阴间商人

YINJIANSHANGREN

道门老九 [作品]

YIN · 阴
JIAN · 间
SHANG · 商
REN · 人

Âm Gian Thương Nhân

Đạo Môn Lão Cửu

Table of Contents

- Chương thứ nhất thêu hoa giày.
- Chương thứ hai, giếng nước hung linh.
- Chương thứ ba con mẹ thịt ấn.
- Chương thứ tư lão thôn, quỷ sự...
- Chương thứ năm, hai giày trở về vị trí cũ
- Chương thứ sáu tên là Thanh Hoa sứ...
- Chương thứ bảy, đầu người xanh.
- Chương thứ tám, gà trống, làm thế thân...
- Chương thứ chín phụ kinh thỉnh tội.
- Chương thứ mười trộm mộ tặc.
- Chương thứ mười một Tình truyền kỳ.
- Hình tràng Diêm Vương thành thập nhị thiên...
- Khổ tâm của Lý Ma Tử ở chương thứ mười ba...
- Chương thứ mười bốn, thiết câu sát hình.
- Chương mười lăm Xà Dục Đao...
- Chương 16 Diêm Vương quân
- Chương mười bảy, Đao Linh thứ mười bảy.
- Chương thứ mười tám, cự mãng nuốt người.
- Chương thứ mười chín: điệu hổ ly sơn
- Chương thứ hai mươi, nam thần!
- Vòng cổ Nhân Cốt thứ hai mươi một...
- Vụ án thảm thiết ban đầu mùng hai mươi hai...
- Chương thứ hai mươi ba, tà thuật...
- Chương thứ hai mươi bốn, âm trạch Tô ốc ốc
- Chương thứ hai mươi lăm, quỷ gõ cửa...
- Chương thứ hai mươi sáu, sợ bóng sợ gió một hồi.
- Nữ hài tóc đỏ thứ hai mươi bảy chết tại chỗ.
- Chương thứ hai mươi tám bị bắt vào tù.
- Chương thứ hai mươi chín, Trung Tà
- Chương thứ ba mươi tham lam, nhân tính...
- Chương thứ ba mươi mốt, eo bị chém ngang.
- Chương thứ ba mươi hai, nhìn đường lạc lối.
- Chương ba mươi ba tháng ba.
- Chương thứ ba mươi bốn, như tuyết rơi.
- Chương thứ ba mươi lăm, sinh ý kỳ quái...
- Chương thứ ba mươi sáu, đốt người giấy.

- Chương thứ ba mươi bảy Vạn Thi Đăng
- Chương thứ ba mươi tám Thanh Đăng dẫn đường.
- Chương thứ ba mươi chín đi về hướng nam, đừng quay đầu lại.
- Chương thứ bốn mươi, Long Tuyền sơn trang
- Phần thứ bốn mươi mốt hầm hầm.
- Chương thứ tư mươi hai, chân tướng rõ ràng.
- Chương bốn mươi ba, con mắt trên lưng sau lưng...
- Chương bốn, mười bốn phong thôn Phong Môn.
- Chương bốn mươi lăm Thi Hương mê người.
- Chương bốn mươi sáu, Sinh Tử Quả.
- Chương thứ tư mươi bảy, loan đao rỉ sắt.
- Chương thứ bốn mươi tám Dương gia tướng.
- Chương thứ bốn mươi chín đi lang, ta lưu lại!
- Chương thứ năm mươi Thi biến...
- Chương thứ năm mươi, Đại Bi tự.
- Chương thứ năm mươi hai giải chú
- Chương thứ năm mươi ba quỷ quái cọc.
- Cổ hoạ thứ năm mươi bốn
- Chương thứ năm mươi lăm Hỏa Than hiện hình...
- Chương thứ năm mươi sáu, trong tranh tiên nhân
- Chương thứ năm mươi bảy của Đại Đường.
- Chương thứ năm mươi tám Long ca
- Chương thứ năm mươi chín bí ẩn tầng tầng lớp lớp.
- Chương sáu mươi gác đêm.
- Con mèo đen thứ sáu mươi mốt tên hồn.
- Chương thứ sáu mươi hai thật hung ác.
- Chương thứ sáu mươi ba, sơ tâm...
- Chương thứ sáu mươi bốn, nữ khách quý kỳ quái.
- Vòng cổ Chương Hòa kim thứ sáu mươi lăm
- Chương sáu mươi sáu, mùi thơm xua tan ác linh.
- Chương sáu mươi bảy, quỷ ảnh xe lẫn lộn.
- Chương thứ sáu mươi tám, huyết ngưng kim.
- Yểm sinh Du thứ sáu mươi chín, Hà Sinh Sinh Sáng...
- Chương bảy mươi, trận chiến đưa lưng sau nước.
- Ngọc bội xếp thứ bảy mươi mốt Chương Cửu Long.
- Chương thứ bảy mươi hai chính nhi.
- Hòa thượng rượu thịt Chương thứ bảy mươi ba, rượu thịt hòa thượng.
- Chương thứ bảy mươi bốn muốn áp chế.

- Chương thứ bảy mươi lăm, tế công hoạt phật
- Chương thứ bảy mươi sáu, hành trình Thang tộc.
- Chương bảy mươi bảy cứu mạng.
- Chương bảy mươi tám, lợi phủ đoạn xà vĩ.
- Dũng sĩ Hàm tộc đợt thứ bảy mươi chín, dũng sĩ Hàm tộc.
- Chương thứ tám mươi, vượt độ quá.
- Chương thứ tám mươi mốt, tiếng cá gỗ nửa đêm.
- Chương thứ tám mươi hai, hỉ sự biến thành tang sự.
- Chương thứ tám mươi ba, đại ái vô cương.
- Chương thứ tám mươi bốn, người chết cóng.
- Chương thứ tám mươi lăm bị tơ vàng quấn lấy.
- Chương thứ tám mươi sáu, Tần Hoài ca kỹ
- Bức thứ tám mươi bảy đoạt mạng Liễu Sát, khu rừng cây liễu...
- Chương thứ tám mươi tám đâm vào tiểu nhân
- Chương thứ tám mươi chín, trận mê hồn
- Chương thứ chín mươi ta nên tin tưởng ai đây...
- Chương thứ chín mươi mốt, song sinh oán linh
- Chương thứ chín mươi hai đổi mệnh.
- Chương thứ chín mươi ba, Liễu Như Lai
- Chương thứ chín mươi bốn, đời có ngươi.
- Chương thứ chín mươi lăm, ông chủ thuyền kỳ quái...
- Chương thứ chín mươi sáu ai muốn giết ngươi?
- Chương thứ chín mươi bảy, Tàng Bảo các
- Chương thứ chín mươi tám theo dõi.
- Chương thứ chín mươi chín đoạt mệnh treo chuông.
- Chương thứ nhất, thứ một trăm mượn đao giết người.
- Chương một trăm lẻ một, trong lòng mật thất hoảng hốt hoảng hốt.
- Chương thứ một trăm lẻ hai, nhận chủ.
- Mùa ban đầu một trăm lẻ ba chương, một lời ngàn vàng.
- Sở quái mộng... Thực sự có thứ một trăm lẻ bốn phận.
- Chương thứ một trăm lẻ năm, âm vật cường đại
- Đầu trăm lẻ lục chương thứ nhất, bình gốm xương đầu gối...
- Đầu tiên trăm lẻ bảy chương Tử Thủy hồ.
- Đứng thứ một trăm lẻ tám Lý Ma Tử trúng chiêu.
- Tà thuật số một trăm lẻ chín. Tà thuật...
- Quỷ Y, Chương thứ một trăm linh một...
- sổ một trăm mười một lấy ơn báo oán.
- Chương thứ một trăm một hai, chứng chán ghét...

- Chương thứ một trăm ba, âm phong băng sơn cục.
- Đứng thứ một trăm một trăm bốn cẩn thận có nam nhân thụ thương.
- Thứ một trăm năm mươi ba điều cấm kỵ.
- Đứng ở miệng giếng, đầu tiên là một trăm năm mươi sáu có thể nói được.
- Chương thứ một trăm bảy, Bá Di cùng thúc tề
- Túi ngũ cốc thứ một trăm tám ngàn ba trăm năm...
- Đệ nhất bách nhất thập cửu thiên hỏa hỏa táng quỷ động đói.
- Chương thứ một trăm hai mươi ba, quỷ áp giường.
- Chương thứ một trăm hai, ác mộng quấn thân.
- Chương thứ một trăm hai, trước đây nghiệp chủ...
- Phật bài số một trăm hai ba ngàn ba...
- Bữa cơm đầu tiên là luồn lách, thứ một trăm hai mươi bốn cắm đầu ăn...
- Chương thứ một trăm hai mươi hai phi đầu hạ xuống.
- Đứng thứ một trăm hai sáu, ai muốn hại ta?
- Linh Lung bà bà đầu tiên, thứ một trăm hai mươi bảy...
- Đầu tiên thứ một trăm hai tám Chương năm trăm, mang thai thi thể.
- Đứng thứ một trăm hai mươi chín, cháo Bồ Tát...
- Chương thứ một trăm ba mươi ba, Trung Thái Đẩu pháp
- Vị trí một trăm ba mươi ba lễ phục quán khiến người ta kinh hồn.
- Lão vu thứ một trăm ba mươi hai mới chữa được rời núi.
- Đứng thứ một trăm ba mươi ba, Trụ Vương đỉnh...
- Chương thứ một trăm ba mươi bốn có ái bất tử.
- sổ ngọc số một trăm ba mươi lăm...
- Chương thứ một trăm ba mươi sáu, yêu quái tham ăn nói chuyện.
- Chương thứ một trăm ba mươi bảy, "Nghiệt Ma"
- sổ một trăm ba mươi tám chương bị mất tích tập thể.
- Đợt một trăm ba mươi chín chương thứ nhất, khuôn mặt bên giếng nước.
- Chương một trăm tức một trăm linh yêu tuổi mới nói chuyện.
- Đợt một trăm bốn mươi bốn tuổi ở trấn Thiên Lang Thái Tuế.
- Lão hán đầu tiên là một trăm bốn mươi hai chương khởi tử

hoàn sinh...
- Chương thứ một trăm bốn mươi ba, hai tờ Minh tệ...
- Sao chổi số một trăm bốn mươi bốn, sao chổi...
- Chương thứ một trăm bốn mươi lăm, cương thi ra khỏi lồng.
- sổ một trăm bốn sáu chương đóng cọc, mộ đè xuống.
- Đầu tiên trăm bốn mươi bảy Chương, Phát Khâu Giáp Giáp.
- Chương một trăm bốn mươi tám, phụ ái như núi.
- Quỷ thị, thứ một trăm bốn mươi chín...
- Chương thứ một trăm năm mươi, Dã Cẩu lĩnh.
- Chương thứ một trăm năm mươi mốt, Dạ Long đạo bị trộm...
- Chương thứ một trăm năm mươi hai, chứng bệnh mất trí nhớ.
- Chương thứ một trăm năm ba, Thiên Hài gài bẫy.
- Huyết thổ, đầu tiên là một trăm năm mươi bốn...
- Chương một trăm năm mươi ba, Chử Yêu Kỳ nói chuyện...
- Chương một trăm năm mươi sáu lột da thành người trưởng thành.
- Con chó già đời thứ một trăm năm bảy cô độc.
- Chương thứ một trăm năm mươi tám ngươi đang tìm ta sao?
- Chương thứ một trăm năm mươi chín, một lạy kinh thiên.
- Cổ kính triều chính thứ một trăm sáu trăm lẻ Đường, thứ nhất là Cổ Kính.
- Chương thứ một trăm sáu mươi mốt lão nạp kêu lên, tử kỳ đến.
- Công phu thứ một trăm sáu mươi hai thật sự là Tống Nữ Nhi...
- Chương thứ một trăm sáu mươi ba, mặt quỷ trong gương...
- Thứ một trăm sáu lần điểm với nhiều thứ nhất của Tống nữ.
- Chương thứ một trăm sáu mươi sáu, lột da nữ thi hài.
- Đầu tiên trăm sáu mươi sáu chương ký sinh Quỷ Vương
- sổ sách đầu tiên, một trăm sáu bảy chương kim phấn hắc kim.
- Đợt đầu tiên là một trăm sáu mươi tám chương, Trường Hận Ca
- Vị trí thứ một trăm sáu mươi chín Chương Ngũ Sát quả phụ
- Chương thứ một trăm bảy mươi tám, phía sau có quỷ theo!
- Chương một trăm bảy mươi mốt, kinh thành số tám mươi mốt.
- Lý mặt trởn chết một trăm bảy mươi hai chương Lý mặt rỗ.
- Chương thứ một trăm bảy mươi ba, trên thân quỷ thượng.

- Đầu tiên, thứ một trăm bảy mươi bốn, yêu nữ...
- Muội Nhất Bách Thất Ngũ Chương Tỏa Hồn Kim trâm.
- Đầu tiên trăm bảy mươi sáu Chương, rắn đồng tâm...
- Người trông mộ số một trăm bảy mươi bảy Chương Tiêu Hoàng hậu,
- Vụ án thứ một trăm bảy mươi tám, đoạn đầu đứt.
- Vị trí thứ một trăm bảy mươi chín điêu khắc bức tường đá.
- Chương thứ một trăm tám mươi chín, Lệ quỷ một đường liên kết.
- sổ một trăm tám mốt chương Hoàng Tam Thái Nhũ.
- Nghi thức đầu gà, thứ một trăm tám mươi hai...
- Đợt một trăm tám mươi ba chương tiêu diệt phỉ.
- Chương một trăm tám tư ngăn chặn chiến trường ở khu rừng.
- Bàn Sơn Ưng cuối cùng, xếp cuối cùng, là Chương thứ một trăm tám mươi mốt...
- Quan tài thứ một trăm tám sáu, Vĩnh Lạc...
- Chương thứ một trăm tám bảy hắn ta đã chết.
- Chương thứ một trăm tám, lơ lửng trên quan nhai.
- Đợt sáng thứ một trăm tám chín chiều mây không chiếu thân.
- Chương thứ một trăm chín mươi ngàn, Bách Trùng Thôn Thi.
- Chương thứ một trăm chín mươi ba, Miêu Vương thế tập kích.
- Quan tài Vĩnh Nhạc thứ một trăm chín mươi hai, vĩnh viễn vui vẻ.
- Đợt một trăm chín mươi ba chương, tiếng đàn nửa đêm.
- Chương thứ một trăm chín bốn, con mắt ở ngoài cửa.
- Chương thứ một trăm chín mươi lăm tạo thành âm vật đối nghịch
- Đợt thứ một trăm chín mươi sáu, Dạ Long Minh
- Chương thứ một trăm chín bảy cùng người đi xem Lưu Tinh Vũ.
- Chương thứ một trăm chín tám, yêu kỳ nói chuyện dời mộ.
- Chương thứ một trăm chín mươi chín, quỷ tiếp hương...
- Chương thứ hai trăm lẻ ba dài hai ngắn, tất có đại họa.
- Chương thứ hai trăm lẻ một, binh pháp Thái Công pháp
- Thiên Cương thứ hai trăm lẻ ba mươi sáu bước, thứ hai mươi sáu...
- Chương thứ hai trăm lẻ ba, Trung Hoa Hiếu đạo

- Chương thứ hai trăm lẻ bốn tử vong ghi lại.
- Công ty chuyển phát nhanh thứ hai trăm lẻ năm mươi năm về trước...
- Minh âm xếp thứ hai trăm lẻ sáu, Minh âm
- Chương thứ hai trăm lẻ bảy, ba mươi bốn gian Hung gian.
- Nữ quỷ áo đỏ thứ hai trăm lẻ tám.
- Chương thứ hai trăm lẻ chín, chuồng heo.
- Chương thứ hai trăm mốt, Nhân Thương, Thích phu nhân
- Chương thứ hai trăm một Yên Thương kỳ quái
- Chương thứ hai trăm mốt, quỷ đưa tiền.
- Người nghiện thuốc thứ hai trăm ba, thứ hai trăm ba...
- Thiên Linh đại trận thứ hai trăm mốt ngàn bốn đại trận Thiên Linh.
- Nam nhân giữ lại bím tóc thứ hai trăm rưỡi, thứ hai trăm rưỡi...
- Công phu mỹ nữ thứ hai trăm sáu, giám thị mỹ nữ.
- Giao thứ hai trăm bảy, hàm răng sắt, hàm đồng của Kỷ Hiểu, Hàm Hàm...
- Chương thứ hai trăm một ngàn tám, kẻ địch trời sinh...
- Chương thứ hai trăm một trăm chín, Bách Quỷ Triền Thân.
- Bí mật nằm dưới giường thứ hai trăm hai mươi hai...
- Chương thứ hai trăm hai, Đông Bắc Ngũ Tiên
- Chương thứ hai trăm hai, dốc sức chiến đấu với Mã Tiên.
- Chương thứ hai trăm hai mươi ba, chúng sinh bình đẳng.
- Bách Nhị Tứ Chương Ngũ Tiên Lục Lục
- Công phu thứ hai trăm hai mươi lăm, nữ nhân ban ngày cầm dù.
- Chương thứ hai trăm hai mươi sáu, Man nữ Nhật Bản.
- Chương thứ hai trăm hai mươi bảy, trúng kế.
- Chương thứ hai trăm hai mươi tám, Câu Hồn Trùng
- Chương thứ hai trăm hai mươi chín, Thi Hương Điều Điểu.
- Chương thứ hai trăm ba mươi ba, nhuộm máu khu rừng rậm lớn.
- Chương thứ hai trăm ba mươi ba, Vạn Phật Đồ Ma trận
- Canh ba trăm ba mươi hai, Liệt Nữ đoạn cổ tay...
- Chương thứ hai trăm ba mươi ba, Hắc y nhân thần bí bí.
- Chương thứ hai trăm ba mươi tư, đốm đen trắng loang lổ.
- Chương thứ hai trăm ba mươi ba, ăn anh yêu nói chuyện.
- tô bát vàng hai trăm ba mươi sáu kim.
- Thứ hai trăm ba bảy mươi tám, Thực Thi quỷ

- Người khởi đấu quỷ dị thứ hai trăm ba mươi tám...
- Chương thứ hai trăm ba mươi chín kết Minh hôn.
- Chương thứ hai trăm bốn mươi hai đồng lạc.
- Chương thứ hai trăm bốn cùng phòng quỷ động...
- Chương thứ hai trăm bốn mươi hai, Đào Hồn Hoa phát uy.
- Chương thứ hai trăm bốn mươi ba, tử kỳ hàng lâm.
- Công chúa A Cái, Chương thứ hai trăm bốn...
- Chuyến đi thứ hai trăm bốn mươi ba, ba mươi ba nhien...
- đai lưng ngọc thứ hai trăm bốn mươi sáu, đai lưng ngọc.
- Lý Tiểu ngây thơ mất tích thứ hai trăm bốn mươi bảy...
- Chương thứ hai trăm bốn mươi tám, tình bằng hữu bị nghiền nát.
- Chương thứ hai trăm bốn mươi chín, Trấn Hồn quyết...
- Chương thứ hai trăm năm mươi ba dùng răng hoàn răng...
- Chương thứ hai trăm năm mươi ba, nhân gian tự có chân tình.
- Chương thứ hai trăm năm mươi hai, Tiêu Hà Nguyệt truy đuổi Hàn Tín.
- Chương thứ hai trăm năm mươi ba, Thiên Cổ Nhất khẽ giật mình.
- Chương thứ hai trăm năm mươi bốn bài thi quỷ dị.
- Chương thứ hai trăm năm mươi, mất hồn.
- Bà lão thứ hai trăm năm mươi sáu chương bán Hồng Lăng.
- Chương thứ hai trăm năm bảy, nửa đêm chiêu hồn chiêu hồn.
- Hai trăm năm mươi tám chương hai mươi bốn Hồng Lăng.
- Chương thứ hai trăm năm mươi chín, oán khí đụng linh đang...
- Chương thứ hai trăm sáu mươi ba, Thái Sơn thạch dám nhận.
- Chương thứ hai trăm sáu mươi mốt nữ thi xinh đẹp.
- Chương thứ hai trăm sáu mươi hai, Thái Sơn quỷ
- Chương thứ hai trăm sáu mươi ba, truy đuổi trái tim Mộng Xích Tử.
- Chương thứ hai trăm sáu, cầu Nại Hà...
- Công văn thứ hai trăm sáu mươi năm báo mộng.
- Chương thứ hai trăm sáu mươi sáu, đứa trẻ con khóc trong đêm.
- Công văn thứ hai trăm sáu bảy mươi bảy, quan tài già Trương gia.

- Chương thứ hai trăm sáu mươi tám, đại thúc có vấn đề.
- Thứ hai trăm sáu mươi chín gia gia xuất hiện...
- Chương thứ hai trăm bảy mươi mốt sát khí ngút trời.
- Hàn kiếm ngàn năm thứ hai trăm bảy mươi mốt.
- Mây đen hàng tầng thứ hai trăm bảy ngàn hai, có trời phạt.
- Chương thứ hai trăm bảy mươi ba, Vương cương thi...
- Chương thứ hai trăm bảy mươi bốn, hàn kiếm Phá Kim Y.
- Chân tướng phần thứ hai trăm bảy mươi năm trăm rưỡi là chân tướng.
- Sông Nam Long Tuyền thứ hai trăm bảy mươi sáu, Trương gia Giang Bắc.
- Thi tinh bảy chương thứ hai trăm bảy, tán ra....
- Mộ Thuỷ Quỷ thứ hai trăm bảy mươi tám,
- Hiện trường huyết tinh thứ hai trăm bảy mươi chín, tại hiện trường huyết tinh
- Chương thứ hai trăm linh tám, u linh chôn cất.
- Linh Thánh Nữ thứ hai trăm tám, thứ hai trăm tám...
- Chương thứ hai trăm tám mươi hai, Trương gia lục mạch...
- Chương thứ hai trăm tám mươi ba mệnh cách buộc chặt...
- huyễn cảnh thứ hai trăm tám tư.....
- Cộng thêm thứ hai trăm tám mươi năm nông dân khởi nghĩa...
- Trang bức cảnh giới tối cao thứ hai trăm tám mươi sáu.
- Cao thủ tập hợp ở thứ hai trăm tám bẩy thiên thứ hai,
- Chương thứ hai trăm tám, thứ hai, thứ tám, huyết vẩy hồ Thiên Long.
- Đứng thứ hai trăm tám mươi chín Chương Bắc Thiên Lang Quyết.
- Chương thứ hai trăm chín mươi ngàn không có chữ "Thiên Thư Sát Nhân án"
- Chương thứ hai trăm chín mươi mốt, tai ương đẫm máu.
- Chương thứ hai trăm chín mươi hai chiêu Quỷ trận.
- Tấm giày giày da quỷ dị thứ hai trăm chín mươi ba quỷ dị.
- Bí ẩn của thứ hạng thứ hai trăm chín mươi tư, cơ thể người tự cháy.
- Chương thứ hai trăm chín mươi lăm, giấy da người, giấy da người...
- Chương thứ hai trăm chín mươi sáu, đốt hương cao giữa thái bình.
- Người thứ hai trăm chín mươi bảy tên Hoàng Giả bị ngộ hại.

- Công văn thứ hai trăm chín mươi tám, năm quỷ khiêng quan tài.
- Chương thứ hai trăm chín mươi chín, Bách Quỷ Dạ Hành Bách Quỷ Dạ Hành
- Chương thứ ba trăm linh linh, Phích Lịch Thiên Hỏa trận
- Chương thứ ba trăm linh một cứu viện nam tử tốt lành...
- Chương thứ ba trăm linh hai, đốt sách lừa nho.
- Chương ba trăm linh ba tìm kiếm lỗ hổng.
- Ông chủ Tề, Tề, Chương thứ ba trăm linh bốn quỷ dị...
- Chương thứ ba trăm lẻ năm, lòng đỏ như máu...
- Chương thứ ba trăm lẻ sáu mỹ nữ ra khỏi bản tắm.
- Doãn Tân Nguyệt có Chương thứ ba trăm linh bảy thông minh.
- Thiên đoàn thứ ba trăm linh tám mỹ nữ.
- Chương thứ ba trăm lẻ chín không có gốc rễ, nhân cốt phấn nhân tử.
- Chương thứ ba trăm linh, ăn cơm tối.
- Chương thứ ba trăm ngàn, tình nhân si đệ nhất thiên hạ.
- Chương thứ ba trăm mốt, Thi Tiên Lý Bạch.
- Chương thứ ba trăm mốt, hiện đại Dương Quý Phi.
- Chương thứ ba trăm mốt ngàn năm một Lý Bạch.
- Chương thứ ba trăm rưỡi, khách Trương gia tới thăm.
- Chương thứ ba trăm mười sáu, giữ bí mật hợp đồng...
- Yêu đao thứ ba trăm mốt ngàn bảy...
- Hạng ba trăm tám Tây Sở Bá Vương...
- Chương thứ ba trăm một trăm chín, tỷ muội Tần gia hoa nở.
- Chương thứ ba trăm hai mươi hai bắt hung.
- Chương thứ ba trăm hai, uy bức Đại Kim Nha.
- Chương thứ ba trăm hai, hắc tiểu thiên kim
- Chương thứ ba trăm hai ba, giết người cuồng ma cuồng sát.
- Trận hồn Tỏa Hồn trận thứ ba trăm hai mươi bốn tạo thành Thất Sát Tỏa.
- Di sách di động năm trăm hai mươi năm thứ ba mươi năm trước đã bị diệt trừ.
- Nội gian ở hạng ba trăm hai sáu có thể là ai?
- Chương thứ ba trăm hai bảy, bờ sông có quỷ khóc.
- Chương thứ ba trăm hai tám, đấu trí...
- Hồn phách của đại hung hồn thứ ba trăm hai mươi chín ngàn bảy...
- Chương thứ ba trăm ba mươi ba, ác đạo nhân hiện hình...

- Chương thứ ba trăm ba mươi ba, thanh lý môn hộ.
- Chương thứ ba trăm ba mươi hai, Lãnh Huyết Băng Hồn Đao
- Chương thứ ba trăm ba mươi ba, bạch cốt.
- Chương thứ ba trăm ba bốn giết Thần Bạch Khởi.
- Chương thứ ba trăm ba mươi ba, chuộc tội...
- Chương thứ ba trăm ba mươi sáu, phú quý môn phái
- Chương thứ ba trăm ba mươi bảy ngân hàng san sát
- Sinh thi thứ ba trăm ba mươi ba... hoạt thi...
- Con số ba trăm ba mươi ba, Tỏa Mạn Giáo.
- Chương thứ ba trăm bốn linh, tiếng trống quỷ dị.
- Chương thứ ba trăm bốn, không có đầu yêu kỳ đàm luận.
- Chương thứ ba trăm bốn mươi hai, Nguyệt Dạ đấu cương thi
- Chương thứ ba trăm bốn mươi ba, tràn đầy dũng sĩ đệ nhất thanh
- Chương thứ ba trăm bốn, thật hung ác xuất hiện.
- Chương thứ ba trăm bốn mươi lăm, thần tử phồng lên.
- Huynh đệ Trình thị thứ ba trăm bốn trăm sáu...
- Chương thứ ba trăm bốn mươi bảy, phân heo khắc trăm tà.
- Chương thứ ba trăm bốn tám, đi sâu vào hang hổ.
- Bí mật của Lương Trung – Chương thứ ba trăm bốn mươi chín, Lương Trung.
- Chương thứ ba trăm năm mươi, tự sát trong rừng rậm.
- Chương thứ ba trăm năm mươi mốt thuật dịch dung
- Chương thứ ba trăm năm mươi hai đại chiến với bầy Hủ thi.
- Chương thứ ba trăm năm ba, phải trả một cái giá lớn.
- Cổ kiếm thanh đồng cổ kiếm thứ ba trăm năm mươi bốn
- Chương thứ ba trăm năm mươi ba xây dựng Trường Bình thôn.
- Chương thứ ba trăm năm sáu huyễn cổ chú
- Chương thứ ba trăm năm bảy Quỷ Nguyệt bay giữa trời.
- Chương thứ ba trăm năm tám, Trường Bình nghi vân.
- Chương thứ ba trăm năm mươi chín sắp chết còn một lát...
- Chương thứ ba trăm sáu trăm linh uống máu tế.
- Chương thứ ba trăm sáu mươi lăm vạn âm binh.
- Chương thứ ba trăm sáu mươi hai, mượn Thi hoàn hồn.
- Đại phú hào cấp Thần thứ ba trăm sáu mươi ba đại phú hào cấp Thần.
- Rốt cuộc có thêm sáu trăm sáu mục thứ ba, hồng y đại pháo...
- Chương thứ ba trăm sáu mươi năm, chống lại danh tiếng

làm cho Viên Sùng tỏa sáng.
- Hình phạt kẻ gãy chân thứ ba trăm sáu, thứ ba trăm sáu.
- Võ sĩ mặc giáp vàng thứ ba trăm sáu mươi bảy...
- Chương thứ ba trăm sáu mươi tám, ghét ác như thù.
- Khôi Tinh Thất Sát trận thứ ba trăm sáu chín.
- Chương thứ ba trăm bảy mươi, bách quỷ đấu cao pháo.
- Chương thứ ba trăm bảy mươi mốt yêu giáp vàng nói chuyện.
- Chương thứ ba trăm bảy mươi hai, khuôn mặt thật của Phú Bà.
- Chương thứ ba trăm bảy mươi ba, Luyện khí sư...
- Chương thứ ba trăm bảy mươi bốn diễn một trò hay.
- Chương thứ ba trăm bảy mươi năm, ân oán hào môn.
- Chương thứ ba trăm bảy mươi sáu, Túi Phong Quỷ.
- Sinh trưởng thứ ba trăm bảy mươi tám, Lữ Đả Tiên Lữ Động Tân, bên trên!
- Pháp tướng hung hãn thứ ba trăm bảy tám...
- Chương thứ ba trăm bảy mươi chín, Hồi Hồn đại trận
- Chương thứ ba trăm tám mươi, trung gian khó phân biệt.
- Chương thứ ba trăm tám mươi mốt, trên mặt là chuông quỷ dị...
- Chương thứ ba trăm tám mươi hai, thương nhân lá trà.
- Công ty chuyển phát nhanh thứ ba trăm tám mươi ba đến từ Âm gian.
- Tà môn thứ ba trăm tám bốn, mới chỉ là bắt đầu.
- Chương thứ ba trăm tám mươi năm kinh hồn nằm mơ.
- Chương thứ ba trăm tám sáu, người này đã chết.
- Chương thứ ba trăm tám bảy, trước cửa không có quỷ mới phủi tay.
- Chương thứ ba trăm tám, bắt cóc.
- Chương thứ ba trăm tám mươi chín, Tống bà bà...
- Chương thứ ba trăm chín mươi chín, Ma Chung yêu nói chuyện.
- Chương thứ ba trăm chín mươi mốt, thang máy có quỷ.
- Chương thứ ba trăm chín lão Lưu gật đầu.
- Chương thứ ba trăm chín mươi ba, chuyện cũ năm đó...
- Chương thứ ba trăm chín bốn, thời gian không giữ giai nhân.
- Chương thứ ba trăm chín mươi lăm Võ đại nữ quỷ
- Áo đỏ thứ ba trăm chín mươi sáu...
- Vòng tay màu đen, vòng vây cá màu đen, con thứ ba trăm

chín mươi bảy...
- Chương thứ ba trăm chín mươi tám, con thấy Lý Hiểu Linh rồi!
- Chương thứ ba trăm chín mươi chín, nữ tử nước phàm là Tinh Nguyễn Ngọc Linh.
- Chương thứ bốn trăm linh linh, lời đồn người chết.
- Chương thứ bốn trăm linh một, giết chóc bắt đầu.
- Chương thứ bốn trăm linh hai, yêu cá vàng kỳ lạ nói chuyện.
- Chương thứ bốn trăm lẻ ba năm tiền đế, gà trống máu.
- Chương thứ bốn trăm linh bốn, Lệ Quỷ Tướng ánh lên.
- Chương thứ bốn trăm linh năm tìm kiếm lão dược.
- Chương thứ bốn trăm lẻ sáu, tử mẫu liên hoàn quan quan tài...
- Chương thứ bốn trăm lẻ bảy, chân tướng sự thật rõ ràng.
- Chương thứ bốn trăm linh tám, quái bệnh...
- Chương thứ bốn trăm lẻ chín, chép bia mộ.
- Chương thứ bốn trăm linh, đái dầm yêu kỳ nói chuyện.
- Chương thứ bốn trăm một ăn trộm Thiên Hoán Nhật Trận.
- Đứng thứ bốn trăm, hai anh vợ phải chết.
- Cờ tướng quân số bốn trăm, Chương Bát, thứ ba...
- cứu viện cứu viện nam tử râu quai nón thứ bốn trăm một trăm ba mươi ba...
- Chương thứ bốn trăm năm mươi ba, người trước làm bậy, hậu nhân gặp tai ương.
- Chương thứ bốn trăm mười sáu, Giang Lang mới làm hết.
- Chương thứ bốn trăm bảy giết người.
- Đứng thứ bốn trăm tám mươi chín vở kịch Mạnh Đông Dã.
- Chương thứ bốn trăm chín, quỷ được chép lại.
- Mở đàn làm phép thứ bốn trăm hai mươi hai...
- Chương thứ bốn trăm hai mươi hai, huyễn tượng đoạt mệnh.
- Chương thứ bốn trăm hai đối thủ là ai?
- Chương thứ bốn trăm hai ba mời bút tiên.
- Chương thứ bốn trăm hai mươi bốn chỉ vào thuyền âm.
- Chương thứ bốn trăm hai mươi năm tiền đồng, tài hoa vô giá.
- Chương thứ bốn trăm hai mươi sáu, lừa bạn điên cuồng...
- Chương thứ bốn trăm hai mươi bảy, cấm khu núi hoang.
- Sự kiện Lộc Da Chương thứ bốn trăm hai mươi tám diễn ra.
- Chương thứ bốn trăm hai mươi chín, Trương Khánh Hải

phải chết.
- Kế tiếp Chương thứ bốn trăm ba chính là ngươi!
- Chương thứ bốn trăm ba mươi ba, không diễm lệ.
- Chương thứ bốn trăm ba mươi hai, nhược điểm nhân tính.
- Chương thứ bốn trăm ba mươi ba, trúng tà.
- Bí mật của trưởng thôn là thứ hạng bốn trăm ba mươi bốn...
- Chương thứ bốn trăm ba mươi ba mươi năm trước, chân tướng năm đó...
- Chương thứ bốn trăm ba mươi sáu, tiến vào núi.
- Khốn Tiên Thằng thứ bốn trăm ba mươi bảy...
- Chương thứ bốn trăm ba mươi tám, gương đồng tìm chủ.
- Chương thứ bốn trăm ba mươi chín có việc, không có việc gì.
- Chương thứ bốn trăm bốn mươi bốn mặt đẹp cùng xấu xí...
- Lần thứ bốn trăm bốn, viện bảo tàng quỷ dị...
- Chương thứ bốn trăm bốn mươi hai, giả chết.
- Chương thứ bốn trăm bốn mươi ba, đụng Âm thân
- Chương thứ bốn trăm bốn mươi bốn, Tống Trung phải chết.
- Chương thứ bốn trăm bốn mươi lăm, danh tướng Dương Vũ Liệt, danh tướng bằng mặt trời.
- Danh sách vũ khí là bốn trăm bốn sáu Chương.
- Chương thứ bốn trăm bảy, bí mật dưới sàn là gì?
- Chương thứ bốn trăm bốn mươi tám, hung ác lạc lưới.
- Thương nhân trái tim đen đứng thứ bốn trăm bốn mươi chín.
- Chương thứ bốn trăm năm mươi ba, giữa những hung thủ u linh.
- Chương thứ bốn trăm năm mươi ba cầu viện cho Thử tiền bối.
- Đại hán thứ bốn trăm năm mươi hai gian gian.
- Chương thứ bốn trăm năm mươi ba âm mưu của Long Tuyền sơn trang.
- Ngày thứ bốn trăm năm mươi bốn, đêm trước bão tố.
- Bốn trăm năm mươi lăm tập, quan tài tam giác huyết quan.
- Chương thứ bốn trăm năm mươi sáu, Nộ Trảm Long Tuyền trưởng lão!
- Tổ hợp kịch liệt tại thâm sơn thứ bốn trăm năm mươi bảy
- Quan công tượng thứ bốn trăm năm mươi tám bị nghiền nát.
- Thứ bốn trăm năm mươi chín nước ớt, Trị Dã Quỷ
- Chương thứ bốn trăm sáu mươi ba, Lan Lăng Vương.

- Chương thứ bốn trăm sáu mươi mốt theo tung tích mặt nạ.
- Chương thứ bốn trăm sáu mươi hai, tình yêu đồng tính.
- Lan Lăng Vương vào trận, thứ bốn trăm sáu mươi ba, Lan Lăng Vương vào trận khúc.
- Chương thứ bốn trăm sáu, về quê, bắt tiểu nhân.
- Cuối cùng, đây là lần thứ bốn trăm sáu mươi năm điên cuồng của Dịch Tỳ.
- Chương thứ bốn trăm sáu, phép khích tướng.
- Quản lý thứ bốn trăm sáu bảy, đê tiện.
- Chương thứ bốn trăm sáu mươi tám, hỏa hoạn thần bí
- Chương thứ bốn trăm sáu mươi chín, Ninh chọc trăm con quỷ, không dính một con sát nào.
- Chương thứ bốn trăm bảy mươi bảy, hàn khí.
- Chương thứ bốn trăm bảy vô địch thiên hạ.
- Người trong số thứ bốn trăm bảy mươi hai, Lữ Bố, thỏ đỏ trong ngựa...
- Lý mặt rỗng bảy trăm bảy mươi ba điềm lo lắng.
- Chương thứ bốn trăm bảy mươi bảy huyền thiết bảo hòm.
- Âm mưu cao cao hai hổ số bốn trăm bảy.
- Đứng thứ bốn trăm bảy mươi sáu, Lữ Bố và Điêu Thiền.
- Chương thứ bốn trăm bảy xuất phát, châu Âu!
- Trên hành lang thứ bốn trăm bảy mươi tám lộng lẫy.
- Chương thứ bốn trăm bảy mươi chín yêu dây dưa Ma âm mệnh.
- Chương thứ bốn trăm tám linh, Kinh Hồn nửa giờ.
- Chương thứ bốn trăm tám mươi tám, Lữ Động Tân Châu nữ quỷ.
- Âm nhạc Chương thứ bốn trăm tám mươi hai tấm khăn lụa quỷ tài trắc.
- Chương thứ bốn trăm tám mươi ba như tuyết là nội gian?
- Rốt cuộc, thứ bốn trăm tám mươi bốn là lang ân y.
- Chương thứ bốn trăm tám mươi lăm, ma quỷ.
- Mâu bốn trăm tám mươi sáu thanh mâu của Thiên Ngô.
- Bài thứ bốn trăm tám mươi bảy tại Kinh Thánh Tốn ...
- Tiểu Dạ khúc thứ bốn trăm tám chương yêu thích.
- án thứ bốn trăm tám chín khâu liên hoàn đứt đầu mối.
- Chương thứ bốn trăm chín mươi chín, trong mộng giết người.
- Chương thứ bốn trăm chín mươi chín, toái thi...
- Chương thứ bốn trăm chín mươi hai đổi thi thể.

- Bảo đao bốn trăm chín ngàn ba ngàn bảy sao.
- Chương thứ bốn trăm chín mươi bốn, Thủy Quỷ Hà.
- Trận bát quái thứ bốn trăm chín năm, vây khốn Tào Tháo.
- Chương thứ bốn trăm chín mươi sáu, miếu hoang.
- Đợt thứ bốn trăm chín bảy mươi bảy, nửa đời hoạ mộng tung thuật nửa đời.
- Cái rương này không sờ tới nổi cái rương thứ bốn trăm chín mươi tám.
- Chương thứ bốn trăm chín mươi chín, yêu quái rương đồng kỳ nói chuyện.
- Vị đại tẩu năm trăm linh linh một này xin tự trọng.
- Chương thứ năm trăm linh một, cõng theo thủy nhất chiến
- Cổ Ngọc hình rồng thứ năm trăm lẻ hai
- Chương thứ năm trăm lẻ ba. Truy hung.
- Chương thứ năm trăm linh bốn cùng thị bích bích.
- Kiếm lần lượt đâm vào Hồ Ly Tinh, thứ năm trăm lẻ năm.
- Cha con Diêm Chử Bằng năm trăm lẻ sáu Chương thứ nhất.
- Cuộc hành trình Nhật Bản năm trăm lẻ bảy...
- Chương thứ năm trăm linh tám có yêu khí
- Chương thứ năm trăm lẻ chín bỏ mạng chạy trốn.
- Âm Dương Sư thứ năm trăm linh một, an táo gấp mấy phần sáng trong...
- Chương thứ năm trăm, hồ ly sứ sứ thứ nhất
- huyễn thuật tầng thứ năm trăm mốt, mạnh nhất....
- Chương thứ năm trăm, thứ ba tiểu hồ tiên vĩ ngọc.
- Bữa thần có năm trăm năm mươi bốn đang náo loạn quỷ thần.
- Chương thứ năm trăm năm mươi một của ruồi nhặng, phá vỡ phong ấn.
- Chương thứ năm trăm một trăm sáu, Phong Thủy tứ linh thú
- Chương thứ năm trăm một điều, điều hổ ly sơn.
- Chương thứ năm trăm, Ngọc tảo tiền đại nhân, con thứ năm trăm tám...
- Chương thứ năm trăm nhất Bách Quỷ Dạ Hành thứ năm trăm.
- Chương thứ năm trăm lượng lẻ giết ra một con đường máu.
- Chương thứ năm trăm hai, hồng nhan họa thủy thủy.
- Quỷ Chương thứ năm trăm hai yêu thích uống trà.
- Hồ Tử Sa thứ năm trăm hai mươi ba thần bí (2 chương hợp tập)

- Lợi và hại của âm vật thứ năm trăm hai bốn.
- U Linh sơn trại thứ năm trăm hai năm mươi hai.
- Nữ nhân tập thể thứ năm trăm hai sáu tập thể tự sát.
- Lam trà kinh số năm trăm hai bảy thiên thứ nhất《 Kinh 》
- Liệt Nữ Tử Tình thứ năm trăm hai mươi tám...
- Hạt đậu đen thứ năm trăm hai mươi chín chỉ đường.
- Giải cứu, hay là không cứu?
- Chương thứ năm trăm ba mươi mốt, Thiên Cổ Nhất Trà Thánh
- Quái nhân đầu tiên là năm trăm ba mươi hai Chương đốt phòng ốc...
- Vị trí năm trăm ba Chương khăn đầu đỏ thứ ba.
- Chương thứ năm trăm ba mươi bốn Thái Bình Thiên Quốc
- Đau đớn ở vị trí thứ năm trăm ba mươi ba Thiên Vương.
- Chương thứ năm trăm ba mươi sáu, khó có thể tưởng tượng hung thủ thật sự...
- Chương thứ năm trăm ba bảy, nhân cách quái dị.
- Chút năm trăm ba mươi tám của dù thần chú phát uy!
- Chương thứ năm trăm ba mươi chín cứu mạng! Cứu mạng!
- Đầu năm trăm tứ linh kết không đầu kỵ sĩ.
- Cánh thương bạc xinh đẹp, năm trăm bốn mươi mốt thương bạc.
- Thôn dân hoảng loạn đầu tiên là năm trăm bốn mươi hai Chương.
- Chương thứ năm trăm bốn mươi ba, hút máu yêu quái.
- Hạng năm trăm bốn chương Hoành Thương, giục ngựa, hàn mang!
- giường bệnh giết người thứ năm trăm bốn mươi lăm...
- Đợt trò chuyện săn yêu quái thứ năm trăm bốn mươi sáu...
- Cây cung đồng xanh số năm trăm bốn mươi bảy (Thượng]
- Cây cung đồng xanh số năm trăm bốn mươi bảy (vế giữa)
- Cây cung đồng xanh số năm trăm bốn mươi bảy (hạ".
- Mục thứ năm trăm bốn mươi tám của săn bắn Trường Bạch sơn.
- Tầng thứ năm trăm bốn mươi chín hành trận Lưu Hành – Lưu Hỏa Cung.
- Chương thứ năm trăm năm mươi, tình nghĩa vĩ đại:
- Chương thứ năm trăm năm mươi một của hôn lễ có chuyện quái quỷ.
- Chương thứ năm trăm năm mươi hai, thái bình công chúa...

- Tấm hình mỹ nữ màu xanh lục thứ năm trăm năm mươi ba.
- Quỷ ốc thứ năm trăm năm mươi bốn tâm thần hoảng loạn...
- Bí mật tiểu năm trăm năm mươi khúc thứ nhất...
- Kỳ nhân thứ năm trăm năm mươi sáu,
- Lý Ma Tử bị thương, đứng thứ năm trăm năm mươi bảy.
- Chương thứ năm trăm năm mươi tám, đại hán phụ tâm Lý Sùng.
- Con đường thứ năm trăm năm mươi chín điều một sông Xuân Thủy chảy về phía đông.
- Chương thứ năm trăm sáu mươi linh thứ nhất, Toái Thi Cuồng Ma.
- Đứa con cò thứ năm trăm sáu một cởi khỏi quần!
- Chương thứ năm trăm sáu mươi hai, Kinh Khắc yêu tà.
- Chương thứ năm trăm sáu mươi ba. Hổ dữ không ăn thịt con.
- Chương thứ năm trăm sáu, gia đình bạo lực.
- Chương sáu trăm sáu mươi ba, yêu Bố Dã Hổ kỳ đàm.
- Chương thứ năm trăm sáu A Cát, hẹn gặp lại!
- Xương cốt trong bồn cầu số năm trăm sáu trăm bảy.
- Ngày thứ năm trăm sáu mươi tám nước Yên có mời!
- Chữ máu màu đỏ tươi thứ năm trăm sáu mươi chín.
- Chương thứ năm trăm bảy mươi, giấy thế thân thuật nhân.
- Năm trăm bảy mươi mốt Chương Ngũ Hổ đại tướng Quan Vũ.
- Chương thứ năm trăm bảy mươi hai bán quốc tặc.
- Chương thứ năm trăm bảy mươi ba, Diệp Vệ Quốc bị giết.
- Chương thứ năm trăm bảy mươi bốn, đơn kỵ đi đường ngàn dặm
- Vương đại nghĩa năm trăm bảy mươi lăm.
- Vị trí thứ năm trăm bảy mươi sáu ăn ngon, mất đi vị ngon.
- Chương thứ năm trăm bảy, ngón tay âm vật thứ bảy.
- Trận linh Truy Linh thứ năm trăm bảy tám.
- Đao đao thứ năm trăm bảy mươi chín thấy máu,
- Công tử Tống và Vương Bát Thang, tên công tử Tống, Chương thứ năm trăm lẻ tám.
- Chương thứ năm trăm tám mươi mốt của Ngọc Trung Linh
- Nữ nhân ghét ăn chính là người mẫu thứ năm trăm tám mươi hai chán ghét.
- án thứ năm trăm tám mươi ba
- Tờ tiền giấy thứ năm trăm tám mươi bốn

- Chương thứ năm trăm tám mươi năm đánh ngất quân, đánh hạ ác dân.
- Tụ linh trận thứ năm trăm tám trăm sáu.
- Đầu tiên là năm trăm tám mươi bảy Chương Thần dò xét Kiệt Kiệt.
- Kháng Long tầng thứ năm trăm tám hối hận...
- Chương thứ năm trăm tám chín, ôm đá ném sông.
- Chương thứ năm trăm chín mươi ba, Thi sinh hòe cây hòe.
- Chương thứ năm trăm chín có người muốn hại ngươi!
- Thần sông Thang La Giang năm trăm chín mươi hai, Khuất Nguyên.
- Vị trí năm trăm chín mươi ba Chương thuỷ quỷ ngọc sáo.
- Chương thứ năm trăm chín mươi bốn, trung quân ái quốc.
- Chương thứ năm trăm chín mươi lăm, Yến tiền đường...
- Ma nữ yêu mị năm trăm chín mươi sáu chương thứ nhất...
- Vị tiền bối Thử gia thật sự là năm trăm chín mươi bảy chương thật hay giả...
- Âm bảo thứ năm trăm chín mươi tám.
- Con chim thứ năm trăm chín mươi chín tập kích, Huyễn tư linh phát uy!
- Chương số sáu trăm linh linh thứ ba Hán cung Phi Yến.
- Chương thứ sáu trăm lẻ. Song chiến Triệu Phi Yến.
- Đầu thứ sáu trăm lẻ hai xoay ngược lại.
- Con chuột bản mệnh sáu trăm lẻ ba Chương bỗng chết đi.
- Chương thứ sáu trăm linh bốn trong lòng bàn tay, múa qua Phi Yến Tuyệt.
- Chuỗi thứ sáu trăm lẻ năm, Bất Tử Thảo thứ sáu trăm lẻ năm...
- Hạng sáu trăm chương đen trắng Song Sát thứ hai.
- Tộc nhân A Xương thứ sáu trăm lẻ bảy...
- Chương thứ sáu trăm lẻ bảy cứu mạng, cứu mạng!
- Giao dịch thứ sáu trăm lẻ chín bắt đầu hàng thi ra khỏi lồng.
- Chương thứ sáu trăm linh một, bom nhân người người...
- Nhớ lại phần thứ sáu trăm lịch sử đầu sư cúi đầu.
- Hàng ngũ độc hàng lâm, trừ đi sáu trăm yêu quyển đầu tiên.
- Tích Thủy chi ân thứ sáu trăm ngàn một, Dũng Tuyền tương báo...
- Bệnh Ngư Lân Đầu thứ sáu trăm bốn...
- Hạng sáu trăm chương thứ năm mươi một – nam nhân cầu cứu cơ nghiệp.

- Quái vật thứ sáu trăm một trăm sáu xuất hiện.
- Giao loại thứ sáu trăm bảy trăm dặm.
- Nước mắt cá nhân đầu tiên đạt sáu trăm chương thứ tám...
- Đội thám hiểm thứ sáu trăm một chín biến mất.
- Chương thứ sáu trăm hai mươi ba Dưỡng Quỷ thôn.
- Chương thứ sáu trăm hai, rít gào đi! Thánh Mẫu trượng...
- Chuyện cũ của nam nhân đáng ly hôn sáu trăm hai Chương Hữu!
- Đại hội giao dịch Quỷ Môn Quan thứ sáu trăm hai mươi ba
- Chương thứ sáu trăm hai mươi bốn, khóa mệnh dài.
- Người đào cỏ ban đêm thứ sáu trăm hai mươi lăm...
- Nếu như có một ngày nào thứ sáu trăm hai mươi sáu...
- Con chó thứ sáu trăm hai bảy kỳ quái cất tiếng kêu.
- Chương thứ sáu trăm hai mươi tám, yêu lạ đậu hũ.
- Chương thứ sáu trăm hai mươi chín, Hoài Nam Vương Lưu An.
- Chương thứ sáu trăm ba mươi ba, Thành Phong Đô.
- Bữa Thanh Hoa Hải thứ sáu trăm ba...
- Quỷ thị thứ sáu trăm ba mươi hai, ngày du lãm...
- Phong Hổ Vân Long thứ sáu trăm ba, tứ đại trưởng lão...
- Thần châm thứ sáu trăm ba mươi bốn vô hình.
- Chương thứ sáu trăm ba mươi ba, Vong Tình Xuyên.
- Giao nhân thứ sáu trăm ba mươi sáu rơi lệ.
- Thần khí áp trục lớn thứ sáu trăm ba mươi bảy thiên sinh ba.
- Mấy trăm ba mươi tám lần lượt Mã Vương, quỷ lạ ở lần điểm thứ ba.
- Đầu thứ sáu trăm ba mươi chín chính là dơi giết người.
- Nam tử trị thương thứ sáu trăm bốn mươi phần trăm điều hòa hợp bị trọng thương.
- Chém giết thanh niên mặc kệ sáu trăm tức một đường, giết chết thanh niên một trượng.
- Chương thứ sáu trăm bốn mươi hai, Vạn Phật châu vạn – Thái Ất Vô Ngân Kiếm.
- Chương thứ sáu trăm bốn mươi ba, thông minh bị thông minh hại.
- Lần thứ sáu trăm bốn mươi bốn, Tử Âm Thụ.
- Độc kế của Âm Dương Hổ xếp thứ sáu trăm bốn mươi lăm Chương.
- Đại trận Phật môn thứ sáu trăm bốn trăm sáu mươi sáu...

- Quỷ thủ tầng thứ sáu trăm bốn mươi bảy Linh Giới vĩnh viễn, quỷ thủ thứ bảy.
- Cầu Nại Hà xếp thứ sáu trăm bốn mươi tám.
- Chương thứ sáu trăm bốn mươi chín, kẻ nhu nhược.
- Trận đấu thứ sáu trăm năm mươi! Vĩnh Linh Giới!
- Chương thứ sáu trăm năm mươi mốt, thiện âm, ác âm, kỳ âm kỳ quái.
- Chương thứ sáu trăm năm mươi hai, bán tiểu hồ ly.
- Mộc kích mộc, thứ sáu trăm năm mươi ba...
- Người cắt lưỡi thứ sáu trăm năm mươi bốn...
- Bức thứ sáu trăm năm mươi lăm, Quỷ sự tại Hỏa Táng tràng...
- Cáp Võng thứ sáu trăm năm sáu ngàn.
- Quỷ ở đầu thứ sáu trăm bảy Chương thứ năm mươi bảy dây lưới bò ra.
- Bản đầu tiên là sáu trăm năm mươi tám chương tự gây nghiệt, không thể sống.
- Kỵ quan đầu tiên của sáu trăm năm mươi chín chương Đại Đường lại đến anh tuấn thần.
- Xuân quang vô hạn, chương thứ sáu trăm linh.
- Sa nhọn thứ sáu trăm một đang nhai nuốt quái vật nước.
- Sự kiện người hầu sáu trăm sáu trăm hai Chương tử vong.
- Chương thứ sáu trăm ba, yêu ta ngươi liền xuống địa ngục đi.
- Chiếc ghế gỗ lim ngân nga thứ sáu trăm, thứ sáu mươi.
- Nữ tướng Dương Môn thứ sáu trăm sáu mươi năm...
- Sáu trăm sáu mươi hai quả phụ chinh tây hạ, thứ sáu trăm sáu mươi hai.
- Thổ Linh thứ sáu trăm bảy, thương pháp của Dương gia!
- Khách tới từ sáu trăm tám chương thứ sáu mươi tám thẫn thờ...
- Đầu tiên sáu trăm chín Chương, phân thành tám khối lớn.
- Chương sáu trăm bảy mươi lẻ thứ nhất của lốc xoáy.
- Mộ thần thảo nguyên thứ sáu trăm bảy...
- Chương thứ sáu trăm bảy mươi hai, Vương Giả diệt cương thi.
- Người đầu tiên tầm sáu trăm bảy mươi ba chương võ chúc Thiên Vương được gắn lại.
- Lệnh giết Hồ, thứ sáu trăm bảy mươi bốn.
- Triệu hoán phần sáu trăm bảy mươi năm chính là Tào Mạnh

Đức!
- Loại thứ bảy trăm bảy mươi sáu, rượu thị tửu thành cuồng.
- Chương thứ sáu trăm bảy mươi bảy liều mạng bồi quân tử...
- Âm linh thoái lui đầu tiên là sáu trăm bảy mươi tám roi, thứ sáu trăm, thứ bảy...
- Sáu trăm bảy mươi chín chương thứ bảy, hảo hán Lương Sơn...
- "..."
- Lựa chọn phần sáu trăm tám mốt.
- Chương thứ sáu trăm tám mươi hai, mãnh liệt Trương Phi Phi.
- Kê thứ sáu trăm tám mươi ba mươi ba kết nghĩa ở vườn đào.
- Thiên Lôi thứ sáu trăm tám mươi bốn bị Thiên Lôi Diệt Trương Phi.
- Ai muốn động tới ngươi đầu não sáu trăm tám mươi lăm!
- Nhà thứ sáu trăm tám mươi sáu đại thế gia.
- mánh khóe đầu tiên của sáu trăm tám mươi bảy Thiên Thần tính là Trương.
- Đầu tám trăm tám chương thứ tám diệt Viên gia.
- Đầu tám trăm chín Chương cứu vớt Vương Loan Nhi.
- Mục thứ sáu trăm chín trăm linh, quan tài cho thôn làng.
- Huyết của Ngọc Nữ đầu tiên là sáu trăm chín phần mười.
- Vị trí thứ sáu trăm chín mươi hai Quyền Quyền Tề Quốc.
- Tế thứ sáu trăm chín mươi ba...
- Tà Thần trợn mắt, vị trí thứ sáu trăm chín bốn Chương đầu tiên.
- Đầu tiên là sáu trăm chín mươi lăm Chương của "Xạ La Long Vương"
- bậc thứ sáu trăm chín mươi sáu, bối tự Thiếu Lâm Địa cao tăng....
- Hạng sáu trăm chín mươi bảy, đại hiệp Hoắc Nguyên Giáp.
- Chương thứ sáu trăm chín mươi tám, Vạn Lý Trường Thành vĩnh viễn không ngã đổ.
- Vị trí thứ sáu trăm chín mươi chín Chương Tiểu Vĩ Ngọc bị hủy dung.
- Chương thứ bảy trăm linh linh, ta đến là để mang Trảm Tiên Kiếm!
- Chương thứ bảy trăm lẻ lịch sử của Trương gia, trận chiến ở Côn Ngô Kiều.
- Chương thứ bảy trăm lẻ Cửu Lân có con.

- Âm Dương Hổ – kẻ hèn hạ thứ bảy trăm lẻ ba chương.
- Đại hộ pháp thứ bảy trăm lẻ tám...
- Năm trăm lẻ bảy trăm lẻ chém giết Huyết Lang.
- Triệu hoán lần thứ bảy trăm lẻ sáu, song tướng hình thức mô hình.
- Thất linh phi châm bảy trăm lẻ bảy diệt tam hồn.
- Chương thứ bảy trăm lẻ tám, Quan Vũ chiến bại
- Chương thứ bảy trăm lẻ chín, dấu trời qua biển.
- Chương thứ bảy trăm lẻ đại chiến sắp tới.
- Thiên hạ kỳ binh số bảy trăm một...
- Chương thứ bảy trăm mốt, Phiên Thiên Ấn xuất thế!
- Chương thứ bảy trăm ba bắt kế hoạch nội ứng.
- Khuôn mặt thật như tuyết của thứ bảy trăm một thật sự!
- Chương thứ bảy trăm năm dùng thiếp, cứu tình lang...
- Chương thứ bảy trăm sáu, xông quan nổi giận là hồng nhan.
- Ngày thứ bảy trăm, Lý Ma Tử giết vợ...
- Chương thứ bảy trăm gặp lại, Thử tiền bối...
- Chương thứ bảy trăm chín xem nhẹ giang hồ.
- Chương thứ bảy trăm hai mươi hai, phốc bạc...
- Thuật Lao Sơn thứ bảy trăm hai một.
- Nguyễn Na Nặc cảm thấy ngượng ngùng, tiếc nuối.
- Đệ tử phá gia chi thứ bảy trăm hai mươi ba cấp Thần.
- Đan dược thứ bảy trăm hai mươi bốn chuyển kim đan.
- Lý lão bản đứng thứ bảy trăm năm mươi hai tu tiên,
- Chương thứ bảy trăm hai mươi sáu lộ ra một tay.
- Túi tiền của tà môn thứ bảy trăm hai mươi bảy...
- Huyết kéo thứ bảy trăm hai mươi tám, Trấn Âm Linh
- Nam thuộc thứ bảy trăm hai mươi chín dạy phụ nữ thích hợp xuất kích.
- Chương thứ bảy trăm ba mươi ba, Ngũ Quỷ Triền Hồn Chú.
- Chương thứ bảy trăm ba giằng co với Quỷ đồng tử!
- Chương thứ bảy trăm ba mươi hai một chữ, cút!
- Chân tướng phần thứ bảy trăm ba mươi ba chân tướng.
- Hàng trăm ba trăm ba mươi bốn rèn.
- Con bạc thứ bảy trăm ba mươi ba, sòng bạc.
- Âm vật hiện hình thứ bảy trăm ba sáu...
- Chương thứ bảy trăm ba mươi bảy đi vào gian phòng không ra khỏi.
- Chương thứ bảy trăm ba mươi ba, giết sạch mười ba mạng người.

- Chương thứ bảy trăm ba mươi ba, tướng quân giáp với Bách Chiến tướng quân.
- Áo giáp yêu thú hiếm thấy, thứ bảy trăm bốn mươi bốn.
- Ngày thứ bảy trăm tư, đêm tìm kiếm khu vực màu đỏ.
- Thủ đoạn của đạo trưởng đạo trưởng thứ bảy trăm bốn mươi hai.
- Chương thứ bảy trăm bốn mươi ba, sâu bên trong ụ tàu.
- Âm vật mạnh nhất trong lịch sử cũng là thứ thứ bảy trăm bốn mươi bốn.
- Lớp bảy trăm bốn mươi lăm tuổi trị thương cho nam giới bỗng nhiên đi bệnh.
- Liệt Hỏa khắc kim trận, thứ bảy trăm bốn mươi sáu.
- Nguyền rủa nhà Hoắc thứ bảy trăm bốn mươi bảy...
- tượng nửa trăm bốn trăm tám phần tượng hung nô cổ,
- Công chúa Lang Công chúa thứ bảy trăm bốn trăm chín tuổi, thứ bảy trăm chín...
- Chương thứ bảy trăm năm mươi ba, ngoài cửa sổ còn có một gương mặt.
- Chương thứ bảy trăm năm mươi mốt Lam Xà huyết, cắt đứt tiểu nhân
- Thôn trang nhỏ trong khe núi, thứ bảy trăm năm mươi hai.
- Đây là câu nói tình yêu, thứ bảy trăm năm mươi ba của Đại mạc.
- Ảnh tộc, thứ bảy trăm năm mươi bốn...
- Chương thứ bảy trăm năm mươi ba tương ái tương sát.
- Chương thứ bảy trăm năm mươi sáu, rải đậu thành binh.
- Trận chiến thứ bảy trăm năm mươi bảy và hòa bình.
- Chương thứ bảy trăm năm mươi tám, đối với người trang điểm gương,
- Chút bảy trăm năm mươi chín chương, tam đại tà từ Tương Tây đến.
- Lạc Hoa động nữ tử, thứ bảy trăm sáu trăm lẻ.
- Chương thứ bảy trăm sáu mươi sáu
- Trạch thứ bảy trăm sáu mươi hai, cô cá chạch.
- Cô gái thứ bảy trăm sáu mươi ba rốt cuộc là ai?
- Bảy trăm sáu mươi chiều tỳ bà yêu kỳ nói chuyện.
- Chương thứ bảy trăm sáu mươi năm, thắng thiên hạ, đã phụ ngươi.
- Thứ bảy trăm sáu trăm sáu, Hoàng Thử Lang Tinh...
- Tình yêu và hợp thuật thứ bảy trăm sáu mươi bảy...

- Ngọc Mã Bôn Nguyệt, thứ bảy trăm sáu mươi tám
- Nữ quỷ áo lam thứ bảy trăm sáu mươi chín...
- Chương thứ bảy trăm bảy mươi ba, yêu thú nói chuyện.
- Chương thứ bảy trăm bảy mươi bảy, gã bị hù chết.
- Trường học dân quốc thứ bảy trăm bảy trăm hai mươi hai,
- Quy củ thương nhân âm vật thứ bảy trăm bảy mươi ba...
- Chương thứ bảy trăm bảy mươi bốn. Chuyện cũ năm đó...
- Chương thứ bảy trăm bảy mươi bảy chuyên giết người phụ tâm.
- Chấp dù một đời, thứ bảy trăm bảy mươi sáu, cầm dù...
- Bảy trăm bảy mươi hai tráng sĩ Hoàng Hoa Cương.
- Chương thứ bảy trăm bảy tám chiêu hồn.
- Huyết thư của Lâm Giác Dân, thứ bảy trăm bảy trăm chín.
- Chương thứ bảy trăm tám trăm linh ta chờ đến kết hôn với ngươi đã.
- Hành trình Âm vật thứ bảy trăm tám...
- Chương thứ bảy trăm tám hai không rõ ràng huy chương...
- Chương thứ bảy trăm tám mươi ba, kẻ nào là hung thủ?
- Chương thứ bảy trăm tám mươi bốn diễn kịch cùng ngươi.
- Chương thứ bảy trăm tám mươi lăm, một đao Trảm Âm Linh.
- Huyết Chiến Trường Tân hồ, thứ bảy trăm tám mươi sáu...
- Lần khảo nghiệm thứ bảy trăm tám trăm bảy tiên nữ,
- Chương thứ bảy trăm tám, chí nguyện quân hành khúc.
- Số bảy trăm tám mươi chín Chương Tề Đại hoàng cung,
- Cha con quỷ dị thứ bảy trăm chín mươi chín...
- Chương thứ bảy trăm chín mươi mốt, đánh cược thẻ bài thần phật
- Cô bé ma quỷ thứ bảy trăm chín mươi hai, nữ hài ma quỷ
- Chương thứ bảy trăm chín mươi ba, nhân cốt xúc xắc.
- Con bọ cạp lớn hỏng bét thứ bảy trăm chín mươi bốn rơi xuống.
- Nhị ca Phong đứng thứ bảy trăm chín mươi lăm đáng yêu.
- kỵ binh số bảy trăm chín mươi sáu, chiến xa đấu với bộ binh.
- ...
- Chương thứ bảy trăm chín mươi tám bị dọa sợ.
- Tầng trang điểm kinh khủng thứ bảy trăm chín mươi chín...
- Nó đã trở thành chương số tám trăm linh linh!
- Lý Ma Tử thứ tám trăm linh một bị lừa.

- Mộ bia mộ u linh tám trăm linh hai.
- Chương tám trăm lẻ ba, hiếu liệt hào.
- Chương tám trăm lẻ bốn thay cha tòng quân, Hoa Mộc Lan.
- Là bi kịch kiểu Trung Quốc, loại thứ tám trăm lẻ năm.
- Tiểu thần đồng tám trăm lẻ sáu tuổi thứ tám trăm.
- Thua cuộc chơi thứ tám trăm lẻ bảy này, nhất định phải chết!
- Tiểu quỷ số tám trăm lẻ tám điên cuồng thứ nhất.
- Chương thứ tám trăm lẻ chín, hoan hỉ.
- Chương thứ tám trăm linh một thuyền gỗ đào trầm thuyền.
- Chương thứ tám trăm và thứ một cùng chơi trò quỷ trốn tìm.
- Tào Nhất, Chương thứ tám trăm mốt, một trăm hai tử vong.
- Câu chuyện về Tào Nhất Chương số tám trăm một.
- Thiếu Lâm Viên, hạng tám trăm một nghìn một, ở Thiếu Lâm Viên Sơn.
- Hạng tám trăm năm khô hạn thôn?
- giếng nước đen ngòm số tám trăm mười sáu.
- cơn ác mộng đêm khuya, thứ tám trăm một mười bảy...
- Mục thứ tám trăm tám mươi mốt đào giếng.
- Thanh đồng yêu đỉnh số tám trăm chín.
- Chương thứ tám trăm hai mươi hai, Trụ Vương và Đát Kỷ Kỷ Kỷ.
- Chương tám trăm hai ngàn năm thứ nhất.
- Nữ chủ thứ tám trăm hai kinh khủng gieo xuống.
- Cổ lâu thứ tám trăm hai mươi ba thám hiểm cổ lâu.
- Tầng thứ tám trăm hai mươi bốn mây đen ép cổ trạch (chương hơn)
- Chương thứ tám trăm hai mươi hai Ninh Thính nghe quỷ khóc, không nghe quỷ cười.
- Nữ quỷ thứ tám trăm hai mươi sáu phụ thân vào nữ quỷ.
- Ngày thứ tám trăm hai bảy mươi ba tử kiếp,
- Chương thứ tám trăm hai mươi tám, cướp đi vẻ đẹp của ngươi.
- Chương thứ tám trăm hai chín, bỏ mạng bỏ chạy (Thượng]
- Chương thứ tám trăm ba mươi ba bỏ mạng bỏ chạy (Chút nữa)
- Tụ Bảo Trai, thế gia đạo sĩ số tám trăm ba mươi mốt.
- Chương thứ tám trăm ba mươi hai (Việt phủ thêm vượt cấp)
- Phần thứ tám trăm ba mươi ba - xác chết gian trá.

- Dạ ngày thứ tám trăm ba mươi bốn điên cuồng giết người vào đêm.
- Kẻ đấu binh thứ tám trăm ba mươi ba, sắp bị phá!
- Hạng tám trăm ba mươi sáu Chương, diệt âm sát Hạng Vũ.
- Chương tám trăm ba bảy ngăn tai hoạ.
- Cổ quyển tám trăm ba mươi ba mươi tám làm bằng da người.
- Biển tử vong thứ tám trăm ba mươi chín, La Bố Bạc.
- Chương thứ tám trăm bốn mươi tư, thủy quái trong hồ (Thêm thêm)
- Phù vàng thứ tám trăm bốn.
- ...
- Giao dịch số tám trăm bốn mươi bốn ngàn nữ quỷ.
- Chương thứ tám trăm tư thám hiểm các Lan Cổ Quốc
- Chương tám trăm bốn mươi lăm của nhân ngư hương
- Bầy Phật thứ tám trăm bốn mươi sáu loạn, mây đen che kín trời đất.
- Thứ đồ vật bên trong đỉnh thanh đồng, thứ thứ thứ thứ tám trăm bốn mươi bảy...
- Đầu thứ tám trăm bốn mươi tám, thân người đầu người mình rắn.
- Lần thứ tám trăm bốn mươi chín, truyền thuyết tình yêu của Lâu Lan.
- Hạng tám trăm năm mươi, nước mắt ác quỷ...
- Lý Tiểu Sinh thứ tám trăm năm mà xảy ra chuyện (Thêm thêm)
- Mặt quỷ mặt xanh mặt chữ nhật thứ tám trăm năm mươi hai.
- Giáo viên mỹ nữ thứ tám trăm năm mươi ba...
- Hạng tám trăm năm mươi tư Hoành Ngọc Giác (chương lớn)
- Nam hài áo đỏ số tám trăm năm mươi lăm.
- Đầu thứ tám trăm năm mươi sáu, thượng cổ thánh nhân, Cao Đào
- Chương thứ tám trăm năm bảy.
- Quỷ ảnh phòng ký túc xá thứ tám trăm năm mươi tám...
- Luyện tiểu quỷ thứ tám trăm năm chín (chương hơn)
- Âm sai ở chỗ thứ tám trăm sáu trăm linh thiên.
- Chuyện tốt bụng làm hỏng chuyện ở số tám trăm sáu mốt.
- Lý mặt rỗ thứ tám trăm sáu mươi hai thiên Lý mặt rỗ tự cung.

- Âm kiều độ sát trận thứ tám trăm sáu mươi ba...
- Chương thứ tám trăm sáu, trộm mộ tặc (chương hơn)
- Vu Cổ Thảo Nhân thứ tám trăm sáu mươi lăm...
- Lần phá trận thứ tám trăm sáu mươi sáu đêm khuya.
- Va chạm lần thứ tám trăm sáu bảy cổ kim,
- Vòng vây vây bát thiên thứ tám trăm, trăm quỷ.
- Người mua ở góc ngọc số tám trăm sáu chín Chương.
- Chương tám trăm thất linh, thư ký đạt đủ loại.
- Lý lão ngốc đuôi trọc thứ tám trăm bảy...
- Chương thứ tám trăm bảy mươi hai, đại quân khỉ nước.
- Chương tám trăm bảy mươi ba phụ thân Thủy Quỷ (Thêm thêm)
- Chương thứ tám trăm bảy mươi bốn. Theo thân mang theo mật nhỏ.
- Lý gia Hắc Long xếp thứ tám trăm bảy mươi lăm...
- tôm cá Chương số tám trăm bảy mươi sáu thay xương táng.
- Vị trí thứ tám trăm bảy mươi bảy Chương câu thủy quỷ thứ tám trăm câu thủy.
- Đao thứ tám trăm bảy mươi tám, thứ nhất khó xuống tay (Thêm thêm)
- Thử tiền bối không chết ở chương thứ tám trăm bảy mươi chín?
- Hạng tám trăm tám mươi linh cái, hung thủ phía sau màn...
- Lò hương Long Vĩ thứ tám trăm tám mốt...
- Đồ đệ của Thử tiền bối ở chương thứ tám trăm tám hai.
- Chuỳ Thần Lôi ở vị trí tám trăm ba Chương Lôi Thần.
- Chương thứ tám trăm tám mươi bốn mời Long Vương, chèo Long thuyền.
- Chương tám trăm tám mươi lăm, Phong Vũ Bi Ca (Thêm thêm)
- Chàng trai thích hợp tám trăm sáu mươi sáu tuổi thứ nhất, lôi pháp vô thượng!
- Trận chiến bảo vệ ngư thuyền thứ tám trăm tám bảy...
- Vũ đạo thứ tám trăm tám mươi tám – một lần cuối cùng.
- Thiên phạt số tám trăm chín giáng lâm!
- Lão gia Hắc Long xếp thứ tám trăm chín ngàn Chương Hắc Long lão gia.
- Công việc phi cơ tư nhân ở vị trí thứ tám trăm chín mươi mốt...
- Thi thể không cánh mà bay thứ tám trăm chín mươi hai.

- Chương thứ tám trăm chín mươi ba vắt qua xe quỷ sự.
- Tỉnh thứ tám trăm chín tư (chương hơn)
- Chương tám trăm chín mươi lăm, Thái Hư Huyễn Cảnh thứ tám.
- Chương thứ tám trăm chín mươi sáu lại xảy ra chuyện!
- Mãng phù huyết sắc số tám trăm chín mươi bảy.
- Người vẽ đỏ số tám trăm chín mươi tám, chết!
- Vị trí thứ tám trăm chín Chương lấy giấy đen ra mua mạng.
- Chương thứ chín trăm linh linh diệt môn
- Chương thứ chín trăm lẻ, Âm Dương công tử, Âm Dương tiểu thư.
- Chương thứ chín trăm lẻ hai giết người, tru tâm...
- Chương thứ chín trăm lẻ ba tuần!
- Thiền sư lông mày trắng thứ chín trăm lẻ bốn cứu viện...
- Chân mày trắng thứ chín trăm lẻ năm về một trời (giai hơn)
- Công phu thứ chín trăm lẻ sáu của Trảm Tiên Kiếm ra khỏi vỏ.
- Chương thứ chín trăm lẻ bảy, lẻ loi một mình.
- gian phòng tử vong thứ chín trăm lẻ tám.
- Đầu Tiểu Hồng chín trăm lẻ chín điều.
- Chương thứ chín trăm lẻ, gian phòng quỷ quái đàm luận...
- Bữa thứ chín trăm một phòng u linh.
- Chương thứ chín trăm mốt, ngươi không trốn thoát được đâu!
- Chương thứ chín trăm ba, huyễn cảnh giết người.
- Chương thứ chín trăm mốt, Trương Cửu Lân mất mạng ở đây.
- Chương thứ chín trăm năm hỏa công
- Chương thứ chín trăm mười sáu, trận pháp thượng cổ...
- Âm vật khổng lồ nhất trong chín trăm bảy chương...
- Chương thứ chín trăm một ngàn giết một người, bổ một người...
- Chương thứ chín trăm mười chín, luyện khí đại sư
- Chương thứ chín trăm hai tiểu thư, phiền toái từ trên người ta xuống dưới!
- Chương thứ chín trăm hai, Đoạt Mệnh Hồng váy.
- Chương thứ chín trăm hai chơi Mạc Tà Tà Tướng...
- Bồ Đề tử xuất hiện lần thứ chín trăm hai mươi ba...
- Bí mật của cái mũ đỏ nhỏ thứ chín trăm hai mươi bốn.
- Chương thứ chín trăm hai năm chế tạo giáp hương

- Thổ Thần năm thứ chín trăm hai mươi sáu...
- Chương thứ chín trăm hai bảy, ghi lại người giấy.
- Chương thứ chín trăm hai mươi tám, âm binh chiến trận...
- Cửu hai trăm chín Chương ướp muối bình thức ăn.
- Chương thứ chín trăm ba mươi ba ăn thịt tướng quân Trương tuần tra.
- Chương thứ chín trăm ba, hắn là nội gián?
- Chương thứ chín trăm ba mươi hai, huyết chiến (chương lớn)
- Vòng cổ khô lâu thứ chín trăm ba...
- Triệu hoán lần thứ chín trăm ba mươi bốn, Lục Đinh Lục Giáp Thần
- Chương thứ chín trăm ba mươi ba, chân tướng rõ ràng.
- Điều kiện là chương thứ chín trăm ba trăm sáu mũ hồng
- Chương thứ chín trăm ba mươi bảy Đại Đường trung liệt (Việt Liệt)
- Chương thứ chín trăm ba mươi tám trúng kế...
- Chương thứ chín trăm ba mươi chín, ba vạn âm linh!
- Chương thứ chín trăm bốn linh, Trảm Quỷ Thần (giai hơn)
- Chương thứ chín trăm tư, khí phách Vương Bá...
- Đao pháp thần kỳ, thứ chín trăm bốn mươi hai.
- Chương thứ chín trăm tư ba, tông sư đời thứ nhất (Việt vượt)
- Chương thứ chín trăm tư, đá quán Cuồng nhân.
- Chuyến đánh cược thứ chín trăm bốn mươi lăm...
- Chương thứ chín trăm bốn mươi sáu, có ai đang nói láo?
- Nô lệ chín trăm tư bảy Chương âm vật...
- Chương thứ chín trăm bốn mươi tám bị cắt đứt, bạch y hiện lên.
- Song đao thứ chín trăm bốn mươi chín đấu với song đao!
- án thiếu nữ mất tích lần thứ chín trăm năm mươi lẻ một trăm năm...
- Chương thứ chín trăm năm mới gặp lại ảo ảnh tiểu hồng
- Chương thứ chín trăm năm mươi hai gọt ngọc táo (Thêm thêm)
- Người có con mắt màu trắng, thứ chín trăm năm ba.
- Chương thứ chín trăm năm mươi bốn, tam công tử Tào gia...
- Chương thứ chín trăm năm mươi, lừa gạt dương thọ
- Chương thứ chín trăm năm mươi sáu Kim Thiền thoát xác
- Chương thứ chín trăm năm bảy, Lạc Thần Phú thiên cổ (giai

hơn)
- Ngọn núi biết di chuyển thứ chín trăm năm mươi tám...
- Năm trăm năm mươi chín Lạc Thần giáng lâm!
- Chương thứ chín trăm sáu mươi ba mà ta chết?
- Chương thứ chín trăm sáu, hoàn dương....
- Chương thứ chín trăm sáu mươi hai tranh đoạt Tiểu Vĩ ngọc.
- Chương thứ chín trăm sáu mươi ba, Lạc Thủy thần cung.
- Chương thứ chín trăm sáu, đời tình si (chương hơn)
- Lạc Thần năm trăm sáu trăm sáu ngàn điên cuồng...
- Rừng cây huyết chiến thứ chín trăm sáu.
- Chương thứ chín trăm sáu bảy, Tào Thực đưa bảo vật...
- Bữa tiệc Tiếp Phong thứ chín trăm sáu mươi tám
- Vị trí thứ chín trăm sáu mươi ba đại kế mệnh âm vật (Thêm thêm)
- Chương thứ chín trăm bảy mươi tám xuống ngựa!
- Chương thứ chín trăm bảy, Doãn Tân Nguyệt ghen tuông.
- Chương thứ chín trăm bảy mươi hai ngồi trong vại thịt thân phật.
- Chương thứ chín trăm bảy mươi ba, ngày khác chớ nói chuyện, đêm đừng nói chuyện tinh thần.
- Chương thứ chín trăm bảy mươi bốn (chương giam càng)
- Chương thứ chín trăm bảy mươi năm, canh thịt đầu người.
- Lần thứ chín trăm bảy mươi sáu, âm nhân thôn.
- Hành vi thứ chín trăm bảy mươi bảy tự tàn tự phế...
- Số chín trăm tám mươi tám thôn nhân nữ nhân.
- Chương thứ chín trăm bảy mươi chín phụ thể xà linh
- Chương thứ chín trăm tám trăm linh, tự sát Ma âm.
- Chương thứ chín trăm tám, Xà Nữ Nhi Xà.
- Cây hòe không còn tồn tại thứ chín trăm tám mươi hai.
- huyễn cảnh thứ chín trăm tám mươi ba....
- Chương thứ chín trăm tám mươi tư đại chiến Nhân Xà!
- Nhân tính Sửu Ác của Chương thứ chín trăm tám mươi lăm (giai hơn)
- Phật giáo, quyển thứ chín trăm tám mươi sáu, Nam Bắc.
- Chương thứ chín trăm tám bảy, hàng phục Xà yêu.
- Buổi hôn lễ trễ, lần thứ chín trăm tám mươi tám....
- Chương thứ chín trăm tám mươi chín dạy bỗng cảm thấy nam nhân lo lắng.
- Phượng chương thứ chín trăm chín mươi chín phục vụ khách quý...

- Chương thứ chín trăm chín mươi mốt, dưới ánh trăng có bóng đen.
- Quái thú nửa răng, thứ chín trăm chín mươi hai.
- Chương thứ chín trăm chín mươi ba, cương thi yêu dị nói chuyện
- Ước thứ chín trăm chín bốn quân tử.
- Chương thứ chín trăm chín mươi lăm, người thủ mộ
- Chương thứ chín trăm chín mươi sáu, trẻ con thêm (Thêm)
- Bút kí quỷ quái thứ chín trăm chín bảy.
- Chương thứ chín trăm chín tám Cản Cản Sơn Nhân
- Ngày thứ chín trăm chín mươi chín, siêu độ, hoạt thi...
- Trúc ống trúc số một ngàn linh linh linh...
- Đầu tiên thiên linh một chương Nhân Sâm vương quốc.
- Đầu tiên thiên linh thiên hắc sát, thứ nhất thiên bạch hắc sát...
- Đầu thiên linh ba chương đầu tiên, tăng sơn sâm toả ra mộ.
- Đệ nhất thiên linh thiên tứ chương, đại tướng quân răng nanh...
- Lý Ma Tử số một nghìn lẻ năm có răng cưa...
- Đầu tiên, thiên linh lục chương thứ nhất, cương thi trốn chạy khỏi chỗ chết.
- Tôn nghiêm của đế quốc số một nghìn lẻ bảy!
- Vị trí đệ nhất thiên linh tám Chương khoe tạo hình nam tử (chương hơn)
- Đệ nhất thiên không trăm chín huy, Quỷ Khốc Linh Chi
- Hỏa Táng tràng số một nghìn lẻ một...
- Đệ nhất thiên một chương Đằng Long trấn nghi vân (chương lớn)
- Chương một ngàn một hai, Ngô Bán Tiên
- Đệ nhất thiên một nghìn ba chương quỷ biệt.
- Cỏ dại số một nghìn bốn (chương hơn)
- Câu Hồn Trận có số một nghìn năm mươi ba, Câu Hồn Trận.
- Cha nuôi của Lý Ma Tử hạng một nghìn mười sáu...
- Đệ nhất thiên một nghìn thất nữ hộ tử (Thêm thêm)
- Đầu tiên, một nghìn tám chương mở quan tài ra.
- Vũ khí đệ nhất thiên cửu chương yêu thích!
- Chương thứ một ngàn hai mươi hai ăn yêu quái nói chuyện.
- Chương thứ một ngàn hai chu sa lui Miêu Yêu.
- Quỷ điếm (chương hơn)
- Âm hồn bất tán, thiên thiên nhị tam thiên...

- Thiên nhị thiên kim long ngư, đệ nhất thiên nhị tứ thiên...
- Đầu tiên thiên hai năm cao giai Âm Linh chỉ số thông minh.
- Thiên Nhị Lục Chương, mỹ vị thiên hạ đệ nhất thiên nhị sáu.
- Các ngươi đều phải chết hết thứ hạng một nghìn hai bảy!
- Đầu tiên, một nghìn hai tám Chương, gạo trên mộ phần...
- Một ngàn hai mươi chín tầng phòng tuyến thứ nhất...
- Chương thứ một ngàn ba mươi ba, con người là cự trùng mặt người.
- Đệ nhất thiên nghìn ba mốt, một đao chém ác quỷ.
- Linh phù bậc một ngàn ba ngàn hai phù thượng đẳng.
- Đệ nhất thiên tam thập tam chương lược hai đôi đũa.
- Đệ nhất thiên ba bốn chương Trần Đăng chết.
- 《 Đệ Nhất Thiên Tam Ngũ Chương 》 《 Túi Thanh Thư 》
- Quy mô thứ một ngàn ba trăm sáu, môn hạ của Huân nhi...
- Gã Hoa Đà thứ một ngàn ba bảy (chương hơn)
- Đệ nhất thiên tam bát thiên cổ nhất thần y!
- Đệ nhất thiên tam thập tam cửu chương, tâm của y giả phụ mẫu....
- Đệ nhất thiên tứ linh phi độ cao, Trần Đăng (chương canh)
- Chương thứ một ngàn bốn, nghiệp chướng phủ xuống.
- Nguyền rủa Đệ Nhất Thiên Tứ Chương Chương Hắc Y trấn nguyền rủa.
- Đệ nhất thiên thiên bốn, đệ tam thiên Sài Bà (chương hơn)
- Thi thể quỷ dị, thứ nhất thiên tứ thiên...
- Đệ nhất thiên bốn ngàn bốn, đệ tử trộm mộ chết.
- Nguyền rủa đệ nhất thiên thiên tứ lục thiên sẽ lây nhiễm!
- Đệ nhất thiên thiên tứ thất Thi Oa (chương hơn)
- Đệ nhất thiên thiên tứ mục Trình trưởng trấn thứ tư.
- Đệ nhất thiên thiên tứ cửu chương, giòi bọ màu trắng.
- Phần đầu tiên là cơ quan trận tại mộ cổ năm ngàn rưỡi cổ.
- Đầu tiên thiên thứ một ngàn năm Vạn Oa Chi Mẫu (Việt Việt)
- Danh sĩ đệ nhất thiên bạch tam quốc Ngu Đấu (Thêm)
- Số một ngàn ba chương đại phá Ngũ Hành mộ.
- Đầu tiên, một ngàn năm bốn huyng, thôn xóm trong truyền thuyết
- Đứng thứ một ngàn năm mươi lăm, lão Ma Tuyền (chương hơn)
- Chương một ngàn năm sáu giết gà (chương sâu hơn)
- Đầu tiên, một ngàn năm bảy chương: Thâm sơn hành.

- Chương thứ một ngàn năm mươi tám, lạnh như sương, Viêm Như Hỏa!
- Ảo tưởng đệ nhất thiên ngũ cửu chương (chương lớn)
- Đệ nhất thiên lục linh thiên thập nhân tế (chương hơn)
- Chương một ngàn sáu, một người mất tích.
- Thiên Sơn số một ngàn sáu ngàn hai thiên bạch, lạnh gia.
- Đệ nhất thiên sáu ba Chương (chương hơn)
- Đệ nhất thiên sáu cử tam hoàng đỉnh, đệ nhất thiên tam hoàng đỉnh...
- Đệ nhất thiên sáu ngàn sáu ngàn Thần đan yêu dị nói chuyện.
- Đệ nhất thiên sáu nghìn Lục Chương Vô Ức Thần Linh
- Đầu tiên, một ngàn sáu bảy ngàn, trong tửu điếm có quỷ sự.
- Đứng thứ một ngàn sáu nghìn, tám thợ mộc cùng tiểu mộc tượng.
- Đệ nhất thiên sáu ngàn chín Chương Minh hôn
- Đầu tiên thiên thất linh chương, đồng tâm chải đầu.
- Chương thứ một ngàn bảy, trở về cưới ta đi!
- Thiên Thất Nhị Chương, ba tiếng quạ đen kêu lên.
- Bí mật trong thôn nhất thiên thiên bắc tam thiên...
- Đầu tiên thiên một nghìn bảy tư thiên, nửa đêm thét chói tai.
- Quỷ trạch số một nghìn bảy mươi lăm hiện hình (chương lớn)
- Đệ nhất thiên bảy trăm sáu hiệp trấn quỷ lão miếu (chương lớn)
- Thiếu nữ bị lừa gạt rẻ tiền hạng nhất thiên thất thiên.
- Đệ nhất thiên bảy tám hiệp Kính Nam thân thủ tốt xấu xí...
- Đệ nhất thiên thiên thất cửu chương (chương hơn)
- Đệ nhất thiên bát linh chương, trường phát tương hậu Trương Lệ Hoa (chương hơn)
- Đầu tiên thiên tám mốt oẳn tù tì.
- Ác nhân tự có ác nhân mài.
- Căn phòng quỷ trạch thứ một ngàn tám ba (chương lớn)
- Đệ nhất thiên tám bốn Chương Bạch tiên sinh.
- Tấm da đầu thứ nhất, thứ nhất, thứ tám ngàn năm không thể động đậy.
- Đứng thứ nhất thiên tám sáu chương che mắt (chương hơn)
- Đệ nhất thiên bát bát bát thất sưu tầm ma thủy bình.
- Đệ nhất thiên tám chương, nữ đệ tử đại học, đã ngất xỉu.
- Tấm khăn tử vong đầu tiên, nghìn tám chín phần tử vong.

- Đệ nhất thiên cửu linh phùng chộp ở quán quỷ đàm.
- Bức ảnh giết người đầu tiên thiên cửu nhất...
- Đầu mối số một nghìn chín mươi hai (chương thứ hai)
- Đứng ở đầu thiên cửu tam cổ trạch tâm hoảng hốt hoảng hốt...
- Đệ nhất thiên cửu thập tứ tử vong dự triệu.
- Đầu tiên nghìn chín mươi lăm chương, quay phim điện ảnh Tát run.
- Bí mật củaBức quay số một nghìn chín mươi sáu (chương hơn)
- Đệ nhất thiên cửu thất lộ đánh lén.
- Đệ nhất thiên cửu thiên thập nhị tử báo.
- Đầu tiên thiên Cửu Chương, liên minh thích khách (chương hơn)
- Đầu tiên mươi mốt ngàn lẻ ba trăm ngàn, Phệ Hồn thử...
- Đầu tiên là một ngàn một trăm tám mươi một thiên trí đấu một cái.
- Đầu tiên, một nghìn một trăm hai, song đao chém man ngưu.
- Chương thứ một ngàn lẻ ba, heo mập Vô Địch vô địch.
- Đầu tiên một ngàn một trăm bốn mươi, Ma Vương Trương hiến tín giết người.
- Đệ nhất thiên một nghìn năm trăm chín mươi ba ngàn Kiếm Tiên Sát Thần.
- Đệ nhất thiên một vạn sáu hiệp thương nam chữa thương.
- Độc Hầu số một nghìn lẻ bảy (chương hơn)
- Đầu tiên một ngàn lẻ tám chương mặc cố chấp.
- Đệ nhất thiên số chín, xuất kích! Vĩnh linh giới!
- Chương thứ mười một ngàn một nhỏ, kẻ thù kiếp trước...
- Heo béo, con số một nghìn một phần mười gian trá.
- Chương thứ một nghìn một hai quyết tử phản kích.
- Số một nghìn một nghìn ba tiếp viện! Lục đại Đà chủ (Thêm thêm)
- Đệ nhất thiên nhất thập tứ thiên Tru Tiên Kiếm Trận
- Kẻ địch giống như đệ nhất thiên nhất thập ngũ thiên thần.
- Đệ nhất thiên nhất thập lục thiên bi tráng (chương lớn)
- Đệ tử số một nghìn một nghìn bảy con số.
- Đầu tiên một nghìn một trăm tám chương mở đầu Trình Hương.
- Chương thứ một nghìn một trăm chín, kinh sợ (chương trò chơi thêm)

- Thư mời ma quỷ số một nghìn hai.
- Cổ bảo huyết sắc, số một nghìn hai.
- Đệ nhất thiên một hai chương cứu vớt Phát Đống,
- Đệ nhất thiên một ngàn hai điều, nữ vương Hấp Huyết Quỷ Vương...
- Đệ nhất thiên một nghìn hai mục tử vong đếm ngược (chương tiền đồng)
- Bốn kỵ sĩ Thiên Khải, hạng một nghìn hai năm...
- Đệ nhất thiên bạch thập nhị lục thiên đài huyết chiến
- Châm Vô Hình Vạn Nhị Nhị Thất phát uy! Canh!
- Đầu tiên, một ngàn hai tám chương, nữ vương giáng lâm.
- Số một nghìn một trăm hai mươi chín mặt đen mặt trời.
- Con số một nghìn ba trăm ba mươi ba, tiện nhân chỉ già mồm cãi láo.
- Khắc Tinh của thứ nhất nghìn một nghìn ba cái ma quỷ.
- Đệ nhất thiên một nghìn ba hai điều, láng ruộng hoành ô.
- Đệ nhất thiên một nghìn ba vòng Hổ Hổ Trạc...
- Đệ nhất thiên một nghìn ba bốn sắc đẹp phía sau Húc Nam.
- Số một nghìn ba ngàn chiến trường ở tông đường.
- Đệ nhất thiên một nghìn ba sáu Chương Chiêu Hồn trận.
- Mị hoặc (giai hoặc), hạng một nghìn ba ngàn ba ngàn vô tận)
- Đệ nhất thiên một nghìn ba tám chương bắt Độc Hầu.
- Muội Nhất Thiên Tam Tam Cửu Vũ Diễm Hậu
- Chương một nghìn một chuyến một ngàn bốn linh thứ nhất, giết trực...
- Đệ nhất thiên một trăm bốn mươi mốt, Tu La Đồ!
- Đệ nhất thiên nhất thiên tứ tứ lục mang tinh đại trận (chương lớn)
- Hứa hẹn của cha cha một nghìn một trăm bốn mươi ba ngàn hứa hẹn.
- Đệ nhất thiên một thiên bốn chương nguy hại... âm vật..
- Đệ nhất thiên một nghìn bốn năm tám ngàn, Phong Linh bát giác...
- Đầu tiên là yêu quái một nghìn bốn trăm sáu hộp thứ nhất.
- Sơ nghìn một bốn bảy Chương, Vũ Nương (Việt càng)
- Đầu tiên, một nghìn bốn tám chương, nước biển, mực ô tặc sống...
- Đệ nhất thiên một trăm bốn mươi chín hành trận.
- thù lao số một nghìn năm trăm ba trăm vạn.
- Chương một nghìn một điều, người si khó khuyên bảo.

- Đệ nhất thiên nhất thiên nhất bạch tiểu sư muội chết (chương hơn)
- Chương một ngàn một ngàn ba điều quỷ dị xào trứng nấu cơm.
- Ông chủ số một nghìn năm bốn không phải người...
- Bữa cơm âm quỷ số một nghìn năm năm.
- Chương một ngàn một vạn năm sáu, Quỷ Hồ cùng thêm (chương lớn)
- Đầu tiên thiên một nghìn năm bảy Chương, âm thú song đồng...
- Đầu tiên một nghìn một năm tám chương, Miêu Nhi...
- Đầu tiên thiên một nghìn năm chín Chương, âm hồn lấy mệnh.
- Chương một ngàn một trăm sáu mươi, Di Hình Chướng Mục
- sổ một nghìn một trăm sáu mười một chương cứu người.
- Mi tâm một nghìn một trăm sáu mươi chín điểm đỏ (chương thêm)
- Huynh đệ số một nghìn một trăm sáu ba tình cảm sâu nặng...
- Một ngàn một ngàn sáu châm vô hình vô hình, phá!
- Đợt tra thăm dò đầu tiên là một nghìn sáu năm mươi điểm sáng (chương hơn)
- Đệ nhất thiên một ngàn sáu huy, Ác Quỷ Bồ Tát.
- Chương một ngàn một ngàn sáu bảy quỷ nô khế ước.
- Ngôi mộ già một nghìn sáu mươi tám, quan tài, mèo.
- Đệ nhất thiên một ngàn sáu chín, Miêu Bà!
- Chương một nghìn một trăm bảy mươi, gà gáy khu quỷ, Kê Tiên trấn tà.
- Đệ nhất thiên một nghìn một nghìn phi phi phi phi phi châm Diệt Miêu Bà (Thêm)
- Trung bộc một nghìn một trăm bảy mươi hai chương.
- Thanh quan số một nghìn một nghìn bảy mươi ba, hay là tham quan?
- Đệ nhất thiên một phần bảy tự vật, một đời tâm nguyện.
- Đệ nhất thiên một nghìn một bảy năm ngâm nga Thạch Hôi.
- Đệ nhất thiên một nghìn một trăm bảy mươi sáu huy hoàng chỉ điểm nam tử.
- Số một nghìn một trăm bảy ngàn hai mươi ba ngàn ba xưởng.
- Đầu tiên, nghìn bảy tám chương Dưỡng Phong Nhân (chương hơn)

- Đệ nhất thiên Nhất Thất Cửu Chương Thường Sơn, Triệu Tử Long Tử của Triệu Sơn.
- Chương một nghìn một trăm tám mươi, Long Đảm Chiến Giáp
- Đầu tiên một nghìn một tám mốt tụ hồn trận.
- Thứ nhất, một nghìn tám mươi, mười dặm phố dài tặng thị trưởng cho thị trưởng.
- Đầu tiên thiên một nghìn tám ba chương, cát nhọn nuốt nước quái vật.
- Đệ nhất thiên một tám tư, Hồ A Bà (chương hơn)
- Đầu tiên một nghìn tám trăm tám ngàn Nam Hải Vương.
- Đầu tiên, một ngàn tám sáu chương của Đại yêu, kỳ dị nói chuyện.
- Đệ nhất thiên một nghìn tám bảy Lôi Thần! Lập hoa đạo tuyết
- Đệ nhất thiên tám chương triệu hoán, Đại đô đốc Chu Du!
- Đệ nhất thiên một nghìn tám chín bạch Bắc Minh Côn mắt.
- Tổ chức tập đoàn số một nghìn Cửu Tích (Việt càng thêm)
- Đầu tiên nghìn một trăm chín mươi mốt liên minh Khu Ma Giả.
- Đầu tiên đại phong thôn một nghìn chín trăm hai, tiền tấu khủng bố.
- Tất cả các vị ở đây đều là rác rưởi, một nghìn một trăm chín mươi ba Chương.
- Đệ nhất thiên nhất thập đại âm địa, nhất thiên cửu cửu thập đại âm.
- Đầu tiên một nghìn chín chín, nghiệm thi...
- Số một ngàn lẻ chín mươi sáu, hạng hai có một người chết.
- Đệ nhất thiên một nghìn chín bảy Chương Xà Bà chết đi.
- Đệ nhất thiên một nghìn chín tám, Hoa Đao Tuệ.
- Đệ nhất thiên Nhất Cửu Chương đại chạy trốn (chương hơn)
- Chương một ngàn hai lẻ, Thanh Liễu đạo trưởng chết như thế.
- Chương môÌ£t ngàn hai điểm, có quân đao yêu yêu yêu nói chuyện.
- Gã xếp thứ nhất thiên bạch nhị thiên – hoa anh đào (chương hơn)
- Đệ nhất thiên thiên nhị linh tam thiên xâm Hoa Nhật Quân...
- Kế hay của đệ nhất thiên nhị linh tứ thiên...
- Đầu tiên nghìn hai năm mươi chín, mượn Thi hoàn hồn.

- Bạch cốt ốc thứ một nghìn hai trăm sáu.
- Hàng Ma đồng tử thứ một ngàn hai trăm bảy, Đào thái lang...
- Đệ nhất thiên bạch bát chương (chương hơn)
- Đệ nhất thiên nhị thiên cửu thiên tổ truyền hộp báu tổ truyền...
- Chương một ngàn hai trăm chín châm Linh Xu.
- Giấc mộng tròn một nghìn hai một.
- Đệ nhất thiên nhị nhị nhị thiên mắt chó nhìn người thấp!
- Con số một nghìn hai ba kim châm chữa bách độc.
- Đệ nhất thiên thiên một đên hai hiệp, có dám đấu không?
- Số một nghìn hai năm mươi mốt mụn nhọt.
- Thiên nhị thập lục thiên cổ tuyệt học, dẫn rồng quán đỉnh.
- Quỷ kế của đệ nhất thiên nhị thập thất Phó viện trưởng...
- Chương một nghìn hai tám, va vào vách đá.
- Đệ nhất thiên nhị thập cửu nhất chiến thành danh!
- Con đường thứ nhất ngàn hai lẻ một trăm chín mươi hai, Vương Tôn Tư Mạc
- ...
- Đệ nhất thiên nhị nhị thiên tiểu đầu bếp thần sắc.
- Đệ nhất thiên nhị nhị tam thiên thụ thần lão gia...
- Lão thụ đầu thiên nhị tứ bạch huyết...
- Đầu tiên thiên nhị ngũ thiên tuyệt mệnh công địa...
- Đệ nhất thiên nhị lục chương (chương lớn hơn)
- Số một nghìn hai trăm bảy quyển đoạt mệnh, rễ cây đoạt mệnh.
- Hòa thượng Hắc Tâm, vị hòa thượng thứ một nghìn hai tám Chương Hắc Tâm.
- Đệ nhất thiên nhị cửu bạch thụ yêu (chương hơn)
- Chương môÌ£t ngàn hai ba linh linh cái Phạm văn bia đá...
- Đệ nhất thiên nhị thiên ba nhất thiên Đạt Ma tổ sư.
- Đệ nhất thiên nhị nhị thiên lôi vũ, đệ nhất thiên nhị thiên...
- Đầu tiên thiên nhị thiên ba tam đầu âm linh...
- Chương một nghìn hai ba tư, xuống sông thăm thi tìm kiếm thi.
- Đệ nhất thiên nhị thiên ba ngàn ba lộ âm dương
- Đệ nhất thiên nhị thiên ba sáu chương triệu hoán, Chiến Thần Lữ Bố Bố.
- Đệ nhất thiên nhị thiên ba bảy, Liễu bát quái trận
- Bí mật của đệ nhất thiên nhị bát bạch Hải thúc...
- Đệ nhất thiên thiên nhị tam cửu, lấy lùi làm tiến (Thêm

thêm)
- Đệ nhất thiên nhị đệ tứ linh, người theo dõi...
- Chương một ngàn hai bốn mặt nạ hình ưng.
- Đầu tiên, nghìn hai trăm bốn mươi hai Chương, Vũ Văn Thành đều là hạng nhì Lý Nguyên Bá.
- Một ngàn hai bốn ngàn ba chương Lý gia tử.
- Đệ nhất thiên thiên nhị tư tứ thiên. Kẻ địch số mệnh...
- Chương một nghìn hai bốn năm, Trương Tiểu Ái.
- Vị trí một ngàn hai bốn trăm sáu huy, quán tang ban đêm (chương hơn)
- Tài án thứ nhất, nghìn hai bốn bảy, đoạn đầu đứt.
- Đệ nhất thiên thiên nhị bát thiên, thập bát huyền bí số QQ.
- Đệ nhất thiên nhị thập tứ cửu chương âm phong sát trận (Thêm thêm)
- Đứng thứ nhất thiên bạch linh chương thứ nhất, cứu người...
- Thiếu niên không lương một nghìn hai năm một chương mười ba.
- Đầu lâu của người trong nhà cầu số một nghìn năm mươi hai.
- Đệ nhất thiên thiên nhị ngũ tam thiên ngoại, lấy đầu Hạng Thượng Nhân.
- Lão binh số một nghìn hai năm bốn bị chết.
- Thiên rưỡi, năm ngàn ba trăm ngàn hạc giấy (Thêm thêm)
- Đầu tiên, nghìn hai năm sáu tên còn lại, hung thủ kia...
- Thi thể mới cái đầu tiên, nghìn hai bảy Chương Chương.
- Bí ẩn có một ngàn hai tám điều bí ẩn chồng chất.
- Thứ nhất thiên nhị ngũ cửu cửu phụ thân giận dữ.
- Đầu tiên thiên nhị lục tiểu thiên bao công từ đường.
- Đệ nhất thiên nhị lục môn hung ác lạc lưới (chương hơn)
- Đầu một ngàn hai trăm sáu trăm chín mươi hai, chém đầu tượng đất.
- Thanh Thiên Nhị Lục, Chương thứ nhất Thanh Thiên Tam Tuyền, thứ nhất thiên nhị lục tam thiên...
- Đệ nhất thiên nhị lục giai, thiên sứ đang mỉm cười.
- Đứng thứ một ngàn hai trăm sáu mươi năm ăn hàng tiểu ma nữ.
- Chương một ngàn hai sáu trăm sáu, áo cưới bằng da người.
- Đầu tiên, nghìn hai bảy Chương tế tự dây đỏ.
- Đệ nhất thiên nhị lục bát thiên (chương hơn)

- Đóa hoa nhân duyên số một nghìn hai trăm chín trăm chín.
- Đầu tiên, một nghìn hai bảy linh thạch trong kính, âm linh...
- Đầu nghìn hai bảy một dùng con người chế thuốc (Thêm thêm)
- Đầu tiên nghìn hai trăm bảy mươi hai Chương Long Tuyền sơn trang phải trả khoản nợ.
- Chương một ngàn hai bảy ba, đóng cửa đánh chó.
- Đệ nhất thiên nhị thiên thất thất tứ thiên Quỷ Vương thứ (Thêm thêm)
- Đệ nhất thiên nhị thiên thất ngũ chương, thiên cổ nhất mỹ nhân
- Vị trí một ngàn hai bảy trăm chín mươi sáu chương Thi Hương nang.
- Bạn học ngày đầu tiên, nghìn hai bảy ngàn bảy.
- Đệ nhất thiên thiên nhị bát bạch, Triệu Y Hàm Hàm.
- Ngày thứ một nghìn hai bảy trăm chín, trào phúng (chương thứ hai:
- Đệ nhất thiên nhị bát linh phùng, thương nhân âm vật thương nhân.
- ...
- Đệ nhất thiên nhị bát bát bạch, ngưu lang dệt nữ (Thêm thêm)
- Sức mạnh của chương thứ một nghìn hai tám mươi ba tình yêu.
- Trong phòng khách, lão thái thái thứ một nghìn hai tám bốn...
- Đầu tiên thiên nhị bát bát bạch quỷ mê người
- Viên đại đầu bảng, vị trí thứ một ngàn hai tám trăm sáu.
- Đệ nhất thiên nhị bát bát bạch, lần theo đánh bạc quỷ truy tung.
- Đệ nhất thiên nhị bát thiên thiện đền thiên kim (Thêm thêm)
- Đứng thứ một ngàn hai tám chín, Doãn Tân Nguyệt đã trúng chiêu.
- Đệ nhất thiên thiên nhị cửu linh, thủy tinh hạ xuống...
- Đệ nhất thiên nhị cửu cửu nhất hành hạ đến chết sư hàng đầu.
- Đệ nhất thiên nhị bạch hắc y pháp sư, bạch y pháp sư...
- Đầu tiên thiên nhị thập tam chương Chiến quốc cổ mộ
- Đợt thứ nhất thiên nhị cửu tứ thiên, nửa sờ kim (Thêm thêm)

- Đệ nhất thiên nhị cửu cửu vô đầu tướng quân.
- Đệ nhất thiên nhị cửu lục chương, Sở mặc dù ba hộ, tiêu Tần tất sở!
- Đệ nhất thiên nhị cửu thất thiên lệ quỷ (chương hơn)
- Kiếp trước của Trương Cửu Lân, ngàn hai mươi tám Chương thứ nhất, Trương Cửu Lân.
- ngà voi đầu tiên là ngà voi trắng một nghìn hai chín Chương.
- Ba Tùng giảo hoạt giảo hoạt nhất thiên linh linh nhật chương.
- Chương một ngàn ba lẻ một, mạo hiểm trốn chạy trốn.
- Hòa thượng Hắc Tâm, ngàn ba trăm ba mươi hai có lẽ sẽ đến cứu viện.
- Đệ nhất thiên ba trăm ba ngàn ba chương Diệt Ma đao rỉ...
- Đầu tiên thiên ba ngàn linh bốn chương âm vật bảng sát thủ bảng.
- Đệ nhất thiên ba ngàn linh ngũ chương, địch nhân cường đại (chương hơn)
- Đệ nhất thiên ba ngàn linh sáu chương thích khách tuyệt sắc.
- Đầu tiên thiên ba ngàn linh bảy thiên... nhân linh
- Con bọ ngựa bắt ve thứ một ngàn ba ngàn lẻ tám, chim sẻ ở phía sau.
- Đầu tiên thiên ba ngàn linh chín chương giết người – Ma âm giết người...
- Đệ nhất thiên ba ngàn ba lẻ, Ẩn Thân thuật
- Kinh qua tầng thứ một ngàn ba một, cao dần ly khai.
- đứng dậy trở thành một nam hết sức thích hợp nhất nghìn ba hết lùi lại.
- Đệ nhất thiên ba mốt, kế sát Nam Quách tiên sinh.
- Đầu một nghìn ba ba quyển, đinh đầu bảy mũi tên thư.
- Bài ca thứ nhất thiên tam thập tứ thiên bi thương
- Đệ nhất thiên ba ngàn ba cái tra tấn, thống khổ tra tấn.
- Nam tử đầu tiên một nghìn ba sáu hiệp cứu vớt nhân viên giáo dục phổ thông cứu vớt nhân viên phổ thông.
- Đệ nhất thiên ba ngàn ba trăm chín, đệ tam, đệ nhất đệ ta Hồ Tiên bài.
- Đệ nhất thiên ba ngàn ba tám, giang hồ cứu cấp.
- Đệ nhất thiên một nghìn ba chín, nhu nhược (chương hơn)
- Chương một ngàn ba trăm ba mươi hai, nửa đêm cõng đao khách.
- đừng cùng người xa lạ nói chuyện với số một nghìn ba mốt...

- Đầu tiên, một nghìn ba hai điều, bảo đao ra khỏi vỏ.
- Đệ nhất thiên thiên ba ngàn ba chương chấn nhiếp đầu lâu cao lớn.
- Đao (chương thứ nhất, thiên nhị tư mất tích)
- Đệ nhất thiên ba ngàn ba năm giết người, vụ án giết người của Hạ gia
- Con báo thứ một ngàn ba trăm ba mươi sáu đầu như rừng xông tới.
- án thảm diệt môn thứ nhất thiên ba ngàn ba bảy...
- Đứng thứ nhất thiên tam thập bát chương Quỷ Oa...
- Đầu tiên thiên tam thiên nhị cửu cửu thiên ác mộng nửa đêm.
- Chương một ngàn ba linh ba đã trúng tim. Lão Thiết...
- Đệ nhất thiên ba ngàn ba một hung linh Quỷ Oa.
- Đệ nhất thiên ba ba hai chương...
- Đứa nhỏ một ngàn ba ba ngàn tuổi bên giường.
- Chương môÌ£t ngàn ba ba bốn điều, hỏi gạo.
- Chân tướng phần một ngàn ba năm trăm chín phần mười sự thật.
- đưới một trăm ba ngàn ba trăm sáu cái, những đóa hoa kia...
- Đệ nhất thiên tam tam thất kính lão viện.
- Hàng Ma xử số một nghìn ba ngàn ba tám (chương thứ hai:
- Đệ nhất thiên ba ngàn ba chín, Cầm Hồn Đinh.
- Đệ nhất thiên tam tứ linh Trương Trần Bá chết như thế.
- Muội một nghìn ba bốn mốt cặp song sinh.
- Chương một ngàn ba bốn ngàn hai, có ai nói láo không?
- Địa điểm chôn thây thứ nhất nghìn ba trăm ba mươi ba (chương hơn)
- Thoáng một nghìn ba bốn, nghi vân tầng tầng lớp lớp.
- Chương một ngàn ba bốn năm, Công Tôn Lệ Lệ, một nghìn ba bốn....
- Quỷ ảnh biệt thự số một nghìn ba bốn sáu (Thêm)
- Đệ nhất thiên thiên ba ngàn bốn bảy điều, xác chết vùng dậy.
- Đệ nhất thiên ba ngàn bốn tám điều, chuyện cũ trong y viện...
- đứa bé đứa một ngàn ba bộ ba, bốn phận đứa trẻ.
- Chương môÌ£t ngàn ba linh linh cái, chết cũng cùng huyệt.
- Đệ nhất thiên ba ngàn ba một bảo bối lớn.
- Đệ nhất thiên ba ba hai chương, cái thôn này không bình

thường chút nào.

- Đầu tiên thiên một nghìn ba ba chương Tồn Thi quan.
- Đệ nhất thiên ba ngàn ba bốn thiên bễ nghễ giường nghiên mực (chương hơn)
- Số một ngàn ba năm, không ngủ trong thôn.
- Đầu tiên thiên tốp ba ngàn năm sáu chiêu báo thù tiến hành khúc.
- Đệ nhất thiên ba ngàn ba bảy chương Thực Mộng Mô
- Đệ nhất thiên ba ngàn tám Chương Mộng Yểm trong thôn.
- Đệ nhất thiên ba ngàn ba chương bạch quang Lộc Đài.
- Chương môÌ£t ngàn ba trăm sáu mươi bảy chuộc tội.
- Bữa tiệc đầu tiên, nghìn ba sáu mốt ngàn, yến hội thượng lưu.
- Con trai thứ một ngàn ba trăm sáu gì đó, tử kị (chương hơn)
- Số một ngàn ba ngàn ba ngàn ba cái chậu vàng Tụ Bảo.
- Đệ nhất thiên ba sáu Túc Chương Bách Quỷ Tàng gia.
- Đệ nhất thiên ba ngàn sáu, năm mươi chín thiêu tế phẩm.
- Đứng thứ một ngàn ba trăm sáu mươi sáu Đại Minh, cự phú Thẩm Vạn Tam.
- Đệ nhất thiên ba ngàn sáu bảy chương Di Hồn đại pháp (chương hơn)
- Tâm nguyện đầu tiên của Trầm Vạn Tam là một ngàn ba trăm sáu mươi tám!
- Đứng thứ một ngàn ba trăm sáu mươi chín có thể lấy dân, dùng được cho dân chúng.
- Đệ nhất thiên tam thất thất linh, Thần may mắn...
- Chương một nghìn ba bảy một, nửa đêm gõ quan tài.
- Đệ nhất thiên thiên tam thất nhị thiên hồi sinh (Thêm thêm)
- Đường nước đen, nghìn ba ngàn ba ngàn ba chương đầu tiên.
- Đầu tiên, nghìn ba bảy bốn Chương, kịch biến trong thôn...
- Đầu tiên, nghìn ba bảy bẩy Chương, tượng đất dập đầu (chương hơn)
- Lão trạch của Hà gia, nghìn ba bảy mười sáu Chương Hà gia.
- Đệ nhất thiên thiên ba bảy bảy nghìn, toàn tâm Nhạc Phi.
- Đầu tiên thiên ba ngàn ba tám chương âm nhạc thế kỷ trung,
- Đầu tiên, nghìn ba bảy chín Chương, tiếng thét trí mạng vang lên.
- Đầu tiên thiên tam bát linh Chương (chương gia thêm từ Đông Bắc)

- Đệ nhất thiên nghìn ba tám mươi mốt hộp Phổ Lang Chi.
- Huyết Nô thứ một nghìn ba tám tám trăm chín mươi hai,
- ...
- Thứ nhất, ngàn ba tám bốn hào quang ác ma chi cốc.
- Hàn Lục gia đệ nhất thiên ba tám, đệ bát bát am thần bí (chương hơn)
- Đệ nhất thiên thiên tám trăm sáu mười chỉ bạch cốt...
- Tiến tới ngay số một nghìn ba nghìn tám bảy! Đại Tuyết Nguyên!
- ...
- Đội ngũ một ngàn ba trăm chín mươi ba, toàn quân bị diệt.
- Đệ nhất thiên tam thiên cửu linh, hai đại kỳ nhân...
- Đệ nhất thiên tam thập tam cửu nhất thiên bát phương danh động.
- Âm mưu của Đông lão nghìn ba ba hai chương.
- Đầu tiên nghìn ba trăm ba mươi ba vương triều căm hoan (chương hơn)
- Đệ nhất thiên ba ngàn chín bốn Chương, tượng đá như quỷ.
- Đệ nhất thiên tam thập ngũ bạch xà võng.
- Đệ nhất thiên tam cửu cửu lục chương: "Đao ma a thất gia".
- Huyết dịch cường đại nhất thiên tam cửu thất thiên...
- Đệ nhất thiên tam thiên cửu bát chương tế phẩm...
- Đứng thứ một ngàn ba chín chín, Sửu Hoàng (chương hơn)
- Mộ ma, ngàn bốn linh linh thứ nhất.
- Đệ nhất thiên thiên tứ linh một chương quyết đấu Diệt Dương đao.
- Đệ nhất thiên tứ linh nhị thiên – Hàn băng thần thứ (Thêm thêm)
- Đệ nhất thiên thiên tư linh tam cứu viện! Tám phương danh chấn.
- Đầu tiên thiên tứ linh bốn huy, chém giết lười La Hán.
- Đệ nhất thiên thiên tứ linh ngũ chương Hoàng kim cự môn
- Bầy Huyết Thi thứ nhất thiên tứ linh lục huy...
- Đệ nhất thiên tứ linh thất thiên khôn phá Âm Dương trận.
- Đệ nhất thiên thiên linh bát chương ngũ hành tương khắc (chương hơn)
- Thiên đường thứ nhất thiên tư không trăm chín, thiên đường cùng địa ngục.
- Chương một ngàn bốn trăm ngàn nghị thạch, cha của Hổ Đảm

- Thủ hộ đệ nhất thiên thiên môÌ£ vĩnh hằng (chương lớn)
- Đầu tiên là một nghìn bốn mốt, hai chương thi thể tù nhân.
- Bản đồ da dê tầm một nghìn bốn ba Chương một. Bản đồ da dê...
- Thân phận chủ nhân Mộ chia một nghìn bốn (chương hơn)
- Đầu tiên thiên một nghìn bốn năm thiên tinh cương khôi lỗi
- Phần một nghìn bốn phần sáu mắc mưu trên việc...
- Bầy dơi máu đầu một nghìn bốn bảy.
- Đầu tiên, một nghìn bốn tám hiệp, cái chết của Phượng đại sư là cái chết của Phượng đại sư.
- Đệ nhất thiên thiên một trăm bốn mươi chín Chương độc vụ, trận phi châm...
- Đầu tiên, một ngàn bốn trăm hai linh phù kính như mê cung...
- Chương thứ nhất thiên thiên tư tứ nhị nhất, cõng ngươi, không từ bỏ.
- Đệ nhất thiên thiên tứ nhị giai, Long Tuyền sơn trang đang truy kích.
- Mặc Liên như biển, đệ nhất thiên thiên tứ, đệ tam thiên...
- Cổ thuật đệ nhất thiên thiên tứ tứ thiên Miêu Cương, Bi âm xà xà...
- Đầu tiên thiên thiên một trăm bốn mươi lăm phù văn của Cự Phật được mở rộng tầm mắt.
- Nam tử đầu tiên một nghìn bốn hai trăm sáu hiệp cứu vớt người săn sóc nhân nha.
- Đệ nhất thiên thiên nhị thất thiên, nhân phái cùng quỷ phái
- Đứng thứ nhất thiên bạch bát chương giảo hoạt như lang hùng hổ, phụ thân của hắn giảo hoạt như vậy...
- ...
- Chương môÌ£t ngàn thiên tư linh ba linh cái, phá môn chi chiến
- Con hạc giấy số một ngàn bốn nghìn ba mốt.
- Đệ nhất thiên thiên tứ tam, đại mộng quỷ như lai.
- Chân tướng của đệ nhất thiên thiên thiên tứ tam tam thiên giải bí mật.
- Đầu tiên, nghìn bốn trăm ba mươi bốn chương Băng Tuyết thiếu nữ.
- Muội chỉ ăn đầu óc một ngàn bốn năm mươi ba cái (chương thêm)
- Đệ nhất thiên thiên tứ sáu chương vô thượng Thần cấp.

- Đầu tiên thiên môÌ3337. Tình năm đó...
- Đầu tiên thiên thiên bốn nghìn ba tám chương Âm Phù Kinh
- ...
- Đệ nhất thiên tứ linh chi chiến (chương hơn)
- Đệ nhất thiên thiên tư một quy, lấy sinh mệnh làm cái giá phải trả.
- Đầu tiên thiên thiên một số tư, phật tâm...
- Chương một ngàn bốn ba, một thế hệ Tông sư.
- Đệ nhất thiên thiên tứ thiên tứ thiên một kiếm trảm hoàng hôn.
- Đầu tiên thiên môÌ£35 chương lao ra cổ mộ (chương hơn)
- Đệ nhất thiên thiên tứ lục thiên toàn quân tụ hợp.
- Số mệnh bắt đầu.
- Chương một nghìn bốn bốn tám, Phong Tuyết Dạ trở về người.
- Đệ nhất thiên thiên tứ chi cửu thiên anh linh vĩnh viễn tồn tại.
- Con rết họa đầu tiên là thiên thiên tư ngũ linh.
- sổ một nghìn bốn năm mốt, giả chết.
- Con rết giết gà, con số một nghìn bốn năm hai.
- Bí mật của ngày thứ một ngàn bốn, ba trăm năm mươi ba bí mật về Ngô Đại Xuyên.
- Đứng thứ một nghìn bốn trăm năm mươi bốn, không có người không ăn hoa quả.
- Người vô ảnh đầu tiên là nghìn bốn năm nghìn rưỡi, không thấy bóng dáng.
- Đệ nhất thiên thiên bốn trăm sáu chương điều tra Vệ đạo sĩ (Thêm thêm:
- Bầy Hổ không đả thương người há có thể thành hổ?
- Đứng thứ một ngàn bốn, tám chính tà đọ sức.
- Đệ nhất thiên thiên thiên bốn chi Kim Thiền thoát xác (chương hơn)
- Chương một ngàn bốn trăm sáu mươi bước về phía trước, đừng có quay đầu lại.
- Đệ nhất thiên thiên thiên bốn sáu một điểm về Ảnh Thuật.
- Đầu một ngàn bốn trăm sáu trăm năm mươi hai Thải Hải Tang Điền, vĩnh viễn làm bạn với Vương ta.
- Người qua đường đầu tiên là thiên tư, một ngàn sáu, ba chương Đường phố gặp khách.
- Đầu tiên ngàn bốn sáu lần câu hồn Quỷ Câu hồn

- Quái xa biến mất đầu tiên là một ngàn bốn sáu, năm ngàn sáu ngàn biến mất.
- Đệ nhất thiên thiên tứ sáu huy, chi tiết (chương lớn)
- Muội ngươi dưới lớp mặt nạ thứ một ngàn bốn trăm sáu bảy đang nhìn xuống con mắt dưới lớp mặt nạ.
- Ngày đầu tiên, ngày du ngoạn một ngàn bốn trăm sáu mươi tám điều ở nghĩa trang.
- Đệ nhất thiên thiên tứ lục cửu chương (chương hơn)
- Đầu tiên, một ngàn bốn trăm bảy linh linh thạch, nữ lang xinh đẹp trong mộng.
- Ngày thứ một nghìn bốn bảy, nói chuyện với yêu quái.
- Phong Hồn Ác Xa (chương thêm một nghìn bốn trăm hai)
- Quỷ xa thứ một ngàn bốn bảy ngàn ba ngàn ba cái.
- Đệ nhất thiên thiên bốn nghìn bảy ngàn lali xảy ra chuyện.
- Đầu tiên, nghìn bốn bảy lăm Chương, Hung linh mặt nạ hung ác.
- Đầu tiên, nghìn bốn bảy bảy sáu Chương điều tra manh mối.
- Đầu tiên, nghìn bốn bảy ngàn bảy chương hiện đại Phan Kim Liên.
- Đầu tiên, nghìn bốn tám chương lịch sử Tôn gia.
- Quỷ xa khởi động số một nghìn bốn trăm bảy mươi chín.
- Đệ nhất thiên tứ bát linh phi độ Tôn lão bản.
- Hung thủ chân chính, kẻ đứng đầu một ngàn bốn nghìn tám mốt chương...
- Đầu một ngàn bốn tám tám Chương, thiện ác cuối cùng cũng có báo.
- Chương thứ nhất ngàn bốn tám mươi ba, quỷ ảnh đoàn kịch nói (chương hơn)
- Đệ nhất thiên bốn nghìn bốn, đệ tứ tiểu thư Thanh Thuần Ngọc Nữ.
- Đầu tiên thiên bốn, tám, năm mối tình duyên Lương Chúc.
- Đứng thứ nhất mươi bốn ngàn tám trăm sáu, hắn ta đang nói láo.
- Đứng đầu thiên một nghìn bốn tám bảy chương chính nghĩa luôn ở đó!
- Cấp bậc âm linh thứ một ngàn bốn, tám Chương Âm Linh.
- Đầu tiên, nghìn bốn trăm tám mươi chín con quỷ nhập mộng.
- Đệ nhất thiên thiên tứ linh phù Đường triều hào phóng nữ tử.

- Đầu một nghìn bốn trăm chín mươi mốt chương thần kỳ như cái gối.
- Đêm khuya thăm dò thôn Hoàng Ma, ngàn bốn trăm chín mươi hai.
- Người đi đường số một nghìn bốn chín mươi ba, Võ Tòng.
- Đứng thứ một ngàn bốn trăm chín mươi bốn, khuyên bảo người đánh cược biết tốt, khuyên bảo người khác chê cười.
- Đệ nhất thiên thiên thập ngũ bạch ta ở hai bên ngươi.
- Số hiệu tử vong số một ngàn bốn trăm chín mươi sáu chương.
- Đợt một nghìn bốn chín ngàn bảy chương, cao thủ kẹo đường.
- Hành trình Vân Nam lần một nghìn bốn trăm tám chương đầu tiên, lần hành trình một trăm chín mươi tám tại Vân Nam
- Vòng du lịch thứ một nghìn bốn chín ngàn.
- Một ngàn năm linh linh thạch làm đoàn tàu Thanh Đồng.
- Lão đầu đệ nhất thiên rưỡi, một nghìn rưỡi nhắc nhở.
- Đầu tiên, một nghìn rưỡi hai chương, Sơn Thần Vũ
- Đầu tiên thiên năm ngàn ba chương, cấm địa thâm sơn...
- Con kiến thứ một nghìn năm bốn vội vàng hành quân.
- Lúc tiến hành giết chóc tiến hành giết chóc đầu tiên thiên năm ngàn linh ngũ chương...
- Đệ nhất thiên ngũ linh lục môn cửu thiên vây khốn tiên trận
- Ly Hồn Thuật, đệ nhất thiên linh linh thất...
- Đệ nhất thiên linh bát chương hòa phục mộc điêu.
- Chân tướng đệ nhất thiên ngũ linh cửu chương, chân tướng đại bạch
- Chương một ngàn năm một điểm, có một loại mỹ lệ gọi là quên.
- Đệ nhất thiên năm ngàn một điều, Thanh Ma quỷ thủ...
- Cảm giác bi ai của đệ nhất thiên ngũ nhất thập nhị thiên bạch lục gia...
- Đầu tiên mười lăm ngàn ba quy tổ hợp để khảo sát đội ngũ.
- Trọn án thiên cổ huyền bí nhất thiên cổ, một nghìn năm một bốn.
- Đầu tiên một nghìn năm mươi lăm chương của người địch Phùng, râu đỏ.
- Số một nghìn năm trăm sáu, liên minh cao thủ...
- Đợt video đầu tiên một nghìn năm bảy, kinh người

- Con cự thú thứ một ngàn năm trăm tám, dưới đáy sông...
- Cha con ngõ nhỏ số một nghìn năm chín.
- Nguyền rủa ác mộng đầu tiên là một nghìn hai trăm năm mươi hai trăm ngàn ác mộng.
- Chương môÌ£t ngàn rưỡi một điểm, tiền căn hậu quả...
- Đệ nhất thiên thiên bạch quái bệnh, đệ nhất thiên bạch – bạch...
- Đứng thứ nhất thiên bạch tam thiên trúng cục.
- Trận quyết đấu chỉ số thông minh đầu tiên, số thông minh nhất thập ngũ tứ thiên...
- Đệ nhất thiên thiên năm ngàn rưỡi phá Quan Âm, Trầm lão thái thái thái...
- Đệ nhất thiên thiên bạch sa bàn suy diễn.
- "sir,areyouok?"
- Đệ nhất thiên bạch nhật cửu u hút máu (chương lớn)
- Đệ nhất thiên thiên thiên bạch cửu cửu cửu, ngưu du.
- Đáng nghi vào đệ nhất thiên ba linh bạch đằng điền cương.
- Đệ nhất thiên năm ngàn ba một văn minh bảy ngàn năm.
- Đệ nhất thiên chi ba ngàn ba chương phệ phù.
- Chương một ngàn rưỡi ba cái, dưới nước có thứ gì đó!
- Đầu tiên, nghìn năm ba bốn Chương, giang hà cự quy
- Đứng thứ một ngàn ba, thứ năm, thứ năm nhiều thêm người.
- Tổ chức bàn tay rộng rãi nhất thiên thiên tốp năm ngàn ba sáu.
- Đầu tiên nghìn năm ba bảy chương vây giết vô thượng Thần Cấp.
- Vị trí một nghìn ba mươi tám chương Sùng Ảnh Đế.
- Đứng ở trước chiến trường, hạng một nghìn năm ba chín Chương chuẩn bị cho chiến trường.
- Vị trí đệ nhất thiên ngũ tứ linh lặn xuống! Thâm Uyên vô tận!
- "3...2...1!abfahrt!"
- Chương thứ một ngàn rưỡi, năm trăm bốn mươi hai, tiến thối không đường.
- ...
- Hồn phách Hắc Long đầu tiên là một ngàn năm bốn nghìn bốn thiên.
- Ô Mộc hạch phát uy...một ngàn năm trăm năm mươi lăm ô...
- Ngày thứ một ngàn ba trăm bốn mươi sáu ca ca bơi dưới nước.

- Đầu tiên thiên thiên bạch nhật thuỷ hồ lô số một nghìn bốn nghìn bốn bảy.
- Đệ nhất thiên chi bốn ngàn tám chương Đường Triều trộm mộ tặc.
- Đứng thứ một ngàn năm trăm bốn mươi chín, Độc Nhãn thạch nhân...
- Đệ nhất thiên rưỡi năm trăm ngàn lẻ đâm thẳng vào lân xà trâm.
- "y,god!"
- Thiên bạch đệ nhất thiên chi thiên câu song ngọc
- Đệ nhất thiên tốp năm ngàn ba thế giới sau cửa.
- Bức bích họa Man tộc số một ngàn năm năm mươi bốn.
- Đứng đầu thiên ngũ ngũ chương như là ta thấy, Phật ở nhân gian...
- Đệ nhất thiên ngũ ngũ ngũ lục chương âm binh chiến trận
- Tiểu ca, nghìn rưỡi rưỡi, cảm thấy sao?
- Đệ nhất thiên chi năm ngàn tám chương Xích Mãng Kim Đồng
- Đệ nhất thiên ngũ ngũ cửu tọa hóa lão đạo.
- Đại trận đầu tiên, thiên chi năm ngàn sáu trăm tám đao,
- Đại Đường, ngàn rưỡi, năm trăm sáu tuổi, Long Hống vệ.
- Chương một ngàn năm trăm sáu mươi hai, Long Hống giáo
- Đệ nhất thiên chi ba thiên bạch thần kiếm chấn động đàn thi thể.
- Đệ nhất thiên ngũ lục tuần lang có vấn đề.
- Chương môÌ£t ngàn rưỡi 5 chương nguy hiểm mới bắt đầu! Canh thêm)
- Chương một ngàn năm sáu trăm sáu, cực độ thiêu đốt đầu óc.
- Đầu tiên, một ngàn năm sáu bảy chương Thi Sơn Xà Hải.
- Một nghìn năm sáu mươi tám chương toàn lực đột kích...
- Đứng thứ một ngàn năm trăm sáu mươi chín, Yên Hổ đấu với hung mãng.
- Đầu tiên, nghìn rưỡi, bảy trăm nghìn linh thạch cực phẩm -...
- Bầy xác không đầu, số một nghìn năm mươi bảy...
- Thiên Trảm Thiên Thạch thứ một ngàn năm ngàn bảy trăm chín mươi hai.
- Đứng thứ một ngàn năm bảy mươi ba, người mặt chuột mặt người...

- Đầu tiên, nghìn năm bảy trăm bảy mươi bốn, song đao chém Thử Vương.
- Gã đạo trưởng đầu tiên là nghìn năm bảy nghìn, Bạch Hạc đạo trưởng....
- Đầu tiên, nghìn năm bảy trăm sáu huy, tinh cương phi trảo....
- Cuộc đánh lén của đệ nhất thiên nghìn năm bảy 7.
- Đầu tiên nghìn năm bảy tám chương vạch trần.
- Chân tướng khủng bố số một ngàn rưỡi, một ngàn bảy trăm chín.
- Đầu tiên thiên rưỡi, năm ngàn tám linh yêu thích hận bi ca.
- sổ một nghìn năm tám mốt, cao nhân Đạo giáo
- Thánh chỉ đầu tiên là một nghìn tám trăm tám mươi hai Chương Đường Vương.
- Đệ nhất thiên tám ngàn ba quy sử đại hồng thủy
- khởi nguồn của đầu mối Hoa Hạ thứ một ngàn tám bốn!
- Vòng cổ thú nha, loại một ngàn tám ngàn tám ngàn, một vòng cổ thú nha...
- Bí ẩn dấu chân một ngàn năm tám sáu.
- Chương môÌ£t ngàn tám bảy khúc, phạm vi trùng trùng trọng thương.
- Đầu tiên mươi tám chương thứ nhất, chúng ta có nội gian ở trong đó.
- Đầu tiên thiên tám ngàn tám chín hiệp tạ ân ân...
- Đầu tiên, nghìn năm chín trăm ngàn linh phù, Phong Hồn Chỉ Nhân...
- Số một nghìn năm chín mốt hình xăm Dạ Xoa.
- Thiên Ngũ Cửu Nhị Chương, động Bách Hồn Yêu, thứ nhất là trăm hồn yêu
- Đệ nhất thiên chi ba chương đầu tiên, tiến thối không đường...
- Cá cược số một nghìn năm chín bốn!
- Đầu tiên thiên bạch hắc thủy nhất thiên chi năm nghìn chín sông cuồn cuộn.
- Đầu tiên, ngàn chí cửu cửu lục chương, trong nước có thứ gì đó.
- Đại quân đệ nhất thiên chi năm ngàn bảy thiên tam diệp trùng,
- Đệ nhất thiên chi Cửu Bát Chương liệt hỏa quái điểu...
- Đệ nhất thiên ngũ cửu cửu cửu định hướng tới phá hoại.

- Đầu tiên, một ngàn sáu linh linh phù hợp với một con cá lớn trong sông.
- Một nghìn sáu trăm chín mươi ba trăm chín mươi ba cánh cửa.
- Đệ nhất Thiên Lục Cửu Chương, đệ nhị Thiên Cửu Sinh Tháp.
- Đầu tiên, một ngàn sáu ba chương, bộ mặt thật của cá lớn giang hồ.
- Chân tướng ngày đệ nhất thiên sáu trăm bốn ngàn tám mươi năm trước
- Đệ nhất thiên sáu trăm năm mươi của chưởng giáo, Bạch Hạc Tử.
- Đệ nhất thiên sáu trăm sáu điều hung thủ là ai?
- Đầu tiên, nghìn sáu trăm bảy chương, khôi lỗi nhân....
- Nội gian số một ngàn sáu trăm tám mươi tám, rốt cuộc là ai?
- Nữ lãng phí một ngàn không trăm lời số một, số một....
- Đệ nhất thiên sáu trăm quỷ trận U Minh.
- sổ một nghìn sáu mươi một nhận chủ là Ô Mộc Hạch.
- Đệ nhất thiên sáu ngàn một trăm hai, vận dụng thần phù.
- ...
- Đệ nhất thiên sáu đệ tứ thiên thần thám thính.
- Đệ nhất thiên thiên sáu ngàn năm tiểu đồng cầu.
- Đệ nhất thiên sáu trăm sáu mươi chín, nội gian công minh bạch.
- Đệ nhất thiên sáu ngàn bảy điều của Phục Ma đại trận
- Một ngàn sáu mười tám chương, lòng người đáng sợ.
- Số một nghìn sáu mười chín, đại thụ Ô Mộc...
- Cánh cửa cuối cùng, một ngàn sáu trăm hai mươi tám...
- Chương một ngàn sáu trăm hai mươi hai, mặt người âm dương.
- Thiên sáu nghìn hai chương thứ nhất, Lương Minh lợi lục thùy giang (Thêm cả cá lớn)
- Con cá sấu thứ một ngàn sáu ngàn hai ba dòng nước mắt.
- Chân tình nhân gian, đệ nhất thiên sáu trăm bốn.
- Đệ nhất thiên sáu trăm hai mươi lăm cướp lấy Cửu Sinh tháp.
- Số một ngàn sáu trăm sáu trăm chín mươi bảy nhân long minh hôn.
- Đệ nhất thiên sáu nghìn hai bảy điều, đằng điền mới có Lương Minh Lợi.

- Đệ nhất thiên sáu nghìn tám chương thôi miên thuật...
- Đệ nhất thiên nhị cửu cửu thiên, kinh tâm đào vong.
- Đầu tiên, một nghìn sáu trăm ba trăm chín mươi ba kết minh.
- Tân nương một ngàn sáu ba chương của Ác Long...
- Đệ nhất thiên sáu ngàn ba trăm ba ngàn xà thử đại quân.
- Lối ra đầu một ngàn sáu ba ba ngàn ba kiện.
- Đứng hàng thứ một nghìn sáu, ba bốn bậc thang dựng núi.
- Muội Nhất Thiên Lục Ngũ Chương, Quan Chính Chi Ngọc
- Đầu tiên, nghìn sáu trăm ba mươi sáu chương Thần tích sụp đổ,
- Đầu tiên, nghìn sáu nghìn ba bảy thiên ác long xuất thế.
- Đầu tiên thiên sáu nghìn ba tám chương cõng nồi hiệp.
- Đứng thứ một ngàn sáu ba Lý Minh Hàn tạo phản.
- Đệ nhất thiên sáu hiệp lẻ tẻ chiến đấu máu ở thuyền tàu.
- Chương một ngàn sáu, cùng sinh tử, trừng tiếp nghênh địch thủ...
- Đầu tiên ngàn sáu chiêu sinh tử mười khắc...
- Đứng thứ một ngàn sáu, ba lượt Giang Tiểu Ngư trợ giúp chiến đấu.
- Đệ nhất thiên sáu chương bốn phương, Trương Cửu Lân tâm cơ bốn phía.
- Số một ngàn sáu mục chữa thương....
- Một ngàn sáu vạch thứ nhất, trung chỉ hiện ra.
- Muội ta là một ngàn sáu chương bi ca, nhân tính...
- Đệ nhất thiên sáu huy động ô phu tử trận.
- Đệ nhất thiên sáu kiện chiến, đẫm máu xuất hiện một trận.
- Con át chủ bài số một nghìn sáu trăm năm mươi sáu của Lưu lão lục
- Đầu tiên thiên một nghìn sáu năm một chương, lực mất mạng chỉ vào giữa.
- Đầu tiên, một ngàn sáu hai Chương, Giang Tiểu Ngư chết như thế nào.
- Đệ nhất thiên sáu ngàn ba chương Băng diện chạy trốn (Thêm thêm)
- Đầu tiên, một ngàn sáu bốn huynh, cự quy báo ân...
- Đệ nhất thiên sáu năm trăm năm mươi ba câu chuyện ở ngư thôn diễn ra trong đêm.
- Chương một ngàn sáu mươi sáu gặp rồng thì nguy, gặp Lân là chủ.

- Đệ nhất thiên sáu nghìn sáu bảy thiên, đệ nhất Côn Luân, toàn chân giáo.
- Bàn tay đen chân chính là độc thủ đầu tiên, một ngàn sáu ngàn tám chương.
- Thư lang sảnh số một nghìn sáu, năm mươi chín cong thư.
- Một nghìn sáu trăm sáu mươi lịch, mạnh tâm cơ nhất trong lịch sử
- Một người không mộng một ngàn sáu trăm sáu mười ba.
- Đệ nhất thiên sáu trăm sáu mươi hai thiên hậu duệ Ngụy Trưng.
- Thiên sáu nghìn sáu ba chương, thế gian đã không còn Hạ Vô Song nữa.
- Chương một ngàn sáu sáu Túc, đốt tiền.
- Đệ nhất thiên sáu trăm sáu mươi chín, tế đàn Dao Giang...
- Thiên sáu trăm sáu ngàn, hạng nhất, Thiên Cổ Trảm Long, lần đầu tiên gặp phải.
- Chương môÌ£t ngàn sáu bảy bảy điều, giang hồ.
- Đứng thứ một nghìn sáu, sáu mươi tám, bé gái áo cà chua...
- Đệ nhất thiên sáu trăm chín mươi chín, ấn đường có hai điểm đen.
- Đứng thứ nhất nghìn sáu bảy linh, sườn vuông kỳ quái...
- Số một nghìn sáu bảy mốt.
- Đợt một nghìn sáu ngàn bảy trăm chín mươi hai chương vỏ tỏi đi tà.
- Phần đầu tiên là bản của Hoàng Dương Mộc, nghìn sáu nghìn bảy mươi ba chương Hoàng Dương Mộc.
- Đệ nhất thiên sáu ngàn bảy trăm bốn ngàn cướp con rể...
- Đệ nhất thiên sáu ngàn bảy tám mươi lăm hiệp, phu độc dò xét.
- Đầu tiên, nghìn sáu trăm bảy mươi sáu giai nhạc gia chết.
- Vết thương đầu tiên là nghìn sáu bảy ngàn bảy ngàn bảy phần.
- Thứ nhất thiên sáu ngàn bảy tám chương yêu thích khế ước (chương hơn)
- Ngày thứ một ngàn sáu trăm bảy mươi chín cấp tối gặp cầu quản cao.
- Thứ nhất, thiên bạch bát linh, bạch vân...
- Thoáng một nghìn sáu tám mốt bước, Hán phủ vũ văn mộng...
- Lệ quỷ quấn quanh đầu tiên là một ngàn sáu tám trăm chín

mươi hai Chương.

- Đệ nhất thiên sáu nghìn tám mươi ba chương kháng nhật quân hồn (chương hơn)
- Thiên Sơn thứ một ngàn sáu trăm tám mươi bốn cầu viện.
- Đầu tiên, một ngàn sáu, tám ngàn, sáu trăm chín mươi lịch lịch sử của Lãnh gia
- Đệ nhất thiên sáu trăm sáu, đệ tứ tuyệt cổ thành (chương hơn)
- Lãnh gia nội loạn...một ngàn sáu nghìn tám bảy chương...
- Thiên sáu, tám con Sa Quỷ đầu tiên.
- Đệ nhất thiên sáu ngàn tám chín điều, thấy lệnh bài, như gặp tộc trưởng.
- Đầu tiên, nghìn sáu chín trăm ngàn linh phù, mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt.
- Thiên Sơn lệnh số một nghìn sáu chín.
- Trương Cửu Lân lập uy hạng một nghìn sáu chín trăm chín mươi hai! (Việt hơn)
- Đệ nhất thiên sáu chín ngàn ba thiên màu sắc dụ hoặc chi thuật.
- Con Sa Quỷ thứ một ngàn sáu chín trăm chín mươi bốn lại tái hiện...
- Đệ nhất thiên sáu chín ngàn, đệ nhất thiên đại nạn trước mắt tự mình bay đi.
- Đệ nhất thiên bàng bàng bàng bàng bàng bàng, đệ nhất thiên sáu trăm huyết số...
- 11.
- Đệ nhất thiên bàng bàng cửu bát chương mưu đồ (Việt càng)
- Đệ nhất thiên sáu chín cửu, còn sống sót hay hung thủ?
- Danh tự đệ nhất thiên sáu ngàn linh thất thất linh bị xoá bỏ.
- Chương môÌ£t ngàn sáu bảy【 Hợp tác (chương hơn)
- Đệ nhất thiên thiên sáu bảy bạch sa binh xuất động.
- Thành lũy dưới đất có một nghìn sáu nghìn bảy trăm ba chương thứ nhất.
- Tòa thành tử vong số một nghìn sáu, bảy thiên tử vong (chương hơn)
- Thời gian ước chừng chấm dứt mùng một nghìn sáu, bảy ngày mới chấm dứt.
- Đệ nhất thiên sáu ngàn bảy trăm sáu trăm ngàn ma chú tất phải chết.
- Đệ nhất thiên sáu nghìn bảy phần bảy, lạnh như sấm bị giết.

- Đệ nhất thiên bàng bàng bàng đệ nhất thiên thất bát bát bí phá giải bí ẩn cổ thành.
- Đệ nhất thiên thất linh cửu chương, trận bích họa cơ quan trận.
- Chương thứ nhất Thiên Thất Thất Lượng, hắc thủ phía sau (chương hơn)
- Thân thế của đệ nhất thiên nghìn bảy mười một Tiểu Đào.
- Đệ nhất thiên thất đệ nhị thiên thế giới chi vương.
- Chương thứ một nghìn bảy mươi ba, trọng chấn Lãnh gia (Thêm thêm)
- Đệ nhất thiên nghìn bảy bốn phát quái bệnh.
- Đệ nhất thiên thiên thất thất ngũ chương, phi phàm thương nghiệp vương
- Đệ nhất thiên nghìn bảy trăm sáu tuổi lão nhân (chương hơn)
- Lưu Dương Kiệt kiêu ngạo lớn lối, hạng một nghìn bảy.
- Đệ nhất thiên thiên bảy tám chương sáng bảo.
- Đệ nhất thiên một nghìn bảy chín chương, tiên thiên linh khí (Việt vượt)
- Bảo vật thứ một ngàn bảy trăm hai mươi tám, hay là tà vật?
- Đệ nhất thiên thiên bảy trăm hai mươi mốt viên kim châu đã được tuẫn táng.
- Đệ nhất thiên thiên bảy hai chương khí phách Trương Cửu Lân (Việt vượt)
- Linh Bảo đầu tiên thiên thiên thiên thất nhị tam thiên...
- Đệ nhất thiên thiên thất nhị tư thiên tụ hồn trận, nhất thiên vạn linh tụ hồn trận...
- Nhớ lại lịch sử phát gia của Lưu Dương, ngày thứ một nghìn ba mươi hai,
- Đệ nhất thiên thiên thất nhị lục chương bắt sống Ngụy què.
- Đệ nhất thiên thiên thất thất thất huyền diễn một hồi kịch hay.
- Nhất thiên thiên thiên thất bát bát chương nhận tội (chương hơn)
- Đệ nhất thiên nhị thập thất cửu chương tổ truyền thần cung
- Đệ nhất thiên thiên tam linh phùng mệnh tiễn, đệ nhất thiên tam tam linh phùng mệnh tiễn.
- Hạng một nghìn bảy trăm ba chính nghĩa của thương nhân âm vật.
- Chương thứ một ngàn thiên bảy ngàn ba trăm ba mươi hai

mới chết già.
- Đầu tiên, nghìn bảy ba chương thứ nhất, Lưu Dương mất tích.
- Mũ giáp đầu tiên là một nghìn ba bốn Chương được cài lên.
- Đệ nhất thiên thiên bảy nghìn ba năm, Trương Cửu Lân Lưu Dương (Thêm thêm)
- Đệ nhất thiên thiên bảy nghìn ba sáu chương, nước mắt chém già hoàng trung (Siêu dài)
- Đợt một ngàn ba bảy ngàn ba tháng sau, Doãn Tân Nguyệt về nhà.
- Đầu tiên, nghìn bảy tám chương, nuôi chó thành cuồng.
- Đệ nhất thiên thiên thất đệ tam cửu cửu thiên, cẩu vương quốc...
- Hai vợ chồng một trăm bảy mươi bốn linh, đang đi du lịch trên bầu trời.
- nhãi trộm đoàn tàu số một ngàn bảy ngàn bốn...
- Đệ nhất thiên thiên thất tứ nhị thiên Quỷ ảnh (chương hơn)
- Đầu tiên, nghìn bảy trăm bốn mươi ba chương, thành lũy Hoang thôn.
- Đệ nhất thiên thiên thất tứ thiên, hoàng đế trong cẩu....
- ...
- Đệ nhất thiên thiên thiên thất bảy trăm sáu huy động ấu nhi....
- Gã xếp thứ nhất Thiên Thất Thất Thất Thải, Tám cảnh ban đêm: Canh thêm...
- Đệ nhất thiên thiên thất bát chương, một đời hôn quân tấn linh công
- Đệ nhất thiên thiên thiên thất thất cửu chương thanh đồng cẩu xích....
- Đứng thứ nhất thiên văn bảy ngàn bảy trăm linh phùng thành Bách cẩu vây thành.
- Huynh đệ Triệu gia ở đây, nghìn bảy hăm hở.
- Chúng sinh có yêu thương (Thêm thêm)
- Đầu tiên thiên thiên bảy ngàn bảy ba chương, tích âm đức.
- Đệ nhất thiên thiên bảy tám tư đồng tử thiện tài.
- Âm mưu của đệ nhất thiên thiên thiên thất bát ngũ hà nhị.
- Đầu tiên nghìn bảy trăm sáu mươi sáu Chương đêm khuya lái xe.
- Đệ nhất thiên thiên bảy ngàn bảy bảy điều, núi Ngọc Thạch...

- Đợt đầu nghìn bảy tám chương, hội Miếu hiển linh (chương hơn)
- Đệ nhất thiên thiên văn đệ nhất nam vô đại bi quan thế âm Bồ Tát.
- Đệ nhất thiên thất bảy trăm sáu mươi chín, Âm đồng tử âm đồng tử...
- Đệ nhất thiên thiên bảy trăm sáu mươi hiệp thương nhân hồi tín (chương hơn)
- Bang Chử Bằng số một nghìn thiên bảy trăm sáu mươi hai.
- Đệ nhất thiên thiên thất bảy bảy ba điều rời quỷ cản đường.
- Đứng hàng nghìn nghìn bảy sáu lần mổ heo, rải gạo nếp.
- Trương Cửu Lân cứu viện đầu tiên, nghìn bảy trăm sáu mươi chín ngàn.
- Đệ nhất thiên thất bát lục chương đánh chết tiểu yêu tinh ngươi.
- Đệ nhất thiên thiên thất bảy bảy, nữ quỷ Tần A muội (Việt hơn)
- Đệ nhất thiên thiên thất bát chương bồi dưỡng Lý Ma Tử...
- ...
- Địa bàn thứ nhất thiên thất thất thất linh, địa bàn ác quỷ (chương hơn)
- Chương một ngàn bảy trăm bảy mươi mốt, Trầm Giang Thiết Ngưu
- Đệ nhất thiên thiên bảy bảy ngàn tam man tử chết.
- Đệ nhất thiên thiên bát thất tam thiên Quỷ Đế thêm (chương)
- Đầu tiên, nghìn bảy trăm bảy mươi bốn ngàn chín trăm chín trăm chín mươi bảy, Trương Cửu Lân, Thủy Long.
- Đệ nhất thiên thiên thất bảy ngũ chương, tổng luận công không ít.
- Ngọc phiến đệ nhất thiên thiên thất bảy bảy sáu chương tự cháy...
- Dạ ở Tàng Bảo các, nghìn bảy ngàn bảy trăm tám ngàn.
- Âm Linh xếp hạng một nghìn bảy bảy tám phần phóng thủy (Thêm thêm)
- Đệ nhất Thiên Thất Thất Cửu Chương Quỷ Đế Chu Duẫn Văn
- Không gian thứ nhất thiên thất bát linh phùng âm vật không gian.
- sổ một nghìn bảy tám mốt trở lại Minh triều làm đại sư.

- Chương thứ một ngàn thiên bảy tám tám trăm chín mươi hai, ăn sống thịt người chết…
- Âm mưu của đệ nhất thiên thiên bát bát bát bát tam thiên au…
- Ô Mộc hạch thu hồn…một ngàn tám trăm tám trăm tám mươi bốn cái…
- Đầu tiên, nghìn bảy tám tám chương tiến vào hoàng cung.
- Đệ nhất thiên bát bát bạch hồng nữ quỷ.
- Đầu tiên, nghìn tám tám trăm chín mươi bảy kỷ văn (chương lớn)
- Vụ án sinh tử của thiên tài thứ một ngàn bảy, tám ngàn tám…
- Ánh mắt quỷ dị, đệ nhất thiên thiên bát bát bát bát bát cửu.
- Đệ nhất thiên thiên thất cửu linh, thu thập tinh huyết (chương hơn)
- Âm Linh đầu tiên là thiên một nghìn bảy trăm chín mươi mốt có thể bày trận.
- Đệ nhất thiên thiên thất cửu nhị chương, quỷ bắt tay.
- Đầu tiên, ngàn bảy trăm chín mươi ba chương, Chư Cát Lượng, mộc ngưu lưu mã…
- Đệ nhất thiên thiên bắc đệ bát thập tứ văn văn luận văn.
- Bí mật thứ một ngàn bảy trăm chín mươi năm được đồng ý.
- Thứ nhất, nghìn bảy trăm chín mươi sáu, Tụ tà trận bị phá (chương lớn)
- Thiên Thất Thất Thất Chương, Vân Vụ Kỳ chướng
- Đệ nhất thiên cửu thất bát chương trộm được thiên tài…
- Đệ nhất thiên thiên thất cửu chương, thiên cổ nữ hoàng nguyệt anh anh
- Đầu tiên, một nghìn lẻ tám, Tây An đi.
- Đệ nhất thiên bát linh một chương ngũ mã phân thây (chương canh)
- Vụ án số một nghìn tám lẻ hai đương nhiên…
- Bóng đen nằm trên lưng con thứ nhất thiên bát linh bát thiên thứ ba nằm dài ở trên lưng.
- Đầu tiên thiên bát linh tứ chương, ta nhìn thấy nó!
- Đầu tiên thiên tám trăm chín mươi lăm vó ngựa, sắt đá…
- Đệ nhất thiên bát linh bát thập lục cao nhân bị cắn thù.
- Đầu tiên thiên bát linh thất chương, gỗ đào trăm năm, phù Thanh Linh phù.
- Đầu tiên thiên bát linh thứ tám, khe hở có âm linh.

- Bí mật của Tần triều - hạng nhất thiên bát linh cửu chương.
- Đệ nhất thiên bát linh văn biến pháp của Thương Lam.
- Vết thương tầng thứ nhất, ngàn tám một theo bờ mông.
- Đệ nhất thiên tám mốt ngàn hai Chương Ngưu Dương Quán (Thêm cả quán thịt dê)
- Số một nghìn tám mốt, ba Chương Chấp Tiên giả...
- Bí mật đầu tiên của Thiên Bát, tám trăm bốn Chương Trầm...
- Đứng thứ nhất thiên tám ngàn tám chương sinh tử, nam tử tiến đến (Thêm thêm)
- Đệ nhất thiên tám ngàn một trăm sáu huy, hình phạt roi ma sát.
- Khi điều tra tiến hành điều tra tiến hành vào thứ một nghìn tám mốt.
- Mấy ngàn tám được một phần mười, mai táng bảo vật ở bãi biển.
- Muội Nhất Thiên Bát Bát Cửu đứng ở chỗ cái chết của Bộ Đức.
- Đầu tiên thiên tám trăm hai lẻ, thi thể biết nói chuyện.
- Chương thứ một ngàn tám hai, kẻ thao túng phía sau lưng điều khiển.
- Chương thứ một ngàn tám hai, ngoan lạt sự tình hung ác.
- Đệ nhất thiên bát bát nhị tam thiên quỷ dị ấn ký (chương hơn)
- Đầu tiên, nghìn tám bốn Chương, đầu giường có bóng đen.
- Thứ nhất ngàn tám trăm hai mươi lăm, đáng thương tất có chỗ đáng hận.
- Thiêu Minh Chỉ thứ một ngàn tám trăm hai mươi sáu, Tế Hung Linh.
- Trận chiến trên nhai sơn, số một ngàn tám nghìn hai bảy...
- Sau ngàn tám ngàn tám chương thứ nhất, sau vách núi, không còn Trung Hoa nữa.
- Tung tích của ngọc tỷ đệ nhất thiên nhị cửu thiên...
- Đệ nhất thiên bát linh bạch – thủ hộ giả ngọc tỷ số một.
- Đệ nhất thiên tám ngàn ba đại Tống, đệ tử đến rồi.
- Danh sĩ Trương Cửu Lân, hạng một ngàn tám mươi hai Chương.
- Đệ nhất thiên bát bát tam ba khí thế chiến đấu với dân tộc!
- Đệ nhất thiên bát bát tam tứ thiên nghe hiệu lệnh, sát thủ.
- Hoàng hôn, vị anh hùng đệ đệ nhất thiên tám nghìn, năm mươi ba...

- Đệ nhất thiên tám ngàn ba trăm sáu Chương hải chiến bắt đầu.
- Đệ nhất thiên bát bát bát thất thiên vĩnh viễn linh giới phát uy.
- Đầu tiên, một ngàn tám phần trăm chiến dịch cuối cùng, chính là chiến dịch cuối cùng.
- Đầu tiên, thiên thiên bát cửu cửu cửu chi cứu vớt tiểu hoàng đế.
- Đứng thứ nhất thiên bát linh bạch, chén rượu đặt nền móng cho các anh hùng.
- Bước thứ một ngàn tám bốn học nghệ Lý Ma Tử.
- Đầu tiên, thiên tám, bốn, kiếm Lăng Vân (chương hơn)
- Gã thứ tám, người thứ nhất, thứ nhất, thứ tám, thứ tám, thứ tám, thứ tám, thứ tám.
- Bức thứ nhất, thiên bạch chương thứ nhất, thứ tám bốn, thứ ba, thứ tư thần thức hội...
- Đệ nhất thiên tám bốn năm, khí phách Hàn lão lục (chương hơn)
- Đệ nhất thiên bát thiên tứ lục thiên – cực phẩm phi xa.
- Đầu tiên thiên tám bốn bảy ngàn hai mươi mốt giây, toàn bộ quật ngã xuống.
- Đệ nhất thiên tám ngàn bốn phù văn, đệ tử môn đồ Tử Thần...
- Đệ nhất thiên bát thập tứ cửu thiên ẩn núp...
- Sinh tử như Trương Cửu Lân (chương thêm)
- Chương thứ một ngàn năm tám, quỷ dị lộ người chết quỷ dị.
- Bước qua con đường tử thần số một ngàn tám trăm chín mươi hai.
- Đệ nhất thiên thiên năm tám ba chương đột phá Thần cấp (chương lớn)
- Bí mật gia gia tầng năm ngàn tám mươi bốn...
- Đệ nhất thiên tám ngàn không chết, Hàn lão lục
- Đệ nhất thiên tám sáu chương tối thiểu mưu trí (Việt càng thêm)
- Đệ nhất thiên chin tám ngàn tám ngàn nữ trang, đại lão trang nữ trang
- Đầu tiên thiên tám ngàn tám chương tung hoành đổ trường
- Đệ nhất thiên thiên tám chín Chương, huyết chiến (chương lớn)
- Đệ nhất thiên tam thiên cửu linh Chương phối hợp chiến

thuật...

- Vị trí một ngàn rưỡi, năm trăm chín thành mời Quỷ Thượng Thân.
- Thiên Bát Bát Nhị Chương Lôi Thần Trảm thứ nhất, tám chín ngàn sáu.
- Đệ nhất thiên bát lục tam chương đồ sát vệ đội trên biển.
- Đầu tiên, ngàn tám sáu lần hành lễ tại Trường An thành.
- Đệ nhất thiên bát bát lục ngũ bạch, đánh đau thương binh lính (Thêm thêm binh lính)
- Đầu tiên thiên tám sáu huy hoàng phong thủy đại mộ
- Thủ hộ giả trong mộ cổ tám nghìn sáu bảy Chương thứ nhất,
- Phương pháp phá giải đệ nhất thiên tám ngàn tám phùng năm loại phá giải...
- Anh điệp tầng một thiên tám chín ngàn chín.
- Đệ nhất thiên cửu linh linh cửu long kéo xe.
- Đệ nhất Thiên Cửu Tích, Cửu Tích Cửu Tuyệt Sát Trận.
- Đứng thứ một nghìn chín trăm hai, Thải Vân cô nương.
- Đệ nhất thiên cửu linh tam thiên lao ra khỏi cửa đá lớn.
- Đệ nhất thiên cửu linh tứ chương nhiếp hồn thuật (chương hơn)
- Đệ nhất thiên cửu thập ngũ lão lục cùng Thải Vân
- Đầu tiên thiên cửu linh lục chương tự sát bức bích hoạ.
- Đầu tiên, một ngàn chín trăm bảy Chương, thây khô trong hành lang...
- Đệ nhất thiên cửu linh bát chương đại quân
- Đệ nhất thiên vạn linh cửu chương trèo lên người vạn văn.
- Chương một nghìn chín trăm chín mươi ba, Thải Vân thức tỉnh (chương lớn)
- Tình báo tình báo về Thiên Chiếu Thần hội nhất thiên cửu nhất thiên thập nhất.
- Đứng thứ nhất thiên bạch cửu nhị, rốt cuộc ngươi là ai?
- Đệ nhất thiên chi cửu cửu tam, cao thủ bản nhật, toàn hội ở đây (Thêm)
- Đệ nhất thiên cửu thập tứ thiên giam cầm mật thất.
- Đệ nhất thiên cửu thập ngũ thiên cự quái ngàn năm...
- Đệ nhất thiên cửu cửu cửu lục chương Hỗn Nguyên Khốn Tiên trận
- Đệ nhất thiên cửu thất huyền huyết mạch thần kỳ...
- Đầu tiên, nghìn chín trăm tám chương thứ nhất, kết hợp bỏ xác dưới đất.

- Đệ nhất thiên thập cửu cửu cửu bạch Thi Sơn tiểu quỷ (Thêm thêm)
- Thiên Cửu Nhị Linh Chương thứ nhất, Long Hống vệ ở đây.
- Phần ngàn chín trăm hai mươi hai, Phần Hồn Thiêu Thân.
- Thiên Cửu Nhị Chương (chương hơn)
- Đệ nhất thiên bạch cửu tam chỉ cơ hội đóng cửa đóng cửa.
- Thiên tam thiên chi chương thứ nhất, thiên sinh Đoàn Tử Thủ.
- Đầu tiên thiên cửu thập ngũ bạch ma đằng thi nhân, nhất thiên ma đằng.
- Đứng ở vị trí thứ nhất, thiên cửu nhị lục chương đã rơi vào khốn cảnh.
- Đệ nhất thiên cửu thập thất thiên di thi đội.
- Đứng thứ nhất thiên cửu bát chương (chương canh)
- Đệ nhất thiên thập nhị cửu cửu thiên, ai mới là sự thực?
- Kế hoạch đầu tiên của Trương Cửu Lân là nghìn chín trăm ba mươi ba phần trăm kế của Trương Cửu Lân.
- Đệ nhất thiên cửu tam nhất thiên cửu tam nhất chương đến mà không coi lễ.
- Đệ nhất thiên cửu tam nhị thiên đạp dung nham, qua cầu treo...
- Đệ nhất thiên cửu tam thiên thám thính tinh diệu...
- Đệ nhất thiên cửu tam tứ thiên lục diệp truy tung (chương lớn)
- Đầu tiên thiên tam thiên cửu ngũ thiên, Ám Hà dưới lòng đất.
- Một ngàn chín trăm ba mươi sáu chương ám hiệu của Tiểu Bạch Long.
- Phệ Kim Nghĩ đệ nhất thiên cửu tam thất thiên Phệ Kim Nghĩ...
- Võ sĩ số một nghìn chín mươi tám, thứ bảy, thứ nhất, thứ ba mươi tám...
- Bức bích họa thứ một ngàn chín mươi ba!
- Đệ nhất thiên cửu tứ linh, đệ nhất thiên độc trùng đại quân.
- Đầu tiên, một nghìn chín bốn trăm chín mươi bốn cứu vớt Hàn lão lục.
- Liệt Hỏa nương tử, đệ nhất thiên cửu thập tứ bạch...
- hộp kiếm vô hình nhất thiên cửu tam thiên vô hình.
- Đệ nhất thiên chín bốn chương thịt bánh bao, trứng úng nở, ớt cay.

- Đệ nhất thiên chi Cửu Tứ Ngũ, mộng cửu sinh tháp (Đại Chương)
- mật khẩu tử vong số một ngàn chín trăm chín mươi sáu chương thứ nhất...
- Tiền bối đệ nhất thiên cửu thất cửu u môn, đệ nhất thiên cửu thiên cửu u môn.
- Đệ nhất thiên cửu thiên đệ bát thiên đệ nhất thần khí, Thảo Trĩ kiếm...
- Đệ nhất Thiên Cửu chương, U Linh Thuyền nhỏ...
- Đầu tiên, một ngàn chín trăm năm mươi chín ngàn linh phù. Minh chu độ thiên hồn
- Con cá sấu khổng lồ đầu tiên là một ngàn chín ngàn năm mốt.
- Con cá sấu thứ một ngàn chín ngàn năm, vượt qua Hắc Hải.
- Chương môÌ£t ngàn chín ngàn ba điều, sơ nhất trọng thương.
- Đợt thứ nhất thiên cửu ngũ tứ thiên, trọng kiếm cuồng nhân.
- Đệ nhất thiên cửu ngũ ngũ thiên, vô số Trương Cửu Lân.
- Vị trí một ngàn chín trăm năm mươi sáu chương, Tinh Cương Khôi Lỗi.
- Đầu tiên, nghìn chín trăm bảy ngàn âm dương thiếu nữ.
- Đệ nhất thiên chi cửu bát chương yêu hắn, chỉ khiến hắn trở thành người ngẫu nhiên.
- Đệ nhất thiên cửu cửu cửu cửu, liều mạng chém một kiếm.
- Đệ nhất thiên Cửu Lục Linh Chương, Âm Binh chiến trận
- Lữ Bố số một nghìn chín trăm sáu đang ở đây!
- Đứng thứ một nghìn chín trăm sáu trăm chín mươi hai, bắt đầu tỉnh lại.
- Quái thú đầu tiên, nghìn chín trăm sáu, chưa tuyệt diệt.
- Đệ nhất thiên cửu lục tuần hội hợp (chương lớn)
- Đầu tiên thiên một nghìn chín trăm sáu mươi sáu, ngũ lang Tàng Kiếm Long
- Tình báo tình báo của kẻ địch là nghìn chín trăm sáu gì đó.
- Đầu tiên, nghìn chín trăm sáu mươi bảy chương: mật khẩu chữ Tỉnh
- Đệ nhất thiên cửu bát bạch bí sử Cửu U môn.
- Tiến một ngàn chín trăm chín mươi chín hay là không tiến?
- Đệ nhất thiên cửu thất linh phùng, đệ nhất thiên âm vật giới học cặn.
- Trương Cửu Lân phá trận đầu tiên, nghìn chín bảy mốt

chương.

- Linh hồn xuất khiếu nhất thiên cửu thất nhị thiên...
- Con quái vật khổng lồ thứ một ngàn chín bảy mươi ba trong nham thạch thứ nhất.
- Đầu tiên nghìn chín trăm bảy mươi bốn Chương, khủng long tiêu bản.
- Bảo tháp tầng một nghìn chín bảy chín tầng (chương hơn)
- Đệ nhất thiên cửu thất bát bạch song kiếm hắc bạch...
- Đệ nhất thiên cửu thất thất thiên tử chiến một trận.
- Đầu tiên, nghìn chín trăm tám chương thứ nhất, Âm Dương Song tu.
- Điều kiện đầu tiên của kẻ địch là thiên cửu cửu cửu cửu thiên.
- Ô Nha ba chân thứ một ngàn chín trăm tám mươi tám giờ...
- Ngày thứ một ngàn chín tám mươi năm dày vò mười năm...
- Vị trí một ngàn chín tám mốt mời quân bước vào rọ (Thêm thêm)
- Đệ nhất thiên cửu bát tam thiên trường sinh bất tử...
- Đệ nhất thiên chi ba ngàn tám bốn lần trước ngã xuống, hi sinh kế thừa.
- Thứ nhất không thể thiếu bớt một người thứ nhất thiên cửu tám, không thể thiếu một người.
- Đứng hàng thứ một nghìn chín trăm tám mươi sáu ở trong nước Bá chủ.
- Đầu tiên, nghìn tám bảy Chương, vong linh hồ...
- Đệ nhất thiên tám ngàn tám âm vệ xuất động!
- Đệ nhất thiên chi Cửu Bát Bát Bát Chương tị thủy truy hung.
- Đệ nhất thiên Cửu Linh Chương, huyệt động dưới đáy nước...
- Bức họa đầu tiên là nghìn chín trăm chín mươi mốt chữ. Bức họa là một nhà lao...
- Đệ nhất thiên Cửu Cửu Nhị, Tuệ năng đại sư.
- Đệ nhất thiên cửu cửu tam thiên, Trương Cửu Lân xuất kỳ trận.
- Thủ hộ giả số một ngàn chín chín chín bốn Thiên Hoàng (chương lớn)
- Canh ba ngàn chín trăm chín mươi lăm cảnh sắc trăng tròn thê lương.
- Thiên Cửu Cửu Lục Chương đầu tiên gặp lại Tiểu Bạch Long.
- Số một ngàn chín chín bảy Chương, Hầu Tử...

- Nó chính là Y Đằng Xương Bình thứ một ngàn chín mươi tám!
- Đệ nhất thiên cửu cửu cửu cửu, đau hiếp đánh rụng thủy cẩu (Thêm)
- Con tin hai ngàn linh linh linh.
- Kiếp trước của thiên thứ hai ngàn lẻ một...
- Chương thứ hai nghìn lẻ hai, cuối cùng các ngươi cũng tới rồi!
- Quan tài Thiên Hoàng hai ngàn lẻ ba phần của Thiên Hoàng.
- Tấm cá trêm hai ngàn linh linh bốn thiên tắm lửa Kỳ Lân
- Trương Cửu Lân, chương số hai nghìn lẻ năm mạnh nhất Cửu Lân.
- Chương vặt thứ hai nghìn lẻ sáu ăn uống rượu nuốt sống đồng tử.
- Con rắn lớn hai ngàn linh linh bát kỳ thứ bảy.
- ...
- Chương số hai nghìn lẻ chín, Trảm Xà.
- Chương thứ hai nghìn lẻ một về nước.
- Hôn lễ long trọng là hai ngàn lẻ một.
- Chương thứ hai ngàn không trăm hai, Lý lão ngốc đuôi trọc.
- Chương thứ hai nghìn lẻ ba, Sơn Tây Quỷ sự
- Quỷ lưỡi đỏ số hai nghìn một.
- Chương thứ hai nghìn lẻ năm: Hạ độc (Việt càng)
- Hạng hai nghìn một trăm sáu chạy trốn giết.
- Hạng trách nhiệm của hai ngàn một trăm lẻ bảy Lý Ma Tử.
- Thứ hai ngàn một trăm tám trăm lẻ mười. Xá Lợi Tử thứ hai.
- Đệ tử cửa thứ hai nghìn chín trăm mười hai...
- Chương thứ hai ngàn lẻ hai, công cộng nghi vân.
- Con ngựa thứ hai nghìn lẻ hai bỏ mạng.
- Chương thứ hai nghìn không trăm hai mươi hai, hóa thành bạch cốt.
- Bản thứ hai nghìn không trăm ba của Hàn Thi...
- Đầu thứ hai nghìn lẻ bốn tử vong thông báo sách.
- Đầu tiên là hai ngàn lẻ năm nguyên nhân tử vong giống nhau như đúc.
- Chân tướng vạch trần (chương thêm hai ngàn không trăm sáu)
- ...
- Nội ứng Lô Tiểu Lư thứ hai nghìn không phải hai mươi tám.
- Chương thứ hai nghìn không trăm chín, sản sinh hàng hóa

đại địa...
- Năm cỗ Băng Thi thứ hai ngàn linh ba rời thứ ba.
- Chương thứ hai nghìn không ba, đồ cổ quỷ dị (Thêm thêm)
- Kế tiếp hai ngàn không trăm ba mươi ba sẽ là ngươi.
- Kế diệu của hai ngàn không trăm ba mươi ba chính là một cái kế hay.
- Chương thứ hai ngàn không trăm ba mươi tư xâm nhập vào đạo động trộm.
- Thiên Binh hai ngàn ba năm thiên binh kim giáp, Phục Pháp Ác Quỷ thứ hai
- ...
- Lăng Vân Kiếm thứ hai nghìn lẻ bảy phát uy...
- Chương thứ hai nghìn lẻ tám, nhận tội (chương hơn)
- Hắc thủ xếp thứ hai ngàn lẻ chín xếp sau màn.
- Chương thứ hai nghìn lẻ bốn. Mặc cho trường thương ngươi đánh lén, ta vẫn sừng sững bất động!
- Chương thứ hai nghìn lẻ tư không quên sơ tâm.
- Thủy tinh hai ngàn lẻ bốn kỳ quái rơi xuống.
- Cha ái như núi (giai bốn ngàn lẻ ba) (Việt vượt ngọn núi)
- Chương thứ hai nghìn không trăm bốn, mượn bốn kiện thi hoàn hồn...
- Quỷ Quái tử thứ hai nghìn không phải bốn năm mươi lăm...
- Hạng hai ngàn linh một trăm bốn mươi sáu, cành liễu giết quỷ, nước muối phá tà.
- nhiệt băng hai ngàn linh bảy điều cổ xưa nhất.
- Hạng hai ngàn bốn trăm tám mươi thiện nhân.
- Đường hầm hai ngàn lẻ chín tầng thứ hai kinh khủng
- Điên Sơn thứ hai nghìn không trăm năm tuổi.
- Chương 250 của Trường Xuân chân nhân là cơ hội ở Khâu.
- muối cũ hai ngàn rưỡi, rắn độc, kim liên cấu vàng.
- Thông điệp thứ hai nghìn không trăm ba ngàn bảy ngày...
- Công việc của vị trí thứ hai nghìn lẻ năm mươi bốn – Ngô lão luyện hư trọng điểm.
- Công việc của vị trí thứ hai nghìn không phải là năm ngàn, cao thắng hàn.
- Bảo khố kim ngân cất giữ hai ngàn linh một trăm sáu ngàn.
- ...
- Người đang ngủ trong quan tài thứ hai nghìn lẻ tám...
- Cây già năm nghìn lẻ chín tuổi thứ hai chôn thi thể.
- Linh bảo thứ hai nghìn linh linh lục toán sẽ xuất hiện.

- Bốn tòa thứ hai nghìn lẻ sáu của Uy Phong trấn.
- Bản thứ hai ngàn không trăm hai mươi hai, Ngô Thiên Ngô.
- Bữa thứ hai nghìn lẻ ba, bần tăng đưa ngươi lên Tây Thiên.
- ...
- Quỷ Đậu thuật xếp thứ hai nghìn không trăm năm mươi ba
- Giao thứ hai nghìn lẻ sáu trăm ngàn năm mơ mộng...
- Huynh đệ ruột trộm mộ thứ hai ngàn lẻ bảy...
- Chút thứ hai nghìn lẻ tám, Lân chí kiếm tự tiêu.
- Mâu Lục Cửu Chương thứ hai nghìn lẻ chín, mẹ sầu bi tuổi trung niên, vợ chồng lâu năm...
- Thanh Hải lão luyện tên là Thanh Hải thứ hai ngàn linh thất linh chuyên.
- Chương thứ hai nghìn lẻ bảy liên hợp với âm thương hội.
- Chương thứ hai ngàn lẻ bảy, Song Đầu Xà thứ hai.
- Hành trình sa mạc thứ hai nghìn lẻ bảy mươi ba...
- Chương thứ hai nghìn không trăm bảy mươi bốn, cao thắng hàn là người xấu?
- Cạm bẫy máu tanh thứ hai nghìn lẻ bảy năm...
- Đệ tử của Thần Môn thứ hai nghìn lẻ bảy trăm chín mươi sáu đang chém giết đồ đệ của Thần Môn.
- xạ thủ số hai ngàn lẻ bảy thiên xạ thủ vị trí thứ bảy.
- Chương thứ hai nghìn lẻ bảy tám, người nối nghiệp số hai ngàn.
- Binh Vương đặc chủng số hai nghìn lẻ bảy chín.
- Truyền nhân Kỳ Lân quyền hai ngàn linh tám trăm linh.
- Chương thứ hai nghìn lẻ tám, mở đầu Trình Khánh.
- Chương thứ hai ngàn không trăm tám mươi hai, Xạ binh xuất kích.
- Chương thứ hai nghìn không trăm ba, cướp xe...
- Chương thứ hai nghìn lẻ bốn liều mạng xung phong.
- Hàn lão thứ hai nghìn lẻ tám, năm trăm sáu đi tới.
- Quỷ tệ bài thứ hai nghìn lẻ tám trăm sáu.
- Huynh đệ thứ tám ngàn lẻ bảy mù đường.
- Người lãnh đạo truyền thuyết số tám ngàn.
- Chương số hai nghìn lẻ chín trèo lên thuyền ẩn núp.
- Chương thứ hai nghìn lẻ chín ta tới giết huynh đệ của ta.
- Chương thứ hai ngàn lẻ chín, đao pháp tú xuân đao...
- Gia tộc Thiên Chương số hai ngàn lẻ chín thiên phạt.
- Công việc tác chiến bắt nguồn từ hai ngàn linh chín mươi ba!

- Đội hải báo hai ngàn linh bốn lần đột kích.
- Chương thứ hai nghìn lẻ năm, Vong Linh giáo.
- Hai ngàn không trăm chín mươi sáu huy, Vong Linh Thánh Kinh ...
- Công việc của vị trí thứ hai nghìn lẻ bảy, giết chết Kim Ngưu vị trí thứ hai.
- Giao dịch số hai ngàn linh tám....
- Đệ tử thứ hai ngàn lẻ chín....
- Chương số hai nghìn lẻ, phía tây hoa văn tây phương.
- Phần thứ hai nghìn một kho báu thần bí.
- Số lượng cao thủ đao lưu hai ngàn mốt ngàn rưỡi...
- Chương thứ hai nghìn lẻ ba, tiến thối lưỡng nan!
- Chương thứ hai nghìn lẻ bảy, chấn nhiếp Lôi Hạo.
- Chương thứ hai nghìn lẻ tám, cầu gia gia cũng vô dụng.
- Hạng hai ngàn một trăm chín mươi lăm giết chết.
- Chương số hai ngàn một Y mỗ đâm Y Y Phàm nhược điểm.
- Chương thứ hai ngàn một kiêu hùng sẽ chết.
- Chương thứ hai nghìn mốt, công huân quốc gia.
- Bí mật hai ngàn một ba chương cao thắng hàn.
- Đầu thứ hai nghìn một bốn quay về sơn tây...
- Cố sự Quách lão bản đầu tiên là hai ngàn một năm...
- Chương thứ hai nghìn một sáu, một lòng hướng thiện, không thẹn với lương tâm.
- Hai ngàn một bảy đánh học viên cũ, làm mặt mũi.
- Hạng hai ngàn một tám, uy chấn đường phố.
- Bát Quái kiếm pháp (chương hơn)
- Chương thứ hai ngàn hai, tiện nghi cho sư tỷ.
- lễ vật đầu người hai ngàn một một.
- Chương thứ hai ngàn hai, Thổ đạo nhân báo mộng.
- Ma nữ đáng yêu, chương thứ hai nghìn một hai.
- Chương thứ hai ngàn hai trăm hai mươi bốn, Thục Phương Trai quỷ sự.
- Bệnh quái ăn thịt thứ hai ngàn hai năm...
- Quạt giấy nhỏ một giọt mực, hai ngàn hai trăm sáu trang.
- sảnh đường là hai ngàn hai ngàn hai mươi bảy rèn Trầm Đảm tới thăm.
- Chương thứ hai nghìn hai tám hợp tác.
- Nghi vấn thứ hai nghìn Nhị Cửu Chương cực lớn.
- Bí mật hai ngàn một ba linh linh cái thứ nhất của Từ Nhị.
- Chương thứ hai ngàn ba ngàn truy hồn câu ngàn dặm.

- Chương thứ hai ngàn ba mươi hai, bờ sông có Quỷ lâu.
- Tổ thứ hai nghìn ba mươi ba người Long Tuyền.
- Thi binh xếp thứ hai nghìn ba bốn.
- Chương thứ hai nghìn mốt ba năm của nhân phái và quỷ phái.
- Thánh nữ thứ hai nghìn ba sáu Kiêu Ngạc Ngạc Ngạc (Việt vượt)
- Âm mưu liên hoàn hai ngàn ba bảy thiên kế thứ nhất...
- Chương thứ hai nghìn ba tám, kinh phách chém giết địch.
- Chương thứ hai nghìn mốt ba chín điên cuồng giết chóc.
- Chương thứ hai nghìn mốt trăm bốn ngươi đã chết rồi.
- Mặc thôn là người một nhà?
- Kế thứ hai nghìn mốt trăm bốn mươi hai.
- Chương thứ hai nghìn bốn mươi ba, nàng là Tiểu Tam của ngươi?
- Âm Linh thứ hai nghìn bốn Chương ăn thịt bò.
- Con cua lớn hai ngàn bốn năm thiên, cân, bò cạp ma ở cân.
- Chương thứ hai nghìn bốn trăm bốn mươi bốn, tử thần suốt đời.
- Chương thứ hai nghìn bốn bảy, tương lai Vô Thượng Thần cấp tương lai...
- "..."
- Nữ hiệp hai ngàn một bốn chín huy, thật đáng thương!
- Đạo tâm hai ngàn rưỡi, hai ngàn năm trăm hồng trần.
- ...
- Chương thứ hai nghìn năm mươi hai điều động toàn chủ động.
- Băng Sương Tử kiếm thứ hai nghìn năm ba, Phong Tuyết Vô Nhai đao.
- Chương thứ hai nghìn năm mươi bốn đập vào khoảng sân.
- Trò đùa hai ngàn rưỡi, năm năm với Trương Cửu Lân (buổi chơi thêm)
- Người giữ cửa thứ hai nghìn năm trăm sáu.
- Vạn phu mặc kệ thứ hai nghìn năm bảy.
- Chu Thiên ảo thuật đại trận hai nghìn năm tám chính là thêm?
- Chương thứ hai nghìn rưỡi, Vương Yến sắp bị hạ dược.
- Chương thứ hai ngàn mốt trăm sáu khai sát giới!
- Thiên đường thứ hai ngàn một trăm sáu, ác nhân thiên đường.

- Đầu tiên, hai ngàn hai chương cứu vớt bắt đầu bán thiếu nữ.
- Chương thứ hai nghìn mốt sáu mươi ba đóng cửa đánh chó.
- Đệ nhất thiên hai ngàn sáu trăm bốn ngàn đối chiến với Lý giai Hào.
- Thanh Long Tử xếp thứ hai nghìn sáu trăm năm...
- Kiếm linh loại hai nghìn, sáu, ba đại kiếm linh thứ ba.
- Hạng hai nghìn hai ngàn sáu trăm Lý giai Hào chạy trối chết.
- Không gian tử vong thứ hai nghìn, sáu ngàn chương thứ tám...
- Tháp Nhất Lục Cửu Chương thứ hai, Phát uy!
- Chương thứ hai ngàn một bảy linh. Nộ trảm Lý giai Hào.
- Một nghìn hai ngàn một chương cứu vớt ông chủ Bạch, hai nghìn một...
- Chương thứ hai nghìn mười hai để ta thẩm phán ngươi!
- Danh nghĩa đội tuần sát số hai nghìn một bảy mươi ba điều.
- tâng bốc hai ngàn một bảy bốn chương thứ nhất.
- ...
- Truyền kiếm đầu tiên là hai nghìn một bảy trăm sáu ngàn.
- Chương thứ hai nghìn A Thất, dương danh võ hán....
- Thiên Ngưu Tế Đỗ Phủ tám Chương thứ hai nghìn một tám.
- Giáo phái thứ hai nghìn Thất Chương Hỏa Giáo thứ tám.
- Chương thứ hai ngàn tám lẻ, Quảng Tây Quỷ sự
- Hồi ức ban đầu của con số hai nghìn một nghìn tám mốt.
- Hạng hai ngàn tám mươi bốn quẻ.
- Tấm bia đá thứ hai nghìn tám mươi ba đứt gãy.
- Chương thứ hai nghìn tám bốn ăn gạo sống...
- Chương thứ hai ngàn tám ngàn oan gia ngõ hẹp.
- Chương thứ hai ngàn tám trăm tám mươi sáu Xích Huyết Âm Sát
- Đài giết ngựa thứ hai nghìn tám ngàn bảy.
- Chương thứ hai nghìn tám cái thứ tám cái gì đó không rõ.
- Chương thứ hai nghìn tám chín, xua đuổi muỗi....
- Chương thứ hai ngàn mốt trăm chín mươi ba.
- Chương thứ hai ngàn một trăm chín mươi ba âm nhãn thám thính.
- Trận pháp hai ngàn một chín hai thiên thứ nhất của vòng đá.
- Chương thứ hai nghìn chín mươi ba của Vạn Quỷ Triều Tông
- Tấm tượng đầu bằng người hắn đang bắt đầu từ hai nghìn chín nghìn bốn đợt bắt đầu.
- Huyết bàn hai ngàn chín trăm chín mươi ba ngàn người.

- Bức thứ hai nghìn chín trăm chín mươi sáu mượn thi hoàn hồn...
- Chân tướng của tảng đá thứ hai nghìn chín bảy Chương thứ hai.
- Hạng hai nghìn một trăm chín mươi tám chuyển sinh thôn, người chuyển sinh...
- Bức thứ hai nghìn chín mươi chín, tấm đồng bài thứ hai nghìn chín....
- Chương thứ hai ngàn hai linh linh tương kế tựu kế.
- Kê thứ hai ngàn hai trăm năm mươi mốt, ngốc tử và thỏ.
- Nơi thứ hai ngàn hai trăm hai mươi hai, thâm sơn quỷ miếu.
- Chương thứ hai nghìn hai lẻ ba, giang cá lớn xuất hiện.
- Thu trảm Hắc Thủ hai nghìn lẻ bốn lần Hắc Thủ Phong Trảm.
- Lang tử hai ngàn hai năm lòng muôi dạ thú thứ hai.
- Ẩn Sát đường thứ hai ngàn hai trăm sáu.
- Tầng thứ hai nghìn hai mươi bảy giải bí mật tầng thứ hai.
- quẻ sư số 2.004 thiên hạ đệ nhất thiên hạ.
- Chương thứ hai nghìn hai lẻ chín, một bước sinh tử.
- Công văn số hai nghìn mốt, bảy tấc...
- Chương thứ hai nghìn hai một công tâm kế.
- Chương thứ hai ngàn hai, Minh Vương đấu với Minh Vương!
- Chương thứ hai nghìn hai mốt, hỉ nộ thần.
- Chương thứ hai nghìn hai mươi bốn, mùi vị thịt người ngon.
- Tuyệt chiêu của Lý mặt rỗng hai ngàn hai ngàn một thấy vậy.
- Quy xác hai ngàn hai trăm sáu Chương hộ mệnh thứ hai.
- Đạo nhân áo vàng hai ngàn hai mươi bảy chết mất.
- Bí sử hai nghìn hai trăm tám Chương Đại Đường thứ nhất...
- Con đường thứ hai nghìn hai trăm chín mươi mốt, Long Tuyền dưỡng quỷ địa.
- Chương thứ hai ngàn hai trăm hai mươi hai, đại nghĩa diệt thân.
- Chương thứ hai nghìn hai mốt, Song Thương quái nhân (Thêm thêm)
- Chương thứ hai ngàn hai, đối thủ cường đại
- Đệ tử Giang Nhị Nhị Nhị Tam, tàn đao Giang Bắc thứ hai nghìn hai mươi ba.
- Âm mưu hai ngàn hai bốn thiên kinh thiên...
- Chương thứ hai nghìn Nhị Ngũ, có ai mới là hung ác thật sự?
- Chương thứ hai nghìn hai mươi sáu, đánh Thiết Song Song

hùng.
- Chương thứ hai nghìn hai mươi bảy đang tới!
- Ngón tay thứ hai nghìn hai tám bằng vàng Trần Mặc, ngón cái thứ hai nghìn hai.
- Hai ngàn hai trăm chín mươi chín sĩ thứ chín giết liên tục.
- Chương thứ hai ngàn hai ba linh thứ ba, giang đại cá giải mật giải.
- Chương thứ hai nghìn hai ba của Phong Thần Chiến.
- Chương thứ hai ngàn hai ba mươi ba Trương gia lục mạch.
- Canh hai nghìn Nhị Tam Tam Thiên - Diệp Tố Linh đến tiếp viện!
- Tầng thứ hai nghìn hai ba bốn...
- Chương thứ hai nghìn Nhị Tam Ngũ, người không nói nhiều, đánh chết ngươi rồi nói sau.
- Công pháp luyện Cốt Tiên Thuật thứ hai nghìn hai ba trăm sáu.
- Con gái thứ hai nghìn hai bảy trăm ba trăm họ Côn Luân...
- Chương thứ hai ngàn hai ngàn ba mươi tám, chung Nam Tiên Ẩn, xuất thần ra Côn Luân.
- Chương thứ hai nghìn Nhị Tam Cửu là tiến hay lùi?
- Chương thứ hai ngàn hai trăm bốn linh bị nhốt ở cửa quan của cơ quan.
- Mộ Bia Sâm Lâm hai nghìn bốn mốt...
- Chương thứ hai nghìn hai, người chết thay cho người phát ngôn.
- Giao dịch cơ quan đại sư thứ hai nghìn hai, bốn nghìn, ba ngày trước.
- Chim gỗ xếp thứ hai nghìn hai bốn trứng xuống...
- Tâm cơ đối với tâm cơ hai ngàn bốn năm!
- Bí mật tầng hai nghìn hai trăm sáu.
- Hai ngàn hai trăm bốn mươi bảy, vị lão nhân Đạo gia thứ hai, hai trăm bốn mươi tám...
- Hạng hai nghìn hai trăm bốn mươi tám dụ giết Công Thâu Ly.
- Chương thứ hai nghìn Nhị Tứ Cửu Phong xuất thế!
- Chân tướng thứ hai nghìn Nhị Ngũ Hoán (chương lớn) năm đó)
- Chương thứ hai nghìn Nhị Ngũ, ngươi chính là ngón tay vô danh!
- Chương thứ hai ngàn hai khuynh thành một đao.

- Chương thứ hai nghìn Nhị Ngũ Tam liều chết đánh cược một lần.
- Bài hát thứ hai ngàn hai trăm năm mươi bốn cùng Hỏa Chi Ca.
- Tế đàn Ngũ Hành thứ hai nghìn Nhị Ngũ Chương Ngũ Hành.
- Nhị Nhị Nhị Ngũ Cửu U tam kỳ thứ hai nghìn hai trăm năm mươi ba.
- Chương thứ hai nghìn hai mươi bảy gặp lại, cá lớn lớn sông lớn gặp nhau.
- Hạng hai nghìn hai trăm bảy hào kiệt lưu thông ký hiệu giang đại ngư.
- Ô Mộc Trượng thứ hai nghìn năm tám xuất thế...
- Chương thứ hai nghìn Nhị Ngũ Cửu chạy ra khỏi quỷ miếu.
- Tu vi thứ hai nghìn hai sáu một phi tăng nhanh.
- Chương thứ hai nghìn hai là khó nhất đến mức đặt mông.
- Bản đồ hai ngàn hai trăm ba quyển thứ ba của Côn Luân sơn.
- Hành trình hai ngàn hai trăm sáu mươi bốn mới...
- Cửa hàng cổ hai nghìn hai trăm sáu mươi năm kinh biến.
- Tấm bom thứ hai nghìn hai sáu trăm sáu tập kích bom.
- Bức thứ hai nghìn hai trăm sáu bảy vẽ, vạch bí Tụ Hồn Thạch...
- Bức thứ hai nghìn hai trăm sáu mươi tám hành động một mình...
- Hạng hai nghìn hai trăm chín chính truyền không truyền thứ thứ.
- Chương thứ hai nghìn hai bảy linh giết một răn trăm người! Thêm nữa?
- Bí ẩn của cha mẹ là hai ngàn hai trăm bảy mốt.
- Chương thứ hai nghìn hai mươi hai lại thấy ngọc vĩ...
- Thiên phú thứ hai nghìn hai bảy ba kinh người.
- Hạng hai nghìn hai trăm bảy, Lạc Dương, Bạch Mã tự.
- Tổ thứ hai nghìn Nhị Thất Ngũ Chương thứ hai, Ảnh vệ chín người tổ.
- Đoàn du lịch thứ hai nghìn hai bảy trăm sáu.
- Bóng đen thứ hai nghìn hai bảy đánh một kích.
- Bức thứ hai nghìn hai tám tụ hợp với Lý Ma Tử...
- Hạng hai nghìn hai trăm bảy mươi chín, trọng địa Phật gia.
- Chương thứ hai nghìn hai tám lẻ, lánh đời lão tăng.
- ...
- Thứ hai ngàn hai trăm tám mươi hai Tiểu Vĩ Ngọc giết

người.
- Hai ngàn hai tám ba thiên Cực Tự Quyết phá trận...
- Đầu hai nghìn tám tử nhập vào Đại Diễn Động tìm kiếm.
- Bức tượng ma Địa Ngục thứ hai nghìn tám trăm năm (chương lớn)
- Hạng hai nghìn hai tám sáu trên bảng có tên.
- Nhân vật cao nhân của hai nghìn tám trăm tám ngàn tám ngàn danh sơn Phật giáo thứ hai.
- Chân tướng thứ hai nghìn hai tám trăm chín mươi lịch sử...
- Người bảo vệ Phật đạo số hai nghìn tám chín.
- Hai nghìn hai trăm chín lẻ canh giữ ngọn đèn một đêm.
- Hạng hai nghìn chín mốt, nửa đêm đề Đăng Nhân.
- Bài thơ tình hai nghìn hai trăm chín mươi ba (chương thứ hai them them)
- Hai ngàn hai trăm chín mươi ba quyển thứ nhất, Xá Lợi Tháp nghi vân.
- Chương thứ hai nghìn Nhị Cửu Tứ, Bi Tình đại sư.
- Thân phận Âm linh thứ hai nghìn Nhị Cửu Ngũ Chương.
- Công việc đầu tiên chính là động thủ.... hai nghìn hai trăm chín mươi sáu...
- Âm vật hai nghìn hai chín bảy Chương mất tích.
- Đạn tấn công hoả tiễn thứ hai nghìn chín mươi tám.
- Mâu Nhị Cửu Chương Lý mặt rỗ đang diễn kịch.
- Nếu ta có tội, Phật cũng khó tránh khỏi có tội.
- Hòa thượng số hai nghìn ba trăm năm mươi một, công chúa, tình yêu.
- Chương thứ hai ngàn ba trăm ba mươi hai, chân tướng Đại Bạch
- Chương thứ hai nghìn lẻ ba, đặc biệt thủ hộ.
- Lý mặt rỗng ba ngàn linh bốn câu, chúc hồi Lý mặt rỗ.
- Chương thứ hai nghìn ba trăm ba mươi ba xoay ngược lại.
- Bố cục hai ngàn ba trăm ba mươi sáu huy thứ nhất cao thắng hàn.
- Viên Tụ Hồn Thạch thứ hai nghìn ba trăm bảy.
- Thiên Võng thứ hai nghìn ba trăm linh tám.
- Chân thân Tử Thần thứ hai ngàn ba trăm chín trăm ngàn.
- Chương thứ hai ngàn ba mươi ba bắt hung.
- Chương thứ hai nghìn ba mốt của Độc Sư bạo ngược Luyến Sư.
- Chương thứ hai nghìn ba trăm ba mươi hai, tai vang tai,

thần.
- Con số hai ngàn ba chương mạnh mẽ thám thính.
- Hắc thủ thứ hai ngàn ba trăm ba mươi bốn chính bên ngoài hắc thủ.
- Chương thứ hai nghìn mốt ba năm, khá hài hước xem bói pháp...
- Hoa xuân thứ hai nghìn ba trăm sáu nở rộ.
- Chương thứ hai nghìn ba mươi bảy âm mưu đệ nhất nhân.
- Bức thứ hai ngàn ba ngàn, năm phồn, ly hồn cơm...
- Chương thứ hai ngàn ba mươi vạn nóng vội vàng.
- Phó tướng của Trương gia là hai ngàn ba trăm ba trăm linh linh chi viện.
- Hai ngàn hai chín bốn Chương thứ nhất đọ sức.
- Hai ngàn hai ngàn chín ngàn Đại Ma Thiên Hồi Hồn Trận.
- Thể chất hai ngàn hai trăm chín mươi ba tu luyện....
- Bí sử hai nghìn hai chín trăm chín mươi bảy Đại Minh.
- Cẩm Long Tác loại hai nghìn chín mươi tám.
- Cố sự hai nghìn Nhị Cửu Chương thứ hai mươi chín ban báo tin cho thần.
- Chương thứ hai ngàn ba linh linh, tiến quân điệp trùng trại.
- Chương thứ hai nghìn ba trăm lẻ một chung quy chỉ huy chiến đấu trước.
- Hiệp hội Đạo giáo hai ngàn ba trăm ba mươi hai...
- hoán hồn giả thứ hai nghìn ba trăm ba....
- Anh hùng hai ngàn ba trăm linh tư bình thường (Thêm thêm)
- Mục đích chính của vị trí thứ hai ngàn ba trăm năm mươi ba chính sinh.
- Công việc của Tru Tâm kiếm là hai ngàn ba trăm linh sáu kiếm.
- Người áo đen đeo kiếm lưng thứ hai ngàn ba trăm linh bảy...
- Chương thứ hai nghìn ba trăm tám, trên biển gia tộc gia tộc gia tộc nào.
- án thứ hai ngàn ba trăm linh trăm kỳ thanh thứ ba.
- Chương thứ hai nghìn ba mươi ba cuối cùng.
- Thi thể Ảnh vệ xếp thứ hai nghìn ba mốt...
- Chương thứ hai ngàn ba mươi hai là địch hay là bạn?
- Bức tường thứ hai nghìn ba tạo thành mê cục......
- Chương thứ hai nghìn ba bốn phản kích toàn diện.
- Hắn muốn nói cái gì?
- Ký hiệu hai nghìn ba trăm chín U môn thứ ba.

- Con mắt thứ hai nghìn ba bảy xếp sau màn.
- Bức thứ hai nghìn ba trăm tám, khởi hành đăng phong...
- Người có lai lịch già nhất hai ngàn ba trăm chín tuổi.
- Đáng nghi hai ngàn ba trăm ba trăm điểm gia gia thứ hai.
- Chương thứ hai ngàn ba trăm ba mươi mốt, Súc địa thành thốn...
- Kiếm gỗ đào hai nghìn ba hai điều đầu tiên hàng thi thể.
- Chương thứ hai ngàn ba mươi ba dẫn thi thể tìm nguồn gốc.
- Thứ hai ngàn ba trăm ba mươi bốn đang lừa hàng cũ.
- Tấm bia đá hai ngàn ba trăm năm mươi ba không có chữ!
- Đệ tử đời thứ hai nghìn ba trăm ba mươi sáu, Cửu U môn Tư Mã di chuyển.
- Chương thứ hai nghìn hai bảy Phong Thần Địa.
- Pho tượng hai ngàn hai ba tám phần của người chết.
- Chương thứ hai nghìn Nhị Cửu Hà là lẽ nào công bằng?
- Chương thứ hai ngàn ba linh năm đó nội loạn.
- Huyết án thứ hai nghìn ba mốt chân tướng.
- Chương thứ hai ngàn ba ngàn mắt và tai Thuận Phong.
- Đầu hai ngàn ba trăm ba trăm sông đổ ra...
- Ngực Thánh Nhân xếp thứ hai ngàn ba ba bốn thiên Chương Thánh Nhân.
- Chương thứ hai ngàn ba ba giết Chân hung, Thí Tà Thần.
- Chương thứ hai ngàn ba ba trăm ba mươi ba hộ quốc đại trận.
- Buổi đấu giá thứ hai nghìn ba ba bảy ngàn....
- Giáp mềm tơ vàng thứ hai nghìn ba ba mươi ba...
- Bức thứ hai nghìn ba ba chín, hung tướng (chương lớn)
- Chương thứ hai nghìn ba bốn linh, nửa đêm cười quái dị.
- ...
- Canh hai ngàn ba bốn trăm phần trăm Phượng Hoàng chi vũ (chương hơn)
- Chương thứ hai nghìn ba mươi ba có nghi ngờ giết người.
- án thứ hai ngàn ba bốn trăm phần trăm tình lữ bị giết chết.
- Nhân chứng thứ hai ngàn ba năm (chương hơn)
- Chương thứ hai nghìn ba trăm bốn mươi sáu bắt đầu ra tay – Trấn Âm Linh.
- ...
- Chương thứ hai nghìn ba bốn tám, Độc Cô Thiên Hạ (Thêm thêm)
- Bảo trạch Long Nhãn thứ hai nghìn ba trăm chín.

- Thiên Cơ không thể tiết lộ thiên cơ hai ngàn ba trăm năm mươi.
- Đạo sĩ Cửu Cung sơn số hai nghìn ba năm (Thêm cả đạo sĩ Cửu Cung Sơn)
- Ác quỷ hai ngàn ba ba hai năm thứ hai mươi năm trước...
- Chương thứ hai nghìn ba mươi ba Tà Ngọc.
- Quỷ Tử thứ hai ngàn ba năm tư sinh ra (Thêm thêm)
- Hạng hai ngàn rưỡi Cửu Hổ Xuyên Dực, cốt Hôi Đàn....
- Chương thứ hai ngàn ba trăm năm sáu nó trở về rồi!
- Ngọc bội hai ngàn ba bảy quyển đầu tiên quỷ dị (Thêm thêm)
- Con ác quỷ thứ hai nghìn ba tám đang nhập vào người mình.
- mật thất Phật đường số hai nghìn ba chín.
- Quỷ màu đen thứ hai nghìn ba trăm sáu đang đứng trên người quỷ thân.
- Máu đầu tiên là hai ngàn ba trăm ba mươi hai con trai, hai mươi hai.
- Chương thứ hai ngàn ba trăm ba trăm ba mươi hai Tần thay ngọc hoàn.
- Hạng hai ngàn ba trăm ba trăm ngọc truy sát liên tục.
- Hung quẻ của Lý Ma Tử thứ hai nghìn ba trăm sáu mươi bốn.
- Con rết lớn hai ngàn ba sáu ngàn cổ mộ cổ xưa thứ ba.
- Thứ hạng hai ngàn ba trăm sáu người Thái Âm Lam Tỳ Hưu
- Công văn hai ngàn ba bảy thiên bí sử Tần triều.
- Chương thứ hai nghìn ba trăm ba trăm sáu mươi tám dùng thân làm mồi nhử.
- Vị trí thứ hai ngàn ba trăm chín trăm sông đổ xuống thác nước.
- Chương thứ hai ngàn ba trăm bảy mươi tám, Song Hùng chiến cương.
- Ngày thứ hai ngàn ba trăm ba mươi bảy Lý Ma Tử mất tích.
- Đệ tử của Côn Luân (gian đế canh hai ngàn ba trăm hai mươi hai)
- Công việc của nữ thi trong thùng là hai nghìn ba ngàn ba lần thi thể.
- Tung thi nhân hai ngàn ba trăm bảy mươi bốn điều đầu tiên bị phanh thây...
- Vu nữ hai ngàn ba bảy năm điều thứ nhất Miêu Cương.
- Tiết bà bà thứ hai nghìn ba bảy mươi sáu, Tiết bà bà.

- Thảo Quỷ Bà thứ hai nghìn ba bảy ngàn bảy điều thứ nhất.
- Chân hung thứ hai nghìn ba tám thật sự là ai?
- Giải thích phần giải đáp số hai nghìn ba bảy chín Chương đầu tiên.
- Hồng tỷ xếp thứ hai ngàn ba trăm tám trăm linh.
- Chuỗi xúc xắc Linh Lung thứ hai nghìn ba tám.
- A Hào chết hai ngàn ba tám ngàn ba trăm tám điều thứ nhất.
- Chương thứ hai ngàn ba mươi ba, quyết thắng một cá cược.
- Con mắt thứ hai ngàn hai trăm tám bốn sáng ngời.
- Chương thứ hai nghìn tám mươi lăm, Côn Luân đánh Thần cấp (chương lớn)
- Chương thứ hai ngàn ba tám trăm sáu, Trương gia tới chơi nói chuyện.
- Chương thứ hai nghìn hai nghìn ba bảy tinh nhuệ ký tử thư.
- Chương thứ hai nghìn hai nghìn ba tám làm ra tiểu kế truy tìm hành tung.
- Hạng hai ngàn ba trăm chín mươi chín xuất thủ chém cung phụng Trảm Phong.
- Đệ tử thứ hai ngàn ba trăm chín trăm ngàn, một đuốc đốt Long tuyền.
- Chương thứ hai nghìn Tam Cửu lại gặp giai nhân khiến nàng tức giận.
- Đường khẩu hai ngàn ba trăm chín mươi hai có thực lực hùng mạnh.
- Chương thứ hai nghìn ba ba tối vào khu biệt thự cao cấp lạnh lùng bức bách.
- Cổ phần hai ngàn ba chín bốn lần thu gom của Lý Hạc, cổ phần thu gom của hắn là Lý Hạc.
- Chương thứ hai ngàn ba chín đang lơ lửng trên không.
- Chương thứ hai nghìn Tam Cửu Lục, ôm cây đợi cường địch của thỏ Hầu.
- Chương thứ hai nghìn ba bảy tự tiện xuất động tinh nhuệ.
- Hạng ba nghìn ba tám hiệp thứ nhất Lưỡng Nghi Đại Đảo Hạ.
- Thụ ảnh người tên là Trương Cửu Cửu Cửu Chương thứ hai nghìn chín, Trương Cửu Lân hiện ra.
- Chương thứ hai ngàn bốn linh linh làm mồi nhử ra tay chém Đỗ Anh Anh.
- Chương thứ hai nghìn bốn lẻ một. Kiếm rút thẳng vào Khai Sơn Hổ.

- Chương thứ hai ngàn bốn trăm bốn mươi hai dãy miếu sơn dã ẩn chứa sát cơ.
- Thiên ấn phiên thiên thứ hai nghìn linh tam thiên phiên xuất hiện chấn động càn khôn.
- Tấm thứ hai ngàn bốn trăm linh bốn, cờ vàng hơi đỏ đồng thời chém Tiên Kiếm.
- Chương thứ hai ngàn bốn trăm năm mươi ba Long Tuyền viện quân Hắc Long vệ.
- Chương thứ hai nghìn bốn lẻ sáu, Nhật Bản Phá Thủy đến đây.
- Chương thứ hai nghìn linh bảy, điệp gia hữu tình vô ý hữu lân...
- Chương thứ hai nghìn bốn linh tám, nụ hôn dài của bến tàu phong im lặng.
- Cái tửu lâu thứ hai nghìn lẻ chín có ảo thuật vây khốn thứ hai mươi chín.
- Chương thứ hai ngàn bốn lẻ, ngoài cửa thi thể có oán khí bừng bừng.
- Sở Sở lông mày trắng thứ hai nghìn bốn một sống chết phục sinh Sở Sở.
- Hòa thượng Hắc Tâm đứng đầu hai nghìn bốn nghìn bốn một kỵ sư Hùng Lai.
- Kiều trang hai ngàn bốn mươi ba gặp nguy hiểm trong lúc tập kích.
- Chương thứ hai ngàn mốt bốn, mấy phen tính toán rút lui như sóc...
- Đường chủ hai nghìn bốn năm mươi ba đường đầu tiên đồng loạt hiện thân.
- Bức tường thứ hai nghìn bốn trăm sáu bố trí sát trận trong mê đường...
- Chương thứ hai nghìn bốn bảy báo ân tình Tiểu Lân hi sinh.
- cảng canh gác thứ hai nghìn bốn trăm tám, báo động cảng canh gác.
- Chương thứ hai nghìn bốn trăm chín, lẻ loi một mình quyết thắng thua.
- Chương thứ hai nghìn bốn lẻ, Song Hùng tình cờ giả tài xế.
- Chương thứ hai nghìn bốn mốt ẩn núp thành công có chứng cứ.
- Chương thứ hai, hai ngàn bốn trăm hai, chính đạo nhân gian là tang thương.

- Chương thứ hai nghìn bốn ba ở biên giới bão táp.
- Đảo câu cá thứ hai nghìn bốn.
- Chương thứ hai nghìn bốn năm gấp gáp cứu viện.
- Bức tường thứ hai ngàn bốn trăm bốn mươi sáu – kẻ thù của Quốc gia hận thù...
- Hòn đảo thứ hai nghìn bốn trăm hai mươi bảy tiêu diệt toàn bộ hòn đảo.
- Chương thứ hai nghìn hai mươi tám hiện thân. Long Thanh Thu hiện thân.
- Chương thứ hai nghìn bốn mươi chín, ảo cảnh Côn Luân.
- Đạo bàn Âm Dương thứ hai nghìn bốn trăm ba mươi ba.
- Kế hoạch hai ngàn bốn ba mốt của Vận Mệnh.
- Tên của con tiểu bạch long thứ hai hai nghìn bốn trăm ba mươi hai.
- Bức tường thứ hai nghìn bốn ba mươi ba, trong mộng cảnh chộp lấy búa đá (chương hơn)
- Hạng hai ngàn bốn thiên nhị thiên, tam quả, tứ song.
- Bấy nghìn bốn năm Chương thứ nhất Liễu vẫn phải chết.
- Hạng hai nghìn bốn ba trăm tám vuông tên rung động dịch long thanh thu.
- Chương thứ hai nghìn bốn ba bảy đồng sinh cộng tử.
- Canh hai nghìn bốn nghìn ba tám Chương đặt xuống.
- Chương thứ hai nghìn bốn ba mươi ba của Côn Luân quyết.
- Sát chiêu mạnh nhất hai ngàn tư linh quy (Việt vượt cấp)
- Chương thứ hai nghìn bốn trăm bốn đời trước trong kính.
- Chương thứ hai, hai ngàn bốn trăm bốn mươi hai của sơn cốc.
- ...
- Chương thứ hai nghìn bốn trăm bốn.... Diệp lão đại...
- Chương thứ hai nghìn bốn năm chạy tới rừng hoa đào.
- Đảo hào quang hai ngàn bốn trăm sáu màu rực rỡ thứ tám.
- Ngày thứ hai nghìn bốn trăm bốn mươi bảy Thiên Bắc chiến thắng, Hàn Song chết trận.
- Chương thứ hai nghìn bốn trăm bốn mươi tám hào kiệt đương thời.
- Con rồng trắng hai ngàn bốn chín phần đã mất mạng trong thiên địa bi thương.
- Chương thứ hai ngàn bốn năm trăm linh, Việt Long Phá (Thêm thêm)
- Chương thứ hai nghìn bốn năm vĩnh hằng thủ hộ...

- Chương thứ hai nghìn bốn năm mới gặp lại thỏ tinh.
- Hạng hai ngàn bốn năm ngàn bảy sát tinh.
- Chương thứ hai nghìn bốn năm sáu thời đại thượng cổ...
- Đầu nguồn của hai ngàn bốn năm bảy Chương Bách gia tranh minh.
- Chương thứ hai nghìn bốn năm tám Xiển tiệt chi tranh.
- Mệnh của hai ngàn bốn năm mươi ba ngọn núi đầu tiên đã hết, Ngũ Nhạc gặp Thất Sát...
- Thi Cuồng thứ hai nghìn bốn trăm sáu trăm linh phù.
- Kế thứ hai nghìn bốn sáu mốt.
- Chương thứ hai ngàn bốn trăm sáu của bảo tháp, bầy yêu trấn yêu.
- Hạng hai nghìn bốn trăm chín mươi ba, mèo hồn cửu mệnh.
- Công việc đầu tiên của hắn là diệt ngươi bằng một cái mạng nhỏ (Thêm thêm một cái).
- Kỳ độc tuyệt thế thứ hai nghìn bốn sáu, tam sinh diệt.
- Chuyện cũ Thi Cuồng thứ hai ngàn bốn sáu.
- Chương thứ hai nghìn bốn bảy, một lòng nhập ma là ân nhân.
- Di thư hai ngàn bốn trăm sáu mươi tám quyển di thư của Đông lão.
- Chương thứ hai nghìn bốn chín không có ta chết, chỉ có ngươi vong.
- Song ảnh đen trắng, vị trí thứ hai nghìn bốn trăm linh thiên...
- Thi chương thứ hai nghìn bốn bảy điên cuồng bỏ mạng.
- Bí mật về hai ngàn bốn bảy con cá thứ ba.
- Chương thứ hai nghìn bốn bảy, Huyết Chiến Long kinh thiên.
- Chương thứ hai nghìn bốn trăm bốn mươi bốn, một trảm kinh thiên.
- Võ công hai ngàn bốn bảy mươi năm thật tốt không địch lại gạch loạn đầu lĩnh.
- Chương thứ hai nghìn bốn bảy mươi sáu, ngươi là hắc ưng sao?
- Hành trình đoạt xá số hai nghìn bốn bảy.
- Thánh thể đầu tiên là hai ngàn bốn bảy tám phần của Côn Bằng.
- Con đường thứ hai nghìn bốn trăm chín mươi chín, thứ ba kỳ lạ là: vị trí hai ngàn Cửu U di tam kỳ.

- Chương thứ hai nghìn bốn tám lẻ đã không còn là Trương Cửu Lân ngày trước.
- Công tâm chương thứ hai nghìn bốn tám (chương lớn)
- Chương thứ hai nghìn bốn tám chọn đề.
- Bí trận U Môn Tỏa Hồn Trận thứ hai nghìn bốn, ba ngàn, tám nghìn, Tỏa Hồn Trận.
- Con đường thứ hai ngàn bốn trăm bốn mươi bốn phá cảnh.
- Chương thứ hai nghìn bốn tám mươi lăm Diệp Tố Linh xuất kích!
- Con sông lớn nghịch lưu hai ngàn bốn trăm tám mươi sáu là con sông lớn ngược dòng.
- Hạng hai nghìn bốn tám trăm tám mươi bảy hoa đào nguyên thủy.
- Chương thứ hai nghìn bốn tám, lại thấy giang đại cá lớn.
- Hai ngàn bốn trăm tám mươi chín ngàn của Triều Đào Hoa Nguyên Ký Chi chân tướng.
- Thế giới con cá thứ hai nghìn bốn chín trăm ngàn linh.
- Chương thứ hai nghìn bốn chín nước giữ Lân Thập Tam hiệp.
- Đệ tử Côn Luân, đệ nhất đại hai nghìn bốn chín ngàn.
- Bản thứ hai nghìn bốn chín mươi ba, không lấy thần tiên thì không quay đầu lại.
- Vị trí thứ hai nghìn bốn Chương Thần ngăn giết Thần, quỷ ngăn giết quỷ.
- Chương thứ hai nghìn bốn chín mươi lăm thử thách...
- Đài Kỳ Lân thứ hai nghìn bốn chín trăm sáu...
- Lực lượng hai nghìn đên bảy thiên ngũ hành bắt đầu.
- Ngũ Hành tế chính thức là hai ngàn bốn chín ngàn chính thức.
- Đánh Thần Tiên lần thứ hai nghìn bốn chín huy, thứ hai là Đả Thần Tiên.
- Canh hai ngàn linh linh khí tắm lửa kỳ lân...
- Con trâu vàng già thứ hai nghìn năm mươi một giải thích nghi hoặc.
- Tiểu sư tỷ hai nghìn rưỡi, thứ hai diệt hắc ưng.
- Chương thứ hai nghìn rưỡi ba trăm ngàn...
- Lý Ma Tử, vị trí hai ngàn năm linh bốn.
- Hồ ly thứ hai nghìn rưỡi.
- Con đường thứ hai nghìn năm mươi sáu, là góa phụ Giang Vân Yến ở chỗ mái tóc bạc trắng.

- Chương thứ hai nghìn rưỡi, Vạn Quỷ Chi Tôn.
- Con gái cá lớn thứ hai nghìn năm mươi tám
- Bức thứ hai nghìn không trăm chín mươi chín, Long Thanh Thu Phá Kính!
- Đệ tử là hai ngàn rưỡi, lão Chương, Lục Thải Vân, đều chết trận.
- Chương thứ hai nghìn năm mươi một Giang Vân Yến tử chiến
- Ta còn có hai ngàn rưỡi, còn có thể đánh một trận.
- Đầu hai ngàn năm tam kỳ tụ tập.
- Chương thứ hai nghìn rưỡi, chuyên đánh Vô Thượng Thần Cấp.
- Chương thứ hai nghìn rưỡi, Trương Cửu Lân, Thanh Thu như Thanh Long, tạp long...
- Kế không thành thứ hai nghìn năm mươi sáu.
- Hạng hai nghìn năm bảy dục hỏa kỳ lân....
- Chương thứ hai nghìn năm mươi tám, sứ mệnh chưa hoàn thành...
- Ba đại sự hai ngàn rưỡi năm trăm chín đại sự
- Chương thứ hai ngàn rưỡi, hai trăm năm mươi hai mới, Thập Nhị Tử Tiêu.
- Kế thứ hai ngàn năm có thể cứu vớt Lý Ma Tử.
- Hồ Thi Ban hai nghìn năm hai điều thứ nhất, thứ hai mươi hai.
- Chương thứ hai ngàn năm mươi ba đào vong sinh tử.
- Hạng hai ngàn năm ba trăm ngọn nến lấy mạng.
- Chương thứ hai ngàn năm mươi ba đại phá tiền sinh tử.
- Trong hai ngàn năm ba trăm vạn quân thứ ba, tiến thẳng đến thủ cấp.
- Đầu hai nghìn năm ba nghìn Tiểu Hồng đội mũ màu đỏ ở đây.
- Đứng thứ hai ngàn năm mươi ba Lý Đại Mặc làm phản.
- Công việc liên quan đến hai ngàn năm ba tam cửu thiên đầu tiên của Vương Huân Nhi đang đến cứu viện.
- Quỷ Vương thứ hai ngàn năm tư, hang ổ Hoàng Vương thứ hai.
- Chương thứ hai ngàn năm trăm bốn. Đô đại kiếp
- Quỷ Tướng bộ hai ngàn rưỡi, hai trăm bốn mươi hai thiên.
- Bức thứ hai nghìn năm mươi ba, Thiên Hồn liễn....
- Chương thứ hai nghìn năm tư đấu ác quỷ.

- Bản thứ hai ngàn năm thiên Trảm Tiên Kiếm lập uy.
- Chương thứ hai nghìn năm trăm bốn mươi sáu của Phá Thạch trận – Thiết Phiên Thiên Ấn.
- Chương thứ hai nghìn năm bảy, Vương lão gia tử chết trận.
- Bức thứ hai ngàn năm mươi tám, Tỏa Long Đống....
- Phát động hai ngàn rưỡi, năm mươi chín! Đội tuần mã...
- Chương thứ hai ngàn năm linh thức tỉnh! Chủ nhân của Vạn Linh!
- Cửu Ngũ Địa Phủ thứ hai nghìn Ngũ Ngũ Hành.
- Đệ Nhị Thiên Ngũ Ngũ Ngũ Cửu Ngục, Phá Hồn Đao thứ hai.
- Bữa thứ hai ngàn năm mươi ba chiến với Hoàng Sào.
- Thiên Hồn Cương thứ hai nghìn năm mươi bốn tranh đoạt chiến đấu.
- Chương thứ hai nghìn Ngũ Ngũ Ngũ ngươi quả nhiên là người kia.
- Lão đầu thứ hai ngàn năm sáu trăm ba sinh trưởng lão.
- Vị trí hai ngàn năm bảy đại hội sư thứ hai nghìn năm bảy.
- Người thi khách thứ hai nghìn năm tám, thứ hai nghìn, thứ năm, thứ năm, thứ tám ở Tương Tây.
- Bí mật thứ hai nghìn Ngũ Cửu Chương.
- Tuyệt học thứ hai nghìn rưỡi của Lãnh gia, Băng Phách Thần Kiếm.
- Tôn nghiêm của gia chủ xếp hạng hai nghìn năm sáu mốt.
- Tỉnh Túc đại trận hai nghìn năm sáu.
- Bữa đường thứ hai ngàn năm sáu, quần hùng đấu với Hoàng Sào.
- Chương thứ hai nghìn năm sáu phong ấn Hoàng Sào.
- Bức thứ hai nghìn năm trăm sáu, đều kịch biến...
- Đệ tử Trương Cửu Lân số mệnh thứ năm ngàn năm sáu.
- Hạng thứ hai ngàn năm trăm bảy, có ai mới là gian tế?
- Chương thứ hai nghìn năm sáu gặp lại, Ngọc Vĩ!
- Đạo trưởng số hai nghìn năm sáu chín đang chiến tử.
- Chương thứ hai nghìn rưỡi, cách chiến cuối cùng.
- Chương thứ hai nghìn năm bảy cường đại.
- Chương thứ hai ngàn năm bảy mươi hai của anh hùng bi ca.
- Chương thứ hai nghìn năm bảy hi sinh...
- Chương thứ hai nghìn năm bảy trăm ba mươi bốn chém giết Long Thanh Thu.
- Chương thứ hai nghìn năm bảy, gặp gỡ ngắn ngủi, con đường phía trước dài, Mạc Vong (đại kết cục).

Chương thứ nhất thêu hoa giày.

Người ta thường nói người già thành tinh, thật ra cũng có người lớn tuổi hơn, cũng có thể là "Thành tinh".

So với ngọc trạc, tượng Phật, đao kiếm vân vân.

Nếu có một ngày, ngươi phát hiện trong nhà quái sự không ngừng, mỗi nửa đêm phòng bếp sẽ có động tĩnh gì, có lẽ chính là đồ cổ nào đó ngươi sưu tầm đang giở trò!

Cái nghề này của bọn ta, đem loại đồ cổ thành tinh này xưng là: Âm vật.

Những âm vật này đặt trong tay người sẽ không dùng, thường thường sẽ gặp xui xẻo liên tục, thậm chí phải vứt bỏ mạng nhỏ.

Nhưng nếu dễ lợi dụng, lại có thể sửa quan vận, thúc đẩy quan nhân duyên, cho nên bất luận là quan to quý nhân, danh môn vọng tộc, đều có nhu cầu đối với âm vật.

Có nhu cầu thì thị trường, vì vậy ra đời ngành thương nhân âm vật.

Ba đời của Trương gia chúng ta, đều là làm như vậy.

Tục truyền, gia gia từng móc con mắt của một con giang đồng, bán cho Viên Thế Khải. Viên Thế Khải từ đây biến thành hoàng đế.

Phụ thân đem bảo kiếm Ngũ Tử Tư tự sát dùng bán cho một diễn viên họ Triệu, diễn viên tương thanh rất nhanh sẽ hoả vong khắp cả nước, còn lên xuân trễ.

Đến thế hệ của ta, thị trường âm vật càng thêm khổng lồ, ta đã tiếp xúc qua đủ loại nhân tài hai ba tuyến, hai cánh tay đều không đếm xuể.

Chuyện tiếp theo mà ta muốn nói, là chuyện liên quan tới ta.

Thời điểm năm mươi năm, ta từ trong tay phụ thân tiếp nhận cửa hàng cổ truyền tổ truyền.

Cửa hàng này mặt rất nhỏ, nằm ở nơi hẻo lánh nhất trên phố.

Bởi vì vừa rồi trên tay không có kinh nghiệm gì, cho nên trong tay ta sinh ý một mực không nóng không lạnh, thậm chí một đoạn thời gian còn ăn không được no bụng.

Lần thứ nhất tiếp xúc âm vật, chính là đoạn thời gian ở trên bụng ta ăn không quả.

Một bầu rượu lâu năm nóng, cắt một cân thịt bò, ngồi trong tiệm nhỏ của ta, nhìn đường cái trống rỗng, ta đã có cảm giác hưởng thụ thứ này.

Nhà chúng ta kinh doanh không chỉ đặc biệt, phương thức mở cửa hàng cũng rất đặc biệt, sau khi rời núi mới buôn bán, quy củ đã kéo dài ba đời. Cho nên nhà chúng ta ở một con phố cổ rất được tôn trọng, bởi vì chưa từng tranh mua buôn với người khác.

Lúc này, Lý Ma Tử lén lén lút mò tới, trong ngực còn cất giấu một bọc quần áo màu đen.

Lý Ma Tử là đồng nghiệp, cửa hàng ở cuối đường phía tây.

"Ơ, Trương gia tiểu ca, đang ăn rượu đấy." Lý Ma Tử thấy ta, thần sắc bỗng nhiên trầm tĩnh lại, không hề khách khí ngồi xuống bên cạnh ta.

Ta cùng phụ thân học thủ đoạn tốt nhất để sát ngôn quan sắc, từ mấy động tác đơn giản kia của Lý Ma Tử, đã biết hắn nhất định đã gặp phải phiền toái lớn.

Nếu không lúc nào đi vào thì rất căng thẳng, sau khi thấy ta thì thả lỏng người.

Bản lĩnh khác thì ta không có, nhưng bản lĩnh giả thanh lãnh cao nhân thì ta vẫn có.

Ta thản nhiên nói: "Lý Ma Tử, tìm ta có việc gì không? Có chuyện gì thì cứ nói."

Lý Ma Tử bỗng nhiên lại khẩn trương lên, len lén chạy ra cửa, thò đầu ra nhìn bên ngoài, xác định không có ai mới thần thần bí bí đóng cửa lại.

Đi đến trước mặt ta, đặt bọc quần áo trước mặt ta: "Trương gia tiểu ca, ta hình như thu được một món âm vật."

Âm vật!

Hai chữ này đã kích thích thần kinh của ta, ta nghiêm túc nhìn bao đồ màu đen, đưa tay chuẩn bị mở ra.

Lý mặt rỗ lại lập tức ngăn ta lại: "Trương gia tiểu ca, trò này rất tà, tốt nhất là không nên đụng vào. Nhà ta cũng bắt đầu xảy ra chuyện, cũng là bởi vì vậy..."

Ta cũng có chút căng thẳng, Lý Ma Tử là người to gan nổi tiếng xung quanh, có thể dọa hắn thành ra thế này, chắc chắn không phải đồ vật bình thường.

Ta đang sắc mặt nói: "Rốt cuộc trong nhà ngươi đã xảy ra chuyện gì? Bản gốc ta vốn định nói một lần."

Lý Ma Tử thở dài, lúc này mới nói ra lai lịch của âm vật này.

Nguyên lai hàng năm Lý Ma Tử đào bảo khắp các nơi trong cả nước, nhìn thấy nông thôn liền sẽ dừng lại, xem có thể thu được một hai đồ cổ đáng giá hay không.

Lần này không phải, lúc trở về từ quê hương, nửa đường thuận tiện làm vài cuộc làm ăn, trong đó bao gồm âm vật trước mặt chúng ta: một chiếc giày thêu.

Cặp giày kia vừa nhìn đã thấy có chút lịch sử, là kiểu dáng của thời Thanh Thanh.

Bởi vì cửa hàng còn chưa khai trương, cho nên tạm thời Lý Ma Tử gác giày thêu trong nhà.

Mà chuyện lạ chính là bắt đầu từ lúc đó.

Đêm hôm đó, Lý mặt rỗ cùng mấy người ca ca uống rượu về nhà, phát hiện không giữ được giày thêu, làm cho phòng khách thấp dần lên xuống dưới, cũng không tìm được.

Hắn còn cho rằng tửu kình của mình lớn, đã quên giày thêu để ở đâu, là không coi ra gì.

Bất quá đến nửa đêm, Lý Ma Tử đột nhiên nghe thấy trong phòng khách có người đang đi lại, liền từ trên giường đứng lên, đến phòng khách xem xét.

Phòng khách không mở đèn, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào, có chút đìu hiu.

Nhờ ánh trăng, hắn nhìn thấy một bóng người đang quét dọn vệ sinh trong phòng khách, giặt quần áo rửa chén.

Lý mặt rỗ tiến lên nhìn, phát hiện ra lại là con mình, hai mắt mở to, mí mắt không chớp một cái, vẻ mặt có chút dọa người.

Lão bà của Lý Ma Tử chết sớm đã sống nương tựa vào con mình. Thấy con trai hiểu chuyện như vậy, Lý Ma Tử rất vui mừng, lập tức khích lệ một câu.

Nhưng con trai lại thờ ơ như không nghe thấy, vẫn đang rửa bát đũa trong tay như cũ. Lý Ma Tử thần kinh không lớn, còn tưởng là con trai đang tức giận tự uống rượu, nên cũng không quản nhiều, tiếp tục trở về ngủ.

Nhưng không nghĩ tới, mấy ngày kế tiếp, mỗi mười hai điểm chuông gõ vang, con trai đều sẽ máy như máy rửa đĩa rửa chén, quét tước vệ sinh.

Mặt đất rõ ràng đã rất sạch sẽ, bát cũng rất sạch sẽ, nhưng hắn chỉ quét qua từng cái một, quét qua từng lần!

Lý mặt rỗ cảm thấy rất kỳ quái, nghĩ thầm con trai trước kia cũng không có bệnh mộng du mà, mấy ngày nay là làm sao vậy? Đã thấy qua một giấc mơ, cũng chưa từng thấy qua ngày mơ mộng du lịch.

Lý Ma Tử nghiêm túc hẳn lên, hắn đánh giá cẩn thận nhi tử, lúc này mới kinh hãi phát hiện, trên chân nhi tử không ngờ lại mặc một chiếc giày thêu.

Đó rõ ràng chính là giày thêu mà mấy ngày trước mình thu về ở nông thôn!

Một thằng bé đi giày thêu, hơn nửa đêm đi tới đi lui trong phòng khách làm vài chuyện kỳ quái, Lý Ma Tử nhìn mà sởn cả tóc gáy.

Lúc này hắn liền ý thức được, giày thêu kia khẳng định có vấn đề.

Vì vậy ngày thứ hai hắn không chút do dự ném giày thêu ra xa.

Nhưng không ngờ sự tình vẫn chưa kết thúc, đến buổi tối, Lý mặt rỗ lại nghe thấy trong phòng nhi tử truyền đến từng đợt thanh âm nữ nhân hát ca.

Lúc này Lý mặt rỗ vọt vào phòng, hắn sợ hãi phát hiện, đôi giày thêu bị vứt rồi lại tìm tới cửa, hơn nữa còn mặc trên chân con trai.

Nhi tử còn nhéo lên lan hoa chỉ, có hình dạng đang hát càng kịch trầm hương quạt kiều.

Giọng nói kia, nghiễm nhiên chỉ là một nữ nhân.

Nhi tử sau khi nhìn thấy Lý mặt rỗ, còn nhếch khóe miệng lên quỷ dị cười với hắn.

Lý Ma Tử quá sợ hãi, lúc này liền đánh thức con trai. Nhưng sau khi nhi tử tỉnh lại, nói cái gì cũng không nhớ ra, càng không biết đôi giày thêu kia từ đâu tới.

Lý Ma Tử sợ hãi, dứt khoát quẳng giày thêu ra ngoài giếng nước.

Nhưng không nghĩ tới buổi tối ngày thứ hai, Lý mặt rỗ bị một trận hít thở mãnh liệt làm cho nghẹn họng. Khi hắn mở mắt ra, phát hiện con trai toàn thân ướt sũng đang bóp cổ của hắn.

Vừa bóp, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ: "Tại sao phải chết đuối ta? Vì sao phải dìm ta chết đuối?"

Khí lực đó vô cùng lớn, hoàn toàn không giống một đứa trẻ.

Nếu không phải Lý mặt rỗ với một bình rượu đập vào đầu con trai, chỉ sợ hắn đã bị đứt giật dây rồi.

Sau khi Lý mặt rỗ thanh tỉnh lại, hoảng hốt phát hiện, cả người nhi tử đều là nước, trên một chân vẫn còn mang một tấm giày thêu cũng đang ướt sũng.

Hắn lập tức ý thức được một sự thật kinh khủng, không ngờ nhi tử vậy mà leo đến dưới giếng, lấy giày thêu ra...

Nhưng giếng nước rất sâu, hơn nữa căn bản không có chỗ để leo, con trai rốt cuộc là làm thế nào mà đi xuống đây? Nghĩ tới điểm này, Lý Ma Tử toàn thân phát run.

Đứa con trai này chính là mạng sống của nó, nếu con trai có chuyện gì không hay thì Lý mặt rỗ còn sống cũng không có gì đáng nói. Lý mặt rỗ biết rõ nhất định là giày thêu đang giở trò quỷ, còn kẻ đã bán đi nhiều năm như nó, cũng ý thức được cái giày thêu này có thể chính là "Âm vật" trong truyền thuyết, lúc này liền đem giày thêu trên chân nhi tử cởi ra.

Sau khi cởi ra, con trai liền tỉnh lại, giống như lúc trước, tất cả ký ức đều không có.

Lý Ma Tử rất sợ hãi, sau khi trấn an con trai, liền nhanh chóng mang giày thêu tới tìm ta.

Phàm là người trong một con phố đều biết chuyện này, chỉ có nhà chúng ta mới thu những thứ bất thường này.

Nghe Lý mặt rỗ nói như vậy, trong lòng ta cũng bắt đầu nổi lên.

Trước kia thấy phụ thân thu âm vật, trên cơ bản chưa từng gặp tình huống này! Đại đa số đều là kẻ hại chủ nhân nhà thường ném đồ vật, gà chó không yên các loại, loại âm vật đó, tùy tiện một thủ đoạn nhỏ, là có thể chế ngự.

Tình huống như Lý Ma Tử nói, hẳn là thuộc về "vật đại hung" rồi?

Ta hơi đau đầu, không ngờ lần đầu tiên khai trương lại khó giải quyết như vậy.

Làm nghề này của chúng ta, có ba cái không thu, theo thứ tự là kẻ đả thương tính mệnh không nhận, người loạn khí vận không thu, người hút tinh huyết không thu, đây là nguyên tắc cơ bản nhất, đồng thời cũng là thủ đoạn tự vệ của chúng ta.

Vậy nên trước khi thu lấy âm vật, cần phải biết rõ ràng thứ này hung ác đến mức nào? Có vi phạm quy củ của chuyến đi này hay không.

Lý Ma Tử gật đầu đáp ứng ngay tại chỗ.

Ta dùng sinh thạch xám bôi ở trên tay, đây là biện pháp tránh nhiễm xui xẻo.

Túi vải màu đen mở ra, một chiếc giày thêu dính nước xuất hiện ngay trước mắt của ta.

Không thể không nói, đồ án trên giày thêu, hết sức tinh xảo, mắt mũi kim nhẫn nhụi, đồ án màu đỏ, trải qua thời gian dài tẩy lễ như vậy, không ngờ lại không chút phai màu. Ngược lại bị nước đánh ướt, có vẻ càng thêm tươi đẹp, đỏ lên, dưới ánh đèn lờ mờ, thoạt nhìn thật giống như một vệt máu.

Ta nhíu mày một cái, nhìn chằm chằm Lý Oanh Tử hỏi: "Sao lại có một cái giày, cái còn lại thì sao?"

Lý Ma Tử nói: "Chỉ có một cái giày thôi."

Ta ngược lại hít một hơi khí lạnh, lạnh lùng đậy giày lại: "Ngươi đi lấy đi, có người muốn hại ngươi, ta không giúp được ngươi!"

Chương thứ hai, giếng nước hung linh.

Lý Ma Tử vừa nghe, mặt tái nhợt: "Đừng có quá đáng a Trương gia tiểu ca, ta biết từ lúc bắt đầu từ lứa gia gia của ngươi, ta đã đặc biệt nhận kẻ khác không cần, chiếc giày này cứ coi như ta tặng ngươi thành được không? Ngươi nhất định phải giúp ta, ngươi biết nhi tử quan trọng thế nào đối với ta mà."

Ta cười lạnh nói: "Ngươi hẳn là biết rất rõ, cho dù là đồ cổ bình thường thành đôi, sau khi tách ra, cũng sẽ tạo thành phiền phức tinh thần cho chủ nhân, càng đừng nói tới đôi giày thêu này! Trừ phi có thể tìm được một chiếc giày khác, nếu không ta cũng không giúp được ngươi."

Lý Ma Tử giờ phút này đầu đã đầy mồ hôi: "Nhưng gia đình kia nói cho ta, trong nhà hắn cũng chỉ có một cái giày a..."

"Không đúng." Ta nói: "Nếu như hai cái giày không có ở đây, vì sao hộ gia đình kia không có nháo quỷ vậy?"

Nghe ta nói vậy, Lý mặt rốt cục quỳ xuống: "Tiểu ca Trương gia, ngươi đừng dọa ta, làm loạn cái gì? Con mẹ nó đây chỉ là một chiếc giày có chút tà tính mà thôi, có liên quan gì tới quỷ đâu."

Ta đây mới ý thức được lời nói của mình có hơi quá đáng.

Quả thực làm nghề này chưa từng tin vào quỷ thần, sự kiện phát sinh trên người Lý Ma Tử cũng chỉ là âm vật quấy phá mà thôi.

Là do chủ nhân chiếc giày khi còn sống có niệm lực quá mạnh mẽ, hơn nữa có đủ loại hoàn cảnh xúc tiến nên mới làm chiếc giày thêu này trở thành "Âm vật". Ta vội vàng giải thích cho Lý Ma Tử một lần, sắc mặt Lý Ma Tử lúc này mới chuyển biến tốt đẹp.

Hắn hỏi tiếp theo ta nên làm gì?

Ta nói giúp ngươi thì có thể, nhưng nếu giúp ngươi, đôi giày này phải tặng miễn phí cho ta mới được.

Đây là một đơn làm ăn của ta, không tiện từ chối, hơn nữa vạn nhất thành công, đối với chuyện làm ăn sau này của ta, khẳng định là có nước lên thuyền trợ giúp.

Lý Ma Tử gật đầu như giã tỏi: "Đừng nói một đôi giày, ngay cả cửa hàng của ta cũng tặng cho ngươi được."

Kế tiếp, ta phải phán đoán xem rốt cuộc chiếc giày này hung ác tới mức nào?

Bằng vào Lý Ma Tử nói hai ba câu, ta thật đúng là không thể đưa ra kết luận.

Thế thì ta nói với Lý Ma Tử, bảo hắn về nhà tối mai chờ ta, ta tự mình đi một chuyến. Đến lúc đó hai đại nam nhân ngồi trong phòng khách cả buổi không ngủ, xem cái giày thêu này có thể tiếp tục gây chuyện được nữa hay không!

Dương khí của trẻ con đều yếu ớt, âm vật muốn ảnh hưởng đến thần trí của trẻ con là vô cùng nhẹ nhàng, nhưng lại rất khó ảnh hưởng đến người lớn huyết khí phương cương. Bởi vậy, trẻ con dễ nhìn thấy quỷ nhất, trừ phi người lớn xui xẻo, nếu không cả đời cũng khó mà nhìn thấy quỷ quái.

Lý mặt rốt cục hỏi ta, có thể hay không trước tiên lưu lại giầy một chút?

Ta đã từ chối ngay tại chỗ, bởi vì trong lòng con mẹ ta cũng sợ hãi.

Cả ban ngày, ta đều lo sợ bất an, nhắm mắt lại chính là chuyện thêu hoa.

Lần đầu đối mặt thứ này, trong lòng khó tránh khỏi khẩn trương. Ta trên cơ bản có thể phán đoán, đây là một vật phi thường hung ác, cụ thể hung tới trình độ nào, còn chưa biết.

Con người luôn sinh ra sợ hãi đối với những chuyện chưa biết.

Nhớ tới gia gia cùng phụ thân, nhắc tới chuyện lúc trẻ thu âm vật gặp phải, đều cảm khái ngàn vạn, có thể nghĩ vật này lợi hại bao nhiêu.

Ta cũng chẳng còn tâm tư buôn bán nữa, dứt khoát đóng cửa nghỉ việc một ngày, hít hai bao khói. Truyền hết bản lĩnh của cha lại cho ta, nghĩ cách ứng đối trong đầu.

Mặc dù theo ta thấy, kế hoạch ta chế định đã không chút sơ hở, nhưng trong lòng vẫn không yên tâm.

Thẳng đến tối ngày thứ hai Bát, ta mới đi tới cửa Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử đã sớm mất hết kiên nhẫn, nhìn thấy ta quả thực so với nhìn thấy cha ruột còn hôn hơn.

Ta không có thời gian hàn huyên với Lý Ma Tử, để hắn dẫn ta đi quen với hoàn cảnh nhà hắn một chút. Như vậy nếu thật sự gặp phải phiền toái gì, còn có thể tùy cơ ứng biến, thật sự không được thì cứ chạy trốn đi.

Nhà Lý Ma Tử vốn là nhà bằng, ngoài phòng có một cánh cửa sắt lớn, một tiểu viện nhỏ, một miệng giếng nước.

Trong phòng hai phòng, bởi vì không có nữ nhân nên trong phòng toàn đồ xiêu vẹo, còn tràn ngập một mùi quái dị.

Ta tìm một vòng, cũng không phát hiện chỗ nào không bình thường.

Sau đó để Lý mặt rỗ dẫn ta tới chỗ thêu hoa chướng.

Chiếc giày thêu cùng mấy đồ cổ khác thu được đều bị Lý mặt rỗ để ở một góc hẻo lánh của phòng khách nên cũng không có gì thu hút.

Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, nhìn thấy giày thêu này, ta cảm thấy đặc biệt khó chịu, cụ thể vì sao lại không nói ra được.

Cẩn thận chăm chú một hồi, Lý Ma Tử hỏi ta ra ngoài có phải không?

Ta lắc đầu nói không có, Lý Ma Tử có chút thất vọng nhưng cũng không nói gì.

Nếu như giày thêu này đã nhìn chằm chằm con trai Lý Ma Tử, ta quyết định tạm thời trói con Lý Ma Tử lại, như vậy hắn sẽ không thể tiếp xúc trực tiếp.

Mà ta và Lý Ma Tử quyết định đêm nay không ngủ, xem giày này còn có thể gây ra động tĩnh hay không!

Lúc trên nửa đêm còn đỡ nói, ta chơi máy tính, Lý mặt rỗ xem TV, con trai của Lý Ma Tử có thể là bị chơi đùa mấy ngày nay, đã ngủ từ lâu.

Bất quá đã nửa đêm, mí mắt ta có chút đánh nhau, thật sự vây khốn không được.

Cả bao Ngọc Khê đều bị ta rút sạch, cũng không tìm thấy đồ vật đề phòng, ta liền cho Lý Ma Tử theo dõi, tí nữa ta sẽ ngủ nhỏ một chút rồi tiếp nhận hắn.

Lý Ma Tử không dám nghỉ ngơi, thỉnh thoảng lại quay đầu lại liếc mắt nhìn con trai. Ta cũng yên tâm, chỉ cần Lý Ma Tử không ngủ sẽ không xảy ra chuyện.

Bất quá cảm giác như không ngủ bao lâu, ta liền bị một trận tiếng nước chảy làm thức giấc, ta mở bừng mắt ra, chuyện đầu tiên ta làm chính là nhìn nhi tử của Lý Ma Tử.

Hoàn hảo, con hắn yên lặng nằm trên giường ngủ. Nhìn thì đã ngủ rất say, truyền đến từng đợt tiếng ngáy rất nhỏ.

Ta yên lòng, thế là mở máy tính ra, chuẩn bị chơi chơi máy tính.

Bất quá, thanh âm nước chảy ào ào trong sân vẫn liên tiếp không ngừng truyền đến.

Ta lập tức buồn bực hỏi Lý Ma Tử bị sao vậy, có phải ống nước bị phá không? Nhưng Lý Ma Tử cũng không trả lời ta.

Ta hỏi lại một câu, nhưng vẫn không ai trả lời.

Ta lập tức quay đầu, vừa nhìn như vậy, nhất thời bị hù đến ngây người, không ngờ Lý Ma Tử lại không thấy đâu nữa.

Mà trên ghế ngồi của hắn, còn có một vũng nước đọng.

Không tốt! Toàn bộ buồn ngủ của ta đều bị dọa hết, trong lòng chỉ có một ý niệm: Rốt cuộc Lý Ma Tử đã đi đâu?

Ta lập tức tìm một vòng trong phòng, nhưng lại không tìm thấy bóng dáng Lý Ma Tử.

Đúng rồi, giày thêu kia.

Khi ta tới một góc phòng khách, lại kinh hãi phát hiện, chiếc giày thêu kia cũng không thấy đâu.

Đầu óc ta ong ong một tiếng, toàn thân trên dưới đều nổi da gà, Lý Ma Tử khẳng định đã xảy ra chuyện!

Ta lập tức lấy ra điện thoại, chuẩn bị đánh điện thoại của hắn.

Nhưng vào lúc này, trong phòng khách truyền đến một hồi tiếng bước chân thình thịch, ta lập tức xoay người nhìn, thiếu chút nữa dán lên mặt Lý Ma Tử. Gia hỏa này vậy mà không biết từ lúc nào đã chạy đến sau lưng ta, vẫn không nhúc nhích, một đôi mắt cá chết ngơ ngác chờ ta.

Ta khiến hắn sợ hết hồn, lập tức hô một tiếng: "Lý Ma Tử, ngươi phát thần kinh cái gì."

Lý Ma Tử căn bản không để ý tới ta, chỉ nhìn chằm chằm ta trong chốc lát rồi lại mở cửa đi ra.

Ta không quan tâm đến da gà trên người, vội vàng vàng đuổi theo ra ngoài.

Bên ngoài đen kịt, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng bao phủ trong phòng, khiến cho tiểu viện càng thêm hoang vu, khiến người ta sinh ra một loại cảm giác kinh khủng.

Mặc dù sợ hãi, bất quá ta biết mình căn bản không có quay đầu lại, chỉ có thể kiên trì đi tìm Lý Ma Tử.

Mà thẳng đến lúc này, ta mới phát hiện, Lý Ma Tử lại cầm một cây kéo, trên bả vai còn dựng mấy cây khăn lông. Kéo phản xạ ánh trăng, chiếu nửa mặt hắn âm trầm.

Trái tim của ta ầm ầm nhảy loạn, thầm nghĩ chẳng lẽ Lý mặt rỗ bị giày thêu mê hoặc, muốn tự sát?

Nhưng tự sát làm gì phải tìm nhiều khăn lông như vậy?

Lý Ma Tử đi tới bên cạnh giếng nước liền ngừng lại, miệng giếng kia cách ta bất quá chỉ mười mấy mét, nhưng ngắn ngủn mười mấy mét, khiến cả người nàng mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc, giống như đi qua một thế kỷ dài vậy.

Cách đó không xa mấy con chim đang nghỉ ngơi trên một cây đại thụ, bỗng nhiên vỗ cánh bay đi, làm cho ta giật nảy mình.

Điểu Phi Thú Tán, tuyệt đối không phải là dấu hiệu tốt đẹp gì!

Ánh mắt ta không chớp, nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử, biết hắn đã bị cái giày thêu kia ảnh hưởng, nhưng cũng không dám tùy tiện quấy rầy.

Bởi vì muốn giải quyết chuyện nhà Lý Ma Tử thì nhất định phải biết được lai lịch của chiếc giày thêu này!

Chương thứ ba con mẹ thịt ấn.

Lý Ma Tử động tác nhanh lẹ từ giếng cổ đổ một thùng nước lên, khiến ta cảm giác rất kinh ngạc, hắn hơn nửa đêm múc nước làm gì?

Tiếp theo, hắn đổ toàn bộ nước giếng vào trong một cái nồi lớn, sau đó bắt đầu thêm củi nhóm lửa.

Động tác của hắn tuy rằng mất tự nhiên, nhưng có thể nhìn ra được hắn rất thuần thục đối với chuyện này, thực sự là không hiểu tên này rốt cuộc đang làm gì.

Tiếp theo, Lý Ma Tử liền hướng về cái giếng kia, gào khóc, sau khi khóc xong lại bắt đầu cười, cảnh tượng kia phải dọa người bao nhiêu.

Ta hít sâu một hơi, quyết định trước tiên phải đánh thức Lý Ma Tử rồi nói sau.

Có điều, ta vừa dựa vào, Lý Ma Tử đã che bụng, bắt đầu đau đớn lăn lộn.

Vẻ mặt hắn rất đau đớn, như đang trải qua một trận giày vò sinh tử. Nhưng quỷ dị là miệng hắn há to, rõ ràng muốn thét lên, nhưng yết hầu lại không phát ra được chút âm thanh nào.

Ta bị Lý Ma Tử dọa sợ, không nhịn được lui lại hai bước.

Lý mặt rỗi đau khổ giãy dụa trong ánh trăng, cố gắng bò lên, sau đó dùng khăn lông chấm dính trên nước sôi trong nồi. Sau đó cô che đũng quần, nhẹ nhàng chà xát.

Hắn toàn thân đều đang dùng sức, đem lực lượng tất cả tập trung ở nửa thân dưới. Nỗ lực thật lâu, hắn đột nhiên toàn thân trầm tĩnh lại, nằm trên mặt đất thở hổn hển, giống như vừa mới hoàn thành một hạng vận động gian nan.

Mà ta lại nhìn trợn tròn mắt, bởi vì rốt cuộc ta cũng hiểu rõ hắn đang làm gì, hắn đang đỡ đẻ cho chính mình!

Đúng, chính là tiếp sinh. Một loạt động tác vừa rồi, rõ ràng chính là tình huống thai phụ lúc sinh ra.

Hiện tại sinh hoàn thành, Lý Ma Tử tự nhiên là không còn sức lực.

Nhìn đến đây, đầu óc của ta bỗng nhiên loé lên linh quang, tựa hồ biết, giày thêu kia rốt cuộc là thứ gì.

Chẳng lẽ chính là "Tử Mẫu Nhục Ấn" trong truyền thuyết?

Nếu như đã làm rõ ràng lai lịch giày thêu, cũng không cần thiết để Lý Ma Tử tiếp tục giày vò, bởi vì lúc này Lý Ma Tử đã lấy ra kéo, chuẩn bị cho mình "tắt rốn".

Lúc này ta liền chạy vào trong phòng, đem hết dầu trong nhà Lý Ma Tử ra, tất cả đều đổ lên đầu hắn, cùng với chiếc giày thêu kia.

Bởi vì gia gia từng nói cho ta biết, Tử mẫu thịt ấn, kỳ thật chính là oán niệm của phụ nữ mang thai. Những người phụ nữ có thai mười tháng mang thai, nhưng bởi vì không sinh được hài tử nên khó mà chết, một ngụm oán khí trước khi chết rất khó tiêu tán, thường thường sẽ bị hấp thụ trong đôi giày quần áo tùy thân.

Những quần áo nhiễm oán khí này được xưng là: Tử Mẫu Trưa Ấn.

Phàm là người tiếp xúc với Tử Mẫu Sí Ấn, đều sẽ mắc vào một loại bệnh mộng du kỳ quái, lặp đi lặp lại chuyện thai nghén phụ lúc còn sống. Ví dụ như rửa chén, giặt quần áo, sinh hài tử các loại.

Mặc dù không đả thương tính mệnh, lại thường có thể khiến cho tinh thần phân liệt.

Muốn trị thịt Tử Mẫu cũng không khó, thứ này sợ nhất chính là dầu, chỉ cần đổ lên một chậu dầu, người bệnh mộng du sẽ lập tức thức tỉnh.

Đợi ta làm xong hết thảy, Lý Ma Tử quả nhiên đã thanh tỉnh, gào khóc từ dưới đất bò dậy, vừa lăn vừa bò muốn rời khỏi cái giếng đó.

Ta ngay cả vội vàng đuổi theo, đem Lý Ma Tử ngăn lại: "Lý Ma Tử, im lặng lại, không sao đâu!"

Lý Ma Tử lúc này mới không còn kinh hoảng như vậy, chộp lấy cánh tay của ta nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi khẳng định biết phải đối phó cái giày này như thế nào, có đúng không? Mẹ nó, vừa rồi ta cảm thấy mình là thai phụ đang nở..."

Khuôn mặt ta nghiêm túc nói với Lý Ma Tử: "Lý Ma Tử, nghe ta nói, thứ ngươi đụng phải gọi là Tử Mẫu Ấn, là một loại âm vật rất tà dị. Ta hiện tại còn không thể xác định, ngươi đi lấy chút sữa mẹ và cảm tạ quýt cho ta, không cần nhiều, ba mươi hào tăng năm mươi hào là được. Hiện tại, nếu muộn hơn nữa chỉ sợ ta sẽ không kịp."

Lý Ma Tử nghe ta nói như vậy, lúc này liền choáng váng: "Oánh trăng là có thể mua được, nhưng mẫu nhũ ngươi bảo ta làm ở đâu vậy? Ta lại không chen vào được."

Ta gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng, Lý Ma Tử này lại còn có thời gian trêu đùa ta. Ta lập tức nổi giận, nói tìm không thấy đừng tìm nữa, lão tử còn không muốn quản chuyện này.

Nhớ kỹ, trong nửa giờ không tìm thấy, coi như là gia gia ta tự mình đến cũng không giải quyết được.

Lý Ma Tử thấy biểu tình của mình, cũng biết tầm quan trọng của sự tình, không nói hai lời quay đầu chạy ra ngoài.

Ta thì vội vàng đi vào phòng, con trai Lý mặt rỗ đã tỉnh, vẻ mặt sợ hãi nhìn ta.

Ta không chút do dự cởi dây trói trên người gã nói: "Đi nhiều nơi, tối nay không nên về nhà. Nếu ngày mai không gặp ta và phụ thân ngươi, ngàn vạn lần đừng tìm, chúng ta sẽ trở lại."

Con trai Lý Ma Tử cũng biết mấy ngày nay xảy ra chuyện lạ, thấy vẻ mặt nghiêm túc của ta, hắn cũng sợ hết hồn, run run không ngừng gật đầu.

Đưa tiễn con trai Lý Ma Tử xong, ta tranh thủ thời gian tìm được một thùng dầu màu khác trong phòng, đem bịt miệng lớn hơn, liền ném giày thêu kia vào trong thùng dầu.

Ta cẩn thận quan sát giày thêu, phát hiện màu đỏ trên giày thêu đang từng chút một rút đi, mà màu vàng óng cũng dần biến thành màu đỏ như máu.

Ta cũng có hít vào một ngụm khí lạnh, nếu như giày này thật sự là dấu thịt Tử Mẫu, thì chưa chắc ta có thể thu thập.

Ta cứ ngồi xổm tại đây quan sát giày thêu, giày thêu đang dùng dầu ăn, không nhúc nhích. Chung quanh tĩnh mịch đến đáng sợ, thậm chí ta còn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Mười phút trôi qua, 20 phút trôi qua, hai mươi phút trôi qua, trong sân vẫn không có âm thanh của Lý Ma Tử.

Lòng ta nóng như lửa đốt, nửa giờ trước, có lẽ không có vấn đề gì, nhưng qua nửa giờ, thùng dầu này chưa hẳn có thể chữa được giày thêu!

Trong lòng ta mắng hết mười tám đời tổ tông của Lý Ma Tử rồi, thấy nửa giờ là sắp trôi qua rồi, mà ở ba phút cuối cùng, cuối cùng Lý Ma Tử cũng trở lại. Hắn mệt không thở nổi, vừa đi vào đã cho ta một bình bánh bao và một bình cháo miễn phí: "Con mẹ nó, mệt quá rồi, bây giờ còn kịp chứ?"

Ta nào còn có thời gian để ý tới Lý Ma Tử? Lúc này liền đổ dầu đói và sữa người vào chậu rửa mặt, đơn giản quấy một chút, sau đó đặt giày thêu ở bên trong bọt.

Nhắc tới cũng kỳ quái, khi giày thêu ném vào chậu rửa mặt, trong nháy mắt chậu rửa mặt chất lỏng lại sôi trào lên, sôi sùng sục bốc lên bong bóng.

Miếng tú hoa kia lăn lộn trong chất lỏng sôi trào, nhưng không chìm xuống.

Lý Ma Tử nhìn mà choáng váng, trợn mắt há hốc mồm: "Cái này... Cái quái gì đang xảy ra vậy?"

Lòng bàn tay ta đổ mồ hôi, ánh mắt một khắc không dám rời khỏi chậu rửa mặt.

Đến cuối cùng, chất lỏng không còn sôi trào nữa, chiếc giày thêu kia cuối cùng cũng trầm xuống, ta xem như mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn đặt mông ngồi chồm hổm trên mặt đất, lau mồ hôi lạnh trên trán rồi nói: "Được rồi."

Lý Ma Tử thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt."

"Hay cái rắm." Ta nhìn Lý Ma Tử một cái: "Biện pháp này chỉ có thể tạm thời vượt qua nó nhưng không đè được nó cả đời! Không qua được mười ngày nửa tháng, giày thêu lại phải làm ầm ĩ, đến lúc đó ngươi chuyển nhà cũng vô dụng."

Lý Ma Tử trợn tròn mắt, vội vàng hỏi tiếp theo nên làm như thế nào?

Ta hít sâu một hơi, nói: "Trước tiên phải xác định cái này rốt cuộc có phải là dấu thịt Tử Mẫu hay không đã!"

Chương thứ tư lão thôn, quỷ sự...

Ta lấy một ít sữa mẹ, sau đó đổ vào góc giày của Lý Ma Tử bình thường.

Rất nhanh, mặt đất vốn sạch sẽ không có vật gì, bắt đầu dần dần xuất hiện một ít vệt nước nhàn nhạt.

Chờ đến cuối cùng, vệt nước kia lại tạo thành hai dấu chân một lớn một nhỏ dính sát vào nhau, vô cùng rõ ràng.

Lý Ma Tử càng sợ hãi hơn, hỏi ta rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Mặt ta đen lại nói: "Dấu chân lớn đó là của mẫu thân. Mà dấu chân nhỏ kia là hài tử mới sinh ra..."

Lý Ma Tử trợn mắt há hốc mồm: "Sao lại có một đứa nhảy ra rồi?"

"Ngươi đã quên rồi, mới vừa rồi ngươi còn sinh sôi đấy."

Mặt Lý mặt rỗ giật giật, rõ ràng là nhớ tới tình cảnh phát sinh lúc trước.

Ta lại giải thích đơn giản với Lý mặt rỗ một chút thịt ấn của Tử Mẫu. Trên thực tế, đây là cái hiện hình thịt của con mẹ sau khi chết thảm.

Bởi vì lúc thai phụ mang thai, mẫu thân là mạnh nhất, bất ngờ chết thảm khẳng định là không cam lòng, oán niệm lớn nhất, cho nên sẽ ảnh hưởng đến quần áo tùy thân của nàng.

Thai phụ sợ nhất chính là cá ô-liu, bởi vì sẽ làm cho các nàng lươn lẹo. Mà mẫu nhũ, lại làm cho nàng sinh ra tâm lý đố kỵ, cho nên có thể lợi dụng hai thứ này, tạm thời áp chế Tử Mẫu Ấn, bất quá khẳng định không thể áp chế quá lâu.

Trừ phi tìm được một cái giày khác, để hai cái giày ngây ngốc, đây mới là cách giải quyết hoàn mỹ.

Lý mặt rỗ ôm tóc, vẻ mặt giận dữ quát: "Trương gia tiểu ca, Phiền ngươi đi theo ta một chuyện! Con mẹ nó, ta không bằng phải tìm tên gia đình bán bộ giày của ta tính sổ, thiếu chút nữa hại chết ta rồi."

Ta lập tức ngăn Lý Ma Tử lại, nói ngươi đến nhà người khác, ngàn vạn lần đừng có làm xằng làm bậy, nếu không sẽ không đem một chiếc giày khác tặng cho ngươi.

Lý mặt rỗ cắn răng, cuối cùng vẫn kiên trì đáp ứng.

Tối nay đến cũng không được, bởi vì ta thấy biểu tình của Lý mặt rỗ, hận không thể đem người ta rút gân lột da.

Ta cố gắng trấn an Lý Ma Tử, nói người ta có thể chỉ là bán đồ để đổi lấy tiền, cũng không biết nội tình. Bất luận thế nào, trước tiên phải đè sự tức giận của Lý Ma Tử xuống.

Đêm nay, ta cơ hồ không ngủ. Mãi cho đến sáng đông, cuối cùng mới nghỉ ngơi một chút.

Nhưng mới ngủ không bao lâu, đã bị một trận tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức.

Thì ra là con trai của Lý Ma Tử đã trở lại, nhìn thấy chúng ta đều không có việc gì, vừa cao hứng vừa nhảy vừa nhảy.

Lý Ma Tử lời nói thấm thía nói với con trai, hai ngày nay mình phải đi xa nhà một chuyến, giải quyết một chút việc, để nó cố gắng ở trường học, ngàn vạn lần đừng một mình ở trong nhà.

Con trai Lý Ma Tử nghe lời, lập tức gật đầu đáp ứng.

Sau đó, ta và Lý mặt rỗ xe đi về quê hương của hắn.

Quê Lý Ma Tử mở ở Hà Nam, giống như phần lớn nông thôn Trung Quốc, dơ dáy lộn xộn, ngay cả đường dài cũng chưa tu đến vị trí đó.

Chính vì giao thông không tiện, mới thúc đẩy thị trường nơi này.

Ta còn không khỏi tán thưởng câu lừa đảo của Lý Ma Tử thật sự biết chọn chỗ.

Nơi này vừa mới đổ mưa, mặt đất lầy lội, cỗ kiệu này căn bản không vào được, chỉ có thể dừng ở cửa thôn, hai người chúng ta đi bộ vào.

Mỗi khi ta đi ngang qua một căn nhà cũ rách nát, Lý mặt rỗ đã nói đến. Nhưng hai ta vừa nhìn đã tuyệt vọng. Giờ phút này đại môn đóng chặt, xuyên qua khe hở có thể thấy cỏ dại trong sân, các loại nồi niêu xoong chảo ngổn ngang đều chất đầy.

Không cần phải nói, gia đình này bỏ chạy.

Lý mặt rỗ nhịn nhiều giận dữ, rốt cục bạo phát ra, một cước đạp cho đến cửa bị đá văng ra, ngồi trên ống cổng chửi ầm lên.

Lý mặt rỗ mắng không bao lâu, cách vách đã đi ra một cái nông thôn đại gia. Hắn liếc mắt nhìn Lý rỗ một cái, thần tình không vui.

Ta ngay cả vội vàng đi lên hỏi đại gia, gia đình này sao lại chạy trốn chứ?

Đại gia tức giận nói, không chạy trốn thì làm sao đây? Nhà này có ma quỷ, không chạy trốn thì cũng đoạn tử tuyệt tôn.

Ta thất kinh, biết rõ trong đó khẳng định có điều kỳ lạ, lập tức đem bao ngọc sạp trong túi nhét vào tay đại gia. Vẻ mặt đại gia lúc này mới hòa hoãn, giới thiệu đơn giản với ta một chút.

Nguyên lai, gia đình này cũng mấy năm gần đây dời từ thôn bên cạnh tới. Chẳng qua từ sau khi dời đến đây, trong nhà đã bắt đầu không yên ổn, mỗi buổi tối trẻ con đều sẽ khóc, còn luôn nghe được trong viện có tiếng bước chân.

Thậm chí trong mấy năm qua, nữ chủ nhân đã mang thai ba lần, lúc nào cũng vì những chuyện ngoài ý muốn mà lưu sản ra.

Nhất là lần trước sau khi bán được một chiếc giày thêu triều thanh thì gia đình càng thêm hung hăng!

Hơn nửa đêm, người nhà kia có thể nhìn thấy một nữ nhân tóc tai bù xù đang ngồi cạnh giếng, nhưng khi bọn hắn tới gần, nữ nhân tóc dài kia sẽ từ miệng giếng nhảy xuống, lại dùng măng chiếu vào bên trong, lại không có gì cả.

Lúc trời tối, còn có thể nghe được trong giếng truyền đến tiếng khóc nức nở của nữ nhân, cực kỳ dọa người.

Đây cũng chưa tính là gì, nguyên nhân chân chính khiến bọn họ dọn nhà, là mấy lần bọn họ phát hiện hài tử trong nhà vô tình hay cố ý đứng ở cạnh giếng, sửng sốt cả nửa ngày trời.

Bọn họ lo lắng đứa nhỏ này nhảy xuống, chắc chắn dọn nhà đi.

Ta nghe là tê cả da đầu, cả người chảy mồ hôi lạnh. Tình cảnh này, làm sao lại giống như tình huống gia tộc Lý Ma Tử vậy?

Chẳng qua, sau khi ta suy nghĩ rõ ràng mọi việc đều trở lại bình thường, không cần phải nói, khẳng định là một tấm giày thêu khác đang ma quái. Xem ra, một cái giày khác đúng là ở tại gia đình này.

Chẳng qua, có bị bọn họ mang đi hay không thì không biết.

Vì vậy, tối nay ta quyết định đi tìm một chiếc giày thêu khác, tận lực làm cho đôi giày này thành đoàn viên lớn.

Hạ quyết tâm xong, ta lập tức đem ý nghĩ nói cho Lý Ma Tử. Lý Ma Tử nghe xong còn có chút sợ hãi, nói nguy hiểm không?

Vấn đề ta nói không lớn, hiện tại ngươi đi chuẩn bị cho ta mấy thứ, buổi tối phải dùng.

Ý nghĩ của ta rất đơn giản, nếu hai giày thêu đã muốn cùng một chỗ, buổi tối còn thêu giày trong tay chúng ta, nhất định sẽ đi tìm một giày khác thêu, đến lúc đó tất sẽ lưu lại một ít "Dấu chân" ở trong sân.

Chỉ cần chúng ta dựa theo dấu chân, muốn tìm được một chiếc giày khác đơn giản như trở bàn tay.

Ta đặt tên cho Lý Ma Tử, bảo Lý Ma Tử tận lực tập hợp trước khi trời tối.

Mà ta thì đi làm công việc hàng xóm đại gia, bởi vì tối nay chúng ta sẽ ở tạm nhà hắn ta.

Có tiền có thể sai quỷ giã, dưới sự hấp dẫn của tiền, đại gia vẫn là sảng khoái đáp ứng ta.

Lý Ma Tử đi ra ngoài nửa canh giờ đã trở về, trên vai khiêng một bó lớn cành liễu, trên tay còn mang theo một cái đại bao quần áo, bên trong là tro tàn mà ta phải dùng đến.

Ta và Lý Ma Tử đem tro đáy nồi đổ ra sân, tiếp theo lại ở trên tro đáy nồi, lót một nhánh cây liễu lớn.

Lý Ma Tử hỏi ta có ý gì?

Ta giải thích, tro dưới đáy nồi có thể lưu lại dấu chân giày thêu hoa. Mà đem cành liễu trải thành hình cầu thang, là nói cho đối phương biết những cầu thang này là có thể đi được.

Lý mặt rỗ kinh ngạc nói: "Trương gia tiểu ca, nhìn không ra ngươi là người có bản lĩnh lớn đó!"

Ta cười nói có bản lĩnh cái rắm, đều là kinh nghiệm lưu lại của nghề này. Ta sống nửa đời cũng không quen, có cơ hội cho ngươi kiến thức một chút thủ đoạn của gia gia ta.

Tiếp theo, chúng ta liền đem một chiếc giày thêu, cẩn thận đặt ở cửa ra vào sân. Làm xong hết thảy, chúng ta liền chen ở nhà đại gia bên cạnh, đồng thời vểnh tai lên, cẩn thận nghe động tĩnh trong sân.

Chương thứ năm, hai giày trở về vị trí cũ

Thôn nông không có hạng mục giải trí, cho nên thôn sớm đã yên tĩnh trở lại, dù cho một cây kim rơi trên mặt đất, cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Lý Ma Tử thực sự sợ hãi, ngồi xổm dưới góc tường không đến nửa giờ đã vã ra mồ hôi lạnh, sắc mặt hồng nhuận, tay run rẩy theo.

"Trương gia tiểu ca, bây giờ chúng ta không gặp nguy hiểm chứ? Còn ngươi đến cùng có mấy thành nắm chắc có thể trị được thứ này? Trước tiên theo ta thấu hiểu cái đã, nếu không trong lòng ta rất sợ đó."

Thực ra ta còn khẩn trương hơn Lý Ma Tử, nếu chiêu này không có hiệu quả, ta sẽ thật sự hết cách, hơn nữa rất có thể ngay cả mình cũng bị thêu hoa lá quấn lấy.

Bất quá trước mặt Lý Ma Tử, ta nhất định phải bảo trì trấn định, thản nhiên nói: "Có chín thành nắm chắc."

Chuông nát cũ kỹ trong đại sảnh từng giây từng giây trôi qua, nghe mà trong lòng ta như có chột dạ. Thời gian trôi qua rất chậm, mới qua một giờ, ta đã rùng mình ba lần rồi.

Hơn nữa trong thôn vô cùng tối tăm, đèn tắt tắt, thậm chí ngay cả ánh trăng cũng bị mây đen che khuất nửa gương mặt. Nghĩ lại thì chúng ta và cái giày thêu kinh khủng kia chỉ cách một bức tường mà thôi, trong lòng ta cảm thấy bất ngờ.

Sân sát vách cực kỳ yên tĩnh, theo đạo lý thuyết ngược lại có điểm gì đó không thích hợp!

Bởi vì cánh cửa hoang trong nông thôn không có chuột và rắn, nói không nên lời. Ta nghĩ kỹ, cái này chỉ sợ chính là công lao của chiếc giày kia.

Dù sao cái giày thêu kia quá hung ác, mà loại động vật không thấy ánh sáng như Xà thử này, cảm ứng hung khí, là mãnh liệt nhất...

Sau khi nửa đêm mười hai điểm chuông vang lên, thần kinh toàn thân ta đều căng thẳng, nếu như không có gì bất ngờ, giày thêu cũng có thể có động tĩnh rồi.

Quả nhiên, phía đối diện bắt đầu có động tĩnh truyền đến.

Cái kia tựa hồ là một trận gió rất nhỏ, thổi vào trong sân sát vách, kèm theo thanh âm băng băng ghế gỗ rơi xuống.

Lý Ma Tử lập tức té ngã trên người ta run rẩy, mắng một câu vô dụng.

Rất nhanh, trận gió nhẹ kia liền ngừng lại, trong sân đầy bụi bay loạn, trên người chúng ta đều dính đầy tro bụi, ngay cả hô hấp cũng có thể hút vào một nồi lớn tro tàn, thực sự ghê tởm.

Ta cố nén không để mình hắt hơi.

Thình thịch, thùng thùng! Dần dần, trong sân bắt đầu truyền đến tiếng bước chân.

Thanh âm kia ban đầu rất mơ hồ, bất quá theo tiếng bước chân tới gần, ta có thể nghe được rõ ràng.

Thật giống như là một người què chân, đi tới đi lui trong sân.

Ta tận lực không để cho mình suy nghĩ lung tung, nhưng đầu óc vẫn không tự chủ được hiện ra tình cảnh một nữ nhân mặc quần áo màu trắng, tóc tai bù xù đi khắp nơi tìm giày.

Mà khi tiếng bước chân tới gần chúng ta, vậy mà im bặt dừng lại, Lý Ma Tử lại bắt đầu run rẩy, trái tim của ta cũng theo đó mà suy nghĩ hỗn loạn.

Mẹ nó, chẳng lẽ đã bị phát hiện?

Lý Ma Tử không tự chủ ngẩng đầu nhìn vách tường, khiến ta cũng thấy không thoải mái, bắt đầu tưởng tượng nữ nhân tóc dài leo lên đầu tường, từ trên cao nhìn xuống tình cảnh của chúng ta.

Ngay lúc ta đang nghĩ ngợi lung tung, trong giếng cổ kia lại bắt đầu rầm rầm bốc lên bong bóng khí, giống như nước giếng sôi trào. Thanh âm rất lớn, trong màn đêm yên tĩnh này, có vẻ rất đột ngột.

Mơ hồ trong đó, ta tựa hồ còn nghe thấy trong giếng cổ, truyền đến một trận tiếng khóc thê thảm của nữ nhân.

Tiếng bước chân rầm rập kia vang lên lần nữa, tốc độ rất nhanh đã tới cạnh giếng.

Một hồi tiếng nhảy xuống giếng vang lên thật lớn, nước giếng sôi trào rốt cuộc bình tĩnh lại, toàn bộ thế giới, lần nữa khôi phục một mảnh yên tĩnh.

Lại đợi thêm nửa canh giờ, không có động tĩnh gì truyền đến.

Ta mới lau mồ hôi lạnh trên trán, nói thành lời.

Lý mặt rỗ đã sợ hãi toàn thân co giật, nghe ta nói như vậy, nhất thời thở dài một hơi: "Trương gia tiểu ca, rửa dụi chân cho ta, chân ta dứt sức..."

Ta đem Lý mặt rỗ vác vào trong phòng, sống qua đêm gian nan này.

Sáng sớm hôm sau, chúng ta đã nhanh chóng chạy vào trong sân.

Lúc cánh cửa mở ra, cả ta và Lý Ma Tử đều nổi da gà. Cây liễu trong sân được đặt rất tốt, nhưng đáy nồi đã bị thổi bay đi, trên mặt đất dấu chân hai cái nồi xám xịt một lớn một nhỏ che kín cả sân nhỏ.

Mà giày thêu ta vắt ngoài cửa tối hôm qua, cũng không hiểu sao xuất hiện ở cạnh giếng.

Ta biết, một giày khác thêu, chắc chắn là ở trong giếng. Chẳng qua, cần làm sao vớt cái giày bên dưới lên?

Cuối cùng vẫn là Lý Ma Tử kinh nghiệm sống phong phú, hắn tìm được một hộ thợ thủ công "Đánh giếng bốc đồng", dùng móc sắt chụp loạn trong giếng cổ.

Ban đầu với ra, đều là một ít tạp vật linh tinh, thủy thảo, rác rưởi các loại...

Nhưng rất nhanh, móc sắt đã câu đến một thứ nặng nề, thợ thủ công dùng sức bú sữa mẹ, đều không dời nổi.

Ta và Lý Ma Tử dứt khoát cùng nhau đi hỗ trợ, mới cuối cùng đem vật kia lôi ra từng chút một.

Mà khi thứ này ra khỏi giếng, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Đó đúng là một cái tủ bể!

Cái tủ này kiểu dáng rất cổ xưa, sơn màu đỏ mặt ngoài mềm nhũn, hai cánh cửa tủ gắt gao khóa chặt.

Ta tìm một thanh côn sắt, cuối cùng mới cạy được khóa.

Trong nháy mắt khi khóa lại, cương côn trong tay ta rơi xuống mặt đất, Lý Ma Tử bên cạnh cũng hét lên một tiếng rồi chạy ra.

Một bộ xương trắng hếu, dữ tợn núp vào ngăn tủ, quần áo vải thô trên người còn chưa hoàn toàn hư thối, miễn cưỡng có thể phân biệt ra, đó là một bộ quần áo đầy ắp thời kỳ thanh tịnh.

Mà trên chân bộ xương, còn đang mặc một đôi giày thêu màu đỏ như máu.

Cho dù những y phục khác đều tan chảy, nhưng chỉ có đôi giày thêu màu đỏ kia vẫn như cũ.

Ta đã cẩn thận quan sát phần bụng của bộ xương một hồi, phát hiện trong xương bụng vẫn còn một bộ hài cốt nho nhỏ. Không cần phải nói, lúc bà ta chết cũng đã mang thai.

Tất cả dấu hiệu cho thấy, thứ ta gặp phải chính là dấu thịt Tử Mẫu.

Hàng xóm đại gia thở dài, ngồi xổm một bên, đốt một cây thuốc, lẳng lặng hút vào.

Ta biết đại gia biết câu chuyện thêu hoa này, khẳng định có chút hiểu biết, chỉ ngồi xổm bên cạnh đại gia, để đại gia nói với ta.

Đại gia rõ ràng không muốn đề cập nhiều đến chuyện này, chỉ nói đơn giản vài câu: "Lúc còn ở triều Thanh, nơi này có một gia đình giàu có. Thiếu gia nhà hắn phong lưu phóng khoáng, làm lớn lên cái bụng của một nha hoàn. Nữ nha hoàn kia không muốn đọa thai, vì thế thiếu gia dứt khoát đem nữ nha hoàn bỏ vào trong ngăn tủ, chìm xuống đáy giếng. Đôi giày thêu hoa kia, là món quà duy nhất thiếu gia tặng cho nữ nha hoàn, nàng rất quý trọng..."

Sau khi nói xong, đại gia liền đứng lên: "Ta đi nói với trưởng thôn một tiếng, ngày mai gom góp chút tiền cho toàn thôn, mua quan tài phụ chôn cất cho nàng."

Mà ta thì thừa dịp không có ai, cởi giày thêu trên chân bộ xương khô xuống.

Dựa theo hiệp nghị giữa ta và Lý Ma Tử, cái giày thêu này sẽ thuộc về ta. Gia hỏa này cũng đến đây làm việc, sau khi trở về không bao lâu, lại xách theo rất nhiều thứ cảm tạ ta.

Buổi tối hắn liền ở lại nhà ta uống rượu, uống nhiều quá, Lý Ma Tử mơ mơ màng màng hỏi ta, tại sao phải thu những vật bất thường trong mắt người khác này? Hai cái giày rách có thể bán được mấy đồng tiền?

Ta nói không nhiều lắm, đụng phải người hiểu thì chỉ có mấy chục vạn thôi.

Lý mặt rỗ nhất thời phun ra một ngụm rượu mở miệng, phỏng chừng hắn cũng hối cải. Bất quá hắn cũng không có mở miệng nói với ta việc chia sẻ, điểm mặt này, hắn vẫn phải làm.

Nhưng sau này hắn đề xuất tìm âm vật gì đó, có thể năm năm năm hay không?

Đây là chuyện tốt mà lồng đèn không tìm thấy được, ta lập tức đáp ứng.

Sau đó, ta liền đem tin tức về Tử Mẫu thịt ấn, thông qua con đường của ta mà tản ra. Chỉ vài ngày nữa, đã có một tên ôm bụng bia rượu quan trực tìm tới cửa, đơn giản hàn huyên với ta vài câu, liền đề xuất ý muốn xem dấu thịt Tử Mẫu.

Thứ Tử Mẫu Ấn này, mặc dù là vật không rõ ràng, nhưng chỉ cần thành song thành đứng lẫn ở trong nhà thì lại có thể làm quan vận.

Đối phương là người trong quan trường, theo ngữ khí ta dùng hết khả năng cung kính, thổi Tứ Mẫu Ấn lên trời.

Rượu bia trên bụng cũng khá sảng khoái, chỉ hỏi một câu không có tác dụng phụ gì à? Sau khi nhận được sự khẳng định của ta, liền lấy hết tám mươi vạn dấu thịt con mẹ này.

Chơi cũ, đều ba năm không khai trương, khai trương ăn khai trương ba năm.

Chúng ta đã có âm vật thương nhân, là mười năm không khai trương, khai trương ăn mười năm!

Chương thứ sáu tên là Thanh Hoa sứ...

Tám mươi vạn này, quả thực không khác là nhặt được khi nhặt được, ta còn rất cao hứng.

Sau khi thu được tiền, chuyện thứ nhất chính là thu thập toàn bộ tiệm đồ này từ trên xuống dưới một phen. Ta đã âm thầm quyết định, ngày sau dựa vào cái này để sống.

Chỉ riêng việc tu sửa đã làm tan hết một nửa số tiền của ta, bốn mươi vạn còn lại ta đều cất vào ngân hàng, làm nghề này cũng có hiệu quả đầu tư rất chậm, cho nên mỗi lúc cầm trong tay đều phải để lại một ít tiền.

Kế tiếp một tháng cũng không nhận được bất kỳ sinh ý gì, trong lòng ta không khỏi có chút vội vã, dù sao mỗi ngày thủ ở trong điếm quái người.

Không nghĩ tới cuộc làm ăn lần thứ hai của ta, lại là do Lý Mạt Tử mang đến...

Ngày đó Lý mặt rỗ tâm tình rất tốt, mang theo một đồ vật đồ đến thăm ta. Nhìn hắn mặt đầy hồng quang, nói chuyện chắc chắn tin, ta biết tên này tìm ta chắc chắn là chuyện tốt.

Tên này không giống ta, cửa hàng của hắn đều giao cho tiểu nhị quản lý, mình vừa có thời gian liền chui vào nơi hoang dã, kiếm đồ cổ, hơn nữa thời gian nhập hành sớm, nhân mạch rộng, phong phú hơn nhiều so với kinh nghiệm của ta.

Cho nên lúc đầu khi Lý mặt rỗ nhắc đi kếp với ta, ta mới nói là nhặt được món hời lớn.

Lý Ma Tử xách một lọ "Hương Lam" hơn ba trăm đồng tiền, ta gọi một phần nồi thịt bò, ăn vào.

Ta lại hỏi Lý mặt rỗ, có phải là có việc làm ăn đến cửa hay không?

Lý mặt rỗ nhếch môi mỉm cười với ta: "Trương gia tiểu ca, lần này làm ăn lớn mới đến cửa. Lần trước chỉ riêng một đôi giày thêu đã khiến ngươi bán tám mươi vạn rồi. Ta có cảm giác, lần này ít nhất chúng ta phải được một trăm vạn."

Ta lập tức hứng thú, bảo Lý mặt rỗ nói kỹ càng với ta.

Lý Ma Tử lập tức nhấp một ngụm rượu rồi nói, từ sau lần trước thấy ta kiếm được tám mươi vạn, hắn đã không còn tâm trí làm việc vốn liếng nữa. Bởi vì tuy chơi bời cổ cũng là ngành làm giàu, nhưng hiện tại quốc gia điều tra rất kín, sinh ý càng ngày càng khó làm, hơn nữa giày thêu cũng là do hắn liếc mắt, cho nên bồi thường một khoản tiền, hắn chỉ muốn kiếm được một mối làm ăn âm vật, để cho nhanh chóng trả vốn.

Hắn vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, cũng từng nghe nói tới chuyện linh hoạt cổ, cho nên sau khi trở về bằng trí nhớ, bắt đầu nhớ lại những chuyện kỳ lạ trước kia, cẩn thận từng li từng tí. Sau đó lại sàng lọc tỉ mỉ, nhà nào đi điều tra, muốn xem nhà ai còn đang tiếp tục làm ầm ĩ.

Đương nhiên, âm vật cũng không dễ tìm, rất nhiều chuyện quái lạ lan truyền huyên náo, phần lớn là do nhân dân bịa đặt, cũng không có căn cứ chân thực.

Bất quá Lý mặt rỗ này rất kiên nhẫn, cuối cùng khiến hắn từ trong hơn một trăm bức tin tức tìm được một đầu mối!

Lão gia của hắn, có một việc nhi đặc biệt nổi danh.

Vào thời cuối cùng, bản địa có một danh môn vọng tộc, tộc trưởng gia đình kia phí rất nhiều khí lực, mới đưa con gái đến hoàng cung, làm phi tần.

Sau khi thanh triều diệt vong, phi tử được một lão thái giám hộ tống về quê, khi về còn lôi kéo một bảo bối trong hoàng cung.

Kết quả gia đình kia còn chưa cao hứng được bao lâu, cả nước lại bộc phát chiến loạn. Trong chiến loạn, bảo bối trong gia tộc gần như bị cướp sạch sẽ, chỉ có một Thanh Hoa sứ rất kỳ quái giữ lại.

Mà gia tộc khổng lồ, đến bây giờ cũng chỉ còn lại một người đàn ông lười.

Anh em hoa màu mọc cỏ cũng không loại bỏ, một năm qua đi đã thu hoạch được, xem như hoàn toàn thất bại gia tộc này.

Đến một ngày, một người bán hàng rong nghe nói gia đình này có bảo bối liền đến nhà hắn thu mua. Tên keo kiệt kia vừa nghe thấy trong nhà cái thanh hoa kỳ quái kia có thể bán hai ngàn khối, lập tức liền sảng khoái bán đi.

Bất quá sau khi bán đi, liền bắt đầu xuất hiện quái sự, mỗi ngày lúc hắn rời giường sáng sớm, trên người đều có máu me đầm đìa, xuất hiện từng vết máu, giống như là có người dùng móng tay cào vào.

Hơn nữa càng khủng bố hơn là, lúc hắn bị thương, vậy mà không có bất kỳ cảm giác đau đớn gì.

Vốn tưởng rằng ai đang chơi xỏ, cho nên tên lười hán khóa chặt cửa sổ lại, thậm chí tất cả cửa sổ đều bị cột sợi tóc. Nếu có người xông vào, mái tóc nhất định sẽ đứt!

Không ngờ tới hôm sau khi tỉnh lại, người hầu này phát hiện thương thế trên người mình ngày càng nhiều, trên sống lưng, một vết cào năm ngón tay nhìn thấy mà giật mình, thịt màu phấn hồng cũng lật ra.

Mà lại nhìn mái tóc buộc chặt trên cửa, lại không nhúc nhích tí nào, trong phòng cũng không có dấu hiệu thêm người.

Người đàn ông lúc này liền choáng váng, ông ta biết chắc chắn là Thanh Hoa sứ đang tác quái. Bởi vì tổ tiên có giáo huấn, món Thanh Hoa sứ này là bảo vật gia truyền, đời đời tương truyền, cho dù cùng đường, cũng phải lấy tính mệnh để bảo vệ Thanh Hoa sứ.

Nếu không chắc chắn sẽ gặp tai họa đẫm máu.

Nam nhân lười nhác cho dù tham tiền cũng không thể không thận trọng trước sinh mệnh.

Cũng may lừa được Thanh Hoa sứ chính là thân thích của người địa phương, người lười nghiến chặt bong bóng, không có việc gì mà chửi má nó ngay trước cửa nhà kia. Người nhà kia nói lời chán nản, nhưng cuối cùng cũng trả hết đồ lại cho nó.

Kể ra cũng kỳ quái, từ đó về sau, tên hầu lười biếng cũng không đụng phải chuyện tương tự.

Vì tăng độ tin cậy của chuyện này lên, Lý mặt rốt cục lại nói với ta, chuyện này lúc đó rất mờ ảo, mười dặm tám thôn gần đó đều biết, thậm chí còn có một cây báo báo báo đi phỏng vấn.

Lý Ma Tử cũng là lần trước trong lúc vô tình nhớ tới, vì vậy liền tới nhà mấy hán tử kia đi một chuyến. Mà chuyến này hắn thật đúng là không uổng công chạy đi, bởi vì hắn phát hiện, gần đây lại bắt đầu thấy chuyện lạ!

Mỗi ngày căn bản không dám ngủ, bởi vì vừa ngủ, ngày hôm sau cả người đã bị cào cho máu chảy đầm đìa.

Nhưng là, tên hầu này lần trước giáo huấn một trận, đem Thanh Hoa sứ bảo vệ rất tốt, lại đắc tội thứ này như thế nào đây?

Lý Ma Tử lúc này ý thức được, Thanh Hoa sứ này có thể là một kiện âm vật, liền nói cho tên hán tử lười biếng kia, nói có thể tìm nhân sĩ chuyên nghiệp giải quyết chuyện này.

Lý Ma Tử tự mở cửa hàng, ở trong thôn cũng coi như là nhân vật có uy tín, cho nên hắn nói một câu liền thắng được sự tín nhiệm của người lười biếng.

Ta lại nghe ngươi có chút sởn cả tóc gáy, nói: "Lý mặt rỗ ơi là Lý mặt rồi, ngươi cũng có chút không tử tế lắm! Chuyện lần trước suýt chút nữa đã mất mạng nhỏ, lần này lại còn dám tìm đồ hung ác như vậy."

"Tú Hoa giày chỉ có thể để cho người mộng du, lại không thể hại tính mệnh người, mà thứ này lại có thể trực tiếp làm bị thương người, chắc hẳn lai lịch không nhỏ a!"

Lý mặt rỗ kinh ngạc: "Tiểu ca Trương gia, không phải chứ, lần trước ta xem bản lĩnh của ngươi cũng rất lớn đó."

Ta thở dài, nói ra: "Việc này của chúng ta có ba cái không thu, theo thứ tự là kẻ đả thương tính mệnh không nhận, loạn nhân khí vận người không thu, người hút tinh huyết sẽ không nhận. Một thứ đồ vật này của ngươi, liền chiếm hai cái cấm kỵ ah! Thương người tính mệnh, hút người tinh huyết, chuyện này ta không quản được."

Lý Ma Tử lập tức đau khổ cầu xin: "Trương tiểu ca, chuyện này ngươi mặc kệ không được, ta cũng khoa trương trước mặt hắn rồi! Cùng lắm thì chúng ta qua đó xem, quản được là quản được, không quản được thì đi, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, coi như là tìm kích thích."

"Chúng ta còn có một quy củ, đó là buôn bán âm mưu, hoặc là cả đời không nhúng tay vào, vừa nhúng tay là sẽ quản cả đời..." Ta cười lạnh nói.

"Các ngươi làm vậy làm sao khắp nơi đều có quy củ? Được tiểu ca, chúng ta minh nhân không nói ám ngữ, bản lĩnh tính toán khách nhân của ngươi sao có thể sử dụng trên người ta chứ? Làm cho ta quá thương tâm, không phải chúng ta chia năm phần mười sao, ngươi sáu cho ta bốn đi." Lý Ma Tử nói.

"Đây không phải chuyện của tiền."

"Ngươi bảy ta ta ba, như vậy được chưa?"

"Thành giao."

"Mẹ nó."

Việc này không nên chậm trễ, lúc này chúng ta liền mở xe, tiến về quê nhà Lý Ma Tử.

Chương thứ bảy, đầu người xanh.

Quê Lý Ma Tử mở ở Hà Nam, lần trước hắn vừa đi qua, cũng coi như là biết đường.

Cha mẹ nó sớm chết, hiện tại chỉ còn lại một người thân là nhị thẩm.

Cho nên lúc đến đây ta đặc biệt nhắc tới một túi vật dinh dưỡng, đem nhị thẩm lão nhân gia lệ nóng ứa ra, không nên lưu chúng ta ăn cơm chiều, bất quá bị ta nhã nhặn từ chối.

Lý Ma Tử biết rõ điều kiện trong thôn kém, điều kiện vệ sinh cũng không tốt, lúc tới đã mua không ít thực vật, bánh hun khói, bánh gạo các loại.

Sau khi ngồi trên xe dùng cơm xong, bọn ta trực tiếp đến nhà lười đàn ông.

Hiện tại đã là trời chiều ngả về tây, cho nên thời gian dành cho chúng ta cũng không nhiều.

Kẻ lười quả thực là lười, không những mình ăn mặc rách rưới, đỉnh đầu một cái chuồng gà, trong phòng cũng lộn xộn, quả thực không có chỗ đứng người.

Càng ghê tởm chính là trong phòng còn tản mát ra một mùi hôi chua, hun khiến ta không kìm lòng được, che cái mũi lại.

Lúc này Lý Ma Tử đứng trong sân mắng chửi, tên nam nhân lười biếng kia chỉ cười ngây ngô với chúng ta: "Lý ca, ngươi đừng mắng ta, ta đã quen với hương vị này rồi, ngươi để ta vào thành thị lớn ở, ta còn không quen đâu."

Thấy Lý Ma Tử còn chuẩn bị tiếp tục mắng, ta dứt khoát ngăn cản Lý Ma Tử, nói: "Chính sự quan trọng hơn, đi xem Thanh Hoa sứ kia trước rồi hẵng nói."

Thanh Hoa sứ được người đàn ông lười biếng bày ra ở phòng ngủ, chúng ta vén rèm cửa lên, liền nhìn thấy một cái.

Bề ngoài của hoa xanh, cũng không khác với những thanh hoa sứ bình thường khác là bao, toàn thân màu xanh, óng ánh trong suốt, tản mát ra một cỗ khí tức phong cách cổ xưa. Hơn nữa ánh sáng mượt mà, ta liếc mắt liền nhận ra đây đúng là thứ tốt.

Tuy nhiên, nếu đi tới gần theo dõi thì sẽ phát hiện ra sự quỷ dị của Thanh Hoa sứ.

Ta từ nhỏ đến lớn, đừng nói tiếp xúc, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói đến loại hoa xanh này!

Trên cái này, toàn bộ đồ án hình vuông lồi ra, rậm rạp chằng chịt giống như lân phiến trên thân độc xà, che kín toàn bộ thân bình.

Hơn nữa nửa bộ phận trên đặc biệt thô, nửa bộ phận phía dưới đặc biệt nhỏ, hoàn toàn ngược lại với sứ xanh bình thường.

Thứ này hình dung thế nào đây?

Thật giống như một người tí hon toàn thân mọc đầy răng, đội một cái đầu to vậy.

Ta hít sâu một hơi, lại bị mùi hôi chua của căn phòng này làm cho ho khan. Ta đại khái đã biết được tình huống của hoa xanh này.

Thanh Hoa sứ chủng loại người này, thật sự là đầu óc người ta.

Nói như vậy, nếu trong tình huống đó thì sẽ tạo nên hoa xanh như thế này.

Loại thứ nhất, chính là dùng khí lực cơ thể người hoặc tro cốt, phụ thuộc vật, hỗn hợp bùn phôi một khối bỏ vào trong kỹ viện nung, loại hoa xanh này là dùng để cúng tế người chết, hi vọng người chết có thể tồn tại mãi mãi với Thanh Hoa.

Còn có một loại, chính là trong quá trình từ phôi đất đốt thành hoa xanh sứ, thường thường bởi nhiệt độ cao mà dẫn đến thân bình có chút biến hình. Mà một số thợ trong Như Nha tháp nào đó, vì truy cầu hiệu quả nghệ thuật hoàn mỹ, thường thường sẽ đem bản thân và phôi đất bằng sứ sứ xanh phong vào trong thổ liễm, dùng thời khắc cuối cùng của sinh mệnh của mình để giữ lại bình thân hoàn mỹ của Thanh Hoa sứ.

Mà mỗi một thợ thủ công đều dùng thân thể để làm ra Thanh Hoa sứ, trở thành tinh phẩm trong tinh phẩm.

Bất kể là đoá hoa xanh nào, trong quá trình thiêu đốt đều sẽ hấp thụ vong linh, từ đó mà trở thành âm vật.

Ta sẽ giơ cánh tay vào trong vườn hoa, vuốt ve vách đá.

Khác với những đóa hoa xanh khác, nội bộ của Thanh Hoa này tương đối trúc trắc, có chút xoa tay, công nghệ cũng không tốt. Vì thế ta bài trừ loại tình huống thứ hai, suy đoán cái này Thanh Hoa sứ hẳn là dùng tro cốt thân thể đốt thành.

Nghe ta nói vậy, tên lười trợn tròn mắt, liên tục kêu lên: "Làm sao có thể? Ai biến thái tới mức dùng tro cốt làm thanh hoa sứ."

Lý mặt rỗ không kiên nhẫn nói: "Vị tiểu ca này nói là, chính là, kiến thức của người ta há có thể so sánh?"

Người đàn ông không nói nữa, chỉ nhìn lại Thanh Hoa sứ, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Lý Ma Tử hỏi ta tối nay nên làm gì bây giờ?

Ta trầm mặc chốc lát, đi tới cửa hút một hơi thuốc, thản nhiên nói: "Chúng ta bây giờ, việc cấp bách là phải làm rõ thương thế trên người hắn là tới như thế nào. Cho nên, hôm nay chúng ta gánh chịu được..."

Nghe ta nói muốn ở, Lý Ma Tử lập tức kích động: "Phải ở chỗ của ngươi, ta tình nguyện ngủ trong ổ heo, cũng không muốn ngủ ở đây."

"Được." Ta vừa cười vừa nói: "Vậy tiền, ngươi cũng đừng hòng tưởng tượng ra."

Lý Ma Tử thở dài thật sâu, nói được rồi, ngươi thắng.

Ta cảm thấy trong cùng một phòng với tên hầu này, khả năng hiệu quả không được tốt, cứ dễ dàng bị âm vật phát hiện, thứ hai vạn nhất làm chúng ta bị thương tổn, cái được không bù nổi cái mất.

Cho nên sau khi tiến hành khảo sát bốn phía quanh Hán tử, ta và Lý Ma Tử quyết định bò lên nóc nhà Hán tử, thường xuyên quan sát động tĩnh.

Nơi này thời tiết thật có chút lạnh, Lý mặt rỗ ôm từ nhà nhị thẩm của hắn hai cái chăn mền, hai người chúng ta bọc lấy chăn ở đỉnh, bóc ra mấy mảnh ngói, liền theo dõi.

Rất nhanh, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Trong thôn yên tĩnh cực kỳ, ngẫu nhiên một hai tiếng rống già nua vang lên, khiến trong lòng những người nghe rất không thoải mái.

Ta lấy ra hành tây đã sớm chuẩn bị, dùng nước trong đó đổ ra, sau đó đổ lên chăn của chúng ta.

Lý Ma trắc hỏi ta làm gì? Ta nói mật cà rốt này có thể che dương khí, miễn phát hiện.

Đại hán lười biếng ăn xong một cái màn thầu, ăn chính hương, còn thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn hai ta, toét miệng lộ ra hàm răng vàng thật to, hỏi chúng ta có ăn hay không?

Nhìn bộ dáng ghê tởm của hắn, ta muốn hộc cả ra. Trong lòng ta vô cùng hoang mang, rõ ràng trẻ tuổi khỏe mạnh, vì sao lại sa đọa tới mức này? Cho dù là đi trong thành làm công, cũng phải gấp mấy lần điều kiện hiện tại chứ.

Đúng là không hiểu nổi người này.

Được rồi, người có chí riêng của mình, nếu người ta đã hài lòng, ta cũng không cần để ý đến phần lòng dạ này.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, người đàn ông lười biếng cũng nằm trên giường ngủ thiếp đi, cởi giày, lại là một mùi hôi thối.

Ngay cả ánh mắt ta ngay cả nháy cũng không dám, sợ bỏ lỡ chi tiết trọng yếu gì.

Bất quá người lười biếng ngủ rất say, thậm chí ngay cả thân thể cũng rất ít lật, cứ như vậy suốt buổi sáng mà một chút dị tượng cũng không có.

Lý Ma Tử ngáp mấy ngày liền nói: "Tiểu ca Trương gia, ta thấy đêm nay có lẽ không có động tĩnh gì chứ? Chúng ta lên xe ngủ một lát."

Ta không muốn Lý Ma Tử nói: "Cứ cố gắng thêm một thời gian nữa, hiện giờ chỉ vừa qua đời, vật kia không quấy phá cũng rất bình thường. Thật ra mặt trời mới vừa mọc, âm dương giao nhau mới là lúc âm khí nặng nhất, ta luôn cảm thấy thời điểm đó mới là lúc nguy hiểm nhất..."

Lý Ma Tử nhắm mắt gật gật đầu.

Cứ như vậy suốt ba buổi sáng, cuối cùng trong phòng cũng truyền đến thanh âm kẽo kẹt kẽo kẹt.

Ngay khi ta vừa nhìn thấy Lý Ma Tử không ngờ lại ngủ thiếp đi không tiền đồ, vội vàng dùng một bàn tay đánh thức hắn.

Lý Ma Tử vừa định nói, ta lập tức che miệng của hắn lại, dùng ngón tay chỉ xuống, ý bảo trong phòng ngủ có động tĩnh.

Nhìn thấy vậy, hai người bọn họ lập tức trợn tròn mắt.

Không biết từ lúc nào, gã lười kia vậy mà từ trên giường bò dậy, để trần nửa người trên, nhìn chằm chằm chúng ta.

Ta khẳng định hắn ta đang nhìn chúng ta!

Hắn dùng sức cắn răng, ngũ quan vặn vẹo như ác quỷ. Thanh âm kẽo kẹt kẽo kẹt vừa rồi, đúng là hắn đang nghiến răng.

Cứ như vậy cùng chúng ta đối mặt một thời gian ngắn, đột nhiên hán lười biếng khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười quỷ dị, sau đó vươn tay nắm lấy lưng mình.

Trong chốc lát, sau lưng của hắn ta liền bị bắt ra năm vết máu đầm đìa!

Mà nhìn phía sau lưng của hắn, tất cả đều là chi chít những vết cào, đại bộ phận đều chưa khỏi hẳn.

Tim ta đập nhanh hơn, cảm thấy cảnh tượng này thật sự quá tanh máu.

Ta cảm thấy mình không thể ngồi yên mặc kệ, bởi vì lúc này tên hầu lười biếng giống như đang ngứa ngáy khó chịu toàn thân, không ngừng chụp, căn bản không biết ngừng.

Ta vừa định lui xuống cứu hắn, Lý Ma Tử lại đột nhiên hét lên một tiếng.

Ta thất kinh, vội vàng xé một mảnh ngói xuống xem, mà nhìn như vậy, suýt chút nữa là lăn từ trên nóc nhà xuống!

Chương thứ tám, gà trống, làm thế thân...

Gã tuyệt đối không nghĩ tới, tên hầu này há mồm cắn ngón tay của mình, giống như đang gặm móng vuốt vậy. Từng ngụm từng ngụm từng ngụm máu tươi nhuộm đỏ cả miệng gã.

Trời ạ, rốt cuộc đây là âm vật gì!

Ta bất chấp những thứ khác, vẫn giữ được tính mạng hán tử lười biếng quan trọng hơn, lập tức không chút nghĩ ngợi lấy ra rổ, vọt vào phòng nam tử lười biếng.

Cũng không biết là ảo giác hay là cái gì, ta phát hiện có một cái bóng màu đen, nhanh chóng lướt qua cửa sổ, trong chớp mắt đã biến mất trong bóng tối.

Bóng đen kia làm cho ta nổi da gà, có chút không dám đi vào. Bất quá Lý Ma Tử theo sau, cho ta dũng khí, hai ta cùng nhau lảo đảo mò vào phòng của tên nam tử lười biếng.

Đại hán lại nằm xuống, như heo chết nằm ngáy o o.

Ngón giữa tay phải của hắn đã không thấy, máu tươi chảy ròng ròng.

Chết tiệt. Ta thầm mắng một câu, xông lên liền cho tên lười biếng một tát: "Mau tỉnh lại."

Gã lười mơ màng mở mắt ra, nghe giọng nói còn có chút phẫn nộ: "Làm gì vậy? Ngủ ngon lành."

Trong lúc nói chuyện, vô ý đem một nửa ngón tay trong miệng phun ra. Hắn khó hiểu nắm đầu ngón tay, hỏi: "Đây là cái gì?"

Lý Ma Tử nói: "Ngươi không cảm thấy đau à? Đó là ngón tay của ngươi đó, vừa rồi ngươi cắn đứt ngón tay của mình."

Đại hán sửng sốt một chút, vươn hai tay mình quan sát cả buổi, cuối cùng thất thanh kêu lên thảm thiết: "Cứu mạng a! Đầu ngón tay của ta mất rồi..."

Thấy người mệt mỏi muốn phát cuồng, ta và Lý Ma Tử nhanh chóng kéo hắn lên xe, phóng nhanh về hướng y viện trong trấn.

Xe đi được nửa đường, mới nhớ tới không mang theo nửa ngón tay của nam nhân lười biếng. Ta đang chuẩn bị trở về tìm về, Lý mặt rỗ lại vỗ ta một cái, nói là không kịp rồi, thôi thì trước tiên cần đi trọ cầm máu đã! Cho dù chúng ta có thể tìm được kỹ thuật của Trấn y viện, bằng vào kỹ thuật của y viện cũng khó mà tiếp nhận được.

Dọc đường đi, người đàn ông lười đều đang gào khóc, ta hỏi tên đàn ông lười biếng có phải đau không? Gã đàn ông nói một chút cảm giác cũng không có, chỉ là đau lòng cho ngón tay mình mất đi.

Vậy mà lại không cảm thấy đau? Ta hít vào một ngụm khí lạnh.

Chuyện này thật đúng là có chút khó có thể tưởng tượng được.

Khi đại phu của Trấn y viện nhìn thấy người hầu đẫm máu, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm. Hơn nữa khi châm vào miệng vết thương cho hắn, người hầu cũng không kêu một tiếng.

Tuy nhiên trên đường trở về đại khái buổi sáng bảy giờ, rốt cuộc người đàn ông lười kia cũng đi đón.

Xem ra hắn đã khôi phục cơn đau.

Điều này cũng giải thích, vì sao trước đó khi người lười làm hại mình không có cảm giác, đợi đến sáng sớm tỉnh lại mới cảm thấy đau đớn.

Bất quá cho dù hắn đau thế nào, chúng ta cũng bất lực, cũng không thể quay về y viện đánh một châm thuốc tê.

Sau khi thích ứng với đau đớn, người hầu mới hỏi: "Trương... Trương đại ca, tay ta bị ai làm thương?"

Lý Ma Tử hừ lạnh một tiếng: "Không phải đã nói rồi sao? Là chính ngươi cắn đứt đó."

Khuôn mặt tên lười lập tức trắng bệch: "Mở... Nói đùa gì vậy? Mấy ngày nay ta không phải quỷ trên người mình đấy chứ."

Ta lắc đầu, nói tạm thời còn chưa rõ ràng.

Đại hán lười biếng trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên hung tợn nói: "Sau khi trở về, ta liền ném Thanh Hoa sứ xuống! Ta không tin, một người sống sờ sờ, còn không làm nổi một món đồ sứ nát."

Ta ngay cả vội vàng nói: "Ngàn vạn lần không thể ném Thanh Hoa sứ, nếu không kết cục của ngươi so với hiện tại còn thảm hơn gấp trăm lần."

Người đàn ông rụt rè hoảng sợ nói: "Vị đại ca kia, ngài nhất định phải giúp ta a."

Ta gật đầu nói: "Yên tâm đi! Ta cơ bản đã hiểu rõ, món thanh hoa sứ kia rốt cuộc là dùng vật liệu gì làm ra. Ta cam đoan từ hôm nay trở đi, trên người ngươi sẽ không còn phát sinh chuyện lạ nữa."

Lý Ma Tử lập tức hỏi ta, rốt cuộc thanh hoa sứ kia làm bằng thứ gì.

Ta nói: "Hẳn là xen lẫn răng và móng tay cùng đốt, bởi vì nam nhân biếng nhác mỗi đêm đều có lúc tự tàn, đều là dùng răng và móng tay."

Lý Ma Tử không nhịn được hít một hơi lạnh: "Ở cổ đại còn có người biến thái như vậy sao? Tại sao hắn lại đốt ra một món đồ sứ như vậy."

Đương nhiên, đây cũng là nghi vấn của ta.

Chúng ta đem tên lười biếng này về, sau đó cùng Lý mặt rỗ lên xe, thương lượng kế hoạch tối nay.

Thứ nhất, chúng ta phải nghĩ cách trấn áp thanh hoa sứ này tạm thời, không thể để nó tiếp tục làm hại đến nam nhân lười biếng.

Thứ hai, chúng ta còn phải làm rõ, cái đồ sứ xanh này tại sao lại nhìn chằm chằm không tha cho người đàn ông lười biếng?

Tìm được căn nguyên của vấn đề, mới có thể hạ thủ giải quyết.

"Đúng vậy, Thanh Hoa sứ này không phải là tới dì ruột nóng bỏng đấy chứ? Truyền mấy đời cũng không sao, thế nhưng tới tay kẻ lười biếng là chuyện lạ liên tục." Lý Ma Tử dở khóc dở cười nói.

Ta bảo Lý Ma Tử đi thu thập một ít răng và móng tay của nhân loại, càng nhiều càng tốt. Lý Ma Tử hỏi ta muốn mấy thứ này làm gì, ta cười nói dùng độc trị độc.

Cụ thể thế nào thì dùng độc trị độc, ta cũng không nắm chắc, nên không nói cho Lý Ma Tử biết.

Lý mặt rỗ đi thu thập đồ vật, còn ta thì đi xem kẻ lười.

Lúc này tên hầu đang đau đớn ôm thành một cục, sau khi nhìn thấy ta, đáng thương muốn quỳ xuống cho ta.

Có lẽ trong mắt hắn, ta chính là cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Ta thở dài, đỡ hắn ta lên nói: "Nếu như ngươi muốn giữ được mạng thì hãy thành thật trả lời mấy câu hỏi của ta!"

Mạng người quan trọng, nam nhân lười biếng đương nhiên không dám lãnh đạm, lập tức gật gật đầu, nói chỉ cần là hắn biết, nhất định sẽ trả lời theo sự thật.

"Thứ nhất, mấy ngày nay ngươi có làm chuyện vũ nhục Thanh Hoa sứ không, ví dụ như mang nó đi nhà cầu, hoặc là trộn cùng với quần lót của hắn đi." Ta hỏi.

Gã lười lắc đầu như đánh trống bỏi: "Không có không có, tuyệt đối không có cái này."

"Tốt nhất ngươi nên nói thật."

"Cái này thật không có." Vẻ mặt nam tử lười nhác tủi thân uất ức.

"Được, vậy trả lời vấn đề thứ hai của ta, mấy ngày nay ngươi có đắc tội với ai không? Hoặc là cho những người khác tiếp xúc qua Thanh Hoa sứ. Ta hoài nghi là có người chọc giận Thanh Hoa sứ."

Đại hán suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu: "Cái này thì ta càng chắc chắn, thời gian gần đây Thanh Hoa sứ bị ta biến thành bảo bối, chưa bao giờ để người khác đụng tới."

Cũng kỳ quái, đang yên đang lành, vì sao tính tình Thanh Hoa này lại nóng nảy như vậy?

Qua hai giờ, cuối cùng Lý Ma Lỗ cũng trở về, trong tay còn cầm một bao quần áo.

Vừa đến trước mặt ta, liền tức giận ném bọc quần áo cho ta, nói sau này nếu như lại thu thập những thứ vớ vẩn này, ngươi tự đi đi.

Ta hỏi hắn thì sao? Lý Ma Tử lập tức đỏ mặt: "Đám người trong thôn thừa cơ lừa tiền, đòi ta hai ngàn mảnh móng tay."

Ta lập tức không còn gì để nói.

Tiếp theo, ta liền bảo Lý Ma Tử mua được một con gà trống lớn, gà càng đỏ càng tốt, mà sau khi ta đem răng và móng tay nghiền nát, liền cho gà trống ăn vào.

Lý mặt rỗ cùng đại hán chán nản nhìn thấy không hiểu, chờ ta làm xong tất cả, hai người đều không chờ được hỏi ta muốn làm gì?

Ta cười nói thì nói làm gì? Đây là làm người thế thân cho kẻ lười biếng.

Lý Ma Tử ôm bụng cười to: "Để một con gà trống làm người thế thân cho kẻ lười biếng? Con gà trống này liệu có cảm thấy bị vũ nhục, đặc biệt ủy khuất."

Đại hán hung hăng trợn mắt liếc Lý Ma Tử: "Lý ca, có thể tích chút khẩu đức không, ta đã như vậy, ngươi còn cười nhạo ta."

Nhiệm vụ tối nay chính là vì tìm ra nguyên nhân kẻ lười có lỗi đắc tội với Thanh Hoa sứ, như vậy mới là phương pháp giải độc.

Đại hán có thương tích trong người, cũng không có biện pháp tự mình nấu cơm, Lý Ma Tử ném cho đại hán một hộp cơm cho một người lười biếng, để chính hắn lấy chút nước ăn. Phỏng chừng hán kiệt này lần đầu ăn thứ đồ chơi này, ăn đó gọi là hưởng thụ, thiếu chút nữa ngay cả hộp cơm đều nuốt xuống.

Tiếp đó là chờ đợi rất lâu.

Ta bỗng cảm thấy có chút thấp thỏm.

Ngẫm lại thời điểm gia gia và phụ thân làm nghề này, có cái gì mà chưa từng thấy qua? Cho dù gặp phải một ít Âm vật quỷ dị, cũng có thể giải quyết sạch sẽ trong vòng một ngày.

So sánh với bọn họ, ta thật sự có chút khó học. Bất quá ta cảm giác, đây chính là một quá trình tích lũy kinh nghiệm, người quen liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra lai lịch âm vật, sau đó chữa bệnh, tự nhiên có thể nhẹ nhàng giải quyết.

Tình huống lần này so với giày thêu còn phiền toái hơn nhiều. Cho nên ta mới mua một tờ giấy, bày ra tất cả những điều ngoài ý muốn, miễn cho gặp phải những chuyện ngoài ý muốn, trong tình thế cấp bách, đầu óc không được bình thường, thật phiền phức.

Bóng đêm phủ xuống, ta và Lý Ma Tử lại lần nữa leo lên nóc phòng, cẩn thận quan sát động tĩnh phía dưới.

Về phần tên lười, ta liền bảo hắn đem gà trống đặt lên giường, còn mình thì ngủ ở dưới giường.

Hy vọng như vậy có thể có tác dụng, khiến ma vật tưởng là lười nam giới.

Hôm nay bóng đêm hơi có độ ấm, thậm chí trăng cũng tròn, xa xa một cánh rừng rậm, dưới ánh trăng chiếu rọi, khoác lên một tầng khăn che mặt màu trắng bạc. Phòng ở thôn trang, tô điểm bên trong, tản mát ra khí tức hương thổ, nếu không phải bởi vì chuyện thanh hoa sứ xanh, đoán chừng dùng từ "Thế ngoại đào nguyên" để miêu tả nơi này cũng không quá đáng.

Quá nửa đêm vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, nhưng đối với ta mà nói, chờ dài dằn vặt một thời gian mới thật sự là dằn vặt.

Bởi vì ta biết rõ, nguy hiểm thật sự sắp giáng lâm!

Chương thứ chín phụ kinh thỉnh tội.

Ta và Lý Ma Tử thần kinh căng thẳng, gắt gao nhìn chằm chằm con gà trống lớn kia. Con gà trống lớn kia an tĩnh nằm nhoài trên giường, tựa hồ đã ngủ, rất bình an.

Kẻ hầu chắc cũng không ngủ, vì ta có thể nghe được tiếng thở dốc nồng nặc của hắn. Cho dù là người to gan lớn mật đến mấy, khi sinh mệnh gặp phải uy hiếp, chỉ sợ cũng không có tâm tư đi ngủ?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ta vẫn luôn ở trong trạng thái khẩn trương cao độ, điều này làm cho ta cảm giác rất mệt mỏi, nhưng vẫn không dám thư giãn chút nào.

Cuối cùng con gà trống kia cũng rục rịch!

Nó cọ một cái liền từ trên giường nhảy dựng lên, sau đó điên cuồng vỗ cánh, nhảy loạn khắp nơi, ta biết, nó khẳng định đã cảm giác được nguy hiểm.

Cảm giác của động vật đối với nguy hiểm, mạnh hơn nhân loại gấp mấy lần.

Bất quá rất nhanh, con gà trống kia liền yên tĩnh lại, nó nằm trên mặt đất không nhúc nhích, hoảng sợ nhìn về phía cửa phòng ngủ.

Ta biết, nó khẳng định đã thấy cái gì!

Đột nhiên, con gà trống kia ngẩng cổ nhìn về phía chúng ta.

Trong lòng thót tim nhảy một cái, tình huống không ổn, chẳng lẽ âm vật kia đã vạch trần trò bịp của ta?

Tròng mắt Đại Công Kê trắng bệch, không biết vì sao, trong lúc đối mặt với nó, ta luôn cảm thấy trong ánh mắt của nó tất cả đều là trào phúng và miệt thị. Đó dường như không phải ánh mắt của một con gà, mà là... ánh mắt của một người.

Ngay lúc ta ngẩn người nhìn con gà trống kia, Lý Ma Tử bỗng nhiên ù ù cạc cạc hỏi: "Tiểu ca Trương gia, ngươi đánh ta làm gì?"

Ta lập tức run rẩy một chút, bởi vì ta căn bản chưa từng chạm đến Lý Ma Lỗ.

Xem sắc mặt ta không bình thường, Lý Ma Tử cũng lấy làm kinh hãi, ý thức được sau lưng chúng ta có đồ vật gì đó!

Hắn vừa định xoay người, ta lại khẽ lắc đầu với hắn, sau đó lấy ra một mặt gương nhỏ, nhắm ngay sau lưng.

Trong gương, quả nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn.

Bóng người này từ trên xuống dưới đều tối đen như mực, phảng phất như một đám mây đen, chỉ có thể mơ hồ trông thấy trên người hắn mặc một bộ khôi giáp được dùng khi đánh giặc cổ đại, lộ ra một đôi mắt hồng phát sáng, thập phần doạ người.

Bất quá rất nhanh, bóng người liền từ trong gương biến mất.

Xem ra đây chính là vật giấu trong sứ xanh rồi!

Ta đứng dậy chuẩn bị đuổi theo, nhưng Lý mặt rỗ lại sợ hãi kéo ta một cái, nói: "Tiểu ca Trương gia, nhanh... mau nhìn tên lười biếng kia."

"Người đàn ông lười làm sao vậy?" Ta cúi đầu xem xét, lập tức cả kinh nói không ra lời.

Giờ phút này, tên lười biếng kia từ dưới giường bò ra, hai tay bắt lấy cổ con gà trống, há mồm cắn.

Con gà trống to đau đớn khó nhịn, không ngừng vỗ vỗ cánh, liều chết giãy dụa.

Phản ứng của nó, ngược lại khiến cho người đàn ông biếng càng thêm hưng phấn. Chỉ thấy gã đàn ông lười cắn một miếng, cuối cùng dứt khoát đem toàn bộ cái đầu đều kéo xuống, miệng đầy lông gà.

Ta và Lý Ma Tử thấy vậy đều kinh hồn bạt vía, tuy nhiên chúng ta cũng không có tiếp tục ngăn cản, bởi vì bởi vì chúng ta còn không biết đại hán đã đắc tội Thanh Hoa như thế nào?

Người đàn ông bỗng nhiên vứt bỏ gà trong tay, sau đó đi ra khỏi phòng.

Tư thế của hắn rất kỳ quái, mũi chân nhón lên cao, thân thể nghiêng về phía trước, giống như bọ ngựa. Đi trên đường cũng lắc nhẹ một cái, nhưng cho dù như thế nào, cũng không ngã sấp xuống.

Giờ phút này toàn thân hắn đều là máu gà, nửa thân trên trần trụi, nếu thôn dân không biết gì nhìn thấy, nhất định sẽ bị hù chết?

Ta và Lý Ma Tử thì cẩn thận đi theo sau lưng đại hán lười biếng.

Dọc theo đường đi, ta tự hỏi vừa rồi trong gương nhìn thấy bóng người màu đen kia.

Nhìn bóng người mặc áo giáp, tựa hồ là trang phục đặc biệt của Bát Kỳ Quân triều Thanh, hơn nữa còn là nhân vật cấp bậc tướng quân.

Như vậy vấn đề đã đến, một cái bình sứ xanh, sao lại sinh ra quan hệ sâu xa với đại tướng quân triều Thanh?

Bọn ta biết Thanh Hoa sứ kia đến từ Hoàng Cung, chẳng lẽ là dùng răng cùng móng tay của đại tướng quân nào đó đốt thành? Nhưng vì sao phải làm như vậy? Phải biết rằng cổ nhân đặc biệt tôn sùng nhập thổ vi an, chỉ cần đầu óc không có vấn đề gì, tuyệt đối sẽ không chà đạp di thể của mình lung tung lung tung, huống chi đối phương là một đại tướng quân quyền cao chức trọng.

Cứ như vậy, chúng ta một mực đi theo nam nhân lười biếng, đi tới rừng liễu ngoài thôn.

Hơn nửa đêm này, bên trong rừng liễu đến ánh trăng cũng không vào được, hơn nữa khắp nơi đều là sương mù màu đen, dưới chân càng là lầy lội không chịu nổi, hoàn cảnh bất ổn.

Bây giờ ta lo lắng nhất chính là, bóng đêm quá tối, chúng ta sẽ ném tên lười biếng đi mất.

Bất quá vẫn tốt, tốc độ của tên lười biếng không nhanh không chậm, cũng không biến mất khỏi tầm mắt của chúng ta.

Ngay lúc chúng ta đang nghi hoặc vì sao người kia lại đến rừng cây, động tác lại lưu loát bò lên một cây liễu, bẻ xuống rất nhiều cành cây.

Nói vậy là sao?

Ta và Lý Ma Tử hai mặt nhìn nhau, làm không rõ mục đích của đại hán là gì.

Chờ cành cây bẻ gãy xong, hán tử lười biếng mới từ trên cây liễu nhảy xuống, đem cành cây buộc thành một đâm, sau đó chắp sau lưng, nhanh chóng chạy về phía trước.

Ta hiện tại đã xác định chúng ta bị phát hiện, bởi vì tên này vừa mới cố ý đi qua chỗ ẩn thân của ta và Lý Ma Tử, thậm chí còn quay đầu nhìn chúng ta một cái.

Ánh mắt đỏ bừng tựa hồ tràn ngập khinh thường cùng khinh bỉ.

Ta và Lý Ma Tử vừa đuổi theo, vừa suy nghĩ mục đích lười biếng làm như vậy.

Ta nói: "Dường như ta biết hắn muốn làm gì..."

Lý Ma Tử tò mò hỏi: "Hắn định làm gì?"

"Phụng Kinh thỉnh tội." Ta đáp.

"Tội Phụ Kinh?" Lý Ma Tử giật nảy mình: "Hắn muốn thỉnh tội cho ai?"

"Không biết, tiếp tục đi theo." Ta nói.

Kẻ thô lỗ phụ kinh thỉnh tội, chắc chắn hắn ta đã đắc tội với thứ gì đó.

Xem ra thanh hoa sứ kia xử hắn, cũng không phải là không có lý!

Trong lòng ta bỗng có chút sáng tỏ, Thanh Hoa sứ kia chắc cũng không phải vật đại hung, chỉ cần tìm được nguyên nhân kẻ lười đắc tội với nó, cho nó tùy tùng là được, chuyện này có thể giải quyết một cách thuận lợi.

Suy nghĩ một chút, lo lắng trong lòng ta lại biến mất hơn phân nửa.

Đại hán lười một hơi chạy tới trước một mẫu ruộng lúa, sau đó quỳ trên mặt đất, rút ra một cành liễu, hung hăng quật phía sau lưng.

Mỗi nhánh liễu chỉ cần quật một lần là đã ném xuống đất.

Cứ như vậy, sau khi những cành liễu trên lưng bị thu hết, tên nam tử lười biếng bắt đầu đào đất đai trên đồng ruộng.

Động tác của hắn vừa nhanh vừa nặng, vừa đào vừa gào khóc. Đất đai của ruộng lúa rất xốp, dùng người để đào, không bao lâu sau móng tay của người lười biếng vẫn bị đào máu tươi đầm đìa.

Xem ra, vấn đề cần phải xuất hiện ở đây rồi!

Ta lập tức đi lên phía trước, tóm chặt tóc người lười, nhét một miếng cà rốt vào trong miệng hắn.

Lúc đầu gã lười còn đang ra sức giãy dụa, ta và Lý Ma Tử hai nam nhân lớn cũng không đè nổi hắn. Nhưng sau khi bị hắn nhai nát, lực giãy dụa của gã càng lúc càng nhỏ...

Mãi đến cuối cùng, người đàn ông mới từ từ tỉnh táo lại.

Ta và Lý Ma Tử lúc này mới ngồi xổm trong ruộng lúa, thở hổn hển nhìn đám lười biếng.

Nam nhân lười biếng ngơ ngác nhìn bốn phía, sau đó lại nhìn chúng ta, há mồm phun ra rất nhiều bột hành tây: "Ta... Ta đang ở đâu?"

Ta cười lạnh một tiếng: "Xem ra, ngươi vẫn giấu giếm chúng ta. Thôi bỏ đi, Lý Ma Tử chúng ta đi rồi! Năm lần bảy lượt cứu ngươi, ngươi lại không nói cho chúng ta biết tình hình thực tế, dù là thần tiên tới cũng không cứu."

Nói xong, ta quay đầu chuẩn bị rời đi.

Đại hán kia lại nhào tới, ôm lấy đùi ta nói: "Trương đại ca, những gì ta biết, ta đã nói hết cho các ngươi nghe rồi mà."

"Thối lắm." Ta tức giận mắng một tiếng: "Có phải ngươi động tới ruộng lúa này không? Cẩn thận ngẫm lại xem."

Lý Ma Tử nhắc nhở: "Đây không phải là ruộng đồng nhà các ngươi sao? Chắc chắn ngươi đã làm chuyện gì xấu xa ở đây."

Người kia chần chờ trong chốc lát rồi vỗ đầu một cái: "Ta biết rồi, ta biết rồi, chắc chắn là vì khúc xương kia rồi..."

"Xương cốt gì?" Ta biết khúc xương kia khẳng định là mấu chốt của vấn đề, lập tức hai mắt sáng quắc nhìn qua nam tử lười biếng.

Chương thứ mười trộm mộ tặc.

"Mấy ngày trước lúc ta mắc kẹt, trong lúc vô tình dùng cuốc đã đến một khối xương trắng hếu. Ta ngại xương kia xúi quẩy, liền ném vào rừng liễu phía sau rồi. Ngẫm lại, hình như ngay từ lúc đó, ta đã gặp phải quái sự rồi..." Người hầu lười nhác nói.

"Chuyện lớn như vậy, sao không nói sớm?" Ta tức giận mắng một câu: "Mau ngẫm lại, ruộng đồng nhà ngươi, có phải chôn người chết gì đó hay không? Tất cả đều liên quan đến người chết có liên quan đến Thanh Hoa."

Kẻ lười nghĩ thời gian rất lâu, mới nhìn cha với vẻ mặt lo lắng: "Cha ta nói... Vùng ruộng này, trước kia là phần mộ tổ tiên của gia tộc ta, nhưng lúc phá vỡ bốn phần cũ, đã bị đổi thành ruộng đồng."

Ta không nhịn được hít một hơi lạnh: "Khúc xương mà ngươi vứt đi kia rất có thể là của lão tổ tông nhà ngươi!"

Tên lười sợ hãi: "Làm bậy, Trương đại ca, ngài nhất định phải giúp ta."

Ta nói: "Ngươi có thể im lặng hay không? Để ta suy nghĩ cẩn thận một chút. Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Tại sao xương cốt trong tổ mộ lại rơi xuống bên ngoài ruộng lúa? Lý Ma Tử ta hỏi ngươi, theo quy củ của quê nhà các ngươi thì phần mộ đều chôn sâu dưới mặt đất đến vậy?"

"Một mét." Lý Ma Tử nói.

"Vậy là đúng rồi, xương cốt khẳng định là bị đào ra. Nam tử lười, ngươi thành thật khai báo, có phải động tay động chân với phần mộ tổ tiên không? Ví dụ như trộm mộ."

Người đàn ông lập tức lắc đầu: "Không có không có, tuyệt đối không có. Ta thừa nhận ta không phải người tốt lành gì, nhưng việc thiếu đạo đức như phần mộ tổ tiên này, cho dù thế nào cũng không làm được."

Xem biểu cảm của tên hầu này, dường như không hề giống nói dối, hơn nữa lúc này ta cũng xin lỗi gã, không dám nói dối.

Rốt cuộc cục cục xương cốt kia là cái gì? Trải qua phân tích của ta tổng kết được hai khả năng.

Điểm đầu tiên, chính là người khác trộm mộ tổ tiên của lười Hán gia.

Cách thứ hai, chính là vận động vỏ trái đất, lật lên phần mộ tổ tiên.

Bất quá bây giờ việc cấp bách trước mắt, vẫn là phải tìm được khối xương bị đại hán vứt bỏ kia, chỉ có tìm được khối xương kia, mới có thể dẹp yên lửa giận của Thanh Hoa sứ.

Lúc này, trời đã tờ mờ sáng, ba người chúng ta đi thẳng tới rừng liễu.

Đại hán vừa đi, vừa kể cho chúng ta chi tiết chuyện ngày hôm đó.

Ta nghe không chịu nổi, liền hỏi lười hán tử: "Phụng quanh đây có Thổ phu tử hay không? Hoặc là trong đoạn thời gian này, có gặp qua người khả nghi nào lui tới thôn các ngươi không."

"Thổ phu tử là thứ gì?" Nam nhân lười nhác hỏi.

"Chính là tặc trộm mộ." Ta nói.

Người hầu sửng sốt, hỏi: "Trương đại ca, ngài cảm thấy... mộ tổ tiên nhà ta có khả năng bị trộm?"

Ta nói có khả năng.

Người đàn ông liền tức giận ngút trời, chửi mắng như chửi ngoài phố. Đào mộ tổ tiên lên, cái này đối với người đàn ông lười này mà nói đúng là một chuyện đau lòng nhức óc.

Nó trải qua nghèo khổ như vậy mà vẫn không nỡ động vào phần mộ tổ, hiện tại lại là món hời cho người ngoài, hơn nữa còn tự rước lấy một đống phiền toái lớn, có thể không tức giận sao?

Giống như mình tìm một nữ nhân xinh đẹp, mỗi ngày cầm trong tay không nỡ ngủ, lại bị người khác vụng trộm ngủ rồi, cuối cùng thu thai mà còn phải tự mình thanh toán, thật sự là có chút buồn nôn.

Ta an ủi người đàn ông lười nói trước tiên phải tìm được xương cốt đã rồi nói sau, bây giờ ngươi có mắng nữa cũng vô dụng.

Tên lười biếng dẫn bọn họ đi vào sâu trong rừng liễu, dừng lại trước một gốc cây liễu cường tráng nhất, nói lúc ấy chính là đem xương cốt vứt ở nơi này.

Ta ngược lại hít một hơi khí lạnh: "Cây liễu vốn có âm khí nặng, huống chi là loại cây già trăm năm này. Ngươi vứt xương ở đây, để âm khí của cây liễu mỗi ngày đè ép nó, không phải tự mình muốn chết sao?"

Đại hán thở dài: "Ta nào hiểu những thứ này, chính là muốn cho xương này cách xa ruộng lúa nhà ta một chút."

Lý mặt rỗ lo lắng đến hỏi ta về xương cốt kia chắc sẽ không thành tinh chứ? Hắn trước đây từng nghe lão nhân nói qua, chôn thi hài dưới cây cối cây cốt, xương kia sẽ biến thành thịt người hại người.

Ta nói ngược lại sẽ không vậy, cụ thể thì chờ tìm được khúc xương đã rồi nói sau.

Nhưng nó vừa mới tới gần cây liễu, bỗng nhiên có một thứ gì đó từ trên ngọn cây rơi xuống, chúng ta bị dọa vội vàng rút lui.

Nhìn kỹ thì đó là một con rắn hoa bằng cổ tay.

Con rắn hoa kia còn không ngừng phun thư về phía chúng ta, uy hiếp chúng ta, như thể chúng ta lại tiến thêm một bước, nó muốn cắn chúng ta.

Ta chợt nhớ tới cái gì, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía cây liễu lớn.

Vừa nhìn thấy như vậy, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy trên cây liễu rậm rạp chằng chịt những con rắn. Mà ở giữa bầy rắn có một cây xương trắng hếu, nhìn mà giật mình.

Ta nhớ gia gia từng nói với cháu một câu, cốt dẫn đại trùng, nhất định sẽ trở nên náo loạn.

Cái xương này không hay là đã thành tinh rồi!

Nông thôn vốn nhiều rắn, nam nhân lười biếng ngược lại cũng không sợ hãi, từ trên người lấy ra hùng hoàng, hướng cành liễu hung hăng ném tới. Rắn đều ghét mùi vị hùng hoàng, trong nháy mắt, toàn bộ bầy rắn đều biến mất.

Người đàn ông lập tức leo lên cây, nắm khúc xương kia xuống, nâng trong lòng bàn tay nói: "Tổ tông chớ trách, tổ tông chớ trách."

Ta nói rồi phải mau chóng rời khỏi nơi này, nơi này không được sạch sẽ.

Sau đó, chúng ta liền vội vã chạy về ruộng lúa.

Ta để cho người lười kia xác định vị trí của mộ tổ, người đàn ông liền lắc đầu, nói hắn cũng không biết, trong đồng lứa với cha hắn, phần mộ tổ tiên đã bị san bằng.

Ta chỉ có thể làm cho hán lười đến thôn mời một vị lão nhân, lão nhân khẳng định nhớ kỹ vị trí mộ tổ tiên của lười gia tộc.

Theo ông lão kể, năm đó hoạt động phá tứ cựu, ông ta cũng tham dự, lúc đó ông ta còn là học sinh, vừa vặn phụ trách mở ra một phần mộ này. Ông ta nhớ rõ phần mộ của lười Hán gia, liền tới gần bia Địa Giới bên cạnh, lúc đó bọn họ còn chuẩn bị cùng nhau nhổ bia Địa Giới.

Thế là chúng ta lập tức tìm được Địa Giới bi, lấy Địa Giới bi làm trung tâm, tra xét xung quanh trong phạm vi mười mét.

Đương nhiên chúng ta không thể đào trực tiếp, như vậy tốn thời gian công sức. Ta làm một cái Lạc Dương xẻng đơn giản dò xét từng cái một, tiến triển khá thuận lợi, rất nhanh chúng ta đã tìm được mộ tổ ở phía tây bia Địa Giới.

Ta không quan tâm tới lão già, ông nông dân phần mộ tổ tiên bị trộm, chúng ta phải dời mộ cho ông ta.

Lão nhân nói không thành vấn đề, hắn còn có thể mời người tới xem phong thuỷ, chỉ có điều...

Ta lập tức bảo Lý Ma Tử cho lão nhân một ngàn đồng đạo, để hắn giúp đỡ xử lý một chút.

Trên thực tế, mục đích dời ngôi mộ cũng không phải là mục đích của ta, mục đích của ta là trả lại khối xương đó, sau đó lại chôn cất tổ tiên của người lười biếng.

Nếu như khối xương này không thể trả lại, vậy thì xem như hài cốt không lạnh, đầu thân dị xử, khó trách lão tổ tông lại tức giận.

Nhưng ta có một điểm không rõ, rốt cuộc quan hệ giữa Thanh Hoa sứ và kẻ lười biếng kia là gì? Tại sao lại thủ hộ phần mộ tổ tiên của bọn họ như vậy.

Ta nhớ tới lai lịch của Thanh Hoa sứ kia, hình như là một phi tử từ trong Thanh Cung mang ra, chẳng lẽ đầu người có chút quan hệ với phi tử kia?

Gần như trong thôn nào cũng có thợ thủ công chuyên môn phụ trách chôn cất, thợ thủ công đi dạo quanh khu vực phụ cận vài vòng, cuối cùng cũng tìm được một "Bảo địa phong thủy", tiếp theo, liền tìm một đám người để sống.

Trên mộ có một cái lều đen đơn giản, nó vừa dập đầu vừa đốt giấy, thời gian không sai biệt lắm mới để cho người ta đào.

Đào sâu tầm một thước, chỉ nghe trong đám người hô một tiếng "Đào" lên. Ta lập tức lên xem, phát hiện bọn họ đã dọn dẹp ra một tấm bia mộ đổ nát.

Trên bia mộ có một hàng chữ, ta nhìn thoáng qua, liền nói với nam nhân lười biếng: "Đây là mộ phi tử lúc trước gia nhập Thanh Cung."

Hành trình lần này của chúng ta, ít nhiều cũng có chút hiểu phong thủy. Ta nhận định mộ thất ngay tại khảm bia mộ, lúc này liền cho người ta đến đó tiếp tục đào.

Nhưng khiến ta không nghĩ tới chính là khi các thôn dân dọn dẹp xong bức tường gạch bên ngoài cổ mộ, lại kinh hãi phát hiện, một chỗ trên bức tường gạch, lại vỡ ra một cái động lớn, mà một cỗ thi thể hư thối độ cao, lại vừa vặn mắc ở trong động.

Nhất thời mấy người dân đào mộ kia liền hét lên một tiếng, ném cuốc xẻng xuống đất.

Ta lập tức trấn an mọi người, sau đó cẩn thận quan sát cỗ thi thể kia.

Tay trái thi thể còn duy trì động tác leo lên trên, tay phải đã không thấy, độ cao hư thối, mùi hôi thối ngập trời. Từ y phục trên người có thể thấy hẳn là hiện đại người.

Thời gian tử vong không quá một tháng.

Hơn nữa, mặt mũi thi thể thập phần vặn vẹo, bộ dáng tựa hồ trước khi chết, còn nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng!

Ta lập tức phán đoán, đây là đạo tặc trộm mộ, lúc trộm mộ phi tử, không biết vì nguyên nhân gì, đã chết ở phía dưới.

Nghe nói là đạo tặc trộm mộ, hán lười biếng lập tức nổi giận, không để ý tới sợ hãi, cầm cuốc lên hung hăng đập tới. Chẳng qua lại bị ta ngăn cản, bởi vì bây giờ không phải là thời khắc động thủ.

Ta lúc này bảo thợ thủ công đưa điện báo động tới, xử lý thi thể tên trộm mộ đạo tặc này trước đã rồi nói sau, dù sao bây giờ là xã hội pháp luật.

Đồng thời ta cũng để Lý mặt rỗ phân biệt một chút, xem có quen biết người này hay không?

Lý Ma Tử nhanh chóng nhận ra, người này chính là Ngô Thiết Trụ ở thôn bên cạnh. Tiểu tử này từ nhỏ đã thích trộm cắp vặt, không ngờ hắn không những đồ vật còn sống mà ngay cả đồ của người chết cũng không buông tha. Chết ở đây, một chữ cũng nên.

Người lười phì cười, nói đợi đến khi dời mộ xong, nhất định phải tới nhà Ngô Thiết Trụ tính sổ.

Ta không để ý đến mọi người nghị luận ầm ĩ, chỉ cẩn thận quan sát thi thể Ngô Thiết Trụ.

Càng xem càng cảm thấy kỳ quặc.

Nếu Ngô Thiết Trụ đã xuống trộm mộ, vậy vì sao lúc ra ngoài hai tay lại trống không? Hơn nữa nhìn bộ dáng này, dường như nó đang lẩn trốn ra bên ngoài, có thể tưởng tượng được lúc đó nó nhất định rất khủng hoảng, không thèm quan tâm tới chuyện lấy đồ vật rồi bỏ đi.

Như vậy, rốt cuộc hắn ở trong mộ phi tử nhìn thấy cái gì, mới khiến hắn bất chấp tất cả chạy trối chết như vậy?

Tay cụt của lão ta, đã xảy ra chuyện gì?

Chương thứ mười một Tình truyền kỳ.

Mang theo nghi hoặc này, ta đánh giá cẩn thận thi thể Ngô Thiết Trụ thêm một lần nữa.

Nhìn như vậy, ta thực sự nhìn ra một điểm mánh lới. Chỗ đứt tay rất không bằng phẳng, vết thương nhìn như là bị cắn ra, hơn nữa trong miệng Ngô Thiết Trụ phồng lên, dường như có thứ gì đó.

Ta đang chuẩn bị cho người ta cạy miệng Ngô Thiết Trụ ra, để xem rốt cuộc trong miệng có cái gì, cảnh báo đã từ trong trấn chạy ra rồi.

Kẻ lười lập tức ân cần đi qua: "Cảnh cáo đồng chí, phần mộ tổ tiên nhà ta bị trộm, các ngươi nhất định phải nghiêm trị hung thủ, trút giận vì lời nói của lão tổ tông ta!"

Tên hầu kia vừa mở miệng, mùi thối nồng nặc đã khiến tên lừa đảo lập tức lắc đầu liên tục.

Một cảnh báo hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, một cảnh sát khác đang chụp ảnh lấy chứng chỉ.

Kẻ lười vẫn lôi kéo chuyện phần mộ tổ tiên nhà mình, cuối cùng cảnh báo thực sự là không nhịn được, hỏi: "Ta chỉ muốn biết người này chết như thế nào..."

Ta chen vào nói: "Ta cảm thấy là chính hắn tự cắn đứt cánh tay của mình, mất máu quá nhiều mà chết."

Ta vừa nói như vậy, hiện trường liền vang lên một hồi tiếng thổn thức không nhỏ.

Đương nhiên là không thể tin cảnh sát kia, cười hỏi ta sao biết được?

Ta nói: "Các ngươi nhìn chỗ cụt tay của thi thể một chút, rõ ràng có vết cắn cắn."

Lập tức có một gã giống như thầy báo cáo nhảy xuống hố đất, cẩn thận kiểm tra thi thể một lần, gật gật đầu nói ra thật sự là bị cắn.

Ta nói: "Các ngươi nhìn lại xem, hình như trong miệng của hắn có mấy tên."

Khuất cứu kia gật gật đầu, mở hòm y dược mang theo bên người, dùng hai con dơi lớn và kìm, dùng sức cạy miệng Ngô Thiết Trụ ra, từ bên trong lấy ra rất nhiều thịt nát hư thối, thậm chí còn có một ngón tay.

Đám người xôn xao một hồi, rõ ràng tất cả đều sợ hãi. Dù sao Ngô Thiết Trụ tự mình cắn chết chính mình, bất luận là phương diện nào đi nữa, đều không bình thường, không tự chủ được mà nghĩ đến cái chết của Ngô Thiết Trụ và việc nháo quỷ loạn.

Đại hán không sợ hãi chút nào, chỉ cười trên nỗi đau của người khác mắng một câu: đáng đời.

Điều khiển trẻ tuổi kia cũng có chút sợ hãi, thậm chí cũng không dám nhìn thẳng phần mộ cô, hắn cũng cảm thấy tòa mộ cô tà này rất độc. Lúc này liền để đồng bọn kéo hắn lên, đồng thời rất nhanh xuống báo cáo: chết đi Ngô Thiết Trụ, hệ đạo mộ tặc, trong quá trình trộm mộ phát sinh hành vi tự tàn phế, cắn đứt cánh tay trái của mình, mất máu quá nhiều mà chết, hoài nghi có tiền sử viên thần kinh."

Chuyện sau đó là thuận lý thành chương.

Hào giả lập tức thông báo cho người nhà Ngô Thiết Trụ đến nhận thi thể.

Chờ cảnh sát đi rồi, ta mới để cho mọi người tiếp tục đào xuống, đào triệt để Nha Tử Mộ ra.

Một vẻ mặt hán tử lo lắng hỏi: "Hiện tại nếu đã hiểu rõ, là Ngô Thiết Trụ giở trò quỷ, chúng ta còn cần phải tiếp tục nữa sao? Không bằng trực tiếp an táng ở chỗ này đi."

Ta lắc đầu nói: "Chuyện này không thể được, đã kinh động đến người chết, vẫn nên xuống mồ chôn mới là tốt nhất. Hơn nữa, sứ Thanh Hoa đã chỉ dẫn chúng ta đào cổ mộ ra, mục đích là gì? Ngoại trừ tìm được tên trộm mộ, hẳn là còn có nhắc nhở khác giấu ở trong quan tài."

Người đàn ông lười hiện tại chỉ có ta như thiên lôi sai đâu đánh đó, còn nói thì cứ tiếp tục đi!

cạy đống gạch xanh chung quanh ra, rất nhanh lộ ra mộ thất bên trong. Mộ thất cũng không lớn, chung quanh rải rác một ít bình lọ lọ, quan tài gỗ sơn đỏ nhìn mà giật mình.

Nắp quan tài dĩ nhiên đã được mở ra. Không cần phải nói, chắc chắn là Ngô Thiết Trụ gây nên.

Xem ra thôn dân chậm chạp không chịu động thủ, ta dứt khoát tự mình cột một sợi dây vào quan tài, để thôn dân dùng sức kéo quan tài ra.

Kết quả quan tài chứng kiến ánh mặt trời, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Thi thể nữ tử trong quan tài cũng không hư thối, thậm chí hoàn hảo không tổn hại gì, hàm răng, lông mi mắt cũng có thể thấy rõ ràng. Trên người vẫn mặc một bộ quần áo cung đình tử sáng sủa, mỉm cười, hai tay đặt ngang, nhìn qua rất an tường.

Nàng đã biến thành thây khô.

Mà trong tay nàng, lại nắm chặt một quyển trục.

Ta do dự một chút, vẫn là đưa tay lấy ra cuộn sách, mở ra từng chút một.

Phía trên viết một bài thơ.

Người mất lúc này chợt kinh hỉ, vẫn như cũ không kêu lên nổi.

Toan Nghê chỉ là ảnh hệ nhân gian, sao có thể đồng sinh bất đồng tử?

Cùng chết có thể gặp mặt hai người, trong núi Bạch Cốt hoang.

Khi sinh thời lơ lửng cả con ngươi của ta, triều đình làm bạn với Ma thư sử.

U vực quan tài sơn là vật gì? Tâm tàng hình tướng mạo khó đoán.

Năm trước tiếng cười vui đã thành bụi, hôm nay mộng hồn sinh lệ rơi lã chã.

Mặc dù ta cũng không tinh thông cổ văn lắm, nhưng chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra, đây thật ra là một bài thơ ca ca tình yêu.

Đại khái ý nghĩa chính là, trước mặt di tượng tình lữ đã chết đi có ngàn vạn cảm khái, ai oán không thể đồng sinh cộng tử, nhớ lại những chuyện vui sướng trước kia, chỉ có thể lấy nước mắt rửa mặt.

Ta không hiểu, rốt cuộc phi tử này là vì sao người ta viết bài thơ này, nghĩ hẳn năm đó người cô yêu, chắc chắn đã chết sớm rồi?

Bức tường cao cung phong kiến xã hội, phi tử như vậy nhiều vô số kể, có thể được Hoàng đế sủng hạnh, chỉ có thể là hy vọng xa vời. Rơi vào đường cùng, chỉ đành gửi gắm hy vọng vào người khác.

Không biết ai may mắn nhận được tình yêu của vị phi tử này? Nhưng vận mệnh lại khó khăn, trẻ tuổi chết đi.

Chắc là có liên quan tới gã đầu trọc này.

Lúc ấy ta không có thời gian điều tra những thứ này, chỉ là sai người đóng nắp quan tài lại, dùng đinh sắt bịt lại. Sau đó chuyện dời ngôi mộ đi, ta không quản được nữa, trong thôn tự có thợ thủ công phụ trách.

Ta về trước cùng Lý mặt rỗ ở nhà hán tử leo đến tổ phổ gia truyền của hắn, thế mới biết được lai lịch "Nhân đầu xanh".

Năm cuối triều Thanh, một đời danh tướng Nạp Lan, trong lúc vô tình quen biết phi tử. Hai người vừa thấy đã yêu thương, nhà trai thưởng thức tài văn chương nữ, nhà gái thưởng thức nam phương dũng vũ.

Trong hoàn cảnh phong kiến lúc ấy, song phương vẫn kháng cự được các loại áp lực, âm thầm vụng trộm hội nghị.

Sau đó Nạp Lan trong một trận đại chiến, thân chịu trọng thương, mắt thấy sống không nổi, phi tử đau lòng, tuyệt thực ba ngày, ý đồ "Không mong sống cùng năm cùng tháng, nhưng cầu cùng năm cùng tháng cùng ngày chết."

Nạp Lan đau lòng không thôi, lập tức lập di ngôn, sai người đem răng cùng tro cốt của mình làm thành đầu người xanh, hi vọng vĩnh viễn đi theo bên cạnh phi tử.

Phi tử thương tâm không thôi, nhận lấy một cái đầu bù xù, Dạ ôm đầu rơi lệ.

Sau đó, nàng giật mình về việc này dường như cũng không phải là một thanh hoa xanh đơn giản, luôn cảm thấy đêm nào đại tướng quân Nạp Lan cũng ngủ bên gối mình.

Làm bạn sớm chiều, có lẽ đối với bọn họ lúc ấy, chính là kết cục tốt nhất.

Về sau liên quân tám nước công hãm Bắc Kinh thành, phi tử dưới sự bảo vệ của đầu người lại bình yên từ trong cung điện chạy ra, hơn nữa mang theo cả đống trân bảo, đủ để nàng sinh sống nửa đời sau.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới, mặc dù Nạp Lan đại tướng quân sau khi chết, vẫn dùng linh hồn của mình để bảo vệ nữ nhân mà mình yêu mến. Thời gian thấm thoắt, thời gian trôi qua, mấy trăm năm thời gian, vẫn không thể làm dịu phần tình cảm đó.

Dựa theo ước định trước đó, chúng ta nên mang đi đầu trọc, tính là thù lao chuyến này.

Nhưng mà ai lại nhẫn tâm chia rẽ đoạn truyền kỳ có thể khóc có thể khóc này?

Huống chi cho dù ta lấy đi đầu người, nó cũng sẽ không yên bình.

Vì vậy cuối cùng ta còn bảo người ta đầu xanh cùng phi tử nhập thổ vi an...

Chuyện này khiến Lý Ma Tử tức điên lên, ba ngày ba đêm không thèm để ý đến ta. Dù sao thì mấy trăm ngàn chỉ có thể trơ mắt chôn sống dưới mặt đất, khiến ai cũng đau lòng.

Đừng nói Lý mặt rỗ, ta cũng cảm thấy trái tim mình như rỉ máu.

Bất quá vì báo đáp chúng ta, lười hán lấy ra mấy thứ kèm táng phẩm trong cổ mộ tặng cho chúng ta.

Những món đồ này đều là chảy ra từ trong Hoàng Cung, giá trị xa xỉ, cho nên chúng ta vẫn kiếm được một khoản nhỏ.

Từ sau khi dời ngôi mộ, tên hầu này không còn gặp phải chuyện cổ quái kỳ lạ quý hiếm nữa. Có lẽ là lão tổ tông phù hộ, nam nhân này dựa vào trân bảo trong mộ kiếm được một khoản tiền lớn, sau này chăm chỉ luyện tập thành một thương nhân.

So sánh với vẻ nổi bật của kẻ lười biếng, cả nhà Ngô Thiết Trụ thê lương hơn nhiều.

Đầu tiên là phụ thân Ngô Thiết Trụ, biến thành thực vật nhân trong một hồi phát thi công kích, mẫu thân Ngô Thiết Trụ không chịu nổi áp lực của gia đình, uống thuốc chết rồi. Thậm chí ca ca duy nhất của Ngô Thiết Trụ còn sinh con trai, không ngờ lại "Không có rắm".

Mọi người đều nói Ngô Thiết Trụ làm chuyện ác hết nên đã gặp báo ứng.

Lý Ma Tử cũng từng hỏi ta, nói nhà hắn có thật hay không gặp báo ứng?

Ta chỉ đang cười, không nói gì.

Ai biết được trong tối tăm này, có phải có một đôi mắt đang nhìn bọn ta hay không?

Về phần Ngô cùng ca ca sinh con trai không có cái rắm, kỳ thật cũng không có gì kỳ lạ. Đó gọi là hậu môn quái bệnh khép kín trời sinh, động cái phẫu thuật là tốt rồi.

Hình tràng Diêm Vương thành thập nhị thiên...

Hiện tại thủ lĩnh của ta cũng coi như là có chút tiền dư, cho nên sau này trở về chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt. Dù sao thời gian trước đây cũng không có ăn một bữa cơm an ổn.

Lý Ma Tử cũng có việc nên chạy vào trong tiệm của ta, hơn nữa mỗi lần đều phải mang theo rượu.

Thời gian dần trôi qua, tửu lượng của ta ngược lại là được Lý Ma Tử bồi dưỡng.

Lý Ma Tử uống nhiều còn hỏi ta, gần đây có làm ăn tới cửa không? Cái mông ngốc của hắn đều sinh thêm bệnh phù.

Ta không tức giận nói: Trên thế gian làm gì có nhiều âm vật như vậy để thu nhận? Làm nghề này của chúng ta, ba năm năm không buôn bán cũng bình thường.

Lý Ma Tử thở dài, nói ngươi không có chí tiến thủ, không có việc làm thì phải tự mình đi tìm, chờ ngày mai ta đưa ngươi đi xe, dạo khắp nơi, mở mang tầm mắt.

Kết quả ngày thứ hai, gia hỏa này quả nhiên đến rồi, nắp lồng chật ních, thậm chí ngay cả lều vải cũng có, xem ra là chuẩn bị đi xa.

Ta bất đắc dĩ cười khổ: Huynh đệ, tiền không kiếm hết, ngươi liều mạng như vậy làm gì.

Lý Ma Tử cười hắc hắc: "Tiểu ca, ngươi không hiểu rồi à? Ta phải để dành tiền cho con trai, tới trường, mua phòng, cưới vợ, nuôi con trai thì dễ sao? Hơn nữa ngươi cũng phải thêm chút sức vào, ngay cả vốn liếng cũng chưa đủ."

Được rồi, dù sao lão ở trong quán cũng không có ý tứ, chẳng bằng ra ngoài cùng Lý Ma Tử thêm kiến thức.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, ta đơn giản thu thập mấy y phục, liền cùng Lý mặt rỗ xuất phát.

Trên xe ta đang ngồi nhàm chán, chỉ chốc lát đã ngủ mất. Khi ta mở mắt ra, ngoài cửa xe đã là một màu đen kịt.

Ta duỗi lưng một cái, nhìn thoáng qua đẹp, phát hiện chúng ta thế mà rời nhà bảy tám trăm dặm.

Ta lập tức giật nảy mình, vội vàng hỏi Lý Ma Tử có phải hỏng rồi không?

Lý mặt rỗi cười cười, lộ ra vẻ mặt mỏi mệt, vành mắt đỏ hồ. Ta lại bị hù rồi, hỏi cô nhé, sẽ không phải là mở cả ngày xe đó chư?

Lý Ma Tử gật đầu ngáp một cái, cánh tay trượt đi, thiếu chút nữa đã va vào cây to bên cạnh.

Ta ngay cả vội vàng khiến Lý Ma Tử dừng xe, mắng: "Thành thật khai báo, rốt cuộc ngươi đánh tới cái chủ ý quỷ quái gì vậy? Sẽ không phải đuổi ta ra khỏi nước chứ."

Lý Ma Tử ngáp mấy ngày liền: "Ta sợ nói ra chỗ đó, ngươi không muốn đi, cho nên cũng chỉ có thể tiên trảm hậu tấu. Không có việc gì, kiên trì thêm một chút, lát nữa là đến rồi..."

Nói xong, ánh mắt hắn mông lung lại muốn đi xe.

Ta ngay cả vội vàng đuổi Lý Ma Tử xuống khỏi phi tọa, với trạng thái này của hắn, còn có thể tiếp tục sao? Nghĩ lại vừa rồi thiếu chút nữa đụng vào trên cây, ta liền sợ hãi một trận.

Đã đến mức này rồi cũng không thể về được nữa, vì vậy ta chỉ có thể điều khiển xe, dựa theo lộ tuyến mà Lý Ma Tử định ra, tiếp tục đi về phía trước.

Ta hỏi Lý mặt rỗ, ngươi làm sao thăm dò được tình báo ngoài ngàn dặm?

Còn nữa, nơi chúng ta tới, có phải đã xuất hiện âm vật hay không.

Kể với ta, chỉ có tiếng ngáy đều đều của Lý Ma Tử, trong lòng ta mắng thầm Lý Ma Tử muốn tiền mà không muốn sống.

Ta lại mở hai giờ, ở Giang Tô Côn Sơn cao tốc, lúc này mới đánh thức Lý Ma Tử. Lý Ma Tử mơ mơ màng màng hỏi ta đến chưa? Ta nói được rồi, hắn liền lấy ra điện thoại di động, đả thông một số hiệu.

Rất nhanh, một cỗ kiệu nhỏ màu đen đã lái đến phía trước chúng ta, còn hướng chúng ta ấn một cái loa.

Lý Ma Tử lập tức gọi ta đi theo chiếc xe kia.

Cũng không biết cái gã Xa chủ kia đang vội vàng, không ngờ trên đường bãi cỏ lại mở một trăm ba mươi bước, ta chỉ có thể giẫm chết cửa đuổi theo.

Cũng may chiếc kiệu nhỏ màu đen cuối cùng dừng lại ở một khách điếm trong khu Côn Sơn.

Xa chủ là một người trẻ tuổi mặc quần áo vận động, hắn ném cho ta hai tấm thẻ phòng, nói: "Hai vị vất vả rồi, ta đã giúp các ngươi đặt xong tửu lâu, tạm thời xuống giường trước đi! Đợi sau khi xong việc ta sẽ đến tìm các ngươi."

Sau khi nói xong, lại vội vàng lên xe.

Ta bị hắn làm cho không hiểu ra sao hỏi Lý Ma Tử: "Tên này là ai vậy? Rốt cuộc có đáng tin cậy hay không."

Lý Ma Tử nhếch môi cười: "Biết tại sao lại thần bí đến vậy không? Bởi vì có thể chúng ta đã gặp được một vụ mua bán lớn, không thể không giữ bí mật. Đi, trước tiên đi ngâm trong tửu lâu một chút, mệt chết ta rồi."

Có thể ngồi trên xe quá lâu, hai chân tê liệt, gã này một cái xe liền ngồi xổm xuống đất. Ta cũng không dễ chịu, thân thể nhẹ nhàng, phun ra rất lâu mới coi như là trì hoãn lại tinh thần.

Ta thầm mắng Lý mặt rỗ, nếu như lần mua bán này không kiếm được trăm vạn, lão tử giết ngươi cho hả hê.

Bọn ta đang ở trong tửu lâu ngủ một giấc hồi tưởng, ngày thứ hai khi tỉnh dậy, Lý Ma Tử đã cho ta một bộ quần áo, để ta mặc bộ quần áo này vào, để thuận tiện hành động.

Ta mở quần áo ra xem, phát hiện hóa ra là một bộ y phục vệ màu đen. Lúc này ta có chút khó chịu, hỏi Lý Ma Tử tại sao phải mua loại hàng rong này, mặc đi ra ngoài tốn kém như vậy.

Lý Ma Tử cười hắc hắc nói: "Lần hành động này của chúng ta tương đối bí ẩn, tốt nhất là chọn buổi tối, mặc quần áo màu đen không dễ bị phát hiện."

Càng ngày ta càng cảm thấy chuyện gì đó không đúng, liền nắm chặt cổ áo Lý Ma Tử, để cho hắn nói rõ ràng với ta.

Lý Ma Tử lén lén lút lút đóng cửa sổ cùng cửa sổ lại, lúc này mới hạ thấp thanh âm nói với ta: "Tiểu ca, ngươi đã từng nghe nói về Diêm Vương Hình Tràng chưa?"

Hình tràng Diêm Vương?

Ta ngơ ngác một chút, không hiểu Lý mặt rỗ có ý gì.

Lý Ma Tử giải thích: "Ngay thời gian trước, Côn Sơn một nông thôn, lúc đào kho nước, đào đến hình trường Diêm Vương. Ngươi nghĩ xem, Diêm Vương hình trường chỉ nghe tên cũng rất tà môn, âm vật trong đó khẳng định không ít."

Ta hiển nhiên không tin trên thế gian có Diêm Vương nói, vì thế bảo Lý mặt rỗ nói rõ ràng, cái gọi là Diêm Vương Hình Tràng là chỉ cái gì?

Lý Ma Tử hắng giọng một cái, sau đó mới nói với ta: "Trước kia lúc ta buôn bán ở Tô Châu, đã nhận một huynh đệ. Thời gian trước, huynh đệ này mở một nhà máy sản phẩm, nhưng buôn bán cũng không có cảnh sắc. Theo lời hắn nói thì..., Mỗi lễ bái kiến nhà xưởng đều sẽ phát sinh một hai vụ quái sự không thể tưởng tượng nổi, tỉ như sâu hơn nửa đêm, máy sẽ đột nhiên khởi động, lại ví dụ như lúc không ít nhân viên tan nghỉ, sẽ thấy trên cửa sổ thủy tinh xuất hiện rất nhiều bóng người..."

"Còn có một lần, có nhân viên nhà vệ sinh, lại nghe phía sau truyền đến một trận thanh âm đao kiếm rời vỏ, kết quả quay đầu nhìn lại, ngươi đoán xem đã thấy gì chưa? Lại có một người Ba Ta mặc quân trang, giơ đao cười lạnh với hắn. Nhân viên kia ngất tại chỗ, sau khi tỉnh lại liền cáo từ báo cáo."

"Chuyện náo quỷ truyền đến, khiến xưởng vốn đã rơi vào khốn cảnh lại càng có thêm sương giá. Không bao lâu nhân viên đều rời đi, xưởng cũng đóng cửa."

Ta có chút hứng thú, hỏi sau đó thì sao? Sao ngươi lại khẳng định nơi đó là hình trường Diêm Vương.

Chẳng lẽ còn nhìn thấy Ngưu Đầu Mã Diện dùng chảo dầu đánh tiểu quỷ?

Lý Ma Tử nói: "Chẳng qua là chảo dầu của tiểu quỷ thôi, ngay cả chó cũng tìm được cả rồi."

Ta lập tức bị hù cho cả người run rẩy một chút.

Vốn ta cho rằng, cái gọi là mười tám tầng địa ngục, còn có Diêm Vương gia, đều là nghe sai đồn bậy chuyện dân gian. Lại không nghĩ tới, cái chỗ náo quỷ kia vậy mà thật sự tìm được dầu sôi cùng chó đầu chó, ta lập tức bảo Lý Ma Tử kể tỉ mỉ một lần.

Hóa ra, vị huynh đệ kia thấy không thể làm nhà máy tiếp nữa, dứt khoát bán mặt đất cho chính phủ, để chính phủ khai thác kho nước.

Có điều lúc đào hầm nước, đã gặp phải phiền toái lớn.

Bởi vì trong thành, khi đào được hai mét sâu xuống lòng đất, lại đào được một bộ xương khô, còn có một đống gạch lớn.

Hơn nữa những viên gạch kia đã nhiều năm rồi, rất lớn, không phải gạch đỏ ở hiện đại.

Ngay từ đầu công nhân kiến trúc đều rất hưng phấn, cảm thấy nhất định là đào được cổ mộ gì đó, như vậy có thể phát tài rồi.

Nhưng khi bọn họ tiếp tục đào xuống dưới, phát hiện tình huống có gì đó không đúng, bởi vì đó cũng không giống là một ngôi mộ cổ, mà giống như một cái bẫy của vạn người. Chỉ vỏn vẹn nửa ngày, bọn họ đã đào ra không ít hài cốt nhân loại.

Hơn nữa phần lớn hài cốt đều không trọn vẹn đầy đủ, không phải thiếu mất một cánh tay thì cũng là thiếu chân, giống như là bị người ta đông cứng đến trước khi chết.

Mọi người lúc này mới hiểu được tại sao các nhà máy cộng thêm lợi ích lại trở nên nháo quỷ.

Nói đùa thôi, dưới lòng đất chôn nhiều xương trắng dày đặc như vậy, không chơi quỷ mới là lạ!

Đám thợ kiến trúc đào đến đây đã không chuẩn bị để đào tiếp nữa. Dù sao chuyện này quá tà môn, bọn họ lo lắng nếu tiếp tục chọc giận các vong linh trong hố bẫy của vạn người sẽ liên lụy đến mọi người.

Bất quá, vong linh dưới đất tựa hồ đã bị chọc giận...

Buổi tối hôm đó, đội hình kiến trúc xảy ra biến cố, đầu bao phụ trách hiện trường chỉ huy không ngờ lại chết một cách khó hiểu, hơn nữa tử trạng thê thảm. Toàn bộ đầu rơi vào trong chảo dầu nấu món ăn, chảo dầu nóng nóng khiến hắn hoàn toàn thay đổi.

Tử trạng như vậy vô cùng tàn nhẫn, chọc giận công nhân ở kiến trúc khác.

Bọn họ quyết định đem toàn bộ hài cốt dưới đất móc ra, đốt trụi, thậm chí còn mời một pháp sư tọa trấn.

Mà theo bọn họ tiếp tục đào bới, mới phát hiện cũng không phải đào được vạn người, mà là hình tràng Diêm Vương.

Bởi vì bọn họ đào được một tấm bia đá, trên bia đá khắc rõ ràng bốn chữ to "Diêm Vương Hình Tràng".

Bốn chữ lớn này khiến mọi người kinh hồn táng đảm.

Ngay sau đó, bọn họ lại đào được một cái nồi lớn, trong cái nồi lớn còn có một bộ xương khô bị nấu nhừ.

Bên cạnh nồi lớn lại lục tục ngo ngoe lên rất nhiều đồ vật kỳ quái, tỷ như mọc đầy đại cương đao rỉ sắt, đan xen cho người ta dùng hình...

Biết người đào ra chính là hình trường của Diêm Vương, tất cả mọi người đều sợ đến choáng váng, ngay cả pháp sư trấn giữ cũng nói không quản được, trước khi đi bảo công nhân tòa nhà nhanh chóng lấp kín.

Sự tình, cũng không phải vì hình tràng Diêm Vương bị lấp vào mà kết thúc...

Đêm hôm đó, một đội kiến trúc lại chết mất một người. Tên kia chết thê thảm như vậy, bị một con dao phay chém đầu, đầu và cổ đều phân ra nhà.

Mọi người biết, đây khẳng định là đang noi theo "cẩu Đầu Hống" cấp cho người sống dùng hình.

Trong lúc nhất thời, Diêm Vương gia bị chọc giận, thuyết pháp mọi người tiến vào mười tám tầng địa ngục nhanh chóng lan truyền.

Mọi người đều biết, người phía nam đều hết sức mê tín, đụng phải chuyện cổ quái như vậy, mỗi người bọn họ đều tin tưởng không chút nghi ngờ. Khu kiến trúc cũng không có cảnh báo, mà là đem chuyện này giấu đi, chỉ là suy đoán địa chất khối này có vấn đề, không thích hợp tu thủy khố.

Mà người trong thôn cũng sợ rồi, mỗi ngày đều có cá lớn thịt lớn cung phụng Diêm Vương trường, khẩn cầu Diêm Vương gia tha thứ.

Không nghĩ tới sau khi làm vậy, thật sự rất hữu dụng, đội kiến trúc không còn người chết, hết thảy đều thái bình.

Ta cũng hít một hơi lạnh, không thể tin nổi nhìn Lý Ma Tử: "Chuyện ngươi nói là người chết, là thật?"

Khổ tâm của Lý Ma Tử ở chương thứ mười ba...

Lý Ma Tử gật đầu: "Đương nhiên là thật."

Ta không nói hai lời, trực tiếp tát một cái. May mà Lý Ma Tử tránh nhanh, ta mới không đánh trúng hắn.

Ngược lại hành vi của ta lại chọc giận Lý Ma Tử, hắn nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn ta, hỏi ta làm gì.

Ta mắng: "Lão cá chép nhà ngươi, ta đã nói gì với ngươi? Hành động lần này có ba không thu, điều đầu tiên chính là kẻ làm hại tính mạng người ta không thu, ngươi đem ta ra khỏi chuyện này, là muốn hại chết ta sao?"

Lý Ma Tử bật cười khanh khách: "Tiểu ca, ngươi không sợ đấy chứ? Ngươi thật sự cảm thấy bọn họ đào trúng hình trường Diêm Vương."

Ta phẫn nộ mắng: Dù sao chuyện này ta sẽ không nhúng tay vào.

Lý Ma Tử thở dài: "Tiểu ca, ngươi có chỗ không biết, lần này ta tới không đơn thuần chỉ là vì kiếm tiền, hay là vì cứu mạng."

Ta sửng sốt một chút: Cứu mạng ai?

Lý Ma Tử nói đầy ẩn ý: "Tới bây giờ ta cũng không lừa ngươi, ngươi thật cho rằng Lý mặt rỗ ta là kẻ tham tài? Ta chỉ là con trai của mình thôi. Con ta mắc bệnh bạch huyết, ta phải vì hắn gom góp đủ phí phẫu thuật cho đủ. Trước kia ta không có tiền, cảm thấy tiền phẫu dịch cao ngất kia đối với ta mà nói, quả thực là con số thiên văn. Nhưng bây giờ, từ trên người ngươi ta thấy hi vọng, ta có cơ hội kiếm được thuốc phẫu thuật này!"

"Lý Ma Tử ta cho tới bây giờ cũng không phải là một người cha tốt, không để hài tử được ăn may, không cho cha hắn được yêu thương, thậm chí cũng không giữ lại được hài tử mẹ hắn. Ta mắc nợ nhi tử quá nhiều, Trương gia tiểu ca, cầu xin ngươi giúp ta một chút! Đừng nói để cho ta mạo hiểm, cho dù là lấy mạng của ta, đổi lấy tính mạng nhi tử, ta cũng cam tâm tình nguyện, một ngàn vạn người tình nguyện."

Nói đến đây, Lý Ma Tử lại quỳ xuống trước mặt ta.

Mà ta cũng ngây người, không nghĩ tới con Lý Ma Tử lại có bệnh bạch huyết.

Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, ta có thể hiểu được tâm tình hiện tại của hắn. Lý Ma Tử đặt toàn bộ hy vọng lên con mình, có thể nói, con trai chính là mạng của hắn!

Nhi tử mắc bệnh Bạch Huyết, bệnh này so với Lý Ma Tử mắc Bạch Huyết còn khó chịu hơn. Chẳng trách hắn vẫn luôn tham tiền như vậy, hơn nữa còn dám lừa gạt ta, tiền trảm hậu tấu dẫn ta tới loại địa phương này.

Đột nhiên ta cảm thấy Lý Ma Tử thật đáng thương.

Bất quá, việc này ta đến cùng là không giúp hay không đây? Quy củ của chuyến đi là ở chỗ này, nếu quả thật tiếp đơn hàng, chỉ sợ tính mạng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Bởi vì ta đã ý thức được, tình huống lần này còn nghiêm trọng hơn so với hai lần cộng lại lúc trước nhiều lắm.

Nói một câu không khách khí, cửu tử nhất sinh cũng không quá.

Huống chi chúng ta đối mặt, còn không phải chỉ là hình trường Diêm Vương, còn có những thôn dân vô tri kia. Nếu bị thôn dân biết chúng ta động vào hình trường Diêm Vương, bọn họ khẳng định sẽ không khách khí với chúng ta.

Đối với một ít tư hình trong thôn phương nam, ta đã xem qua không ít hồ sơ, thậm chí có vụ án tra tấn chết người ta.

Thấy Lý măt rỗ khóc khổ như vậy, cuối cùng ta vẫn mềm lòng.

"Giúp ngươi thì được, bất quá chỉ có thể nỗ lực hết sức. Một khi phát hiện âm vật này vượt qua phạm vi năng lực của ta, ta sẽ lập tức rời đi." Ta nghiêm túc nói với Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử nước mắt mông lung hướng ta dập đầu, nói làm hết sức là được.

Hắn chẳng qua chỉ là muốn liều một lần cho con trai mình, dù thất bại, nửa đời sau nhớ lại cũng sẽ không hối hận.

Ta gật gật đầu.

Cả ngày ta đều không có tâm trạng ăn cơm, trong đầu tất cả đều là chuyện Diêm Vương hình trường. Đã xảy ra hai vụ án ác liệt như vậy, ta có thể kết luận, là một âm vật nào đó đang quấy phá!

Cụ thể đến mức nào, tạm thời không biết, nhưng khẳng định không phải dễ chọc.

Lý Ma Tử nói, tối nay có thể sẽ có hành động, để cho ta tùy thời chuẩn bị xuất phát. Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện trên thôn trang xa xa, mơ hồ bao phủ một đoàn mây đen.

Đây chính là đại hung chi triệu, trong lòng ta càng không nắm chắc.

Đến buổi tối, ta cùng Lý Ma Tử đơn giản thu thập một chút, đã kiên nhẫn chờ đợi vị huynh đệ này đến đón chúng ta.

Tuy nhiên vẫn chờ tới tối hôm khuya mười một điểm, vẫn không thấy bóng dáng huynh đệ kia, điều này làm cho ta không khỏi có chút lo âu.

Đi tới đi lui trong phòng, nỗi bất an trong lòng càng thêm nồng đậm...

Lúc mười điểm rưỡi, điện thoại của Lý Ma Tử cuối cùng cũng vang lên, hắn mở điện thoại ra xem, lập tức sắc mặt tái nhợt.

Điện thoại di động là đưa một lá thư huynh đệ đưa tới, nội dung lá thư là: "Tình huống có biến, nhanh chóng rời đi."

Ta không nói hai lời, trực tiếp đi thu dọn cái bọc: "Đừng lo lắng nữa, mau đổi chỗ khác đi."

Nếu chúng ta bị thôn dân bắt lấy, hậu quả có thể tưởng tượng

được.

Ta chạy ra khách sạn, đe dọa đã đến một nơi yên tĩnh. Nhìn chung quanh không có ai, lúc này mới để Lý Ma Tử đưa tin cho vị huynh đệ kia, hỏi xem có phải chuyện này đã bại lộ hay không?

Có điều liên tiếp viết vài điện thờ, còn chưa nhận huynh đệ.

Trong lòng ta cảm thấy lo sợ bất an, thầm nghĩ tên nhóc này sẽ không bị thôn dân đánh chết chứ?

Mãi đến sáng sớm ngày thứ hai, vị kia mới đưa huynh đệ về máy móc, lúc này Lý Ma Tử liền hỏi có chuyện gì xảy ra.

Nguyên lai, tối qua trưởng thôn triệu tập toàn thôn họp người trong hội, nói có thôn dân vậy mà cùng ngoại nhân, chuẩn bị trộm đi đồ vật trong Diêm Vương hình trường, thật sự là tội ác tày trời.

Đem huynh đệ nghe xong sợ hãi, còn tưởng là lộ phần, lúc này mới vụng trộm phát thư cho chúng ta, để chúng ta nhanh chóng chuồn đi.

Chẳng qua sau này mới biết được, gian tế mà trưởng thôn nói cũng không phải là hắn, mà là một người khác. Kết quả tên kia bị đánh gần chết, rốt cục đem toàn bộ đồng bọn nói ra rồi...

Lý Ma Tử hỏi huynh đệ, trưởng thôn xử trí bọn họ thế nào? Đem huynh đệ không nói, chắc hẳn kết cục sẽ rất thảm.

Ta đánh trống lui quân lần nữa.

Bất quá Lý mặt rỗ dùng huyết độn của con hắn thành công, lại một lần nữa thuyết phục ta.

Ta cũng rất bất đắc dĩ, âm thầm cảm thấy tâm địa của mình quá mềm yếu.

Lý mặt rỗ hỏi huynh đệ, tiếp theo chuẩn bị như thế nào?

Lá gan của huynh đệ kia thật lớn, nói: "Ta không đợi được, các ngươi chuẩn bị một chút, tối hôm nay tới nhà ta ăn tạm ở nhà ta, yên tâm, sẽ không bị phát hiện đâu."

Vừa nghe xong sắc mặt của hắn ta lập tức đen lại.

Hiện tại gió rít như vậy, còn để cho chúng ta đi trong thôn ở, đây không phải là rõ ràng muốn chết sao?

Ngay cả Lý mặt rỗ cũng có chút lùi bước, nói muốn không chờ tin tức qua đi, chúng ta lại lén lút chuồn vào.

Huynh đệ kia lập tức mất kiên nhẫn: "Các ngươi thì biết cái quái gì! Hiện tại xảy ra chuyện, bọn hắn khẳng định cho rằng sẽ không có người đánh chủ ý vào hình trường Diêm Vương. Các ngươi hiện tại tới, ngược lại thuận tiện hơn nhiều, hơn nữa, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất."

Ta thì đề nghị đợi thêm hai ngày, sau đó quan sát.

Đám huynh đệ kia thiếu chút nữa phát điên: "Các ngươi chờ được, ta không chờ nổi nữa. Đội kiến trúc không tu kho nước nữa, tiền đất của chính phủ cũng không cho ta, hiện tại ta vất vả lắm mới đào được chút đồ cổ trong đất ra, dựa vào cái gì để chi phối đám thôn dân kia? Các ngươi không đến sao? Không đến để ta tìm người khác."

Vừa nghe nói con vịt đến miệng có thể bay lên, Lý mặt rỗ lúc này có chút phát điên, làm cho huynh đệ an tâm một chút, ban đêm cùng nhau bay là được.

Việc đã tới nước này, ta cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể bí quá hóa liều thôi.

Đơn giản thu thập một chút, đến buổi tối, đem huynh đệ quả nhiên đến đón bọn ta.

Nhìn thấy bộ dáng lo sợ bất an của chúng ta, huynh đệ nhất thời cười nói: "Yên tâm đi! Những thôn dân kia tuyệt đối sẽ không phát hiện được."

Ta và Lý Ma Tử bị nhét vào hòm kiệu màu đen của huynh đệ, một đường lảo đảo, rốt cục đến thôn trang. Mà hai ta cũng sớm đã đầu váng mắt hoa, một chút xe liền nôn mửa.

Đưa huynh đệ chúng ta vào biệt thự nhỏ của hắn, để hai người chúng ta tạm thời ở phòng bếp, trừ phi được hắn cho phép, nếu không tuyệt đối không thể đi lại trong thôn.

Được, trong lòng ta cười lạnh, con mẹ nó có khác gì giam lỏng đâu?

Lý Ma Tử an ủi ta, cố gắng nhẫn nhịn, làm đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Thu thập xong hành lý, ta liền hỏi huynh đệ, có thể đi đến Hình Trường Diêm Vương giẫm chăng? Ta phải phán đoán nơi đó hung ác như thế nào mới được.

Nói với huynh đệ phải chờ một chút, lúc này nơi đây có người nhìn, buổi sáng rạng đông sau ba buổi sáng, thôn dân trông coi sẽ về nhà ngủ, đến lúc đó lại đi không muộn.

Ta gật gật đầu, để huynh đệ nghĩ biện pháp bắt một con chuột xám, dùng kim đâm thủng hai mắt, cùng với hai lỗ tai của nó, lát nữa có thể sẽ dùng đến.

Nhìn huynh đệ hồ nghi nhìn ta một cái, cuối cùng vẫn làm theo lời ta.

Ta và Lý Ma Tử thì nằm ở tầng hầm nuôi dưỡng sức mạnh, qua khoảng một giờ, mang huynh đệ tới tìm chúng ta, nói thôn dân trông coi đã rời đi, tranh thủ thời gian qua đi.

"Ngươi hỏi ta bắt được huynh đệ rồi hả?

Ném cho huynh đệ ta một cái túi mật, hắn tò mò hỏi, tại sao lại phải mang theo chuột.

Ta cười nói, đâm rách mắt cùng lỗ tai chuột, chuột sẽ không có thính giác cùng thị giác, chỉ có thể dựa vào năng lực cảm ứng của mình. Chúng năng lực cảm ứng âm khí, so với người thường mạnh hơn mấy chục lần, bằng chút này có thể tìm được vị trí cụ thể của âm vật.

Đưa hai huynh đệ giơ ngón tay cái lên, nói quả nhiên là người tài ba.

Ta ở trên đuôi chuột treo một sợi dây thừng, đặt trên mặt đất, sau đó mang theo Lý Ma Tử theo sát phía sau con chuột.

Con chuột nhỏ vừa chạm đất, chân ngựa lập tức bắt đầu loạn xạ, ý đồ chạy trốn.

Nhưng bởi vì đuôi bị trói, cho nên căn bản không giãy thoát được.

Cuối cùng nó cũng từ bỏ giãy dụa, thành thành thật thật đi về phía trước. Lộ tuyến nó đi quanh co khúc khuỷu, thỉnh thoảng dừng lại ngửi trên mặt đất, sau đó mới tiếp tục đi tới.

Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, giằng co đại khái năm sáu phút, con chuột nhỏ cũng không tiến về hướng hình trường Diêm Vương.

Ta hơi thất vọng, nghĩ thầm chẳng lẽ trong Hình tràng không có âm vật?

Chương thứ mười bốn, thiết câu sát hình.

Bất quá, điều này hiển nhiên là ta suy nghĩ nhiều. Con chuột nhỏ chậm rãi cuối cùng cảm ứng được cái gì, nó vốn khí định thần nhàn, cơ hồ trong nháy mắt, liền trở nên điên cuồng, nhanh chóng chạy về phía trước.

Ta vừa nhìn phương hướng con chuột nhỏ chạy mất, chính là chỗ hình tràng Diêm Vương!

Tốc độ của bọn ta, căn bản không đuổi kịp chuột, con chuột gấp gáp vẫn luôn kéo sợi dây thừng trên đuôi, cuối cùng ta dứt khoát buông lỏng tay.

Chuột yêu lập tức như tên rời cung, bắn nhanh ra ngoài, ba người chúng ta theo sát phía sau nó.

Mà khi chuột chạy tới hố lớn làm việc, cũng chính là cái gọi là hình trường Diêm Vương, lại đột nhiên ngừng lại, sau đó không ngừng nhảy tới nhảy lui.

Phương thức nhảy của nó phi thường đặc biệt, sau khi nhảy lên, thân thể sẽ ở giữa không trung quay tròn một trăm tám mươi độ, sau đó quay đầu đi về phía mặt đất.

Cảnh tượng này khiến ta trợn mắt há hốc mồm, con chuột này bị Âm khí nồng đậm làm cho thần kinh rối loạn...

Không lâu lắm, con chuột này đã đập mình chảy máu thất khiếu, bất quá nó vẫn cố gắng bò đến trước hố to, từ bên trên ngã xuống.

Đem chùy sắt của huynh đệ lập tức chiếu xuống, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu với chúng ta: "Chết rồi."

Ta thấy vô cùng sợ hãi, lập tức để huynh đệ thu dọn đồ đạc, về nhà.

Sau khi trở về, ta vẫn chưa tỉnh hồn, trong tiềm thức cảm thấy thứ này căn bản không phải là thứ ta có thể quản được.

Lý Ma Tử và bao vây huynh đệ bên cạnh ta, hỏi ta có chuyện gì không?

Ta cho một sợi khói nói: "Còn có thể là tình huống gì nữa? Diêm Vương hình tràng âm khí quá nặng, thậm chí có thể trực tiếp ảnh hưởng đến tiểu động vật, để những con vật này tình nguyện đập đầu chết, cũng không muốn tiếp tục bị âm khí tra tấn. Xem ra, vật phía dưới thật quá hung dữ!"

Hít một hơi lạnh vào mặt huynh đệ: "Khó trách nhà máy bánh của ta không giữ lại được người, tất cả đều bị thứ này ép đi hết."

Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ hỏi ta bước tiếp theo có dự định gì? Ta nghĩ, nói tạm thời không có tính toán gì, đợi ngày mai đi Diêm Vương hình trường xem một chút.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ta và Lý Ma Tử lầu gác một mực ngủ trưa, sau khi ăn cơm trưa đã là hai buổi sáng rồi.

Nói cho huynh đệ biết hiện giờ người trong thôn đều đang ngủ trưa, phải xem tranh thủ thời gian.

Ta lập tức gật đầu, đi theo huynh đệ tới Hình Vương tràng.

Cho dù là ban ngày ban mặt, ta vẫn có thể cảm giác được từng trận hàn ý truyền đến từ lối vào Hình Tràng Diêm Vương, có thể tưởng tượng được chỗ này kinh khủng thế nào rồi!

Bởi vì đội thi công chết người, không ai dám tiếp tục động đất ở Diêm Vương Hình Tràng, cho nên tấm đất này coi như hoang phế, khắp nơi chất đầy rác rưởi sinh sống.

Cái hố ở giữa kia càng bắt mắt.

Đem huynh đệ cả gan dẫn chúng ta đi vào hố lớn.

Từ bề ngoài mà nhìn, có thể lờ mờ phân biệt phía dưới hố có một tầng hầm hình vòm như trước kia, tựa như là hai động phòng ngự ở thời kỳ kháng chiến vậy. Hai bên đều bị nước bùn bằng gân cứng bịt kín, vô cùng chắc chắn.

Mà cửa vào ngục tối có khắc một tấm bia đá lớn "Diêm Vương

Hình Tràng" thấy mà giật mình. Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy bốn chữ kia giống như có sinh mệnh vậy, mang đến cho ta sức uy hiếp cường đại, khiến ta không tự chủ được mà sinh ra sợ hãi!

Đây chính là ban ngày ban mặt, có thể mang đến cho ta loại cảm giác này, có thể nghĩ âm vật bên trong lợi hại đến mức nào.

Trong tầng hầm đen ngòm, huynh đệ mở ra ống đồng quan đã chuẩn bị sẵn, chiếu vào bên trong một chút.

Ta phát hiện không gian tầng hầm này thật sự không nhỏ, ít nhất có một bãi bóng lớn như vậy.

Đưa huynh đệ lo lắng hỏi ta có cần vào xem thử không? Ta do dự một chút, cuối cùng vì để cho an toàn, vẫn quyết định ở cửa ra vào quan sát.

Tình cảnh bên trong tầng hầm cơ bản không khác gì Lý mặt rỗ nói cho ta biết. Mặt đất bằng phẳng, phủ kín từng viên gạch xanh. Ta cầm ống lửa chiếu một cái, phát hiện cứ cách một đoạn, đều sẽ xuất hiện hình cụ kỳ quái.

Đến cuối cùng, ta vẫn không đếm được hai cánh tay.

Điều gây chú ý nhất chính là từng cái nồi lớn, cái nồi kia lớn đủ để chứa một người trưởng thành.

Còn có không ít bình thủy tinh đựng khí thể người, cùng khô lâu vứt trên mặt đất.

Mà trên vách tường hai bên thì treo rất nhiều móc sắt, trên móc sắt rỉ sét loang lổ, màu sắc có chút đỏ lên, ta đoán bộ phận tóc đỏ, hẳn là huyết dịch đọng lại.

Tất cả thoạt nhìn đều rất bình thường, nhưng càng bình thường lại càng khiến trong lòng ta cảm thấy không được tự nhiên.

Bởi vì khi đối mặt với hình phạt khủng bố này, ta có chút bó tay bó tay, không biết từ nơi nào xuống tay...

Đúng lúc này, đất thi công truyền đến động tĩnh, tựa như là có thanh âm ho khan, đem huynh đệ biến sắc, nói là thôn dân trông coi đến rồi, bảo chúng ta nhanh chóng ra ngoài.

Vì vậy ta vội vàng dùng điện thoại gõ một cái, liền chạy theo huynh đệ trên một con đường khác.

Sau khi về nhà, ta mượn ghi lại máy tính của huynh đệ ghi lại máy tính, sau đó phóng to lên, chuẩn bị xem xem có thể tìm được manh mối gì không?

Làm cho ta tê cả da đầu chính là, pho tượng thật đúng là không khiến ta thất vọng.

Trong một góc nhỏ của Hình Tràng Diêm Vương, thế mà treo một người lẻ loi trơ trọi!

Thân thể người nọ bị móc sắt trên vách tường treo lên cao, nghiêng đầu hướng chúng ta bên này, giống như đang nhìn chúng ta vậy.

Vừa mới bắt đầu bọn ta còn tưởng là ánh sáng lờ mờ, lại thêm tượng di động không tốt, thị giác trở nên kém đi nhiều. Nhưng sau khi ta phóng đại người kia ra lần nữa, lập tức khiến hắn hồn phi phách tán.

Chính xác là một người! Có mũi, có mắt, tuy rằng quá mơ hồ không rõ nét nét mặt của hắn, nhưng ta có thể cảm giác được, từ đầu đến cuối hắn đều trừng hai mắt nhìn về phía chúng ta.

Ta thậm chí còn có thể tưởng tượng đến, lúc đó thân thể của hắn treo lên thiết câu, lắc lư trái phải theo gió, khóe miệng thậm chí còn lộ ra một tia cười lạnh.

Mà càng khiến người ta khó có thể lý giải chính là, hắn tựa hồ không có chết, bởi vì trong tay còn nắm một thanh đao thật dài.

Vừa đổ nước cho huynh đệ, vừa nhìn thấy màn hình máy tính, lập tức kêu thảm một tiếng ngã lăn ra đất.

Ta vội vàng đỡ hắn ta dậy, hỏi: "Ngươi nhìn kỹ lại, có biết người này không?"

Ông ta gật đầu một cái với sắc mặt tái nhợt của huynh đệ: "Nhận ra... ta biết rồi, gia hỏa này chính là tên đầu thầu bị chảo dầu phỏng chết thời gian trước, nhưng người trong thôn đã chôn hắn rồi."

Lý Ma Tử cũng nuốt nước miếng một cái: "Xong rồi, xem ra lần này chúng ta thật gặp quỷ rồi."

Ta nghe cũng một trận nghi hoặc, đã hạ Táng người chết, làm sao có thể xuất hiện tại Diêm Vương hình trường? Hơn nữa hay là lấy phương thức quỷ dị như vậy?

Lúc này ta liền nói với huynh đệ: "Giao cho ngươi một việc, ngươi bây giờ lập tức thông báo cho trưởng thôn, bảo trưởng thôn mang thi thể người hầu ra khỏi Diêm Vương hình trường. Đúng rồi, đến lúc đó ngươi nhất định phải chú ý cây đao trong tay bao công đầu kia! Nếu như trên lưỡi đao kia dính máu., Đã định dùng mọi biện pháp đem thi thể của mình đến cho ngươi, ta cảm thấy thi thể của kẻ bao công sở dĩ xuất hiện ở nơi đó cũng bởi vì thanh đao kia, thanh đao kia tuyệt đối là âm vật số một số hai."

Đưa huynh đệ sợ hãi nhìn ta: "Nhưng... cái bọc đầu kia không phải quỷ hồn hay sao?"

Ta lập tức nở nụ cười: "Ngươi từng thấy ống quay phim có thể đánh ra quỷ hồn chưa?"

Đưa huynh đệ do dự một chút, cuối cùng vẫn đi ra ngoài.

Lý Ma Tử lập tức ấn xóa ấn ký, xóa bỏ bức thiếp kia, nói ảnh này quá bất lợi, nhìn buổi tối không dám ngủ.

Một giờ sau, quả nhiên mời vị huynh đệ này tới, về sau còn có một đám trẻ tuổi nữa.

Trưởng thôn nửa tin nửa ngờ đối với những lời huynh đệ nói, tuy nhiên cuối cùng vẫn quyết định xuống xem một chút.

Không ngờ mới nhìn qua đã phát hiện ra thi thể bao bọc đầu tiền, vì vậy đem thi thể đầu bao bọc ra.

Giờ phút này, thi thể bao viên thợ đã hoàn toàn thay đổi, toàn thân trên dưới đều bò đầy thi ban, tản mát ra từng đợt tanh hôi.

Tất cả những người trẻ tuổi ở hiện trường đều giống như Tị Ôn Thần, cố ý giữ một khoảng cách với thi thể.

Ta trốn ở trong đám người, liếc mắt liền phát hiện, trong tay thi thể kia vẫn gắt gao nắm chặt một thanh đao!

Trưởng thôn và mọi người lẩm bẩm, thương lượng nên xử lý thi thể như thế nào? Đem huynh đệ nhân cơ hội lẻn lên, ném đao qua một bên.

Cuối cùng trưởng thôn quyết định vẫn là đem thi thể hỏa hóa thành tốt, còn phải mời đại sư tới siêu độ, miễn cho thành ác quỷ tiếp tục hại người. Đám thôn dân lập tức gật đầu, liền khiêng thi thể rời đi, đồng thời dặn dò đem huynh đệ nhất định xem trọng Diêm Vương hình trường này.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, hắn mới đưa đao cho ta.

Ta quan sát cẩn thận một cái, phát hiện phẩm chất thanh đao này rất tốt, hẳn là đao võ sĩ mà ta thường dùng của Trĩ.

Toàn bộ đao ước chừng dài khoảng một mét, thân đao uốn lượn, mang theo một chút độ cong. Lưỡi đao vô cùng sắc bén, hơn nữa hoa văn giống như đá cẩm, vừa nhìn đã biết là dùng loại tuyết cứng hạng nhất để rèn thành.

Thanh đao này chắc là xuất từ hình trường Diêm Vương.

Còn trên mũi đao của võ sĩ kia lại mang theo một vệt máu đỏ tươi.

Lúc này gã hỏi huynh đệ ta: "Sao ngươi biết trên đao có máu? Máu này từ đâu ra thế?"

Chương mười lăm Xà Dục Đao...

Ta cười nhạt một tiếng nói: "Là quỷ huyết."

dọa huynh đệ trắng bệch sắc mặt: "Quỷ huyết? Đây là lần đầu tiên ta nghe nói có quỷ cũng có máu."

"Hôm nay cô sẽ biết..."

Nói xong, ta đưa đao cho huynh đệ: "Hiện tại ngươi cứ dựa theo phân phó của ta, đem thanh đao võ sĩ này ngâm trong nước tiểu một giờ, sau đó lau sạch sẽ rồi thả lại vào trong hình trường Diêm Vương, ta phải tìm hiểu lai lịch thứ này!"

Lý mặt rỗ cười hỏi: "Tiểu ca, ta nhìn thần thái của ngươi thấy thực chất, có phải có phần nắm chắc hay không?"

Ta lắc đầu nói: "Không phải rất chắc chắn, nhưng ta tin cây đao này cũng không phải là vật đại hung gì. Bởi vì đao kiếm hung cực điểm cổ đại, đều sẽ uống máu, giống như bảo đao tổ truyền của thú mặt xanh mặt xanh trong《 Thủy Hử truyện 》, có thể giết người không thấy máu, thật ra không phải bản lĩnh giết người không dính máu, mà là bản thân đao kiếm đã uống máu. Nhưng đao này cũng không dính máu, chắc sẽ không quá phiền phức..."

Đem huynh đệ cùng Lý mặt rỗ đều nhẹ nhàng thở ra.

Ta lại để cho huynh đệ đi chuẩn bị ba bộ cảnh phục, tốt nhất là chính ta xuyên qua, còn có một chút hùng hoàng, liệt tửu.

Bảo huynh đệ hỏi ta mấy thứ này để làm gì? Ta nói ngươi đừng để ý nhiều như vậy, cứ lấy là được.

Vì ngay khoảnh khắc thấy Võ Sĩ Đao, trong lòng ta đã ấp ủ một kế hoạch.

Đem huynh đệ lập tức đi chuẩn bị. Không đến hai giờ đã trở về, mang đến ba bộ cảnh phục, thì ra vừa vặn hắn biết được một vị bằng hữu ở cảnh phủ đi làm nên mời chào hắn.

Đến buổi tối, trong thôn đặc biệt náo nhiệt, bởi vì tất cả mọi người đều biết, trưởng thôn đã mời một vị đại sư, muốn siêu độ cho thi thể Bao Đầu.

Ta đi ra biệt thự quan sát cẩn thận, nhìn xem rốt cuộc người này là thần thánh phương nào?

Nhìn như vậy, lập tức yên lặng, người đến dĩ nhiên là một đạo sĩ mặc đạo bào màu vàng, bất quá đạo sĩ này tựa hồ có chút không quá chính tông, tuy rằng trang bị rất tốt, có kiếm gỗ đào, có kính bát quái.

Nhưng trên mặt rõ ràng là để ria mép dán lên, còn ợ thêm một cái bia, đi mấy bước đã nấc lên.

Bộ dáng này có thể tu ra bản lĩnh, vậy mới là gặp quỷ.

Tuy nhiên, trưởng thôn lại cung kính kính với vị đạo sĩ này, đạo sĩ kia thì phóng cái rắm, trưởng thôn cũng có thể xem là thánh chỉ để nghe.

Lý Ma Tử hỏi ta cái tên này có nên lừa gạt thứ trong Diêm Vương hình tràng không đây? Hắn cảm thấy chỉ cần đạo trưởng ra lệnh một tiếng, trưởng thôn nhất định sẽ chắp tay nhường cho mọi thứ.

Ta cười nói: "Yên tâm đi! Lát nữa có trò hay rồi."

Đạo sĩ rất nhanh đã xếp xong pháp đàn, cầm kiếm gỗ đào nhảy nhót lên, giống như khỉ.

Chỉ là thấy hắn kết thủ ấn Đạo giáo, kết thành hoa lan chỉ, ta có chút buồn cười, gia hỏa này phỏng chừng một chút bản lãnh cũng không có, thuần túy ở chung quanh thôn trấn lừa tiền tiêu.

Nhảy một hồi, đạo sĩ kia bỗng nhiên ngừng lại, nói ra: "Yêu nghiệt lớn mật, dám làm hại bá tánh hương thôn! Xem bần đạo xử lý ngươi như thế nào đây."

Sau đó, hắn nhảy vào hố lớn trong hình trường Diêm Vương, một lúc lâu sau mới bò lên, nhìn qua mệt mỏi không chịu nổi, trong tay còn nâng ta xin huynh đệ tiểu vào đao.

"Đầu sỏ gây tội đã tìm được." Đạo sĩ ném đao võ sĩ xuống đất: "Đều là bám vào âm linh trên lưỡi đao này tác quái! Trước kia âm linh kia là đồ tể, sau đó lúc giết heo, không cẩn thận rơi vào trong nồi lớn bị bỏng chết tươi, lúc này mới tìm kiếm thế thân khắp nơi. Các ngươi yên tâm, bần đạo đã đánh cho hắn hồn phi phách tán rồi."

Các thôn dân lập tức hoan hô một trận, trưởng thôn chạy lên nói tốt, nhét tiền vào tay đạo sĩ.

Nhưng đạo sĩ kia lại xua tay: "Tiền tài đối với bần đạo mà nói, giống như cặn bã. Nếu các vị hương thân phụ lão thật muốn cám ơn ta, có thể đem toàn bộ đồ vật trong Diêm Vương hình trường tặng cho ta, để bần đạo chậm rãi siêu độ bọn vong linh này."

Trưởng thôn lập tức gật đầu, nói không thành vấn đề.

Lý Ma Tử khẩn trương nhéo cánh tay của ta, kêu lên: Nếu đồ vật thực sự rơi vào tay người khác, chẳng phải chuyến này chúng ta tới tay không công sao?

Ta không muốn Lý mặt rỗ nói đừng nóng nảy, vật mà đạo sĩ kia cũng không mang đi được.

Lý Ma Tử hết sức hoài nghi lời nói của ta, bất quá xem ra ta tràn đầy tự tin như thế, ngược lại cũng không nói thêm gì, chỉ là ánh mắt sáng quắc nhìn Diêm Vương hình trường.

Ngay lúc các thôn dân chuẩn bị đi xuống, mang đồ vật bên trong hình trường Diêm Vương đưa cho đạo sĩ, ta rõ ràng nhìn thấy toàn thân đạo sĩ run rẩy một chút, vẻ mặt cũng chầm chậm trở nên thống khổ.

Cuối cùng đau đến mức hàm răng cũng phải nghiến răng kêu ken két.

Trưởng thôn vô cùng tò mò, lúc này hỏi đạo sĩ làm sao vậy?

Nhưng đạo sĩ không nói lời nào, chỉ nghiêng đầu sang một bên, ánh mắt âm u nhìn đao của võ sĩ dưới đất, thần thái không ngờ lại giống hệt cái bọc đang treo trên cái móc sắt.

Cuối cùng, y thậm chí còn cúi người nâng võ sĩ cao bằng đao lên.

Trưởng thôn càng kinh ngạc hơn, vỗ vỗ bả vai đạo sĩ: "Đại sư, người lại đang làm phép sao?"

Đạo sĩ bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng về trưởng thôn lộ ra nụ cười quỷ dị.

Một thanh âm khàn khàn từ trong cổ họng gã vang ra, âm thanh kia hoàn toàn không giống thanh âm của bản thân đạo sĩ: "Bát!"

Sau đó, đạo sĩ liền giơ đao bổ về phía trưởng thôn.

Trưởng thôn giật nảy cả mình, bị dọa tới mức vội vã bò lên, mà đạo sĩ lại không buông tha, vẫn cầm lấy đao võ sĩ, thỉnh thoảng trong miệng còn hét lên những lời mà chúng ta nghe không hiểu. Có điều ta đã đoán được, đó là tiếng trời.

Đám thôn dân cũng đều trợn tròn mắt, không nghĩ tới đại sư cao cao tại thượng vậy mà biến thành bộ dáng này, lúc này có ba bốn người trẻ tuổi đi lên kéo kệ.

Chẳng qua đạo sĩ lại như bị điên, khí lực rất lớn, ba bốn người cũng không áp chế được hắn.

Sau một lát, hắn liền chém bị thương mấy người, hiện trường lập tức tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía, các thôn dân chạy tán loạn.

Lúc này Lý mặt rỗ vui vẻ: "Trương gia tiểu ca, ngươi thật sự là thần rồi sao? Đây là trò hay ngươi xem của ta phải không? Ngươi làm sao đoán được cảnh này."

Ta cười nói: " ngâm ngươi trong nước tiểu một giờ, ngươi có thể không tức giận hay không?"

Ta sợ chuyện này làm lớn chuyện, lỡ như gây ra tai nạn chết người thì không ổn, lúc này liền gửi một tin tức cho huynh đệ: "Để hắn nghĩ cách vẩy bột phấn vàng lên thân đao."

Đưa huynh đệ lập tức dẫn theo vài tên tướng sĩ tạm thời giữ lại, sau đó rải một bao vàng lên đao của võ sĩ.

Đạo sĩ kia dần dần đình chỉ giãy dụa, té trên mặt đất bắt đầu sùi bọt mép.

Trưởng thôn thấy tình thế không ổn, lập tức nâng đạo sĩ lên, mang theo người bụi đất rời đi.

Ta thở phào nhẹ nhõm, có một làn khói bốc lên.

Sau khi đám người đi hết, đem huynh đệ đầu đầy mồ hôi đi tới, hỏi ta kế tiếp nên làm cái gì? Đã trải qua sự kiện vừa rồi, hắn coi như triệt để biết bên ngoài núi có người ngoài núi.

Ta cười vò đầu khói: "Đi thôi, chúng ta lên đường thôi!"

Sau đó, ta nhanh chóng tiến vào phạm vi báo nguy, để cho đổi chỗ cho huynh đệ Lý Ma Tử và Lý Ma Tử.

Mặc dù hai người không rõ ta rốt cuộc muốn làm gì, nhưng vẫn làm theo dị dạng.

Ta sẽ cầm đao lên, lạnh lùng nói: "Đao này là công nghệ Nhật Bản chân thật, chỉ là Tiểu Nhật đã đầu hàng mấy chục năm rồi, đao của bọn họ sao có thể để rơi ở Trung Quốc được?"

Lý mặt rỗ cùng huynh đệ hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết giải thích như thế nào.

Ta thở dài một tiếng: "Thôi bỏ đi, hôm nào cũng đưa thanh đao này về Nhật Bản, để nó trở lại cố hương của mình đi! Mùa này, hoa anh đào trên núi cũng nở rồi."

Nói xong, ta quét sạch hùng hoàng trên thân đao, dùng một khối vải bọc đao lại, mang theo hai người về nhà.

Về đến nhà, Lý mặt rỗ cùng huynh đệ đều ngơ ngác nhìn ta, không nói một lời.

Ta sẽ cẩn thận đặt đao lên bàn trà, lúc này mới nói: "Dọc đường chắc các ngươi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nhỉ?"

Lý Ma Tử gật đầu nói: "Đâu chỉ có nhiều vấn đề, bây giờ đầu óc của ta đã ngắn rồi. Tiểu ca, đừng có thừa nước đục thả câu, mau nói cho chúng ta biết lai lịch của thanh đao này, còn có Tiểu Nhật đầu hàng là sao?"

Ta cười gật gật đầu.

Kỳ thực, thanh đao này cũng không phải là đao của võ sĩ bình thường.

Mà đao mà quân nhân Nhật Bản chuyên dùng để cắt bụng tự sát, người trong nghề gọi là Xà Dục Đao.

Sở dĩ ta phán đoán ra lưỡi đao này là dùng để cắt bụng tự sát, chính là vì tia máu tươi trên mũi đao kia.

Chương 16 Diêm Vương quân

Tinh thần võ sĩ phe phe Ba vô cùng cường đại, bọn họ sau khi chiến bại đã mổ bụng tự sát, chắc chắn trong lòng không cam lòng, tất cả sẽ lưu lại oán khí rất mãnh liệt trên thân đao. Oán khí này nếu là ở nơi trống trải, sẽ từ từ bị tản đi. Nhưng nếu là ngày đêm không thấy ánh mặt trời, hoàn cảnh âm lãnh, tầng hầm âm lãnh, oán khí này chẳng những sẽ không tiêu tán, ngược lại sẽ ngưng tụ một chỗ, hấp thu sự tồn tại "Quỷ huyết" xung quanh để duy trì bản thân.

Cái gọi là "Quỷ huyết", kỳ thật chính là máu của rắn.

Bởi vì trong tất cả các sinh vật dưới mặt đất, huyết dịch của rắn là ôn dưỡng nhất, cho nên Võ Sĩ Đao sẽ "Bức ép" chủ động dâng lên máu tươi của mình, cung cấp oán khí sinh trưởng.

Thời gian lâu dài, oán khí sẽ càng ngày càng mạnh mẽ, một khi khai quật, không gây ra nhân mạng mới lạ! Hơn nữa sẽ ảnh hưởng đến người Trung Quốc, dù sao quân nhật bị mổ bụng tự sát, chủ yếu oán hận đối tượng còn là Trung Quốc.

Lúc trước ta dùng chuột để kiểm tra cũng là để phán đoán xem trong hình trường Diêm Vương có oán khí như rắn cường đại hay không. Bởi vì chuột sợ hãi nhất, ngoài mèo chính là rắn...

Mà vừa rồi ta nói mấy câu trước hố lớn, cũng là cố ý nói cho Võ Sĩ Đao nghe đấy.

Trang phục cảnh sát trên người bọn ta, mang theo hoàng khí mãnh liệt, đủ để chấn nhiếp đao võ sĩ. Ta nói phải trả nó về quê nhà hằng ngày, chính là cho một gậy thưởng thêm một quả mật ngọt, khiến nó biết ta chẳng những biết ta không làm tổn thương nó, mà còn có thể đem nó về quê hương.

Dù sao oán niệm trên đao của võ sĩ lớn như vậy, nguyên nhân chủ yếu nhất là sau khi chết không thể trở lại cố hương.

Tưởng ta giải thích xong hết thảy, Lý mặt rỗi bỗng bội phục huynh đệ, nói rất nhiều lời khen dối. Đương nhiên, bọn họ quanh co lòng vòng chính là muốn hỏi xem đao của võ sĩ này của ta giá trị ra sao?

Ta do dự một chút, điều này thật đúng là khó nói.

Giống như Xà Dục Đao này, ở Nhật Bản vẫn là rất có thị trường. Bởi vì tinh thần võ sĩ mấy ngàn năm, làm cho người dân Nhật Bản đều vô cùng kính trọng quân nhân chia bụng tự sát, đối với bọn họ mà nói, đây chính là truyền thừa của một dân tộc, cho dù bao nhiêu tiền, bọn họ cũng trả nổi!

Tuy nhiên hiện tại ta đau đầu nhất là, hiện tại chúng ta ở Trung Quốc, bản thân mua nhà Nhật Bản cũng không dễ tìm a.

Hai người đều như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu.

Lúc này, lại hỏi huynh đệ một vấn đề, đó là vì sao Xà Dục Đao lại xuất hiện ở hình trường Diêm Vương?

Lúc này ta cười to nói, trên thực tế đó căn bản không phải là hình trường Diêm Vương gì cả, chỉ là một căn cứ ngầm dưới mặt đất của Ta mà thôi.

Sau khi phát động xâm hoa chiến tranh, Nhật quốc thành lập hai nhánh quân đội vi phạm chủ nghĩa nhân đạo, danh tiếng xấu của hai nhánh quân này rất rõ ràng, nổi tiếng cả thế giới.

Trong đó một nhánh chính là quân đội Hắc Thái Dương Mật Lượng, bọn họ chuyên dùng người Trung Quốc tiến hành thí nghiệm lọc, thực nghiệm sống thể, hại vô số Trung Hoa Nhi.

Còn có một đội ngũ, được ngoại giới gọi là: Diêm Vương quân. Nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ, chính là đối thủ sinh ra – đảng nhân tiến hành hình tấn bức cung!

Tám đội quân thiết cốt, đều là người rắn rỏi, quân đội Nhật Bản muốn có được tình báo, cạy miệng bọn họ ra, quả thực còn khó hơn lên trời, dùng hình tượng trong bộ phận bình thường căn bản là bó tay không có cách nào.

Thế là, Nhật Bản liền thành lập chi Diêm Vương quân này, chuyên nghiên cứu cách dùng hình, mới có thể khiến người ta chịu đựng thống khổ lớn nhất? Có lẽ đối với bọn họ, một mặt có thể thu được tình báo, mặt khác, còn có thể thỏa mãn tâm lý biến thái của bọn họ.

Đụng phải hán tử rắn rỏi, bình thường đều sẽ trực tiếp đưa đến Diêm Vương quân. Con Diêm Vương quân này đối với hình phạt năm ngàn năm của Trung Quốc, đều hiểu rõ tính chất xâm nhập, đồng thời chỉnh lý ra một loạt hình cụ tàn khốc.

Thậm chí noi theo thần thoại truyền thuyết, tạo ra một địa ngục mười tám tầng, sáng lập đao núi, xuống biển lửa, nổ chảo dầu vân vân, chính là để phòng tuyến tâm lý phạm nhân hoàn toàn sụp đổ.

Ta suy đoán hình trường Diêm Vương này chính là một phân bộ của Diêm Vương quân.

Nhật Bản thua đầu hàng, người của Diêm Vương quân biết mình không có kết cục tốt, liền tự sát toàn thể trong bụng rồi...

Sau khi ta nói xong, Lý măm Tử và huynh đệ đều ngây ngẩn cả người, cuối cùng Lý mặt rỗ nổi giận đứng lên nói muốn phá hủy hình phạt Diêm Vương, thật sự là quá biến thái.

Ta nói này tầng hầm kia không thể nổ, tốt nhất phải báo cáo cho chính phủ, để chính phủ phủ xử lý. Hiện tại ta tự kiêu kiêu ngạo, chưa bao giờ hối hận lỗi bản thân phạm phải, thậm chí xuyên tạc sai lầm của sách giáo khoa nói không có cách nào ảnh hưởng tới chiến tranh xâm hại hoa, tin rằng xuất hiện ở hình trường Diêm Vương sẽ hung hăng quét sạch mặt mũi của bọn họ.

Đem huynh đệ nói hắn nguyện ý quyên khối đất này cho quốc gia, dùng để thành lập kỷ niệm quán kháng nhật.

Ta vui mừng nhẹ gật đầu.

Nhưng bây giờ huynh đệ còn lo lắng, những hình cụ còn lại có thể giở trò quỷ không? Ta nói cho hắn cứ an tâm, những hình cụ kia sở dĩ xuất hiện cổ quái, hoàn toàn là do oán khí bám vào đao của võ sĩ sử dụng. Hiện tại võ sĩ đao đã bị ta mang đi, không còn oán khí, chúng nó chỉ là một đống sắt vụn mà thôi.

Đây cũng là lý do vì sao lúc đầu ta để trọng tâm ở trong võ sĩ đao chứ không phải vì những hình cụ khác.

Sau khi nói xong với anh em này, ta lập tức chuẩn bị rời đi. Nhưng thật sự huynh đệ không yên lòng, nói vạn nhất hình trường Diêm Vương kia lại náo loạn, chẳng phải hắn sẽ gặp tai ương sao? Dù thế nào ta cũng phải ở lại vài ngày.

Ta không còn cách nào khác đành phải đồng ý cho hắn ở lại một ngày, tối mai thì rời khỏi thôn. Dù sao ban ngày chúng ta cũng không dám nghênh ngang rời đi, thôn này đối với người sống rất không hữu hảo.

Chờ cả buổi tối, Diêm Vương Hình Tràng lại không có bất cứ động tĩnh gì, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Sáng sớm ngày thứ hai, đưa huynh đệ ra ngoài, hắn phải đi xem một chút xem trưởng thôn sẽ xử trí tên đạo sĩ lừa đảo kia như thế nào?

Bất quá nhìn thấy huynh đệ cúi đầu ủ rũ trở về, ta biết kết quả khẳng định không được tận hưởng.

Quả nhiên, hắn nói huynh đệ chúng ta biết đêm qua Diêm Vương hình trường không có nửa điểm động tĩnh. Chuyện này trước kia chưa từng xảy ra, người trong thôn đều cho là công lao của đạo sĩ.

Ta nghe cười khanh khách, xã hội này cũng không phải chính là như thế? Có tài năng người thường bị xem thường, mà người láu cá chơi xấu, lại được tâng bốc cao cao.

Ta cũng lười kiến thức với đạo sĩ kia, chủ yếu nhất là ông ta đã nhận được sự tín nhiệm của trưởng thôn, nếu chúng ta lại nhảy ra ngoài, ngược lại sẽ hại chính mình.

Cả một buổi này, ta vẫn luôn nghiên cứu làm thế nào để có thể đem Xà Dục Đao ra tay.

Tuy nói Hùng Hoàng có thể tạm thời ngăn chặn Xà Dục Đao, nhưng thời gian dài, uy lực của hùng hoàng giảm đi rất nhiều. Chỉ cần một ngày không trở về, oán khí trên đao cũng sẽ không tiêu tán.

Cũng không biết người trong vòng tròn có giúp được gì không?

Lúc này ta lập tức tung tin tức về vòng xoáy cổ xưa, hy vọng có thể mau chóng tìm được người mua, hơn nữa nhất định phải là người của ta, tốt nhất là trong thời gian ngắn nhất có thể mang về Nhật Bản.

Chỉ có trở lại Nhật Bản, oán khí của Xà Dục Đao mới có thể dần dần bị mài giũa.

Đợi tới khi trời tối, huynh đệ đã lên xe mang bọn ta đi.

Hắn vừa đi xe vừa nói với chúng ta, đã liên hệ được với chứng cứ tham gia chiến tranh liên hợp với nhau, chuyên gia sẽ mau chóng chạy đến, mang đi hình cụ trong Diêm Vương Hình Tràng.

Ta gật đầu, cũng hy vọng người liên hợp có thể nhận được chứng cứ phạm tội này.

Làm sai không đáng sợ, đáng sợ là làm sai chuyện gì không thừa nhận, còn mặt dày để cho người khác tìm chứng cứ.

Ta tôn trọng tinh thần võ sĩ đạo hạnh của Nhật Bản, nhưng ta tuyệt đối không tôn trọng tố chất của quốc gia Nhật Bản.

Ngay lúc ta đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy hắn gọi huynh đệ một tiếng thét lên.

Bất thình lình tiếng thét chói tai này làm ta giật nảy mình, ta lập tức hỏi: Đã xảy ra chuyện gì?

Đem huynh đệ lắc đầu nói không có gì, nhưng vừa rồi cảm giác như bị thứ gì đó che đậy một chút, có lẽ là côn trùng.

Thấy hắn không sao, ta cũng yên lòng, đi theo Lý mặt rồi ngủ với hắn một giấc ngắn. Dù sao mấy ngày này đều phải quan tâm đến chuyện Diêm Vương hình tràng, nên ta cảm thấy mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

Cũng không biết có phải nằm mơ hay không, trong mơ mơ màng màng, ta tựa hồ nghe thấy nói huynh đệ một tiếng: "Ai cũng không đi được..."

Chờ ta mở mắt lần nữa, đã bị tình cảnh trước mắt dọa sợ rồi.

Bởi vì ta phát hiện, chính mình lại ngủ trong nhà của vị huynh đệ này lần nữa, căn bản là không hề rời khỏi thôn!

Ta tuy rằng đầu cũng mơ hồ, giống như bị người ta hạ thuốc, ta có điểm không rõ tại sao mang huynh đệ về, dứt khoát rửa mặt trước.

Rửa mặt xong, ta đem Lý Ma Tử cùng với huynh đệ lần lượt đánh thức.

Kết quả hai người cũng không biết hôm qua xảy ra chuyện gì, trong lòng ta nhất thời trở nên bất an, xem ra sự tình không đơn giản như vậy.

Lúc này lại đột nhiên nghĩ tới, kể lại câu của huynh đệ vào lúc xe ngựa: Không ai đi được.

Lập tức hỏi y còn không nhớ mình đã nói câu này rồi sao?

Đem người huynh đệ lắc đầu lia lịa, nói mình một chút ấn tượng cũng không có, chỉ nhớ là vẫn đang đi xe mở ra, liền mơ mơ màng màng ngủ mất rồi...

Mặt của ta lập tức trầm xuống, phản ứng đầu tiên của ta chính là chuyện ở hình trường Diêm Vương vẫn còn, có khi nào là Xà Dục Đao ảnh hưởng đến chúng ta không?

Nhớ tới Xà Dục Đao, ta càng căng thẳng hơn, vội vàng hỏi Xà Dục Đao đang ở đâu?

Chương mười bảy, Đao Linh thứ mười bảy.

Lý Ma Tử nói không phải hắn vẫn để trên xe sao?

Ta không chút do dự chạy ra khỏi phòng, từ xa đã thấy một cỗ kiệu xa giá màu đen mở rộng, trái tim ta đập nhanh hơn một chút, cảm giác thứ sáu nói cho ta biết, Xà Dục Đao không còn nữa.

Quả nhiên, ta vừa ở trên xe vừa lật tìm, cũng không phát hiện ra Xà Dục Đao. Mà ngay vị trí Dục Đao này, vậy mà lại để lại một vũng máu.

Quầyy này nhìn thấy máu giật mình, lần nữa nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm.

Sau khi kiểm tra xe ngựa một hồi, ta phát hiện cửa xe dĩ nhiên đã vặn vẹo, hình như là bị một luồng sức mạnh cường đại va chạm vào. Ngoài ra, không còn tiến triển nào khác.

Lý Ma Tử và huynh đệ cũng vội vàng chạy tới, hỏi ta tìm được Xà Dục Đao chưa?

Ta thở dài, nói Xà Dục Đao không tìm được, ngược lại đã tìm được một vũng máu.

Lý Ma Tử kinh hãi: "Xà Dục Đao đến dì của ta rồi? Còn có thể chảy máu."

Hắn nhìn như nói giỡn một câu, nhưng trong lòng ta lại nhấc lên sóng to gió lớn.

Máu này thật sự là từ Xà Dục Đao chảy ra sao? Nếu thật là vậy, vậy thì thứ này ta đâu thể thu thập được.

Bởi vì phàm là âm vật chảy máu, tức là thứ này sinh ra linh, binh khí giống như võ sĩ đao này, được sản sinh chính là đao linh.

Ở bộ dáng này của ta, âm vật bình thường cùng âm vật sản sinh linh, đó hoàn toàn là hai khái niệm. Âm vật dù quấy phá thế nào, cũng chỉ có thể dọa người, phá hư một chút mà thôi. Nhưng âm vật sinh ra, là có thể trực tiếp giết người!

Khó có thể tưởng tượng, một thanh xà dục đao nhìn qua rất bình thường, lại nảy sinh linh tính.

Nhìn sắc mặt huynh đệ ta không tốt, vội vàng hỏi ta chuyện sao?

Ta ngay cả hít ba sợi khói mới đem huynh đệ nói: "Mau trở về, đóng cả đại môn lẫn cửa sổ lại. Nếu như ta đoán không sai, buổi tối này sẽ phát sinh đại sự..."

Đem huynh đệ cùng Lý mặt rỗ đều hoảng sợ, ta bất chấp hai người, chạy về phòng trước, khóa hết cửa sổ. Sau đó ở trong một gian phòng tìm kiếm chung quanh một hồi, bảo đảm rằng Xà Thuật đao không có "Lén vào" vào, lúc này mới an tâm.

Nhìn huynh đệ ta bận rộn như vậy, toàn thân đã sớm run rẩy. Cho nên ta vừa an tĩnh xuống, hắn liền vội vàng hỏi: "Tiểu ca, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, Xà Dục Đao không phải đã bị chúng ta chế ngự sao?"

Vì vậy ta liền giải thích đơn giản chuyện Xà Dục Đao có thể đã nảy sinh đao linh cho hắn. Đồng thời nói cho huynh đệ biết, sở dĩ chúng ta sẽ trở về, rất có thể chính là do đao linh quấy phá...

Sắc mặt mắng huynh đệ càng kém, một lúc lâu không lên tiếng.

Lý Ma Tử cũng nắm tóc, hỏi ta phải làm sao bây giờ? Lý Ma Tử dù sao cũng là một thương nhân cổ lỗ, biết linh hoạt lợi hại cỡ nào.

Ta cười khổ nói: Xem ra chúng ta lại phải ở thôn này ăn chùa mấy ngày rồi.

Không ngờ cả một buổi tối, biệt thự lại chẳng có chút động tĩnh nào.

Ta thở phào nhẹ nhõm, lúc này liền bảo huynh đệ nhanh chóng đi dạo trong thôn, xem có phát sinh chuyện gì quái lạ hay không? Nhất là chuyện người chết, nhất định phải kịp thời báo cáo với ta.

Chờ sau khi huynh đệ rời đi, ta mới đun mấy quả trứng Hà Bao, chuẩn bị đỡ đói.

Nhưng vừa mới ăn được một nửa, liền phát hiện trên mắt mèo của đại môn lại dính đầy vết máu. Toàn thân ta giật mình một cái, thiếu chút nữa đã mất cái đĩa.

Nhưng ta không muốn khiến Lý mặt rỗ quá khủng hoảng nên không dám đem chuyện này nói cho Lý mặt rỗ, thừa dịp Lý rỗ đi nhà xí, ta cẩn thận quan sát máu trên mặt mèo.

Máu kia rất sền sệt, mới mẻ, nhìn qua hẳn là do hôm qua lưu lại!

Nhìn từ mắt mèo ra ngoài, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh đỏ bừng. Ta tay run rẩy, dùng khăn này lau sạch máu trên mắt mèo, bảo đảm không nhìn ra, lúc này mới đi trở về phòng khách.

Giờ phút này đầu óc của ta rối loạn cực kỳ, bởi vì ta biết đây khẳng định là máu đao linh lưu lại, nó đang thị uy với chúng ta.

Ta thậm chí có thể tưởng tượng, trong đêm đưa tay không thấy năm ngón, một đao linh toàn thân là máu, dán mặt vào mắt mèo. Khóe miệng hắn tràn ngập trào phúng, phát ra nụ cười tham lam, có lẽ trong mắt hắn, chúng ta chẳng qua là đồ ăn của nó mà thôi.

Ta không biết đao linh cụ thể là hình thái gì, có thể là một người, cũng có thể là một con động vật, trầm hoặc là một loại quái vật. Dù sao bất kể là loại nào, đều có thể dễ dàng giết chết chúng ta!

Gia gia từng dạy ta cách đối xử linh hoạt, ông nói xem thử một mình hắn hung hăng thế nào, chỉ cần dựa vào mũi là được. Mùi tanh hôi càng thối, thì thứ linh hồn này càng lợi hại.

Mùi máu tươi này còn tanh hơn cả mùi cá mang về nhà vừa mua, xem ra oán khí đã ngập trời!

Lý Ma Tử nhổ nước tiểu xong, thấy sắc mặt ta âm tình bất định bèn hỏi ta có phải là chuyện gì không tốt hay không. Ta nhịn không nói, tránh cho thần kinh Lý Ma Tử tan vỡ.

Hai người bọn ta vẫn luôn ngồi ở phòng khách chờ huynh đệ, đến giữa trưa mười hai điểm, mang huynh đệ thở hồng hộc trở về.

Vừa thấy thần sắc hắn bối rối, liền biết trong thôn khẳng định đã xảy ra chuyện.

Quả nhiên, đem huynh đệ nói cho ta biết, trong thôn xảy ra một chuyện không thể tưởng tượng nổi. Sáng sớm hôm nay, thôn dân liền phát hiện gia súc nhà lão Vương đều đã chết, gà mái vịt – con, thậm chí một con heo mẹ cũng không thể may mắn thoát khỏi, hơn nữa trạng thái chết rất thảm, chảy rất nhiều máu, khiến lông tóc đều nhuộm đỏ.

Vợ chồng lão Vương cũng không thấy bóng dáng đâu cả, căn bản máy truyền tin không cách nào đánh xuyên được, nhóm trưởng thôn đã tìm tới cả buổi sáng, đều không thu hoạch được gì.

Xà Dục Đao quả thật đã thành linh!

Đưa huynh đệ thất kinh hỏi tiếp ta nên làm gì bây giờ? Nếu như còn không giải quyết được chuyện này, e rằng mọi người đều phải chết ở trong thôn.

Hôm qua Đao Linh kia đưa bọn ta trở về, ý tứ rất rõ ràng, chính là muốn một lưới bắt hết cả thôn.

Ta cũng có hít một hơi lạnh, đột nhiên nhớ tới đạo sĩ kia. Chỉ hỏi huynh đệ, bằng tác phong nhất quán của trưởng thôn, chắc chắn sẽ lại đi mời vị đại sư kia?

Đưa huynh đệ thở dài một tiếng rồi nói: Đại sư đã không thể liên lạc được nữa, cũng không biết là ra ngoài đi xa hay là lặng lẽ chạy trốn nữa.

Ta cảm giác khả năng Hậu Thiên khả năng khá lớn.

Ta nghiêm túc nói với huynh đệ: "Chuyện này quan hệ trọng đại, ta cần được người cả thôn hỗ trợ, cho nên, thân phận của ta phải công khai..."

Nhìn huynh đệ mình có phần do dự: "Tiểu ca, không phải ta không tin ngươi, thật sự là ngươi quá trẻ, dựa theo cách nói của phim truyền hình thì chính là một chút thịt tươi. Trưởng thôn chỉ tin tưởng một đại sư mới tuổi, ta sợ thân phận của ngươi công khai, ngược lại sẽ bị đuổi ra khỏi thôn."

Ta nói: "Cái này dễ thôi, đợi lát nữa ta và Lý Ma Tử giả bộ đi ngang qua thôn, thuận tiện thể hiện một số thủ đoạn nhỏ, người trong thôn đương nhiên sẽ tin."

Vì vậy ta kể lại kế hoạch của mình cho hai người bọn họ nghe, hai người đều đồng ý gật đầu.

Nói đến đây, ta lập tức mang theo Lý Ma Tử nghênh ngang đi về phía cổng thôn.

Bọn họ mới xuất hiện trong thôn đã bị thôn dân cản lại. Thôn dân cảnh giác hỏi bọn ta ai? Tại sao lại đến đây.

Ta ra vẻ cao nhân thở dài: "Tối hôm qua xem thiên tượng, phát hiện thôn các ngươi xuất hiện huyết quang tai ương, cho nên đến xem thử, rốt cuộc là thứ gì đang tác quái."

Ta nói như vậy, thôn dân kia lập tức cung kính rất nhiều, để cho chúng ta chờ chốc lát, hắn đi gọi trưởng thôn.

Trưởng thôn nhanh chóng tới đây. Một ông lão gầy còm, trên đầu quấn một chiếc khăn tay màu trắng, sau khi nhìn thấy chúng ta thì giọng điệu rất bất thiện.

Ta chỉ khẽ mỉm cười, sau đó bóp tay nói: "Người trong thôn các ngươi lá gan thật lớn! Ngay cả hình tràng của Diêm Vương cũng dám móc ra, còn thả đại yêu ngàn năm đang bị nhốt trong đó, lần này gặp báo ứng rồi chứ? Nếu ta không ra tay, thôn các ngươi còn có thể tiếp tục người chết."

Ta vừa nói như vậy, thôn dân cùng với trưởng thôn, từng người đều trợn mắt há hốc mồm.

Ta vậy mà biết chuyện hình trường Diêm Vương, hơn nữa còn biết người chết trong thôn, bọn họ vô hình trung coi ta là thần tiên đến xem.

Thái độ của trưởng thôn đối với ta cũng là chuyển biến lớn, mở miệng một tiếng tiểu thần tiên, để ta nói cho mọi người nghe một chút, Diêm Vương hình trường rốt cuộc là chuyện thế nào?

Vì vậy ta dựa vào kiến thức của mình, biên soạn lung tung một câu chuyện.

"Trong truyền thuyết dân gian, Diêm Vương gia trong địa ngục có tổng cộng bốn người, theo thứ tự là Tùy triều danh tướng Hàn Cầm Hổ, Đại Tống Tương Phó giặc cướp chuẩn, thi nhân trọng điểm ngập trời, bao gồm cả bao bọc Thanh Thiên., Bọn họ lấy mười năm làm kỳ hạn, thay phiên thành Diêm Vương. Hình tràng Diêm Vương nơi này, chính là do năm đó Bao Thanh Thiên chế tạo để giam giữ ngàn năm đại yêu! Hiện tại hình trường Diêm Vương bị các ngươi đào ra, đại yêu ngàn năm bị giam trong đó tự nhiên đào tẩu, cho nên người và súc sinh trong thôn các ngươi sẽ gặp xui xẻo..."

Nghe ta nói vậy, trưởng thôn lập tức giật nảy mình, vội vàng mời ta vào trong thôn, cung phụng đồ ăn ngon.

Đợi sau khi ăn uống no đủ, thôn trưởng mới kể lại chuyện xảy ra trong thôn cho ta nghe.

Nghe trưởng thôn nói xong, ta giả bộ sầu lo, nói Đại yêu ngàn năm này cũng không nên đối phó.

Trưởng thôn lại ba lần cầu khẩn, nói cái gì thì ông ấy cũng nguyện ý trả giá.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Muốn đối phó với ngàn năm Đại yêu, nhất định phải phối hợp cả già lẫn gái cả thôn mới được."

Trưởng thôn lập tức gật đầu cam đoan.

Vì thế ta mới bảo trưởng thôn dẫn ta đến nhà lão Vương. Ta phải phán đoán trước, rốt cuộc là thứ gì hại chết người và súc sinh.

Chương thứ mười tám, cự mãng nuốt người.

Bởi vì lão Vương gia xảy ra chuyện cho nên cửa ra vào tạm thời do hai thôn dân trẻ tuổi canh gác.

Ta đi vào xem xét, phát hiện khắp nơi đều là gà chết gà chết vịt, những gà vịt này xu thế suy sụp nằm trên mặt đất, móng vuốt cũng đã cứng ngắc.

Ta tiện tay cầm lấy một con gà, kiểm tra từ đầu đến chân một lần.

Ngoại trừ trên thân gà có hai lỗ thủng nhỏ, ngược lại cũng không có vết thương nào khác.

Hai cái lỗ nhỏ này, chẳng lẽ là cái gì cắn ra? Ta do dự một chút, liền bảo trưởng thôn tìm một ít sữa, tốt nhất là mẫu nhũ.

Trưởng thôn sửng sốt, hỏi ta xin vật đó làm gì?

Ta nói chỉ cần có mẫu nhũ, ta liền biết là biết là ai ra tay.

Trưởng thôn lập tức bảo người đi tìm, không bao lâu liền cầm tới một bình sữa mẹ. Con lập tức mở nắp ra, đổ sữa mẹ lên vết thương của con gà chết.

Lập tức, hai lỗ thủng nhỏ kia bắt đầu tưới khói, gà mái vốn đã chết cũng khanh khách giãy giụa.

Cảnh tượng này làm cho đám người trưởng thôn sợ hãi, liên tục rút lui, sắc mặt tái nhợt nhìn ta.

Tuy nhiên con gà kia cũng chỉ kêu hai tiếng, đã không còn bất động nữa.

Trong lòng ta càng thêm sợ hãi, những con gia cầm này rõ ràng đã lây nhiễm thi độc, nếu như xử lý không tốt, trong thôn có thể sẽ gây ôn dịch.

Lập tức, ta liền bảo trưởng thôn tranh thủ thời gian chuẩn bị

Thuẫn, thiêu hủy toàn bộ gia cầm đã chết trong phòng, hơn nữa nhất định phải đốt sạch sẽ, chỉ còn lại xương là tốt nhất. Đồng thời xương cũng phải dùng dấm chua, bỏ vào trong hũ, chôn dưới mặt đất, trong vòng một năm cũng không thể để cho người ta đụng vào súc sinh, nếu không thôn chắc chắn sẽ gặp đại họa.

Trưởng thôn đã sợ đến choáng váng, mỗi một câu ta nói với hắn mà nói, đều là sấm sét giữa trời quang.

Sau đó ta lại tới phòng ngủ của vợ chồng lão Vương nhìn một chút, phát hiện bên trong lộn xộn, dấu vết đánh nhau rất rõ ràng.

Vì thế ta mới tìm hàng xóm xung quanh, hỏi: Tối qua ta không nghe thấy động tĩnh gì cả?

Hàng xóm kia nói nghe thấy động tĩnh, ban đầu là tiếng gà gáy chó sủa, sau đó lão Vương còn gọi một tiếng gì đó, sau đó không có vấn đề gì nữa.

Bởi vì hắn quá sợ hãi cho nên không nhìn ra.

Ta gật gật đầu, hỏi trưởng thôn chung quanh đều tìm sao? Chẳng lẽ không phát hiện được vợ chồng lão Vương.

Trưởng thôn nói những nơi có thể tìm được đều đã tìm.

Ta lắc đầu, hai vợ chồng này chỉ sợ là dữ nhiều lành ít...

Kế tiếp chúng ta lại đi vào hình trường Diêm Vương một chuyến, ta cảm giác nếu đầu nguồn của cả sự kiện đều xuất hiện ở hình trường Diêm Vương, nói không chừng có thể tìm được đầu mối gì ở bên trong.

Không nghĩ tới vừa tới Hình Tràng Diêm Vương, tất cả thôn dân đều sợ hãi, không dám cùng ta xuống dưới.

Rơi vào đường cùng, ta đành phải buộc một sợi dây thừng ở trên thắt lưng, kéo Lý Ma Tử cùng đi vào. Hơn nữa trước tiên phải dặn dò trưởng thôn, vạn nhất gặp nguy hiểm, liền liều mạng kéo ta ra ngoài, không lôi chúng ta ra ngoài thì tuyệt đối không được dừng tay.

Trưởng thôn liên tục gật đầu.

Nói thật, tiến loại địa phương này, ta cũng thấy sợ. Lý Ma Tử so với ta chỉ có hơn chứ không có kém, vẫn luôn kề sát ta, thậm chí ta có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập của hắn.

Hình trường Diêm Vương vẫn âm trầm khủng bố như vậy, móc sắt, chảo dầu, đại cương đao, mỗi một thứ ở dưới bầu không khí như vậy, mức độ khủng bố đều tăng lên hơn mười lần, thấy mà giật mình.

Ngẫm lại hai ngày trước thi thể bọc đầu còn treo trên móc sắt, ta không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Hơn nữa từ khi vào đây, ta đã có một loại cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm vào, loại cảm giác này rất giống như hình với bóng, một khắc cũng không có tiêu tán. Dường như đao linh kia chính là giấu ở trong tầng hầm này, dùng ánh mắt hí hước nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của ta...

Chúng ta đi một vòng quanh thi trường Diêm Vương, cũng không tìm được manh mối gì. Điều này khiến ta có chút thất vọng, đang chuẩn bị mang Lý Ma Tử ra ngoài, ánh mắt lại vô tình rơi vào lối vào.

Ở lối vào, dường như có vật gì đó phản xạ ra một tia sáng.

Ta vội vàng chạy tới, không nghĩ tới kia lại là một bãi nước, tia sáng kia, liền từ trong nước bùn này chiết xạ ra.

Lúc này ta liền nhận định vũng nước này không bình thường, mở ô đồng quan sát tỉ mỉ.

Mà khiến ta không nghĩ tới chính là ở trong vũng nước này, ta tìm được hai khối lân phiến. Hai khối lân phiến kia đã bị tổn hại, nhưng lờ mờ vẫn có thể nhận ra được từ trên thân rắn.

Chẳng lẽ đao linh kia là một con rắn?

Nhưng nước này, là từ đâu ra?

Nghĩ đến đây ta lập tức đứng lên, nói với Lý Ma Tử rằng ta biết vợ chồng lão Vương ở đâu.

Nói xong, ta liền vội vã leo ra khỏi hố to, hỏi trưởng thôn phụ cận có sông hay không.

Trưởng thôn lập tức gật đầu, nói một dòng sông nhỏ, thời gian khẩn cấp, lúc này ta để trưởng thôn đi trước dẫn đường, thẳng đến con sông nhỏ.

Đem gã anh em xung phong nhận việc nói: "Con sông kia khá xa, hay là ngồi trên xe của ta đi?"

Ta gật đầu, đi cùng trưởng thôn và Lý Ma Tử ngồi xe trước tiên, đồng thời ra lệnh cho những thôn dân còn lại tìm kiếm phương tiện giao thông, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới sông nhỏ.

Con sông này cũng không tính là lớn, bất quá rất sâu, xem quyển Chiết cao hai bên xây cao, hẳn là một con sông nhân tạo. Trưởng thôn giải thích cho chúng ta: Vì giải quyết vấn đề thiếu nước trong thôn, con sông này là chuyên dùng để dẫn dòng chảy từ Trường Giang tới.

"Ta nói: "Nếu là một con sông nhân tạo, vậy nhất định sẽ có đập lớn à? Nếu có đồ vật rơi xuống sông, hẳn sẽ bị đập lớn ngăn lại."

Trưởng thôn còn đang suy tư, bỗng nhiên mở miệng nói huynh đệ của mình: "Đúng, hạ lưu thật đúng là có một con đập lớn, ý của con là, thi thể của vợ chồng lão Vương bị vọt tới chỗ đó rồi?"

Ta lập tức để cho huynh đệ dẫn chúng ta đi xem cái đập lớn kia.

Khi ta đến đập lớn, phát hiện đập lớn đang ở trạng thái khép lại, lòng sông rất rộng, nhưng trên mặt sông phiêu phiêu đầy rác rưởi, còn có đủ loại cỏ nước. Cho dù có thi thể, chỉ sợ trong thời gian ngắn cũng không tìm được.

Ta không nghe trưởng thôn nói: Thi thể của vợ chồng lão Vương, đoán chừng là ở dưới cỏ dại.

Trưởng thôn đau đầu một hồi, nói hiện tại tìm chuyên gia đến đây vớt, tuy nhiên bị ta ngăn cản. Nếu thi thể ở đây, chắc hẳn đao linh cũng ở chỗ này, lỡ như thứ này ở trong nước gây tổn thương người, thì lại phiền toái.

Vì vậy ta nghĩ một biện pháp, hỏi trưởng thôn có thể mở ra đập lớn hay không? Không cần mở toàn bộ, chỉ cần thả ra một chút nước là được. Thi thể đã giấu ở dưới cỏ nước, nhất định sẽ bị dòng nước mang đi.

Trưởng thôn lập tức gọi người đến tìm người.

Không bao lâu sau, đập lớn liền mở ra, nhất thời nước sông giống như rít gào xông ra ngoài.

Ánh mắt ta không hề chớp, nhìn chằm chằm vào mặt nước, chờ đợi thi thể xuất hiện.

Quả nhiên, năm phút sau, ta liền nghe thấy Lý Ma Tử hô to một tiếng "Đi ra."

Ta lập tức phóng mắt nhìn lại, phát hiện hai cỗ thi thể trắng bóng quay cuồng trên mặt nước, giống như quả bóng da.

Thế nhưng sau khi thi thể bị bắt được, lại không có biện pháp nào phán đoán hai người này rốt cuộc có phải là vợ chồng lão Vương hay không.

Bởi vì mặt mũi hai cỗ thi thể đã mục nát không chịu nổi, tay chân càng như quả bí đao mùa đông lớn, toàn thân đều bị dịch nhờn bọc lấy, nhìn qua thập phần buồn nôn, không ít thôn dân đều nôn mửa.

Trưởng thôn buồn bực nói: Sao vợ chồng lão Vương trong một đêm có thể nát như vậy? Điều này không hợp lẽ thường.

Ta cũng không hiểu chút nào, mang găng tay lên, đi qua sờ sờ dịch ngoài mặt thi thể.

Một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Là dịch dạ dày..."

Trưởng thôn kỳ quái nhìn ta, không biết câu nói này của ta có ý gì.

Ta nói: "Có đồ ăn nguyên vẹn của vợ chồng lão Vương rồi nuốt xuống, tiêu hóa một nửa số dạ dày của bọn họ, sau đó lại nhả ra, cho nên hai thi thể mới biến thành như bây giờ."

Hiện trường vang lên một hồi tiếng thổn thức.

Lý Ma Tử vội vàng hỏi đến cùng là thứ gì có thể đem bọn họ hoàn chỉnh nuốt vào? Thậm chí còn có thể nhổ ra.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Còn nhớ tại lối vào Diêm Vương Hình Tràng nhặt được lân phiến không? Nếu như ta đoán không sai thì nó hẳn là một con mãng xà khổng lồ."

"Mãng xà?" Lý mặt rỗ có điều không hiểu ra điều gì: "Chúng ta lại bị một con mãng xà tính toán?"

Ta cười khổ nói: "Tóm lại là một con mãng xà không đơn giản."

Ta xoay người nhìn trưởng thôn: "Trưởng thôn, thôn này trước kia từng xuất hiện mãng xà lớn sao?"

Trưởng thôn lập tức lắc đầu: "Chưa từng xuất hiện."

Ta nói: "Xem ra tối hôm nay chúng ta có việc làm rồi! Trưởng thôn, ngươi lập tức tìm một số thôn dân trẻ tuổi đi bắt rắn, càng nhiều càng tốt, tốt nhất là chuẩn bị thêm một nhóm chuột nữa."

Trưởng thôn hỏi rắn và chuột làm cái gì? Ta nói vài ba câu cũng nói với ngươi không rõ, đến tối ngươi sẽ biết.

Trưởng thôn lập tức dẫn theo một đám người trẻ tuổi đi bắt rắn khắp nơi.

Ta cùng huynh đệ về nhà trước, sau khi về đến nhà ta tranh thủ nghỉ ngơi, sau đó để huynh đệ đi mua một ít hùng hoàng, càng nhiều càng tốt.

Lý mặt rỗ đứng ngồi bất an bên cạnh ta, khiến ta cũng không còn tâm trí để ngủ nữa, nhưng vì để bảo tồn thể lực, ta vẫn phải nhắm mắt lại.

Không biết bao lâu sau, ta bị Lý Ma Tử đánh thức, nói với ta trời tối, trưởng thôn đang mang theo thôn dân chờ bên ngoài biệt thự.

Ta nói nói tốt, chúng ta ngay bây giờ đi bờ sông bắt yêu!

Chương thứ mười chín: điệu hổ ly sơn

Bên ngoài biệt thự, thanh niên trai tráng trong thôn hầu như đều đến đông đủ, từng người mang theo liêm đao, cuốc, thậm chí còn có liệp thương, hổ sinh uy.

Ta nhắc nhở trưởng thôn, tối hôm nay nữ nhân trong thôn nhất định phải ở lại nhà của tiểu hài tử, đóng cửa sổ lại tử quan, bất luận xảy ra chuyện gì, đều không được thò đầu ra, càng không được mở cửa sổ.

Tiếp theo, ta liền mang theo thôn dân cuồn cuộn đánh về phía sông nhỏ.

Bờ sông trồng cây Dương Thụ thưa thớt, bất quá gió lại rất lớn, mặt trăng treo ở giữa không trung, cũng che khuất nửa khuôn mặt mây đen, có thể thấy được độ cao cũng không cao.

Ta chỉ huy thôn dân, đem rắn và chuột chuột tất cả đều đặt dưới đất. Sau đó ở gần chỗ bờ sông, rải lên một vòng hùng hoàng, ở trung tâm điểm lên một đống lửa.

Những người khác, thì đi chuẩn bị cành cây khô cùng ô xà.

Đơn giản sau khi phân công cho các thôn dân, ta liền bảo mọi người tạm thời rời xa nơi đống lửa nghỉ ngơi, đợi đến nửa đêm mười hai điểm đang hành động.

Ta đoán chắc chắn con rắn kia đang ở gần đây, đến lúc đó mới đánh nó trở tay không kịp!

Nói thật, ta hiện tại cũng không xác định được Đao Linh kia có phải là một Cự Mãng hay không, dù sao mặt mũi của nó ai cũng chưa từng thấy, ta chỉ dựa vào một ít manh mối để suy luận mà ra mà thôi.

Ta cũng còn một nghi hoặc, đó chính là Xà Dục Đao rốt cuộc đi nơi nào? Có thể khẳng định chính là Xà Dục Đao bị đại mãng xà trộm đi, nhưng nó lại trốn ở nơi nào? Cũng không thể mang theo bên người được.

Nếu như không tìm ra Xà Dục Đao, dù có thể giải quyết dứt điểm Đao Linh, hình tràng Diêm Vương cũng không tính là kết thúc hoàn mỹ. Xà Dục Đao sớm muộn gì cũng sẽ sinh ra oán khí, tiếp tục hại người.

Xem đồng hồ xem, cách mười hai điểm cũng không sai biệt lắm, lúc này ta mang theo thôn dân đến cạnh lửa trại, bắt rắn, từng cái từng cái ném vào trong lửa trại.

Trong chốc lát, rắn bị đốt bốp bốp bốp, giống như pháo vậy.

Cùng lúc đó, ta cẩn thận quan sát con chuột bị nhốt trong lồng, cho tới bây giờ, chuột coi như bình tĩnh...

Nói thật, trông thấy một câu nhiều rắn như vậy, bị ném vào trong liệt hỏa thiêu chết. Ta cũng có chút không đành lòng, nhưng vì tính mạng cả thôn, ta chỉ có thể quay đầu qua một bên.

Còn có một ít rắn khác không bị thiêu chết ngay tại chỗ, từ trong lửa trại kéo dài hơi tàn bò ra ngoài.

Nhưng hùng hoàng lại kích thích chúng nó không ngừng lẩn trốn.

Các thôn dân đều đem cái này coi là ngày cuồng hoan, hoàn toàn quên đi sợ hãi. Cơ hồ mỗi người đều xung phong tự cáo trạng chạy đến bên đống lửa ném rắn, thậm chí có thôn dân giơ đuốc lên đốt ở trên thân rắn, nhìn rắn bị phỏng mất một tầng da, hộc ra tín hiệu tê tê, bọn họ rất vui vẻ.

Lý Ma Tử ngồi xổm bên cạnh ta, hỏi ta làm như vậy có phải hơi quá đáng rồi không?

Ta cười khổ một tiếng, nói chịu đựng một chút đi! Chờ chịu đựng qua được, về sau sẽ không nhúng tay vào loại chuyện này nữa, tổn thương âm đức.

"Tại sao phải làm như vậy." Lý Ma Tử hỏi.

"Rắn là động vật sống theo đàn." Ta giải thích nói: "Bên trong những con rắn bắt được này, khẳng định có hậu duệ con cháu của con trăn khổng lồ kia, nó không thể nào ngồi yên mặc kệ được."

Lý Ma Tử bừng tỉnh đại ngộ, sau đó lại hỏi ta những con chuột kia đâu? Có phải cũng muốn thiêu chết con chuột hay không?

Ta nói này ngược lại không cần, chuột trời sinh có lòng sợ hãi rắn, cách rất xa liền có thể cảm nhận được nguy hiểm đến từ rắn, chỉ cần cự mãng tới gần, những con chuột kia nhất định sẽ thất kinh.

Lý mặt rỗ nói như vậy là ngươi có thể nghĩ ra được. Tuy nhiên, vì sao con rắn cũng sắp cháy xong rồi mà vẫn không thấy cự mãng có chút động tĩnh nào?

Ta ngơ ngác một chút, vội vàng hỏi: "Làm sao... đốt hết rắn rồi sao?"

Lý Ma Tử gật đầu: "Ngươi không nghe thấy đâu cũng là mùi khét, phải thiêu chết bao nhiêu rắn đây."

Ta thất kinh, vội vàng xoay người sang chỗ khác, nhìn như vậy, mặt cũng đã tối rồi.

Những thôn dân kia căn bản chính là đem hành động đêm nay trở thành ngày cuồng hoan, mấy người một khối ném rắn trong lửa, cười ha ha.

Vốn là gần hai trăm con rắn, hiện tại cũng chỉ còn lại có mười mấy con. Lại nhìn mười mấy con rắn kia, tựa hồ biết rõ vận mệnh chờ đợi mình sẽ là gì, nguyên một đám cúi đầu ủ rũ.

Ta lập tức ý thức được không ổn, cự mãng đến bây giờ còn chưa xuất hiện, chẳng lẽ là... chúng ta tìm sai chỗ rồi?

Hoặc có thể nói cự mãng đã đi hại người trong thôn.

Sau khi nghĩ đến điểm này, mặt của ta liền trắng bệch, lớn tiếng kêu lên: "Dừng tay, đều dừng tay! Đều đưa điện cho trong nhà, hỏi một chút thôn làng có an toàn hay không."

Các thôn dân bị ta gọi lại, vốn còn có chút khó chịu. Bất quá nghe nói thôn ta xảy ra chuyện, bọn họ lập tức liền trợn tròn mắt, hầu như tất cả mọi người đều lấy ra điện thoại điện thoại, truyền tin về nhà.

Thế nhưng, căn bản không có ai tiếp.

Một người cũng không!

Ta không nói hai lời liền chạy về hướng thôn.

Trong thôn đều là phụ nữ già yếu còn nhỏ, vạn nhất cự mãng tìm tới cửa, hậu quả khó mà lường được.

Giữa đường, cuối cùng cũng có tiếng di động của một thôn dân vang lên, sau khi tắt máy truyền tin, hắn không ngờ lại gào khóc lên.

Ta lập tức hỏi y đã xảy ra chuyện gì?

Giọng của tên kia run run nói: "Lão vợ ta... Nói, trong thôn xuất hiện một tên bản xứ quê mùa, đang giết người khắp nơi."

"Là quỷ tử Nhật Bản xuất hiện à?" Ta hít một hơi khí lạnh: "Quỷ tử Nhật Bản từ đâu ra vậy?"

"Ta cũng không biết, nghe vợ ta nói. Cô ấy còn nói đối phương mặc quân phục Nhật Bản quỷ tử, trong tay cầm một thanh đao, thanh đao kia hình như chính là ở trong Diêm Vương tràng. Mau về đi! Con ta còn ở nhà mà."

Ta lập tức bảo hắn lên xe của huynh đệ, chạy về thôn với chúng ta.

Trên đường đi, thôn dân này không ngừng đến nhà gọi điện, hỏi thăm tình huống bên kia.

Mà hắn càng nghe, vẻ mặt càng thêm sợ hãi: "Xong rồi, lão bà ta nói trong thôn phát ra lũ lụt, làm đổ không ít phòng ốc, khẳng định là con đại mãng xà kia đến trả thù chúng ta, xong rồi."

"Nước lũ từ đâu tới?" Ta giật nảy mình, không thể tưởng tượng nổi nhìn huynh đệ: "Chẳng phải thôn các ngươi còn thiếu nước sao? Ngay cả nước dùng để sinh hoạt cũng phải chảy từ Trường Giang."

Giẫy cửa dầu của huynh đệ này là lớn nhất, đầu đầy mồ hôi: "Đừng nói là nước dưới đất đấy chứ?"

Ta lắc đầu, cảm thấy là không thể, vì sao nước ngầm lại có thể xông lên, hơn nữa còn nhấn chìm cả phòng ốc.

Còn chưa tới gần thôn, ta đã phát hiện trên đường xuất hiện nước đọng, xem ra trong thôn thật đúng là náo loạn thủy tai.

Quả nhiên, đến khi chúng ta tiến vào cổng thôn thì nước lũ đã nhấn chìm đến bánh xe, xem ra vẫn còn tiếp tục lên tiếp.

Xe căn bản không thể đi tiếp, chúng ta chỉ có thể đi bộ.

Ý nghĩ đầu tiên của ta chính là, nhìn xem tên quân nhân bản xứ cầm Xà Dục Đao kia, rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Ai có thể nghĩ đến, Nhật Bản đã chiến bại mấy chục năm, trên mảnh đất Trung Quốc này thế mà còn có quân nhân Nhật Bản trực thuộc.

Lúc đi qua hình trường Diêm Vương, ta phát hiện trong hố sâu to lớn kia đang sôi sùng sục bong bóng, xem ra nước là từ trong hình trường Diêm Vương chảy ra.

Chúng ta đi quanh thôn tìm một vòng, cũng không tìm được quân nhân của Nhật Bản, điều này khiến ta thoáng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy rất có thể là lão bà của vị thôn dân kia kinh hoảng quá độ, nên nhìn hoa mắt.

Vừa lúc đó, hắn phịch một tiếng, mang huynh đệ ngã vào trong nước.

Hắn hoảng sợ kêu lên một tiếng: "Dưới chân ta hình như có cái gì đó! Thịt núc ních."

Không đợi chúng ta kịp phản ứng, mặt nước phía trước bỗng nhiên giống như nổ tung, nhấc lên một đoàn bọt nước thật lớn. Mặt nước lung la lung lay, căn bản chúng ta không thể đứng vững.

Dù vậy, ta vẫn như cũ đem ánh mắt nhìn về phía cái đồ vật chui ra từ trong tay kia.

Mà nhìn thấy như vậy, ta lập tức mở to hai mắt, trong đầu không thể tưởng tượng nổi.

Đứng trước mặt ta, quả nhiên là một quân nhân phàm trần mặc quân trang, vóc người tên gia hoả này tương đối cao, cầm trong tay đúng là Xà Dục Đao ta đã làm ra.

Ta thất kinh, lập tức nói với Lý mặt rỗ cùng huynh đệ: "Mau leo lên nóc nhà."

Nói xong, ta liền dẫn đầu hành động.

Nhưng không nghĩ tới ta vừa mới đi được vài bước, một bóng đen thật dài từ trong nước quất về phía ta, giờ phút này ta căn bản không kịp phòng bị, lập tức đã bị bóng đen quất trúng, sức mạnh cực lớn bay ngược ra ngoài, sau đó đập mạnh vào vách tường.

Cổ họng nóng lên, liền phun ra một ngụm máu.

Mà lại nhìn đám người Lý Ma Tử, cũng bị bóng đen quất bay loạn bốn phía.

Cùng lúc đó, tên bản quân nhân cầm đao kia lần nữa nhào về phía ta. Ta không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, bởi vì khi hắn tấn công ta, ta cuối cùng cũng biết cái gọi là quân nhân Nhật Bản này là thế nào rồi!

Chương thứ hai mươi, nam thần!

Thì ra quân nhân Nhật Bản này không phải là người sống, mà là một pho tượng dùng đồng vàng chế tạo, vừa vặn cắm ở trên đầu cự mãng.

Cái đầu của con cự mãng kia vừa bẹp vừa khỏe, miệng thì rất lớn, hai con mắt nhỏ tỏa ra ánh sáng màu đỏ, một cái lưỡi thật dài thè tới ói lui khiến người xem nổi cả da gà.

"Anh bạn nhỏ chạy mau!" Lý Ma Tử la lớn.

Giờ phút này hắn không biết gặp từ đâu xuất hiện một khẩu đối về phía đầu của cự mãng.

Cự mãng vung đuôi, một lần nữa đánh bay Lý Ma Tử, tạo thành một trận sóng to gió lớn.

Ta e sợ Lý Ma Tử sẽ bị cự mãng ăn tươi, tranh thủ thời gian bò lên nóc phòng, dùng mảnh ngói ném về phía cự mãng.

Cự mãng bị ta chọc giận, từ bỏ Lý Ma Tử, bắt đầu lao về phía ta...

Trong lòng ta kinh hãi nhìn con trăn lớn, người ta đều nói đánh rắn bảy tấc, nhưng con rắn lớn này bảy tấc, hoàn toàn bị pho tượng quân nhân bản xứ kia bảo vệ, ta căn bản là không có chỗ để đánh.

Mắt thấy cự mãng hướng ta càng ngày càng gần, ta quả thực nóng lòng như lửa đốt.

Cuối cùng thật sự là không có biện pháp, ta dứt khoát từ trên nóc nhà nhảy xuống.

Nhưng con cự mãng này cũng không ngốc, trực tiếp bao vây phòng ốc, trong ánh mắt tràn ngập trêu chọc!

Ngay lúc ta cảm thấy không đường để đi, bỗng nhiên một thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên bên tai ta: "Đến đây."

Thanh âm này đột nhiên phát ra làm ta hoảng sợ. Ta lập tức theo thanh âm nhìn lại, cuối cùng kinh hãi phát hiện, một bóng người màu đen cao gầy, đang tựa chéo vào trong sân, ôm trong ngực một thanh kiếm vỏ màu lam.

Tên gia hỏa này làn da rất trắng, mặc một cái trợ cấp khoan dung cho gấu bản hùng.

Một khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, chỉ là ánh mắt có chút ngốc, rất giống hậu duệ Diêm Dương gần đây nóng nảy bên trong quốc dân, Tống Trọng Cơ.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trong ánh mắt ngơ ngác kia lộ ra một cỗ sát cơ nồng đậm!

Mà điều khiến ta kinh ngạc nhất là thanh trường kiếm mà hắn ôm trong lòng kia lại là từ một đại hán có tám mặt kiếm của riêng mình. Hơn nữa vừa nhìn vào vỏ kiếm tinh xảo đã biết là hàng thật.

Trên thị trường ít nhất cũng phải nói phải một trăm vạn.

Rất khó tin rằng trong xã hội hiện tại lại có người dùng đồ cổ làm vũ khí.

"Ngươi là ai?" Ta lắp bắp hỏi.

"Một người có thể bảo vệ ngươi." Giọng nói của hắn lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm: "Không có thời gian đâu, mau tới đây."

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, ta đột nhiên cảm thấy hắn rất thân thiết, giống như là một lão bằng hữu quen biết đã lâu, tuyệt đối sẽ không hại ta.

Thế thì ta vô thức lẻn tới bên cạnh y.

Nhắc tới cũng khéo, ta vừa đi qua, cửa phòng đã bị đẩy ra, đầu của cự mãng dữ tợn từ bên ngoài tiến vào.

Cũng ngay lúc này, ta chỉ nghe tiếng trường kiếm rời vỏ, nam nhân an lành đã biến mất bên cạnh ta, đến khi hắn xuất hiện trở lại, đầu của cự mãng đã bị trường kiếm cắt thành một lỗ thật dài.

Tốc độ cực nhanh, khiến người ta trợn mắt líu lưỡi. Ta thật sự rất khó tưởng tượng, trong thời gian ngắn ngủn một giây đồng hồ, một người có thể hoàn thành xung kích, rút kiếm, chém chém... động tác khó khăn cao...

Đau đớn mãnh liệt làm cho cự mãng tê minh một tiếng, sau đó đem đầu rút về.

Nam nhân hưởng thụ cũng đi theo ra ngoài, hắn cũng không tấn công lần nữa mà chỉ tay về phía cự mãng, dùng thanh âm dễ nghe hát ra từng câu chú ngữ.

Chú ngữ kia rất bi thiên thương nhân, có chút giống hòa thượng niệm kinh, nhưng cũng không giống, tóm lại xưa nay ta chưa từng nghe qua.

Kỳ tích xảy ra, con cự mãng kia mới đầu còn tức giận vung vẩy cái đuôi, nhưng rất nhanh, an tĩnh lại ngay trong tràng chú ngữ dành cho nam nhân. Sau cùng lại ngoan ngoãn vùi đầu xuống nước, không dám nhúc nhích, giống như sủng vật ngoan ngoãn.

Sau một lát, thân thể cự mãng liền chìm vào trong nước, xem ra hẳn là đã chết rồi.

Nam nhân chăn ấm áp sâu kín thở dài, hắn cúi người với cự mãng, sau đó móc hai mắt cự mãng bỏ vào túi, liền cõng kiếm bỏ đi.

Từ đầu tới cuối lại không nói qua với ta câu nào.

Đến khi hắn biến mất trong nước, cuối cùng ta mới khôi phục tinh thần, muốn hỏi hắn tên là gì, nhưng đã không kịp.

Lúc này, tất cả thôn dân đều chạy đến, nhìn thấy cự mãng đã chết, đều thở phào nhẹ nhõm.

Mà trưởng thôn thì lại dẫn người đi mở cống cho đập lớn, chuẩn bị mang nước trong thôn đi ra ngoài.

Mắt thấy tất cả mọi người rời đi, ta liền mang theo Lý mặt rỗ cùng đem theo huynh đệ nghiên cứu ra con cự mãng mặc " mặc quân phục bản xứ" này.

Ta làm mãi không rõ, Diêm Vương quân năm đó trú đóng ở đây, tại sao phải làm một cái lý do kỳ quái cho con cự mãng này? Nhiều năm như vậy rồi, cũng không biết con mãng xà này sống sót như thế nào.

Ta và huynh đệ dỡ đồ trên đầu mãng xà xuống, kinh hãi phát hiện, bởi vì thân thể quanh năm bị đồng da bao phủ, đầu của đại mãng xà đã mọc đầy ung nhọt rậm rạp.

Nhìn bướu thịt lít nha lít nhít, thậm chí còn có một ít bán trong suốt, điều này làm cho ta có dày đặc chứng sợ hãi, nhịn không được phun lên...

Gỡ nước trong thôn xong, chúng ta ở trong hình phạt Diêm Vương đã tìm được một cái động lớn. Cái động này rõ ràng là do nhân công đào ra, bên trong chất đầy hài cốt của nhân loại.

Ta cảm thấy nơi này hẳn là nơi Diêm Vương quân xử lý thi thể, đem thi thể băm nhỏ, sau đó cho cự mãng ăn.

Cái động lớn này, một mực nối liền với sông nhỏ bên ngoài, bởi vậy trong thôn mới có thể phát ra nước lớn.

Xử lý xong chuyện hình trường Diêm Vương, ta dứt khoát đem chân tướng sự việc nói cho trưởng thôn một lần. Trưởng thôn già nghe xong liền trầm mặc, cuối cùng nói cho ta biết, cha mẹ của ông đều là bị quỷ tử Nhật Bản sát hại, mà lúc ấy ông ấy chơi ngoài thôn, mới may mắn thoát khỏi cái chết.

Đúng là năm đó có một đám quân nhân Nhật Bản, chia bụng tự sát ở đây.

Đồng thời hắn cũng biểu thị nhất định sẽ báo cáo tình hình nơi này cho chính phủ, để chính phủ mình tới xử lý.

Mà ta thì mang theo Xà Dục Đao rời đi.

Cũng không biết là ai để lộ tiếng gió, ngày hôm sau trong tiệm không ngờ có một Ba Ta tới, tự xưng là phương viện Nhật Bản, nói muốn trả giá cao mua con Xà Dục Đao này. Hơn nữa giá hắn đưa ra so với giá thị trường cao hơn vài lần!

Bất quá, muốn mua Xà Dục Đao, nhất định phải đáp ứng hắn một điều kiện, đó chính là để cho ta vĩnh viễn quên đi hình phạt Diêm Vương.

Ta cười lạnh từ chối, thương nhân có thể yêu tài, nhưng không thể không tức giận.

Tôn nghiêm của người Trung Quốc, há một chút tiền nát có thể tiêu diệt được?

Cuối cùng chuyện ở Hình Tràng Diêm Vương cũng lên báo chí, thậm chí còn có phóng viên ngoại quốc đến phỏng vấn. Trong áp lực dư luận, cuối cùng dự kiến Nhật Bản quyết định bồi thường một khoản tiền cho thôn trang, trưởng quán lại càng lấy danh nghĩa cá nhân mua được thanh Xà Dục Đao này.

Cùng với biểu thị nhất định sẽ nhận lấy giáo huấn lần này.

Một thanh Xà Dục Đao bán ra ba trăm vạn, ta cùng huynh đệ, Lý Ma Tử mỗi người lấy một trăm vạn.

Một khoảng thời gian rất dài sau đó, ta đều tự hỏi chuyện này. Kỳ thực nơi cùng loại với hình phạt Diêm Vương, cả nước khẳng định còn có không ít, chỉ cần người Trung Quốc đoàn kết nhất trí, cuối cùng sẽ có một ngày rửa sạch sự sỉ nhục của chiến tranh xâm nhiễm!

Còn về Tiểu Nhật, nếu như tiếp tục đùa giỡn vặn vẹo diễn trò của sách giáo khoa, tương lai không lâu, nhất định sẽ ăn trái cây xấu.

Ta thủy chung nhớ kỹ một câu: Thiên lý tuần hoàn, báo ứng khó chịu!

Vòng cổ Nhân Cốt thứ hai mươi một...

Trải qua chuyện lần này, ta chơi vòng vo cũng coi như có chút danh tiếng trong đó. Có lẽ là vì ta còn nhỏ tuổi, có thể thu phục được Xà Dục Đao đúng không?

Bởi vì cái gọi là người sợ nổi tiếng lợn sợ khỏe mạnh, ta nổi danh, cũng mang đến cho ta rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Ví dụ như cuộc làm ăn kế tiếp, ta gọi nó là Vòng cổ Nhân Cốt.

Sau khi phân đến lợi nhuận của xà dục đao, ta đau đớn chạy thật nhanh đi du lịch, tiêu rất nhiều tiền. Khả năng ta đích xác không làm tiềm chất cao phú soái, du lịch qua mới tiêu không đến hai vạn khối.

Ta có chút buồn bực, liền chuẩn bị đến châu Âu tiếp tục giải sầu.

Có điều còn chưa kịp đặt chẩn đoán, chữ điện Lý Ma Tử đã đánh tới.

Lý mặt rỗ bên máy truyền tin đang ra sức hỏi ta ở đâu? Đã nói là làm ăn lớn, chỉ cần có thể thành công thì cả đời ăn uống cũng không cần lo.

Vừa nghe hắn lại muốn giới thiệu sinh ý, ta không nói hai lời liền treo chiếc nhẫn. Lý Ma Tử này, thật đúng là lòng tham tới cực điểm, không thể an ổn vài ngày sao?

Chuyện về Xà Dục Đao đã để lại cho ta bóng ma tâm lý, ít nhất một hai năm tới, ta cũng không chuẩn bị đặt âm vật nữa...

Không ngờ sau khi ta tắt máy truyền tin, Lý Ma Tử lại không hết hi vọng đánh vào rất nhiều máy truyền tin.

Cuối cùng bất đắc dĩ, ta chỉ có thể rút số hiệu Lý Ma Tử vào danh sách đen, lỗ tai hắn lúc này mới thanh tịnh hơn nhiều.

Sáng sớm hôm sau, ta rửa mặt xong ở trong tửu điếm, đang chuẩn bị đi du lịch một chuyến, thì lại truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

Ta tưởng rằng là người dọn dẹp, liền đi mở cửa.

Nhưng khi ta trông thấy Lý mặt rỗ ở trước cửa, còn có mấy nam nhân mặc trang phục màu đen, nhất thời cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Lần du lịch này ta không nói cho bất cứ ai biết, Lý măm nhân làm thế nào biết được ta đang yếu ớt? Hắn làm thế nào chỉ tốn thời gian một buổi tối, liền từ phía bắc xa ngoài mấy ngàn dặm của Trung Quốc, đi tới phương nam.

Ngoài ra mấy cái quần áo đen phía sau hắn, là ai?

Còn không đợi ta mở miệng, một cái quần áo đen trong đó đã nói chuyện: "Xin hỏi ngài là Trương Cửu Lân tiên sinh sao?"

Ta nuốt nước miếng một cái, đột nhiên ý thức được mấy cái áo khoác đen này không phải loại thiện lương.

Bởi vì ta thấy từ đầu đến cuối Lý Ma Tử luôn là một gương mặt mướp đắng, dường như hết sức sợ hãi mấy cái áo khoác đen này.

"Ta không phải Trương Cửu Lân, các ngươi nhận lầm người!" Nói xong, ta trợn mắt nhìn Lý Ma Tử, chuẩn bị đóng cửa lại.

Lý Ma Tử lập tức dùng chân chặn cửa lại, dở khóc dở cười nhìn ta: "Tiểu ca Trương gia, ngươi không thể thấy chết mà không cứu được! Mấy người này rõ ràng là tìm ngươi, lại hại ta khổ sở..."

"Cái gì bảo là hại ngươi khổ sở?" Ta phẫn nộ nhìn Lý Ma Tử: "Mấy người này ta căn bản không biết."

"Trương tiên sinh, ông chủ của chúng ta có bút muốn nói chuyện với ngươi." Quần áo đen nói: "Hi vọng ngươi có thể theo chúng ta một chuyến."

Lý Ma Tử lúc này vội vàng cười làm lành: "Mấy vị đại ca, mọi người đừng gấp, để ta dạy dỗ hắn."

Nói đến đây, Lý Ma Tử liền đẩy vào nhà, tiện thể đóng cửa lại.

Ta tùy tiện cầm lên bình hoa trong tửu lâu, nhìn chằm chằm vào

Lý Ma Tử: "Lý Ma Tử ơi Lý Ma Tử, ông đây muốn du lịch một chút cũng không yên tĩnh. Có chuyện gì nói mau thả đi, nếu không đừng trách ta mở đầu cho ngươi!"

Lý Ma Tử nói: "Tiểu ca, ngươi thật không có lương tâm! Bọn họ chính là tìm không thấy ngươi nên mới bắt cóc ta. Ta chịu ủy khuất lớn như vậy, ngươi lại còn muốn nện ta."

Ý thức của ta, chuyện này có thể rất phức tạp, liền buông bình hoa xuống, để Lý Ma Tử kể lại từ đầu.

Thì ra buổi chiều ngày hôm qua, Lý Ma Tử đang chuẩn bị về đến cửa hàng, lại bị mấy tên áo đen dùng bao tải, bắt được một chiếc xe Lan Cơ Kiệu. Đối phương liền mở miệng hỏi tung tích của ta, nói muốn tìm ta làm một vụ làm ăn lớn.

Lý mặt rỗ thấy mấy tên hắc y nhân này hung thần ác sát, còn tưởng rằng là kẻ thù của ta, tất nhiên là không chịu nói. Kết quả bị đánh đòn tại chỗ, cuối cùng Lý rốt cục chịu không nổi, lúc này mới gọi thông tin tức của ta.

"Đám con trai này thật lợi hại! Bọn chúng vậy mà thông qua định vị của di động, tra ra được ngươi đang ngồi máy bay, đêm đó ngươi trói ta lại ngồi máy bay..." Lý Ma Tử vẫn còn sợ hãi nói.

Ta bừng tỉnh đại ngộ, bất quá theo đó lại đau đầu: "Mấy cái quần áo lụa đen này rốt cuộc là làm việc cho ai? Còn thần thần bí bí như vậy sao?"

Lý mặt rỗ nói thân phận của mấy người này xem ra không đơn giản, đằng sau bọn hắn không phải lão bản, không phải quan to cũng là Hắc xã hội.

Ta như có điều suy nghĩ gật đầu.

Nếu bọn họ mang theo cành ô-liu đến, ta cũng không tiện cự tuyệt, liền đáp ứng đi gặp vị lão bản thần bí kia.

Không nghĩ tới, bọn họ thế mà mang ta đến một công ty Ảnh Thị ở Thẩm Dương, công ty Ảnh Thị này tu sửa lại, quả thực xa hoa đến cực điểm, lầu một bày đầy tượng ngôi sao thế giới.

Ta cũng nhớ là mình đột nhiên nghĩ tới rất nhiều phim đã từng xem qua tiêu chí của công ty này.

Mấy cái áo lụa đen kia bảo chúng ta ở trong một gian văn phòng, liền xoay người rời đi.

Đây là lần đầu tiên ta tới nơi xa hoa như vậy, Lý Ma Tử cũng giống như ta, ít nhiều cũng có chút câu thúc.

Trong khoảng mười phút, đã có một mỹ nữ mặc váy ngắn siêu ngắn, dáng người mê người đi đến, mỉm cười ngồi xuống trước mặt chúng ta.

Ta sửng sốt tại chỗ, cái gọi là ông chủ thần bí, chính là nữ nhân xinh đẹp này sao?

"Chào Trương tiên sinh, ta là thư ký của Chu lão bản, là đại biểu Chu lão bản đến bàn chuyện làm ăn với ngài! Chu lão bản còn đang ở y viện chữa bệnh, vì vậy không thể tự mình đến, hy vọng ngài có thể thông cảm."

"Thứ lỗi, thông cảm, phải thông cảm." Lý Ma Tử cười hắc hắc nói, tham lam nhìn chằm chằm vào bộ ngực vừa trắng vừa hiền của đối phương.

Mỹ nữ khẽ mỉm cười nói: "Vậy chúng ta liền đi thẳng vào vấn đề! Chu lão bản muốn tâng bốc một tổ hợp. Đáng tiếc tài nguyên của công ty hiện tại tương đối khẩn trương, có chút lực bất tòng tâm cho nên muốn mời Trương tiên sinh giúp đỡ..."

Ta lập tức trợn tròn mắt, để cho chúng ta đi hỗ trợ nâng đỏ một tổ hợp?

Vì sao tự tâng bốc? Ta cũng không phải làm người quản lý.

Cho nên ta nửa đùa nửa thật nói: Ngươi để tổ hợp này giết ta đi! Như vậy bọn họ mới giận dữ.

Mỹ nữ phốc một tiếng liền cười: "Trương tiên sinh thật đúng là hài hước, ngài là người trong nghề, ta đây cũng có phần tư liệu, sau khi xem xong ngài sẽ hiểu!"

Mỗi một cái nhíu mày của mỹ nữ này đều có lực hấp dẫn cường đại, nước miếng Lý Ma Tử cũng chảy ra, ta cũng không nhịn được tim đập thình thịch.

Tuy nhiên ta vẫn cực lực khắc chế ý nghĩ kỳ quái trong đầu, bình tĩnh tiếp nhận tư liệu.

Tưởng tượng ta thấy bốn chữ to "Vòng cổ Nhân Cốt" trong tài liệu, ta lập tức hít một hơi lạnh, rốt cuộc hiểu được vì sao bọn họ mời ta tới.

Vòng cổ Nhân Cốt này là một loại âm vật vô cùng lợi hại.

Nghe nói cả cái vòng cổ đều được ghép từ xương sọ của trẻ con, hơn nữa phải là trẻ con trong ba tháng, nhiều ngày hoặc ít cũng không được.

Tác dụng lớn nhất của vòng cổ Nhân Cốt là có thể gia tăng nhân duyên, mặc kệ dáng dấp người này ngươi đáng ghét bao nhiêu, chỉ cần đeo vòng cổ Nhân Cốt vào, người khác sẽ vô điều kiện thích ngươi.

Loại vòng cổ này, thị trường lớn nhất là vòng giải trí.

Tỷ như ở Huân, mặc cho một nữ ca gái nào đó mặc cho công ty nâng thế nào, chỉ là không đỏ, giống như bị nguyền rủa vậy.

Nhưng từ sau khi đeo vòng cổ Nhân Cốt, tính người hắn đã cao lên một cách khó hiểu, cho dù bài hát của hắn có nát đến mức nào đi nữa, đập phim cho hắn xem kém bao nhiêu, khán giả hiện trường sẽ thanh toán vé cho hắn.

Vì thế rất nhiều truyền lang đã báo cáo, nói xoá vé các loại, nhưng người ta càng rang càng đỏ.

Ví dụ như vậy nhiều không kể xiết.

Đáng tiếc vòng cổ nhân cốt trên thị trường quá ít, hơn nữa thường thường sẽ mang đến lực cắn trả cường đại. Ví dụ như cảnh thê lương của chiều dài, thậm chí khiến chủ nhân tinh thần thất thường, khởi xướng tự sát vân vân.

Tuy nhiên đối với một vòng giải trí chỉ coi trọng danh khí mà nói, chút tác dụng phụ ấy thật sự không đáng nhắc tới.

Không nghĩ tới công ty Ảnh Thị này lại dùng vòng cổ Nhân Cốt để tổ hợp lại, bọn họ không lo lắng lực cắn trả cường đại của vòng cổ Nhân Cốt sao?

Sau khi ta xem xong bèn ném tư liệu cho mỹ nữ: "Thật xin lỗi, vòng cổ Nhân Cốt thật sự rất khó tìm, vượt qua phạm vi năng lực của ta, chuyện này ta không giúp được các ngươi!"

Vụ án thảm thiết ban đầu mùng hai mươi hai…

Mỹ nữ vừa cười vừa nói: "Trương tiên sinh, thật ra không cần ngươi tìm, chúng ta biết ngươi là người trong nghề, cho nên muốn ngươi đi theo chúng ta một chuyến, xem xét vòng cổ Nhân Cốt chúng ta mua về, rốt cuộc là hàng thật hay là hàng giả là được! Dù sao thứ này không rẻ, chúng ta không muốn bị lừa gạt."

Trái tim của ta run rẩy một hồi: "Các ngươi tìm được vòng cổ Nhân Cốt rồi à?"

Mỹ nữ gật đầu, dẫn tới một trận sóng cả mãnh liệt ở ngực.

Ta cau mày hỏi: "Chỉ là giám định đơn giản như vậy?"

"Chỉ đơn giản như vậy thôi."

"Được rồi." Ta nói: "Xem ra ta không từ chối được rồi..."

Ta chỉ là một thương nhân cổ hủ nho nhỏ, sao có thể đối nghịch với công ty Điện Thị được chứ? Dù sao ta còn muốn an tâm mở cửa hàng.

"Vậy ta lập tức đi báo cáo với ông chủ, không có gì ngoài ý muốn, đêm nay sẽ khởi hành đi Bruce, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

Nói xong, mỹ nữ liền đứng dậy rời đi.

Lý mặt rỗ nhìn theo bóng lưng nàng, hoặc là nói trường bào của nàng đã rời đi, một lát sau mới khôi phục lại tinh thần.

Ta thì châm một làn khói nói: "Lý Ma Tử, ta luôn cảm thấy chuyện lần này không hề đơn giản như lời nàng ta nói... "

Lý Ma Tử cười hèn mọn: "Ta mặc kệ, dù sao ta cũng đã gặp nữ thần của mình, cho dù là đem ta biến thành vòng cổ Nhân Cốt ta cũng nguyện ý. Ài, ài, vòng cổ Nhân Cốt rốt cuộc là cái thứ gì?"

Ta vỗ vỗ bụng Lý mặt rỗ, nói: "Có thích ăn thịt dê xào không?"

Lý mặt rỗ khó hiểu gật đầu: "Ngươi vừa nói ta thật sự đói rồi."

"Vòng cổ xương người kia cũng thích ăn của người ta, hơn nữa còn là ruột mới vừa móc từ trong bụng ra." Ta nói.

Lý Ma Tử sợ tới mức sắc mặt tái nhợt: "Tiểu ca, ngươi đang nói đùa với ta đấy có phải không?"

Ta nghiêm túc nói: "Ta không có ý đùa giỡn với ngươi, cho nên ta mới nói lần này chúng ta gặp phải đại sự! Vòng cổ xương người này vô cùng hung hãn."

Lý Ma Tử trầm mặc, ngây ngốc nhìn cái bàn thật lâu.

Cuối cùng nó vỗ vai của ta nói: "Tiểu ca, ngươi yên tâm, dù ngươi có chết, sau này lễ ngày tết ta cũng sẽ thắp hương giấy cho ngươi, bảo trọng đi!"

Nói xong, Lý mặt rỗ đã muốn rời đi.

Ta lập tức ngăn Lý Ma Tử lại: "Ngươi muốn đi đâu?"

"Về nhà đi." Lý Ma Tử nói: "Con trai của ta còn đang đợi trong nhà, bọn họ đang tìm ngươi, chứ không phải tới tìm ta."

Nhưng ngay lúc này, cửa bị mở, mỹ nữ cười khanh khách nói: "Vị tiên sinh này cứ yên tâm, lệnh công tử đã được công ty nhận đi, uống ngon lắm hầu hạ."

"Vậy sao?" Trong nháy mắt thái độ Lý Ma Tử thay đổi 180 độ: "Vậy ta an tâm rồi..."

Sau đó, hắn lại ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh ta. Hắn biết, hôm nay bất luận thế nào cũng không đi được.

"Thời gian không sai biệt lắm, chúng ta có thể xuất phát, vừa vặn bắt kịp chuyến phi cơ cuối cùng đêm nay." Mỹ nữ nói.

Ta không hiểu nổi nhìn mỹ nữ: "Ngươi cũng muốn đi?"

Nàng gật đầu: "Đúng vậy, dọc theo đường đi ta sẽ phụ trách sinh hoạt hàng ngày của các ngươi."

Chúng ta lập tức theo sự sắp xếp của mỹ nữ đi thẳng đến sân khấu.

Trên đường, chúng ta hiểu được vị mỹ nữ này tên là Doãn Tân Nguyệt. Trước kia từng làm diễn viên, nhưng hiện tại thuộc về bí thư cá nhân của tổng khoa học, đã sớm không làm công tác phương diện biểu diễn.

Đối với cô từ một diễn viên nhỏ ba tuyến như thế nào, nhảy vọt trở thành kinh thư của tổng kinh điển, ta đoán chừng có thể viết một quyển sách.

Đến giờ写了, bọn ta đã an bài từ khách sạn xuống giường.

Ngày mai Doãn Tân Nguyệt nói sẽ đi giám định vật phẩm, tối nay bảo chúng ta nghỉ ngơi thật tốt, nàng ở cách vách của chúng ta, có cái gì tùy thời có thể gọi điện.

Sau khi nàng rời đi, Lý Ma Tử nhỏ giọng hỏi ta, nàng nói "Cần" là có ý gì? Bao bao không cần sinh lý?

Ta nói không biết, ngươi có thể gọi qua hỏi một chút, Lý Ma Tử do dự một hồi, hay là không gọi điện.

Có lẽ là sau khi đã trải qua sự kiện Dục Đao, ta đối với nguy hiểm đã chết lặng rồi nhỉ? Cho nên buổi tối cũng không mất ngủ mà là ngủ một giấc đến tận hừng đông.

Ngược lại, Lý mặt rỗ luôn luôn thèm ngủ, lúc tỉnh lại hai mắt sưng vù, ta hỏi hắn làm sao vậy? Hắn bỗng nhiên đau lòng muốn cưới vợ.

Thật sự là hết thuốc chữa...

Mỗi khi ta ăn xong bữa sáng, Doãn Tân Nguyệt lại gõ cửa, đồng thời dẫn một nam nhân vào.

Nam nhân kia cười bắt tay với chúng ta, sau đó tự giới thiệu: "Xin chào các ngươi, ta là đặc biệt điều tra tổ trưởng tổ chức Huân Sý Sa Trấn, Tống Long Cơ, các ngươi có thể gọi ta là A Cơ. Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Ta ngơ ngác một chút, sao tự dưng lại lòi ra một tên cảnh báo réo rắt như vậy? Quay phim ư? Vẫn là tìm bảo chân nhân để xem.

Doãn Tân Nguyệt lập tức cười nói: "Ngồi xuống nói đi."

Sau khi Tống Long Cơ ngồi xuống, liền mở ra kiểm tra, từ bên trong lấy ra một chồng dữ liệu, bày ở trước mặt ta: "Trương tiên sinh, đây là hồ sơ của Phác Cơ, ngươi tìm hiểu sơ qua một chút đi."

Ta bị ép tới mức không hiểu ra sao, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Doãn Tân Nguyệt cười giải thích: "Chỉ xin ngài phán đoán một chút, vụ án này có phải có liên quan tới vòng cổ Nhân Cốt hay không?"

Ta lập tức bừng tỉnh đại ngộ, bọn họ cũng không phải là thật giả mà ta bảo ta tới giám định vòng cổ xương người, mà là muốn ta căn cứ vào vụ án này, đi tìm cái vòng cổ nhân cốt kia.

Lúc này ta có chút tức giận, ném hồ sơ đi, lạnh lùng nói: "Doãn tiểu thư, ngươi làm vậy không tử tế chút nào! Điều này không giống ước định lúc trước của chúng ta."

Doãn Tân Nguyệt cũng không vì cử động của ta quá mức mà tức giận, vẫn cười nói: "Trương tiên sinh, chúng ta đã thống nhất rồi, rốt cuộc là có phải vòng cổ Nhân Cốt hay không, để ngài giám định."

Mẹ nó, cùng lão tử chơi trò văn tự.

Ta biết mình bị lừa, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể yên lặng cầm lấy án tông, nhìn tới.

Sau khi xem xong, ta nhịn không được hít một hơi khí lạnh, hít một hơi thuốc an áp kinh hãi.

Đây là một vụ án tự sát liên hoàn, hơn nữa trạng thái chết người vô cùng quỷ dị, đều là trước khi chết lấy ra được ruột của mình.

Nếu chỉ là vụ án móc tim bình thường, chưa đến nỗi khiến người ta liên tưởng đến vòng cổ Nhân Cốt.

Nhưng những người này sau khi chết mới thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, chính vì vậy mới thu hút chú ý của công ty Ảnh Thị...

Vụ án thứ nhất: Tại một khu nhỏ nào đó người dọn dẹp dọn dẹp, chết ở trong phòng cho thuê nhà, tử trạng ly kỳ, bụng bị móc rỗng. Thi kiểm báo cáo, thấy hắn móc ruột ra, đem ruột đặt ở trong nước sôi, sau đó lại nuốt xuống.

Vụ án thứ hai: Nhân viên của công ty chuyển phát nhanh nào đó, ba ngày không đi công ty làm việc.

Công ty thứ tư nhận được một gói đồ kỳ quái, bưu kiện chính là người chuyển phát nhanh kia, sau khi mở gói đồ, phát hiện bên trong có một đoạn ruột lớn. Công ty uyển phái đi nhà chuyển phát hiện nhân viên chuyển phát nhanh đã chết. Nguyên nhân tử vong là do ruột gan bị lấy ra, mà hiện trường dấu vết cho thấy, bất luận là đường ruột bị moi ra, hay là chuyển phát nhanh bưu điện, đều là do chính nhân viên chuyển phát nhanh làm.

Ba vụ án: hạt cát nhọn nhấm nuốt một học sinh, ở đêm ăn tối tại rặng san hô, chết trong phòng ngủ. Nguyên nhân cái chết, ruột bị giật ra, thân thể chưa tách rời, ruột dài sáu mét ở trong phòng ngủ bày ra một cái tâm hình.

Dấu vết hiện trường cho thấy, người chết chính là tự sát mà chết, đồ án hình người, cũng là người chết tự tay bày ra.

Sau khi xem xong, ta cảm thấy tay chân run rẩy, cả người lạnh toát.

Không nói những người chết vì sao lại đào ra ruột của mình, chỉ nói bọn họ sau khi chết làm những việc này, đã vô cùng khả nghi rồi!

Bởi vì theo lẽ thường, sau khi người này mổ bụng, chỉ có hai phút sinh tồn, hai phút sau sẽ vì mất quá nhiều máu mà chết.

Rốt cuộc tại sao bọn họ lại làm ra nhiều chuyện như vậy trong hai phút?

Bỏ ruột mình xuống nước luộc chín, sau đó nuốt luôn cả mười phút nữa, quá trình này ít nhất cũng phải mất mười phút.

đóng gói bánh bao sau khi gửi thư, không nói thời gian, chẳng lẽ hắn người đầy máu đi gửi bao, cũng không khiến người ta hoài nghi sao?

Về phần cái đồ án tâm địa hình trái tim kia, hắn đang làm bộ thổ lộ sao?

Trong lúc nhất thời, ta thật đúng là khó có thể phán đoán.

Vì thế ta liền hỏi Tống Long Cơ: "A Cơ, Tuần cảnh sát các ngươi đặt ra sao đối với những vụ án này?"

Chương thứ hai mươi ba, tà thuật...

"Tuyên truyền bên ngoài là tự sát, nhưng nội bộ chúng ta đều cảm thấy như có chuyện ma quái..." Tống Long Cơ sắc mặt khó coi nói.

Ta lắc đầu, nói cũng không đúng.

Tống Long Cơ tò mò hỏi: "Vị tiên sinh kia, ngài thấy thế nào?"

"Có người nuôi vòng cổ Nhân Cốt." Ta nói: "Vòng cổ Nhân Cốt đeo vào thời gian dài, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều. Vì để vòng cổ xương nhân loại có được hữu lực, nhất định phải dùng ruột của nhân loại để nuôi nấng. Cho nên nói, đây là án sát thủ của ba tông."

"Vụ án?" Tống Long Cơ kinh ngạc nhìn ta: "Ý của ngài là người chết nuốt sạch ruột, đem giao thông ruột hoặc là bày ra đồ án tâm hình trái tim đều là do người khác làm ra? Nhưng chúng ta không phát hiện vân tay người thứ ba ở hiện trường a."

"Đừng nghi ngờ cảnh sát Ba Tư, năng lực phá án của chúng ta vô cùng lợi hại!"

Ta cười cười, nói: "Ta tin nhiệm tuần tra Ba Tư các ngươi, nhưng có vài thứ khoa học không tra ra được."

"Khoa học tra không ra sao?" Tống Long Cơ nghi hoặc hỏi.

"Đúng, ví dụ như tà thuật."

"Tà thuật?" Tống Long Cơ thoạt nhìn tương đối đau đầu, đoán chừng là bị ta nói nửa giấu một nửa làm cho nôn nóng.

Doãn Tân Nguyệt lại hết sức kiên nhẫn nhìn ta, trong ánh mắt như có một điểm sùng bái: "Trương tiên sinh, ngài có ý kiến gì với chuyện sau này?"

Ta nói: "Ta đoán những vụ án này là do vòng cổ Nhân Cốt gây nên. Bất quá vòng cổ Nhân Cốt cũng chia thật nhiều loại, ta phải tra trước lai lịch của thứ này!"

Doãn Tân Nguyệt như có điều suy nghĩ gật đầu.

Trước khi hành động, Tống Long Cơ liên tục nhắc nhở ta, lần này chúng ta âm thầm hợp tác với cảnh sát, ngàn vạn lần phải khiêm tốn.

Điều hắn có thể làm chính là tạo thuận lợi cho chúng ta.

Ta cười gật gật đầu.

Dưới sự yêu cầu của ta, chúng ta đầu tiên đi tới hiện trường tự sát đầu tiên của người chết, người dọn dẹp trong nhà.

Ta đi quanh một vòng, phát hiện gian phòng cho thuê này vô cùng bình thường, ngoại trừ một ít đồ dùng trong nhà đơn giản ra thì không có gì khả nghi cả.

Người chết là chết trong phòng bếp, mặt đất bị cảnh cáo dùng tro đá trắng tạo thành hình dạng một người. Nhìn ra được tư thế người chết vô cùng quái dị, tay chân triển khai, giống như một hình chữ lớn.

Trên bếp lò, bày một cái nồi sắt. Ta đi lên nhìn thoáng qua, phát hiện nước canh đun sôi còn ở bên trong, rất nhiều mỡ, không chỉ có mảnh ruột vỡ, thậm chí còn có một số phân và thức ăn chưa tiêu hóa được.

Tình cảnh này khiến ta thấy buồn nôn, Doãn Tân Nguyệt thấy vẻ mặt ta không đúng, cũng tò mò bước lên nhìn qua.

Chỉ một cái liếc mắt, mặt nàng tái đi, cúi đầu nôn mửa, ta vội vàng đi tới vỗ vỗ lưng nàng, để nàng ra ngoài chờ.

Doãn Tân Nguyệt do dự một chút, cuối cùng vẫn cảm kích nhìn mình, sau đó đi ra ngoài.

Ta cầm lấy cái muôi bên cạnh nồi sắt, nhẹ nhàng khuấy một cái, một ít đồ vật chìm ở đáy nồi lập tức nổi lên. Ta tỉ mỉ nhìn qua một lần, nhưng căn bản không tìm được bất luận manh mối gì.

Ta nói ta đi ra ngoài mua một chút gì đó, Tống Long Cơ nói cứ để cho viên quan trông coi là được? Nhưng ta không đáp ứng. Thứ ta muốn mua, yêu cầu chất lượng rất cao, lo lắng người không hiểu sẽ mua sai.

Ta ở gần cửa hàng tiện lợi, mua được hai con cá chép đang hấp hối, nấu một nồi thịt Quan Đông đã chín một nửa, còn có một cây cà rốt, một rổ trứng gà và hai mảnh xương lợn.

Tưởng ta mang mấy thứ này về, Tống Long Cơ kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, hỏi ta làm gì?

Lý Ma Tử cười nói: "Cái đó còn cần phải hỏi sao? Đương nhiên là làm nồi lẩu ngay tại chỗ rồi.

Không nghĩ tới hắn lại khiến mình kinh tởm, quay đầu liền phun ra.

Ta cũng không để ý tới Lý Ma Tử, mở ra bếp than than khí, bỏ tất cả nguyên liệu ta mua vào trong nồi nấu.

Những thứ này phân lượng rất nhiều, nhét đầy nồi lớn.

Tống Long Cơ nhìn thoáng qua cái nồi to, do dự một lát, cuối cùng vẫn lặng lẽ đi ra ngoài, có lẽ là không chịu nổi hành vi của ta.

Sau khi Tống Long Cơ ra ngoài, Lý Oanh Tử lập tức hỏi ta tại sao phải làm như vậy? Cái đồ chơi này có thể gây âm bổ dương, có thể kéo dài tuổi thọ.

Ta cười lạnh nói: Cái này cho người chết ăn.

Toàn thân Lý Ma Tử rùng mình một cái: "Người chết... ăn như thế nào?"

"Đến lúc đó ngươi sẽ biết." Ta không có thời gian nói nhảm với Lý Ma Tử, đợi sau khi đốt xong ta sẽ bưng nồi đi ra ngoài.

Tống Long Cơ từ đầu đến cuối lông mày đều nhíu chặt, bất quá hắn cũng không hỏi nhiều, mà là mở bánh xe, mang bọn ta đi tới lúc thái bình dọn dẹp thi thể.

Mọi người đều biết chuối tây là thành thị có tỷ lệ tự sát khá cao, có thể có quan hệ lớn với áp lực sinh hoạt ở nơi này. Vì phân phát tự sát, baê cảnh vệ sẽ đặt tất cả người tự sát ở cùng một nơi thái bình.

Cho nên thi thể dọn dẹp cùng với mấy kẻ tự sát phía sau là đặt chung một chỗ.

Ta biến sắc, nói như vậy là không được, muốn lộ ra lai lịch vòng cổ xương người, nhất định phải ở chung một phòng với người chết.

Tống Long Cơ lập tức đưa điện cho cân bộ y viện.

Bất quá kết quả cân đối lại không được tốt, bởi vì viện tử thái bình đã chật ních, nếu như cứ phải tìm một gian phòng, thì chỉ có thể đi Hỏa Táng tràng thôi.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, ta chỉ có thể để Tống Long Cơ liên lạc với Hỏa Táng tràng, mang thi thể dọn dẹp qua.

Lúc thi thể dọn dẹp từ trong tủ băng chở ra, ta cẩn thận quan sát một chút cái bụng của hắn.

Phát hiện chính giữa cái bụng có một vết thương hình tròn, người chết hẳn là bị một vật thể hình tròn bén nhọn đâm rách bụng, sau đó lấy vết thương này làm trung tâm, xé ra hai bên.

Trên báo cáo của Thi Sư cũng nói, cái bụng bị xé rách. Về phần chi tiết khác cũng không có viết, đoán chừng phát chẩn cũng không biết viết thế nào cho tốt?

Dù sao một người cho dù định lực có lớn hơn nữa, cũng không có khả năng thừa nhận thống khổ xé rách bụng mình.

Ta lại hỏi Tống Long Cơ, trên người người chết có kiểm tra đo lường ra thành phần tê cứng hay không? Tống Long Cơ lắc đầu nói không.

Ta lập tức gật đầu, trong lòng đại khái đã có bài bản.

Chúng ta rất nhanh vận chuyển thi thể người dọn dẹp vào Hỏa Táng tràng, an bài tại một gian phòng riêng.

Sau khi đặt nồi rau bên cạnh thi thể, ta liền nói cho Tống Long Cơ biết từ lúc này đến lúc sáng sớm, không ai được phép bước vào Thái Bình, phải chờ tới lúc ta tới mới được!

Tống Long Cơ gật đầu, nói sẽ an bài cảnh sát đảm nhiệm việc này. Ta nói tốt nhất là ngươi tự mình xem, bởi vì chuyện này vô cùng trọng yếu!

Tống Long Cơ không chút do dự gật đầu đáp ứng.

Tiếp theo ta và Lý Ma Tử, mang theo Doãn Tân Nguyệt về lại khách sạn.

Trở lại khách sạn buồn chán ngán lắm rồi, ta quyết định đi dạo chung quanh cùng Lý mặt rỗ. Dù sao ở trong lòng ta, Huân thị vẫn rất phồn hoa, không dễ gì đến một chuyến, không đi dạo thật sự lãng phí.

Ta lại hỏi Doãn Tân Nguyệt có đi không? Nàng không chút do dự đồng ý, nói có thể làm hướng dẫn cho chúng ta bơi.

Thật ra khi không làm việc, Doãn Tân Nguyệt khá hoạt bát đáng yêu, luôn miệng lải nhải với chúng ta về những cảnh quan trứ danh. Bỗng nhiên ta cảm thấy giữa ta và Doãn Tân Nguyệt không chỉ có quan hệ hợp tác mà còn có thêm nhiều bằng hữu nữa.

Có lẽ nàng cũng cảm thấy như vậy nhỉ?

Tiếc nuối duy nhất chính là không thể nhấm nháp được thức ăn trứ danh, thật sự là chúng ta đã trải qua chuyện của ban ngày, ai cũng ăn không nổi.

Bọn ta vẫn luôn chơi đến tối hơn mười điểm mới trở lại khách sạn. Sau khi trở lại khách sạn, ba người bọn ta đều mệt không chịu nổi.

Doãn Tân Nguyệt nói nàng không dám ở trong phòng nghỉ ngơi một mình, ta nói cho ngươi đến phòng ngủ ngủ ngủ ngủ? Ta và Lý Ma Tử nằm trên ghế ngủ. Doãn Tân Nguyệt sảng khoái đồng ý, đem Lý Ma Tử kích động không thôi.

Ngày hôm sau, bọn ta sớm đã tới Hỏa Táng tràng, giờ phút này Tống Long Cơ đang ngồi trên ghế dài ở cửa thái bình chơi điện thoại, nhìn thấy bọn ta sau đó nhiệt tình đứng dậy chào hỏi.

Ta cười hỏi Tống Long Cơ, tối qua có nghe thấy tiếng động kỳ quái từ trong thái bình truyền đến hay không?

Tống Long Cơ nghe xong, khóe miệng giật giật hai cái: "Làm sao vậy... hẳn là có động tĩnh gì đó sao?"

Ta nhìn hắn cười cười đầy thâm ý, cũng không giải thích gì nhiều, chỉ bảo Tống Long Cơ mở cửa.

Sau khi mở cửa, bên trong vẫn lạnh trước sau như một, ta vừa bước vào liền không nhịn được hắt hơi một cái.

Sau khi Tống Long Cơ mở đèn, phản ứng đầu tiên của ta chính là tìm nồi sắt.

Ta phát hiện, ngày hôm qua tốt nhất đặt ở cạnh cái nồi sắt bên cạnh thi thể, giờ phút này đã nghiêng ngả ở một bên, tất cả đồ ăn bên trong đều rơi lả tả ra.

Cảnh tượng này một lần nữa dọa Tống Long Cơ sợ hãi, nói đêm qua căn bản không ai tiến vào.

Ta nói rồi, ta biết.

Doãn Tân Nguyệt xoay người đi ra ngoài, cô không chịu nổi cảnh tượng này.

Ta cầm lấy một đôi đũa, thu thập thức ăn rơi lung tung trên mặt đất.

Những đồ ăn này đã sớm nát nhừ trong nồi sắt, nhưng vẫn còn giữ nguyên hình dạng cơ bản nhất, nhìn kỹ vẫn có thể phân biệt được.

Hai con cá chép vẫn còn, chỉ là trên thân cá chép có thêm hai cái lỗ lớn, giống như bị ngón tay xuyên qua. Quan Đông nấu vẫn nguyên vẹn như cũ, ta đếm xong, một chiếc lá cũng ít, trứng gà cũng ở, xương lợn cũng ở đây.

Tống Long Cơ bịt mũi, hỏi ta nhìn ra cái môn đạo gì trong đống thức ăn này chứ?

Ta cười buông đũa xuống: "Chẳng lẽ ngươi không phát hiện có gì đó không đúng?"

Chương thứ hai mươi bốn, âm trạch Tô ốc ốc

Tống Long Cơ nhíu mày: "Không có."

"Cân cà rốt đâu." Ta hỏi: "Hôm qua ta cắt cả cây cà rốt."

Nghe ta nói vậy, Tống Long Cơ lập tức há to miệng, nửa ngày sau mới nhìn về phía ta: "Ta cam đoan, hôm qua thật sự không có ai tiến vào..."

Ta vừa cười vừa nói ta biết.

"Như vậy... Cây cà rốt đi đâu rồi?" Tống Long Cơ hỏi.

Ta chỉ thi thể dọn dẹp: "Ở trong dạ dày của nàng ta, có cần giải phẫu một chút không?"

Tống Long Cơ ra sức nuốt nước miếng, cảm thấy thật độc ác, đi khắp nơi tìm thùng rác rưởi để nôn mửa.

"Trương tiên sinh quả là người có bản lĩnh lớn, lời ta tin tưởng lời ngươi nói. Chỉ là một cây cà rốt có thể chứng minh điều gì, chứng minh tử thi còn có thể ăn gì?"

Ta lắc đầu nói: "Thật ra trong vòng cổ Nhân Cốt có rất nhiều loại tài liệu, cũng không nhất định phải là đầu lâu của đứa bé ba tháng mới được. Còn mấy loại khác, ví dụ như Miêu Cốt, Hổ Cốt, Giác Tê Giác, chỉ cần đủ hung ác thì cũng có thể làm thành vòng cổ của Nhân Cốt. Ngươi nghĩ thử xem, trong mấy loại động vật như vậy, loại động vật nào thích ăn cà rốt nhất?"

Lý Ma Tử nói: "Ta rất thích ăn cà rốt, chỉ thích uống rượu, dưỡng nhan khai vị."

"Con mẹ ngươi!" Ta hung hăng trợn mắt liếc Lý Ma Tử một cái: "Ngươi mang cà rốt trong dạ dày thi thể ra đây ăn đi!"

Lý Ma Tử lại nôn khan một hồi: "Con mẹ nó đúng là buồn nôn."

Tống Long Cơ như có điều suy nghĩ nói: "Là tê giác?"

Ta gật đầu: "Không sai, là tê giác. Cho nên hiện tại ta có thể phán đoán, nguyên vật liệu của vòng cổ xương người trong tay đối phương chính là sừng tê giác. Tê Ngưu là loại ăn vào nhiều nhất trong vài loại động vật này, cũng là loại nặng nhất âm khí! Chỉ ăn thịt người trọc, còn xa xa không đủ duy trì hữu lực của nó, cho nên đối phương sẽ còn đi tìm vong linh để nuôi dưỡng nó."

Tống Long Cơ hỏi: "Trương tiên sinh, trên thế giới này thật sự có quỷ sao?"

Ta nói: "Có quỷ không ta không biết, bất quá vào một lúc, có một số chỗ, thông qua một số nghi thức đặc thù, thật sự sẽ sinh ra hiện tượng Linh Dị, hoặc giao lại sức mạnh thần kỳ nào đó cho vật phẩm, ví dụ như vòng cổ Nhân Cốt mà chúng ta gặp phải bây giờ."

Tống Long Cơ bỗng thở dài, cũng không biết hắn có ý gì.

Sau khi ra khỏi thái bình, Doãn Tân Nguyệt lập tức tới đón, hỏi ta có tiến triển gì không? Ta đã nói rồi, biết lai lịch của vòng cổ Nhân Cốt, tiếp theo chính là tìm kiếm.

Doãn Tân Nguyệt vội vàng dẫn ta về tới khách sạn. Sau khi tới khách sạn thì lập tức bấm mã số, để ta báo cho ông chủ tình hình mới nhất.

Kết quả từ đầu tới đuôi, đều chỉ là ta đang nói chuyện, người ở đầu máy truyền tin kia không nói một lời.

Trong lòng ta thầm mắng vị lão bản này đúng là kiêu căng thật, ngay cả một câu nói cũng không nói.

Nhưng trước khi tắt máy truyền tin, hắn vẫn dùng giọng nói khàn khàn nói một câu: "Cảm ơn."

Thanh âm của hắn rất kỳ quái, giống như bệnh nhân gần tới tử vong, thế nhưng âm lượng lại rất lớn, thật sự khiến người ta khó đoán. Ta cảm thấy có thể là một người trẻ tuổi nghẹn họng nhỉ?

Lý mặt rỗ hỏi ta phải làm cái gì bây giờ? Đâu ra cái vòng cổ tìm người nọ.

"Ta hỏi: "Các ngươi biết chỗ nào cày quỷ hung nhất không?"

Lý Ma Tử không chút do dự nói: "Đương nhiên là hynh nông thôn! cố sự của Thi Biệt ở Dĩ sơn thôn xảy ra ở nông thôn, nữ quỷ kia hủy hoại tuổi thơ của ta."

Ta nói: Ngoài nông thôn ra, còn có chỗ nào khác?

Dù sao nông thôn là một khái niệm rất rộng rãi, Huân Nông thôn quá nhiều, bây giờ ta muốn tìm một nơi âm khí tập trung lại, tỷ như hoang phế cung điện.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Dường như ta biết một chỗ, tên là Tô ốc lang, là nơi nổi tiếng nháo quỷ, không khác gì Phong Môn thôn trong mắt người đại lục."

Ta ngay cả vội vàng để Doãn Tân Nguyệt kể cho ta biết, rốt cuộc Tô ốc lang này có cái gì tà.

Doãn Tân Nguyệt cười khổ: "Nói ra cũng không dọa người được rồi. Ngươi tự kiểm tra mạng lưới đi!"

Ta không còn gì để nói, ta có phải cảm giác quá kinh khủng hay không. Nhưng nếu Doãn Tân Nguyệt đã không muốn nhiều lời, ta cũng không cưỡng cầu, dứt khoát mở ra công văn tính toán.

Đơn giản kiểm tra một chút, ta mới biết được, trong mắt đám người Huân Sinh, Tô ốc rốt cuộc là nơi nào. Cùng với Doãn Tân Nguyệt hình dung không khác nhau lắm, hoàn toàn chính là "Phong Môn quỷ thôn" mở cửa.

Từ niên đại tám mươi năm trước Tô ốc lang lạc thành, cho tới bây giờ, sự kiện linh dị cơ hồ chưa từng ngừng qua. Tìm tòi bách độ "Tô ốc, linh dị", tìm tòi kết quả tìm kiếm ba trăm vạn đầu, có thể thấy được nơi này rốt cuộc có bao nhiêu lửa.

Truyền lưu rộng rãi nhất câu chuyện quỷ, chính là nơi này có rất nhiều đại điện bỏ hoang đều là âm trạch, cái gọi là âm trạch, chính là nơi cho người chết.

Từ sau khi Tô ốc thất lạc, nơi này liền sinh ra một vòng tử vong, hầu như mỗi tháng đều có người nhảy lầu tự sát, hơn nữa đại bộ phận đều tập trung ở Đỗ Quyên lâu.

Điều quỷ dị nhất chính là, những người đó khởi xướng tự sát, thường thường đều không muốn rời khỏi nơi ở khi còn sống. Có rất nhiều cư dân, đều sẽ ở sau thái dương lạc sơn nhìn thấy những người chết này.

Nếu vậy, sẽ không còn ai dám ở lại Đỗ Quyên lâu nữa, âm trạch cũng dần dần lưu truyền ra...

Ta cười lấy tay chỉ một cái: "Chỗ này! Tối hôm nay đi Tô ốc "

Lý mặt rỗ lập tức hỏi ta đi Tô ốc lang làm gì? Cả ban ngày cũng không ai dám đi, đừng nói chi là buổi tối.

Ta nói: "Người có giữ vòng cổ Nhân Cốt, muốn bổ sung cho vòng cổ có năng lực mạnh, nhất định phải đi tới nơi có âm khí cực nặng. Cho nên Tô ốc chúc hẳn là nơi hắn phải lựa chọn! Vận khí tốt, nói không chừng chúng ta còn có thể gặp được hắn."

Sau đó chúng ta lại quay đầu nhìn Doãn Tân Nguyệt: "Ngươi đừng đi, ngươi gọi mấy hộ vệ ở trong quán rượu chờ lệnh bất cứ lúc nào. Đến lúc đó nếu ta phát hiện đối phương, ta sẽ phạt ngươi, ngươi phái hộ vệ đi theo dõi trước..."

Doãn Tân Nguyệt lập tức lắc đầu: "Không được, các ngươi tới chỗ nào thì ta tới đó. Đây là mệnh lệnh của ông chủ, cũng là nghĩa vụ của ta. Ta phải đảm bảo an toàn cho các ngươi."

Ta bất đắc dĩ cười, cũng không biết là ai cam đoan ai sẽ an toàn.

Ta cũng không bắt ép, nàng nguyện ý đi thì đi, chỉ cần trên đường chúng ta cẩn thận một chút, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Sau khi ăn cơm trưa xong, chúng ta liền đi tới nhà Tô ốc.

Ta xem qua một chút, nơi này diện tích rất lớn, đủ loại các loại lầu các xuất hiện tầng tầng không nghèo nàn. Bất quá hiện tại những cao tầng này đã sớm không còn phong cách cổ xưa, ngược lại có thêm một chút khí tức thương nghiệp nồng đậm, nhìn qua giống như là lầu mới.

Doãn Tân Nguyệt nói với ta, những lâu này đều xây dựng lại các lâu trước kia.

Như có điều suy nghĩ, ta nhẹ gật đầu.

Ta bảo Lý mặt rỗ đi hỏi thăm một chút, hỏi xem gần đây Đỗ Quyên lâu chưa từng có người chết.

Mà mỗi khi chúng ta hỏi ra ba chữ "Đỗ Quyên Lâu", người nơi này đều dùng ánh mắt cẩn thận nhìn chúng ta. Câu đầu tiên nói thường là: Ngươi hỏi thăm cái này làm gì?

Liên tiếp hỏi mấy người, cũng không khác câu trả lời.

Bọn họ dường như biết sự cổ quái của Đỗ Quyên Lâu, nhưng rốt cuộc có gì cổ quái, chính là không muốn nói với chúng ta, hơn nữa ra sức khuyên chúng ta đừng đi.

Bọn họ càng giữ nguyên thần bí như vậy thì trong lòng ta càng hiếu kỳ.

Thừa dịp sắc trời còn sớm, dứt khoát đi vào trong lâu giẫm một chút.

Chương thứ hai mươi lăm, quỷ gõ cửa...

Đỗ Quyên lâu đã hoàn toàn hoang phế, không biết có phải là bởi vì âm trạch không? Chính phủ Sở Ba cũng chưa dỡ lầu xuống, cũng không xây dựng lại, mà là mặc cho gian phòng hoang phế này tiếp tục hoang phế ở trong góc.

Ngẩng đầu nhìn lên, cả tòa lầu bên ngoài bò đầy vết nứt, nhìn không ra hình thù gì cả. Thậm chí chính giữa lầu cao còn có một vết rách thật sâu, làm cho ta lo lắng là nó có thể bị gió thổi bay hay không.

Chúng ta đi vào trong đó, bên trong đâu đâu cũng là rác rưởi, cứt đái. Tòa lầu một hẳn là bị người ta xem như nhà cầu công cộng, mùi thối ngập trời, ruồi bọ đầu xanh bay khắp nơi.

Chúng ta đành phải đi lên lầu hai.

Lầu hai tình huống càng không chịu nổi, trong hành lang vậy mà ném đầy thi thể mèo hoang dã cẩu, đã sớm thối rữa mủ, thậm chí còn có không ít thi thể động vật bị treo lên.

Cho dù đang giữa ban ngày, nhưng khi nhìn thấy thi thể những động vật này, vẫn làm cho người ta có một loại cảm giác âm trầm mãnh liệt!

Đi tới lầu ba mới bắt đầu trở lại bình thường, không còn phân và thi thể động vật, thậm chí chúng ta còn phát hiện hai chăn mền. Doãn Tân Nguyệt nói với ta, nơi này hẳn là chỗ ở của ăn mày hoặc lang thang.

Càng lên cao lại càng hoang vắng, chờ đến lúc lên lầu năm, trên cơ bản là không có dấu vết của con người hoạt động.

Ta biết, năm đó khởi xướng tự sát, đại bộ phận đều tập trung ở lầu năm và lầu năm trở lên, cho nên mới không ai dám lên.

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, con đường đã rất tối, xem ra tính thải quang của Đỗ Quyên lâu không tốt, cũng là một trong những nguyên nhân dẫn đến nơi này âm khí nồng nặc à?

Tình huống bây giờ có chút vượt qua dự liệu của ta, ta chỉ có thể bỏ bớt rất nhiều bước không cần thiết, trực tiếp để bọn họ tìm kiếm phòng không có nhà cầu thang.

Doãn Tân Nguyệt lấy làm lạ hỏi ta: Vì sao lại không tìm nhà vệ sinh?

Ta nói nơi tàng ô như thế này, âm khí tập trung ở nhà cầu. Chúng ta tìm một nơi không có nhà cầu, dơ bẩn thì ít.

Lý Ma Tử lại càng hoảng sợ: "Nói như vậy, ngươi thừa nhận trên thế giới này thật sự có thứ bẩn thỉu? Ngươi nói đêm nay, chúng ta có thể gặp thứ bẩn một lần được không."

Trước đó, khi chúng ta xử lý giày thêu, đầu người xanh, cùng với Xà Dục Đao, tuy đã đụng phải không ít chuyện lạ, nhưng còn chưa thấy qua Chân Quỷ bao giờ.

Ta vừa nói thế, Lý Ma Tử lập tức cảm thấy hứng thú.

Có lẽ hắn cảm thấy làm một thương nhân cổ hủ, nếu ngay cả dáng vẻ quỷ quái cũng chưa từng thấy qua, nói ra không khỏi quá mất mặt a?

Ta lắc đầu nói: "Đồ dơ bẩn trong miệng ta không giống với thứ ngươi nghĩ. Không nhất định là quỷ hồn, cũng có thể là một số yêu ma quỷ quái khác."

Mị quái chi yêu? Lý Ma Tử tò mò hỏi: "Cái này là gì vậy?"

Ta cũng lười nói nhảm với Lý Ma Tử, nói nhanh đi tìm, nếu không trời tối xuống, chúng ta sẽ rơi vào trạng thái bị động.

Lý Ma Tử quả nhiên ngậm miệng, chúng ta vội vàng chạy tới lầu các, từ tầng bốn tìm trong một căn phòng.

Tuy nhiên bố cục gian phòng ở đây cũng giống nhau, muốn tìm được gian phòng khác có phần khó. Ban đầu ta muốn tìm một gian tạp vật hoặc phòng bảo an, nơi đó có lẽ không có nhà cầu.

Bất quá tiện nghi nơi này cũng chưa hoàn thiện, toàn bộ phòng hầu như đều có người ở.

May mắn là cuối cùng chúng ta cũng tìm được một phòng tắm công bằng ở lầu tám. Phòng tắm công cộng này chắc là được cải kiến sau này, nhưng bất kể thế nào thì hôm nay chỗ ở của chúng ta cũng đã có chỗ ở rồi.

Ta hít sâu một hơi, vội vàng mang theo Lý Ma Tử và Doãn Mạt Nguyệt xuống lầu ăn cơm. Ta có một loại trực giác, vòng cổ mấy ngày nay khẳng định sẽ xuất hiện ở chỗ này!

Bọn ta xuống dưới lầu ăn chút sủi cảo rồi lại mua thêm một ít đồ đạc, sau đó vội vàng gấp rút gấp rút trở về.

Cửa phòng tắm vẫn còn tốt, nhưng cửa sổ lại hỏng mất. Ba người chúng ta cuộn mình ở dưới góc tường, yên tĩnh chờ đợi.

Vì tránh để bại lộ chính mình, chúng ta cũng không mở măng.

Ban đầu Doãn Tân Nguyệt có chút không quen, nhưng sau một thời gian dài an ủi, thần sắc khẩn trương của nàng mới có chút chuyển biến tốt đẹp.

Tuy nhiên nàng vẫn rất sợ hãi, kề sát trên người ta. Ta cảm thụ được nhiệt độ trên người nàng, cái thân thể mềm mại kia một lần lại khiến ta trầm mê, trong lòng không tự chủ được mà sinh ra dục vọng nguyên thủy nhất.

Tuy nhiên cuối cùng ta vẫn áp chế cỗ dục vọng này xuống, bây giờ không phải lúc nghĩ ra điều này, dù sao chúng ta cũng đang ở trong âm trạch số 1 số 2!

Giờ phút này, cả tòa lầu cao đều yên tĩnh lạ thường, trên đường phố phồn hoa cũng dần dần không còn bóng người, đèn xe thì từng chiếc từng chiếc tắt. Vốn ánh đèn ở đại điện đối diện còn chiếu được, bất quá lúc này đã hoàn toàn không sáng.

Cảm giác mát mẻ ập tới, ta cảm thấy sau lưng phát lạnh, thân thể của Doãn Tân Nguyệt càng gần ta hơn...

Ta chỉ an ủi Doãn Tân Nguyệt, bảo nàng ngủ trước một chút, nếu ngủ thì không sợ nữa.

Doãn Tân Nguyệt gật gật đầu, rất nhanh liền mơ màng màng ngã vào trong ngực của ta.

Lý Ma Tử lấy ra điện thoại, thẳng thắn chơi trò chơi.

Nửa đêm trước một chút tình huống cũng không có, ta an tâm rất nhiều, xem ra lựa chọn của ta là chính xác.

Bất quá, loại tình huống này cũng không kéo dài bao lâu, lúc ta nhìn kỹ Lý Ma Tử chơi khối láng giềng, chợt nghe thấy cửa thang lầu truyền đến một hồi âm thanh xào xạc!

Ta sửng sốt một chút, lập tức liền vỗ tay Lý Ma Tử một cái, bảo Lý Ma Tử đừng chơi tiếp nữa.

Lý Ma Tử cũng chú ý tới động tĩnh ở đầu bậc thang, mắt cũng không dám chớp.

Ta vỗ vỗ Doãn Tân Nguyệt, đánh thức nàng. Sau đó chỉ chỉ đầu cầu thang, làm động tác im lặng cho nàng.

Doãn Tân Nguyệt cẩn thận nghe một chút, không ngờ lại ôm lấy cánh tay của ta: "Cái này... Đây là âm thanh gì?"

Ta nói: "Hình như có thứ gì đó bò trên mặt đất..."

Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ nói: "Ngươi làm ta nhớ tới tình cảnh oán hận trong Đoan Chú, nữ quỷ máu me leo từ cầu thang lên."

Trong lòng ta mắng cho mười tám đời tổ tông Lý Ma Tử một trận, bởi vì những lời này của Lý Ma Tử cũng thành công hù dọa ta.

Giọng nói sa mạc kia vừa đi vừa ngừng một chút, nghe tựa như thật sự có cái gì đó đang bò lên.

Âm thanh này vạch phá đêm dài yên tĩnh, khiến tim ta đập nhanh hơn!

Cũng may sau khi con vật kia leo đến cầu thang, nó không bò về phía phòng tắm, mà đi ngược lại phương hướng. Chuyện này khiến ta thở phào nhẹ nhõm, nói với bọn họ ngàn vạn đừng lên tiếng, sẽ không ai phát hiện ra chúng ta ở chỗ này.

Sàn sạt, sàn sạt...

Thanh âm kia dần dần rời xa, bất quá rất nhanh, âm thanh sàn sạt ngừng lại, ngay sau đó, một tràng tiếng gõ cửa móc nối nhân tâm vang lên.

Sau tiếng gõ cửa, lại là một trận tĩnh mịch. Ước chừng sau hai ba giây yên tĩnh, một thanh âm khàn khàn, không phân biệt được rõ ràng chợt vang lên: "Con gái, con ở trong đó sao?"

Cánh tay đang ôm của ta càng lúc càng chặt, toàn thân run bần bật.

Ta dứt khoát ôm nàng vào ngực, nhẹ nhàng vỗ, giống như đang an ủi trẻ con, làm cho nàng không cần sợ hãi.

Sau âm thanh khàn khàn đó, lại là một trận tĩnh mịch.

Sau đó, lại là tiếng bò bò, lần này là bò về phía phòng tắm!

Tiếng gõ cửa lại vang lên, vẫn là thanh âm kia: "Con gái, con ở trong đó không?"

Đối phương vẫn luôn lặp lại động tác này.

Ta biết, nó ở từng phòng gõ cửa, không ngại phiền kỳ hỏi.

Trong lòng căng thẳng tới cực điểm, không biết rốt cuộc thứ này là người hay quỷ?

Tuy rằng ta không tin trên thế giới này thật sự có quỷ, nhiều nhất cũng chỉ phát sinh một vài việc quái lạ mà thôi. Nhưng khi ta chân chính gặp phải loại tình huống này, vẫn là không nhịn được mơ tưởng viển vông.

Ta biết thứ này sớm muộn gì cũng sẽ gõ cửa phòng tắm, cũng không biết nó có phát hiện chúng ta không. Sau khi phát hiện chúng ta, thì rốt cuộc sẽ ra sao?

Ba người chúng ta giống như phạm nhân, nơm nớp lo sợ chờ phiên toà đến.

Rốt cuộc, tiếng bò sát dừng lại trước phòng tắm, tiếng gõ cửa cũng theo đó mà vang lên: "Phanh phanh, phanh phanh!"

Trái tim ta đột nhiên nhảy lên đến cửa lồng ngực, con mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm ra cửa.

Sau đó, thanh âm khàn khàn vang lên: "Con gái, con có ở trong đó không?"

Bọn ta lập tức che miệng lại, một tiếng cũng không dám phát ra, chỉ sợ bị nó phát hiện.

Cũng như mấy lần trước, đối phương kêu xong, nghe được động tĩnh trong phòng rồi rời đi.

Ta thở phào một hơi thật dài, xem ra đối phương vẫn chưa phát hiện ra chúng ta.

Bất quá lại tiếp tục ngồi trong chốc lát, ta bỗng nhiên cảm giác được một tia không thích hợp, nhưng cụ thể chỗ nào không thích hợp, trong thời gian ngắn nghĩ không ra.

Đợi đến lượt Lý Ma Tử nhỏ giọng hỏi ta: "Nó... Sao nó không gõ cửa?"

Lúc này ta mới hoảng sợ ý thức được, đối phương sau khi gõ cửa phòng chúng ta liền biến mất, trái tim ta nhất thời nhảy dựng lên.

Đây là ý gì? Tại sao nó không tiếp tục gõ cửa? Chẳng lẽ là phát hiện chúng ta.

Ta biết tình huống không ổn, lập tức đứng dậy, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm ngoài cửa.

Cửa bị chậm rãi đẩy ra, thanh âm cọt kẹt kia lại không khác với tiếng cửa kêu già nua kia.

Trong nháy mắt cánh cửa mở ra, một cỗ gió lạnh thổi vào, thổi ta không tự kìm hãm được rùng mình một cái. Ta dùng sức quấn quần áo trên người, trong tay cầm một nắm lớn ngự tẩy muối.

Ngự tẩy muối là thuốc ăn tiến cống từ thời cổ đại cho Hoàng đế, hạt nào cũng tinh tế.

Nếu như đối phương thật sự là yêu ma quỷ quái, một nắm ngự rửa muối đủ để giết chết uy phong của nó, cũng có thể cho chúng ta đủ thời gian trốn chạy!

Chương thứ hai mươi sáu, sợ bóng sợ gió một hồi.

Giờ phút này, một gương mặt già nua tóc tai bù xù từ từ từ từ đi vào từ bên ngoài cửa, hai mắt đục ngầu, tràn đầy vẻ chờ mong nhìn xem chúng ta. Những nếp nhăn trên mặt giống như vỏ cây, thậm chí còn mang theo một chút máu.

Đây thật sự là quỷ sao?

Lý Ma Tử thần kinh tan vỡ, ngồi phịch xuống đất, trợn mắt há hốc mồm nhìn đối phương.

"Các ngươi từng gặp con gái ta chưa?" Bà lão đột nhiên mở miệng.

Ta lập tức lắc đầu: "Không có, chúng ta đi ngang qua thôi."

"Ồ." Nàng thất vọng thở dài, cũng không rời đi mà là trực tiếp bò vào.

Nàng mặc trên người một bộ quần áo màu đen, trong bóng đêm vẫn còn chút phát sáng. Quần áo đã sớm mài mòn, mặt trên tràn đầy bùn đất.

Hai chân bà lão co duỗi, duy trì tư thế không bình thường, không cần nói cũng biết là tàn phế.

Doãn Tân Nguyệt dán chặt lên người ta, nhẹ nhàng kéo ta. Ta biết nàng muốn ta mau chóng rời khỏi nơi này, có lẽ nàng đã bỏ qua việc tìm kiếm vòng cổ Nhân Cốt.

Ta cũng không muốn tiếp tục ở chung một chỗ với người này không giống người quỷ không ra quỷ, vì lẽ đó sau khi nàng tránh đường cho chúng ta, liền lập tức mang theo Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt cướp đường mà chạy.

Bọn ta mới chạy đến đầu bậc thang, khi còn chưa đi xuống, lão nữ nhân này bỗng nhiên hét lên với bọn ta: "Đứng lại, các ngươi đứng lại!"

Vừa nghe thấy giọng nói khàn khàn của nàng, chúng ta không khống chế nổi sợ hãi trong lòng nữa, lập tức chạy như điên xuống lầu.

Cho dù đã chạy tới tầng sáu, tiếng gào thét bén nhọn kia vẫn vang lên bên tai ta: "Trở về cho ta, trở về cho ta, ta biết các ngươi đã gặp con gái ta."

Một mực chờ chúng ta đi vào lầu năm, rốt cuộc mới nhẹ nhàng thở ra.

Mẹ nó, quả nhiên quá đáng sợ, trên đời này còn có ma quỷ ư?

"Tiểu soái ca, tới chơi chút." Ngay lúc chúng ta dừng lại nghỉ ngơi, một giọng nói yêu thương đột nhiên truyền vào tai ta.

Ta lập tức sửng sốt một chút, nhìn lại phía phát ra thanh âm kia.

Một nữ hài tóc đỏ quần áo hở ra, đang ném ánh mắt quyến rũ vào ta. Khóe miệng nàng dính đầy máu tươi, rất là vũ mị dùng đầu lưỡi liếm một vòng trên môi.

Ta thất kinh, sao lại lòi ra một ma cà rồng? Lập tức không nói hai lời, nắm tay Doãn Tân Nguyệt chạy xuống lầu.

"Tiểu soái ca, để ta uống một ngụm máu đi, uống một ngụm đi." Cô gái tóc đỏ khóc hu hu, rất là đáng thương.

Ta quay đầu nhìn lại, phát hiện nàng ta móc ra một con dao găm, cắt cổ tay của mình, tham lam dán miệng hút nó vào.

Ta bị dọa sợ, lúc này không dám nhìn nữa.

Nhưng vừa chạy xuống lầu, lại xuất hiện một đám nam nhân gầy gò, để trần nửa người trên. Bọn họ cầm đao, phía sau họ là sương trắng lượn lờ.

Bọn hắn không nói hai lời, liền nhào về phía chúng ta, xem ra là muốn chém chết tươi chúng ta.

Ta cắn răng, Doãn Tân Nguyệt chỉ có thể túm khóc tiếp tục chạy xuống.

Doãn Tân Nguyệt lúc này, căn bản chính là một tiểu cô nương yếu đuối không thể che gió.

Ta chạy một mạch lên lầu hai, quay đầu lại nhìn một chút, thấy đám nam nhân cầm đao kia vẫn chưa đuổi theo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lại phát hiện, một gian phòng trên lầu hai lại có ánh đèn, bóng người mơ hồ.

Ta không để ý quá nhiều, chỉ dắt Doãn Tân Nguyệt xuống lầu. Lúc đi ngang qua gian phòng kia, ta tò mò nhìn một cái.

Vừa thấy vậy, lập tức tê cả da đầu, một đám trẻ tuổi đang lột da một con mèo hoang, hiện trường máu chảy đầm đìa, còn có thể nghe được tiếng tru thê thảm. Mà đám nam nữ trẻ tuổi kia, lại còn phát ra tiếng cười thỏa mãn, tiếng cười gằn kia, khiến ta không nhịn được hãi hùng khiếp vía.

Rốt cuộc Đỗ Quyên lâu này là địa phương quỷ quái nào?

Đợi tới khi chạy ra đường cái, chúng ta mới ngừng lại.

Mà ta đã mệt tới mức không thở nổi nữa, Doãn Tân Nguyệt lại càng ôm chặt lấy ta, hai mắt ngốc trệ, một chút thần thái cũng không có.

Ta ngay cả vội vàng an ủi nàng ta không có chuyện gì.

Lúc này Doãn Tân Nguyệt mới oa một tiếng khóc lên.

"Lý mao tử, mau gọi một chiếc xe cho thuê đi!" Ta quay đầu nói với Lý Ma Tử.

Nhưng khi ta quay đầu lại, không kìm lòng được, nhướng mày, bởi vì ta phát hiện ra Lý Ma Tử cũng không có đi theo.

Ta lập tức nói với Doãn Tân Nguyệt: "Doãn Tân Nguyệt, nghe! Bây giờ ta muốn về cứu Lý Ma Tử, ngươi gọi được xe thì rời đi trước. Nếu trong vòng nửa giờ ta không viết giúp ngươi, để Tống Long Cơ tới cứu ta, nghe rõ chưa?"

Doãn Tân Nguyệt vừa nghe ta muốn để nàng ở lại trên đường cái thì lập tức hoảng hốt, dán ngay vào ngực ta: "Không được, ta sợ, ta thật sự sợ."

Ta bất đắc dĩ nói: "Hiện tại ngươi phải kiên cường, Lý Ma Tử còn bị vây trong Đỗ Quyên Lâu, nếu ta không đi, hắn nhất định phải chết..."

Nói xong, ta liền thẳng thừng lao về Đỗ Quyên Lâu.

Mặc dù hiện tại thể lực có chút chống đỡ không nổi, nhưng cũng may ta đã sớm chuẩn bị, tay trái cầm một nắm thuốc tẩy muối, tay phải rút một cây dù binh đao ra.

Mà lúc ta đang chuẩn bị giết vào, chợt nghe tiếng kêu rên của Lý Ma Tử từ lầu một truyền xuống.

Ta sửng sốt một chút, tiếp theo nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Lý Ma Tử: "Ai ui, chân của ta sắp gãy rồi!"

Ta vui mừng quá đỗi, không biết sức lực của Lý Ma Tử từ đâu ra mà vác Lý Ma Tử chạy về phía Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt thấy ta, lập tức như thấy cứu tinh xông lên, ôm lấy ta.

Ta nhíu mày, hỏi Doãn Tân Nguyệt vì sao không gọi xe? Xe thuê Huân quả thực nhiều hơn người nhiều, theo lý thuyết hẳn là rất dễ gọi tới.

Doãn Tân Nguyệt lắc đầu nói mình không dám đến Đỗ Quyên lâu, vừa nghe địa danh, tất cả đều treo máy truyền tin.

Rơi vào đường cùng, ta đành phải đi theo Lý mặt rỗ, khập khiễng quay về.

Lý mặt rỗ mắng ta một đường, nói ta trọng sắc khinh bạn bè, trong mắt chỉ có Doãn Tân Nguyệt.

Nếu không phải hắn thông minh, chạy theo cống rãnh xuống thì đã sớm chết ở Đỗ Quyên Lâu rồi...

Đợi chúng ta trở lại khách sạn, đã là bốn điểm sáng nhiều hơn.

Bọn ta một đường kinh hãi, hiện tại thân thể đều mệt mỏi không chịu nổi.

Ta nằm trên giường, nhìn trần nhà lẳng lặng suy nghĩ, chúng ta đang nhìn cái gì là hư ảo, cái nào là chân thật? Cái nào là người, cái nào là quỷ?

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng trăm mối vẫn không có cách giải. Ta cảm giác được mình bây giờ đã lâm vào trong đó, bởi vì cái gọi là người trong cục u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo.

Ta cẩn thận suy nghĩ lại một lần nữa, dường như ngoại trừ để Doãn Tân Nguyệt có ấn tượng tốt với ta ra, hắn cũng không tìm được bất cứ manh mối gì liên quan tới vòng cổ Nhân Cốt.

Doãn Tân Nguyệt đã ngủ, nhưng vẫn nắm chặt lấy cánh tay, ta chỉ có thể nằm ở trên giường như vậy, vẫn đang muốn nghĩ đến hừng đông.

Chắc là buổi sáng bảy buổi sáng, nhân viên phục vụ đưa bữa sáng tới, ta gọi hai người tới ăn một bữa đơn giản, sau khi ăn xong bữa sáng, Tống Long Cơ liền đi tới, hỏi chuyện của chúng ta tiến triển.

Ta cũng không biết nên nói chuyện này với Tống Long Cơ như thế nào? Nếu như nói tối hôm qua chúng ta gặp quỷ, hắn khẳng định sẽ không tin tưởng.

Ngược lại Lý Ma Tử thêm mắm thêm muối, nói mình anh dũng như thế nào thì tìm được đường sống trong chỗ chết ra sao chính là muốn chứng minh bản thân trước mặt Doãn Tân Nguyệt.

Mà Tống Long Cơ sau khi nghe xong, lại cười ha hả, làm cho mấy người chúng ta không hiểu gì cả.

"Vốn tưởng các ngươi đã nắm giữ tư liệu về Đỗ Quyên lâu, không ngờ các ngươi vẫn là ngoại môn hán." Tống Long Cơ nói.

Thì ra, đêm qua chúng ta gặp phải người, cũng không phải quỷ quái gì, mà là người thích nhâm sắc hình – màu.

Cô gái tóc đỏ thích hút máu kia nổi tiếng ở Tô ốc lang. Nàng là một dị giáo đồ, cho rằng uống máu có thể khiến nàng lên trời, cho nên mỗi khi trời tối đều là nam nhân câu dẫn ở Đỗ Quyên Lâu, dùng thân thể mình thay máu cùng người khác.

Mà nơi đó thuộc loại khu vực tam quản, cho nên cũng là thiên đường keo kiệt, không ít keo kiệt vì tìm kiếm kích thích, đều sẽ chơi buôn bán ở Đỗ Quyên Lâu.

Về phần tên điên này vì sao lại lấy dao chém chúng ta? Đoán chừng là vừa hút xong độc, đầu óc phấn khích, muốn tìm chút kích thích nào đó đi!

Còn có tình cảnh chúng ta ở lầu hai nhìn thấy, liền càng dễ giải thích. Ở ốc bản bản có một bầy phượng, tụ tập không ít nam nữ trẻ tuổi, hứng thú chính là đợi các loại động vật nhỏ. Bọn họ thích lột da nuôi sống động vật nhỏ, mỗi khi nghe thấy tiểu động vật kêu thảm, bọn họ đều cảm thấy đã nghiền.

Nói tóm lại, Tô ốc lang chính là nơi một cặn bã tụ tập, tất cả người xấu của chuối đều xuất hiện ở đây.

Hơn nữa một ít Hắc bang ẩu, cũng thường chọn địa điểm ở chỗ này, hôm nay chúng ta không gặp phải Hắc bang, đã xem như là may mắn rồi...

Tống Long Cơ giải thích khiến Lý Ma Tử hoàn toàn nổi giận, Lý Ma Tử nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn hắn ta, trách cứ hắn ta trước đó không nói rõ ràng với chúng ta, làm hại chúng ta thiếu chút nữa bị dọa sợ.

Tống Long Cơ cười ha ha nói: Vừa rồi nghe ngươi miêu tả, không phải rất dũng cảm sao?

Lý Ma Tử nhất thời nghẹn lời, nói không ra lời.

Ta lại hỏi Tống Long Cơ, người ở trong phòng gõ cửa tìm con gái thì có chuyện gì xảy ra vậy?

Nữ hài tóc đỏ thứ hai mươi bảy chết tại chỗ.

Tống Long Cơ nhíu mày, nói chưa từng nghe qua, chắc là một người bệnh tâm thần điên khùng nào đó nhỉ?

Ta nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng là như thế.

Tống Long Cơ hỏi ta có tính toán gì tiếp không? Ta đã biết rõ đó đều là người, chúng ta cũng không cần phải sợ hãi. Chủ nhân vòng cổ của người ta khẳng định còn có thể đến Đỗ Quyên lâu hấp thu vong linh, đến lúc đó chúng ta nhìn chằm chằm vào điểm là được.

Tống Long Cơ nói tối hôm nay đi cùng chúng ta, hắn đeo binh khí trái luân, ít nhất phải đảm bảo an toàn cho chúng ta.

Ta bảo Tống Long Cơ lấy mấy tấm ảnh tự sát kia ra, ta muốn xác nhận thêm một ít chi tiết.

Tống Long Cơ mang theo kháng nghị, lập tức móc vụ án ra cho ta xem.

Mà lúc ta nhìn thấy ảnh ký sinh chết trong phòng ngủ kia, trong đầu bỗng nhiên lóe lên linh quang, nhớ tới một chuyện.

Sao ta càng nhìn cái chết này, càng giống bà lão chúng ta gặp phải trong phòng tắm chứ?

Ta nhíu mày, lúc mới bắt đầu còn tưởng mình mẫn cảm quá mức, nhưng càng nhìn ta càng cảm thấy ý nghĩ của mình là chính xác.

Cuối cùng ta dứt khoát đưa hồ sơ cho Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt, để bọn họ nhìn đại học sinh này, có phải rất giống với tên bệnh thần kinh chúng ta gặp phải trong phòng tắm không?

Hai người chỉ nhìn thoáng qua, rồi liên tục gật đầu.

Thậm chí Doãn Tân Nguyệt còn khẳng định rằng cho dù các nàng không phải cùng một người, khẳng định cũng có quan hệ máu mủ!

Ta cũng không hề cảm thấy đây chỉ là một sự trùng hợp, trong chuyện này chắc chắn cất giấu rất nhiều mưu mô.

Liền lập tức hỏi Tống Long Cơ: "A Cơ, thi thể học sinh này ở đâu?"

Tống Long Cơ do dự một chút rồi nói: "Ở lúc thái bình mà."

Ta nói: "Bây giờ ngươi kiểm tra lại một chút xem có phải đang ở lúc thái bình hay không."

Tống Long Cơ gật đầu, bắt đầu quay phim. Mà lúc Tống Long Cơ đeo lá đồi, sắc mặt cũng bắt đầu biến sắc, cuối cùng trắng bệch, trợn mắt há hốc mồm nhìn ta.

Ta biết ngay mà, suy đoán của ta là chính xác mà.

Quả nhiên, Tống Long Cơ nơm nớp lo sợ, nói với ta: "Thi thể người chết vốn ở trong tủ băng, bất quá vừa rồi người của chúng ta đi kiểm tra một lần, phát hiện... phát hiện thi thể không thấy, chỉ còn lại hai chiếc giày."

Ta chợt nhớ tới, nữ nhân già hôm qua chúng ta nhìn thấy cũng là chân trần!

Lần này ta đau đầu rồi.

Tống Long Cơ hỏi ta: "Ngươi hoài nghi, hôm qua các ngươi nhìn thấy bệnh thần kinh, chính là người thứ ba chết? Nói cách khác, nàng còn chưa chết?"

Tống Long Cơ nói xong, mặt mũi ba người họ đều trở nên trắng bệch, thậm chí Doãn Tân Nguyệt bị dọa đến mức không dám ngẩng đầu lên. Nhắc tới việc không nên tiếp tục nữa, ông chủ bên kia, nàng có thể đi nói, phí vất vả vẫn sẽ cho ta một ít.

Ta lại lắc đầu, dù sao nghề này của chúng ta có quy củ, đó chính là buôn bán âm vật, hoặc là cả đời không nhúng tay vào, hoặc là nhúng tay vào thì cứ quản cả đời.

Tuy ta không rõ sau này ta có hậu quả gì? Nhưng ta biết người như vậy không thể chết tử tế được.

Ta lập tức phủ định đề nghị của Doãn Tân Nguyệt, nàng cũng không nói thêm gì nữa.

Theo ta phân tích, hôm qua chúng ta nhìn thấy người chết có hai khả năng.

Phương pháp thứ nhất, chính là hai người căn bản không phải cùng một người, chẳng qua bề ngoài có chút tương tự mà thôi.

Loại thứ hai, cũng là một loại khả năng lớn nhất. Chúng ta nhìn thấy, quả thật là người chết, chỉ là người chết không thể sống yên, mới vì nguyên nhân nào đó mà đi tới Đỗ Quyên lâu!

Hữu hiệu của vòng cổ Nhân Cốt chính là làm nhân duyên tăng nhân khí, cho nên sẽ bị minh tinh dùng để tâng bốc chính mình. Mà nhân khí của vòng cổ Nhân Cốt, đều là thu hoạch từ trong cơ thể người sống. Đại học sinh kia nhân khí bị rút sạch, tự nhiên cũng chỉ còn lại oán khí, oán khí mạnh mẽ, khó nói còn không thể phát sinh chuyện tà môn gì!

Cho nên người chết xuất hiện ở Đỗ Quyên Lâu, cũng không phải là làm người nghe kinh sợ.

Nói một cách đơn giản, đó là xác chết vùng dậy.

Chỉ là, ta còn rất nhiều nghi hoặc chưa giải đáp, đó là tại sao thi thể lại xuất hiện ở Đỗ Quyên Lâu? Chắc chắn không phải tự mình bò qua, mà là có người âm thầm đưa nàng tới đó.

Ta hoài nghi kẻ đưa nàng đi qua kia chính là chủ nhân của vòng cổ Nhân Cốt này.

Còn có, ngày hôm qua chúng ta nhìn thấy lão bà lão kia, trên mặt đầy nếp nhăn, mặc dù còn có thể nhận ra dung mạo, bất quá vừa nhìn đã biết là năm sáu mươi tuổi.

Nếu là một người thật, vậy tại sao một nữ học sinh trẻ tuổi trong vòng một đêm lại biến thành bộ dạng như vậy?

Sau khi nghĩ đến điều này, ta lập tức cảnh giác. Vội vàng nói với Tống Long Cơ, nếu như thuận tiện thì tốt nhất là đêm nào cũng ở lại trong Đỗ Quyên Lâu, tất cả đều rời đi, nếu không có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Tống Long Cơ nhíu mày, nói nếu đuổi hết đám lưu manh xã hội đi, chẳng phải sẽ kinh động tới chủ nhân vòng cổ xương người à? Đến lúc đó chỉ sợ đối phương càng thêm cẩn thận, không hề tới Đỗ Quyên lâu nữa.

Ta nghĩ nghĩ, nói cũng đúng, trong khoảng thời gian ngắn không nắm được chủ ý nào cả.

Cuối cùng trải qua thương lượng, chúng ta vẫn là quyết định tạm thời không nên đánh rắn động cỏ, hết thảy đều ở trong bóng tối hành động.

Sau khi đặt xong kế hoạch, chúng ta tách ra. Ta mới muốn nghỉ ngơi một lát, không ngờ Tống Long Cơ lại nhanh chóng vòng trở về, thần sắc bối rối nói cho chúng ta biết, Đỗ Quyên Lâu đã chết người.

"Nhanh như vậy?" Ta thất kinh, không ngờ tình huống lại phiền toái như vậy.

Tống Long Cơ gật đầu.

"Đi, đi xem một chút." Ta nói.

Bọn ta lập tức ngồi xe của Tống Long Cơ, một đường chạy vội đến Đỗ Quyên Lâu. Có lẽ bởi vì nơi này quỷ khí âm u, một người chết coi như là chuyện thường ngày đi? Cho nên cũng không có bao nhiêu người vây xem.

Dưới sự dẫn dắt của cảnh sát, bọn ta luôn đi tới hiện trường lầu ba.

Xa xa, ngửi thấy một mùi máu tươi dày đặc, thực khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Tưởng ta thấy hiện trường thì da đầu lại tê dại. Toàn bộ gian nhà đều là máu, sàn nhà, trên vách tường thậm chí trên trần đều có máu chảy.

Mà trong vũng máu, có một cô bé dáng người gợi cảm, tóc đỏ đầy đầu, nhìn kỹ thì chẳng phải là cô bé ma cà rồng mà đêm qua chúng ta đã gặp sao?

Nhìn qua nàng cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, có thể bởi vì nguyên nhân thật sự có thể hút máu, da của nàng vô cùng mịn màng trơn mịn.

Tống Long Cơ che mũi nói: "Sảng cứu? Nguyên nhân cái chết là gì?"

Một tên đang ngồi xổm bên cạnh viết báo cáo thi kiểm báo cáo với viên cảnh báo: "Huyết dịch toàn thân người chết chảy gần tám mươi phần trăm, đường tắt chủ yếu là động mạch tứ chi, đi qua hiện trường điều tra là người chết tự cắt động mạch của mình, sau đó điên cuồng uống máu, cho đến khi chống chết mới thôi."

Một cảnh báo khác cũng đi lên: "Trụ trưởng, chứng cứ chúng ta thu thập được cũng chứng tỏ là nàng tự sát, hơn nữa máu trên nóc nhà, là nàng ngậm trong miệng."

"Phố phố!" Tống Long Cơ giận dữ: "Ngươi đã từng thấy ai uống được máu mình, uống đến mức chết vì mạng sống?"

Hộc vội vàng nói: "Hiện trường cũng phát hiện huyết dịch người thứ ba, bất quá cụ thể là ai không thể phán định."

Tống Long Cơ nhìn ta, ta cũng bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

Tuy nói trong tiềm thức nói cho ta biết, cái chết của cô gái này chắc có liên quan tới vòng cổ bằng xương người, nhưng trong thời gian ngắn ta cũng không tìm ra được manh mối. Chờ đến ánh mắt của ta, trong lúc vô tình rơi vào trên cổ tay cô gái.

Trên cổ tay của nàng có một vết ép vô cùng quy luật, khả năng là bị áp chế quá chặt, cho nên có chút ứ máu.

Ta lập tức bảo cứu dịch kiểm tra áp ngấn trên cổ tay!

Nạn rất nhanh đưa ra kết luận: Có thể là loại vật trang sức đắt giá như giá trị của phật châu tương đối chặt chẽ.

Ta nghĩ tới vòng cổ Nhân Cốt một chút.

Lúc còn sống nàng nhất định là mang vòng cổ Nhân Cốt. Vòng cổ Nhân Cốt hút nhân khí của nàng, khiến nàng sinh ra ảo giác, cho nên uống hết tất cả máu mình, thẳng đến khi chống chết.

Sắc mặt đám người Lý Ma Tử cũng rất khó coi, ngay khi ta chỉ ra vết xước trên cổ tay, có lẽ bọn họ cũng đã đoán được.

Đương nhiên, ta không thể nói cho khám báo nguy hiểm, bởi vì đội quân khám phá không thể tin tưởng là vòng cổ xương người hại người.

Thế thì ta hít sâu một hơi, ra hiệu Tống Long Cơ đi theo ta.

Tống Long Cơ theo ta đến một góc không người, thế là đem ý nghĩ của ta nói cho Tống Long Cơ. Tống Long Cơ nghe xong, liên tiếp thở dài, nói người nọ vòng cổ cốt thực sự lợi hại như thế?

Ta nói Đạo quả thật là như vậy.

Nếu đã đến nơi này, ta quyết định đi lầu tám xem một chút, nói không chừng còn có thể tìm được lão bà kia.

Tìm ra nàng, chuyện về đại học tẩm phòng cũng coi như không còn gì!

Chương thứ hai mươi tám bị bắt vào tù.

Cho dù là ban ngày, tầng tám cũng không ai dám lên lầu.

Nơi đây vô cùng quạnh quẽ, gió mát lạnh, khiến ta cho rằng mình đã tiến vào Âm Tào địa phủ!

Vừa lên tầng tám, chúng ta đã phát hiện, trên mặt đất có một vệt máu kéo thật dài, từ cửa thang lầu lan tràn đến toàn bộ hành lang. Một bộ phận máu huyết đã khô cạn, hẳn là lưu lại lúc lão bà kia bò đi tối qua.

Nhưng có một vết máu mới mẻ, ta ngồi xổm xuống lấy tay sờ một cái, còn khá ẩm ướt.

Vết máu còn mới này là hướng lên mái nhà...

Ý nghĩ đầu tiên của ta chính là, đối phương còn chưa đi, hơn nữa còn nấp ở trên đỉnh lầu!

Đây coi như là thu hoạch ngoài ý muốn nhỉ? Vì vậy ta lập tức dẫn mọi người lên lầu.

Đỗ Quyên Lâu vì quanh năm hoang phế, đỉnh lầu đã mọc đầy cỏ dại, chưa tới đầu gối, còn có rất nhiều lan can đã gãy, hơi không cẩn thận sẽ rơi xuống.

Ta cẩn thận tìm kiếm bốn phía chung quanh một phen, rất nhanh đã tìm được bóng dáng của lão nữ tử trên một cái rào chắn.

Giờ phút này nàng đang yên tĩnh nằm trên lan can, tựa hồ là đang ngủ, quần áo rách nát, trên thân tản mát ra một loại mùi hôi nồng đậm.

Tư thế của cô khi ngủ rất nguy hiểm, chỉ cần hơi xoay người là có thể ngã từ trên lầu xuống. Đây là một dãy lầu tám mà, ngã từ nơi này xuống chắc chắn phải chết!

Đối mặt với người không biết sống chết này, chúng ta thật sự không dám đi lên đánh thức nàng.

Giằng co trong chốc lát, Lý Ma Tử đột nhiên chỉ vào túi đối phương nói: "Các ngươi xem, trong túi của nàng đựng thứ gì?"

Ta lập tức nhìn qua, kinh hỉ phát hiện trong túi áo của nữ nhân già, không ngờ lại nhét một cái điện thoại.

Tống Long Cơ phản ứng nhanh nhất: "Nếu muốn phán đoán không phải cô ta không phải đại học sinh đã chết kia, chúng ta đã phạt tiền cho cô ta, chẳng phải có thể xác định sao?"

Đúng vậy, ta lập tức bảo Tống Long Cơ tìm lá ô người chết từ trong án tông.

Tống Long Cơ lấy ra điện thờ, nói di vi không có tín hiệu, để ta đánh đàn.

Ta cũng không để ý, chỉ khẩn trương bấm mã số.

Tiếng chuông quen thuộc của điện thoại truyền từ trong túi của quả táo lại, chúng ta đều bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm. Không cần phải nói, lão bà già này khẳng định chính là học sinh đại học đã chết kia!

Ngay khi ta chuẩn bị tiến lên, đánh thức đối phương, đối phương lại bị tiếng chuông điện làm cho hoảng sợ, chỉ trong chớp mắt, đã từ đỉnh lầu rơi xuống rồi...

Ta lập tức trợn tròn hai mắt, từ trên nhìn xuống, đối phương đã sớm ngã xuống máu thịt be bét.

Tiếng vang nặng nề này, cũng lập tức thu hút sự chú ý của cảnh báo phá án ở lầu ba, nhao nhao chạy ra nhìn xung quanh.

Khi nhìn thấy chúng ta, trong mắt bọn họ tràn đầy kinh ngạc.

Có lẽ là xem chúng ta là hung thủ giết người nhỉ?

Tống Long Cơ lập tức tỉnh táo lại, nói với chúng ta: "Đợi lát nữa nhất định phải trấn định, bất luận hỏi cái gì cũng phải trả lời."

Bọn ta lập tức gật đầu nhẹ, lau mồ hôi trên trán.

Nhìn thi thể, trong lòng ta sinh ra một kế, sau đó lặng lẽ nói một câu bên tai Tống Long Cơ, Tống Long Cơ liên tục gật đầu.

Chẳng mấy chốc, những cảnh sát kia đã chạy lên, thở hổn hển hỏi người chết dưới lầu là chuyện gì xảy ra vậy?

Tống Long Cơ đem những tên cảnh cáo kia đưa đến trước lan can nói: "Người chết là tự mình ngã xuống."

Thấy những cảnh sát kia không rõ, Tống Long Cơ tiếp tục giải thích: "Lúc ấy người chết đang ngủ trên vòng bảo hộ, bỗng nhiên bị một hồi chuông thông tin đánh thức, thân thể bất ổn, liền từ trên vòng bảo hộ lật xuống."

Lý Ma Tử hít sâu một hơi, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt. Vẻ mặt hắn lo lắng nhìn ta, ta ra hiệu cho Lý Ma Tử đừng hoảng hốt.

Lúc này, Tống Long Cơ cười lạnh nhìn ta: "Trương tiên sinh, ngài có thể giải thích với ta một chút không, ngài vừa rồi lén lén lút đưa tin cho ai? Ngài có phải cố ý muốn hại chết vị nữ lưu lạc đáng thương này hay không."

Doãn Tân Nguyệt ngây người ngay tại chỗ.

Lý Ma Tử nghiến răng nghiến lợi nhìn Tống Long Cơ: "Ngươi có ý gì?"

Tống Long Cơ còn chưa nói gì, một cảnh báo đã đi lên nghiêm mặt: "Làm phiền ngươi giao ra điện thoại, phối hợp điều tra."

"Không có chứng cứ, tại sao ta phải giao ra điện thoại di động?" Ta nói.

"Bởi vì hiện tại chúng ta nghi ngờ ngươi có thêm tội giết người." Cảnh sát hừ lạnh một tiếng: "Chúng ta đã điều đi giám sát xung quanh Đỗ Quyên lâu, phát hiện đêm qua ngươi đã xuất hiện ở đây! Ngươi có thể giải thích vì sao phải đến Đỗ Quyên lâu không?"

"Còn nữa, cái chết của cô gái tóc đỏ, nhất định là có quan hệ với ngươi. Có vài người tình báo cho chúng ta biết, nói tối hôm qua trông thấy ngươi cãi nhau với cô bé tóc đỏ, nhiều chứng cứ như vậy còn chưa đủ sao?"

Ba người bọn ta hít vào một hơi khí lạnh, cảm giác như mình trúng bẫy rồi.

Tống Long Cơ lạnh lùng nói: "Mang hết về! Trương tiên sinh, phiền ngài lập tức giao ra điện thoại di động, nếu không đừng trách chúng ta dùng cách thức cưỡng chế."

Lý Ma Tử tức giận nhào về phía Tống Long Cơ: "Khấu lão, rõ ràng là số điện thoại mà ngươi cho chúng ta! Trách không được vừa rồi ngươi không tự mình truyền điện, lại bảo tiểu ca đánh, thì ra là chuẩn bị phá hoại đây."

Doãn Tân Nguyệt cũng lấy ra điện thoại di động, nàng biết tình hình không ổn, tất cả mọi người chúng ta đều đã vào bẫy của Tống Long Cơ, cho nên chuẩn bị cầu cứu ông chủ.

Nhưng Tống Long Cơ làm sao lại cho Doãn Tân Nguyệt cơ hội? Chỉ bước lên một bước, đã cướp đi ống thuốc thi của Doãn Tân Nguyệt, còn tạm thời áp giải chúng ta đến Trấn Khang.

Lý mặt rỗ mắng chửi liên tục, cổ họng cũng khàn, Doãn Tân Nguyệt cũng lo lắng hỏi ta làm sao bây giờ?

Ta chỉ là đáp: tuỳ cơ ứng biến thôi.

Bọn ta bị nhốt vào trạm gác, cũng không có ai thẩm vấn chúng ta, Lý mặt rỗ sốt ruột đi tới đi lui như đàn kiến trên chảo nóng. Doãn Tân Nguyệt cũng bảo ta nghĩ cách liên lạc với ông chủ, đến lúc đó nhất định có thể bảo vệ chúng ta được.

Ta thì ngồi ở bên, an ủi bọn họ không sao, ngày mai bọn họ không tìm thấy chứng cứ phạm tội, tự nhiên sẽ thả chúng ta đi...

Lý Ma Tử dở khóc dở cười nói: Ngươi thật đúng là ngây thơ vô tà, nếu Tống Long Cơ trăm phương ngàn kế đưa chúng ta vào, khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta.

Ta lắc đầu, không nói chuyện.

Có lẽ đã mệt, Lý mặt rỗ cũng nằm trên giường ngủ rất nhanh.

Đến ban đêm, ta bị một trận âm thanh ồn ào làm bừng tỉnh. Mở mắt ra, thấy là Tống Long Cơ tới. Phía sau Tống Long Cơ còn có một đám gia hỏa để trần nửa người, trên người xăm các loại hình.

Bọn họ trầm mặc không nói, bị cảnh báo phía sau nhốt từng nhà tù.

Ta rất nhanh liền nhận ra, đám người này không phải là tối hôm qua ở trên Đỗ Quyên Lâu chơi bán hàng hóa sao, còn la hét cầm đao chém côn đồ xã hội của ta sao?

Lý mặt rỗ nhìn thấy Tống Long Cơ, lại bắt đầu chửi rủa.

Tống Long Cơ không để ý tới chúng ta, xoay người bỏ đi.

Mà đám keo kiệt kia cũng nhận ra chúng ta, cười ha ha điên cuồng, nói với Doãn Tân Nguyệt đủ loại từ ngữ mang tính sỉ nhục.

Ta chỉ có thể khiến Doãn Tân Nguyệt không để ý tới bọn hắn, bọn hắn chỉ là một tên cặn bã, một kẻ chỉ biết chọc tức mình là chết.

Thấy chúng ta căn bản không để ý tới, bọn họ cảm thấy không thú vị, dứt khoát nằm ngẩn người trong phòng giam.

Ta giả vờ ngủ, trên thực tế vẫn luôn quan sát đám người cặn bã này, thật sự là không hiểu, vì sao tuổi còn trẻ mà nhất định phải sa đọa tới mức này, làm vậy có xứng với cha mẹ không? Cuộc sống về sau làm sao ta có thể làm được chứ?

Nhân sinh đáng thương ngắn ngủi, liền bị bọn họ phung phí như vậy.

Đám người này bởi vì trong hoạn quan không cách nào keo kiệt, thân thể khó chịu lợi hại, mỗi một người ngã trái ngã phải, rên rỉ lợi hại.

Nếu như không biết đám gia hỏa này là Độc Xà, liếc mắt nhìn qua thật đúng là tưởng bọn hắn là cương thi. Da bọc xương vóc người gầy, hốc mắt hãm sâu, còn có vòng mắt đen thật dày.

Bọn họ rên rỉ khoảng chừng mấy tiếng, chờ đến khi trời sắp sáng, cuối cùng mới mơ màng đi ngủ.

Ngay tại thời điểm ta tĩnh tọa trong nhà tù, một tên lưu manh ngủ say ở phía đối diện đột nhiên đứng dậy. Hắn mờ mịt nhìn một vòng, sau đó đem ánh mắt rơi trên người ta, quỷ dị cười cười.

Trái tim lập tức cuồng loạn, cứ cảm giác trong nụ cười của hắn ta có chứa quá nhiều thứ.

Ngay sau đó tên lưu manh kia đi tới, khàn khàn nói: "Thật đói a, mang tóc của ngươi cho ta, ta muốn ăn tóc."

Thực sự là biến thái! Trong lòng ta thầm mắng một câu, cũng không để ý tới hắn.

Dù sao chúng ta không ở cùng phòng giam, ở giữa có một bức tường bằng gân thép ngăn cản, cũng không cần lo lắng hắn sẽ làm tổn thương đến ta.

Thấy ta không để ý tới hắn, tên côn đồ kia lập tức rít gào lên: "Đưa tóc ngươi cho ta, ta đói rồi!"

Hắn rống lên như vậy, Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt cũng nhao nhao tỉnh lại, dở khóc dở cười nhìn tên bệnh thần kinh này.

Tên kia hung hăng trừng mắt nhìn chúng ta một cái, sau đó xoay người ngồi trên bồn cầu, bắt đầu phân cao thấp.

Mà động tác của hắn lúc đầu cũng rất cổ quái, một bên cười, một bên dốc sức túm tóc của mình, mỗi lần túm tóc, đều không thể chờ đợi được nữa mà nhét vào miệng.

Động tác của hắn rất nhanh, phút chốc đã túm mình thành nửa cái đầu trọc.

Mà trên đầu là huyết nhục mơ hồ, máu tươi thuận theo khuôn mặt, lộ ra vẻ kinh khủng dị thường...

Thấy cảnh này, ta khẽ gật đầu, đã đến lúc rồi.

Lập tức ta liền hướng phòng giam hô to một tiếng: "A Cơ, hành động!"

Chương thứ hai mươi chín, Trung Tà

Một lát sau, Tống Long Cơ đi vào, mở cánh cửa nhà giam cho chúng ta, hỏi vòng cổ Nhân Cốt ở trên người ai? Ta chỉ chỉ vào tên lưu manh đang ngồi xổm trong bồn cầu.

Lý Ma Tử cùng Doãn Tân Nguyệt đều khó hiểu nhìn ta cùng Tống Long Cơ.

Ta cũng không có thời gian giải thích nhiều như vậy, liền bảo bọn họ mang theo bột đá mà Tống Long Cơ sớm đã chuẩn bị xong, thuốc khô, cùng với một thùng ruột heo to máu chảy đầm đìa, đi vào nhà tù giam giữ lưu manh.

Tên kia vẫn điên cuồng xé đầu mình, sau đó nhét vào trong miệng, đồng thời làm động tác lôi kéo.

Ta không nói hai lời, trực tiếp đem toàn bộ bột phấn và thuốc khô đổ đổ lên người hắn.

Bất quá hắn cũng không có gì khác thường, vẫn ngồi xổm trên bồn cầu!

Ta sửng sốt đi tới tóm lấy cánh tay của hắn, muốn kéo hắn ra khỏi bồn cầu. Nhưng kéo một cái như vậy, ta trong nháy mắt liền sợ hãi.

Một cái ruột máu chảy đầm đìa từ hậu môn của hắn rớt ra ngoài, rơi vào trong bồn cầu.

Tên côn đồ kia không nói một lời, chỉ há miệng hướng ta cười lạnh.

Lúc này ta ý thức được đại sự không ổn, vòng cổ bằng xương người khẳng định là ở trong ruột của nó, mà ruột thì bất cứ lúc nào cũng sẽ bị cống rãnh cuốn đi!

Mẹ nó, ngàn tính vạn tính cũng không thể tính ra điểm này. Lúc này ta nói với Tống Long Cơ, có thể dùng tốc độ nhanh nhất chặn cống rãnh của trạm gác hay không? Tống Long Cơ hơi do dự, nói bây giờ cứ để cho người ta đi làm.

Nói xong, Tống Long Cơ liền viết một tiếng chuông.

Sau khi đánh xong máy truyền tin, Tống Long Cơ nơm nớp lo sợ nhìn tên lưu manh ngã trên đất nói: "Thằng nhóc này thật là tàn nhẫn."

Ta thở dài: "Không phải hắn tàn nhẫn mà là vòng cổ bằng xương người đang quấy phá. Hiện giờ vòng cổ bằng xương người đã bắt đầu có ý thức tự chủ, nó có thể trực tiếp khống chế chủ nhân, để chủ nhân làm việc theo ý nghĩ của hắn..."

"Một chuỗi vòng cổ cũng có thể sinh ra ý thức?" Tống Long Cơ thất kinh.

"Cũng không tính là ý thức, chỉ là một loại phản xạ phi điều kiện mà thôi! Không phải là động vật cùng côn trùng của tự nhiên sao, cũng sẽ vì sinh tồn, nghĩ hết mọi biện pháp để tiến hóa bản thân sao?"

Tống Long Cơ có thể nghe không hiểu, không hiểu nhìn ta như thế nào.

Lý Ma Tử còn nắm lấy cổ áo của ta: "Tiểu ca, hôm nay không nói rõ cho ta, ta không để ngươi yên đâu."

Ta cười khổ một tiếng: "Trước tiên tìm được vòng cổ Nhân Cốt rồi hãy nói."

Nói xong, ta liền bảo Tống Long Cơ cùng ta một cái vòng cổ đi tìm nhân cốt.

Khi ta đến tìm công nhân cống rãnh, công nhân nói cho chúng ta biết, ngoại trừ phân và nước tiểu, hắn không chặn lại bất cứ thứ gì.

Ta cau mày hỏi: "Ngươi nghĩ xem, vừa rồi còn có người khác tới nữa không?"

Công nhân lập tức kêu lên, thật là có người bò ra từ trong cống rãnh, nhưng vội vã chạy đi.

Ta thầm than một tiếng không ổn, thật vất vả mới tìm được vòng cổ Nhân Cốt, kết quả lại thất bại.

Trở lại trạm gác, Lý mặt rỗ hỏi ta có phải đã sớm thông đồng với Lý Long Cơ là đang diễn kịch hay không? Đã là thông đồng xong, vì sao không sớm nói cho hắn biết? Hại hắn sắp lo lắng chết rồi.

Vì vậy ta liền đem suy nghĩ của mình phân tích đơn giản cho Lý Ma Tử một lần.

Kỳ thật ta cũng là tại thời điểm đỉnh lầu, đột nhiên linh cơ khẽ động, lão bà kia kỳ quặc bỏ mình như thế, khẳng định là chủ nhân của cái vòng cổ xương người trước đó đã an bài xong.

Hắn làm như vậy, có lẽ chính là để giá họa cho ta! Bởi vì ta có thể sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn.

Thế thì ta dứt khoát không làm nữa, cứ thế diễn theo ý của đối phương...

Lúc ấy ta hoài nghi, vòng cổ Nhân Cốt này cũng không phải bị chủ nhân của nó lấy từ trên cổ tay của nữ hài tóc đỏ, mà là bị đám hỗn đản kia cầm đi. Bởi vì vòng cổ Nhân Cốt còn tiếp tục hấp thu nhân khí, mà những tên lưu manh kia, không thể nghi ngờ chính là lựa chọn tốt nhất!

Cho dù ta muốn để cho Tống Long Cơ đánh bọn họ xuất kỳ bất ý, bắt toàn bộ bọn côn đồ này vào tháp canh, để chúng ta nhìn chằm chằm đám côn đồ kia. Ta cảm thấy nếu vòng cổ Nhân Cốt thật sự ở trên người bọn họ, nhất định sẽ lộ ra sơ hở.

Nhưng dù thế nào ta cũng không nghĩ tới, đối phương không đeo vòng cổ xương người lên người mà nhét vào trong lòng...

Vòng cổ Nhân Cốt là âm vật hung cực điểm, dày vò con người thành bộ dáng như vậy là bình thường.

Về phần Thạch Hôi Phấn và thuốc khô, cùng với Trư Đại Tràng, chủ yếu là vì tạm thời áp chế âm khí của vòng cổ Nhân Cốt, chỉ có điều bây giờ hình như không còn tác dụng gì nữa.

Sở dĩ hắn không nói cho Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử là vì lo lắng hai người sẽ lộ tẩy.

Vạn nhất bị chủ nhân vòng cổ xương nhìn ra cái gì, chỉ sợ tối hôm nay sẽ không dám hành động không kiêng nể gì!

Ai có thể ngờ được, ngàn vạn không một kế hoạch, đến cuối cùng vẫn thất bại.

Ta thở dài, cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Bây giờ chúng ta đã đánh rắn động cỏ rồi, bây giờ muốn đi vòng cổ tìm xương người sẽ rất khó khăn!

Ta cảm thấy rất đau đầu, dứt khoát tống cổ về khách sạn nghỉ ngơi trước, sau đó nghỉ ngơi rồi lại nghĩ cách khác.

Tống Long Cơ đồng ý, nói chuyện ở đây hắn sẽ hỗ trợ xử lý cho tốt. Ta liền hỏi đám tạp chí kia hắn chuẩn bị làm thế nào bây giờ? Tống Long Cơ nói không có cách gì tốt, chỉ có thể thả ra.

Hắn nói cho ta biết, hiện tại chính phủ Ba Tư gần như là vận hành vượt tải. Đặc biệt là Dung dịch, căn bản không có nhiều nhân lực vật lực, lãng phí trên người bọn cặn bã này.

Chỉ sợ cho dù cưỡng chế miễn cưỡng cho bọn họ, không bao lâu nữa bọn họ sẽ còn xâm phạm nữa, chẳng bằng đem bọn họ ném trở về, để cho bọn họ tự sinh tự diệt...

Ta bất đắc dĩ cười khổ, cảm thấy quý nhất là trị an, quả thật kém tới cực điểm.

Nếu là ở đại lục, chuyện như vậy không thể xảy ra.

Sau khi trở về, chuyện đầu tiên ta làm chính là khóa kín cửa sổ lại. Ta có một loại dự cảm mãnh liệt, chủ nhân vòng cổ nhân nhân cốt sẽ đến trả thù chúng ta!

Mấy ngày nay, tinh lực chúng ta lao động cực độ, nằm xuống không bao lâu liền thiếp đi mê man.

Cũng không biết ngủ bao lâu, ta mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng đánh nhau trong phòng.

Vì vậy lập tức mở mắt ra, quả nhiên thấy được hai bóng người!

Ta thất kinh, ý thức lập tức tỉnh táo lại. Khi ta quan sát tỉ mỉ mới phát hiện hai bóng người kia, một người trong đó rõ ràng là Lý Ma Tử, giờ phút này Lý Ma Tử đang cầm một con dao găm đâm lung tung khắp nơi.

Một bóng người khác vừa cao vừa gầy, hắn dễ dàng tránh né được toàn bộ công kích của Lý Ma Tử, sau đó đem Lý Ma Tử ngã nhào xuống đất, đoạt lấy chủy thủ của Lý Ma Tử ném qua một bên.

Lý mặt rỗ lập tức phát ra từng hồi âm thanh, nghe thanh âm căn bản không giống như của hắn, ngược lại như là một nữ nhân.

Lại nhìn mặt Lý Ma Tử, hắn ta vô cùng trắng bệch, con mắt cũng đã đảo tới, bộ dáng rõ ràng không bình thường.

Mà rốt cuộc ta cũng nhận ra bóng người vừa cao vừa gầy kia, chẳng phải chính là nam nhân thương cảm chém giết cự mãng ở Hình Trường Diêm Vương sao?

Sao hắn lại tới nơi này? Tại sao hắn lại tiến vào tửu điếm.

Hắn rốt cuộc lại là ai?

Ta trợn tròn mắt, há hốc mồm một lúc lâu.

Chờ đến khi hắn nghiêng đầu lại, dùng ánh mắt lạnh như băng liếc ta một cái, ta rốt cuộc mới kịp phản ứng, hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai? Vì sao cứ đi theo ta."

Nam tử mặt không biểu cảm nói: "Ta không đi theo ngươi, ngươi đã chết lâu rồi, cầm chiếc đũa cho ta."

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, có lẽ là do khí tràng của hắn quá mức cường đại, ta không hề do dự, liền tìm một chiếc đũa đưa cho hắn.

Động tác nam tử tốt lành nhếch mép của Lý mặt rỗ, sau đó gắp đũa nhét vào kẽ răng của hắn, phòng ngừa Lý mặt rỗ cắn phải đầu lưỡi.

Ngay sau đó, hắn móc ra một nén nhang, đốt lên, hít một hơi, mãnh liệt phun vào mặt Lý Ma Tử.

Khói đặc trên mặt Lý mặt hắn biến mất, một phần trong đó bị Lý mặt rỗ hút vào, còn lại đại bộ phận cũng theo gió phiêu tán.

Mà lúc này, gương mặt hoàn toàn không có chút máu của Lý Ma Tử mới dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Giải quyết xong Lý mặt rỗ, nam nhân được âu yếm kia lại cho ta nửa nén hương: "Cầm lấy đi, lúc mấu chốt có lẽ có thể dùng được."

Ta nhìn hắn ngẩn người thật lâu: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ta là ai không quan trọng." Hắn nói: "Quan trọng là, có một số việc làm ăn không phải là thứ ngươi có thể tiếp được, kính xin tự trọng."

Ta bị nam nhân chăn mẹ nói mặt đỏ tới mang tai, hắn chắc chắn cho rằng ta vì tiền mà bỏ cả mạng lại rồi?

"Vị bằng hữu vừa rồi của ngươi, chuẩn bị cầm đao giết ngươi, may mà ta xuất hiện kịp thời, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Thân thể hắn suy yếu, dương khí không đủ, cho nên sống cùng vòng cổ Nhân Cốt lâu, cũng sẽ bị ảnh hưởng..." Nam tử thích thú giải thích.

"Hơn nữa cái gọi là vòng cổ Nhân Cốt, cũng không phải là thứ tốt gì, mà là một con dao hai lưỡi! Sở dĩ có thể tăng thêm nhân duyên vượng khí, hoàn toàn chính là dùng tà thuật tiêu hao phúc báo nửa đời người của chủ nhân mà thôi. Một khi tiêu hao hết, sẽ cướp đi sinh mệnh của chủ nhân."

Ta gật đầu, biểu thị đồng ý với quan điểm của nam giới.

"Được rồi, ta đi đây."

"Đợi một chút." Ta lo lắng nói: "Tại sao ngươi lại ba lần bốn lượt cứu ta? Nếu như ta gặp chuyện gì không giải quyết được, biết đi đâu tìm ngươi đây."

"Rất nhiều chuyện, sau này tự nhiên ngươi sẽ biết..."

"Nếu muốn tìm ta nói, ta có thể đi đến phố xá mê lang."

Sau khi nói xong, nam nhân thích khách liền cõng kiếm rời đi.

Ta liên tiếp gọi vài tiếng, hắn cũng không thèm để ý ta nữa.

Nhìn bóng lưng vô cùng lãnh khốc kia, ta rơi vào trầm tư thật lâu, tên gia hoả này khẳng định không đơn giản như vậy. Hắn bảo vệ ta, liệu có mục đích gì khác không? Hay là được người khác nhờ cậy?

Chương thứ ba mươi tham lam, nhân tính...

Doãn Tân Nguyệt đã sớm tỉnh lại, chỉ luôn ngồi ở trên giường nhìn, trong lúc đó không nói một lời. Đợi đến khi nam nhân đáng thương rời khỏi, nàng mới nơm nớp lo sợ đi tới, hỏi vợ mình là ai?

Ta thở dài, nói ta cũng không biết.

Bất quá, những lời nói vừa rồi của nam nhân sa cơ, ngược lại là cho ta một gợi ý rất lớn!

Lúc này Lý Ma Tử đã tỉnh táo lại, hắn không hiểu sao nhìn sang gian phòng, sau đó nói: "Vừa rồi ta mơ một giấc, mơ thấy mình vẫn luôn cầm đao chém ngươi."

Ta bất đắc dĩ cười khổ: "Đó không phải là mộng, mà là thật."

Lý mặt rỗ cười ha hả nói: "Làm sao ta có thể cam lòng chém ngươi, ngươi chính là cây rụng tiền của ta."

May là Doãn Tân Nguyệt đã lục lại tình cảnh vừa rồi.

Lý Ma Tử nhìn video điện thoại, nhất thời sợ tới mức mặt mũi biến sắc, mạnh mẽ hỏi ta chuyện gì xảy ra.

Ta thở dài một tiếng: "Vừa rồi ngươi bị vòng cổ xương ảnh hưởng tới tâm trí nên mới rút đao chém lung tung. Nếu ta đoán không sai, nếu nam nhân tốt không xuất thủ, chủ nhân tiếp theo của vòng cổ Nhân Cốt chính là ngươi!"

Sau khi nói xong, ta đem nửa cây đàn hương đàn hương dành cho nam tử thương cảm kia, cẩn thận từng li từng tí bỏ vào trong hộp.

Lý Ma Tử vẻ mặt đưa đám hỏi: "Vì sao chủ nhân kế nhiệm của vòng cổ Nhân Cốt lại là ta?"

Ta giải thích: "Ta cũng vừa mới nghĩ thông suốt. Thật ra từ trước tới nay phương hướng của chúng ta đều sai rồi, người chúng ta muốn tìm, căn bản là không tồn tại."

Doãn Tân Nguyệt lập tức kinh ngạc: "Có ý gì?"

"Không phải chúng ta luôn tìm chủ nhân của vòng cổ xương à?" Ta nói: "Thật ra, vòng cổ nhân cốt căn bản không có chủ nhân."

"Không có chủ nhân!" Lý mặt rỗ kinh ngạc trợn mắt há mồm: "Có phải ta nghe lầm hay không? Vậy ý của ngươi là, vòng cổ nhân cốt tự mình chạy ra hại người."

Ta giải thích: "Không có chủ nhân, chỉ là một cái hình dung mà thôi. Xác thực mà nói, là nó có rất nhiều nô lệ, mà những người bị hại, đều là nô lệ của nó, nó mới thật sự là chủ nhân! Nó có thể khống chế những nô lệ kia, làm bất cứ chuyện gì, bao gồm tử vong. Sau khi tử vong, lại mệnh lệnh nô lệ của mình, đem chính mình đưa đến trong tay những nô lệ khác... "

Lý Ma Tử cùng Doãn Tân Nguyệt đều mở to hai mắt, phỏng chừng khó mà tin nổi, một thứ đồ cổ không có sinh mệnh lại có thể nô dịch nhân loại?

Thật ra nhân loại cũng không phải loại cao quý nhất thế gian, một khi bắt được nhược điểm của bọn họ, bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện biến thành nô lệ.

Vòng cổ Nhân Cốt khẳng định là đã nắm được nhược điểm của những người này, cho nên mới có thể thử trăm lần!

Ví dụ như: Tham Lam.

Hiện tại, ta thực sự muốn gấp gáp tìm hiểu rõ ràng, vòng cổ Nhân Cốt này rốt cuộc lưu thông giữa rất nhiều người chết như vậy. Giữa vài người chết này chắc chắn có quan hệ dây mơ rễ má...

Muốn làm rõ chân tướng, nhất định phải tìm Tống Long Cơ hỗ trợ mới được.

Vì thế ta mới lập tức bảo Doãn Tân Nguyệt điện cho Tống Long Cơ, bảo hắn lập tức chạy tới.

Tống Long Cơ đang an trí những người nghiện rượu kia, vừa nghe thấy phát hiện trọng đại, lập tức vội vàng vàng chạy đến, vừa vào cửa đã hỏi ta có phát hiện gì không?

Ta nói rồi ta đã tìm được hung thủ giết người.

Tống Long Cơ kinh hãi, vội vàng hỏi ta hung thủ là ai?

Ta nói: "Nhân viên chuyển phát nhanh giết chết người dọn dẹp, đại học sinh lại giết chết nhân viên chuyển phát nhanh, dùng cái này để suy..."

Nghe ta nói, Tống Long Cơ nghẹn họng nhìn trân trối. Nhìn vẻ mặt của hắn, tràn đầy sự không tin tưởng.

Tống Long Cơ hỏi: "Ý của ngươi là, toàn bộ án mạng, đều là người chết phía sau, giết chết một người đã chết? Nhưng tại sao bọn họ lại muốn giết người chứ."

Ta giải thích: "Bởi vì người tham lam! Sự tham lam của con người đã định trước bọn họ vì muốn có được thứ gì đó mà không từ thủ đoạn. Vòng cổ xương người này, hẳn là đã khơi lên lòng tham của không ít người a? Cho nên để có được Nhân Cốt Thủ Liên, bọn họ mới có thể làm ra hoạt động giết người. Cụ thể là tại sao lại dùng phương thức này để giết người, ta cũng không rõ lắm, bất quá khẳng định cùng vòng cổ xương người có quan hệ rất lớn."

Tống Long Cơ trầm mặc một thời gian dài, cuối cùng nói nếu như không có chứng cứ xác thực, thì không thể kết án được. Dù sao vụ án này quá khủng bố, hung thủ liên lụy rất nhiều.

Ta nói ta có thể chứng minh.

Kế tiếp, ta giao cho Tống Long Cơ một nhiệm vụ, đó là điều tra trọng điểm một chút. Giữa người chết trước đó và người chết rốt cuộc có giao tình gì với nhau không?

Tống Long Cơ gật đầu, làm theo lời ta.

Ta có nói là tạm thời cũng không có việc gì để làm, dứt khoát cùng đi điều tra với Tống Long Cơ. Lý Ma Tử không đi, bởi hắn cảm thấy mình thiếu chút nữa bị vòng cổ xương người ta hại chết. Nếu như ta lại đi điều tra vòng cổ xương người, khẳng định còn có thể trúng tà!

Ta cũng không ép buộc, chẳng qua Doãn Tân Nguyệt kiên trì muốn đi chung với chúng ta. Ta vốn bất đắc dĩ, đành phải đồng ý.

Kỳ thật ta phát hiện ở đêm qua, Doãn Tân Nguyệt càng ngày càng không thể rời bỏ ta, có lẽ là bởi vì ta có thể mang đến cho nàng cảm giác an toàn?

Tuy nhiên trong lòng ta lại rất rõ ràng, một thương nhân cổ hủ nho nhỏ, không xứng với nàng.

Nữ hài xinh đẹp gợi cảm như vậy sớm muộn gì cũng thành một minh tinh, khoảng cách giữa chúng ta sẽ chỉ càng ngày càng xa.

Cho nên đau không bằng đau đớn, ta vẫn buông bỏ một chút động tâm!

Đầu tiên chúng ta phải điều tra là quan hệ giữa người dọn dẹp và người chuyển phát nhanh.

Ta nghĩ đến đầu tiên chính là, nhân viên chuyển phát nhanh có giao hàng cho người dọn dẹp hay không?

Ta lập tức kêu Tống Long Cơ đi tìm sổ sách mua hàng, không nghĩ tới chúng ta quả thật đã tra được cái gì đó.

Tên dọn dẹp nhìn như mỏi mệt, nhưng trong khoảng thời gian này mua rất nhiều xa xỉ phẩm, đa số chỉ là hàng hóa còn có y phục, mà người đưa hàng hoá chính là nhân viên chuyển phát nhanh đã chết.

Ta lập tức suy nghĩ, một người dọn dẹp dọn dẹp, bỗng nhiên nhận được vòng cổ bằng xương người, kiếm được một khoản tài nguyên ngoài ý muốn. Sau đó nàng quyết định tận tình hưởng thụ nhân sinh, làm cho mình vui vẻ thoải mái, thậm chí còn câu dẫn nhân viên chuyển phát nhanh!

Mà nhân viên chuyển phát nhanh cũng nhận ra tiền dọn dẹp, nên dứt khoát ở cùng với nàng ta. Thời gian, nhân viên chuyển phát nhanh biết được bí mật của vòng cổ Nhân Cốt, biết rằng chỉ cần có được vòng cổ Nhân Cốt là có thể phát tài, lập tức sát tâm nổi lên, giết chết dọn dẹp.

Tác dụng của nhân viên chuyển phát nhanh ở vòng cổ Nhân Cốt đã kiếm được một số tiền lớn, thế là cả ngày hắn tiêu xài thiên tửu địa, từ bỏ công việc, thậm chí còn quyến rũ được một nữ học sinh chủ nghĩa bái kim.

Tiếp theo nữa, chính là chuyện xưa giữa nữ hài hút máu và lưu manh. Bởi vì lòng tham quấy phá, nên những người này đều trở thành nô lệ của vòng cổ xương người...

Nghe ta nói xong, Tống Long Cơ giật mình đứng nguyên tại chỗ một thời gian dài, vẻ mặt rung động nhìn ta.

Cuối cùng hắn giơ ngón tay cái lên với ta: "Ngươi không gia nhập ba mươi cảnh sát của chúng ta, thật sự là đáng tiếc!"

Doãn Tân Nguyệt lại càng tỏ vẻ ngạo nghễ: "Đương nhiên, cũng không xem hắn là ai tìm đến."

Nếu như tất cả chân tướng đều đã lộ ra, Tống Long Cơ muốn làm chính là theo phân tích của ta đi tìm chứng cứ.

Giờ phút này hắn đã không kiềm chế được nữa, lập tức cáo từ với chúng ta.

Đợi đến khi Tống Long Cơ đi rồi, Doãn Tân Nguyệt mới hỏi tiếp theo ta có tính toán gì không?

"Tiếp theo, chúng ta nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử là được." Ta nói: "Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra sao? Lý Ma Tử đối với vòng cổ Nhân Cốt cũng nổi lên lòng tham lam, cho nên chủ nhân tiếp theo của vòng cổ Nhân Cốt chắc chắn là Lý Ma Tử."

Doãn Tân Nguyệt gật gật đầu, nói là phiền nhất loại người như Lý Ma Tử, bản thân y không có bản lĩnh, còn cả ngày khoác lác.

Ta cười, không nói gì, kỳ thực người đều như nhau, ai dám tự nói bản thân không có lòng tham chứ? Chỉ là mức độ không giống mà thôi, không có gì phải tự cho mình là cao thanh cao cả.

Đương nhiên, trước khi Lý mặt Lý mặt rỗ có được vòng cổ của Nhân Cốt, tên gia hoả đã trộm đi vòng cổ Nhân Cốt kia cũng chắc chắn phải chết.

Mặc dù chúng ta có thể ôm cây đợi thỏ, chờ cái vòng cổ xương người mà rơi vào tay Lý Ma Tử. Nhưng tốt xấu gì cũng là một cái mạng, ít chết một người thì tốt hơn.

Ta đánh điện cho Tống Long Cơ, để hắn điều tra kỹ một chút, nhân tế chết ở trong gian phòng giam tên côn đồ kia, nhìn xem có người nào khả nghi nhất, lấy đi vòng cổ Nhân Cốt?

Án giết người tất nhiên quan trọng, bất quá so với người sống thì không đáng nhắc tới.

Tống Long Cơ miệng đáp ứng, nói bây giờ đem toàn bộ tư liệu phát cho ta.

Tống Long Cơ được gửi đến, là vòng bằng hữu của tên lưu manh kia, bao gồm Uyển Tín và QQ, cùng với hảo hữu trên thảo khấu tương đối thân mật. Chúng ta đã điều tra một vòng, cũng không thu hoạch được gì.

Chẳng qua sau khi đọc toàn bộ tư liệu, ta đã tìm được một đầu mối trọng yếu.

Lúc cảnh sát bắt được phần tử độc dược của Đỗ Quyên Lâu, trong đó có một người tên là K, không ngờ lại nhảy cửa sổ bỏ chạy!

Hơn nữa theo lời giới thiệu, thời gian này Khương Tử và bọn lưu manh chết đi đã phát sinh mâu thuẫn.

Chẳng lẽ hai người đang tranh đoạt vòng cổ Nhân Cốt kia?

Nghĩ đến đây, ta lập tức sai Tống Long Cơ phái ra cảnh báo, nhất định phải tìm được Kỷ Tử!

Chương thứ ba mươi mốt, eo bị chém ngang.

Rất nhanh, Tống Long Cơ đã nói cho ta biết đã tìm được, hơn nữa còn dẫn ta đi đến chổ ở của K tử.

Kỷ tử ở trong một căn phòng đơn sơ cho thuê, cảnh sát hai, hai ba lần là húc cửa ra, cả gian phòng đều lộn xộn, hôi thối ngút trời, chỉ có một cái giường, một cái ngăn tủ, còn có một bàn máy tính.

Bản thân Kỷ cũng không ở nhà.

Chúng ta tìm kiếm một vòng trong phòng đơn giản, trong đó có một vật, đã thu hút sự chú ý của ta!

Đó là một vật kim loại treo ở phía dưới quạt điện, nhìn rất giống dao găm nơi nông thôn dùng để cỏ dại. Trát đao bị hai sợi dây thừng rất nhỏ treo lên, ta thật sự lo lắng một trận gió nhẹ thổi tới, liền có thể thổi đứt dây thừng, ép người ta thành hai đoạn.

Trên trát đao có một chữ "Oan" thật lớn được viết bằng máu, vết máu phía trên thậm chí còn chưa khô.

Nhìn thấy thanh trát đao này, trong lòng ta mơ hồ cảm thấy bất an, bởi vì điều này làm cho ta vô tình nhớ tới một loại cực hình: Chém ngang!

Tên như ý nghĩa, trảm ở eo đã đem phạm nhân chém thành hai nửa, loại cực hình này tại thương triều xa xôi đã xuất hiện, chờ đến thời thanh triều ung chính năm mới có thể hủy bỏ.

Bây giờ một thanh trát đao dùng để trảm sau lưng xuất hiện trong nhà của chủ nhân vòng cổ Nhân Cốt, khiến ta không khỏi miên man bất định. Ta đột nhiên cảm giác được, hình như ta đã xác định lai lịch của vòng cổ Nhân Cốt!

Lúc ở Hán Văn Đế, có một nhân vật Trí Na Nặc tên là Lam.

Lam sai là trung thần nổi danh của Tây Hán, cung kính lao lực vì xã tắc quốc gia, ban bố hơn một số điểm cống hiến trác việt. Được

Hoàng đế Lưu Khải lúc đó tôn xưng là "Trụ cột quốc gia"!

Bất quá, Tỳ Hưu làm ra rất nhiều chuyện, lại tổn hại lợi ích của chư hầu.

Vì vậy những chư hầu này đều phản loạn triều đình, tạo thành "Mangnh đình loạn" trong lịch sử.

Vì trấn an chư hầu, củng cố địa vị của mình, Hán Cảnh Đế chỉ có thể nổi giận bằng chém cương lấy tội lỗi mọi người!

Vì vậy hắn phái ra một gã Trung Lang Tướng, dùng lý do thượng triều lừa gạt Giao Bằng từ trong nhà đi ra. Giao Bằng vừa mới ra khỏi nhà, binh sĩ mai phục sẵn đồng loạt tiến lên, Trung Lang Tướng cũng lấy ra chiếu thư Hoàng đế, ngay tại chỗ đem Giao Bằng chém ngang lưng vào chợ.

Một đời trung thần, cứ như vậy mà chết đi.

Mà lúc ấy nhân dân đều hoài niệm ngỡ ngàng, sau khi chết tích dịch, mọi người đều nôn nóng chảy ra khỏi cơ thể, sau khi luộc chín rồi ăn hết hy vọng Toan Nghê sẽ sống mãi trong lòng nhân dân.

Sau đó lại đem đao chém giết nghiên mực cung phụng, dùng máu nhầm viết xuống chữ " oan" để chống lại.

Hán Cảnh Đế nghe thế liền giận tím mặt!

Lúc này phái ra binh sĩ chém đầu toàn bộ dân chúng, hơn nữa còn xâu đầu bọn chúng lại treo lên trên tường thành.

Về sau truyền thuyết bọn họ đầu bị gió đánh, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng lại thành một chuỗi vòng cổ, đây là nguồn gốc của vòng cổ Nhân Cốt.

Ta đem suy đoán của mình nói với hai người một lần, hai người nghe xong đều không tự kìm hãm được nhíu nhíu mày. Đại khái là không nghĩ tới vòng cổ Nhân Cốt, thật sự dùng đầu người làm thành?

Ta nói cho hai người, trên thực tế có rất nhiều loại được chia thành từ vòng cổ Nhân Cốt, chính là loại được xâu thành từ đầu người đến từ truyền thuyết dân gian mà ra. Dù cho đầu người có khô như thế nào, cũng không có khả năng biến thành vòng cổ treo ở trên cổ.

Vòng cổ Nhân Cốt trong hiện thực phần lớn là dùng đầu lâu, xương mèo, Hổ Cốt, hay là sừng Tê Ngưu để làm.

Hai người đều như có điều suy nghĩ gật đầu.

Ta cảm thấy, muốn thu phục vòng cổ Nhân Cốt, thì nhất định phải san bằng, ngược lại, bằng không thứ này còn có thể tiếp tục giết người...

Có điều, ta lại thấy kỳ lạ, tên K tử kia không ở nhà thì đi đâu?

Chẳng lẽ lại tới Đỗ Quyên Lâu chơi xấu?

Đang suy nghĩ, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên hoang mang nói một câu: "Không tốt, không thấy xe của ta đâu."

"Hả?" Đầu óc ta nhanh chóng xoay tròn, lập tức cảm thấy sự tình có kỳ quặc.

Đồng thời hắn liên tưởng đến hình như lúc vừa mới tới, có một người cài bịt miệng cho Doãn Tân Nguyệt.

Người này có phải là kẻ trộm không? Chắc chắn là hắn ta.

Hơn nữa ánh mắt nhìn tên kia vô cùng bối rối, bất quá lúc ấy ta vội vã tìm Kỷ Tử, mới không để ý.

Liệu hắn có khả năng chính là con lấm la không?

Nhưng sao hắn lại muốn trộm điện thoại của Doãn Tân Nguyệt? Ta lập tức hỏi mượn tiền Doãn Tân Nguyệt vẫn còn ở đó, Doãn Tân Nguyệt nói vẫn còn.

Vì sao chỉ trộm máy móc mà không trộm tiền?

Lúc này ta ý thức được vấn đề này.

Lý Ma Tử, đúng, Lý Ma Tử. Ta đột nhiên nhớ ra, đối phương có thể lợi dụng lá bùa của Doãn Tân Nguyệt để gửi cho Lý Ma Tử và hẹn Lý Ma Tử hay không?

Lý Ma Tử chắc chắn sẽ cho rằng Doãn Tân Nguyệt viết thư cho hắn, dựa vào sức tự chế của Lý Ma Tử chắc chắn sẽ không chịu nổi cám dỗ.

Hắn là chủ nhân kế nhiệm của vòng cổ Nhân Cốt, chủ nhân hiện tại nhất định sẽ trăm phương ngàn kế đem vòng cổ Nhân Cốt đưa vào tay Lý Ma Tử.

Ta không nói hai lời, lập tức liền đưa điện ảnh cho Lý Ma Tử, nhưng kết quả lại không có người tiếp nhận.

Lúc ấy ta cũng đang gấp, cảm thấy chắc là Lý Ma Tử đã bị hẹn đi rồi.

Tống Long Cơ bảo ta đừng nóng vội, hiện tại hắn liền đưa điện thoại cho trạm gác, để người của trạm hỗ trợ định vị điện thờ của Lý Ma Tử.

Tuy rằng ta mồ hôi đầy đầu, nhưng trong lòng cũng rõ ràng, nóng nảy căn bản không có tác dụng gì, tốt nhất là ngoan ngoãn chờ lệnh tác chiến hồi phục đi!

Rất nhanh, người của trạm gác đã phát tọa độ của đối phương, nói có thể ở trên bờ Tần Cửu Hà.

Tống Long Cơ không nói hai lời, lập tức nhảy lên xe quan, dẫn bọn ta đi đến vị trí tọa độ.

Tần Cửu Hà, phong cảnh hợp lòng người, đâu đâu cũng có du thuyền, là nơi hẹn hò tốt biết bao.

Nhưng nơi này cũng không thích hợp để giết người!

Trong đầu của ta chỉ nghĩ tới một từ - điệu hổ ly sơn.

Đúng vậy, điệu hổ ly sơn, đối phương có phải cố ý dụ chúng ta tới đây không?

Đầu óc của ta nóng rực một hồi, một lần nữa gẩy nấm, rất nhanh, chúng ta đã ở trong thùng xe phát hiện điện thoại của Lý Ma Tử.

Chỉ thấy điện thoại di động không gặp người.

Ta thầm kêu hỏng mất rồi, xem ra suy đoán của ta là chính xác, đây đích thật là kế điệu hổ ly sơn. Ta lập tức nói với Tống Long Cơ: "Mau về phòng cho thuê K đi, chỗ đó là hình trường."

"Hình trường nào?" Tống Long Cơ kinh ngạc nhìn ta.

Ta không có thời gian giải thích nhiều với hắn, chỉ là thúc giục hắn mau chóng trở về.

Tống Long cơ cũng ý thức được tầm quan trọng của sự tình, lập tức dẫn chúng ta quay trở về. Ta gấp gáp đầu đầy mồ hôi, trong lòng cầu khẩn Lý Ma Tử ngàn vạn lần không nên xảy ra chuyện gì.

Gia hỏa này mặc dù toàn thân cao thấp đều là khuyết điểm, bất quá nói tóm lại, trừ tham tiền háo sắc ra, tâm địa chung quy là bất hoại. Lại nói, hợp tác với gia hỏa này cũng được một đoạn thời gian, ta đối với hắn ít nhiều cũng có tình nghĩa hữu chiến.

Mỗi lần hắn đi vào phòng cho thuê, phát hiện cửa phòng cho thuê đã bị khóa lại, ta biết Kỷ Tử chắc chắn đang ở bên trong.

Cho nên nháy mắt ra hiệu với Tống Long Cơ, Tống Long Cơ trực tiếp lấy ra binh khí hông trái, mở cửa ra.

Vừa tiến vào phòng, chúng ta liền bị một mùi máu tươi nồng đậm làm choáng váng đầu óc. Cẩn thận xem xét, mới phát hiện trát đao treo ở trên điện phiến đã rơi xuống! Trên giường - trên giường An An lẳng lặng nằm nửa đoạn thi thể, nửa người trên lại không thấy.

Một đường ruột máu chảy đầm đìa từ trên giường lan tràn xuống.

Ánh mắt của ta theo ruột tiếp tục tìm, cuối cùng tìm được chủ nhân của ruột trong một góc.

Giờ phút này Kỷ Tử chỉ còn lại nửa thân trên, vị trí phần eo trở xuống toàn bộ bị chặt đứt, một bãi ruột lớn từ trong thân thể hắn chảy ra, máu me đầm đìa. Hắn cứ như vậy ghé vào trên người Lý

Ma Tử, Lý Ma Tử phỏng chừng là bị dọa ngất đi, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Mà miệng của hắn đã bị Kiệm ra, tay K tử mang theo vết máu, thậm chí còn đặt ở miệng Lý Ma Tử.

Chứng kiến cảnh tượng này, Doãn Tân Nguyệt lập tức suy sụp, ta không thể làm gì khác hơn là bảo Tống Long Cơ đưa Doãn Tân Nguyệt ra ngoài, còn ta kiểm tra Lý Ma Tử.

Cũng may, Lý Ma Tử chỉ bị kinh hãi, nên hắn đổ một chậu nước lạnh vào mặt, rất nhanh hắn đã tỉnh lại.

Xem ra tên gia hỏa này thực sự đã bị dọa ra ám ảnh tâm lý, sau khi tỉnh lại còn điên cuồng hét lên hai tiếng. Ta tát hắn hai bạt tai, cuối cùng hắn mới thanh tỉnh lại.

Ta ngay cả vội vàng hỏi Lý Ma Tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này.

Chương thứ ba mươi hai, nhìn đường lạc lối.

Miêu tả của Lý Ma Tử cũng giống như ta nghĩ. Hắn nhận được lá thư của Doãn Tân Nguyệt, nội dung lá thư lộ cốt vô cùng, hẹn hắn tới Tần Cửu Hà ngồi một chút.

Kết quả là trên sông Tần Cửu Hà, Lý Ma Tử không thấy Doãn Tân Nguyệt, ngược lại thấy được Kỷ Tử.

Lý Ma Tử ý thức được mọi chuyện không ổn, vừa định chạy trốn lại bị đối phương đánh ngất. Sau khi tỉnh lại, liền xuất hiện ở phòng cho thuê này. Lý Ma Tử lúc ấy rất tức giận, muốn giáo huấn đối phương một trận, ai ngờ còn không tới gần đối phương, tên kia lại mỉm cười nằm ở trên giường, sau đó cắt đứt dây thừng trên đỉnh đầu, nói muốn tặng cho Lý Ma Tử một món quà nhỏ.

Lý Ma Tử còn chưa kịp phản ứng, một thanh trát đao từ trên trời giáng xuống chặt đứt Khương Tử thành hai đoạn. Lý Ma Tử lúc này đã sợ tới hôn mê bất tỉnh.

Sắc mặt ta thật không tốt, nghe xong bụng Lý Ma Tử nói ngươi cũng sắp chết rồi.

Lý Ma Tử ngơ ngác một chút, vội vàng hỏi ta là có ý gì?

Ta nói: "Lúc mới bước vào, ta thấy thi thể kia đang nằm trên người ngươi, còn đang vươn tay vào miệng của ngươi, ta hoài nghi hắn đã nhét vòng cổ xương người vào bụng của ngươi rồi..."

Lý Ma Tử chấn động, sắc mặt lập tức trắng bệch, cuối cùng còn gào khóc: "Tiểu ca, cứu ta, nhất định phải cứu ta."

Ta ngay cả vội vàng an ủi Lý Ma Tử: "Không cần sợ, chắc chắn là có biện pháp. Chúng ta về tửu lâu trước đi, chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn. A Cơ, nơi này giao cho ngươi rồi!"

Tống Long Cơ gật đầu, nói ta đưa các ngươi về, sẽ có cảnh báo khác tới nơi này phụ trách hiện trường.

Ta gật đầu đồng ý, chỉ có bộ dáng máu me khắp người Lý Ma Tử thì đúng là chúng ta không dễ đánh xe.

Thật không dễ đợi đến cảnh sát, chúng ta lập tức lên xe của Tống Long, hắn đưa chúng ta về tửu điếm lớn. Lý Ma Tử ở phòng tắm chà xát, tựa hồ như muốn chà xát vòng cổ xương người ra ngoài.

Doãn Tân Nguyệt nhỏ giọng hỏi ta, Lý mặt rỗ có phải hay không giống như chết mấy người lúc trước, hoặc là đem cả gan ra, hoặc là đem mạng mình chém?

Ta bất đắc dĩ lắc đầu, ta cũng không biết cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì, thậm chí ta còn không nắm chắc có thể đối phó được vòng cổ xương người kia.

Ta thậm chí cũng không dám để Lý Ma Tử đi phân, kéo ra cả vạn cái ruột, thật sự là hồi thiên vô số...

Lý Ma Tử từ trong phòng tắm đi ra, hai mắt nóng rực nhìn ta, hỏi ta nghĩ ra biện pháp gì hay chưa?

Ta lắc đầu với hắn, nói trước đừng sốt ruột, vòng cổ Nhân Cốt hại người, thì mất một khoảng thời gian, chúng ta còn có thời gian nhiều để suy nghĩ.

Lý mặt rỗ ngồi ở trước mặt ta, nói nhanh đến mức nghĩ lập tức, thật sự con mẹ nó xui xẻo, vật này sao có thể chạy đến trên người ta?

Ta trừng mắt liếc Lý Ma Tử, nói nếu như ngươi không tham lam, vòng cổ Nhân Cốt làm sao có thể lợi dụng ngươi?

Lý mặt rỗ nói con mẹ nó tham lam đến đâu?

Ta nói ngươi ngấp nghé sắc đẹp của Doãn Tân Nguyệt, như vậy còn không phải lòng tham sao?

Lý Ma Tử trầm mặc không nói, nửa ngày sau mới nói là yêu đẹp ai cũng có. Nhưng sau này sẽ không bao giờ đụng tới nữ nhân nữa, hồng nhan họa thủy a.

Doãn Tân Nguyệt tức giận đá Lý Ma Tử một cước.

Không nghi ngờ chút nào, vòng cổ Nhân Cốt mang theo oán khí thật lớn, cũng chính vì oán khí trên người nó mới dẫn đến nhiều người như vậy. Hiện giờ việc chúng ta phải làm là nghĩ cách loại bỏ oán khí trên thân thể này!

tiêu trừ oán khí, thì phải chữa đúng bệnh, nếu đã biết oán khí của vòng cổ xương người, là vì trung thần triều Hán nhầm bị oan, vậy chúng ta sẽ vì sai lầm mà bình định.

Bất quá, làm sao cho Bình Khuyết sai – Phản? Chúng ta chung quy không thể xuyên đến Hán triều đi.

Ta nhắm mắt lại cẩn thận suy tư, nghĩ tới nghĩ lui, ta nhớ tới một câu chuyện gia gia từng nói với ta.

Lúc gia gia còn trẻ từng nhận một tấm kim bài, tấm kim bài này là một trong mười hai tấm kim bài năm xưa được cử tới Nam Tống tên Danh, Nhạc Phi! Kim bài này rất khó chịu, khiến người nắm giữ đều nhiễm bệnh nặng.

Vì thế gia gia đóng vai Nhạc Phi, sau đó tìm người đóng vai Tần Ngọc, thay đổi kết cục. Trước mặt kim bài, để Nhạc Phi giết chết gian thần Tần Ngọc, cuối cùng cũng loại bỏ oán khí của kim bài!

Gia gia nói với ta, một chiêu này gọi là "Thế thân pháp".

Tình hình hiện giờ của chúng ta, không phải giống như lúc trước ông nội gặp phải sao? Chúng ta cũng có thể dùng "Pháp thế thân". Nghĩ đến điều này, ta nhanh chóng đem ý nghĩ của mình nói cho Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử.

Hai người sau khi nghe xong, đều có chút trầm mặc.

Bọn họ vẫn lo lắng chiêu này không có tác dụng, bởi vì biện pháp ta đưa ra, thật sự là hơi hoang đường.

Hoàn toàn chính xác, diễn kịch trước vòng cổ Nhân Cốt, trước tiên không nói vòng cổ Nhân Cốt có ý thức hay không, có thể nhìn thấy hay không, cho dù có thể nhìn thấy, chúng ta khẳng định sẽ biểu diễn rất nhiều lỗ hổng, nếu như vòng cổ Nhân Cốt vạn nhất nổi giận, Lý Ma Tử sẽ càng nguy hiểm.

Một chiêu này đúng là bí quá hóa liều...

Nhưng lúc này bí quá hóa liều, ta thật sự không còn một chiêu khác.

Lý mặt rỗ do dự hơn nửa ngày, cuối cùng nói với ta: "Kỳ thực cách này của ngươi có thể dự liệu, ta còn có một cách."

Ta lập tức nhìn về phía Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử nói: "Chúng ta có thể đi tìm tên gia hỏa mặc trường tụ lý kia! Hắn nếu đã cứu chúng ta hai lần chắc chắn còn có thể cứu được lần thứ ba. Ta thấy hắn là cao thủ, nói không chừng chỉ vài phút là có thể giải quyết vòng cổ nhân cốt."

Đúng vậy, nam nhân cầu hôn, sao ta lại quên nam nhân có tốt? Lúc trước nam nhân được âu yếm rời khỏi, cố ý nói với ta, có thể đi mê man đường tìm hắn.

Cao thủ như hắn chắc chắn có biện pháp cứu mạng Lý Ma Tử?

Nghĩ đến điểm này, chúng ta không nói hai lời, lập tức mượn xe ngựa của Tống Long Cơ, dùng thuyên Lân, một đường đi tới.

Mê đường quan, chỉ là tuần tra một nhà rất nhỏ. Phi thường rất đơn giản, trên cơ bản đều không có hương khói gì, Thiếu Lâm tự cách biệt một nén nhang với đại lục mười vạn đồng một nén hương.

Ta hơi thất vọng, nghĩ thầm con trai mẹ kiếp liền ở đây?

Nhưng hắn vẫn dẫn Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt vào.

Ta lễ phép gõ cửa, cánh cửa rất nhanh đã được mở ra. Một tiểu đạo đồng ước chừng mười ba mười bốn tuổi, tết bím tóc dê mở cửa.

Tiểu đạo đồng kia tươi cười nhìn bọn ta: "Các ngươi ai là Trương Cửu Lân?"

Ta lập tức sửng sốt một chút, hắn làm sao biết tên của ta?

Ta lập tức nói thẳng.

Tiểu đạo đồng gật gật đầu: "Sư huynh nói hôm nay huynh sẽ đến, cho nên bảo đệ ở lại trong quan chờ huynh. Vào hết đi! Sư huynh có việc đi ra, buổi tối mới trở về."

Lý mặt rỗ lập tức nịnh nọt: "Cao nhân, cũng có thể tính ra hôm nay chúng ta sẽ đến."

Tiểu đạo sĩ khẽ cười, cũng không nói thêm gì mà mời chúng ta vào trong.

Quy mô đạo quan rất nhỏ, nhưng Doãn Tân Nguyệt lại nói cho ta biết, đất đai ở đây tấc đất tấc vàng, hơn mười vạn mét vuông đều không mua được. Có thể ở nơi này có được một tòa đạo quán, xem ra thực lực kinh tế nam nhân cũng không kém.

Tiểu đạo đồng dẫn bọn ta tiến vào đại điện. Trong đại điện có một pho tượng của Hoàng Đại Tiên, kích cỡ tương đương người thật. đốt ba nén nhang khói cũng không lớn, nhưng sau khi nhìn thấy pho tượng, tâm tình ta lại an bình hơn rất nhiều.

Tiểu đạo đồng bảo bọn ta ngồi hơi một chút, còn hắn thì chạy đến trong sân nấu nước.

Ta buồn chán nhìn đạo quán nho nhỏ này, càng nhìn càng thấy hương vị cổ xưa.

Tiểu đạo đồng rất nhanh liền tiến vào. Hắn chỉ vào Lý Ma Tử nói: "Ngươi cởi quần áo vào ngâm đi."

Lý mặt rỗ lo lắng nói nước kia đều đã cháy rồi, ta tiến vào ngâm thịt, chẳng phải sẽ chín sao?

Tiểu đạo đồng vừa cười vừa nói: "Sư huynh nói rồi, huynh nếu huynh không vào ngâm mình, khuya hôm nay chúng ta có thể ăn thêm cơm, ăn một miếng bánh Tiêu mỡ..."

Lý Ma Tử sửng sốt, vội vàng hỏi tiểu đạo đồng là có ý gì? Tiểu đạo đồng nói nếu như ngươi không đi vào ngâm mình, lúc chạng vạng tối sẽ nhả ruột từ trong miệng ra.

Lập tức khiến mấy người chúng ta khó chịu.

Lý Ma Tử cũng bị đầu tiêu mỡ làm cho sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, vội vàng nhảy vào trong thùng lớn.

Lúc mới bắt đầu, Lý Ma Tử vẫn rất hưởng thụ. Nhưng theo nhiệt độ nóng lên cao, Lý Ma Tử nhất thời bị bỏng, liên tục kêu thảm thiết.

Tiểu đạo đồng vẫn đang không ngừng đốt cháy.

Cứ như vậy, một mực đợi đến tối, bên ngoài đạo quán rốt cuộc vang lên một tràng tiếng gõ cửa.

Tiểu đạo đồng lập tức cười nói: Là sư huynh trở về.

Nói xong, hắn liền nhảy dựng lên, chạy tới mở cửa.

Gõ cửa quả nhiên là nam nhân chăn nuôi, chỉ thấy mũi hắn cao thẳng, làn da trắng nõn, hai hàng lông mày kiếm dựng thẳng lên, quả thực đẹp tới mức khiến người ta phải đố kỵ.

Bất quá mặc trên người, vẫn là món gấu bản hùng rộng lượng kia thương cảm, ta không khỏi sinh ra một nghi vấn, hắn là yêu gấu bản hùng bao nhiêu chứ? Mỗi ngày đều mặc một bộ y phục như thế.

Ở phía sau nam tử có thai, sau lưng còn đeo một cái túi, trong bao quần áo phồng lên, cũng không biết đến cùng là đựng những thứ gì.

Hắn ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn chúng ta một cái, rồi lập tức đi về phía Lý Ma Tử đang ngâm mình trong thùng gỗ.

Chương ba mươi ba tháng ba.

Lý mặt rỗ nhếch môi hướng nam tử đứng đó cười nói: "Đại huynh đệ, ngươi về rồi!"

Khuôn mặt nam tử trong cốc không chút biểu tình, chỉ duỗi hai ngón tay ra cảm thụ một chút rồi nói: "Nhiệt độ không đủ."

Sắc mặt Lý Ma Tử lập tức trắng bệch: "Đại huynh đệ, nóng quá, nóng quá..."

Nhưng nam nhân chăn trợ cũng không để ý tới Lý Ma Tử mà trực tiếp đi vào đạo quán, cũng không để ý tới chúng ta.

Doãn Tân Nguyệt ở bên cạnh cảm thán: "Ta đã gặp rất nhiều minh tinh, người khác đều rất trang điểm, còn hắn thì rất oai phong."

Ta dở khóc dở cười, mang Doãn Tân Nguyệt theo vào.

Nam nhân chăn ấm đầu tiên là cho Hoàng đại tiên một nén nhang, sau khi làm xong mới quay lại nhìn chúng ta: "Các ngươi có biện pháp gì tốt không?"

Ta cười khổ một tiếng: "Không có."

Nam nhân chăn ấm kia nói: "Chỉ có thể dùng phương thức truyền thống, kéo vòng cổ Nhân Cốt ra."

Doãn Tân Nguyệt sắc mặt tái nhợt: "Phương thức truyền thống...Chẳng phải ngươi muốn mở bụng Lý Ma Tử à?"

Nam nhân quyến rũ liếc mắt nhìn Doãn Tân Nguyệt, biểu cảm bình thản, khiến ta ngạc nhiên. Nữ nhân gợi cảm như Doãn Tân Nguyệt, chắc không phải là nam nhân rồi chứ?

Nam nhân đáng thương đúng là xứng với danh hiệu " Cao Lãnh" này.

Lúc này, hắn ném cái bọc trên lưng cho ta, nói: "Tự ngươi chọn một cái đi."

"Chọn cái gì?" Ta ù ù cạc cạc hỏi.

Nam nhân chăn hộ không nói chuyện, ta chỉ có thể tự mình mở bọc quần áo ra.

Không ngờ bên trong lại là vài trang phục cổ đại. Nhìn từ kiểu dáng, hẳn là trang phục Hán triều, hơn nữa đều là của quý tộc, có tướng phục, cũng có văn thần sủng.

Phương thức truyền thống theo lời nam nhân chăn hộ hẳn là do nhân vật đóng vai trò rồi nhỉ?

Doãn Tân Nguyệt cười khúc khích một tiếng, lát nữa có phải mọi người còn chơi trò móc túi không?

Không ngờ nam nhân chăn bông lại thật sự gật đầu, nói là chơi thật.

Không ngờ nam nhân chăn trợ lại biết cái danh xưng này, quá tin tưởng mà!

Ta ở trong bao quần áo ngàn lựa vạn chọn, cuối cùng lựa chọn một bộ quan phục tướng.

Không vì cái gì khác, cũng vì bộ quần áo này uy phong lẫm liệt, phía trên tràn đầy áo giáp như vẩy cá, dưới ánh chiều tà chiếu xuống, còn phản xạ ra từng vòng từng vòng vầng sáng, có chút khí thế.

Chẳng qua khi cầm y phục lên, ta mới cảm thấy hối hận.

Trang phục này thực sự quá nặng, ít nhất cũng phải ba bốn mươi cân.

Nam nhân chăn ấm lại liếc mắt nhìn Doãn Tân Nguyệt: "Ngươi thì sao?"

Doãn Tân Nguyệt hơi giật mình: "Ta cũng phải chọn à?"

Nam nhân đáng thương gật đầu.

Vì vậy Doãn Tân Nguyệt cẩn thận chọn một cái, cuối cùng ánh mắt rơi vào trang phục có chút hoạt bát mỹ lệ. Hẳn đây là quần áo mà một công chúa hoặc hoàng hậu mới có tư cách mặc? Khoan thai hoa lệ, đạm sắc, có rất nhiều hoa văn uốn lượn thật nhỏ, ống tay áo rộng thùng thình, phần eo rất nhỏ, cổ áo hơi thấp, ta nhịn không được mà bắt đầu tưởng Doãn Nguyệt mặc bộ quần áo này, rốt cuộc tình cảnh như thế nào?

Cuối cùng còn lại một bộ xiêm y, hình như là của văn thần.

"Ta hỏi nam nhân cầu hôn có phải hắn mặc không?

Nam tử an ủi lắc đầu, sau đó ném y phục bên cạnh Lý Ma Tử.

Giờ phút này, tiểu đạo đồng đã đỡ Lý Ma Tử ra khỏi thùng gỗ. Toàn thân gia hỏa này đều bị phỏng thành màu đỏ, bước đi cũng khập khiễng, rất là đáng thương.

Doãn Tân Nguyệt chợt nhớ ra điều gì, hỏi Lý mặt rỗ không cần đi nhà xí à? Ở bên trong nhịn hết một ngày.

Lý mặt rỗ vội vàng lắc đầu nói không cần, mặt không tự chủ đỏ lên.

Ta và Doãn Tân Nguyệt hai mặt nhìn nhau, quỷ cũng đều biết hắn ta đang đái vào thùng gỗ.

Nam tử quyến rũ hỏi: "Các ngươi có biết oán khí của vòng cổ Nhân Cốt sinh ra từ đâu không?"

Vì vậy ta kể sơ qua chuyện trung thần bị Hán Cảnh Đế giết chết một lần. Nam tử đáng thương khoát khoát tay, nói lỗi sai lầm, cũng không phải là bị Hoàng đế ban chết, mà trước khi chết ta chưa thể coi trọng con gái mình vừa ra đời.

Ta buồn bực hỏi. Người đều chết hết, ngươi làm sao biết suy nghĩ trong lòng hắn ta?

Nam nhân chăn bầu nói: "Hắn trước khi chết nói câu cuối cùng, là đáng thương cho nữ nhi chưa xuất thế của ta."

Lúc này, Doãn Tân Nguyệt sắc mặt có chút cổ quái: "Ý của ngươi là bảo ta tới đóng con gái sai? Vậy ai sẽ sắm vai sai."

Nam tử sai vặt chỉ Lý mặt rỗ: "Hắn."

Doãn Tân Nguyệt có chút mất hứng, nhỏ giọng lầm bầm một câu nhưng không nói gì. Lý mặt rỗ lại mỉm cười đắc ý: "Con gái, cho cha xem đi."

Doãn Tân Nguyệt tức giận quay đầu bỏ đi.

Ta tự nhiên chính là Trung Lang Tướng chém giết Chử Bằng sai lầm năm đó, lo lắng mình diễn không tốt. Thứ nhất là ta không giống Doãn Tân Nguyệt, là diễn viên chuyên nghiệp sinh ra. Đến ta là người trời sinh da non thịt mềm, không có sát khí gì, chỉ sợ không biểu lộ ra khí thế của tướng quân.

Vạn nhất bị phát hiện ra, hậu quả chẳng phải là rất tệ sao?

Nhưng việc đã đến nước này, cũng là không có biện pháp xử lý.

Tuy nhiên ta thấy nam nhân trợ giúp từ đầu tới cuối đều có bộ dáng trời không sợ không sợ, trong lòng cũng an ổn hơn rất nhiều.

Có hắn ở đây, chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì!

Lúc trước hắn xuất quỷ nhập thần không xuất hiện trong tửu lâu, thậm chí chỉ nhìn thoáng qua là có thể đoán được hôm nay ta sẽ đến tìm hắn. Đối với những chuyện này, ta đã khâm phục sát đất ngũ thể rồi.

Đến buổi tối ăn cơm, nam nhân thương cảm cự tuyệt Lý Ma Tử ăn cơm, còn nói từ giờ tới sáng mai không ăn được nước.

Lý Ma Tử biết vì tốt cho mình nên cũng không nói gì.

Thậm chí vì lo lắng Lý mặt rỗ ăn vụng, nam nhân ăn vụng, sai chúng ta đem tất cả đồ ăn trong đạo quán, để khóa kín kho hàng. Hơn nữa trong phòng không thể có bất kỳ thứ gì có thể cắn xé, ngay cả côn trùng, ngọn nến cũng không thể có.

"Ta hỏi nam nhân thương cảm vì sao phải làm như vậy?

Nam nhân chăn hộ nói đến tối, Lý Ma Tử sẽ không còn là Lý Ma Tử nữa, hắn sẽ liều mạng ăn tất cả những thứ có thể ăn được, sau đó lại nôn ra. Một khi bắt đầu nôn mửa, thì hắn coi như xong, ruột cũng sẽ phun ra theo.

Lý Ma Tử bị hù vội vàng che miệng lại.

Trong quá trình chờ đợi, ta rất hiếu kỳ hỏi con nam chăn hộ, vì sao phải dùng những phương pháp này đối phó với vòng cổ xương người?

Bởi vì những thủ đoạn này thoạt nhìn không thuộc về Đạo gia, ngược lại rất giống thương nhân âm vật chúng ta.

Dù sao trong ấn tượng của ta, Đạo gia đều dùng kiếm gỗ đào, phù chú hàng yêu trừ ma.

Nam nhân chăn bầu không nói gì, ngược lại là tiểu đạo đồng xen vào: "Ngươi cũng là hỗn âm vật, sao ngay cả danh hiệu sư ca của ta cũng chưa từng nghe qua? Cô lậu quả văn."

Ta thất kinh, chẳng lẽ nam nhân an ủi cũng là một thương nhân âm vật? Ta vội vàng hỏi tên họ của nam nhân.

Tiểu đạo đồng dương dương đắc ý, vừa định nói chuyện lại bị nam nhân sầu lo lạnh lùng trừng mắt một cái, mắng một câu: "Lắm miệng."

Tiểu đạo đồng cũng không dám nói nữa, chỉ bất mãn bĩu môi.

Không ngờ tới lúc gà trống gáy, Lý Ma Tử vẫn không chút động tĩnh, ta bắt đầu cảm thấy bực bội, hỏi nam nhân chăn nuôi buổi tối nay có phải sẽ không xảy ra chuyện không?

Nam tử chăn hộ gật đầu, không khẳng định cũng không phủ định, chỉ là để cho chúng ta đều vào phòng ngủ của Lý Ma Tử, còn hắn thì gọi tiểu đạo đồng đi, cũng không biết là đi làm gì.

Nhìn Doãn Tân Nguyệt mặc một bộ trang phục cổ xưa màu đỏ nhạt kết hợp với khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia, quả thật khiến người ta có chút quyến rũ động lòng, mới nhìn một cái mà ta đã cảm thấy tim mình đang đập thình thịch.

Lý Ma Tử càng càn rỡ hơn, nước miếng không ngừng chảy xuống, hù cho Doãn Tân Nguyệt cũng không dám tới gần Lý Ma Tử, sợ hắn sẽ làm ra chuyện gì khác thường.

Ta thực sự là quá mệt mỏi, nằm ở trên giường. Không biết có cảm giác đã ngủ mất rồi.

Bởi vì đang trong trạng thái ngủ nhẹ, luôn bị các động tĩnh nhỏ làm cho tỉnh lại. Ta phát hiện Doãn Tân Nguyệt không biết từ lúc nào cũng nằm bên cạnh mình, ôm cánh tay ngọt ngào ngủ đi.

Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của nàng, ta không khỏi trìu mến, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng.

Ngay lúc ta đang chăm chú nhìn Doãn Tân Nguyệt, bỗng nhiên một trận thanh âm nghiến răng từ phương hướng Lý Ma Tử truyền đến!

Chương thứ ba mươi bốn, như tuyết rơi.

Trong lòng không tự chủ được nhảy một cái, ánh mắt lập tức tập trung vào người Lý Ma Tử.

Vạn lần không nghĩ tới, giờ phút này Lý Ma Tử lại nằm nhoài trên giường, trong miệng còn phát ra thanh âm xộc xệch.

Nó đang làm gì? Nghiến răng?

Ta thất kinh, trong vô thức liền cảm thấy tên khốn này đang thúc giục.

Ta ngay cả vội vàng đánh thức Doãn Tân Nguyệt. Doãn Tân Nguyệt trông thấy bộ dáng Lý Ma Tử như vậy cũng lập tức hoảng sợ, giọng nói sợ hãi nói: Mau ngăn hắn lại, hắn đang thúc giục. Trước kia lúc ta giảm béo đã dùng loại phương pháp này để thúc đẩy hắn ta!

Ta không nói hai lời, trực tiếp đi lên ấn Lý Ma Tử xuống.

Lý Ma Tử có thể nằm sấp quá lâu, mặt cũng đỏ bừng, miệng đầy máu. Đáng chết, chắc chắn hắn đã cắn lưỡi, không biết đến cùng là bị thương tới mức nào.

Khi thấy quan phục trên người ta, Lý Ma Tử lập tức lộ vẻ sợ hãi, co quắp bên giường, không nói một lời.

Doãn Tân Nguyệt ho khan một tiếng, ta biết đã đến lúc bắt đầu biểu diễn rồi. Chẳng qua ta không chuyên nghiệp, thật sự lo lắng bị Doãn Tân Nguyệt chê cười.

Mà còn chưa đợi ta nói xong lời thoại, Lý Ma Tử đã nhẹ nhàng nói một tiếng: "Đói đói, đói."

Sau đó, liền điên cuồng cắn lấy ga giường, đem bông nuốt vào miệng.

Nhưng bông căn bản ăn không đủ no, hắn nhanh chóng bỏ qua, sốt ruột đi tới đi lui trong phòng. Hơn nữa tư thế bước đi của hắn vô cùng quái dị, hai chân uốn lượn, ta sợ hết hồn, hai chân hắn gãy là lúc nào?

Hắn tìm một vòng trong phòng, nhưng lại không tìm được thứ gì có thể ăn được. Cuối cùng ánh mắt lại rơi vào trên người ta, trong miệng phát ra âm thanh mơ hồ không rõ: "Thịt...ta ăn thịt thứ nhất..."

Nói xong, liền nhào về phía ta.

Ta không hề phòng bị, cuối cùng lại bị Lý Ma Tử ngã nhào xuống đất. Ta phẫn nộ giãy dụa, nhưng sức lực của Lý Ma Tử lại lớn đến kinh người, ta không có chút sức phản kháng nào.

Doãn Tân Nguyệt cũng cuống lên, muốn đẩy Lý mặt rỗ từ trên người ta ra. Nhưng với khí lực của một cô bé lại càng không thể so được với Lý mặt rỗ lúc này.

"Nói lời thoại đi." Doãn Tân Nguyệt mồ hôi đầy đầu, khóc rống lên.

Nhưng ta căn bản không có cách nào nói lời thoại được rồi, giờ phút này ta bị Lý Ma Tử giữ chặt cổ, căn bản nói không ra lời.

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên chạy ra cửa: "Ta đi tìm đạo sĩ kia."

Nhưng ai biết được, người ngoài đã bị "gia đình" bao vây từ lâu rồi, căn bản không thể ra ngoài được.

Khuôn mặt Doãn Tân Nguyệt đầy mồ hôi, cuối cùng không biết dũng khí từ đâu mà lại dồn hết dũng khí gầm lên một tiếng: "Cha!"

Thời kỳ Hán triều, không có xưng hô phụ thân, đều là gọi "Phụ", đây là nam nhân cố ý dặn dò chúng ta.

Không nghĩ tới một giọng nói của Doãn Tân Nguyệt lại có tác dụng thật sự, bàn tay Lý Ma Tử đột nhiên thả lỏng một chút.

Cho dù ta cảm thấy cổ họng đau nhức kịch liệt, nhưng ta vẫn khàn giọng hô một tiếng: "To gan đổi sai, ngươi muốn mưu phản?"

Lý Ma Tử lập tức toàn thân run rẩy một cái, vẻ mặt hoảng sợ nhìn ta, lực trên tay càng nới lỏng.

Ta lập tức đứng lên, ngẩng cao đầu nói: "Côn Bằng sai, Đế phán ngươi có tội! Phải chém ngươi ở chợ. Niệm tình ngươi phụ tá Đế thời gian đã lâu, hiện cho phép ngươi một thỉnh cầu, ngươi còn có gì không cam, mau mau nói ra."

"Thần..." Giao Bằng vội quỳ trên mặt đất, thất hồn lạc phách nhìn ta, vẻ mặt hoảng sợ.

"Thần... Vô tội."

"To gan, Đế phán ngươi có tội, ngươi còn dám giảo biện! Được, vậy bây giờ ta lập tức chặt ngang hông ngươi." Nói xong, ta liền chuẩn bị động thủ.

"Chậm đã." Hải Trãi hét lớn một tiếng: "Thần chỉ muốn gặp con một lần, mong đại nhân thành toàn."

"Ừm, được, vậy ta giúp ngươi. Cha con các ngươi nhận nhau đi!" Nói xong, ta liếc mắt nhìn Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt lập tức đổ ra một giọt nước mắt, trái cây chuyên nghiệp thật sự là chuyên nghiệp, nước mắt nói đến là đến.

Nàng quỳ gối lăn lộn trước mặt, khóc lên: "Cha, con tới gặp cha."

Nước mắt Tỳ Hưu lập tức rơi như mưa, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Doãn Tân Nguyệt: "Con, cha vô năng, không thể nhìn con lớn lên, chớ trách cha."

"Phụ thân, ta không trách người, người cứ an tâm đi đi!"

"Hài nhi, chớ báo thù giúp cha, hảo hảo bồi tiếp mẫu thân ngươi."

Doãn Tân Nguyệt nức nở nói: "Cha, người cứ yên tâm đi đi."

"Quay về nói với mẹ ngươi, nếu có kiếp sau ta đoán sai làm ngựa, cũng phải báo đáp ân tình của mẹ ngươi."

"Phụ thân, ngươi cứ yên tâm lớn mật mà đi đi."

"Không đúng, không đúng đúng." Giao Bằng đột nhiên đẩy Doãn Tân Nguyệt ra, ôm đầu khóc ròng nói: "Ngươi không phải con ta.

Con ta còn chưa sinh ra, sao ngươi lại..."

Ta thấy chuyện này sắp lộ ra ngoài, lập tức gầm lên giận dữ, nhảy ra: "Thời gian đã đến, ngỡ ngàng xui xẻo, nhận lấy cái chết đi! Đứa con này đúng là của ngươi, ngươi chưa từng thấy nó ra đời, hiện tại còn muốn trách cứ nó sao?"

Tỳ Hưu thở dài: "Hài nhi, là vi phụ không đúng."

Ta thấy hỏa hầu cũng không sai biệt lắm, ít nhất thì lầm tưởng rồi, lập tức vỗ vào phần eo của Lý Ma Tử một cái thật mạnh.

Lý mặt rỗ hét thảm một tiếng, mí mắt khẽ đảo, liền ngã xuống mặt đất.

Mà trước khi hôn mê, hai mắt gã vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào Doãn Tân Nguyệt, biểu tình phẫn nộ lúc trước cũng biến thành tươi cười vui mừng.

Đại oan đã được giải!

Nhưng vào lúc này, cửa bị mở ra, nam tử từ bên ngoài đi vào, lấy ra một ít muối nhỏ, nhét vào miệng Lý Ma Tử.

Cũng không lâu lắm, Lý Ma Tử mới tỉnh lại trong một trận ho khan kịch liệt.

Chuyện thứ nhất hắn làm, chính là cố gắng ho khan, phun ra hết muối trong miệng, mặn đến chảy cả nước mắt, ừng ực vài ngụm nước.

Đến khi uống đủ nước mới thở hổn hển nhìn ta: "Thế nào... thành công rồi chứ?"

Nam tử tốt gật đầu: "Nghĩ cách kéo vòng cổ Nhân Cốt ra là được."

"Lôi ra ngoài sao?" Lý mặt rỗ khó xử: "Ta chính là nguyên bộ của vãn bối còn chưa khai nụ hoa, có thể kéo ra lớn như vậy một đoàn sao?"

Ta nói không lôi ra cũng được, cứ để trong bụng ngươi vậy, mấy trăm vạn, coi như lưu lại di sản cho hậu đại vậy.

Cuối cùng Lý Ma Tử ăn hết thuốc tiêu, ngồi xổm xuống bồn cầu ba bốn giờ, cuối cùng mới kéo được vòng cổ Nhân Cốt ra.

tẩy trừ vòng cổ xương người ba bốn lần, chúng ta đã cáo biệt Tống Long Cơ, trở lại đại lục, để Doãn Tân Nguyệt đưa vòng cổ xương người cho ông chủ.

Hơn nữa liên tục dặn dò Doãn Tân Nguyệt, thứ này tốt nhất vẫn không dùng, tuy nói đã tẩy đi oán khí của Hải Trãi sai, bất quá dù sao thuộc về âm vật, sử dụng thời gian dài, khẳng định sẽ không có kết cục tốt.

Sau đó không bao lâu, công ty đó đẩy ra một tổ hợp thiếu niên, hơn nữa thông qua một tiết mục giải trí một đêm thành danh, leo lên giai trang mấy nhà giải trí, quả thực còn nóng hơn cả phượng hoàng truyền kỳ!

Dưới sự cao hứng, ông chủ công ty lại cho chúng ta thêm một trăm vạn phần thưởng. Chúng ta tổng cộng kiếm được bốn trăm vạn, chia đều cho ta và Lý Ma Tử.

Tuy nhiên tiền này ta có cầm cũng không vui, bởi vì ta không biết mình giúp bọn họ hay là hại bọn họ đây?

Lòng tham lam của con người là vô cùng vô tận, một lần tranh giành danh lợi cuối cùng cũng có một ngày thảm án trên vòng cổ Nhân Cốt lại tái diễn.

Chương thứ ba mươi lăm, sinh ý kỳ quái...

Vụ làm ăn vòng cổ Nhân Cốt này, Lý Ma Tử tổng cộng được chia hai trăm vạn.

Hắn ta mượn từ chỗ ta năm mươi vạn, liền liên lạc với một đại y viện nước Mỹ, dẫn con trai đi khám bệnh.

Mỗi ngày ta đều bảo vệ cửa hàng cổ, vô cùng buồn chán.

Cơ bản mỗi ngày Doãn Tân Nguyệt đều tới thăm ta, thỉnh thoảng còn đi tìm ta một chuyến, để ta mời ăn cơm gì đó.

Ta thật sự không hiểu nổi cô gái này, rốt cuộc cô ta có ý gì? Sợi dây chuyền như vậy, khắp phố đều là, cô ta sẽ không thật sự thích ta chứ?

Ta cảm thấy mình cần phải giữ khoảng cách với nàng ta, nếu không, càng lún càng sâu, đến cuối cùng khẳng định người bị thương là ta.

Dù sao nàng cũng là người ở trong vòng giải trí, có nhiều lúc thân bất do kỷ, khả năng đi chung với nhau là cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng phải nghĩ biện pháp gì mới có thể kéo dài khoảng cách với nàng ta? Nói rõ là thật sự là quá đả thương người ta, ở trước mặt chữ tình, ta cảm thấy mình vẫn còn thiếu tu luyện.

Hôm nay Doãn Tân Nguyệt lại tới, còn mang theo một số chữ kí của các minh tinh, cười nói treo ở tiệm cổ, nhất định có thể tăng thêm nhân khí cho ta.

Ta cười nói, trong tiệm này sợ nhất chính là nhân khí, dù sao thứ ta muốn thu đều là âm vật, âm vật chỉ có thể ở dưới hoàn cảnh âm khí nặng mới có thể bảo tồn, ngược lại nhân khí vượng vượng không tốt.

Doãn Tân Nguyệt còn không tin.

Nhưng dù sao nàng cũng là người tốt bụng, nên ta đành lưu chữ kí lại...

Giữa trưa Doãn Tân Nguyệt chủ động ở lại ăn cơm, hơn nữa không muốn tới nhà bếp, nhất định phải đợi ta xào rau cho nàng ăn. Ta đành chịu, đành phải mặc váy quây lại, làm nữ nhân.

xào rau rau, thịt hầm một cái nấm, một cái canh gà ăn mày, trong mắt ta, chỉ là bữa cơm bình thường nhất lại bị Doãn Tân Nguyệt ăn sạch vị của khách sạn cấp năm. Ngay cả khen tay nghề của ta cũng không tệ, nếu có thể ăn cả đời thì tốt rồi.

Trái tim ta đập thình thịch một cái, hiển nhiên nàng đang uyển chuyển thổ lộ với ta, ta phải trả lời thế nào đây?

Cũng may giờ phút này có khách tới cửa, bầu không khí lúng túng mới giảm bớt.

Một người hơn 60 tuổi, một thân nông dân ăn mặc, ôm bọc quần áo màu đen đứng ở cửa cửa hàng, lén la lén lút nhìn vào trong. Sau khi nhìn thấy ta, có chút ngượng ngùng đi vào: "Xin hỏi, chỗ này của ngươi nhận đồ cổ sao?"

Ta ngay cả vội vàng nói nhận.

Lão nông kia lập tức gật gật đầu: "Chỗ ta có một vật nhỏ, ngươi xem xem có thể đáng giá bao nhiêu?"

Nói xong, hắn liền đi vào trong tiệm.

Doãn Tân Nguyệt thấy có khách tới cửa, vội vàng thu dọn bát đũa trên bàn một phen. Không ngờ một mỹ nữ cao quý như vậy, còn có một mặt cần kiệm.

Lão nông đặt bọc quần áo màu đen lên mặt bàn, sau đó cẩn thận tháo ra: "Đây là một bảo bối tổ truyền nhà ta! Cháu trai ta bị bệnh, cần một khoản tiền phẫu thuật gấp, nhưng nhà ta nghèo, ta cũng bị ép tới cùng đường nên mới muốn bỏ bảo bối ra."

Ta rất phối hợp cười cười.

Ta biết lão nông này tám chín phần mười là giả vờ nên ta buồn bực, đã là thời đại nào rồi, làm sao còn có người dùng loại thủ đoạn lừa gạt già nua này chứ? Phỏng chừng là người ngoài hành nghề.

Nếu là người ngoài, vậy thì dễ nói chuyện.

Bao đồ màu đen mở ra, bên trong là một ít báo chí cũ, hơn nữa báo chí đều biến thành màu đen, tựa hồ có dấu vết thiêu đốt.

Cũng không biết lão nông này rốt cuộc nghĩ thế nào, giả nghèo thật đúng là bỏ tiền vốn ra mà. Đến báo chí rách nát như vậy còn có thể mua được, về các chi tiết, ta cho chín mươi chín phần.

Tuy nhiên khi lão nông mở hết báo chí ra, ánh mắt của ta lập tức trở nên nóng rực.

Dưới tờ báo vậy mà lại là một ngọn đèn nhỏ lục giác màu xanh biếc!

Lần đầu nhìn qua, là biết ngọn đèn này dùng nguyên một khối cổ ngọc điêu khắc thành, toàn bộ tính mực tinh tế tỉ mỉ, cho người ta một loại cảm giác tang thương thời đại. Chỉ là vị trí tay ngọn đèn mài thành màu đen, bất quá cái này càng lộ ra sự bất phàm của ngọn đèn.

Mặc kệ có phải hàng nhái hay không, ít nhất ta có thể cam đoan thứ này đáng giá ít tiền.

Nhưng thân là cửa hàng cổ xưa, thích hay không ngoài thường thức cơ bản này ta vẫn phải có. Ta cố gắng ngăn chặn kích động trong lòng, tiện tay cầm cái đèn nhỏ kia lên cẩn thận quan sát.

Vừa tiếp xúc với tiểu đăng, một cảm giác ấm áp liền từ ngón tay chảy ra toàn thân. Cảm giác này là đúng, ngoại quan cũng đúng, chẳng lẽ thật sự một lão nông cùng đường, đem truyền gia bảo ra? Ông trời thật sự chiếu cố ta như vậy sao?

Ta lật qua lật lại nghiên cứu cẩn thận, cuối cùng lại không thể phát hiện nửa điểm ẩn tình.

Ta lập tức sinh ra hai ý tưởng, hoặc là ngọn đèn này xuất từ tay cao nhân, đủ để lấy giả làm thật, lão nông này biểu diễn có thể lấy được Ám Ảnh Đế. Hoặc là ta thật sự gặp phải vận khí cứt chó, đụng phải thứ cấp bậc quốc bảo.

Trong ấn tượng của ta, ta từng thấy đèn nhỏ tương tự như ở viện bảo tàng Tây An.

Đó là một chiếc đèn ngọc cổ xưa thời kỳ Chiến quốc được khai quật, khi Chiến quốc mới chú trọng công tác điêu khắc đối với ngọc khí, cho nên ngọn đèn kia được xem như là cây đèn làm từ công nghệ đầu tiên lịch sử nhân loại, giá thị trường không dưới ngàn vạn!

Tuy nói chiếc đèn cổ này trong tay ta, niên đại không thể so với Chiến quốc, thế nhưng ít nhất cũng là đồ vật của thời kỳ Tần Chính, căn cứ phán đoán của ta, nếu như là hàng thật giá thật thì năm sáu trăm vạn vẫn phải có.

Đương nhiên, cũng không loại trừ tình huống ta đánh mắt.

Nhưng cho dù là hàng nhái cũng có thể bán được năm sáu mươi vạn, đối với ta chuyện này là một kỳ ngộ!

"Ông chủ, sao rồi?" Lão nông thấp thỏm bất an nhìn ta: "Ông xem có đáng bao nhiêu tiền?"

Ta do dự một chút, nói: "Khối đèn thủ cổ này đều đã biến thành màu đen, là ô--liu à? Ngươi đã thấy loại ô-ết cổ sao?"

Lão nông vội vàng giải thích: "Đây không phải keo kiệt, đây là có một lần trong nhà ta cháy, không cẩn thận đốt nó, cho nên mới có chút biến thành màu đen."

Ta "xì" một tiếng liền cười: "Lão nhân gia, màu đen do ngọn lửa thiêu đốt mà ra, dùng tay lau một cái là có thể lau sạch. Nhưng ngươi là người có thể lau đi sao?"

Lão nông có chút đỏ mặt, xấu hổ cười cười. Lão tựa hồ thật sự vội vàng dùng tiền, cắn răng một cái nói: "Ông chủ, nghề này các ngươi ta cũng không hiểu, miễn dịch hay không, ta hỏi ngươi, rốt cuộc giá trị bao nhiêu?"

Ta nhìn lão nông nói: "Ngươi cho giá đi! Đương nhiên không phải ta coi trọng đồ vật của ngươi, chỉ là cảm thấy ngươi rất khó khăn, muốn giúp ta một tay."

Lão nông có chút cảm động, nói: "Mười vạn đồng, thế nào?"

Ta cười đem ngọc đăng lại thả trở về: "Đại gia, ta giới thiệu cho ngài một nhà mới mở cửa hàng, ông chủ kia là một người mới, hiện tại đang thiếu hàng đây, tin tưởng nhất định có thể bán được giá tốt. Ra ngoài rẽ trái, cám ơn..."

Lão nông quả thật trúng chiêu: "Ông chủ, ngài nói cái giá đi, ta thật sự không hiểu, nếu không sai thì ta bán. Cháu trai ta bây giờ còn đang ở phòng phẫu thuật chờ tiền đấy."

Ta nắm lấy tay của hắn, phát hiện hai tay hắn che kín vết chai, lập tức có chút không đành lòng làm thịt hắn.

Có điều ta không thể ra giá cao, một khi cho giá cao, hắn khẳng định cảm thấy đây là đồ tốt, khẳng định sẽ tiếp tục cò kè mặc cả, đến lúc đó thì đã không phải mười vạn đồng đạo có thể giải quyết.

Ta cắn răng một cái, nói năm vạn khối đi. Ta không để ý chút tiền ấy, dù sao mỗi năm ta dâng lên Hồng Thập Tự hội cũng không hạ được mười mấy vạn, chút tiền ấy coi như ta quyên góp cho Hồng Thập Tự hội.

Không nghĩ tới lão nông lại sảng khoái đáp ứng.

Sau khi đưa tiền xong, hắn liền vội vã rời đi.

Lúc này, Doãn Tân Nguyệt cẩn thận đem ngọc đăng cầm trong tay thưởng thức: "Tiểu ca, ngươi nói một câu thật lòng, thứ này đáng giá bao nhiêu tiền?"

Ta cười cười: "Không thể xác định, xem trọng thị tình đi! Chí ít có thể cam đoan không bị bồi thường."

Doãn Tân Nguyệt tiện tay đem ngọc đăng ném cho ta: "Không có ý tứ, ta thật đúng là cho rằng ngươi có lòng yêu thương, đem năm vạn đồng tiền tặng ra ngoài."

Ta dở khóc dở cười: "Ngươi cũng quá thuần khiết đi? Ngươi làm sao biết lão nông kia không phải lừa người. Hành nghề này rất sâu, một lần liếc mắt, là có thể để cho ngươi máu vốn không có quy tắc có tin hay không?"

Doãn Tân Nguyệt gật đầu nói ta tin. Chờ ngày nào ngươi phá sản, ta sẽ bao nuôi ngươi thế nào?

Sau khi nói xong, mặt nàng đỏ tới mang tai, ý thức được mình nói chuyện có chút miệng không che đậy, vội vàng lấy cớ rời đi.

Mà ta thì lại một lần nữa thưởng thức chén ngọc đăng này, thứ này nếu là thật, vậy lần này ta quả thực phát tài ngang, lợi nhuận không so với âm vật kiếm được không ít.

Vừa nghĩ tới âm vật, trái tim ta lập tức nhảy mạnh một chút!

Nói thật, cửa hàng này của ta bình thường không thu, đối tượng chủ yếu vẫn là âm vật.

Mà trên một con đường có nhiều cửa hàng như vậy, lão nông lại hết lần này tới lần khác lựa chọn ta, trong chuyện này sẽ không có gì đặc biệt chứ?

Ta lập tức đi ra ngoài hỏi thăm một lần, thế mới biết lão nông thậm chí cũng chưa từng đến các cửa tiệm khác hỏi ý kiến. Ta càng lo lắng bất an, vừa ra tới nhà ta, lão già kia hiển nhiên tâm mang quỷ thai!

Rất có thể là trước đó đã tìm hiểu kỹ nên nơi này ta chuyên thu lấy âm vật, cho nên mới cố ý tới tìm ta. Nếu đúng là như vậy thì ta cần phải cẩn thận một chút, hắn không nói cho ta biết chân tướng, chính là lo lắng ta biết rõ chân tướng sẽ không thu âm vật này.

Có thể làm cho âm vật ta không thu, chỉ có một loại, đó chính là đồ vật hung hăng giết người!

Ta cảm giác chiếc đèn hải đăng này, vẫn là mau ra tay mới thỏa đáng.

Chương thứ ba mươi sáu, đốt người giấy.

Kết quả thật đúng là làm cho ta đoán trúng, từ sau khi ta mua được cái Ngọc Đăng này, liền bắt đầu xui xẻo.

Đầu tiên là lúc đi ra ngoài đường, luôn nghe thấy có người gọi ta, nhưng khi quay đầu lại, căn bản không nhìn thấy người quen, cũng bởi vì điều này, vài lần thiếu chút nữa bị xe ngựa đụng vào.

Sau đó không có mấy ngày, nhà ta lại bị trộm, lấy đi tất cả chứng minh hộ và thẻ ngân hàng của ta, ta tức giận muốn chửi mẹ nó.

Chuyện này cũng chưa tính là nghiêm trọng, có một lần tẩu thuốc ở trong tiệm, vậy mà tro bụi lại không biết xảy ra chuyện gì, cầm lấy rèm cửa đốt. May mà có các hàng xóm đến cứu hỏa, nếu không ta sẽ đưa tin cùng với những đồ cổ trong phòng này của Diêm Vương điện.

Sau đó thậm chí uống chút rượu nước ngoài, làm thành dạ dày thủng lỗ chỗ.

Ta bất đắc dĩ cười khổ, đành phải đào một cái hố trên mặt đất, tạm thời vùi lấp ngọc đăng, bên trên phủ một lớp tro bụi, như vậy có thể hấp thu âm khí của ngọc đăng.

Đồng thời ta cũng dốc sức liều mạng tìm kiếm người mua, một lòng muốn mau chóng rời tay.

Không phải ta không muốn dùng thủ đoạn của thương nhân âm vật để giải trừ oán khí, mà là ta hoàn toàn không biết gì về nó, căn bản là không thể ra tay được a!

Nếu muốn giải trừ oán khí, phải bắt đầu từ căn nguyên. Mà ta lại không biết lai lịch của ngọn đèn này, thứ hai đối với nó cũng không rõ, cho nên phải mau chóng ra tay mới là vương đạo.

Từ sau khi ta đem ngọc đăng chôn vùi, cuộc sống quả nhiên ổn định một khoảng thời gian. Bất quá tiệc vui không dài, chỉ sau một tuần, buổi sáng khi ta ra cửa, liền thấy ngoài cửa có rất nhiều giấy tro sau khi đốt cháy.

Ngay từ đầu ta còn cho rằng nhà gấu kia đi đốt giấy chơi ở cửa hàng, cũng không để ý, chuẩn bị quét dọn đơn giản một chút. Nhưng tại thời điểm quét dọn, ta đã tìm được trong đống tro tàn một bức họa chân dung Kim Đồng đủ mọi màu sắc, những thứ này dĩ nhiên là giấy đốt cho người chết!

Mẹ nó, đốt giấy ở cửa tiệm của ta là nguyền rủa ta chết chắc.

Lúc này ta đã xử lý xong tro bụi, đồng thời đi hỏi bảo an trên đường, hôm qua không nhìn thấy có ai ở cửa tiệm ta đốt giấy hay không?

Kết quả bảo vệ mọi người đáp lại khiến cho da đầu của ta run lên.

Không ngờ bọn chúng lại nói ta đốt.

Ta bị dọa đến nơm nớp lo sợ, đưa cho bọn họ mỗi người một làn khói, hỏi: "Mấy người ca, các huynh xác định là ta, hay là người khác?"

Mấy bảo an kia lập tức nở nụ cười: "Trương lão bản, lúc đó bọn ta còn lên tiếng chào hỏi ngươi đấy, ngươi mở cửa hàng cũng không phải một hai ngày, bọn ta còn có thể nhận lầm ngươi sao?"

Ta cười xấu hổ, nói có thể là tối hôm qua uống say.

Sau đó ông ta xám xịt bỏ trốn.

Ngay sau đó, liên tiếp mấy ngày, cửa tiệm đều có dấu vết đốt người giấy, nhưng có thể bởi vì gió to mà đem tro giấy kia thổi tan hết...

Ta sợ hãi, quyết định bất luận thế nào cũng phải điều tra xem nguyên nhân là gì.

Chuyện này rất có khả năng có liên quan đến tiểu trản ngọc đăng kia!

Ngay khi ta đang chuẩn bị hành động, Doãn Tân Nguyệt lại tới. Liếc mắt một cái đã nhìn ra sắc mặt của ta không tốt lắm, vội vàng hỏi ta có phải đang không thoải mái lắm không?

Ta cười khổ một tiếng, nói với nàng: "Bén đèn ngọc chết tiệt kia có vấn đề."

Không nói còn đỡ, vừa nói tới chuyện cổ quái, Doãn Tân Nguyệt lập tức hứng thú, nhất định phải nói rõ ràng.

Ta biết nếu như không nói với cô bé, cô chắc chắn sẽ chơi tới sáng mai, liền kể đơn giản chuyện xui xẻo mấy hôm nay cho cô bé một lần.

Không ngờ Doãn Tân Nguyệt lại hưng phấn vô cùng, nói: "Lâu rồi không khích lệ như vậy, tối nay ta đi cùng chàng."

Ta dở khóc dở cười: "Mỹ nữ, ta đây cũng không phải loli, ngươi đi theo ta làm gì? Cẩn thận gặp quỷ mà."

Doãn Tân Nguyệt rất vui vẻ trả lời: "Chính là có khả năng gặp quỷ, cho nên ta mới đi theo ngươi. Ngươi không biết, gần đây công ty làm một hạng mục phim kinh khủng, ta là người làm phiến, đang lo không có linh cảm đây."

Toi rồi, lần này có thêm một con trùng chết bầm, đêm nay ta cảm thấy chắc chắn sẽ rất gian nan.

Vốn dĩ ta quyết định ở lại trên đường cái cả đêm, quan sát xem ai đang đốt giấy ở cửa tiệm của ta? Nhưng bây giờ Doãn Tân Nguyệt nhất quyết phải đi theo ta, suy nghĩ về sự an toàn của thân thể mình, cuối cùng ta vẫn tới mượn một cửa hàng đối diện, quyết định đêm nay phải ở lại quan sát cẩn thận.

Cũng không biết Doãn Tân Nguyệt làm sai ở đâu, lại đem theo một cái máy chụp hình chữ nhật, nói muốn ghi chép lại chuyện phát sinh tối hôm nay, nói không chừng còn có thể một đao không cắt, bỏ vào trong điện ảnh, đến lúc đó chắc chắn sẽ cho ta thuế.

Ta khá bất đắc dĩ, nhưng lại không thể làm gì, thấy Doãn Tân Nguyệt thế nào cũng là đang chơi đùa.

Ăn cơm xong, ta liền từ ông chủ đối diện tiếp nhận cửa hàng, đóng cửa lại, chỉ chừa lại một khe hở. Doãn Tân Nguyệt đặt máy chụp ảnh ở ngoài cửa, xem ra cả đêm chuẩn bị mở cửa.

Ta cũng không cản cô ta, chỉ ổ ở ghế ngồi xem điện thoại.

Doãn Tân Nguyệt kích động không thôi, đi tới đi lui trong phòng, thỉnh thoảng đến gần khe cửa xem xét tình huống bên ngoài. Nhưng kiên trì tới tận mười một buổi sáng, nàng mệt mỏi đến không chịu nổi, dứt khoát gục xuống ghế ngủ.

Mấy ngày nay ông trời cũng không biết thần kinh nào bị sai, gió rất lớn, tiếng ô ô, giảm nhiệt độ rất lợi hại. Ta phủ thêm một cái chăn lông cho Doãn Tân Nguyệt, liền chạy ra cửa nhìn một cái.

Lúc này còn có bảo an tuần tra, bất quá hẳn là vòng cuối cùng rồi, sau một vòng, bọn họ sẽ không tiếp tục tuần tra nữa, ta đoán, sự tình cổ quái rất có thể sẽ phát sinh trong khoảng thời gian này!

Để tránh bỏ lỡ mấu chốt, ta dứt khoát chuyển một cái ghế đẩu ra, ngồi ở bên cạnh khe cửa xem.

Gió vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, bóng cây lay động trên mặt đất, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy trên đường lớn bay lên một hai túi nhựa nhựa cây.

Tràng diện này, bầu không khí này, thật đúng là bối cảnh không khác biệt lắm so với Xuân Thuẫn Quỷ Phiến.

Nhưng vào lúc này, ta bỗng nhiên nghe thấy một trận động tĩnh, lập tức giật mình dựng thẳng lỗ tai nghe. Đáng tiếc tiếng gió quá lớn, ta nghe cũng không rõ ràng lắm, bất quá ta lờ mờ cảm giác, thanh âm kia hình như là tiếng khóc của một nữ nhân.

Canh ba nửa đêm, sao cửa hàng của ta lại truyền đến tiếng khóc của nữ nhân?

Ta khâu cửa lớn một chút, chuẩn bị nhìn kỹ. Nhưng nhìn lại, rõ ràng phát hiện bên ngoài khe cửa có một cái vòng tròn, mắt mang theo ý cười, đang gắt gao nhìn chằm chằm vào ta.

Ta lập tức kêu thảm một tiếng ngồi dưới đất, lúc nhìn lại, con mắt to kia đã không thấy đâu nữa.

Trời ạ, rốt cuộc đây là thứ gì?

Doãn Tân Nguyệt bị giọng nói của ta làm cho bừng tỉnh, vội vàng hỏi ta đã xảy ra chuyện gì? Ta bảo nàng đừng nói, sau đó cắn răng đá văng cửa phòng ra.

Khi ta nhìn thấy một tờ giấy treo trước cửa máy chụp ảnh Kim Đồng, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra con mắt vừa rồi ta thấy, chính là con mắt của Kim Đồng này!

Mặc dù nơi này là một con phố cổ, bất quá vẫn có rất nhiều cửa hàng lộn xộn, tỷ như cửa hàng đóng giấy ở phía tây. Nhà bọn họ có rất nhiều vật dụng bằng giấy, buổi tối cũng không thu hồi.

Đoán chừng là đêm nay gió lớn, cho nên thổi bay tờ giấy này...

Ta an ủi Doãn Tân Nguyệt nói là sợ bóng sợ gió một hồi, sau đó liền chuẩn bị đóng cửa.

Bất quá, đột nhiên ta cảm giác có gì đó không đúng.

Bởi vì ở phía xa, có khoảng bảy tám Kim Đồng Ngọc Nữ đang bay, ma sát mặt đất phát ra âm thanh xuy xuy, hướng thẳng về phía ta.

Xem ra không giống như bị gió thổi.

Bởi vì như thế mà sẽ bị gió cuốn, dọc theo đường đi nhất định sẽ vấp ngã. Nhưng những tờ giấy này vẫn duy trì một đội hình nào đó, một người đi theo một người, thoạt nhìn phảng phất như có người dắt chúng nó đi!

Sau đó tất cả giấy thư của cửa hàng của ta đều nằm ngay trước cửa.

"Xúi quẩy!" Ta mắng một câu, đang chuẩn bị đem mấy tờ giấy kia bỏ lại, thì nghe thấy trong cửa hàng của ta vang lên tiếng thét chói tai.

Rõ ràng là tiếng nữ nhân thét lên, quá đột ngột, dọa cho tim ta co rút, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Doãn Tân Nguyệt đỡ lấy ta, vội vàng hỏi ta làm sao vậy?

Ta nơm nớp lo sợ hỏi: "Vừa rồi ngươi nghe thấy động tĩnh gì không?"

Doãn Tân Nguyệt lắc đầu: "Ngoại trừ tiếng gió, hình như không còn gì khác."

Sau khi nói xong, nhìn ta một cách khó hiểu.

Mà vẻ mặt của nàng rất nhanh đã phát sinh biến hóa, miệng mở ra, trợn mắt há hốc mồm chỉ về sau lưng của ta.

Chương thứ ba mươi bảy Vạn Thi Đăng

"Sao thế?" Ta vội vàng hỏi.

"Cháy lên rồi, tiệm của ngươi cháy lên rồi."

Toàn thân ta như bị điện giật, lập tức quay đầu. Quả nhiên, một đống giấy kia, giờ phút này tất cả đều tụ tập thành một đoàn, đốt ở cửa hàng của ta, ở trong màn đêm yên tĩnh này thể hiện ra rất là khủng bố.

Bình thường khi đốt giấy, ngọn lửa hẳn là màu vàng nhạt. Nhưng những tờ giấy trước mắt lại cháy ra màu đỏ nhìn thấy mà giật mình, thậm chí còn chiếu đỏ cả cửa hàng cổ của mình.

Phải biết rằng, chỉ có Vong Linh oán khí ngút trời mới có thể thiêu đốt ra loại màu sắc này!

Chẳng lẽ trên chiếc đèn ngọc kia có giấu một con vong linh cường đại? Ta không dám nghĩ thêm nữa.

Ta tiếp tục quan sát, chợt phát hiện cửa lớn của quán cổ vốn bị ta khóa chặt giờ phút này lại được mở ra. Sau đó một con mắt đẫm máu xuyên thấu qua ánh lửa màu đỏ, cứ như vậy nhìn chòng chọc vào ta.

Không có mắt, tất cả đều là tròng trắng mắt, khóe mắt mang theo huyết lệ, phảng phất tích tồn tại vô tận oán khí, muốn tìm ta dốc lòng kể ra.

Ta không có dũng khí tiếp tục xem, lập tức rút thân thể về, đóng chặt cửa lại, dựa lưng vào cửa thở hồng hộc.

Doãn Tân Nguyệt vội vã hỏi ta làm sao, sao tự dưng lại đổ mồ hôi lạnh?

Ta nói này, không có chuyện gì đâu.

Doãn Tân Nguyệt suy tư một lát, đột nhiên kinh ngạc hỏi: "Nhà ngươi có âm vật gì không? Có phải ngươi thu thêm một cái âm vật

không?"

Ta ngay cả vội vàng xua tay, ra hiệu nàng đừng có ngạc nhiên như vậy.

Doãn Tân Nguyệt có điểm bất mãn, nhưng có thể nghe ra trong giọng nói của nàng tràn đầy kích động: "Sao không báo cho ta biết sớm? Không biết sau khi từ hynh trở về, ta ngày ngày đều chờ kích thích sao? Biết thế ta gọi ta là khuê mật tới mở mắt."

Ta khiển trách: "Đừng nói chuyện, nghe động tĩnh một chút, đừng để đồ vật kia tìm tới cửa."

Doãn Tân Nguyệt lập tức gật gật đầu, dí lỗ tai sát vào cửa, cẩn thận lắng nghe.

Bất quá giờ phút này, bên ngoài đã yên tĩnh lại, cũng không có nửa điểm thanh âm, thậm chí ngay cả tiếng gió cũng nhỏ đi rất nhiều.

Ta đây mới lần nữa đẩy cửa ra một khe nhỏ, nhìn về phía cửa hàng cổ xưa. Cũng may, đống giấy đã bị đốt sạch, mắt máu cũng biến mất rồi...

Vừa rồi con mắt kia cho ta cảm giác không chân thực như thế, thậm chí ta hoài nghi liệu có phải mình nhìn lầm hay không?

Đợi thêm chốc lát nữa, xác định không có nguy hiểm, ta mới mở cửa, để Doãn Tân Nguyệt cầm máy móc bên ngoài cho vào, nghiên cứu.

Ta nghe nói nếu một số oán niệm vong linh đủ mạnh, là có thể ảnh hưởng một ít thiết bị điện tử, nói cách khác, máy chụp ảnh có khả năng sẽ đem vong linh quay lại!

Tuy nhiên ta cẩn thận thả lại mấy lần, lại phát hiện bất luận là tiếng thét chói tai của nữ nhân, hay là con mắt máu kia, tất cả đều không tìm được.

Ta có chút thất vọng, đang định bảo Doãn Tân Nguyệt tắt máy ảnh, màn hình vốn yên tĩnh lại đột nhiên run lên một cái.

Ta lập tức nhìn chằm chằm màn hình, luôn cảm thấy là lạ.

Không ngờ một gương mặt kinh khủng lại đột nhiên xuất hiện trên màn hình, nó há to miệng, khuôn mặt vặn vẹo, dường như đang cười.

Hắn tới gần điện ảnh như thế, thế cho nên toàn bộ màn hình chỉ còn lại mặt của hắn.

Một gương mặt quái dị đột ngột xuất hiện dọa cho tâm thần của ta rung chuyển. Qua hơn nửa ngày mới khôi phục lại tinh thần, ta lập tức bảo Doãn Tân Nguyệt tạm dừng video lại, sau đó cẩn thận nhớ lại.

Chờ ta rốt cục đem cái này khuôn mặt già nua nhận ra lúc, tràn ngập lửa giận nhất thời tựu hừng hực thiêu đốt lên. Mẹ nó, gia hỏa này không phải ai khác, chính là cái lão nông kia bán ngọc đăng của ta!

Hắn vào tận nửa đêm, làm sao lại xuất hiện ở chỗ này? Khẳng định cùng chuyện cổ quái trong khoảng thời gian này ta gặp phải có liên quan.

Ta không nói hai lời, mở cửa liền chạy ra ngoài, phẫn nộ khiến ta tạm thời quên đi sợ hãi, hành tẩu trong bóng đêm tối như mực, đã muốn tìm tới lão nông kia.

Hiện tại xem ra, lão già này biết về sự cổ quái của ngọc đăng nên cố ý đến hại ta.

Doãn Tân Nguyệt cũng đuổi theo, hỏi ta có phát hiện gì không?

Ta nói mà ta lại bị người khác tính kế, làm khó chết người.

Doãn Tân Nguyệt rốt cuộc cũng biết sợ rồi, nói thật sự không được, liền đi Lẫm Mê Đường quan mời đạo sĩ kia đi.

Ta không muốn chuyện gì đều phải đi gây phiền phức cho nam nhân tốt, lần đầu gặp phiền toái, sẽ có lần thứ hai, chậm rãi sẽ sinh ra thói quen. Một khi loại thói quen này tiếp tục kéo dài, đối với ta rất bất lợi.

Ta phủ định đề nghị của Doãn Tân Nguyệt, nói bây giờ không thể ngồi chờ chết, phải nghĩ cách phản kích.

Doãn Tân Nguyệt rất hưng phấn, vội vàng cổ vũ cho ta.

Cả một buổi tối, ta và Doãn Tân Nguyệt đều chưa về, chỉ nghỉ ngơi trong cửa hàng.

Nàng thấy ta mệt mỏi không chịu nổi, chủ động đẩy mát xa giúp ta, giảm bớt mệt mỏi. Ta không khiêng dụ dỗ mà đáp ứng, nằm trên ghế dài, Doãn Tân Nguyệt giang hai chân tuyết trắng ở trên người của ta, mát xa từ trên cao xuống cho ta.

Loại cảm giác này, ta đoán chừng ta có thể ghi nhớ cả đời, ám muội, kèm theo cảm giác tiêu hồn, cùng với từng đợt mùi thơm làm say lòng người.

Thật là dễ dàng sống qua cả đêm, trời vừa sáng, ta liền vội vàng trở về tiệm cổ.

Tất cả thoạt nhìn đều bình thường như vậy, bài trí trong phòng căn bản không nhúc nhích, ta cố ý quan sát một chút nơi chôn đèn ngọc, cũng không có nửa điểm dị dạng.

Ta cẩn thận đào ngọc đăng lên, dọn dẹp hết bụi đá ở tầng ngoài, ngọc đăng vẫn như cũ, chỉ là màu đen ở chỗ tay cầm hình như có chút không rõ...

Sau khi phát hiện màu đen hơi chút rút đi, trong đầu ta bỗng nhiên xuất hiện một từ: Vạn Thi Đăng!

Cái tên này thật giống như bom đỏ, ở trong đầu của ta nhấc lên sóng to gió lớn. Đầu óc của ta trống rỗng, nếu đây thật là Vạn Thi Đăng, chỉ sợ ta sẽ phiền toái lớn.

Vạn Thi Đăng, tên như ý nghĩa, chính là ngọn đèn ngọc đã dùng thi thể ngâm qua. Hơn nữa một hai cỗ thi thể, hoàn toàn không đủ dầu, ít nhất cũng phải trên trăm cỗ.

Mật độ ngọc khí khá lớn, chất lỏng bình thường rất khó thẩm thấu vào trong, duy chỉ có xác chết ngoại lệ. Bộ phận màu đen là thi dịch thẩm thấu vào trong, sinh ra hiện tượng vật lý.

Bây giờ mặt ngoài ngọc đăng này, lại còn có một bộ phận mỡ thi thể chưa hấp thu.

Điều này nói rõ, trong khoảng thời gian ngắn khẳng định có người đã chết trong tay ngọc đăng!

Xem sắc mặt ta âm tình bất định, lòng hiếu kỳ của Doãn Tân Nguyệt rốt cục không kiềm chế nổi, vội vàng hỏi xem rốt cuộc tình huống của ta thế nào.

Ta hít sâu một hơi nói với nàng: "Thứ này tên là Vạn Thi Đăng, rất lợi hại! Bây giờ ngươi mau về nhà đi, lát nữa ta muốn ở lại trong tiệm bắt quỷ."

"Tróc quỷ? Quá tuyệt, hôm nay ta sẽ theo ngươi bắt quỷ. Bây giờ ta có thể vì ngươi làm chút gì đó không?"

"Không cần làm gì cả." Ta khiển trách: "Đi nhanh lên, ta không muốn làm ngươi bị thương."

"Dù sao ngươi nói cái gì ta cũng sẽ không đi." Doãn Tân Nguyệt cười thở phì phò: "Ta sẽ mặt dày quấn lấy ngươi, ha ha!"

"Ha ha." Ta cũng tức giận bắt chước nàng ta cười một tiếng: "Thật sự muốn giúp ta?"

"Đương nhiên." Doãn Tân Nguyệt vội vàng nói: "Một trăm, một ngàn, ta muốn giúp ngươi."

"Vậy thì tốt." Ta nói: "Hiện tại, ngươi muốn làm cho ta mấy bình nước muối sinh lý, nồng độ càng cao càng tốt."

"Ngươi muốn múc một chút? Không biết thua dịch đối với thân thể không tốt sao?"

"Ta có chỗ dùng lớn." Ta trừng mắt nhìn Doãn Tân Nguyệt: "Không biết thì đừng có nói hươu nói vượn."

Doãn Tân Nguyệt ủy khuất nhìn ta một cái, sau đó ngoan ngoãn rời đi.

Không bao lâu sau, Doãn Tân Nguyệt đã trở về, cầm theo một bọc nước muối trong sinh lý, nói cho ta biết đều đã trải qua nước muối nồng nặc.

Ta lập tức tìm đến một cái thùng, đổ tất cả nước muối sinh lý vào trong thùng, sau đó ném ngọc đăng vào trong nước ngâm.

Qua khoảng một giờ, nước muối trong sinh lý bắt đầu hòa tan từng chút một, bắt đầu có chất lỏng màu đen chảy ra. Ta lập tức lấy đèn ngọc ra, phát hiện mặt ngoài đèn ngọc có một tầng chất lỏng màu đen.

Ta đem chất lỏng màu đen thu thập lại, dùng bổng lộc điểm hỏa. Chất lỏng màu đen chậm rãi bốc cháy lên, ban đầu là màu đen, về sau dần dần biến thành màu đỏ như máu. Thiêu đến cuối cùng, chất lỏng màu đen đều biến thành từng khối từng khối vụn.

Ta cũng hút một hơi lạnh: "Đúng là Vạn Thi Đăng!"

"Quá thần kỳ." Doãn Tân Nguyệt nhìn mà trợn mắt há hốc mồm: "Lần đầu tiên nhìn thấy có thể thấm tạp chất trong ngọc khí."

Ta nói: "Biết thứ màu đen này là gì không?"

Doãn Tân Nguyệt lắc đầu: "Không biết."

"Là dầu thi." Ta nói: "Hơn nữa là thi thể mới chết không quá năm ngày, nướng ra xác khô."

Doãn Tân Nguyệt lập tức nghẹn họng nhìn trân trối.

Ta nói nói: "Xem ra, tối hôm nay ngươi thật sự phải giúp ta... "

Doãn Tân Nguyệt lập tức hỏi ta giúp việc gì? Ta cười nói: "Giữ bí mật nhé, tránh hù ngươi, đến lúc đó dĩ nhiên ngươi sẽ hiểu."

Trước tiên, ta đến cửa hàng làm giấy đầu đường mua được một ít vật dụng bằng giấy, đa số đều là Kim Đồng Ngọc Nữ, còn có một ít biệt thự tài bảo bằng vàng bạc. Sau khi vận chuyển đến nhà, ta chỉ chờ đợi bóng đêm phủ xuống.

Doãn Tân Nguyệt hỏi ta vì sao lại muốn làm chuyện này vào buổi tối? Không phải ban ngày sẽ an toàn hơn một chút sao?

Ta nói ban ngày chúng ta đích xác an toàn, nhưng mà không có hiệu quả, ban ngày sẽ không xuất hiện vong linh trong đèn, ngươi đi đâu mà chiêu đó?

Doãn Tân Nguyệt xấu hổ gật đầu.

Chương thứ ba mươi tám Thanh Đăng dẫn đường.

Bữa cơm trưa và bữa tối đều là Doãn Tân Nguyệt kêu giúp bán ra ngoài, dù sao nàng cũng là bạch phú mỹ, cũng không quan tâm ít tiền như vậy. Hơn nữa ta nói chuyện với nàng ta một chút tiền bạc là khách khí rồi, cô nương này sẽ không vui đâu.

Sắc trời rất nhanh liền tối xuống, ta đem ngọc đăng đặt ở cửa tiệm cổ.

Khoảng mười một buổi thì luồng âm phong này lại thổi tới.

Ta lập tức đem toàn bộ giấy mình mua lúc sáng chất đống cùng một chỗ châm lửa, sau đó hướng về phía giấy dựng lên một tấm gương.

Ta thì cẩn thận quan sát tình cảnh trong gương!

Mới đầu, tình cảnh bên trong gương rất bình thường.

Bất quá theo thời gian trôi qua, ngọn lửa trong gương, lại dần dần biến thành màu đỏ như máu, hơn nữa nhảy lên càng nhanh càng hung mãnh, giống như na di thiêu đốt. Ngọn lửa không ngừng hướng về phía trước chạy lên, làm nhiệt độ chung quanh đều tăng cao.

Ngay sau đó, ta liền nhìn thấy bên trong đống lửa kia xuất hiện một cái bóng màu đỏ.

Ta biết chính chủ đi ra, lập tức trừng to mắt quan sát cẩn thận. Chính chủ kia từ trong ngọn lửa từng chút một đi ra, bộ dáng lập tức dọa ta hít thở không thông.

Toàn thân người này đều tư tư chảy ở trên dưới, giống như vỏ quýt hư thối vậy.

Nhất là khuôn mặt của nàng, càng nhìn càng thấy ghê người, đầu lâu trụi lủi, sắc mặt vàng như nến, bờ môi đều sắp cháy sạch, lộ ra hàm răng.

Ta nhịn không được hít một hơi lạnh.

Thấy nữ quỷ này từ từ đi về phía ta, sau lưng ta lập tức nổi da gà. Ta nhìn thoáng qua trong gương, biểu hiện của Doãn Tân Nguyệt cũng không tệ, đứng ở bên cạnh ngọn lửa, thần sắc trấn định.

Dù sao nàng cũng không có biện pháp dùng mắt thường trực tiếp nhìn thấy nữ quỷ, chỉ có thể thông qua gương nhìn thấy. Mà vì tránh gây nên khủng hoảng của nàng, nên cố ý dùng thân thể che tấm gương lại.

Ta lập tức hô to: "Doãn Tân Nguyệt, ngay bây giờ!"

Doãn Tân Nguyệt lúc này tay chân luống cuống lấy ra mạ, chuẩn bị đốt đèn ngọc.

dầu thắp cất trong đèn ngọc là dầu nhân ta ban ngày mua ở chợ đen, cũng là xác chết.

Để tránh hù dọa Doãn Tân Nguyệt, ta nói cho nàng ấy đó chỉ là dầu bình thường.

Nhìn thấy nữ quỷ gần ta trong gang tấc, toàn thân đều nổi da gà, nhưng ta cũng không dám lộn xộn, sợ làm kinh sợ vong linh, vậy tối hôm nay hành động đã thất bại...

Cũng may, Doãn Tân Nguyệt nhanh chóng đốt ngọc đăng.

Nữ quỷ kia tựa hồ có điểm không cam lòng nhìn ta một cái, cuối cùng vẫn xoay người, từng chút từng chút một bay vào trong ngọc đăng.

Lập tức ánh nến trên đèn ngọc nhảy loạn khắp nơi, cuối cùng chỉ ra ngoài cửa. Ta vui mừng quá đỗi, biết có hiệu quả, vội vàng bảo Doãn Tân Nguyệt bưng đèn ngọc đi theo hướng ngọc đăng chỉ.

Tất nhiên Doãn Tân Nguyệt không dám thất lễ.

Sở dĩ lựa chọn để Doãn Tân Nguyệt cầm ngọc đăng trong tay, chủ yếu là Doãn Tân Nguyệt thân là nữ nhân, âm thịnh dương suy, không đến mức kinh động đến nữ quỷ bị bám vào bên trong.

Ta và Doãn Tân Nguyệt giữ khoảng cách ba mét, không nhanh không chậm đi theo nàng.

Cô nhanh chóng ra khỏi một con phố, sau đó đi thẳng tới một nơi ít người.

Ta nhíu mày, nghĩ thầm cái này không giống như ta tưởng tượng, chẳng phải nữ quỷ này nên về nhà trước à? Là muốn đi đâu, theo con đường này, chỉ có thể tới trường học bỏ hoang chứ?

Ta cũng có hít một hơi lạnh, có chút tê cả da đầu, thật lo lắng mình sẽ gặp nguy hiểm, chủ yếu nhất vẫn là lo lắng cho vấn đề an toàn của Doãn Tân Nguyệt.

Giờ phút này, ánh nến trên đèn ngọc đang từng chút từng chút biến thành màu đỏ, điều này càng khiến ta thêm lo lắng. Nàng tuyệt đối không phải đi về nhà, hay là ở trường học bỏ hoang kia còn có mối bận tâm của nàng sao?

Dọc theo đường đi đều yên tĩnh không tiếng động, chung quanh ngẫu nhiên còn có thể có một hai con mèo hoang đi ngang qua, tiếng kêu thê lương dọa người ứa ra hàn khí.

Cuối cùng chúng ta vẫn kiên trì tới trường học bỏ hoang, dừng ở cửa trường học. Ngay lúc ta đang buồn bực xem đối phương muốn làm gì, trong trường học đột nhiên vang lên tiếng kêu thê lương.

Ngay sau đó, lại có một bóng dáng màu trắng, từ trên cửa sắt rơi mạnh xuống dưới chân ta.

Ta cũng hút một ngụm lương khí, định thần nhìn kỹ, phát hiện lại là một con mèo trắng!

Con bạch miêu kia đói như củi, trên thân bẩn thỉu, không khác mèo hoang bao nhiêu. Bất quá ta lập tức hiểu rõ, đây khẳng định là vướng bận nữ quỷ kia? Nói không chừng là sủng vật của nàng ta.

Bạch miêu lại quỳ trên mặt đất, không ngừng hướng chúng ta dập đầu, sau đó khóe mắt yên lặng rơi xuống hai hàng lệ nóng!

Doãn Tân Nguyệt lo lắng nhìn ta, ta gật đầu với nàng, ý bảo nàng tiếp tục đi theo hướng mà ngọc đăng chỉ.

Lúc này đây, phương hướng ánh nến lại là đường chúng ta đi.

Bọn ta lập tức chỉ có thể quay trở về, con mèo trắng bẩn thỉu kia cũng theo sát sau lưng chúng ta. Cứ như vậy, đèn ngọc lại dẫn bọn ta một đường đi tới trước một tòa biệt thự.

Ta thở phào nhẹ nhõm, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ngôi biệt thự này hẳn là nhà của nữ quỷ chứ?

Ta hít sâu một hơi, đi lên gõ cửa.

Trong biệt thự rất tối tăm, xem ra nhà chủ đã sớm ngủ.

Ta không biết mình có thể đánh thức người ở bên trong hay không.

Cứ như vậy gõ vài cái, trong môn rốt cuộc truyền đến động tĩnh, là một hồi thanh âm đi đường. Ta vốn cho rằng đối phương sẽ đến mở cửa cho chúng ta, thế nhưng tiếng bước chân kia chỉ đi lại trong phòng khách, thậm chí ngay cả đèn cũng chưa mở.

Ta nhíu mày một cái, nghĩ thầm chẳng lẽ chúng ta đi nhầm chỗ?

Lại nhìn ánh nến trên đèn ngọc, đích thật là thiên hướng về biệt thự này, không sai chứ! Ta có chút không có cách nào.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nữ dịu dàng vang lên: "Là ai vậy?"

"Xin hỏi, có phải nhà các ngươi đã mất rồi không?" Ta liền vội vàng hỏi.

Sau một hồi trầm mặc, một thanh âm nam tử thô bạo truyền đến: "Không có, các ngươi tìm sai chỗ rồi."

Hắn vừa nói xong, bên trong liền truyền đến một trận tiếng nữ nhân khóc sâu thẳm. Nữ nhân này nghe khóc khiến da đầu ta run lên, nghe căn bản không giống người đang khóc mà ngược lại giống như tiếng quỷ khóc sói gào.

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên giật giật góc áo của ta, vẻ mặt lo lắng nói: "Trương ca, ngươi xem, ánh nến này sắp bị dập tắt rồi, làm sao bây giờ?"

Ta lập tức nhìn thoáng qua ngọc đăng, quả nhiên, ánh nến chập chờn lợi hại, đung đưa không chừng, thật sự sắp tắt rồi.

Ta tức khắc cảm thấy đau đầu. Nếu như đèn ngọc bị dập tắt, nữ quỷ nhất định sẽ đi loạn khắp nơi, không bao giờ bị đèn ngọc trói buộc nữa. Đến lúc đó chúng ta tất gặp tai ương.

Ta không nói hai lời, lúc này nói với Doãn Tân Nguyệt: "Tuyệt đối đừng để đèn ngọc tiêu diệt! Chúng ta đi, rời khỏi đây, gian nhà này không bình thường."

Sau khi nói xong, ta liền quay người đi trước, Doãn Tân Nguyệt theo sát phía sau.

Lúc này, một giọng nữ yếu ớt từ trong biệt thự truyền đến: "Đừng đi, ha ha! Đừng đi vội."

Hiện tại ta có thể xác định, trong biệt thự chắc chắn có đồ vật không sạch sẽ.

Ta ở trong lòng, mắng nữ quỷ trong ngọc đăng cả ngàn vạn lần, lão tử thiên tân vạn khổ đến giúp ngươi hoàn nguyện, ngươi lại dẫn ta tới một tòa quỷ trạch, thật sự là không biết tốt xấu.

Nhưng vừa đi được hai bước, Doãn Tân Nguyệt lại nghẹn ngào hét lên một tiếng: "Không tốt, Trương ca, đèn ngọc tắt rồi..."

"Giết?" Ta cau mày lại, lập tức quay đầu nhìn lại. Quả nhiên, đèn ngọc bị Doãn Tân Nguyệt bưng trong tay đã sớm bị tiêu diệt, một chút tinh hỏa cũng không lưu lại.

Mặt của y lập tức đen kịt.

Một tay nắm lấy tay Doãn Tân Nguyệt, không nói hai lời, hô lên một tiếng rồi chạy mau!

Chương thứ ba mươi chín đi về hướng nam, đừng quay đầu lại.

Phụ cận đều là quần thể biệt thự, hơn nữa quy cách đều giống nhau, căn bản không có tham chiếu vật gì, ta cũng không nhớ rõ đường đến lúc, chỉ có thể ở bên trong bốc mù.

Ở thời điểm ta chạy, ta có thể lờ mờ nghe thấy phía sau có tiếng bước chân theo sát chúng ta. Hơn nữa tiếng bước chân này cũng không phải của một người, ngược lại như là ba người.

Từ nơi nào lại xuất hiện ba người? Ta không dám quay đầu nhìn lại, lại nhịn không được tò mò, cuối cùng ở ngã rẽ vừa vặn phát hiện một mặt gương, đó là kính mặt gương chỉ xe.

Ta lập tức ngẩng đầu, nhìn thoáng qua tấm gương.

Không xem không biết, vừa thấy dọa giật mình! Ở phía sau chúng ta, vậy mà đi theo ba người toàn thân bị đốt cháy, làn da chúng biến thành màu đen, con mắt bạo xuất, căn bản là không thấy rõ mặt.

Hơn nữa còn cách chúng ta rất gần, thậm chí chỉ cần đi thêm vài bước nữa là sẽ dính lên người chúng ta.

Doãn Tân Nguyệt lập tức bật khóc, mặt mày ngơ ngác hỏi ta đây là ai?

Ta nói đừng nói nhảm, đi theo ta, chạy!

Lần này ta đi thẳng, không tin là không thể chạy thoát.

Nhưng chứng minh sự thật, ta chạy không thoát, trong lúc bất tri bất giác, bọn ta lại đi tới trước căn biệt thự kia.

"Đi vào ngồi, ha ha." Một thanh âm yếu ớt vang lên.

Tục ngữ nói quỷ sợ ác nhân, ta cảm thấy mình nên biểu hiện hung thần ác sát một chút, nếu không càng nhu nhược, đối phương lại càng càn rỡ.

Nói ngay: "Ta có lòng tốt mang ngươi đi tìm nhà, ngươi lại muốn hại ta, cẩn thận ta đánh cho ngươi hồn phi phách tán!"

"Ha ha, vào ngồi một chút đi." Giọng nữ kia lại vang lên.

Doãn Tân Nguyệt ngậm nước mắt, hỏi ta phải làm sao? Ta nhắm mắt nói: "Tiếp tục chạy."

Tuy nhiên, ta vừa nói xong, bên trong biệt thự lại truyền đến một trận tiếng bước chân, hơn nữa âm thanh rất gấp gáp, giống như có người đang từ lầu hai chạy như điên xuống, đi về phía chúng ta.

Thanh âm này rất lớn, hoàn toàn không giống tiếng bước chân của quỷ, hẳn là trong biệt thự có người?

Ngay lúc ta còn đang nghi hoặc, chợt nghe thấy một giọng nói từ bên trong biệt thự truyền đến: "Trương Cửu Lân."

Có người gọi tên ta? Trong lòng ta càng thêm bất an.

Hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn cánh cửa lớn như ác ma kia.

Cửa lớn của biệt thự mở ra từ bên trong, một bóng người cao gầy từ bên trong đi ra.

Bóng người kia mặt không biểu tình, Lưu Hải che khuất nửa bên mặt, cõng một thanh trường kiếm màu lam. Nhìn thấy hắn, ta thiếu chút nữa đã không thốt nên lời.

Nam nhân thương cảm, không ngờ lại là nam nhân đáng thương.

Sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Ta còn chưa mở miệng, nam nhân tốt bụng đã giơ hai ngón tay bịt miệng ta: "Đừng nói chuyện, đi thẳng về phía nam, không cần quay đầu lại, càng không được chuyển hướng, đến chỗ cửa hàng cổ của ngươi tập hợp."

Ta ngay lập tức gật đầu, nắm lấy tay Doãn Tân Nguyệt xông thẳng về phía nam.

Nam nhân quyến rũ theo ta đi vài bước, nhắc nhở: "Nhớ kỹ, đừng quay đầu lại, nếu không hai người các ngươi đều phải chết! Đồ trong biệt thự này vượt xa năng lực của ngươi, ngay cả ta cũng có chút bó tay không có cách..."

Trong lòng ta rất lộn xộn, rốt cuộc trong biệt thự này cất giấu thứ gì? Thậm chí ngay cả nam nhân được an ủi cũng bó tay không có kế sách?

Tuy nhiên nam tử xuất hiện cũng khiến cho ta an tâm không ít.

Ta luôn cảm thấy có hắn ở đây, cũng rất ấm áp.

Ta theo lời nam nhân thương cảm, một đường hướng phía nam đi tới. Ta biết một đường như vậy đi về hướng nam, khẳng định có thể trở về cửa hàng cổ, đến trong điếm thì liền an toàn.

Có điều lúc sắp chạy ra biệt thự, Doãn Tân Nguyệt lại đột nhiên kêu lên một tiếng, co quắp trên mặt đất, buông tay ta ra. Ta thất kinh, ý nghĩ đầu tiên là xoay người đỡ Doãn Tân Nguyệt dậy.

Nhưng ngay lúc ta chuẩn bị xoay người lại đột nhiên nhớ tới câu "ân Nguyệt" nên hỏi trước một câu.

Doãn Tân Nguyệt nói ta bị gãy chân, không thể nào đi được, Trương Cửu Lân, ngươi mau cõng ta.

"Vừa rồi ngươi gọi ta là gì?"

"Trương Cửu Lân a."

"Hừ!" Ta cười lạnh một tiếng: "Ngươi không phải Doãn Tân Nguyệt."

Sau đó ta lại hô: "Doãn Tân Nguyệt, ngươi ở đâu?"

Ở ngay phía trước ta, truyền đến âm thanh của Doãn Tân Nguyệt: "Trương ca, đi nhanh lên."

Ta thầm mắng một câu, rồi vội vã đuổi theo.

Còn may, con ra khỏi biệt thự rồi.

Mà ra khỏi biệt thự, những thứ đó hình như không còn đuổi theo chúng ta nữa, chung quanh hết thảy đều biến thành bình thường, ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cứ như vậy, ta một đường về tới cổ điếm, đèn khắp phòng đều mở ra, ngồi trên ghế thấp, cuối cùng mới thoải mái một chút.

Doãn Tân Nguyệt thở hổn hển nhìn ta: "Trương ca, quá kích thích. Rất kích thích phải không? Ta cảm thấy nó rất khủng khiếp, so với tao ngộ đêm nay thì chẳng đáng nhắc tới."

Ta dở khóc dở cười nhìn nàng: "Ngươi muốn kích thích, hiện tại lại đến biệt thự kia đi! Ta không cản ngươi."

Doãn Tân Nguyệt cười nói ngươi thật ngoan độc, vậy mà nhẫn tâm nhìn một đại mỹ nữ đi tìm chết.

Ta bảo Doãn Tân Nguyệt đem ngọc đăng đặt lên bàn, tăng thêm dầu cho người thắp sáng, lúc này mới xem như là nhẹ nhàng thở phào.

Lúc này Doãn Tân Nguyệt hóa thân mười vạn người, luôn hỏi ta tại sao phải tìm con mèo trắng, rốt cuộc biệt thự kia có huyền cơ gì?

Ta nói mèo trắng hẳn là sủng vật của người chết, người chết không yên tâm mèo trắng, đương nhiên phải trở về tìm kiếm.

Về phần biệt thự kia rốt cuộc có huyền cơ gì, ta cũng không biết, nhưng chắc chắn cất giấu bí mật to lớn nào đó!

Ta rất nghi hoặc, theo lý thuyết, Ngọc Đăng nữ quỷ hẳn là sẽ về nhà mình, nhưng tại sao nàng phải đi tìm căn biệt thự quỷ quái kia? Còn có anh chị thương xuất hiện ở quỷ thự, chuyện gì xảy ra vậy.

Đang lúc ta suy nghĩ, đột nhiên có tiếng móng tay chộp vào nhau của quán đồ ăn truyền tới. Âm thanh này vang lên, thần kinh của ta căng cứng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng trộm.

Là có đồ vật gì đó theo tới đây sao?

Tuy nhiên tiếng móng tay rất nhanh đã biến mất, thay vào đó là một tràng tiếng gõ cửa rất bình thường.

Ta căng da đầu hỏi một câu: "Ai vậy?"

Ngoài cửa truyền tới giọng nói của người yêu: "Là ta."

Nam nhân đáng thương? Sao hắn có thể tới đây được?

Ta lập tức mở cửa cho nam nhân âu yếm.

Nam tử chăn ấm thoạt nhìn thần sắc tiều tụy, vẻ mặt mỏi mệt, trong lòng còn ôm con mèo trắng kia. Con mèo trắng kia vừa tiến đến, lập tức nhảy xuống khỏi ngực nam tử đáng thương, đi tới bên cạnh ngọc đăng, ngoan ngoãn nằm xuống, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Nam nhân âu yếm hỏi: "Có đồ ăn không?"

Ta lập tức nói có, có. Sau đó để nam nhân có vợ ngồi xe ngựa một lát, ta đi làm cho nam nhân cầu hôn một bát mỳ Phúc Kiến đỏ thẫm.

Sau khi nam tử an ủi ăn xong, lại khôi phục vẻ cao lãnh.

Ta ngay cả bận rộn hỏi con trai thương những chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Vì sao hắn lại xuất hiện ở biệt thự kia.

Nam nhân quyến rũ nói: "Ta ngồi xổm ngoài biệt thự ba ngày ba đêm, không ăn cơm uống nước, chỉ chờ hai vong hồn xuất hiện. Nhưng ngay lúc ta chuẩn bị thu phục bọn chúng, lại bị các ngươi kinh động, kết quả chẳng những kế hoạch thất bại, ngay cả ta cũng thiếu chút nữa chết."

Ta nghe, lập tức xin lỗi nam nhân thương cảm, ta không nghĩ tới hành vi lỗ mãng của mình, mang đến phiền toái lớn như thế cho nam nhân thương cảm.

Nam nhân quyến rũ xua tay, nói không có gì đáng ngại, nên đến cũng đến, ngăn cũng không được.

Chương thứ bốn mươi, Long Tuyền sơn trang

Sau đó, ánh mắt nam tử tiêu sầu rơi vào trên ngọc đăng, hỏi ta có phải là Vạn Thi Đăng hay không?

Liếc mắt là đoán ra lai lịch ngọn đèn này, trong lòng ta đối với nam nhân an ủi ta quả thực là bội phục sát đất.

Ta lập tức gật đầu, nói đúng.

Nam nhân chăn ấm hơi có chút đăm chiêu gật đầu, nói ngươi lấy được Vạn Thi đăng từ đâu? Càng khuya khoắt mang theo Vạn Thi Đăng ra ngoài, khó trách sẽ xảy ra chuyện.

Ta đành bất đắc dĩ thở dài, vội vàng kể lại chuyện mấy ngày qua cho nam tử vốn đã ở bên cạnh nghe. Doãn Tân Nguyệt vẫn ghi lại chuyện tối hôm qua, đưa cho nam tử thương cảm xem qua một lần.

Sau khi nam nhân chăn ấm xem xong, nhíu mày, hỏi ta có phải là người của Long Tuyền sơn trang có thù hay không?

"Long Tuyền sơn trang?" nam nhân an ủi nói vậy, ta cũng hồ đồ rồi. Ta chưa từng nghe nói đến Long Tuyền sơn trang, càng chưa biết ý tứ của nam nhân lo lắng là gì.

Ta ngay cả bận rộn hỏi nam nhân thích ăn, Long Tuyền sơn trang là có ý gì? Tại sao hắn lại một mực chắc chắn ta và Long Tuyền sơn trang có thù oán gì đó.

Nam nhân âu yếm hỏi: "Ngươi không biết thật à?"

Ta ngay cả vội vàng lắc đầu nói không biết.

Vốn cho rằng nam nhân thương cảm sẽ theo ta làm khoa phổ, giới thiệu một chút lai lịch của Long Tuyền sơn trang, ai biết nam tử chăn tớ chỉ là nhàn nhạt nói một câu: "Không biết cũng tốt, đỡ phiền phức."

Ta có thể nào ức chế được hiếu kỳ trong lòng không?

Trong truyền thuyết liên tục hỏi, nam nhân tốt lành rốt cuộc mở miệng: "Vạn Thi Đăng này là đồ vật của Long Tuyền sơn trang. Long Tuyền sơn trang là đại gia tộc nổi tiếng trong vòng tròn âm vật, hơn nữa thanh danh rất tệ. Nói như thế nào nhỉ? Nói bọn họ là sát thủ âm vật cũng không đủ. Bởi vì bọn họ thừa nhận rất nhiều vụ mua bán giết người, hơn nữa giết chết, đại bộ phận đều là thương nhân nghề buôn bán..."

"Thủ pháp giết người của bọn họ cũng rất đặc biệt, không hề giống sát thủ bình thường, hạ thương xuống. Mà là bán một món âm vật hung hãn đến cực hạn cho kẻ bị giết, dùng âm vật để đoạt lấy tính mạng đối phương."

"Nếu như hôm nay ta không ở đây, hai người các ngươi đã chết ở biệt thự rồi."

Ta cũng có hít một ngụm khí lạnh, cảm thấy khá sợ.

Còn vẻ mặt Doãn Tân Nguyệt lại có chút không tin.

Đây là một sát thủ âm vật mà năm xưa ta từng nghe nói, nhưng luôn cảm thấy bọn họ cách ta vạn dặm, có lẽ đời này sẽ không sinh ra bất kỳ giao tình nào.

Nhưng ai có thể nghĩ đến chứ? Chẳng lẽ ta lại chọc phải sát thủ âm vật nhanh như vậy, hơn nữa còn suýt chết trong tay bọn họ.

Lúc này chỉ nghĩ thôi, sau lưng ta đã nổi lên vô số da gà.

Ta rất buồn bực, nam nhân thích lập tức lại xuất hiện ở đây. Chẳng lẽ đã sớm nhìn ra tai ương đẫm máu của ta, sẽ bị sát thủ âm vật nhìn chằm chằm vào, cho nên đã sớm chuẩn bị xong rồi?

Nam nhân chăn bầu xua tay nói: "Ta cũng không nghĩ lợi hại như ngươi, chỉ là nhận ủy thác của người, tới điều tra một chút nguyên nhân cái chết của gia đình kia mà thôi. Không nghĩ tới trùng hợp như vậy, lại gặp được các ngươi."

Đúng vậy, không khéo không viết được.

Ta ngay cả lo lắng hỏi vợ chồng, biệt thự kia rốt cuộc có đặc thù gì mà ngay cả hắn cũng cảm thấy kiêng kị.

Nam nhân quyến rũ nói: "Căn biệt thự kia không đơn giản, hẳn là từng chết rất nhiều người, ngày mai ngươi theo ta cùng đi thăm dò nội tình."

Ta ngay cả tiếng nói còn tốt.

Doãn Tân Nguyệt cũng anh dũng nói mang cô đi cùng. Nam nhân được an ủi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Doãn Tân Nguyệt, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng, coi như đồng ý.

Ta biết nam nhân chăn ấm ba ngày ba đêm đã không chợp mắt, cho nên bảo hắn đi phòng ngủ ngủ ngủ ngủ ngủ một giấc. Kết quả hắn cố ý không chịu, chỉ là khép lại cái ghế ngồi một đêm.

Mà ta và Doãn Tân Nguyệt nằm trong phòng ngủ, thế nào cũng không ngủ được.

Ta sợ hãi không ngủ được, Doãn Tân Nguyệt lại hưng phấn đến nỗi ngủ không yên.

Long Tuyền sơn trang?

Ta tự hỏi cũng không có đắc tội với ai cả? Vì cái gì lại có người mướn sát thủ âm vật đến đối phó ta, có phải là kẻ thù của gia gia hoặc phụ thân không?

Nhưng ông nội và phụ thân cả đời làm ăn, chắc sẽ không có kẻ thù gì! Ta cười khổ, cảm thấy bốn chữ Long Tuyền sơn trang giống như một tảng đá lớn đặt trong lòng ta, khiến ta không thở nổi.

Sắc trời vừa sáng, ta đã rời giường. Ta phát hiện nam nhân sầu lo đang ngồi uống ghế dài, cảm thấy có gì đó là lạ.

Ta đi mua ba phần bánh quẩy đậu nành, sau khi ăn xong một cách đơn giản, nam nhân thương cảm liền bắt đầu hành động. Hắn bảo ta mang theo con mèo trắng và ngọc đăng kia, còn có hai cái xẻng, liền cuồn cuộn đi tới khu biệt thự.

Đi tới khu biệt thự, nam nhân thích tình cũng không trực tiếp đi vào mà là trước tiên phát máy truyền tin.

Không bao lâu, có một chiếc xe ngừng lại phụ cận chúng ta.

Đánh trên xe, đi xuống một tên béo bụng phệ, mập mạp chải đầu, nhìn bộ dáng và khí chất, hẳn là một tên nhà giàu mới nổi.

Đây hẳn là cố chủ của nam nhân ở rể nha?

Thái độ mập mạp cung kính đi đến trước mặt nam tử chăn nuôi, hỏi thăm sự tình tiến triển. Khi biết được tối hôm qua cũng không đắc thủ, mập mạp có chút sợ hãi, vội vàng hỏi nam tử cầu hôn sẽ không có vấn đề gì chứ?

Nam nhân quyến rũ nói sẽ không, sau đó bảo hắn dẫn chúng ta vào biệt thự.

Mập mạp vội vàng gật đầu, sau đó cẩn thận hỏi thân phận nam nhân của chúng ta, có lẽ gã ta không muốn để chuyện này cho quá nhiều người biết phải không?

Nam nhân chăn nuôi tùy ý nói một câu là trợ thủ, mập mạp cũng không hỏi nhiều, nhưng ta phát hiện ánh mắt hắn nhìn Doãn Tân Nguyệt là lạ.

Ta dở khóc dở cười, thầm nghĩ Doãn Tân Nguyệt này đúng là hồng nhan họa thủy, hầu như là nam nhân cũng không gánh nổi dụ hoặc của cô ấy.

Có điều Doãn Tân Nguyệt tựa hồ rất ghét tên mập này, cố ý ôm ta, đi rất gần, đây là đang cảnh cáo tên mập này, nàng đã danh hoa có chủ rồi, cho nên đừng có lỗ mãng nữa.

Nam nhân quyến rũ mang chúng ta một đường đi tới cửa biệt thự, ta chợt phát hiện trên mắt mèo của biệt thự có một vệt máu.

Ta vừa định nhắc nhở con trai âu yếm, con trai mẹ nó lại lắc đầu với ta, ý bảo đừng nói chuyện với ta.

Ta không hiểu vì sao y lại làm vậy, nhưng cũng biết chắc chắn giữa hai bên đang có mục đích của y, vì vậy đành ngậm miệng.

Lúc mập mạp đi mở cửa, cũng chú ý tới vết máu trên mắt mèo, hoảng sợ nói cho nam tử chăn nuôi vừa phát hiện.

Nam nhân chăn bầu gật đầu nói: "Xem ra cả nhà anh họ ngươi đã gặp nạn, hơn nữa chết rất oan. Cho nên mới để lại vết máu, như vậy là cho thấy bọn họ không báo thù, tuyệt sẽ không bỏ qua..."

Người mập mạp bỗng nhiên nhổ ra một đầu mồ hôi, hắn vội vàng lau chùi, hỏi thế gian này thật sự có quỷ sao?

Nam nhân chăn ấm áp thản nhiên nói: "Vì sao ngươi lại quan tâm có quỷ không có, mà không quan tâm tới sống chết của biểu ca? Ngươi bảo ta tới chẳng phải là để tìm người biểu ca mất tích của ngươi sao?"

Mập Mạp xấu hổ ho khan một tiếng, nói đúng. Đúng rồi, biểu ca của ta chết như thế nào?

Nhìn biểu hiện khác thường của Mập Mạp, ta đã biết trong lòng gã có quỷ. Cái chết của biểu ca gã chắc chắn có liên quan đến gã.

Nam nhân chăn hộ nói tạm thời còn không biết, cho mập mạp mở cửa.

Tên béo lập tức sợ hãi mở cửa, mang bọn ta đi vào biệt thự.

Trong biệt thự có chút lạnh lẽo, khiến người ta có cảm giác u ám. Rất nhiều nơi trong phòng khách đều phủ đầy tro bụi, chẳng qua có nhiều nơi sạch sẽ, nhìn qua như quét dọn một nửa, nửa còn lại chưa kịp quét dọn.

Nam nhân chăn bầu nhìn ta nói: "Đem đèn ngọc đốt đi."

Ta lập tức gật gật đầu, thắp sáng đèn ngọc.

Ánh nến trên đèn ngọc chậm rãi cháy thành màu đỏ, hơn nữa hướng về một hướng nào đó cũng rất lợi hại, nhưng lúc này phòng khách lại không có gió!

Phần thứ bốn mươi mốt hầm hầm.

Nam nhân sầu lo đứng bên cạnh, cẩn thận quan sát phản ứng của mập tử, ta cũng nhìn thêm hai lần.

Rõ ràng ta chú ý thấy vẻ mặt mập mạp nhìn Ngọc Đăng rất là quái dị, tràn ngập sợ hãi, đồng thời dường như cũng có một chút khát vọng.

Hắn rốt cuộc đang khát vọng cái gì? Ta không rõ.

Nam nhân quyến rũ nói: "Được rồi, chúng ta đi theo hướng ánh nến chếch đi."

Nói xong, nam nhân hưởng thụ liền bảo ta đi trước dẫn đường, còn hắn và mập mạp theo sát phía sau.

Doãn Tân Nguyệt bước nhanh đuổi theo ta, ôm lấy cánh tay của ta, khẩn trương nhìn chằm chằm vào ánh nến.

Không nghĩ tới ngọn đèn ngọc vẫn luôn đưa chúng ta tới cửa vào tầng hầm, đồng thời ánh nến còn không ngừng đi vào trong hầm ngầm.

Nam nhân quyến rũ quay đầu lại nhìn tên mập: "Trong hầm ngầm chứa cái gì?"

Mập mạp vội vàng nói: "Hình như bên trong là một ít tạp vật của ốc chủ, ta chưa mở ra, cũng không rõ ràng lắm."

"Thật sao?" Giọng điệu nam tử kia rõ ràng có chất vấn, bất quá cũng không có hùng hổ dọa người, mà là đi tới, dùng sức kéo một cái, lại đem khóa đồng rỉ sét kéo ra.

Sau đó nam nhân quyến rũ đạp mạnh một cước về phía cửa tầng hầm, lập tức một cơn gió lạnh thổi lên, kèm theo đó là mùi tanh hôi nồng nặc.

Trong hầm hầm tối om, cái gì cũng không thấy rõ.

Nam nhân chăn hộ lại không buồn nhìn, trực tiếp xoay người đi tới trước mặt mập: "Biểu ca tẩu của ngươi đang ở bên trong, vào đi!"

Mập mạp bỗng nhiên ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc lớn: "Biểu tẩu, tính mạng các ngươi thật khổ. Ta mang các ngươi từ thôn quê đến đây để hưởng phúc, các ngươi lại bị kẻ gian làm hại, ta có tội, ta có tội, ta nhất định sẽ thay các ngươi báo thù."

Nam nhân âu yếm nói: "Ta nói cho ngươi biết bọn họ chết hay sao?"

Tên béo lập tức ngơ ngác một chút, không khóc nữa, lau nước mắt của Tinh Tinh, vẻ mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm nam tử được âu yếm: "Ý ngươi là... bọn họ còn sống?"

Nam nhân âu yếm nói: "Mở đèn ra xem chẳng phải sẽ biết à?"

Nói xong, nam nhân chăn ấm đi tới bên cạnh, mở ra ngọn đèn trong tầng hầm.

Ánh đèn vừa mở ra, một màn máu tanh lập tức xuất hiện ở trước mắt. Trong phòng có một cái rương gỗ, rương gỗ hiện ra nửa mở, hai cỗ thi thể máu me đầy mình đặt ở trong rương, trước khi chết phảng phất còn bò ra ngoài.

Bọn họ đầu ngón tay mạnh mẽ mở ra, trên mặt gân xanh bạo khởi, trong mắt tràn ngập oán hận, rất là khủng bố.

Mập mạp lập tức kêu thảm một tiếng, thiếu chút nữa té xỉu, ngồi trên mặt đất.

Mà ta tức thì nhớ tới tiếng bước chân kỳ quặc trong biệt thự tối hôm qua, nếu như đoán không sai, tiếng bước chân tối qua chính là của hai thi thể này ư?

"Biểu ca, biểu tẩu, các người chết thảm quá." Tên béo gào khóc: "Ta xin lỗi các người, không bảo vệ được các người. Ta đáng chết, đều do ta! Đều tại ta."

Nam nhân chăn ấm ở trong phòng thắp một nén hương, sau đó nhìn ta, ra hiệu cho chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Ta lập tức đi theo nam nhân tốt bụng ra khỏi hầm sâu.

Nam tử an ủi hỏi: "Ngươi có nhìn ra không? Tên mập chính là hung thủ giết biểu tẩu của biểu ca hắn."

Ta hít sâu một hơi, nói tên mập kia xác thực khả nghi, bất quá làm sao ngươi có thể khẳng định là hắn hạ thủ? Động cơ của hắn là gì.

Nam nhân quyến rũ nói: "Tạm thời vẫn chưa điều tra ra động cơ, nhưng ta cảm thấy chúng ta cách chân tướng rất gần..."

"Thật sự không được, chúng ta báo án đi!" Ta nói: "Đều chết người, vạn nhất còn kéo chúng ta vào, thì phiền phức lớn rồi."

Nam tử sầu lo lắc đầu: "Không thể cảnh báo, bởi vì liên lụy đến Long Tuyền sơn trang, thậm chí rất có thể trực tiếp dính dáng tới ngươi."

"Liên lụy đến ta? Làm sao sẽ liên lụy đến ta chứ." Ta thất kinh.

"Ngọc Đăng." Nam nhân lo lắng nói: "Không phát hiện ánh mắt mập mạp nhìn ngọc đăng có gì đó không đúng sao? chắc chắn giữa hắn và ngọc đăng có quan hệ nói không rõ."

Ta gật gật đầu.

Lúc này mập mạp đi ra, hỏi thăm nam tử an ủi có kết quả gì không? Đến cùng là ai hại chết biểu ca ca họ của mình. Còn nữa, tại sao không tìm được thi thể cháu gái? Chẳng lẽ cháu gái trốn ra ngoài rồi?

Nam tử sầu lo lắc đầu, nói: "Ngươi cảm thấy, chúng ta có nên cảnh báo không?"

Mập mạp lại đổ mồ hôi ròng ròng, lắp bắp nói: "Cái này... cũng không cần. Ta muốn đích thân tra ra hung thủ, sau đó đem hung thủ bầm thây vạn đoạn! Nếu giao cho cảnh sát xử lý, cảnh vệ nhiều lắm phán đối phương tử tội, như vậy ta không có biện pháp báo thù cho biểu ca."

Nam nhân chăn ấm gật đầu, bảo Doãn Tân Nguyệt để mèo trắng lớn trong ngực xuống.

Nhắc tới cũng kỳ quái, con mèo trắng lớn vừa rồi còn ngoan ngoãn nằm trong lòng Doãn Tân Nguyệt, tứ chi vừa chạm đất đã nhảy dựng lên, nắm lấy cổ mập mạp một cái!

Lập tức, trên người tên mập máu me đầm đìa.

Hắn giận không kềm được, một tay túm con mèo trắng ném ra ngoài cửa, miệng còn mắng nhiếc.

May mắn nam nhân thụ thương phản ứng nhanh, hoặc là hắn đã sớm có chuẩn bị, bước lên trước, thành công nâng con mèo trắng lên, sau đó nhẹ nhàng ôm vào trong ngực: "Súc sinh mà thôi, sao phải chấp nhặt với nó."

Mập mạp liên tục gật đầu xưng phải.

Con mèo trắng lớn nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve con mèo trắng, luôn hướng mập mạp nhe răng nhếch miệng, lại chậm rãi yên tĩnh trở lại. Con chó mẹ tốt ở bên tai mèo trắng nhẹ giọng nói hai câu, sau đó đặt xuống đất.

Ta không hiểu vì sao nhìn nam tử săn mình, nam nhân cầu hôn tâm đạo chẳng lẽ còn biết nói lời mèo?

Đại bạch miêu lần này nhu thường rất nhiều, đầu tiên là đi quanh biệt thự một vòng, sau đó đi ra ngoài.

Nam nhân sai vặt lập tức bảo ta đi xe, đi theo mèo trắng.

Mập mạp cũng muốn lên xe của ta, tuy nhiên lại bị nam nhân trị an ngăn cản, nói chỗ ngồi không đủ dùng.

"Không đủ dùng a..." Khuôn mặt mập mạp tái nhợt, nhưng cuối cùng hắn vẫn ngoan ngoãn tự mở xe cho mình.

Ta theo sát sau lưng con mèo trắng, Doãn Tân Nguyệt vừa đi xe vừa hỏi mọi chuyện liên quan bên cạnh. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nam nhân chăn ấm kia nói: "Một tuần trước, tên mập này tìm được ta, nói thời gian trước biểu tẩu của biểu ca đến nhà làm khách, nhưng rất nhanh đã mất tích, muốn ta kiểm tra lại."

Ta ngay cả vội vàng dừng nam nhân thương cảm: "Chờ một chút, không đúng a, tại sao hắn lại tìm ngươi?"

Nam nhân tốt lành do dự một chút, cuối cùng cho ta mượn danh bài.

Ta nhận lấy nhìn kỹ, nhất thời bật cười khanh khách. Trên tấm thẻ bài nam tử thương nhân, thân phận thật đúng là nhiều: Phong thủy mệnh lý, siêu độ cầu phúc, trừ quỷ trấn tà, tóm lại gần như chiếm hết tà đạo lệch môn.

Chẳng trách hắn có thể mua được một tòa đạo quán ở Tự Kim Thốn Thổ.

Nếu ném tấm danh bài này ra đường cái, chắc chắn sẽ bị người ta cho rằng là quảng cáo lừa đảo, đúng chứ?

Chương thứ tư mươi hai, chân tướng rõ ràng.

"Lúc tên mập này tìm tới ta, ta phát hiện ấn đường của hắn biến thành màu đen, thiên linh khí không đủ, e là có oan hồn quấn thân. Vì vậy ta luôn ngồi trong biệt thự canh gác, muốn tìm ra căn nguyên vấn đề!" Nam nhân thương cảm nói.

"Đêm qua khi các ngươi không tới, mọi thứ trong biệt thự vẫn bình thường, nhưng từ khi các ngươi tới, biệt thự đã bắt đầu giở trò quỷ. Lúc đó ta đã suy đoán, khẳng định là các ngươi mang đến âm vật gì đó, kích thích hồn ma trong biệt thự, hơn nữa cái chết của bọn chúng rất có thể có quan hệ với âm vật này."

"Cho đến khi thấy ngọc đăng trên tay ngươi, hết thảy ta đã minh bạch..." Nam tử lo lắng nói.

"Đây là chén ngọc đăng, hẳn là truyền gia bảo của người anh họ mập. Dưới cơ duyên xảo hợp, mập mạp biết được chén ngọc đăng này giá trị liên thành, vì thế liền giả người tốt, đem một nhà biểu ca nhận được thành thị lớn đến hưởng phúc, trên thực tế là định đánh cắp ngọc đăng. Lại không nghĩ tới lúc trộm đèn bị biểu ca phát hiện, hắn thẹn quá hóa giận đem biểu ca tẩu cùng một chỗ sát hại biểu ca tẩu., Chất nữ của ông ta hoảng sợ mang theo ngọc đăng một đường chạy trốn tới trường học bỏ hoang, mập mạp đi theo, không làm thì thôi, trước đem cháu gái gian giết, sau đó đốt xác, kết quả lúc đốt thi thể không cẩn thận tắt đèn đi vào ở bên trong, cho nên ngọc đăng này mới có dấu vết bị đốt qua."

"Bất quá khi biết ngọc đăng kia là âm vật, khiến cho người ta vận rủi liên tục, mập mạp đã muốn bán ngọc đăng cho ngươi, thế là bán cho ngươi." Nam tử lo lắng giải thích.

Nam nhân chăn ngựa nói rất có lý.

Nhưng hiện tại ta còn có một điểm đáng ngờ, đó chính là một con phố có nhiều cửa hàng như vậy, vì sao mập mạp cứ khăng khăng phải thuấn lại bán cho ta?

Nam nhân chăn hộ cũng lắc đầu, nói điểm này hắn cũng nghĩ không ra, có lẽ vì mập mạp có quan hệ với Long Tuyền sơn trang.

Thảo, lại có liên quan tới Long Tuyền sơn trang!

Trong phút chốc, trong lòng ta như có một vạn con ngựa bùn đất đang chạy như điên, lão tử mở tiệm buôn bán, đắc tội với ai rồi? Còn chuyện khắp nơi dồn ta vào chỗ chết sao?

Quyết định bất luận thế nào, ta phải điều tra cho rõ ràng.

Bất quá lúc này việc cấp bách vẫn là nghĩ biện pháp giải quyết sự tình của ngọc đăng.

Vì thế ta mới hỏi nam nhân thân thích, có cách nào trả ngọc đăng lại không?

Nam nhân chăn ấm không chút do dự nói, chuyện này dễ thôi, mấy ngày nữa hắn lại lén lút bỏ ngọc đăng vào biệt thự.

Ta cười khanh khách, hóa ra nam nhân hưởng thụ cũng biết chơi âm.

Con mèo trắng kia lại dẫn bọn con tới trường học bỏ hoang.

Cửa sắt của trường học khóa lại, chúng ta chỉ có thể xuống xe, tìm một chỗ leo tường vào.

Lúc người béo nhìn thấy trường học này, khuôn mặt lập tức bắt đầu u ám. Ta biết hắn nhất định là tặc tâm hư, tức giận trừng mắt nhìn hắn, hắn hơi xấu hổ, vội vàng đi tới hỏi nam nhân thương cảm, có phải thi thể cháu gái của hắn đang trường học ở chỗ này không?

Nam nhân chăn bông gật gật đầu, sau đó tiêu sái nhảy qua cửa sắt, mập mạp cũng nghe theo. Bất quá dáng người hắn mập mạp, động tác chậm chạp, ngã mấy lần mới tính là thành công.

Ta mang Doãn Tân Nguyệt theo, cũng lật qua lật lại.

Trường học đã bị phế không biết bao nhiêu năm, chỉ có mấy gian phòng bằng phẳng, cũng đã sụp xuống không còn hình dạng. Khắp nơi mọc đầy cỏ dại, mạng nhện hầu như bao trùm hết phòng học.

Bên trong sân trường không gió, bất quá vẫn có thể nhìn thấy một ít cỏ dại nghiêng ngả, thỉnh thoảng nghe được tiếng sàn sạt, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Nam nhân chăn hộ luôn đi phía trước, lần theo mèo trắng lớn!

Không bao lâu, con mèo trắng đã dừng lại trước nhà cầu của trường học, sau đó nằm trên mặt đất, trong cổ họng phát ra âm thanh nghẹn ngào như đang khóc.

Nam nhân hưởng thụ vội đi nhanh hai bước, nhìn thoáng qua trong nhà cầu rồi lui trở về.

Ta biết trong nhà cầu chắc chắn có thứ gì đó, lập tức hiếu kỳ thò đầu vào, lập tức bị dọa nhảy dựng lên!

Không ngờ trong nhà cầu lại có nửa thi thể của một cô gái, sở dĩ nói nửa người trên của cô bé là do nửa người trên đã bị cháy đen do bị đại hỏa thiêu đốt, không thấy rõ dáng vẻ ra sao. Có điều cô có thể thấy rõ ràng nửa người dưới không mặc quần áo, trên hai chân trần đầy vết máu, tình cảnh này khiến người ta giật mình.

Một cô bé thanh xuân xinh đẹp lại bị hành hạ đến chết trong nhà cầu, trái tim của ta còn đau nhói mơ hồ.

Doãn Tân Nguyệt cũng bị dọa đến tái nhợt mặt mày, nghiến răng nghiến lợi mắng: Nếu bắt được hung thủ, nhất định phải bắn chết.

Ngay khi tên mập nhìn thấy thi thể của đứa bé gái, cũng đồng dạng nghẹn ngào khóc rống lên một trận. Nếu như có người không biết chuyện gì gặp mặt mà nhìn thấy, chỉ sợ thật sự sẽ cảm thấy mập mạp rất thương cháu gái của mình a?

Nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, ta càng tức ghét, cuối cùng dứt khoát nghiêng đầu sang chỗ khác.

Sau khi đem thi thể của cô bé dùng túi vải bọc lên xe, dọc theo đường đi ta trầm mặc không nói, mấy lần đưa ra cảnh báo, bất quá đều bị nam nhân an ủi từ chối, nói báo động chỉ là giúp chúng ta càng thêm phiền toái.

Thế nhưng vừa nghĩ đến một cái quần áo cầm thú sẽ tiếp tục đi ngoài vòng xa, không cần phải chịu trừng phạt, trong lòng của ta chính là các loại không cân bằng.

Nam nhân an ủi ta, sớm muộn gì cũng có một ngày, mập mạp sẽ phải trả giá lớn!

Sau khi trở về, tên mập tâm tình rất tốt, lập tức trả thù lao cho nam tử chăn nuôi hai mươi vạn, cũng giả mù mờ làm tang lễ cho cháu gái.

Nam nhân chăn ấm buổi tối liền cáo biệt chúng ta, đồng thời mang đèn ngọc đi.

Mấy ngày tiếp theo, ta vẫn luôn quan tâm động thái của mập mạp. Bởi vì ta biết nam nhân được an ủi khẳng định đã đem ngọc đăng thả về, cũng không biết nữ quỷ bên trong ngọc đăng, có thể tìm Mập Mạp đòi mạng không?

Một tuần sau, quả nhiên mập mạp đã xảy ra chuyện.

Hôm đó ta mở báo chí, phát hiện một tin tức quan trọng.

Ta lập tức cẩn thận xem xét một hồi, sau khi xem xong không kìm được hít vào một ngụm khí lạnh!

Hóa ra gian biệt thự kia của tên béo đã xảy ra hoả hoạn không rõ nguyên nhân, thiêu sống tên béo chết tươi.

chuyên gia phân tích, trước khi chết hắn đã trải qua thống khổ mà người thường khó có thể chịu đựng được, toàn thân mang theo lửa cháy bò hơn mười mét, sắp sửa phải trốn ra mới ngừng thở...

Trong lòng ta rất rõ, trận hoả hoạn này không đơn giản như vậy, rất có thể nó có liên quan tới ngọc đăng.

Vài ngày sau, lại một tin tức kinh động vườn san sát.

Trước công mộ của cô gái, mỗi ngày đều nằm một con mèo trắng lớn, mặc cho gió táp mưa sa cũng không chịu rời đi, nó vẫn vô cùng thân thiết với cô bé, quyến luyến như vậy.

Có người nhận ra con mèo này, chính là sủng vật mà nữ hài lúc còn sống nuôi dưỡng. Trong lúc nhất thời, cách nói "Bạch miêu báo ân" bắt đầu truyền lưu ra.

Con chó mèo không thông nhân tính, vì báo đáp ân dưỡng dục của chủ nhân mà còn sinh tử không rời.

Chúng ta là nhân loại, dưới sự dụ hoặc của đồng tiền, lại có thể chỉ về thân nhân của mình.

Điều này không thể không khiến chúng ta hổ thẹn!

Chương bốn mươi ba, con mắt trên lưng sau lưng...

Mập mạp sau khi bị chết cháy một tháng, Lý Ma Tử liền từ nước Mỹ bay trở về, nhìn bộ dáng hồng quang đầy mặt, liền biết phẫu thuật của con hắn hẳn là thành công.

Lý Ma Tử nói với ta, con trai hắn đã cấy ghép cốt tủy thành công, nhưng tiền cũng tiêu xấp xỉ, vì vậy chỉ có thể chuyển đến nội bộ, tiếp tục trị liệu.

Hắn còn hỏi ta, mấy ngày nay có nhận được sinh ý gì không?

Vì vậy ta kể sơ qua chuyện Vạn Thi Đăng cho hắn nghe, lúc này Lý Ma Tử liền hỏi ta rốt cuộc kiếm được bao nhiêu tiền.

Ta tức cười, trong mắt thằng cháu trai này sao chỉ có tiền? Lập tức không để ý tới nó nữa.

Lý Ma Tử tự biết mình không thú vị, cũng không tiếp tục truy vấn, chỉ là đến buổi tối, mua được rượu ngon thức ăn ngon, thống khoái uống một phen với ta.

Trong lòng ta cũng cảm thấy cao hứng thay Lý Ma Tử, cho nên liền uống thêm mấy chén, đợi đến khi thực sự uống không nổi nữa, lúc này mới nằm nhoài trên mặt bàn ngủ ngáy o o.

Ngày hôm sau tỉnh ngủ, ôm bồn cầu nôn một hồi, liền nghe thấy có người đang gõ cửa tiệm.

Ta hơi nhíu mày, hiện tại mới sáu điểm, ai đến gõ cửa sớm?

Hay là có việc làm ăn đến tận cửa? Tính ra thì phải hơn một tháng ta không tiếp khách, cho nên đối với chuyện làm ăn mới, ta thật sự có chút không chờ nổi.

Tuy nói hiện tại ta cũng không thiếu tiền, nhưng cũng không biết có phải là gia gia và di truyền trong xương cốt phụ thân hay không, làm ta đối với đủ loại âm vật, tràn đầy sự hiếu kỳ mãnh liệt, giống như nghiện rồi.

Sau khi mở cửa, có một người trung niên đang đứng ngoài cửa, mặc quần áo đuôi chim yến không dính một hạt bụi, sau lưng là một chiếc lao khoan, thoạt nhìn có vẻ là quản gia nhà giàu.

"Xin hỏi, ngài là Trương lão bản sao?" Đối phương hỏi một câu.

Ta khẽ gật đầu.

"Mời ngài theo chúng ta một chuyến." Quản gia nói: "Có người muốn gặp ngài."

"Ai?"

"Đương nhiên ngài sẽ biết." Quản gia khẽ mỉm cười: "Là một vụ làm ăn lớn."

Lý Ma Tử giờ phút này cũng tỉnh rồi, sau khi trông thấy Khuất Tư La ở cửa, lập tức kinh ngạc thốt lên một câu: "Lại phát tài rồi!"

Ta biết hào môn như vậy đắc tội không nổi, chỉ có thể đơn giản xỉa răng, mang Lý Ma Tử lên xe.

Không nghĩ tới cuối cùng, chúng ta lại đi tới một hội giải trí trong trung tâm.

Nhìn thấy hội giải trí này, trong lòng ta bắt đầu thấp thỏm. Nơi này cách chính phủ thị không đến năm trăm mét, có thể ở nơi đất cát tấc vàng này giải trí giải trí, chỉ tiền là tuyệt đối không được, tất nhiên phải có bối cảnh lớn cùng chỗ dựa vững chắc.

Rốt cuộc đối phương là ai?

Điều này làm trong lòng ta càng thêm bất an...

Trình độ xa hoa trong đó quả thực vượt qua tưởng tượng của ta, mái tóc vàng, thảm đỏ, khảm nạm vách tường. Mà có thể tiến vào nơi này, đều là danh lưu xã hội, ta và Lý Ma Tử ăn mặc như vậy, đã bần hàn rất nhiều, hấp dẫn không ít người ghé mắt nhìn.

Quản gia dẫn bọn ta vào một gian phòng xa hoa, để bọn ta chờ ở đây, sau đó rời đi.

Lý Ma Tử bị trang trí xa hoa nơi này làm cho hoa mắt, nơi này sờ một cái, nếu có khả năng, gia hỏa này cả đời ở nơi này phỏng chừng cũng cam tâm tình nguyện.

Ta cũng không phải nhàn hạ thản nhiên thưởng thức những thứ này, gọi Lý mặt rỗ tới hỏi hắn, rốt cuộc là ai muốn gặp chúng ta? Vì sao hẹn chúng ta đến đây? Có phải có liên quan tới Long Tuyền sơn trang không.

Ta thừa nhận hiện tại ta có chút Thảo Mộc Giai Binh, bất quá thật sự là Long Tuyền sơn trang quá lợi hại, cho nên nam giới thương nhân đàm luận đều biến sắc, cho nên ta không thể không đề phòng mọi nơi một chút.

Lý mặt rỗ cười nói yên tâm đi! Nếu thực sự là Long Tuyền Sơn Trang gây chuyện phiền toái, phỏng chừng hắn đã sớm hạ sát thủ rồi, còn mời ngươi đến đất rượu.

Lý Ma Tử an ủi như vậy, ta cũng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều. Chỉ là ánh mắt sáng quắc nhìn ra cửa, không biết tiếp theo sẽ là ai?

Theo cánh cửa chậm rãi đẩy ra, một bóng người quen thuộc, lập tức xông vào tầm mắt của ta.

Ta thất kinh, không ngờ người tới lại là nam nhân an ủi.

Nam nhân chăn ấm vẫn lạnh lùng như trước, mặc dù xuất hiện ở nơi tục không nhịn nổi thế này thì hắn như hoa sen trắng, siêu nhiên xuất trần, vẫn khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng.

Ta kích động đứng lên, hỏi nam nhân thương cảm sao lại ở đây?

Nam nhân chăn bầu không ngờ hướng ta cười nhạt, tuy rằng hắn nở nụ cười rất cứng rắn, bất quá trong lòng ta lại không hiểu vì sao mà ấm áp lên.

Lý Ma Tử cũng nhếch môi nghênh đón: "Huynh đệ, đã lâu không gặp nha? Ta từ nước Mỹ trở về, vừa vặn mang một món quà cho ngươi."

Nói xong, Lý Ma Tử liền lấy từ trong túi ra một cái điện thoại di động trái táo, đưa cho nam tử an ủi: "Ta thấy hình như ngươi chưa bao giờ dùng điện thoại, nên cố ý mua cho ngươi một cái...."

Nam nhân chăn ấm liếc mắt nhìn, ngược lại không chối từ, lại lễ phép gật đầu với Lý Ma Tử.

Tức giận ta trợn trắng mắt liếc Lý Ma Tử một cái, cháu đích tôn thật biết đòi người tốt a, sao hết lần này tới lần khác lại không đưa quà cho ta.

"Ngươi cũng là được bọn họ mời tới sao?" Ta hỏi nam nhân an ủi.

Nam nhân chăn bầu lắc đầu: "Không, là ta mời ngươi tới."

"Ngươi mời ta tới?" Ta thất kinh, không ngờ nam tử thương chồng có khuôn phép quốc tế như vậy lại hẹn chúng ta tới thiên đường của kẻ giàu có như chúng ta, ta vốn tưởng rằng hắn là đạo sĩ nhìn thấu hồng trần.

Nhưng câu tiếp theo của nam nhân đáng thương lại khiến ta tỉnh táo.

Hóa ra hắn tìm chúng ta đến, là muốn nhờ chúng ta giúp một việc!

Hắn vừa nhận một đơn hàng, là lão tổng ủy thác ở trung tâm giải trí này. Con trai lão tổng trung ở trung tâm giải trí của nhà này, có chút tiên thiên mất hết hồn. Lão tổng cũng không biết từ đâu có được tiếng gió nào, nghe nói thi châu có thể trị liệu mắt, cho nên hao phí rất nhiều sức lực, mời nam tử từ 《 Hiển Mê đường tới xem, muốn hắn giúp tìm kiếm thi châu.

Ta hiểu rõ cái thứ gọi là Thi Châu này, cũng không dễ tìm, có thể nói là có thành thị cũng vô giá.

Bởi vì thứ này, nói trắng ra đó chính là con mắt của người chết.

Đương nhiên, cũng không phải là dạng người chết thế nào cũng được, nhất định phải loại thi thể đã trải qua mấy trăm năm thậm chí hơn ngàn năm, hơn nữa còn ở giữa cương thi và thây khô.

Chỉ có con mắt loại thi thể này, mới sẽ không hoàn toàn hư thối, mà lại dần dần hóa lành như xương cốt, biến thành quả cầu cứng rắn.

Bất quá, ở Trung Quốc, muốn tìm được cổ mộ mấy trăm năm thậm chí hơn ngàn năm cũng phi thường khó khăn, chớ nói chi là thi thể ở giữa cương thi và thây khô. Vạn nhất làm không tốt, đào ra cái bánh chưng, phỏng chừng mấy người chúng ta sẽ chết tại chỗ.

Thế thì ta lo lắng nhìn nam nhân chăn tớ, hỏi nam nhân dìu dắt, có phải đồng ý rồi không?

Nam nhân chăn bông trầm mặc một hồi, nói hắn không thể không đáp ứng, bởi vì chuyện này liên quan đến một tổ chức, nếu như thi châu rơi vào trong tay tổ chức kia, sợ rằng sẽ vô cùng bất lợi đối với hắn.

"Rất bất lợi cho ta?" Ta thất kinh, còn tưởng rằng là mình nghe lầm, vội vàng hỏi một câu.

Nam nhân chăn ấm gật đầu: "Đúng vậy, từ sau khi đèn ngọc biến mất một cách thần bí, Long Tuyền sơn trang đột nhiên phát động toàn bộ tài nguyên, đi tìm thi châu..."

"Nhưng bọn hắn tìm kiếm Thi Châu liên quan gì đến ta?" Ta trăm mối vẫn không có cách giải.

Nam nhân chăn ấm không nói gì chỉ là vén y phục của ta lên, để Lý mặt rỗ nhìn sau lưng.

Lý mặt rỗ chỉ nhìn thoáng qua, liền cả kinh kêu lên: "Ôi má ơi, Trương gia tiểu ca, trên lưng huynh mọc ra món đồ chơi gì vậy?"

Ta bị Lý Ma Tử làm cho sợ hết hồn, vội vàng hỏi Lý Ma Tử nhìn thấy cái gì.

Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ nói: "Trên lưng của ngươi mọc hai con mắt, cỏ, thật quá ghê tởm..."

Cái gì?

Đầu óc ta ông một tiếng liền choáng váng, vội vội vàng đi đến trước một tấm gương, cố hết sức quay đầu lại, nhìn phía sau lưng mình.

Quả nhiên, trên lưng ta mọc ra hai con mắt quỷ dị!

Đương nhiên, cũng không phải là con mắt thật sự, chỉ là hai bên xương cột sống có hai cục thịt nho nhỏ, hình dạng cục thịt rất giống mắt người, nhìn qua còn tưởng là con mắt.

Không biết còn tốt, nam nhân tốt bụng vừa nói như vậy, ta không hiểu sao cảm thấy phía sau ngứa ngáy, muốn lấy tay bắt một cái.

Nam nhân thương cảm lại nắm lấy tay ta, bảo ta ngàn vạn lần đừng động vào hai con mắt đó, nếu như hai con mắt kia bị phá, ta cũng sẽ chết.

Ta bị dọa đầu túa đầy mồ hôi, vội vàng hỏi tất cả những chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Chương bốn, mười bốn phong thôn Phong Môn.

Nam nhân chăn bầu nói: "Ngươi đã bị Long Tuyền sơn trang để mắt tới, cũng không biết rốt cuộc bọn họ coi trọng ngươi cái gì, không ngờ chuẩn bị biến ngươi thành thi khôi, cho bọn họ sử dụng."

Ta lập tức trợn tròn mắt, cảm giác như bị dội một chậu nước lạnh vào đầu, toàn thân lạnh buốt.

Hai con mắt trên lưng ta hiển nhiên là Long Tuyền sơn trang âm thầm động tay động chân vào ta, mà ta lại hồn nhiên không biết.

Nếu như để bọn họ tìm được thi châu, cho dù nam nhân có lợi hại đến đâu cũng không thể vãn hồi chuyện ta biến thành thi khôi. Cho nên nam nhân được an ủi cần phải gấp trước Long Tuyền sơn trang để tìm được thi châu, như vậy ta mới có thể cứu được!

Ta rất vui khi mắng đám cháu trai kia thật không có mắt, lão tử không phải chỉ mua một ngọn đèn sao? Còn đối phó ta như vậy.

Nam nhân chăn bầu nói: "Ngươi lại sai rồi, ta có vẻ hiểu mục đích của người mập mạp sắp đặt tất cả chuyện này, hình như người của Long Tuyền sơn trang chú ý tới ngươi, phát hiện ngươi thể chất có gì đó không đúng. Về phần ngươi và mập mạp rốt cuộc có thù hận gì, ta sẽ không biết, có lẽ là vì phụ thân hoặc là gia gia của ngươi."

Ta ủ rũ uống một ngụm trà, tức giận cả người run rẩy, mẹ nó, ta trêu ai chọc ai chứ.

Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc ta oán hận.

Ta nhìn nam nhân chăn hộ một chút, hỏi hắn nơi nào có thi châu? Tranh thủ thời gian đi tìm đi, ta cũng không muốn biến thành thi khôi gì đó.

Nam nhân chăn bầu trầm mặc chốc lát, nói: "Nếu muốn tìm được thi châu, chỉ sợ chỉ có thể mạo hiểm. Phong môn thôn, nơi đó còn có một tia hy vọng..."

Nghe được ba chữ Phong Môn thôn này, mặt của ta lập tức biến sắc.

Phong Môn thôn chính là quỷ thôn trứ danh Trung Quốc, ở Hà Nam tiêu hóa.

Tục truyền một ngày nào đó, nam nữ già trẻ trong thôn trong một đêm biến mất toàn bộ. Mà sự kiện linh dị, cũng bắt đầu từ lúc đó lưu truyền, hơn nữa đại bộ phận đều là lừa bạn ở nơi đó thám hiểm phát tán ra.

Hiện tại lưu truyền các loại chuyện xưa quỷ trên mạng, chủ yếu nhất là có "Mặt quỷ" "huyết vụ Đề Anh" "Sát Nhân Thái Sư chiếc "Âm Binh Đoạt Hồn", các loại phiên bản này nghe nói đều là tự thân kinh lịch của lừa bạn, còn có chụp ảnh.

Không nói những chuyện xưa quỷ quái này đến cùng là thật hay giả, chỉ nói là để cho ba người chúng ta đi tới cái loại quỷ thôn đó, hơn nữa còn có thể ở mấy buổi tối, cũng đủ làm cho người ta tê cả da đầu rồi...

Lý Ma Tử còn thảm hơn cả ta, vừa nghe nói muốn đi đóng cửa thôn, tròng mắt lập tức trợn tròn, lúng túng cười với ta. Ta biết, loại mua bán xuất lực không kiếm tiền này, hắn chỉ định sẽ không làm.

Nam nhân chăn hộ nói ra đây là cơ hội duy nhất, ngươi suy nghĩ cho kỹ vào!

Bây giờ còn có gì phải cân nhắc chứ? Ta tin tưởng nam nhân an ủi, hắn tuyệt đối không bao giờ nói bừa để lừa gạt ta.

Huống chi sau lưng ta thật sự xuất hiện hai con mắt, cho nên việc ta có thể làm, chỉ có thể kiên trì đáp ứng.

Sau đó chúng ta nhìn sang Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗ khoát tay, nói hắn còn phải chăm sóc con trai bị bệnh, chỉ sợ lần này không thể cùng đi với chúng ta.

Ta lập tức nổi giận, mắng Lý Ma Tử một trận. Lúc ngươi gặp nạn, lão tử liều mạng cứu ngươi, hiện tại ta gặp nạn, ngươi lại khoanh tay đứng nhìn sao?

Bất quá hắn lại là Vương Bát ăn quả cân tâm sắt, kiên quyết không chịu đi, dùng con trai làm bia đỡ đạn.

Cuối cùng ta thậm chí còn nói từ nay về sau sẽ cùng Lý Ma Tử đoạn tuyệt, phàm là có việc làm ăn đều không cùng hắn làm, Lý Ma Tử lúc này mới có dao động, bất quá vẫn là lo lắng không có ai chiếu cố nhi tử.

Ta nói cái này dễ làm, lập tức liền đưa điện ảnh cho Doãn Tân Nguyệt, bảo Doãn Tân Nguyệt hỗ trợ chăm sóc con trai Lý Ma Tử một thời gian.

Từ trước đến nay Doãn Tân Nguyệt vốn là người không cự tuyệt yêu cầu của ta, rất sảng khoái đáp ứng. Lý Ma Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, nói lần này không thể đi uổng công ta.

Ta có ý đó, nói không thể thiếu thù lao của ngươi.

Thương lượng xong xuôi, ta lập tức trở lại trong tiệm chuẩn bị. Ý tứ của nam nhân thương cảm là, cho chúng ta đơn giản, chỉ cần mang theo một ít công cụ thuận tay là được.

Công cụ thuận tay, thật đúng là làm khó ta!

Bởi vì ta cũng không dùng pháp bảo độc môn mà phụ thân và gia gia lưu lại.

Nhưng nam nhân chăn ấm luôn luôn dặn dò ta, lần này nơi mà chúng ta phải đến, có thể rất tà, tốt nhất là mang theo tất cả những gì có thể dùng được.

Cho nên dứt khoát đem tất cả những thứ trước kia đã dùng qua với phụ thân và gia gia, tất cả đều đổ ra.

Chọn tới lựa đi, cuối cùng ta lựa chọn hai kiện bảo bối. Theo thứ tự là Âm Dương Tán và Thiên Lang Tiên. Hai thứ này đều thuộc về Âm vật, hơn nữa từ niên đại và chế tác đến xem, hẳn là còn là một món đồ chơi xa xỉ.

Ta cũng không rõ lai lịch của Âm Dương Tán.

Ngoại hình Âm Dương Tán cơ bản giống như bình thường dùng ô, bất quá lại dùng tinh cương chế tạo. Mà màu sắc mặt ô phi thường quỷ dị, bên trái đen, bên phải trắng, tựa như mặt âm dương.

Là một món âm vật dùng để phòng thủ.

Về phần roi Thiên Lang, trái lại ta từng nghe phụ thân nhắc tới. Nghe đồn là năm đó Lý Thế Dân roi thi Ngụy Trưng từng dùng qua, tràn đầy lệ khí, rốt cuộc là thật hay giả, ta cũng không hiểu.

Tuy nhiên tài liệu roi da lại chứng minh nó không đơn giản.

Roi da này là dùng da Thương Lang sa mạc, vò vò gân trâu, đối phó cương thi có hiệu quả.

Bất quá cương thi không phải ai cũng có thể gặp được, ta cũng không biết nó có hiệu quả hay không.

Ngoài ra ta còn chuẩn bị một ít đồ ăn, trên đường đi có thể nhét đói, miễn cho việc ăn mà lãng phí thời gian.

Thu thập xong hành lý, Lý mặt rỗ cũng không tới đón ta, ta chỉ có thể kéo hành lý đi tìm Lý mặt rỗ.

Lý Ma Tử đang sửa sang lại y phục và chăn, ta lập tức giận tím mặt, mắng không phải đã nói rồi sao? Những thứ này ta không cần mang theo, đến nơi mua cái mới thì ta sẵn tiền.

Lý Ma Tử nói con trai ta sẽ thu dọn, lát nữa đưa tới y viện trước.

Người trong y viện quá mỏng, quần áo cũng không đủ dày, thời điểm quan sát này lại có chút không tốt...

Ta bỗng nhiên cảm động, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, mấy năm nay Lý mặt rỗ lại làm cha nuôi, đúng là không dễ. Lúc này còn có thể kiêng kỵ đến đứa nhỏ khỏe mạnh.

Đột nhiên ta cảm thấy mình quá ích kỷ, thở dài, nói không được thì thôi, ngươi cũng đừng đi nữa.

Không ngờ Lý Ma Tử lại không chịu, nhất quyết đòi thù lao như vậy.

Khi chúng ta tới y viện, Doãn Tân Nguyệt đang vui vẻ nói chuyện với con trai Lý Ma Tử. Sau khi nhìn thấy Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt cười nói gen của Lý Ma Tử rất tốt mà sinh ra một tiểu soái ca tuấn tú như vậy. Ta đã thương lượng với hắn rồi, đợi hắn khôi phục, sẽ cho hắn tham gia thực tập, vừa hay gần đây chúng ta đang bồi dưỡng một thiếu niên thần tượng mới tổ hợp, con trai ngươi rất có tiềm lực.

Lý Ma Tử nhất thời mừng rỡ quá đỗi.

Bọn ta lại đơn giản hàn huyên vài câu, liền đi tìm nam nhân có ân cần.

Nam nhân hưởng thụ ở cửa giải trí hội nơi đó đợi chúng ta, hành lý của hắn đặc biệt đơn giản, chỉ có một người ba lô, một thanh kiếm.

Lên xe, chúng ta liền đi thẳng đến Phong Môn thôn.

Một đường không nói chuyện.

Chúng ta đến một thành trấn cách Phong Môn thôn gần nhất, tiếp tế một ít đồ vật du lịch đóng doanh, nghỉ ngơi một buổi tối ở nơi đó, sáng sớm ngày hôm sau, liền trực tiếp đi đóng cửa thôn.

Phong môn thôn là ở trong một ngọn núi lớn, giao thông thập phần bất tiện. Vào núi chỉ có một con đường nhỏ, xe của chúng ta ở nơi cách thôn mấy dặm, cũng đã không thể đi vào.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể để xe đi bộ vào trong một góc.

Không nghĩ tới đi được một đoạn, chúng ta lại đụng phải một chiếc Tang Tháp chứa, Tang Tháp cũng dừng ở một bên đường, trên xe không có ai, xem ra cũng là đến nơi này mạo hiểm.

Lý Ma Tử đùa giỡn nói: "Xem ra chúng ta cũng không cô đơn! Không biết trong đám du khách kia, có mỹ nữ hay không?"

Chúng ta gian nan đi theo con đường hẹp đi vào Phong Môn thôn.

Vừa vào đã thấy mấy nữ học sinh mặc áo choàng cao lân chụp ảnh cho Phong Môn thôn.

Vừa nhìn thấy những người này, Lý Ma Tử lập tức vui vẻ, cười nói không khéo đêm nay còn có thể tới một phái lãng mạn nữa.

Đối diện đều là cô nương, chúng ta đều là nam nhân, vừa vặn phối hợp.

Ta nói chết mẹ ngươi, lão tử tìm ngươi tìm ngươi không phải tán gái sao!

Mấy người chúng ta đến, cũng hấp dẫn sự chú ý của nữ học sinh. Mấy nữ học sinh này đều rất xinh đẹp, đều là mặt dày, nhưng vẫn không thể che hết sự hấp dẫn mà bản thân phát ra.

Trong đó chuyện hấp dẫn lòng chú ý của ta nhất là một cô gái tóc ngắn.

Mặc váy ngắn màu hồng siêu ngắn, đùi trắng như tuyết, đeo kính mắt, miệng và mũi đều rất nhỏ, nhìn qua giống như mẫu da nhân vật, cho người ta một loại cảm giác tiểu muội muội nhà bên.

Mấy cô gái ghé vào cùng một chỗ, nói chuyện rất lâu, lúc này mới có một người đi tới, cười chào hỏi chúng ta.

Nàng hỏi chúng ta có thể hỗ trợ đập bức thiếp hay không?

Lý Ma Tử lập tức nói: "Đương nhiên có thể mỹ nữ, đây là vinh hạnh của ta."

Sau đó mấy cô gái lấy Phong Môn thôn làm bối cảnh, bảo Lý Ma Tử vỗ mấy bức thiếp. Sau khi vỗ xong phỏng chừng là ngại chưa quen, lại chạy đến vỗ mấy bức thiếp giữa ta và nam nhân chăn nuôi. Trong đó có một cô gái ngây ngô ôm cánh tay nam tử.

Ta thấy nam nhân chăm sóc hơi nhíu mày, sắp rút kiếm.

Chương bốn mươi lăm Thi Hương mê người.

Cô gái tóc ngắn mặc váy ngắn kia rất e thẹn, vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định với chúng ta.

Không biết vì sao, mỗi khi ánh mắt của ta vô tình va chạm với nàng ta, nàng ta mặt đỏ tới mang tai, sau đó ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Nam nhân chăn bông bởi vì thật sự quá giống Tống Trọng Cơ hậu duệ của Chử Bằng, cho nên rất được nữ học sinh hoan nghênh, dồn dập chụp ảnh lưu niệm với hắn. Ta thấy một cô gái trong đó thậm chí dán hình dán cả trăm độ lên người hai người, phía dưới còn có văn tự: Ở Phong Môn thôn gặp phải một người lãnh khốc Âu Ba, thật là vui vẻ! Mọi người xây lầu, có thêm phương thức liên hệ với soái ca.

Ta bất đắc dĩ cười khổ, bởi vì ta một chút cảm giác nguy cơ cũng không có, đây mẹ nó còn giống đi tìm vật đen sao? Căn bản chính là đến gây sự mà.

Dễ dàng chiếu cho nam nhân ăn xong, Lý mặt rỗ yêu cầu cũng cho hắn một tấm. Nhưng mấy cô gái lại nói chứa đựng không gian không đủ, ngay sau đó liền nhảy nhót mang theo máy quay đi thám hiểm trong thôn.

Nam nhân chăn hộ nhìn theo bóng dáng các nàng rời đi, có chút mất hứng thở dài.

Ta ngay cả bận rộn hỏi nam nhân chiếu cố thì đã làm sao, có phải phát hiện ra cái gì hay không?

Nam nhân đáng thương lắc đầu không vấn đề gì.

Chúng ta lập tức mang theo hành lý, tìm địa điểm đặt chân thích hợp.

Kiến trúc trong đóng cửa thôn, đã trải qua mấy chục năm mưa gió tẩy lễ, đại bộ phận đều chưa sụp đổ, thực là kỳ tích. Chẳng qua tất cả phòng ở đều bị đám dây leo, dây leo, thực vật như cọp leo che đậy, xuyên qua cửa sổ cùng khe cửa nhìn vào bên trong, bên trong tối om một mảnh, cái gì cũng không nhìn thấy.

Ta nhớ tới trước kia trên mạng tin tức liên quan tới Phong Môn thôn, quyết định kiểm tra từng người một, xem rốt cuộc là thật hay giả?

Quả thực ta đã nhìn thấy cái kia chỉ cần ngồi lên đó, trong vòng một tháng sẽ chết ngay ghế thái sư, cũng tìm được một bộ quan tài vỡ vụn, tục truyền mỗi khi Phong Môn thôn có sương mù, trong quan tài đều sẽ nhảy ra một con cương thi mắt đỏ.

Cũng không biết rốt cuộc là chuyện này thật hay là nghe sai rồi!

Nơi này hầu hết đại bộ phận kiến trúc đều đã nứt ra, hơn nữa khe nứt thần kỳ, thật lo lắng một trận gió nổi lên, đều có thể đem nhà thổi ngã. Cuối cùng chúng ta tìm một chỗ ở cũ, cũng chỉ là gian nhà bằng này tốt hơn một chút.

Sau khi đi vào, một mùi vị mốc meo lập tức truyền đến.

Ngoài cửa còn có một tấm biển rách mướp, viết bốn chữ to "Tạ Lễ Thảo đường". Ta đã xem qua cuộc tấn công du lịch của Phong Môn thôn, nơi này hẳn là chỗ ở của những lão niên tinh trong thôn trước kia.

Chúng ta phủ thảm lông lên mặt đất, sau đó ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nam nhân chăn bông lại lấy từ trong lòng ra một cái bình sứ trắng nhỏ, nhẹ nhàng vãi ở cửa một lớp bột phấn màu trắng.

Lý mặt rỗ kỳ quái hỏi con mình làm gì? Con trai sai mẹ có thể tránh độc trùng và rắn bò vào.

Quả nhiên những bột phấn này đích xác hữu dụng, ta nhìn thấy rõ ràng, một con rắn màu đen vừa mới bò đến cửa, quay đầu bỏ đi.

"Ta hỏi nam nhân chăm sóc có tìm được thi châu ở đâu không? Đàn ông sầu lo lắc đầu, nói tạm thời còn chưa, đợi trời tối đi dạo một vòng, nhất định sẽ có phát hiện.

Nam nhân chăn hộ không phải kẻ cuồng ngôn. Nếu hắn đã nói sẽ phát hiện, vậy khẳng định không thành vấn đề.

Nếu buổi tối phải hành động, vậy ban ngày vẫn là nghỉ ngơi thật tốt, tích góp một chút thể lực – thể lực đi!

Ta và Lý Ma Tử đắp chăn lên thì chuẩn bị ngủ, nam nhân đáng thương cũng không ngủ, mà là đang chăm chú gấp một tờ giấy.

Nam nhân cầu hôn ta ù cạc cạc, rốt cuộc là đang làm gì? Nam nhân sai nha nói gấp ngàn hạc giấy.

Ta bật cười khanh khách, không ngờ nam nhân chăn nuôi lại dùng cách này để đánh tráo nhàm chán, đây không phải là chuyện chỉ có con gái mới thích làm sao?

Ta không nói thêm gì, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Chờ ta mở mắt ra, còn ngửi được một mùi thơm đặc thù, khiến người ta say mê!

Ta lập tức ngồi dậy, lại không biết mấy nữ đệ tử xinh đẹp, lúc nào ngồi ở bên cạnh nam nhân được âu yếm, đang tán gẫu chuyện phiếm với nam nhân.

Tuy rằng từ đầu đến cuối nam tử đều không chút biểu tình, không nói một lời, bất quá điều này cũng không ảnh hưởng đến hứng thú của mấy nữ hài tử đối với hắn, nhàn nhã nói.

Chỉ có cô gái tóc ngắn kia vẫn luôn đỏ mặt, ngồi bên cạnh ta. Lúc ta mở mắt ra, trong lúc vô tình tiếp xúc với ánh mắt còn sót lại của nàng, nàng lần nữa xấu hổ cúi đầu.

Ta bị tiếng nói líu ríu của các nàng quấy rối căn bản không ngủ được, dứt khoát mở mắt chơi trò đùa nghịch ngợm.

Một lát sau, nam nhân an ủi rốt cục cũng mở miệng: "Mấy nữ hài tử các ngươi, ban đêm ở lại chỗ này, không sợ sao?"

"Không sao, có mấy người đàn ông các ngươi bảo vệ thì có gì phải sợ chứ." Một cô gái trang điểm xinh đẹp nói.

Ta nghĩ mùi thơm này là đến từ hương thơm giá rẻ trên người nàng nhỉ?

Nam tử lo lắng hỏi: "Ai đề nghị các ngươi ở lại? Đây cũng không phải là ý hay."

"Thật là lẳng lặng." Nữ hài trang điểm dày nói: "Chính là nữ hài tử tóc ngắn kia, chúng ta trong mấy người nhỏ tuổi nhất một người, nói không bằng ở lại, tìm chút kích thích."

Nữ hài trang điểm dày đặc một câu hai quan, ta hoài nghi nàng là đang dụ dỗ nam nhân thương cảm. Bất quá nam tử lo lắng chẳng qua là cười nhạt, sau đó chiết thành Thiên hạc giấy, mỗi cô gái đều tặng một con, bảo các nàng nghỉ ngơi, hắn cũng muốn nghỉ ngơi.

Dứt lời, nam nhân hưởng thụ kia đi tới bên cạnh ta, dùng ánh mắt ý bảo ta đừng xem điện thoại, nhanh chóng ngủ đi.

Ánh mắt nhìn nam nhân chăn ấm, tim ta nhảy mạnh một cái, luôn cảm thấy ánh mắt bất an của nam nhân có gì đó không thích hợp.

Vì thế ta phong ấn điện thoại, làm bộ nghỉ ngơi.

Mấy cô gái vẫn chưa thỏa mãn, nhưng cũng không thể làm gì, sau khi thấy nam nhân an nhàn nằm ở bên cạnh ta, các nàng cũng đều trở về lều trại của mình.

Ta cũng không ngủ, ánh mắt đàn ông thương vong kia, mãi tới giờ vẫn không ngừng lóe lên trong đầu ta.

Ta biết đàn ông chăn nuôi chắc chắn còn sẽ đánh thức ta, nói với ta một số lời quan trọng!

Quả nhiên, qua đại khái một giờ, đợi cho tất cả những cô bé kia ngủ say, nam nhân tốt nhất dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc ta một cái, ta lập tức mở mắt ra.

Nam tử sai vặt dùng ngón tay chỉ ra ngoài, sau đó hắn đứng dậy đi ra ngoài.

Ta cũng vội vàng đi ra khỏi nhà bằng.

Sau khi đứng vững, ta lập tức hỏi: "Có phải mấy cô gái kia có vấn đề gì không?"

Nam nhân chăn ấm gật đầu: "Vừa rồi ngươi có ngửi thấy mùi thơm kỳ quái không?"

Ta lập tức nói: "Đúng vậy, ta nghe được rồi, hình như là hương vị của rượu kém chất."

"Mùi rượu không phải là hương hỏa." Nam tử chăn hộ lạnh lùng cười: "Thật ra là mùi thi thơm..."

"Thi hương!" Ta rất kinh ngạc: "Làm thế nào mà từ thi hương được gọi là Thi Hương?"

"Cương thi mới có một loại hương vị đặc thù, chúng nó dùng hương khí này hấp dẫn người ta, làm đồ ăn của chúng. Cũng là một loại bản năng của động vật."

Ta kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, sắc mặt tái nhợt: "Ý của ngươi là... Mấy cô gái kia, là cương thi?"

Nam nhân chăn bầu nói: "Tạm thời chưa thể xác định được thi hương rốt cuộc là đến từ các nàng, hay là Tạ Lễ Thảo đường. Nhưng ta đoán tối hôm nay, các nàng sẽ có ý đồ xấu với chúng ta, cẩn thận một chút!"

"Đợi đã, Tạ Lễ Thảo đường làm sao lại có thi hương được?" Ta không hiểu vì sao lại hỏi: "Đây chỉ là một căn nhà bằng phẳng hoang phế đã lâu mà thôi, ban ngày khi chúng ta vào đây vẫn còn ngửi thấy mùi mốc meo nồng nặc."

Nam nhân hưởng thụ nhíu mày, hỏi ta thật không biết Tạ Lễ Thảo đường để làm gì?

Ta có chút sợ hãi lắc đầu: "Không biết, làm cái gì?"

"Nữn thi! Cũng chính là cái gọi là nghĩa trang." Nam tử sai vặt nói.

Ta nghe không được mà tê cả da đầu, tuyệt đối không nghĩ tới chúng ta lại ở trong nghĩa trang này.

Sớm biết đây là nghĩa trang, có đánh chết ta cũng không tiến vào.

Ta ngay cả lo lắng hỏi nam nhân chăn hộ bây giờ làm sao đây? Ta cảm thấy mình cũng không thể ở lại đây nữa. Đàn ông thương kia nói tạm thời ở lại bên trong đó cả đêm, bây giờ rời đi, có khả năng hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn.

Nói xong, nam nhân an ủi liền đi về.

Khuôn mặt của ta bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể quay về theo.

Sau khi trở về, ta cũng không cách nào ngủ ngon. Thứ nhất, mấy cô gái bên người rất có thể là cương thi; thứ hai, nơi chúng ta ở là nghĩa trang con mẹ nó. Cho dù thần kinh người thường, phỏng chừng cũng không thể ngủ?

Đương nhiên, Lý mặt rỗ lại ngủ rất say sưa, tiếng hát không ngừng vang lên không ngớt.

Ta xoay người một cái, đặt Thiên Lang Tiên ở dưới thân.

Vạn nhất gặp phải tình huống ngoài ý muốn, ta có thể kịp thời bắt lấy Thiên Lang Tiên công kích.

Đến nửa đêm, cũng chính là lúc rạng sáng khoảng ba giờ, ta chợt nghe thấy kéo xích trong lều vải, thần kinh lập tức căng thẳng lên, vểnh tai lên cẩn thận nghe động tĩnh bên đó.

Một cô bé mặc đồ ngủ từ trong lều đi ra, đứng nguyên tại chỗ một lúc, đột nhiên gọi ta một tiếng.

Cả người ta lập tức nổi lên da gà, không rõ tại sao nàng lại đánh thức ta? Ta giả vờ đang ngủ, cũng không để ý tới đối phương.

Nàng thấy ta gọi thì không tỉnh, dứt khoát đi tới bên cạnh ta, nhẹ nhàng vỗ ta.

Khi nàng tới gần, ta rõ ràng ngửi được mùi hương nồng đậm đó, quả thật là từ trên người nàng phát ra. Trong lòng ta càng sợ hãi hơn, thầm nghĩ chẳng lẽ nàng chính là cương thi?

Chưa từng thấy cương thi xinh đẹp như vậy.

Giờ phút này, ta lại giả bộ ngủ cũng không được rồi, chỉ có thể mở to mắt, phát hiện lúc này mình lung lay, lại chính là cô gái tóc ngắn kia lẳng lặng.

Câu hỏi mơ hồ không rõ kia làm sao vậy?

Lẳng lặng làm động tác im lặng với ta, nhỏ giọng nói: "Ngươi... Có thể theo ta ra ngoài một chuyến không? Ta muốn nhờ ngươi một chuyện."

Ta nhíu mày một cái, gật gật đầu nói được rồi.

Ta cẩn thận từng li từng tí đem Thiên Lang Tiên nhét vào trong eo, nơm nớp lo sợ cùng nàng đi ra ngoài.

Ta ở phía sau nàng cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của nàng, bất quá ta cũng không nhìn ra bất luận cái gì khác thường. Ngược lại cái mông vặn vẹo, vòng eo mảnh khảnh, cánh tay thon dài mang đến cho người ta một loại mỹ cảm không nói nên lời.

Thật sự là rất khó liên hệ nữ hài xinh đẹp cùng cương thi như vậy một khối.

Sau khi ra khỏi nhà bằng, lẳng lặng xoay người nhìn ta, đỏ mặt nói: "Chân ta có mấy cái bong bóng lớn, thật sự rất đau. Ngươi có thể giúp ta khều mấy cái bong bóng này ra hay không?"

Mẹ nó, đây là làm gì?

Làm vậy là muốn ta gánh nước cho nàng, hay là nàng đang gánh một đống lửa của ta?

Chương bốn mươi sáu, Sinh Tử Quả.

Ta hít sâu một hơi, cảm thấy rất có thể nàng đang câu dẫn ta, sau đó nhân lúc ta không chú ý thì cắn cổ ta, uống máu ta, biến ta thành bộ dạng của nàng.

Ta có thể trúng chiêu sao? Đương nhiên là không.

Thế là ta điềm tĩnh tự nhiên nói: "Bước lên bong bóng, tốt nhất không nên chọn, vết thương như vậy sẽ rất gay gắt. Ta bôi thuốc mỡ cho ngươi một chút, tự bôi đi!"

Sớm biết loại độc trùng thôn Hoang này nhiều, cho nên ta mang theo không ít dược phẩm sinh hoạt, tiện tay lấy từ trong túi ra một bình yên lặng.

Lẳng lặng cúi đầu nói: "Rất đau! Ta sắp đau không chịu nổi rồi. Phát viêm thì không sao, ngày mai ta rời khỏi đây chữa trị cho tốt là được."

Nói xong, lẳng lặng ngồi ở một bên bãi cỏ, chủ động cởi giày, sau đó từng chút từng chút cởi giày. Nhất thời, một đôi chân nhỏ óng ánh long lanh, hiện ra trước mặt ta, dưới ánh trăng chiếu xuống, phản xạ ra ánh sáng lộng lẫy mê người.

Ta chỉ là một con non, nàng trêu chọc ta như vậy sao ta có thể chịu được?

Nhưng trong lòng ta nhớ rõ lời nam nhân thích lập tức nói, lúc này tuyệt đối không thể thua trận.

Ta hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp chế suy nghĩ trong đầu mình, cười khổ nói: "Xin lỗi, nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi vẫn là kêu bằng hữu của ngươi đến giúp ngươi đi!"

Nói xong, ta không nhìn cô thêm nữa mà trực tiếp đi vào Tạ Lễ Thảo Đường, nằm xuống bên cạnh nam tử đã an ủi.

Lúc ta xoay người, rõ ràng ta nghe thấy nàng thất vọng thở dài.

Ta nằm xuống không bao lâu, lẳng lặng cũng đã trở về. Dùng ánh mắt u oán nhìn ta một cái, không cam lòng chui vào trong lều.

Mặc dù nằm xuống ngủ, trong đầu ta vẫn là lẳng lặng cái vớ mê người kia, bàn chân nhỏ xinh đẹp làm cho mặt ta cũng đỏ bừng, vô cùng không thoải mái, lăn qua lộn lại đổi tư thế.

Trong lòng ta cũng rất không thoải mái. Cô gái xinh đẹp như vậy sao lại là cương thi chứ?

Thiên quỷ thật sự là bạo phạm của trời, sao không biến Lý Ma Tử thành cương thi?

Thật không thoải mái đến hừng đông, toàn thân trên dưới không thoải mái, tinh thần không tốt, chỉ có thể đứng lên thư giãn eo một chút.

Nam nhân quyến rũ cũng tỉnh lại, hắn cười theo ý ta: "Hôm qua ngủ có ngon không?"

Ta bất đắc dĩ gật đầu: "Vẫn ổn, vẫn khỏe."

Lý mặt rỗ đang ngủ, ta đi lên đá hắn một cái. Lý mặt rỗ mơ mơ màng màng tỉnh lại, sau khi mở mắt liền hỏi tại sao gọi tỉnh hắn, hắn đang mộng đẹp.

Ta nói đừng nằm mơ, mau tỉnh lại, ăn sáng đi.

Lúc này hắn mới miễn cưỡng đứng dậy.

Mấy cô gái trong lều cũng đều nhao nhao rời giường, lẳng lặng từ trong lều đi ra, có chút xấu hổ nhìn ta cười, đại khái là chuyện tối qua, làm cho nàng có chút ngượng ngùng a?

Ta nghi hoặc nghĩ, chẳng lẽ cương thi cũng sẽ xấu hổ?

Nam nhân chăn ấm nói: "Nếu các ngươi rảnh thì ra ngoài nhặt ít củi đi! Đợi lát nữa mọi người cùng nhau nấu cơm."

Nữ hài cao hứng phấn chấn đi ra ngoài, mà nam nhân chăn nuôi thì chui vào lều trại của các nàng.

Không bao lâu sau, nam nhân hưởng lợi liền đi ra, trong tay còn cầm con Thiên Chỉ Hạc mình tặng cho các cô gái ngày hôm qua.

Nam nhân tốt giúp ta chuyển lời tới Thiên Chỉ Hạc, hỏi ta xem có vấn đề gì không?

Ta lật qua lật lại quan sát, phát hiện vị trí mắt của hạc giấy hình như có chút phiếm hồng. Như một đôi mắt máu đỏ tươi đang nhìn chằm chằm ta!

Ta cũng hút một ngụm khí lạnh, vội đem phát hiện của mình nói với nam nhân an ủi.

Nam nhân chăn bầu gật đầu, nói không sai, hắn gấp ngàn hạc giấy giấy giấy giấy không phải là giấy bình thường, mà là xuất từ Thần Châu giấy. Thần Châu có một đặc điểm, đó chính là nếu dính phải thi khí, sẽ biến thành màu đỏ, cho nên đạo sĩ cổ đại thường xuyên dùng giấy Thần Châu đóng thành lồng đèn, nửa đêm đi ra ngoài tìm cương thi.

Con hạc đỏ chót này chính là con mà hắn tặng cho hôm qua.

Ta thật may là tối qua không làm gì cả.

Ta vội hỏi con trai thương, tiếp theo nên làm gì đây?

Nam nhân chăn bầu nói: "Nàng sẽ không vô duyên vô cớ biến thành cương thi, khẳng định là ăn nhầm một vài thứ, ví dụ như cỏ mọc ra từ trên thân cương thi. Chúng ta nếu biết cỏ của cương thi ở đâu, tự nhiên có thể tìm thấy cương thi. Cho nên, vẫn phải từ lẳng lặng xuống tay từ trên người!"

Không bao lâu sau, mấy cô gái trở về, ôm một ít củi khô trong ngực. Nam tử chăn hộ và ta tùy tiện đào một cái bếp ở bên ngoài, đem một cái nồi nấu canh đặt lên lửa lớn, bỏ nước vào, cùng thịt bò khô, sau khi đun xong bánh quy liền bắt đầu nấu.

Mấy cô gái vẻ mặt mong đợi ngồi một bên, nhiệt tình trò chuyện với nam nhân chăn nuôi.

Nam nhân chăn bông vẫn giữ thái độ lạnh lùng, không nói một lời, nghe các nàng kể về các loại chuyện lý thú trong cuộc sống.

Qua không bao lâu, nồi đã mở, nam tử an ủi tranh đi múc canh.

Ta rõ ràng phát hiện lúc nam nhân tốt đang dùng muôi quấy, vụng trộm nhúng vào trong nồi một chút bột phấn màu trắng, cũng không biết có mục đích gì?

Ta và Lý mặt rỗng mấy chén cho các cô gái uống, ta và Lý mặt rỗ cũng tự lấy một chén. Bất quá ta rất lo lắng vết phất gà lo vừa rồi có vấn đề, cho nên vẫn không dám uống.

Đợi đến lúc nam nhân được âu yếm uống một ngụm, lúc này ta mới uống theo.

Sau khi uống xong bát canh, mấy người chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi. Trong đó mấy cô gái đề nghị đi dạo thôn trang, nhưng đều bị nam nhân an ủi từ chối.

Ta thấy nam nhân chăn ấm hình như đang ngồi đợi một chuyện phát sinh!

Rất nhanh, ta phát hiện có chút gì đó không đúng. Nàng ta thoạt nhìn rất khó chịu, đầu đầy mồ hôi, cảm giác ngứa ngáy khó chịu, không ngừng dùng tay nắm lấy.

Khi nàng đi tới cổ, rõ ràng ta thấy trên cổ nàng, lại nổi hết cả da gà. Điều này làm cho ta sợ hãi, da đầu cũng không khỏi tê dại.

Ta nhìn nam nhân chăn bầu một cái, nam nhân sầu lo gật đầu với ta, tỏ vẻ hắn cũng chú ý tới.

Mấy cô gái đều rất kỳ quái, hỏi gì lặng lẽ làm sao vậy?

Lại không nghĩ tới đột nhiên lại lẳng lặng đứng lên, nhằm về phía nữ hài trang điểm dày đặc phía trước, há mồm muốn cắn cổ của nàng!

Nữ hài trang điểm dày đặc lập tức kêu thảm một tiếng. May mắn ta đã sớm phòng bị, nắm lấy cánh tay lẳng lặng, đem nàng ấn xuống mặt đất. Mà nam tử sầu lo thì nhanh chóng lấy ra một cái bình sứ nhỏ, nhét vào trong lỗ mũi lẳng lặng, lẳng lặng đem đồ vật trong bình sứ hút vào.

Kỳ tích xảy ra.

Lẳng lặng ngưng giãy dụa, chỉ chốc lát đã hôn mê bất tỉnh...

Mấy cô bé vẫn chưa hết hoảng hồn, sợ hãi hỏi nhỏ vừa rồi là làm sao vậy?

Nam nhân chăn bầu lạnh giọng nói: "Bây giờ nàng là trạng thái nửa người nửa thi, nếu còn không cứu nàng, chỉ sợ nàng sẽ biến thành cương thi."

Nữ hài trang điểm đậm thét chói tai đứng lên: "Ngươi nói hươu nói vượn cái gì? Vừa rồi ngươi lẳng lặng hút cho cái gì đó, vạn nhất lẳng lặng xảy ra chuyện, tin ta cảnh báo hay không!"

Nam nhân chăn hộ hừ lạnh một tiếng: "Không có đầu óc nhanh như vậy đã quên ả vừa rồi đã công kích ngươi."

Cô bé yêu kiều bị nam nhân chăn nuôi nói đến đỏ mặt tía tai, cuối cùng lắp bắp nói thầm: "Ai biết có phải các ngươi động tay động chân hay không..."

Nam nhân chăn viên nói: "Nếu ngươi không tin, bây giờ có thể dẫn cô ta đi. Không quá ba giờ, cô ta chắc chắn sẽ biến thành cương thi, đến lúc đó chắc chắn các ngươi phải chết."

Nói xong, nam nhân an ủi liền nhìn ta và Lý Ma Tử một cái: "Chúng ta đi thôi."

Lúc này Lý Ma Tử vẫn chưa kịp phản ứng, ta vội vàng đi tới dắt hắn một cái, hắn lúc này mới hoảng sợ nhìn ta: "Thế này là sao? Con mẹ nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ta lườm Lý Ma Tử một cái, bảo hắn đừng nói nhảm.

Nữ hài trang điểm dày đặc giờ phút này rốt cuộc sợ hãi, nàng dang hai tay ngăn cản nam tử lo lắng đi đường: "Ngươi nói cho chúng ta biết, lẳng lặng rốt cuộc là làm sao vậy, tại sao lại biến thành cương thi?"

"Suy nghĩ thật kỹ xem, có phải là nàng ăn mấy thứ không nên ăn hay không. Ví dụ như một gốc thực vật kỳ quái hoặc là mấy con côn trùng nhỏ khác." Nam nhân chăn ấm áp hỏi.

Nữ hài trang điểm dày dạn trầm tư hồi lâu, lúc này mới kích động nói: "Ta nhớ ra rồi, trước đó nàng đã ăn qua một loại quả rất kỳ quái, quả nhỏ màu đỏ, thoạt nhìn rất cổ quái. Chúng ta cũng không dám ăn, chỉ có nàng ăn thôi."

"Màu đỏ? Có phải rất giống mắt người hay không?" Nam tử lo lắng nhíu mày hỏi.

Cô bé trang điểm đậm lập tức gật đầu: "Đúng vậy, quả thực rất giống mắt người."

Nam nhân chăn hộ lập tức thở dài: "Bây giờ, lập tức dẫn ta đi tìm sinh tử quả, nếu như có thể tìm được, nói không chừng nàng còn cứu được."

"Vật đó tên là Sinh Tử quả?" Nữ hài trang điểm đậm hỏi.

Nam nhân đáng thương gật đầu: "Lập tức, đi nhanh lên!"

Nói xong, lại nhìn ta một cái.

Chương thứ tư mươi bảy, loan đao rỉ sắt.

Ta lập tức lẳng lặng cõng ở trên người, mặc dù nàng đã ở vào trạng thái nửa người nửa thi, nhưng cũng không có nửa điểm đặc thù của cương thi. Thân thể vẫn như cũ mềm nhũn, vác ở trên người thập phần thoải mái.

Lý Ma Tử xung phong nhận việc, nói là để hắn gánh vác.

Ai biết Lý mặt rỗ có ăn đậu hũ của người ta không? Dù sao người ta cũng là một đối thủ lớn, cho nên ta không đồng ý.

Mấy cô gái cũng ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, không nói thêm gì nữa, lập tức dẫn đường cho chúng ta.

Không nghĩ tới các nàng cũng không dẫn chúng ta vào thôn, mà là vòng qua thôn, dừng ở trên một vùng hoang dã phía sau thôn. Sau đó chỉ một chỗ cỏ dại gần đó, nói: "Chúng ta chính là tìm được những trái cây đỏ trong đống cỏ dại này..."

Nam nhân chăn ấm gật đầu, sau đó bảo các nàng đứng tại chỗ chờ ta, mời vào dò xét nội tình.

Ta biết trong đám cỏ dại này chắc chắn không thích hợp, lập tức nắm lấy Thiên Lang Tiên trong lòng bàn tay, đi theo phía sau nam tử lo âu, thật cẩn thận đi vào đống cỏ.

Lý Ma Tử không đi vào, hắn muốn bảo vệ những nữ hài khác ở bên ngoài.

Nam nhân chăn hộ cũng không cưỡng cầu, nói tùy ngươi thôi!

Cỏ dại nơi này vô cùng tươi tốt, đều là những thứ thường thấy ở nông thôn, đồng thời khi chúng ta xâm nhập sâu vào trong thì cỏ dại bên trong lại càng tươi tốt hơn!

Nam nhân chăn bầu nói cho ta biết, nơi này rất có thể sẽ tụ tập một ít sinh vật có độc sống ở chỗ tối, ví dụ như rắn độc, hoặc cóc độc. Nhất định phải cẩn thận, vạn nhất bị cắn trúng, sợ rằng hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng so với lẳng lặng.

Ta gật đầu, đột nhiên nhớ tới chuyện tối qua. Chỉ hỏi nam nhân âu yếm, lẳng lặng đặt chân lên bong bóng, có phải vì bị thứ gì đó cắn cho nên mới trúng độc không?

Nam nhân hưởng thụ do dự một lát, ánh mắt lấp lánh liếc ta một cái: "Ngươi không đụng tới bong bóng trên chân nàng chứ!"

Ta lập tức nói: "Yên tâm, tuyệt đối không có."

Nam nhân đáng thương thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt."

Sâu trong đám cỏ dại, khó khăn lắm mới đi được một chốc mà không chạm phải mãnh thú độc xà nào cả.

Lúc này trong bụi cỏ dại đã bắt đầu xuất hiện bụi cây, cao bằng một người, ta cảm thấy bọn Lý Ma Tử có lẽ cũng không nhìn thấy chúng ta.

Ta tìm ở phụ cận một vòng, cũng không tìm được quả màu đỏ gì, ta bắt đầu có chút thất vọng, thầm nghĩ có phải chỉ có một trái cây Sinh Tử, bị ăn mất rồi hay không?

Đang lúc ta đang suy nghĩ lung tung, nam nhân chăn mền bỗng nhiên khoát tay áo, ra hiệu cho ta dừng lại.

Sau đó hắn cúi người xuống, dí sát lỗ tai vào mặt đất.

Ta cũng làm theo, nhưng không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì.

Nam nhân quyến rũ nắm đất lên, sau khi hít hà một hơi, sắc mặt bắt đầu âm tình bất định. Trong lòng ta sợ hãi, vội vàng hỏi vợ lẽ phát hiện cái gì?

Nam nhân đáng thương nói: "Đi mau."

Sau đó, hắn liền rảo bước nhanh hơn, ta đi theo, tiềm thức nói cho ta biết nam nhân tốt nhất định phát hiện ra điều gì đó.

Không ngờ chúng ta mới đi chưa được mấy bước đã phát hiện ra trái cây màu đỏ kia!

Trái cây màu đỏ thắm như nhiễm phải máu tươi, vô cùng chói mắt, mọc lít nha lít nhít ở một chỗ, thoạt nhìn có ít nhất mấy chục quả.

Ta cẩn thận quan sát, phát hiện cái gọi là sinh tử quả này không khác gì một quả đào, hình bầu dục.

Giữa Sinh tử quả còn có một thứ màu đen, vừa nhìn qua quả thật giống như là một con mắt.

Không biết có phải do tâm lý tác dụng hay không, ta luôn cảm thấy lúc này mình đang bị vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, làm cho trong lòng ta cảm thấy sợ hãi.

"Đây là Sinh Tử quả?" Ta ù ù cạc cạc hỏi.

Nam nhân chăn ấm gật đầu, cúi người, cầm lên một bó lớn sinh tử quả, nhổ rễ cây dọc theo rễ cây, hai tay không ngừng đào xuống.

Làm cho ta thật không nghĩ tới chính là, nam nhân chăn nuôi vậy mà lại đào được một thanh loan đao rỉ sét từ dưới gốc ra. Trông thấy loan đao, ánh mắt nam nhân chăn nuôi lại lộ ra ánh sáng rực rỡ, có thể nhìn ra được hắn rất hưng phấn.

Nam nhân tốt bụng cho ta mượn loan đao, lại tiện tay nắm lấy mấy trái cây sinh tử, bảo ta nhanh chóng trở về.

Ta xoay người bỏ đi nhưng lại cảm thấy nam nhân chăn nuôi không theo.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện nam nhân tốt đang rút tám mặt kiếm trên lưng, mặt không biểu tình cắt ngón tay của mình, sau đó nhỏ máu trên ngón tay xuống đất.

Ta sợ hết hồn, vội hỏi con trai an ủi làm gì.

Nam nhân chăn hộ lần này không trả lời ta, mà không nói một tiếng mang ta trở về.

Ta rất muốn có một nghi hoặc, mấy cô gái là tới Phong Môn thôn thám hiểm, sao vô duyên vô cớ chạy đến nơi này? Nơi này cỏ dại rậm rạp, tự nhiên sẽ có rắn hoặc chuột, các nàng lẽ nào sẽ không sợ sao?

Lúc ra ngoài, ta vẫn luôn cảm giác được sau lưng mình như đang theo thứ gì đó.

Nhưng chờ ta quay đầu nhìn lại, lại không phát hiện được gì cả.

Dù sao từ đầu đến cuối, tiếng bước chân vèo vèo kia vẫn chưa hề biến mất!

Bọn ta dừng lại, tiếng bước chân của Toan Nghê cũng dừng lại theo, bọn ta tiếp tục đi, giọng nói kia cũng tiếp tục vang lên, ta đã thử mấy lần rồi, đều không có lần ngoại lệ.

"Ta hỏi nam nhân chăn nuôi là thanh âm gì vậy? Nam nhân chăn hộ lại xua tay, bảo ta đừng quản.

Bọn ta một hơi chạy ra khỏi bụi cỏ, mệt đến thở không ra thở.

Ta phát hiện mấy nữ hài kia, thần sắc đều hoang mang nhìn chúng ta.

Ta lại nhìn lướt qua lẳng lặng, phát hiện sắc mặt lẳng lặng đáng sợ, giống như tất cả máu đều tập trung trên mặt.

Ta thất kinh, vội hỏi con trai giúp đỡ thế nào bây giờ?

Thần sắc nam tử sầu lo hoảng hốt, mờ mịt cầm kiếm nói: "Chạy mau, rời khỏi nơi này."

Xem nam nhân lo lắng bất an như thế, trong lòng ta càng không an tâm. Một tay nâng lên vai, mang theo mọi người vội vàng trở về chỗ ở.

Trở lại chỗ ở, sau khi buông xuống, nam tử sai vặt lập tức ra lệnh cho ta và Lý Ma Tử khóa chặt cửa sổ của Tạ Lễ Thảo đường.

Đồng thời canh giữ hai bên cửa sổ, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài!

Nếu nghe thấy có cái gì tới gần, nhất định phải kịp thời thông báo cho hắn.

Nam nhân quyến rũ nhanh chóng tháo bớt rỉ sét trên loan đao.

Thanh âm rỉ sắt kích thích toàn thân ta nổi cả da gà.

Mấy cô bé cũng bị bầu không khí khẩn trương này làm cho sợ hãi, không dám thở mạnh, trợn tròn mắt nhìn nam nhân đáng thương.

Nam nhân tốt bụng sau khi cạo sạch loan đao, lập tức gọi mấy cô bé tới, bảo các nàng nhặt rỉ sắt trên mặt đất lên rồi lẳng lặng nhét vào thất khiếu, nhét đầy mới thôi.

Nữ hài trang điểm đậm lo lắng hỏi: "Làm như vậy, có khi nào nghẹn chết nàng không?"

Nam nhân chăn ấm gật đầu nói: "Cũng có thể, nhưng nếu các ngươi không nhét vào thì ả sẽ chết ngay lập tức."

Mấy cô gái đều sợ hãi, chỉ có thể làm theo lời dặn dò của nam tử hạt dẻ, cẩn thận từng li từng tí nhét miệng, lỗ mũi, lỗ tai, hậu môn, hạ – thể... ở các nơi.

Làm xong những việc này, nam tử an ủi mới đi tới bên cạnh cửa, hít sâu một hơi.

Giờ phút này trong lòng ta đã chất đầy nghi vấn, nhỏ giọng hỏi nam nhân âu yếm: "Vừa rồi ngươi rốt cuộc đang lo lắng cái gì?"

Chương thứ bốn mươi tám Dương gia tướng.

Vẻ mặt nam tử sầu lo nói: "Chúng ta lần này gây phiền toái lớn, lấy đi thứ không nên lấy!"

"Ngươi để cho những nữ hài kia thừa dịp hiện tại, tranh thủ thời gian rời khỏi Phong Môn thôn đi! Đối phương kiêng kỵ ánh mặt trời, cho nên không dám đến ban ngày, bất quá đến tối thì nói không chừng..."

Nam nhân hưởng thụ nói như vậy, trong lòng ta càng không tin.

Nhưng lúc này, ta cũng không có thời gian hỏi nhiều, bởi vì việc cấp bách trước mắt là nên đi theo mấy nữ hài này, miễn cho lưu lại gây thêm phiền toái cho chúng ta.

Mấy người bọn họ lúc này đã sợ vỡ mật, hơn nữa tình huống tĩnh lặng, không đến y viện là không được. Cho nên ta khuyên hai câu, bọn họ liền nghe lời rời đi.

Sau khi đưa bọn họ lên xe, ta lại trở về phong tỏa thôn xóm. Trong lòng ta vẫn đang lo lắng, chỉ cần hỏi con trai được an ủi, bình tĩnh xem có nguy hiểm đến tính mạng hay không?

Nam nhân chăn bầu khẽ thở dài, nói tất cả phải xem tạo hóa.

Gần như là ban ngày, chúng ta đều làm cùng công việc, đó là làm cho gian phòng gia cố, cửa và cửa sổ đều bị chúng ta đóng lại gắt gao.

Bởi vì nam nhân an ủi liên tục cảnh cáo chúng ta, tối hôm nay, chủ nhân thanh đao này khẳng định sẽ tới tìm chúng ta!

Hơn nữa, đối phương có hai chữ "người", bằng chút bản lãnh ấy của chúng ta, căn bản không phải là đối thủ của người ta.

Ta thập phần tin tưởng điều này, chẳng qua là không cẩn thận ăn hết một trái cây nho nhỏ, liền biến thành nửa người nửa thi thể. Có thể tưởng tượng được, quả phía dưới lợi hại bao nhiêu...

Nhưng ta rất tò mò, chúng ta vốn còn chưa giao phong chính diện với đối phương, sao nam nhân thương cảm lại biết đối phương có hai người?

Nam nhân tốt bụng dứt khoát ném loan đao cho ta, nói: "Tự xem đi, trên đao khắc chữ gì đi!"

Ta lập tức nhận lấy loan đao, cẩn thận quan sát một phen.

Thân đao tuy bị nam tử thích phái thanh lý sạch, bất quá vẫn bao trùm một tầng rỉ sét màu xanh lá tinh tế, giống như một tầng rong biển, căn bản nhìn không thấu bên trong.

Tuy nhiên dù vậy, ta vẫn có thể cảm giác được sát khí mãnh liệt phát ra từ trên loan đao!

Luồng sát khí này là do bản thân loan đao nắm giữ. Lúc đối mặt với nó, ta cảm giác như đang đối mặt với một ma quỷ.

Nhẹ nhàng vuốt ve một cái, ngón tay của ta giống như bị kim đâm, kích thích khiến ta lập tức rụt tay về. Trên đó mơ hồ lộ ra một cỗ lục sắc quang mang.

Ở chuôi đao có hai chữ nhô ra, vô cùng rõ ràng, hình như là "Mạnh" và "Tiêu".

Thế này là sao? Ta tò mò hỏi nam nhân thích ăn mặc.

Nam nhân đáng thương hỏi ngược lại: "Ngươi chưa từng nghe nói tới kinh thành Hồng Dương Động à?"

"Ta chỉ nghe qua hồng hồ sóng dậy sóng." Lý Ma Tử lo lắng nói: "Đại huynh đệ, lúc này ngươi đừng thừa nước bọt nữa, nói thẳng đi! Ta đã khiến ngươi ngộp tiểu rồi."

Nam nhân chăn ấm áp thản nhiên nói: "Ở Trung Quốc cổ đại, có một câu thành ngữ: cháy không rời Mạnh, chỉ cần biết điển cố cháy không dứt, các ngươi hẳn là có thể đoán ra lai lịch thanh đao này..."

Nam nhân chăn bông nhắc nhở, trong đầu ta nhất thời giống như bị điện giật.

Ta cảm thấy tên nam nhân thích ăn mặc này đang nói gì đó.

Cái gọi là nôn nóng không thể rời Mạnh, chỉ chính là Mạnh Lương và sự tán thưởng. Hai người này là hai bộ hạ của Dương gia tướng cua Dương Lục lang.

Quan hệ hai người vô cùng tốt, ăn cơm cùng nhau, ngủ cùng một chỗ, tình cảm như tay chân, dùng lời nói hiện tại chính là một đôi bạn tốt.

Sau đó Dương gia nhuộm máu bờ cát Kim, Dương lão Lệnh công và bốn đứa con trai, toàn bộ vì nước hy sinh thân mình, chỉ còn lại Dương Lục Lang chưa chết.

Khi đó cũng đều coi trọng một nơi quy táng cố thổ.

Vì vậy Dương Lục Lang liền ra lệnh cho Mạnh Lương, không tiếc bất cứ giá nào đi qua Hồng Dương động biên cảnh Tống Sa, cõng thi thể người Dương gia trở về!

Sau khi xuất phát Mạnh Lương đã lo lắng sợ hãi vì chuyện ngoài ý muốn của hắn ta, vì vậy cũng lén lút đi theo.

Kết quả Mạnh Lương đi vào trong động Hồng Dương, luôn cảm giác phía sau có người lén lén lút theo dõi mình. Hắn vô thức cho rằng đó là binh lính, lập tức trở tay một đao, đánh chết tươi đối phương.

Sau khi đánh chết đối phương, Mạnh Lương nghe tiếng kêu thảm thiết giống như không phải là lời của Liêu quốc, vì vậy liền kéo đối phương đến dưới ánh trăng cẩn thận phân biệt.

Vừa thấy thế, lập tức trợn tròn mắt!

Bởi người bị hắn đánh chết kia chính là huynh đệ tốt bị hắn đánh chết.

Trong Mạnh Lương vô cùng áy náy, thề tuyệt đối không có một mình, dứt khoát tự cổ tự sát ngay tại chỗ.

Thanh đao này khắc hai chữ "Mạnh" "Tiêu", nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đó chính là hai thanh đao mà Mạnh Lương đã giết chết và khen ngợi lúc trước, sau đó lại tự sát nữa chứ?

Ta đem suy nghĩ của mình kể lại cho nam nhân thân thích.

Nam tử quyến rũ gật đầu: "Không sai, thanh đao này chính là thanh đao mà Mạnh Lương giết chết khen ngợi năm xưa, tên là Hồng Dương đao. Trên thanh đao này còn có hồn phách của Mạnh Lương tán thưởng, còn nhục thân của hai người phỏng chừng vẫn còn quanh quẩn ở phụ cận phong môn thôn..."

Lý Ma Tử hít sâu một hơi: "Đại huynh đệ, ngươi nói với ta, Mạnh Lương và lời khen, có phải đã thành cương thi hay không?"

Nam nhân chăn ấm ức gật đầu: "E rằng là như vậy. Trên thực tế đối với chuyện Mạnh Lương tự sát, miêu tả trong lịch sử đều vô cùng mịt mờ, bởi vì không có ai tận mắt nhìn thấy Mạnh Lương rút đao tự vẫn. Mà một số lịch sử dã thì ghi lại, lúc ấy Mạnh Lương vẫn chưa tự vẫn, mà là người ngao du khắp nơi tìm kiếm biện pháp làm cho sống lại. Kết quả cuối cùng là cả hai đều hóa thân thành khách cứng rắn."

"Khách cứng, đó chính là tên gọi chung của cổ đại đối với thi thể cứng ngắc mà không hủ!"

Ta và Lý Ma Tử liếc nhau, đều cảm thấy phía sau lưng lạnh ngắt. Hai con cương thi khi còn sống vẫn là đại tướng, thực lực này còn không phải là chơi chết chúng ta vài phút sao?

Muốn nghiến răng từ trong miệng cương thi, còn không bằng nhổ răng trước miệng cọp.

Ta nơm nớp lo sợ hỏi nam nhân có kế hoạch cụ thể gì? Có mấy phần nắm chắc.

Nam nhân chăn ấm nói: "Kế hoạch rất đơn giản, chúng ta đào Hồng Dương đao từ trong đất ra, hai con cương thi khẳng định có thể cảm ứng được, buổi tối tất sẽ tìm đến! Đến lúc đó chúng ta sẽ diệt vong hồn bám vào đao, không có vong hồn chống đỡ, thân thể chúng cũng sẽ từ từ chết đi."

"Chờ một chút." Ta kinh ngạc hỏi: "Cương Thi, không phải không có hồn phách sao? Vì sao diệt vong hồn của chúng nó, cương thi sẽ chết, điều này khó nói được."

Nam nhân chăn ấm nói: "Thiên địa vạn vật, đều có hồn phách. Sở dĩ xuất hiện cương thi chỉ là vì hồn phách của chúng bị rút ra khỏi cơ thể mà không tới Địa Phủ báo cáo mà thôi. Kết quả là vong hồn du đãng trong thiên địa, bất tử bất diệt, thân thể cũng bất tử theo."

"Muốn từ trên gốc giải quyết cương thi, có ba cách. Loại thứ nhất, tiêu diệt thân thể cương thi! Loại thứ hai, phá nát vong hồn cương thi. Loại thứ ba, siêu độ."

"Bất quá, cương thi còn hung mãnh như thế, vong hồn tất nhiên càng lợi hại hơn, cho nên siêu độ căn bản không thể thực hiện được! Mà một khi vong hồn kết hợp cùng nhục thân, cương thi kia sẽ biến thành linh cương thi, chỉ sợ sư phó ta đến cũng không nhất định đối phó. Cho nên tối nay bất luận thế nào, tuyệt đối không thể để cương thi lấy được Hồng Dương đao!"

Chỉ vài câu ngắn gọn, ta và Lý Ma Tử nghe được, trong lòng kinh hồn táng đảm, không nghĩ tới cương thi lại còn có học vấn lớn như vậy.

Ta cõng Âm Dương tán, cầm theo Thiên Lang Tiên, luôn cảm giác hai thứ này về cơ bản không có tác dụng gì.

Im lặng một lát, ta đã gia cố cửa sổ rồi.

Lý Ma Tử lại nói, nếu lợi hại như vậy, chúng ta trở về thôi?

Nam nhân chăn ấm không chút do dự lắc đầu: "Từ lúc chúng ta đào ra Hồng Dương đao, đã không còn đường lui! Chỉ cần chúng ta mang Hồng Dương đao đi, cương thi nhất định sẽ đi theo chúng ta. Mang Hồng Dương đao đặt ở chỗ này, một khi thịt linh hợp nhất, chỉ sợ sẽ sinh linh đồ thán."

Lý Ma Tử thở dài, nói thực sự không được. Ta đi mua nước bùn làm trò chó ở đây, không tin thứ kia còn có thể xông vào.

Bây giờ đã là buổi chiều hai ba bữa, khẳng định không còn kịp nữa.

Ta và Lý mặt rỗ tìm được tất cả đồ vật có thể sử dụng, đóng cửa lại. Nam nhân đứng cối thương thì lấy từ trong ba lỗi ra rất nhiều đồng tiền và dây đỏ, một tấc đem đồng tiền buộc ở trên dây đỏ, làm hơn mười cái.

Sau đó bày ra tư thế càn, kiềm, Cấn, Chấn, Tỳ Hưu, Ly, Khôn, Diện ở phương vị nào.

Thương nhân âm vật gọi dây thừng này là "Khốn thi thằng", có thể linh mẫn cảm giác được thi khí. Nam tử đáng thương ở trên phương vị "ly", buộc thêm mấy sợi dây, hắn nói Hồng Dương động ngay tại vị trí "ly", cách nơi này cũng không xa. Cương thi theo phương vị công kích "ly" có thể là cao nhất!

Đêm nay sẽ được tiếp nhận sự tẩy lễ sinh tử của cương thi, cho nên trong lòng ta rất khẩn trương, cơm tối cũng không có ăn nhiều. Sau khi ăn mấy cái bánh quy, thì ngồi ở cửa, nghe động tĩnh bên ngoài.

Nam nhân chăn ấm luôn ngồi bên cạnh ta, dùng vải trắng lau loan đao.

Đao phong loan đao, dần dần bị hắn mài ra ánh sáng lộng lẫy, nhẹ nhàng vạch một cái ở trên ván cửa, liền có thể cắt ra một khe rãnh thật sâu.

Hồng Dương Đao này, tự nhiên cũng thuộc âm vật, mà khẳng định giá trị xa xỉ.

Không nghĩ tới Thi Châu lại không tìm được, ngược lại đào ra thứ này.

Nếu may mắn còn sống ra ngoài, chắc chắn chúng ta sẽ kiếm được một khoản lớn. Thế nhưng nói thật, trong lòng ta không hề cao hứng, thà không có lần mua bán này.

Hai giờ trôi qua, sắc trời đã rất tối. Hai giờ tới đây, ta sẽ chính thức trải nghiệm cảm giác một ngày như một năm.

Ta nhìn xuyên qua khe nhỏ trên tường, cẩn thận quan sát bên ngoài. Bên ngoài đã tối đến mức không thấy được năm ngón tay, có thể nhìn thấy ánh sao pha tạp, lại không nhìn thấy ánh trăng, chắc là bị mây đen che khuất.

Tâm tình của ta dường như cũng bị mây đen che khuất, càng lúc càng trở nên ảm đạm.

Trên giá cảm nhận lời nói

Thương nhân Âm Dương hôm nay rốt cục cũng phải giao chiến rồi!

Nói thật, lão Cửu cũng rất kích động, quyển sách này rốt cuộc cũng có thể báo đáp cho lão Cửu một ít rồi.

Viết là một quá trình thống khổ, thương nhân cõi âm Côn Bằng không chỉ là một chữ tiểu bạch nho nhỏ bình thường, nó bao hàm quá nhiều ảo tưởng đối với lịch sử, đối với lòng người thảo luận.

Bọn ta muốn viết không phải âm vật, mà là lòng người.

Bọn ta muốn đọc không phải là chuyện xưa, mà là truyền kỳ!

Cho nên viết rất mệt mỏi, vài lần đều muốn từ bỏ, nhưng nhìn bình luận của mọi người, lão Cửu lại có chút không nỡ, những người đọc cũng đại biểu cho kỳ vọng của lão Cửu!

Đánh nhau trên trời, đây là một luân hồi mới, một quyển sách tốt xấu, từ đây có thể thể thể hiện ra thật sự. Đặt cọc là Vương Đạo, lão Cửu cũng biết đạo lý này, cho nên các khán giả nếu dư dả, có thể đặt vé vào đọc, hơn nữa mỗi ngày bỏ một vé đề cử miễn phí, cũng có thể đọc sách.)

Thật ra đọc đốm lửa rất rẻ, một ngàn năm văn tiền, một vạn năm tiền, năm xu là khái niệm gì? Giá của một làn khói à? Mà một vạn chữ này, thì cần người viết viết viết gần mười giờ trước máy tính.

Vì vậy, người đọc điều kiện kinh tế còn cho phép lớn hơn, có thể tiêu mấy hơi tiền để duy trì lão Cửu một chút, để lão Cửu có thể đi trên con đường này tốt nhất, giúp mọi người viết ra những tiểu thuyết càng sảng khoái hơn.

Cảm tạ sự không rời không vứt của các ngươi, thương nhân cõi âm bỗng dưng vì có ngươi, mới có thể càng đặc sắc hơn!

Được rồi không nói thêm lời thừa nữa, tiếp tục theo Trương tiểu ca tiến hành một vòng hàng yêu trừ ma mới đi!

Mọi người chú ý đến tên công chúng của lão Cửu, lòng tin tăng thêm – tìm tòi: Đạo Môn lão Cửu, có kinh hỉ bất ngờ nha! Hơn nữa mỗi ngày đều cập nhật một truyền thuyết kinh khủng.

Dưới đây là phương pháp tăng giá, không phải bằng hữu có thể xem qua.

Giai đoạn sung cho:

Đầu tiên chuyển đốm lửa nhỏ hình chữ nhật, quả táo, khom tóc, ứng dụng bảo vật... bên trong đều có, sau đó lên đất liền bảng danh sách đốm lửa.

Hai, tiếp theo là bổ sung trực, điểm thêm nút lên góc phải, là có thể tiến vào giới diện sung túc, có thể lựa chọn, thanh toán bảo vật, lưới bạc, hơi tin các loại, rất tiện lợi. Sau khi hoàn thành bổ sung hoàn thành, liền có thể đặt xem!

Chương thứ bốn mươi chín đi lang, ta lưu lại!

Nhưng nam nhân chăn ấm kia vẫn bình tĩnh ngồi bên cạnh, cẩn thận thưởng thức Thiên Chỉ Hạc trong tay.

Ta nhận ra rồi, đó chính là con hạc giấy hôm qua lặng lẽ đưa cho hắn, chỉ là không hiểu, con hạc giấy này rốt cuộc có cái gì đẹp mắt? Vậy mà lại để cho nam nhân thích ăn chơi mấy canh giờ.

Ta dứt khoát ngồi bên cạnh nam tử thích nhất, hỏi nam nhân an ủi, cảm thấy hai cương thi kia khi nào sẽ đến?

Nam nhân âu yếm hỏi: "Ngươi muốn hắn tới lúc nào?"

Ta cười khổ một tiếng: "Càng sớm càng tốt, chết sớm siêu sinh."

Ta thuận miệng nói một câu làm Lý Ma Tử tức giận gần chết, mắng cho hả giận.

Nam nhân quyến rũ cho ta mượn Thiên Chỉ Hạc trong tay: "Đơn giản, nhỏ một giọt máu."

Ta sửng sốt một chút, không hiểu sao nhìn nam tử chăn giục: " trích một giọt máu tươi là được? Có thể đưa cương thi tới?"

Nam nhân đáng thương gật đầu.

Ngón giữa giữa nửa tin nửa ngờ của ta bị đâm rách, ở trên hất ra một giọt máu tươi. Sau đó nam tử sầu lo đi tới cửa sổ, hướng về phía Thiên Chỉ Hạc thổi một hơi, sau đó nhẹ nhàng đem Thiên Chỉ Hạc ném ra ngoài.

Cho tới bây giờ, ta cũng không xác định rốt cuộc cục diện kế tiếp là đã xảy ra thật hay là ảo giác của ta? Hay là nam nhân an ủi ta biến thành một ảo thuật cho ta.

Con hạc giấy kia vỗ cánh bay lên, dường như sống lại.

Hai con mắt tản mát ra ánh sáng đỏ rực, ở giữa không trung không ngừng bay lên, rơi xuống, một mực biến mất trong tầm mắt của chúng ta...

Lý mặt rỗ há mồm hơn nửa ngày, vẫn kích động nói không ra lời. Cuối cùng nắm lấy tay áo của nam nhân đứa sĩ đứa mặt trắng bệch dạy hắn thừa.

Nam nhân đáng thương chỉ vểnh lỗ tai, như đang lắng nghe gì đó.

Ta thấy rõ ràng sắc mặt nam tử " rể", đang từng chút một trở nên âm trầm.

Ta lập tức hỏi nam nhân thích kết hôn, cương thi có phải tới rồi không?

Nam tử an ủi lắc đầu: "Không phải, còn chưa tới."

Thế nhưng vẻ mặt của hắn lại khiến cho ta rất khó tin tưởng lời nói của hắn. Vì thế cũng tới gần cửa nhà ta, cẩn thận lắng nghe, vừa nghe như thế lập tức kinh hãi biến sắc!

Đập vào tai hắn là những tiếng bước chân rầm rập, đến từ một nơi xa xôi hệt như một đội quân võ trang chỉnh tề tiến tới.

Chẳng lẽ, chúng ta không gặp phải hai cương thi mà là một đám lớn?

Lý mặt rỗi ghé lên nghe, cũng trợn tròn mắt, hắn bị hù răng run rẩy: "Cương Thi một lớn – – một sóng, đang tiếp cận. Ta chết tiệt, chúng ta không phải thực vật đại chiến cương thi chứ?"

Một mùi hôi thối mãnh liệt truyền vào trong phòng Tạ Lễ, khiến ta nôn mửa.

Ta thực sự bị dọa sợ chết khiếp, vội vàng hỏi nam nhân thương cảm thì làm sao bây giờ?

Nam nhân chăn hộ nói: "Đừng hoảng, để ta suy nghĩ cẩn thận, nhất định là chỗ nào đó có vấn đề."

Hắn ta chỉ suy tư chưa tới một phút, bỗng nhiên nói: "Năm đó, Mạnh Lương ở ngay dưới mí mắt của Liêu quốc, đánh cắp thi thể của Dương gia.

Ngươi cảm thấy mình sẽ đi một mình sao?"

Ta đột nhiên hiểu được ý tứ của nam nhân chăn ngựa, chẳng lẽ những Tống binh Mạnh Lương mang đi kia cũng đều biến thành cương thi? Một hai con cương thi, đã làm chúng ta đau đầu rồi, nếu quả thật là có một đợt – cương thi, chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Căn nhà lá này căn bản không ngăn được.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Ta lo lắng đi qua đi lại, tâm phiền ý lạnh vô cùng.

Nhưng khiến cho ta cảm thấy buồn bực chính là tiếng bước chân kia vẫn luôn đình trệ không tiến, cũng không biết bọn họ rốt cuộc đang chờ cái gì.

Nhưng vào lúc này, nam nhân thích khách đột nhiên giơ hai ngón tay ra ngoài cửa sổ.

Lúc co trở lại, trong ngón tay lại có thêm một con hạc giấy.

Đây chính là thiên giấy hạc vừa rồi bị "phóng bay", không ngờ nó lại bay trở về. Giờ phút này, hai mắt đỏ máu của hạc giấy đã biến thành màu đen, nhìn qua càng thêm dữ tợn khủng bố.

Nam tử quyến rũ không nói hai lời, liền dùng chùm san hô thiêu hủy hạc giấy. Sau đó lại lấy từ trong lòng ra một chồng lớn ngàn con hạc giấy, giao cho ta.

Đây đều là nam nhân trong lúc buồn chán.

Vẻ mặt hắn ta nghiêm túc nhìn ta: "Chúng ta lần này xem như đã cửu tử nhất sinh, bởi vì đối mặt không riêng gì một hai cương thi! Đợi lát nữa thảo đường bị công phá, hai người các ngươi sẽ tiếp tục xông ra ngoài thôn. Nếu như cảm giác bị theo dõi thì..., Chỉ có một con hạc giấy, đợi sau khi cảm giác bị theo dõi biến mất mới có thể rời thôn. Nhớ lấy, tiết kiệm dùng tạm. Nếu như hạc giấy đốt xong mà các ngươi vẫn chưa ra khỏi thôn, vậy thì phải ở lại đây cả đời..."

Ta nuốt nước miếng một cái, không rõ thiêu đốt hạc giấy rốt cuộc là đạo lý gì. Nhưng nam nhân chăn hộ sai khiến chúng ta làm như vậy, chắc chắn có lý do của hắn.

Ta run rẩy tay nhận lấy con hạc giấy, cẩn thận từng li từng tí nhét vào trong ngực.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài bắt đầu nổi lên cuồng phong, dường như có người phẫn nộ gào thét, thanh âm từ xa tới gần, theo khe hở cửa sổ thổi vào, toàn thân ta phát lạnh.

Thời tiết như vậy, thật lo lắng trời sẽ mưa!

Thật sự là càng sợ cái gì thì cái đó càng đến, vừa nghĩ xong, bỗng nhiên một tiếng sấm rền, đánh vỡ chân trời, một đạo thiểm điện theo đó chiếu sáng bầu trời.

Tia chớp cuồng lôi, cách trời mưa còn xa sao? Không bao lâu, hạt mưa to như hạt đậu bắt đầu rơi xuống, đập mặt đất cùng gian phòng rung động đùng đùng.

Vạn nhất Thiên Chỉ Hạc ướt, chúng ta còn có thể làm gì? Ta lo lắng đầy bụng, thật hy vọng thảo đường sẽ không bị phá, bởi vì đối với ta mà nói, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi nghe thử xem, đây là thanh âm gì?" Ngay lúc ta nghĩ ngợi lung tung, Lý Ma Tử bỗng ngoắc ngoắc ngón tay về phía ta.

Ta lập tức đi lên, kề lỗ tai sát vào vách tường.

Tiếng ma sát dữ dội từ đằng xa truyền đến, nghe giống như có cái gì đó từ mặt đất kéo đi.

Ta nhìn qua Lý Ma Tử một chút, sắc mặt Lý Ma Tử cực kỳ khó coi, nói: "Có phải chúng ta đụng phải cương thi què không? Chỉ có thể bò trên mặt đất thôi."

Nam nhân chăn bông không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng rút tám thanh đại hán kiếm trên lưng ra.

Một đường kiếm phong, óng ánh loá mắt.

Rốt cục hắn ta cũng muốn ra tay!

Tiếng ma sát từ xa đến gần, cuối cùng lại như là qua lại trước mắt chúng ta. Bất quá ta căn bản là không nhìn thấy, chỉ là cỏ dại cây cối xung quanh đang kịch liệt đung đưa.

Ta trong lòng rõ ràng, dưới cây cỏ dại, khẳng định có một ít thứ chúng ta không muốn thấy. Ta nhìn không chớp mắt, sợ hãi đồng thời cũng sinh ra một tia tò mò, dù sao cả đời này ta đều chưa từng gặp qua cương thi chân chính.

Thần kinh của ta căng cứng vô cùng, thật sự lo lắng những thứ đó sẽ đột nhiên xuất hiện!

Bất quá chúng nó tựa hồ cũng không muốn rời bụi cỏ, thật lâu không đợi cương thi đi ra, ngược lại cửa đột ngột vang lên một tiếng đông đông, tiếng gõ không theo quy luật.

Ta tức khắc bị dọa cho toàn thân run rẩy, lúc nào thì có cương thi chạy ra cửa vậy? Vì vậy ta không nói hai lời, đi tới cửa liền dùng thân thể gắt gao che lại.

Kèm theo tiếng đập mà đến, còn có một trận âm thanh cắn nuốt cổ quái, tựa như có người đang nhai dưa vàng, thập phần cổ quái. Lý Ma Tử sợ muốn khóc, hỏi nam nhân chăn nuôi có phải là cương thi đang ăn thịt người không?

Nam nhân chăn hộ vẫn không nói một lời, chỉ là hai mắt ngơ ngác nhìn thẳng trước mắt, giống như hắn có thể nhìn thấu hết thảy ngoài cửa.

Tiếng gõ càng lúc càng lớn, từ trong khe hở cửa sổ, vẫn không thể nhìn thấy cương thi, thế nhưng tiếng ma sát cùng với động tĩnh lay động của cây cỏ, chưa từng một khắc nào ngừng lại!

Tất cả những điều này thật sự là quá kinh khủng, ta cảm thấy ý chí chiến đấu của ta đều sắp bị tiêu hao một chút xíu.

Bốp!

Nhưng vào lúc này, trong nhà cỏ bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm kim loại, dọa cho ta thiếu chút nữa thở không nổi, vội vàng dùng ánh mắt tìm kiếm. Lại phát hiện Hồng Dương đao rỉ sét loang lổ kia vậy mà đứng lên, phóng ra lục quang dày đặc, ánh sáng xanh lục, chiếu trong lòng ta lo sợ bất an.

Mà theo Hồng Dương Đao đứng lên, tiếng gõ ngoài cửa bỗng nhiên gia tốc.

Dường như có người đang điên cuồng đập cửa, tiếng bang bang bang vang lên không ngừng, toàn bộ Thảo đường đều lắc lư.

Đến cuối cùng, âm thanh đập cửa càng lúc càng lớn, cánh cửa gỗ vốn không rắn chắc lắm, cũng bắt đầu không chịu nổi rồi...

Gió lạnh theo khe cửa thổi vào, mang theo không ít nhiệt độ, ta cảm giác mình sắp bị đông cứng chết tươi rồi.

Mắt thấy cánh cửa gỗ sắp không kiên trì được nữa, hai ta liên tục hô hỉ nam tiến lên hỗ trợ. Nam nhân sầu lo lại trầm giọng nói: "Không kịp nữa rồi, nhớ kỹ lời ta vừa nói chưa? Điểm Thiên Hạc, sau đó rời đi, không cần để ý tới ta."

Nói vậy là sao?

Ta có một loại trực giác mãnh liệt, luôn cảm thấy nam nhân thương cảm sẽ đồng quy vu tận với cương thi, lập tức khiến hắn đau lòng muốn cùng đi với chúng ta.

Nam nhân đáng thương lại lắc đầu.

Mẹ nó, người sống mà bị nước tiểu kìm chết được à? Nếu đã không có đường lui, chẳng thà tử chiến đến cùng!

Ta lập tức lấy tất cả Thiên Chỉ Hạc ra đưa cho Lý Ma Tử, còn ta nói với nam nhân âu yếm: "Ta sẽ coi ngươi là huynh đệ, cho nên sẽ không bỏ mặc ngươi..."

Nam tử kia kinh ngạc nhìn ta, ánh mắt lạnh lùng của hắn lại có chút cảm động.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn cự tuyệt đề nghị của ta: "Không được, ngươi không giúp được gì cho ta, ta ngược lại còn muốn phân thần đi bảo vệ ngươi, làm như vậy đối với ta cũng không tốt. Cho nên, ngươi đi chỗ ta lưu, yên tâm ta sẽ không có chuyện gì."

Nói xong, nam tử sai vặt liền ra hiệu Lý Ma Tử rời khỏi cửa gỗ, không tiếp tục chống đỡ nữa.

Lý Ma Tử thở dài.

Ngay khi Lý mặt rỗ rời đi, một trận cuồng phong mãnh liệt đánh tới, cửa tựa hồ bị đụng mạnh một cái, ầm vang sụp đổ!

Chương thứ năm mươi Thi biến...

Ta lập tức khẩn trương nhìn ra cửa, ngoài cửa trống rỗng cái gì cũng không có, chỉ có cuồng phong xen lẫn mưa sa.

Nam nhân tốt nghiệp hô to: "Chạy mau!"

Sau đó, hắn như một tia chớp xông ra ngoài. Ta rõ ràng chú ý tới, trong nháy mắt khi hắn chạy ra ngoài, tám mặt đại hán kiếm trong tay phóng xuất ra một đạo lam quang, từng bóng người lờ mờ, gào rú trong cỏ dại ở phía xa.

Nam nhân chăn hộ nhanh chóng lao đi, chỉ trong chớp mắt đã biến mất trong khu rừng rậm, thậm chí ta còn không nghe được bất cứ tiếng đánh nhau nào.

Ngay lúc ta đang lo lắng cho nam nhân an nguy, Lý mặt rỗ nổi giận hô một tiếng: "Trương gia tiểu ca, còn thất thần làm gì, mau mau chạy đi."

Nói xong, liền kéo ta vào cơn mưa to.

Hạt mưa lớn như hạt đậu đánh vào người khiến ta có cảm giác đau nhức, cuồng phong thổi bay hạt mưa, đan xen chằng chịt thành một tấm lưới mưa khiến chúng ta không thể nhìn thấy đường đi. Chỉ có thể dựa vào trí nhớ, từng bước từng bước hành tẩu trong đêm tối phong môn thôn.

Hai tay Lý Ma Tử bảo vệ ngực, tận lực làm cho Thiên Chỉ Hạc không bị làm ướt.

Đi không bao lâu, ta rõ ràng nghe được phía sau vang lên tiếng ma sát, giống như có cái gì đó đang bò đi theo dõi chúng ta.

Ta lập tức bảo Lý mặt rồi móc ra một con hạc giấy nhóm lửa.

Cũng may, Lý Ma Tử biết Thiên Chỉ Hạc cứu mạng mình duy nhất cho nên bảo vệ rất tốt, Thiên Chỉ Hạc cũng không bị nước mưa làm cho ướt, chúng ta chỉ được một con rất nhẹ nhàng.

Mà theo dõi động tĩnh quả thực đã biến mất không thấy đâu nữa, xem ra chiêu này quả thật có tác dụng!

Bọn ta vẫn là tăng tốc chạy về phía trước. Chạy không bao lâu, liền có âm thanh theo dõi truyền đến, bọn ta lại đốt lên một con hạc giấy.

Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, một giờ lộ trình đã được chúng ta cho đi suốt hai giờ, cuối cùng mới lên xe.

Sau khi xác định phía sau không có đồ vật theo dõi, ta mới thở phào nhẹ nhõm, khóa tất cả cửa xe lại. Lý Ma Tử đạp chết cửa dầu, xe vội vã chạy đi.

Nhắc tới cũng thật là quái, đừng thấy trong thôn mưa to mông lung, ngoài thôn lại là cảnh tượng khác, căn bản không có dấu hiệu rơi mưa, trời đất khô, an tĩnh vô cùng, thậm chí cũng không nghe được thanh âm trong thôn có mưa.

Tuy chạy ra Phong Môn thôn, bất quá trong lòng ta lại không cao hứng. Một nam nhân chăn hộ còn đang sinh tử chưa biết, thứ hai tìm không thấy thi châu, "Nguyền rủa" sau lưng ta tự nhiên cũng không cách nào giải trừ, đến cuối cùng ta vẫn sẽ chết như trước.

Ra khỏi thôn không bao lâu, ta đụng phải Tang Tháp đang lẳng lặng chứa các nàng. Sau khi trông thấy chúng ta, cô gái trang điểm dày đặc lập tức từ trong xe bước ra vẫy tay với chúng ta.

Chết tiệt, sao các nàng còn chưa đi?

Ta bảo Lý Ma Tử dừng lại, hỏi cụ thể tình hình hiện tại.

Cô gái trang điểm dày nhắc nói cô còn chưa nghĩ tới phương thức liên lạc của chúng ta, lại lo lắng an nguy của chúng ta, cho nên chờ ở ngoài thôn. Đúng rồi, con trai thương cảm đâu? Sao không đi cùng với các ngươi?

Ta không muốn để cho nàng biết chuyện gì xảy ra trong thôn nữa, liền thuận miệng nói một câu không có việc gì, các ngươi nhanh đi đi, tóm lại nơi này không an toàn.

Nữ hài trang điểm đậm trầm mặc chốc lát, cũng không có rời đi.

Ta bỗng nhiên nhớ tới lẳng lặng, cũng không biết hiện tại đang ở đâu? Liền vội vàng hỏi nữ hài trang điểm đậm.

"L lẳng lặng thì tốt, bệnh tình tựa hồ đã bị khống chế, chỉ là một mực đang phát sốt nói nhảm." Nữ hài trang điểm sâu sắc nói ra.

Ta lập tức bảo cô ấy đưa ta vào trong xe nhìn xem.

Cửa xe vừa được mở ra, một mùi thơm càng nồng nặc hơn liền truyền ra. Ta một chút liền phân biệt đây không phải hương thơm bình thường, mà là thi hương nam tử lo lắng!

Theo lý thuyết, lặng lẽ đã chuyển biến tốt đẹp, trên người hẳn là sẽ không xuất hiện thi hương mới đúng. Thế nhưng tình huống hiện tại lại hoàn toàn trái ngược, chẳng lẽ nàng không chuyển biến tốt đẹp, mà bệnh tình lại chuyển biến xấu?

Ta cảm thấy mình bị một trận sứt đầu mẻ trán, vội vàng vươn tay, sờ trán một cái, quả nhiên nóng hổi vô cùng!

Lại vén đôi môi đỏ mọng của nàng lên, nhìn như vậy lập tức đại kinh thất sắc.

Trong miệng của nàng lại mọc ra rất nhiều răng, thậm chí trên đầu lưỡi có vô số răng ngà nhỏ màu trắng, vô cùng khủng bố.

Thi Biến, thi thể của nàng đã biến thành...

Ta cũng cảm thấy hít một ngụm khí lạnh.

Nữ hài trang điểm dày đặc cũng bị một màn quỷ dị này dọa khóc, vội vàng hỏi ta làm sao bây giờ?

Ta hít sâu một hơi, nói im lặng cũng không sống nổi, thiêu đốt tại chỗ, đây là biện pháp duy nhất.

Nữ hài trang điểm dày đặc bỗng nhiên khóc lên, nói nàng không có cách nào nói rõ với người nhà nàng a.

Cả lòng ta phiền muộn, không biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ có thể tạm thời dùng roi Thiên Lang lẳng lặng buộc ở trên xe, hy vọng không lại xuất hiện mầm tai vạ!

Mấy cô gái ở lại trong kiệu xa của ta cả đêm, không ngờ lại cả đêm không có chuyện gì.

Đợi đến hừng đông, ta lập tức xem xét tình huống tĩnh lặng.

Tình cảnh trước mắt khiến người ta giật mình, im lặng đã chết đi, thi thể cứng ngắc, hơn nữa toàn thân biến thành màu đen, thậm chí ngay cả Thiên Lang tiên của ta cũng biến thành màu đen!

Răng nanh trong miệng mọc ra ngoài cả rồi, mở rộng cái miệng anh đào khiến cả người ta nổi da gà.

Xem ra Thiên Lang Tiên của gia gia vẫn có chỗ hữu dụng, ít nhất có thể vây khốn cương thi.

Trong lòng ta rất rõ ràng, cái thi thể này không thể ở lâu được, chỉ cần hơi không cẩn thận một chút là thi thể lại biến hóa lần nữa. Ta đem mấy cô bé gọi đến, nói cho nàng biết hiện tại chúng ta đang đối mặt khốn cảnh.

Các nàng nhìn thấy bộ dáng lẳng lặng này, cũng đều sợ hãi, đơn giản thương lượng một chút, quyết định đẩy tháp dâu xuống sườn núi.

Đến lúc đó đã nói là im lặng ngồi xe, không cẩn thận té xuống.

Hiện tại xem ra, cũng chỉ có thể như vậy! Ta lập tức cởi bỏ Thiên Lang Tiên, cùng mọi người đẩy xe xuống sườn núi.

Nguyên tưởng rằng Tang Tháp sẽ nổ tung, nhưng không nghĩ tới sau khi té xuống, chỉ có tiếng kim loại va chạm, cùng với đầu xe dấy lên lửa lớn hừng hực, đợi một thời gian dài cũng không có nổ tung.

Không còn phương pháp vận chuyển, các cô gái chỉ có thể đi cùng ta và Lý Ma Tử. Nhưng trước khi đi, ta còn muốn tới Phong Môn thôn xem vợ con, nói không chừng có thể tìm được hắn đấy.

Hiện tại đã là sáng sớm, cũng không biết những cương thi kia, rốt cuộc đã tản ra chưa?

Để an toàn, chúng ta đành phải ở ngoài thôn chờ.

Ta lúc này cũng ngẩng đầu mong đợi nhìn phương hướng nhà cỏ, hy vọng có thể thấy được nam nhân đáng thương nhiều hơn xuất hiện. Nhưng hiện thực chính là tàn khốc như vậy, suốt một buổi sáng, đều không thể nhìn thấy hắn.

Trong lòng ta cảm thấy thương cảm, đã đoán được có thể nam nhân thương cảm sẽ gặp bất trắc.

Nhưng hắn vì cứu ta nên mới chọn một người cản phía sau. Nếu ta không quan tâm, vậy còn tính là người sao?

Cho nên sau khi đấu tranh tâm lý phức tạp, ta vẫn quyết định vào thôn xem một chút.

Bất kể thế nào, sống phải thấy người, chết muốn thấy xác!

Ta đem cái ý nghĩ này nói cho Lý Ma Tử, không nghĩ tới Lý Ma Tử luôn hèn nhát sợ phiền phức vậy mà không chút nghĩ ngợi liền đồng ý, hơn nữa còn cùng ta vào thôn.

Bởi vì đêm qua từng đổ mưa, mặt đất rất lầy lội, khắp nơi đều là cành lá úa tàn. Tuy ngoài thôn ánh nắng tươi sáng, nhưng trong thôn lại âm u đầy tử khí, chỉ có một chút ánh mặt trời, cũng không thể mang lại cho ta cảm giác ấm áp.

Trên đường cũng không có vết tích chém giết, cũng không nhìn thấy một giọt máu.

Tất cả đều bình thường như vậy, trong bình thường lại lộ ra chút quỷ dị!

Khi ta cùng Lý mặt rỗ đi vào Tạ Lễ Thảo đường, kinh hãi phát hiện ở trên cửa sổ gỗ, thậm chí là trên vách tường, đầy máu sền sệt màu đen, dấu chân dấu cũng có thể thấy rõ ràng, hơn nữa rất rõ ràng không phải là người.

Chẳng qua tại hiện trường, cũng không tìm được một bộ hài cốt.

Nửa gian nhà lá đã bị san bằng, chúng ta có thể nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Trống rỗng không một bóng người, trong phòng lộn xộn, nhìn thấy cái bàn gỗ ghế vụn kia, có thể đoán được trận chiến tối hôm qua xảy ra, rốt cuộc là máu tanh tàn khốc như thế nào!

Ta đầy mong đợi tìm một vòng ở Thảo đường, cũng không tìm được tung tích của con trai chăm sóc. Ta thất vọng rồi, thôn lớn như vậy, chúng ta đi đâu mà tìm nam nhân chăm sóc chứ?

Không nghĩ tới vào lúc ta đến gần tuyệt vọng, đột nhiên một người máu me khắp người từ trên nóc nhà ngã xuống.

Tóc của hắn che khuất nửa khuôn mặt, trên quần tràn đầy lầy lội, nửa người trên trần trụi, bắp thịt ở bụng cấu thành một dây câu người tốt.

Còn trên tay hắn lại nắm chặt lấy một thanh trường kiếm.

Không cần phải nói, nhất định là thằng đàn ông thương vong rồi!

Ta kích động một hồi, đơn giản băng bó một chút, sau đó trực tiếp vác nó lên vai, liều mạng phóng ra ngoài thôn.

Mặt đất quá lầy lội, trên đường ta ngã mấy cái đã té nhào, ném ta thành tượng đất.

Tuy nhiên ta đã cố gắng hết sức giữ chặt nam nhân thích hôn nhân, không để hắn ngã cho dù chỉ là một tơ một hào!

Ta có thể cảm giác được hơi thở và nhịp tim của hắn ta, chỉ là quá yếu, yếu đến mức khiến người ta run sợ, ta thật lo nam nhân chuyên tâm sẽ không kiên trì được.

Đợi bọn ta trở về, khi nữ hài cường tráng nhìn thấy nam nhân thân thích, bị dọa hét lên một tiếng.

Ta không có thời gian giải thích nhiều như vậy, chỉ bảo Lý mặt rỗ nhanh chóng lái xe.

Mà ta thì lại lần nữa thay băng vải mới cho nam nhân thích hộ, nhìn những vết cào chằng chịt trên cơ thể hắn, trong lòng ta cảm thấy khó chịu. Ta ở trên người hắn rải một ít thuốc trắng Vân Nam, cũng không biết tác dụng gì? Dù sao cũng là ngựa chết làm ngựa sống.

Khi dược trắng của Vân Nam được vẩy xuống, nam nhân an ủi cả người run rẩy, điều này càng khiến ta đau lòng.

Chương thứ năm mươi, Đại Bi tự.

Không nghĩ tới cô gái trang điểm đậm lại là một hộ sĩ, nàng giúp nam tử an ủi cẩn thận tiêu độc, sau khi xong việc, đầu mệt mỏi đầy mồ hôi.

Không bao lâu sau, nam nhân hưởng thụ lại tỉnh lại. Đôi mắt hắn đầy tơ máu, tay vẫn nắm chặt trường kiếm, thật lo lắng dưới tình huống hôn mê ý thức hắn huy kiếm chém về phía chúng ta.

Cũng còn tốt, nam nhân chăn bầu mặc dù bị trọng thương, bất quá ý thức vẫn rất thanh tỉnh. Hắn há miệng, liền phun ra một ngụm máu tươi, ta vội vàng dùng vải lau sạch khóe miệng của hắn.

"Chúng ta... bây giờ đang ở đâu?" Nam tử trong cốc nói.

"Sắp phải rời khỏi phạm vi Phong Môn thôn rồi." Ta nói: "Dịch viện rất nhanh sẽ đến, ngươi nhất định sẽ không có chuyện gì!"

Nam nhân chăn ấm thở phào nhẹ nhõm, chán chường nằm lên đón: "Không, tới Đại Bi tự tìm Bạch Mi thiền sư."

Sau khi nói xong, nam nhân an ủi lại lần nữa bất tỉnh.

"Đại Bi tự? Bạch Mi thiền sư." Ta buồn bực hỏi nữ hài: "Ngươi là người địa phương?"

Nữ hài trang điểm dày đặc lập tức gật đầu.

"Vậy chắc chắn ngươi biết Đại Bi tự chứ."

Cô bé trang điểm dày đặc gật đầu: "Biết, cách chỗ này không xa, ở trên một ngọn núi."

"Thật tốt quá." Ta hưng phấn nói: "Bây giờ mang chúng ta đi Đại Bi tự!"

Cô bé trang điểm đậm tựa hồ có chút không tình nguyện: "Đại ca, nghe ta nói, hiện tại y tế thủ đoạn phát đạt như vậy, đưa người qua còn có thể cứu trở về. Hòa thượng chùa miếu cái gì thuần là

Phong Kiến tín nhiệm, vạn nhất vị soái ca này lây nhiễm vết thương, chỉ sợ sẽ không kịp đưa cho y viện..."

Ta hừ lạnh một tiếng: "Ngươi thì biết cái gì! Hắn trúng thi độc, y viện căn bản là bó tay không có cách nào, đi Đại Bi tự, lập tức đi."

Nữ hài trang điểm đậm bị ta dọa sợ, đành phải kiên trì đáp ứng, sau đó dẫn đường cho chúng ta.

Bọn ta trực tiếp từ đường lớn rẽ vào một con đường nhỏ, đi đại khái chừng hai mươi mấy cây số, cuối cùng dừng ở chân núi.

Phóng mắt nhìn lại, trên đỉnh núi, có một toà chùa miếu quy mô to lớn. Toàn bộ miếu thờ nguy nga tráng lệ, từng luồng từng luồng khói trắng từ trong chùa bốc lên, cách thật xa như vậy, ta thậm chí có thể ngửi được từng đợt mùi đàn hương truyền đến từ trong chùa.

Ta hít sâu một hơi, xuống xe, vác nam tử an ủi ở trên vai, theo một cái bậc thang đá bò lên trên.

Khoảnh khắc đó ta một lòng suy nghĩ an toàn cho nam nhân, cũng quên mỏi mệt.

Một hơi kiên trì đến đỉnh núi!

Đến đỉnh núi, thể lực của ta đã gần đến cực hạn, hai chân chết lặng mất cảm giác, nhiều lần suýt chút nữa ngất đi.

Lý Ma Tử vội vàng gõ cửa, không bao lâu sau lại có mấy tiểu hòa thượng ra ngoài. Nhìn thấy nam nhân có ý âu yếm máu me đầm đìa, tất cả đều sợ hãi, ba chân bốn cẳng khiêng nam tử tốt nhất vào chùa.

Ta thực sự không theo kịp, liền nhìn bọn hắn hô to: "Tìm Bạch Mi thiền sư, mau tìm Bạch Mi thiền sư!"

Mấy tiểu hòa thượng quay đầu nhìn ta một cái, gật đầu với ta, một trong những tiểu hòa thượng đó đi tới đỡ ta, vừa đi vừa hỏi ta có quan hệ với nam nhân chăn nuôi.

Ta cười khổ nói: "Còn thân hơn so với huynh đệ ruột thịt..."

Sau khi nói xong, ta cảm giác trước mắt tối sầm, rốt cuộc kiên trì không nổi, hôn mê bất tỉnh.

Khi ta mở mắt ra lần nữa, phát hiện một tên hòa thượng đang dùng khăn lông lau trán cho ta. Ta miệng khô lưỡi khô, muốn uống một ngụm nước. Lúc này mới khôi phục lại chút khí lực, ngồi dậy.

"Vị bằng hữu bị thương của ta đâu?" Ta hít sâu một hơi hỏi.

Tiểu hòa thượng cười với ta một tiếng: "Ngươi nói là sơ khảo thí chủ à."

Ban đầu? Cái tên này là "con trai" đúng không? Ta lập tức gật đầu.

"Ban đầu thí chủ hiện tại đã an toàn." Tiểu hòa thượng nói ra: "Lúc này đang ở trong thiền phòng Bạch Mi thiền sư chữa thương."

Ta thở phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi. Ài, đúng rồi, sao ngươi biết hắn tên Sơ Nhất?"

Tiểu hòa thượng mỉm cười: "Từ trước tới nay hắn luôn là thượng khách của Bạch Mi thiền sư, hơn nữa bối phận khá cao, chúng ta nhìn thấy hắn thậm chí không có tư cách ngẩng đầu."

Ta có chút chấn động, tuyệt đối không ngờ nam nhân chăn nuôi còn có thân phận này.

Tiểu hòa thượng cười hỏi ta, ngươi không định đi xem thí chủ sơ khai sao?

Ta lập tức gật đầu: "Đúng rồi, giờ ta có thể gặp hắn không? Có ảnh hưởng tới việc trị liệu của Bạch Mi thiền sư đối với hắn không?"

Tiểu hòa thượng nói cái này cũng không rõ, bất quá Bạch Mi thiền sư nói, chờ ngươi tỉnh lại, là có thể dẫn ngươi đi thiền phòng.

"Một người bằng hữu khác của ta đâu?" Ta hỏi Lý Ma Tử.

Tiểu hòa thượng nói đang cầu phúc ở đại đường, ta dẫn ngươi đi thiện phòng trước đi.

Ta gật gật đầu.

Tiểu hòa thượng dẫn ta tới một gian thiền phòng tương đối vắng vẻ, không nghĩ tới cao tăng kia lại ở lệch như vậy, không phải phạm vào giới hạn gì đó, đang đóng cửa Tiểu Hắc ốc chứ?

Ta nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong truyền đến một thanh âm hùng hậu: "Mời vào!"

Ta nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, lại phát hiện nam tử an ủi đã tỉnh, đang đả tọa đối diện thiền sư lông mày trắng. Hắn cởi trần nửa người trên, chỉ mặc một cái quần ngắn, máu trên người đã ngừng chảy, bất quá vết thương vẫn rậm rạp, nhìn mà giật mình.

Chứng kiến ta đi tới, nam nhân được âu yếm nhìn ta mỉm cười, rồi phủ thêm quần áo đi ra khỏi thiện phòng, nói thiền sư lông mày trắng có mấy câu muốn trò chuyện riêng với ta.

Ta lập tức gật đầu, sau đó cung kính ngồi xuống đối diện thiền sư.

Bạch Mi thiền sư dò xét ta từ trên xuống dưới một phen, sau đó hỏi: "Tiểu thí chủ, ngươi ngất xỉu rồi, ta kiểm tra hành lý của ngươi một chút, chớ trách! Bất quá lão nạp có một nghi vấn, ngươi làm sao có thể có Âm Dương tán và Thiên Lang tiên?"

Ta lập tức trả lời chi tiết: "Là gia gia lưu lại."

"Ồ, chẳng lẽ là Trương Diệu Dương huynh."

"Đó là tên của gia gia ta." Ta có chút giật mình nhìn Bạch Mi thiền sư, hắn làm sao biết tên gia gia ta, mà lại xưng hô ta gia gia là huynh? Chẳng lẽ giữa hai người, có quan hệ gì nói không rõ.

"Quả nhiên không giả." Bạch Mi thiền sư thở dài: "Năm đó, ta và ông nội ngươi cũng từng có một đoạn giao tình. Chỉ tiếc, ai, thế sự khó liệu..."

Ta cũng gật đầu: "Đa tạ thiền sư quan tâm."

"Ngày sau làm việc, cẩn thận một chút." Bạch Mi thiền sư nói: "Diệu Dương huynh năm đó đắc tội không ít lão quái âm vật vòng quanh, ta lo bọn hắn sẽ tính sổ trên đầu ngươi."

Ta có chút giật mình, bởi vì lời của Bạch Mi thiền sư, cũng không giống với ấn tượng của gia gia ta.

Ở trong ấn tượng của ta, gia gia chỉ là một người làm ăn trung hậu thành thật, làm người hòa khí, cho tới bây giờ cũng chưa có kẻ thù gì, tại sao từ miệng Bạch Mi thiền sư, gia gia của ta lại có nhiều kẻ thù như vậy chứ? Ta ý thức được trong đó có ẩn tình, liền hỏi mấy câu.

Bạch Mi thiền sư cười cười: "Tầm mắt không giống, tình huống nhìn thấy, tự nhiên khác biệt, không cần nhiều lời."

Ta như có điều suy nghĩ gật đầu.

"Ngày sau nếu có chỗ khó xử, có thể nói cho lão nạp biết một chút, lão nạp nhất định sẽ dốc hết toàn lực hỗ trợ."

Ta cảm động nhẹ gật đầu.

Vào thời khắc này, ta bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, ông nội ta đã nhiều kẻ thù như vậy, vậy việc ông qua đời, cùng những kẻ thù này có liên quan gì hay không?

Ý nghĩ này khiến đầu óc ta nóng lên, lập tức nói ra.

Chương thứ năm mươi hai giải chú

"A Di Đà Phật." Bạch Mi thiền sư phiền muộn hát một câu phật hiệu: "Tư nhân đã đi, hậu nhân sao lại tự tìm khổ não? Sống trong bể mắt chưa chắc đã là sống. Ngươi thấy cái chết cũng chưa chắc là chết. Sinh tử tuần hoàn sinh tử mà thôi, thí chủ cần gì ngạc nhiên."

Ta vừa nghe Bạch Mi thiền sư nói như vậy, biết rõ cái chết của gia gia chắc chắn có vấn đề. Đạo lý gì lớn, ta căn bản không nghe lọt tai. Nếu như gia gia thực sự là chết thảm trong tay người khác, bằng tính tình bạo phát của ta, ta khẳng định phải tra ra hung phạm thật sự!

Ta lập tức nghiêm túc hỏi: "Bạch Mi thiền sư, ngươi nói thật với ta một câu, ông nội ta rốt cuộc chết như thế nào? Là kẻ thù nào hại chết? Những chuyện này ngươi không cần gạt ta, ta biết hiện tại thực lực ta không đủ, nhưng ta sẽ không đi báo thù. Chờ thực lực đủ đầy đủ, ta mới đi trả thù."

Bạch Mi thiền sư bất đắc dĩ chắp tay trước ngực: "Thí chủ tính tình, thật giống Diệu Dương huynh như đúc."

"Được rồi! Ta đáp ứng ngươi, đợi ngày nào đó thực lực của ngươi đủ mạnh, lão nạp sẽ nói cho ngươi biết, không cần nhiều lời..."

Sau khi nói xong, Bạch Mi thiền sư nhắm mắt lại bắt đầu gõ mõ, không nói một câu.

Nếu không phải nể tình hắn cứu nam nhân cơ duyên, ta sớm đã ném cá gỗ lên rồi.

Lúc đẩy cửa thiền phòng, nam tử an ủi đã ở cửa chờ ta.

Ta lập tức đi lên, hỏi ông ta thương thế không có vấn đề gì chứ?

Nam nhân chăn bông gật đầu, sau đó móc từ trong túi ra một quả cầu nhỏ màu trắng trong bóng tối.

Ta kinh hãi, chẳng lẽ nam nhân thương cảm đạt được thi châu?

Thi châu này thoạt nhìn đích xác rất giống nhãn cầu của Nhân loại, chỉ có điều đã hoàn toàn hòa tan, rất là cứng rắn.

"Ăn đi." Nam tử thích lập tức nói.

"Cái gì?" Ta cho rằng ta nghe lầm, nhìn nam tử âu lo ù cạc cạc.

Nam nhân chăn hộ lại nói: "Nuốt xuống, có thể giải trừ nguyền rủa trên lưng ngươi."

Lý Ma Tử không biết đã tìm tới từ lúc nào, vừa nghe nói ta muốn nuốt cả trăm vạn món đồ chơi giá trị, nhất thời cảm thấy đau lòng, vội vàng ngăn cản.

Ta cũng cảm thấy chán ghét, thứ này là con mắt của cương thi! Cho dù ta cố nén nuốt xuống, nhất định cũng sẽ nôn ra.

Bất quá vì mạng nhỏ, ta đành cắn răng một cái đem Thi châu nuốt vào.

Nam nhân chăn hộ nói cho ta biết trong vòng ba ngày không được ăn thức ăn cay độc nào, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sự chữa trị của thi châu, sau khi trừ bỏ nguyền rủa, ta sẽ tự động nhổ thi châu ra.

Ba ngày sau, nam nhân lo lắng mang theo thi châu không từ biệt, ta cảm thấy toàn thân thoải mái hơn rất nhiều, ít nhất cảm giác ngứa ngáy trên lưng đã biến mất. Chiếu vào tấm gương, hai mắt hai bên xương cột sống cũng đã biến thành vết sẹo.

Bọn ta cũng không có nán lại Đại Bi tự, ở đây không ăn được thức ăn, Lý Ma Tử lại nhớ tới con trai của mình, ngày thứ hai sau khi nam nhân đáng thương rời đi, bọn ta cũng cáo từ.

Doãn Tân Nguyệt giúp Lý Ma Tử chăm sóc mấy ngày, Lý mặt rỗ đương nhiên phải bày tỏ thái độ. Lý mặt rỗ đưa ra yêu cầu xin chúng ta ăn cơm, ta cũng không chối từ. Khó được Lý mặt rỗ hào phóng như vậy.

Trong bữa tiệc, Doãn Tân Nguyệt rất tò mò, mấy ngày nay rốt cuộc chúng ta đã trải qua chuyện kinh tâm động phách như thế nào, muốn nói cho cô bé biết. Vì vậy Lý Ma Tử bắt đầu kể cho mọi người nghe cách thức đấu cương thi, cứu vãn ta khỏi hàm răng cương thi của cương thi.

Ta cảm thấy tên giả hỏa này có vẻ giống Lâm Chính Anh trên người rồi.

Con trai Lý Ma Tử thì vẻ mặt sùng bái nhìn cha mình, có thể nhìn ra được địa vị của Lý Ma Tử trong lòng hắn rốt cuộc là như thế nào. Cho nên ta cũng không ngắt lời Lý Ma Tử mà kiên nhẫn nghe Lý Ma Tử nói.

Đương nhiên Doãn Tân Nguyệt không tin, chỉ cười luôn về phía ta. Ta thấy trong nụ cười của cô ấy dường như có chút ám muội, không khỏi khiến ta nhớ tới một chuyện.

Lẳng lặng chết, làm cho trong lòng ta luôn không quá thoải mái. Bất quá ta đã tận lực, cho nên cũng không có quá nhiều tự trách.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Doãn Tân Nguyệt muốn đi dạo phố, Lý Ma Tử cũng vui vẻ đồng ý.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt hoàn toàn chỉ điên cuồng mua sắm, một hơi mua rất nhiều thứ, hơn nữa đều là danh bài, quần áo các loại trang sức gì đó, khiến Lý Ma Tử đau lòng nhíu mày.

Lý Ma Tử dứt khoát gọi ta vào trong góc, cười nói: "Tiểu ca, ta sẽ lấy tiền ăn cơm. Nhưng tiền mua sắm không nằm trong phạm vi quản lý của ta, có phải phí công không?"

Ta biết khiến Lý Ma Tử bỏ tiền ra không dễ dàng như vậy, lập tức lườm hắn một cái: "Phí công ở đâu ra thế? Hành động lần này không có thu hoạch, tự mình móc hầu bao."

"Ai nói không có tiền lời?" Lý Ma Tử nhếch môi cười: "Ngươi đừng quên, Hồng Dương đao vẫn còn trong tay chúng ta, đừng nói với ta vật đó không đáng tiền, ta đã hỏi nam nhân thương cảm, hắn nói ít nhất cũng phải hai trăm vạn."

Mẹ nó, cái tên này hỏi thăm rõ ràng rồi.

Cái thanh Hồng Dương Đao, nam nhân thích lập tức lưu lại cho chúng ta, có điều ngay từ đầu ta cũng không tính bán đi. Thứ nhất là xem như lễ vật uẩn dưỡng nam tặng, thứ hai là Hồng Dương đao này rốt cuộc có chỗ tốt gì, ta còn không rõ, ai sẽ mua giá cao một thanh loan đao loang lổ rỉ sét?

Chẳng qua Lý Ma Tử chắc chắn sẽ không tiếp nhận lý do thoái thác này của ta, cho nên ta dứt khoát lừa hắn nói rằng mấy ngày nay ta sẽ tìm được người mua thích hợp nhất, đợi sau khi tiền được nhận, sẽ báo tiền mua đồ hôm nay.

Lý Ma Tử tốt xấu gì cũng là người làm ăn, lo lắng ta sẽ động tay động chân vào lợi ích, cho nên luôn dặn dò ta, lúc giao dịch nhất định phải mang theo hắn.

Ta vui vẻ đồng ý, thầm nghĩ tiểu tử ngươi cứ đợi đó đi! Có lẽ đao này cả đời cũng không bán được.

Nhưng điều khiến ta trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, ta không có chuẩn bị bán đao, người mua đao lại tự mình tới cửa...

Đó là một phú thương râu hùm, kinh doanh một công ty bảo an, nói dao Hồng Dương này ẩn chứa anh hồn của Dương gia, có thể chấn nhiếp đối thủ kinh doanh của hắn ta, hơn nữa còn phù hộ thân thể nhân viên dưới trướng khỏe mạnh, tăng cường sát khí.

Mới đầu ta còn tưởng là Lý mặt rỗ tiết lộ chuyện Hồng Dương Đao, cho nên hắn rất phẫn nộ, kiên quyết không bán. Nhưng đối phương lại nói là nam nhân được chăm sóc lại bắt hắn tìm đến.

Ta đây mới hiểu, hóa ra mình là nam nhân thương cảm.

Nếu nam nhân chăn ấm đều đã mở miệng, ta liền không xoắn xuýt nữa, hai trăm vạn bán cho phú thương râu hùm.

Đương nhiên, số tiền này không phải ta và Lý Ma Tử chia đều mà là thêm nam nhân thương cảm, ba người chúng ta chia đều.

Nắm giữ được sáu mươi đến, Lý mặt rỗ rất hưng phấn, cảm kích nói ta ân nhân của hắn, nếu không phải gặp ta, con hắn bệnh bạch huyết căn bản không có khả năng chữa khỏi.

Ta nói ngươi phải cảm kích thật, chỉ chia cho ta năm vạn tám vạn, Lý Ma Tử lập tức mất tích...

Vòng tròn âm vật là một cái bẫy, một khi ngươi nhảy vào, đời này đừng nghĩ ra được. Lý Ma Tử và ta, đó là ví dụ rất tốt.

Nhưng ta không ngờ, thậm chí ngay cả Doãn Tân Nguyệt cũng dính dáng tới.

Từ sau chuyện lần trước, gần như mỗi buổi tối Doãn Tân Nguyệt đều hẹn ta ra ngoài ăn khuya, như vậy đã thành thói quen nào đó.

Nàng nói rằng công ty kinh doanh nặng nề, đè nén sự mệt mỏi cả người, chỉ khi đi cùng với ta thì mới vui vẻ.

Mặc dù đối với việc nàng dây dưa làm ta có chút bất đắc dĩ, nhưng cứ thong dong như vậy cũng đã quen.

Cho nên vào buổi tối hôm đó, Doãn Tân Nguyệt không tới tìm ta, trong lòng ta ngược lại có chút bất ngờ, cảm thấy trống rỗng.

Nhưng ta cũng không chủ động lấy điện thoại của cô bé, cảm thấy có thể là sức mới mẻ của Doãn Tân Nguyệt đã qua, không phải tiểu nữ sinh đều thích những chuyện cũ cũ sao?

Không ngờ sáng sớm ngày hôm sau, điện thờ đã vang lên, nhìn thấy ảnh chân dung của Doãn Tân Nguyệt đang nhảy nhót trên điện thoại, ta lại hơi kích động, rất nhanh chuyển thông tin.

Nhưng mà máy truyền tin bên kia, giọng nói của Doãn Tân Nguyệt lại khàn khàn vô cùng, còn kèm theo từng đợt tiếng khóc nức nở.

Trong lòng thót tim, cứ cảm thấy Doãn Tân Nguyệt gặp chuyện không may!

Chương thứ năm mươi ba quỷ quái cọc.

Quả nhiên, suy đoán của ta là đúng.

Nàng nói cho ta biết, hình như nàng gặp phải một vụ kiện kiện tụng mạng người, hiện tại người còn ở cảnh ngục.

Trong nháy mắt ta cảm thấy da đầu tê dại, cũng không hỏi, trực tiếp gọi vị trí cảnh bần bên, vội vã chạy đi.

Ta cũng không biết, mình tại sao lo lắng nàng như vậy? Trên thực tế trong chốc lát kia ta chỉ lo lắng, căn bản không kịp nghĩ quá nhiều.

Sau khi đến cửa Sở Công Vụ, ta liền đưa điện ảnh cho Doãn Tân Nguyệt. Không bao lâu sau, liền có một viên cảnh trung niên đi ra, dẫn ta vào văn phòng.

Doãn Tân Nguyệt giờ phút này đang ngồi trong văn phòng, bĩu môi, bộ dáng còn có chút thương cảm. Sau khi nhìn thấy ta, nàng lại bắt đầu khóc lên, khóc như lê hoa đái vũ, đôi mắt đẫm lệ mông lung.

Ta có chút đau lòng ôm lấy nàng, nói không sao, đừng khóc, ta đến rồi mà?

Yến bệnh đó cho ta đăng ký, cười tự giới thiệu: "Trương tiên sinh, ta từng nghe nói đại danh của ngài. Ta tên Lý Vân Thiên, là đội trưởng Giáo Kích đương nhiệm."

"Xin chào Lý cảnh báo." Ta lập tức nắm tay hắn: "Xin hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Vân Thiên cười khổ: "Cụ thể ta cũng không biết nói thế nào, tóm lại vụ án này có chút tà môn! Ta làm việc thiếu nhiều năm như vậy, còn chưa từng thấy qua vụ án quỷ dị như vậy..."

Nói xong, Lí Vân Thiên liền miêu tả sơ qua những vụ án này với ta.

rạng sáng hôm nay khoảng năm giờ, cảnh sát đã nhận được báo án, nói khu nhỏ Tân Giang đã xảy ra một vụ án đặc biệt ác liệt.

Cảnh cửa lúc này xảy ra cảnh báo, ở lầu ba nhỏ thấy hiện tượng ổ chuột.

Một nữ tử trẻ tuổi, cái đầu bị cắt chỉ còn lại một miếng da kết nối với cái cổ, nằm ở trên cầu thang, đầu hướng xuống, duy trì động tác leo đi. Máu của nàng nhiễm đỏ mười mấy bậc cầu thang, hiện trường nhìn thấy mà giật mình.

Gia môn người chết mở ra, vết máu từ trong phòng lan tràn ra. Lúc này cảnh báo nhận định đây là đồng thủ đoạn đặc biệt tàn nhẫn, lập tức tiến hành bảo vệ hiện trường, hơn nữa tìm kiếm tất cả các manh mối có liên quan.

Kết quả vừa nghe thấy, bọn họ càng ngày càng cảm giác được vụ án này thật không thể tin nổi...

Đầu tiên, bọn họ thông qua điện thờ lâu bên trong hành lang phát hiện lúc người chết từ nhà bò ra, đầu đã gãy. Theo lý thuyết người như vậy, khẳng định đã chết không thể chết thêm nữa, nhưng nàng lại vẫn còn sống, một đường từ trong nhà bò đến cửa lầu, lúc này mới tuyệt khí.

Tiếp theo, vết thương trên người chết phi thường chỉnh tề, hiển nhiên là bị đại đao sắc bén trực tiếp chặt đầu. Nhưng trong nhà người chết cũng không phát hiện bất luận hung khí gì, thậm chí cũng không có vân tay của người thứ ba.

Điều càng quỷ dị hơn chính là sáng sớm nay, sau khi chết, ông ta còn mở hai máy truyền tin ra.

Một cái máy truyền tin trong đó là đánh cho Doãn Tân Nguyệt, một cái máy truyền tin khác đánh cho một số số hiệu xa lạ. Chẳng qua cho tới bây giờ cảnh vệ vẫn chưa tìm được chủ nhân của số số thứ tự xa lạ.

Hơn nữa người tiếp xúc cuối cùng trước khi chết chính là Doãn Tân Nguyệt, cho nên cảnh sát mới tìm Doãn Tân Nguyệt lấy khẩu cung.

Ta nghe mà sởn cả tóc gáy, quần áo sau lưng đều ướt đẫm. Cổ và đầu chỉ còn lại một lớp da, còn có thể leo ra khỏi nhà.

Chẳng lẽ là xác chết vùng dậy rồi?

Ta có vẻ sợ hãi nhìn Lý Vân Thiên: "Lý cảnh viên, hiện tại cảnh báo luận thế nào?"

Lý Vân Thiên mặt mày ủ dột lấy ra một sợi khói cho ta: "Vụ án như vậy, ngươi bảo chúng ta làm sao định tội? Đây hoàn toàn là một vụ án không đầu, căn bản không có cách nào dùng thủ đoạn bình thường để kiểm tra, ài, thật khiến người ta đau đầu."

"Được rồi, các ngươi đi đi!" Lý Vân Thiên xua tay: "Nhưng Doãn tiểu thư, gần đây ngài cố gắng đừng đi xa nhà để tiện cho chúng ta tùy thời gọi. Ngoài ra, chúng ta còn nghi ngờ cái máy truyền tin cuối cùng kia là hung thủ giết người cho ngài. Hung thủ không thể vô duyên vô cớ gọi ngươi, mời ngài khoảng thời gian này phải cẩn thận. Nếu ngài cảm thấy cần thiết thì có thể xin liên can bảo hộ."

Doãn Tân Nguyệt lắc đầu, sắc mặt nàng tái nhợt, hoàn toàn không có tâm tư đi quản những chuyện này, nói một câu cảm ơn rồi theo ta ra cảnh báo.

Sau khi rời khỏi trạm gác, ta lập tức hỏi Doãn Tân Nguyệt, người chết mất kia có quan hệ gì với nàng?

Doãn Tân Nguyệt nói: "Coi như là bạn thân! Thí học đại học trước kia đọc hệ biểu diễn, hiện tại đang thực tập ở công ty."

"Ta hỏi." Lần cuối cùng ngươi gặp nàng ta, đã làm gì?"

"Khuê mật ta đây có sở thích vẽ chữ, hôm qua ta cùng cô ta đi chợ du ngoạn, mua một bộ chữ cổ về." Nói đến đây, Doãn Tân Nguyệt liền dùng ánh mắt cổ quái nhìn ta: "Sở dĩ gọi ngươi đến là vì..."

"Ngươi cảm thấy là âm vật quấy phá?" Ta đột nhiên ngắt lời Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt gật đầu: "Đúng vậy."

Ta cũng hít một hơi lạnh, lẳng lặng hít một hơi thuốc: "Như vậy, ngươi muốn ta hỗ trợ phá án?"

Doãn Tân Nguyệt cười khổ không thôi: "Không biết, nhưng cô ta cứ như vậy mà chết đi, ta thật sự lo lắng cô ta sẽ không cam lòng, sẽ động chạm đến ta. Ài, bây giờ ta cũng bối rối..."

Ta vỗ vỗ vai nàng: "Thật ra chuyện này, ta rất có thể không giúp được gì. Cũng không phải là ta không đối phó được âm vật, thật sự là sát thủ phá án, đặc biệt là sát thủ nội địa phá án, không thể dựa dẫm vào những chuyện như vậy. Chắc chắn bọn họ sẽ tìm được một lượng lớn chuyên gia, dùng khoa học để giải thích tất cả những chuyện này. Ngươi nói có âm vật quấy phá, bọn họ sẽ tin sao?"

Doãn Tân Nguyệt gật đầu nói: "Vậy thì đừng quản nữa, dù sao ta cũng trong sạch, không làm việc trái lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa."

Ta vỗ vỗ bả vai Doãn Tân Nguyệt, an ủi nàng không có việc gì. Trước tiên ta tiễn ngươi về nhà đã.

Lúc đưa Doãn Tân Nguyệt về nhà, ta mới biết nha đầu này lại ở một gian biệt thự một mình. Ta hơi kinh ngạc, một công ty giải trí, làm sao có thể có lượng lớn tư cách đi mua một căn biệt thự?

Sẽ không phải nha đầu này... Xin nhận cha chứ? Tuy nhiên ta cảm thấy khả năng này không có khả năng, bởi vì ta cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy nha đầu này qua lại thân thiết với người đàn ông nào, đặc biệt là tuổi tác lên cao.

Doãn Tân Nguyệt nói khuê mật xảy ra chuyện, nàng không dám ở một mình, muốn ở cùng nàng vài ngày.

Ta thấy nàng ta thật sự sợ hãi, bèn gật đầu đồng ý, vừa vặn ta cũng trải nghiệm một chút sinh hoạt của người giàu. Thực sự không được, về sau cũng mua một tòa biệt thự, thực hiện giấc mơ nghịch tập.

Doãn Tân Nguyệt tâm tình không tốt, cho nên đã sớm ngủ rồi, bữa tối cũng không ăn. Ta rảnh rỗi, ngồi ở phòng khách xem ti vi.

Một mực nhìn đến rạng sáng, khốn ý kéo tới, lúc này mơ màng đi ngủ.

Tuy nhiên ta cảm thấy vừa nhắm mắt không bao lâu, liền bị người ta đẩy tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện Doãn Tân Nguyệt đang khóc lóc đứng ở trước mặt ta, nhẹ nhàng lung lay cánh tay của ta.

Ta lập tức bừng tỉnh, vội vàng hỏi Doãn Tân Nguyệt đã xảy ra chuyện gì?

Doãn Tân Nguyệt nhắn giấy cho ta: "Nàng... nàng lại nhắn cho ta rồi."

Da đầu ta lập tức bùng nổ, lập tức ngồi dậy nửa ngồi: "Ai cho ngươi khỏe rồi?"

"Là nữ mật đã chết của ta."

Ta lập tức đọc bút, trên điện thoại có hai chữ chưa đọc máy và một lá thư. Nội dung lá thư là: "Ngươi thấy tay ta chứ?"

Cỏ!

Ta bị hù thiếu chút nữa điện võng vứt xuống đất: "Ngươi xác định là số hiệu khuê mật của ngươi?"

Doãn Tân Nguyệt gật đầu: "Tuyệt đối sẽ không sai."

Ta không buồn ngủ nữa, vội vàng mở đèn ở phòng khách ra, an ủi Doãn Tân Nguyệt, nói có thể là có người đang giở trò đùa. Điện thoại din hiện tại hẳn là đang ở cảnh phủ, có phải Doãn Tân Nguyệt đắc tội với cảnh sát nào đó không, cho nên đối phương có lòng vui đùa.

Doãn Tân Nguyệt vội vàng lắc đầu, nói tuyệt đối chưa từng đắc tội với người của cảnh báo.

Ta lập tức nhíu mày, nói chịu đựng đến hừng đông đi! Đến lúc đó đi cảnh báo cảnh giới hỏi một chút, hết thảy đều minh bạch.

Kết quả, chúng ta còn chưa đi quan sát cảnh giới, ngược lại nhận được điện bài của Lý Vân Thiên Điện trước.

Lý Vân Thiên thanh âm nghe có chút khẩn trương, nói chuyện cũng lắp bắp, nhìn ra được suy nghĩ của hắn vô cùng hỗn loạn.

Tuy nhiên cuối cùng ta vẫn nghe rõ, Lý Vân Thiên muốn biểu đạt điều gì, hắn nói chính là: hai tay người chết không thấy đâu.

Này cùng lá thư kia nội dung giống nhau như đúc!

Ta hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua Doãn Tân Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt sợ đến choáng váng.

Mà sau khi Lý Vân Thiên của máy truyền tin chuẩn bị ủ cảm xúc một thời gian, bỗng nhiên nói muốn mời ta ra uống chén rượu.

Ta nói ta không uống rượu.

Lý Vân Thiên nói: "Không uống rượu cũng không sao, ta mời ngươi uống trà. Cứ như vậy đi, Thanh Vân bàn trà gặp nhau."

Dứt lời, Lý Vân Thiên không cho ta bất cứ cơ hội nào để từ chối, lập tức tắt máy truyền tin.

Ta bất đắc dĩ đặt điện thoại xuống, nói với Doãn Tân Nguyệt: "Có phải người của cảnh báo cũng không biết xấu hổ không? Ta còn chưa đáp ứng thì hắn đã tự chủ mời ta uống trà rồi..."

Doãn Tân Nguyệt cũng đột nhiên hiểu ra, cười với ta ngượng ngùng: "Ngại quá Trương ca, lại kéo ngươi xuống nước."

"Không có việc gì." Ta nói: "Sẽ tới lúc nào cũng được!"

Ta và Doãn Tân Nguyệt đều biết rõ, Lý Vân Thiên phỏng chừng là thật sự không gánh nổi, cho nên mới quyết định nhân cơ hội uống trà, tìm đến ta một thương nhân âm vật như ta cầu cứu!

Cổ hoạ thứ năm mươi bốn

Kỳ thật ta rất tò mò, Lý Vân Thiên rốt cuộc là thông qua con đường nào, biết ta là một thương nhân âm vật không?

Hắn lại căn cứ vào phán đoán gì đó, chuyện này có liên quan đến âm vật?

Ngay từ đầu ta hoài nghi là Doãn Tân Nguyệt nói cho Lý Vân Thiên, nhưng Doãn Tân Nguyệt lắc đầu như đánh trống, kiên quyết không nói.

Điều này quá kỳ quái!

Mà sau khi đến nơi, ta mới biết rõ chân tướng.

Lí Vân Thiên nói cho ta biết, lúc trước, hắn chỉ là đội tuần tra tuần tra, đã từng nhìn thấy phụ thân ta hỗ trợ phá án, cũng chính là bắt đầu từ khi đó, Lý Vân Thiên mới biết có nhóm thương nhân âm vật này.

Đương nhiên, thái độ ban đầu của Lý Vân Thiên cũng giống như mọi người, cảm thấy thương nhân âm vật là Phong Kiến mê tín, không có bản lãnh thật, tóm lại chính là các loại xem thường. Thậm chí còn cảm thấy lãnh đạo thực sự ngu muội, làm sao mời được người từ cửu lưu đến hỗ trợ phá án chứ?

Cho đến hôm nay, hắn mới cảm nhận được nỗi khổ tâm làm lãnh đạo.

Hiện tại hắn đã sử dụng tất cả vốn liếng trên người, vụ án chẳng những không có tiến triển, ngược lại ngay cả một thi thể cũng nhìn không được.

Lý Vân Thiên quả thật đã giận tím mặt, vỗ bàn ngay trước mặt chúng đồng liêu. Lý Vân Thiên thật sự là cùng đường hết chỗ, cho nên mới tới tìm thương nhân âm vật như mình cầu cứu...

Đương nhiên, hắn tìm đến ta cũng không phải là bệnh cấp bách đầu thai, mà là thăm dò được đoạn thời gian trước, ta giúp Bang

Bang sát thủ đột phá liên hoàn vụ án tự sát, sau sự việc xảy ra của đội tuần tra Huân còn phát một phong thư công khai đến cảm tạ ta.

Tuy rằng cả bức thư đều không nhắc tới thủ đoạn đặc thù của ta, nhưng thông minh như Lý Vân Thiên cũng đoán được ta sẽ giúp đỡ được gì.

Lý Vân Thiên giờ phút này ánh mắt sáng quắc nhìn ta, chờ mong ta trả lời.

Chuyện đã tới nước này, ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng đáp ứng.

Lý Vân Thiên thật cao hứng, nhưng có vui vẻ nói ra một ít lời khiến ta cảm thấy mất hứng, đó chính là thân phận của ta, chỉ có thể sắp xếp thành một "Nhiệt tâm kế", như vậy mới không lọt vào đàm tiếu.

Ta rất khó chịu, nhưng cũng chẳng có cách nào. Dưới chế độ lớn, ta chỉ có thể phục tùng an bài phía trên.

Ta lập tức yêu cầu đi tới án chứng kiến trường một chút, điều đầu tiên ta phải phán đoán một chút, âm vật kia đến cùng có lai lịch gì!

Lý Vân Thiên không nói hai lời, trực tiếp dẫn ta đi xe tới hiện trường.

Phát hiện hiện hiện trường đã bị phong tỏa, thậm chí toàn bộ lầu ba đều không có hộ ở. Phát sinh vụ án quỷ dị như vậy, lá gan bọn họ dù lớn, cũng không dám tiếp tục ở lại!

Lý Vân Thiên nói cho ta biết, bởi vì vụ án có tính đặc thù, thi thể người chết tạm thời được bảo tồn tại hiện trường phát hiện trên bàn, do hai dân bản trách nhiệm canh gác ở cửa, phát hiện vụ án cũng lắp đặt tắt TV.

Ta ngay cả vội vàng hỏi Lý Vân Thiên, hai tay của thi thể này đã không còn nhìn thấy tối qua sao? Sao ta phải xem TV luôn rồi chứ?

Lý Vân Thiên gật đầu: "Đúng vậy, hai tay của thi thể đã bị chém đứt tận gốc, không phải tung tích gì. Nhiệm vụ phụ trách cũng kiên quyết nói là tối hôm qua không xảy ra bất cứ chuyện gì. Ta đã xem danh sách dữ liệu, cũng hết thảy bình thường."

Ta đột nhiên hỏi: "Tại sao các ngươi lại ở trong án phát hiện chiếu bộ máy móc thì phải?"

Lý Vân Thiên ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Ta đã sớm đoán vụ án này không phải do ai gây nên đã muốn lấy chứng cứ để cấp trên nhìn cho biết vụ án này kỳ lạ như thế nào. Nhưng ta không lấy được gì hữu dụng nên chỉ có thể lén tìm ngươi..."

Hành vi của hắn ta hiểu rất rõ, án mạng này là một thanh Song Nhận Kiếm. Xử lý tốt rồi, nước lên thuyền lên, xử lý không tốt, sợ rằng con đường làm quan sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Hiện trường hung sát quả thật không tầm thường, một vết máu nhìn thấy mà giật mình, từ trong phòng kéo dài đến đầu cầu thang. Trừ cái đó ra, ngược lại không có gì không đúng.

Thậm chí cả cái bàn trong phòng đều sạch sẽ gọn gàng.

Mà ở điểm xuất hiện vết máu kia, ta nhìn thấy nét chữ cổ đại trong lời Doãn Tân Nguyệt.

Bức tranh chữ cổ đại kia được treo trên tường, phía dưới bày một cái bàn Đàn Mộc, trên bàn chất đầy quả chuối tây đăng, các loại cống phẩm...

Khi người chết còn sống, vậy mà lại thờ phụng bức tranh chữ này!

Xem ra chắc chắn nàng đã nảy sinh ý nghĩ xấu nào đó trong đầu, muốn đạt được mục đích nào đó thông qua bức họa này.

Ta lập tức cẩn thận đánh giá bức họa này.

Gương mặt này trông qua đã có chút trúc trắc, bề ngoài vàng lợt, viền có rất nhiều chỗ bị tổn hại. Ta mới nhìn một chút chữ họa đã biết lạc, muốn xem một chút tác giả đến tột cùng là người phương nào?

Tuy nhiên người sáng tác chữ viết tựa hồ cũng không muốn lộ ra thân phận của mình, bởi vì trong lạc khoản chỉ có chữ "Đường, đại trung mười sáu năm".

Không nghi ngờ chút nào, bức tranh chữ này là của Đường đại. Chữ họa của Đường đại, là một đỉnh cao điểm mà các thư họa cổ đại của nước ta phát triển, vào lúc này lại xuất hiện rất nhiều họa sĩ! Ví dụ như Ngô Đạo Tử được xưng là Họa thánh, còn có hai huynh đệ Diêm Lập.

Hội họa lúc đó, trên cơ bản là lấy sinh hoạt phong tục, cùng du sơn ngoạn thủy làm chủ. Nhưng bức họa trước mắt, lại rất kỳ quái, bởi vì hắn không phải nội dung thế tục, cũng không phải Sơn Thủy Đồ, nhìn qua giống như là một cục diện "tr Hình Hình"!

Bức họa có một cái đài đầu bị gãy, trên đài đầu gãy đang quỳ một gã phạm nhân tóc tai bù xù. Hai tay hắn bị trói rất chặt, đang đợi đao phủ kết thúc sinh mạng của mình.

Ở sau người hắn, đao phủ hành hình mặc đồ đỏ, râu quai nón đầy mặt, giơ cao thanh đao to lớn, vẻ mặt đầy hung thần ác sát.

Vẻ mặt của tên đao phủ đầy truyền thần, nhìn thì nghiến răng nghiến lợi với dáng vẻ đầy oán hận.

Mà ở phụ cận Đoạn Đầu đài, một quan viên ưu nhã du đãng nhìn hiện trường hành hình. Xung quanh còn có một đám dân chúng vây xem, vẻ mặt chết lặng, cũng không có ý lên đây ngăn cản, ngược lại giống như là đang xem náo nhiệt.

Ta cũng hút một ngụm khí lạnh, tuy không được bao lâu, nhưng từ nhỏ đã bắt đầu nghiên cứu đồ cổ rồi.

Đã thấy qua tranh chữ cổ đại, không có hơn một ngàn cũng phải có mấy trăm bức!

Thế nhưng loại tranh hành hình đầy máu người này căn bản chưa từng thấy qua.

Cái này rất có khả năng là gốc rễ của Cô, nghệ thuật có giá trị vô cùng lớn, chỉ sợ là có thị trường vô giá a? Ta không khỏi tim đập thình thịch một trận, muốn thu vào trong túi.

Đương nhiên, trước khi vào trong túi phải diệt trừ tà tính của bức hoạ này mới được, nếu không chẳng khác nào mời một sát thần về nhà.

Lý Vân Thiên hỏi: "Trương tiên sinh, có ý kiến gì không?"

Ta lắc đầu, nói: "Tạm thời chưa có, nhưng Lý cảnh viên, ta phải hỏi rõ một chuyện, bức họa này có phải nên giao ra quốc gia hay không?"

Lý Vân Thiên lập tức hiểu ý cười ha hả: "Yên tâm đi! Quy củ chuyến này của các ngươi ta hiểu. Chỉ cần ngươi giúp ta phá án, bức tranh này sẽ thuộc về ngươi..."

Ta nói này Đạo thì tốt, ta sẽ cố gắng hết sức nghĩ cách. Tuy nhiên việc cấp bách trước mắt vẫn là phải tìm được hai người đã chết mới được, nếu không ta lo lắng ngươi sẽ không có biện pháp bàn giao lên trên.

Lý Vân Thiên biến sắc: "Chẳng lẽ ngươi đã biết hai tay người chết nằm đâu?"

Ta gật gật đầu nói: "Đó là đương nhiên, thật ra đôi tay kia ở ngay trong cảnh giới."

Lý Vân Thiên rất kinh ngạc: "Tình hình cảnh cảnh vệ Sở Sát Sự báo ít nhất cũng cách mười dặm, hai tay người chết sao lại chạy đến cảnh sát?

Phải biết rằng trạm gác không phải là nơi khác, thủ vệ nghiêm ngặt, không thể để người ngoài tiến vào."

Ta cười nói: "Vậy là ngươi sai rồi, ngươi đã quên hiện tại chúng ta đang xử lý vụ án gì rồi sao? Liên quan đến vụ án của âm vật, có thể dùng tư duy bình thường suy nghĩ sao? Ta biết nói miệng không có bằng chứng, như vậy chúng ta đến cảnh báo tìm thử là biết."

Lý Vân Thiên rất kích động, lập tức gật đầu, đưa ta vào trong ngục.

Ta trực tiếp bảo Lý Vân Thiên dẫn ta tới chỗ di vi bảo quản người chết, cũng chính là vật chứng.

Khi ta muốn đọc điện thoại di động của người chết, Lý Vân Thiên nhìn ta với vẻ kỳ quái: "Trương tiên sinh, không phải chúng ta phải tìm hai tay mất của người chết à? Ngươi xem điện thoại làm gì?"

Ta thần bí nói: "Hai tay kia liền ở xung quanh điện thoại."

"Ngươi chắc chắn?"

"Bởi vì người chết dùng hai tay kia phát lá thư cho Doãn Tân Nguyệt." Nói xong, ta bảo Doãn Tân Nguyệt lật lá thư, cho Lý Vân Thiên xem.

Lúc Lý Vân Thiên trông thấy lá thư kia, toàn bộ gương mặt trắng bệch, run rẩy nói: "Cái này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Một người chết làm sao biết cà bông?"

Ta nói thứ liên lụy đến huyền học ở nơi này, dùng tư duy người ta tự nhiên giải thích không được.

Lý Vân Thiên cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ liên hệ với người phụ trách chứng nhận, bảo hắn mở tủ chứa máy.

Lúc ngăn tủ được mở ra, trong ngăn tủ bỗng nhiên rơi ra hai thứ, nhìn kỹ, không phải là một đôi bàn tay đẫm máu sao?

Bàn tay bị chặt đứt từ cổ tay, vết thương chỉnh tề, ngay cả xương khớp cũng có thể nhìn rất rõ. Mà trên một bàn tay trong số đó, vẫn còn nắm một điện thoại di động gắt gao.

Điện thoại di động lại dừng lại trên bức thư, một bức thư được gửi đi, thấy mà giật mình!

Chương thứ năm mươi lăm Hỏa Than hiện hình...

Dân chúng phụ trách chứng cứ vật liệu lập tức sợ đến thất thanh kêu thảm thiết, vô thức muốn chạy trối chết.

Tuy nhiên hắn vẫn đứng ở cửa ra vào, nơm nớp lo sợ xin lỗi Lý Vân Thiên, đều tự mình trông coi những lời bất lợi.

Lý Vân Thiên xua tay, ra hiệu cho dân chúng không được để lộ, cứ để hắn đi ra ngoài.

Đợi sau khi dân cảnh rời đi, Lý Vân Thiên tái nhợt mặt mày nhìn ta: "Trương tiên sinh, ý của ngài là, thi thể tự leo đến cảnh vệ, gửi lá thư này, lại để hai tay này lại?"

Ta hoang mang lắc đầu, nói là không phải.

Nếu người chết đã đến, dân cảnh trong đội quân kia làm việc báo động, không lý do gì không nhìn thấy.

Lý Vân Thiên bỗng nhớ ra điều gì, vội vội vàng mở máy tính, điều ra trạm gác của toàn bộ cảnh giới tối hôm qua.

Quả nhiên, tối hôm qua đăng ký hoàn toàn bình thường, cũng không có bất cứ tình huống khả nghi gì phát sinh.

Lý Vân Thiên hỏi tiếp theo ta nên làm thế nào?

Ta cười cười thần bí, nói: "Muốn biết là ai chặt đứt hai tay thi thể kia?"

Lý Vân Thiên lập tức gật đầu như giã tỏi.

Ta nói rất đơn giản, bây giờ ngươi đi tìm một cái lư than, nhiệt độ càng cao càng tốt, đặt ở trong gian phòng này. Trong một giờ, ta cam đoan cho ngươi thấy đồ vật không tưởng tượng được!

Lý Vân Thiên khó hiểu nhìn ta, rất hiển nhiên, hắn nghi ngờ một cái bếp than đá có thể làm được gì? Bất quá hắn cũng không nói thêm gì, mà vội vàng vàng đi tìm.

Doãn Tân Nguyệt cũng tò mò hỏi ta, tại sao phải tìm than lô?

Có phải lại chuẩn bị một số chuyện buồn nôn hay không, ví dụ như, đốt hai tay này.

Ta phụt một tiếng cười ra, nói ngươi là một tiểu cô nương, tại sao mỗi ngày đều có nhiều ý nghĩ biến thái như vậy.

Doãn Tân Nguyệt bĩu môi, nói thế cũng chẳng còn cách nào khác, ta biết khẩu vị của ngươi rất nặng, lần trước ở giờ Huân, chẳng phải ngươi đã nấu một nồi lớn mật củ cải?

Ta nghe một hồi buồn nôn, vội vàng để nàng đừng nói nữa.

Khoảng một giờ sau, Lý Vân Thiên đã trở lại, đằng sau có hai công nhân mang bê than. Hắn thở hổn hển đặt chiếc lư than thở trong phòng vật chứng, lau mồ hôi để hỏi mình nên làm gì tiếp theo?

Ta nhìn than đá nóng hôi hổi, cười nói: "Cái gì cũng không cần làm, đứng ở chỗ này chờ là được, thuận tiện đóng cửa lại một chút."

Lý Vân Thiên càng ngày càng tò mò, nhưng cũng không nói gì, theo như lời dặn dò của ta mà đóng cửa lại.

Ngọn lửa trong lư than càng lúc càng lớn, như một ngọn lửa nhảy nhót, nhiệt độ trong phòng dần dần tăng cao, người nóng đầy đầu mồ hôi. Cuối cùng Doãn Tân Nguyệt thực sự không chịu nổi, hỏi ta có thể mở ra không khí không?

Ta khoát tay nói không được, sở dĩ đóng cửa chính là vì lo lắng có gió thổi vào.

Rất nhanh, biện pháp của ta liền có hiệu quả!

Một số nơi trên mặt đất bắt đầu chảy ra một ít bã màu trắng. Sau một giờ, ta nhìn những cặn bã màu trắng kia cũng xuất hiện không sai biệt lắm, lúc này mới bắt chuyện với Lý Vân Thiên đến xem.

Lý Vân Thiên vẫn luôn khẩn trương nhìn chằm chằm vào lư than đá, có lẽ hắn cho rằng đồ vật không thể tưởng tượng nổi sẽ xuất hiện bên trong lư than đá? Ta gọi như thế hắn mới phản ứng lại, đi đến bên cạnh ta.

Ta chỉ chỉ mảnh vỡ trên mặt đất cho hắn xem.

Những mảnh vụn màu trắng kia thật ra vô cùng rõ ràng, tạo thành hình dấu chân, từ cửa ra vào đến ngăn tủ vật chứng khoa.

Lý Vân Thiên chứng kiến cảnh tượng này, lập tức kinh hãi không nói nên lời, khẩn trương hỏi ta tất cả chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Ta vỗ vỗ bả vai Lý Vân Thiên, nói: "Thật ra những vụn than này đều là do than đốt mà có. Mà nguồn than đá này cũng không phải là than đá, mà là bức tranh cổ kia..."

"Bức tranh cổ?" Lí Vân Thiên càng chấn kinh: "Những thứ cặn bã này, liên quan gì đến bức tranh cổ kia?"

"Ngươi nghĩ xem." Ta nói: "Nước mực thời cổ đại, thành phần chủ yếu chính là than, nhân vật trên bức tranh, tự nhiên cũng là than vẽ thành. Đao phủ trong tranh đi ra từ bức tranh, tự nhiên sẽ lưu lại dấu chân trên sàn. Mà những dấu chân kia, kỳ thật cũng là than, than ở dưới nhiệt độ cao, sẽ phóng ra lành lạnh cùng than mềm, sau đó những cặn bã màu trắng này còn lại..."

Lý Vân Thiên kinh hãi tới biến sắc: "Ý của ngươi là, những dấu chân này thật ra là do đao phủ trên bức họa lưu lại?"

Ta nhún vai: "Ta cảm thấy ta đã nói rõ ràng rồi."

Lý Vân Thiên ngồi xổm xuống, nặn lên một ít cặn bã, trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng thở dài: "Cao nhân, quả thật là cao nhân!"

Hắn tin tưởng ta dễ làm rồi, ta sẽ nói cho Lý Vân Thiên biết, đêm nay ta muốn ở một chỗ hung hăng "Bắt quỷ" ở hiện trường một mình, cho nên muốn hắn nghĩ cách, ngàn vạn lần không thể để cho người ngoài tới gần, đặc biệt là cảnh báo.

Lý Vân Thiên kiên định gật đầu: "Được, không thành vấn đề, chuyện này để ta làm. Chỉ là... Không cho cảnh báo đến gần, ta không có cách nào đảm bảo sự an toàn của ngươi."

Ta vừa cười vừa nói không có chuyện gì, nếu ta dám đi, chắc chắn sẽ có tự tin.

Vì vậy ánh mắt Lý Vân Thiên nhìn ta lại có thêm vài phần sùng bái!

Sau khi nói xong với Lí Vân Thiên, ta liền trở về cửa hàng chuẩn bị. Dọc đường đi Doãn Tân Nguyệt muốn nói lại thôi, xem nàng kìm nén rất khó chịu, thế là ta liền hỏi nàng, có phải có lời gì muốn nói với ta hay không?

Doãn Tân Nguyệt nói: "Tối nay ta đi cùng ngươi đi không! Chuyện của ta muốn ngươi mạo hiểm lớn như vậy, trong lòng ta rất áy náy."

"Chuyện này có gì mà ngại chứ." Nghe Doãn Tân Nguyệt nói như vậy, kỳ thật trong lòng ta vẫn cảm thấy ấm áp đấy: "Hơn nữa, ta cũng không phải giúp không ngươi, giết người đồ là bảo vật vô giá! Mạo hiểm vì bảo vật vô giá, đáng giá."

Doãn Tân Nguyệt thở dài, nói ngươi đừng gạt người, thật sự không phải ta tìm giúp đỡ cho ngươi sao? Đối phương cũng có kinh nghiệm đối phó với âm vật phong phú, cùng lắm thì đến lúc đó ngươi chia cho hắn chút tiền.

Ta hơi kinh ngạc nhìn Doãn Tân Nguyệt: "Ngươi còn quen biết thương nhân âm vật khác? Là vị nào?"

Doãn Tân Nguyệt nói: "Cái này ngươi đừng quản, tối nay ta bảo hắn trực tiếp đi hiện trường hung sát tìm ngươi."

Ta cười nhạt một tiếng: "Được, vậy cứ như vậy đi."

Nói thật, đối với chuyện tối hôm nay, ta cũng không có nắm chắc nhiều lắm. Nếu có thể có một trợ thủ, ta ngược lại cũng an tâm hơn không ít. Chỉ là không biết thương nhân âm vật kia rốt cuộc có đáng tin cậy hay không?

Ta và Doãn Tân Nguyệt tuỳ tiện ăn chút cơm, nàng thậm chí còn mời ta đi xem một bộ phim công ty của bọn họ vừa mới ra phẩm, nói là tâm tình thư giãn một chút.

Nói thật ra ta không có tâm tư xem phim, nhưng nếu thực sự thịnh tình khó mà bỏ qua thì đành phải đi. Cả bộ phim ta đều xem tới ngây ngốc, duy chỉ có Doãn Tân Nguyệt khóc một tiếng lê hoa đái vũ.

Ta có chút bất đắc dĩ, kỳ thật ta rất thích kết bạn lãng mạn trước kia, cảm thấy cùng nữ hài xinh đẹp xem phim, vô cùng say mê.

Nhưng giờ phút này tâm tư của ta lại đặt hết trên bức họa giết người kia!

Chờ khi mặt trời xuống núi, ta đã sớm tới hiện trường hung sát, cũng không biết rốt cuộc thương nhân âm vật mà Doãn Tân Nguyệt giới thiệu có đáng tin cậy không? Rốt cuộc là kẻ thật sự có bản lĩnh hay kẻ giang hồ lừa đảo.

Ta vừa bố trí trong phòng, vừa chờ đối phương đến.

Rất nhanh, ta đã nghe thấy một tràng tiếng gõ cửa, lập tức chạy đi mở cửa. Tâm đạo nhất định là thương nhân âm vật do Doãn Tân Nguyệt giới thiệu tới.

"Tiểu bảo nhỏ... Đồ chết tiệt, sao lại là ngươi?" Cửa vừa mở ra, một trận thanh âm hèn mọn đã truyền vào lỗ tai. Bất quá thanh âm hèn mọn bỉ ổi kia rất nhanh đã biến thành nhục mạ.

Mà ta vừa nhìn thấy gia hỏa đứng ở cửa ra vào, trong lúc nhất thời liền vui vẻ, lại là Lý Ma Tử.

Chương thứ năm mươi sáu, trong tranh tiên nhân

Ta dở khóc dở cười nhìn Lý mặt rồi nói: "Xin chào Lý mặt rồi, chúng ta lại gặp nhau."

Lý Ma Tử giận tím mặt, hung hăng trừng mắt liếc ta một cái: "Xin lỗi, đi nhầm chỗ rồi..."

Nói xong, Lý Ma Tử xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng thật không dễ gì có người đến cho ta gan to, ta làm sao có thể dễ dàng buông tha? Cho nên ba bước hai bước đuổi theo, túm Lý Ma Tử lại: "Ngươi không đi lộn chỗ, là Doãn Tân Nguyệt gọi ngươi tới à?"

Lý mặt rỗ trừng to đôi mắt, mắng: "Hai người các ngươi cứ thế mà hợp lại tính toán ta!"

Ta cười nói: "Đừng có mà không biết xấu hổ, ngươi phải đi ngay bây giờ. Nếu ngươi không sợ Doãn Tân Nguyệt không để ý tới lời ngươi nói."

Dưới sự dụ dỗ uy bức, Lý Ma Tử cuối cùng cũng chỉ có thể oán hận nhìn ta một cái, lưu lại.

Nguyên lai, Doãn Tân Nguyệt đưa tin cho Lý mặt rồi bảo hắn tới đây, nói muốn tạo cho hắn một niềm vui bất ngờ. Lý mặt rỗ đến với một tên bỉ ổi như vậy, tự nhiên phải suy nghĩ về phương diện không tốt rồi, lúc này liền hấp tấp chạy đến...

Lý Ma Tử hỏi ta án này rốt cuộc là chuyện gì, ta cũng không ngăn cản, một năm một mười nói cho hắn.

Lý mặt rỗ sau khi nghe xong, chau mày, nói nếu đao phủ trong tranh lợi hại như vậy, chúng ta thủ tại đây chẳng phải tìm cái chết hay sao?

Ta nói đạo yên tâm đi! Cho dù tối hôm nay không giải quyết được nó, chúng ta cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Lý Ma Tử rất tò mò hỏi ta, vì sao đao phủ trong tranh kia lại đi ra giết người? Ta giải thích đạo cũng coi như là một loại âm vật, ngành nghề này của chúng ta thường được gọi là "Tiên trong tranh".

Kỳ thực rất nhiều nhân vật bên trong bức tranh cổ này, sau khi tiếp xúc với người khác từ từ hấp thu nhân khí, khôi phục tư duy cùng tính cách vốn có của mình, khiến bọn họ cho rằng kỳ thực mình vẫn chưa chết, vẫn như trước khi ra đời.

Chẳng hạn như đao phủ vẫn muốn hành hình như trước.

Mà phán quan, vẫn sẽ tuyên án phạm nhân có tội!

Lý mặt rỗ bị hai câu này của ta dọa cho sợ rồi, vội vàng hỏi ta, đao phủ có phải cũng chém luôn chúng ta rồi không?

Ta cười nói ta đã sớm nói, hai người chúng ta sẽ bình an vô sự. Nói xong, ta liền lấy đạo cụ đã chuẩn bị ban ngày ra ném cho Lý Ma Tử.

Đó là hai bộ quan phục chính tứ phẩm Đường triều ta sưu tập được.

Là Doãn Tân Nguyệt từ công ty tìm tới, trước kia lúc các nàng dùng bộ diễn thời Đường triều, trình độ vẫn rất cao.

Suy nghĩ của ta là Lý mặt rỗ giả mạo quan viên trên cổ họa, cho dù đao phủ khát máu như mạng, cũng không dám ra tay với mệnh quan triều đình?

Lý Ma Tử vẫn còn có chút lo lắng, bất quá nếu sự tình đã đến nước này, dù có sợ hãi cũng vô dụng.

Ta và Lý Ma Tử dùng mực nước bôi qua toàn thân một lần. Như vậy càng thêm chân thật, hình như chúng ta thật sự đi ra từ trong tranh, sẽ không khiến đao phủ hoài nghi.

Sau đó mặc quan phục chính tứ phẩm vào, liền ngồi trên mặt đất, gắt gao nhìn chằm chằm bức tranh kia.

Lý Ma Tử hỏi tiếp theo ta sẽ xảy ra chuyện gì? Nói cho hắn biết sớm hơn, hắn cũng có chuẩn bị tâm lý.

Ta cười nói với Lý Ma Tử, lát nữa rất có thể tên đao phủ cầm đao đi xuống. Mục đích chủ yếu của chúng ta là biết rõ vì sao tên đao phủ kia lại muốn giết người vô tội?

Hắn đã hiển linh, chứng tỏ năm đó lúc chết, chắc chắn không cam lòng!

Lý mặt hắn sợ hãi gật gật đầu.

Ta thấy Lý mặt rốt cục run rẩy, có chút bất đắc dĩ vội vỗ vai hắn, nói cho hắn biết như vậy là không được, đã muốn giả làm phán quan, thì phải xuất ra khí thế của phán quan!

Lỡ như lát nữa bị lộ, vậy chúng ta thảm rồi...

Lý mặt rỗ nhìn ta một cái, nói, ngươi có thể đánh ta một quyền sao? Ta buồn bực hỏi hắn tại sao phải muốn đánh? Lý bực hắn chỉ có ở dưới tình huống phẫn nộ mới có thể có khí thế.

Đây chính là chuyện tốt hiếm có, cho nên ta không nói hai lời liền cho Lý Ma Tử một cái tát. Lý Ma Tử lập tức phẫn nộ, vẻ mặt hung thần ác sát, quả thật giống như phán quan hơn.

Ta cũng tận lực nghĩ đến chuyện tức giận trong lòng, để bản thân càng thêm uy nghiêm!

Ta nghĩ như vậy, không khỏi nhớ tới phụ thân và gia gia đã chết.

Tưởng tượng đến hai người có thể là bị tổ chức nào đó hại chết, trong lòng ta chính là không kìm được một lời phẫn nộ, khí thế tự nhiên cũng đề cao thêm mấy phần.

Xem ra biện pháp của Lý Ma Tử thật đúng là rất hữu hiệu!

Đêm nay vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng chim cũng không có. Cả lầu ba chỉ còn lại ta và Lý Ma Tử, còn có một bức tranh, trong phòng không có thắp đèn, bởi vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến "Tiên trong tranh".

Trong phòng máu đã được lau sạch, thi thể cũng bị vận chuyển tới thái bình, tuy nhiên ta mơ hồ có thể ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt. Mùi vị này khiến ta không kìm được mà nhớ tới đầu của người chết, nhưng vẫn như trước, tình cảnh bò trên mặt đất, bất giác nổi da gà.

Khí thế của Lý Ma Tử duy trì chưa được bao lâu, đã bị nước tiểu của hắn đánh vỡ. Hắn nhịn tới mức mặt đỏ bừng, lại không dám đi vệ sinh một mình, đành phải kéo hắn đi cùng.

Đi tiểu xong trở về, chúng ta tiếp tục ngồi trên ghế, đối diện bức cổ họa kia!

Theo thời gian trôi qua, ta dần dần phát hiện ra trong tranh cổ bắt đầu có động tĩnh. Mới đầu là một trận tà phong cổ quái nổi lên, thổi bức tranh thành tiếng ào ào. Ngay sau đó, trên bức tranh dần dần hiện ra một đôi mắt đỏ như máu!

Đôi mắt kia càng mở càng lớn, tản mát ra từng điểm hồng quang, cứ như vậy gắt gao nhìn chằm chằm chúng ta.

Ta không biết vì sao đôi mắt này lại phát sáng? Chuyện này khiến ta càng hoảng hốt.

Giờ phút này, trên hình ảnh hào quang màu đỏ nhạt càng ngày càng nhiều, cho đến cuối cùng, lại bao trùm tất cả nhân vật trong bức họa. Phán quan, đao phủ, quần chúng vây xem, thậm chí bao gồm cả phạm nhân quỳ trên mặt đất sắp khai đao chém đầu.

Toàn thân mọi người đỏ rực, giống như ngâm trong huyết trì.

Rõ ràng ta thấy trên tranh trục bắt đầu có máu chảy xuống, kinh tâm động phách.

Lý Ma Tử cũng không thể ngồi yên được nữa, sợ hãi dịch chuyển sang bên cạnh, tiếp cận với ta...

Trong loại dày vò này, cuối cùng chúng ta cũng chờ được động tác của "Tiên họa" này. Nhưng khi nhìn thấy đao phủ vẫn còn sống, vung thanh đao lớn trong tay lên, chém thẳng xuống cổ phạm nhân.

Tốc độ rất nhanh, cơ hồ trong chớp mắt, đầu phạm nhân liền chuyển nhà, sau đó từ trên họa lăn xuống mặt đất dưới chân chúng ta.

Nhắc tới cũng kỳ quái, ngay khi đầu lăn đến dưới chân chúng ta, ta còn phát hiện tình cảnh xung quanh nhanh chóng thay đổi.

Thế giới biến thành một màu đen trắng đơn điệu, giờ phút này ta đang ngồi trên bàn thẩm phán, tên đao phủ trước mặt thở hồng hộc nhìn thi thể phạm nhân, quần chúng vây xem phát ra một hồi tiếng thổn thức.

Trái tim của ta nhảy lên một cái, kết quả này vẫn ngoài dự liệu của ta, ta không nghĩ tới mình lại xuyên qua thế giới trong tranh!

Bất quá, ở thế giới trong tranh, ta là phán quan, cho nên ta rất an toàn.

Sau khi đao phủ hành hình xong, đám người trở nên mặc niệm, thậm chí còn có người vụng trộm lau nước mắt. Xem ra phạm nhân bị gán tội chết oan.

Đao phủ đầm đìa mồ hôi nhìn thi thể, đã rất lâu rồi hắn ta chưa lấy lại tinh thần.

Ta động một cách cẩn thận quan sát, ta biết sau lưng tên đao phủ này chắc chắn có chuyện xưa, ta nhất định phải khai quật cả cố sự của hắn ra!

Bỗng nhiên, đao phủ kia chạy đến trước mặt ta, rầm một tiếng liền quỳ xuống: "Đại nhân, tiểu nhân không muốn tiếp tục làm nghề này nữa rồi! Chỉ muốn về nhà làm ruộng, an dưỡng thiên niên."

Ta hít sâu một hơi, đang lúc không biết nên trả lời như thế nào, trong miệng lại không kìm được phun ra một câu: "Hai tay của ngươi dính đầy máu tươi, không làm bộ, không sợ bị báo ứng sao?"

"Thái tử là người tốt." Tên đao phủ bỗng gào khóc lên: "Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân khiến cho thái tử chết không toàn thây, hai tay của ta có lỗi với Đại Đường, cứ để nó ở lại đây đi!"

Nói xong, đao phủ lại vung đao, miễn cưỡng chém bay một cánh tay của chính mình.

Hiện trường nhất thời hỗn loạn, dân chúng vây xem cao giọng hô to, nhao nhao gọi Thái Tử là vô tội.

Máu tươi bắn tung tóe, quan phục của ta đều nhuộm đỏ. Ta bị dọa nhảy dựng, lập tức đứng lên, trong miệng không chịu khống chế hô lên một câu: "Nô tài lớn mật, dám nhiễu loạn trật tự pháp trường, ngươi đây là muốn tạo phản!"

"Tên cẩu quan này, giết Thái tử Đại Đường ta không nói, còn thay tên Yêu Hậu kia làm việc, hôm nay ta sẽ thay Thiên Hành Đạo, giết ngươi tế điện hồn của Thái tử!"

Nói xong, đao phủ dùng một cánh tay còn sót lại, cầm Quỷ Đầu đao bổ về phía ta.

Ta thất kinh, liên tục rút lui hòng né tránh công kích của đao phủ.

Nhưng đao phủ thực sự quá hung mãnh, hơn nữa tốc độ rất nhanh, càng bổ một đao vào cánh tay của ta!

Trong khoảnh khắc, cánh tay của ta đã đứt tận gốc, máu phun ra. Ta bị dọa trợn tròn mắt, cảnh tượng này nằm ngoài dự liệu của ta, không nghĩ tới đao phủ lại dám giết mệnh quan triều đình...

Xem ra mặc dù ta chuẩn bị đầy đủ như thế, vẫn không an toàn chút nào.

Ta theo bản năng muốn tránh đi, đồng thời lớn tiếng quát binh sĩ xung quanh đuổi bắt phản tặc!

Chương thứ năm mươi bảy của Đại Đường.

Tuy rằng tên đao này rất lợi hại thế nhưng cũng không thể nào chịu nổi nhiều người, huống chi hắn còn tự chặt đứt một cánh tay, rất nhanh đã bị binh sĩ bắt giữ và ấn trên mặt đất.

"Tặc tử, dám ám sát mệnh quan triều đình! Bổn quan hiện tại sẽ phán ngươi hỏa hình."

Sau đó, có binh sĩ vận một đống củi khô, trói chặt đao phủ trên cây cột. Đao phủ lớn tiếng chửi bới, phẫn nộ rít gào, nhưng thời gian để lại cho hắn không còn nhiều nữa, liệt hỏa củi khô đã hừng hực bốc lên, lửa rất nhanh đã quấn quanh thân thể hắn.

Động tĩnh của đao phủ từ từ biến mất, tiếng chửi bới cũng hoàn toàn biến mất, dân chúng lần nữa khôi phục yên tĩnh, ta rất hài lòng nhìn tất cả những thứ này.

Một lát sau, ánh lửa biến mất, chung quanh một lần nữa chìm vào bóng tối. Ý thức của ta cũng một lần nữa về lại trong cơ thể, ta trong vô thức liền mở ra măng.

Khi ta thấy xung quanh quen thuộc nhất thời thở phào nhẹ nhõm, thật may mắn, ta bình an vô sự trở về.

Ta lập tức chạy tới khai đèn, lại phát hiện Lý mặt rỗ sùi bọt mép, đang nằm trên ghế phát điên. Ta sợ hãi, nếu Lý mặt rỗ xảy ra chuyện gì không hay, ta phải làm sao ăn nói với con mình đây?

Ta lập tức lắc lắc hắn: "Lý Ma Tử, ngươi mau tỉnh lại!"

Lý Ma Tử rất nhanh tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã gào khóc: "Ta bị chém, mẹ ta bị chém..."

Ta lập tức cho Lý Ma Tử hai cái tát: "Hiện tại không sao rồi, ngươi tỉnh táo một chút."

Lý mặt rỗ mở ra, nhìn xung quanh một cách không hiểu, sau đó chán nản nằm trên ghế: "Mẹ nó, vừa rốt cuộc là làm sao vậy, chúng ta chơi một chút xuyên qua?"

Ta gật đầu, ý vị sâu xa liếc mắt nhìn bức tranh cổ kia.

Giờ này khắc này, bức cổ hoạ này vẫn lộ ra vẻ tà kình, khiến ta cảm thấy sợ hãi. Bất quá bây giờ cũng không phải lúc sợ hãi, ta mang theo Lý Ma Tử vội vàng rời khỏi hiện trường hung hiểm.

Ta một hơi chạy xuống dưới lầu, Lý Vân Thiên đang ngồi trong xe quan đợi chúng ta. Sau khi trông thấy chúng ta, hắn lập tức nghênh đón, hỏi chúng ta xử lý ra sao rồi?

Ta hít sâu một hơi, nói không sai biệt lắm. Hiện tại tranh thủ thời gian quay về thái bình, thi thể rất có thể đã bị đốt.

Lý Vân Thiên kinh hãi, vội vàng hỏi ta làm sao mà biết được?

Ta đã mệt đến mức thở không ra hơi, nào còn thời gian nói nhảm với Lý Vân Thiên, chỉ bảo hắn lái xe đi.

Tuy rằng tất cả những chuyện vừa phát sinh đều là ảo giác, thế nhưng giờ phút này ta vẫn cảm thấy được cánh tay đau nhức, tựa như thật sự bị đao phủ chém đứt vậy.

Cứ như vậy, chúng ta một đường chạy tới thái bình trong viện.

Đêm hôm khuya khoắt muốn tiến vào thái bình, ngay cả sóc viên ở Thái Bình gian cũng có chút sợ hãi, nói cho các ngươi chìa khóa, các ngươi tự vào đi!

Bọn ta cũng không cưỡng cầu, cầm chìa khoá thì liền đi mở cửa. Mà trong nháy mắt lúc mở cửa, ta rõ ràng cảm nhận được một cỗ âm phong âm u, thổi ra từ trong thái bình, còn mang theo mùi vị máu tanh!

Mà ở trong bóng tối vĩnh viễn không có điểm dừng trong thái bình, một bóng người đen hơn mực nước đang thoáng hiện qua xẹt lại trong thái bình. Ta hít vào một hơi khí lạnh, vội vàng nổi giận gầm lên một tiếng người nào?

Bóng đen lập tức ngẩn ngơ, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Lý Vân Thiên rút binh khí đi khai đăng.

Đèn bị mở ra, đuổi đi bóng tối, trước mắt làm gì còn cái bóng nào nữa?

Tuy nhiên ta căng cứng tinh thần cũng không vì vậy mà thả lỏng, bởi vì ta biết đạo bóng đen vừa rồi cũng không phải là giả.

Có lẽ là do đao phủ mới vừa tới.

Ba người bọn ta cũng có chút không dám đi vào, cuối cùng thật sự là bất đắc dĩ, chỉ có thể gọi vài dân chúng đến cho bọn ta thêm can đảm, ta mới là người nơm nớp lo sợ mà đi lên, mở ra khu vực băng giá cất giữ người chết.

Băng giá được mở ra thế nhưng tình cảnh bên trong lại khiến ta trợn mắt há hốc mồm.

Gió tuyết trống rỗng, thi thể không cánh mà bay.

Lý Vân Thiên hít sâu một hơi, sắc mặt âm trầm, hắn giận dữ hét lên: "Người quản lý Thái Bình gian đâu? Gọi hắn tới đây cho ta, thi thể sao lại không thấy đâu?"

"Đội trưởng." Đúng vào lúc này, một tên dân trong số đó được gọi tới, nơm nớp lo sợ hô lên một tiếng. Khi chúng ta tập trung sự chú ý vào hắn, phát hiện hắn đang dùng tay chỉ lên trần nhà.

Tâm thần ta run rẩy một hồi, chậm rãi hướng lên đỉnh đầu nhìn xuống...

Ta phát hiện trần nhà treo một sợi dây thừng, trên dây thừng treo một thi thể, thi thể cứng ngắc đang run rẩy qua lại, tròng mắt trắng dã trừng lớn, ngây ra nhìn chằm chằm chúng ta.

Ta đúng là hút một hơi khí lạnh, thi thể thì sao mà chạy lên được? Đao phủ trong tranh thật sự có thể lay động vật thể trong cuộc sống hiện thực ư? Rốt cuộc hắn thù hận người này đến mức nào chứ, cho dù chết rồi, vẫn không để nàng yên nghỉ.

"Đội trưởng, làm sao bây giờ?" Một dân trong đó nơm nớp lo sợ hỏi.

Lý Vân Thiên nhìn ta một cái, hỏi ý kiến của ta.

"Bị treo lên đi." Ta nói: "Để hắn trút giận, miễn cho lại tổn thương tới người vô tội..."

"Hắn là ai?" Chúng dân nhìn ta với ánh mắt cảnh giác nghi ngờ.

Ta thở dài, không nói thêm gì nữa, chỉ là mang theo mọi người rời đi.

Ta sẽ đặt bức tranh cổ này ở trong thái bình. Bản lĩnh của họa tiên vượt xa tưởng tượng của ta, vì lẽ đó ta cảm thấy cứ thuận theo ý của hắn mà vẽ, tạm thời không nên có ý đồ xấu gì nữa.

Sau hừng đông, ta mới lần nữa mang theo Lý Vân Thiên đi vào thái bình. Thi thể cùng cổ vốn là cũng sắp gãy mất, trải qua một đêm giày vò, đã triệt để phân gia.

Bọn ta sẽ sửa sang lại thi thể trong tủ chăn, Lý Vân Thiên hỏi ta làm sao bây giờ?

Ta nói: "Ta đã biết chuyện bức tranh này rồi! Biết điển cố rồi, liền có thể chữa được bệnh."

Lý Vân Thiên lập tức hỏi ta bức tranh cổ này rốt cuộc có lai lịch gì? Tại sao lại ầm ĩ như vậy.

"Hôm qua ở thế giới trong tranh, đao phủ cho rằng phạm nhân là oan uổng, hơn nữa còn luôn gọi hắn là thái tử. Ở thời Đường, thái tử bị xử tử là ai?"

Ta vừa hỏi xong, Lí Vân Thiên lập tức sửng sốt: "Cái này thì ta thật sự không biết, lịch sử của ta không tốt."

"Ý đức thái tử đi đi." Lý Ma Tử hưng phấn nói: "Chính là kẻ bị Võ Tắc Thiên giết hại."

Ta gật đầu: "Không sai, năm đó Võ Tắc Thiên muốn làm nữ hoàng đế, làm hại thiên hạ! Thân là Thái tử đương triều, ý đức tất nhiên sẽ không đồng ý. Ý đức là người khoan hậu, tâm hệ của Ý Đức là người đầu tiên đứng ra phản đối Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên vì giết gà dọa khỉ, dứt khoát ban cho Ý Đức thái tử. Chúng đại thần căm phẫn, nhưng lại giận mà không dám nói gì, huyết mạch cuối cùng của Lý Đường đã đoạn tuyệt như vậy..."

"Mà lúc đó đao phủ chịu trách nhiệm hành hình, bởi vì tự tay chém đầu của thái tử Ý Đức nên đã sinh ra cảm giác tội lỗi mãnh liệt. Cho nên hắn mới muốn kêu oan thay thái tử, kết quả lại rơi vào kết cục bị lửa lớn giết chết."

"Ta đoán rằng sở dĩ đao phủ muốn giết người chết, là muốn báo thù!" Ta kiên nhẫn phân tích với Lý Vân Thiên.

Nhưng mà Lý Vân Thiên lại đưa ra một nghi vấn, đó là vì sao mấy vị chủ nhân trước đây của bức họa này đều không có việc gì, vậy mà cô nương này lại gặp xui xẻo như vậy, lại bị đao phủ chém đầu?

Ta lắc đầu, tỏ vẻ tạm thời ta cũng chưa rõ ràng. Nhưng ta có một suy đoán lớn mật, đó chính là cô nương này, nói không chừng có liên quan tới Võ Tắc Thiên, hoặc là tuyên bố phán quan của Ý Đức thái tử tử tử hình.

Vì vậy ta giao cho Lí Vân Thiên một nhiệm vụ, bảo hắn bất luận thế nào, phải kiểm tra gia phả của người chết, tốt nhất là tra được thời kỳ Đường triều!

Mặt khác còn phải điều tra lai lịch bức tranh cổ này để tìm Thượng gia, rút bức họa này ra là từ nơi nào nữa.

Chương thứ năm mươi tám Long ca

Lý Vân Thiên lập tức gật đầu, nói sẽ đi điều tra ngay.

Ta thì về cửa hàng trước, không nghĩ tới Doãn Tân Nguyệt cũng ở đây, chuẩn bị một bàn đồ ăn phong phú.

Thấy ta trở về, Doãn Tân Nguyệt lập tức đi tới, mỉm cười kéo cánh tay của ta lại. Chuyện này khiến Lý Ma Tử rất bất mãn, hắn chửi thẳng vào Doãn Tân Nguyệt không có lương tâm. Hôm qua lừa gạt hắn xong cũng thôi đi, hắn còn mạo hiểm tính mạng giúp mình giải quyết tai họa nhưng lại không hề biết ơn, còn bày tỏ tình ái ân ái trước mặt mình.

Doãn Tân Nguyệt che miệng cười, nói ngươi là ma quỷ, không có thẹn cũng không có xấu hổ. Ta đã nói một câu ta đang ở chỗ đó, ngươi vội vàng vàng chạy tới làm gì? Ta đâu có bảo ngươi đi đâu.

Lý Ma Tử trong nháy mắt mặt đỏ bừng, xấu hổ cầm đũa bắt đầu ăn như hổ đói.

Ta cười cười, đi rửa tay, cũng ăn luôn.

Tay nghề nấu rau của Doãn Tân Nguyệt quả thực không tệ, đều là món ăn gia đình bình thường, xào rau Hủ trúc, rau xanh, nấm hầm thịt, tuy nhiên ta lại ăn ra một loại hương vị "nhà".

Ăn xong, Doãn Tân Nguyệt mới lo lắng hỏi chuyện chúng ta thế nào rồi?

Ta nói rồi, hiện tại đã tìm được một manh mối rất quan trọng, chỉ cần điều tra theo manh mối này, không cần bao lâu, liền có thể giảm bớt oán khí trong bức tranh cổ kia đi!

Doãn Tân Nguyệt gật đầu, vẻ mặt buồn bã. Ta hỏi nàng chuyện gì, nàng lắc đầu, nói một câu cũng không sao.

Tuy nhiên ta vẫn luôn cảm thấy Doãn Tân Nguyệt tựa hồ có lời gì đó không tiện nói với ta...

Đợi mãi tới tối, cuối cùng Lý Vân Thiên mới tới máy truyền tin nói có tiến triển gì đó, hay là tụ họp trong quán trà lần trước.

Đợi bọn ta tới trà lâu, phát hiện Lý Vân Thiên đã ngâm một bình Long Tỉnh, chờ ở bên cửa sổ.

Lý Vân Thiên trực tiếp cho ta mượn bản sao chép trong tay, nói: "Trương tiên sinh, ta dựa theo phân phó của ngươi mà tra ra được quê hương của người chết, không ngờ ngươi lại đoán đúng! Trong bản chép gia tộc của người chết có ghi chép về võ quy thiên ở Đường triều, gia tộc của bọn họ là danh môn vọng tộc, còn có một vị Đại Lý tự Thiếu Khanh chính là tứ phẩm. Năm đó giám sát phán quan thái tử Trảm Ý, chính là vị Đại Lý tự thiếu khanh này!"

Ta gật đầu, nói như vậy là tốt rồi.

Tuy rằng đao phủ chết thảm thế nhưng trong lòng hắn lại căm hận phán quan, thế nhưng cũng là tích cực ngàn năm, càng ngày càng nghiêm túc.

Vừa lúc người chết kia là đời sau của phán quan, cho nên có lẽ đao phủ đã đem nàng nhận sai phán quan, muốn đem tội mình năm đó bị xử như số lần trả thù trở về!

Ta lại hỏi Lý Vân Thiên có điều tra được thượng gia trong bức tranh cổ này không? Lý Vân Thiên lắc đầu thở dài, nói phỏng chừng chỉ có người chết mới biết được nhà ai, hắn căn bản không thể nào tra ra.

Đúng vậy, chuyện như vậy đúng là hơi khó làm...

Tuy nhiên ta xem nhẹ một điểm quan trọng, đó là lúc người chết mua bức tranh cổ, Doãn Tân Nguyệt cũng ở đó.

Nghe chúng ta nói muốn đi tìm Thượng gia vẽ cổ, Doãn Tân Nguyệt lập tức nói: "Có lẽ ta có thể giúp các ngươi!"

Ta lập tức hỏi Doãn Tân Nguyệt, có biết làm thế nào mới có thể tìm đến nhà mình hay không?

Doãn Tân Nguyệt gật gật đầu, nói người chết từng liên hệ với đối phương không chỉ một lần, chắc chắn có ghi chép nói chuyện, các ngươi đi tra xét ghi chép việc nói xem có biết gì không?

Lý Vân Thiên vỗ bàn hưng phấn nói: "Đúng vậy, sao ta lại quên mất khoản nợ này nhỉ?"

Nói xong, hắn vội vàng rời đi.

Ta không đi, mà là Doãn Tân Nguyệt tiếp tục ngồi trong quán trà, chờ tin tức của Lý Vân Thiên.

Không bao lâu, Lí Vân Thiên đã nói với chúng ta về máy truyền tin, hưng phấn nói cho chúng ta biết đã tìm được điện thoại của đối phương, đồng thời hẹn đối phương đến trà lâu, để cho chúng ta chờ một lát đã.

Ta nói này thì đạo tốt.

Doãn Tân Nguyệt rất nghi hoặc hỏi ta vì sao nhất định phải tìm tới Thượng gia? Tìm được Thượng gia, trả cổ họa về thì mọi chuyện đã được giải quyết rồi sao?

Ta cười khổ lắc đầu, nói: "Tất cả những thứ này, không đơn giản như ngươi nghĩ, chúng ta nhất định phải tìm được đầu nguồn chân chính của bức họa này mới được. Chỉ có làm rõ ngọn nguồn bức họa này, mới có thể nghĩ cách bố trí nó..."

Doãn Tân Nguyệt thở dài, nói một câu đúng là phiền phức. Bức tranh cổ này hẳn là có rất nhiều chủ nhân nhỉ? Muốn tìm được chủ nhân chân chính của nó há lại dễ dàng như vậy?

Bất quá đây cũng là biện pháp không có cách, tuy nhiên trong lòng ta biết rõ, chúng ta phải đối mặt chính là một công trình lớn. Bất quá vì vụ án, cũng chỉ có thể còn nước còn tát.

Bọn ta chờ không tới nửa giờ, lại đợi được một người quen cũ. Gia hỏa này cũng đang chơi ăn vặt ở một con phố, gọi là Tôn Long, người đưa ngoại hiệu Long ca, nổi danh là "Nhương nhân Hỗn Hắc".

Theo như lời của nơi này thì "Hỗn Hắc" cũng không phải là hắn sống trong hắc đạo, mà là thu được lai lịch bất chính, đại bộ phận đều là bồi táng phẩm được đào từ dưới mặt đất lên!

Xã hội Pháp trị, căn bản đã không có thương nhân cổ lỗ nguyện ý đạp khu Lôi này. Nhưng Tôn Long thì khác, nghe nói có người che chở, chỉ có thể miễn phí ăn uống vài ngày mà thôi.

Vừa nhìn thấy hắn, ta đã cảm thấy đau đầu rồi...

Một mặt là vì cháu trai này khó đối phó, một mặt khác nói rõ bức tranh cổ kia rất có thể đến từ "bụng dưới đất".

Kinh nhiễu đến sự an nghỉ của người xưa, đây chính là một điều không lịch sự. Lần trước người nọ đầu óc gầy gò, chẳng phải thiếu chút nữa muốn mạng của người lười sao?

Ta và Tôn Long xem như mới nói, bất quá điều này cũng không có ý nghĩa, hắn sẽ ngoan ngoãn nói cho ta biết lai lịch của bức tranh này.

Long ca vừa thấy ta, lập tức cười ha hả đi tới: "Ồ, đây không phải là ông chủ nhỏ của Trương gia, trùng hợp vậy."

Ta mỉm cười đứng lên: "Long ca, đã lâu không gặp, gần đây kinh doanh như thế nào?"

Long ca khoát khoát tay nói: "Đừng nói nữa, nhiều ngày rồi Trương lão bản không khai trương nữa. Nghe nói gần đây ngươi phát tài rồi, có cơ hội hai ta hợp tác cùng nhau."

Ta cười gật đầu, nói không có vấn đề gì, ngồi xuống uống chén trà trước đi.

Long ca vẫy vẫy tay, ủ rũ cúi đầu nói: "Làm gì có thời gian uống trà? Vừa nhận được điện báo đội Đánh hiềm khích, hẹn ta đến trà lâu nói chuyện. Mẹ nó, phỏng chừng gần đây vài vụ làm ăn lại bị theo dõi rồi."

Lúc này, Doãn Tân Nguyệt bên cạnh ho khan một tiếng: "Long ca, mới bao lâu đâu mà quên ta rồi?"

Doãn Tân Nguyệt vừa nói như vậy, Long ca lập tức nhìn nàng một cách khó hiểu, sau khi xem xét một hồi lâu mới bừng tỉnh đại ngộ: "Ồ, chẳng phải lần trước ngươi tìm ta mua cổ hoạ sao? Sao hả, ngươi có ý tốt với Trương lão bản rồi à?"

Doãn Tân Nguyệt trừng mắt nhìn Long ca, có lẽ là bởi vì Long ca hại chết bạn gái của nàng, còn nói khoác không biết ngượng như thế đi: "Long ca, là bọn ta bảo đội điều khiển ngươi tìm đến đây, chúng ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi một chút!"

Bầu không khí vừa rồi còn miễn cưỡng trôi qua, trong nháy mắt trở nên lúng túng.

Long ca ngơ ngác một chút, tiếp theo mặt mũi cười lạnh, ngồi đối diện Doãn Tân Nguyệt nói: "Ồ, xem ra hôm nay ta đụng phải cái đinh rồi, Trương lão bản, đây là ngươi hát cái quái gì với ta vậy?"

Ta nói: "Không có gì, chỉ là muốn hỏi ngươi một chuyện. Bức tranh cổ kia từ đâu mà có?"

Đối với Long ca, ta không muốn trêu chọc. Bất quá nếu đã bị bức đến mức này, ta cũng không cần phải rụt rè nữa. Ta là một đại nam nhân, không thể nhìn một nữ nhân thích ta bị người vũ nhục.

Long ca cười ha hả: "Chậc chậc, ngươi cũng không phải không biết, Long ca ta từ trước đến nay ăn mềm không chịu cứng. Các ngươi muốn biết lai lịch bức tranh cổ kia đúng không? Ta sẽ nói cho các ngươi biết, là ta thu hồi từ một thôn quê xa xôi. Về phần thôn quê nào, thật xin lỗi, đầu óc ta không biết dùng, quên mất."

"Ngươi..." Doãn Tân Nguyệt tức giận đến nghiến răng: "Ta thấy ngươi muốn bị bắt giam rồi."

Ta có chút lúng túng, Doãn Tân Nguyệt làm sao có thể uy hiếp Long ca trong thời điểm mấu chốt này?

Quả nhiên, Long ca cười càng càn rỡ hơn: "Được lắm, ta chỉ chờ bị bắt cóc thôi! Trương lão bản, tiểu cô nương bạn gái này của ngươi đúng là ngây thơ không được, không có chuyện gì khác phải không? Không còn chuyện gì khác, ta đi trước đây."

Nói xong, Long ca liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Doãn Tân Nguyệt tức giận ngăn hắn lại: "Đứng lại, hôm nay không nói rõ ràng, ngươi đừng hòng rời khỏi."

"Được lắm." Long ca cười gian nói: "Tiểu mỹ nữ, ta thấy ngươi rất đẹp, theo ta cả đêm, ta sẽ nói cho ngươi, thế nào?"

Chương thứ năm mươi chín bí ẩn tầng tầng lớp lớp.

Ta lập tức giận không nhịn nổi, thằng này không ngờ lại dám nói ra lời nói bẩn thỉu như vậy.

Ta phẫn nộ đập bàn đứng dậy: "Long ca, ngươi đừng có quá đáng!"

Long ca cũng bị chọc cho tức điên, hắn cầm chén trà trên bàn lên, dùng sức nện xuống đất: "Lúc ông đây làm ăn, ngươi vẫn còn còn tè ra quần nữa, có tin ta để cho ngươi chạy trên một con phố không hả?"

Ta cười lạnh nói: "Ta tin, đương nhiên tin. Nhưng hình như ngươi vừa nói, cửa hàng của ngươi thời gian rất lâu không khai trương đúng không? Vừa vặn trong tay ta có không ít Âm vật, Quỷ Liêm đao, Vong Linh giáp, Đoạt Mệnh Tác. Ngươi có hứng thú hay không? Vạn nhất những vật này rơi vào trên tay ngươi, thì lại phiền toái..."

Long ca trợn tròn mắt, y biết ta làm gì nên tự nhiên hiểu rõ thủ đoạn của mình.

Ta vừa nói như vậy, Long ca lập tức cảm thấy sợ hãi.

Hắn cắn răng, phẫn nộ trừng mắt nhìn ta: "Được, coi như ngươi có chim! Vì một nữ nhân, ngươi lại trở mặt với ta. Chúng ta đợi xem."

Long ca nước miếng văng tung tóe mắng ta một trận, ta thì tức định thần nhàn kéo Doãn Tân Nguyệt ngồi xuống, mặc cho hắn mắng. Hắn càng mắng, trong lòng ta càng rõ ràng hắn tự loạn trận cước, không bao lâu, hắn khẳng định sẽ nói cho ta biết.

Quả nhiên, sau khi mắng xong, Long ca cũng sẽ không nóng nảy nữa, hung hăng lườm ta một cái, nói mấy lời tìm đại lão hắc của Đông Khê thôn, rồi lập tức rời đi.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng vẫn hỏi được.

Long ca vừa đi khỏi, Lý Vân Thiên chân sau đã tới quán trà, vừa vào đã hỏi chuyện của Long ca.

Ta nói rồi, đã đi rồi.

Lý Vân Thiên nhìn thoáng qua chén trà vỡ nát, đại khái cũng biết đã xảy ra chuyện gì, bất đắc dĩ cười khổ: "Tôn Long cứ như vậy, ỷ vào có chút quan hệ thân thích với trưởng công tử, cả ngày diễu võ dương oai. Không cần lo lắng, bây giờ ta xin chỉ thị trưởng, để Tôn Long đem sự tình hỏi thăm ra."

Nói xong, Lý Vân Thiên chuẩn bị gọi điện thoại.

Ta ngay cả vội vàng xua tay: "Không cần đánh nữa, hắn đã khiêu khích rồi."

"Nhận thua?" Lý Vân Thiên vẻ mặt không thể tin nổi nhìn chúng ta: "Ngươi đừng đùa nữa!"

Ta nhàn nhạt lắc đầu: "Không có, hiện tại ngươi đi điều tra một chút người tên Đại lão hắc trong thôn Đông Khê, hắn chính là Thượng gia."

Lý Vân Thiên cười ha ha: "Không cần điều tra, thằng này ta biết. Trước kia đào mộ tổ Chu gia ở thôn Đông Khê, bị người của Chu gia phát hiện rằng đã chết gần hết, nếu không phải chúng ta kịp thời chạy tới, đoán chừng tên kia đã bị Chu gia thiến rồi. Sao vậy, lần này Đại lão Hắc lại xuống đất làm việc à?"

Làm việc dưới đất chính là ý đồ trộm cổ mộ.

Xem ra Lí Vân Thiên có giao thiệp với rất nhiều người, ngay cả mấy lời đen tối này cũng hiểu rõ.

Ta còn chưa xác định, hay là đi tìm lão già đen trước đi!

Lúc này Lý Vân Thiên xe ngựa, đưa bọn họ ra ngoài thành, một mực đi đến một phòng cho thuê giá rẻ, đi lên liền gõ vang cửa phòng.

Nhưng mà trong cửa cũng không có cái gì đáp lại. Lý Vân Thiên có chút bực bội, mắng một câu mau cút ra đây, lão tử biết rõ ngươi đang ở bên trong.

Cửa vừa mới mở ra từng chút một, một gia hỏa lấm la lấm lét, lấm la lấm lét đi ra: "Ồ, đại ân nhân đến rồi, mau mời vào, Phong Nhi đem lão nhân gia người thổi tới rồi à?"

Lý Vân Thiên nghiêm mặt nói: "Đừng có cợt nhả với ta, ta có chuyện quan trọng cần hỏi ngươi, lần trước ngươi bán bức tranh cổ cho Long ca, chính là từ đâu ra tấm đao phủ hành hình."

Nam tử da ngăm đen lập tức hoảng hồn, bất quá hắn vẫn giả vờ trấn định nói: "Ngài nói... Cái gì, Lý cảnh viên, ta nghe không hiểu. Bây giờ ta đi làm xưởng sắt thép, lập tức đến điểm, ta phải đi làm việc."

"Ngươi còn không biết tính nghiêm trọng của vấn đề này không?" Lý Vân Thiên cười lạnh nói: "Long ca đã nhận lời, nếu ngươi không khai báo, mười năm cơm tù không thiếu được."

Vừa nhắc tới Long ca, nam tử ngăm đen lập tức héo rũ, bất đắc dĩ thở dài: "Mẹ, sớm biết tên này miệng giống ống quần, nói cái gì đó. Nhưng Lý thị viên, lần này ta cam đoan với người, ta tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp, nhiều lắm là bán võ công! Ta cũng là được người nhờ vả mới bán được cổ hoạ cho Long ca."

Lý Vân Thiên gật đầu: "Có ai ủy thác?"

"Đông thành Vương quá lạnh." Nam tử da ngăm đen nói: "Lý cảnh báo, ta đây coi như là lập công chuộc tội rồi nhỉ? Đông Thành Vương lạnh như gió cuốn, nghe nói bức tranh đó chính là hắn đào ra từ trong mộ..."

"Lấy công chuộc lỗi? Ngươi biết rõ bức tranh kia là thứ bẩn thỉu mà còn dám mua bán, ngươi nói xem, có phải ngươi chán sống rồi không?"

Lý Vân Thiên vừa nói như vậy, nam tử da ngăm đen lúc này mới ý thức được chính mình lỡ miệng, sắc mặt sợ đến tái nhợt.

"Được rồi, chuyện lần này cứ như vậy đi. Ta tạm thời không truy cứu trách nhiệm của ngươi, bất quá ngươi ở chỗ này thành thành thật thật, tùy thời chờ đội hình truyền lời, nếu ngươi dám chạy, kết cục ngươi cũng biết!"

Dứt lời, Lý Vân Thiên liền dẫn bọn ta rời đi.

Mà dọc theo đường đi ta lại bắt đầu đau đầu, không nghĩ tới bức tranh cổ này, thật sự là đào từ dưới đất lên, khó trách trên tranh oán khí nặng như vậy.

Có thể nói như vậy, hôm qua ta và Lý Ma Tử còn sống sót, căn bản là may mắn, bây giờ nghĩ lại cũng thấy sợ!

Đông Thành Vương lạnh lùng, Lý Vân Thiên cũng biết, xem ra hắn và đám địa đầu xà này rất thân thiết.

Đây cũng là do hoàn cảnh của tòa thành này quyết định. Nơi này xưa nay là nơi binh gia tất tranh, không phải là nơi kinh tế hay văn hóa tốt, mà là vì tốt nhất.

Phong thủy tốt, không ít hoàng thân quốc thích đều chọn an táng ở đây.

Ta nghe nói, trước đây nơi này cũng không có trộm mộ tặc gì, đại bộ phận đều là nhà nào khai hoang nhà nào đào đất, trong lúc vô ý đào được một ít thanh đồng khí đáng giá.

Đã có người nếm được ngon ngọt, muốn suốt đời thoải mái đi xuống, bắt đầu đi tìm cổ mộ, dần dần cũng càng lún càng sâu. Đại bộ phận tặc trộm mộ, trên cơ bản đều là từ thân phận nông dân chuyển biến qua.

Đông Thành Vương lạnh lùng là một trong số đó.

Chỗ hắn ở so với nam tử ngăm đen thì cao cấp hơn rất nhiều, là một khu nhỏ có hoàn cảnh ưu mỹ, hơn nữa một lần mua ba phòng, một bộ mà hắn ở, hai bộ dùng để nộp tiền thuê.

Nhưng nhà hắn lại đóng chặt cửa, hỏi khách thuê bên cạnh, cũng đều tỏ vẻ vài ngày không thấy Vương Lãnh, ngay cả tiền thuê cũng không cần.

Sắc mặt Lý Vân Thiên đột nhiên trở nên khó coi, ta vội vàng hỏi hắn thì sao? Lý Vân Thiên nói cái này không bình thường. Bởi vì Vương Lãnh hẹp hòi nổi tiếng, vừa đến ngày thu tiền Diêm Vương gia hóa thành xin tha mạng, không thể nào bỏ lỡ chuyện thu thuê

được.

Nghe Lý Vân Thiên nói vậy, tim của ta cũng nhảy lên một cái. Ý tứ của hắn đã rất rõ ràng, Vương Lãnh rất có thể đã chạy trốn...

Ta cũng cảm thấy hít một hơi khí lạnh, xem ra sự tình lại phát phiền phức rồi. Ta liền vội hỏi Lý Vân Thiên làm sao bây giờ? Không tìm thấy người, hỏi không ra chỗ nào, cũng không thể giải quyết được.

Lý Vân Thiên nói: "Đi, chúng ta vào phòng xem thử, nói không chừng có thể tìm được manh mối gì đó."

Nói xong, Lý Vân Thiên liền tìm đến sản nghiệp, lộ ra chứng giám, miễn cưỡng mở cửa phòng ra.

Tuy rằng Vương Lãnh ở một mình, nhưng trong phòng thu dọn ngược lại rất sạch sẽ, tranh chữ cổ, sắp xếp sắp xếp bày ra trên kệ, các loại đồ dùng gỗ đàn hương cổ sắc cổ, làm cho gian phòng tràn ngập một cỗ khí tức văn hóa, không biết còn tưởng rằng nơi này có một vị học giả cũ ở.

Ta nhìn lướt qua xung quanh.

Thấy trong phòng bình thường vô cùng, hấp dẫn ta duy nhất chính là một cái lò lớn hơi nóng ở trong phòng khách.

Cái lò cực nóng này, sao lại đốt trong phòng? Chắc chắn không phải để sưởi ấm.

Chương sáu mươi gác đêm.

Ta cẩn thận từng li từng tí tiến tới, đứng ở bên cạnh quan sát thời gian rất lâu.

Lý Vân Thiên cũng phát hiện ra cái lò lửa lớn này, hít sâu một hơi nói: "Đừng nói hắn dùng phương pháp đốt lò lửa để tìm dấu chân của tên đao phủ trong tranh kia chứ?"

Ta lập tức ngồi xổm xuống, hy vọng có thể phát hiện dấu chân, nhưng lại không tìm được.

Ta buồn bực, tên Vương Giả này rốt cuộc muốn làm cái gì?

Vì tò mò, ta dùng kìm sắt mở lò ra, phát hiện bên trong đốt, hình như không phải than gỗ.

Bởi vì than đốt đến cuối cùng sẽ biến thành tro màu trắng, nhưng tro tàn trong này lại là màu đen, hơn nữa dùng kìm sắt gảy một cái, tính chất phi thường mềm mại.

Vẻ mặt của ta nghiêm túc hỏi Lý Vân Thiên: "Lý cảnh viên, nếu một mình bị hỏa thiêu chết, lớp da bên ngoài còn chưa đốt sạch sẽ, cặn bã còn sót lại sẽ có màu sắc gì?"

Nghe ta nói vậy, Lý Vân Thiên không nhịn được cả người run lên: "Trương tiên sinh, ngươi làm vậy là có ý gì?"

Ta không nói tiếng nào, cầm lấy càng sắt, kẹp lấy thứ đen sì trong lò lửa, sau đó chậm rãi mở ra nói: "Ngươi cảm thấy, một đám cặn bã đen này, không giống da người..."

Lý Vân Thiên cực kỳ hoảng sợ, hắn vươn tay ra, không để ý tới sức nóng, nhặt một mảnh bã nhỏ ở trên tay, sau đó đặt lên chóp mũi ngửi. Một lát sau hắn mới mồ hôi đầy đầu nói: "Đúng là tổ chức da dẻ, nhưng không loại trừ là da lông của động vật."

"Đúng vậy." Ta gật gật đầu: "Nhưng Vương Lãnh tại sao phải đốt da? Vào mùa này, ngốc – mới ở nhà đốt một cái lò lửa."

Doãn Tân Nguyệt bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ta biết rồi, chắc chắn Vương Lãnh sợ bị chúng ta nhận ra cho nên đã tự hủy dung!"

Trong nháy mắt ta cười ra tiếng: "Ngươi thật đúng là buồn cười, cho dù muốn hủy dung cũng không cần phải cắt luôn cả da mặt. Huống chi trên thế giới này, sẽ không có ai tàn nhẫn với mình như vậy. Ta cảm thấy đối phương nhất định là dưới tình huống bất đắc dĩ mới làm như vậy, ví dụ như là bị đao phủ ép."

"Tên đao phủ này cũng tới đây?" Vừa nhắc tới đao phủ, sắc mặt Doãn Tân Nguyệt và Lý Vân Thiên đã trở nên không bình thường.

Bất quá, đây hiển nhiên là một lời giải thích hợp lý nhất trước mắt.

Ta nghĩ thời gian rất lâu, cuối cùng cảm thấy nếu Vương vẫn chưa chết, khẳng định sẽ còn trở về. Bởi vì hắn còn muốn ăn cơm, không có khả năng không muốn đồ cổ đầy phòng. Sau khi cân nhắc cẩn thận, ta quyết định đêm nay ở lại, đợi thỏ về.

Lý Vân Thiên cũng đề xuất đi theo ta, ta đồng ý, Doãn Tân Nguyệt là người thích tham gia trò vui, đương nhiên cũng muốn đi cùng với chúng ta.

Bọn ta tùy tiện ở bên ngoài mua chút đồ ăn, lấp đầy bụng chờ đợi ở nhà Vương gia. Hiện tại sắc trời còn sớm, Vương Lãnh chắc sẽ chọn lúc nửa đêm không có người trở về. Ta rảnh rỗi không có việc gì làm, bắt đầu quan sát tỉ mỉ những trò chơi cổ xưa mà Vương cất giữ.

Vương Lãnh đích xác là một thương nhân cổ hủ có thực lực. Hắn là trò chơi cổ ở đây, đều có từ Chiến quốc đến Minh Thanh, tuy rằng cũng có một số hàng nhái, nhưng đại bộ phận đều là hàng thật giá trị nghệ thuật cao chừng mực.

Sở dĩ không ra tay, có lẽ là vì lai lịch bất chính?

Dù sao hạ gia không có bao nhiêu người dám tiêu hóa những thứ Hắc Cổ dạo chơi này, phải xử lý từng món mới được.

"Ta hỏi Lý Vân Thiên, nhiều lai lịch bất chính như vậy, quân đội chuẩn bị xử lý như thế nào? Lý Vân Thiên lắc đầu cười khổ, nói đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, điều hắn có thể làm cũng không nhiều. Pháp quy của Trung Quốc ở phương diện này không hoàn chỉnh, bọn người kia liền thích luồn pháp luật. Nếu như lính cảnh giới không chứng minh được chứng minh những văn chương xác thực này đến từ dưới đất, hắn cũng không thể làm gì Vương được.

Ta thở dài một hơi, tâm đạo bao nhiêu bảo bối tốt của Trung Quốc, chính là hủy trong tay đám cặn bã này!

Sắc trời dần tối, có thể là tác dụng tâm lý, ta đột nhiên cảm thấy gian phòng này trở nên u ám đáng sợ. Lý Vân Thiên và Doãn Tân Nguyệt cũng rõ ràng cảm nhận được bầu không khí biến hóa kỳ lạ này, sắc mặt cũng rất khó coi, không dám tùy ý đi lại trong phòng, chỉ lo mấy đồ chơi cổ này đều là "Âm vật".

Nhưng ta cảm thấy khả năng đó không lớn. Âm vật, là vô cùng hiếm thấy. Có một số thương nhân cổ lỗ, có thể cả đời cũng không gặp được một lần âm vật. Sở dĩ ta tiếp xúc thường xuyên, chủ yếu là bởi vì ta là thương nhân của âm vật, có âm vật nào đó đang chạy đi đâu.

Ta mang theo hai người đi vào phòng ngủ, ở bên trong phòng ngủ cẩn thận quan sát tình cảnh phòng khách. Cũng không biết Vương Lãnh lẳng lặng đến tối hôm nay có trở về không? Nếu như không trở lại, chúng ta nhất định phải ở mãi.

Nhất định phải nhanh chóng tìm được nơi có bức họa cổ kia mới được, nếu không cho dù gia gia còn sống, cũng không có biện pháp đối phó được với hung linh trong bức họa kia.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tại bên trong gian phòng âm u, thật có một loại cảm giác độ nhật như năm. Khu vực nhỏ này chín giờ, đã triệt để yên tĩnh, ngay cả đèn tắt cũng không có.

Bọn ta đang ở trong phòng cũng không mở đèn, sợ kinh động Vương Lãnh, nương ánh trăng lạnh lẽo, ta chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt ra bóng dáng Lý Vân Thiên và Doãn Tân Nguyệt.

Ta vẫn luôn lo lắng, vạn nhất trong phòng có thêm một bóng đen, vậy phải làm sao bây giờ? Trong bóng tối, Lý Vân Thiên hoặc Doãn Tân Nguyệt có thể chính diện khuôn mặt vặn vẹo cười với ta hay không? Hết thảy đều không thể biết được.

Càng nghĩ thì càng sợ hãi, đây chính là tự mình dọa mình sao!

rạng sáng, sáng sớm nhất thời, rạng sáng hai buổi sáng...

Thẳng đến rạng sáng bốn năm giờ, trong phòng khách vẫn an tĩnh vô cùng, một chút động tĩnh cũng không có.

Bầu không khí yên tĩnh này khiến trong lòng ta càng lúc càng mất kiên định, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp. Nhưng cụ thể điểm nào không thích hợp thì ta lại không nói ra được.

Đợi đến khi khu nhỏ bắt đầu có người dậy sớm làm việc, cảm giác bất an trong lòng ta mới dần dần biến mất.

Ta bất đắc dĩ vẫy vẫy tay với hai người, nói: "Ngày hôm qua coi như là uổng công rồi, Vương vắng mặt đi."

Nghe ta nói vậy, Lý Vân Thiên cùng Doãn Tân Nguyệt đều thở phào nhẹ nhõm. Xem ra hai người đều không hy vọng Vương Lãnh trở về, bởi vì chúng ta căn bản không biết Vương Lãnh sẽ lấy hình thức gì"Trở về?

Tối hôm qua không trở lại, vậy chúng ta phải tiếp tục canh giữ đêm nay. Ta mang theo hai người ăn sáng ở dưới lầu, mà lúc ăn sáng, Lý Vân Thiên bỗng nhiên nhận lấy một cái máy truyền tin. Sau khi khóa máy truyền tin, sắc mặt Lý Vân Thiên bỗng nhiên trở nên không bình thường.

Vừa nhìn sắc mặt của hắn, ta liền biết nhất định đã xảy ra chuyện. Quả nhiên, dưới sự truy hỏi của ta, Lý Vân Thiên tài nói cho ta biết, bức tranh cổ kia đã mất tích...

Nghe hắn nói vậy, tim của ta nhảy mạnh một chút, vội vàng hỏi chuyện lúc nào? Lý Vân Thiên lắc đầu, nói hắn là tối hôm qua, buổi sáng lúc dân cảnh báo kiểm tra, mới phát hiện không thấy cổ họa đâu.

Ta mắng thầm một câu, sau đó bảo Lý Vân Thiên lập tức dẫn ta tới hiện trường hung hăng.

Nói không chừng đây là kế điệu hổ ly sơn của Vương Lãnh, đưa chúng ta đến nhà của hắn, chính hắn thì lại đi trộm bức họa cổ.

Bọn ta đi đến hiện trường, vài tên cảnh sát đang canh giữ ở cửa. Sau khi nhìn thấy Lý Vân Thiên, bọn ta lập tức đi lên báo cáo cho Lý Vân Thiên biết.

"Đêm qua tất cả đều bình thường, thậm chí chưa có ai lên lầu ba. Nhưng bức tranh kia lại biến mất một cách khó hiểu..."

Ta lập tức hỏi: "Các ngươi xác định tối qua không có người lên? Còn có lúc chịu trách nhiệm, đã phát sinh chuyện gì kỳ quái chưa? Bất kỳ chi tiết khả năng nào cũng phải nói cho ta biết."

Quan viên kia lại lần nữa khẳng định, mọi chuyện đều bình thường.

Ta hít sâu một hơi, nói: "Mở cửa, ta đi vào xem!"

Hào giả lập tức mở cửa, ta phát hiện khóa cửa hoàn hảo, trừ phi có chìa khóa, nếu không không có khả năng từ cửa chính đi vào.

Sau khi đi vào, tất cả cũng rất bình thường, không có bất kỳ dị tượng nào, một dấu chân cũng không lưu lại, duy chỉ có bức họa cổ treo trên tường kia không thấy đâu nữa.

Ta cẩn thận đến lơ lửng trên tranh cổ nhìn một chút, cũng không phát hiện bất luận manh mối gì.

Lý Vân Thiên nhỏ giọng nói thầm vào tai ta: "Có phải là... người chết kia trộm bức tranh cổ kia đi không?"

Ta cũng không còn cách nào khác đành phải nhờ Lý Vân Thiên đi xem một chút, thi thể còn đang không ở thái bình.

Lúc này Lý Vân Thiên mang bọn ta tới thái bình gian, thái bình trước sau như một lạnh lẽo, âm trầm, rút thi thể ra, thi thể cũng không có bất cứ điểm gì dị thường.

Ta thật sự hít một hơi khí lạnh, mẹ nó, đây rốt cuộc là chuyện gì

vậy?

Con mèo đen thứ sáu mươi mốt tên hồn.

Hiện giờ toàn bộ người trong cuộc đều chết, ai nấy đều bỏ chạy, ngay cả manh mối duy nhất của bức tranh cổ kia cũng chẳng thấy đâu, đây chính là một trong những án không đầu khó giải quyết nhất mà ta đã đụng phải!

Giờ phút này ta có chút luống cuống tay chân, bởi vì tình huống vượt xa ta tưởng tượng.

Một ngày chưa giải quyết vấn đề gì thì sẽ có người tiếp tục bị giết, thậm chí có khả năng gây nguy hiểm cho người bên cạnh ta.

Manh mối duy nhất có thể truy tung hiện tại chính là Vương Lãnh. Nhưng Vương Lãnh lại mất tích tại thời điểm này, ta chỉ có thể làm cho Lý Vân Thiên điều động cảnh giác, toàn diện truy tìm tung tích của Vương Lãnh, đồng thời chúng ta còn phải tiếp tục đến chỗ của Vương Lãnh ngồi chờ.

Nhưng Lý Vân Thiên tỏ vẻ, hắn không thể tiếp tục ngồi chồm hổm chịu trách nhiệm với ta nữa, bởi vì hắn còn phải làm việc đứng đắn, không có khả năng suốt ngày cùng bọn ta chạy khắp nơi.

Dù sao hắn cũng đi theo ta, ngoại trừ to gan ra cũng không còn tác dụng gì khác, ta chỉ để hắn đi làm việc, chuyện chỗ ở của Vương gia cứ giao cho ta.

Trước khi chia tay, Lý Vân Thiên còn đưa cho ta một cây cảnh giác, nói có thể dùng được. Những người làm việc dưới đất, bình thường đều có khuynh hướng bạo lực, nếu lão tiểu tử kia không chịu thua, trăm vạn lồng giam điện áp chế cũng đủ cho hắn hưởng thụ.

Ta cười gật đầu, nhưng ta cảm thấy thứ đồ chơi này không có tác dụng gì, liền tiện tay giao cho Doãn Tân Nguyệt, để nàng tự bảo vệ mình.

Bọn ta lại vòng trở về chỗ ở của Vương Lãnh.

Thật ra trên đường đi, ta đã nhiều lần muốn cho Doãn Tân Nguyệt về nhà. Dù sao thì một nữ hài tử suốt ngày theo ta mạo hiểm, thật sự không ra thể thống gì.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt lại dính chặt lấy ta, nói lo lắng cho an toàn của ta, hai người còn có thể chăm sóc lẫn nhau.

Nàng ta rất rõ ràng sự quật cường của nàng ta. Nếu ta đuổi nàng ta nữa, chỉ sợ sẽ vừa khóc vừa ĩ, cho nên ta cũng chỉ có thể mặc kệ.

Bọn ta một mực ở Vương Lãnh gia đợi đến tối, không ra ngoài.

Cũng may ở gần đây có Tý, ta đã khiến cho mạng nhện Doãn Tân Nguyệt thăm dò tin tức gì đó, cũng miễn cho nàng quá mức khẩn trương, chờ một thời điểm chân chính gặp phải nguy hiểm sẽ bị hù dọa.

Cũng như ngày thường, lúc sáng sớm, chung quanh đã yên tĩnh không tiếng động, hầu như tất cả mọi người đều đã nghỉ ngơi, không có đèn thông đạo, chỉ có điện thoại của Doãn Tân Nguyệt sáng lên. Chiếu vào khuôn mặt điềm tĩnh của nàng, hơi khiến tâm linh ta an ủi một chút.

Không biết mèo hoang từ đâu mà có, ở bên ngoài phát ra tiếng kêu thê lương, nghe khiến ta bực mình. Ta muốn ra ngoài đuổi mèo hoang đi, nhưng suy nghĩ một chút, cuối cùng không đi ra ngoài.

Nhỡ đây là Vương Lãnh đang cố ý thăm dò chúng ta thì sao?

Nghĩ đến khả năng này, ta liền bảo Doãn Tân Nguyệt ngừng di động, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Tiếng mèo rừng đốm đốm không ngừng, thanh âm vẫn luôn kéo dài, đại khái nửa canh giờ sau, tiếng kêu đó đột nhiên biến mất.

Giây tiếp theo, cửa bị mạnh mẽ phá mở, một bóng đen từ bên ngoài nhảy vào, nhảy loạn trong phòng, làm vỡ nát không ít đồ vật.

Ta nhất thời bị hù ra một thân mồ hôi lạnh, mèo hoang này xảy ra chuyện gì, lại có thể đem cửa đẩy ra? Hơn nữa kêu khóc giống như trẻ con khóc vậy.

Doãn Tân Nguyệt càng sợ tới mức hoa dung thất sắc, lấy ra côn cảnh giới.

Con mèo hoang ngay tại trong phòng khách nhảy tới nhảy lui, giống như đang quần chiến với một người vô hình nào đó, thế nhưng trong phòng khách căn bản cũng không có ai khác.

Trái tim của ta khẩn trương không thôi, đều nói mèo là động vật thông linh, có thể nhìn thấy đồ vật mắt người không thấy được, chẳng lẽ con mèo hoang này nhìn thấy cái gì?

Ngay lúc ta do dự, có nên đuổi mèo hoang hay không, mèo hoang lại đột nhiên yên tĩnh lại, một đôi mắt hiện ra lam quang, nhìn chằm chằm phương hướng của chúng ta.

Trái tim ta căng thẳng trong nháy mắt nhảy một cái, ánh mắt này, ta xác định căn bản không phải là ánh mắt động vật, bởi vì nó bao hàm quá nhiều tình cảm trong đó, tràn đầy sợ hãi, thậm chí còn kèm theo một tia phẫn nộ, giống như nhìn kẻ thù!

Ta lúc này liền ý thức được nguy hiểm, lập tức bảo hộ Doãn Tân Nguyệt ở phía sau, đồng thời nắm lấy bình sứ bên cạnh, làm ra động tác ném mạnh, muốn dọa cho mèo chạy.

Nhưng con mèo hoang kia cũng không chạy mất, ngây ngốc đứng tại chỗ, nhe răng nhếch miệng nhìn ta, một đôi mắt sáng lên, tràn đầy khinh thị.

Ta càng xác định đây không phải là ánh mắt động vật mà là ánh mắt của con người...

Ngay tại thời điểm nội tâm ta tràn ngập sợ hãi, con mèo hoang kia bỗng nhiên cong người lên, làm ra tư thế công kích. Ta hít một hơi khí lạnh, không chút do dự đem bình sứ đập bay ra ngoài.

Bình sứ chuẩn xác không sai nện vào chỗ mèo hoang ngồi xổm, nhưng động tác của nó lại vô cùng linh mẫn, lại cọ cọ một cái nhảy từ mặt đất lên, về sau chuẩn xác không sai rơi vào bên trong lò lửa.

Trong chốc lát, một mùi cháy khét truyền đến, sau đó trong lò lửa phun ra một mảng lớn đốm lửa, giống như bị giội một thùng dầu.

Con mèo hoang kêu lên thê thảm, thanh âm khàn khàn, thống khổ giãy dụa trong hỏa lò. Tuy nhiên lửa nóng hừng hực đã đem nó hoàn toàn bao vây lại, không bao lâu sau nó liền ngừng kêu thảm thiết, thậm chí động tác giãy dụa cũng không có.

Nó đã bị thiêu chết.

Ta trợn mắt há hốc mồm, chưa tỉnh hồn, không rõ con mèo hoang kia tại sao lại nhảy vào trong lò tự sát?

Ngay lúc ta ngẩn người nhìn qua bếp lò, chợt cảm giác có người kéo y phục của ta. Ta lập tức quay đầu lại, phát hiện là Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt nơm nớp lo sợ chỉ ra cửa cho ta. Ánh mắt của ta lập tức nhìn sang, vừa nhìn như vậy, ta đã sợ hãi hít một hơi lạnh.

Ở cửa có một người đang nằm sấp, vẫn không nhúc nhích, đang ngửa đầu nhìn chúng ta. Ánh mắt trắng hếu, phản xạ ánh lửa, khiến ta run sợ.

Ta hít sâu một hơi, ra vẻ bình tĩnh hỏi: "Ngươi là ai?"

Ta khẳng định người này không phải Vương Lãnh, bởi vì dáng người của nàng mảnh mai, tóc rối tung, giống như là một bé gái vị thành niên.

Nàng thở dài, ánh mắt tán loạn nhìn thoáng qua trong phòng, sau đó chậm rãi lại bò ra ngoài.

Ta ngơ ngác một chút, biết nàng nhất định là người biết nàng, không chút do dự đuổi theo, trong tay nắm côn cảnh cáo: "Đứng lại, chúng ta là là đồng bọn, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí với ngươi!"

Cô bé lúc này mới ngừng lại, khó khăn vịn cái ghế bên cạnh, ngồi lên một chút: "Các ngươi là ai? Sao lại ở trong phòng Vương bá."

"Ta hỏi: "Ngươi là ai? Còn sâu hơn nửa đêm, vì sao lại xông vào nhà người khác."

Bé gái thở dài: "Ta tới tìm hài tử của ta, bọn nhỏ của ta, đều bị hỏa lò thiêu chết rồi... "

"Cái gì?" Doãn Tân Nguyệt nghẹn ngào thét chói tai, thân thể mềm nhũn, thiếu chút nữa đã tê liệt trên mặt đất.

Ta ngay cả vội vàng an ủi Doãn Tân Nguyệt, hỏi: "Tiểu hài tử mà ngươi nói có phải là những mèo hoang kia hay không?"

"Không!" Cô bé tức giận nói: "Chúng nó không phải mèo hoang, chúng nó đều là sinh mệnh, thậm chí tư tưởng của con người còn phức tạp hơn."

Bấy giờ Doãn Tân Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi chắc chắn cô bé đã cảm thấy mấy đứa nhỏ là con nít rồi.

"Nói như vậy, tro tàn màu đen bên trong lò than, đều là xương cốt mèo hoang?" Ta hỏi.

Cô bé gật đầu: "Đúng vậy."

"Vì sao con của con của ngươi sẽ nhảy vào bếp lò?" Ta hỏi: "Có phải ngươi không tiện đi đường không được hay không?"

Thần sắc tiểu cô nương ảm đạm cúi đầu: "Chân chân ta không tốt. Về phần tại sao hài tử của chúng ta lại nhảy vào lò lửa, là bởi vì chúng nó bị thứ dơ bẩn quấn lấy. Trong phòng này có thứ gì đó không sạch sẽ."

Vẻ mặt của ta sợ hãi nhìn tiểu cô nương, lời nàng nói mang đến cho ta quá nhiều chấn động rồi.

Một nữ hài vị thành niên, làm sao có thể to gan như vậy, lại còn xông vào "Quỷ trạch" sâu hơn một người nửa đêm?

Ta cẩn thận từng li từng tí một đi tới, ngồi xổm xuống nói chuyện với nàng ta: "Tại sao ngươi lại nói cái này có đồ vật không sạch sẽ?"

"Bởi vì nơi này từng có người chết." Bé gái nói.

"Từng chết người? Làm sao ngươi biết."

"Con thấy rồi." Cô bé nói: "Một người cầm đao chặt đầu Vương bá, sau đó ném vào trong lò lửa."

"Hả?" Nghe cô bé nói vậy, trong lòng ta lập tức động: "Ngươi tận mắt nhìn thấy? Ngươi có biết người cầm đao kia trông như thế nào không?"

"Đã hiểu." Tiểu cô nương đắc ý nói: "Nhưng ta sẽ không nói cho các ngươi biết."

"Vì sao?"

"Bởi vì thúc thúc kia là viên cảnh báo." Cô bé cười nói: "Thúc thúc nói thúc đang trừng phạt kẻ xấu, không cho con nói."

"Cảnh sát!" Ta vô cùng sợ hãi: "Ngươi thấy rõ chưa?"

"Ừm." Cô bé gật gật đầu: "Thúc thúc nói Vương bá bá trộm đồ nhà người khác, cho nên ông ấy muốn giết Vương bá bá. Thi thể liền chôn ở phía sau khu rừng kia."

"Đây cũng là thứ ngươi thấy?"

"Không phải, là hài tử của ta nói cho ta." Đứa bé gái kiêu ngạo nói: "Con của ta cũng có thể thấy rất nhiều thứ. Con của ta nói cho ta biết, Vương bá bá còn chưa đi, vẫn ở trong gian phòng này."

Ngay khi ta chuẩn bị hỏi thêm vài câu, dưới lầu bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, sau đó một bà bác trung niên chạy tới. Sau khi nhìn thấy bé gái, lập tức chạy lên, vỗ vào mặt cô bé: "Hùng Hài Tử, khuya khoắt không ngủ, chạy lung tung khắp nơi làm gì?"

Nói xong, ông ta nhìn bọn ta với vẻ mặt xin lỗi: "Xin lỗi hai vị, đứa nhỏ nhà ta không được tốt, đầu óc còn không bình thường, cả ngày chỉ biết ăn nói linh tinh, ngươi đừng chấp nhặt với ả..."

Sau đó, bác trung niên cũng không cho chúng ta cơ hội nói chuyện, liền vội vàng ôm cô bé xuống lầu.

Bé gái gục trên lưng và cười chúng ta, nụ cười vô cùng quỷ dị khiến da đầu ta run lên, lạnh toát từ đầu đến chân.

Nàng há to miệng, tựa hồ đang nói chuyện với chúng ta, thế nhưng lại không phát ra chút âm thanh nào.

Ta quay đầu nhìn thoáng qua Doãn Tân Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt sớm đã sợ đến mặt không còn chút máu, căng thẳng nắm lấy góc áo của ta, nơm nớp lo sợ hỏi: "Trương ca, ngươi cảm thấy cô bé này thật quỷ dị."

Ta hít sâu một hơi: "Ngươi có biết lúc nãy khi nàng rời đi là nói cái gì không?"

Doãn Tân Nguyệt lắc đầu: "Hình như nàng đang dùng môi ngữ nói chuyện, cụ thể đang nói gì thì ta không biết."

Chương thứ sáu mươi hai thật hung ác.

Vì vậy ta học khẩu hình cô bé, nói với Doãn Tân Nguyệt ba chữ: "Lý cảnh viên."

Doãn Tân Nguyệt ngơ ngác một chút, không hiểu sao nhìn ta: "Lý cảnh viên... Có ý gì?"

Ta hít sâu một hơi, kéo Doãn Tân Nguyệt vào trong phòng, nói: "Ý nàng không phải, Lý cảnh phụ giết Vương Lãnh?"

Doãn Tân Nguyệt cười khúc khích một tiếng: "Đùa gì vậy? Nếu Lý Phó mỗ là hung thủ giết người, hắn sẽ tận tâm tận lực tra án như vậy."

"Vậy ngươi cảm thấy cô bé vừa rồi nói hươu nói vượn à?" Ta hỏi ngược lại.

Doãn Tân Nguyệt lại lần nữa sửng sốt, nhìn ta thật lâu không nói gì.

"Lý giám sát họ gì? Họ Lý. Ý Đức thái tử họ gì? Cũng họ Lý. Nếu, Lý giám giám là đời sau của Ý Đức thái tử, có khả năng là vì Tống Lãnh trộm phần mộ tổ tiên Lý vu quan không, cho nên Lý Thượng Sĩ muốn trả thù Vương Lãnh?" Ta hỏi.

Doãn Tân Nguyệt không nói lời nào, vẻ mặt sợ hãi nhìn ta.

"Lý giám sát có lẽ là không tìm thấy chứng cứ trộm mộ Vương Lãnh Đạo, hơn nữa cho dù là trộm mộ, Vương Lãnh cũng không phán được mấy năm, cho nên Lý cảnh viên dứt khoát giết người diệt khẩu, hơn nữa chế tạo giả bộ Vương Lãnh sợ tội trốn tránh. Như vậy vĩnh viễn sẽ không có người biết chân tướng..."

"Chỉ là hắn không nghĩ tới, Thiên Võng tuy thưa nhưng khó lọt, có lẽ là oan hồn Vương lạnh nhạt không tiêu tan, vẫn một mực chờ chúng ta tra ra chân tướng. Hoặc là con mèo mà tiểu cô nương nuôi, quả thật có linh tính, nhìn thấy Lý giám sát phạm phải tội lớn ngập trời!"

Ta kiên nhẫn phân tích, lại phát hiện đủ loại chứng cứ trực tiếp chỉ ra, Lý Thượng Sĩ chính là hung thủ giết người.

Doãn Tân Nguyệt bị kết luận này làm cho kinh sợ đến trợn mắt há hốc mồm, mất một lúc lâu vẫn chưa thể hồi phục tinh thần.

"Nói vậy là họa cổ giết người, thật ra căn bản là giả. Lý Thượng Sĩ chỉ là vì lôi kéo Vương Lãnh Liên vào, để bọn chúng cho rằng Vương sợ tội bỏ chạy?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

Ta lắc lắc đầu, nói vấn đề này ta không thể xác định.

Bởi vì bức tranh cổ kia đích thật là âm vật, nếu như thủ đoạn sau màn này thật sự là Lý giám giám, ta chỉ có thể nói, Lý giám giám là một người tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa khôn khéo trí tuệ.

Người như vậy tay cầm quyền, có thể nghĩ nguy hại đến xã hội như thế nào.

"Hắn có giết chúng ta hay không?" Doãn Tân Nguyệt nơm nớp lo sợ nhìn ta: "Dù sao chúng ta cũng biết nhiều lắm, nếu điều tra ra nguyên nhân cái chết của Vương Lãnh, bằng vào phong cách làm việc của Lý thị, hắn có thả chúng ta không?"

Ta cười khổ không thôi: "Đây cũng là điều ta lo lắng, hay là thế đi? Vương Lãnh Sát là của Vương, sau đó Vương Lãnh sợ tội chạy trốn.

Trong đó không có Lý cảnh báo tham dự, được chứ?"

Ta tình ý sâu sắc nhìn Doãn Tân Nguyệt, chuyện này hai người chúng ta không thể tiếp tục thâm nhập, nếu tiếp tục xâm nhập, có thể uy hiếp đến an toàn tính mạng của chúng ta, đối với chúng ta có trăm hại mà không có lợi.

Ta không phải loại anh hùng có tinh thần trọng nghĩa, ta chỉ muốn sống yên ổn qua ngày, loại tung hoành này, ta không muốn trêu chọc.

Doãn Tân Nguyệt rất kinh ngạc nhìn ta: "Ngươi chỉ có thể trơ mắt nhìn tên sâu mọt này tiếp tục gây họa xã hội?"

Ta nhún vai: "Ngươi quá ngây thơ rồi, loại chuyện này, ta không quản được, ngươi cũng không quản được, cuối cùng chỉ có thể rước họa vào thân."

Doãn Tân Nguyệt trầm mặc một thời gian dài, cuối cùng vẫn gật đầu: "Được rồi, ta nghe lời ngươi."

Vậy thì tốt rồi, ta nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi trời sáng, ta lúc này liền đưa tin cho Lý cảnh báo, nói cho hắn biết Vương Lãnh rất có thể đã sợ tội chạy trốn, hơn nữa oán khí trên bức tranh cổ kia tựa hồ đã tiêu tán, sẽ không gây uy hiếp đến tính mạng của chủ nhân an toàn, cho nên vụ án này dừng ở đây đi, ta cũng không còn cách nào khác.

Lý cảnh viên luôn luôn giữ ta lại, nói cảnh báo không thể tùy tiện kết án như vậy. Nhưng đều bị ta từ chối, ta biết hắn giữ lại, thuần túy là để làm dáng đôi chút.

Cuối cùng Lý cảnh viên cũng không thể làm gì đáp ứng.

Vụ án kết thúc rất nhanh, tất cả các tội lỗi đều bị Vương Lãnh áp lên người, kết quả giống hệt như ta nghĩ. Lý phó cảnh viên thậm chí còn cao hứng mời ta ăn một bữa cơm, bức tranh cổ giết người kia cũng đưa cho ta.

Tuy rằng không muốn, nhưng vì biểu đạt việc này mà ta không có ý nghĩ gì khác, ta đành sảng khoái nhận lấy bức họa cổ này.

Nhưng mấy ngày về sau, buổi tối hôm đó, ta vẫn luôn ngủ không ngon giấc. Vừa nhắm mắt lại, đều là Vương Lãnh bộ dáng. Trong hình ảnh, đầu Vương Lãnh bị một đao phủ tráng kiện chém xuống, ném vào trong lò than đốt. Đầu của hắn lại còn nhe răng nhếch miệng cười với ta, con ngươi của hắn bùng nổ, thậm chí xương sọ cũng nổ tung, óc vỡ ra.

Buổi tối mỗi tối ta gần như đều bị mộng cảnh như vậy làm thức tỉnh, sau khi tỉnh lại cả người toát ra mồ hôi. Trong lòng ta tràn ngập tự trách sâu sắc, biết rõ đây là một án oan, ta lại buông tay mặc kệ?

Vốn tưởng thời gian sẽ khiến ta quên dần chuyện này. Thế nhưng không mấy ngày, lại xảy ra chuyện...

Tối hôm đó ta rảnh rỗi không có việc gì làm, đang suy nghĩ tìm được người mua cho bức tranh cổ này, lại đột nhiên nhận được điện thoại của Doãn Nguyệt.

Bên kia đang thở dốc, lớn tiếng kêu cứu mạng. Ta vội vàng hỏi nàng chuyện gì xảy ra, Doãn Tân Nguyệt lại nói nàng đã đụng phải một tên đao phủ không đầu đang đuổi theo nàng, bảo ta mau đi, nàng sắp không kiên trì nổi nữa.

Ta vừa nghe, đầu liền phình ra, đao phủ không đầu, đao phủ không đầu gì gì chứ? Là đao phủ họa từ cổ ư?

Ta cũng có cảm giác hít một hơi khí lạnh, vội vàng mở bức tranh cổ ra, nhưng vừa nhìn qua thì ta đã kinh hãi phát hiện, đao phủ trong bức tranh cổ này, bộ quần áo đỏ đã mờ đi rất nhiều, đường cong cũng trở nên mơ hồ, khiến người khác có cảm giác như đang ẩn thân trong đám đông.

Không tốt! Ta lập tức nhảy dựng lên, nắm lấy bức tranh bay lên, vội vàng đi về phía cánh rừng kia.

Phụ cận khu rừng của chúng ta chỉ có một, chính là phía sau khu nhỏ của Vương Lãnh Nhiên.

Trong lúc vô tình ta nhớ tới lời tiểu cô nương tàn tật từng nói với ta, tiểu cô nương nói, sau khi Lý cảnh vệ giết chết Vương Lãnh, đem đầu của hắn đặt trong lò lửa thiêu hủy, mà thi thể hắn thì bị kéo đến rừng cây nhỏ vùi lấp.

Tên đao phủ không đầu theo như lời Doãn Tân Nguyệt nói, có phải đó chính là thi thể của Vương Lãnh không? Đêm hôm khuya khoắt, Doãn Tân Nguyệt đến chỗ đó làm cái gì? Rất có thể là không cam tâm tình nguyện để bạn thân của mình chết đi một cách khó hiểu như vậy, cho nên chuẩn bị đi tìm thi thể của Vương Lãnh để buộc Lý Thượng Sĩ lại với hắn.

Ta nửa đường dừng ở cửa nhà Lý Ma Tử, xông vào muốn túm Lý Ma Tử đi ăn cơm. Lý Ma Tử đang ăn cơm cùng con trai, ta xông vào làm Lý Ma Tử giật mình, vội vàng hỏi ta làm gì.

Ta túm hắn đi ra ngoài, đương nhiên hắn ta không vui, đỡ khung cửa không đi. Ta nói một câu Doãn Tân Nguyệt có nguy hiểm tính mạng, Lý Ma Tử nhất thời mới buông lỏng tay.

Một chân của ta, xông vào không biết bao nhiêu sợi xích hồng, rốt cuộc đi tới khu rừng rậm kia.

Làm tắt ô tống, ta cẩn thận lắng nghe động tĩnh chung quanh, bất quá trong rừng rậm cuồng phong tàn sát bừa bãi, chỉ sợ là ngoài trăm mét có người hướng về phía chúng ta kêu lên, chúng ta cũng không nhất định có thể nghe được chứ?

Trong rừng rậm căn bản không có bóng người, một chút ánh sáng cũng không có. Thậm chí ngay cả ánh trăng cũng không thể xuyên thấu qua được lá cây, cho nên màu đen bên trong không chỉ là một đốm nhỏ.

Ta và Lý Ma Tử cầm lên đẹp, trực tiếp đi thẳng hướng trung tâm rừng rậm, từ trước đến nay vị trí trung tâm đều là địa phương tốt để giết người vứt xác.

Đầu óc của ta không tự chủ được mà suy nghĩ rất nhiều. Tưởng tượng tới Doãn Tân Nguyệt giờ phút này đang phải chịu nỗi sợ hãi cực lớn, nước mắt của ta liền không nhịn được chảy ra.

Dù sao nàng cũng chỉ là một thư ký nữ của phường thị bình thường.

Muốn tìm được bóng dáng Doãn Tân Nguyệt trong khu rừng to lớn như vậy, khó khăn đến cỡ nào? Nếu không tìm thấy Doãn Tân Nguyệt, chỉ có thể tìm không đầu đao phủ...

Nếu như đao phủ không đầu thuộc về "Âm vật", vậy thì thủ đoạn mà ta lợi dụng việc tìm kiếm âm vật nhất định sẽ tìm được đao phủ không đầu!

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, ta lập tức gọi Lý Ma Tử lại, sau đó bắt lấy một con cóc, đánh gãy ba cái chân của con cóc, chỉ còn lại một cái chân phía trước.

Con cóc ghẻ mới đầu đau đớn xoay quanh tại chỗ, máu tươi từ tứ chi thẩm thấu ra, dòng máu màu đỏ tươi rất nhanh đã tạo ra một vòng tròn trên mặt đất.

Nhưng mà sau khi đi được một lát, hắn liền bắt đầu giãy dụa chui ra khỏi vòng tròn bò về một hướng.

Ta chộp một con cóc ghẻ vào trong tay, cũng không để ý tới dơ dáy, cứ theo phương hướng mà điên cuồng đuổi theo!

Cứ như vậy, giữa đường ta lại dùng con cóc hỗ trợ chỉ đường, điều chỉnh phương hướng vài lần, cuối cùng cuối cùng cũng tìm được một chút manh mối.

Ta đang ở trên một nhánh cây, thấy được vòng cổ trên cổ Doãn Tân Nguyệt, hẳn là dùng để đánh dấu mục tiêu của chúng ta nhỉ?

Ta sờ vòng cổ một cái, phát hiện vòng cổ còn nóng. Nói vậy chắc chắn cô ta đang ở ngay gần đây.

Bất quá, vì sao nơi này lại im ắng như vậy? Chẳng lẽ... Doãn Tân Nguyệt gặp bất trắc!

Ta lập tức nhắc nhở Lý Ma Tử cẩn thận, nơi này có cổ quái.

Ta và Lý Ma Tử lưng tựa lưng, bắt đầu ở phụ cận tìm hiểu.

Một cơn gió thổi tới, trên đỉnh đầu truyền đến một trận thanh âm ào ào, đó cũng không phải âm thanh do cành cây va chạm phát ra. Ta thất kinh, vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Một thanh Quỷ Đầu đao sáng loáng đang lóe ra hàn quang. Một thân ảnh màu đỏ đang cầm đao nhảy từ trên cây xuống.

Chương thứ sáu mươi ba, sơ tâm...

Ta sợ hãi không thôi, lập tức xoay người đạp Lý Ma Tử một cước, đạp Lý Ma Tử qua một bên.

Còn thanh Quỷ Đầu Đao kia lại đâm thẳng vào đùi ta một đao!

Ta lập tức đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh, sợ hãi lui về phía sau.

Cái bóng màu đỏ kia, mặc một bộ quần áo hình phạt cổ đại rộng rãi, trên cổ trống rỗng, cũng không có đầu. vóc người khôi ngô, trong tay cầm Quỷ Đầu đao nặng nề, từng bước ép ta tới gần.

Ta bị dọa sợ, đao phủ không đầu, quả thật đã từ trong tranh cổ đi ra? Tình cảnh này thật sự khiến người khác sợ hãi.

Ta móc ra Thiên Tử Tiên trên thắt lưng hung hăng quất tới. Đao phủ không đầu không có mắt, lại phảng phất có thể thấy được nhất cử nhất động của ta, dễ dàng tránh né công kích của ta.

Sau đó đột nhiên nhảy lên, Quỷ Đầu Đao lần nữa bổ xuống đầu ta.

Sức mạnh này vượt xa tốc độ của người bình thường rất nhiều. Sự sợ hãi của ta trong nháy mắt đạt tới cực điểm, bởi vì ta giờ phút này ngay cả lui cũng bất tiện, trong tay chỉ có Thiên Tử Tiên, chẳng qua hình như không có tác dụng gì đối với hắn.

Quỷ Đầu Đao phản xạ ánh trăng, đâm vào trong mắt ta, khiến ta không mở được mắt, từng cho là mình sắp bị chém đứt đầu.

Tuy nhiên nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cuối cùng Lý Ma Tử cũng phục hồi tinh thần lại. Hắn gào thét ôm lấy đao phủ không đầu ở phía sau lưng, sau đó đặt chặt đối phương xuống dưới người, nắm đấm không chút do dự nện xuống.

Lý Ma Tử đối phó với người sống còn tạm được, nhưng đối đầu với Tiên trong tranh thì thủ đoạn căn bản không đủ.

Tên đao phủ không đầu kia nhanh chóng ném Lý Ma Tử qua một bên!

Thế nhưng Lý Ma Tử tranh thủ cho ta thời gian quý giá, roi thiên tử nhanh chóng cuốn lấy chân của đao phủ không đầu. Ta dùng sức kéo một cái, đối phương không đứng vững, bịch một tiếng đã ngã trên mặt đất.

Ta lại lần nữa cưỡi lên, ôm lấy cánh tay của hắn mà dùng sức cắn một cái.

Ta dùng một ngụm khí lực bú sữa này, cảm giác nếu không có quần áo bên ngoài ngăn trở, ta đều có thể cắn xuống một miếng thịt.

Làm cho ta trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, tên đao phủ không đầu này lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết, vậy mà giọng ta vẫn còn có chút quen thuộc. Có điều ta không có thời gian suy nghĩ quá nhiều, nắm lấy Quỷ Đầu đao bị hắn vứt trên mặt đất, hung hăng đâm xuống cánh tay của hắn.

Đại đao dùng để đâm, hiệu quả cũng không lớn, bất quá vẫn là cắt cánh tay hắn ra một vết rách. Tên kia ngã lăn trên mặt đất lăn qua lộn lại la to, mà ta thì cầm theo Quỷ Đầu Đao, thở hồng hộc ngồi ở bên cạnh Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗ lại kinh ngạc nhìn ta: "Trương gia tiểu ca, ngươi có cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc hay không?"

Ta mắng một câu: "Quen thuộc cái em gái ngươi, mau đi cứu Doãn Tân Nguyệt, ta giúp ngươi giữ chặt thứ này."

Lý mặt rỗ nhìn thoáng qua bắp đùi bị máu nhuộm đỏ, vẻ mặt kinh hãi: "Nhưng vết thương của ngươi..."

Không nhắc còn đỡ, hắn vừa nhắc nhở như vậy, ta nhất thời cảm giác vết thương đau đến tê tâm liệt phế. Lý Ma Tử chết tiệt, đúng là hết chuyện để nói.

Ta mắng một câu "Muốn ngươi quản" sau đó đẩy Lý Ma Tử qua một bên. Ta cắn răng, dìu cây đại thụ đứng lên, chuẩn bị đi tới giải quyết thanh đao không đầu kia.

Tuy nhiên ta còn chưa đi qua, trên cổ của đao phủ không đầu lại dần "Trường" ra một cái đầu.

Tràng diện quỷ dị này hù cho hai chân của ta đứt gân, bất quá khi ta thấy rõ dung mạo của đối phương, lập tức trợn tròn mắt.

Cái đầu kia, đúng là của Lý Vân Thiên.

Không sai, đúng là của Lý Vân Thiên! Hắn ta thống khổ thở hổn hển, miệng còn lẩm bẩm: "Đừng... đừng động thủ, là ta."

Lý Ma Tử hét lên một tiếng: "Ta đã nói mà, thanh âm này ta có chút quen thuộc."

Ta hung hăng mắng một câu: "Không ngờ lại là ngươi? Lý cảnh viên."

Lý Vân Thiên run lên, lập tức giả vờ như cái gì cũng không biết, nói: "Ồ, sao ta lại ở đây? Chẳng lẽ là bị quỷ phụ thân."

Ta liên tục cười lạnh, đến lúc này rồi, còn giả vờ nữa có thú vị lắm không?

Ta trực tiếp hỏi: "Doãn Tân Nguyệt đâu? Bị ngươi giấu đi đâu?"

Lý Vân Thiên nói: "Là Doãn Tân Nguyệt gì đó? Ta không hiểu."

"Đừng giả vờ." Ta gọn gàng dứt khoát nói: "Lý cảnh báo, Vương Lãnh là ngươi giết đúng không? Có phải ngươi muốn giết cả Doãn Tân Nguyệt để diệt khẩu không? Bởi vì nàng biết chuyện của ngươi."

Lý Ma Tử trợn mắt hốc mồm nhìn ta, lại nhìn Lý Vân Thiên, không hiểu ra sao.

Lý Vân Thiên sửng sốt một chút, cuối cùng cố nén thống khổ, ngồi dậy: "Nếu các ngươi đã biết, vậy ta sẽ nói cho các ngươi biết chân tướng! Vương Lãnh không phải là ta giết, là hung linh trong tranh cổ chết, cho dù lần này ta cũng là hung linh phụ thể trong tranh..."

Ta bất đắc dĩ cười cười: "Ngươi quá ngây thơ rồi. Ta sẽ không tin lý do này đâu. Doãn Tân Nguyệt đâu, nói cho ta biết rốt cuộc nàng đang ở đâu?"

Không đợi Lý Vân Thiên mở miệng, trên đỉnh đầu của chúng ta bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng rên rỉ uể oải.

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, dùng bổng ảnh chiếu.

Phát hiện Doãn Tân Nguyệt bị trói ở trên một cây đại thụ, trong miệng nhét một miếng vải rách, vẻ mặt thống khổ nhìn chúng ta.

Tên khốn kiếp này! Ta mắng một câu, định leo lên xe cứu Doãn Tân Nguyệt. Chẳng qua chân ta bị thương, hành động rất bất tiện, đành phải để Lý Ma Tử làm thay.

Ta sợ Lý Vân Thiên sẽ phát động tập kích đột ngột với chúng ta, cho nên vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hắn.

Lý Vân Thiên biết sự tình đã đến mức không thể giữ lại, ngược lại không có ý định chạy trốn, bởi vì trong lòng hắn biết rõ, mặc dù hắn chạy, nhiều người như vậy chúng ta vẫn có thể đuổi kịp hắn.

Doãn Tân Nguyệt đi xuống, sắc mặt tái nhợt, nghiến răng nghiến lợi nhìn Lý Vân Thiên nói: "Ta tới nói cho các ngươi biết, Lý Vân Thiên tại sao phải sát hại Vương Lãnh! Bởi vì dưới cơ duyên xảo hợp của Lý Vân Thiên, hắn đã biết trong nhà mình có một ngôi mộ tổ tiên, là mộ của thái tử Đường triều, vật bồi táng bên trong giá trị liên thành, vì thế hắn liền để Vương Lãnh đi trộm mộ. Ha ha, không ngờ lại cùng người khác đào mộ tổ tiên của mình. Lý Vân Thiên, ngươi thật sự là một người tốt để cảnh cáo."

Nghe Doãn Tân Nguyệt nói xong, sắc mặt Lý Vân Thiên lúc xanh lúc tím, biểu tình thập phần xấu hổ.

Ta và Lý Ma Tử cũng bị trấn áp, mặc dù biết Lý Vân Thiên không phải loại người tốt lành gì, nhưng lại tuyệt đối không ngờ rằng, hắn ngay cả phần mộ tổ tiên nhà mình cũng đào.

Doãn Tân Nguyệt tiếp tục nói: "Sau đó, khi hai người chia của, Lý Vân Thiên lại nhớ tới phần của Vương Lãnh, thế là liền có ý định giết người. Về phần khuê mật của ta chết, đơn thuần thuộc vào xui xẻo, mua được một món Âm vật về nhà, mà Âm vật này lại có thù với tổ tiên nàng! Sau khi vụ án máu phát sinh, Lý Vân Thiên dứt khoát tương kế tựu kế, đem tất cả ném lên bức tranh cổ kia..."

Ta cũng cảm thấy hít một ngụm khí lạnh.

Từ biểu cảm trên mặt Lý Vân Thiên, ta đã biết lời Doãn Tân Nguyệt nói là sự thật.

Lý Vân Thiên buồn bã cười nói: "Được được được được, hôm nay coi như ta bại trận, nhưng các ngươi có chứng cứ không? Không có chứng cứ liền định ta đắc tội? Hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội, chuyện lần này dừng ở đây, ta cho các ngươi phí niêm phong một trăm vạn, thế nào."

Lý Ma Tử hiên ngang lẫm liệt nói: "Ngươi cho rằng chúng ta thiếu tiền sao? Sẽ tin lời ma quỷ của ngươi sao. Hừ, đừng nghĩ dùng tiền để hối lộ chúng ta, trừ phi là một trăm năm mươi vạn."

Lý Vân Thiên cắn răng một cái, cuối cùng gật đầu: "Được, ta đồng ý với các ngươi."

Trong lòng ta lạnh hơn phân nửa, thật không nghĩ tới Lý Vân Thiên lại có nhiều tiền như vậy. Xem ra hắn làm cũng không ít.

"Hiện trường dùng lưới bạc chuyển khoản, bằng không ta không cách nào tin tưởng ngươi. Vạn nhất ngươi lắc chúng ta, chúng ta phải khóc chỗ nào?" Lý Ma Tử nói.

Lý Vân Thiên cười ha hả: "Sảng khoái, ta thích giao tiếp với người sảng khoái. Có điều ta không thể trả hết tiền cho ngươi, tiền lưới bạc chuyển khoản, mỗi ngày đều có hạn chế, ta chỉ có thể cho ngươi mười vạn tiền đặt cọc trước, khoản tiền còn lại, ta sẽ từ từ đưa các ngươi sau khi an toàn."

"Bớt nói nhảm, mười vạn thì mười vạn." Lý Ma Tử liếc xéo Lí Vân Thiên.

Doãn Tân Nguyệt không chịu nổi nữa, muốn mắng Lý mặt rỗ nhưng bị ta ngăn lại, không ngừng nháy mắt với nàng ta.

Mười vạn khối rất nhanh liền chuyển cho Lý Ma Tử, sau khi chuyển xong, Lý Vân Thiên khập khiễng rời đi.

Doãn Tân Nguyệt rất tức giận, vành mắt đỏ hồng nhìn ta: "Vì chút tiền đó mà các ngươi lại..."

Ta ngắt lời nàng ta: "Chân muỗi cũng là thịt mà, ngu sao mà không lấy."

Vừa dứt lời, phía xa đã vang lên tiếng sáo cảnh báo. Doãn Tân Nguyệt ngạc nhiên, sau đó lập tức hiểu ra: "Các ngươi nham hiểm thật đấy."

"Không âm không sao dám làm thương nhân dùng âm vật?" Ta nhàn nhạt cười nói.

Lý Vân Thiên bị bắt quy án, ở Doãn Tân Nguyệt và tiểu cô nương tàn tật, đã trở thành nhân chứng.

Lý Vân Thiên rất nhanh liền bị định tội: Biết pháp phạm pháp, tội không thể tru diệt!

Sau đó có hai ông lão đi vào tiệm cổ của ta, tự xưng là phụ mẫu của Lý Vân Thiên. Nhìn thấy lão nhân tóc trắng xóa này ta lập tức quỳ xuống, nước mắt lưng tròng cầu xin ta bán bức tranh cổ cho bọn họ, còn cho ta một tấm thẻ ngân hàng.

Đây là tích góp cả đời của hai lão này.

Ta rót một bình trà, nghe hai lão già kể lại chuyện xưa của bọn họ.

Tổ tiên Lý gia bọn họ, thái tử Ý Đức, quan tâm bách tính, nhưng cuối cùng bởi vì đắc tội Võ Tắc Thiên, bị quan tham vu hãm hại, xuống ngục oan giết.

Từ đó về sau, Lý gia nhiều thế hệ, đều lấy thanh liêm tự luật, hận nhất chính là tham – quan.

Đến thế hệ này cũng không ngoại lệ.

Lý Vân Thiên từ nhỏ sống nghèo khó, trải qua một ngày đói bữa no, nhưng hắn vẫn dùng nghị lực ngoan cường thi vào cảnh giác, cũng đạt được huy hoàng của ngày hôm nay.

Mà theo sự ô nhiễm của xã hội vật chất này, hắn trở thành mộng tưởng của một nhân dân cảnh báo, cũng dần dần bị nhuộm thành màu xám, cuối cùng chỉ muốn nạp tiền, thăng quan, cuối cùng lại bước lên con đường không có lối về này...

Ta thở dài, quyền thế tiền tài chính là vật ngoài thân, sống chết không mang đi, lại vẫn có người vì hắn xông pha khói lửa, bước vào khu sấm sét.

xã hội vật chất này có thể không quên sơ tâm, mới là hiếm có nhất. Thế nhưng có mấy người có thể thật sự làm được chứ?

Ta không lấy thẻ ngân hàng mà trực tiếp trả lại cho hai ông lão.

Hi vọng hậu bối Lý gia có thể coi đây là giới hạn!

Chương thứ sáu mươi bốn, nữ khách quý kỳ quái.

Chuyện giết người bức tranh cổ, ta đã giúp Doãn Tân Nguyệt một đại ân.

Chuyện này khiến nàng càng thêm ỷ lại vào ta, gần như mỗi ngày đều tới quán cổ để tìm ta.

Có đôi khi sẽ giúp ta thu dọn tốt cửa hàng. Rửa quần áo xong, ta thầm nghĩ hai ta hiện tại chỉ còn cách ở chung có nhau.

Ta cũng rất bất đắc dĩ, thật không biết rốt cuộc nàng thích ta đến mức nào nữa?

Về phần Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt cũng biết y đang tốn bao nhiêu tâm tư. Nhưng Doãn Tân Nguyệt thật sự không hứng thú với Lý Ma Tử.

Nhưng nhìn thấy Lý mặt rỗ lần trước cứu mình, vậy mà vô tình hay vô ý mang Lý mặt rỗ tiếp xúc nhiều với mấy cô gái bên cạnh.

Nói thật, Lý mặt rỗ dù tuổi lớn hơn một chút, người hèn mọn bỉ ổi, mang theo hài tử cũng không tệ lắm. Hiện tại không phải đều lưu hành bằng thúc sao? Lý rỗ cũng là loại đáng sở. Người có tiền, hơn nữa ăn chơi cũng người như chó, còn biểu tình bấc người, tính cách thẳng thắn hài hước, mấy tiểu cô nương so với hắn tầm mười tuổi cũng nói chuyện với hắn tương đối.

Nếu thật sự có thể để Lý mặt rỗ xâu xé, để hắn tổ chức lại một gia đình, ta cảm thấy cũng là công đức vô lượng.

Đêm hôm đó ta cũng giống như bình thường, ngồi ở tiệm đồ, nghe râu ve, ngẩn người nhìn bầu trời.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, ta đột nhiên nhớ tới nam nhân được an ủi, không biết nam nhân thương cảm hiện giờ đang ở phương nào? Tuy đã hợp tác với hắn một thời gian, nhưng hắn trước mặt ta vẫn là một bí ẩn, khiến người ta không thể hiểu nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, không tự chủ được lại thấy đau đầu, dứt khoát về phòng mở máy tính ra, định kéo điện ảnh xem.

Có điều đang xem có tư có vị, lại bỗng có một nữ nhân đi vào trong quán. Nữ nhân quần áo gợi cảm nóng bỏng, một cái váy hồng phấn, hai chân trắng hầu như đều lộ ra, giẫm lên nấm, so với ta cao hơn một cái đầu.

Đây thật đúng là vưu vật nhân gian!

Tuy tướng mạo của cô không bằng Doãn Tân Nguyệt, nhưng lực mê hoặc đối với nam nhân này lại mạnh hơn nhiều so với Doãn Tân Nguyệt.

Cảm giác đầu tiên của ta, chính là nữ nhân này tám chín phần mười là "Kê" trong truyền thuyết.

Tuy nhiên ta vẫn hỏi: "Xin chào, hỏi ngươi là tới để làm đồ cổ sao?"

"Không không không." Nữ nhân lắc đầu, sau đó ngồi xuống trước mặt ta, thần sắc có chút hoảng hốt nhìn chung quanh, cũng không biết rốt cuộc đang nhìn cái gì.

Nhìn một vòng, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Ta hỏi ngươi một chút, ngươi biết Doãn Tân Nguyệt không?"

Ta gật đầu: "Biết mà, sao thế?"

"Ngươi và Doãn Tân Nguyệt đang yêu đương?" Nữ nhân hỏi.

Trong lòng thót tim nhảy một cái, nhìn nàng không hiểu ra sao: "Sao vậy? Rốt cuộc ngươi là ai?"

Nữ nhân cười cười, nói không có việc gì. Sau đó lại hướng ta đi tới, sờ soạng quần áo của ta, lại xốc áo của ta lên nhìn một chút, thậm chí còn lấy xe điện thoại từ trong túi ra.

Ta dở khóc dở cười, nữ nhân này rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Ta lập tức hỏi: "Đại tỷ, có chuyện gì vậy?"

Không ngờ một câu đại tỷ của ta lại chọc giận cô: "Ngươi hô cái gì, gọi là đại tỷ à? Chẳng lẽ ta lớn tuổi hơn Doãn Tân Nguyệt à? Ngươi đừng có hét bậy bạ."

Ta ngơ ngác một chút, cảm thấy rất khó hiểu, nữ nhân này rốt cuộc có tật xấu gì vậy.

Ta chỉ có thể giải thích cho nàng ta: "Gọi đại tỷ chẳng qua là đối với tôn xưng của ngươi mà thôi."

"Xì." Cô trợn mắt nhìn ta một cái: "Coi như ta nhìn ra rồi, ngươi chỉ nghèo rớt mồng tơi mà thôi. Không ngờ Doãn Tân Nguyệt lại khen ngươi giống như hai đời phú gia vậy. So với Thê Thê Hùng của ta ngươi kém xa lắm! Nhìn không ra, cũng không mang đồng hồ, trong phòng cũng không có một kiện đồ xa xỉ, lại còn dùng điện thoại bằng gạo, không có chút thưởng thức nào. Ta đã nói rồi, làm sao Doãn Tân Nguyệt có thể tìm được nam nhân so với bạn rể tốt hơn..."

Ta bỗng nhiên có chút giật mình hiểu ra, nữ nhân này nửa đêm canh ba đến tiệm của ta, chính là vì tìm được cảm giác ưu việt. Loại nữ nhân vênh vang đắc ý này, thật đúng là làm cho người ta chán ghét.

Tuy nhiên ta cũng không tức giận, quyền coi nàng là bệnh thần kinh: "Ngươi nhận lầm người rồi, ta và Doãn Tân Nguyệt chỉ là bằng hữu bình thường, căn bản không có quan hệ sâu hơn."

"Thật sao?" Nàng mặt mày hớn hở, theo bản năng liền nắm lấy vòng cổ vàng trên cổ, nhẹ nhàng lấy tay sờ lên: "Nói vậy, là Doãn Tân Nguyệt tình nguyện ở một phía rồi. Ha ha, ngay cả tơ lụa như ngươi cũng chướng mắt Doãn Tân Nguyệt, trước mặt ta mà nàng còn ngông cuồng cái gì?"

Nói xong, nàng quay người rời đi.

Nhìn bóng dáng nàng rời đi, ta quả thực dở khóc dở cười, mẹ nó, coi như là gặp phải phạm nhân rồi đi! Ta cũng không để trong lòng.

Sau khi Doãn Tân Nguyệt tới, ta phát hiện sắc mặt nàng ta rất khó coi, giống như vừa mới tranh cãi với người khác, vành mắt đã đỏ hoe.

Ta lập tức hỏi nàng làm sao vậy? Có phải là cãi nhau với người ta hay không.

Doãn Tân Nguyệt thở dài: "Ài, chuyện này ta cũng không biết nên nói với ngươi như thế nào cho phải. Gần đây ta đã tiếp đãi một khách hàng vô cùng hiếm, khách hàng kia thật sự quá đố kỵ, so với ta, bất cứ thứ gì ở bên cạnh ta đều không buông tha. Ngay vừa rồi, ta đã cãi nhau ầm ĩ với nàng một trận, loại bệnh thần kinh như vậy, thật sự là rất khó hầu hạ."

Ta xì một tiếng liền cười: "Hình như ta biết khách hàng của ngươi."

Doãn Tân Nguyệt kinh hãi, vội vàng hỏi ta làm sao biết được vị khách hiền lành đố kỵ này? Ta dứt khoát thuật lại chuyện xảy ra tối qua cho Doãn Tân Nguyệt nghe.

Doãn Tân Nguyệt sau khi nghe xong, khuôn mặt đều đã đỏ bừng, nói nữ nhân kia sao lại có thể ầm ĩ như vậy? Thực sự là phục chết nàng ta rồi.

Ta ngay cả vội vàng khuyên Doãn Tân Nguyệt đừng tức giận, nữ nhân mà cũng có lòng đố kỵ đấy, chỉ có điều lòng ghen tị của mấy nữ nhân đã đạt đến cảnh giới " hiếm thấy", ngươi không để ý tới nữa hay là xong rồi?

Dưới sự an ủi của ta, Doãn Tân Nguyệt lúc này mới nguôi giận.

Chẳng qua, nàng cũng chỉ tạm thời bớt giận mà thôi. Mấy ngày kế tiếp, mỗi lần Doãn Tân Nguyệt tới chỗ ta, đều mang theo một bụng oán khí. Ta thấy gương mặt nàng đã trở nên tức giận rồi, biết chắc chắn lại là vị khách kỳ lạ kia quấy phá.

Không còn cách nào khác, ta cũng chỉ có thể làm bệnh tâm lý tốt, không ngừng dẫn đường cho Doãn Tân Nguyệt.

Mà sau khi nghe Doãn Tân Nguyệt kể lại cho ta nghe, ngay cả " hươn bệnh" này của ta cũng có chút dở khóc dở cười.

Khách hàng này thật sự đố kỵ quá, luôn cảm thấy Doãn Tân Nguyệt cái gì cũng tốt hơn mình.

Ví dụ như mấy ngày trước nhìn thấy vòng tay của Doãn Tân Nguyệt, đầu tiên là đem vòng tay của Doãn Tân Nguyệt châm chọc một hồi, sau đó đến ngày hôm sau, mua một cái vòng tay giống như nàng đeo.

Còn có nhìn thấy bọc quần áo Doãn Tân Nguyệt, đi lên cẩn thận ước lượng một hồi, cứng rắn nói cái bọc này của Doãn Tân Nguyệt là giả, là hàng bán hàng mà ta giao dịch với tên yêu nhân tóc đỏ này mua. Nhưng ngày hôm sau, nữ nhân kia lại mua một cái quần áo giống hệt Doãn Tân Nguyệt.

Hơn nữa chỉ cần có nam nhân tới tìm Doãn Tân Nguyệt nói chuyện phiếm, đối phương đều sẽ đố kỵ muốn chết, thường xuyên sẽ lên đây nói chuyện, mạnh mẽ đoạt lấy danh tiếng của Doãn Tân Nguyệt. Làm cho Doãn Tân Nguyệt nhiều lần xấu hổ không gì sánh được, mất hết thể diện trước mặt bằng hữu.

Doãn Tân Nguyệt thật lo lắng, ngày nào đó nữ nhân này bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, cảm thấy "Chàng trai yêu" này của ta không tệ, nên thu ta luôn.

Ta đột nhiên bật cười, cảm thấy tâm lý đố kỵ của nữ nhân này chắc đã đạt tới trình độ biến thái rồi nhỉ?

Ta ngay cả vội vàng an ủi Doãn Tân Nguyệt, bảo nàng không nên lo lắng, nàng đã sớm thử sợi tơ treo như ta rồi, hẳn là chướng mắt ta rồi.

Tuy nhiên ta không ngờ rằng nữ nhân này thật đúng là có bệnh. Đêm đó Doãn Tân Nguyệt vừa đi, người phụ nữ chân sau kia liền tới.

Nàng chủ động lôi kéo làm quen với ta, nói một số lời rất mập mờ, còn dùng động tác cơ thể khiêu khích, hỏi ta có thể kết giao với nàng hay không?

Ta không nhịn được bật cười, không ngờ ngay cả cảm xúc của ta cũng bắt đầu đố kỵ.

Ta cười nói: "Ta đã quay phim nam nhân, cho nên rất xin lỗi, ta không thể đáp ứng ngươi."

Ta cự tuyệt như vậy, nàng lập tức bắt đầu nổi giận: "Hừ, ngươi nói Doãn Tân Nguyệt đúng không? Ta đang buồn bực, rốt cuộc ta có điểm nào không bằng nàng? Vì sao ngươi thích nàng mà không thích ta? Vóc dáng ta không kém nàng chút nào sao? Trông ta không đẹp bằng nàng ấy sao? Ta thậm chí còn giàu hơn nàng ấy, xuất thân cũng tốt hơn nàng ấy, rốt cuộc ngươi coi trọng nàng ấy."

Ta nói: "Ngươi dáng người tốt, đẹp hơn tỷ ấy. Nhưng ngươi không phải đồ ăn của ta, ta thích loại hình dáng của Doãn Tân Nguyệt."

"Thối lắm!" Cũng không biết nữ nhân kia tính tình thế nào, nhảy dựng lên chửi ầm lên.

Vừa mắng, vừa lấy tay sờ vòng cổ kim loại trên cổ, giống như vòng cổ kim loại kia có thể khiến nàng cảm thấy lực lượng rất mạnh mẽ: "Có phải ngươi cảm thấy ta quá cao quý cho nên không dám bám lấy ta? Hừ, ngươi không cần giấu diếm, thật ra ta đã sớm nhìn ra rồi."

Ta cũng cảm thấy hít một hơi khí lạnh, cảm thấy mình bị vũ nhục rất lớn, ngay cả tính khí tốt như ta mà cũng không chịu nổi đối phương, huống chi là Doãn Tân Nguyệt.

Ta có nên giúp Doãn Tân Nguyệt sửa chữa cô gái này một chút không? Ta chìm vào trầm tư.

"Thân phận của ngươi cao hơn ta? Thân phận của ngươi là gì? Còn không phải là làm công cho người ta sao? Ta làm ông chủ đấy, không cần phải cả ngày thụ khí ông chủ." Ta nói.

"Ngươi nói hươu nói vượn!" Cô nàng khinh thường ngẩng đầu lên: "Ai nói với ngươi ta là người làm công cho người ta mà? Ta cũng là ông chủ, chẳng qua công ty tạm thời còn chưa chuyển tới tên ta mà thôi. Tưởng Ninh Dạ nói, chỉ cần chúng ta kết hôn, công ty của hắn sẽ thuộc về ta, hừ."

Ta đột nhiên bật cười: "Chàng trai của ta rất có tiền? Ngươi có tin ta tùy tiện chơi một trò ca tốt ở đây cũng mua không nổi không?"

Vòng cổ Chương Hòa kim thứ sáu mươi lăm

"A, ngươi nói bậy!" Nữ nhân bị ta chọc cho tức điên lên, chạy đến trên cái giá cổ thụ của ta, cầm lên hai cái bình sứ nứt vỡ, ngã xuống đất: "Ngươi chờ đó, ngày mai ta sẽ bảo bạn vợ của ngươi mua tiệm của ngươi. Hừ, sau này ngươi cứ uống cho ta gió tây bắc đi! Nam nhân không có ánh mắt nhìn."

Nói xong, nàng thở phì phò quay đầu đi ra.

Ta chấn động một hồi lâu vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, con mẹ nó là đến thổ lộ với ta, hay là đến đập phá chỗ này?

Cũng may là, hai bình sứ mà nàng ném rơi cũng không đáng tiền, nên ta coi như bị ăn thiệt thòi vậy.

Nữ nhân kia chân trước vừa đi, Lý mặt rỗ đã tới, giọng khàn khàn hỏi ta, nữ nhân gợi cảm kia có phải đang tranh chấp với Doãn Tân Nguyệt không? Ngươi thật đúng là khiến người ta hâm mộ đố kỵ.

Hắn vừa nhắc tới từ " đố kỵ", ta liền nhịn không được tức giận, mắng Lý Ma Tử một trận. Mặt Lý Ma Tử dày vô cùng, trực tiếp đem lời mắng của ta coi như là đánh rắm, mắt điếc tai ngơ, tiếp tục mở máy tính ra xem phim.

Vốn tưởng chuyện này qua đi, không ngờ ngày hôm sau nữ nhân kia lại tìm tới. Hơn nữa còn mở một chiếc xe chạy băng băng, mang theo một nam nhân trẻ tuổi rõ ràng là phú nhị đại.

Nữ nhân đắc ý đi vào, chỉ trỏ ta.

Ta không tình nguyện đi ra, hỏi nàng ta lại trở về làm gì?

Nữ nhân cười lạnh một tiếng: "Hôm qua ta đã nói muốn bạn vợ mua cái cửa hàng này của ngươi, ngươi ra giá đi, cho dù bao nhiêu tiền đi nữa thì bạn vợ cũng có thể mua được."

Ta nhìn qua nam nhân kia, trong mắt nam nhân rõ ràng là các loại khó chịu. Nhưng vì tán gái, hắn cũng chỉ có thể cố nén.

Ta vừa cười vừa nói mười tỷ đi!

Nam nhân lập tức dở khóc dở cười nói: "Huynh đệ, coi như nể mặt ta, được không? Nói thật sự là được."

"Vậy thì một ức." Ta nói: "Ài, chàng trai này sẽ không phải đến một trăm triệu cũng không ra nổi đó chứ? Như vậy xem ra, chàng trai này vẫn là ta không có tiền mà."

Không phải nàng đố kỵ lòng dạ mạnh mẽ sao? Ta đây đã nắm giữ điểm tâm lý ấy, khiến nàng phải trả giá nặng nề.

"Ngươi nói láo." Nữ nhân phẫn nộ nói, vừa tức giận vừa theo bản năng đi sờ vòng cổ màu vàng: "Giá trị con trai ta bỏ lại mấy con phố. Một trăm triệu chỉ có một trăm triệu, mua thay ta."

Nam nhân bất đắc dĩ nói: "Thanh Thanh, ngươi đừng phá rối nữa, cửa hàng này tối đa mấy trăm vạn, ngươi thích ta mở một cửa hàng dùm ngươi là được hả?"

"Ngươi..." Thanh Thanh Thanh tức giận nghiến răng nghiến lợi: "Sao ngươi không đi chết? Huynh hùng của người nhà người ta đều cam lòng thay thế con gái đi chết, ta bảo ngươi tiêu ít tiền, ngươi sẽ không muốn nữa. Hừ, ta muốn chia tay với ngươi."

"Ngươi đừng tùy tiện như vậy." Người đàn ông nói: "Đây là điều gì. Vậy ngươi về trước đi, ta và vị huynh đệ này sẽ thương lượng kỹ lưỡng."

Thanh Thanh hung hăng trợn mắt liếc ta một cái rồi thở phì phò rời đi. Nhìn hai cái đùi trắng nõn kia, ta có chút đáng tiếc, chân tốt như vậy sao lại có thể cho một người cay nghiệt như thế?

Đợi cô bé đi rồi, nam nhân mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vai mình nói: "Xin lỗi huynh đệ. Ta đây là bạn gái có tính tình hơi xấu, tâm địa cũng không tệ lắm, nếu không ta cũng sẽ không thích cô ấy."

Ta không nói gì mà nhún vai: "Tâm địa cũng không tệ lắm, cũng không biết ngươi thích cô bé nào."

Nam nhân kia bất đắc dĩ thở dài: "Thật ra trước đây Thanh Thanh không giống như vậy. Trước kia nàng hoàn toàn tương phản với bây giờ, người phóng khoáng, tính cách rộng lượng, mỗi tháng đều quyên một khoản tiền vào Hồng Thập Tự. Thế nhưng cũng không biết chuyện gì xảy ra, trong một đêm nàng tựa như biến thành người khác vậy, bị bệnh mắt đỏ, không nhìn ra người khác có thứ tốt, luôn cảm thấy thứ của người khác tốt hơn mình."

"Vậy sao?" Ta kinh ngạc nhìn nam nhân kia: "Nàng ta sẽ không bị cái gì kích thích chứ, ngươi không đưa nàng đi xem bệnh thương tâm?"

Nam nhân kia nói cho ta biết, hắn đã tìm không dưới hai vị tâm lý tốt, bất quá Thanh Thanh cũng không phối hợp, khiến đám ông ông bệnh tâm lý kia chê cười không đáng một đồng. Thậm chí cảm thấy tạo nghệ của mình về phương diện tâm lý học không bằng bọn họ, còn đi thành người đại học, không nhất định phải tiến vào tâm lý học.

Ta rất vui, xem ra nàng cũng không phải chỉ có như Doãn Tân Nguyệt.

Bây giờ ta có điểm đáng thương cho nam nhân trước mắt rồi, cũng chỉ có hắn mới có thể có được tính cách cổ quái của Thanh Thanh.

Nam nhân kia hỏi ta có thể thuê cổ sản cho hắn trước hay không? Đến mức Thanh Thanh tắt thở, hắn sẽ trả cửa hàng lại cho ta.

Ta đương nhiên không đồng ý, đây là do gia gia giữ lại, hơn nữa hiện tại ta cũng không thiếu tiền, liền từ chối ngay.

Đàn ông cuối cùng vẫn thất vọng rời khỏi.

Trước khi đi, ta lại hỏi hắn, kim liên tử trên cổ Thanh Thanh là tình huống như thế nào? Rất đáng tiền sao? Vì sao mỗi lần nàng đều muốn sờ vòng cổ kim loại để tự tin như vậy.

Nói tới kim liên tử, nam nhân lại bất đắc dĩ nói: "Kim liên tử là một vị bằng hữu đưa cho cô ấy. Nói thật, thành nhan của sợi xích kia cũng không tốt, nhưng sau khi đeo vào, cô ấy vẫn không nỡ tháo xuống, mỗi ngày lau vài lần, rất kỳ quái."

"Có phải sau khi đeo Kim Liên Tử lên, nàng ta mới bắt đầu trở nên không bình thường đúng không?" Ta chỉ đùa giỡn hỏi.

Nam nhân kia cười: "Ngươi đoán đúng rồi đấy."

Chờ hắn rời khỏi, ta lập tức cấp cho Lý mặt rồi máy truyền tin, để Lý mặt rỗ đến trong tiệm của ta, có việc làm ăn muốn hợp với hắn.

Vừa nhắc tới chuyện làm ăn, Lý Ma Tử lập tức vui vẻ, để ta chờ một chút, hắn lập tức tới ngay.

Rất nhanh Lý Ma Tử đã có chút phong trần mệt mỏi, vui vẻ hớn hở hỏi ta là chuyện làm ăn gì?

Ta đã hỏi hắn rồi, mấy ngày trước hắn tìm nữ nhân chân dài đến đây sao? Trên người nữ nhân chân dài kia có một món Âm vật, nhưng nàng lại hồn nhiên không biết. Nếu như chúng ta có thể đem món Âm vật kia đến, liền phát tài lớn rồi.

Lý Ma Tử thất kinh, vội vàng hỏi ta tình huống cụ thể.

Kỳ thực, ta đã sớm phát giác có điểm không thích hợp. Cho dù là lòng đố kỵ của một người mạnh hơn nữa, cũng không thể không kiêng nể đến mức này, hơn nữa sắc mặt nữ nhân chân dài kia rất kém, ngay cả bóng dáng phóng xuống mặt đất cũng rất nhạt, rõ ràng là bị âm vật ảnh hưởng đến biểu hiện.

Ta thấy nàng có một động tác theo bản năng, đó là mỗi lần chột dạ đều dùng tay sờ sờ vòng cổ màu vàng nơi ngực!

Kim liên kia liếc mắt nhìn qua, biết thành sắc không tốt, phong cách làm việc của nó không giống với cao nhân chuyện Thanh Thanh, cho nên ta hoài nghi cái vòng cổ kia, nói không chừng vòng cổ kim chính là âm vật.

Thế thì ta gọi Lý mặt rỗ tới, cho Lý mặt rỗ đi thăm dò, xem vòng cổ của đối phương có vấn đề gì không.

Lý mặt rỗ nghe ta nói như vậy, nhất thời vui vẻ: "Ngươi muốn ta theo dõi các nàng? Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Ta nói ngươi theo dõi cái gì, ngươi đợi buổi tối nàng buông xuống vòng cổ, giả làm nhân viên chuyển phát nhanh, đi chuyển phát nhanh cho nàng, thuận tiện kiểm tra một chút tính cách của nàng liệu còn chanh chua như vậy không?

Lý mặt rỗ lập tức gật đầu đáp ứng, đối với hắn mà nói việc tốt như vậy hẳn là cầu còn không được.

Sau khi dặn dò xong, Lý Ma Tử liền lên đường, còn ta thì rơi vào suy tư.

Ta rất nghi hoặc, đến tột cùng là dạng gì, có thể trực tiếp ảnh hưởng đến tính cách con người sao? Để một người, chậm rãi biến thành một người khác.

Chắc hẳn lai lịch của cái vòng cổ này không đơn giản, bởi vì âm vật bình thường không có công năng như vậy.

Ta đều có chút mồ hôi lạnh thay Lý Ma Tử, nếu thật lo Lý Ma Tử sẽ gặp nguy hiểm.

Chương sáu mươi sáu, mùi thơm xua tan ác linh.

Ta luôn muốn bảo trì liên hệ với Lý mặt rỗ, vạn nhất bên phía hắn có gì ngoài ý muốn, ta còn có thể kịp thời đi giúp hắn.

Có điều hình như Lý mặt rỗ đã tiến triển thật tốt, nhưng chờ Lý mặt rỗ gõ cánh cửa Thanh Thanh, ta mới lập điều tra máy truyền tin.

Nhưng ước chừng sau năm phút, Lý Ma Tử đã tới ống thông tin, trong âm thanh tràn đầy sợ hãi.

Ta lập tức hỏi hắn rốt cuộc là sao?

Lý Ma Tử thở hổn hển, nói trong máy truyền tin không thể nói rõ, quá đáng sợ, sau khi trở về lại nói cho ta, bảo ta chuẩn bị kỹ càng rượu và thức ăn cho hắn kinh ngạc.

Trong lòng ta càng thêm lo sợ bất an, có thể khiến Lý mặt rỗ bị dọa đến mức nói năng lộn xộn như thế thật đúng là không nhiều lần.

Ta lập tức mua một ít Chu Hắc Áp cùng hai bình rượu đón giá dâng lên, chờ cùng Lý Ma Tử hảo hảo tâm sự việc. Gia hỏa này uống chút rượu, tư duy sẽ chuyển động liên tục, nói không chừng còn có thể cung cấp cho ta một ít đầu mối gì đó.

Lý Ma Tử nhanh chóng quay trở lại, sắc mặt vô cùng khó coi. Sau khi nhìn thấy ta, hắn còn hung hăng lườm ta một cái, mắng ta không nên giao cho hắn công việc nguy hiểm như vậy!

Ta cười khổ không thôi, nói muốn kiếm tiền mà không mạo hiểm thì sao được? Ngươi mau nói cho ta biết, rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì.

Lý mặt rỗ hít sâu một hơi, nơm nớp lo sợ nhìn ta: "Ta đã nói với ngươi, phỏng chừng ngươi cũng không tin."

Lý Ma Tử uống một hơi hai chén rượu, đây mới là bắt đầu nói cho ta.

Lúc ấy hắn nằm nhoài trên cửa sổ, nhìn thấy vòng cổ Thanh Thanh tháo xuống đi tắm rửa, lúc này mới gõ cửa phòng.

Thanh Thanh mặc đồ ngủ đi mở cửa.

Nàng không đeo vòng cổ, khoác trên người một bộ áo bào tắm, đầu tóc ướt đẫm. Ta có thể tưởng tượng đến cuối cùng là cảnh tượng đẹp cỡ nào, không biết Lý Ma Tử có nắm được hay không?

Lý Ma Tử nói là đang giao hàng, để nàng ký nhận một chút.

Lý Ma Tử nhân cơ hội quan sát Thanh Thanh.

Thoạt nhìn nàng ta rất bình thường, cũng không có gì không đúng. Đợi Thanh Thanh ký xong, lúc ngẩng đầu lên đưa đơn hàng cho Lý Ma Tử, Lý Ma Tử mới phát hiện ra một điểm mờ ám.

Hắn phát hiện trên cằm của Thanh Thanh hình như có một thứ gì đó màu đen, nhìn kỹ mới phát hiện đó lại là một cọng râu!

Thanh Thanh vậy mà râu tóc dài ra, mặc dù chỉ là một tầng lông xù, nhưng cằm của nữ nhân xinh đẹp như vậy mọc ra một vòng râu, cục diện này vẫn làm cho Lý Ma Tử giật nảy mình.

Đến khi Thanh Thanh chuẩn bị đóng cửa, Lý mặt rỗng nhiên nói: "Tiểu thư, cô cao quý như vậy, trên cổ sao có thể không đeo một cái vòng cổ chứ? Ta vừa lúc có một cái vòng cổ, vốn là chuẩn bị tặng cho cô gái, nhưng lại cùng bạn gái làm trò, cô có muốn không? Có thể bán cho cô nửa giá."

Vẻ mặt Thanh Thanh khinh bỉ lườm lườm Lý mặt rỗ, nói đồ trên người ngươi có thể có hàng thật sao?

Lý mặt rỗ cười nói: "Đừng nhìn ta là nhân viên chuyển phát nhanh, nhưng ta đã có tiền, ngươi chưa chắc đã có tiền hơn ta."

Lý Ma Tử vừa nói như vậy, lòng đố kỵ của Thanh Thanh hiện lên, hai mắt như ăn thịt người nhìn chằm chằm vào Lý Ma Phù, nói ngươi nói hươu nói vượn cái gì, ta tùy tiện lấy ra một đồ vật, so với cả đời ngươi kiếm được nhiều tiền hơn.

Lý Ma Tử nói ngươi cũng có vòng cổ kim loại? Ta không tin.

Thanh Thanh lúc này lấy vòng cổ kim của nàng ra cho Lý mặt rỗ xem, nói mình là vòng cổ kim loại, có thể mua được một trăm cái vòng cổ trong tay Lý Ma Tử, đây chính là dùng thỏi vàng cổ chế tạo ra.

Lý Ma Tử không tin Thanh Thanh chính là hàng giả. Thanh Thanh Nộ không nén nổi giận, đứng trong phòng bắt đầu mắng Lý Ma Tử, thậm chí tuyên bố muốn mua Lý Ma Tử, nhìn xem bản thân giàu có cỡ nào!

Việc lạ cũng chính là bắt đầu từ lúc này, Thanh Thanh quát lớn Lý Ma Tử, vậy mà theo bản năng đi sờ cằm mình, hơn nữa còn làm ra động tác "tọc râu".

Râu của nàng rất ngắn, nhưng Thanh Thanh lại dán sâu vào ngực, hơn nữa lại luôn lặp lại động tác này. Dáng vẻ này của nàng, căn bản không giống nữ nhân, ngược lại giống nam nhân.

Ánh mắt Lý Ma Tử vô tình chạm tới tấm gương phía sau Thanh Thanh.

Khi Lý mặt rỗ nhìn thấy cái đồ vật trong gương, nhất thời bị dọa đến kêu thảm một tiếng!

Bởi vì trong gương cũng không phải là bóng người của Thanh Thanh, mà là một nam nhân mặc trường bào nho nhã cổ đại. Khuôn mặt nam nhân kia toàn là lông đen sì, một đôi mắt đỏ rực từ bên trong bộ lông màu đen lộ ra, nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử.

Nhìn tình huống bộ lông màu đen trên mặt hắn run run, có lẽ đối phương đang mắng Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗ bị dọa tè ra quần, liền chạy trối chết, cuồn cuộn chạy như điên đến cuộc quán gần của ta. Sau khi quay về vẫn còn chưa ổn định, luôn cảm thấy sau lưng có người theo dõi hắn, nhưng quay đầu nhìn lại, lại không phát hiện có ai đi theo.

Ta lập tức mắng một câu ngươi muốn chết à, bị theo dõi sao không nói sớm?

Nói xong, ta không chút do dự túm Lý mặt rỗ, mở trong cửa hàng đến trước mặt đất cảnh, để hắn thành thật đứng ở nơi đó.

Nhằm chừng gương để lại cho Lý Ma Tử cái bóng tâm lý nghiêm trọng, cho nên vừa nhìn thấy gương, hắn liền sợ hãi, nơm nớp lo sợ hỏi ta làm gì? Có phải là tên mặt đầy râu quai nón theo tới không?

Ta bảo hắn câm miệng đừng nói chuyện, sau đó cho dù nhìn thấy cái gì cũng đừng nói chuyện, trừ phi hắn muốn bị thứ bẩn kia cuốn lấy cả đời.

Lý Ma Tử bị biểu tình nghiêm túc của mình dọa cho sợ hãi, hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc một chút. Còn mình thì nhanh chóng tìm đến một bó hương lớn, đốt lên trước gương, dặn dò hắn ngàn vạn lần không nên ngạc nhiên, coi như không nhìn thấy cái gì.

Sau khi nói xong, ta đứng tại chỗ gương không chiếu tới được, cẩn thận quan sát tình huống hương thiêu đốt.

Đây không phải hương vị bình thường, mà là hương mài từ tro cốt của kẻ giết người, oán niệm rất lớn, ta chuẩn bị dùng phương pháp "Lấy độc trị độc" đuổi đi đồ vật đang theo dõi Lý Ma Tử!

Lúc mới bắt đầu, hết thảy đều bình thường, hương bình thường bốc cháy, khói thuốc lượn lờ bay lên, tiêu tán trong phòng tắm không lớn.

Chẳng qua rất nhanh, khói mù bắt đầu chếch đi, toàn bộ chui vào trong gương! Giống như đó không phải một cái gương, mà là một cái máy hút dầu cực lớn.

Mà tốc độ thiêu đốt của hương cũng nhanh hơn không ít, điểm sáng trên hương trong nháy mắt sáng lên rất nhiều.

Ánh mắt của ta nhìn chằm chằm gương.

Bởi vì nguyên nhân sương mù quanh quẩn, cho nên ta nhìn gương cũng không quá rõ ràng. Bất quá ta vẫn có thể mơ hồ phát hiện, trong gương xuất hiện một cái bóng, đó không phải bóng dáng Lý Ma Tử, bởi vì hết sức thon dài, không nhúc nhích.

Một đôi mắt đỏ bừng như sung huyết nhìn chằm chằm vào Lý Ma

Tử.

Hiển nhiên, Lý Ma Tử phát hiện ra đôi mắt âm trầm đáng sợ kia, toàn thân đều đang run rẩy. Trong lòng ta thầm mắng một câu không có tiền đồ, sau đó đá hắn một cước ở phía sau.

Hắn lập tức cố gắng giữ vững tinh thần, trừng to mắt, làm ra vẻ mặt "Hung thần ác sát" gắt gao nhìn chằm chằm vào tấm gương.

Mà tại thời điểm hương sắp đốt xong, hương cuối cùng lại quỷ dị dập tắt. Khói khí dần dần tiêu tán, tấm gương một lần nữa khôi phục bình thường, nhìn như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lý mặt rỗi quay lại nhìn ta: "Tiểu ca Trương gia, vật kia đã bị diệt trừ chưa?"

"Diệt trừ?" Ta cười khổ không thôi: "Có thể đuổi đi đã là không tệ rồi. Hơn nữa rõ ràng đối phương không cam lòng, e là ngươi bị theo dõi."

"Cái gì." Lý Ma Tử lập tức nổi trận lôi đình: "Họ Trương, con mẹ nó ngươi không phúc hậu, trách không được chính ngươi không đi theo dõi con liễn kia, thẹn là lo lắng bị quấn lên."

Ta nhổ vào một câu, nói có lão tử ở đây, ngươi lo lắng cái gì.

Hiện tại trên cơ bản ta xác định, chuyển biến tính cách của Thanh Thanh là âm vật quấy phá. Mà âm vật, trăm phần trăm chính là vòng cổ kim loại trên cổ nàng. Chúng ta phải nghĩ biện pháp trộm lấy vòng cổ kim loại này, cẩn thận nghiên cứu, xác định lai lịch của thứ này.

Lý Ma Tử vội khoát tay: "Muốn chính ngươi đi trộm, ta cũng không dám lại đi..."

Ta nói: "Ai bảo ngươi đi trộm chứ? Ta tự có diệu kế."

Nói đến đây, ta liền viết một tiếng chuông cho Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt dường như đã ngủ, nghe ra giọng nói mơ hồ không rõ.

Ta ngay cả là tìm nàng muốn số bạn suối Thanh Thanh thế.

Doãn Tân Nguyệt buồn bực hỏi ta điện thoại của Thanh Thanh Anh em trai làm gì? Vì thế ta kể lại chuyện Thanh Thanh có thể bị âm vật ảnh hưởng cho nên ta kể lại một lần cho Doãn Tân Nguyệt nghe.

Doãn Tân Nguyệt nghe xong tin tức này vô cùng giật mình, lo lắng hỏi ta có phải là thật không? Đã xác định rồi chứ?

Ta nói rồi đã chắc chắn, hơn nữa vấn đề xuất hiện ở vòng cổ thanh niên kim loại kia. Ta phải nghĩ cách lấy được vòng cổ kim loại kia, cho nên cần phối hợp Thanh Anh Hùng.

Doãn Tân Nguyệt trầm mặc chốc lát, nói máy móc vẫn là để nàng đánh đi! Tên kia rất bận, cơ bản đều là trợ lý dùng điện thoại giúp đỡ nghe. Tuy nhiên hiện tại đã quá muộn, không bằng sáng mai lại đánh đối phương?

Ta gật gật đầu đồng ý, dù sao cũng không quan tâm đêm nay.

Lý mặt rỗ không dám về ngủ, bởi vì lo cấn mang đồ vật phẩm về nhà thì ta cũng không muốn đưa Lý mặt rỗ, cho hắn ngủ trên ghế.

Sáng sớm, Doãn Tân Nguyệt đã tới, vành mắt đỏ bừng, có vẻ mỏi mệt không chịu nổi.

Lý Ma Tử nửa đùa nói không phải là bị âm vật hù dọa, cả đêm không ngủ đúng không? Doãn Tân Nguyệt mắng một câu làm sao có thể chứ, tối qua nàng đã đuổi xong công việc, hôm nay tới giúp chúng ta "Trảm yêu trừ ma".

Ta không có thời gian đấu võ mồm cho bọn chúng, trước tiên hãy chuẩn bị công việc cho tốt đã, nếu không trong lòng ta sẽ không yên ổn.

Doãn Tân Nguyệt đưa điện ảnh cho bạn yêu Thanh Thanh, đồng thời rất nhanh đã liên hệ được với đối phương. Doãn Tân Nguyệt nói muốn đối phương đến chỗ của ta một chuyến, có chuyện rất quan trọng muốn thương lượng.

Tuy nhiên hình như Thanh Thanh bạn học rất bận rộn, nói không bằng buổi tối lại đến, đến lúc đó hắn làm chủ, mời chúng ta ăn một bữa cơm.

Doãn Tân Nguyệt hỏi ý kiến của ta, ta dứt khoát cầm chiếc đèn qua, cười nói: "Huynh đệ, nếu như ngươi không muốn bạn gái mình gặp chuyện không may sao? Cho dù ngày mai tới cũng không sao."

Nói xong, ngắt nút máy truyền tin.

Nam tử lại liên tiếp đánh vào máy truyền tin mấy lần, ta để Doãn Tân Nguyệt tắt máy, không nghe ngóng được.

Cuối cùng nam tử kia phát một lá thư, nói hắn làm xong công việc liền lập tức chạy tới.

Đương nhiên, lúc nam nhân tới, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ. Vừa vào đã hô to gọi nhỏ gọi ta đi ra, hình tượng công tử ca phong độ nhẹ nhàng ngày hôm qua quả thực phán như hai người khác nhau.

Ta cũng không để ý tới hắn, tiếp tục ở trong cửa hàng tĩnh tọa.

Thằng cháu trai này không giết nhuệ khí của hắn, nhất định sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước!

Nam nhân kia như hổ rình mồi đi vào, vừa nhìn thấy ta, liền hung thần ác sát hỏi: "Ngươi nói xem hôn thê của ta xảy ra chuyện, rốt cuộc ra sao? Có biết chuyến này làm trễ nải bao nhiêu việc làm ăn của ta không."

Ta có thấy không còn gì để nói, sao hắn lại si tình như vậy với Thanh Thanh.

Ta thản nhiên nói: "Ngồi đi, nói với ngươi một chuyện. Vợ ta có khả năng bị thứ bẩn quấn lấy, cho nên nàng mới quái lạ như vậy."

Nam nhân kia đầu tiên là ngơ ngác, sau đó trừng to mắt nhìn chằm chằm vào ta: "Nói hươu nói vượn, có phải ngươi muốn lừa tiền không?"

Chương sáu mươi bảy, quỷ ảnh xe lẫn lộn.

Doãn Tân Nguyệt vội vàng giải thích: "Vương tổng quản, ngài đừng nóng giận, nghe Trương ca nói hết lời. Hắn là người có bản lãnh lớn, ngài còn nhớ vòng cổ Nhân Cốt không? Kỳ thật vòng cổ Nhân Cốt chính là do vị cao nhân này tìm đến."

Trước đó ta mới biết được, nam nhân kia gọi là Vương Thiếu Thông, là lão tổng của một công ty quảng cáo.

Vương thiếu niên thông minh rõ ràng chuyện vòng cổ Nhân Cốt, cho nên Doãn Tân Nguyệt vừa nói vậy, hắn lập tức sửng sốt, quan sát tỉ mỉ ta mấy lần, thái độ rõ ràng dịu đi rất nhiều: "Như vậy ngài có thể kể rõ cho ta nghe một chút được không? Thê dâu ta bị thứ bẩn quấn lên như thế nào không."

Ta gật đầu, ý bảo Vương thiếu Thông ngồi xuống, sau đó hỏi: "Cái vòng cổ nạm vàng kia, tốt nhất là không rời chàng phải không? Hơn nữa cho dù lúc tắm rửa hoặc đi ngủ, cũng sẽ đặt vòng cổ kim loại bên cạnh tấm gương. Không biết lúc nàng đặt vòng cổ kim loại ở bên cạnh tấm gương, có cho chàng soi hay không? Hẳn là không có mà."

Khóe miệng Vương Thiếu Thông co giật một chút, hiển nhiên toàn bộ lời ta nói đều là đúng!

Một lát sau hắn mới không hiểu chuyện gì xảy ra mà hỏi: "Nhưng việc này có quan hệ gì với việc bị thứ bẩn thỉu này không?"

Lý Ma Tử nói: "Cái này cũng đoán không ra? Ta nói thật với ngươi nhé. Khi vòng cổ kim đặt bên cạnh tấm gương, âm linh trong vòng cổ sẽ chạy ra, trong gương hiện ra nguyên hình, thê tử của ta sợ dọa ngươi sợ đó."

"Vòng cổ kim có âm linh?" Vương Thiếu Thông hét lên một tiếng: "Cái này... Điều này sao có thể? Đó chỉ là một chuỗi vòng cổ kim loại phổ thông mà thôi."

"Không phải." Ta nói: "Một chuỗi vòng cổ kim loại phổ thông, sẽ làm Thanh Thanh quan tâm như thế? Vòng cổ kim sắc kia hàm chứa một loại ma lực, có thể làm người ta lâm vào mê muội, giống như keo kiệt. Ngươi tốt nhất nhanh chóng giải quyết chuyện này, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi."

Vương Thiếu Thông như có điều suy nghĩ gật đầu, hắn cuối cùng cũng có chút tin tưởng.

Dù sao chuyện này thật sự là kỳ quặc.

"Huynh đệ, ngài báo giá nhé?" Vương thiếu Thông cho ta một làn khói: "Chỉ cần có thể giúp Thanh Thanh khôi phục bình thường, bao nhiêu tiền ta cũng nguyện ý trả."

Lý Ma Tử có chút khó chịu: "Ta nói này Vương tổng, tại sao ngài lại si tình với nữ nhân kia như vậy? Dựa vào điều kiện của người, nữ hài tử đuổi theo ngươi hẳn là có thể tạo thành liên tục tăng cường a."

Vương thiếu Thông có chút chột dạ nói hai người bọn họ là chân tình.

Sau đó Doãn Tân Nguyệt nói cho ta biết "Chân ái", thật ra chỉ là mấy trăm triệu tài sản của Thanh lão cha mà thôi.

Vì vậy ta liền nói cho Vương Thiếu Thông, nếu muốn giải quyết âm linh trong vòng cổ kim nới, trước hết phải làm rõ lai lịch của âm linh mới được. Nếu muốn làm rõ lai lịch của nó, nhất định phải trực tiếp tiếp tiếp xúc với vòng cổ kim loại.

Vương Thiếu Thông nặng nề hít hai hơi thuốc, gật đầu nói: "Vậy được rồi, tối nay ta đem vòng cổ vàng quăng bao, đến lúc đó ngài cẩn thận nghiên cứu."

Ta nói ta cũng nghĩ như vậy.

Sau khi có chủ ý, tất cả mọi người đều đợi trong cửa hàng của ta.

Trong lúc này Thanh Thanh cũng hẹn Vương thiếu Thông ra ngoài đi dạo phố, nhưng Vương Thiếu Thông đã từ chối. Lòng đố kỵ của Thanh Thanh lại nổi lên, mắng chửi Vương Thiếu Thông một trận, nói không lẽ mình ở trong lòng Vương Thiếu Thông cũng không có công việc quan trọng của hắn sao?

Vương Thiếu Thông lúng túng tắt máy truyền tin, cầu xin ta lần nữa, nhất định phải đuổi Âm Linh kia đi.

Sắc trời rất nhanh tối xuống, ta để cho Vương thiếu Thông nhanh chóng đi tìm Thanh Thanh xin lỗi nàng. Đêm nay, hắn cố gắng để Thanh Thanh ở lại, tuyệt đối không thể để nàng phát hiện cái vòng cổ kim loại bị rơi mất.

Vương Thiếu Thông gật đầu, nói yên tâm đi! Một nữ nhân nhiều chuyện vẫn không có vấn đề gì.

Vương Thiếu Thông rời đi, chúng ta ở trong tiệm chờ điện thoại của Vương Thiếu Thông. Không bao lâu, Vương Thiếu Thông liền tới máy truyền tin, để cho chúng ta nhanh chóng đến chỗ ở của Thanh Thanh trấn thủ.

Nhiều người ngược lại dễ bị phát hiện, cho nên ta để Lý mặt rỗ và Doãn Tân Nguyệt an tâm ở trong tiệm, một mình ta đựng một túi cốt hương, liền đi tới khu nhỏ ở Thanh Thanh khu.

Ta tìm một nơi hẻo lánh không có người ở, im lặng ở đó. Không bao lâu, Vương Thiếu Thông chạy băng băng liền dừng lại trước khu vực nhỏ, Vương Thiếu Thông dắt tay Thanh Thanh, đi đến chỗ Thanh Thanh.

Trên nửa đường, Vương Thiểu Thông gặp được một người quen cũ, liền tùy ý bắt chuyện với người quen cũ vài câu. Mà Thanh Thanh này cũng thật sự là tìm đường chết, vậy mà ồn ào huyên náo. Nói Vương Thiếu Thông chắc chắn có quan hệ không bình thường với Oan, khiến cho Vương Thiếu Thông xấu hổ một hồi.

Ta cũng có chút lo lắng, vạn nhất hai người không thể "ở nhau", vậy hôm nay công việc chuẩn bị ban ngày tất cả đều uổng phí.

Tuy nhiên ta đã xem nhẹ bản lĩnh tán gái của Vương thiếu gia, hắn chỉ dăm ba câu đã dỗ được Thanh Thanh rồi, ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Vương Thiếu Thông và Thanh Thanh tiến vào trụ sở, ta cũng đi tới cửa canh gác.

Hai người nói chuyện ngọt ngào một hồi, sau đó Thanh Thanh đi tắm. Thừa dịp nàng đi tắm, Vương Thiếu Thông vội vàng bịt vòng cổ kim lại, vội vàng mở cửa, để vòng cổ kim cho ta mượn, ý bảo ta đi mau.

Ta chụp một phát bắt được vòng cổ Kim Trùng, vội vội vàng lên xe, đốt hương cốt hương, đặt vòng cổ Kim Tiên bên cạnh Cốt Hương, đạp chết cửa mỡ chạy về.

Ta lo lắng nhất chính là nửa đường sẽ bị vòng cổ kim loại ảnh hưởng. Vì để tránh xảy ra sai lầm, ta cố ý đi đường vòng, từ chỗ xe nhiều người trở về.

Thi thoảng ta lại thông qua Thị Kính nhìn thấy cốt hương sau lưng, phát hiện thi hương thiêu đốt cũng rất bình thường, điều này cũng làm ta thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ hẳn sẽ không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn chứ?

Chẳng qua cánh cửa mở ra, phía trước cũng không biết lúc nào, lại xuất hiện một bóng người mông lung, đang chắn trước mặt ta.

Dọa cho ta lập tức một cước đạp gãy, đồng thời nhanh chóng đánh ống đũa. Bất quá đã không kịp nữa, chiếc xe cứng rắn đâm vào trên bóng đen kia.

Ta ngược lại hít một hơi khí lạnh, dừng xe lại. Chẳng qua vừa dừng lại, ta liền cảm giác cái mông của xe lại bị đụng đụng một cái, quay đầu nhìn lại thì thấy một chiếc xe dắt theo đuôi của ta.

Người trên xe A Di Đà chạy xuống chửi ầm lên với ta, mắng ta ăn no rỗi việc, không có việc gì đạp gãy cái gì. Ta nào có thời gian nhàn rỗi đi để ý tới tài xế cho áo khoác, việc cấp bách trước mắt vẫn là nhanh chóng đi xem người bị lừa có bị thương không?

Nhưng khi ta xuống xe, lại không tìm thấy ai bị đụng vào, thậm chí đầu xe còn không có lấy một chút dấu vết vết để lại.

Thật sự là xui xẻo! Ta vội vàng lên xe, chuẩn bị tiếp tục trở về.

Tuy nhiên thợ rèn ảo thuật đuổi theo sau vẫn quấn quít lấy ta. Vừa lúc Doãn Tân Nguyệt đưa ta tới, hỏi ta tình huống thế nào rồi? Ta đã nói là dẫn tài xế đi theo. Doãn Tân Nguyệt nói đừng lo lắng, cô biết đội trưởng đang giao cảnh báo, lúc này lại gọi điện.

Năng lực điều khiển tài tử vốn đang kêu gào ngang ngược nay lại càng khiến cho tài xế sau khi nhận được một thông tin thần bí, ngay cả rắm cũng không dám phóng lên, ta vội vàng khởi động xe chạy đi.

Trong lòng ta lo sợ bất an, biết rõ bóng đen vừa mới nhìn thấy nhất định là vòng cổ kim đang giở trò quỷ! Ta lập tức nhìn thoáng qua vòng cổ kim loại kia, lại phát hiện trên vòng cổ kim loại này vậy mà xuất hiện một cái đầu người mờ ảo.

Người nọ mặt mũi đầy lông đen, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào ta. Ta bị doạ quá mức, dụi mắt một cái rồi lại đi xem, phát hiện đầu người đã không còn, vòng cổ vàng lẳng lặng nằm đằng sau, không biết lúc nào mùi cốt hương cũng đã tắt...

Không tốt!

Ta mắng một câu, rồi lập tức thắp hết tất cả cốt hương lên.

Vì để cho oán khí trong cốt hương, tận lực áp chế vòng cổ kim loại này, ta thậm chí ngay cả cửa sổ cũng không dám mở, trong xe khói mù lượn lờ, hun đầu ta choáng váng.

Thật vất vả mới kiên trì đến cổ hiệu, ta xuống xe liền bắt đầu nôn mửa. Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử mau chóng đỡ ta ra, ta bảo Lý Ma Tử đi lấy vòng cổ kim loại, ta muốn nghiên cứu cẩn thận!

Sợi vòng cổ vàng này nhìn qua, cũng không phải là kim khí đặc biệt tinh thuần gì. Ánh sáng không tốt, hơn nữa chế tác cũng có chút thô ráp, sờ lên có chút thô sơ, rất nhiều nơi thậm chí còn có đốm màu đen, mơ hồ lộ ra một màu đỏ.

Lý Ma Tử nói không phải là dùng hàng nhái làm bằng vàng chứ? Bởi vì khi thời gian dài do con người làm sẽ lộ ra màu sắc như vậy.

Tuy nhiên ta lắc đầu, cảm thấy chắc không phải.

Màu đỏ nhàn nhạt kia khẳng định chính là mấu chốt quỷ dị của vòng vòng kim loại.

Ta đốt đèn say, đem phần màu đỏ của cái vòng cổ vàng đốt lên đèn. Ngọn lửa màu vàng rất nhanh liền đem vòng cổ vàng dập tắt, bắt đầu có hơi nóng theo vòng cổ kim đưa đến tay ta, ta chỉ có thể mang bao tay, tiếp tục đốt.

Lúc này, từ trong vòng cổ kim sắc không ngờ lại mơ hồ truyền đến một trận thanh âm nhàn nhạt.

Ta lập tức dựng thẳng lỗ tai lên lắng nghe, phát hiện trong vòng cổ kim tựa hồ có thanh âm ba ba bị thiêu, giống như nước rơi vào trong chảo dầu nóng bỏng.

Tình huống này là thế nào? Ta cảm thấy kỳ quái.

"Mẹ nó, thảo thảo của ta, xuất huyết." Ngay lúc ta đang cẩn thận nghe âm thanh, Lý Ma Tử đột nhiên hô to một tiếng. Ta rất kinh ngạc, lập tức nhìn về phía vòng cổ màu vàng.

Quả nhiên, vòng cổ vàng bị ta nướng lại thẩm thấu ra một chút vết máu!

Vết máu dưới ngọn lửa màu vàng rất rõ ràng, bị đốt vang lên đùng đùng, nhưng nó thật giống như hòa thành một thể với vòng cổ màu vàng. Vô luận lửa thiêu đốt như thế nào, giọt máu đó vẫn dính chặt trên vòng cổ kim loại, không nhỏ xuống chút nào.

"Lý Ma Tử, tăng thêm hỏa diễm!" Ta lập tức nói với Lý Ma Tử.

Chương thứ sáu mươi tám, huyết ngưng kim.

Lý Ma Tử lập tức cầm lấy tượng than rồi đề cao ngọn lửa lên một chút.

Theo ngọn lửa bay lên, giọt máu kia càng ngày càng tụ càng nhiều, càng lúc càng lớn. Ta cảm thấy cứ thiêu đốt thế này, chỉ cần có thể đem máu đốt ra hẳn là không thành vấn đề!

Nhưng sự tình tiến triển lại không hề thuận lợi như vậy.

Ngay lúc ta đang cố gắng, một cỗ kiệu xa màu đen đột nhiên xông vào một con phố, thẳng đến cửa hàng của ta.

May mà cửa tiệm có hai con sư tử đá chắn trước cửa, nếu không cổ cửa hàng của ta sẽ bị đụng sập mất!

Trái tim ta đập thình thịch, vội vàng để Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt ra ngoài xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Bất quá khi hai người vọt tới cửa, đều bị dọa hét lên một tiếng, ta lập tức nhìn lại phía ngoài.

Một chiếc xe chạy băng băng, đòn bảo hiểm trước mặt đã biến dạng hoàn toàn, đầu xe thậm chí còn có máu, không biết nửa đường có phải đụng phải người rồi không?

Cửa xe mở ra, Thanh Thanh cầm chủy thủ chỉa vào cổ Vương Thiểu Thông. Tay Vương Thiếu Thông che ngực, toàn thân đều là máu, nhất là trên mặt lại bị máu tươi thấm đẫm, thậm chí còn có hai vết đao thương.

Nhìn hắn như đang hấp hối, bước đi cũng lảo đảo, thật không biết rút cuộc hắn kiên trì tới tận bây giờ như thế nào.

Ta bị dọa sợ, làm sao còn tâm tư xử lý vòng cổ kim, vội vàng kêu lên: "Thanh Thanh, ngươi rốt cuộc đang làm gì vậy? Hắn là em rể đấy."

"Không, ta không có bạn trai tốt như vậy." Khuôn mặt Thanh Thanh vặn vẹo, nghiến răng nghiến lợi mắng: "Nhanh trả chồng ta lại cho ta, nhanh trả lại phu quân cho ta."

"Ai thấy chồng của ngươi?" Ta ù ù cạc cạc nói: "Mau đưa Vương tổng cho y viện, nếu không y sẽ chết..."

Thanh Thanh hừ lạnh một tiếng: "Hắn chết thì liên quan gì tới ta, nhanh nhanh trả chồng ta lại cho ta!"

Bỗng nhiên hai mắt nàng lóe sáng, nàng hét lên một tiếng, buông Vương Thiếu Thông xuống, cầm dao găm hung hăng đâm về phía chúng ta. Ta giật nảy mình, vội vàng kéo Doãn Tân Nguyệt né tránh.

Thanh Thanh một hơi chạy vào cổ quán, nắm lấy vòng cổ vàng đỏ bừng bị đốt, chăm chú vuốt ve. Nhiệt độ cao làm bàn tay mềm mại của nàng nóng bỏng bọt nước, thậm chí còn toát ra làn sương trắng, nhưng Thanh Thanh cũng không quản được nhiều, cầm lấy vòng cổ vàng, kích động đến nỗi lệ nóng doanh: " chồng, thật xin lỗi, là ta quá sơ suất, làm cho kẻ xấu đem con bao lại. Bây giờ ta đưa con về nhà được không?"

Ta phát hiện, một giọt máu thật vất vả mới chảy ra kia, lại bị vòng cổ kim quăng chậm rãi hấp thu.

Thanh Thanh cầm vòng cổ vàng đi ra ngoài, lúc đi tới cửa, không biết là trọng huyết công tâm hay cái gì, lại há mồm phun ra một ngụm máu, tất cả đều vẩy lên vòng cổ kim loại.

Vòng cổ kim loại như bọt biển, tham lam hấp thu máu của Thanh Thanh!

Nàng cầm vòng cổ kim rời đi, thậm chí lúc đi tới cửa, còn phun ra một ngụm máu về phía vòng cổ kim.

Lý mặt rỗng một tiếng, ngươi đừng đi, vừa nói liền đuổi theo.

Chẳng qua hiện tại không có thời gian quản Thanh Thanh nữa, trước tiên đưa Vương thiếu Thông đến bệnh viện quan trọng hơn, ta lập tức hỏi Vương thiếu Thông có việc gì hay không?

Vương Thiếu Thông lắc đầu, nói gã chỉ là bị đâm rách một chút da mà thôi. Máu trên người, đại bộ phận đều là do Thanh Thanh phun lên, điều gã lo lắng nhất vẫn là an nguy Thanh Thanh.

Lý Ma Tử tức giận la to, mắng thẳng Vương thiếu Thông không có tiền đồ. Người đều như vậy đối với ngươi, ngươi còn quan tâm đến an nguy của nàng sao? Nữ nhân trên thế gian đều chết hết rồi sao? Đáng giá ngươi động tình với nàng như vậy sao.

Ta không biết làm sao cười khổ, mấy trăm triệu tài sản, nếu là ta, ta cũng động lòng.

Ta vẫn đưa Vương Thiếu Thông đến y viện. Trong y viện nhìn thấy Vương Thiếu Thông thì máu me đầy mặt, cũng sợ hãi, kiên trì phải đưa đến hộ vệ trọng bệnh. Ta không thể làm gì khác hơn là nói đều là máu chó, thầy thuốc mới là băng bó đơn giản trước ngực hắn, khâu hai châm.

Vậy là Vương Thiếu Thông càng thêm tin tưởng, Thanh Thanh thật sự là bị cái gì đó bẩn thỉu, nếu không nữ nhân tuyệt sẽ không vì một cái vòng cổ kim mà làm ra chuyện điên cuồng bực này! Bởi vì trước đó, Thanh Thanh ngay cả một con cá cũng không dám giết.

Ta trách tội tại sao Vương thiếu Thông lại có ý như vậy, bị Thanh Thanh phát hiện rồi?

Vương Thiếu Thông vẻ mặt buồn bực, nói hắn cũng không biết. Khi Thanh Thanh tắm xong đi ra, đeo lên vòng cổ kim loại, liền hét lên một tiếng, lật tới lật lui vòng cổ kim loại kia cẩn thận quan sát một vòng.

Vương Thiếu Thông lo lắng Thanh Thanh sẽ phát hiện vòng cổ kim là giả mạo, cho nên liền đi lên tán tỉnh Thanh Thanh, dời sự chú ý của nàng.

Nhưng cũng vô dụng, Thanh Thanh lại đẩy Vương thiếu Thông ra. Sau đó Thanh Thanh buông vòng cổ xuống, sau đó quay mặt vào tấm gương, bắt đầu làm ra động tác vuốt râu kỳ quái.

Sau đó, bà ta cười lạnh nói với gương, nói: "Phu quân, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ bắt bọn chúng trả giá đắt!"

Vương Thiếu Thông vốn cho rằng Thanh Thanh đang nói chuyện với mình, bởi vì trước đây nàng cũng thường xuyên gọi mình là trượng phu, cho nên chỉ muốn nói chuyện với Thanh Thanh.

Ai ngờ vào lúc này, Thanh Thanh lại giống như cá phun nước, phun một búng máu vào gương, làm cho Vương Thiếu Thông hoảng sợ, còn tưởng Thanh Thanh Huyết công tâm, liền đi tới ôm lấy Thanh Thanh.

Nhưng Thanh Thanh vừa quay người lại, nhào vào trong ngực của mình, đồng thời đem một con dao găm đâm vào lồng ngực mình. May mà hắn tránh kịp kịp thời, dao găm mới không đâm hoàn toàn vào.

Thanh Thanh buộc Vương thiếu Thông đi tìm vòng cổ kim, Vương thiếu Thông bản thân bị trọng thương, không dám không theo, đành phải mang Thanh Thanh đến.

Nói tới đây, Vương Thiếu Thông lại bổ sung thêm một câu: "Trong khoảnh khắc đó, ta kiên định không tin. Nàng không phải xanh mét, trăm phần trăm không phải, ngược lại còn tạo cho ta một cảm giác giết chết đại tướng cổ đại như ma."

Trên đường tới đây, Thanh Thanh lại nôn ra mấy ngụm máu trên người Vương Thiểu Thông. Bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt Thanh Thanh đã tái nhợt, cũng không biết hiện tại nàng thế nào rồi.

Nghe Vương Thiếu Thông nói xong, ta cũng cảm giác được sợ hãi một trận. Nguyên bản cho rằng vòng cổ màu vàng kia chỉ có thể tạm thời ảnh hưởng đến tính cách con người, nhưng không nghĩ tới lại có thể làm cho tính cách con người xoay chuyển triệt để như thế!

Mà cùng lúc đó, đầu óc của ta cũng đang nhanh chóng xoay tròn. Ta tựa hồ đã hiểu rõ, vòng cổ kim sắc kia rốt cuộc thuộc về loại âm vật nào!

Trong truyền thuyết Huyết Ngưng Kim, một loại vàng dung hợp máu huyết người sắp chết, chủng loại rất nhiều, đối với người mang đến gánh nặng cũng rất lớn. Bất quá nếu sử dụng thoả đáng, có thể coi như chiêu tài kim, cung phụng trong nhà, chiêu tài nạp phúc.

Nếu là người oan uổng mà chết phun ra một ngụm máu cuối cùng, sẽ khiến người nắm giữ cảm thấy thập phần oan khuất, cả ngày khóc sướt mướt.

Nếu là người tức giận chết phun ra một búng máu cuối cùng, sẽ khiến người nắm giữ luôn luôn duy trì trạng thái tức giận, thấy ai cũng muốn nổi giận.

Nếu là người đố kỵ mà chết châm ra một búng máu cuối cùng, sẽ khiến người chủ trì đố kỵ bất cứ chuyện gì, thậm chí vì thỏa mãn lòng đố kỵ, mà làm ra chuyện quá mức.

Ba loại Huyết Ngưng Kim này, đều có chung một cái đặc điểm, chính là sẽ làm cho người sở hữu sinh ra cảm giác ỷ lại mạnh mẽ với nó, trong phút chốc đều không thể rời bỏ được nó.

Tất cả các dấu hiệu cho thấy, nếu đeo trên người Thanh Thanh là huyết ngưng kim thì hẳn là loại cuối cùng.

Ta đã đem phân tích của mình nói qua với Vương Thiếu Thông một lần. Vương Thiếu Thông lập tức hỏi ta làm sao giải quyết Huyết Ngưng Kim đáng chết kia? Thật sự không được, liền cưỡng ép hòa tan vòng cổ kim này, cũng không tin là không thể thành công.

Ta nói: "Phân tích máu huyết bên trong Huyết Ngưng Kim trước đã, đến tột cùng là máu của con người hay là thế nào đây! Như vậy mới có thể chữa khỏi bệnh."

"Phân tích thế nào?" Lý Ma Tử hỏi: "Bắt được vòng cổ bằng vàng thì cho chút lửa đốt nước dìm lên xem nó có nhận tội hay không?"

"Chơi thôi." Ta mắng một câu: "Ngươi lịch sử không tốt, đừng nói mò. Ý của ta là, các ngươi ngẫm lại trong lịch sử có người nổi danh nào, là bởi vì lòng đố kỵ mãnh liệt, cuối cùng hộc máu mà chết?"

Yểm sinh Du thứ sáu mươi chín, Hà Sinh Sinh Sáng...

Lý Ma Tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Còn có thể là ai nữa? Đương nhiên là Chu Du rồi, ở thời kỳ ba nước, Chu Du còn trẻ tuổi đã lên làm Đông Ngô Đại Đô Đốc, hơn nữa đủ đa mưu. Một người như vậy vốn có thể dương danh thiên hạ, nhưng hắn lại đố kỵ với tài hoa của Gia Cát Lượng, mọi việc đều phải làm khó dễ Gia Cát Lượng, cuối cùng lại bị Gia Cát Lượng đùa bỡn, tức chết tươi. Hắn còn thở to một tiếng trước khi chết:Nếu Cửu Cưu Du còn sống thì sao! Ngươi nói không phải là Chu Du Du chứ?"

Ta gật gật đầu: "Không sai, chính là Chu Du. Hơn nữa ngươi nghĩ xem, vũ khí của Chu Du là gì?"

Lý Ma Tử lắc đầu: "Cái này ta cũng không rõ ràng lắm."

"Vũ khí của Chu Du là dao găm cổ xưa mà Tôn Kiên ban thưởng cho hắn. Nghe đồn dao găm được chế tạo từ vàng ròng. Rất có thể Chu Du trước khi chết sẽ phun một ngụm máu cuối cùng lên dao cổ. Còn dao cổ lại dưới cơ duyên xảo hợp, bị người hữu tâm luyện thành vàng, lưu truyền về hậu thế. Cho đến hôm nay, nó đã bị đánh thành vòng cổ vàng này." Ta cẩn thận phân tích với mọi người.

Vương Thiếu Thông lập tức hỏi ta, phải làm thế nào mới có thể khiến Thanh Thanh vứt vòng cổ kim đi?

Ta vỗ vỗ bả vai Vương Thiếu Thông: "Thân thể của ngươi không có gì đáng ngại chứ? Tối hôm nay cần ngươi hỗ trợ."

"Không thành vấn đề." Vương Thiếu Thông nói: "Muốn ta hỗ trợ cái gì?"

"Buổi tối kéo nàng dâu của ta lại cho ta, ngươi lau mặt của nàng là được rồi. Đương nhiên, không phải để ngươi cạo thật, mà là làm bộ dáng, đem một ngụm máu bên trong bức ra ngoài!" Ta nói.

Vương thiếu Thông còn có chút sợ sệt, nói vạn nhất nàng là bạn gái mà nổi bão thì phải làm sao? Chân tình là chân tình, nhưng sinh mệnh lại quan trọng như nhau.

Ta nói thật sự không được buổi tối cho ta làm bạn gái với ngươi sao? Vương thiếu Thông lập tức khoát tay nói không cần, vẫn là để ta làm đi.

Sau đó chúng ta bảo Lý Ma Tử thu thập máu mũi nhọn của một trăm đại ác nhân. Lý Ma Tử vẻ mặt ủy khuất nhìn ta, nói đi đâu tìm một trăm đại ác nhân? Hơn nữa còn lấy máu mũi nhọn của bọn họ? Ngươi muốn ta bị đánh chết thì cứ việc nói thẳng, không cần phải quanh co lòng vòng như vậy.

Ta hung hăng trợn mắt liếc Lý Ma Tử, nói ngươi không biết nghĩ biện pháp a, đi vào trong ngục tìm kiếm càng tốt, tốt nhất là giết người.

Lý Ma Tử cười hắc hắc nhìn về phía Vương Thiếu Thông, nói để cho Vương thiếu Thông nghĩ cách đi! Hắn một chợ tiểu dân, cũng không có quan hệ ngục giam.

Vương thiếu Thông đã bật vài tiếng chuông, rất nhanh liền có cơ hội. Hắn biết được một nhà tù đang làm thể kiểm cho phạm nhân, đến lúc đó mỗi phạm nhân nhỏ máu một giọt cũng đủ.

Lý Ma Tử sau khi nói xong hai câu, Tiêu Tiêu tiêu sái đem máu về, trong bình có chừng năm trăm li mươi cái bình.

Ta có chút kinh ngạc hỏi Lý Ma Tử, không phải bảo ngươi lấy một giọt máu là được rồi sao? Ngươi lấy nhiều máu như vậy làm sao? Lý Ma Tử nói không phải lo lắng không đủ dùng sao? Mỗi người đến một châm, bán máu cũng có thể bán mấy ngàn đồng hồ.

Ta mắng đạo văn mù, máu của ngươi đều là máu hỗn tạp, ai dám lấy.

Vương Thiếu Thông cứng đầu thúc đẩy thủ tục ra sân. Sau khi dùng thuốc trấn đau, liền che ngực đi tìm Thanh Thanh.

Người có tiền đúng là kẻ có tiền, ngựa hỏng cũng không chịu sửa, trực tiếp ném vào công ty, đổi một chiếc ảo thuật ra ngoài.

Bọn ta cũng theo đuôi Vương Thiếu Thông đến khu nhỏ của Thanh Thanh!

Không nghĩ tới Vương Thiếu Thông lại gặp được Thanh Thanh trước cửa khu nhỏ. Chúng ta lo lắng bị Thanh Thanh phát hiện nên vội vàng chuyển động chiếc xe, chuyển động tới một góc bí mật, cẩn thận quan sát.

Lúc đầu Thanh Thanh vẫn rất không vui, mắng Vương Thiếu Thông một trận. Nhưng bản lĩnh tán gái của Vương Thiếu Thông vẫn có thể tận mắt nhìn thấy, đơn giản chỉ hai ba câu, đã làm Thanh Thanh vui vẻ, mang Thanh Thanh lên xe, sau đó tiến vào nơi ở của Thanh Thanh.

Lý Ma Tử thở dài, nói chờ giải quyết xong chuyện này, nhất định phải nhờ hắn chỉ dạy một chút cách tán gái!

Doãn Tân Nguyệt nói ngươi đừng chỉ trích mà xin chỉ giáo, xin chỉ giáo cũng vô ích.

Lý Ma Tử lập tức hỏi vì sao? Doãn Tân Nguyệt nói bởi vì ngươi vừa nghèo vừa xấu, làm Lý Ma Tử buồn bực mấy ngày.

Ta sẽ lái xe đến một cái dừng xe ở phía sau nhà Thanh Thanh. Từ nơi này vừa hay có thể nhìn thấy nhà nàng, ta đã dặn dò đặc biệt cho Vương thiếu Thông đừng nhốt bức rèm ở đó.

Cả ngày hôm nào hai người cũng xem phim, bữa tối cũng chưa ra ngoài ăn, gọi khách sạn đến gọi mua đồ ăn.

Vương Thiếu Thông cũng coi như có lòng, cũng gọi cho chúng ta một phần. Ăn xong, Lý Ma Tử liền xoa tay, vẻ mặt chờ mong nhìn lên trên, nói trò hay sắp bắt đầu rồi!

Doãn Tân Nguyệt tức giận mắng một câu bệnh thần kinh, cúi đầu xuống chơi điện thoại.

Lúc đại khái khoảng mười một mười hai, Vương thiếu Thông và Thanh Thanh bắt đầu tán tỉnh nhau, ôm hôn nhau, sau đó không ngờ chỉ ghé vào cửa sổ làm chuyện khởi sự. Ta mắng một câu không biết xấu hổ, Vương thiếu gia thông minh này là đang khoe khoang cho chúng ta đấy!

Ta đã kéo Lý mặt rồi, nói đừng có vươn đầu ra nhìn, cẩn thận bị phát hiện.

Lý mặt rỗ nhìn thấy đang nổi lên, bị ta kéo về, là một trăm người không vui, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải.

Sau khi làm xong một bài thật dễ dàng, ta mới một lần nữa quan sát. Một lát sau, Thanh Thanh hẳn là đã ngủ rồi, Vương Thiếu Thông đi đến cửa sổ, làm một cái thủ thế cho chúng ta xem!

Ta lập tức vỗ vai Lý Ma Tử một cái, nói hiện tại nên bắt đầu hành động.

Nói xong, vội vàng đi tới nơi ở của Thanh Thanh.

Vương thiếu Thông mở cửa cho chúng ta, lúc này ta liền trốn vào phòng tắm, ra hiệu cho Vương Thiếu Thông hiện tại có thể bắt đầu.

Vương thiếu Thông cầm râu, tay cũng run theo, xem ra hắn rất sợ.

Trong lòng ta đang mắng một câu cặn bã, chúng ta ở đây canh giữ, ngươi sợ cái gì.

Tuy nhiên cuối cùng hắn vẫn cạo da đầu của Thanh Thanh lên, cũng không hề chạm được tới làn da xanh biếc.

Yêu cầu của ta là dưới tình huống không làm tổn thương Thanh Thanh, cố gắng tới gần mặt của nàng.

Lý Ma Tử buồn bực hỏi ta là đang làm gì? Rửa lông?

Ta đã giải thích với nàng: "Các ngươi có biết kỳ thật Chu Du là một mỹ nam tử không? Được gọi là Chu Lang xinh đẹp."

Lý mặt rỗ lắc đầu, nói cái này thật sự ta cũng không rõ lắm. Ta chỉ biết Chu Du diễn diễm phúc không cạn, còn có thể gọi là Tiểu Kiều.

"Chu Du là một mỹ nam tử, thập phần quý trọng dung mạo của mình. Một gương mặt tự luyến điên cuồng đã bị thương, ngươi cảm thấy hắn không ra sao?" Ta cười nói.

Vừa mới nói xong, Thanh Thanh lại đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, sau đó cọ xát một chút, từ trên giường ngồi dậy.

Vương Thiếu Thông lúc này bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, sau đó tè ra quần vào phòng tắm. Ta lập tức che miệng Vương Thiếu Thông, bảo gã đừng nói gì, cẩn thận nhìn Thanh Thanh xem.

Thanh Thanh nửa ngồi trên giường, miệng mở lớn, tiếng thét chói tai vẫn một mực kéo dài, tròng mắt cũng sắp trào ra, cả khuôn mặt vặn vẹo lợi hại.

Tiếng thét chói tai này kéo dài một đoạn thời gian. Chờ đến lúc cuối cùng Thanh Thanh không còn sức lực nữa, trong cổ họng truyền đến thanh âm "Khanh khách" "Khanh khách" như máy móc, thanh âm này vô cùng thê lương, nghe mà cả người ta nổi da gà.

Sau đó, Thanh Thanh từ trên giường ngã xuống, không có động tĩnh.

Vương Thiểu Thông khẩn trương, muốn chạy tới đỡ Thanh Thanh dậy. Nhưng lại bị ta ngăn lại, ý bảo hắn đừng phát ra động tĩnh gì, cẩn thận quan sát đối phương.

Thanh Thanh vẫn nằm trên mặt đất, không hề có động tĩnh gì. Ta thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, cầm lấy cái hũ, chuẩn bị đi xem tấm gương trong phòng ngủ.

Nếu như đoán không sai, trong tấm gương lúc này hẳn là chiếu ra thứ gì đặc biệt kỳ quái a?

Nhưng sau khi ta đi qua, lại phát hiện bình tĩnh trong gương trước sau như một, cũng không xảy ra bất cứ chuyện gì không thể tưởng tượng.

Ta nhíu mày, tình cảnh này cũng không giống như ta nghĩ. Theo lý thuyết, đem âm linh từ trong vòng cổ kim loại bức ra, nó hẳn là sẽ tìm một chỗ phụ thân, tỏ vẻ kháng – nghị cho chúng ta mới đúng, phương thức khả thi nhất chính là đem oán niệm của mình, biểu hiện ở trong gương.

Bởi vì mấy lần trước nó đều thể hiện oán niệm thông qua gương.

Lần này tấm gương cũng không hề dị thường, việc này khiến người khác khó mà suy đoán được.

Trừ phi... nơi này còn có một cái gương khác!

Đúng vậy, ngàn tính vạn tính, cuối cùng vẫn tính sai. Ta mắng một câu xúi quẩy, vội vàng đi về phía nhà xí, muốn hỏi Vương Thiếu Thông một chút, nơi này có nơi nào khác hay không.

Nhưng vừa tới gần phòng tắm, ta lập tức trợn tròn mắt, sợ đến nổi da gà, máu ác nhân trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất!

Chương bảy mươi, trận chiến đưa lưng sau nước.

Ba người Lý Ma Tử đang trốn ngoài cửa, nhìn chằm chặp vào ta. Mà bọn hắn hồn nhiên không biết, ở sau lưng bọn hắn, trong gương nhà tắm là một đoàn lông đen sì, giống như tảo biển màu đen thò ra, phiêu đãng ở phía sau bọn hắn, lúc nào cũng có thể phát động công kích bọn hắn!

Ta ngược lại hít một hơi khí lạnh, âm vật này lại có suy nghĩ. Hắn đang uy hiếp ta, không cho ta tiếp tục nhúng tay, một khi tiếp tục quản thì nó sẽ thương tổn bằng hữu của ta.

Thời khắc mấu chốt ta cũng không hoảng loạn, chỉ hít sâu một hơi, sau đó lấy ra điện thoại di động.

Lý Ma Tử thấy ta vẫn đứng bất động tại chỗ, ánh mắt nhìn chằm chằm phía sau bọn họ, cũng ý thức được phía sau khẳng định có cái gì đó. Khuôn mặt lập tức trắng bệch, muốn quay đầu lại nhìn.

Ta lập tức lắc đầu với hắn, ra hiệu đừng nhìn. Một khi phát hiện đối phương, đối phương nhất định sẽ phát động công kích với Lý Ma Tử.

Viết xong một lá thư, phát cho Lý Ma Tử: "Cặn đầu lưỡi ngậm lại trong miệng, sau đó từ từ đi tới..."

Lý Ma Tử lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, mặt càng thêm trắng, sau đó hắn đưa lá thư cho hai người bên cạnh xem.

Vương Thiếu Thông và Doãn Tân Nguyệt sau khi nhìn thấy nội dung lá thư, cũng đều sợ hết hồn. Nhưng còn may, biểu hiện của bọn họ không làm ta thất vọng, chỉ có kinh hoảng trong chớp mắt, sau đó làm theo lời ta nói.

Chỉ là lúc cắn chót lưỡi, nước mắt đau đớn của Doãn Tân Nguyệt cũng rơi xuống.

Sau đó, ba người ngậm lấy đầu lưỡi chảy máu, từng bước một hướng ta đi tới.

Khi bọn họ sắp rời khỏi phòng tắm, đám tóc dài màu đen lại bắt đầu uốn lượn. Đầu tóc chia làm ba phần, phân biệt hướng về vị trí trái tim của ba người chộp tới!

Chính là lúc này.

Ta nổi giận gầm lên một tiếng rồi nằm xuống đất, đem máu ác nhân trong cái hũ tất cả đều hắt ra ngoài.

Sau khi máu ác nhân chạm vào những tóc màu đen kia, giống như lưu tinh nồng đậm gặp phải làn da người, phát ra tiếng thiêu đốt xèo xèo, sương mù màu trắng không ngừng lan tràn ra. Mà đám tóc kia, thống khổ không chịu nổi cuộn tròn lên, nhanh chóng rút về trong gương.

"Nhanh, mang Thanh Thanh rời khỏi nơi này..." Ta xông lên, ba người vẫn đang quỳ rạp trên mặt đất giận dữ hét lên.

Bấy giờ Lý Ma Tử mới kịp phản ứng, tóm được Doãn Tân Nguyệt liền đi ra. Vương Thiếu Thông cũng vác Thanh Thanh trong lúc hôn mê lên, vội vàng chạy ra khỏi phòng vệ sinh.

Sau khi cánh cửa vệ sinh bị đóng chặt, trong lòng ta cực kỳ căng thẳng. Ta biết sợi tóc kia chỉ là tạm thời bỏ đi thôi, nó còn có thể tiếp tục xuất hiện.

Ta nhìn chằm chằm vào gương phòng tắm không chớp mắt, tay cầm máu người dữ cũng đang run rẩy.

Nhưng gương phòng tắm lại yên tĩnh đến lạ thường, ta đợi chừng mười phút mà không thấy được tấm gương có bất kỳ phản ứng nào. Trong lòng ta kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ Huyết Ngưng Kim này cứ như vậy bị ta phá giải hết rồi sao?

Đang lúc suy nghĩ, sau lưng lại đột nhiên vang lên một trận thanh âm va chạm leng keng leng keng. Ta lúc này hít vào một hơi khí lạnh, quay đầu nhìn.

Lại tuyệt đối không nghĩ tới, trong phòng khách giờ phút này, lại xuất hiện một bóng người đen sì. Bóng người màu đen kia, mạnh mẽ phóng ra lượng lớn tóc tới, nhanh chóng quấn lấy ta.

Lần này tóc không phải tập trung vào một chỗ để công kích, mà phân tán thành vô số "tởm nho nhỏ" nhỏ, từ bốn phương tám hướng quấn lấy ta.

Ta bị đánh trúng không kịp phòng bị, vì vậy toàn thân lập tức bị tóc cuốn lấy, như đòn bánh chưng.

Ta lập tức cảm thấy toàn thân ớn lạnh, thật là buồn nôn, đây là tóc của người chết đấy, có thể không khiến người ta cảm thấy ghê tởm sao?

Tóc kéo mạnh thân thể của ta, điên cuồng túm ta đến trước gương, sau đó định kéo ta vào trong gương.

Ta biết một khi ta bị kéo vào, hậu quả khó mà lường được, kết quả rất có thể là linh hồn ta bị cứng rắn hút đi, ta lại bất lực.

Trong phút chốc không có thời gian suy nghĩ quá nhiều, ta cầm cái bình gõ lên, đổ máu người lên đầu, giống như gặp mưa vậy.

Mùi tanh hôi nồng nặc của máu ác nhân khiến ta có chút ngạt thở, bất quá lúc này ta cũng không có tư cách ghét bỏ, hận không thể càng nhiều máu ác nhân hơn.

Tóc gã bị máu ác giội trúng, lại một lần nữa rụt về. Ta có thể khiến nó lại đào tẩu? Cho nên ta hừ lạnh một tiếng, dùng máu ác nhân bôi lung tung trên tay, bắt được một nhúm tóc, sau đó hung hăng đâm đầu vào trên gương.

Khi tóc còn chưa hoàn toàn rụt về, ta đập bể gương.

Sau đó dùng sức kéo một cái, một bóng đen liền bị ta từ trong gương lôi ra!

Ta không kịp nhìn kỹ, đem toàn bộ máu ác nhân đổ lên người bóng đen. Đối phương bắt đầu xì xì bốc khói đen, hướng ta đi tới, giương nanh múa vuốt muốn cào trái tim ta.

Ta vừa hướng trên người ác nhân vẩy máu tươi tự vệ, vừa hướng trên thân đối phương trút ác nhân công kích.

Dưới sự nỗ lực của ta, bóng đen kia bắt đầu nhạt dần, rất nhanh đã biến mất tăm. Ta cũng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, cầm vòng cổ kim loại lên, ngâm mình trong máu ác nhân còn lại, lúc này mới mở cửa phòng vệ sinh ra.

Giờ phút này ta chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, đặc biệt là tai, tiếng nổ vang rất lợi hại. Ta không nghĩ tới tấm gương Thanh gia chất lượng tốt như vậy, vừa rồi ta đụng phải một cái, thiếu chút nữa đã đụng ngất ta rồi.

Cả người ta đầy máu, đúng là dọa cho bọn họ sợ hãi, ba chân bốn cẳng chạy tới đỡ lấy ta, hỏi ta tình huống thế nào rồi?

Ta cười, nói không sao rồi, nhanh đưa ta tới y viện.

Sau khi nói xong, trong đầu lại một trận nổ vang, ngay sau đó, lại lần nữa bất tỉnh nhân sự...

Khi ta mở mắt ra, cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ là khát nước khó chịu, cổ họng bốc khói. Ta hô một tiếng nước, liền có người đưa ta một chén nước lên.

Ta mở mắt ra một cách khó khăn. Vốn tưởng Doãn Tân Nguyệt đang chiếu cố ta, nhưng cho dù thế nào cũng không ngờ lại là Thanh Thanh.

Thanh Thanh nhìn ta đã tỉnh lại, vội vàng quan tâm hỏi ta cảm giác như thế nào rồi? Còn đau đầu không? Thân thể có chỗ nào không đúng.

Nữ hài ôn nhu thiện lương trước mặt này so với Thanh Thanh lúc trước quả thực như là hai người khác nhau.

Ta cười nói: "Cuối cùng ngươi cũng khá hơn rồi?"

Thanh Thanh thở dài, ở phía sau ta lót chăn, để ta nửa ngồi, nói: "Trương ca, đa tạ ngươi. Nếu không có ngươi, ai... Ta cũng không biết ta sẽ đi đến một bước nào!"

Trước đó nàng đối với Thanh Thanh không có ấn tượng tốt, trong khoảnh khắc tan thành mây khói. Nàng vẫn rất biết lễ phép biết ơn, ta nhất thời đối với nàng có hảo cảm.

"Không có gì, chỉ giúp ta một việc mà thôi. Đúng rồi, Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử đâu?" Ta hỏi.

"Doãn Tân Nguyệt trở về làm việc, Lý mặt rỗ đang mua cơm cho ngươi." Thanh Thanh Thanh nói.

"Sao bạn tốt của ngươi không ở bên cạnh ngươi?" Ta hỏi: "Ngươi sắc mặt không tốt, mau về nghỉ ngơi đi! Nơi này có Lý Ma Tử cùng đi."

"Anh bạn yêu, ngươi nói Vương thiếu Thông sao?" Vừa nhắc tới Vương Thiếu Thông, Thanh Thanh liền có chút phẫn nộ: "Đừng nhắc đến hắn với ta. Hắn quả thực ngay cả súc sinh cũng không bằng."

Ta kinh ngạc nhìn Thanh Thanh: "Làm sao vậy? Lúc trước hắn cũng không ít giúp ngươi, thậm chí còn vì ngươi mà bị thương."

Thanh Thanh bất đắc dĩ cười khổ: "Ngươi không hiểu, nói như vậy đi, thật ra mấy cái vòng cổ kia chính là hắn tặng cho ta. Ta đã tìm sư phụ hỏi qua, chuỗi vòng cổ kim kia dung hợp máu của Vương Thiểu Thông, có thể giúp ta đối với Vương thiểu thừa bách thuận. Hắn vì đạt được ta, vậy mà dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy... Ai, ngươi nói xem mạng của nữ nhân thế nào mà khổ như vậy."

Ta thất kinh, không thể tin nổi mà nhìn Thanh Thanh.

Ta biết Thanh Thanh không phải đang đùa giỡn với ta, chỉ là ta có chút không dám tin, vì chiếm hữu một nữ nhân, hắn thậm chí ngay cả thủ đoạn hèn hạ như vậy cũng sử dụng được.

Giờ phút này Thanh Thanh nhất định vô cùng thất vọng, thất vọng cực độ nhỉ?

"Được rồi, không nói chuyện với ngươi nữa." Thanh Thanh nhìn ta cười một tiếng rồi nói: "Ngươi tiếp tục nghỉ ngơi đi, ta đi múc chút nước."

Nói xong, Thanh Thanh liền nhấc ấm đi ra ngoài. Mà nhìn bóng lưng Thanh Thanh, trong lòng nàng lại sinh ra một tia thương cảm.

Nữ hài này, đích xác rất đáng thương. Cũng không biết Vương thiếu Thông nghĩ như thế nào. Nữ hài thiện lương như vậy, thế nào cũng phải biến người ta thành bộ dạng này.

Lý mặt rỗ nhanh chóng trở lại, thấy ta đã tỉnh bèn lập tức đi tới, nhỏ giọng hỏi biết Thanh Thanh ở đâu?

Nhìn ánh mắt gian xảo của Lý Ma Tử, ta biết chắc chắn Lý mặt rỗ không an tâm, không kiên nhẫn hỏi hắn có phải là có chủ ý đánh Thanh Thanh không?

Lý mặt rỗ cười nói, đây là truy cầu bình thường, không như Vương Thiếu Thông dùng thủ đoạn để đê tiện.

Ta vỗ vỗ bả vai Lý mặt rỗ, nói đây là một cơ hội tốt, tốt nhất ngươi không nên bỏ qua.

Lý mặt rỗ nhếch mép nói: "Hôm nào ngươi bảo Doãn Tân Nguyệt thay đổi tạo hình cho ta, khiến ta cũng có chút khí chất. Trạng thái hiện tại của ta có phải quá tệ rồi không?"

Ta cười đúng là không xong rồi. Nếu không, để Doãn Tân Nguyệt biến ngươi thành minh tinh cho mình đi.

Trong một đoạn thời gian rất dài sau đó, ta cũng không có được tin tức của Vương Thiếu Thông. Cũng chính là nửa năm sau, Lý mặt rỗ cầm một bản báo báo cho ta xem. Giai văn báo chính là: Một tuấn phú của một thanh niên phá sản sản, áp lực tinh thần vượt sông tự sát.

Mà vai chính của văn chương, chính là "Vương mỗ"

Ta biết Vương mỗ này chính là Vương Thiếu Thông. Sau đó Lý mặt rỗ nói cho ta biết, nói Vương Thiếu Thông phá sản, là cha của Thanh Thanh làm. Dù sao con gái cũng bị người ta hạ tà thuật, người bình thường ai có thể chịu được cơn giận này?

Tâm hại người là không thể có, không thể không đề phòng người. Đây là một chân lý xuyên qua ngàn năm, trải qua vô số tiên nhân xác minh. Nhưng cho dù đạo lý thô thiển như vậy, vẫn có người không hiểu, biết rõ cố phạm.

Đều là họa do kim tiền gây!

Ngọc bội xếp thứ bảy mươi mốt Chương Cửu Long.

Sau khi trải qua chuyện Huyết Ngưng Kim, Lý Ma Tử quả thật đi tìm Doãn Tân Nguyệt, bảo Doãn Tân Nguyệt tiến hành gói đồ cho hắn.

Thật đúng là đừng nói, sau khi mặc áo quần, lại mang thêm một ít râu, thằng cha này thật đúng là có chút hương vị của đại thúc.

Hơn nữa vòng cổ bán kim nhận được năm mươi vạn, làm ra một chiếc ảo thuật hai tay, Lý Ma Tử bắt đầu điên cuồng triển khai đuổi theo Thanh Thanh.

Đừng nhìn Lý mặt rỗ ôn nhã lịch sự trước mặt Thanh Thanh, nhưng khi đến trước mặt ta lại lộ ra nguyên hình, chỉ là một tên nông thôn hèn mọn bỉ ổi điển hình, suốt ngày đều mặc Tây Phục hả hê, cũng không chê phiền.

Hôm nay ta và Lý mặt rỗ đang thảo luận có nên xuống quê lấy chút đồ hay không? Bởi vì mấy ngày này ta thực sự rảnh rỗi, cả ngày ở trong tiệm hàng, cảm giác mông đến sắp mọc lông rồi.

Nói làm là làm, ta để Lý mặt rỗ về nhà thu dọn đơn giản một chút, chúng ta lập tức xuất phát!

Đi nông thôn tìm kiếm bảo vật, thật ra chơi chính là kích thích " Nhặt lọt". Kiếm được ít tiền, có lẽ không đủ nhét kẽ răng, chủ yếu vẫn là chơi. Khi ngươi nhìn thấy một trò chơi cổ xưa đủ để cải biến vận mệnh gia đình một nhà nông thôn cả đời, lại bị coi là rác rưởi, hoặc là dùng để nuôi gà, cái loại tương phản to lớn này, khó có thể diễn tả bằng lời.

Có điều chúng ta còn chưa xuất phát, mà ta lại nhận được một cái máy truyền tin. Ta làm sao thấy thông tin quen thế nào được, cuối cùng đột nhiên nhớ tới, số hiệu này chẳng phải là do nam nhân đáng thương để lại cho ta sao?

Chẳng lẽ là nam nhân tốt nghiệp đã tới báo danh? Đã lâu không gặp, cũng không biết bây giờ hắn sống thế nào rồi.

Lúc này ta nhận điện bàn, quả nhiên bên kia truyền đến âm thanh đàn ông lo lắng.

"Trương Cửu Lân, giúp ta một việc." Nam nhân tốt lành vừa lên, liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Ta cười cười: "Ngươi khi nào cũng biến thành khách khí như vậy, giúp cái gì, nói thẳng đi."

Hắn ta đã từng cứu mạng của ta, đừng nói giúp một chuyện, cho dù là mười việc, ta cũng phải giúp.

Nam nhân chăn ấm nói: "Hiện tại trong tay ta có việc gấp không thể thoát thân, vừa vặn có một vị khách hàng cần giải quyết âm vật trong tay, cho nên ta liền bảo hắn tới tìm ngươi, ngươi hiện tại có rảnh không?"

Nam tử đáng thương ngữ khí dồn dập, cơ hồ là một hơi nói hết, phỏng chừng là nam nhân ân cần nói với ta một câu dài nhất a?

Ta biết đàn ông thương xót hiện tại khẳng định đã gặp phải phiền toái lớn, liền vội vàng nói còn có thời gian, ngươi phát máy truyền tin liên lạc bạn của ngươi cho ta, ta liên hệ với hắn.

Nam nhân chăn nuôi nói hắn sẽ đi tìm ngươi, sau khi nói xong, liền ngắt máy truyền tin.

Ta thất vọng nhìn Lý Ma Tử cười: "Xem ra chúng ta không thể đi vùng nông thôn đào bảo, có một vị nam khách bị âm vật quấn lên..."

Lý Ma Tử hung hăng nói: "Ta nên nói trước một câu, bằng hữu thuộc về bạn bè, làm ăn là làm ăn. Cho dù là hỗ trợ cho bạn bè, tiền nên thu ta cũng nhận, ta không làm công miễn phí!"

Ta mắng ngươi một câu thì ngươi coi thường tiền nong nhỉ?

Lý Ma Tử không biết liêm sỉ nói: "Sai, thật ra ta vẫn luôn ở trong mắt tiền."

Gặp phải cực phẩm như vậy, cũng không có thêm ai, việc ta có thể làm cũng chỉ có bất đắc dĩ cười khổ.

Sáng sớm hôm sau, ta bị tiếng gõ cửa của cạch đánh thức.

Ta bụng đầy oán khí mở cửa. Sau khi mở cửa, ta phát hiện đứng ngoài cửa là một người trung niên đeo kính mắt, tuổi ước chừng ba bốn mươi, rất nhã nhặn, cười hỏi ta có phải là Trương lão bản không?

Ta nói là, hay là ngươi chính là người mời chào nam giới thiệu?

Hắn sửng sốt một chút, có vẻ không hiểu nam nhân thương cảm là có ý gì, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, cười nói hắn.

Lúc này ta đưa hắn ta vào tiệm cổ.

Trông hắn rất lễ phép, tuy nhìn từ trên người hắn ta thấy tướng mạo tôn quý, biết người làm quan không phải là người giàu có đi buôn bán, nhưng trước mặt ta lại vô cùng khiêm tốn, hỏi ta những cố nhân cổ xưa trong phòng, hỏi nọ.

Ta giải thích có chút không kiên nhẫn được, đột nhiên cảm thấy có lẽ là hắn đang thăm dò bản lĩnh của ta, có lẽ là bởi vì nguyên nhân bị lừa quá nhiều đúng không?

Cuối cùng ta chỉ có thể đi thẳng vào vấn đề: "Xin hỏi, ngươi tìm ta là để mua đồ cổ sao? Không bằng ta đề cử cho ngươi vài loại."

Nam nhân trung niên lập tức ngượng ngùng cười ha hả: "Xin lỗi Trương lão bản, ta cũng là một người ham mê đồ cổ. Trông thấy nhiều bảo bối như vậy, thực sự không kìm lòng nổi..."

Nói xong, hắn liền lấy từ trong ngực ra một khối ngọc bội xanh biếc.

Hắn đem ngọc bội cẩn thận đặt ở trước mặt ta, sau đó vẻ mặt sợ hãi nhìn ngọc bội: "Trương lão bản, ngài có thể xem thử khối ngọc bội này có vấn đề gì hay không?"

Ta cầm lên ngọc bội nhìn, tài liệu không tệ, hẳn là cùng Điền Ngọc Chủng, hàng hóa. Chế tác cũng rất tốt, mà vừa nhìn liền mang theo một cỗ dấu vết tang thương, xem ra có chút thời gian rồi.

Phía trên điêu khắc chín con Thanh Long trông rất sống động, xem ra tấm ngọc bội này phải là quý tộc hoàng thất cổ đại mới có tư cách đeo, giá trị đoán chừng có thể có một hai trăm vạn. Bởi vì thời cổ đại Trung Quốc, rồng thuộc quyền sở hữu của hoàng gia, dân chúng bình thường căn bản không thể mặc quần áo thêu hình rồng, dùng vật chứa rồng, bởi vì giống như tạo phản, bắt được sẽ là một cây cửu tộc.

Điểm duy nhất có điểm kỳ quái chính là, mặt ngoài ngọc bội có chút ố vàng.

Phản ứng đầu tiên của ta, chính là ngọc bội này đã từng ngâm trong xác sao? Nếu đúng là như vậy, thứ đồ chơi này hẳn là âm vật, hơn nữa phàm là ngọc khí, đều là đồ vật có linh tính cực mạnh, nếu như thật sự từng ngâm trong xác chết, khẳng định sẽ bị một cỗ oán khí cường đại phong ấn ở bên trong.

Nhưng ta lại không cảm thụ được oán khí chút nào, vậy chỉ có hai khả năng thôi.

Loại thứ nhất, chính là đây cũng không phải là một kiện âm vật, mà chỉ là một khối ngọc bội cực kỳ bình thường mà thôi. Về phần cái gọi là thi bột, cũng không phải là chân chính thi dầu, mà là ăn dầu.

Loại tình huống thứ hai, chính là oán khí được phong ấn bên trong ngọc bội. Nói cách khác, đã từng có người tiến hành phong ấn ngọc bội này, cho nên ta mới không cảm giác có oán khí.

Ta đem hai khả năng này, kiên nhẫn giải thích một lần với nam nhân trung niên, đồng thời hỏi đối phương, miếng ngọc bội này có từng xảy ra vấn đề hay không?

Nam nhân trung niên kia lập tức gật đầu: "Ừm, đã từng có vấn đề. Từ khi có khối ngọc bội này, hầu như mỗi ngày ta đều bị quỷ áp giường. Có đôi khi nửa đêm mở mắt ra, sẽ nhìn thấy một nữ quỷ kỵ không có mặt, mặc quần áo đỏ ở trên người ta. Vô luận ta cố gắng thế nào, cũng không cách nào nhúc nhích, cũng nói không ra lời, có đôi khi sẽ duy trì cả buổi tối..."

Ta cũng hút một hơi khí lạnh, nữ quỷ mặc áo đỏ? Đây không phải trò đùa. Ai chẳng biết nữ quỷ áo đỏ là kẻ hung ác nhất trong tất cả ác quỷ, chẳng lẽ chủ nhân của ngọc bội này khi chết, là mang theo tâm lý trả thù biến thành ác quỷ mà chết?

Ta có chút khó tin nhìn khối ngọc bội này.

Nam nhân trung niên lập tức hỏi: "Trương lão bản, ngài xem xem muốn đối phó khối ngọc bội này thế nào?"

Ta hít sâu một hơi, nói: "Ngươi có thể liên hệ với chủ nhân trước đây của nó hay không."

Nam nhân trung niên lắc đầu: "Không thể, ta mua từ một quầy hàng. Cụ thể chủ quán đi đâu ta cũng không rõ."

Ta nói: "Như vậy đi! Đêm nay đặt ngọc bội ở trong tiệm của ta, ta phải tận mắt nhìn xem nó rốt cuộc có chỗ nào quái gở, mới có thể nghĩ biện pháp chữa bệnh."

Nam nhân trung niên lập tức gật đầu nói không có vấn đề gì, nói hắn ngày mai tới, sau đó vội vàng rời đi.

Ta thì đặt ngọc bội trong lòng bàn tay, cẩn thận thưởng thức. Nhưng lăn qua lộn lại nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra ngọc bội này rốt cuộc có cái gì mờ ám? Đành phải tiện tay ném lên bàn, đợi buổi tối, xem nữ quỷ áo đỏ có ra hay không.

Lý Ma Tử ăn xong cơm xong cũng đi tới, nhìn thấy ngọc bội trên bàn, cũng nổi lên hứng thú, cầm lên liền nghiên cứu. Nghiên cứu một hồi lâu, nhếch môi cười ha hả với ta.

Ta buồn bực hỏi ngươi cái gì?

Lý Ma Tử nói đổ! Đem ngọc bội tốt như vậy đặt ở trong bong bóng như thế, giá tiền đoán chừng sẽ giảm nhiều rồi.

Ta thất kinh, vội vàng ngồi bên cạnh Lý mặt rỗ, hỏi hắn làm sao biết ngọc bội từng ngâm mình trong dầu miễn phí?

Lý Ma Tử nói: "Ngươi đã quên, trước kia ta từng làm đầu bếp cơ mà. Vị bánh ô-liu này, ta ngửi được một chút rồi."

Ta vẫn có điểm không tin, hỏi Lý mặt rỗ có thể chứng minh cho ta xem được hay không.

Lý Ma Tử nói vậy còn không đơn giản? dầu và nước không tương dung, nấu nước ra, bỏ ngọc bội vào, tự nhiên có thể chứng minh.

Ta ngay cả vội vàng đun một nồi nước, chờ sau khi nước sôi sôi, lúc này mới cẩn thận đem ngọc bội bỏ vào. Không nghĩ tới sau khi ngọc bội vừa ra, chung quanh một vòng bắt đầu rung động, đồng thời có Tinh Tử không ngừng tách ra khỏi ngọc bội! Rất nhanh, khối ngọc bội kia đã bị nước sôi cọ rửa sạch sẽ.

Ta lập tức lấy ngọc bội ra cẩn thận quan sát, ngọc bội lần nữa khôi phục màu xanh biếc.

Mẹ nó, quả nhiên là dầu ăn! Vì thi dầu không thể bị ép ra.

Chờ đun sôi nước sôi xong, đáy nồi liền để lại một tầng bọt dầu, Lý Ma Tử dùng bánh quyển điểm một cái, bọt dầu liền bốc cháy lên, tản mát ra ngọn lửa màu vàng, cả phòng đều là mùi vị ô-liu.

Ta càng thêm tin chắc là dầu ô-liu.

Không cần phải nói, khoản mua bán này xem ra đã thâm độc rồi, nam nhân trung niên kia mỗi ngày gặp ác mộng cũng không phải bởi vì ngọc bội mà là tác dụng tâm lý.

Nếu chuyện đã rõ ràng, ta lập tức liền đưa tin cho nam nhân trung niên, để hắn nhanh chóng đến một chuyến.

Nam nhân trung niên hỏi ta làm sao vậy? Ta nói ngọc bội kia của ngươi, khẳng định không cẩn thận rơi vào dầu ô-liu, hơn nữa ngâm qua một đoạn thời gian rồi. Ngọc bội này bản thân là không có vấn đề gì, cái ngươi gọi là quỷ áp giường, khẳng định là tác dụng tâm lý của ngươi.

Giọng điệu của nam nhân trung niên bình tĩnh mà nói thì tốt, ta sẽ đi ngay bây giờ!

Nghe giọng điệu của hắn, hình như còn có chút không quá tin tưởng. Được rồi, tin hay không, dù sao ngọc bội cũng không thành vấn đề, ta cũng chẳng muốn hao tổn tâm tư.

Không bao lâu sau, đối phương liền đi tới. Thái độ trước sau như một khiêm tốn, cung kính, cũng không nhìn ra hắn có biểu tình gì. Chỉ là trước khi đi, đặc biệt nói một câu: "Ta sẽ giới thiệu việc làm ăn khác cho ngươi."

Nhìn bóng lưng người này rời đi, ta cảm giác rất không hiểu thấu, gia hỏa này quá cổ quái? Thậm chí còn cổ quái hơn cả việc ta làm ăn âm vật lúc trước.

Chương thứ bảy mươi hai chính nhi.

Nhưng sau khi đợi hết ngày hôm sau, nam nhân trung niên kia lại tới tìm ta, ta rốt cuộc mới hiểu được rốt cuộc mọi chuyện đã xảy ra như thế nào.

Thì ra miếng ngọc bội ngày hôm qua là hắn dùng để thăm dò ta!

Kết quả ta dùng hành động thực tế chứng minh mình không phải là kẻ lừa đảo giang hồ, nam nhân trung niên này lúc này mới định giới thiệu "Chính chủ nhi" cuộc làm ăn này cho ta.

Mẹ nó chứ, nước mắt biết chân tướng mà ta rơi xuống, loại cảm giác buồn bực được trêu đùa này thật sự khó chịu.

Nhưng nếu là chuyện làm ăn do nam giới thiệu, ta cũng chỉ có thể nhịn.

Không ngờ nam nhân trung niên lại dẫn ta đi thẳng tới chính phủ thị, an bài ta nghỉ ngơi trong một gian phòng khách chính thức. Tiến vào đại viện chính phái, trong lòng ta vốn đang nóng nảy lập tức liền an tĩnh lại, ta cũng xem thấu rồi, đây là muốn giao tiếp với quan lão gia, khó trách đối phương lại cẩn thận như vậy!

Sớm biết như vậy, ta sẽ không tiếp đơn hàng này. Gia gia đã từng dạy bảo ta, tận lực đừng đi trêu chọc người trong quan trường, tuy lợi nhuận cao, chỗ tốt lớn, bất quá cũng mạo hiểm rất lớn.

Chờ hơn một giờ, sững sờ tới mức ta đã hết tính rồi. Sau khi uống ba chén trà, cuối cùng cũng đợi được chính chủ.

Dưới sự làm bạn của nam nhân trung niên ngày hôm qua, một vị trọc đầu lão đầu đi đến, nhưng thấy hắn đang ưỡn cái bụng lớn, một thân chính khí, giọng nói quan lại đánh mười phần: "Thật ngại quá, tiểu đồng chí, để ngươi đợi lâu rồi! Thực sự là công việc bận rộn, không thể thoát thân."

"Lão tiên sinh ngài khách khí rồi, ngài là người bị chính trị quấn thân, ta chỉ là tiểu dân không có việc gì làm, chút thời gian này vẫn là tạm được." Ta nói.

"Tiểu Đồng cảm ngộ không tệ." Lão đầu hói đầu cười nói: "Có từng cân nhắc phát triển con đường làm quan chưa?"

"Lão tiên sinh ngài nâng đỡ ta rồi." Ta lập tức khoát tay, nói: "Ta nào có bản lĩnh đó, chỉ là tùy tiện kiếm cơm trên xã hội mà thôi."

Cũng không biết nói chuyện khách sáo với hắn bao lâu, tóm lại cũng làm cho ta không biết nên nói cái gì cho phải, lão đầu hói hói đầu mới nói: "Tiểu đồng chí là khách quý của chúng ta, Diệp Bí Thư, ngươi đi an bài một gian nhã gian, ta muốn cùng khách quý tâm sự."

Nam nhân trung niên lập tức gật đầu, viết một tiếng chuông, sau đó đưa chúng ta đến nhã gian một tửu lâu cấp năm.

Ở trên xe, trái tim của ta có thể nói là thấp thỏm bất an.

Giúp lão đầu hói giải quyết xong vấn đề, ta rốt cuộc có nên lấy tiền hay không sẽ khiến đối phương cảm thấy phản cảm? Nếu không lấy tiền mà nói, có thể khiến cho lão hoài nghi, lo lắng ta đem bí mật của lão nói ra.

Càng nghĩ ta càng lo lắng, cuối cùng hỏi thăm ý tứ của lão đầu hói đầu, hỏi xem có thể đồng bọn mời được cao thủ hợp tác với ta không? Hắn cũng là cao thủ ở phương diện này.

Hắn ta thấy rất rõ sự điêu luyện của Lý Ma Tử với hình ảnh vóc dáng thướt tha, một góc thứ tám, hắn ta khẳng định là đang dừng lại.

Mới đầu lão đầu hói đầu không đồng ý, bất quá vừa nghe là ta đồng bạn hợp tác, cũng không nói gì nữa. Ta lập tức cho Lý Ma Tử đàn cứu mạng, Lý Ma Tử cũng nghĩa bất dung từ, có lẽ đối với hắn mà nói, đây là một cơ hội tốt để kết giao đại nhân vật.

Lý Ma Tử không hổ là lão thủ, vỗ mông ngựa một cái, nói nhảm cả nửa ngày, cơm cũng sắp ăn xong rồi, đầu trọc còn không nói ra chuyện tìm ta hỗ trợ, ta như ngồi trên đống lửa, đá Lý Ma Tử mấy cái.

Lý Ma Tử lúc này mới uyển chuyển hỏi: "Lão tiên sinh, nói thật, ngài đã làm nhiều chuyện vì bách tính như vậy, chúng ta có thể phục vụ ngài là vinh hạnh của chúng ta. Nói đi! Ngài rốt cuộc gặp chuyện phiền toái gì?"

Sắc mặt lão đầu hói hói đầu vốn đang hưng phấn, trong nháy mắt ảm đạm xuống, thở dài nói: "Gần đây a, cũng không biết chuyện gì xảy ra, trong đầu ta luôn luôn ong ong, ồn ào đến mức ta ngủ không ngon, cơm cũng ăn không ngon..."

"Về sau tới y viện kiểm tra, đại phu cũng nói thân thể ta khỏe mạnh, không có gì không tốt, còn nói có thể là Nhật Lý vạn cơ mệt mỏi tinh thần tiều tụy, cho ta một ít tinh thần phương diện thuốc."

"Nhưng sau khi phục dụng, tình hình chẳng những không tốt, ngược lại âm thanh ong ong ong càng vang dội, càng thường xuyên hơn. Sau đó ta tĩnh tâm lại, cẩn thận lắng nghe, ngươi đoán ta nghe được cái gì?"

Ta lập tức khẩn trương hỏi: "Nghe được cái gì?"

"Trong đầu của ta, hình như có một đám hòa thượng đang niệm kinh, đọc đến đều là loại Phạn văn này. Ài! Đây cũng đã lăn qua lăn lại mấy ngày nay rồi, ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc làm ban ngày của ta."

"Nếu không phải cân nhắc quốc gia còn cần bộ xương già này, ta đã sớm xin trở về hưu rồi. Làm quan phụ mẫu, cũng không phải là dễ dàng như vậy!" Lão đầu hói thở dài.

Lý mặt rỗ cảm động đến nỗi sắp " bức tiểu lệnh rồi", vội vàng đi tới chỗ lão đập lưng cho hói đầu lão nhân: "Lão tiên sinh, ngài vì chúng ta, thật sự là cúc cung tận tụy, nói ngài là đương đại Khổng Phồn Sâm cũng không có gì quá đáng."

Cảnh tượng này khiến ta ghê tởm muốn ói, cái bụng bự này, ra vào khách sạn cấp năm sao, nghiễm nhiên là một hình tượng của tham – quan.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chuyện của lão đầu hói, có vẻ như cùng âm vật chẳng liên quan gì chứ? Vậy tại sao hắn lại tìm tới cửa? Chẳng lẽ những triệu chứng này của hắn đều là vì một thứ đồ cổ?

Thế là ta hỏi: "Lão tiên sinh, bên cạnh ngài có đồ vật gì không sạch sẽ không?"

Lão đầu hói vỗ bàn một cái làm ta sợ hết hồn, ta còn tưởng mình nói sai lời rồi chứ.

Nhưng hắn lập tức phấn chấn kêu lên: "Tiểu Ương tử quả nhiên có bản lĩnh, vừa nhìn là biết mấu chốt xảy ra vấn đề."

Nói xong, lão đầu hói đầu liền từ trong lòng lấy ra một chuỗi phật châu, đặt ở trên bàn ăn trước mặt: "Tiểu Đồng tử, ngươi nhìn kỹ một chút xem, phật châu này có gì cổ quái hay không?"

Ta lập tức cầm lấy Phật châu, xem xét cẩn thận.

Dựa theo mùi chất liệu cùng với mùi phát ra phán đoán, đây hẳn là một chuỗi phật châu Hắc Đàn Mộc. Trên mỗi hạt phật châu, đều điêu khắc một hòa thượng khoanh chân ngồi, mặt sau còn điêu khắc Phạn văn, hẳn là một loại kinh Phật gì đó.

Chuỗi phật châu này chạm trổ rất tinh xảo, thậm chí ngay cả ngũ quan của mỗi hòa thượng đều sống động như thật, không giống nhau. Có phẫn nộ, có vui vẻ, có tham lam, có dục vọng, vừa nhìn đã biết là tay thợ giỏi, hơn nữa tất nhiên có vài năm tuổi.

Nói chung, giá trị của phật châu này hẳn là rất cao.

Về phần những manh mối liên quan đến âm vật, ta lại một chút cũng không nhìn ra được.

Tuy nhiên, dù sao cũng là giao thiệp với quan lão gia, ta vẫn rất cẩn thận, đầu tiên là khen phật châu một trận, sau đó nói: "Chung phật châu này hẳn là Vô Niệm châu của Phật giáo, có thêm niệm lực cường đại của cao tăng ở bên trong., Có thể bảo vệ người bình an, xua tan xui xẻo. Bất quá nếu như vận dụng không đúng đích thật sẽ mang đến một ít tác dụng phụ. Lão tiên sinh ngài công đức cái thế, tự có dân chúng cường đại che chở ngài. Phật châu này ở trong tay ngài, có thể là phản bác với tín ngưỡng của dân chúng, có từng cân nhắc vứt chuỗi phật châu này không?"

Âm vật một khi rời khỏi chủ nhân, sẽ không cách nào phát huy tác dụng. Nếu ta nhìn không ra chuỗi phật châu này mánh lới, chẳng bằng trực tiếp lấy nó đi, như vậy không phải là viên mãn rồi sao?

Nhưng lão tiên sinh kia lại lắc đầu: "Vô dụng, cho dù ta ném phật châu ở đâu, thậm chí đưa cho cấp dưới thì nó cũng lén lút chạy về. Ta cũng thử vài lần rồi..."

Ta bị dọa nhảy dựng, phật châu này tà môn như vậy? Bản thân mọc chân rồi vẫn biết bay, lại có thể tự động trở lại bên cạnh chủ nhân.

Ta nói: "Không bằng như vậy đi! Hôm nay Phật châu cứ giao cho ta bảo quản, nếu như thật sự có vấn đề, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp ngài ngoại trừ."

Lão đầu hói hói đầu nhất thời vui mừng quá đỗi: "Ta thấy tiểu đồng tử ngươi giác ngộ rất cao! Yên tâm đi, chỉ cần có thể giúp ta giải quyết chuyện phiền phức này, sau này dùng đến chỗ của ta, nói một tiếng là được."

Thật không dễ gì tiễn trọc đầu lão đầu đi, ta lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, tê liệt trên ghế nói: "Lý Ma Tử, ngươi khá trâu bò nha, không lăn lộn chốn quan trường thật sự là uổng công ngươi rồi."

Lý Ma Tử mắng một câu: "Lão tử cũng không muốn như vậy, đều là bị cuộc sống bức bách. Trương gia tiểu ca, rốt cuộc ngươi có nhìn rõ minh đường của chuỗi phật châu này không?"

Ta lắc đầu, nói tạm thời vẫn chưa có, chúng ta về tiệm chậm rãi nghiên cứu đi.

Trở lại tiệm cổ, ta dùng kính phóng đại cẩn thận quan sát phật châu. Phàm là âm vật, hoặc nhiều hoặc ít tiếp xúc với người chết trong một thời gian ngắn, hoặc là trực tiếp dùng thi cốt người chết làm thành, chỉ cần quan sát tỉ mỉ, khẳng định có thể phát hiện một ít dấu vết để lại!

Nhưng ta lật qua lật lại xem, phóng đại kính, muối tế, nước sôi đều dùng hết, lại vẫn không phát hiện ra một chút mánh khóe nào. Thậm chí đến cuối cùng, ta còn hoài nghi thứ này rốt cuộc có phải là âm vật hay không...

Hòa thượng rượu thịt Chương thứ bảy mươi ba, rượu thịt hòa thượng.

Ta bảo Lý mặt rỗ nghĩ biện pháp, Lý mặt rỗ nói hắn cũng không có cách nào.

Cả một buổi tối bọn ta đều không ngủ, gói kỹ ba tầng trong phật châu, sau đó khóa vào trong cân, đồng thời chờ điện thoại của lão đầu hói.

Nếu như lão đầu hói đầu gặp phải phiền toái, tự nhiên sẽ truyền tin cho chúng ta.

Đương nhiên, nếu như không đánh vào máy truyền tin thì nói rõ chuỗi phật châu này đã không còn ảnh hưởng gì tới hắn nữa...

Mấy ngày kế tiếp, hết thảy đều khôi phục bình thường, phật châu an an bình nằm ở trong quyển quyển san hô, lão đầu hói đầu bên kia cũng không bị thanh âm "Hòa thượng niệm kinh" quấy nhiễu nữa, còn đặc biệt treo thẻ để biểu dương ta.

Đợi đến một ngày, ta gặp một chút phiền toái, mới biết chuyện này còn lâu mới có thể chấm dứt.

Ngày đó ta thấy Doãn Tân Nguyệt không vui nên hỏi nàng làm sao vậy? Doãn Tân Nguyệt vụng trộm nói cho ta biết, người của cục thu thuế mấy ngày nay nhìn chằm chằm vào công ty của bọn họ rất là chăm chú, mà nàng cũng phụ trách thu phí vụ này, trước kia công ty từng có hành vi thu thuế, thật lo lắng bị tra ra.

Nhìn bộ dạng rầu rĩ không vui của nàng, ta cũng rất đau lòng, rất nhanh liền nghĩ đến lão đầu hói đầu, lão đầu hói đầu không phải là công việc của chính phủ thị sao? Quản lý việc thuế vụ cục không phải chỉ là một câu hay sao.

Vì thế ta lập tức cho Lý Ma Tử gọi điện, để cho Lý Ma Tử đi tìm lão đầu hói.

Lý Ma Tử nói xong không có vấn đề gì, liền xuất phát ồ ạt. Mọi chuyện diễn ra thuận lợi lạ thường, người của ván thu thuế ngày đó đều rời khỏi phân công ty Ảnh Thị của Doãn Tân Nguyệt, công ty còn ban thưởng cho Doãn Tân Nguyệt một số tiền lớn. Doãn Tân Nguyệt đều chia cho chúng ta, nói chúng ta có thể giúp cô ta một đại ân.

Nhưng trong lòng ta có chút hổ thẹn, đây là lần đầu tiên ta làm chuyện trái với kỷ luật loạn lạc.

Tuy nói hiện tại toàn bộ công ty đều chạy thuế đổ thuế, nhưng ta lại không thể sạch sẽ thân thể tự tốt, ngược lại trở thành đồng lõa...

Cả một ngày ta luôn cảm thấy bất an trong lòng.

Bất tri bất giác trời tối xuống, ta vẫn như thường ngày, ở trong tiệm kê một bình rượu, cắt một mâm thịt bò chín, chuẩn bị ăn bữa ăn khuya.

Cũng không biết tại sao, hôm nay uống rượu ăn rau lại không có chút tư vị gì, uống không được bao nhiêu, lại có chút hơi say. Ta không khỏi cười khổ, xem ra lần đầu tiên làm hỏng tâm sự, thật đúng là tra tấn người ta!

Ngay lúc ta có chút buồn chán vô vị, cửa ra vào lại bỗng nhiên truyền đến một tiếng: A Di Đà Phật.

Toàn thân ta khẽ run rẩy, không tự chủ được mà chột dạ, bởi vì ta nhớ tới chuyện về phật châu.

Chẳng lẽ, ta cũng bị âm thanh cổ quái kia cuốn lấy rồi?

Bất quá, khi ta nhìn thấy đúng là có một lão hòa thượng đứng ở cửa ra vào, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lão hòa thượng này lấm la lấm lét, quần áo trên người cũng bẩn thỉu, trong tay còn cầm một cái quạt hương bồ lớn, giống như tên ăn mày. Chỉ có điều trong ánh mắt ông ta tràn ngập hòa ái, dường như có thể nhìn thấu hết thảy mọi thứ trên thế gian.

Ta lập tức đứng lên, hỏi lão hòa thượng có chuyện gì?

Lão hòa thượng cười cười: "Bần tăng đặc biệt tới đòi thí chủ một thứ."

Ta nhìn hắn mà không hiểu ra sao: "Lấy đồ gì?"

"Có thể ngồi xuống tán gẫu hay không?" Lão hòa thượng lộ ra nụ cười hòa ái.

Ta lập tức bảo lão hòa thượng ngồi xuống rót cho hắn một chén trà. Lão hòa thượng uống một hơi cạn sạch, lại chỉ chỉ rượu trong tay ta, ý là lão muốn uống rượu.

Ta dở khóc dở cười: "Người xuất gia cũng uống rượu?"

Lão hòa thượng: "Có gì không thể? Trong lòng không có rượu, ta uống xong chỉ có một chén trà mà thôi."

Hắc, lão già này có chút ý tứ, rất hợp khẩu vị của ta, vì thế ta liền rót cho lão hòa thượng một chén rượu.

Rượu nhà lô cao năm mươi hai độ, hai chén, lão tăng uống một hơi cạn sạch, mặt không đổi sắc, giơ ngón tay cái lên nói: Rượu ngon rượu ngon!

Ta lập tức vui vẻ, xem ra đụng phải hòa thượng rượu thịt rồi.

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, lão hòa thượng tuy rằng cả người bẩn thỉu, thỉnh thoảng còn móc chân, đặt ở dưới mũi ngửi ngửi, để ở trên đường nhất định sẽ bị tất cả mọi người ghét bỏ.

Nhưng ngồi chung một chỗ với hắn, ta chẳng những không có một tia phản cảm, ngược lại tâm thần thấp thỏm, chậm rãi bình tĩnh lại.

Lão hòa thượng uống liên tiếp ba chén, uống sáu lạng rượu vào bụng nhưng lại không có chút men say nào, vẫn tươi cười hiền từ nhìn ta.

"Lợi hại lợi hại." Ta cảm thán nói: "Tửu lượng không tồi, một chút men rượu cũng không có."

"A di đà phật, rượu không say ai cũng say, trong lòng không có rượu, sao lại say?" Lão hòa thượng nói.

Ta ngơ ngác một chút, luôn cảm thấy trong lời nói của lão hòa thượng có ẩn ý gì đó.

"Tiểu thí chủ xem ra có chút đuối lý." Lão hòa thượng bỉ ổi cười nói: "Trong lòng có phải giả ác, cho nên mới áy náy?"

Ta có chút tức giận nói: "Ngươi nói cái gì, trong lòng ta sao có thể ác chứ."

"Không có tốt nhất." Đôi mắt lão hòa thượng đánh giá ta.

"Đến cùng ngươi tới đòi cái gì?" Ta bắt đầu có chút không kiên nhẫn được nữa rồi, ta luôn cảm thấy lão hòa thượng có thể nhìn thấu ta, câu nói vừa nãy của hắn khiến cho ta thập phần phản cảm.

Lão hòa thượng nhàn nhạt duỗi tay ra, nói: "Muốn lấy công đạo mà thôi."

"Công đạo? Công đạo gì? Ngươi có ý gì." Ta kích động ngồi dậy, tức giận nhìn lão hòa thượng.

Lão hòa thượng này quá quỷ dị, hắn thật sự nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng ta.

"Công đạo của vô số người không có nhà để về, là công đạo của vô số kẻ bị bóc lột." Lão hòa thượng nói.

"Mẹ, bệnh thần kinh nha." Ta hô: "Đi nhanh lên, ta còn tưởng ngươi là một cao tăng cơ, hóa ra là một tên lừa đảo."

Lão hòa thượng cười ha hả: "Đa tạ thí chủ tặng công đạo, ta đi ngay bây giờ."

Nói xong, lão hòa thượng lại cầm lên một miếng thịt bò chín, nhét vào trong miệng: "Đa tạ thịt bò của thí chủ."

Giờ phút này quả thật là hết chỗ nói rồi, trong lòng lại mắng chửi lão hòa thượng một trận, con mẹ nó là từ viện bệnh thần kinh nào chạy ra ngoài?

Tối nay ta cũng không có tâm tư tiếp tục khai trương, dứt khoát đóng cửa tiệm lại, nghỉ ngơi sớm.

Nhưng ta lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, trong đầu nghĩ tất cả đều là mấy câu nói của lão hòa thượng kia. Hơn nữa càng nghĩ, đầu óc càng tỉnh táo.

Lão hòa thượng, Phật châu...

Phật châu, lão hòa thượng!

Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, lão đầu hói đầu nói, chuỗi phật châu kia luôn trở về một cách khó hiểu. Mà lão hòa thượng lại vừa vặn tìm ta đòi lại công đạo, chuỗi phật châu kia, có phải là công đạo mà lão hòa thượng nói không?

Nếu không phải như vậy, làm sao trên đời này lại phát sinh chuyện trùng hợp như vậy?

Đầu óc ta nóng lên, vội vội vàng chạy đến bên cạnh ốc cân, mở ra kiểm kê.

Tình cảnh trước mắt dọa cho ta nhảy dựng, khóa san hô rõ ràng rất tốt, nhưng phật châu bị ta đặt trong hòm, sửng sốt không thấy bóng dáng.

Không tốt, quả nhiên là lão hòa thượng trộm mất phật châu.

Nhưng rốt cuộc hắn trộm phật châu bằng cách nào? Chẳng lẽ gặp quỷ rồi sao?

Ta sợ muốn chết, lập tức chuyển tin cho Lý Ma Tử, bảo Lý Oanh tranh thủ thời gian đến tiệm của ta.

Lý Ma Tử tùy tùng truyền đến, đôi mắt buồn ngủ mông lung, hỏi ta nửa đêm hôm nay gọi điện thoại làm gì? Có phải lại có việc buôn bán rồi không?

Ta kéo Lý Ma Tử ngồi xuống, lo sợ bất an đem chuyện phát sinh trước đó, kiên nhẫn nói với Lý Ma Tử một lần.

Chương thứ bảy mươi bốn muốn áp chế.

Lý Ma Tử nghe xong, cũng sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền bình thường trở lại.

Cười nói ta quá khẩn trương, trên đời này nào có quỷ uống rượu ăn thịt róc thịt?

"Phật châu kia ly kỳ biến mất, là chuyện gì xảy ra?" Ta hỏi.

Lý Ma Tử do dự một thời gian dài, muốn cho ta một câu trả lời thuyết phục, nhưng cuối cùng cũng không tìm được lời giải thích hợp lý nào.

"Nếu lão hòa thượng kia không phải quỷ, vậy chắc chắn là Phật. Bởi vì mỗi một câu hắn nói đều rất có tính tình triết lý, hắn có thể nhìn thấu nội tâm của ta." Ta nói: "Ta biết Phật châu mất tích đi đâu rồi..."

"Ở đâu?" Lý Ma Tử hỏi.

"Lão đầu hói." Ta nói.

"Đùa cái gì vậy?" Lý mặt rỗ cười nói: "Ngươi thật sự cho rằng phật châu kia có thể mọc cánh bay về."

"Còn nhớ trước đó lão hòa thượng đã nói gì với ta không?" Ta hỏi: "Hắn muốn đòi một cái công đạo, công đạo của vô số người không có nhà không có nhà, vô số công đạo của những kẻ bị bóc lột, ngươi suy nghĩ cẩn thận một chút, xem có thể đoán ra ý tứ của câu này hay không."

Lý Ma Tử kinh ngạc nhìn ta: "Ngươi từng hại người?"

Ta lườm Lý Ma Tử một cái: "Không phải ta, chắc hẳn là lão đầu hói hói đầu kia đã làm qua không ít việc thiếu đạo đức. Phật châu kia chính là dùng để trừng phạt lão đầu ngốc đỉnh kia, bảo hắn đừng làm chuyện táng tận lương tâm nữa! Nhưng bây giờ Phật châu bị ta đoạt về, lão đầu hói hói đỉnh kia nhất định sẽ trở nên nghiêm khắc hơn. Chúng ta giúp lão ta, chính là trợ Trụ vi ngược, cho nên lão hòa thượng mới tự mình tới tìm ta đòi lại công đạo..."

"Thậm chí chính chúng ta cũng làm chuyện trái lương tâm, trộm thuế lỡ thuế, ngươi không cảm thấy lương tâm bất an sao?"

Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ nhìn ta: "Trương gia tiểu ca, ngươi đừng nói nữa, ngươi nói như vậy, trong lòng ta cũng thấy hoảng! Được rồi, chuyện này dừng ở đây, nếu như đầu hói không cho chúng ta mượn điện thoại, chúng ta cũng không để ý tới, mẹ nó, vì một quan tham, mà đắc tội Chân Phật, cũng không đáng."

Ta lập tức gật gật đầu, nói sau này lão đầu hói đầu còn đưa điện đến xin giúp đỡ, chúng ta đều không nhận.

Có một số chuyện, một khi làm rồi, muốn trốn cũng không thoát.

Sáng sớm ngày thứ hai, nam nhân trung niên kia lại tới, lén la lén lút tìm đến ta, nói muốn xem Phật châu hiện tại như thế nào.

Ta trực tiếp nói cho hắn biết chân tướng, nói phật châu không còn nữa...

Nam nhân trung niên thở dài, khó trách.

Nguyên lai tối hôm qua, đầu hói hói đầu lại bắt đầu nghe được âm thanh niệm kinh của loại hòa thượng đó. Hơn nữa lần này âm thanh càng lớn, giống như có người ngay trước tai đang rống to niệm phật, bịt chặt lỗ tai không dùng được, cả đêm qua thiếu chút nữa khiến hắn tắt thở.

Lúc này mới phái nam nhân trung niên tới hỏi.

Ta lắc đầu nói: "Lần này chúng ta cũng bất lực rồi! chuỗi phật châu kia thật sự quá lợi hại, vượt qua phạm vi năng lực của ta, các ngươi vẫn nên mời người khác cao minh hơn đi."

Nam nhân trung niên rất không vui, ngữ khí cũng không còn thân thiện như trước nữa, nói là tiểu đồng chí tuổi trẻ khí thịnh cũng trong tình hợp lý, nhưng ta sẽ không ép ngươi, cho ngươi chút thời gian cân nhắc thật tốt, suy nghĩ thật kỹ chuyện này có thể giải quyết hay không?

Mẹ nó, đánh nhau với ta?

Bị chặn thì nhào lên, dưới ánh mặt trời ban trưa này, các ngươi còn có thể trực tiếp bắn chết ta thì làm sao? Có quyền lợi cũng không thể dùng loạn.

Tuy nhiên ta đã đánh giá thấp bọn họ.

Ngày hôm đó, người đàn ông trung niên kia đánh mấy lần máy móc thông tin đều không nhận được, ngày hôm sau ta liền xảy ra chuyện...

Vài chiếc xe chấp pháp đã ngăn chặn quán cũ của ta, nói muốn phá tan.

Cục thuế cũng tới mấy chiếc xe, muốn kiểm tra thuế của ta. Mẹ nó, lão tử làm việc là mua bán âm vật, thu thuế gì chứ? Bất quá bọn họ đều ngây người cả ngày ở đây.

Sau đó Doãn Tân Nguyệt cũng tới máy truyền tin, nói nhận được hàm luật, về chuyện công ty đóng thuế bỏ quên, còn hỏi ta rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Không phải đã sớm làm xong rồi sao?

Một trận đau đầu, quan trường quả nhiên là một cái vại to, cho dù ngươi trong sạch, chỉ cần tiến vào trong vạc nhuộm lớn này, liền không tự chủ được nữa.

Đành chịu thôi, ta chỉ có thể tìm Lý Ma Tử thương lượng đối sách.

Lý Ma Tử so với ta còn sầu muộn hơn, bởi vì hôm nay lại có đội điều tra đến hắn, để hắn phối hợp điều tra vụ án cổ mộ mấy tông môn bị trộm, nếu loại chuyện này bại lộ, hắn đời này đoán chừng sẽ xong đời.

Cuối cùng Lý mặt rỗ vỗ vỗ vai của ta, nói chúng ta không đấu lại đối phương, nếu thật sự không được, thì liền phải kinh sợ rồi! Dù là giả bộ cũng được.

Ta biết ta đã không còn đường để đi, chỉ cho Lý Ma Tử đi quan công, hẹn lão đầu hói đầu ra, ta có một số lời muốn tâm sự với hắn.

Lý Ma Tử nói đi, cứ làm như vậy đi!

Lý Ma Tử tự mình đi đến chính phủ thị một chuyến, sau khi trở về, nói cho ta biết vẫn là một cái tửu lâu cấp năm, đang buổi chiều hôm nay.

Chuyến đi này Lý Ma Tử cũng có thu hoạch, người Chấp Pháp Xa và cục thu thuế đều rút khỏi tiệm của ta.

Ta thở phào nhẹ nhõm, khẩn cấp liên hệ Doãn Tân Nguyệt, bảo nàng nhanh chóng thúc giục công ty đóng thuế còn lại để bổ sung vào đi! Lão đầu hói hói đầu kia sắp xảy ra chuyện rồi, miễn cho đến lúc đó liên lụy đến công ty của các nàng.

Doãn Tân Nguyệt đã đồng ý.

Đến buổi chiều, ta liền đến tửu điếm, gặp mặt lão đầu hói đầu.

Lần này, lão đầu hói hói đầu đã không còn hòa ái như trước nữa, vẻ mặt đầy vẻ không vui. Hơn nữa dưới tình huống tới muộn một giờ, cái rắm cũng không thả một cái, trực tiếp ngồi trên ghế, nâng chén trà lên uống trà.

Để bày tỏ thái độ kiên quyết lần này, ta cũng không để Lý Ma Tử đi theo, miễn cho sát nhuệ khí của ta.

Ta cũng không biết mình dũng khí từ đâu tới, dám phân cao thấp với đại nhân vật như vậy: "Lão tiên sinh, bây giờ ta sẽ nói cho người biết chuyện về chuỗi Phật châu này đi! chuỗi Phật châu kia tên là lẽ phải. Có thể phù hộ chủ nhân thân thể khỏe mạnh, con cháu thịnh vượng., Đây là lấy công đạo làm cơ sở, nếu người nắm giữ phật châu này, trước kia đã làm qua rất nhiều chuyện thương thiên hại lý, phật châu chẳng những sẽ không phát ra tác dụng bảo hộ, ngược lại sẽ tạo thành phản phệ với chủ nhân, tựa như..."

Ta nuốt nước bọt, vẫn cắn răng một cái, nói ra câu nói đằng sau: "Cũng giống như tình huống ngài gặp phải."

"Càn rỡ!" Lão đầu hói đầu vỗ bàn đứng dậy, trợn mắt tròn xoe: "Ngươi nói xem ta từng làm chuyện thương thiên hại lý? Người trẻ tuổi, nói chuyện thật tốt so với đầu óc, ngươi có từng nghĩ đến những lời này của ngươi, ta có thể cáo tội ngươi phỉ báng hay

không?"

Không hổ là người của quan trường, vừa nổi bão, tức giận đến mức ta không thở nổi.

Ta có chút sợ hãi, ngữ khí không kìm được mềm nhũn ra: "Phật châu tha cho ta chỗ này, thứ cho ta bất lực. Bất quá nếu phật châu ở trên người, để ta hai mươi bốn giờ đi theo ngài, nói không chừng ta còn có thể nghĩ ra biện pháp..."

Lão đầu hói trừng mắt nhìn ta: "Ngươi có chắc không?"

"Có nắm chắc rất lớn." Ta nói: "Nếu ngài không tin, ta cũng không có cách nào khác."

Cuối cùng lão đầu hói hói đầu do dự một chút, nói: "Vậy được rồi! Ngươi nói với ta, bao lâu có thể giải quyết xong phật châu phiền toái này?"

"Một tháng." Nói: "Đừng chê lâu, đây vẫn là ta cố gắng hết sức, mới có thể cam đoan một kỳ hạn. Ngươi tìm người khác mà nói, chỉ sợ cả đời cũng sẽ bị thanh âm hòa thượng niệm kinh quấn lấy..."

Lão đầu hói cắn răng cuối cùng, nói: "Vậy được, cho ngươi một cơ hội! Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ là thư ký chuyên trách của ta."

Nói xong, lão đầu nhi hói hói đầu liền viết một tiếng chuông, đại khái ý là để bí thư của hắn nghỉ ngơi một tháng.

Rất nhanh, người đàn ông trung niên kia đi vào nhã gian, cho ta thông báo một chuỗi chìa khóa xe.

"Muốn ta thay ngươi giải quyết phiền toái cũng được, bất quá ngươi nhất định phải nghe chuyện của ta." Ta nói: "Nếu không chuyện này ta thật sự không giải quyết được..."

Lão đầu hói hói đầu gật đầu: "Thành công, đều nghe lời ngươi."

Ta thở phào nhẹ nhõm: "Kế tiếp, ta đưa ngươi về nhà nhé!"

"Đi vào trong xe chờ ta." Lão đầu hói nói: "Ta còn có một cơm nước."

Nói xong, lão giả hói đầu liền xoay người rời khỏi, đi đến một nhã gian khác.

Ta bất đắc dĩ nhún nhún vai, dứt khoát ngồi vào xe riêng của chính phủ mà đợi.

Chờ đến lúc ta sắp ngủ rồi, lão đầu hói đầu lúc này mới chậm rãi đi ra khỏi tửu điếm, đưa hắn về nhà.

Ta hỏi hắn chuỗi Phật châu kia hiện giờ đang ở đâu? Lão đầu hói hói đầu nói tạm thời còn chưa tìm được.

Ta nói không cần tìm, đối phó với nó, không tìm được cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Lão đầu hói ù ù cạc cạc nhìn ta một cái, nhưng cũng không nói gì.

Nhà lão đầu hói hói, ở trong nhà người nhà. Người trong nhà bài trí cũng coi như bình thường, xem như cấp bậc này đi!

Nhà hắn không có ai khác, ta biết người nhà hắn khẳng định đều ở trong biệt thự lớn. Người nhà viện này cũng chỉ là vì ứng phó tạm thời kiểm tra mà thôi.

Lão đầu hói đã an bài ta ngủ ở lầu một, còn mình thì ngủ ở lầu hai.

Sau khi ta nằm xuống, liền bắt đầu ngủ say như chết. Chỉ cần hói đầu lão đầu lại nghe được hòa thượng niệm kinh, sẽ gọi ta, ta cũng không cần toàn bộ thiên hầu trông coi lão.

Trong giấc mơ, không ngờ ta lại mơ thấy lão hòa thượng kia.

Một tay lão hòa thượng kia xách theo con gà quay, một tay cầm quạt hương bồ, nhếch môi, đứng ở góc tối nhìn ta cười to.

Ta chỉ tò mò hỏi hắn, rốt cuộc là quỷ hay là Phật đây?

Lão hòa thượng cười ha hả đáp: "Trong lòng có quỷ, vậy ta chính là quỷ. Trong lòng có Phật, vậy ta chính là Phật, trong lòng ngươi, là quỷ hay là Phật đây?"

Ta lắc đầu nói không biết.

Y cười nói không biết là đúng rồi, thế nhân đều bị thế tục quấn lấy, trong lòng không quỷ cũng không có Phật.

Ta nói ngươi có thể nói lời bình thường được hay không, rốt cuộc là ý gì? Ta nghe không hiểu đó đại ca.

Lão hòa thượng chỉ nhìn ta cười, cười cười, ông ta liền biến mất khỏi tầm mắt của ta. Ta cũng từ trong giấc mơ giãy dụa tỉnh lại, nhìn ra ngoài cửa sổ trống rỗng ngẩn người.

Ta dường như có thể minh bạch ý tứ của lão hòa thượng, trong lòng không có quỷ, cho dù đối mặt với Chân Quỷ, cũng không thẹn với lương tâm. Mà trong lòng người có quỷ, cho dù gặp phải người bình thường, cũng sẽ chột dạ.

Cũng như những quan tham – tham, vừa nghe dưới lầu có tiếng sáo cảnh báo, đã sợ đến mất hồn mất vía.

Lão đầu hói đầu này, khẳng định là người trong lòng có quỷ, cho nên trong mắt hắn, Phật châu chính là một "Quỷ"!

Chương thứ bảy mươi lăm, tế công hoạt phật

Đến nửa đêm, lão đầu hói mở cửa. Sau khi mở cửa, ta phát hiện đầu lão đầu hói đầy mồ hôi, vẻ mặt vặn vẹo dữ dội, hai tay dùng sức bịt chặt lỗ tai, thống khổ không chịu nổi.

Ta biết, chắc chắn là tiếng niệm kinh lại vang lên trong lỗ tai hắn...

Ta hít sâu một hơi, vội vàng đỡ lão đầu hói đầu ngồi xuống, sau đó cười hỏi: "Lão tiên sinh, có phải đau đầu không?"

"Phí lời."

"Nếu như hiện tại ta dùng mười vạn đồng tiền, đến mua sức khỏe khỏe của ngài, ngài có đồng ý hay không?" Ta hỏi.

"Ngươi đang vơ vét ta?" Ánh mắt gã ăn thịt người nhìn chòng chọc ta.

Ta ngay cả vội vàng xua tay: "Đương nhiên không phải, chỉ là so sánh một chút mà thôi."

"Nguyện ý!" Lão đầu hói trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cắn răng nói.

"Tốt lắm, tối nay ngài thu bao nhiêu tiền ở ván cơm, ta trả lại cho ngài." Ta nói: "Coi như là tiền tiền mua an tâm."

Lão đầu hói tức giận kêu lên: "Ngươi nghe lén ta? Sao ngươi biết ta thu tiền?"

Ta cười nói: "Là Phật châu nói cho ta biết. Trong Phật châu có một vị cao tăng đắc đạo, cao tăng có thể theo dõi ngươi bất cứ lúc nào."

Lão đầu hói hói đầu lập tức sửng sốt, bối rối nhìn chung quanh: "Ở... Ở đâu? Tại sao ta không thấy? Ngươi nhất định đang lừa gạt ta, có đúng hay không?"

Ta nhún vai: "Ta không cần phải lừa ngài, ta chỉ là muốn tốt cho ngài mà thôi. Nếu thật sự muốn lừa ngài, ta tùy tiện bịa ra một câu chuyện ngài có thể tin được thì tốt hơn? Không cần phải chọc ngài tính tình lớn như vậy."

Cuối cùng lão đầu hói hói đầu chán nản nói: "Ngươi lấy từ trên thẻ của ta hai mươi vạn, đưa địa chỉ này qua đi!"

Nói xong, lão đầu hói đầu gian nan lấy từ trong ngực ra một tấm ngân khố, sau đó lại viết địa chỉ cho ta: "Nhớ kỹ, nhất định phải giữ bí mật, tuyệt đối không được để người ngoài nhìn thấy."

Ta cười nói nói, ta làm việc ngài yên tâm, sau đó liền dựa theo địa chỉ tìm kiếm.

Ở trong một gian biệt thự xa hoa, ta nhìn thấy một công việc tai to mặt lớn, nhìn bộ dáng giống như vừa mới cùng một cô gái nào đó vận động kịch liệt, đầu đầy mồ hôi.

Khi ta đặt tiền lên bàn, hắn lập tức hoảng sợ. Hỏi ta chuyện gì xảy ra vậy? Có phải thị trưởng ngại ít hay không?

Ta nói không phải là ngại ít, thị trưởng đã giác ngộ. Đám người các ngươi cũng mau tỉnh ngộ đi, đừng có đi trộm gà trộm chó nữa.

Nói xong liền xoay người rời đi, để lại một mặt bao công đầu vẻ mặt ngạc nhiên đứng tại chỗ.

Sau khi trở về, lão đầu hói đầu quả nhiên không đau đầu nữa, thậm chí còn nhàn nhã xem TV. Sau khi phát hiện ta trở về, vẻ mặt vốn nhàn nhã lập tức trở nên lạnh như băng: "Mọi chuyện thế nào rồi?"

"Làm theo phân phó của ngươi."

"Hừ, kỳ thật hôm nay ngươi không nói, ta cũng là muốn đem tiền trả về. Chỉ là tại loại trường hợp lúc ấy, ta không tiện cự tuyệt hắn mà thôi, nếu không chính là không để cho hắn mặt mũi..." Ngốc Đỉnh lão đầu nói ra.

Ta ngay cả việc mình nói đó là cái gì, trong lòng ta cũng đã hiểu rõ ràng, lão tiên sinh ngài không cần nhiều lời.

Hắn hừ lạnh một tiếng, nói trong lòng ngươi rõ ràng là tốt rồi, sau đó liền trở về ngủ.

Mấy ngày kế tiếp, lão đầu hói này quả nhiên thành thật hơn rất nhiều, trước mặt ta cự tuyệt rất nhiều màn đấu giá rượu. Cũng không biết lão rốt cuộc là thật tâm hối cải hay là bộ dáng chỉ đơn thuần giả bộ ở trước mặt ta.

Đại khái khoảng nửa tháng sau, lão đầu hói đầu vẫn an phận thủ thường, cần cù chăm chỉ, mà "trị trị" của ta cũng là lập tức gặp ảnh, nửa tháng này y ngủ rất say, rốt cuộc không nghe thấy thanh âm của đám hòa thượng kia nữa.

Trong thiên hạ, lão đầu hói tìm tới ta, nói lão đã hoàn toàn hối hận từ lâu, đối với tội phạm lúc trước, lão vô cùng áy náy. Chuyện về Phật châu hẳn cũng giải quyết không sai biệt lắm nhỉ?

Ta cười nói hẳn là không có vấn đề gì, chỉ cần ngài tiếp tục duy trì.

Lão đầu hói hói đầu thở dài, vỗ vỗ bả vai của ta, lời nói thấm thía: "Ở chung với ngươi mười mấy ngày này, cũng là cuộc đời của ta kiên định nhất. Ta sẽ coi chuyện lần này là một bài học, sau này cần cù chăm chỉ làm một chức quan tốt!"

Ta cười nói vậy là tốt rồi. Ta theo ngài thật sự cũng rất mệt mỏi, ta trở về làm ăn, chỉ cần ngài tự bảo vệ mình, ngày sau cũng không bị Phật âm quấy nhiễu nữa.

Nguyên lai tưởng rằng lần này là thật không có việc gì, nhưng không nghĩ tới lão già này lại bắt đầu ầm ĩ.

Cũng chính là rời khỏi buổi tối của lão đầu hói đầu ước chừng hai ba ngày, nam nhân trung niên đột nhiên hùng hổ xông vào trong tiệm, bên người còn dẫn theo hai cảnh sát.

Ta bị trận chiến này dọa sợ, vội vàng hỏi làm sao vậy?

Nam nhân trung niên lôi ta vào trong phòng, dùng ánh mắt nhìn người ta: "Chẳng phải ngươi nói sau này thị trưởng sẽ không còn bị Phật âm quấy nhiễu nữa sao? Tối hôm qua ông ấy lại nghe thấy giọng nói của những hòa thượng kia tụng kinh, hiện tại ông ta bị tra tấn tới tận não huyết, còn nằm trong phòng giám sát trọng bệnh đấy, ngươi nói xem, ai sẽ chịu trách nhiệm này?"

Ta bật cười khanh khách, nhất định là lão già kia lại ngứa tay.

Nhưng nam nhân trung niên này ăn thuốc nổ tới, bây giờ chống đối hắn, chịu thiệt chung quy là ta.

Thế thì ta tận lực áp chế phẫn nộ trong lòng, nói: "Thế này đi! Ngươi dẫn ta đi gặp lão tiên sinh, ta phải biết chân tướng của chuyện này."

Nam nhân trung niên lập tức dẫn ta lên xe, thẳng đến viện tử của người dân thành thị.

Lúc chúng ta đi, lão đầu hói đầu đã thoát ly kỳ nguy hiểm, ở phòng riêng.

Sau khi nhìn thấy ta, tim hắn đập nhanh một hồi, một lúc lâu sau mới thở được.

Ta thì liên tục cười lạnh, thầm nghĩ sao quan tham – quốc này lại không chết? Như vậy ta có thể bớt đi rất nhiều phiền toái.

Lão đầu hói hỏi: "Ta... ta hoàn toàn tuân theo... làm theo lời ngươi, tại sao... vì sao không dùng?"

Ta hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua nam nhân trung niên, nói: "Ngươi đi ra ngoài trước đi, ta cùng lão tiên sinh có vài câu muốn tâm sự."

Nam nhân trung niên hồ nghi nhìn thoáng qua ta, bất quá cuối cùng dưới mệnh lệnh của lão đầu hói đầu, vẫn đi ra khỏi phòng giam.

Ta kéo một cái ghế, ngồi xuống trước mặt lão đầu hói đầu: "Ngài có chắc là chưa từng làm chuyện trái lương tâm không?"

"Ta... Ta thề, tuyệt đối chưa từng thử qua." Lão đầu hói đầu xông lên chửi.

Ta gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt của hắn, sau đó từ trong túi lấy phật châu ra.

Nhìn thấy phật châu, lão đầu hói trong nháy mắt kích động lên: "Ngươi... Ngươi không phải nói phật châu tìm không thấy sao? Làm sao lại tìm được?"

Ta cười cười, kỳ thật ngày đầu tiên ở lại nhà lão đầu hói thì ta đã làm theo chỉ thị của lão hòa thượng kia tìm được phật châu. Nhưng ta cũng không có giao phật châu ra, bởi vì trong lòng ta biết rõ, một khi ta giao ra, lão đầu hói hói nhất định trong tình huống cùng đường mạt lộ sẽ tiêu hủy phật châu.

Nếu trước đó ta đã phá hỏng công đạo, vậy thì công đạo này, tự nhiên là do ta bồi thường, cho nên ta mới không ngại phiền phức mang phật châu trên người, hi vọng hắn thật sự có thể tỉnh ngộ!

Chẳng qua xem ra, trình độ của hắn ta còn chưa đủ.

"Ngươi đưa phật châu cho ta." Lão đầu hói đầu kích động nói: "Ta có biện pháp đối phó nó."

"Hả?" Ta cố lộng huyền một chút phật châu đặt bên tai, giả bộ lắng nghe thanh âm phật châu. Nghe xong, ta đem phật châu giao cho lão đầu hói đầu, nói: "Nó nói cho ta, ngươi chuẩn bị hủy nó..."

Tay lão đầu hói khẽ run rẩy, phật châu lập tức rơi trên mặt đất.

Một lần nữa ta nhặt phật châu lên, chỉ chỉ vào ta bôi máu ở trên đó, nói: "Nó nói cho ta biết, gần đây ngươi sẽ gặp phải tai ương đẫm máu, công đạo tự tại lòng người, nó hủy đi hắn cũng vô dụng."

Lão đầu hói hói đầu tuyệt vọng nhắm mắt lại: "Vậy rốt cuộc hắn muốn thế nào?"

"Hiện tại đã không còn là vấn đề của Phật châu nữa mà là vấn đề của ngươi." Ta nói: "Chỉ có hoàn toàn hối hận mới có thể cứu vớt bản thân."

"Ta biết rồi." Ánh mắt của lão đầu hói đầu nhìn trần nhà: "Ngươi đi đi, ta biết nên làm thế nào rồi..."

Ta gật gật đầu rời đi, phật châu tự nhiên cũng bị ta mang đi.

Hy vọng hắn thật sự tỉnh ngộ!

Vài ngày sau, Lý Ma Tử nói cho ta biết một chuyện, bí mật của lão đầu hói đầu đã bị bắt, bởi vì lão giấu lão đầu hói đầu, thu rất nhiều tang vật, gặp phải người thần bí báo cáo.

Ta nghe được, trách không được lão đầu hói đầu lúc trước thề rằng mình không có lấy tiền, thì ra là mượn tay Bí Thư làm việc.

Hắn cảm thấy một chiêu này có lẽ có tác dụng giấu trời qua biển, nhưng Thiên Võng tuy thưa thớt nhưng Phật châu vẫn nhận ra được.

Sau đó không bao lâu, lão đầu hói hói đầu cũng tự thú, nói rõ toàn bộ tội trạng trước đó của mình, thậm chí còn liên lụy ra một nhóm lớn quan viên bộ phận, gây ra rung chuyển không nhỏ ở phụ cận thị trường.

Ta đã nói ta đi gặp lão đầu hói đầu, lại phát hiện lão đầu hói hói đầu so với trước đó muốn sáng sủa hơn, người cũng tinh thần hơn rất nhiều, cả người đều tràn đầy sức sống.

Khác hoàn toàn với lão nhân cả ngày đánh quan kia, vẻ mặt tiều tụy trước đó.

Vấn đề đầu tiên ta hỏi chính là, tại sao ngươi lại tự thú?

Lão già hói đầu khẽ cười nói: "Bởi vì ta mơ thấy vị cao tăng đắc đạo trong miệng ngươi."

Ta thất kinh, thế là vội vàng hỏi, Cao Tăng nói ra những chuyện gì.

Lão đầu hói hói đầu thở dài: "Hắn chỉ hỏi ta một câu, rốt cuộc cuộc ta muốn cuộc sống như thế nào? Ta nói cho hắn biết, ta muốn cuộc sống rất đơn giản, không có việc gì uống trà xuống cờ tướng, rời khỏi quan trường thị phi, mệt mỏi liền nghỉ ngơi một chút, nghỉ ngơi một chút thì có chút hoa hoa cỏ, kết giao với một hai bằng hữu."

"Sau đó hắn nói cho ta biết, những thứ này đều không phải thứ tiền có thể mua được, trái tim của ta đã bị tiền tài che giấu mất rồi."

"Sau khi ngủ dậy, cảm giác tội ác trong lòng ta mạnh lên rất nhiều, trong đầu đều là câu nói của cao tăng. Cho đến mấy ngày hôm trước ta mới rộng mở thông suốt, vì thế ta dứt khoát thông báo điện thoại Trung Kỷ Thư..."

"Khi đem tội ác đè nặng trong lòng nói ra, ta rõ ràng cảm giác mình thoải mái rất nhiều. Tuy rằng ta bây giờ ở trong ngục giam, nhưng ta sống mỗi ngày, đều vô cùng sung túc, ta cảm giác mình cả đời này đều không có thích ý như thế."

Lão đầu hói nhìn ta, lộ ra nụ cười bình thản.

Sau một cơ hội ngẫu nhiên, ta đã biết được lai lịch chuỗi phật châu này.

Thời Nam Tống, xuất hiện một hòa thượng kỳ quái, Pháp Danh Đạo Tể, hòa thượng này mỗi ngày đều điên điên khùng khùng, uống rượu ăn thịt cái gì cũng khô, còn lấy mỹ danh là: Rượu thịt xuyên ruột, Phật Tổ lưu lại trong lòng. Kết quả bị chùa miếu đuổi ra.

Nhưng hắn biết rõ nhân gian ngày khổ, vân du tới một chỗ, đều trợ giúp dân chúng địa phương giải quyết khó khăn, hơn nữa chuyên trách bênh vực bất bình.

Dân chúng nhìn thấy hòa thượng Đạo Tể như nhìn thấy Phật sống, đám quan tham – nhìn thấy hòa thượng Đạo Tể, lại như nhìn thấy rắn rết, dần dà, dân chúng liền tôn ông ta là: Tể Công Hoạt Phật.

Mà chuỗi phật châu trên tay Tế Công Hoạt Phật kia, chính là: Công đạo.

Trong lòng mỗi người chúng ta đều có một vị Tể Công Hoạt Phật, làm việc thiện, làm việc thiện, mới có thể không thẹn với lương tâm.

Chương thứ bảy mươi sáu, hành trình Thang tộc.

Từ sau chuyện lần này, ta đã đem gia gia "Tam bất thu quy củ", đổi thành "Tứ bất thu".

Ta lại thêm một thứ ở phía sau, vật của người trong quan trường, không thu.

Sau đó nam nhân sầu lo cũng tới tìm ta. Hắn nói cho ta, sở dĩ kinh doanh lần trước giao cho ta, chủ yếu là muốn cho ta một khoá, để cho ta buôn bán âm vật, nhớ không được để tiền tài che mắt.

Bởi vì một khi làm nghề này tham tiền, kết cục cũng chỉ có một chữ: Chết!

Trong lòng ta cảm động đối với nam nhân được hưởng thụ. Hắn hoàn toàn không cần giúp ta, lại còn tận lực như vậy.

Ta định để nam nhân thích ăn mặc ở lại, cùng nhau làm việc với ta. Hắn lại nói với ta, mình lung lay quen rồi, một khi dừng lại sẽ không tìm thấy phương hướng, vì vậy liền uyển chuyển từ chối ta.

Thậm chí ngay cả một đêm hắn cũng không nán lại, rời đi.

Đây đúng là một tên thần bí, nhìn bóng lưng hắn ta, ta lắc đầu một hồi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã là mùa đông. Nhìn ra ngoài cửa sổ tuyết lớn lông ngỗng ép gãy nhánh cây, toàn bộ thế giới đều bọc trong màu bạc, tâm tình ta đặc biệt tốt.

Vây quanh một lò lửa lớn, ngâm một bình trà cũ, tựa vào ghế nằm, cuộc sống này cũng rất thích ý.

Mặc dù không có khách, nhưng người không thể có lòng tham không đáy, năm nay ta không chuẩn bị khai trương, có ba lượng tri kỷ, một bình rượu lâu năm thêm một cái lò lửa lớn, là đủ.

Lý Ma Tử cũng rảnh rỗi, hắn không biết từ đâu hắn bắt được tới hai con gà rừng, cho ta mượn bếp than để hầm, còn xúi giục ta đi mua một ít đậu phộng để ăn rượu.

Ta nhất thời cao hứng, uống liền có chút hơi lên não rồi.

Doãn Tân Nguyệt cũng tới, mặc một cái áo khoác, giẫm lên giày vận động, dáng người vẫn rất khá, chỉ là tay bị đóng băng đỏ rực.

Ta đau lòng đem tay nàng nhét vào trong ngực ta sưởi ấm, hỏi nàng tại sao không đi xe?

Nàng cười nói ở quê hương rất ít khi nhìn thấy tuyết, không muốn lãng phí cảnh đẹp này, vì lẽ đó liền một đường chạy tới. Tuy rằng té mấy cú, bất quá cũng đáng.

Ta và Lý Ma Tử lúc này mới biết, nguyên lai Doãn Tân Nguyệt lại là nữ hài phương nam.

Vừa nhắc tới phương nam, Lý Ma Tử lập tức hứng thú, nói là một năm bốn mùa như xuân, chi bằng chúng ta đi phương nam qua đông đi? Thuận tiện khai thác thị trường phía nam một chút, nói không chừng còn có thể kiếm được vài món bảo bối.

Ta cũng có chút động tâm, tuyết cảnh phương bắc đương nhiên xinh đẹp, nhưng nếu có thể ở mùa này, nhìn thấy nước chảy của cầu nhỏ, ngược lại cũng không tệ.

Hạ quyết tâm xong, chúng ta liền bắt đầu hành động.

Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử trở về thu thập hành lý, chúng ta ước định hai giờ sau sẽ tập hợp trong tiệm.

Tuy nhiên ta từ buồng trong chạy đến phòng ngoài, lại từ phòng ngoài chạy vào buồng trong, cái rắm cũng không thu thập, bởi vì ta thực sự không biết muốn mang cái gì.

Lý Ma Tử cũng là tay không đến, xấu hổ nói phía nam nóng như vậy, hẳn là không cần mang theo lông tơ nữa đúng không?

Hai giờ sau, một chiếc xe ra cửa tiệm, Doãn Tân Nguyệt từ xe xuống, gói lớn bao nhỏ mang đồ ra ngoài.

Ta và Lý Ma Tử bất đắc dĩ cười khổ, vội vàng chạy lên hỗ trợ mang theo túi, kết quả phát hiện túi lớn của Doãn Tân Nguyệt đều chứa y phục giày nhỏ, thậm chí còn có hai con rối. Ta phỏng chừng hòm của Lý Ma Tử cũng không chứa nổi.

Doãn Tân Nguyệt lại cười tủm tỉm nói, muốn dẫn chúng ta đi kiến thức Khổng Tước Vũ của Thang tộc.

Ta và Lý Ma Tử hỏi kỹ mới biết được, Doãn Tân Nguyệt vậy mà là hân tộc, quê quán ở Vân Nam song bản Vân Tây. Điều này càng khiến ta và Lý Ma Tử mừng rỡ như điên, thậm chí không kịp đợi để Doãn Tân Nguyệt nhảy múa cho chúng ta một đoạn thời gian.

Ba người bọn ta thay phiên đi xe, sau khi lên tốc độ cao, đạp lên cái cửa dầu lớn nhất. Cho dù như vậy cũng được hai ngày hai đêm, cuối cùng cũng tới Vân Nam.

Chúng ta ngay từ đầu hưng phấn cùng kích động, cũng bị mỏi mệt trên đường tiêu hao sạch sẽ, ta đề nghị mọi người tìm một chỗ ngủ trước một giấc.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt lại rất quyết tâm, kiên quyết không chịu, nhất định phải một hơi đến quê nhà!

Không có biện pháp, ta đành phải chịu mệt mỏi tiếp tục xe đi.

Hạ tốc độ cao, chính là tỉnh đạo, huyện đạo, thẳng đến hương đạo cuối cùng.

Đoạn đường này khiến cho ta lộn nhào, cảm giác cái mông cũng sắp thành hai nửa. Ta quá mệt mỏi thậm chí mệt đến mức không mở được mắt, cảm giác thế giới không biết vì sao mà xoay tròn.

Nhưng ta không thể dừng lại, vừa dừng lại đã không còn dũng khí tiếp tục mở nữa...

Lúc cách quê hương Doãn Tân Nguyệt còn mười dặm, ta mơ mơ màng màng nhìn thấy, phía trước trên đường như có một người đang nằm.

Ta bị chấn động, vội vàng đạp gãy.

Nhưng khi xe dừng lại, bóng người kia lại biến mất, đoán chừng là xuất hiện ảo giác?

Bị dọa như vậy, ta lại có chút phấn chấn, tiếp tục đi xe.

Nhưng mở ra, ta lần nữa mệt mỏi, mí mắt giống như rót chì, rất nặng nề.

Nhưng vào lúc này, ven đường đột nhiên thoát ra một bóng dáng màu trắng. Lần này ta thấy rõ ràng, đó là một nữ nhân đầu trọc mặc quần áo màu trắng, không có tóc, nữ nhân đưa lưng về phía chúng ta, đi tới giữa đường liền nằm xuống.

Ta sợ đụng phải đối phương, một cước đạp gãy đến cùng, đánh bật Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt đang ngủ say.

Sau khi hai người tỉnh lại, liền chất vấn ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đoạn đường này đã ngừng mấy lần rồi?

Ta hít sâu một hơi, nói: "Mẹ nó, gặp phải cái đụng sứ rồi, cẩn thận một chút."

Nói xong, ta khẩn trương nói nhảm kiểm tra. Ta cũng không lo lắng, dù sao chúng ta cũng có ghi chép hành xe.

Tuy nhiên còn chưa xuống xe, Lý Ma Tử đã túm lấy ta, nói đụng phải sợi lông sứ, phía trước vắng ta làm gì có ai?

Ta lập tức trợn tròn mắt nhìn về phía trước, nhìn như vậy, ta nhất thời yên lặng, nữ nhân áo trắng kia thật sự đã không thấy đâu nữa.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Vừa mới sinh ra ảo giác để lý giải, nhưng trong thời gian ngắn ngủi như vậy, ta có thể sinh ra ảo giác hai lần sao?

Hơn nữa điều càng khiến ta không thể lý giải là, lúc trước ta nhìn thấy rõ ràng nữ nhân kia, nói thế nào đều không có, thật sự là kỳ quái.

Ta đành bất đắc dĩ cười khổ, đành phải đổi xe cho Lý Ma Tử, tự mình nằm lên xe nghỉ ngơi.

Nhưng ta cảm thấy vừa mới nhắm mắt không lâu, xe liền mạnh ngừng lại, theo quán tính thật lớn khiến ta cắm đầu vào chỗ ngồi.

Ta mở mắt ra liền chửi to: "Con mẹ nó Lý Ma Tử, ngươi muốn hại chết ta à!"

Giọng của Lý mặt rỗ lại vô cùng run rẩy: "Tiểu ca Trương gia, tranh thủ thời gian tỉnh lại đi, không để kẻ nào ngủ cả."

Nói đến đây, Lý Ma Tử nhanh chóng khóa cả xe lại, cả người không ngừng run rẩy.

Nhìn trạng thái Lý mặt rỗ này, ta biết hắn gặp được chuyện gì, lập tức truy hỏi.

Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ nói: "Ta... Ta vừa rồi nhìn thấy một nữ quỷ áo trắng, thật sự là nữ quỷ, khuôn mặt rất bình thường, không có mũi, ngũ quan, mẹ nó, sợ chết ta rồi."

"Đừng nói lung tung." Ta phẫn nộ quát: "Hơn nửa đêm, đâu có thứ gì."

Nói xong, ta nhìn thoáng qua cửa sổ, bên ngoài đen sì, hai bên đường nhỏ hẹp đều là đại thụ cao mười mấy mét, âm trầm vô cùng, cuồng phong gào thét phát ra thanh âm ô ô, tựa như là có vô số nữ nhân đang khóc.

Ta ngay cả vội vàng để Lý Ma Tử uống một ngụm nước, sau đó cẩn thận nói.

Lý Ma Tử nói vừa rồi xe ngựa choáng váng, đột nhiên lại thấy một nữ nhân mặc áo trắng đột nhiên xuất hiện giữa đường. Hắn còn chưa kịp dậm chân xuống đã phải đối đầu với thương thế.

Nữ nhân áo trắng kia bay lên, dán thân thể lên trên thủy tinh chắn gió, hắn nhìn thấy mặt của nữ nhân kia, hình dáng rất vuông, giống như người giấy.

Nhưng ta kiểm tra xe ngựa và thủy tinh che gió một chút, căn bản không giống như đụng vào người khác.

Ta nghe mà kinh hồn bạt vía, vội vàng hỏi Doãn Tân Nguyệt có chuyện gì xảy ra? Yến tộc các ngươi có phải có nghi thức cổ quái gì đó hoan nghênh không.

Doãn Tân Nguyệt cũng bị dọa cho nghẹn ngào, mặt so với hai chúng ta còn trắng hơn, nghẹn ngào nói Trương ca ngươi đùa cái gì vậy? Chúng ta mau đi xe thôi, con đường này hình như không sạch sẽ, hàng năm đều có rất nhiều người chết phát bệnh.

Chiếc xe này Lý mặt rỗ không dám tiếp tục mở, sợ lại đụng phải nữ quỷ kia, ta chỉ có thể kiên trì bằng lái.

Doãn Tân Nguyệt vẫn còn có chút không yên lòng, để cho ta chậm rãi trở lại, hắn đưa tin cho Tứ thúc nàng, bảo Tứ thúc đến đón bọn ta.

Ta gật đầu, ở một số ít dân tộc, vẫn nên có người địa phương dẫn đường thì tốt hơn.

Một bên ta chậm rãi xe đi, một bên cảnh giác quan sát hai bên.

Không khí chung quanh nặng nề dị thường, trên đường đất vắng vẻ một người cũng không có, trong rừng cây cao lớn phát ra tiếng gào khóc thảm thiết, ngẫu nhiên sẽ có một hai tiểu động vật xuyên qua đường đất, trước xe đèn lóe lên lướt qua.

Nơi này không có ma quái, đó mới là tà...

Đang lúc suy nghĩ, phía trước xuất hiện một tia sáng, ta lập tức dừng xe lại.

Trông thấy ánh sáng phía trước, Doãn Tân Nguyệt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói với chúng ta là Tứ thúc cô nàng đến đây.

Đó là một chiếc kéo thuyền, trên mặt là một lão nhân đeo khăn che hoa, nhìn qua chừng năm mươi tuổi rồi.

Cho dù trên mặt đầy nếp nhăn, làn da ngăm đen, thế nhưng lại mang đến cho ta một loại cảm giác tinh thần quắc thước, có lẽ đây là khí chất đặc hữu của tộc tôm tộc nhỉ?

Đã là người một nhà thì chúng ta cũng yên tâm hơn rất nhiều, vội vã xuống xe chào hỏi Tứ thúc.

Tộc nhân Yểm tộc quả nhiên nhiệt tình hiếu khách, tứ thúc vừa đến đã hỏi han ân cần với chúng ta. Sau khi biết được chúng ta gặp phải sự tình cổ quái dọc đường, tứ thúc lập tức từ trong túi áo lấy ra một nắm tro lớn, vây quanh xe của chúng ta, đem tàn hương rải một vòng, lúc này mới đưa chúng ta đến trong nhà làm khách.

Ta cảm thấy không hiểu nổi, không rõ Tứ thúc làm vậy là có dụng ý gì?

Doãn Tân Nguyệt lặng lẽ nói với ta, đây là nghi thức khu ma đặc biệt có ở Thang tộc, Tứ thúc nói chúng ta bị Lộ Quỷ quấn lấy, cho nên phải dùng loại phương thức này, dọa cho Quỷ cản đường chạy mất.

Chương bảy mươi bảy cứu mạng.

Ta hít sâu một hơi, không ngờ nơi đây lại có sự tồn tại của quỷ chặn đường.

Sau khi đến nhà Tứ thúc, ta và Lý Ma Tử ngáp ngủ, dù sao cũng đã mở hai ngày hai đêm, người ta thực sự không chịu nổi. Tứ thúc lập tức sắp xếp cho chúng ta ngủ ở phòng chính, bất luận chúng ta chối từ như thế nào, cũng không chịu cho chúng ta ở.

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Các ngươi cứ yên tâm lớn mật ở đi! Đây là quy củ của hùm má, khách nhân chí thượng, nếu không Tứ thúc sẽ cảm thấy chậm trễ các ngươi."

Bất đắc dĩ thịnh tình khó chối, chúng ta đành phải vào nhà ở.

Nhưng mà khi ta nằm trên giường ngủ lại có chút ngủ không yên, bởi vì địa phương này cách biệt với thế gian, thật sự là quá đẹp. Chỉ thấy bầu trời sạch sẽ ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ, còn có từng hàng giá treo lầu, đều như mộng ảo.

Ta thấy như si như say, Lý mặt rỗ cũng cảm thán một câu, chờ tích góp đủ tiền, liền cưới một cô nương Mãng tộc, ở nơi này lâu năm, cho dù chết cũng đáng...

Ta nhổ vào một câu, ngươi có thể nói là đừng có việc gì là giật gân cô nương Yên tộc không? Ta nói cho ngươi biết, ngươi muốn tìm cô nương Yên tộc ta không ý kiến, nhưng ngươi nhất định phải đem chuyện có hài tử thẳng thắn nói cho người ta biết, nếu không ngươi bảo Doãn Tân Nguyệt sau này tại sao lại ở trong thôn làm người?

Lý Ma Tử nói: "Trong lòng ngươi lão tử cứ như vậy không chịu nổi? Thế nào cũng phải lừa bịp mới có thể lừa gạt một cô nương tới tay? Chủ yếu xem khí chất ngươi hiểu không?"

Được rồi, tên này tự tin thật không có ai.

Ta ngủ đến trưa mới rời giường, sau khi rời giường lại ngửi được một mùi thơm nồng đậm. Ta đã đói bụng kêu rột rột rồi. Sau khi ra khỏi cửa, liền thấy có không ít người vây quanh bàn ăn, tứ thúc cũng ở trong bàn, đều đang nhỏ giọng tán gẫu.

Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy ta, lập tức chạy lên, nói hai người các ngươi sao có thể ngủ như vậy? Tứ thúc đều chờ ngươi cả buổi sáng.

Tứ thúc lập tức cảm thấy xấu hổ, vội vàng đi tới xin lỗi Tứ thúc. Tứ thúc cười chắc chắn thấy đói bụng lắm nhỉ? Chúng ta ăn cơm đi.

Ta để Tứ thúc giới thiệu những người khác trên bàn, mới biết được những người này vậy mà đều là trưởng bối Hàm tộc. Khách tới, hơn nữa còn là bằng hữu của Doãn Tân Nguyệt, Tứ thúc liền gọi các trưởng bối tới tiếp khách.

Bọn họ thực sự quá nhiệt tình, khiến ta cũng có chút xấu hổ.

Có điều khi bưng thức ăn lên, sự ngượng ngùng của ta nhất thời tan thành mây khói, trực tiếp ăn như gió cuốn.

Những món ăn này hương vị đầy đủ, rất nhiều thứ ta chưa từng thấy qua. Ấn tượng sâu sắc nhất cho ta chính là cá chép Thổ gia, xì xào La còn có đồng cơm, ở bên ngoài quán ăn cũng không ăn được.

Chẳng mấy chốc bụng ta và Lý Ma Tử căng tròn, Doãn Tân Nguyệt chủ động đưa bọn ta đến phụ cận dạo chơi. Ta vui vẻ đồng ý cho xe thêm một thùng dầu rồi xuất phát.

Hứng thú của ba người bọn ta, thế mà lại quên sạch chuyện tối hôm qua đụng phải cản đường quỷ.

Cả một buổi chiều, chúng ta đều du sơn ngoạn thủy ở bên ngoài, còn bắt được không ít dã vật, kiếm được mấy con cá từ trong rãnh nước. Doãn Tân Nguyệt nhìn mà lắc đầu với chúng ta, những dã vật này đều là dân là ăn ngán, các ngươi coi như bảo bối.

Lý Ma Tử cười nói: "Đây là cơ hội để buôn bán đó! Những món ăn dại này ở bên ngoài có thể bán được rất nhiều tiền, chúng ta không bằng mở công ty, chuyên môn đưa món ăn cho quán lớn đi."

Doãn Tân Nguyệt vội vàng lắc đầu, nói chuyện này không thể được, đây là kho lương trong nhà thôn dân, các ngươi tới đây bắt dã vật, chính là cướp lương thực trong kho lương của thôn dân, không sợ bị báo ứng sao?

Lý Ma Tử đỏ mặt nói hắn cũng chỉ là nói mà thôi.

Trên đường trở về, chúng ta đều có chút mỏi mệt. Doãn Tân Nguyệt nói các ngươi đều cho ta tinh thần phấn khởi đi, buổi tối còn có tiết mục, đừng có làm mất hứng các cô nương.

Ta lập tức tò mò hỏi Doãn Tân Nguyệt là tiết mục gì? Doãn Tân Nguyệt nói buổi tối tổ chức bạn chơi từ khi còn bé, tổ chức một vũ đạo đại hội, hoan nghênh chúng ta đến.

Vừa nhắc tới Vũ Công Đại Hội, Lý Ma Tử lập tức phấn chấn hẳn lên, nói tối hôm nay chỉ gọi nữ nhân tới, đừng để nam nhân tới, đến lúc đó hắn cũng muốn biểu diễn một đoạn kỹ thuật bay, để các cô nương mở mang tầm mắt.

Ta cũng có chút kích động nho nhỏ. Tới nơi này rồi còn chưa thấy qua một cô nương Hàm tộc nào, không biết Doãn Tân Nguyệt mặc vào trang phục của Lăng tộc xinh đẹp, có thể là đẹp như Thiên Tiên hay không? Ngẫm lại một chút, khiến ta tràn ngập ước mơ vô hạn.

Lúc ăn cơm Lý mặt rỗ cũng có chút không yên lòng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm mảnh đất trống rỗng bên ngoài, một bộ dạng muốn mắt nhìn vào.

Lý Ma Tử có tâm tư gì, kẻ ngu đều có thể nhìn ra. Doãn Tân Nguyệt nói đừng nhìn, mấy cô nương này đều ăn cơm trong nhà cả, sẽ không ai ra ngoài đâu, chín thành rưỡi mới bắt đầu tập hợp.

Sau khi ăn xong, chúng ta liền cùng tứ thúc nói chuyện phiếm, trong lúc vô ý đã chuyển chủ đề đến lảng tránh đường quỷ.

Tứ thúc nói cho ta biết, cản đường quỷ lúc còn rất sớm cũng đã tồn tại rồi. Từ khi hắn nhớ được chuyện này thì trên con đường đó xảy ra một vụ nổ không ngừng.

Ta ngay cả vội vàng hỏi: "Chẳng lẽ đã không mời sư phụ xem con đường kia rồi sao?"

Tứ thúc thở dài nói: "Trong thôn cũng tìm đến không ít vu sư, nhưng đều là không có bản lãnh, cái gì cũng không nhìn ra, ngược lại là lừa không ít tiền..."

Tuy nhiên theo lời đồn của tổ tiên, trên con đường này đã từng chết một lão ni cô. Hình như là ngã từ trên núi xuống, ngã chết tươi. Từ sau khi đánh xong con đường này sẽ trở nên không yên ổn.

Các lão nhân Hàm tộc nhất trí nhận định, là lão ni cô kia muốn tìm người chết thay, cho nên mới có thể hãm hại người qua đường.

Ta cười nhạt một tiếng, lại cảm thấy chuyện này có lẽ không đơn giản như vậy. Nếu lão ni cô muốn tìm người chết thay, bằng cỗ oán khí kia của hắn, hẳn là có thể đơn giản hại chết mấy người.

Nhưng Tứ thúc lại nói cho ta biết, mặc dù con đường này không ngừng xảy ra vụ nổ, nhưng cho tới bây giờ chưa hề chết một ai.

Đang trò chuyện, đã có một hồi tiếng cười thanh thúy như chuông bạc từ đằng xa truyền đến, Lý Ma Tử kích động trực tiếp từ trên ghế đứng lên.

Ta biết, là các cô nương Hàm tộc tham gia vũ hội!

Tứ thúc vỗ vỗ bờ vai của ta, cười nói đi chơi, đừng xoắn xuýt vấn đề này nữa.

Ta gật đầu, sau đó sẽ cùng Doãn Tân Nguyệt ra khỏi phòng.

Chỉ thấy mười mấy cô nương mặc trang phục Hàm tộc ở ngoài phòng, đang hướng chúng ta đi tới. Dưới ánh lửa trại chiếu rọi, khuôn mặt các nàng đỏ bừng, trên đầu mang theo rất nhiều món đồ bạc, hoa nở lục, tuổi trẻ xinh đẹp, ta thấy đều có chút ngây ngốc.

Lý mặt rỗ đã sớm chạy tới chào hỏi các nàng.

Doãn Tân Nguyệt tươi cười nhìn ta: "Trương ca, ngươi ở chỗ này chờ chút, ta đổi y phục rồi tới ngay."

Nói xong, nàng liền chạy đi.

Khi nàng lại xuất hiện trước mặt ta lần nữa, ta hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Một bộ y phục đủ mọi màu sắc được quấn sát trên người nàng, dáng người vốn xinh đẹp lại càng thêm đường cong mông lung. Mặc dù không lộ ra nhưng lại lộ ra một vẻ gợi cảm khác thường.

Trên đầu mang theo hoa vải, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nhu tình, một đôi mắt sáng ngậm thu ba, môi nhỏ hồng nhuận hướng ta cười cười, cái này tràng diện câu hồn người, để cho ta say mê trong đó.

"Đẹp không?" Doãn Tân Nguyệt đi tới trước mặt ta nói: "Đi, nhanh đi khiêu vũ đi."

Ta ngây ngốc gật đầu, tất cả trong đầu đều là thân ảnh uyển chuyển của Doãn Tân Nguyệt.

Các cô nương nhảy nhót quanh lửa trại, biểu đạt sự hoan nghênh đối với chúng ta. Trong lòng ta rất cảm động, đơn giản học được mấy động tác, cũng gia nhập vào đại quân nhảy múa.

Các nàng đều rất nhiệt tình, vốn dĩ còn có chút câu nệ, rất nhanh đã dung nhập vào các nàng.

Ngay lúc chúng ta đang hưởng thụ khoái hoạt, ta lại mơ hồ nghe được trên đường vào thôn truyền đến một tiếng: Cứu mạng!

Nhưng chờ đến khi ta nghe kỹ, sẽ không nghe được nữa.

Vốn tưởng rằng là ảo giác, cho nên không để ý tới. Nhưng rất nhanh tiếng cầu cứu kia lại xuất hiện.

Hơn nữa thanh âm lần này vô cùng rõ ràng, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Một cô nương trong đó đột nhiên hô lên: "Đây hình như là tiếng của Nham Lượng đại ca! Hôm nay cả nhà bọn họ chạy nước rút, tới thôn trấn khám bệnh cho đứa nhỏ."

Ta lập tức nói: "Các ngươi nhanh đi báo cho Tứ thúc biết, Doãn Tân Nguyệt Lý Ma Tử, chúng ta đi cứu người trước."

Nói xong, ta liền kéo hai người chạy ra ngoài thôn.

Lý Ma Tử hết sức khó chịu, liên tục mắng: mỹ nữ tới tay lại bay rồi.

Chúng ta rất nhanh đã đi tới con đường đất trong thôn kia, lại nhìn thấy một chiếc kéo dài đánh vào trên một cây đại thụ, một nam nhân bị kéo theo bánh xe ngăn hai chân, máu thịt be bét.

Sau khi nhìn thấy chúng ta, hắn lập tức thống khổ kêu cứu mạng.

Ta cũng muốn hít một hơi khí lạnh, nhìn trận thế này, hai chân hắn không giữ nổi nữa.

Chúng ta lập tức đồng tâm hiệp lực đẩy ra xa, sắc mặt nam nhân tái nhợt nắm lấy tay ta nói: "Cứu... Mau cứu con của ta."

"Con cháu ngươi đâu?" Ta hỏi.

Nam nhân kia chỉ rãnh nước bên cạnh, sau đó nhắm mắt lại, liền hôn mê bất tỉnh.

Lý Ma Tử lập tức mở ra đại đăng đang kéo dài thời cơ chạy tới.

Nhờ vào đại đăng kéo dài thời gian, ta nhìn thấy một màn kinh dị trong khe nước!

Chương bảy mươi tám, lợi phủ đoạn xà vĩ.

Không biết từ đâu xuất hiện một con mãng xà to cỡ thùng nước, lúc này đang nằm sấp trong rãnh nước ngủ. Mà một người phụ nữ ôm một đứa trẻ, nằm ở trên lưng đại mãng xà, đã hôn mê bất tỉnh.

Nếu làm kinh động đến mãng xà, bằng vào lực lượng của mãng xà, nhất định có thể nuốt chúng ta chết tươi!

Ta lập tức ra hiệu cho Lý Ma Tử dừng động thi kéo cơ.

Đồng thời gọi hai người không nên hé răng đứng canh chừng tại chỗ. Ta thì đi chào hỏi Tứ thúc, miễn cho Tứ thúc mang theo một đám đông đến đánh thức mãng xà.

Ta cảm thấy may mắn vì mình đang đi giữa đường đã ngăn cản Tứ thúc, bởi vì Tứ thúc dẫn theo một đoàn thanh niên yết tộc, động tĩnh rất lớn.

Tưởng ta nói cho Tứ thúc biết con mãng xà to như thùng nước kia, Tứ thúc lập tức hận đến ngứa răng: "Còn dám lén lút lút lút lút!"

Nghe giọng điệu của Tứ thúc, hình như biết rõ con rắn kia a. Ta lập tức hỏi lai lịch con rắn kia của Tứ thúc.

Tứ thúc để đám thanh niên Thang tộc phía sau ở lại hết. Hắn đi về hiện trường đang đánh xe với ta một mình, vừa đi vừa giải thích chuyện về đại mãng xà.

Hóa ra con đại mãng kia là sủng vật "Ngăn chặn đường" nuôi. Mỗi lần chặn đường quỷ xuất hiện, con đại mãng kia cũng nhất định sẽ hiện thân. Nó sẽ đợi sau khi chặn đường quỷ hại chết người xong, lại đi nuốt thi thể.

Hơn nữa con đại mãng này vô cùng kỳ quái, cho dù bị thương đang hấp hối, không có sức hoàn thủ, nó cũng sẽ không đi thương tổn đối phương, chỉ ăn người chết.

"Ta hỏi Tứ thúc, không phải nói con đường này chưa từng chết qua người sao? Hắn làm sao biết con mãng xà kia ăn thịt người.

Tứ thúc lạnh lùng nói: "Một con đại mãng xuất hiện dưới tình huống này, không phải để ăn thi thể là vì cái gì?"

Chúng ta rất nhanh liền chạy về, con đại mãng kia vẫn nằm trong mương nước ngủ, nữ nhân cùng đứa nhỏ còn đang hôn mê.

Tứ thúc rút phủ từ bên hông ra định nhảy vào rãnh nước. Ta lập tức ngăn hắn lại, nói như vậy là không quá an toàn? Dù sao con đại mãng kia tráng kiện như vậy, nhất định là hết sức lợi hại.

Tứ thúc khoát khoát tay, muốn ta cứ yên tâm, con đại mãng này sợ người sống, ngươi càng hung mãnh thì nó càng sợ ngươi.

Ta hơi kinh ngạc, chỉ có thể tùy ý để Tứ thúc đi xuống.

Tứ thúc từng chút một tới gần đại mãng, tuy rằng phát ra rất nhiều động tĩnh, nhưng con đại mãng kia lại giống như không nghe thấy, vẫn không nhúc nhích.

Đại mãng tựa hồ đang ở thời điểm lột da, trên người có rất nhiều da rắn màu trắng, phi thường ghê tởm.

Ai cũng nói rắn đang tróc da, là lúc nó đói bụng nhất, nếu lo sợ đại mãng sẽ đột nhiên tỉnh lại, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, một ngụm nuốt chửng tứ thúc.

Tứ thúc dũng mãnh rất nhanh liền bế phụ nữ và trẻ nhỏ lên, đưa cho chúng ta.

Hắn cũng không trèo lên rãnh nước, mà là vẻ mặt phẫn nộ nhìn chằm chằm đại mãng, giơ rìu lên, chuẩn bị đem đầu đại mãng chặt xuống.

Trong tim lại treo cổ họng, đại mãng xà không tới tìm chúng ta gây sự đã có thể nói Tạ Thiên Tạ Địa rồi, hiện tại Tứ thúc đang chuẩn bị chủ động tấn công!

Ta theo bản năng đi ngăn cản Tứ thúc, nhưng Tứ thúc lại không để ý tới ta, cái búa hung hăng vung xuống.

Lưỡi búa bén nhọn rất nhanh đã để lại trên người đại mãng một vết thương thật sâu, rất nhiều chất lỏng màu trắng từ trong vết thương phun ra.

Đại mãng xà lập tức bừng tỉnh, lưỡi rắn ríu rít thè ra, thân mình uốn éo, cái đầu rắn cực lớn liền ngẩng cao lên.

Tứ thúc ha ha cuồng tiếu, rút búa ra lần nữa hướng trên đầu đại mãng chém tới.

Búa này vừa khéo vừa độc, nếu là chém chắc chắn, phỏng chừng có thể đem đầu của đại mãng chém thành hai khúc.

Mà đại mãng xà cũng không phải dễ trêu chọc, đầu cấp tốc "nhìn" lên người tứ thúc một chút.

Tốc độ cực nhanh, như tia chớp!

Thân thể Tứ thúc lập tức bay ngược ra sau, nặng nề ngã xuống rãnh nước.

Ánh mắt mãng xà đảo qua chúng ta, phỏng chừng là sợ chúng ta nhiều người, xoay người muốn chạy trốn.

Tứ thúc vẫn không buông tha, cố nén toàn thân đau đớn đứng dậy, một tay ôm lấy đuôi mãng xà, nổi giận gầm lên một tiếng: "Còn thất thần làm gì? Nhanh lên đem nó giết đi..."

Ta lập tức kịp phản ứng.

Tuy rằng ta không muốn làm tổn thương đại mãng này, bất quá đối phương dù sao cũng là kẻ địch của ta, cho nên ta cũng không có lòng dạ mềm yếu, nhảy xuống khe, nhặt cây búa lên, liền nhanh chóng vọt tới trước mặt nhị thúc, dùng sức chém vào cái đuôi của đại mãng.

Chỉ trong nháy mắt, đuôi của đại mãng đã bị ta chém đứt.

Thân thể đại mãng xà thống khổ vặn vẹo một cái, còn không đợi ta và Tứ thúc thừa thắng xông lên, đã nhanh chóng bò vào trong màn đêm, biến mất không thấy.

Tứ thúc vui mừng vỗ vỗ bờ vai ta: "Hảo tiểu tử, đủ dũng cảm, ngươi là khách nhân tôn quý nhất của Yên tộc chúng ta!"

Còn ta lại là vẻ mặt lo lắng nhìn Tứ thúc: "Tứ thúc, con rắn to này có khi nào sẽ trở về báo thù không? Ta cảm thấy mấy ngày tới chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút."

Tứ thúc cười cười: "Yên tâm đi! Sau này chắc chắn nó không dám ra ngoài đâu, chúng ta chặt đuôi nó, nó phải tĩnh dưỡng mấy tháng."

Như có điều suy nghĩ, ta nhẹ gật đầu.

Chúng ta lập tức nâng cả một nhà Nham Lượng đại ca lên, để nhị thúc kéo dài thời gian trở về trước, tìm thầy thuốc trong thôn cứu chữa.

Bởi vì kéo dài thời gian không có chỗ ngồi, ta và Doãn Tân Nguyệt chỉ có thể chạy về.

Khuôn mặt ta kính nể nhìn rừng rậm u ám cạnh đó, hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Khi ngươi còn bé chắc sẽ thường xuyên gặp phải loài rắn."

Doãn Tân Nguyệt gật đầu.

"Đã thấy qua loại đại mãng ăn chết người này chưa?" Ta hỏi.

Doãn Tân Nguyệt lắc đầu: "Chưa thấy bao giờ. Mãng Xà đều là động vật máu lạnh, nhất là thích nuốt sống vật còn sống. Cho nên con mãng xà này thật kỳ quái..."

Ta nhíu mày nói: "Thật ra các ngươi đã nghĩ qua, nếu không phải Đại mãng xà kia, thì rất có thể phụ nữ và tiểu hài tử sẽ mất mạng."

Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc nhìn ta: "Làm sao ngươi biết?"

"Nhìn nước trong khe sông một chút." Ta nói: "Nếu phụ nữ và tiểu hài tử trong tình huống hôn mê, ngã xuống lòng sông, vậy nhất định sẽ chết chìm tại đó."

"Nhưng đại mãng xà lại làm đệm thịt cho hai người, hai người bọn họ mới giữ được tính mạng."

Doãn Tân Nguyệt lẳng lặng nhìn chằm chằm vào rãnh sông, nghi hoặc nhìn ta: "Trương ca, ngươi đang định nói, con đại mãng này không phải muốn ăn thịt người, mà là muốn cứu người?"

Ta gật gật đầu.

Doãn Tân Nguyệt yên lặng bật cười: "Ngươi đừng nói đùa, ngươi đã nghe qua mãng xà sẽ cứu người sao? Đại mãng xà này cũng không ít lần vào thôn làm hại gia cầm mà các thôn dân nuôi, thậm chí còn từng thương tổn thôn dân. Nó sao có thể tốt bụng như vậy, chạy đi cứu người."

Ta nói này, ta nói rồi, ai biết đại mãng xà rốt cuộc nghĩ thế nào, chúng ta trở về rồi nói sau.

Trên đường trở về, Doãn Tân Nguyệt luôn dặn dò ta, mấy ngày này nhất định phải cẩn thận, lúc đi phải để tứ thúc tự mình tiễn mới được. Mãng Xà là động vật máu lạnh thù dai, ta chặt đứt đuôi nó, nó nhất định sẽ không bỏ qua cho ta.

Doãn Tân Nguyệt còn nói gì nữa, ta không nghe lọt tai, bởi vì ta vẫn luôn suy tư về chuyện đại mãng và cản đường quỷ.

Ngăn cản quỷ hại người, đại mãng xà lại cứu người. Chẳng lẽ quỷ cản đường cùng đại mãng xà này là thiên địch?

Kỳ thật ta rất muốn trợ giúp Tý tộc, đem chuyện này tra rõ ràng.

Lúc bọn ta về, một nhà của đại ca Nham Lượng cũng đã tỉnh, ta lập tức hỏi Nham Lượng đại ca, vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Dũng sĩ Hàm tộc đợt thứ bảy mươi chín, dũng sĩ Hàm tộc.

Nham Lượng đại ca nghiến răng nghiến lợi nói: "Lại là tên quỷ cản đường chết tiệt! Nửa đường ta đang làm chuyện tốt, đã thấy một nữ nhân mặc áo trắng nằm giữa đường, ta nhất thời nóng lòng muốn lách qua. Không ngờ đột nhiên một con mãng xà chui ra khỏi rãnh nước, kéo đuôi ta lên trên cây đại thụ."

Sau khi nói xong, Nham Quang đại ca nhìn thoáng qua tứ thúc: "Tứ thúc, chúng ta nhất định phải nghĩ cách, cái tên quỷ cản đường chết tiệt này, tai họa chúng ta không cạn đâu, dọa chạy bao nhiêu khai phá thương rồi. Chúng ta nghèo lắm mới cản đường được..."

Tứ thúc ngồi xổm ngoài cửa hít một hơi thuốc khó chịu, sau khi hút xong thì hung hăng ném tẩu thuốc xuống đất, nói: "Móa nó, nhất định phải cho nó nhìn một chút lợi hại! Ngươi trước dưỡng thương, ngày mai toàn bộ thôn dân trong trại đi tìm đại mãng."

"Con đại mãng kia bị khách nhân tôn quý của chúng ta chặt đứt đuôi, chắc chắn sẽ chạy không xa. Chúng ta theo vết máu, nhất định có thể tìm được."

Ta lại cảm thấy Tứ thúc làm như vậy có chút không tốt, việc cấp bách hiện giờ phải làm rõ con đại mãng này đến cùng là địch hay bạn trước đã?

Một con mãng xà thương tổn động vật khác, chỉ có một mục đích, đó chính là ăn tươi. Nhưng con đại mãng này lại không ăn thịt người, ngược lại còn cứu được hai mạng nhân mạng, trong này khẳng định có bí ẩn.

Ta vừa định nói với Tứ thúc, Doãn Tân Nguyệt lại nắm chéo áo bắt ta, lắc đầu với ta, ý bảo ta đừng nói chuyện.

Ta biết tuân tộc nhân rất kích động, ta nói nhiều rồi, ngược lại sẽ bị bọn họ cô lập. Lập tức đành nuốt lại lời nói đến bên miệng...

Tứ thúc bọn họ đã quyết định chủ ý, sẽ đi thông báo từng nhà một.

Buổi sáng ngày mai, thanh niên toàn bộ trại tập hợp, đến khu rừng rậm kia bắt giết đại mãng.

Thậm chí bọn họ còn cho rằng con đại mãng kia chính là do quỷ cản đường biến thành, chỉ cần giết chết đại mãng thì quỷ cản đường tất nhiên cũng hồn phi phách tán!

Bởi vì hiện giờ ta có công chém con mãng xà lớn, Tứ thúc còn tặng ta một tấm ngân bài có khắc hai chữ "Môn Tây".

Doãn Tân Nguyệt nói với ta, đây là đãi ngộ mà người dũng cảm nhất trong trại mới được hưởng thụ, khối ngân bài này, là do một vị tổ tiên Yểm Tộc truyền xuống, hai chữ Môn Tây phiên dịch thành ngôn chính là ý tứ "Dũng sĩ". Nghe nói tổ tiên hắn đi qua từng là một thợ săn rừng rậm, thậm chí còn giết chết cương thi của một người dân trong thôn.

Lúc đó thôn dân vô cùng kính ngưỡng hắn, cho nên đã chế tạo ra khối lệnh bài màu bạc này coi như là quà tặng. Mà những dũng sĩ kia, cũng được truyền xuống thay vào đó.

Ta mang theo tấm ngân bài này, lại mười phần chột dạ, thậm chí rất rầu rĩ khi chính mình làm ra chuyện lỗ mãng như vậy, đi thương tổn con đại mãng kia.

Ta nghĩ cả ngày mà không nghĩ ra được một chút đầu mối nào, buổi sáng ngày hôm sau liền cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Mở mắt ra mới phát hiện Lý mặt rỗ ăn thịt người nhìn ta, trong tay còn cầm không ít hoa đủ mọi màu sắc, cùng với vài món quần áo Miêu tốc mới tinh, còn có tiểu hà bao.

Ta bật cười khanh khách: "Sáng sớm ngươi ở đây bái Phật làm gì, ôm nhiều thứ như vậy làm gì?"

Lý mặt rỗ giận dữ mắng: "Trương gia tiểu ca, ngươi cướp nữa đi! Ăn cơm, nhìn vào trong nồi, có Doãn Tân Nguyệt còn chưa đủ, còn muốn cưỡng nữ nhân với ta?"

Ta vốn kinh ngạc, hỏi Lý Ma Tử thần kinh thế nào.

Lý Ma Tử vứt đồ xuống rồi bỏ đi, cũng không để ý tới ta nữa.

Trước đó ta mới biết được, mình trở thành tình nhân trong mộng của toàn bộ cô nương Yến tộc, không vì gì khác, cũng bởi vì bạc bài dũng sĩ kia ở trong tay ta.

Bởi vì cô nương Hàm tộc không thích thổ hào, không thích Tiểu Bạch mặt, chỉ yêu dũng sĩ.

Làm cho Doãn Tân Nguyệt cũng có chút ghen tuông, nói ta tán gái đúng là có bản lĩnh. Ta đi đâu để nói lý đây? Chỉ bảo Doãn Tân Nguyệt đừng suy nghĩ nhiều, trả mấy thứ này về đi, nói với bọn họ đây là Phối dâu của ta.

Doãn Tân Nguyệt nói vậy còn tạm được.

Chờ sau khi ta ra khỏi phòng, mới phát hiện cửa ra vào tập kết mười mấy thanh niên Mãng tộc. Đều trần cánh tay, trong tay đều cầm đủ loại vũ khí, cuốc đầu săn đao các loại.

Tứ thúc đang đứng ở trước đội ngũ giáo huấn: "Chuyện con mãng xà kia gây họa cho trại chúng ta, ta cũng sẽ không liệt kê mọi người, nghĩ hẳn trong lòng mọi người đều rõ ràng..."

"Hừ, giết nó!" Trong đám người có người hô to: "Một tổ thỏ nhà ta nuôi, chính là bị nó vụng trộm ăn mất."

"Năm đó gia gia ta vì cản đường ma quỷ xảy ra xe, cả đời cũng không thể xuống đất làm việc."

"Khi còn bé ta đã từng thấy con mãng xà kia, chính mắt nhìn thấy nó chui vào trong quan tài, nuốt một người chết vào trong bụng... "

Tứ thúc khoát khoát tay, ra hiệu tất cả mọi người bình tĩnh lại: "Nhiệm vụ lần này của chúng ta rất nguy hiểm, có ai không muốn đi hay không? Không muốn đi thì có thể đi, ta không ép buộc mọi người."

Không có ai đứng ra cả.

"Tốt lắm! Ta trước hết cùng mọi người nói rõ ràng. Nhìn thấy vật kia, liền đánh tới chết. Ngươi không đánh chết nó, nó liền có khả năng ăn tươi ngươi, ngàn vạn lần không nên hạ thủ lưu tình, nhớ kỹ chưa?"

"Nhớ kỹ chưa?" Từng thanh niên khôi ngô, trăm miệng một lời nói ra.

Nói xong, Tứ thúc quay đầu nhìn ta, đi tới vỗ vỗ bờ vai của ta: "Dũng sĩ, ngươi cũng đi theo chúng ta đi! Ngươi là người đầu tiên thực sự làm tổn thương đại mãng, là anh hùng của chúng ta."

Nói xong, liền cho ta một thanh dao săn đặc chế của Thang tộc.

Ta biết mình đã không còn đường lui, nếu ta không đi, tất cả mọi người ở đây đều sẽ tức giận.

Thế thì ta nhận dao săn.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn ta.

Ta ho khan một tiếng nói: "Con đại mãng kia rất nguy hiểm, không bằng chúng ta chuẩn bị một số thứ đại mãng sợ trước. Vạn nhất đến lúc đó không khống chế được tình huống, chúng ta cũng có thể đem đại mãng dọa chạy, miễn xuất hiện thương vong."

Tứ thúc nói: "Yên tâm đi, chúng ta đã chuẩn bị xong. Hùng Hoàng còn có cả chó sói, ngươi nhìn xem còn có chuyện gì cần chuẩn bị nữa không."

"Cây đuốc đâu? Có hay không?" Ta hỏi.

"Này, ngươi xem đầu óc của ta." Tứ thúc vỗ trán một cái: "Đúng vậy, mãng xà sợ nhất, các ngươi về nhà lấy một cây đuốc, thật sự không được thì đốt luôn con mãng xà này."

Ta thở phào nhẹ nhõm, may mà Tứ thúc nghe xong lời của ta.

Thực ra ta cũng không muốn làm tổn thương con rắn to kia chút nào, sở dĩ gọi bọn chúng là mang đuốc, cũng không phải là muốn làm tổn thương đại mãng. Mà là bởi vì loài rắn trời sinh sợ lửa. Chúng ta mang theo đuốc đi, đại mãng sau khi nhìn thấy ánh lửa khẳng định sẽ liều mạng chạy đi.

Đến lúc đó dựa vào tốc độ đại mãng đào tẩu, chúng ta khẳng định không đuổi kịp.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta lập tức xuất phát, đi tới con đường đất tiến vào thôn, theo tung tích đại mãng xà chạy trốn, lập tức truy tung.

Ban ngày tiến vào phiến rừng rậm rạp này, vẫn làm cho người ta một loại cảm giác run sợ trong lòng. Cây cối nơi đây, so với trong tưởng tượng của ta cao lớn hơn nhiều, hơn nữa càng đi vào bên trong, cây cối càng cao lớn, rừng rậm lại càng rậm rạp.

Cho dù bây giờ là ban ngày, ánh sáng nơi này vẫn như cũ không đủ. Hơn nữa sáng sớm này còn có sương mù và sương sớm, đối với hành trình của chúng ta tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Chúng ta men theo vết máu một đường tìm kiếm, rất nhanh đã tiến nhập sâu vào trong rừng rậm. Nhưng vết máu đã bắt đầu mờ đi càng ngày càng nhiều, đến mức cuối cùng đã hoàn toàn không còn thấy bóng dáng.

Ta rất hy vọng chúng ta không tìm được đầu mối.

Thế nhưng Tứ thúc lại là một người bắt rắn. Từ nhỏ Tứ thúc đã tinh thông các loại tập tính cuộc sống của rắn, nằm trên mặt đất cẩn thận ngửi mùi. Nói là tiếp tục đi về phía trước, mùi vị còn rất mới lạ, có lẽ đại mãng xà đang ở ngay gần đây.

Ta lập tức thấy thấp thỏm bất an, tuyệt đối không nghĩ tới Tứ thúc lại lợi hại như thế. Chỉ dựa vào mùi thôi đã có thể lần ra được con mãng xà rồi.

Như vậy xem ra, khả năng chúng ta truy tung được mãng xà càng lúc càng lớn...

Tất cả mọi người đều lộ vẻ hưng phấn, nhưng ta lại không cao hứng như vậy.

Uy lực của mãng xà ta biết rõ. Ta từng xem qua tin tức trên mạng lưới nói là ở nước ngoài có một con cự mãng, dễ dàng giết chết hai tên chăn nuôi viên.

Bất quá, sự tình lại không phát triển theo hướng ta dự liệu. Lúc chúng ta truy tìm được chỗ rừng rậm, Tứ thúc bỗng nhiên cúi người xuống, lỗ mũi dài dùng sức ngửi lên, cuối cùng lại phát hiện thi thể một con thỏ rừng trong bụi cỏ.

Thân thể thỏ rừng bị xé thành hai nửa, Tứ thúc cẩn thận kiểm tra vết thương một chút, thần sắc kích động kêu lên: "Là rắn lớn, là vết thương do hàm răng cự mãng cắn ra!"

Mọi người lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, nắm chặt vũ khí trong tay, bắt đầu tìm kiếm chỗ ẩn thân của cự mãng.

Chương thứ tám mươi, vượt độ quá.

Bất quá, chúng ta tìm một vòng, lại không có phát hiện gì.

Ngay khi mọi người đang thất vọng, trên đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên tiếng xào xạc của gió thổi lá cây.

Lúc này chúng ta ngẩng đầu nhìn lên, lập tức phát hiện một con mãng xà to lớn màu sắc rực rỡ đang quấn chặt lấy cây đại thụ. Cái lưỡi rắn giống như hỏa diễm không ngừng thè ra từ trong đầu, kèm theo đó là tiếng động sàn sạt, khiến cho cảnh tượng này lộ ra vô cùng kinh khủng.

Nhìn thấy mãng xà, mọi người nhất thời hét rầm lên, từ trên mặt đất nhặt lên những hòn đá ném lên.

Tộc nhân Hàm tộc đều am hiểu sử dụng cung tiễn và vũ khí mang tính ném, cho nên dù dùng là đá, nhưng vẫn chuẩn vừa hiểm vừa độc.

Đại mãng xà nhất thời chịu không nổi đau, hơn nữa đại thụ lay động lại có chút lung lay sắp đổ.

Tứ thúc nổi giận gầm lên một tiếng: "Nhanh, mau cưa cây kia lại cho ta, những người khác đều chuẩn bị, nó sẽ ngã xuống dùng lửa thiêu chết nó!"

Mọi người nhất thời hành động, đem đại thụ bao vây lại. Có mấy thanh niên cầm lấy búa, đang dùng sức chặt đại thụ, mà những người khác, thì đang nhìn chằm chằm đợi đại mãng xà rơi xuống.

Trong tay bọn họ cầm hỏa dược và đuốc, rải thuốc nổ lên người đại mãng xà, một khi đốt lửa, con đại mãng đó cho dù có khí lực lớn hơn nữa, cũng không cách nào chạy trốn...

Trong lòng ta tràn đầy tự trách cùng ảo não, đều tại ta, không có việc gì khuyên bọn họ mang đuốc làm gì? Thực sự là ăn no rỗi việc.

Đại mãng dường như ý thức được vận mệnh tiếp theo của mình, lo sợ bất an đi vòng qua vòng lại trên cây đại thụ, tránh né công kích của mọi người. Nhưng căn bản không có tác dụng, bởi vì con người thật sự quá nhiều.

Ngay lúc đại thụ sắp ngã xuống, cự mãng kia lại cong thân thể, sau đó đột nhiên bắn ra, thân thể nó tráng kiện, giống như tên lửa từ trên cây đại thụ này nhảy lên một cây đại thụ khác.

Trong nháy mắt nó bay lên trời, ta lại sinh ra một loại ảo giác, giống như con rắn này đã bay lên, một giây sau nó hẳn sẽ mọc ra móng vuốt và râu rồng, đằng vân giá vũ, hóa rắn thành rồng, bay lên mây!

Bất quá, hiện thực cũng không tốt như thế. Đại mãng xà mười phần bạo phát lực, đích xác bay ra ngoài hai, ba mét, nhưng nó vẫn rơi ở trên một cây đại thụ khác, thân thể uốn lượn nhanh chóng quấn ở trên cây, nhanh chóng thoát đi.

Mọi người tất nhiên không chịu bỏ qua, kêu gào gào đuổi theo.

Rõ ràng ta nghe thấy Tứ thúc la lên: "Con đại mãng này sắp thành tinh, biết bay. Nếu lại cho nó thêm một thời gian nữa, nó nhất định sẽ thành tinh, đến lúc đó trại chúng ta đều sẽ gặp tai ương..."

Mọi người vừa nghe, đều vận đủ sức xông lên theo. Ta muốn nói vài câu, khuyên mọi người, nhưng thanh âm của ta bao phủ ở trong tiếng mọi người thảo phạt, cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ.

Chỉ sợ cho dù ta nói, mọi người cũng sẽ không tin tưởng nữa nhỉ?

Tốc độ của mãng xà không nhanh, không ngừng quấn quanh nhánh cây, tràng diện vô cùng đồ sộ.

Ta thấy mà, tốc độ của đại mãng xà càng lúc càng chậm, lực lượng càng lúc càng yếu, có lẽ sắp không kiên trì được nữa.

Mãng Xà càng mỏi mệt, mọi người càng hưng phấn. Cuối cùng, khi đại mãng xà bay đến trên một nhánh cây, rốt cuộc không thể cắn nhánh cây, thân thể từ giữa không trung rơi xuống.

Cái cây to kia cao ít nhất phải mười mấy mét, cho nên lần này, đem nó ngã không nhẹ, nó thống khổ cuộn mình thành một cục, há mồm phun ra mấy ngụm trọc khí.

Trong lòng thót tim nhảy một cái, đại mãng xà xong rồi. Sai lầm lớn nhất của nó chính là cả người cuộn tròn lại.

Trong nháy mắt nó cuộn tròn lại, mọi người lập tức xông lên, bắt đầu vẩy hỏa dược lên người nó!

Đại mãng xà tựa hồ thật sự quá thống khổ, cho nên chỉ cuộn người lại, vùi đầu vào bên trong thân thể cực lớn, không nhúc nhích.

Lúc phóng hỏa dược lên, Tứ thúc lập tức ném bó đuốc ra, trong chốc lát, thuốc nổ lốp bốp bắt đầu bốc cháy lên, trong làn da đại mãng xà tràn đầy dầu mỡ, cho nên cũng bốc cháy kịch liệt theo.

Cơ hồ chỉ trong chớp mắt, đại mãng xà đã biến thành một quả cầu lửa. Nó thống khổ phát ra tiếng tê tê, cái đuôi không ngừng vỗ bốn phía, nhưng bất luận thế nào thân thể cũng không nhúc nhích, giống như đang bảo hộ thứ gì đó.

Trong không khí tràn ngập mùi hôi tanh của thịt nướng, ánh sáng đỏ rực chiếu rọi trên mặt mọi người, vẻ mặt mọi người nhìn qua dữ tợn khủng bố, gắt gao nhìn chằm chằm đại mãng xà, mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo.

Rốt cuộc, hỏa diễm dần dần tắt, sương mù nồng đậm lại như cũ cuồn cuộn lên, phiêu tán ra bốn phương tám hướng.

Đại mãng xà vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên đã chết đến mức không thể chết thêm nữa. Da ngoài sớm đã bị nướng cháy, thân thể vẫn như cũ hiện ra tư thế ổ đĩa.

Tứ thúc chạy lên đầu tiên, dùng cuốc đâm vào da Đại mãng xà, sau đó dùng sức kéo một cái, trong nháy mắt đại mãng xà đã phân tán ra bốn phía.

Một màn làm cho người khiếp sợ xuất hiện, đại mãng bên ngoài tuy rằng đã bị nướng cháy, thậm chí có bộ phận khung xương đều lộ ra, bất quá bên trong lại rất mới mẻ. Chỉ là nhiệt độ cao làm cho bên trong thoáng biến sắc, nhất là cái đầu, càng bảo hộ chu toàn.

Chờ đến khi mọi người cố gắng mở thân thể đại mãng xà ra, đầu đại mãng xà kia lại nhẹ nhàng đong đưa một chút, lưỡi rắn thè ra, phát ra âm thanh tê tê suy yếu.

Mọi người nhất thời bị dọa cho sợ ngây ngốc, vội vàng vàng rút lui. Sinh mệnh lực của con mãng xà này quá ương ngạnh, mặc dù đã biến thành bộ dáng này, vẫn còn sống.

Ta thật muốn tưởng tượng ra, giờ phút này nó rốt cuộc là phải chịu thống khổ như thế nào!

Tứ thúc lập tức an ủi mọi người không cần phải sợ, còn hắn thì cầm cái cuốc sờ soạng một chút.

Đại mãng xà cố gắng ngẩng đầu lên nhưng đã kiệt sức, cũng không có đứng lên, chỉ há to miệng, sau đó phun ra một thứ gì đó.

Đó là một nhúm máu tươi bẩn thỉu và một ít đồ ăn vừa nuốt vào, còn chưa kịp tiêu hóa.

Ta thấy mấy món ăn chưa tiêu hóa kia đều là mèo hoang thỏ rừng, cũng không có gia cầm gì cả.

Mà ở chính giữa thức ăn, có một thứ tròn trịa, thu hút sự chú ý của ta. Đồ tròn trơn bóng kia tầng ngoài đen như mực, bộ dáng phi thường kỳ quái.

Ta mới vừa muốn đi xem cái kia là vật gì, Tứ thúc lại là một cuốc xuống, đập rơi cả tròng mắt của con đại mãng kia.

Dù vậy, đại mãng vẫn không chết, chỉ đau đớn lắc đầu một cái.

Đại mãng xà cũng coi như hồi quang phản chiếu a? Lần này khí lực rất lớn, hất văng Tứ thúc và cả cái cuốc đi thật xa.

Tứ thúc ngã lăn trên mặt đất, liên tục thở dốc. Mà các thanh niên Yên tộc khác cũng trợn tròn mắt, nghị luận ầm ĩ.

"Cái thứ tròn trịa kia, là Long Châu phải không?"

"Trời ạ, quả nhiên con rắn này đã thành tinh! Ta nghe nói chỉ có mãng xà vượt qua kiếp nạn mới có thể thành tinh."

"Chúng ta không thể trêu vào mãng xà thành tinh được, làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao? Chỉ có thể chờ đợi, hi vọng nó sợ chúng ta tự bay đi. Nếu không để nó ở lại, nhất định sẽ trả thù trong trại..."

Ta cười lạnh liên tục, ta cũng sẽ không tin cái gì Long Châu Bất Long Châu, cái đó chỉ có trong thần thoại mới xuất hiện. Ta cảm thấy viên cầu màu đen đại mãng phun ra kia hẳn là có lai lịch khác.

Ta ung dung tiến lên, tiềm thức nói cho ta biết, nó sẽ không làm tổn thương ta, thậm chí nó còn tổn thương Tứ thúc, đây đều là vô ý.

Khi ta tới gần, mọi người xung quanh đều trợn tròn mắt, vội vàng nói với ta không nên đi lên, vật kia không đơn giản.

Ta ngầm thở dài, đây chính là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử sao? Kỳ thật trong lòng ta vẫn rất rõ ràng, đại mãng xà này căn bản không muốn thương tổn bất cứ kẻ nào, thậm chí người khác đốt nó đi, nó đều dùng sự khoan dung mà đối đãi.

Nếu không trước đó nó đã phản kháng rồi.

Chờ ta đi đến bên người đại mãng, xem rõ cái viên cầu màu đen kia, trong nháy mắt liền trợn tròn mắt.

Đó là một con mõ, một con cá gỗ dùng để niệm kinh Phật giáo! Chỉ có điều mặt ngoài của mõ thấm đầy vết máu màu đen, đại mãng An lẳng lặng nằm đó, con mắt còn đang nhìn chằm chằm vào cá gỗ.

Ta lập tức nhớ tới chuyện Tứ thúc nói cho ta biết về Quỷ Vật cản đường, Tứ thúc nói Quỷ chặn đường là một ni cô đã chết. Chẳng lẽ con cá gỗ này chính là di vật năm đó của ni cô kia?

Ta và đại mãng cứ như vậy đối mặt, ta rõ ràng nhìn thấy ánh mắt của đại mãng, lại tràn ngập cầu khẩn, tựa hồ nó đang cầu xin ta.

Sau đó, ánh mắt nó lần nữa dừng trên mõ.

Ta tựa hồ đã minh bạch điều gì đó, từ bên cạnh cầm một cây gậy ngồi xếp bằng ở đối diện con mãng xà này.

Tứ thúc ở phía xa hô to: "Dũng sĩ, mau trở về, vật kia nguy hiểm!"

Những người khác cũng phụ họa theo, bất quá ta cũng không để ý tới bọn chúng, chỉ trực tiếp ngồi đó.

Giờ phút này ta chỉ cách đại mãng có một mét, ta có thể thấy rõ hoa văn trên đầu nó. Mặc dù ta thả lỏng tâm thái, nhưng mặt đối mặt với nó, ta vẫn sinh ra cảm giác sợ hãi nồng đậm như cũ.

Ta cố gắng đè nén sự sợ hãi này, dùng côn gõ nhẹ lên mõ gỗ.

Cá gỗ lập tức phát ra tiếng mõ khàn khàn.

Trong nháy mắt khi tiếng mõ gỗ vang lên, ta cảm thấy cả thế giới đều trở nên yên tĩnh, tựa như âm thanh này tràn ngập ma lực.

Ta cảm thấy tư tưởng thăng hoa, linh hồn đang thăng hoa, trong đầu không có lục đục, tham lam căm hận, chỉ có một trái tim bình thản.

Trong tiếng mõ, đại mãng xà từng chút một nhắm mắt lại, như đứa bé mê man, cuối cùng cũng tìm được mẫu thân của mình.

Nét mặt của nó nhìn qua rất bình thản, rất hưởng thụ lắng nghe. Chờ đến cuối cùng, hơi thở của đại mãng xà dần dần đình chỉ, mắt cũng không nháy nữa.

Ta nhẹ nhàng sờ đầu đại mãng xà một cái.

Ta thà tin tưởng nó đã ngủ...

Hiện trường an tĩnh đủ hai ba phút, đám người lúc này mới hoan hô lên, giơ ta lên cao, trong miệng hô to dũng sĩ.

Ta lại không cảm giác được một chút cao hứng, tâm tình nặng nề vô cùng. Phong quang của ta, ảm đạm hình thành sự chênh lệch rõ ràng với Đại Mãng Xà.

Ta bỗng nhiên cảm thấy vô cùng chán ghét tộc nhân thịnh yến này, ta cảm thấy bọn họ chính là một đám dã man nhân chưa khai hóa! Đại mãng xà từ đầu đến cuối đều chưa từng thương tổn gì tới bọn họ, thậm chí thà tự mình bị thiêu chết tươi cũng không muốn phản kích.

Vì sao bọn họ cứ liên tục giết chết đại mãng xà mãi không thể? Chẳng lẽ đều không động não suy nghĩ sao? Chỉ dựa vào ảo giác của bản thân làm việc.

Ngoài phẫn nộ, ta còn có chút hoang mang.

Đó là vì sao đại mãng xà liều mạng bảo vệ mõ? Rốt cuộc trong con cá gỗ này có huyền cơ gì? Rốt cuộc có liên quan tới cản đường quỷ.

Ta mơ hồ cảm thấy chuyện này cũng chưa xong, về sau khẳng định sẽ còn có tai hoạ xảy ra...

Chương thứ tám mươi mốt, tiếng cá gỗ nửa đêm.

reo hò xong, mọi người liền đem đại mãng buộc ở trên gậy trúc, chuẩn bị khiêng về trại biểu diễn.

Tứ thúc còn nhặt mõ lên, nói đây là chiến lợi phẩm của bọn họ.

Ta sợ khuyên Tứ thúc, nói con cá gỗ này không phải là vật bình thường, rất có thể là một âm vật, tốt nhất đốt cháy tại chỗ, miễn cho mang đến phiền toái cho thôn dân.

Tứ thúc đương nhiên không vui, nói con cá gỗ này ở trong bụng mãng xà không biết bao nhiêu năm, giá trị dược dụng khẳng định rất cao, so với nhân sâm cùng linh chi cũng không kém.

Ta Tam khuyên lại lần nữa, Tứ thúc sẽ không vui nữa, ta cũng sẽ không tiếp tục nói nhảm nữa, ta biết sớm muộn gì nó cũng sẽ hối hận.

Đại mãng xà vừa bị bắt về đã khiến cho toàn thôn oanh động, tất cả mọi người đều tới xem náo nhiệt. Tứ thúc nói tối hôm nay tổ chức một buổi tiệc lửa trại cỡ lớn, coi như chúc mừng.

Trong buổi yến tiệc tổ chức rất thành công, mọi người vây quanh đại mãng xà vừa nhảy vừa nhảy, cuối cùng một mồi lửa đốt sạch đại mãng, làm thành món trang sức cho những khung xương còn thừa. Phía trên treo đầy hoa tươi, quả thật rất đẹp.

Về phần con cá gỗ kia, thì bị Tứ thúc giống như bảo bối đặt ở trong nhà.

Doãn Tân Nguyệt thấy toàn bộ quá trình của ta đều rầu rĩ không vui, hỏi ta rốt cuộc là chuyện gì?

Vì vậy ta liền kể lại băn khoăn của mình cho Doãn Tân Nguyệt. Doãn Tân Nguyệt đã khuyên ta không cần suy nghĩ quá nhiều, chắc chuyện này không phức tạp lắm, chỉ là một con mãng xà lớn mà thôi.

Nếu Đại mãng xà sắp chết cũng không muốn làm thương tổn thôn dân, như vậy sau khi nó chết, chỉ sợ cũng không làm tổn thương đến thôn dân đâu nhỉ?

Ta thở dài, nói tốt nhất là như vậy.

Nhưng thế sự khó lường, tai họa rất nhanh đã xảy ra...

Đêm hôm đó, ta mơ màng màng, bỗng nhiên bị một âm thanh gõ mõ làm cho bừng tỉnh.

Ban đầu ta còn tưởng là áp lực tâm lý quá lớn, sinh ra ảo giác. Bất quá ta lắng nghe cẩn thận, âm thanh kia lại càng phát ra rõ ràng, hơn nữa tiếng mõ chồng chất lên nhau, khiến cho người ta cảm giác đầu đau muốn nứt ra.

Ta ngay cả vội vàng gọi Lý Ma Tử tỉnh lại, hỏi hắn có nghe được động tĩnh hay không?

Lý Ma Tử lắc đầu nói ngươi có bệnh à, đêm hôm khuya khoắt như này, ai lại rảnh rỗi tới mức gõ mõ chơi chứ?

Nói xong, liền xoay người tiếp tục ngủ.

Kỳ quái, vì sao ta lại nghe rõ như vậy, nhưng Lý Ma Tử lại không nghe thấy? Ta cảm thấy chuyện này rất không bình thường, nghĩ tới nghĩ lui, liền quyết định đến nhà tứ thúc xem thế nào.

Vạn nhất là âm vật quấy phá, ta cũng đã chuẩn bị sẵn.

Bất quá, lúc ta đi ra cửa phòng, thanh âm gõ mõ kia lại biến mất không thấy. Ta hơi thở phào nhẹ nhõm, cảm giác có thể là mình nghĩ nhiều.

Ngày hôm sau, Doãn Tân Nguyệt đưa chúng ta đi dạo xung quanh, xem phong cảnh, nhưng ta không có chút tâm tư nào, đầu óc chỉ toàn cá gỗ.

Đến buổi tối, âm thanh gõ mõ lại một lần nữa truyền vào trong tai ta. Dưới sự dày vò đủ kiểu, cuối cùng ta quyết định đến nhà tứ thúc xem sao.

Sau khi hạ quyết tâm, ta liền khoác áo đi đến nhà tứ thúc.

Bóng đêm rất đen, rất yên tĩnh, giữa không trung ánh sao lấp lánh, lại keo kiệt không bố thí chút ánh sáng cho tòa trại này. Độ sáng của đèn đuốc có hạn, ta thấy cũng không xa, ngẫu nhiên một trận gió mát thổi tới, ta cũng nhịn không được rùng mình một cái.

Lúc đi ngang qua khung xương đại mãng, ta nghe được tiếng ô ô do gió thổi qua khung xương phát ra, giống như là có người đang khóc vậy.

Vì vậy ta lập tức dùng tay điện chiếu vào khung xương mãng xà một chút.

Khung xương yên tĩnh treo trên cây, ngẫu nhiên có một trận gió thổi qua, sẽ lắc lư vài cái, hoa tươi bên trên rơi đầy đất.

Xương cốt trắng hếu, đầu rắn dữ tợn lắc lư liên tục, tình cảnh này quá khủng khiếp, ta không khỏi bước nhanh chân.

Rất nhanh, ta đã tới chỗ ở của Tứ thúc.

Cửa lớn chỗ ở của Tứ thúc bị khóa chặt, mà ở thời điểm gần đó, ta nhạy cảm phát hiện, thanh âm gõ mõ chính là từ trong phòng Tứ thúc truyền đến.

Ta ngay lập tức vội vàng nhảy qua tường, rón ra rón rén đưa tay về gian phòng Tứ thúc, khi ta đẩy khe cửa sổ gian phòng của Tứ thúc ra một cái, nhìn thấy tình cảnh bên trong, lập tức yên lặng.

Thật không ngờ, lúc này Tứ thúc lại đang gõ mõ!

Gã nhắm mắt lại, thế nhưng mỗi một nhịp đập đều chuẩn xác đập vào trên mõ gỗ.

Hơn nữa vẻ mặt cứng ngắc, động tác cứng nhắc, giống như mộng du vậy.

Thế này là sao?

Bỗng nhiên, động tác của Tứ thúc ngừng lại, hắn cẩn thận từng li từng tí ôm lấy mõ, sau đó nhắm ngay khe hở giữa giữa những con cá gỗ, phồng miệng lên thổi vào bên trong.

Hắn đã thổi hơi thời gian đặc biệt dài, trong lúc đó căn bản cũng không có thở dốc.

Đến cuối cùng, mặt của nó cũng đỏ bừng lên, con mắt mở to, con mắt sung huyết giống như lúc nào cũng có thể lồi ra ngoài, rất là đáng sợ.

Ta thật lo lắng hắn sẽ một hơi đè chết mình, đã muốn vào đem cá gỗ kéo ra. Bất quá còn may, Tứ thúc thổi khoảng nửa phút, hít sâu một hơi, sau đó đặt cá gỗ lên bàn, tiếp tục gõ.

Toàn bộ ban đêm, hắn đều lặp lại hai động tác này, lặp đi lặp lại.

Quỷ dị hơn nữa là cho dù lão bà Tứ thúc và lão ngủ trong một gian phòng, cũng không bị đánh thức, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng ngáy.

Những người khác trong thôn cũng không nghe được tiếng mõ này.

Chuyện này thật kỳ quái, vì sao cách xa như vậy mà ta đều có thể nghe thấy, bọn họ lại không nghe thấy? Ta mơ hồ cảm thấy, lai lịch của con cá gỗ này không đơn giản, trăm phần trăm chính là âm vật.

Hiện tại ta không thể quấy rầy Tứ thúc. Bởi vì nghe nói người đánh thức mộng du sẽ khiến ông biến thành si ngốc.

Thế thì ta cứ ở bên ngoài canh chừng, mãi tới khi tiếng gà trống gáy vang lên trong trại, Tứ thúc mới thả cá gỗ xuống, chui vào chăn ngủ gật.

Sau khi trời sáng, ta liền đem phát hiện của mình nói cho Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử sau khi nghe xong phản ứng đầu tiên chính là sợ hãi, phản ứng thứ hai lại là hưng phấn. Nói con cá gỗ này là bảo bối a, khẳng định là do con Quỷ chặn đường kia lưu lại, không biết có thể bán bao nhiêu gia gia?

Ta hít một hơi thuốc, cưỡng ép mình trấn định lại, nói với Lý Ma

Tử: "Thứ này mặc dù là bảo bối, nhưng chúng ta không thể mang đi, bởi vì trước nay ta chưa từng nghe nói có loại âm vật này, mang về sợ rằng ngược lại sẽ bị hại!"

Hiện tại ý nghĩ duy nhất của ta chính là đốt luôn mõ, nói không chừng khi cá gỗ bị đốt, Âm Linh sống nhờ ở bên trong cũng sẽ được yên nghỉ.

Lý Ma Tử hơi thất vọng, hỏi ta thì không có cách nào khác sao?

Ta khỏe mà đau đầu, lắc đầu nói tạm thời chưa có biện pháp tốt...

Hiện tại, chuyện mà ta lo lắng nhất chính là cho dù nói cho Tứ thúc biết, nói rằng cá gỗ kia có vấn đề, đoán chừng Tứ thúc cũng sẽ không tin tưởng ta, ta cũng không tiện cưỡng ép cướp đi cá gỗ.

Suy nghĩ một hồi, ta quyết định đi tìm Doãn Tân Nguyệt. Nàng là người địa phương này sinh trưởng, có lẽ do nàng ra mặt, có thể thuyết phục được tứ thúc!

Chương thứ tám mươi hai, hỉ sự biến thành tang sự.

Tưởng ta ban đầu nói chuyện này với Doãn Tân Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt cũng sợ hãi, vội vàng hỏi ta nếu như không xử lý sẽ có hậu quả gì? Nếu chỉ là Tứ thúc mắng cá gỗ, vậy thì không cần giải quyết. Nói không chừng chỉ là đại mãng dùng phương thức này để chuộc tội cho Tứ thúc đâu? Sau khi chuộc tội, cá gỗ sẽ không tiếp tục quấn lấy Tứ thúc nữa.

Ta thở dài, nói tạm thời còn chưa rõ, nhưng sẽ không đơn giản như vậy.

Doãn Tân Nguyệt cười khổ nói: "Trương ca, cho dù ta nói với Tứ thúc cũng vô dụng, Tứ thúc trong trại nổi tiếng cố chấp, ngoại trừ mấy vị sơn thần của Hàm tộc, hắn không tin bất cứ quỷ thần nào. Nếu không tối hôm nay thừa dịp Tứ thúc gõ mõ, chúng ta gọi hắn tỉnh lại. Hắn trông thấy tình cảnh quỷ dị này, nhất định sẽ tin!"

Ta lắc đầu, nói đây cũng không phải là ý kiến hay, nếu bất thình lình đem tứ thúc trong lúc mộng du tỉnh lại, chỉ sợ kết cục sẽ rất thảm.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng hết cách, Doãn Tân Nguyệt đề nghị đêm nay chúng ta dùng điện thoại di động đem quá trình Tứ thúc gõ mõ ghi chép lại.

Lúc này, ta biểu thị đồng ý.

Thương lượng một hồi, ta mới lên giường nghỉ ngơi. Bất quá căn bản là nghỉ ngơi không tốt, bởi vì vừa vặn trong trại còn có người muốn gả con gái, dựa theo tập tục, toàn bộ trại là muốn ăn mừng cả ngày.

Các thôn dân mang theo lễ vật nhà mình chuẩn bị, đi đến nhà chủ đạo chúc mừng, để hồi báo, nhà chủ nhân sẽ giữ bọn họ lại ăn cơm, tổ chức một cái Sát Kê yến.

Cho nên trong trại cả ngày đều nhiệt độ náo nhiệt, thậm chí dũng sĩ Yến Tộc này của ta, cũng bị mạnh mẽ túm đi chủ trì tiệc giết gà.

Thật vất vả mới cơm xong trở về, ta một giấc ngủ đến tối, mở mắt duỗi người duỗi lưng, chỉ nghe thấy Tứ thúc ở cửa ra vào gặp người quen.

Sau khi nhìn thấy ta, lập tức gọi ta đi qua, trời nam đất bắc hàn huyên.

Cùng Tứ thúc tán gẫu, là lão phụ thân gả con gái kia, hắn ở chỗ này chờ tân lang tới đón dâu. Tứ thúc bảo ta gọi hắn là Lãng bá, Lãng bá đức cao vọng trọng trong thôn, địa vị gần với Tứ thúc.

Lãng Bá thoạt nhìn có chút lo lắng bất an, đi tới đi lui, nói đã đến mức này rồi, người nối dâu hẳn là đến, chẳng lẽ gây ra nhiễu loạn gì rồi?

Tứ thúc an ủi Lãng bá: "Không nên nghĩ bậy, hôm nay là ngày vui sao lại có trò lung tung? Chú rể nhìn ta, là người hiểu chuyện."

Ta nói: "Thật sự không được, ta ra trại một chút được không? Tiếp ứng bọn họ một chút."

Tứ thúc vội vàng cự tuyệt, nói ta là khách quý, làm sao có thể để ta đi? Nói xong hắn tùy tiện gọi một đứa bé từ phụ cận, để cho tiểu hài tử đi ra ngoài trại chờ người.

Đứa bé kia nhanh chân rời đi, không bao lâu, ta liền nghe thấy ngoài trại truyền đến một trận tiếng khóc, chính là đứa bé kia.

Đứa bé toàn thân là đất, trên người còn có vết thương, lảo đảo chạy vào trại, gào khóc.

Trái tim tim tap bộp một cái, biết nhất định là xảy ra chuyện, vội vàng chạy tới hỏi đứa bé kia rốt cuộc đã làm sao vậy?

Đứa bé kia khóc nước mắt nước mũi chảy xuống: "Không tốt... Không tốt, bọn họ đều... Đều chết hết rồi, Tứ thúc, thúc mau đi xem đi."

"Cái gì?" Tứ thúc nhảy lên cao ba thước: "Ngươi đừng nói lung tung, hôm nay là ngày vui vẻ."

Ta ngay cả vội vàng tiếp lời: "Tứ thúc, đi xem sẽ biết, đứa nhỏ này rất nhu thuận, hẳn là sẽ không đùa giỡn đâu."

Tứ thúc cũng cuống lên, triệu tập một đám thanh niên Hàm tộc, liền chạy ra khỏi trại.

Khi hắn tới con đường đất trước cửa trại, lập tức trợn tròn mắt.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, hiện trường bừa bộn không chịu nổi.

Một chiếc xe ba bánh mang theo chữ "Hỉ" bay thẳng vào rãnh nước ven đường. Người trên xe đều bị đặt ở dưới ba bánh xe, toàn thân đầy máu. Mà rãnh sông nhỏ kia đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, thậm chí ta còn đang đi đường, nhìn thấy mấy cái cánh tay cụt.

Tràng máu tanh này đã kích thích rất nhiều người trẻ tuổi quay đầu nhổ ra. Ta cũng không thoải mái cực độ, bất quá ta vẫn cố gắng chống đỡ.

Thấy một màn này, Tứ thúc không khỏi thét dài một tiếng, giống như một đầu dã thú nổi giận: "Ngăn chặn Lộ Quỷ, lão tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Mà Lãng bá đã sớm ngất đi, tộc nhân Hàm tộc phi thường mê tín, ở thời điểm vui mừng phát sinh chuyện như vậy, liền đại biểu tân nương là một ngôi sao tai hoạ, về sau sẽ không còn ai cưới nữa.

Điều này cũng mang ý nghĩa một đời nữ nhi của hắn ta đã bị hủy diệt.

Tất cả mọi người ngây ngốc đứng tại chỗ, ta lập tức hô một tiếng: "Mau! Mọi người mau xuống cứu người, xem có còn sống hay không."

Ta hô một tiếng như vậy, lúc này mọi người mới tỉnh ngộ, vội vội vàng động thủ, kéo người đang đè dưới ba bánh xe ra ngoài.

Nhưng mà, phần lớn đều đã bị ép đứt thân thể, mặc dù chỉ còn lại một hơi thở thì hi vọng sống sót cũng rất xa vời.

Chỉ có lái xe là ngồi trong xe cho nên không bị ngăn chặn, đặc điểm sinh mệnh cũng coi như ổn định.

Ta lập tức gọi Tứ thúc, bảo Tứ thúc dốc hết sức cứu tài xế này.

Trải qua mấy canh giờ gấp gáp cứu viện, toàn bộ đội ngũ đón dâu chỉ có hai người còn sống, trong đó bao gồm cả tài xế xe ngựa.

Tài xế vừa tỉnh lại, lập tức tức tức giận vô lực hỏi: "Người...Mọi người... Không có chuyện gì chứ?"

Tứ thúc vỗ vỗ vai hắn: "Ngươi nghỉ ngơi trước đi, chuyện khác không cần ngươi quan tâm."

Thế là tài xế lại hôn mê bất tỉnh.

Tứ thúc lập tức gọi ta tới, có thể nhìn ra được hắn rất phẫn nộ.

"Ngày mai ban ngày, đi cùng với chúng ta, đem chặn đường quỷ diệt trừ." Tứ thúc nói: "Khi dễ trại chúng ta không có ai sao?"

"Ta hỏi này, "Tứ thúc, chẳng lẽ thúc không cảm thấy kỳ quái sao?"

Tứ thúc nhìn ta: "Sao lại kỳ quái như vậy?"

"Trước đó ngài nói cho ta biết, con đường đó cho tới bây giờ chưa từng có ai chết, vì sao hết lần này tới lần khác chúng ta sau khi diệt trừ đại mãng, lại bắt đầu giết người? Hơn nữa còn lập tức chết nhiều người như vậy."

Tứ thúc nói: "Cái này còn phải nói sao? Đương nhiên là vì chúng ta đã diệt trừ đại mãng chặt vật ngăn đường, chọc giận quỷ cản đường, cho nên mới có thể giết thôn dân cho hả giận!"

Ta bật cười khanh khách, đúng là đầu óc Tứ thúc mở thật lớn.

"Tứ thúc, ngươi có nghĩ tới hay không, kỳ thật tên Quỷ cản đường kia, có khả năng là tốt?"

"Có ý gì?" Tứ thúc kinh ngạc nhìn ta: "Quỷ cản đường là tốt sao? Không phải là ngươi sợ hãi đấy chứ. Nếu như ngươi sợ, bọn ta sẽ không miễn cưỡng ngươi."

Ta ngay cả vội vàng giải thích: "Tứ thúc, ngài đã hiểu lầm rồi, ngài hãy cẩn thận nghe ta nói. Kỳ thật trước đó ngăn chặn Quỷ Thần Lộ xuất quỷ nhập thần, là đang bảo hộ người đi đường mà thôi. Hiện tại Quỷ cản đường đã bị chúng ta làm hại, nó sẽ không bảo vệ người đi đường nữa, cho nên mới sẽ xuất hiện loại bệnh xe truyền kiếp này."

Tứ thúc vẻ mặt yên lặng nhìn ta: "Dũng sĩ, sao ngươi có thể nghĩ như vậy? Dựa theo ý của ngươi, nếu không phải bởi vì chặn đường quỷ, thôn dân trước kia đi qua nơi đó đều có thể sẽ chết?"

Ta gật đầu: "Đúng vậy, Tứ thúc, thật ra ta phải nói thật với ngài, ban đầu lúc chúng ta vào trại thật sự là quá mệt mỏi, cho nên lúc đi xe, nhịn không được ngủ gà ngủ gật."

"Trong trạng thái xe ngủ gà ngủ gật, là chuyện rất nguy hiểm. Hơi đánh sai xe, sẽ hại toàn xe người chết."

"Nhưng từ sau khi chặn đường Quỷ vật thỉnh thoảng lại xông ra, hù dọa chúng ta một chút, ý thức của chúng ta quả thật đã thanh tỉnh rất nhiều, cho nên mới có thể tránh phát sinh vụ nổ xe hạch..."

"Ta nghĩ, những tài xế khác đi ngang qua nơi này, đụng phải cũng là tình huống như vậy. Mọi người có thể sống sót đều là công lao của lũ Lộ Quỷ." Ta tận lực nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Tứ thúc lại nhìn ta với ánh mắt quái vật: "Ngươi không sao chứ? Lại cảm thấy chặn đường quỷ vật? Thật sự là chuyện cười. Được rồi, chuyện này ngươi cũng đừng nhúng tay nữa, ngươi vẫn là khách quý của chúng ta như cũ."

Nói đến đây, Tứ thúc cũng không để ý tới ta nữa, trực tiếp đi tìm người khác thương lượng chuyện diệt trừ con đường quỷ cản đường.

Ta bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải tới tìm Doãn Tân Nguyệt, kể tỉ mỉ chuyện này cho Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt nghe xong, cũng tương đối đau đầu, nói ta không nên lỗ mãng như vậy. Sau khi vạch trần mọi chuyện, bằng vào tính tình của Tứ thúc, không đuổi ta đi đã coi như không tệ rồi.

Ta nói chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, đủ loại dấu hiệu cho thấy, Quỷ chặn đường kia quả thật là tốt. Mà rất có thể Quỷ chặn đường sống nhờ trong mõ gỗ, bây giờ cá gỗ được mang về, quỷ cản đường cũng không có biện pháp bảo vệ người đi đường.

Doãn Tân Nguyệt nói thực sự là hết cách, cứ theo kế hoạch cũ mà hành động! Tối nay đem sự dị thường của Tứ thúc quay được, đến lúc đó hắn quay video, tự nhiên sẽ tin tưởng.

Hiện tại xem ra, cũng chỉ có thể như vậy.

Tứ thúc rất nhanh chóng tìm người thương lượng kết quả. Mọi người nhất trí nhận định, chắc chắn là Quỷ Nhãn đã cố tình chặn đường trả thù, cho nên mới tạo ra vụ xe đầy thê thảm tuyệt nhân này. Ngày mai dù thế nào, nhất định phải tiêu diệt được Quỷ chặn đường này.

Về phần bọn họ tiêu diệt như thế nào, ta cũng không biết.

Giờ phút này, ta quả thật là hổ thẹn thay con cá gỗ kia, rõ ràng là đang giúp thôn dân, lại bị các thôn dân hiểu lầm là hung thủ giết người...

Những thôn dân ngu muội này! Nhìn vấn đề đều chỉ nhìn bề ngoài.

Mà bởi vì những lời ban đầu kia, ta tự nhiên có chút không nhân tâm rồi, căn bản không ai để ý tới ta, các ngươi đã không để ý tới ta, ta liền tự mình chứng minh mình trong sạch.

Trời đã sớm tối, sau khi chúng ta ăn cơm tối đơn giản xong, liền kiên nhẫn chờ đợi.

Đến nửa đêm, ta đã nghe được thanh âm gõ mõ. Ta biết chắc chắn là Tứ thúc đã bắt đầu mộng du, lúc này liền gọi tỉnh lại Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt, nói với bọn họ lập tức hành động!

Chương thứ tám mươi ba, đại ái vô cương.

Bọn ta rón rén đi ra khỏi phòng, để tránh bị thôn dân phát hiện, Doãn Tân Nguyệt dẫn bọn ta đi thẳng tới cửa Tứ thúc.

Thanh âm gõ mõ kia đâu ra đấy. Doãn Tân Nguyệt ta nhỏ giọng hỏi, lẽ nào không nghe thấy chút động tĩnh nào sao?

Doãn Tân Nguyệt lắc đầu, nói thật sự không nghe thấy.

Thật là kỳ quái, vì sao chỉ có chính mình ta có thể nghe được chứ?

Ta lặng lẽ đẩy cửa sổ ra, nhìn vào bên trong.

Tứ thúc như đêm qua ngồi trên ghế, tay cầm một cây gậy, nhẹ nhàng đánh mõ.

Tuy rằng ta đã sớm nói cho Doãn Tân Nguyệt tình huống quỷ dị về Tứ thúc và Lý Oanh Tử, nhưng khi bọn họ tận mắt thấy Tứ thúc mặt không biểu tình, vẫn kinh hãi không ngậm miệng được.

Doãn Tân Nguyệt ta thấy hình như muốn kêu lên, vội vàng bịt miệng cô nàng: "Được rồi, đừng nói chuyện, mau lấy chiếc đũa ra chép."

Doãn Tân Nguyệt lập tức lấy ra điện thoại di động, nhắm ngay Tứ thúc quay phim.

Ta thấy Doãn tân Nguyệt bị dọa không nhẹ, tay cũng run rẩy theo, đành phải lấy lá bút lại, tự quay phim.

Tứ thúc gõ gõ mõ vài phút, ôm lấy mõ, thổi khí vào bên trong, sau đó lại gõ tiếp. Cứ duy trì như vậy trong chốc lát, Tứ thúc bỗng nhiên buông mõ xuống, sau đó đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn vị trí ẩn thân của chúng ta.

Trái tim tim tap bộp một cái, thầm nghĩ không ổn, xem ra chúng ta bị phát hiện rồi!

Cũng không biết là "Mộc Ngư" phát hiện ra chúng ta, hay là Tứ thúc phát hiện ra chúng ta.

Đang lúc ta đang suy tư xem bước tiếp theo nên làm như thế nào, Tứ thúc lại từ từ đứng lên.

Nó muốn làm gì thế? Nội tâm của ta căng thẳng, đừng nói là muốn đối phó với chúng ta đó chứ?

Xuất phát từ ý kiến an toàn, ta lập tức mang Doãn Tân Nguyệt và Lý Oanh Tử lui lại bên sân nhỏ, len lén quan sát động tĩnh của Tứ thúc.

Tứ thúc lại đi ra, mõ kia đã gác ở trên gáy hắn, hắn lắc lư từng bước, giống như uống say.

Cá gỗ lại như dính chặt trên đầu hắn, mặc cho Tứ thúc lung lay thế nào cũng không rơi xuống.

Rất nhanh hắn đã đi tới góc tường, sau đó cầm xẻng sắt lên. Ta bị dọa nhảy dựng lên, theo bản năng cho là hắn đang chuẩn bị công kích chúng ta, cho nên ta cũng thuận tay rút từ bên hông ra một con dao găm.

Nhưng ta không ngờ rằng Tứ thúc cũng không để ý tới chúng ta, mà là xoay người đi ra khỏi sân.

Ngọn đèn đen này cháy rừng, thậm chí còn có thể nghe được tiếng tru của sài lang. Hắn khiêng xẻng sắt, chuẩn bị đi làm gì vậy? Chẳng lẽ là muốn săn thú ư? Săn cũng sẽ không dùng đến loại công cụ này nhỉ.

Không nói nhiều, ta gọi hai người vội vội vàng đi theo.

Tứ thúc loạng choạng, bắt đầu từng nhà gõ cửa. Sau khi gõ cửa, liền nói với mọi người: "Mau đứng dậy làm việc..."

Ai nấy đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Tứ thúc, thậm chí còn kinh sợ. Bởi vì Tứ thúc nhắm mắt lại, hơn nữa trên đầu còn có một con cá gỗ, hình dạng đó thật khiến người ta sởn tóc gáy.

Ta sợ bọn họ gọi tỉnh Tứ thúc, sẽ làm Tứ thúc trở nên si ngốc, cho nên đứng ở phía sau Tứ thúc, nhẹ giọng nói cho thôn dân, rồi làm theo lời Tứ thúc nói đi làm.

Đám thôn dân kia đều trợn tròn mắt, biết chắc chắn Quỷ Lộ đang cản đường đang tác quái, cho nên đều rất nghe lời phân phó của Tứ thúc. Sau đó nhà mình cầm xẻng đi theo sau lưng Tứ thúc.

Tứ thúc mang toàn bộ người trong trại xôn xao cả lên. Hơn nửa đêm hôm nay, chọc cho gà bay chó chạy.

Ta bảo Doãn Tân Nguyệt an ủi thôn dân, ngàn vạn lần không nên sợ hãi. Là ngăn Lộ Quỷ đang khống chế Tứ thúc, trước tiên xem ngăn lộ quỷ rốt cuộc muốn làm gì? Chỉ cần gặp nguy hiểm, ta sẽ giải quyết ngay.

Dưới sự an ủi của Doãn Tân Nguyệt, tất cả mọi người đều bình tĩnh rất nhiều, đi theo sau Tứ thúc, một đường tiến vào thôn.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống, bóng đen do nhánh cây sặc sỡ lưu lại giăng khắp nơi, hệt như một tấm lưới. Nếu thật sự lo lắng một cước giẫm lên sẽ bị lưới hư ảo kia vây khốn.

Ta sợ sẽ phát sinh nguy hiểm, cho nên liền bảo các thôn dân chờ ở cửa đại trại. Ta và Lý Ma Tử đi theo sau lưng Tứ thúc, đi lên con đường kia.

Tứ thúc đi đến bên cạnh khe nước thường xảy ra xe bẳn, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị, sau đó buông xẻng xuống, thở dài: "Nơi này phong thuỷ không tốt, mỗi khi có người xe đi ngang qua nơi này, đều có thần kinh tê liệt, rất dễ dàng ngã vào trong khe nước. Áp cái hố này lại, ta cũng không cần quan tâm..."

Ta nghe nổi lên một thân da gà, bởi vì thanh âm này, nào còn là thanh âm tứ thúc, rõ ràng là thanh âm một lão bà nương! Trong khàn khàn, lại lộ ra một tia hiền lành.

Mặt mũi đám hương thân đều bị dọa đến trắng bệch.

Tứ thúc vừa lấp chỗ khe sông nhỏ, vừa than thở: "Chỉ là đáng tiếc con trai ta, tuổi còn trẻ đã chết rồi, mệnh nên như thế, ai."

Ta bị trấn áp rồi, ta biết mấy câu này đều là "Quỷ cản đường" nói!

Đây mới thực sự là cao nhân đắc đạo, mặc dù các thôn dân đối với nàng ân nhân như thế, thậm chí hại chết "con trai" của nàng, nhưng nàng vẫn lấy ơn báo oán, quan tâm đến an nguy của thôn dân.

Không biết giờ phút này các thôn dân sẽ có cảm tưởng gì?

Các thôn dân phỏng chừng đều bị hù dọa sợ hãi, hẳn là không có tâm tư nghĩ quá nhiều đi, đều nơm nớp lo sợ nhìn Tứ thúc.

Tứ thúc một sắt một xẻng đào đất, chuẩn bị chôn vùi rãnh nước kia.

Ta lau lau nước mắt, đoạt lấy một cái xẻng từ thôn dân bên cạnh, đi theo Tứ thúc cùng nhau lấp cái rãnh.

Thời gian dần trôi qua, thôn dân khác cũng đều phản ứng lại, lần lượt đi lên, gia nhập đội ngũ tứ thúc, trong lúc nhất thời hiện trường làm khí thế ngất trời.

Mắt thấy rãnh nước sắp bị lấp bằng, tứ thúc bỗng nhiên toàn thân run rẩy một hồi, sau đó tứ chi nằm trên mặt đất co quắp lên.

Ta lập tức chạy tới đỡ Tứ thúc lên.

Con cá gỗ kia cũng rơi từ trên đầu Tứ thúc xuống.

Tứ thúc mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn chung quanh, nhẹ giọng hỏi: "Ta đang ở đâu? Vừa rồi... hình như vừa rồi ta nhìn thấy một lão ni cô."

"Ta hỏi: "Tứ thúc, ngài còn nhớ chuyện lấp rãnh nước không?"

Tứ thúc do dự một chút rồi nói: "Có một chút ký ức."

Hắn nhìn thoáng qua thôn dân đang làm khí thế ngất trời, vành mắt có chút đỏ: "Dũng sĩ, chuyện này quả thật như ngươi nói lúc trước sao?"

Ta gật đầu: "Chỉ sợ là vậy."

Tứ thúc quỳ trên mặt đất gào khóc: "Oán ta, oán ta, lỗi lầm ân nhân nha!"

Ta sẽ nhặt mõ lên, đưa cho tứ thúc: "Để nó yên nghỉ đi!"

Tứ thúc gật đầu, vùi cá gỗ vào rãnh nước.

Làm xong những việc này, Tứ thúc mới trở về trại. Sau khi trở về, lại tổ chức một buổi yến tiệc long trọng long trọng cho mõ gỗ, còn đem bộ xương của con mãng xà chôn ở nơi này.

Sau đó Doãn Tân Nguyệt nói cho ta biết, từ nay về sau nơi này sẽ không xảy ra chuyện gì xảy ra ngoài xe, còn có khai phá thương đem con đường này tạo thành hành lang sinh thái, quê quán của cô cũng bởi vậy mà trở nên phồn hoa.

Ta tin rằng, là lão ni cô vẫn luôn phù hộ bọn họ...

Cuộc sống của bọn ta quả thật có rất nhiều tồn tại âm u, nhưng không thể bởi vì âm u mà vứt bỏ ánh sáng, có người xấu, liền cảm thấy tất cả mọi người không có ý tốt.

Mời nhiều một phần khoan dung, bớt một phần đề phòng! Không nên làm tổn thương tâm người tốt.

Chương thứ tám mươi bốn, người chết cóng.

Sau khi chuyện Thang tộc kết thúc, Doãn Tân Nguyệt lại mang theo ta chơi một trận thật vui ở Tây Song bản của mình.

Lan Thương Giang, Trà Mã Cổ Đạo, những cảnh quan nổi tiếng này của Đại Phật Tự cơ bản đều đã đi, đợi đến khi chúng ta kiệt sức mới về nhà.

Tuy nhiên ở trên đường, ta lại nhận được máy móc liên lạc của nam tử thích kỵ, điều này khiến ta vô cùng hưng phấn.

Dù sao cũng lâu rồi không gặp, giữa bằng hữu cũ thật sự rất là hoài niệm.

Nhưng mà ở đầu máy truyền tin kia lại phát ra âm thanh của người đàn ông thích quan tâm hơi yếu, tựa như bị thương vậy.

Ta ngay cả vội vàng hỏi hắn sao vậy?

Nam nhân tốt buồn ngủ cả buổi mới hỏi ta bây giờ đang ở đâu, ta nói vừa du lịch xong, đang trên đường về nhà.

Nam nhân quyến rũ lập tức kêu lên: "Trước tiên đừng về nhà, ra ngoài đi dạo nhiều một chút, càng xa càng tốt!"

Giọng điệu kia vô cùng gấp gáp, không cho phép chống cự.

Ta sợ tới chết, vì cái gì phải hỏi nam nhân thích ăn mặc? Nam tử sai vặt giải thích có một đám người đang tìm hiểu tin tức của ta, hơn nữa đám người này phi thường lợi hại, ngay cả hắn cũng không phải đối thủ, lúc ta trở về chỉ có thể chui đầu vào lưới.

Ta lập tức hít một hơi khí lạnh, nam nhân an ủi dùng từ "Tự chui đầu vào lưới", điều này nói lên đối phương khẳng định không phải là con chim tốt, nói không chừng là kẻ thù của gia gia ta năm đó.

Ta còn muốn hỏi thêm gì nữa, nam nhân thương cảm lại tắt máy truyền tin, sau đó là điện thoại di động đang ở trạng thái bế quan...

Không còn cách nào khác, vì an toàn, ta chỉ có thể mang theo Lý mặt rỗ và Doãn Tân Nguyệt ở tại một huyện thành nhỏ nửa đường.

Huyện thành này đặc biệt nhỏ, ngay cả cây khẩn điện cũng không có, quả thực có thể coi là nghèo khó huyện.

Tuy rằng chúng ta tìm một khách sạn đắt tiền nhất, nhưng điều kiện sinh hoạt bên trong vẫn là vô cùng thê thảm, nhìn ga giường đen sì kia, không biết được bao nhiêu người dùng vại nước, trong lòng ta cũng hốt hoảng.

Một đoạn thời gian sau đó, ngay cả khách sạn chúng ta cũng không dám ra, chỉ là có việc không có chuyện để cho nam nhân an thân đánh điện ảnh.

Bất quá cũng không biết nam nhân hưởng lợi có phải gặp nguy hiểm gì không, không thể mở máy truyền tin được.

Không còn cách nào khác, chúng ta chỉ có thể chịu đựng.

Cuối cùng Lý mặt rỗ thực sự chịu không nổi, liền kiểu là đi dạo quanh thành tiểu huyện một vòng, vậy mà trong khách sạn hắn đến nỗi vãi cả phân.

Vừa lúc ta cũng muốn mượn cơ hội này giải tán, cho nên liền đồng ý.

Bọn ta đi vòng quanh thành thị nhỏ, tùy tiện mua chút đồ, sắc trời đã tối. Bọn ta đang chuẩn bị về khách sạn thì phát hiện có không ít người qua đường chạy về hướng ngoại thành.

Lý Ma Tử hiếu kỳ, lập tức bắt một người, hỏi có chuyện gì xảy ra?

Người kia nói cho chúng ta biết người chết ngoài thành rồi, hơn nữa tử trạng đặc biệt ly kỳ, hiện tại toàn thành đều oanh động rồi, đều muốn đi nhìn một chút.

Lý Ma Tử càng nghe càng hiếu kỳ, lúc này quyết định đi qua xem. Ta nói nhìn cái gì nhìn, hiện tại chúng ta đều khó bảo toàn, đừng lộ diện tại chỗ nhiều người.

Nhưng Lý mặt rỗi là Vương Bát ăn quả cân tâm ý rồi, thực sự không có biện pháp, chúng ta cũng chỉ có thể đi theo.

Sau khi đến nơi, mới phát hiện hiện hiện trường đã tụ tập không ít quần chúng vây xem. Ta cẩn thận quan sát một chút, phát hiện nơi này tựa hồ là một bãi tha ma, chung quanh một hộ gia đình cũng không có, chỉ có cỏ dại cao cao cùng bia mộ xiêu xiêu vẹo.

Những bách tính kia vây loạn phần khu lại chật như nêm cối, ta chen lấn mấy lần cũng không chen vào.

Ta chỉ thấy kỳ quái, không phải chết trong một người sao? Về phần oanh động như vậy.

Vừa hay Lý mặt rỗ đã chen ra một đường, ta lập tức đi theo phía sau hắn.

Nhưng mà sau khi ta chen vào đám người, trông thấy người chết, lập tức giật nảy cả mình!

Chỉ thấy hai tay người chết co lại thành một cục, thân thể đáng thương rúc vào trong một sàng chăn tơ vàng, mặt và tóc đều kết một tầng sương trắng, xem bộ dáng lại bị đông chết tươi!

Khóe miệng hắn nhếch lên nở một nụ cười quỷ dị, tựa như thời khắc chết cóng vẫn còn nở nụ cười.

Không nên a, phải biết hiện tại là mùa thu, hơn nữa là mùa thu ấm áp, mặc dầy một chút quần áo đều thấy nóng, cỗ thi thể này làm sao lại giống như vừa mới lấy từ trong băng sơn tủ ra vậy?

Ta liếc mắt một cái đã nhìn ra thi thể không bình thường.

"Ta hỏi Lý Ma Tử có phát hiện ra cái gì khác không? Lý Ma Tử gật gật đầu, chỉ vào một phần mộ đã đào bên cạnh thi thể rồi nói: "Tiểu tử này hẳn là tên trộm mộ tặc, mới lấy đồ ra xong, kết quả không biết làm sao bị đông chết. Đúng rồi, trên người hắn có cái giường bông hoa rất già, phỏng chừng cũng là từ trong mộ thuận ra, bất quá ta cũng kỳ quái..."

Nói đến mặt Lý Ma Tử đầy nghi hoặc: "Ngươi nhìn xem, tiểu tử này bộ dạng non mịn da thịt, còn đeo một cái vòng cổ màu vàng, tuyệt đối không giống loại người thiếu tiền, sao lại chạy đến cái loại chim không đẻ trứng này đào mộ?"

Doãn Tân Nguyệt hừ lạnh một tiếng: "Hiện tại người có tiền đều ăn no rỗi hơi thì thích thú! Ta nghi ngờ hắn chuyên môn tìm đến giải thích."

Ta như có điều suy nghĩ gật gật đầu, nói là khẳng định không chạy nữa, tám chín phần mười chính là trò chơi giữa hai đời phú gia.

Nhưng làm sao ta nghĩ không ra, một người sống làm sao có thể bị chết cóng?

Xa xa báo động tiếng sáo mãnh liệt, ba chiếc xe quay, một chiếc Xa Khắc thương vụ rất nhanh đã dừng ở phụ cận.

Sát thủ hoảng hốt, xua tan đám người, trên xe buôn cũng đi xuống một nam một nữ. Một nam một nữ này đều ăn mặc thập phần chú ý, vừa nhìn đã biết là người có tiền. Nhất là nữ nhân, kim cương trên người nhiều đến mức đếm không hết, thoạt nhìn giống như là phu nhân của đại gia tộc vậy.

Cô gào khóc lao tới bãi tha ma, ôm lấy thi thể rồi gào khóc thảm thiết, nam nhân bên cạnh cũng lặng lẽ rơi lệ.

Xem ra người chết đúng là phú nhị đại!

Sau một lát, có một tên khám báo tới kiểm tra thi thể, chờ sau khi làm xong kiểm tra, vườn dữ tợn cũng ngây dại.

Bởi vì người chết quả nhiên là chết cóng.

Vào mùa này, cũng không phải là lúc có người chết cóng.

Hơn nữa người chết trước khi chết còn bọc một sàng chăn bông thật dày, nói thế nào cũng không nên bị đông chết.

Nhưng chỗ cánh tay bắp đùi hắn đích thật chính là bị đông cứng rồi, thậm chí da mặt dùng đao cạo một chút, cũng có thể cạo ra một ít vụn băng.

Chờ sau khi khám phá dở khóc dở cười mang theo thi thể rời đi, lực chú ý của ta liền tập trung ở trên chăn bông bị vứt bỏ kia.

Ta muốn đi lên xem thử, miếng bông Kim Ti từ trong quan tài kia có gì kỳ lạ hay không?

Có thể nào có liên quan tới cái chết của phú nhị đại hay không?

Nhưng lại bị Lý mặt rỗ ngăn lại, Lý mặt rỗ nói đó là đồ vật mà người chết dùng, không may, đụng một cái là ba năm.

Đành chịu thôi, ta chỉ có thể bỏ cách này, đi theo Lý mặt rỗ trở về.

Mấy ngày tiếp theo, chúng ta vẫn như cũ không có việc gì làm ở khách sạn nhỏ, bực bội đi ra ngoài một chút, ngẫu nhiên cũng đưa tin cho nam nhân thân thương, có mấy lần là kết nối rồi.

Nhưng nam nhân chăn hộ lại nhiều lần cảnh cáo chúng ta, không có hắn dặn dò, tuyệt đối đừng về nhà.

Đối với chuyện này ta rất bất đắc dĩ, nhưng trong lòng ta rất rõ điều này là tốt cho ta.

Cuộc sống vốn rất bình thản và ngột ngạt, thời gian dần trôi qua, ta đã quên mất chuyện loạn phần mộ có người chết.

Hôm nay Lý mặt rỗ đi ra ngoài mua đồ ăn, thật sự ta không có tâm tình nên đã để hắn đi.

Không nghĩ tới Lý mặt rỗ vừa chạy ra khách sạn không bao lâu, lại chạy chạy trở về, kích động nói: "Mấy ngày hôm trước Loạn Phần Cương của người chết, lại bắt đầu có người chết, hơn nữa còn là cùng một vị trí!"

Ta cười nói: "Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?"

Lý măt rỗ kéo ta lại: "Lừa ngươi làm gì? Mọi người đều nói như vậy, chúng ta đi xem chẳng phải sẽ biết sao."

bướng bỉnh không chịu nổi Lý mặt rỗ, ta chỉ có thể đi theo.

Trên đường đi, Lý mặt rỗ nói cho ta biết, hiện tại mọi người đều nghị luận, đều nói loạn phần mộ này có quỷ, người chết là bị cô hồn dã quỷ bắt đi nuôi dưỡng.

Đương nhiên ta biết bọn họ đang nói hươu nói vượn, nếu cô hồn dã quỷ có thể giết người, thế thì thế giới này chẳng phải quá loạn rồi sao?

Bất quá, khi ta chen vào đám người, nhìn thấy người chết, toàn thân vẫn bị dọa khẽ run rẩy, thiếu chút nữa tin tưởng truyền thuyết cô hồn dã quỷ giết người!

Chương thứ tám mươi lăm bị tơ vàng quấn lấy.

Người chết lần này, so với đời phú nhị đại lần trước cơ bản hầu như giống nhau.

Thân thể nó cuộn mình trong chăn bông Kim Ti, phủ một tầng sương trắng, khóe miệng còn lộ ra nụ cười quỷ dị, rõ ràng là bị đông chết.

Mẹ nó, ta biết thằng này bị vấn đề!

Hai người chết trước khi chết đều bọc trong chăn bông, khẳng định không phải trùng hợp. Ta có thể tưởng tượng được, trước khi bọn hắn chết khẳng định đã gặp phải một ít chuyện đặc biệt ly kỳ, cho nên mới có thể bị đông chết ở bãi tha ma.

Cảnh giới lần nữa đem hiện trường bao vây lại, điều tra chứng thực, khám báo nghiệm tử thi, trình tự một bộ, thi thể cuối cùng bị người nhà dẫn đi, nơi này một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Sau khi đám người này đi hết, ta quyết định nghiên cứu cái chăn bông kia một chút. Lần này Lý Ma Tử cũng không ngăn cản ta, bởi vì hắn cảm giác cái chăn bông này nhất định là âm vật, nói không chừng giá trị của tiền mũi già, để cho chúng ta nửa đường nhặt được cái tiện nghi to lớn.

Ta không nhịn được bật cười, thầm nghĩ lá gan của Lý mặt rỗ thật đủ béo, cho dù bông vải này thật sự là âm vật, ta cũng không dám thu! Dù có thu, cũng tìm không ra người mua.

Ai sẽ không có chuyện gì mà tiêu một cái chăn bông có thể giết người với giá cao chứ?

Khi ta tới gần chỗ chăn bông, cảm giác rõ nhiệt độ xung quanh đang chậm rãi hạ xuống. Ta càng lúc càng hoài nghi, đầu sỏ gây ra bị chết rét là do cái chăn bông này...

Trong nháy mắt khi ngón tay của nàng đụng phải chăn bông, bông bị cho ta một loại cảm giác khối băng.

Đúng, chính là khối băng cứng rắn đông giá rét tháng đông đúc! Tuy bông bị nhu hòa, nhưng lại thần kỳ lạnh, thiếu chút nữa đem ngón tay ta đông lạnh.

Loại cảm giác quỷ dị này, cả đời ta cũng không quên được.

Ta lập tức rụt tay về, nói cho Lý Ma Tử biết, chăn bông này rất có thể là âm vật, hơn nữa còn là đồ vật đại hung, chúng ta tốt nhất là đừng đụng vào, đi nhanh lên.

Không ngờ lần này Lý mặt rỗ lại không chịu, khăng khăng muốn đem đi chăn bông, để ta trở về giết âm khí bị bông giết, sau đó tìm người mua, đem chăn bông bán đi.

Ta mắng một câu bán cái rắm ấy mà, con mẹ nó ai chịu mua chăn bông mà người chết ngủ chứ?

Lý mặt rỗ chép miệng, nói là thế giới của kẻ có tiền, ngươi không hiểu. Vạn nhất thật sự có người muốn thu mua thì sao? Đây chính là cơ hội làm ăn a, khắp nơi trong số người đều là cơ hội làm ăn.

Ta xem như phục Lý Ma Tử, nói trước mắt ta còn chưa tra rõ lai lịch giường Kim Ti bông này, muốn giải quyết nó, nhất định phải hiểu rõ lai lịch của nó mới được. Trước tiên về khách sạn nghĩ đối sách, lại đến lấy chăn bông cũng không muộn.

Lý Ma Tử lúc này mới đáp ứng, lưu luyến rời đi cùng với ta.

Trên đường đi, ta mới biết được vì sao Lý Ma Tử lại yêu cái chăn bông này?

Hóa ra chuyến đi Tây Song bản này là Lý Ma Tử mang tâm tư thu nhận mấy đồ cổ.

Kết quả mặc dù ở quê Doãn Tân Nguyệt đã giải quyết chuyện cản đường quỷ, bất quá một xu cũng không kiếm được. Lý Ma Tử tự nhiên là các loại không cam lòng, cho nên sau khi thấy chăn bông này bị đói bụng mới ăn quàng.

Tuy lúc trước Lý mặt rỗ đi theo ta quả thật đã kiếm được rất nhiều lợi ích, nhưng đa phần đều dùng để khống chế bệnh cho con trai, hiện tại sinh hoạt có chút căng thẳng.

Loại cơ hội này, không phải thường xuyên gặp được, cho nên Lý Ma Tử mới đặc biệt quý trọng.

Tuy nói ta không nguyện ý đi lấy chăn mền, nhưng ta vẫn có chút không nhịn được, muốn điều tra lai lịch của thứ này. Vì sao nó lại có thể chết cóng? Tại sao nó lại xuất hiện ở bãi tha ma này?

Có lẽ đây là bệnh nghề nghiệp của thương nhân âm vật, nhìn thấy đồ vật có liên quan đến âm vật, sẽ đại động ngón trỏ.

Cũng như người thích chơi xe, mỗi lần đưa ra một chiếc xe mới, đều hận không thể lập tức mua một chiếc.

Trải qua quá trình nghiên cứu cẩn thận của ta, trên cơ bản ta đã hiểu rõ, vấn đề chăn bông kia rốt cuộc là ở chỗ nào...

Khi còn sống, bông bị chủ nhân gặm chắc chắn đã bị đông chết, chăn bông được tích góp oán khí vô cùng của chủ nhân, cho nên mới xuất hiện tình huống khó giữ được ấm, chỉ thấy lạnh như băng.

Mà người chết hai lần trước sau, đều là đời phú nhị có thân phận có địa vị, điều này nói rõ khi còn sống chăn bông bị chủ nhân khẳng định phi thường thù thị quyền quý! Còn về phần vì sao thù thị quyền quý, ta không được biết, có lẽ là bông bị chủ nhân khi còn sống bị quyền quý bóc lột, hoặc là hãm hại.

Đại thi Đỗ Phủ không phải viết một câu tuyệt sao? Chu Môn tửu nhục thối, đường có chết rét.

Mặt khác còn có một điểm quan trọng nhất, chính là đám phú nhị đại kia, tại sao đêm khuya khoắt lại lén lút đi trộm mộ, từ đó mà trêu chọc phải chăn bông? Nơi này khẳng định có gì đó kỳ quặc.

Nếu như có thể làm rõ tại sao hai người chết lại xuất hiện ở bãi tha ma, rất nhiều vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng.

Lý Ma Tử thấy ta ngây ra hơn nửa ngày, bèn hỏi ta đã nghĩ ra cái gì chưa?

Ta thở dài, nói ra ý nghĩ của mình. Lý Ma Tử lập tức giơ ngón tay cái lên, hỏi: "Ngươi đã đoán ra lai lịch của bông vải, vậy ngươi nghĩ cách đối phó bông bị sao?"

Ta lắc đầu, nói rất nhiều vấn đề đều không hiểu rõ, chỉ có làm rõ tất cả mới có thể đúng bệnh.

Lý Ma Tử vội vàng nói như vậy còn không phải dễ chỉnh đốn sao? Chúng ta trực tiếp tới cửa hỏi là biết à?

Ta hung hăng trợn mắt liếc Lý Ma Tử một cái, hắn nói ngươi kiếm tiền là không muốn sống nữa đi, đời thứ hai nhà giàu chết không vinh quang, ngươi còn tới cửa bới vết sẹo, không bị loạn côn đánh ra đã là tốt lắm rồi.

Lý Ma Tử xấu hổ gãi gãi đầu: "Ta chỉ nói bừa thôi, đừng tưởng là thật."

Có phải chúng ta không tìm bọn họ, ngược lại bọn họ tới tìm chúng ta...

Ngày đó ra ngoài ăn bát thịt bò thái mì, lúc trở về đều muốn ói ra, dù sao thức ăn duy nhất có thể mua được ở huyện thành này chính là mì thịt bò, ta đã ăn liên tục phúc rồi.

Ta thậm chí còn đang nghĩ, thật sự không được, tìm dân chúng mua một con gà giải thèm.

Hắn vừa hạ quyết tâm tìm ông chủ khách sạn hỏi nhà nào bán gà, ông chủ khách sạn lại nói với ta có người bỏ lại một xâu số đo bói, để ta thấy được sau này nhất định phải đánh cho hắn.

Lúc đó ta bị dọa sợ, phản ứng đầu tiên chính là đám cừu gia kia vẫn tìm tới cửa, mau mau thu thập hành lý rồi bỏ chạy!

Về phần gọi điện ảnh, thì càng không thể, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Nhưng câu tiếp theo của ông chủ khách sạn đã ngăn cản ý định chạy trốn của ta.

Chủ khách sạn nói với ta, người kia còn để lại một câu, bảo ta tốt nhất theo lời hắn đi làm, nếu không hắn đã tiết lộ hành tung của ta ra ngoài.

Nghe ông chủ nói vậy ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì từ những lời này, ta đã phán đoán đối phương không phải kẻ thù.

Ta cũng to gan hơn nhiều, dứt khoát dựa theo chuỗi số hiệu kia, lôi kéo đối phương.

Cầm lái là một lão đầu, thanh âm vang dội tang thương, rất có sức mạnh, ấn tượng đầu tiên của ta đối với hắn là ấn tượng đầu tiên của người này lúc còn trẻ hẳn là một nhân vật tàn nhẫn.

Đối phương đeo rể cũng không nói quá nhiều với ta, chỉ là để cho ta đến nhà hắn một chuyến. Nhà hắn cách huyện thành cũng không xa, là một thôn trang ngay gần.

Ta căng thẳng hỏi hắn làm sao biết vị trí của ta?

Lão đầu không ngừng cười lạnh, nói người trong vòng tròn, còn không có lão điều tra không rõ.

Ta sợ hết hồn, bởi vì hắn nói như vậy rõ ràng là ám chỉ ta, hắn cũng là thương nhân âm vật.

Đầu óc ta mở rộng, lập tức suy nghĩ rất nhiều. Cảm thấy ông lão này đột nhiên tìm đến ta, tám chín phần mười là có liên quan tới giường Kim Ti bông kia!

Nhưng rốt cuộc đối phương là địch hay là bạn, tạm thời ta còn không rõ lắm. Ý nghĩ ôm "Trứng gà không thả vào cùng một giỏ. Ta quyết định đơn thương độc mã đi một chuyến, Lý Ma Tử và Doãn tân Nguyệt sẽ tìm chỗ ẩn nấp.

Lý Ma Tử ngược lại cũng đồng ý với suy nghĩ của ta, dù sao hắn cũng rất sợ chết. Bất quá Doãn Tân Nguyệt lại không vui, kiên trì muốn đi cùng ta, nói vạn nhất có sơ xuất gì còn có thể chiếu cố lẫn nhau một chút.

Ta do dự một chút, biết thừa nữa cũng vô dụng, đành đồng ý, để

Doãn Tân Nguyệt đi theo ta.

Ta là mở kiệu của Lý Ma Tử, đi không đến mười dặm, liền tới thôn trang trong miệng lão đầu.

Đây là một thôn trang vô cùng rách nát, rách nát đến trình độ nào đây? Phẩm chất rác rưởi đâu đâu cũng có, thậm chí còn có phòng bùn phôi của bảy mươi năm, trong không khí tràn đầy mùi vị của gà vịt phân.

Nơi ở của ông lão này càng thảm hại hơn, cửa phòng chất đống rất nhiều rác rưởi, những con ruồi bay đầy trời, cũng không biết đã bao lâu rồi không ra khỏi cửa.

Doãn Tân Nguyệt ghét bỏ nói: "Lão nhân này không phải là tử trạch nam trong truyền thuyết đấy chứ?"

Ta bật cười, nói ta chưa bao giờ gặp nam nhân trạch gia nào già như vậy.

Ta đi lên gõ cửa, một lão giả lưng còng khoác áo khoác quân đội nhanh chóng mở cửa phòng. Hắn nhìn ta, lại nhìn Doãn Tân Nguyệt, nói nam tiến vào, nữ không được.

Ta chỉ có thể bảo Doãn Tân Nguyệt chờ ở bên ngoài, nhờ ánh sáng lờ mờ, ta quan sát sơ qua gian phòng của lão già này.

Phát hiện trong phòng lộn xộn, trên mặt đất có rất nhiều trang giấy, vài quyển sách cũ nát nằm yên lặng ở trên một cái bàn viết, cái kia tựa hồ là đồ dùng gỗ duy nhất trong phòng, cái khác đều là đá.

Mà ở trên vách tường, có không ít bình lọ treo trên dây thừng, nhìn qua giống như đồ cổ, thậm chí hành tẩu trong phòng, hơi không cẩn thận có khả năng bị bình lọ treo đập vào đầu.

Trong một gian phòng dơ bẩn, căn bản không có lấy một chỗ ngồi. Mà ông lão lại không bởi vì dơ dáy bẩn thỉu, có nửa điểm xấu hổ, ngược lại tùy tiện cởi giày, ngồi trên giường nhìn ta.

Cũng không biết lão đầu này đã bao lâu rồi không rửa chân, chua xót kia... Thật sự khiến ta có chút mê muội.

"Người trẻ tuổi, xem chỗ ở của ta thế nào?" Lão đầu cười hỏi.

Ta nhíu mày: "Tính cách."

Đây là sự khen ngợi nghĩa từ duy nhất mà ta có thể nghĩ ra.

Lão già cười nói: "Tiểu tử ngươi sớm muộn gì cũng sẽ giống ta."

Lông mày của ta nhíu lại: "Không nhất định là lão tiên sinh."

"Hừ! xem ra ngươi còn chưa hiểu rõ phạm vi này a" Lão đầu âm dương quái khí nói: "Làm thương nhân âm vật, không ai có kết quả tốt. Cho dù là gia gia cùng phụ thân ngươi, cuối cùng chết thảm không giống nhau, ngay cả thi cốt cũng không tìm được sao? "

Ta thất kinh, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nhìn lão đầu: "Ngài biết gia gia ta!"

Chương thứ tám mươi sáu, Tần Hoài ca kỹ

"Không sai!" Lão đầu đáp: "Năm đó ta và ông nội của ngươi cũng hợp tác không ít, còn làm qua rất nhiều đại sự kinh thiên động địa, chỉ có điều gia gia của ngươi không biết thu liễm, cho nên mới sớm tới biên giới báo cáo. Ta có thể sống đến bây giờ, toàn bộ đều nhờ vào căn phòng rách nát này. Ôi! Nhưng cuộc sống hiện tại của ta, cũng sống không bằng chết..."

Ta chợt nhớ tới một việc, trong di vật gia gia để lại cho ta, có một quyển sách cổ. Trong sách có nhiều nhất là hình chiếu của ông nội cùng một người trẻ tuổi.

Khoảnh khắc đó, gia gia tuổi thanh xuân, nhìn qua hăng hái, mặc trên người, còn đeo, lúc đó đều xem như là người có tiền.

Mà cách ăn mặc của người trẻ tuổi kia, thậm chí còn hơn cả gia gia. Nhìn kỹ lại lão đầu này, ngũ quan có mấy phần tương tự với người trẻ tuổi kia.

Không phải đã nói lão già trước mặt này chính là người trẻ tuổi năm xưa.

Thật không thể tưởng tượng, hình như tương phản này cũng quá lớn rồi?

Lão đầu cười cười: "Thế nào? Có phải cảm thấy ta nhìn quen quen không?"

Gã hỏi câu này xong thì không chạy nữa. Lão già mặt đầy nếp nhăn, bẩn thỉu, quả thật chính là người trẻ tuổi trong ảnh.

Ta nhìn y bằng ánh mắt khó tin, thật lâu sau cũng không nói được câu nào.

"Không có gì ngạc nhiên." Lão đầu ngược lại xem rất thoải mái: "Kỳ thật tài sản của ta, đủ để mua mười huyện thành nhỏ như vậy, chỉ có điều, những tiền kia ta lại là có mệnh mà mất mạng. nghề này, cần có giác ngộ này, sớm thu tay cho tốt."

Ta dùng sức nuốt nước miếng một cái, nhìn lão đầu nói: "Vậy lão tiền bối, ngài tìm ta có chuyện gì?"

"Đơn giản thôi." Lão già nói: "Cho ngươi một cơ hội."

"Cơ hội gì?" Ta nhìn hắn mà không hiểu ra sao.

"Tôn tử của ta đã chết." Tâm tình của lão đầu có chút dao động: "Ngươi phải giúp ta báo thù."

"Báo thù, cháu trai ngươi." Ta giật nảy cả mình: "Hai người chết trong bãi tha ma, còn một là cháu của ngươi?"

"Không sai." Lão đầu nói: "Người đầu tiên chết là cháu trai của ta, hắn bị con âm vật kia hại chết..."

Ta còn có chút khó tin: "Đùa gì vậy, tên kia vừa nhìn đã biết là nhà giàu sang đời thứ hai, có gia đình giàu sang phú quý như vậy, ngài sẽ ở trong cái phòng rách nát này sao?"

Lão đầu cười lạnh nói: "Tiểu tử, xem lời ta vừa nói là đánh rắm sao? Ta nói rồi, tiền của ta đủ để mua mười huyện thành như vậy, sở dĩ ta ở nơi này, chính là vì bảo vệ tính mạng mà thôi."

Ta ngược lại hít một hơi khí lạnh, xem ra lúc nãy ông lão không khoác lác.

Nhưng hắn trốn ở chỗ này, rốt cuộc là đang sợ cái gì?

Ta cố nén cảm xúc kích động của mình lại, để cho mình tỉnh táo lại, cẩn thận suy tư lời nói của lão đầu.

"Được rồi." Lão đầu thở dài não nề: "Cái chết của cháu trai ta có quan hệ nhất định với ta. Nhưng bây giờ ta không thể ra tay, một khi ra tay, cái mạng nhỏ cũng khó giữ được, cho nên chỉ có ngươi mới có thể giúp ta!"

Ta lại ba lần hỏi, lão già rốt cục cũng đã nói lại toàn bộ sự tình cho ta nghe.

Hóa ra gia đình giàu có đời thứ hai là dựa vào tài sản của ông lão, mới có thể ở gần mấy thành thị gần đó xây dựng căn cơ, hơn nữa còn làm những việc mua bán cổ quái.

Lão đầu so với ai khác cũng hiểu rõ, làm nghề này đều không có kết cục tốt, cho nên cũng không để cho nhi tử đi buôn bán âm vật.

Nhưng có thể nguyên nhân di truyền từ cách đời, cháu đích tôn của ông lão đặc biệt hứng thú với âm vật, thậm chí ở phương diện này biểu hiện ra thiên phú kinh người. Hắn trầm mê chuyện cũ của gia gia không thôi, một lòng muốn làm thương nhân âm vật.

Lão đầu không còn cách nào khác, chỉ có thể đáp ứng cháu trai. Đồng thời chỉ rõ cho lão, trong bãi tha ma của huyện thành này, có một vật âm hiểm.

Ông lão biết rõ âm vật bồi táng này rất hung dữ, cho nên ông ta liên tục cảnh cáo cháu trai, tuyệt đối không nên mạo hiểm đi đào, trước tiên học cho thật nhiều bản lĩnh rồi tính sau.

Nhưng bây giờ người trẻ tuổi, tâm hồn phù khí táo bạo, hơn nữa vì tìm kiếm kích thích, đã trực tiếp chạy đi trộm mộ.

Kết quả có thể tưởng tượng được, gã đã trêu chọc phải âm vật này, cho nên mới bị đông cứng đến chết tươi.

Thiên lão đầu cũng đi tới hiện trường, trong lúc vô tình phát hiện ra ba người chúng ta.

Lão già nhận ra ta, dù sao vòng tròn âm vật cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, lên cao mấy đời, đều có thể đổ lên trên người cùng một tổ sư gia.

Ông lão không tiện ra tay cho nên trong lòng tự nhủ chúng ta ra tay. Bởi vậy mới theo dõi chúng ta đến khách sạn nhỏ, để lại máy truyền tin liên lạc của mình.

Ta hít sâu một hơi, trong lòng cũng coi như có nắm chắc: "Nhưng mà, tại sao nhất định phải giải quyết cái âm vật kia, trực tiếp chôn xuống không được sao? Ngài sẽ không thật sự muốn nhờ cháu mình báo thù cho ngài chứ? Xin lỗi, học nghệ không tinh, mối thù này ta không báo được."

Lão đầu cười lạnh nói: "Ngươi còn chuẩn bị báo thù? Cho dù là mười ngươi, cũng không nhất định có thể làm được giường Kim Ti bông kia! Ta chỉ là muốn cho ngươi độ hóa bám vào âm linh trên bông mà thôi. Làm chuyện xấu cả đời, trước khi chết cũng muốn làm chút tích đức tích lũy, miễn cho được Âm Tào địa phủ đem ta xuống chảo dầu."

"Hơn nữa, ngươi cho rằng đem chăn bông tơ vàng đắp lên sẽ không xảy ra chuyện gì sao? Quá ngây thơ. Âm linh trên bông nếu đã thức tỉnh khẳng định sẽ tiếp tục hại người, người chết thứ hai chính là ví dụ rất tốt." Lão đầu giải thích.

Ta lè lưỡi, nói ra ta hiểu được.

"Ta hỏi lão đầu hiểu được bao nhiêu về vải bông kia chứ? Biết càng nhiều lại càng thuận tiện hạ thủ.

Ông lão lắc đầu một cách bất đắc dĩ, nói là bởi vì không giao phong chính diện với bông, cho nên cũng không hiểu nhiều về nó. Nhưng nhìn từ trên vết tích của người chết, ông cảm thấy bông bông này rất có thể là do kỹ nữ thời cổ lưu lại.

Kỹ nữ.

Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ tới? Ta có cảm giác như bị tắc nghẽn.

Người nào đối với quyền quý căm ghét ác nghiệt như vậy? Ai sẽ cảm thấy ngay cả bông cũng không thể che đi nội tâm? Tự nhiên là kỹ nữ rồi.

Đặc biệt là lúc bắt đầu cuối cùng trong sáng, loại tình huống này là nghiêm trọng nhất.

Thời đại đó quan phủ cổ vũ tiểu thư – kỹ nữ, phàm là người bị xét nhà, cả vợ, con gái đều sẽ bị đưa vào thanh lâu, người nghèo vì đổi chút lương thực, thường thường cũng sẽ đem con gái bán cho tú bà thanh lâu.

Vì vậy hắn lập tức trở thành một nơi nổi tiếng hương diễm trong lịch sử: Tần Hoài Hà.

Tần Hoài Hà có thể nói khắp nơi đều là thanh lâu, khắp nơi đều là du thuyền, nơi này cơ hồ tụ tập kỹ nữ xuất sắc nhất cả nước, cũng là nơi mà con cháu quyền quý thích đi chơi kỹ viện. Ngươi khó có thể tưởng tượng, rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu tình hận thù...

Kỹ nữ, cũng có tôn nghiêm, sinh hoạt bức bách, để cho các nàng lựa chọn bán đứng thân thể của chính mình.

Nhưng trong lòng bọn họ lại vô cùng khao khát tình yêu và hạnh phúc.

Có bao nhiêu nam nhân Hứa Sơn Minh Hải thề, có thể một khi lừa được thân thể các nàng, chơi đủ chán, liền nửa đường mất tích.

Ở thời điểm tâm như đao cắt, những ca kỹ ngây thơ kia, chỉ có thể nhìn Kim Ti bông đã từng cùng tình lang lật đổ mưa vùi, lấy nước mắt rửa mặt...

Sau đó lại lau khô nước mắt, cùng một nam nhân tiếp tục lên giường.

Có thể nói là yêu của các nàng, hận của các nàng, tất cả đều hội tụ ở trên bông kia.

Một miếng bông như vậy mà không hóa thành âm vật mới là lạ!

Lão đầu có chút giật mình nhìn ta: "Tiểu tử, không phải ngươi đau lòng những kỹ nữ đó chứ?"

Ta bị ông lão nói chuyện ở giữa, lập tức hơi ngượng ngùng, xua tay lia lịa: "Không có không có. Lão tiền bối, ngươi vẫn nói xem ngươi có kế hoạch gì đi!"

Bức thứ tám mươi bảy đoạt mạng Liễu Sát, khu rừng cây liễu...

Lão đầu lộ ra một tia nhàn nhạt cười: "Tiểu tử, đừng nói sang chuyện khác. Nói cho ta biết, có phải cảm thấy vận mệnh của những kỹ nữ kia rất bi thảm hay không?"

Ta bất đắc dĩ gật đầu.

Lão đầu trầm mặc một lát, sau đó mới thở dài thật dài: "Cũng giống như gia gia của ngươi, đều là loại lòng dạ mềm yếu, phải biết rằng gia gia của ngươi chính là chết ở trên nhược điểm mấu chốt của cái tâm địa mềm yếu trí mạng này."

Nghe lão đầu nói vậy, ta lập tức khẩn trương lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào lão đầu: "Ngươi biết gia gia ta chết như thế nào không? Có phải bị người ta hại chết hay không? Mau nói cho ta biết."

Lão đầu khoát tay: "Điều này không thể nói cho ngươi biết được, ta nói cho ngươi biết là đã phá vỡ quy củ trong vòng tròn rồi. Đợi đến khi thời cơ chín muồi, ngươi đương nhiên sẽ biết..."

Trong lòng ta lại thật lâu không bình tĩnh được, ba lần hỏi lão đầu về nguyên nhân cái chết của gia gia. Bất quá lão đầu vẫn luôn thủ khẩu như bình, mặc cho ta cạy thế nào cũng không nạy được.

Cuối cùng ta chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ.

Lão già phân phó ta đi trong rừng liễu ngoài thôn, bẻ một ít cành liễu trở về, hơn nữa nhất định phải dài đến năm mét, ngắn thì không được, dài cũng không được.

Ta có chút không biết nói gì nhìn lão đầu, không rõ lão đầu vì sao phải làm như vậy?

Hơn nữa cây liễu này có cái cành dài đến vậy sao? Có thể tìm được nó chừng một mét đã tốt lắm rồi.

Lão già lại cười phân phó ta chỉ cần yên tâm một chút, tới nơi tất nhiên có thể tìm được.

Lúc này thậm chí ta còn có chút hoài nghi, lão nhân này có phải đang đùa ta hay không? Đương nhiên ta cuối cùng vẫn tin, bởi vì tướng sách gia gia lưu lại sẽ không làm giả.

Nếu đã biết lão già này không có ác ý với chúng ta, ta lập tức gọi Lý mặt rỗ từ khách sạn đến, bảo hắn theo ta và Doãn Tân Nguyệt đi ra ngoài thôn bẻ nhánh liễu.

Chúng ta đang hỏi thăm thôn dân vị trí của cây liễu.

Lúc thôn dân biết chúng ta sẽ tới rừng liễu, ánh mắt nhìn chúng ta đều là lạ, thậm chí còn có mấy đại thẩm lòng nóng, khuyên chúng ta tốt nhất không nên đến chỗ đó.

Bọn ta cảm giác rất kỳ quái, hỏi tại sao, bọn chúng lại không chịu nói.

Trong lòng ta lập tức cảnh giác, xem ra lão đầu chết tiệt kia không có nói thật với ta! Hắn nhất định là giấu ta cái gì đó, sở dĩ hắn không ra tay, cũng không phải là vì ra tay liền chết, rất có thể là vì trong rừng liễu này có huyền cơ khác.

Chẳng qua cho dù rừng liễu có nguy hiểm đến đâu, chúng ta cũng không thể không đi chuyến này.

Chờ đến rừng liễu, ta mới phát hiện mảnh rừng này cũng không lớn, hơn nữa giữa các loại cây cối sắp xếp vô cùng chỉnh tề, giống như là con người trồng.

Chỉ là cây liễu ở đây đều rất non, nhìn qua không sinh trưởng bao nhiêu năm, muốn tìm được cành liễu khoảng một mét cũng rất khó, chứ đừng nói là một mét năm.

Lý Ma Tử cầm thước thép đánh cược một phen, một chút kiên nhẫn cuối cùng cũng bị tiêu hao sạch sẽ, mắng: "Lão già này không phải đang chơi chúng ta đấy chứ? Làm sao tìm được cành liễu một mét năm chứ? Thật sự không thể tùy tiện tách hai sợi trở về luôn cho rồi."

Ta nói này không thể được, những cành liễu này là công cụ tối nay dùng đến, ngàn vạn lần không được qua loa.

Tìm một vòng quanh rừng liễu rậm rạp, cuối cùng chúng ta cũng phát hiện một gốc cây già. Cây liễu này không ngờ lại có hai cái vòng ôm to như vậy, nằm ở vị trí khảm của rừng liễu.

Nhìn thấy vị trí của cây này, ta liền cảm thấy có chút không thích hợp.

Bởi vì cây liễu vốn là âm, các vị trí khảm của rừng liễu thường đều là nơi quỷ khí sinh sôi. Theo lý thuyết, nơi này hẳn là không có một ngọn cỏ mới đúng.

Nhưng cái cây liễu trước mắt này không những không chết héo, ngược lại còn là cao nhất, trong đó rốt cuộc có ẩn tình gì, chỉ sợ chỉ có lão đầu biết mà thôi.

Thôi, tạm thời mặc kệ những thứ này, nhanh chóng tìm mấy cành liễu một mét năm thôi!

Vượt quá dự liệu của chúng ta chính là, tất cả cành cây trên cây liễu này, ngoại trừ một ít cành cây mới mọc ra, đại bộ phận đều dài khoảng một mét năm. Hơn nữa ở cuối cành cây, có dấu vết tu tiễn rõ ràng.

Nói cách khác, có người cố ý làm cho cành liễu này thủy chung vẫn giữ vững tốc độ một mét năm, không dài cũng không ngắn.

Tất cả những điều này rốt cuộc là ai làm? Hắn làm như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

Bọn ta làm một ít cành liễu, thấy số lượng cũng không sai biệt lắm, liền kết thành một bó vội vội vàng vàng chạy về.

Lúc này sắc trời đã tối dần, lúc ôm cành liễu đi về phía trước, ta đột nhiên cảm giác sau lưng lạnh buốt, giống như có người không ngừng hướng trên cổ ta thổi khí.

Tuy rằng loại cảm giác này rất mơ hồ, nhưng cũng làm cho da đầu ta run lên, không khỏi bước nhanh hơn.

Ta đương nhiên không dám quay đầu lại, vạn nhất nhìn thấy gì đó, tâm lý càng áp lực hơn.

Huống chi còn có truyền thuyết nói vai khiêng ba chén Dương Hỏa? Vạn nhất quay đầu lại tiêu diệt một chung trong đó thì sẽ rất phiền toái.

Tiếp tục đi về phía trước một ngõ cụt, ta đột nhiên nghe thấy Doãn Tân Nguyệt hét lên một tiếng.

Ta ngay cả vội vàng liếc mắt nhìn qua Doãn Tân Nguyệt, lại phát hiện Doãn Tân Nguyệt ngồi chồm hổm trên mặt đất, ánh mắt trừng đến lão đại, tựa hồ là bị thứ gì đó hù dọa.

Ta mắng thầm mình, sao lại quên nhắc nhở Doãn Tân Nguyệt? Cho nên ta không chút do dự kéo Doãn Tân Nguyệt dậy.

Thế nhưng không biết sao lại thế này, Doãn Tân Nguyệt không tới một trăm cân lúc này lại nặng tới ngàn cân. Cho dù ta dùng sức thế nào cũng không thể tóm được Doãn Tân Nguyệt.

Không tốt, đã xảy ra chuyện!

Ta bị dọa toát mồ hôi lạnh, cũng không dám quay đầu lại xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đành phải gọi Lý Ma Tử bên cạnh, để Lý Ma Tử giúp đỡ chút.

Nhưng khi ta quay đầu lại nhìn Lý Ma Tử, mới phát hiện Lý Ma Tử cũng giống Doãn Tân Nguyệt, đang ngửa đầu ra sau, ngồi chồm hổm trên mặt đất, ánh mắt sáng quắc nhìn ra sau lưng, cũng không biết đến cùng đang nhìn cái gì.

Ta gọi Lý Ma Tử hai tiếng, Lý Ma Tử cũng không để ý tới ta.

Thật sự là gặp quỷ rồi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Chẳng lẽ gặp "Quỷ Đinh Nhân" trong truyền thuyết.

Cái gọi là quỷ đinh người, chính là người bị quỷ quấn lấy, giống như cái đinh gắt gao đâm vào trong đất, bằng vào một cỗ man lực, là không có khả năng đem người cuốn lấy.

Mẹ kiếp, bây giờ nên làm gì đây? Trước đây chỉ nghe gia gia nhắc tới "Quỷ đinh nhân" nhưng không biết cách phá giải.

Thế thì ta ngây ra tại chỗ nhìn hai người, không biết phải làm sao.

Ngay khi ta chuẩn bị chuyển tới cầu cứu lão nhân, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt kêu cứu mạng.

Ta lập tức quay đầu, sau lưng không biết từ lúc nào nổi lên một mảng sương mù trắng xóa, cái gì cũng không nhìn thấy, thanh âm Lý Ma Tử cùng Doãn Tân Nguyệt cầu cứu chính là từ chỗ sâu trong sương mù dày đặc truyền đến.

Tràng diện quỷ dị này dọa cho cả người ta run rẩy.

Phải biết, Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt giờ phút này đang ngồi xổm trước mặt ta, vì sao giọng nói của bọn họ lại từ sương mù xa xôi truyền đến?

Mà ngay khoảnh khắc ta xoay người, sương mù trắng xóa nháy mắt bao vây ta lại. Ta thầm mắng một tiếng không xong, vừa rồi ta giống như là xoay người lại, Dương hỏa trên vai khẳng định tiêu diệt một chung...

Đây đúng là họa vô đơn chí!

Nhân lúc này còn chưa bị sương mù thôn phệ hoàn toàn, ta lập tức ngồi xổm xuống, trước sau trái phải đều đánh dấu ký hiệu, miễn cho lát nữa không phân rõ phương hướng.

Nên làm gì bây giờ? Bây giờ tìm lão già cầu cứu vẫn còn kịp chứ? Rốt cuộc Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử đã nhìn thấy gì?

Ta càng nghĩ càng hoảng loạn, càng hoang mang thì không nghĩ ra biện pháp.

Dần dần ta phát hiện, chung quanh trong sương mù dày đặc, lại lờ mờ có bóng người đang lay động.

Cứ như có vô số người đi về phía ta từ trong sương mù dày đặc.

Hơn nữa tư thế những người này kỳ quái, đều nhón chân, cổ rất dài, nghiêng đầu. Ta cố gắng nhìn xuyên thấu qua sương trắng rõ ràng hơn một chút, nhưng căn bản không có khả năng, sương mù này thật sự là quá đậm.

"Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt, là các ngươi sao?" ta hô to với sương trắng, hy vọng có thể nhận được sự đáp lại của hai người.

Bất quá hai người rất có thể gặp phải quỷ đả tường, đối với động tĩnh bên ngoài, hoàn toàn nhìn không thấy cũng không nghe thấy, chỉ là đi loạn trong tiểu thế giới đánh bức tường mà thôi.

Ta thậm chí có thể tưởng tượng, tình huống của hai người lúc này là nguy cơ cỡ nào.

Nhưng nếu hai người thật sự bị giam trong sương trắng, vậy Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt bên cạnh ta, con mẹ nó là sao? Ta quay đầu lại nhìn Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt bên cạnh, bọn họ vẫn cứ ngồi xổm tại đó không nhúc nhích.

Bóng người trong sương trắng nhất thời không có xông lên, trong lòng ta rõ ràng, khẳng định là hai cây dương hỏa trên vai ta còn đang thiêu đốt, cho nên chúng nó mới không dám tới gần.

Thôi, liều một phen đi! Đối phó với bức tường quỷ dị, ta vẫn có chút thủ đoạn đấy. Ta tùy ý tìm một cây liễu, đào một cái hố ở dưới, sau đó rắc nước tiểu vào trong hố, lại cắn rách ngón trỏ và ngón giữa, nhỏ một giọt máu vào trong nước tiểu, cuối cùng rút ra một nhánh liễu, dính nước tiểu, ở chung quanh.

Không nghĩ tới chiêu này thật sự có tác dụng, những bóng người kia tựa hồ thập phần sợ nước tiểu, bị cành liễu vẩy ra, bức bách liên tục rút lui, hơn nữa sương trắng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần trở nên thưa thớt.

Trong lòng ta thầm mừng rỡ, vội vàng tăng tốc đi. Không bao lâu sau sương trắng xung quanh đã tản đi, mà ta cũng thở phào nhẹ nhõm, xem Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử.

Nhìn như vậy, ta nhất thời yên lặng đứng bên cạnh ta, nào còn Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử? Rõ ràng là hai cọc gỗ liễu, trách không được vừa rồi ta bất luận thế nào cũng không túm được hai người.

Như vậy Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử chân chính đang ở đâu?

Lúc này giọng nói của Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử lại từ đằng xa truyền đến, hình như chính là vị trí của cây liễu già kia.

Ta thất kinh, vội vàng thuận theo thanh âm đó mà đuổi theo.

Cuối cùng ta mới phát hiện, Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử giờ phút này đang ghé vào gốc cây liễu già, nhắm mắt hô cứu mạng.

Toàn thân hai người đều là bùn đất bẩn thỉu, Lý mặt rỗ thậm chí ngay cả trong miệng cũng nhét đầy đất. Hơn nữa hai tay hắn không ngừng đong đưa, giống như một khi có người tới gần, sẽ phải đuổi tất cả mọi người đi.

Doãn Tân Nguyệt thì không ngừng túm tóc mình, trong miệng còn lớn tiếng hô to cút ngay, cút ngay!

Ta lập tức chuẩn bị an ủi hai người.

Tuy nhiên ta vừa mới đi về phía trước hai bước, liền cảm giác trên cây liễu già này, giống như có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm ta.

Ta không tự chủ được mà rùng mình một cái, dừng bước, ánh mắt sáng quắc ngẩng đầu nhìn cây liễu.

Chờ ta nhìn thấy ngọn cây liễu to lớn kia, suýt chút nữa thần kinh ta tan vỡ. Bởi vì trên cành cây liễu già lại có một cái đầu đang treo, tóc tai bù xù, rậm rạp chằng chịt, ít nói đã có trên trăm cây!

Chương thứ tám mươi tám đâm vào tiểu nhân

Trên đầu những người này toàn bộ dính đầy máu tươi, hai mắt trợn lên, không có mắt chỉ có tròng trắng. Lạnh như băng nhìn chằm chằm ta, tràn ngập vô tận oán khí cùng cừu hận!

Não ta lập tức cảm thấy có chút thiếu oxi, thiếu chút nữa là kêu thành tiếng.

Tuy nhiên trong lòng ta biết rõ, hết thảy trước mắt khẳng định đều là ảo giác, vì thế lập tức cầm lấy một cây cành liễu, đánh lên người Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt.

Hai người dần dần ngừng giãy dụa, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn ta.

Ta liền kéo tay hai người một cái rồi nói: "Có chuyện gì hãy nói sau, tranh thủ thời gian rời khỏi rừng liễu này trước đã."

Lý Ma Tử lại run rẩy nhìn ta, lại liếc mắt nhìn Doãn Tân Nguyệt. Doãn Tân Nguyệt cũng kinh hãi nhìn ta, ánh mắt kia hình như là đang đánh giá một con quái vật.

"Sao vậy?" Nhìn thấy biểu tình của hai người, ta liền biết không thích hợp, vội vàng hỏi.

Lý mặt rỗ mở miệng trước: "Trương gia tiểu ca, con mẹ nó, ngươi đến cùng là người hay là quỷ?"

"Đương nhiên là người rồi." Ta dở khóc dở cười nói: "Đi nhanh đi!"

Lý Ma Tử nói: "Không, không đúng, vừa rồi ta thấy ngươi đeo một chuỗi đầu trên lưng, còn muốn chặt luôn đầu ta."

Doãn Tân Nguyệt cũng gật đầu: "Trương ca, ta vừa rồi trông thấy ngươi điên cuồng nhổ tóc ta..."

Ta bật cười khanh khách, ảo giác của hai người này là gì? Nhưng nghĩ lại thì ảo giác ta sinh ra, hình như càng nhàm chán, không ngờ ta lại xem hai cái cọc gỗ như bọn họ.

Ta chỉ có thể không quan tâm đến đám đó, nói với hai người bọn họ tất cả đều là ảo giác, cây liễu già này có vấn đề, chúng ta nhanh chóng trở về thôn.

Lần này ta đặc biệt dặn dò hai người, mặc kệ nghe được cái gì, cho dù là mẹ đẻ gọi ngươi về nhà ăn cơm cũng không thể quay đầu, lúc này mới thuận lợi đi ra khỏi rừng liễu.

Sau khi ra ngoài, loại cảm giác lạnh lẽo này cuối cùng mới tan thành mây khói. Vẻ mặt kinh sợ của ta quay đầu lại nhìn đám rừng đông nghìn nghịt này, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Mẹ nó, rốt cuộc khu rừng liễu này có môn đạo gì?

Giờ phút này sắc trời đã hoàn toàn tối đen, khi chúng ta đến chỗ lão đầu, bởi vì phẫn nộ, Lý Ma Tử một cước đá văng cửa ra, vung lên nắm đấm muốn hưng sư vấn tội.

Không ngờ lão già lại mang theo đèn than, khoác áo khoác vào trong phòng chờ chúng ta.

Cũng không biết tại sao, vừa nhìn thấy lão đầu, ta liền cảm thấy đặc biệt an tâm, lúc trước hãi hùng khiếp vía, cũng chậm rãi bị áp chế.

Lão đầu cẩn thận đánh giá chúng ta vài lần, sau đó hỏi: "Các ngươi làm sao về trễ như vậy?"

Ta lạnh lùng đem bó cành liễu kia vứt ở trước mặt hắn, nói: "Nói đi, tại sao phải hại ta."

Lão đầu cười nói: "Đương nhiên là phải rèn luyện các ngươi rồi! Chỉ bằng chút thời gian mèo cào ấy của các ngươi, nếu không đem cảm giác nguy cơ của các ngươi luyện ra, cho dù đến bãi tha ma cũng sẽ bị tống ra không công mấy mạng người."

Nói xong, ông lão ngồi xổm xuống, kiểm tra cẩn thận cành liễu một hồi, cuối cùng lắc đầu nói: "Không đủ, lại đi bù lại một ít."

Mẹ nó!

Lý Ma Tử lập tức bị chọc giận, mắng: "Muốn thiệt mạng thì tự ngươi đi, đánh chết ta cũng không đi. Đó là chỗ để người sống đi vào ư?"

Lão đầu cười nói: "Nhìn các ngươi kích động, chỉ đùa một chút thôi."

Nói đến đây, hắn cũng không để ý tới chúng ta nữa, mà lục lọi trong phòng lấy ra rất nhiều công cụ, búa, đinh, còn có rất nhiều sợi dây lông đủ mọi màu sắc, bắt đầu hành động.

Chỉ thấy trước tiên hắn dùng chùy, đem đinh thép đóng trên mặt đất, sau đó cắm lên cành liễu, lại quấn lên các loại dây lông màu sắc, rất nhanh biên ra một cái hình người, có tay có chân.

Lý Ma Tử bị hành động thần bí của lão đầu hấp dẫn, cũng không tức giận nữa, mà ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát, hỏi lão đầu đang đổ đồ vật gì vậy?

Lão đầu cười giải thích với bọn ta, đinh thép này, chính là đóng của quan tài bảy tấc, là từ quan tài một nữ nhân bị cưỡng – gian mà chết nổi lên.

Mà dây thừng lông cũng là dùng tóc người chết bện thành.

Về phần cây liễu già nhất trong rừng liễu, mỗi lễ bái đều phải dùng máu người rót vào một lần, cho nên mới phải lớn lên vừa cao, vừa cường tráng.

Những thứ này đều là âm liệu thực sự, âm khí mười phần, hắn muốn lấy độc trị độc, dùng những tiểu nhân này, phá cái giường Kim Ti bông kia bị oán khí bị phá kia!

Ta ngược lại hít một hơi khí lạnh, có chút hoài nghi nhìn ông lão: "Cái đồ chơi này... có thể hữu hiệu không?"

Lão đầu hừ lạnh một tiếng: "Cứ việc yên tâm! Ta đã làm thương nhân âm vật mấy chục năm, ăn muối xong còn nhiều hơn các ngươi ăn cơm, chiêu này trăm thử trăm lần, cho tới bây giờ chưa bao giờ thất thủ."

Mặc dù lão đầu nói như vậy, nhưng ta vẫn có chút nghi ngờ.

Ta xem như nhìn ra, gia hỏa này chỉ đang an ủi chúng ta mà thôi, nếu như hắn thật sự quan tâm đến chúng ta, trước khi chúng ta đến rừng liễu, ít nhất nên căn dặn chúng ta vài câu.

Trước mặt lão già, chúng ta vẫn còn quá non nớt.

Động tác lão đầu rất thành thạo, không bao lâu sau, những cành liễu nhìn lung ta lung tung kia đã bị đâm thành hình dạng một tiểu nhân, cánh tay, đùi, thân thể đều là tỷ lệ bình thường, cuối cùng thậm chí còn dùng chu sa chỉ ra con mắt và mũi.

Nhìn thấy hàng tiểu nhân này, ta nhịn không được mà bật cười, hỏi lão đầu tại sao phải ghim nhiều người như vậy?

Lão đầu nói phải làm cho miếng bông Kim Ti này bị coi là người sống, gia tăng ép – hại. Một khi thu thập hết tiểu nhân này, oán khí của Kim Ti bông phỏng chừng cũng sẽ bị tiết ra không sai biệt lắm, như vậy chúng ta có thể ra tay rồi...

Ta bừng tỉnh đại ngộ.

Lão đầu lại dùng kéo cắt ra từng đoạn cành cây nho nhỏ, cắm vào giữa hai chân tiểu nhân.

Chứng kiến màn này, Lý mặt rốt cục cười một tiếng, Doãn Tân Nguyệt mặt lại đỏ mặt, nhỏ giọng nói "Lão lưu manh".

Ta cũng không nhịn được cười, hỏi lão nhân có cần bức thiết như vậy không, còn phải góp cho tiểu nhân một tiểu tinh?

Lão đầu giải thích: "Cái này ngươi không biết rồi, thứ đồ chơi này tuy nhỏ nhưng lại có tác dụng lớn. Kim ti bông bị thống hận nhất là nam nhân, cho nên nó cũng chỉ giết nam nhân. Khắc lên thứ này chính là nói cho kim ti bông bị, trước mắt đây là nam nhân, nếu như ngươi ném một thứ không rõ nam nữ gì đó qua, kim ti bông thì chưa chắc đã nhận tội."

Ta nghĩ một hồi, không khỏi tán thưởng lão đầu tâm tư kín đáo.

Ông lão thở dài, nói chỉ là kinh nghiệm mà thôi, đám thương nhân âm vật đều chết hết tâm tư kín kẽ rồi.

Sau khi làm xong, lão đầu lại cho tiểu nhân một bộ quần áo vải thô.

Nếu là ở phía xa nhìn lại, thật đúng là phân biệt không ra là chân nhân hay là cành liễu...

Lúc này đã là mười một nửa, lão nhân mang tiểu nhân cho ta giới thiệu: "Mau đi đi đi! Nhớ kỹ, sau khi đến bãi tha ma liền ném tiểu nhân vào bên cạnh cái chăn bông, các ngươi cố gắng hết sức đừng lộ diện, tránh trộm gà không được mất thêm nắm gạo."

"Nếu như không thành công, nhất định phải kịp thời đào tẩu, nửa đường mặc kệ gặp chuyện gì, đều không được quay đầu, nghe rõ chưa?"

Đã trải qua việc của rừng liễu, mỗi lời chúng ta nói với lão đầu là một lời đều ghi ở trong lòng, bởi vì hơi chút không chú ý, liền có khả năng gây thành đại họa.

Chương thứ tám mươi chín, trận mê hồn

"Không thành vấn đề." Ta khẽ gật đầu, xác nhận lại lần nữa: "Ta chỉ cần chờ Kim Ti bông bị tiểu nhân bao lấy, ta lại đem chăn bông cho ngài là được rồi chứ gì?"

Được lão đầu trả lời khẳng định, ta mới nhẹ nhàng thở ra, mang theo mọi người xuất phát.

Nhiều người ngược lại không tốt, dễ bị phát hiện. Ta muốn để Doãn Tân Nguyệt ở lại, ta và Lý Ma Tử có thể đi.

Bất quá Doãn Tân Nguyệt lại nói so sánh với bãi tha ma, nàng càng sợ lão đầu cổ quái này hơn.

Đúng vậy, ta cũng không rõ lão nhân này có phải chính nhân quân tử hay không, ném Doãn Tân Nguyệt một đại mỹ nữ như vậy ở đây, đúng là không yên lòng, dứt khoát mang theo Doãn Tân Nguyệt cùng đi.

Thừa dịp đêm tối, chúng ta mượn ánh sáng của đẹp, đã mò đến bãi tha ma. Có thể là do trải qua loại tình cảnh này quá nhiều, cho nên ta cũng không có quá mức sợ hãi.

Sau khi ném tơ vàng bông cho tiểu nhân ở bên cạnh, chúng ta vội vội vàng vàng vàng núp ở phía sau một khối bia mộ, cẩn thận quan sát tình huống bên này.

Sắc trời rất tối, hơn nữa nơi này cuồng phong tàn phá bừa bãi, hơn nữa chúng ta vừa vặn ở vào đầu gió, con mắt có chút không mở ra được, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy tiểu nhân.

Nơi này thuộc về hoang vu, đến buổi tối liền thành thiên đường của các loại lang thú.

Mới một lát, ta đã thấy không ít con mắt xanh mơn mởn bay tới bay lui trong nghĩa trang, còn có các loại động tĩnh kỳ quái do chúng tạo ra.

Tuy nói trong lòng biết, những động tĩnh này đều là chó mèo con hoang dã chế tạo ra, thế nhưng ở dưới bầu không khí loại này, nhìn thấy nhiều đôi mắt xanh mượt như vậy, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

Bất quá dù sợ hãi như thế nào, ánh mắt của ta từ đầu đến cuối cũng chưa từng rời khỏi tiểu nhân.

Bây giờ là giờ Tý, chính là thời khắc âm khí sôi động nhất, bông bị khẳng định sẽ có động tác...

Quả nhiên, nửa canh giờ qua đi, ta bỗng nhiên nghe thấy giữa mộ vang lên tiếng khóc nữ nhân. Thanh âm kia linh hoạt kỳ ảo, rất bi thương, nghe trong lòng ta không nhịn được có chút bi thương.

Ta nói đùa: "Lý Ma Tử, chẳng phải ngươi rất thích anh hùng cứu mỹ nhân sao? Nữ nhân khóc lóc này khẳng định rất cần an ủi."

Lý mặt rỗ tức giận, nhe răng nhếch miệng một hồi.

Tiếng khóc kia phảng phất như đến từ nơi xa xôi, lại như ngay bên tai, ta cảm thấy tư tưởng của mình bắt đầu có chút hoảng hốt. Xem ra thứ này thật hung ác đến cực hạn, chẳng trách lão đầu nói chúng ta không phải đối thủ!

Giờ phút này ta càng thêm cẩn thận, vì để tránh bị ma quỷ ám ảnh nên ta vẫn luôn cắn đầu lưỡi, dùng cảm giác đau đớn kích thích thần kinh của mình.

Đúng lúc này, tiếng khóc ai oán kia đột nhiên ngừng lại.

Mà ngôi mộ từng bị phú nhị đại lột ra kia, lại truyền đến thanh âm sột soạt, thật giống như có thứ gì đó đang gian nan từ bên trong bò ra. Ta trừng lớn hai mắt cố gắng nhìn, nhưng ngoại trừ một vùng tăm tối, cái gì cũng không nhìn thấy.

Ngay sau đó, một màn kinh khủng xảy ra, Kim Ti bông trên mặt đất lại phồng lên, phảng phất như có người chui vào bên trong!

Không tốt! Quả nhiên là có quỷ.

Hơn nữa trong chăn bông kia còn có âm thanh nữ nhân quyến rũ truyền đến, không khác với tiếng khóc vừa rồi: "Quan nhân, ngài tới rồi, chúng ta nghỉ ngơi đi."

Nói xong, bông vải bị treo ở giữa không trung, hơi bay về phía tiểu nhân.

Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ trốn ở sau bia mộ nói: "Trương gia tiểu ca, ta xem như đã minh bạch! Hai người chết lúc trước, trước khi chết khẳng định đã lật mây che mưa một phen. Có thể cùng quỷ tính tinh, khẳng định thống khoái."

Ta trợn mắt liếc Lý Ma Tử: "Ngươi thích cũng có thể lên."

Lý Ma Tử lập tức khoát tay: "Đừng, đừng, ta còn rất nhiều tiền không kiếm được..."

Chuyện xảy ra sau đó, liền thuận lý thành chương. miếng bông rất nhanh đã đem tiểu nhân bao lại, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh lại. Không có tiếng nữ nhân khóc, không có tiếng di động nhè nhẹ, thậm chí ngay cả tiếng gió cũng yếu đi vài phần.

"Động thủ!" Ta hô to một tiếng, sau đó liền nhào tới miếng bông, Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử cũng theo sát phía sau.

Mặc dù miếng bông chỉ che cho tiểu nhân, nhưng nhìn qua giống như đang ngủ hai người.

Ta biết trong đó chắc chắn là nữ quỷ, lập tức không hề khách khí giơ hai tay, chuẩn bị ôm lấy chăn bông.

Nhưng ta vừa mới ôm lấy chăn bông, sau lưng lại vang lên một thanh âm trẻ con: "Dừng tay, mau buông xuống."

Ta bị hù hai chân co lại, lập tức quay đầu nhìn lại, phát hiện một bóng đen thấp bé, không biết từ lúc nào đã đứng trong bãi tha ma.

Tên gia hỏa này là ai?

Vì sao đến gần chúng ta, ta lại không nghe thấy một chút động tĩnh nào.

Lý mặt rỗ cũng hoảng sợ, chẳng qua vừa thấy đối phương là tiểu hài tử nhất thời tức giận đùng đùng mắng: "Nửa đêm canh ba, ngươi là ai? Không biết dọa người ta như thế nào."

"Hừ! Không biết tốt xấu nhân tâm. Lão nhân kia muốn hại các ngươi, hiện tại buông chăn bông xuống, một mực chạy về phía tây. Phía tây có một con sông nhỏ, các ngươi đến bờ sông đều nhảy xuống, gặp bất luận tình huống gì đều không được quay đầu lại, ở trong sông đợi đến hừng đông."

"Đương nhiên, nếu các ngươi có thể chịu đến hừng đông, ta sẽ cứu các ngươi ra. Nếu các ngươi chịu không đến hừng đông, cũng không sao cả, ta sẽ nhặt xác các ngươi..."

Đứa bé kia nói chuyện có mục có mắt, ta nghe xong mà sởn cả tóc gáy.

Lão đầu muốn hại chúng ta? Tại sao phải hại chúng ta?

Nếu ta không muốn tin lời của thằng nhóc này.

Bất quá nói trở lại, vì sao ta cứ cảm giác thanh âm của đứa bé này rất quen tai nhỉ? Hình như trước đây ta đã nghe thấy ở đâu đó, thế là ta lập tức mở ô hồng chiếu qua.

Khi tưởng ta thấy rõ gương mặt thật của đứa bé kia, thiếu chút nữa thì hú lên thành tiếng.

Không phải ai khác, chính là tiểu đạo đồng trông cửa trong ngõ hẻm《 Môn Mê Tuế Lộ.

Tại sao hắn lại xuất hiện ở bãi tha ma?

Mặc kệ, nếu là nam nhân chăn nuôi, vậy khẳng định trăm phần trăm có thể tin.

Ta lập tức nói với Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt: "Còn thất thần làm gì, cứ theo lời hắn mà làm!"

Ta vứt bỏ miếng bông trong tay rồi quay người chạy thẳng về phía tây.

Dọc theo đường đi, trong đầu của ta đều là đủ loại nghi hoặc.

Không phải tiểu đạo đồng này sao? Sao lại chạy đến đại lục.

Hơn nữa vừa rồi khi tiếp cận chúng ta, tại sao không phát ra tiếng bước chân.

Chẳng lẽ tiểu đạo đồng này là giả?

Càng chạy thì tư duy của ta lại càng loạn, bởi vì căn bản cũng không biết, ở phía trước chờ ta đến cùng là cọng rơm cứu mạng, vẫn là vực sâu không đáy.

Ngay lúc chúng ta đang chạy, phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Trương Cửu Lân, đứng lại."

Giọng nói này, không ngờ lại là con trai đáng lo.

Phản ứng đầu tiên của ta là lập tức dừng lại, Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt cũng dừng lại theo, vô thức muốn quay lại gặp nam nhân thích đáng.

Tuy nhiên ta lại ghi nhớ lời cảnh cáo của tiểu đạo đồng, lập tức hô lên: "Đừng quay đầu lại, tiếp tục chạy về phía trước!"

Lý mặt rỗ mắng một câu: "Rốt cuộc ai là người tốt, ai là người tột, toàn bối loạn với ta... "

Ta bất đắc dĩ cười khổ nói: "Chỉ có thể đi một bước tính một bước, tiếp tục chạy về phía tây, ta không tin chúng ta sẽ chết ở đây."

Nói xong, ta liền bước nhanh hơn.

Nam nhân đáng thương ù ù cạc cạc xuất hiện ở hậu phương, bản thân lại không bình thường, cho nên ta quyết định không để ý tới.

Chương thứ chín mươi ta nên tin tưởng ai đây...

Chúng ta tiếp tục chạy về phía trước, nam nhân an ủi ở phía sau không ngừng la hét, bảo chúng ta dừng lại.

Đương nhiên bọn ta sẽ không dừng lại, hơn nữa cũng đã xác định, tên gia hỏa phía sau này không phải loại nam nhân an ủi nữa. Dù sao đặc điểm rõ ràng nhất của nam nhân được âu yếm chính là kiệm lời ít nói, thủ đoạn cao cường.

Nếu hắn ta thật sự muốn ngăn cản bọn ta, có một trăm cách chắc chắn sẽ không la to như một con quạ.

Chạy cũng không biết bao lâu, nam nhân thương cảm dần dần biến mất, mà lão đầu lại xách đèn than, khoác áo khoác quân đội ngăn ở trước mặt chúng ta.

Nét mặt hắn ta thoạt nhìn rất phẫn nộ, đỏ mắt hỏi ta tại sao không ôm lấy miếng bông.

Ta trừng mắt nhìn lão đầu, không để ý đến lão, chỉ tiếp tục chạy về phía trước.

Lão đầu một lần nữa ngăn trước mặt ta, ta dễ dàng vòng qua hắn, lạnh lùng nói: "Chúng ta cứu tinh đã đến! Mặc kệ ngươi là thần hồn Ngưu Quỷ Xà gì, thức thời như vậy thì mau cút đi."

Lão đầu dở khóc dở cười: "Tiểu tử, ngươi có ngốc không vậy? Những kẻ vừa rồi đều là những kẻ bị huyễn hóa ra, lừa các ngươi."

"Nếu như các ngươi trước tiên đem chăn bông được ôm về, ta còn có biện pháp giải quyết nó, hiện tại tuyệt đối không được... bông đã quấn lấy các ngươi, còn muốn sống, hãy mau cùng ta về nhà." Lão đầu nghĩa chính ngôn từ nói ra.

Mắt thấy lão đầu nói nghiêm trang, trong lòng ta lại dao động.

Rốt cuộc giữa hắn và tiểu đạo đồng có ai giúp chúng ta, cái nào là hại chúng ta?

Ta hiện tại thà cùng Kim Ti bông bị huyết chiến một trận, cũng không muốn truy hỏi vấn đề này nữa.

Tốc độ của Lý mặt rỗ cũng chậm lại, hắn dùng khuôn mặt đưa đám nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi cũng mau nghĩ ra biện pháp, chúng ta nên tin tưởng ai chứ?"

Ta đang lo lắng tới mức sứt đầu mẻ trán, nên chỉ có thể nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt xin giúp đỡ: "Doãn Tân Nguyệt, nghe trực giác nữ nhân nhạy bén nhất của ngươi đi!"

Doãn Tân Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: "Trương đại ca, tiếp tục chạy đi! Ta cảm thấy lão nhân này có gì đó là lạ"

"Ngươi nhìn ra bằng cách nào?" Tại vấn đề liên quan đến an nguy sinh mệnh này, Lý Ma Tử không dám có chút sơ sẩy, hỏi.

"Ánh mắt khác thường." Doãn Tân Nguyệt nói: "Ánh mắt của hắn không giống với nam nhân, mà giống nữ nhân hơn."

Hoàn toàn chính xác, ta phát hiện lão nhân này mặc dù ra vẻ nghĩa chính ngôn từ, nhưng ánh mắt lại nhu thủy.

Chúng ta lập tức ra sức chạy về phía tây, lão già ở phía sau đuổi theo trong chốc lát rồi biến mất.

Ta thở phào nhẹ nhõm, xem ra Doãn Tân Nguyệt phán đoán là chính xác.

Thế nhưng, nguy hiểm thật sự cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

Ở thời điểm ta sắp chạy đến bờ sông, Lý Ma Tử bỗng ngã xuống đất kêu thảm thiết như heo bị giết. Ta lập tức chạy tới nâng Lý Ma Tử dậy nhưng không ngờ Lý Ma Tử lại run rẩy toàn thân.

Ta ngay cả vội vàng hỏi: "Sao thế nào Lý Ma Tử? Kiên trì một đoạn đường nữa đi, sông nhỏ đã ở ngay trước mắt rồi..."

Lý Ma Tử lại căn bản không nghe được lời ta nói, toàn thân co giật dữ dội, vừa co giật còn vừa chửi ầm lên: "Cút ngay! Các ngươi những tên dơ bẩn này, cút ngay cho ta."

Ta cũng muốn hít một hơi khí lạnh, biết tám phần là Lý mặt rốt cục thành tà, dứt khoát vác hắn lên vai, sau đó nói với Doãn Tân Nguyệt: "Cẩn thận một chút, dùng răng cắn vào đầu lưỡi, để cho mình luôn bảo trì tỉnh táo! Cành tơ vàng bị bám theo rồi."

Doãn Tân Nguyệt bị bộ dáng quỷ dị của Lý Ma Tử dọa cho hoa dung biến sắc, liên tục gật đầu.

Ta thì khiêng Lý Ma Tử ra sức chạy như điên, mặc dù hai chân mỏi mệt không chịu nổi, nhưng ta một bước cũng không dám dừng lại.

"Quan nhân, ngươi đang chuẩn bị mang ta đi đâu?" Ngay lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nữ mềm mại. Ta kinh hoảng quay đầu lại, lại phát hiện Lý Ma Tử đang mỉm cười nhìn ta, vẻ mặt vũ mị xuân sắc.

Ta biết nữ quỷ đã chiếm cứ thân thể Lý Ma Tử, cho nên cũng không để ý tới hắn, tiếp tục chạy về phía trước.

Bất quá, thanh âm kia cuối cùng lại càng lúc càng lớn, nghiêm trọng nhiễu loạn tâm trí ta: "Quan nhân, không được chạy, nô gia mệt mỏi lắm. Chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, rồi nghỉ một lát."

"Cút ngay!" Ta gào thét, đồng thời cắn chót lưỡi.

Chuẩn bị dùng máu lưỡi, đuổi nữ quỷ từ trên người Lý Ma Tử đi ra.

Nhưng còn chưa cắn chót lưỡi, Doãn Tân Nguyệt ở bên cạnh đã dừng lại. Ta kinh ngạc hỏi: "Sao không chạy tiếp đi?"

Đột nhiên Doãn Tân Nguyệt cười với ta một cách quỷ dị: "Quan nhân, nếu ngươi còn không dừng lại, ta sẽ giết ngươi."

Nói xong, Doãn Tân Nguyệt nằm nửa người trên mặt đất, hệt như một con sói đói, cong người, có thể nhào qua bất cứ lúc nào.

Mẹ nó, chẳng phải trong Kim Ti Bồng gửi gắm một Âm Linh à?

Sao hai người đều trúng chiêu.

Không còn cách nào khác, ta cắn răng giữ Doãn Tân Nguyệt lại, chuẩn bị cưỡng ép đưa nàng đi.

Nhưng vừa nắm lấy cánh tay Doãn Tân Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt lại như phát điên, hung hăng cắn vào cổ tay ta.

Ta đau đến mức thở thẳng một hơi lạnh, sao còn cắn người?

Mà Lý Ma Tử lại dịu dàng nói: "Ngươi vẫn táo bạo như năm đó."

"Bớt nói nhảm đi." Giọng điệu của Doãn Tân Nguyệt vô cùng sắc bén: "Bao nhiêu người yêu mến sắc đẹp của ngươi, thèm nhỏ dãi tài nghệ của ngươi, hoa ngôn xảo ngữ lừa ngươi đến tay, cuối cùng lại rời khỏi ngươi. Thậm chí lúc ngươi mang bệnh nặng quấn thân, cũng không thèm nhìn ngươi một cái, ngươi có thể không hận sao?"

"Đã nhiều năm như vậy rồi, có gì mà không buông bỏ được chứ." Lý Ma Tử bất đắc dĩ thở dài: "Đàn ông bất quá đều là gặp dịp để chơi trò thôi, chúng ta chẳng qua chỉ là một món đồ chơi, mặc dù quấn lấy hắn, hắn cũng sẽ không thật lòng đối đãi với ngươi."

"Hừ! Không phải thật lòng đối xử với ta như vậy. Ta sẽ giết chết bọn họ, trả lại nỗi khổ đã từng trải qua cho ta cả trăm ngàn lần." Doãn Tân Nguyệt nói.

"Được rồi." Lý Ma Tử ai oán nói: "Người phàm đã chết rồi, cần gì phải xoắn xuýt? Một ngày nào đó, sẽ gặp được một nam nhân tốt đấy."

"Đừng có ngu ngốc." Doãn Tân Nguyệt nói: "Các nàng chỉ yêu thương túi da của ngươi thôi, nam nhân kia chẳng có thứ gì tốt!"

Lý Ma Tử lắc đầu bất đắc dĩ: "Ngươi đã không còn thuốc chữa rồi..."

"Ha ha." Doãn Tân Nguyệt điên cuồng cười ha hả: "Ta chính là ngươi, ngươi chính là ta, ta không thể cứu dược, ngươi cũng phải trầm luân theo."

Nói xong, Doãn Tân Nguyệt lại nằm rạp xuống đất, chuẩn bị nhào về phía ta.

Mà trải qua hai người huyên náo như vậy, ta cơ bản đã hiểu rõ chân tướng sự tình, tình huống rất rõ ràng, Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt là cùng một nữ quỷ.

Chẳng qua, hai người khống chế chính là hai tính cách hoàn toàn khác nhau của nữ quỷ này.

Một cái là thiện lương nhu thuận bản tính, một cái khác là vì yêu sinh hận, cuối cùng phát triển thành tính cách biến thái của oán phụ.

Cũng giống như một người bệnh bệnh tinh thần bị liệt liệt.

Đối mặt Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử như vậy, ta đúng là có điểm thúc thủ vô sách.

Thấy Doãn Tân Nguyệt nhào về phía ta, ta quay đầu bỏ chạy. Ta chạy, bọn họ cũng đuổi theo.

Lời nói của tiểu đạo đồng lại vang lên bên tai ta, một mực chạy về phía trước, bất luận gặp chuyện gì, cũng không được dừng lại.

Bọn họ đi theo ta, cũng coi như là thuận theo tiểu đạo đồng... Tuy rằng hai người không phải cố ý làm vậy.

Tốc độ của hai người rất nhanh, vô cùng nhanh, hơn nữa tính tình hai người bất hòa, một muốn bảo vệ ta, một người muốn đả thương ta, nửa đường còn luôn đánh nhau.

Cảnh tượng này trong mắt ta có chút tức cười, nhưng ta lại không cười nổi, lo Lý Ma Tử làm Doãn Tân Nguyệt bị thương.

Ta cũng không dám quay đầu lại nhìn hai người, chỉ một hơi chạy đến bờ sông, hẳn đây chính là nơi tiểu đạo đồng chỉ à?

Ta không nói hai lời, trực tiếp nhảy vào trong nước sông.

Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử cùng lúc nhảy xuống nước.

Hai người vừa nhảy xuống nước đã hét thảm một tiếng. Thanh âm này không còn là của nữ quỷ kia nữa, mà là của Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử.

Trong lòng ta mừng rỡ, hai người đã biến về chính mình rồi sao?

Vì ở trong nước, cho nên ta không cần tốn sức mang hai người này về, hơn nữa mỗi tay còn xách một cái.

Hai người rõ ràng bị nước sông sặc đến, Lý Ma Tử vừa mới nổi lên, lập tức liền bắt đầu ho khan, ôm chặt lấy eo của ta, làm ta buồn nôn muốn chết.

Doãn Tân Nguyệt dường như đã được dìm nghỉ ngơi, ta vội vàng vỗ nhẹ sau lưng Doãn Tân Nguyệt. Sau khi Doãn Tân Nguyệt phun ra mấy ngụm nước, sắc mặt mới hòa hoãn lại một chút.

Lý Ma Tử ánh mắt sáng quắc nhìn ta, vẻ mặt không thể tin nổi: "Biết ta vừa nghĩ gì không? Vậy mà ta lại nghĩ ngươi lạnh như vậy, có phải nên dệt cho ngươi một bộ áo choàng không."

Ta tức cười, Lý mặt rỗ này thật là thú vị, phỏng chừng là di chứng của quỷ thượng.

Doãn Tân Nguyệt cũng kinh ngạc: "Vừa rồi rốt cuộc ta bị làm sao vậy? Không ngờ vẫn muốn giết ngươi."

Ta ngay cả vội vàng an ủi hai người không sao, vừa rồi chẳng qua là bị quỷ nhập thân mà thôi.

Không nói còn tốt, vừa nói hai người đều sợ hãi, nơm nớp lo sợ nhìn chung quanh.

Ta chỉ có thể an ủi hai người lần nữa, để bọn họ yên tâm ở lại trong nước chờ đến lúc trời sáng, tiểu đạo đồng sẽ đến cứu chúng ta.

Lúc này hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nước hồ lạnh buốt, hơn nữa thỉnh thoảng sẽ có từng trận gió lạnh thổi tới, thổi cả người ta lạnh lẽo, không khỏi ngáp mấy cái.

Hiện tại sắc trời vẫn rất tối, điện thoại của chúng ta đều đã ngâm nước, căn bản không thể nhìn thời gian, thật không biết đêm nay làm sao có thể chịu đựng qua.

Đây còn không phải là vấn đề khiến ta đau đầu nhất sao, vấn đề hiện tại là nữ quỷ kia có bỏ qua cho chúng ta không? Chúng ta có thể gặp phải nguy hiểm khác hay không.

Chương thứ chín mươi mốt, song sinh oán linh

Sau đó ngẫm lại, ta cảm thấy tình cảnh lúc đó chỉ có thể dùng từ trong sợ hãi mang theo vẻ buồn cười để hình dung.

Ai có thể ngờ được, chúng ta lại gặp được một nữ quỷ bị bệnh tinh thần phân liệt nghiêm trọng?

Một nửa nàng muốn làm tổn thương chúng ta, còn nửa kia lại muốn bảo vệ chúng ta.

Loại âm vật này, bên trong vòng tròn là vô cùng hiếm thấy, quả thực còn quý giá hơn cả con gấu trúc lớn, chúng ta gọi là "Song sinh âm vật."

Loại âm vật này, cũng là vật có thể dày vò người nhất. Bởi vì nó một lúc muốn hại ngươi, một lúc lại phải cứu ngươi, để ngươi ở thời khắc sinh tử, cũng không thể thống khoái kết khí.

Trong đầu ta trống rỗng, thực sự không biết nên đối phó thứ này như thế nào.

Cũng may từ khi chúng ta nhảy vào sông nhỏ, hết thảy đều trở nên yên tĩnh lại. Nữ quỷ kia cũng không có đi theo, trên bầu trời một vầng trăng sáng treo cao, trên bờ côn trùng kêu vang từng trận.

Nếu lúc này chúng ta đang ở trên bờ thì hẳn là phải vượt qua một đêm vô cùng tốt đẹp. Chỉ là, chúng ta cũng không dám lên bờ.

Nếu như có thể, ta tình nguyện ngâm ở trong nước hai ngày hai đêm, cũng không nguyện ở trong cái tâm thần bất an này vượt qua nửa đêm.

Nhưng giờ phút này, chúng ta không có lựa chọn.

Nhưng vào lúc này, mặt sông xa xa bắt đầu nhộn nhạo một chút, nương theo một trận âm thanh bong bóng khí rầm rầm, giống như có thứ gì đó đang có ý đồ từ đáy nước chui lên.

Bọn ta lập tức mở to mắt, nhìn về nơi đó.

Xuất hiện đầu tiên là một chùm tóc ướt sũng! Sợi tóc mềm mại, ngổn ngang, tùy ý trôi nổi trên mặt sông.

Ngay sau đó, một gương mặt nữ nhân khuynh thành tuyệt thế chậm rãi trồi lên mặt nước.

Nàng quả thật rất đẹp, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, ấn tượng sâu nhất cho ta chính là chùm lông mi cong cong cùng với cặp mắt sáng ngời kia.

Khóe miệng của nàng ta lại mang theo một nụ cười.

Hai vai nàng lộ ra, mềm mại bả vai, mê người không thôi, dây chuyền màu đỏ trên hai vai, tràn ngập vô tận mê hoặc.

Bọn ta đều trợn tròn mắt, nữ quỷ cũng xinh đẹp như vậy sao?

Trong lúc nhất thời đầu óc chúng ta như đứt đoạn đường, thậm chí còn không chú ý tới nàng đang tới gần chúng ta.

Đến khi cô bay tới trước mặt chúng ta, bàn tay lạnh lẽo đột nhiên nắm lấy hai chân mình, rốt cuộc mới phản ứng lại, quát lớn một tiếng: "Chạy mau!"

Nhưng ta chỉ có thể há mồm, căn bản không thể phát ra âm thanh.

Thậm chí ngay cả thân thể của ta cũng không thể động đậy, chỉ lẳng lặng lơ lửng ở trên mặt sông.

Lý mặt rỗ đã chạy ra được hai thước, nhìn ta còn đang đứng tại chỗ, lập tức vòng lại, định kéo ta đi. Nhưng nước sông xung quanh ta giống như một khối băng cốt lại, đóng băng ta lại.

Ta không thể trơ mắt nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mặt này, cười với ta, miệng vẫn luôn mở rộng, cuối cùng kéo đến bên tai, máu tươi cứ như nước chảy hắt vào mặt ta.

Đầu tóc cũng bắt đầu tróc ra một đống, khuôn mặt đang nhanh chóng thối rữa, cơ hồ chính là trong mười giây phút, một mỹ nữ, liền sinh sinh biến thành một cái ma quỷ. Ta bị hù thần kinh tê dại, thiếu chút nữa bị nước sông sặc chết.

Mà cánh tay nàng đang đỡ lấy hai chân của ta, cũng đang nhanh chóng thối rửa, vừa nãy còn có chút nhiệt độ, mềm mại mềm mại, thế nhưng lúc này đã biến thành xương cốt mục nát rồi, hai chân của ta đau nhức!

Ta rõ ràng cảm giác được, làn da ta truyền đến một cảm giác nhói nhói, giống như có đồ vật gì đó đang liều mạng chui vào trong da của ta, sau đó làn da của ta cũng bắt đầu thối rữa theo...

Cả người ta đều ngây ra, dù sao ta cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống nguy hiểm như vậy. Nữ quỷ này, rốt cuộc cường đại đến mức nào? Có thể làm cho một người sống sờ sờ biến thành thi thể thối rữa.

Ngay lúc ta sắp không gánh nổi, ta phát hiện nữ quỷ trước mặt, lại bắt đầu từ từ "tốt đẹp".

Từ dáng vẻ của Hủ thi, rất nhanh liền biến thành hình tượng một thanh lâu ca kỹ, tóc đen nhánh, làn da trắng nõn, hoàn toàn trái ngược với bộ hủ thi trước đó.

Mà nương theo nó biến thành mỹ nữ, ta cảm giác thân thể của ta cũng đang nhanh chóng " khang phục".

Đây hẳn là mặt tốt kia, vẻ mặt của bộ xác thối lúc nãy chắc chắn là mặt xấu của nó.

Nó sau khi biến thành một mặt tốt thì lại mỉm cười với ta, nụ cười kia cũng không khiến ta sởn tóc gáy, ngược lại có chút thích thú.

Cứ như vậy, nó biến đổi liên tục, ta cũng biến đổi cảm tình qua lại trong sợ hãi và si mê, đến lúc trời sắp sáng, ta cũng sắp bị hành hạ thành kẻ điên rồi.

Lý Ma Tử cùng Doãn Tân Nguyệt vẫn ở bên cạnh ta, hai người tựa hồ đã chết lặng, mặt không biểu tình nhìn nữ nhân này biến đổi tới biến lui, thẳng đến phía đông lộ ra một tia bụng cá màu trắng, thân thể của ta rốt cuộc mới khôi phục tự do.

Bị Lý mặt rỗ và Doãn Tân Nguyệt kéo lên bờ, toàn thân ta đã chán chường, hoàn toàn không còn khí lực, nằm đó thở hồng hộc.

Lý Ma Tử cẩn thận kiểm tra thân thể của mình một chút, thấy ta không có vấn đề gì, cũng nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Cũng may, tất cả mọi người không có việc gì. Bất quá ta cũng muốn hỏi ngươi một chút, bị một nữ quỷ bồi tiếp cả đêm, cảm giác thế nào? Thận Hư Bất."

"Cút đi nghé con!" Đã nói vậy rồi mà Lý mặt rỗ còn đùa ta, ta lập tức phẫn nộ không thôi.

Doãn Tân Nguyệt mệt mỏi rã rời, lúc này đang ngủ.

Ta sợ Doãn Tân Nguyệt bị lạnh, cho nên sau khi nghỉ ngơi một lát bèn đánh thức Doãn Tân Nguyệt dậy, bảo mọi người về trước để sưởi ấm.

Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Không đợi tiểu đạo đồng à?"

Đúng vậy, hôm qua tiểu đạo đồng nói chúng ta ở bờ sông chờ hắn, nếu chúng ta còn sống, hắn sẽ tới cứu chúng ta.

Vậy đợi thêm lát nữa đi!

Đợi rất lâu, chúng ta cũng không đợi được tiểu đạo đồng, ngược lại chờ một người tới còn khiến chúng ta yên tâm hơn tiểu đạo đồng: ái nam.

Nam tử sai vặt đi lên, không nói một câu, ngồi xuống kiểm tra hai chân của mình.

Cẩn thận quan sát một lát, hắn mới nhẹ nhàng thở ra, nói: "Cũng may, không nhiễm phải oán khí."

Ta ngay cả bận rộn hỏi tất cả những chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Lão đầu tại sao phải hại ta, hắn có phải là lời trong miệng nam nhân thích ăn hại không, cái tên đang tìm ta kia?

Nam tử an ủi lắc đầu nói không phải, lão già kia thật ra chính là muốn ta làm kẻ chết thay cháu mình, cho nên mới phải trăm phương ngàn kế lừa ta ôm lại bông.

Nam nhân chăn đệm còn phải nói, nếu tối hôm qua ta thật sự ôm được chăn bông về, vậy thì cho dù bản thân hắn có đứng tại chỗ, cũng không cứu được ta.

Ta nghe xong một trận lòng còn sợ hãi, mẹ nó, lão già này đúng là biết đùa bỡn người khác! Quả thực đem ta đùa bỡn xoay vòng vòng quanh.

Đồng thời ta cũng rất buồn bực, làm sao nam nhân thương cảm lại tìm được chúng ta? Sao tiểu đạo đồng cũng tới nơi này.

Nam nhân quyến rũ do dự một chút, nhưng cuối cùng cũng lấy được một túi thơm nhỏ từ trong túi ra. Tiểu Hương bao xem bộ dạng có vẻ nhiều năm, hơn nữa chế tác thô ráp, rớt rất nhiều nếp nhăn ở trong tay nam nhân đáng thương.

Hắn dùng ngón tay thon dài, từ trong túi hương kẹp ra một nhúm tóc, nói: "Đây chính là tiểu đạo đồng theo như lời các ngươi nói."

Ta lập tức lạnh từ đầu đến chân, trong nháy mắt, tựa hồ đã minh bạch cái gì.

Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử cũng đều không phải kẻ ngốc, khi nhìn thấy nhúm tóc kia, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Hóa ra tiểu đạo đồng kia căn bản không phải là một người sống, mà là một tiểu quỷ nuôi dưỡng đàn ông chăn nuôi trong bụng!

Trách không được tiểu đạo đồng thấy lạ như vậy, tỷ như hắn đang đứng trong một tòa đạo quán bỏ hoang, tỷ như hắn từ Huân "Thuấn di" đến đại lục. Cũng chỉ có lời giải thích này, có thể phù hợp lý lẽ...

Ta thở dài, có chút khó tin nhìn nam nhân chăn tớ.

Nam nhân chăn bầu lại lạnh lùng nói: "Không có gì đáng ngạc nhiên cả, đây chính là một tiểu đạo đồng khi bị vệ binh đỏ đánh chết, oán khí trong lòng không thể không giảm, ta thấy hắn đáng thương, liền đem hắn thu về."

Nam nhân chăn hộ nhẹ nhàng bâng quơ như vậy, khiến ta cảm thấy có chút biến thái, vậy mà mang theo một tiểu quỷ trong người.

Còn nam nhân chăn hộ làm sao tìm được chúng ta, rất đơn giản, đó là thông qua vòng tròn.

Một lần nữa ta cảm khái sự cường đại của phạm vi đó, chuyện hắn che giấu như vậy, bọn họ cũng có thể nhận được tin tức nhanh như vậy.

Chương thứ chín mươi hai đổi mệnh.

Nam nhân chăn hộ nói chúng ta đã trêu chọc phải chăn bông, cho nên bây giờ vẫn chưa thể rời đi, nhất định phải giải quyết phiền toái này mới được.

Có nam nhân chăn hộ bên người, ta cũng yên tâm không ít, hỏi hắn có kế hoạch gì?

Nam nhân chăn ấm nói: "Đi tìm lão già kia trước đi."

Kế tiếp, chúng ta thu thập bản thân một chút rồi trở lại thôn trang.

Bởi vì ngâm trong nước cả đêm, hai chân của ta tê liệt, đi trên đường khập khiễng.

Nam nhân đáng thương nhíu mày, cuối cùng lại đây đỡ ta đi.

Giờ phút này, ta vẫn như trước, cảm giác toàn thân trên dưới đặc biệt khó chịu, đầu váng mắt hoa, vài lần buồn nôn. Điều này làm cho ta càng thêm chán ghét lão đầu, thề chỉ cần bắt được hắn, nhất định sẽ cho hắn đẹp mặt.

Tuy nhiên khi chúng ta đến căn phòng nhỏ rách nát kia thì lại phát hiện không thấy bóng dáng lão đâu cả.

Điều này khiến Lý Ma Tử rất tức giận, mắng thẳng lão già kia không chết tử tế được. Trong lòng ta cũng phiền muộn, không giải tỏa được khẩu khí này, ta đoán chừng sẽ nhớ cả đời.

Nam nhân chăn bầu lại không chút hoang mang tìm một cái ghế ngồi xuống, nói: "Đừng nóng vội, tối nay lão già kia sẽ trở về, cứ chờ đi."

Ta thật sự là quá mệt mỏi, cho nên dứt khoát nằm ở trên giường bẩn thỉu, ngủ cùng y phục.

Lý mặt rỗ và Doãn Tân Nguyệt chê bẩn ở đây, về khách sạn trước.

Có nam bồi dưỡng, trong lòng ta có cảm giác an toàn tràn đầy, cho nên ngủ một giấc đặc biệt ngon lành, cứ ngủ mãi đến buổi tối.

Đến chạng vạng tối, ta bị tiếng kêu chi chi quái dị đánh thức. Lúc mở mắt ra, phát hiện nam nhân tốt lành cõng kiếm, nhìn chằm chằm vào một góc phòng.

Mà tiếng kêu quái dị kia, dường như là phát ra từ trong góc kia.

Xem ta ngủ đây, nam nhân thích khách nói: "Ngươi đi bắt lão đầu ra đây."

Ta tự dưng nhìn chung quanh một vòng: "Lão đầu, ở đâu?"

Nam nhân quyến rũ chỉ vào một góc, nơi đó có một khối gạch cũ nát, ta hiếu kỳ đi lên, cầm khối gạch kia lấy ra, lại phát hiện phía sau đầu gạch là một cái lỗ chuột.

Bên trong hang chuột toàn một màu đen kịt, không nhìn thấy bất cứ cái gì. Chẳng qua tiếng kêu chít chít quái dị kia đúng là từ trong động truyền đến.

Nam nhân tốt bảo ta bắt lão đầu từ trong hang chuột ra, là có ý gì? Chẳng lẽ lão nhân kia là chuột tinh?

Ban ngày là chuột, ở trong hang, ban đêm biến thành hình người, lại về tới trong phòng sinh hoạt.

Còn không đợi ta đặt câu hỏi, nam nhân thương cảm lại vẫy vẫy tay, ý bảo ta tạm thời đừng nói chuyện, sau đó để ta đi tiểu vào hang chuột.

Bỏ qua chuyện lão đầu không phải là chuột tinh hay sao, có thể trả thù lão ta một chút, trong lòng ta tự nhiên là vui sướng vô cùng, lập tức hung hăng tung nước tiểu lên.

Ta vẫn chưa tiểu xong, trong động chuột chợt thoát ra một bóng đen. Không phải chuột lớn thì là cái gì?

Tưởng ta thấy con chuột bự này bị dọa cho hết hồn.

Con chuột này lại to bằng cánh tay người trưởng thành, toàn thân đều là lông đen dựng thẳng, hai mắt nhỏ nhắn đỏ bừng như máu.

lén lút nhìn bốn phía một vòng, sau đó lập tức bỏ chạy về hướng cửa ra vào.

Còn lúc chuột chạy tới cửa, nam nhân được ưu ái cuối cùng cũng ra tay, chỉ thấy hắn vung tay lên, ở xung quanh con chuột vãi ra một ít bột phấn màu trắng.

Vừa gặp mấy thứ bụi phấn màu trắng này, chuột cái không dám cử động, bộ dạng tội nghiệp nhìn nam nhân chăn nuôi, hy vọng nam nhân thương cảm có thể tha cho nó một lần.

Nam nhân chăn hộ tự nhiên không chịu để nó rời đi, chỉ thản nhiên nói: "Đợi một lát nữa, lão đầu rất nhanh sẽ trở về..."

Ta rất kinh ngạc hỏi nam nhân thích ngủ, con chuột này cùng lão nhân kia có liên quan gì? Nói thật, hiện tại ta càng ngày càng cảm thấy lão nhân kia tương tự với chuột, mỏ nhạt, thậm chí ngay cả tập tính sinh hoạt cũng không sai biệt lắm. dơ bẩn, rách nát, vĩnh viễn tràn ngập một mùi hôi chua.

Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt tới, sau khi nhìn thấy ta bắt lấy đuôi một con chuột, Lý Ma Tử cười suýt chảy nước mắt: "Trương gia tiểu ca, ngươi nắm đuôi con chuột này là có ý gì? Khuya hôm nay chuẩn bị dựa vào nó để đỡ đói?"

Ta hung hăng lườm Lý Ma Tử một cái: "Đến cũng không biết mang đồ ăn cho ta, ta đã đói một ngày rồi."

Doãn Tân Nguyệt cười: "Không quên được ngươi."

Nói xong, Doãn Tân Nguyệt từ trên xe đưa ra hai hộp cơm gà hầm vàng. Ta đói muốn chết, ném chuột cho Lý Ma Tử, để hắn cầm đuôi, còn ta cùng nam nhân chăn nuôi ăn cơm.

Trong lúc đó, Lý Ma Tử vẫn luôn hỏi: Vì sao phải bắt lấy đuôi con chuột này?

Nam nhân ăn cơm cũng không yên ổn, cuối cùng chỉ có thể giải thích: "Lão già kia, đem tính cách mình cùng con chuột này trao đổi. Nói cách khác, lão già là lấy thân phận con chuột, mà chuột thì lấy thân phận ông lão làm tồn tại."

Như vậy, coi như bị kẻ thù phát hiện, cũng sẽ đi gây sự với chuột, mà không làm lão đầu bị thương tổn.

Vì vậy lão già mới có thể sống tới giờ.

Lý Ma Tử con ngươi như muốn rớt ra ngoài: "Như vậy cũng được sao?"

Nam nhân đáng thương gật đầu.

Ta bực bội hỏi con trai lo lắng, lỡ con chuột kia bị hại chết, lão già kia chắc chắn sẽ chết?

Tên nam nhân an ủi kia nói, muốn giết chết con chuột này cũng chẳng dễ dàng gì. Huống chi cho dù có giết được con chuột này thì lão già cũng có thể đổi mệnh cách xác lên trên một con chuột khác.

Trừ phi hắn tuổi thọ đã chết, nếu không người khác rất khó muốn mạng của hắn...

Như có điều suy nghĩ, ta nhẹ gật đầu.

Hiện giờ bọn ta bắt được con chuột này, chẳng khác nào bóp chết lão đầu trong tay, không lo lão không đến!

Đến buổi tối, chung quanh phòng vãi một ít bột phấn màu trắng, sau đó để Lý Ma Tử thả chuột.

Con chuột cuộn mình trong vòng tròn bụi phấn trắng, không dám cử động chút nào, đảo tròn tròng mắt.

Đại khái chừng mười mấy phút, con chuột không thể bình tĩnh được nữa, nó bắt đầu sốt ruột luồn lách khắp nơi, cố gắng chạy khỏi vòng tròn.

Nhưng làm sao nó dễ dàng thoát khỏi trói buộc? Cho nên mấy lần va chạm đều quay về.

Đàn ông tốt mà ta kinh ngạc thì sao? Đàn ông chăn nuôi nói ông lão kia đang ở ngay gần đây.

Lý Ma Tử lập tức nổi giận, tiện tay cầm lên một cây côn, lạnh lùng nói: "Lão già, mau cút ra đây! Nếu không ta giết con chuột này cho chết bây giờ."

Một tràng cười xấu hổ từ ngoài cửa truyền đến.

Sau đó cánh cửa được mở ra, ông lão khoác áo khoác đi vào phòng, hướng nam nhân có ý tốt cung kính nói: "Thứ nhất, sao ngươi lại tới đây?"

Nam nhân chăn bầu hừ lạnh một tiếng: "Nếu ta không tới, bọn họ còn mạng không?"

Lão đầu xấu hổ gãi đầu: "Đừng nóng giận, ta không biết bọn họ là bằng hữu của ngươi."

Lý Ma Tử và ta một trước một sau vây quanh lão đầu, khiến lão đầu bị hù cho thảm, sắc mặt kịch biến: "Hai vị bằng hữu đừng nóng giận, thật ra ta làm như vậy cũng là vì tốt cho các ngươi."

Hàm răng của ta sắp cắn nát rồi, hận đến nổi sùi bọt mép: "Cút mẹ nhà ngươi đi! Ngươi tốt cho ông đây đi? Ngươi có điểm nào để bênh vực ông đây?"

"Nếu ngươi không nói ra được là thằng ngốc này thì hôm nay ta đã phế ngươi rồi." Lý Ma Tử trừng lớn hai mắt khiến người khác vô cùng sợ hãi.

Lão già cười nói: "Có lẽ hai vị vẫn chưa biết sao? Các ngươi đã bị người khác nhìn chằm chằm. Ta cảm thấy các ngươi cùng hắn chết trong tay người khác không bằng trước khi chết làm chút chuyện cho ta, như vậy cũng xem như tích đức rồi phải không?"

"Hơn nữa nếu như các ngươi rơi vào trong tay đối phương, kết quả khẳng định sẽ vô cùng thảm hại."

Ta vô cùng kinh ngạc, theo như lời lão đầu nói, nam nhân an ủi khẳng định là cùng một tình huống.

Nam nhân chăn hộ dường như còn quan tâm tới vấn đề này hơn cả ta, lập tức hỏi: "Ngươi có biết là ai đang điều tra tung tích của bọn họ không? Nói cho ta biết."

Lão đầu cười nói: "Trong vòng tròn âm vật, người có bản lãnh như vậy cũng chỉ có Long Tuyền sơn trang, chẳng lẽ ngay cả cái này ngươi cũng không biết?"

Chương thứ chín mươi ba, Liễu Như Lai

Nam nhân quyến rũ thản nhiên nói: "Quả nhiên là bọn họ."

Ta khỏe, buồn bực: "Sao lại là Long Tuyền sơn trang?"

"Nghe nói là vì chuyện Vạn Thi Đăng, cụ thể ra sao ta cũng không rõ..." Lão đầu đáp.

Vạn Thi Đăng? Ta hít sâu một hơi, đây chỉ là một âm vật mà thôi, tổ chức này tại sao lại đuổi tận giết tuyệt đối với ta.

Nam nhân chăn hộ hình như không muốn nhiều lời, liếc mắt ra hiệu cho hắn một cái, lão đầu nhi lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Nếu nam nhân chăn đệm không muốn ta biết, ta cũng không hỏi nữa. Chỉ hỏi hắn, tối nay nên giải quyết chăn bông Kim Ti kia như thế nào?

Nam tử đáng thương khẽ cau mày: "Ngươi biết chủ nhân của chăn bông là ai không?"

Ta lắc lắc đầu.

"Minh triều ca kỹ, Liễu Như Lai." Nam tử lo lắng giải thích: "Chuyện về Liễu Như Lai hẳn là rất rõ ràng a?"

"Liễu Như đúng không?" Ta thất kinh, tuyệt đối không nghĩ tới âm vật này lại có quan hệ dính líu đến Liễu Như Ý. Lập tức cái chăn bông trong lòng ta lại tăng thêm địa vị.

Liên quan tới Liễu Như Lai tự nhiên là biết rõ, đại khái bởi vì nàng có sắc thái truyền kỳ một đời, đủ để đả động bất kỳ một văn hóa nào chứ?

Liễu Nhược từ nhỏ thông minh hiếu học, nhưng bởi vì gia cảnh bần hàn, bị bán cho Tần Hoài Hà làm kỹ nữ. Liễu Như này chẳng những trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, hơn nữa cầm kỳ thư họa đủ mọi thứ, rất nhanh đã có thể làm đến mức đứng đầu "Tần Hoài Bát

Diễm", treo lên chiêu bài "Bán Nghệ không bán mình", không biết đã đả động bao nhiêu quyền quý đệ tử.

Chỉ tiếc, Liễu Như đã từng gả ba lần làm phụ nữ, nhưng đều kết thúc với kết cục bi thảm.

Lúc tươi sáng nhất từng làm phu nhân của đại học sĩ, ghen tị giết toàn bộ Tần Hoài Hà!

Mà một kỳ nữ dung mạo mỹ mạo và trí tuệ một thân như vậy, lúc chán nản nhất, thậm chí ngay cả một nam nhân cũng không thèm đến thăm nàng, đã quấn một cái chăn bông, ngậm hận rời đi, cả đời cũng không sao.

Chúng ta đều bị chiếc chăn bông này làm cho sửng sốt, khó có thể tưởng tượng, nó lại là một bài ca cuối cùng của cả thế hệ tài nữ trước khi chết.

Lão già rõ ràng có chút nghi ngờ: "Không đúng, Liễu Nhược có phải đã chết ở Giang Tô Thường rồi không? Làm sao thi thể có thể xuất hiện ở chỗ này."

Nam nhân chăn bông giải thích: "Liễu Như đúng là đã chết rất lâu rồi. Chết ngay ngày đó, bởi vì thân phận của nàng đặc thù, trước kia quan lại quý nhân đã thề với Sơn Minh nàng tránh mà không kịp, cho nên không có ai đến đây. Cuối cùng vẫn là mấy kỹ nữ gom tiền, mang theo quan tài Liễu Như Lạc đi nơi khác chôn cất..."

"Cái chăn bông này được gọi là Kim Hoa trong vòng tròn của âm vật. Nghe nói nữ nhân quấn khăn bông này là được Liễu Như chăm sóc, từ nay về sau khuynh quốc khuynh thành, không có một nam nhân nào có thể kháng cự. Nhưng ai có thể nghĩ đến, cái giường bông này bị đè nén, khắp nơi đều là oán khí của Liễu Như Lai?"

"Quá biến thái." Lý Ma Tử nói: "Còn tưởng rằng sẽ là di vật quấn chết người sẽ trở nên khuynh quốc khuynh thành, đám người này không có đầu óc sao?"

Nam nhân chăn bầu nói: "Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, bởi vì bất luận xuân hạ thu đông, chăn đệm này đều bị lạnh như băng, dùng nó bao lấy thi thể, mặc dù là mùa hè, vẫn có thể mười ngày nửa tháng không hư thối, thậm chí khóe miệng thi thể còn lộ ra nụ cười. Cho nên mọi người mới tin tưởng cái giường bông này bị ăn một loại ma lực cực kỳ siêu nhiên."

"Thật ra, cảm giác lạnh lẽo này là đến từ Liễu Như Ý phải không?" Doãn Tân Nguyệt nói: "Trả giá hết cả đời cảm tình, đến cuối cùng lại phát hiện tất cả nam nhân đều là lừa gạt nàng, bất cứ ai gặp phải loại tình huống này cũng đều cảm thấy lạnh lòng."

Ta cảm thán một tiếng.

Lão đầu hung tợn nói: "Người đáng thương tất có chỗ đáng hận! Chết thì chết, còn muốn hại chết tôn tử của ta."

Nam nhân quyến rũ liếc lão đầu trắng mắt: "Nếu cháu trai của ngươi không đi trêu chọc chăn bông, ông ta sẽ xảy ra chuyện sao? Hơn nữa, chắc là ông ta có hành động bất nhã với thi thể của Liễu Như, cho nên mới có kết cục như vậy."

Lão già cười xấu hổ, không nói thêm gì nữa.

"Trương Cửu Lân, tối hôm nay, để ngươi giải quyết kim hoa!" Lúc này, nam tử áo khoác bỗng nhiên vươn một ngón tay, chỉ chỉ ta.

Ta có chút sợ hãi, hỏi nam nhân thích ta được không? Có nguy hiểm gì không? Dù sao tối qua, ta đã thấy được sự lợi hại của kim hoa rồi.

Nam nhân chăn hộ lại bảo ta cứ yên tâm, chỉ cần nghe hắn, sẽ không có nguy hiểm gì.

Sắc trời rất nhanh liền tối xuống, nam tử an ủi sửa sang lại những thứ tốt, sau đó liền dẫn bọn ta đi tới bãi tha ma.

Nhiệt độ hôm nay có chút thấp, gió Bắc gào thét, bầu trời ngay cả một ngôi sao cũng không có.

Ta có chút lo lắng, bởi vì nam nhân giúp ta làm mồi nhử, đi ngủ trên giường kia!

Sau khi đến nơi, đám nam nhân hưởng thụ lập tức trốn đi. Ta hít sâu một hơi, hít một hơi thuốc, uống hai ngụm rượu mạnh mẽ làm cho cả người ấm áp, mới đi đến chỗ chăn bông.

Gần đây vừa có hai người chết, còn là một bãi tha ma, trong hoàn cảnh như vậy, nói không sợ đều là giả. Nhưng vừa nghĩ tới đám người đàn ông chăn nuôi ở một bên, ta cũng yên lòng rất nhiều.

Ta cúi người tựa vào miếng bông, khom lưng nói: "Trời không còn sớm nữa, ngủ đi."

Nói xong, ta liền chui vào trong chăn bông.

chăn bông bị bên trong mang theo một cỗ bùn đất và tử thi hỗn hợp mùi vị phức tạp, loại mùi này làm ta cảm thấy buồn nôn, bất quá ta vẫn cố nén không nôn, tận lực suy nghĩ một ít chuyện tốt đẹp, để cho mình chìm vào giấc ngủ.

Kim Hoa thật sự rất lạnh, giống như một hầm băng cỡ nhỏ khiến toàn thân lạnh run rẩy.

Nhắc tới cũng kỳ, trong hoàn cảnh thanh lãnh thê lương như vậy, người không thể nào ngủ được, nhưng ta không ngừng ngáp ngủ, cảm giác mình không quản được đầu óc mình, chính là muốn ngủ.

Ta cắn đầu lưỡi cảnh cáo bản thân không thể ngủ, tuyệt đối không được ngủ, rất có thể sau khi nhắm mắt lại thì sẽ không thể mở mắt ra được nữa!

Đang lúc ta mơ màng màng, bên tai bỗng nhiên vang lên một thanh âm quen thuộc, một hồi tiếng nữ tử kêu gọi, từ trong phần mộ bị lột ra truyền đến.

Thần kinh của ta lập tức căng cứng!

Rất nhanh, ta cảm giác được miếng bông bị người khác xốc lên một góc, ngay sau đó có một vật chui vào.

Thân thể của vật kia rất lạnh lẽo, loáng thoáng còn mang theo mùi thơm say đắm thân thể, khiến người ta không khỏi chú ý như ong vỡ tổ.

Ta biết thứ này rất có thể là âm linh sống nhờ trong kim hoa.

Đôi tay của nàng sờ loạn ngực của ta, khiến cho thân thể cũng bắt đầu nóng lên. Nhưng mà ta lại không mở được mắt, chỉ có thể làm theo lời dặn dò của con trai mà nói: "Chí sắc, ngủ mau đi."

"Phu quân." Đối phương đột nhiên nhỏ giọng khóc nức nở: "Ta sắp rời chàng rồi, chàng có nỡ không?"

"Đừng có nói năng ngu ngốc." Ta đáp.

"Ài." Cô thở dài: "Nam nhân các ngươi đều lừa gạt nữ nhân thế à? Vậy ngươi quay lại đi."

Vì thế ta mới xoay người đi, lần này ta phát hiện mình có thể mở mắt, mà vừa mở mắt ra, ta lập tức bị dọa nhảy dựng.

Giờ khắc này, ta vậy mà đi vào một căn phòng xa hoa.

Dựa theo bài trí trong phòng có thể nhìn ra, đây là phong cách thanh lâu thời Minh triều, điêu hoa bình phong, uyên ương chúc đuốc, ta cùng một nữ nhân xinh đẹp nằm ở trên giường.

Nữ nhân này, thật sự rất đẹp, môi hồng răng trắng, con mắt như quả đào sáng ngời nhìn ta, khóe miệng mang theo nụ cười như có như không, trong đó lại lộ ra vẻ đau thương nhàn nhạt.

Ánh mắt của bà rất thâm thúy, ta thấy trong lòng mềm nhũn, đồng thời lại tràn ngập sợ hãi cùng với chút tự ti.

Nàng xinh đẹp, cao quý, khiến ta có cảm giác hơi trèo cao.

"Phu quân, nếu có một ngày ta xấu xí, không còn một xu dính túi, chàng có bỏ ta không?" Nàng hỏi.

Ta cười nói: "Nói cái gì vậy? Ta không biết làm như vậy, một ngày phu thê trăm ngày ân, vô luận ngươi biến thành cái gì, ta đều sẽ ở bên cạnh ngươi, không rời không bỏ."

Nàng thở dài, sâu kín nói: "Chỉ sợ ngươi lừa ta thôi, nam nhân các ngươi đều thích chơi trò vui."

"Ta nói thật đấy." Ta nói.

"Thật không?" Nàng đột nhiên cười lạnh: "Vậy ta muốn xem rốt cuộc ngươi có thật lòng với ta hay không."

Nói xong, trước mắt ta tối sầm lại, khi xung quanh lần nữa sáng lên, ta bị dọa đến mức hít thở không thông!

Chương thứ chín mươi bốn, đời có ngươi.

Đây không ngờ lại là một tòa linh đường!

Ánh nến yếu ớt phụ trợ sự đau thương của câu đối màu trắng.

Mà Liễu Như, giờ phút này đã nằm trong một cái quan tài to như gỗ sơn đỏ.

Trước kia nàng còn phong hoa tuyệt đại, giờ phút này đã thành một bộ thi thể băng lãnh.

Mặt nàng đầy nếp nhăn, làn da ảm đạm vô quang, còn mang tới hai cái vòng mắt đen bệnh tật, thoáng cái giống như già hơn hai mươi, ba mươi tuổi. Nhất là đôi mắt kia, giống như sung huyết, nhìn chằm chằm vào ta, trong lòng ta thấy mà sợ hãi.

Tuy rằng sợ hãi của ta đã đạt tới đỉnh điểm, nhưng ta vẫn cố nén cảm giác sợ hãi này, cảnh cáo bản thân nhất định phải bình tĩnh, nếu không có thể sẽ bị khai báo ở nơi này.

"Ngươi... đang sợ sao?" Liễu Nhược rốt cục đã mở miệng.

Đôi môi nàng vẫn bất động, không chớp mắt, âm thanh khàn khàn, sâu kín từ sâu trong yết hầu phát ra, khiến ta cảm thấy rợn cả tóc gáy.

"Không sợ." Ta hít sâu một hơi nói: "Bạch Đầu giai lão, không phải là lời hứa năm đó ta đã hứa với ngươi sao? Bây giờ ta đã làm được, rất an tâm. Hay là dẫn ta theo đi! Trên đường xuống Hoàng Tuyền cũng có người chiếu cố cho ngươi."

Thân thể của nàng run lên bần bật, khóe mắt tràn đầy nước mắt: "Ngươi... Ngươi thật sự sẽ không rời khỏi ta?"

"Sẽ không." Ta cười lau nước mắt thay nàng: "Kiếp sau, còn muốn ở cùng một chỗ với ngươi."

Nàng lặng lẽ thở dài, khóc còn lợi hại hơn.

Mà bộ dáng của nàng, cũng từ từ trở về bình thường, vẫn xinh đẹp như trước khiến người khác si mê, hoàn cảnh xung quanh cũng từ linh đường biến ảo thành thanh lâu.

"Ngươi đi đi." Nàng ta nói: "Ta không đáng để ngươi lưu luyến. Ngươi có tấm lòng này là đủ rồi."

Liễu Như lập tức từ trên giường ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong ánh mắt tràn đầy đau thương nhàn nhạt.

"Thật ra ngươi cũng rất tốt." Ta nói: "Theo ta cùng đi! Rời khỏi cái nơi không có tình cảm này, đến chỗ chân chính thuộc về ngươi."

"Ta... có được không?" Nàng ta nói: "Đi đâu vậy?"

"Đưa tay cho ta." Ta cười nói: "Đi theo ta, con đường sau này ta sẽ dẫn ngươi đi xuống."

Nàng kích động nhìn ta, cuối cùng trong ánh mắt chờ đợi của ta, nàng nhẹ gật đầu.

Ta nắm lấy tay nàng, vẫn theo con cái dặn dò, đi về phía đông.

Mà nàng lại nhanh chóng đi sát theo sau ta, nắm chặt lấy tay của ta, ngay cả một khắc cũng không dám rời khỏi ta, chỉ sợ chỉ trong chớp mắt thì ta sẽ biến mất ngay trước mặt nàng.

Không biết đi như vậy bao lâu, ta bỗng nghe thấy giọng nói của nam nhân an ủi.

Chờ ta mở mắt ra, phát hiện mình vẫn đang nằm trong cái chăn lạnh như băng, toàn thân đều là cảm giác lạnh lẽo, hai chân bị đông cứng đến mất đi tri giác.

"Được rồi." Nam nhân đáng yêu đứng bên cạnh nói.

Nghe được lời nam nhân mai táng, lão đầu lập tức lôi ta từ trong kim hoa ra, lấy ra một cái bình sứ màu trắng, dùng cành liễu từ bên trong dính chút nước, vẩy vào trên hai chân ta, ta mới cảm giác hai chân khôi phục tri giác.

Sau đó lão đầu lại vẩy lên chăn bông một chút, bắt đầu cẩn thận từng li từng tí xếp hoa vàng lại cho tốt.

Ta ngay cả bận rộn hỏi con trai thương, oán khí của Kim Hoa bị lắng lại rồi phải không?

Nam nhân chăn bầu gật đầu: "Đúng vậy, bất quá các ngươi phải nhanh chóng thay nó tìm được chủ nhân kế nhiệm, tốt nhất là đi Tần Hoài Hà, bán cho một nữ tử phong trần hữu duyên, như vậy mới có thể vạn vô nhất thất..."

Ta gật gật đầu, ngồi xổm xuống, ôm Kim Hoa vào trong ngực.

Không biết có phải ảo giác của ta hay không, trước đó còn có mùi hôi thối chăn bông, nhưng lúc này lại mang theo mùi thơm cơ thể nữ tử thấm vào ruột gan, cùng mùi thơm mà ta vừa ngửi được trong giấc mộng giống nhau như đúc.

Liễu Như thật sự đã tới? Có lẽ vấn đề này chỉ có trong lòng nàng là rõ ràng nhất.

Nam nhân chăn hộ nói hắn còn có chuyện quan trọng cần xử lý, nên lập tức rời đi.

Trước khi đi, luôn dặn dò lão đầu nhất định phải chiếu cố tốt chúng ta.

Lão già sảng khoái đồng ý.

Chờ nam nhân chăn bầu rời khỏi, ta liền hỏi lão đầu làm sao đi Tần Hoài Hà? Nam Kinh tốc độ cao, ta không dám lên, vạn nhất bị người của Long Tuyền sơn trang phát hiện thì thảm.

Lão đầu ném bình sứ nhỏ trong tay cho ta, mắng: "Một đám gia hỏa nhát gan, nam tử cầu hôn sao lại kết giao với các ngươi chứ? Nhớ kỹ, trước khi cao tốc, mở bình ra, mỗi người uống một ngụm, sau đó cứ qua mười hai giờ đồng hồ, uống thêm một ngụm nhỏ."

"Đây là cái gì?" Lý Ma Tử tò mò cầm bình sứ, nhẹ nhàng lắc lắc.

"Tiểu Địa Long." Lão đầu nói: "Uống hay không? Không uống trả lại ta. Đồ trân quý như vậy ta còn không nỡ đưa đâu."

"Địa Long là thứ đồ chơi gì?" Lý Ma Tử buồn bực hỏi.

"Gia hỏa trong tay ngươi." Lão già tức giận nói.

Lý Ma Tử xách con chuột lên, nhất thời bật cười khanh khách: "Ngươi nói không phải là con chuột to này đấy chứ? Để cho chúng ta uống nước tiểu con chuột, may mà ngươi nghĩ ra được."

Xem lão đầu lại muốn thu hồi lại bình sứ, ta vội vàng bảo Lý Ma Tử đừng nói nữa, thứ này khẳng định giá trị liên thành.

Nếu không tích góp có thể mua mười huyện thành lão đầu, sẽ không đau lòng như vậy.

Sau khi chúng ta cáo biệt lão đầu, liền lập tức mang theo Kim Hoa bị rời đi.

Không biết có phải là hiệu quả của nước tiểu Địa Long hay không, dù sao dọc theo đường đi tinh thần ta đều phấn chấn, ngay cả xe ngựa mở ra cũng không buồn ngủ, cũng không có bị người lén lén lút lút theo dõi.

Bởi vì cảnh khu quản chế rất nghiêm ngặt, sau khi chúng ta đến Nam Kinh, chỉ có thể cưỡi xe công cộng đi tới sông Tần Hoài.

Chuyện Kim Hoa bị liên lụy đã lan truyền ra khắp nơi.

Mỗi ngày, người tới xem kim hoa nối liền không dứt, đa số đều là thương nhân cổ hủ, nhưng cũng chỉ là muốn có được thứ gì đó mới mẻ chứ không hề ham muốn mua sắm, bởi vì bọn họ là nam nhân, kim hoa có thể có trăm hại mà chẳng hề có lợi gì đối với bọn họ.

Cuối cùng Kim Hoa bị bán với giá hai trăm vạn, bán cho một người trẻ tuổi.

Một người vóc dáng thướt tha mềm mại, ăn mặc hở hang, một chiếc xe chạy băng băng, không cần phải nói, chắc chắn là đang được phú hào bao phủ nuôi dưỡng rồi...

Bởi vì kim hoa có thể khiến nữ nhân tràn ngập hấp dẫn, cho nên là vũ khí chuyển chính của Tiểu Tam.

Nhưng sau khi giao dịch xong, ta lại không cao hứng nổi, cũng không biết việc bán Kim Hoa cho bà ta, là giúp bà ta sao? Hại bà ta sao?

Nữ nhân kia à, có lúc nữ nhân rất phức tạp, có lúc lại rất đơn giản.

Cơ quan các nàng đã tính toán hết, mong mỏi chỉ là một nam nhân không rời nửa bước mà thôi.

Nhưng thế gian nhiều nhất bạc tình nam, những người si này, cuối cùng cũng chỉ là lấy thanh xuân trắng trẻo làm tiền đặt cược.

Ta còn không khỏi phải nhớ tới bài hát này.

Bao nhiêu người từng ái mộ dung nhan của ngươi khi còn trẻ, nhưng là ai nguyện chịu đựng biến thiên vô tình của năm tháng?

Bao nhiêu người từng tới sinh mệnh của ngươi rồi lại trả, nhưng cuộc đời này có ngươi, ta đều ở bên cạnh ngươi.

So với khuôn mặt non nớt này, Liễu Như Ý được ta tiễn đi là rất hạnh phúc.

Chương thứ chín mươi lăm, ông chủ thuyền kỳ quái...

Một giường hoa vàng bỗng dưng vớt được hai trăm vạn, ta cũng rất vui vẻ.

Đương nhiên, kim hoa này là ba người kiếm được, cho nên tất nhiên tiền chia đều.

Cuối cùng còn thừa lại mấy vạn lẻ, không biết chia như thế nào, Doãn Tân Nguyệt dứt khoát nói là không đem những tiền này coi như kinh phí du lịch, chúng ta ở Nam Kinh xa xỉ một phen, thế nào? Dù sao cũng là Lục Triều Cổ Đô, nhiều thêm hai vòng, nói không chừng còn có thể gặp gỡ những âm vật khác.

Ta cười gật đầu đồng ý, mà Lý Ma Tử lại đau lòng muốn chết.

Nam Kinh vào ban ngày, hoàn cảnh vẫn rất không tồi. Đi ở Tần Hoài Hà, nhìn kiến trúc phong cách cổ xưa, cảm giác tâm linh đều sạch sẽ hơn rất nhiều.

Xung quanh Tần Hoài Hà đã được tu sửa thành khách sạn to to nhỏ nhỏ, bởi vì tới gần Cảnh Khu, cho nên sinh ý dị thường nóng nảy, chúng ta dứt khoát tiêu với giá cao, ở trên thuyền hoa của Tần Hoài Hà cả đêm.

Lý Ma Tử nửa đùa nửa thật nói có rượu có thịt, chính là thiếu nữ nhân, nếu như sinh tại cổ đại, hắn khẳng định mỗi ngày đều đến Tần Hoài Hà nghe nhạc, có thể nhìn thấy dung mạo Liễu Như khi còn trẻ, chết mấy năm cũng không hối tiếc.

Ta thật sự hoài nghi Lý Ma Tử đời này sẽ chết trên bụng nữ nhân...

Nhưng mà đêm hôm đó, chúng ta ngồi thuyền lại xảy ra một chuyện đặc biệt kỳ quái.

Ông chủ thuyền là một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, uống rượu cùng mấy bằng hữu ở đầu thuyền. Có thể là do uống quá nhiều, tiếng ồn ào liên tiếp vang lên khiến người ta không ngủ

được.

Điều này khiến Lý Ma Tử rất phẫn nộ, tìm đối phương nhiều lần, ông chủ thuyền kia không chịu nói nhỏ.

Chuyện này khiến Lý mặt rỗ rất tức giận, vén tay áo muốn đánh.

Tại nơi chưa quen thuộc, tốt nhất vẫn là đừng gây chuyện, cho nên ta lập tức lôi Lý Ma Tử vào phòng, khuyên hắn nhẫn nhịn một chút là xong, cùng lắm thì ngày mai chúng ta đổi sang ở tửu lâu khác.

Lý Ma Tử mặt ngoài đồng ý, nhưng không bao lâu sau, cỗ hỏa khí này thật không dễ gì áp chế xuống lại bốc lên.

Ta sợ hắn làm ra chuyện gì quá đáng, vẫn khuyên nhủ hắn.

Lý mặt rỗ cười nói: "Trương gia tiểu ca, bỏ ra một trăm cái lòng đi! Ngươi xem không phải chủ khách đánh bài sao? Ta đi ra ngoài một ván cùng hắn, nếu như thắng không cần, thì cho hắn câm miệng."

Trong lòng ta thầm nghĩ đây là một ý hay.

Đối với kỹ năng bài của Lý Ma Tử, trong lòng ta rất rõ, cũng không nói gì, xem như cam chịu.

Lý Ma Tử ra ngoài chưa được bao lâu thì đã trở lại, thế nhưng tiếng kêu của chủ thuyền lại càng lúc càng lớn.

Thấy Lý Ma Tử xụ mặt, ta vội hỏi hắn có phải là hắn đã thua hay không? Lý Ma Tử tức giận nắm chặt nắm tay mắng: "Thua cái lông gì, ta thắng liền ba ván, nhưng đối phương chính là không giữ lời."

Ta vỗ vỗ bả vai hắn ta, khuyên hắn đừng nghĩ quá nhiều, đêm nay sẽ làm cảnh thưởng cho Tần Hoài Hà đêm đi.

Trong tiếng nói ồn ào của ông chủ thuyền, chúng ta ngủ thật say.

Nhưng sau nửa đêm, ta lại bị tiếng cười điên cuồng của Lý Ma Tử làm thức tỉnh.

Ta tức giận mắng hắn sâu hơn nửa đêm, lên thần kinh làm cái gì?

Lý Ma Tử lại kích động túm ta từ trên giường lên: "Mau ra xem, ông chủ thuyền kia đang ở đầu thuyền trần truồng chạy! Mẹ kiếp, lúc đánh bài không tuân thủ lời hứa, giờ đã hơn nửa đêm, mình ngược lại thực hiện lời hứa..."

Ta chạy ra khỏi phòng xem xét, quả nhiên, một đại nam nhân trần truồng, đang chạy loạn vây quanh đầu thuyền. Trên người một tia – không treo, hơn nữa còn mở to mắt, chạy rất thuận đường, một chút cũng không giống như mộng du.

Ta ngay cả vội vàng hỏi Lý Ma Tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lý mặt rỗ nói cho ta biết, quy củ đánh bài giữa hắn với chủ yếu là, nếu như mình thắng, đối phương sẽ ngậm miệng, nếu không sẽ chạy quanh nhiều người Hoa thuyền.

Ông chủ thuyền kia đáp ứng ngay tại chỗ, nhưng sau khi Lý Ma Tử thắng, hắn lại quỵt nợ, lúc này mới chọc cho Lý Ma Tử nổi trận lôi đình.

Ai có thể ngờ được, chủ thuyền lại "Thủ tín" như thế, sau khi tiễn khách xong, hơn nửa đêm quả nhiên bắt đầu chạy trối chết.

Lý mặt rỗ nói đây là một chuyện đáng giá kỷ niệm, vì vậy lập tức dùng chiếu ảnh của cơ điện võng chụp ảnh phát tới rất nhiều bạn bè.

Ta rất không biết nói gì, thật tình không hiểu nổi, sao lại gặp chuyện kỳ cục như vậy?

Nhưng ta mơ hồ cảm thấy, ông chủ thuyền hẳn là không vì "thuận theo lời hứa", rất có thể hắn chạy trần là có nguyên nhân khác.

Tuy nhiên ta thật sự là ngủ gật, cho nên lúc đó cũng không nghĩ nhiều, liền đi về ngủ tiếp.

Vốn dĩ ngày hôm sau chúng ta là muốn dọn ra khỏi chiếc thuyền hoa này. Nhưng mà trở về từ trong lăng núi thì chân của ta cũng sắp gãy mất rồi. Làm gì còn tâm tư đi tìm những tửu lâu khác nữa? Cho nên dứt khoát dừng lại trên thuyền hoa này.

Lúc chúng ta trở lại, phát hiện ông chủ thuyền dường như đang cãi nhau với một nữ nhân, tỉ mỉ nghe ngóng mới biết thì ra là hai vợ chồng ly hôn.

Trước kia chủ thuyền hứa cho thê tử, nói ly hôn, thuyền du lịch này liền quy về danh thê tử. Bất quá hiện tại ông chủ thuyền đổi ý, nghiến răng nói bản thân chưa từng nói.

Trong lòng ta bất đắc dĩ cười một tiếng, xem ra miệng của chủ thuyền này căn bản là một cái cứt, lời nói ra cũng không chịu trách nhiệm.

Nữ nhân cuối cùng cũng khóc sướt mướt rồi rời đi. Không còn cách nào khác, nhà trai không ký tên. Chiếc thuyền du lịch này không thể nào lọt vào tên nữ nhân được.

Trước khi đi, chủ thuyền còn mắng nữ nhân một trận, nói nàng không biết xấu hổ, cho dù đánh chết mình, cũng sẽ không đưa thuyền ra ngoài.

Sau khi mắng đi nữ nhân, ông chủ thuyền đột nhiên trở nên kỳ quái, vẫn luôn ngồi ở đầu thuyền, ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm vào hoa đăng nơi xa.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu lên người hắn khiến bóng dáng hắn bị kéo cho dài ra. Sắc mặt hắn tái mét, quần áo mỏng manh, một cơn gió thổi qua khiến y phục trên người hắn vang lên vù vù. Hắn không cảm thấy lạnh, vẫn ngồi đó, rất kỳ quái.

Đêm hôm khuya khoắt, một người ngồi ở đầu thuyền, lại còn bày ra vẻ mặt này, khiến cho trong đầu không tự chủ được mà nghĩ tới đủ loại cố sự kinh khủng.

Ta bất đắc dĩ cười cười, đoán chừng là chủ thuyền bị thương cảm tình, trong lúc nhất thời nghĩ không thông.

Ta cũng không để ý lắm, tiếp tục ngủ.

Nhưng ngủ không được bao lâu, chợt nghe thấy một trận thanh âm gào khóc, ta sợ hết hồn ngay tại chỗ.

Đợi bọn ta đi ra khoang thuyền xem, nhất thời yên lặng.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới, ban ngày còn thề son sắt, kiên quyết sẽ không đem chiếc thuyền này chuyển cho ông chủ của thê tử, lúc này lại chủ động dựa vào bờ, mời nhân viên công chứng của tòa án. Hơn nữa ở trước mặt thê tử xin lỗi, nói mình là súc sinh, không thể đưa ra hết trách nhiệm của một trượng phu, thậm chí lật lọng. Hiện tại hắn đồng ý đem chiếc thuyền này tặng cho thê tử vô điều kiện.

Có thể tưởng tượng được thê tử của mình lúc đó bị nghẹn họng nhìn trân trối đến tột cùng là như thế nào...

Quá trình tiến hành rất thuận lợi, chiếc thuyền này thành công chuyển lên tên của thê tử.

Không khó nhìn ra, chiếc thuyền này đối với hắn phải là chín trâu một lông, thứ nhất, hắn có thể ở đêm khuya tìm đến tòa án, chứng minh hắn tại Nam Kinh vẫn có chút sức ảnh hưởng.

Thứ hai, gia hỏa này đem một chiếc thuyền du lịch lớn như vậy đưa cho thê tử, lúc ký tên thì tay cũng không rung một cái, tựa hồ căn bản không quan tâm chút tiền nhỏ này.

Mẹ nó, trong thế giới của kẻ có tiền, đúng là chúng ta không hiểu loại dây chuyền này.

Tuy ta cũng đã kiếm được mấy trăm vạn, nhưng so với Nam Kinh người du lịch phát tài vẫn còn kém rất nhiều.

Buổi tối hôm đó, chủ thuyền liền thu dọn đơn giản mấy bộ y phục, chuyển ra ngoài, chuyện này đương nhiên chúng ta không cần lo lắng.

Ta cũng đi ngủ đây.

Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, lại bị đánh thức, vẫn là tiếng ông chủ thuyền gào khóc.

Tên cháu trai này khiến ta tức điên lên rồi. Liên tục hai ngày, không ngày nào đi qua, bệnh thần kinh cũng không nghiêm trọng đến mức vậy chứ?

Lý Ma Tử đã sớm mặc quần áo tử tế, ngồi ở đó, pha một bình trà xem náo nhiệt: "Tiểu ca, ta cảm thấy mua một bộ phòng ốc bên bờ Tần Hoài cũng không tệ nha! Ngày nào cũng có trò vui xem, chúng ta ngay cả TV cũng đỡ."

Ta ngáp cả ngày liền đi lên, hỏi tình huống gì vậy? Ông chủ thuyền lại khóc lóc một tiếng.

Lý Ma Tử cười nói: "Còn có thể vì cái gì nữa? Đêm qua ta tặng cái thuyền này, đau lòng quá đi!"

Nghe ông chủ thuyền khóc một hồi, ta cũng hiểu được chân tướng sự tình.

Chương thứ chín mươi sáu ai muốn giết ngươi?

Nguyên lai chủ thuyền kiên quyết không thừa nhận, tối qua chính mình lái thuyền tặng cho lão bà, đang ầm ĩ với lão bà, nói nhất định là nàng sử dụng thủ đoạn hèn hạ.

Thê tử lão nhân tất nhiên là tức không được, dứt khoát tìm nhân viên tòa án tối qua, đem video và hợp đồng ghi lại cho ông chủ thuyền xem.

Chủ thuyền vừa nhìn đã trợn tròn mắt, kiên quyết nói đó là tên mà mình ký trong trạng thái mộng du, bản thân hắn căn bản không biết.

Đương nhiên không ai tin, cuối cùng thê tử của ông ta thậm chí còn gọi cảnh giới tới, gán tội danh tìm cớ gây hấn cho ông chủ rồi.

Hai cái lỗ này thật thú vị, ta bật cười khanh khách, quả thực là cẩu huyết truyền ti kịch ta xem còn cẩu huyết hơn bất kỳ bộ phim nào ta xem...

Đương nhiên chuyện này không liên quan gì đến ta, ta tự nhiên cũng lười quản.

Ông chủ thuyền bị bắt vào cũng tốt, ít nhất mỗi buổi tối ta có thể an ổn ngủ.

Mấy ngày kế tiếp, chúng ta luôn ở Nam Kinh chơi, theo cách nói của Doãn Tân Nguyệt là được, mấy vạn đạo cụ này không tiêu căn nguyên, tuyệt không rời đi.

Đụng tới một cô nương đáng yêu như vậy, ta cũng là không còn gì để nói, chỉ có thể bồi nàng ở Nam Kinh thành dạo chơi.

Có lẽ là sau một tuần, chúng ta trở về từ Tử Kim Sơn trên Thiên Văn, giống như mấy ngày hôm trước, mệt đến không đi nổi nữa.

Trở lại chỗ ở, lại phát hiện bên bờ sông Tần Hoài có một tên ăn mày đang ngồi xổm.

Tên ăn mày này thật lớn mật, dám đến khu ăn xin phồn hoa như vậy, không sợ quản thành Thiên Triêu sao?

Bất quá người ta vì sinh tồn quả thực không dễ, cho nên chúng ta cũng không nói gì.

Nhưng ngay lúc chúng ta đang đi qua bên cạnh tên ăn mày, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn chúng ta một cái, sau đó gã như nhìn thấy một cái bánh mì, nhào tới chắn trước mặt chúng ta: "Ân nhân, cứu mạng ân nhân."

Hành động kỳ quái của bọn ta bị bọn ăn mày dọa giật nảy mình, chờ đến lúc đối phương hất mái tóc bẩn thỉu ra khỏi mặt, bọn ta cũng kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

Tên ăn mày này không phải ai khác, chính là chủ thuyền!

Trời ạ, hai ngày trước ông chủ thuyền quần áo chỉnh tề, sau khi từ cảnh giới đi ra, sao lại biến thành bộ dáng này?

Cỗ mùi hôi chua trên người hắn khiến người ta không dám tới gần, ta vội vàng lui về sau hai bước.

Lý Ma Tủy cũng nhận ra, kinh hãi đến mức miệng còn có thể nhét một quả trứng gà xuống: "Ai u, đây không phải ông chủ thuyền của chúng ta sao? Làm sao vậy, đang trải nghiệm sinh hoạt đấy."

Lý mặt rỗ cũng đủ hỏng, người đều thành ăn mày, Lý mặt rỗ hắn lại còn có thể cười được. Vì chút chuyện nhỏ này, có cần phải làm như vậy không?

Bất quá, toàn thân chủ thuyền này quả thực lộ ra một tia cổ quái.

Dù sao thì một phú hộ làm du lịch, không thể nào trong vòng mấy ngày mà nghèo túng thành bộ dạng này được?

Hơn nữa vừa rồi hắn còn gọi chúng ta là ân nhân, bảo chúng ta cứu mạng... Ta thật không rõ, trong hồ lô của hắn rốt cuộc bán thuốc gì.

Doãn Tân Nguyệt kéo ta, ý bảo ta không cần để ý, đi nhanh lên!

Ta khẽ gật đầu.

Tuy nhiên ông chủ thuyền kia lại kiên quyết không cho chúng ta đi, ngăn ở trước mặt, rầm một tiếng quỳ xuống cho chúng ta: "Ân nhân, cứu mạng, có người muốn giết ta, chỉ có các ngươi có thể cứu ta."

Cái gì đây hả, ta bật cười khanh khách, nhìn hắn với vẻ khó hiểu: "Ngươi có phải muốn tiền hay không?"

Hắn lắc đầu: "Không, ta có tiền, ta thật sự có tiền. Nếu các ngươi có thể cứu mạng ta, tiền của ta đều cho các ngươi..."

Nói xong, bàn tay bẩn thỉu của hắn bắt loạn ngay trong túi. Không bao lâu, đã lấy ra một chồng tiền bạc, tất cả đều là tiền trăm nguyên, tuy rằng bẩn thỉu, nhưng chắc sẽ không giả.

Chuyện gì thế, có tiền vẫn cứ muốn làm ăn mày sao?

"Ta đã mấy ngày không ăn cơm rồi, hôm nay các ngươi nếu không giúp ta, ta nhất định sẽ bị giết chết đấy." Chủ thuyền nhìn có chút nói năng lộn xộn, nói chuyện cũng không logic, làm ta dở khóc dở cười.

"Không dám không dám." Lý Ma Tử cười, nhét tiền vào túi mình, sau đó vỗ vỗ bả vai ông chủ tàu: "Nào, ca mời ngươi ăn cơm đi."

Ông chủ thuyền lại lắc đầu lia lịa: "Không được, ta không thể nói chuyện với bọn họ! Ta không thể bại lộ bản thân, nếu không bọn họ sẽ giết ta."

Ta nhíu mày một chút, hỏi: " Nam Kinh phá hoại chết bao nhiêu người?"

"Ba mươi vạn." Chủ thuyền không chút do dự nói.

"Sáu8 năm tổ chức ở đâu?"

"Bảy Tấn Kinh."

Ta liên tiếp hỏi mấy vấn đề thường dùng thức thức, kết quả ông chủ thuyền trả lời đều rất bình thường. Ta lập tức ý thức được, những lời vừa rồi của hắn không phải là nói điên khùng, rất có thể là thật sự gặp phải tình huống.

Nếu hắn tìm được chúng ta, nhất định là đã biết thân phận của chúng ta, hắn không phải bị âm vật nào đó quấn thân đó chứ?

Ta hít một hơi thật sâu, nói: "Được rồi, đi cùng bọn ta về, ta đi mua chút đồ ăn cho muội."

Ta mua một chút đồ ăn chín, liền dẫn ông chủ thuyền về chỗ ở, trước để hắn tắm rửa, đổi một thân quần áo sạch sẽ, lại để cho hắn ăn chút ít, uống một ít nước, sắc mặt của hắn mới hồng hào một chút.

"Ta hỏi: "Tại sao ngươi muốn tìm chúng ta hỗ trợ? Chúng ta có thể giúp ngươi cái gì?"

Hắn vừa ăn như hổ đói, vừa nói: "Ta biết các ngươi là thương nhân âm vật, chuyên môn thu thập một số đồ vật không rõ."

Nghe hắn nói như vậy, ta có chút đau trứng, hắn làm sao biết được thân phận của ta.

Chủ khách nói cho ta biết, thật ra bây giờ Nam Kinh có rất nhiều người đều biết thân phận của ta.

Dù sao Nam Kinh làm Cổ Đô lục triều, chợ cổ là tương đối phồn hoa. Tự nhiên mà vậy, sinh ra âm vật xác suất cũng lớn, cho nên âm vật thương nhân phi thường ăn được ở Nam Kinh.

Mà lúc trước đến Tần Hoài Hà bán đấu giá kim hoa, đã bị rất nhiều thương nhân âm vật biết được, cho nên chuyện này, tự nhiên lưu truyền ra ngoài.

Xem ra nơi này không thể tiếp tục ở lại nữa, nếu không người của Long Tuyền sơn trang rất có thể sẽ tìm tới cửa.

Chủ thuyền còn nói, thật ra hắn còn là một kẻ ham mê đồ cổ, những đồ cổ trong nhà đều có thể lấp đầy một tòa viện bảo tàng.

Như có điều suy nghĩ, ta nhẹ gật đầu.

Hiện tại hắn cực kỳ hoài nghi, trong nhà mình lại xuất ra một món Âm vật! Chính món Âm vật đó đã hại hắn thành bộ dạng thê thảm như hiện giờ. Hắn cầu chúng ta giúp tìm ra món Âm vật đó, chỉ cần chúng ta hỗ trợ, thù lao là không thành vấn đề.

Ta nhíu mày, đã nghe nói qua âm vật lấy mạng, nhưng ta chưa từng nghe qua, âm vật đem người bức thành tên ăn mày.

Rốt cuộc trong đó có ẩn tình gì? Ta vội vàng hỏi một câu.

Ông chủ thuyền bất đắc dĩ thở dài, nói: "Ài! Con người ta, có hai tật, bệnh thứ nhất là uống quá nhiều, khoác lác. Bệnh thứ hai, chính là lời nói quá giữ lời hứa, lời hứa đáng giá ngàn vàng, chỉ cần thổi ra trâu, mặc kệ gian nan thế nào, ta cũng phải đem con trâu này viên thượng. Ài, thật tra tấn cho ta thê thảm..."

Ta nhíu mày, có phần không hiểu ý của hắn: "Ngươi nói bởi vì ngươi quá giữ lời hứa, cho nên mới phải rơi vào tình cảnh như vậy?"

Chủ thuyền gật đầu liên tục, sau đó kể cho chúng ta nghe những chuyện xảy ra gần đây.

Ví dụ như đêm đó hắn lồi ra trên thuyền mà chạy.

Vừa mới bắt đầu đánh cược với Lý Ma Tử, hắn hứa hẹn thua liền ngậm miệng, nếu không liền chạy một vòng quanh đầu thuyền. Bất quá sau khi thua, hắn liền đổi ý.

Mà khi hắn hơn nửa đêm giật mình tỉnh lại, lại phát hiện chính mình thật không tự chủ được thân thể ở đầu thuyền chạy lung tung, điều này đã làm hắn sợ hãi.

Ví dụ như mấy hôm trước, vì lừa gạt lão bà ly hôn, hắn thuận miệng nói một câu, sẽ đưa thuyền du lịch cho lão bà.

Bất quá, bản thân mình thật sự ngay cả đêm tối cũng đưa thuyền cho lão bà, mà vô luận là chạy trần hay là đưa thuyền, đều là hắn làm ra trong tình huống không biết chút nào.

Trước kia hắn cũng đã gặp qua rất nhiều loại tình huống tương tự.

Nói như vậy, trước kia hắn từng kinh doanh qua một nhà Ngũ Kim xưởng quy mô cũng không tệ lắm, có điều sau đó bởi vì khoác lác với một ca ca, nói đi bóng Trung Quốc ra ngoài, liền chắp tay dâng tặng 5 kim xưởng.

Không ngờ năm nay Trung Quốc lại đi tán gẫu rất nhiều, thành công ra được tuyến...

Vốn bằng hữu cũng coi hắn đang nói đùa, nhưng cũng không coi là thật. Nhưng buổi tối hôm đó, hắn cứ thế hắt xì Ngũ Kim xưởng mạnh mẽ cho huynh đệ mình, cho tới bây giờ tên què kia còn cảm thán hắn tài đại khí thô, là một người thủ tín hứa hẹn.

Những tài sản khác gần như đều vì hắn khoác lác quá nhiều, đến cuối cùng đưa tặng, đóng cửa lại, sững sờ đem một phú ông giày vò thành ăn mày ở đầu đường.

Không biết vì sao, ta nghe xong liền rất muốn cười.

Âm vật này thật đúng là oai phong của mật báo đẹp, không đi đường tầm thường! Ta thật đúng là lần đầu gặp phải.

Ta cười vỗ vỗ bả vai ông chủ thuyền rồi nói: "Sau đó thì sao? Ngươi nói ngươi bị người ta đuổi giết thì đã sao?"

Chủ thuyền thấy ta không tin, dứt khoát vén áo lên, xem bụng hắn một chút.

Vừa nhìn thấy như thế, ta lập tức bị dọa ra cả túa đầy mồ hôi lạnh!

Trên bụng nó đầy vết thương, có đao cắt ra ngoài, có cái muôi móc ra, có vật cứng đâm ra, thậm chí còn có mấy cái dấu răng, da đều sắp bị cắn rách.

Lý Ma Tử vội vàng kéo y phục lên, nhìn buồn nôn không thôi.

Chủ thuyền thất hồn lạc phách ngồi trên ghế: "Nếu như các ngươi không cứu ta, tối nay ta phải chết..."

"Rốt cuộc là ai muốn giết ngươi?" Ta hỏi.

Chương thứ chín mươi bảy, Tàng Bảo các

Ông chủ thuyền ôm đầu nói: "Là ta."

"Chính ngươi?" Ta không thể tin được nhìn hắn.

Ông chủ thuyền khóc lóc giải thích cho chúng ta, thật ra những vết thương này đều do bản thân hắn gây ra.

Mấy ngày nay, hắn bị nhốt trong sở giam, ở cùng một xã hội đen như vậy.

Cái xã hội đen kia nhìn hắn ta thành thật, tất nhiên thường xuyên khi dễ hắn ta.

Cuối cùng chủ thuyền không nhịn nổi nữa, bệnh ưa thích khoác lác lại tái phát, nói mình quen biết lão đại của đối phương, thậm chí gọi huynh đệ.

Bọn xã hội đen kia đương nhiên không tin, chủ thuyền lập tức thề thốt: "Nếu việc này là giả, ta sẽ tự sát cho ngươi xem!"

Không ngờ tới nửa đêm, hắn quả nhiên tuân thủ "Lời hứa", từ trên giường bò dậy chuẩn bị tự sát. Có mấy lần dùng răng cắn thủng bụng, có mấy lần là dùng bàn chải đánh răng đâm lên người, thậm chí còn thử cắn lưỡi tự sát.

Tuy nhiên cũng may là thủ vệ ở nơi tạm giam sâm nghiêm, cho nên hành vi tự sát của hắn rất nhanh đã bị cảnh báo phát hiện, hơn nữa còn kịp thời ngăn cản, cho nên mới không chết thành công.

Nhưng ông chủ thuyền xem như đã nhìn ra, nếu mình không tự sát, âm vật kia khẳng định sẽ không bỏ qua cho bản thân, cho nên mới chạy tới cầu xin chúng ta cứu mạng.

Sau khi bọn ta nghe xong, đều yên lặng không nói gì.

Nói cắn lưỡi tự sát, dùng bàn chải đánh răng đâm lên người còn có thể lý giải, nhưng hắn làm sao cắn được bụng mình?

Khó có thể tưởng tượng sâu hơn nửa đêm, gia hỏa này giống như cô gái luyện ba cân vặn vẹo thân thể, dùng răng cắn cái bụng, vậy thì dọa người biết bao.

Chủ thuyền lại nói cho chúng ta biết, ngay chính ông ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nhớ lúc mở mắt ra, hầu như đau thắt lưng đứt đoạn.

Lý Ma Tử lại hỏi: "Vậy tại sao ngươi không dám đi mua đồ ăn?"

Chủ thuyền đáp: "Bởi vì ta phát hiện một quy luật, chỉ cần ta không tiếp xúc với người khác, cách hóa trang mình thành người không quen biết, thì thứ kia sẽ không nhằm vào ta..."

Ta thất thanh cười, một ông chủ thuyền thật tốt, thật đúng là bị tra tấn thành kẻ điên.

"Trên người ta có mang theo loại đồ cổ nào khả nghi không, có lẽ âm vật kia vẫn luôn ở bên cạnh hắn.

Hắn lại lắc đầu, nói sự tình không đơn giản như vậy.

Lúc đầu hắn cũng nghĩ như vậy, cảm thấy có thể là trên người đeo thứ gì đó, có một loại ma lực siêu phàm. Vì vậy hắn tháo hết vòng cổ của giới chỉ ra, khóa vào trong phòng nhỏ, bản thân cũng chuyển ra ngoài ở, tận lực rời xa những thứ này.

Tuy nhiên, căn bản không dùng được vận rủi mà đến cuối cùng hắn vẫn không thoát khỏi bị nguyền rủa...

Thậm chí ông chủ thuyền còn hoài nghi có quỷ đi theo mình, cho nên mới trốn thế nào cũng không thoát.

Ta như có điều suy nghĩ gật gật đầu, ít nhất ta còn chưa từng nghe nói qua loại bệnh trạng này.

Nếu có nam nhân hưởng thụ ở đó thì tốt rồi, gà mờ nam nhân thì chỉ cần vài phút là có thể tìm ra âm vật ở nơi nào.

Cứ như lần trước chúng ta đụng phải hoa vàng, nam nhân chăn nuôi chỉ liếc mắt là nhìn ra điểm kỳ quặc rồi? Ài, là chúng ta kinh nghiệm quá ít.

Vì vậy, ta lập tức mở máy máy truyền tin liên lạc dành cho nam nhân.

Thế nhưng di động của nam nhân chăn nuôi vậy mà vẫn ở trạng thái quan trọng, giống như mấy lần trước, điều này làm cho ta không khỏi có chút ủ rũ.

Nói thật, ta tuyệt đối không muốn quản chuyện ông chủ thuyền. Dù sao vừa kiếm được một khoản tiền, ai cũng không muốn đi mạo hiểm.

Cuối cùng vẫn là Lý mặt rỗ nghĩ ra một biện pháp, nói là quen biết lão nhân gia gia ta, đã từng làm thương nhân âm vật nhiều năm như vậy, khẳng định biết lai lịch của vật này, nói không chừng sẽ có biết phương pháp giải quyết nói cho chúng ta biết?

Đúng vậy, có sẵn rồi thì bày trước mặt, không dùng thì uổng phí không dùng.

Thế thì ta lập tức lấy ra điện thoại, viết một tiếng chuông cho lão nhân kia.

Còn Lý mặt rỗ lại nắm ông chủ sang một bên thương lượng chuyện thù lao.

Lão đầu lúc đầu đối xử với ta rất khách khí, nhiệt tình hỏi ta bây giờ thế nào? Nam tử chăn hộ có bên cạnh ta hay không?

Ta mới nói xong chứ.

Lão ba ba tôn kia bắt đầu nổi bão, nổi giận đùng đùng nói: "Không có là tốt rồi, lão phu nhịn ngươi lâu rồi, đừng tưởng rằng lão phu sợ ngươi, lão phu là cho sầu nam mặt mũi đàn ông. Dám động bản mạng chuột của ta, không giết các ngươi coi như không tệ, còn có mặt mũi viết điện thoại cầu viện ta?"

Ta dở khóc dở cười, lão nhân này thật là thú vị. Ta bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Lý Ma Tử, Lý Ma Tử phẫn nộ nói chai cho hắn.

Vì vậy Lý Ma Tử liền cùng lão đầu bày ra lời lẽ thô tục, thề phải mắng chết đối phương.

Thấy hai người cãi nhau náo nhiệt như vậy, ta cũng có chút không đành lòng ngắt lời bọn họ...

Quên đi, nếu đã không tìm thấy người bên ngoài, vậy ta chỉ có thể tự mình động thủ.

Hiện giờ việc đầu tiên chúng ta phải làm chính là tìm được món âm vật kia đang trốn ở đâu?

Ta hỏi chủ thuyền, có thể đến phòng đồ cổ cổ của hắn xem một chút, ta phải nghiên cứu xem vật nào đáng nghi nhất không.

Ông chủ thuyền do dự một chút rồi nhìn sắc trời phía ngoài nói: "Thời gian không nhiều lắm, bây giờ đi đi! Tiểu tiện nhân kia nếu không để ta lên thuyền, ta sẽ cùng cô ta đồng quy vu tận."

Nói xong, chủ thuyền hùng hổ dẫn theo chúng ta đi du lịch.

Lão bà của thuyền chủ thuyền cũng coi như có vài phần tư sắc, thuộc dạng nửa già nửa Từ Nương. Lúc chúng ta đi, bà đang mặc bơi lội ngồi đầu thuyền, cấu kết với một người, tiếng cười vang lên liên tiếp, trò chuyện rất náo nhiệt.

Sau khi nhìn thấy chúng ta, lúc này lão bà chủ thuyền mới thu liễm lại, có điều khuôn mặt nghiêm nghị hỏi: "Ngươi đến làm gì?"

"Không biết xấu hổ." Chủ thuyền mắng một câu: "Ta đến thu dọn đồ đạc."

"Chỗ này không có đồ vật của ngươi." Lão bà chủ thuyền nói: "Lúc trước tài sản trao đổi, ngươi chủ động ghi lại tất cả tài sản trên thuyền cho ta, ta có hợp đồng."

"Cút!" Chủ thuyền mắng một câu: "Những thứ này đều là ta cực khổ kiếm tiền mới mua được, dựa vào cái gì lại muốn quy về tên ngươi?"

Xem hai người cãi nhau không thể tách ra, thậm chí lão già họ Mã cao lớn kia đều muốn dẫn vào, ta chỉ có thể đi khuyên nhủ Doãn Tân Nguyệt, để hai người đừng cãi nhau nữa, dù sao đây cũng là đại sự liên quan đến nhân mạng, cho nên hy vọng bà lão thuyền có thể khoan hồng độ lượng, để cho chúng ta đi phòng chứa đồ cổ nhỏ xem một chút. Tìm được âm vật kia lập tức rời đi, tuyệt đối bất động một mũi kim nơi này.

Ông chủ thuyền kia do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu: "Ừm, được rồi! Nhưng ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám giở trò gì, cẩn thận ta không để yên cho ngươi đâu."

Hai mồm hai bên này, nhìn như thế nào cũng giống như kẻ thù giết phu, ngẫm lại cũng thấy say.

Dưới sự dẫn dắt của chủ thuyền, bọn họ đi vào một khoang thuyền. Trong khoang thuyền toàn một khoảng tối đen, bên trong đặt các vòng bảo tồn bị phế thải, không có nửa điểm mùi vị trong phòng trữ vật.

Bất quá ai có thể nghĩ được trong khoang thuyền này lại có huyền cơ khác, chờ lão bản thu dọn xong một góc nhỏ, ở cuối góc thuyền liền lộ ra một cánh cửa nhỏ.

Sớm đã nghe nói người có tiền Nam Kinh thích tàng trữ, không ngờ thật sự bị chúng ta gặp được.

Sau khi mở ra cánh cửa nhỏ, không gian phía dưới quả thực rộng rãi, ước chừng hơn năm mươi mét!

Trong không gian này chằng chịt những ô vuông bằng thủy tinh, lớn nhỏ không đều, bên trong được trưng bày đủ loại hàng sưu tầm.

Trách không được chủ thuyền lúc trước nói, đồ cổ của hắn còn có thể chứa đầy một gian viện bảo tàng, xem ra đúng là như vậy. Mẹ nó, thế giới của Thổ Hào quả nhiên không phải người bình thường chúng ta có thể lý giải, cất chứa nhiều thứ như vậy chỉ là để chơi, mà không phải lấy ra giao dịch.

Nhìn vẻ mặt rối rắm của Lý Ma Tử, ta biết Lý Ma Tử đang hối hận, giá cả lúc trước đã giảm xuống rồi.

Bất quá hào phú, muốn tìm ra âm vật từ đống đồ vật lớn như vậy, mức độ khó khăn có thể tưởng tượng được. Ta nhìn quanh cái này muôn vàn cổ hiểu trong đầu một vòng, không khỏi có chút đau đầu...

Theo lý thuyết, tà tính của âm vật cùng niên đại của nó là tỷ lệ.

Nói cách khác, niên đại càng lâu, tà tính càng mạnh!

Tình huống giống như ông chủ thuyền, khẳng định là bị âm vật niên đại xa xưa quấn lấy. Nếu đồ cổ nơi này đều là hàng mới minh thanh sau này, ngẫu nhiên xuất hiện một hai món đồ có niên đại xa xưa, phạm vi đó có thể nháy mắt thu nhỏ rất nhiều.

Bất quá bi thống chính là, đồ cổ bình thường đều không lọt vào mắt của ông chủ thuyền, vật ông ta cất giữ, phần lớn đều là đồ cổ tương đối cổ lão, thậm chí còn có một bộ chiến quốc chuông nhạc, ta nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm.

Mẹ nó, muốn lấy ra âm vật trong mấy thứ này, dùng mắt thường căn bản không có khả năng.

Không còn cách nào, chỉ có thể chờ đêm nay.

Chương thứ chín mươi tám theo dõi.

Ta đem ý nghĩ này nói cho ông chủ thuyền, ông chủ thuyền còn phát sầu hơn cả chúng ta.

Hắn nói cho chúng ta biết, hiện tại hắn đã bại lộ, tối nay nhất định sẽ tự sát lần nữa. Nếu như hiện tại chúng ta không thể giải quyết được âm vật kia, cũng chỉ có thể cả đêm không ngủ, mở mắt nhìn chằm chằm hắn, miễn cho hắn làm ra cử động tự sát.

Ta gật gật đầu nói: "Cái này không thành vấn đề, dù sao đêm nay ta cũng không chuẩn bị đi ngủ!"

Bởi vì không rõ lai lịch âm vật, cho nên ta cũng không cách nào chuẩn bị đạo cụ, chỉ tùy tiện cầm hai túi muối tinh thôi, hy vọng tối nay có thể phát huy công dụng!

Về phần khuya hôm nay chúng ta phải ở lại, thê tử lão bản thuyền khẳng định không đồng ý, chuyện này chúng ta cũng lười quản, cứ để lão bản tàu tự đi đàm phán.

Không biết chủ thuyền hứa hẹn cái gì, hoặc uy bức? Tổng cộng vợ ông ta đồng ý cho chúng ta ở vài ngày.

Đến buổi tối, chúng ta tập hợp trong khoang thuyền.

Lý Ma Tử vì đề phòng ông chủ thuyền tự sát, chuẩn bị một sợi xích sắt trói ông chủ thuyền lại trên ghế.

Thậm chí để tránh hắn cắn lưỡi tự sát, Lý Ma Tử còn cởi mấy cái tất thối của mình ra, nhét vào miệng ông chủ thuyền.

Mặc dù ông chủ thuyền là một trăm người không tình nguyện, bất quá tình huống bây giờ đặc thù, cũng không phải do hắn...

Doãn Tân Nguyệt nhìn ông chủ thuyền, chỉ xoạt một tiếng đã bật cười nói hiện tại chúng ta giống như bắt cóc vậy.

Lý Ma Tử nửa đùa nửa thật nói: "Hay là chúng ta trực tiếp đến trường bắt cóc đi? Đem đồ cổ này bán hết đi, cũng đủ ăn mấy chục năm đấy."

Rõ ràng ta thấy ông chủ thuyền bị dọa sợ đến mức mặt mũi xanh mét rồi.

Vì để tránh khoang thuyền cọc sắt, chúng ta tìm tới nến cùng ô. Tất cả chuẩn bị tốt, ba người chúng ta liền ở trên mặt đất trải giường chiếu, đều không ngủ.

Bởi vì chuyện kim hoa bị đã để lại cho chúng ta bóng ma tâm lý nghiêm trọng, ai biết sau khi ngủ có còn xuất hiện một nữ quỷ nữa không, xông vào giấc mơ của chúng ta, khống chế thân thể chúng ta đây?

Loại dày vò này khiến cho thời gian trôi qua rất chậm, ta nhàm chán vô vị, lật xem điện thờ của Doãn Tân Nguyệt.

Điện thoại của Doãn Tân Nguyệt có hình ảnh của bọn ta đi thăm, nhìn thấy Lý Ma Tử làm ra hình thù kỳ quái trong hình, lại nhìn tới nhìn lui ta cũng không biết ta nên lấy tay ở đâu, so sánh rõ ràng thật là buồn cười.

Nhìn một chút, ta bỗng nhiên phát hiện một chút vấn đề nhỏ.

Trong tấm ảnh, giống như luôn có một người đưa lưng về phía chúng ta, đứng cách đó không xa.

Dù là quần áo hay bóng người đều rất giống nhau.

Ta thất kinh, chẳng lẽ chúng ta bị theo dõi rồi sao?

Ta lập tức mang ảnh lật trở về, cẩn thận xem một lần.

Sau khi xem xong, ta lạnh từ đầu đến chân. Mẹ nó, đúng là tình huống như vậy, bất luận là bức họa nào, bất luận là Trung Sơn Lăng hay Tử Kim Sơn đài trên trời, sau lưng chúng ta từ đầu đến cuối đều có cùng một người!

Đối phương mặc một chiếc áo ngắn trắng xanh xen kẽ, quần da màu đen, mái tóc dài đen nhánh, vóc người xem ra cũng không tệ lắm, hẳn là một nữ nhân có tướng mạo xinh đẹp.

Phát hiện này khiến ta giật mình, tại sao đối phương lại theo dõi chúng ta?

Vì sao dọc đường chúng ta đều không hề phát hiện?

Ta ngay cả vội vàng đưa ảnh cho Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử xem, hai người xem xong đều là bị hù tái nhợt mặt mày.

Ta đã tìm được một bức thiếp sớm nhất.

Đó là vé vào cửa khu phong cảnh sông Tần Hoài, lúc ấy ta đang xếp hàng, Lý Ma Tử mua một bữa sáng nóng hổi, đứng một bên ăn. Mà ở cuối đội ngũ lại xuất hiện bóng dáng nữ nhân kia.

Ta ngược lại cũng hút một hơi lạnh, vạn lần không nghĩ tới, lúc chúng ta vừa mới bước vào Nam Kinh, đã bị người ta theo dõi rồi.

Giờ phút này trong lòng của ta rất lộn xộn, đối phương nhìn chằm chằm chúng ta lâu như vậy cũng chưa có động thủ, khẳng định là đang chuẩn bị kế hoạch gì đó.

Nếu như chúng ta vẫn thờ ơ với chuyện này, kết cục nhất định sẽ rất thảm!

Ta thực sự không phải là sĩ chính nghĩa gì cả, chỉ là một thương nhân cổ hủ bình thường mà thôi, còn chưa vĩ đại đến mức vì cứu người khác, bỏ mạng của mình vì không để ý tới.

Thế thì ta thầm hạ một quyết tâm, nếu như đêm nay không giải quyết được chuyện ông chủ thuyền thì mặc kệ cái gì, sáng sớm mai rời khỏi Nam Kinh.

Suy nghĩ của ta nói với Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử một chút, hai người cũng nhất trí tán đồng.

Phỏng chừng đối phương hiện tại còn không biết chuyện chúng ta phát hiện nàng, chúng ta rời đi, khẳng định sẽ làm đảo loạn kế hoạch của nàng.

Đã có ý tưởng, tối nay liền dốc hết toàn lực cứu ông chủ thuyền đi! Vì thế, con lần nữa tập trung ánh mắt trên người ông ta.

Không thể không nói chủ thuyền này trái tim rất lớn, trong hoàn cảnh như vậy, không bao lâu lại ngủ mất...

Đương nhiên, cũng không thể loại trừ ông chủ thuyền bị âm vật ảnh hưởng, cho nên mới ngủ. Tóm lại chỉ có hắn ngủ, nguy hiểm mới có thể xảy ra.

Đợi đại khái chừng một giờ, chủ thuyền bắt đầu xuất hiện dị thường.

Cơ mặt hắn vốn run rẩy, gân xanh lồi lên, nhìn ra được hắn đang phẫn nộ nghiến răng.

Ai da, thế này còn muốn cắn lưỡi tự sát nữa à!

May mắn chất lượng đôi tất của Lý Ma Tử tốt, cho dù hắn dùng lực thế nào cũng cắn vào lưỡi không ngừng.

Đáng nhắc tới chính là, từ đầu tới đuôi lão bản đều nhắm mắt lại, tình cảnh này có chút kinh hãi.

Dường như gã ý thức được cắn lưỡi đã không thể tự sát, dứt khoát toàn thân bắt đầu chuyển động.

Ta từng chút từng chút một đi lên, cẩn thận nhìn chằm chằm vào chủ thuyền.

Trong nháy mắt khi ta đang đi lên, ánh mắt ông chủ thuyền đột nhiên mở ra, ta bị dọa đến tim đập nhanh một chút.

Điều làm cho ta không hiểu chính là, bình thường quỷ thượng thân, ký chủ hẳn là đều biểu hiện ra biểu hiện nóng nảy, phẫn nộ không thôi.

Nhưng ông chủ thuyền trước mặt lại không có, sau khi thấy ta, hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh, thậm chí khóe miệng còn nhếch lên một đường cong...hắn đang mỉm cười với ta.

Ta hít sâu một hơi, nói: "Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao phải tra tấn hắn?"

Trong cổ họng chủ thuyền phát ra tiếng thở dốc "Hư, hà", hai chân không ngừng đá đạp, thân thể cũng không tự chủ được bắt đầu phản kháng.

Tuy nhiên vô luận là hắn phản kháng như thế nào thì vẻ vui vẻ trên mặt vẫn thủy chung duy trì, cực kỳ không cân đối với thân thể của hắn.

Ta sợ hắn thật sự kéo khóa sắt ra, liền vội vàng xé một túi muối ở trên người hắn, ý đồ trấn áp cỗ lực lượng tà dị kia.

Bất quá muối tinh căn bản không dùng được, biên độ giãy dụa của đối phương càng lúc càng lớn, kéo theo ghế dựa của hắn, cũng thỉnh thoảng bị hắn nhấc lên, sau đó trùng điệp rơi xuống, nện trên mặt đất rung động phanh phanh.

Ta lập tức nhìn Lý Ma Tử hô một tiếng: "Cẩn thận quan sát cái phòng cất giữ này, nhìn xem đồ cổ nào cùng ông chủ thuyền có cảm ứng."

Lý Ma Tử cũng bị dọa sợ, nơm nớp lo sợ hỏi ta, âm vật và ông chủ thuyền sẽ cảm ứng ra sao? Lộ ra dáng vẻ gì?

Ta tức giận nói: "Ta đi chỗ nào ngươi biết, ngươi không nhìn nhiều đâu."

Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt vội vàng quan sát quái vật trong ô thủy tinh.

Làm ta không tưởng được chính là, âm vật kia tựa hồ đã biết ý đồ của chúng ta, vậy mà không giãy dụa nữa, chỉ bình tĩnh nhìn ta, một vòng ý cười nơi khóe miệng, tựa hồ càng nồng đậm hơn.

Xem ra thứ này còn rất thông minh.

Ta biết âm vật không quấy phá, là không có khả năng sinh ra cảm ứng với chủ nhân, bọn Lý Ma Tử lại nhìn cũng không ra bí mật gì, đành phải gọi bọn họ lại.

Phốc!

Yên tĩnh trong chốc lát, ông chủ thuyền đột nhiên thả ra một cái rắm.

Âm thanh cái rắm này rất lớn, hình như là âm thanh của quả cầu nổ mạnh. Hơn nữa quan trọng nhất là tiếng thối hơn cái rắm bình thường rất nhiều, đoán chừng là không phân cao thấp với cái rắm của Hoàng Dứu, hun ta cũng không dám dùng mũi hít thở.

Ngay sau đó, lại là một cái tiếng động kỳ lạ, hơn nữa uy lực còn lớn hơn cái trước, không lâu sau, mùi thối tràn ra trong toàn bộ phòng chứa đồ...

Nơi này là khoang thuyền, ngay cả giếng trời cũng không có, chúng ta đành mở cửa, hy vọng có thể hít thở không khí. Bất quá cửa thật sự quá nhỏ, căn bản không tác dụng.

Ta tuyệt vọng nghĩ, nếu như chúng ta bị sống lại mà chết, vậy thì khéo lại thành trò cười lớn rồi.

Trước kia còn thường xuyên xem TV tình tiết có người bị rắm thối làm cho bốc phét, trong lòng còn thầm mắng không có tầm thường, không có đầu óc, thối đến mấy cũng không có uy lực lớn như vậy a?

Tuy nhiên hiện tại ta xem như đã chân chính kiến thức được uy lực cái rắm này, thật sự là thảm tuyệt nhân tài mà, ta cảm thấy ta cách miệng sùi bọt mép, chỉ còn một bước ngắn nữa thôi.

Cuối cùng Doãn Tân Nguyệt là người đầu tiên chịu không được, ta dứt khoát để nàng ra ngoài. Vốn muốn nàng đi xung quanh mua hai cái mặt nạ phòng độc, nhưng suy nghĩ một chút vẫn chịu được.

Bây giờ chúng ta đã bị theo dõi, Doãn Tân Nguyệt một mình ra ngoài thì nguy hiểm quá lớn.

Dù sao ông chủ thuyền bị trói chặt, ngay cả năng lực tự sát cũng không có, ta cũng yên tâm lớn mật mang theo Lý Ma Tỳ, ngồi xổm bên ngoài khoang thuyền trông coi.

Ông chủ thuyền kia đánh rắm còn nghiện, hầu như cách mỗi mười phút lại đặt một cái.

Cũng may Lý mặt rỗ tìm được một cái điện phong phiến ở trong khoang thuyền, nếu dùng có thể dùng, hắn dứt khoát thả ở cửa ra thông điện, coi như là thời cơ để sử dụng.

Lý mặt rỗ còn lo lắng đến hỏi ông chủ thuyền có đánh rắm đến chết không? Ta nói chắc sẽ không, chưa từng nghe nói có loại chết này.

Doãn Tân Nguyệt cảm thấy khó chịu, vẫn che mũi, nhưng cô cũng trêu ghẹo: "Lúc trước chủ thuyền nói năng như đánh rắm, bây giờ hắn gạt cái rắm trong bụng ra, sau này chắc không nói lung tung đâu nhỉ?"

Đúng vậy, cũng có khả năng này. Ta bật cười khanh khách, cứ cảm thấy thương nhân âm vật đi theo con đường ta, sẽ hạ xuống ngàn trượng.

Đám người chúng ta phỏng chừng là thương nhân âm vật vô năng nhất nhỉ? Còn muốn ngửi mấy thứ rắm thối của người khác.

Vì để tránh ông chủ thuyền xảy ra bất trắc, chúng ta đều vào trong đó xem xét.

Chủ thuyền bản thân tựa hồ cũng bị rắm thối hun chết, sắc mặt một hồi xanh đỏ đen trắng, hô hấp có chút gian nan, bất quá cũng may còn có thể duy trì nhu cầu sinh lý bình thường, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Hơn nữa hắn có thể là vì thiếu dưỡng khí, mà miệng thật sự sùi bọt mép, xem ra tình tiết máu chó trên TV, cũng không phải thêu dệt bậy bạ, mà là có căn cứ khoa học nhất định.

Thẳng đến tận sáng sớm ngày thứ bốn, chủ thuyền mới không còn động tĩnh, con mắt cũng nhắm lại, tiếng cười nơi khóe miệng cũng biến mất, yên tĩnh trở lại.

Ta bịt mũi chạy vào, vỗ vỗ mặt ông chủ tàu.

Ông chủ thuyền ho khan kịch liệt một hồi, thần trí có chút mơ hồ, mắng chúng ta ném hắn vào phòng độc, nói chúng ta muốn mưu tài hại mệnh.

Ta cũng lười chấp nhặt với y như thường, ở nơi này cả đêm, khó tránh khỏi thần trí bất thường. Sau khi ông chủ lái đò của ta cởi trói, đã đưa y tới đầu thuyền.

Mặc dù đến đầu thuyền, sắc mặt ông chủ thuyền vẫn rất khó coi, cả người bủn rủn vô lực nằm xụi lơ trên mặt đất, ánh mắt vô thần nhìn chúng ta.

Qua một đoạn thời gian nghỉ ngơi, uống chút nước, cuối cùng hắn mới hồi phục lại tinh thần.

Có điều nhìn ánh mắt của chúng ta, lại tràn ngập địch ý: "Mấy tên khốn kiếp khốn kiếp các ngươi, rốt cuộc làm cái gì với ta... Khụ khụ... tiếng kêu của ta rốt cuộc là làm sao vậy."

"Có phải ngươi có thói quen đánh rắm không." Lý Ma Tử hỏi.

"Xì, ngươi mới có thói quen đánh rắm." Chủ thuyền mắng: "Các ngươi làm gì ta thế? Sao mông ta lại đau thế này."

"Đêm qua, ngươi bỏ cái rắm cả đêm đi." Ta nói: "Thật sự là đánh rắm, hẳn là âm vật tạo thành ảnh hưởng đối với ngươi."

Hắn ngây người một chút, xem biểu tình rõ ràng là không cách nào tiếp thu được sự thật này: "Cái âm vật kia... Lại có thể để cho người ta đánh rắm? Mùi vị thối rữa."

"Cũng tốt." Ta nói: "Ít nhất mạng của ngươi vẫn bảo vệ được."

"Mạng đã giữ được." Ông chủ thuyền hồn bay phách lạc nói: "Nhưng bây giờ ta hữu khí vô lực, cảm giác như trúng độc. Đúng rồi, các ngươi có tiến triển gì không? Tìm được là âm vật gì không?"

Chương thứ chín mươi chín đoạt mệnh treo chuông.

Ta lắc đầu: "Không có, chuyện này đã vượt qua năng lực của chúng ta, cho nên chúng ta cũng là lực bất tòng tâm. Ngươi tốt nhất nên tìm cao nhân khác đi!"

"Không được." Chủ thuyền nói như đinh chặt sắt: "Ta đã tìm các ngươi, các ngươi nhất định phải giải quyết giúp ta. Thương nhân âm vật các ngươi không phải có một quy củ sao? Chỉ cần tiếp nhận việc làm ăn, nhất định phải quản cả đời."

"Nhưng ta thật sự hết cách rồi." Ta cười khổ nói: "Cứ tiếp tục như vậy, chỉ có thể lãng phí thời gian của mọi người, đến cuối cùng ngươi còn chết nhanh hơn."

Ông chủ thuyền thở dài: "Nói thật với các ngươi đi, trước đây ta từng tìm không ít cao nhân, nhưng nếu không phải giả mạo thì cũng là bản lĩnh không tới nhà, vì vậy ta chịu rất nhiều đau khổ..."

"Ta đặc biệt tìm chuyên gia phương diện này tư vấn tư vấn, chuyên gia nói có thể giải quyết thương nhân kim hoa bị âm vật, đủ để ứng phó với vật cuốn lấy ta, cho nên các ngươi cũng đừng chối từ, có đôi khi khiêm tốn cũng không nhất định là chuyện tốt."

Xem ông chủ thuyền nói chuyện âm dương quái khí, ta biết chắc trong bụng hắn có nghẹn ra cái rắm gì hay không, vì thế đã hỏi hắn rốt cuộc là có ý tứ gì? Chuyện này chúng ta thật lực bất tòng tâm.

Ông chủ thuyền lạnh lùng nói: "Muốn buông tay mặc kệ à? Sợ hậu quả thì các ngươi gánh không nổi."

Lý mặt rỗ giận dữ mắng: "Ngươi có bản lĩnh kêu đội ngũ tới bắt ta! Chúng ta một là không giết người phóng hỏa, nói cho ngươi biết, gia gia là bị doạ quá lớn, không ăn bộ dáng này của ngươi."

Chủ thuyền không nhanh không chậm nói: "Nếu như các ngươi không giúp đỡ, ta không thể chịu đựng được tối hôm nay. Mà đêm nay cách ngày chết, ngươi cảm thấy các ngươi có thể thoát khỏi quan hệ sao? Dù sao người trên thuyền đều thấy được, hôm qua các ngươi trói gô ta lại, đến lúc đó các ngươi có miệng cũng không nói rõ được..."

Chủ thuyền vừa nói vậy, trong lòng ta đã cảm thấy khó chịu.

Đúng vậy, sao ta lại sơ ý sơ ý như vậy? Theo lý thuyết thương nhân âm vật làm thương nhân mấy năm, không nên phạm sai lầm thấp kém như vậy mới đúng.

Ta chỉ nghĩ thoáng cái đã nhớ tới quy củ gia gia lưu lại, hoặc là cả đời mặc kệ, hoặc là quản cả đời!

Chẳng lẽ từ nơi sâu xa, có một quy củ vô hình đang trói buộc ta? Ta càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, trong lòng không khỏi mắng một câu xúi quẩy.

Chủ thuyền phân tích đúng là có lý, lúc này chúng ta thật sự không thể buông tay bỏ đi.

Cho nên mặc dù ta vô cùng đau đầu, bất quá cuối cùng cũng chỉ có thể đáp ứng nghĩ cách.

Chỉ là Lý mặt rỗ cắn chặt chủ thuyền là đang uy hiếp chúng ta, chết cũng không muốn quản chuyện này nữa.

Chủ ý xấu trong bụng tên gia hỏa này ta rõ ràng nhất, đơn giản chỉ là muốn tăng tiền mà thôi. Cuối cùng chủ thuyền cũng đồng ý tăng giá gấp ba lần.

Kế tiếp, ta phải nghiên cứu tình hình cụ thể một chút.

Tối qua chủ thuyền "Đánh rắm", khẳng định không phải âm vật trêu người, mà là có mục đích của nó.

Như vậy, mục đích của nó là gì? Đơn giản là muốn dùng mùi hôi thối để che giấu bản thân, không để chúng ta phát hiện.

Nếu nó đã muốn che giấu chính mình thì chúng ta phá vỡ tầng bảo vệ này, khiến nó không còn chỗ nào để lẩn trốn!

Thế thì ta làm một bản danh sách bảo chủ thuyền chuẩn bị.

Tê giác giác, gỗ đào, dao mổ trâu mà đồ tể từng dùng qua, thậm chí còn có một ít nước mắt bò.

Nhìn những thứ không rõ này, ông chủ thuyền rất buồn bực hỏi ta tại sao phải chuẩn bị những thứ này?

Ta nói chỉ cần tranh thủ thời gian chuẩn bị là được, còn những thứ khác không cần để ý.

Những vật này đều rất hi hữu, đặc biệt là tại Nam Kinh, quản đặc biệt nghiêm khắc, buôn bán loại tê giác động vật bảo hộ loài động vật này là minh lệnh cấm. Bất quá cuối cùng, chủ thuyền vẫn tìm được một cái sừng tê giác chế phẩm.

Đợi đến khi gom đủ mọi thứ, ta lại bảo hắn mua bốn bộ mặt nạ phòng độc đến.

Sau đó, chúng ta lại vào khoang thuyền.

Lần này có mặt nạ phòng độc, cho dù hắn có đánh mình thành cái rắm ta cũng không cần lo lắng.

Hiện tại vấn đề đau đầu nhất của ta chính là...Mấy thứ chuẩn bị này rốt cuộc có quan hệ đến mức nào mới dùng được?

Màn đêm buông xuống, chúng ta mở hết tất cả cửa sổ ra, tăng cường không khí lưu thông, sau đó giống như tối hôm qua, cột ông chủ thuyền vào trên ghế.

Hôm nay ông chủ thuyền đã học thông minh, trước khi bị chúng ta trói, lấy từ trong túi ra một miếng miếng bọt biển nhét vào miệng mình, như vậy sẽ không cần ăn mấy cái tất thối của Lý Ma Tử nữa.

Sau khi chuẩn bị hết thảy mọi thứ, chúng ta lần nữa ngồi xổm ở cửa quan sát.

Vừa mới bắt đầu vẫn bình tĩnh như trước. Đến nửa đêm, ông chủ thuyền lại cắn răng nghiến lợi giãy dụa. Lần này bởi vì có chuẩn bị, cho nên chúng ta không hề lo lắng, mà cẩn thận từng li từng tí tuần tra giữa các đồ cổ, nhìn xem tên cổ nào sẽ sinh ra hiện tượng quái dị?

Sau khi đi dạo một vòng, hắn không thu hoạch được gì.

Ta biết thứ kia có linh tính, biết chúng ta hôm nay đã chuẩn bị, cũng không định gây động tĩnh lớn, ông chủ thuyền run rẩy trong chốc lát rồi lại an ổn ngủ thiếp đi.

Ta cầm lấy sừng tê giác, bắt đầu đi dạo loanh quanh trong rương.

Sừng tê giác ẩn chứa một loại hương khí tự nhiên, mà loại hương khí này đối với âm vật có mùi thối đều sản sinh một ít phản ứng đặc thù. Cụ thể phản ứng thế nào, căn cứ thuộc tính âm vật biểu hiện khác nhau, cho nên ta chỉ cần nghiêm túc quan sát sừng tê giác, hẳn là có thể đoán ra phạm vi âm vật.

Ta vẫn nói ta quá lạc quan, hiện trường vẫn bình thường, cũng chưa biểu hiện ra bất cứ sự khác thường nào.

Trong lòng ta cũng bắt đầu suy nghĩ, không phải âm vật kia không cất giấu trong phòng chứ?

Không thể nào, hôm qua vật khống chế thuyền lão bản kia "Đánh rắm", không phải là để tránh bị ta phát hiện sao? Điều này đủ để chứng minh vật kia đích xác là đang cất giấu trong phòng.

Mà hôm nay, âm vật cũng không dùng biện pháp gì che giấu chính mình, điều này tựa hồ đã nói rõ một vấn đề.

Không tốt!

Không phải là có người thừa dịp chúng ta không chú ý, trộm âm vật đi chứ?

Trong lòng của ta, lập tức nảy sinh một suy nghĩ đáng sợ.

Ta lập tức gọi lại Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt, bảo bọn họ kiểm tra xem cái nào không có đồ cổ, hoặc là đồ cổ nào bị thay đổi.

Đối với nơi này chúng ta cũng không quá quen thuộc, tìm một vòng cũng không tìm được đồ cổ nào bị mất.

Vì vậy càng nghĩ, chỉ có thể mời ông chủ thuyền tự mình kiểm tra.

Ta đi lên nhìn thoáng qua chủ thuyền, phát hiện ánh mắt ông chủ thuyền đăm đăm trên ghế, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào thứ gì đó đang nhìn. Miệng mở ra, sắc mặt phát xanh, phát tím, hắn giống như không có hô hấp.

Ta thất kinh, vội vàng nhìn theo ánh mắt ông chủ thuyền.

Trên vách tường đối diện treo một cái chuông, cái chuông kia vừa nhìn là bình thường, bất quá ta chỉ nhìn vài giây giây, liền đột nhiên cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa.

Ngay sau đó, ta cảm giác được có một bàn tay lớn siết lấy cổ ta, khiến ta không thể hô hấp. Mà ta nghĩ dịch chuyển tầm mắt cũng làm không nổi, chỉ là trợn mắt há hốc mồm nhìn mặt chuông, thời gian ngắn ngủn một phút, ta cảm giác mình sắp bị ngộp chết rồi.

"Này này này này." Nhưng vào lúc này, bên tai bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗ dùng sức lay động, ánh mắt ta rốt cục có thể chuyển động, hô hấp cũng thông thuận, lập tức ngồi trên mặt đất thở phì phò từng hơi.

Còn khi ta thở dốc, lại nghĩ tới chủ thuyền.

Ta mới nghẹn chưa tới một phút đã sắp chết rồi, huống chi ông chủ thuyền đã nhịn lâu hơn?

Vì thế ta không nói hai lời, lúc này hung hăng đạp ông chủ thuyền một cước.

Ông chủ thuyền trực tiếp bị ta dùng cả ghế đá ngã lăn dưới đất, sau khi ngã xuống đất hắn hét thảm một tiếng. Sau đó dốc sức liều mạng hít thở, toàn thân run rẩy, hận không thể hút sạch không khí cất chứa trong phòng.

Lý Ma Tử còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, ngơ ngác nhìn bọn ta: "Hai người các ngươi đều phát thần rồi à?"

Lúc này trong lòng ta vẫn còn sợ hãi.

Chỉ cảm thấy tứ chi tê dại, muốn động đậy chút cũng khó khăn. Nhưng ta đành phải chạy thật nhanh, nhảy dựng lên tháo cái chuông xuống đất: "Đừng thấy cái chuông này có tà tính."

Lý Ma Tử thất kinh: "Thứ này treo trên tường từ lúc nào vậy? Hôm qua không nhìn thấy à."

Ta nói: "Đừng nói nhảm vội, xem ông chủ thuyền có chết không? Không thể để ông chủ thuyền chết được, nếu ông ta chết chúng ta đều sẽ gặp tai ương."

Cũng may, ông chủ thuyền đã chậm lại.

Bất quá hô hấp tựa hồ có chút khó khăn, toàn thân run rẩy dữ dội, khóe miệng đều chảy nước miếng.

Ta không chút do dự cởi xích sắt trên người ông chủ thuyền, để hắn nằm thẳng dưới đất, giúp hắn xoa bóp ngực, giúp hắn có thể thuận lợi hít thở.

Đợi sau khi chủ thuyền tỉnh táo lại, trực tiếp gào khóc, khóc lóc thật sự là vừa rồi ở trước Quỷ Môn quan, hắn thậm chí còn nhìn thấy Ngưu Đầu Mã Diện đến câu hồn...

Chương thứ nhất, thứ một trăm mượn đao giết người.

Nhìn bộ dáng ông chủ thuyền dường như có dấu hiệu hỏng mất.

Hiện tại trong thời điểm mấu chốt này, nếu hắn thua thì đối với chúng ta vô cùng bất lợi.

Vì thế ta vội vàng an ủi chủ thuyền, khiến hắn không cần sợ hãi, chuyện lừa gạt hắn nói âm vật đã giải quyết, về sau sẽ không có nguy hiểm nữa.

Lúc này ông chủ thuyền mới thở phào một hơi, thế nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi, sắc mặt tái nhợt nói cho chúng ta biết vừa nãy là thiếu chút nữa thì mất mạng, con mẹ nó quá đáng sợ.

Ta đã bảo chủ thuyền nhìn xem, những thứ quái vật trong ô vuông này có ít hay không? Hoặc là những đồ cổ nào bị đánh tráo.

Ông chủ thuyền lập tức gật đầu, bắt đầu quan sát từng món trong kho chứa, cuối cùng hắn đột nhiên kinh hô: "Ơ, nửa lượng của ta đâu? Nửa nửa lượng vốn là để ở chỗ này, sao lại biến thành một cái muôi đồng xanh? Ai vụng trộm tiến vào kho báu của ta."

"Cái gì nửa lượng?" Lý Ma Tử không hiểu hỏi: "Một nửa là cái gì?"

Ta nghĩ một chút nói: "Cái gọi là nửa lượng, hẳn là một loại tiền tệ mà Tần triều định dùng đúng không?"

Chủ thuyền liên tục gật đầu: "Đúng, chính là tiền của Tần triều, nửa lượng."

Năm đó Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, thành lập Vương triều đầu tiên được xây dựng trong lịch sử: Tần triều.

Để thuận tiện cho dân chúng mua đồ, Tần Thủy Hoàng chế tạo một loại tiền đồng, thông dụng cả nước.

Bởi vì những đồng tiền này mỗi cái đều khoảng nửa lượng, cho nên nhân gian gọi nó là " nửa lượng".

"Ngươi có biết cái chuông kia không?" Lúc này, ta chuyển chủ đề, trực tiếp chỉ về cái chuông.

Chủ thuyền nhìn thoáng qua treo chuông, nhất thời mắng: "Ai đem chuông treo hiền lành lão Phật gia chơi đùa đưa đến đây? Đây chính là đồ vật cấp quốc bảo, ta đều đặt một mình ở trong đẹp."

"Ngươi đi đem treo chuông mở ra, xem xem nửa lượng có ở bên trong không..." Ta đại khái đã có thể đoán được, nơi này rốt cuộc phát sinh chuyện gì, cho nên không chút hoang mang chỉ huy chủ thuyền.

Ông chủ thuyền lập tức đi lên, mở chuông ra. Khi ông chủ thuyền mở cửa treo chuông, thấy đồng tiền gọi là nửa lượng, thật sự bị cột vào trên kim đồng hồ, lập tức một trận sai biệt: "Đây là các ngươi bố trí trước?"

Ta lắc đầu: "Hôm nay chúng ta luôn ở cùng một chỗ với ngươi, hơn nữa chúng ta cũng không có chìa khóa khoang thuyền, ngươi suy nghĩ một chút, rốt cuộc ai còn chìa khóa của khoang thuyền?"

Chủ thuyền hơi suy nghĩ một chút sau đó giận không nhịn được mắng: "Chỉ có lão bà của ta mới có! Mẹ nó, thì ra là tiểu tiện nhân kia hại ta, sau khi ta đi ra ngoài không phải để giết chết mụ ta sao."

Nếu đúng như ông chủ thuyền đã nói, vậy mọi chuyện thông suốt rồi.

Lão bà của chủ thuyền, rất có thể là ngấp nghé tài sản của hắn, cho nên mới an bài cho chủ thuyền một món âm vật như vậy, để hắn " ngôn xuất tất nhiên".

Hiện tại chiếc thuyền du lịch này, thê tử của ông chủ thuyền đã tới tay, vì để tránh bị chúng ta tra ra chân tướng, cho nên nàng mới lén trốn nửa người trong chiếc chuông, muốn gián tiếp hại chết chúng ta.

Mẹ nó, đây đúng là một nữ nhân lòng dạ rắn rết!

Mà ta nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên lại nghĩ tới một ít manh mối.

Hình như chúng ta xuống giường ở chiếc thuyền này, cũng là lão bà chủ thuyền an bài.

Lúc đó nàng ta kéo qua một cái nháy mắt ra hiệu, nhưng dường như cố ý tránh đi chúng ta, cũng không muốn chúng ta phải thấy mặt mũi của nàng...

Thế là đạo du phái chúng ta lên thuyền xem cảnh đêm của Tần Hoài Hà.

Mục đích của cô ta rất đơn giản, là muốn hãm hại chúng ta.

Có lẽ nàng đã tính toán kỹ làm sao để ông chủ thuyền chết từ lâu rồi, nhưng ông chủ thuyền chết, nhất định phải có lời giải thích hợp lý mới được. Âm vật giết người với lý do này, cảnh sát chắc chắn sẽ không tin.

Cho nên nàng ta liền chuẩn bị thừa dịp lúc chúng ta giúp ông chủ thuyền tìm kiếm âm vật, thiết kế giết ông chủ thuyền. Đến lúc đó lại mang theo cảnh báo xông vào " trương trường giết người", nhân chứng vật chứng đều có, cho dù chúng ta nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa được...

Ta sẽ nói cho mọi người cách nghĩ của mình, sau khi bọn họ nghe xong, đều là giận không thể át, dồn dập biểu thị bây giờ đi tìm con đàn bà độc ác kia tính sổ!

Chẳng qua là khi chúng ta thử mở ra bảo vật tiểu môn, lại trợn tròn mắt.

Cánh cửa duy nhất này vậy mà lại bị người từ bên ngoài khóa lại, xem ra bên ngoài còn đè một thứ gì đó, mặc cho chúng ta dùng sức thế nào thì cửa cũng không hề động đậy.

Xuyên thấu qua khe cửa nhìn ra ngoài, liền phát hiện ngoài cửa đã lấp đầy cát vàng.

Đây là muốn vây khốn chúng ta chết tươi à!

Ông chủ thuyền tức giận đến nổi cả gân xanh, hắn bạo tẩu trong một phòng cất giữ không lớn, lấy ra điện thoại di động định truyền tin cầu cứu, nhưng lại phát hiện điện thoại di động căn bản không có tín hiệu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, nhất định phải tìm được đường ra mới được.

Ta ngay cả vội vàng gọi ông chủ thuyền, hỏi hắn nơi này có lối thông gió gì không?

Đầu của ông chủ thuyền lắc lư như trống bỏi, nói cho chúng ta biết trong khoang thuyền này chỉ có một cánh cửa, căn bản không có cửa thông gió. Bởi vì trên mặt nước ẩm ướt, hắn lo lắng khí ẩm sẽ theo cửa thông gió chảy vào, làm hư hỏng những đồ cổ bảo bối của mình.

Ta nói vậy thì đi đi, nghỉ ngơi nơi này, chúng ta quý trọng hút chút, nói không chừng lát nữa sẽ ngộp chết.

Ông chủ thuyền vẻ mặt buồn bực ngồi xuống, từ trong ô vuông ôm ra một bình đồng. Ta hỏi hắn làm gì, hắn nói trấn an tâm tình một chút, thật sự là một kẻ coi đồ cổ như mạng.

Ta đột nhiên nhớ tới người kia đang theo dõi ta trong hình du lịch, thế là bảo Doãn Tân Nguyệt mở điện thoại di động, để ông chủ trên thuyền nhìn xem có nhận ra bóng lưng không?

Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, khi chủ thuyền trông thấy bóng lưng kia, liền kinh hô một tiếng: "Đây chính là lão bà bà của ta đó! Tiểu tiện nhân này theo dõi các ngươi làm gì."

Giờ đã đến lúc này rồi, ông chủ thuyền vẫn chưa hiểu rõ chân tướng sự tình, thực sự là phục rồi.

Thế là ta phân tích lại nói với hắn một lần, ông chủ thuyền lại càng tuyệt vọng: "Ta đã nói rồi mà, các ngươi làm sao trùng hợp như vậy, vừa vặn ở trên thuyền của ta. Bây giờ ta nghĩ ra rồi, trước đó ta nói cho các ngươi là chuyên gia có thể giải quyết âm vật, cũng là bằng hữu của lão bà ta! Mẹ nó, sáng sớm đã tính kế ta..."

Ta thấy tình hình Doãn Tân Nguyệt có điểm gì đó không đúng, nàng vẫn luôn hoạt động, lúc này co rúc trong góc, không nói một lời, sắc mặt tái nhợt, thân thể không hề nhúc nhích.

Cho dù đối mặt với tử vong, cũng chưa bao giờ thấy cô sợ hãi như vậy. Ta vội vàng đi lên hỏi Doãn Tân Nguyệt bị sao vậy?

Doãn Tân Nguyệt bắt đầu nói chuyện không ngừng một lúc: "Ta... ta hô hấp khó, cảm thấy... không thở nổi nữa."

Không thể nào, mặc dù cất chứa phòng kín rất tốt, nhưng nhất thời dưỡng khí một lát vẫn rất sung túc, sẽ không sinh ra chướng ngại phương diện hô hấp.

Tuy rất nhanh ta đã suy nghĩ rõ ràng, chắc hẳn Doãn Tân Nguyệt sẽ không có chứng bệnh sợ hãi nào đó.

Ta ngay cả vội vàng an ủi nàng ta không có việc gì, cánh cửa kia cũng không phải hoàn toàn phong bế, còn có không khí thuận theo khe cửa thông vào.

Doãn Tân Nguyệt vẫn còn có chút lo sợ bất an, ta không thể làm gì khác hơn là để Doãn Tân Nguyệt lên cầu thang ngồi xuống, nói dưỡng khí nhẹ hơn so với an nganh, đều đang bay ở tầng trên, hô hấp như vậy cũng tốt hơn một chút.

ám chỉ tâm lý của ta quả nhiên hữu dụng, sắc mặt Doãn Tân Nguyệt lập tức tốt lên nhiều.

Chủ thuyền hỏi ta chuyện âm vật đã giải quyết xong chưa? Hắn sẽ không tự sát nữa chứ?

Ta thở dài, bây giờ thứ ta đau đầu nhất vẫn là món âm vật kia. Nó chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chủ thuyền, còn có thể tiếp tục tra tấn ông chủ sống không bằng chết.

Mà một khi chủ thuyền chết ở chỗ này, dù cho chúng ta có sống sót đi ra ngoài, cũng sẽ bị chụp lên tội danh giết người.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng ta chỉ có thể nói với chủ thuyền, nếu y không muốn chết thì phải ngồi trên ghế cột chân...

Chủ thuyền bất đắc dĩ, cũng biết chúng ta bó tay, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Ngay lúc chúng ta thu thập xong ghế và xích sắt, chuẩn bị đem ông chủ thuyền trói lại, đèn dầu cất giữ trong phòng đã tắt.

Không ổn, chắc chắn là lão bà thuyền đã chặt đứt bổng lộc.

Chắc chắn nàng đang nghe lén cuộc trò chuyện của chúng ta bên ngoài.

Ông chủ thuyền lập tức bị chọc giận, chửi ầm lên. Mà bà lão trên thuyền ngược lại rất kiên nhẫn, cũng không để ý tới chúng ta, chỉ lẳng lặng lắng nghe.

Bất quá chủ thuyền mắng chửi, đột nhiên ngừng lại.

Đây không phải là ngừng lại bình thường. Hắn dừng lại là đang mắng một câu, dừng lại ở nửa đoạn, giống như bị người ta cứng rắn bịt miệng lại.

Ta lập tức khẩn trương lên, nhìn về phía ông chủ thuyền. Tuy nhiên cất giấu trong phòng tối như mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

tĩnh lặng không bình thường này khiến cho lòng người hoảng sợ, luôn cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó không tốt.

Lý mặt rỗ không chịu được, vội vàng hỏi: "Đại ca, ngươi sao vậy? Sao không mắng?"

Bất quá, chủ thuyền cũng không trả lời, trong phòng vẫn yên tĩnh như chết.

Chương một trăm lẻ một, trong lòng mật thất hoảng hốt hoảng hốt.

Lý Ma Tử dứt khoát vuốt hắc qua, vỗ vỗ bả vai ông chủ thuyền: "Rốt cuộc là sao vậy? Đừng sợ con tiện nhân kia, chúng ta cho ngươi thêm can đảm."

Mà lúc này, ta chợt nghe một trận thanh âm vèo vèo, giống như có đồ vật trong phòng đi tới đi lui.

"Là ai?" Lý mặt rỗ lập tức vội vàng hỏi: "Đừng có chạy loạn, ở đây đen tuyền, là một thử khổng lồ rất không tốt."

Ta cẩn thận lắng nghe một hồi, phát hiện tiếng bước chân chính là từ bên người Lý Ma Tử truyền đến.

Không phải Lý mặt rỗ đang đi được, mà là chủ thuyền đang đi bộ.

Ta lập tức nói: "Lý mặt rỗ, ngươi bắt được ông chủ thuyền, đừng để hắn chạy lung tung! Xem ra tên này lại nổi điên, nhanh chóng tìm xích sắt trói hắn lại."

Lý Ma Tử hít sâu một hơi, sau đó run rẩy cười: "Tiểu ca Trương gia, đừng đùa ta nữa, là ngươi chạy loạn à? Ta đang đè bả vai ông chủ thuyền đây."

Lý Ma Tử vừa nói như vậy, trái tim của ta lập tức run lên một cái.

Không tốt, quả nhiên đã xảy ra chuyện!

Ta căng thẳng kêu lên: "Doãn Tân Nguyệt, mở ô đồng ra, xem xem rốt cuộc là chuyện gì?"

Doãn Tân Nguyệt run rẩy "Ừm" một tiếng, sau đó mở ra quang mang vạc quang.

Bất quá mới vừa mở ra, Doãn Tân Nguyệt đã hét lên một tiếng, ống đồng hồ cũng lập tức từ trên bậc thang lăn xuống, nhưng lập tức đã bị diệt.

Ta thất kinh, vội vàng hỏi Doãn Tân Nguyệt đã xảy ra chuyện gì?

Giọng nói của Doãn Tân Nguyệt mang theo đầy sợ hãi: "Ông chủ thuyền... ông chủ thuyền là quỷ."

"Cái gì?" Lý Ma Tử hét lên một tiếng, sau đó co giò bỏ chạy. Nhưng hắn có thể đã quên rằng chúng ta đang ở trong phòng trữ vật chật hẹp, cho nên chưa chạy được hai bước đã va phải ô vuông, sau đó cắm đầu cắm xuống mặt đất.

Ta lập tức đỡ Lý Ma Tử lên, để hắn ở bên cạnh ta.

Lý Ma Tử run rẩy hỏi: "Doãn Tân Nguyệt, làm sao ngươi biết chủ thuyền là quỷ?"

"Chân của ông chủ thuyền, đi tới đi lui xung quanh ngươi." Doãn Tân Nguyệt nói: "Thế nhưng nửa người trên của hắn lại không hề nhúc nhích, bị ngươi nhéo lên."

Không nói Doãn Tân Nguyệt, cho dù là ta, chứng kiến một màn như vậy có lẽ cũng sẽ bị dọa đến hồn phi phách tán.

Nửa người trên của chủ thuyền chia lìa với nửa người dưới, hơn nữa nửa người dưới còn có thể đi khắp nơi.

Ta và Lý Ma Tử không tự kìm hãm được run lên một cái.

"Tháng mới, mau qua đây." Ta nói: "Chúng ta ở cùng nhau, như vậy sẽ an toàn hơn."

Doãn Tân Nguyệt lảo đảo từ trên bậc thang đi xuống, sau khi nắm được cánh tay của mình, liền cuộn mình ở trong một góc.

"Này, chủ thuyền, ngươi có nghe thấy không?" Thật ra ta vẫn hơi nghi ngờ Doãn Tân Nguyệt, dù sao dưới bầu không khí căng thẳng đó, còn có ánh đèn quá tối, nói không chừng Doãn Tân Nguyệt đã gặp ảo giác.

Câu hỏi của ta, chỉ có một hồi tiếng bước chân lộn xộn.

Tiếng bước chân kia vang lên ngay trong góc đối diện của chúng ta, cũng không có ý tới gần chúng ta. Ta thử dùng chân mò mẫm ống đũa, hy vọng có thể dùng ánh sáng sáng sáng rực lên từ đốm lửa nhỏ hẹp này.

Bất quá chân của ta vừa mới đưa ra, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nói chuyện: "Trương ca, tay của ngươi lạnh quá."

Ta nói: "Không lạnh à... Đợi đã, là tay trái hay là tay phải?"

"Tay phải." Doãn Tân Nguyệt nói.

Toàn thân ta run lên, lập tức quát: "Mau buông cánh tay kia ra, đó không phải là tay của ta!"

Doãn Tân Nguyệt sợ hãi hét lên một tiếng, một tay ta ôm lấy Doãn Tân Nguyệt vào lòng, đạp mạnh vào chỗ lúc trước nàng ngồi: "Cút, mặc kệ là thứ gì, cút ngay cho ta!"

Nhưng, ta lại đạp hụt.

Nhưng ta cũng có thu hoạch ngoài ý muốn, chân của ta vô tình giẫm lên ô ô. Điều này khiến ta rất hưng phấn, lúc này cầm ống tre lên, định mở ra, lại phát hiện tiền bạc đã vỡ mất.

Ta không quan tâm tới nguy hiểm, cắn răng, lấy hết dũng khí ngồi xổm xuống, tay sờ loạn trên mặt đất.

Tay ta sờ tới một cánh tay lạnh như băng, trong nháy mắt nó nắm chặt lấy ta.

Bàn tay này quả nhiên là lạnh lẽo, như khối băng, cả cánh tay của ta cũng có chút chết lặng.

Tuy nhiên ta không quan tâm chuyện gì khác, trực tiếp một cước đạp lên, đạp đối phương qua một bên, tiếp tục lấy tay sờ soạng cát trên mặt đất.

Cũng may là lần này ta đã sờ được lên đồng lương. Ta không chút do dự cất binh khí vào, sau đó mở cổng...

Trong lúc đó, bàn tay lạnh lẽo kia định ngăn cản ta, ta chỉ còn cách để Lý Ma Tử giúp ta cản lại.

Lý Ma Tử cũng tức giận, trong tình huống bị phẫn nộ, làm sao còn để ý tới sợ hãi? Trực tiếp ngăn trước mặt ta.

Tuy không thấy rõ Lý Ma Tử rốt cuộc đang làm gì, nhưng nghe động tĩnh cũng biết Lý Ma Tử đang đấm đá với đối phương.

Đợi sau khi phát sáng, ta lập tức chiếu về phía Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử đang giao đấu với không khí, trước mặt hắn trống rỗng không có một bóng người.

Mà nhìn về phía ông chủ thuyền, ông chủ thuyền vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, vẻ mặt cười lạnh nhìn chúng ta. Thân thể không chia trên dưới như lời Doãn Tân Nguyệt nói, nhìn qua không hề có chuyện gì.

Chẳng qua mặt hắn lại đen sì, tròng mắt lồi ra, khóe miệng còn vương nước miếng.

Không tốt, lại hít thở không thông!

Ta ngay cả vội vàng nhào tới, đem ông chủ thuyền đè ở dưới thân, mở mí mắt của hắn ra, dùng chùy chiếu vào mắt hắn.

Ông chủ thuyền hít sâu một hơi, kêu thảm một tiếng, cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, nằm rạp trên mặt đất gào khóc.

Ta lập tức nhìn quanh bốn phía, phát hiện ở trong góc phía trước chúng ta, lại có một đôi chân bồi hồi đi tới đi lui.

Ánh sáng rất đen tối, cho nên không phải nhìn rõ ràng, nhưng vật kia, đích xác giống như hai chân người.

Chỉ có hai chân, không có nửa người trên.

Xem ra vừa rồi Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy cũng không phải chỉ là ảo giác!

Hai chân kia vẫn quanh quẩn tại chỗ, cũng không có ý đi tới, hình như không muốn thương tổn đến chúng ta.

Ta cưỡng ép để mình tỉnh táo lại, lớn tiếng hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao phải hại hắn."

Lý mặt rỗ khó hiểu hỏi ta đang nói chuyện với ai, vì thế ta chỉ tay chỉ hai chân kia. Thân thể Lý mặt rỗ căng thẳng, nắm lấy góc áo của ta.

Chẳng qua đối phương cũng không trả lời.

Lý Ma Tử nói: "Nó không mở miệng, sao lại trả lời ngươi?"

Ta nghĩ một chút, cũng thấy được.

"Ngươi đi nhanh đi." Lý Ma Tử nói: "Bằng hữu này của ta, người đưa ngoại hiệu Nam Kinh Tiểu Chung Tuyền, thế giới này vẫn không có quỷ mà hắn không giải quyết được. Chúng ta không muốn thương tổn ngươi, cho ngươi một cơ hội!"

Nhưng đối phương vẫn thong thả bước ở tại chỗ, cũng không có ý tứ rời đi.

Ta bảo Lý Ma Tử đừng nói nữa, hai chân không thể đi được, bởi vì trong phòng trữ vật " nửa lượng", nó không thể tách rời ra được nửa lượng.

Doãn Tân Nguyệt lo lắng hỏi vậy thì làm sao bây giờ? Chúng ta cũng không thể cứ tiếp tục hao tổn như vậy được?

Ta nói đừng lo lắng, nếu mềm không chịu được, chỉ có thể liều mạng đến.

Thế thì ta không nói hai lời, móc từ trong túi ra sừng tê giác, ra lệnh: "Lý Ma Tử, điểm lên sừng tê ngư! Trăng mới, cây đào ngươi cầm lấy, vạn nhất thứ này dám tới gần thì dùng gỗ đào đập nó."

Ta thì xé một túi tinh muối, đi đến trước mặt chủ thuyền, mở miệng của hắn, trực tiếp đổ cả túi muối vào.

Ông chủ thuyền phẫn nộ giãy dụa, ta mắng nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn cho ta.

Ông chủ thuyền quả nhiên thành thật, chẳng qua chứa muối trong miệng chắc là đang cực kỳ khó chịu nhỉ? Ta thấy sắc mặt ông chủ thuyền vặn vẹo dữ dội.

Lý Ma Tử bắt đầu điểm vào sừng tê giác, tuy nhiên bởi vì sừng tê giác bị ẩm ướt nên khi đốt nó rất bất tiện, ta chỉ có thể cởi áo ra để cho Lý Ma Tử đốt y phục của mình rồi ném sừng tê giác vào trong quần áo để nướng.

Sừng tê giác bị sấy khô, liền chậm rãi bốc cháy lên, tản mát ra khói thơm lượn lờ, toàn bộ không gian phong bế, đều tràn ngập nồng đậm mùi thơm.

Ta đang ép hai chân kia!

Thiên địa vạn vật, tương sinh tương khắc, nếu như hắn có thể phóng ra mùi hôi thì chắc chắn rất sợ hương thơm, hi vọng chiêu này có tác dụng.

Chương thứ một trăm lẻ hai, nhận chủ.

Mà sự thật chứng minh một chiêu này quả nhiên có hiệu quả, đôi chân kia bắt đầu nóng nảy, tốc độ đi cũng tăng nhanh. Mà theo hương khói lượn lờ thổi qua, trên hai chân kia dần dần xuất hiện hình người.

Đương nhiên, hình tượng người kia đều bị sương trắng phác họa ra.

Nhìn qua chòm râu xồm xoàm, giống như mặc cái áo dài rộng thùng thình của Tần Hán thời kỳ, trên thắt lưng còn đeo một thanh bội kiếm, nghiễm nhiên là một võ sĩ hình tượng.

Âm linh sống nhờ ở nửa dặm, lại là một vị võ sĩ?

Giữa chúng ta hình như đã chọc giận hắn, cho nên hắn đang trợn mắt trợn mắt tới gần chúng ta. Ta lập tức vỗ vỗ bả vai Doãn Tân Nguyệt, ra hiệu cho Doãn Tân Nguyệt dùng gỗ đào đập, mà ta cũng đang nắm một nắm muối muối, tùy thời chuẩn bị rải ra.

Bất quá đối phương tựa hồ sợ hãi, sau khi do dự mấy giây, vẫn dừng lại, hướng phương hướng treo chuông đi tới.

Cơ hồ chỉ trong chớp mắt, hắn đã biến mất, hẳn là chui vào giữa hai bên.

Ta thở phào nhẹ nhõm, tối nay cuối cùng cũng qua được rồi, ông chủ thuyền cũng tạm thời an toàn.

Ta kêu hắn phun hết muối trong miệng ra đi.

Có điều phun ra lại làm sao sạch sẽ được? Chỉ thấy ông chủ thuyền ngồi xổm trong góc không ngừng rướn cổ, một câu mặn đến muối cũng nói không nên lời, mặt tái nhợt.

Bây giờ kẻ địch lớn nhất của bọn ta, chính là lão bà của thuyền chủ quán.

Đối phó với một ít âm vật, bất quá đối phó với người, ta có chút khó khăn, phải làm sao bây giờ? Lão bà của chủ thuyền, nếu đã quyết tâm muốn giết chết chúng ta, hy vọng sống sót của chúng ta cũng không quá lớn.

Dù sao chúng ta cũng đã bị nhốt trong phòng cất chứa, thành cá trong chậu.

Lý Ma Tử hổn hển ngồi ở bậc thang mắng to, bất quá đối phương cũng nhịn được tính tình, căn bản không để ý tới chúng ta.

Ta biết tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, không khí không nhiều, hơn nữa vừa mới thiêu đốt quần áo cùng tê giác, cũng tiêu hao không ít hơi thở, ta cảm thấy hô hấp cũng bắt đầu có chút gian nan.

Ta tỉnh táo suy nghĩ đối sách, cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp.

Sao bọn ta không cắn răng nữa chứ?

Đúng vậy, dùng răng trả lời, cứ làm như vậy đi.

Nghĩ tới điểm này, ta lập tức chạy tới bắt lấy chủ nhân lái tàu.

Ta thấy hình như hắn khôi phục được không sai biệt lắm, chỉ là trong miệng đầy nước miếng, phỏng chừng là bị muối ăn mặn.

Ta ngay cả vội hỏi hắn tình huống thế nào, có thể nói chuyện tốt hay không? Hắn gật gật đầu, nói một tiếng "Ừm".

Coi như mồm miệng lanh lợi, ta nhẹ nhàng thở ra, lúc này liền đem cái sừng tê giác kia lấy đến trước mặt chủ thuyền nói: "Tiếp theo, ngươi phải nghiêm khắc làm theo lời ta phân phó, có lẽ chúng ta còn có một chút hy vọng!"

Ông chủ thuyền lập tức gật đầu.

"Ta hỏi trên người hắn có vật phẩm tùy thân của lão bà mình không? Tốt nhất là thiếp thân, như vậy mới có thể nửa lượng nhận chủ mới được.

Ông chủ thuyền do dự một chút, cuối cùng cởi áo trước mặt chúng ta, ta kinh hãi phát hiện, hắn lại vẫn còn mặc lồng ngực.

Chuyện này khiến ta sợ hãi, Lý Ma Tử càng nghẹn họng trừng mắt, nhìn chằm chằm ông chủ thuyền không chớp mắt.

Mặt của ông chủ thuyền đỏ bừng, nói ông ta có bệnh thích thích mặc đồ phụ nữ.

Ta ngay cả vội vàng nói không có chuyện gì, ta không kỳ thị người cổ quái. Nói thật, nếu như không phải hắn có dị bệnh, chỉ sợ kế hoạch hôm nay cũng sẽ không thành công.

Ta thậm chí còn hoài nghi lão bà ly hôn với hắn cũng có nguyên nhân ở phương diện này.

Chủ thuyền dựa theo phương pháp ta nói, cắn nát ngón tay, nhỏ ở trên nửa lượng đồng tiền kia, sau đó dùng lồng ngực bọc kín nửa lượng, vì tránh âm linh nửa dặm đào thoát khỏi, ta đem gỗ đào cùng muối tinh, tất cả đều đặt ở trên lồng ngực.

Chủ thuyền quỳ hai đầu gối xuống đất, ta thì châm hai sợi khói hương, đặt ở trước mặt nửa lượng.

Ông chủ thuyền quỳ trên mặt đất, miệng bắt đầu lẩm bẩm: "Oan có đầu nợ có chủ, ta đã bỏ thê tử Bàng thị, toàn bộ tài sản đều thuộc về Bàng thị, bao gồm một nửa! Bây giờ ngươi đã không thuộc về ta, không nên dây dưa với ta nữa, nếu không ắt sẽ bị thiên khiển. Hiện lấy tinh huyết của ta, tiễn quân đoạn cuối, nguyện nhắm mắt..."

Sau khi nói xong, hắn liền ba lạy chín lạy.

Đợi làm xong hết thảy, chủ thuyền sững sờ nhìn ta.

Ta ngay cả vội vàng ra hiệu cho mọi người đừng nói chuyện, cẩn thận quan sát nửa lượng phản ứng.

Qua ước chừng hai phút, ta nhìn thấy bọc ngực một nửa, bỗng nhiên nhúc nhích một chút, giống như có người dùng ngón tay chọc ra bên ngoài.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cái này đại biểu cho nửa lượng nghe lọt vào lời của chủ thuyền.

Ta ngay cả vội vàng mở lồng ngực ra, nhìn thấy huyết quả của chủ thuyền thực sự đã dung nhập vào nửa người, lúc này mới chính thức yên tâm.

Đã tiếp nhận tinh huyết cung phụng của chủ thuyền, như vậy từ giờ trở đi, nửa lượng không liên quan gì đến chủ thuyền, tiếp theo chính là Hắc Tâm lão bà đã giải quyết chủ thuyền!

Chủ thuyền đi tới cửa, dùng sức gõ cửa, nói: "Tiểu mỹ nhân, ta biết ngươi hiện tại đang ở cửa. Phu thê chúng ta một trận, ngươi không đến mức làm tuyệt tình như vậy chứ?"

Trả lời hắn, chỉ có trầm mặc.

"Chỉ cần ngươi thả ta, ta cam đoan sẽ tuyệt đối không truy cứu chuyện này. Huống hồ ta cũng không có chứng cớ cáo ngươi mưu sát, điểm này ngươi cứ việc yên tâm..."

Không ai trả lời như vậy, xem ra đối phương đã quyết tâm muốn hại chết chúng ta rồi.

Điều này khiến ông chủ thuyền có phần tuyệt vọng.

"Như vậy, A Giai, trên tài khoản của ta còn có một khoản tiền, nếu ngươi thả chúng ta ra ngoài, số tiền này đều cho ngươi, thế nào? Nếu ta chết rồi, tiền này sẽ bị cháu ta lấy, ngươi biết rõ, ta phiền nhất là nhà của đại ca, lòng tham không đáy. Thật ra số tiền đó ta tình nguyện để lại cho ngươi, cũng không muốn để lại cho người khác."

Ta nghe thấy bên ngoài dường như có tiếng thở dài, trong lòng cảm thấy yên tâm.

Quả nhiên bà lão thuyền kia động tâm.

Chỉ cần nàng tham tiền, sẽ không có chuyện dùng tiền mà giải quyết được.

"Ngươi chắc chắn không tin ta đúng không? Không sao, bây giờ ta kể lại danh sách và mật mã cho ngươi, ngươi đăng nhập ngân hàng trên bảng, kiểm tra một chút là biết rốt cuộc ta nói có đúng hay không..." Chủ thuyền tiếp tục nói.

Rốt cuộc, lão bà thuyền mở miệng: "Khốn kiếp, ngươi quả nhiên giấu tiền phòng riêng, phát mật khẩu của thuyền, ta xem xem."

"Vâng." Chủ thuyền đáp.

Chủ thuyền rất nhanh đã báo mật khẩu sổ sách ra, ta nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân vội vàng, hẳn là nữ nhân kia nóng lòng vội vã đi đăng ký máy tính, kiểm tra tài khoản tài khoản.

Rất nhanh, nàng liền vòng trở về, hùng hùng hổ hổ nói: "Tên khốn kiếp, lại còn có nhiều tiền như vậy, hừ, quả nhiên là có hai lòng! Nói cho ta, có phải ngươi bao hai vú không?"

"Không có." Chủ thuyền nói: "Trước khi chết, nếu như số tiền này có thể chuyển lên tài khoản của ngươi, vậy chính là tài sản tư nhân của ngươi. Đại ca nhà bọn họ không lấy được số tiền đó, ta cũng an tâm."

"Bất quá, ta có một thỉnh cầu nho nhỏ, nếu như ngươi có thể đáp ứng thỉnh cầu này của ta, ta sẽ đưa Thuẫn cho ngươi." Chủ thuyền từng bước dụ dỗ nói.

"Nói đi, thỉnh cầu gì!"

"Nơi chúng ta có một cô gái, hiện tại đang mang thai, ta muốn cầu xin ngươi thả cô bé vô tội này ra ngoài." Ông chủ thuyền nói: "Yên tâm, hiện giờ chúng ta đều đã bị tra tấn tới mức vô lực, căn bản không có cách nào phản kháng..."

"Đã đến đây rồi, ngươi lại còn có tâm tư suy xét người khác? Đây không phải là cá tính của ngươi."

Nghe ông chủ thuyền nói mình mang thai, Doãn Tân Nguyệt hung hăng nhéo ta một cái, cô nàng biết những việc này đều do ta sắp xếp.

Ta bất đắc dĩ cười cười với Doãn tân Nguyệt, ý bảo nàng ngàn vạn đừng lên tiếng, tránh để cho lão bà thuyền kia hoài nghi chúng ta đang lừa nàng.

"Nói thật cho ngươi biết, đứa con trong bụng nàng là của ta. Ta mang di sản của ta cho ngươi, chính là hi vọng ngươi có thể phí nuôi dưỡng mười vạn tám vạn của đứa nhỏ sau khi sinh ra cho nó. Số tiền này đối với dư giả trong thẻ ngân hàng mà nói không đáng một sợi lông, ngươi suy nghĩ kỹ lại xem."

"Ngươi quả nhiên ở bên ngoài có người! Hơn nữa còn mang thai, tên khốn kiếp, ta hận nhất kẻ khác phản bội ta, ngươi chết, nhất định phải chết."

"Ta chết không sao, chỉ cần hài tử có thể giữ được, thì không có vấn đề gì." Chủ thuyền nói: "Ngươi cứ cân nhắc cẩn thận một chút! Làm như vậy, ngươi có thể thu được tiền, ta cũng có thể kéo dài hương hỏa. Vì một cái mạng người không quan trọng, ngươi trơ mắt nhìn một số tiền lớn chảy vào nhà đại ca, có cam tâm không?"

Sau khi nói xong, chủ thuyền cũng không nói thêm gì nữa.

Thật lâu sau, cuối cùng lão bà bà của thuyền mới mở miệng: "Được, ta đáp ứng ngươi, nhưng khoản tiền này phải chuyển vào trong tài khoản của ta mới được. Mặt khác, ngươi còn muốn viết một tờ di thư chứng minh bản thân bị mấy kẻ bắt cóc sát hại không liên quan gì tới ta."

"Không thành vấn đề." Chủ thuyền nói: "Nhưng ngươi nhất định phải thề, đưa cô bé này ra ngoài."

"Được, ta thề, tuyệt đối sẽ đưa nữ hài tử ra ngoài."

"Nếu như không làm được, ngươi làm sao bây giờ?" Chủ thuyền hỏi.

"Không làm được? Làm không được thì khiến ta ngột ngạt muốn chết trong tầng hầm này."

Chủ thuyền cười rất vui vẻ, ta cũng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên nàng trúng chiêu.

Vừa rồi khi nàng đang thề, ta đã nhìn thấy một nửa hai động một chút, nên thể hiện lời hứa đã hiệu lực rồi!

Mùa ban đầu một trăm lẻ ba chương, một lời ngàn vàng.

Tiếp theo, chủ thuyền liền tuân thủ lời hứa, đem thuẫn từ trong khe cửa nhét ra ngoài.

Sau đó đi tới trước mặt ta, nơm nớp lo sợ hỏi ta thành sao? Ta gật gật đầu, nói cho dù yên tâm đi, không qua được đêm nay, nàng sẽ mở cửa ra, trừ phi nàng muốn chết.

Một giờ, hai giờ trôi qua...

Chúng ta vẫn chưa đợi được lão bà thuyền mở cửa.

Trong lòng lạnh buốt một hồi, độc phụ này vẫn ăn nói bậy bạ, cũng không biết nguyền rủa có hiệu lực hay không?

Tuy nhiên rõ ràng ta đã đánh giá thấp ma lực nửa lượng.

Vào lúc trời sắp sáng, ta liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến một trận thanh âm bò sát, giống như bà lão thuyền đi tới.

Chủ thuyền lập tức hỏi: "Tiền chuyển xong chưa?"

Đối phương không trả lời, chỉ tiếp tục bò ra phía cửa.

Ta biết lão chủ thuyền tám phần mười là trúng chiêu, vội tới canh cửa, chỉ cần cô mở cửa, ta lập tức lao ra.

Chờ đến khi tiếng bò sát càng lúc càng gần, ta lại phát hiện có máu theo khe cửa chảy vào.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta có điểm không rõ.

Đang lúc suy nghĩ, cửa bị mở ra. Mà một màn đập vào mắt, làm ta kinh hãi không thôi.

Toàn bộ cái mũi của bà chủ thuyền bị cắt đứt, mỗi lần hít thở máu đều theo lỗ mũi phun ra. Cả khuôn mặt, tóc cô đều bị máu nhuộm đỏ.

Nàng hẳn là bị quỷ hạ thân, ánh mắt ngốc trệ, chỉ là động tác cứng ngắc theo cầu thang bò xuống phía dưới.

Ta sợ mình sẽ vội vàng nhường đường cho cô bé.

Thoạt nhìn nàng ta có chút thần chí mờ mịt, dường như hoàn toàn không rõ mình đang làm gì? Sau khi bò đến góc phòng gom góp, thân thể co quắp, không nhúc nhích, giống như một người chết.

Chủ thuyền nhìn thấy lão bà của mình biến thành bộ dáng này, cũng không còn tâm tư báo thù, vội vàng mang theo mấy người chúng ta, rời khỏi không gian trong lòng đất hẹp này.

Đợi sau khi ra ngoài, ta thấy chủ thuyền muốn khóa cửa lại, liền ngăn y lại: "Ngươi làm gì vậy?"

"Còn có thể làm gì?" Ông chủ thuyền tức giận nói: "Con tiện nhân này hại ta thê thảm như vậy, giữ lại chung quy vẫn là tai họa."

"Dưới ban ngày ban mặt, giết người." Ta mắng một câu: "Ngươi có nghĩ tới hậu quả không?"

"Nghĩ thôi." Chủ thuyền hừ lạnh một tiếng: "Đây là nàng tự sát, không liên quan đến ta, không liên quan gì đến các ngươi, các ngươi tốt nhất đừng nhúng tay vào chuyện này."

Nói xong, chủ thuyền không chút do dự khóa cửa lại, sau đó dùng cát một lần nữa đóng cửa lại.

Ta thở dài, hai người này không hổ là hai vợ chồng, đứa nào cũng ác hơn đứa trước.

Mặc dù lão bà bà của chủ thuyền lòng dạ độc ác, chết chưa hết tội, nhưng chúng ta lại không có quyền quyết định sinh tử của một người.

Cho nên suy nghĩ một chút, ta vẫn cho Lý Ma Tử ra hiệu, để cho Lý Ma Tử lén lút đi gọi cảnh báo.

Chờ chưa đến mười phút, cảnh sát đã nhanh chóng đi tới hiện trường, bắt được chủ thuyền, hơn nữa giải cứu lão bà của thuyền.

Thê tử của ông chủ thuyền bị cảnh sát học cõng ra, máu chảy đầy đất, nằm ở đó không nhúc nhích, cũng không biết rốt cuộc là sống hay chết?

Mà chiếc thuyền du lịch này, tạm thời cũng bị phong ấn, toàn bộ du khách đều được an bài ở nơi khác.

Mấy người bọn ta cũng không nóng lòng rời đi, bởi vì thù lao của bọn ta vẫn chưa lấy được.

Nếu như là trước đây, có lẽ ta tình nguyện không cần thù lao, cũng không muốn cuốn vào vụ nổ này.

Tuy nhiên lần này chúng ta đã ăn nhiều đau khổ, thậm chí thiếu chút nữa đem mạng nhỏ tặng cho chiếc thuyền này, có thể nói món thù lao này là chúng ta dùng tính mạng để đổi lấy. Nếu không trân quý, phỏng chừng ta sẽ hối hận cả đời...

Qua vài ngày, chủ thuyền đã được thả ra, lão bà của hắn cũng tĩnh dưỡng ở bệnh viện. Cũng may lão bà đưa y chữa kịp thời, mũi không ngờ lại nối lại.

Lão bà bà thuyền cố ý mưu sát chúng ta, có ghi chép làm chứng, không thể chống chế.

Còn cô cắt mất cái mũi của mình, là hành động của một người, vì vậy không liên quan gì tới chúng ta.

Thậm chí ông chủ thuyền còn tố cáo với tòa án, nói chiếc thuyền du lịch này là bị lão bà của mình lừa tới tay, cuối cùng chuyện này thật sự đã đánh thắng.

Ở Tần Hoài Hà có một chiếc thuyền du lịch như vậy, đó chính là một cây rụng tiền, cho nên ông chủ thuyền cũng không quỵt nợ, một sợi tiền cho chúng ta không ít.

Về phần nửa lượng, hắn lại càng không dám tự ý giấu giếm, cũng xem như là tạ lễ.

Hắn sợ hãi gần nửa lúc nào lại nổi điên, đem một chút tài sản của mình cũng hứa hẹn ra ngoài.

Thu được thù lao và nửa lượng, Nam Kinh chúng ta cũng không dám nán lại lâu, trở về xe ngựa.

Về phần điển cố một nửa, về sau ta cũng mới biết được.

Nguyên lai, chủ nhân một nửa hai, đúng là danh thần của Tần Hán thời kỳ Quý Bố.

Trong thành ngữ có một loại thuyết pháp khiến cho Quý Hạ bình luận một lời hứa, không được hoàng kim ngàn lượng.

Như vậy xem ra, Quý Bố coi trọng lời hứa.

Tục truyền Quý Bố từ lúc còn rất nhỏ, cũng không tuân thủ hứa hẹn như thế, mà lừa gạt khắp nơi.

Chuyện phát sinh sau đó, mới khiến Quý Bố chậm rãi coi trọng hứa hẹn.

Lúc Quý Bố làm ngục lại, đã gặp một phạm nhân, phạm nhân đã đưa cho Quý Bố một nửa đồng tiền, cầu Quý Bố giúp mình giải oan, Quý Bố gật đầu đáp ứng.

Bất quá Quý Bố cũng không nói ra oan khuất của phạm nhân, kết quả khiến cho phạm nhân bị chém ngang, trước khi chết mắng to Quý Bố ăn nói bậy.

Quý Bố trẻ tuổi bị việc này làm cho chấn động, đồng thời trong lòng âm thầm thề, sau này nhất định phải tuân thủ hứa hẹn, hơn nữa còn phải giữ nửa lượng trân tàng trên người để cảnh báo cho bản thân mình.

Mà ông ta cũng thật sự làm được, trở thành một danh thần hai màu, đã để lại danh tiếng rất tốt trong lịch sử.

Về sau, ta bán hai nửa cho một thương nhân lạ lẫm.

Thương nhân kia đang ở trong một ngành lâu dài của Phổ luật tân hữu, xem như là một con dê đầu dê, ông ta nói cho chúng ta biết, bí quyết thành công của ông ta chính là hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Bất quá bây giờ sinh ý càng làm càng lớn, sinh hoạt trong cái xã hội đen nhánh bẩn thỉu này, hắn dần dần trở nên tròn trịa, hứa hẹn chuyển khoản rất nhiều.

Cho nên hắn mua đi hai nửa, nhờ vào đó cảnh cáo giới cuối cùng của người làm ăn của mình.

Hiện tại trình độ sinh hoạt của mọi người càng ngày càng cao, nhưng Trung Hoa mỹ đức được truyền thừa năm ngàn năm lại dần dần biến mất.

Khắp nơi đều là ngươi lừa ta gạt, lừa bịp lừa bịp, thậm chí ngẫu nhiên xuất hiện một chuyện trái lời hứa, đều sẽ đặt ở tờ giấy trắng báo cáo.

Càng buồn cười chính là, bây giờ lại dựa vào một cái âm vật, để cho mình không quên sơ tâm, thủ tín hứa hẹn.

Đây là bi ai của xã hội, lại càng là bi ai của nhân loại!

Sở quái mộng... Thực sự có thứ một trăm lẻ bốn phận.

Chuyện sau đó, làm cho ta ấn tượng sâu sắc nhất.

Sở dĩ ấn tượng khắc sâu, cũng không phải là vì chuyện này quá kinh khủng, hoặc là giá trị âm vật rất cao, mà bởi vì quá trình xử lý vô cùng ngoằn ngoèo, khiến cho ta có một lần nghĩ tới việc từ bỏ.

Đó là năm thứ hai sau khi xử lý xong một nửa hai sự kiện kia.

Trong một năm này, thanh danh của ta trong phạm vi âm vật đại lan, trong thời gian này cũng nhận được không ít vụ làm ăn nhỏ, chẳng qua đều là một ít làm ăn nhỏ, hơn nữa đại bộ phận trong đó đều là nhân tâm tác quái, cũng không có gì tà tính.

Cho nên vừa đi, ta đã bắt đầu mất kiên nhẫn, đại bộ phận kinh doanh đều không hứng thú, chỉ bảo Lý Ma Tử đi xử lý một mình.

Dựa theo biện pháp ta dạy, Lý Ma Tử cũng thuận lợi giải quyết được không ít âm vật.

Thậm chí Lý Ma Tử còn nói đùa ta là sư phó của hắn, lòng thầm nghĩ sư phụ cái lông gì chứ, chỉ có Lý Ma Tử hiểu rõ ngành này, cũng chỉ có thể coi là một bình không đầy nửa bình Côn Bằng, luôn có lúc xảy ra chuyện.

Chỉ là ta không nghĩ tới, chuyện lần này lại nghiêm trọng như vậy!

Đó là thời điểm tiết xuân sắp tới, ta đã dự định đóng cửa dừng việc vài ngày, an ổn về nhà sớm một chút.

Nhưng ta làm sao cũng không nghĩ ra, hết lần này tới lần khác trong thời khắc mấu chốt này, Lý Ma Tử xảy ra chuyện...

Xuân Tiết làm ăn ít, cho nên Lý Ma Tử vẫn luôn phụ đạo bài tập con trai.

Chẳng qua buổi sáng nay cách đây bốn bề, ta lại nhận được điện thoại của Lý Ma Tử, nghe ngữ khí của hắn ta rất là kinh hoảng thất thố, tràn ngập sợ hãi, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp.

Ta ngay cả vội vàng hỏi Lý Ma Tử rốt cuộc bị làm sao vậy?

Lý Ma Tử khóc lóc bảo ta đừng hỏi, trong máy truyền tin nói không rõ ràng lắm, bảo ta tranh thủ thời gian đến đó, chậm một bước hắn có thể mất mạng.

Trong lòng ta cả kinh, không nghĩ quá nhiều, vội vàng vội vàng mặc áo khoác vào đi ra cửa hàng.

Hôm đó có một trận tuyết lớn rơi xuống, tuyết cũng có thể đem chân của ta che mất rồi. Một cước đạp xuống, nếu không chú ý thì có khả năng trượt ngã.

Tóm lại là ta ngã không ít lần, dọc theo con đường này, ta ăn không ít đau khổ, lúc đến nhà Lý Ma Tử, toàn thân đã tuyết rơi, lạnh đến mức hai chân đều chết lặng.

Ta gõ cửa, đợi hơn nửa ngày, con trai của Lý Ma Tử mới tới mở cửa cho ta. Sau khi nhìn thấy ta, nó lập tức nhào vào trong ngực ta, khóc không ngừng: "Trương thúc, người đã đến rồi, người đi xem phụ thân ta đi, rốt cuộc ông ấy bị làm sao vậy?"

Ta ngay cả vội vàng an ủi hắn, để hắn đừng khẩn trương, mau chóng dẫn ta đi xem một chút.

Thấy con trai Lý mặt rỗ như vậy, tâm tình ta vốn bất định lại càng bất ổn. Con hắn là một đứa trẻ lạc quan hướng lên trên, rất khó có chuyện dọa hắn thành như vậy.

Ta hoài nghi Lý Ma Tử hiện tại sống dở chết dở rồi...

Nhưng mà khi ta nhìn thấy Lý Ma Tử, vẫn có chút ngoài ý muốn.

Lý mặt rỗ nhìn có vẻ yên lặng, cũng không có dấu hiệu suy yếu, chỉ là nằm ở trên giường, ánh mắt dữ tợn nhìn lên trần nhà, chẳng qua sắc mặt rất tốt.

Ta ngay cả vội vàng hỏi Lý Ma Tử đã xảy ra chuyện gì?

Lý mặt rỗ hít sâu một hơi, bảo con hắn trước tiên đi phòng khách viết bài học, sau đó đóng cửa lại, bắt đầu chửi to lên: "Móa nó, lão tử trêu ai chọc ai nữa? bực nào ngủ cũng có thể đi ngủ".

Ta ngay cả vội vàng để cho hắn nhỏ giọng một chút, đừng để cho nhi tử của hắn nghe được, dù sao từ những lời này của hắn ta liền có thể đoán ra, chuyện phát sinh trên người Lý Ma Tử, thiếu nhi không thích hợp a.

Lý Ma Tử lúc này mới kiên nhẫn nói với ta.

Thì ra mấy ngày qua Lý Ma Tử luôn cảm thấy thân thể không thoải mái, mơ thấy có người đang giẫm lên đầu gối mình, vẻ mặt lạnh lùng nhìn mình.

Lúc đầu hắn cũng không để ý, cảm thấy là mặt trời có suy nghĩ, có mộng!

Mà "Tư" có chút đăm chiêu chính là tao ngộ mấy ngày hôm trước của Lý Ma Tử.

Mấy ngày hôm trước Lý mặt rỗ đi tới một sơn thôn thu mua âm vật, bởi vì Lý mặt rỗ có thể khéo léo giải thích, hoặc là đem mình gói ghém thành cao nhân gì đó, tóm lại là lừa gạt một quả phụ nhỏ ngủ một giấc với hắn.

Ngủ đến nửa đêm, Lý mặt rỗ mới cảm thấy có ai đó đạp lên đầu gối của mình, hắn cố gắng mở mắt ra, phát hiện tiểu phụ cùng hắn ngủ đâu đó, không biết từ lúc nào bò lên trên người hắn, sửng kết đầu gốc trên đầu gối của hắn không hề nhúc nhích.

Lý Ma Tử biết tiểu quả phụ kia đã mộng du, liền lặng lẽ kéo nàng xuống, ôm vào ngực tiếp tục ngủ.

Từ sau cái kia, Lý Ma Tử vẫn thường xuyên làm quái mộng, đêm hôm khuya khoắt luôn cảm thấy có người đi lên đầu gối mình.

Lúc tỉnh lại thì vẫn còn cảm thấy đầu gối đau nhói, thế nhưng cảm giác đau đớn này trong một thời gian ngắn sẽ biến mất, vì vậy hắn cơ bản không nghĩ nhiều.

Tối nay hắn giống như thường ngày, vẫn như cũ làm cái kia quái mộng. Bất quá vừa rồi lúc tỉnh lại, đã cảm thấy đầu gối so với bình thường đau đớn cảm giác tăng lên mấy lần.

Hắn thật sự đau đớn khó có thể nhịn được, liền mở ra cởi đèn quần, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Kết quả hắn vừa thấy vậy, cả người đều sợ đến choáng váng, biết lần này mình khẳng định là gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ, lúc này mới lập tức đi báo cho ta, cầu ta hỗ trợ.

Ta ngay cả vội vàng hỏi Lý Ma Tử rốt cuộc đã phát hiện cái gì, dọa hắn biến thành bộ dáng này.

Lý Ma Tử lòng còn sợ hãi nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói với ta rằng ngươi nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, tuyệt đối không được la to, miễn khiến nhi tử kinh sợ.

Ta cười nói: "Đừng nói nhảm nữa!"

Nói xong, liền giơ tay vén chăn trên người hắn lên.

Lý mặt rỗ lại mặc một chiếc quần hồ đỏ, thật là mừng rỡ. Mà ánh mắt của ta lại nhanh chóng quét về phía đầu gối của hắn, vừa nhìn thấy như vậy, nhất thời cũng cảm thấy sợ hãi nổi da gà.

Không nghĩ tới trên đầu gối Lý Ma Tử lại có thêm một dấu chân màu đen!

Không sai, chính là dấu chân màu đen, màu đen đều có chút tím. Hình như là có người đứng trên đó thời gian rất lâu, dẫn đến huyết dịch không lưu thông, cho nên làn da kia hỏng mất rồi.

Hơn nữa đích xác chính là dấu chân người, thậm chí đầu ngón chân đều rõ ràng ràng ràng, trên hai đầu gối đều có.

Ta định dùng tay chọc một chút dấu chân màu đen, lại bị Lý Ma Tử ngăn lại. Lý Ma Tử nói dấu chân này không thể đụng vào, đụng vào liền cảm thấy nóng rát.

Ta chau mày hỏi Lý mặt rỗ là có chuyện gì xảy ra vậy? Có phải là tiểu quả phụ kia bị ngươi ngủ nữa rồi, biến thành quỷ đến tìm ngươi.

Lý Ma Tử mắng: "Trương tiểu ca, ta không có thời gian đùa giỡn ngươi, ngươi mau giúp ta nghĩ cách đi! Hiện giờ chân ta cảm giác giống như bị kim đâm vậy, giống như có thứ gì đó muốn chui ra từ trong đầu gối ta."

Ta khẽ gật đầu, nếu Lý Ma Tử chết thì ta cũng sẽ bớt đi một trợ thủ đắc lực.

Lập tức Lý Ma Tử khiêng lên, chạy thẳng tới viện tử.

Gã bệnh nhân lại còn muốn làm phản xạ thí nghiệm cho Lý Ma Tử, bị Lý Ma Tử mắng một trận, hiện tại đầu gối hắn đập một cái liền đau, chớ nói chi là dùng chùy nhỏ gõ.

Lý mặt rỗi trực tiếp cho y sư dùng ánh sáng âm liền quét qua một cái, nhìn xem trong đầu gối có phải có thứ gì đó dài hay không? Hiện tại hắn luôn có cảm giác có thứ gì đó muốn chui ra.

Mà kết quả quét qua lại làm cho người ta thất kinh, đầu gối Lý mặt rỗ lại có dấu hiệu tự nhiên tróc ra.

Lần này đến thầy thuốc cũng thay đổi không bình tĩnh, nói cái này đầu gối tróc ra, tại thế giới này không có mấy trường hợp, bọn họ bất lực với chuyện này.

Hết cách rồi, đành phải đổi mấy nhà lớn trong viện, nhưng kết quả lại hầu như giống nhau, có thầy thuốc đề nghị Lý Ma Tử cắt chân.

Chém đứt hai chân, đương nhiên Lý Ma Tử không chịu, tức giận mắng to bệnh viện trong nước vô năng.

Vừa vặn Doãn Tân Nguyệt quen biết với bằng hữu của nước ngoài, ta liền kêu Doãn Tân Nguyệt hỗ trợ liên hệ với bệnh viện nước ngoài.

Liên hệ xong, vốn chuẩn bị ngày hôm sau sẽ bay qua, ai biết trời tối hôm đó bệnh tình của Lý Ma Tử lại chuyển biến xấu rồi!

Vì để thuận lợi chiếu cố Lý Ma Tử, ta chỉ có thể ở trong nhà hắn bây giờ đại khái buổi sáng sớm, khi ngủ say ta cũng bị tiếng kêu thảm của Lý Ma Tử đánh thức.

Ta kinh hãi biến sắc, vội vàng đi hỏi Lý Ma Tử có chuyện gì vậy?

Sau khi Lý mặt rỗ tỉnh lại, cũng chỉ là rên rỉ, phát sốt, nói năng cũng không rõ ràng lắm, giống như nói mê vậy.

Ta sợ muốn chết, lúc này nhấc chăn lên, muốn nhìn xem có phải đầu gối của Lý Ma Tử lại bị giẫm nữa hay không.

Nhưng khi chăn mền bị xốc lên, lập tức một mùi hôi thối truyền đến, khiến cho đầu ta choáng váng hoa mắt.

Thật không dễ gì thích ứng cỗ mùi hôi thối này xong, ta mới đi xem đầu gối Lý Ma Tử.

Vừa nhìn thấy như vậy, lập tức kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

Chỗ đầu gối Lý Ma Tử vậy mà đã bắt đầu hư thối, nổi lên từng cái bong bóng nhỏ bán trong suốt. Thậm chí phía dưới bong bóng đều có thể nhìn thấy rõ ràng có sâu nhỏ đang cựa quậy.

Con trai Lý Ma Tử nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hắn, lo lắng gõ cửa hỏi Trương thúc là cha mình thì sao?

Ta ngay cả vội vàng nói cho nó biết không có chuyện gì là đang làm ác.

Sau đó ta tranh thủ tìm đến một cây châm, dùng bánh giảm xóc một chút, liền đâm vỡ bong bóng trên đầu gối Lý Ma Tử.

Trong khoảnh khắc, có không ít máu đen chảy ra, mà con côn trùng xám đen kia sau khi bò ra ngoài, lại còn có ý đồ chui vào thịt Lý Ma Tử, bị ta đâm xuyên một châm.

Không được! Không thể tiếp tục chờ nữa.

Ta nghĩ lúc Lý Ma Tử ngủ ở chỗ quả phụ nhỏ kia, chắc chắn đã bị ám toán rồi.

Thủ đoạn bàng môn tả đạo gần đây rất là tà môn, trông cậy vào viện tử là không được, cho nên ta không nói hai lời, trực tiếp cõng Lý Ma Tử lên, ném lên xe, đi tới Bạch Sa thôn.

Chương thứ một trăm lẻ năm, âm vật cường đại

Thôn Bạch Sa ở trong một ngọn núi sâu ngoài thành, đại khái nửa tháng trước, bọn họ đào được một thứ gì đó từ dưới lòng đất, sau đó từ đó toàn bộ già trẻ thôn xóm xóm xóm xóm xóm xóm đều bắt đầu đụng phải nhau.

Bọn hắn ý thức được vật kia có thể là âm vật, cho nên liền liên hệ với ta, nhờ ta hỗ trợ xử lý âm vật.

Tuy nhiên ta không có tâm tư đi xử lý, liền để Lý Ma Tử đi, cũng chính là sau khi trở về, Lý Ma Tử mới bắt đầu biến thành như vậy.

Bây giờ Lý Ma Tử lại xuất hiện loại tình huống này, ta cảm thấy có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất là, tiểu quả phụ kia có vấn đề, tinh thông các loại bàng môn tả đạo như Miêu Cương cổ thuật, cho Lý Ma Tử.

Khả năng thứ hai, chính là Lý Ma Tử cũng không thuận lợi giải quyết hết âm vật trong sơn thôn, âm vật kia bắt đầu điên cuồng trả thù, chân Lý Ma Tử thật ra là âm vật đang quấy phá.

Ta cẩn thận phân tích, cảm thấy khả năng loại thứ hai khá lớn một chút.

Dù sao thủ đoạn của tiểu quả phụ có lợi hại đến mấy, cũng không có khả năng khiến Lý Ma Tử mỗi ngày đều mơ một giấc mộng quái dị, chứ đừng nói chi là để trên đầu gối hắn có dấu chân màu đen.

Lúc đi vào Bạch Sa thôn, rạng sáng đã là bốn năm giờ.

Vốn cho rằng chút thôn dân này đều đã nghỉ ngơi, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, trong thôn đèn đuốc sáng trưng như cũ, gà chó sủa lung tung, thậm chí còn có thể nghe được tiếng rên rỉ người.

Mẹ nó, quả nhiên có âm vật đang quấy phá.

Lúc này Lý mặt rỗ tỉnh lại, thấy ta sau khi vào thôn, rên rỉ càng thêm thảm hại: "Trương gia tiểu ca, không được rồi, càng ngày càng đau đầu gối ta, ta cảm giác mình sắp không kiên trì nổi rồi."

Ta ngay cả vội vàng an ủi hắn đừng lo lắng, đầu gối của hắn đối với sơn thôn có phản ứng, liền chứng minh sơn thôn này quả thực có quỷ, đã tìm được căn bệnh, liền thuận tiện đối phó rồi.

Lý mặt rỗ gật gật đầu, nói để ta đi đến một nhà ở phía đông thôn, nơi đó có bà lão tướng phụ tốt nhất của hắn, muốn ở chỗ này mất một đêm, hiểu biết một chút tình huống rồi lại nói.

Ta lập tức gật đầu, xe đỗ ở nhà quả phụ nhỏ. Lúc gõ cửa ta có chút do dự, gõ quả phụ đêm khuya không tốt đẹp gì.

Tuy nhiên khi ta đang do dự, cửa vậy mà mở ra từ bên trong, một thiếu phụ thôn quê vẫn còn phong vận, đứng ở cửa nhìn ta: "Các ngươi tìm ai?"

"Là ta, Lý mặt rỗ." Lý mặt rỗ thò đầu ra khỏi xe: "Ta tìm ngươi có chút việc."

Phát hiện là Lý mặt rỗ, quả phụ lại giận dữ: "Thằng lừa đảo, ngươi còn dám tới!"

Nói xong lại xông tới nắm lấy Lý mặt rỗ, muốn lôi Lý Ma Thử ra khỏi xe.

Ta thất kinh, Lý mặt rỗ bây giờ là bệnh tật, tiểu quả phụ phỏng chừng có thể đem hắn kéo tắt thở.

Ta ngay cả vội vàng chạy đi ngăn tiểu phụ lại, hỏi tiểu phụ rốt cuộc là chuyện gì?

Tiểu phụ khóc sướt mướt nói: "Các ngươi hại chúng ta thảm có biết hay không? Hiện tại nam nữ già trẻ cả thôn, đều sắp bị vật kia giày vò chết rồi, gọi cho các ngươi cũng không nhận, ngươi... ngươi đền mạng cho toàn thôn chúng ta."

Ta vốn còn thấp thỏm bất an, không rõ rốt cuộc trong chuyện này đã xảy ra chuyện gì, chỉ là ý thức được chuyện này chỉ sợ sẽ vô cùng khó giải quyết.

Ta không biết dân phong của nơi này, bất quá trên động tác dã man vừa rồi của tiểu quả phụ, ta đã đoán được thôn dân nhất định không thân thiện.

Bọn ta liều lĩnh xông vào, nói không chừng sẽ bị thôn dân tức giận đánh chết tươi.

Thế thì ta không nói hai lời, lên xe chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên đã không kịp, tiếng thét chói tai của tiểu quả phụ đã thức tỉnh rất nhiều thôn dân, không ít người từ trong nhà đi ra, trước sau bao quanh xe ngựa.

Nhìn bọn họ cầm dao phay, cái cuốc, thậm chí còn có dao săn, ta liền sợ hãi, vội vã chui vào trong xe, cửa xe đóng lại, chỉ lộ ra một khe hở, hỏi bọn họ đến cùng là xảy ra chuyện gì? Mọi người có việc nói, đừng động thủ.

Ta phát hiện một hiện tượng rất kỳ quái, đó chính là lần này đi ra, đa số đều là phụ nữ, chỉ có mấy nam nhân trẻ tuổi, bất quá đều đứng ở hàng cuối cùng, tựa hồ còn có chút không ổn.

Trong lòng của ta bắt đầu xôn xao, thầm nghĩ bọn họ sẽ không phạm phải bệnh giống Lý Ma Tử chứ?

Trong tiếng mắng chửi của bọn họ, ta đại khái đã hiểu chân tướng sự tình.

Hóa ra lần trước Lý Ma Tử đến giải quyết âm vật cho thôn dân, mặc dù tạm thời bình ổn hiện tượng quỷ dị, Lý Ma Tử cũng lấy tiền rời đi.

Bất quá tình huống sau đó, càng thêm nghiêm trọng!

Trước kia các thôn dân cũng là do va chạm tà, bị dọa mà thôi. Nhưng từ khi Lý Ma Tử giải quyết xong món âm vật kia, tà tính của âm vật trong nháy mắt tăng vọt. Không những không ngừng trách sự tình, thậm chí còn bắt đầu công kích thôn dân, cũng bởi vì cái này, không ít thôn dân bị hành hạ đến khổ không thể tả.

Điều đầu tiên bọn họ nghĩ tới là việc đó liên hệ với chúng ta.

Tuy nhiên cũng không biết vì sao, máy truyền tin căn bản là không thể đi ra ngoài được. Mà bọn họ lại không biết chỗ ở của chúng ta, cho nên tiềm thức liền cho rằng chúng ta là kẻ lừa đảo, mang theo tài năng lẩn trốn.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, ta vội vàng giải thích với thôn dân. Bảo họ đừng lo lắng, lần này chúng ta tới chuyên xử lý chuyện này, nếu chúng ta có chuyện gì, vậy toàn thôn sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp!

Sau khi được ta khuyên nhủ một phen, cảm xúc của các thôn dân mới cuối cùng hòa hoãn lại. Ta xuống xe, để cho bọn họ an bài chỗ này nghỉ ngơi trước.

Không ngờ bọn họ lại đem ta và Lý mặt rỗ nhốt vào Thổ miếu đối diện Tiểu Quả, thậm chí vì dự phòng cảnh báo của chúng ta, lá xích cũng không thu.

Chuyện này khiến ta gần chết, đây chính là giam lỏng, ỷ vào trời cao hoàng đế xa xôi, không ai dám thu thập bọn họ.

Bất quá bởi vì cái gọi là cường long bất áp địa đầu xà, hiện tại lý luận với bọn họ, chỉ có thể kích động mâu thuẫn giữa hai bên, ta chỉ có thể cõng Lý Ma Tử từ trên xe xuống, đến thổ địa miếu yên ổn.

Đám thôn dân kia, còn phái hai người đến giám thị chúng ta, nói cho chúng ta biết hừng đông sau đó lại nói chuyện này, đêm hôm khuya khoắt như vậy, bọn họ không tiện nói gì thêm.

Ta nhẹ gật đầu, chỉ là muốn bọn họ sau khi trời sáng sẽ mau chóng phái người quản sự tới đây.

Mức độ nghiêm trọng của chuyện này còn phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của ta, nhất định phải nhanh chóng giải quyết mới được.

Đầu gối Lý mặt rỗ càng thêm nghiêm trọng, kêu rên đau đớn. Ta nhìn xuyên qua khe cửa miếu sơn thần, có thể nghe được tiếng rên rỉ trong sơn thôn.

Sau đó chúng ta ý thức được một chuyện khiến người ta sởn cả gai ốc, sẽ không phải nam nhân cả thôn đều biến thành dáng vẻ đức hạnh của Lý Ma Tử, đầu gối nát bét rồi chứ?

Hôm nay vây chặt chúng ta, đều là nữ nhân, hơn nữa chỉ có mấy nam nhân đứng đó, bộ dáng có chút đứng không vững.

Còn có tiếng rên rỉ như có như không, các loại dấu hiệu cho thấy, toàn bộ người trong thôn đều mắc loại " Quái bệnh" này.

Ài, đúng là đủ đau đầu. Ta cũng không phải thầy thuốc, cho dù giải quyết âm vật này, bệnh của bọn họ cũng sẽ không tốt, cùng lắm là không tăng thêm nặng mà thôi.

Đến lúc đó thôn dân sẽ tha cho ta sao?

Ta tưởng là còn muốn hỏi Lý Ma Tử, âm vật trong Bạch Sa thôn rốt cuộc đã quấy rối như thế nào? Hắn lại làm thế nào xử lý cái âm vật này.

Chẳng qua Lý Ma Tử đã ngủ.

Nghĩ lại mấy ngày nay hắn bị dày vò cả đêm không ngủ được, hiện tại ngủ thật dễ dàng, ta cũng không tiện quấy rầy hắn, dứt khoát cũng nằm ở bên cạnh hắn, mặc quần áo mà ngủ.

Có điều khi trời tờ mờ sáng, ta đã bị một mùi gay mũi xông lên.

Mới đầu ta cho rằng trong miếu vắng vẻ này có mùi lạ, thế nhưng càng nghĩ càng cảm thấy tình huống có gì đó không đúng, mùi vị kia hình như là mùi thịt thối.

Vừa nghĩ tới thịt thối, ta liền nhớ tới vết thương của Lý Ma Tử, vì vậy vội vàng xốc ống quần Lý Ma Tử lên, muốn nhìn đầu gối Lý Ma Tử bị chuyển biến xấu hay không.

Tuy nhiên khi ta giở ống quần Lý Ma Tử ra, lập tức bị một mùi trứng gà thối xông thẳng vào mũi, không thèm nhìn lấy một cái, trực tiếp nôn mửa.

Khó khăn lắm mới nôn xong, lại nhìn về chân Lý Ma Tử, ta lại có dục vọng muốn nôn mửa.

Vết thương trên người Lý Ma Tử không chỉ giới hạn ở đầu gối mà đã nhanh chóng lan tràn đến gót chân rồi. Từng cái bong bóng như bị nước nóng dội qua, chi chít chằng chịt, bên trong còn có sâu đen rất nhỏ đang nhúc nhích.

Ta là người có chứng bệnh sợ hãi dày đặc như vậy, sau lưng cũng phát lạnh.

Ta bị dọa sợ, cũng không buồn để ý tới buồn nôn, xoa xoa trán Lý Ma Tử, phát hiện hắn ta vẫn đang bị thiêu đốt.

Không tốt! Đây không phải hắn đang ngủ, rất có thể là đang phát sốt tới đó nghỉ ngơi.

Ta bị dọa chết khiếp, vội vàng vỗ cửa, bảo dân chúng tìm thầy thuốc, Lý Ma Tử sắp không xong rồi.

Một đại thẩm trông cửa nhìn xuyên qua khe cửa, lại hời hợt nói: "Có gì ghê gớm đâu, đừng hoảng hốt."

Lúc này hắn mới chậm rãi rời đi.

Chờ lâu lắm rồi, đại thẩm kia mới đưa thầy thuốc tới.

Cô gái này dẫn theo là một bà lão mặt đầy nếp nhăn, trên mặt còn vẽ những ký hiệu kỳ quái, tóc trắng đầy đầu, mặc áo choàng đen, trông như bà mụ mập vậy.

Sau khi mở cửa, lão phụ nữ liếc qua vết thương trên người Lý Ma Tử, lúc này mới ngồi xuống, móc từ trong túi ra một cây châm bạc, để cho Lý Ma Tử không động đậy, sau đó dùng âu yếm đốt châm bạc, từng chút một đâm rách bong bóng trên đùi hắn.

Ta đã hỏi đại thẩm bên cạnh, bà lão này làm gì vậy? Sao lại giả vờ kỳ quái như vậy?

Đại thẩm liếc cháu một cái, nói đây là thần cứu mạng trong thôn, nếu không nhờ bà thì rất nhiều người trong thôn đã chết rồi.

Ta thất kinh, chẳng lẽ đây là thần y không thành?

Bất quá nàng cũng không phải thần y gì, mà là một vu y. Sau khi biết được chuyện này, ta yên lặng một hồi, đây đã là niên đại nào, sao còn có vu y? Không sợ trị chết người?

Nhưng không thể không nói, lão vu y này còn có chút bản lãnh. Dưới sự trị liệu của nàng, Lý Ma Tử dần dần thối lui, bong bóng cũng bị chọc thủng, biến thành một tầng da chết hơi mờ kề sát ở trên đùi.

Tuy rằng vẫn kinh hãi như trước, bất quá không kinh khủng như trước, còn có thể nhận ra đây là một chân người.

Lý Ma Tử cũng dần tỉnh lại, tuy nhiên nhìn tình huống cũng không lạc quan, cả người cũng đờ đẫn.

Ta thở dài, vội vàng hỏi lão vu y, đây rốt cuộc là một loại bệnh như thế nào?

Đầu trăm lẻ lục chương thứ nhất, bình gốm xương đầu gối...

Lão vu y nhìn ta một cái, ánh mắt đục ngầu, ngay cả con mắt cũng có chút trắng bệch, nhìn qua thật giống như trong hốc mắt được khảm hai quả cầu thủy tinh, mười phần đáng sợ.

Nàng nói với ta câu này: "Là Thổ gia tức giận, cho nên mới dùng biện pháp này trừng phạt thôn dân."

"Thổ gia tức giận rồi?" Ta bật cười khanh khách, may mà nàng cũng nghĩ ra được.

Bất quá nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, ta thật sự không dám cười ra tiếng nữa.

Chẳng mấy chốc đã có một tên to con, đang chống gậy đi vào. Gã lườm chúng ta một cái rồi ngồi xuống đối diện.

"Nếu trong thôn có người chết, các ngươi cũng phải theo bồi táng cùng! Cho nên, các ngươi tốt nhất nhanh chóng giải quyết vật này đi." Tráng hán dữ tợn nói.

Ta ngay cả gật đầu lia lịa.

Ta biết tráng hán này không phải nói đùa, cho dù hắn giết chúng ta ở đây, đoán chừng cảnh sát cũng sẽ không tra ra được.

Lại chặt ta và Lý mặt rỗ ném vào trong núi cho sói ăn, chúng ta thật sự là hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Muốn giải quyết vấn đề Bạch Sa thôn phải làm rõ chân tướng của cả chuyện này mới được. Vì vậy ta rất kiên nhẫn hỏi hắn, ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhất định phải nói lại với bổn đầu của ta một lần, một chi tiết cũng không được bỏ sót.

Trải qua hiểu rõ, ta biết tráng hán này tên là Ngưu Đại Tráng, là tiêu thư của thôn.

Thủ thư khu vực xa xôi này giống như Thổ Hoàng Đế, trấn trên và huyện cũng sẽ không quản, cho nên bọn họ cơ bản sống cuộc sống tự cung tự cấp.

Ngưu Đại Tráng đã từng lên cấp cao, là người có trình độ văn hóa cao nhất trong thôn. Dù sao cũng có văn hóa có kiến thức, biết thôn hiện tại của mình, sẽ càng ngày càng nghèo khó, cho nên hắn quyết định mượn thân phận của thôn để làm một "Văn – Hóa Đại Cách mạng".

Tất cả tiểu hài tử đều phải tới trường, mà các thôn dân cũng phải làm ít ruộng, trồng nhiều loại hoa quả, thề sống chết gỡ mũ bần khốn thôn xuống.

Bạch Sa thôn mặc dù nghèo, nhưng khắp nơi đều là đất đai phì nhiêu, nếu như có thể khai phá thành viên của hoang địa, vậy cuộc sống sau này có thể tưởng tượng được rồi.

Trâu Đại Tráng miệng chép miệng lưu loát, ở dưới sự khuyên bảo của hắn, nam nữ già trẻ cả thôn tất cả đều tới khai khẩn đất hoang.

Bất quá mới khai khẩn vài ngày, đã xảy ra chuyện!

Ngày đó bọn họ ở sau núi, vậy mà đào ra rất nhiều khô lâu người chết, lít nha lít nhít chôn ở một khối, còn có không ít xương ngựa, chồng chất thành núi, đều vỡ nát.

Mặt khác còn có không ít vũ khí rỉ sét loang lổ, có một số còn cắm ở trên thân người. Trên người có nhiều nhất một bộ khô lâu cắm mười mấy mũi tên, tình cảnh rất là kinh tâm động phách.

Thôn dân luôn luôn tin tưởng vào mê tín của Phong Kiến, cũng cảm thấy như vậy không may mắn gì, không muốn tiếp tục khai khẩn nữa. Nhất là lão vu y kia, càng là canh gác đống khô lâu ban ngày, hai mươi tư lúc nhỏ niệm kinh, cũng không biết đến cùng là đang niệm cái gì.

Nàng giật dây thôn dân nói, những thứ này đều là âm binh bên người Thổ gia, nếu như tiếp tục đào xuống, chỉ sợ sẽ chọc giận Thổ gia. Cho nên càng không ai dám xuống tay đối với mảnh đất này...

Ngưu Đại Tráng hết lần này tới lần khác không tin tà, dẫn theo mấy thôn dân trẻ tuổi tiếp tục đào.

Không nghĩ tới cuối cùng lại đào được một ngôi mộ bằng đá, không biết là mộ khi nào, ngay cả bia mộ cũng không có, chỉ là một ngôi mộ dùng đá dựng lên đơn giản, bên trong là trống không.

Bọn họ đào một cái cửa vào, bò Đại Tráng liền chui vào đầu tiên, phát hiện trong mộ chỉ có một cái bàn thờ, trên bàn đặt một cái bình đất.

Những người khác thì chẳng có gì cả, ngay cả quan tài cũng không phát hiện.

Ngưu Đại Tráng hiếu kỳ ôm bình đất Đào này ra, sau khi mở ra, phát hiện bên trong chỉ có một khối xương nhỏ.

Trải qua một lần kiểm tra, bọn họ nhất trí nhận định một khúc xương nhỏ này, rất có thể là đầu gối người.

Mà những hài cốt bên ngoài mộ đá kia, rất có khả năng là thi thể người trông giữ mộ.

Bọn họ phá huỷ tòa cổ mộ kia, mấy ngày liên tiếp đều không có chuyện gì xảy ra.

Trái tim căng thẳng của các thôn dân cuối cùng cũng thả lỏng, vì thế một lần nữa tiến hành khai khẩn hậu sơn, bởi vì cái này đối với bọn họ mà nói không chỉ đơn giản là khai hoang đơn giản như vậy, mà là tìm đường ra cho con cháu hậu bối a!

Nhưng mà, ngày thứ hai trong cả thôn khí thế ngất trời làm việc, liền bắt đầu xảy ra chuyện...

Đầu tiên là có thôn dân buổi tối về nhà, luôn cảm thấy phía sau có người đi theo, nhưng quay đầu nhìn lại, căn bản là không có người nào.

Sau đó các thôn dân ở chung một chỗ ăn cơm, phát hiện đủ số bát, vậy mà không đủ dùng. Trải qua bàn điều tra kiểm kê, cuối cùng phát hiện có không ít bát đựng đầy cơm, không hiểu sao bị bưng đến góc phòng.

Thậm chí buổi tối lúc ngủ, còn thường xuyên nghe được phía sau núi truyền đến tiếng chém giết, hình như là có thiên quân vạn mã đang đánh giặc, lại giống như là người nào đang thống khổ la lên.

Liên tiếp mấy ngày, đều phát sinh loại chuyện kỳ quái này, để dân làng sợ hãi bất an.

Đợi đến khi thôn dân nào đó nửa đêm mộng du đến phía sau núi, thấy trên núi những hài cốt kia đều đứng lên đuổi theo hắn, dân làng mới ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, làm không tốt toàn bộ thôn sẽ phải chết!

Cho nên lúc này mới mời ta tới hàng yêu trừ ma.

Sở dĩ tìm tới ta là bởi vì Lý Ma Tử từng tới thu đồ cổ, khen ta y như thiên thần vậy.

Hiện tại Bạch Sa thôn gặp phải tình huống này, Ngưu Đại Tráng cảm thấy rất có thể là bình đất thó kia quấy phá, cho nên mới liên hệ với ta, hi vọng ta có thể hỗ trợ.

Lúc ấy ta căn bản không suy nghĩ nhiều, cảm thấy có thể là tác dụng tâm lý của thôn dân, dứt khoát để cho Lý Ma Tử đến.

Sau khi Lý Ma Tử tới, dựa theo phương pháp ta vừa nói, đem hài cốt tụ thành một đoàn, dùng nồi sắt lớn nấu một lần, chất đống lên đốt cháy.

Sau đó lại lấp đầy bình đất đựng đầy đá vụn, cột chắc vào sau đó chìm xuống đáy hồ.

Vừa mới bắt đầu mấy ngày quả thật không xảy ra chuyện gì nữa, dân làng cũng dám đi đường vòng đêm.

Nhưng từ sau khi Lý Ma Tử rời đi, tình huống đột nhiên chuyển biến xấu!

Các thôn dân vậy mà lần lượt mơ thấy ác mộng, mơ thấy có bóng đen đang đứng trên đầu gối của mình. Khi tỉnh lại, liền phát hiện trên đầu gối xuất hiện một đôi dấu chân màu đen. Hơn nữa trải qua tỉ mỉ so sánh với nhau, phát hiện những dấu chân này lại chỉ lớn cỡ người bình thường, tựa hồ là cùng một người.

Ngưu Đại Tráng lúc nãy đã ý thức được có gì đó không đúng, lập tức đi thỉnh giáo vu y trong thôn, cũng chính là lão nữ nhân vừa mới trị chân cho Lý Ma Tử.

Vu y kia sau khi kiểm tra xong, nói là trêu chọc phải Thổ gia, bọn hắn đem âm binh Thổ gia dùng lửa lớn thiêu hủy, Thổ gia tự nhiên phẫn nộ, ngay cả nàng cũng bó tay không có cách...

Ngưu Đại Tráng tự nhiên không tin cách nói của vu y, dù sao cũng là tốt nghiệp mới, không tin lời quỷ thần.

Nhưng thật ra rất nhiều chuyện, cũng không phải khoa học có thể giải thích, cho nên loại này đều thuộc về huyền học.

Tạo nghệ của vu y ở huyền học, Ngưu Đại Tráng vẫn rất tin tưởng. Rất nhiều bệnh đau mà Đại Y viện trị không được, có đôi khi lão vu y tùy tiện tìm chút thảo dược là có thể chữa khỏi, điều này ở trong thôn rất quen mắt, cũng không tránh khỏi Ngưu Đại Tráng không tin.

Ngưu Đại Tráng thân là đầu thư của thôn, hơn nữa là người khởi xướng sự kiện lần này, đau khổ cầu xin vu y!

Cuối cùng lão vu y thực sự bị mài không có cách nào, chỉ có thể nói cho Ngưu Đại Tráng, nói nàng cũng có một biện pháp, bất quá không xác định không có tác dụng hay không? Nhưng mặc kệ chuyện lần này sinh ra hậu quả thế nào, đều cần trâu Đại Tráng tự gánh vác.

Trâu Đại Tráng lập tức đồng ý.

Lão vu y tìm giếng cổ trong thôn, nói muốn ở bên giếng cổ làm việc, hướng Thổ gia cầu tình, để Thổ gia tha cho thôn dân toàn thôn, ở trong giếng cổ phóng giải dược.

Quá trình khá phức tạp, Ngưu Đại Tráng không có nói tỉ mỉ, chỉ nói lão vu y làm trọn vẹn một ngày pháp thuật ở giếng cổ, cho đến gần hoàng hôn, mới bảo các thôn dân ở trong giếng múc nước, mỗi người uống một ngụm, hơn nữa không thể uống nhiều.

Sau khi dùng nước giếng xong, bệnh trạng mọi người quả nhiên đã giảm bớt.

Tuy nhiên đây chỉ là tạm thời mà thôi, không bao lâu, bệnh tình của các thôn dân trong vòng một đêm lại chuyển biến xấu, chân của mọi người đều có bong bóng, thậm chí có thể loáng thoáng thấy được có sâu đang nhúc nhích.

Tất cả mọi người sợ đến choáng váng, Ngưu Đại Tráng chỉ có thể một lần nữa đi tìm lão vu y.

Mà khi hắn tìm được lão vu y, lại kinh hãi phát hiện lão vu y đang cố gắng thắt cổ!

Ngưu Đại Tráng ngăn nàng lại, hỏi nàng tại sao lại làm như vậy? Lão Vu bất đắc dĩ nói Thổ gia cũng không định buông tha thôn dân, thậm chí chuyện này còn liên quan đến nàng.

Cho nên dưới tình huống bất đắc dĩ, nàng đành phải lựa chọn tự sát.

Bà nói bà tình nguyện chết đi, cũng không muốn bị Thổ gia giày vò đến chết tươi, bởi vì cái chết như vậy, thật sự là quá thê thảm.

Ngưu Đại Tráng chỉ có thể an ủi lão vu y, bảo nàng tuyệt đối không nên làm chuyện điên rồ, hắn có biện pháp cứu thôn dân.

Đương nhiên, vậy chỉ là dùng để an ủi lão vu y mà thôi, trên thực tế Ngưu Đại Tráng căn bản là bó tay đối với chuyện này.

Không ngờ tới thời khắc mấu chốt ta và Lý Ma Tử lại xuất hiện.

Ta nghe xong, thổn thức không thôi, triệu chứng của các thôn dân, thậm chí ngay cả chi tiết đều giống Lý Ma Tử như đúc.

Ta hỏi Ngưu Đại Tráng, có phải các nữ nhân đều chưa đi đào đống khô lâu kia hay không?

Vì sao chỉ có đầu gối nam nhân xuất hiện vấn đề, nữ nhân lại không có.

Ngưu Đại Tráng lắc đầu, nói toàn bộ thôn dân đều tham dự, vô luận nam nữ già trẻ, trừ lão vu y ra.

Vậy thì kỳ quái, nếu như nói bởi vì thôn dân đào xương khô mà bị trả thù, vì cái gì nữ nhân không có chuyện này? Hẳn là lão vu y nói tới Thổ gia trọng nam khinh nữ?

Thế này không khỏi cũng quá hoang đường đi!

Xem xem ta do dự, Ngưu Đại Tráng vội hỏi ta có cách giải quyết chuyện này hay không. Nhìn ánh trăng ngó dáo dác, cuối cùng cũng trông mong ta, bất luận ta đưa ra yêu cầu gì, bọn họ đều đáp ứng, chỉ cần có thể khiến toàn thôn không bị bệnh nữa.

Đầu tiên trăm lẻ bảy chương Tử Thủy hồ.

Ta thấy ta hơi đau đầu, nhìn thái độ Ngưu Đại Tráng này, giống như ta giơ tay đâm một cái, là có thể chữa khỏi bệnh cho bọn họ.

Hy vọng càng thất vọng càng lớn, nói không chừng một khi kết quả lại như không như ý, đám chó điên điên này sẽ giết chết ta!

Cho nên ta cảm thấy cần phải giội cho hắn một chậu nước lạnh, ít nhất để hắn nhận biết rõ tình thế trước mắt, vì thế nói: "Thật ra ta đến Bạch Sa thôn cũng là vì cứu người, đương nhiên không phải cứu thôn dân, mà là cứu vị huynh đệ này của ta..."

"Nói thật đi! Chính bởi vì ta bó tay đối với bệnh tình của hắn, cho nên mới tới Bạch Sa thôn tìm manh mối."

Ngưu Đại Tráng cười hắc hắc, vẻ mặt không tin: "Biết rõ, ta biết ngươi là cao nhân, thiên cơ không thể tiết lộ! Có điều gì cần cứ việc nói với ta."

Ta thật sự là khóc không ra nước mắt mà, xem ra Ngưu Đại Tráng đã nhận định là ta có thể giải quyết chuyện này rồi.

Giờ này khắc này, nhiều lời cũng vô ích, điều tra rõ lai lịch vật này trước mới là mấu chốt.

Vừa rồi lúc nghe Ngưu Đại Tráng kể lại, ta đã cân nhắc, ta cảm thấy rất có thể chúng ta đã tìm nhầm phương hướng.

Có lẽ âm vật cũng không phải là những khô lâu người chết kia, cũng không phải là bình đất, dù sao khô lâu đã bị thiêu hủy, bình cũng bị chìm đến đáy ao, mặc dù là âm vật thì hiệu quả cũng có thể giảm bớt đi nhiều, không thể nào càng ngày càng lợi hại hơn được.

Cho nên, hiện tại chỉ có một cách giải thích, đó chính là âm vật có cái khác!

Ta chỉ hỏi Ngưu Đại Tráng, ngươi cảm thấy đào ra thứ gì khả nghi nhất? Dù sao ta không tự mình tham dự vào chuyện Khai Hoang, cho nên đối với điểm này tự nhiên không rõ ràng.

Trâu Đại Tráng suy nghĩ một lát rồi nói: "Ngoại trừ bình gốm thì chính là xương đầu gối bên trong bình gốm rồi. Dù sao thì triệu chứng của các thôn dân cũng đều biểu hiện ra ở trên đầu gối..."

Một nhịp vỗ ót của ta, đúng vậy, chuyện rõ ràng như vậy ta lại không phản ứng lại, thật sự là quá bôi nhọ danh hiệu thương nhân âm vật.

Ta lập tức hỏi trâu Đại Tráng, xương đầu gối kia bây giờ đang ở đâu?

"Ném." Ngưu Đại Tráng không chút do dự nói.

"Ném đi?" Ta trợn tròn hai mắt: "Nói đùa kiểu gì vậy đại ca, huynh ném đầu gối đi sao?"

Ngưu Đại Tráng thở dài: "Chẳng phải đến lúc đó cảm thấy xương đầu gối uể oải sao! Như thế nào, vật kia rất trọng yếu sao? Không có việc gì, ta để các thôn dân tìm về là được, hiện tại đi."

Ta ngay cả vội vàng ngăn Ngưu Đại Tráng lại: "Đừng, hiện tại thời gian khẩn cấp, ta không có thời gian đi tìm xương đầu gối giúp các ngươi. Như vậy chia làm hai đường, một đường đi tìm xương đầu gối, mặt khác lại phái một đám người cùng ta đi tìm bình gốm. Tìm ra được bình gốm, tất nhiên chúng ta sẽ không có vấn đề gì."

Ngưu Đại Tráng nói được, sau đó gã liền đi an bài.

Ta thì gọi Lý mặt rỗ tỉnh lại, hỏi Lý mặt rỗ bây giờ cảm thấy thế nào? Nhìn vẻ mặt của Lý mặt rỗ, ta biết tình huống này không thể lạc quan, thế nhưng lại thúc thủ vô sách, chỉ có thể để Lý rỗng Tử nằm yên, để cho người khác chăm sóc cẩn thận, trước tìm xương gỗ cùng bình gốm rồi nói sau.

Ngưu Đại Tráng ở Bạch Sa thôn có uy tín cực cao, không bao lâu liền an bài thỏa đáng. Ta cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này dưới sự dẫn dắt của Ngưu Đại Tráng, đi ra bờ sông tìm bình gốm bị chìm xuống.

Bạch Sa thôn mặc dù vắng vẻ, bất quá phong cảnh cũng rất tốt, Dương Liễu theo đuổi, gió mát thổi vào mặt, không khí vĩnh viễn giống như mới vừa mưa vừa trút xuống, nhiệt độ không lạnh không nóng, núi lớn nơi xa bị lục sắc bao trùm, một vùng hồ nước gần đó phản chiếu núi lớn, cảnh tượng rất là đẹp ý vui.

Nếu như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí ta còn nghĩ đến việc xây một tòa biệt thự ở đây, chờ rửa tay gác kiếm, thì ở ngay chỗ này an hưởng tuổi già.

Ngưu Đại Tráng dẫn theo mấy hảo thủ trong thôn, phần lớn đều là nữ nhân, hiện tại nam nhân đều xụi lơ ở nhà, căn bản không tới được, Ngưu Đại Tráng vẫn chống gậy đi tới đấy.

Bất quá đi tới bên hồ, ta liền trợn tròn mắt, nước hồ tản mát ra từng đợt mùi hôi thối, mặt ngoài nổi lơ lửng một tầng lục bình màu đen, so sánh rõ ràng với phong cảnh xung quanh.

Ta nhíu mày một cái, phát hiện phía dưới lục bình màu đen có một ít thứ màu trắng phản quang. Dùng côn đâm một cái, nhất thời có không ít tử ngư từ phía dưới bốc lên, toàn thân đều đã hư thối, rất là ghê tởm.

Rậm rạp chằng chịt, cũng không biết con sông này rốt cuộc đã chết bao nhiêu con cá.

Trong đám người bỗng nhiên có một đại thẩm chạy ra, co quắp trên mặt đất liền bắt đầu gào khóc. Ngưu Đại Tráng bất đắc dĩ thở dài, nhờ mấy nữ nhân đỡ đại thẩm dậy, nói cho nó biết chuyện này sẽ qua, trong thôn sẽ cho nó một ít bồi thường.

Hóa ra đại thẩm là người bao thầu ở hồ nước này. Bây giờ cá trong hồ đều đã chết rồi, đại thẩm đương nhiên đau lòng.

"Thẩm đại thẩm"" rốt cuộc những con cá này chết như thế nào, thẩm nói chắc chắn là bởi vì bình gốm, nên bình gốm kia liền chìm xuống hồ nước này.

Sau khi loại trừ khả năng đầu độc của con người, ta bắt đầu một lần nữa xem xét cái bình sứ này.

Nếu như nói xương đầu gối là âm vật, vì sao bình gốm ném vào trong hồ, sẽ dẫn đến phản ứng lớn như vậy?

Chẳng lẽ, bình gốm và xương đầu gối đều là âm vật?

Không thể nào đâu, âm vật bình thường chỉ có thể phối hợp hai bên, tỷ như một đôi giày thêu thêu, một thanh trường kiếm và vỏ kiếm.

Chưa từng nghe nói đến bình gốm và xương đầu gối sẽ liên hệ với nhau.

Hiện tại chỉ có hai khả năng, loại thứ nhất chính là bình gốm và xương đầu gối xác thực bởi vì một loại duyên cớ nào đó, thành âm vật thành đôi đối xứng.

Một loại khác chính là, xương đầu gối cũng bị ném vào trong hồ này.

Vì thế ta mới hỏi Ngưu Đại Tráng. Xác nhận việc ném xương đầu gối đến nguyên địa, mà không phải là ném vào hồ nước?

Ngưu Đại Tráng lắc lắc đầu: "Ta cam đoan, tuyệt đối không có đồ vật ném vào trong hồ nước. Lúc ấy toàn bộ tinh lực đều đặt trên bình gốm, cũng không quản xương đầu gối kia, tùy tay liền ném qua một bên."

Ta thoáng suy nghĩ một chút, quan sát hồ nước này, ánh mắt quét qua mặt hồ yên tĩnh. Nhìn một lát, ta quay đầu nói với Ngưu Đại Tráng: "Được rồi, bảo những người tìm đầu gối kia trở về đi! Bọn họ tìm không được rồi..."

Ngưu Đại Tráng kinh hãi, vội vàng hỏi ta rốt cuộc là chuyện gì?

Không phải ta nói chuyện, chỉ là mượn từ trong tay thôn dân một cây cần câu, đem dây câu phóng tới dài nhất, hung hăng ném tới trên mặt hồ, đem thi thể một con chó màu đen bao phủ đưa lên.

"Đại Hoàng? Tại sao Đại Hoàng lại chết ở bên trong." Một cô nương trẻ tuổi nhìn thấy con chó này, lập tức gào khóc vọt lên, bộ dáng tựa hồ muốn đi ôm đồ chó.

Ta ngay cả vội vàng tiến lên ngăn cô nương kia lại, nói: "Đừng tới gần, con chó này còn chưa chết."

"Còn chưa chết? Làm sao có thể." Tất cả mọi người đều khó hiểu.

Hoàn toàn chính xác, toàn thân con chó này tản mát ra trận trận mùi hôi thối, miệng mở ra, lông trên người đều tróc ra, nhìn rất là khủng bố.

Ta nói là không chết, là bởi vì trong bụng nó có thứ gì đó!

Ta nhìn thấy rõ ràng cái bụng của con chó chết này phập phồng lên, hình như... Là đang hô hấp.

Ta bảo mọi người lui về phía sau, đồng thời châm lửa xung quanh con chó chết. Sau khi xác nhận lửa đã hoàn toàn bao vây con chó chết kia, lúc này mới nhặt một hòn đá từ trên mặt đất lên ném vào bụng nó.

Có thể trong bụng con chó này có nguyên nhân phồng khí, tảng đá ném lên lập tức, bụng con chó kia liền nổ tung, chất lỏng bắn tung toé bay khắp nơi.

Ta cẩn thận nhìn chằm chằm vào bụng của con chó, mắt không chớp lấy một cái.

Cái bụng chó chết đã nứt ra, từ góc độ này của ta có thể nhìn rõ bộ khí trong bụng nó.

Mà nhìn thấy vậy, ta lập tức nôn ọe.

Ngũ tạng lục phủ trong bụng chó chết, phía trên lại bám vào từng tầng từng tầng bọt nước hơi mờ, giống phần lớn bong bóng trên đùi Lý Ma Tử, bên trong là huyết thủy màu nâu đỏ, bên trong huyết thủy, còn có côn trùng nhỏ bé đang nhúc nhích.

Ta cũng cảm thấy hít một hơi khí lạnh, thực sự bị cảnh tượng này dọa chết khiếp. Trước kia đơn thuần cho rằng, loại bong bóng mờ ảo đó sẽ sinh trưởng ở trên làn da, ai có thể ngờ nó còn có thể thẩm thấu vào trong thân thể người khác, sinh trưởng trên lục phủ ngũ tạng.

Ta có thể tưởng tượng được, khi bệnh tình của Lý Ma Tử tiếp tục chuyển biến xấu, toàn bộ bong bóng này tiếp tục sinh trưởng trên nội tạng của hắn, Lý Ma Tử có thể trực tiếp đau chết hay không?

Có thể là vì nhiệt độ cao thiêu đốt, những bong bóng nước kia chậm rãi liền vỡ ra, vô số côn trùng nhỏ chui ra, giống như con giun bò lên đống lửa, thanh âm lốp bốp vang lên không ngừng.

Ta không thích thanh âm chi chit này có chút mẫn cảm, dứt khoát thêm hỏa hoạn, đốt sạch cả con chó kia.

Mọi người vẫn chưa tỉnh hồn, ánh mắt sáng quắc nhìn ta.

Ta hiểu rõ ý nghĩ trong lòng bọn họ, đoán chừng là lo lắng những bong bóng kia sẽ trở thành từ từ tiến vào thân thể nam nhân nhà mình nhỉ?

Ta vội vàng an ủi nói: "Mọi người đừng căng thẳng, hiện tại bệnh nhân trong thôn còn chưa nghiêm trọng đến mức này, tạm thời tất cả bệnh dịch đều nằm trên đầu gối, vẫn chưa tiến vào trong cơ thể..."

Nghe ta nói như vậy, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, chẳng qua lo lắng sợ hãi thì không tránh được.

Ngưu Đại Tráng nói chúng ta đừng ngồi không, kiếm chác bình gốm trước quan trọng hơn.

Ta không để Ngưu Đại Tráng nói: "Không cần nhiều người như vậy, nhiều người ngược lại phiền phức, ngươi để các nàng đi đi! Chỉ cần ta và ngươi hai người, hẳn là không thành vấn đề."

Ngưu Đại Tráng có chút khó xử nhìn ta: "Nhưng mà... Ta sẽ không chèo thuyền, bình gốm bị ném vào giữa hồ."

Ta cười cười nói: "Không có việc gì, cái này cũng không cần ngươi quan tâm, ta biết chèo thuyền là được, nhiều người lo lắng sẽ kinh động đến vật kia."

Ngưu Đại Tráng gật gật đầu, phân phó một tiếng, những nông phụ kia liền vội vàng về nhà.

Các nàng đã sớm không muốn ở lại chỗ này, mặc dù các nàng thích náo nhiệt, nhưng nếu thật sự đụng phải loại chuyện này, một nữ nhân đều sợ hãi trong lòng.

Ngưu Đại Tráng nói: "Ta bây giờ đi tìm thuyền, sau đó đưa ngươi đến giữa hồ. Nơi này có quá nhiều cá, trong vòng một đêm tất cả đều chết hết, kỹ thuật chèo thuyền không tốt, ta dự định không được bao lâu sẽ lật thuyền."

Ta cười nói không cần tìm thuyền cũng không cần vớt bình gốm, ta đã nghĩ ra phương pháp đối phó với thứ âm vật này rồi.

Ngưu Đại Tráng thất kinh, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm ta: "Ngươi có biện pháp gì? Mau nói."

Đứng thứ một trăm lẻ tám Lý Ma Tử trúng chiêu.

Ta cười cười nói: "Đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết! Hiện tại ta sẽ sắp xếp ngươi đi làm một chuyện, chỉ cần ngươi làm theo phân phó của ta, đảm bảo không tới mấy ngày, các thôn dân sẽ được cứu."

Ngưu Đại Tráng lập tức gật đầu: "Được, ngươi nói cái gì ta nhất định sẽ làm theo."

Ta nói: "Sau khi trở về, ngươi nói với các thôn dân, ta đã vớt cả xương đầu gối và bình gốm lên, đồng thời đã xử lý tốt rồi, gọi bọn họ không cần sợ hãi. Như vậy là được rồi, chuyện khác cứ để ta làm."

Ngưu Đại Tráng vẻ mặt vẫn là không tin.

Ta bất đắc dĩ nhún nhún vai, nói cứ việc làm theo lời ta, cam đoan sẽ không có vấn đề.

Cuối cùng Ngưu Đại Tráng cũng chỉ có thể đồng ý. Bất quá trước khi đi gã lại hung tợn nói với ta, nếu ta dám lừa gã, sẽ đem ta xẻ ra tám khối ném vào trong núi cho sói ăn.

Sau khi trở về, Ngưu Đại Tráng lập tức dựa theo phân phó của ta đi làm, mà ta thì trực tiếp đi tìm lão vu y.

Nhà lão vu y nghèo rớt mồng tơi, bất quá thu dọn rất sạch sẽ, tủ kệ đặt đầy đủ mọi thứ.

Có thể nhìn ra, lúc lão vu y còn trẻ, hẳn là một phụ nhân cần cù.

Cũng không biết lão vu y không chào đón ta đến, hay là do hắn đối với tất cả mọi người như vậy, tóm lại đối với ta không có thái độ gì, liếc ta một cái, liền hỏi ta tới chỗ này có chuyện gì vậy?

Ta cười hỏi lão vu y, đối với bệnh của các thôn dân, có cảm giác thế nào?

Loại bệnh này có thể lây bệnh hay không?

Lão vu y không kiên nhẫn nói: "Ta làm sao biết? Dù sao mỗi ngày ta chữa bệnh cho bọn họ, một chút việc cũng không có."

Ta lại hỏi lão vu y, có thể lấy cớ nước uống được không, hôm nay Ngưu Đại Tráng còn muốn nhốt ta vào thổ miếu, chỉ sợ cả một buổi tối cũng chưa ăn uống.

Tâm tình lão vu y bỗng nhiên kích động hẳn lên, nói: "Người nơi này đều như vậy, nếu ngươi nhìn không quen, thì tranh thủ thời gian cút đi, nếu không khẳng định phải chết ở chỗ này."

Ta bất đắc dĩ thở dài, nếu như có thể lăn sớm đã cút, huynh đệ ta vẫn còn bị nhốt trong thổ địa miếu, ta sao có thể đi được?

Lão vu y không nói gì, sau một lúc lâu mới nói: "Ngươi thật sự muốn rời đi?"

Ta gật gật đầu.

"Vậy thì tốt, ta có thể cứu ngươi ra ngoài." Lão vu y nói: "Dù sao ta cũng là thầy thuốc cứu chết cứu chữa bị thương, không muốn nhìn thấy ngươi bị thôn dân đánh chết tươi. Tuy nhiên phải nhớ kỹ, sau khi rời đi vĩnh viễn cũng đừng trở về nữa, cũng không cần bị bọn họ cao lớn tráng kiện tìm được!"

Ta kích động hỏi lão vu y, phải làm như thế nào?

Lão vu y bảo ta trước thành thành thật thật ở lại thổ địa miếu, đến buổi tối tự nhiên sẽ có người tới cứu chúng ta. Về phần bệnh của Lý Ma Anh, nàng cũng bất lực, chỉ có thể nghe theo mệnh trời...

Ta gật gật đầu, nói thì tốt, đêm nay chúng ta ngồi đợi ân nhân cứu mạng.

Sau khi nói xong, ta liền rời đi, trước khi đi, lại nhìn lướt qua gian phòng của lão vu y một cái.

Ta về tới thổ miếu, lại được báo tin Lý mặt rỗ đã bị đón vào nhà của Ngưu Đại Tráng.

Ta chỉ có thể đi nhà Ngưu Đại Tráng tìm, mới phát hiện nhà ngói xa hoa nhất trong thôn chính là nhà của Ngưu Đại Tráng, xem ra đãi ngộ hưởng thụ của chúng ta trong nháy mắt tăng lên rất nhiều a.

Tưởng rằng lúc ta đưa Lý mặt rỗ về trong thổ miếu, Ngưu Đại Tráng liền ngây ngẩn cả người.

"Lão đệ, ngươi đây là ý gì? Là chê thôn chúng ta chiêu đãi không chu toàn sao?" Nhìn vẻ mặt khó chịu của Ngưu Đại Tráng, ta cũng lười để ý gã, dứt khoát nói đây là một phần kế hoạch, để gã không nghĩ nhiều.

Tuy nói như vậy, Ngưu Đại Tráng vẫn có chút không tình nguyện.

Cuối cùng chẳng còn cách nào, ta chỉ có thể vác Lý mặt rỗ lên đi về phía thổ miếu.

Thổ miếu vẫn cũ nát như vậy, tối hôm đó hắn không thấy rõ, ban ngày tới nơi này, ta thấy hơi hối hận.

Mặt tường nứt ra từng khe hở, tượng thần xiêu vẹo, mạng nhện dày đặc, ngay cả xà nhà trên đỉnh đầu cũng có dấu hiệu sụp xuống bất cứ lúc nào.

Ta đây không phải đang tìm tội chịu sao?

Ta tự giễu cợt mình, tiện tay đặt Lý Ma Tử xuống đất, thở hổn hển một hơi. Nhìn Ngưu Đại Tráng chuẩn bị rời đi, kêu lên: "Thôn chỉ thư, ngươi đừng đi, ta muốn hỏi ngươi một chuyện."

Ngưu Đại Tráng lập tức chạy tới: "Muốn hỏi cái gì, ngài cứ việc phân phó."

"Ta hỏi ngươi, lão vu y kia, nghe giọng điệu hình như không phải người địa phương nhỉ?" Ta cười nói, tận lực để cho Ngưu Đại Tráng bình tĩnh lại.

Ngưu Đại Tráng sửng sốt một chút, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng, đại khái là kỳ quái vì sao ta lại bỗng nhiên hỏi hắn chuyện về lão vu y nhỉ?

Bất quá hắn vẫn thành thật nói với ta: "Đúng, lão vu y kia quả thực không phải người địa phương, từ nơi khác gả tới."

"Đả ở đâu vậy?" Ta hỏi: "Quê cũ ở đâu?"

Ngưu Đại Tráng có chút ấp úng, cuối cùng lắc đầu nói không rõ.

Trong lòng ta đã hiểu rõ bảy tám phần rồi, cười nhạt nói: "Vậy thì tốt, không có việc gì nữa, tối nay dặn dò mấy người trông coi cái giếng kia, ngàn vạn lần phải giấu kỹ! Nếu có người đến bên giếng múc nước, thì bắt hắn cho ta, nhớ kỹ đừng đến cứng rắn, phải hảo hảo chiêu đãi người ta."

Ngưu Đại Tráng rất kỳ quái, nói từ khi xảy ra chuyện, các thôn dân đã sớm không uống nước giếng kia, đều là chạy đến chỗ suối nước ngoài mười dặm gánh nước.

Ta điềm tĩnh nói: "Ngươi cứ làm theo lời ta nói là được rồi, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người đi múc nước, nhớ kỹ ngàn vạn phải giấu diếm."

Ánh mắt Ngưu Đại Tráng cổ quái nhìn ta một cái, bất quá cũng không nói thêm gì, vội vàng phân phó xuống.

Ta kiểm tra vết thương của Lý Ma Tử một chút, may mà không có chuyển biến xấu nữa.

Lý Ma Tử cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại, hỏi ta xử lý thế nào rồi? Cái mạng già này của hắn, còn có thể cứu được hay không?

Ta an ủi nói: "Yên tâm đi! Chuyện này trong lòng ta đã có rõ ràng."

Sau khi hàn huyên một hồi với Lý Ma Tử, sắc trời bên ngoài tối sầm lại, Ngưu Đại Tráng phái hai thôn dân đến đưa bữa tối cho chúng ta.

Bữa tối coi như phong phú, Mai khô thịt khô, còn có một con gà trắng chém gà, ta cùng Lý Ma Tử đã sớm đói bụng, ăn như hổ đói.

Sau khi ăn xong, Ngưu Đại Tráng liền nằm xuống ngủ. Trong lúc đó Ngưu Đại Tráng đã tới một chuyến, trông thấy chúng ta đang ngủ, vẻ mặt lập tức bất đắc dĩ: "Lão đệ à, uổng cho ngươi ngủ được, ta hiện tại cũng sắp khẩn trương chết mất rồi."

"Ngươi có gì phải căng thẳng?"

Ngưu Đại Tráng nói vạn nhất kế hoạch thất bại, vật kia còn không phải là vật càng thêm dữ dội đối phó thôn dân sao? Gã lo lắng đến lúc đó tình huống sẽ càng bết bát hơn nữa.

Ta cười cười: "Ha ha yên tâm, lần này tuyệt đối không chút sơ hở."

Sau khi tiễn Ngưu Đại Tráng đi, rốt cuộc ta mới thở phào nhẹ nhõm, dứt khoát nằm trên mặt đất, quấn lấy thảm lông ngủ dậy.

Ngủ cũng không biết là bao lâu, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên ta. Mở mắt ra, phát hiện sắc trời đã hoàn toàn tối, đưa tay không thấy được năm ngón.

Ban đầu ta còn tưởng mình nằm mơ, nhưng không ngờ mình vừa nhắm mắt lại vang lên giọng nói kia.

Còn không đợi ta hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta kinh hãi phát hiện Lý Ma Tử ở bên cạnh đã biến mất.

Ta lập tức căng thẳng, nhẹ giọng gọi Lý Ma Tử một câu, nhưng không có bất cứ thứ gì đáp lại.

Ta gấp gáp đến đổ mồ hôi đầy đầu, lập tức mở ra chiêm đũa để chiếu.

Trong nháy mắt mở bễ cà sa ra, ta lại nghe thấy thanh âm kia gọi ta: "Trương gia tiểu ca, Trương gia tiểu ca..."

Ý thức hôn mê của ta trong nháy mắt tỉnh táo hơn rất nhiều, giơ lên đẹp, theo thanh âm chiếu qua. Một lát ta phát hiện, Lý Ma Tử vốn đã mất đi năng lực hành động, giờ phút này đang ngơ ngác đứng ở cửa thổ miếu, biểu tình chất phác nhìn ra ngoài cửa.

"Lý Ma Tử?" Ta nổi da gà, nhẹ giọng hỏi một câu: "Chân của ngươi... tốt rồi?"

Lý mặt rỗi nghiêng đầu qua, ánh mắt kinh ngạc nhìn ta, trong miệng một lần nữa máy móc hô: "Trương gia tiểu ca."

Nghe thấy giọng Lý mặt rỗ, trong nháy mắt ta cảm thấy sởn tóc gáy, thanh âm này, căn bản không phải của Lý Ma Tử, nghe ngược lại giống như là một nữ nhân, giọng non nớt, hơn nữa có chút quen thuộc, giống như là... thanh âm của tiểu quả phụ đầu thôn.

Thật sự càng nghe càng giống, cuối cùng nhắm mắt lại, ta còn cảm thấy người đứng trước mặt chính là quả phụ đầu thôn.

Sắc mặt Lý mặt hắn tái nhợt, mày nhăn lại thành tám chữ, động tác có chút cứng rắn.

Ánh mắt của ta rơi vào trên hai chân Lý Ma Tử, phát hiện Lý Ma Tử dường như ngay cả đứng cũng không vững, còn có một ít chất bẩn theo ống quần chảy xuống, cảnh tượng thật là buồn nôn.

Ánh mắt Lý Ma Tử đờ đẫn, rõ ràng tinh thần đã không còn ở trạng thái này nữa, rất có thể chính hắn cũng không biết mình đang làm gì.

Ta ra vẻ trấn định nói: "Trời đang muộn, tranh thủ thời gian đi ngủ."

Nhưng hắn vẫn như cũ không để ý tới ta, chỉ chậm rì rì xoay người, sau đó càng bay lên một cước, đem thổ miếu đổ nát cửa lớn đá văng.

Trái tim ta nhảy loạn, trên trán không biết từ lúc nào đã lấm tấm mồ hôi lạnh. Đây căn bản không phải chuyện một người hai chân có bệnh làm ra, rốt cuộc là lực lượng gì đang thúc đẩy hắn?

Ta tin Lý Ma Tử hoàn toàn không phải quỷ thân trên người, bởi vì trong cổ họng Lý Ma Tử phát ra tiếng quả phụ đầu thôn, mà ta từng gặp qua tiểu quả phụ kia, dương khí đang vượng, hai má ửng đỏ, là một người sống hẳn hoi.

Nếu nói vậy, chắc chắn là tiểu quả phụ thi triển tà thuật nào đó.

Ta đã bắt đầu đau đầu, bởi vì đầu sỏ gây nên đầu tiên ta đoán là lão vu y, cho nên kế hoạch chỉ định, tất cả đều nhằm vào lão vu y.

Hiện tại lại vô cớ nhảy ra một quả phụ, thật sự là khiến ta khó lòng phòng bị mà!

Bất quá bây giờ hối hận đã không còn kịp nữa, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Thấy Lý Ma Tử ra khỏi thổ miếu, ta cũng theo sát phía sau. Bây giờ ta lo lắng nhất chính là việc hai đại thẩm canh giữ ở ngoài miếu có cưỡng ép ngăn cản chúng ta không? Cho rằng chúng ta muốn chạy trốn.

Bất quá khó tin chính là, hai đại thẩm đang như không có chuyện gì nói chuyện phiếm, căn bản nhìn cũng không thèm nhìn chúng ta một cái, giống như vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, các nàng một chút cũng không nghe thấy.

Trong lòng ta lại càng không chắc chắn, tà thuật của đối phương lợi hại vượt xa tưởng tượng của ta, đối phó với nàng, đúng là một chút nắm chắc ta cũng không có...

Tà thuật số một trăm lẻ chín. Tà thuật...

Trăng sáng treo cao, gió mát nhè nhẹ thổi, cảnh đêm ở Bạch Sa thôn thật sự rất đẹp.

Nhưng một màn đêm tuyệt vời như vậy, giờ phút này lại làm cho người không khỏi sởn tóc gáy.

Lý Ma Tử cứng ngắc đi ở phía trước, ta ở phía sau theo, trên đường lớn tha hương rộng rãi, không có lấy một ai.

Chúng ta cứ như vậy từng bước một đi ra ngoài thôn, ta cũng không biết rốt cuộc làm chút gì đó?

Lúc đi qua nhà lão Vu y, ta đặc biệt quay đầu nhìn nhà lão vu y một cái, lại kinh hãi phát hiện, hai ánh mắt trắng bệch đang xuyên thấu qua khe cửa nhìn chằm chằm ta.

Đôi mắt kia, tràn ngập ác độc cùng phẫn nộ, ta có thể tưởng tượng ra, lão vu y hiện tại hẳn là hận đến nghiến răng nghiến lợi nhỉ?

Ta nhịn không được hít một ngụm khí lạnh, lão vu y này rốt cuộc là có ý gì? Ban ngày còn nói phải thả chúng ta đi, lúc này lại tức giận thành bộ dáng này.

Câu này là đổi ý? Hay là đã biết kế hoạch của ta.

Ta càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, dứt khoát ngốc núc ních đi gõ cửa, hỏi lão Vu y rốt cuộc muốn làm gì.

Lão vu y cũng không tránh, mà là trực tiếp mở cửa, vẫn là ánh mắt trắng bệch kia nhìn chằm chằm ta, hận không thể trực tiếp ăn ta.

"Tại sao, tại sao." Nàng phẫn nộ nói: "Chết hết đi, tất cả các ngươi đều phải chết!"

Sau khi nói xong, lão vu y liền đóng cửa lại.

Ta có chút sợ hãi, lão vu y nói lời này tuyệt đối không phải vì hù dọa ta. Nàng khẳng định biết ta đang tính kế nàng, không được, ta phải giải thích rõ ràng với nàng.

Ta dùng sức đập cửa, lão vu y lại căn bản không để ý đến ta.

Lúc này ta rõ ràng nghe được một loạt nhà nông ở phía sau, phát ra tiếng cọt kẹt. Ta tò mò quay đầu nhìn thoáng qua, một màn trước mắt này, nhất thời làm ta hoảng sợ vô hạn!

Tất cả cửa nông phòng hầu như đồng thời bị đẩy ra, từng bóng người từ trong phòng nối đuôi nhau đi ra.

Vẻ mặt lạnh như băng, động tác cứng ngắc, sau khi từ trong phòng đi ra liền đi theo phía sau Lý Ma Tử, xếp hàng dài.

Mượn ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, ta phát hiện rõ ràng những bóng người này đều là nam nhân trong thôn.

Cho đến giờ khắc này, cuối cùng ta rốt cuộc hiểu rõ, đem gà bay chó chạy trong thôn, không phải một người, mà là hai người: Lão vu y và tiểu quả phụ.

Về phần hai người này rút cuộc làm cách nào có được một khối, ta cũng không biết được.

Thôn nhỏ cô quạnh xa xôi, mấy chục người động tác chất phác, nam nhân trợn mắt, đi lại cứng nhắc trên đường nhỏ trong thôn, nhìn thế nào cũng thấy đáng sợ.

Trong đó người dẫn đầu, dĩ nhiên là Ngưu Đại Tráng! Xem ra nam tử cường tráng này, vẫn như cũ không thể đào thoát được vận rủi.

Ta còn chưa tự chủ được mà da gà nổi hết cả lên, cũng không biết rốt cuộc bọn họ muốn đi đâu? Nhưng tuyệt đối sẽ không phải nơi tốt lành gì.

Lúc này Lý Ma Tử đã đi xa, ta nhìn phương hướng bọn họ đi, trầm mặc một lát, cuối cùng trực tiếp nhảy dựng lên.

Bọn họ muốn đi ra hồ nhỏ ngoài thôn!

Với loại trạng thái này của bọn họ, nếu rơi vào trong hồ nước, hậu quả chỉ có một, đó chính là bị đẩy chết tươi.

Nên làm gì bây giờ? Nên làm gì bây giờ?

Ta gấp gáp giống như kiến trên chảo nóng, lại có cách làm lại. Cuối cùng chỉ có thể là Giải Linh còn phải người buộc chuông, từ trên người lão vu y xuống tay.

Vì thế ta dùng sức vỗ cửa phòng, lớn tiếng hô: "Lão nhân gia, chúng ta có chuyện thương lượng rất tốt, ngươi hại chết những thôn dân này, là có thể đạt được thứ ngài muốn sao? Tam Tư hậu đáo rồi."

Lão vu y lại căn bản không để ý tới ta, ta tựa như nghe được một trận thanh âm tụng kinh, tiếng tụng kinh này cũng không phải từ bi như Phật âm, ngược lại như thanh âm đến từ địa ngục, ong ong ong ong, nghe mà tê cả da đầu.

"Đám thôn dân ngu muội này, đáng chết, tất cả đều đáng chết." Nhưng ngay lúc này, phía sau ta bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm băng lãnh.

Thanh âm này, thật giống như là tiếng quả phụ đầu thôn.

Trong lòng ta kinh hãi không thôi, chẳng lẽ tiểu quả phụ cũng tìm tới rồi?

Tuy nhiên sau khi quay đầu lại ta mới phát hiện, đối phương cũng không phải góa phụ nhỏ đầu thôn gì đó, mà là một thôn dân. Giờ phút này thôn dân này đang trừng to mắt, đầu lưỡi rũ ra, sinh ra một hình tượng Điếu Tử Quỷ sống sờ sờ, phảng phất một giây sau sẽ nhào tới.

Ta bị hù vội vã né tránh, nơm nớp lo sợ nhìn hắn.

Ta biết thôn dân này chắc chắn cũng bị tà thuật của tiểu quả phụ khống chế, liền khuyên: "Nói cho ta biết, những thôn dân kia rốt cuộc đã làm gì, mới khiến ngươi xuống tay ác như vậy? Cho dù bọn họ làm sai chuyện, ngươi cũng không cần đuổi tận giết tuyệt như vậy chứ? Mỗi người bọn họ đều còn có thê tử con gái phải nuôi, ngươi muốn Bạch Sa thôn triệt để hủy hoại sao?"

"Nghe ta khuyên một câu, chỉ cần ngươi đồng ý buông tha bọn hắn, mặc kệ ngươi có oan khuất bao nhiêu, ta sẽ làm chủ giúp ngươi!" Hắn la lớn.

Lúc này ta đang suy nghĩ, nếu Lý Ma Tử tỉnh táo là được rồi, chỉ bằng khẩu tài của ta, muốn thuyết phục bọn họ quả thực khó như lên trời.

Xem ra ta vẫn có tự mình biết rõ, lời của ta cũng không có đả động đối phương, thôn dân kia hừ lạnh một tiếng, liền tiếp tục đi theo đội ngũ đi về phía trước.

Một hai người ta có thể ngăn được, nhưng một đội ngũ dài như vậy bảo ta làm sao ngăn? Không được, vẫn phải căn bản tiến vào tay.

Ta lại lần nữa gõ cửa phòng lão vu y: "Nếu ngài không ngại, có thể đem chuyện xưa của ngài nói với ta một chút được không? Ta cảm thấy chuyện này thật sự không tới một bước này."

Ta còn chưa nói xong, lão vu y đã bật cửa ra, bà đứng ở trước cửa cao nhìn ta một cái, thản nhiên nói: "Ngươi căn bản không hiểu, nếu ngươi biết sự tình thì cũng sẽ ủng hộ ta làm như vậy..."

Nàng cuối cùng nguyện ý cùng ta ngồi xuống nói chuyện.

Trong lòng ta hiểu rõ đây là cơ hội duy nhất của ta, vì vậy thừa dịp còn nóng nảy rèn sắt nói: "Không ai nguyện ý chủ trì công đạo giúp ngươi, hôm nay ta sẽ thay ngươi chủ trì công đạo! Thiện ác đến cùng đều có báo cáo, một khi đi vào tà đạo nghiêng môn, hai vị sau này sẽ gặp báo ứng. Khổ Hải vô biên, quay đầu là bờ."

"Mẹ, đừng nghe hắn nói hươu nói vượn." Tiểu quả phụ đầu thôn đã đứng sau lưng con từ lúc nào không biết, con quay đầu nhìn lại, lúc này trên mặt nàng đã đầy nước mắt, kích động tay chân run rẩy: "Bọn họ đáng chết, đều đáng chết! Nhớ lại cảnh phụ thân chết đi, nghĩ lại chuyện hai chúng con gặp phải, bọn họ chết, đều không đủ đền bù tổn thương cho chúng con."

Nàng ta không ngờ lại gọi lão vu y là mẫu thân!

Xem ra, chuyện xưa của các nàng còn phức tạp hơn trong tưởng tượng của ta nhiều.

Lão vu y cười chua chát: "Bỏ đi, quá khứ, đều đã qua, tiểu tử ngươi nói đúng, chúng ta cần một người giữ gìn lẽ phải."

Tiểu quả phụ tức giận dậm chân một cái, mang theo vài phần hờn dỗi. Nàng tựa như không dám vi phạm ý của mẫu thân, vẫn đi theo vào phòng.

Ta sợ nhìn thôn dân, lão vu y lại nói cho ta biết không sao, sống hay chết, nghe ý trời đi! Còn khuyên ta không cần sốt ruột, gấp cũng vô ích, chỉ lãng phí thời gian vô ích.

Ta nghiến răng dậm chân một cái, dứt khoát hạ quyết tâm, không quản những thôn dân này nữa, trực tiếp ngồi đối diện lão vu y.

Lão vu y đổ chén nước cho ta, tiểu quả phụ hung hăng lườm ta một cái, cũng không để ý tới ta.

Lão vu y tiện tay lấy từ trong túi ra một thứ màu trắng, ta tập trung nhìn thì phát hiện đó là một khối xương đầu gối.

Lợi hại của Cốt đầu gối, rõ ràng có thể nhìn thấy rậm rạp chằng chịt sợi tơ, bất quá tầng ngoài lại vô cùng bóng loáng, nhìn ra được chủ nhân rất dụng tâm với nó, mỗi ngày đều dùng tay vuốt ve nó.

Xương đầu gối màu trắng, dưới ánh đèn yếu ớt chiếu rọi, tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Hào quang kia hơi chói mắt, không chỉ chiếu ra ngoài, mà tự thân nó phóng thích ra ánh sáng.

Lão vu y nhìn thoáng qua tiểu quả phụ, tiểu phụ tức giận nói ngài thật sự là già quá hồ đồ. Chẳng qua cuối cùng vẫn bò đến dưới giường lão vu y, bưng ra một cái bình gốm, bày ở trên bàn.

Ta quan sát cẩn thận bình đất này, phát hiện đồ án trên bình gốm rất kỳ quái, điêu khắc vô cùng thô ráp, giống như trẻ con tiện tay vẽ lên vậy. Tuy nhiên vẫn có thể nhận ra, hình như đó là hai chân.

Nhìn lại chỗ khác, so với bình gốm bình thường cũng không có gì khác biệt. Bất quá mặt ngoài đều đã bị hương hun đen, nhìn ra được, bình gốm này hẳn là được cung phụng không ít.

Lão vu y uống nước, sau khi cọ xát miệng, bắt đầu kể cho ta nghe chuyện xưa của nàng.

Quỷ Y, Chương thứ một trăm linh một...

Ta dốc lòng lắng nghe.

Lão vu y cho ta cảm giác, tựa như là một cao nhân không dính chút khói lửa thế tục.

Cỗ khí tức trên người nàng này, có thể làm cho ta một trái tim nóng nảy, chậm rãi an tĩnh lại.

Ba mươi năm trước, Bạch Sa thôn chỉ là một nơi hoang vắng không người ở. Một ngọn núi, một ngôi nhà lá, một đôi mặt trời lặn mà đi, mặt trời mọc cần cù phu thê.

Nam canh nữ dệt, cuộc sống nghèo khó nhưng hạnh phúc. Nam nhân rất thích nữ nhân, mỗi đêm đều dẫn nữ nhân cùng nhau nhìn mặt trời chiều.

Nữ nhân vốn cho rằng, loại sinh hoạt hạnh phúc này vẫn sẽ tiếp tục, nhưng đi theo một đám dân chạy nạn đến, loại cuộc sống lý tưởng này lại bị phá vỡ.

Nữ nhân thấy bọn họ đáng thương, cho bọn họ đồ ăn cùng nước uống.

Vốn cho rằng bọn họ sẽ cảm ơn sau đó rời đi, không ngờ dân chúng coi trọng vùng đất màu mỡ này, miễn cưỡng lưu lại.

Không có biện pháp, mảnh đất này cũng không phải của hai vợ chồng, hai người cũng chỉ có thể mắt nhắm một mắt mở. Thậm chí còn cung cấp cho đám nạn dân hạt giống, dạy bọn họ canh tác.

Mà nữ nhân trời sinh có bộ dáng đẹp, đẹp hơn đám thôn phụ kia rất nhiều, vì thế liền có nạn dân đánh chủ ý lên nàng, thừa dịp nam nhân xuống đất làm việc, hại chết nam nhân, sau đó chiếm nữ nhân thành của mình.

Những năm gần đây, nữ nhân đều trải qua thù hận.

Lúc ấy nữ nhân đã mang thai, vì bảo vệ hài tử, cho nên nàng cũng không có phản kháng quá nhiều, mà là đem hài tử sinh ra khó khăn...

Đáng tiếc con của bà cũng không may mắn thoát khỏi.

Nàng sinh ra là một đứa con gái, kế thừa gen tốt đẹp của mẫu thân, bộ dạng trời sinh xinh đẹp thủy linh, ở trong thôn là tồn tại hạc lập bầy gà bình thường. Kết quả lại bị người cho dùng sức mạnh, trong lúc đó không có một thôn dân nào nguyện ý cứu nàng.

Nữ nhi rất có cốt khí, không khóc không náo, hơn nữa còn gả cho tên vô lại dùng cường giả kia.

Cuối cùng dùng tà thuật tổ truyền hại chết đối phương, bản thân cũng thành quả phụ nhỏ.

Nguyên bản hai mẹ con này cho rằng, về sau có thể cùng các thôn dân hòa thuận ở chung, thời gian dài, cừu hận cũng không sai biệt lắm. Có lẽ trong lòng thôn dân đối với hai mẹ con cũng tương đối xấu hổ, khắp nơi giúp mẹ con, mà hai mẹ con này đồng dạng dùng thủ đoạn tổ truyền, để cho các thôn dân hái thuốc chữa bệnh.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, những thôn dân này vẫn chưa dừng tay, ngược lại càng thêm dữ dằn, càng đánh lên ngọn núi kia chủ ý!

Đỉnh núi kia, quả thực so tính mạng của nữ nhân còn quan trọng hơn, đó chính là tín ngưỡng của nàng. Nhiều thế hệ được nàng giữ ở đây, chịu đựng sự nghèo khó cùng cô khổ dằn vặt, chính là vì đỉnh núi này.

Bởi vì ngọn núi kia có chôn mộ tổ tiên của nàng, nếu như nơi đó bị phá hủy thì nàng chết cũng chẳng còn mặt mũi nào mà đi gặp phụ mẫu của mình ở phía dưới.

Cuối cùng nữ nhân bất đắc dĩ bị buộc phải vận dụng tà thuật, ý đồ muốn tạo ra thủ đoạn kỳ dị để hù dọa thôn dân.

Nhưng thôn dân cũng không nể mặt, tiếp tục đào ngọn núi kia.

Cuối cùng bất đắc dĩ, hai mẹ con dứt khoát hoặc không làm, hoặc làm tới cùng, muốn giết chết tất cả những thôn dân này, để cho Bạch Sa thôn một lần nữa yên tĩnh trở lại!

Vốn nàng cũng không chuẩn bị đối phó ta là ngoại nhân, cho nên lão vu y mới ở tối hôm nay thả ta đi.

Nhưng không nghĩ tới, ta lại dám vạch trần âm mưu của nàng, cho nên nàng tức giận.

Bất quá một phen lời vừa rồi của ta, lại làm cho nàng thay đổi chủ ý. Nàng đột nhiên cảm giác, trong nhà mù, người ngoài cuộc tỉnh táo, dứt khoát để cho người ngoài cuộc như ta ủng hộ một chút công đạo.

Nhìn ra được, lão vu y và tiểu quả phụ vẫn rất thiện lương, chỉ là bị thôn dân ép lên con đường không có lối về này mà thôi.

"Ta hỏi lão vu y, ngôi mộ đá phía sau núi kia rốt cuộc là ai?

Vì sao trong mộ chỉ có một bình gốm chứa xương đầu gối?

Lão vu y càng thương tâm hơn, tuyệt vọng nhìn đỉnh núi xa xa: "Tổ tông đã an nghỉ mấy ngàn năm, lại còn bị người ta đào ra, là ta vô năng."

Thì ra, lão vu y lại giống như thương nhân âm vật, đều thuộc loại hành động đặc thù.

Nàng ở lại, được gọi là Quỷ Y!

Quỷ Y ta có nghe nói qua, bởi vì phương thức chữa bệnh đặc biệt, thường thường phải dùng xương cốt của người chết làm thuốc dẫn, bởi vậy mới bị trung y bài xích, cuối cùng tự lập môn hộ, trở thành Quỷ Y.

Mà người sáng lập ra Quỷ Y, chính là gia tộc quân sự kiệt xuất thời cổ đại.

Tên Tôn Quỳ này đầu óc linh hoạt, không những dùng binh đánh giặc cao nhân nhất đẳng, ở phương diện khác cũng có rất nhiều biện pháp mới lạ. Rất nhiều biện pháp được công nhận là tổ tiên, tỷ như làm giày, nấu than, vân vân.

Trong đó thần bí nhất, chính là Quỷ Y Hành.

Tương truyền năm đó Tôn Ngọc và Bàng Qua cùng nhau bái Quỷ Nha làm sư phụ, học tập binh pháp, nghệ thành tựu sau khi xuống núi cùng nhau phụ tá Ngụy Vương. Nhưng Bàng Nha lại đố kỵ tài năng của Tôn Ngọc, vu hãm ông tư thông địch quốc, hơn nữa còn móc đi đầu gối Tôn Ngọc, vứt bỏ dã ngoại.

Lúc đó đau nhức kịch liệt khó mà nhịn được, vết thương của Tôn Ngọc cũng từng truyền nhiễm qua, thậm chí ở ngày hè Viêm Viêm tộc mọc ra côn trùng.

Mà hắn lại dùng phương pháp lấy độc trị độc, lấy từ người chết ra thi trùng, nghiền tro cốt thành phấn, rắc lên đầu gối, lấy vải liệm băng bó, vết thương trong vòng ba ngày liền khỏi hẳn.

Từ lúc Tôn khuyết bắt đầu chú ý tới loại dược liệu thiên nhiên này, không ngừng cải tạo, dần dần hình thành một hệ thống, dược liệu cũng từ xương cốt người chết kéo dài đến các loại độc trùng, độc thảo.

Về sau, Tôn Huyên được Tề Quốc bái làm quân sư, phát dương loại kỹ thuật trị liệu đặc biệt này, cuối cùng tiêu diệt Ngụy Quốc.

Bởi vì thủ đoạn trị liệu của hắn phi thường quái dị, có thể khiến người ta khởi tử hồi sinh, cho nên chuyến này mới có thể xưng là: Quỷ Y.

Tôn Ngọc cũng tự nhiên trở thành tổ sư gia Quỷ Y.

Hậu nhân vì kỷ niệm vị Tổ sư gia vĩ đại này, liền lấy xương đầu gối cùng với xương hai chân Tôn Ngọc, phân biệt làm thành bình gốm tiêu bản cùng với hai chân, cung phụng dưới đỉnh núi này.

Mà những khô lâu này lại là hài cốt của người thủ mộ mấy đời, bắt đầu từ môn khách, tới binh sĩ sau cùng, cho đến hiện tại cũng chỉ là dân chúng bình thường mà thôi.

Thủ đoạn của lão vu y đối phó với thôn dân, chính là tuyệt học của quỷ y.

Đó là một loại sinh vật tuyệt diệt gọi là Hỏa Liệu Trùng, là ở trong bình gốm đào ra. Các thôn dân đào bình gốm, trứng trùng lửa đốt trùng liền theo đám người truyền bá ra, loại trứng côn trùng này truyền bá tốc độ rất nhanh, hơn nữa chỉ không đúng nam nữ.

Vừa mới bắt đầu chỉ là truyền bá rải rác vài người, mà lão vu y vì chấn nhiếp thôn dân, dứt khoát khống chế một con chó, đem xương đầu gối mang vào trong hồ nước. Hồ nước và nước trong lòng đất là nối liền với nhau, cho nên nước giếng cũng bị lây nhiễm.

Nàng chỉ muốn dùng phương thức này hù trụ thôn dân, để cho các thôn dân không tiếp tục đánh chủ ý lên đỉnh núi kia nữa. Ai ngờ những thôn dân này lại ngu xuẩn mất khôn, vậy mà xin xử lý chuyện này...

Cách nói của lão vu y, cùng ta tám chín phần không rời mười.

Ta đoán nguyên nhân thôn dân trúng độc, chính là ở cái giếng kia, bởi vì trong nhà lão vu y có mấy vại nước, bên trong chứa rất nhiều nước, nàng hẳn là không ăn nước giếng.

Mà nước giếng bị lây nhiễm, ta đoán có quan hệ với xương đầu gối và bình gốm, vì thế cố ý để Ngưu Đại Tráng buông lời, nói ta đã vớt hai bình gốm ra.

Bình gốm được vớt ra, nước giếng tự nhiên sẽ không có ô nhiễm, lão vu y khẳng định ở đêm khuya khoắt len lén đi múc nước, bởi vì nước trong vại nước nhà nàng đã không còn nhiều.

Nếu lão vu y quả thật đi múc nước vào buổi tối, là có thể kết luận lão vu y có vấn đề. Chỉ là tuyệt đối không ngờ, lão vu y lại còn an bài như vậy, quả thực vượt quá dự liệu của ta.

Sau khi nghe xong, lão vu y không nói thêm gì nữa, tiểu quả phụ hừ lạnh một tiếng: "Hiện tại ngươi nói xem, những người kia có đáng chết hay không?"

sổ một trăm mười một lấy ơn báo oán.

"Ta kể cho các ngươi nghe những câu chuyện liên quan tới Tôn Ngọc nhé!" Ta hít sâu một hơi, nói: "Bàng Gia hại Tôn Thố thành bộ dáng này, thậm chí khiến nó biến thành tàn phế. Theo lý thuyết, Tôn Toái đối với Bàng Điểm hẳn là hận thấu xương mới đúng? Nhưng về sau, Tề Quốc khai chiến với Ngụy Quốc, Tôn Toái dùng kế chặn Bàng Điểm ở Mã Lăng đạo, nhưng lại không giết hắn, mà để nó chạy thoát, tuyên bố với bên ngoài là Bàng Hàng đã tự sát bỏ mình."

"Bàng Nha xấu hổ vô cùng, chuẩn bị trở lại chỗ ở Quỷ Cốc Tử của sư phụ tiếp tục tu hành. Kết quả vài năm sau, Tôn Huyễn gặp phải một loại quái bệnh, tìm khắp cả danh y, lại không tìm được cách, dưới tình cảnh bất đắc dĩ đi tìm sư phụ Quỷ Cốc. Bàng Nha đã thi triển y thuật kinh người, lão đã châm cứu trị liệu cho Tôn Ngọc. Cuối cùng để Tôn Diễm còn sống, hai người cùng nhau nghiên cứu Quỷ Y, mỗi người cùng lấy sở trường, đi thời gian ngắn, mới đạt được huy hoàng của Quỷ Y hôm nay..."

"Thử nghĩ nếu năm đó Tôn Huyên không để Bàng Chỉ đi, lúc hắn bệnh nặng có ai đi cứu hắn không? Làm sao Quỷ Y nhất mạch lại phát dương quang đại? Lấy ơn báo oán, là mỹ đức truyền thống của Trung Hoa, mà phần lớn chính là để lại một cái phúc báo cho bản thân."

"Quỷ Y truyền nhân, không chỉ muốn kế thừa y thuật của Tôn Ngọc, mà còn phải kế thừa tấm lòng khoan dung kia của Tôn Ngọc!"

Ngay cả ta cũng không biết tại sao lúc này bản thân lại có nhiều cảm khái như vậy, một hơi nói ra nhiều như vậy.

Lão vu y nhíu mày, nhìn thoáng qua tiểu quả phụ, tiểu quả phụ lại tức giận quay đầu sang một bên: "Mẹ, con nghe lời mẹ, mẹ nói làm sao thì làm thế đó."

Lão vu y thở dài nặng nề, sau đó ở trong bình gốm đựng một chút nước, lại bóp chết mấy con sâu toàn thân đỏ bừng, ném vào trong hũ, nói cho ta biết chỉ cần đem những nước này cho thôn dân, độc này là có thể giải.

Ta nói: "Hiện tại từng người từng người một biến thành cái xác không hồn, ta chỉ sợ không nuôi nổi! Hơn nữa mới ăn chút nước như vậy, căn bản không đủ chia."

Lão vu y cười nhạt, nhìn thoáng qua tiểu quả phụ: "Đi đi, giúp hắn."

Tiểu phụ phụ tuy tức giận, nhưng cũng không dám đối nghịch với lão vu y, chỉ có thể đi theo ta.

Tưởng đến lúc ta tìm được thôn dân thì đầu óc ta rối bời hết cả rồi.

Một phần trong bọn họ, thế mà đã đi vào trong sông nhỏ, một giây sau nước sông sẽ nhấn chìm đỉnh đầu.

Ta ngay cả bận rộn nhìn tiểu phụ, để tiểu quả phụ hỗ trợ.

Tiểu quả phụ lấy ra một cái linh đang, lay động có tiết tấu, âm thanh leng keng leng keng truyền bá rất xa trong không khí.

Mà theo âm thanh kỳ quái này vang lên, ta phát hiện bọn họ dần có trực giác, không tiếp tục đi tới nữa, mà khó hiểu nhìn bốn phía, sau đó thể lực không chống đỡ nổi, nhao nhao ngã trên mặt đất.

Năm phút sau, không sai biệt lắm mọi người đều tỉnh lại, làm không rõ tại sao bọn họ lại xuất hiện ở đây? Ngay sau đó là khủng hoảng vô tận, kêu cha gọi mẹ chạy về thôn.

Ta vừa trấn an mọi người, vừa chạy tới sông nhỏ, lôi tất cả những người giãy dụa trong nước sông ra ngoài.

Dưới sự trấn an của ta, mọi người cuối cùng cũng bình tĩnh lại, ta đã an bài mọi người uống giải dược.

Uống sạch, triệu chứng đám người vẫn không giảm bớt.

Ngưu Đại Tráng phẫn nộ nhìn ta: "Tên lừa đảo nhà ngươi, ngươi nói hôm nay là có thể giải quyết được âm vật kia, thế nhưng ngươi thiếu chút nữa hại chết toàn thôn, ta phải đem ngươi chia thành tám khối!"

"Đúng, giết hắn, giết hắn, chính hắn hại chúng ta, hiện tại Thổ gia lại càng tức giận, muốn cướp đi tính mạng của chúng ta."

Ta bất đắc dĩ liếc mắt nhìn đám thôn dân này, nói: "Được rồi, đừng ồn ào nữa, từ giờ trở đi bệnh của các người sẽ từ từ tốt lên., Tất cả cái này đều là về công với lão vu y! Thổ gia báo mộng cho lão vu y, nói cho nàng là chỉ cần các ngươi không động tới ngọn núi kia nữa, thì giải độc cho toàn thôn. Lão vu y đã đáp ứng Thổ gia không động tới ngọn núi kia nữa, cho nên Thổ gia đã đem biện pháp giải độc nói cho lão vu y, vừa rồi các ngươi uống chính là thuốc giải, hiện tại các ngươi đều an toàn..."

Đám người đều là vẻ mặt chất vấn, ta cũng không đưa chứng cớ gì chứng minh, đành phải nói cho mọi người biết, trước khi bọn họ khôi phục, ta sẽ không rời đi.

Mọi người lúc này rốt cuộc mới có chút tín phục, ta vội vã đi thông báo cho người nhà bọn họ, đem bọn họ mang về.

Xem ra đám nông phụ kia hẳn cũng đã bị khống chế, buồn ngủ, bất cứ động tĩnh gì đều không tỉnh, cuối cùng trong tiếng sáo của tiểu phụ chầm chậm mở mắt ra.

Kỳ thật những nông phụ này cũng không phải không có trúng độc, chỉ là chưa biểu hiện ra mà thôi. Ta hoài nghi làm như vậy có hai nguyên nhân, điểm thứ nhất chính là đám nông phụ này không phải chủ mưu đào núi, điểm thứ hai chính là thủ đoạn tự vệ của lão vu y và tiểu quả phụ, nếu cả thôn đều trúng độc, duy chỉ có hai nàng không trúng độc, chắc chắn sẽ khiến thôn dân hoài nghi.

Sau khi trở về, ta và Lý Ma Tử lại bị nhốt vào trong thổ miếu một lần nữa. Ta khá bất đắc dĩ với chuyện này, thậm chí còn có chút lý giải thủ đoạn đối phó với lão vu y và tiểu quả phụ...

Nếu đổi lại là ta, chỉ sợ đã sớm hạ tử thủ với bọn họ rồi?

Tuy nhiên ta cũng không tức giận, mà là lấy đức báo oán, dặn dò bọn họ ngày thường phải chú ý vết thương sạch sẽ, tốt nhất mua được một ít song dưỡng thủy tẩy rửa, có thể đẩy nhanh tốc độ khôi phục.

Ta tin chắc rằng lấy đức báo oán sẽ đổi cho mình một báo báo thích tốt, chỉ có điều không ngờ báo đáp lại quá nhanh.

Gần như buổi sáng ngày thứ hai, Ngưu Đại Tráng hưng phấn bừng bừng chạy vào trong miếu. Lần này gã không chống gậy, mà là tự mình đi tới, mặc dù có chút lảo đảo, bất quá so với mấy ngày trước thì tốt hơn nhiều.

Ngưu Đại Tráng hưng phấn nói cho ta biết, vết thương đều đã đóng vảy cả rồi, hơn nữa đã không nhột nữa, còn có thể cảm thấy đau nữa.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cảm giác là đúng rồi, bây giờ lo lắng nhất chính là chỗ đầu gối không có cảm giác.

triệu chứng của Ngưu Đại Tráng vốn là nhẹ nhất, cho nên việc hắn khôi phục nhanh nhất cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Về phần những thôn dân khác, mặc dù không nhanh như trâu lớn khôi phục, thế nhưng triệu chứng rõ ràng cũng chuyển biến tốt đẹp. Địa vị của ta và Lý Ma Tử cũng nước lên thì thuyền lên, thành "ân nhân cứu mạng" của bọn họ.

Cùng chúng ta hưởng thụ đãi ngộ giống nhau, chính là lão vu y và tiểu quả phụ, bởi vì lúc trước ta đã nói với các thôn dân, bọn họ có thể khôi phục, nên cảm tạ chính là lão vu y và tiểu quả phụ, dù sao cũng là thuốc giải mà các nàng điều chế.

Hai ngày nay lão vu y và tiểu quả phụ được thôn dân cứu giúp không ít, đưa gạo đưa mì đưa thịt khô, quả thực lấp đầy nhà các nàng.

Đối với chuyện này lão vu y cũng đi tìm ta, đối với ta cảm ơn ở trước mặt, nói nếu không phải ta, các nàng thiếu chút nữa đúc thành sai lầm lớn.

Ước chừng một tuần sau, các thôn dân đều đã khôi phục, Lý Ma Tử cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Tưởng ta đem chân tướng sự việc nói cho Lý Ma Tử biết, Lý Ma Tử thở dài không thôi.

Ta có chút bất đắc dĩ hỏi hắn còn thở dài cái gì, chẳng phải chuyện bây giờ đã giải quyết xong rồi sao?

Lý Ma Tử lại phiền muộn nhìn ta, nói vốn dĩ hắn còn muốn phát triển thêm tình cảm với Tiểu Quả phụ, hiện tại xem ra, Tiểu Quả phụ đã sinh ra quan hệ với mình, thuần túy là vì hại mình mà thôi.

Ta cười nói: "Làm sao ngươi biết người ta đối với ngươi không có ý tứ? Ta cảm thấy ánh mắt nàng có chút khác biệt a, không bằng thử một chút, ta cho các ngươi xích mích?"

Dưới sự giật dây, Lý Ma Tử quả nhiên điên cuồng triển khai công kích đối với tiểu phụ phụ, mua rất nhiều thứ cho nàng, chủ động giúp nàng nhà làm nông, thậm chí còn giúp nàng nhà mình sửa chữa phòng ốc một chút.

Không ngờ chuyện này thật sự có cửa, tiểu quả phụ chủ động đưa ra, muốn cùng Lý mặt rỗ đi đại thành dạo một vòng, nhìn xem thế giới bên ngoài.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, Lý Ma Tử vui vẻ cả đêm không ngủ, trời vừa sáng đã mang theo tiểu quả phụ rời khỏi Bạch Sa thôn.

Có lúc, cừu hận tựa như một thùng đô bóng, ngươi càng bôi dầu vào lửa thì càng đốt thịnh vượng.

Đổi lại là một phương thức giải quyết khác, nếu dùng sự khoan dung nhẫn tâm đối đãi người khác quá mức vô tình thì sẽ đạt được thu hoạch không tưởng tượng nổi.

Nguyện vọng ai cũng mang một trái tim của Tôn Tử! Hoặc là thế giới này sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Chương thứ một trăm một hai, chứng chán ghét...

Lúc ta đang nhàn rỗi, sẽ thường xuyên nhớ tới nam nhân thích ăn mặc.

Tuy đã quen biết với nam nhân mai táng, nhưng ấn tượng của hắn trong đầu ta lại rất mơ hồ.

Bởi vì bọn ta chưa bao giờ gặp nhau quá nhiều, cho dù có cơ hội tụ tập cùng một chỗ, bọn ta cũng giống như một hiệp, rất nhanh liền vội vàng rời đi.

Hắn cho ta cảm giác giống như sinh sống ở một thế giới khác, trên núi cao nước chảy, khúc cao và ít.

Chẳng hạn như, hắn chưa bao giờ hít khói, cũng chưa từng uống rượu.

Thí dụ như ngay cả một người bạn hắn cũng không có, chỉ có một tiểu đạo đồng bầu bạn.

Hắn càng thần bí như vậy thì ta lại càng cảm thấy hứng thú với hắn, luôn muốn tìm một cơ hội để hiểu rõ đôi chút, hắn rốt cuộc là người như thế nào?

Mà cơ hội như vậy, rất nhanh đã tới.

Hình như đây là lần duy nhất trong đời người âm vật ta không có Lý Ma Tử tham dự sinh ý.

Cảm tình của Lý Ma Tử và tiểu quả phụ phát triển nhanh chóng. Cơ hồ thời gian một tháng, hai người đã đăng ký kết hôn. Lý Ma Tử mang theo tiểu quả phụ đi đảo Ba Xích, chăm sóc con trai hắn cho ta.

Lý Tiểu Oa rất thân mật với ta, cũng không coi ta là trưởng bối, mà là đối đãi như bằng hữu, có tâm sự gì đều nói với ta.

Ngày hôm nay Lý Tiểu Na Nặc uống mấy bình bia rượu, đề xuất muốn cùng ta gặp gỡ trên đời, làm một cuộc làm ăn.

Ta biết rõ chủ ý của nó là gì, kỳ thật chính là không muốn tới trường, sau này lăn lộn với ta. Ta cảm thấy không bằng dọa tiểu tử này một phen, cho nó biết chuyến này thương nhân âm vật hung hiểm cỡ nào!

Đúng lúc mặt trời sắp xuống núi, nam nhân âu yếm lập tức tìm tới cửa.

Nam nhân chăn ấm giống như ngày thường, không nhiều lời, uống một chén trà hoa dơ, trực tiếp nói rõ ý đồ đến đây.

Hóa ra hắn được một lão nhân trong vòng tròn nhờ vả, đi xử lý một chuyện có chút khó giải quyết, nhưng thiếu người giúp đỡ, liền nhớ tới ta.

Ta không nói hai lời, trực tiếp đồng ý. Mặc dù trong mắt nam nhân an ủi khó giải quyết, đối với ta mà nói chẳng khác nào đòi mạng, nhưng có nam nhân thương cảm ở đây ta thì không sợ, bởi trời sập xuống còn có hắn thay ta gánh vác.

Tiểu tử thúi Lý Tiểu Oa kia đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, mặt dày mày dạn muốn đi theo ta.

Nam nhân tốt nhất do dự một chút, cuối cùng vẫn đồng ý, cuối cùng còn hỏi ta có thể mang Doãn Tân Nguyệt đi không? Ta rất buồn bực hỏi vì sao, vợ chồng em rể nói lần này có thể cần phụ nữ hỗ trợ, còn Doãn Tân Nguyệt vừa vặn phù hợp với yêu cầu của hắn.

Tính cách Doãn Tân Nguyệt và Lý Tiểu Thiến đều giống nhau. Đụng phải trò hay này, nàng tuyệt đối không có khả năng cự tuyệt, cho nên nàng cũng đi theo.

Doãn Tân Nguyệt mua một chiếc xe hổ, bảy tám mươi vạn xe ngựa, người thường nói là để luyện tay. Hơn nữa cô cũng thật sự làm cho xe chạy như đụng phải xe, đầu xe đuôi xe đều có vết thương nghiêm trọng, đau lòng lắc đầu.

Thế giới của Thổ Hào, loại người từng trải qua khổ cực như ta sẽ không hiểu được.

Từ sau khi lên xe, nam nhân lót thân lập tức không nói một lời, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, hơn nữa vừa nhìn đã là mấy tiếng. Ta hỏi hắn chuyện làm ăn lần này, hắn lại chỉ gật đầu hoặc lắc đầu.

Ngược lại Doãn Tân Nguyệt và Lý Tiểu Thuần nói chuyện với nhau khí thế ngất trời.

Lý Tiểu Thuần rất tò mò về chuyến đi này, Doãn Tân Nguyệt lại là một tên tùy tiện bèn kể lại những chuyện đã trải qua, tâng bốc mình thành trùm đầu đại tỷ vô địch.

Lý Tiểu Thuần sững sờ vì bị hù dọa, cứ như đang cầu xin Doãn Tân Nguyệt nhất định phải che chở cho mình.

Không ngờ lần làm ăn này của chúng ta được nghỉ, trên đường được năm sáu giờ.

Mỗi khi chúng ta dừng ở bãi cỏ cấp ba, nam nhân chăn hộ bỗng nhiên hỏi ta, có thứ gì ăn ngon nhất?

Ta còn tưởng nam nhân muốn cải thiện thực đơn cho mình, liền đưa thực đơn cho hắn, giới thiệu cho hắn vài món đồ ăn quý chết quý. Tuy rằng ai cũng thích thú, nhưng nam nhân được âu yếm cũng không thấy đau lòng.

Nam nhân chăn hộ lại không cho là đúng, ném thực đơn xuống bàn nói: "Những thứ này đều quá đắt, ta hỏi là, một người quanh năm suốt tháng sống ở nông thôn, muốn ăn cái gì nhất?"

Ta sửng sốt một chút, không biết trong hồ lô của nam nhân an ủi là bán thuốc gì.

Nam nhân chăn ấm trực tiếp nói cho ta biết, vấn đề này liên quan đến chuyện làm ăn lần này, phải cho ta suy nghĩ thật kỹ.

Nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu ta chỉ toàn là mấy thứ như nhân sâm biển bảo vệ cá, cả Hải Tham Bảo Ngư, ngay cả phú hào cũng đều không nỡ ăn hàng ngày, đương nhiên là món ngon mà người người mơ có được.

Nhưng cái này cũng không tương xứng với yêu cầu của con rể nha.

Ta lại tìm Doãn Tân Nguyệt tới thương lượng, cuối cùng chúng ta cảm thấy cá lớn tôm lớn, mới là người nông dân muốn ăn nhất phải không?

Nam nhân chăn ấm lập tức gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó bảo nhà bếp làm hai cân tôm hầm và con cá xào.

Sau khi làm xong đồ, nam nhân cầu hôn cũng không ăn, mà là trực tiếp đóng gói cho phục vụ.

Ta bật cười khanh khách, phong cách đặc biệt độc lập của nam tử ta đã quen, nhưng tình huống như hôm nay vẫn khiến ta mở rộng tầm mắt.

Thực sự là không rõ, hai cân tôm luộc và hũ cá, có thể có bao nhiêu quan hệ với lần làm ăn này chứ?

Chúng ta đang ở trên ly ly đạo đi vòng tới vòng lui, cuối cùng ở dưới con trai râu ria chỉ điểm, đi tới một thôn trang nhỏ.

Thôn này khá vắng vẻ, dựa lưng vào núi lớn, hơn nữa cũng không tu đường dài, Doãn Tân Nguyệt chỉ có thể đẩy xe qua đường.

Nam nhân chăn bầu nói cho ta biết, phần lớn thôn dân nơi này đều sống bằng trồng cây, những trái cây ở trên núi, chúng ta có thể tùy tiện ăn, bình thường thôn dân sẽ hái những trái cây này xuống, bán giá rẻ cho tài xế.

Nhắc tới dã quả, Doãn Tân Nguyệt và Lý Tiểu Thuần lại cảm thấy hứng thú. Buổi nghỉ ngơi chờ tốt sẽ lên núi hái quả dại ăn. Dù sao loại hoa quả thiên nhiên thuần túy này cũng không thường thấy ở trong thành thị lớn, cho dù có cũng rất đắt.

Nơi này tổng cộng có mấy gia đình, mặc dù ta không đếm xuể nhưng tuyệt đối sẽ không vượt quá mười nhà.

Nam nhân chăn ấm này bảo Doãn Tân Nguyệt ngừng hổ qua đường ở cổng thôn, rồi mang ta xuống xe, nhưng không bảo Doãn Tân Nguyệt và Lý Tiểu Dạ xuống xe mà dặn dò bọn họ thành thật ở trong xe, ai gõ cũng không mở, nếu thật sự nguy hiểm thì cứ thẳng đường chạy trốn!

Cả đoạn đường này đàn ông "ta" thần thần bí bí, bây giờ lại nói rõ cho Doãn Tân Nguyệt như vậy, khiến trong lòng ta càng không nắm chắc, thật lo lắng tiếp theo sẽ gặp phải thứ gì đó đáng sợ.

Nam nhân quyến rũ dẫn ta đi thẳng vào một cái sân, vừa bước vào sân đã thấy một người đang bò từ trong phòng ra ngoài.

Cảnh tượng này khiến ta sởn hết cả gai ốc, người nọ da bọc xương, nằm rạp trên mặt đất cũng có thể nhìn thấy khung xương lởm chởm sau lưng, vừa bò vừa phun, nhưng phun ra toàn là nước axit, toàn bộ tiểu viện tràn ngập mùi khó ngửi.

Ta vội vàng bịt mũi lại.

Nam nhân chăn ấm thì đi nhanh hai bước, ngồi xổm xuống liếc nhìn nước axit người kia nhổ ra, quan tâm hỏi: "Mấy ngày không ăn gì sao?"

Người nọ nâng khuôn mặt ảm đạm vô quang, thống khổ nhìn nam nhân chăn tớ, cuối cùng duỗi ra hai ngón tay, hắn thậm chí không thốt nên lời...

Nam nhân chăn hộ cũng không chê hắn bẩn, mà trực tiếp ôm hắn vào giường trong phòng, sau đó lại nhìn ta một cái.

Ta ngay lập tức vội vàng đặt đại tôm cá lớn lên bàn, mở hộp đóng gói ra, lập tức trong phòng tràn ngập mùi nước tương nồng đậm.

Vốn tưởng rằng tên nghèo đói ăn không nổi đâu này sẽ ăn như hổ đói bất chấp tất cả. Nhưng ai có thể ngờ được, người nọ chỉ liếc mắt một cái, sau đó dùng sức lắc đầu: "Vô dụng thôi, một chút khẩu vị cũng không có."

Nam tử chăn bông nhíu mày, giọng gần như dùng mệnh lệnh nói: "Ăn một chút!"

Người kia tựa hồ rất sợ nam tử thích ăn mặc, lúc này cầm lên một con tôm lớn, động tác nhanh nhẹn lột đi vỏ ngoài, bất quá chỉ ăn hai miếng, lại nôn mửa, lần này thậm chí còn phun ra một ít tơ máu.

Ta kinh ngạc nhìn người kia nói: "Hắn không phải chứng chán thực đấy chứ, sao không tới y xem một chút?"

Người nọ hung hăng trừng mắt nhìn ta một cái, nam nhân tốt bụng cũng dặn ta không được nói lung tung.

"Ngươi ngủ trước đi." Nam tử an ủi nói: "Ta với bằng hữu của ta sẽ đi bố trí..."

Sau khi nói xong, nam nhân an ủi liền dẫn ta ra khỏi phòng.

Đợi sau khi đi ra ngoài, ta thật sự là không kiềm chế được nội tâm hiếu kỳ, vội vàng hỏi nam nhân được âu yếm những chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Chương thứ một trăm ba, âm phong băng sơn cục.

Nam tử chăn bầu hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh lùng nhìn ta nói: "Một người đột nhiên mất đi hứng thú với thức ăn của mọi người, thậm chí quên mất tư vị đói khát, cái gì cũng không muốn ăn, ăn một chút nôn mửa, ngươi cảm thấy thế nào?"

Ta yếu ớt nói: "Bệnh yếu đói? Hay là kén ăn?"

Nam nhân chăn bầu lắc đầu: "Cho dù là bệnh chán ăn hoặc bới thức ăn, chung quy sẽ lúc đói, ăn chút gì đó, nhưng bệnh trạng của hắn lại không giống. Hơn nữa ta dẫn hắn tới kiểm tra trong y viện, dạ dày với ruột không có bất cứ vấn đề gì, trước nay cũng chưa từng mắc phải bệnh tương tự..."

Ta cau mày hỏi: "Nam nhân an ủi, ngươi nói thật với ta, rốt cuộc người này có quan hệ gì với ngươi? Vì sao ngươi lại giúp hắn như vậy, thậm chí còn cho hắn kiểm tra về y viện?"

Nam nhân chăn hộ dường như bị ta hỏi lại, hắn cũng không muốn nói thêm về vấn đề này cho dù chỉ một chữ.

Trầm mặc một lát, mới nhàn nhạt phất phất tay: "Về trước đi."

Thật sự là rất khó tưởng tượng, một nhân vật thần bí không dính dáng gì với nam nhân nhân gian lại có quan hệ dây dưa với một lão nông dân trong sơn thôn. Ta không tin nam nhân chăn nuôi vô duyên vô cớ đối đãi một người tốt như vậy, ngay cả ta cũng có chút đố kỵ thương cảm nam nhân cũng quan tâm đến người kia.

Còn chưa tới gần Lộ Hổ, ta đã nghe thấy tiếng la to của Lý Tiểu Thuần. Ta lập tức đau hết cả đầu, tiểu tử này thật không biết suy nghĩ, rõ ràng nam nhân thương cảm đã dặn dò hắn ở trong xe không được nhiều chuyện.

Đợi bọn ta đi tới cửa thôn, mới phát hiện Lý Tiểu Thuần đang cãi vã với một thôn dân bốn mươi năm mươi tuổi, bên cạnh còn có mấy người vây xem.

Nghe nội dung bọn họ cãi nhau, hình như là thôn dân bảo Lý Tiểu Thuần xéo đi, không cho xe của hắn đỗ ở chỗ này. Nhưng Lý Tiểu Thuần kiên quyết không chịu, vì thế mà cả hai liền ồn ào.

Nam tử an ủi lắc đầu, mắng một câu "Đồ ngốc" rồi đi qua.

Ta sợ nam nhân sẽ trách mắng Lý Tiểu Thuần, tổn thương lòng tự tôn của đứa nhỏ này nên nhanh chóng đi lên lôi Lý Tiểu Nhị ra, nhét vào trong xe rồi đưa cho lão nông kia một làn khói.

Lão nông kia căn bản không để ý tới ta, tiện tay xua tan khói, lại liếc mắt nhìn nam tử chăn giục: "Đều nói cho ngươi biết, chuyện này không cần ngươi quan tâm, tại sao ngươi lại tới nữa!"

Nam nhân chăn ấm hơi thở dài, mang theo chúng ta đi khỏi xe.

Sau khi lên tốc độ cao, ta buồn bực hỏi vợ chồng, lão nông vừa mới đuổi chúng ta đi là ai? Sinh ý lần này của chúng ta hình như có chút vất vả, không tốt.

Ta luôn luôn phản cảm nhất chuyện làm ăn này, vừa mạo hiểm lại không kiếm tiền, quan trọng nhất là thái độ người khác đối với ngươi, thật giống như đối mặt với chuột chạy qua đường vậy.

Nam tử sai vặt giải thích cho ta, người sắp chết đói kia, mọi người đều gọi hắn là Chu Thành.

Lão nông vừa mới đuổi chúng ta đi, là huynh đệ Chu Đồ Tể thành thật, dựa vào giết heo mà sống, làm người rất gian xảo.

Lần này 【 nam nhân tốt giúp Chu Thành, tuy từ đầu tới giờ không nhắc tới chuyện tiền bạc, bất quá đồ tể Chu lại phản cảm dị thường, vẫn không cho nam nhân ân cần hỗ trợ. Thậm chí lần trước Chu Thành thật sự tới y kiểm tra, cũng là y lén mang theo.

Lần này không riêng gì ta, ngay cả Doãn Tân Nguyệt cũng có chút giật mình.

Không hiểu nam nhân chăn ấm áp cao thấp như vậy, sao lại làm ra cái chuyện đáng sợ đó?

Nam tử sa cơ mà liếc mắt nhìn chiếc xe đầy ý vị, nói: "Có một số việc, không phải chỉ có thể dùng tiền để đánh giá, dừng xe lại đi."

Ta ngay cả vội vàng đạp xuống phanh phanh, nghĩ thầm nam nhân được an ủi đừng có trưng ra da mặt nữa đi trở về đi!

Còn có câu nói sâu xa của nam tử mang ý vị, có một số việc không thể dùng tiền thường để đong đếm. Xem ra giữa nam tử cầu hôn và Chu Thành quả thật có một loại duyên phận khó hiểu.

Nam nhân chăn ấm bỗng nhiên hỏi: "Doãn Tân Nguyệt, lúc trước ngươi tựa hồ vẫn ngồi ở trong xe, không bị Chu Đồ Đồ phát hiện chứ?"

Doãn Tân Nguyệt bị nam nhân thích lập tức hỏi một câu không hiểu nổi, không biết nam nhân thương cô đang làm gì, nhưng cô vẫn gật đầu: "Đúng vậy."

"Vậy là tốt rồi." Nam tử thương cảm nói: "Ngươi đến nhà hắn xem, xem rốt cuộc Chu Đồ Tể ăn cái gì cho Chu Thành ăn."

"Chu Thành thật không phải không ăn sao?" Ta liền vội vàng hỏi.

Nam tử ôm bụng cười lạnh nói: "Ngươi suy nghĩ cẩn thận một chút, nếu một mình liên tiếp không ăn không uống, vậy hắn còn có thể sống sót? Hơn nữa mỗi ngày vào lúc này, Chu đồ tể đều sẽ đeo một cái bọc đi nhà Chu trung thực, ta đoán hắn khẳng định sẽ cho Chu trung thực ăn thứ gì đó, vấn đề có thể xuất hiện ở trên đồ ăn mà Chu Đồ ăn... "

Doãn Tân Nguyệt lập tức gật đầu: "Được, bây giờ ta đi xem một chút."

Ta có chút lo lắng, hỏi nam nhân chăn nuôi. Doãn Tân Nguyệt có nguy hiểm gì không? Dù sao Chu Đồ cũng hung thần ác sát.

Nam nhân chăn hộ lập tức nói cho Doãn Tân Nguyệt, tốt nhất là lén lút vào thôn, nếu bị phát hiện, cứ nói là tới đòi nước miếng uống, tuyệt đối không được làm chuyện mạo hiểm.

Nói xong còn đưa cho Doãn Tân Nguyệt một thanh kiếm gỗ đào nhỏ, bảo cô ta giờ Cấp hai mươi bốn cầm trong tay. Nếu có nguy hiểm, chỉ cần bẻ gãy kiếm gỗ đào là hắn có thể cảm ứng được.

Chuyện thần kỳ này lập tức khiến cho Lý Tiểu nảy sinh hứng thú, hắn kích động đến tìm nam nhân chăn nuôi cũng muốn cái này, lại còn hỏi có phải là Ma Pháp Bổng hay không? Phía trên đã bị thi triển Ma pháp.

Mặc dù có tiểu kiếm bằng gỗ đào, nhưng ta vẫn lo lắng cho Doãn Tân Nguyệt, cho nên liền kéo Hổ Lộ tới gần thôn chờ.

Tuy nói Chu Đồ Tể chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng ta có thể cảm giác rõ ràng được âm sát khí phát ra từ trong cơ thể hắn. Ta cảm giác Chu Đồ tể này hẳn là cũng từng tiếp xúc với âm vật, Chu Tòng sở dĩ biến thành bộ dạng gầy trơ cả xương, có phải là bị Chu Đồ giết chết không?

Nếu như sự thật là như thế, điều này cũng có thể giải thích vì sao Chu Đồ Tể hết lần này đến lần khác cản trở chúng ta cứu người.

Ta buồn bực hỏi nam giới tốt, chẳng lẽ chưa từng hỏi qua Chu Thành thật, về việc của Chu Đồ Tể? Có phải Chu Đồ chính là hung thủ hại người không?

Nam nhân chăn ấm nói đây cũng là một trong những điều hắn không hiểu, Chu trung thực từng nói với bản thân, quan hệ của hai người rất tốt, từ nhỏ phụ mẫu đã chết sớm, hai người liền sống nương tựa lẫn nhau, mua được một cái bánh bao thịt cũng phải chia nhau ăn. Hơn nữa Chu trung thực cái gì cũng đều nhường cho Chu đồ tể, nếu Chu đồ tể có yêu cầu gì, Chu ngoan ngoãn không nói hai lời sẽ đáp ứng, giữa hai người căn bản không tồn tại lợi ích gì cả.

Hơn nữa bề ngoài Chu Đồ Đồ tuy hung hãn, nhưng lại khẳng khái trượng nghĩa, tuyệt đối không phải tiểu nhân đê tiện gì.

Ta tin bản lĩnh để nam nhân chăm sóc người khác của mình, hắn ta nói mình dám khẳng khái trượng nghĩa, vậy thì tuyệt đối không phải người xấu.

Ta lại hỏi nam nhân thương cảm có phải là thôn trang này có vấn đề không?

Hắn lắc lắc đầu, nói thôn trang phong thủy rất tốt, tuy nói sẽ không khiến đời sau con cháu đại phú đại quý, nhưng cũng có thể bảo vệ người bình an.

Lúc nói tới đây, nam nhân được âu yếm lại đột nhiên lại tới một bước: "Nhưng..."

Nói xong, ánh mắt của hắn sâu thẳm nhìn thoáng qua hậu sơn trồng đầy cây ăn quả, nói ra: "Ta cảm thấy tòa hậu sơn kia hình như có chút vấn đề."

Ta lập tức hỏi: "Vấn đề gì?"

Nam tử an ủi hít sâu một hơi, nói: "Ngươi nhìn cẩn thận một chút phía sau ngọn núi kia, có thể nhìn ra cái gì gọi là phong thủy cục hay không?"

Ta ở trên Phong Thủy, chỉ có thể nói là một bình không đầy nửa bình, cũng chưa từng học được từ trong tay phụ thân và gia gia, chỉ thỉnh thoảng đọc một chút sách ở phương diện này.

Nếu như nam nhân thương cảm coi trọng ta như vậy, ta cũng không thể làm mất mặt gia gia đúng không? Lập tức nheo mắt, quan sát cẩn thận một phen.

Quan sát như vậy, thật đúng là ta đã nhìn ra chút đầu mối.

Ngọn núi này, là một loại điển hình của "Âm Phong Băng Phủ Cục", hai bên ngọn núi cao, giữa sườn núi thấp.

Loại phong thủy cục này, thực vật rất khó sinh trưởng đấy, chớ nói chi là trồng cây ăn quả.

Nếu như nhất định phải dùng khoa học đến giải thích, cũng có thể là có thể giải thích thông được, đó chính là cả ngọn núi đều bị bao lại, ánh mặt trời không lọt vào được, không thích hợp cho thực vật sinh trưởng.

Chúng ta hiện tại nhìn thấy tình huống, lại là khắp núi đồi mọc đầy cây ăn quả, hơn nữa còn bộ dạng dị thường tươi tốt! Cái này khó tránh khỏi khiến người ta sinh lòng nghi hoặc, ta cảm giác nhất định là có đồ vật gì đó, ảnh hưởng đến phong thủy của ngọn núi này.

Vì vậy ta liền đem suy nghĩ của mình nói lại với nam nhân thân thích.

Nam nhân chăn bầu gật đầu nói: "Đúng vậy, ta cũng cảm thấy ngọn núi này rất cổ quái, có lẽ nó có liên quan tới bệnh của Chu Thành. Nếu chúng ta có thể tìm tới chỗ cổ quái của ngọn núi này, Chu Thành có lẽ sẽ được cứu..."

Ta hơi kinh ngạc nhìn nam nhân thích ăn chơi: "Chúng ta tới lần này, không phải cần xử lý âm vật sao? Sao lại dính dáng tới phong thủy?"

Đứng thứ một trăm một trăm bốn cẩn thận có nam nhân thụ thương.

Nam nhân khổ sở kiên nhẫn giải thích với ta, thương nhân âm vật, thật ra là một nghề rất trừu tượng.

Thứ bọn họ tinh thông, bao hàm bát quái ngũ hành, mệnh lý phong thủy, bắt quỷ hàng yêu, thậm chí là cải tử hồi sinh.

Theo người ngoài nhìn vào, thương nhân âm vật thuộc loại thiên môn, đó chỉ là cách nhìn tương đối nông cạn của hắn mà thôi. Trên thực tế, thương nhân âm vật học tập nhiều hơn bất cứ chức nghiệp nào, đều rất tạp nham, chính bởi vì thương nhân âm vật quá mức thần kỳ, cho nên thường mới bị người ta nhận lầm là kẻ lừa đảo...

Ta có chút đau đầu, xem ra những điều ta học được quá ít.

Thừa dịp này, tất cả thắc mắc của hắn đều trỗi dậy.

Mà nam nhân chăn bông đích xác là cao thủ, đối với bất kỳ nghi vấn gì của ta đều có thể dễ dàng trả lời, thậm chí cuối cùng còn trả lại cho hệ thống ta một chút kiến thức căn bản về thương nhân vật.

Ta cảm thấy trong nửa bình nước này, học vấn của ta trong mấy tiếng đồng hồ này, so sánh với cọ xát tăng lên một phần ba.

Chẳng qua là còn cách cả bình tràn đầy, một khoảng cách nữa.

Bất tri bất giác, thời gian một buổi chiều liền trôi qua, mắt thấy sắc trời càng ngày càng tối, trong lòng ta trong nháy mắt trở nên bất an.

Đã là lúc nào rồi mà lại không thấy Doãn Tân Nguyệt trở về!

Ta thật sự rất lo lắng, vì vậy nói: "Hay là chúng ta tìm Doãn Tân Nguyệt đi?"

Nam nhân chăn viên do dự trong chốc lát, cuối cùng gật đầu:

"Được, vào xem."

Chỉ là, tất cả đều đã muộn.

Mỗi khi chúng ta đến nhà Chu Thành thật, mới phát hiện nhà Chu trung thực trống rỗng, không có một ai.

Trong phòng hết thảy bình thường, cũng không có dấu vết đánh nhau. Chiếc giường gỗ của Chu Thành cũng đã nguội đi, mọi người giống như bốc hơi, không thấy bóng dáng.

Ý nghĩ đầu tiên của ta, chính là Chu đồ tể mang hai người bọn họ đi.

Chu Thành thật có bệnh trong người, hơn nữa nghe lời của Chu Đồ Tể, hắn không phản kháng trong tình lý. Nhưng Doãn Tân Nguyệt thì sao? Không có khả năng không phản kháng, dù một cô nương nhà cô ta đánh không lại Chu Đồ Tể, cũng không đến mức ngay cả cơ hội bẻ gãy tiểu kiếm gỗ đào cũng không có.

Trong lúc này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng vào lúc này, ta nghe được tiếng thét chói tai của Lý Tiểu.

Ta bị dọa cho nhảy dựng lên, vội vã chạy tới hỏi Lý Tiểu Lỗi bị làm sao vậy?

Lý Tiểu Dận nhặt lên một thanh tiểu mộc kiếm dưới đất, nhìn kỹ, chính là thanh tiểu kiếm gỗ đào được nam tử tốt giao cho Doãn Tân Nguyệt.

Tiểu kiếm gỗ đào cũng không bị bẻ gãy, hoàn hảo như lúc ban đầu, ta lại ở trên mặt đất cẩn thận kiểm tra một lần, vậy mà lại tìm được một vết máu ở gần tiểu kiếm gỗ đào.

Đáng chết! Tâm ta lập tức trầm xuống.

Ta có thể tưởng tượng được rốt cuộc Doãn Tân Nguyệt gặp phải nguy hiểm gì.

Khi Doãn Tân Nguyệt vào nhà, Chu Đồ tể đã giấu kỹ từ sau lưng cho Doãn Tân Nguyệt một côn, cô thậm chí còn không kịp phản ứng, ngay cả thời gian bẻ gãy thanh tiểu kiếm gỗ đào nhỏ cũng không có, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Mà Chu Đồ Tể thì khiêng Doãn Tân Nguyệt, kéo Chu Thiện thật thà rời đi.

Chỉ là, rốt cuộc bọn họ đi đâu? Doãn Tân Nguyệt có nguy hiểm hay không?

Tới lúc này, ta mới nhận ra tầm quan trọng của Doãn Tân Nguyệt với ta thế nào. Thậm chí lúc ấy ta còn đang cầu nguyện, nếu Doãn Tân Nguyệt bình an vô sự, ta sẽ lập tức kết hôn với nàng, cả đời cũng không rời khỏi nàng.

Lý Tiểu Thuần bị dọa đến choáng váng, nơm nớp lo sợ hỏi vợ mình, hiện tại Doãn Tân Nguyệt đi đâu vậy?

Nam nhân chăn bầu thản nhiên nói: "Chúng ta một mực canh giữ ở con đường nhỏ phía đông, bọn hắn không thể từ con đường nhỏ phía đông ra khỏi thôn, vậy chỉ có thể đi con đường nhỏ phía tây, có điều... con đường nhỏ phía tây nối thẳng phía sau núi."

Nghe xong lời nói của nam nhân chăn nuôi, ta liền không chút do dự chạy như điên về phía hậu sơn. Lý Tiểu Thuần chạy chậm, ta liền để cho hắn theo dấu hiệu của chúng ta, cứ cách một đoạn, ta đều sẽ ném xuống một viên đá, coi như là ký hiệu.

Đường phía sau núi cực kỳ khó đi, khả năng trên núi vừa mới có mưa, bùn lầy không chịu nổi, hơi không cẩn thận có khả năng ngã vào vũng bùn.

Đây là khảo nghiệm cơ bản nhất của con người, nam nhân an ủi bước đi như bay trên đường đất lầy lội, mà mình lại cẩn thận từng li từng tí một, vài lần ngã lăn trên mặt đất, bất tri bất giác nam nhân lại hạ mình xuống, đồng thời từ từ biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Ta phải gọi là tuyệt vọng, ta làm sao mới có thể tìm nam nhân có môi giới? Nếu Chu đồ tể là tên giết heo, liệu có mai phục ở sau núi đánh lén chúng ta không?

May là, ta rất nhanh liền đi vào phạm vi hậu sơn, nhưng hậu sơn diện tích phi thường lớn, hơn nữa ánh sáng thập phần mờ tối, muốn tìm được Doãn Tân Nguyệt và nam nhân âu yếm, há lại dễ dàng như vậy?

Tuy nhiên ta không dám lùi bước, bởi vì ta lãng phí một phút, nên Doãn Tân Nguyệt sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Ai biết được gia hỏa điên rồ kia của Chu đồ tể sẽ làm ra chuyện gì cầm thú đối với Doãn tân Nguyệt?

Ta kiên nhẫn gạt nhánh cây giăng khắp nơi trước mặt, vểnh tai lên cẩn thận nghe ngóng động tĩnh chung quanh. Nếu như Doãn Tân Nguyệt còn sống, nhất định sẽ lớn tiếng cầu cứu.

Không bao lâu, quả nhiên ta nghe thấy động tĩnh!

Nhưng động tĩnh này không phải từ Doãn Tân Nguyệt, mà là một trận tiếng bước chân hỗn loạn, giống như có người đang từ phía sau tới gần ta.

Lúc này ta liền quay đầu đi, một bóng người thình lình xuất hiện trước mặt ta.

Ta cũng có hít một ngụm khí lạnh, giơ chân đá lên.

Phản ứng của đối phương vô cùng nhanh nhẹn, một tay bắt lấy chân của ta. Thuận tay túm lấy chân của ta, rồi vứt ta xuống đất.

Ta phẫn nộ bò dậy, nhưng giờ phút này lại vang lên giọng nói đàn ông an ủi: "Đừng động, là ta."

Nghe thấy người tới là nam nhân chăn nuôi, ta lập tức yên tĩnh lại, vội hỏi nam nhân được âu lo rốt cuộc là chuyện gì, có tìm được Doãn Tân Nguyệt không?

Nam nhân chăn bầu trầm mặc một lát rồi lại nói: "Trở về."

"Trở về?" Ta giật mình, ngay thời điểm quan trọng như vậy, làm sao ta có thể bỏ qua Doãn Tân Nguyệt, không quan tâm chứ?

Ta gấp đến độ sắp khóc: "Không được, ta không về! Có trời mới biết Chu Đồ Đồ sẽ làm chuyện gì với Nguyệt mới."

Nam tử chăn hộ lại nhiều lần bảo đảm, nói Doãn Tân Nguyệt sẽ không có nguy hiểm. Chuyện này liên quan đến một tông giáo thần bí nào đó, mà giáo quy thần bí của tông giáo kia, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương nữ giới.

Nghe nam nhân chăn nuôi nói vậy, ta lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn lo lắng. Cho dù đối phương không làm tổn thương Doãn Tân Nguyệt, chúng ta cũng phải mau chóng tìm ra nàng.

Nam nhân chăn hộ lại nói cho ta biết, nói Lý Tiểu dễ bị thương, hiện tại phải về tiếp nhận trị liệu, về phần Doãn Tân Nguyệt, ngày mai lại nói!

Ta vẫn là thấp thỏm bất an, nhìn ánh mắt đàn ông thích đáng, hy vọng có thể từ trong mắt đàn ông hiểu được chút gì đó.

Nhưng nam nhân chăn hộ tựa hồ không muốn nhìn thẳng vào ta, mà trực tiếp xoay người rời khỏi.

Ta không biết làm sao, thở dài, biết nam nhân an ủi vừa đi, cho dù ta lưu lại, trong hoàn cảnh tối như mực này, cũng nhất định là phí công vô ích.

"Ta hỏi trọng thương nam tử Lý Tiểu Từ dễ thương không nặng, là bị người nào đả thương? Chắc không phải là Chu Đồ chứ?

Nam nhân quyến rũ lại chỉ nói với ta một chữ: "Quỷ."

Trong hoàn cảnh âm u như vậy, chữ này mang tới cho ta sự sợ hãi vô cùng mãnh liệt.

Ta ngay cả bận rộn hỏi nam nhân ở dưới thì rốt cuộc là cái quỷ gì? Đàn ông được an ủi cũng không nguyện để lộ cho ta quá nhiều, chỉ là ông ta vẫn luôn kéo ta về bên bờ núi rừng.

Hắn chỉ tay về phía trước một cái, liền nhìn thấy mặt mũi Lý Tiểu Thuần đầy máu me nằm sấp trên một tảng đá.

Ta bị dọa sợ, vội vàng chạy tới xem xét hô hấp và mạch đập của Lý Tiểu Thuần. Cũng may, dấu hiệu sinh mệnh có vẻ ổn định.

Ta đã vượt qua Lý Tiểu Thiến trên lưng, vội vội vàng xuống núi.

Nếu như Lý Tiểu Oa có chuyện gì không hay xảy ra, ta thật sự không biết phải ăn nói như thế nào với Lý mặt rỗ!

Ta một hơi đem Lý Tiểu Thiến mang về sơn thôn, nhưng Lý Tiểu Thuần vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ. Ta đã lau khô vết máu trên mặt hắn ta, phát hiện vết thương còn rất nhỏ, cũng vì trên trán đã bị thủng một chút da.

Nhưng hắn ta không tỉnh lại, sắp chết rồi, ta lập tức chuẩn bị đưa hắn ta đến viện tử.

Nam nhân chăn bông lại ngăn ta lại, nói hắn tự có biện pháp. Sau đó hắn mở miệng Lý Tiểu Dặc nhét một viên thuốc vào miệng Lý Tiểu Dận, hai tay niết thành thủ quyết, vẽ một cái đồ án lên mặt Lý Tiểu Dặc, mí mắt của Lý Tiểu Thuần cuối cùng cũng chớp một cái.

Ta nhẹ nhàng thở ra, vội vàng ghé vào bên tai hắn hô hai tiếng.

Giờ phút này Lý Tiểu Nhị nhìn vô cùng yếu ớt, khát nước khó nhịn, nhẹ nhàng hô hai tiếng, sau khi ta cho hắn uống một ít nước, lúc này hắn mới cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Ta ngay cả vội vàng hỏi Lý Tiểu Mao làm sao, rốt cuộc là ai đã đả thương hắn?

Lý Tiểu Dặc vẫn còn sợ hãi liếc nhìn nam tử chăn hộ, muốn nói lại thôi. Ta quay đầu nhìn thoáng qua nam nhân chăn hộ, phát hiện nam nhân được âu yếm lại đang dùng ánh mắt uy hiếp nhìn Lý Tiểu Nhị.

Nhưng rất nhanh, nam nhân hưởng thụ liền dời ánh mắt về những nơi khác.

Tình huống gì đây? Nam tử lo lắng dường như không muốn Lý Tiểu Thuần mở miệng, rốt cuộc hắn đang suy nghĩ điều gì? Chuyện này rốt cuộc có gì không thể nói? Ta trăm mối vẫn không có cách giải đáp.

Lý Tiểu Phế không dám nói chuyện, cho nên ta quyết định sẽ hỏi y vào lúc không có ai ở đây.

Nhưng nam nhân chăn tớ lại một tấc không rời khỏi gian phòng.

Trong lòng ta giống như bắt mèo, tất cả chuyện này rốt cuộc là sao? Chuyện này có gì phải giấu?

Trừ phi, chuyện này là nam nhân thích đáng làm, hắn cũng không muốn tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Ý tưởng này vừa xuất hiện, ta lập tức trách cứ chính mình. Sao có thể nghĩ như vậy, nam nhân chăn nuôi một mực tận tâm tận lực bảo hộ chúng ta, hắn căn bản không phải người ham chơi, nếu như muốn hại chúng ta, sớm đã có thể động thủ, không đến mức lén lén lút như vậy.

Vậy rốt cuộc hắn đến cùng là vì mục đích gì, mà không để Lý Tiểu Thuần nói ra chân tướng?

Ta giả vờ như không hỏi thêm gì nữa, sau khi hầu hạ Lý Tiểu Dận mà ngủ, liền tìm một góc nghỉ ngơi.

Nam nhân chăn hộ cũng buông lỏng cảnh giác với ta, đi ra cửa canh gác đêm.

Chờ lúc nam nhân chăn trợ không chú ý bên này nữa, ta lập tức lấy giấy bút ra viết lên giấy nghi vấn của ta, sau đó đánh thức Lý Tiểu Thuần.

Lý Tiểu Oa tỉnh lại, trông thấy giấy bút, lập tức hiểu rõ ta có ý gì, gã lén viết một hàng chữ lên giấy.

"Cẩn thận Thương Nam chết tiệt!"

Lúc nhìn thấy đáp án này, trái tim ta không kìm được mà run rẩy một cái.

Chuyện lo lắng nhất đã xảy ra, thằng cha mẹ nó có vấn đề!

Thứ một trăm năm mươi ba điều cấm kỵ

Từ lúc bắt đầu, ta đã nhận ra nam nhân có điểm gì đó không thích hợp.

Đầu tiên, hắn chủ động tìm chúng ta hỗ trợ, hơn nữa còn đặc biệt yêu cầu Doãn Tân Nguyệt tới, chuyện này bản thân không phù hợp với tính cách đàn ông thương cảm.

Sau đó, nam nhân chăn ấm lại còn ôm mông cúi sát đất như Chu Thành Thành thật, nếu là trước đây, có người dám dùng loại thái độ này đối với hắn, nam nhân dìu dịu sớm một kiếm đâm qua.

Khi ở vách núi gặp phải nguy hiểm, nam nhân chăn nuôi không quản, trực tiếp đưa bọn ta trở về. Chuyện này càng không thể tưởng tượng nổi, nam nhân chăn ấm từ trước đến nay luôn trọng tình nghĩa, tình nguyện bản thân bị thương, cũng không muốn đồng bọn gặp nạn.

Đủ loại dấu hiệu hiện tại cho thấy, nam nhân an ủi trước mặt này khẳng định có vấn đề!

Vậy có phải có người giả mạo thiếp thân nam tử không? Về phần hắn vì sao lại giả mạo thiếp thương nam, ta cũng không biết.

Nếu giả thiết này được thành lập, nói cách khác, hiện tại Doãn Tân Nguyệt đang gặp nguy hiểm? Chu đồ tể và Chu Thành thật cũng rất có khả năng là con cờ mà nam nhân đáng thương trước mặt này đã sớm an bài.

Trong lòng ta rất sợ hãi, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm bóng lưng thon dài quyến rũ của nam tử kia, hận không thể lập tức cho hắn một côn, trói trước rồi nói sau.

Tuy nhiên trong lòng ta biết rõ bản lĩnh của gà mờ, chỉ sợ ta chỉ cho hắn một gậy khó chịu, hắn cũng có thể tuỳ tiện thu thập ta.

Vậy ta cũng không thể ngồi chờ chết chứ? Không được, nhất định phải làm chút gì đó.

Ta ép buộc chính mình tỉnh táo lại, tỉ mỉ suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc trong lòng đã định ra một kế hoạch.

Ta ra khỏi phòng từng chút một, lúc đi tới cửa, quả nhiên nam nhân an ủi ngăn cản ta lại: "Làm gì vậy?"

Ta ngáp mấy ngày liền, nói đi tiểu.

Nam nhân đáng thương lúc này mới cho ta vào.

Nhà vệ sinh nơi này đều là nối liền với chuồng heo, cái gọi là nhà cầu, chính là một cái hầm cầu. Ta chuẩn bị mượn cơ hội đi nhà cầu, lén lút chạy ra ngoài! Nhất định phải lên núi tìm được Doãn Tân Nguyệt, mặc dù có nguy hiểm ta cũng phải đi, ta không thể để cô bé này phải chịu nỗi sợ hãi như vậy trong núi sâu.

Ta vừa đi tiểu vừa quan sát tình hình chung quanh, phát hiện muốn nhảy ra ngoài cũng không khó, tìm chỗ đặt chân xong ta liền chuẩn bị nhảy ra ngoài.

Nhưng ta còn chưa hành động, lại chợt thấy một bàn tay trắng nõn từ ngoài tường vươn vào, dọa hồn ta đều bay ra ngoài.

Tuy nhiên ta vẫn ra vẻ trấn định đứng tại chỗ. Lúc này ngàn vạn lần không thể hoang mang, bất kỳ chi tiết nhỏ nào cũng không thể bỏ qua, ai biết đối phương có đang ám chỉ ta hay không?

Tưởng ta cầm một tờ giấy trong tay thì nhanh chóng xông lên, thừa dịp tờ giấy còn chưa rơi vào chuồng mà chộp tới.

Lúc này tờ giấy xuất hiện rõ ràng là đang truyền đạt tin tức cho ta. Tuy không rõ đối phương là địch hay bạn, nhưng chắc chắn trên tờ giấy này viết một việc rất quan trọng.

Ta nhìn sơ qua một tờ giấy, trong lòng vô cùng chấn động, là hắn, không sai, chính là hắn.

Dường như ta hiểu rồi, đây chính là chân tướng!

Có tờ giấy này, trong lòng ta yên tâm hơn rất nhiều, lặng lẽ nhìn thoáng qua bên ngoài, phát hiện nam nhân bánh xá cũng chưa chú ý tới tình huống bên này, thế là vội vàng dùng đèn lồng thiêu hủy tờ giấy, đi ra ngoài như không có chuyện gì xảy ra.

Ta luôn luôn quan sát nam nhân thích nhất, cũng may hắn không có chút nghi ngờ nào.

Bởi vì hiện tại ta đã kiên định hơn rất nhiều, chỉ cần không vào trong hậu sơn thì ta sẽ an toàn.

Tờ giấy kia truyền tin cho ta ba tin tức.

Thứ nhất, tên gà mờ này là hàng giả, hắn muốn hại ta.

Thứ hai, đây là một phần kế hoạch của nam nhân mai táng, giúp ta toàn lực phối hợp hành động giả này. Nhưng lại để lại cho ta ba cấm kỵ: đừng tới gần dòng sông màu đỏ, đừng tới gần miệng giếng biết nói chuyện, đừng đi lên núi.

Thứ ba, chính là Doãn Tân Nguyệt hiện tại rất an toàn. Vì để ta tin tưởng, nam nhân được an ủi còn bảo Doãn Tân Nguyệt ký tên ở phía sau tờ giấy.

Chữ viết thanh tú của Doãn Tân Nguyệt, nhưng ta có thể nhận ra.

Hắn một mực nín đợi đến hừng đông, quả nhiên trong lúc này không phát sinh bất kỳ nguy hiểm gì.

Trời vừa sáng, ta liền giục nam giả lên núi. Nam nhân chăn nuôi giả cũng không nói gì, mang theo chút đồ ăn đơn giản, đi lên núi.

Lý Tiểu Thiến có tật xấu ở rể, hơn nữa thân thể có chút yếu ớt, ta dứt khoát để hắn ở lại trong thôn nghỉ ngơi. Nhưng trước khi đi, ta lén lút nhét tờ giấy vào tay Lý Tiểu Oa, bảo hắn chờ chúng ta rời đi thì tranh thủ thời gian tìm một chỗ trốn đi, không nên tiếp tục ở lại đây nữa.

Nơi này không an toàn chút nào, ta lo lắng nam nhân có đồng lõa giả gặp bất lợi đối với Lý Tiểu.

Ta vẫn luôn muốn hỏi Lý Tiểu Oan, hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nhưng nam nhân chăn nuôi giả vẫn luôn ở trong phòng bảo vệ chúng ta, ta căn bản không có cơ hội, dứt khoát ngậm miệng không nói ra.

Rất nhanh, nam nhân thương cảm giả dẫn ta lên hậu sơn.

Đầu óc ta đều là nội dung trên tờ giấy, đừng tới gần sông đỏ, đừng tới gần ngọn núi biết động, đừng tới gần giếng biết nói.

Ba cấm kỵ mà nam nhân thương cảm nói với ta đều có phản đối lẽ thường, sông nhà ai là màu đỏ? Ai mà biết núi ai di chuyển? giếng nhà ai còn có thể mở miệng nói chuyện?

Thôi, mặc kệ, đến lúc đó tùy cơ ứng biến đi! Nếu thật sự có thể nhìn thấy ba kỳ quan nhân gian này, cũng không tính là làm không công một phen.

Chúng ta theo đường bùn chạy thẳng lên núi, rất nhanh đã tới nơi hôm qua đánh về phủ.

Nơi này căn bản không có đường, ta cũng không biết tối qua rốt cuộc ta làm sao mò được đến cái địa phương này.

Hơn nữa nơi này là một vùng hoang vắng, cách vườn trái cây còn một đoạn, lùm cây cùng những cành cây lộn xộn, tạo thành một lồng giam ở khắp nơi, cho người ta một loại cảm giác ngột ngạt.

"Ta hỏi giả thích nam nhân, chúng ta nên đi theo hướng nào?

Nam nhân an ủi giả vờ tùy ý liếc nhìn bốn phía, nói: "Đi theo ta!"

Hắn đi về phía ngọn núi trồng cây ăn quả.

Ta ngay cả vội vàng đi theo, trong lòng có chút nghi hoặc.

Trên ngọn núi kia trồng đầy cây ăn quả, ngày thường đều có thôn dân đi qua đó tưới nước bón phân, nếu như Doãn Tân Nguyệt bị cầm tù ở nơi nào, hẳn là vài phút sẽ bị phát hiện, vậy tại sao hắn lại thiên về ngọn núi kia?

Nếu như ta đoán không sai, kế tiếp chúng ta sẽ gặp phải ba kỳ quan nhân gian kia.

Nếu thật gặp ba kỳ quan nhân gian kia, liền chứng minh tên nam nhân dìu dắt trước mặt này là giả, hắn ta thật sự phải hại ta.

Theo núi đi không bao lâu, ta lại nghe được một trận tiếng nước chảy ào ào.

Ta nhíu mày một cái, đây hẳn là tiếng của dòng suối. Đây có thể nào chính là dòng sông màu đỏ được nhắc tới trong tờ giấy không?

Nghe được thanh âm này, động tác của nam nhân giả đáng thương bắt đầu nhanh hơn, hơn nữa còn giục ta tăng nhanh tốc độ.

Chúng ta rất nhanh đã đi tới gần âm thanh, ta nhìn lướt qua, phát hiện đó là một dòng suối chảy từ trên núi xuống, nước suối trong veo, bên trong có cá đang bơi qua bơi lại, tạo nên cảnh tượng thú vị bừng bừng.

Nước này cũng không phải màu đỏ, ta thở phào nhẹ nhõm.

Nam nhân thụ thương giả rửa mặt, ý bảo ta cũng lên xoa mặt.

Từ ngày hôm qua phong trần mệt mỏi vào thôn tới giờ, ta chưa từng rửa mặt qua, cảm giác mặt làm khó chịu. Vì lẽ đó ta cũng ngồi xổm xuống, bưng một dòng nước suối ngọt ngào, thống khoái hắt vẫy ở trên mặt, chỉ cảm thấy mệt mỏi và mệt mỏi bị quét sạch.

Vào mũi đều là mùi không khí mới mẻ, điều này làm cho ta nhịn không được thoải mái nhắm mắt lại.

Khi ta mở mắt ra, lập tức giật nảy mình. Dòng suối nguyên bản thanh tịnh giờ phút này lại biến thành màu nâu đỏ nhìn thấy mà giật mình, tốc độ dòng nước so với trước mạnh hơn rất nhiều.

Trong không khí tựa hồ còn tràn ngập mùi máu tươi!

Con sông màu đỏ, con mẹ nó đây chính là sông màu đỏ.

Ta nhịn không được rùng mình một cái, vội vội vàng muốn chạy trốn. Mà vào lúc ta xoay người, rõ ràng trông thấy nam nhân chăn nuôi giả đứng ở một bên, khóe miệng nở một nụ cười lạnh như băng.

Thấy hắn cười lạnh như vậy, trái tim ta lại không nhịn được co quắp một hồi.

Đây là ý gì? Lẽ nào ta trúng chiêu? Đúng vậy, vừa nãy ta tới gần dòng sông màu đỏ.

Ta rất lo lắng, cũng không biết sau khi trúng chiêu sẽ có kết cục gì.

Nam nhân ôm người nhìn ta ngẩn người, nói một câu "Đi thôi".

Ta ngay cả vội vàng đi theo, lần này lại ba cảnh cáo chính mình, nhất định phải lưu thêm một cái tâm nhãn, ngàn vạn lần không thể lại đụng vào cấm kỵ khác. Núi biết động, giếng có thể nói chuyện.

Chúng ta vòng qua bụi cỏ cây, rất nhanh sẽ tới con đường cây cối lên núi. Nam nhân có thể giả nhìn lên đỉnh núi, nói cho Chu đồ tể trước kia thường xuyên lên núi đốn củi, trên núi có chỗ ở, nó cảm thấy rất có thể Chu Đồ tể nhốt Doãn Tân Nguyệt ở đỉnh núi.

Ta có chút kinh ngạc nhìn hắn: "Sao ngươi lại hiểu Chu Đồ Tể?"

"Đã điều tra trước rồi." Nam tử giả môi nhân thản nhiên nói.

"Nói như vậy, ngươi sớm hoài nghi Chu Đồ Tể?"

Nam nhân chăn hộ giả lần này không trả lời ta, mà tự mình leo lên núi, cũng không biết là không nghe thấy hay không muốn trả lời.

Trước khi lên núi, ta cẩn thận quan sát ngọn núi này một hồi, muốn xem xem ngọn núi này có phải là núi biết động trong tờ giấy hay không.

Cũng may, ngọn núi này cũng không có bất cứ dấu hiệu nào di động, tất cả thoạt nhìn đều rất bình thường. Hơn nữa cây xanh râm mát, cũng là một nơi nghỉ mát không tệ.

Đường núi gập ghềnh, bất quá cũng may là vẫn có đường, so với bụi cây lúc trước dễ đi hơn rất nhiều, không bao lâu sau chúng ta đã tới đỉnh núi.

Núi cũng không cao, tuy nhiên đứng ở đỉnh núi này, vẫn như trước cho người ta một loại ánh mắt, khí thế mênh mông.

Trời xanh phảng phất che trên đỉnh đầu, mây trắng phiêu đãng ở bên người, quả táo chín muồi tản mát ra khí tức mê người, ta hái xuống một quả táo, cắn một cái, nhất thời chất lỏng ngọt ngào thấm vào tim, làm ta cổ họng vốn khô cạn, trong nháy mắt thoải mái rất nhiều.

Một cơn gió mát thổi tới, thổi bay khô khốc trên người.

Chẳng qua, khi ta lần nữa nhìn xuống chân núi, hoàn toàn trợn tròn mắt!

Bởi vì giữa đám mây giữa sườn núi bắt đầu chậm rãi di động, hơn nữa càng lúc càng dày đặc, ta dần dần nhìn không rõ mặt đất nữa rồi.

Cảnh tượng trước mắt khiến ta sinh ra ảo giác, cảm giác không phải đám mây di chuyển mà là ngọn núi này đang di chuyển.

Ngọn núi biết di động!

Không tốt, trong tờ giấy cảnh cáo ta không muốn tới gần ngọn núi của hội nghị di chuyển, nhưng bây giờ ta lại tự bò lên.

Hoảng sợ cùng ảo não, khiến ta không khỏi quay đầu lại nhìn chằm chằm nam nhân giả mai. Ta phát hiện khóe miệng hắn cười lạnh, tựa hồ càng ngày càng đậm.

Bất quá lúc ta nhìn hắn, hắn vẫn nhanh chóng thu hồi tia cười lạnh này, khôi phục vẻ mặt bình thường không cảm xúc.

Ta nên làm gì bây giờ? Bây giờ chạy như điên xuống núi, còn cơ hội hay không? Chắc là không thể nào, dù sao cũng đã xúc phạm cấm kỵ rồi...

Ta nơm nớp lo sợ đánh giá trai giả, cảm giác ta hiện tại chính là một quân cờ trong tay hắn, hắn có thể tùy ý bài bố ta, nhưng ta lại bất lực.

Tờ quảng cáo kia thật là, tại sao phải nói sông đỏ, biết động đến núi nhỏ a, trực tiếp nói cho ta biết không thể tới gần dòng suối nhỏ, không thể tới gần ngọn núi của cây ăn quả thì tốt hơn. Ài, con mẹ nó cắn văn viết chữ, thật là muốn chết mà.

Nam nhân âu yếm giả bộ nói: "Đi thôi, xem thử có thể tìm được

Doãn Tân Nguyệt gần đây không."

Ta lại không dám tiếp tục đi, dựa vào sự chỉ dẫn của hắn, ta khẳng định còn có thể tới gần giếng ăn nói, ta phải đánh vỡ cục diện bế tắc bị nam nhân chăn nuôi dắt mũi này!

Đứng ở miệng giếng, đầu tiên là một trăm năm mươi sáu có thể nói được.

Thế thì ta lập tức phản bác nói: "Bỏ đi, ta cảm giác Chu đồ tể có lẽ sẽ không bắt người tới đây. Dù sao nơi này đâu đâu cũng là cây ăn quả, ngày nào cũng có thôn dân lên núi, quá lộ liễu..."

Vốn ta cho rằng, nam nhân thích an ủi giả sẽ khuyên ta một phen, giật dây ta tiếp tục đi tới.

Nhưng không ngờ nam nhân thích phái giả lại không nói thêm gì, rất dứt khoát ồ một tiếng, dẫn đầu hạ sơn.

Có điều chúng ta vừa đi được hai bước, lại chợt nghe phía sau truyền đến một trận thanh âm cầu cứu.

Ta vừa nghe lập tức cảm thấy da đầu tê dại, bởi vì âm thanh cầu cứu này vậy mà lại là của con gái, hơn nữa rất giống giọng nói của Doãn Tân Nguyệt.

Tuy rằng nghe không rõ ràng lắm, hơn nữa còn đứt quãng, bất quá hiện tại ta cũng không có đầu mối, dễ dàng bắt được một chút manh mối, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ chứ?

Thế thì ta lập tức gọi nam nhân chăn viên giả, không nói hai lời chạy về phía phát ra âm thanh kia.

Nam nhân môi giới giả cũng theo sát phía sau.

Vùng này không có cây ăn quả, thậm chí trăm mét cây cỏ cũng không có, trụi lủi một mảnh. Theo tới gần của ta, âm thanh cầu cứu càng lúc càng lớn!

Lần này ta nghe rất rõ, đúng là tiếng của Doãn Tân Nguyệt. Giọng nói của Doãn Tân Nguyệt rất đáng thương, tràn ngập sợ hãi và bất an. Ta cảm thấy đau lòng, không thể lo được gì nữa, lời cảnh cáo của tờ giấy đã bị ta ném ra sau đầu từ lâu.

Ta một hơi chạy tới nơi phát ra âm thanh, thanh âm này hình như là phát ra từ trong sơn động.

Chờ sau khi ta tới gần xong, cả người đều trợn tròn mắt.

Sơn động kia là từ đỉnh núi rủ xuống dưới, bên trong đen kịt một mảnh, không biết đến cùng sâu bao nhiêu, âm thanh cầu cứu yếu ớt của Doãn Tân Nguyệt ở bên trong liên tiếp vang lên.

Đầu óc ta nóng lên, chỉ muốn nhảy xuống cứu người.

Tuy nhiên cuối cùng ta vẫn khắc chế ý niệm của mình, không thể làm như vậy, đây là một cái giếng a, hơn nữa còn là một cái giếng biết nói.

Nếu như ta nhảy xuống, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện vô cùng nguy hiểm, nói không chừng ngay cả mạng nhỏ của mình cũng sẽ vứt ở đây, đến lúc đó đừng nói là cứu Doãn Tân Nguyệt.

Thế thì ta cố nén xung động, gọi to một tiếng vào trong động: "Doãn Tân Nguyệt, ngươi ở dưới đó à?"

Cứu mạng, cứu mạng!

Doãn Tân Nguyệt lớn tiếng cầu cứu.

Ta lập tức an ủi nàng: "Đừng nóng vội, ta lập tức xuống cứu ngươi."

Được rồi, mặc kệ cấm kỵ là gì, việc cấp bách nhất chính là cứu Doãn Tân Nguyệt ra.

Cho dù ta gặp nạn cũng không chối từ.

Nhưng ta còn chưa xuống, lại đột nhiên cảm giác được một bàn tay lớn nắm lấy cánh tay của ta, sau đó dùng sức đẩy một cái, ta lại có chút đứng không vững, liền muốn ngã vào trong động.

Ta giật mình, theo bản năng quay đầu nhìn lại, lại kinh hãi phát hiện, đẩy ta lại là nam nhân giả lập.

Khuôn mặt nam tử ôm bầu không khí cười lạnh, ngũ quan dữ tợn, căn bản không phải loại nam nhân an ủi ai nên có.

Ta hoảng sợ nhìn hắn: "Ngươi có ý gì?"

"Không có ý gì." Nam tử thích lập tức nói: "Chuyện ngươi nhúng tay vào chúng ta sẽ phải chịu trừng phạt."

"Ngươi không phải nam nhân âu yếm." Ta nói: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Hắn cười ha ha, đưa tay nắm lấy da mặt mình, sau đó dùng sức xé, mặt dưới lớp mặt nạ, nhìn không sót cái gì.

Mẹ nó, hóa ra là Chu Đồ Tể.

Nhìn thấy bộ dạng đồ tể như vậy, ta chỉ thấy ghê tởm một hồi: "Khốn kiếp, ngươi lại dám giả mạo người thích ăn hại, không sợ hắn giết ngươi!"

Chu đồ tể cười càng dữ tợn hơn, âm thanh cũng dần dần khôi phục lại âm thanh lúc đầu của hắn: "Thôi được rồi! Hiện tại bản thân hắn còn khó bảo toàn, đâu còn thời gian tới cứu các ngươi."

"Xì!" Ta mắng một câu: "Nam nhân an ủi vô cùng lợi hại, sao tự thân khó bảo toàn được? Ngươi đừng nói hươu nói vượn."

Mặc dù ngoài mặt ta tràn đầy tự tin, nhưng giờ phút này, tim vẫn đập thình thịch một cái.

Ta phát giác, lời của Chu đồ tể hẳn là thật, nếu như nam nhân đáng lý ra không có vấn đề gì thì hẳn là sẽ trực tiếp tới cứu ta, chứ không phải là ném tờ giấy nhỏ cho ta... Rốt cuộc hắn đã làm cái gì với nam nhân thích lập tức vậy?

"Vậy được." Chu đồ tể cười nói: "Vậy ta liền đưa ngươi cùng hắn đoàn viên đi!"

Nói xong, Chu Đồ tể mạnh mẽ đẩy một cái, lần nữa muốn đẩy ta vào trong sơn động.

Trong lúc hoảng loạn, ta cầm lấy tảng đá ở cửa động. Chu đồ tể lại không buông tha, từ phía sau lưng rút ra một thanh kiếm, liền trốn xuống cánh tay của ta.

Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể buông lỏng tay ra.

Mặc dù như vậy, trường kiếm vẫn lưu lại trên cánh tay của ta một vết thương không nhỏ.

Thân thể của ta đang nhanh chóng hạ xuống, xung quanh đều là gió mát mông, ta định nắm lấy một vài thứ nhưng lại phát hiện hai bên đều là vách đá bóng loáng, căn bản không có chỗ nào để xuống tay...

Sơn động này thật sự rất sâu, thời gian rất lâu ta cũng không lạc đến cuối, trong lòng ta càng lo sợ bất an, nếu ta không nghĩ biện pháp giảm bớt lực đạo mình ngã xuống, cuối cùng kết quả nhất định là bị chết tươi.

Ta lập tức duỗi hai tay ra, kẹp ở trên vách đá, mặc dù thân thể nóng rát đau đớn, bất quá ta vẫn như cũ kiên trì chịu đựng.

Nhưng càng xuống dưới, không gian lại càng lớn, thân thể ta rất nhanh không kẹt được vách đá. Nhưng cũng may lúc này ta ngã mạnh trên mặt đất, cũng không bị tổn thương gì.

Tuy rằng đau, nhưng ta vẫn cắn răng đứng dậy. Giờ phút này trong đầu chỉ nghĩ đến một chuyện, đó chính là cứu Doãn Nguyệt!

Ta khẽ gọi Doãn Tân Nguyệt một tiếng, một thời gian dài sau rốt cuộc nàng mới đáp lại: "Ta... ta đang ở đây."

Ta lập tức mở điện nhanh ánh chớp, chiếu bốn phía xung quanh, cuối cùng cũng tới một góc, phát hiện bóng dáng Doãn Tân Nguyệt.

Nàng cuộn tròn thân thể, hai tay ôm gối, ngồi xổm ở góc tường. Sau khi nhìn thấy ta, rốt cuộc không nhịn được khóc lên.

Ta lập tức chạy tới ôm Doãn Tân Nguyệt vào lòng, nhẹ nhàng trấn an nàng: "Tháng mới tốt rồi, đừng khóc, không phải ta tới cứu ngươi sao?"

Nàng lau nước mắt một cái, ngừng nói: "Trương ca, ngươi xem xung quanh... Đến cùng cái thứ gì?"

"Sao thế?" Ta đột nhiên cảm thấy rõ ràng độ sáng của di động nhưng lại bị tình cảnh trước mắt làm cho tim đập thình thịch.

Trời ạ, đây là ta ngã xuống Địa Ngục sao? Quỷ đói trong tầng mười tám địa ngục sao?

Trong không gian ngầm không lớn này, lại chất đống từng bộ thây khô.

Thây khô cũng không hư thối, chẳng qua da ngoài có chút đen, mặc trên người, từ cổ đại đến hiện đại đều có.

Thi thể ngũ quan vẫn còn, khuôn mặt vặn vẹo, chỉ là thân thể đều đã gầy thành da bọc xương, hốc mắt trống rỗng, nhìn chằm chằm chúng ta xem...

Ta cũng có hít một ngụm khí lạnh, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập mùi hư thối.

Ta đã xoa bóp cho Doãn Tân Nguyệt càng chặt hơn, kéo nàng tới một góc không có thi thể, cũng không dám nhìn những thi thể kia nữa. Nàng chỉ nhẹ giọng trấn an Doãn Tân Nguyệt.

Cuối cùng Doãn Tân Nguyệt cũng khôi phục lại một chút, sau đó cô nói cho ta biết một tin tức khiến ta tuyệt vọng.

Chuyện Doãn Tân Nguyệt gặp phải cũng như ta nghĩ, nàng đi nhà Chu trung thực, lại phát hiện Chu Thành đang ăn một loại thực vật rất kỳ quái, thực vật đó là do Chu Đồ Tể đưa tới.

Doãn Tân Nguyệt rất kỳ quái, vì sao Chu Thành trung thực thả con cá lớn không ăn tôm lớn, lại cứ phải ăn loại thực vật không có khẩu vị này?

Nàng vừa định đi tới hỏi thăm, bỗng nhiên cảm giác sau ót tê rần, liền hôn mê bất tỉnh, ngay cả tiểu kiếm gỗ đào trong tay cũng bị đoạt mất.

Khi nàng tỉnh lại, liền xuất hiện ở nơi đây, hơn nữa còn phát hiện nam tử cầu hôn hấp hối. Đàn ông thương cảm toàn thân đều là thương tích, không giống đao thương, cũng không giống vết thương do ngoại lực đánh ra, ngược lại giống làn da tự nhiên nứt ra.

Nam tử chăn hộ càng gầy, tựa hồ chỉ có con mắt biết động, không nói một câu.

Doãn Tân Nguyệt vội vàng xử lý vết thương cho nam nhân tốt, nhưng trên người cô không có vật liệu gì, việc cô có thể làm cũng chỉ là băng bó cho nam nhân mà thôi.

Sau đó bất tri bất giác ngủ thiếp đi, chờ nàng tỉnh lại, mới phát hiện nam nhân chăn tớ đã không thấy, hẳn là trốn ra khỏi sơn động.

Nghe Doãn Tân Nguyệt giảng xong, trái tim của ta lập tức trầm xuống. Trong lòng ta, một tên thích nam nhân tốt lành, nhưng rốt cuộc làm sao hắn trốn được?

Còn có Doãn Tân Nguyệt vừa nói sau khi Chu Đồ bị đánh ngất, chuyện đầu tiên hắn làm chính là đoạt lấy thanh tiểu kiếm gỗ đào trong tay nàng.

Suy đoán như vậy, Chu đồ tể khẳng định biết tác dụng của tiểu kiếm gỗ đào, nói không chừng Chu đồ tể cũng là một người có đạo hạnh!

Còn có hắn lấy thuật dịch dung cùng Súc Cốt Công giả mạo, thanh âm cũng học giống như đúc... Xem ra lần này chúng ta gặp phải một kình địch a.

Trách không được Chu đồ tể kiêu ngạo như vậy, nói nam nhân an ủi đều khó bảo toàn bản thân.

Trái tim ta chìm xuống vực sâu, thầm mắng mình sao lại ngu xuẩn như vậy chứ? Rõ ràng tên ái nam đều đang cảnh cáo ta, đừng xúc phạm ba cấm kỵ kia, nhưng ta lại cố tình xúc phạm, đáng chết!

Doãn Tân Nguyệt hỏi ta có cách nào để trốn không? Ta an ủi nàng không cần lo lắng, ta đã sớm có sắp xếp.

Dường như Doãn Tân Nguyệt biết ta đang an ủi nàng, cho nên không hỏi tới.

Ta cũng đang nghĩ biện pháp vò đầu bứt tai, làm sao mới có thể chạy khỏi nơi này?

Bất quá đang nghĩ biện pháp, trong đầu vẫn không ngừng hiện ra từng nghi hoặc.

Vì sao Chu đồ tể lại giả mạo nam tử thích tình, dẫn chúng ta đến nơi này? thây khô trong sơn động này làm cái gì?

Rất nhanh sau đó Doãn Tân Nguyệt đã nằm trong lòng ta ngủ thiếp đi, có thể cô ta đã quá yếu ớt, dù sao một ngày chưa ăn uống.

Ta giết Doãn Tân Nguyệt xuống, ở xung quanh có ý đồ tìm ra thứ gì có thể giúp chúng ta chạy thoát. Tuy nhiên, ở đây ngoại trừ cỏ đầy đất ra, những thực vật khác đều không còn, chớ nói chi là dây leo.

Ta có chút ảo não, ngồi xổm xuống nhổ một cây cỏ, tỉ mỉ quan sát.

Nơi này căn bản không có ánh mặt trời, hơn nữa cũng không có quá nhiều nước mưa, những cây cỏ này rốt cuộc làm thế nào mà sinh trưởng ra?

Chương thứ một trăm bảy, Bá Di cùng thúc tề

Loại cỏ này ta biết, giống như học tên là Hiên Viên làm chao đảo, cũng không thể ăn được, nhưng có thể trợ giúp dạ dày tiêu hóa, nói cách khác càng ăn càng đói.

Ta thất vọng ném Cẩn Ngôn xuống đất, ngẩng cổ nhìn đỉnh đầu.

Sau khi Doãn Tân Nguyệt tỉnh lại, phát hiện ta đang cầm Uy Uy quan sát, liền nói cho ta biết Chu đồ tể đang cho Chu ăn, chính là loại cỏ này.

Ta đột nhiên có chút giật mình hiểu ra, thầm nghĩ bệnh nhân của Chu Thành thật kia có thể ở ngay trên đống cỏ này hay không?

Đang suy tư, ta chợt nghe trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng vang.

Nghe được động tĩnh này, trong nháy mắt cảm xúc của Doãn Tân Nguyệt có chút khẩn trương, chắc chắn là Chu Đồ Tể đã quay trở lại.

Ta ngay cả vội vàng vỗ vỗ bả vai Doãn Tân Nguyệt, khiến nàng bớt căng thẳng.

Phía trên truyền đến một trận thanh âm vận chuyển tảng đá, sau đó ta cảm giác được một tia sáng duy nhất ở cửa hang, cũng bị che lại.

Không cần phải nói, chắc chắn là Chu đồ tể sợ chúng ta đào tẩu, dứt khoát dùng tảng đá chắn lối ra lại.

Trong lòng ta thầm mắng Chu đồ tể lòng dạ độc ác.

Chờ bước chân tiến dần xa, Doãn Tân Nguyệt hỏi ta chuyện gì vừa xảy ra? Ta đã nói cửa động bị chặn lại rồi. Kết quả Doãn Tân Nguyệt càng tuyệt vọng, khóc sướt mướt nói, chúng ta đều sẽ chết ở đây.

Vừa nói xong, lại nghe phía trên truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Trong lòng ta kinh ngạc, thầm nghĩ Chu Chu đồ tể đây là liền bí mật xem nơi này như nhà cầu, một chuyến chạy một chuyến là có ý gì?

Đang lúc suy nghĩ, lại phát hiện có một chùm tia sáng từ cửa hang chiếu xuống, giống như tảng đá bị người ta dịch chuyển ra một khe hở.

Lúc này ta chạy đến dưới cửa động nhìn lên, lại phát hiện tảng đá kia quả nhiên bị đẩy ra. Sau đó một thanh âm quen thuộc truyền đến: "Thúc thúc, mọi người ở dưới đó sao?"

Không ngờ lại là Lý Tiểu Dặc.

Ta lập tức hưng phấn nói: "Đúng, đúng, chúng ta ở dưới. Tiểu tử thối, ngươi tìm tới bằng cách nào?"

Lý Tiểu Oa nói: "Chu đồ tể về thôn rồi, vẻ mặt hung thần ác sát, ta biết rõ ông ta về thôn chắc chắn không có chuyện gì tốt nên lén lút theo dõi ông ta. Ai ngờ lại thấy ông ta dùng tảng đá chặn cái động này, ta đã đoán các ngươi khẳng định bị giam ở phía dưới."

Doãn Tân Nguyệt vui mừng quá đỗi: "Thằng nhóc ngốc, ngươi cứu ta một mạng, về ta đưa bừa cho ngươi."

Lý Tiểu Oa nhất thời mừng rỡ, vội vàng ném một sợi dây xuống.

Ta sẽ cột dây vào eo Doãn Tân Nguyệt, để Lý Tiểu Thuần kéo Doãn Tân Nguyệt lên trước.

Mặc dù hiện tại thân thể Lý Tiểu Thuần còn đang suy yếu, nhưng Doãn Tân Nguyệt không nặng lắm, nên có thể dễ dàng bị kéo lên.

Sau đó hai người lại ném dây thừng xuống, muốn kéo ta ra khỏi sơn động.

Tuy nhiên thân thể ta vừa dâng lên một chút, trong đám thây khô lại bỗng nhiên lao ra một người, tốc độ rất nhanh, nhanh nhẹn giống như báo săn, trong chớp mắt công phu liền nhảy đến trước mặt ta, ta còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị bắt trở về trong động.

Ta bị dọa sợ, không ngờ những thây khô này vẫn còn sống! Sau khi ngã xuống liền trực tiếp đạp lên thây khô kia.

Lý Tiểu Thiến và Doãn Tân Nguyệt không biết phía dưới xảy ra chuyện gì, sốt ruột la to, hỏi ta rốt cuộc là sao vậy?

Ta ngay cả vội vàng để cho hai người thu hồi sợi dây thừng, những thây khô này lại sống lại.

Lý Tiểu Oan và Doãn Tân Nguyệt nghe ta hô như vậy, cũng đều có chút nóng nảy, vội vàng ném đá vào trong động.

Nhưng đúng lúc này, chợt nghe thấy thây khô nói: "Đừng sợ, là ta."

Không ngờ lại là giọng của nam nhân chăn nuôi.

Hóa ra nam nhân chăn nuôi luôn trốn trong đám thây khô, nhưng từ đầu đến cuối ta vẫn không phát hiện.

Dựa vào ánh sáng, ta quan sát tỉ mỉ người trước mặt, quả thật là nam nhân được âu yếm không sai. Chẳng qua giờ phút này là nam nhân tốt, xanh xao vàng vọt, quần áo trên người rách nát không chịu nổi, Lưu Hải cũng lộn xộn, đã sớm không còn bộ dáng nam thần ngày xưa, ngược lại có chút thê lương.

Thật không ngờ một ngày nam nhân chăn ấm cũng sẽ có kết cục như vậy.

Ta ngay cả vội vàng hỏi con trai chăn hộ mình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại bị vây ở chỗ này vậy?

Nam nhân chăn hộ nói không có vấn đề gì, chỉ là câu thông với những thây khô này một phen, hỏi bọn họ một chút tình huống cụ thể.

Ta yên lặng một hồi, nam nhân thích lập tức còn có thể câu thông với thây khô, đây là bản lĩnh gì vậy? Thông Minh ư?

Doãn Tân Nguyệt ghé vào cửa động hỏi, nàng muốn làm gì, mới có thể giúp được bọn ta.

Nam tử ân cần trả lời, lại khiến ta phải trợn mắt há mồm: "Hai người các ngươi trước tiên hãy tìm một chỗ ẩn nấp, ngàn vạn lần không được bị Chu đồ tể phát hiện, mặt khác mỗi buổi tối, chỗ ở của đồ tể, ném một ít máu quạ đen, sau đó giờ Tý, đưa cho chúng ta chút đồ ăn là được rồi... "

Ta có chút lo lắng hỏi nam nhân lo lắng, đổ máu quạ đen vào nhà Chu đồ tể, đây không phải rõ ràng đưa lên cửa sao? Chu đồ tể khẳng định sẽ phát hiện bọn họ.

Nam nhân chăn bầu lại ra vẻ thần bí cười với ta: "Yên tâm đi! Khi đó hắn không thể động đậy, cho dù phát hiện ra cũng không làm gì được."

Xem vẻ mặt tự tin của nam tử thương cảm này, ta lập tức tin.

Doãn Tân Nguyệt và Lý Tiểu Thi vẫn đang lo lắng cho chúng ta, nhưng hai nam nhân đáng thương lại bảo y mau chóng rời đi, nếu không một khi bị Chu Đồ Tể phát hiện thì thật sự không biết phải làm sao.

Ta không dám không nghe lời nam nhân thích kết hôn, ta chỉ có thể đem bọn họ đuổi đi.

Đợi sau khi bọn họ rời khỏi, ta hỏi nam nhân được an ủi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, hắn làm sao lại rơi xuống mảnh ruộng này?

Nam nhân chăn bông khẽ thở dài, sau đó nói với ta cả một cuộc sống mạch máu.

Hóa ra lần trước nam nhân sai vặt tiếp chuyện làm ăn, khi tới thôn trang này đã phát hiện Chu Đồ Tể không bình thường, hơn nữa rất có thể liên quan đến một tông giáo tà ác!

Mà cái giáo phái kia, từ thời đại thượng cổ bắt đầu lưu truyền xuống, đã sớm từ lịch sử mai danh ẩn tích. Vạn lần không nghĩ tới hôm nay, lại một lần nữa tro tàn lại cháy.

Nam nhân chăn hộ biết, nếu cứ để giáo phái này tiếp tục tồn tại, hậu quả sẽ là khó có thể tưởng tượng.

Cho nên hắn muốn hốt gọn cái giáo phái này, mà dựa vào sức một mình hắn, không thể nào làm được, cho nên mới muốn tìm chúng ta giúp đỡ.

Nói cách khác, lúc tới tìm chúng ta giúp đỡ, nam nhân an ủi mẹ nó vẫn là nam nhân an nhàn.

Cụ thể khi nào thì đồ tể bắt đầu giả mạo nam tử có môi nhân, đúng là sau khi lên Thiên Sơn...

Lúc đó nam tử dẫn đầu xông vào hậu sơn, kết quả bị Chu đồ tể tập kích, hơn nữa đối phương dùng một loại tà thuật khá lợi hại, trực tiếp giết chết một nam nhân chăn hộ, bất ngờ bỏ vợ vào trong sơn động này.

Nếu là người bình thường bị thêm vào loại tà thuật này, nhẹ thì mất hồn mất vía, nặng thì mất mạng, cũng may nam nhân chăn nuôi không phải là người bình thường, cho nên cuối cùng vẫn cố gắng chịu đựng.

Mấy ngày nay, hắn vẫn luôn ở trong đám thây khô, tựa hồ tiến vào một loại trạng thái "Minh tưởng", chậm rãi có thể câu thông cùng đám thây khô này!

Thây khô vốn không có tư tưởng, chỉ là lúc chết lưu lại rất nhiều oán niệm. oán niệm cường đại chồng chất trong sơn động, nam nhân chăn nuôi ở trong trạng thái minh tưởng, có thể tiếp thu những oán niệm này, từ đó tiến hành câu thông.

Mà kết quả câu thông kết quả, khiến hắn kinh ngạc không thôi.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, giáo phái này liên lụy đến lịch sử, vượt xa tưởng tượng của hắn.

Ta ngay cả bận rộn hỏi con trai thương, rốt cuộc là một đoạn lịch sử thế nào?

Nam nhân chăn bầu vẫn không trả lời ta, mà đi đến bên cạnh một thây khô nằm ở tận cùng, lục lọi tìm kiếm trên người hắn.

Không bao lâu sau, từ trên thân xác khô moi ra một cái túi nhỏ.

Cái túi vải này được chế tạo từ loại vải thô nào đó, nhìn rất cổ xưa, bề ngoài cũ nát không chịu nổi, còn tỏa ra mùi nấm mốc.

Mà trong túi vải, còn có một số rễ cây khô héo.

"Đây là cái gì?" Ta không hiểu gì hỏi con trai thương.

"Ngũ Cốc Đại." Nam nhân an ủi nói: "Năm đó Bá Di thúc đồng loạt dùng để thu thập túi Uy Triệu Quyết."

"Bá Di thúc tề?" Ta hơi giật mình nhìn nam nhân chăn nuôi.

Bá Di và thúc Tề là ta biết, bọn họ cổ đại đều là vĩ nhân đạo đức cao thượng, có vài chuyện, cho tới bây giờ vẫn luôn bị người ta đồn thổi.

Chuyện thứ nhất, chính là khiêm tốn. Bá Di và thúc tề vốn đều là hoàng tộc thương triều, có quyền lợi kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhưng hai người cũng không vì vinh hoa phú quý mà tặng ngôi vị hoàng đế cho vương tử, tự mình cười to mà đi.

Chuyện thứ hai, chính là tiết tháo. Sau khi Thương triều bị Chu Vũ Vương lật đổ, hai người bởi vì bất mãn hành vi phản nghịch của Chu Võ Vương, kiên quyết không làm con dân Chu triều, kiên quyết không ăn lương thực Chu triều, hẹn tới Thủ Dương Sơn, thu thập khí thế hùng hồn, cuối cùng chết đói ở Thủ Dương Sơn.

Mà ta đột nhiên nhớ tới, Thủ Dương sơn hình như chính là ở phụ cận khu vực này, chẳng lẽ ngọn núi này chính là Thủ Dương sơn trong truyền thuyết?

Túi ngũ cốc thứ một trăm tám ngàn ba trăm năm...

Ta lập tức nhìn nam nhân thích ăn chơi, mà nam nhân sai vặt cũng cho ta câu trả lời chắc chắn.

Nơi này đích xác là Thủ Dương Sơn, năm đó Bá Di thúc tề tại, chính là bị chết đói trong tòa sơn động này. Mà trước khi chết, bọn họ nhìn thấy đều là sự tàn bạo thống trị của chu triều, lo lắng cho bách tính thiên hạ, cho nên cho dù chết, trong lòng tràn ngập oán niệm.

Có người biết tà thuật, phát hiện thi thể hai người, lại lợi dụng oán hận hai người với triều đình, sinh sinh chế bọn hắn thành thây khô, mà oán niệm hai người cũng bị phong ấn ở trong túi ngũ cốc.

Túi Ngũ Cốc này tự nhiên biến thành âm vật, phối hợp thêm hai cỗ thây khô, biến hang động này thành quỷ động đói.

Mà mấy ngàn năm qua, hậu nhân của môn tà thuật kia thường cách một đoạn thời gian, đều lừa người tới chỗ này lừa gạt, đem người đó nuôi sống đói chết, dùng oán niệm của người chết nuôi nấng ngũ cốc túi.

Túi ngũ cốc không ngừng hấp thu oán niệm của nhân loại, cho nên càng ngày càng mạnh. Cho tới bây giờ, đã đạt tới mức oán khí ngập trời!

Đây chính là "Dưỡng Âm vật" trong truyền thuyết.

Phần lớn âm vật đều được hình thành trong điều kiện ngẫu nhiên, mặc dù đang có tà, nhưng chỉ cần không xúc phạm cấm kỵ, âm vật sẽ không đả thương người.

Nhưng âm vật được nuôi dưỡng lại bất đồng. Âm vật do người nuôi dưỡng hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân mình, mặc kệ chuyện thương thiên hại lý nó đều sẽ làm!

Quy củ phá hỏng vòng tròn nghiêm trọng này, cho nên thương nhân vẫn luôn khinh thường âm vật...

Đương nhiên, trở thành chủ nhân của túi ngũ cốc, cũng có tác dụng phụ. Làm đạo sĩ còn ba khuyết điểm, huống chi là tà thuật thương thiên hại lý như thế?

Một khi trở thành chủ nhân của Túi Ngũ Cốc, tất cả những người chí thân bên cạnh đều sẽ chết đói!

Không hề nghi ngờ, người thân nhất của Chu Đồ chính là Chu Thành thật.

Mặc dù tâm thuật của Chu đồ tể bất chính, nhưng đối với Chu trung thực sống nương tựa lẫn nhau, thì vẫn có cảm tình. Hắn không muốn Chu trung thực vì mình mà chết đói vì mình, cho nên liền muốn lợi dụng tà thuật, bảo người khác thay Chu trung thực chịu tội.

Mấy người chúng ta tự nhiên sẽ trở thành dê thế tội.

Một khi chúng ta chết đói trong sơn động, túi ngũ cốc hấp thu oán niệm của chúng ta, sẽ không đi tìm Chu Thành thật gây phiền toái nữa.

Ta nghe xong liền bừng tỉnh đại ngộ, bất quá cũng phẫn nộ không thôi. Dùng tính mệnh người khác, đổi lấy mạng của người thân, Chu đồ tể cũng thật có thể làm ra được.

Ta ngay cả bận rộn hỏi nam nhân chăn ấm, có đối sách gì tốt không?

Kỳ thật nam nhân thương cảm nói muốn phá tà thuật của Chu Đồ Tể rất đơn giản, tà thuật của Chu Đồ Tể bắt nguồn từ Ngũ Cốc Đại, chỉ cần chúng ta không sinh ra oán niệm, tâm như nước phẳng lặng, túi ngũ cốc dĩ nhiên vô dụng đối với chúng ta.

Tuy nhiên, Chu Đồ như vậy đối với chúng ta, làm cho ta không căm hận hắn nói chuyện thì có gì khó.

Chỉ sợ cũng chỉ có tu hành đạt đến cảnh giới dành cho nam nhân, mới có thể chân chính làm được việc cưng chiều không sợ hãi, nhẹ như mây gió đúng không?

Nam nhân chăn bông lại an ủi ta, vừa vặn mấy ngày nay hắn có thể nói với ta một ít thủ đoạn của thương nhân âm vật, nơi này ngăn cách với ngoại giới, là một nơi tu hành tốt. Nếu có thể tĩnh tâm học tập, sau này ta nhất định có thể làm một mình.

Bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy.

Ta đột nhiên nhớ tới chuyện nam nhân tốt nhất ném tờ giấy vào chuồng heo, liền hỏi hắn có phải từng đi ra ngoài không?

Nam nhân chăn ấm gật đầu nói: "Quả thực đã ra ngoài một lần, vốn là muốn tìm Chu Đồ tể tính sổ, nhưng sau đó cân nhắc đến việc giết Chu đồ tể thì cũng không giải quyết được chuyện túi Ngũ Cốc, bởi vậy chỉ có thể thay đổi sách lược."

Ta bật cười khanh khách, nam nhân đáng thương thật đúng là tâm rộng thể mập, rõ ràng đã chạy hết rồi nhưng lại chủ động chui vào trong động.

Vì trấn an tâm tình của ta, nam nhân thích lập tức dạy ta một đoạn đạo đức dày xéo, nói vạn nhất ta gặp phải nguy hiểm, có thể niệm một đoạn kinh văn để bản thân tỉnh táo lại.

Đoàn kinh văn này đích xác có tác dụng, ít nhất trong mấy ngày kế tiếp, ta cũng không điên cuồng phát cuồng như trong tưởng tượng.

Một người bình thường bị nhốt ở nơi tối tăm không ánh mặt trời như vậy, không thân tâm sụp đổ mới là lạ.

Mấy ngày nay Doãn Tân Nguyệt và Lý Tiểu Thiến đều làm theo phân phó của nam tử chăn nuôi, lúc nhỏ đi nhà Chu đồ tể hắt máu quạ đen, còn đưa đồ ăn cho chúng ta. Lúc ta và nam nhân chăn nuôi đi ngủ ban ngày, đến buổi tối, nam nhân được an ủi sẽ giảng giải kiến thức âm vật cho ta.

Cuộc sống trôi qua coi như nhanh, trong chớp mắt đã trôi qua một tuần. Mà một tuần này ta được lợi không ít, học được nhiều hơn so với trong quá khứ.

Trong khoảng thời gian này, Chu đồ tể chưa từng xuất hiện qua một lần, thật giống như quên mất chúng ta. Nội tâm khó tránh khỏi có chút gấp gáp, nếu Chu đồ tể vẫn không xuất hiện, chẳng lẽ chúng ta còn phải ở lại trong hang núi mãi sao?

Vậy chẳng phải là thành người vượn Bắc Kinh Kinh sao?

May là, cuộc sống như nhà lao này chẳng bao lâu sau đã bị phá...

Hôm nay qua một giờ, vẫn không thấy Doãn Tân Nguyệt và Lý Tiểu Thuần mang đồ ăn tới, trong lòng thấp thỏm bất an.

Bình thường hai người chỉ có thể tới sớm, xưa nay không muộn, hôm nay đều qua thời gian dài như vậy, hai người bọn họ sao một chút động tĩnh cũng không có, chẳng lẽ gặp phải nguy hiểm?

Dưới tình thế cấp bách, ta chỉ muốn ra ngoài xem thử thế nào.

Bất quá vừa chuẩn bị đứng dậy, đỉnh đầu liền truyền đến một trận tiếng bước chân, ngay sau đó có một vật đen sì bị ném xuống.

Ta thất kinh, vội vã mở điện thoại ra để soi.

Mà chiếu như vậy, ta nhất thời kinh hãi trợn mắt há hốc mồm!

Đó là một cỗ thi thể gầy thành da bọc xương, trên thân một chút huyết nhục cũng không có, cả tấm da người đều dính trên xương cốt, giống như một tiêu bản vừa làm xong.

Mà ta cẩn thận quan sát, phát hiện người này không phải Chu Thành thật lòng là ai?

Không nghĩ tới Chu Thành đã chết, hơn nữa còn bị chết đói sống sờ sờ. Cho dù chết rồi, cũng là chết không nhắm mắt, hốc mắt hõm sâu, hàm răng bại lộ ở bên ngoài.

"Tốt, tốt." Ngoài cửa hang bỗng nhiên truyền đến ba tiếng trầm trồ khen ngợi của Chu Đồ Tể.

Ta lập tức ngẩng đầu, phát hiện Chu Đồ Đồ đang dùng ánh mắt hung ác nhìn xuống bọn ta.

Ta ngay cả vội vàng nhìn thoáng qua nam nhân thích hộ, nam nhân lo lắng lại nhạt mắt ra hiệu với ta, ý bảo ta tuyệt đối không nên xúc động ngồi xuống.

Ta ngồi xuống bên cạnh nam nhân chăn ấm, biết nội tâm của mình đã bị oán niệm của túi Ngũ Cốc ảnh hưởng, vội vàng niệm một đoạn đạo đức dày dạn, khiến bản thân tỉnh táo lại.

Ta không thể oán giận, không thể sinh ra oán khí, nếu không sẽ thức tỉnh túi Ngũ Cốc.

"Các ngươi thật chịu đựng được." Chu đồ tể mắng một câu: "Nhịn chết ca ca ta rồi, ta muốn các ngươi đền mạng!"

Ta vẫn như cũ không để ý tới, chỉ là mặc niệm kinh văn.

"Hừ, tiểu vương bát đản." Chu đồ tể hừ lạnh một tiếng: "Cho rằng như vậy là có thể bình an vô sự sao? Chẳng lẽ ngươi không lo lắng về an toàn tính mạng của cô nương kia sao?"

Nghe Chu Đồ tể nói như vậy, ta cũng không bình tĩnh nổi nữa.

Quả nhiên Doãn Tân Nguyệt và Lý Tiểu Tiểu đã bị bắt quả nhiên, không biết hiện tại hai người thế nào rồi?

Cho dù 《 Đạo Đức Kinh 》 có lợi hại hơn nữa, cũng chỉ có thể là tác dụng phụ trợ, không thể từ căn bản giúp người ta bình tĩnh khí hòa.

Bây giờ bị Doãn Tân Nguyệt kích thích, 《 Đạo Đức Kinh 》 cũng không còn tác dụng, ta trực tiếp nhảy dựng lên phẫn nộ mắng: "Ngươi làm sao vậy?"

Vừa nói xong, ta đã nghe thấy tiếng Doãn Tân Nguyệt cầu cứu. Giọng nói của nàng ta rất yếu, khiến ta rất đau lòng.

Ta cũng muốn hiện tại không thể bay ra khỏi sơn động, một đao đâm chết Chu đồ tể!

Lại nhìn nam nhân chăn ấm, hắn cũng có thể ngồi yên, nhưng lại không chút phản ứng, nhắm mắt dưỡng thần, giống như ngủ thiếp đi.

Nụ cười lạnh của Chu đồ tể không ngừng thoáng hiện trong đầu ta, tiếng cầu cứu của Doãn Tân Nguyệt lại xen lẫn trong tiếng cười. Khí tức giận của ta càng lúc càng mạnh, ta cũng không biết vì sao mình lại phẫn nộ như vậy? Giống như là thùng thuốc súng vậy.

Ta biết rõ, túi ngũ cốc này nhất định đang ảnh hưởng đến ta.

Mặc dù biết là túi ngũ cốc quấy phá, nhưng ta không có cách nào khống chế bản thân, tâm lý ám chỉ cũng không được.

Đệ nhất bách nhất thập cửu thiên hỏa hỏa táng quỷ động đói.

Tiếng cười lạnh của Chu đồ tể và Doãn Tân Nguyệt cầu cứu dần dần biến thành âm thanh ong ong trong đầu ta.

Ta cảm thấy ý thức của mình hơi mơ hồ một chút, nhưng cơn phẫn nộ lại không ngừng dâng cao, giống như chỉ cần kích thích một chút là có thể khiến núi lửa bộc phát!

Giờ phút này, ta chỉ muốn tìm người để phát tiết tâm trạng đang tràn ngập trong lòng ra ngoài.

Nhưng ta có thể tìm ai đây? Chu Đồ tể ở ngoài động, ta không có cách nào tìm nó tính sổ, Chu Thành thật đã chết rồi...

Chu trung thực, đúng, chính là bởi vì Chu trung thực! Nếu như không phải là hắn, chúng ta cũng sẽ không rơi vào tình trạng như vậy.

Cũng bất chấp chu thành thật là người chết, ta xông lên đạp một cái thật mạnh lên thi thể Chu Thiện, ta cảm giác mình giẫm nát xương sọ gã, xương cốt khắp nơi đều có.

Mà khi ta giẫm thật trung thực, nam nhân lành nghề đã ngăn cản ta lại.

Nam nhân chăn ấm không lên còn đỡ, hắn vừa tới, ta lập tức tức giận không chỗ phát tiết. Nói cho cùng, tất cả vẫn là oán hận nam tử! Hắn xen vào việc của người khác thì cũng thôi đi, không ngờ còn đem chúng ta cuốn vào.

Hiện tại Doãn Tân Nguyệt và Lý Tiểu Thuần đều đang gặp nguy hiểm, nhưng y lại cứ như chẳng hề có chuyện gì xảy ra mà ngồi đọc kinh. Điều này khiến cho ta càng nghĩ càng phẫn nộ, dứt khoát trực tiếp tấn công nam tử đáng thương.

Cũng may ta không phải đối thủ của loại nam nhân an ủi, nam nhân an ủi hai ba lần liền chế phục ta.

Oán khí của ta càng ngày càng mạnh, lửa giận cũng càng lúc càng thịnh. Tất cả sự tức giận của ta đều tập trung ở trên người đáng thương nam tử!

Thấy một màn như vậy, Chu đồ tể lập tức nhảy xuống.

Mặc dù giờ phút này hắn đang đứng trước mặt ta, ta cũng không sinh ra ý nghĩ liều mạng với hắn. Trong đầu chỉ là đang nghĩ, chờ trước giết chết nam nhân chăn nuôi, lại đi thu thập Chu Đồ Tể không muộn...

Tâm trạng giận dữ của con người đã mất đi khống chế, không thể dùng lý lẽ để diễn tả được.

Đến mức sau này, ta cũng không rõ chính mình tại sao lại hoang đường như thế?

Chu đồ tể cười lạnh nhìn ta: "Có phải hận chết người này hay không? Ta tới giúp ngươi, nếu như không phải bởi vì hắn, hiện giờ trong nhà các ngươi hẳn là vẫn còn thổi phồng ăn lẩu, sống sung sướng bao nhiêu, về phần đóng cửa sơn động giống như một tên súc sinh."

Chu đồ tể không nói còn đỡ, vừa nói ta tức giận hơn.

Đúng vậy, nếu không phải nam nhân thương cảm, ta hiện tại còn phải ước hẹn với người yêu, xem phim, hưởng thụ thế giới của hai người ở đâu đây! Nơi nào sẽ chịu tội này, thậm chí còn gây nguy hiểm đến tính mạng của Doãn Tân Nguyệt.

Miệng Chu Đồ tể lẩm bẩm, ta bỗng nhiên cảm thấy trong cái hang này nổi lên một trận tà phong cổ quái. Gió kia rất mát, thổi vào người khiến ta nổi da gà, tuy nhiên lại không thổi thức được ý thức của ta.

Theo trận tà phong này thổi lên, ta phát hiện những thây khô chết đi đã lâu vậy mà chuyển động, giống như máy móc đứng thẳng lên, bao vây chúng ta lại.

Nam nhân chăn hộ thầm kêu hỏng bét, né tránh ta, định đi thu thập đống thây khô.

Đương nhiên ta sẽ không để nam nhân chăn hộ ta chạy mất, cho nên sau khi né tránh, ta lập tức nhào tới như nam châm, ôm lấy nam nhân chăn hộ vừa xé vừa cắn.

Mà những thây khô kia cũng đều nhào về phía nam nhân chăn nuôi, tuy rằng thây khô chết đi đã lâu, bất quá bọn họ lại giống như ẩn chứa sức mạnh vô tận, đặt nam nhân đáng thương dưới thân, sức phản kháng của nam nhân càng ngày càng nhỏ...

Cho dù nam nhân chăn trợ không còn khí lực phản kháng, hắn ta vẫn khẽ nhúc nhích môi, đó là đang niệm đạo đức dày đặc. Hắn ta vẫn khống chế lửa giận của mình, để mình tỉnh táo lại.

Mắt thấy nam nhân chăn trợ bị ngã rạp xuống đất, hết thảy tựa hồ đều sắp kết thúc, ta chợt phát hiện thi thể Chu Thành động đậy một chút.

Đúng vậy, cho dù đầu đã bị ta đạp nát, xương cốt bay ra rất xa, bất quá thi thể vẫn như cũ từ dưới đất dựng lên, tựa như lò xo, nhào tới trên người Chu Đồ Đồ.

Chu đồ tể hoàn toàn không ngờ tới thi thể của Chu Thố sẽ công kích mình, lập tức bắt đầu niệm chú, ta nhìn thấy túi ngũ cốc bay tới bay lui giữa không trung, cuối cùng rơi vào trong tay Chu Đồ Tể.

Trong lúc Chu Đồ tể chuẩn bị bước tiếp theo động tác, thi thể Chu Thành lại đột nhiên cháy lên một ngọn lửa, hầu như chỉ trong nháy mắt đã phủ khắp toàn thân, Chu đồ tể cũng bị lửa lớn đốt, đau đớn la to.

Mà theo Chu Đồ tể bị vây ở biển lửa, ta dần dần cảm giác được ý thức của mình chậm rãi rõ ràng, nhưng lửa giận tràn đầy trong lồng ngực lại còn khó mà lắng lại.

Cuối cùng nam nhân chăn ấm cũng có cơ hội phản kháng. Hắn rút kiếm quét xác khô trước mặt, lập tức xông lên phía trên hô, để Doãn Tân Nguyệt và Lý Tiểu Thuần cứu chúng ta ra ngoài.

Doãn Tân Nguyệt và Lý Tiểu Thiến tìm một sợi dây thừng, nam tướng thích môi trường buộc mình lên sợi dây, ta tức giận giãy dụa, muốn tính sổ với nam nhân an ủi, nhưng ta vẫn bị kéo ra ngoài một chút xíu...

Cũng không biết trôi qua bao lâu, cuối cùng ta mới thở ra một hơi, tâm trạng không còn kích động như trước, cũng không hận nam nhân an ủi nữa.

Hỏa diễm trong sơn động cháy rất vượng, ngọn lửa màu đỏ thẫm, giống như mãng xà tán loạn trong động.

Giờ phút này trong sơn động đâu đâu cũng có lửa cháy? Mà ta còn có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết của Chu Đồ Đồ. Âm thanh này quá lớn, như sấm bên tai, nghe như da đầu người ta tê dại, khiến thi thể Chu Đồ bị đốt ra từng chút một, mạch máu nổ tung, làn da cháy đen...

Khói đặc cuồn cuộn hấp dẫn đám hoa quả nông dân dưới chân núi, dồn dập chạy lên xem náo nhiệt.

Khi bọn họ biết được đây là lúc Chu đồ tể bị chết cháy ở bên trong, một người cũng không có báo động, tuy rằng hoài nghi là do chúng ta thả, bất quá cũng không trách cứ chúng ta, chỉ là sau khi hỏa diệt, liền lặng lẽ xuống núi.

Ta có chút tò mò về nam nhân hưởng thụ, vì sao thôn dân đều mặc kệ sống chết của Chu Đồ Tể?

Nam nhân chăn bầu nói cho ta biết, ngày thường Chu đồ tể làm mưa làm gió ở thôn, ép mua ép bán, thôn dân đã sớm căm thù hắn đau đớn. Chỉ là Chu đồ tể này người cao to, hơn nữa còn có túi ngũ cốc trong tay, ai cũng không dám đắc tội.

Đợi sau khi hỏa diễm hoàn toàn tắt, ta và nam nhân an ủi mới tiến vào sơn động điều tra.

Hiện trường chật vật không chịu nổi, Chu đồ tể cùng với những thây khô kia, tất cả đều bị đốt thành than, lộ ra xương trắng dày đặc.

Mà trước khi chết, Chu Đồ tể vẫn nắm chặt trong túi Ngũ cốc như cũ. Túi Ngũ cốc vậy mà hoàn hảo không sứt mẻ chút nào, ngoại trừ xù xì bên ngoài bị khói hun đen, những thứ khác cũng không có nửa điểm khác biệt.

Mặt khác, ta còn phát hiện ra hai cỗ thây khô kỳ quái.

Hai cỗ thây khô này cũng không bị đốt hỏng, vẫn như cũ duy trì tư thế ngồi tĩnh tọa, lưng thẳng tắp, không nhúc nhích.

Tuy rằng da trên người đều nhăn nhúm nhúm, nhiệt độ cao cho nướng chín không ra hình thù gì, nhưng tay vẫn như trước nắm lấy tay như cũ, không có nửa điểm ý tứ lùi bước.

Nhìn hai cỗ thây khô, nam nhân tốt nghiệp thở dài, sau đó quỳ một chân xuống đất, cúi thật sâu lạy một cái.

Nếu như ta đoán không sai, hai bộ này hẳn là thi thể bá di và thúc Tề Quốc nhỉ? Mặc dù đối mặt lửa nóng hừng hực, hai người vẫn như cũ gió lớn sáng chói, bất khuất phục, đây mới là Thánh Nhân chân chính.

Ta cũng tế bái theo nam nhân có ý tốt.

Nam tử lo lắng bị người có tâm sẽ lợi dụng, cho nên sau khi chúng ta ra ngoài, liền tìm được lượng lớn đá, đem cái hang này phong kín hoàn toàn.

Sau đó hắn cho ta túi ngũ cốc, nói có thể cầm đi bán giá tiền tốt.

Ta có chút xấu hổ, trong lòng nam nhân an ủi, ta không phải một thương nhân bẩn thỉu không có lợi không dậy sớm gì à?

Nam nhân quyến rũ nhìn ra suy nghĩ trong lòng ta, cười nói: "Quân tử ái tài, lấy thì có đạo, chỉ cần không giống Chu đồ tể, đi suy nghĩ một ít tâm tư bàng môn tà đạo, cho dù bước vào nghề này là vì kiếm tiền, kỳ thực cũng là một loại tu hành... "

Đúng vậy, từ xưa đến nay, nghề nghiệp mà mọi người đang làm đâu chỉ có ba trăm sáu mươi nghề?

Nhưng mặc kệ ngươi là quốc gia thống nhất, hay là chọn phân lớn.

Chỉ cần dụng tâm làm việc, không làm chuyện gì tổn hại đến lợi hại bản thân, cũng đáng được mọi người tôn kính.

Ta đã từng nghe thương nhân thân gia ngàn vạn, chuyên môn mua ít thức ăn hàng hóa, hãm hại người nước, cuối cùng nhà tan cửa nát, ngay cả trẻ con vừa ra đời cũng không may mắn thoát khỏi.

Người bán rong bán rau quả cũng đã thấy qua một người bán hàng rong, khắp nơi đều có lương tâm, chỉ cho nhiều hơn, không ít xưng hô, cuối cùng sống đến chín mươi tám tuổi.

Không phải là không báo, thời điểm còn chưa tới! Lão tổ tông lưu lại, thật ra chính là đạo lý như vậy.

Chương thứ một trăm hai mươi ba, quỷ áp giường.

Tuy rằng sự tình bên trong Ngũ Cốc Đại nói xuống một đoạn thời gian, nhưng nam tử sầu lo lại nói cho ta biết, trên thực tế ta đã bị Ngũ Cốc Đại ảnh hưởng đến tâm trí.

Oán niệm tràn ngập, nói không chừng lúc nào đó sẽ bộc phát ra! Cho nên hắn dặn dò ta lúc này phải cẩn thận một chút, vạn nhất tâm tình không khống chế được, có thể gây họa.

Trong lòng ta sợ hãi, chỉ muốn nam nhân thương cảm ở lại thêm một thời gian với ta, nhưng ngày hôm sau nam tử an ủi đã đi rồi.

Trước khi đi, hắn cho ta vài lời khuyên.

Thứ nhất, chính là mỗi ngày phải niệm ba lần "đạo đạo đức", thứ hai, chính là trong vòng một tháng không thể tiếp kinh doanh.

Ta khẽ gật đầu, rồi an tâm đóng cửa tĩnh tâm.

Cho dù nam nhân chăn trợ không cảnh cáo ta, ta cũng không dám tiếp nhận việc buôn bán lung tung, chuyện này để lại bóng ma tâm lý nghiêm trọng cho ta, thậm chí ngay cả nữ nhân được âu yếm cũng thiếu chút nữa là tách biệt với thiên nhân ta...

Nhưng cũng không phải là không có chút thu hoạch nào, ít nhất ta có túi ngũ cốc rồi, Lý Tiểu Thiến cũng ngoan ngoãn đến trường.

Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn không muốn mua bán với âm vật, bất quá túi ngũ cốc vẫn phải xử lý, thứ này tuy rằng đã bị tà tính đi, nhưng lưu lại trong tay cũng không an toàn.

Túi Ngũ Cốc là di vật khi còn sống của Bá Di thúc cũng gửi gắm phẩm hạnh của hai người. Nếu như có nó trong tay thì có thể phòng ngừa bị người ta hãm hại, thật sự thăng quan phát tài tất bị thần khí.

Rất nhanh, túi ngũ cốc liền rời tay, dù sao đây cũng là bảo bối ngàn vàng khó mua.

Đối phương đưa ra giá cả ta cũng rất hài lòng, thậm chí còn vượt ngoài dự đoán trong lòng ta. Sau đó ta mới biết, hóa ra đối phương trả số tiền này không chỉ định mua túi Ngũ cốc, mà còn có thêm một điều kiện... Đó là hắn muốn gặp ta một lần, có một vụ làm ăn muốn đích thân nói chuyện với ta.

Ta là dân chúng bình thường, nào được đấu làm quan?

Không có biện pháp, tuy rằng không tình nguyện, ta cũng chỉ có thể đi.

Nhưng khiến ta không ngờ là ta không thấy bản thân vị đại quan này, mà gặp một người tự xưng là vợ vợ. Hơn nữa đối phương còn nói rõ ta chỉ cần làm việc, những chữ khác đều không cần hỏi!

Ta vừa đoán đã biết nữ nhân này khẳng định có vấn đề, đây nào phải là bà chồng gì chứ, rõ ràng chính là một tình nhân nhỏ bị bao nuôi.

Nữ nhân này thoạt nhìn thì còn chưa đến ba mươi tuổi, là lúc phong vận còn sống. Một đôi mắt hồ ly quyến rũ khiến người ta ngứa ngáy trong lòng, hơn nữa lúc thấy ta còn mặc đồ ngủ, trên chân là một đôi dép lê, lộ ra ngón chân trắng nõn nhuộm đỏ móng tay. Thật sự là khiến cho nam giới khó mà kháng cự lại được.

Ta càng ngày càng xúc động, cuối cùng lại không nhịn được vươn tay, muốn sờ sờ chân của nàng.

Tuy nhiên cũng may ta đã kịp thời bóp chết ý nghĩ này, ta biết là tâm trí của mình lại xảy ra vấn đề, vì thế vội vã xông vào nhà cầu, đọc kinh sợ đạo đức một hồi lâu, cuối cùng mới bình tĩnh lại.

Ra khỏi nhà xí, liền thấy ánh mắt nữ nhân kia đang nhìn ta có một loại cổ quái, trong ánh mắt còn toát ra một tia sợ hãi: "Đại sư, ngài có phải phát hiện... Nhà cầu nhà ta có vấn đề hay không?"

Ta bị lời nói của cô ta làm sửng sốt, đây là đâu nhỉ?

Tuy nhiên ta lập tức ý thức được nguyên nhân đối phương gọi ta đến... Chắc chắn là nhà nàng xảy ra chuyện tà môn gì đó, tới tìm ta "Khu quỷ".

Xem ta phủ định, nữ nhân bỗng nhiên có chút tức giận, hỏi ta có phải là thèm sắc đẹp của nàng không? Để ta chú ý lời nói của mình, chồng nàng là làm quan đó.

Ta mới làm hiểu rõ, hóa ra nàng ta đã lầm tưởng ta vừa mới vào nhà cầu vừa dâm đãng một bên chơi phi cơ? Mặt ta liền đen lại, kỹ nữ này, cũng quá dát vàng lên mặt mình rồi nhỉ? Doãn Tân Nguyệt trông đẹp hơn ngươi nhiều.

Ta không quan tâm tới ấn tượng của nàng trong nháy mắt liền tụt xuống không ít, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề: "Nói đi, vì sao ngươi mời ta từ xa đến vậy?"

Nữ nhân lại nói cho ta biết, kỳ thật cũng không việc gì, chỉ cần đêm nay ngủ một giấc trong phòng là được.

Ta bị dọa giật mình, tình huống gì thế này? Mới vừa rồi còn bày ra hình tượng trinh tiết liệt nữ, trong chớp mắt đã muốn kéo ta đi ngủ.

Nữ nhân lúc này cũng ý thức được trong lời nói của mình có kỳ văn, vội vàng đỏ mặt nói: "Đại sư, ngài đừng nghĩ nhiều, ta chỉ để ngài ở lại đây một đêm, tạm thời ta sẽ chuyển đến ở trong khách sạn."

"Đừng quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp nói cho ta biết căn nhà này có vấn đề gì đi!" Ta không kiên nhẫn nói.

Nữ nhân do dự một chút, cuối cùng nơm nớp lo sợ nói với ta: "Trong phòng này có người..."

"Có người, là ai?" Ta vô cùng khó hiểu nhìn xung quanh.

"Ai da, nói cho ngươi cũng không rõ ràng, ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại đây cả đêm, về phương diện thù lao, vị kia nhà ta sẽ không bạc đãi ngươi."

Nói xong, nữ nhân xách theo bao muốn đi.

Ta tự nhiên không đồng ý ở lại, nhưng nữ nhân cuối cùng lại chuyển đại quan phu phụ của mình ra, đối phương mở miệng quan khẩu, làm ta ngây ngốc nói cho.

Ta phát hiện ta thiệt tình thật lòng không thích hợp giao tiếp với quan viên, trong lòng âm thầm hối hận không mang Lý Ma Tử đến.

Vừa nghĩ tới Lý Ma Tử, ta lập tức cảm thấy sáng sủa thoải mái. Đúng vậy, sao ta lại quên Lý Ma Tử nhỉ, tính toán ngày, hắn cũng nên về hưu san hô rồi nhỉ?

Nghĩ đến đây, ta lập tức truyền tin cho Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử vừa nghe nói có tiền kiếm lập tức đáp ứng, bảo ta đừng nóng vội, hắn đi dò xét khẩu khí của tên đại quan này.

Kết quả không bao lâu, Lý Ma Tử bị đánh trở lại, nghe ngữ khí thất hồn lạc phách. Hắn nói đại quan kia nắm giữ chứng cứ luận văn võ năm đó của hắn, nếu như lần này không hoàn thành chuyện này, đối phương liền để Lý Ma Tử bị bắt giam.

Vì vậy Lý Ma Tử ngay cả cái rắm cũng không dám thả, trực tiếp đáp ứng.

Ta nghe xong nổi trận lôi đình, hận không thể đem Lý Ma Tử bóp chết tươi. Cái này cũng tốt, một chút đường lui cũng không có, cũng không thể trơ mắt nhìn Lý Ma Tử bị bắt giam, mà ta mặc kệ không quan tâm nữa?

Được rồi, kiên trì đi lên.

Vụ làm ăn này, Lý Ma Tử cũng có trách nhiệm rất lớn, vì vậy ta cũng gọi hắn tới, tối nay cùng ta gác đêm, kiếm được bốn sáu phần, ta sáu hắn.

Trong lúc này, nữ nhân luôn ngồi bất an ở ghế dựa.

Mắt thấy mặt trời xuống núi, vẻ mặt của nàng càng thêm hoảng sợ, vội vã muốn rời đi.

Một tay ta túm nàng lại, cười khổ nói: "Đại tỷ, cho dù cô muốn đi, cũng phải nói cho ta biết nhà này vào mỗi buổi tối sẽ phát sinh chuyện cổ quái gì chứ? Nếu không ta một chút chuẩn bị cũng không có, thật không dễ làm a."

Nữ nhân bất đắc dĩ đành phải nhỏ giọng nói: "Mỗi buổi tối, ta đều sẽ... quỷ áp giường."

"Quỷ áp giường? duy trì bao lâu? Có phải là tinh thần áp lực quá lớn không?" Ta theo bản năng liền hỏi.

"Đã liên tục một tháng rồi." Nữ nhân nói: "Từ sau khi dọn vào gian nhà này đã bắt đầu xuất hiện tình huống như thế này, hơn nữa sáng sớm tỉnh lại, phía dưới sẽ rất đau, giống như lúc bị ma quỷ áp giường, lại còn làm chuyện đó với ta..."

"Cái gì?"

Ta không nhịn được kích động, cảm xúc lần nữa tựa hồ không khống chế được. Khóe miệng lại không kìm được lộ ra một tia dâm – cười, tay cũng không thành thật vươn lên, trong đầu tựa như có một thanh âm đang ra lệnh cho ta: "Phóa ngã bà ta, đây là một cơ hội, bà ta đang mờ ám với ngươi."

Khoảnh khắc đó căn bản không phải là thứ ta có thể khống chế, ta lại đẩy cô bé lên ghế dựa, sau đó cưỡi trên người cô: "Hóa ra là thế à tiểu thư?"

Nói xong, còn phải đi cởi đồ ngủ của nàng ta.

A!

Nữ nhân hét ầm lên: "Ngươi làm gì? Mau thả ta ra."

Nàng ta điên cuồng đẩy ta ra, sau đó cuộn mình trên ghế ngồi, nơm nớp lo sợ nhìn ta.

Ta cảm thấy mãnh liệt bản thân như cũ dâng trào, tay lại sờ lên một lần nữa rất không thành thật, đầu óc liền mơ màng, căn bản không biết mình đang làm cái gì.

Nữ nhân bị dọa cho sợ muốn bỏ chạy, còn ta thì ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, nặng nề ném nàng xuống mặt đất.

Mà nàng cuối cùng cũng thỏa hiệp, khóe mắt mang theo nước mắt, dáng vẻ đáng thương này quả thật khiến người ta không cách nào kháng cự được.

"Ngươi... Ngươi nhẹ một chút." Nàng cắn môi nói: "Ta sợ đau."

Tình huống gì đây, cũng đồng ý thật à?

Đã đồng ý thì ta còn khách khí gì nữa, một con mãnh hổ vồ mồi thì cưỡi lên trên.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt này, cửa phòng lại bị gõ vang, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Lý Ma Tử: "Trương tiểu ca, mở cửa ra."

Chương thứ một trăm hai, ác mộng quấn thân.

Ý thức của ta trong nháy mắt tỉnh táo lại không ít, nhìn nữ nhân bị đè ở dưới thân, trong lòng thầm mắng mình không biết xấu hổ. Vội vàng bắt đầu niệm đạo đức kinh, mấy phút cảm xúc xao động sau đó mới chậm rãi bình ổn lại.

Khuôn mặt ta áy náy nhìn nữ nhân kia: "Thật có lỗi, gần đây ta bị một tên háo sắc quỷ quấn lên, sẽ thường xuyên mất khống chế..."

"Rác rưởi!" Nàng bất mãn lườm ta một cái, đi vào trong phòng thay bộ quần áo, sau đó cầm theo bọc rời đi.

Ta nhìn bóng dáng nàng rời đi, một trận dở khóc dở cười. Đồng thời trong lòng buồn bực không thôi, túi ngũ cốc chết tiệt, không ngờ có thể phóng đại bất cứ cảm xúc gì của ta.

Lý Ma Tử không hiểu sao đi vào, nhìn ta, lại nhìn nữ nhân rời đi, đột nhiên vỗ mạnh trán: "Đáng chết, Trương gia tiểu ca, có phải ta tới có chút không đúng lúc không? Xin lỗi, ta đi liền bây giờ, ngươi mau gọi người về đi."

Ta không nói hai lời, trực tiếp cho Lý Ma Tử một cước: "Nói lung tung cái gì? Không phải như ngươi nghĩ đâu."

Lý Ma Tử cười hắc hắc: "Có gì mà ngượng ngùng? Mấy phút rồi không mở cửa, quỷ đều biết có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà, có thể bắt được nàng, chứng tỏ ngươi có bản lĩnh."

Không có công phu cùng Lý mặt rỗ mù, nói ta còn chưa ăn cơm, đi ăn cơm trước.

Mặt khác ta bị âm vật trong phòng quấy nhiễu thần trí, cho nên mới làm ra một số cử động quá đáng. Ngươi ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết. Nhất là Doãn Tân Nguyệt, nếu không ta mặc kệ chuyện này, để ngươi bị bắt giam.

Lý Ma Tử lập tức gật đầu như giã tỏi: "Yên tâm, có đánh chết cũng không nói."

Ta mang Lý Ma Tử ăn phần mỳ cá biển, lúc trở về còn mang theo hai gói muối tinh, hai hộp đàn hương cùng với cành gỗ đào, thầm nghĩ có lẽ tối nay có thể dùng được.

Đồ vật trong gian phòng này chẳng những có thể quỷ áp giường, còn có thể làm ra loại chuyện như vậy với nữ chủ nhân, chỉ nghĩ thôi đã khiến da đầu ta tê dại cả đi.

Ta nghĩ, đêm nay chúng ta hẳn là sẽ không thua Đạo nhi của đối phương nhỉ? Dù sao chúng ta cũng là nam.

Nếu như bị quỷ gì đó lừa, có lẽ cả đời này cũng không còn mặt mũi.

Tuy nhiên ta lập tức nghi ngờ, làm thương nhân âm vật nhiều năm như vậy, ta chỉ nghe nói có quỷ lên người khác, đem dị tính tra tấn chết đi sống lại, còn chưa từng nghe qua quỷ có thể trực tiếp lên người...

Nếu như có, đoán chừng cũng là ác quỷ vạn người không một ai.

Xem ra tối nay ta chưa ngủ.

Ta và Lý Ma Tử kiểm tra một lần tuyến đường gian phòng, bảo đảm tuyến đường gian phòng không có vấn đề, sau đó liền mở ra tất cả đồ dùng điện cụ. Vô luận là phát ra tiếng động hay là nhân loại thích, quỷ cũng đều không thích.

Ta đi quanh phòng một vòng, ý đồ tìm xem rốt cuộc chỗ đó xảy ra vấn đề gì? Nhưng tìm tới, lại không phát hiện bất luận chỗ nào khả nghi, xem ra thứ này giấu rất kỹ.

Phụ cận nơi này đều là hộ ở, cũng cho chúng ta sự can đảm không nhỏ.

Bất quá loại can đảm này theo ánh đèn hàng xóm dập tắt mà dần dần lùi bước, đợi đến khi đèn dầu có chút tối xuống, trán ta lập tức khẩn trương toát mồ hôi!

Nhân loại sợ bóng tối, là thứ sinh ra đã có, đoán chừng bất cứ ai cũng không thể vượt qua tật xấu này đúng không?

Ta mở máy truyền hình, phát cho một bộ Nghệ Mỹ Nhân Ngư gần đây rất ưỡn lửa, hy vọng có thể mượn phim để thả lỏng tâm tình một chút. Cũng hi vọng ánh đèn và âm thanh khắp phòng này, có thể dọa cho vật kia không dám ra ngoài.

Vật kia hôm nay không ra, ngày mai ta có thể nói cho đối phương, không có bất cứ vấn đề gì, ngươi không muốn ở trực tiếp nơi biệt thự bán đi!

Khoa Ngư Ngư Tiêu không hề buồn cười chút nào, tuy rằng ta cố gắng mở to hai mắt, nhưng buồn ngủ vẫn chậm rãi kéo tới, ta cảm thấy ta thiếu chút nữa đã lấy diêm bổng bịt mắt rồi.

Cuối cùng ta vẫn không thể chịu đựng được, mơ mơ màng màng tựa vào đầu giường ngủ thiếp đi.

Cũng không biết qua bao lâu, ta cảm giác được trên đùi tựa hồ có người đang ngồi. Ta mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện quả nhiên có nam nhân đang ngồi trên chân của ta, không nhúc nhích nhìn chằm chằm lên ti vi xem.

Ta không nhịn được nổi da gà, theo bản năng liền đi lấy cành gỗ đào. Lần trước ở Thủ Dương Sơn, nam tử thương cảm đã nói cho ta biết, cành gỗ đào phối với muối tinh, hiệu quả đối phó đồ vật dơ bẩn có thể tăng gấp bội, cho nên hôm nay ta muốn thử một lần!

Nhưng khi ta đi lấy cành gỗ đào lại kinh hãi phát hiện tất cả những thứ vốn được đặt trên cành cây đào đều biến mất. Ta nhất thời bị dọa toát mồ hôi lạnh, ánh mắt lo lắng lục soát khắp nơi.

Không xem không biết, vừa xem đã bị dọa nhảy dựng.

Ta phát hiện ở góc phòng, lại còn ngồi vây quanh bảy tám mỹ nữ. Những mỹ nữ này một người đẹp so với một người đẹp hơn, trên người mặc váy màu vàng rất kỳ quái, lộ ra mảng lớn da thịt, ánh mắt dại ra, không nhúc nhích nhìn chằm chằm TV.

Mà cành gỗ đào, giờ khắc này đang bị một mỹ nữ cầm trong tay thưởng thức.

Thấy ta nhìn chằm chằm vào các nàng, các nàng cũng đều khó hiểu nhìn ta. Một mỹ nữ còn nhìn ta mỉm cười, cười như thế, nhất thời lộ ra hai cặp răng nanh dài dài trong miệng.

Lúc ấy ta thật sự sợ hãi, cảm giác chân đều đang run rẩy. Nhưng ta không thể hoảng, một khi ta luống cuống, những thứ này có thể sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước, đến lúc đó ta cũng không có cách nào thu thập chúng...

Ta muốn đứng lên, nhưng nam nhân đang ngồi trên đùi lại giống như bàn thạch, đè ép ta căn bản là ta không dậy nổi.

Ta chỉ có thể hít một hơi thật sâu, phẫn nộ mắng: "Tên khốn kiếp, cút ngay!"

Nam nhân kia kinh ngạc quay đầu nhìn ta một cái.

Cuối cùng ta mới nhìn rõ tướng mạo, da đen, đầu trọc của nam nhân kia, mặt hơi dài, hơn nữa còn híp mắt lại.

Ta nhân cơ hội xuống giường, bất quá mới vừa xuống giường, ngồi ở bên cạnh một mỹ nữ yêu diễm liền túm cánh tay của ta, miễn cưỡng đè ta xuống.

"Ngươi làm gì vậy!"

Ta lấy hết dũng khí gầm lên một tiếng.

Mỹ nữ yêu kiều bỗng mỉm cười với ta, sau đó chỉ bụng mình.

Ta cúi đầu nhìn thoáng qua, vừa nhìn như vậy, lập tức bị dọa cho hồn bay rồi.

Bụng của nàng không biết từ lúc nào đã nứt ra, một cái đầu nhỏ căng tròn từ trong khe nứt chui ra. Đó chính là một khuôn mặt anh tuấn rất đáng yêu đang mỉm cười ngọt ngào với ta.

Cho dù lá gan ta lớn hơn nữa, nhưng đụng tới loại tình huống này, cũng không cầm cự được, kinh hô lên một tiếng có quỷ, liền cướp đường bỏ chạy.

Tuy nhiên ta vừa chạy, lại cảm thấy thân thể nặng nề ngã xuống đất. Trước mắt tối đen như mực, bên tai tựa hồ còn truyền đến âm thanh của Lý Ma Tử: "Trương gia tiểu ca, ngươi làm sao vậy? Mau tỉnh lại đi."

Ta lập tức mở mắt ra, phát hiện trong phòng vẫn bình thường, ghế dựa không có ai, chân của ta cũng không có ai, giờ phút này ta đang cắm đầu trên thảm, chật vật không chịu nổi.

Ta ngay cả lo lắng nhìn chung quanh một cái, trên TV vẫn đang chiếu đèn sáng sủa như cũ ở Chu Tinh gấp gáp. Trong khu vực nhỏ này đã bắt đầu có người dọn dẹp vệ sinh, quét dọn vệ sinh, một tia Ngư Thai Bạch ở phía đông xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, cái này sáng sớm cũng coi như có chút mỹ diệu.

Ta lau mồ hôi lạnh trên trán, một lần nữa ngồi trở lại ghế dựa.

Ngẫm lại mộng cảnh vừa rồi, lòng ta vẫn còn sợ hãi như cũ, kiểm tra một lần rồi đặt ở bên cành gỗ đào, cũng không có ai động đậy, ta lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra vừa rồi đích xác là một giấc mộng.

Tuy nhiên ta sao lại phải mơ kỳ quái như vậy? Cái này sẽ nghĩ đến giấc mộng kia, mặc dù có chút khủng bố, nhưng kỳ thật cũng rất khôi hài, mấy mỹ nữ xinh đẹp, còn có một quỷ đen đầu trọc, chỉ sợ ta nói cho Lý Ma Tử nghe, Lý Ma Tử nhất định sẽ cười quất qua nhỉ?

Lý Ma Tử thấy ta sau khi tỉnh lại vẫn hồn vía lên mây liền hỏi ta chuyện này à?

Ta chỉ là lắc đầu, nói vừa rồi làm một giấc mộng.

Đúng rồi, Lý Ma Tử cả đêm ngồi bên cạnh ta, hắn có gặp tình huống gì kỳ quái không? Ta lập tức hỏi Lý Ma Tử.

Chương thứ một trăm hai, trước đây nghiệp chủ...

Lý mặt rỗ cười nói: "Không phát sinh chuyện lạ gì chứ! Ta vừa rồi đang xem TV ở đây này."

Xem ra đây đúng là một giấc mộng thật.

Bây giờ đã là buổi sáng năm bữa sáng, trời cũng sắp sáng rồi, ta và Lý Ma Tử ra bên ngoài ăn chút ít dầu đậu nành, lúc trở về thấy cửa lớn của biệt thự mở rộng.

Ý nghĩ đầu tiên của ta chính là trạm chiêu giặc, vội vàng để Lý Ma Tử canh chừng ở cửa, có vấn đề lập tức báo động, mà ta thì rón rén đi tới.

Nhưng vừa đi vào, chợt nghe trong phòng ngủ truyền đến một trận tiếng thét chói tai! Nghe thanh âm, rõ ràng là của nữ chủ nhân.

Mẹ nó, quỷ mới lạ, chẳng lẽ vị nữ chủ nhân này đã trở về biệt thự vào lúc chúng ta ăn sớm?

Ta lập tức vặn mở cửa phòng ngủ, lại phát hiện nữ chủ nhân một – một không treo đứng ở bên giường, tóc tán loạn, biểu lộ vẫn cực độ khủng hoảng.

Nàng ôm lấy ta, lải nhải trong miệng: "Có quỷ, có quỷ à."

"Có quỷ, cái quỷ gì?" Ta đẩy nữ chủ nhân ra, cố gắng mắt không nhìn thân thể của nàng nữa. Nếu thật lo lắng mình sẽ mất khống chế lần nữa, đến lúc đó thật sự phiền toái.

"Ngay bên giường ta, ngay bên cạnh giường ta..." Nàng nắm lấy tóc, không ngừng thét to.

Không hiểu sao ta đi tới bên giường cẩn thận kiểm tra một lần, ngoại trừ quần lót của nữ chủ nhân, cái gì khác không có.

Ta nhịn không cám dỗ, ném nội y cho nàng: "Mặc vào đi!"

Lúc này nàng mới kịp phản ứng, liếc nhìn thân thể của mình, hai lần thì mặc quần áo vào, lấy từ trong tủ đựng đồ ngủ bọc lên người.

"Đại sư, vừa rồi... Ta gặp quỷ thật rồi! Hơn nữa còn vài con, đều ngồi ở đầu giường của ta, nhìn chằm chằm ta, làm ta sợ muốn chết, sợ muốn chết."

Ta thấy cô chủ nhân tựa hồ bị dọa đến mất hồn mất vía, bèn cho nàng cầm một bình cháo lạnh trấn Băng, để nàng uống.

Qua khoảng mười phút, cuối cùng nàng cũng khôi phục lại tinh thần, câu đầu tiên hỏi luôn: "Sao ta lại ở đây? Không phải ta ở trong tửu lâu bên ngoài à?"

Ta đem nước vừa uống đều phun ra: "Thế nào, ngươi không phải tự mình trở về sao?"

Nữ chủ nhân lắc đầu liên tục: "Không phải, ta vẫn luôn ngủ trong khách sạn, lúc tỉnh lại mới ở nơi này, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Ngươi... Ngươi có làm gì ta không."

Nói xong, nàng còn nhìn nhìn giữa hai chân mình.

Ta đột nhiên bật cười khanh khách: "Xem ra chuyện này phức tạp hơn tưởng tượng của ta nhiều! Hiện tại ngươi đem những gì ngươi gặp phải, vốn ban đầu cũng đã nói với ta một lần, bất cứ chi tiết nào cũng không được bỏ qua, có lẽ ta còn có thể giúp ngươi."

Nữ chủ nhân do dự một chút, lúc này mới rủ rỉ nói ra.

Nguyên lai lúc nàng đang ngủ, mơ mơ hồ hồ liền nghe thấy có người gọi tên mình. Vừa mở mắt ra, phát hiện quỷ ảnh kia một lần nữa đè lên người mình, hơn nữa lần này cũng khác với lúc bình thường.

Bình thường đều chỉ là một đạo quỷ ảnh đè lên người mình, nhưng hôm nay ngoại trừ đạo quỷ ảnh này, đầu giường còn có mấy mỹ nữ đang ngồi!

Mấy mỹ nữ kia đều rất xinh đẹp, nhưng con mắt vô thần, làn da không có màu máu, giống như thi thể trong lễ quán tang vừa mới hóa trang điểm xong. Một mỹ nữ trong đó còn cười với nàng một tiếng, lộ ra hai cái răng nanh sắc nhọn.

Nàng bị dọa cho hoảng sợ, trong tình thế cấp bách muốn chạy trốn, thế nhưng thân thể lại bị ma quái đè ép, căn bản không thể động đậy.

Sau đó, quỷ ảnh kia liền lạnh lùng nói chuyện. Cảnh cáo nữ chủ nhân, tốt nhất nên để hai nam nhân trong biệt thự rời đi, nếu không sẽ trở nên nghiêm nghị tra tấn nàng.

Sau khi nói xong, quỷ ảnh không thấy nữa, nàng rốt cuộc khôi phục bình thường, thét chói tai từ trên giường nhảy lên. Vừa lúc này chúng ta đã trở về, sau đó liền xảy ra một màn vừa mới xảy ra...

Nghe nữ nhân nói xong, ta đã sớm mồ hôi đầm đìa, trong lòng nghĩ mà sợ.

Tối hôm qua ta đã gặp trong phòng, căn bản mẹ kiếp không phải mộng, mà là chân thực đã xảy ra.

Quỷ mà nữ chủ nhân gặp phải giống như đúc ta, đây không có khả năng là trùng hợp, tuyệt đối không có khả năng!

Như vậy vấn đề đến, mấy cái quỷ này rốt cuộc có lai lịch gì?

Nói cho ta cũng chưa từng thấy qua, dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, mà điều tra trước một nữ chủ nhân rốt cuộc đã trở về như thế nào.

Vừa vặn chung quanh biệt thự này đều đặt tắt máy, vì thế ta liền tìm bảo an điều ghi lại.

Trong ghi lại, nữ chủ nhân mặc đồ ngủ, mặt ủ mày chau bước một bước về phía cửa phòng. Lưng nàng rất ưỡn, thật giống như đang vác rất nhiều thứ.

Mà khi đi tới cửa ra vào của biệt thự, cánh cửa tự mở ra, nữ chủ nhân thở hổn hển bước vào. Sau khi đi vào tình cảnh đó, ta không thấy được, nhưng ta đoán chắc chắn không phải chuyện tốt.

Nữ chủ nhân nhìn thấy cảnh này, sợ đến hai chân mềm nhũn, ở trong phòng bảo an thiếu chút nữa quỳ xuống cho ta, nước mắt lưng tròng nhìn ta, cầu xin ta nhất định phải cứu nàng.

Nhưng giờ phút này, một chút đầu mối ta cũng không có, dù sao ta chỉ là một thương nhân âm vật, chứ không phải là một tên bắt quỷ đại sư gì đó.

Muốn đối phó những quỷ kia, phải biết lai lịch của chúng mới được.

Vì vậy ta hỏi nữ chủ nhân, gần đây nhà ngươi có thêm thứ gì kỳ quái không? Đặc biệt là loại cổ xưa đó.

Chủ nhân liên tục lắc đầu, nói không có, chồng của hắn cũng không thích đồ cổ sưu tầm, ngay cả đồ vật mà chủ phòng tiền nhiệm lưu lại cũng ném hết vào đống rác.

Ta mới nhớ tới, là nữ chủ nhân mới chuyển vào không bao lâu, vì thế liền hỏi nữ chủ nhân có phải là đồ vật của chủ nhân nhà đời trước hay không, còn có đồ vật gì đó đã xuất hiện trong phòng hay không?

Nữ chủ nhân cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng vẫn kiên định lắc đầu. Nói rằng lúc đó mời là công ty bảo đảm, sau khi dọn cả nhà không còn một mảnh, mới chuyển đồ dùng mới vào.

Chính xác là vậy, đồ trong nhà của nữ chủ nhân đều mới tinh, cũng không nhìn thấy hàng cũ gì.

Nữ chủ nhân hỏi ta, có phải là ống đèn hoặc là cà khoa trong nhà có vấn đề không? Bởi vì chỉ có những thứ này chưa đổi.

Ta thật muốn cười ra tiếng, điện đăng thiếp điện như thế nào có vấn đề, trừ phi điện đăng móc nhà ngươi là từ thời Minh triều truyền xuống.

Nếu bên ngoài không tìm thấy vấn đề, chỉ có thể điều tra từ nơi tối, ta hoài nghi chắc chắn có người cố ý nhằm vào nữ chủ sư và trượng phu của mình, cho nên giấu diếm rất kín.

"Ta hỏi có phải nữ chủ nhân có kẻ thù gì hay không, hoặc là nói...

lai lịch căn nhà này không chính quy?

Ta vừa hỏi như vậy, nữ chủ nhân ngược lại có chút ấp úng, bất quá cái gì cũng không chịu nói. Vừa thấy vẻ mặt này của nàng, ta liền biết khẳng định có điều kỳ quái, vội vàng hỏi tới.

Dưới câu hỏi của nàng, lúc này nữ chủ nhân mới nói ra tình hình thực tế cho ta.

Hóa ra chủ nhân tiền nhiệm của căn nhà là không muốn bán nhà cho bọn họ, phòng ở là do trượng phu của hắn vận dụng quyền lực, cưỡng ép mua về.

Đây là một manh mối quan trọng, ta khiến nữ chủ nhân nhớ lại một chút, chủ thư tiền nhiệm làm gì? Có hiểu bổn sự bàng môn tà đạo không?

Nữ chủ nhân lắc đầu, hiển nhiên không biết chút nào về phòng chủ tiền nhiệm, rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể tới hỏi bảo an.

Dường như ấn tượng của bảo an đối với nữ chủ nhân rất kém, cho nên thái độ cũng không tốt: "Bọn ta chỉ là người trông cổng, không quen biết chủ nhà tạm nhiệm."

"Không có khả năng." Nữ chủ nhân giận tím mặt: "Ngươi đã ở đây mười năm tám năm, làm sao có thể không quen biết nghiệp chủ?"

"Đại tỷ, tỷ nói như vậy là không đúng rồi, nơi này mỗi ngày đều có nhiều người đến như vậy, sao ta có thể đi nhận cả nhà được?" Bảo an lạnh lùng nói: "Nếu như không có chuyện gì đặc biệt, mời tỷ ra ngoài, nơi này là phòng bảo an, đừng ở đây nổi điên."

Nữ chủ nhân tức giận muốn nổi đóa tại chỗ, ta vội vàng bảo Lý mặt rồi đưa chủ nhân của mình ra ngoài. Sau đó bảo bảo bảo an đưa một hộp cơm, vừa cười vừa nói: "Nữ nhân này tính tình có hơi cay, đừng cùng nàng ta chấp nhặt!"

"Bất quá chồng nàng là quan lớn, ở tỉnh cũng có thể nói mấy câu đấy, cho nên ta khuyên huynh đệ, nói hết ra hết đi! Nếu không đóng ổ sách rời đi cũng là chuyện nhỏ."

Nghe ta nói vậy, bảo an lập tức căng thẳng hẳn lên, cuối cùng mới bất đắc dĩ nói: "Kỳ thật, ta chính là đang chọc giận nàng ta mắt chó nhìn người, vừa mới dọn vào liền chỉ trỏ trỏ ta, cho nên mới không muốn nói cho nàng biết..."

Sau khi hít một hơi thuốc, bảo an cuối cùng cũng nói ra tình hình thực tế với ta.

Thì ra lúc trước khi nghiệp chủ rời đi đã cảnh cáo hắn, nếu có người hỏi lai lịch của mình, một chữ cũng không được thổ lộ, nếu không sẽ khiến cho tiểu bảo an chịu không nổi.

Lúc trước không nói cho nữ chủ nhân biết, chính là vì lời cảnh cáo của vị chủ nhân trước đây.

Đương nhiên, kiếp trước quả nhiên chủ có vấn đề!

Ta ngay cả vội vàng hỏi bảo an, rốt cuộc đối phương làm sinh ý gì mà dọa hắn sợ đến thế?

Bảo an thở dài nói: "Người ta là ông chủ lớn làm buôn bán nước, ta là một người làm công, nào dám đấu với người ta. Về phần tại sao phải giữ bí mật tư liệu cá nhân, ta cũng không biết được..."

Làm buôn bán vượt quốc gia?

Ta nhìn qua khu buôn bán nhỏ này một chút, cũng không tính là đặc biệt phồn hoa. Bao nuôi nữ nhân coi như tạm được đẳng cấp, nhưng làm ông chủ nơi ở nhỏ bé của quốc gia buôn bán, cũng khiến người ta muốn vào có chút không hiểu.

Phật bài số một trăm hai ba ngàn ba...

Bảo an còn nói cho ta biết, hình như ông chủ kia làm sinh ý nhỏ, đồ đều là từ Tân Lan vào miệng.

Căn biệt thự kia chỉ có hai vợ chồng bọn họ ở, ngày thường ru rú thâm cư, một năm cuối cùng cũng không ở được một hai tháng, thời gian khác đều là ở Lương Nhiên.

Phẩm phẩm trang nhỏ của hoạn quan đúng là nổi tiếng toàn thế giới, vốn cũng không có gì để nói. Nhưng trên thực tế, ta biết có một loại thương nhân, thường mượn dùng trang sức nhỏ để tiến miệng, làm một số giao dịch dơ bẩn.

Mọi người đều biết, Trung ương có mấy quốc bảo thế giới này có danh tiếng lừng lẫy khắp nơi, nhân yêu, chùa miếu, voi và phật bài. Trong đó phật bài này, chính là một thứ rất tà dị!

Theo truyền thuyết, Phật bài là dùng đồ của người chết làm thành, thậm chí có lúc còn dùng đến xác chết. Có thể bảo vệ người bình an, thăng quan phát tài, càng có thể vô hình giết người, hại người ta tan cửa nát, vận rủi liên tục.

Loại vật này Phong Kiến mê tín phạm trù, trên nguyên tắc Trung Quốc không cho phép vào miệng. Cho nên thường xuyên có thương nhân dùng Phật bài, mượn lý do tham gia hàng hóa, lén lút đem phật bài lẫn vào trong đó, sau đó vận chuyển đến đại lục bán.

Nếu như đối phương thật sự là làm nghề này, vậy nữ chủ nhân đã chọc phải đại phiền toái rồi! Người Tê Quán dùng vật liệu tương đối âm, đều là trực tiếp lấy nguyên vật liệu từ nghĩa trang, nếu thật tâm muốn chỉnh người mà nói, bằng vào một thương nhân âm vật như ta, là không giải quyết được từ xa.

Người ta vẫn nói hòa thượng bên ngoài biết đọc kinh, lời này không sai chút nào. Hòa thượng bản địa như ta đối phó với tà thuật ngoại lai đúng là có chút vất vả.

Bởi vì cái gọi là cách hành như vách ngăn, đối phó phật bài, tăng lữ ly lẫm chuyên môn có biện pháp lấy độc trị độc, đáng tiếc ta hoàn toàn không biết chút gì về chuyện này.

Ta đem ý nghĩ của mình nói với nữ chủ nhân, nữ chủ nhân nghe xong nổi trận lôi đình, nói không thể không tìm Nghiệp chủ tiền nhiệm tính sổ, mẹ nó, thật sự là hại người rất nặng, có gan đến trước mặt ta.

Cười ta, nói toạc ra, bằng quyền lực của trượng phu ngươi, còn không có phút nào chỉnh chết ông ta? Như vậy đi, chuyện này đã vượt qua phạm trù năng lực của ta, tà thuật dưới trướng thái giám, các ngươi tốt nhất tìm người quản giáo đến giải, ta thật sự bất lực rồi...

Ai ngờ nữ chủ nhân lại càng tức giận hơn, thiếu chút nữa chỉ vào mũi mình chửi ầm lên. Nói ta nếu như mặc kệ chuyện này, hiện tại liền để phu quân nàng bắt ta vào ngục rồi.

Ta tức giận đến lệch cả mũi, hận không thể cho nàng hai bạt tai.

Bà nương này sao giống như một con chó vậy, gặp người liền cắn?

Ta không hề khách khí nói ngươi muốn bắt thì bắt đi! Có tin sau này ta cho ngươi mỗi ngày đều bị quỷ quấn lấy hay không.

Chủ nhân cười lạnh nói: "Trương đại sư, cũng không thể nói như vậy được. Ngươi nhìn cũng đã biết thân thể của ta rồi, sờ cũng sờ, hiện tại ăn sạch sẽ là muốn chạy? Chuyện này nếu để chồng ta biết được..."

Nàng vừa nói như vậy, trái tim ta lập tức run lên một cái.

Không tốt, đều tại ta lúc trước bị túi ngũ cốc nhiễu loạn tâm trí, làm sao đã bị nàng nắm nhược điểm? Chuyện này nếu chân truyền đi, đừng nói thanh danh của ta, vạn nhất cáo mạnh – gian gì đó, nửa đời sau ta cũng không ngẩng đầu lên được.

Không còn cách nào khác, ta đành phải kiên trì đáp ứng.

Tuy nhiên ta vẫn giúp nàng mau chóng liên hệ đến nghiệp chủ tiền nhiệm, tốt nhất có thể dùng phương thức hòa bình giải quyết chuyện này.

Kết quả bảo an nói cho ta biết, đoán chừng nghiệp chủ tiền nhiệm hiện tại đang ở hùm gan sứa, mỗi năm vào thời điểm này đều là lúc kinh doanh bận rộn nhất, đối phương trên cơ bản là không về nước.

Ta bỗng nhiên có một ý nghĩ, phật bài Tê Ngưu, nếu cũng dùng âm liệu đến tàng quỷ, như vậy từ tính chất mà nói, cùng âm vật phi thường tiếp cận.

Vậy ta có thể dùng thủ đoạn đối phó âm vật để đối phó phật bài này không?

Ý nghĩ này khiến ta vô cùng hưng phấn, giống như bắt được một cọng rơm cứu mạng trong biển rộng mênh mông. Nghĩ đến là làm được, ta lập tức bảo Lý Ma Tử cùng ta đi mua ít đồ.

Tuy nhiên nữ chủ nhân lại nói với ta rằng bảo ta bồi nàng lên lầu thu thập một ít đồ vật, tối nay đưa đến khách sạn dùng, một mình nàng sợ hãi.

Ta do dự một chút, đành phải liệt danh sách những thứ muốn mua cho Lý Ma Tử. Để Lý Ma Tử tranh thủ mua thêm, còn ta đi cùng nữ chủ nhân lên lầu.

Mới vừa đi vào phòng đã thấy lạnh cả người.

Loại cảm giác này quá rõ ràng, cũng không biết là do tác dụng tâm lý hay thật sự có vấn đề?

Nữ chủ nhân vội vàng nhặt quần áo ngay trong ngăn tủ. Ta rảnh rỗi không có việc gì, dứt khoát ngồi bên cạnh hút tẩu thuốc.

Nhưng ngồi xuống ta lại thấy có gì đó không đúng, hình như có một người đang hít thở vào tai ta. Khi ta quay đầu lại nhìn, nhưng không có gì.

Bầu không khí này có chút không bình thường!

Trong lòng ta bắt đầu sợ hãi, thúc giục nữ chủ nhân nhanh một chút, hiện đang trong tay ta một gia hỏa nào đó không có, vạn nhất gặp phải thứ gì tà quái, căn bản không có sức phản kháng.

Nữ chủ nhân vừa đồng ý vừa tăng nhanh tốc độ.

Mà theo khí tức cổ quái kia rung động, toàn thân ta không tự chủ được bắt đầu nóng lên, mỗi bộ phận thân thể đều toát mồ hôi, trong đầu không tự chủ được hiện ra từng hình ảnh, tất cả đều là các loại tư thế mê hoặc của nữ chủ nhân.

Trong đầu cũng đột ngột vang lên một thanh âm: "Nghĩ cái gì, đừng nghĩ nữa, lên đi! Nàng kêu ngươi lên lầu, chính là muốn làm việc với ngươi."

"Thật ra nàng đã sớm có chủ ý với ngươi, nàng vẫn muốn còn trẻ con, nhưng nam nhân không được, ngươi là lựa chọn tốt nhất."

Ta bị giọng nói kia giật giật, không tự chủ được đứng bật dậy, ánh mắt nhìn về phía nữ chủ nhân. Giờ phút này nàng đang mặc váy ngắn rộng thùng thình, vểnh mông tìm tới trong phòng, cuối cùng lại lấy từ trong tủ ra một bộ nội y tơ kẽ tóc.

Lần này ta thật sự không gánh nổi nữa, cảm giác được ý thức ngơ ngơ ngác ngác, cả người không chịu khống chế liền nhào tới, đè thân thể nhu nhược của nữ chủ nhân lên giường.

Nữ chủ nhân bị dọa sợ chết khiếp, hét lên một tiếng muốn bỏ chạy.

Nhưng ta làm sao cho cô ta cơ hội? Áp chế cô ta ngay lập tức, khiến cô ta không thể động đậy.

Quả nhiên lần này nàng cũng không quá phản kháng, chỉ nhắm mắt lại, kích động nói: "Nhanh lên...đừng để đồng bọn của ngươi phát hiện ra."

Ta không quan tâm quá nhiều, hai ba cái liền bắt đầu cởi quần áo.

Bất quá còn chưa chính thức hành động, cửa phòng lại lần nữa bị gõ vang, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Lý Ma Tử: "Mở cửa a Trương gia tiểu ca, ngươi bảo ta mua đồ, còn chưa đưa ta tiền đâu."

Nghe thấy thanh âm của Lý Ma Tử, nhớ tới khuôn mặt xấu xa của Lý Ma Tử, ta nhất thời mất hết hứng thú, ý thức cũng tỉnh táo hơn rất nhiều, không chút do dự buông tha nữ chủ nhân: "Thật có lỗi, gần đây ta bị thứ dơ bẩn kia quấn lấy, có chút tư tưởng không chịu khống chế."

Nữ chủ nhân oán hận liếc ta một cái, vội vàng đứng dậy thu thập quần áo.

Lý mặt rỗ nhìn thấy bộ dạng của một vị nữ chủ nhân, nhất thời kinh sợ trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng lại cho chính mình một cái tát: "Này, ngươi nhìn xem ta làm chuyện gì ở đây! Ta xin lỗi, ta đi ngay bây giờ."

Ta dở khóc dở cười níu lấy Lý mặt rồi: "Nghĩ lung tung cái gì vậy? Ngươi chỉnh đốn xong chưa, đi mau đi, ta và bạn ta đuổi đi mua đồ."

Nữ chủ nhân do dự một chút: "Ta... ta thu thập thêm một lúc cũng được."

Nhìn bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn của nàng, ta không tự chủ được mà xấu hổ nói: "Mau thu dọn đi, ta không đi cùng với ngươi, trong phòng này bẩn quá, một mình ngươi ta căn bản không gánh nổi."

Lúc này nàng mới hừ một tiếng, nắm lấy bao rồi rời đi.

Đợi sau khi nữ chủ nhân rời đi, Lý Ma Tử tức đến nổ phổi mắng ta sao có thể không nắm lấy cơ hội, đây là cơ hội tốt biết bao nhiêu?

Ta tức giận đạp Lý Ma Tử một cái: "Mau lên, nói nhảm đi! Vụ làm ăn lần trước ảnh hưởng tới tâm trí của ta, đến bây giờ vẫn chưa khôi phục."

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Lý Ma Tử, ta biết có giải thích cũng vô dụng, dứt khoát mặc kệ, trực tiếp dẫn hắn đi mua đồ.

Bữa cơm đầu tiên là luồn lách, thứ một trăm hai mươi bốn cắm đầu ăn...

Ta trước tiên dẫn nó đi chợ gạo, mua gạo hùm, sau đó lại chạy đến bờ sông, gãy ba mươi cành liễu, lại chạy tới cửa hàng áo liệm mua một bộ giấy thọ cùng với đồng nam đồng gái, cuối cùng mua một ít rượu muối trắng từ cha mẹ khám.

Vốn còn chuẩn bị làm một ít nước mắt trâu, bất quá vật kia không dễ mua, cho nên chỉ có thể dùng rượu trắng thay thế.

Lần này âm vật không giống bình thường, hơn nữa không có nam nhân an ủi chống lưng, ta chỉ có thể mang theo Thiên Tử Tiên theo.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, ta và Lý Ma Tử trở lại biệt thự.

Cảm giác đầu tiên sau khi trở lại biệt thự chính là nhiệt độ gian phòng càng lạnh hơn, quả thực lạnh hơn cả trong hầm đá.

Ta biết đây là oán khí ảnh hưởng đến phòng ở, hơn nữa ảnh hưởng tương đối nghiêm trọng!

Vì giúp tâm linh an ủi một chút, ta đã mở ra không khí điều khiển, quả nhiên cảm giác ấm áp hơn rất nhiều, thế nhưng vẫn cảm thấy sau lưng phát lạnh như trước, nỗi sợ hãi trong lòng không thể nào trục xuất đi được.

Hai ta ngồi trên ghế dựa, Lý Ma Tử cũng có chút sợ hãi, nhìn cảnh tượng chung quanh đầy âm trầm, hỏi xem ta có biết âm vật trốn ở đâu không? Như vậy hắn có thể phòng bị một chút.

Ta cười khổ nói: "Thứ này giấu quá sâu, ta thật đúng là không có bản lĩnh tìm được..."

Lý mặt rỗ bất đắc dĩ thở dài, nói nguyên bản còn mấy ngày chuẩn bị sẽ kết hôn, bất thình lình xảy ra việc này, hắn hiện tại ngay cả hào hứng kết hôn cũng không có.

Ta chỉ có thể an ủi hắn ta không sao, cùng lắm thì lần này hắn ta kết hôn, ta sẽ cho hắn ta thêm một ít tiền.

Nửa đêm trước còn tốt, chúng ta hứng thú xem phim dạt dào, cũng không cảm thấy có gì không thích hợp. Sau nửa đêm, cơn buồn ngủ của ta lại tới, ta ngáp cả ngày đứng lên đi lại trong phòng, lần này ta thật không dám ngủ, sợ nhắm mắt lại sẽ không tỉnh lại được.

Lúc này tỉnh táo lại, ta càng ngày càng cảm thấy tối qua gặp quỷ, cũng không phải thật sự gặp quỷ, mà là ảo giác do phật bài chế tạo.

Công hiệu quan trọng nhất của phật bài là biểu hiện trên ảo giác.

Dù sao những âm linh này bị trói buộc ở trên phật bài, chỉ cần phật bài không vỡ, chúng nó không thể rời khỏi phật bài quá ba thước, vượt quá ba mét, tối đa cũng chỉ chế tạo ra ảo giác.

Đi hai vòng, ta cảm giác thân thể có chút mệt mỏi, mí mắt cũng sắp không mở ra được. Nhìn thời gian, cảm thấy không sai biệt lắm, liền tìm một góc, lấy tuổi thọ ra, bắt đầu hủy bỏ tuyến trên tuổi thọ.

Lý Ma Tử vừa ngáp liên tục đường rách, vừa hỏi tại sao phải làm như vậy? Một bộ y phục tươi đẹp, đáng tiếc.

Ta cười mắng: "Ngươi keo kiệt thật đúng là keo kiệt rồi! Một bộ áo liệm ngươi so đo cái gì, nếu ngươi thật sự thích, ngày mai ta mua mười bộ cho ngươi tiễn đưa tận nhà."

Sau khi mở ra sợi dây trên áo liệm, ta liền liên kết lại với nhau, mỗi một đoạn đều giữ được độ dài năm mét.

Ngược lại năm mét không có gì để nói, chỉ vì phòng của người nhà này cũng rộng khoảng năm mét.

Rất nhanh, chúng ta đã dùng tuổi thọ để tạo thành một cái lưới rậm rạp chằng chịt!

Kỳ thật những đồ vật ta chuẩn bị hôm nay, đại bộ phận đều là vì định vị đến hành tung phật bài kia. Chỉ cần có thể định vị đến vị trí của phật bài, mà chúng ta có thể sống đến ngày mai, vậy thì dễ làm hơn nhiều, trực tiếp đem phật bài gửi đến Đại Tự miếu Tê, hoặc cung phụng đến Trung Quốc, đều có thể thuận lợi giải quyết nó.

Sau đó ta liền đổ rượu vào trong nồi đun sôi, muối tinh cũng đổ vào. Sau khi trộn một trận, dùng nước muối rửa mặt, cuối cùng ngậm một ngụm ở trong miệng.

Việc này chọc giận Lý Ma Tử, nói sớm biết phải ngậm ở trong miệng, ngươi lại rửa mặt cái mẹ gì chứ? Bây giờ ngươi làm bẩn nước, ta còn ngậm như thế nào được?

Ta khinh bỉ một câu, nói ngươi có thể không ngậm trong miệng.

Lý Ma Tử nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Ta lại bổ sung một câu nữa nếu ngươi không sợ chết, Lý Ma Tử bị dọa thiếu chút nữa đem đầu cắm vào trong nồi nấu rồi...

Làm xong những việc này, nhìn nhìn thời gian, vừa vặn sáng một chút.

Cũng may, khốn nhất một đoạn thời gian đã qua, ta duỗi lưng một cái, bắt đầu hấp thụ gạo Quảngnh thơm.

Một chiêu này là ta đoán lung tung, hôm nay ta và Lý mặt rỗ đã có chuẩn bị, đối phương có thể sẽ không tìm hiểu, cho nên ta nghĩ trăm phương ngàn kế dẫn dụ đối phương xuất ra!

Muốn dẫn quỷ ở Trung Quốc, cần phải đổi một chén cơm trắng.

Bất quá nếu đối phương là quỷ đói, không xa vạn dặm đi tới Trung Quốc, khẳng định đối với ân tình ly hương hương hương có độc chuông nhỉ? Có lẽ sẽ không thích ăn uống với Trung Quốc, không bằng cho bọn họ chút hương vị "Quê quán".

Rất nhanh, Tân Lan Hương Mễ nóng hổi liền ra lò mới.

Lý Ma Tử tựa hồ đối với cách làm của ta tương đối khinh thường, nửa đùa nửa thật nói, có nên chuẩn bị một lọ bà cụ, cho quỷ đói ăn cơm hay không?

Ta lườm hắn một cái, nói ngươi hiện tại muốn có thể đi làm, nói không chừng mấy nữ quỷ tư sắc không tệ kia còn có thể thích ngươi.

Ta sẽ cầm lấy mẫu Lan Hương Mễ, đặt ở vị trí dễ thấy nhất, sau đó lại ngồi trên xe ngựa cùng Lý Ma Tử tiếp tục xem TV.

Ta đặc biệt đem kính nằm trong phòng tắm ra đối diện với nó, như vậy ta có thể từ trong gương quan sát hết thảy xung quanh.

Cặp mắt ta nhìn chằm chằm không chớp, chỉ sợ bỏ lỡ điều gì đó.

Khoảng 20 phút sau, trong phòng khách bắt đầu xuất hiện dị tượng. Đầu tiên là trong góc khuất phía sau mông ngựa truyền đến một hồi âm thanh tê tê, nghe như có một con rắn đang phun thư ra, có thể quan sát bằng gương nhưng không thấy gì cả.

Bất quá rất nhanh, ta liền truy tung được đối phương!

Bởi vì những dây ranh tuổi thọ quấn thành mạng lưới, có một bộ phận bắt đầu uốn lượn rơi xuống, ta liền đoán được khẳng định có thứ gì đó đang đè ở phía trên.

Hơn nữa xem phạm vi thọ y bị ép xuống, ta kết luận không chỉ một con quỷ.

Về phần quỷ hồn rốt cuộc có nặng hay không, bản thân ta vẫn có khuynh hướng.

Trước kia ta từng xem qua một quyển tạp chí khoa học, trong nháy mắt mấy nhà khoa học đo lường ra người đang chết, thể trọng đã giảm bớt, vì lẽ đó cho ra kết luận, linh hồn con người có trăm năm mươi khắc.

Tuy rằng rất nhẹ, bất quá đủ để đè ép dây chuyền tuổi thọ xuống...

Ta tận mắt nhìn thấy đường chỉ tuổi thọ đang rơi xuống, sau đó chậm rãi đi về phía chúng ta, không khỏi khẩn trương lên, nhẹ nhàng dùng tay chọc chọc Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử nhất thời khó hiểu nhìn ta, bởi vì trong miệng ngậm nước muối, không thể nói chuyện, nhưng ta hiểu ý của hắn: "Sao

vậy?"

Ta dùng chỉ chỉ vào gương, hắn mới rốt cục phản ứng lại, thân thể căng cứng, tròng mắt không nháy một cái nhìn chằm chằm vào tấm gương.

Cuối cùng, vật kia cũng bay tới đỉnh đầu chúng ta.

Ta hít sâu một hơi, làm bộ nhắm mắt dưỡng thần, nhưng thực tế ánh mắt chưa từng rời đi một khắc.

Đợi sau khi nó tiếp tục tiến về phía trước một khoảng, ta không nói hai lời, nhảy dựng lên, dùng sức phun ra một ngụm nước muối vào miệng nó.

Lý Ma Tử cũng nhanh chóng nghe theo.

Một ngụm muối phun ra, trước mắt chúng ta quả nhiên thêm mấy đạo "Bóng người bán trong suốt"! Bóng người kia là do hơi nước tạo thành, tuy rằng phi thường mơ hồ, bất quá ta biết rõ đây khẳng định chính là đồ dơ bẩn trong phật bài.

Phát giác được bị chúng ta phát hiện ra, những "Bóng người" kia liền quay đầu bỏ chạy.

Tuy nhiên ta cũng sẽ không cho bọn chúng cơ hội này, cầm cành liễu đã sớm chuẩn bị xong, đánh một trận trước với chúng nó!

Mấy bóng người kia rất nhanh đã bị ta ép tới góc tường, bất quá vẫn giãy dụa như cũ, muốn tìm một đầu đường chạy đi. Vì thế ta cố ý thả ra một lỗ hổng, để bọn họ chui ra.

Chờ sau khi chúng nó chui ra, ta liền thả mạng lưới do dây may quần áo bện thành xuống. Bởi như vậy, mấy "Bóng người" kia càng thêm rõ ràng hiện ra trước mặt ta.

Ta dùng sức đánh, không cho đối phương bất cứ cơ hội phản công nào!

Cũng may, đối phương dường như không có chuẩn bị gì, trong nháy mắt đã bị ta dọa sợ, không có động tĩnh.

Ta thở phào nhẹ nhõm, đem toàn bộ muối muối còn dư đều rơi vãi ở góc tường, dùng cành liễu kia che lại bức tường kia. Như vậy, đối phương hẳn là đã bị ta vây khốn rồi nhỉ?

Nhìn Lý Ma Tử xem, không biết từ lúc nào hắn ta đã nắm roi của mình trong tay, nơm nớp lo sợ nhìn chằm chằm vào nơi hẻo lánh kia.

Ta ngay cả vội vàng đoạt lấy roi Thiên Tử này. Cái roi Thiên Tử này không thể tùy tiện sử dụng được, bởi vì vạn nhất ngay cả roi Thiên Tử cũng không giải quyết được đối phương thì chỉ có thể khiến đối phương triệt để nổi giận. Đến lúc đó ta và Lý Ma Tử đều không có kết cục tốt như vậy.

Cũng may đối phương dường như đã thành thật rất nhiều, vẫn luôn cuộn mình trong góc tường, không có ý trốn ra, ta cũng thở phào một hơi nặng nề.

Vốn tưởng rằng sự tình cứ vậy kết thúc, chờ sau khi trời sáng, chúng ta có thể mở bức tường này ra, nhìn xem rốt cuộc bên trong có đồ vật gì? Một khi tìm được âm vật, muốn thu thập nó sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Nhưng hiển nhiên ta đã đánh giá thấp năng lực của thứ này. Ta vừa mới thả lỏng, muốn gọi chủ nhân ngay trong đêm về thì đột nhiên nghe thấy một tiếng cười trộm sởn cả tóc gáy!

Chương thứ một trăm hai mươi hai phi đầu hạ xuống.

Thần kinh của ta lại căng cứng, nhìn chằm chằm vào vách tường, tay cầm roi Thiên Tử.

Xem ra nhánh cây Liễu Đạo không có tác dụng, ta chỉ còn cách chuẩn bị sử dụng roi Thiên tử!

Trong mơ hồ, ta tựa hồ nghe được một trận thanh âm niệm kinh còn xen lẫn trong tiếng cười trộm. Mà thanh âm niệm kinh mơ mơ màng màng kia, giống như cũng không phải từ trong vách tường truyền đến, mà là từ dưới lầu truyền đến.

Ta liếc qua Lý Ma Tử, ý bảo Lý Ma Tử đến ban công nhìn xem.

Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ đi tới ban công xem.

Không nhìn còn tốt, xem ra Lý mặt rốt cục đã xảy ra chuyện, chỉ thấy hắn há miệng, mỗi câu đều không nói ra được, giống như nhìn thấy vật gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Một giây tiếp theo, Lý Ma Tử không ngờ lại nhảy lên ban công, chuẩn bị nhảy xuống!

Ta bị dọa toát mồ hôi lạnh, nơi này tuy là lầu hai biệt thự, ngã không chết người, nhưng rơi không tốt cũng biến thành tàn phế, nửa đời sau sinh sống không thể tự gánh vác.

Mắt ta tay lẹ lẹ, không chút do dự xông lên kéo Lý Ma Tử lại: "Con mẹ nó ngươi muốn làm gì? Muốn chết hả?"

Lý Ma Tử lúc này mới khôi phục tinh thần, nhìn ta với vẻ mặt hoảng sợ: "Trương gia tiểu ca, đầu người...

"Đầu người nào?" Ta không hiểu ra làm sao nhìn thoáng qua Lý Ma Tử, sau đó nhìn theo hướng ngón tay hắn.

Nhìn thấy cảnh này, toàn thân ta lập tức nổi da gà.

Không ngờ, bên ngoài biệt thự đang có một đầu người lơ lửng giữa không trung, nhìn chằm chằm chúng ta!

Đầu người này vẫn còn sống, trừng đôi mắt to, trong miệng lẩm bẩm, thanh âm niệm kinh kia chính là phát ra từ trong miệng nó. Trên mặt hắn vẽ rất nhiều hoa văn màu đen, cũng không biết rốt cuộc là ý gì? Tóc dựng lên, ánh mắt độc ác, nhìn khiến ta hốt hoảng.

Tuy nhiên trong lòng ta lại không tự chủ được sinh ra một ý nghĩ kỳ quái, đó là muốn nhảy ra, ngăn đầu người đó lại.

Tuy biết nhảy xuống, bản thân có thể bị ngã chết, nhưng thân thể không khống chế được mà nhảy lên ban công.

Cũng may Lý mặt rỗ đã tỉnh táo, vội vàng ôm lấy từ phía sau ta: "Trương gia tiểu ca, tỉnh lại một chút!"

"Tiên Thiên Tử, roi Thiên Tử đâu rồi." Ta sợ tới mức chảy cả mồ hôi lạnh.

"Không phải ở trên tay ngươi sao?" Lý Ma Tử hỏi.

Ta lập tức cầm Thiên Tử Tiên lên, hướng về phía đầu người giữa không trung rút ra.

Người nọ đầu trốn rất nhanh nhẹn, hơn nữa trong chớp mắt đã chạy mất.

Ta vẫn kinh hồn bất định, vội vàng khóa kín cửa sổ cả tòa biệt thự. Ta biết mình vừa rồi gặp phải cái gì, đó là phi đầu hàng, đứng đầu thập đại tà thuật trong truyền thuyết: Phi đầu hạ!

Truyền thuyết các vu sư ken két, thích nhất một môn tà thuật gọi là "Đầu hàng", thuật đầu hàng vô cùng tàn nhẫn, chỉ cần lấy được tóc hoặc là huyết dịch của đối phương, là có thể giảm xuống, để trong bụng trường cổ trùng, trong thân thể mọc đinh thép các loại, tóm lại là sống không bằng chết.

Mà lợi hại nhất trong đó là đầu rơi xuống.

Nghe nói vu sư tu luyện đầu bay xuống, có thể làm cho đầu cùng thân thể chia lìa, bay ra ngoài hút máu, sau khi hút đủ máu bảy bảy bốn mươi chín ngày, môn tà thuật này cho dù luyện thành, từ nay về sau hắn có thể tùy ý bay ra ngoài hạ xuống.

Rất nhiều gia đình Bàn Lan trồng chuối ở trong sân, ở trên tường vây giật mạng lưới, chính là vì phòng ngừa bị đầu bay đầu hàng nhìn chằm chằm.

Không nghĩ tới đối phương vì hại nữ chủ nhân, thật đúng là hao tổn rất nhiều tâm cơ, ngay cả vu sư Thiệu Lương cũng mời tới!

Nói chung sẽ sử dụng đầu bay, đều là đại vu sư không thể coi thường, tên cháu trai này thật đúng là dốc hết vốn liếng.

Nhìn thấy phi đầu hàng, trong lòng ta liền sinh ra một tín niệm vô cùng kiên định, đó chính là bất luận thế nào, chuyện này ta mặc kệ.

Vừa rồi bay đầu hẳn là tới cảnh cáo chúng ta, để cho chúng ta không nên xen vào việc của người khác. Nếu hắn thật muốn xuống tay với chúng ta, bằng vào hai người chúng ta tuyệt đối không đủ nhìn, trong phút chốc sẽ chết thảm trong tay đối phương.

Thế thì ta quay đầu nói với Lý Ma Tử: "Đi mau, chuyện này chúng ta không quản được đâu."

Bất quá Lý Ma Tử căn bản không để ý tới ta, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía chiếc ghế nằm.

Ta lập tức theo ánh mắt của Lý Ma Tử nhìn sang, nhìn thấy như vậy, cả người ta lại một lần nữa run lên.

Ngồi trên ghế dài, đang chỉnh tề một con quỷ đen, còn có vài mỹ nữ váy vàng kim, quay lưng về phía chúng ta xem phim.

Từ bóng lưng này đến xem, hẳn là mấy cái quỷ đã xuất hiện trong giấc mơ của ta tối hôm qua rồi!

Mẹ nó, đám này lại trốn ra được...

Bọn chúng không nhúc nhích, chắc hẳn không có ý thương tổn chúng ta, chỉ đơn thuần muốn dọa chúng ta chạy. Mới vừa rồi bay đầu tới nơi này, hẳn là để cho chúng nó thêm can đảm.

Ta túm quần áo Lý Ma Tử, rón ra rón rén đi ra ngoài biệt thự.

Đi tới cửa, ta đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng, bởi vì ta vậy mà nghe được phía sau truyền đến rất nhiều tiếng bước chân, lập tức chậm rãi quay đầu, dùng khóe mắt liếc nhìn.

Vừa nhìn thấy như vậy, cả người ta lập tức nổi da gà. Bởi vì ta nhìn thấy mấy con quỷ vừa rồi còn ngồi trên ghế dài, giờ phút này đang đi theo sau lưng ta, khóe miệng cười lạnh, động tác cứng ngắc đang đứng tại chỗ.

Chỉ cần chúng ta ra khỏi biệt thự, chắc chắn chúng cũng sẽ đi theo ra.

Mẹ nó, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Ta đang lo lắng bất an, trong lòng như có ngọn lửa đang thiêu đốt, chuẩn bị chịu dày vò.

Quỷ đen đầu lĩnh nhìn ta nhe răng cười hắc hắc, nhất thời ta lại chứng kiến cổ họng hắn máu huyết đầm đìa.

Nữ tử phía sau cũng đều nhao nhao nhìn ta cười, lộ ra hai cái răng nanh nhọn hoắt.

Đối mặt với mấy "người quốc tế" này, cuối cùng ta cắn răng một cái, quyết định không thể cứ như vậy đi ra ngoài. Bởi vì chỉ cần ta đi ra, chúng nó sẽ quấn lấy ta cả đời, ta không muốn bị mấy con quỷ quấn lấy cả đời!

Ta cố nén sợ hãi, ngồi xuống ghế dựa. Lý Ma Tử kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, nghẹn họng nhìn ta.

Ta chỉ có thể vỗ vỗ cái ghế dựa bên cạnh để Lý Ma Tử ngồi bên cạnh.

Lý mặt rỗ đối với hành động của ta tương đương không hiểu, bất quá hắn cũng không dám xằng bậy, đành phải ủy khuất ngồi bên cạnh ta.

Ta tiếp tục lấp lánh có thần nhìn TV, mấy cái quỷ kia dứt khoát đứng ở phía sau xem ti vi của ta, thỉnh thoảng còn có thể cúi người, hé miệng cười với ta.

Mẹ nó, sao mấy con quỷ này lại ti tiện như vậy? Sao lại ti tiện như vậy? Nếu không phải sợ đắc tội với phi đầu hàng, ta đã ra tay từ lâu rồi.

Cũng may, bọn họ tựa hồ thật sự chỉ đơn thuần muốn hù dọa ta, cả đêm cũng không có làm gì ta, sau khi hừng đông, bọn họ liền ngoan ngoãn biến mất.

Thấy không còn nguy hiểm nữa, ta liền nắm lấy Lý Ma Tử chuẩn bị rời đi.

Nhưng Lý Ma Tử lại sợ hãi, run rẩy nói: "Trương gia tiểu ca... Chân ta đứt gân, nhanh... cõng ta."

Ta thấy cứt chó của hắn cũng ướt, nước tiểu bốc mùi rất nặng. Tuy ghét bỏ, nhưng ta cõng hắn lên.

Ở trên nửa đường, nữ chủ nhân vừa tới máy móc và hỏi ta xử lý chuyện này ra sao rồi?

Ta lao đầu mắng chửi đối phương một trận, nói chắc các ngươi còn giấu ta chuyện gì đó, đối phương còn bay đầu hàng, sao có thể vì một căn biệt thự nho nhỏ được?

Tối hôm qua lão tử thiếu chút nữa chết trong phòng ngươi, chuyện xui xẻo này không tiếp được, các ngươi hãy mời cao minh khác đi!

Nữ chủ nhân còn muốn dùng chuyện phi lễ để áp chế ta, ta trực tiếp quát với máy truyền tin: "Có bản lĩnh thì bây giờ để cảnh sát bắt ta đi."

Bị ta nói như thế thì quả nhiên nàng đã sợ rồi, thái độ cung kính hơn rất nhiều, cầu xin ta dù thế nào cũng phải giúp đỡ nàng.

Ta thở dài nói: "Không giúp được, Bàn Phi Đầu hàng, há lại là một thương nhân âm vật nho nhỏ như ta có thể giải quyết? Tốt nhất các ngươi nên tự mình đi qua đó một chuyến, cầu cao tăng hàng lui đi! Mặt khác ta phát hiện vị trí âm vật, các ngươi cũng mang âm vật qua, nói không chừng còn có cơ hội sống sót."

Chủ nhân vội vã bảo ta ở trong biệt thự chờ hắn, ta nói ta đã về tiệm rồi, muốn tìm cửa hàng cổ!

Lần này không phải chủ nhân một mình một ngựa đến đây, mà còn dẫn theo một nam nhân trung niên hào hoa phong nhã. Nam nhân trung niên cao cao gầy, ánh mắt cao ngạo không gì sánh được.

Hắn nói cho ta biết hắn tên là Hạ Kiệt, là lãnh đạo trong tỉnh, chức vụ cụ thể là gì thì không nói cho ta biết, chỉ nói cho ta biết sau này có khó khăn gì, cứ việc tìm hắn.

Ta là một người ngoan ngoãn, khẩu khí lớn như vậy, vừa nhìn đã biết không tầm thường.

Tuy nhiên ta cũng không cần phải sợ hắn, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói: "Rốt cuộc các ngươi còn có chuyện gì giấu ta? Nếu như đối phương đã lấy đủ vốn hại các ngươi, khẳng định có huyết hải thâm cừu chứ?"

Hạ Kiệt do dự một chút, có chút xấu hổ nói: "Tiểu huynh đệ, hai người chúng ta có thể nói chuyện riêng được không."

Ta nhìn Lý Ma Tử một cái rồi nói: "Yên tâm, đều là người một nhà."

Hạ Kiệt nhẹ gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, mà giảng giải sơ lược một chút những chuyện đã xảy ra với chúng ta.

Hóa ra khu biệt thự này lúc trước đều là một ít phòng ở từ sáu bảy chục tuổi, có một số ông lão tuổi tác lớn.

Bất quá sau đó, nơi này đã đầu tư hơn mười tỷ, thề phải xây dựng một biệt thự có hoàn cảnh tốt, theo quy định những phòng ốc cũ này sẽ bị hủy bỏ.

Kết quả, các lão nhân nơi này đều không muốn vạch trần, trở thành người cầm đầu, các vị lãnh đạo khổ công khuyên nhủ không có kết quả, chỉ có thể mời đến cảnh giới và xà đầu đất. Khi rắn địa đầu đất bức bách chủ, không cẩn thận có tai nạn chết người, đánh chết một lão nhân.

Mà ông lão kia chính là phụ thân của phòng chủ tiền nhiệm biệt thự.

Hạ Kiệt lúc đó thân là lãnh đạo, sợ xảy ra sự tình lớn lao, ảnh hưởng đến mũ ô sa của mình, bèn đồng ý đưa một tòa biệt thự nhà bọn họ, tạm thời ép chuyện xuống.

Sau đó Hạ Kiệt dưỡng một tình nhân, muốn tìm chỗ ở cho yêu nhân, tự nhiên là nhớ tới căn biệt thự này.

Dù sao đối phương cũng không có tiền căn sản, Hạ Kiệt dứt khoát tham lam nổi lên, đuổi chủ phòng tiền nhiệm ra ngoài.

Có lẽ là vì chuyện này mới khiến đối phương hận thấu xương, không tiếc bất cứ giá nào muốn báo thù a?

Nghe Hạ Kiệt nói như vậy, ta nhất thời nổi trận lôi đình. Mẹ nó, sớm biết như vậy, có đánh chết ta cũng không tham gia vào, kẻ khi dễ người khác cũng thật là quá đáng?

Đừng nói ta, cho dù Lý mặc dù luôn luôn nhìn tiền như mạng, cũng thái độ lạnh như băng nói chuyện này chúng ta không quản được, các ngươi đi tìm cao tăng Thái Cương đi.

Hạ Kiệt phiền muộn thời gian rất lâu, cuối cùng mới nói hắn cũng hối hận, không muốn biệt thự kia nữa, nếu bây giờ trả lại biệt thự chắc sẽ không có vấn đề gì chứ?

Ta nói nếu đối phương không tiếp tục truy tung các ngươi, không tiếp tục cúi đầu cho các ngươi, sẽ không có vấn đề gì.

Hạ Kiệt thở phào nhẹ nhõm, sau đó lấy từ trong túi ra một xấp tiền cho ta mượn: "Vậy được rồi! Chuyện này phiền các ngươi rồi, đây là phí vất vả cho hai vị, hy vọng có thể đem chuyện này chôn trong lòng."

Tiền không nhiều lắm, cũng chỉ khoảng mười vạn.

Dù sao thì tiền này ở trong tay bọn họ cũng sẽ bị phung phí hết, ta không khách khí thu hết toàn bộ, nữ chủ nhân tức giận nghiến răng nghiến lợi, mắng thẳng ta không có bản lĩnh.

Từ đó về sau, ta cũng không có gặp Hạ Kiệt, hắn cũng không tìm ta, nói vậy mọi chuyện đã kết thúc rồi nhỉ?

Nhưng mà, chuyện này còn lâu mới kết thúc.

Đại khái là một tháng sau, Lý mặt rỗ tìm tới ta, nhìn vẻ mặt vô cùng khẩn trương, trong ngực còn cầm một thứ.

Ta buồn bực hỏi Lý mặt rốt cuộc là sao vậy, không phải sẽ không quay bạc chứ? Trong túi đoán có phải là tiền hay không?

Lý Ma Tử cười hắc hắc nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi đoán sao? Báo ứng này nếu tìm tới cửa, ngươi có tránh cũng không thoát đâu."

Nói xong, Lý Ma Tử bèn vỗ vỗ mấy thứ trong ngực lên bàn, ta nhìn thoáng qua mới phát hiện đó là một tờ báo báo.

Một tờ báo thần bí như vậy làm ra, thật sự là uống chết hẳn.

Nhưng khi ta xem xong lăng chương của quảng cáo, cũng không khỏi vỗ tay kêu nhanh, thầm than quả thật báo ứng đúng là kịp thời.

Trên báo cáo: Một cơ quan lãnh đạo Hạ Kiệt nào đó bỏ mình, mà địa điểm khởi xướng, chính là nơi biệt thự bọn họ cướp được kia.

Nguyên nhân nhảy gác cổng còn chưa rõ lắm, nhưng lại phát hiện tình nhân của Hạ Kiệt ở trong biệt thự.

Phát hiện tình nhân, nàng đang chuẩn bị dùng cắt cổ tay thủy tinh tự sát, sau khi đưa đến viện viện cứu lại, liền biến thành một tên điên. Điên điên khùng khùng, ăn nói linh tinh, cả ngày nói có quỷ yếu hại nàng, thậm chí trực tiếp thừa nhận, Hạ Kiệt chính là do nàng đẩy xuống.

Bởi vì tình nhân điên rồi, cho nên không dùng cách gánh vác trách nhiệm hình phạt.

Hào giả còn tìm được một phần sám hối thư ở trong túi y phục Hạ Kiệt, đại khái chính là những năm gần đây gã tham tiền bao nhiêu, vận dụng bao nhiêu tư quyền, hại bao nhiêu người? Kết quả gã chết cũng không được an bình, liên lụy ra một loạt chuyện, dẫn đến rất nhiều quan lại bị nhổ tận gốc.

Sau khi xem xong báo chí, ta bật cười khanh khách.

Xem ra lúc trước chúng ta không quản phật bài kia, đó là chính xác. Nếu như lúc trước ta và Lý Ma Tử hao hết tâm tư thu lấy phật bài, chỉ sợ tên súc sinh này còn có thể tiếp tục ở ngoài pháp bảo, tham ô máu huyết của dân chúng.

Về sau, căn biệt thự kia không có người ở. Có người nói nơi đó là quỷ ốc, nửa đêm máy truyền hình tự mở ra, còn truyền tới tiếng cười của nam nhân và nữ nhân, kết quả mãi không bán đi, thậm chí toàn bộ khu biệt thự cũng sắp dọn sạch...

Một cái phật bài, liên lụy đến nhiều bại hoại ở quan trường như vậy, ta rất hi vọng Trung Quốc xuất hiện càng nhiều âm vật như vậy.

Cổ nhân nói rất hay, làm quan không làm dân, không bằng về nhà bán khoai đỏ.

Quyền thế càng lớn thì trách nhiệm càng lớn. Nó chính là một con dao hai lưỡi, múa cũng được, dân chúng thì thích còn vạn cổ lưu hương.

Múa không tốt, chỉ có thể vung kiếm tự sát, hôi thối vạn năm.

Không ai có thể thoát khỏi quy luật bất biến từ tuyên cổ, cho dù quyền thế của ngươi có lớn đến đâu cũng sẽ có ngày bị phản phệ!

Đứng thứ một trăm hai sáu, ai muốn hại ta?

Nguyên tưởng chuyện về phật bài đến đây đã kết thúc hết, làm cho ta tuyệt đối không nghĩ tới chính là, một ác mộng quấn quanh nửa đời người ta lúc này mới vừa mới bắt đầu.

Vào buổi tối Hạ Kiệt chết, ta và Lý Ma Tử uống thêm chút rượu, thấy buồn bực nên đi ngủ.

Ngủ một giấc khiến đầu ta đần độn, nửa đêm đứng dậy tìm nước uống, lại chợt phát hiện mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, hai mắt đỏ thẫm, rất là đáng sợ.

Ta bị dọa sợ, còn tưởng là cồn trúng độc, vội vàng xoa xoa gương, xác nhận chính mình không có gì quá đáng lo, lúc này mới lên giường tiếp tục ngủ.

Sáng sớm tỉnh lại, đầu vẫn đau như sắp chết, ta nhanh đi tắm rửa mặt.

Thế nhưng càng tẩy càng cảm thấy không thích hợp, nhưng cụ thể có chỗ nào không thích hợp, trong chốc lát đúng là có chút nghĩ không ra, đành phải không nghĩ, mặc quần áo đi ra phía ngoài ăn sáng.

Trong nháy mắt khi ta mở cửa, đầu óc bỗng nhiên ông ông một tiếng, bỗng nhiên nhớ ra đến tột cùng là chỗ nào không thích hợp!

Tối hôm qua ta ở bên cạnh phòng ngủ soi gương, nhìn thấy trong gương mặt mình sắc mặt tái nhợt, hai mắt đỏ hồng. Nhưng mà... Nhưng là trong phòng ngủ của ta căn bản không có tấm gương a.

Ta mẹ nó, chẳng lẽ thứ hôm qua ta thấy, cũng không phải là "chính mình trong tấm gương", mà thật sự có một quỷ giống ta như đúc...

Sau khi ý thức được điều ấy, cả người ta không khỏi run lên một cái, càng nghĩ càng cảm thấy như vậy. Cuối cùng thật sự không chịu nổi kích thích này, ngay cả phòng ngủ cũng không dám tiến vào, một mình nghĩ lung tung, sao mình lại gặp tà rồi?

Còn kẻ không có đầu mối như ta, thậm chí không biết nên tra xét theo hướng nào.

Rơi vào đường cùng, ta dứt khoát cho Lý mặt rồi cười một chiếc cười, để Lý mặt rỗ đến tiệm thuộc giúp ta. Có người làm bạn, có điểm lá gan sẽ lớn một chút, tư duy cũng sôi động một chút, hy vọng có thể phát hiện được đến cùng là vấn đề gì!

Tuy nhiên ta chờ đầu tiên, cũng không phải là Lý Ma Tử, mà là người quen cũ, quản lý nam nhân của Đại Bi tự và Bạch Mi thiền sư.

Nghĩ đến ta mở cửa, nhìn thấy nam nhân anh tuấn cõng kiếm kia, dẫn theo một đại hòa thượng mặt mũi hiền lành, thì ngây ngẩn cả người.

Không rõ vì sao hai người này lại xuất hiện trong tiệm của ta, mà là cùng xuất hiện?

Xem ta ngẩn người, bạch mi thiền sư cười nói: "A di phúc, thí chủ không định mời chúng ta vào uống chén trà sao?"

Lúc này ta mới kịp phản ứng, hưng phấn mời nam tử tốt lành và Bạch Mi thiền sư vào trong cửa hàng, còn đặt một cái phòng riêng cho quán ăn phụ cận.

Hai vị này đều là cao nhân trong cao nhân, nhất định phải khoản đãi thật tốt.

Bạch Mi thiền sư cười đánh giá cửa hàng của ta, nam tử sầu lo lại trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Ngươi gần đây từng tiếp xúc với pháp sư Thái Dương?"

Ta sửng sốt một hồi, không hiểu sao nhìn nam tử thích ăn mặc: "Làm sao ngươi biết?"

Nam nhân sai vặt bảo ta cầm một cái gương, mở to mắt nhìn mình trong gương.

Ta vừa thấy như vậy, nhất thời liền giật nảy mình!

Ánh mắt của ta vẫn đỏ rực như cũ, bên trong tựa hồ còn có một ít vật chất giống hạt màu trắng, cũng không biết đến cùng là vật gì.

Bất quá nam nhân chăn ấm vì sao chỉ dựa vào hai mắt của ta, đã phán đoán ta từng tiếp xúc với pháp sư Quảngnh chứ?

Nam nhân chăn bầu khẽ thở dài, nói ta đây là biểu hiện trung từ.

Ta đang nghĩ không có ném gương xuống đất, tình huống gì vậy, bất tri bất giác đã trúng quy đầu rồi? Thế này thì tốt hơn bao nhiêu?

Nam nhân quyến rũ nói với ta đừng nóng vội, nghe hắn nói hết lời.

Thì ra, gần đây có một nhóm pháp sư láng giềng, đi tới Trung Quốc, thu thập âm vật khắp nơi, ảnh hưởng rất lớn đến vòng tròn âm vật của Trung Quốc.

Những âm vật này, đều là chí bảo Hoa Hạ, nếu như bị trộm bán đến nước ngoài, đối với vòng âm vật Trung Quốc mà nói khẳng định là tổn thất không nhỏ. Hơn nữa bọn hắn thu thập âm vật, dụng ý rất rõ ràng, chính là dùng âm vật đến gia trì phật bài, đến lúc đó hiệu quả chỉ sợ sẽ lợi hại gấp mười gấp trăm lần phật bài bình thường.

Đại sát khí như vậy, vạn nhất rơi vào trong tay người xấu, chỉ sợ chính là một hồi tai nạn!

Ta không ngờ chuyện này sẽ nghiêm trọng như vậy, lập tức kể lại chuyện tối qua gặp được một tên khác của mình, nói cho nam nhân được an ủi và Bạch Mi thiền sư.

Nam nhân chăn bông trầm mặc một lát, mới lên tiếng: "Nơi này của ngươi hẳn là có âm vật, ngươi cẩn thận ngẫm lại, gần đây trong tiệm có thứ gì nhiều ra không?"

Ta có chút buồn bực, không nghĩ tới ta đường đường là thương nhân âm vật, một ngày cũng sẽ bị âm vật quấn thân.

Ta suy nghĩ đơn giản, gần đây trong tiệm không có thứ gì cổ quái à? Dứt khoát mời nam nhân được âu yếm và bạch mi thiền sư vào phòng ta một vòng.

Đi một vòng, hai người cũng không phát hiện gì.

Bất quá lúc ra cửa, Bạch Mi thiền sư dừng chân, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của ta.

Ta lập tức quay đầu, phát hiện Bạch Mi thiền sư đang dùng tay chỉ vào giường của ta.

Ta nhìn Bạch Mi thiền sư một cách khó hiểu, không rõ trong hồ lô của Bạch Mi thiền sư bán thuốc gì?

Nam tử sai vặt nhỏ giọng nói: "Cái giường của ngươi có vấn đề."

Giường có thể có vấn đề gì chứ? Ta mấy ngày nay một mực nằm ở trên giường ngủ, cũng không phát hiện cái gì không thích hợp a.

Bất quá cuối cùng ta vẫn phải lật tủ lên kiểm tra một phen, không nghĩ tới kiểm tra như vậy, thật đúng là bị ta phát hiện một ít kỳ quặc!

Ở dưới giường của ta, lại có một cái đỉnh đồng nhỏ.

Tiểu đồng đỉnh kia thoạt nhìn có chút niên kỷ, thể tích có một cái đầu to như vậy, liền yên lặng nằm dưới giường của ta. Mặt ngoài đã phủ đầy tro bụi, xem bộ dáng phóng một đoạn thời gian.

Chẳng biết tại sao, mặt ngoài đỉnh đồng lại có chút biến thành màu đen.

Ta nghi hoặc nhìn về phía Bạch Mi thiền sư, Bạch Mi thiền sư chỉ là a di đà phật, cũng không giải thích với ta. Nam tử lo lắng lại nói cho ta, nói đỉnh đồng này rất có thể là ngâm trong dầu xác, cho nên mới biến thành màu đen.

Da đầu của ta tê dại đi, thứ đồ chơi này từng bị thi thể ngâm qua, hơn nữa niên đại đã lâu, không thành âm vật mới là lạ.

Rốt cuộc là ai đang hại ta?

Nam nhân tốt bảo ta giữ tỉnh táo, hỏi ta trong khoảng thời gian này có người nào khả nghi vào phòng ta không?

Đáng nghi? Không có gì khả nghi tiến vào phòng ta a, ngoại trừ Lý mặt rỗ và Doãn Tân Nguyệt.

Nhưng có lẽ hai người này sẽ không hại ta?

Nam nhân chăn bông vẫn không tiếp tục xoắn xuýt trong chuyện này, mà là để ta tìm thấy kính lớn, tỉ mỉ quan sát đường vân trên đỉnh đồng nhỏ.

Ta ở bên cạnh quan sát cả buổi, quả nhiên phát hiện một chút manh mối bên dưới đỉnh đồng nhỏ!

Phía dưới đỉnh đồng nhỏ, lại khắc rất nhiều đồ án kỳ quái, có chút giống với văn tự hình tượng của Trung Quốc.

Nam tử thương cảm giải thích, những đồ án kỳ quái này, là một loại gia trì nào đó của Kinh ly, xem ra âm vật này, đích thật chính là bị pháp sư Quảng ly chạm phải. Âm vật Trung Quốc vốn đã tà dị, hiện tại bị vu sư lõi thêm vào chú ngữ, tình huống càng phức tạp hơn...

Ta cũng cảm thấy hít một hơi lạnh, trong lòng hơi sợ hãi.

May mắn nam tử và Bạch Mi thiền sư kịp thời xuất hiện, nếu không quỷ mới biết thứ này sẽ dày vò ta thành bộ dáng gì.

"Ta hỏi bước tiếp theo nam nhân chăn nuôi nên làm như thế nào?

Nam nhân chăn ấm tựa hồ có chút lưỡng lự, hẳn cũng là lần đầu tiên hắn gặp loại âm vật này nhỉ? Dứt khoát nhìn về phía Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư chắp tay trước ngực: "Thí chủ chớ hoảng, đêm nay chúng ta ở ngay trong điếm thủ nhất thủ, xem rốt cuộc là ai hại ngươi!"

Lời nói của Bạch Mi thiền sư như một viên thuốc an tâm, khiến cho ta an tâm trong nháy mắt.

Tuy nhiên ta vẫn rất buồn bực, chỗ ta gần như mỗi ngày đều có người làm ăn tới cửa, làm sao mới đoán được rốt cuộc là ai ra tay với ta đây?

Linh Lung bà bà đầu tiên, thứ một trăm hai mươi bảy...

Nguyên lai, âm vật này tuy đã bị thêm tà chú, bất quá nếu muốn bảo trì công hiệu tà chú, mỗi ngày còn phải niệm một lần mới được. Cho nên hôm nay đối phương khẳng định sẽ niệm chú trước mặt ta!

Đến lúc đó tự nhiên có thể bắt được người này rồi...

Ta lại hỏi nam nhân an táng, cái đỉnh đồng nhỏ này đến cùng có tác dụng gì, đối với ta sẽ tạo thành ảnh hưởng ra sao, có điển cố gì không?

Nam nhân chăn hộ đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, vấn đề của ta cũng đủ làm khó hắn, dù sao nam nhân được âu yếm cũng chỉ nhìn thoáng qua đỉnh đồng nhỏ mà thôi.

Sau khi định ra kế hoạch, ta lại đặt đỉnh đồng dưới giường lần nữa, làm bộ chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nam nhân sai vặt và Bạch Mi thiền sư muốn ta giấu hai người bọn họ đi, còn căn dặn ta, ngàn vạn lần không thể để người khác biết hai người bọn họ đã tới, nếu không sợ sẽ đánh rắn động cỏ.

Ta gật gật đầu, để Bạch Mi thiền sư và nam nhân chăn nuôi đến phòng ngủ nghỉ ngơi, dù sao lúc ban ngày hẳn cũng sẽ không có người đến.

Hai người vừa đi vào không bao lâu, Lý Ma Tử đã tới, ngáp một bình rượu, ngồi bệt trên bàn, bắt chéo chân, hỏi sáng sớm nay ta tìm hắn làm gì?

Ta không dám đem chuyện linh dị tối hôm qua nói cho Lý Ma Tử, tuy rằng ta tín nhiệm Lý Ma Tử, nhưng không bảo đảm được mồm mép không rắn chắc như Lý Ma Tử, vạn một thanh chuyện này vạch trần thì nguy to.

Thế thì ta giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, nói đầu không có tiền lẻ, lười lấy, bảo Lý Ma Tử mua chút đồ ăn cho ta.

Lý Ma Tử cũng không quan tâm chút tiền nhỏ này, tiện tay ném cho ta mấy trăm đồng tiền: "Đi đi, ta bỏ tiền ra thuê thì ngươi ra sức, kiếm chút đồ ăn rồi về cho! Mẹ nó, ta cũng đã nghẹn mấy ngày rồi..."

Ta châm chọc khiêu khích nói: "Sao vậy, còn chưa kết hôn đã mặc kệ người vợ rồi, không dám uống trong nhà à?"

Lý Ma Tử thở dài: "Ài! Mâu thuẫn với Sở Sở, không dám uống rượu ngay dưới mí mắt nàng nữa."

Sở Sở, chính là quả phụ nhỏ Lý Ma Tử mang về.

Ta nói mà, ngươi thành thành thật ở lại trong tiệm của ta, ta đi mua chút Chu hắc vịt, hôm nay ta sẽ cho ngươi uống thoải mái một lần.

Nói xong, ta vội vàng rời đi, sợ Lý mặt rỗ phát hiện nam và Bạch Mi thiền sư đứng bậy, ở phụ cận mua một ít khuất tiệm rồi nhanh chóng trở về.

Mà điều mà ta không ngờ chính là Lý Ma Tử không uống được ba lạng rượu, lại còn nôn mửa liên tục.

Ta vội vàng đuổi Lý mặt rỗ đi cho hắn về nhà mình.

Bạch Mi thiền sư và nam tử thương cảm còn chưa ăn cơm, đem hai người nhốt trong phòng ngủ, mà ta lại ở bên ngoài uống rượu ăn thịt, thực sự có chút ngượng ngùng.

Sau khi Lý Ma Tử rời đi, Bạch Mi thiền sư liền từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn chằm chằm bóng lưng Lý Ma Tử một hồi lâu, lúc này mới hỏi: "Thí chủ, người này rất thân với ngươi?"

Ta ngay cả gật đầu lia lịa: "Đúng vậy, Thiết huynh đệ làm sao vậy?"

Bạch Mi thiền sư đi đến nơi Lý mặt rỗ phun ra cẩn thận quan sát hồi lâu, như có điều suy nghĩ khẽ gật đầu.

Ta cảm giác kỳ quái, liền đi tới hỏi Bạch Mi thiền sư, có phải phát hiện cái gì không?

Bạch Mi thiền sư không nói gì, chỉ khoát tay nói: "Tối nay lại quan sát đi! Hiện tại lão nạp cũng không xác định như mình nghĩ."

Trong lòng ta có điểm đột ngột, thầm nghĩ sẽ không có Lý Ma Tử cũng chọc phải phiền phức giống như ta chứ?

Chỉ riêng bản thân ta đã khiến nam nhân và Bạch Mi thiền sư đau đầu rồi, nếu Lý Ma Tử cũng liên lụy vào thì bọn họ có thể làm được sao?

Ta biết giờ lại hỏi hai người, hai người cũng sẽ không nói với ta. Một giả vờ thần bí, một người thật sự cao lạnh, tổ hợp của hai người này, đúng là tuyệt...

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh chiều tà vàng óng rơi vào trong cửa hàng của ta, thiền sư bạch mi ngâm một bình trà, tựa vào trên ghế nằm nhắm mắt dưỡng thần. Nam nhân đáng thương thì ôm trường kiếm của mình ngẩn người, ta thì thu thập cửa hàng.

Cảm giác hình ảnh như vậy rất có yêu thích, luôn cho ta một loại cảm giác bộp bộp lớn, hai đại nhân vật trâu bò ầm ầm giúp một người nghèo mạt rệp leo lên vương vị...

Ta nói trước nên ta đã mua chút đồ chay, sau khi ăn xong với hai người, liền theo yêu cầu của bọn họ đi ngủ rồi, nam tử an ủi và Bạch Mi thiền sư thì trốn ở trong tủ quần áo.

Hai người này nhìn ta ở trong tủ quần áo, đương nhiên ta không thể ngủ được, dứt khoát nằm ở trên giường chơi điện thoại.

Bất quá chơi không bao lâu, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa thùng thùng thùng.

Mẹ nó, hơn nửa đêm lại có ai tới gõ cửa?

Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể ra ngoài mở cửa. Nhìn thấy Lý mặt rỗ tử vẻ mặt ngây ngô, tươi cười đứng ở trước cửa, ta liền thở ra một trận: "Hơn nửa đêm tới làm gì ngươi."

Lý Ma Tử tức giận đến méo cả mũi: "Không phải ngươi khai trương buổi tối sao? Hôm nay sao không mở cửa?"

"Trời mù, không nhìn thấy bảng hiệu bên ngoài, đóng cửa dừng việc một ngày!"

Lý mặt rỗ lúc này mới hiểu ra, xấu hổ cười hắc hắc nói: "Ồ, có phải là kim ổn giấu không? Ta phải đi vào xem một chút."

Lý mặt rỗ nói như vậy, ta lập tức cảm thấy căng thẳng, tên Lý mặt rỗ này sẽ không thấy có vấn đề chứ? Vì sao sớm không đến không đến, hết lần này tới tìm ta hết lần?

Mà hắn lại nói kim ốc tàng kiều của ta, chẳng lẽ hắn đã biết chuyện nam tử an ủi và Bạch Mi thiền sư.

Tuy nhiên ta mặt ngoài vẫn rất trấn định nói: "Ta mệt rồi, muốn ngủ một lát, ngươi đừng đến làm phiền ta được không?"

Lý Ma Tử không chút do dự trực tiếp xông vào: "Uống chút ít đi, thật không dễ gì chạy ra ngoài."

Không còn cách nào khác, Lý mặt rỗ chỉ là một con chó ghẻ, đuổi không đi, chỉ có thể ngồi lại cùng Lý mặt rỗ uống rượu.

Bất quá còn chưa uống, chỉ nghe thấy một tiếng phật hiệu từ trong phòng ngủ truyền đến: A Di Đà Phật.

Không tốt, Bạch Mi thiền sư giở trò quỷ gì, lần này thật sẽ bại lộ.

Lý Ma Tử thất kinh: "Nhà ngươi quả nhiên còn có người!"

Lời còn chưa dứt, liền thấy một đạo hắc ảnh bỗng nhiên từ trong phòng ta thoát ra, bất quá nam tử được âu yếm lập tức đuổi tới, như thiểm điện chặn đạo bóng đen kia lại.

Lý Ma Tử tức giận quát: "Con trai sầu bi của ta đến lúc nào thế? Tên khốn kiếp nhà ngươi dám giấu ta, đừng đánh nữa."

Ta vừa nghe liền nổi giận, con mẹ nó, quả nhiên Lý măm Tử có vấn đề, bóng đen kia, nhất định là do Lý mặt rỗ mang đến. Tôn tử dám lừa ta, ta tức không kìm được, nhào tới xới tung Lý mặt đất lên: "Ông nội ngươi, uổng công ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi lại dám hại ta."

"Hiểu lầm, Sở Sở nói ngươi trêu chọc đồ vật cổ quái, là tới cứu ngươi..." Lý Ma Tử kêu rên.

"Đó là Sở Sở?"

"Lừa ngươi có tiền kiếm à?"

Ta lập tức buông Lý Ma Tử ra, đi tìm nam nhân an ủi. Bất quá nam tử thương nhân đã chế phục bóng đen, tháo mạng che mặt của bóng đen xuống. Quả nhiên, dưới mạng che mặt, thật đúng là tiểu quả phụ Sở Sở.

Sở Sở kinh ngạc nhìn nam nhân chăn tớ, không ngờ nam thân thủ tốt như vậy?

Bạch Mi thiền sư đi ra, mặt mũi tràn đầy từ bi nói: "Nữ thí chủ, xin hỏi ngươi có quan hệ gì với Linh Lung bà bà?"

"Sao ngươi biết danh hiệu của mẹ ta?" Sở Sở rất là hoảng sợ.

Biểu hiện của Bạch Mi thiền sư càng thêm kinh ngạc: "Cái gì, Linh Lung bà bà vậy mà có hài tử? Nàng cùng tên nông dân ngốc kia cuối cùng vẫn là ở cùng một chỗ?"

"Ngươi nói nhăng nói cuội gì đó?" Linh Nguyệt tránh thoát khỏi tay nam nhân môi giới: "Cha ta không phải nông dân ngốc, rốt cuộc ngươi là ai, làm sao biết danh hiệu của mẹ ta."

"Trước khi xuất gia, hắn từng theo đuổi Linh Lung bà bà." Nam tử lo lắng lạnh lùng chen vào một câu.

Một câu nói này không nói còn đỡ, vừa nói ra, lập tức như một quả bom, đem mọi người trong phòng sấm sét đốt cháy tươi non.

Sở Sở Nhiên yên lặng, trợn mắt há hốc mồm nhìn Bạch Mi thiền sư.

Khuôn mặt già nua của Bạch Mi thiền sư càng đỏ bừng, tay nắm tràng hạt run rẩy chỉ vào nam nhân thương cô, nam nhân bất mãn đem chuyện xưa của hắn ép ra.

Ta cũng không ngờ vị Bạch Mi thiền sư này, bề ngoài thoạt nhìn là cao tăng đắc đạo, lúc trẻ lại còn có một đoạn tình cảm phong lưu như vậy.

Bất quá cao nhân hình như đều như vậy, không câu nệ tiểu tiết, cái này nếu không có điểm bát quái, cũng không nhận được danh hiệu Bạch Mi thiền sư.

Ta biết chuyện này chắc chắn có hiểu lầm, vội vàng bảo mọi người ngồi xuống tán gẫu.

Hóa ra hôm nay Sở Sở đã đến tiệm cổ, quả thật là tới giúp ta.

Dù sao Sở Sở cũng hiểu được quỷ y chi thuật, cho nên ta cũng không hoài nghi nhiều. Hơn nữa Bạch Mi thiền sư cùng thương nhân nam tử cũng chứng thực, Sở Sở ở trong phòng ngủ quả thực không có niệm chú ngữ Thiệu Thiên Phổ, mà là đang tìm kiếm căn nguyên vấn đề, cũng không có ý hại ý tứ của ta.

Ta đang buồn bực, tại sao Sở Sở biết ta trúng tà?

Nghe ta hỏi ba lần, cuối cùng Lý Ma Tử mới nói ra tình hình thực tế.

Đầu tiên thứ một trăm hai tám Chương năm trăm, mang thai thi thể.

Thì ra không đơn thuần chỉ có bản thân ta bị trúng tà, Lý Ma Tử cũng trúng tà.

Đương nhiên, lúc trước bản thân Lý mặt rỗ không biết là Sở Sơ nói cho hắn biết.

Mấy ngày nay Sở Sở chú ý tới, mỗi đêm Lý Ma Tử đều lén lút lút chạy ra ngoài, hơn nữa thời gian lại vô cùng cố định, chính là buổi tối bắt đầu chỉnh thập điểm.

Sở Sở vốn tu luyện Quỷ Y thuật, cho nên liếc mắt liền nhìn ra Lý Ma Tử không bình thường, lập tức len lén theo dõi Lý Ma Tử, lại phát hiện hàng đêm Lý Ma Tử đều đến cổ điếm của mình.

Sau khi đi vào tiệm cổ, Sở Sở kinh hãi phát hiện, vậy mà ta cũng đang lâm vào trạng thái hồn mất vía. Nói cách khác, trong một khoảng thời gian ngắn ta vô ý thức giống như triệu chứng của Lý Ma Tử, cho dù Lý Ma Tử tiến vào tiệm của ta, ta cũng không biết.

Lý Ma Tử trực tiếp tiến vào phòng ngủ của ta, đọc một đoạn chú ngữ kỳ quái rồi vội vàng rời đi.

Sở Sở Sở thừa dịp Lý Ma Tử ngủ, cẩn thận kiểm tra con mắt của Lý Ma Tử, phát hiện trong mắt Lý Ma Tử có lấm tấm điểm. Sở Sở ý thức được, Lý Ma Tử có thể đã trúng đòn phải cúi đầu!

Nàng còn nói cho ta biết, kỳ thật rất nhiều thủ đoạn Kỳnh đầu hàng, đều là tham khảo quỷ y thuật, ví dụ như dùng độc trùng hạ chú cho người ta, cho nên nàng mới xác định Lý Ma Tử là trúng phải đầu hàng.

Mà phải cúi đầu, trong nhà tất nhiên có phật bài mới đúng, bất quá cuối cùng nàng ở nhà tìm được một cái đỉnh đồng nhỏ, trên đỉnh đồng nhỏ còn khắc rất nhiều văn tự kỳ quái.

Sở Sở thông minh lúc này ý thức được, đây có thể là vu sư

Trungnh động tay động chân ở trên đỉnh đồng!

Mà trong tiệm của ta, có thể cũng có những thứ giống nhau.

Để giải trừ bệnh trạng của ta, Sở Sở mới đem chân tướng sự việc nói cho Lý mặt rồi, hơn nữa cùng với kế hoạch của Lý mặt rỗ tính toán tốt, khuya hôm nay sẽ tới cứu ta. Ai biết vừa lúc đụng phải nam tức và Bạch Mi thiền sư, kết quả làm một trận ô long.

Nghe Sở Sở nói xong, ta phẫn nộ lườm Lý Ma Tử một cái: "Con mẹ nó, quả nhiên là tiểu tử ngươi."

Lý Ma Tử gào to oan uổng: "Trương tiểu ca, ngươi không nghe thấy sao? Ta lúc ấy căn bản cũng không có ý thức, đã làm gì ngươi, ta hoàn toàn không biết gì cả."

Sở Sở cũng thay Lý Ma Tử cầu tình: "Đúng là như thế, lúc ấy Lý Ma Tử thật vô ý thức, cho dù ngươi cắt đầu lưỡi của hắn, hắn cũng sẽ không kêu đau."

Bạch Mi thiền sư nói: "A Di Đà Phật! Nữ thí chủ, ngươi dùng phương thức này giải quyết âm vật, thật sự là quá nguy hiểm, thậm chí có thể lọt vào phản phệ của âm vật."

Sở Sở Sở cười nói: "Sẽ không đâu, đỉnh đồng nhà ta kia đã được ta giải quyết xong rồi..."

Bạch Mi thiền sư thản nhiên mở bàn tay ra: "Có thể đem cái đỉnh đồng nhỏ nhà ngươi đưa ra xem không?"

Sở Sở gật gật đầu, lúc này móc từ trong ba lô ra một cái đỉnh đồng nhỏ, đưa cho Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư chỉ nhìn thoáng qua, lắc đầu nói: "Thiện tai thiện tai, nữ thí chủ, ngươi chỉ dùng pháp thuật tạm thời chế trụ đỉnh đồng nhỏ này mà thôi, một khi bộc phát, ngược lại ngươi sẽ bị nó hại."

Lý mặt rỗ bị dọa đến trắng bệch cả lên, vội vàng xin Bạch Mi thiếu sư trợ giúp.

Bạch Mi thiền sư cười nói chuyện này có gì khó? Một cái là giải quyết, hai cái cũng là giải quyết, chẳng bằng một khối giải quyết.

Xem thái độ của Bạch Mi thiền sư, tựa hồ căn bản không để thứ này vào mắt, ta cũng triệt để nhẹ nhàng thở ra, có cao tăng đạo lỗi quả nhiên không tầm thường.

Ta ngay cả vội vàng hỏi Bạch Mi thiền sư, dùng biện pháp gì để giải quyết hai cái đỉnh đồng nhỏ này đây?

Bạch Mi thiền sư ngẩng đầu nhìn lên trời, lại liếc mắt nhìn Chung Thông, nói tối hôm nay không được rồi. Thời khắc tà dị nhất của đỉnh đồng đã qua, chỉ có thể chờ ngày mai...

Trong lòng ta có chút mất mát, ta tình nguyện hiện tại mạo hiểm giải quyết đỉnh đồng, cũng không nguyện ý bình an vô sự qua đêm nay, đại khái là vì con người ta thích khổ tận cam đến đây?

Đối với ta mà nói, chờ đợi vô tận, thậm chí so với trực diện nguy hiểm còn muốn sợ hãi hơn.

Nguyên bản đêm nay Sở Sở Sở chuẩn bị trở về, nhưng Lý mặt rỗ lo lắng đỉnh đồng nhỏ sẽ cắn trả Sở Sở, vì vậy không chút khách khí lui xuống trong tiệm của ta. Cũng may cái ghế dài trong tiệm này nhiều lắm, một mình ta là một cái ghế dài, thiền sư lông mày trắng và nam nhân cầu hôn ở trong phòng ngủ, không hề có ý định ngủ, Lý mặt rỗ và Sở Sơ thì ôm nhau ngủ cùng một chỗ khác.

Có nam nhân chăn tớ ở đây, thần kinh ta cũng lớn hơn nhiều, đại khái là bởi vì ban ngày quá mệt mỏi, cho nên ta ngủ một giấc này đặc biệt thơm ngon.

Con gà trống của buổi sáng vừa mới bắt đầu kêu gọi, ta đã bị nam nhân chăn hộ đánh thức, ta mơ mơ màng màng đứng lên nói mọi người đói bụng quá rồi phải không? Ta đi mua bữa sáng cho các ngươi.

Nam nhân chăn hộ lại lắc đầu, nói không nên đi mua bữa sáng nữa, bọn ta đi mua chút đồ đặc biệt.

Ta lập tức hứng thú, thứ nam nhân an ủi đều nói đặc biệt, khẳng định là mỹ vị nhân gian. Ta vội vàng gật đầu, đơn giản rửa mặt xong liền theo nam nhân ân cần rời đi.

Thấy Lý mặt rỗ ôm trắng đen ngủ say, ta cũng không quấy rầy bọn hắn.

Không ngờ nam nhân chăn bầu lại dẫn ta đi tới một quán lễ tang...

Ta kinh ngạc nhìn nam tử có bụng dạ, không biết ngâm nam có thai đi mua lễ tang gì? Nhưng ta có thể xác định đàn ông thương tâm không phải tới mua đồ ăn, trong lòng có chút thất vọng.

Nam nhân công tác nhận chức vị tang lễ, hỏi ta không biết.

Ta gật gật đầu, dù sao làm nghề này của chúng ta, không thể thiếu giao tiếp với người chết. Rất nhiều thi thể được đưa đến Tang Nghi quán, nhân viên công tác nơi này đều vụng trộm lấy từ trên người người chết ra một ít trang sức châu báu đeo trước khi chết. Mà có một số trang sức có dính oán khí của người chết, sẽ gây ra náo động không nhỏ " Động tĩnh", bọn họ sẽ đem những vật nhỏ này bán cho ta.

Nam nhân an ủi nói vậy là tốt rồi, ngươi đi hỏi xem gần đây có phụ nữ nào chết không? Tốt nhất là thai phụ mang thai năm tháng chết đi.

Ta rất kinh ngạc hỏi nam tử thân thích, tại sao phải tìm thai phụ đã mang thai năm tháng chết?

Thi thể như vậy, cũng khó tìm bình thường.

Nam nhân chăn hộ nói muốn lấy đi một thứ, hơn nữa dặn dò ta bất luận tiêu bao nhiêu tiền cũng đều có thể hoàn thành.

Ta gật đầu nói xong thì gọi điện thoại đến cho lão Tề.

Lão Tề chịu trách nhiệm đốt xác tại rạp tang lễ, là người có quan hệ nhiều nhất với thi thể. Cho nên y phát tài người chết nhiều nhất, bán ta không ít đồ chơi nhỏ.

Lão Tề nghe nói ta tới, nhiệt tình đi ra nghênh đón ta. Xem ta mang theo một người tuấn tú không ra gì, lại sát khí ngút trời, nhất thời có chút sợ hãi, nhắm chừng là cho rằng đến điều tra hắn.

Ta ngay cả vội vàng nói rõ ý đồ đến đây, nói cho hắn biết nam tử an ủi là bằng hữu của ta, không cần lo lắng, lúc này lão Tề mới nhẹ nhàng thở ra.

Nam nhân chăn ấm nói chuyện ở đây không tiện, không bằng tìm một phòng hảo hảo tâm sự, lão Tề lập tức mời chúng ta vào chỗ nghỉ ngơi của hắn.

Khi nam nhân "giai thương" nói muốn tìm một thi thể phụ nữ mang thai năm tháng, lão Tề rất kinh ngạc hỏi chúng ta, tại sao lại tìm phụ nữ có thai như vậy?

Ta ngay cả vội vàng nói cái này cũng không quản, tiền không thiếu được ngươi, ngươi chỉ cần để ý đến việc lấy tiền làm việc.

Lão Tề có chút khó xử, thở dài nói: "Thật không dám giấu diếm a lão bản, không phải ta không giúp ngươi, mà là có người đặt trước thi thể thai phụ này, ta cũng không thể nói không giữ lời a."

Chết tiệt, lại có người khác muốn thứ này.

Tuy nhiên ta lập tức ý thức được, đối phương muốn thứ này, có phải đối phương gặp phải tình huống giống chúng ta không? Cũng bị vu sư Thái Cương tính kế.

Nam tử lo lắng ánh mắt lạnh như băng hỏi lão Tề: "Cần thứ này có phải là người trung ương không?"

Lão Tề gật đầu, giật mình nhìn nam nhân cầu hôn: "Làm sao mà ngươi biết?"

Nam nhân quyến rũ liếc ta một cái, khóe miệng hơi vểnh lên: "Xem ra thật hung dữ tìm được rồi..."

Ta hiểu được rồi, hóa ra người tính toán với ta chính là tới tìm lão Tề đặt cược thi thể.

Lửa giận của ta thoáng cái liền bốc lên, mẹ nó, thật đúng là đi mòn gót sắt tìm không thấy, có được lại chẳng tốn công phu. Ta không có tìm ngươi, ngươi tự mình đưa tới cửa.

Ta không nói hai lời, trực tiếp từ trong túi lấy ra ba vạn đồng hồ, ném lên bàn: "Lão Tề, nhờ cậy một chuyện của ngươi, thi thể chúng ta muốn, có bao nhiêu muốn bấy nhiêu. Nếu lần sau người Tê Tĩnh kia tới tìm ngươi, lập tức cho ta biết!"

Đúng là không có chuyện gì ở Trung Quốc không làm được, vừa nhìn thấy tiền, lão Tề lập tức tươi cười rạng rỡ. Nói cho ta biết cứ quyết định như vậy đi, đợi đối phương trở lại, hắn chắc chắn lập tức tới báo cho ta.

"Ta hỏi: "Cũng đừng chỉ bỏ tiền vô sự, nơi này rốt cuộc có thi thể thai phụ mang thai năm tháng hay không?"

Lão Tề cúi đầu khom lưng nói: "Lão Trương, các ngươi đúng là tới đúng lúc lắm! Vừa rồi ta đã đưa một cái thi thể thai phụ, nhưng ta cũng không phải là thầy thuốc, không biết cô ấy mang thai mấy tháng, bụng thì lớn thật đấy."

Ta lập tức bảo lão Tề dẫn ta đi xem một chút.

Nhìn qua thì có vẻ như nữ thi mới chết cách đây mấy ngày, chắc hẳn là bị Thôn An Miên dược tự sát, cả khuôn mặt đều nghẹn đến tím xanh, có chút dọa người.

Nam nhân hưởng thụ kiểm tra đầu và chân của nữ thi, gật đầu nói với ta thì không thành vấn đề.

Sau đó, hắn lấy từ trong lòng ra một cây nến màu trắng, lại tìm một khối sắt nhỏ ngay tại chỗ, dùng kìm kẹp lấy, đặt ở trên cằm thai phụ, để ta dùng nến thiêu đốt miếng sắt.

Không riêng gì lão Tề, ngay cả ta cũng buồn bực không chịu được, không rõ thằng dìu con này đang làm cái quái gì.

Ta muốn hỏi con trai thương, nhưng nhìn mặt không biểu cảm của con trai, tựa hồ không muốn giải thích, dứt khoát cúi đầu làm theo lời ông ta nói.

Ngọn nến rất nhanh liền đem mảnh sắt nhỏ nướng đỏ bừng, mà cằm thai phụ cũng bị khối sắt nóng bỏng rung động, nam nhân tốt lành một bên trong miệng lẩm bẩm, một bên dùng một tay khác ở trên mặt thai phụ bóp chỉ quyết, cũng không biết rốt cuộc là đang làm cái gì?

Rất nhanh, trong không khí tràn ngập một mùi thịt nướng nồng nặc, có chút hương vị, ta vội vàng ngậm miệng, tận lực không thở.

Mà lão Tề đoán chừng không chịu nổi cục diện khẩu vị nặng nề này nên lui ra ngoài.

Nam tử sầu khổ một khắc không ngừng niệm chú, động tác trên tay cũng không ngừng, tựa hồ chuyện này đối với hắn mà nói phi thường cố sức, chỉ thời gian một lát trên trán đã đầy mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu.

Ta thấy cằm thai phụ rỉ ra từng chút nước, vàng óng ánh, ta cảm thấy đó hẳn là thi thể.

Nam nhân chăn ấm không phải sẽ lấy dầu xác thai phụ chứ?

Ngay lúc ta khẩn trương chật vật nhìn chằm chằm thi thể, miệng thai phụ kia lại đột nhiên mở ra, đồng thời trong cổ họng phát ra liên tiếp thanh âm quái dị "Khanh khách".

Tình huống bất thình lình này làm ta sợ muốn chết, đặt mông ngồi dưới đất, ngọn nến cũng dập tắt dưới mặt đất!

Đứng thứ một trăm hai mươi chín, cháo Bồ Tát...

Nam nhân chăn hộ lạnh lùng nhìn ta nói: "Mau nhặt lên, tiếp tục nướng."

Ta chẳng quan tâm tới sợ hãi, vội vàng nhặt lên ngọn nến, lần nữa thiêu đốt.

thai phụ miệng càng trương càng lớn, trong cổ họng cũng không ngừng phát ra tiếng ợ. Mỗi lần nàng ợ một cái, khóe miệng sẽ chảy ra một ngụm nước bọt sền sệt, rất là ghê tởm.

Giờ phút này bộ dạng của nàng thập phần dữ tợn, cuối cùng ngay cả tròng mắt cũng mở ra, nhãn cầu trắng hếu không tiêu điểm nhìn về phía trước.

Ta nhìn từ góc độ này, luôn cảm giác thai phụ kia đang u oán trừng mắt nhìn ta, sau lưng lập tức nổi lên một tầng da gà.

Mỗi lần thai phụ chảy ra miệng nước, nam nhân sai nha đều sẽ không ghét bỏ lấy khăn tay đi lau, rất nhanh khăn tay nam tử tử tử thương đều biến thành màu ố vàng, có chút ghê tởm.

Cuối cùng, nam nhân quyến rũ mở miệng nói: "Được rồi. Ta lập tức ném ngọn nến sang một bên, xoa xoa cánh tay hơi đau nhức, hỏi nam nhân tốt nhất tiếp theo làm gì?

Nam nhân chăn bông kiểm tra cái cằm thai phụ, nơi đó chỉ có một vết thương rất nhỏ mà thôi, không nhìn kỹ vẫn không nhìn ra.

"Đi thôi!" Nam nhân cốc cốc đứng lên, thật cẩn thận gói khăn tay lại: "Nói cho người đốt thi thể kia, chỉ cần người trung ương xuất hiện, nhất định phải kịp thời gọi tới đây, tiền không thành vấn đề."

Ta lập tức gật đầu, tìm được lão Tề dặn dò liên tục, lúc này mới rời khỏi lễ nghi cha mẹ với nam nhân lo lắng kia.

Sau khi trở về, ta đem chuyện người Tê Tĩnh tìm thai phụ thi thể nói đơn giản với mọi người một chút. Bạch Mi thiền sư nghe xong liền giận tím mặt, nói bọn họ chân thành tàn nhẫn, dĩ nhiên dùng cháo Bồ Tát để hạ xuống!

Ta nghe xong một hồi buồn nôn, bởi vì ta đại khái đoán ra, Bạch Mi thiền sư nói tới cháo Bồ Tát, hẳn là nước miếng nữ thi mang thai phun ra. Đừng nói, nước miếng cùng nước miếng nấu ra quả thật có chút tương tự...

Nam nhân tốt thương hỏi Bạch Mi thiền sư an bài thế nào rồi, Bạch Mi thiền sư cười niệm a di đà phật. Chỉ cần nữ thi không vấn đề, hôm nay có thể nhất cử hạ gục đối phương.

Xem bộ dạng Bạch Mi thiền sư đã tính trước, ta cũng nhẹ nhàng thở ra, lần này hẳn là thật sự không có vấn đề.

Mọi chuyện đã xong, chỉ thiếu Đông Phong, ta cũng không có gì phải lo lắng, dứt khoát mời bọn họ đến khách sạn ăn một bữa.

Trong bữa tiệc, Lý Ma Tử mời nam tử an ủi và Bạch Mi thiền sư tham gia tiệc cưới của mình.

Bạch Mi thiền sư lại lộ ra vẻ mặt khó xử, trầm mặc một lát mới nhìn Lý Ma Tử nói: "Thí chủ, có câu không biết có nên nói hay không."

Lý Ma Tử lập tức hỏi làm sao vậy?

Bạch Mi thiền sư bấm ngón tay tính toán, nói: "Cuộc sống kết hôn của hai vị, chọn có chút không đúng lúc, hay là ta chọn cho hai vị một ngày tốt lành đi?"

Ta rất hứng thú hỏi Bạch Mi thiền sư: "Ngày kết hôn này, còn có cố gắng không thành."

Bạch Mi thiền sư cười nói đương nhiên là có, âm dương kết hợp, chịu ảnh hưởng của hai khí Âm Dương trong thiên địa. Nếu chọn thời gian không đúng, chỉ sợ đối với cuộc sống sau này ảnh hưởng rất lớn.

Lý Ma Tử lập tức cầu Bạch Mi thiền sư chỉ điểm mê say.

Bạch Mi thiền sư lại bấm đốt ngón tay tính toán, khuyên hai người sau khi trì hoãn hôn kỳ hai tháng, như vậy hai bên sẽ cân bằng âm dương, tương thân tương ái.

Lý Ma Tử lập tức cảm tạ tâng bốc Bạch Mi thiền sư, bởi vì trong khoảng thời gian này Lý Ma Tử đã đấu võ mồm với Sở quốc không ít.

Lý Ma Tử cảm thấy vui vẻ, bữa cơm này cũng để hắn thanh toán rồi, dù sao hiện tại trong tay Lý Ma Tử có mấy chục vạn, không thiếu tiền một bữa cơm này.

Sau khi thanh toán xong, chúng ta đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên có một người phục vụ đi vào, hỏi chúng ta trong đó có ai tên Sở Sở?

Sở Sở khó hiểu nhìn người phục vụ: "Chính là ta, làm sao vậy."

"Vừa rồi có một tiên sinh bảo ta đưa cái rương này cho ngài, nói là quà sinh nhật của ngài." Người phục vụ nói.

Bọn ta đều kỳ quái nhìn Sở Sở Sở: "Hôm nay là sinh nhật của ngươi?"

Sở Sở nhíu mày: "Ta cũng không biết sinh nhật ta là khi nào..."

Lý Ma Tử cười cười: "Dù sao cũng là tặng miễn phí, ngu sao mà không lấy."

Nói xong, Lý Ma Tử liền nhận lấy cái rương lớn, quơ quơ như thể còn rất nặng.

Hắn đưa cái rương cho Sở Sở: "Sở Sở, quà sinh nhật của ngươi, tự ngươi mở ra đi. Lát nữa ta mua cho ngươi bánh ngọt, sau đó coi như sinh nhật của ngươi đi..."

Sở Sở Ti cười gật đầu, nụ cười kia phi thường ấm áp.

Nhưng khi Sở Sở mở cái rương ra, chúng ta đều trợn tròn mắt. Trăm triệu lần không nghĩ tới, trong rương kia đúng là một cái đỉnh đồng nhỏ, hơn nữa chính là cái mà Lý Ma Tử xuất hiện.

Ta lập tức ý thức được có chuyện không đúng, nhìn người phục vụ hô: "Là ai bảo ngươi đưa tới, người đâu?"

"Đi... đi thôi." Người phục vụ bị một giọng nói đột ngột này của ta dọa cho sợ hãi, nơm nớp lo sợ của bản thân.

"Đuổi theo!" Ta tức giận mắng một câu, liền đuổi theo.

Ta rõ ràng, đỉnh đồng này là pháp sư khắc nghiệt đã đưa tới cho chúng ta, mặc dù không biết mục đích của hắn là gì, bất quá chuẩn xác không có chuyện tốt.

Nam tử sai vặt và Bạch Mi thiền sư cũng đều đuổi theo.

Rõ ràng ta trông thấy một bóng người lén lút lút nấp ở cửa tửu điếm nhìn lén bọn ta, sau khi bọn ta đi ra, lập tức lên xe rời đi.

Ta đang chuẩn bị đánh xe đuổi theo, nam nhân đáng thương lại dắt ta lại: "Không được! Sở có nguy hiểm, mau trở về."

Còn chưa tiến vào phòng đã nghe thấy tiếng Lý Ma Tử tru lên như heo bị giết: "Sở Sở, ngươi làm sao vậy?"

Ta vội vàng vàng xông vào, nhưng lại phát hiện Sở Sở Nhân sắc mặt tái nhợt nằm trong lòng Lý Ma Tử, khóe miệng còn có vết máu, hai mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích.

Lý mặt rỗ trông thấy nam nhân thích đứng bậc, lập tức quỳ xuống cho nam nhân đứng bên: "Huynh đệ, ngươi cứ cứu hậu Sở, vừa rồi nàng hộc một ngụm máu..."

Ta ngay cả vội vàng kéo Lý Ma Tử lên, nói đừng như vậy, trước tiên xem tình huống cụ thể của nam nhân thương cảm một chút đã.

Nam tử chăn hộ kiểm tra mạch đập Sở Sở, hai hàng lông mày kiếm lập tức nhíu lại.

Biểu cảm ta vừa nhìn thấy nam nhân chăn nuôi đã biết sự tình không thích hợp, trong lòng rối bời.

"Thế nào, thế nào a?" Lý mặt rỗ ôm lấy cánh tay nam tử đang lo lắng, nước mắt cũng rơi xuống.

Nam tử an ủi lắc đầu: "Phản phệ âm vật, không thể lạc quan."

"Cái gì?" Ta giật nảy cả mình: "Âm vật làm sao có thể phản phệ? Trước kia ta chưa bao giờ gặp loại tình huống này, cho dù âm vật có lợi hại hơn nữa."

"Đây không phải âm vật bình thường." Bạch Mi thiền sư nói: "Đây là âm vật bị vu sư Thái Cương khống chế, ma tính tăng nhiều. Hơn nữa nữ thí chủ trước đó động thủ áp chế âm vật này, một khi âm vật bộc phát, khẳng định là cắn ngược nàng trước..."

Lý Ma Tử phỏng chừng không hiểu được, chỉ là đau khổ cầu xin hai người nhất định phải cứu Sở Sở.

Nói thật, Sở Sở ở trong lòng ta, là một cô nương đơn thuần lương thiện. Hơn nữa thân thế của nàng vốn đã đáng thương, hiện tại vì cứu ta và Lý Ma Tử mà biến thành bộ dáng này, trong lòng ta cũng rất khó chịu.

Cầu xin Bạch Mi thiền sư và nam tử đáng thương bất luận dùng biện pháp gì, nhất định phải cứu Sở Sở!

Nam nhân quyến rũ nói: "Các ngươi yên tâm, ta sẽ nghĩ cách, mọi người về tiệm trước."

Lý Ma Tử lập tức ôm Sở Sở Sở vào lòng, đau lòng rơi lệ, ta cũng không biết nên an ủi Lý Ma Tử như thế nào.

Dù sao ta là kẻ ngốc nhất, uống rượu cùng hắn giết người cũng được, nhưng sẽ không an ủi người khác được.

Chờ sau khi trở về, nam tử sai vặt liền ngồi đó trao đổi với Bạch Mi thiền sư.

Ta đã mời mấy thầy thuốc kiểm tra cơ thể Sở, mấy thầy thuốc kia đều không tra ra Sở Sở có vấn đề, đương nhiên cũng không thể nào chữa trị được. Ta chỉ đành đưa cho bọn hắn một cái túi đỏ, đuổi bọn hắn về phủ.

Ước chừng qua một giờ, Bạch Mi thiền sư gọi ta tới, nói muốn giảng giải cho ta một chút thế cục trước mắt.

Ta lập tức ngồi xuống, hỏi Bạch Mi thiền sư thấy chuyện này thế nào?

Bạch Mi thiền sư niệm một tiếng A Di Đà Phật, nói: "Xem ra kế hoạch của chúng ta đã biết rõ ràng. Đây là muốn ra oai phủ đầu chúng ta, uy hiếp chúng ta đừng tiếp tục xen vào việc của người khác..."

Ta cũng muốn nghiến răng nghiến lợi nói: "Mẹ nó, liền giở trò sau lưng, có bản lĩnh thì giáp mặt làm một trận."

Bạch Mi thiền sư lại nói cho ta biết, Mật Mật vu sư giảm xuống, vốn là lén lút tiến hành, đây cũng là sở trường của bọn họ, cho nên ngày sau nhất định phải cẩn thận gấp bội.

Ta ngay cả vội vàng hỏi Bạch Mi thiền sư, vết thương Sở Sở kia bọn hắn chuẩn bị như thế nào bây giờ?

Chương thứ một trăm ba mươi ba, Trung Thái Đẩu pháp

Bạch Mi thiền sư đem cái đỉnh đồng nhỏ kia đặt ở trên bàn cẩn thận thưởng thức, trầm mặt nói: "Ta còn chưa từng thấy qua ong mật vu sư cuồng vọng như thế, đây là đang hạ chiến thư cho toàn bộ âm vật xem! Nếu không ứng chiến, về sau ai còn mặt mũi làm nghề này."

"Ta mặc kệ cái gì mà chiến thư không có chiến thư." Ta nói: "Chỉ cần có thể cứu Sở Sở là được."

Bạch Mi thiền sư gật đầu: "Thí chủ, không đơn giản như ngươi nghĩ, một mình lão nạp cũng đủ thu thập đối phương, nhưng mà..."

"Nhưng cái gì?" Không biết lúc nào, Lý Ma Tử đi tới, vẻ mặt bi thống nói: "Bạch Mi thiền sư, bất kể trả giá thế nào, đều phải chữa khỏi cho Sở Sở, dù bảo ta đi chết cũng được."

"Thật sự là một đôi si tình oán nữ." Bạch Mi thiền sư khẽ thở dài, tựa hồ nhớ tới lúc mình còn trẻ, khóe mắt lại có chút ẩm ướt.

"Ta lo lắng thân thể Sở Sở không thể gánh nổi đấu pháp song phương chúng ta, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sợ là tính mạng nàng khó bảo toàn." Bạch Mi thiền sư khó khăn nói.

"Ta có thể làm chút gì không?" Lý Ma Tử sốt ruột nhìn Bạch Mi thiền sư.

"Cái này..." Bạch Mi thiền sư hơi dừng lại một chút: "Kỳ thật ngươi có thể chia sẻ một phần thống khổ cho nàng ta, tuy nhiên, ta lo rằng cuối cùng ngay cả ngươi cũng hại! Dù sao từ nhỏ Sở Sở đã tu hành Quỷ Y thuật, thân thể có sức miễn dịch rất mạnh, mà ngươi lại chỉ là một người bình thường."

"Không sao." Lý Ma Tử không thèm để ý chút nào nói: "Chỉ cần Sở Sở có thể sống sót, ta như thế nào cũng không quan trọng, chỉ là đáng thương cho đứa bé kia..."

Nói xong, Lý mặt rỗ nhìn ta một cái.

Ta biết Lý Ma Tử muốn tặng đứa con cho ta.

Ta có thể làm thế nào? Đáp ứng hắn sao? Để hắn chết không còn mối lo? Cho nên ta lắc đầu giống như trống lắc: "Cút, ngươi sẽ không có việc gì! Đừng hy vọng đem tiểu dễ phó phó thác cho ta, ta sẽ không quản."

"Tận lực đi." Lý Ma Tử cười khổ nói.

Hắn biết cho dù hắn không nói, vạn nhất hắn xảy ra chuyện gì không hay, ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Quyết định chủ ý xong, Bạch Mi thiền sư và nam nhân sầu lo liền bận rộn lên.

Nam tử chăn mền mua bao châm tính một lần, rút một ống máu Sở, muốn phun vào trong động mạch của Lý Ma Tử. Ta nói có thể uống hết hay không? Vạn nhất khiến cho máu hai bên bài xích thì không hay lắm.

Nam nhân chăn ấm nói không được, máu vào dạ dày, có thể sẽ mang đến hậu quả càng thêm nghiêm trọng.

Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể khiến nam nhân lo lắng cho mẹ.

Sau khi xoa xong, Lý Ma Tử vẫn dựa theo lời dặn dò của nam tử mang thai, nằm xuống bên cạnh Sở Sở ngủ thiếp đi.

Nam nhân chăn bông kêu ta đặt hai cái đỉnh đồng nhỏ, sau khi cố định xong, nam tử cầu hôn liền bảo ta canh giữ ở bên cạnh, đợi đỉnh đồng phát ra âm thanh ong ong thì gọi bọn họ lại.

Sau khi nói xong, nam nhân thích lập tức cùng Bạch Mi thiền sư đi nghỉ ngơi, tối nay chắc chắn sẽ phát sinh một trận ác chiến, cho nên hai người nhất định phải bảo trì trạng thái tốt nhất.

Mà ta thì lại nhìn chằm chằm không chớp mắt Sở và Lý Ma Tử.

Giờ phút này hai người đã ngủ, sắc mặt trắng bệch, hô hấp yếu ớt, thoạt nhìn như đã chết. Điều này làm cho trong lòng ta lo sợ bất an, cơ hồ cách một đoạn thời gian đều phải đi kiểm tra mạch đập của Lý Ma Tử.

Hai người cứ như vậy duy trì tư thế không nhúc nhích, ngủ thẳng đến nửa đêm mười hai điểm, vẫn chưa lật người qua.

Điều này làm cho trong lòng càng thêm lo lắng!

Rút cuộc, lúc chung đi đến rạng sáng, ta nghe thấy hai cái đỉnh đồng nhỏ bỗng nhiên phát ra thanh âm ong ong, giống như có người đang điên cuồng gõ.

Ta lập tức nhìn về phía đỉnh đồng nhỏ, phát hiện hai cái đỉnh đồng nhỏ đang ở tần suất cao run rẩy, phảng phất muốn tránh thoát khỏi trói buộc!

Mà lại nhìn Lý Ma Tử cùng Sở Sở Sở, làn da trên mặt càng thêm tái nhợt, hô hấp dồn dập, thân thể cũng theo đỉnh đồng nhỏ đang không ngừng run rẩy.

Ta lập tức xông vào phòng ngủ, gọi nam tử quyến rũ và Bạch Mi thiền sư tỉnh lại.

Hai người chỉ nhìn thoáng qua đỉnh đồng nhỏ, biểu tình trở nên nghiêm túc hẳn, ra lệnh ta tranh thủ thời gian đem cửa mật mở rộng ra.

Nam tử chăn hộ thì giương khăn tay, đem nước miếng sền sệt lấy từ trong miệng nữ nhân mang thai hôm nay, sau khi dùng lửa nướng một chút, phân biệt nhỏ vào trong hai cái đỉnh đồng nhỏ.

Sau đó mất đi một tấm phù lục, hai cái đỉnh đồng nhỏ lập tức bay lên ngọn lửa màu lam!

Ngọn lửa như độc xà trườn loạn khắp nơi, mà tần suất tiểu đồng đỉnh run rẩy tựa hồ càng lúc càng nhanh. Ta luôn cảm giác, tiểu đồng đỉnh tựa hồ là dịch chuyển về hướng đầu Lý mặt rỗ cùng Sở.

Ta lo lắng, lo lắng vạn nhất đỉnh đồng nhỏ nghiêng, đốt đến hai người thì sao? Liền đưa tay đẩy đỉnh đồng ra.

Nhưng nam nhân chăn trợ lại quát lớn một tiếng: "Đừng đụng vào!"

Làm ta sợ tới mức vội vàng rụt tay lại.

Chỉ thấy nam tử ôm bụng và Bạch Mi thiền sư ngồi khoanh chân, trong miệng lẩm bẩm.

Tiểu đồng đỉnh ở trên người Sở Sở Sở cùng Lý Ma Tử không ngừng di chuyển qua di lại, tới gần đầu, sau đó lại rời xa.

Hơn nữa ta phát hiện ra một trường hợp, mỗi khi đỉnh đồng nhỏ tới gần đầu hai người, biểu tình của hai người đều sẽ vô cùng thống khổ. Sau khi rời xa, biểu tình của hai người sẽ lại thoải mái một chút...

Ta đại khái có thể phán đoán, nam nhân tốt bụng là đang dùng pháp thuật khống chế đỉnh đồng, không để đỉnh đồng tới gần đầu hai người. Mà người hạ chú chân chính, lại là ý đồ để đỉnh đồng tới gần đầu hai người.

Cũng không biết một khi đỉnh đồng này tới gần đầu hai người, đến tột cùng sẽ phát sinh chuyện gì?

Trong mơ màng, ta tựa hồ nghe ngoài cửa sổ truyền đến một trận tiếng niệm kinh khó hiểu, vì thế lập tức chạy đến bên cửa sổ nhìn lại. Nhưng phát hiện cửa hàng cổ có một chiếc xe màu trắng, tiếng tụng kinh, giống như là từ trong xe truyền ra.

Chẳng lẽ, hung thủ đang ở trong xe?

Nghĩ đến điểm này, ta liền giận tím mặt, con mẹ nó lại dám tìm tới cửa, đem huynh đệ lão tử hại thành bộ dáng này, ta nếu không hảo hảo giáo huấn các ngươi, không khỏi quá không mang lão tử trở về chuyện cũ.

Nghĩ đến đây, ta lập tức chuẩn bị xông lên.

Tuy nhiên ta bình tĩnh suy nghĩ một chút, cảm thấy như vậy không được à! Vạn nhất có rất nhiều người trong xe, ta một mình một ngựa không cách nào thu thập bọn họ, ngược lại sẽ chọc tới bọn họ ảnh hưởng đến nam nhân cầu hôn và Bạch Mi thiền sư, đến lúc đó hai người làm phép khẳng định sẽ không thành công.

Thế thì ta bỏ qua ý định xông tới, ép buộc mình tỉnh táo lại.

Phân tích, trên xe kỹ thuật vu sư khỏe mạnh tuyệt đối không chỉ một cái, khẳng định còn có một cái khác giúp hung.

Sở dĩ bọn hắn không xuống xe quấy rầy nam nhân thương cảm và Bạch Mi thiền sư, rất có thể là vì bọn hắn muốn giết người trong vô hình, mà không bại lộ tung tích của bọn hắn.

Vạn nhất bọn chúng tiến vào quấy rối, cảnh sát có thể bắt giữ bọn chúng.

Bất quá điều này cũng không phải là bọn hắn sẽ không xuống đây, hiện tại liều mạng nhiều như vậy, vạn nhất bọn hắn đấu pháp bất quá với nam tử hay bạch mi thiền sư, cứng thì làm sao bây giờ? Đến lúc đó đừng nói là cứu Lý Ma Tử cùng Sở, chỉ sợ nam nhân tốt xấu hay Bạch Mi thiền sư đều sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Vì vậy sau khi suy nghĩ mãi, ta nhanh chóng đưa ra một kế hoạch.

Ta từ cửa sau của tiệm cổ lén lút chuồn ra ngoài, tìm đến ốc sên gần nhất, mua một thùng dầu trơn cùng một cây gậy dầu thua, sau đó đưa quản xấu một chút hướng cái xe kia duỗi ra.

Vì muốn cho tên quản lý vận chuyển không gấp khúc, nên ta còn cố ý nhét vào bên trong một cây thiết ti, thiết ti mang theo ống dầu, rất nhanh đã chui tới tình trạng bánh xe!

Ngay sau đó ta liền đổ thùng nước vào trong ống dầu.

Đợi đến một thùng đô tệ sau khi tất cả đều đổ xong, phía dưới bánh xe đã phiêu đãng hoa dầu, ta trực tiếp lấy ra lửa đốt.

Trong nháy mắt khi độ nóng tiếp xúc với đốm lửa, oanh một tiếng liền bốc cháy, ngọn lửa đem bánh xe bao bọc nhiều vòng.

Người trên xe lập tức luống cuống, vội vàng xuống xe, muốn kiểm tra xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Sau khi bọn họ phát hiện xung quanh đều là ánh lửa, một người trong đó hô to: "Mau, lái đi!"

Bất quá bánh xe bánh nướng có khả năng bị đốt hỏng, nghiên vài cái cũng chưa phát động lại. Mắt thấy ngọn lửa càng lúc càng lớn, người trên xe đều hoảng loạn thần sắc, lần lượt từng người xuống đẩy xe.

Trong xe, tường vu sư Thiệunh có lẽ đã bị quấy rối, phân tán tinh lực. Ta nhìn thấy đỉnh đồng nhỏ đang từ từ rời đầu Lý Ma Sát và Sở Sở, mà nam tử chăn hộ và Bạch Mi thiền sư lập tức thừa thắng xông lên, đều đứng lên, thanh âm niệm chú lớn hơn nữa.

Nam nhân thụ thương cuối cùng dứt khoát rút ra trường kiếm màu lam trên lưng, một tay chống lên ghế, một bên không đẹp đẽ, đem kiếm bổ vào trên đỉnh đồng nhỏ.

Đỉnh đồng nhỏ lập tức ngã xuống đất, mà trong nháy mắt ở đỉnh đồng nhỏ ngã xuống, ta nghe thấy trong xe truyền đến một tiếng hét thảm, cửa sổ xe mở ra, một khuôn mặt Bàn Hổ thất khiếu chảy máu lộ ra.

Hắn tức giận trừng mắt nhìn ta một cái, sau đó hô: "Chạy mau..."

Vừa hay lúc này động thi động, mấy người lập tức mở rộng xe, như chó nhà có tang chạy ra khỏi phố cổ.

Vị trí một trăm ba mươi ba lễ phục quán khiến người ta kinh hồn.

Ta triệt để nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại nhìn nam tử tốt và Bạch Mi thiền sư, tiếng niệm chú hai người vẫn như trước liên tiếp vang lên, Bạch Mi thiền sư càng là cầm lên một chuỗi phật châu, quật tới quật lui trên người Lý Ma Tử cùng Sở.

Ta biết còn chưa kết thúc, lại không giúp được gì, chỉ có thể đứng tại chỗ sốt ruột.

Tại lúc ta bị sứt đầu mẻ trán chờ đợi, Lý mặt rỗ cùng Sở đột nhiên bắt đầu ngồi thẳng trên mặt đất.

Trong lòng ta rất mừng rỡ, vội vàng đi tới, muốn hỏi Lý Ma Tử cảm giác thế nào?

Nhưng Lý Ma Tử lại đột nhiên nắm lấy bả vai ta, ta cảm thấy ngón tay hắn vô cùng mạnh mẽ, như một cái kìm sắt gắt gao kẹp chặt cánh tay của ta.

Ta đau đến phẫn nộ giãy dụa, nhưng Lý Ma Tử lại chết sống không buông tay!

Bạch Mi thiền sư quát lớn một tiếng, phật châu trong tay hung hăng đập vào trên mặt Lý Ma Tử. Lý Ma Tử lập tức hét thảm một tiếng, đẩy ta qua một bên.

Ta bị đẩy ngã hai cái ghế, lại ngã mạnh xuống đất. Lần này té không nhẹ, cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị ngã lệch vị trí, mất hơn nửa ngày mới bò dậy được...

Nam tử sai vặt và Bạch Mi thiền sư niệm xong chú ngữ, Sở Sở dần đầu tỉnh lại, phun ra một ngụm máu đen, sau đó toàn thân suy yếu nằm trên mặt đất.

Ta ngay cả vội vàng đỡ Sở Sở lên, hỏi Sở Sở Thế nào rồi?

Sở Sở lại chỉ lo lắng nhìn Lý Ma Tử, ta biết nàng ta đã nói không ra lời, đành phải an ủi nàng ta nói đã không sao, để cho nàng ta an tĩnh trước.

Lý mặt rỗ vẫn như tảng đá trong nhà xí, vừa hôi lại vừa cứng, bất luận nam nhân đầu lông mày trắng hay điểm thế nào cũng không mở mắt.

Chỉ là cả người cứng ngắc đứng ở nơi đó, ý đồ công kích tất cả mọi người!

Cuối cùng Bạch Mi thiền sư kêu lên: "Cái Lannh pháp sư kia điên rồi sao? Đã bị chúng ta phá pháp thuật, chỉ còn lại nửa cái mạng, còn phải liều chết đối nghịch với chúng ta."

Sau khi nói xong, hắn liền bước lên, một cước đem Lý Ma Tử đá ngã quỵ xuống đất, dùng phật châu ghìm chặt cổ Lý Ma Tử, khiến cho Lý Ma Tử không thể động đậy.

Nam nhân chăn ấm thì lạnh lùng liếc ta một cái: "Trương Cửu Lân, ngươi đi hút chú huyết trong thân thể Lý Ma Tử ra, hút ra là được."

Ta không tự chủ được mà run lên cầm cập: "Để ta nói miệng hút ngươi?"

Nam nhân chăn bầu nói: "Đương nhiên, tốc độ càng nhanh càng tốt. Bạch Mi thiền sư phải không kiên trì được... "

Quả nhiên, Bạch Mi thiền sư "Bá" một cái đã bị Lý Ma Tử ném qua một bên, dù sao hắn cũng là người xuất gia lớn tuổi, làm sao có thể đánh thắng được Lý Ma Tử trúng tà?

Xem biểu tình vặn vẹo của Bạch Mi thiền sư, ta liền biết lão kiên trì không được bao lâu.

Nam nhân chăn bông cuống lên, cũng vọt tới, như tia chớp đè hai tay Lý Ma Tử xuống, sau đó quay đầu lại hô với ta: "Nhanh a."

Mẹ nó, không để ý tới dơ bẩn!

Ta lập tức cho miệng đối ẩm, liền ôm Lý Ma Tử hút vào.

Ta cảm thấy một dòng chất lỏng dính liền bị hút ra, khiến ta chán ghét, vội vàng nôn mửa một chút, sau đó tiếp tục hút.

Hơi sức của Lý Ma Tử cũng từ từ biến mất, mãi tới khi hắn nằm co quắp trên mặt đất như một đống bùn nhão, rốt cuộc ta mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi ở một bên thở hồng hộc.

Nam tử sai vặt và Bạch Mi thiền sư cũng có chút tiêu hao thể lực.

Từ trong mát lạnh ta lấy ra ba bình nước suối mỏ đưa cho mọi người, sau đó nhỏ giọng hỏi uể oải nam tử: "Đã giải quyết xong chưa?"

Nam nhân đáng thương gật đầu: "Gần như vậy..."

Ta gần như không có phun ra một ngụm máu, mẹ nó ta hôn đầu cũng dâng ra rồi, ngươi vậy mà chỉ nói với ta không sai biệt lắm?

Như vậy không sai biệt lắm là có ý gì?

Ta bật cười khanh khách, thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nam nhân chăn bầu nói: "Chắc không có vấn đề gì lớn đâu, tối nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai giải quyết hậu quả là được rồi."

Nghe nam nhân mang thai an ủi, trong lòng ta mới dễ chịu được nhiều, uống xong nước suối mỏ, liền ném Lý Ma Tử cùng Sở Sở lên giường, còn ta cùng nam nhân thương cảm, còn có Bạch Mi thiền sư ở trong phòng đánh giường.

Sau hừng đông, ta cảm giác thân thể không có gì đáng ngại, vội vàng đứng lên hoạt động gân cốt một chút. Nhìn thoáng qua Lý Ma Tử, phát hiện Lý Ma Tử vẫn còn đang mê man ngủ, mà những người khác đã không còn trong phòng.

Sau khi ra ngoài ta mới phát hiện Sở Sở đang chuẩn bị bữa sáng, sắc mặt nàng thoạt nhìn tốt hơn nhiều. Bạch Mi thiền sư và nam nhân cầu hôn thì uống một bình trà, trầm mặc không nói.

Ta ngay cả vội vàng đi qua hỏi: "Lý Ma Tử thoát khỏi nguy hiểm rồi sao? Sao bây giờ vẫn còn đang ngủ?"

Nam nhân chăn bầu không giải thích với ta, chỉ bảo ta ăn cơm xong lại dẫn hắn tới Lăng Nghi quán một chuyến, có một chút công việc lành phải xử lý.

Ta lập tức gật đầu.

Đợi chúng ta ăn xong bữa sáng, Lý mặt rỗ vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Nhưng sắc mặt hắn đã dịu đi rất nhiều, giống như đang ngủ, nằm bất động ở trên giường.

Ta lại hỏi anh em tốt, Lý mặt rỗ sẽ không có vấn đề gì lớn chứ? Sau khi được nam nhân có lo lắng, lúc này mới yên tâm đi tới phần bộ phận tang.

Chẳng qua khi chúng ta đến Mai Nghi quán tìm lão Tề, bảo an lại hổn hển mắng: "Còn tìm cả lão Tề nữa! Tên kia cũng không biết đi đâu nữa, hiện tại rất nhiều thi thể đang xếp hàng, không ai đốt."

Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể cho lão Tề gọi điện ảnh.

Tuy nhiên ta liên tiếp đánh mấy lần máy truyền tin, nhưng đều không người nào nghe, trong lòng ta bắt đầu thấp thỏm bất an.

Lão Tề sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Ta hiểu Tề lão, là một người đàn ông trung niên người nhà phải nuôi mà nói, hắn rất quý trọng công việc này, thậm chí còn quan trọng hơn so với tính mạng! Mười năm qua chưa từng xin nghỉ một lần nào, càng chưa có chuyện gì đột nhiên biến mất.

Rốt cuộc lão Tề kia đi đâu vậy?

Lúc này, nam nhân thích khách vỗ vỗ bờ vai của ta, hỏi ta lão Tề ngày thường cũng vô duyên vô cớ biến mất sao? Ta lập tức lắc đầu.

Nam nhân hưởng thụ hít sâu một hơi, bảo ta lập tức dẫn hắn đi xem thi thể của thai phụ.

Ta chỉ có thể đưa thông báo cho đồ đệ của lão Tề, cầu xin đồ đệ của lão Tề hỗ trợ.

Đồ đệ của lão Tề không nói hai lời, lập tức dẫn chúng ta đi Thái Bình.

Trong thái bình vẫn lạnh lẽo như trước, ta buộc chặt quần áo, nhưng căn bản không có tác dụng. Dứt khoát không quản nữa, dù sao cũng chỉ ở lại trong đó một thời gian ngắn.

Sau khi đi vào, nam nhân hưởng thụ liền nhíu mày, dẫn đầu đi về phía một tủ băng giá: "Thi thể phụ nữ mang thai ở nơi này?"

Ta có chút giật mình, nam nhân hưởng thụ là làm sao biết được? Tuy rằng trên ngăn tủ có con số, bất quá nam nhân lo lắng cũng không có khả năng biết con số thai phụ nha.

Đồ đệ của Tề lão lập tức gật đầu: "Ừ, đúng, chính là ở bên trong này."

Nam nhân hưởng thụ hít một hơi khí lạnh, trực tiếp rời khỏi thái bình.

Ta ngay cả vội vàng đuổi theo hỏi: "Sao vậy, không nhìn thi thể thai phụ sao?"

Nam nhân chăn bầu dừng lại, xoay người nói với ta: "Bên trong không phải thi thể của thai phụ..."

"Không phải?" Ta rất kinh ngạc nhìn hắn: "Làm sao ngươi biết."

Nam nhân tốt bụng nói: "Đừng quản nữa, không muốn gây phiền toái, nhanh đi theo ta."

Ta biết nam nhân chăn ấm làm vậy khẳng định có đạo lý của hắn, lập tức nghe theo mệnh lệnh của hắn, nhưng trong lòng lại có mấy nghi vấn rất lớn.

Nam nhân chăn hộ làm sao biết trong tủ băng không phải thi thể thai phụ?

Còn có, hắn nói mở ra tủ băng sẽ rước lấy phiền phức, điều này là có ý gì? Chẳng lẽ quỷ hồn của phụ nữ sẽ quấn tới chúng ta?

Vừa đi không bao xa, tất cả nghi vấn của ta đã nhận được giải đáp.

Ta chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai của đồ đệ Đại Tề trong lúc thái bình truyền đến: "Trời ạ, gặp quỷ rồi! Cứu mạng, cứu mạng."

Sau đó, đồ đệ lão Tề hoảng sợ chạy ra.

Ta sợ hãi, vội vàng ngăn hắn ta lại hỏi: "Sao vậy?"

"Trong tủ băng có chứa...là...là sư phó ta." Đồ đệ của lão Tề trừng to mắt nói: "Người đâu, xảy ra chuyện lớn rồi."

Ta nhịn không được hít một hơi lạnh, đồng thời ánh mắt nhìn về phía nam nhân âu yếm.

Nam nhân chăn bầu nhàn nhạt giải thích: "Ta thật sự đã xem thường bọn họ! Đám người Trung ương kia trộm đi thi thể của phụ nữ để chuẩn bị hàm răng. Lão Tề rất có thể phát hiện bọn họ đang trộm thi thể cho nên mới bị diệt khẩu như vậy."

"Mẹ nó, đám gia hoả này thật đúng là lòng dạ độc ác, tùy tiện liền giết người." Ta mắng một câu: "Có điều ngươi mới vừa nói, mở tủ băng ra chúng ta sẽ rước lấy phiền phức, chuyện gì xảy ra vậy?"

"Trong lúc thái bình có giám sát, nếu chúng ta động vào thùng băng, cảnh sát nhất định sẽ tìm tới cửa. Đi nhanh đi! Xem ra Lý Ma Tử không có may mắn như vậy."

Nói xong, nam nhân chăn ấm liền vội vàng rời đi.

Mà nỗi lòng ta lại rất phức tạp, vốn tưởng rằng chuyện đã chấm dứt, không ngờ lại xảy ra sự cố.

Đám người kia rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì với ta chứ, vậy mà hao tổn tâm cơ đối phó ta như vậy, thậm chí còn không tiếc giết người.

Ta mơ hồ cảm giác được có một đôi đại thủ vô hình, đang từng chút một nắm chặt, không đem ta bóp thành thịt vụn thề không bỏ qua!

Lão vu thứ một trăm ba mươi hai mới chữa được rời núi.

Ta cất bước trở lại trong tiệm, phát hiện quả nhiên Lý Ma Tử còn chưa tỉnh.

Xem bộ dáng ta uể oải này, Sở Sở lập tức tiến lên đón, hỏi ta Lý mặt rỗ khi nào mới tốt?

Ta thở dài, không dám nhìn Sở Sở Thi với ánh mắt tràn ngập chờ mong: "Xin lỗi Sở Sở, chúng ta đã thất bại. Đối phương trộm đi thi thể thai phụ, thậm chí còn sát hại công nhân trông coi thi thể, xin lỗi..."

Sở Sở yên lặng gật đầu, cũng không nói gì thêm, bất quá trong lòng ta lại tràn đầy tự trách.

Chỉ thấy Sở Sở Tuyên đi đến bên giường Lý Ma Tử, một đôi bàn tay trắng nõn ngọc, cẩn thận chà chà mặt Lý Ma Tử, nói ra: "Lý Ma Tử, ngươi vì ta mới biến thành như vậy. Ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi xảy ra chuyện gì, dù cho thi triển Chuyển Tà Thuật của chi Quỷ Y chúng ta cũng sẽ không tiếc!"

Ánh mắt Bạch Mi thiền sư kinh ngạc: "A di đà phật, nữ thí chủ, thế giới này còn có người chuyển tà thuật?"

Sở Sở gật đầu: "Mẹ ta biết."

Bạch Mi thiền sư an ủi: "Sự tình còn chưa nghiêm trọng đến mức đó, binh tới tướng cản nước tới đất ngăn, đối phương nếu muốn chơi đến cùng với chúng ta, phụng bồi là được."

Ta ngay cả vội vàng hỏi Bạch Mi thiền sư, đối phương trộm đi thi thể có ích lợi gì chứ? Chúng ta phải đánh trả như thế nào?

Bạch Mi thiền sư giải thích: "Thuật hàng đầu của Phổ Kinh, kỳ thật chia làm đầu hòa sau hàng."

"Đầu hàng chính là trực tiếp bị người ta hạ xuống, sau đó làm pháp hại người. Sau đó, đầu tiên là cho người khác liên hệ với âm vật, sau đó lại thi pháp với âm vật, cứ như vậy, âm vật sẽ bị người bị nguyền rủa, chuyển sang người bị hại."

"Chúng ta phá đối phương đầu hàng trước, đối phương thẹn quá hóa giận, cho nên chuẩn bị thi triển hậu phương hàng tới đối phó Lý Ma Tử!"

Ta kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm: "Như vậy cũng được sao?"

Bạch Mi thiền sư nói: "Không sai, thật ra sau đó phải giảm, chính là pháp sư Mật Quốc căn cứ vào Chuyển Tà Thuật của chi Hoa Hạ Quỷ Y cải tạo mà thành, một khi thi triển, hầu như không ai có thể phá giải. Chỉ là bọn họ không ngờ tới, trong chúng ta sẽ có người hiểu được Chuyển Tà Thuật chứ?"

Sở Sở nghe xong, bừng tỉnh đại ngộ, cao hứng nói: "Hình như ta đã hiểu ý của ngài rồi, Bạch Mi thiền sư."

Bạch Mi thiền sư cười gật đầu.

Ta đại khái cũng đoán được ý tứ Bạch Mi thiền sư, ý Bạch Mi thiền sư là, chúng ta có thể lợi dụng chuyển tà thuật này lần nữa chuyển ngược trở lại.

Giống như đánh bóng bàn, bọn họ đánh tới, chúng ta lại đánh về.

Đương nhiên những điều này chỉ là lý luận mà thôi, còn thực hiện cụ thể có khó khăn gì hay không? Ta lập tức hỏi Bạch Mi thiền sư, Bạch Mi thiền sư cũng có chút không tự tin: "A di đà phật, chúng ta trước tiên thử nghiệm một phen đi! Nếu như thất bại, lại nghĩ phương án thứ hai, tóm lại, lần này mọi người không thể lại thương vong..."

Ta lập tức gật gật đầu, nói với Sở Sở nói bây giờ liền đi mời lão vu y đi.

Lần thứ hai trở lại Bạch Sa thôn, các thôn dân đều cung kính với ta, cố ý muốn giữ ta lại ăn cơm.

Nhưng tình huống khẩn cấp, ta nào dám chậm trễ một phút? Cho nên trực tiếp đi tìm lão vu y.

Khi lão vu y nghe được có người muốn hại nàng, cũng giận tím mặt, lập tức quyết định rời núi.

Chỉ là khi ta ở trên đường nói với lão vu y, lần này có thể để nàng thi triển Chuyển Tà Thuật, lão vu y trầm mặc.

Sở Sở Lập tức khẩn trương hỏi lão vu y, có phải có khó khăn gì hay không?

Lão vu y thở dài, nói Chuyển Tà Thuật này, chính là cấm thuật của Quỷ Y nhất mạch, bởi vì chỉ hơi sơ sẩy một chút, liền có thể mất mạng tại chỗ.

Mặc dù nàng đã ăn thấu bản lĩnh Quỷ Y, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng thi triển qua một lần lúc còn trẻ. Lúc đó nàng suy yếu chưa tới một tháng nằm trên giường được.

Từ đó về sau, nàng không còn thi triển qua Chuyển Tà Thuật, cũng không biết có thành công hay không.

Nghe lão vu y nói như vậy, trong lòng ta lập tức nguội lạnh một nửa, Sở Sở cũng không nói gì.

Làm như vậy, thật ra chính là lấy mạng lão vu y, đi cược tính mạng Lý mặt rỗ! Thành công, lão vu y nguyên khí đại thương, không thành công, hai người đều phải góp vào, điều này đối với lão vu y mà nói là không công bằng.

Ta nhìn lão vu y, cũng không biết lão vu y đối với chuyện này có cái nhìn thế nào?

Nếu như lão vu y cự tuyệt, ta cũng sẽ không cưỡng cầu, dù sao chuyện này quá nguy hiểm, nàng không có nghĩa vụ, cũng không có trách nhiệm đi làm.

Lão vu y bỗng nhiên hỏi ta, Lý Ma Tử bị hạ thấp như thế nào.

Ta còn chưa kịp mở miệng, Sở Sở đã chảy nước mắt nói: "Mẹ, Lý Ma Tử vì cứu ta mà giảm giá! Hắn đem người khác nguyền rủa với ta, phân một nửa lên người mình. Ta tu hành Quỷ Y thuật từ nhỏ cho nên khôi phục rồi, nhưng hắn lại không thể gắng gượng được..."

Lão vu y bỗng nhiên cười: "Cháu à, có biết cha ta và cháu quen nhau như thế nào không?"

Sở Sở lắc đầu, ta cũng không hiểu sao nhìn lão vu y, không rõ nàng vì sao lại đột nhiên nhắc tới chuyện này.

"Năm đó, ta bị rết bảy màu của Miêu tộc cắn bị thương, trong lúc sinh mệnh nguy cấp, là phụ thân ngươi không để ý người nhà phản đối, cứng rắn đem độc trên người ta chuyển đến trên người của mình. Tuy rằng ta được cứu rồi, nhưng thân thể hắn càng ngày càng kém, cuối cùng ngay cả xuống đất làm việc cũng tốn sức, bất quá chúng ta lại sống rất hạnh phúc, so với ai cũng đều hạnh phúc."

"Cho nên hài tử à, nếu như có thể tìm được một nam nhân nguyện ý chết thay cháu, nhất định phải nắm chặt. Nói thật, lúc trước cháu xem Lý Ma Tử kia, thấy thế nào không vừa mắt như thế nào., Tốt xấu, tham lam hảo sắc. Bất quá hắn có thể làm ra loại chuyện này, thật đúng là vượt qua tưởng tượng của ta. Quỷ Y nhất mạch chúng ta, nhìn trúng cổ tình ý này! Cho nên lần này cho dù liều mạng, cũng phải đem nam nhân tốt lành này từ Âm Tào Địa Phủ kéo về cho ngươi..." Lão Vu kích động nói.

Sở Sở lại là vẻ mặt lo lắng: "Mẹ, không bằng mẹ truyền Chuyển Tà Thuật cho con đi? Nam nhân của con, để con tự mình đi cứu."

Lão vu y thương yêu sờ đầu Sở: "Đứa nhỏ ngốc, mẹ nó lớn tuổi chưa được mấy năm. Nhưng cháu lại khác, cháu còn trẻ, tương lai còn phải sinh con cái con với nam nhân này, tiếp tục phát triển cả dòng dõi quỷ y."

Sở Sở bất đắc dĩ, một tiếng không rên ở nơi đó rơi nước mắt, lão vu y từ đầu tới cuối lại là vẻ mặt mỉm cười.

Ta biết rõ, nàng đang thay Sở Sở có thể tìm được một nam nhân mà cao hứng!

Đi tới tiệm cổ, bạch mi thiền sư cùng gà mờ đang chờ ở cửa.

Nhưng điều ta không nghĩ tới chính là cả ngày chỉ mặc một bộ tăng bào màu xám, vậy mà giờ phút này lại cải trang một phen, tu sửa chòm râu, đổi một chiếc cà sa có màu thủy nguyệt.

Từ xa nhìn lại, thật giống một tiên nhân xuất trần siêu nhiên.

Nhìn thấy lão vu y phía sau, bạch mi thiền sư cảm khái tiến lên chào hỏi: "Linh Lung, không ngờ lão nạp đời này còn có cơ hội gặp được ngươi."

Lão Vu Y nhìn thoáng qua Bạch Mi thiền sư, thản nhiên nói: "Sao, ngươi cũng nhúng tay vào chuyện này?"

Bạch Mi thiền sư gật đầu nhẹ.

"Vậy hôm nay để ngươi hộ pháp cho ta đi." Lão vu y nói xong, bỗng nhiên đem ánh mắt dời đến trên người nam nhân đáng thương: "Vị này là..."

"Xuế Mê Đường quan một tiểu bối vô danh, đạo hiệu sơ nhất." Giọng nam lạnh như băng của nam nhân râu quai nón đáp.

Lão vu y như có chút đăm chiêu nhìn nam tử chăn hộ, cuối cùng cũng chỉ thở dài một câu: "Giống, rất giống."

Ta biết thân phận nam nhân chăn bầu chắc chắn không đơn giản như vậy, chỉ là không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, hắn vẫn không chịu nói cho ta.

Nếu ông ta không chịu nói với ta, ta cũng không tiện hỏi, đây không phải vấn đề ta nên quan tâm.

Tiếp theo, lão vu y đi nhìn thoáng qua Lý Ma Tử, sắc mặt nhất thời đen lại: "Đây cũng không giống bệnh trạng trung hạ? Chẳng lẽ là... hậu hàng?"

"Không sai, đích xác là hạ thấp sau." Bạch Mi thiền sư gật đầu.

"Nói cách khác, ta muốn chờ viên pháp sư khỏe mạnh kia hạ sát thủ đối với Lý Ma Tử, sau đó lại lập tức thi triển Chuyển Tà Thuật, đem nguyền rủa bắn ngược trở về đúng không?" Lão vu y hỏi.

"Đúng." Bạch Mi thiền sư lần nữa gật đầu.

"Như vậy, đối phương dùng thứ gì hạ hàng Lý Ma Tử?" Lão Vu y hỏi.

Ta lập tức ôm lấy đỉnh đồng nhỏ đặt trên bàn trà: "Dùng cái này."

Lão vu y cẩn thận nghiên cứu đỉnh đồng nhỏ nửa ngày, bỗng nhiên khẽ thở dài: "Các ngươi có biết lai lịch đỉnh đồng này không?"

Nghe lão vu y nói như vậy, ta lập tức hứng thú.

Làm nghề này, đều có một cái bệnh chung. Đó chính là thời khắc xử lý âm vật, kích động nhất, cũng không phải là thời điểm thu phục âm vật, mà là lúc hiểu rõ lịch sử sau lưng nó.

Dù sao, mỗi một món âm vật, đều ẩn tàng một đoạn truyền thuyết động lòng người.

Chính vì những truyền thuyết động lòng người này, mới khiến cho chuyến thương nhân âm vật này làm mấy trăm năm, đều không suy sụp.

Ta lập tức rửa tai lắng nghe.

Lão vu y giải thích: "Các ngươi nhìn đáy đỉnh đồng nhỏ một chút, khắc cái chữ này, có thể nhận ra hay không?"

Đứng thứ một trăm ba mươi ba, Trụ Vương đỉnh...

Lúc trước ta chú ý tới, dưới đáy đỉnh đồng điêu khắc một ít hoa văn rườm rà, bất quá bởi vì có rỉ đồng, cho nên lúc đó cũng không có để ý.

Lúc này cẩn thận quan sát, mới phát hiện đó quả thật là một chữ cổ, nhưng cụ thể là chữ gì, ta cũng không biết.

Lão vu y vừa cười vừa nói: "Đây là một chữ Trụ."

Chữ Nặc?

Đang yên đang lành cầm một cái đỉnh đồng, tại đáy đỉnh tại sao lại khắc xuống một cái chữ ma?

Lão vu y tiếp tục nói: "Biết Chúc Vương không? Hắn là quốc vương cuối cùng của Thương triều, cũng là bạo quân nổi danh, chiếu xạ, móc tim, cực hình các loại đều do hắn phát minh. Năm đó hắn giết chết khảo hạch con trai của Tây Bá Hầu Cơ Xương, sau đó đem Bá Ấp thi băm thành thịt vụn nấu thành canh thịt, dùng chính là cái đỉnh này..."

Ta sau khi nghe xong trong lòng một hồi ngơ ngác, đỉnh đồng này đại khái là âm vật ta tiếp xúc được, niên đại lịch sử xa xưa nhất phải không? Vậy mà liên quan đến Thương triều.

Chuyện Cơ Xương thực tử, ở dân gian hầu như là nhà truyền thụ hiểu rõ.

Nghe nói năm đó Trụ Vương sợ Tây Bá Hầu Cơ Xương tạo phản, vì thế liền nhốt hắn. Đồng thời đem con trai Cơ Xương khảo hạch bắt đến làm con tin, ở trong cung đình gảy tấu nhạc.

Vì vũ nhục Cơ Xương, vậy mà Trụ Vương lại tìm đến một đỉnh đồng lớn đem Bá Ấp khảo nghiệm chôn chết, hơn nữa đem canh thịt nấu ra, đưa cho Cơ Xương ăn. Bởi vì hắn nghe nói Cơ Xương là Thánh Nhân, mà Thánh Nhân sẽ không ăn thịt con mình.

Ai ngờ Cơ Xương chịu nhục, cuối cùng vẫn ăn bát canh thịt kia! Từ đó giành được sự tín nhiệm của Trụ Vương, rất nhanh đã được phóng thích về nước.

Trước khi Cơ Xương đi, Trụ Vương cố ý mời hắn đi tham quan đỉnh đồng lớn lúc nấu canh bá viên kia, nhục thân khảo của Bá Ấp đã bị băm nhỏ, mà đầu lại ở bên trong đỉnh đồng nhỏ.

Trong lòng Cơ Xương tất nhiên biết rõ, cái đầu người bị hầm nát kia, thật ra chính là con mình...

Nhưng mà hắn vẫn chưa phát cuồng, trái lại còn thỉnh cầu Trụ Vương ban cho mình đỉnh đồng nhỏ được đặt trên đầu đứa con trai kia. Sau khi trở về, Cơ Xương ôm đỉnh đồng nhỏ đau đớn khóc rống ba ngày ba đêm, thề phải báo thù cho nhi tử, còn ở dưới đáy đỉnh đồng, khắc tên cầm cố!

Quả nhiên, nếu vài năm sau quốc gia của Cơ Xương lật đổ thương triều, mà Trụ Vương cũng bị bức phải phóng hỏa tự cháy.

Nhìn qua cái đỉnh đồng nhỏ này, ta chỉ cảm thấy trong lòng run sợ.

Một cái đỉnh đồng nhỏ không chút thu hút, phía sau nó lại ẩn chứa một đoạn lịch sử mất hết nhân tính, thảm thiết không người như vậy.

Khó trách tối qua Tiểu Đồng đỉnh này lại cắm thẳng lên đầu Lý Ma Tử, chẳng lẽ muốn đem đầu Lý Ma Tử luộc lên sao?

Bạch Mi thiền sư không nghe được chuyện bạo ngược này, liên thanh niệm hai câu A Di Đà Phật, sau đó đi ra ngoài.

Sở Sở cũng trợn mắt há hốc mồm. Dù sao Quỷ Y cứu người, mà đỉnh đồng này cũng là giết người.

Tuy nàng từ nhỏ lớn lên ở trong hoàn cảnh ác tại Bạch Sa thôn, nhưng thôn dân dù ác thế nào, cũng đều là tiểu nháo vùng láng giềng, loại chuyện diệt tuyệt nhân tính này, là chưa bao giờ làm. Cho nên nghe lão vu y nói như vậy, Sở Chỉ tức giận hai mắt phiếm hồng, nghiến răng nghiến lợi.

Nếu đối phương đã có thể tìm được một đỉnh đồng làm âm vật, có lẽ đã bỏ công sức ra rồi!

Đỉnh đồng này nếu như thượng giao cho quốc gia, tuyệt đối là quốc bảo hạng nhất.

Cho dù là lưu lạc dân gian, cũng có thể bán được giá tốt.

Tuy nhiên ta lại không có ý định bán đỉnh đồng ra, dù sao thứ này quá lợi hại, lỡ như rơi vào trong tay người tâm thuật bất chánh, sợ là sẽ dẫn đến hậu hoạn vô tận.

Lão Vu y buông cái đỉnh đồng nhỏ xuống, liền dẫn Sở Sở ra ngoài, nói là muốn đi mua một ít đồ.

Ta sợ hai người ra ngoài sẽ nguy hiểm, liền yêu cầu đi cùng bọn họ, tốt xấu gì cũng chiếu cố lẫn nhau.

Bất quá lão vu y lại nói cho ta, để ta chỉ việc ở trong tiệm hảo hảo nhìn Lý mặt rỗ, ngàn vạn không thể để cho bất luận kẻ nào tới gần! Vạn nhất Lý Ma Tử lại bị người ta động tay động chân, vậy nàng thật có thể sẽ mất hết cách xoay chuyển rồi.

Ta gật gật đầu, liền thu hồi tâm tư, một mực thủ hộ bên người Lý Ma Tử.

Lão vu y lo lắng không phải hoàn toàn không có lý, ta phát hiện có vài khuôn mặt xa lạ lén lén lút lút ngoài cửa tiệm. Ta muốn bắt bọn họ, hảo hảo thẩm vấn một phen, bất quá không có bằng chứng, vạn nhất lại náo lớn, kinh động cảnh báo, đêm nay kết quả như thế nào cũng có thể biết được...

Ta chỉ có thể kìm nén sự phẫn nộ trong lòng, không rời Lý Ma Tử dù chỉ một khắc.

Sắc trời rất nhanh tối xuống, tất cả mọi người đều tập trung ở phòng. Ta nhìn thoáng qua lão vu y, phát hiện lão vu y chỉ mua được một sợi dây đỏ, còn có một con gà trống.

Ta nhìn lão vu y một cách khó hiểu, không rõ rốt cuộc nàng làm trò quỷ gì? Lại nhìn thoáng qua vẻ mặt Sở, Sở Sở lại vô cùng lo lắng.

Nói vậy là lão vu y nói một số lời không lạc quan đối với Sở Sở Sở nhỉ?

Lão vu y nói gì với Sở Sở, ta không thể nào biết được, cũng không có tâm tư đi hỏi. Nếu lão vu y không muốn nói cho chúng ta biết, ta cần gì phải hỏi, vậy không phải là chọc người chán đời sao?

Sau khi ăn cơm tối xong, lão vu y liền bắt đầu hành động. Đầu tiên là dùng dao cắt đứt mào gà trống, nhất thời máu tươi liền theo đầu gà nhỏ xuống, gà trống thống khổ giãy dụa.

Sau đó lão vu y bảo ta đào một cái hố trong sân, dùng dây đỏ buộc hai chân gà trống, khiến gà trống không thể nhúc nhích, sau đó chôn vào trong bùn đất.

Ta cũng hít một hơi khí lạnh, không rõ lão vu y tại sao phải làm như vậy? Vốn ta còn tưởng nàng phải dùng đến gà quay.

Tuy nhiên ta vẫn ngoan ngoãn đem gà trống chôn ở hậu viện. Đại khái là lo gà trống ưu sầu không chết, lão vu y còn giẫm đất kín mít, xác nhận không có bất cứ động tĩnh gì, lúc này mới đi trở về phòng lần nữa, đem cái mào gà thả vào trong một cái đỉnh đồng nhỏ.

Ta đột nhiên có điểm nghi hoặc, lúc trước Tây Bá Hầu Cơ Xương không phải chỉ mang về một cái đỉnh đồng nhỏ sao?

Vì sao hiện tại lại có hai cái miệng đặt ngay trước mặt chúng ta, một cái đỉnh đồng nhỏ khác, lại là chuyện gì xảy ra?

Ta thấy lão vu y vẫn luôn chiếu cố Lý Ma Tử, cũng không hỏi nhiều. Vừa lúc Sở Sở ở bên cạnh ta xem thái độ, ôm thử một chút, ta liền hỏi Sở Sở.

Sở Sở khẽ cười nói: "Sao phản ứng của ngươi chậm thế? Lúc này mới nhìn ra mánh lới của ngươi..."

Ta bất đắc dĩ đáp, không phải đầu óc chậm, mà là lo Lý Ma Tử quá lo lắng cho nên không nghĩ nhiều.

Sở Sở nói cho ta biết, một cái đỉnh đồng nhỏ khác kỳ thật là cách làm mô phỏng Vương của hậu nhân, đem cái đỉnh đồng lớn nấu thịt kia thu nhỏ lại, đúc lại từ đầu, chính là góp thành một đôi.

Ta cảm thấy tức cười.

Ta và Sở Không có việc gì, chỉ đứng canh ở cửa.

Nam nhân chăn bầu, Bạch Mi thiền sư và lão vu y thì chia ra ngồi bên cạnh Lý Ma Tử, hợp thành hình tam giác.

Cứ như vậy ngồi mãi cho đến tối, ta chợt nghe trong viện truyền đến một hồi thanh âm gà trống gáy.

Ta lập tức nhìn vào trong viện, kết quả bị dọa đến hồn phi phách tán!

Chỉ thấy con gà trống to lúc trước bị ta chôn dưới bùn đất, giờ phút này lại sống lại, đang đứng trên bãi đất chôn kia, đầu gà còn đang chảy máu, thấm ướt con mắt của nó.

Mắt nó đầy tơ máu, nhìn chằm chằm vào ta như thể tràn đầy thù hận...

Ta hơi sợ hãi, vội vàng xoay đầu lại.

Lão vu y bỗng nhiên nói một câu: "Đến rồi!"

Nhất thời ba người trong phòng tất cả đều ngồi ngay ngắn, hai mắt híp lại, không hề nhúc nhích, bộ dạng ngồi xuống.

Chỉ thấy con gà trống to lớn sống lại, trong cổ không ngừng phát ra âm thanh "Khanh khách", theo nhàn nhã từ hậu viện bắt đầu tản bộ. Khi đi tới cửa, bỗng nhiên ngừng lại, vỗ cánh bay vọt lên vai của ta.

Ta bị dọa sợ, vô thức muốn đưa tay vỗ gà trống, đuổi con gà trống lớn đi.

Sở Sở lại lập tức gọi lại ta: "Đừng động!"

Ta chỉ có thể không động tới gà trống, nhưng toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi.

Con gà trống này muốn làm gì? Nó rõ ràng đã chết, rốt cuộc là sức mạnh gì đang chống đỡ nó?

Ta nơm nớp lo sợ nhìn lão vu y, hy vọng lão vu y có thể mau chóng làm chút gì đó, đem con gà trống này thu thập.

Chương thứ một trăm ba mươi bốn có ái bất tử.

Bất quá lão vu y cũng không động, chỉ là nhìn thoáng qua Sở Sở.

Sở Sở lúc này phân phó ta ôm chặt con gà trống to, mà nàng thì đem dây đỏ thật dài trên đùi gà trống kéo dài đến bên giường, động tác nhanh nhẹn cột vào ngón út của Lý Ma Tử.

Ta đây mới đột nhiên nhớ tới, lúc trước ta chôn gà trống lớn, đã từng dùng dây đỏ trói chặt hai chân nó.

Bây giờ, dây đỏ này vì sao chỉ trói một chân Đại Công Kê, đây là chuyện gì?

Sau khi Sở Sở buộc dây đỏ lên người Lý Ma Tử, hết thảy lại khôi phục bình tĩnh, tất cả mọi người trong phòng yên lặng chờ đợi.

Ta cảm thấy cánh tay ta đau nhức vô cùng, lại không dám động đậy một chút, sợ gà trống bay khỏi tay ta.

Qua khoảng một giờ, cuối cùng lão vu y cũng có hành động!

Cô chợt đỡ Lý Ma Tử dậy, để Lý Ma Tử nửa ngồi trên giường. Mà gà trống bị ta ôm trong ngực, không tiếp tục bình tĩnh nữa, bắt đầu vỗ cánh, trong cổ họng phát ra tiếng "Khanh khách".

Chỉ thấy lão vu y trong miệng lẩm bẩm, trong tay cầm một cái kéo, cắt qua cắt bên người Lý Ma Tử, cũng không biết đến cùng là cắt cái gì...

Sở Sở vẫn đứng ở phía sau lão vu y, cũng không biết nhìn thấy gì, sắc mặt phi thường ngưng trọng, có một vẻ sợ hãi nồng đậm!

Nhưng vào lúc này, Lý Ma Tử bỗng nhiên vươn tay, túm chặt cánh tay của lão vu y.

Nam tử sai vặt và Bạch Mi thiền sư thấy thế, vội vàng đè hai vai Lý Ma Tử xuống.

Động tác của Lý Ma Tử hơi chậm lại, nhưng hai tay vẫn không ngừng nắm lại, nam nhân được an ủi và Bạch Mi thiền sư chỉ có thể ra sức đè ép xuống.

Mà chú lão vu y niệm, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Mắt thấy nam nhân sai vặt và Bạch Mi thiền sư sắp không chế phục được Lý Ma Thần rồi, ta đang chuẩn bị đi lên hỗ trợ, liền thấy Lý Ma Tử hét lớn một tiếng từ trên giường nhảy lên, cầm lên đỉnh đồng nhỏ, muốn đập lên đầu!

Ba người đều dừng động tác trong tay, nhìn Lý mặt rỗ đem tiểu đồng nắm chặt trên đầu mình.

Mà trong khoảnh khắc đó, đầu óc ta bỗng nhiên ong ong một tiếng, cho nên ý thức đều biến mất. Sau đó cả người không chịu khống chế đi tới nắm một cái đỉnh đồng nhỏ, cũng đặt lên trên đầu mình.

Nháy mắt khi đỉnh đồng nhỏ chụp ở trên đầu, ta liền cảm giác trước mắt một mảnh đen kịt, một cảm giác nóng rực mãnh liệt từ đỉnh đầu truyền khắp toàn thân. Đỉnh đồng nhỏ kia giống như đun sôi, làm ta khó chịu, nhưng ta sao lại không có biện pháp lấy xuống.

Cứ như vậy, ta lảo đảo ở tại chỗ, trong đầu lộn xộn, chỉ là nghe được thanh âm Y Kinh của Lão Vu...

Cũng không biết tình huống này kéo dài bao lâu, đỉnh đồng nhỏ trên đầu ta mới bị người hái xuống. Đỉnh đồng nhỏ vừa hái xuống, ánh sáng chói mắt bên ngoài, liền chiếu ta không mở mắt được.

Đầu ta choáng váng, ngã xuống đất.

Trong mơ hồ, ta tựa hồ nghe thấy giọng nói của nam nhân chăn nuôi, hình như rất xa xôi, nhưng lại gần như vậy. Ta yếu ớt mở to mắt, phát hiện mình đang tựa vào lòng nam nhân đáng thương, nam nhân chăn nuôi sau khi cho ta uống một viên thuốc, ý thức của ta mới dần thanh tỉnh lại.

Hắn ta vịn giường đứng lên, nhìn bốn phía xung quanh một chút.

Một màn trước mắt khiến ta vô cùng khó chịu!

Sở Sở cùng lão vu y đều nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đã hôn mê bất tỉnh.

Lý Ma Tử mặt cũng đầy máu nằm trên giường. Kê quan vẫn còn ngậm trong miệng hắn, hai mắt hắn không cam lòng nhìn Sở Sở, từng chút từng chút bò tới Sở Sở Sở.

"Sở Sở, dậy đi, mau tỉnh lại a." Lý mặt rỗ khóc nức nở, nhẹ giọng kêu gọi.

Nhưng Sở Sở cũng không nói chuyện, chỉ là gian nan mở hai mắt ra, lấy tay vuốt ve mặt Lý Ma Tử một cái, khóe miệng tràn đầy nụ cười ngọt ngào.

Ta không ngại nhìn về phía nam nhân thương cảm, nam tử sai vặt ý bảo ta đi ra ngoài, hắn có lời muốn nói với ta.

Đợi đến ngoài tiệm cổ, nam nhân sầu lo mới lạnh lùng nói: "Lão vu y hẳn là nói qua với ngươi rồi nhỉ?"

"Nói cho ta biết điều gì đó?" Ta không hiểu nhìn nam tử chăn giục, trong lúc nhất thời không hiểu được ủ rũ là có ý gì.

"Chuyển tà thuật tuy rằng lợi hại, nhưng cũng không thể hoàn toàn bắn ngược tà thuật về, vẫn còn một bộ phận tà thuật cần người thi pháp tự mình gánh chịu." Nam tử lo lắng giải thích.

Nghe ta vừa nghe, lập tức nhớ tới lời lão vu y nói với ta nửa đường.

Gã nói gã nam nhân của nàng, chính là vì chuyển đi độc của con rết bảy màu trên người mà bị giày vò đến chết.

Lão vu y lúc ấy là trong lời nói có chuyện, ám chỉ ta chuyển tà thuật kỳ thật chính là: Một mạng đổi một mạng.

Chẳng qua lúc ấy ta cũng không nghĩ tới điểm này.

"Nói cách khác, lão vu y hiện tại tiếp nhận tà thuật trên người Lý Ma Tử?" Ta mở to hai mắt nhìn.

Nam nhân chăn ấm hơi thở dài: "Nợ một phần, phần còn lại bị Sở

Sở trộm mất, bây giờ cả hai đều trúng tà thuật..."

Trong lòng ta buồn bực một trận, hận không thể cho mình hai bạt tai! Ta thật sự là có chút quá ích kỷ, lúc trước lão vu y cùng ta nhắc tới chuyện cũ năm xưa, ta nên nghĩ điểm này.

Nhưng bây giờ ảo não cũng đã muộn.

Ta rất thương tâm, muốn đi vào, nam nhân đáng thương lại túm lấy ta, hỏi ta làm gì.

Ta nói là ta hại lão vu y và Sở Sở, mang tà thuật chuyển đến trên người ta đi!

Nam tử an ủi lắc đầu nói: "Không kịp rồi, tà thuật há lại dễ dàng chuyển qua chuyển lui như vậy? Lão vu y hiện tại chỉ còn lại một hơi, lại thi triển Chuyển Tà Thuật mà nói, nàng sẽ bị giày vò chết tươi."

"Vậy làm sao bây giờ?" Ta lo lắng hỏi: "Không thể vì Lý mặt rỗ mà làm cho mẹ con người ta bị liên lụy nha? Ngươi có biết số mệnh mẹ con bọn họ khổ như thế nào không?"

Nam nhân chăn bầu nói: "Khổ hay không ta không biết, nhưng ta biết các nàng là cam tâm tình nguyện, ta cũng không biết Lý Ma Tử dựa vào cái gì để đả động được các nàng..."

Nghe lời nam nhân an ủi, ta trầm mặc rất lâu.

Sau một lát, mới khẳng định đáp: "Lý Ma Tử dựa vào sự chân thành!"

Ánh mắt nam tử sầu lo khẽ động: "Chẳng lẽ là chân thành?"

Nụ cười của ta vô cùng vui mừng: "Đi thôi, đi xem bọn họ."

Mới vào phòng, Lý mặt rỗ đã hướng chúng ta rít gào: "Tại sao phải làm như thế, các ngươi biết rõ làm như vậy hại chết bọn họ mà!"

Không phải ta nói chuyện, đúng vậy, nếu để Lý mặt rỗ lựa chọn, vậy người hắn tình nguyện chết lại chính là hắn.

Bạch Mi thiền sư A Di Đà Phật nói một câu rồi đi ra ngoài.

Nam nhân quyến rũ an ủi: "Các nàng đều sẽ không chết, ít nhất bây giờ sẽ không. Chỉ là trong một thời gian ngắn sau này thân thể sẽ trở nên vô cùng suy yếu, nếu ngươi nghe lời ta, nói không chừng hai người còn có thể được cứu."

Trong lòng ta tràn đầy thiếu hụt, chỉ muốn bồi thường mẹ con lão Vu y, liền lập tức hỏi con trai thương cảm, phải làm sao mới có thể cứu được các nàng?

Nam nhân quyến rũ nói: "Các ngươi biết Dạ Long Phệ không?"

Dạ Long lạch?

Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy cái tên này, lập tức lắc đầu.

Lý Ma Tử hỏi: "Là âm vật sao?"

Nam nhân đáng thương gật đầu: "Đúng vậy."

"Được." Ta nói: "Ta nhất định sẽ tìm được Dạ Long đạm."

Nam nhân chăn ấm nói: "Thứ này không phải muốn tìm thì có thể tìm được, chỉ dựa vào cơ duyên thôi."

Theo ý tứ nam nhân chăn ấm, chỉ cần chúng ta sau này tiếp tục buôn bán âm vật, có thể thăm dò được manh mối Dạ Long lang. Mà nếu cố tình tìm, ngược lại không dễ dàng tìm được, thậm chí có thể sẽ khiến cho một số người chú ý.

Trong lòng ta thất vọng, hỏi nam nhân cầu hôn đại khái thời gian bao lâu mới có thể tìm được? Đàn ông thương lắc đầu, nói cơ duyên thứ này nói không rõ, có thể cả đời cũng không tìm được, cũng có thể một hai tháng có thể đạt được manh mối.

Sắc mặt Lý Ma Tử trầm trọng hỏi nam tử chăn nuôi, Sở Sở còn lại bao lâu?

Nam nhân chăn ấm còn chưa kịp nói gì thì Sở Sở đã tỉnh lại, nàng ngọt ngào cười nói: "Lý Ma Tử, nói bừa cái gì đó. Chỉ là sau này thân thể ta sẽ rất yếu ớt thôi, không thể làm việc nữa."

"Làm việc gì?" Lý Ma Tử miễn cưỡng cười cười: "Về sau ngoan ngoãn ở nhà hưởng thanh phúc đi! Họ Lý nuôi ngươi cả đời"

Nói xong, nàng hôn lên trán Sở Sở một cái.

"Được rồi, ở trước mặt nhiều người như vậy, ngươi có xấu hổ hay không!" Sở Sở đỏ mặt từ trên giường ngồi dậy, Lý Ma Tử nhanh chóng tiến lên đỡ lấy nàng.

Ta cũng nâng lão vu y lên.

"Nhớ kỹ, sau này bổ sung dinh dưỡng cho các nàng." Nam tử hiếm có nhắc nhở thêm một câu.

"Được được được, Trượng mẫu nương, lão bà, các người muốn ăn gì? Cứ nói với ta, những ai chạy trên trời dưới đất đều không thành vấn đề. Đến đây, trước tiên ta sẽ đỡ lão tổ tông và tiểu tổ tông về nhà." Lý mặt rỗ mở miệng cười to.

Ta thấy rõ ràng, trên mặt lão vu y cùng Sở Sở Sở cũng tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Hiện tại trong lòng Sở Sở khẳng định đang suy nghĩ: đắc phu như thế, phu cầu gì đây?

Mà Lý mặt rỗ khẳng định cũng đang nghĩ: Có được thê thê như vậy, phu phục thê làm gì?

Nhìn xe của Lý Ma Tử đi càng lúc càng xa, hốc mắt của ta không khỏi có chút ướt át.

Nói như vậy là chuyện tình, chia làm rất nhiều loại.

Có tình yêu là dùng tiền đổi lấy, có tình yêu là dùng quyền đổi lấy, cũng có tình yêu là dùng khuôn mặt xinh đẹp đổi lấy.

Nhưng tình yêu như vậy, có thể kéo dài bao lâu?

Tình yêu chân chính có thể phó thác sinh tử, có thể mưa dầm lấy nước.

Từ nay về sau, bất kể nghèo khó phú quý, vui buồn bi thương, bệnh tật, chỉ cần một tiếng kêu gọi, người yêu thương ngươi đều sẽ ở bên cạnh ngươi.

Có yêu không chết.

sổ ngọc số một trăm ba mươi lăm...

Buổi chiều cùng ngày, nam tử được phân tâm liền dẫn theo Bạch Mi thiền sư rời đi.

Trong lòng ta lo lắng, pháp sư mặt khắc kia có thể đến trả thù hay không? Đàn ông sầu lo ta cứ việc yên tâm, đối phương trúng phải Chuyển Tà Thuật, sợ rằng không chết cũng mất nửa cái mạng, một thời gian rất dài nguyên khí sẽ đại thương.

Lý Ma Tử mấy thời gian này đều hết sức chuyên tâm bồi dưỡng Sở Sở, quả thực đã trở thành gia đình phụ nữ.

Ta đã xem qua Sở Sở vài lần, Sở Sở vô cùng thông minh đã học được trên mạng, vừa chơi trò chơi vừa ăn trái táo bị Lý Ma Tử chẻ ra cho nàng.

Sở Sở lại học được cách làm nũng, bởi vì nàng không thích dịch dinh dưỡng Lý Ma Tử mua, Lý Ma Tử không bắt ép nàng uống giống như một đứa trẻ đang dỗ dành.

Mà lão vu y thì suốt ngày ngồi ở trong sân phơi nắng, phương thức tiêu khiển duy nhất chính là xem báo chí một chút. lạc thú lớn nhất chính là kể cho Lý Tiểu Sơ một ít chuyện quỷ quái.

Nhìn Lý Tiểu Nhị nghe vậy cả kinh, liền biết lão vu y này khẳng định là cao thủ kể chuyện xưa.

Ta ở trong một quán cổ, còn lâu mới náo nhiệt bằng nhà Lý Ma Tử, cho nên thường xuyên dẫn Doãn Tân Nguyệt tới nhà Lý Ma Tử ăn chực. Lý Ma Tử cũng rất hào phóng, mỗi lần đều chuẩn bị một bàn đồ ăn lớn, khiến cho Doãn Tân Nguyệt đều hỏi ta Lý Ma Tử không keo kiệt từ bao giờ rồi?

Tuy rằng mỗi ngày Sở Sở có không ít thịt ăn, nhưng thân thể vẫn gầy gò như vậy, có vẻ rất yếu đuối, giống như một đóa hoa sen khiết bạch. Lúc không có người, Lý Tiểu Thuần dứt khoát gọi nàng là tỷ tỷ, nàng cũng không tức giận, vừa nói vừa cười nói với Lý Tiểu.

Cuộc sống như vậy vừa yên lặng lại vừa ấm áp. Nếu không phải vì tìm được Dạ Long Đạp, ta thật muốn đem cửa hàng cổ quái đến nhà Lý Ma Tử ở.

Tuy nhiên ta nhất định là không thể rảnh rỗi, hôm nay mới vừa trở về nhà Lý Ma Tử liền phát hiện mấy tên ăn mày ngồi trước cửa tiệm cổ quái, ăn mặc rách rưới rưới, bên cạnh còn đặt một cái cáng, trên cáng nằm một con mập mạp.

Trong lòng ta lại buồn bực, đây là niên đại nào rồi, sao còn lưu hành cái bang ăn xin này? Đám ăn mày này không phải là chạy đến cửa hàng của ta chạm sứ đấy chứ?

Doãn Tân Nguyệt rất lo lắng, hỏi ta có cần phải cảnh báo hay không, vạn nhất bị bọn họ quấn lấy cũng không tốt.

Ta nhìn thêm hai lần, có chút do dự không quyết.

Những tên ăn mày kia phát hiện ta vẫn quan sát bọn hắn, vậy mà đi tới, vây quanh ta.

Ta ngay cả vội vàng bảo vệ Doãn Tân Nguyệt ở phía sau, hỏi bọn họ muốn làm gì?

Bọn họ thấy ta căng thẳng như vậy, vội vàng an ủi ta, không cần sợ hãi, hỏi ta có phải ông chủ của cửa hàng cổ quái này hay không.

Ta nói mà, làm sao vậy?

Không ngờ mình vừa nói vậy, bọn họ lại "bịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt ta, dọa Doãn Tân Nguyệt không nhịn được hét lên một tiếng.

Ta đột nhiên bật cười, đám ăn mày này làm cái gì vậy, sẽ không để ta làm bang chủ Cái Bang, đem gậy đánh chó truyền cho ta đi!

"Trương lão bản, ngươi nhất định phải cứu con ta a." Một lão khất cái trong đó khóc không thành tiếng nói.

Ta không hiểu sao lại dìu hắn ta lên: "Chuyện gì xảy ra? Lão nhân gia ngài đứng lên rồi lại nói."

Lão khất cái lúc này mới đứng dậy, nhét một cái nhẫn ngọc vào trong tay ta: "Lão bản, ta biết ngài là cao nhân, chuyện ngài buôn bán chính là âm vật. Ngài giúp ta xem nhẫn ngọc này có phải âm vật hay không? Con ta bị thứ đồ chơi này hại thảm rồi."

Vừa nghe nhẫn ngọc kia có thể là âm vật, ta nhanh như điện giật tay rụt trở về.

Trước khi biết rõ tình huống, không nên đụng vào loại vật này thì tốt hơn!

Ta lập tức mời bọn họ vào trong tiệm.

Nhìn cách ăn mặc của đám người này, ta không khỏi âm thầm nhíu mày. Xem ra lần này chắc chắn là không kiếm được tiền rồi, đám người này thật sự quá nghèo, trên quần áo đều là mụn vá, hơn nữa một đám xanh xao vàng vọt, hiển nhiên cơm cũng ăn không đủ no.

Bọn họ khiêng cái tên mập mạp kia đi vào trong tiệm của ta, kỳ quái là mới vừa vào tiệm, lão khất cái đã dùng một miếng vải đen che mắt tên béo.

Cái bụng to mập mạp kia giống như phụ nữ mang thai, tiếng khò khè rung trời.

Ta tò mò hỏi: "Người này bị làm sao vậy? Vì sao phải che mắt..."

Ta vẫn có chút lo lắng, bọn họ là phường lừa đảo chuyên nghiệp, dù sao cái thân phận này thật sự là khiến người ta không nhịn được mà sinh lòng nghi ngờ.

Lão khất cái xua tay nói không có gì, không cần phải để ý đến hắn.

Nhìn bộ dáng đám người này trốn tránh, ta biết sự tình chắc chắn không đơn giản như vậy, dứt khoát để Doãn Tân Nguyệt trốn vào trong phòng, dùng di động để ghi lại toàn bộ quá trình.

Ta cho bọn hắn mỗi người cầm một bình canh, bọn họ lại lén lén lút đem cây đàn giấu vào trong y phục, cũng không có uống.

Ta muốn mở nắp bình, cũng bị lão khất cái ngăn lại: "Cái này... Trương lão bản, ngài có thể đáp ứng ta một chuyện hay không?"

Vừa nói, hắn vừa nhìn biểu hiện.

Ta cau mày hỏi: "Chuyện gì?"

Lão khất cái khẩn trương nói: "Con trai ta sắp tỉnh rồi, còn mấy phút nữa chứ! Lát nữa ngài ở trước mặt hắn, ngàn vạn lần đừng đề cập đến đồ ăn, tuyệt đối đừng để hắn thấy trong tiệm ngài có đồ ăn, được không?"

Ta vui vẻ một chút, điều kiện kỳ quái như vậy là lần đầu tiên ta nghe được.

Ta cười nói không sao cả, ăn được bao nhiêu đồ thì coi như ta mời khách, được không? Không cần lén lén lút lút như vậy.

Người trẻ tuổi bên cạnh nở nụ cười khinh thường: "Chỉ sợ ngài mời không nổi."

Người trẻ tuổi kia vừa nói chuyện, lão ăn mày lập tức ngăn hắn lại: "Nhị Khuê, đừng nói lung tung."

Người trẻ tuổi bất mãn trợn mắt nhìn tên mập mạp đang nằm trên cáng, dứt khoát cúi đầu không nói gì nữa.

"Các vị nếu đã vào cửa hàng, hãy tranh thủ thời gian nói hết thảy chuyện này rốt cuộc đã xảy ra như thế nào đi?" Ta cười khổ không thôi, thật sự là không chịu nổi sự tò mò này.

"Ài." Lão khất cái kia lại bắt đầu yên lặng rơi lệ: "Ngài giúp ta nhìn thử nhẫn ngọc này trước đi! Xem có thể phát hiện nhẫn ngọc này có vấn đề gì hay không."

Nói xong, lão ăn mày để chỉ nhẫn ngọc cho ta, thấy ta cũng không có ý định tiếp, dứt khoát đặt nhẫn ngọc lên bàn trà.

Ta cẩn thận quan sát một chút, nhẫn ngọc này hẳn là một kiện đồ cổ chân chính! Mặt ngoài ôn nhuận bóng loáng, màu sắc sáng bóng, bên trong còn lộ ra tơ máu của Côn Bằng, xem ra chính là nhẫn máu cực kỳ trân quý, trên thị trường giá ít nhất sáu vị.

Trông coi một bảo bối lớn như vậy, người nhà này lại trở thành ăn xin, cũng thật sự là phục rồi.

Bất quá nghĩ đến bọn họ nói chiếc nhẫn ngọc này có thể là âm vật, ta lập tức cẩn thận quan sát, có thể dùng kính phóng đại xem xét nửa ngày, cũng không thể nhìn ra bất kỳ chỗ đặc biệt nào.

Đành chịu thôi, ta chỉ có thể hỏi bọn họ: "Lão nhân gia, ngài làm thế nào mà kết luận được nhẫn tiền này là của âm vật?"

Không đợi lão ăn mày trả lời, người trẻ tuổi bên cạnh đã ngẩng đầu lên: "Mẹ kiếp, quỷ chết đói tỉnh rồi..."

Ta lập tức nhìn thoáng qua phòng khách, tên mập mạp kia quả nhiên đã tỉnh. Làm cho ta da đầu tê dại chính là, hắn vậy mà nằm trong thùng rác ở cửa tiệm, giống như một con heo ăn như hổ đói, ăn cơm thừa bên trong!

Thế này phải đói đến mức nào mới có thể ăn cả rác rưởi chứ.

Người nhà kia lúc này kêu thảm một tiếng, vội vàng chạy đi, lôi đầu đại mập mạp từ trong thùng xe ra. Lão khất cái tùy tay từ trong túi lấy ra một quyển Thiết Ti, đem hai tay của đại mập mạp trói chặt lại.

Ta thấy Thiết Ti đã ghìm đứt cánh tay của lão mập mạp, không khỏi đau lòng: "Lão nhân gia, các ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Vì sao lại hành hạ huynh đệ này – đối đãi với vị huynh đệ mập mạp này như vậy, nếu như thiếu tiền không ăn được cơm, ta mời ngươi là được."

"Ăn cơm? Ta muốn ăn cơm." Đại mập phát ra tiếng kêu thảm thiết như mổ lợn: "Mau cho ta cơm ăn, ta sắp chết đói rồi."

Ta lập tức che miệng lại, hối hận nói ra hai chữ "Ăn cơm".

Người trẻ tuổi tức giận cười nói: "Lần này xong rồi, không có lúc bắt đầu, con heo ngốc này căn bản là không dừng lại được..."

"Nhị Khuê, nói cái gì đó? Nhìn đại ca của ngươi đi, ta đi vào nói với ông chủ bốn họ."

Lão khất cái đứng dậy, bất đắc dĩ nhìn ta một cái, trong ánh mắt kia tràn đầy bi thương và bất đắc dĩ, ta biết, đó là nỗi chua xót của một người phụ thân.

"Trương lão bản, chúng ta lên phòng nói đi." Lão khất cái chỉ chỉ phòng ngủ: "Đừng để cho Nhị Khuê trông thấy."

Ta lập tức gật đầu: "Vâng."

Người này làm việc thần thần bí bí, khiến ta không còn gì để nói.

Sau khi tiến vào phòng ngủ, lão khất cái lại quỳ xuống cho ta, không nói lời gì móc từ trong ngực ra một cái bọc quần áo. Mở ra bao quần áo, bên trong là gọn gàng mấy xấp tiền, ít nhất cũng có hơn mười vạn.

Ta vốn kinh ngạc, có tiền như vậy mà còn giả làm ăn mày, đây là ăn no rửng mỡ sao?

Chương thứ một trăm ba mươi sáu, yêu quái tham ăn nói chuyện.

Ta ngay cả vội vàng đỡ hắn lên, nói: "Lão nhân gia, ngài ngàn vạn lần đừng làm như thế! Trước tiên nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì, ta mới có thể giúp ngài."

Lão ăn mày lúc này mới đứng lên, thở dài, nhìn thoáng qua mập mạp ngồi ở phòng khách tru lên, dùng tay Hắc Hống sờ sờ nước mắt.

Nguyên lai, nhẫn ngọc này là tổ tiên bọn họ truyền xuống, cũng không biết truyền qua bao nhiêu đời. Theo quy củ gia tộc, nhẫn ngọc này là muốn tại lúc trưởng tử kết hôn, tặng cho trưởng tử, như vậy có thể làm cho gia tộc bình an, thịnh vượng phát triển.

Hơn nữa nhẫn ngọc này tựa hồ thật sự hữu dụng, gia tộc bọn họ ở trong thôn tuy không tính là giàu nhất, nhưng ít nhất cũng xếp hạng ba đầu, tất cả đều quy công cho nhẫn ngọc!

Tuy nhiên từ sau khi lão khất cái đem nhẫn ngọc giao cho con trai lớn của mình, sự tình bắt đầu trở nên không bình thường.

Lão đại lập tức kết hôn, mấy ngày nay người trong nhà đều bận rộn, nhưng ít khi nhìn thấy lão đại, phần lớn thời gian đều khóa mình trong phòng, không biết đang nghiên cứu cái gì?

Lão khất cái thật sự là tức giận đến không chịu nổi, nào có ngày nào đều nghẹn ở trong phòng, thân thích đến cũng không gặp mặt một lần? Hắn rất tức giận đập mở cửa phòng lão đại, chuẩn bị đem lão đại kéo ra giáo huấn một phen.

Lão đại ngày thường hết ăn lại nằm, hắn đều mặc kệ.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt lại rớt khỏi dây xích, điều này khiến hắn rất phẫn nộ!

Nhưng khi hắn xông vào phòng lão đại, trong nháy mắt liền bị dọa đến choáng váng, trước kia lão đại không biết đã biến mất không thấy bóng dáng. Thay vào đó là một gia hỏa mập mạp, cho dù ngủ, trong miệng cũng không nhàn rỗi, đang dùng sức nhai một miếng thịt đầu heo lớn...

Trong lúc nhất thời lão ăn mày cũng không dám nhận, nếu không phải gương mặt kia vẫn còn duy trì bộ dáng lão đại, hắn chắc chắn sẽ nghĩ là người lạ xông vào.

Lão khất cái lập tức gọi lão đại tỉnh lại, hỏi hắn rốt cuộc thế nào rồi?

Dù sao trước kia lão đại tuy nói là ăn no lười làm, nhưng chính là không mập.

Nhưng trước mắt không đến ba ngày, cả người đã béo lên gấp đôi, trên cổ giống như là một cái đầu heo, trong bụng không biết chứa bao nhiêu đồ ăn, đã căng ra "khò san văn". Người làm cha này, tự nhiên là sợ hãi.

Kết quả lão đại lại nói cái gì cũng không biết, chỉ là ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại liền cảm thấy đặc biệt đói, chờ ăn no rồi lại nằm ở trên giường ngủ.

Sau đó hắn cúi đầu nhìn thoáng qua cái bụng to của mình, trong nháy mắt giật nảy mình, thậm chí hắn thậm chí hoài nghi thân thể này rốt cuộc có phải của mình hay không? Bởi vì chân đã bị ép tới biến hình, ngay cả đi đường cũng thập phần khó khăn.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài chắc chắn sẽ dọa chết người trong nhà! Cho nên lão khất cái lập tức đóng cửa từ chối tiếp khách, sau đó mới gọi từng người trong nhà vào phòng.

Nhìn dáng vẻ của lão đại, người nhà hắn tự nhiên là sợ hết hồn. Lão mẫu thân thiếu chút nữa mở to mắt, bộ dáng đức hạnh, còn có thể kết hôn sao?

Không đợi lão ăn mày nói chuyện, lão đại đã nhìn thấy đồ ăn thừa cho thôn dân chiêu đãi, lập tức không đầu không đuôi nhào tới bắt đầu ăn, kéo không nổi.

Tám cái móng heo, còn có một con gà hoàn chỉnh, vẻ mặt cơm nước, hắn ăn ngấu nghiến.

Năm người chưa chắc ăn được nhiều như vậy, bây giờ lại chui vào trong bụng của nó, hơn nữa xem ra lão đại vẫn chưa ăn nghiện, còn muốn ăn nữa.

Người trong nhà đều sợ vỡ mật, hắn béo như vậy, ngăn cũng không được! Cuối cùng chỉ có thể đem lão đại dùng dây thừng trói lại.

Kết quả lão đại lực lượng lớn vô cùng, vừa nhìn thấy đồ ăn rất nhanh đã giật đứt dây thừng, thực sự không còn cách nào khác, người nhà chỉ có thể dùng sợi dây sắt khóa lại...

Sau đó, chỉ cần lão đại nhìn thấy đồ ăn thì sẽ không muốn sống nữa, làm cho cả nhà bọn họ cũng không dám nhắc đến trước mặt mình nữa.

Không có cơm ăn, lão đại liền ồn ào, làm các hàng xóm nghị luận ầm ĩ.

Về sau thật sự là hết cách, người một nhà chỉ có thể giả làm ăn mày, nói cho người trong nhà lão đại bị ăn đến nghèo rớt mồng tơi, cũng không được ăn nữa.

Sau khi cân nhắc thận trọng, cuối cùng bọn họ tập trung mục tiêu ở trên chiếc nhẫn bằng ngọc tổ truyền.

Trước khi tiếp xúc với nhẫn ngọc, lão đại vẫn như người không việc gì. Nhưng từ khi tiếp xúc nhẫn ngọc, lão đại đã bắt đầu xuất hiện loại triệu chứng kỳ quái này.

Lão khất cái khá là mê tín, cho nên nhận định nhẫn ngọc này có quỷ!

Tìm vài chùa miếu và đạo quán, muốn siêu độ âm linh trong nhẫn ngọc một chút, nhưng chính là âm linh không dùng được.

Mặc dù nhẫn ngọc rời lão đại, bệnh trạng lão đại cũng không giảm bớt chút nào, một mực ăn vào thành bộ dáng này, sắp không thành hình người rồi.

Không còn cách nào khác, lão khất cái chỉ có thể hỏi thăm khắp nơi, cuối cùng thăm dò được lai lịch của ta, muốn ta giúp đỡ chút nào.

Hắn vẫn sợ ta không tin, cho nên lấy ảnh của lão đại lúc trước để cho ta xem.

Nhìn như vậy, ta thật đúng là bị dọa nhảy dựng. Người trên ảnh thư tự nhã nhặn, cười rất xán lạn, nghiễm nhiên là một bộ dạng của phần tử tri thức nông thôn.

Mà nhìn lại hiện tại, căn bản chỉ là một con heo, ngay cả ngũ quan cũng méo mó.

Ta bật cười khanh khách, mở cửa quán lâu như vậy, âm vật dạng gì mà chưa từng thấy? Nhưng vẫn là lần đầu gặp loại âm vật có thể làm cho người ta tăng thêm béo này.

Ta nghĩ ra túi ngũ cốc, ngũ cốc đại nhân sẽ chết đói một chút, nhưng nhẫn nại trước mặt lại làm cho người ta béo chết một chút. Không biết đem hai thứ này để lại một chỗ thì có hiệu quả gì?

Cho đến lúc này, ta vẫn không tin là nhẫn ngọc quấy phá, cảm thấy có thể là trùng hợp.

Bởi vì ta biết có một số loại bệnh, có thể khiến người ta mập trong thời gian ngắn.

Ta chỉ hỏi lão ăn mày, có tới y viện kiểm tra không?

Lão khất cái ủ rũ cúi đầu nói đã kiểm tra, mấy y viện to nhỏ nhỏ chạy không dưới mười nhà, tích góp trong nhà sắp cạn kiệt rồi. Nhưng kết quả kiểm tra lại là cơ bản giống nhau, bệnh tiểu đường máu, đều là vì bệnh thiếu mập mạp mà các nơi khác đều rất bình thường.

Kỳ thật loại tình huống này, cũng không phải rất khó giải quyết.

Dù sao biết rõ đầu sỏ gây nên Âm vật gì, ta chỉ cần điều tra ra nó có lai lịch gì là được.

Thế thì ta bèn nói với lão ăn mày: "Lão nhân gia, ta có thể thử một lần, nhưng không nắm chắc trăm phần trăm. Nếu có thể giải quyết được, ta không lấy tiền, đưa cái nhẫn ngọc này cho ta là được."

Lão khất cái vội vàng gật đầu, nói chỉ cần có thể giải quyết vấn đề, đừng nói một cái nhẫn ngọc, cho dù là tích góp của cả nhà cũng được.

Ta nói cho bọn họ biết, đem giới chỉ cùng lão đại lưu lại, những người khác trước tiên đi tới khách sạn phụ cận lắp ráp cả đêm, hôm nay ta muốn nhìn một chút, nhẫn ngọc này rốt cuộc có thể gây ra cái danh đường gì.

Lão khất cái lập tức gật đầu đồng ý, bất quá hắn lo lắng một mình ta không chế phục được lão đại, hỏi ta có muốn lưu mấy người xuống giúp đỡ không?

Cái này ta lại nói không cần, ta có trợ thủ.

Trợ thủ của ta tự nhiên là Lý Ma Tử, hiện tại ta và Lý Ma Tử đã phối hợp rất ăn ý rồi, ta vểnh mông hắn cũng biết ta muốn biểu đạt ý tứ gì. Ta muốn không phải Lý Ma Tử trảm yêu trừ ma với ta mà là vào lúc ta gặp nguy hiểm sẽ phụ giúp.

Ta gọi cho Lý Ma Tử, kết quả Lý mặt rỗ không chút do dự cự tuyệt, nói hắn không rảnh, phải chăm sóc Sở. Ta cũng không tiện cưỡng cầu Lý Ma Tử, hiện tại hắn lo lắng quá nhiều, vạn nhất tại xử lý âm vật có cái gì tốt, sợ là cái nhà này liền bị hủy.

Ta chỉ có thể mặc kệ hai tên ăn mày kia.

Nhị Khuê tuổi trẻ lực khỏe, hơn nữa tiếp xúc với lão đại lâu nhất, biết nên chế phục hắn như thế nào.

Ta bảo bọn họ hỗ trợ, đem tất cả những thứ có thể ăn trong nhà ta đều dời đi, thậm chí ngay cả da cũng không để lại, chỉ sợ lão đại đói điên rồi, thứ gì cũng ăn.

Sau đó chúng ta đi chợ mua rất nhiều gương. Lớn, nhỏ, tròn, vuông, che kín cả phòng của ta.

Một chiêu này gọi là "Tứ Kính Hoàn Linh", là một phương pháp quỷ quái tương đối hữu hiệu, có thể đem đồ vật giấu trong âm vật bức ra. Hơn nữa còn có thể bố trí ở trên gương một ít trận pháp nho nhỏ dùng để bảo vệ mình an toàn.

Lúc ta dùng chu sa trộn máu chó, vẽ bùa lên gương thì Lý mặt rỗ vẫn còn tới. Nhìn thấy gian phòng trống rỗng của ta giật nảy cả mình: "Làm sao mà Trương gia tiểu ca lại chuẩn bị chuyển nhà? Hay là chuẩn bị mở cửa hiệu đây."

Chương thứ một trăm ba mươi bảy, "Nghiệt Ma"

Ta nói ít lời, ngươi không phải ở nhà chăm sóc Sở Sở sao? Mau về đi, chỗ ta không cần nhiều người như vậy, hôm nào đó ta đến nhà ngươi, đến lúc đó hai huynh đệ chúng ta lại uống một chén.

Lý Ma Tử do dự một chút rồi nói: "Ta sợ ngươi gặp chuyện không may."

Sau đó là một hồi trầm mặc.

Ta cũng trầm mặc, không ngờ cái gã Lý Ma Tử này ngày thường kiêu căng làm cận chiến, thời khắc mấu chốt lại giảng nghĩa khí như vậy. Rơi vào đường cùng, ta đành phải bảo Lý Ma Tử cũng giữ lại.

Ta cảm thấy, khuya hôm nay ta đã chuẩn bị chu đáo, hơn nữa còn có Lý Ma Tử và Nhị Khuê làm trợ thủ, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì!

Chuyện đơn giản ta giới thiệu cho Lý mặt rồi, Lý mặt rỗng trợn mắt há hốc mồm. Nói hắn đột nhiên nhớ tới túi Ngũ Cốc, nếu túi ngũ cốc không bị xử lý hết mà nói, đặt lên trên người tên béo tộc đáng chết này, hẳn là sẽ không ăn không nữa nhỉ?

Hơn nữa nói không chừng hai âm vật tương sinh tương khắc, bệnh của mập mạp chết tiệt này sẽ tốt hơn.

Lý Ma Tử mở miệng ngậm miệng một cái tên mập mạp chết bầm, chọc cho Nhị Khuê không vui, hắn trừng mắt nhìn Lý Ma Tử nói: "Ca ca ta mập làm sao vậy? Ăn của ngươi mặc cho hả? Làm người không nên quá đáng."

Lúc này Lý mặt rỗ mới chú ý tới hai người huynh đệ này, một người thập béo lạ kỳ, một người gầy giống cây cầm trúc, đối tượng rõ này khiến Lý mặt rỗ nhịn không được cười ha ha.

Kết quả nhị Khuê càng thêm tức giận, nhảy dựng lên muốn liều mạng với Lý Ma Tử, ta vội vàng tiến lên kéo giãn hai người ra.

Nhị Khuê tuy rằng tức giận nghiến răng nghiến lợi, bất quá ngại mặt mũi ta, cũng chỉ có thể cố nén xuống.

Lúc này, đại mập mạp đang nằm ngủ say trong phòng khách, cả người như một con heo mập khò khè khò khè khò khè.

Mà ta thì mang theo Lý mặt rỗ và nhị khuê, ngồi bên cạnh ngồi chờ đợi.

Ta thỉnh thoảng cùng Lý mặt rốt cục nói chuyện với nhau vài câu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía gương, nếu như mập mạp thật sự bị âm vật quấn thân, nhất định sẽ trước tiên phản ứng trên gương.

Nhưng theo thời gian trôi qua, trái tim trong lòng của ta bắt đầu thấp thỏm bất an!

Kỳ quái, tấm gương này sao lại không có chút động tĩnh gì, mặc dù có gió thổi vào nhưng tấm gương vẫn không chút sứt mẻ.

Ta cảnh giác nhìn thoáng qua đại mập mạp, phát hiện nó vẫn đang ngủ. Nhị Khuê kinh ngủ gà ngủ gật, cũng dựa vào ghế ngồi mà ngủ, Lý Ma Tử thì thích thú chơi trò di động.

Tất cả thoạt nhìn đều bình thường như vậy.

Thế nhưng quá bình thường, ngược lại lại khiến ta sinh ra dự cảm chẳng lành.

Ta nhỏ giọng hỏi Lý Ma Tử: "Lý Ma Tử, ngươi không cảm thấy có chỗ nào không đúng sao?"

Lý Ma Tử đặt điện thoại xuống, nhìn ta với vẻ khó hiểu: "Không thích hợp? Có gì mà không thích hợp."

"Khi nãy có một cơn gió thổi vào đấy à?" Ta hỏi.

Lý Ma Tử gật đầu: "Đúng vậy, làm sao vậy?"

"Tại sao gương lại không nhúc nhích?" Ta hỏi.

"Đại khái là gió quá nhỏ, tấm gương quá nặng." Lý Ma Tử thuận miệng đáp.

Ta ồ một tiếng, lập tức ánh mắt hoài nghi quét về bốn phía, cuối cùng dừng ở trên nhẫn ngọc.

Ban chỉ đặt ở trên bàn trà trước mặt chúng ta, thoạt nhìn giống như một món đồ trang sức bình thường, ta cầm lên thưởng thức một phen, cũng không phát hiện bất luận cái gì dị thường, đành phải một lần nữa đem nhẫn nhịn buông xuống, như có điều suy nghĩ nhìn về phía đại mập mạp.

Nó vẫn còn ngủ, vẫn ngủ rất ngon.

Không được, loại tư vị này thật sự quá khó khăn!

Ta cơ bản có thể kết luận vấn đề đã xảy ra, nhưng vẫn muốn không có vấn đề xảy ra ở chỗ nào.

Vì thế ta từng chút một đi về phía đại mập mạp, nhẫn tâm tát vào mặt hắn hai cái. Hắn lại không có bất kỳ phản ứng gì, vẫn đang ngủ.

Ta chỉ có thể kêu hai Khuê, hai khuê đồng dạng cũng không có ý chịu tỉnh lại, ngủ còn nặng hơn so với ai khác.

"Lý Ma Tử, có chuyện rồi." Ta hô to với Lý Ma Tử: "Đừng chơi điện thoại nữa, gọi bọn họ tỉnh lại rồi nói sau!"

Lý Ma Tử quay đầu lại nhìn ta một cái, vẻ mặt bực bội, sau đó lại tiếp tục chơi trò chơi di động.

"Lý mặt rỗ!" Ta lần thứ hai hô một tiếng.

Lần này nó ngay cả đầu cũng lười không thèm, chỉ là đang loay hoay chơi điện thoại.

Mẹ nó, quả nhiên có vấn đề, đây căn bản không phải phong cách làm việc của Lý Ma Tử! Thường xuyên gặp nguy hiểm, tên cháu trai này đã bị dọa nhảy nhót từ lâu.

Lúc này ta hít sâu một hơi, chuẩn bị tháo gương khắp phòng

xuống.

Hiện tại xem ra, ta đang vác đá đập chân mình rồi!

Trận pháp "Tử Kính Hoàn Linh" ta bố trí chẳng những không có tác dụng, ngược lại càng làm cho thứ trong nhẫn như cá gặp nước, phải mau chóng tháo những tấm gương này xuống mới được.

Bất quá còn không đợi ta vọt tới trước gương, trong gương bỗng nhiên phóng ra một cỗ quang mang chói mắt, chiếu ta căn bản không mở được mắt.

Ta thất kinh, vội vã dùng tay cản mắt lại.

Nhưng ngay lúc này, ánh sáng lại đột nhiên biến mất, chờ tới khi ta lại nhìn lần nữa, liền phát hiện trong gương xung quanh, chiếu ra cũng không phải là mặt của ta, ngược lại là từng ngón tay lít nha lít nhít!

Những ngón tay này nối tiếp một cái, nhét trọn tất cả gương.

Từ xa nhìn lại, giống như một con nhuyễn trùng đếm không hết, tùy thời đều có thể từ trong gương bò ra!

Nghi bệnh sợ hãi dày đặc của ta phạm vào, lập tức nổi cả da gà.

Ta lập tức xoay người, ý đồ chạy đi, nhưng quay người về sau mới phát hiện, cửa lớn của tiệm cổ cũng biến thành một tấm gương lớn cao dưới đất, trong gương cũng xếp đặt vô số ngón tay, không ngừng câu động với ta.

Tê!

Ta cũng cảm thấy hít một ngụm khí lạnh, quả thực không thể tin được tất cả những thứ này đều là thật.

Ta nên làm gì bây giờ? Chạy đi đâu đây?

Ta vô ý thức liền đi vuốt Thiên Lang Tiên ở trên lưng, ta cảm giác thứ giấu ở trong nhẫn ngọc, sắp đi ra rồi...

Nhưng vào lúc này, ta bỗng nhiên cảm giác được có một vật mềm nhũn, bò vào trong quần của ta, tiếp xúc thân mật với bắp đùi của ta.

Ta giật nảy cả mình, vội vàng cúi đầu nhìn xuống, lại phát hiện không biết từ lúc nào, những ngón tay kia đã bò ra khỏi gương, lít nha lít nhít như thủy triều vọt thẳng về phía ta.

Hơn một ngàn ngón tay bị chặt đứt như muốn nhấn chìm cả ta!

Ta bị dọa sợ, nhịn không được hét lên một tiếng, nhảy mạnh lên ghế dài, dùng sức đạp Lý Ma Tử một cái.

Ta biết hắn không phải Lý mặt rỗ…

Mà đạp một cái như vậy, Lý Ma Tử cả người như đống cát ngã trên mặt đất, sau đó trong nháy mắt giải thể, vỡ thành một đống ngón tay gãy máu chảy đầm đìa.

Ai có thể nói cho ta biết, đây rốt cuộc là tình huống gì không?

Ta kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, chỉ trong nháy mắt, tất cả ngón tay đều bò đến dưới chân của ta.

Không còn cách nào khác, ta lập tức móc Thiên Lang Tiên ra, hung hăng vụt một cái vào những ngón tay kia!

Những ngón tay đặt trước mặt ta rõ ràng chỉ là ảo giác. Một roi của ta quất xuống, quả thực có thể biến một vài ngón tay thành bùn nhão, nhưng gương mặt vẫn cuồn cuộn không ngừng sinh ra ngón tay, làm như vậy chỉ có thể nói là trị ngọn không trị gốc.

Nhất định phải nghĩ biện pháp làm vỡ tấm gương mới được!

Dưới tình thế cấp bách, ta cắn nát ngón giữa, bôi máu lên Thiên Lang Tiên, sau đó ra sức quét về phía một mặt gương trước người.

Không nghĩ tới thật sự có hiệu quả, roi đã dính máu, trong nháy mắt đã xé mở một con đường trên những ngón tay chằng chịt kia.

Ta không nói hai lời, trực tiếp nhảy vào, hung hăng đập tấm gương.

Tấm gương nhanh chóng bị ta rút đi, ngón tay dưới chân cũng biến mất từng mảng. Một mặt gương cuối cùng bị ta rút đi, tất cả ngón tay đều tan thành mây khói, trong phòng lại khôi phục như cũ...

Ta vịn vào tường, thở hổn hển mấy hơi thật sâu, liền quay đầu đi xem đám người mập mạp.

Tình cảnh trước mắt, quả thật vô cùng thê thảm.

Mập mạp giống như một con heo rừng điên cuồng, gắt gao đè ở trên người Nhị Khuê, vậy mà cắn nát quần áo trên người hai Khuê. Giờ phút này gã đang há miệng, chuẩn bị cắn vào yết hầu hai Khuê.

Mà Nhị Khuê đã không còn sức hoàn thủ, thoi thóp nằm trên mặt đất, y dùng hai mắt sung huyết gắt gao nhìn chằm chằm vào ta, trong cổ họng phát ra một thanh âm khàn khàn: "Cứu ta, cứu ta..."

Mẹ nó, tên mập chết tiệt này điên cuồng tới đòi mạng thật, ngay cả đệ đệ ruột của mình cũng không buông tha!

Ta lập tức xông lên, một cước đá bay tên mập, nhìn thoáng qua sợi xích sắt trên mặt đất, mới phát hiện sợi tơ đã bị hắn giãy thoát.

Kế hoạch hoàn toàn thất bại, ta biết một người không xử lý được tên béo, lúc này liền khơi thông điện thoại của lão ăn mày, bảo hắn dẫn người tới thu dọn tàn cuộc.

Mập mạp ánh mắt tham lam nhìn ta, miệng đầy máu, tựa hồ còn đang dùng sức nhai nuốt cái gì đó, bởi vì ta nghe được một trận thanh âm kẽo kẹt kẽo kẹt nhai nuốt.

Ta lập tức kiểm tra hai Khuê một chút, lập tức đầu váng mắt hoa!

Ngón trỏ trên hai tay Nhị Khuê vậy mà bị cắn mất, lộ ra bạch cốt rậm rạp, máu tươi chảy đầy đất. Đau đớn kịch liệt khiến hắn không có chút ý thức nào, chỉ nằm rên rỉ.

"Lý mặt rỗ, Lý mặt rỗ?" Ta mới nhớ ra Lý mặt rỗ tới đây, cũng không biết Lý mặt rỗ đang làm cái gì, chỉ lẳng lặng đứng ở một góc giường.

Ta tò mò đi lên vỗ vỗ bả vai Lý Ma Tử, Lý Ma Tử xoay người lại từng chút một.

Hắn không quay người còn đỡ, vừa quay người lại, toàn thân từ trên xuống dưới của ta lập tức như bị dội một chậu nước lạnh, run rẩy dữ dội.

Chỉ thấy Lý mặt rỗ nhét ngón trỏ vào trong miệng, giống như ăn kẹo bộ nhai ngấu nghiến. Ngón tay hắn đã máu thịt be bét, một giây sau là đã bị cắn đứt, mà hắn lại như hoàn toàn không cảm giác được đau đớn, lại còn nhếch môi hướng ta cười.

Trái tim ta đang run rẩy!

Lý Ma Tử nếu xảy ra chuyện gì không hay, ta phải làm sao đối mặt với Sở Sở và Lý Tiểu Đản đây. Cho nên ta không chút do dự rút Thiên Lang Tiên ra, hung hăng đánh thẳng vào mặt Lý Ma Tử.

sổ một trăm ba mươi tám chương bị mất tích tập thể.

Lý Ma Tử kêu thảm một tiếng, lập tức ngã xuống đất, vẻ mặt đau khổ, bụm lấy ngón tay lăn lộn trên mặt đất.

Ta khẽ thở phào, cuối cùng cũng tỉnh...

Lúc này cửa tiệm cổ xưa bị đẩy ra, lão ăn mày phu phụ chạy tới, nhìn thấy một màn thê thảm trước mắt này, nhịn không được hét lên một tiếng, sau đó ngơ ngác nhìn ta.

Ta phẫn nộ nói: "Nhìn cái gì mà không mau tới hỗ trợ?"

Lúc này bọn họ mới kịp phản ứng, vội vàng chế ngự đại mập mạp, sau đó hỏi ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Thứ trong nhẫn thật lợi hại, ta không đối phó được, tất cả mọi người đều bị thương, phải mau chóng đưa bọn họ tới viện tử." Ta nói xong liền nói.

Mang theo Nhị Khuê lên xe cùng Lý Ma Tử.

Sau đó dặn dò lão ăn mày, ở trong cửa tiệm hảo hảo nhìn đại mập mạp, lão ăn mày nơm nớp lo sợ liền đồng ý.

Khi tới y viện, nhị Khuê đã tỉnh lại, phát hiện ngón tay mình đã không còn, cả người la to như điên.

Ông trời cho hắn cách điều chế thuốc trấn định, cuối cùng hắn mới bình tĩnh trở lại, bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

Bị thương của Lý Ma Tử còn đỡ, chỉ khâu vài châm đơn giản nhưng không có gì đáng ngại.

Ta sắc mặt âm trầm ngồi trên băng ghế dài của y viện, thực sự không tiếp nhận nổi đả kích như vậy!

Không nghĩ tới chuẩn bị tỉ mỉ của ta, lại đổi lấy kết cục bị một thương tàn.

Rốt cuộc trong nhẫn kia cất giấu thứ gì, lại lợi hại như thế?

Nghĩ đến đây, trong lòng ta đột nhiên thấy lo lắng bất an, chỉ còn lại lão khất cái đang ở trong tiệm nhìn đại mập mạp, có thể hay không quá nguy hiểm? Vạn nhất lại làm ra cái tử thương gì, ta nên ăn nói với người nhà bọn họ như thế nào đây?

Càng nghĩ như vậy, ta lại càng lo lắng, cuối cùng vẫn quyết định chạy về cửa tiệm trước.

Nguyên bản ta muốn Lý Ma Tử ở bệnh viện một đêm, tốt xấu gì cũng bớt nóng rồi mới đi. Nhưng Lý Ma Tử lại không yên tâm, kiên trì muốn theo ta trở về.

Khi chúng ta trở lại tiệm cổ, phát hiện quả nhiên đã xảy ra chuyện!

Đèn của tiệm cổ vẫn còn sáng, nhưng trong tiệm lại im ắng, một chút cũng không có, ta nhìn từ ngoài cửa, cũng không tìm thấy vợ chồng lão ăn mày.

Kỳ quái, bọn họ đâu rồi?

Theo lý thuyết, tên mập biến thành bộ dáng thế này, lão khất cái không thể tùy tiện liền rời khỏi được.

Trong lòng ta sinh ra dự cảm chẳng lành, đứng ở cửa hô một tiếng: "Lão nhân gia, ngài có ở đó không?"

Câu hỏi của ta là sự yên tĩnh như chết.

Ta nhìn Lý Ma Tử một chút, Lý Ma Tử cũng thấy sợ, suy nghĩ một chút rồi nói: "Hai vợ chồng họ có tới y viện tìm chúng ta không?"

"Mập mạp lúc nào cũng có thể nổi điên, bọn họ đã tới y viện sao?"

"Vạn nhất là ngồi xe cho thuê thì sao?" Lý Ma Tử vẫn không tin tà: "Ta nghĩ chúng ta không bằng quay về y viện đi!"

"Không được." Ta không chút do dự cự tuyệt, vạn nhất lão khất cái gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ? Ta cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Thế thì ta hít sâu một hơi, trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa hàng.

Bất quá trong nháy mắt mở cửa, lại khiến ta sởn tóc gáy, toàn bộ phía sau lưng sợ tới mức ướt đẫm.

Trong phòng khách trống rỗng sớm đã không còn bóng dáng ba nhà kia. Mà ở chính giữa phòng khách, cũng chính là trên bàn trà đặt nhẫn, lại có một đoàn chất lỏng nhớp nháp, bao cả cái bàn lại, rất là ghê tởm.

Dịch nhờn kia tựa hồ có hiệu quả ăn mòn, làm mấy loại trà như thủy tinh đều ăn mòn ra rất nhiều lỗ nhỏ.

Phản ứng đầu tiên của ta, sẽ không phải là dịch nhờn đó chứ?

Chẳng qua là cỗ mùi thối nhàn nhạt giống như hải ngư kia, lại nhắc nhở ta thấy đây cũng không phải là lưu huỳnh chua.

Ta nơm nớp lo sợ đi tới, nhấc lên một thùng nước, dịch nhờn trên bàn trà từng chút một cọ rửa sạch sẽ, phát hiện dịch nhờn này giống như nước mũi, xông đến gần không hết.

Mẹ nó, rốt cuộc đoàn dịch nhờn này là gì? Sao lại chạy tới trong tiệm của ta?

Còn có một nhà lão ăn mày đi đâu rồi, sẽ không... bị đoàn dịch nhờn này tiêu hóa hết chứ?

Ý nghĩ này làm cho da đầu của ta run lên, trong lúc vô tình nhớ tới Nhị Khuê còn đang ở trong viện gấp bệnh, không tốt, Nhị Khuê gặp nguy hiểm!

Nghĩ đến loại khả năng này, mặt ta lập tức trắng bệch ra, lập tức nói cho Lý Ma Tử, bảo hắn chờ ta ở đây còn ta thì vội vội vàng đi đến viện tử.

Cũng may, thầy thuốc nói cho ta biết hai Khuê đang tiếp nhận trị liệu trong phòng hộ vệ trọng chứng, hơn nữa thương thế đã khống chế được, không nguy hiểm đến tính mạng.

Ta nhẹ nhàng thở ra, vừa định trở về điều tra lai lịch đoàn dịch nhờn kia.

Nhưng lúc này một tiểu hộ vệ mang vẻ mặt kinh hoảng chạy từ trong hộ vệ bệnh nặng ra, lắp bắp nói cho chúng ta biết, bệnh nhân đứt ngón tay vừa rồi vậy mà không thấy đâu nữa.

Một người sống sờ sờ, dưới ban ngày ban mặt sẽ mất tích trong Hộ Châu trọng chứng?

Ta thất kinh, vội vàng sai tiểu đội viên sư mang ta đến phòng giám thị bệnh nặng xem một chút.

Quả nhiên, vị trí giường nhị Khuê trống rỗng.

" rốt cuộc bệnh viện của các ngươi là cái gì, bằng hữu của ta lại mất tích trước mắt bao người, các ngươi đối xử với bệnh nhân thế nào." Ta cảm thấy phiền muộn không thôi, trút toàn bộ giận lên đầu thầy thuốc.

Thầy thuốc và hộ vệ cũng đều không hiểu ra sao, dù sao hộ vệ bệnh nặng và ngoại giới đều cách biệt nghiêm ngặt, không có cửa sổ, chỉ có một cái cửa sắt, không rửa thẻ căn bản không vào được.

Ta bảo bọn họ tranh thủ thời gian tìm người, còn ta thì mệt mỏi về tới cửa hàng cổ.

Vừa vào cửa, Lý mặt rỗ đã ra đón, nhìn khuôn mặt gầy nở rực rỡ của hắn, ta biết khẳng định lại xảy ra chuyện!

"Tiểu ca của Trương gia, bàn đã bị ăn mất rồi..." Lý Ma Tử nhìn thấy mình, lắp bắp nói.

"Cái gì?" Ta trợn tròn mắt, còn tưởng mình nghe lầm.

Khi Lý mặt rỗ nói cho ta biết, trong phòng chứa một ít đồ pha lê bằng thủy tinh, vậy mà đều bị chất dịch ăn mòn không dứt, ta há hồn.

Rốt cuộc đoàn dịch nhờn kia có lai lịch gì?

Một bàn trà lớn như vậy, làm sao mà ăn được chứ.

Tên mập đột nhiên nhiệt tình tăng lên gấp bội, nhìn thấy đồ vật gì cũng muốn ăn, có khi nào cùng đoàn dịch nhờn này có liên quan với nhau không!

Người này, cổ lão là lạ, lại thần bí bí biến mất, mà trong quá trình này, ta lại không giúp được gì, trơ mắt nhìn bọn họ ngộ hại, điều này làm cho trong lòng ta vô cùng áy náy.

Ta rất say mê, không biết còn cần tiếp tục điều tra nữa hay không?

Giờ phút này trong lòng ta biết rõ hơn bất kỳ ai, nếu như ta từ bỏ điều tra, chuyện này liền không có chút quan hệ nào với ta. Sống không thấy người, chết không thấy thây, cảnh sát cũng sẽ không đến tìm ta.

Nhưng nếu thật sự cứ mặc kệ như vậy, cái quỳ của lão khất cái ta đối với ngươi sao?

Xứng đáng với hứa hẹn lúc trước của mình ư?

Càng nghĩ, ta vẫn không có chủ ý, chỉ là thất hồn lạc phách ngồi trong phòng khách, nhìn dịch nhờn ghê tởm kia đờ ra.

"Ta hỏi Lý Ma Tử, chúng ta nên làm thế nào, là không để ý tới hay tra xét cho rõ ràng?

Lý Ma Tử do dự một chút, hỏi ta một câu: "Thương nhân âm vật các ngươi không phải có một quy củ sao? Hoặc là không nhúng tay, một khi nhúng tay, thì phải quản cả đời."

Ta nhìn Lý Ma Tử: "Ý của ngươi là... chúng ta tiếp tục?"

Lý Ma Tử gật gật đầu.

"Được." Ta lập tức gật gật đầu, kiên định với niềm tin trong lòng.

Nhưng kế tiếp phải làm sao đây?

Cho nên người trong cuộc mất tích, thậm chí ngay cả ngón tay ngọc kia cũng không thấy nữa, chúng ta căn bản là không có đầu mối, không thể nào tra ra được.

Cuối cùng vẫn là Lý mặt rỗ đưa ra một chủ ý, nói không bằng điều tra thân phận gia đình này, đuổi tới nhà bọn hắn!

Ta bỗng nhiên nhớ tới lão khất cái gần đây đã mở một phòng ở một khách điếm, nếu đã mở rộng phòng, thì chắc chắn khách sạn đã đăng ký đánh cử của bọn họ.

Ta vội vàng dẫn Lý Ma Tử đi tới khách sạn, sau khi nhận địa chỉ ký ức lên liền đánh xe đi tới.

Nhà lão khất cái cách chúng ta cũng không xa, chỉ là bốn năm giờ xe trình mà thôi. Sau khi xuyên qua một bãi bùn thật dài, rốt cuộc chúng ta đã tới một trấn nhỏ ven sông.

Thị trấn nhỏ này đã nhiều năm rồi, khắp nơi đều treo bảng quảng cáo đậu hũ thối, trứng gà nông gia địa.

Cho dù đang lúc ban ngày, nhưng trên con đường lớn duy nhất có thể đi qua lại không có một bóng người, ta cảm giác cả cái trấn nhỏ đều ẩm ướt.

Sự tức giận này khiến nội tâm của ta càng thêm thấp thỏm bất an...

Đợt một trăm ba mươi chín chương thứ nhất, khuôn mặt bên giếng nước.

Ta đi đến một chỗ người trong trấn, nhẹ nhàng gõ cửa.

Cánh cửa rất nhanh được mở ra, một lão đầu khoác áo khoác thùng tiền, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn ta và Lý Ma Tử: "Các ngươi tìm ai?"

"Xin hỏi, một nhà Lưu lão Căn có phải ở Thái Bình trấn không?" Ta cười hỏi.

"Lưu lão Căn?" Vẻ mặt đối phương rõ ràng dừng lại một chút: "Các ngươi tìm Lưu lão Căn làm cái gì?"

"A, chúng ta là thân thích viễn phòng của hắn, trước đó thời gian hắn gọi đến, để cho chúng ta đến trong trấn hỗ trợ." Ta vội vàng nói.

Đối phương như có điều suy nghĩ ồ lên một tiếng: " Lưu lão Căn mấy ngày hôm trước đã mang người nhà rời khỏi Thái Bình trấn rồi, đến bây giờ cũng chưa trở về, ngươi hay là lại gọi điện cho hắn đi! "

Sau khi nói xong, đối phương liền đóng cửa lại, không cho chúng ta cơ hội nói chuyện.

Chẳng lẽ một nhà Lưu lão Căn mất tích, cũng không trở về? Bọn họ rốt cuộc đi đâu vậy? Chắc thật sự bị dịch nhờn ăn mất rồi.

Mặc dù nghĩ như vậy, bất quá ta vẫn quyết định đến nhà của hắn xem.

Hỏi thăm suốt dọc đường, chúng ta đã tới một gian biệt thự nhỏ của nông thôn, nhà cao kiến khoa, trên cửa dán hai hàng xuân, ở trong trấn cũng coi như là tồn tại cấp bậc thổ hào.

Bất quá kiến trúc như vậy, lại là tử khí âm trầm, cho ta một loại áp lực mãnh liệt!

Ta thậm chí có thể cảm giác được chung quanh quẩn một trận hơi nước khó hiểu, lấy ra một tờ vệ sinh đặt trên mặt đất, qua mấy phút đã ướt rồi.

Ta biết biệt thự này khẳng định có cổ quái, trong lúc nhất thời cũng không dám tùy tiện xông vào, mà là xuyên qua cửa sổ nhìn vào bên trong.

Bên trong cái bàn xếp rất chỉnh tề, tựa hồ không có bất cứ điểm gì khả nghi.

Chuyện này thật kỳ quái, rốt cuộc cổ quái là từ đâu mà ra?

Ngay lúc ta đang bối rối nghi hoặc, trong một giếng nước bên cạnh biệt thự lại truyền đến thanh âm bọt nước ừng ực. Tựa như mang cả một bình nước đặt trên than khí, cũng không quản, khiến nó như đang từ từ cạn khô.

Mà theo thanh âm lộc cộc không ngừng vang lên, từng luồng từng luồng hơi nước ướt giống như thủy triều không ngừng trào ra, sau đó rụt trở về.

Thật sự là đi mòn gót sắt tìm không thấy nơi, đến được lại chẳng tốn công phu.

Tất cả kỳ quái đều bắt nguồn từ miệng giếng này!

Ta lập tức đi đến bên cạnh giếng, nhìn vào bên trong, nhưng phía dưới tối như mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

May mà Lý Ma Tử mang theo đẹp, ta nhận lấy ống đồng tẩy, điều độ ánh sáng lớn nhất, liền chiếu lên giếng nước một cái.

Thấy vậy, ta nhất thời đầu váng mắt hoa, thiếu chút nữa không trượt khỏi miệng giếng!

Ở dưới giếng, có một khuôn mặt trắng bệch, chiếm trọn cả cái giếng. Ngũ quan khuôn mặt này mơ hồ không rõ, phảng phất như một cục bột đang nhăn nhúm, bất quá vẫn có thể phân biệt ra, nó đang nghênh đón ánh sáng của đũa, tham lam nhìn chằm chằm ta.

Con mẹ nó đây rốt cuộc là thứ gì?

Ta nằm nhoài bên cạnh giếng, thở hổn hển một hơi thật sâu, qua hồi lâu mới khiến cho mình bình tĩnh lại.

Không thể nghi ngờ, cái khuôn mặt kỳ quái này chính là mấu chốt của vấn đề! Thuận Đằng tìm tới tìm được cả nhà Lưu lão, nhất định phải nghĩ cách đem nó đi mới được.

Nhưng chờ đến khi ta lại đi chiếu, phát hiện mặt to đã không thấy, đoán chừng đã chìm xuống đáy giếng.

Ta và Lý Ma Tử hợp kế một chút, chuẩn bị đi tìm bộ hạ trấn Thái Bình hỗ trợ, miệng giếng này quá sâu, chỉ dựa vào hai người chúng ta căn bản không vớt ra được quái vật này.

Nhưng khi bộ phận trấn nghe nói trong giếng nước của Lưu lão Căn có gương mặt già nua trắng bệch, lập tức sợ hãi, căn bản không muốn đi, chớ nói chi là cứu được nó.

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể đem chuyện này nói hết với hắn, nói việc này có khả năng liên quan đến sống chết của cả nhà Lưu lão.

Trấn bộ dưới sự bất đắc dĩ, đành phải kiên trì tìm đến thiết câu cùng dây thừng, gọi tới mấy người trẻ tuổi, dưới sự dẫn dắt của chúng ta đã đến bên giếng nước.

Nhưng ngay vào lúc một người trẻ tuổi chuẩn bị đem thiết câu thả xuống giếng nước, dưới giếng đột nhiên toát ra một luồng hơi ẩm lớn, phun lên mặt hắn, sau đó một trận gầm gừ phẫn nộ phảng phất như cổn lôi truyền đến.

Thanh âm xuất kỳ bất ý này làm cho tất cả mọi người ở hiện trường bị hù dọa, ngươi nhìn ta nhìn ngươi, lập tức giải tán, hô to yêu quái đến rồi.

Trấn còm bộ càng sợ đến mức mặt không có huyết sắc, run rẩy chỉ vào ta hỏi: "Tiểu tử, ngươi thành thật nói cho ta biết, dưới giếng này rốt cuộc là đang ở cái gì, làm sao còn sống? Các ngươi đừng nghĩ tới việc đem yêu quái này mò lên, cái giếng này cũng phải lập tức lấp lại, bằng không đợi yêu quái đi ra, trấn Thiên Bình sẽ không bảo vệ được..."

Ta lập tức đau đầu một trận, muốn giải thích với Trấn bộ.

Bất quá trong tiềm thức của bọn họ, đã cảm giác được đồ vật trong giếng là yêu quái, nào có thể nghe lời ta?

"Cái giếng này là đồ cổ ở Thái Bình trấn, nghe nói Tống triều trong chốc lát sẽ có..." Bộ tộc Trấn hút một hơi thuốc nói: "Ta sớm hoài nghi cái giếng này không thích hợp, trước kia có thần bà đi ngang qua cũng nói cho ta biết, trong miệng giếng này nuôi yêu quái, bất quá tài sản của cái giếng này thuộc về Lưu lão Căn, ta cũng không tiện vọng động. Hiện tại nếu cả nhà Lưu lão Căn đều bị ngộ hại, vừa lúc đem cái giếng lấp đầy, để tuyệt hậu hoạn!"

"Ngài đem đổ đầy giếng, Lưu lão Căn một nhà làm sao bây giờ?" Ta nói: "Ngài có thể trơ mắt nhìn một nhà Lưu lão Căn sống không thấy người, chết không thấy xác sao?"

"Hừ! Việc của Lưu lão gia chúng ta sẽ tự cảnh báo, không cần các ngươi quan tâm".

Cuối cùng bộ phận trấn áp đánh ta và Lý Ma Tử ra khỏi Thái Bình trấn, cảnh cáo chúng ta đừng nhúng tay vào nữa.

Ta ủ rũ nhìn trấn nhỏ này, luôn cảm thấy những dân trấn kia dường như biết chút gì đó, nếu không cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Đáp án của vấn đề nằm trong lòng các bá tánh.

Bọn họ đã không muốn nói, chúng ta hỏi nữa cũng chỉ phí công...

Nhưng mặc kệ như vậy, cũng không phải tính cách của ta, cho nên ta nghĩ tới nghĩ lui, quyết định trói một thôn dân hỏi xem chuyện gì đã xảy ra?

Ta đem ý nghĩ của mình nói với Lý mặt rỗ, Lý mặt rỗ lập tức lắc đầu: "Trương gia tiểu ca, tốt nhất là không nên đề mạnh nhất, nếu không những cư dân kia sẽ đem chúng ta đánh chết."

"Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, ngươi nói chúng ta nên làm gì?" Ta thở dài nói ra.

Cuối cùng Lý Ma Tử quyết định lén đến trấn nghe ngóng một chút, nhưng chuyện gì mà cả thiên hạ này cũng không có tiền thì làm được.

Ta chỉ có thể ký thác tất cả hy vọng lên người Lý Ma Tử, hy vọng Lý Ma Tử có thể tra được manh mối hữu dụng!

Ban ngày đương nhiên không phải thời cơ hành động tốt nhất. Đợi khi mặt trời xuống núi, Lý Ma Tử mới lặng lẽ lẻn vào Thái Bình trấn. Ta rảnh rỗi không có việc gì, ngồi trên xe chờ.

Bất tri bất giác, ta lại ngủ thiếp đi rồi.

Ngủ không bao lâu, đã bị một trận gió lạnh thấu xương đánh thức. Ta mở đôi mắt ngái ngủ ra, đột nhiên ý thức được có chút không đúng. Cửa xe và cửa sổ đều khóa, sao có thể có gió?

Ta lập tức tỉnh táo hơn phân nửa, nhìn thoáng qua bốn phía, nhìn như vậy, lập tức kinh sợ.

Cửa xe và cửa sổ cửa xe vậy mà đều bị mở ra, từng cơn gió lạnh buốt đang từ bên ngoài rót vào, làm toàn thân ta rét run.

Ta nhanh chóng kiểm tra một lần, phát hiện khóa cửa cũng là bình thường, cũng không cạy ra vết tích gì.

Chuyện gì thế... Chẳng lẽ là quỷ mở cửa?

Ta tập trung nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện trên cửa sổ có rất nhiều dấu ngón tay dính máu, trên thủy tinh chắn gió, thậm chí còn viết mấy chữ phồn thể xiêu xiêu vẹo.

"Đừng xen vào việc của người khác! Cút!"

Mấy chữ này khiến cho ta nhìn thấy mà giật mình, tranh thủ thời gian nhảy xuống xe.

Nhưng hết thảy chung quanh, lại đều an tĩnh như vậy, ngoại trừ gió Bắc gào thét.

Ngay lúc ta đang bối rối không biết làm sao, một người lén lút từ cửa trấn chạy tới, sau khi tới gần, mới phát hiện đó là Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗ chạy tới bên cạnh ta, vẫn chưa tỉnh hồn.

Ta ngay cả vội vàng hỏi hắn làm sao, hắn lúc này mới thở hồng hộc ngẩng đầu, nói tỉ mỉ với ta.

Nhưng vừa ngẩng đầu, Lý Ma Tử như bị một tia chớp bổ trúng, rùng mình một cái, ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm vào ngón tay của ta, vẻ mặt hoảng sợ, ngay cả tiếng nói cũng đang run rẩy: "Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Đầu óc ngươi lên cơn sốt rồi hả?" Ta không kiên nhẫn mà mắng một câu: "Ta là Trương Cửu Lân đây."

"Trên ngón tay của ngươi... bớt ngón tay a." Lý Ma Tử lắp bắp nói.

Ta cúi đầu nhìn thoáng qua, lập tức càng thêm kinh ngạc.

Con mẹ nó, trên ngón trỏ tay phải của ta, lại mang theo một chiếc nhẫn ngọc. Hơn nữa từ bề ngoài mà xem, không phải là chiếc nhẫn của gia tổ Lưu lão Căn sao?

Rốt cuộc là ai đã đeo chiếc nhẫn này trong tay ta?

Ta tức giận mắng một câu, vội vã muốn hái.

Thế nhưng nhẫn ngọc lại giống như trên ngón trỏ ta mọc rễ nẩy mầm, như thế nào cũng không hái được.

Xong rồi!

Ta ảo não mắng một câu, từ trong ốc sên tìm một cái chùy, ý đồ đập vỡ bằng đai ngọc. Bất quá mặt ngoài thoạt nhìn thanh thúy nhẫn, lại cứng rắn như thế, mặc cho ta dùng bao nhiêu khí lực, cũng không có biện pháp đập vỡ.

Ta trợn tròn mắt, nhẫn ngọc này là một âm vật thật sự, vô cùng quái lạ. Nếu như quấn lấy ta, có khi nào ta cũng giống như tên béo mập kia, ăn tươi nuốt sống thành một con heo mập không?

Chương một trăm tức một trăm linh yêu tuổi mới nói chuyện.

Ta bất chấp đi lên quản giới chỉ, trực tiếp hỏi Lý Ma Tử vừa mới thăm dò được cái gì.

Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ nói: "Ta cũng không nghe ngóng được manh mối gì quan trọng, bất quá, ta lại thấy được một ít thứ không tầm thường!"

"Ồ? Là cái gì?"

"Lưu lão Căn một nhà bốn vợ, đã trở về rồi." Lý Ma Tử nhỏ giọng nói: "Ở trong biệt thự của hắn."

"Cái gì?" Ta giật nảy mình: "Đi, mau dẫn ta đi xem!"

Lý Ma Tử lập tức ngăn ta lại: "Đừng, ngươi không muốn sống nữa, ta cảm thấy chúng ta bàn bạc kỹ hơn."

Nghe Lý Ma Tử nói như vậy, ta biết sự tình khẳng định không đơn giản như vậy, vội vàng hỏi Lý Ma Tử vì sao nói ra lời ấy?

Lý Ma Tử nói: "Một nhà Lưu lão Căn rất nhiều đầu heo, móng heo, điểm tâm, hoa quả các loại, đang dập đầu bên giếng nước bị lấp ở đó. Nước bùn đọng trên mặt đất đều là máu, vừa dập đầu vừa nuốt đồ ăn, ba năm tráng hán đi lên cũng không kéo nổi, hù chết người ta..."

"Âm vật này, đã ảnh hưởng đến cả nhà bọn họ rồi sao?" Ta nhíu mày cao hơn.

"Đúng vậy." Lý Ma Tử gật đầu: "Một tên mập mạp chết bầm cũng đủ khiến chúng ta đau đầu rồi, bây giờ một nhà bốn người đều biến thành kẻ tham ăn."

"Không được, vẫn phải đi xem thử." Ta suy tư một lát rồi nói: "Không đánh lại thì chạy, dù sao chúng ta cũng có xe."

Sau khi lên xe, Lý mặt rỗ mới phát hiện chỉ dấu trên cửa sổ xe, hắn bị hù đến cả người run run: "Trương gia tiểu ca, cửa sổ xe này là sao?"

Ta nói dăm ba câu thì ngươi không giải thích được, tới lúc đó ngươi sẽ biết thôi. Sau khi nói xong thì đạp vỡ thẳng tiến về Thái Bình trấn!

Cũng may chúng ta đuổi tới kịp, Lưu lão Căn một nhà cũng chưa rời đi.

Giờ phút này cả nhà bọn họ quỳ gối bên giếng nước, dùng tay bẩn thỉu nắm móng heo lên, nhét vào trong miệng. Ta thấy lão khất cái ăn ói, nhưng vẫn không kìm được muốn lấy đồ ăn.

Tuy rằng cử động của bọn họ không bình thường, nhưng đám hàng xóm lại như không nhìn thấy, một người đứng xem cũng không có.

Trong lòng ta vô cùng rõ ràng, mọi người đều biết Lưu lão Căn một nhà gặp nạn, nhưng ai cũng không muốn ra ngoài giúp bọn họ. Xem ra nhân duyên của Lưu lão Căn ở Thái Bình trấn rất kém a!

Lúc này ta đi qua, phát hiện vợ chồng lão ăn mày vẫn còn đang gặm móng heo, mà Đại Bàn tử và Nhị Khuê ăn no rồi thì lại thành kính quỳ lạy giếng cổ, trên mặt tràn đầy tình cảm sám hối.

Ta không chút do dự vỗ vai Lưu lão Căn một cái: "Lão nhân gia, hãy tỉnh táo lại."

Rất rõ ràng cách gọi người này không dùng, Lý Ma Tử dứt khoát đoạt Thiên Lang Tiên trong tay ta, muốn đánh thức Lưu lão Căn, nhưng đã bị ta ngăn lại.

Nếu vận dụng Thiên Lang Tiên, sẽ chọc giận đồ vật giếng nước, đến lúc đó chuyện gì cũng sẽ không thể vãn hồi được nữa.

Cho nên có thể sử dụng thủ đoạn ôn hòa thì phải tận lực dùng thủ đoạn ôn hòa!

Ta chộp lấy Lưu lão Căn trong người, một tay khác ở sau ót hắn nhẹ nhàng gảy một cái, loại phương thức này có thể làm cho người ta nhanh chóng tỉnh lại từ trong ảo giác.

Có điều dường như bọn họ không phải bị ảo giác, mà là có thứ gì đó dính vào người.

Ngay lúc ta đang nghĩ biện pháp khác thì Lưu lão Căn một nhà đã đứng lên chuẩn bị rời đi.

Mẹ nó, không để ý được quá nhiều, nếu thả bọn họ đi khỏi như vậy thì thật sự khó mà tìm được.

Ta chỉ có thể dùng Thiên Lang Tiên để quấn lấy cổ Lưu lão Căn, chuẩn bị giữ lão lại.

Tuy nhiên sức mạnh Lưu lão Căn tựa hồ vô cùng lớn, vẫn luôn kéo ta và Thiên Lang Tiên tiến về phía trước. Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể hợp lực với Lý Ma Tử buộc Thiên Lang Tiên vào cửa sắt.

Lưu lão Căn cuối cùng cũng sắp mở được cánh cửa sắt rồi, lão cũng nhịn đến tái xanh mặt mày, thoạt nhìn chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng.

Trong lòng ta thấp thỏm bất an, thật lo lắng sẽ gây ra tai nạn chết người.

Đang lo lắng có nên buông Thiên Lang Tiên ra hay không, miệng giếng cổ bị lấp đầy, lại phát ra một tiếng gầm rú như cổ lôi. Ta rõ ràng thấy tầng đất trên miệng giếng bị đỉnh một chút, tiếp theo khôi phục bình thường.

Mà Lưu lão Căn sau khi phun ra một ngụm máu đen, cũng là toàn thân vô lực ngã xuống đất, tiếp theo bắt đầu gào khóc.

Ta thở phào nhẹ nhõm, Lưu lão Căn cuối cùng cũng thoát khỏi tên chết tiệt này.

Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta lập tức nhét Lưu lão căn vào trong xe, vội vội vàng vàng rời đi.

Đợi đến chỗ an toàn, ta mới bảo xe của Lý Ma Tử dừng lại, thở hổn hển nhìn Lưu lão Căn.

Lưu lão Căn thống khổ xoa xoa bụng tròn vo, nhìn chúng ta, qua một thời gian thật dài mới tỉnh lại, sau khi tỉnh lại liền gào khóc.

Ta nổi giận gầm lên: "Được rồi, đừng mẹ ta khóc! Ta hỏi ngươi, nhà các ngươi từ trong giếng, có phải là đã nuôi thứ gì hay không?"

Lưu lão Căn ngơ ngác một chút, tiếp theo liên tục tát mình mấy cái: "Tạo nghiệt, tạo nghiệt."

Ta vừa nghe liền biết trong đó khẳng định có sự kỳ quặc, liền vội vàng hỏi Lưu lão Căn đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Lưu lão Căn khóc sướt mướt, liền cùng ta nói rõ ngọn nguồn chuyện này.

Chuyện này còn phải nói từ tổ tiên của Lưu lão căn.

Nguyên lai tổ tiên Lưu lão căn, là một thư sinh thời Tống triều, một lần quê hương nhốn nháo hạn hán, ruộng đất khô héo, giá một thăng thủy thậm chí vượt qua một quan tiền đồng.

Lúc này thư sinh cũng chỉ còn lại bình nước, cho dù miệng lưỡi khô khốc, cũng không nỡ nuốt một ngụm.

Bất quá trên đường về nhà, hắn lại phát hiện một con tròn tròn như vậy quá độ tuổi, Thái Tuế kia hấp hối ngã trên mặt đất, sắp khát chết.

Thư sinh lương thiện không chút nghĩ ngợi liền đem bình nước quý giá nhất của mình rót một nửa vào trong miệng Thái Tuế, lúc này mới mỉm cười rời đi.

Không ngờ rằng, Thái Tuế này dĩ nhiên đã thành tinh, vì báo đáp ân cứu mạng của thư sinh mà buổi tối hôm đó đã báo mộng cho thư sinh.

Nó nói cho thư sinh biết mình đã ở trong giếng cổ của nhà thư sinh kia, sáng sớm ngày mai sẽ phun ra một ngọc thạch chiết khấu, để thư sinh ngàn vạn lần cầm kỹ.

Hơn nữa nó còn lập một cái ước định quân tử với thư sinh!

Mỗi tháng, chỉ cần thư sinh mang theo thịt cá béo đến bên giếng cho nó ăn, nó sẽ để thư sinh cắt xuống một miếng thịt, cầm đi bán lấy tiền.

Thái niên này đáng giá ngàn vàng khó mua, từ xưa đến nay đều là bảo bối đáng tiền.

Trong "Tống Thần Nông" có ghi lại, thái niên giả, thịt Linh Chi cũng vậy. Bổ sung ích khí, trị bách bệnh", phục lâu có thể trường sinh bất lão.

Thư sinh mừng rỡ như điên, sáng sớm hôm sau rời giường, quả nhiên phát hiện ngọc thạch này ở bên giếng của mình.

Mà Thái Tuế cũng hết lòng tuân thủ hứa hẹn, mỗi tháng đều sẽ trồi lên giếng cổ, không nhúc nhích để cho thư sinh cắt thịt đổi tiền.

Cứ như vậy, thư sinh chậm rãi biến thành một phương phú ông. Quá tuổi tác cũng đã ăn no, an tâm sống qua ngày trong giếng.

Thư sinh trước khi chết đã đem ước hẹn quân tử này nói cho tộc nhân, dặn dò bọn họ nhất định phải cho họ ăn no, như vậy mới có thể đảm bảo gia tộc thịnh vượng.

Bởi vì có quá tuổi, người nhà của thư sinh không cần làm việc, có thể không cần lo cơm áo, có thể nói là tiêu diêu tự tại.

Nhưng đến đời này của Lưu lão Căn, sự tình lại phát sinh kịch biến!

Một nhà Lưu lão Căn thật sự quá tham lam, cắt một miếng thịt quá nhiều còn muốn khối thịt quá lớn thứ hai! Bọn họ dùng tiền đổi từ thịt quá năm, đắp lên biệt thự, mua kiệu nhỏ, một nhà bốn bánh đều thành nhà giàu mới nổi.

Cứ như vậy, bọn họ còn chưa đủ, cuối cùng giết sạch đám Thái Tuế, chia lớn thành tám khối, đổi thành một bó buộc nhân dân, hoàn toàn không thèm để ý tới ước hẹn quân tử lưu lại tổ tiên.

Nhưng thái niên đó đã là yêu quái tu hành ngàn năm, làm sao có thể chết dễ dàng như vậy? Nó phẫn hận Lưu lão căn một nhà, lúc này mới nhập vào thân thể mập mạp, mượn miệng của mập mạp mà điên cuồng ăn đồ ăn, gia tăng dinh dưỡng, hy vọng có một ngày thân thể lại lớn lên...

Sau khi nghe xong câu chuyện này, ta có một loại xúc động muốn đánh người.

Nếu như không phải bởi vì quy củ của thương nhân âm vật, mẹ nó ta đã sớm vắt chân rời đi rồi.

Đợt một trăm bốn mươi bốn tuổi ở trấn Thiên Lang Thái Tuế.

Ta lườm Lưu lão Căn nói: "Thấy cả nhà các ngươi đáng thương như vậy, không nghĩ tới từng tên đều là sâu mọt tham lam! Thực ứng câu nói cổ xưa kia, người đáng thương tất có chỗ đáng hận."

"Nếu như ngươi còn muốn giữ mạng thì lập tức đi tìm dân chúng trấn hỗ trợ ngay, nếu không có mười tên ta cũng không cứu được ngươi!"

Lưu lão Căn do dự một chút, vẻ mặt khó xử.

Nói gia đình họ ở trong thôn danh tiếng không tốt, làm không ít chuyện vì phú bất nhân, chỉ sợ không có dân trấn nguyện ý giúp đỡ.

Ta hung hăng đạp hắn một cước, lúc này Lưu lão Căn mới đáp ứng, nói lập tức liền đi mời, lập tức liền đi mời.

Lưu lão Căn lúc này mới lập tức đáp ứng, nói là lập tức đi làm, ngay lập tức đi làm.

Hơn nửa đêm, Lưu lão Căn từng nhà đi gõ cửa.

Kết quả thật đúng là tìm được một đống dân trấn, ta cảm thấy rất có thể là Lưu lão căn dùng tiền mua chuộc bọn họ.

Lưu lão Căn dẫn người đến trước mặt ta, hỏi kế tiếp nên làm như thế nào?

Ta nói chỉ có thể đào lên miệng giếng này, đem quá tuổi trong giếng vớt ra, trực tiếp hàng phục quá lâu rồi.

Dân chúng lập tức quơ lấy xẻng xẻng và xẻng sắt, một lần nữa đào móc giếng cổ này.

Đây không phải là một công trình nhỏ, phỏng chừng một buổi tối cũng không đào ra được. Nhưng hiện tại thời gian quá gấp, vì cứu mạng chó của cả nhà Lưu lão Căn.

Ta chỉ có thể sai các trấn dân tăng ca làm tăng tốc độ đào.

Buổi tối điều khiển thứ này, khẳng định sẽ gặp nguy hiểm, dù sao sau mười hai điểm là thời khắc oán khí sâu nhất.

Đám dân trong trấn cũng sợ hãi, ai cũng không dám xuống giếng đào, Lưu lão căn cuối cùng ném ra một vạn khối, cuối cùng mới có hai tiểu tử trẻ tuổi xung phong nhận việc báo danh.

Thời điểm đào đến sáng sớm khoảng bốn phía, đã không sai biệt lắm, trong bùn đất chậm rãi có nước nhú ra.

Giờ phút này tiếng lộc cộc lại bắt đầu vang lên, tầng đất dưới chân sụp đổ trong nháy mắt, dọa hai người trẻ tuổi sợ hãi, vội vàng kéo bọn họ lên.

Hai người kinh hồn cuộn mình ở một bên, thở hổn hển nhìn ta, hỏi bên dưới rốt cuộc là thứ gì? Sao còn có thể chống đất, chẳng lẽ thật sự là yêu quái.

Ta an ủi hai người không có gì, liền phân phó trấn dân dùng dây thừng cứu Thái Tuế lên.

Sau khi Thái Tuế bị vớt lên, nhiệt độ toàn bộ trấn Thiên Bình trong nháy mắt giảm xuống rất nhiều, một trận tà phong cổ quái thổi tới, có mấy người thậm chí nhịn không được bị dọa sợ thét lên thành tiếng.

Nhìn độ tuổi này cũng quá xấu đi?

Toàn thân bán trong suốt, thịt, giống như quả đông lạnh thật lớn. Mà trên cái đầu trắng bạc kia, lại mọc ra ngũ quan nhân loại: mũi, miệng, con mắt...

Tuy rằng mơ hồ không rõ, bất quá vẫn có thể nhận ra đó là một khuôn mặt thật to!

Dân chúng trong trấn sợ hãi, nơm nớp lo sợ đều rời khỏi gian phòng biệt thự.

Ta thấy có trấn dân có ý đồ chạy trốn liền vội gọi bọn họ lại. Nói đến đây còn phải nhờ mọi người hỗ trợ, tất cả mọi người đừng đi.

Ta lệnh Lưu lão Căn tăng thêm thù lao gấp đôi, xong việc sẽ phát tiền.

Tuy rằng ta cũng sợ hãi, nhưng hiện tại ta là người chủ tâm, nếu như ta biểu hiện ra sự sợ hãi, chuyện này coi như xong.

Ta nói như vậy, cảm xúc của đám dân chúng mới dần ổn định lại.

Kỳ thật ta muốn bọn họ lưu lại, cũng không cần bọn họ làm cái gì, chỉ là muốn mượn dùng dương khí trên người bọn họ, để tạm thời đè nén oán khí Thái Tuế!

Vì dự phòng có người rời đi, ta dùng ánh mắt ám chỉ Lý Ma Tử đóng cửa lại, Lý Ma Tử lập tức gật gật đầu, đóng cửa lại.

Mà trong nháy mắt cánh cửa bị đóng lại, cái kia Thái Tuế lần nữa phát ra như sấm nổ gầm rú, chấn cho lỗ tai người nghe cũng điếc.

Lần này dân chúng không còn bình tĩnh nữa, sự sợ hãi trong lòng bùng lên, ai nấy thối lui tới góc tường, nếu không phải Lý Ma Tử đóng cửa chỉ sợ lúc này đã giải tán từ lâu rồi.

Càng như vậy ta càng phải biểu hiện trấn định.

Ta nổi giận gầm lên một tiếng: "Ta biết ngươi có oan, nhưng ngươi không thể cướp đi tính mạng của bọn họ!"

Nói xong, ta liền cầm lấy Thiên Lang Tiên, vứt xuống đầu.

Mà khi roi Thiên Lang quất vào mặt Thái Tuế, Thái Tuế kia lại phát ra một hồi tiếng tê tê tần suất cao, nghe mà tâm thần ta run rẩy.

Cùng lúc đó, ta cũng cảm giác được chiếc nhẫn ngọc trên tay càng ngày càng chặt, sức mạnh của ta dường như bị cắn nuốt từng chút một.

Lúc ta ý thức được điều này thì ta có chút sợ hãi, bởi vì đến cuối cùng, thậm chí ta còn giơ roi lên còn rất vất vả!

Ta biết nếu còn tiếp tục như vậy, chắc chắn là không được.

Chỉ có bảy lần công kích trước của Thiên Lang tiên mới có hiệu quả, sau bảy lần, nếu không có nhuệ khí, thì không khác gì roi bình thường. Ta đã ném ra bốn roi, nếu như bảy roi đều ném ra ngoài, mà vẫn không có hiệu quả gì, chỉ sợ sự tình sau này sẽ càng khó khăn hơn.

Ta chỉ có thể ngừng lại, để dân trấn nhanh chóng tìm một con chó đen và hai con gà trống.

Sau đó giết hắc cẩu cùng con gà trống, đem máu tươi cả hai bôi lên trên Thiên Lang Tiên!

Sống hay chết phải xem lần này.

Nếu như lần này thất bại, e rằng ngay cả ta cũng sẽ bị bạch chỉ khống chế, biến thành một người mập mạp ham ăn ngon ngủ gật.

Ta cắn răng, kiếm đủ sức, sau đó giơ cao Thiên Lang Tiên, rút liên tiếp ba lần trên thái tuế.

Lúc quất roi đầu tiên, tần suất khàn khàn Thái Tuế phát ra càng cao, người nghe run sợ trong lòng, nhịn không được hốt hoảng.

Lưu lão Căn thậm chí không chịu nổi kích thích của thanh âm này, dứt khoát bịt tai lăn lộn.

Trong lúc quất roi thứ hai, tần suất cũng không yếu bớt, Thái Tuế kia ngược lại phát ra tiếng kêu thảm càng thêm cao vút.

Có mấy người dân trấn rõ ràng chịu không nổi lần giày vò này, lại phát điên ngay tại chỗ, chạy loạn chạy loạn ở trong đám người. Có người ý đồ đè bọn họ lại, bọn họ thậm chí há mồm đi cắn.

Ta cảm thấy sởn cả tóc gáy, chỉ là thanh âm đã có thể mê hoặc tâm trí người khác, khiến người ta phát cuồng.

Nếu như quá tuổi mà vận dụng toàn lực, kết quả liền có thể tưởng tượng được...

Ta lập tức nhìn đám người hô to một tiếng: "Tất cả im lặng cho ta, ngàn vạn lần phải bình tĩnh, bắt lấy mấy người nổi điên, đừng để cho bọn họ tự hại chính mình. Tất cả mọi người đi theo ta tụng kinh, nhất định có thể áp chế thứ này."

Nói xong, ta bắt đầu truyền đạo đức 《 Chàng Thương Kinh 》 cho ta.

Đạo Đức Đạo Kinh quả nhiên hữu dụng, thời điểm ở trong đám người cùng cất tiếng ngâm nga, Thái Tuế rõ ràng là sợ hãi, thanh âm thét chói tai không có quy luật, tựa hồ đang giãy dụa lần cuối.

Mà ta thì lại cắn chặt răng, tích góp từng chút sức lực cuối cùng của nó, hung hăng tát vào trên mặt của nó.

Mà theo ta kiếm sức giật một cái, Thái Tuế kia phóng ra một đám sương mù màu đen.

Đoàn hắc vụ này cũng không có tổn thương gì, rất nhanh liền tan thành mây khói, hiện trường lại yên tĩnh trở lại, ánh mắt tất cả mọi người sáng quắc nhìn Thái Tuế.

Lý Ma Tử vội vàng chạy tới đỡ lấy ta.

Ta cảm thấy duỗi tay lỏng ra rất nhiều mà lực lượng cũng không bị cắn nuốt thì sẽ biết mọi chuyện sẽ xử lý tương đối ổn thỏa.

"Đốt rồi!"

Ta dùng sức đem nhẫn từ trên ngón trỏ túm xuống, sau đó vứt ở bên người Thái Tuế.

Bọn trấn dân tìm củi nóng, trực tiếp hắt lên người Thái Tuế, đốt lên ngọn lửa.

Thái Tuế ầm ầm bốc cháy lên, hỏa diễm bay lên cao bốn năm mét. Mà ở trên ngọn lửa kia, mơ mơ hồ hồ ta thấy rõ ràng có một bóng người đang giãy dụa...

Thứ này quả nhiên đã thành tinh, tựa hồ muốn lăn trở lại trong giếng, bất quá bị ta dùng máu gà vẽ cản lại.

Rất nhanh, Thái Tuế đã chết đi mấy lần, thành một đống tro tàn.

Ta khẽ thở dài, sau đó cũng không để ý tới người một nhà Lưu lão Căn, xoay người rời đi.

Ta biết, chuyện này mình làm sai rồi.

Vì cứu mấy người chết tiệt, đã hại một yêu quái tri ân báo đáp tốt.

Nhưng ta nhất định phải làm như vậy, vì ta là người!

Thái niên sai lầm thì chỉ nhớ đến ơn giọt nước năm đó, nhưng quên đi bản tính của con người.

Bản tính con người đều là tham lam, ngươi cho hắn một miếng thịt. Hắn còn muốn hai miếng thịt, ngươi cho hắn hai miếng thịt, hắn cũng đã giơ đao đồ lên.

Từ khi lập được ước hẹn quân tử kia, đã định trước kết cục hôm nay.

Lão hán đầu tiên là một trăm bốn mươi hai chương khởi tử hoàn sinh...

Trong thời gian nửa năm tiếp theo, ta không tiếp nhận một cuộc làm ăn nào nữa.

Hai mùa Thu Đông là mùa cũ, một phần âm vật cũng có thói quen "Khứ ma" làm quen, sẽ không gây ra động tĩnh quá lớn, cho nên ta cũng nhàn rỗi.

Việc không qua đêm long đạm lại một mực đặt ở trong lòng ta, cho dù nam tử thương cảm nói cho ta biết, vạn sự phải dựa vào cơ duyên, nhưng ta làm sao có thể ngồi được? Đây chính là lương dược cứu Sở cùng lão vu y.

Cho nên ngày thường lúc rảnh rỗi, ta sẽ đi khắp các nơi trong sơn thôn, hái phong.

Doãn Tân Nguyệt cũng thường xuyên theo ta, hiện tại chúng ta đã chính thức trở thành người tình thân, chỉ là còn chưa gặp phụ mẫu của nàng.

Mỗi khi ta nói chuyện với cha mẹ, nàng đều sẽ tìm các loại lý do chối từ, cũng không biết trong lòng nàng nghĩ thế nào.

Phỏng chừng là lo lắng cha mẹ nàng chướng mắt với một thương nhân nho nhỏ như ta phải không?

Có lẽ ta cũng đã tới lúc đóng giả mình rồi, không thể cứ ở trong một cửa hàng rách nát như vậy được, đúng là uất ức cho Doãn Tân Nguyệt.

Dạ Long đạm nếu thuộc về chí bảo, vậy khẳng định không dễ dàng tìm được như vậy. Nửa năm trôi qua, ta đã nghe ngóng, một điểm đầu mối cũng không có...

Ta đã cố gắng hết sức, Lý Ma Tử cùng Sở Sở Sở cũng đều nhìn thấy trong mắt. Sở thậm chí còn len lén tìm ta, nói với ta đừng có tìm cái gì dạ long lược, nàng biết rõ dạ long đạm trân quý, chỉ sợ mặc dù tìm được, ta dốc hết gia sản cũng chưa chắc có thể mua được.

Ta chỉ đang cười, bảo cô bé đừng nghĩ nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng thương là được rồi.

Cuối cùng đến long đông khắc nguyệt, thời điểm qua năm, ta đã đạt được một manh mối quý giá!

Ở một nông thôn xa xôi nào đó trong bốn sông xảy ra một chuyện hiếm có.

Sau khi tại hạ táng, một lão già đột nhiên chết rồi sống lại, mà trong miệng của lão lại đột nhiên xuất hiện một viên "Dạ Minh Châu". Dạ Minh Châu này giữa ban ngày óng ánh trong suốt, đến ban đêm lại phát sáng, rất là kỳ lạ.

Các thôn dân đều nói, Dạ Minh Châu này là lão Phật gia hiền lành từng dùng qua.

Ta có thể thăm dò được tin tức ngoài ngàn dặm, còn may mắn là có hàng xóm trong phố cổ thư, có ông chủ Tứ Xuyên là người nhiệt tình, trải qua việc đến tiệm của ta nói bậy.

Lúc nghe được tin tức này ta rất hưng phấn, mơ hồ cảm thấy viên Dạ Minh Châu này có thể có quan hệ với dạ long lược, nói không chừng vật đó chính là dạ long đạm thì sao?

Thế thì ta hỏi địa chỉ một chút rồi báo cho Lý Ma Tử biết, hắn muốn tới chỗ đó một chuyến.

Lý Ma Tử rất hưng phấn, chuẩn bị đi xe, Sở Sở một mình ở nhà nhà nhàn rỗi, tỏ vẻ cũng muốn theo chúng ta ra ngoài kiến thức một chút.

Lý Ma Tử không yên lòng để nàng ở nhà một mình, lập tức đồng ý.

Lão vu y đã sớm về tới Bạch Sa thôn, nàng vẫn thích cuộc sống gió êm sóng lặng, không gợn sóng không gợn.

Lúc chúng ta đi thì ăn mặc quá dầy, kết quả càng đi về phía nam thì thời tiết càng nóng. Khi đến bốn sông, ta và Lý Ma Tử chỉ còn lại một bộ quần áo cao gầy và áo ngắn.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới thời tiết bên này lại tốt như vậy, xem ra tất cả quần áo lông tơ chúng ta mang đến đều không có tác dụng gì.

Sau khi đến chỗ cần đến, ta và Lý Ma Tử trước tiên cứ an bài cho Doãn Tân Nguyệt và Sở Sở Sở trong khách sạn ở thị trấn, hai ta đi bộ đến thôn trang kia.

Không phải hai ta không muốn xe ngựa, thật sự là vì thôn trang kia kẹp trong khe núi lớn, có thể ra vào xe ngựa cũng chỉ có xe ngựa.

Ta cảm giác ở con đường núi dốc đứng như vậy, cưỡi xe chở quá nguy hiểm, cho nên dứt khoát lựa chọn đi bộ.

Trăm sông nhiều núi, đoạn đường này chúng ta đi khá vất vả, hơn nữa nhiều lần suýt chút nữa trượt khỏi vách núi, có thể tưởng tượng được người mở ra con đường này đã ăn bao nhiêu đau khổ!

Nhưng cuối cùng chúng ta cũng đến được mục đích: Thanh Sơn thôn.

Sau khi đến Thanh Sơn thôn, sắc trời đã hoàn toàn tối đen. Ta lấy ra điện thoại nhìn một chút, phát hiện điện thoại di động chết tiệt này hoàn toàn không có tín hiệu, cách nghĩ để báo bình an cho Doãn Tân Nguyệt đành phải gác lại.

Chúng ta vừa vào thôn đã bắt đầu hỏi thăm lão hán Hàm Dạ Minh Châu: Lưu Phú quốc.

Tuy nhiên vừa nhắc tới Lưu Phú quốc, cả đám đều lộ ra vẻ mặt khinh bỉ và khinh thường, nói cho bọn họ biết Lưu Phú quốc đã sớm rời khỏi thôn.

Ta buồn bực hỏi vì sao phải chuyển nhà?

Thôn dân lạnh lùng xua tay nói: "Các ngươi là ai? Hỏi thăm Lưu Phú quốc làm gì? Ta không biết, các ngươi tranh thủ thời gian đi đi."

Liên tiếp hỏi mấy người, thái độ cũng không nóng không lạnh, tựa như không muốn để ý tới chúng ta.

Ta biết Lưu Phú quốc này nhất định đã làm ra chuyện ai cũng tức giận.

Thôn dân đều trắng trợn trục xuất chúng ta, lại tiếp tục truy vấn, chỉ sợ sẽ phạm vào nhiều người tức giận! Nhưng cứ rời đi như vậy, ta thật sự là không cam lòng, dù sao trèo non lội suối xa xôi mới chạy tới.

Ta hỏi Lý Ma Tử nên làm gì bây giờ?

Lý mặt rỗ cười nói, nói xong, hắn lấy từ trong túi ra một cây kẹo, nắm lấy ta chờ ở trước cửa thôn.

Không bao lâu sau, sẽ có một đám tiểu nam hài vui vẻ từ ngoài thôn đi vào, bộ dáng hẳn là vừa mới tan học.

Lý mặt rỗ nhảy ra ngăn cản đám đứa trẻ kia, vẻ mặt như trách sư thúc thúc mà tươi cười nói: "Các bằng hữu của tiểu thúc thúc, ở đây thúc thúc có kẹo đây, các ngươi có muốn ăn không?"

Kết quả đám tiểu nam hài tặc tinh này cũng không có mắc mưu mà như ong vỡ tổ chạy mất.

Lý Ma Tử tức giận, nhìn theo bóng lưng đám tiểu nam hài kia đào tẩu, phẫn nộ muốn giết người. Ta cười khổ một tiếng, nói hiện tại tiểu hài tử cũng không dễ lừa như vậy, lão sư mỗi ngày đều dạy cho bọn hắn lý niệm không nên nói chuyện cùng người xa lạ, bọn hắn cần cây kẹo của ngươi mới là lạ.

Không có biện pháp, ta và Lý Ma Tử đành phải tìm một chỗ trốn.

Nếu thôn dân không muốn nói cho chúng ta biết, chúng ta chỉ có thể chủ động điều tra...

Một lão hán đã chôn sống lại, trong chuyện này nhất định sẽ có một ít tình huống quỷ dị phát sinh, chỉ cần chúng ta có thể tìm hiểu, khẳng định có thể điều tra được gì đó.

Ta quyết định chuyển qua nghĩa địa ở cuối thôn, nhìn xem "cái" chết mà hồi sinh kia, rốt cuộc là từ ngôi mộ nào chuyển ra.

Chúng ta nhanh chóng tìm được nơi người trong thôn chôn cất, đúng là đang trên một ngọn núi nhỏ. Hơn nữa phương thức chôn cất bên này hoàn toàn khác biệt so với phương bắc. Bọn họ đều đào một cái hang ở trong núi, bỏ quan tài vào, trước cửa động dùng mấy tảng đá lớn bằng phẳng chặn lại, lại dựng nên một bia mộ nhỏ, thoạt nhìn tinh xảo hơn phương bắc rất nhiều.

Ngọn núi này hình như là chuyên táng người, cho nên phần mộ chi chít chằng chịt, chúng ta chỉ có thể kiểm tra từng cái một.

Nhưng còn chưa kiểm tra được một nửa thì trời đã tối đen, giơ tay lên không thấy được năm ngón.

Canh ba đêm hôm khuya đi loạn ở nghĩa địa, được chỉ định sẽ không có chuyện gì tốt, cho nên ta liền mời Lý Ma Tử rời đi, ngày mai lại từ từ tới nơi này xem.

Mà khi chúng ta đang chạy ngược trở về, sau lưng bỗng nhiên nổi lên một trận quái phong.

Ta dùng sức ngửi ngửi, lại kinh hãi phát hiện trong cỗ quái phong này, còn kèm theo một mùi thi vị!

Theo lý thuyết thì cái này không đúng lắm, dù sao những quan tài này đều được niêm phong trong sơn động, hơn nữa vừa rồi chúng ta kiểm tra một lần, phát hiện không có thi thể mới được chôn cất.

Cái mùi thi thể này là từ đâu truyền tới?

Tuy nhiên ta cũng không suy nghĩ nhiều, tự mình an ủi có thể là chó chết mèo chết, cũng không quá hiếm lạ.

Nhưng kế tiếp, ta lại nghe được trong tiếng gió rít này truyền đến một hồi tiếng bước chân lảo đảo, không nhanh không chậm theo sau chúng ta.

Ta quay đầu nhìn lại, quả nhiên phát hiện cách chúng ta khoảng năm mươi mét có một nhân ảnh đang theo bậc thang đi xuống dưới chân núi.

Đêm hôm khuya khoắt, sao trong Phần Sơn lại có người? Lý Ma Tử sợ hãi, hỏi ta đây không phải là giả chết đấy chứ?

Ta ngay cả vội vàng lắc đầu, cho dù là xác chết vùng dậy, thi thể cũng không có khả năng chui ra từ trong sơn động kín tầng tầng lớp lớp.

Chúng ta cứ tiếp tục đi, không để ý tới những người bám theo phía sau. Người kia vừa đi vừa dừng chân, nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định với chúng ta.

Một lát sau, cuối cùng Lý Ma Tử vẫn không kiềm chế được nỗi sợ hãi trong lòng, quay đầu lại hô với bóng người kia: "Này, ngươi là ai, theo phía sau chúng ta làm gì?"

Chương thứ một trăm bốn mươi ba, hai tờ Minh tệ...

"Tặng gạo." Người nọ lạnh lùng nói một câu.

Nghe hắn nói vậy, ta cũng hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra. Cương thi không biết nói chuyện, ta trên cơ bản có thể kết luận đối phương là người sống.

Chờ đi tới chân núi, ta cũng không vội vã rời đi, mà là tìm một nơi ẩn nấp trốn đi.

Bởi vì ta hoài nghi kẻ này là người đào mộ đào, làm gì có ai mà khuya khoắt lên núi nửa đêm, đưa gạo cho người chết chứ?

Chúng ta theo dõi đối phương đi thẳng tới Thanh Sơn thôn, hắn đẩy cửa một gia đình, trực tiếp đi vào.

Ta thở phào nhẹ nhõm, xem ra là ta suy nghĩ nhiều rồi, đối phương xác thực là đưa gạo, nói không chừng trong thôn có phong tục kỳ quái gì đó, là những người nơi khác chúng ta không biết ư?

Ta và Lý Ma Tử xấu hổ trở về.

Sau khi trở về đã là rạng sáng, hai ta đều mệt mỏi đủ rồi, nằm trên giường không bao lâu liền ngủ thật say.

Buổi sáng sớm, Doãn Tân Nguyệt đã mua được bữa sáng, bột gạo đặc sắc của Tứ Xuyên bốc lên. Chúng ta ăn bữa sáng đơn giản, đang chuẩn bị đi vào thôn thì Sở Sở đột nhiên lên tiếng: "Tối qua, hai người các ngươi đã đi đâu?"

"À, ra thôn đi." Lý Ma Tử nói.

"Các ngươi có phải trêu chọc phải người nào?" Sở Sở vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Không có a." Ta hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ngày hôm qua... hình như ta phát hiện có người theo dõi các ngươi." Sở Sở nói: "Hơn nữa, sau lưng các ngươi còn dán đồ vật. Ta sợ các ngươi nghỉ ngơi không tốt, cho nên tối qua ta không nói cho các ngươi biết."

Hàng lông mày của ta cau lại: "Có người theo dõi chúng ta sao? Còn dán đồ gì nữa? Nó là cái gì?"

"Hẳn là rơi lên giường a, các ngươi tự mình lên giường xem một chút."

Ta lập tức chạy đến giường – trên giường bốc lên một trận.

Quả nhiên, ta đã tìm được hai lá minh tệ trắng xóa ở trên giường!

Bốn chữ to màu đỏ như máu trên Minh tệ khiến thần kinh thị giác của ta suýt nữa không đứng vững, may mà đỡ được bức tường.

Mẹ nó, hôm qua không ngờ lại bị người khác theo dõi, hơn nữa còn dán Minh tệ lên người, thế mà chúng ta lại không hề phát hiện ra điều này... Ta cảm thấy rất sợ hãi, tim đập thình thịch.

Ngày hôm qua theo dõi chúng ta, rốt cuộc là ai?

Trong lúc vô tình ta nhớ tới kẻ đưa gạo kia, có phải là tên kia nghi ngờ thân phận của chúng ta không, cho nên lén theo dõi chúng ta không?

Nhưng cho dù là theo dõi thì tại sao lại phải dán Minh tệ lên lưng chúng ta? Đây là ý tứ gì.

Bùm bùm bùm bùm!

Nhưng vào lúc này, cửa bị gõ vang, thần kinh của ta lập tức khẩn trương lên, hiện tại ta có chút hốt hoảng.

Ta đi tới cửa, thông qua mắt mèo nhìn ra ngoài một chút, phát hiện người đứng ở cửa đúng là phục vụ điện chủ, chỉ có điều bộ dáng của phục vụ phục vụ có chút lén lén lút lút.

Ta lập tức mở cửa, hỏi nhân viên phục vụ có chuyện gì không?

Nhân viên phục vụ liên tục xua tay, nói vừa rồi có người muốn trả phòng, cho nên tới xem có phải là bọn ta không.

Nói xong, thần sắc gã vội vàng hoảng hốt muốn rời đi.

Ta vừa nhìn sắc mặt của viên phục vụ đã biết không thích hợp, dứt khoát kéo hắn lại, kéo hắn vào trong phòng: "Thằng nhóc, cho ngươi thời gian một phút, thành thành thật thật nói chuyện với ta."

Lý Ma Tử cũng nhìn ra manh mối, lập tức phối hợp nói với ta: "Đại ca, nếu hắn không nói thật thì làm sao bây giờ?"

"Quy củ cũ, gỡ nút chân." Ta nói.

Nhân viên phục vụ trong nháy mắt đã bị khí tràng xã hội đen của bọn ta chấn trụ, vội vàng đau khổ cầu xin: "Đại ca, thật sự không có chuyện gì, chỉ là trong lúc vô tình nhìn thấy mắt mèo trên cửa phòng các ngươi có vết máu, cho nên ta có chút tò mò, có thể là vị khách nào không cẩn thận đem nước sốt Mẫu của mình bôi lên mắt mèo nhỉ?"

Hả?

Ta nhíu mày, lập tức chạy đến cửa xem.

Quả nhiên, trên mắt mèo có một bãi máu nồng đậm, còn có một chút chất lỏng màu vàng nâu không biết, lẫn vào trong vết máu, đã khô lại.

Trái tim ta lập tức kinh hoàng, biết vết máu này khẳng định là người của chúng ta theo dõi tối qua lưu lại.

Nhớ tới gia hỏa cổ quái từng đứng ở cửa giám thị chúng ta, trong lòng ta vô cùng sợ hãi!

Ta dùng ngón tay khe khẽ vân vê một chút máu dùng mũi ngửi, phát hiện máu kia đúng là thối, hơn nữa còn là nước thối. Chất lỏng màu vàng nhạt kia, cũng khá giống thi thủy sau khi thối rữa chảy ra.

Ta cẩn thận từng li từng tí gọi Lý Ma Tử đến xem, sau khi Lý Ma Tử xem xong, vẻ mặt cũng tái nhợt nhìn ta: "Mẹ nó, đây là thi thủy."

Phản ứng đầu tiên của ta chính là hối hận vì đã mang Doãn Tân Nguyệt và Sở Sở Lai đến đây, hiện tại vị trí của chúng ta đã bại lộ, chắc chắn Doãn Tân Nguyệt và Sở Sở sẽ không thể tiếp tục ở lại nữa...

Ta thật sự ý thức được, cái người tặng gạo tối qua có thể không phải là "người", mà là thi thể đã chết.

Nếu không sao người kia lại nói chuyện cổ quái như vậy?

Trong gió thổi tới, vì sao lại xen lẫn mùi thi thể thối rữa?

Từ đầu đến chân, trong lúc nhất thời lại có chút không biết làm sao, không biết vì sao vật kia lại khó hiểu theo dõi chúng ta.

Ta hỏi Doãn Tân Nguyệt và Sở Sở có nên rời khỏi đây trước không? Nơi này nguy cơ tứ phía, ở lại chỉ khiến chúng ta thêm loạn.

Doãn Tân Nguyệt và Sở Sở chết sống lại không chịu đi, ta biết các nàng đang lo lắng.

Thật sự là hết cách rồi, chỉ có thể sắp xếp lại chỗ ở cho các nàng, còn ta và Lý Ma Tử lại chuẩn bị vào thôn, xem rốt cuộc nghĩa trang kia có gì cổ quái!

Đã có kinh nghiệm ngày hôm qua, hôm nay chúng ta cũng không đi bộ vào thôn, mà là tìm hai chiếc xe chở chúng ta vào thôn, qua lại cũng không đến năm mươi chiếc.

Ta cho đối phương thêm năm mươi đồng, muốn hỏi thăm một chút chuyện của Lưu Phú quốc.

Nhưng vừa nghe thấy ba chữ Lưu Phú Quốc, sư phụ Ma Vô Kiệt lập tức dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn ta: "Các ngươi tới đây làm gì?"

Ta ngay cả vội vàng nói Lưu Phú quốc là thân thích viễn phòng của chúng ta, đã lâu không liên hệ với ông ta, cho nên đến tìm ông ta.

Sư phó Ma kia cũng tin, có điều vẫn khuyên bảo với chúng ta: "Tốt nhất đừng có liên hệ với tên sao chổi kia, nếu không các ngươi đều xui xẻo..."

Sau khi nói xong, sư phó Ma liền rời đi.

Trong lòng ta lại càng kinh ngạc, Lưu Phú quốc này rốt cuộc là gây ra chuyện gì lớn, làm sao tất cả mọi người đều kính nhi viễn chi với hắn?

Nhìn sư phó đã rời đi, ta cũng không định đuổi theo hỏi, mà trực tiếp mang theo Lý Ma Tử vào thôn.

Mới vừa vào thôn, đã thấy một hộ gia đình đứng đầy người, trong ba tầng ngoài cùng, đang nhỏ giọng lẩm bẩm cái gì đó.

Ta cẩn thận xem xét một chút, đây không phải là hộ tống tối qua đưa gạo lên nhà sao? Chẳng lẽ nhà hắn xảy ra chuyện?

Ta và Lý Ma Tử lập tức chạy qua, kéo một thôn dân hỏi, bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Thôn dân kia cẩn thận nhìn chúng ta một cái: "Các ngươi là ai? Đến Thanh Sơn thôn làm cái gì."

Bởi vì đã có kinh nghiệm từ trước, ta cũng không dám nhắc đến tên Lưu Phú quốc nữa, vội vàng nói là đi du lịch, không cẩn thận bị lạc đường ở gần đó.

Thôn dân kia lại nhíu nhíu mày: "Ta nhớ ra rồi, hôm qua trong thôn hình như đến hai người xa lạ lén lén lút lút, có phải là hai người các ngươi?"

Lý Ma Tử xua tay lia lịa: "Không có không có, ngươi nhận lầm người."

Thôn dân lúc này mới chỉ cho chúng ta một con đường: "À, theo con đường này đi thẳng về phía đông, theo đường núi, là có thể đến trong trấn."

Đây là bị hạ lệnh trục khách a, mẹ nó, đi hay là không đi? Không đi thì dùng lý do gì để lưu lại chứ? Có thể khiến thôn dân hoài nghi hay không?

Mà ngay lúc này, thôn dân kia bỗng nhiên mặc kệ chúng ta, mà là nhìn phía sau chúng ta kêu lên: "Không tốt, sao chổi trở về, mọi người mau tản ra đi!"

Sao chổi, là có ý gì?

Ta tò mò nhìn qua theo ánh mắt của hắn, lại nhìn thấy một thiếu niên dáng người thấp bé đang gánh nặng đi tới, y phục trên người rách rưới rưới, một đôi mắt cũng là mặt ủ mày chau.

Nhìn thấy thiếu niên này, các thôn dân lập tức giải tán, tựa hồ sợ dính vào cái gì xúi quẩy.

Ta đây mới phát hiện, vừa rồi những thôn dân này là một thi thể ở ngoài cửa xem nhà!

Cỗ thi thể này nằm rạp trên mặt đất, mặc trên người một bộ áo liệm, tứ chi cứng ngắc, toàn thân tản mát ra từng đợt mùi thi thể ghê tởm.

Ta luôn cảm thấy thi thể này ta đã gặp ở đâu rồi.

Bỗng nhiên, ta kinh hãi ý thức được, tối hôm qua người theo dõi chúng ta theo dõi không phải chính là cỗ thi thể này chứ?

Ngay khi ta còn đang suy nghĩ, thiếu niên gánh đòn gánh kia đã quỳ gối trước thi thể, gào khóc.

Sao chổi số một trăm bốn mươi bốn, sao chổi...

Ta và Lý Ma Tử xấu hổ đứng đó, không biết có nên khuyên đối phương hay không?

Ta cẩn thận hỏi: "Xin chào, cô có biết Lưu Phú quốc không?"

Ta hỏi như vậy, thiếu niên lập tức ngừng khóc, ngẩng đầu nhìn chúng ta một cách khó hiểu: "Hai người các ngươi là ai? Tìm cha ta có chuyện gì sao."

Hắn lại chính là con trai của Lưu Phú quốc.

Ta ngay cả vội vàng nói: "Có chút việc muốn thương lượng với ngươi, thuận tiện không tiện ở trong phòng nói chuyện?"

Đứng ở chỗ này nói chuyện, khó tránh bị người khác nghe trộm.

Thiếu niên lắc đầu: "Không tiện, ta sẽ hại các ngươi, có chuyện gì thì mau nói đi, nói xong thì đi mau đi."

"Bọn ta là tới giúp ngươi." Nói: "Gần đây có phải ngươi gặp chuyện quỷ dị gì hay không?"

Thiếu niên lập tức căng thẳng hẳn lên: "Các ngươi có phải là cảnh báo không?"

Ta cười lắc đầu: "Không phải."

"Các ngươi thật sự là tới giúp ta sao? Ai phái các ngươi tới giúp ta?"

"Cái này ngươi đừng quản." Lý Ma Tử tiện tay ném cho hắn năm trăm đồng hồ: "Tiếp tế cho ngươi."

Nhìn thấy năm cái tiền trăm nguyên, thiếu niên hưng phấn sờ soạng hồi lâu, lúc này mới cẩn thận nhét vào trong túi, kích động nói: "Hai vị đại ca, các ngươi chờ ta một lát, ta đi chôn cha ta, rồi nói tỉ mỉ với các ngươi."

Nói xong, thiếu niên vác thi thể lên, liền đi lên núi.

Mà trong lòng ta lại là một làn sương mù.

Lão hán Lưu Phú quốc này, không phải chết rồi lại sống lại sao? Sao vẫn là một thi thể vậy.

Thi thể của hắn vì sao lại xuất hiện ở cửa nhà, dẫn tới thôn dân vây xem?

Chẳng lẽ thi thể này lại chạy?

Ta thoáng cái nhớ tới chuyện tối hôm qua bị theo dõi, sau lưng lạnh toát từng đợt.

Nhìn thiếu niên chật vật đem thi thể cõng lên trên núi, ta biết rõ trong đó chắc chắn có âm mưu, liền đề xuất cùng thiếu niên lên núi xem một chút.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn chúng ta một cái, sau đó nói: "Nếu các ngươi không sợ dính xui xẻo thì cứ việc theo ta!"

Nói đến đây, ông ta cũng không để ý chúng ta, chỉ đi thẳng lên núi.

Mẹ nó, có ý gì đây? Có rủi ro gì? Làm sao xui xẻo như vậy?

Chuyện này quan hệ đến an nguy của Sở Sở cùng lão vu y, cho nên ta nào để ý cái gì xúi quẩy, vẫn là theo thiếu niên lên núi.

Ta thấy thiếu niên này cố hết sức, nhiều lần chống đỡ cũng sắp không được rồi, muốn thay hắn khiêng một lát, mặc dù khiêng thi thể không phải chuyện tốt gì, nhưng ta lại rất đồng tình với hắn.

Nhưng thiếu niên này lại rất kiêng kỵ chúng ta, không ngừng quát mắng, bảo chúng ta đừng chạm vào thi thể.

Ta chỉ có thể bỏ qua.

Thiếu niên vẫn dẫn chúng ta lên núi, đứng ở một ngôi mộ đá.

Điều khiến bọn ta không ngờ tới chính là bất kỳ mộ phần nào trong ngôi mộ đá này còn phức tạp hơn cả những phần mộ mà bọn ta từng thấy trước đây, trong trong ngoài có phong ấn mấy tảng đá lớn. Nhưng tất cả những tảng đá đó đều bị đẩy ra, thậm chí cửa động còn có một sợi xích sắt to bằng cổ tay cũng bị kéo đứt...

Những tảng đá này hẳn là phi thường kiên cố à? Ta cảm thấy trừ phi dùng thuốc nổ nổ tung, nếu không không thể nào bị đẩy ra.

Rốt cuộc là ai đã phá hỏng một ngôi mộ đang tốt thành ra thế này?

Thiếu niên quỳ gối trước ngôi mộ, gào khóc, âm thanh thê lương bi thảm, ngay cả ta nghe cũng không kìm được mà lo lắng.

Khóc đủ rồi, thiếu niên liền dịch tảng đá vỡ ra, sau đó kéo quan tài trong sơn động ra ngoài.

Nắp quan tài đang trong trạng thái mở rộng, mà ở trên quan tài rõ ràng có dấu vết móng tay cào qua, cho ta cảm giác giống như... cỗ thi thể này là từ trong quan tài bò ra.

Mặc dù lúc trước cũng đoán được tình huống này, nhưng khi ta đối mặt với sự thật, vẫn có chút sợ hãi.

Ta ngược lại cũng hít một hơi khí lạnh, nơm nớp lo sợ nhìn quan tài cùng bộ thi thể nằm trên mặt đất cứng ngắc vô cùng, hỏi: "Tiểu huynh đệ, không tiện kể cho chúng ta nghe về chuyện này?"

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn trời, lau nước mắt một cái: "Đợi đã, nếu không đem phụ thân phong vào, sợ rằng sẽ xảy ra đại sự."

Nói xong, thiếu niên liền thả thi thể về trong quan tài, đậy nắp quan tài lại, đẩy vào trong, dùng tảng đá niêm phong cửa động lại.

Làm xong những thứ này, hắn mới duỗi lưng một cái, nhìn chúng ta một cái, vẻ mặt áy náy nói: "Thật có lỗi, đã để các ngươi đợi lâu."

Mà lông tơ toàn thân ta lại bị dọa dựng đứng lên!

Vừa rồi thời điểm thiếu niên làm những việc này, hết thảy đều là dễ như trở bàn tay, tựa hồ đã sớm quen thuộc. Điều này làm cho ta hoảng sợ ý thức được, hắn hẳn là không phải lần đầu tiên làm loại chuyện này, thi thể cũng không phải lần đầu tiên "Chạy" đi.

Chẳng lẽ, phương pháp "Chết rồi sống lại" mà ông chủ Tứ Xuyên nói, chính là phương pháp chết mà phục sinh này?

Chết rồi cũng không thể yên nghỉ, đây là trừng phạt lớn nhất đối với một người!

Thiếu niên lại dập đầu mấy cái, sau đó lấy từ trong túi ra một hạt châu bóng loáng mượt mà, đặt ở trước mộ đá, lúc này mới bắt chuyện với chúng ta rời đi.

Ta kích động một hồi, hạt châu kia, hẳn là "Dạ Minh Châu" ngậm trong thi thể kia nhỉ?

Nghĩ đến đây, ta chuẩn bị tiến lên đem hạt châu kia cầm lấy.

Ai ngờ ta vừa xòe tay ra, thiếu niên lại lập tức che trước mặt ta, phẫn nộ giống như một con dã thú: "Ngươi làm gì vậy? Không muốn sống nữa à?"

"Không có gì." Ta có chút bối rối giải thích: "Chỉ là muốn xem xem rốt cuộc đây là cái gì, ta cảm thấy thứ này chính là mấu chốt của vấn đề."

"Chớ lộn xộn." Thiếu niên nói: "Khi đụng phải sẽ chết người đấy."

Ta chỉ có thể rụt tay về.

Hạt châu kia căn bản nhìn không ra chất liệu gì, cũng không trong suốt, hình như chính là dùng đại lý thạch bình thường tùy ý điêu khắc mà thành. Trừ bên ngoài mặt ngoài có từng vòng hoa văn phức tạp, cũng không có chỗ nào đặc biệt hấp dẫn người ta, căn bản không phải dạ minh châu của lão Phật gia.

"Hạt châu này... là phát hiện từ trong miệng phụ thân ngươi?" Ta thật cẩn thận hỏi.

Thiếu niên nói: "Đi, mau rời khỏi đây, trở về rồi nói."

Trông hắn ta rất khẩn trương, một mực tranh thủ từng giây giây, đẩy chúng ta xuống núi.

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể theo thiếu niên rời đi.

Nhắc tới cũng kỳ, lúc chúng ta đi tới giữa sườn núi, không khí xung quanh bỗng nhiên lạnh đi, mà sau đó phi cầm tẩu thú trên núi giống như nhận lấy kích thích, loạn thành một đoàn, chạy như bay. Không khí này thật đúng là làm cho người ta cảm giác được áp lực.

Bọn ta một hơi chạy xuống dưới núi, thiếu niên vẫn còn chút hoảng hồn chưa tỉnh hồn, dẫn bọn ta chuẩn bị rời khỏi thôn.

"Ta hỏi: "Vì sao không đi nhà ngươi?"

Thiếu niên nói: "Nhà ta không an toàn, hơn nữa thôn dân cũng sẽ không để cho ta ở lại."

"Sao không bảo ngươi ở lại? Tốt xấu gì nơi này cũng là nhà ngươi." Ta kinh ngạc hỏi.

Thiếu niên thở dài thật sâu, không nói gì nữa.

Nhưng vào lúc này, một gia đình trong đó mở cửa. Nhìn thấy thiếu niên vẫn còn trong thôn, lập tức tức giận đến chửi ầm lên: "Cái tên sao chổi nhà ngươi, còn ngại hại ta không đủ thảm sao? Nhanh cút đi."

Thiếu niên cười khanh khách, sau đó liền đau lòng rời đi.

Đến thôn trấn, thiếu niên dẫn chúng ta tới một quán cơm nhỏ, nói muốn mời chúng ta ăn cơm. Hắn gọi ba bát mì thịt bò, trong hai chúng ta đều thêm thịt nhưng hắn không cam lòng.

Nhìn sợi mỳ dinh dính kia, ta thực sự không có hứng ăn nữa.

Mà thiếu niên lại không thèm để ý chút nào, bắt đầu ăn như hổ đói, thoạt nhìn phảng phất mấy ngày rồi không ăn cơm.

Rất nhanh bát mì lớn của hắn đã được ăn sạch, ta đưa cho hắn. Hắn có chút ngượng ngùng, nhưng cuối cùng vẫn ăn xong.

Sau khi ăn no, thiếu niên chống đỡ có chút không đi nổi nữa. Hắn nói cho chúng ta, hắn đã hai ngày không ăn gì, vừa rồi thật sự có chút thất thố.

Ta cười nói: "Không sao, đi thôi, đến chỗ ngươi ở! Nói rõ ra xem nào!"

Thiếu niên càng ngượng ngùng hơn, đỏ mặt nói hắn luôn ngủ trên đường. Thôn dân không cho hắn ở trong thôn, mà trong tay hắn lại không có tiền, chỉ có thể ở trên đường cái làm ăn mày.

Ta một hồi chua xót, đám thôn dân kia vì sao đối đãi như vậy một đứa bé?

Lập tức muốn đem thiếu niên tiến vào khách sạn ở cùng với Lý mặt rỗ.

Thiếu niên vội vàng xua tay không đồng ý, nói mình bẩn thỉu, đừng có làm dơ chỗ ở của chúng ta.

Ta ngay cả vội vàng nói không có chuyện gì.

Thiếu niên vẫn có chút cố kỵ, nói như vậy chẳng lẽ các ngươi không sợ ta truyền đi xúi quẩy cho các ngươi sao?

Ta cười to nói: "Ta chính là chuyên môn buôn bán loại này, còn sợ cái gì xúi quẩy nữa?"

Thiếu niên lúc này mới gật gật đầu, theo chúng ta trở về.

Bất quá khi thiếu niên nhìn thấy trong phòng sạch sẽ thoải mái dễ chịu, còn ngồi hai cô nương xinh đẹp, nhất thời đỏ mặt, đứng ở cửa nói cái gì cũng không chịu đi vào.

Doãn Tân Nguyệt nhìn ra thiếu niên này vô cùng tự ti, dứt khoát đi tới kéo tay thiếu niên, xoa xoa đầu hắn nói: "Tiểu gia hỏa sợ cái gì, mau đi tắm rửa thay quần áo mới đi! Sau này ta coi như tỷ tỷ của ngươi vậy."

Thiếu niên oa một tiếng liền khóc lớn lên, quay đầu chạy ra khỏi phòng.

Không còn cách nào khác, ta và Lý Ma Tử đành phải đuổi theo.

Ta cười hỏi thiếu niên làm sao vậy? Thiếu niên lúng túng nói hai tỷ tỷ đối xử với hắn quá tốt, hắn không quen.

Ta cảm thấy hết chỗ nói rồi, thiếu niên này trước kia đã trải qua cuộc sống như thế nào, sao lại tự ti đến mức này chứ? Ta và Lý Ma Tử đành phải đi mở một gian riêng, ba người chúng ta ngồi chung một chỗ, sau đó hàn huyên.

Không có người ngoài, thiếu niên lúc này mới buông lỏng một chút thả ra, kể cho chúng ta chuyện cũ của hắn.

Chương thứ một trăm bốn mươi lăm, cương thi ra khỏi lồng.

Hóa ra thiếu niên từ nhỏ là cô nhi, mẹ từ nhỏ đã chết, phụ thân bị bức bách cuộc sống, trộm mộ với người ta, từ đó về sau không thấy bóng dáng đâu nữa. Thiếu niên sống sót dưới sự tiếp tế của hương thân, đối với nó mà nói đều là chuyện hạnh phúc nhất trần gian, chớ nói chi là tới trường.

Sau đó thiếu niên cũng trưởng thành, dựa vào vài mẫu ruộng mỏng trong nhà để sống qua ngày.

Hắn vốn cho rằng nhân sinh của mình sẽ theo quỹ tích này đi xuống, lấy một người vợ có khả năng, chăn bò.

Nhưng không nghĩ tới có một ngày, phụ thân trở về, lại đem sinh hoạt bình yên của ông triệt để phá vỡ!

Đó là một đêm khuya, cửa lớn nhà thiếu niên bị gõ vang ầm ầm. Bên ngoài có một giọng nói già nua vẫn luôn gọi tên của hắn.

Thiếu niên rất buồn bực, liền đi mở cửa.

Ngoài cửa có một lão hán quần áo lam lũ đứng, toàn thân đều là máu, trên mặt thậm chí còn có một vết sẹo. Một đôi mắt vẩn đục, sau khi nhìn thấy thiếu niên, trong nháy mắt lộ ra vẻ hưng phấn, hắn chộp lấy tay thiếu niên nói: "Con trai, là con sao?"

Thiếu niên bị lão hán cổ quái dọa cho sợ hãi, vội vàng đóng cửa lại ngăn cửa lão. Thế nhưng lão căn bản không quan tâm, cứ thế xông vào, kích động nói ta là cha ngươi a.

Thiếu niên bị dọa sợ, cẩn thận đánh giá lão già này hồi lâu mới phát hiện tướng mạo của lão có vài phần tương tự mình.

Đối với phụ thân, hắn cũng không có ấn tượng quá sâu, bởi vì lúc còn rất nhỏ phụ thân đã rời đi rồi.

Nhà thiếu niên động tĩnh, rất nhanh đã kinh động đến hàng xóm gần đó. Hàng xóm vội vàng chạy đến xem tình huống như thế nào, mới phát hiện lão giả này quả nhiên đúng là phụ thân của thiếu niên!

Lúc đó các thôn dân vẫn còn tốt với thiếu niên, biết thiếu niên trong nhà nghèo, không có thứ gì, liền lần lượt lấy ra ngô cơm, trước tiên để phụ thân của thiếu niên ăn no nê.

Thiếu niên nhìn thấy phụ thân mình, đúng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cũng không biết phải làm sao đối với hắn, cứ như vậy mà ngồi cả buổi tối, hai người một câu cũng không nói với nhau...

Ban ngày thiếu niên chăn bò, thân thể sớm đã mỏi mệt, lại bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Khi thiếu niên tỉnh lại, phát hiện phụ thân cũng nằm bên giường ngủ, còn trên mặt bàn phát hiện một phong thư.

Thiếu niên không biết chữ nên đưa thư cho hàng xóm xem.

Hàng xóm sau khi xem xong lập tức trợn mắt, bởi vì đó là di thư của thiếu niên phụ thân!

Trong thư nói, khi thiếu niên nhìn thấy phong thư này thì hắn đã chết, đồng thời liên tục dặn dò thiếu niên, sau khi hắn chết, nhất định phải dựng thẳng quan tài của hắn lên rồi mai táng, đồng thời dùng năm cọc gỗ đào, lần lượt đóng đinh vào vị trí tứ chi và trái tim, chôn ở nơi cao nhất trên núi.

Sau khi hạ táng, hắn sẽ tặng cho thiếu niên một lễ vật nho nhỏ, cụ thể là lễ vật gì, trong thư cũng không có đề cập tới.

Tuy nhiên ta mơ hồ đoán được, cái gọi là lễ vật hẳn là "Dạ Minh Châu".

Thiếu niên trợn tròn mắt, vội vàng chạy về nhà, phát hiện phụ thân quả nhiên đã không còn khí tức, hơn nữa hắn không rõ, phụ thân tại sao muốn để cho mình giày vò thi thể hắn?

Tuy rằng thiếu niên cũng không biết làm sao, bất quá cũng biết làm như vậy, đối với thi thể là rất không tốt, nói không chừng phụ thân sẽ vĩnh viễn không siêu sinh.

Vì lẽ đó thiếu niên cũng không nghe theo, mà là chôn cất phụ thân...

Ai biết được buổi tối hôm đó đã xảy ra chuyện!

Đầu tiên là gia cầm trong thôn, thường xuyên tại canh ba nửa đêm không an phận kêu to, đến ban ngày sẽ phát hiện một ít gà cùng vịt không thấy, có mấy con chó chết thảm ở trong ổ, tử trạng thê thảm, vậy mà bị cắn ra bụng tươi.

Ban đầu các hương thân hoài nghi, là sói trên núi xuống làm hại thôn trang nên cũng không để ý. Tuy nhiên theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều gia cầm bắt đầu tử vong, biến mất, trong thôn dứt khoát hợp thành đội tuần tra, mỗi buổi tối đều tuần tra ở đầu thôn.

Kết quả đội tuần tra thấy một màn, hoàn toàn thay đổi vận mệnh của thiếu niên!

Bọn họ không ngờ lại phát hiện ra phụ thân của thiếu niên, đi từ trên núi xuống, đi thẳng tới cửa nhà thiếu niên, ra sức gõ cửa.

Phụ thân thiếu niên còn mặc trên người tuổi thọ, toàn thân tản mát ra mùi thi thể nồng đậm, hai con mắt không nhắm được mắt mở rất nhanh, quả thực giống như cái xác không hồn.

Mà kế tiếp, thiếu niên vậy mà cũng cúi đầu từ nhà đi ra, đi theo sau cha.

Trước mắt bao người, hai người lại vụng trộm lẻn vào trong sân nhà người khác ăn sống gà!

Mọi người trong đội tuần tra sợ đến tè ra quần, biết đây là xác chết vùng dậy rồi, sáng sớm hôm sau, chuyện này liền oanh động cả thôn.

Thôn dân bắt thiếu niên lại, ép hỏi hắn tại sao phải làm như vậy? Khi thiếu niên biết được tối qua phụ thân vậy mà tìm mình, còn mang theo mình nuốt sống gà, lúc này choáng váng.

Nhưng khi thiếu niên phát hiện, phụ thân đã chết lại đang nằm trên giường của mình, không tin cũng phải tin.

Xem ra các hương thân nói không sai, thi thể của hắn cùng phụ thân, lại ngủ cùng một tấm giường – cả đêm...

Thiếu niên sợ hãi, vội vàng cầu xin thôn dân, đóng phụ thân lại vào trong quan tài, vì phòng ngừa phụ thân lần nữa "Chạy trộm" đi ra, bọn họ thậm chí đã chắn rất nhiều tảng đá lớn trong sơn động, hy vọng có thể lấp kín thi thể ở bên trong.

Thiếu niên cũng lo lắng chính mình sẽ lại chạy ra ngoài ăn vụng gà vịt của thôn dân, dứt khoát dùng dây thừng trói chặt chính mình, cửa cũng từ bên ngoài khóa lại.

Bất quá những thứ này tựa hồ cũng không có tác dụng, phụ thân không biết dùng thủ đoạn gì, cứng rắn đẩy mấy tảng đá lớn ra, từ trong sơn động chui ra.

Sáng sớm, thiếu niên liền phát hiện phụ thân nằm ở cửa chính mình, miệng mở ra, ngậm theo hạt châu kia.

Thiếu niên không biết làm thế nào, chỉ có thể đem phụ thân một lần nữa chôn vào trong quan tài, đem hạt châu cung phụng trước phần mộ, dùng tảng đá đem cửa động càng thêm tử vong. Mình ra ngoài tìm cao nhân giải quyết chuyện của phụ thân.

Các hương thân phát hiện, từ sau khi thiếu niên rời đi, tất cả đều khôi phục bình thường. Thi thể phụ thân hắn không còn xuống núi, gia cầm cũng không mất đi nữa, thôn lại lần nữa khôi phục bình thường.

Không biết khi nào, mọi người bắt đầu truyền miệng nói chuyện, thiếu niên là sao chổi, là hắn khắc chết phụ thân, thậm chí còn khiến phụ thân hắn chết không nhắm mắt, mỗi buổi tối đều tìm tới cửa.

Lời đồn càng truyền càng dữ, cuối cùng các thôn dân không dám để thiếu niên ở trong thôn nữa, thiếu niên cũng không muốn các hương thân chịu tội, cho nên hắn lương thiện vẫn quyết định rời đi.

Sau khi thiếu niên rời đi, thôn trang quả nhiên yên tĩnh lại, không còn phát sinh thêm sự kiện xác chết giả nào nữa.

Bất quá theo chúng ta đến, thi thể kia lại lần nữa xuống núi, không ai dám động vào cỗ thi thể kia. Cho nên các thôn dân chỉ có thể truyền tin cho thiếu niên, để thiếu niên trở về giải quyết.

Sau khi thiếu niên này trở lại gặp chúng ta, chuyện còn lại chúng ta đều biết.

Nghe xong, ta và Lý Ma Tử đều sửng sốt.

Nghi vấn lớn nhất của ta hiện tại chính là di thư bị niêm phong mà thiếu niên phụ lưu lại kia, đến cùng là có ý gì?

Tại sao phải để thiếu niên dùng cọc gỗ đào đóng lại chính mình?

Còn có hạt châu trong miệng hắn, rốt cuộc là cái gì? Tại sao phải tặng cho thiếu niên.

Ta kinh ngạc nhìn thiếu niên, nói nếu quả thật muốn giải quyết chuyện này, chỉ sợ chỉ có thể làm theo di thư phụ thân hắn viết.

Thiếu niên cúi đầu, lặng lẽ rơi lệ, ta biết hắn là không nỡ. Tuy nhiên hiện tại đều như vậy, nếu như không làm gì được, chỉ sợ hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn!

Ta và Lý Ma Tử mở đạo thiếu niên, cuối cùng thiếu niên không thể làm gì, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Ta đoán thiếu niên phụ thân sở dĩ lưu lại di thư, hiển nhiên đã biết sau khi chết bản thân sẽ trá thi.

Còn có hạt châu kia, ta phải làm rõ được đến tột cùng hạt châu kia có ích lợi gì.

Bỗng nhiên muội nhớ ra, trước đó phụ thân có đề cập qua, lúc phụ thân còn rất nhỏ đã đến Đạo mộ trộm rồi. Vì vậy bèn hỏi thiếu niên, có biết những năm gần đây phụ thân đang làm những gì không?

sổ một trăm bốn sáu chương đóng cọc, mộ đè xuống.

Thiếu niên nói: "Hình như phụ thân nói cho ta biết, những năm gần đây người vẫn luôn trộm mộ, hạt châu đó chính là gia tài mà người tích góp được nhiều năm.

Lúc trước hắn rời nhà, cũng là vì tìm kiếm hạt châu kia..."

Ta rất hoang mang, trộm mộ không phải là cách làm giàu, chẳng qua giúp người ta sinh hoạt ở Tiểu Khang còn dễ dàng hơn. Phụ thân hắn đã làm nhiều năm ở bên ngoài như vậy, sao có thể ngu muội mà thành bộ dạng này được? Để dành được một hạt châu không tính là xinh đẹp.

Ta cảm thấy, hạt châu đó chắc chắn có giá trị liên thành.

Ta lại hỏi thiếu niên, có thể hay không cầm hạt châu kia đi ra bên ngoài tìm người giám định thoáng một chút. Ta đối với nghề trộm mộ cũng không quen thuộc, ta cảm thấy hạt châu kia khả năng có liên quan với chuyện này.

Thiếu niên do dự một chút, cuối cùng gật đầu: "Ta cũng không biết nên làm thế nào, nếu các ngươi cảm thấy thứ kia có tác dụng thì cứ việc mang đi! Trước khi đi hi vọng các ngươi có thể đem thi thể phụ thân ta dùng cọc gỗ đào đóng đinh, đây là nguyện vọng của phụ thân ta..."

Ta vỗ vỗ bả vai hắn, nói hắn đừng quá đau lòng. Cái cọc gỗ có thể đóng cọc vĩnh viễn không được siêu sinh, chỉ đơn thuần là Phong Kiến mê tín mà thôi.

Thiếu niên thở dài: "Chỉ mong là vậy!"

Trên thực tế, trải qua sự suy nghĩ thận trọng của ta, kết hợp với hoàn cảnh địa lý phức tạp ở đây, trên cơ bản đã hiểu rõ nguyên nhân thiếu niên phụ thân muốn hắn làm như vậy.

Lần trước nam tử thương cảm nói với ta không ít phong thủy cục, trong đó có một phong thủy cục, gọi là "Cột chết, mộ áp".

đóng cọc, chính là dùng cọc gỗ đào đóng thi thể lại. Mà cái gọi là mộ đặt, chính là dưới mộ còn có mộ.

Phụ thân thiếu niên muốn xây mộ lên đỉnh núi có nghĩa là tất cả mộ của hắn đều bị áp chế, tự nhiên sinh ra oán khí vô tận!

Hơn nữa oán khí ngút trời này đều hướng về phía phụ thân của thiếu niên.

Hơn nữa hắn còn bị cọc gỗ đào đóng đinh, linh hồn không thể đầu thai, có thể đã bị tra tấn tới mức nào cũng có thể biết được...

Trừ phi hắn có khuynh hướng hành hạ mình, nếu không ta thực sự không hiểu nổi tại sao hắn lại lưu lại một di thư để chà đạp thi thể của mình như vậy.

Chuyện đầu tiên sau khi chúng ta trở về chính là đi núi Phần Sơn. Cái cọc gỗ đào chúng ta đã chuẩn bị xong, theo ý của thiếu niên, trước tiên cứ đóng đinh lên người phụ thân, tránh cho thi thể phụ thân trong khoảng thời gian này lại xuống núi quấy nhiễu dân chúng.

Đợi bọn ta mang hạt châu đi tìm cách giải quyết, sau đó siêu độ cho phụ thân của họ.

Bất quá khi chúng ta trở lại thôn, phát hiện tất cả các thôn dân đều vây quanh cửa nhà thiếu niên.

Ta lập tức căng thẳng hẳn lên, sẽ không phải là thi thể lại từ trên núi chạy xuống đấy chứ?

Thiếu niên lập tức gào khóc vọt vào trong đám người.

Bất quá sau khi xông vào, hắn liền ngây ngẩn cả người, thanh âm run rẩy hỏi các cô nương là có chuyện gì xảy ra vậy?

Ta biết tình huống chắc chắn không giống như chúng ta tưởng tượng, vì vậy vội vàng chen vào đám người.

Kết quả tình cảnh trước cửa thiếu niên gia khiến ta nghẹn họng nhìn trân trối!

Trước cửa nhà hắn vậy mà có người chết, hơn nữa chết mất còn là hai người xa lạ.

Hai người xa lạ này mặc y phục vải thô, nằm trong vũng máu màu đỏ tươi. Khuôn mặt dữ tợn, miệng mở ra, trên cổ còn có mấy lỗ thủng, máu theo cổ chảy ròng ròng xuống dưới.

Thiếu niên nơm nớp lo sợ lùi sang một bên, hỏi các cô, rốt cuộc hai người này là ai, tại sao lại chết ở trước cửa nhà mình.

Có một thôn dân da ngăm đen hỏi: "Đứa bé này, ngươi không biết hai người này?"

Thiếu niên lập tức lắc đầu: "Không biết, ta biết chỗ nào."

Thôn dân như có điều suy nghĩ nói: "Hai người kia, là từ trên núi xuống. Chúng ta nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, vội vàng đi ra xem. Kết quả hai người kia đang lảo đảo từ trên núi chạy xuống, phía sau còn có một bóng đen truy đuổi, khoảng cách quá xa, cũng không thấy rõ có phải là phụ thân của họ hay không."

"Nhưng chúng ta nhìn thấy trong tay hai người bọn họ cầm viên Dạ Minh Châu. Bóng đen kia cướp lấy hạt châu rồi xoay người rời đi. Mà hai người kia liền xiêu vẹo chết ở cửa nhà ngươi..."

"Bọn chúng đến trộm hạt châu sao?" Thiếu niên giật nảy cả mình.

Thôn dân gật gật đầu: "Hẳn là vậy, bằng không thì càng khuya khoắt hơn nữa lại tới đây làm gì."

"Hừ!" Thiếu niên mắng một câu: "Đáng đời bọn hắn toi mạng, hạt châu kia là bọn hắn có thể chạm vào sao?"

Ta đột nhiên ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng cởi quần áo một thi thể.

Lý Ma Tử lập tức đi tới hỏi: "Trương gia tiểu ca, ngươi làm cái gì vậy?"

Ta hít sâu một hơi: "Ngươi xem thử đây là cái gì..."

Nói xong, ta từ trên lưng thi thể lôi xuống một thứ gì đó, ném trước mặt Lý Ma Tử.

Đó là một công cụ kim loại, dài có thể ngắn, đầu là hình cuộn nhạc. Ta liếc mắt một cái đã đoán được đây là Lạc Dương Tiêu.

Lý Ma Tử cũng nhận ra, giật nảy mình: "Lạc Dương diệt? Tôn tử này là đạo tặc trộm mộ?"

"Đúng!" Ta nói như chém đinh chặt sắt: "Ta tựa hồ minh bạch tất cả chuyện này rốt cuộc là như thế nào rồi."

Thiếu niên lập tức kích động nói: "Ca, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Ngươi nói rõ cho ta nghe một chút."

Ta thần bí cười cười: "Thiên cơ bất khả lộ, các hương thân tan biến trước đi! Chúng ta sẽ không xử lý tốt chuyện ở đây nữa, sau này sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa."

Đám hương thân vẫn không yên lòng, nhao nhao hỏi ta rốt cuộc là người phương nào, dựa vào cái gì dám cam đoan.

Ta nói ta thiếu niên mời đến, chuyên xử lý sự tình những thần quỷ thần này, cho ta thời gian phúc hậu, cam đoan viên mãn giải quyết.

Các hương thân đều muốn xem náo nhiệt, không chịu đi. Đợi đến khi khí tức người sống nơi này quá nặng, có thể khiến thi thể thi biến thành thi thể, lúc này hương thân mới lập tức giải tán.

Chờ sau khi hương thân rời khỏi, thiếu niên lập tức đóng cửa lại, nơm nớp lo sợ hỏi ta có cần báo động hay không? Người chết, chuyện lớn như vậy nếu xử lý không tốt, mọi người đều phải ngồi tù.

Ta nói báo động là tự nhiên, bất quá bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Việc cấp bách trước mắt vẫn là làm rõ hai người chết này vì sao lại mạo hiểm tính mạng, đi cướp hạt châu này?

Ta cảm thấy hai người chết này tựa hồ nhận ra phụ thân của thiếu niên, mà hạt châu kia, đối với tặc trộm mộ bọn họ mà nói cũng có tác dụng to lớn.

Đáng tiếc hai người đã chết, muốn hỏi chuyện từ bọn họ, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Chúng ta lại cẩn thận kiểm tra thi thể một lần, cuối cùng lấy từ trên thi thể ra mấy bức điện ảnh. Bên trong hình là ba hình hợp bóng của ba người, hai bên trái phải, chính là hai người đã chết, mà người đứng ở chính giữa, bỗng nhiên chính là phụ thân của thiếu niên!

Ở phía sau bọn họ, là một ngọn núi, dưới chân còn có một hang động trộm vừa được đào lên.

Bức tơ này hẳn là đang đập ở hiện trường trộm mộ.

Quả nhiên phụ thân của thiếu niên và hai người chết quen biết, hơn nữa từ động tác móc nối vai của bọn họ đến xem, quan hệ cũng không tệ lắm.

Vì thế ta đưa ảnh cho thiếu niên xem.

Thiếu niên nhìn phụ thân trong ảnh, yên lặng rơi lệ.

Mấy người toàn thân đều là bùn đất, trên mặt đất còn để màn thầu cùng dưa muối, nhìn ra được cuộc sống của bọn họ vô cùng gian nan.

Nhưng nhìn trong chốc lát, thiếu niên bỗng nhiên lau khô nước mắt, nhìn chằm chằm vào ảnh mà cẩn thận xem.

Ta vô thức cảm thấy, thiếu niên tựa hồ nhìn ra bí ẩn trên bức ảnh, lúc này hỏi hắn làm sao vậy?

Thiếu niên nơm nớp lo sợ nói: "Ca, ngươi xem bên trong cái hang trộm kia là cái gì?"

"Hửm?"

Ta hơi nhướng mày, lập tức nhận ảnh này, nhìn vào chỗ ngón tay của thiếu niên.

Vừa thấy thế, lập tức nhịn không được sợ đến cả người run rẩy một chút.

Đầu tiên trăm bốn mươi bảy Chương, Phát Khâu Giáp Giáp.

Trong đạo động kia lại có một vật thể hình người đang bò lên, trong miệng vật thể hình người còn có một thứ lấp lánh. Không cần phải nói, chính là Dạ Minh Châu.

Ta phát hiện vật thể này, chính là một bộ thây khô đã chết rất nhiều năm.

Đã thành thây khô rồi mà còn di chuyển được, có thể so với phụ thân của thiếu niên quả thực là "tùy khúc đồng công" mà!

Hạt châu kia là từ trong miệng thây khô cổ mộ móc ra, hiển nhiên là âm vật đại hung đến cực điểm. Mà phụ thân của thiếu niên có thể sau khi chết giả chết, phỏng chừng cũng là do hạt châu này ban tặng...

Lý măm nhìn ảnh hỏi: "Ngươi cảm thấy bọn họ có mấy người?"

Thiếu niên không chút do dự nói: "Ba người đó."

Ta lắc đầu: "Không, tuyệt đối không chỉ có ba người."

Thiếu niên kinh ngạc nhìn ta: "Trong ảnh đó rõ ràng chỉ có ba người."

"Nếu là ba người, là ai chụp ảnh?" Ta cười nói.

Thiếu niên càng căng thẳng: "Người chụp ảnh kia đâu? Có mai phục ở gần đây chờ chúng ta không?"

Ta cũng căng thẳng hẳn lên, hiện tại tất cả bí ẩn của mình đều nằm trên người của người chụp ảnh kia, cho dù thế nào chúng ta cũng tìm được người kia.

Có điều chúng ta còn chưa đi tìm, xe nôi đã đột nhiên vang lên rồi. Lấy ra nhìn một chút, phát hiện là Doãn Tân Nguyệt đánh xe.

Ta lập tức nhấn nút nghe hỏi: "Sao tháng mới?"

Bên đó lại truyền tới một giọng nói thô lỗ dữ tợn: "Con trai Lưu Phú quốc đâu, bảo con trai ông ấy nói điện thoại với ta."

Nghe được thanh âm thô lỗ này, ta nhất thời liền bối rối, ta tựa hồ ý thức được đã xảy ra chuyện gì đó, không cần phải nói, khẳng định là Doãn Tân Nguyệt cùng Sở Sở có nguy hiểm.

Ta phẫn nộ kêu lên: "Con mẹ nó ngươi là ai? Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám động đến hai cô nương kia một cọng lông, ta có một trăm cách quyết định mạng của ngươi."

Đối phương hung tợn nói: "Để con trai Lưu Phú quốc cầm lái."

Ta gõ xe miễn phí, đưa cho thiếu niên.

Thiếu niên sợ hãi "Này" một tiếng, đối phương lập tức cười dữ tợn: "Làm theo lời ta, nếu không các ngươi sẽ không còn được gặp lại hai cô nương này nữa..."

Thiếu niên hoảng sợ nói: "Đừng, ta đều nghe lời các ngươi, đều nghe các ngươi, cầu xin ngươi đừng tổn thương hai tỷ tỷ kia."

"Tốt, rất tốt." Đối phương cười nói: "Hiện tại, đi đưa Khâu Giáp trong miệng phụ thân cho lão tử, hạn định một giờ. Sau một giờ không thấy xuất hiện Khâu Giáp, ta sẽ mang hai nữ nhân này từ lầu khách sạn xuống."

"Ngươi độc ác!" Ta phẫn nộ rít gào: "Để cho ta nghe một chút thanh âm của các nàng, ta muốn bảo đảm an toàn cho các nàng."

"Thật là dông dài mà." Đối phương mắng một câu, sau đó nói: "Kêu một tiếng cho ông nghe."

Giọng nói của Doãn Tân Nguyệt nhanh chóng vang lên, có vẻ yếu ớt: "Trương ca, đừng... Đừng để ý đến chúng ta..."

"Câm miệng." Người kia vỗ Doãn Tân Nguyệt một cái, sau đó trực tiếp tắt máy máy truyền tin.

Lý Ma Tử đã tức giận đến cả người run lên.

Hắn đối với tình cảm Sở Sở, không hề kém tình cảm của mình với

Doãn Tân Nguyệt chút nào.

Ai, đều tại chúng ta quá sơ ý chủ quan rồi, một mực điều tra chuyện xác chết vùng dậy, làm sao lại đem hai nữ nhân ném ở quán trọ?

Bây giờ ta chỉ muốn trở về cứu các nàng ấy thôi. Nhưng nghĩ tới cái gọi là bộ giáp bạc kia, trong lòng ta lại do dự rồi.

Nếu như không cầm Khâu Giáp đi đổi, liệu đối phương có điên cuồng mang Doãn Tân Nguyệt và Sở Sở Sở đẩy xuống lầu hay không?

Ta thoáng chút suy tư một chút, ép buộc chính mình tỉnh táo, sau đó nói với Lý Ma Tử: "Như vậy đi, Lý Ma Tử, ngươi lập tức trở về, trấn an đối phương, bảo hắn tuyệt đối đừng để Doãn Tân Nguyệt và Sở. Ta hiện tại lên núi lấy Khâu Giáp."

Lý Ma Tử lập tức gật đầu: "Được, các ngươi nhanh lên. Bà nội nó, ta muốn hắn chết, ta muốn giết chết hắn."

Nói xong, Lý Ma Tử liền cất bước đi nhanh, chạy như bay ra khỏi thôn.

Ta thì vỗ vỗ bả vai thiếu niên: "Yên tâm, ta nhất định sẽ trả lại Khâu Giáp cho ngươi."

Thiếu niên cũng sốt ruột: "Đừng quản nhiều nữa, trước tiên cứu hai vị tỷ tỷ xinh đẹp về rồi nói sau!"

Chúng ta lập tức lên núi.

Khi hắn đến trước ngôi mộ đá kia, mới phát hiện ngôi mộ quả thực đã nứt ra, cửa động có dấu vết móng tay cào, thậm chí còn có một vũng máu lớn rơi trên mặt đất.

Mà viên "Phát Khâu Giáp" kia lại không thấy bóng dáng.

Thiếu niên không chút do dự kéo quan tài ra, mở nắp quan tài ra, giờ phút này thi thể đang yên tĩnh lẳng lặng nằm ở trong quan tài, miệng khẽ nhếch, Đinh Giáp ở trong hơi sáng lên.

Thiếu niên bịch một tiếng quỳ trên mặt đất: "Cha, con muốn mượn bộ Khâu Giáp này dùng một lát! Sau khi dùng xong chắc chắn sẽ trả lại cho cha, hi vọng cha ở trên trời có thể phù hộ hai tỷ tỷ, để bọn họ không nên bị độc thủ của người xấu."

Thiếu niên nơm nớp lo sợ lấy tay bịt miệng phụ thân. Tuy nhiên thi thể đã cứng ngắc, cho nên miệng cũng không có mở ra, thiếu niên đành phải dùng tay bẻ hàm răng đối phương, lúc này mới từng chút từng chút một lấy ra Khâu Giáp.

Thiếu niên nhẹ nhàng dùng quần áo đem bộ râu mép lau sạch sẽ, lúc này mới giao cho ta: "Ca, đi nhanh đi."

Ta vui mừng vỗ vỗ bả vai thiếu niên, vội vàng vàng rời đi.

Tưởng ta chạy về khách sạn, gõ mở cửa mới phát hiện Lý mặt rỗ đang đối diện với đối phương.

Đối phương là một Độc Nhãn Long, trên mặt đầy râu ria, ánh mắt lộ ra hung quang. Trên người lại còn có vết cào, dáng vẻ trông rất suy yếu, thần sắc có chút hoảng hốt.

Tuy nhiên mỗi khi hắn thần trí mơ hồ, hắn đều dùng dao găm rạch trên cánh tay của mình một đao, khiến cho đau nhức kịch liệt khiến bản thân luôn giữ được tỉnh táo.

Doãn Tân Nguyệt và Sở Sở Sở bị trói chặt trên hai cái ghế, miệng bị keo dính dính, khẩn trương nhìn chúng ta.

"Đừng sợ Sở Sở." Lý Ma Tử trấn an Sở Sở nói: "Bây giờ chúng ta sẽ cứu ngươi."

Sở sở cũng không có nửa điểm bối rối, chỉ là yếu đuối nhẹ gật đầu, sau đó nhìn về phía Độc Nhãn Long.

Độc Nhãn Long vừa nhìn thấy Khâu Giáp trong tay ta, lập tức lộ vẻ tham lam: "Mau... mau đưa Khâu Giáp cho ta. Nhanh lên."

"Trước tiên thả các nàng ấy ra đã." Ta hừ lạnh một tiếng.

"Con mẹ nó, ngươi bớt nói nhảm đi." Độc Nhãn Long giận tím mặt: "Ta bảo ngươi đưa Phát Khâu Giáp cho ta."

Ta ném Khâu Giáp qua.

Độc Nhãn Long tiếp được Khâu Giáp, kích động khiến toàn thân run rẩy, sau đó không chút do dự ngậm toàn bộ vào trong miệng.

Ta nhắc nhở ta một hồi buồn nôn, bởi vì lúc nãy Đinh Giáp kia còn ngậm trong miệng thi thể.

Chương một trăm bốn mươi tám, phụ ái như núi.

Nhắc tới cũng kỳ, trong nháy mắt Khâu Giáp ngậm trong miệng, thần trí Độc Nhãn Long trong nháy mắt tỉnh táo không ít.

Hắn hít sâu một hơi, vẻ mặt phấn khích túm lấy Doãn Tân Nguyệt: "Nào, ngươi đi theo ta!"

Lý Ma Tử lập tức nói: "Đừng động vào nàng ta. Nàng ta quá yếu ớt, chạy không được xa đâu, để Sở Sở làm con tin đi?"

Độc Nhãn Long cười lạnh, buông Doãn Tân Nguyệt ra, một tay bắt lấy cổ áo Sở Sở, muốn dẫn nàng rời đi.

"Chờ một chút." Lý Ma Tử đột nhiên hô: "Có thể xé rách nhựa cao su trên miệng nàng không? Nàng có mũi Đậu Viêm, hô hấp không thông, ngươi như vậy sẽ ngộp chết nàng, ngươi cũng không muốn gây ra tai nạn chết người đi."

"Thật là dài dòng mà." Độc Nhãn Long mắng một câu, nhưng mà gã vẫn tin tưởng Lý Ma Tử đã xé rách lớp dính, sau đó tóm lấy Sở Sở rồi đi ra khỏi phòng.

Ta nhìn Lý Ma Tử một cách khó hiểu, không biết trong hồ lô của Lý Ma Tử bán thuốc gì?

Sau khi Sở Sở bị Độc Nhãn Long bắt đi, ta lập tức chạy lên, cởi trói cho Doãn Tân Nguyệt. Thấy Lý Ma Tử vẫn còn sững sờ tại chỗ, ta lập tức luống cuống: "Lý Ma Tử, ngươi làm gì đó, còn không mau đuổi theo."

Lý mặt rỗ cười lạnh một tiếng: "Yên tâm, Sở sẽ không có chuyện gì đâu."

Hả?

Ta không hiểu ý của Lý Ma Tử.

Một lát sau, điện qua của Lý Ma Tử vang lên. Hắn cầm lấy điện thoại di động liếc mắt nhìn một cái, nói: "Được rồi."

Sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài.

Ta không rõ cho lắm, nhưng vẫn đi theo sau lưng Lý Ma Tử.

Mỗi khi đuổi tới bên ngoài của Lục Hóa Lập, chúng ta đã thấy được rồi.

Độc Nhãn Long kia thống khổ té trên mặt đất, bóp cổ họng, miệng sùi bọt mép. Sở thì lại giẫm lên thân thể Độc Nhãn Long, dùng sức đạp.

Lý Ma Tử rốt cục không bình tĩnh nổi nữa, ôm lấy Sở Sở, liên tục nói xin lỗi.

Ta thì đè Độc Nhãn Long trên mặt đất, sau khi trói cho Sở Tùng thì trói Độc Nhãn Long lại, đưa nó trở về lại khách sạn.

Lý Ma Tử giải thích với ta, ta mới biết được rốt cuộc Độc Nhãn Long đã xảy ra chuyện gì. Hóa ra vừa rồi Sở Sở bị xé rách chất dính, sau đó liền hạ độc với y, bây giờ tên kia là Trung Cổ rồi...

Nếu tất cả mọi người bình an vô sự, chúng ta cũng đều thở phào nhẹ nhõm. Ta để Sở Sở giải khai độc độc của Độc Nhãn Long, có chuyện muốn hỏi hắn.

Độc Nhãn Long dần dần tỉnh táo lại.

Mặc dù đã tỉnh táo lại, nhưng vẻ mặt vẫn sợ hãi nhìn Sở, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Ta cười lạnh nói: "Sở, không có giải dược, gia hỏa này chết như thế nào?"

Sơ sở nói: "Trùng trùng sẽ ăn ngũ tạng lục phủ của hắn, quá trình này đại khái cần một tháng..."

Độc Nhãn Long lập tức trợn tròn mắt, mới vừa rồi gã nếm được sự lợi hại của Sở, cũng không có nửa điểm hoài nghi đối với lời nói của Sở sở, toàn thân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất cầu xin Sở Sở tha mạng.

Ta sờ sờ đầu hắn: "Chỉ cần phối hợp với chúng ta, giải dược tự nhiên sẽ cho ngươi."

Độc Nhãn Long lập tức kêu lên: "Ta nói rồi, ta cái gì cũng đều nói, van xin các ngươi đừng hạ tử thủ với ta! Ta có già có trẻ, một nhà đều trông cậy vào ta nuôi sống đó."

"Ta hỏi: "Vì sao muốn tìm phương pháp đoạt được Phát Khâu Giáp? Phát Khâu Giáp rốt cuộc có tác dụng gì?"

Độc Nhãn Long tham lam nhìn thoáng qua Khâu Giáp trong tay ta. Chẳng qua gã nhanh chóng chuyển ánh mắt đi, vẻ tham lam cũng biến mất theo. Dường như cái Khâu Giáp này có một loại ma lực nào đó khiến người ta trầm mê.

"Cái này phát Khâu Giáp, có thể bảo vệ đời sau con cháu khai chi tán hoa, không đến mức đoạn tử tuyệt tôn..." Độc Nhãn Long nói ra.

"Đoạn Tử Tuyệt Tôn?" Ta nhíu mày.

Vì sao phụ thân của thiếu niên muốn cấp Đinh Khâu Giáp cho thiếu niên?

Chẳng lẽ hắn biết nhà mình có thể đoạn tử tuyệt tôn?

Ta ngay cả vội vàng hỏi Độc Nhãn Long.

Độc Nhãn Long thở dài, nói một câu: "Chuyện này nói ra dài dòng quá..."

Lý Ma Tử hình như cũng bị bốn chữ "Đoạn Tử Tuyệt Tôn" hấp dẫn, biết rõ sau lưng bộ lạc này chắc chắn có chuyện xưa, hắn giơ chân đá con Độc Nhãn Long từ ghế ngồi xuống. Hắn bưng một chén trà, làm bộ hưởng thụ cười nói: "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Độc Nhãn Long từ đầu đến cuối chậm rãi nói với chúng ta.

Hóa ra phụ thân của thiếu niên này được gọi là quốc ca trong nghề.

Sở dĩ Quốc ca có thể xông ra danh hào lớn như vậy, phải dựa vào tinh thần mà hắn không sợ chết.

Lúc trước thời điểm Quốc ca vừa mới tiến vào nghề này, cỗ tinh thần không sợ chết kia đã chấn nhiếp không ít đồng hành, cho nên trộm mộ giới cũng dần dần tạo ra chút tiếng tăm.

Sau khi Quốc ca có địa vị nhất định, liền xây dựng "Lục mộ trộm" của chính mình, Cổ Long mạch toàn quốc đều chạy bốn phía, liều mạng tìm một thứ gì đó!

Lúc đầu mọi người cho là Quốc ca chướng mắt những trò chơi trong tiểu mộ nên cũng không suy nghĩ nhiều. Bất quá về sau Quốc ca say rượu, mới phun ra mình rốt cuộc đang tìm cái gì, nguyên lai thứ hắn muốn tìm, chính là "Khâu giáp" trong tay chúng ta.

Mà Quốc ca cũng đang trong trạng thái say rượu, nói ra một chút chuyện về gã.

Từ xưa tới nay, trộm mộ đều là nghề Đoạn Tử Tuyệt Tôn, gây họa cho mười đời con cháu.

Nói cách khác, một tên trộm mộ tặc, cho dù bản thân hắn không ngừng sinh con nối dõi, nhưng loại vận rủi này cũng sẽ theo gia tộc mười đời, chưa từng có hậu nhân đạo mộ nào có thể sinh sản đến đời thứ mười.

Mà vừa lúc, thiếu niên tổ tiên chính là làm nghề này, tính ra thiếu niên chính là đời thứ mười một. Nói cách khác, thiếu niên sẽ bị tổ tiên nguyền rủa, nhất định sống không quá mười tám tuổi.

Sau khi quốc ca từ trên gia phả biết được chuyện này phi thường buồn bực. Trăm phương ngàn kế hỏi thăm, phải làm thế nào mới có thể giải trừ nguyền rủa này?

Mà trên gia phả, vừa vặn có ghi chép phương diện này. Tục truyền chỉ có một thứ gọi là Phát Khâu Giáp, mới có thể giải trừ nguyền rủa.

Vì để con trai tránh đi vận rủi mười tám tuổi liền bị nguyền rủa chết, quốc ca dứt khoát bước vào nghề trộm mộ này. Trộm mộ chính là làm việc khinh thường cho thế nhân, cho nên quốc ca không dám nói cho con trai và thôn dân, một sáng sớm hôm sau nhìn con trai ngủ say, rưng rưng rời đi...

Mấy năm nay, để tìm được Khâu Giáp, Quốc ca đi về phía nam vào Bắc, chịu nỗi đau chưa từng nếm, người bình thường đi trên đường chưa từng đi qua. Trong đó vài lần suýt nữa mất mạng trong Hoàng Tuyền, gã cũng từng bị thương hấp hối, thế nhưng gã vẫn gắng gượng vượt qua kỳ tích.

Bởi vì trong lòng hắn biết rõ, trong nhà còn có một đứa con trai, đang chờ hắn bảo vệ!

Hoàng Thiên không phụ người hữu tâm, cuối cùng quốc ca rốt cuộc tìm được phát giáp. Mà cùng một chỗ với giáp bạc, còn có một quyển sách lụa.

Quyển sách lụa kia ghi lại kỹ càng cách sử dụng Xuất Khâu Giáp để giải trừ nguyền rủa.

Nguyên lai, giáp lá cà này không thể thật sự giải trừ nguyền rủa, thuần túy là "Chuyển nguyền rủa" mà thôi. Nói cách khác, chuyển nguyền rủa trên thân nhi tử chuyển dời lên trên người mình.

Vì thế, quốc ca cam tâm chết thay nhi tử.

Phải thừa nhận ngàn vạn oán khí, cùng với nỗi thống khổ vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Loại thống khổ này người thường khó có thể tưởng tượng, bởi vì dưới tình huống có tri giác, nhìn cọc gỗ đào từng chút một cắm vào thân thể mình, nhìn thân thể của mình hư thối từng chút một...

Mà sau khi Quốc ca chết, thiếu niên cũng không làm theo gã nói, cho nên Quốc ca mới có thể bị oán khí trùng kích, phát sinh xác chết gian trá.

Nhưng cho dù có xác chết vùng dậy, trong đầu hắn vẫn nghĩ đến đứa con trai này, đưa Phát Khâu Giáp tới cửa!

Nhóm Độc Nhãn Long cũng là kẻ trộm mộ nhiều thế hệ, biết trộm mộ sẽ gây hại đến hậu đại, cho nên nổi lên ý nghĩ chiếm lấy Khâu Giáp.

Lúc Quốc ca còn sống, bọn họ tự nhiên không dám đi cướp. Bất quá Quốc ca chết rồi, bọn họ liền không kiêng nể gì cả. Cũng không nghĩ tới quốc ca vậy mà " trá thi", một đường đuổi tới thôn làng, giải quyết được hai người, chỉ còn lại Độc Nhãn Long may mắn chạy thoát.

Trước đó, Độc Nhãn Long đã tiến hành điều tra với chúng ta, cho nên liền dùng Doãn Tân Nguyệt và Sở Sở, uy hiếp chúng ta giao ra Khâu Giáp. Bởi vì chỉ có thiếu niên đi nộp Khâu Giáp, Quốc ca mới không giả chết!

Nói tới đây, thiếu niên đã khóc không thành tiếng, ôm đầu gối khóc rống.

Nước mắt Doãn Tân Nguyệt không tự chủ rơi xuống, vẻ mặt đồng tình vỗ vỗ bả vai thiếu niên.

Độc Nhãn Long uể oải nói: "Cháu trai cả, xin lỗi, ta cũng là nhất thời hồ đồ, mới có thể làm chuyện như vậy với đại ca. Ngươi tha thứ cho ta đi mà! Ta cũng đã tổn thất hai huynh đệ mà."

Ta đây mới nhớ tới trong nhà thiếu niên còn có hai người chết.

Vì thế ta mới khiến thiếu niên mang giáp Khâu về nhà.

Thiếu niên thở dài, thương cảm nhét bộ Khâu Giáp vào trong ngực, thì thào tự nói: "Cha à, con tình nguyện sống không quá mười tám tuổi, cũng không muốn người thay con nhận nỗi thống khổ lớn như vậy. Các người giúp con, bỏ cọc gỗ đào ra khỏi người cha, sau đó siêu độ nó đi!"

Ta ngơ ngác một chút, thiếu niên này không muốn sống nữa sao? Đã quên mười đời nguyền rủa rồi sao?

Ta khổ sở khuyên bảo thiếu niên, bất quá thiếu niên chính là không nghe, hắn nói cho ta biết nghĩ đến việc phụ thân sau khi chết còn phải chịu tội này, hắn khó chịu. Hơn nữa, hắn cũng không nhất định phải chết, ai biết trộm mộ bất quá mười đại, có phải là lời đồn hay không?

Cuối cùng ta khó khăn lắm mới gật đầu đồng ý.

Bọn ta sẽ rút cọc gỗ đào đính trên người Quốc ca ra, sau đó thiêu hủy thi thể, lại tìm một cái bình, bỏ tro cốt vào, trộn máu gà vào nhau, trộn lẫn tro bụi vẫn còn.

Ta dặn dò thiếu niên, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, thì có thể đem bình ra chôn xuống rồi.

Thiếu niên rưng rưng bái tạ, lưu luyến cáo biệt chúng ta.

Đó là một bộ Khâu Giáp, thiếu niên kiên trì đưa cho chúng ta.

Vừa mới bắt đầu ta tự nhiên là không muốn, dù sao thiếu niên khả năng phải dựa vào phát Khâu Giáp bảo mệnh. Bất quá thiếu niên kiên trì muốn tặng cho ta, nói thứ này hắn lưu lại bên người thật sự không kiên định.

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể tạm thời bảo quản cho hắn, chờ sau khi hắn mười tám xong thì trả lại cho hắn.

Mỗi tháng sau đó, ta đều sẽ kiếm cho thiếu niên một khoản phí sinh hoạt, không quá một năm sau, thiếu niên liền rời khỏi Thanh Sơn thôn.

Nghe người ta nói, hình như thiếu niên cưới vợ, sinh con, định cư ở thành phố lớn.

Ta lại đi mộ phần sơn một chuyến, phát hiện thiếu niên đã mang tro cốt phụ thân đi.

Vụ làm ăn này mặc dù không thu hoạch được gì, nhưng cho tới bây giờ, đều làm cho ta nhớ như mới lạ.

Bởi vì mỗi khi nhớ lại thiếu niên nói, tối hôm đó, phụ thân dùng ánh mắt từ ái đánh giá hắn một đêm, thời điểm hai bên tương đối không nói gì.

Ta chỉ không kìm lòng được muốn khóc.

Càng là cầm lấy bản Tán Văn Y Ảnh Tử mà Chu Thanh tiên sinh viết, yên lặng đọc một lần.

Tình thương của phụ thân là trầm mặc, tình yêu của phụ thân là cương mãnh, tình thương của phụ thân cũng là vô tư.

Bất luận ngươi lớn bao nhiêu, đi bao xa, đừng quên người cha yêu ngươi hơn hắn kia!

Quỷ thị, thứ một trăm bốn mươi chín...

Màn đêm mỗi năm một lần đã đến, ta sớm đặt một bàn đồ ăn, cùng với Doãn Tân Nguyệt, Lý Ma Tử, Sở Sở, cùng với Lý Tiểu Dận ăn một bữa cơm.

Lý Ma Tử vô cùng cảm khái, cuộc sống hiện tại đối với hắn mà nói, hẳn là ước mơ tha thiết.

Sau khi cao hứng liền uống thêm vài chén, vành mắt đỏ hoe.

Mặc dù Lý Ma Tử đang cười, nhưng ta biết thật ra hắn đang che giấu bi thương.

Lúc hắn đi phòng tắm, ta cũng lén đi theo, phát hiện Lý Ma Tử đang ngồi trong phòng tắm phát khóc.

Hắn nói cho ta biết, thân thể Sở càng ngày càng trống rồi, thường xuyên cả đêm đều ho ra máu, hắn lo rằng Sở kiên trì không được bao lâu rồi...

Ta trầm mặc một hồi, hiện tại tình huống Sở Sở đã nghiêm trọng đến mức này sao?

Ta không biết nên khuyên Lý Ma Tử thế nào, chỉ có thể hút từng cái một cho hắn, sau khi hút đủ rồi mới trở lại vị trí, tiếp tục uống.

Mà khi chúng ta sắp tan cuộc, một trận thanh âm A Di Đà Phật truyền đến.

Ta mừng rỡ nhìn qua, phát hiện lại là Bạch Mi thiền sư và nam nhân âu yếm!

Trên mặt Bạch Mi thiền sư vẫn là nụ cười hiền lành: "Lão nạp lẻ loi một mình thương cảm. Nhìn mấy vị rất náo nhiệt, ngài có thể cho lão nạp vào không?"

Ta hưng phấn một hồi, vội vàng mời nam nhân tiều tụy Bạch Mi và Bạch Mi thiền sư đến chỗ ngồi, lại gọi hai bình rượu xí, nhẹ nhàng vui vẻ uống rượu.

Đáng tiếc Bạch Mi thiền sư và nam hòa thượng đáng thương một tên đạo sĩ, đều không uống rượu.

C điêm hai chén trà hoa cỏ tạm biệt, nhấm nháp tỉ mỉ.

Doãn Tân Nguyệt và Sở Sở Sở cũng uống hai chén đài, khuôn mặt đỏ bừng, so với ngày thường thì yêu kiều hơn nhiều.

Ta thấy hai người này đã hơi say, bèn cho Lý Tiểu Thuần dẫn hai người về nhà trước.

Ta biết thiền sư Bạch Mi và nam nhân thân thích tới tìm chúng ta, chắc chắn là có chuyện, nói không chừng có quan hệ với Dạ Long Bữa!

Cho nên sau khi ba người rời đi, nôn nóng không đợi được hỏi con trai thương, có phải đã tìm được nơi hạ lạc của Dạ Long Bấc hay không.

Nam tử chăn vả trầm mặc một lát rồi nói: "Cách chuyện lần trước khoảng thời gian bao lâu?"

Ta mới định bấm ngón tay tính toán, Lý Ma Tử lại buột miệng thốt ra: "Năm tháng lẻ mười bảy ngày."

Lý Ma Tử đang đếm số lần Thiên nhi sống qua ngày.

"Ừm! "

Nam nhân chăn ấm gật đầu, không có câu sau.

Lần này khiến Lý mặt rỗ phát điên, vội vàng hỏi thẳng là có ý gì? Có phải bao lâu rồi không?

Nam tử do dự một lát, nhìn thoáng qua Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư cười nâng chung trà lên, tự uống tự rót đứng lên: "Thí chủ không cần lo lắng, chúng ta lần này tới, chính là vì có một đầu mối trọng yếu liên quan đến dạ long đạm..."

Ta thấy Lý Ma Tử kích động tới mức tay cầm đũa cũng phát run.

Hắn lập tức hỏi Bạch Mi thiền sư: "Đại sư, nếu đã có manh mối, vậy chúng ta tranh thủ thời gian xuất phát thôi! Sở thực sự không thể trì hoãn được nữa."

Bạch Mi thiền sư thở dài nói: "Thế nhưng nơi đó cực kỳ hung hiểm, cho dù ta và lần đầu đi vào cũng không thể toàn thân trở ra. Nếu lại mang theo hai người các ngươi, ta lo lắng lành ít dữ nhiều."

Lý Ma Tử lập tức vỗ đũa lên bàn: "Đại sư, đừng nói mấy lời thế này nữa, ngươi chỉ cần nói cho ta địa điểm đi, ta đi một mình là được."

Bạch Mi thiền sư nói: "Biết quỷ thị không?"

"Quỷ thị?"

Ta sửng sốt một chút, hảo hảo dạ long lược, như thế nào cùng quỷ thị dính líu quan hệ.

Quỷ thị ta biết, bình thường quỷ thị có hai ý nghĩa.

Loại thứ nhất, là chỉ một ít chợ phi pháp trên đường phố. Bởi vì mọi người bày sạp đều có màu sắc, cũng đều là một ít đồ cổ từ trong mộ móc ra, hoặc là bảo bối lai lịch không rõ, vì trốn tránh cảnh sát, bọn họ lựa chọn sau khi trời tối mới bày quán, cho nên được gọi là: quỷ thị.

Mà loại thứ hai đáng sợ hơn nhiều, chỉ là phiên chợ nhân loại mở ra với quỷ! Ngươi cho quỷ một chút chỗ tốt, quỷ liền có thể hấp thụ dương thọ, hoặc là tiết lộ thiên cơ vân vân.

Thành Phong Đô quỷ nổi danh nhất nổi tiếng ăn mừng, còn có miếu thành hoàng trên biển lớn.

Vì thế ta mới nói với Bạch Mi thiền sư: "Ta vẫn biết một chút về quỷ thị, quỷ thành Phong Đô không phải là quỷ thị nổi tiếng sao? Mỗi năm Quỷ Môn quan mở ra, sẽ có không ít người tiến về nơi đó, bí mật giao dịch ma quỷ."

Bạch Mi thiền sư lại lắc đầu: "Thiện tai thiện tai! Thực ra quỷ thị chân chính không có địa điểm cố định, nó sẽ lập tức xuất hiện tại bất kỳ nơi nào trong quốc gia, mà chỉ mở ra một vòng, sau một tuần sẽ phải đợi thêm một năm nữa..."

"Lần này, chúng ta phát hiện ra quỷ thị xuất hiện tại khu vực Dã Cẩu lĩnh, quỷ thị sở dĩ xuất hiện ở nơi đó, là khi thôn dân ở chỗ cuốc, đào được một cái sừng rồng âm khí mười phần. Lão nạp hoài nghi sừng rồng này, chính là dạ long đạm. Chỉ sợ cũng chỉ có dạ long lược mới có tư cách hấp dẫn đến quỷ thị chứ?"

Ta như có điều suy nghĩ gật đầu: "Dã cẩu lĩnh? Có phải là một nơi du lịch cách đây ba trăm dặm hay không? Trước đây ta từng đi qua với tốc độ cao, thường xuyên nhìn thấy biển hiệu của Dã Cẩu lĩnh."

Bạch Mi thiền sư lập tức gật đầu: "Đúng, chính là chỗ đó."

"Bạch Mi thiền sư, ngài có kế hoạch gì không?" Ta hỏi.

Bạch Mi thiền sư khẽ thở dài: "Nơi đó nhìn như phong quang vô hạn, kì thực vô cùng nguy hiểm, ta cảm thấy nên đi dò đường thì hơn! Hai người các ngươi đi theo đi, vạn nhất có nguy hiểm, thì tiếp ứng chúng ta ngay tại ven đường, nếu không có nguy hiểm thì đi vào sau."

Ta cảm thấy lời Bạch Mi thiền sư nói rất có đạo lý, liền hỏi: "Được, Bạch Mi thiền sư, xuất phát lúc nào?"

"Ngay bây giờ."

Sau khi thương lượng xong, ta và Lý Ma Tử lập tức trở về nhà, đem chuyện này nói cho Doãn Tân Nguyệt và Sở Sở.

Nghe nói đi quỷ thị, Doãn Tân Nguyệt lập tức vô cùng hưng phấn, đoán chừng cô ta không chờ nổi muốn mở mang tầm mắt phải không?

Mà vẻ mặt Sở Sở lại đầy u sầu, không muốn cho Lý Ma Tử đi.

Tốt xấu gì nàng cũng là người trong nghề, biết sự nguy hiểm của quỷ thị!

Bất quá Lý mặt rỗ tâm ý đã quyết, làm sao có thể vì Sở cản trở mà lùi bước?

Cho nên cuối cùng Sở quốc vẫn không chấp nhất được Lý mặt rỗ, cho đi. Doãn Tân Nguyệt cũng luôn dặn dò ta, nhất định phải vỗ thêm mấy bức thiếp trở về.

Thế thì đúng là dở khóc dở cười, còn chụp mấy bức bia đá... Ngươi nghĩ ta đi nghỉ phép sao?

Sau khi tạm biệt hai người, bọn ta liền lên xe.

Một đường không nói chuyện, sau khi đến sườn núi hoang dã, xa xa đã nhìn thấy phía trước có một ngọn núi nguy nga. Ngọn núi lớn kia tên là Dã Cẩu lĩnh.

Ta không hiểu, vì sao lại cao như vậy, còn gọi là lĩnh vực?

Trong đó nhất định là có nguyên nhân đặc thù gì đó?

Xe đỗ ở dưới Dã Cẩu lĩnh, xem càng rõ ràng. Trên Dã Cẩu lĩnh tràn đầy bụi gai, rậm rạp chằng chịt, điển hình là hoang sơn dã lĩnh. Phía trên tràn ngập một tầng sương mù lớn, khiến cả ngọn núi đều tràn ngập khí tức thần bí.

Nhiệt độ dưới chân núi có chút thấp, thỉnh thoảng có một trận gió mát thổi tới, ta có chút hối hận vì không mang nhiều quần áo tới đây.

"Quỷ thị ở đâu?" Lý Ma Tử hỏi.

Bạch Mi thiền sư nói: "Xuyên qua khu vực chó hoang này, phía sau có một thôn trang. Thôn trang bốn bề vờn quanh núi, loại địa hình này tương đương với một thung lũng cỡ nhỏ, mà thôn trang ngay tại đáy thung lũng, làm cho tất cả âm khí chung quanh đều theo núi chảy xuống thôn trang, cách hơn mười dặm liền có thể cảm giác được âm khí ngút trời! Cho nên ta hoài nghi quỷ thị sẽ mở ra ở trong thôn."

"Vậy chúng ta vào thôi." Lý Ma Tử không kịp chờ đợi nói: "Ta thấy bên kia vừa vặn có một con đường."

Bạch Mi thiền sư lắc đầu: "Theo ý kiến lão nạp, hai vị không bằng ở bên ngoài chờ đợi, ta cùng đi vào dò đường. Đường nhỏ kia là thôn dân xuất sơn, chúng ta không thể đi, nếu không dễ dàng bại lộ..."

Ta ngay cả vội vàng hỏi: "Chẳng lẽ chúng ta là muốn lén lút lút đi vào, không bị thôn dân phát hiện sao?"

Bạch Mi thiền sư gật đầu: "Không sai, đây là Thiên Cơ. Nếu ta đoán không sai, hiện tại trong thôn đã bắt đầu luân phiên xuất hiện chuyện lạ à? Nếu có người xa lạ đến đây, bọn họ khẳng định sẽ cảnh giác."

Bọn ta thương lượng một hồi, Lý Ma Tử kiên quyết không chịu ở bên ngoài, nhất định phải đi vào.

Hắn lo lắng bạch mi thiền sư cùng mẹ con nam, sẽ không toàn lực tìm kiếm dạ long đạm.

Cuối cùng ta đề nghị không bằng mọi người giả trang du khách, cùng đi vào dò đường, như vậy cũng có thể đối phó lẫn nhau.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, chúng ta cũng không tiếp tục dong dài nữa, dưới sự dẫn dắt của nam tử, mở ra một con đường trong đám cỏ dại, khó khăn bò lên được trên Dã Cẩu lĩnh!

Chương thứ một trăm năm mươi, Dã Cẩu lĩnh.

Dã Cẩu lĩnh hiểm trở vượt xa tưởng tượng của chúng ta, lúc bò đến một nửa, ta cũng đã mệt mỏi gần chết.

Bất quá giữa sườn núi này cũng không phải nơi chúng ta có thể nghỉ ngơi, bởi vì nơi này dày đặc bụi gai, độc xà cũng nhiều, hơi không chú ý thì có khả năng bị cắn trúng.

Ta cắn răng kiên trì đi tới trên lĩnh vực Dã Cẩu.

Sau khi đến đỉnh núi, rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, ngã cắm đầu xuống đất, sắc mặt tái xanh.

Lý Ma Tử cũng không khá hơn ta bao nhiêu, sương mù trên núi quá lớn, thậm chí ngay cả không khí cũng loãng đi rất nhiều, khó thở.

Nhìn dáng vẻ lè lưỡi của Lý Ma Tử, thật giống như một con chó.

Có điều chúng ta còn chưa kịp nghỉ ngơi, nam nhân thương tật lại đột nhiên hướng chúng ta xì một tiếng, ý bảo chúng ta đừng nói chuyện.

Thần kinh của bọn ta lập tức căng thẳng, vểnh tai lên cẩn thận nghe động tĩnh chung quanh.

Nhưng nghe một lát, trừ tiếng gió gào thét, lại không nghe thấy gì cả.

Ta không khỏi nhỏ giọng hỏi nam nhân thân thích thì đã sao?

Nam nhân chăn ấm hình như có người đang nói chuyện xung quanh.

Nói xong, hắn liền từng chút từng chút thuận theo đỉnh núi trần truồng đá, hướng phía trước tìm tới.

Chúng ta cũng theo sát phía sau.

Quả nhiên, đi không bao lâu, chúng ta phát hiện có hai thôn dân đang nói chuyện gì đó với nhau.

Lỗ tai nam tử đáng thương đúng là không phải người bình thường có thể so sánh...

Đương nhiên, cũng chỉ là hai thôn dân rất bình thường mà thôi, không thể bình thường hơn.

Nhưng nam nhân chăn trợ lại cực kỳ cẩn thận nhìn đối phương, một lúc lâu sau vẫn không hề động đậy.

Ta buồn bực hỏi: "Có tình huống gì không?"

Nam nhân quyến rũ thản nhiên nói: "Ngươi nhìn kỹ xem, hai người này bình thường sao?"

Không bình thường sao? Sao lại không bình thường? Ta rất kinh ngạc lại đưa ánh mắt nhìn sang.

Mà vừa nhìn thấy như vậy, nhất thời làm ta kinh hãi nổi da gà.

Chỉ thấy hai thôn dân kia nói cười nói nói, đang khiêng cuốc đi tới chân núi.

Nhưng đi được nửa đường lại vòng trở về, Như Lai lặp đi lặp lại nhiều lần, vẫn luôn đảo quanh khu vực chó hoang.

Nhìn bộ dáng vui vẻ khi nói chuyện phiếm của bọn họ, tựa hồ hoàn toàn không chú ý tới.

"Quỷ đả tường." Ta lập tức khẩn trương nói.

Nam nhân chăn bầu gật đầu: "Xem ra, người làm quỷ thị đã tới. Vì ngăn cách ngoại giới, hắn bố trí mê hồn trận ở Dã Cẩu lĩnh."

"Mẹ nó." Trong lòng ta nhìn cũng thấy hoảng sợ: "Hai thôn dân này không phải là cả đời đảo quanh trên núi đấy chứ? Cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị mệt chết mà thôi."

Nam nhân chăn bầu hơi do dự, cuối cùng vẫn đứng dậy: "Đi thôi, tốt nhất đừng gây chuyện."

Khuôn mặt ta kinh ngạc nhìn nam tử thân thích: "Mặc kệ bọn họ sao?"

"Không quản được." Nam nhân lo lắng nói: "Bây giờ chúng ta còn khó bảo toàn bản thân, chỉ hy vọng quỷ thị sớm kết thúc, bọn họ có lẽ còn có thể lưu lại một cái mạng."

Cứ như vậy thấy chết mà không cứu, trong lòng ta có chút khó chịu.

Cuối cùng Bạch Mi thiền sư thực sự không chịu nổi nữa, niệm một tiếng A Di Đà Phật nói: "Cứu một mạng người, thắng làm Thất cấp phù đồ. Mọi người cẩn thận một chút, sẽ không bị phát hiện."

Bạch Mi thiền sư cũng lên tiếng, nam nhân chăn nuôi cũng không tiện ngồi nhìn bỏ mặc, đành phải chỉ tay vào Lý Ma Tử: "Ngươi đi về phía trước hai mươi bước, sau đó đi tiểu."

Lý Ma Tử ngơ ngác một chút: "Nhưng ta đã không phải xử nam..."

"Không cần xử nam." Nam tử an ủi nói: "Trước đó ngươi bị trúng đòn, âm khí rất nặng, dùng độc trị độc, có thể phá trận mê hồn nơi này."

Lúc này Lý Ma Tử gật gật đầu, chạy tới xì nước tiểu, sau đó nhanh chóng thu hồi.

Hai thôn dân kia lần này cuối cùng cũng tìm được đường xuống núi, có nói có cười xuống núi, vậy mà hoàn toàn không phát hiện mình đã đi cả ngày trên núi.

Ta khẽ thở phào.

Nam nhân chăn ấm lại nhìn về phía thôn trang, sắc mặt âm trầm.

Cũng không biết giờ phút này nam nhân thương cảm đang lo lắng cái gì, ta cũng chẳng thèm để ý.

Chờ sau khi hai thôn dân xuống núi, nam tử thương cảm cũng dẫn theo bọn ta, tiếp tục mở một con đường nhỏ trong bụi gai, đi xuống dưới núi.

Dã cẩu lĩnh phía dưới chính là thôn trang, chỉ có mười mấy hộ gia đình, bên cạnh kề bên mấy mẫu ruộng mỏng.

Lúc này trên đồng ruộng đều là lúa mạch, còn có một ít tuyết trắng lẻ tẻ bao trùm ở phía trên.

Nếu chúng ta đã lén vào thì không thể bị thôn dân phát hiện. Vừa hay trong ruộng lúa lúa có một đống lửa, chúng ta liền lặng lẽ lẻn ra đằng sau lỗ châu mai củi, đào rỗng đám củi sau đó chui vào, vừa có thể tránh lạnh vừa có thể ẩn thân.

Chỉ là bốn người trưởng thành nghẹn ở trong lỗ châu mai củi nho nhỏ này, quả thực có chút khó chịu.

Hơn nữa toàn bộ thôn trang đều bị sương mù bao trùm, mơ mơ hồ hồ, đứng ở vị trí của bọn ta nhìn cũng không phải thấy vô cùng rõ ràng.

Nam nhân chăn bầu vẫn luôn quan sát về phía thôn trang, nhìn một lúc lâu, mới quay đầu nói: "Xem ra chúng ta cũng không phải nhóm đầu tiên tới đây."

Bạch Mi thiền sư yên lặng chắp tay trước ngực, cũng không phát biểu giải thích.

Ta bực bội hỏi con trai thương, chẳng lẽ nơi này đã có người khác?

Nam nhân chăn ấm gật đầu, ý bảo ta nhìn ra ngoài.

Xuyên qua sương mù, ta có thể nhìn thấy rất nhiều thôn dân mặc áo vải đang đi tới đi lui trong thôn trang, vừa gặp mặt còn có thể chào hỏi lẫn nhau.

Mà trong những thôn dân này, lại xen lẫn rất nhiều bóng đen.

Tốc độ đi của những bóng đen này rất nhanh, hơn nữa ta căn bản nhìn không rõ mặt mũi bọn họ, cũng không thấy rõ y phục trên người bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy từng đoàn từng đoàn bóng dáng.

Chuyện này có chút kỳ lạ, khoảng cách đều giống nhau, vì sao ta có thể thấy rõ thôn dân, nhưng không thấy rõ bọn họ?

Trong lòng ta chậm rãi hiện ra một ý nghĩ sởn cả tóc gáy, chẳng lẽ... Những bóng đen này không phải là người, mà là quỷ.

Quỷ tới tham gia quỷ thị?

Ta bị suy nghĩ của mình dọa cho nhảy dựng, vội vàng hỏi nam nhân có phải tình huống này không?

Nam nhân sầu lo kiên nhẫn giải thích với ta, trước mắt hắn cũng không phân biệt được những bóng đen này rốt cuộc là người hay quỷ, nếu như đối phương mặc áo choàng màu đen, cũng sẽ sinh ra hiệu quả thị giác như thế.

Nhưng nếu như bọn họ là người, tại sao đi tới đi lui ở giữa thôn dân, các thôn dân lại không phát hiện được?

"Ta hỏi nam nhân chăn nuôi, nam nhân sầu lo trầm mặc hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: "Xem ra các thôn dân đã bị khống chế..."

Bị khống chế, là có ý gì?

"Ngươi nhìn kỹ lại xem, trong thôn còn có chỗ quỷ dị nào không." Nam tử sai vặt hỏi.

Ta cẩn thận nhìn chằm chằm thật lâu, ngoại trừ những bóng đen xuyên thẳng qua thôn dân kia, những cái khác cũng không có gì cổ quái.

Nam nhân chăn ấm nói: "Vì sao trong thôn không có gia cầm? Thậm chí ngay cả sủa chó cũng không có."

Nam nhân chăn bầu nói như vậy, trong lòng ta lập tức giật thót. Đúng vậy, bất luận thôn trang hẻo lánh cỡ nào, trong thôn đều có tiếng gà gáy chó sủa. Nhưng nơi này thật sự là quá an tĩnh, tựa như đang trình diễn một tấm màn màn che.

Nam nhân âu yếm quay đầu lại nhìn bọn ta nói: "Có tin tức tốt và tin tức xấu."

Lý Ma Tử lập tức hỏi: "Tin tốt là Dạ Long Đế ở đây phải không?"

Nam nhân đáng thương gật đầu: "Đúng vậy."

"Còn tin tức xấu kia thì sao?" Ta hỏi.

Chương thứ một trăm năm mươi mốt, Dạ Long đạo bị trộm...

"Tin xấu chính là, xem ra rất nhiều người và quỷ đều nảy sinh hứng thú với Dạ Long, chúng ta rất khó tranh được." Nam tử an ủi nói.

Lại còn muốn tới tranh với đám quỷ mị kia... Bằng bốn người chúng ta, có thể tranh được sao?

Nam nhân chăn ấm lấy từ trong túi ra hai phù chú, phân biệt cho ta và Lý Ma Tử: "Mang lá phù này lên trán, chúng ta đi vào trong thôn xem một chút."

Nói xong, nam nhân chăn nuôi và Bạch Mi thiền sư cũng lần lượt dán phù chú lên trán, dáng vẻ rất buồn cười.

"Ta hỏi phù chú này của nam nhân thích dùng để làm gì? Đàn ông sai mẹ nói phù chú này phối hợp với Vũ Bộ, có thể tận khả năng ẩn thân trước mặt quỷ và người ngoài.

Ta rất giật mình, chẳng lẽ đây chính là Ẩn Thân Phù trong truyền thuyết sao?

Bạch Mi thiền sư nói cho ta biết, phù chú là giảm xuống dương khí trên người chúng ta, cho nên không dễ bị quỷ mị phát hiện. Mà Vũ Bộ, căn cứ Chu Dịch Bát Quái diễn biến ra một môn bộ pháp, có thể tận khả năng lợi dụng hết khả năng lợi dụng vật che chắn chung quanh, ẩn nấp thân hình, dưới sương mù dày đặc thi triển càng tốt, cùng ẩn thân căn bản không đánh tới được.

Trong lòng ta có chút thất vọng.

Bọn ta theo sát sau lưng nam nhân chăn nuôi, bước đi kỳ quái, trong sương mù nhảy tới nhảy lui thật sự là rất kỳ quái.

Lúc tới gần thôn dân, ta nghe thấy bọn họ nói chuyện: "Thời tiết chết tiệt này, sao bỗng nhiên lại nổi lên sương mù dày đặc đến vậy? Không có cách nào làm việc trong đất sao."

"Đúng vậy, trời cũng bỗng nhiên lạnh hơn rất nhiều..."

"Đúng rồi, mấy ngày không gặp Chung thúc rồi? Từ sau khi Chung thúc đào được bảo bối kia, cả ngày đều nghẹn mình trong nhà, ngay cả cửa cũng không dám đi ra."

"Đi, chúng ta đến nhà Chung thúc nhìn xem một chút, cũng có thể mở mang kiến thức xem sừng của rồng ra sao."

Trái tim của ta nhảy lên một cái, bởi vì ta ý thức được, sừng rồng mà bọn họ nói, nhất định chính là ăn thịt rồng.

Nam tử sai vặt lập tức nhỏ giọng nói: "Đi, bám theo!"

Ta bỗng nhiên phát hiện, theo dõi hai thôn dân này tựa hồ cũng không chỉ có chúng ta, tại thời điểm thôn dân nhắc đến sừng rồng, bên cạnh lúc này có không ít bóng đen tụ tập lại.

Mắt thấy thôn dân đi về nhà Chung thúc, những bóng đen kia cũng đi theo.

Giờ phút này ta vô cùng sợ hãi, những bóng đen này tám chín phần mười chính là quỷ. Bởi vì ta mặt đối mặt với chúng, nhưng vẫn như cũ không thấy rõ mặt mũi chúng nó, hơn nữa toàn thân chúng nó đều cho người ta một loại cảm giác lạnh lẽo.

Ta run rẩy nhìn nam nhân chăn ấm, không biết nên làm thế nào cho phải.

Nam nhân chăn hộ lại dùng ánh mắt an ủi ta, bảo ta không phải sợ hãi, cứ đi theo thôn dân là được.

Ta chỉ có thể run rẩy đi theo phía sau.

Những bóng đen bên cạnh rõ ràng nhìn thấy chúng ta, dùng ánh mắt quỷ dị đánh giá chúng ta, bất quá cũng không quá để ý, đoán chừng là coi chúng ta là đồng loại, không đếm xỉa gì đến chúng ta mà trực tiếp đi về phía trước.

Đi đại khái không đến năm phút đồng hồ, ta đã nhìn thấy hai thôn dân đi vào một kiện nhà gạch ngói.

Trong nháy mắt khi cửa mở, toàn bộ bóng đen đều tràn vào.

Nam nhân chăn ấm thì nhanh chóng liếc vào trong phòng, sau đó kéo ta sang một bên, trốn sau một gốc đại thụ.

Ta nôn nóng hỏi nam nhân thương cảm, nhìn thấy Dạ Long đạm không?

Nam nhân chăn ấm lắc đầu nói: "Tình huống vượt ngoài dự đoán của ta, không ngờ quỷ thị đã bắt đầu rồi..."

"Đã bắt đầu rồi?" Ta rất kinh ngạc: "Sao ta không thấy giao dịch gì cả?"

"Tất cả người và quỷ giao dịch đều tụ tập trong một gian phòng gạch ngói." Nam tử lo lắng nói: "Vừa rồi hai thôn dân đi vào, sợ là cả đời này không ra được..."

Trong lòng thót tim nhảy một cái, quỷ thị lợi hại đến thế sao?

"Vậy chúng ta khi nào đi vào đoạt dạ long đạm?" Lý Ma Tử hưng phấn hỏi.

Dù sao Sở Sở bây giờ nguy cơ sớm tối, mọi người khổ sở tìm thuốc cứu mạng một năm ở ngay trước mắt, Lý Ma Tử làm sao mà không kích động cho được?

Nam nhân chăn hộ liếc mắt nhìn Lý Ma Tử, khó xử nói: "Đừng hành động thiếu suy nghĩ, bóng đen quanh quẩn trong thôn đều là tới xem náo nhiệt, người thực sự lợi hại đều ở phòng gạch ngói kia. Hôm nay chúng ta không thể hành động, yên lặng theo dõi kỳ biến."

Lý Ma Tử thở dài, rõ ràng có chút không cam lòng.

Ta nghĩ nếu như không có nam nhân thương cảm ngăn cản, hắn chỉ sợ sẽ vọt vào trong phòng trực tiếp cướp lấy dạ long khiếu. Hắn chính là loại người thoạt nhìn tham sống sợ chết, nhưng trên thực tế lại đem thân nhân nhìn thấy còn trọng yếu hơn cả mạng sống của chính mình.

Chúng ta chỉ có thể chờ phía sau đại thụ, đợi một thời gian dài cũng không thấy trong phòng gạch ngói có bất cứ động tĩnh gì truyền đến.

Thật sự là rảnh rỗi nhàm chán, ta bắt đầu quan sát tỉ mỉ căn phòng ngói này.

Phòng ở thoạt nhìn phi thường bình thường, rách nát không chịu nổi, sương mù nơi này tựa hồ đậm hơn bất kỳ nơi nào. Cửa lớn đóng chặt, thấy không rõ tình huống bên trong phòng. Ngẫu nhiên có hai ba thôn dân đi ngang qua cửa, đều nhìn vào bên trong một cách khó hiểu, sau đó nhỏ giọng lầu bầu rời đi.

Ta rất chấn động, người và quỷ không ngờ có thể ở cùng trong thôn trang như thế, điều này trước đây ta tưởng cũng không dám nghĩ tới.

Bọn ta ở phía sau cây đại thụ hai ba giờ đồng hồ, nhưng vẫn không thấy có người từ trong phòng đi ra. Cuối cùng sự kiên nhẫn của Lý Ma Tử đã bị tiêu hao hết, mặc kệ bọn ta khuyên thế nào, cũng muốn vọt vào phòng ngói tìm kiếm thực hư.

Bạch Mi thiền sư thực sự bất đắc dĩ, chỉ có thể a di đà phật một tiếng, để Lý Ma Tử đứng tại chỗ, chính hắn đi vào xem tình huống cụ thể một chút.

Điều ta không nghĩ tới chính là Bạch Mi thiền sư vừa mới đi vào không bao lâu, cửa lại bị đẩy ra một cách mãnh liệt. Sau đó một đám bóng đen ồ ạt tuôn ra như thủy triều, cả đám như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng, vội vàng vàng tản ra.

Bạch Mi thiền sư là người đi ra cuối cùng, sau khi ra ngoài liền gọi chúng ta vội vàng đi.

Trái tim ta đập thình thịch một trận, xem biểu tình của Bạch Mi thiền sư, liền biết trong phòng khẳng định đã xảy ra chuyện. Lập tức túm Lý Ma Tử chạy như điên theo Bạch Mi thiền sư.

Một hơi chạy ra ruộng lúa mạch ngoài thôn, Bạch Mi thiền sư mới ngừng lại, ngồi trên lỗ châu mai củi, dùng tay áo không ngừng lau mồ hôi.

Lý Ma Tử sốt ruột hỏi trong phòng Bạch Mi thiền sư bị làm sao

vậy?

Khuôn mặt Bạch Mi thiền sư vốn đang hiền lành, giờ phút này đã khoác lên một tầng mây đen: "Dạ Long lược bị trộm..."

Nam nhân đáng thương hơi kinh ngạc: "Bị trộm mất? Kẻ nào to gan như vậy, dám trộm đồ của quỷ thị."

Bạch Mi thiền sư lắc đầu một cái: "Không rõ lắm, nhưng trơ mắt ra cũng không thấy, e rằng sẽ xảy ra đại loạn."

"Không thấy nữa?" Lý Ma Tử tức giận mắng to: "Ai dám trộm dạ long lược của lão tử chứ? Mẹ kiếp, ta giết chết hắn."

Ta ngay cả vội vàng đè Lý Ma Tử lại, tên gia hỏa này định đêm khuya điên lên rồi, dạ long lược đã thành hắn từ lúc nào?

Ta hỏi Bạch Mi thiền sư, Dạ Long lược không thấy, sẽ có hậu quả thế nào.

Bạch Mi thiền sư cười khổ nói: "Lão nạp cũng không rõ lắm, bởi vì từ khi quỷ thị khai trương đến giờ, còn chưa từng xuất hiện tình huống bị trộm đồ vật. Ta đoán toàn bộ thôn dân ở Dã Cẩu lĩnh đều sẽ gặp tai ương, tìm không thấy Dạ Long Địch, bọn họ nhất định sẽ đem những thôn dân vô tội này đến phát tiết lửa giận!"

Ta cũng hít một hơi lạnh: "Sẽ không diệt thôn đấy chứ?"

Bạch Mi thiền sư nói: "Nói không chừng."

"Nói không chừng." Ta bị hù cả người run rẩy một chút, đồ tể thôn... Đây là niên đại nào rồi, lại còn có thể tàn sát thôn.

Nam nhân chăn bầu lạnh lùng nói: "Chắc là không, ta phát hiện có rất nhiều người tham gia quỷ thị, cũng đã lục tục rời đi. Tuy chúng nó lửa giận ngút trời, nhưng hình như phi thường kiêng kị thứ gì đó, không dám xuống tay với thôn."

Ta gật đầu, tâm đạo tốt nhất là như vậy.

Bọn ta một mực nấp trong lỗ châu mai củi, xem xét tình huống thôn trang, trong lúc bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Chờ ta mở mắt lần nữa, liền phát hiện một đạo ánh sáng chói mắt từ đỉnh đầu chiếu đến, chiếu ta không mở mắt ra được.

Ta tự dưng nhìn lại bốn phía, kinh hãi phát hiện tầng sương mù dày đặc bao phủ trên không Dã Cẩu lĩnh kia, không biết từ lúc nào đã biến mất không thấy, mặt trời đang phóng xuất ra ánh sáng mãnh liệt, chiếu rọi thôn trang bình tĩnh này.

Các thôn dân cũng bắt đầu xuống đất làm việc, hít thở không khí mát mẻ, thậm chí còn có mấy lão bá đánh bài, tất cả nhìn qua đều rất yên tĩnh an lành.

Ta trợn tròn mắt, có chuyện gì vậy, chẳng lẽ hôm qua ta đang nằm mơ?

Những bóng đen lén lén lút lút kia đâu? Những sương trắng kia đâu? Thậm chí ngay cả khí tức băng lãnh kia đều biến mất vô ảnh vô tung...

Ta trợn mắt há hốc mồm nhìn thôn trang yên tĩnh này, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Lý Ma Tử cũng trợn tròn mắt, vội hỏi đám nam nhân chăn nuôi là chuyện gì xảy ra?

Chương thứ một trăm năm mươi hai, chứng bệnh mất trí nhớ.

Nam nhân hưởng thụ hít sâu một hơi, nhìn về phía Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư cười ha ha nói: "Dạ Long Đạm quả nhiên là thứ tốt, chính nghĩa chi khí của nó, vậy mà mạnh mẽ đem Quỷ thị ép đi. Xem ra tối qua cũng không phải là Dạ Long Địch trộm mất, mà là Dạ Long lạch bảo hộ thôn dân, đem toàn bộ quỷ tham gia quỷ thị đuổi đi! A Di Đà Phật, công đức vô lượng a."

Lý Ma Tử hưng phấn nắm lấy góc áo Bạch Mi thiền sư hỏi: "Nói như vậy, dạ long lược kia còn ở trong thôn?"

Bạch Mi thiền sư gật đầu một cái: "Có lẽ vẫn còn chứ? Nếu như chúng ta vận khí tốt, có thể mượn Dạ Long lược dùng, vậy thì dễ làm nhiều rồi..."

Khuôn mặt nam tử sầu khổ cũng nở một nụ cười như trút được gánh nặng.

Tuy rằng cười rất miễn cưỡng, nhưng có thể nhìn thấy nụ cười của hắn đã là kỳ tích của thời gian.

"Đi thôi, đi xem Lang Long." Nam tử lo lắng nói.

Giờ khắc này, chúng ta đều giống như gà chọi máu gà, không nghĩ tới thoạt nhìn sơn cùng thủy tận, trong vòng một đêm vậy mà chuyển biến nhanh như vậy.

Chúng ta theo nam nhân có ý tốt chui ra khỏi lỗ châu mai củi, đi về gian nhà gạch ngói ngày hôm qua.

Bởi vì ngày hôm qua khi hai thôn dân kia đang tán gẫu, đã truyền cho chúng ta một tin tức, đạt được Dạ Long Minh, là một người tên là Chung thúc.

Khi chúng ta tới nhà Chung thúc, phát hiện một lão đầu ước chừng năm mươi tuổi đang ở trong sân đốn củi, một cái bia vải rách nát đặt Triệu Bản Sơn tiểu phẩm, ta đều có chút hâm mộ cuộc sống của lão đầu này.

Thấy một người xa lạ, lão già không hiểu sao buông rìu xuống hỏi: "Các ngươi tìm ai?"

"Ngài là lão tiên sinh, chúng ta tới nơi này du lịch, phát hiện gian viện này của ngài cũng rất tốt, cho nên vào xem." Ta tùy tiện bịa một lý do nói.

"Kẻ lừa đảo!" Lão đầu không chút khách khí muốn đuổi chúng ta ra ngoài.

Ta lập tức khoát tay: "Đừng đừng, lão tiên sinh, đây là cho ngài."

Nói xong liền từ trong túi lấy ra mấy cái tiền trăm nguyên lớn, cứng rắn nhét vào trong ngực hắn: "Chúng ta không yêu cầu gì khác, đã muốn đi trong viện của ngài một chuyến, nhìn một chút phong thủy."

Lão già nhìn thấy tiền, thái độ đối với chúng ta nhất thời chuyển biến tốt đẹp, hắn cười nói: "Vậy thì tùy tiện chuyển đi! Không nghĩ tới căn phòng rách nát này còn có chuyện nói phong thuỷ. Trách không được ta đã lớn tuổi như vậy, còn có thể đốn củi gánh nước, người trẻ tuổi cũng không bằng ta."

Ta lễ phép cười, sau đó đi một vòng quanh sân nhỏ.

Sau khi dạo qua một vòng, ta hỏi thử: "Lão tiên sinh, có phải nơi này của ngài từng cất giữ một cái sừng rồng không."

"Cái gì mà Long Giác? Không có gì cả." Ông lão đáp.

"Chính là mấy ngày trước đào từ dưới đất lên đấy." Ta nhắc nhở nói.

Lão đầu vẻ mặt mờ mịt: "Đùa gì vậy, ta mấy ngày nay đều không xuống đất làm việc..."

Ta vốn kinh ngạc: "Câu này là thật?"

Ông lão thều thào: "Lừa gạt Thiên Lôi Ngũ Oanh của ngươi."

Ta còn định hỏi tiếp, kết quả nam tử thương cảm lại lạnh nhạt nhìn ta: "Đi thôi."

Đi? Còn chưa thấy được Dạ Long lược đi à? Trong hồ lô có bán cái gì?

Nhưng thái độ của nam nhân chăn ấm này lại rất cứng rắn, mang bọn ta rời đi.

Đi đến đầu thôn, hắn mới dừng bước lại nói: "Kỳ quái..."

Ta ngay cả bận hỏi nam quái thương cảm ở nơi nào?

Nam tử sầu lo giải thích: "Vừa rồi thời điểm các ngươi đối thoại, ta một mực nhìn chằm chằm lão nhân kia, từ đầu tới cuối hắn cũng chưa từng nói dối một câu, cho nên ngươi lại truy vấn cũng vô dụng. Hơn nữa ta cảm thụ một chút, khí tức của Dạ Long đạm lại biến mất, thôn trang này thật sự quá kỳ quái."

Ta cũng không tin lời nam nhân chăn bông nói, trong tiềm thức ta luôn cảm thấy, lão nhân kia chính là không muốn để cho chúng ta nhìn dạ long lược.

Vừa vặn giờ phút này có một thôn dân từ cửa thôn đi ngang qua, thôn dân này ta liếc mắt một cái liền nhận ra, không phải là người hôm qua nói Chung thúc gia đào ra sừng rồng sao? Hắn khẳng định biết.

Vì thế ta lập tức chạy lên, đưa khói cho thôn dân kia, cười nói: "Ngài tốt, chúng ta là văn võ huyện bảo hộ ván, nghe nói các ngài đào một cái sừng rồng, cho nên đến đây xem xét một chút."

Hắn sửng sốt, nhìn ta ù ù.

"Yên tâm, chúng ta chỉ tới chụp ảnh, xem xét một chút, quyết không cho đồ vật mang đi."

Đối phương càng hồ đồ: "Ngươi nói cái gì? Sao ta không hiểu gì huynh đệ nhỉ. Cái gì mà sừng rồng, ngươi nghe ai nói vậy? Tìm nhầm chỗ rồi."

Ta quay đầu nhìn thoáng qua nam tử chăn nuôi Bạch Mi thiền sư và chăm sóc, sắc mặt hai người rất khó coi.

Ta có chút gấp gáp: "Ngài lại nghĩ cẩn thận một chút nữa xem, chẳng phải đoạn thời gian trước Chung thúc đã đào được một cái sừng rồng trên đầu sao? Chúng ta muốn nhìn một chút xem rốt cuộc đó phải chăng là rồng. Dù sao rồng không phải là thứ trong truyền thuyết mới có sao? Quốc gia rất tò mò."

"Có bệnh đi." Thôn dân kia dở khóc dở cười nói: "Trả lại sừng rồng, nếu đào cái sừng rồng này ra, chúng ta đã sớm đi làm Long Vương gia rồi, làm sao còn có thời gian ở đây nói vớ vẩn với ngươi."

Ta thấy hình như hắn cũng không giống như đang nói láo, trong lòng thì lo sợ bất an hơn, rốt cuộc là sức mạnh gì làm cho các thôn dân trong vòng một đêm mất trí.

"Ngươi còn nhớ rõ trận mưa lớn hôm qua chứ." Ta dò hỏi.

"Sương mù, sương mù gì lớn? Không có việc gì ta liền nhanh chóng rời đi, trong ruộng còn có lúa mạch chờ ta dọn dẹp đây." Nói xong, thôn dân liền muốn rời đi.

"Chờ một chút, ngươi chẳng lẽ thực không cảm giác được có chỗ nào không thích hợp sao? Gia súc thôn các ngươi như thế nào đều không thấy."

"Hả?" Bị ta nói như vậy, thôn dân lập tức ngây ngẩn cả người, nhìn ta không hiểu ra sao: "Gia súc cũng không thấy, gia súc không thấy sao?"

Giống như hắn nói mê vậy, cả người đều choáng váng, liên tục lầm bầm những lời này, sau đó rời đi.

Ta có chút lo lắng nhìn hắn, thằng cha này sao lại giống như phạm vào ma quỷ vậy.

Ta trở về bên cạnh Bạch Mi thiền sư, hỏi hắn rốt cuộc là chuyện gì? Thôn dân làm sao sẽ mất trí tập thể.

Bạch Mi thiền sư thở dài nói: "Xem ra chúng ta muốn đạt được dạ long đạo, là chuyện hoang đường. Đối phương lại có thể khống chế tư tưởng cả thôn, tẩy não bọn chúng. Loại lực lượng này, là chúng ta không chống đỡ được."

Lý Ma Tử tức giận kêu lên: "Ta cũng không tin tà này, ta không thể không điều tra ra là ai đã trộm đi dạ long lược."

Ta thấy nam nhân chăn ấm, vẻ mặt lạnh như băng của nam nhân thương nhân.

"Đi thôi." Bạch Mi thiền sư phất tay nói: "Tìm một chỗ, mọi người lại thương lượng."

Chúng ta bất đắc dĩ đi theo sau lưng Bạch Mi thiền sư, trái tim liền chùng xuống đáy vực.

Chuyện này một thay đổi ba lần, độ phức tạp vượt xa tất cả âm vật ta gặp lúc trước.

Bất quá mặc kệ có được hay không, chúng ta đều nhất định phải thử một phen.

Bọn họ vừa đi được mười phút, thì chợt nghe thấy trong thôn truyền đến một trận âm thanh cầu cứu: "Người đâu tới đây, người đâu, Thiết Ngưu thắt cổ rồi."

Sắc mặt Bạch Mi thiền sư trong chốc lát biến thành màu xám: "Không tốt rồi, mau trở về, vật kia động thủ với thôn dân!"

Nói xong, Bạch Mi thiền sư tăng nhanh tốc độ, chúng ta cũng theo sát phía sau.

Chúng ta vừa thấy, rất nhiều thôn dân đang tụ tập ở trước cửa chỉ trỏ, mà giờ phút này đang treo một người trên khung cửa gia đình kia. Ánh mắt hắn mở to, tràn ngập sợ hãi, đầu lưỡi kéo ra, khóe miệng lại hơi nhếch lên, hình như trước khi chết đang làm mặt quỷ, bộ dáng thật sự rất kỳ quái.

Hơn nữa, chúng ta còn biết người chết này, chính là thôn dân vừa rồi ở cửa thôn hỏi thăm Long Giác.

"A Di Đà Phật." Bạch Mi thiền sư cúi người khom người, sau đó mang theo chúng ta vội vàng rời đi.

"Ngươi hại chết hắn..." Đi xa rồi, ánh mắt Bạch Mi thiền sư bỗng nhiên sáng rực nhìn ta nói.

"Có ý gì?" Lập tức ta sửng sốt một chút: "Chính hắn tự thắt cổ tự sát, liên quan gì đến ta."

Chương thứ một trăm năm ba, Thiên Hài gài bẫy.

"Thôn trang này đã bị nguyền rủa, toàn bộ thôn dân đều biến thành quân cờ trong tay ác ma, chỉ có thể mặc cho đối phương bài bố."

"Những thôn dân này nếu mơ mơ màng màng thì không sao, nhưng chỉ cần bọn chúng biết mình đã từng mất trí nhớ, biết chân tướng sự tình, nó không cam lòng làm một con cờ, ác ma sẽ giết nó, loại bỏ con cờ không nghe lời này!"

"Khi ngươi hỏi về chuyện thiết ngưu phách, còn có trận đại vụ ngày hôm qua, hắn bắt đầu chậm rãi nhớ ra. Cho nên, A Di Đà Phật, vì sự an toàn của thôn dân, không thể tiết lộ quá nhiều bí mật với bọn họ." Vẻ mặt Bạch Mi thiền sư bi thương nói.

Lúc này ta cứ thế đứng nguyên tại chỗ, quả Thiết Ngưu thật là bị ta hại chết sao?

"Vậy chúng ta biết tất cả bí mật của thôn trang này, chẳng phải là nói, chúng ta cũng sẽ chết?" Ta nơm nớp lo sợ hỏi.

Bạch Mi thiền sư gật đầu: "Trên lý thuyết mà nói thì đúng vậy."

Lý Ma Tử gần như phát điên: "Mẹ nó, rốt cuộc là ai, rốt cuộc ác ma đứng sau lưng thao túng tất cả này là ai?"

Giờ phút này, cửa thôn bỗng nhiên tràn tới một đám thôn dân, trong tay đều cầm cuốc bẹp gánh, nổi giận đùng đùng vây chúng ta lại: "Các ngươi giết chết trâu sắt, các ngươi phải đền mạng."

Ta sợ muốn chết, trong nháy mắt trán túa ra từng tầng mồ hôi lạnh.

"Bạch Mi thiền sư, ác ma lại cho thôn dân tẩy não, đúng không? Nó muốn chúng ta chết." Ta vội vàng hỏi.

Bạch Mi thiền sư khẽ thở dài: "Đúng vậy."

"Vậy làm sao bây giờ?" Ta khẩn trương hỏi: "Có thể đánh thắng được bọn họ không?"

Nam nhân chăn ấm lạnh nói: "Đứng phía sau ta."

Nói xong, hắn liền cõng kiếm ngăn trước mặt chúng ta.

"Không phải chúng ta giết người." Ta cố hết sức giải thích: "Các ngươi không có chứng cứ gì, tại sao lại vu oan cho chúng ta?"

Bạch Mi thiền sư cười khổ nói: "Vô dụng, cách nghĩ này đã bị ác ma gieo vào trong đầu bọn họ, nói cái gì cũng vô dụng."

"Bắt được bọn hắn." Thôn dân dẫn đầu quát lớn một tiếng, mọi người trong nháy mắt trào lên như thủy triều.

Nam tử quyến rũ hít sâu một hơi nói: "Theo sát..."

Ngay sau đó liền lao về phía chỗ yếu nhất của đám người.

Vô số cuốc xẻng, trong nháy mắt gào thét tiến đến hướng nam tử lo lắng.

Vốn liếng để so sánh với nam nhân chăn nuôi, sao đám thôn dân này có thể so sánh được?

Chỉ thấy hắn bắt lấy xẻng sắt, liền khiến cho thôn dân dẫn đầu không thể động đậy, sau đó bay lên một cước, liền đá đối phương bay ra ngoài, đập ngã toàn bộ thôn dân sau lưng.

Nam nhân quyến rũ tiện tay ném vũ khí vừa đoạt về cho ta: "Bắt được rồi, phòng thân."

Một đi hai đi, nam nhân thương cảm lại đoạt được ba bốn món vũ khí, mà đám người cuối cùng cũng bị đánh tan một lỗ hổng lớn, nam nhân được âu yếm lập tức mang theo chúng ta xông ra ngoài.

Thôn dân ở phía sau đuổi theo không tha, nhưng tốc độ của chúng ta lại nhanh hơn bọn họ nhiều.

"Ta hỏi nam nhân chăn nuôi này định đi đâu? Đây không phải hướng về phía Dã Cẩu lĩnh sao? Muốn rời khỏi à?

Nam nhân chăn bông nói trồng trọt trên đất hoang rất nhiều, mọi người có thể ẩn thân.

Chúng ta lên Dã Cẩu lĩnh, tìm được một bụi cỏ tươi tốt trên sườn núi, trốn vào trong.

Các thôn dân cũng không bởi vì mất đi tung tích của chúng ta mà đình trệ không tiến, một đường đuổi tới chỗ chó hoang.

Cổ quái hơn nữa là, sau khi bước lên Dã Cẩu lĩnh, bọn họ cũng không chia ra mấy đường tìm kiếm chúng ta, mà dường như là có mục tiêu, một mực chạy theo hướng đỉnh núi.

Chuyện này thật kỳ quái.

Thấy cảnh này, nam nhân thích đáng đột nhiên nhặt một tảng đá từ dưới đất lên, ném về phía đám người.

Hành động quái dị này khiến sắc mặt ta tái nhợt, tên nam nhân an ủi này tức là chết lặng, sợ chúng ta không bị phát hiện sao?

Tảng đá không chút sai lệch, nện thẳng vào đầu một người. Có điều những thôn dân kia cũng không nhìn chúng ta, chỉ chết lặng đi tiếp.

Nam nhân chăn ấm lập tức tối sầm lại: "Tình huống không ổn..."

Ta ngay cả bận hỏi nam nhân có gì không?

Nam tử quyến rũ hít sâu một hơi nói: "Chúng ta vô hình trung, cũng bị đối phương khống chế."

"Cái gì?" Ta hoài nghi có phải lỗ tai mình nghe lầm không.

"Những thôn dân kia không phải vì chúng ta." Nam nhân an ủi nói: "Mà là bị ác ma chi phối đi Dã Cẩu lĩnh làm việc. Chúng ta chạy tới Dã Cẩu lĩnh, cũng là kết quả bị ác ma kia ảnh hưởng."

Ta có thể cảm nhận rõ ràng nhịp tim mình đập càng lúc càng nhanh.

Ác ma kia rốt cuộc là cái thá gì? Trong tình huống không có dấu hiệu báo trước mà ảnh hưởng tới tâm trí của chúng ta.

Còn nữa, những thôn dân kia của nó dẫn tới rừng chó, đến cùng là có mục đích gì?

Đang lúc trăm mối ta còn không hiểu, trên đỉnh núi chợt có người hét lên một tiếng: "Đây... đây không phải là Đại Hoàng cẩu nhà ta sao? Tại sao lại chết ở chỗ này."

"Đây là Tiểu Hoa nhà ta, sao Tiểu Hoa lại chết? Con mẹ ta ai hại chết."

Nghe thôn dân nói vậy, nam tử thương cảm và Bạch Mi thiền sư trầm mặt xuống, thầm than một tiếng không ổn.

Ta lập tức nhìn hai người: "Sao vậy?"

Nam nhân chăn ấm nói: "Những thôn dân này cũng không thể sống mà xuống núi..."

"Có ý gì?"

"Bọn chúng phát hiện ra súc sinh trong thôn, phát hiện chân tướng chuyện này, thế là cũng biến thành quân cờ không nghe lời. Xem ra tên ác ma kia thật sự muốn đồ thôn!"

Ta lập tức gấp gáp như lửa cháy đổ thêm dầu vào: "Mau mau cứu bọn họ đi! Không thể để cho bọn họ chết được, đây là vô số mạng người a."

Nam tử an ủi lắc đầu: "E rằng không kịp rồi..."

Tuy nói vậy, nhưng nam nhân thương cảm vẫn chạy lên đỉnh núi.

Bọn ta theo sát sau lưng nam nhân chăn ấm, một hơi chạy lên đỉnh núi.

Từ xa đã ngửi thấy một mùi hôi nồng đậm, theo chúng ta đẩy bụi cỏ ra, liền phát hiện trong bụi cỏ có một ít thi thể động vật nằm rải rác, có mèo, có chó, còn có dê heo.

Càng đi về phía trước, thi thể càng dày đặc, hơn nữa tử trạng những động vật này đều cực kỳ thê thảm, có con bị móc ra hai mắt, có cái đầu bị cắn đứt, có cái bụng bị mổ ra. Chẳng qua đại đa số, vẫn bị xé thành hai nửa, máu tươi chảy ra, nhìn mà giật mình!

Đi đến cuối cùng, chúng ta phát hiện một cái hố to, trong hố sâu hoắm đó tất cả đều là thi thể, gần như lấp đầy cả hố. Trên cùng còn có hai thi thể của con bò vàng lớn, thi thể đã bắt đầu hư thối, không ngừng có giòi bọ nhúc nhích trong bụng, cái bụng khẽ động, hai con mắt màu đỏ tươi giống như chuông đồng nhìn chằm chằm vào chúng ta, làm cho lòng người hoảng sợ.

"Kỳ quái, đám thôn dân kia đâu?" Ta buồn bực hỏi, đồng thời cẩn thận quan sát chung quanh, cùng dấu chân trên mặt đất.

Trên mặt đất tất cả đều là máu của động vật, cho nên ở đây các thôn dân đã để lại dấu chân rất rõ ràng.

Thế nhưng những dấu chân kia đến trước hố to này, liền biến mất, giống như trống rỗng bốc hơi vậy.

Ta nơm nớp lo sợ nhìn nam tử chăn hộ, không rõ đây rốt cuộc là tình huống gì. Người đang yên đang lành, làm sao có thể đột nhiên bốc hơi trong mấy phút?

Sắc mặt nam tử sầu bi rất khó coi, duỗi hai ngón tay từ dưới đất chấm một chút máu, đặt lên chóp mũi ngửi.

Bạch Mi thiền sư a di đà phật một tiếng, tựa hồ không thể sát sinh như thế, nhắm mắt lại liền niệm lên Đại Bi Chú.

"Là ai?" Đột nhiên, nam tử lo lắng thấp giọng quát lớn một câu, sau đó tay chỉ về phía một cánh rừng trên đỉnh núi.

Ta nhìn theo hướng ngón tay nam nhân chăn bông, lại phát hiện ở trong cánh rừng đó, giống như có một đôi mắt đang nhìn chúng ta, không nhúc nhích, ẩn núp như dã thú.

Nam nhân chăn ấm giống như một tia chớp màu trắng, nhào tới, nhanh chóng đè ngã người giấu trong rừng.

Người kia lại không phản kháng, bị nam nhân an ủi kéo ra, hôn mê bất tỉnh.

Ta lập tức tiến lên kiểm tra, phát hiện đúng là một thôn dân trong thôn!

Huyết thổ, đầu tiên là một trăm năm mươi bốn...

Trạng thái của thôn dân này thực sự có chút vô cùng thê thảm, lỗ tai của hắn không biết bị thứ gì cắn mất, cho nên có vẻ kinh khủng dị thường.

Nam nhân chăn ấm lập tức ngồi xổm xuống, lấy tay sờ thử hơi thở của đối phương, lại sờ trái tim một cái, nói: "Vẫn còn cứu được."

Nam nhân chăn hộ sau đó cắt ngón tay của mình, nhỏ máu của mình vào miệng thôn dân kia.

Trong lòng ta rất chấn động, máu nam sầu lo, chẳng lẽ là linh đan diệu dược khởi tử hồi sinh hay sao?

Theo mấy giọt máu tiến vào trong miệng thôn dân, ta rõ ràng nhìn thấy gương mặt tái nhợt của hắn, lại dần dần khôi phục màu máu. Sau đó cổ họng hắn nghẹn ngào, gào thét một trận, liền phun ra một ngụm chất lỏng màu đen!

Chất lỏng màu đen kia phun lên trên tảng đá dường như là loại keo đặc sệt, làm bỏng rất nhiều bong bóng nhỏ, chẳng bao lâu sau đã hòa tan toàn bộ vào bên trong tảng đá.

Ta nhìn mà trợn tròn mắt, con mẹ nó, chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Nếu chất lỏng màu đen này thật sự có độc tính mạnh như vậy, vậy thôn dân còn có thể sống sao?

Nam nhân chăn bầu luôn nhìn chằm chằm vào bãi chất lỏng màu đen kia. Nhìn thật lâu, đợi đến khi chất lỏng kia triệt để bị tảng đá hấp thu, mới ngồi xổm xuống, lấy tay sờ trên tảng đá một chút.

Ta phát hiện tay nam nhân chăn ấm, cũng biến thành màu đen theo.

"Sao lại như vậy?" Nam tử lo lắng nhìn bàn tay mình, lẩm bẩm.

Bỗng nhiên hắn như nhớ ra điều gì, một tay xé rách áo của thôn dân. Trước ngực sau lưng thôn dân này vậy mà bị xuất hiện từng vết thương giăng khắp nơi, phảng phất như gặp phải vật bò sát cỡ lớn tập kích, quả thực cơ thể trắng bệch, thậm chí có chỗ cũng lộ ra xương trắng.

Nhưng cho dù bị thương nghiêm trọng như thế, trên người cũng không có nửa điểm máu.

Bạch Mi thiền sư lập tức lấy ra một cây châm bạc, hung hăng đâm vào thể nội thôn dân, nhưng thân thể thôn dân như bị bùn đất, không chảy ra được một giọt máu.

Bạch Mi thiền sư quá sợ hãi, lại không để ý hình tượng cao tăng của mình, ngồi xổm xuống đào trên mặt đất.

Đào sâu xuống không đến nửa mét, đất đai không phải màu đen nữa mà đã biến thành màu đỏ tươi như máu vậy!

Nhìn đất đai màu đỏ này, sắc mặt Bạch Mi thiền sư tái nhợt, toàn thân run rẩy: "Cái này... Trong này lại có thứ kia."

Nam nhân chăn ấm cũng hừ lạnh một tiếng: "Chẳng trách nơi này phải gọi là Dã Cẩu lĩnh..."

Ta không hiểu gì hết, lập tức hỏi con trai an ủi, nơi này gọi là Dã Cẩu lĩnh, có phải có điển cố đặc biệt gì không?

Nam nhân quyến rũ gật đầu: "Mau xuống núi đi! Chúng ta không thể trêu vào tên ác ma đó."

Lý Ma Tử không cam lòng nói: "Nhưng chính là dạ long đạm sao? Chúng ta còn chưa tìm được dạ long lược."

Nam nhân chăn ấm nói: "Chúng ta lại một lần nữa chạy lên trời, vật kia căn bản không phải là dạ long đạm, mà là sừng rồng. Mọi người ở đây sống không nổi nữa, mọi người đi mau."

"Không phải dạ long đạm?" Lý Ma Tử gần như tuyệt vọng, ngăn cản nam nhân thương cảm: "Huynh đệ, ngươi có phải đang gạt ta hay không, vật kia sao có thể không phải dạ long lược?"

Nam nhân tốt bụng nói: "Không lừa ngươi, đó không phải là dạ long lược. Đây căn bản chính là một âm mưu, đi mau."

Nói đến đây, nam nhân hưởng thụ hiếm thấy lại dặn dò chúng ta một câu: "Đều theo sát ta, tiếp theo nếu chạy trốn, chỉ có đường chết!"

"Nhưng thôn dân này đâu?" Ta có chút bận tâm chỉ vào thôn dân bị cắn tai kia hỏi.

"Không sống nổi." Nam tử thương cảm nói: "Thi thể của hắn cũng phải xử lý."

Nam nhân quyến rũ tiện tay lấy ra một cái phù, miệng lẩm bẩm, tấm bùa kia thoáng cái đã cháy, sau đó ném lên thi thể.

Dựa theo kinh nghiệm trước kia, thi thể hẳn là hừng hực bốc cháy giống như động liệt, nhưng quỷ dị là thi thể không có bốc cháy, sau khi phù rơi vào trên thi thể, cũng theo đó lặng yên không một tiếng động dập tắt.

Nam nhân hưởng thụ hít một hơi khí lạnh, trực tiếp móc ra hai tấm phù, ném lên thi thể.

Giống như lần trước, lá bùa rất nhanh đã bị dập tắt...

Chuyện này còn chưa tính là gì, sự tình quỷ dị hơn đã xảy ra, vốn dĩ khuôn mặt thôn dân kia có chuyển biến tốt đẹp lại một lần nữa biến thành màu đen. Mãi đến cuối cùng, không ngờ lại hầu như biến thành than đen.

Lần này không chỉ là nam nhân chăn nuôi nhức đầu, ngay cả vẻ mặt Bạch Mi thiền sư cũng kinh hãi: "Nơi này làm sao có thứ kia được? Không phải chứ, không phải."

"Rút cuộc là thứ gì?"

Ta và Lý Ma Tử trăm miệng một lời hỏi.

"Sương mù dâng lên..." Lúc này nam tử đang âu lo bỗng nhiên lạnh lùng thở dài.

Ta nhìn về phía xa xa, quả nhiên, trên Dã Cẩu lĩnh, lại bắt đầu xuất hiện từng tầng từng tầng sương trắng nồng đậm.

"Đây là có chuyện gì? Không phải nói Quỷ thị đã kết thúc rồi sao?"

"Không giống." Nam tử lo lắng nói: "Đi thôi, tuyệt đối đừng tụt lại phía sau."

Nói xong, nam nhân đáng thương dắt tay ta.

Tay hắn lạnh lẽo thấu xương, ta không kìm lòng được mà run lên một cái.

Ta tiếp lấy tay Lý Ma Tử, Lý mặt rỗ nắm chặt tay Bạch Mi thiền sư, cứ như vậy chúng ta từ từ đi xuống.

Bất quá, càng đi xuống dưới, sương trắng càng ngày càng nhiều, cảm giác đi không bao xa, sương mù đã phi thường dày đặc, đại khái chỉ có phạm vi một hai thước. Như vậy có thể thấy được mức độ, có thể chạy thoát cơ hồ bằng không.

Đi đường rất lâu, cuối cùng mới kinh hãi phát hiện chúng ta lại trở về bên rìa hố to, ta tuyệt vọng rồi, biết chúng ta đang đi đảo quanh chỗ này.

Ta thở dài, chúng ta cũng bị vây ở chỗ này sao?

Đống uỳnh, gâu gâu!

Lúc này, trong núi rừng yên tĩnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng chó sủa quỷ dị.

Kỳ quái, không phải chó cả thôn đều chết à? Con chó này từ đâu nhảy ra vậy.

Tiếng chó kêu rất kỳ quái, nghe giống như một tiểu hài tử đang nghẹn ngào, rất doạ người. Hơn nữa âm thanh lúc xa lúc gần, nghe tinh thần ta hoảng hốt, tim đập nhanh hơn.

Nam nhân chăn bầu nhỏ giọng nói: "Đều bịt lỗ tai lại, không nên bị tiếng chó sủa này phân thần!"

Ta lập tức che lỗ tai, nhưng không có tác dụng. Tiếng chó kia luôn đi loanh quanh bên tai, như muốn chui vào trong lỗ tai ta.

Ta bỗng nhiên cảm giác bả vai mình đau nhức, giống như bị cái gì cắn một cái, vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhưng kinh hãi phát hiện, cắn ta lại là Lý Ma Tử.

Khóe miệng Lý Ma Tử mang theo ý cười, máu chảy ra từ miệng vết thương của ta theo khóe miệng hắn chảy ra. Dường như hắn vẫn đang nuốt từng ngụm từng ngụm, máu của ta rất ngon.

Chân chính làm cho ta sợ hãi chính là, bị Lý Ma Tử cắn, ta chỉ có thể cảm giác được một chút đau đớn yếu ớt, giống như bị muỗi đốt vậy.

Ta sợ muốn chết, nắm lấy tóc Lý mặt rỗ, hai bên trái phải giương cung bạt tai hắn hai cái: "Lý mặt rỗ, tỉnh lại!"

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, chắc chắn Lý Ma Tử đã bị tiếng chó kỳ quái kia làm mê hoặc tâm trí.

Ánh mắt Lý mặt rỗ bị ta đánh thấy mê ly, lung la lung lay đứng lên muốn cắn ta.

May mắn nam nhãn nhanh tay lẹ mắt, đem Lý Ma Tử đè xuống đất.

Sau đó ngón trỏ và ngón giữa tay trái mò mẫm vào yết hầu Lý Ma Tử, dùng sức bóp bóp một cái.

Lý Ma Tử lúc này mới gục đầu xuống đất, nôn mửa một hồi, sau đó sắc mặt mới từ từ khôi phục bình thường: "Vừa rồi ta làm sao vậy, sao lại cảm thấy mình như mình đã biến thành một con chó vậy."

"Biết rõ ngọn núi này vì sao gọi là Dã Cẩu Cẩu lĩnh?" Đàn ông lo lắng nói: "Bởi vì nơi này có con chó hoang thành tinh, thậm chí còn mọc sừng."

"Chó hoang thành tinh?" Ta bật cười khanh khách, đây là đạo lý gì? Đác Văn biết rồi sẽ không mắng chết ngươi chứ?

Lại là một hồi tiếng chó sủa từ cách đó không xa truyền đến, Bạch

Mi thiền sư ho khan một tiếng, cố ý đè âm thanh xuống thật lớn: "Cút về nhà đi, ăn no rỗi việc, ở bên ngoài nổi điên cái gì."

Ta dở khóc dở cười, Bạch Mi thiền sư nói đùa sao? Con chó hoang đó là chó bình thường sao? Ngươi có thể mắng nó đi được?

Nhưng chuyện kế tiếp lại khiến ta nghẹn họng nhìn trân trối, Bạch Mi thiền sư lại thật đúng. Ta rõ ràng nhìn thấy trong sương trắng phía xa, một bóng đen lao ra, lưỡng lự chạy đi.

Chỉ... Chỉ đơn giản như vậy? Ta lắp bắp nhìn Bạch Mi thiền sư, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

"Xem ra không đi ra được Dã Cẩu lĩnh." Bạch Mi thiền sư nói: "Trực tiếp về thôn đi."

Nam nhân chăn ấm hơi không cam lòng: "Chúng ta có thể thử một chút, Vũ Bộ có lẽ khả thi..."

"Thôn dân dưới núi kia làm sao bây giờ? Bọn họ hiểu Vũ Bộ không?" Bạch Mi thiền sư lòng dạ từ bi, không thể nhìn thấy nơi này bị tàn sát.

Nam nhân quyến rũ trầm mặc, cuối cùng cũng chỉ có thể gật đầu. Nhưng ánh mắt lại hướng về phía chúng ta: "Hai người các ngươi thì sao? Ta tiễn hai người các ngươi ra ngoài trước đi! Giữ lại cũng không giúp được cái gì."

Ta và Lý Ma Tử liếc nhau, liền hiểu rõ ý nghĩ của nhau.

Chạy trốn, ai không muốn đào tẩu chứ? Nhưng nếu chúng ta đi, liệu có xứng đáng với nam nhân âu yếm của Bạch Mi thiền sư và Bạch Mi thiền sư không? Dù sao thì Bạch Mi thiền sư và nam nhân cầu hôn là vì cứu chúng ta nên mới rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm này, chúng ta cứ như vậy mà rời đi, thật sự là vô tình vô nghĩa.

Huống chi còn có nhiều thôn dân như vậy, cần chúng ta đi giải cứu.

Thế thì ta và Lý mặt rỗ thương lượng một chút, cuối cùng vẫn quyết định lưu lại!

Chương một trăm năm mươi ba, Chử Yêu Kỳ nói chuyện...

Bạch Mi thiền sư nghe tin chúng ta phải lưu lại, cảm khái nói: "Đó không phải là răng rồng, mà là sừng rồng, rất có thể sẽ hại chết mọi người chúng ta. Hai vị thật sự muốn lưu lại? Cẩn thận suy nghĩ một chút."

Ta nói như chém đinh chặt sắt: "Không cần suy xét, lưu lại đó là ở lại."

Bạch Mi thiền sư gật đầu: "A di đà phật, nhân chi sơ, bản tính thiện, hai vị có thể không quên sơ tâm, Phật Tổ ta sẽ phù hộ các ngươi."

Nói xong, Bạch Mi thiền sư liền dẫn chúng ta dọc đường trở về thôn.

Nhắc tới cũng kỳ, chúng ta muốn đi Dã Cẩu lĩnh, đi như thế nào cũng không đi ra được, nhưng chúng ta muốn về thôn, thì thoáng cái đã thấy được đường.

Ta rất lo hỏi Bạch Mi thiền sư, những thôn dân bốc hơi ở nhân gian này, có nguy hiểm gì không? Có khi nào giống như vừa đụng phải thôn dân, biến thành bộ dáng cổ quái kia không?

Bạch Mi thiền sư lắc đầu, tỏ vẻ không rõ, bất quá cần chúng ta nhất định phải cẩn thận.

Lực lượng của con chó hoang này không thể coi thường, hơi chút không chú ý liền có thể toàn quân bị diệt!

Đợi chút sau núi, sương mù dày đặc đã bao bọc thôn, mà thôn dân còn lại trong thôn còn chưa có ý thức nguy cơ.

May mắn là bọn họ không ý thức được nguy hiểm, nếu không nhất định sẽ bị chó hoang tinh nhuệ giết chết, cũng vì chúng ta mà tranh thủ được một ít thời gian.

Nam nhân ân cần nói cho chúng ta biết, muốn đánh bại con chó hoang kia chỉ có một cách, đó chính là lợi dụng niềm tin của mọi người!

Nếu như niềm tin của toàn bộ thôn nhân thống nhất, toàn bộ mọi người căm ghét con chó hoang kia, vậy thì con chó hoang đã bố trí bẫy tự nhiên sẽ không công phá.

Ta như có điều suy nghĩ gật gật đầu, nói phải làm như thế nào?

Nam nhân chăn ấm nói xem ra chúng ta phải diễn cho dân chúng xem một vở kịch.

Ta nhìn nam nhân chăn hộ ta ù cạc cạc, hỏi cho các thôn dân xem diễn kịch gì? Tôn Ngộ Không ba đánh bạch cốt tinh, hay là Gia Cát Lượng Thất Cầm Mạnh thu hoạch?

Nam nhân chăn bông cười rất hiếm thấy, nhỏ giọng đem kế hoạch của hắn nói cho chúng ta nghe.

Ta sau khi nghe xong, cảm giác có chút không đáng tin, yếu đuối hỏi nam nhân thương cảm này kế hoạch có thể thông qua hay không chứ.

Nam nhân chăn tớ yên tâm đi, nếu là lúc bình thường, biểu diễn của chúng ta tuyệt đối sẽ không chiếm được sự tín nhiệm của bọn họ. Nhưng trong thời kỳ đặc thù này, tư tưởng của thôn dân vô cùng hồ đồ, nên sẽ rất tin tưởng.

Mang theo nghi vấn, ta cứ theo lời nam nhân thương cảm mà làm.

Ta lên núi, đem bản thân trở nên thê thảm một chút, chật vật một chút, sau đó lảo đảo từ Dã Cẩu lĩnh chạy xuống. Chạy vào thôn, cố ý ngã ở dưới chân thôn dân: "Cứu mạng, mau cứu mạng!"

Thôn dân lập tức chú ý tới ta, vây ta lại, hỏi ta là ai, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Xem ra bọn chúng lại bị chó hoang tinh chế não thành công, quên mất ta rồi, vì thế ta nói: "Trên núi... Trên núi có một con chó hoang đã thành tinh, ta cửu tử nhất sinh mới trốn thoát được."

Các thôn dân đều giật nảy mình: "Con chó hoang gì chứ? Chỗ chúng ta sao có thể làm chó hoang tinh được."

Ta nói: "Thật, không gạt các ngươi, ta... Ta thiếu chút nữa bị chó hoang làm tinh ranh ăn rồi. Đúng rồi, ta còn nhìn thấy rất nhiều nam nữ già trẻ bị chó hoang ăn thịt, không biết có phải là cư dân nơi này không?"

Các thôn dân lập tức khẩn trương bắt đầu kiểm kê nhân số, không bao lâu sau, có người hét lên một tiếng: "Lão Hồ đâu? Sao lại không thấy."

"Một nhà Nhị Cẩu? Nhị cẩu thiếu nữ, nhìn thấy Nhị cẩu tử không?"

"Không gặp a, bà bà và công công ta cũng không ở nhà, ta còn tưởng rằng ra ngoài tản bộ rồi."

Trong lúc nhất thời, bầu không khí thành công bị ta làm cho căng thẳng hẳn lên, tất cả thôn dân đều ý thức được có người biến mất.

Thời điểm không sai biệt lắm, Lý Ma Tử cũng lảo đảo từ Dã Cẩu lĩnh chạy xuống: "Các hương thân cứu mạng, các hương thân cứu mạng a."

Thế là thôn dân lập tức đỡ Lý mặt rỗ lên, hỏi Lý Ma Tử có chuyện gì xảy ra?

"Ta... Ta vừa xuống đường dài, liền nhìn thấy một con chó hoang đang ăn thịt người. Ta vội vàng đi lên đuổi bắt chó hoang, nhưng con chó hoang kia lại còn muốn ăn ta! May mà ta chạy đến nơi này, nếu không... Nếu không chó hoang khẳng định đã ăn ta."

Vốn các thôn dân cũng đã tin tưởng ta tám chín phần mười, hiện tại Lý Ma Tử nói như vậy, các hương thân càng tin tưởng, bởi vì cái gọi là ba người thành hổ, chính là đạo lý này.

Mọi người nghe nói chó hoang thành tinh, đều sợ hãi, ai nấy kinh hoảng thất thố, thương lượng xem nên làm gì.

Ta ngay cả vội vàng an ủi các hương thân không cần khẩn trương, vừa rồi lúc ta bị chó hoang cắn xé, nhìn thấy có hai cao nhân đang chiến đấu với chó hoang, nói không chừng chính là cao nhân kia tới cứu chúng ta đấy.

Lý Ma Tử cũng phụ họa theo, nói thực ra hắn cũng được hai vị cao nhân cứu, nếu không phải hai cao nhân kia, chỉ sợ lúc này hắn đã thành đồ ăn trong miệng chó hoang rồi.

Đang nói, một đạo phật hiệu linh hoạt kỳ ảo từ đằng xa vang lên, sau đó nam tử an ủi và Bạch Mi thiền sư liền đi xuống núi.

Bản thân nam nhân chăn bầu và Bạch Mi thiền sư chính là người tu đạo, trên người có một cỗ khí chất người tu hành, cho nên hai người vừa xuất hiện, trong nháy mắt các thôn dân đã bị khí chất cao thâm của hai người chấn nhiếp.

Ta và Lý Ma Tử gần như đồng thời nhào tới, hô đại sư, cứu chúng ta!

Khi thôn dân biết được hai người này chính là cao nhân chiến đấu tinh nhuệ với chó hoang, đều kích động vây nam nhân chăn hộ và thiền sư lông mày trắng lại, đau khổ cầu xin hai người nhất định phải cứu mọi người.

Hiện tại các thôn dân đã hoàn toàn tin tưởng chuyện chó hoang tinh, không có nửa điểm hoài nghi, ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Mi thiền sư cố tình làm khó nói: "Con chó hoang kia lai lịch không nhỏ, lão nạp đi ngang qua nơi đây, thấy ngọn núi này yêu khí ngất trời liền đi lên liếc mắt nhìn, không nghĩ tới quả thật là có yêu tinh tác quái! Chỉ tiếc chó hoang kia giữ một bảo vật, hai người chúng ta liên thủ, lại cũng không phải là đối thủ của đối phương, ai, để cho chó hoang kia chạy mất."

Các hương thân đều lo lắng, đau khổ cầu xin Bạch Mi thiền sư nhất định nghĩ biện pháp diệt trừ cẩu tinh.

Bạch Mi thiền sư bất đắc dĩ nói: "Được rồi, xuất gia làm từ bi, cứu một mạng người thắng xây Thất cấp phù đồ a."

Ngay sau đó Bạch Mi thiền sư liền bấm ngón tay tính toán, nói: "Con chó hoang kia tinh ranh ra ngoài gây chuyện có nguyên nhân, tất nhiên các ngươi là đoạt bảo bối của nó, cho nên nó mới xuống núi gây sự. Các ngươi cẩn thận ngẫm lại, mấy ngày nay có đào ra thứ gì kỳ quái không?"

Nam nhân thương cảm nói cho ta biết, tuy rằng các thôn dân bị chó hoang tinh thông tẩy não, nhưng nếu cố ý nhắc nhở, kỳ thật vẫn sẽ nhớ tới.

Chúng ta làm như vậy cũng là muốn làm rõ lai lịch của sừng Côn Bằng.

Con chó săn sầu khổ sở hoài nghi bây giờ con chó hoang đã mọc sừng.

Ở thời cổ đại Trung Quốc, chuyện cẩu sinh giác một mực được ca ngợi là không có khả năng phát sinh, nhưng nếu cẩu thật sự mọc sừng, đó chính là điềm báo đại hung trăm năm một lần!

Thời kỳ Hán Văn Đế, có một con chó mọc sừng, thành cẩu tinh, kết quả một tháng nội thành lại xảy ra hơn năm mươi vụ mất tích, cuối cùng quan viên bản địa điều động một lượng lớn quân đội, mời tới mấy trăm tên pháp sư, lúc này mới trấn áp được chó hoang tinh, chuyện này được ghi chép kĩ càng trong《 Đại Hán thư viên 》.

Sừng chó hoang sinh ra liền gọi là sừng, Đào Ngột chính là ý tứ của Độc Giác Thú.

Tuy nói sừng tranh không bằng dạ long đạm, nhưng nói trắng ra, sừng lược và dạ long đạm là cùng thuộc một khoa, đối với bệnh tình Sở Sở có thể phát huy tác dụng.

Đạt được sừng Tuyền Cơ đối với Lý Ma Tử mà nói cũng là chuyện tốt!

Các thôn dân nghị luận sôi nổi, ngươi nhìn ta xem, cuối cùng tỏ vẻ không đào được thứ gì kỳ quái, thậm chí mấy ngày nay cũng không xuống đất.

Bạch Mi thiền sư bấm ngón tay tính toán một chút, sau đó đi đến trước mặt Chung thúc mà chúng ta đã từng bái phỏng, nói: "Ngươi có phải tên Chung thúc không? Mấy ngày trước tại hạ đã đào được một thứ trông như cái sừng trên đất vậy."

Bạch Mi thiền sư có thể trực tiếp tính ra tên Chung thúc, cho nên địa vị trong đám người nước lên thuyền lên.

Chung thúc vội vàng lắp bắp, gương mặt già nua kinh sợ: "Đệ đào được cái sừng rồi à?"

"Đúng, ngươi suy nghĩ kỹ lại, nhất định có thể nhớ ra."

Các thôn dân đều tin lời Bạch Mi thiền sư, hùng hổ doạ người đi lên nói: "Chung thúc, ngươi rốt cuộc có đào ra sừng gì không, việc này liên quan đến đại sự tính mạng của toàn thôn đấy."

Dưới sự bức bách của các thôn dân cùng với Bạch Mi thiền sư ám chỉ, Chung thúc thống khổ ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, vắt hết óc.

Nghĩ đi nghĩ lại, Chung thúc vậy mà lại nổi điên lên, hàm răng cắn chặt, trên mặt nổi lên gân xanh.

Bạch Mi thiền sư tranh thủ thời gian bóp lấy cằm hắn, không để hắn cắn lưỡi tự sát!

Xem ra Chung thúc đã mau nhớ ra, cho nên con chó hoang kia có ý định giết hắn diệt khẩu.

Chương một trăm năm mươi sáu lột da thành người trưởng thành.

Rốt cục, Chung thúc sau khi giãy dụa trong chốc lát, dần dần yên tĩnh trở lại. Trầm mặc không bao giờ mấy giây, lại bắt đầu gào khóc: "Ta nhớ ra rồi, ta nhớ ra rồi! Ta đích xác đã đào được một cái sừng. Cái sừng đó ở nhà ta, hấp dẫn không ít người xa lạ đến xem, thậm chí có người phải bỏ ra rất nhiều tiền để mua. Chẳng qua có giọng nói luôn cảnh cáo ta không muốn bán, không nên bán."

"Cuối cùng có người ra giá đến một trăm vạn, ta vẫn là quyết định đem cái sừng kia bán cho đối phương. Nhưng vừa định giao cho đối phương, bỗng nhiên một trận gió cổ quái thổi tới, sừng thú trong tay cũng theo đó biến mất, những người xa lạ kia lập tức giải tán, sau đó ta liền hôn mê..."

"Sau đó thì sao?" Các thôn dân đều khẩn trương hếch mép nhìn Chung thúc.

Chung thúc lắc đầu: "Sau đó ta không nhớ được gì, thật sự không nhớ được gì cả..."

Các thôn dân đều tức điên lên, đổ tất cả chuyện người nhà gặp nạn lên đầu Chung thúc: "Đáng chết, đều do ngươi."

Chung thúc vẻ mặt đau khổ, ôm đầu quỳ trên mặt đất: "Thật xin lỗi, đều là ta bị lỗi, ta không nên đào vật kia."

Bạch Mi thiền sư nói: "Thôi bỏ đi, hiện tại trách cứ hắn cũng vô dụng, việc cấp bách trước mắt vẫn là tìm được cái sừng đó đã. Chung thúc, chắc thúc vẫn nhớ rõ chỗ nào đào ra sừng thú chứ?"

Chung thúc lập tức gật đầu: "Nhớ kỹ, ở ngay dưới chân núi, trong ruộng lúa mạch nhà ta, lúc ấy ta muốn khai thác ra một mảnh đất hoang."

Bạch Mi thiền sư nói: "Vậy thì tốt, chúng ta đi ngay bây giờ. Nhà ai có đậu tương? Mọi người đều lấy ra một ít đậu tương trên người, lúc ý thức mơ hồ thì nhai đậu tương."

Đậu vàng cũng không khó tìm, dù sao cũng là ngũ cốc hoa màu, cho nên các thôn dân nhao nhao về nhà lấy đậu tương. Có gia hỏa tham sống sợ chết thậm chí khiêng một bao đậu tương.

Lúc các thôn dân trở về lấy đậu tương, Bạch Mi thiền sư nói cho chúng ta biết chuyện tiến triển rất thuận lợi, hiện tại chó hoang tinh kia có lẽ không có năng lực làm phép tư tưởng của các thôn dân nữa rồi. Kế tiếp chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp để các thôn dân nhất trí đối ngoại, muốn lòng tràn ngập căm hận đối với chó hoang.

Niệm lực của bọn họ càng cường đại, chó hoang càng không có lực phản kháng!

Bọn ta lập tức gật đầu nhẹ.

Rất nhanh, các thôn dân đã tụ họp ở cổng thôn, kế tiếp Bạch Mi thiền sư liền bảo Chung thúc dẫn chúng ta đi tìm chỗ đào sừng thú.

Sương mù xung quanh càng lúc càng lớn, cơ bản là ngoài ba mét đều không nhìn thấy người. Bạch Mi thiền sư bảo các thôn dân nắm tay, tuyệt đối không được rời đi.

Lúc đi tới ruộng lúa mạch của Chung thúc, hắn phát hiện sương mù nơi này đậm hơn so với nơi khác, không nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì.

Trong cỗ sương mù nồng đậm kia, ta tựa hồ còn có thể nhìn thấy chung quanh có rất nhiều bóng đen đang di động. Điều này làm cho ta cảm giác rất kỳ quái, thôn dân đứng bên cạnh ta ngay cả ta cũng không thấy rõ, những bóng đen kia sao ta có thể thấy rõ? Điều này thật đúng là làm cho người ta có chút buồn bực.

Ta cẩn thận giật giật góc áo nam tử, nói cho nam nhân an ủi biết chuyện quỷ dị này.

Nam nhân chăn bầu dường như đã sớm chú ý tới, rút tám thanh đại hán kiếm trên lưng ra, miệng lẩm bẩm, sau đó lưỡi kiếm kia lại lóe lên một đạo lam quang, nam nhân âu yếm trên không bổ xuống, những bóng đen kia lập tức biến mất không thấy đâu.

Sau đó Bạch Mi thiền sư để cho các thôn dân đều ngậm một hạt đậu tương trong miệng, tiếp theo chúng ta phải đối mặt, khả năng sẽ gặp nguy hiểm.

Đám hương thân nghe Bạch Mi thiền sư nói vậy, đều khẩn trương lên, nhao nhao ngậm trong miệng một hạt đậu tương.

Bạch Mi thiền sư cầm cuốc đi lên, ta tranh thủ lấy ra ống kính chiếu ở bên cạnh, tuy rằng cũng không thể xuyên thấu tầng tầng sương mù, nhưng ít nhiều vẫn có chút hiệu quả.

Hỏi Chung thúc vị trí cụ thể, Bạch Mi thiền sư liền vung cuốc đào lên.

Phần lớn dưới chân núi đều là bùn đất, rất ít đá vụn, cho nên Bạch Mi thiền sư đào coi như thuận lợi.

Chung thúc kể tỉ mỉ chi tiết về những sừng thú mà chúng ta đào được vào ngày đó.

Ngày hôm đó, hắn men theo chân núi đào sâu xuống không đến một mét, xẻng sắt đụng phải một vật cứng rắn. Mới đầu hắn còn cho rằng là đá, cho nên không làm chuyện cũ, tiếp tục đào sâu vào trong.

Kết quả đào không được hai cái, bỗng nhiên lấy ra một cái hang động tối đen, đặt sừng ở trong hang động.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy sừng, hắn cảm giác dường như vật kia có một cỗ ma lực rất mạnh, khiến cho hắn vứt bỏ tất cả ý niệm trong đầu, một lòng muốn mang cái sừng này về nhà, thậm chí ngay cả xẻng sắt cũng bỏ mặc.

Đang nói chuyện, cái cuốc trong tay Bạch Mi thiền sư "Thùng" một tiếng nện vào một thứ cứng rắn.

Đám người lập tức hoan hô: "Đào được rồi!"

Nam nhân an ủi quát lớn: "Đừng lên tiếng, kinh động đến thứ đó, các ngươi một người cũng không đi được."

Thế là đám người lập tức yên tĩnh trở lại.

Ta cẩn thận nhìn chỗ Bạch Mi thiền sư đào.

Rõ ràng ta thấy đó là một cái hố, động dường như không sâu lắm, hơn nữa cửa động rất nhỏ, đại khái chỉ có thể để cho một người trưởng thành thò đầu vào mà thôi.

Từ bên ngoài nhìn vào không thấy gì, Bạch Mi thiền sư cũng không nóng lòng quan sát động quật, mà cẩn thận từng li từng tí đào đất xung quanh.

Bốn phía của hang động vậy mà chất lên rất nhiều hòn đá, hơn nữa quy mô thập phần to lớn.

Bạch Mi thiền sư để mấy thôn dân mang theo nông cụ, cũng gia nhập đào bới đại quân, để bọn họ theo tảng đá phụ cận cửa hang đào từng chút một, không nên động đến kết cấu lúc đầu!

Đại khái đào hơn nửa giờ, " kiến trúc đá" kia cuối cùng cũng lộ ra trước mặt chúng ta.

Mà khi chúng ta nhìn rõ toàn cảnh " kiến trúc đá" này, tất cả đều choáng váng!

Đó là một đình viện nhỏ được xây bằng đá tảng, đình viện này rất nhỏ nhưng tỉ lệ lại tương tự với đình viện của con người. Chỉ thấy trong đình viện to như vậy có nhà chính, có thiên phòng, còn có một nhà cầu.

Toàn bộ đều là dùng đá đắp thành, hơn nữa những tảng đá này không biết bị thứ gì dính chặt, rắn chắc dị thường, khéo léo tinh xảo.

Tất cả mọi người sửng sốt, ngoài kinh ngạc còn sợ hãi, rốt cuộc đây là thứ gì, lại có bản lĩnh xây dựng nên một đình viện nhỏ phức tạp như vậy... Trừ phi là người.

Thế nhưng chắc không có thôn dân nào làm như vậy chứ?

Bạch Mi thiền sư nói: "A Di Đà Phật, có thí chủ ở chỗ này thi công, xây dựng ra căn nhà này hấp thụ nhật nguyệt quang hoa không?"

Các thôn dân đều lắc đầu.

Ta buồn bực hỏi Bạch Mi thiền sư, thứ này sao lại hấp thụ hào quang nhật nguyệt?

Bạch Mi thiền sư giải thích: "Nơi này gọi là sơn nhãn, là bộ phận một ngọn núi hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa. Nơi này không thể tu kiến phòng ốc, nếu không chẳng những ảnh hưởng tới việc thực vật động trên núi hấp thu ánh sáng nhật nguyệt, còn có thể mạnh mẽ hút đi linh khí ẩn chứa trong ngọn núi này.

Ngọn núi này biến thành tử sơn mới thôi! Thôn dân, cỏ cây, chim bay cá nhảy đều sẽ bị hại."

"Càng lợi hại chính là, đồ vật ở nơi này, bởi vì bị mạnh mẽ hấp thu linh khí của ngọn núi này, cho nên sau một thời gian dài tất nhiên sẽ thành tinh! Có thể là sơn thần hộ sơn, cũng có khả năng là yêu quái hại người. Hiện tại xem ra, tất cả linh khí ở đây đều bị một con chó hoang hút đi..."

"Mà chó hoang vốn chính là gia súc bạo ngược, nó có bản tính bất ngờ, cho nên sẽ không thành thần, mà là thành yêu. sừng kia chính là vật do thiên địa linh khí uẩn hóa thành, để cho chó hoang tinh sử dụng. Nếu chúng ta có thể tìm được sừng, tự nhiên có thể áp chế năng lực chó hoang tinh, thoải mái chế ngự nó."

Các thôn dân nghe được đều trợn mắt há hốc mồm, có lẽ là không nghĩ tới bọn họ lại cùng một con chó hoang tinh làm hàng xóm thời gian dài như vậy?

Các thôn dân đều tin tưởng, liên tục cầu khẩn Bạch Mi thiền sư cứu bọn họ, nhất định phải tìm được chó hoang.

Bạch Mi thiền sư luôn miệng nói mọi người yên tâm, chỉ cần chúng chí thành thành, nhất định có thể đối phó được chó hoang tinh.

Mà ta thì nhỏ giọng hỏi thiền sư lông mày trắng, một tòa kiến trúc như vậy, rốt cuộc là ai xây? Chắc không phải là chó hoang tự xây đó chứ.

Bạch Mi thiền sư cười với ta một tiếng: "Đáp án là ngay trong động đó."

Nói xong, Bạch Mi thiền sư chỉ tay một cái.

Nam nhân chăn bông thì cúi người xuống, bỏ tay vào trong động móc ra một vật, cuối cùng từ bên trong lôi ra một vật, ngã trên mặt đất.

Tầm mắt của ta lập tức tập trung lên đó, nhìn như vậy, lập tức nhịn không được hít sâu một hơi.

Đó là một tấm da chó, da chó màu ố vàng, lông cũng đã rụng gần hết, rất hoàn chỉnh, thậm chí bốn chân cũng vô cùng hoàn hảo, khiến người ta có cảm giác thật giống... giống như ve sầu thoát xác vậy.

Hơn nữa lớp da kia thập phần bóng loáng, gần như bất phân cao thấp với da người ta.

Bạch Mi thiền sư cẩn thận từng li từng tí đi tới, lấy tay sờ da chó một cái, thở dài nói: "Súc sinh còn nghĩ biến người thế nào, cuối cùng vẫn là súc sinh!"

Ta không hiểu hàm nghĩa câu nói này của Bạch Mi thiền sư, liền vội vàng hỏi hắn. Bạch Mi thiền sư nói cho ta, dã cẩu tinh kia, ý đồ biến thành hình người, cho nên đang lột da từng chút một. Bất quá mặc dù nó giống người như thế nào, nhưng nó không thể đứng thẳng hành tẩu, cuối cùng trở thành súc sinh người không ra người quỷ không ra quỷ.

Nó vì giống người, thậm chí tự tay kiến tạo một đình viện như vậy. Bất quá trí tuệ nhân loại, há một con chó hoang nào có thể học hết? Cái kiến trúc nhỏ này tuy nói bắt chước kiến trúc nhân loại, nhưng cuối cùng chỉ là một đống đồ chơi mà thôi.

Thân là con người, ta càng cảm thấy cô đơn một mình mà sinh.

Con chó già đời thứ một trăm năm bảy cô độc.

Nam nhân chăn bông lại cẩn thận kiểm tra một lần đình viện nhỏ, xác nhận không có cái gì trọng yếu, liền hạ lệnh thôn dân đem da chó thiêu huỷ, đem tòa nhà nhỏ này cũng phá huỷ. Mất đi nhật nguyệt tinh hoa cung cấp, chó hoang tinh hoa tự nhiên cũng không thể cường đại hơn nữa.

Thế là đám người lập tức động thủ, bắt đầu phá huỷ đình viện nho nhỏ kia.

Ngay lúc mọi người đang chuẩn bị nhiệt hỏa ngút trời, thì trên đỉnh núi bỗng nhiên truyền đến một hồi âm thanh nghẹn ngào.

Ngữ điệu kia quái dị, liên tiếp, rất là thê thảm, nghe tựa như là đang nhẹ giọng khóc lóc kể lể.

Nó đang khóc lóc kể lể cái gì?

Thanh âm thê lương này khiến ta trong lòng khó chịu, mười phần áp lực, không tự chủ được phù tưởng.

Dường như ta đã nhìn thấy một gian phòng nhỏ, lẻ loi hiu quạnh, được người ta hô đánh, sống chết mặc cho mình hao hết tâm huyết xây dựng lên.

Mà cho dù cuộc sống không chút dao động nào như vậy, cũng bị người ta phá vỡ. Bảo bối nó yêu quý nhất, bị người ta cưỡng ép bắt đi, thậm chí đám người này ngay cả phòng của nó cũng không buông tha, muốn đem nơi cư trú nho nhỏ này phá hủy.

Giờ phút này có lẽ nó vô cùng khó chịu?

Về sau, nó sẽ không có nhà, chỉ có thể lưu lạc không chỗ nương tựa, bốn biển là nhà...

"Mở miệng." Lúc này nam tử đang âu yếm đột nhiên nói một câu vào tai ta.

Ta theo bản năng há mồm, nam nhân an ủi lập tức ném một hạt đậu tương vào miệng ta: "Ăn chết, đừng nuốt xuống."

Vì vậy ta lập tức bắt đầu nhai nuốt.

Đậu vàng vừa khô vừa giòn, ta cắn răng rắc, cảm giác tâm tình bi thương trong đầu tựa hồ bị thanh âm lách cách này chiếm trọn, thương tâm và đồng cảm không thấy, chỉ có hận dã cẩu.

Ta rất kinh ngạc, vừa rồi ta thật sự đồng tình với một con chó hoang, hay là bị ma quỷ ám ảnh?

Ta thấy những thôn dân khác cũng cảm xúc suy sụp, tựa hồ có chút không tình nguyện dỡ bỏ đình viện nhỏ này.

Nam nhân quyến rũ lạnh lùng nói: "Ở trong miệng ngậm một nắm đậu tương, nhai nuốt, đừng nuốt xuống."

Các thôn dân lại rất ngốc trệ, giống như không thể nghe được lời nam nhân thích ôm.

Nam tử quyến rũ khẽ thở dài, sau đó vỗ vai của ta: "Theo ta niệm đạo đức hành lang đi!"

Ta gật gật đầu, thả cuốc trong tay xuống, cùng nam tử sầu lo khoanh chân ngồi dưới đất, lớn tiếng niệm 《 Đạo Đức Kinh 》.

"Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật! Vạn vật phụ âm nhu ôm dương, trùng khí thành hòa..."

Theo đạo đức lăn tăn vang lên, cảm xúc thất lạc của các thôn dân cũng đều dần dần biến mất, ngược lại phẫn nộ vung vẩy nông cụ trong tay, hai ba lần liền đem tòa nhà nho nhỏ này phá huỷ, thậm chí một chút cặn bã cũng không còn.

Ta thở phào nhẹ nhõm, nhìn nam tử thích lập tức hỏi: "Tiếp theo phải làm thế nào?"

Nam nhân âu yếm nói: "Trở về đi."

Vì vậy bọn ta đi theo nam nhân chăn nuôi về nhà.

Một mực về tới trong thôn, thanh âm chó hoang gào thét, vẫn đang tiếp tục, thanh âm kia, càng lúc càng giống như một người khóc!

Nam nhân quyến rũ sai tất cả thôn dân tập trung ở trong từ đường, hắn lo lắng các thôn dân sẽ bị chó hoang tiêu diệt, như vậy mọi người ở chung một chỗ, còn có thể có cách chiếu cố lẫn nhau.

Nam nhân chăn hộ đem ta ra một bên, nói cho ta biết tình huống có chút biến hóa, hắn cùng Bạch Mi thiền sư phải đi ra ngoài một chuyến, để ta cùng Lý Ma Tử trông coi nơi này. Gặp phải tình huống, dùng đậu vàng tự bảo vệ mình là được.

Ta lập tức lo lắng hỏi con trai thương cảm làm gì?

Nam tử an ủi nói: "Ngươi có nghe thấy thanh âm nghẹn ngào của chó hoang không?"

Ta nói: "Có vẻ như là người đang khóc."

"Còn gì nữa không?" Nam tử lo lắng hỏi.

"Giống như... Sói đang gọi?"

Đúng vậy, tiếng chó hoang đó kêu, quả thật rất giống sói.

Nam nhân chăn ấm gật đầu: "Không sai, đúng là như lang sói, chó hoang sắp thành sói rồi."

Dường như ta đã nghe được một câu chuyện nực cười cực kỳ, suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng. Sói là sói, chó là chó. Chó có trâu thế nào đi nữa cũng không thể thành sói được chứ.

Nam nhân chăn bông lại lắc đầu: "Rắn còn có thể hóa giao biến long, chó sao không thể thành sói? Cẩu thành tinh, tự nhiên sẽ tiếp tục phát triển thành lang, mà hiện tại, chó hoang cách chó tinh kia thành sói, còn có một bước cuối cùng. Nếu không ngăn cản, một khi nó thành sói, thôn dân sẽ thật sự gặp nạn."

Ta nghe chấn động không gì sánh được trong lòng, một con chó, thành tinh sẽ biến thành sói? Đây là lý luận gì vậy?

Ta ngay cả lo lắng hỏi nam nhân có tốt, hắn và Bạch Mi thiền sư, lần này sẽ không trực tiếp đi tìm chó hoang chứ.

Nam tử quyến rũ liếc mắt nhìn bức tường bên ngoài từ đường, nói với ta: "Biết rõ vì cái gì mà chó hoang kia không dám xuống núi tìm chúng ta gây sự không?"

Ta lắc đầu, có thể là bởi vì niệm lực của các thôn dân tương đối mạnh, nó đã không thể khống chế tư tưởng của thôn dân rồi.

Nam nhân chăn ấm áp nói: "Đây là một trong hai nguyên nhân còn một nguyên nhân, là ta và Bạch Mi thiền sư ở đây. Chiến thuật nó áp dụng là kéo dài. Lương thực cùng nước của chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu hao sạch sẽ, bất quá nó lại không có băn khoăn về phương diện này, cho nên chúng ta phải lựa chọn biện pháp chủ động."

Ta lập tức khẩn trương lên: "Ngươi và Bạch Mi thiền sư đi đối phó chó hoang? Không được, như vậy quá nguy hiểm."

Nam nhân tốt bụng nói: "Chúng ta không phải đi đối phó chó hoang tinh, mà là rời khỏi từ đường, dẫn chó hoang xuống núi. Còn hai chúng ta thì đi tìm sừng tranh."

Ta vẫn còn lo lắng: "Nhưng mà, ta và Lý Ma Tử có thể đánh thắng được chó hoang hay không? Lỡ đâu chó hoang làm bị thương thôn dân thì làm sao bây giờ."

Nam nhân chăn ấm nói: "Yên tâm, chỉ cần có thể kiên trì nửa giờ, chúng ta sẽ chạy về. Một khi lấy được sừng Toan Nghê, chó hoang tinh này sẽ không còn đường đi. Trong tay các ngươi có đậu tương, hẳn là có thể kiên trì được. Vạn nhất không kiên trì được, thì trốn vào trong từ đường, dẫn dắt thôn dân niệm kinh sách đạo đức, không thành vấn đề."

Ta do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng. Tuy rằng khó tránh khỏi lo lắng, bất quá đều đã đến nước này, chúng ta căn bản đã không còn đường để lựa chọn.

Nam nhân chăn hộ khác còn nói cho ta biết, bây giờ các thôn dân quá ỷ lại hắn và Bạch Mi thiền sư, nếu bọn họ rời đi, chỉ sợ các thôn dân sẽ sợ hãi, niệm lực sẽ chịu ảnh hưởng, cho nên hắn và

Bạch Mi thiền sư chuẩn bị lặng lẽ rời đi. Vạn nhất gặp phải nguy hiểm, bảo thôn dân ta bố trí trận pháp ở ngoài thôn, chỉ cần kiên trì nửa ngày sẽ không có vấn đề gì.

Ta lập tức gật đầu, đồng thời dặn dò nam tử lo nghĩ nhất định phải chú ý an toàn!

Sau đó, ta liền tiến vào trong đám người.

Các nam nhân chăn nuôi đều chú ý nghỉ ngơi một chút, chúng ta phá hủy đại bản doanh của chó hoang tinh kia, chó hoang tinh trong lúc nhất thời không dám xuống núi tìm chúng ta gây phiền phức.

Nam nhân an ủi lên tiếng, các thôn dân đều rất tin phục, mỗi người tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nam nhân chăn bầu và Bạch Mi thiền sư thừa dịp đám người không chú ý, lén lút từ cửa sau chuồn ra ngoài. Ta tên Lý Ma Tử, ngồi xuống chỗ dựa vào tường, cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài, đồng thời đem nam tử có ý an bài một lượt cho Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử nghe nói nam nhân chăn nuôi rời đi, rất khẩn trương, vội hỏi hai người chúng ta có thể bảo vệ chó hoang thành tinh sao? Hai chúng ta gặp phải nguy hiểm không quan trọng, mấu chốt là nơi này còn có một nhóm thôn dân lớn nữa.

Ta ngay cả vội vàng nói không có vấn đề, nam nhân thương tình đã nói chỉ cần có đậu vàng và đạo đức lăn tăn, hoàn toàn có thể ngăn cản một hồi.

Mặc dù Lý mặt rỗ vẫn còn lo lắng, bất quá cũng thản nhiên tiếp nhận chuyện này.

Dã Cẩu tinh tựa hồ nhận ra nam và Bạch Mi thiền sư đã rời đi, cho nên ở hai người không bao lâu, ta có thể nghe thấy từng tiếng chó kêu trên núi.

Cảm giác kia, giống như có thứ gì đó đang gào thét xuống núi.

Thôn trang này ngay dưới chân núi, cho nên bất kỳ gió thổi cỏ lay nào trên núi cũng có thể nghe thấy rõ ràng trong từ đường.

Nghe được giọng nói này, trong lòng ta bắt đầu không bình tĩnh được nữa, ta biết chó hoang đã bắt đầu triển khai thế công với chúng ta. Ta vội vàng bảo Lý Ma Tử lấy ra điện thoại, bắt đầu tính giờ, bất luận thế nào cũng phải chống đỡ nửa giờ.

Ta đứng lên, cảnh báo các thôn dân chó hoang muốn xuống đây, tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu! Mặt khác đem cửa trước cùng cửa sau cùng với tất cả cửa ra vào đều ngăn chặn.

Ta đem tin tức này nói với các thôn dân, các thôn dân lập tức đều khẩn trương, tụ thành một đoàn, gắt gao ngăn chặn cửa ra vào, đồng thời kêu đàn ông chăn nuôi và Bạch Mi thiền sư, hỏi bọn họ phải làm sao bây giờ?

Bất quá tựa hồ các hương thân phát hiện nam tử và Bạch Mi thiền sư đáng thương đã không thấy, lập tức trở nên khẩn trương, xem ra sắp sụp đổ.

Ta ngay cả vội vàng an ủi thôn dân, bảo bọn họ đừng kinh hoảng. Vừa rồi lúc hành động chó hoang, nam tử chăn hộ và Bạch Mi thiền sư đã chú ý tới, hiện tại hiện tại đang bố trí trận pháp bên ngoài thôn, chỉ cần chúng ta tranh thủ nửa canh giờ, nam nhân tốt nhất có thể bố trí tốt trận pháp, đến lúc đó chó hoang dù có chạy đằng trời.

Nghe ta nói vậy, các thôn dân đều thở phào nhẹ nhõm, thật cẩn thận nhìn chằm chằm bên ngoài.

Chương thứ một trăm năm mươi tám ngươi đang tìm ta sao?

Ta để cho các thôn dân ở trên tường của từ đường treo lên một cái thang. Như vậy ta và Lý Ma Tử đứng trên cái cầu thang, có thể xem đại khái tình huống bên ngoài.

Ta nhìn thấy, trên núi xuất hiện mấy bóng đen, động tác cứng ngắc, hồn vía lên mây, có chút đi không vững xuống núi.

Ta liếc mắt một cái liền nhận ra, đây không phải là thôn dân lúc trước đuổi theo chúng ta lên núi, mà là mất tích sao? Nhìn trạng thái bọn họ hiện tại, rõ ràng là bị chó hoang khống chế, chỉ là không biết bọn họ rốt cuộc là chết hay sống.

Bọn họ còn chưa từ trên núi đi xuống, ta đã nghe được một loạt tiếng đánh ầm ầm.

Ta lập tức ngây ngẩn cả người, chuyện gì thế? Bọn họ còn chưa xuống núi, sao lại có người gõ cửa.

Đột nhiên tiếng gõ cửa cũng làm cho các thôn dân giật nảy mình, đều nơm nớp lo sợ nhìn ra cửa, đồng thời sợ ánh mắt hỏi ta nên làm gì bây giờ?

Ta nói cho các thôn dân nhất định phải bình tĩnh, ta cố gắng vươn mình, muốn nhìn xem rốt cuộc là thứ gì đang gõ cửa?

Nhưng cánh cửa ở trên một bức tường khác, ta căn bản không nhìn thấy được.

Rơi vào đường cùng, ta đành phải đi xuống, để cho các thôn dân dời cái thang vào một bức tường khác, sau đó lại leo lên, nhìn về phía cửa gỗ.

Cửa gỗ lại trống rỗng, không có lấy một bóng người.

Ta cũng có hít một ngụm khí lạnh, chuyện gì thế này?

Ta lập tức nhìn về phía trên núi, ta xem chừng những thôn dân bị mê hoặc kia, lúc này hẳn là đã xuống núi rồi nhỉ?

Nhưng khi ta nhìn sang, đầu ông một tiếng lớn, trên núi trống rỗng, không có ai, bên ngoài từ đường cũng trống rỗng, không có ai, tất cả đều như bốc hơi.

Ta không cam lòng, còn tưởng bọn họ trốn đến một góc nào đó, cho nên liền cẩn thận nhìn xa một vòng.

Bất quá mấy chỗ hẻo lánh còn lại đều trống rỗng, không có người a.

Đậu xanh, người đâu? Đi đâu vậy?

Ta nhìn lướt qua thôn dân, đột nhiên phát hiện thôn dân hình như nhiều thêm không ít. Ta sợ hãi, nghĩ thầm sẽ không phải là mấy người lén lút lút đi vào đấy chứ, cụ thể là vào bằng cách nào, ta cũng không rõ.

Nếu thật để mấy người kia vọt vào, vậy từ đường này không phải là nơi ẩn thân, mà là nơi nguy hiểm! Chúng ta lại không thể ra ngoài, ta tựa hồ có thể cảm nhận được, chó hoang tinh kia đang trốn ở một góc nào đó, nhìn chằm chằm chúng ta.

Ta sợ rồi, không ngờ còn chưa bắt đầu đấu trận, tình huống đã vượt ngoài dự liệu của ta.

Ta hít sâu một hơi, cưỡng ép bản thân trấn định lại, đồng thời liếc mắt ra hiệu với Lý Ma Tử, để Lý Ma Tử bò lên.

Lý Ma Tử hồ nghi một chút, sau đó bò lên trên cái thang, ta nhỏ giọng nói với Lý Ma Tử: "Lý Ma Tử, kiểm tra kiểm tra. Đám thôn dân kia trước đó biến mất, có phải có mấy người trà trộn vào đây không..."

Lý mặt rỗ nghe ta nói như vậy, cả người không nhịn được run lên một hồi: "Có ý tứ gì? Những tên gia hoả kia làm sao có thể lẻn vào đây? Cửa lớn và cửa sau đều bị chặt đứng, những cửa ra khác cũng bị chặt đứng."

Ta nói: "Ta cũng không biết bọn họ vào bằng cách nào, có điều ta nhìn thấy bọn họ hình như nhiều hơn không ít, ngươi kiểm tra thật cẩn thận, có thể phân biệt mấy thôn dân mất tích trước đó hay không."

Lý Ma Tử hít một hơi khí lạnh, vội vàng nói với ta không nên kinh hoảng, ngàn vạn lần không thể để cho các thôn dân biết chuyện này, nếu không các thôn dân trốn đi như chim thú, hậu quả sẽ càng tệ hơn.

Ta gật đầu, điểm này ta rõ ràng hơn Lý Ma Tử!

Lý mặt rỗ quan sát trong chốc lát, bỗng nhiên nhỏ giọng nói với ta: "Tiểu ca Trương gia, hình như có điểm gì đó không đúng."

"Làm sao vậy?" Ta lập tức hỏi.

"Thiết ngưu chết rồi phải không." Lý mặt rỗ nói.

Thiết ngưu?

Đúng vậy, không phải Thiết Ngưu đã thắt cổ bỏ mình sao? Chẳng lẽ Lý Ma Tử tìm được thân ảnh Thiết Ngưu trong thôn dân.

Ý nghĩ này làm cho ta sợ hãi tới mức lưng toát mồ hôi lạnh.

Lý Ma Tử nhẹ giọng nói: "Ngươi nhìn góc Đông Bắc đi, người nói chuyện phiếm náo nhiệt nhất kia là ai?"

Ta lập tức nhìn sang, vừa nhìn như vậy lập tức sợ ngây người. Thiết Ngưu chết đi, giờ phút này đang cùng người sống lớn trò chuyện với mấy thôn dân khí thế ngất trời. Mà mấy thôn dân kia hoàn toàn không ý thức được Thiết Ngưu là người chết, giống như bọn họ quên mất chuyện Thiết Ngưu chết đi, cùng hắn trò chuyện rất vui vẻ.

"Mẹ nó, cháu trai kia là sao vậy?" Ta hỏi. Thiết Ngưu kia nhìn không giống như quỷ trên thân người thường, vô luận vẻ mặt hay là tướng mạo, đều nhìn không ra chút sơ hở nào.

"Ngươi nhìn góc Tây Nam xem." Lý Ma Tử nói.

Ta lập tức nhìn về góc tây nam.

Mà nhìn như vậy, ta suýt chút nữa ngã từ trên tường xuống.

Ở góc Tây Nam, cũng có mấy người đang nói chuyện phiếm, mà trung tâm mấy người kia rõ ràng là Thiết Ngưu.

Đậu xanh, trong viện này lại có hai con Thiết Ngưu!

Nếu như là một con trâu sắt, còn dễ giải thích, chỉ có thể nói rõ con chó hoang kia tinh thần thông quảng đại, có thể sử dụng ý niệm khống chế trâu sắt, để trâu sắt "một lần nữa sống lại".

Thế nhưng hiện tại trong viện xuất hiện hai con thiết ngưu, có chuyện gì vậy?

Ta cẩn thận quan sát thôn dân, phát hiện khóe mắt các thôn dân đều mang theo ý cười, vừa rồi chỉ có một chút ý thức nguy cơ dường như cũng không có, đang vui vẻ nói chuyện phiếm.

Ta ngược lại hít một hơi khí lạnh, xem ra các thôn dân lại lần nữa bị chó hoang tinh nhuệ khống chế tư tưởng.

Ta lập tức nổi giận gầm lên một tiếng: "Để hạt đậu vàng vào miệng nhai nuốt!"

Nhưng các thôn dân giống như không nghe thấy, tiếp tục nói chuyện phiếm bàn luận gì đó.

Ta lập tức đút vào trong miệng một nắm đậu tương, từ trên tường vội vàng đi xuống, nhét đậu tương vào miệng thôn dân.

Cũng may, sau khi nhét đậu tương vào, các thôn dân thanh tỉnh không ít, lần nữa nơm nớp lo sợ nhìn chằm chằm ra cửa.

Chờ sau khi tất cả các thôn dân đều tỉnh táo lại, chuyện đầu tiên ta làm chính là đi xem góc Đông Bắc và góc Tây Nam, nhìn xem Thiết Ngưu có còn ở đó hay không.

Cũng may, Thiết Ngưu quả thật không thấy bóng dáng. Mấy thôn dân kia vẫn đang nói chuyện phiếm, chẳng qua đàm luận làm sao chống cự được chó hoang.

Lại lần nữa kiểm kê thôn dân, phát hiện số lượng thôn dân vẫn không giảm bớt, ngược lại càng nhiều hơn.

Mẹ nó, rốt cuộc có vấn đề gì?

Ngay lúc ta nhìn đám người ngẩn ra, ta bỗng nhiên cảm giác có một bàn tay bỗng nhiên vỗ vỗ bờ vai của ta, ta còn tưởng là Lý Ma Tử, liền nghiêng đầu sang nhìn.

Nhưng khi ta nhìn người đứng sau lưng, lập tức nhịn không được hét lên một tiếng, dĩ nhiên là Thiết Ngưu.

Thiết Ngưu đang đứng sát phía sau ta, khuôn mặt cười nhưng trong lòng ta lại rất kinh khủng, thậm chí khóe miệng còn có một vệt máu, nhìn thấy mà giật mình.

Hắn nhếch môi về phía ta cười nói: "Ngươi đang tìm ta sao?"

Ta hét lên một tiếng, một cước đạp trâu sắt văng xa: "Cút, cút xa ta chút."

Nhưng vào lúc này, ta bỗng nhiên cảm giác có người tát lên mặt ta một cái, sau đó mạnh mẽ nhéo môi ta, đút vào miệng ta một ít thứ. Rồi sau đó liền nghe thấy tiếng kêu của Lý Ma Tử: "Mau cắn."

Ta theo bản năng bắt đầu nhai nuốt. Mà theo sự nhai nuốt, ánh mắt dần dần trở nên mơ hồ, Thiết Ngưu không thấy nữa, ngược lại biến thành một thôn cô trẻ tuổi, đang sợ hãi nhìn ta.

Ta lập tức quan sát bốn phía, mọi thứ đều bình thường.

Lý mặt rỗ kéo ta qua một bên: "Ngươi có chuyện gì? Sinh ra ảo giác chưa."

Ta hít sâu một hơi: "Có chuyện gì vậy, tại sao các ngươi đều không có việc gì, cũng là ta sinh ra ảo giác."

Lý Ma Tử nói: "Ha ha, ngươi chỉ cho chúng ta ăn đậu tương, sao bản thân lại không ăn? Trúng chiêu rồi."

Ta đây mới bừng tỉnh đại ngộ, đúng vậy, vừa rồi ta chỉ biết chăm lo cho thôn dân, hoàn toàn không nghĩ tới mình. Ta đột nhiên bật cười, nói ta đây là muốn xả thân làm người. Đúng rồi, vừa rồi ai cho ta một bạt tai?

Lúc này gương mặt của y còn nóng rát đau nhức đấy.

Lý mặt rỗ cười hắc hắc nói là hắn làm.

Trải qua hiểu rõ, thế mới biết từ khi ta đặt cái thang lên, Lý Ma Tử đã phát hiện ta không thích hợp, thậm chí ta còn để thôn dân chuyển cái thang vào cửa. Lý Ma Tử thấy ta quái lạ nên không để ta lên lại, vẫn cẩn thận quan sát ta.

Ta lại tiếp tục cuộn mình ở đây lẩm bẩm, cũng không biết nói cái gì. Có một thôn cô đưa nước uống vào, bị ta đá cho một cước bỏ chạy.

Cô thôn kia vẻ mặt áy náy xin lỗi cô thôn chủ kia. Cô thôn kia đoán chừng sợ đến choáng váng, chứng kiến ta đi về phía cô bé chui vào trong đám người, không còn cách nào khác đành phải không đi tới gần.

Bất quá tiếng gõ cửa bên ngoài từ đường vẫn đang tiếp tục.

Vì thế ta mới bảo thôn dân lần nữa đặt thang lên tường, trong miệng ta ngậm đậu tương, leo lên một chút xíu.

Nhưng ai có thể nghĩ tới ta vừa mới leo lên, lại bỗng nhiên có một bàn tay đầm đìa máu, từ ngoài tường đột nhiên thò vào, chụp lấy cánh tay của ta.

Ta bị dọa cho toàn thân nổi lên một tầng da gà, vội vã muốn giãy thoát khỏi bàn tay kia!

Chương thứ một trăm năm mươi chín, một lạy kinh thiên.

Bất quá bàn tay kia lại như kìm hổ, gắt gao kẹp chặt lấy ta, vẫn không chịu buông ra.

Giây tiếp theo, một khuôn mặt máu chảy đầm đìa, đột nhiên từ bức tường bên kia ló ra.

Mặt tên này đã hoàn toàn thay đổi, không còn làn da hoàn chỉnh, một tròng mắt thậm chí cũng rủ xuống, một con ngươi đen ngòm khác nhìn chằm chằm ta, đau khổ cầu xin: "Cứu chúng ta, cứu chúng ta..."

Ta lập tức nhìn ra ngoài, phát hiện những thôn dân mất tích kia, giờ phút này tất cả đều tụ tập bên ngoài từ đường.

Bọn họ giống như những con thằn lằn, thân thể dán chặt vào tường, từng chút từng chút một leo lên.

Vừa bò, vừa cầu khẩn ta: "Cứu chúng ta, cứu chúng ta."

Ta thất kinh, còn tưởng rằng chính mình sinh ra ảo giác, lần thứ hai dùng sức nhai nuốt đậu tương. Thế nhưng bọn họ cứ như vậy hiện ra trước mắt, xem ra cũng không phải ảo giác.

Nếu để những gia hỏa này bò vào, chỉ sợ các thôn dân đều phải gặp nạn. Ta cũng không dám đem chuyện này nói cho thôn dân, vạn nhất để bọn họ thấy được những quái nhân máu chảy đầm đìa này, không bị dọa cho chết khiếp mới lạ.

Hắn ta dùng sức hất người bắt được cánh tay mình ra xa, lập tức ngã lăn trên mặt đất nặng nề. Chẳng qua trong nháy mắt khi ngã xuống, hắn ta khó nhọc lần nữa đứng lên dựa vào tường, thi triển hai tay, đáng thương nhìn ta: "Cứu ta, ta... ta còn sống, ta còn sống."

Ha ha, tin ngươi mới lạ. Ta lập tức gọi thôn dân, cho ta mượn một cây gậy gỗ tròn, ta dùng gậy gỗ tròn quất vào những người trên tường lần lượt đánh xuống.

Nhưng vừa mới nện xuống, bọn họ sẽ bò lên lần nữa. Ta mệt gần chết, cũng không làm được gì.

Các thôn dân cũng không biết bên ngoài thế nào, nguyên một đám hoảng sợ hỏi ta chuyện gì?

Ta an ủi thôn dân nói không có việc gì.

Nhưng vừa nói xong, ta liền nghe một tiếng oanh vang lên, giống như có vật nặng rơi xuống.

Ta lập tức nhìn qua, như vậy xem, nhất thời trợn mắt há hốc mồm. Trên tường phía đông, một thôn dân máu chảy đầm đìa mất tích, vậy mà theo đầu tường ngã vào. Hắn thống khổ vặn vẹo thân thể, trong miệng còn phát ra thanh âm suy yếu: "Cứu ta, cứu ta đi."

Ta yên lặng, vội vàng hướng mọi người rống to: "Mau trở về từ đường, không nên ở bên ngoài nữa, gia hỏa này là người chết!"

"Là Lưu lão nhị, gia hỏa này là Lưu lão nhị." Có thôn dân nhận ra người này, lập tức thất kinh la lên.

Lý Ma Tử cũng cao giọng nói: "Lưu lão nhị là người chết, mau theo ta về từ đường, tên này muốn ăn thịt người."

Các thôn dân sợ hãi, như ong vỡ tổ chui vào trong từ đường.

Ngay sau đó lại có mấy thôn dân mất tích, bò theo vách tường phía đông đi ra, sau đó nặng nề ngã vào trong viện, giống như rắn trên mặt đất vặn qua vặn lại bò đi.

Lý mặt rỗng lo lắng an nguy của ta, nói với ta: "Trương gia tiểu ca, bên ngoài đã thất thủ, ngươi còn cầm côn chọc loạn cái gì? Mau về từ từ đường trốn đi! Còn mười phút nữa, nam nhân đứng ở đó trở về."

Ta thấy tình huống đã mất đi khống chế, những thôn dân mất tích kia cũng đều học khôn, nguyên một đám phân ra leo tường, như vậy ta mới không có cách nào chọc được bọn họ, chỉ có thể xuống cầu thang vội vàng tiến vào bên trong từ đường.

Sau khi đem cửa lớn từ đường gắt gao chặn lại, ta liền bảo các thôn dân an tĩnh lại, theo phân phó nam nhân ân cần, bắt đầu dạy các thôn dân niệm đạo đức kinh.

Ta biết chó rừng tinh ranh chắc chắn đang ở ngay gần, khoảng cách gần như vậy, e là đậu tương đều không dùng được chứ? Chỉ có thể dùng Vũ Dư đạo đức kinh dày vò, hy vọng có thể kiên trì thêm ba phút!

Những thôn dân mất tích kia, đều dần dần từ bên ngoài bò vào. Mỗi người đều là một thân vết thương, cũng không biết là chết hay là còn sống.

Bọn họ tập trung ở cửa từ đường, dùng sức gõ cửa, đau khổ cầu xin chúng ta mở cửa, nói bọn họ vẫn còn sống.

Dù sao thôn dân sớm chiều ở chung, nhìn thấy thân nhân như vậy đau khổ cầu khẩn, trong lòng ai cũng không dễ chịu a. Huống chi bên ngoài còn có một ít nhi nữ, phụ mẫu, giờ phút này chúng ta đang trải qua một hồi khảo nghiệm sinh mệnh cùng thân tình!

Càng là lúc này càng không thể nương tay, ta lập tức an ủi thôn dân, để thôn dân không bị bọn họ hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt. Hiện tại bọn họ đều là khôi lỗi chó hoang tinh, Dã Cẩu tinh lợi dụng sự đồng tình của chúng ta, lúc này tay mềm, chính là thương tổn lớn nhất đối với mình.

Chúng ta sống chết không mở cửa, chó hoang tinh tựa hồ chịu không nổi, ta nhìn thấy một con chó hoang toàn thân vàng óng nhảy lên đầu tường cao hơn hai mét, đứng trên đầu tường, cặp mắt xanh lét nhìn chằm chằm vào cửa chính từ đường.

Đây là lần đầu tiên ta chính diện gặp phải chó hoang.

Ấn tượng đầu tiên của ta chính là, con mẹ nó đâu phải là một con chó hoang, rõ ràng là một con sói đội lốt người.

Răng nanh cao không đều kia, thậm chí còn đang nhỏ máu, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm đám người, tràn đầy vô tận oán hận.

Nhìn thấy con chó hoang này, các thôn dân lập tức hoảng sợ, thét chói tai chạy loạn khắp nơi, muốn tìm nơi ẩn nấp.

Càng là thời khắc mấu chốt, càng không thể loạn, nếu không chỉ có thể cho đối phương cơ hội thừa dịp. Cho nên ta lập tức gầm lên một tiếng: "Dừng lại hết đi, niệm lực cùng dũng khí của chúng ta, đủ để đánh bại con chó hoang này! Theo ta Niệm Chí Đạo Kinh của ta, có thể đuổi nó đi."

Lý Ma Tử dẫn đầu ngồi xuống, theo ta đọc lên 《 Đạo Đức Kinh 》.

Đã có người dẫn đầu, những người khác cũng đều nhao nhao đọc theo, bầu không khí vốn đang kinh hoảng thất thố, lập tức lắng lại. Ta thở phào nhẹ nhõm, lần nữa nhìn về phía chó hoang tinh trên vách tường.

Chó hoang tinh ranh nhảy xuống, đụng mạnh vào cửa lớn của từ đường, tiếng keeng keeng keeng vang lên, âm thanh kinh thiên động địa này lại lần nữa gây nên một hồi náo loạn trong đám người.

Bất quá dưới sự trấn an của ta, các thôn dân lại lần nữa an tĩnh lại, đi theo niệm đạo đức dày đặc của ta.

Dã cẩu tinh tựa hồ biết mình không còn bao nhiêu thời gian, càng điên cuồng đập vào nhau.

Va chạm đại khái hơn mười cái, cửa gỗ sắp không chịu nổi, mà chó hoang tinh lại đột nhiên ngừng lại, ánh mắt lần nữa nhìn về phía ta.

Lần này, trong ánh mắt kia không còn hung mãnh cùng oán hận, mà tràn đầy đáng thương cùng cầu khẩn, ngay cả cái đuôi cũng dựng thẳng lên.

Ta biết cái đuôi chó dựng thẳng lên là có ý gì, nó đang xin ta tha sao?

Đang lúc ta suy nghĩ không chừng, chân trước nó bỗng nhiên quỳ xuống, nước mắt không tự chủ theo khóe mắt chảy xuống.

Cả người ta chấn động, nó đang làm gì vậy? Lại đang đánh bài bi tình?

Chơi trò khỉ với lão tử, lão tử sẽ tha cho ngươi sao?

Tuy nhiên trong lòng ta có treo một tảng đá, rốt cuộc thả xuống, xem ra chó hoang tinh triệt để bắt chúng ta không còn cách nào, cho nên mới phải quỳ xuống cầu xin chúng ta.

Đúng lúc này, cánh cửa bị đẩy ra, nam tử quyến rũ và Bạch Mi thiền sư đi đến, trong tay nam tử tốt lành còn cầm một cái sừng lấp lánh ánh sáng xanh lục, vậy là sừng rồng à?

Khi chó hoang nhìn thấy sừng tranh, trong mắt nháy mắt lóe ra một tia quang mang dị dạng. Bất quá rất nhanh, vẻ phấn khích này biến mất. Nó đứng dậy, chuyển hướng, quỳ xuống cho nam tử âu yếm và Bạch Mi thiền sư.

Ngay khi hai người phát hiện ra dã cẩu tinh lại ngay tại trong từ đường trông coi, trong nháy mắt khẩn trương lên.

Bạch Mi thiền sư nắm chặt phật châu: "Nghiệp chướng, còn không thúc thủ chịu trói!"

Nói xong, Bạch Mi thiền sư liền ném phật châu ra ngoài, chuẩn xác không gì sánh được chụp vào trên cổ chó hoang.

Nam nhân sai vặt thì cắn ngón giữa, nhanh chóng vẽ ra một ký hiệu kỳ quái lên chiếc sừng Tỳ Hưu rồi cầm trong tay, từng bước tiếp cận con chó hoang.

Nhìn ra được chó hoang bị phật châu thống khổ, ngã trên mặt đất đau khổ giãy dụa, bất quá cuối cùng vẫn kiên trì bò lên lần nữa, nửa quỳ trên mặt đất, đau khổ cầu xin Bạch Mi thiền sư và nam nhân dinh dưỡng.

Lần này ngay cả nam nhân thân thích Bạch Mi thiền sư và mẹ đẻ cũng sửng sốt, không rõ con chó hoang này đang giở trò gì.

Bạch Mi thiền sư hừ lạnh một tiếng: "A di đà phật, gian trá giảo hoạt, hôm nay tha cho ngươi, ngày mai ai sẽ tha cho những thôn dân chết thảm vô tội kia đây?"

Nam nhân chăn hộ cũng bắt đầu niệm lên từng câu chú ngữ linh hoạt kỳ ảo.

Con chó hoang kia thoạt nhìn rất khó chịu, tựa hồ bị chú ngữ của nam nhân đáng thương giày vò sống không bằng chết, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng nghẹn ngào.

Nhưng nó không phản kháng, chỉ quỳ xuống cho nam nhân an ủi.

Bạch Mi thiền sư ghìm chặt phật châu trên cổ chó hoang, nó vẫn gian nan bò dậy, quỳ xuống cho nam nhân an ủi!

Mãi cho đến khi chó hoang thất khiếu chảy máu mà chết, máu tươi tất cả đều chảy đến trên sừng, nó vẫn duy trì tư thế quỳ lạy, từng giọt nước mắt to lớn lăn xuống.

Bạch Mi thiền sư xác nhận tinh hạch chó hoang không thể hô hấp xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thu phật châu vào, ý bảo chúng ta có thể đi ra ngoài.

Mọi người nơm nớp lo sợ đi ra ngoài, nhìn con sói hoang này như cẩu tinh, đều là một trận phẫn nộ, cầm vũ khí muốn đem chó hoang này tách thành tám khối.

Bất quá Bạch Mi thiền sư lại ngăn cản mọi người, nói tên chó hoang này đã chết, việc cấp bách bây giờ vẫn là cứu thôn dân bị thương đi!

Mọi người lúc này mới ba chân bốn cẳng đem những thôn dân bị thương mang đi, không bao lâu sau, từ đường lớn như vậy chỉ còn lại mấy người chúng ta.

Chung thúc đại diện cho thôn nên cũng ở lại.

Nhìn con chó hoang này, ta rất kinh ngạc. Một con chó hoang lớn như vậy sống trên núi mà không bị thôn dân phát hiện? Điều này có chút khó tin. Dù sao loại yêu tinh giết người không chớp mắt này, ngày thường sẽ không làm ra chuyện gì thương thiên hại lý đối với thôn dân sao?

"Ta hỏi Chung thúc, Chung thúc lắc đầu, nói trước kia trong thôn rất bình tĩnh, cho tới bây giờ chưa từng bỏ qua vật gì, cũng không có ai bị thương.

Vậy thì kỳ quái.

Ta lại hỏi Bạch Mi thiền sư, vừa rồi chó hoang thuần túy quỳ xuống cho chúng ta, lại là mấy ý tứ gì?

Bạch Mi thiền sư nhịn không được bật cười, nói thứ này hẳn là tham sống sợ chết, biết mình đã không còn đường lui, cho nên mới quỳ xuống xin tha cho chúng ta.

Ta gật đầu, hẳn là như vậy.

Chung thúc cầu Bạch Mi thiền sư và nam tử sai trợ giúp chữa trị thôn dân một chút, dù sao các thôn dân cũng bị thương nặng như vậy, trong thôn cũng không có thầy thuốc nào giống vậy, chỉ sợ cũng chỉ có nam nhân chăn hộ và Bạch Mi thiền sư có năng lực cứu sống thôn dân chứ?

Nam tử sai vặt và Bạch Mi thiền sư gật đầu đáp ứng, mang theo Chung thúc đi chuẩn bị dược liệu.

Bất quá mới vừa đi hai bước, sau lưng lại bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng nước chảy rất nhỏ. Bạch Mi thiền sư lập tức ngừng lại, kinh ngạc "A" một tiếng, sau đó đi tới bên người Dã Cẩu tinh.

"Nguyên lai là như vậy, nguyên lai là như vậy." Bạch Mi thiền sư một hồi a di đà phật, cuối cùng nhịn không được lắc đầu thở dài.

Ta lập tức hỏi: "Bạch Mi thiền sư, làm sao vậy?"

Bạch Mi thiền sư nói: "Là mẫu tính chó hoang, cứu thôn dân."

Ta rất giật mình, chuyện này sao lại cùng mẫu tính của chó hoang tinh lẫn nhau chứ?

Đợi sau khi chúng ta quan sát tỉ mỉ, mới phát hiện dưới thân chó hoang lại có thêm chất lỏng trong suốt chảy ra. Ta không biết nhìn Bạch Mi thiền sư: "Đây là cái gì?"

"Dương Thủy." Bạch Mi thiền sư nói: "Con chó hoang này đang mang thai..."

"Nàng mang thai?" Chúng ta đều giật nảy mình: "Vừa rồi quỳ xuống nuôi chó, chẳng lẽ là xin chúng ta buông tha đứa nhỏ của nó?"

Bạch Mi thiền sư gật nhẹ đầu, sau đó tự mình động thủ, dùng chủy thủ cắt lấy bụng chó hoang tinh. Quả nhiên, theo cuống rốn chảy ra, mấy con chó con cũng từ trong cuống rốn giãy dụa đi ra, vẻ mặt u mê nhìn thế giới thần kỳ này.

Chung thúc ở bên cạnh cầm lấy xẻng sắt muốn đập chết mấy con chó nhỏ này, nhưng bị ta quát bảo ngưng lại: "Dừng tay, ngươi muốn làm gì?"

Chung thúc nói: "Chúng ta hại chết mẹ chó của nó, mấy con chó con này lớn rồi nhất định sẽ trả thù! Con chó hoang này sinh ra chắc cũng là yêu quái."

"Không được." Ta vội ngăn cản: "Tốt xấu gì thì đây cũng là mấy sinh mệnh nhỏ, ngươi không có tư cách cướp đoạt sinh mệnh của chúng."

Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là đau lòng mấy con chó con này. Chúng nó không có sai gì, không nên đem chó hoang tính tinh chế tạo trên người chúng nó.

Chung thúc không phục, hỏi Bạch Mi thiền sư thế nào bây giờ?

Bạch Mi thiền sư cởi tăng bào ra, dùng tăng bào bọc mấy con chó nhỏ lại: "Ta sẽ mang đi, tiếp tục thuần dưỡng, rửa sạch ma tính và bẩm sinh."

Lúc này Chung thúc mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Mi thiền sư cẩn thận từng li từng tí đem mấy con chó con này cho ta chăm sóc, nhìn đôi mắt to long lanh, sự căm ghét chó hoang kia ta giảm bớt không ít, ngược lại có chút kính phục nó.

Vì đứa bé còn nhỏ, con chó hoang tinh này thậm chí còn sẵn sàng vứt bỏ cả tính mạng.

Từ một phương diện nào đó mà nói, có đôi khi súc sinh còn hiểu tình cảm hơn so với con người.

Tình yêu mẹ là vĩ đại, bởi vì nó không cầu hồi báo, sẽ chỉ vô tư cống hiến, trải qua ngàn năm vạn năm cũng sẽ không thay đổi, điều này làm cho ta nhớ tới một câu thơ cổ:

Đường nét trên tay mẹ hiền, trên người một du tử.

Trước khi đi qua những khe hở rậm rạp, sợ rằng sẽ chậm chạp trở về.

Ai nói về cọng cỏ, báo được Tam Xuân Tuyền?

Cổ kính triều chính thứ một trăm sáu trăm lẻ Đường, thứ nhất là Cổ Kính.

Những thôn dân mất tích kia, cuối cùng phần lớn vẫn còn sống.

Theo bọn họ nói, rất sớm trước kia trong thôn xác thực đã làm một chuyện không phúc hậu, bởi vì cảm thấy bẩn thỉu, bọn họ liền đem một ổ chó hoang lưu lạc thu thập. Chó Công thêm ớt hầm thành nồi lẩu, chó con dùng xẻng sắt đập chết, nuôi chó thì bị đánh gãy hai chân, ném xuống chân núi.

Đây có lẽ là nguyên nhân chó hoang tinh hại người?

Không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận.

Bạch Mi thiền sư mang cả sừng Tuyền Cơ cùng mấy con chó nhỏ đi, còn nói chờ chó con lớn lên sẽ đưa cho ta một con.

Lý Ma Tử nhìn sừng tranh, lưu luyến không rời.

Bạch Mi thiền sư sao lại không biết suy nghĩ của Lý mặt rỗi? Dù sao trước khi đàn ông được an ủi đã nói, sừng Côn Bằng có lẽ có chút trợ giúp đối với bệnh tình Sở.

Vì vậy Bạch Mi thiền sư cười nói với Lý Ma Tử, chờ luyện chế sừng Côn Bằng thành dược, sẽ đưa đến tay hắn.

Trở về không được mấy ngày, bệnh tình Sở Sở càng thêm nghiêm trọng, tóc tai bắt đầu rơi, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, thường xuyên nói nhảm, toàn thân đều đang nóng hổi.

Lý Ma Tử sợ hãi, dẫn Sở Sở Sở đến đại viện Bắc, vào trong phòng giữ hộ vệ bệnh nặng. Phương án mà thầy thuốc đưa ra là trị liệu bảo thủ, nghi ngờ là có một loại ung thư nào đó chưa bị phát hiện.

Lý Ma Tử đồng ý, đem tất cả tích góp ném hết lên người Sở Sở, nhưng chút tiền của y đâu đủ dùng?

Thế thì ta và Doãn Tân Nguyệt cũng đều tự trợ giúp Lý Ma Tử một mình, Lý mặt rốt cục khóc lóc nói cho chúng ta biết, y biết Sở Sơ có lẽ không chống đỡ nổi được bao lâu, chỉ là trong khoảng thời gian cuối cùng y muốn đều thoải mái một chút.

Nhìn bộ dạng bị hấp hối của Sở Sở, trong lòng ta rất sợ hãi, nếu thật lo lắng một giây sau, Sở Sở sẽ vĩnh viễn nhắm mắt lại. Không biết Lý Ma Tử sau khi Sở Sở chết, còn có thể tỉnh táo trở lại nữa hay không?

Sau đó khi Sở Sở cận chiến, cuối cùng Bạch Mi thiền sư cũng đưa viên thuốc được luyện từ sừng Toan Nghê tới, sau khi ăn vào, Sở Sở cuối cùng cũng giữ được một mạng. Tuy nhiên cũng không khác gì thực vật, trong một ngày chỉ có ba bốn giờ đồng hồ là tỉnh táo, phần lớn thời gian đều đang ngủ...

Vì để cho Sở Sở vẫn tiếp tục ở tại đảo nhỏ, Lý Ma Tử hầu như mỗi ngày đều chạy đến chợ mua bán, tìm việc làm ăn để kiếm tiền.

Mà vụ làm ăn thứ hai sau năm chính là tìm tới cửa vào lúc này.

Đối tượng phục vụ lần này là một phú bà nhỏ kinh doanh tạm thời của Bắc Kinh, nghe nói trong tay có mấy ngàn vạn.

Bây giờ buôn bán nhỏ đúng là rất sôi động, bằng hữu của ta hầu như đều có hơn phân nửa trong vòng, mỗi ngày đều viết quảng cáo cực kỳ nhàm chán, hoa mắt cái gì chứ, trang điểm á, gì mà phẩm hóa, cây kim trắng ngon hay không. Rốt cuộc các nàng có kiếm được tiền hay không ta không biết, nhưng nữ nhân này lại rất có tiền, nàng nói nàng là đại lý đầu đường xó chợ, phụ trách mười bảy thành thị trong tay hơn vạn khách hàng.

Nàng ước chừng chúng ta sẽ chạm mặt tại một con ốc lang.

Cách ăn mặc của nữ nhân rất xuất chúng, được trang điểm tinh xảo, tóc dài ngang vai, đeo túi quần áo. Giới chỉ bạch kim và vòng cổ sáng chói loá mắt, tư thế đi đường cũng chập chờn bất định, như người mẫu vậy.

Tuy nhiên ta đối với nữ nhân bán phong – tao như vậy, trời sinh đã rất phản cảm. Cho nên sau khi gặp mặt cũng mặc kệ nàng, trực tiếp hỏi nàng rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Nàng tựa hồ rất cẩn thận, vụng trộm tháo tấm gương phòng khách xuống, úp ngược lên bàn, lúc này mới nhỏ giọng nói: "Suỵt, có người, một mực trong gương theo dõi ta."

Ta sửng sốt một chút, không hiểu sao nhìn gương: "Ai đang nhìn chằm chằm ngươi?"

Nàng nói: "Có ta đây."

Ta nén cười nói: "Mỹ nữ, cô không sao chứ? Cô nhìn gương, hình chiếu phản xạ ra từ tấm gương, không phải cô còn biết là ai sao? Có người khác thì trách."

Nàng nóng nảy: "Ta nói các ngươi là kẻ lừa đảo hả, tình huống mẫn cảm như vậy mà cũng không phát hiện được? Ý ta nói là, trong gương có một ta, coi như là lúc ta không soi gương, ta cũng đứng trong gương, cứ như vậy ánh mắt u oán nhìn ta."

Ta ngược lại hít một hơi khí lạnh, không thể tin nhìn nàng: "Ngươi nói, lúc ngươi không soi gương, bên trong cũng sẽ xuất hiện một ngươi? Ngươi chắc chắn là ngươi, mà không phải người khác."

Nàng lập tức gật đầu: "Đúng đúng, chính là như vậy. Nói đi, bao nhiêu tiền thì phải làm sao? Ta rất bận."

Vừa nói xong, hơi tin của nàng liền vang lên, nàng cầm lấy điện thoại di động liếc mắt nhìn một cái, liền nói mấy câu với điện thoại di động, hình như lại có một vị đại lý khác, để đối phương kiếm tiền đại lý.

Ta nhìn Lý Ma Tử, Lý mặt rỗ có chút không kiên nhẫn, nói: "Tống nữ nhân, hay ngài làm đi, chờ khi nào xong lại tới tìm chúng ta?"

Nữ nhân lập tức nổi giận: "Ngươi nói vậy là có ý gì? Ta đã trả tiền rồi đấy."

Ta thấy Lý Ma Tử muốn nổi giận cũng bình thường. Tính tình trước kia, giờ có lẽ Lý Ma Tử đã vỗ bàn từ lâu.

Bất quá nghĩ tới hiện tại Linh Nguyệt cần gấp tiền, Lý Ma Tử vẫn nhịn xuống.

Trước kia tham tài thuần túy là tham tài, hắn vẫn có giới hạn.

Nhưng hiện tại, Lý Ma Tử vì ái nữ mà "Tham tài", trên vai có thêm một phần trách nhiệm, hắn bắt đầu làm việc cũng ổn định hơn rất nhiều.

"Ngươi cứ bận trước đi! Chúng ta đợi." Cuối cùng Lý Ma Tử thỏa hiệp, khẽ thở dài.

Tống nữ nhân kia luôn nói chuyện với điện thoại, nói mười phút, chờ sau khi đại lý kia trả cho hắn phí đại lý năm vạn đồng, lúc này mới đặt điện thoại, khuấy động chén cà rốt nói: "Nói đi, bao lâu mới giải quyết được? Muốn bao nhiêu tiền?"

Ta không nhịn được bật cười: "Chúng ta không phải đạo sĩ, cũng không phải chuyên môn bắt quỷ, mà là thương nhân chuyên xử lý âm vật. Ngài có thể nói cho ta biết, ngài bắt đầu cảm giác không đúng lúc nào không đúng hay không? Trong nhà có vật gì đặc biệt cổ quái hay không?"

"Cái gương nhà ta có gì đó quái lạ!" Tống nữ tử nói: "Cái gương kia chính là âm vật."

Ta ngay cả vội vàng giải thích nói: "Cái gọi là âm vật, bình thường đều là đồ cổ có lịch sử hơn trăm năm, mà là vật dụng không bình thường của sinh hoạt hàng ngày."

"Như vậy à." Nàng nói: "Vậy ta hẳn phải biết là thứ gì, dứt khoát các ngươi đến nhà ta tới một chuyến đi!"

Ta gật gật đầu, không nhìn thấy âm vật, tự nhiên không cách nào xử lý tốt sự tình.

Tống nữ nhân mở là bảo mã Việt Dã, chỉ có hai tòa. Dường như bà ta có ấn tượng không tệ với ta, kiên quyết cho ta lên xe, kêu Lý Ma Tử tự đánh xe cho mình.

Lý mặt rỗ tức giận dữ, nhưng cũng không nói gì, chỉ có thể cắn răng đáp ứng.

Trong xe, Tống nữ nhân đã thuật lại chuyện xảy ra trên người cô, kiên nhẫn nói với ta.

Thì ra, Tống nữ nhân cũng không phải là người Bắc Anh địa sinh

ra.

Bất quá người ở vùng khác Bắc Kinh đánh liều đều có một ước mơ cuối cùng, đó chính là lấy được khẩu hiệu Bắc Kinh. Cho dù không lấy được hộ khẩu Bắc Kinh, cũng phải học cách nói Bắc Kinh, để trên người mình có một cỗ khí chất của người Bắc Kinh, cho nên Tống nữ nhân vừa mở miệng, chính là địa đạo Bắc Kinh Mạch.

Nghe nói Bắc Kinh là thứ ai cũng thích làm đồ vật pha tạp, nuôi động vật nhỏ, thế là Tống nữ nữ gần đây cũng mua không ít đồ cổ cho trong nhà, còn nuôi được một con dê lạc đà, cũng chính là ngựa bùn coi như sủng vật.

Sự kiện kỳ lạ, đại khái bắt đầu từ lúc nàng mua được gương đồng Đường triều...

Mặt gương đồng kia được chạm trổ vô cùng tinh xảo, vừa nhìn qua chính là bút tích của Hoàng gia, hơn nữa được khảm nạm vàng, giá đỡ cũng được làm từ gỗ đàn tế tốt nhất.

Đáng quý hơn chính là, mặt ngoài gương đồng vô cùng bóng loáng, chiếu ra hình ảnh rõ ràng vạn phần, đơn giản không khác tấm gương hiện đại là bao.

Tống nữ nhân này cực kỳ yêu thích gương đồng, bởi vì nàng cảm thấy bản thân trong gương sẽ càng thêm quyến rũ so với bản thân chân thật, tràn ngập sắc xuân. Điều này khiến nàng không tự chủ được sinh ra một cảm giác tự hào, loại cảm giác này, khiến Tống nữ nhân thèm nhỏ dãi, mê muội, quả thực giống như keo kiệt.

Nhưng ngày thứ mười sau khi mua được tấm gương, Tống nữ nhân liền phát hiện tình huống bất thường. Lúc nàng sáng sớm nhìn tấm gương, phát hiện mình trong gương có vẻ không theo kịp tiết tấu.

Ví dụ như sau khi nàng trang điểm gương, đang chuẩn bị quay đầu rời đi, nhưng dư quang khóe mắt lại phát hiện ảnh ảnh chân dung của mình vẫn còn đọng trong gương, hướng về phía mình cười.

Nàng lại nhìn kỹ hơn, lại phát hiện trong gương trống rỗng, chỗ nào còn bóng dáng của mình?

Ban đầu nàng còn cho rằng mình hoa mắt, cho nên không coi trọng. Nhưng mấy ngày tiếp theo, nàng phát hiện tình huống càng ngày càng bất thường!

Trong lúc nàng soi gương, người thường cảm giác trong gương hình như cũng không phải mình.

Bởi vì người trong gương thường xuyên cười nói với mình mà không hiểu ra sao. Cho dù nàng xác nhận mình không cười.

Sau đó buổi tối rời giường - đi nhà xí, trong lúc vô ý sẽ nghe thấy trong gương truyền đến tiếng cười cổ quái, chờ nàng đi xem, sẽ phát hiện trong gương lại xuất hiện khuôn mặt tươi cười "Chính mình".

Bất quá khuôn mặt tươi cười kia chợt lóe lên rồi biến mất, nàng cảm giác được khả năng chỉ là ảo giác, nhưng cũng không quá để ý, chỉ là đem gương đồng thu vào trong ngăn kéo, không định dùng lại, dù sao trong lòng cảm thấy khó chịu hoảng hốt.

Bất quá từ khi thu lại gương đồng, tình huống lại càng nghiêm trọng! Không chỉ có trong gương đồng xuất hiện tượng người quỷ dị, mà ngay cả trên mấy tấm gương còn lại trong nhà, cũng bắt đầu xuất hiện hình ảnh kỳ quái.

Có lúc là một gương mặt máu me, có lúc là khuôn mặt tươi cười của mình, thậm chí có một lần nàng còn nhìn thấy một nữ nhân kỳ quái, mặc váy Đường triều, đi tới đi lui trong gương...

Nàng bị dọa sợ, cũng không dám tiếp tục ở nhà nữa, dứt khoát chuyển từ khu nhỏ ra ngoài, thuê một bộ biệt thự đắt tiền ở ngoại ô.

Nhưng sự kiện quỷ dị không vì vậy mà càng lúc càng nghiêm trọng, mà là càng lúc càng nghiêm trọng. Chỉ cần có tấm gương, cô đều có thể thấy mình trong gương, cùng với cô gái mặc váy Đường triều, hơn nữa có lúc cô phát hiện ra cô gái mặc váy của Đường triều là hình dạng của mình.

Chân chính làm nàng hạ quyết tâm tìm người giúp đỡ, lại phát sinh sự kiện khủng bố tối qua. Nàng nằm trên giường ngủ, lại đột nhiên cảm giác quanh thân băng lãnh, nàng vì thế liền bị con trai ôm chặt lấy, nhưng mới vừa quay người, lại chợt nghe được một thanh âm lạnh như băng: "Ta lạnh quá!"

Lúc này nàng bị dọa sợ, lập tức mở mắt ra, nhưng mở mắt ra như vậy, lại thiếu chút nữa bị dọa phát điên.

Bên cạnh của nàng không ngờ có thêm một người, cứ thế nằm thẳng xuống, gối đầu lên đầu mình, vành mắt biến thành màu đen, thất khiếu chảy máu, làn da héo rũ.

Mà gương mặt kia, thình lình giống nàng như đúc.

Cô nàng thét chói tai muốn đi ra ngoài, kết quả vừa mở cửa, bản thân mặc váy Đường triều đã lạnh lùng xuất hiện ở cửa, âm thanh yếu ớt nói: "Ta muốn sống lại, ngươi nhất định phải chết."

Nói xong, đối phương liền vươn hai tay trắng bệch, chụp lấy cổ nàng.

Đúng lúc này, một tiếng gà trống gáy vang lên, nữ quỷ sợ hãi, sau khi hét lên một tiếng liền từ từ biến mất.

Tống nữ nhân kinh hoảng, một hơi chạy tới chợ của Phan gia, nói là có duyên, nên nhìn thấy Lý Ma Tử còn sống trong chợ, liền mời Lý Ma Tử đi xử lý chuyện này.

Chương thứ một trăm sáu mươi mốt lão nạp kêu lên, tử kỳ đến.

Ta nghe xong, trong lòng cũng biết đại khái.

Ta nhớ lần trước đọc được trên mạng lưới một đoạn rất nóng, nói là một học sinh rảnh rỗi đau lòng, tìm một cái gương để thí nghiệm, mỗi ngày từ sáng tới tối, đều được soi gương, mỗi ngày giữ vững trên bốn mươi lần, mỗi lần chỉ kéo dài năm phút.

Lúc mới bắt đầu còn đỡ, nhưng theo thời gian trôi qua, tình huống quỷ dị xảy ra càng ngày càng nhiều. Đầu tiên là hắn phát hiện mình có chút không quen biết trong gương, sau đó thường xuyên không khống chế được tâm tình của mình, điên cuồng khóc lớn, điên cuồng cười to, cảm giác giống như cái trong gương kia mới là chân thật chính mình, bản thân hiện tại, phải làm việc của mình trong gương.

khoảng một tháng sau, hắn phát hiện mình đã không thể rời mặt gương. Rời khỏi gương, hắn cảm thấy toàn bộ thế giới đều trống rỗng, không cảm giác được sự tồn tại của mình, cả ngày đều ngồi trước mặt gương, nhìn bản thân mình.

Không ăn được cơm, ngủ không yên, không đánh răng rửa mặt, người đói xương lởm chởm, vành mắt biến thành màu đen, tóc rối bù, nghiễm nhiên chính là bộ dáng một tử quỷ.

Mãi về sau, hắn xuất hiện triệu chứng tinh thần phân liệt, cảm thấy mình là giả, trong gương mới là chính mình, mỗi ngày sống trong nghi vấn và thống khổ, cuối cùng không chịu nổi cỗ áp lực tinh thần này tự sát...

Một tấm gương bình thường, cũng có thể giày vò người ta đến mức tươi sống, huống chi là một cổ kính Đường triều không biết lai lịch?

Con mẹ nó, Tống nữ nhân này đúng là tìm chết.

"Ta hỏi Tống nữ nhân, một ngày phải soi gương bao lâu?

Tống nữ nhân do dự một chút, nói lúc mới bắt đầu chỉ có mười mấy lần, lúc tối đa thì ngồi luôn ở trước gương.

Ta bị Tống nữ nhân làm cho giật mình, tự luyến thì không cần tự kỷ đến mức này.

Ta còn bận rộn hỏi Tống nữ nhân tại sao phải soi gương nhiều lần như vậy? Tống nữ nữ nhân nói cái này có gì kỳ quái, nàng là người buôn bán nhỏ, mỗi ngày đều phải xử lý đủ loại chuyện trong nhà, suốt ngày ở nhà, lúc nhàm chán mà trang phục thì làm sao chứ?

Ta nói chiếu gương nhiều vào, phương diện tinh thần có thể sẽ xuất hiện một vài vấn đề.

Nữ nhân kia mắng luôn một câu: "Mẹ nó, rốt cuộc ngươi có phải chuyên nghiệp hay không, những ai luyện tập luyện võ suốt ngày đều luyện ở trước gương, thế thì nhảy múa đều là bệnh tinh thần phân liệt hả?"

Ta nói tính chất của hai người đạo không giống nhau, các nàng luyện vũ, phần lớn lực chú ý đều tập trung vào động tác của tứ chi, về cơ bản sẽ không tỏ vẻ khinh thường, nhưng nếu không như thế, phần lớn sự chú ý của ngươi đều đang tập trung trên mặt ngươi, nên khó tránh khỏi sẽ xảy ra chuyện.

Tống nữ nhân vẫn không tin, nói ta nói hươu nói vượn, ta biết không hợp với nàng, cũng mặc kệ nàng.

Tống nữ nhân đầu tiên là dẫn ta về tới biệt thự ở kinh đô, ta đi một vòng cũng không phát hiện ra âm dương không cân bằng, cảm giác hết thảy đều bình thường, liền dẫn ta đến nơi có gương đồng xem thử.

Tống nữ nhân liền đưa ta tới khu nhỏ ở trước kia.

Nhà nhỏ này gọi là Thủy Thượng hoa viên, tại Nam Tam hoàn, phòng ốc Bách Bình Mễ ít nhất cũng năm trăm vạn. Cô nương này thật đúng là có tiền, ta cũng không nỡ bỏ được.

Lúc đi tới vườn hoa, phát hiện Lý mặt rỗ đã ở trước cửa chờ chúng ta. Nhìn thấy chúng ta khoan thai đi tới, Lý bưu tử rất phiền não, hỏi chúng ta sao lại đến chậm như vậy.

Ta nói hỏng xe, trì hoãn một hồi, Tống nữ nhân lại trợn mắt nhìn Lý Ma Tử một lần nữa, nói ngươi tốt nhất là tốt hơn một chút, nếu không ta sẽ trừ tiền.

Lý Ma Tử tức giận, nhưng lại không thể phát tác ra ngoài, chỉ có thể cố nén phẫn nộ đuổi theo bảo mã, một mực đuổi tới tận cửa khu nhỏ này.

Sau khi vào thang máy, Tống nữ tử đột nhiên che mắt ngồi xổm xuống, dáng vẻ vô cùng sợ hãi.

Ta bị hành động quỷ dị của Tống nữ nhân làm cho giật nảy mình, vội vàng hỏi nữ nhân kia rốt cuộc bị làm sao vậy?

Tống nữ nhân thấp thỏm lo lắng nói không dám nhìn vách đá của thang máy, trong đó không phải của mình.

Ta nhìn qua vách trong thang máy đều là kim loại, sáng loáng như gương, có thể chiếu ra bóng người.

Ta bật cười khanh khách, Tống nữ nhân này là một khi bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Không nghĩ tới Tống nữ nhân lại ở lầu mười, nàng thật là to gan, bình thường nữ nhân độc thân đều ở dưới lầu năm, bởi vì trên tầng cao âm thịnh dương suy, đối với thân thể nữ nhân không tốt. Hơn nữa vạn nhất gặp phải người vô lại nào đó bị vứt bỏ lâu mà trực tiếp ngã xuống thịt nát xương tan.

Ta hỏi Tống nữ nhân vì sao phải mua lầu các cao như vậy, Tống nữ nhân bảo ta thích, ngươi quản được sao?

Ta bật cười khanh khách, nói ta đương nhiên không quản được, nhưng tốt nhất là ngươi cẩn thận một chút, ở tầng cao như vậy, đối với ngươi không tốt.

Tống nữ nhân vội vàng hỏi ta vì sao lại nói như vậy, ta nói ta thích, ngươi có quản được không?

Cho tới nay ta và Lý Ma Tử đều bị Tống Bà Nữ đè xuống, điều này làm cho ta rất không thoải mái, cho nên liền chuẩn bị cho bà ta một cái hạ mã uy.

Nữ nhân này Tống, quả nhiên sợ hãi, liên tục xin lỗi ta, để ta nói cho nàng biết môn đạo trong đó. Sau khi ta nói xong, Tống nữ nhân lập tức hối hận không thôi, nói không nên tin lời nói dối của nhân viên bán lầu.

Vào phòng của Tống nữ nhân, ta liền cảm thấy sự lạnh lẽo không bình thường! Sự lạnh lẽo này không phải là lạnh bình thường mà giống như lạnh thấu xương, lạnh từ trong ra ngoài.

Ta hít sâu một hơi, hỏi gương đồng của Tống nữ tử đang ở đâu?

Tống nữ nhân dẫn ta vào phòng ngủ, mở cuộn san hô ra, từ bên trong lấy ra tấm gương đồng kia.

Gương đồng quả thực làm tinh xảo, vô luận là mạ vàng hay khung gỗ đàn hương, đều phi thường trắc trở. Ta ước lượng một chút, cảm giác hẳn là hàng thật giá thật.

Đồ vật như vậy, cho dù đặt ở viện bảo tàng quốc gia, cũng khẳng định là hàng tốt thượng đẳng, làm sao lại bị tiểu phú bà không lớn không nhỏ này cất giấu?

Nói thật, mặc dù nàng có một ngàn vạn, nhưng ở Bắc Kinh cũng không tính là phú hào, căn bản không xứng với tấm gương đồng này.

Ta đoán, bán cho Tống nữ tử tấm gương đồng này, khẳng định không phải là người tốt, mang theo mục đích nào đó...

Ta nên hỏi Tống nữ nhân, mua gương đồng này đã tốn bao nhiêu tiền? Tống nữ nhân không nói nhiều, đã hơn năm mươi vạn.

Lời này của nàng ta vốn là để trang bức, chứng minh nàng tài đại khí thô, tốn hơn năm mươi vạn mua gương. Nhưng trong lòng ta lại hung hăng khinh bỉ nàng ta một phen. Nữ nhân này ngốc nghếch hẳn chứ? Chỉ riêng vòng công phu nạm vàng quanh đây đã là bao nhiêu tiền, năm mươi vạn vạn năng mua gương đồng này, không có gì quái lạ mới xảy ra.

Tuy nhiên ta cũng không nói gì, chỉ nói tối nay ở đây ở lại đây đêm qua đi, ta muốn nhìn cái gương đồng này rốt cuộc có gì cổ quái.

Tống nữ nhân nhìn ta với vẻ rất căng thẳng, hỏi nàng cũng phải ở lại sao? Ta kinh ngạc nhìn Tống nữ nữ, nói nàng không ở lại là ai? Tấm gương đồng này là của nàng có tác dụng mà chưa chắc đã có tác dụng trên người chúng ta.

Tống nữ nhân đành gật đầu đáp ứng.

Ta đem gương đồng lật qua lật lại kiểm tra một lần, cũng không phát hiện chỗ quái dị gì, dứt khoát đem gương đồng trả về đài trang điểm, nhìn chằm chằm mình trong gương một lát.

Gương đồng này hoàn toàn chính xác lợi hại, không khác gì kính pha lê hiện đại, góc cạnh mặc dù mơ hồ, bất quá lúc đó hẳn đã xem như phi thường thượng thừa, đoán chừng cũng chỉ có người trong hoàng thất mới có thể dùng được chứ?

Lý mặt rỗ đi tới nhẹ nhàng gõ gõ gương đồng, hỏi ta vậy trị giá món đồ vật này là năm mươi vạn sao? Ngươi thật sự bị người ta làm oan đại đầu sao.

Tống nữ nhân rất tức giận, nói sao không đáng giá năm mươi vạn, cuối cùng lại cùng cãi lý với Lý Ma Tử, quyết không thừa nhận mình mua gương thua thiệt...

Mà ta lại bị tiếng Lý Ma Tử gõ vừa rồi hấp dẫn, lúc Lý Ma Tử gõ gương đồng lúc nãy, tiếng gương đồng phát ra rất quái lạ.

Theo lý thuyết, tiếng gõ lên gương đồng bình thường đáng lẽ phải trong trẻo mới đúng, nhưng tiếng Lý mặt rỗ gõ ra lại rất khàn khàn, hình như là tiếng của bà lão Âu Ngô xinh đẹp thế kỷ mười tám, hơn nữa còn kéo dài rất lâu!

Ta không tin tà, liền gõ lần nữa một cái, quả nhiên, nó cũng không phát ra thanh âm vốn nên phát ra, mà là phát ra một loại âm thanh ngột ngạt khàn khàn.

Hắn còn chưa kịp tìm hiểu đến tột cùng thì bỗng nhiên có thứ gì đó đã đụng vào cửa sổ nhà Tống nữ nhân, làm vỡ hết cả thủy tinh trong cửa sổ.

Gian phòng lập tức yên tĩnh lại, chúng ta đồng loạt nhìn về phía ban công.

Một con quạ đen đầu đầy máu, nằm yên tĩnh trong bong bóng, đã chết.

Ta cũng tương tự hít một ngụm khí lạnh, quạ đen này bị sao vậy? Chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ đụng phải, nhất định có nguyên nhân đặc thù gì.

"Hừ, chất lượng thủy tinh sao lại kém như vậy." Tống nữ nữ giận tím mặt: "Ta muốn tìm vật nghiệp, đây là căn nhà rách nát gì vậy?"

Ta ngay cả bận ngăn Tống nữ nhân lại, bảo Tống nữ nhân đừng nói chuyện, nghe xem bên ngoài là thanh âm gì.

Nữ nhân Tống Khuyết sửng sốt, nhìn ta bằng ánh mắt sợ hãi, hỏi ta làm sao vậy?

Ta vẫn chưa mở miệng nói chuyện, trên bệ cửa sổ lại bay ra một bầy quạ đen, con mắt vô thần nhìn chằm chằm vào Tống Nữ Nhi.

Tống nữ nhân lập tức tiến lên đánh chúng nó, đám quạ đen phát ra một tràng tiếng kêu "Oa oa" rồi bỏ chạy.

"Thật không may." Tống nữ nhân tức giận nói.

"Đúng vậy." Lý Ma Tử cũng thở dài nói: "Mọi người đều nói, lão nạp kêu, tử kỳ đến..."

"Miệng quạ đen của ngươi không thể nói dễ nghe một chút được, cái gì mà lão nạp kêu là tử kỳ đến, có tin bây giờ ta báo động bắt ngươi lại không?"

Nhìn hai người lại muốn cãi nhau, ta liền vội vàng khuyên can hai người, để bọn họ không nên tức giận, hiện tại ta cảm thấy, đám quạ đen kia đi vào, khẳng định có quan hệ với việc chúng ta gõ tấm gương đồng này.

Vì vậy ta liền hỏi Tống nữ nữ, trước kia có đụng phải tình huống này không, con quạ đen bay đến ban công rồi?

Công phu thứ một trăm sáu mươi hai thật sự là Tống Nữ Nhi...

Tống nữ nhân vội vàng lắc đầu: "Đại ca, nơi này là Thập lâu, quạ bay cao như vậy làm gì? Ta đã biết, chắc chắn là hai người các ngươi âm khí vượng, nên mới dẫn quạ đen tới đây..."

"Vấn đề không ở trên người chúng ta, ở trên thân gương đồng này." Ta nói xong, lại gõ lên gương đồng một cái: "Ngươi nghe."

Nữ nhân Tống nữ tử cẩn thận ngừng một chút, nói với giọng khó hiểu: "Sao vậy?"

"Trước kia ngươi gõ qua gương đồng này sao?" Ta hỏi.

Nữ nhân kia lắc đầu: "Không có. Ý của ngươi là đám quạ kia bị tiếng gương đồng hấp dẫn mà? Đừng đùa nữa, phong kín này rất tốt, bên ngoài gần như không nghe thấy."

"Dường như ta đã hiểu." Đột nhiên ta nghĩ tới một khả năng cực kỳ đáng tin cậy, lập tức kích động: "Giọng nói này không giống tiếng quạ kêu là sao?"

Nói xong, ta ở trên gương đồng liên tiếp gõ hai ba lần.

Tống nữ nhân và Lý Ma Tử nhìn nhau, cuối cùng đều gật đầu: "Đừng nói, thật sự có điểm giống thật."

"Chiếc gương đồng này có quan hệ rất lớn với quạ đen." Ta nói: "Đi, ta đi bắt quạ đen."

Lý mặt rỗ kinh ngạc nói: "Bắt quạ đen làm gì? quạ đen đã để ngươi chọc vào rồi sao?"

"Tuy ta không rõ gương đồng này là cái gì, thế nhưng Ô Nha đã có phản ứng với gương đồng, vậy thì nói rõ gương đồng và quạ đen ở một phương diện nào đó có điểm giống nhau. Bây giờ chúng ta chính là tìm ra một điểm giống nhau của gương đồng và quạ đen, như vậy mới có thể trị được thuốc! Ta muốn dùng máu quạ đen." Ta giải thích.

Lý Ma Tử lập tức gật đầu: "Để ta đi, ngươi và nữ tử Tống Khuyết đang ở đây chờ, nhiều người sẽ không dễ làm việc."

Nữ nhân kia gật đầu: "Được, được, ta đồng ý."

"Đồng ý thì chìa khóa cho ta." Lý Ma Tử nói: "Để ta chạy đi nhé? Được, ta chạy đi, ngày mai có thể trở về, nói không chừng có thể mang theo hai con Kên kên, vừa vặn đem thi thể các ngươi ăn..."

Lý Ma Tử thì ra là muốn mở xe của Tống nữ nhân để luyện tập.

Tống nữ nhân rất tức giận ném chìa khóa xe cho Lý Ma Tử: "Đi nhanh về nhanh."

Lý Ma Tử lập tức chạy đi, ta thì bảo Tống nữ nhân nhanh chóng đem gương đồng bỏ vào cuộn bồng. Hiện tại ta không hề chuẩn bị gì, không mang theo bất cứ thứ gì, vạn nhất Tống nữ nhân bị gương đồng làm cho phát điên, ta thật sự không được chỉnh tề cho lắm.

Tống nữ nhân sau khi đậy gương đồng lại, thuận tay khóa cả ban công và cửa vào, mở TV, nằm trên ghế dài bắt đầu xem TV.

Trên TV có phát một sản phẩm trang trang điểm nào đó, Tống nữ tử kích động nói với nàng về cách trang điểm này của nàng.

Ta tùy tiện nói công việc này của ngươi cũng không tệ, mỗi ngày ngồi ở nhà cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền rồi.

Cái hộp của Tống nữ nhân lập tức được mở ra, nàng nói bản thân thật ra cũng không dễ dàng gì, một nữ nhân sống ở ngoài, bên cạnh không có lấy một bằng hữu thật sự, những bạn thân trước kia kết bạn đều đố kỵ với nàng, dần dần đã xa cách với tài phú của nàng.

Nói xong lại bật khóc, nói nàng tịch mịch cỡ nào, cô đơn nhường nào, tối đa chỉ mong tìm được một nam nhân đáng tin cậy cậy. Chỉ cần có thể thương yêu nàng, nàng nuôi nam nhân là được. Bất tri bất giác, nàng lại tiến tới bên cạnh ta, động thủ động cước đứng lên với ta.

Ta tức thì đau đầu, con đàn bà này chắc không phải muốn nam nhân phát điên chứ? Tuy rằng cô bé đúng là đẹp gợi cảm, đó là loại khiến nam nhân muốn dừng mà không được, nhưng ta không phải loại nam nhân tùy tiện. Nghĩ tới Doãn Tân Nguyệt, ta lập tức sinh lòng bài xích với cô, lập tức ngồi xuống ghế, ho khan một tiếng, nếu thuận tiện thì ta muốn ở một mình một lát, tiện thể nghĩ làm sao giải quyết gương đồng.

Ta từ chối Tống nữ nhân, khiến Tống nữ nhân rất tức giận, đứng dậy liền đi vào phòng ngủ, còn mắng ta không biết phong tình, cả đời này sẽ sống cuộc sống thanh nghèo.

Ta bật cười khanh khách, ta cảm thấy ta đi xin cơm, cũng sẽ không làm khuôn mặt trắng trẻo của nàng. Loại nữ nhân như nàng, ta thật lòng xem thường.

Ta ở phòng khách nhìn TV một lát, trong đầu đều là động tác mà Tống nữ nhân vừa rồi khích ta. Ta rất buồn bực, nghĩ thầm chẳng lẽ mình thật sự có mị lực lớn đến vậy sao? Sao bây giờ nữ nhân này đều bắt đầu chủ động ôm đồ trong lòng với ta.

Ta đang nghĩ liệu có phải nên tìm thời gian kết hôn với Doãn Tân Nguyệt không.

Ngay lúc ta đang nghĩ ngợi lung tung, cuối cùng Lý Ma Tử cũng trở lại. Nhìn hắn mồ hôi đầy đầu, thở phì phò, ta liền buồn bực, cái tên này ngồi thang máy làm sao cũng mệt đến mức này?

Ta liền hỏi Lý Ma Tử, Lý mặt rỗ còn có thể bởi vì cái gì, đã cãi nhau với Tống nữ nhân, mẹ nó, cô nương nhỏ kia thật là ngốc.

Cửa phòng ngủ ầm một tiếng bị mở ra, Tống nữ nhân vọt ra, nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử: "Ngươi nói hươu nói vượn gì thế."

Lý mặt rỗ nhìn Tố nữ, nhất thời "Muống" kêu thảm một tiếng, ngã từ trên ống rồi trở xuống đất, trợn mắt há hốc mồm chỉ vào Tống nữ: "Ngươi... Ngươi sao lại ở chỗ này?"

"Phí lời, ta ở đây này." Tống nữ nữ mắng một câu: "Vẫn không phải nam nhân, lén lút nói xấu sau lưng, gương mặt già nua đó thật không thú vị."

Sắc mặt Lý Ma Tử tái nhợt, liên tục nuốt nước bọt, không nói gì nữa. Nhưng ta lại cảm thấy Lý mặt rỗ đã đụng phải chuyện gì đó không đúng, liền bảo Lý mặt rỗi mang Ô Nha thả xuống đất, theo ta ra ngoài một chuyện.

Vừa ra khỏi cửa, Lý Ma Tử vội vàng đi vào phòng thang máy xem thử. Nhưng giữa thang máy trống không, Lý Ma Chân càng sợ hãi hơn, nhìn ta nói: "Ta gặp quỷ thật rồi, thật sự gặp quỷ rồi."

"Là ý gì?" Ta nhìn Lý Ma Tử một cách khó hiểu.

Hóa ra, vừa rồi khi Lý măm Tử lên lầu, cửa thang lầu mở ra, thấy Tống nữ nhân đứng trong thang máy mỉm cười với mình, còn nhiệt tình kéo Lý Ma Tử vào thang máy, ôm lấy Lý Ma Tử rồi khóc, vừa thân lại ôm.

Nếu là lúc trước, Lý mặt rỗ đã sớm ngoan ngoãn xuống ngựa, cùng với Tống nữ nhân là có mối quan hệ. Nhưng Lý mặt rỗ đụng tới Tống nữ, lại nhớ tới Sở Lai, một tay đưa Tống nữ đến, hỏi Tống nữ điều gì?

Tống nữ nhân căn bản không nói lời nào, chỉ là ôm lấy Lý Ma Tử rồi ôm. Lý Ma Tử tức điên lên, đi ra khỏi thang máy.

Hắn rõ ràng nhìn thấy thang máy đi xuống, còn tưởng Tống Nữ Nhi ra ngoài mua cái gì đó. Không ngờ vừa vào nhà đã nhìn thấy Tống Nữ Nhi ở trong phòng, chuyện này có thể không dọa người sao?

Lý Ma Tử vừa nói xong, ta cũng đổ mồ hôi lạnh, ta trên cơ bản có thể kết luận, cái mà Lý Ma Tử nhìn thấy chính là cái "Tống Nữ" trong gương kia.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới, người trong gương, vậy mà tà dị đến trình độ này, có thể đi ra khỏi gương.

Ta hít sâu một hơi, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn thoáng qua hướng thang máy, sợ bên trong lại xuất hiện một Tống nữ tử, tóc tai bù xù nhìn chúng ta.

Nhưng thấy trong không gian thang máy trống rỗng, ta cũng thở ra một hơi nhẹ nhàng.

Ta không muốn Lý mặt rỗ nói chuyện này tốt hơn là không nên nói cho Tống nữ, tránh lập tức khiến nàng quá mức khủng hoảng.

Lý Ma Tử gật đầu lia lịa, sau đó lại đột nhiên hỏi ta một câu rất kỳ quái: "Ngươi có chắc trong phòng đó là Tống nữ nhân thật không, mà vừa rồi ta đã chạm phải là giả?"

Lý Ma Tử vừa hỏi vấn đề này, tim ta lập tức đập thình thịch. Đúng vậy, sao ta có thể xác định đó là Tống nữ nhân thật sự trong phòng, mà Lý mặt rỗ lại là giả?

Mặc dù trong lòng không chắc chắn, nhưng ta vẫn nói với Lý Ma Tử: "Yên tâm đi! Từ khi Tống nữ nhân tìm đến chúng ta, ta chưa từng rời khỏi nàng một bước. Chắc là sẽ không giả, trừ phi tìm bản thân Tống nữ nhân của chúng ta là giả."

Lý mặt rỗ thở dài: "Không nhất định đúng. Vừa rồi Tống nữ không phải là phòng ngủ, mà ngươi có đang ở phòng khách không? Khoảng thời gian này có thể..."

"Sẽ không." Ta lập tức nói như đinh chém sắt: "Trong phòng ngủ ngoài cửa chính, không có nơi nào có thể đi ra ngoài, không thể nào, đừng suy nghĩ nhiều."

Lý Ma Tử gật đầu, nói cũng được.

Sau khi trở về, Tống nữ nhân đang ngồi trên ghế dài nhìn quạ đen.

Thấy chúng ta vào, Tống nữ nhân lập tức chạy tới, hỏi chúng ta chuyện gì vừa xảy ra.

Ta khoát tay nói là chuyện trong nhà, không có gì.

Lúc này Tống nữ nhân mới yên lòng, hỏi ta đám quạ đen này làm sao vậy?

Vì vậy ta nhìn thoáng qua quạ đen, lúc này mới phát hiện quạ đen rất kỳ quái. Vừa rồi lúc đi vào còn sống nhảy nhót tưng bừng, nhưng lúc này tất cả đều ngẩn người, không hề nhúc nhích, trừng mắt nhìn chằm chằm vào nấm mồ.

Bên trong rương đồng có gương đồng, xem ra gương đồng đích xác có tác dụng đối với chúng.

Ta lập tức bảo Tống nữ nhân đem gương đồng ra, mà ta và Lý Ma Tử thì bắt lấy quạ đen ngốc, lấy máu.

Những con quạ này giống như ma quỷ vậy, hình như không biết bên ngoài đang có người động vào chúng nó. Bất luận chúng ta làm thế nào, chúng nó chính là không giãy dụa, mắt chỉ gắt gao nhìn chằm chằm về phía Đặng Trận...

Chuyện này khiến Lý Ma Tử rất tức giận, nói mẹ nó, lúc tới còn ghê gớm hơn bất cứ ai, còn lôi kéo cả ông đây một quần, lúc này lại thành thật như vậy, làm trò khỉ gì đây.

Năm con quạ đen bị chúng ta phóng máu, đều chết đến mức không thể chết hơn, nhưng vẫn là chết không nhắm mắt mở mắt. Lý Ma Tử không đành lòng, lấy tay bịt mí mắt lại, nói sau này có cơ hội tìm chỗ chôn cho chúng nó đi!

Tống nữ nhân đặt gương đồng trước mặt chúng ta, sau khi ta đặt gương đồng xong, liền cho hai người rời xa. Sau đó ta dùng máu quạ đen cẩn thận từng li từng tí một, bôi lên mặt gương đồng, sau đó ở bên cạnh cẩn thận quan sát động tĩnh của gương đồng.

Máu quạ đen theo gương đồng, từng chút từng chút rơi trên mặt bàn. Trong phòng yên tĩnh cực kỳ, chỉ có tiếng máu tươi nhỏ xuống, bầu không khí dị thường quỷ dị.

Bọn ta không dám chớp mắt, sợ bỏ lỡ thứ gì đó.

Chương thứ một trăm sáu mươi ba, mặt quỷ trong gương...

Gương đồng kia giống như không dính máu, theo huyết dịch nhỏ xuống, mặt ngoài gương đồng lần nữa biến thành sạch sẽ không gì sánh được, bên trong chiếu rọi tình cảnh trong phòng, một chút chỗ quái dị cũng không có.

Lý mặt rỗ mất kiên nhẫn trước, sau khi nhỏ máu quạ đen xuống, hắn không kiên nhẫn nói: "Tiểu gia tiểu ca, việc này có được hay không đây? Gương đồng như thế nào đều không có một chút phản ứng."

Ta cũng cảm thấy mất mát, chỉ thở dài nói chờ một chút xem sao.

Bất quá tiếp tục đợi thêm một canh giờ, gương đồng kia vẫn như cũ không có bất cứ phản ứng nào. Ta biết chiêu này không thể làm gì được, đành phải đứng lên, chuẩn bị thu lại gương đồng, để Tống nữ nữ đem máu quạ đen quét sạch.

Nhưng khi ta đi tới, chuẩn bị thu lại gương đồng, chợt phát hiện bên trong gương đồng có một bóng người mông lung đang đứng sau lưng Tống nữ nhân.

Bóng người kia mặc y phục trắng toát, tóc dài khoác vai, có chút tương tự với thân ảnh của Tống nữ nhân. Bởi vì cách quá xa nên ta không nhìn rõ gương mặt người nọ, nhưng ta có thể cảm giác được người nọ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Ta cũng có hít một ngụm khí lạnh, tim đập thình thịch.

"Người" này, là lúc nào đứng ở sau ghế ngồi? Nói cách khác, vừa rồi lúc chúng ta xem gương, người này, đã đứng ở phía sau chúng ta, chúng ta nhìn gương, nàng vẻ mặt cười lạnh như băng nhìn chúng ta, giống như đang nhìn chuyện cười vậy.

Ta không dám quay đầu, chỉ sợ quay đầu sẽ kinh động đến đối phương. Ta cẩn thận dùng tay chạm vào máu quạ đen trên mặt bàn một cái, nặng nề đập vào trên gương đồng, hi vọng có thể có tác dụng.

Mà trong nháy mắt tay của ta vỗ ở trên gương đồng, trong tấm gương bỗng nhiên thoáng hiện ra một mặt quỷ!

Rốt cuộc là một gương mặt như thế nào a? Mặt mũi đầy vết thương, máu me đầm đìa, con ngươi bạo liệt ra, lỗ tai cũng rơi mất một cái, mà gương mặt quỷ kia lại ngang ngược, giống như cổ một người đứt gãy.

Nó há to cái miệng như chậu máu, hàm răng bén nhọn sắc bén lộ ra, ngay sau đó là một loạt tiếng rít bén nhọn, truyền vào lỗ tai của ta. Làm ta bị dọa không nhịn được ném tấm gương, liên tục rút lui.

May mà Lý Ma Tử kịp thời đỡ lấy ta, nếu không ta nhất định sẽ ngã sấp xuống đất.

Ta lập tức quay đầu nhìn sau lưng, phía sau trống rỗng, không còn bóng người.

Lại nhìn gương, gương đồng dạng không có gì khác thường.

Ta đang hoài nghi vừa rồi có phải là lúc sinh ra ảo giác hay không, đám quạ đen đã chết đi, nhưng tất cả đều vỗ cánh trên mặt đất. Kỳ quái nhất là, trong đó có mấy con quạ đen lại vỗ cánh bay ra ngoài.

"Mẹ kiếp!"

Lý Ma Tử trợn tròn mắt: "Lại vẫn chưa chết!"

Ta lập tức chạy tới ban công nhìn xuống.

Năm con quạ đều giãy dụa từ trên ban công ngã xuống, không còn động tĩnh, mặc cho thân mình rơi xuống, vừa vặn nện ở trên nóc xe phát ra một tiếng bịch trầm đục, kèm theo tiếng cảnh báo của xe ngựa.

Ta rất đau đầu, lập tức xoay người nói với Lý Ma Tử: "Mau đi xuống chôn thi thể quạ đen, miễn cho lại gây ra manh mối."

"Không tốt." Lý Ma Tử lại không trả lời ta, cả kinh nói: "Tống nữ nữ nhân đâu? Bà nương kia đâu rồi?"

Ta nhìn qua gian phòng một chút, gian phòng quả nhiên trống rỗng, cửa chính phòng khách lại mở rộng. Không cần phải nói, Tống nữ nữ chắc chắn đã chạy trốn.

"Đây không phải thêm phiền phức cho ta sao?" Ta chửi một câu.

"Mau ra ngoài, tìm Tống nữ nhân về cho ta."

Ta còn chưa nói gì đã chạy ra ngoài, Lý Ma Tử theo sát phía sau.

Có điều chúng ta vẫn luôn đuổi tới tầng dưới, lại vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Tống nữ tử.

Khoan đã, hình như có điểm gì đó không đúng, ta ép buộc chính mình tỉnh táo lại, nhắm mắt lại cẩn thận suy tư.

Vừa rồi lúc ta đi xem quạ đen, lệnh cho Tống nữ nữ tử dọn dẹp máu quạ đen. Mà lúc ta từ phòng khách chạy ra, còn nghe được thanh âm của nhà tắm có nước chảy, chẳng lẽ, Tống nữ nữ nhân căn bản chưa đi ra, mà là một mực ở bên trong phát tắm rửa vải?

Cửa phòng mở ra, chắc chắn là gương đồng đang cố ý quấy nhiễu cái nhìn của chúng ta, làm chúng ta bị hấp dẫn xuống lầu, để có thể xuống tay với Tống nữ nhân.

Ta lập tức đau cả đầu, xoay người chạy vào thang máy, phát hiện thang máy đang ở lầu mười hai, không đi theo bất kỳ chỗ nào, chỉ có thể chọn thang lầu.

Lý Ma Tử vừa đuổi theo phía sau, vừa không rời, vừa hỏi ta chuyện gì sao? Ta nói Tống nữ nhân có lẽ đang gặp nguy hiểm, nhanh chóng trở về.

Lý mặt rỗ nói không tìm được Tống nữ a, lúc trở về ngươi có thể bảo vệ Tố nữ nữ nhân an toàn sao?

Ta mắng Tống nữ nhân cơ bản là không chạy ra ngoài, nàng nào có mắt nhìn thấy nàng chạy ra ngoài? Vừa rồi nếu không phải Lý Ma Tử lừa gạt, ta nhất định sẽ đến Trung Y tìm Tống nữ nữ.

Lý Ma Tử vỗ đầu, nói là mẹ nó, trúng kế rồi! Bà nương kia ngàn vạn lần đừng chết, chết rồi hai ta cũng trốn không thoát.

Khi ta chạy về, phát hiện nữ nhân kia quả nhiên đang ở trong phòng, thản nhiên mà soi gương.

Ta thở phào nhẹ nhõm, xem ra vừa rồi đúng là do chúng ta suy nghĩ nhiều rồi.

Ta lập tức chạy đi, hỏi Tống nữ tử không sao chứ.

Tống nữ nhân cười nói không sao, ta vội bảo Tống nữ nhân nhanh chóng thu lại gương đồng.

Tống nữ nhân lại cười nói muốn gì phải thu hồi lại, ở chỗ này đi. Nàng bỗng nhiên có cái gương này, mỗi lần soi gương, bản thân mình bên trong đều rất đẹp.

Ta sửng sốt, Tống nữ tử này cho ta có cảm giác, ai ya, hình như hoàn toàn không giống với nàng lúc trước...

Lý mặt rỗ chọc vào eo của ta, ta buồn bực nhìn Lý mặt rỗ, Lý mặt rỗ không ngừng hướng vào ta lắc đầu. Ta biết, hắn cũng có chút hoài nghi Tống nữ nữ trước mặt này, có thể không phải là Tống nữ nữ chân chính.

Gương đồng vừa rồi dẫn chúng ta xuống dưới lầu, liệu có phải để xua Tống nữ nhân không? Nghĩ đến khả năng này, ta liền sởn tóc gáy.

Cái gương đồng kia thật sự có uy lực lớn như vậy, có thể làm cho một người sống biến thành biến đổi?

Ta không dám nghĩ tới, chỉ nhìn Tống nữ tử đang nơm nớp lo sợ kia.

Tống nữ nhân đang cẩn thận lau máu quạ đen, động tác khéo léo, cẩn thận, hình như vẫn còn lưu luyến không rời, có chút tham luyến màu máu quạ đen.

Ta ho khan một tiếng, nói: "Tống Nữ Nhi, không cần muội trở về đi! Hai người chúng ta tối nay ở đây bảo vệ."

Nữ nhân kia nói: "Vậy sao được, nơi này là nhà ta, hơn nữa lúc trước không phải ngươi nói gương đồng có tác dụng với ta sao?"

Lý mặt rỗ kéo góc áo của ta, ta quay đầu lại nhìn hắn, hắn chỉ tay chỉ cổng, xem ý tứ của hắn, hình như không muốn lại tiếp tục quản chuyện này.

Vì thế ta hít sâu một hơi, nói với nữ tử Tống Nữ Nhi: "Tống Nữ nhân, hay là hai chúng ta tối nay lại đến?"

"Được!" Tống nữ nhân không chút do dự đồng ý.

Nữ nhân Tống nữ nhân này quả nhiên không bình thường. Nếu là Tống nữ nhân thật, nàng chắc chắn sẽ không dám ở lại chỗ này một mình.

Ta dẫn Lý mặt rỗ đi ra, sau khi vào thang máy, Lý mặt rỗ nói với ta: "Không đúng, đây không phải là chuyện của Tống nữ nhân chân chính."

Ta như có điều suy nghĩ gật đầu: "Ngươi tin rằng trên thế giới này thật sự có hai người hoàn toàn giống nhau sao? Hoặc là, thật sự có người có thể nhân bản một cách hoàn mỹ như thế?"

Lý Ma Tử sợ hãi, bởi vì ta dùng tới từ "Nhân bản" này.

Hắn lập tức lắc đầu: "Tiểu ca Trương gia, ngươi đừng dọa ta, ta cảm thấy có thể là tư tưởng của Tống nữ nhân bị gương đồng ảnh hưởng. Nàng còn là Tống nữ nhân, chỉ là tinh thần phân liệt thôi."

"Nhưng không cách nào giải thích chuyện ngươi đụng phải Tống nữ nhân khác." Ta nói.

Lý Ma Tử không nói gì, chỉ hoảng sợ nhìn thang máy.

Thật lâu sau, cuối cùng Lý Ma Tử mới mở miệng hỏi: "Ngươi định giải quyết chuyện này như thế nào?"

Ta trầm giọng nói: "Để Doãn Tân Nguyệt mang Thiên Lang Tiên cho ta bưu kiện."

Lý mặt rỗ giật mình: "Sao, ngươi thật sự chuẩn bị tiếp tục quản

sao?"

Ta bất đắc dĩ gật gật đầu: "Ta không thể thấy chết mà không cứu. Hơn nữa, làm việc không phải bỏ dở giữa chừng như vậy."

Lý Ma Tử chỉ có thể gật đầu.

Vì thế hôm nay ta mới khiến Doãn Tân Nguyệt trở về, bảo cô ấy gửi giúp ta Thiên Lang Tiên tới Thuận Phong Tiên.

Doãn Tân Nguyệt biết ta ở Bắc Kinh nhận đơn sinh ý, phi thường lo lắng cho ta, trước khi đi luôn dặn dò ta, nhất định phải đem an toàn của mình làm nhiệm vụ hàng đầu.

Ta cười ôm nàng vào trong ngực, lấy ra chiếc nhẫn đã sớm chuẩn bị sẵn, đeo lên ngón tay thon dài mềm mại của nàng, vừa cười vừa nói: "Sau khi trở về, chúng ta sẽ kết hôn."

Thứ một trăm sáu lần điểm với nhiều thứ nhất của Tống nữ.

Doãn Tân Nguyệt vừa mừng vừa sợ, kích động đến rơi lệ, ngậm nước mắt nói tốt, sau khi trở về liền kết hôn.

Nhìn Doãn Tân Nguyệt rời đi, trong lòng ta tràn đầy áy náy với nàng.

Đầu năm qua, ta và Doãn Tân Nguyệt là đoàn tụ thiếu ly nhiều, phần lớn thời gian ta đều ở bên ngoài xử lý chuyện làm ăn. Mà cho dù Doãn Tân Nguyệt theo ta xử lý mấy lần, nàng cũng đều đi theo ta mạo hiểm.

Sau khi kết hôn, ta thậm chí ngay cả an toàn cơ bản nhất cũng không thể mang đến cho nàng, ta tùy tiện cầu hôn như vậy, có phải là hại nàng không?

Nghĩ tới điểm này, trong lòng ta càng áy náy hơn.

Ta sinh ra một ý nghĩ cổ quái, làm xong một cuộc làm ăn này, có phải hay không gác tay không làm nữa, về sau liền làm chút chuyện mua bán cũ, nuôi gia đình chỉ cần sống cũng đủ.

Chẳng qua không biết Doãn Tân Nguyệt có ghét bỏ ta hay không, dù sao nàng cũng là siêu cấp bạch lĩnh, mà ta chỉ là hạng cửu lưu bàng môn tả đạo... Ai, tưởng tượng mà thấy đau đầu à, ta dứt khoát không nghĩ nhiều nữa.

Ta vẫn luôn nói chuyện chung với Doãn Tân Nguyệt, đợi đến khi Doãn Tân Nguyệt về đến nhà, trái tim đang treo ngược của ta cuối cùng cũng buông lỏng.

Ta còn lo gương đồng sẽ ảnh hưởng tới Doãn Tân Nguyệt.

Mấy ngày nay, ta không sao sẽ đi dạo một vòng quanh khu nhà Tống nữ nhân. Mỗi lần đi đều phát hiện nhà Tống nữ nữ bị khóa cửa. Ta cảm thấy có lẽ là Tống nữ nhân đến biệt thự ở nên cũng không nghĩ nhiều.

Mà trong khoảng thời gian này, Tống nữ nhân cũng không gọi điện để ta đi giải quyết gương đồng, ta có thể khẳng định, khu nhỏ đó đã không còn là con người Tống nữ nhân nữa.

Còn có một nghi vấn rất lớn, đó là Tống nữ nhân đã đi đâu?

Đến ngày thứ ba, Doãn Tân Nguyệt đã gửi Thiên Lang Tiên tới.

Ta sẽ mang trang bị Thiên Lang Tiên trên người, lại tiện tay chuẩn bị một số thứ có thể cần dùng đến, liền gửi thư cho Tống nữ nữ nhân, nói bây giờ ta muốn đi khu nhỏ xử lý gương đồng, để nàng đến khu nhỏ chờ ta.

Tống nữ nhân cũng đáp ứng rõ ràng, bây giờ nàng sẽ đi đến khu nhỏ.

Ta nghe Tống nữ nhân thở hồng hộc, giống như vừa mới làm chuyện đó, bật cười khanh khách, Tống nữ nhân này thật sự có nhã hứng.

Đến khu nhỏ, cửa nhà Tống nữ nhân mở rộng. Nàng đang mặc áo ngủ, ngồi trên ghế dựa, mỉm cười quyến rũ nhìn ta.

Cái đai lưng kia dùng đồ ngủ ngắn quá, ngồi ở ghế thấp, ngay cả quần nhỏ của Lôi Ti cũng lộ ra, hai cái chân to, sau khi thấy ta đi vào, còn cố ý dừng lại hai chân.

Ta không nhịn được ho khan lên, cố gắng khống chế tâm tình của mình, không đi nhìn Tống nữ nhân: "Tống Nữ nhân, mời người tự trọng. Kính đồng đâu, sau khi ta xử lý cái gương đồng, thì phải rời đi, ta còn có việc."

Tống nữ nhân cười, không nói gì, đi tới treo cánh cửa lên, giống như một con rắn quấn trên người ta.

Hương, thật là thơm!

Cái loại hương thơm thấm gan thấm ruột này, thật sự làm cho người khó mà cầm nổi, chui vào mũi của ta, làm cho tâm thần người ta không nhịn được run rẩy.

Ta cũng hút một hơi lương khí, lấy hết dũng khí đẩy nàng lên ghế dựa: "Tống Nữ Nhi, mời ngươi tự trọng."

Tống nữ nhân vẫn mỉm cười quyến rũ, cởi bỏ cả một dải lụa mỏng còn sót lại.

Mẹ nó, trong lòng ta mắng một câu hung hăng, xoay người định đoạt cửa. Rốt cuộc ai là quỷ cũng nói không rõ, ai dám dây dưa với cô?

Thế nhưng cửa lớn lại bị khóa chặt, căn bản ta không mở ra được.

Ta xoay người, phẫn nộ nhìn nàng: "Ngươi có ý gì? Cứ như vậy nữa ta có thể báo động."

"Ngươi hãy cảnh báo đi." Nàng vừa cười vừa nói: "Ta cũng muốn xem thử cảnh báo thúc thúc nhìn thấy cảnh tượng này, sẽ bắt ngươi đi bắt ta."

"Khốn kiếp." Ta mắng một câu: "Rốt cuộc ngươi là ai? Ngươi không phải nữ nhân của Tống nữ nhân. Nói thẳng đi, rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?"

Ta lạnh lùng nhìn nàng, dứt khoát đem Thiên Lang Tiên móc ra. Dù sao cũng đã xé rách da mặt, lại che giấu cũng không có ý tứ gì.

Không ngờ Tống nữ nhân nhìn thấy Thiên Lang Tiên lại không hề sợ hãi, ngược lại chủ động tới đón, nắm lấy Thiên Lang Tiên trong tay: "Thì ra ngươi thích chơi áo khoác, được, đến đây, ta chuẩn bị xong rồi."

Nói xong, lại một tay đẩy ngã ta xuống đất, hôn một cách điên cuồng.

Không thích hợp, sao Tống nữ tử này lại không sợ Thiên Lang Tiên? Cái mùi thơm ngào ngạt trên người nàng nhanh chóng tràn vào mũi của ta, ta bỗng cảm thấy ý thức của mình đang mất đi, sức khống chế dần dần biến mất, thân thể xinh đẹp, khuôn mặt quyến rũ không thể cứu dược của nàng, khiến ta không thể nào phản kháng được.

Thân thể nhanh chóng phản ứng, luân lý đạo đức, sớm đã bị ta vứt ra sau đầu. Ta rất kinh ngạc vì sao ta lại dễ dàng "đuổi" như vậy rồi, con mẹ nó rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Ta nhớ《 Đạo Đức Kinh》, nhưng giờ phút này trong đầu ta lại hỗn độn, nội dung của《 Đạo Đức Kinh 》 cũng quên sạch không còn một mảnh, trong đầu chỉ còn là cái cục diện dâm – uế không chịu nổi kia...

Cuối cùng ta cũng không khống chế được nữa, xoay người đè nàng ở dưới thân, điên cuồng triển khai thế công với nàng.

Mà ngay lúc này, điện thờ của ta vang lên, điều này làm cho ý thức ta tê liệt, cuối cùng cũng tỉnh lại được một lát.

Ta lập tức lấy ra điện thoại di động, tầm mắt mơ hồ, cũng không thấy rõ số hiệu trên điện thoại, cũng may cuối cùng vẫn tìm được gián đoạn hoặc.

Bên kia máy truyền tin, là tiếng của Lý Ma Tử: "Trương gia tiểu ca, ngươi... ngươi hiện tại đang ở đâu?"

"Ở nhà Tống nữ." Ta mơ mơ hồ hồ trả lời.

"Ở...ở cùng với ai?" Lý Ma Tử hỏi.

"Nói với Tống nữ nhân." Ta hỏi: "Sao vậy?"

"Ngươi đừng sợ, bình tĩnh nghe ta nói hết đã." Lý Ma Tử nói: "Vừa rồi ta đi ngang qua biệt thự của Tống nữ nhân, nghe thấy tiếng của Tống nữ nhân. Tống nữ nhân hình như đang cầu cứu, bây giờ ta đang ở bên ngoài biệt thự, vẫn nghe thấy tiếng Tống Nữ Nhi cầu cứu. Ngươi... ngươi mau mau tìm cách trốn ra rồi gặp lại ở biệt thự."

"Được." Tuy rằng trong lòng ta đã bắt đầu nổi sóng to gió lớn, nhưng mà vẫn trấn định tự nhiên đáp ứng một câu, sau đó máy truyền tin.

Tống nữ nhân lại muốn ôm cổ ta, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ không rõ. Ta lập tức niệm đạo đức kinh sách, lý trí đã mất, trở về.

Ta đột ngột đứng lên từ trên người Tống nữ nhân, không chút khách khí dùng roi Thiên Lang quất lên người Tống nữ nhân không biết xấu hổ: "Đưa chìa khóa của ta."

Tống nữ nhân bị roi da của ta đánh cho choáng váng, trợn mắt há hốc mồm nhìn ta: "Ngươi... ngươi thế mà..."

"Thật xin lỗi, ta thích nam nhân." Ta nói: "Lý Ma Tử chính là nhân tình của ta."

"Không thể nào, không thể nào..." Ánh mắt Tống nữ tử không thể tin được nhìn ta.

Nhìn nàng một mực ngây ngốc nhìn ta, ta cũng lười phí lời cùng nàng, trực tiếp từ váy ngắn của nàng tìm ra chìa khoá, mở cửa liền rời đi.

Vốn dĩ ta còn muốn dẫn nàng ta đi, gặp mặt tại biệt thự đó, xem có thể tìm được Tống nữ nhân hay không.

Nếu có thể tìm được, hai người cũng có thể đối mặt với chất.

Bất quá sau khi suy nghĩ một chút, cảm thấy hay là thôi đi, gia hỏa này ngay cả Thiên Lang Tiên cũng không sợ, ta phỏng chừng tự bảo vệ mình cũng là vấn đề, chớ nói chi là đối phó với nàng ta.

Ta có thể bình an ra ngoài thì vô cùng không tồi nha.

Cũng may cuối cùng ta vẫn bình an đi ra ngoài, nàng cũng không đuổi theo, chỉ không ngừng lẩm bẩm: "Vì sao, vì sao?"

Giống như ta cong, so với trên thế gian còn khó có thể khiến người ta hiểu được hơn.

Nếu ta không dám ngồi thang máy, trong lòng ta đối với những thứ có thể chiếu ra bóng người cũng có chút kinh ngạc.

Ta từ lầu mười chạy một mạch ra lầu một nhưng lại không gặp bất kỳ thứ gì ngăn cản và nguy hiểm, chỉ có mấy người dùng ánh mắt kỳ quái của thang máy nhìn ta, có lẽ chưa từng thấy loại quái vật thang máy này không có ở đây, mà lại đi lên thang máy, đúng không?

Đến dưới lầu, ta lập tức cho một chiếc xe ngựa, đi tới biệt thự của Tống nữ nhân.

Lý mặt rỗ đã đứng ở cửa chờ, sau khi thấy ta lập tức nghênh đón, trách cứ làm sao ta mới đến.

Ta điềm tĩnh nói mình có thể tới được không, thế nào, có cảnh giác không?

Lý Ma Tử bật cười khanh khách, nói báo cái gì cảnh báo? Liền nói trong biệt thự có người kêu to? Vạn nhất bắt ta vào, tố cáo ta dối trá một câu báo cáo thì làm sao bây giờ?

Đúng vậy, ta chỉ có thể không quan tâm tới vấn đề này mà là tới gần biệt thự, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Quả nhiên, ta nghe thấy tiếng cầu cứu rất yếu ớt từ trong biệt thự truyền đến.

Ta hít sâu một hơi, cầm Thiên Lang Tiên trong tay, nhẹ nhàng gõ cửa.

Không nghĩ tới cửa lại không khóa, ta gõ cửa một cái, cửa lại tự mở ra.

Tại trong nháy mắt cánh cửa mở ra, một cỗ tà phong quỷ dị từ bên trong thổi ra. Trong trận tà phong kia xen lẫn một cỗ khí tanh hôi, ta liền phân biệt ra đó là thi khí.

"Tống nữ nhân?" Ta cau mày, gọi, nhưng không thấy được cái gì đáp lại.

Vì thế ta dẫn Lý Ma Tử đi vào, tìm kiếm trong phòng.

Càng đi vào trong, mùi tanh hôi này càng phát ra dày đặc, hun ta không thở nổi.

Cỗ khí tức thi thể này bốc mùi, từ đâu mà đến? Mùi tựa như còn có chút mùi thịt nướng.

Vì vậy ta đi vào phòng bếp một chuyến, lại không phát hiện dấu hiệu phòng bếp có dấu hiệu nổ.

Lý mặt rỗ lo thật sự phát hiện người chết, hai người chúng ta xuất hiện ở chỗ này có điều không rõ, dứt khoát túm lấy ta muốn rời đi.

Ta cũng cảm thấy tiếp tục điều tra thì có chút không thỏa đáng, vì vậy ta cũng quyết định rời đi. Trước khi đi, ta muốn để cảnh báo phát hiện ra nơi này bằng cách nào.

Bất quá mới vừa đi tới cửa, chợt nghe một tiếng bộp vang lên, giống như là vật gì ngã xuống, còn kèm theo thanh âm rơi xuống nước.

Ta lập tức dừng lại, quay đầu nhìn phía sau một chút, vẫn như cũ không có bất kỳ chỗ cổ quái nào.

Chỉ có điều trong phòng tắm đột nhiên thổi ra một cơn gió cổ quái, mùi khó chịu này đúng là từ trong phòng tắm truyền ra.

Thế là ta liếc nhìn Lý mặt rỗ, chỉ chỉ phòng tắm, Lý mặt rỗ lập tức nhặt một cây kéo trên mặt đất, chuẩn bị theo ta vào xem một chút.

Nhưng khi Lý Ma Tử nhặt cây kéo lên, ta mới kinh hãi phát hiện, trên cây kéo có vết máu. Mặc dù bị nước cọ rửa, nhưng vẫn có rất nhiều máu, nhìn thấy mà giật mình.

Lý mặt rỗ bị dọa cho sợ hãi, lấy ra bao tay từ trong túi, đeo lên tay. Sau đó dùng sức kéo, hắn lo rằng phải đem vân tay lưu lại, dễ khiến cảnh báo hoài nghi.

Ta mang theo Lý mặt rỗ, từng bước từng bước đi về phòng tắm.

Vừa mới tới gần, ta liền kinh hãi phát hiện trên mặt đất có một bãi chất lỏng sền sệt màu đen. Tới gần, mới phát hiện trên mặt đất phòng tắm có một khối chất lỏng màu đen đã bị nướng chín, mặt ngoài còn bao trùm một tầng bọt biển.

Ta bị thứ kia thu hút, đang định nghiên cứu, Lý Ma Tử lại hét lên một tiếng: "Không tốt, chạy mau!"

Nói xong, Lý Ma Tử không chút do dự nắm cánh tay của ta, một hơi chạy ra khỏi biệt thự.

Tuy rằng ta không biết rốt cuộc là thứ gì đã hù chết Lý Ma Tử, nhưng có thể khiến Lý Ma Tử sợ tới tè ra quần, khẳng định là thứ mà ta không thể ứng phó được, cho nên cũng chạy theo Lý Ma Tử ra ngoài.

Đợi sau khi chạy ra ngoài một lúc, ta mới dừng lại, nơm nớp lo sợ nhìn Lý Ma Tử: "Móa nó, vừa rồi ngươi thấy cái gì?"

Lý Ma Tử nói: "Tống nữ nhân đã chết, bị lột da, treo trên quạt gió..."

Cái gì?

Ta lập tức da đầu tê dại, ánh mắt nhìn Lý Ma Tử: "Ngươi có chắc không?"

Chương thứ một trăm sáu mươi sáu, lột da nữ thi hài.

"Ngươi không tin mình có thể tự đi xem một chút." Lý Ma Tử nói: "Cảnh báo, nhất định phải cảnh báo! Lát nữa cứ nói là ngửi thấy mùi thối, cho nên mới vào biệt thự nhìn thoáng qua."

Dứt lời, Lý Ma Tử liền lấy ra điện thoại di động.

Ta vẫn có điểm không muốn tin tưởng, bởi vì như vậy không thể giải thích âm thanh cầu cứu chúng ta nghe được vừa rồi.

Cho dù Tống nữ nhân đã chết oan, ma quỷ, nhưng giữa ban ngày, có lẽ không thể phát ra tiếng cầu cứu rõ ràng như vậy của nữ nhân Tống nữ nhân đúng không?

Ta muốn vào trong xem xem, Lý Ma Tử đánh chết cũng không muốn đi vào, hắn nói thi thể bị lột da quá mức dọa người.

Hết cách rồi, ta chỉ có thể tự mình đi vào thôi.

Bởi vì Lý mặt rỗ đã dự phòng ta trước, cho nên ta cũng không có sợ hãi, từng chút từng chút tới gần phòng tắm.

Khi ta thấy tình cảnh trong phòng tắm, trái tim thiếu chút nữa ngừng lại.

Quả nhiên có một người đang từ từ xoay tròn trên quạt gió!

Người nọ cả tấm da bị lột xuống, mà cơ bắp xương cốt cái gì đó cũng giống như bị lửa thiêu qua, đen như than.

Nhưng có một điểm rất kỳ quái, hai chân nàng ướt sũng không ngừng nhỏ xuống nước, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mà trong ao tắm của phòng tắm thì là một vũng máu, trên mặt máu còn nổi lơ lửng một ít vụn da bị xé rách...

Ta cuối cùng không chịu nổi nữa, đi ra liền nôn.

Đợi sau khi ta nôn xong, dân chúng gần đây đảm nhiệm cảnh báo liền chạy tới, bọn họ đi vào nhìn thoáng qua, cũng nôn mửa theo. Sau đó lại thông báo cho đội xét trợ giúp.

Đợi sau khi giao nhận xong, chúng ta bị đội điều khiển gọi là bút lục.

Hai người chúng ta cũng không có gì khả nghi, cho nên làm xong bút lục liền thả chúng ta ra.

Sau khi trở lại y viện, ta cùng Lý Ma Tử mặt mày ủ rũ.

Làm sao bây giờ thì tốt rồi? Tống Uyển chết rồi, hơn nữa đều đã bị thiêu thành bộ dạng này, đoán chừng ngay cả gộp lại cũng kiểm tra không ra thân phận của nàng ta nhỉ?

"Tống Nữ" sống ở khu nhỏ kia, sao lại có thể thay thế nữ nhân thật sự của mình? Chuyện này, Thái Huyền, đến ta cũng không thể tin được.

Ánh mắt của ta cẩn thận nhìn Lý Ma Tử, hỏi Lý Ma Tử có ý gì? Là tiếp tục điều tra, hay là trơ mắt nhìn người trong gương kia thay Tống nữ nhân sống sót?

Lý mặt rỗ xoa xoa mái tóc, sau đó nghiêm túc nói: "Trương gia tiểu ca, ta biết ngươi tâm địa mềm yếu, ghét ác như kẻ thù, ta cũng biết ngồi nhìn không quản, rất thiếu đạo đức. Nhưng ta thật sự không phải thánh nhân, không quản được chuyện này! Ta chính là một tiểu dân chúng bình an ổn định mà sống, muốn an ổn ổn và người yêu sống qua ngày, ta không muốn lại dính vào vũng nước đục này... "

"Đồng ý với ta thì ngươi cũng không cần lo nữa, chuyện này chúng ta không quản được đâu, đừng có bỏ cả hai chúng ta vào đi."

Ta trầm mặc không nói, không biết nên làm thế nào.

Ta thừa nhận ta không phải đạo đức mẫu gì đó, càng không thể hy sinh bản thân trảm yêu trừ ma. Ta chỉ đơn thuần cảm thấy, đối với lương tâm của mình không chịu nổi, có lỗi với thương nhân âm vật.

Ta rất khó làm, ánh mắt đờ đẫn nhìn xuống đất.

Lý Ma Tử biết ta không biết chủ ý, cuối cùng đành thở dài, đi tới vỗ vỗ bả vai ta, nói để ta bình tĩnh một chút, suy nghĩ cho kỹ, sau đó không để ý tới ta nữa, trực tiếp tiến vào phòng giam, chăm sóc Sở Sở.

Ta bị vấn đề này quấy nhiễu vài ngày cũng không ngủ được, nữ nhân duy nhất bị lột da là Tống nữ nhân sẽ xuất hiện trong đầu ta, tại sao lại ngồi không để ý tới ta chứ?

Ta bị giày vò cả ngày không có tinh thần, mặt ủ mày chau.

Nam tử thương nhân Thiên Kỷ bỗng nhiên viết một tiếng chuông cho ta, sau khi nhận điện thơ, bên kia yên tĩnh một hồi.

Vì vậy ta hỏi nam nhân nhắc nhở ta có chuyện gì đó không?

Nam nhân chăn bầu nói: "Lý lão rỗ bảo ta nói một tiếng cho ngươi, ta liền đánh tới, nếu như không có việc gì thì xong rồi."

Ta "xoẹt" một tiếng thì bật cười, nam nhân an ủi này đúng là trắng trợn.

Ta ngay cả vội vàng nói còn có chuyện này.

Nam nhân thương cảm hỏi ta làm sao?

Thế là ta đem cái gương đồng kia ra đánh dấu, nam nhân một năm một mười nói một lần, sau đó hỏi nam nhân thương cảm có muốn nhúng tay chuyện này không?

Đầu máy truyền tin kia đã trầm mặc rất lâu, cuối cùng nam nhân thích môi cuối cùng cũng mở miệng nói: "Cố gắng suy nghĩ, ngươi nghĩ chính xác, chính là chính xác, ngươi cho rằng sai lầm, đó là sai lầm, không có gì phải xoắn xuýt cả."

Nói xong, nam nhân hưởng thụ liền ngắt máy truyền tin.

Mà ta lại nhìn máy truyền tin, bất đắc dĩ thở dài, lời này của nam nhân thích an lành chẳng có gì khác nhau cả? Ta còn tưởng lần này nam tử nhắc nhở keo kiệt, có thể khiến ta hiểu ra.

Ta ngắt máy truyền tin, ngẩn người nhìn gian phòng trống rỗng.

Nhưng vào lúc này, điện thờ đột nhiên vang lên, vừa nhìn như vậy, lập tức làm ta sợ đến nổi da gà.

Không ngờ đây lại là Tống nữ nhân Điện Hồi.

Nàng gọi ta làm gì? Theo lý thuyết ta muốn đối phó với nàng, nàng ta nên tránh cũng không kịp.

Ta hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn nhấn nút nghe mạch lạc.

Giọng của Tống nữ nhân, vẫn quyến rũ yêu kiều như vậy, nàng mở miệng nói: "Buổi tối đến chỗ ta đi, ta mời ngươi một bữa cơm."

Nghe nàng nói thế, ta lập tức sửng sốt. Tống nữ nhân mời ta ăn cơm? Đây là cái quỷ gì?

Trong lúc ta còn do dự, giọng điệu của nàng bỗng nhiên gần như ai đó cầu khẩn: "Trương tiên sinh, làm phiền ngài rồi, ta cần ngài đến một chuyến! Nếu không sẽ gây ra tai nạn chết người đấy, thật sự, coi như ta cầu xin ngài."

Nói xong, nàng quay máy truyền tin.

Ta cảm thấy không sao hiểu nổi giọng điệu của Tống nữ nhân giả này, sao tự nhiên lại trở nên tương tự với giọng điệu của Tống nữ nữ nhân trước kia? Chắc chắn nàng đang bắt chước Tống nữ nữ nhân kia, như vậy mới có thể hòa nhập vào cuộc sống của Tống nữ tử chân chính.

Thế là ta hô gọi Lý mặt rồi, hỏi cảnh báo bên kia về xử lý án lột da thế nào rồi?

Hai ngày nay ta không thấy tin tức gì đưa tới, biết chắc chuyện này sẽ bị đè xuống, nhưng có lẽ Lý mặt rỗ sẽ theo vào.

Lý Ma Tử nói: "Thi thể vẫn không có ai đến nhận thưởng, cũng sẽ biến thành một vụ án không đầu."

Chẳng lẽ tên Tống nữ nhân giả này ở bên trong quân đội cũng có người? Ta lắc đầu, thở dài, kể lại chuyện Tống nữ nhân mời ta ăn cơm cho hắn.

Lý Ma Tử nghe ta nói như vậy, lúc này cũng sửng sốt, nhìn ta không hiểu gì cả: "Nàng mời ngươi đi ăn cơm? Đây không phải là Hoàng Thử Lang bái năm gà ăn thịt sao? Ta cảm giác đây nhất định là Hồng Môn yến."

Ta gật đầu, ta cũng cảm thấy tám chín phần mười là Hồng Môn Yến. Nhưng thái độ của Tống nữ nhân, lại khiến ta nghi ngờ. Nếu nàng ta thật sự muốn hại ta, bố trí Hồng Môn Yến cho ta, thật ra là một cách vô cùng ngu xuẩn.

Trong lúc nhất thời ta cũng có điểm không quyết định được, nhìn Lý Ma Tử, không biết rốt cuộc có đi hay không.

Lý Ma Tử cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Thôi bỏ đi, Trương gia tiểu ca, ngươi vẫn nên đi đi! Ta cảm thấy nếu mặc kệ chuyện này, cả đời này của ngươi đều sẽ cảm thấy bất an. Ta đi cùng ngươi thật sự không giải quyết được, ta sẽ cảnh báo."

Ta cảm kích vỗ vai Lý Ma Tử: "Không, ta đi, ngươi ở lại trong y viện bồi Sở, ta cứ cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy..."

Lý Ma Tử cười nói: "Nhìn ngươi một mình mạo hiểm, sao ta có thể ngồi yên được?"

Nói đến đây, Lý Ma Tử duỗi lưng một cái, nâng nước trà lên uống một hơi cạn sạch: "Đi thôi, trời sập xuống, hai huynh đệ chúng ta cùng gánh!"

Trên đường, ta hỏi Lý Ma Tử và Sở Sở Sở. Lý Ma Tử cười khổ, nói là trong một ngày này, Sở chỉ có hai ba canh giờ tỉnh táo, không thể ăn đồ ăn cố thể, chỉ có thể ăn đồ ăn.

"Ta hỏi Lý Ma Tử có hối hận hay không? Lý Ma Tử lắc đầu, nói không hối hận, cả đời này hắn chưa từng có một người nào giống yêu kiểu yêu mưa gió, điên cuồng yêu một mình.

Sở Sở dạy cho hắn rất nhiều thứ, tình yêu, tình thân, tình bạn...

Nói xong Lý Ma Tử lại khóc lên, trong lòng ta cũng chua xót, không biết mình có thể làm gì cho bọn họ không.

Chuyện đau khổ nhất trên thế giới này, không ai nhìn người yêu từng chút một chết đi mà bản thân lại bất lực!

Ta biết tỷ lệ Sở Sở sống sót đã rất nhỏ, lúc này, nên để Lý Ma Tử ở bên Sở nhiều hơn.

Ài! Ta có chút buồn bực, chờ giải quyết xong chuyện này, để Lý Ma Tử rửa tay không làm nữa đi, thừa dịp hắn vẫn chưa bị hãm quá sâu.

Đầu tiên trăm sáu mươi sáu chương ký sinh Quỷ Vương

Sau khi đến nhà Tống nữ, ta do dự một chút, vẫn là gõ cửa.

Rất nhanh, đã có một cô gái tóc rối bù, người đầy mùi rượu mở cửa. Nếu không phải nghe lời, quả thực ta khó mà tin được nữ nhân ăn mày như cô, chính là Tống nữ nhân ngày trước mặc trang phục diễm lệ.

Ta bị bộ dáng của nàng làm cho giật nảy mình, vội vàng hỏi nữ tử Tống Khuyết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tống nữ nhân bối rối rối mời chúng ta vào, sau đó đóng cửa lại, đổ nhiều chu sa ra cửa mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn dáng vẻ nàng khẩn trương sợ hãi, sắp khóc tới nơi rồi.

Lý mặt rỗ lặng lẽ hỏi: "Trương gia tiểu ca, nữ tử này xảy ra chuyện gì vậy? Còn nói muốn mời chúng ta ăn cơm, xem trong nhà nàng ta lộn xộn, bộ dạng thối tha, tựa như ta một chút khẩu vị cũng không có."

Ta lắc lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng không hiểu rõ.

Lúc này Tống nữ nhân kia rót hai chén trà, ngồi xuống đối diện với chúng ta, nói: "Có ai theo dõi các ngươi không?"

"Không có, vẫn là nên nói tình huống của ngươi đi!"

"Triệu Sinh Quỷ Vương, các ngươi biết Ký Sinh Quỷ Vương không?" Tống nữ nhân vội hỏi.

"Ký sinh Quỷ Vương." Ta cùng Lý Ma Tử đồng thanh kinh ngạc thốt lên một câu, nàng làm sao đột nhiên hỏi cái này?

Ký sinh Quỷ Vương, ta biết. Quỷ Vương, tên như ý nghĩa đúng là một loại quỷ lợi hại, nếu như phân chia cấp bậc quỷ vương, đại khái có thể chia làm ba cấp bậc thượng trung hạ.

Cô hồn dã quỷ bình thường, Lệ quỷ không cách nào đầu thai, sau đó chính là Quỷ Vương!

Bởi vì điều kiện hình thành Quỷ Vương vô cùng hà khắc, nhân loại có thể nhìn thấy xác suất Quỷ Vương cực kỳ bé nhỏ, trên cơ bản so với xổ số còn khó hơn, cho nên những năm gần đây, mọi người đều không xác định thứ này rốt cuộc tồn tại hay không?

Bây giờ Tống nữ nhân lại nhắc tới ký sinh Quỷ Vương với chúng ta, chẳng lẽ chuyện này liên quan đến âm vật cấp bậc "Quỷ Vương" rồi? Nếu đúng là như vậy, chuyện này ta nhất định không quản được.

Ta lập tức hỏi Tống nữ nhân tình huống cụ thể.

Tống nữ nhân nơm nớp lo sợ bắt đầu cởi quần áo.

Ta lập tức giận tím mặt: "Con mẹ nó, ngươi không muốn sống nữa à! Lúc nào rồi còn định câu dẫn nam nhân, nếu thế ta bỏ đi đây."

Tống nữ nhân xua tay lia lịa: "Ngươi hiểu lầm rồi, ta là muốn cho các ngươi xem một vật."

Nói xong, Tống nữ nhân liền cởi áo, chỉ thấy làn da nàng mềm mại mịn màng, mịn màng không khác gì da thịt con nít.

Cho dù mỗi ngày dùng sữa bò tắm rửa, cũng sẽ không có làn da bóng loáng lôi thôi lếch thếch như vậy?

Lý Ma Tử lập tức quay đầu sang một bên, không đi gặp Tống nữ nhân.

Tống nữ nhân chậm rãi xoay người lại, cho chúng ta xem sau lưng nàng.

Nhìn thấy vậy, ta lập tức yên lặng. Phía sau lưng Tống nữ tử bóng loáng trơn trượt, có một làn da nhăn nhúm nhúm nhúm nhúm, làn da kia có hình bầu dục, nhìn giống như một khuôn mặt trái xoan.

Mà trong khuôn mặt kia, con mắt miệng mũi, đã bắt đầu có hình dáng ban đầu, thậm chí trên trán còn có một bộ phận tóc rậm rạp thò ra.

Ta quả thực trợn tròn mắt, khó tin nhìn gương mặt này.

Cái này đích xác chính xác là một khuôn mặt người a, hơn nữa ta càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc!

Ta kéo Lý Ma Tử một cái, ý bảo Lý mặt rỗ nhìn sau lưng Tống nữ.

Lý mặt rốt cục chỉ nhìn thoáng qua, mẹ ơi một tiếng chỉ vào Tống nữ nhân kêu lên: "Gương mặt này... Không phải là mặt của ngươi sao? Tại sao ngươi lại có hai khuôn mặt."

Nữ nhân Tống Khuyết lập tức nói: "Các ngươi dùng gương đồng chiếu lại."

Trong lòng run rẩy dữ dội, vừa rồi nghe Lý Ma Tử nói khuôn mặt kia giống hệt Tống nữ nhân sau lưng, ta đã bị chấn động hoàn toàn rồi.

Bởi vì Lý mặt rỗ nói đúng, khuôn mặt kia thật sự rất giống với Tống nữ! Mặc dù không thể kể, nhưng đã có hình dáng ban đầu, ngũ quan và Tống nữ cũng có rất nhiều chỗ giống.

Ta dùng gương đồng chiếu qua gương mặt đó, kìm lòng không được nuốt một ngụm nước bọt.

Gương đồng cũng không rõ ràng như tấm gương hiện đại, ở trong đó có một gương mặt mơ mơ hồ.

Bất quá khuôn mặt càng mơ hồ, hiện tại trong gương, ngũ quan càng lập thể, vừa nhìn, rõ ràng là khuôn mặt của Tống nữ nhân, mắt mở to, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh, nhìn rất đáng sợ.

Vào thời khắc này, dường như ta đã hiểu rõ chân tướng sự việc. Ta cười lạnh đem gương đồng đặt lên bàn nói: "Tống nữ nhân, rốt cuộc là thứ gì, đã hấp dẫn ngươi, khiến ngươi không tiếc sát hại tỷ tỷ của mình, cướp đi thứ đó."

Thần sắc của Tống nữ nhân ảm đạm, vô thần mặc xong quần áo: "Ngươi... cũng biết rồi?"

"Phí lời, chuyện đã rõ ràng như vậy mà ta còn không biết?" Ta lớn tiếng quát.

Muốn làm ra một cái ký sinh Quỷ Vương, phải làm cho người thân nhất của người chết, đem nàng làm nhục – đợi đến chết. Sau đó lại đem hồn phách của nàng rút ra khỏi cơ thể, như vậy hồn phách mới có thể có oán khí đủ cường đại.

Nhưng rút hồn phách ra khỏi cơ thể chỉ là bước đầu tiên.

Sau đó còn phải nuôi một hồn phách trên người người thân đã chết, tốt nhất là sinh đôi huynh đệ, tỷ muội, bởi vì tám chữ song sinh huynh đệ và tỷ muội tương tự nhau, linh hồn của bọn họ sẽ không bài xích, ngược lại từ từ dung hợp, cuối cùng trở thành song sinh thai hiếm thấy.

Lúc này lại lợi dụng một số tà thuật đem song sinh thai tiến hành luyện chế, liền sẽ luyện ra Quỷ Vương!

Mà trong quá trình này, có một nhân vật cực kỳ trọng yếu sắm vai trò, đó chính là gương đồng. Bởi vì gương đồng này có thể trực tiếp ảnh hưởng đến linh hồn con người, giống như một cái kính giải phẫu, chỉ có dưới kính giải phẫu, thầy thuốc mới có thể đi chẩn thí.

Hai tỷ muội này, đều bị người ta tính kế.

Sau khi ta và Tống nữ nhân kiên nhẫn phân tích xong, Tống nữ nhân đã rơi lệ đầy mặt: "Đều tại ta, đều trách ta tiền tài mê tâm khiếu đó! Người nam nhân kia nói cho ta, chờ sau khi chuyện thành công, đoạt được tài sản của tỷ tỷ, liền dẫn ta song túc song phi, chưa bao giờ nói cho ta biết tỷ tỷ thật sự sẽ hại tính mạng của tỷ tỷ như vậy. van xin các ngươi, nhất định phải cứu tỷ tỷ của ta, ta thật có lỗi với tỷ ấy."

Ta phù một tiếng liền bật cười: "Ngươi thật là không có đầu óc, ngươi cho rằng cho dù đoạt tài sản của tỷ tỷ ngươi, ngươi liền có thể cùng đối phương song túc song phi? Thôi, nói cho ngươi biết, ngươi cũng là một phần kế hoạch của đối phương, ngươi cũng sống không nổi."

Tống nữ nhân lau nước mắt nói: "Thật ra... Trong lòng ta biết rõ, nên mới tìm hai vị đến giúp."

Ta hít sâu một hơi nói: "Như vậy đi, ngươi trước tiên nói rõ ràng mọi chuyện cho ta biết, ta mới có thể giúp được ngươi. Nhất là gương đồng này, nhất định phải đem lai lịch nó nói cho ta biết!"

Tống nữ nhân lập tức gật đầu: "Ta nói, ta nói hết."

Hóa ra, Tống nữ nhân chân chính đã chết, cô là muội muội song sinh của Tống nữ tử, tên là Tống Ngọc Thục.

Cha mẹ của Tống thị đã ly hôn từ rất sớm, Tống Ngọc Thục và cha mẹ, Tống nữ nhân thì sống cùng mẹ. Nhưng sau đó mẹ của Tống nữ nhân, Tống nữ nhân một mình đến Bắc Kinh liều mạng, cuối cùng cũng có được thành tựu hôm nay.

Mà phụ thân Tống Ngọc Thục, quanh ngày say rượu, hút tẩu thuốc đánh bạc không ác không làm, cuối cùng thậm chí dính quan hệ với hàng hóa, bị nhốt vào ngục giam.

Tống Ngọc Thục không chỗ nương tựa, cũng không có bản lĩnh gì, cuối cùng chỉ có thể ở độ gần ngàn dặm xa xôi nương nhờ Tống nữ nữ.

Đối với cô em gái ruột này đến, thật ra Tống nữ tử rất vui vẻ, cho nên lúc mới rất tốt, cầm sợ rớt trong tay, ngậm trong miệng sợ tan.

Có điều theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều mâu thuẫn, bắt đầu bùng nổ giữa hai người.

Tống nữ nhân ở Bắc Kinh sáng tạo nhiều năm, làm việc không hề ỷ lại người khác, quyết định thật nhanh, là một nữ cường nhân hoàn hảo. Mà Tống Ngọc Thục đi theo phụ thân, học được tật xấu của ăn no làm việc xấu, cả ngày chỉ đưa tay đòi tiền, đến quán rượu nghịch ngợm.

Điều này làm cho Tống nữ nhân không vui, thường răn dạy Tống Ngọc Thục, để Tống Ngọc Thục tìm được người làm công việc nghiêm chỉnh, không thể làm chung với mình, một tháng cũng đủ tiêu xài.

Tống Ngọc Thục cũng đã làm, nhưng tiền kiếm được đều lãng phí ở trên người những nam nhân đó, cuối cùng thậm chí tìm một thằng soái ca làm vịt muốn kết hôn!

Lửa giận của Tống nữ nhân đã bùng cháy, vì nàng căm ghét nhất chính là nam nhân ăn cơm mềm như vậy, nên nổi giận, Tống nữ nhân và Tống Ngọc Thục.

Tống Ngọc Thục cho rằng Tống Nữu coi thường cô nên kiên quyết bỏ nhà ra đi. Nhưng sau khi rời nhà, Tống Ngọc Thục mới biết được cảm giác thống khổ của một người phiêu bạt là thế nào, hiểu được tỷ tỷ, nhưng lại không bỏ được mặt mũi trở về.

Tống nữ nhân cũng Mãn Mãn Mãn thành nghe ngóng tung tích của Tống Ngọc Thục, nhưng nhất thời làm sao tìm được trong chốc lát?

Ở thời điểm Tống Ngọc Thục sắp chống đỡ không nổi, muốn ngủ ngoài đường, trong lúc vô ý tại võng gặp được một tên phú quý đẹp trai. Cao phú soái kia đối với Tống Ngọc Thục rất tốt, hơn nữa thoạt nhìn là một nam nhân có trách nhiệm gánh vác, chịu bỏ tiền cho Tống Ngọc Thục.

Đương nhiên, trên đời này cũng không có loại chuyện bánh rụng. Sau khi tiêu một số tiền trên người Tống Ngọc Thục, cao phú soái đột nhiên nói với Tống Ngọc Thục, nói gần đây kế hoạch của hắn chu chuyển bất linh, muốn mượn Tống Ngọc Thục một chút tiền, tạm thời đi dạo một chút.

Trên người Tống Ngọc Thục nào có tiền? Bất quá nhìn nam nhân yêu quý mỗi ngày mặt mày ủ rũ, Tống Ngọc Thục rốt cuộc vẫn quyết định đưa tay mượn tiền tỷ tỷ.

Sau khi nàng đem ý nghĩ này nói cho bạn trai giàu có, anh rể cao lớn kia biết, chỉ sợ chỉ có thể lấy được toàn bộ tài sản của Tống nữ nhân, mới miễn cưỡng đủ để xoay chuyển công ty. Mà Tống nữ nhân chắc chắn sẽ không đồng ý cho mượn toàn bộ tài sản của mình.

Cuối cùng, bạn tốt cao lớn khỏe mạnh cũng nghĩ ra một cách để hạ mình, chính là trước tiên lừa tiền, đợi sau khi vận hành xây dựng thuộc hạ của hắn rất bình thường, sẽ đem trả gấp đôi tiền lại cho Tống nữ nhân.

Tống Ngọc Thục mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn chịu không nổi đau khổ cầu khẩn của nam nhân, cuối cùng đồng ý.

Nam nhân kia lập tức phân phó Tống Ngọc Thục đem gương đồng tặng cho Tống Nữu, nói là quà sinh nhật, vừa vặn sắp đến sinh nhật của hai người, cho nên quà sinh nhật này, rất nhẹ nhàng đưa ra ngoài.

Tống nữ nhân nhìn gương đồng rất cao hứng, lập tức đưa cho Tống Ngọc Thục một chiếc xe với năm mươi vạn, cho nên sau đó Tống nữ nữ mới nói với chúng ta rằng tấm gương đồng này là nàng dùng năm mươi vạn để mua được.

Từ sau khi đưa gương đồng cho Tống Nữ Nhi, Tống Ngọc Thục chợt phát hiện người bạn đời giàu có khỏe mạnh kia đã biến mất khỏi cuộc sống của mình, nàng làm thế nào cũng không tìm thấy.

Mà tất cả những chuyện này dường như đều được bàn tán trong sự cấu kết bạn trai giàu có, dần dần, Tống Ngọc Thục cảm thấy tư tưởng của mình bị người ta khống chế, thậm chí còn sát hại Tống nữ nhân trong biệt thự tàn nhẫn, lột da chôn thây Tống nữ nhân...

Sau khi nghe xong, ta bất đắc dĩ thở dài, cảm thấy Tống nữ tử này rất đáng thương, làm một người chết oan uổng.

Mà Tống Ngọc Thục này lại có tâm địa ác độc, không ngờ lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để sát hại tỷ tỷ ruột của mình! Quả thực là cầm thú không bằng.

sổ sách đầu tiên, một trăm sáu bảy chương kim phấn hắc kim.

Tuy nhiên ta còn có một điểm nghi vấn, đó chính là Tống Ngọc Thục không phải nói tư tưởng của mình bị người ta khống chế sao? Lúc này sao lại bình thường, ý thức được chính mình bị soái quý kia hại, thậm chí còn biết chuyện ký sinh Quỷ Vương.

Theo lý mà nói, loại nữ nhân không có đầu óc như nàng hẳn sẽ không biết sự tồn tại của Ký Sinh Quỷ Vương chứ?

Tống Ngọc Thục lúc này mới nói cho ta biết, nói là hôm qua có một nam tử, đột nhiên tìm được nàng, cắt ngón tay cho nàng uống một giọt máu, lúc này nàng mới từ trong trạng thái ngây ngốc tỉnh lại.

Nam tử vừa cao vừa gầy kia kể toàn bộ chân tướng sự việc cho nàng, Tống Ngọc Thục bị dọa cho hoảng sợ, biết mình đã bị Cao Phú soái tính toán, liền khổ sở cầu xin đối phương cứu giúp.

Nam tử chỉ để lại một câu, để Tống Ngọc Thục tới tìm ta, chỉ có ta có thể giúp.

Ta bỗng nhiên ý thức được, nam tử cao gầy nâng nâng đỡ ngà tỉnh lại của Tống Ngọc Thục kia, rất có thể là nam nhân an ủi!

Ta lập tức lấy ra điện thoại di động, đưa cho Tống Ngọc Thục xem lướt qua hình nam nhân có phúc, Tống Ngọc Thục lập tức nhận ra, nam tử được âu yếm hôm qua cứu nàng.

Ta nở nụ cười, đồng thời trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, khẳng định là lần trước ta đưa tin cho nam nhân thân thương, nam nhân lo lắng an nguy của ta, cho nên mới ngàn dặm xa xôi đến đây.

Nhưng nếu hắn đã đến, vì sao không lên tiếng chào hỏi ta rồi rời đi? Rốt cuộc hắn đã đi nơi nào?

Ta lập tức bảo Tống Ngọc Thục không nên gấp gáp, sau đó tranh thủ thời gian khều máy truyền tin, nam nhân sầu lo nhất định biết nên hàng phục gương đồng này như thế nào.

Không ngờ tiếng chuông điện thoại của nam nhân lại vang lên ở hành lang bên ngoài phòng.

Ta thất kinh, lập tức chạy lên mở cửa.

Sau khi cửa được mở ra, ta nhìn thấy nam nhân chăn nuôi đang cõng một nữ nhân, sắc mặt lạnh lùng đi đến, sau khi nhìn thấy ta, ta gật đầu nhẹ với nàng.

Ta thật sự buồn bực, những người này là ai?

Vì thế ta lập tức mở cửa cho nam nhân trên vai mình ngồi trên ghế dài. Ta mới phát hiện người này là Tống nữ nhân.

Chuyện gì vậy? Không phải Tống nữ nhân đã chết rồi hay sao? Vậy Tống nữ nhân này đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tình huống của nữ nhân Tống Ngọc Uyển và Tống Ngọc Thục rất giống nhau, đều là rối bù, quần áo tả tơi, không còn chút vết thương trên người như tên ăn mày.

Tống Ngọc Kiều sau khi nhìn thấy Tống Nữ Nhi, lập tức khóc lóc thảm thiết, nhào tới ôm lấy cô gái kia, kêu to xin lỗi.

Nam tử sai khiến ta và Lý Ma Tử kéo Tống Ngọc Thục ra, nhưng Tống Ngọc Thục vẫn đau khổ không thôi, xem bộ dáng hối hận thật sự là xanh cả ruột.

Ta ngay cả lo lắng hỏi nam nhân tốt, Tống Nữ Nhi rốt cuộc là ai? Không phải nàng đã bị lột da phơi thây rồi sao?

Nam tử chăn chồng lắc đầu, nói với ta, Tống nữ nhân thật ra không chết, chỉ là bị đối phương nhốt trong tầng hầm.

"Người chết kia là ai?"

"Một tên ăn mày ngoài đường thôi." Nam tử tốt lành nói: "Đó là đối phương dùng để mê hoặc tầm mắt của chúng ta, khiến chúng ta tưởng Tống nữ nhân đã chết rồi."

"Hả?" Ta thắc mắc không ngớt: "Không phải nói chỉ có cách đem người thân nhất lăng ngược đến chết, lại rút linh hồn ra mới có thể chế thành Ký Sinh Quỷ Vương sao? Tống nữ nhân còn sống làm sao ký sinh Quỷ Vương?"

Nam tử chăn bông vươn hai ngón tay trắng nõn, mở mi mắt của Tống nữ nhân, cười lạnh nói: "Ngươi nhìn hồn của nàng còn ở đó hay không."

Ta nhìn qua mắt Tống Nữ Nhi, lập tức giật nảy mình. Con ngươi của Tống nữ nhân hiện lên, hình như chia thành hai nửa, rõ ràng là trạng thái không hồn.

Ta nhìn nam nhân chăn hộ khó mà tin nổi, nam nhân chăn nuôi giải thích với chúng ta: " rút linh hồn ra, hơn nữa cam đoan thân thể bất hủ, mới có thể trở thành ký sinh Quỷ Vương lợi hại nhất! Tên ăn mày bị giết kia, nhưng là dùng để cam đoan nhục thân của Tống nữ nhân không bị mục rữa."

Ta đột nhiên hiểu ra, người vô hồn không thể sống. Chẳng lẽ, đối phương đã đè sinh mệnh của tên ăn mày vào trong thân thể Tống nữ nhân?

Ý nghĩ này khiến ta đổ mồ hôi lạnh khắp người, nhưng nhìn ánh mắt bất an của nam nhân, ta biết ngay giải thích hoang đường này của ta là chính xác mà.

"Mẹ nó." Lý Ma Tử tràn ngập thông cảm: "Vì một tên Quỷ Vương hèn mọn mà không tiếc hại ba mạng, tên khốn kiếp kia thật đúng là to gan! Tên ăn mày kia sau khi lột da lại đốt thi thể, sao lại không biến thành lệ quỷ quấn lên hắn chứ."

"Tên ăn mày kia không phải bị đốt xác, mà là bị ngâm trong lưu lượng, ăn mòn hết thân thể, lại dùng Câu Hồn thuật đặc thù, thu linh hồn của hắn ra..." Nam nhân có sầu nói.

Ta và Lý Ma Tử một trận cảm khái.

Ta ngay cả bận rộn tiếp theo nam nhân thương cảm có tính toán gì.

Nam nhân chăn ấm nhìn Tống Ngọc Thục một cái: "Tiếp theo cần

Tống nhị tiểu thư dốc toàn lực phối hợp với ta."

Tống Ngọc Thục lập tức biểu thị, vì tỷ tỷ, nàng nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.

Nam tử chăn hộ gật đầu, sau đó nhờ Tống nữ nhân giúp đỡ vào phòng ngủ. Khi ra ngoài, ta phát hiện nam nhân đáng thương đang cầm gương đồng cẩn thận quan sát.

Ta nhíu mày, hỏi nam nhân thân thích không biết tấm gương đồng này, có biết tấm gương đồng này có lai lịch gì không?

Nam nhân chăn ấm như có suy nghĩ nói: "Bây giờ vẫn chưa thể xác định."

Sau đó, hắn ý bảo Tống Ngọc Thục cởi áo ra toàn bộ.

Tống Ngọc Thục dường như đã sớm quen với việc trần truồng trước mặt nam nhân, không chút do dự cởi bỏ quần áo. Nam tử thương cảm cầm gương đồng, soi gương mặt sau lưng Tống Ngọc Thục, đồng thời cắn rách ngón tay mình, trong miệng lẩm bẩm, cuối cùng dùng máu mình, men theo gương mặt trong gương, vẽ ra một khuôn mặt.

Chuyện cổ quái xảy ra, Tống Ngọc Thục bỗng nhiên toàn thân run rẩy, giống như phát điên lên, ta có chút lo lắng nhìn Tống Ngọc Thục, sợ nàng giày vò đến chết.

Một lát sau, Tống Ngọc Thục chậm rãi xoay người, hai hàng lệ nóng theo khóe mắt chảy xuống: "Nam nhân, không có thứ gì tốt!"

Nàng cắn răng, gằn từng chữ một.

Nghe giọng điệu này, rõ ràng là của Tống nữ tử.

Chẳng lẽ, nam tử chăn hộ tống hồn của Tống Nữ Nhi ra rồi?

Ta nơm nớp lo sợ nhìn Tống Ngọc Thục, không biết trước mặt rốt cuộc người này là ai.

Nam tử sai vặt nói: "Mang Sinh nhật thứ tám cho ta."

"Hừ, cho dù ta hồn phi phách tán, cũng sẽ không để âm mưu các ngươi thành công!" Tống nữ nhân hừ lạnh một tiếng.

Nam tử đáng thương khẽ cau mày: "Ngu xuẩn mất linh, ta tới cứu ngươi đây..."

Ta vội vàng đi tới, nói: "Tống nữ nhân, bọn ta thật sự là tới cứu ngươi, cho dù ngươi không để ý an nguy của mình, cũng phải nhớ muội muội của ngươi chứ? Nếu ngươi không phối hợp với bọn ta, ngươi và muội muội sẽ bị người khác ký sinh Quỷ Vương, đến lúc đó sẽ bị tổn thương thiên hại lý, ngay cả đầu thai cũng không có cơ hội."

Chung quy vẫn là máu mủ tình thâm, nữ nhân Tống nữ tử trầm mặc một hồi rồi đáp ứng. Thậm chí còn nói, chỉ cần muội muội bình an sống sót, muội muội nàng có sống thế nào cũng không quan trọng.

Nam nhân chăn bầu thản nhiên nói: "Yên tâm đi! Ta ở đây, các ngươi đều sẽ không có việc gì đâu."

Tống nữ nhân này cung cấp cho chúng ta hàng ngày sinh tháng đẻ của nàng, sinh vào năm chín mươi chín, hai mươi hai tháng sáu.

Nhìn thấy chữ Sinh Nhật Bát này, sắc mặt nam tử sầu lo thay đổi một chút, sau đó hít một hơi khí lạnh, gắt gao nhìn chằm chằm vào Tống nữ nhân.

Trong ấn tượng của ta, trên mặt nam nhân râu ria vĩnh viễn chỉ có hai loại biểu cảm, hoặc là ngây ngốc, hoặc là viết đầy " Trang này không cách nào biểu hiện".

Bây giờ hắn đã thay đổi sắc mặt, ta biết rõ sinh nhật tháng đẻ của Tống nữ nữ khẳng định xảy ra vấn đề lớn, vì thế vội vàng hỏi nam nhân thương cảm làm sao vậy?

Nam nhân chăn bầu nói: "Ta tựa hồ đã biết lai lịch tấm gương đồng này! Sở dĩ người kia muốn đem Tống thị tỷ muội chế thành ký sinh Quỷ Vương, trên thực tế là vì thay thế oan hồn ngàn năm trong gương đồng kia..."

Ta còn muốn hỏi oan hồn ngàn năm kia là ai?

Nam nhân quyến rũ lại xua tay nói: "Cứ giải quyết vấn đề trước mắt đã rồi nói sau."

Nói xong, nam nhân hưởng thụ uống một ngụm nước, liền phun về phía gương đồng, gương mặt dùng máu trên gương đồng nhất thời biến mất, mà Tống Ngọc Thục cũng nhắm hai mắt lại, trực tiếp ngã xuống ghế ngồi.

Nhưng nàng nhanh chóng tỉnh lại, lệ rơi đầy mặt, bứt tóc, vô cùng đau đớn nói: "Tỷ tỷ, ta thật có lỗi với tỷ!"

Có lẽ mấy lời vừa rồi của Tống nữ nhân đã đả động tới Tống Ngọc Thục.

Nam tử thương cảm nói với ta: "Trương Cửu Lân, ngươi ra ngoài thị trường mua một ít bột phấn hắc kim về, ta muốn dùng."

"Hắc kim phấn?" Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy cái tên này, cho nên không biết phải làm sao.

Nam tử tốt do dự một chút, cuối cùng lấy ra một quyển sổ nhỏ, viết xuống một địa chỉ, một chuỗi bút ký, để ta trực tiếp liên hệ người trong máy truyền tin, mua hắc kim phấn.

Ta cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đi luôn.

Theo địa chỉ nam nhân môi giới cung cấp, ta tìm được một thị trường hàng hóa gần Phan gia. Ở một góc khuất của chợ cũ, tìm được người bán hàng hóa Hắc Kim phấn.

Khi ta nhìn hắn, cả người đều trợn tròn mắt. Đây chẳng phải là lão đầu nhi ta và Lý mặt rỗ lúc trước xử lý Kim Hoa bị chết sao? Tên thích nam nhân kia lại bảo ta tìm hắn.

Nói chung lại nhìn thấy hắn, ta cực kỳ chấn động, rất lâu sau mới khôi phục tinh thần.

Hắn nhìn thấy ta nhưng cũng không có quá nhiều kinh ngạc, cứ như sớm biết ta sẽ tới đây.

Nhàn hạ nơi này không nhiều lời, biết nam nhân an ủi bảo ta tới, lão già nhanh chóng dẫn ta đi nắm bụi vàng đen.

Khi ta nhìn thấy bột đen chế tác, thiếu chút nữa nôn mửa tại chỗ. Cái gọi là bột phấn kim loại, đúng là mang một ít bột phấn kim loại mặt ngoài biến thành màu đen trộn lẫn với chậu xương người, làm thành bột bột sau khi bị đập nát.

Lão đầu tựa hồ ngại ta không đủ ghê tởm, còn cố ý giải thích với ta: "Hắc kim phấn này không dễ, cần có kim phấn, phải lấy từ trong cơ thể người chết mới được. Muốn có chậu xương cần có cũng phải là chậu xương nhân loại tự sát mà chết..."

Ta cầm Hắc Kim Phấn thì vội vàng trở về tìm nam nhân thích an ủi, cùng đứng cùng lão đầu này một chỗ, cả người ta bối rối.

Đợt đầu tiên là một trăm sáu mươi tám chương, Trường Hận Ca

Sau khi trở về, ta rất buồn bực hỏi nam tử thân thích, tại sao có thể từ trong cơ thể người chết lấy ra kim phấn? Nam tử cầu hôn nói cho ta, ở cổ đại có một loại cực hình, là bị người ta nuốt kim phấn mà chết, trong cơ thể trọng kim loại siêu tiêu, tự nhiên sẽ bị hành hạ từng chút một.

Ta nghe xong liền sởn cả tóc gáy, loại chết này Thái Thổ Hào, người bình thường căn bản không tiếp thu được ah.

Nam nhân tốt bụng nói cho chúng ta biết, bây giờ hết thảy đều đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu Đông Phong. Ta thấy nam nhân được an ủi chỉ vừa chuẩn bị Hắc Kim Phấn, những thứ khác đều chưa chuẩn bị, trong lòng không khỏi lo lắng, hỏi nam nhân được thương cảm ta còn mang theo Thiên Lang Tiên, có thể phái tới chỗ hữu dụng hay không?

Nam nhân chăn ấm hiếm thấy lại cảm khái một câu: "Thôi bỏ đi, cô ta cũng là người mệnh khổ, sao phải khổ sở bức bách như vậy."

Ta biết hắn nói chính là oan hồn ngàn năm ở trong gương đồng.

Tống Ngọc Thục vẫn luôn ở bên cạnh khóc sướt mướt, làm ta khóc không ra nước mắt. Còn Lý Ma Tử lại nói với ta, là nam nhân chăn nuôi bảo Tống Ngọc khóc, bởi vì buổi tối phải dùng đến nước mắt Tống Ngọc Thục.

Đồ vật mà nam nhân an ủi dùng được thật đúng là kỳ quái. Trong ấn tượng của ta, đạo sĩ trừ kiếm gỗ đào chính là các loại phù chú nhỉ?

Đợi đến rạng sáng, nam nhân chăn nuôi mãi mới đứng dậy, kêu khóc tỉnh dậy Tống Ngọc Thục đã ngủ.

Tống Ngọc Thục lập tức hỏi phái nam có việc cần hành động không? Chàng trai lo nghĩ gật đầu, sau đó dặn dò chuyện tiếp theo chúng ta cần làm.

Bọn ta đem kế hoạch của nam nhân chăn nuôi thối rửa ghi nhớ, lúc này nam nhân chăn heo mới lấy máu quạ đen lần trước dùng, ở trên thất khiếu Tống Ngọc Thục đều điểm một cái.

Máu quạ đen tuyệt đối là đồ vật chiêu âm, mà thất khiếu lại dễ dàng để cho quỷ trùng thân nhất. bôi máu quạ đen thất khiếu, không phải rõ ràng để oan hồn trong gương đồng va chạm thân thể Tống Ngọc Thục sao?

Nhưng nam nhân chăn trợ lại làm như vậy, chắc chắn có mục đích của y, ta cũng không tiện hỏi nhiều.

Nam tử chăn bông cầm một cây lược, rắc một ít phấn vàng lên lược, để Tống Ngọc Thục trang điểm tấm gương.

Tống Ngọc Thục cầm lấy lược, bắt đầu trang điểm gương đồng.

Tống Ngọc Thục lau máu, chiếu vào gương đồng, bộ dáng kia rất khủng bố. Mà nàng lại một mực trang điểm vào gương, tình cảnh này phảng phất như nữ quỷ trong phiến cảnh khủng bố.

Mắt ta gắt gao nhìn chằm chằm gương đồng, ta biết nếu có hiện tượng dị thường, khẳng định đầu tiên sẽ hiển hiện trong gương.

Không ngoài sở liệu của ta, trong gương đồng rất nhanh xuất hiện dị dạng. Trong gương đồng, hình ảnh Tống Ngọc Thục càng ngày càng mơ hồ, sau khi mơ hồ đến một trình độ nhất định lại bắt đầu rõ ràng.

Chờ đến trong gương, hiện ra một gương mặt tinh xảo tuyệt luân, ta mới xác định, oan hồn bên trong gương đồng đã xuất hiện.

Bất quá khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia chỉ thoáng hiện một lát, sau đó không thấy nữa...

Một màn vừa rồi thật sự quá ngắn, thậm chí ta hoài nghi không biết có phải thị giác mình mệt mỏi, sinh ra ảo giác hay không?

Đang lúc suy nghĩ, trong phòng bỗng thổi lên một trận gió cổ quái, từ góc Đông Nam vọng hướng tây bắc thổi tới.

Nam nhân chăn ấm lập tức động thủ với ta, vì vậy ta vội vàng chạy đến trước gương đồng, một tay rắc bột phấn đen sì đang trong ngực, đều rắc vào trên gương đồng. Sau đó gắt gao ôm lấy gương đồng, không để cho phấn vàng đen rơi ra.

Mà ngay lúc ta ôm lấy gương đồng, Tống Ngọc Thục lại đột nhiên gầm lên giận dữ, phẫn nộ nắm cánh tay của ta. Nàng dùng sức kéo một cái, liền kéo ta bay ra ngoài, sau đó đưa tay muốn đoạt gương đồng trước ngực ta.

Lý Ma Tử quyết định thật nhanh, dùng cành gỗ đào thấm nước mắt Tống Ngọc Thục, hướng trên tay Tống Ngọc Thục vẩy xuống.

Tống Ngọc Thục tựa hồ rất sợ nước mắt kia, lập tức rụt tay về, thậm chí nơm nớp lo sợ rút lui mấy bước.

Bất quá Tống Ngọc Thục cũng không dự định buông tha ta, hung mãnh nhào tới.

Ta biết giờ phút này Tống Ngọc Thục đã bị tạng vật trong gương đồng phụ thân, lập tức đứng lên muốn chạy trốn.

Nam nhân chăn ấm thì nhanh chóng che trước mặt ta, lạnh lùng hừ một tiếng với Tống Ngọc Thục: "Dừng tay!"

Nam nhân chăn bông này dường như ẩn chứa lực chấn nhiếp vô tận, lại rống Tống Ngọc Thục, thân hình lắc lư bất định, cuối cùng tựa vào tường, lúc này mới đứng lại.

"Yêu nghiệt." Nam sắc mặt lạnh lùng như sương lạnh nói: "Thời gian ngàn năm vẫn không thể loại bỏ oán hận trong lòng ngươi, nếu hôm nay còn chấp mê bất ngộ mà nói, đừng trách ta xuống tay vô tình."

"Ha ha." Tống Ngọc Thục liên tục cười lạnh: "Nam nhân, không có thứ gì tốt, đều phải chết, các ngươi đều phải chết."

Nói xong, nàng không chút do dự nhào tới lần nữa.

Nam nhân chăn ấm lập tức nhìn về phía Lý Ma Tử, Lý Ma Tử lập tức dùng cành liễu dính nước mắt của Tống Ngọc Thục, không ngừng quật lên nàng.

Tống Ngọc Thục tựa hồ rất sợ cành liễu, bị Lý Ma Tử bức lui từng bước, cuối cùng lại co trở về trong góc.

"Vì sao? Vì sao?" Tống Ngọc Thục đột nhiên gào khóc: "Vì sao các ngươi đều muốn bắt nạt ta, bản cung chết không nhắm mắt, chết không nhắm mắt."

Tống Ngọc Thục lại nhào tới lần nữa.

Lý Ma Tử vội vàng giơ cành liễu lên chống đỡ!

Bất quá Tống Ngọc Thục lần này căn bản không tránh né, mà trong nháy mắt ở trên thân cây liễu đánh vào người Tống Ngọc Thục, bỗng nhiên từ trong cơ thể nàng thổi ra một trận quái phong, trực tiếp đánh tới ta.

Ta thất kinh, vội vàng xoay người muốn chạy trốn.

Thế nhưng đã không kịp, ta bị quái phong không hiểu này thổi cho không thể đứng thẳng được, ngã trên mặt đất. Mà gương đồng trong ngực cũng giống như cự thạch ngàn cân, càng ngày càng nặng, ép tới ta không thở nổi.

Nam nhân sầu lo lập tức quát: "Hắc kim phấn!"

Lý Ma Tử nghe lệnh, mở hết bột hắc kim ra bao nhựa, bôi lên gương.

Ta cảm giác rõ ràng gương đồng nhẹ hơn rất nhiều, lập tức buông gương đồng xuống.

Gương đồng phảng phất một con cá chép lớn lên bờ, ở trong bột phấn kim đen không ngừng bắn lên. Nam tử thương cảm lập tức dùng hai tay đè lên gương đồng, nhưng gương đồng nhảy quá lợi hại, đàn ông thương nào có thể ngăn cản?

Nam nhân thụ thương cuối cùng lạnh lùng nói: "Cho ngươi đường sống, là chính ngươi không quý trọng, vậy đừng trách ta không khách khí!"

Lý Ma Nhị vội vàng dùng cành liễu quật lên gương đồng, tuy nhiên gương đồng nhảy lên càng lợi hại hơn. Ta mơ hồ nhìn xuyên thấu qua bột phấn hắc kim, thấy được bên trong có một khuôn mặt nữ nhân tuyệt thế khuynh thành đang tâm thần gầm rú, tuy nhiên lại không phát ra được bất kỳ thanh âm nào.

Cành liễu đã không dùng được, nam nhân tốt bụng cuối cùng trực tiếp đổ nước mắt, toàn bộ đều hắt lên gương đồng.

Gương đồng trong nháy mắt điên cuồng, cảm giác giống như kịch độc vậy, cùng mặt đất phát ra thanh âm bang bang va chạm, gương mặt nữ nhân xinh đẹp bên trong kia cũng trong nháy mắt trở nên xấu xí, bắt đầu già yếu đi. Nếp nhăn dày đặc, làn da lỏng, lợi hại vặn vẹo, cuối cùng, lại thành một bộ dáng khô lâu, sức phản kháng cũng càng ngày càng yếu ớt.

Đợi đến lúc nam nhân được trị an dùng hắc kim phấn đem gương đồng hoàn toàn bao trùm, gương đồng mới ngừng rung động, an tĩnh trở lại.

Ta thở phào nhẹ nhõm, thân thể mềm nhũn, ngã bệt ở một bên: "Giải quyết rồi sao?"

Nam tử an ủi lắc đầu: "Chỉ tạm thời phong bế mà thôi, kế tiếp ta phải mang gương đồng tới Đại Bi tự, xem xem Bạch Mi thiền sư có thể độ hóa đám oan hồn này hay không."

Ta thất vọng, không ngờ ngay cả nam nhân thương cảm cũng không giải quyết được oan hồn trong gương.

Ta tò mò hỏi con trai thương, oan hồn trong đó rốt cuộc là ai, oán niệm sao lại cường đại như vậy?

Nam nhân chăn hộ nói: "Là Dương Quý Phi."

"Dương quý phi." Ta nhất thời kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng tượng nổi nhìn nam tử an ủi. Lý Ma Tử cũng lắp bắp nói: "Ngươi nói oan hồn ngàn năm phong ấn trong gương đồng, là một trong tứ đại mỹ nữ Trung Quốc Dương Ngọc Hoàn?"

Nam nhân đáng thương gật đầu: "Không sai."

Ta và Lý Ma Tử đang đắm chìm trong rung động, rất lâu cũng không hồi phục lại tinh thần. Ngẫm lại trong gương đồng có chút mập mạp, một mặt nữ nhân quyến rũ, chỉ sợ cũng chỉ có Dương Quý Phi mới có mỹ mạo như vậy?

Người được thế nhân ca tụng là "Trầm Ngư Lạc Nhạn" đệ nhất mỹ nữ "Bế Nguyệt Dong Hoa" lại từng tiếp xúc gần gũi với chúng ta như vậy, cảm giác này không khác gì Thiên Vương Lưu Đức Hoa đánh với ngươi ngoài đường...

"Dương quý phi sinh vào tháng sáu mươi hai ngày, cùng Tống thị tỷ muội ngày sinh tháng đẻ tám chữ giống nhau, cho nên bọn họ chế tạo ký sinh Quỷ Vương, là nguyên nhân dễ dàng thay thế cho oan hồn của Dương Quý phi, đây cũng là nguyên nhân hai người gặp nạn sao?"Nam nhân thương cảm trầm mặc lại, nhìn thoáng qua Tống Ngọc Thục: "Người sinh ra giờ này, tám chữ đều yếu, tốt nhất vẫn là có tín ngưỡng tốt, nếu không về sau còn sẽ có người nhìn chằm chằm vào các ngươi."

Ta lập tức hỏi con trai thích nhất, vì sao phải dùng những thứ kỳ quái đó đối phó với Dương Quý Phi?

Nếu Dương Quý Phi là nữ nhân Đường Huyền Tông yêu nhất, vì sao sau khi chết lại bị phong ấn trong gương đồng này?

Nam nhân chăn ấm ức thở dài: "Có lẽ đây là hồng nhan bạc mệnh mà người xưa thường nói nhỉ? Một nữ nhân muốn sống sót ở trong hoàng cung, cũng chỉ có thể dùng sắc đẹp của mình đi tranh sủng, dùng hết tất cả lực lượng trói chặt Hoàng đế bên người. Kết quả lại bị gán tội hại quốc dân, chết thảm ở sườn dốc, không thể không khiến người ta cảm thán."

Dương Ngọc Hoàn sinh ra ở thời kì huy hoàng nhất Đường Vương triều.

Thiên sinh mỹ chất, hát hay ca hát từ nhỏ, tài hoa hơn người.

Sau đó được Thọ Vương Lý Lỗi chọn làm vương phi, hai người bọn họ cũng tình đầu ý hợp.

Nhưng một ngày nào đó, Dương Ngọc Hoàn khuynh quốc khuynh thành lại bị cha hắn, đương kim hoàng thượng Đường Huyền Tông nhìn trúng rồi, Đường Huyền tông vừa nhìn thấy Dương Ngọc

Hoàn, cả người liền mơ màng! Cho rằng đây là tiên nữ trên trời, vậy gọi là một hồi tưởng xa vời.

Cuối cùng dứt khoát mặc kệ loạn luân không loạn, trực tiếp đoạt vợ của con mình, nạp làm quý phi.

Đường Huyền tông đối với Dương Ngọc Hoàn tương đối tốt, Dương Ngọc Hoàn muốn tắm rửa, Đường Huyền tông bèn xây suối nước nóng lớn cho nàng: Hoa Thanh trì.

Dương Ngọc Hoàn thích ăn cành ba, Đường Huyền tông để thuộc hạ kéo gấp tám trăm dặm, cách xa ngàn dặm từ Lĩnh Nam mang tới cành ba đào, lấy lòng Dương Ngọc Hoàn, để lại đây: Một kỵ sĩ Hồng Trần phi tử cười, không ai biết đây là chuyện hay ho từ cành Côn Bằng tới.

Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, Đường Huyền Tông ban đêm sủng ái được Dương Quý Phi, không để ý tới triều chính, cuối cùng dẫn phát loạn An Sử, phản quân một đường giết đến Trường An thành.

Vì tránh né chiến loạn, Đường Huyền Tông mang theo đại quân chạy trốn tới Mã Phản núi. Sớm đã thấy các tướng lĩnh Dương Quý Phi không vừa mắt, vào buổi tối hôm đó đã bức cung Đường Huyền Tông, nói Dương Quý Phi hại nước hại dân, nhất định phải giết chết, nếu không đã không giúp Đường Huyền tông đoạt lại thiên hạ rồi.

Đường Huyền tông rơi vào đường cùng, đành phải rưng rưng đưa chết người mà mình thích nhất.

Câu chuyện tình yêu đầy bi thương này, ở hậu thế càng được thi nhân thi sinh trắng nhàn viết thành hai bài hát Trường Hận ở muôn đời, hai câu nổi tiếng nhất chính là: lâu đời như vậy, hận này kéo dài không dứt!

Dương Quý Phi chết là rất bi thảm. Đầu tiên là bị người ta cho phấn vàng, ý đồ hủy diệt làn da do Dương Quý Phi ngưng như mỡ mỡ, sau đó lại được Đường Huyền Tông ban cho một dải lụa trắng...

Sau khi Dương quý phi ăn kim phấn, làn da đã rất tệ rồi. Một nữ nhân vô cùng ỷ lại vào vẻ đẹp để sinh tồn bị phá hư, nàng nào có cam tâm? Cho nên mỗi ngày chỉ cần soi gương.

Nhưng mà nàng trong gương, đồng dạng xấu xí, nàng lại cảm thấy gương đồng quá cùn, không thể làm ra dung nhan mỹ lệ của mình, sai người lấy máu Toan Nghê lau đi. Máu Côn Bằng, chính là máu quạ đen.

Gương đồng càng ngày càng rõ ràng, mà gương đồng kia cũng càng ngày càng xấu.

Nàng chỉ có thể dùng son phấn tốt nhất để che dấu số lượng không đủ trên khuôn mặt. son có thể che lấp số lượng chưa đủ trên khuôn mặt nhưng lại không cách nào chữa khỏi tổn thương tâm thần. Hàng ngày Dương Quý Phi đều dùng nước mắt rửa mặt, nước mắt thấm vào trang điểm của nàng, khiến làn da tồi tàn của nàng lại thể hiện ra. Cuối cùng tình cảm của Đường Huyền Tông đối với nàng càng thêm bình thản, cuối cùng cứu được cái chết ở sườn dốc.

Dương Quý Phi đã chết, không cam lòng, vong hồn liền bị trói buộc trong gương đồng này.

Cho nên, Dương Quý Phi mới sợ hắc kim phấn và nữ nhân nước mắt, bởi vì hai thứ này, sẽ hủy diệt mỹ mạo của nàng. Mặc dù đã thành vong hồn, bất quá vẫn sẽ duy trì thói quen khi còn sống.

Mà gương đồng kia, trước đó thường dùng máu quạ đen lau, cho nên mới có thể hấp dẫn quạ đen!

Ta như có điều suy nghĩ, thở dài.

Thật sự là hồng nhan bạc mệnh sao? Ta thấy cũng không đủ. Một nữ nhân, nếu chỉ dựa vào sắc đẹp thượng vị, cho dù có lấy được nhiều hơn nữa, dù đứng cao hơn, cuối cùng cũng như nến tàn trong gió, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Dương Quý Phi rất hạnh phúc, bởi vì nàng có khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành.

Dương Quý Phi là một bi kịch, cũng bởi vì nàng có khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành.

Vị trí thứ một trăm sáu mươi chín Chương Ngũ Sát quả phụ

Nam nhân hưởng thụ không cách nào dẹp yên oan hồn trong gương, cuối cùng dứt khoát đưa gương đồng đến chỗ thiền sư Bạch Mi, hy vọng thiền sư Bạch Mi có thể mượn nhờ phật pháp của Đại Bi tự, siêu độ cho Dương Quý phi.

Gương đồng bị chúng ta hàng phục, hắc thủ phía sau tựa hồ cũng buông tha chế tạo ký sinh Quỷ Vương, Tống thị tỷ muội quay về chỗ tốt.

Tống nữ nhân đã trả ta ba trăm vạn thù lao, nàng nói với ta đây là ta nên được. Nếu không phải ta, e rằng muội muội còn phải đi hẹn nam nhân, ăn ngủ, đi càng ngày càng nhiều đường vòng.

Ta thở dài, thiên hạ nữ tử đều như vậy phải không? Quan niệm kinh thư lão truyền thống, sinh ra tốt không bằng gả đi. Nếu không có một kỹ năng, dùng mỹ mạo tranh thủ thứ gì đó, chung quy cũng chỉ là phù dung hoa vừa hiện.

Lý Ma Tử mang theo đàn ông thương cảm đi xem Sở Sở, thân hình Sở càng ngày càng suy yếu. Ta không hỏi con trai có manh mối gì long đạm hay không, nếu có, đàn ông thương tiếc khẳng định sẽ nói cho chúng ta biết.

Lý Ma Tử hỏi nam nhân thương cảm, Sở Sở còn bao lâu?

Nam nhân chăn bầu trầm mặc thật lâu, cuối cùng nói nên thử tiền bối xem một chút. Thử tiền bối kiến thức rộng rãi, nói không chừng có biện pháp.

Thử tiền bối trong lời nói của nam nhân chăn ấm, chính là lão đầu trong sự kiện lúc trước.

Nam tử tốt phúc phúc cho chuột tiền bối, lúc Lý mặt rỗ nhìn thấy Thử tiền bối cũng kinh ngạc không thôi, đại khái hẳn không nghĩ tới lão nhân hèn mọn này xuất hiện ở đây?

Thử tiền bối căn bản không để ý tới hai ta, chỉ là đi đến bên giường Sở, lấy tay mở mắt nhìn thoáng qua Sở Sở, liền cười ha ha nói: "Trung luật đầu hàng! Chậc chậc, các ngươi cừu nhân thật đúng là nhiều mà."

Lý Ma Tử tức giận mắng: "Ngươi tới đây là để xem bệnh chứ không phải lời châm chọc."

Thử tiền bối nhất thời khoát khoát tay, nhe răng trợn mắt nói: "Ta đã xem qua, bệnh tình nguy kịch, không thể cứu được. Muốn ăn chút gì thì ăn chút đó, muốn lưu lại di ngôn gì thì nhanh nói mau đi! Chậm một chút nữa sẽ không còn cơ hội..."

Lý Ma Tử tức điên, nắm đấm muốn đánh Thử tiền bối.

Thử tiền bối lại vui cười hớn hở nhìn Lý Ma Tử, không lo lắng bị đánh chút nào.

Ta lập tức nói: "Được rồi lão tiền bối, ngài ăn muối còn nhiều hơn chúng ta ăn, chắc chắn có cách đúng không? Ngài chỉ cần có thể chữa trị cho đệ muội, điều kiện gì ta cũng có thể đáp ứng ngài."

Ánh mắt Thử tiền bối giảo hoạt nhìn ta: "Lời này có chịu không?"

"Đương nhiên có tính." Ta nói.

Thử tiền bối khó khăn sờ sờ râu: "Ừm, ngược lại có một biện pháp, chẳng qua chỉ sợ các ngươi không dám tiếp mối làm ăn này."

"Cái gì?" Lý mặt rỗ mừng rỡ như điên: "Vì Sở, coi như là việc làm ăn của Diêm Vương Gia, ta sẽ tiếp! "

"Cho ngươi một bà vợ, ngươi vui không?" Thử tiền bối vừa cười vừa nói.

" chuột tiền bối, ngài cũng đừng nói nhảm với ta, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề đi."

"Đây không phải nói nhảm." Thử tiền bối lập tức không vui: "Nếu cảm thấy ta nói là nói nhảm, ta vẫn nên đi thôi. Cố gắng không kiếm được gì, quỷ mới bằng lòng làm."

Nam nhân chăn ấm nói: "Nói đi."

Thử tiền bối dường như vô cùng sợ nam nhân tốt bụng, lập tức thành thật nói: "Các ngươi đi tìm quả phụ, gả năm lần trở lên, mỗi lần đều là loại khắc tử phu quân mới được gả đi! Nếu như bộ dạng cũng coi như là ngươi xem qua, thì ngươi hãy gắng sức cám dỗ, trong đồ cưới nàng mang, chắc chắn là một vật chí cương vô cùng. Đến lúc đó mang âm vật kia đến cho Sở đeo, là có thể có hiệu quả lấy độc trị độc rồi..."

Chuột tiền bối nói xong, ta rõ ràng nhìn thấy nam nhân an ủi sáng mắt lên, có cảm giác như bị bật hack vậy.

Vì vậy ta liền hỏi Thử tiền bối, chuyện này đáng tin cậy sao?

Thử tiền bối nói đáng tin không đáng tin, ta không biết, ít nhất trên lý thuyết có thể thực hiện được.

Ta và Lý Ma Tử cũng không biết vì sao phải cưới quả phụ của khắc phu, lại có thể cứu Sở, trong lúc nhất thời đều có chút do dự không quyết. Nhưng nam tử lo âu lại trực tiếp gật đầu đồng ý.

Ta lập tức hỏi anh em tốt, cứ khẳng định như vậy sao? Lỡ như không có hiệu quả, chẳng phải sẽ lừa Lý Ma Tử sao?

Nam nhân quyến rũ nói: "Cái gọi là khắc phu, cũng không nhất định là bản thân người đó mạng cứng nặng tám chữ, rất có thể là bởi vì bên người nàng mang theo một món đồ hồi môn nào đó, là âm vật thải dương bổ âm. Nếu như có thể tìm được vật kia, mang về cho Sở, tự nhiên có thể không ngừng hấp thu dương khí trên người khác, kéo dài sinh mệnh."

Ta bật cười khanh khách, đây có được xem như là lời giải thích khoa học khắc phu không?

Nam nhân chăn hộ nhìn hai chúng ta còn có chút hoài nghi, liền tiếp tục nói: "Trên thực tế, loại âm vật có thể hấp dương bổ âm này, cũng không nhất định chỉ ở trong tay quả phụ, cũng có thể ở trong tay kẻ cổ hủ nào đó sưu tầm. Chỉ là loại âm vật này, trong tay nam nhân không nhất định có thể biểu hiện ra dị tượng gì, cho nên rất khó tìm. Nhưng quả phụ Khắc phu, hơn nữa liên tục năm lần, vậy nhất định là có âm vật quấy phá rồi!"

"Các ngươi có phát hiện hay không, bình thường có thể đổi chồng lên năm lần quả phụ, hình dạng cũng sẽ không tệ lắm, nhất là da thịt, sẽ duy trì bộ dáng như khi mới xuất giá, cũng là bởi vì một món hồi môn nào đó của nàng có thể thái dương bổ âm, tương đương với hàng ngày ăn thuốc bổ, làn da tự nhiên tốt, đây cũng là con đường tắt duy nhất chúng ta tìm được âm vật."

Ta và Lý Ma Tử đều rất giật mình, lý luận này thực sự có chút gượng ép.

Hơn nữa muốn gả quả phụ năm lần trở lên cưới vào cửa, ta lo Lý Ma Tử có chút không chấp nhận được...

Quả nhiên, ta thấy mặt Lý mặt rỗ cũng xanh lên.

Nam nhân chăn hộ dường như nhìn ra băn khoăn của mình, thản nhiên nói: "Thật ra không nhất định phải cưới, chỉ cần có thể kết giao với đối phương, tiếp cận, tìm ra âm vật trên người nàng, đến lúc đó sẽ dùng tiền mua về, không phải là được rồi sao."

Ta sẽ nhìn về phía Lý Ma Tử, không biết Lý Ma Tử có đồng ý hay không.

Lý Ma Tử đi tới bên Sở Sở, nắm lấy tay Sở Sở, thở dài nói: "Đều gạt Sở Nhân đi, đừng đem chuyện ta cưới quả phụ nói với nàng..."

Ta lập tức gật đầu: "Yên tâm, cho dù nàng ta có biết cũng sẽ không trách ngươi."

Lúc này, Thử tiền bối cười hắc hắc nói: "Lão phu là người tốt, làm đến cùng, cho các ngươi một manh mối. Vừa lúc ta biết có một quả phụ, trên người có khả năng mang âm vật, qua một thời gian ngắn nữa sẽ giới thiệu cho các ngươi biết."

Lý mặt rỗ lập tức gật đầu: "Làm phiền lão tiền bối."

"Chậc chậc, thôi bỏ đi, ngươi đừng khách khí với ta như vậy." Thử tiền bối xua tay: "Ta hiện tại vẫn còn chưa thích ứng được."

"Bất quá, quả phụ đó hiện tại còn ở cùng phu phụ, không bao lâu nữa, chồng của hắn sẽ mất mạng về nhà, đến lúc đó ngươi lại bắt tay." Thử tiền bối nói.

Lý Ma Tử dở khóc dở cười: "Người ta còn có trượng phu cơ mà, con mẹ nó đây là loại quả phụ gì vậy?"

Thử tiền bối nói: "Ngươi yên tâm, hiện tại chồng của nàng đã bị nàng khắc chế sự hấp hối của nàng rồi, nằm ở giường hơn nửa năm, tiểu cũng phải có người dìu, không mất bao lâu sẽ mất mạng ở Hoàng Tuyền. Ngươi ở thời điểm quả phụ đó yếu ớt nhất tiếp cận nàng, cảm động nàng từng chút một, đến khi nàng không rời được ngươi, thì ngủ một giấc với nàng. Không quá năm ngày, nhất định có thể phát hiện rốt cuộc là âm vật nào đang quấy phá!"

Trong lòng ta có chút lo lắng, đây không phải là đang lừa gạt nữ tính sao? Vạn nhất đối phương trả giá thật tình, phát hiện Lý Ma Tử đang lừa nàng, nàng có nghĩ không ra không.

Chẳng qua vì Sở, cũng không cần lo nhiều như vậy, cùng lắm thì sau đó cho nàng một chút phí tổn tinh thần.

Lý Ma Tử thời gian này không thể trở về chăm sóc Sở Sở, liền thuê một bảo mẫu. Sau liên tục dặn dò, lúc này mới lưu luyến rời đi cùng với ta.

Bởi vì chuyện này liên quan đến an nguy của Sở Sở, cho nên nam nhân được an ủi cũng lưu lại, âm thầm trợ giúp Lý Ma Tử.

Thử tiền bối lại không có nhiều hứng thú với chuyện này, cho dù Lý Ma Tử đồng ý bỏ ra một số tiền lớn, nhưng Thử tiền bối cũng không bị ảnh hưởng.

Dùng lời của Thử tiền bối nói, hiện tại hắn nghèo chỉ còn lại tiền, ta lập tức nắm được thâm ý của Thử tiền bối. Loại thương nhân âm vật cấp bậc như hắn, nếu đã không thích tiền, vậy nhất định là thích âm vật mới lạ chứ? Sao không hợp làm việc luôn đi.

Thế là hắn lập tức nói chúng ta có một khối cổ kính Đường triều, bên trong khóa ngàn năm oan hồn của Dương Quý Phi, vô cùng hiếm thấy.

Nếu như Thử tiền bối có thể giúp chúng ta thuận lợi cứu sống Sở

Sở, thì sẽ đưa cổ kính cho hắn!

Chuột tiền bối lập tức vui mừng đồng ý, liên tục khen ta hiểu chuyện.

Sau đó Lý mặt rỗ nói ta làm vậy quá đắc tình rồi, với cỗ oán khí ngút trời của Dương Quý Phi, chẳng lẽ còn chưa thể giày vò chết được Thử tiền bối...

Thử tiền bối nói cho chúng ta biết, người góa phụ kia tên là Mộc nghiên, chừng ba mươi tuổi, eo nhỏ chân dài, sự nghiệp cũng rất sâu sắc, thuộc loại của thiếu phụ Phong Vận, chính là thức ăn của Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử cảm khái một câu: "Từng thương hải bất vi thủy, ngoại trừ Vu Sơn không phải là mây."

Chương thứ một trăm bảy mươi tám, phía sau có quỷ theo!

Thử tiền bối vuốt cái mũi hèn mọn: "Ngươi bớt xúc động đi, cô nàng này không kém gì Sở trưởng, thậm chí còn gợi cảm hơn Sở Quốc nhiều, ta chỉ sợ đến lúc đó ngươi không cầm được."

Ta cười để cho mọi người yên tâm, nếu Lý mặt rỗ thật dám phản bội Sở, ta sẽ bảo Lý mặt rỗ biến thành Đông Phương bất bại.

Phu nhân hiện tại của Mộc Quỳ, đang ở y viện. Bệnh tích y viện có viết "Tả tử hư hàn", kỳ thật đây cũng không tính là bệnh gì, chỉ là ăn không hết đồ ăn, cả người không có sức mà thôi, điển hình của bệnh âm thịnh dương suy.

Mộc Tưu từ nhỏ không cha không mẹ, được đại bá nuôi lớn, sau đó làm con dâu trẻ, được đại bá bà bán cho trượng phu đảm nhiệm đầu tiên.

Hiện tại nàng đã trải qua năm cây hôn nhân, bốn vị trí đầu đều chết oan uổng, thuyết pháp Mộc Khôi khắc phu cũng đã dần dần lưu truyền ra...

Mộc Tiêu hiện trượng phu bị bệnh lạ như vậy, người của trượng phu một ngụm cắn Mộc Tiêu là đầu sỏ gây tội, cho là nàng đem trượng phu khắc chế thành bộ dáng này, cũng không cho nàng tới viện tử thăm dò.

Nhiệm vụ bây giờ của chúng ta ở y viện, chính là đi xem tình huống của trượng phu ta thế nào, còn có thể kiên trì mấy ngày.

Có điều chúng ta vừa đến viện, liền nghe thấy một trận tiếng mắng chửi truyền đến, giống như một bà lão đang mắng con dâu của mình.

Thử tiền bối lập tức hứng thú, nói trò hay bắt đầu.

Ngay sau đó, bọn hắn liền mang theo thanh âm tìm tới.

Trên hành lang bệnh viện, chúng ta nhìn thấy một lão phụ nhân chống gậy, đang tê liệt ở cửa một khu vườn, khóc ngất trời tối tăm, không ngừng nhục mạ một nữ nhân đứng ở trước mặt nàng.

Nữ nhân kia, hẳn chính là cây đinh gỗ rồi?

Nhìn thấy nàng, ngay cả ta đều có chút tim đập thình thịch, làn da trắng nõn, dáng người trước – góc – phía sau cong, một đôi mắt đẹp quyến rũ, trong lúc vô ý phóng ra ánh mắt làm cho người ta như mê như say. Đôi môi mỏng, mũi anh đào tinh xảo, nhìn qua có cảm giác như tiểu oa nhi sung khí.

Nếu như không phải Thử tiền bối nói cho ta biết, nữ nhân này đã hơn ba mươi tuổi, thậm chí ta còn hoài nghi nàng chỉ mới hơn hai mươi tuổi đầu đấy.

Trách không được Thử tiền bối luôn nói nàng so với Sở Sở không kém bao nhiêu, xem ra hai người thật đúng là có liều mạng. Nhất cử nhất động của nàng, so với Sở quốc càng thêm quyến rũ, mặc dù nàng ăn mặc rất đứng đắn, nhưng lại không ngăn được ma lực trí mạng trên người!

Nam nhân chăn bầu nói cho ta biết, biểu hiện của cô ta kỳ quái là vì tác dụng của âm vật.

Từ trong câu mắng chửi của lão phụ nhân, ta biết bà là bà bà của Mộc phu nhân, con trai vừa mới chết đi, vừa vặn đụng phải Mộc phu nhân, bà lão lập tức quy tội lên người Mộc phu nhân.

Mộc Quỳ tuy rằng ủy khuất, bất quá cũng không phản kháng, chỉ ngơ ngác nhìn trượng phu trong lồng giam đoạn khí, không nói một lời.

Có lẽ là tâm đã chết, cho nên nàng cũng không có rơi lệ, bất quá vẻ mặt đau thương kia, lại làm cho người nhịn không được sinh lòng yêu thương.

Ta lập tức nói với Lý Ma Tử: "Đó là một cơ hội, lên đi!"

Nhưng Lý mặt rỗ còn chưa hành động, nam nhân đang âu yếm lại bỗng nhiên nói với chúng ta: "Đi chuẩn bị một ít đá vụn, lập tức, nếu không sẽ không kịp..."

Ta lập tức gật gật đầu, chạy tới chuẩn bị bùn đá.

Chờ đến lúc ta trở về, nam nhân chăn nuôi và Lý Ma Tử bọn họ đã chờ ở hậu viện, sau khi nhìn thấy ta, lập tức kéo theo ta, lặng lẽ đi tới cửa sau của y viện.

Phía sau y viện là cánh cửa chuyên cung cấp chức vụ hành tẩu, cho nên cửa rất nhẹ nhàng, chỉ cho phép hai người sóng vai đi qua.

Nam nhân chăn hộ bảo ta đem tro bụi vất trên mặt đất, sau đó ý bảo chúng ta trốn đi, đồng thời dặn dò chúng ta, biết rõ rốt cuộc có bao nhiêu người đi qua bụi đá.

Ta lập tức gật đầu, cẩn thận nhìn chằm chằm cửa sau.

Sau khi đi qua vài công việc trong mấy cái bệnh viện, ta đã thấy cây trâm gỗ đi ra. Trên mặt nàng vẫn đau thương như cũ, không ngăn được nước mắt, khe khẽ khóc lên. Cái bộ dáng mảnh mai này, một lần nữa khiến tim ta đập thình thịch.

Đây là cơ hội tốt để tiếp cận nha, ta liền hỏi con trai có thể để cho Lý mặt rỗ đi đến gần?

Nam nhân chăn bầu lại lắc đầu, nói chỉ e chuyện không đơn giản như vậy, chờ sau khi cô đi qua, định đoạt.

Ta không biết con trai có cái gì, cái gì gọi là chuyện không đơn giản? Chẳng lẽ chuyện này có gì đó kỳ lạ?

Bọn ta chỉ có thể cố nén sự tò mò trong lòng, cẩn thận nhìn chằm chằm Mộc Tiêu.

Mộc Khôi đi tới cửa sau, nhìn thấy tro bụi ngơ ngác một chút, buồn bực nhìn chung quanh, chúng ta lập tức trốn đi.

Đợi sau khi Mộc Tưu rời khỏi, nam nhân đáng thương mới dẫn chúng ta đến kiểm tra.

Nhìn chằm chằm vào Thạch Hôi một lúc, nam nhân thương cảm nhịn không được hít một hơi lạnh: "Quả nhiên."

"Sao vậy?" Ta lập tức hỏi nam nhân thân thương.

Nam tử sai vặt chỉ vào tro đá trên mặt đất nói: "Số lượng, có mấy dấu chân của mấy người."

Vì thế ta mới đếm một lần, phát hiện trên mặt đất tổng cộng có mười dấu chân của người!

Nhưng mà điều này không đúng lắm, tính cả gốc cây nữa thì cũng chỉ có năm người đi qua bụi đá mà thôi. Phía trên dây này tại sao lại có thêm năm chuỗi chân mà thôi.

Vì vậy ta hỏi con trai chăm sóc là thế nào.

Nam tử sai vặt nói: "Có thứ gì đi theo cô ấy!"

Ta lập tức bừng tỉnh đại ngộ, năm chuỗi dấu chân này, có thể nào là chồng năm người chết của cọc gỗ?

Chẳng lẽ quỷ hồn năm vị trượng phu kia vẫn đang quấn lấy cây liễn?

Ta mang theo thắc mắc này đi tìm người đàn ông thương, nam nhân sai vặt khẳng định gật đầu.

"Vậy tại sao chúng lại quấn lấy cây đinh? Có khi nào chúng chết không nhắm mắt, cho nên muốn đem cây trâm hại chết a."

"Không, không đúng, hẳn không phải chỉ là thêm năm chuỗi dấu chân!" Nam tử lo lắng đột nhiên nhướng mày.

Sau đó bảo Lý mặt rỗ đi kiếm vệ thất, mượn một cái chổi quét dọn sạch sẽ những bụi đá này.

Sự tình quỷ dị phát sinh, sau khi Lý mặt rỗ quét dọn qua bụi đá trên mặt đất, phía dưới bụi đá còn có sáu đoạn dấu chân màu đen. Mà sáu chuỗi dấu chân này đều dán sát vào đại môn, cũng không chồng lên dấu chân vừa rồi!

Màu đen kia rất nhạt, nếu như không nhìn kỹ căn bản không nhìn ra. Chẳng qua màu đen nhàn nhạt kia có hình dạng dấu chân, cho nên còn có thể nhận ra.

Kỳ quái, ta lại không phát hiện trên mặt đất có dấu chân.

Ta lập tức hỏi nam nhân thích kết hôn là sao.

Khóe miệng nam tử có thai hơi giật giật: "Trên người nàng có mười một con quỷ..."

"Cái gì?" Mấy người chúng ta đều bị kinh hãi sởn cả tóc gáy.

Một con quỷ quấn quanh người người thường, cũng có thể bị giày vò đến chết đi sống lại. Nhưng giờ nam tử được âu yếm lại nói cho chúng ta biết, trên người Mộc Tiêu có mười một con quỷ, đây là cái logic gì? Bên người Mộc Tiêu quấn lấy mười một con quỷ, vậy nàng còn sống được sao?

Không nghĩ tới ta lại nhìn nam nhân âu yếm.

Nam nhân chăn ấm lại không để ý tới ta, chỉ nói với Thử tiền bối: " chuột tiền bối, phiền ngài mang về, giúp ta giám định sáu dấu chân màu đen này một chút."

Thử tiền bối gật gật đầu, cẩn thận từng li từng tí dùng cái xẻng xúc xuống dấu chân màu đen kia, dùng một cái túi nhựa nhựa trơn cẩn thận gói lại.

Ta ngay cả bận rộn hỏi nam nhân chăn ấm, dấu chân màu đen này còn có thể giám định? Cái này còn cần giám định cái gì?

Nam tử chăn vả giải thích, hắn cần thử tiền bối xem những dấu chân quỷ này có bao nhiêu oán khí.

Ta thất kinh, thế nào cũng không nghĩ tới dấu chân quỷ này còn có thể giám định, đây là trò quỷ sao?

Chuyện đột nhiên phát triển theo hướng ta không nghĩ ra, ta hỏi nam nhân mai táng tiếp theo phải làm sao, có cần Lý mặt rỗ tiếp tục theo đuổi Mộc Tiêu hay không?

Nam nhân chăn ấm lạnh nói: "Chờ khi kết quả giám định xem sao rồi nói!"

Thử tiền bối đi theo chúng ta mỗi người một ngả, sau đó chúng ta sẽ về công viện xe ngựa.

Trên đường đi ta hỏi nam nhân thương cảm, rốt cuộc hắn làm thế nào nhận ra Mộc Tiêu có vấn đề?

Nam nhân chăn bầu nói: "Cái này rất đơn giản, trên người Mộc Tiêu phát ra dương khí vượng, nhưng khí tức toát ra lại là thuần âm, đối với nam nhân tràn ngập dụ hoặc vô tận. Cho nên ta biết, bên người cô ta chắc chắn có một số đồ vật không sạch sẽ, chỉ không ngờ sẽ có nhiều như vậy."

"Theo nhiều vong hồn như vậy, nhưng thoạt nhìn tựa hồ không có chút ảnh hưởng nào đối với nàng, có thể hay không... Những đồ không sạch sẽ kia chính là do nàng nuôi dưỡng a, nàng cũng là người hiểu chuyện, cố ý khắc chết trượng phu của mình." Ta lập tức não bộc phát, nhớ tới rất nhiều khả năng.

Nam nhân chăn bông trầm mặc một lát, cuối cùng gian nan gật gật đầu, nói có loại khả năng này, nhưng vẫn không thể xác định. Hắn luôn cảm thấy, phía sau cây cổ thụ kia cất giấu rất nhiều bí mật, nhưng lại không giống người xấu.

Lý mặt rỗ nói chuyện này không đơn giản, để hắn theo dõi Mộc Tranh, chung quy có thể điều tra ra manh mối gì đó.

Nam nhân chăn bông do dự một lát, cuối cùng móc một thanh tiểu kiếm gỗ đào đưa cho Lý Ma Tử, bảo Lý Ma Tử phải cẩn thận chú ý. Vạn nhất gặp phải nguy hiểm, liền bẻ gãy thanh tiểu kiếm gỗ đào này, hắn sẽ lập tức đi cứu Lý Ma.

Lý Ma Tử lập tức gật đầu, xuống xe đánh một chiếc rồi theo dõi Mộc Tiêu.

Ta và nam nhân thương cảm thì một đường trở lại y viện, Sở giờ phút này đã thức tỉnh, cười hỏi Lý Ma Tử chúng ta.

Ta nói là Lý Ma Tử ra ngoài mua đồ, chẳng mấy chốc sẽ trở về.

Sơ Sở nhẹ gật đầu, lại nhắm mắt ngủ say.

Ta và nam nhân thương cảm ở bên cạnh giường bệnh bảo vệ.

Có điều chờ đến tối, cũng không thấy Lý Ma Tử đáp câm hoặc là tin tức, ta đã có chút không kiên nhẫn.

Bất quá cũng không dám tùy tiện đưa điện ảnh cho Lý Ma Tử, lỡ như Lý Ma Tử đang truy tìm tung tích, mà tiếng chuông di động lại bị Mộc Tiêu dạy cho nghe được, chẳng phải sẽ phiền toái sao?

Đến buổi tối, ngược lại là Thử tiền bối đã tìm được thông tin, nói cho bọn ta biết dấu chân kia đã xác định ra, hẳn là vong hồn của Tống triều, gần hai ngàn năm rồi.

Ta cũng tương đối hít một ngụm khí lạnh, vong hồn Tống triều, sao có thể bám vào trên người hiện đại được?

Đợi ta ba lần nữa xác nhận lại, Thử tiền bối bị ta hỏi đến mức không chán nản, cuối cùng cười nói vui vẻ là tin ngay, không tin cứ lạc mấy cái rồi ngắt máy truyền tin.

Khuôn mặt của ta vô cùng ngạc nhiên nhìn nam tử thích đáng, nam nhân sầu lo lại ngốc nghếch ngồi ở chỗ kia, sau một hồi lâu sững sờ.

Ta biết hắn đang nghĩ chuyện gì, cho nên cũng không quấy rầy hắn.

Mấy phút sau nam tử oán hận đột nhiên đứng lên nói: "Có nguy hiểm."

"Nguy hiểm cái gì?" Thần sắc nam tử giật nảy mình, lập tức sốt ruột hỏi.

Nam tử sầu lo nhìn thoáng qua Sở Sở trong phòng, ý bảo ta đi ra ngoài nói.

Ta nôn nóng đi theo nam nhân thích hôn của mình ra ngoài.

Nam nhân chăn bông ra lệnh: "Đánh điện tin cho Lý mặt rồi, bây giờ chơi luôn đi."

Trái tim tim Lý mặt rốt cục nhảy một cái, biết Lý mặt rỗ có thể sẽ gặp nguy hiểm, vì thế lập tức lấy ra tiền động đưa đến cho Lý mặt rỗ.

Nhưng điện cóc của Lý Ma Tử đả thông, lại không có người tiếp nhận.

Ta vô cùng lo lắng hỏi kiều nam lo lắng là ý gì?

Chương một trăm bảy mươi mốt, kinh thành số tám mươi mốt.

Sắc mặt nam tử sầu khổ lạnh lùng nói: "Đi thôi, đi điều tra xem Mộc Tiêu ở nơi nào, Lý Ma Tử có thể đã bị Mộc Tiêu khống chế."

Ta sợ hết hồn, thoạt nhìn cô nương Mộc Tiêu kia nhu nhược yếu đuối, làm sao có thể khống chế được người đàn ông như Lý Ma Tử?

Nhưng ta biết nam nhân chăn ấm không có thói quen chơi đùa, lập tức theo hắn chạy ra ngoài.

Bọn họ học viện đã điều tra được nơi ở của Mộc Miểu gia, ta giả dạng thành người giả dạng chuyển phát nhanh, đến nhà bọn họ giao hàng.

Mộc Tiêu chết chồng linh đường đã được bố trí, một nhà khóc đến hôn thiên ám địa, "Nhân viên chuyển phát nhanh" này của ta cũng không tiện vào cửa.

Tuy nhiên ta vẫn hít sâu một hơi, đi đến trước mặt Mộc Miểu bà bà, hỏi nàng về Mộc Miểu có ở đó không.

Vừa nghe thấy tên của Mộc Tiêu, Mộc Miểu bà bà nhất thời tức giận nghiến răng nghiến lợi, nói Mộc La đã sớm ly hôn con trai với nàng, còn tới nơi này tìm nàng làm gì?

Ta ngay cả vội vàng nói mình là người đi giao hàng, vừa nghe đến đây, cảm xúc của Mộc Quỳ bà bà lập tức trở nên kích động: "Ta biết ngay mà, ta biết con hồ ly tinh kia khẳng định đã mua độc dược trên mạng lưới rồi, hạ độc cho con ta, bằng không con ta làm sao có thể trẻ tuổi mà chết được? Vận phát nhanh đâu chứ, chuyển phát nhanh ở đâu rồi?"

Nghe Mộc Bí bà bà vừa nói như vậy, thân bằng hữu tham gia tang lễ cũng lập tức đi tới, muốn bao vây ta.

Mẹ nó, ta chỉ giả mạo thành viên chuyển phát nhanh chứ quên chuẩn bị chuyển phát nhanh.

Ta vừa nhìn tình huống không ổn, liền lập tức nói ra ngay bây giờ ta sẽ ra ngoài lấy công ty, sau đó tranh thủ thời gian lên xe chuồn đi.

Xem ra tâm lý người này rất âm u, loại chuyện hạ độc này mà cũng nghĩ ra được, đoán chừng là Phan Kim Liên hại Võ Đại Lang lắng nghe nhiều quá rồi nhỉ?

Nam nhân đáng thương ù ù cạc cạc hỏi tại sao ta chật vật như vậy nên chạy ra?

Ta thở dài, đem chuyện này nói với nam tử thương cảm một lần, nam nhân sầu lo chỉ là lạnh nhạt không nóng a một tiếng, tiếp tục trầm tư.

Ta bất đắc dĩ hỏi nam nhân thương cảm, kế tiếp đi đâu tìm Lý Ma Tử đây?

Nam nhân chăn hộ nói: "Không tìm được, chỉ có thể chờ nó tự trở về..."

Ta nhất thời có chút bực bội, Lý mặt rỗ rõ ràng là bị đối phương cưỡng chế, sao có thể trở về bắt được?

Nam nhân tốt buồn hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy Mộc Tiêu là kẻ lòng dạ độc ác sao?"

Ta lập tức nói: "Biết người biết mặt không biết lòng mà, bề ngoài nhìn có vẻ vô cùng đáng thương, tâm địa có thể còn ác độc hơn bất luận kẻ nào."

Nam tử an ủi lắc đầu: "Ta thấy người không sai, cô ta sẽ không làm gì Lý mặt rỗ."

"Ai ui!"

Ta bất đắc dĩ thở dài, nếu " nam" đã nói như vậy, ta còn có cái gì mà phản bác? Chỉ có thể trầm mặc không nói, theo nam nhân được âu yếm trở lại bệnh viện. Nghe chỉ thị nam nhân thương cảm, chờ Lý Ma Tử tự mình trở về.

Đồng thời trong lòng ta cũng đã quyết định chủ ý, nếu sáng mai mà vẫn không tìm được Lý Ma Tử thì phải đi cảnh báo.

Ta đợi suốt cả đêm, cũng không đợi được Lý Ma Tử trở về, lòng nóng như lửa đốt, hỏi nam nhân an ủi có cần phải cảnh báo hay không.

Nam nhân chăn bông lần này cũng không bình tĩnh nổi nữa, cuối cùng gật đầu với ta.

Vì vậy ta lập tức lấy ra điện thoại di động chuẩn bị báo động.

Có điều khi ta lấy ra điện thờ mới phát hiện một tin tức, không ngờ là Lý Ma Tử gửi tới: "Tới viện tử đón ta."

Đậu xanh, tên này sao lại chạy vào viện? Ta không cần nghĩ ngợi liền chuyển qua điện thoại cho Lý Ma Tử, có điều tiếng đọc đã lâu không ai nối nối.

Cuối cùng đành phải chạy tới phòng y viện đã gặp Mộc Tiêu.

Đến cửa sau của bệnh viện, từ xa đã thấy một người đang ngồi, khoanh hai tay, ngồi dưới đất ngủ.

Không phải Lý Ma Tử thì là ai?

Ta lập tức chạy lên, kết quả Lý Ma Tử còn chưa tỉnh, tức giận vỗ lên mặt hắn hai cái, lúc này Lý Ma Tử mới mở mắt ra, nhìn bốn phía một cách khó hiểu.

"Sao ngươi lại chạy tới đây ngủ rồi?" Ta phẫn nộ mắng: "Có biết ta tìm ngươi vất vả lắm không?"

Lý Ma Tử đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn quanh bốn phía đầy nơm nớp lo sợ, sau đó níu cánh tay của mình kéo lên trên xe.

"Xảy ra chuyện lớn, Trương gia tiểu ca, xảy ra chuyện lớn..."

"Xảy ra đại sự gì?" Ta hỏi.

Lý Ma Tử nuốt nước miếng nói: "Mộc Tưu căn bản không phải là người, nàng là quỷ!"

Ta tức cười một hồi: "Lý Ma Tử, ta thấy ngươi đã lên cơn sốt rồi nhỉ? Cái gì quỷ không ra quỷ, Mộc Giải là người sống sờ sờ, có quỷ mới dám dưới ánh mặt trời ban mai nhìn chằm chằm ngắm thái dương mà đi."

Lý Ma Tử cũng sửng sốt: "Nhưng hôm qua ta đã thấy cô ấy, rõ ràng là quỷ mà."

Nam nhân chăn bông bảo Lý Ma Tử đừng kích động, đem chuyện xảy ra tối qua nói cho chúng ta biết.

Lý Ma Tử trấn an tâm tình kích động, đây mới là êm tai nói chuyện với chúng ta.

Hóa ra hôm qua Lý Ma Tử một đường theo dõi Mộc Tiêu, đi tới phu gia của Mộc Giải. Kết quả Mộc Tranh lại bị bà bà toàn loại nhục mạ, bảo bà ta cút khỏi nhà! Dưới sự bi thương, bà ta đành thu dọn đồ đạc rời đi.

Mộc Tưu lẻ loi một mình lẻ loi đi trên đường cái thành thị, trong lúc đó còn mua hai cái bánh bao ăn, khiến Lý mặt rỗ rất đau lòng.

Về sau cây đinh càng đi càng vắng vẻ, Lý Ma Tử theo dõi phía sau dần dần quên đi thời gian.

Đợi đến rạng sáng, Bắc Thành đã bắt đầu nhao nhao tung bay mù mịt, hơn nữa sương mù càng lúc càng lớn, điều này cũng thuận tiện cho Lý Ma Tử theo dõi.

Lý Ma Tử cách Mộc Tiêu chỉ có mười mấy mét, có thể là do Mộc Tiêu quá thương tâm cho nên vẫn mãi không phát hiện Lý Ma Tử ở phía sau.

Cuối cùng cây thoa lên một chiếc xe công cộng rời đi, Lý Ma Tử cũng vội vàng đánh một con sĩ, đuổi theo không bỏ.

Mà đến chỗ củ gỗ, Lý Ma Tử lập tức bị dọa cho toàn thân giật mình một cái.

Bởi vì nơi này, đúng là quỷ trạch nổi danh bắc kinh thành, tám mươi mốt kinh thành!

Mộc Tưu đứng ở cửa trong chốc lát, liền đi vào.

Tuy Bắc Kinh thành đã khác xưa, khắp nơi đều là dấu vết con người, bất quá chỉ có kinh thành số tám mươi mốt dị thường quạnh quẽ, khu vực nhỏ cách nơi này gần nhất cũng đã sớm tắt đèn. Chỉ có mấy cái đèn đường màu vàng, miễn cưỡng cưỡng chiếu sáng tòa quỷ trạch này.

Lý Ma Tử trơ mắt nhìn cây trâm tiến vào tòa quỷ trạch kia, không định tiếp tục theo dõi nữa, mà là tìm một chỗ nghỉ chân ở bên ngoài, xem rốt cuộc cây trâm muốn làm gì?

Lúc ấy Lý mặt rỗ cũng không đem cây trúc qua mặt quỷ, đơn giản cảm thấy cô nương này quá đáng thương, bị phu gia vứt bỏ, thậm chí tiền thuê khách sạn cũng không có, ở trong quỷ trạch hoang phế này.

Chẳng qua không biết xảy ra chuyện gì, Lý Ma Tử vừa định quay người rời đi, chợt nghe trong quỷ trạch truyền đến tiếng khóc thê thảm của Mộc Tiêu.

Tiếng khóc "oặt linh tinh" làm Lý mặt rỗ mềm lòng. Một cô nương lẻ loi hiu quạnh, lại nửa đêm ở trong quỷ trạch, nói không sợ là giả. Cho nên Lý Ma Tử lúc ấy đầu óc không biết nghĩ thế nào, không ngờ ma xui quỷ khiến đi vào, nghĩ thầm muốn sắp xếp cho cô nương này một khách sạn tốt, cho nàng một ít tiền, trực tiếp hỏi rõ chuyện của nàng chẳng phải xong rồi sao?

Bất quá Lý Ma Tử vừa đi tới cửa đã nghe thấy tiếng cỏ cây trong quỷ trạch truyền đến: "Ngươi theo dõi ta làm gì?"

Lý Ma Tử sợ tới mức cả người run lên một cái, xem ra là bị phát hiện. Hắn đành phải kiên trì đi vào, chuẩn bị giải thích với Mộc Tiêu.

Nhưng khi Lý mặt rỗ vừa đi đến đại sảnh lại bị dọa đến tè ra quần.

Cây trâm lại bị treo trên một cây hồng lăng, thân thể treo lơ lửng, hai mắt lồi ra, vô cùng oán hận nhìn chằm chằm Lý Ma Tử.

Bộ dáng mảnh mai đáng thương kia cũng biến thành khuôn mặt quỷ dữ tợn đáng sợ. Thất khiếu chảy máu, trên người còn mặc bộ váy màu đỏ thuần, một cơn gió thổi tới, thân thể của nàng lay động dữ dội...

Còn bên cạnh cây cối còn đứng sáu bóng đen, Lý Ma Tử không thấy rõ bộ dạng bóng đen, chỉ thấy bọn chúng đang bước đi, cười lạnh rồi nhích lại gần Lý Ma Tử.

Dưới tình huống đó, lá gan cho dù có lớn hơn nữa cũng sẽ bị dọa sợ, đúng không? Lý Ma Tử hét lên một tiếng, hắn chỉ cảm thấy khí huyết không thuận, hai mắt tối sầm, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Chờ hắn mở mắt ra, liền nhìn thấy chúng ta.

Mặc dù lúc này, trong lòng Lý Ma Tử vẫn còn sợ hãi, thân thể run lẩy bẩy.

Ta cũng bị chuyện của Lý Ma Tử dọa cho run sợ, hỏi nam nhân thích người thân thì như thế nào? Nữ nhân kia rốt cuộc là người hay quỷ.

Nam nhân quyến rũ hỏi Lý Ma Thần: "Sao ngươi không bẻ gãy thanh tiểu kiếm gỗ đào?"

Lý Ma Tử lập tức nói gãy, đã sớm gãy, nghe nói gỗ đào còn có tác dụng trừ tà, ta còn đem tiểu kiếm gỗ đào bị gãy ném về phía những bóng đen kia.

"Sau đó thì sao?" Nam nhân quyến rũ hỏi.

Lý Ma Tử nói: "Không có sau đó nữa đâu, ta ngất xỉu thôi."

"Tiểu kiếm gỗ đào vứt trên người những bóng đen kia thì không có hiệu quả gì à?" Nam nhân ân cần nói.

Lý Ma Tử do dự một chút, cuối cùng lắc đầu nói: "Bọn chúng căn bản không sợ, hình như tiểu kiếm gỗ đào không có tác dụng gì với chúng."

Nam tử an ủi hít sâu một hơi, sau đó nói với ta: "Đi, đi kinh thành số tám mươi mốt."

Ta lập tức gật đầu, mang nam nhân được an ủi lên xe, đi về phía kinh thành số tám mươi mốt.

Trước đây ta đã xem qua bộ phim kinh khủng số tám mươi mốt của Diễn viên Lâm Tâm, đối với lịch sử của tòa kiến trúc này, ít nhiều cũng biết một chút. Dường như nó được xây dựng ở thời kỳ Thanh triều, là nơi ở của một thương nhân nào đó, bất quá sau này bởi vì người chết, nên phải chuyển ra ngoài.

Người về sau vào cũng không có kết quả tốt đẹp gì, có dùng kéo tự sát, có đốt than tự sát, có chôn đầu vào trong bồn tắm tự sát, chờ một chút, cho nên bên ngoài liền gọi tòa nhà này là quỷ trạch.

Mộc Tưu cùng tòa quỷ trạch này rốt cuộc có quan hệ gì?

Lý mặt trởn chết một trăm bảy mươi hai chương Lý mặt rỗ.

Bọn ta vào kinh thành được hạng tám mươi mốt, tòa quỷ trạch này cũng không khủng bố như trong tưởng tượng.

Bên ngoài kiến trúc, thân tường đều bong tróc ra từng mảng, mọc đầy tường hổ xanh mượt. Bởi vì bây giờ là ban ngày, cho nên không khí quỷ dị do tòa kiến trúc cũ nát này xây dựng ra, bị ánh mặt trời quét sạch sành sanh.

Lý mặt rỗ mang bọn họ tới trước một chiếc cửa sổ trong đại sảnh, nói cho bọn ta biết, chính là ở đây hắn nhìn thấy Mộc Tranh đang thắt cổ.

Chúng ta nhảy qua cửa sổ, nhưng không nhìn thấy bất kỳ dấu vết con người nào tới, rác rưởi đầy đất nhìn rất tự nhiên, cũng không có Hồng Lăng treo cổ, chứ đừng nói là tìm được thi thể của Mộc Tiêu.

Nam nhân chăn bầu nhíu mày, ngồi xếp bằng xuống, một lúc lâu sau mới mở mắt ra, lạnh như băng hỏi: "Ngươi chắc chắn là ở chỗ này?"

Lý Ma Tử lập tức gật đầu như giã tỏi: "Nhất định là chỗ này."

"Không nên." Nam nhân chăn ấm nói: "Một chút âm khí cũng không có."

Nói xong, nam nhân thích khách đứng lên, lại ở tòa quỷ trạch này, kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng lắc đầu: "Không có động tĩnh, đi thôi."

Ta cũng rất kinh ngạc, nếu như hôm qua nơi này đúng như lời Lý Ma Tử nói, có người thắt cổ lại, còn có sáu bảy tên quỷ, thì không thể nào không cảm nhận được âm khí a.

Phải giải thích như thế nào đây?

Nam nhân đáng thương còn không có cách nào giải thích, chỉ sợ ta càng bất lực, đành phải theo nam nhân an ủi trở về phủ.

Lý mặt rỗ ở trên xe vẫn rất may mắn, may mắn chính mình không mù quáng đuổi theo Mộc Tranh, nếu thực sự có quan hệ với Mộc Tranh, thì không phải là đưa tiểu mệnh cho nàng sao?

Sau khi chúng ta trở lại y viện, ta phát hiện nam nhân chăn hộ có chút không bình thường, không ngừng dùng ánh mắt ý bảo ta ra ngoài.

Ta cảm thấy rất khó hiểu, không biết nam nhân thương cảm là có ý gì. Đúng lúc này nam nhân lo lắng đi ra ngoài, ta dứt khoát tìm cớ rời khỏi bệnh tâm thất.

Sau khi ra ngoài, nam nhân chăn hộ bỗng nhiên nói với ta: "Cẩn thận Lý mặt rỗ."

"Sao thế?" Ta rất giật mình.

"Có lẽ hắn chết rồi." Nam tử chăn hộ kín đáo nói.

"Cái gì?" Ta bị nước miếng của mình làm cho sặc một cái, ho khan kịch liệt lên: "Đại ca, huynh học được nói đùa từ khi nào thế?"

Nam tử an ủi lắc đầu: "Ta nhìn thấy thi thể của hắn, ở kinh thành hơn tám mươi mốt."

Ta đang nghĩ không cười ra tiếng: "Mắt ngươi không có vấn đề gì chứ? Lý Ma Tử là người sống sờ sờ, có sức nóng có phập phồng, ngươi làm sao có thể nhìn thấy thi thể của hắn? Gặp ở đâu vậy?"

Nam nhân chăn bầu nói: "Tóm lại cẩn thận một chút, ta đoán đêm nay Lý Ma Tử nhất định sẽ gặp chuyện không may."

Ta còn muốn hỏi con trai thương, nhưng con trai được an ủi lại rời khỏi, để ta xem Lý Ma Tử tốt, hắn phải đi xử lý chút chuyện.

Ta chỉ là gật đầu nhẹ, sau khi trở về, lấy cớ kiểm tra một chút nhịp tim cùng hô hấp của Lý Ma Tử, hết thảy đều bình thường, căn bản không dính dáng gì với thi thể a.

Thật không hiểu nổi con rể, vì sao lại nói nhìn thấy thi thể của Lý mặt rỗ?

Sau khi chúng ta ăn cơm xong, Sở Sở đã tỉnh lại, cùng Lý Ma Tử nói một hai câu đơn giản. Nói rằng nàng muốn ăn một chút ấm trà, Lý Ma trắc lập tức cho ta đi mua.

Chẳng qua Sở Sở lại nói ta tay chân vụng về, lo lắng gánh ấm, cho Lý mặt rỗ tự mình đi.

Lý Ma Tử cũng không nói hai lời, lập tức đi ra. Ta hỏi Sở Sở Sở cảm giác thế nào, Sở Sở đột nhiên thở dài hỏi: "Các ngươi đang làm gì vậy?"

Đương nhiên chuyện cây đinh gỗ không thể để cho nàng biết, tránh cho nàng nghĩ nhiều, ta chỉ cười nói không có chuyện gì.

Vẻ mặt Sở lại càng trầm trọng: "Trương ca, ngươi cũng nên biết tìm được Dạ Long Đáp, cơ hồ là giật mình. Ta không muốn bởi vì ta, làm cho một người các ngươi có ba trượng hai ngắn, làm như vậy chỉ khiến ta tâm lý khó chịu, biết không?"

Trong lòng ta rất kinh ngạc, Sở Sở vì sao không nói trước mặt Lý Ma Tử, lại muốn âm thầm nói với ta? Hơn nữa còn là trong lúc mấu chốt này.

Ta biết Sở Sở khẳng định có nguyên nhân gì khác, liền nhìn Sở Sở, an ủi nàng ta nói không cần suy nghĩ nhiều, chúng ta biết lượng sức mà đi.

Quả nhiên, Sở Sở nói chuyện riêng với ta, là có mục đích riêng của nàng: "Lý Ma Tử sắp chết, các ngươi không biết sao? Hay là đang cố ý gạt ta?"

Ta từng nghĩ mình không từ trên ghế ngã xuống.

Nam nhân chăn ấm thương nói Lý Ma Tử là người chết, Sở Sở lại nói Lý Ma Tử sắp chết, chẳng lẽ Lý Ma Tử này thật sự có vấn đề?

Tuy nhiên ta vẫn nói với Sở Sở: "Ngươi không cần suy nghĩ nhiều, Lý Ma Tử không phải đang sống khỏe mạnh sao? Đang vui vẻ đây."

Sở Sở thê thảm cười một tiếng: "Trên cổ của hắn, mọc ra thi ban, mấy ngày nay các ngươi gặp phải cái gì."

"Hả?" Đầu óc của ta nổ tung.

Lý Ma Tử mọc thi ban? Sao ta không chú ý tới? Chẳng trách nam nhân lo lắng nói nhìn thấy thi thể Lý Ma Tử chẳng lẽ lại chỉ chuyện trường thi ban.

Ta luống cuống tay chân đứng lên, thông qua cửa sổ hướng ra ngoài nhìn lại. Lý Ma Tử đang chậm rãi đi tìm vườn trái cây, động tác bình thường không giống như người chết.

Ta lập tức hỏi Sở Sở, Lý Ma Tử một người sống sờ sờ, làm sao lại mọc ra thi ban.

Không phải Thi Ban sau khi chết người bốn mươi tám giờ mới xuất hiện sao?

Thi ban của Lý mặt rỗ xuất hiện, chẳng lẽ hắn đã chết?

Khóe mắt Sở Sở Sở óng ánh nước mắt, nói Lý mặt vì nàng nhiều như vậy, nàng đã chết cũng nhắm mắt. Nếu như Lý Ma Tử có thể vượt qua một kiếp này mà nói, bảo ta nhất định không được đi tìm ăn trộm, cũng đừng kêu Lý Ma Tử làm thương nhân âm vật, đây là nguyện vọng cuối cùng của nàng.

Nhìn ánh mắt đau khổ cầu khẩn của Sở Sở, sao ta có thể từ chối được cơ chứ?

Nhưng cứ trơ mắt nhìn Sở Sở đi chết như vậy? Ta không làm được.

Cô là nữ nhân mà huynh đệ ta yêu thương nhất, ta nên làm gì đây? Ta cảm thấy đau đầu quá.

Sở sở suy yếu nói: "Trương ca, Lý mặt rỗ là gia hỏa cố chấp, hắn nghe ngươi, ngươi giúp ta khuyên nhủ nàng được không?"

Ta không còn cách nào khác đành đồng ý.

Sở Sở Ti nở nụ cười, nói về chuyện thi ban, ngàn vạn lần đừng để Lý mặt rỗ biết. Hiện tại y còn chưa phải là người chết, chỉ là trên người âm thịnh dương suy, cho nên mới mọc ra thi ban.

Ta lập tức bảo Sở Sở Sở đừng nghĩ nhiều, nam nhân chăn nuôi khẳng định sẽ có cách.

Sơ Sở nhẹ gật đầu.

Lý mặt rỗ nhấc một túi nước hồi về, mê mệt thở, túa mồ hôi đầm đìa.

Ta đi tới phía sau Lý Ma Tử, cẩn thận quan sát cổ của hắn, quả nhiên, một số điểm lấm tấm lốm đốm màu xanh lá rậm rạp nhìn mà giật mình.

Tâm tình của ta nặng nề, ngồi trên ghế suy nghĩ chuyện này. Mộc Tưu chết tiệt này, thật đúng là không đơn giản, Lý Ma Tử đơn giản là theo dõi nàng mà thôi, nàng lại muốn mạng Lý Ma Tử...

Tuy nhiên ta cẩn thận nghĩ lại, cảm thấy vẫn có chút không thích hợp. Nếu như Mộc Nghiêu thật sự muốn mạng Lý Ma Tử, ngày hôm qua sau khi Lý Ma Tử hôn mê, nàng có vô số lần cơ hội giết chết Lý Ma Tử, nhưng tại sao phải đem Lý Ma Tử đưa đến cửa y viện, thậm chí còn nhắn lưng cho chúng ta đi đón Lý Ma Tử?

Lẽ nào nàng không muốn Lý mặt rỗ chết?

Khi đang suy nghĩ, Thử tiền bối lại đến. Ta lập tức kinh hỉ đi tới, Thử tiền bối lại vội vàng hướng ta xì một tiếng, ý bảo ta đừng để Lý Ma Tử biết hắn đến nơi này.

Bây giờ ta đang ở bên ngoài phòng giam, Lý Ma Tử ở trong phòng giam nói chuyện phiếm với Sở Sở.

Nhìn vẻ mặt Thử tiền bối không vui, bảo ta lén gọi Lý Ma Tử ra.

Ta buồn bực hỏi Thử tiền bối muốn làm gì.

Thử tiền bối tức giận nói: "Còn có thể làm gì? Đương nhiên là kéo dài tính mạng cho quỷ mạng ngắn ngủn này rồi..."

Ta trong lòng mừng rỡ, không cần phải nói, nhất định là nam nhân thương cảm gọi chuột tiền bối tới, giúp Lý Ma Tử một tay.

Vì vậy ta liền mở cửa phòng giam, hô Lý Ma Tử lên.

Lý Ma Tử vừa đi ra, Thử tiền bối lập tức bóp chặt cổ hắn, sau đó ngón tay hời hợt điểm vào ót hắn hai cái, cả người Lý Ma Tử mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Sở Sở nghe được động tĩnh, lập tức làm sao vậy ta?

Ta nói không có việc gì, Thử tiền bối tới cứu Lý Ma Tử, Sở lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thử tiền bối đặt Lý Ma Tử xuống đất, cẩn thận quan sát thi ban trên gáy hắn, trong miệng hùng hùng hùng hổ hổ nói nếu lão tử còn đến chậm thêm một lát nữa, chỉ sợ gia hỏa này thật sự không cứu được.

Ta lập tức cầu xin Thử tiền bối, nhất định phải chữa cho Lý Ma Tử thật tốt.

Thử tiền bối ủ rũ nói, có thể không chữa khỏi được không? Đàn ông sai vặt có thể hạ tử lệnh.

Thử tiền bối vẫn là người đáng sợ mẹ con như trước.

Thử tiền bối dùng một thanh chủy thủ hình thù kỳ quái cạo đi lớp thi ban trên cổ của Lý Ma Tử, ta thấy da của Lý Ma Tử đã bị cạo đi một lớp rồi.

Sau đó Thử tiền bối cầm lấy gương phóng đại, cẩn thận quan sát thời gian rất lâu ở trên cổ Lý Ma Tử, cuối cùng mắng một câu: "Có người hạ độc cho hắn."

"Hạ độc?" Ta yên lặng một hồi, vội vàng hỏi Thử tiền bối làm sao nhìn ra được.

Thử tiền bối nhờ chiếc gương lớn giúp ta quan sát, có nhìn thấy cái lỗ nhỏ bên cạnh cột sống không.

Quả nhiên, ta phát hiện ở vị trí trung tâm của Thi Ban có một khối sưng đỏ, nhìn qua giống như bị một cây kim dài nhỏ đâm xuyên qua.

"Đây là độc gì?" Ta lập tức hỏi Thử tiền bối.

Độc dược có thể khiến người ta mọc ra Thi Ban, ta vẫn là lần đầu tiên gặp phải!

Chương thứ một trăm bảy mươi ba, trên thân quỷ thượng.

Thử tiền bối nói: "Còn có thể độc gì, đương nhiên là thi độc rồi."

"Thi độc?" Ta yên lặng một hồi: "Thi độc trên người cương thi sao?"

" tri thức về âm vật của ngươi đều được xem từ trên phim泰山 ba sao?" Thử tiền bối ngữ khí giễu cợt nói: "Ngươi không phải cho rằng chỉ có cương thi mới có thi độc chứ! Nếu là loại thi độc liệt tính, sợ rằng lúc này hắn đã biến thành cương thi, đem ngươi cắn..."

Ta cười xấu hổ: "Nửa đường xuất gia, nửa đường xuất gia."

"Thương thế này, rất có thể là âm vật đâm ra." Thử tiền bối vừa xử lý vết thương, vừa nói với ta.

"Âm vật khắc chế trên người Mộc Tiêu kia sao?" Ta rất giật mình: "Lão tiền bối, người nói Khắc phu, có phải là dùng thủ đoạn gì khác không, đều có mục đích của nàng, mà không liên quan tới âm vật chứ."

Thử tiền bối nở nụ cười khinh thường: "Nói ngươi ngốc thật đúng là đần a, nếu là dùng thủ đoạn đặc thù mưu hại thân phu, vậy thì không gọi là khắc phu, kêu mưu sát. Nếu là mưu sát, lão phu đã sớm nhìn ra rồi."

Ta vẫn luôn cảm thấy ngượng ngùng, cảm giác như mình ở trước mặt Thử tiền bối, ngây thơ giống như học sinh.

Lỗ tay của Thử tiền bối vừa mở ra liền không thể quản được, lẩm bẩm liên tục, nam nhân cầu hôn sao lại nguyện ý giúp đỡ ngươi chứ? Ngươi đần như vậy, vừa nghèo vừa xấu, quan trọng nhất còn là nam nhân...

Trong miệng Thử tiền bối, ta không chịu nổi như thế, nhất thời ta vừa tức vừa giận. Đành phải không nghe hắn nói xấu người, cẩn thận nhìn chằm chằm Lý Ma Tử.

Thử tiền bối dùng một loại vật rất thối, giống như phân bôi một chút lên vết thương của Lý mặt rỗ, sau đó liền dán lên một khối thuốc mỡ bẩn thỉu. thoạt nhìn hắn rất mỏi mệt, dứt khoát ngồi ngay trên mặt đất.

Ta ngay cả vội vàng hỏi thăm Thử tiền bối, những thứ này đều là thuốc cao tổ truyền nhà hắn phải không? Ta thấy tấm vải rách kia có chút bẩn, có thể nào sẽ lây nhiễm vết thương hay không a.

Thử tiền bối lập tức cười ha ha nhìn ta: "Ta đây chính là bí phương tổ truyền, ngươi có tiền cũng không mua được. Thế nào, mười vạn khối, cách điều chế này bán cho ngươi?"

Ta nhất thời hứng thú, nếu như hàng mười vạn khối có thể mua được một cái bí phương tổ truyền, cũng rất có lời. Ta lập tức hỏi thử tiền bối cái bí phương này rốt cuộc có thể trị bệnh gì?

Thử tiền bối nói: "Cái khác ta không dám cam đoan, có lên cao hay không, cũng không có tác dụng. Bất quá thứ đồ chơi này có thể nhổ thi độc, trừ âm, người ta có thể ẩn nấp khí tức trước mặt quỷ quái, ngươi nói xem có lợi hại hay không?"

Ta thít cổ đi, chuyện này đương nhiên lợi hại. Chỉ là trên người ta không có hiện tiền, Thử tiền bối cũng hào phóng, để ta viết một tờ nợ, nói lúc nào trả hắn cũng được, kỳ thật thứ hắn muốn không phải tiền, mà chỉ là quá trình hưởng thụ giao dịch.

Bất quá khi ta biết bí phương này nhất thời cảm giác như bị lừa gạt, bởi vì cái đồ vật dính dính dính mùi phân kia, căn bản chính là phân. Chỉ là không phải phân người bình thường, mà là ở thời khắc âm hiểm nhất chết người, trong bốn mươi tám giờ thì thi thể sản sinh ra phản ứng mà kéo ra phân.

Khối thuốc cao kia cũng không đơn giản, nhất định là quấn vải liệm chết trong hai tuần...

Ta thật cảm thấy ghê tởm thay Lý Ma Tử, nếu để Lý mặt rỗ biết được chân tướng, hắn không chừng sẽ thấy buồn nôn.

Bất quá vật kia mặc dù buồn nôn, nhưng cũng rất có tác dụng, Lý

Ma Tử hôn mê khoảng một giờ, liền chậm rãi tỉnh lại, mơ mơ màng màng hỏi ta vừa rồi là làm sao vậy? Có người giống như đánh hắn một côn.

Ta lập tức nói không có chuyện gì, vừa rồi chỉ là một cái treo bình rơi xuống, vừa vặn nện ở trên cổ hắn.

Lý Ma Tử mặc dù vẻ mặt chất vấn, bất quá cũng không hỏi nhiều, chỉ hỏi Sở Sở có việc gì hay không thôi.

Ta ngay cả vội vàng nói không có chuyện gì.

Lý Ma Tử cảm thấy cổ không thoải mái, bèn đi trước gương soi soi, hỏi ta cái tấm vải rách này sao lại giống như quấn vải liệm? Y viện mẹ nó thật sự mẹ nó lừa cha, băng vải cũng không nỡ dùng sao?

Hắn còn chuẩn bị đi tìm viện tử lý luận, bất quá bị ta cản lại, nói đây là miễn phí đồ miễn phí thì có thể tốt hơn bao nhiêu.

Thử tiền bối cũng không rời đi, nói là buổi tối phải đi thăm dò hư thực tám mươi mốt kinh thành.

Tuy nhiên tận đến tận buổi tối, đối với chuyện của Thử tiền bối đối với tám mươi mốt kinh thành đều không đề cập tới, ta chỉ có thể hỏi Thử tiền bối lúc nào thì đi?

Thử tiền bối nhỏ giọng nói, lát nữa tự nhiên sẽ có người đưa chúng ta đi, bảo chúng ta không nên hoảng sợ.

Ta lại nghi hoặc, đến bây giờ con trai thương nhất vẫn chưa trở về, ai sẽ dẫn chúng ta đi chứ?

Ngay lúc ta đang băn khoăn vấn đề này, Thử tiền bối bỗng nhiên chọc ta một cái, ý bảo ta nhìn Lý Ma Tử.

Ta lập tức nhìn về phía Lý Ma Tử, phát hiện Lý Ma Tử đang ngủ gà ngủ gật, nước miếng chảy ròng ròng.

Ta đang chuẩn bị đi tới làm Lý Ma Tử tỉnh lại. Tuy nhiên Thử tiền bối lại thoáng cái bắt được ta, bảo ta không nên lộn xộn, quan sát Lý Ma Tử muốn làm gì.

"Còn có thể làm gì? Hắn đang ngủ gà ngủ gật a." Ta nói với Thử tiền bối.

"Thật sao?" Thử tiền bối cười lạnh một tiếng, vẫn nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử như cũ.

Cái bóng từ trong mắt Thử tiền bối, ta bỗng nhiên nhìn thấy, Lý Ma Tử nhảy dựng lên.

Trong lòng ta hoảng sợ một hồi, lập tức nhìn qua.

Quả nhiên, Lý Ma Tử đã rời khỏi ghế nhưng mắt vẫn nhắm như cũ, Thử tiền bối ra hiệu cho ta nhìn mũi chân của hắn. Lý Ma Tử nhón chân xuống đất, thân thể lung la lung lay mấy lần, rất nhanh liền đứng yên.

"Quỷ thượng thân." Ta thất kinh.

Thử tiền bối cũng đứng lên, cởi áo Lý Ma Tử ra, móc ra một lá bùa màu đen từ trong túi áo, nhổ một ngụm nước bọt, vỗ vào trước ngực Lý Ma Tử, sau đó lại cột nút áo lại.

Lý mặt rỗ như không có cảm giác gì, vẫn nhắm mắt như cũ, lung lay vài cái, bắt đầu đi ra phía ngoài.

Ta và Thử tiền bối lập tức đi theo.

Mặc dù Lý mặt rỗ nhắm mắt lại có thể nhận thức đường đi, vòng qua mấy chướng ngại vật, sau đó đi về phía cửa sau của thư viện.

Ta và Thử tiền bối theo sát phía sau.

Trong lòng ta sợ hãi, hỏi Thử tiền bối Lý mặt rỗ sẽ không gặp phải phiền phức gì chứ?

Thử tiền bối bảo ta cứ yên tâm, đây hết thảy đều là nam nhân được an ủi. Nghe ba chữ nam nhân đáng thương, trong lòng ta cuối cùng cũng yên tâm.

Cứ như vậy, Lý Ma Tử lắc lư lên một chiếc xe công cộng, đúng là hướng tám mươi mốt kinh thành.

Ta cũng lập tức mang theo Thử tiền bối lên xe chúng ta, theo công cộng một đường đi tới kinh thành 80 mốt.

Xe dừng lại, Lý mặt rỗ cũng xuống xe, vẫn nhắm mắt như cũ, một bước ba bước lướt đi vào quỷ trạch kia.

Lần thứ hai đi tới đây, mới phát hiện tám mươi mốt kinh thành này, so với chúng ta nghĩ còn kinh khủng hơn nhiều! Dây leo bò đầy tường cũ, gian phòng tối om, cửa sổ bị phá toái, ngẫu nhiên thổi tới một trận tà phong cổ quái, xuyên qua khe hở của tường, phát ra thanh âm "Ô ô", cảm giác như có người nhẹ giọng sụt sùi.

Trong đầu ta không tự chủ được hiện ra hình ảnh tám mươi mốt bộ phim Kinh Kính, từng bộ thi thể bị treo rậm rạp trong đại sảnh, chỉ có một cô bé không có mặt đi tới đi lui trong phòng...

Quả nhiên là người dọa người đến dọa chết người.

Ta và Thử tiền bối lập tức tìm một chỗ trốn đi, trơ mắt nhìn Lý Ma Tử đi đến trước quỷ trạch như cái xác không hồn, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa lớn rách nát không chịu nổi kia.

Cánh cửa lớn kia thiếu mất một mặt, hắn hoàn toàn có thể từ bên cạnh đi vào, bất quá hắn vẫn kiên trì gõ cửa như cũ.

Trong lòng căng thẳng tới mức nhất định rồi, lại nhìn chằm chằm như vậy, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Ngay lúc ta lo lắng trái tim sắp nhảy ra, một bàn tay lạnh như băng bỗng nhiên ở sau lưng vỗ ta một cái.

Ta kinh hãi quay đầu lại, lại phát hiện chính là vợ chồng.

Nam tử sai vặt lập tức ra hiệu ta không cần nói, sau đó cũng ngồi xuống, cẩn thận nhìn Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử gõ cửa trong chốc lát, cánh cửa bỗng nhiên mở ra, một nữ nhân mảnh mai mặc quần áo đỏ bừng đang đứng ở cửa ra vào.

Rõ ràng đó chính là cây cỏ.

Mộc Tưu nhẹ nhàng nói một câu: "Đến rồi?" Lý Ma Tử nhẹ gật đầu, sau đó hai người liền dắt tay đi vào.

Trong lòng ta hoảng sợ, biết rõ Mộc Tiêu nhất định phải làm gì đó với Lý mặt rỗ, liền vội vàng thúc giục nam nhân chăn nuôi, tranh thủ thời gian giết vào.

Nam nhân chăn bông lại chưa đồng ý, mà móc từ trong ngực ra một con rắn nhỏ màu trắng tinh khiết đặt trên mặt đất, ngón tay bấm ra một chỉ quyết rất kỳ quái, cuối cùng đặt ở chỗ bảy tấc của con rắn trắng nhỏ kia.

Tiểu bạch xà lập tức thống khổ giãy dụa trên mặt đất, cuối cùng giống như chết đi, không nhúc nhích.

Nam nhân chăn bông lập tức duỗi hai ngón tay ra, như dao cắt phần bụng của tiểu bạch xà, moi mật rắn ra như muốn nhấn vào trán ta một cái.

Ta vô ý thức né tránh, nam nhân thích lập tức an ủi ta, loại mật rắn này có thể giảm bớt dương khí trên người sẽ không bị phát hiện.

Thử tiền bối còn nửa đùa nửa thật nói là không quen dùng mật rắn, có thể nuốt một chút bí phương tổ truyền của hắn, miễn phí.

Sau khi mỗi người chúng ta ấn vào mật rắn trên trán một cái, nam nhân chăn ấm liền dẫn chúng ta đi vào gian quỷ trạch kia.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng rơi vào phòng, khiến cho tòa quỷ trạch vốn có âm khí dày đặc này càng thêm dọa người.

Không biết vì sao, vừa bước vào ta đã cảm giác được có cái gì ở sau lưng đang đi theo ta. Lúc quay đầu nhìn lại, cũng có thể nhìn thấy một cái bóng lóe lên rồi biến mất, cũng không biết có phải ảo giác hay không?

Trong một ít gian phòng của quỷ trạch, còn treo màn cửa cùng dây chuyền thủy tinh, thậm chí có nhiều chỗ còn bay phấp phới dùng dây thắt cổ. Gió thổi qua bắt đầu nhẹ nhàng lay động, khiến cho người ta nhịn không được tràn ngập các loại mơ tưởng.

Nam nhân chăn bông không cho chúng ta thời gian mơ tưởng, mang theo chúng ta theo thang lầu, một đường đi lên lầu.

Ta cố hết sức tìm kiếm bóng dáng Lý Ma Tử, nhưng lại không phát hiện ra hắn, nghĩ thầm Lý mặt rỗ có nên bị Mộc Tiêu đưa lên đỉnh lâu không?

Đỉnh lầu rất nguy hiểm. Vạn nhất Mộc Tiêu nổi lên sát tâm, từ trên lầu đẩy Lý Ma Tử xuống, Lý Ma Tử không chết cũng thành tàn phế.

Rất nhanh chúng ta đã đến đỉnh lầu. Chẳng qua cũng không có đi lên, mà là ở cửa thang lầu ẩn nấp, len lén quan sát.

Ta phát hiện Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử và Mộc Tiêu đang ngồi trước một cái bàn trên đỉnh lầu, không nói một lời, cứ thế nhìn nhau.

Cái quỷ gì vậy? Ta bị hai người làm cho hồ đồ rồi, đây là đang câu thông cảm tình sao?

Ta vẫn còn phát hiện một chuyện kỳ lạ, xung quanh cái bàn kia, vậy mà bày đầy ghế ngồi, từng con nối nhau, đếm sơ qua đơn giản, phát hiện có hơn bảy con.

"Một, hai, ba, bốn, năm..." Lúc này, Mộc Tiêu bỗng nhiên nhẹ giọng đếm.

Ta sợ hết hồn, nàng đang ở đâu?

Vào lúc đếm đến năm, khóe miệng Mộc Giao càng lộ ra nét cười lạnh, nhìn Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử lạnh lùng nói một câu: "Sáu."

"Ừm, sáu người, đủ rồi." Mộc Tiêu nói: "Phu quân, ta mệt rồi, chúng ta nghỉ ngơi chút đi."

Lý Ma Tử gật đầu thật thà: "Được, chúng ta nghỉ ngơi."

Nói xong, Lý Ma Tử đứng lên, ôm ngang cành cây, đặt lên bàn, cố gắng cởi chiếc váy đỏ lớn trên người nàng.

Nghiên mực lại là vạn loại phong tình cười duyên, đưa tay ngăn cản Lý Ma Tử, sau đó nàng tự mình cởi quần Lý Ma Tử, lấy tay giải quyết giúp Lý Ma Tử.

Ta thấy mà trợn mắt há mồm, mẹ nó, định làm gì đây.

Ta khẩn trương hỏi người thích ăn, lúc này còn không đi ra hỗ trợ một tay? Lý Ma Tử này sớm muộn cũng sẽ bị Mộc Tiêu giết chết.

Nam nhân chăn hộ lại khiến ta bình tĩnh, tiếp tục xem, hắn muốn xem xem rốt cuộc Mộc Tiêu chuẩn bị làm gì.

Đầu tiên, thứ một trăm bảy mươi bốn, yêu nữ...

Rất nhanh, Lý mặt rỗ đã phun ra một cỗ dịch người đàn ông. Mộc Tranh lập tức dùng tay đón lấy, lưu luyến không muốn rớt xuống dưới ánh trăng, lẳng lặng thưởng thức.

Đậu xanh, cái này đúng là một thú vị xấu xa.

Ta thấy mà trợn mắt há mồm, lại nhìn bộ dáng hưởng thụ của Lý Ma Tử, ta liền thấy buồn nôn muốn nôn ọe.

Đúng lúc nàng đang suy nghĩ, bỗng nhiên Mộc Tưu nhổ cây trâm vàng trên tóc xuống, lập tức một mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp rủ xuống, khiến nàng càng thêm quyến rũ động lòng người!

Lý Ma Tử trợn tròn mắt, si ngốc ngơ ngác nhìn Mộc Tiêu.

Mộc Tiêu cười duyên một tiếng: "Đồ ngốc."

Sau đó lại dùng kim trâm nhẹ nhàng dính lên chất lỏng, ý đồ bôi tất cả chất lỏng lên trên kim trâm.

"Dừng tay!" Nam nhân kia đột nhiên rút kiếm khỏi vỏ, như một tia chớp màu trắng, nhanh chóng đâm tới.

Nam nhân hưởng thụ cuối cùng cũng ra tay, mà ta cũng không nhịn nổi.

Nhìn thấy nam nhân chăn bông xuất hiện, nhưng cành gỗ lại không kinh hoảng, vẫn như cũ vô cùng bình tĩnh dùng trâm vàng dính chất lỏng.

Nam nhân chăn ấm lạnh nói: "Yêu nữ, dùng loại tà thuật hạ Cửu Lưu này hại người, ta hôm nay sẽ không tha cho ngươi."

Mộc Tiêu hừ lạnh một tiếng, âm thanh kia vũ mị đến cực điểm, khiến người nghe trong lòng ngứa ngáy vô cùng.

"Ma Tử ca, bọn họ muốn giết đệ, huynh bảo vệ đệ được không?"

Thanh âm của Mộc Tiêu làm cho người khác tê dại.

Lý Ma Tử gật đầu thật thà, sau đó dùng ánh mắt phẫn nộ trừng mắt nhìn chúng ta, xem ra lúc nào cũng có thể xông lên.

Nam nhân chăn ấm lập tức nói với chúng ta: "Các ngươi đối phó Lý Ma Tử, ta đi giải quyết Mộc Tiêu."

Nói xong, hắn liền nâng kiếm đâm về phía cây trâm, ta cũng lập tức đè Lý Ma Tử dưới thân mình, nhìn Lý Ma Tử giận dữ hét: "Tên khốn kiếp, tranh thủ thời gian tỉnh lại."

Chỉ bằng vào tiếng kêu của ta, làm sao có thể đánh thức Lý Ma Tử? Hắn chỉ nhắm mắt không ngừng trảo loạn xạ, hơn nữa khí lực của hắn vô cùng lớn, rất nhanh đã lật tung ta lên, bộp bộp cho ta hai cái mồm to.

Gia hỏa này thật sự là quỷ mê tâm khiếu a.

Ta đau đến nhe răng nhếch miệng, thế nhưng tay chân cũng không cách nào công kích, đành phải cắn xuống.

Bất quá một miệng này cũng không có hiệu quả, ngược lại Lý mặt rỗ thuận tay lại cho ta một cái tát. Ta quả thực tức muốn chết, nghĩ thầm chờ Lý Ma Tử tỉnh lại, nhất định sẽ cho hắn chút nhan sắc nhìn một cái.

Ta thấy Thử tiền bối ở bên cạnh vô cùng bình tĩnh, nhanh chóng xé vải ra, lập tức cầu cứu hắn. Thử tiền bối cười hắc hắc nói: "Người trẻ tuổi, kiên trì thêm chốc lát nữa đi, ta bên này lập tức thành công."

Ta bị Thử tiền bối làm cho tức đến khóc, mấy tên này là ai vậy.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể tự cứu mình, nhìn bàn tay của Lý Ma Tử sắp rơi xuống, ta cắn chặt răng, sử dụng sức bú sữa, một ngụm liền cắn chót lưỡi. Thừa dịp hắn còn chưa kịp đánh xuống, một ngụm máu mũi phun thẳng tới mặt Lý Ma Tử.

Đầu lưỡi máu này tựa hồ ẩn chứa năng lượng cường đại, lại phun ra Lý Ma Tử liên tiếp rút lui, ta thừa cơ đứng lên, một cước đá Lý Ma Tử văng ra ngoài, vừa vặn nện ở trên người Thử tiền bối.

Thử tiền bối đột nhiên bị Lý mặt rỗ đụng ngã, nhất thời cũng tức giận chửi ầm lên. Trên mặt Thử Ma cũng xuất hiện hai bàn tay, thiếu chút nữa đã đánh cho Thử tiền bối hôn mê bất tỉnh.

"Còn thất thần làm gì, dùng vải liệm che miệng Lý Ma Tử lại!" Thử tiền bối thét to.

Thì ra tấm vải rách kia là vải liệm.

Ta không quan tâm vải liệm có bao nhiêu buồn nôn, lập tức cầm tấm vải liệm nhào lên người Lý Ma Tử, nhét vào trong miệng Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử sợ hãi, hoảng sợ giãy dụa đứng lên, ta dứt khoát dùng thân thể của mình khóa Lý Ma Tử lại, mặc cho hắn giãy giụa như thế nào cũng không buông ra.

Cũng may sức lực của Lý Ma Tử càng lúc càng nhỏ, ta cũng càng muốn thuận buồm xuôi gió.

Bất quá vào lúc này, ta chợt cảm giác được, có thứ gì đó ở sau lưng ta thổi lạnh. Ta bị dọa nhảy dựng, vô thức quay đầu nhìn lại phía sau.

Thử tiền bối lập tức nhắc nhở ta: "Tiểu tử, đừng quay đầu, sẽ trúng chiêu đấy."

Ta chỉ có thể không xem, nhưng cơn gió lạnh này lại dữ dội, cảm giác như không chỉ có một người đang bốc phét.

Ta nén lại nỗi sợ hãi này, đem toàn bộ lực chú ý tập trung vào trên người Lý Ma Tử. Lý Ma Tử dần dần đình chỉ giãy dụa, ta cũng có thể phân thần tới thăm nom nam nhân đáng thương.

Hai người cũng không giống như trong tưởng tượng của ta, đánh cho không thể tách rời.

Chỉ thấy nam nhân hưởng thụ vẫn luôn ngồi ngay ngắn dưới đất, miệng lẩm bẩm, mà cành cây lại kinh hãi nhìn nam nhân chăn nuôi, khuôn mặt tái nhợt, muốn cướp đường đào tẩu.

Bất quá bên người nàng lại vây quanh một vòng bạch xà rậm rạp chằng chịt, căn bản nàng không dám chạy, chỉ có thể cố gắng khống chế Lý Ma Tử hỗ trợ.

Lý Ma Tử đã bị ta và Thử tiền bối chế phục, làm sao lại đi cứu Mộc Tiêu? Cho nên Mộc Tiêu tức giận, lớn tiếng kêu lên: "Đi!"

Nàng vừa hô xong, ta liền cảm giác được mấy cái bóng đen sau lưng mạnh mẽ đánh về phía cây đinh, mà trong cơ thể Lý Ma Tử cũng hoảng hốt đi ra một cái bóng, những bóng đen này hợp thành một đoàn, cùng nhau tiến nhập vào trong cơ thể cây sừng sững, sau đó biến mất.

Mộc Tranh cũng thoát lực toàn thân, tê liệt ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Ta thở phào nhẹ nhõm, vội chạy đi xem nam nhân an ủi.

Nam nhân chăn bầu thì yết hầu nóng lên, phun ra một ngụm máu tươi đen đặc, sắc mặt rất khó coi!

Ta cẩn thận đỡ nam nhân đáng thương dậy, hỏi: "Ngươi không bị thương chứ? Có cần ta đưa ngươi tới y viện không?"

"Không... Không cần."

Nam tử chăn hộ thoạt nhìn rất yếu ớt, nhưng vẫn khẽ lắc đầu, nói với ta: "Việc cấp bách, trước tiên đem những con rắn trắng trên mặt đất thiêu hủy, sau đó rời khỏi quỷ trạch này."

Nói xong liền hôn mê bất tỉnh.

Ta lập tức theo ý đàn ông của mình mà làm, còn ở tòa nhà này hoang phế như trước, tùy ý có thể thấy được, ta tìm được mấy cây gỗ khô, liền đốt cháy lên những giá rắn kia.

Vừa rồi mấy con rắn kia còn ngửa đầu phun lưỡi, bất quá sau khi nam nhân chăn hộ phun ra một ngụm máu, ta phát hiện mấy con rắn kia lại uể oải không phấn chấn, buồn ngủ. Chờ ta ném mấy con rắn kia vào đống lửa xong, chúng mới một lần nữa khôi phục nhảy nhót, bỏ chạy tứ tán.

Ta kinh hãi, lập tức muốn đuổi theo rắn. Nhưng Thử tiền bối lại ngăn ta lại, nói nam nhân được an ủi chỉ đánh thức sinh cơ của bọn chúng, cho chúng chạy trốn mà thôi, thật sự không phải muốn đốt chết chúng nó.

Ta lập tức cõng nam nhân âu lo, bảo Thử tiền bối khiêng Mộc Giải và Lý Ma Tử, vội vàng rời khỏi nơi này.

Ta cũng không trực tiếp dẫn bọn họ tới y viện, mà là tạm thời bố trí bọn họ ở một khách sạn gần đó, tránh dẫn cảnh báo tới.

Nam nhân chăn ấm, Lý Ma Tử và Mộc Tiêu đều trong trạng thái hôn mê, ta có chút luống cuống chân tay, liền hỏi Thử tiền bối làm sao bây giờ?

Thử tiền bối nói chờ một chút, bọn họ sẽ tự mình tỉnh lại, nói xong liền rời đi.

Ta ngay cả vội vàng túm chuột tiền bối lại, để hắn ở lại cùng bồi tiếp. Hiện tại ba người sống chết không rõ, ta lại không có kinh nghiệm phong phú, nhất định phải có một cao nhân tọa trấn.

Thử tiền bối lại hừ lạnh một tiếng, nói hắn không thể ở nơi cao cấp như vậy, nếu không sẽ bị kẻ thù phát hiện.

Nói xong cũng không để ý tới giữ mình lại, trực tiếp rời đi.

Nhìn ba người hôn mê qua, ta yên lặng một hồi, không biết nên làm thế nào cho phải.

Bỗng nhiên, thân thể Mộc Tiêu nhúc nhích một chút, sau đó nàng lại từ giường nũng nịu ngồi dậy, đáng thương nhìn ta: "Đại ca, cứu ta, cứu ta được không, ta thật khó chịu, thật sự rất khó chịu... "

Nhìn bộ dáng lê hoa đái vũ của nàng, trong lòng ta tự nhiên không đành lòng.

Tuy nhiên ta lại rất rõ ràng, cây trâm này không phải thứ gì tốt, tuyệt đối không thể cứu nàng!

Thế thì ta lập tức lấy Thiên Lang Tiên ra, lạnh lùng nói: "Còn không thành thật một chút, đừng trách ta không khách khí!"

Vậy mà Mộc Tiêu vẫn không phản kháng, thân thể lần nữa mềm nhũn, lại hôn mê bất tỉnh.

Nàng vừa rồi hẳn là dốc hết toàn lực, mới nói ra được câu này chứ?

Muội Nhất Bách Thất Ngũ Chương Tỏa Hồn Kim trâm.

Không bao lâu sau, Lý Ma Tử đã tỉnh táo lại, ôm đầu kêu đau.

Bỏ chén nước cho hắn uống.

Uống xong nước, Lý Ma Tử mơ mơ màng màng nhìn mình, hỏi: "Tiểu ca Trương gia, sao ta lại nằm ở đây?"

Ta cười lạnh nói: "Ngươi bị ma quỷ ám ảnh cảm thấy thế nào? Có phải rất thoải mái không?"

Lý Ma Tử sửng sốt: "Cái gì mà bị ma quỷ ám ảnh?"

Vì thế ta mới chỉ nam tử quyến rũ và Mộc Tiêu ở trên giường.

Lý mặt rỗ thấy hai người nằm trên giường, nhất thời hoảng sợ: "Mẹ nó, ngươi mang ta tới bắt gian sao? Hai người bọn họ làm sao có thể."

"Phì." Ta lập tức chửi rủa một câu: "Ngươi cũng không biết xấu hổ mà nói, bắt gian cũng là bắt ngươi và Mộc Tiêu."

Lý Ma Tử lườm ta một cái: "Nói hươu nói vượn, trong lòng ta chỉ có Sở Sở, làm sao có thể thông đồng với Mộc Tiêu được?"

Tên gia hỏa này thật đúng là rất tự tin.

Ta chỉ có thể nói hết tình hình hiện tại cho Lý Ma Tử nghe.

Lý Ma Tử nghe xong nhất thời trợn tròn mắt, sửng sốt một lát rồi cởi thắt lưng, đi kiểm tra đũng quần. Phát hiện thứ đó vẫn còn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Còn tốt, không có vấn đề gì, bằng không lão tử khẳng định giết chết phụ nữ này. Đúng rồi, ngươi nói vì sao Mộc Tiêu lại dùng trâm gỗ để dính tinh – dịch của nam nhân?"

"Quỷ mới biết được." Ta nói.

Lý mặt rỗ đi tới tỉ mỉ quan sát cây trâm gỗ, cuối cùng ánh mắt tập trung trên kim trâm trên tay mộc sở, ý định cầm kim trâm lên xem xét.

Ta ngay cả vội vàng ngăn cản Lý Ma Tử: "Dừng tay, đừng động vào kim trâm kia! Tàn nhẫn của kim trâm kia hình như bên trong có đồ không sạch sẽ, đụng vào ngươi sẽ không tốt."

Lý Ma Tử nhất thời kiêng kị rụt tay về, nhưng vẫn hứng thú nhìn chằm chằm vào kim trâm.

Cứ như vậy kéo đến hừng đông, cây trâm gỗ rốt cuộc cũng tỉnh lại. Nàng đột nhiên mở mắt ra, vẻ mặt u mê nhìn ta và Lý Ma Tử.

Ta và Lý Ma Tử lập tức cẩn thận nhìn nàng, rất sợ nàng đào tẩu.

"Các ngươi... muốn làm gì?" Mộc Tưu sợ hãi nhìn chúng ta, ý đồ từ trên giường ngồi dậy, bất quá mới ngồi dậy, thân thể mềm nhũn, lại tê liệt ngã xuống.

Ta và Lý Ma Tử hai mặt nhìn nhau, hiện tại nàng sao lại sợ chúng ta như vậy?

"Ta đã gặp các ngươi." Nàng nói: "Hôm đó ta ở bệnh viện, gặp qua các ngươi."

Lần này nếu đổi lại là ta và Lý Ma Tử sửng sốt, ngươi muốn làm gì?Biểu diễn mất trí nhớ cho bọn ta sao?

Bị Mộc Tiêu giày vò, Lý mặt rỗ cũng không có gì cảm đối với nàng, lạnh lùng nói: "Đừng giả bộ, mất trí nhớ thì không có con mẹ nó. Ta đã mất trí nhớ, cha ta là Lý Gia Thành, ngươi có tin không?"

"Các ngươi tốt nhất thả ta đi." Nàng sợ hãi nói ra: "Nếu không ta sẽ báo động."

"Cảnh báo? Được." Lý Ma Tử cười nói: "Ngươi báo cảnh báo thử xem, hắc hắc, mưu sát thân phu, tội danh này đủ để ngươi giết chết năm lần đấy."

"Ta không giết bọn họ." Mộc Tiêu bỗng nhiên tâm tình kích động, kêu lên tan nát cõi lòng: "Ta cũng không muốn như vậy, ta biết

Khắc phu của ta, ta không muốn cùng hắn kết hôn, nhưng hắn lại không nghe..."

Nói xong, lại khóc rống lên.

Ta và Lý Ma Tử hai mặt nhìn nhau, ta thấy trên mặt Lý Ma Tử tràn ngập tình huống "Tình huống gì?"

"Chuyện tối qua, ngươi hẳn là còn nhớ rõ chứ." Lý Ma Tử hỏi: "Lão tử thiếu chút nữa chết trong tay ngươi, đừng nói ngươi không biết."

"Các ngươi rốt cuộc đang nói gì vậy?" Vẻ mặt của Mộc Tiêu kinh ngạc: "Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, ta cũng không biết gì cả."

"Không biết." Lý mặt rỗ nhìn ta: "Tiểu ca Trương gia, ngươi có tin không?"

Nói thật, vẻ mặt và phản ứng của Mộc Tiêu hình như không biết gì cả. Nhưng bây giờ ta có thể nói không biết sao? Đây là trận doanh phản bội, Lý Ma Tử nhất định sẽ bóp chết ta mất.

Ngay lúc ta đang khó xử, nam nhân chăn bầu bỗng nhiên ngồi dậy, khiến ta giật nảy mình.

Ta lập tức chạy lên, hỏi nam nhân có đáng ngại không.

Nam nhân đáng thương thản nhiên lắc đầu.

Sau đó, hắn đi đến trước mặt Mộc Côn, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, cuối cùng hỏi: "Có thể đưa kim trâm trong tay ngươi cho ta xem một chút hay không?"

Mộc Tiêu do dự một chút, cuối cùng vẫn đưa kim trâm cho nam tử an ủi: "Kim trâm này là ca ca cho con."

"Anh ruột của ngươi?" Nam tử lo lắng hỏi.

"Ừm." Mộc Tiêu cắn môi.

"Quan hệ giữa các ngươi ra sao?" Nam tử có môi giới hỏi.

Lý Ma Tử mất kiên nhẫn nói: "Huynh đệ, ngươi biến thành nhiều chuyện như vậy từ khi nào thế? Mặc kệ quan hệ giữa nàng tốt hay không, hại chết nhiều nam nhân như vậy, nhất định phải tìm gia đình mẹ nàng nói rõ ràng."

Nam tử sai vặt vẫy tay, ý bảo hai ta đừng nói chuyện.

Mà cây giáo lại sợ chúng ta tới mức không dám nói lời nào nữa.

Nam nhân chăn ấm áp nhỏ giọng an ủi: "Ngươi đừng sợ, chúng ta đều không phải người xấu, chỉ là trên người ngươi xảy ra một số việc, chúng ta phải làm rõ ràng."

Lúc này Mộc Tiêu mới mở miệng nói: "Ca ca ta rất yêu thương ta."

"Đau ngươi lắm à?" Chân mày của nam tử đáng thương nhíu lại càng cao hơn: "Sợ là luôn lừa ngươi đúng không?"

Mộc Tưu lập tức lắc đầu: "Không có, ca ca của ta thật sự rất thương ta. Tiền hắn kiếm được đều cho ta tiêu, chính hắn lại ở trong phòng rách nát."

"Vậy ngươi không muốn trả lại kim trâm này cho hắn, để hắn bán lấy chút tiền, cưới vợ sinh con?" Nam tử an ủi hỏi.

Nam nhân đáng thương sao lại đột nhiên hỏi ra vấn đề kỳ quái như vậy?

Tuy rằng Mộc Tiêu cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn rất phối hợp nói: "Ta đã đưa ra Kim trâm trả cho hắn, có điều hắn kiên quyết không đòi, hơn nữa nhất định phải mang ta trâm vàng trên người."

"Ta hiểu rồi." Nam tử lo lắng gật đầu: "Tối hôm nay, ta dẫn muội về nhà."

"Về nhà?" Mộc Miểu rất giật mình: "Tại sao phải về nhà? Ca ca ta nếu biết chồng ta lại chết, nhất định sẽ rất đau lòng..."

"Sẽ không đâu." Nam tử thương cảm nói: "Nó đã biết rồi, hơn nữa khẳng định rất vui vẻ."

"Vì sao?" Mộc Tiêu nhìn nam nhân tốt bụng không ngừng: "Rốt cuộc các ngươi là ai?"

"Nếu như ngươi không muốn ca ca ngươi xảy ra chuyện, tốt nhất lặng lẽ ở trong khách sạn. Ca ca ngươi nếu gọi điện cho ngươi về, ngươi nói buổi tối lại trở về, nếu không nghe lời của ta, ca của ngươi nhất định sẽ bị ngươi hại chết."

Mộc Tiêu càng kinh ngạc: "Tại sao ta phải tin tưởng ngươi?"

"Không sao." Nam nhân chăn ấm nói: "Tin hay không là tùy ngươi, mạng của ca ngươi, cứ nắm trong tay ngươi."

Nói xong, nam nhân chăn đệm liền rời đi, trước khi đi nhìn ta và Lý Ma Tử một cái, ý bảo cùng nhau đi.

Lý Ma Tử xua tay nói: "Các ngươi đi trước đi! Ta ở đây nhìn nàng, một con tâm cơ một con, vạn nhất chạy trốn, ta chẳng phải sẽ còn nguy hiểm sao?"

Nam nhân chăn ấm lại nói: "Yên tâm đi, ngươi đã an toàn."

Lý Ma Tử vẫn còn rất lo lắng, bất quá ta trực tiếp lôi hắn ra khỏi cửa phòng. Nếu không phải nam nhân được âu yếm, Lý Ma Tử đã sớm mất mười lần rồi, chứng minh sự thật này, không nghe lời lúc đầu, chịu thiệt trước mắt.

Sau khi ra ngoài, ta gấp gáp không chờ nổi hỏi nam nhân an ủi mình, rốt cuộc thì Mộc Tiêu đang làm cái quỷ gì vậy? Ta thấy hình như nàng ta hoàn toàn không biết gì về chuyện phát sinh tối qua nữa rồi.

Nam tử lạnh như băng nói: "Ả hoàn toàn không biết gì cả."

"Cái gì?" Lý Ma Tử tức cười: "Điều này sao có thể."

"Là cây kim trâm kia mê hoặc nàng." Nam nhân chăn nuôi nói: "Chỉ cần mặt trời vừa rơi xuống núi, cây cỏ sẽ không phải là của nàng nữa, nàng sẽ bị sáu vong hồn Tống triều khống chế, chính là chủ nhân của sáu dấu chân màu đen kia. Phu nhân của Mộc Tiêu là một người chết không ngừng, e rằng cũng là chuyện tốt của sáu vong hồn Tống triều kia. Chắc chắn chúng có bí mật không thể cho ai biết."

Ta lập tức hỏi con trai thích kết hôn, thế còn ca ca của con giun gỗ là sao?

Nam nhân chăn bầu lại nói với ta, buổi tối mọi chân tướng đều sẽ công bố.

Nam nhân chăn hộ không quan tâm tới chuyện khác, có thể buồn bực tới chết người, nhưng ta biết tính cách của hắn, cho nên hắn cũng bỏ qua ý định truy hỏi đến cùng.

Đầu tiên trăm bảy mươi sáu Chương, rắn đồng tâm...

Nam nhân được âu yếm bảo ta cùng Lý Ma Tử về lại viện an ủi Sở Sở, ta để Lý Ma Tử đi một mình, còn mình thì ở lại nói không chừng có thể giúp đỡ nam nhân.

Nam nhân đáng thương do dự một chút, cuối cùng khẽ gật đầu.

Không nghĩ tới nam nhân chăn ấm một mực dẫn ta đi tới chỗ ở của Thử tiền bối, Thử tiền bối lập tức cung kính mời chúng ta vào.

Nam nhân sai nhờ chuột tiền bối chuẩn bị cho hắn một ít thứ, hùng hoàng rượu vàng, đao đồ tể, ba con đạp lên thi thể cùng với một ít đậu đen.

Thử tiền bối lúc này do dự, nói hùng hoàng tửu cùng đồ tể đao hắc đậu gì đó ngược lại dễ tìm, bất quá đạp thi không vết, dù sao đồ vật già này rất ít có người dùng.

Nam tử quyến rũ giơ ba ngón tay: "Ba tấm linh phù trung đẳng."

Thử tiền bối lập tức mừng rỡ: "Thành giao! Ta đi chỉnh thi cho ngươi."

Nói xong, Thử tiền bối liền cao hứng đi ra ngoài.

Nam nhân sầu lo đi tới trước một cái đài viết chữ rách nát, dùng lá bùa đã sớm được may, nhúng vào một loại màu lam, bắt đầu vẽ bùa.

Ta không thích nghề này, căn bản nằm ở trình độ gà mờ, Đạp Thi Vô Ngân và trung đẳng Linh Phù, căn bản ta nghe không hiểu, liền hiếu kỳ hỏi han nam nhân.

Nam nhân sầu lo kiên nhẫn giải thích với ta, cái gọi là Đạp Thi không có ngấn, chính là móng lừa đen đã đạp qua thi thể.

Trong đó bước qua thi thể này, cũng không phải nói trực tiếp đi qua thi thể, mà là đạp lên thi thể, nhưng không lưu lại bất kỳ dấu vết gì mới được.

Chân lừa đen như vậy có linh tính, đối phó cương thi lại có hiệu quả rất mạnh.

Về phần trong tiểu thuyết tùy tiện lấy một cái móng lừa đen đi đối phó cương thi, đều là cứt chó thêu dệt bừa.

Mà linh phù bậc trung, lại là một loại linh phù bậc thấp.

Trên thị trường, phù chú lưu thông, đại bộ phận đều là giả phù, hoặc là hạ đẳng linh phù. Nếu có được một cái trung đẳng linh phù, đối phó lệ quỷ là dư sức. Nhưng bởi vì nó có uy lực cực lớn, hơn nữa người viết loại phù này lại ít càng ít, tài liệu khan hiếm, cho nên loại phù này thường thường đều có tiền mà không mua được.

Ta nghe ngây người, không nghĩ tới nơi này lại nhiều con đường như vậy.

Nam nhân sai vặt trên ba tấm linh phù trung đẳng này, lãng phí trọn vẹn ba giờ đồng hồ. Hắn tổng cộng làm 8 tấm, nhưng chỉ có ba tấm là thành công, nam nhân chăn nuôi nói xác xuất thành công như vậy đã rất cao...

Đợi tới tận buổi tối, cuối cùng mới đợi được Thử tiền bối trở về, hắn chuẩn bị một bọc hành lý nhỏ, bên trong kín mít. Không cần phải nói, khẳng định chính là thứ đồ dành cho nam nhân.

Nam tử chăn ấm mang theo đồ vật rời đi, Thử tiền bối lại lưu luyến không rời nắm ba tấm linh phù bậc trung, kích động đến rơi cả nước mắt.

Chúng ta trở lại viện, gọi Lý Ma Tử tới, rồi ghé vào quán trọ của Lý Ma, chờ hắn.

Mộc Tiêu cũng không có rời đi, sau khi nhìn thấy chúng ta, lập tức khẩn trương nói: "Ca ca của ta thật sự lấy máy móc máy truyền tin, một mực thúc giục ta về nhà."

Nam nhân đáng thương quả nhiên liệu sự như thần!

Hắn hỏi Mộc Tiêu trả lời như thế nào? Mộc Tiêu nói đều là dựa theo phân phó lúc trước đáp.

Nam nhân chăn hộ nói thì tốt, tối hôm nay chúng ta đi gặp đại ca ngươi một lần.

Thời gian còn lại, nam nhân hưởng thụ ở quán rượu đó ngủ một giấc, ngủ thẳng tới lúc trời tối.

Chúng ta lên xe, nam nhân thích kết nghèo liền lấy ra hùng hoàng tửu, đổ vào trong một cái khay nhỏ, sau đó lại lấy ra một con rắn nhỏ màu trắng, đặt nó vào trong mâm.

Ta vô cùng ngạc nhiên, nhìn tiểu xà tử khí âm trầm kia mà sợ hãi.

Nam tử chăn vả dường như nhìn ra nghi hoặc trong lòng ta, nhàn nhạt giải thích. Thật ra đêm qua, mấy con tiểu xà mà hắn bố trí cũng đã theo âm khí trên Mộc Dận Kim trâm, tìm kiếm nguồn gốc của vong linh rồi.

Nếu như không đoán sai, nơi phát ra chính là ở chỗ của Mộc Tiêu ca ca.

Mà loại rắn này tên là Đồng Tâm xà, trên thị trường rất hiếm thấy, là chuột tiền bối bồi dưỡng ra, nam dùng ba tấm bùa cấp thấp mới đổi được. Loại rắn này bất luận khoảng cách bao xa, đều có thể cảm ứng được lẫn nhau, chỉ cần theo con đường con rắn này chỉ dẫn, khẳng định có thể tìm được quê hương của Mộc Giải!

Vẻ mặt Mộc Tiêu đầy nghi vấn, nhưng theo chỉ dẫn của con rắn kia, lúc đi qua con đường rắc rối phức tạp, nghi vấn trên mặt Mộc Tiêu liền biến mất, thay vào đó là kinh ngạc không thôi.

Sau hai giờ, xe ngựa dừng lại ở chân một ngọn núi nhỏ.

Mộc Tiêu nuốt nước miếng, nói ca ca của hắn một mực ở trên núi. Lý Ma Tử thở dài nói cao nhân, ở như vậy không sợ ngã chết sao?

Mộc Tiêu trợn mắt liếc Lý Ma Tử một cái, Lý Ma Tử xấu hổ cười ngây ngô.

Nam nhân chăn hộ không bảo chúng ta lập tức xuống xe, mà là ném tiểu bạch xà xuống chân núi. Sau đó lại chia những thứ chuẩn bị vào ban ngày cho chúng ta.

Chén gỗ thấp thỏm lo âu nhìn chúng ta xuất ra nhiều đồ vật cổ quái như vậy, hỏi là muốn làm gì?

Nam nhân tốt bụng nói: "Đợi lát nữa tới nhà ngươi, cứ nói bọn ta là bằng hữu của ngươi, những cái khác không cần đi quản. Ta cam đoan với ca ca ngươi sẽ không việc gì đâu."

Mộc Tưu nhẹ gật đầu, bất quá thoạt nhìn nàng rất sợ hãi.

Mộc Tưu mang bọn ta đi một con đường nhỏ bên cạnh, lên núi. Đường núi gập ghềnh, có nhiều chỗ căn bản không có đường, chỉ có thể ở giữa rừng cây xanh um tươi tốt, dựa vào kinh nghiệm phong phú xuyên thẳng qua.

"Hồn Thiên Trận." Nam nhân thân thích bỗng nhiên cười lạnh nói: "Xem ra hắn cũng có chút đạo hạnh."

Lý Ma Tử buồn bực hỏi cái gì Mê thiên trận? Có nguy hiểm gì không?

Nam nhân quyến rũ nói: "Nơi này trồng trọt đa số là đón khách Tùng và gỗ đào. Hơn nữa trồng trọt rất cần thiết, thông qua Bát Quái bộ suy diễn ra, nếu là người thường căn bản không ăn thua, cuối cùng chỉ có thể vòng trở xuống núi, các ngươi đều theo sát."

Mộc Tưu bất mãn nói ca ca ta sao lại là thuật sĩ chứ? Những cây này kỳ thực là ta và ca ca ta trồng, ta cũng không biết trận nào cả.

"Giấu bẫy chắc do ca ca ngươi đào đúng không?" Nam tử sai vặt hỏi.

Mộc Tưu không nói lời nào, ta biết nam tử thích ăn mặc nói đúng.

Trong này căn bản không có đường, cây gỗ vòng qua vòng lại, tựa như mấy cây mới có thể xuyên qua.

Vừa đi ra khỏi đại trận đã thấy một bóng người ngồi xổm bên ngoài Mê Thiên Trận.

Mộc Tiêu vui vẻ đi tới: "Mộc ca."

Bóng đen kia đứng lên, ta lập tức dùng đũa chiếu qua, phát hiện đó là một hán tử tráng kiện khoảng ba mươi tuổi, trên mặt mọc đầy râu quai nón. Cái này nếu là trước khi giải phóng, ta khẳng định sẽ hoài nghi người này là một thủ sơn thổ phỉ.

"Mộc Mộc, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, không nên mang ngoại nhân đến, sao ngươi lại không nghe?" Mộc Đầu trách cứ.

Mộc Tiêu còn chưa nói rõ thân phận của chúng ta, nam nhân được an ủi mặt không biểu cảm bỏ lại một câu: "Người của Tiêu gia?"

Nghe nam nhân chăn ấm nói vậy, khuôn mặt gỗ lập tức thay đổi: "Nơi này không chào đón các ngươi, các ngươi mau cút đi! Còn bước nữa ta sẽ không khách khí nữa đâu."

Nam nhân chăn ấm lạnh lùng nói: "Người chết tiệt cũng sống không nổi, người nên sống không chết được đâu."

Sau khi nói xong, hắn bước lên trước một bước: "Vì một người chết, có đáng không?"

"Thối lắm." Đầu gỗ giận tím mặt: "Cút cho ta, nếu không ta sẽ khiến các ngươi ăn không nổi."

Nói xong, đầu gỗ lập tức rút dao bổ vào trên một cây đại thụ.

Mộc Tưu bị hành vi bạo phát từ gỗ làm cho hoảng sợ, đại khái trước nay Mộc Đầu chưa từng hung ác như vậy nhỉ?

Nàng lập tức nói với đầu gỗ: "Mộc tiểu ca, có phải ngươi gạt ta cái gì không? Mấy bằng hữu này là tới giúp chúng ta, ngươi không nên như vậy."

"Nha đầu, sao ngươi ngốc như vậy, ngươi đây là vi phạm lời thề tổ tiên!" Trái tim bằng gỗ chua xót nói: "Có điều ngươi yên tâm, ca sẽ dùng tính mạng thay ngươi chuộc tội, chúng ta đi."

Nói xong, khúc gỗ nắm lấy tay cây, liền chuẩn bị lên núi.

"Tỏa Hồn Kim trâm ở trên tay ta." Nam tử lo lắng nói: "Ta cảm thấy tốt nhất mọi người nên bình tâm tĩnh khí ngồi xuống tâm sự, nói không chừng ta còn có thể giúp được ngươi."

"Cái gì?" Đầu gỗ lập tức kích động, phẫn nộ trừng mắt nhìn nam nhân âu yếm: "Ngươi đoạt kim trâm?"

"Không phải đoạt." Nam nhân chăn hộ nói: "Ta đã nói sẽ giúp cô mà, ta là người lạc đường."

"Cái gì..." Mộc đầu quá sợ hãi: "Thất lạc đường quan."

"Hắn là Trương gia." Nam tử an ủi chỉ chỉ vào ta: "Không biết có tư cách lên núi nói chuyện không?"

Cảm xúc bằng gỗ tựa hồ càng kích động hơn, nơm nớp lo sợ nhìn chúng ta một lúc lâu, cuối cùng gian nan gật đầu một cái: "Được rồi!"

Nói xong, đầu gỗ liền xoay người mang bọn ta lên núi.

Người trông mộ số một trăm bảy mươi bảy Chương Tiêu Hoàng hậu,

Mà nghi hoặc trong lòng ta lại đạt tới cực điểm.

Nam nhân chăn hộ rất lợi hại sao? Còn câu "hắn là Trương gia", Trương gia chúng ta lại có chuyện gì?

Mang theo nghi hoặc này, chúng ta bị cây gỗ mời lên núi. Trên đỉnh núi, đứng vững một căn nhà lá, sau khi đi vào, bên trong chỉ có mấy bộ đồ gia dụng đơn giản, thoạt nhìn có chút bần hàn, nơi này thậm chí cũng không có thông điện, dùng nến chiếu sáng.

Mà trên bàn bát tiên đối diện cửa, có một linh vị, trên linh vị có treo một bức tranh cổ. Trên cuộn tranh là một mỹ nữ cổ đại dáng vẻ đoan trang, hai mắt nhìn ra cửa, không biết vì sao, ta cảm giác được đau thương nhàn nhạt.

Nam tử sai vặt sau khi đi vào, liền dâng ba nén hương, khẽ gật đầu với cổ hoạ, sau đó ngồi xuống bên cạnh gỗ.

"Nói chuyện đi." Nam nhân an ủi nói: "Nếu có thể giúp ngươi, đương nhiên chúng ta sẽ giúp ngươi."

Ánh mắt của Mộc Đầu mê ly, nước mắt không tự chủ chảy xuống, bắt đầu kể chuyện xưa của hắn, êm tai nói với chúng ta.

Hóa ra, đỉnh núi này chính là nơi cư trú của Tiêu Hoàng Hậu nổi tiếng hậu hiền hậu thời cổ đại.

Mà tổ tiên của bọn Mộc Đầu đã từng nhận ân huệ của Tiêu hoàng hậu, cho nên sau khi Tiêu hoàng hậu chết đi, bọn họ tự nguyện trở thành người bảo vệ cho Tiêu hoàng hậu.

Vì kỷ niệm Tiêu Hoàng Hậu, lúc này tổ tiên bằng gỗ mới đổi họ thành Tiêu, có thể thấy được bọn họ tôn sùng Tiêu Hoàng hậu tới cỡ nào!

Tiêu Hoàng hậu nói một câu hùng hồn, tổng cộng đã từng trải qua sáu vị trượng phu, hơn nữa mỗi khi trượng phu đều là hoàng đế.

Trong đó bao gồm bễ đế Dương Quảng đại danh đỉnh đỉnh!

Vì thế, dân chúng dân chúng đã đồn đại Tiêu Hoàng hậu khắc phu, trượng phu nào cũng phải chết oan uổng. Đương nhiên chuyện này liên quan tới chiến loạn lúc đó, cũng có quan hệ rất lớn...

Mọi người đều biết, vua của một nước thường đều có ham muốn rất mạnh. Tiêu Hoàng Hậu khi bọn họ chết đã tái giá, chạm đến vảy ngược của vua một nước, cho nên dù bọn họ chết đi, cũng sẽ có một tia oán khí quấn lấy Tiêu Hoàng Hậu.

Cho nên Tiêu Hoàng Hậu sống đến tám mươi mốt tuổi, cả đời đang trải qua tra tấn của năm trượng phu đứng đầu, cho dù chết đi, cũng không thể sống yên ổn.

Mà trên người nàng, có một món âm vật, chính là cái kim trâm này. Tục truyền cây kim trâm này là Kính Đế trộm được từ trong cổ mộ, bản thân đã có công năng che giấu nạp dịch, cho nên Tiêu Hoàng Hậu sau khi chết, sáu đời phu quân, oan hồn đều tập trung vào thanh kim trâm này.

Sau khi Tiêu Hoàng Hậu chết, bởi vì thi thể của nàng bị oán khí cường đại của phu quân sáu đời làm ảnh hưởng, dẫn đến Tiêu Hoàng Hậu sau khi chết không lâu, liền phát sinh thi biến. Tuy nhiên bởi vì bị nhốt trong quan tài, ông ta vẫn chưa thương tổn đến người nào.

Chỉ là mỗi ngày thấy Tiêu Hoàng Hậu sau khi chết không thể sống yên ổn, người trông mộ trong lòng khó chịu, đành phải tìm tiên sinh, hỏi thăm làm sao có thể để Tiêu Hoàng Hậu an nghỉ?

Vị tiên sinh kia là người tài ba, cho người thủ mộ một đề nghị. Đó chính là sáu vong hồn kia, sở dĩ quấn lấy Tiêu hoàng hậu là vì cây kim trâm kia là âm vật, bọn họ cả ngày bị kim trâm trói buộc, tự nhiên oán khí cường đại.

Nếu có thể tìm thêm sáu quỷ hồn khác, thay thế chúng vào trong kim trâm, oán khí của bọn họ đương nhiên sẽ không cường thịnh như vậy. Vấn đề của Tiêu Hoàng Hậu, cũng coi như giải quyết xong.

Vì để Tiêu Hoàng Hậu có thể chết nhắm mắt, người trông mộ liền ở trong gia tộc tìm được sáu người, bọn họ đều nguyện hy sinh vì Tiêu Hoàng hậu!

Làm như vậy thật sự có tác dụng, Tiêu Hoàng hậu lại an nghỉ. Nhưng tiên sinh lại nói với bọn họ, loại phương pháp này chỉ có thể duy trì liên tục trăm năm. Trăm năm sau, mấy quỷ hồn bị Kim trâm tra tấn hồn phi phách tán, mà vong hồn sáu đời phu quân của Tiêu Hoàng hậu sẽ một lần nữa bị kim trâm ràng buộc. Cho nên, trăm năm sau, còn phải tìm thêm sáu kẻ chết thay khác.

Mới đầu Tiêu gia gia đại nghiệp đại, có người nguyện ý hy sinh. Nhưng sau đó chiến loạn loạn loạn lạc, nhân khẩu giảm mạnh. Dưới tình huống bất đắc dĩ, chỉ có thể từ ngoại giới tìm kiếm kẻ chết thay.

Vì đền bù sự áy náy đối với những kẻ chết thay, bọn họ đều là đem nữ nhi trong nhà gả cho đối phương. Qua một đoạn thời gian, bọn họ tự nhiên sẽ bị kim trâm rút đi dương khí mà chết đi.

Đến lúc đó vong hồn tự nhiên sẽ biến thành quỷ thế mạng.

Nói đến đây, gỗ đã khóc không thành tiếng, quỳ xuống cho Mộc Tiêu: "Mộc phu, ca thật có lỗi với ngươi! Ca cũng là bất đắc dĩ mới làm như vậy. Không có Tiêu hoàng hậu, không có chúng ta, ta phải làm như vậy, nếu không chính là vong ân phụ nghĩa."

Mộc Tiêu rưng rưng nhìn hắn: "Mộc ca, sao ngươi có thể... mấy trượng phu của ta đều bị ta hại chết?"

Mộc đầu lập tức lắc đầu: "Không phải, không phải, không liên quan gì đến ngươi, ngươi không biết chút nào, đều là tạo nghiệt của ca, ca tự mình gánh chịu."

Mộc Tiêu ôm đầu đau nhức khóc: "Sao ngươi có thể như vậy, đầu gỗ ca, ngươi biết lòng ta đau thế nào sao? Ta thà chết là chính bản thân ta chứ."

"Bây giờ ngươi đã gom đủ năm quỷ hồn, còn một con, có phải chuẩn bị cho mình đủ không?" Nam nhân chăn ấm nói: "Đây cũng là nguyên nhân ngươi gọi Mộc Chỉ về nhà."

Mộc Đầu liên tục gật đầu: "Đúng vậy, ta biết rõ Mộc Tiêu gặp phải đối thủ mạnh mẽ, biết chúng ta nếu tiếp tục nữa rất có thể sẽ bại lộ. Cho nên liền bảo Mộc Tiêu trở về, ta chuẩn bị dùng quỷ hồn của mình gom góp danh ngạch cuối cùng."

"Mộc đầu, sao ngươi ngốc như vậy." Mộc nghiên ôm đầu gỗ khóc lên: "Không có ngươi, ta làm sao sống được?"

"Ài." Nam nhân lo lắng lắc đầu bất đắc dĩ: "Cho dù năm đó Tiêu Hoàng hậu đối với nhà ngươi có ân, hơn ngàn năm qua đi, tất cả những gì các ngươi làm với Tiêu Hoàng hậu, cũng đủ để báo ân. Cần gì phải hy sinh tính mạng của mình nữa? Đây không phải là trung thành mà là ngu muội vô tri."

Mộc Đầu thở dài: "Lời thề tổ tiên, ta không dám phá."

"Ngươi còn muốn tiếp tục nữa không?" Nam nhân trong cốc kinh ngạc nhìn gỗ.

"Đúng." Mộc đầu nói.

"Ca, ngươi không cần, tuyệt đối không được nha, ngươi đi thì ta làm sao bây giờ? Ta cũng không sống được." Mộc Tiêu khóc lóc thảm thiết.

Mộc đầu ôm mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve nàng: "Tìm một nơi xa lạ, tìm được người tốt gả đi! Ca đời này xin lỗi nhất chính là ca rồi, huynh đừng trách ca nữa, được không?"

Mộc Tiêu lắc lắc đầu, nước mắt quét xuống.

"Ngu xuẩn." Ta cũng thở dài: "Người còn sống cần gì phải tính toán chi li cho người chết? Nếu quả thật vì Tiêu Hoàng Hậu mà nghĩ, chi bằng trực tiếp siêu độ cho Tiêu Hoàng Hậu, như vậy mới thật sự là an nghỉ chân chính."

"Nếu có thể siêu độ, ta đã tìm người siêu độ từ lâu rồi." Mộc Đầu nói: "Chỉ đáng tiếc, Tiêu Hoàng Hậu chết ngàn năm, đã không cách nào siêu độ, chỉ có thể lợi dụng biện pháp này, để cho nàng yên nghỉ rồi."

"Vậy thì đánh cho hồn phi phách tán đi." Lý Ma Tử hung tợn nói:

"Các ngươi có nghĩ đến không, cái này đối với người vô tội bị các ngươi hại chết, công bằng không? Một lão nương đã chết hơn ngàn năm, mỗi một trăm năm còn kéo theo sáu người sống chôn cùng, các ngươi cảm thấy rất có lời sao?"

"Sau lưng sáu kẻ chết là sáu gia đình. Các ngươi chỉ nghĩ tới chấp niệm của bản thân, lẽ nào đã quên hạnh phúc của người khác?"

Mộc Đầu lắc đầu nói: "Việc đã đến nước này, ta chỉ có thể lấy cái chết tạ tội. Trăm năm sau, hi vọng các ngươi có thể làm cho Tiêu Hoàng Hậu hồn phi phách tán, ta cũng coi như xứng đáng liệt tổ liệt tông rồi..."

"Chấp mê bất ngộ." Ánh mắt nam nhân trong cốc lạnh lẽo.

Bỗng nhiên, một mảnh gỗ gõ vào gáy Mộc Tranh, lúc này trước mắt hắn tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Sau đó, gỗ dập đầu ba cái với nam nhân thích lập tức đón lấy trâm cài tóc bỏ đi.

Ta buồn bực nhìn nam nhân chăn ấm: "Cứ để hắn đi như vậy sao?"

Nam tử tốt vỗ vỗ bả vai ta: "Trước khi ta chết, ta sẽ xử lý Tiêu Hoàng Hậu."

"Thế nhưng mà..."

Ta còn muốn nói cái gì nữa, nam nhân được âu yếm đã đuổi theo.

Ta nhìn qua Mộc Miểu trong lúc hôn mê, thở dài cũng đi theo.

Gỗ gỗ mang theo chúng ta, một đường đi tới phía trước một ngôi mộ nhỏ trong nhà lá. Sau khi đào lên mộ nhỏ, ta đã nhìn thấy bên trong có một cánh cửa màu trắng.

Mộc đầu mở cửa mộ ra, lưu luyến nhìn gian nhà tranh một cái, sau đó mạnh mẽ đâm trâm cài vào cổ họng mình, máu huyết trong nháy mắt phun ra, sau đó hắn liền lăn vào trong mộ.

Ta dùng đũa chiếu vào trong, phía dưới sâu không lường được, không biết sâu bao nhiêu.

Nam nhân chăn ấm nói: "Chôn đi! Đây là lựa chọn của bản thân hắn."

Ta và Lý mặt rỗ lập tức động thủ, đem ngôi mộ này lấp lại, nam nhân được ưu ái cũng đem móng dê đen chôn cùng, nói có thể tạm thời áp chế âm khí trong mộ, những thứ khác, cũng tiện tay bỏ lại chung quanh nghĩa địa.

Vốn nam nhân thương cảm muốn dùng mấy thứ này để đối phó với Tiêu Hoàng Hậu đã chết, nhưng mà hiện tại đã không còn tác dụng nữa rồi...

Chúng ta đem thiêu hủy nhà lá đi, rồi mang theo cây trâm gỗ trở về.

Sau khi Mộc Tưu tỉnh lại, cũng không khóc lớn, mà chỉ yên tĩnh ngồi ngẩn người.

Vì vậy ta hỏi kế tiếp Mộc Tiêu có tính toán gì không?

Mộc Tiêu nói nàng muốn ra nhà.

Lý Ma Tử vội vàng khuyên nàng, nói nàng tuổi lớn, cần gì xuất gia? Không bằng hắn giới thiệu đối tượng cho Mộc Tiêu, sau này còn có thể chiếu cố lẫn nhau.

Mộc Tiêu Tâm đã chết, Hoa Hoa thế giới này đã không còn lưu luyến gì với cô, ta biết có khuyên nữa cũng vô dụng.

Vừa lúc nam nhân lo âu nhận thức một vị sư thái Ni Cô Am, liền cho Mộc Tiêu một phong thư làm tín vật, để nàng đi rồi.

Nhìn thân ảnh Mộc Tiêu rời đi, trong lòng ta trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Trung thành là đáng quý, vì báo đáp ân tình của Tiêu hoàng hậu, tổ tiên của Mộc Khôi đời trước là người trông giữ mộ, mặc cho vất vả, mưa gió không trở ngại, phần trung thành này đáng giá cho tất cả mọi người đi học.

Nhưng, vì sự trung thành buồn cười của một người, lại hy sinh tính mạng nhiều người vô tội.

Sự trung thành này cũng thay đổi theo hương vị, trở thành ngu xuẩn và vô tri.

Vụ án thứ một trăm bảy mươi tám, đoạn đầu đứt.

Lần này chúng ta không kiếm được tiền nào, phí trị liệu của Sở Sở đã giật gấu vá vai. Điều này làm cho Lý Ma Tử lo âu bất an, cả ngày chạy về Phan gia, hy vọng có thể tìm được người có tiền, hung hăng kiếm một khoản.

Ta cũng lo lắng tới mức sứt đầu mẻ trán, hạ lệnh treo thưởng trong vòng tròn của âm vật. Chỉ cần có thể kiếm được tiền, bất cứ nguy hiểm nào bọn ta cũng đồng ý!

Không ngờ mới ngày thứ hai vừa tuyên bố treo thưởng, nam nhân an nguy liền tới, trực tiếp ghi một trăm vạn vào tài khoản của Sở Sở, khiến cho ta cùng Lý Ma Tử kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm: không ngờ nam nhân được thương cảm lại có nhiều tiền như vậy.

Nam nhân hưởng thụ hỏi ta có phải đang ban bố treo thưởng không? Ta lập tức nói ngay.

Nam nhân chăn bông nói cho ta biết, treo thưởng lệnh ông ta đã giúp ta rút lui, còn nói với ta sau này không nên tùy ý hạ lệnh treo thưởng, nếu như bị người khác nhìn thấy, sợ rằng sẽ cố ý kiếm chút việc làm ăn nguy hiểm cho ta, đến lúc đó sẽ chỉ làm ta tiến thối lưỡng nan.

Ta bất đắc dĩ thở dài, nói ta làm như vậy cũng là bất đắc dĩ.

Nam nhân tốt nhất hỏi ta có cần đi Đông Bắc một chuyến không? Hắn có một khách hàng cũ ở khu rừng làm sinh ý gỗ, hiện tại gặp một chút tình huống, muốn tìm hắn đi xử lý một chút.

Chẳng qua hiện tại hắn không có thời gian, liền nghĩ tới chúng ta.

Lý Ma Tử không chút do dự đáp ứng: "Đi đi, nhất định phải đi! Đợi mối làm ăn này kết thúc, ta lập tức trả tiền cho ngươi."

Nam tử an ủi lắc đầu: "Xem như chia tiền cho các ngươi."

Ta buồn cười, rốt cuộc nam nhân thương cảm có bao nhiêu tiền, tùy tiện lấy tiền cũng là 7 con số.

Lý Ma Tử cũng trợn tròn mắt, không thể tin được nhìn nam nhân thích đáng.

Nam tử quyến rũ cho chúng ta một tấm danh thiếp, để chúng ta mau chóng liên hệ người trên danh bài là được.

Nếu như gặp phải vấn đề gì, liền cho hắn gọi điện thoại.

Sau khi nói xong, nam nhân thương cảm liền rời đi. Mà ta và Lý Ma Tử hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy ở trước mặt nam nhân cầu hôn, hai chúng ta chính là nhị thập nhị trung thuần tơ.

Nếu đã là nam nhân an bài việc làm ăn cho chúng ta, đương nhiên chúng ta phải cố gắng hết sức, nếu không sẽ là phá vỡ chiêu bài của nam nhân đang sầu lo. Vì vậy ta lập tức mở số hiệu trên máy truyền tin.

Câu thoại là một đám Đông Bắc lão gia địa đạo, thanh âm thô lỗ bưu hãn: "Là ai?"

"Ta vừa giới thiệu xong." Ta lập tức nói ra: "Ta làm việc buôn bán âm vật."

Nghe ta nói như vậy, thái độ của đối phương lập tức cung kính hẳn lên: "Hai vị Đại Tiên, các ngươi ở chỗ nào? Ta phái người đón các ngươi đi, vội cứu mạng quan trọng hơn, bên ta chết mấy người rồi..."

Thế là ta nói: "Ngươi đưa địa chỉ đến, chúng ta hiện tại sẽ qua đó."

Đối phương lập tức đáp ứng, còn dặn dò chúng ta nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất đi qua, chỉ cần sự tình giải quyết xong, khẳng định sẽ phong cho chúng ta hồng bao thật lớn.

Ta và Lý Ma Tử không chần chờ, trực tiếp lên đường, người nọ kinh doanh một đấu trường ở Tiểu Hưng An Lĩnh, hơn nữa nhìn giới thiệu trên tấm gương, mộc tràng tựa hồ rất trâu bò, sinh ý đều đi tới bên phía Cân Quán.

Chúng ta ngồi máy bay, hạ phi cơ ở Hắc Long Giang, đối phương liền phái xe đến đón bọn ta.

Không ngờ lại là một cỗ xe ngựa hung hãn vượt hoang, tài xế nói năng rất hay, nói cho chúng ta biết đường đi trong rừng khó đi, nếu xe bình thường, vào trong chắc chắn phải lật sông.

Tài xế dẫn bọn họ đi tới thành trấn bên ngoài Tiểu Hưng An Lĩnh, trong một tửu quán có quy cách không cao, bọn ta nhìn thấy chủ thuê cửa hàng lần này.

Một ông chủ Đông Bắc cao lớn, vừa nhìn thấy chúng ta liền nhiệt tình đi tới giới thiệu.

Hắn tên là Lâm Long Sơn, từ nhỏ lớn lên trong mảnh rừng này, theo cha mẹ ở tại mộc tràng làm việc. Bạch Thủ khởi nghiệp, đem một cái rừng nhỏ danh không thấy kinh truyền, kinh doanh thành một công ty mậu dịch từng nhà...

Đương nhiên không loại trừ có chém gió khoe khoang thành phần, ta cùng Lý Ma Tử nghe mà không thấy phiền.

Cuối cùng Lý Ma Tử trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, để Lâm Long Sơn nói một chút, hắn rốt cuộc gặp phải chuyện cổ quái gì vậy?

Lâm Long Sơn buồn bực ực một ngụm rượu, phất tay để toàn bộ người khác ra ngoài, lúc này mới thần thần bí bí nói: "Lâm trường nhà ta, gần đây xuất hiện một tên đao phủ."

"Tên đao phủ?" Ta rất kinh ngạc: "Vì sao không có báo động?"

"Cảnh báo?" Lâm Long Sơn xấu hổ cười cười: "Các ngươi vẫn là nghe ta nói hết đi đã."

Ta cũng ý thức được những lời này của ta có chút liều lĩnh, nếu hắn báo động mà nói, chỉ bồi thường tiền đoán chừng cũng có thể bồi hắn hộc máu.

Hóa ra, trong sân đấu của Lâm Long Sơn, thời gian trước chết một người là bị một gốc cây lớn đập chết. Sau khi Lâm Long Sơn đền một khoản tiền cho người nhà của người chết, liền hỏi ý kiến của gia đình kia, chuẩn bị chôn thi thể ở phụ cận sân rừng.

Tuy nhiên lúc đào hố, bọn họ đột nhiên đào được một pho tượng. Pho tượng này rất kỳ quái, là một người bị trói hai tay, hai chân không có đầu, nhìn từ xa, còn tưởng là một tù phạm bị bêu đầu.

Bọn họ cảm thấy xúi quẩy, liền đem pho tượng đá đào ra, ném ra xa, dùng cỏ cây đem thi thể chôn lấp.

Thế nhưng tối hôm đó đã xảy ra chuyện.

Có một lão bảo an trong khu rừng, nửa đêm đi tiểu, bỗng nhiên hô một tiếng: "Trâu Tam Nhi, sao ngươi lại trở về rồi?"

Sau khi nói xong không còn động tĩnh gì nữa.

Một tiếng thét này của hắn làm thức tỉnh rất nhiều người, tất cả mọi người đều tò mò chạy ra ngoài xem, kết quả phát hiện lão bảo an trong khu rừng ngã vào trong vũng máu, mà đầu của hắn thì bị đồng loạt cắt mất, vết thương rất đều, hiển nhiên là bị vũ khí sắc bén gây ra.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, vội vàng trốn vào trong lều. Bọn họ nhất trí nhận định, là người chết ban ngày lại trở về, bởi vì Trâu Tam Nhi chính là tên người chết kia.

Chuyện này phát sinh quá ly kỳ, Lâm Long Sơn bắt đầu điều tra, ngay từ đầu hắn hoài nghi Trâu Tam Nhi không chết, khả năng là từ trong đất bò ra, trở về trả thù rồi.

Vì vậy Lâm Long Sơn liền dẫn người đi tới chỗ chôn Trâu Tam Nhi, phát hiện bị bọn họ ném đến điêu khắc đoạn đầu ở phía xa, lại quỳ gối tại chỗ, ngay tại mộ phần của Trâu Tam Nhi.

Lâm Long Sơn càng hoài nghi là Trâu Tam Nhi giở trò quỷ, liền để cho người ta đem thi thể Trâu Tam Nhi móc ra.

Chẳng qua, khi bọn họ đào ra thi thể của Trâu Tam Nhi, nhất thời kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, đầu Trâu Tam Nhi vậy mà không thấy đâu nữa, y nửa quỳ trên mặt đất, tư thế lại giống như đúc bức tượng đá.

Lâm Long Sơn sợ hãi, lập tức sai người chôn lại thi thể, từ trong huyện thành tìm hai gã Mã Tiên, nhảy ra tràng Đại Thần, khu trừ ma, cuối cùng mới thiêu hủy thi thể Trâu Tam Nhi và lão bảo an đứt đầu một mồi lửa.

Vừa mới bắt đầu đích thực có tác dụng, trong Lâm Trường cũng không còn phát sinh việc lạ nữa, trật tự lại khôi phục bình thường. Bất quá tiệc vui ngắn ngủi, cũng ba ngày sau, Lâm Trường lại bắt đầu xảy ra quái sự.

Có người buổi tối đi vệ sinh đèn đuốc, phát hiện trong nhà cầu có hai người đang ngồi xổm.

Nhìn kỹ quần áo, không phải là Trâu Tam Nhi và lão bảo an đoạn đầu trước khi chết ư? Bọn họ đón quả cầu vồng, đem thi thể không đầu đưa tới, âm u nói: Các ngươi đều phải chết.

Sau khi nói xong, liền biến mất không thấy gì nữa.

Tên công nhân tóc rừng kia nhanh chóng bò về lều công, đánh thức người lều công, nói cho bọn họ biết tất cả những chuyện xảy ra ở nhà cầu, ban đầu mọi người còn không tin, thế là cùng chạy vào nhà cầu xem.

Nhà cầu chẳng có thứ gì cả, ngay khi mọi người cười nhạo tên Lâm Công nhát gan kia, bỗng nghe một tiếng hét lớn: "Chí cường, ngươi quỳ ở đây làm gì?"

Thế là mọi người lập tức xem xét, phát hiện một gã thợ rừng trong đó lại quỳ thẳng tắp trên mặt đất, trên mặt còn mang theo nụ cười đáng sợ.

Có mấy cái gan lớn đi gọi tên của hắn, nhưng hắn lại giống như mê mẩn, si ngốc quỳ trên mặt đất, mặc cho mọi người gọi hắn như thế nào, cũng không nhúc nhích.

Tất cả mọi người ý thức được tình huống không ổn, chuẩn bị vào trong phòng lấy ra ngoài thưa Hoàng Tam Thái Nhũ trừ tà.

Hoàng Tam thái nãi, chính là một trong ngũ tiên được người đông bắc cung phụng, nhất là ở trong rừng sâu núi thẳm này, càng linh nghiệm hơn.

Bất quá mọi người vừa mới chạy liền có người chú ý tới một hiện tượng quỷ dị, lập tức lắp bắp hô hào mọi người đi nhà cầu trên tường.

Nhìn thấy như thế, tất cả mọi người đều bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, thiếu chút nữa thét lên thành tiếng.

Vị trí thứ một trăm bảy mươi chín điêu khắc bức tường đá.

Ánh đèn trong vườn nhỏ chiếu vào trong nhà cầu, kéo bóng người chí cường quỳ lạy rất dài. Mà ở trước cái bóng của hắn ta, lại còn có một cái bóng! Cái bóng kia không có đầu, trên tay đang vung vẩy một thanh dao mổ to lớn, đang giơ lên cao cao, lập tức sẽ rớt xuống.

Nhưng mà, trong nhà cầu rõ ràng chỉ có một người với chí cường mà thôi, bóng đen kia là ai?

Trong lúc mọi người bị dọa sợ, một người tuổi khá lớn phản ứng lại, lập tức hô một tiếng: "Mời Hoàng Tam nãi ra."

Mấy người vội vàng vọt vào phòng còn chưa kịp đi ra đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết chí cường. Bóng đen kia đã giơ tay chém xuống, từ trên cái bóng nhìn lại, cái đầu người chí cường đã lăn xuống đất, máu tươi phun ra...

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, mấy người nhát gan lập tức bị dọa xụi lơ trên mặt đất, mọi người rúc vào trong lều công nho nhỏ, lạy Hoàng Tam Thái Nhũ một đêm.

Mà trong khu rừng to như vậy, cũng vang lên thanh âm cả đêm, nghe giống như có người đang qua lại dạo bước, muốn vào nhưng lại không dám vào. Cái bóng màu đen kia phản chiếu trên cửa sổ, rất là doạ người.

Cứ như vậy chống đỡ cả đêm, sau khi trời sáng lập tức đi vào nhà cầu xem xét, phát hiện đầu của chí cường đã bị chặt đứt trọn vẹn, máu nhuộm đỏ toàn bộ nhà cầu, mùi hôi thối, cộng thêm mùi máu tanh này, khiến mấy người kia nôn mửa.

Lâm Long Sơn nghe tin chạy tới chứng kiến cảnh tượng trước mắt này, cũng trợn tròn mắt. Đám Lâm Công kia cũng không dám tiếp tục ở lại nữa, Lâm Long Sơn cũng lo lắng nếu lại có tai nạn chết người, đành phải qua loa xử lý xong thi thể, sau đó dẫn người rời khỏi khu rừng.

Trong lúc đó hắn cũng mời mấy Đại Tiên đến xử lý, bất quá những Đại Tiên kia vừa nghe nói mạng người, cũng không dám tới, không còn cách nào, Lâm Long Sơn đành phải mời nam nhân chăn hộ.

Trước kia chính là mảnh đất phong thuỷ đất đai mà nam nhân thương cảm xem, chọn khu rừng này, cho nên Lâm Long Sơn và nam nhân chăn nuôi coi như tương đối quen.

Lâm Long Sơn nói xong, trong lòng ta cũng là bảy tám lần. Núi sâu rừng già yêu quỷ đông đảo, bất quá loại tấu chương này ngay cả khúc trước đều không có, đi lên liền đoạt mạng người, thật đúng là ít càng thêm ít.

Ngoại trừ yêu quái, chính là lệ quỷ!

Trong lòng ta rất buồn bực, vừa rồi Lâm Long Sơn nói, người chết thứ hai, là chết dưới tình huống trông thấy người chết hạng nhất, nói cách khác, người chết thứ hai, có thể là bị Trâu Tam Nhi giết chết.

Mà người chết thứ ba là bị một tên đao phủ giết hại, chẳng lẽ là người chết thứ hai và thứ ba, không phải chết trong tay cùng một người? Yêu quỷ ở nơi đó, không chỉ có một người?

Vì vậy ta đem nghi hoặc của mình nói cho Lâm Long Sơn, đầu Lâm Long Sơn lắc như sóng biển: "Cái này ta cũng không rõ lắm. Nhưng ta hoài nghi đao phủ kia chính là Trâu Tam Nhi. Trâu Tam Nhi rất có thể là âm hồn bất tán..."

Nói đến đây, Lâm Long Sơn bỗng nhiên ngậm miệng không nói, tựa hồ cảm thấy mình nói nhiều rồi.

Ta kinh ngạc nhìn Lâm Long Sơn: "Ồ, ngươi nói cho ta biết, tại sao Trâu Tam Nhi âm hồn bất tán, chạy về hại người?"

Lâm Long Sơn lập tức nói: "Kỳ thật cũng không có gì, ai chết trong mảnh rừng này, đều sẽ tràn đầy oán hận a? Lại nói khi Trâu Tam Nhi còn sống tính tình nóng nảy, chết chắc chắn biến thành lệ quỷ."

Lý Ma Tử cười lạnh: "Ông chủ Lâm, ngài chắc chắn là đã liên hệ với người nhà của Trâu Tam Nhi, cho bọn họ tiền an ủi? "

Sắc mặt Lâm Long Sơn lập tức đanh lại: "Ngươi làm vậy là có ý gì?"

Thấy mùi thuốc súng hai người này cực đậm, ta lập tức cắt ngang đàm luận của hai người, nói: "Tốt rồi, đều bớt hai câu đi. Không bằng bây giờ chúng ta thừa lúc trời sáng, đi hiện trường nhìn xem một chút."

Lâm Long Sơn lập tức gật đầu đồng ý, liền mang bọn ta lên xe, đi tới bãi rừng kia.

Lâm Long Sơn trên xe nói với chúng ta, nói đi đến bãi rừng phải hai giờ, nói cách khác, trước khi trời tối, chúng ta chỉ dừng lại chừng một giờ. Một giờ sau phải lập tức trở về, mới có thể chui ra trước lúc trời tối.

Ta muốn nói cho Lâm Long Sơn, nếu như không có vấn đề gì thì đêm nay ta sẽ ở lại trong khu rừng này!

Lâm Long Sơn nghe ta nói như vậy, mồ hôi lạnh trên trán lập tức chảy xuống: "Huynh đệ, cái này không thể được. Ta dốt đặc cán mai đối với hàng ngũ này, lưu lại chẳng những không giúp được các ngươi, còn có nguy hiểm. Thực sự không được chúng ta mở hai chiếc xe đi..."

Ta do dự một chút, cuối cùng nói như vậy cũng tốt, Lâm Long Sơn lưu lại cũng không có lợi ích gì với chúng ta.

Chúng ta nhanh chóng đi vào trong rừng, vừa vào rừng, cành lá sum xuê đã che mất ánh mặt trời, giống như trong nháy mắt trời tối sầm lại. Tài xế lập tức mở ra ánh đèn.

Nơi này có một con đường rộng rãi, hẳn là dùng để vận chuyển gỗ. Con đường dù rộng lớn như thế, bất quá cành lá hai bên vẫn đem không gian đầu đường bị che lại, chỉ có lẻ tẻ ánh mặt trời chiếu xuống, chiếu trên mặt đất giống như là phiến vàng.

Ta cũng muốn được hưởng thụ hoàn cảnh như thế này lắm, thần công Quỷ Phủ của thiên hạ đã dùng con đường này che kín cả hành lang màu xanh lá.

Hai giờ, ta cảm thấy chúng ta đi được hơn năm mươi cây, ta hỏi

Lâm Long Sơn, chúng ta đã vào phúc địa của Tiểu Hưng An Lĩnh hay chưa?

Lâm Long Sơn cười giải thích: "Đây vẫn chỉ là ở bên ngoài mà thôi, trong phúc địa chân chính cho tới bây giờ chưa từng có ai đi vào. Chỉ sợ cho dù có người đi vào cũng không ra được..."

Ta giật mình, đã đi được hơn năm mươi cây số rồi, vẫn còn ở bên ngoài. Rốt cuộc khu rừng này lớn bao nhiêu, nói là biển rừng cũng không phải là sai.

Người sinh hoạt ở đất liền như thế này rất ít khi thấy một cánh rừng lớn như vậy, cho nên dứt khoát thưởng thức phong cảnh của cánh rừng này, so với cái gì mà khu vực cấp năm thú vị hơn nhiều, có cơ hội nhất định sẽ đưa Doãn Tân Nguyệt tới nơi này thám hiểm.

Không bao lâu, chúng ta đã vào khu rừng. Nơi rừng rất lớn, so với hai bãi bóng đều lớn hơn, ở một góc, chất đống gỗ như ngọn núi nhỏ, cây cối lá úa đều phủ kín cả khu rừng, ở phía đông là mấy căn nhà gỗ giản dị, hẳn là lều công công nhân rừng để nghỉ ngơi.

Lý Ma Tử hỏi: "Lâm lão bản, ngươi có Phúc Kiến về việc chặt gỗ sao?"

Lâm Long Sơn nói tất nhiên là có, hiện tại người của Lâm Nghiệp cục tra rất nghiêm ngặt, không có Phúc, bắt được thì phải ngồi tù vài năm, còn phạt khuynh gia bại sản mới được.

Trong lòng ta có chút tiếc hận, phong cảnh đẹp như vậy, cũng không nên cho phép phạt Mộc. Đây là tài sản toàn bộ nhân loại, ai cũng không có tư cách.

Ta bảo Lâm Long Sơn dẫn ta đi xem tượng đá đào ra kia trước.

Ta suy đoán pho tượng đá kia hẳn là âm vật, là hung thủ của vụ án giết người ba lần này!

Vì vậy Lâm Long Sơn lập tức lái xe đưa bọn ta tới phía sau lều công.

Ở phía sau lều công ba bốn ngàn dặm, chúng ta đã tìm được bức tượng đá kia.

Pho tượng đá này thoạt nhìn cũng không giống người được điêu khắc ra, phía trên cũng không có vết điêu khắc, ngược lại như tự nhiên hình thành. Nói là người quỳ, kỳ thật rất trừu tượng, nếu không nhìn kỹ, thật đúng là nhìn không ra là người đang quỳ.

Trên tảng đá điêu khắc, tầng ngoài có một tầng đồ vật màu đen hơi mỏng, dùng tay bóp một cái, lập tức bóp nát vụn.

Lâm Long Sơn nói cho ta biết, lúc điêu khắc đá kia mới đào lên, phía trên đã có những vỏ sò màu đen này, hắn hoài nghi có phải là cứt chim khô lưu lại hay không.

Ta nói: "Đây không phải phân chim, mà là máu!"

"Máu ư?" Lâm Long Sơn lập tức bị hù đến sắc mặt trắng bệch.

"Đúng, máu từ gió khô nhìn qua phải có ít nhất bảy tám mươi năm lịch sử." Ta nói: "Hơn nữa cảm giác cũng không giống máu người."

"Phù." Lâm Long Sơn thở phào nhẹ nhõm: "Không phải máu người là được."

"Đem xuống phía dưới đào ra." Ta nói: "Nhìn xem thi thể Trâu Tam Nhi có còn ở đó hay không".

Lâm Long Sơn do dự một chút: "Có lẽ thi thể đều hư thối rồi, móc ra nữa không tốt đâu?"

Lâm Long Sơn không cho ta thấy thi thể, khẳng định là đang gạt ta cái gì đó, không muốn để cho ta biết. Trong lòng ta không khỏi phẫn nộ một trận, bất quá cũng không nói thêm gì, chỉ bảo Lâm Long Sơn nhanh chóng động thủ, nếu không thời gian không kịp.

Lâm Long Sơn không có cách nào khác, đành phải động thủ đào lên. Không bao lâu, tựu đào tới thi thể Trâu Tam Nhi.

Không ngờ thi thể Trâu Tam Nhi cũng không hư thối, chỉ là toàn thân biến thành màu đen, hiện ra tư thế quỳ lạy.

Toàn thân biến thành màu đen? Là trúng độc? Ta nhìn Lâm Long

Sơn hỏi hắn chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao thi thể lại biến thành màu đen? Hơn nữa không hề thối rữa.

Chương thứ một trăm tám mươi chín, Lệ quỷ một đường liên kết.

Lâm Long Sơn lập tức lắc đầu, nói ta làm sao biết.

"Thi thể biến thành màu đen, không hư thối, chỉ có hai loại tình huống." Ta nói: "Loại thứ nhất, chính là trúng thi độc, hơn nữa lập tức sẽ thi biến. Loại thứ hai, chính là hắn phục dụng lượng lớn thủy ngân, trọng kim loại trúng độc mà chết, thủy ngân có thể bảo trì thi thể không hư thối, bất quá lại sẽ làm thi thể biến thành màu đen..."

Lâm Long Sơn không nói lời nào, chỉ nhìn thi thể, có chút chột dạ.

Ta đại khái cũng có thể minh bạch nguyên nhân cái chết của Trâu Tam Nhi, nhất định là không phục quản giáo, hoặc là đắc tội với người trong rừng, bị người dùng loại "Cực hình" này giày vò chết tươi.

Hắn bị người ta sát hại.

Tuy nhiên ta chỉ là một thương nhân âm vật, không làm bằng sĩ kỵ ta, chuyện như vậy ta sẽ không quản, hơn nữa ta cũng không quản được. Đem Lâm Long Sơn bức bách, hai người chúng ta cũng không sống được.

Có người nói hai loại không nên đắc tội, loại thứ nhất là ông chủ trên biển, loại thứ hai chính là ông chủ khu rừng. Bởi vì trên biển và khu rừng đều là địa phương hoàn toàn khác biệt với đời. Nếu ông chủ muốn giết người, đơn giản hơn là giết một con cá hoặc chặt đứt một gốc cây.

"Đào qua bên cạnh một chút." Ta nói.

Lâm Long Sơn mang theo tài xế lập tức đào lên bên cạnh.

Rất nhanh, ta phát hiện được một thứ kỳ quái.

Cái kia giống như là một khúc xương màu trắng, chỉ cỡ bàn tay mới mọc của trẻ con, có hình tròn, phía trên còn có mấy lỗ hổng nhỏ bé.

Ta cẩn thận quan sát một hồi, phát hiện giống như đầu lâu của một loài động vật nào đó.

Vì vậy ta bảo Lâm Long Sơn xem thử, hắn ở đông bắc sinh hoạt đã lâu, khẳng định nhận thức.

Lâm Long Sơn liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là xương đầu gà trống nha.

Xương đầu gà trống?

Ta nhất thời ngây người ra một chút, đại não nhanh chóng xoay tròn, rất nhanh, ta liền nghĩ đến một loại khả năng, loại khả năng này khiến ta trong lòng hoảng sợ.

Ta lập tức bảo hắn tiếp tục đào!

Tài xế lập tức đào lên, trong chốc lát lại đào ra phụ cận càng nhiều đầu lâu.

"Nếu không đoán sai, xuống thêm chút nữa hẳn là còn có xương người." Ta nói.

Tài xế kia không tin tà, quơ xẻng sắt tiếp tục đào bới, kết quả đúng là đào được cái gì đó, tập trung nhìn vào, lập tức há hốc mồm.

Quả nhiên là hài cốt người, hơn nữa còn là hài cốt bị chém đứt đầu.

Xung quanh hài cốt là một ít đồng tiền rải rác.

Ta lập tức đoạt lấy xẻng sắt, đào hai bên, càng ngày càng nhiều tiền đồng xuất hiện ở trước mắt ta.

Ta nghe vậy hít một hơi khí lạnh, lập tức ném xẻng sắt qua một bên, hung hăng giẫm lên hài cốt ba cái, sau đó nhảy ra nói: "Các ngươi ai mang dây đỏ trên người?"

Mọi người đều lắc đầu.

"Đi nhanh lên." Ta nói: "Chúng ta không mang theo đồ, khuya hôm nay sân rừng muốn gặp tai ương."

Lúc Lâm Long Sơn nhìn thấy hài cốt, cũng đã sợ hãi, ta vừa nói như vậy, hắn lập tức chạy lên xe.

Lý mặt rỗ nhìn ta một cái, ta nói: "Còn đơ ở đây làm cái gì, mau mau rút lui."

Lý Ma Tử vừa lên xe với ta vừa hỏi ta "Lệ quỷ nhất tuyến liên tục trong truyền thuyết".

Ta gật gật đầu nói, trước khi trời tối tốt nhất nên chạy khỏi nơi này, nếu không chỉ sợ vĩnh viễn cũng không thoát khỏi được.

Lý Ma Tử sợ hãi, đi theo ta lên xe, thỉnh thoảng còn nhìn chằm chằm vào hậu kính.

Ở trên xe, Lâm Long Sơn hỏi ta có phát hiện gì không.

Ta có chút nôn nóng nói: "Lúc các ngươi chôn thi thể, sao hết lần này tới lần khác lại đào chỗ đó? Chứ không phải ở chỗ khác."

Cũng may? Ta không tin chuyện này. Rừng cây lớn như vậy, hết lần này tới lần khác lại đào lên nó.

Lâm Long Sơn nói bọn họ cảm giác chỗ đó có ánh nắng chiếu thẳng, liền lựa chọn chỗ đó.

Ta nhíu mày: "Chọn mộ không phải cũng nên chọn địa phương không có ánh mặt trời chiếu thẳng chứ? Tại sao phải chọn ở nơi đó chứ."

Lâm Long Sơn thở dài: "Huynh đệ, ta vẫn là muốn nói thật với huynh. Trâu Tam Nhi là nhân sĩ thiểu năng trí tuệ ta dùng tiền mua được, đã làm công nhiều năm ở khu rừng của ta. Những năm này hắn kiếm tiền cũng đủ để cưới vợ sinh con rồi., Ta vốn còn muốn tìm người nhà giúp hắn, ai biết được trong thời điểm mấu chốt này, Trâu Tam Nhi vậy mà bị thợ rừng khác hại chết. Tin rằng một ông chủ cũng biết nên lựa chọn vào lúc này thế nào chứ? Ta cũng chỉ làm một chuyện riêng của ông chủ, đem chôn luôn Trâu Tam Nhi."

"Biết rõ Trâu Tam Nhi chết oan, sau khi chết khẳng định âm hồn bất tán, cho nên mới tìm một nơi ánh mặt trời chiếu thẳng, hy vọng có thể dùng ánh nắng để trấn áp oán khí của hắn..."

Lâm Long Sơn nói lời này thật không biết ngượng, giống như hết thảy đều là chuyện đương nhiên.

Tuy rằng ta vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không nói gì, còn kéo kéo Lý Ma Tử, bảo Lý Ma Tử không nên nhiều lời. Nếu để Lâm Long Sơn nhìn ra ý niệm chúng ta có báo động, hai người chúng ta đều gặp tai ương.

Thế nên ta không nhắc tới chuyện này nữa mà chỉ phân tích nói: "Khối đá kia thật ra là đoạn đầu đài. Đoạn Đầu đài dùng để trấn áp ác linh dưới đất, các ngươi đào được Ác linh đài đã bị đốt cháy, ác linh bên dưới đương nhiên có thể làm xằng làm bậy!"

"Đỉu đầu à?" Lâm Long Sơn nuốt một ngụm nước bọt: "Phần xương dưới đài bị gãy kia, rốt cuộc là ai? Tại sao còn có thể có cái đầu gà?"

Vì vậy ta kiên nhẫn giải thích cho bọn họ.

Những hài cốt này, kỳ thực là của bộ râu chiếm cứ ở chỗ này. Có râu mép, chính là thổ phỉ thủ sơn.

Thổ phỉ cũng không phải là ai muốn làm như vậy, trước khi gia nhập thổ phỉ phải có một cuộc kiểm tra.

Cắt đi đầu gà, ném lên trên Đoạn Đầu Đài, buổi sáng ngày thứ hai lại đi xem. Nếu như đầu gà từ trên đài gãy rớt xuống, thì chứng minh tổ sư gia không thu thổ phỉ này, bởi vì điều này nói rõ tương lai thổ phỉ này sẽ có một ngày "Phản Thủy", gặp phải tình huống này, trên cơ bản chính là chặt đầu của thổ phỉ xuống.

Nhưng nếu Kê Đầu vẫn còn ở trên Đoạn Đầu Đài, nói rõ tổ sư gia nhận nó. Hơn nữa tương lai tổ sư gia còn có thể thay người này ngăn cản huyết quang tai ương một lần nữa.

Mọi người đều biết, thổ phỉ bị bắt, đều là muốn bị giết, vì lẽ đó râu ria mới có thể lựa chọn Đoạn Đầu đài tới làm Tổ sư gia.

Hài cốt dưới đài gãy đầu, hẳn là thổ phỉ không thông qua tổ sư gia " thách thức" đáng thương. Bọn họ chết oan như thế, còn phải chịu lấy ánh mặt trời chiếu xuống, cùng với trấn áp của đài đầu gãy, không có oán khí mới là lạ.

Cái đài gãy này, đáng ra trước đây hẳn đã từng bị người khác đào ra một lần!

Hơn nữa những oan hồn thổ phỉ này, khi đó cũng khẳng định uy hiếp đến thân người an toàn. Cho nên mới có người có thể dùng phương pháp truyền thống truyền thống "Lệ Quỷ Nhất Tuyến Khiên", đem dây đỏ mặc vào tiền đồng, sau đó đem hài cốt buộc ở đầu đài bị gãy, nhờ vào đó một lần nữa phong bế oan hồn.

Thời gian lâu dài, dây đỏ đã hư thối, chỉ còn lại tiền đồng. Nếu không quấy rầy, oan hồn hẳn là sẽ tiếp tục ngủ say. Bất quá hiện tại hài cốt bọn hắn lại bại lộ ra, khuya hôm nay khẳng định sẽ xảy ra đại sự.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta vội vàng thoát khỏi khu rừng này nhanh như vậy.

Nghe ta nói xong, mặt Lâm Long Sơn tái đi, hít sâu một hơi, nói nam nhân được an ủi không phải hại hắn sao? Vậy mà chọn ổ thổ phỉ cho hắn làm sân rừng.

Nam nhân chăn hộ khẳng định không phải vì hại Lâm Long Sơn mới làm như vậy, hắn làm vậy khẳng định có đạo lý của hắn, nhưng nguyên nhân cụ thể ta cũng không rõ lắm.

Ta truyền tin cho nam nhân quyến rũ, muốn hỏi một chút là chuyện gì xảy ra, thế nhưng máy truyền tin cũng không hề đả thông.

Điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả, nam nhân sầu lo là một nhân sĩ chuyên gia mất tích, mười lần máy móc thông tin có thể một lần mở ra đã là may mắn lắm rồi.

Lâm Long Sơn hỏi ta chuẩn bị làm cách nào để đối phó với những oan hồn thổ phỉ kia?

Ta nói chỉ có thể dùng cách thức truyền thống "Lệ Quỷ Chỉ Mang" nữa thôi, xem thử áp chế chúng nó như thế nào, nếu không được thì lại nghĩ biện pháp khác vậy.

Lâm Long Sơn lập tức gật đầu.

"Tiểu ca Trương gia, ta muốn đi tiểu..." Lý mặt rỗ nói với ta.

Ta sửng sốt một chút, bình thường Lý Ma Tử nói lời này với ta, đều là đang nhắc nhở ta cái gì.

Vì thế ta lập tức nhìn thoáng qua Lý Ma Tử, Lý Ma Tử lại vẻ mặt khẩn trương nhìn tài xế. Ta lập tức chuyển ánh mắt sang nhìn tài xế.

sổ một trăm tám mốt chương Hoàng Tam Thái Nhũ.

Nhưng vừa thấy vậy, ta lập tức trợn tròn mắt, tài xế kia hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt căng thẳng, tựa hồ đang sợ hãi cái gì.

Lâm Long Sơn nói: "Tiểu Lưu, dừng xe lại, để vị huynh đệ này thuận tiện hơn."

Nhưng tài xế không dừng lại, vẫn đang nhắm mắt xe.

Tên ngu ngốc Lâm Long Sơn lại không phát hiện tài xế đang lái xe, ta lập tức nhắc nhở Lâm Long Sơn một câu, ý bảo hắn nhìn kỹ lại tài xế.

Lâm Long Sơn nhìn thoáng qua tên lái xe, lập tức bị hù hét thảm một tiếng.

Ta lập tức che miệng Lâm Long Sơn, bây giờ tuyệt đối không được kinh động đến đối phương.

Tài xế bị quỷ hất tung người, nếu như để thứ kia biết chúng ta phát hiện ra nó, chắc chắn sẽ trực tiếp trở mặt, dưới tốc độ này, lỡ đụng phải cây đại thụ bên cạnh, chúng ta không chết cũng tàn phế.

Nơi hoang vắng này, nếu thật sự bị thương thì cũng tương tự như tuyên án tử hình.

Lâm Long Sơn hoảng sợ nhìn ta, để ta mau chóng nghĩ cách.

Ta ép buộc chính mình tỉnh táo lại, quay đầu nhìn chiếc xe chứa tài xế đang lái xe phía sau lưng.

Tài xế phía sau cũng nhắm chặt hai mắt, xem ra hắn cũng bị thứ bẩn kia quấn lấy.

"Không đúng." Lâm Long Sơn đột nhiên mở miệng nói: "Hình như chúng ta... đang trở về!"

"Hả?" Ta lập tức nhìn hai bên đường, phát hiện cái xe này không biết từ lúc nào, liền thay đổi đầu xe, chạy về hướng sân.

Bọn ta không chuẩn bị gì, buổi tối qua đêm ở trong rừng, có thể có kết cục tốt được sao?

Lý Ma Tử chỉ chỉ cửa xe, ý là hỏi chúng ta có nên nhảy xuống hay không.

Lòng ta nhảy cái rắm, hiện giờ xe đã nở tới một trăm năm mươi rồi, nhảy xuống chắc chắn sẽ chết.

Ta móc ra Thiên Lang Tiên, chuẩn bị ép đối phương dừng lại, đồng thời ra hiệu Lâm Long Sơn khống chế tốt vu giáo.

Ta muốn giữ tài xế của ngươi, sau đó lại để Lâm Long Sơn nhân cơ hội dừng xe.

Tuy nhiên ta còn chưa động thủ, tốc độ xe lại chậm rãi giảm xuống, ta đang kinh ngạc, nghĩ bụng chẳng lẽ đối phương sợ hãi?

Nhưng khi ta thấy khu rừng gần ngay trước mắt, trong nháy mắt tuyệt vọng, không nghĩ tới chúng ta vậy mà đã đến khu rừng này.

Giờ phút này ta dừng xe cũng chẳng còn ý nghĩa gì, đành mặc cho tài xế chậm rãi đỗ xe ở bãi đất.

Xe còn chưa ngừng lại, Lâm Long Sơn liền vội vàng nhảy xuống xe.

Ta và Lý mặt rỗ cũng tranh thủ nhảy xuống, chạy tới lôi tài xế ra.

Không ngờ tài xế lại hôn mê bất tỉnh.

Lâm Long Sơn tức giận tung người lên người tài xế, hung hăng đạp hắn hai cái, mắng khốn kiếp, ngươi hại chết lão tử rồi.

Ta ngăn Lâm Long Sơn lại, cái này không trách được tài xế.

Lâm Long Sơn nói: "Bây giờ chúng ta mau rời đi, ném gia hỏa này vào trong sọt, nói không chừng trước lúc trời tối còn có thể ra ngoài!"

Ta lạnh lùng nói: "Xem ra thứ kia không định cho chúng ta rời đi, mà ai đi xe cũng trúng tà thôi."

Lâm Long Sơn trợn tròn mắt: "Huynh đệ, đừng nói với ta tối nay chúng ta sống qua đêm ở chỗ này nhé."

Ta khó khăn gật đầu: "Không có cách nào, hiện tại chỉ có thể như vậy..."

"Cái gì." Lâm Long Sơn lập tức trợn mắt há hốc mồm: "Đùa gì vậy? Để ta ở lại đây sao? Đây không phải là để ta chết sao?"

"Không có đường khác." Ta nói: "Chỉ có thể ở lại đây một đêm, yên tâm, mặc dù không có biện pháp diệt trừ vật kia, nhưng muốn giữ mạng cũng rất đơn giản."

Lâm Long Sơn do dự một chút, cuối cùng khó khăn gật đầu: "Được rồi, chỉ có thể thử một lần thôi."

Nói xong, Lâm Long Sơn lại nhìn thoáng qua hai gã lái xe bị ngất, hỏi ta phải làm sao bây giờ?

Ta dìu hai người dậy, bóp một cái trong đám người bọn họ, hai người rất nhanh liền mở mắt ra, ánh mắt ngây thơ nhìn ta: "Vừa rồi... Phát sinh chuyện gì? Sao ta lại ngủ mất rồi."

Lâm Long Sơn mắng một câu thành sự không có gì bại sự có thừa khiến hai người kia không hiểu nổi. Nhưng hai người vẫn nói là tranh thủ đi lên xe đi! Thời gian không kịp nữa rồi.

Xem ra bọn hắn còn chưa lên xe thì thần chí đã mơ hồ rồi, nói cách khác ngay từ đầu đi xe, bọn hắn đã bị vật kia điều khiển mất rồi.

Lâm Long Sơn mắng lên xe cái rắm, hôm nay ở trong Lâm Trường cả đêm, mẹ nó, bị hai người các ngươi hại thảm.

Nói xong, Lâm Long Sơn liền vội vàng đưa bọn ta tiến vào lều công, muốn đem cửa sổ và cửa sổ đều dùng gỗ bịt kín lại.

Lý mặt rỗ hừ lạnh một tiếng, nếu ngươi đóng cửa sổ chính là phong ấn con đường sống của mình.

Đúng vậy, chỉ là một cái cửa sổ, làm sao có thể phong kín bụi bẩn? Vạn nhất gian phòng nguy hiểm, chúng ta còn phải từ cửa sổ nhảy ra ngoài. Lâm Long Sơn trưng cầu ý kiến của ta, ta gật gật đầu, để hắn làm theo lời Lý Ma Tử.

Hai tên tài xế bị lừa vào thân thể, bây giờ âm thịnh dương suy, ta cho hai người uống cạn canh gừng, đi lấy âm khí.

Nhưng hai người tìm đến, lại không tìm được Khương Khương. Ta rất buồn bực, ở nơi như thế này sao có thể thiếu Khương Trảo được chứ? Dù sao thì trời đông giá rét uống một chén nước gừng, điều này có lợi cho thân thể, hơn nữa ta cũng biết người phía Đông Bắc ra ngoài chắc chắn sẽ sinh ra Khương a.

Lâm Long Sơn cũng buồn bực, nói hắn thường xuyên miễn phí cung cấp sinh Khương, hai ngày trước vừa vận chuyển một đống. Hắn không tin đã chạy tới phòng bếp kiểm tra, đã thấy thùng da trâu thả Khương quả nhiên trống không.

Lâm Long Sơn trong nháy mắt liền tức giận, chửi ầm lên: "Bọn khốn kiếp đó, ngay cả sinh Khương Đô cũng mang đi cho lão tử!"

Ta lại cảm thấy hẳn không phải là đám thợ rừng kia mang đi, phải biết rằng dưới sự vội vàng, rất nhiều người đều bỏ xuống không ít nhu yếu phẩm cho sinh hoạt, không cần phải mang theo Sinh Khương đi a.

Ta đột nhiên nhớ tới một loại khả năng, liền hỏi Lâm Long Sơn. Ở đây có bụi đá không? Lâm Long Sơn nói không có.

Tuy nhiên ta tìm trong phòng một vòng, đã tìm được đồ vật có thể thay thế tro đá, bột mì và muối.

Ta chộp lấy bột mì và muối đặt vào trong nồi xào chín, sau đó nắm một cái, ném vào trong thùng da trâu.

Rất nhanh, từng dấu bàn tay màu đen xuất hiện trên thùng bò.

Lâm Long Sơn bị dọa đến mức kêu thảm một tiếng, suýt chút nữa đặt mông ngồi xuống đất.

"Rất rõ ràng, Sinh Khương không phải là người sống trộm đi." Ta nói: "Có thể là Trâu Tam Nhi, hoặc là Thạch Đầu điêu khắc, cũng có thể là oan hồn thổ phỉ."

"Trùng đá cũng cử động được sao?" Lâm Long Sơn không thể tin được nhìn ta.

"Đương nhiên." Ta nói: "Tăng đá kia điêu khắc cũng thành âm vật rồi, âm vật lên cao nữa chính là khí linh, khí linh có thể làm hết thảy việc mà loài người có thể làm."

Lâm Long Sơn sợ hãi, vội vàng ném cái thùng da trâu kia ra ngoài.

Sau đó chạy đi cầm ba nén nhang, dâng hương cho Hoàng Tam Thái Dương trong ngân điện thờ.

"Đừng bái, vô dụng." Ta lấy ra một cây khói, ném cho Lý Ma Tử một cây, mình cũng đốt lên, hít sâu một hơi.

Dưới tình huống bình thường, Hoàng Tam thái nãi tượng, hẳn là trên mặt mỉm cười, bất quá Hoàng Tam Thái Nhũ trước mặt này tuy rằng khóe miệng mỉm cười, bất quá cũng là cười âm hiểm, cười lạnh, ta liền biết Hoàng Tam thái nãi khẳng định cũng bị người động tay động chân!

Lâm Long Sơn kinh ngạc nhìn ta: "Tại sao vô dụng? Chúng ta vẫn luôn bái Hoàng Tam nãi."

Ta nói: "Ngươi xem xem sau lưng Hoàng Tam thái nãi có phải có cái gì hay không."

Lâm Long Sơn lập tức lật ngược tượng thần lại, xem xét phía sau, cuối cùng nơm nớp lo sợ nói cho ta biết, phía sau giống như có thêm một dấu tay màu đỏ.

Ta nói: "Đó là máu chuột, có người dùng máu chuột mua chuộc Hoàng Tam Thái Nhũ, cho nên Hoàng Tam mới không giúp các ngươi."

"Cái gì?" Lâm Long Sơn càng sợ hãi: "Chân Hoàng Tam thái nãi còn có thể bị mua thông? Ta đã cung phụng nó hơn mười năm, nó không phải bảo hộ ta sao?"

Ta lạnh lùng nói: "Gia súc cũng là gia súc, không có cảm tình, ngươi nuôi nó một trăm năm, chỉ cần người khác cho nó ăn, nó cũng sẽ phản bội ngươi. Đi thôi, đến lều công!"

Nói xong, ta liền dẫn Lâm Long Sơn trở về.

Lâm Long Sơn lại nhìn tượng thần của Hoàng Tam thái nãi, phẫn nộ nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng dứt khoát đem tượng thần của Hoàng Tam thái nãi cũng ném ra: "Thảo...con mẹ ngươi, bạch nhãn lang, ngươi có gan! Từ nay về sau ông đây sẽ không bao giờ bái ngươi nữa."

Lâm Long Sơn còn hỏi ta nên bái làm gì, ta nói chỉ cần ngươi làm việc không thẹn với lương tâm, cho dù cái gì cũng không bái, Hạo Nhiên Chính Khí trên người cũng sẽ bảo vệ ngươi bình an.

Lâm Long Sơn xấu hổ cười cười, không nói gì.

Về tới phòng, ta nhìn bên ngoài đã tối. Giờ mới chỉ bốn buổi sáng, so với Tiểu Hưng An Ám còn sớm hơn.

Lâm Long Sơn đã bắt đầu sợ hãi, nơm nớp lo sợ nhìn ra ngoài cửa.

Ta lại nhìn hai tên đầu tài xế với vẻ mặt xin lỗi, e rằng phải chịu chút ấm ức mới phải trói hai người các ngươi lại, cho dù đối xử với các ngươi thế nào cũng đều tốt cả.

Hai tên tài xế cũng không nói thêm gì, đại khái là kiến thức đến bản lĩnh của ta, tin tưởng ta rồi.

Ta giết hai người buộc ở đầu giường, sau đó bảo Lâm Long Sơn và cửa sổ đều đóng lại, mấy người chúng ta sẽ ngồi trên giường.

Nhìn Lâm Long Sơn sợ hết hồn rồi, ta dứt khoát đến phòng bếp chuẩn bị hai món ăn, rượu cao ủ sẵn, rượu tráng kiện làm người sợ mật.

Người càng sợ quỷ, Quỷ Việt hại người, người không sợ quỷ, Quỷ Việt sợ người, đây là một cái đạo lý tuyên cổ không biến!

Sau khi uống một lát, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, chúng ta đem tất cả đèn mở ra.

Hôm nay ta không chuẩn bị đi đối phó với nó, bởi vì chúng ta không hề chuẩn bị, hôm nay chỉ cần làm tốt công tác phòng ngự, thuận tiện thăm dò đường đi của đối phương là được.

Sau khi hai chén rượu vào bụng, cảm giác toàn thân ấm áp dễ chịu, từng chút căng thẳng lúc trước cũng tan thành mây khói.

Sở dĩ ta không khẩn trương là vì nam tử thương cảm đã an bài nhiệm vụ này cho chúng ta, điều này nói rõ hắn cảm thấy hai người chúng ta hoàn toàn có thể xử lý tốt.

Lại nhìn Lý mặt rỗ, uống chút rượu thì không phải là mình nữa. Xem chừng từ bên ngoài có một con hổ, hắn cũng dám nhảy ra đánh chết tươi con hổ kia.

Chắc là rượu cao tương đối thuần khiết, hiệu quả tráng lệ thì hơi tốt hơn chứ.

Không bao lâu sau, từ bên trong rừng già đã bắt đầu gió thổi qua. Gió bên trong khu rừng này so với bên ngoài cuồng phong tạo ra động tĩnh không giống nhau.

Gió nơi này, đều là xuyên qua rậm rạp cành cây, phát ra thanh âm, rất giống với thanh âm nữ nhân.

Nghe được chốc lát, ta lại có chút sợ hãi.

Gió càng lúc càng lớn, cửa sổ bị thổi bốp bốp vang lên, về sau vẫn bắt đầu mưa, trên phòng mưa to bằng hạt đậu như có vô số bàn tay đang gõ cửa, nghe vậy cả người ta nổi da gà, không phải sợ hãi, chủ yếu là chứng sợ hãi lại tái phát.

Gió và mưa đều cực kỳ lớn, Lâm Long Sơn nói cho ta biết mưa gió thoạt nhìn nhất thời sẽ không dừng lại được.

Ta nói không dừng được thì tốt nhất, mưa cũng gọi là không có rễ, dương khí khá nặng, ít nhất yêu ma bình thường cũng không dám ra ngoài!

Nghi thức đầu gà, thứ một trăm tám mươi hai...

Đang tán gẫu, một tên đầu lĩnh lái tàu đột nhiên hoảng sợ thét lên. Ta lập tức tập trung toàn bộ chú ý vào hắn, hỏi hắn làm sao vậy?

Hắn nơm nớp lo sợ dùng cằm điểm cửa ra vào. Ta lập tức nhìn qua, cửa cũng không có gì dị thường.

Hắn cho ta xem ván cửa.

Ta cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện có nước theo khe cửa chảy vào. Mà ở trong nước, một tia huyết khí tanh đỏ, rất rõ ràng.

Lâm Long Sơn bị dọa sợ vội vàng rúc chân đến trên giường, nơm nớp lo sợ hỏi ta, ngoài cửa có phải có người chết hay không?

Lý mặt rỗ tiện tay lấy từ trên tường bắt trường săn bắn, ném cho ta: "Trương gia tiểu ca, ngươi yểm hộ ta, ta đi xem xem là thứ gì tác quái."

Ta ngay cả vội vàng ngăn cản Lý Ma Tử, như vậy rất có thể hắn đã dùng tay không đánh bại Đạo nhi của đối phương.

Ta ném thương cho Lý mặt rỗ, nhét vào một ít muối, trong tay cũng cầm một ít, tay kia cầm Thiên Lang Tiên, cẩn thận từng li từng tí mở cửa.

Cuồng phong thông qua khe cửa thổi vào, thổi toàn thân ta lạnh buốt, cảm giác mùi rượu cũng trong nháy mắt yếu bớt không ít.

Ta hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên mở cửa, nhanh chóng đem mỳ xào muối trong tay ném ra ngoài!

Mì muối đang xào rất nhanh bị nước mưa đập rơi xuống đất, mà ta rõ ràng nhìn thấy một bóng đen bị chém đứt đầu, đang nửa quỳ ở cửa.

Ta lập tức bị hù dọa giật mình, Thiên Lang Tiên không chút do dự rút roi xuống, sau đó nhanh chóng rút lui.

Cũng may bóng đen kia cũng không có động tác gì, chỉ một mực quỳ trên mặt đất.

Lâm Long Sơn ở trong lều công hỏi ta chuyện gì?

Ta hít sâu một hơi, khoát tay nói với hắn không có việc gì, Lý Ma Tử tức thì chạy tới, dùng đèn lồng chiếu ngoài cửa một chút.

Đó lại là bức tượng đá.

Mẹ nó, ai dịch chuyển bức tượng đá tới đây? Bản thân nó không đi, cho dù muốn hại người cũng chỉ thông qua khí linh ra tay, di chuyển khắp nơi như vậy là không thể.

Ta lập tức nhìn thoáng qua chung quanh, nhưng chung quanh không có một ai, chỉ sợ dù có người cũng đã sớm chạy thoát.

"Ai làm, cút ra đây cho ta, có gan to mật đánh một trận với ta!" Lý Ma Tử phẫn nộ lên trời một thương.

Nhưng không có bất cứ câu trả lời nào.

Lâm Long Sơn cũng có chút hiếu kỳ tiến tới. Khi Lâm Long Sơn nhìn thấy pho tượng đá kia, sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm: "Móa nó, Trâu Tam Nhi, lão tử tự tin đối xử với ngươi không tệ, vì sao ngươi phải khổ bức như vậy!"

Ta hoài nghi Lâm Long Sơn này có phải ngốc hay không, nhưng lúc này lại còn cho rằng là Trâu Tam Nhi đang làm trò quỷ.

Ta cẩn thận quan sát bức điêu khắc bằng đá này, ta muốn hiểu rõ đến tột cùng máu kia là từ nơi nào chảy xuống.

Rất nhanh, ta phát hiện nơi máu bắt nguồn, tảng đá điêu khắc đứt lìa cổ, có huyết tương đang bị nước mưa cọ rửa, không ngừng rơi xuống. Mà ở trên cổ hắn, một cái đầu gà, nhìn thấy mà giật mình.

Theo nước mưa cọ rửa, đầu gà kia chậm rãi trượt xuống.

Con ngươi ta trong nháy mắt mở rộng, hô to một tiếng không được để cho đầu gà trượt xuống!

Nói xong, hắn lập tức xông lên muốn đỡ đầu gà.

Bất quá đã không kịp, ta vừa mới chạy hai bước, bỗng nhiên một trận cuồng phong cuốn tới, đầu gà lập tức rơi vào trên mặt đất, bắn tung tóe ra mảng lớn bọt nước.

"Toi rồi." Ta mắng một câu: "Xem ra hôm nay phải mất mạng rồi..."

Ta đóng cửa lại, quay đầu nhìn mọi người trong lều nói: "Mọi người không cần hoảng sợ, trấn định một chút. Nếu như tiếp tục phối hợp với ta, trong các ngươi khẳng định một người sẽ chết."

Lâm Long Sơn lập tức nơm nớp lo sợ nói, bọn ta tuyệt đối sẽ phối hợp, tuyệt đối sẽ phối hợp.

Ta nói đều châm chọc nhau, ta muốn kiểm tra ai bị râu ria nhìn chằm chằm.

Lý mặt rỗ ngồi ở trên giường, sau đó hỏi ta có chuyện gì?

Ta nói nói: "Vừa nãy những oan hồn râu ria kia đã khởi động nghi thức, muốn cưỡng ép thu chúng ta vào trong số đó làm râu, cho nên ném một cái đầu gà lên pho tượng. Nếu đầu gà không rơi xuống, trong số chúng ta nhiều lắm là nửa đời người không bằng, cuối cùng sẽ đi lên tà đạo."

"Bất quá hiện tại, đầu gà kia rơi xuống, điều này nói rõ tổ sư gia không chịu thu hắn, cái kia dựa theo quy củ của râu ria, người này là muốn bị chém đầu!"

Nghe ta nói xong, mấy người lập tức trợn tròn mắt, nhìn nhau, nói không ra lời.

Lâm Long Sơn nơm nớp lo sợ hỏi ta, có thể lôi tên bị râu kia theo dõi ra không.

Ta nói: "Đơn giản, ai bị nhắm vào, trong lòng ai biết chứ, bởi vì có khả năng hắn đã nhận được trước thông báo rồi."

Nói xong, ánh mắt của ta lại di chuyển qua lại ngay trên người hai tên lái xe. Ta hoài nghi hai người ban ngày trúng tà đã bị vật kia nói cho biết, hôm nay bọn họ đã thu làm râu mép.

Ta phát hiện thợ lái xe trong đó, sắc mặt rất không bình thường, thần sắc khủng hoảng nhìn Lâm Long Sơn. Phát hiện ta nhìn chằm chằm hắn, lập tức sợ tới mức dời ánh mắt đi chỗ khác.

Vì thế ta đi đến trước mặt hắn ta cười lạnh nói: "Chắc ngươi biết là ai?"

Nếu như không đoán sai thì người được báo tin hẳn chính là hắn.

Ai ngờ tài xế lại lập tức lắc đầu: "Không phải ta, thật sự không phải ta."

"Đánh rắm." Lâm Long Sơn lập tức chạy lên, mắng: "Là ngươi thì mau mau thừa nhận, con mẹ nó, ngươi muốn chết thì chết đi! Hiện tại chỉ có hai vị huynh đệ này có thể giúp ngươi."

Tài xế lại lắc đầu càng lợi hại hơn: "Ông chủ, hôm nay ta... quả thật là ảo giác, tên râu xồm kia nói, muốn thu nhận ngươi, nghi thức hôm nay là chuẩn bị cho ngươi. Nhưng ta vốn không để ý, nhưng giờ nhìn lại, đó không chỉ là ảo giác của ta."

Mặt Lâm Long Sơn lập tức trắng bệch ra: "Không thể nào, ngươi đang nói hươu nói vượn."

"Đừng khẩn trương." Ta lập tức vỗ vai Lâm Long Sơn: "Ta có thể bảo vệ an toàn cho ngươi."

Nói xong ta nhìn thoáng qua Lý Ma Tử, Lý Ma Tử lập tức hiểu ý, đi tới trói chặt Lâm Long Sơn.

Lâm Long Sơn sợ hãi: "Các ngươi muốn làm gì?"

" râu ria sẽ không tiến vào đòi mạng ngươi." Ta vội vàng an ủi Lâm Long Sơn: "Bọn họ sẽ chỉ khiến ngươi sinh ra ảo giác, đi vào sẽ tự chặt đầu, ta trói ngươi lại, miễn cho ngươi làm ra chuyện tự hại mình."

Lâm Long Sơn mặc dù sợ hãi, bất quá cuối cùng vẫn rất phối hợp để cho Lý Ma Tử trói chặt hắn ở trên đầu giường.

Cuồng phong ngoài cửa vẫn mãnh liệt như trước, ta nhìn thoáng qua pho tượng bị gãy đầu, phát hiện chỗ điêu khắc gãy đầu vẫn còn máu tươi chảy ra như cũ, ta liền buồn bực, một cái đầu gà, nào có nhiều máu như vậy, lại cọ rửa thời gian dài như vậy cũng không rửa sạch sạch sẽ.

"A, Tiểu Lưu, ngươi làm gì đó?" Ngay lúc ta ngẩn người nhìn đoạn đầu đài, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng thét chói tai hoảng sợ của Lâm Long Sơn.

Ta lập tức quay đầu lại, lại kinh hãi phát hiện tiểu Lưu kia, không biết từ lúc nào đã tránh thoát được dây thừng, nhìn như hổ rình mồi đứng ở trước mặt Lâm Long Sơn.

Lâm Long Sơn sợ hãi, đau khổ giãy dụa, thét chói tai kêu cứu mạng.

Tiểu Lưu lại trong nháy mắt lấy từ trong túi của Lâm Long Sơn ra một con dao găm, mạnh mẽ cắt cổ mình.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử bên này, lập tức cầm lên cái ghế bên cạnh, hung hăng nện xuống đầu Tiểu Lưu.

Cái ghế đập nát trong nháy mắt nhưng hắn không hề hấn gì, hắn nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Ta lập tức đuổi theo hướng cửa sổ, lại phát hiện Tiểu Lưu đã sớm không thấy bóng dáng.

Mẹ nó, ta mắng một câu không cần nói, người có râu cũng không phải Lâm Long Sơn mà là Tiểu Lưu, hắn lừa chúng ta.

Ta tranh thủ thời gian đi lên đem dây thừng trên người Lâm Long Sơn cởi ra. Vừa cởi ra, Lâm Long Sơn liền giận tím mặt, vọt tới cửa sổ mắng Tiểu Lưu.

Một tên tài xế khác lập tức đau khổ cầu xin ta cứu Tiểu Lưu.

Ta cũng do dự, cứu hay là không cứu? Trên người ta ngoại trừ Thiên Lang Tiên, không mang theo pháp bảo khác. Nếu quả thật đối nghịch với đối phương mà nói, chỉ sợ ta không có năng lực toàn thân trở ra.

Đang lúc còn do dự, tên tài xế kia bỗng nhiên kinh ngạc hô lên một tiếng: "Tiểu Lưu ở cửa ra vào, mau nhìn, tiểu Lưu đang ở cửa."

Ta lập tức chạy đến cửa xem xét, lại phát hiện một bóng đen từ cửa ra vào lóe lên rồi biến mất, sau đó tiện tay ném một cái gì đó vào trong phòng, liền biến mất trong bóng tối phía xa.

Ta đuổi theo ra khỏi lều công, lại không thấy bóng dáng Tiểu Lưu. Mà mấy người phía sau, thì lại phát ra tiếng thét chói tai hoảng sợ.

Ta hít sâu một hơi, lui về phía sau một chút, chân không cẩn thận đạp lên một thứ trơn trượt.

Ta lập tức cúi đầu nhìn, vừa nhìn như vậy, kém chút bị dọa cho hồn phi phách tán. Trên mặt đất lại có một nửa đoạn đầu lưỡi, bị ta giẫm trúng, không ít máu tươi từ chỗ đứt gãy phun tung tóe ra.

Đầu lưỡi này còn rất mới mẻ, không cần nói, nhất định là của Tiểu Lưu.

Tại sao đối phương không phải là cắt đầu Tiểu Lưu, mà là cắt lưỡi? Cái này không phải a.

Cửa sổ phía sau bỗng nhiên bị đẩy nhẹ ra. Ta theo bản năng quay đầu nhìn lại, sau khi kinh hãi phát hiện cửa sổ bị đẩy ra, tiểu Lưu đang nửa quỳ bên cạnh cửa sổ, tư thế lại giống như đúc bức tượng bị gãy đầu.

Hắn hơi ngẩng cổ lên, cười nhạt với chúng ta, máu trong miệng giống như nôn mửa không ngừng trút xuống. Còn chưa đợi ta làm rõ, chợt thấy một bóng đen chợt lóe lên trên cổ hắn rồi biến mất, ngay sau đó, đầu hắn giống như quả bóng da lăn xuống, miệng vết thương gãy chỉnh tề, máu tươi phun ra thật xa, nhuộm đỏ toàn thân Lâm Long Sơn.

Mà đầu của hắn, cũng lăn đến dưới chân Lâm Long Sơn. Lâm Long Sơn trợn trắng mắt, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Ta cũng bị dọa cho đủ chết! Bóng đen kia rốt cuộc là thứ gì, có thể đem cổ người ta chém đứt.

Đợt một trăm tám mươi ba chương tiêu diệt phỉ.

Tiểu Lưu đã chết, vẫn nửa quỳ bên cửa sổ, không nhúc nhích, mặc cho cổ phun huyết dịch, máu tươi màu đỏ, dưới bóng đêm tĩnh mịch nhìn thấy mà giật mình.

Không riêng Lâm Long Sơn, tên lái xe còn lại cũng bị dọa ngất xỉu. Ta lập tức chạy tới, đá thi thể Tiểu Lưu ra ngoài cửa, đồng thời đóng cửa sổ lại.

Không biết từ lúc nào, pho tượng đã không thấy đâu, chỉ có một cái đầu gà nằm trong vũng máu, con mắt không cam lòng mở ra tràn ngập tơ máu.

Lý Ma Tử cũng sợ hãi, dựa lưng vào vách tường, ôm thương săn nhìn chung quanh.

Nhưng ta không có thời gian nhàn rỗi, xông lên véo Lâm Long Sơn và người tài xế, đánh tỉnh hai người lại.

Sau khi hai người tỉnh lại, vẫn sợ hãi không thôi, ta không thể làm gì khác hơn là để hai người nằm cuộn mình dưới giường, còn ta thì ngồi ở cửa canh gác.

Ta cũng bó tay không có cách, nếu pho tượng đứt đầu lại giết hồi mã thương, ta cũng bất lực.

Tuy nhiên pho tượng đầu gãy đã cướp đi tính mạng một người, đêm nay có lẽ sẽ không gây ra tai nạn chết người nữa.

Thật vất vả mới chịu đến hừng đông, chờ cho phía đông lộ ra một tia trắng bạc, ta lập tức lái xe dẫn bọn họ rời khỏi khu rừng.

Cũng may, lần này chúng ta rời đi, cũng không gặp lại chuyện lạ gì. Sau khi đến nhà Lâm Long Sơn, Lâm Long Sơn vẫn lâm vào trong khủng hoảng cực lớn, nói chuyện đều không lưu loát.

Ta chỉ có thể đi an ủi Lâm Long Sơn, bảo hắn đừng hoảng sợ nữa, việc cấp bách hiện tại là tranh thủ thời gian đi tìm đồ vật để đối phó với Đoạn Đầu, khuya hôm nay, ta muốn quyết một trận tử chiến với Đoạn Đầu!

Còn Lâm Long Sơn lại mang vẻ mặt hoảng sợ nhìn ta: "Huynh đệ, Lâm Trường ta... Ta không cần nữa, ngươi tranh thủ thời gian đi đi, ta mặc kệ."

"Như vậy sao được?" Ta lập tức nói: "Ngươi không cần lâm trường, đồ vật bên trong vẫn làm xằng làm bậy, bọn hắn sẽ tiếp tục hại người."

"Ta mặc kệ." Lâm Long Sơn lập tức nói: "Chỉ cần ta không sao là được, trên ta có cái cũ nhỏ..."

"Hừ." Lý Ma Tử hừ lạnh một tiếng: "Ngươi cho rằng ngươi không nhúng tay vào chuyện này nữa, bọn chúng sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Ngươi đã quên là ai đã trêu chọc bọn chúng sao? Ngươi mới là đầu sỏ gây họa, ngươi không diệt trừ bọn chúng, chúng nó sớm muộn gì cũng sẽ diệt trừ ngươi, thậm chí mệt mỏi đến người nhà của ngươi. Ta chưa từng nghe nói qua oan hồn có thể sống sót."

Lâm Long Sơn cuối cùng bị lời của Lý Ma Tử làm cho chấn động, khó khăn gật đầu, hỏi ta nắm chắc có thể thành công bao nhiêu.

Ta do dự một chút, nói: "Chỉ cần các ngươi có thể nghe ta, ta trăm phần trăm nắm chắc có thể thành công."

Lâm Long Sơn bày ra vẻ mặt chất vấn.

Ta chỉ có thể nói kế hoạch của mình với Lâm Long Sơn.

Lâm Long Sơn nghe xong, vẫn là vẻ mặt không tin: "Như vậy... Được chưa? Lỡ như không làm được, chúng ta chẳng phải là đều sẽ gặp nạn theo sao?"

Ta cười lạnh nói: "Ngươi không tin ta cũng chẳng có cách nào, nói thật, nếu không phải nhiệm vụ ban đầu giao xuống, ta đã phủi mông bỏ đi từ lâu rồi."

Lâm Long Sơn mặc dù bất đắc dĩ, bất quá cuối cùng cũng chỉ có thể kiên trì gật đầu nhẹ, nói như vậy cứ theo lời ta mà làm.

Cả đêm qua không ngủ, có thể nói là do thể xác và tinh thần đã mỏi mệt, hắn ta ôm Thiên Lang Tiên ngủ ngay tại nhà Lâm Long Sơn.

Khi ta tỉnh lại, Lâm Long Sơn đã mang theo mười người thợ đốn gỗ trở về. Mười mấy người thợ mộc đã chen chúc trong nhà Lâm Long Sơn. Ta vừa đi ra phòng ngủ, tất cả mọi người đều an tĩnh lại, nhìn ta một cách khó hiểu.

Ta ho khan một tiếng, nói: "Tối nay, nếu là chư vị có thể dựa theo ta nói đi làm, ta cam đoan diệt trừ đoạn đầu đài, để cho mấy huynh đệ chúng ta chết đi an nghỉ, các ngươi cũng có thể tiếp tục ở trong rừng làm việc!"

Sau khi ta nói xong, bầu không khí trong đám người bỗng trở nên cổ quái, mọi người châu đầu ghé tai.

Cuối cùng một ông lão tức giận đứng lên quát: "Ông chủ Lâm, ngươi không hiền hậu à, rõ ràng bảo chúng ta tới đây là để phát phí cho chúng ta, không ngờ lại muốn lợi dụng chúng ta đối phó với thứ đó."

Lâm Long Sơn lập tức nói: "Mọi người không nên kinh hoảng. Vị huynh đệ này chính là Khu Ma Thiên Sư nổi danh trên thế giới này, còn không có thứ hắn không giải quyết được. Mọi người chỉ cần theo chúng ta đi dạo một vòng quanh khu rừng, qua sân, ta cam đoan sau khi trở về sẽ phát tiền công cho mọi người. Đương nhiên, nếu mọi người muốn tiếp tục làm việc với ta, đó chính là nhân vật công huân của sân Lâm chúng ta, tiền lương tăng gấp đôi!"

Người chết vì tiền chết chim chết vì thức ăn. Lâm Long Sơn nói như vậy, đám người lại châu đầu ghé tai nhau, chẳng qua ngăn cản cảm xúc rõ ràng đã giảm đi rất nhiều.

Ông lão kia hỏi ta chuẩn bị đối phó với thứ quái quỷ kia bằng cách nào? Muốn bọn chúng làm gì?

Ta nói: "Ta nói rất đơn giản, chỉ cần các ngươi đi theo ta đến bãi rừng một chuyến, ta muốn dùng khí dương trên người các ngươi, người nhiều sức mạnh, cho dù là đồ bẩn thô bưu hãn hơn nữa, nếu đụng phải chúng ta cũng phải lùi bước, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm."

"Ngươi nghĩ đơn giản quá." Lão Lâm kia nói: "Hai tên công hữu bị hại là bị giết dưới mắt chúng ta đấy, sự thật chứng minh chúng ta có nhiều người hơn nữa, nó cũng không sợ chúng ta..."

"Đó là bởi vì các ngươi sợ nó!" Ta cười lạnh nói: "Các ngươi càng nhu nhược, bọn họ càng cường đại. Ngược lại, các ngươi càng không sợ bọn họ thì bọn họ lại càng sợ các ngươi."

Xem bọn hắn vẫn còn có chút không tin, ta dứt khoát để Lâm Long Sơn đem đồ hắn chuẩn bị lấy ra.

Lâm Long Sơn lập tức đi xuống dưới lầu, dọn một cái rương vào, sau khi mở cái rương ra, bên trong tràn đầy y phục của quốc dân đảng.

Ta nhíu mày, hỏi Lâm Long Sơn không phải là bảo hắn tìm y phục Bát Lộ quân sao? Lâm Long Sơn có chút khó xử nói đây là do một tổ chức phim truyền hình mượn được. Y phục Bát Lộ quân của bọn họ hôm nay phải dùng, cho nên không cho mượn, chỉ có thể dùng quần áo của quốc dân đảng, có thể có vấn đề hay không?

Ta nói mà dùng y phục này cũng giống nhau mà.

"Các ngươi ngẫm lại xem, râu thì sợ gì? Sợ nhất chính là chung – tiễu phỉ. khuya hôm nay tất cả mọi người đều giả dạng thành tiêu – quân, không tin bọn họ không sợ."

"Bọn họ đều đã thành quỷ, làm sao sợ tiêu diệt phỉ chứ?" Có người lập tức đưa ra nghi vấn.

"Bất kể là người hay quỷ, đừng quản chết hay là sống sót, sự sợ hãi đối với thiên địch đều sẽ không có chút thay đổi nào. Chỉ cần các ngươi đủ lớn mật, không cần biểu hiện quá nhu nhược, khẳng định không có vấn đề gì."

Tất cả mọi người như có điều suy nghĩ gật đầu, lại bắt đầu nghị luận.

Cuối cùng Lý Ma Tử đồng ý cho mỗi người hai nghìn phí lao động, vì vậy mà mọi người không chút do dự đồng ý.

Sau khi phân phát quần áo xong, ta liền dẫn mọi người chậm rãi tiến về khu rừng.

Sau khi vào trong khu rừng, vết máu vẫn như trước, tuy nhiên đầu Tiểu Lưu đã không còn. Bất quá như vậy cũng tốt, tránh cho mọi người nhìn thấy đầu của Tiểu Lưu lại đang sợ hãi.

Vì vậy ta bảo mọi người đều thay quần áo của quốc dân đảng, mỗi người đều cầm một cây thương săn bắn, đi về phía đài gãy đầu.

Đoạn Đầu Đài vẫn nguyên vẹn quỳ tại chỗ, cũng không biết đến cùng là chính hắn chuyển động vị trí, hay là có người lén lút di chuyển. Ta đi lên nâng một chút, phát hiện pho tượng đá này ít nhất phải nhanh hơn ngàn cân nhỉ? Muốn nâng lên thật đúng là khó khăn.

"Tất cả mọi người chuẩn bị một chút đi." Nói xong, ta liền ngồi xuống trên Đoạn Đầu đài.

Mọi người lập tức bắt đầu bận rộn, đem đậu vàng nhét vào trong ống thương. Như vậy lúc bắn ra, sẽ đem đậu tương oanh thành bột phấn, cặn bã đậu vàng bắn lên trên người râu quỷ, có thể thương tổn đến bọn họ.

Dựa vào mảnh rừng rậm này ăn cơm thì người nào không phải là thợ săn đủ tư cách chứ? Mọi người rất nhanh đã thu thập thỏa đáng. Ta nhìn đại thái dương trên đầu, mặt trời mọc xuống phía tây, ánh sáng nơi này đã hơi tối.

Chỉ cần thêm một giờ nữa thì sẽ hoàn toàn đen tối, tới lúc đó chúng ta hành động.

Việc chờ đợi tiếp theo cũng không xảy ra chuyện gì lớn, ngoại trừ một con sói đột nhiên chạy ra giữa đường, nhưng bị đám Lâm Công bắn chết trong lúc loạn thương.

Sắc trời rất nhanh tối xuống, đưa tay không thấy được năm ngón. Ta lập tức bảo mọi người đốt đống lửa, ở trên lửa trại giội một tầng dầu xác!

Thi duệc âm khí rất nặng, như vậy có thể dẫn được râu mép ra ngoài, đến lúc đó trực tiếp đem râu ria để kinh sợ, hẳn là có thể phong lại đầu đài này.

Chương một trăm tám tư ngăn chặn chiến trường ở khu rừng.

Từ đầu đến cuối, ta đều ngồi ở trên Đoạn Đầu đài không nhúc nhích. Như vậy một mặt có thể cổ vũ cho mọi người, ta dám ngồi ở trên đài cao, bọn họ sẽ tín nhiệm ta có năng lực xử lý chuyện này, mặt khác cũng có thể chấn nhiếp râu ria quỷ, để bọn họ biết ta không sợ bọn họ.

Lửa trại hừng hực cháy lên, mọi người bao vây đài gãy đầu và đống lửa. Trong lúc hoảng hốt ta có cảm giác như xuyên qua, cảm giác hiện tại ta thật sự đang ở thời đại nội chiến, những người mặc quân phục quốc dân này chính là bộ hạ của ta.

Trên đoạn đầu đài ngồi không bao lâu, ta lại cảm giác quần ướt nhẹp, ta sửng sốt một chút, lập tức đưa tay sờ soạng, lại vô tình sờ trúng máu.

Không tốt, trên Đoạn Đầu đài này sao lại có máu?

Ta lập tức nhảy lên, dùng đũa chiếu lên đoạn đầu đài một cái.

Mà chiếu như vậy, ta nhất thời có chút đầu váng mắt hoa, tuyệt đối không nghĩ tới, ban ngày còn trống không đầu đài, giờ phút này lại bắt đầu " đổ máu". Máu giống như từ trong tảng đá chảy ra, hội tụ thành từng vết máu, giống như huyết lệ người, từ trên đài gãy chảy xuống.

Mọi người phát hiện động tác cổ quái của ta, đều không hiểu gì nhìn sang. Mà khi bọn họ phát hiện đầu gãy đài bắt đầu "tứa máu", trong đám người nhất thời bộc phát ra một trận bạo động nhỏ.

"Huynh đệ, đây là có chuyện gì?" Lâm Long Sơn lập tức chạy tới, khẩn trương hề hề hỏi.

Không phải ta nói chuyện, chỉ đưa tay sờ lên tảng đá một chút, phát hiện tảng đá có chút ấm áp, máu cũng ấm áp.

Ta lập tức nhận lấy búa từ tay Lâm Long Sơn, mạnh mẽ chém một cái ở trên đài gãy. Búa chỉ để lại một vết sẹo rất nhỏ ở trên đài gãy mà thôi, nhưng vậy là đủ rồi.

Ta quan sát thấy, trong tảng đá vậy mà cũng có máu màu đỏ. Điều này chứng minh máu quả thật là từ trong tảng đá chảy ra.

"Đây là Hải Miên thạch." Ta lập tức trấn an mọi người: "Loại đá này có thể hút máu, lúc ban ngày, khẳng định có người lấy máu ở trên, máu bị Hải Miên thạch hấp thu. Đến ban đêm, lửa của chúng ta nướng cho ấm, máu bị hấp thu tự nhiên thẩm thấu ra..."

"Đây là máu của người chết?" Có người lập tức đưa ra nghi vấn.

Ta lắc đầu, nói đây là máu gà.

Ta lập tức cùng Lý Ma Tử liên thủ đào lên dưới đài gãy. đào mười mấy phút, lại từ dưới đài gãy đào ra một cái rương giấy nhỏ, rương giấy đã ướt sũng máu, trộn lẫn đất bùn, rách mướp không chịu nổi.

Trong lòng Tuyền Cơ hung hăng nhảy lên một cái, bởi vì ta ý thức được bên trong cái rương này chứa cái gì.

Ta cẩn thận từng li từng tí mở cái rương ra, quả nhiên không sai, giống như ta dự đoán, bên trong là một cái rương đầy đầu gà.

Ta có thể nghĩ được, đến đây ban ngày rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một người lén lút lút mang theo mười mấy con gà, băm tất cả đầu của chúng nó xuống, vứt ở trên đài gãy, kết quả tất cả đầu gà đều từ trên đài gãy chảy xuống. Điều này chứng minh điều gì? Việc này chứng minh mười mấy người đại biểu gà này đều không thông qua được khảo nghiệm của Đoạn Đầu Đài, dựa theo quy củ, bọn họ đều phải bị chém đầu.

Cũng chính là những người mà ta mang tới này, một ai cũng không sống được!

Lý Ma Tử và Lâm Long Sơn đều biết nội tình, sau khi nhìn thấy những cái đầu gà này đều nơm nớp lo sợ liếc nhau, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Ta lập tức nháy mắt với hai người, bảo bọn họ ngàn vạn lần đừng nói ra, nếu không những thợ rừng này một khi sợ hãi, mất đi ý chí chiến đấu, vậy bọn họ thật sự sẽ phải chết ở chỗ này.

Ta cẩn thận từng li từng tí lấy đầu gà ra, cẩn thận đếm một lần, cuối cùng phát hiện chỉ có mười lăm cái đầu gà. Mà ta mang đến lại có mười chín cái.

Ta chợt nhớ tới một loại tình huống khả năng. Nơi này chỉ có mười lăm cái đầu gà, có phải đại biểu cho bốn cái đầu gà còn lại đã thông qua "Kiểm tra" của Đoạn Đầu đài, bọn họ đã bị chọn thành râu hay không?

Rốt cuộc là bốn người nào được chọn làm râu? Rốt cuộc là ai đang thả đầu gà ở đây?

Ta lập tức hỏi Lâm Long Sơn: "Có phải tất cả người của ngươi đều đến rồi không?"

Lâm Long Sơn lập tức lắc đầu: "Còn năm sáu người không tới, sao vậy?"

"Sao bọn họ lại không tới?" Ta hỏi.

"Nói là về quê rồi." Lâm Long Sơn nói.

"Vậy ngươi có tính tiền lương cho bọn hắn không?"

"Không có." Lâm Long Sơn rất buồn bực nhìn ta, không rõ ta có ý gì.

"Ngươi còn nợ bọn họ bao nhiêu tiền?"

"Đại khái hơn hai vạn."

"Bọn hắn đều có tiền sao? Hai vạn khối cũng không cần?"

Lâm Long Sơn nói: "Không thể nào, bình thường mấy người này đều ăn ít dùng, tiền còn quan trọng hơn cả mạng sống."

Ta hít sâu một hơi, nói: "Hiện tại cho mấy người bọn họ gọi điện thoại, xem có thể liên lạc được không."

Lâm Long Sơn thật cẩn thận hỏi: "Chuyện này... rốt cuộc là sao vậy."

Ta nói: "Ta nói với ngươi một lát cũng không rõ lắm, chỉ cần theo lời ta đi làm là được!"

Lâm Long Sơn lại lắc đầu: "Ở đây không có tín hiệu của di động, căn bản đánh không nổi."

"Ai!" Ta bất đắc dĩ thở dài, nói: "Vậy được rồi, chỉ sợ hắc thủ phía sau màn, chính là một trong những người không tới kia."

"Cái gì?" Lâm Long Sơn giận tím mặt: "Mấy tên rùa bò kia dám làm gì ta? Nhưng ngươi làm sao biết được."

"Nếu như đoán không sai, một trong số bọn họ, hẳn là đời sau của râu ria." Ta nói: "Có lẽ hắn là muốn liên hợp mấy người, trọng chấn hào quang tổ tiên, cho nên mới có thể từ trong các ngươi chọn lựa người thích hợp làm râu. Những đầu gà này, chính là chứng minh."

Lâm Long Sơn càng phẫn nộ hơn: "Mẹ kiếp, đừng để ông đây bắt lấy bọn chúng, nếu không ông đây sẽ lột da hắn ra."

Người Lâm Long Sơn mang đến vừa nghe nói là người đang giở trò quỷ, cũng đều thả lỏng không ít, đồng thời cũng phẫn nộ mắng mấy gia hỏa kia.

"Tất cả mọi người cẩn thận một chút." Nói: "Quan sát xung quanh, nếu như có người thì trực tiếp thương quật ngã!"

Mọi người lập tức gật đầu, quan sát bốn phía.

Trên người Đoạn Đầu Đài máu lại càng ngày càng nhiều, không bao lâu, toàn bộ đầu gãy đài tất cả đều bị máu tươi bao trùm. Ta dứt khoát lấy ra đồng tiền cùng dây đỏ, dùng kim thằng đem cái đầu gãy cuốn chặt lấy.

Nhưng ngay lúc này, ta đột nhiên nghe thấy một loạt tiếng thương, một tên công tử rừng thổi huýt gió nói: "Bên kia có người."

Ta lập tức nhìn theo hướng ngón thương chỉ, quả nhiên, một bóng người bị treo ở trên một cây đại thụ, lung la lung lay.

Viên đạn đánh tới, cũng không có thương tổn đến đối phương, đối phương chỉ là ở trên cây đại thụ nhẹ nhàng lắc lư vài cái, một lần nữa bình tĩnh trở lại.

"Ngươi là ai?" Ta lớn tiếng quát.

Đối phương cũng không đáp ứng.

"Nơi này còn có một người." Lúc này, một người thợ rừng khác lại kêu lên một tiếng chói tai, ta lần nữa quay đầu lại, phát hiện trên một cây đại thụ cách sau lưng không xa, cũng treo một bóng người.

Hắn không chút do dự bắn thương xuyên qua bóng đen, không có bất cứ động tĩnh gì. Bất quá cặn bã của đậu vàng đánh lên thân bóng đen, trên thân bóng đen lại sáng lên vài điểm, bóng đen tựa hồ có chút thống khổ, giãy dụa một chút, bất quá rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh, lắc lư theo gió.

Càng ngày càng có nhiều bóng đen xuất hiện...

Những bóng đen kia đều bị treo ở trên cây, có treo cổ, có bị treo ngược, tình cảnh rất là khủng bố.

Không ít người đã bắt đầu thất kinh, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

Càng là lúc này thì càng không thể loạn, ta cảnh cáo bọn họ, nếu như ai đó bỏ chạy nhiễu loạn kế hoạch của ta, vậy thương trong tay ta sẽ không hề lưu tình.

Mọi người bất đắc dĩ, đều bắn thương. Càng ngày càng có nhiều bóng đen bị bắn trúng, thanh âm gào khóc thảm thiết vang lên liên tiếp.

Nhưng bọn họ cũng đã học thông minh, rất nhiều bóng đen đều trốn ở phía sau cây đại thụ, như vậy công kích của chúng ta không có tác dụng.

Ta mới thở phào nhẹ nhõm, lại chợt nghe Lâm Long Sơn nhẹ giọng gọi một câu: "Nhị, mẹ nó, ngươi đứng lên làm gì? Mau ngồi xổm xuống."

Ta lập tức quay đầu, lại hoảng sợ phát hiện cái tên hai hổ kia, lại móc ra một thanh yêu đao, muốn chém cổ mình.

Ta theo tốc độ nhanh nhất xông tới, một cước đạp ngã hai hổ lên, sau đó đoạt lấy thương săn trong tay hắn.

Nhưng cũng đã không kịp, tuy rằng đầu chưa bị cắt xuống, nhưng yết hầu hai hổ lại bị cắt đứt, theo hô hấp của hắn, không ngừng có máu phun ra, mọi người lập tức luống cuống tay chân, muốn co lại thành một đoàn.

Lý Ma Tử lập tức đâm một thương lên trời: "Con mẹ nó, ai còn dám rút lui một bước, đừng trách lão tử lòng dạ độc ác!"

Cuối cùng Lý Ma Tử cũng khiến mọi người kinh sợ.

Ta lập tức đi kiểm tra hai hổ, xem xem xem có được cứu hay không. Nhưng còn chưa kịp kiểm tra, lại nghe thấy có người hô to một tiếng: "Lão Hồng, ngươi làm gì vậy?"

Ta chẳng quan tâm tới hai cọp, vội vàng đứng lên, phát hiện một thợ rừng đứng lên lại muốn cắt yết hầu.

"Mẹ nó!" Ta không nói hai lời, trực tiếp dùng một thương đánh tới, đang đánh vào trên cánh tay của lão Hồng. Lão Hồng hét thảm một tiếng, mềm nhũn co quắp trên mặt đất.

Ta phất phất tay, để cho mọi người cẩn thận, sau đó đi tới băng bó vết thương cho lão Hồng.

Nhưng ta vừa mới chạy đi, lão Hồng lại vươn tay, kẹp cổ ta: "Ta bóp chết ngươi, ta bóp chết ngươi..."

Đây là làm quỷ mê hoặc tâm khiếu a. Ta không chút do dự rút Thiên Lang Tiên ra, nhanh chóng ghìm lại cổ lão Hồng, Lý Ma Tử cũng đè hai chân lão Hồng xuống, hết sức không để lão giãy dụa!

Bàn Sơn Ưng cuối cùng, xếp cuối cùng, là Chương thứ một trăm tám mươi mốt...

Lão Hồng phát ra một tiếng kêu thảm thiết đinh tai nhức óc, cuối cùng cũng chỉ yên tĩnh trở lại, lão ho dữ dội, phun ra không ít máu.

Ta biết tiếp theo còn có thể lại xảy ra chuyện, thế là hét lớn: "Đều nhắm mắt lại cho ta, đừng nhìn những bóng đen đó nhét đậu tương vào miệng."

Nói xong, ta trước tiên nhét vào miệng một nắm đậu tương, đám người cũng lập tức làm theo.

Mà lúc mọi người buông thương nhét đậu tương, ta chợt phát hiện trên đỉnh đầu có một bóng người, thuận theo đại thụ trôi tới, còn không đợi ta thấy rõ ràng, bóng đen kia đã rơi vào trong đám người, biến mất không thấy.

"Cẩn thận một chút." Ta lập tức hô to: "Ngươi, còn ngươi nữa, năm người các ngươi đứng vào giữa đi."

Bóng đen vừa rồi rơi xuống bên cạnh năm người, ta hoài nghi bóng đen kia đã tiến vào thân thể năm người này.

Năm người không chịu phối hợp, lo lắng có nguy hiểm, ta quyết định thật nhanh, không chút do dự đâm một thương xuống bùn đất dưới chân bọn họ, mấy người lập tức bị hù khẽ run rẩy, ngoan ngoãn đi tới.

"Ném thương xuống đất." Ta lập tức nói.

Mấy người thuận theo thương vứt xuống đất, nơm nớp lo sợ giơ tay lên.

"Tốt, hiện tại nhét đậu tương vào trong miệng, nhai nuốt xong nuốt xuống cho ta." Ta quát.

Mấy người lập tức nghe theo.

Vậy mà một điểm dị tượng cũng không có.

Nói cách khác, bóng đen kia cũng không bám vào trên người của năm người.

Ta lập tức để cho năm người trở về đội, ánh mắt quét qua quét lại mấy người bên cạnh, muốn nhìn xem ai có dị thường.

Bất quá, mắt thường làm sao nhìn ra dị thường? Ta lập tức lệnh cho bọn hắn tiếp tục ăn đậu tương.

"Động rồi, động..." Nhưng vào lúc này, ta chợt nghe thấy người phía sau kinh hoảng kêu lên.

Ta kinh ngạc hỏi: "Có cái gì thay đổi?"

"Đài đầu bị gãy rồi." Đám người lộn xộn nói: "Vừa rồi tượng điêu khắc dịch chuyển về phía trước một bước."

Ta cầm thương tới bên cạnh đài bị gãy, liền kiểm tra, phát hiện trên mặt đất quả nhiên có một khe rãnh thật sâu, rõ ràng là bị đoạn đầu đài cọ xát đi ra.

"Chạy mau, đài gãy đã hiển linh, đài gãy đã hiển linh!" Lúc này, trong đám người, Lâm Công đầy râu quai nón kinh hoảng hô: "Nếu không chạy, chúng ta đều phải chết."

"Thiết Hán, con mẹ ngươi nói hươu nói vượn cái gì vậy." Lâm Long Sơn lập tức chửi ầm lên: "Ngoan ngoãn đờ ra cho ta."

Thiết hán lại như phát điên: "Không, ngươi không phải thứ tốt lành gì! Các huynh đệ, hắn muốn đem chúng ta tế tự đoạn đầu này chạy mau."

"Con mẹ thằng nào dám chạy loạn, ta đã đập chết kẻ đó." Lý Ma Tử đánh ra một thương lên trời.

Nhưng lúc này tay cầm thương cũng không thể khiến mọi người kinh sợ, đám Lâm Công đã sớm rối loạn, mất chừng mực, chạy tán loạn khắp nơi, hiện trường lập tức loạn thành một bầy.

Ta giận tím mặt, tên thiết hán này khẳng định có quỷ! Ta lập tức muốn xông lên, chế phục chế thiết hán.

Nhưng ngay lúc này, ta bỗng nhiên cảm giác sau lưng thổi qua một trận gió mát, ta kinh hoảng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện đầu gãy kia vậy mà lần nữa dịch vị trí, hung hăng ép tới ta.

Ta thậm chí còn chưa kịp tránh né, trong chớp mắt đã bị đài gãy đầu gắt gao đè ở dưới thân. Cảm giác lần này hẳn là nên đè gãy hai cái xương sườn của ta, đau đến mức ta không thở nổi, có cảm giác kích động muốn ngất đi.

Tuy nhiên ta không dám ngất đi, một khi ta ngất đi, người ở đây đều phải chết!

Trong đám người hoảng loạn chạy trốn, lại có một người ngã xuống, đầu bay lên thật cao, máu tươi phun ra như suối phun.

Ta nghe thấy một giọng nói hô to trong đám người: "Lại một người chết rồi, lại chết thêm một người."

Ta lập tức nhìn thoáng qua Thiết Hán, phát hiện Thiết Hán đang hoảng loạn chuẩn bị chạy trốn.

Ta tích góp từng tí sức lực toàn thân nói với Lý Ma Tử đang chuẩn bị cứu ta: "Bắt người sắt lại, cột vào điêu khắc cho ta."

"Được." Lý Ma Tử lập tức nói, đồng thời nhanh chóng chạy về phía thiết hán.

Rất nhanh, Lý mặt rỗ cùng hán tử đánh qua một bên.

Lâm Long Sơn lại vẫn đứng ở một bên ngây ngốc, bóng dáng cô độc rất cô đơn.

Trong tay hắn, không biết từ lúc nào đã có thêm một cây đao. Mà dưới chân hắn, vậy mà không có bóng dáng.

Không tốt! Lâm Long Sơn bị bóng đen kia đẩy ngã. Ta không dám kinh động Lâm Long Sơn, biết đã kinh động đến hắn, hắn nhất định sẽ quay đầu lại, muốn lấy mạng ta.

Ta chỉ có thể giãy dụa ở phía dưới Đoạn Đầu Đài, cố gắng giãy thoát khỏi bức tượng đá này. Tuy nhiên, Lâm Long Sơn vẫn quay đầu, tròng mắt hắn đen lại, máu trên trán lưu lại, nhuộm nửa bên mặt, khóe miệng không biết lúc nào ngậm một làn khói, trên mặt cười lạnh, từng chút một hướng ta đi tới.

"Đứng lại." Ta phẫn nộ nói: "Lâm Long Sơn, ngươi mau tỉnh lại đi! Vợ ngươi hài tử sắp chết rồi."

Bất quá, bây giờ ta nói cái gì, cũng không kích thích được Lâm Long Sơn rồi, hắn giống như không nghe được lời của ta, ngồi xổm xuống trước mặt ta.

Ta nhanh chóng vươn cánh tay ra, muốn đi đoạt đao trong tay Lâm Long Sơn.

Mà Lâm Long Sơn lại không tránh né, ta nắm lấy cánh tay Lâm Long Sơn, cảm giác cánh tay của hắn, giống như tảng đá băng lãnh cứng rắn.

Một tay khác của hắn lấy khói xuống, đặt vào trong miệng của ta, ý bảo ta hít hai ngụm khí.

Ta đánh cha ngươi á.

"Xương mù trên núi ta, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai dám cự tuyệt." Hắn lạnh lùng nói.

Tọa Sơn Điêu!

Toàn thân ta lập tức cứng đờ.

Sao lại là Tọa Sơn Điêu? Khuẩn Lâm Hải Tuyết Nguyên bên trong tòa sơn điêu, đó chính là nhân vật truyền kỳ đó, lão thổ phỉ này... Vậy mà âm hồn bất tán?

"Ngươi là người chết." Lúc đó ta căn bản không có thời gian khiếp sợ, chỉ nổi giận gầm lên một tiếng: "Ngươi đã chết, bị Dương Tử Vinh giết chết."

"Dương Tử Vinh, ngươi là gian tế quân – quân doanh! Hôm nay ta muốn giết ngươi, không ai có thể bắt giữ Tọa Sơn Điêu của ta."

Nói xong, hắn đứng dậy, đao trong tay sắp bổ vào cổ ta rơi xuống.

Ta lập tức kinh hoảng, nổi giận gầm lên một tiếng Lý Ma Tử.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lý mặt rỗ đã bắt được thiết hán, một tay đem thiết hán ném ở trên đài gãy. Đao trong tay Lâm Long Sơn không nghiêng không lệch vừa rơi vào trên cổ thiếu niên kia. Đầu của thiếu niên lập tức lăn xuống đất, máu như mưa trút xuống mặt ta.

Ta nhắm mắt lại.

Vừa nhắm mắt, trong nháy mắt, ta nhìn thấy Lâm Long Sơn trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn một màn trước mắt, sau đó thân thể mềm nhũn, co quắp trên mặt đất.

Ta biết, ta thành công, tức thì thở hổn hển một ngụm. Mà hơi thở này, ngực lập tức đau như kim đâm, khiến ta hôn mê bất tỉnh.

Khi ta tỉnh lại lần nữa, phát hiện Lý Ma Tử đang dẫn người khiêng bức tượng đá trên người ta lên. Ta dở khóc dở cười, xem ra ta đã ngất đi không bao lâu, còn phải tiếp tục chịu đựng thời khắc thống khổ này.

Nhắc tới cũng kỳ, bảy tám người thân thể cường tráng như Lâm công đều không cách nào nâng bức tượng đá này lên được.

Ta thở hổn hển nói: "Các ngươi cởi dây thừng áp hồn trên đoạn đầu đài này ra!"

Áp hồn thằng, cũng chính là dây đỏ mặc đồng tiền.

Đám người lập tức ba chân bốn cẳng giải phóng Hồn Thằng, sau khi cởi dây trói thì đài đầu bị đứt cũng bị dịch chuyển dễ dàng.

Sau khi rời khỏi Đoạn Đầu Đài, ta cảm giác ngực nhẹ bẫng, lại lập tức phun ra một ngụm máu. Lý Ma Trung lập tức ngồi xổm xuống, muốn cõng ta tới y viện.

Ta xua xua tay để Lý Ma Tử thả ta xuống, còn có một số việc làm hậu bối phải làm.

Lý Ma Tử vội hỏi ta chuyện gì?

Ta để cho người ta đem toàn bộ hài cốt phía dưới móc ra, đếm hết, lại có hơn ba mươi bộ. Ta bảo bọn họ đem tiền đồng chung quanh hài cốt nhặt lên, mặc ở trên sợi áp hồn thằng, sau đó dùng áp hồn thằng đem những hài cốt này quấn cùng một chỗ.

Đám người lập tức làm theo lời ta, rất nhanh liền đem hơn ba mươi bộ hài cốt mặc vào một khối, sau đó một lần nữa vùi xuống đất.

Làm xong hết thẩy, ta mới thở phào nhẹ nhõm, bảo Lý Ma Tử đưa ta tới y viện.

Ở nửa đường, ta đau đến ngất đi. Lúc tỉnh lại, đã ở bệnh viện, hơn nữa thoạt nhìn vết thương đã được xử lý tốt, tuy nhiên ngực vẫn đau đớn khó nhịn.

Lý mặt rỗ nói cho ta biết, ta đã gãy một chiếc xương sườn, sau này khi yêu đương với Doãn Tân Nguyệt, nhất định phải cẩn thận.

Ta cười khổ mắng một câu con mẹ ngươi ấy.

Không bao lâu sau, Lâm Long Sơn tới thăm ta, còn mang theo không ít vật dinh dưỡng, hắn nghe nói trước đó thiếu chút nữa chặt đầu ta, nghĩ mà sợ vạn phần, không ngừng nhận lỗi với ta.

Lý Ma Tử có chút không kiên nhẫn nói: "Ngươi xin lỗi cũng phải có thành ý chứ!"

Lâm Long Sơn lúc này sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền hiểu được, đã móc ra một tờ chuyển khoản, bắt đầu vẽ số lẻ ở phía trên. Ta nhìn thấy con số phía sau liên tiếp, cũng không thấy rõ số của mấy vị, nhưng mà Lý Ma Tử này cũng rất hài lòng.

Sau này y mới biết vừa vặn là một trăm vạn.

Ta lại hỏi Lâm Long Sơn, người đàn ông sắt kia rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, vì sao phải làm như vậy.

Lâm Long Sơn khẽ thở dài, nói cho ta biết chuyện về thiết hán.

Lâm Long Sơn vừa mở sân, một thợ săn già chết cũng không chịu để cho hắn làm việc. Thợ săn già đó sinh ra ở đất Đại Hưng An lĩnh, nơi ở là phụ cận đầu đài.

Nhưng một mình hắn sao có thể làm thịt nhiều người như vậy được chứ? Cuối cùng thợ săn già bị côn đánh bay, thợ săn già kia chính là cha ông mày sắt.

Không nghĩ tới sau này thợ săn già lại trở về, thái độ lần này của ông đã xảy ra biến đổi lớn 180 độ, đối với Lâm Long Sơn rất cung kính, ông ta chỉ có một yêu cầu, chính là đem con của mình lưu lại, làm canh ăn cho Lâm Long Sơn.

Lâm Long Sơn cũng không cự tuyệt, sau khi thiết hán lưu lại, lão thợ săn liền phiêu nhiên mà đi.

Nghe Lâm Long Sơn nói xong, mồ hôi lạnh trên lưng ta đổ xuống, bởi vì ta bỗng nhiên ý thức được, thợ săn kia rất có thể chính là thủ hạ của Tọa Sơn Điêu.

Hơn nữa hắn hẳn không phải thủ hạ bình thường, mà là Bàn Sơn Ưng?

Bàn Sơn Ưng là tồn tại gần với pho tượng.

Râu hàng năm chiếm cứ cánh đồng tuyết Lâm Hải, phạm vi hoạt động đa phần đều là rừng rậm, trong rừng cây lại đa phần là yêu tà quỷ vật. Trên tay nào râu ria không dính máu tươi? Xuyên qua rừng rậm đoạn tuyệt với nhân thế, không đụng quỷ mới là lạ. Mà Bàn Sơn Ưng, chính là chịu trách nhiệm xử lý sự kiện linh dị này.

Từ một phương diện nào đó, địa vị của Bàn Sơn Ưng cùng với Tọa Sơn Điêu không phân cao thấp.

Bàn Sơn Ưng là người có bản lĩnh lớn nhất trong đám râu ria, năng lực sinh tồn rất mạnh. Bọn họ có một quy củ bất thành văn, chỉ cần Bàn Sơn Ưng còn bảo vệ Đoạn Đầu đài, râu tóc không bị cháy mất, bởi vì râu ria có huyết dịch mới, đều là thông qua Bàn Sơn Ưng và Đoạn Đầu đài rót vào.

Người sắt kia, hẳn là truyền nhân cuối cùng của Bàn Sơn Ưng nhỉ? Hiện tại vị Bàn Sơn Ưng cuối cùng đã chết, đài đầu bị phong ấn lại, truyền kỳ của Tọa Sơn Điêu cả đời cũng nên im hơi lặng tiếng chứ?

Ta bảo Lâm Long Sơn đem hán tử hạ táng thật tốt, dù sao nơi đó vốn là địa bàn Bàn Sơn Ưng, chúng ta xem như "Thối kê".

Vì niềm tin trong lòng, hai đời Bàn Sơn Ưng không tiếc chịu nhục, thậm chí còn gặt hái người của Lâm Long Sơn làm râu, thật sự là đáng buồn đáng tiếc.

Tín niệm là một loại tinh thần quý giá nhất của nhân loại.

Nó có thể giúp người ta đánh đổi mọi thứ để bảo vệ, cho dù có là tính mạng đi nữa!

Mỗi một sinh mệnh bình thường đều sẽ vì tín niệm mà biến thành không bình thường.

Bất kể ngươi là quan lớn hay là thổ phỉ, chỉ cần ngươi nắm giữ một chút tín niệm, đều đáng để chúng ta tôn kính.

Quan tài thứ một trăm tám sáu, Vĩnh Lạc...

Lâm Long Sơn trong khu rừng lại bắt đầu tiếp tục đốn củi.

Hắn nhìn ta là nhân tài, muốn để ta ở lại, kiếm tiền lương hai mươi vạn cho ta. Nhưng làm công vì loại người này, trải qua cuộc sống bị trói buộc tự do, cũng không phải thứ ta muốn, cho nên ta mang Lý Ma Tử về.

Lý Ma Tử không thích nhất là thiếu nợ nhân tình, cho nên chuyện đầu tiên sau khi trở về, chính là tìm nam nhân được an ủi trả tiền.

Nhưng tiền đâu dễ trả như vậy? Dù sao nam tới vô ảnh vô tung, ngày thường gặp một bên cũng khó khăn, cho nên chỉ có thể trước mang tiền cất giữ, đợi gặp nam nhân thương cảm rồi nói.

Tiếp theo, lại là chờ đợi không mục đích. Thầy viện y sư nói cho chúng ta biết, nói tế bào Sở Sở đang nhanh chóng già yếu, vì nguyên nhân cụ thể bọn họ vẫn đang kiểm tra đo lường.

Nói tới nói lui, chính là muốn nói cho Lý mặt rỗ, Sở đã không còn bao lâu...

Lý mặc dù ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trên thực tế tâm đã như tro tàn. Chủ nhiệm y sư đi rồi, sau đó hắn tìm một nơi không người, điên cuồng khóc một hồi.

Lý Ma Tử ở bên ngoài khóc, Sở Sở ở bên trong khóc, làm cho ta cũng không biết nên an ủi hai người như thế nào.

Sau khi Lý Ma Tử khóc xong, bèn kéo ta tới một quán thức ăn bằng đất, gọi một bình rượu và mấy món điểm tâm.

Ta vừa động đũa vừa an ủi Lý Ma Tử, hắn nói chúng ta sẽ cầu xin nam nhân thương cảm nữa à? Con trai tốt nhất định có thể giúp được cho chúng ta.

Mà Lý Ma Tử lại bất đắc dĩ nói, hắn đã nhận ra hiện thực. Hiện tại hắn cũng không có ý nghĩ khác, chỉ cầu có thể sau khi Sở Sát chết, để cho nàng đến hạ giới không phải chịu tội nữa, mỗi ngày đều vui vẻ.

Ta chỉ an ủi Lý Ma Tử nói Sở Sở Sở tâm thiện lương, làm không ít chuyện tốt, nhất định sẽ quay cuồng.

Lý Ma Tử uống một chén rượu, đột nhiên ngẩng đầu hỏi ta: "Ngươi đã từng nghe nói về quan tài Vĩnh Nhạc chưa?"

"Quan tài Vĩnh Nhạc?" Ta ngờ vực nhìn Lý Ma Tử khó hiểu: "Ngươi hỏi thăm xem thứ này để làm gì?"

Quan tài Vĩnh Nhạc, ta hiểu rất rõ. Lần trước khi ở Dã Cẩu lĩnh, Lý Ma Tử từng hỏi thăm nam tử thích ăn chơi.

Quan tài Vĩnh Nhạc là một loại âm vật vô cùng kỳ diệu. Tục truyền người bất luận oan chết thế nào, một khi chôn vào quan tài Vĩnh Nhạc, khóe miệng đều sẽ mỉm cười, thỏa mãn.

Bất kể oán khí lớn đến mức nào, đều sẽ bị quan tài Vĩnh Nhạc làm hao mòn, sẽ chết vô cùng an tường. Đi xuống đó hẳn cũng sẽ là cao quỷ nhất đẳng.

Bất quá nam nhân chăn bầu cũng từng nói, loại này giống như dạ long đạm, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, bình thường loại quan tài này, chỉ có nhân vật cao cấp mới có thể dùng được, hoàng thân quốc thích các loại, muốn làm được như vậy quả thực khó hơn lên trời.

Không phải Lý Ma Tử muốn đi kiếm thứ này đấy chứ?

Suy nghĩ lớn mật của ta khiến hắn giật nảy mình, ánh mắt sáng quắc nhìn Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử nói với ta: "Bây giờ ta có manh mối liên quan tới quan tài Vĩnh Lạc, là Thử tiền bối nói cho ta. Hắn đáp ứng đi cùng bọn ta, có hắn ở đây, ta cảm thấy chúng ta nhất định có thể tìm được quan tài Vĩnh Lạc."

Ta tức giận mắng một câu: "Lão Vương bát cầu kia đã chôn một nửa đất vàng rồi, ta thấy là hắn muốn dùng quan tài Vĩnh Nhạc đi! Đừng nghe hắn nói hươu nói vượn, hắn là muốn lừa chúng ta."

"Không có." Lý Ma Tử nói như chém đinh chặt sắt: "Ta đã thương lượng với hắn rồi. Sở Sở đã chết, cứ để Sở Sở dùng trước. Chờ Sở hạ táng rồi, Vĩnh Nhạc quan cũng vô dụng, đến lúc đó lại cho Thử tiền bối. Nhất cử lưỡng tiện, ai cũng có thể được lợi."

Ta ngơ ngác một chút: "Vậy lão Vương bát cầu tốt như vậy thật sao?"

Lý Ma Tử nhìn thoáng qua đồng hồ, nói: "Hắn hẳn là sắp đến rồi!"

Ta mới biết được là hóa ra Lý Ma Tử còn hẹn Thử tiền bối. Vốn dĩ Lý mặt rỗ còn định thương thảo công việc cụ thể trong tiểu điếm, nhưng Thử tiền bối lo lắng bại lộ mình cho nên đã cho Lý mặt rỗ chọn quán rau.

Rất nhanh, Thử tiền bối đã đến chậm. Hắn vẫn như cũ là bộ dáng lấm la lấm lét, không biết nhất định sẽ đem hắn coi là kẻ trộm. Sau khi nhìn thấy chúng ta, Thử tiền bối nhiệt tình đi tới, cười hỏi chúng ta đã thương lượng xong chưa? Việc này không nên chậm trễ, tốt nhất tranh thủ thời gian.

Lý Ma Tử lập tức nói chuẩn bị xong xuôi, lúc nào cũng có thể xuất phát. Lại hỏi Thử tiền bối, đã chuẩn bị tình báo bên kia chưa?

Thử tiền bối cười để cho chúng ta yên tâm, chỉ cần y nói đi làm, khẳng định không có vấn đề.

Lý mặt rỗ còn muốn hỏi tình hình cụ thể, nhưng Thử tiền bối lại nói chỗ này có rất nhiều người, mọi người lên xe rồi nói sau.

Ta yên lặng một hồi, thậm chí chúng ta còn chưa chuẩn bị gì cả, sao lại phải đi?

Thử tiền bối cười hèn mọn nói: "Tiểu tử, chuyện quan tài Vĩnh Nhạc nhất định phải tranh thủ được một giây, chậm một chút sẽ bị người khác trộm đi..."

Bây giờ Thử tiền bối và Lý Ma Tử đều bị quan tài Vĩnh Lạc mê hoặc, căn bản sẽ không cân nhắc quá nhiều, Lý Ma thậm chí cũng không trực diện chào tạm biệt Sở Sở, chỉ là phát một lá thư, rồi đi thẳng vào xe.

Ở trên xe, Thử tiền bối mới kiên nhẫn nói cho chúng ta biết chuyện quan tài Vĩnh Nhạc.

Lúc còn trẻ Thử tiền bối đã tới Nam Quyết, khắp nơi trong cả nước đều có nhân mạch phong phú. Tin tức quan tài Vĩnh Nhạc lần này chính là một người bằng hữu của Chuột tiền bối nói với hắn.

Người bạn cũ của chuột tiền bối, là người địa phương Miêu Cương. Mọi người đều biết, người mai táng Miêu Cương rất kỳ lạ, quan tài treo trên vách núi, chính là "thi quan" rất nổi danh.

Có đôi khi trên cả vách núi đều là quan tài rậm rạp chằng chịt, nếu người qua lại không biết chi tiết này xảy ra đêm khuya, nhất định sẽ bị dọa đến hôn mê bất tỉnh.

Mà ở đoạn thời gian trước, vị lão hữu Thử tiền bối này lên núi hái thuốc, không cẩn thận rơi vào trên một quan tài treo trên vách đá.

Lúc đó hắn ngã rất thảm, bắp chân cũng gãy lìa.

Loại người như vậy tại một nơi ít người lui tới, bị thương nặng như thế, kết quả chỉ có một con đường chết. Hắn rất hoảng sợ, tại trên quan tài hô cứu mạng hồi lâu, cũng không có ai đáp ứng.

Hắn tuyệt vọng, chỉ có thể ngồi trên huyền quan, tích lũy thể lực, hi vọng có thể may mắn trốn thoát.

Nằm như vậy, hắn không hiểu tại sao ngủ thiếp đi. Lúc mở mắt ra, phát hiện chung quanh mình là một mảnh tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón, hắn lập tức đưa tay sờ soạng, lúc này mới phát hiện chính mình lại bị nhốt vào trong quan tài.

Mà dưới thân hắn, có một khối mềm nhũn, còn bảo tồn nhiệt độ thi thể. Cái này khiến hắn kinh hãi, chẳng lẽ người này mới vừa chết không lâu? Bất quá nhìn bề ngoài quan tài, ít nhất cũng mấy trăm năm nhỉ?

Hắn không nghĩ quá nhiều, đạp rơi nắp quan tài liền nhảy ra ngoài.

Nương theo ánh trăng, hắn mới phát hiện thi thể bên trong quan tài vậy mà không hư thối, thậm chí còn là một bộ thi thể ướt át, bảo tồn hoàn hảo.

Bất quá làm cho người ta nghĩ không ra chính là, trên người đối phương không ngờ lại mặc mãng bào thời kỳ Minh triều, bên người còn để một thanh cổ kiếm đồng xanh, khuôn mặt uy nghiêm kia vừa nhìn đã biết là đại quan trong triều. Hơn nữa khóe miệng hàm ẩn nụ cười nhạt, giống như đang ngủ.

Nhưng y phục trên người đại đa số đã mục nát, lại có thể tương ứng với quan tài bị thủng trăm ngàn lỗ. Vị lão hữu Thử tiền bối này, lúc này liền ý thức được người này đã chết mấy trăm năm, sở dĩ chết mà không mục nát, chỉ có một nguyên nhân, chính là bộ quan tài này, là quan tài Vĩnh Nhạc.

Chỉ có quan tài Vĩnh Nhạc mới có thể bảo trì thi thể trăm năm không bị mục nát, hơn nữa còn khiến người chết mỉm cười!

Càng khiến cho hắn xác nhận cỗ quan tài này là quan tài Vĩnh Nhạc chính là, vết thương trên đùi hắn một đêm lại khôi phục hơn phân nửa, chỉ còn lại một ít sưng đỏ trên da.

Bất quá cái này cũng không làm khó được người hái thuốc kinh nghiệm phong phú, cuối cùng hắn vẫn leo ra khỏi sườn núi treo quan tài, sau khi trở về chuyện thứ nhất chính là thông báo cho Thử tiền bối, bởi vì Thử tiền bối trước đó ủy thác hắn điều tra về quan tài Vĩnh Lạc.

Quan tài Vĩnh Nhạc thuộc về âm vật, hơn nữa hiệu quả cường đại, vô cùng khó giải quyết.

Mặc dù Thử tiền bối đi nam ra bắc, toàn thân đều là công phu, bất quá dù sao tuổi già sức yếu, rất nhiều công việc thể lực cũng không làm được, liền nghĩ đến chúng ta.

Đối với quan tài Vĩnh Nhạc này, ta cũng không ôm hy vọng quá lớn, bởi vì trong tiềm thức ta cảm thấy âm vật với nam nhân đều giống nhau, không có thứ gì tốt. Cho người chết dùng thì chính là nghịch thiên mà làm.

Mặc dù có thể tạm thời để người chết nếm vị ngọt, nhưng sau đó thì sao? Thi thể không hủ thật sự là chuyện tốt sao? Khóe miệng thi thể cười, thật có thể đại biểu cái gì?

Nhưng hiện tại ta rõ ràng nói gì cũng là phí công, Lý Ma Tử và Thử tiền bối là Vương Bát Bát ăn quả cân quyết tâm.

Rất nhanh chúng ta đã tiến vào cảnh nội Hồ Nam. Mặc dù quê quán Doãn Tân Nguyệt đều thuộc Miêu Cương, nhưng bọn họ bên kia đã ở biên giới Vân Nam, còn cách bên này mười vạn tám ngàn dặm.

Xe ngựa đi xuyên qua đường Hồ Nam, rẽ ngang rẽ dọc rẽ dọc, ta cũng không xác định có phải chúng ra khỏi hồ nam hay không, cuối cùng chúng ta dừng lại ở một khe núi nhỏ.

Nơi này hoang vắng không người, đi về phía trước, chính là một đầu thông sơn dê con đường nhỏ.

Ta có chút buồn bực, liền hỏi Thử tiền bối chúng ta cần đi xuyên qua đoạn đường nhỏ ruột dê này sao?

Thử tiền bối cười gật gật đầu, nói hiện tại sẽ gọi điện thoại cho lão hữu, để hắn đến đón chúng ta.

Nếu như không ai dẫn dắt, chúng ta rất dễ dàng lạc đường trên mấy đỉnh núi này.

Bất quá Thử tiền bối đánh liên tiếp ba bốn lần máy truyền tin, đều chưa đả thông. Ta thấy sắc trời đã rất muộn, nói không bằng đi ra ngoài trước một chút? Sáng sớm ngày mai lại đến, như vậy an toàn một chút.

Thử tiền bối lại kiên quyết không đồng ý, nói phong cảnh nơi này không tồi, vừa vặn thích hợp cho Dã Doanh.

Lý Ma Tử cũng gật đầu liên tục.

Hai người nghĩ sao mà trong lòng, sao ta lại không biết được? Rõ ràng là lo lắng quan tài của Vĩnh Nhạc bị người khác tới trước, cho nên phải ở đây gác đêm.

Hết cách rồi, chỉ có thể lưu lại. Cũng may sản vật phong phú ở đây, chúng ta theo chỉ thị của Thử tiền bối đào hai cái bẫy, không bao lâu liền bắt được hai con hươu bào.

Nhớ tới thịt bánh bao ngon miệng tươi ngon, sự lo lắng trong lòng ta cũng tan thành mây khói rất nhiều. Lần trước còn cùng Doãn Tân Nguyệt ăn bánh trôi ở Hàm tộc, bây giờ nghĩ lại nước miếng đều chảy cả ra.

Sau khi nướng chín, chúng ta liền cửa xe khóa trái, qua đêm ở trong xe. Nơi này phong cảnh vẫn không tệ, buổi chiều đốt đỏ nửa bầu trời, núi rừng gió chiều buồn ngủ, bất tri bất giác, ta vậy mà ngủ thiếp đi.

Trong mơ màng, ta cảm giác có người đang đè trên người ta!

Chương thứ một trăm tám bảy hắn ta đã chết.

Mới đầu ta cho rằng Lý Ma Tử hay Thử tiền bối đi ngủ rất không thành thật nên định lật mặt đối phương. Nhưng khi ta chuẩn bị động thủ lại phát hiện thân thể mình không thể động đậy, chỉ có thể mở mắt ra xem thử rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Nhưng ta phát hiện mí mắt của mình như trút chì, làm sao không mở nổi, chỉ có thể loáng thoáng thấy một người đè lên người ta. Người nọ để râu dê màu hoa râm, thân thể màu đỏ lục, là trang điểm của Miêu tộc, gương mặt đầy nếp nhăn, một đôi mắt vẩn đục, vô thần nhìn ta.

Ta lập tức sửng sốt, lúc này quát lớn một tiếng: "Ngươi muốn làm gì?"

Râu dê chỉ là một nụ cười lạnh: "Quan tài vĩnh viễn vui vẻ, các ngươi mau mau về phủ đi."

Ta thất kinh, vội vàng hỏi hắn có phải cũng tới tìm quan tài Vĩnh Nhạc không?

Râu dê lại giống như đọc cơ, nói: "Mau trở về, nếu không các ngươi đều sẽ chết không có chỗ chôn!"

Ta sợ, biết người này có thể tới cướp quan tài vĩnh thọ với chúng ta, vì thế lập tức giãy dụa, định chế ngự đối phương.

Nhưng căn bản ta không thể động đậy.

Mà lúc ta gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng, bỗng có cảm giác có người đang lay động mãnh liệt trên người ta. Sau nửa ngày, cuối cùng ta đã có thể mở mắt ra, nhìn qua mới biết là Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử vẻ mặt lo lắng nhìn hắn, hỏi ta làm sao vậy?

Ta lập tức tỉnh táo không ít, từ chỗ ngồi ngồi ngồi dậy, mê mang nhìn bốn phía, nào còn có bộ râu dê bóng người kia.

Hóa ra vừa rồi mình bị quỷ đánh trúng.

Ta thở phào nhẹ nhõm, nói không sao, vừa mới trải qua một cơn ác mộng...

Giờ phút này sắc trời sáng rõ, Thử tiền bối đã ở bên ngoài bắt đầu rèn luyện thân thể, thao diễn ngũ cầm trêu tức. Ngũ cầm này, nghe nói là Hoa Đà lưu lại, xem động tác làm quái dị học Đại cẩu hùng đi đường, thật đúng là cho người ta một loại cảm giác rất buồn cười.

Phát hiện hai chúng ta đã tỉnh, Thử tiền bối lập tức ném cho chúng ta hai bao bánh quy áp súc, nói con đường tiếp theo cũng khó đi a.

Ta và Lý Ma Tử ăn một ít bánh áp súc, uống chút ít khoáng tuyền nước, sau đó đi theo Thử tiền bối lên núi.

Không nghĩ tới Miêu nhân tụ tập ở nơi hẻo lánh như vậy, vốn cho rằng đi qua ngọn núi này chính là mục đích. Ai có thể nghĩ tới chúng ta liên tiếp đánh ngã bốn năm ngọn núi lớn, cuối cùng mới nhìn thấy được bóng dáng Miêu trại.

Cả đoạn đường này khiến ta mệt mỏi rã rời, cuối cùng cũng không thể đi tiếp được nữa, dù sao thì bảy tám giờ giờ trôi qua cả dãy núi, dù là quân nhân cũng không chống đỡ nổi.

Bọn ta ăn một ít đồ ăn ngay tại chỗ, nghỉ ngơi và hồi phục một lát, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Mà trong quá trình lên núi, ta bỗng nhiên phát hiện một chuyện rất kỳ quái. Đó là tối hôm qua Thử tiền bối vẫn tràn đầy cảm xúc, cả ngày giống như đang mang tâm sự, không nói một lời, cũng không biết rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Vì vậy ta tò mò hỏi Thử tiền bối, có phải là quan tài Vĩnh Nhạc xảy ra sự cố gì hay không?

Thử tiền bối lại dùng ánh mắt hồ nghi liếc ta một cái: "Tiểu tử, ngươi hôm qua có phải quỷ ép người không."

"Đúng vậy." Ta lập tức nói: "Làm sao ngươi biết?"

Dù sao lúc ta bị quỷ áp thân, Thử tiền bối không ở trên xe.

Thử tiền bối do dự một chút, khoát tay nói không có gì.

Ta biết Thử tiền bối đang cố ý gạt chúng ta, bèn truy hỏi liên tục.

Cuối cùng, Thử tiền bối chỉ đành bất đắc dĩ móc ra điện thoại di động từ trong túi, đưa cho ta một bức thiếp.

Hắn dùng tới cơ quan lão nhân tạp bài, chữ viết trên bàn bát đều bị mài đến mơ hồ không rõ, trên màn hình không lớn, ấn ký đề cho một bức thiếp.

"Biết người này không?" Thử tiền bối hỏi.

Ta cẩn thận nhìn vào tấm rạp. Trong ảnh ảnh là một vị lão nhân, mặt mũi nhăn nheo, mũi ưng, để râu dê có tính tiêu chí...

Ta muốn liên tưởng thời điểm quỷ áp thân, gã râu dê kia đến!

Ta lập tức giật mình: "Khu Thử tiền bối, cái này... đây không phải là người quỷ áp thân tối qua chứ."

"Đúng." Thử tiền bối bất đắc dĩ thở dài: "Hắn chính là người đã hẹn trước sẽ đón người của chúng ta, cũng chính là người đầu tiên phát hiện ra quan tài Vĩnh Nhạc."

Lông mày của ta hơi nhíu lại: "Đừng nói với ta hắn đã chết."

Thử tiền bối nặng nề nói: "Ngươi hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt đi! Đúng rồi, hắn ở trong người quỷ áp, nói với ngươi những gì?"

Ta cẩn thận suy nghĩ, mơ mơ hồ hồ chỉ nhớ lại những lời này "Vĩnh Nhạc Quan Bất Vĩnh Nhạc", vì vậy liền nói cho Thử tiền bối.

Thử tiền bối nghe xong, càng thêm buồn bực không vui, bất quá cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là lần nữa cẩn thận chuẩn bị tâm lý, liền tiếp tục đi về phía trước.

Ngươi chuẩn bị tâm lý cho tốt đi? Chuẩn bị tâm lý gì? Ta hỏi Thử tiền bối, Thử tiền bối lại không chịu nói thêm, chỉ tiếp tục mang theo chúng ta đi về phía trước.

Xuống núi này, liền tiến nhập Miêu trại.

Miêu trại này được gọi hết là: Ngọa Long trại, nghe giống như là thổ phỉ ổ. Bất quá đám Miêu Dân ngược lại rất nhiệt tình, người từ bên ngoài tiến vào chúng ta bị bọn họ coi là khỉ con vây xem.

Sau khi Thử tiền bối báo ra danh hào, thái độ của người ở đây đối với chúng ta bỗng nhiên lạnh đi không ít, người vây xem cũng rất nhanh đã tản đi.

Đoán được, Thử tiền bối khẳng định đã làm chuyện gì thiếu đạo đức trong tòa sơn trại này. Lý Ma Tử thích bát quái, thuận miệng hỏi một câu, Thử tiền bối liền hừ lạnh một tiếng, nói chuyện Miêu Dân đố kỵ hắn cưới đi một đóa hoa của Miêu gia, mới hắn không nóng không lạnh.

Chẳng nghi ngờ là hắn đang chém gió, chỉ với dáng vẻ này của hắn, lúc còn trẻ chắc chắn sẽ rất khó coi? Một đóa hoa Miêu gia có thể bị hắn cưới đi sao?

Thử tiền bối hoàn toàn không quan tâm thái độ của Miêu Dân, trực tiếp dẫn bọn ta đi đến một gian nhà gỗ rách nát.

Nhà gỗ ở ngay ngoài rìa Miêu trại, nhưng từ xa đã nhìn thấy cái cửa lớn treo cái mặt nạ hiến tế màu trắng có liên hệ với Miêu tộc, trái tim của ta nhất thời căng thẳng, mẹ nó, sẽ không phải là người kia chết thật chứ?

Chẳng trách lúc trước Thử tiền bối luôn dặn dò, muốn ta chuẩn bị tâm lý thật tốt, cho nên ta mới hiểu cái gọi là chuẩn bị tâm lý là có ý gì.

Nếu hắn đã chết, vậy tối hôm qua quỷ áp thân, cũng đại biểu ta gặp quỷ, chỉ hơi nghĩ lại, đã khiến ta dựng cả tóc gáy!

Thử tiền bối đẩy cửa ra, bên trong vắng vẻ, rất lộn xộn, mặt đất còn có rất nhiều rác rưởi, giống như cả một năm chưa từng có người ở.

"Lão Hàn?" Chuột tiền bối vừa mới vào cửa, liền không kịp chờ đợi hô lên một tiếng.

Nhưng trong phòng lại không ai trả lời.

Thử tiền bối sắc mặt kịch biến, trực tiếp xông vào phòng, ta cùng Lý Ma Tử không dám đi vào, đứng ở cửa chờ.

Thử tiền bối đi vào tìm một vòng, cuối cùng cúi đầu ủ rũ đi ra, bất đắc dĩ nói vị lão hữu kia quả nhiên đã chết.

Ta lập tức căng thẳng lên: " chuột tiền bối, cái chết của hắn có quan hệ gì với quan tài Vĩnh Nhạc không? Ta thấy quan tài Vĩnh Nhạc kia quả nhiên không phải thứ tốt, hay là chúng ta bỏ đi."

Vừa nói xong, cánh cửa đại viện bị đẩy ra, một thanh niên bọc vải trắng đi đến, nhìn chúng ta một cái, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Thử tiền bối.

Thái độ có chút không thân thiện, lạnh lùng hỏi: "Các ngươi ai là chuột?"

Thử tiền bối chắp tay sau lưng nói: "Cháu trai lớn à? Luận bối phận ngươi nên gọi ta một tiếng thúc thúc."

"Cha ta đi rồi, trước khi đi ta sẽ nói với các ngươi một lời, quan tài vĩnh viễn không vui, trốn thiên tai không trốn quỷ họa. Các ngươi đi nhanh đi! Nếu không có thể sẽ có kết cục giống cha ta."

Sau khi nói xong, thanh niên quay người rời đi.

Mà sau khi nghe thanh niên nói xong, sắc mặt Thử tiền bối lập tức biến thành xanh lét, nhìn bóng lưng thanh niên, sau khi kịp phản ứng lập tức đuổi theo: "Phụ thân ngươi mai táng ở nơi nào? Ta muốn đi gặp mặt hắn cuối cùng."

Thanh niên hít sâu một hơi, nói: "Quan tài trên vách đá thứ ba mươi sáu, gặp mặt rồi hãy mau chóng rời đi! Cái chết của cha ta rất kỳ quặc."

"Hắn chết như thế nào?" Thử tiền bối vội vàng hỏi.

"Hừ, chuyện này e rằng các ngươi phải đi hỏi hắn rồi..."

Nói xong, thanh niên kia liền vội vàng rời đi, mặc cho Thử tiền bối gọi thế nào cũng không quay đầu lại.

Chương thứ một trăm tám, lơ lửng trên quan nhai.

Thử tiền bối đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, lúc này mới lẩm bẩm: "E rằng cái quan tài vĩnh viễn vui vẻ kia, thật sự không phải là thứ gì tốt."

Lý Ma Tử lập tức cuống lên, đối với chuyện của Sở Tân, hắn đều cố gắng hết sức để tranh thủ. Bây giờ Thử tiền bối lại nói như vậy, trong lòng Lý Ma Tử tự nhiên không thoải mái: "Lão tiền bối, ý của ngài là khi đạt được quan tài vĩnh viễn vui vẻ, có phải rất khó khăn hay không? Càng khó khăn, chúng ta lại càng phải nghênh đầu tiến lên!"

Thử tiền bối lắc đầu: "Ngươi không nghe cháu trai lớn của ta vừa nói sao? Quan tài Vĩnh Nhạc không vui vĩnh viễn, trốn thiên tai không tránh quỷ họa. Vì sao hắn lại nói là tai họa mà không phải người họa?"

Thử tiền bối không nói, ta thật đúng là không chú ý tới điểm ấy, lập tức buồn bực hỏi Thử tiền bối. Giữa quỷ họa và nhân họa có bao nhiêu khác biệt?

Thử tiền bối cười khổ một tiếng: "Khác biệt lớn, một bên là do người làm, một bên là quỷ vi, ngươi nói có bao nhiêu khác biệt."

Ta còn nghe không hiểu.

Thử tiền bối nói: "Quên đi, hay là trước tiên đi xem thi thể lão hữu đã! Đến lúc đó tất cả sẽ biết."

Nói xong, Thử tiền bối liền dẫn bọn ta đi tới sườn núi treo quan tài.

Lý Ma Tử thấp thỏm bất an, hỏi Thử tiền bối, quan tài kia sẽ không phải là gây bất lợi đối với người chết chứ? Chúng ta trăm cay nghìn đắng đến một chuyến, cũng đừng làm ra một thứ chẳng lành trở về.

Thử tiền bối bị Lý Ma Tử hỏi vô cùng phiền muộn, cuối cùng dứt khoát không để ý tới Lý Ma Tử nữa.

Theo đường núi gập ghềnh, chúng ta rất nhanh tìm được vách núi treo trên quan tài.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy cái gọi là vách núi treo quan tài kia, trong nháy mắt khi nhìn thấy thứ này thì lập tức bị đè ép.

Trên một vách núi đứng thẳng, quan tài treo chi chít. Nhìn qua có thể thấy cũng phải tới hơn một ngàn cỗ, từng người từng người, có lẽ từ Minh triều đến hiện đại đều có.

Cho dù là ban ngày ban mặt, nơi này vẫn quỷ khí âm u, khiến người ta không nhịn được toàn thân phát lạnh. Lý Ma Tử cũng có chút sợ hãi, không ngừng gãi đầu.

Hai ta không hẹn mà cùng nhìn về phía Thử tiền bối, mà Thử tiền bối thì cẩn thận nhìn chằm chằm vào huyền quan nhai, trong miệng tựa hồ nói mê cái gì đó. Ta lập tức mang tai áp lên, lại nghe được hắn đếm lại.

Sẽ không phải là số lượng vô số chứ?

Nhưng rất nhanh, Thử tiền bối liền nói cho ta biết, nói hắn đang tìm kiếm vị trí quan tài của bạn cũ. Hiện tại đã khóa chặt, để cho hai người bọn ta đi qua xem, thì hắn lại ở tại chỗ dùng điện thoại di động chỉ huy bọn ta.

Ta bị Thử tiền bối làm cho giật bắn mình, vội vàng hỏi hắn không đi sao? Thử tiền bối nói hắn cũng muốn đi, bất quá ở bên trên rất dễ lạc phương hướng, căn bản không tìm được quan tài của lão hữu, hắn chỉ có thể ở phía dưới chỉ huy.

Quê nhà chúng ta có một cái phong tục, chính là không muốn từ trên đầu người chết đi lên, nhất là phần mộ, nếu không rất dễ dàng xúc phạm đến đối phương.

Mà hiện tại Thử tiền bối lại yêu cầu hai ta lên trên quan trắc, cái này tương đương với giẫm trên hơn một ngàn thi thể lên núi a, luận xác suất, cũng có thể trêu chọc đến một đống lớn đồ vật không sạch sẽ.

Hơn nữa hoàn cảnh nơi này âm trầm như vậy, khẳng định có đồ vật bẩn quanh quẩn ở phụ cận tìm người gây phiền toái. Vạn nhất ta cùng Lý Ma Tử lỡ chân ngã xuống thì cái được không bù nổi cái mất.

Lý Ma Tử cũng thấp thỏm không yên hỏi Thử tiền bối, có khả năng thứ hai hay không chính là ở phía dưới chúng ta chỉ huy, Thử tiền bối tiến lên tìm kiếm.

Thử tiền bối tức giận nói: "Nếu ngươi còn muốn được quan tài Vĩnh Nhạc thì ngoan ngoãn đi lên! Không muốn thì lôi thôi, ta không rảnh ở đây tốn thời gian với ngươi."

Cuối cùng thật sự là bất đắc dĩ, Lý Ma Tử chỉ có thể theo ta lên núi.

Nơi này có một con đường mòn dẫn thẳng lên núi, cầu thang được lát bằng đá, vô cùng bất ngờ, rất nhiều góc nghiêng đạt tới bốn mươi lăm độ, chỉ hơi vô ý liền có thể tan xương nát thịt.

Hai bên đường nhỏ đều là đại thụ che khuất bầu trời, dẫn đến ánh sáng nơi này nghiêm trọng không đủ, ngẫu nhiên một trận gió xuyên từ trên núi thổi xuống, cỗ lạnh lẽo kia liền trực tiếp ăn sâu vào cốt tủy.

Đi đến giữa sườn núi, hai ta liền mệt mỏi không tiếp thở nữa. Ta đưa ra đề nghị tại chỗ nghỉ ngơi một chút, Lý Ma Tử lại để cho ta tự mình nghỉ ngơi, hắn tiếp tục leo núi dò đường.

Vì Sở Sở, Lý mặt rỗ cũng thật sự là đủ liều mạng, ngay cả nghỉ ngơi cũng không được.

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể cắn răng, theo Lý mặt rỗ bò lên. Đến đỉnh núi, lần đầu tiên ta cảm giác được chân mềm, thật sự giống như mỳ.

Lý Ma Tử cũng đủ tiêu rồi, chỉ bằng tình huống hiện tại của hai ta, giẫm vách núi để tìm quan tài, cơ bản không khác gì tự sát, hai ta dứt khoát ở tại chỗ nghỉ ngơi một chút, chờ sau khi khỏe đủ, lúc này mới gõ điện thoại chuột tiền bối, dưới sự chỉ huy của Thử tiền bối, từ từ hạ xuống vách núi.

Chúng ta thông qua máy truyền tin nói chuyện với Thử tiền bối, không bao lâu liền khóa chặt một bộ quan tài. Bộ quan tài kia còn tạm coi như mới, hẳn là người của bạn thử tiền bối vừa mới chết kia phải không?

Bọn ta giẫm lên quan tài và nham thạch, từng chút từng chút một trèo lên. Ta hối hận đã không làm tốt biện pháp an toàn, nếu sơ sẩy một chút thì có thể trực tiếp ngã xuống, đến lúc đó chắc chắn sẽ mất mạng.

Thật sự khó có thể tưởng tượng, Miêu Dân địa phương đến tột cùng đã phí bao nhiêu khí lực mới có thể đem quan tài khiêng đến đây.

Cũng may chúng ta rất nhanh tới trước quan tài kia. Vừa đặt chân trước quan tài, phía dưới liền nổi lên một trận cuồng phong, gió rất lớn, ta lập tức ôm lấy quan tài, lúc này mới không đến nỗi ngã xuống.

Mà trong cơn cuồng phong kia, lại còn kèm theo một mùi tanh hôi, làm cho người ta có chút đầu váng mắt hoa!

Chờ sau khi cuồng phong đi qua, ta mới bắt đầu quan sát tỉ mỉ quan tài này. Muốn khiến quan tài cố định trên vách núi đá, cần làm hai việc. Thứ nhất là đánh vào hai cọc gỗ trên vách đá trước, dùng cọc gỗ nâng quan tài.

Mặt khác, còn phải buộc một sợi dây thừng trên quan tài.

Trước kia thi thằng, đều dùng cả đống gân trâu kéo thành một đoàn, ở bên ngoài quét lên một tầng dầu cây trẩu. Gân da trâu rắn chắc dẻo dai như vậy, trải qua trăm năm gió táp mưa sa cũng sẽ không buông lỏng, chỉ biết theo nước bốc hơi mà càng ngày càng gấp.

Hiện tại trên cơ bản đều dùng gân thép thay thế, huyền quan này tự nhiên cũng dùng gân thép.

Toàn bộ trọng lượng của quan tài hầu như đều đặt ở trên gân thép. Chúng ta theo cách nói của Thử tiền bối, làm cho gân thép cố định động, lúc này mới cởi bỏ gân thép, sau đó tiếp theo, chính là mở ra quan tài!

Tại địa phương nguy hiểm như vậy, thấy thi thể là cực kỳ không may mắn, hơi không cẩn thận có khả năng oan hồn quấn thân.

Nhưng chúng ta hiện tại là tên không thể không bắn trên dây, chỉ có thể dùng chùy và nạy côn đã được chuẩn bị trước, lột bỏ đinh đóng quan tài, sau đó mở nắp quan tài ra.

Nắp quan tài vừa mở ra, liền có một mùi hôi thối đập vào mặt, làm người ta khó chịu. Còn không đợi ta nhìn vào quan tài, lại chợt thấy một bóng đen từ bên trong bay ra, động tác nhanh nhẹn bò ra dọc theo vách đá, chui vào trong một cái thạch động phụ cận, biến mất không thấy gì nữa.

Ta vẫn chưa hết hoảng hồn, vẫn trợn mắt há hốc mồm nhìn hang đá kia.

Vừa rồi từ trong quan tài chui ra đến tột cùng là vật gì? Phải biết rằng quan tài này hoàn toàn kín đáo nha, không thể có một thứ lớn như vậy chui vào được, trừ phi vật đó là lúc quan tài đóng kín bỏ vào.

Nhưng chắc hẳn Miêu Dân sẽ không làm như vậy nhỉ?

Ai sẽ nhốt thi thể và những vật sống khác lại cùng một chỗ chứ.

Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ hỏi ta có thể nhìn rõ đó là vật gì không? Ta do dự một chút, hỏi có phải là khỉ không?

Lý Ma Tử cũng không đưa ra quyết định gì, nhìn thế nào cũng giống với hài nhi, dù sao thì thứ kia cũng không có lông dài.

Thử tiền bối ở phía dưới chờ đến không kiên nhẫn, thông qua máy móc không ngừng mắng chúng ta, bảo chúng ta đừng trì hoãn nữa, mau xem tình cảnh bên trong quan tài đi.

Ta chỉ có thể nhìn vào trong quan tài thôi.

Nhìn thấy vậy, ta lại trợn tròn mắt lần nữa.

Chỉ thấy trong quan tài tất cả đều là trùng xà, rắn rết rậm rạp, kín đáo đem đáy quan tài. Thi thể ngay tại phía dưới những trùng xà này đè xuống, chỉ lộ ra một cánh tay trắng hếu.

Nhiều đồ vật tụ tập trong một cái quan tài như vậy, lại hòa hợp lẫn nhau. Khi chúng ta mở ra quan tài, chúng nó mới bắt đầu hoảng loạn bò tới bò lui trên thi thể.

Mà nhìn thi thể, làm sao còn chút da nào? Đã bị những rắn sâu bọ kiến gặm sạch sành sanh, một phần chưa bị ăn, cũng bị hủ dịch phân giải, rơi lả tả một bên.

Ta lập tức bị hù đến hai chân nhũn ra, đây mẹ nó là người vừa mới chết sao? Nhìn thế nào cũng giống như là thi thể đã thả xuống mấy chục năm.

Đợi đến khi xe của chuột tiền bối hướng chúng ta rống, hỏi bên trong chúng ta đến cùng là tình huống gì, ta mới rốt cục phục hồi tinh thần, vội vàng nói tình huống không ổn.

Thử tiền bối nói vỗ mấy bức gương, sau đó khép quan tài lại, tranh thủ thời gian hạ xuống.

Ta có một phút cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi này nữa, lập tức vỗ mấy bức thiếp bên trong quan tài, sau đó đậy nắp quan tài lại, một lần nữa dùng gân thép cố định lại, lúc này mới bò dọc theo vách đá xuống.

Không nghĩ tới vào lúc chúng ta xuống núi thì Thử tiền bối bỗng nhiên lại truyền tin cho chúng ta, cảnh cáo chúng ta ngàn vạn lần không nên loạn.

Ta vẫn đang buồn bực đây này, chúng ta loạn thì có gì mà loạn chứ?

Thử tiền bối thần bí bảo ta không được nhắc tới, ta làm theo, sau đó thử tiền bối cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Ngươi bây giờ nhìn xem bóng lưng Lý Ma Tử kìa, trên lưng có phải có thêm một thứ gì hay không."

Ta sửng sốt một chút, theo bản năng nhìn sang phía Lý Ma Tử.

Trên lưng Lý Ma Tử cũng không có thêm thứ gì.

Thử tiền bối lập tức nói: "Ta để ngươi xem cái bóng của hắn, không phải sau lưng hắn!"

Ta lập tức nhìn qua sau lưng Lý Ma Tử, mà nhìn như vậy, nhất thời trợn tròn mắt.

Sau lưng Lý Ma Tử bóng lưng quả nhiên có thêm một vật. Vật kia mơ hồ không rõ, thậm chí so với bóng dáng Lý Ma Tử còn muốn mơ hồ hơn. Ta cũng không cách nào đoán được vật kia rốt cuộc là dạng gì, bởi vì nó thật sự quá nhạt, quá mơ hồ.

Ta nơm nớp lo sợ nói với Thử tiền bối là nhìn thấy một cái bóng mơ hồ, đó rốt cuộc là cái gì?

"Cái quan tài Vĩnh Nhạc tẩm bổ ra một loại tà vật." Thử tiền bối nói: "Hiện tại, dưới tình huống không kinh động Lý Ma Tử, ngươi phải làm theo lời ta, làm."

Ta lập tức gật đầu nói.

"Ngươi đi lên một cỗ quan tài gần nhất, rút ra một cái đinh quan tài, bôi lên máu của mình, sau đó cái đinh kia chết trên mặt đất." Thử tiền bối nói.

"Ừm? Cái bóng kia có thể đinh lại." Ta rất kinh ngạc hỏi.

"Hẳn là có thể." Thử tiền bối có điểm không xác định nói.

Ta dở khóc dở cười nói đừng, đây chính là đại sự mạng người quan trọng.

Cuối cùng Thử tiền bối cũng do dự không quyết, suy nghĩ một chút, nói là hắn tự mình ra tay đi!

Sau đó Thử tiền bối buộc máy truyền tin.

Mặc dù Thử tiền bối già nua, nhưng bản lĩnh leo núi này rất cao, không đến nửa giờ đã xuất hiện trước mặt chúng ta, khiến ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Thử tiền bối cười nói đi đường tắt lên. Sau khi nói xong, liền vòng đến bên người Lý Ma Tử, từ trên xuống dưới đánh giá Lý Ma Tử.

Vừa rồi khi ta bảo Lý mặt rỗ đứng yên, Lý mặt rỗ đã ý thức được mình xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn không dám hỏi nhiều.

Bây giờ nhìn xem Thử tiền bối không động thủ, Lý mặt rỗ lại càng thấp thỏm không yên, hỏi chính mình Thử tiền bối làm sao?

Thử tiền bối nói: "Đứng yên đừng nhúc nhích là được. Chờ chút nữa ta nói được, hai người các ngươi liền liều mạng đi về phía trước chờ ta. Nhớ kỹ, nếu nửa đường có người gọi các ngươi, tuyệt đối đừng dừng lại, cũng đừng có bị ráng chiều chiếu đến! Càng không nên bị ánh nắng chiều chiếu vào, một khi ánh chiều chiều chiếu đến, ngươi liền hoàn toàn xong đời, nhớ kỹ chưa?"

Đợt sáng thứ một trăm tám chín chiều mây không chiếu thân.

Lý Ma Tử cứng đầu gật đầu, bắp chân cũng bắt đầu run rẩy, không biết hắn có thể chạy được hay không.

Sắc mặt Thử tiền bối nghiêm túc đi tới Huyền Quan Nhai, làm hai cái đinh quan tài, nhắm ngay bóng dáng sau lưng Lý Ma Tử, hung hăng đính xuống. Lúc đinh đóng xuống, ta rõ ràng thấy cái bóng kia giãy dụa hai lần, tựa hồ hết sức thống khổ.

Thử tiền bối cũng không dám lộn xộn, bèn dùng chân đạp lên hai cái đinh, hướng Lý Ma Tử rống lên một tiếng: "Chạy mau!"

Nghe Thử tiền bối ra lệnh một tiếng, Lý Ma Tử lập tức chạy trốn, ta theo sát phía sau, cũng chạy theo.

Một hơi chạy tới bên cạnh cầu thang, ta cũng không lo được mỏi mệt, trực tiếp thuận theo cầu thang một đường đi xuống phía dưới.

Nửa đoạn đầu không có vấn đề gì, bất quá đã đến nửa đoạn sau của cầu thang, bắt đầu có đủ loại tình huống.

Trước tiên ta mới nghe thấy hai bên có tiếng Xi Khiếu như có người nói chuyện, nhưng căn bản không thấy bóng người đâu cả.

Mà càng đi xuống phía dưới, đã bắt đầu nhìn thấy "người". Tới gần bên trong rừng rậm Huyền Quan Nhai, bắt đầu có bóng người đang lay động, bay tới bay lui, bất quá không thấy rõ diện mạo của bọn họ.

Thậm chí cũng bắt đầu có người chào hỏi chúng ta: "Là dâng hương?"

Hai ta không đáp ứng, chạy thẳng xuống núi.

"Là dâng hương." Âm thanh kia vẫn luôn hỏi, từ giữa sườn núi cho tới khi chúng ta sắp rời khỏi vách núi treo lơ lửng.

Về sau, không còn âm thanh nào nữa. Mà lúc rời khỏi con đường treo quan tài, hắn lại nhìn thấy rõ ràng một nữ nhân mặc áo trắng đang ngồi quay lưng về phía cửa hàng của chúng ta, không hề nhúc nhích.

Hai ta không hẹn mà cùng ngừng lại.

Lý mặt rỗ muốn mở miệng, ta lập tức đi ngăn hắn lại. Thử tiền bối đã dặn dò chúng ta, ngàn vạn lần không nên nói chuyện với bất cứ ai.

Ta dùng ngón tay chỉ một bên, ý bảo Lý Ma Tử đi vòng qua bên cạnh!

Lý Ma Tử lập tức gật đầu, theo ta tiến vào trong rừng rậm. Trong rừng rậm, càng ngày càng nhiều bóng đen bắt đầu tụ lại chỗ chúng ta, có những người cổ đại, thậm chí còn có mấy người cầm binh khí nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Ta không để ý tới chúng nó, trực tiếp đi xuống chân núi.

"Là toi mạng phải không?" Nữ nhân áo trắng kia bỗng nhiên lại mở miệng hỏi.

Đã toi mạng... Ta hít sâu một hơi, xem ra nữ nhân áo trắng này là nhân vật hung ác.

Chúng ta tiếp tục không để ý tới nàng ta, mà đi xuống dưới.

Bất quá, đi tới đi lui, hai ta không hẹn mà cùng ngừng lại.

Phía trước, hào quang vạn trượng, chúng ta tiếp tục đi về phía trước, là sắp lộ ra dưới ánh nắng chiều rồi.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Ta lo lắng tới mức sứt đầu mẻ trán.

Chúng ta không thể tiếp tục nữa, bại lộ trong ráng chiều, quỷ mới biết nguy hiểm đến mức nào.

Hiện tại đặt trước mặt chúng ta, cũng chỉ còn một con đường duy nhất, đó chính là chen qua bên người nữ nhân áo trắng cầu thang

kia.

Mặc dù có nguy hiểm, nhưng chung quy vẫn tốt hơn so với mạo phạm cấm kỵ của Thử tiền bối!

Sau khi đã chuẩn bị xong, hai ta dốc hết dũng khí, đi đến trên bậc thang, bước từng chút một xuống dưới.

Nữ nhân áo trắng mở miệng: "Là toi mạng đúng không?"

Hai ta không để ý tới, từ bên người nữ nhân áo trắng cứng rắn chen qua, ta thậm chí cũng không dám nhìn vào ánh mắt của nữ nhân áo trắng.

Nhưng hai ta vừa mới chen qua, đi về phía trước một bước, một đôi móng vuốt lạnh lẽo, bỗng nhiên túm được chân của ta, ta bị hù đến cả người run rẩy một chút, lập tức quay đầu nhìn lại.

Nhưng cuối cùng ta cũng ngăn chặn suy nghĩ này, tuyệt đối không được quay đầu nhìn lại, quay đầu lại chính là tiêu diệt dương hỏa trên vai mình, nguy hiểm hơn nhiều.

"Hai người các ngươi quen nữ nhân này không." Nữ nhân kia bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Trong lòng thót tim nhảy lên một cái, nàng có ý gì?

Đang lúc ta suy nghĩ, chợt nghe thấy Lý Ma Tử hét lên một tiếng: "Sở Sở, sao lại là ngươi?"

Ta thất kinh, lập tức quay đầu lại nhìn Lý mặt rỗ. Lý mặt rỗ há hốc mồm, nhìn chằm chằm vào nữ nhân phía sau, trên mặt biểu tình giật mình có thể thấy được.

Sở Sở ở đây? Không thể nào, nhất định là do Lý Ma Tử sinh ra ảo giác.

Ta chộp lấy Lý Ma Tử, dùng sức thoát khỏi tay nữ nhân, muốn chạy ra. Nhưng lúc này ta mới phát hiện Lý Ma Tử lại như đinh đóng tại chỗ, căn bản không thể nhấc nổi.

Ta sốt ruột rồi, sức lực càng mạnh mẽ thì có thể kéo đi được, nhưng vẫn không dùng được.

Mắt nhìn thấy hào quang càng ngày càng thịnh, mắt thấy sắp bao trùm lên người chúng ta rồi, ta sốt ruột sứt đầu mẻ trán, cũng không dám quay đầu lại nhìn, suy nghĩ có nên chạy trốn trước hay không?

Ngay lúc ta còn đang do dự, Lý mặt rỗng nhiên đi trước, ta kinh hãi phát hiện, hắn vẫn luôn nhảy đi, còn bạch y nữ nhân đã không thấy đâu.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, biết Lý Ma Tử chắc chắn đã trúng chiêu. Mắt thấy Lý Ma Tử sắp đi vào trong ánh nắng chiều, ta lập tức chạy tới túm Lý Ma Tử đi.

Bất quá, làm sao ta có thể kéo Lý Ma Tử ở lại? Cuối cùng ta chỉ có thể dùng Thiên Lang Tiên, hung hăng quất hai cái về phía sau lưng Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, tuy nhiên giọng nói kia nghe không hề giống của Lý Ma Tử, ngược lại giống như của một nữ nhân, ta rút lại một lần, Lý Ma Tử chạy nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt đã nhảy vào trong ráng chiều.

Ánh sáng vàng rực rỡ chiếu lên người Lý Ma Tử, hắn xoay người lại, nhìn ta cười hắc hắc.

"Nghiệp chướng to gan, cút cho ta!" Ngay lúc chân tay ta luống cuống, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng bạo nộ của chuột tiền bối. Ta theo thanh âm nhìn qua, phát hiện Thử tiền bối chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau ta, trong tay cầm lấy một tấm phù chú màu lam, mà tấm phù chú kia ta biết, chính là linh phù bậc trung mà nam thương cảm cho Thử tiền bối.

Thử tiền bối mạnh mẽ lấy ra linh phù, phù bất thiên bất ỷ rơi vào trên người Lý Ma Tử!

Lý Ma Tử lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết cuồng loạn, đau khổ lăn lộn trên mặt đất.

Thử tiền bối chào hỏi ta: "Còn thất thần làm gì, mau ôm hắn trở về."

"Hào quang này..."

"Không sao." Thử tiền bối nói: "Nhanh lên, nếu không Lý Ma Tử khó giữ được tính mạng."

Ta cắn răng một cái, lập tức xâm nhập trong hào quang, một tay nâng Lý Ma Tử lên, co cẳng chạy về hướng Miêu trại.

Lúc đầu Lý Ma Tử còn giãy giụa hai cái, nhưng rất nhanh ngừng giãy giụa, nằm sấp sau lưng ta không nhúc nhích, giống như đã hôn mê bất tỉnh.

Một hơi chạy đến Miêu trại, lúc này ta mới buông Lý Ma Phù xuống, quay đầu nhìn lại, Thử tiền bối cũng theo tới.

Hắn bóp hai cái trên người Lý Ma Tử, rất nhanh Lý Ma Tử đã tỉnh lại, giương nanh múa vuốt hô "Sở".

Thử tiền bối không chút khách khí để lại một dấu bàn tay trên mặt Lý Ma Tử: "Thành sự không đủ bại sự có thừa, vương gia dám lãng phí ta một tấm phù chú trung đẳng!"

Lý mặt rỗ bị Thử tiền bối đánh cho tỉnh táo lại, mê mang nhìn chung quanh, cuối cùng hét to một tiếng: "Mẹ ơi, vừa rồi ta đã nhìn thấy Sơ rồi."

"Trông thấy cái rắm, đều là giả." Thử tiền bối mắng: "Mau đi theo ta."

Lý Ma Tử vẫn không yên tâm, ta cũng không để ý tới hắn nữa, theo Thử tiền bối về tới nhà người bạn cũ kia.

Sau khi đóng cửa lại, ta mới coi như triệt để nhẹ nhàng thở ra, hỏi Thử tiền bối hết thảy thảy chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Chương thứ một trăm chín mươi ngàn, Bách Trùng Thôn Thi.

"Haizz!" Thử tiền bối thở dài: "Ta cũng không xác định, tuy nhiên quan tài Vĩnh Nhạc kia, cùng ta suy đoán hẳn là Bát Cửu không rời mười... "

Nguyên lai, sau khi hai ta chụp lấy ảnh trong quan tài, rơi xuống vách núi, Thử tiền bối vậy mà phát hiện bóng người Lý Ma Tử lơ lửng bất định, bên người bao phủ một tầng sương mù mông lung. Kinh nghiệm phong phú khiến cho Thử tiền bối rất nhanh ý thức được, Lý Ma Tử khẳng định mang theo thứ gì từ trong quan tài.

Vật kia rất có thể là một loại tà vật được dùng để tẩm bổ quan tài Vĩnh Lạc, dùng quan tài Vĩnh Nhạc tẩm bổ ra, Thôn Hồn Phệ Phách dễ dàng như trở bàn tay, cho nên Thử tiền bối mới bảo ta dùng đinh đóng nó lại tại chỗ.

Vì để tránh bị thứ kia đuổi kịp, Thử tiền bối mới bảo chúng ta chạy mau, còn hắn thì tiếp tục ở lại tiếp tục trấn áp.

Sở dĩ không để cho chúng ta đi hào quang, chính là bởi vì ráng chiều là chỗ giao nhau của âm dương luân chuyển, chúng ta đi vào trong ánh sáng mờ, dương khí trên người nhất định sẽ bị âm khí thay đổi, đến lúc đó khẳng định sẽ bị càng nhiều thứ bẩn hơn thừa dịp mà vào.

Về phần nữ nhân áo trắng ngăn cản chúng ta, chính là quỷ chặn đường ở hành lang kia. Quỷ cản đường xuất hiện, ngoài dự liệu của Thử tiền bối, cho nên lúc trước hắn mới không nói cho chúng ta biết.

Quỷ Lộ kia quanh năm sống ở nơi có âm khí thoải mái, là lệ quỷ. Nếu không phải có phù chú trung đẳng dành cho nam tử, chỉ sợ hôm nay chúng ta gặp phải tai ương.

Nghe Thử tiền bối nói như vậy, trái tim ta đột nhiên nhảy dựng lên, chúng ta thiếu chút nữa đã toàn quân bị diệt nha, ngẫm lại còn khiến ta cảm thấy đau lòng... Dù sao bây giờ ngay cả quan tài Vĩnh

Nhạc của chúng ta cũng chưa từng sờ tới một cái.

Nếu thật sự sờ tới quan tài Vĩnh Nhạc, chẳng phải nguy hiểm hơn sao?

Bỗng nhiên ta nhớ tới thi thể của vị Miêu tộc bằng hữu kia, vội vàng hỏi chuột tiền bối, trong quan tài bịt kín, vì sao lại có nhiều trùng xà chuột như vậy?

Thử tiền bối thở dài: "Nếu như không làm như vậy, chỉ sợ hắn sẽ biến thành thi thể vĩnh viễn, vĩnh viễn bị quan tài Vĩnh Nhạc nô dịch thôi!"

"Vĩnh Nhạc thi? Đó là thứ gì?" Ta ù cạc cạc hỏi.

"Vĩnh Nhạc thi, cũng coi là một loại cương thi. Chẳng qua loại thi thể này có hồn có phách. Chịu ảnh hưởng từ quan tài Vĩnh Nhạc, sau khi hắn chết, hồn phách sẽ không rời khỏi thân thể, đến lúc đó còn có thể "sống lại", có trời mới biết hắn sẽ được quan tài Vĩnh Nhạc chỉ dẫn đi làm những chuyện gì!" Thử tiền bối giải thích.

"Cái đó cũng không đến mức khiến thi thể trùng xà chuột Nghĩ ăn hết chứ? Hoàn toàn có thể hỏa hóa a." Ta đối với loại hành vi bạo ngược thi thể này, tương đối không hiểu.

"Ngươi không hiểu, đây gọi là chuộc tội. Chỉ có như vậy thì mới có thể xóa đi tội nghiệt của bản thân. Hắn đã dùng cách này để triệt tiêu tội nghiệt của mình, quan tài vĩnh viễn cũng không làm gì được hắn..."

Lý Ma Tử trầm ngâm một lúc lâu: "Vậy theo như ngươi nói, quan tài vĩnh viễn chỉ hại người, mà không để người chết an nghỉ sao?"

Thử tiền bối nói: "Cái này còn nhìn không rõ sao? Quan tài vĩnh nhạc có thể khiến người qua đời 'Vĩnh lạc' chính là bởi nó có thể đánh cắp phúc báo của người khác để bản thân sử dụng. Nếu như không có ai đi thử quan tài Vĩnh Nhạc, quan tài vĩnh nhạc không cách nào đánh cắp phúc báo người khác, cũng giống như quan tài bình thường không có gì khác nhau."

"Trách không được tòa này treo quan tài âm hồn không tiêu tan, nguyên lai là vì bọn hắn phúc báo bị Vĩnh Nhạc quan đánh cắp, không cách nào chuyển thế đầu thai, cho nên mới thành cô hồn dã quỷ, vĩnh viễn bồi hồi ở huyền quan trắc!"

Bọn ta đều trầm mặc.

Quan tài Vĩnh Nhạc này, nói trắng ra chính là vì bản thân mình mà không thèm để ý đến một món đồ hại người khác. Cho dù chúng ta có thể lấy được quan tài Vĩnh Nhạc, Lý Ma Tử lương tâm có thể để ý hay sao? Sở Sở lại dùng thứ này ư? Thử tiền bối có biết dùng hay không?

Cho nên bọn họ làm tư tưởng đấu tranh gian nan, không biết nên lấy hay bỏ.

Cuối cùng, Lý Ma Tử bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Quên đi, quan tài cái chó má Vĩnh Nhạc ta không cần đâu."

Nói xong, ánh mắt hai người chúng ta nhìn về phía Thử tiền bối.

Thử tiền bối im lặng: "Thiện ác tới cuối cùng có báo, ta cũng không dám dùng thứ đó. Đừng nhìn nó nhất thời đắc ý, bất quá một ngày nào đó, toàn bộ nghiệt nó làm sẽ báo ứng trên người chủ nhân cỗ quan tài, đến lúc đó chỉ sợ đời này không được siêu sinh."

Nếu lời đã nói toạc ra, chúng ta cũng không cần phải xoắn xuýt nữa, ta nói này, chúng ta vẫn là nên nhanh về đi? Ta một khắc cũng không muốn ở lại chỗ này nữa.

Lý Ma Tử và Thử tiền bối đều không trả lời, ta biết, tuy ngoài mặt bọn họ nói là không cần quan tài vĩnh viễn vui vẻ, nhưng kỳ thật trong lòng cũng rất không cam tâm.

Thử tiền bối bỗng cười nói: "Chúng ta không thể chỉ vì chính mình mà không vì người khác được. Quan tài Vĩnh Nhạc kia là âm vật hại người, chúng ta thân là thương nhân âm vật, đương nhiên phải có trách nhiệm và nghĩa vụ, thu lấy quan tài Vĩnh Nhạc, cũng coi như tích chút âm đức."

"A, đúng, đúng, ta đồng ý ý kiến của Thử tiền bối. Mặc dù quan tài Vĩnh Nhạc này không thể sử dụng vì ta, nhưng tốt xấu gì cũng là một âm vật trân quý, nhất định có thể bán được giá tốt!" Lý Ma Tử liên tục gật đầu.

Hai người lập tức vỗ tay một cái.

Ta không nói gì, tuy rằng hai người nói rất đường hoàng nhưng ta chỉ liếc mắt cũng nhìn ra được bản chất của hai người... Nói trắng ra là không nỡ bỏ quan tài Vĩnh Nhạc.

Không còn cách nào khác, ta cũng chỉ có thể gật đầu, đáp ứng hai người lấy đi quan tài Vĩnh Nhạc.

Thử tiền bối nói cho chúng ta biết, có thể sử dụng quan tài Vĩnh Nhạc thì chắc chắn không phải người bình thường. Mà đối phương treo quan tài Vĩnh Nhạc ở Quan Nhai, rất có thể bởi vì bản thân đối phương là Miêu tộc. Miêu Cương dùng cổ, hắn nghi ngờ quan tài Vĩnh Nhạc nhất định sẽ bị người ta hạ cổ, nhất định phải tìm một người hiểu sâu độc giúp chúng ta.

Xem tự tin của Thử tiền bối, ta biết trong lòng hắn khẳng định đã có nhân tuyển thích hợp. Quả nhiên, Thử tiền bối chạy đi, gọi đứa cháu trai lớn của mình tới. Cũng không biết là dùng tiền tài hay là lợi ích gì để đả động hắn, vị cháu trai này vỗ ngực quyết định giúp chúng ta.

Hắn tên là Giang Kim thành, là người Miêu tộc bản địa sinh ra lớn lên, từ nhỏ đã theo cha chơi cổ, trên đời này cũng không có cổ độc hắn không phá được.

Kế tiếp, chính là phán đoán trên vách đá quan tài, bên trong mấy ngàn cỗ quan tài, cái nào mới thật sự là quan tài vĩnh lạc?

Thử tiền bối cho chúng ta nghỉ ngơi trước, sáng sớm ngày mai lại hành động, về phần kế hoạch, hắn đã dự định xong.

Nói xong, Thử tiền bối cùng Giang Kim thành lần lượt rời đi, nói là đi chuẩn bị một vài thứ buổi sáng mai sẽ dùng đến.

Ta và Lý Ma Tử cũng mệt mỏi lắm rồi, ta đã sớm muốn nằm xuống hôn thiên ám, vì lẽ đó nằm trên giường một giấc liền ngủ thiếp đi.

Không nghĩ tới giấc ngủ này lại ngủ đến buổi sáng ngày thứ hai.

Ta bị Thử tiền bối hét tỉnh, mở mắt ra, mới phát hiện sắc trời đã bắt đầu tỏa sáng, không khí phía đông vẫn Man Thanh mới mẻ, chỉ loáng thoáng ngửi thấy mùi máu tanh.

Thử tiền bối gọi hai ta ra ngoài, lúc này hai ta mới phát hiện trong sân có đặt mấy cái sọt. Từng cái sọt đều bị đựng đầy đồ vật đen sì, dính dính, nhìn qua rất buồn nôn, cũng không biết là cái gì.

Thử tiền bối bảo chúng ta mỗi người đều ôm một cái sọt, cùng hắn đi quan sát vách núi treo quan tài.

Ta còn chưa tình nguyện ôm lấy cái sọt, nhất thời ta bị mùi hôi thối và mùi máu tanh kích thích không thở nổi. Ta cau mày hỏi Thử tiền bối, đây rốt cuộc là cái quỷ gì vậy?

Thử tiền bối vui vẻ nói với ta: "Đều là một ít đồ vật dương khí tràn đầy mà thôi, thứ này có thể giúp chúng ta định vị đến quan tài Vĩnh Nhạc."

"Con mẹ nó không phải là một đống phân sao?" Lý Ma Tử hỏi.

"Đây cũng không phải là phân bình thường, là phân của lộc đực và con lừa, phía trên còn tưới một tầng máu chó đen, cái sọt này cũng là cành gỗ đào viết, đều là đồ vật dương khí tràn đầy. Những thứ này có thể đem âm khí của quan tài Vĩnh Nhạc bức ra, đến lúc đó nhìn thấy quan tài nào bốc khói đen, chính là quan tài Vĩnh Nhạc."

Tuy có cách nhưng không thể không thừa nhận, theo lý mà nói thì cách này thuận theo, thuận tiện nhanh chóng.

Chương thứ một trăm chín mươi ba, Miêu Vương thế tập kích.

Đến bên dưới quan tài trên núi, Giang Kim thành cùng chúng ta nhặt một ít nhánh cây khô héo, sau khi đốt lửa xong, liền ném tất cả sọt vào.

Lập tức lửa lớn hừng hực liền bao vây cái sọt, phân và máu bên trong liền bị nướng vang lên xì xèo, mùi hôi thối hun trời, bốc ra từng luồng từng luồng khói mù.

Bất quá sương mù thoát ra lại là màu xanh, rất nhanh đuổi sương mù, tràn ngập cả tòa quan nhai.

Chúng ta nhìn chằm chằm vào vách đá treo lơ lửng không chớp mắt, trọng điểm chú ý vào bộ phận chính giữa. Thử tiền bối nói quan tài vĩnh viễn vui vẻ ở chính giữa vách núi.

Quả nhiên, không bao lâu sau, chính giữa liền có sương mù dày đặc cuồn cuộn phóng xuất ra, cảm giác giống như có một cỗ quan tài bị đốt cháy, khói đen tràn ngập, rất nhanh đã đè ép khói xanh xuống.

Thử tiền bối lập tức hô một tiếng: "Đi, mau đi lên, quan tài Vĩnh Nhạc hiện ra rồi!"

Nói xong, Thử tiền bối liền vội vàng mang bọn ta vội vàng theo cầu thang đi lên.

Căn cứ vị trí khói đen, chúng ta suy đoán quan tài Vĩnh Lạc không nằm chính giữa vách núi, mà là ở gần sát cầu thang.

Thử tiền bối mắng: "Dựa gần như vậy chính là để càng nhiều người chú ý tới nó, tiếp xúc với nó, từ đó giành lấy càng nhiều phúc báo hơn.

Thật sự là đủ thông minh."

Bọn ta một hơi bò đến giữa sườn núi, cách thật xa đã nhìn thấy một cỗ quan tài khói đen tràn ngập trong đó, bao phủ toàn bộ nó, căn bản không thấy rõ thân quan tài.

Thử tiền bối lập tức móc ra một lá linh phù bậc trung, đưa cho Giang Kim thành, để Giang Kim thành đi trước.

Giang Kim thành không đồng ý, nói sao phải để bản thân đi trước, vạn nhất có nguy hiểm gì đó thì hắn sẽ đứng mũi chịu sào.

Thử tiền bối cười lạnh nói đây là một lá linh phù bậc trung, có thể bảo vệ ngươi bình an. Hơn nữa hiện tại chủ nhân quan tài Vĩnh Nhạc đã ý thức được nguy hiểm, khẳng định đã bắt đầu hạ cổ độc, cho nên vẫn là chuyên gia của hắn đi trước, gặp phải cổ trùng có thể giải quyết trước.

Giang Kim thành lúc này mới kiên trì đáp ứng, nhưng thấy hắn lấy từ trong ngực ra hai cây châm lửa, đốt xong cầm trong tay, từng chút từng chút theo vách đá bò về phía trước.

Vốn cho rằng, chúng ta sẽ gặp phải đại lượng cổ trùng công kích, không nghĩ tới một mực đi đến bên cạnh quan tài Vĩnh Nhạc, vẫn như cũ không thấy quan tài Vĩnh Nhạc có nửa điểm động tĩnh, giống như vật chết.

Yên tĩnh bất thường này khiến cho ta càng thêm cẩn thận!

Chúng ta đứng trên cọc gỗ nâng quan tài Vĩnh Lạc, nơm nớp lo sợ nhìn Giang Kim thành và Thử tiền bối cạy nắp quan tài ra.

Trong nháy mắt khi nắp quan tài mở ra, một cỗ hắc vụ nồng đậm từ bên trong phun ra, làm cho người ta không mở được mắt, ta lập tức dán chặt vào trên vách núi đá, nhắm mắt lại, lo lắng cỗ hắc vụ này có độc.

Tưởng ta mở mắt lần nữa, ánh mắt rõ ràng hơn rất nhiều, sương mù màu đen tiêu tán đi, Thử tiền bối và Giang Kim thành đang ngây người nhìn quan tài.

Lòng hiếu kỳ lập tức thúc đẩy ta tiến lên liếc nhìn một cái.

Nhìn vậy, ta lập tức trợn tròn mắt.

Một người mặc mãng bào đang nằm trong quan tài. Thanh đồng cổ kiếm dưới ánh nắng ban mai chiếu rọi, lấp lóe sáng lên. Mà lại nhìn thi thể, đúng là không có chút hư thối, hắn quả nhiên như ngủ thiếp đi, ngũ quan uy nghiêm, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

"Cường hắn kìa, các ngươi mau nhìn ngực hắn." Lý Ma Tử đột nhiên hét ầm lên.

Ánh mắt của bọn ta lập tức rơi lên trên ngực hắn. Vừa nhìn như vậy, tất cả đều kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

Ngực của hắn ta phập phồng lên xuống, giống như đang thở dốc. Mẹ nó, chẳng lẽ hắn ta còn là một người sống sờ sờ?

Giang Kim thành bỗng nhiên quỳ xuống bên cạnh quan tài, nơm nớp lo sợ nói: "Người này là Miêu Vương, hắn chính là Miêu Vương đó."

"Miêu Vương?" Ta nhìn Thử tiền bối một cách khó hiểu: "Miêu Vương là ai?"

"Người thống trị Miêu Cương cổ đại được đại nhật tử phong làm Miêu Vương, ban đất phong, hoàng thất mặc mãng bào." Thử tiền bối nói: "Giang Kim thành, đừng sợ, hắn đã chết, ngươi giết bản mạng cổ của hắn."

Giang Kim thành vẫn đầy sợ hãi: "Không được, hắn là Miêu Vương, là của Miêu tộc chúng ta, ta không thể giết hắn."

"Được." Không nghĩ tới Thử tiền bối lại sảng khoái đáp ứng: "Bất quá ta nói cho ngươi biết, ngươi đây là bất hiếu thuận, ngươi tình nguyện để phụ thân ngươi hấp thụ phúc báo, trọn đời không được siêu sinh. Cũng muốn Miêu Vương không hề có huyết thống quan hệ với ngươi, tiếp tục làm xằng làm bậy phải không?"

"Chuyện này..." Trong nháy mắt Giang Kim thành liền ngây ngẩn cả người, chần chờ.

"Nhanh lên." Thử tiền bối nói: "Đợi một lát nữa, chờ hắn đầu độc bổn mạng chúng ta cũng sẽ mất mạng, chỉ sợ ngươi so với chúng ta càng rõ ràng hơn là kết cục gì đi."

Cuối cùng Giang Kim thành vẫn cắn răng một cái, nói: "Mẹ nó, Miêu Vương cũng không phải hạng tốt lành gì, tàn bạo thành tính, ông mày hôm nay sẽ trừ hại cho muôn dân Miêu tộc!"

Nói xong, Giang Kim thành liền bóp miệng Miêu Vương.

Miêu Vương trong miệng đã bị giết chết, bị xẹp xuống đến lợi hại, xem ra bề ngoài chỉ có ướt thôi.

Mà sở dĩ ngực hắn có thể phập phồng, chỉ là vì trong ngực Miêu Vương cất giấu bản mệnh cổ trùng. Bản mệnh hắn sinh tồn trong lồng ngực, tự nhiên kéo theo ngực phập phồng.

Bóp miệng Miêu Vương ra, Giang Kim thành lập tức nhét mồi lửa trong tay vào.

Lửa vừa nhét vào, ngực Miêu Vương phập phồng lợi hại hơn. Nhắc tới cũng kỳ quái, khói mù trên cây châm lửa lại đều chui vào cổ họng Miêu Vương, nhưng vẫn chưa chui ra.

Thử tiền bối xem tâm phục khẩu phục, không ngừng tán thưởng nói: "Có thể luyện thành loại hỏa hầu này quả thật không dễ dàng chút nào, không tệ, không tệ nha."

Lửa cháy tới môi Miêu Vương, liền ngừng thiêu đốt, Giang Kim Thành lập tức lấy giấy đốt lửa ra.

Mà sau khi mồi lửa bị móc ra, bắt đầu có khói đặc cuồn cuộn từ yết hầu Miêu Vương cùng trong lỗ mũi toát ra.

Giang Kim thành càng khẩn trương hơn, hai cánh tay dạng cái kìm, phân biệt đặt gần lỗ mũi cùng miệng Miêu Vương, tùy thời chuẩn bị bóp xuống.

Còn không đợi ta hiểu rõ chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên nhìn thấy yết hầu Miêu Vương trong sương mù toát ra, truyền đến một trận thanh âm ông ông!

Giang Kim thành lập tức chấn động mười hai phần tinh thần, ta biết, đó hẳn là bản mệnh cổ của Miêu Vương sắp ra ngoài. Giang Kim thành lại định dùng hai tay bắt lấy cổ trùng, công lực này, không đi biểu diễn ảo thuật xem như lãng phí!

Đang lúc ta nghĩ ngợi lung tung, miệng Miêu Vương bỗng nhiên ngậm lại, Giang Kim thành lập tức hét lên một tiếng không tốt, muốn rụt tay về.

Nhưng đã không kịp, ta rõ ràng nhìn thấy một con côn trùng màu đen, lớn như ruồi, từ trong lỗ mũi Miêu Vương bay ra, cắn một cái vào bàn tay Giang Kim thành.

Giang Kim thành lập tức hét thảm một tiếng, bỗng nhiên bắn trở về. Nếu không phải Thử tiền bối có chuẩn bị trước, ôm lấy Giang Kim thành, chỉ sợ hắn sẽ ngã từ trên vách đá vạn trượng xuống.

Ta nhìn thoáng qua bàn tay Giang Kim thành, chỉ là đâm ra một lỗ hổng nhỏ mà thôi, chảy ra một chút máu tươi.

Giang Kim thành kêu la đau đớn, một bàn tay khác ôm chặt lấy cổ tay, hét một tiếng với Thử tiền bối: "Thí tiền bối, giúp một tay ta chém đứt bàn tay của ta."

Cái gì?

Ta và Lý Ma Tử đều sửng sốt, không giải thích rõ Giang Kim thành là đang nói giỡn hay là nói thật.

Quan tài Vĩnh Nhạc thứ một trăm chín mươi hai, vĩnh viễn vui vẻ.

Không đợi hai ta lấy lại tinh thần, Thử tiền bối đã giơ tay chém xuống, bàn tay gãy của Giang Kim thành rơi vào trên cọc gỗ, máu tươi trong nháy mắt phun ra như suối phun.

Giang Kim thành không quan tâm tới bàn tay đứt đoạn chảy máu không ngừng, một tay khác nắm lên bàn tay gãy, ném đến bên cạnh quan tài, hướng về phía tiền bối chuột gầm lên: "Nấu hủy quan tài kia!"

Thử tiền bối không chút do dự ném một bánh xe lửa lên quan tài, lại mất hai cái bình chít chít.

Lửa gặp phải đôn đốp bình, nháy mắt oanh oanh liệt liệt bốc cháy lên. Giang Kim Thành lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đau lưng tựa vào vách núi.

Tình huống gì đây? Ta và Thử tiền bối hai mặt nhìn nhau, một lúc lâu vẫn không kịp phản ứng. Chỉ là bị côn trùng cắn một cái, liền muốn chặt đứt bàn tay, người này đầu óc có bệnh thôi.

"Còn thất thần làm gì, cho hắn cầm máu!" Thử tiền bối nổi giận gầm lên một tiếng với hai ta, ta và Lý Ma Tử tranh thủ thời gian dựa theo phân phó, đè xuống vết thương Giang Kim thành. Thử tiền bối thì đốt một cây châm lửa, đốt tới đốt lui trên vết thương của Giang Kim thành.

Bị lửa thiêu đốt, loại đau đớn này không cần nghĩ cũng biết, đầu Giang Kim Thành đau đến mức mồ hôi lạnh chảy đầy trán, sắc mặt vặn vẹo.

Bất quá hắn cũng không phát ra nửa điểm thanh âm, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm quan tài đang cháy rừng rực bên cạnh.

Ta còn tưởng rằng Giang Kim thành là dời đi sự chú ý, giảm bớt sự đau đớn, liền nói chuyện với hắn, hỏi hắn làm gì phải tiêu hủy quan tài, vạn nhất cả tòa quan tài trong quan tài đều cháy thì làm thế nào đây?

Giang Kim thành nói bản mệnh cổ trùng đã chui vào trong tay mình. Trừ phi dùng lửa lớn thiêu chết bản mệnh cổ, nếu không thi thể không đông cứng không thôi, chúng ta đừng hòng đạt được quan tài vĩnh viễn vui vẻ.

Hiện tại hắn đang nhìn chằm chằm bản mệnh cổ, nếu bản mệnh cổ trùng thật chạy thoát, vậy coi như đốt cả tòa quan tài này, cũng không thể để cho bản mệnh cổ trùng chạy thoát. Bản mệnh cổ trùng của Miêu Vương, không phải người bình thường có thể thu thập được.

Vì vậy ta cũng càng nghiêm túc quan sát quan tài đang thiêu đốt.

Vốn cho rằng, lửa lớn như vậy, nhất định có thể thiêu chết cổ trùng kia. Nhưng ai có thể nghĩ, không bao lâu, từ trong đó bay ra bốn năm con "Con ruồi"

Ta bị hù chết, còn tưởng cổ trùng muốn công kích đầu tiên chính là chúng ta, lập tức trốn tránh.

Thế nhưng cổ trùng lại làm như không thấy chúng ta, tùy ý chui vào mấy cỗ quan tài bên cạnh, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

"Không tốt." Giang Kim Thành mắng một câu: "Cổ trùng sinh sản tốc độ quá nhanh, xem ra không giữ nổi vách đá, vội vàng mang theo quan tài rời đi."

Nói xong, Giang Kim Thành lập tức đứng lên, băng bó sơ qua vết thương, muốn đào tẩu.

Ta và Lý Ma Tử cũng không chút do dự, lập tức đứng dậy chuẩn bị đuổi theo.

Thử tiền bối lại kéo được hai ta: "Khốn kiếp, không cần quan tài Vĩnh Lạc nữa à? Mấy trăm vạn đồ vật đó."

"Mẹ, mạng cũng sắp không còn, còn cần quan tài thì có tác dụng quái gì." Lý Ma Tử nói.

Thử tiền bối nói: "Nghe ta, chuyển quan tài xuống đi, Giang Kim thành có biện pháp đối phó với cổ trùng..."

Xem bộ dáng chuột tiền bối nhất định phải được, liền biết hai ta có giằng co thế nào cũng không làm được gì, chỉ có thể đi cùng Thử tiền bối, đem quan tài nặng nề, thông qua nắp quan tài gỗ treo quan tài, từng chút một dời đến trên cầu thang.

Chẳng thà vận quan tài Vĩnh Lạc xuống, chúng ta đều mệt mỏi rã rời. Cũng may cầu thang từ dưới lên, nếu là từ trên xuống dưới, chỉ sợ chúng ta phải kiệt sức.

Vừa mới đi xuống, Giang Kim thành đã ném tất cả đốm lửa bốc cháy của nhánh cây lên trên vách đá, thuận tiện tưới một ít củi.

lịch dịch nhất thời hừng hực bốc cháy, khe hở giữa quan tài rất hẹp, không bao lâu, liền một ngụm tiếp một ngụm bốc cháy lên.

Quan tài cũng hơn trăm năm lịch sử, gió tương đối khô, tốc độ thiêu đốt vẫn rất nhanh, liệt hỏa hừng hực thiêu đốt kia chiếu đỏ nửa bầu trời.

Ta sợ đốt đến rừng rậm bên cạnh, Thử tiền bối lại để cho ta yên tâm, nói hai bên vách quan tài âm khí nặng, lửa sẽ không cháy qua được.

Ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bọn ta có nói là đốt nóc quan tài, Miêu Dân khẳng định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, Giang Kim thành cũng nhất định sẽ bị Miêu Dân bắt được, đến lúc đó đoán chừng cũng phải chết.

Giang Kim thành thở dài, nói chỉ có thể đi nơi khác mưu sinh đường, phụ thân đã chết, hắn đối với nơi này cũng coi như không có vướng bận.

Chúng ta lập tức khiêng quan tài của Vĩnh Nhạc lên xe, rời đi.

Ta đề nghị đem thi thể Miêu Vương trong quan tài ném ra ngoài, lại bị Thử tiền bối ngăn cản. Nói thi thể Miêu Vương này cũng là một kiến thức khó lường, ném đi đáng tiếc. Hơn nữa chúng ta còn phải quan sát biến hóa của thi thể Miêu Vương, nếu thi thể Miêu Vương có hiện tượng không bình thường, quan tài mãi vui sao thể tùy tiện mang đi được.

Ta và Thử tiền bối ở phía sau tấm thẻ da gắt gao nhìn chằm chằm quan tài, Lý Ma Tử đánh xe, Giang Kim Thành thì sắc mặt trắng bệch đang dưỡng thương.

Ta rất buồn bực, thi thể Miêu Vương có thể có cái gì không bình thường? Chẳng lẽ còn có thể trá thi?

Rất nhanh, ta phát hiện thi thể Miêu Vương quả nhiên đã bắt đầu trở nên không bình thường.

Thi thể của hắn đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng khô quắt lại.

Cuối cùng thi thể trở thành một bộ thi thể khô cằn, vốn là hồng nhuận no nê, triệt để không ở đây, giống như lấy tay chọc một cái, liền có thể đâm ra một cái lỗ vậy.

Thử tiền bối thở dài, nói mặc dù là một đời Miêu Vương, mặc dù đạt được quan tài vĩnh viễn vui vẻ, kết cục cuối cùng vẫn là một dạng thây khô, bị người vứt bỏ trong núi hoang dã, bị chó hoang phân ăn.

Nói xong, Thử tiền bối nắm lấy hai chân Miêu Vương, ném vào trong rãnh sông.

Ta thất kinh, không phải Thử tiền bối nói thi thể của Miêu Vương cũng là vật cổ sao?

Thử tiền bối giải thích, thi thể của Miêu Vương còn đang trong trạng thái viên mãn, tự nhiên là tốt, có thể chứng minh sức mạnh của quan tài Vĩnh Nhạc.

Bất quá bây giờ theo hắn bản mệnh cổ diệt vong, hàng trăm cô hồn dã quỷ được giải thoát, hắn lấy phúc báo từ trong quan tài, tự nhiên cũng tan thành mây khói. Hắn thành thây khô, chỉ có thể chứng minh quan tài vĩnh lạc có tác dụng phụ, có ảnh hưởng đối với quan tài Vĩnh Lạc, không bằng ném đi.

Ta không thể nào hiểu được.

Thử tiền bối nói cho ta biết, Miêu Vương, tuy không phải là Miêu Cổ phát minh giả, nhưng lại là Miêu Cổ phát dương quang đại giả. Cái này cũng không phải thanh danh tốt, hắn bạo ngược thành tính, thường bắt đi rất nhiều Miêu Dân bồi dưỡng cổ, người chết ở trong tay hắn, so với chết trên chiến trường còn nhiều hơn.

Thử tiền bối cho Giang Kim thành một số tiền lớn, Giang Kim thành mang theo khoản tiền đó, đi đến nơi khác an gia. Mà sau khi chúng ta trở về thành thành thị, chuyện quan tài vĩnh viễn vui vẻ đã kinh động đến toàn bộ vòng tròn.

Mỗi ngày Thử tiền bối đều phải đi vòng tìm cơ hội buôn bán, cuối cùng tìm được một người mua thích hợp.

Mẫu thân của một tuấn kiệt ở kinh thành chết rồi, vì để tỏ lòng hiếu thảo mà nguyện bỏ ra một ngàn vạn mua quan tài vĩnh viễn vui cho mẫu thân dùng.

Ngay khi ta cảm thán sự hiếu thuận của ông nô này, Thử tiền bối lại hừ lạnh một tiếng hiếu thuận cái rắm. Lúc mẫu thân của phú ông này còn sống, thì ở tại thôn quê, phú ông mỗi tháng cũng chỉ cho nàng một số tiền lớn, rất ít khi về nhà gặp mẫu thân.

Một mẹ già, trông coi một đống tiền có ích lợi gì? Nguyện vọng lớn nhất của bà còn không phải là người một nhà ăn bữa cơm sáng sao.

Con người của hiện tại, khi sống không hiếu thuận, lúc chết lau nước mắt, tỏ lòng hiếu thảo, chính là để người ngoài nhìn.

Ta lại một lần nữa im lặng.

Quan tài Vĩnh Nhạc không vui vĩnh viễn, trốn thiên tai không tránh quỷ họa, câu này không sai. Cho dù nhất thời đánh cắp phúc báo của người khác, thì có thể làm được gì chứ? Đến cuối cùng cũng sẽ bị trời phạt, trả giá đắt vì hành động của bản thân.

Không phải đồ vật của mình, mạnh mẽ cướp đi, cuối cùng là phải trả cả vốn lẫn lời!

Đợt một trăm chín mươi ba chương, tiếng đàn nửa đêm.

Lại qua một đoạn thời gian, mắt thấy Sở Sở không sắp không xong rồi, chúng ta đối với dạ long đạm đã không còn ôm bất cứ hi vọng nào nữa.

Lý Ma Tử chỉ muốn ở lại cuối cùng sinh mệnh lực của Sở Sở, hảo hảo bồi tiếp nàng.

Bất quá thế sự chính là vô thường như vậy, lúc chúng ta buông bỏ dạ long lạch, một tin tức ngoài dự đoán của mọi người, lại theo nhau mà đến!

Nam tử sầu lo hôm đó phạt ta, hỏi thăm bệnh tình Sở ta. Ta có chút đau thương, đem tình trạng Sở Sở hiện tại nói cho nam tử đáng thương.

Nam nhân chăn hộ trầm mặc một lát, hỏi Lý Ma Tử có muốn tìm Dạ Long Đạo không?

Cái này còn phải nói sao? Nếu như có manh mối, Lý Ma Tử khẳng định sẽ đi tìm.

Ta kích động một hồi, lập tức hỏi nam tử có manh mối gì đó không?

Nam tử lo lắng gật đầu, nói đích xác tìm được, bất quá mặc dù đạt được dạ long lược, để Sở Sở vượt qua nguy cơ, cũng là nghịch thiên cải mệnh, đối với phúc báo của Lý Ma Tử có ảnh hưởng rất lớn, nói không chừng sẽ trực tiếp ảnh hưởng dương thọ.

Lý Ma Tử đối với Dạ Long lạch đã tiến vào trạng thái si mê, cho dù đem dương thọ của hắn toàn bộ cho Sở, hắn cũng không có hai lời. Cho nên Lý Ma Tử lập tức hỏi những đầu mối quan tâm của nam nhân.

Nam nhân chăn ấm áp một lần nữa trầm mặc một lát, cuối cùng cho chúng ta một địa chỉ, để cho chúng ta theo địa chỉ hắn cung cấp đi tìm, người này trong tay có một nắm đàn, trên thanh ngọc đàn ngọc đó có khí tức dạ long đạm, nói rõ chủ nhân chân chính của cây đàn Dao Cầm từng có được long khiếu qua đêm.

Chỉ cần chúng ta thuận theo tên Dao Cầm kia, tìm được cổ mộ của chủ nhân Dao Cầm, nói không chừng có thể tìm được Dạ Long Đạm.

Lý Ma Tử nghe xong rất hưng phấn, ngay lập tức tỏ vẻ muốn đi ngay, nói xong, Lý Ma Tử liền đi cáo biệt Sở.

Nước mắt Sở Sở mông lung nhìn Lý mặt rỗ, chỉ hỏi hắn một câu: "Vì ta, có đáng không?"

Lý Ma Tử cười vuốt mũi Sở Sở: "Đáng giá, đương nhiên là đáng. Ngươi bảo ta trở thành đàn ông chân chính, để ta học được gánh vác, cho nên ta phải đảm đương nửa đời hạnh phúc của ngươi."

Lý Ma Tử hôn lên trán Sở Sở rồi xoay người rời đi.

Nhà kia, ở trong một nhà Ảnh Thị thành khu Thuận Nghĩa.

Nam nhân ân cần nói cho chúng ta biết, lúc đầu cầm Dao Cầm kia là người trong nhà của một đạo cụ, gửi đạo cụ. Nhưng phim còn chưa phim xong, đã bắt đầu xuất hiện đủ loại quái sự, cho nên đạo cụ đó mới tìm được thương nhân âm vật, bảo thương nhân âm vật xử lý thanh ngọc giản này.

Mà tên âm vật thương nhân kia, lại từ trên ngọc đàn Dao Long cảm nhận được khí tức dạ long lược, đúng lúc hắn thụ thụ ân huệ của nam nhân, biết rõ con trai đáng thương đang tìm kiếm thứ này, lúc này liền thông báo cho nam tử thương cảm.

Vì vậy nam nhân chăn ấm kia an bài tên thương nhân âm vật, từ bỏ vụ làm ăn này, chuyển giao cho chúng ta làm.

Ảnh Thị thành mặc dù nằm ở sáu hoàn của Bắc Kinh thị, nhưng mà Ảnh Thị thành này vẫn rất phồn hoa, khắp nơi đều là biệt thự cao ốc.

Hiện tại hẳn là thời gian cơm trưa, ở cái nhà này chiếm gần ngàn mẫu ảnh thành, không ít diễn viên diễn viên long bộ đang xếp hàng nhận cơm, tướng quân cổ đại, thổ phỉ thời gần đây cái gì cần có đều có, đây cần các loại thiết bị kỹ thuật cao cấp, không biết, còn tưởng rằng mình xuyên qua mấy đoạn lịch sử đó.

Bọn ta đã ước hẹn sẽ chạm mặt ở cổng Ảnh Thị thành.

Rất nhanh, một tên mập tai to mặt lớn chạy tới, chạy vài bước nhỏ, làm cho hắn mồ hôi đầm đìa. Sau khi chạy lên hỏi rõ ràng thân phận, không ngừng nhận lỗi với chúng ta, nói hiện tại đang bận việc.

Hắn mời chúng ta dùng bữa cơm đơn giản tại phụ cận, liền đề nghị chúng ta ở khách điếm chờ, chiều hắn còn có một công việc phải xử lý.

Lý mặt rỗ rất tức giận, nói mạng của ngươi quan trọng, vẫn là công việc trọng yếu, chính ngươi cân nhắc mà làm!

Ta biết, Lý Ma Tử muốn tranh thủ từng giây, tra được nơi Dạ Long Lăng hạ lạc.

Đạo cụ kia xấu hổ cười cười, cũng không dám đắc tội với bọn ta, đành phải xin phép tổ chức vở kịch, sau đó dẫn bọn ta đi đến chỗ ở của ông ta.

Không ngờ hắn lại sống trong một biệt thự xa hoa.

Đạo sư giải thích với bọn ta, nói ngôi biệt thự xa hoa này không phải của hắn mà là một đạo diễn lớn. Đạo lý lớn đó rất ít ở đây, hắn bèn bỏ tiền ra thuê lại, ngày thường đặt một số đạo cụ gì đó.

Không ngờ buổi tối đặt đạo cụ ở đây lại bắt đầu xảy ra quái sự!

Trước đây bọn họ đang đập một bộ trang phục cổ xưa, cho nên thuê rất nhiều đạo cụ cổ đại, trong đó lại có một cây ngọc trai như vậy.

Vừa mới bắt đầu làm ra cây đàn ngọc này, đạo cụ Thái lão Thái đã cảm thấy cây ngọc này có điểm gì đó không đúng. Bởi vì các đạo cụ thời cổ đại, người chế tác đều rất thô sơ, liếc mắt cũng có thể nhìn ra là phỏng chế, bất quá cây ngọc cầm kia, từ trong ra ngoài đều tản mát ra khí tức phong cách cổ xưa, làm cho người ta một loại cảm giác tang thương của thời đại, vừa nhìn đã biết là đồ cổ.

Bất quá hắn rất bận rộn, cũng không có thời gian đi quan tâm những việc nhỏ này, đem cả cổ cầm và những thứ đạo cụ khác xếp chồng chất ở trong phòng khách.

Tối hôm đó, hắn mệt mỏi gần như hư thoát, liền đi tới gian phòng lầu hai trực tiếp ngủ.

Nhưng ngủ thiếp đi, hắn lại nghe thấy một trận thanh âm đánh đàn. Thanh âm kia trầm thấp, khàn khàn, làm cho người ta nghe xong, nhịn không được từ đáy lòng sinh ra một cỗ cảm giác thương cảm, hắn bất tri bất giác, lại đắm chìm trong đó.

Tiếng đàn kia thậm chí còn mang theo cảm xúc tiêu cực của hắn, khiến hắn càng thêm phiền muộn, cuối cùng không nhịn được gào khóc lên, cảm giác cuộc đời mình ảm đạm vô quang như thế, thậm chí sinh ra ý niệm tự sát trong đầu.

Chờ đến hừng đông, tiếng đàn kia rốt cuộc mới ngừng lại, mà đạo cụ lão Thái Thái cũng nhịn không được cả người run rẩy một cái.

Trong biệt thự nhà mình không hiểu sao lại vang lên tiếng đàn cổ quái cả đêm, mà chính mình lại không hoài nghi, thậm chí còn chìm đắm trong đó...

Sau khi ý thức được điều này, lão Thái Lập lập tức xuống lầu kiểm tra. Mà tình cảnh trước mắt lại khiến lão Thái trợn mắt há hốc mồm.

Ở bên cạnh cổ cầm có một số thi thể động vật nằm bừa bãi, có chuột, có gián, có rắn cũng không nhúc nhích, giống như đã chết.

Cây đàn cổ cũng xê dịch vị trí.

Vốn là đặt trong một đống đạo cụ lộn xộn, hiện tại lại vừa ngay ngắn xếp trên mặt bàn. Thậm chí trên mặt bàn còn có một con nhím, ánh mắt mê đắm nhìn cây đàn cổ, tựa hồ đắm chìm trong tiếng đàn cổ.

Lão Thái Thái sợ hãi, bất quá không nghĩ nhiều, còn tưởng là có người nào đó xông vào biệt thự, vội vàng tiến lên, chuẩn bị đem thi thể chuột và rắn dọn dẹp ra ngoài.

Bất quá ngay lúc hắn đi lên chuẩn bị thanh lý thi thể, những thi thể kia bỗng nhiên nhảy dựng lên, sau đó kinh hoảng thất thố chạy đi.

Hắn giờ mới biết, hóa ra đám động vật kia không chết, chỉ đắm chìm trong tiếng đàn, không cách nào kiềm chế mà thôi.

Mà cửa sổ căn phòng cũng khóa chặt hoàn hảo, kiểm tra giám sát, phát hiện tối qua trong biệt thự cũng không có người nào khả nghi cả.

Lão Thái Lập lập tức ý thức được, cây đàn cổ này nhất định là có vấn đề. Hắn sợ hãi, cố gắng trả cây đàn cổ lại.

Tuy nhiên quay phim cho công ty đạo cụ, người của công đoàn đạo cụ lại nói cho hắn biết, cây đàn cổ này cũng không phải của bọn họ, trên danh sách lão Thái Thái cho bọn họ cũng không có đàn cổ gì cả.

Lão Thái lập tức tìm danh sách đạo cụ, kinh hãi phát hiện trên danh sách quả nhiên không có cổ cầm.

Cây đàn cổ này, rốt cuộc là ai nhét vào đây?

Lão Thái ngu ngốc, ý thức được có thể có người muốn hại mình, cho nên lập tức liên hệ với âm vật thương nhân, cứ quanh quẩn như vậy, liền tìm tới trên đầu chúng ta.

"Ta hỏi." Những hiện tượng kỳ quái này xuất hiện mấy ngày rồi?"

Chương thứ một trăm chín bốn, con mắt ở ngoài cửa.

Lão Thái nói: "Đạo cụ ngày hôm qua mới lấy được, chính là vấn đề xuất hiện tối qua."

Lý mặt rỗ nói khá may mắn ngươi tìm chúng ta đúng lúc, nếu không ngươi làm sao mà chết cũng không biết.

Lão Thái cảm thấy may mắn, vội vàng hỏi chúng ta chuẩn bị thu thập cây đàn cổ này như thế nào.

Ta nói: "Không có biện pháp gì tốt hơn, tối hôm nay ở lại quan sát cẩn thận một chút đi! Xem rốt cuộc đàn cổ có vấn đề gì."

Lão Thái lộ vẻ khó xử nói: "Vậy... buổi tối ta có thể ra ngoài được không? Ta lo lắng mình không chịu nổi câu đàn âm mê hoặc kia, vạn nhất tự sát thì sao?"

Ta biết lão Thái thấy ta và Lý Ma Tử trẻ tuổi, hoài nghi bản lĩnh của hai ta.

Còn không đợi ta nói chuyện, Lý Ma Tử đã mở miệng trước: "Được, ngươi ra ngoài ở đi! Chỉ bằng hai người chúng ta liền có thể làm được. Đúng rồi, ngươi không phải còn phải đi làm sao? Trước tiên ngươi đi làm cơm cũng được, chúng ta ở lại cẩn thận nghiên cứu thanh đàn cổ này."

Lão Thái do dự một chút, khó hiểu nhìn chúng ta. Phỏng chừng là lo lắng chúng ta ở chỗ này giở trò, dù sao thì đạo cụ nơi này cũng có giá trị không nhỏ.

Lý Ma Tử cũng ý thức được ý tứ kỳ nghĩa trong lời nói của mình, bèn cười nói: "Không có ý khác, chỉ có chút thủ đoạn của thương nhân âm vật là người ngoài không thể thấy. Nếu ngươi muốn lưu lại, có thể lên lầu."

Cuối cùng lão Thái vẫn là trầm giọng nói: "Ta nên lên lầu thôi! Bên kia ta cũng xin nghỉ, trở về khó mà bàn giao..."

Hắn lên lầu, Lý măm nhân lập tức hỏi ta từ trên cây đàn cổ này có thể tra ra manh mối Dạ Long đạm này hay không.

Ta kiểm tra cẩn thận một lần, phát hiện ở phía dưới đàn cổ lại có bùn đất ẩm ướt, hẳn là từ trong cổ mộ đào ra.

Những thứ đào được trong cổ mộ đã bị chủ nhân cũ của nó ảnh hưởng nhiều ít ít nhiều, nói không chừng sẽ có vong hồn chủ nhân chôn ở trong đó.

Thế thì ta nghi ngờ, trong cây đàn cổ này rất có thể còn vong hồn của chủ nhân cũ, mãi tới nửa đêm mới ra ngoài đánh đàn.

Nếu chúng ta có thể triệu hoán vong hồn này ra được, hỏi ra hồn phách Dạ Long thì đương nhiên là tốt nhất.

Ta đem ý nghĩ của mình nói cho Lý Ma Tử nghe.

Lý Ma Tử lại có chút lo lắng: "Cổ cầm chủ nhân sẽ nói cho chúng ta biết nơi ở của Dạ Long Lăng không? Hơn nữa nếu như cây đàn cổ này là bị trộm mộ, vậy có phải là Dạ Long Giải cũng đồng dạng bị trộm rồi không?"

Đúng vậy, lo lắng của Lý mặt rỗ vẫn rất có đạo lý.

Bất quá bây giờ ta cũng không có biện pháp gì tốt hơn, chỉ có thể dùng loại biện pháp này thử một lần.

Nghe ta khuyên nhủ, Lý Ma Tử cũng đồng ý.

Bọn ta lập tức đi chợ đêm, mua thứ có thể cần dùng đến tối nay.

Máu chó đen, vải liệm, cọc gỗ đào cùng với một ít bình gốm vỡ.

Tấm vải liệm chúng ta mua từ lò lễ tang quán, tuy nói niên đại quấn vải liệm càng lâu càng tốt, bất quá hiện tại thời gian chúng ta khẩn cấp, cũng không có chỗ nào đi dọn dẹp vải liệm năm xưa rồi, chỉ có thể dùng vải liệm mới bọc được xác chết xe nát hai ngày được thay thế.

Mặt khác còn khiến lão Thái Thái từ ngôi mộ phụ cận làm ra hai bình nhỏ nước mắt trâu.

Hết thảy đã chuẩn bị thỏa đáng, chúng ta đem đồ vật chồng chất tại lầu hai, sau đó ngồi tại một căn phòng có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấy cổ cầm, bắt đầu lén quan sát.

Bọn ta ăn một bữa tối đơn giản, liền nhàm chán nhìn lên TV. Để tránh bị tiếng đàn mê hoặc tâm trí, ta dùng nước mắt trâu phân biệt bôi lên hai tai cùng hai tai.

Như vậy có thể khiến hai lỗ tai chúng ta sáng ngời hai mắt, không khác gì lão Thái Thái đang đắm chìm trong tiếng đàn.

Nói thật, ta cũng có chút lo lắng về tiếng đàn đó, sẽ giật dây chúng ta tự sát!

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhìn mấy tập phim đẹp, cũng gần như sáng sớm.

Ta đứng dậy đi đến mắt mèo, xem cây đàn cổ bên ngoài.

Nhưng vừa thấy vậy, lập tức trợn tròn mắt.

Một con mắt đầy vẻ vẩn đục đang dán chặt vào mắt mèo, nhìn chòng chọc vào chúng ta.

Ta lập tức bị hù cả người run rẩy một chút, mẹ nó, đây là mắt của ai chứ? Hắn đứng ngoài cửa đã bao lâu rồi?

Thấy bộ dáng ta như vậy, Lý Ma Tử cũng ý thức được cửa ra vào có vấn đề, vội vàng chạy ra, qua mắt mèo nhìn ra ngoài.

Chỉ là nhìn thoáng qua, Lý Ma Tử lại lập tức mở cửa ra, trong lòng ta nhất thời như bị điện giật, run rẩy lên.

Tên ngu ngốc này mở cái cửa gì chứ, kinh động đến đối phương, đối với chúng ta rất là bất lợi!

Không nghĩ tới sau khi mở cửa, ta lại nhìn thấy lão Thái Chính vẻ mặt dại ra đứng ở cửa, nhếch môi cười ngây ngô với chúng ta, nước miếng cũng chảy ra rồi.

Lý Ma Tử thế mà không nhìn ra được lão Thái có vấn đề, tức giận nói: "Hơn nửa đêm lại đứng ở cửa phát thần kinh cái gì? Muốn hù chết người ta à."

Nhưng lão Thái lại không để ý tới chúng ta, chỉ ngơ ngác đứng ở đó cười ngây ngô, đồng thời dùng thân thể chặn khung cửa lại.

Ta lập tức căng thẳng, vội vàng chạy đến trước bàn trà bưng máu chó đen lên. Chỉ cần lão Thái có chút gì khác thường, ta sẽ dùng máu chó đen hắt nước lên mặt lão Thái.

Lý mặt rỗ cũng chú ý tới việc gặp lão Thái chặt cửa, vươn tay muốn đi đẩy lão Thái.

Ta lập tức quát Lý Ma Tử ngưng bặt, bảo hắn đừng hành động thiếu suy nghĩ, đối phương làm như vậy chắc chắn có nguyên nhân.

Quả nhiên trên đàn cổ có bám vào thứ không sạch sẽ, bây giờ thứ không sạch sẽ kia đã bắt đầu khống chế lão Thái Thái rồi.

Lý Ma Tử lui tới bên cạnh ta, nơm nớp lo sợ hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai? Dạ Long Lễ có phải đang ở trên tay ngươi hay không?"

Lý mặt rỗ thật đúng là rất nôn nóng, vừa đến liền hỏi thăm Dạ Long.

Lão Thái không thèm để ý tới Lý mặt rỗ, mở cửa ra, nhưng cuối cùng lại có thể khống chế hướng về lầu một đi lên tầng một.

Ta và Lý Ma Tử lập tức mang theo thứ mà ban ngày đã chuẩn bị xong.

Xem ra công tác chuẩn bị ban ngày hôm nay đã trở thành vô ích, chúng ta vốn muốn dùng mấy thứ này bức vong linh bám vào cổ cầm ra, hiện tại thì hay rồi, nhưng vong linh lại chủ động hiện thân.

Hơn nữa nhìn bộ dáng, dường như nó cũng không có ý tổn thương chúng ta, bất quá nó đã phòng bị nguy hiểm, vạn nhất nó lại giở trò lừa bịp, chúng ta cũng có thể dùng mấy thứ này để chống cự.

Không nghĩ tới lão Thái lại đi đến phòng tắm, rửa sạch tay rồi đốt một nén nhang thơm, ngồi xuống trước đàn cổ, nhẹ nhàng thở dài.

Sau đó nhắm mắt lại, đặt hai tay lên đàn cầm, đàn lên.

"Làm sao bây giờ?" Lý Ma Tử vội vàng hỏi: "Có cần ngăn cản hắn không?"

Ta do dự một chút, cuối cùng dùng sức lắc đầu. Biểu hiện của đối phương rất ôn hòa, cũng không có ý thương tổn đến chúng ta. Hắn làm như vậy, khẳng định là có nguyên nhân, cho nên không bằng xem hắn rốt cục muốn làm cái gì.

Ta không thích âm luật cũng không quen thuộc, bất quá vẫn có thể nghe hiểu được, đối phương đàn, hẳn là một bài cổ âm.

Bởi vì nguyên nhân mà lão thái quân vận chuyển đạo cụ quanh năm, trong lòng bàn tay có một tầng vết chai thật dày. Mà khi tấu đàn cổ thì cần mười ngón tay linh hoạt, cảm ứng linh mẫn, một đôi tay tràn đầy đạo tràng như vậy cũng có thể bắn ra vận luật động lòng người như thế, có thể tưởng tượng khi còn sống chủ nhân của đàn cổ hẳn phải là cao thủ đánh đàn!

Đó là một khúc Lao Sơn cao Sơn rất nổi tiếng thời cổ đại. Cổ Phong Cổ Khúc, và âm thanh bên trong quyển sách, có sự khác biệt về bản chất. Lúc thì dâng cao, khi thì như mưa rơi, thanh nhã lạnh nhạt. Đến Lý Ma Tử cũng bị tiếng đàn mỹ diệu hấp dẫn, nghe như si như say.

Lúc ta đang đắm chìm trong đó, ta có thể cảm thụ được thị giác hưởng thụ tuyệt vời do tiếng đàn tuyệt vời mang đến kia.

Một dòng suối nhỏ du đãng thẳng tắp xuyên thẳng vào trong núi, một lão giả tóc bạc cổ xưa đang ngồi ngay ngắn trên tảng đá trong dòng suối nhỏ, hai tay nhẹ nhàng gảy dây đàn, phát ra âm thanh đàn mang phong cách cổ xưa, chậm rãi chảy xuôi dòng suối nhỏ.

Dòng suối nhỏ phảng phất như bị lão giả khống chế, tiếng đàn dâng cao khuấy động, dòng suối nhỏ cũng nhấc lên sóng to gió lớn, phô thiên cái địa chảy xiết không thôi.

Tiếng đàn nhẹ nhàng ưu nhã, dòng suối nhỏ thì an tĩnh điềm đạm, nhẹ nhàng chảy xuôi.

tôm tép chơi đùa trong nước, hưởng thụ tiếng đàn tuyệt vời, cuối cùng chúng cũng triệt để bị tiếng đàn thuyết phục, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, lắng nghe thanh âm động lòng người này...

Tiếng gió, tiếng nước chảy, tiếng chim hót hoa nở, cảnh tượng thật hài hòa, ta và Lý Ma Tử hoàn toàn quên mất mục đích tới đây, chỉ là ngơ ngác đắm chìm trong tiếng đàn này.

Bỗng nhiên, theo một trận thanh âm ồn ào "Ông", dây đàn lại căng đứt một cây, cảnh tượng trước mắt nháy mắt biến hóa, dòng nước trên cầu nhỏ đã không còn thấy bóng người, thay vào đó là Khô Đằng Lão Thụ choáng váng, mang đến cho người ta áp lực vô tận.

Lão Thái Nga nhìn cây đàn cổ, vẻ mặt tủi thân uất ức, nước mắt ào ào chảy xuống.

Hắn quay đầu nhìn chúng ta: "Không còn tri âm, ta cần cây đàn này để làm gì?"

Nói xong, lão Thái giơ cổ cầm lên, mạnh mẽ đập lên đùi mình.

Cây đàn cổ hung hăng đâm vào đầu gối của lão Thái Thái, cuối cùng gãy thành hai đoạn.

Trong khoảnh khắc cây đàn cổ đứt thành hai đoạn, trong cổ họng lão Thái Thái bỗng nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, sau đó thân thể nhoáng lên liền ngã trên mặt đất.

Chương thứ một trăm chín mươi lăm tạo thành âm vật đối nghịch

Từ trong tiếng đàn tuyệt vời này, đột nhiên trở lại thế giới ấm lạnh nhân tình này, ta cùng Lý Ma Tử còn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần, hiện tại lão Thái Mạnh phát sinh biến đổi lớn như thế, hai ta đều bị tim đập mạnh một cái.

Ta lập tức xông lên đỡ lão Thái, lão Thái Thái vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Ta đành phải cõng lão Thái Thượng lên lầu, đồng thời để cho Lý Ma Tử ở dưới quan sát một chút.

Ta cảm thấy oán linh trong đàn cổ hẳn là đã nổi giận rồi, lo lắng nó sẽ làm ra chuyện gì quá đáng, cho nên mới để Lý Ma Tử nhìn chằm chằm.

Ta đem lão thái lưng lên lầu, hắt nước lạnh lên mặt hắn, lúc này lão thái thái mới thanh tỉnh lại một chút.

Bất quá cho dù tỉnh lại, tâm tình vẫn ảm đạm như trước, lệ rơi đầy mặt.

Ta ngay cả vội vàng hỏi lão Thái làm sao vậy?

Lão Thái nói: "Ài, mẹ kiếp ta còn sống để làm gì? Mỗi ngày bị người ta sai khiến như chó, còn bị đạo diễn nhục mạ, ta sao có thể sống uất ức như vậy chứ."

Cuối cùng ta đã nhìn ra rồi, lão Thái Thái đã bị tiếng đàn gợi lên cảm xúc tiêu cực.

Chỉ có điều thế giới của hai người chúng ta hoàn toàn khác nhau. Ở thế giới của Thái Thái Thái, cả thế giới đều có lỗi với hắn, hắn oan ức như vậy cho nên sau khi đắm chìm trong tiếng đàn, hắn mới cảm thấy mình oan ức, nhân sinh tràn ngập mê man.

Mà ta lại tích cực hướng về nhân sinh, cho nên mới có thể nhìn thấy cảnh tượng tuyệt vời kia.

Ta sợ lão Thái Chân thật sự sẽ tự tìm gặp mình ngắn ngủi cho nên dứt khoát ở ngay trong biệt thự chăm sóc lão Thái Thái cả đêm.

Mà cây đàn cổ kia lại bị lão Thái Thái cắt đứt, im lặng một buổi tối cũng không xuất hiện điều gì bất thường.

Mãi đến hừng đông, Lý Ma Tử mới bước từng bước mệt mỏi lên, vẻ mặt nặng nề nhìn ta, nói vong hồn trong âm vật kia, tại sao phải hư hỏng âm vật? Đây không phải phá hỏng chỗ cư trú của mình sao?

Ta thở dài, tỏ vẻ ta cũng không thể hiểu được hành vi của đối phương.

Cất đồ cổ lên, đàn cổ bị chặt đứt, dây đàn cũng đứt mất phần lớn. Ta dùng tay câu một cái dây đàn chưa đứt, phát ra âm thanh khàn khàn khó nghe, cực kỳ khó nghe.

Có lẽ tiếng đàn cổ hôm qua phát ra cũng rất có linh.

Lý Ma Tử hỏi ta, tối hôm nay còn có thể đem vong hồn trong đàn cổ triệu hồi ra không? Nếu như không triệu hồi được, chúng ta làm sao có thể đạt được Dạ Long đạm?

Theo lý thuyết, cổ cầm này tổn hại, vong hồn bám vào trong đó cũng có thể tổn thương nguyên khí nặng nề, không biết còn có thể thoát ra được không.

Mà vào lúc ta đau đầu, nên xử lý cổ cầm như thế nào thì nam tử chăn mền cứu mạng đã tìm tới.

"Nơi đặt chân của Dạ Long đạo, ta nghe được." Nam tử chăn hộ nói.

Cái gì? Ta và Lý Ma Tử đương nhiên rất hưng phấn, vội vàng hỏi chỗ đàn ông Dạ Long Phách kia rốt cuộc ở đâu.

Nam nhân thương cảm lại không trực tiếp nói cho chúng ta biết, mà là hỏi chuyện đàn cổ chúng ta xử lý thế nào trước.

Ta lập tức đem chuyện phát sinh đêm qua, nguyên bản liền nói cho nha nam một lần, sau khi nói xong, lại bổ sung một câu: "Hiện tại việc cấp bách vẫn là tìm được dạ long đạm! Về phần đàn cổ này, thật sự không được ta sẽ mang ở trên người, trên đường xử lý."

Nam nhân chăn ấm nói: "Mang về đi, trên đường chắc sẽ không có nguy hiểm gì."

Nam nhân chăn ấm đều xác nhận cổ cầm sẽ không xảy ra vấn đề, ta và Lý Ma Tử đều thở phào nhẹ nhõm, lập tức đóng gói cổ cầm, đi tới địa điểm nam chỉ định.

Chỗ chúng ta muốn đi là một võ hán. Vốn dĩ là vì gấp rút, chúng ta chuẩn bị phi cơ. Nhưng suy xét cho kỹ, cuối cùng vẫn quyết định đi xe.

Không nói tới đàn cổ có thể hay không, mặc dù có thể nhờ phúc, vạn nhất đàn cổ "điên cuồng" giữa không trung, ảnh hưởng đến phi hành giả thì thảm rồi, nói không chừng phi cơ cũng sẽ bị rơi xuống.

Ta và Lý Ma Tử ngựa không ngừng vó xe chảy, nghỉ ngơi. Chẳng qua nghỉ ngơi trên xe cũng nghỉ ngơi không tốt, dù sao chúng ta cũng phải đề phòng đàn cổ.

Tuy nhiên vẫn còn may, trên đường đi cổ cầm giống như vật chết, im lặng, cũng không phát sinh bất cứ điều gì dị thường.

Đến chỗ người đàn ông võ, bọn ta thuê một chiếc xe cho thuê, trực tiếp đi tới làng Vũ Bá, tìm được người yêu.

Nam nhân thương cảm dẫn chúng ta đi một trong số đó một hộ gia đình, gia đình kia rất lạnh lùng, hình như cũng chỉ có một tên lưu manh.

Lý Ma Tử cũng không hỏi nhiều, trực tiếp mở miệng nói, dạ long đạm là nơi nào?

Nam nhân thương cảm liếc mắt nhìn chúng ta, ý nói là bảo chúng ta đừng nói nhiều, ta liền biết sẽ nhận ra dạ long lược không đơn giản như vậy. Tranh thủ thời gian cho Lý Ma Tử im miệng, sau đó chuẩn bị tìm cơ hội tâm sự với nam nhân thương cảm một mình.

Nam nhân hưởng thụ viết một tờ giấy, bảo hắn ra ngoài chuẩn bị thứ tối nay phải dùng đến.

Quang côn kia khàn giọng, phát ra âm thanh rất tối nghĩa khó nghe: "Được."

Ta đây mới còn nhìn thoáng qua đối phương.

Tóc hoa râm, rối bù, quần áo lam lũ, mùi hôi thối ngút trời, cũng không biết người này đã bao lâu rồi không tắm rửa.

Sau khi hắn rời đi, Lý mặt rỗ không kịp chờ nữ tử đứng dậy hỏi, cuối cùng là Dạ Long Phách ở đâu.

Nam nhân đáng thương lại không trực tiếp trả lời, chỉ bảo chúng ta đặt đàn xuống.

Ta lập tức làm theo, đem bọc cổ cầm buông xuống, nam nhân thương cảm thì từ trên bức tường hộ gia đình này, lấy xuống một cây búa, đặt ở bên cạnh cổ cầm, lẳng lặng thưởng thức: "Các ngươi biết, có một số âm vật trời sinh một đôi. Ở cùng nhau, có thể giúp đỡ người bình an, tách ra sẽ biến thành âm vật, thương thiên hại lý."

Ta có vẻ hiểu ý nam nhân thích săn, chẳng lẽ cây đàn cổ này và cây búa là song song thành?

Lúc đi, ta mới vừa đụng phải đôi giày thêu hoa kia, chính là đôi thành đôi. Bất quá bản thân giày thêu kia chính là mỗi người một chân, nên mới thiếu một cái chứ.

Nhưng giữa cổ cầm và búa sẽ có liên hệ gì? Một là Hồng Nho trò chuyện phong nhã, một người khác là tiểu thương tiểu tốt đi làm việc...

"Ta hỏi nam nhân chăn nuôi, môn đạo trong này.

Nam nhân chăn bông lại bảo chúng ta ngồi xuống, hắn quan sát đàn cổ, khe khẽ gảy đàn một cái, đàn cổ phát ra âm thanh, không ngờ lại có chút linh hoạt.

"Chuyện nha cùng chung tử kỳ Du Bá, các ngươi đều đã nghe qua chưa?"

Thật sự là người tỉnh giấc mộng, nam nhân an ủi mà nhắc tới hai người này, ta lập tức hiểu ra, chuyện rõ ràng như vậy, sao ta có thể không nghĩ tới chứ?

Bá Nha Tạ Tri Âm, là điển cố nổi danh trong lịch sử Trung Quốc!

Từ hiểu âm cũng bởi thế mà hiểu rõ được.

Năm đó kỹ năng đàn của Bá Nha người siêu, khiếp sợ cả nước, khúc nhạc ông ta gảy, như nước chảy trên núi cao, như gió thổi cỏ lay, mỗi một âm luật đều khiến tâm thần vui vẻ, rất nhiều người ca ngợi cầm kỹ của ông ta.

Nhưng mỗi ngày hắn đều rầu rĩ không vui, cảm thấy không ai có thể hiểu được điệu nhạc của mình.

Hôm nay hắn đi đến một dòng suối nhỏ trong núi, không khỏi nhã hứng đại phát, tiện tay tấu lên một khúc "thịch thủy cầu" trên cao, mà lúc này mới phát hiện có một tiều phu đang lắng nghe nhập thần.

Thấy răng bá phát hiện hắn ta, tiều phu lập tức ngượng ngùng nói: "Cầm kỹ của tiên sinh siêu phàm, nhịn không được đắm chìm trong đó, xin lỗi."

Trong lòng Bá Nha lại khinh thường, thầm nghĩ ngươi là một thương nhân qua lại, sao có thể nghe hiểu tiếng đàn của ta được?

Bất quá Chung Tử Kỳ lại có thể đem ý cảnh mà khúc nhạc hắn tạo ra, dùng hình tượng ngôn ngữ biểu đạt ra, mênh mông như giang hà, nhẹ nhàng như dòng suối nhỏ, hất cao vào đỉnh núi, trầm thấp như đào địa.

Bá Nha giật nảy cả mình, hai người trò chuyện vui vẻ với nhau, từ đó trở thành bạn tốt của nhau, gọi nhau là huynh đệ, hơn nữa còn hứa hẹn sẽ đến ngày trung thu hai người không tiêu tan!

Bất quá khi tuổi trung thu, bá răng lần nữa trở lại nơi đây, lại chưa đợi đến lúc Chung Tử Kỳ. Sau khi nghe ngóng xong, mới biết được Chung Tử Kỳ đã bệnh nặng quấn thân mà chết, mà thi thể liền chôn ở bên cạnh dòng suối nhỏ gần chỗ hẹn gặp của hai người, chờ mong năm sau ở dưới đất có thể nghe được tiếng đàn của bá nha tuyệt vời.

Trong lòng Bá Nha đau xót, than thở không ngớt, quay về phía mộ Chung Tử Kỳ, liền gảy một khúc. Khúc nhạc trầm thấp áp chế, khiến người ta đau lòng, gan ruột đứt từng khúc.

Đánh đàn xong, lại không có lão hữu thưởng thức, bá nha trong lòng tiếc hận, lúc này liền ném gãy, không có Chung Tử Kỳ thưởng thức, ta đánh đàn thì có ai nghe đâu?

Từ đó về sau, Bá Nha cũng không đánh đàn nữa.

Trong lòng hắn vì bạn cũ chết đi mà đau lòng, liền đem đàn của mình chôn bên mộ Chung Tử Kỳ, hứa hẹn sau khi chết sẽ được chôn ở chỗ này, cùng lão hữu xuống dưới đem rượu thưởng vui.

Lúc ấy bá nha quý là Tấn quốc đại phu, trong tay có một viên dạ long lược do Tấn vương ban cho, hắn biết dạ long lược này có thể câu thông âm dương, liền đem dạ long lược chôn ở trong mộ Chung Tử kỳ, chờ mong lão hữu có thể chờ chính mình, cùng chung đi đường hoàng tuyền.

Đây là lần gay gắt cuối cùng trong lịch sử Tiểu Dã xuất hiện, nam nhân được ân cần an ủi cũng là vô tình biết được từ miệng một lão tiền bối.

Đợt thứ một trăm chín mươi sáu, Dạ Long Minh

Lý Ma Tử có lẽ không để ý tới chuyện xưa, bản thân bị Dạ Long lược hấp dẫn, không kịp chờ đợi muốn đào mộ của Chung Tử Kỳ ra.

Mà trong lòng ta lại băn khoăn, cây rìu và cây đàn cổ này không phải nên ở hai phần mộ sao? Hiện tại lại xuất hiện ở thái bình thịnh thế, chẳng lẽ cổ mộ hai người đã bị trộm? Dạ long đạm kia...

Nam nhân chăn bầu cũng thở dài nói: "Chỉ có thể xem vận khí thôi, hi vọng không ai phát hiện ra Dạ Long Đế. Dạ Long lược vào cổ người chết, chặn một hơi không bắn, hẳn là sẽ không bị đánh cắp đi."

Nghe lời nam nhân cơ duyên, mong đợi trong lòng ta lại lớn hơn rất nhiều!

Sau đó ta mới biết được, nam nhân hưởng lợi sớm đã biết đàn cổ và búa cổ là "Đối âm", cho nên mới để cho chúng ta đối phó đàn cổ, còn hắn thì tìm đến cây rìu cổ.

Cái rìu cổ này cũng gây ra không ít sự kiện linh dị, khuya hôm nay, chỉ có đem đàn cổ cùng búa cổ vùi sâu vào trong lòng đất mới có thể giải khai được sự thô bạo của hai kiện âm vật.

Ta gật gật đầu, trong lòng nghĩ nếu "Tình âm" đã tìm đến, muốn dẹp yên sự thô bạo của chúng, cũng rất nhẹ nhàng đúng không?

Đến buổi tối, nam tử chăn hộ mang chúng ta ở phòng khách bảo vệ, còn Quang Kỳ côn lôi thôi kia lại ở trong phòng ngủ ngủ ngủ say sưa.

Hắn kiệm lời, chúng ta và hắn cũng không có liên hệ nhiều lắm.

Đêm nay là đêm trăng tròn, ánh trăng vàng nhạt rơi xuống nhân gian, gió thổi cỏ lành mát như nước, chúng ta lẳng lặng chờ đợi cổ phủ cùng cổ cầm "Hiển linh".

Bất quá, theo tiếng chuông ngân vang, chúng ta chợt nghe ngoài cửa truyền đến động tĩnh, hình như có người đang đi về phía nhà gỗ của chúng ta.

Tiếng bước chân cuối cùng dừng ở cửa, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa. Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, chiếu bóng người kia lên cửa, mơ hồ không chịu nổi.

Ta lập tức khẩn trương lên, sâu hơn nửa đêm, người tới sẽ là ai đây?

Ta nhìn qua nam nhân chăn ấm, nam nhân sầu lo lại gật đầu với ta, ý bảo ta đi mở cửa.

Cửa mở ra, người đứng ngoài cửa, lại kinh hãi khiến ta trợn mắt há hốc mồm. Chính là chủ nhân của cây đàn cổ, lão thái giám của đạo cụ kia.

Lão Thái nhón chân, mặt mỉm cười, sắc mặt trắng bệch, con ngươi đảo một vòng, hiển lộ hình tượng một con quỷ thắt cổ a.

Ta lập tức rút lui, nơm nớp lo sợ nhìn hắn: "Sao ngươi lại tới đây?"

Lão Thái không nói gì, ánh mắt đờ đẫn dừng lại trên cây đàn cổ. Sau đó nhón chân bước từng bước một đi tới nhìn cây đàn cổ bị đổ nát, than thở không thôi.

Trong khi ta đang suy nghĩ nên đối phó thế nào thì cửa phòng ngủ lại đột nhiên bị mở ra. Một thân ảnh lôi thôi lếch thếch bước ra, hai người liếc nhau một cái, nụ cười lạnh nơi khóe miệng biến mất, trong hốc mắt vẫn còn khò khè nước mắt.

Nam tử sai vặt lập tức ý bảo ta tránh sang một bên, không được quấy rầy hai người.

Ta lập tức gật đầu, vội vàng đi tới một bên.

Lão Thái nhìn cây đàn cổ bị ngã, khe khẽ thở dài, lôi thôi nhưng lại vỗ vỗ bả vai lão Thái Thái, tựa hồ đang an ủi hắn.

Hai người cứ như vậy đối diện đứng đó, không nhúc nhích, mũi chân kiễng lên kia, nhìn mà da đầu tê dại.

"Ngàn kim dễ kiếm, tri âm khó cầu." Nam tử chăn bầu đột nhiên đứng dậy: "Bây giờ hai vị coi như đã lâu không gặp, không bằng ta rót cho các ngươi một bình rượu ngon, nâng cốc trò chuyện chứ?"

Hai người cũng không có bất cứ phản ứng gì.

Còn nam nhân chăn ấm thì không chịu phân bua, đi tới nâng cây đàn cổ lên, tay kia nắm cây rìu, cuồn cuộn đi ra cửa.

Lão Thái cùng lôi thôi cũng sửng sốt một chút, ù ù cạc cạc nhìn nam tử chăn nuôi, mắt lộ hung quang.

Lão Thái phản ứng lại đầu tiên, bỗng nhiên cứng ngắc đuổi theo, túm lấy bả vai nam tử đang âu sầu, trong cổ họng phát ra một giọng nói thô khàn: "Buông xuống!"

Nam nhân quyến rũ bất đắc dĩ nói: "Hai vị ước hẹn trước, nơi Cao Sơn lưu thủy, mười lăm tháng tám. Nơi này cũng không thích hợp tấu nhạc, sợ là chỉ làm ô uế tiếng đàn tuyệt vời kia. Không bằng ta tìm một chỗ yên tĩnh cho hai vị, hai vị nâng cốc vui vẻ?"

Một tên lưu manh lôi thôi đi tới, vỗ vỗ bả vai lão Thái Thái. Lão Thái Thái do dự một chút, cuối cùng cũng buông nam nhân ra.

Nam nhân đáng thương lập tức dẫn hai người lên núi.

Mà ta thì nhìn Lý Ma Tử một chút, Lý Ma Tử cũng lập tức gật gật đầu, hai người chúng ta cùng đuổi theo.

Chúng ta một hơi chạy lên đỉnh núi, tới một khe núi rộng lớn, suối nhỏ, sông suối, núi cao nguy hiểm, phối hợp với một cây tùng đón khách điểm xuyết, ánh trăng dịu dàng tản mát, khiến nơi này có khí thế như tiên cảnh nhân gian.

Nam nhân chăn mền lập tức dùng một đống muối tinh, rải trên mặt đất thành một vòng tròn, vây quanh lão Thái Thái lôi thôi, sau đó lại lấy ra bầu rượu, rót rượu lên, đặt ở bên ngoài vòng, dùng cành liễu quấy một cái., Lại nhàn nhã ngâm tụng bài thơ cổ xưa: "Một bầu rượu hoa gian, uống một mình không cách ly biệt. Nâng chén mời trăng sáng, đối ảnh thành ba người. Trăng không giải được uống, Ảnh Đồ theo thân ta. Tạm thời bóng và Nguyệt Tướng Ảnh, vui vẻ theo xuân. Ca Nguyệt ta quanh quẩn, ta múa ảnh thì rối. Thức thì cùng vui, say thì phân tán, vĩnh kết vô tình du lịch, tương kỳ Mạc Vân Hán..."

Giọng nói của nam nhân chăn bông rất có sức hút, lại phối hợp với một thân quần áo màu trắng, ngẩng đầu nhìn mặt trăng, quả thật khiến người ta như mê như say, rất có vẻ văn nghệ Tiểu Thanh.

Lôi thôi, Quang Côn và Lão Thái dường như rất thưởng thức bài thơ cổ này, khóe miệng mỉm cười, từng bước một đi về phía chén rượu.

Bất quá lúc hai người đi tới vòng ngoài, bỗng nhiên co quắp trên mặt đất, trong nháy mắt, ta tựa hồ nhìn thấy hai bóng đen, từ trong cơ thể hai người bay ra ngoài.

Nam nhân chăn bông lập tức gật đầu với chúng ta, nhìn bóng dáng lôi thôi cùng lão Thái, ý nói là để cho chúng ta mau chóng mang theo hai người rời đi.

Ta không nói hai lời, lập tức chạy lên, liền lôi thôi lếch thếch khiêng lão Thái lên.

Ta quay đầu lại nhìn nam nhân chăn hộ, nam nhân chăn nuôi cũng không định rời khỏi, vẫn đứng yên tại chỗ, chỉ dùng ánh mắt ý bảo chúng ta rời khỏi.

Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể gánh chịu sự lôi thôi lếch thếch, lôi thôi lếch thếch chạy xuống núi như gió. Sau khi xuống núi, ta và Lý Ma Tử đều mệt mỏi rã rời, quay đầu nhìn lại nhưng lại không thấy nam tử nào đuổi theo.

Ta có chút nóng lòng, thầm nghĩ có nên lên xem vợ ai dìu không?

Nhưng Lý mặt rỗ ngăn cản ta, nói hai ta đi lên chỉ có thể thêm phiền toái cho nam nhân có lợi. Hơn nữa hắn nhìn hai vong hồn này rất cao nhã, hẳn là sẽ không ra tay với nam nhân được ưu ái chứ?

Hết cách rồi, bây giờ chỉ có thể hi vọng nam nhân thương cảm tự cầu phúc.

Lôi thôi, Quang Côn cùng lão Thái Thái chậm rãi tỉnh lại. Hai người đều thấy mình không hiểu tại sao lại xuất hiện ở dưới chân núi này, biểu hiện đều thập phần giật mình.

Nhất là lão Thái, hắn ta còn tưởng mình đang ở kinh thành.

Ta và Lý mặt rỗ đành phải đem sự tình nói một lần với hai người, bao gồm điển vật Bá Nha và Chung Tử Kỳ.

Hai người sau khi nghe xong, đều trầm mặc.

Cuối cùng lão Thái nói: "Ta qua đó họ Du, Du Bá Nha, hẳn là tổ tiên của ta chứ gì?"

Lô Thái Cương Côn cũng thở dài: "Ta họ Chung."

Ta bừng tỉnh đại ngộ, trách không được hai âm vật sẽ xuất hiện ở phía bắc cùng phía nam xa nhất Trung Quốc, nguyên lai là nguyên nhân là "Nhận chủ".

Tuy rằng hai người không phải chủ nhân của Bá Nha và Chung Tử Kỳ, bất quá âm vật đều được phân biệt huyết thống. Hai người là hậu nhân của Bá Nha cùng Chung Tử Kỳ, hai món âm vật thông qua trồng trọt cơ duyên xảo hợp, dần dần thẩm thấu vào sinh hoạt của hai người, cuối cùng rơi vào trong tay bọn họ.

Chúng ta đang ở dưới chân núi đợi đến hừng đông, cuối cùng mới thấy được nam nhân có ý tốt xuống núi.

Thần sắc nam tử uể oải, có con mắt đen, lúc từ trên núi đi xuống, một bước ba bước, xem ra mệt muốn chết.

Sau khi thấy nam nhân chăn nuôi, ta lập tức chạy đi hỏi nam nhân chăn nuôi thì xử lý như thế nào?

Không ngờ nam nhân chăn ấm lại lấy từ trong lòng ra một hạt châu.

Đó là một hạt châu màu trắng tinh khiết, đại khái lớn cỡ nắm đấm trẻ con, phản xạ ánh mặt trời chiếu xạ, ta tựa hồ có thể lờ mờ thấy được bên trong có một vết máu.

Lý Ma Tử kích động hô to một tiếng: "Dạ Long đạm, đây là dạ long đạo sao?"

Chương thứ một trăm chín bảy cùng ngươi đi xem Lưu Tinh Vũ.

Nam tử chăn hộ gật đầu, vui vẻ cười: "Mau về đi."

Chúng ta lập tức gật đầu, mang theo Dạ Long lược, vội vàng phát động xe ngựa.

Nam nhân đáng thương thì giữ lại, nói còn có một vài thứ muốn khắc phục hậu quả.

Lý Ma trắc tốc độ bay nhanh, vì đề thần, Lý Ma Tử bày ra âm nhạc, không nghĩ tới chính là cổ khúc Lưu Thủy Hử trên Lao Sơn.

Bây giờ còn có điện đài đặt âm nhạc cổ điển? Thật sự quá hiếm thấy.

Ta còn không khỏi nhớ tới Bá Nha và Chung Tử Kỳ.

Cái gì là tri kỷ? Bá Nha và Chung Tử Kỳ, hẳn là coi như thật sự là tri kỷ đi. Dù cho cùng nhau không nói lời nào, dù cho chỉ gặp một lần, cho dù là sống gặp phải thời loạn lạc, nhưng vẫn có thể vì đó thuận miệng hứa hẹn một câu, mà chờ đợi ngàn năm.

Một bình rượu lâu năm, một vầng trăng sáng, một tri kỷ mới thật sự là cảnh giới.

Chỉ tiếc, hiện tại mọi người vì lợi ích mà che kín hai mắt, lão tửu vẫn còn, trăng sáng treo cao, thân gia trăm vạn, lại không có một bằng hữu nào có thể nói ra được.

Thế nhân thường nói: Không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, câu nói này ta không đồng ý. Không phải không có bằng hữu, mà là tâm của ngươi đã thay đổi.

Ta và Lý Ma Tử, nam nhân thương cảm, còn có Bạch Mi thiền sư, không phải là can đảm giao thiệp sao?

Khi chúng ta vô cùng lo lắng chạy tới y viện, Lý mặt rỗ đã mệt mỏi tới mức không giống con người.

Mà khi chúng ta đi vào xem xét, nhìn thấy ngôi giường trống rỗng, Lý Ma Tử lập tức ngây ngẩn cả người, sợ hãi đi tìm đại phu, hỏi Sở Sở bệnh nặng như vậy, sao còn để nàng chạy loạn khắp nơi thế này?

Đại phu bất đắc dĩ thở dài nói: "Thật xin lỗi, chúng ta đã cố hết sức..."

"Sở Sở đi đâu, nói cho ta biết." Lý Oanh Tử đỏ mắt nắm chặt cổ áo đại phu: "Bây giờ ta đi tìm nàng!"

"Xin lỗi." Đại phu không dám nhìn ánh mắt của Lý Ma Tử: "Đêm qua nàng cũng qua đời rồi, thi thể được người nhà dẫn đi, đã bị đưa đến quán thuốc tang lễ rồi."

"Thối lắm!" Lý Ma Tử cuồng loạn gầm lên: "Sở Sở...Sở Sở nàng nhất định là đang đói bụng, đi mua trái cây đi, bây giờ ta đi tìm nàng."

Nói xong, Lý Ma Tử giống như người điên xông ra ngoài.

Ta đờ đẫn tại chỗ, nhìn qua lồng giam trống rỗng. Ta và Lý Ma Tử giống nhau, không chịu tin Sở quốc cứ như vậy mà đi. Âm Dung Nguyệt Dung, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều vang vọng trong đầu ta hồi lâu, như vậy một hiền thê lương thiện tri kỷ...

Nước mắt của ta không nhịn được mà rơi xuống, trong lòng có ngàn vạn nỗi lòng.

"Tiên sinh, thật ra tối qua chúng ta đã thông báo cho Lý tiên sinh rồi." Đại phu nói.

Lý Ma Tử đã sớm biết?

Ta ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn xuống lầu dưới không ngừng tìm kiếm Lý Ma Tử Sở.

Hắn ta quá đau đớn, đoán chừng là tính lựa chọn mất trí nhớ?

Ta không biết nên an ủi Lý Ma Tử như thế nào, chỉ là đi ra ngoài, ngồi bên cạnh hắn.

"Nàng ta nói muốn nhìn mưa sao băng, bởi vì đời này nàng ta không được hứa hẹn với tại sao băng." Lý Ma Tử nói: "Ta muốn dẫn nàng ta đi tìm Lưu Tinh Vũ."

"Ừm, được." Ta nói.

Lý mặt rỗ mang theo tro cốt của Sở Sơ rời đi.

Sở Sở Sở tối hôm qua bị lão vu y mang đi, lão vu y cũng theo gót Sở Hậu, tâm lực tiều tụy mà chết, nhất mạch vu y xem như triệt để đứt đoạn truyền thừa.

Ta ôm dạ long lạch, trở lại cửa hàng của mình, trong lòng đau khổ khó có thể miêu tả. Đây có lẽ là cơ duyên? Không giữ được người, ngươi muốn lưu, cũng chỉ là một nắm cát trong ngón tay mà thôi.

Dùng Dạ Long đạo mạnh mẽ cứu sống Sở Sở, là vi phạm Thiên Đạo, cho nên ông trời mới có thể sớm một bước cướp đi sinh mệnh Sở Sở.

Chỉ là ông trời đã hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Sở Sở.

Ngay ngày thứ ba sau khi Sở Sở qua đời, cứ cách ba mươi ba năm mới xuất hiện sư tọa Lưu Tinh Vũ một lần, vậy mà sớm vạch phá bầu trời đêm Bắc Kinh, để cho đám thiên họa gia hô to kỳ tích nhân gian.

Nhìn ánh sao lấp lóe trong bóng đêm, nước mắt của ta rốt cục cũng không khống chế nổi rơi xuống!

Chương thứ một trăm chín tám, yêu kỳ nói chuyện dời mộ.

Mấy ngày nay, ta luôn ở trong cửa hàng hoảng hốt, ăn uống không ngừng, đêm không ngủ, nhắm mắt lại chính là khuôn mặt tươi cười và bi thương của Lý Ma Tử.

Một tháng sau, Lý Ma Tử đã trở lại. Nhìn qua hắn so với trước kia càng thêm tiều tụy, tóc đã nhiều thêm tóc bạc, không nghĩ tới hắn còn mang theo một người xa lạ đến, người xa lạ kia thần sắc bối rối, khuôn mặt xanh xao vàng vọt, tựa hồ thân mang bệnh tật.

Ta cười nghênh đón, cho Lý mặt rỗ ôm một con gấu, hỏi Lý mặt rốt cục một tháng qua đi đâu?

Lý mặt rỗ cười với ta, nói chỉ là tìm cho Sở An một nơi cư trú.

Ta gật gật đầu, không muốn nhắc lại sở thích, miễn cho Lý Ma Tử đau lòng.

"Người này là ai?" Ta nhìn người bị Lý Ma Tử bắt về, tò mò hỏi.

"Một thân thích bà con xa, tên là Lý Minh Minh." Lý Ma Tử nói: "Hắn gặp phải chút chuyện."

"Sao vậy?" Ta nhìn Lý Minh Minh hỏi.

"Đại ca, ngươi phải cứu ta." Lý Minh chụp lấy tay của ta.

"Ừ, cứ nói đi." Ta gật đầu: "Có thể giúp ta tận lực giúp đỡ."

"Là thế này." Lý Minh Minh nói: "Cha ta đã trở về tìm ta, ông ấy muốn dẫn ta đi!"

Ta ngạc nhiên: "Cái này... Ngươi có thể đi tìm cảnh báo đồng chí mà giảng giải."

"Ngươi hiểu lầm rồi." Lý Minh Minh lập tức nói: "Cha ta đã chết ba năm rồi."

Trong lòng lập tức lộp bộp một cái: "Ý ngươi là quỷ hồn của cha ngươi đến hại ngươi?"

"Ai!" Hắn ủ rũ cúi đầu nói: "Đúng vậy."

Ta lập tức ý thức được chuyện này không thể quản, quỷ hồn của cha hắn đến tìm mình, vậy chỉ có một nguyên nhân, đơn giản là hắn không tận đến hiếu đạo, cha hắn chết không cam lòng.

Thế là ta thuận miệng từ chối: "Xin lỗi, ta chỉ là đồ buôn bán thôi, chuyện quỷ quái quấn quýt này ta không giúp được."

Phỏng chừng Lý Minh Minh cũng biết nguyên nhân mình không quan tâm, vội vàng giải thích với ta: "Đại ca, không phải như người nghĩ đâu, kỳ thật ta đối với cha ta cũng khá lắm, là hiếu tử nổi danh trong khu nhỏ của chúng ta, không tin ngươi có thể hỏi biểu ca ta."

Ta nhìn Lý Ma Tử một chút, lúc này Lý mặt rỗ gật gật đầu: "Cái này ta có thể làm chứng. Hai vợ chồng bọn họ quả thực rất hiếu thuận..."

"Vậy thì kỳ quái." Ta sinh lòng hiếu kỳ: "Ngươi đã hiếu thuận cha ngươi như vậy, vậy sao hắn còn muốn trở về hại ngươi? Đúng rồi, cha ngươi chết như thế nào?"

"Cuối cùng cũng chết thôi." Lý Minh Minh lập tức đáp.

"Vậy thì càng không có khả năng." Ta nói: "Có phải là tác dụng tâm lý của ngươi không, trên thế giới này làm gì có nhiều quỷ như vậy. Đúng rồi, có phải cha ngươi còn vướng bận gì đó không? Sao ngươi lại biết cha ngươi nhất quyết muốn dẫn ngươi đi?"

Lý Minh Minh lắc đầu giống như trống bỏi: "Mẹ ta chết sớm, trong nhà cũng không có thân thích gì, khi còn sống cha ta lạc quan cởi mở, hơn nữa chuyện tang của ông ta hoàn toàn là dựa theo di chúc của ông ta mà đi làm, có thể có gì vướng mắc chứ?"

Vậy thì thật kỳ quái, hai loại tình huống hiện tại đơn giản, loại thứ nhất chính là cha hắn bị người ta khống chế, thành "Quỷ Khôi lỗi". Còn một loại khác là tác dụng tâm lý thuần túy của Lý Minh Minh.

Ta hỏi Lý Minh Minh, khi phụ thân hắn còn sống chưa kết thù với ai. Lý Minh Minh cũng lắc đầu, y nói phụ thân mình là người hiền lành, hơn nữa còn quyên góp giúp đỡ mấy trường học, cho dù có bị lỗ chút, cũng chưa bao giờ tính toán chi li, làm sao có thể có kẻ thù chứ?

Vấn đề này thật đúng là làm khó ta rồi, ta càng ngày càng cảm thấy, là Lý Minh Minh nghi ngờ sinh lòng ám quỷ...

Ta cũng đang nghĩ có nên tìm cho hắn bệnh tâm lý không, ánh mắt lại vô ý rơi xuống dưới chân hắn, mà phát hiện này, khiến ta gần như có thể khẳng định, hắn thật sự là gặp quỷ rồi.

Cái bóng của hắn ta rơi lả tả trên mặt đất, vô cùng ảm đạm. Ảnh tử ở một phương diện nào đó, cũng là kết quả của dương khí dưới ánh mặt trời. Cái bóng lờ mờ, biểu thị dương khí của hắn rất yếu, trừ phi quỷ quấn thân, nếu không dương khí không có khả năng yếu như vậy.

Trách không được hắn ta nhìn uổng như vậy.

Vì vậy ta lập tức mời hắn vào trong tiệm cổ, ngồi xuống tán gẫu.

Chỉ đi có hai bước, hắn lại mệt thở hồng hộc, đủ để chứng minh dương khí của hắn yếu đến mức nào.

"Như vậy đi." Ta nói: "Ngươi nói với ta, ngươi làm sao đoán được phụ thân ngươi muốn tới tìm ngươi đòi mạng?"

Lý Minh Minh hít sâu một hơi, bắt đầu nói với chúng ta.

Chuyện này phải ngược lại hiện tại là một chu toàn trước kia.

Đêm hôm đó hắn đang ngủ, đột nhiên cảm giác có một người đi lên giường của mình, vén chăn lên nằm bên cạnh.

Lý Minh Minh lúc này cảm thấy kỳ quái, bởi vì lão bà đã mang hài tử về nhà mẹ đẻ, ai nửa đêm đi lên giường của mình?

Hắn tò mò nhìn sang bên cạnh. Nhưng vừa nhìn như vậy, thiếu chút nữa đã hồn phi phách tán.

Ba năm chết đi phụ thân, liền nằm ở bên cạnh mình, trên người ướt đẫm mồ hôi, trên mặt thậm chí còn mang máu. Ánh mắt vô thần, không có xa cách nhìn mình.

Lý Minh Minh bị dọa sợ, hét thảm một tiếng rồi bò dậy khỏi giường, rầm rầm dập đầu với phụ thân, hỏi phụ thân sao lại trở về rồi?

Phụ thân hắn lạnh lùng nói: "Ngươi mau đi theo ta đi, ngươi mau đi theo ta đi."

Lý Minh Minh đương nhiên biết rõ ý tứ muốn đi cùng phụ thân, đây là để cho hắn chết! Cho nên hắn đau khổ cầu xin, hỏi phụ thân rốt cuộc là chuyện gì, tại sao phải mang hắn đi.

Phụ thân hắn lại chỉ lặp lại câu nói kia: "Phía dưới rất lạnh, ngươi mau đi theo ta."

Lúc ấy Lý Minh Minh bị hù đến nỗi không thốt nên lời, liên tiếp dập đầu với phụ thân.

Dường như phụ thân hắn mất kiên nhẫn, bỗng nhiên vươn cánh tay ra túm lấy Thiên Linh Cái của Lý Minh Minh, muốn lôi Lý Minh Minh đi.

Lý Minh Minh mềm nhũn hai chân, trực tiếp tê liệt nằm trên mặt đất. Phải biết rằng Thiên Linh cái chính là tầng Hồn Hải bảo hộ, phụ thân hắn làm như vậy, chính là muốn bắt đi hồn phách của hắn!

Mà ngay lúc hắn cảm giác mấy lần ngất đi, bỗng nhiên một trận thanh âm gà trống gáy truyền đến, Lý Minh Minh lập tức thanh tỉnh rất nhiều, mở mắt ra.

Hắn vẫn nằm trên giường, gian phòng hết thảy đều bình thường, nào còn có thân ảnh phụ thân?

Lý Minh Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, mệt mỏi nằm trên giường, an ủi mình chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Nhưng khi hắn nằm xuống, kinh hãi phát hiện đầu giường lại ướt một mảng lớn. Nước ướt sũng, tựa hồ còn tản ra một mùi cá nhàn nhạt.

Lý Minh Minh bị hù tới hồn phi phách tán, hắn biết vừa rồi chắc chắn không phải chỉ đơn giản là nằm mơ, rất có thể là phụ thân báo mộng cho mình!

Hắn rốt cuộc không ngủ được nữa, ở trong phòng khách nhìn xem TV cả đêm, sáng sớm đã đi phần mộ của phụ thân thắp hương giấy.

Bất quá hiện tượng quái dị này cũng không vì vậy mà kết thúc.

Vào buổi tối ngày thứ hai, Lý Minh Minh lại mơ thấy phụ thân lần nữa. Phụ thân vẫn nằm bên cạnh mình như nước, thân thể lạnh lẽo, hốc mắt trắng hếu khiến người ta phải bàng hoàng.

"Sao ngươi lại làm chuyện thiếu đạo đức này, sao ngươi lại làm chuyện thiếu đạo đức này?" Phụ thân nó một lần lại một lần tự nói, trong mong muốn tràn đầy oán hận.

Liên tiếp hai buổi tối mơ thấy phụ thân, Lý Minh Minh cũng biết chắc chắn phụ thân đang quấn lấy mình.

Hắn lập tức hỏi phụ thân rốt cuộc muốn cái gì, muốn ô tô phòng, hắn đều giống nhau mà đốt qua, chỉ cầu phụ thân đừng quấn quít lấy mình nữa.

Phụ thân hắn lại lạnh lùng nói: "Ta chỉ muốn đưa ngươi đi, tránh cho ngươi lại thiếu đạo đức."

Lý Minh Minh lập tức đau khổ cầu khẩn, nói rất nhiều lời tốt, nhưng phụ thân hắn không nghe, chỉ luôn lặp lại câu nói kia.

Thật vất vả mới chịu đến hừng đông, Lý Minh Minh không dám xem thường chuyện này nữa, lúc này liền tìm một người xem mộ cha đi một chuyến, để người khác nhìn xem phần mộ có vấn đề gì hay không?

Cái kia nhìn mộ cũng có chút bản lĩnh, liếc mắt liền nhìn ra có cái gì đó không đúng. Lúc ấy tòa mộ phần kia ướt đẫm, nhìn xem mộ phần mà nói nhất định là ở phía dưới nổi lũ, đem quan tài đưa đến dìm ngập.

Lý Minh Minh lập tức đào mộ lên, quả nhiên phát hiện quan tài ướt sũng, mà những giọt nước kia lại là sông ngầm dưới lòng đất chảy tới.

Hắn nhanh chóng dập đầu với phụ thân, cầu xin phụ thân tha thứ. Ngày đó nhìn theo chỉ dẫn của phần mộ, lại tìm một bảo địa phong thủy chôn cất quan tài.

Ngôi mộ đã chuyển, tiền giấy cũng bị đốt, lần này chắc phụ thân sẽ không tới tìm mình nữa đâu nhỉ?

Chẳng qua, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Đến buổi tối, lúc Lý Minh Minh đang ngủ bỗng nhiên bị sặc ho khan, sương khói kia hình như là khói khói phát ra.

Hắn mơ mơ màng màng từ trên giường bò dậy, mở đèn nhìn bốn phía một chút, phát hiện trong phòng ngủ không lớn, lại tràn đầy sương khói khói, lượn lờ phiêu tán.

Cửa phòng ngủ là khóa lại, cửa sổ cũng hoàn toàn kín, không thể từ bên ngoài chui vào sương mù, hơi khói đó...

Lý Minh ánh mắt sợ hãi nhìn vào trong phòng, cuối cùng cũng tìm được nơi phát ra khói thơm.

Trên mặt đất, bày biện rất chỉnh tề bảy tám làn khói, còn lại một nửa.

Hắn bị hù chết khiếp, biết rất có thể là ma hút của mình. Hơn nữa xem ra lần này không chỉ quỷ hồn của phụ thân, mà là một bầy quỷ.

Liên tiếp gặp phải chuyện linh dị như vậy, cho dù lá gan Lý Minh Minh có lớn hơn nữa cũng không cầm cự được, lúc này lại lần nữa đi tìm kiếm sự trợ giúp để trông mộ.

Nhưng lần này cái chết sống của hắn lại không chịu quay lại, bị Lý Minh Minh ép hỏi, nhìn phần mộ bất đắc dĩ nói: "Ngày hôm qua có cái gì tới tìm ta, nói nếu ta còn xen vào việc của người khác thì ta sẽ lấy mạng ta..."

Lý Minh Minh giật nảy mình, lập tức hỏi người trông mộ có phải quỷ hồn của phụ thân hắn đến không?

Nói xong, nàng còn liếc mắt nhìn di chiếu của phụ thân mình.

Người xem mộ lại lắc đầu liên tục. Đối phương cao gầy, râu tóc hoa râm, mặc một bộ váy ngắn cổ đại rách nát, trong tay còn cầm một quyển sách, trong lúc ngủ mơ thấy hắn gục đầu xuống, thiếu chút nữa đánh tan thần hồn hắn.

Xem phần mộ nói với Lý Minh Minh có thể tùy tiện tiêu tán nhân hồn đã là thuộc về cấp bậc Quỷ Vương rồi, không cách nào đối phó được, tốt nhất là nhanh chóng chuẩn bị hậu sự đi!

Nhìn ngôi mộ vừa nói có bài bản, khiến Lý Minh Minh sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần, lập tức không tiếc tiền đi khắp nơi tìm cao nhân giải quyết.

Chẳng qua người ta vừa nhìn thấy bóng dáng của hắn, đều lắc đầu nói không được.

Mấy ngày tiếp theo, hiện tượng gặp ma quỷ càng ngày càng rõ ràng. Có một ngày nọ, Lý Minh Minh nghe thấy được bác trúc cũ mà phụ thân lưu lại mở ra, bên trong đang hát kịch, vừa đi ra ngoài xem, liền thấy một đám người ở trong phòng khách lóe tới chạy lui, đều mặc áo liệm, doạ cho hắn sợ gần chết.

Đêm qua, thậm chí hắn còn nhìn thấy mấy lão đầu mặc áo liệm kia chơi mạt chược bên cạnh phòng, khiến cho phòng lộn xộn. Hắn không bao giờ dám ở nhà nữa.

Thật sự là hết cách rồi, giờ mới nhờ Lý mặt rỗ tới tìm ta hỗ trợ!

Chương thứ một trăm chín mươi chín, quỷ tiếp hương...

Ta nghe Lý Minh Minh nói xong, mồ hôi lạnh trên người đều đã đổ xuống.

Nhìn vẻ mặt của hắn, căn bản như đang kể chuyện ma quỷ, nhưng ta biết đây không chỉ là "Chuyện xưa", mà là chuyện thật sự phát sinh.

Còn có lão đầu râu bạc mà hắn nói, chắc chắn là đầu sỏ gây nên.

Vì vậy ta lập tức hỏi Lý Minh Minh, có phải trong nhà thả vật gì hay không?

Ta hoài nghi lão đầu râu bạc kia, rất có thể là một món âm vật nào đó của lão dựng dục ra "Khí linh".

Lý Minh Minh suy nghĩ, nói lão già này vật cũng không ít, đều là di vật phụ thân để lại, còn có của hồi môn của mẫu thân, tỷ như đài trang điểm, tủ sách, tủ sách, yên ly vân vân.

Ta lập tức hỏi, trên trăm năm có đồ hay không?

Lý Minh Minh lắc đầu nói: "Không có."

Vậy thì thực sự là kỳ quái, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ sợ cũng chỉ có một loại khả năng, đó chính là nhà Lý Minh Minh quả thực có giấu âm vật, chỉ là hắn không biết mà thôi.

Ta rơi vào đường cùng nói: "Hôm nay trời đang muộn, hay là ngươi tới tiệm của ta ở trước đi? Sáng mai cùng đi tới nhà ngươi xem."

Lý Minh Minh lập tức gật đầu nói rằng không thành vấn đề, dù sao y cũng không dám về nhà ở lại.

Sau khi thương lượng xong, Lý Ma Tử đột nhiên cáo biệt ta.

Ta lập tức hỏi Lý Ma Tử muốn đi đâu?

Lý Ma Tử thở dài nói: "Ta thuê một mảnh đất bên mộ Sở, chuẩn bị trồng cây đào. Lúc còn sống cô thích nhất là ăn ấm với ấm nước."

Ài, xem ra Lý mặt rỗ vẫn không buông tha được.

Một tháng này, lo lắng của hắn đối với Sở không những không yếu bớt, trái lại càng thêm mãnh liệt.

Ta thật lo lắng Lý Ma Tử sẽ vì chuyện Sở Sở, mà uể oải cả đời.

Ta lo lắng nhìn hắn, hắn tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta, cười an ủi ta: "Yên tâm đi! Ta trong lòng minh bạch, Sở Sở Tuyền dưới đáy biết, cũng không hy vọng ta hao phí nửa đời người ở trên một người chết."

Ta nhất thời yên tâm rất nhiều, đơn giản an ủi Lý Ma Tử vài câu, liền để hắn rời đi, nói đợi xử lý xong chuyện này, liền đi gặp Sở Sở.

Lý Ma Tử gật gật đầu rồi lập tức rời đi.

Ta rảnh rỗi không có việc gì làm liền rót cho Lý Minh Minh một chén nước, tiếp tục hỏi một vài chi tiết nhỏ.

Lý Minh Minh trước mắt ở phụ thành Bắc Kinh Đông, trong nhà có vợ con. Nhưng kể từ khi xảy ra sự kiện đó, y liền để vợ con về nhà, cũng không dám để cho bọn họ trở về.

Đang lúc trò chuyện, Doãn Tân Nguyệt đã tới tìm ta. Mấy ngày nay công ty rất bận, cô bé không thể rời đi được. Hôm nay Tết, mới có thời gian rảnh nghỉ một chút.

Không ngờ Lý Minh Minh liếc mắt một cái đã nhận ra Doãn Tân Nguyệt, nói ngươi không phải là đại minh tinh Doãn Tân Nguyệt đang trình diễn kia sao?

Doãn Tân Nguyệt có chút lúng túng nở nụ cười, nói là trông giống mà thôi.

Lý Minh Minh có chút thất vọng: "Đáng tiếc vợ con ta đều là fan của Doãn Tân Nguyệt đấy, nếu có thể trúng tên Doãn Tân Nguyệt thì tốt rồi."

Nhìn ra được, y vẫn rất đau đớn cho lão bà con. Bình thường lão thương vợ con, đều nên hiếu thuận.

Ta dẫn Doãn Tân Nguyệt ra ngoài ăn cơm, hỏi Lý Minh Minh có muốn một miếng không? Lý Minh Minh lắc đầu nói thôi, hiện tại y cũng không dám ra cửa, dương khí yếu ớt, vận khí cũng thay đổi, đến tìm ta trên đường đi vẫn luôn xui xẻo, xảy ra vài lần bị bệnh xe.

Ta tức cười, đành phải dẫn Doãn Tân Nguyệt ra ngoài.

Bọn ta đang ở một tiệm xử lý Nhật Bản ăn ba con cá, nhìn bộ dáng rầu rĩ không vui của Doãn Tân Nguyệt, ta liền biết nàng vẫn canh cánh trong lòng chuyện Sở Sở.

Ta cũng không biết nên an ủi nàng như thế nào, mấy ngày nay nàng ở cùng Sở Sở, cũng bồi dưỡng ra tình cảm thâm hậu. Nàng rất thích sở thích, nói hiện tại những cô nương đơn thuần lương thiện như Sở Sở, rất ít thấy.

Chẳng qua nhìn Lý Ma Tử vì Sở Sở mà buồn bực không vui, cả ngày đi quanh mộ bia Sở, trong lòng nàng lại càng khó chịu.

Ta bất đắc dĩ thở dài, nha đầu này vẫn là có nhiều sầu muộn thiện cảm như vậy, thích suy nghĩ thay cho người khác.

Doãn Tân Nguyệt bỗng hai mắt sáng ngời. Hỏi có thể giới thiệu cho Lý mặt rỗ một người bạn gái, nói không chừng có thể giúp Lý mặt rỗ đi ra khỏi bóng ma không?

Ta cẩn thận suy nghĩ, xem ra việc này cũng không phải là một biện pháp tốt, nhưng chúng ta cũng không thể đơn đao trực tiếp nhét cho Lý Ma Tử, phải làm cho hắn từ từ chấp nhận cô gái mới thôi.

Doãn Tân Nguyệt vừa cười vừa nói: "Yên tâm, cứ giao hết cho ta đi! Đại học của ta chính là học biên kịch."

Thương lượng xong xuôi, ta liền trở về.

Lý Minh Minh rao bán ở gần đó, ta mua hai phần, chỉ đùa giỡn nói ngươi cũng được đấy, khẩu vị không tệ.

Lý Minh Minh buông đũa nói: "Không phải, một phần này là của ta, phần còn lại là của gia gia ngươi."

Lúc này ta ngơ ngác một chút, nói ông nội ta đã chết từ bảy tám năm rồi, ngươi đùa với ta làm gì?

Không nghĩ tới Lý Minh Minh nghe xong, thiếu chút nữa rớt hộp cơm xuống, nơm nớp lo sợ hỏi ta: "Đại ca, ngươi đừng hù dọa ta, vừa rồi lúc ta tắm, rõ ràng có một lão nhân gia đang gõ cửa phòng tắm."

Ta lập tức liền bực bội: "Trong tiệm quà vặt này, ngay nhân viên cũng không có, chỉ một ông chủ như ta, sao có thể có lão nhân gia gì chứ?"

Tuy nhiên ta nghĩ lại, chắc không phải là gia gia hồi hồn chứ?

Vì thế ta vội vàng lật úp, sau đó đưa cuộc sống của gia gia cho Lý Minh Minh xem, Lý Minh Minh nhìn lướt qua liền lắc đầu, nói là không phải hắn.

Ta thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống hỏi: "Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngươi nói tỉ mỉ cho ta nghe một chút."

Lý Minh Minh nói: "Vừa rồi lúc ta tắm thì đã nghe thấy có người gõ cửa phòng tắm, ta mở cửa ra, trông thấy một lão nhân gia gầy trơ cả xương đứng ở cửa ra vào, vuốt vuốt chòm râu, nói cho ta biết đừng lãng phí nước. Ta còn tưởng rằng là gia gia của ngươi đâu, liền gật đầu đáp ứng."

"Xem ra ngươi thật đúng là bị quỷ thần quấn lấy rồi, vật kia đều đi theo tới tiệm của ta." Ta dở khóc dở cười nói.

Nghe ta nói xong, Lý Minh Minh lập tức khẩn trương lên, run rẩy nhìn ta: "Không phải chứ đại ca, huynh đừng hù ta. Lão nhân gia kia rõ ràng là người mà, giọng nói rất hòa ái, đi đường cũng bình thường..."

"Đúng là ngu xuẩn không thay đổi." Ta nói xong đi tới kho hàng, từ trong thương khố tìm một lớp bụi bằng nhựa trơn, rắc ngay cửa phòng tắm.

Rất nhanh, trên bụi đá xuất hiện liên tiếp dấu chân, một mực lan tràn đến cửa, sau đó không thấy bóng dáng, giống như trống rỗng bốc hơi.

Nhìn thấy hình ảnh quỷ dị này, Lý Minh Minh cũng bị hù cho sặc sụa, đến cơm cũng ăn không nổi, y sợ hãi nhìn ta: "Ta tuyển ai chọc ai đây? Vì sao một đám lão đầu cả ngày đi theo ta, đại ca nhất định phải cứu ta chứ."

Ta ngay cả vội vàng nói yên tâm, trên thực tế trong lòng ta cũng chưa chắc thắng.

Nói thực, ta bây giờ kiêng kị nhất chính là lão nhân râu bạc. Nếu như nhìn phần phần Mộ không nói sai, chỉ một lời dùng sách đập một cái, suýt chút nữa đánh người đến hồn phi phách tán, loại quỷ như vậy, quả thực là vua của quỷ trong quỷ.

Ta nghĩ thu thập được nó là không được, trừ phi là mềm.

Chẳng qua lão đầu râu bạc nọ đã quyết tâm hãm hại Lý Minh Minh, ta có thể khuyên được sao?

Hơn nữa lão đầu râu bạc kia một khi đã cảnh cáo thì ta đây sẽ nhúng tay vào chuyện của Lý Minh Minh, tối nay chắc chắn lão cũng sẽ đến cảnh cáo ta. Cho nên ta quyết định tối nay không nên ngủ, miễn cho bị đối phương thừa lúc yếu mà vào.

Ngày mai tới nhà Lý Minh Minh, xem rốt cuộc có âm vật gì quấy phá, đến lúc đó trực tiếp ra tay trên người âm vật đi!

Ta vượt qua tất cả đồ vật có thể trừ tà trong tiệm, Thiên Lang Tiên, Âm Dương Tán, Càn Khôn La Bàn, còn cố ý đốt ba nén hương cao cho Quan Đế gia, sau đó ở trong phòng khách cùng Lý Minh Minh xem TV.

Nhìn một chút, đột nhiên ta ngửi thấy một mùi lạ, hình như là mùi tẩu thuốc.

Ta dùng sức ngửi ngửi, càng thêm chắc chắn. Bất quá ta nhìn lướt qua gian phòng, lại không phát hiện trong phòng có gì dị thường.

Lý Minh Minh cũng ngửi thấy mùi vị kỳ quái này, hắn ngửi một lúc lâu, cuối cùng lấy tay chỉ chỉ cửa phòng ngủ cho hắn.

"Hả?" Ta nhíu mày, nhìn về phía phòng ngủ.

Quả nhiên, trong khe cửa phòng ngủ, đang có một luồng khói xanh lượn lờ, từng chút một chui ra. Chẳng qua đồ cổ này của ta quá lớn, cho nên khói xanh đến phòng ngủ liền dần dần phiêu tán, cuối cùng biến mất không thấy.

Trong phòng ngủ có quỷ đang tẩu!

Vì vậy ta từ từ đứng lên, chậm rãi đi về phía phòng ngủ.

Chương thứ hai trăm lẻ ba dài hai ngắn, tất có đại họa.

Lý Minh Minh không dám ngồi một mình trên ghế dài, cũng dứt khoát đứng lên, đi theo hắn.

Ta cũng không mở cửa phòng tắm, sợ làm kinh động "Đồ dơ" bên trong, mà là thông qua khe cửa nhìn vào bên trong.

Nhưng bên trong khói mù lượn lờ, cái gì cũng không nhìn thấy.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có cách nào hay, đành phải chuẩn bị đẩy cửa vào.

Mà ngay khi ta đẩy cửa ra, trong nháy mắt một cỗ khói đặc liền đập vào ta đập vào mặt, đồng thời ta còn nhìn thấy trên cửa sổ có một ngọn lửa đang không ngừng nhảy nhót.

Ở trên màn sáng, ta phát hiện ngọn lửa đang cháy bỗng xuất hiện hình dáng của một người, giống như có vô số người đang thống khổ vặn vẹo thân thể, lăn lộn trong lửa không khỏi thê thảm.

Đợi đến khi Lý Minh Minh gọi ta, hỏi ta trong nhà có Diệt Hỏa khí hay không, ta mới rốt cuộc kịp phản ứng, vội vội vàng từ cửa cầm Diệt Hỏa khí lên, dập tắt ngọn lửa trên bức màn sáng.

Mà lúc dọn dẹp bức rèm ra, ta phát hiện nguồn lửa là mấy sợi khói bên dưới bức màn.

Quỷ dị chính là vừa rồi ta dùng Diệt Hỏa Khí diệt hỏa, một lượng lớn phấn khô mang theo lực trùng kích cường đại, cửa sổ đều bị phá mở toang.

Nhưng mấy sợi khói này, lại giống như cố định ở trên cửa sổ, lau miệng hướng xuống dưới, giống như hương thơm bày ra chỉnh tề. Tuy đã bị tiêu diệt, bất quá dài độ năm sợi khói hương lại không giống nhau.

Có ba làn khói, hai là ngắn, điều này khiến ta nhớ tới một câu thành ngữ: "Tam trường lưỡng đoản!"

Mẹ nó, ba dài hai ngắn, đây là đang cảnh cáo đối phương đang cảnh cáo ta đấy, nếu tiếp tục quản lý, e rằng ta sẽ xảy ra chuyện.

Có thể đốt hương khói thành bộ dáng này, đủ thấy được sự lợi hại của đối phương.

Lý Minh Minh thò tay muốn đi lấy đi màn khói, nhưng ta lại cản hắn, lấy ra âu yếm, chuẩn bị tiếp tục nhóm năm cây khói.

Đồng thời để Lý Minh Minh quỳ xuống nói lời tốt, nếu như năm sợi khói có thể đốt xong, vậy chứng minh đối phương đã tiếp nhận lời xin lỗi của Lý Minh Minh.

Có điều, khói hương giống như biến thành cục sắt, mặc cho ta châm thế nào, khói hương cũng không đốt được.

Xem ra, đối phương không chấp nhận lời xin lỗi của Lý Minh Minh a.

Thấy Lý Minh Minh còn đang dập đầu, cái trán đã chảy máu rồi, ta dứt khoát kéo Lý Minh Minh dậy, để hắn không tiếp tục dập đầu nữa.

Lý Minh Minh nơm nớp lo sợ nhìn ta: "Nó... Nó tha thứ cho ta sao?"

"Không có." Ta nói: "Đi thôi, ngày mai lại nói."

Xem ra, "lão quỷ" kia đi theo Lý Minh Minh đến cổ điếm của ta. Ta cũng không muốn đối phương đem cửa hàng của ta đốt, cho nên cả một buổi đều cầm Diệt Hỏa Khí trong tay, đề phòng vạn nhất có chuyện xảy ra.

Lý Minh Minh hỏi ta, sao không nghĩ cách tiêu diệt mấy con quỷ đang đuổi theo ta?

Ta giải thích: "Âm linh đi cùng ngươi, cũng không phải là đầu sỏ gây tội, có thể là do âm khí trên người ngươi yếu bớt, cho nên mới đi trêu chọc mấy thứ dơ bẩn khác."

"Vì sao trêu chọc tới tất cả đều là lão quỷ, nơi này có phải có cái gì nói hay không?" Lý Minh Minh vẻ mặt đưa đám nói.

"Chuyện này... Ta cũng không rõ lắm. Chuyện gặp quỷ chỉ là ngẫu nhiên, có khả năng là trùng hợp mà thôi."

Nói thật, trong lòng ta còn đang buồn bực, gặp quỷ cho dù là tùy cỡ nhất, cũng không có khả năng gặp tất cả lão quỷ.

Quỷ thuộc linh thể, không có lý trí, tuyệt sẽ không bởi vì một nơi nào đó có lão quỷ, lão quỷ khác liền đi tới xem náo nhiệt.

Nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, ngược lại khiến ta đau đầu. Cuối cùng dứt khoát không suy nghĩ nữa, đợi đến rạng sáng đi tìm âm vật trong nhà Lý Minh Minh rồi tính sau.

Cũng may, tiếp theo cũng không có thấy chuyện gì lạ, trời vừa tờ mờ sáng, ta liền ngồi lên xe của Lý Minh Minh, xuất phát về nhà của hắn.

Nhà của Lý Minh Minh cũng không xa, ở một khu nhỏ cũng không tệ lắm, ta cũng thấy lạ, hắn một cái thành quản có thể mua được phòng ở Bắc Kinh sao? Ít nhất cũng phải một vạn một bình gạo a.

Trong một gian phòng, một trăm mét vuông, trong phòng chứa đồ đều là danh bài, bố trí phong thuỷ cũng không tệ lắm, rất có thể là tìm cao nhân xem qua.

Ta ở trong phòng tìm một vòng, cũng không tìm thấy vật già gì, âm vật có thể cũng không ở trong này.

Ta lại hỏi Lý Minh Minh, không phải nói là có vật cũ mà cha mẹ lưu lại sao? Những vật cũ đều để ở đâu rồi.

Lý Minh Minh nói cho ta biết đều ở bên dưới núi lửa.

Ta tới hầm ngầm nhà Lý Minh Minh, bên trong đều là một ít đồ gia dụng cũ nát, chất đầy hầm ngầm nho nhỏ. Lý Minh Minh nói cho ta nghe, hắn không nỡ vứt mấy thứ này đi, lưu lại tốt xấu gì cũng chỉ là suy nghĩ.

Ta tìm ở bên trong mở tủ lấy tiền, phần lớn đều là đồ vật bốn năm mươi năm trước, cũng không có đồ cổ thật sự.

Xem ra tối nay chỉ có thể ngồi xem, hy vọng từ những sự kiện linh dị có thể tìm ra đầu sỏ gây chuyện ma quái!

Sau khi ăn xong bữa sáng, ta quyết định lên mộ phụ thân nhìn một cái.

Ta suy đoán hồn ma của phụ thân Lý Minh Minh chắc chắn sẽ bị thứ gì đó khống chế, trở thành con rối. Nếu không hổ dữ không ăn thịt con, cho dù phụ thân hắn có tức giận cỡ nào cũng không thể nào tới gây sự với Lý Minh Minh được... Dù sao ta cũng đã kết luận hắn thật sự hiếu thuận.

Phần mộ phụ thân Lý Minh Minh, ở dưới chân núi ngoại thành, dưới chân núi có một dòng sông nhỏ ồ ồ chảy qua. Đây là một cục diện rất điển hình, được an táng ở đây, có thể để cho hậu bối có tiền dư, ta cảm thấy Lý Minh Minh có thể mua một căn nhà xa hoa, có quan hệ không thể cắt đứt với cục diện phong thủy này.

Lý Minh Minh nói với ta, phụ thân trời sinh sợ lửa, cho nên hắn dựa theo di chúc của phụ thân, không thiêu hủy di thể phụ thân, mà lén lút chôn ở phụ cận.

Nhưng trước đó mộ phụ thân bị ngập nước, cho nên đành phải dời đến nơi này.

Ta đi vòng quanh mộ một vòng nhưng lại không phát hiện có gì không đúng. Ngôi mộ mới này hẳn là chưa bị động tay động chân gì cả.

Chuyện này có thể giải thích tại sao sau khi Lý Minh Minh dời mộ phụ thân đi thì không bị quỷ của phụ thân quấy rầy chứ?

Vì vậy ta mới cho Lý Minh Minh dẫn ta đi xem tòa mộ già trước kia, hy vọng có thể tìm được chút đầu mối nào đó.

Phần mộ cũ đã lấp kín hết, có điều vẫn có nước chảy ra từ hố, có lẽ là sông ngầm dưới lòng đất vẫn không bị đứt đoạn.

Ta thuận theo sông ngầm dưới lòng đất tìm mãi về phía trước, rốt cuộc tìm được một con sông nhỏ.

Thế nước sông nhỏ này bằng phẳng, ít nhất cũng cách ngôi mộ này mười mấy mét. Theo lý thuyết thì loại sông nhỏ này không thể nào gột rửa được sông ngầm dưới đất, chẳng lẽ là do con người làm?

Nghĩ đến cảnh quỷ bị người khác làm khôi lỗi của phụ thân Lý Minh Minh, ta càng chắc chắn suy nghĩ của mình, lúc này lại để cho Lý Minh Minh nhảy xuống sông, tìm tòi một chút nước sông ngầm dưới lòng đất.

Không bao lâu sau, Lý Minh Minh đã phát hiện cửa vào sông ngầm dưới lòng đất, tức giận mắng: "Mẹ nó, dòng sông ngầm dưới lòng đất này do người đào lên. Ở lối vào có một cái ống nước bùn, là có người cố ý dìm mộ cha ta!"

Xem ra suy đoán của ta quả nhiên là chính xác.

"Ngươi lại suy nghĩ cẩn thận một chút." Nói: "Có phải từng đắc tội với người nào, hoặc là phụ thân ngươi có kẻ thù gì hay không?"

Lý Minh Minh có chút buồn bực: "Ta không rõ chuyện của phụ thân, hẳn là không có cừu nhân gì. Có mấy người nhìn ta không vừa mắt, nhưng cũng không đến nỗi hại ta chứ?"

Ta nói: "Như vậy đi! Sau khi về nhà ngươi liệt kê một danh sách, xem ai là kẻ thù lớn nhất với ngươi, nhất định có thể làm được những gì không tưởng tượng nổi."

Lý Minh Minh bất đắc dĩ nói.

Trên đường trở về, ta bỗng nhiên phát hiện phía trước có lão đầu cầm xẻng sắt, sau khi nhìn thấy chúng ta, lập tức thay đổi phương hướng, đi lên đường khác.

nghề mẫn cảm, khiến ta ý thức được tên này có thể có vấn đề, sống lâu với nam nhân an nha, ta ít nhiều cũng học chút bản lĩnh tướng mạo.

Ta lập tức ngăn Lý Minh Minh lại, hỏi Lý Minh Minh có biết lão già kia không?

Lý Minh Minh liếc mắt một cái liền nhận ra, nói quen biết a, lão già kia ở bên đường bày sạp bán khoai lang, có chuyện gì sao?

Ta nói: "Hắn lấy xẻng sắt tới đây làm gì? Vừa rồi còn cố ý trốn tránh chúng ta."

Lý Minh Minh nói: "À, không có gì, hắn ở dưới chân núi mở ra rừng khoai trắng, đoán chừng là tới lấy khoai thám. Người bán hàng trông thấy thành quản không phải cũng trốn sao? Phỏng chừng là hắn rất mẫn cảm."

"Nói như vậy, giữa ngươi và hắn có khúc mắc gì? Nếu không sao hắn lại trốn chúng ta?" Ta hỏi.

Lý Minh Minh do dự một chút rồi nói: "Đúng là có chút quá phận, nhưng cũng không phải đại sự gì."

Hiện tại ta đối với âm vật kia hoàn toàn không biết chút gì cả, cho nên muốn bắt được dấu vết để lại cho bất kỳ khả năng nào, cho nên ta mới bảo Lý Minh Minh nói với ta về "tằng" của hai người.

Chương thứ hai trăm lẻ một, binh pháp Thái Công pháp

Nói đến cũng không có gì, lão nhân kia lẻ loi hiu quạnh một người, không có con cái, chỉ có thể dựa vào mua khoai lang trắng làm sinh sôi, hơn nữa vì làm ăn tốt, thường xuyên Bá Lao loanh quanh.

Lúc đầu Lý Minh Minh cũng biết cuộc sống của hắn khó khăn, cho nên dứt khoát mở một con mắt nhắm một con mắt.

Nhưng trong khoảng thời gian gần đây, khu vực bị "văn minh" dẫn vào thành, trọng điểm là đả kích quầy hàng ven đường, cho dù Lý Minh Minh có đồng tình với lão đầu thế nào cũng không được, chỉ có thể đuổi lão đi.

Lão nhân này tính tình bướng bỉnh, mỗi lần đều cãi nhau ầm ĩ, cuối cùng thật sự bất đắc dĩ, Lý Minh Minh chỉ có thể đem công cụ nướng đỏ chưng thu lại. Lão đầu nhi mới tìm hắn làm một đoạn thời gian, bất quá sau đó liền ngừng chơi đùa, sau khi miệng giáo dục lão, Lý Minh Minh liền đem công cụ đổi cho hắn.

Lão già kia dường như cũng sửa chữa lại, từ đó về sau không còn chiếm đạo kinh doanh nữa.

Lão nhân cô độc lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa là một sợi gân, ta không tin một phen giáo dục miệng rộng, có thể khiến hắn ta cải tiến tự nhiên thật sự, liền hỏi Lý Minh Minh: "Ngươi bắt đầu gặp quỷ từ lúc nào vậy?"

Lý Minh Minh bỗng hít một hơi lạnh: "Trả công cụ lại cho hắn ngày thứ hai!"

Ánh mắt của ta nhìn Lý Minh Minh từ từ, Lý Minh Minh bỗng nhiên nổi trận lôi đình: "Mẹ nó, không phải là lão bạch nhãn lang hại ta đấy chứ?"

Ta ngay cả vội vàng để cho Lý Minh Minh nhỏ giọng một chút, hai người chúng ta đi qua nhìn một cái chẳng phải sẽ biết sao?

Lý Minh Minh lập tức gật đầu, đi theo ta lén lút tới.

Không nghĩ tới thật sự có phát hiện, lão nhân kia lén la lén lút mò tới trước mộ phần phụ thân của Lý Minh Minh, nhìn quanh bốn phía không có ai, liền bắt đầu động thủ khai quật mộ phần.

Lý Minh Nhất lập tức giận tím mặt, muốn từ phía sau cây lao ra ngoài, tuy nhiên lại bị ta chặn lại, ta muốn nhìn xem lão đầu rốt cuộc đang bày trò quỷ gì. Ta hoài nghi âm vật căn bản không có ở trong nhà Lý Minh Minh, mà là ở trong phần mộ phụ thân hắn.

Lão nhân này xem ra cũng bảy tám mươi tuổi, gầy như Hầu Nhi vậy, tuy nhiên tố chất thân thể cũng không tệ lắm, đào mộ lên, động tác nhanh nhẹn, khí lực khá lớn, liều mạng với người trẻ tuổi.

Rất nhanh, ông lão đã dọn xong phần mộ, bên trong là một cỗ quan tài màu đen.

Quan tài có chút hư thối, còn có thể nhìn ra dấu vết ngâm trong nước.

Hắn lập tức ngồi xổm xuống, sau khi xử lý xong tầng đất mặt ngoài quan tài, liền từ phía dưới cầm lên thứ gì đó, lén lút túm lấy nhét vào trong y phục, sau đó nhanh chóng lấp mộ lên.

Quả nhiên âm vật là ở chỗ này!

Lý Minh Minh rốt cuộc đứng ngồi không yên, không thèm để ý đến ngăn trở, hung mãnh chạy tới.

Lý Minh Minh vừa mới từ phía sau cây đại thụ đi ra, lão đầu lập tức phát hiện ra hắn, bị dọa cả người run rẩy, vứt bỏ xúc xắc chạy trối chết.

Có điều hắn mới vài tuổi, làm sao có thể trốn thoát được Lý Minh Minh trẻ tuổi khỏe mạnh? Lão đầu nhi rất nhanh đã bị Lý Minh Minh đuổi kịp, Lý Minh Minh ngã bổ nhào xuống đất, nắm đấm như mưa rơi xuống, đem lão đầu đập cho kêu cha gọi mẹ.

Ta sợ Lý Minh Minh đánh bại đối phương rồi mới đi qua đó ngăn cản Lý Minh Minh lại.

Lý Minh Minh vẫn không hết giận, hắn trừng đôi mắt to như chuông đồng lên, nhìn chằm chằm vào lão già: "Ta đối xử tốt với ngươi như vậy, ngươi dám hại ta, xem ta có giết chết ngươi không!"

Lão đầu cũng đi tới, mặc dù mặt mũi bị đánh bầm dập nhưng cũng không có vẻ gì là sợ hãi, mà là đồng dạng phẫn nộ nhìn chằm chằm Lý Minh Minh: "Ngươi dám đánh một lão già như ta, ta lập tức báo động, để cảnh báo bắt ngươi."

Nói xong, lão lấy ra điện thoại, chuẩn bị báo động.

Lý Minh Minh tức giận nhảy dựng lên định đánh lão, ta ngăn lão lại, sau đó lấy đồ trong lòng lão ta ra.

Vượt quá dự liệu của ta chính là, đó đúng là một quyển sách, sách đã ố vàng, bên trong có rất nhiều chỗ đã bị dán lại, chỗ nào cũng bị hư hại, vừa nhìn đã biết khá lâu năm.

Bốn chữ lớn trên trang sách ố vàng, binh pháp Thái Công binh pháp rất là rõ ràng.

Ta mới vừa lấy quyển sách này ra, ông lão lập tức hoảng rồi, không để ý vết thương trên người nữa, vừa đứng lên đã muốn cướp đoạt.

Lý Minh Minh một cước đạp lão già nằm dưới đất, đè lên người hắn, khiến hắn không thể nhúc nhích.

"Ta hiểu rồi." Nhìn quyển sách này, ta tựa hồ minh bạch rất nhiều vấn đề, trên cơ bản có thể kết luận, đây chính là "Âm vật" ma quái.

Lý Minh Minh lập tức hỏi: "Đại ca, cái này có phải là đầu sỏ gây nên không?"

Ta khẽ gật đầu.

Lý Minh Minh càng phẫn nộ hơn, bóp chặt cổ lão ta: "Quả nhiên là lão đang hại ta!"

Lý Minh Minh xem ra là thật sự tức giận, trong lúc nhất thời mất đi lý trí, lão giả đau khổ giãy dụa, căn bản vô dụng.

Cuối cùng ta ngăn cản Lý Minh Minh, lạnh lùng nói: "Tuy rằng ta không thể nào để cảnh báo tin được, ngươi muốn hại chết Lý Minh Minh. Nhưng ta có thể khiến Âm sai biết chuyện ngươi muốn hại người, đến lúc đó ngươi không ở tầng mười tám địa ngục, tất cả đều có lỗi với Diêm Vương gia!"

Lão đầu sợ hãi, khuôn mặt trắng bệch.

"Hiện tại nói thẳng vẫn còn kịp." Ta nói: "Tại sao muốn hại chết Lý Minh Minh?"

"Ta không hề muốn hại chết hắn." Ông lão lập tức nói: "Ta chỉ muốn dạy dỗ hắn một chút mà thôi, ai bảo hắn không tôn trọng một ông lão như ta chứ."

Ta bật cười khanh khách, xem ra hắn thật đúng là bướng bỉnh, lại nghĩ đến biện pháp âm hiểm hại người như vậy. Một lão đầu mặt ngoài vô hại như vậy, sao có thể biết loại tà thuật này chứ?

Còn chưa đợi ta đặt câu hỏi, Lý Minh Minh đã chửi ầm lên: "Ngươi thì biết cái gì, bình thường ta làm ngày nào không chăm sóc ngươi? Hiện tại bên trên đã hạ lệnh phải chỉnh đốn lại thể diện, nghiêm ngặt điều tra những người bán hàng rong nhỏ, ta có thể làm gì chứ?"

"Hừ, sao ta không thấy đại lãnh đạo lại tới gây sự với ta? Ngược lại lại tiểu tử nhà ngươi khá lợi hại, còn chưa nhận đồ của ta, ta không dạy dỗ ngươi thì phải giáo huấn ai chứ."

Lý Minh Minh bị lão già chọc tức không nói nên lời, nhe răng nhếch miệng trừng mắt nhìn lão.

Ta bật cười khanh khách: "Sao ngươi lại có âm vật này? Ngươi có biết vật này có thể hại chết người không?"

"Cái gì là âm vật?" Lão đầu vẻ mặt mơ màng nhìn ta: "Ta chỉ là muốn dạy dỗ tiểu tử này một chút, không muốn hại chết hắn sao. Ai bảo hắn làm khó dễ một lão đầu tử như ta, đây là đoạn sinh lộ của ta."

Ta biết giờ phút này giải thích cũng không giải thích rõ ràng, chỉ có thể để Lý Minh Minh chậm rãi làm công tác tư tưởng của lão già. Việc cấp bách trước mắt, ta phải hiểu được âm vật này lai lịch thế nào, có thể phá được lời nguyền rủa của âm vật hay không.

"Nếu như ta đoán không sai, quyển sách này hẳn là đệ nhất mưu sĩ dưới trướng Lưu Bang: Trương Lương a? Làm sao lại rơi vào tay ngươi? Ngươi làm sao biết quyển sách này có thể giáo huấn người khác?" Ta hỏi.

Về chuyện quyển sách này, ta cũng có chút hiểu rõ một chút.

Nghe nói thiếu niên Trương Lương bất đắc chí, cả ngày rầu rĩ không vui. Có một ngày, lúc đi ngang qua một cây cầu, gặp một lão đầu râu bạc than thở trong lòng. Trương Lương liền hỏi làm sao vậy, lão đầu nói giày của mình rơi xuống cầu, để Trương Lương giúp vớt giày lên.

Trương Lương thấy lão nhân kia vô cùng đáng thương, vì thế không chút do dự nhảy vào trong sông, vớ lấy giày.

Lão đầu rất cao hứng, trực tiếp khoa trương hiểu tôn trọng lão nhân, nếu hai người hữu duyên, liền tặng một quyển binh pháp làm lễ tạ. Bản binh pháp kia, chính là binh pháp Thái Công Pháp.

Trương Lương dựa vào binh pháp Thái Công Công, cuối cùng đã trở thành mưu sĩ đệ nhất thiên hạ! Là trợ giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang đánh bại Hạng Vũ, bình định thiên hạ, trở thành nhân vật kiệt xuất trong lịch sử.

Ban đầu ta còn tưởng rằng bộ binh pháp này đã thất truyền từ lâu thế nhưng tuyệt đối không nghĩ rằng sẽ có một ngày sẽ gặp nhau ở nơi này, thật sự khiến người khác cảm khái không thôi.

Thiên Cương thứ hai trăm lẻ ba mươi sáu bước, thứ hai mươi sáu...

"Không sai." Lão đầu nói: "Bản binh pháp này chính là kẻ có mưu sĩ đệ nhất của Hán triều Trương Lương, là tổ tiên nhiều thế hệ nhà ta truyền thừa xuống. Thứ này có linh tính, sống nương tựa vào ta bảy mươi năm, cho nên cả đời này ta đều không gặp phải đại nạn gì..."

"Tổ tiên khuyên bảo, binh pháp Côn Bằng thái công sống nhờ nhờ nhờ việc công, chuyên đối phó kẻ bại hoại không tôn trọng lão nhân, cho nên ta muốn giáo huấn cái tên quản gia không biết trời cao đất rộng này."

"Vậy vì sao còn dẫn nước, dìm mộ phụ thân người ta?" Ta hỏi.

"Ban đầu ta cũng không định dùng binh pháp Thái Công giáo huấn hắn, chỉ là muốn dẫn nước dìm ngập quan tài của cha hắn, để cha hắn tự mình đến giáo huấn con mình mà thôi. Ai ngờ tiểu tử này chết cũng không hối cải, mỗi ngày còn bắt nạt những người bán hàng rong đáng thương chúng ta. Vừa vặn hắn lại dời mộ, ta mới vận dụng binh pháp Thái Công, để hắn hảo hảo làm quen sai lầm của mình." Lão đầu giải thích.

Ta bừng tỉnh đại ngộ, trách không được hai ngày trước đều là phụ thân của Lý Minh Minh tác quái, còn mở miệng giáo huấn Lý Minh Minh.

Về sau phụ thân hắn lại biến mất không thấy bóng dáng, biến thành một lão đầu râu bạc.

"Quả nhiên là ngươi." Lý Minh Minh nổi trận lôi đình: "Cha ta nhập thổ vi an, sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy, còn muốn kinh động phụ thân ta!"

"Không có biện pháp, ai bảo phụ thân ngươi không dạy dỗ ngươi tốt đây? Ta chính là muốn phụ thân ngươi đi ra, hảo hảo giáo dục ngươi một phen, xem ngươi có biết hối cải hay không. Bất quá ta thấy mấy ngày nay tiểu tử ngươi cũng không đi ức hiếp những quầy hàng nhỏ trên đường, cho nên liền muốn lấy đi binh pháp thái công, không nghĩ tới liền đụng mặt các ngươi."

"Ngươi cho rằng đem binh pháp thái công lấy đi thì không sao chứ?" Ta lạnh lùng nhìn lão đầu: "Thà linh trong âm vật, đều dựa vào chấp niệm tồn tại, căn bản là không có lý trí. Ngươi đã dùng binh pháp thái công pháp nguyền rủa Lý Minh Minh, vong linh bên trong khẳng định không chết không thôi..."

Ta muốn xem cái lão đầu râu bạc trong mộng cảnh đó, không cần phải nói, hiển nhiên chính là được sống nhờ ở bên trong Binh pháp.

Lúc ấy cảnh cáo với hắn về ngôi mộ, bây giờ vẫn còn quanh quẩn trong đầu hắn.

Chỉ dựa vào câu nói kia, ta đã biết đối phương và Lý Minh Minh không chết không thôi rồi!

Lão già có chút giật mình: "Nghĩa là gì? Ngươi nói sách cổ này bên trong có quỷ? Nhất định phải hại chết tiểu tử này mới có sao? Không thể nào, nếu thật sự có quỷ, tại sao bên cạnh ta thời gian thả quỷ cũng không náo loạn được lâu như vậy? Tổ tiên ta cũng không thấy sách cổ xảy ra chuyện quỷ a."

Ta bất đắc dĩ cười khổ nói: "Ở bên cạnh huynh, không có âm khí kích hoạt nó, đương nhiên sẽ không có vấn đề. Mà quan tài của phụ thân Lý Minh Minh vừa bị nước dìm qua, oán khí ngút trời, không kích hoạt vong linh trong cổ thư mới là lạ."

Lý Minh Minh hung hăng trừng mắt nhìn lão già: "Xem chuyện tốt như ngươi làm đi."

Lão già cũng không chịu yếu thế: "Còn không phải do ngươi tự chuốc lấy sao? Nếu ngươi tôn kính lão nhân, liệu có gây ra họa lớn như vậy không?"

Ta bị hai người này cãi nhau, lập tức gọi hai người lại: "Được rồi, bây giờ việc cấp bách là tìm cách đối phó với âm vật, các ngươi cãi vã như vậy chỉ tổ lãng phí thời gian."

Phỏng chừng lão đầu cũng trong lòng cũng thẹn thùng, lại chủ động hỏi ta có cần hắn hỗ trợ hay không.

Chủ nhân của âm vật này có thể ở bên người đương nhiên là không thể tốt hơn rồi, ít nhất ta dám cam đoan ở đây hắn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng chúng ta.

Thế thì ta mới nói ngay: "Vậy thì tốt rồi, đêm nay chàng đi cùng chúng ta, xác suất thành công của chàng càng lớn."

Lão già lập tức tỏ vẻ đồng ý.

Trong lòng ta đã có một biện pháp giải quyết thích thỏa đáng, nếu đối phương đã muốn làm cho chết không thôi, vậy thì hãy cho hắn thấy Lý Minh Minh "Chết".

Bọn ta cũng không trực tiếp về nhà, mà là gần đó tìm một chợ bán thức ăn, mua một con gà trống, hai cân gạo, một con dao đồ tể cùng với một đống lớn đồ linh tinh, đều là tối nay phải dùng.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, liền chờ đêm nay vật kia xuất hiện.

Lão già và Lý Minh Minh tựa hồ rất lớn, dọc theo đường đi đều đấu võ mồm, nghe thấy vô cùng lo lắng, lại không tiện ngăn hai người bọn họ lại, đành phải giả bộ như không nghe không hỏi.

Hai người hình như đã mở ra tranh tài, luận thành quản có thể hay không thu đồ vật trên đường cái. Lão đầu đứng ở góc độ nuôi gia đình buôn bán nhỏ, Lý Minh Minh đứng ở góc độ khuôn mặt thành thị, càng ầm ĩ càng mạnh, cuối cùng kém chút động thủ đánh nhau, bị ta ngăn cản.

Cuối cùng lão già cũng hỏi ta, hai người bọn họ ai có lý?

"Ngươi nói ta là một lão già, cũng không có bản lĩnh khác, trồng trọt cũng không có chỗ nào hay, ăn cơm đều là vấn đề, ngươi không cho ta bày quầy hàng, đây không phải rõ ràng là đói chết đói ta sao? Chính phủ các ngươi sẽ cao hứng khi chúng ta chết đói sao?"

"Cái này của ngươi đều là vấn đề nhỏ. Ngươi nghĩ xem, một thành thị, khắp nơi đều là người bán hàng rong, ảnh hưởng đến giao thông ảnh hưởng đến thị trường, ngươi cho người nhà người ta thuê cửa hàng nghĩ như thế nào? Làm sao có thể phục tùng? Vậy cái thành gia cảnh này còn phải không phát triển? Vậy không phải quốc gia này sẽ phát triển nữa sao? Vậy không phải là xã hội phong kiến nữa."

"Đừng nói nhảm với ta, quốc gia thành thị gì chứ, ta quản không được, ta chỉ muốn có thể không đói bụng, nếu chúng ta ngay cả một bụng no cũng không giải quyết được, so với xã hội cũ phong kiến còn có gì khác nhau chứ?"

Ài, loại chuyện này là Bà có lý thuyết bà có lẽ nói công bằng, loại mâu thuẫn này từ xưa đến nay đều có, cho tới nay chưa ai có thể làm được. Hai người từ mặt bên đại biểu thân thể mâu thuẫn lớn nhất Trung Quốc, cho dù có thể giải quyết vấn đề hai người, vậy còn ngàn vạn dân chúng như vậy giải quyết được sao?

Vào đêm, ánh trăng như sương, ta đứng ở cửa sổ nhìn tòa thành đèn lồng màu xanh sẫm, cảm nhận từng trận gió mát thổi tới, nhìn đám đông vẫn bận rộn lao động, trong lòng cảm khái ngàn vạn.

Đều là vì sinh hoạt a, có mấy người chỉ vì một miếng cơm, lại muốn mặt trời mọc mà làm mặt trời lặn mà nghỉ ngơi. Có mấy người lại ngay cả cơ hội sinh ra người khác, đều muốn đi cướp đoạt, thế giới này thật sự là tàn khốc.

Một đám mây đen yên lặng bay tới, trong đó có mặt trăng như ẩn như hiện.

Đây là thời khắc tiếp nhận âm dương, tục ngữ âm suy đến cực điểm, giờ phút này cũng là thời khắc âm khí thịnh vượng nhất, binh pháp Thái Công rất có thể tùy thời mà động!

Ta lập tức đem binh pháp Phong Thái Công ném ở bệ cửa sổ, mặc cho ánh trăng như ẩn như hiện chiếu vào phía trên, để lão đầu cùng Lý Minh Minh đều chuẩn bị sẵn sàng.

Lý Minh cầm lấy một sợi dây đỏ, một đầu buộc lên đùi mình, một đầu khác buộc trên cổ gà trống, sau đó cắt đứt ngón tay, bôi lên mắt gà trống, cuối cùng ôm con gà trống vào trong ngực.

Lão giả thì cầm đao đồ tể lên, rải hạt gạo ra bốn phía phòng khách, nơm nớp lo sợ núp vào trong góc.

Ta nhìn Lý Minh Minh gật gật đầu, Lý Minh Minh lập tức bắt đầu đi tới đi lui theo phòng khách, mỗi một bước đều giẫm trên gạo nhỏ.

Vừa đi, trong miệng còn vừa đếm từng bước.

Ta muốn hắn nhất định phải đi ba mươi sáu bước chỉnh đốn, ba mươi sáu bước là Thiên Cương bộ số, bao nhiêu thì có thể đưa đến tác dụng bảo vệ.

"Một, hai, ba..." Hắn cẩn thận từng li từng tí đi vòng quanh gian phòng, ôm đại đầu gà trống trong ngực, an tĩnh giống như vật chết, chỉ là hai đôi mắt bôi máu kia, tản mát ra hồng quang âm u.

"Ba mươi lăm, ba mươi sáu, ba mươi sáu..."

Hắn cứ quanh quẩn từng vòng, cứ như vậy đi trọn vẹn mười mấy vòng, vẫn gió êm sóng lặng, không có nửa điểm dị thường.

Nhưng mà, rất nhanh dị tượng đã xảy ra. Trong vòng thứ mười bảy, khi Lý Minh Minh mới đi được ba mươi bốn, hai bước cuối cùng tích cóp nên y mới chỉ đi có ba mươi lăm bước.

"Đừng nhúc nhích!" Ta lập tức gọi Lý Minh Minh lại.

Lý Minh Minh đứng ngây ra tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Mà cùng lúc đó, con gà trống to ôm trong ngực Lý Minh Minh lại không an phận rung đùi đắc ý, đung đưa, ánh mắt bắt đầu mê ly, cúi đầu không ngừng, sau đó nâng lên, giống như đang mổ gạo vậy.

Ta lập tức nhìn về phía Kỳ thái công binh pháp mờ mịt.

Không biết từ lúc nào, binh pháp Thái Công đã bao phủ một tầng sương mù. Tầng sương mù kia rất nhạt, có chút phiếm hồng, đang từng chút từng chút thẩm thấu vào trong phòng.

Ta hít sâu một hơi, biết là binh pháp của Chử Thái Công bắt đầu hiển linh rồi!

Chương thứ hai trăm lẻ ba, Trung Hoa Hiếu đạo

Khà khà, hắc hắc hắc!

Một tràng cười cổ quái đột nhiên từ trong đại sảnh truyền đến, ta lập tức nhìn lại.

Chẳng qua đại sảnh trống rỗng, nơi nào có người?

Nhưng khi ánh mắt của ta dừng lại trên người Lý Minh Minh thì nhất thời ngây ngẩn cả người.

Phía sau lưng Lý Minh Minh bỗng xuất hiện bốn năm cái bóng. Mỗi cái bóng đều hết sức nông cạn, bộ dáng không giống như bóng dáng của Lý Minh Minh, bởi vì bọn họ bảo trì bất đồng với động tác của Lý Minh Minh.

Lý Minh Minh ôm lấy hai tay không nhúc nhích. Mà bốn bóng người còn lại cũng đưa hai tay lên quá đỉnh đầu, cũng không biết rốt cuộc họ đang làm cái gì.

Lúc ta đang chuẩn bị để cho lão đầu hành động, Lý Minh Minh lại bỗng nhiên phát ra một tiếng "Khanh khách", giống như đang ợ hơi, sau đó cả người co quắp một trận, lại giống như một con chó nằm sấp trên mặt đất.

Con gà trống ôm trong ngực, cũng trong nháy mắt giãy dụa từ trong ngực Lý Minh Minh bay ra ngoài, không ngừng mổ hạt gạo trên mặt đất.

Bởi vì gà trống và Lý Minh Minh là bị dây đỏ buộc cùng một chỗ, hiện tại cả hai từ một trình độ nào đó, là "Mệnh cách giống nhau", cho nên theo gà trống không ngừng mổ hạt gạo trên đất, Lý Minh Minh cũng không ngừng gật đầu, " mổ" lên.

Chỉ có điều đây không phải là " mổ thịt" chân chính, vì mỗi lần cúi đầu xuống, đầu đều va chạm mạnh vào mặt đất, phát ra âm thanh phanh phanh phanh. Ta thấy trán hắn cũng đã chảy máu, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng não tương cũng sẽ bị đập ra.

Không kịp nữa rồi, chỉ có thể động thủ trước!

Ta lập tức gật đầu nhẹ với lão đầu, lão đầu lập tức từ trong góc đi ra, cầm đao đồ tể, hung hăng chém vào trên đầu gà trống.

Cái đầu con gà trống trực tiếp bị đứt ra, máu tươi bắn ra rất xa, nhưng thân thể nó vẫn còn đang đập thình thịch, máu tươi nhuộm đỏ cả phòng khách.

Ta thì cầm lấy hai con Hoàng Lương, dùng sức ép máu ra, nhỏ xuống cổ Lý Minh Minh.

Thứ này làm được cũng không dễ dàng, dù sao Lý Minh Minh còn đang học theo gà trống lộn xộn, lăn lộn khắp nơi, ta thật không dễ gì mới đem Hoàng Lương huyết nhỏ lên cổ Lý Minh Minh.

Rất nhanh, gà trống lạch cạch không bao lâu, liền hoàn toàn không có động tĩnh, Lý Minh Minh cũng không nhúc nhích nằm im trên mặt đất.

Lão giả vô cùng khẩn trương hỏi ta Lý Minh Minh có lẽ sẽ không chết chứ? Ta lắc đầu, bảo y nhìn kỹ.

Lý Minh Minh nằm co quắp trên mặt đất không bao lâu, mấy cái bóng dưới chân hắn dần dần tách ra từ trên người hắn, nhẹ nhàng bay tới bên cạnh gà trống.

Cảnh tượng đó thật sự là kinh khủng, gà trống lớn không nhúc nhích, dưới chân lại có bóng dáng của bốn đạo nhân!

Mấy cái bóng kia tựa hồ đang vặt lông cho gà trống, không ngừng gảy thân thể gà trống.

Sau khi đùa nghịch không bao lâu, mấy cái bóng lại quay trở lại dưới chân Lý Minh Minh.

Trong lòng ta lập tức giật thót, có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ đối phương phát hiện "Thay mệnh" rồi, phát hiện có chuyện gì đó không ổn à?

Đang lúc suy nghĩ, Lý Minh Minh đột nhiên đứng dậy, mấy bóng đen kia cũng lập tức hợp thành một cái bóng.

Rõ ràng ta phát hiện trong tay bóng người kia còn cầm một quyển sách, mẹ nó, xem ra vẫn không thể lừa gạt được mấy lão quỷ kia. Tên vong linh bên trong binh pháp Thái Công thực sự đi ra.

Lý Minh Minh đảo mắt, nhón chân lên, từng bước một đi về phía cửa sổ.

Lão đầu sợ hãi, giơ dao mổ lên không biết phải làm sao, ta sợ lão đầu sẽ làm ra chuyện gì khác thường, một tay đoạt lấy dao mổ, để cho lão chú ý quan sát động tĩnh của Lý Minh Minh.

Động tác Lý Minh Minh cứng ngắc, chậm rãi đi về phía cửa sổ.

Xem ra đối phương muốn nhảy lên Lý Minh Minh.

Lão đầu run rẩy hỏi ta phải làm gì bây giờ? Còn có thể làm gì bây giờ? Chỉ có thể trơ mắt nhìn Lý Minh Minh đi qua thật sự cùng Thái Công Vong Linh đánh nhau, ta tuyệt đối không phải là đối thủ của đối phương.

Lý Minh Minh gian nan đi tới cửa sổ, tiện tay cầm lấy binh pháp Thái Công, cẩn thận lật xem.

Ta cẩn thận từng li từng tí cầm một cái dây thừng thô, buộc Lý Minh Minh lại, miễn cho y thật sự nhảy ra khỏi cửa sổ.

Nhưng đợi một thời gian rất lâu, cũng không thấy Lý Minh Minh có động tĩnh gì, chỉ thấy Lý Minh Minh chỉ đang đọc sách, lấp lánh có thần, cứ như bị mê muội.

Chết cũng đã dễ dàng học quỷ, còn mẹ nó không thấy nhiều, ta đột nhiên cảm thấy con quỷ này có chút đùa bỡn.

Đang lúc suy nghĩ, Lý Minh Minh đột nhiên buông sách xuống, sau đó lặng lẽ co quắp trên mặt đất.

Mà lại nhìn lại bóng dáng phía sau Lý Minh Minh, hoàn toàn không thấy tung tích.

Ta thở phào nhẹ nhõm, xem ra vong linh kia cũng không có ý sát hại Lý Minh Minh.

Huyết vụ vẫn luôn bao phủ ở trên binh pháp Thái Công Công cũng từng chút một tiêu tán...

Ta lập tức thắp ba nén hương ở bên cạnh sách, ba nén nhang bắt đầu chậm rãi bốc cháy, tất cả đều phiêu tán về phương hướng sách.

Lý Minh Minh từ từ tỉnh lại, sau khi tỉnh lại hắn giống như biến thành người khác, thái độ đối với lão nhân thay đổi lớn ba trăm sáu mươi độ, không ngừng xin lỗi lão đầu.

Lão đầu giật nảy mình, còn tưởng rằng Lý Minh Minh vẫn đang ở trong trạng thái "Quỷ Thượng Thân".

Ta lập tức hỏi Lý Minh Minh lúc mới hôn mê, rốt cuộc ngươi nhìn thấy gì?

Lý Minh Minh liên tục cười khổ, chỉ vào bản Thái Công Binh Pháp kia.

Ta lập tức cầm lấy binh pháp Phong Thái Công, mở trang đầu ra nhìn thoáng qua, vừa rồi Lý Minh Minh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào trang đầu.

Đệ nhất thiên, chính là trung hiếu, cũng không phải là thuật dụng binh.

"Tôn trưởng, là gốc rễ cố thân, trưởng giả nhiều kinh đạo, khiêm tốn mới cầu được..."

Xem ra tên Thái Công Chi Linh kia cũng không có ý định cướp đi tính mạng của Lý Minh Minh, mà chỉ đang truyền thụ cho hắn đạo già tôn lão mà thôi.

Lý Minh Minh có chút đau đầu nhìn ta: "Nói thật, ta cũng không phải loại người khi dễ lão nhân gia, đây mẹ nó không phải là bị thế đạo bức ép sao? Lão nhân trải qua phong sương, cống hiến vì xã hội, tuổi già sức yếu, theo lý nên được xã hội tôn trọng, tuy nhiên hiện có thể chế, lại không cách nào bảo đảm quyền lợi của bọn họ..."

"Ngươi nói như vậy, trong lòng ta cũng xấu hổ." Lão đầu nhịn không được bật cười: "Thật ra ta tìm một chỗ thiên lệch để bày quán cũng như vậy, chỉ là không chọc được đám thành quản các ngươi..."

"Loại mâu thuẫn giai cấp ngàn năm qua này, bất kỳ kẻ vĩ nhân nào cũng không giải quyết được, chứ đừng nói đến hai người các ngươi." Ta cười nói: "Không phải đều vì sống sao? Được rồi, ta đi đây, chuyện của hai người các ngươi, tự mình chậm rãi mài mòn đi."

Trước khi đi, lão đầu nhất định phải đưa quyển Thái Công Binh Pháp kia cho ta, nói không chừng ngày sau sẽ trợ giúp ta.

Ta vui vẻ nhận lấy. Không nói nó là âm vật, chỉ cần giá trị lịch sử của quyển sách này, đã có thể làm cho ta kiếm được đầy bồn hoa rồi.

Tuy nhiên ta cũng không có dự định ra tay, đồ cổ có ý nghĩa lịch sử như vậy, ta thực sự không nỡ ra tay!

Hoa Hạ là đại bang lễ nghi, từ xưa đã có lời nói kính già yêu trẻ. Nhưng trong lòng ta lại rõ ràng, cái gọi là lễ nghi đơn thuần chỉ là giả bộ mà thôi, thật sự là hổ thẹn với danh xưng lễ nghi đại bang.

Thế hệ trước vì quốc gia trả giá tâm huyết cả đời, mà lúc tuổi già yếu, bọn họ lại không thể được xã hội chăm sóc, ngược lại phải để cho bọn họ vì sinh kế mà khổ sở bôn ba, điều này không công bằng.

Đây không phải là một người, một chính sách có thể giải quyết một việc, cảnh tỉnh ông lão mà mọi người quan tâm, trung thành với ta, mới có thể giải quyết triệt để mâu thuẫn này đúng không?

Chương thứ hai trăm lẻ bốn tử vong ghi lại.

Đi về chỗ ta không bao lâu, Doãn Tân Nguyệt đã tìm máy móc cho ta, nói muốn mang một bằng hữu tới chỗ ta ngồi, là bằng hữu của nữ giới, còn đặc biệt dặn dò ta nhất định phải gọi Lý Ma Tử tới.

Ta đương nhiên biết dụng ý của Doãn Tân Nguyệt, nhất định là đối tượng để Lý mặt rỗ giới thiệu. Ta lập tức đáp ứng, đưa tin cho Lý Ma Tử, để cho Lý mặt rỗ bất luận như thế nào cũng phải tới một chuyến.

Lúc đầu Lý Ma Tử cũng không có chuẩn bị trở về, bởi vì hắn muốn gieo trồng đầy cây đào ở trước mộ Sở, tiếp theo còn phải tưới nước bón phân, không có thời gian.

Trong lòng ta nhịn không được một trận thê lương, xem ra Lý mặt rỗ này đã bị tẩu hỏa nhập ma, ta chỉ có thể nói có một vụ làm ăn phải cho hắn phối hợp với ta, nếu không ta chắc chắn phải chết, lúc này Lý mặt rỗ mới đáp ứng.

Rất nhanh, Doãn Tân Nguyệt đã tới, còn dẫn theo một nữ hài tử có khuôn mặt mỹ lệ. Nữ hài tử khả ái hơn Doãn Tân Nguyệt một chút, hơi mập, thuộc loại hình thể đáng yêu nhỏ nhắn đáng yêu này. Cười một tiếng, khóe miệng lộ ra hai má lúm đồng tiền, khoác trên vai Lưu Hải, vô cùng duyên dáng.

Cô cao to hoạt bát, thấy ta trực tiếp gọi anh rể, khiến ta lúng túng không thôi. Doãn Tân Nguyệt tức giận đuổi theo, cảnh cáo cô nàng còn dám nói hươu nói vượn thì lột sạch y phục của mình.

Chẳng qua nàng vẫn vui vẻ mở miệng gọi anh rể như trước, Doãn Tân Nguyệt cũng không làm gì được nàng.

"Anh rể, nghe nói trước kia anh đụng phải cương thi, là thật hay giả?"

"Anh rể, ngươi nói rất nhiều đồ cổ ở đây đều là âm linh, có thể mở mắt âm dương cho ta xem được không?"

"Tỷ phu, nhà ta cũng có một âm vật, lần này ta tới tìm ngươi, chính là muốn nhờ ngươi giúp ta giải quyết âm vật."

Ta thầm nghĩ cô nương này sao lại hoạt bát như vậy chứ, chắc không thể xem không kỹ cái cửa hàng cổ quái của ta rồi.

Ta cười giải đáp đầu đuôi.

Doãn Tân Nguyệt thấy lão nha đầu này quấn lấy ta, hỏi đông hỏi tây, cũng có chút không vui, nói ngươi là nha đầu thối kia đến đây học tập hay là đến nghe ngóng chuyện này? Đi, chúng ta đi ăn thịt nướng, lát nữa giới thiệu cho ngươi một người thành thục Âu Ba.

Lúc ăn cơm, mới biết nàng tên Như Tuyết. Lý Ma Tử nhất thời cũng không tới kịp, chúng ta cứ ăn trước.

Mặc dù lúc ăn cơm, nha đầu này tinh lực cũng dồi dào, hỏi đông hỏi tây, làm cho ta cũng ngại bỏ đũa xuống, sợ trong miệng ngậm đồ nói chuyện, trong nháy mắt sẽ hạ xuống hình tượng cao nhân trong lòng nàng.

Bất quá lúc ăn cơm, ta phát hiện một điểm không bình thường. Nha đầu này sắc mặt vốn đỏ bừng rất dễ nhìn, bất quá càng ăn cơm, mặt lại càng tái nhợt.

Trong lòng ta đã bắt đầu không thoải mái, cảm thấy nha đầu này có vấn đề, liền lấy cớ gọi Doãn Tân Nguyệt ra.

Doãn Tân Nguyệt vội vàng hỏi ta chuyện gì xảy ra?

"Ta hỏi: "Như Tuyết hai ngày này, có phải đã gặp qua thứ gì không sạch sẽ không."

Doãn Tân Nguyệt khó hiểu nhìn ta: "Ngươi làm việc này có phải ngốc rồi không? Nàng là một cô nương, làm sao có thể gặp được thứ gì không sạch sẽ."

Ta cười nói: "Tốt lắm, ta chứng minh cho ngươi xem."

Vì thế ta lại đem nhà bếp cho Doãn Tân Nguyệt, đổ một ít muối vào bình canh cá, bảo Doãn Tân mang lên bàn, để Như Tuyết ăn.

Doãn Tân Nguyệt trợn tròn hai mắt: "Ngươi với cô ta có bao nhiêu thù hận! Muốn trêu chọc người khác như vậy làm gì, cô ta là tỷ muội tốt của ta."

Ta nói: "Nếu ta mặc kệ, nàng đã bị đồ dơ kéo đi thế thân rồi, đến lúc đó tình huống sẽ càng nghiêm trọng hơn."

Doãn Tân Nguyệt do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng, bưng bình trứng cá đi vào.

Ta cũng theo sát phía sau đi vào, quan sát như tuyết.

Doãn Tân Nguyệt vừa đặt bình gốm xuống, nàng cầm lấy thìa ăn một ngụm canh.

Nhưng vừa mới uống một ngụm, tuyết như không chịu khống chế bắt đầu nấc, vừa ợ một cái vừa nói: "Cặn này sao lại mặn như vậy? Đầu bếp đâu, phải đổi, canh này uống được không?"

Ta nói: "Như Tuyết, ngươi thường xuyên ợ hơi sao?"

Mặt tuyết lập tức đỏ bừng: "Quá mất mặt... Ta chỉ ăn mặn mới... Khi đó mới nấc lên."

"Có phải trong khoảng thời gian gần đây mới bắt đầu xuất hiện loại tật xấu này hay không." Ta hỏi.

Như tuyết lớn chấn động: "Tỷ phu ngươi... ngươi ngay cả tật xấu này cũng nhìn ra được? Ta càng ngày càng bội phục ngươi rồi đấy."

"Ta hỏi: "Như Tuyết, gần đây bên cạnh ngươi có xảy ra chuyện gì linh dị không."

Cái muôi trong tay Tuyết rơi trên mặt đất, cũng không nấc lên: "Ngươi... làm sao biết?"

Ta nói: "Trên người của ngươi âm khí quá nặng mà muối Tinh có tác dụng bài xích rất mạnh với âm khí, cho nên ngươi ăn đồ mặn, liền bức âm khí ra khỏi cơ thể, sau đó ợ một tiếng."

Như tuyết nơm nớp lo sợ nói: "Nói như vậy, ta thật... thật sự gặp quỷ rồi?"

Ta gật gật đầu: "Không sai."

Như trong lòng tuyết còn sợ hãi nói: "Mẹ ơi, hóa ra mấy ngày nay con luôn ở cùng quỷ, quá lãng mạn."

Lãng mạn? Chuyện này có liên quan quái gì với lãng mạn.

Ta chỉ hỏi như tuyết, mấy ngày nay bên người nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì quái lạ.

Như tuyết nói: "Đây không phải thang dây trong khu nhỏ chúng ta bắt đầu náo loạn à? Hình như là có một cái hàng chuyển phát nhanh, không hiểu sao trong thang máy lại mất tích, quả thực còn kỳ quái hơn cả Lam. Phía sau có người nói, bên trong thang máy có ma, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai dám ngồi trong thang máy."

Tuy nhiên nha đầu Tuyết này thần kinh cứng ngắc, hơn nữa người cũng hơi lười, căn bản không để chuyện ma quái vào trong lòng, vẫn dùng thang máy mỗi ngày.

Hiện tại ta vừa nói như vậy, Như Tuyết mới biết thang máy kia thật sự là ma quỷ. Cho dù thần kinh nàng có nghiêm trọng đến mức nào, biết mình đã gây chuyện không sạch sẽ, trong lòng cũng sợ hãi, vội vàng hỏi ta nên làm gì bây giờ?

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Chuyện này vô cùng khó giải quyết, Trương ca không nhất định giải quyết được, lát nữa sẽ có một đại thúc tới giúp ngươi."

Như Tuyết nức nở nói: "Ta cũng không dám về nhà buổi tối! Tân Nguyệt tỷ, tỷ theo ta về nhà ở được không. Bây giờ ta chợt cảm thấy, thang máy kia có gì đó không thích hợp..."

Vì vậy ta lập tức hỏi: "Có cái gì không thích hợp?"

"Mỗi lần ta đi thang máy, thang máy tới lầu ba là dừng lại, nhưng cửa mở, bên ngoài thang máy lại không có ai. Người đưa hàng cho là ở lầu ba đó! Hơn nữa mỗi lần ngồi thang máy ta đều cảm thấy trong thang máy giá lạnh."

Ta bật cười khanh khách, chuyện xảy ra linh dị như vậy mà nàng ta vẫn không cho là đúng, thế này thì thật không tim không phổi.

Sau khi Lý mặt rỗ đến, chúng ta quyết định đi đến khu nhỏ nơi ở như tuyết xem sao.

Trên đường đi, ta để cho Như Tuyết nghĩ, còn có chi tiết nhỏ vừa rồi quên nói hay không. Như Tuyết ngẫm nghĩ, lắc đầu, nói lúc trước căn bản không có nghĩ về phương diện linh dị, cho nên cũng không chú ý.

Doãn Tân Nguyệt cố ý tạo cơ hội cho Lý Ma Tử và Như Tuyết tạo ra, nhưng cả người Lý Ma Tử đều mất hồn mất vía, có lúc như tuyết chủ động hỏi hắn, hắn đều thất thần không nghe thấy, đành phải lặp lại lần nữa.

Như Tuyết còn tưởng tai Lý Ma Tử không dễ dùng.

Ta cảm thấy một khi kết hợp Lý Ma Tử với tuyết rơi có chút khó coi, ta phát hiện ra Như Tuyết dường như có chút không thích Lý Ma Tử.

Đợi bọn ta tới khu nhỏ như tuyết, bọn ta đã ngồi thang máy mấy lần, nhưng vẫn không cảm giác được có gì không thích hợp.

Ta chỉ không thể làm gì khác hơn là hỏi Như Tuyết, đi thang máy lúc nào?

Như Tuyết nói buổi sáng giờ sáu ngày làm việc, buổi tối giờ ăn xong bữa khuya lúc về mới xuất hiện tình trạng linh dị mà nàng nói.

Ta nói chỉ có thể vào buổi tối, ngồi vào thang máy trải nghiệm một phen...

Bây giờ ta chỉ muốn hiểu rốt cuộc nhân viên chuyển phát nhanh đã gặp phải chuyện gì ở thang máy hôm đó? Chắc chắn trong thang máy có ống xe ghi lại thông tin hôm đó.

Ta để Như Tuyết Tân Nguyệt và Doãn Tân Nguyệt đi nhà nàng chờ, ta và Lý Ma Tử thì đi phòng vệ phòng gác xem xét đăng ký phòng gác.

Dọc đường ta hỏi Lý Ma Tử, nha đầu Tuyết Nhược kia thế nào rồi?

Lý Ma Tử nhìn ta một cách khó hiểu, hỏi: "Cái gì thế nào?"

Ta nói mà, đương nhiên là người này thế nào rồi?

Lý Ma Tử nói vẫn ổn, sau đó tiếp tục trầm mặc không nói.

Tên này cũng thật là được, phỏng chừng cũng không hiểu rõ chuyện ta cố ý tác hợp cho bọn họ. Được rồi, chờ Lý Ma Tử qua đoạn thời kỳ thương tâm này rồi hãy nói.

Chúng ta rất nhanh tìm được phòng giam thang máy, bất quá người phụ trách thang máy lại gắt gao không chịu để chúng ta xem điện mâu, lừa chúng ta nói là đã mang đi điều tra chứng cứ.

Đương nhiên ta biết hắn đang nói láo, hắn càng nói như vậy càng chứng minh thang xe có vấn đề. Vừa hay Doãn Tân Nguyệt biết người của cảnh giới này, lần trước chúng ta còn phá một vụ án lớn cho bọn bang chúng, bảo Doãn Tân Nguyệt liên hệ với cảnh báo, lấy được đặc quyền kiểm tra giám sát nhanh chóng, nhưng đối phương lại dặn dò chúng ta mãi, nhất định phải giữ bí mật đối với chuyện nhìn thấy, không thể nói ra!

Công ty chuyển phát nhanh thứ hai trăm lẻ năm mươi năm về trước...

Trong hình ảnh giám sát, ta thấy một người chuyển phát nhanh đi vào trong thang máy, trong tay còn ôm một cái hộp. Còn có thể mơ hồ nhìn thấy dán lên phía trên đơn hàng chuyển phát nhanh, không cần phải nói, hộp kia chắc là chuyển phát nhanh.

Thang máy bay lên rất chậm.

Không bao lâu, thang máy run lên một cái rồi ngừng lại!

Nhân viên chuyển phát nhanh hơi luống cuống, buông giao hàng trong tay xuống vội vàng vàng lấy tay cởi thang máy.

Chuyện này có chút kỳ quái, bình thường gặp phải tình huống này thì phải đi theo nút cấp cứu, đây là kiến thức thông thường. Nhân viên chuyển phát nhanh này đeo kính mắt, không giống như là mù văn, sao ngay cả điểm thường thức này cũng không có?

Sau khi phủi chốc lát, nhân viên chuyển phát nhanh căn bản là bóc không ra. Hắn hoảng sợ cuộn mình vào trong một góc, nơm nớp lo sợ nhìn về phía cửa thang máy, đợi rất lâu trong góc.

Bỗng nhiên, hình như hắn nhìn thấy cái gì đó kinh khủng, theo bản năng che mắt lại, thân thể không ngừng giãy dụa, đạp loạn đạp loạn xạ, giống như muốn đẩy vật gì ra vậy.

Nhưng trước mặt hắn lại chẳng có gì, dáng vẻ hắn đấm chân đá về phía không khí, thực quái dị.

Giãy giụa trong chốc lát, nhân viên chuyển phát nhanh bỗng nhiên đứng thẳng tắp tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Ngay sau đó, chân trái và chân phải của hắn đều bị loại bỏ với một góc độ không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng là bị chặt đứt.

Ngay sau đó, hai tay của hắn cũng bắt đầu gấp khúc, mãi tới khi uốn lượn thành chín mươi độ! Hắn giống như một con rắn nằm xụi lơ trên mặt đất, khóe miệng, mắt, lỗ mũi và lỗ tai đều bắt đầu chảy máu ra ngoài, nhưng hắn vẫn bò ra ngoài thang máy.

Rất nhanh, hắn đã biến mất ở góc máy thang máy, chỉ có cái bọc hắn mang đến vẫn yên tĩnh nằm trong thang máy.

Sau khi xem xong, ta cả kinh đổ mồ hôi lạnh. Lý Ma Tử so với ta càng không đỡ nổi, đỡ lấy cái bàn, mới miễn cưỡng không ngã sấp xuống đất, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng.

"Làm sao có thể, cho dù là quỷ trên thân, cũng sẽ không đem tay chân mình làm ma hoa nhé? Ta thấy bản thân nhân viên chuyển phát nhanh này chính là quỷ."

Ta nuốt một ngụm nước bọt, hỏi người sửa thang máy: "Vậy bao đồ thì sao?"

"Cảnh cáo đã mang đi."

"Vậy bọn chúng có biết bao đựng bên trong đựng thứ gì không?"

"Hình như là một bộ quần áo." Đối phương nói: "Cụ thể ra sao ta cũng không rõ, đây không phải là chúng ta có quyền hạn để biết mà."

Cái bọc kia có vấn đề, ta hầu như quyết định rất nhanh. Sau khi mang Lý mặt rỗ trở về, ta bèn cho Doãn Tân Nguyệt liên lạc với cảnh báo. Ta phải làm rõ rốt cuộc trong bọc kia chứa thứ gì, là gửi thư cho ai đó.

Doãn Tân Nguyệt nghe chúng ta nói qua nội dung trạm gác, nơm nớp lo sợ hỏi chúng ta: "Trương ca, chúng ta mặc kệ có được hay không, chuyện này quá dọa người rồi..."

Ta nói: "Ta cũng không muốn xen vào, chỉ là âm khí như tuyết nhập vào cơ thể, nếu chúng ta không quan tâm mà nói, lỡ như quái vật kia phát tác, thì kẻ đứng mũi chịu sào chính là như tuyết!"

Như Tuyết vừa nghe nói vật kia có khả năng tiếp tục tìm nàng gây phiền phức, cho dù lòng dạ ảm đạm đi chăng nữa cũng phải đau khổ cầu xin ta, nhất định phải giúp ả. Bộ dạng hoạt bát thoải mái lúc trước đã tan thành mây khói.

Lý Ma Tử nói: "Chuyện như vậy không thể tùy tiện giải quyết được, không khéo chúng ta cũng phải mất cả mạng đấy. Hay là như vậy đi? Ngươi đổi phòng ở đi, nói không chừng vật kia sẽ không tìm được ngươi đâu."

Còn không đợi ta nói xong, Doãn Tân Nguyệt lập tức nói: "Ài, đúng vậy, sao ta lại không nghĩ tới. Cứ làm như vậy đi! Như tuyết, mấy ngày nay ngươi cứ tá túc ở nhà Lý Ma Tử đi. Trong nhà Lý Ma Tử bố trí phong thủy đặc biệt tốt, yêu ma quỷ quái bình thường thật đúng là không xông vào được."

Lúc này, Doãn Tân Nguyệt còn định tác hợp hai người lại.

Lý mặt rỗ còn chưa có ý kiến, Lý mặt rỗ khoát tay: "Không được không được, ta không đồng ý."

Ta biết Lý Ma Tử cảm thấy Sở Tân mới chết một tháng, đã để cô bé khác ở trong nhà, hắn trong lòng hổ thẹn với Sở Sở.

"Thôi đi, hình như ta thích ở chỗ của ngươi." Như tuyết bị Lý mặt rỗ đả kích, rất tức giận nói: "Cái gì phong thuỷ, đều là trò lừa gạt trẻ con. Ta thấy ngươi so với Trương ca còn kém xa, hơn nữa người lớn còn bỉ ổi như vậy..."

"Ngươi..." Lý Ma Tử tức giận thiếu chút nữa nhảy dựng lên, như tuyết dương dương đắc ý nói: "Làm sao vậy? Bị ta nói là trung tâm hư, ha ha."

Lý Ma Tử tức giận không biết làm sao, Doãn Tân Nguyệt tức giận đến lệch cả mũi, làm sao Lý Ma Tử lại khó hiểu phong tình như vậy.

Thôi, ta thấy hai người kia không còn khả năng nữa, bèn dùng ánh mắt ý bảo Doãn Tân Nguyệt. Đừng lãng phí tinh lực trong chuyện này nữa, Doãn Tân Nguyệt cũng bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ta bảo Doãn Tân Nguyệt quay lại cho người phụ trách cảnh cáo, xem thử có kiếm được bao đồ hay không, xem thử bên trong rốt cuộc là thứ gì, hay là gói đồ đưa cho người khác.

Doãn Tân Nguyệt nói với máy truyền tin trong chốc lát rồi bỏ chiếc xe qua, nói với ta: "Chút nữa sẽ có chuyên viên tới đây, nói chuyện với chúng ta một chút, tiện thể mang đồ trong bọc đến đây."

Ta hơi cau mày: "Tại sao phải phái chuyên viên tới?"

Ta nhớ lần trước hợp tác với cảnh sát, thiếu chút nữa biến đối phương thành kẻ chết thay, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Không có biện pháp, đối phương đưa ra điều kiện, muốn tìm hiểu thì có thể, nhưng phải phối hợp với cảnh báo. Hiện giờ cảnh sát vẫn còn đang vì vụ án lần này mà sứt đầu mẻ trán đây."

Bất đắc dĩ, ta đành tự nhận mình không may.

Rất nhanh, đã có một tráng hán trung niên xuất hiện, mặc trang phục bình thường, nhưng xét theo khí chất, ta chỉ liếc mắt một cái đã đoán được đây là một lão kỵ sĩ.

Đối phương giới thiệu: "Xin chào, ta tên là Lâm Trung, là người phụ trách duy nhất liên quan tới vụ án này. Vụ án lần này thật kỳ lạ, ta muốn nghe cái cách nhìn của Trương lão bản."

Tuy rằng ta không quen nhìn hành vi lừa gạt của bọn họ, bất quá tục ngữ nói kẻ đưa tay không đánh người mặt cười, vẫn là kiên nhẫn phân tích: "Vụ án này vô cùng có trách nhiệm, khả năng liên lụy đến hiện tượng trời sinh. Bất quá ta cũng không dám kết luận bậy bạ, không bằng xem cái túi kia trước rồi nói sau!"

Lâm Trung Trung lập tức buông bao đồ mang theo người xuống, mở ra cho ta xem.

Bên trong bao đồ là một bộ y phục, tuy nhiên bộ y phục này cũng không tầm thường, nhìn qua giống như một bộ trang phục cổ xưa, mềm mại mạt hạt, lụa mỏng bán trong suốt, trắng hồng giao nhau, trên rộng dưới hẹp. Một cái đai lưng màu lam nhạt tùy ý quấn quanh, nếu mặc ở trên người nữ nhân, chắc chắn làm cho nữ nhân thay đổi sắc mặt không ít.

Hơn nữa nhìn từ mặt tiền, là tơ tằm thủ công quý giá, thời cổ đại chỉ sợ chỉ có phú quý mới mặc lên được?

"Hạt này, nhân viên chuyển phát nhanh lấy được từ đâu?" Ta hỏi.

Lâm Trung Trung lắc đầu một cái: "Đây là một vật cũ, chúng ta mời chuyên gia giám định, chí ít có 500 năm lịch sử. Cụ thể từ đâu đến, chúng ta cũng không tra ra được."

"Vậy ngài định tặng đi đâu?" Ta hỏi.

"Đưa đến phòng ba mươi bốn của bản lầu, nhưng cái tên trên đơn hàng lại không phải tên của gia đình kia, thậm chí hộ gia đình kia cũng không biết tên này. Qua điều tra của chúng ta, phát hiện tên này là vị chủ nhân của một gian phòng ở mười năm trước. Nhưng người mười năm trước đã sớm dọn đi rồi..."

Ta lập tức hỏi: "Nói cách khác, nhân viên chuyển phát nhanh này muốn chuyển hàng cho người đã chuyển đi mười năm trước? Vậy các ngươi có liên lạc được với vị trí chủ chốt mười năm trước ở nơi này không?"

Lâm Trung Trung lắc đầu một cái: "Người đó là cô nhi, mười năm trước đã kết nối với cô nhi viện. Chúng ta tìm kiếm kho tin tức cả nước nhưng không tìm được bất cứ tin tức gì về người này."

"Xì." Lý Ma Tử tức giận nói: "Chẳng lẽ mười năm trước không có ai hoài nghi hắn mất tích sao?"

Lâm Trung Trung lúng túng nói: "Chúng ta cũng vừa mới biết có một người như vậy, hơn nữa mười năm trước cũng không ai đến cảnh báo án."

Không hoàn toàn thống kê, số người bí mật Trung Quốc hàng năm mất tích ít nhất là bảy tám mươi vạn, cho nên đây cũng không có gì phải chất vấn.

"Vậy thì kỳ quái, chuyển phát nhanh này là bưu kiện của ai gửi, dù sao cũng có thể điều tra được chứ?" Ta hỏi.

Lâm Trung Thân lại lắc đầu: "Ai, chuyện mà ngươi có thể nghĩ ra được, chúng ta cũng đang cân nhắc, chúng ta cũng muốn bắt người mang kiện này vào tay, nhưng cuối cùng lại phát hiện, nhân viên chuyển phát nhanh đã bị từ bỏ một tháng. Phần đơn hàng chuyển phát nhanh này là nhân viên của nhà mình dẫn đi."

Đây đúng là cái án không đầu nha.

"Nhân viên chuyển phát nhanh phụ trách công ty nhỏ này?" Ta hỏi.

"Đúng." Lâm Trung Thân nói: "Trương tiên sinh, ngươi đối với chuyện này thế nào?"

Minh âm xếp thứ hai trăm lẻ sáu, Minh âm

Nhìn thế nào, còn nhìn thế nào được nữa? Chỉ bằng mấy câu nói của hắn, ta căn bản suy đoán không ra bất cứ thứ gì. Không còn cách nào khác tối nay chỉ có thể nhìn hình ảnh mèo con trong thang máy thôi.

Trước khi đi, Lâm Trung Trung Cừu nói cho ta biết nếu có gì cần phối hợp với cảnh báo, cứ việc mở miệng, ta cười uyển chuyển từ chối, nói ta không cần vận dụng tài nguyên cảnh cáo, ta làm vậy thuần túy là giúp bằng hữu. Nếu có thể giải quyết được thì giải quyết, giải quyết không được các ngươi cũng đừng gây phiền toái cho ta nữa, chúng ta không ai liên quan.

Tuy rằng Lâm Trung Thân không tình nguyện, muốn ta ký kết lệ với bọn họ. Nhưng mà ta khổ sở kiên trì, Lâm Trung cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Sau khi tiễn Lâm Trung Thân đi, ta liền dẫn Lý Ma Tử đi chuẩn bị thứ tối nay cần dùng tới.

Như tuyết và Doãn Tân Nguyệt hai người đều có chút sợ hãi, không dám ở lại chỗ này một mình, muốn đi theo chúng ta. Không có biện pháp, chỉ có thể dẫn bọn họ đi.

Cũng ngồi trong thang máy, không có chuyện gì xảy ra, thang máy không ngừng ở lầu ba, vẫn bình thường.

Ta đi mua một ít Hoàng Lương và Tinh Độc về rồi trở lại, về sau một mực ở như tuyết chờ ở chỗ đó.

Mãi tới tận buổi tối, điểm này đúng như Tuyết nói thang máy xảy ra sự cố, ta mới ra cửa, để Lý Ma Tử ở lại nhìn Như Tuyết và Doãn Tân Nguyệt.

Vì để phòng ngừa vạn nhất, ta đã bảo bọn chúng vẩy muối tại cửa, một ít thứ tà ác bình thường như vậy hẳn là không dám tiến vào nữa!

Trước khi ta đi vào thang máy, nhìn thoáng qua Tương Tiểu Bình, phát hiện thang máy lại dừng ở lầu ba.

Ta biết thang máy đã bắt đầu "không bình thường" bởi vì khi trình tự thang máy trở nên nhàn rỗi, thang máy là thứ để ngầm thừa nhận dừng lại ở tầng dưới cùng.

Nếu như Tuyết nói thang máy không ai dám ngồi, cho nên chắc không có ai đi theo thang máy. Thang máy ở lầu ba chắc chắn là bị cái gì đó không sạch sẽ gây ảnh hưởng.

Ta hít sâu một hơi, nhấn nút thang máy, thang máy bay lên từ từ, tới tầng mười của ta.

Cửa thang máy mở ra, bên trong trống rỗng, không có ai, ta đi vào, cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Trong nháy mắt khi thang máy đóng cửa, ta cảm thấy sợ hãi, không gian chật chội, vách thang máy như gương, và cả cái bóng chiếu trong thang máy khiến người ta không khỏi nổi da gà.

Mặc dù sợ hãi, bất quá ta vẫn rõ ràng là ta không có đường lui, ta lấy ra Hoàng Lương, sau khi cắt ra khỏi chính giữa, liền bôi lên trên vách thang máy bóng loáng.

Hoàng Lương Huyết thuộc Âm, nếu trong thang máy quả nhiên có bộ dáng của vong linh, nhất định sẽ hiển linh.

Ta kiên nhẫn chờ đợi, cũng không ấn vào nút thang máy, ta muốn xem thang máy trong trạng thái an tĩnh sẽ có phản ứng gì.

Thang máy chậm rãi hạ xuống, từ lầu mười giáng xuống phía dưới, rất nhanh, thang máy dừng ở lầu ba, cửa thang máy mở ra, bên ngoài trống rỗng.

Mà từ đầu đến cuối, ta không đụng phải bất kỳ sự tình quỷ dị gì.

Ta chỉ có thể lấy ra thêm một con sóc nữa, chặt đứt nó từ giữa, bôi máu của nó lên vách thang máy, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Mà ngay khi cửa thang máy đóng lại, ta bỗng nhiên cảm giác được một cỗ tà phong cổ quái thổi vào từ bên ngoài, cỗ tà phong này tựa hồ còn mang theo mùi máu tanh, bất quá mùi máu tươi rất nhanh tiêu tán không thấy bóng dáng.

Thần kinh toàn thân ta căng cứng lên, biết tà phong kia khẳng định có vấn đề, liền càng nghiêm túc hơn nhìn chằm chằm chung quanh!

Một vệt màu đỏ nhạt chậm rãi hiện lên trên vách thang máy đối diện ta.

Tuy rằng một vệt màu đỏ kia rất nhạt, bất quá vẫn là bị ta bắt được.

Ta lập tức kiểm tra trên người mình một lần, phát hiện trên người mình cũng không có đồ vật màu đỏ gì, xem ra màu đỏ nhàn nhạt kia có chút cổ quái.

Rất nhanh, ta phát hiện màu đỏ kia lại dao động, nhẹ nhàng lay động, mà trên màu đỏ, dần dần xuất hiện màu sắc khác, tựa như màu trắng.

Hai bên đỏ trắng giao nhau, phiêu dật theo gió. Ta đột nhiên nhớ tới xiêm y cổ đại bên trong chuyển phát nhanh, nếu ta đoán không sai, người mà ta trông thấy này, rất có thể chính là chủ nhân của xiêm y cổ xưa đó?

Đối phương cũng không làm hại ý của ta, thang máy đi thẳng tới lầu một, cửa thang máy được mở ra, sau đó cái khăn màu đỏ từ từ bay về phía cửa thang máy, cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa.

Ta biết đối phương chắc chắn đã rời thang máy, thế là ta lập tức đuổi theo. Nhưng trong tay ta không có chuẩn bị pháp khí, không thể theo dõi được đối phương.

Nhìn xe qua chạy lại trước mặt, ta bất đắc dĩ thở dài, xem ra muốn truy tung được đối phương, chỉ có thể là suy nghĩ suông mà thôi.

Ta bất đắc dĩ lùi thang máy về, trực tiếp đè lầu mười xuống, chuẩn bị trở về.

Bất quá, trong nháy mắt ở cửa thang máy, bỗng nhiên truyền đến âm thanh yếu ớt.

Thần kinh của ta lập tức căng cứng, dựng tai lên lắng nghe!

Giọng nói kia rất yếu ớt, hình như là thông qua thang máy, từ xa truyền đến, xen lẫn trong tiếng ma sát ong ong của thang máy, rất yếu ớt, nghe không rõ ràng, bất quá ta biết rõ, âm thanh kia là sự thật.

Không biết mọi người đã từng có cảm giác như vậy hay không, trong trạng thái tuyệt đối yên tĩnh, lúc nằm lên giường ngủ, nhất là lúc nằm trên giường thép, giường ngủ, chung quy có thể nghe được âm thanh yếu ớt từ trong ống thép truyền đến.

Tình huống hiện tại ta gặp phải chính là như vậy. Chúng ta thường gọi là "Minh Âm".

Âm thanh này không thuộc về nhân gian, đến tột cùng là cái gì phát ra, có thể tưởng tượng được rồi.

Ta cẩn thận nghe động tĩnh, nắm thật chặt Thiên Lang Tiên trong ngực!

Hình như là thanh âm của một nam nhân, nam nhân đang gào khóc cái gì đó, thái độ rên rỉ phẫn nộ rất mãnh liệt, nghe âm thanh này tim của ta đập thình thịch điên cuồng.

Thang máy dừng lại, ta nhìn tầng này một chút, chính là lầu ba.

Bên ngoài thang máy có một người đàn ông đang đứng, người đàn ông kia cười nhạt với ta, không đi lên, chỉ đứng yên không nhúc nhích nhìn thang máy.

Ta nhìn hắn một cách kỳ quái, cũng không coi chuyện này ra gì. Cửa thang máy chậm rãi khép lại, âm thanh kỳ quái của nam tử biến mất không thấy đâu nữa.

Chẳng qua lúc thang máy lên tới tầng bốn, ta chợt nghe tiếng nổ từ lầu ba vọng tới, như có người đóng cửa rất kịch liệt.

Ta cũng không để ý, thang máy một đường đi tới lầu mười. Khi ta trở lại phòng, mấy người bọn hắn đang xem TV.

Thấy ta trở về, Doãn Tân Nguyệt lập tức chạy tới hỏi ta chuyện gì.

Ta đã nói hôm nay không mang đủ đồ, chỉ có thể ngày mai giải quyết.

Doãn Tân Nguyệt gật đầu.

Như tuyết có chút sợ hãi nói nếu không hôm nay chúng ta phải đến trong khách sạn ở a? Các ngươi vừa nói như vậy, ta cũng không dám tiếp tục ở trong khu nhỏ này nữa.

Lý Ma Tử lạnh lùng nói: "Sợ cái gì, ngươi càng sợ bọn chúng thì bọn chúng lại càng bắt nạt ngươi."

"Đương nhiên ngươi không sợ rồi, dù sao kẻ mà hắn nhằm vào chính ta!"

"Thôi đi, không có đầu óc." Lý Ma Tử bực bội nói: "Ngươi nghĩ rằng chúng ta ở đây canh gác, đối phương sẽ chỉ tìm ngươi sao?"

"Sao ngươi lại như vậy, ta thấy ngươi cái gì cũng không hiểu, cứ dùng cái mũi heo cắm vào hành lý thôi."

Lý mặt rỗ tức giận kêu lên quái dị, nói ngươi người sao lại chó cắn động tân như vậy, không biết lòng người...

Hai người nói xong lại cãi nhau ầm ĩ.

Ta dở khóc dở cười, một đôi oan gia vui vẻ này có thể gom thành một đôi mới là lạ, vì thế lập tức ngăn lại hai người.

Như Tuyết lại khiến Lý Ma Tử tức giận nhảy nhót liên tục, dường như rất có cảm giác thành công nên không để ý tới Lý Ma Thụ nữa mà hỏi ta, lần này ta trong thang máy có gặp chuyện gì lạ không.

Thế là ta kể tất cả những gì mình gặp trong thang máy cho Như Tuyết nghe.

Như Tuyết nghe xong, lập tức ngơ ngác một chút: "Ngươi nói, lúc ngươi tới, cửa thang máy lầu ba còn có một người?"

Ta gật đầu nói đúng, sao thế?

Như tuyết bỗng nhiên trở nên khẩn trương: "Lầu ba không có ai ở. Từ khi người chuyển phát nhanh chết đi, phần lớn hộ vệ đã dọn lên lầu ba rồi, hơn nữa cho dù lầu ba có người ở, đêm nay canh ba cũng không ai dám ra ngoài, chớ nói chi là đứng bên cạnh thang máy..."

Như Tuyết nhắc nhở, trong nháy mắt đầu óc ta liền lớn lên, lập tức đứng dậy: "Mẹ nó, có tình huống, đi, đi lên lầu ba với ta xem."

Như tuyết sợ hãi: "Chúng ta cũng đi cùng nhau?"

Sở dĩ dẫn theo Tuyết Như là vì... Trong lòng ta cũng có chút sợ hãi, dù sao cũng đang ở trong thang máy đang im lìm.

Nhờ có Doãn Tân Nguyệt khích lệ, Như Tuyết rốt cuộc cũng đồng ý đi cùng chúng ta.

Lần này trong thang máy không xảy ra chuyện gì cổ quái nữa, chúng ta đi thẳng tới lầu ba, hành lang lầu ba, chiếu sáng hành lang, khiến ta to gan hơn không ít.

Ta đi ra thang máy, bỗng nhiên bị ánh sáng phản chiếu xuống mặt đất, lập tức cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện một loạt dấu chân nước từ cửa thang máy lan tới một gia đình nào đó.

Như tuyết chỉ cần liếc mắt đã nhận ra gia đình này chính là gian thứ ba mươi bốn mà tiểu ca muốn đưa đến.

Ta càng khẳng định, gia đình này khẳng định đã xảy ra chuyện!

Chương thứ hai trăm lẻ bảy, ba mươi bốn gian Hung gian.

Ta hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gõ cửa.

Tuy nhiên, bên trong lại không có ai trả lời.

Ta nhìn Lý Ma Tử một chút, Lý Ma Tử hô: "Chuyển phát nhanh."

Cảm thấy Lý Ma Tử cả người toát mồ hôi lạnh, cho dù muốn mở cửa cũng đừng lấy cớ giống hắn, cho dù bên trong có người cũng phải sợ hãi đến gần chết.

Tuy nhiên, vẫn không có người mở cửa như trước.

Hết cách rồi, mạng người quan trọng, ta chỉ có thể phá cửa mà thôi.

Ta đưa tay vặn cánh cửa, không nghĩ tới cửa lại chủ động mở ra, xem ra là có người ở.

Ta nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói: "Xin chào, chúng ta là công an cục, có chút chuyện muốn tìm người hỏi một chút."

Chẳng qua cánh cửa chỉ hé ra một khe, nhưng không tiếp tục mở ra. Kỳ quái là bên trong tối như mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

"Có ai không?" Ta hô lên lần nữa thế nhưng vẫn chẳng hề có ai trả lời.

Ta lập tức bảo mọi người rút lui, mà ta thì mở ống đồng Bang, thật cẩn thận đẩy cửa ra.

Nếu bên trong không có ai, vậy vừa rồi mở cửa cho ta...

Đợi đến khi cửa bị triệt để đẩy ra, ta lặng lẽ mở ra phía sau cánh cửa.

A!

Hai người như tuyết và Doãn Tân Nguyệt vừa mở đèn đã hét ầm lên, phá cửa xông tới. Ta cũng bị dọa cho hai chân mềm nhũn, thân thể cực tốc lui lại, may mà lưng dựa vào tường nên mới không ngã sấp xuống.

Trước mặt có một người đang đứng.

Tư thế người này rất cổ quái, giống như đang nhảy múa ở trên phố, hai chân hướng ra ngoài góc độ khó mà tin nổi, hai tay cũng bị cắt đứt, trong hốc mắt tất cả đều là máu, hai con ngươi bị móc ra. Trên cổ đeo một cái vải đỏ trắng xen kẽ, thi thể đang nhẹ nhàng đong đưa, giống như chiếc chuông treo.

"Không sao rồi, không sao đâu." Mặc dù sợ hãi, nhưng ta nhanh chóng trấn định lại, hắn chỉ là một cái xác chết, sẽ không đả thương người.

Ta lập tức chạy đi an ủi Như Tuyết và Doãn Tân Nguyệt, hai người đều sợ muốn chết, hai tay che mắt, cuộn mình ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Lý Ma Tử đã lấy ra điện thoại, gửi điện thoại cho Lâm Trung.

Ta thấy hai người đều sợ hãi, liền lập tức dẫn theo hai người đi bộ, tới dưới lầu, đứng ở dưới đèn chờ cảnh báo.

Rất nhanh, Lâm Trung Trung mang theo thủ hạ đến, ta để Tuyết Tân Nguyệt và Doãn Tân Giám xe ở lại trong xe, sau đó mang theo người Lâm Trung lên lầu.

Lúc Lâm Trung Trung nhìn thấy thi thể quỷ dị kia cũng bị dọa cho sợ hãi, mặt cắt một cái liền trắng bệch, tay cầm thương cũng đang run rẩy.

Sau đó Lâm Trung Thân nói cho ta biết, thi thể của hắn đã rất nhiều, so với chuyện này càng tàn nhẫn hơn, máu chảy đầm đìa.

Thế nhưng đây là lần đầu tiên thi thể với tư thế quái dị như vậy. Y tình nguyện đối mặt với thi thể còn đầy máu tanh hơn, không dám liếc mắt nhìn.

Ngay cả chuyên viên tổ chức trọng án Lâm Trung cũng bị hù dọa thành bộ dạng này, chớ nói chi là những sĩ kỵ khác. Dù sao lầu ba này đã bị dọn sạch, không có ai ở, hơn nữa mọi người đều biết nơi này "Vớ vẩn".

Dưới mệnh lệnh của ta, mọi người rất nhanh đã bỏ thi thể xuống.

"Ta hỏi Lâm Trung Thân, có phải người chết ở gian phòng này không.

Nhưng Lâm Trung Thân lại nhìn ta một cách khó hiểu: "Ngươi không biết hắn là ai đấy chứ?"

Ta thấy hơi hồ đồ: "Ta nên làm thế nào?"

"Chẳng phải ngươi đã xem thang máy à?" Lâm Trung Trung hỏi ngược lại.

Trái tim của ta nhảy lên một cái: "Ý ngươi là, đây chính là nhân viên chuyển phát nhanh đã chết."

Lâm Trung Trung gật đầu.

Mẹ nó, trong lòng ta thầm mắng một câu, lúc trước ta thật sự "Gặp quỷ", lúc ta ngồi thang máy từ lầu trên tới tầng ba, tên này đang đứng trước cửa thang máy, còn cười với ta.

Chẳng qua lúc đó nhân viên chuyển phát nhanh sớm đã trở thành người chết.

Hào giả đem gia đình giàu có này phong ấn lên, gọi khám nghiệm thi thể, tiến hành thi kiểm đối với thi thể.

Kết quả của thi kiếm rất nhanh được đưa ra, thi thể tay chân, mắt, tất cả đều bị tính hủy diệt của ngoại lực tàn phá.

Lâm Trung nhìn thi thể nói: "Lão bản, nếu có thể, ta cảm thấy vụ án này đã ra nước rồi! Người chết là lúc ngồi thang máy, thang máy xảy ra sự cố, tay chân thương tích, thương thế nghiêm trọng mà chết."

"Vậy làm sao giải thích tại ngày đầu tiên không bị phát hiện, mà là bị treo cổ khó hiểu ở ba mươi bốn gian phòng." Ta nhìn Lâm Trung

Trung.

Lâm Trung Trung cười khổ nhìn ta: "Có đôi lúc rất hồ đồ."

Ta biết ý tứ của Lâm trung thành, hắn không muốn tiếp tục để chuyện này tiếp tục ầm ĩ nữa, nếu không không phải sẽ tạo thành ảnh hưởng ác liệt ở trên xã hội, thậm chí còn có thể khiến hắn rơi mũ ô sa.

Ta biết tình huống Lâm trung thành làm tới mức này, cũng là dốc hết toàn lực, ta nhiều lời cũng chẳng thú vị, vì lẽ đó dứt khoát gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Đương nhiên đây chỉ là mặt ngoài, trừ phi tìm ra nguyên nhân chân chính, nếu không ta sẽ không buông tay!

Thi thể rất nhanh bị mang đi, chúng ta làm nhân chứng hiện trường đầu tiên, được dẫn đến cảnh báo, sau khi lục khẩu cung, cũng trở về.

Như tuyết rất sợ hãi, hỏi tiếp ta phải làm sao bây giờ? Thi thể kia rõ ràng cũng đã mất tích rất lâu rồi, cảnh sát đã lục soát lầu ba hết lần rồi mà vẫn không tìm được thi thể, sao thi thể lại cứ xuất hiện ở đó được chứ?

Ta nói: "Xem ra chúng ta phải đi ba mươi bốn phòng rồi."

"Không được." Như Tuyết và Doãn Tân Nguyệt không chút do dự cự tuyệt: "Chỗ đó quá dọa người, ta không dám đi."

"Ta đi với Lý mặt rỗ." Ta nói: "Phòng kia là điểm mấu chốt, ta tựa hồ đã tìm ra một chút quy luật của gian phòng kia."

"A, quy luật gì?" Lý Ma Tử hứng thú nhìn ta.

"Cái gian phòng kia có hai con quỷ." Ta nói: "Chỉ có điều bọn chúng không thể đụng phải một khối."

"Vì sao?" Lý Ma Tử khó hiểu nhìn ta.

"Một người đi sớm về muộn, một người đi sớm về muộn, hai người hình như thay phiên nhau đi tới một nơi." Ta kiên nhẫn giải thích: "Xem ra, lần này chúng ta phải làm rõ, rốt cuộc đối phương đã đi nơi nào."

Lý Ma Tử như có điều suy nghĩ gật đầu.

"Vậy chúng ta còn phải đi phòng 304 a." Tuyết Như Sơn khó hiểu hỏi.

"Rất đơn giản" Ta nói: "Bởi vì nơi đó là điểm xuất phát của bọn chúng, chúng ta chỉ có thể theo dõi chúng từ nơi đó."

"Ngươi có thể theo dõi một con quỷ sao?" Doãn Tân Nguyệt ôm thái độ hoài nghi.

"Yên tâm đi." Ta lật cổ y lên: "Nếu chúng nó chết có liên quan tới cổ y này, như vậy khi cổ y xuất hiện bọn họ nhất định sẽ bám vào cổ y."

Ta đánh giá cổ y này lần nữa, cổ y này từ trong ra ngoài tản ra khí tức phong cách cổ xưa mãnh liệt, gây áp lực cho người ta, tựa như đứng trước mặt là một vị phu nhân vậy.

Cảnh giới bên kia, chuyện này tựa hồ đã kết thúc, trong khu nhỏ đã bố cáo, nói thi thể người chết đã tìm được ở phía dưới thang máy, là thang máy xảy ra sự cố.

Một sự kiện không phải là tử vong bình thường, cứ như vậy bị áo ngoài hoa lệ của khoa học bao bọc, có trời mới biết vụ án tử vong giống như vậy không phải bình thường, còn có bao nhiêu.

Những nhà ở lầu ba dồn dập chuyển về, thang máy khôi phục hoạt động bình thường, trong lòng thích thú.

Vui là vì toàn bộ cư dân đều chuyển về, dương khí dồi dào, ít nhiều sẽ ngăn chặn âm khí của ba mươi bốn gian phòng. Buồn là, vật đó có thể bị dương khí của hộ khác chọc giận hay không, do đó lại làm ra một số chuyện quá phận với cư dân hay không?

Cân nhắc liên tục, cuối cùng ta vẫn là cho Lâm Trung đăng bia, khuyên hắn tốt nhất vẫn là trước tiên sơ tán một chút cư dân, chờ qua một đoạn thời gian, nơi này sau khi hoàn toàn gió êm sóng lặng, lại để cho dân chúng đều chuyển về!

Nữ quỷ áo đỏ thứ hai trăm lẻ tám.

Giọng điệu của Lâm Trung Tâm có phần mất hứng: "Lão chủ Trương, vụ án này chúng ta đã kết án bình thường rồi, nếu như các ngươi lại gây ra động tĩnh gì, ta lo sẽ tạo thành một ít ảnh hưởng không tốt."

Lời nói của Lâm Trung Trung đã rất rõ ràng, chỉ là không hy vọng chúng ta tiếp tục điều tra.

Đành chịu thôi, ta chỉ có thể đồng ý...Mặc dù ta có nói gì thì hắn cũng không thay đổi tâm ý.

Bóng đêm rất yên tĩnh, ta ngồi ở ban công, nhìn ánh trăng màu rượu bên ngoài.

Như Tuyết và Doãn Tân Nguyệt đang làm bữa tối, tuy mùi thơm nức mũi nhưng ta không có chút khẩu vị nào. Lý Ma Tử ở bên cạnh ta cũng đang rầu rĩ, thỉnh thoảng lại phàn nàn một câu, hỏi ta cần gì phải quản việc nhàn hạ của nữ nhân này?

Đối với điều này ta chỉ có thể ôm một nụ cười, ta có thể nói cái gì đây? Đã hắn một điểm cũng không hướng về phương diện đó, liền chứng minh Lý Ma Tử hoàn toàn không có tâm tư, để một nữ nhân khác chiếm cứ vị trí Sở quốc.

Ăn xong bữa tối, ta liền dẫn bọn họ đến thang máy, thẳng đến lầu ba.

Qua nửa canh giờ nữa, chính là thời gian mỗi ngày nghỉ ngơi, cũng chính là thời gian "nữ quỷ áo đỏ kia rời khỏi phòng 30~4.

Trước đó Lâm Trung Trung cho chúng ta chìa khoá ba mươi bốn gian phòng, vẫn chưa thu hồi, cho nên ta quen việc dễ làm mở cửa phòng ba mươi bốn ra, sau khi đi vào vẫn bình thường.

Mở đèn ra, cẩn thận kiểm tra một lần phòng kín, cũng không phát hiện bất cứ cái gì dị thường.

Chỉ có một điểm khiến ta không thể hiểu nổi. Trong phòng có mùi thối thối thối, rất giống hương vị thối, mùi này tràn ngập cả gian phòng, ta tìm một vòng, cũng không thấy mùi thối phát ra.

Gian phòng ngay ngắn trật tự, bởi vì cửa sổ ở trạng thái mở ra, cho nên trong phòng rơi đầy một tầng tro bụi thật dày. Ta đem đại sảnh trà dọn dẹp sạch sẽ, đem món cổ y quý phụ kia mở ra, đặt trên bàn trà, vì bị "Tà Linh" phát hiện, ta lại bôi lên đó một ít máu Hoàng Lương.

Kế tiếp chính là thời gian dài và buồn tẻ chờ đợi.

Đừng nhìn ban ngày, hai nàng đĩnh đạc ăn uống, hoàn toàn không để chuyện này yên tâm. Nhưng đến tối mịt, hai người lại không dám nói câu nào, chỉ cuộn tròn hai mắt nhìn chằm chằm vào cổ y phu nhân.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, thanh âm châm rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được rõ ràng. Thanh âm người đi trên đường phố cũng dần dần mờ đi, mây đen phủ kín, không khí hơi lạnh...

Phù!

Một trận gió mang theo mùi phân thối đột nhiên thổi tới, thổi bay cổ y của quý phụ xuống đất. Ta lập tức đứng lên, cẩn thận nhìn chằm chằm vào cổ y của quý phụ, như tuyết lại càng sợ hãi kêu lên. Doãn Tân Nguyệt đưa tay bịt miệng tuyết trắng lại.

Ta lấy ra la bàn càn khôn, gắt gao nhìn chằm chằm kim đồng hồ trên la bàn.

La bàn càn khôn này là vật cũ gia gia lưu lại, ông ấy nói với con là dùng tinh huyết kích thích, kim đồng hồ trên la bàn có thể linh mẫn cảm ứng được vị trí âm hồn.

Lúc ta cắn đầu ngón tay, trích máu trên la bàn càn khôn, la bàn dường như bị gia trì năng lượng cường đại, bắt đầu nhanh chóng xoay tròn.

Mà theo la bàn dần dần trì trệ, cái đuôi kim đồng hồ trên đó cũng dần dần chỉ hướng cổ y quý phụ.

Hồng Y Vong Linh bám vào cổ y của quý phụ!

Tuy nhiên ngay lúc ta đang đợi cổ y của quý phụ có động tác tiếp theo thì phía cuối la bàn càn khôn lại bắt đầu xoay tròn rất nhỏ, từ từ rời khỏi cổ y, cuối cùng lại chỉ về hướng tuyết trắng.

Trong lòng thót tim nhảy lên một cái, như tuyết lại càng khẩn trương không nói ra lời, nơm nớp lo sợ nhìn ta: "Tỷ phu, đây là ý gì?"

Ta khoát tay áo, ý bảo Tuyết Nhược Tuyết đứng bên cạnh một chút.

Như tuyết đứng một bên, Càn Khôn La Bàn không có thay đổi phương hướng.

Ta thở phào nhẹ nhõm, điều này đại biểu đối phương không phải muốn làm bị thương như tuyết.

Tuy nhiên, ta rất buồn bực, Càn Khôn La Bàn này có ý gì? Ta nhìn theo hướng la bàn, phát hiện la bàn Càn Khôn chỉ hướng đi ra hướng cái xe ngựa, phía sau mông ngựa là lạnh, phía sau băng lạnh là tường.

Chẳng lẽ, có gì đó quái lạ trong cái nhiệt độ lạnh đó không?

Ta nháy mắt với Lý Ma Tử một cái, ý bảo Lý Ma Tử mở cửa lạnh.

Lý Ma Tử rất nhanh mở cửa lạnh, bên trong để đầy thức ăn, rau dưa, chăn bông, thịt, chén trà, cũng không có gì dị thường.

Vậy Càn khôn la bàn này có ý gì?

Đang lúc suy nghĩ, la bàn càn khôn lần nữa nhanh chóng thay đổi phương hướng, mãnh liệt chỉ vào cổ y.

Ta lập tức nhìn qua, nhất thời cả kinh chảy mồ hôi lạnh, kiện cổ y của quý phụ lại "Nửa ngồi" lên, vốn quần áo đang trống rỗng, bỗng nhiên trở nên sung mãn, giống như có người vô hình, đem quần áo mặc ở trên người.

Một ống tay áo, nằm trên ghế dựa, một ống tay áo khác, rũ xuống bàn trà, nhìn động tác như muốn đứng lên.

Rốt cục, sau mấy lần thử nghiệm, cổ y đột nhiên đứng lên, nhìn ống tay áo, ống quần trống rỗng, da đầu không khỏi tê dại!

Tuy không nhìn thấy mặc cổ y rốt cuộc là con người gì, nhưng ta vẫn có thể nhìn ra, đó hẳn là một thiếu phụ trẻ tuổi. Vóc người rất tốt, trước – liệt sau cong – kiệt, ngực đầy đặn, eo nhỏ thon, hai chân thon dài cùng cánh tay, ôn văn nho nhã, ý vị sâu xa...

Lý Ma Tử lén lút tóm lấy một cái Thanh Hoa sứ, chuẩn bị gõ lên bất cứ lúc nào. Như Tuyết và Doãn Tân Nguyệt đã chuẩn bị để chạy trốn.

Cổ y sửng sốt tại chỗ một lát, sau đó bỗng nhiên xông về phía cửa ra vào, cứ như vậy trôi qua, thậm chí còn bảo trì hình người.

Cửa bị một trận cuồng phong thổi tung, cổ y cũng chạy ra ngoài, ta không chút do dự thấp giọng hô một câu: "Đuổi!"

Sau đó, ta lập tức đuổi theo.

Cũng may thời gian này ở lầu ba cũng không có người, nếu không nhất định sẽ làm một đám người sợ vỡ mật.

Khi cổ y vọt tới cửa thang máy, cửa thang máy mở ra, cổ y lập tức đi vào.

Lý Ma Tử không muốn sống nữa định đuổi theo, nhưng lại lập tức bị ta ngăn cản: "Ngươi muốn trở thành người lần thứ ba mất tích?"

Lý mặt rỗ cực kỳ tức giận: "Con quỷ này khinh người quá đáng, không giáo huấn nàng, mẹ nó, ta không tức được."

Kể từ khi Sở Sở chết trong tay tà linh, Lý mặt rỗ đã tràn đầy cừu hận với mấy thứ này.

Ta nói rồi: "Bây giờ không phải là lúc bão táp, đi theo ta."

Cửa thang máy đóng lại, ta dẫn bọn họ đi bộ, đi thẳng tới lầu một, vừa vặn thang máy cũng dừng ở lầu một, cổ y vẫn ở đó.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận quan sát.

Khi cổ y đi ra, ta phát hiện có bóng người chui vào trong thang máy, không cần nói cũng biết là quỷ hồn của nhân viên chuyển phát.

Một người rời đi, một người trở về.

Ta không có thời gian đi quản quỷ hồn của nhân viên chuyển phát nhanh, chỉ luôn theo sát cổ y.

Cổ y phiêu đãng "Đi trên đường" theo sát phía sau.

Cổ y xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, dần dần rời khỏi khu vực này, hơn nữa chuyên chọn một vài con đường nhỏ u ám để đi.

La bàn càn khôn thủy chung chỉ về hướng cổ y, ta liền biết đối phương khẳng định ở bên trong cổ y, la bàn càn khôn cũng không có nhiều tác dụng, ta dứt khoát thu la bàn càn khôn vào, theo sát cổ y.

Không nghĩ tới cuối cùng y phục cổ lại đi tới một chỗ rất hẻo lánh, nơi này ở biên giới ngoại thành, có không ít dân công ngoại lai, dân cư chen chúc, dơ dáy lộn xộn, thứ ba không quản, hình thành một sự đối lập rõ ràng với nội thành.

Đối phương tới chỗ này làm gì?

Phàm là âm vật quấy phá, đều là bởi vì trong lòng có chấp niệm, ta muốn xem chấp niệm của đối phương rốt cuộc là cái gì.

Chương thứ hai trăm lẻ chín, chuồng heo.

Không nghĩ tới cuối cùng đối phương đi tới một nhà nuôi heo, trong chuồng heo không lớn, tản mát ra mùi vị thối hoắc. Ta tựa hồ đã hiểu rõ, mùi hôi thối hôm nay chính là mùi phân heo.

Chẳng lẽ đối phương muốn vào chuồng heo?

Quả nhiên, cổ y kia dễ dàng nhảy vào chuồng heo. Ngay khi vừa tiến vào chuồng heo, bầy heo lập tức bừng tỉnh, hoảng sợ chạy tán loạn, thậm chí còn há miệng cắn xé cổ y.

Cổ y đau khổ giãy dụa, trong mông lung, thậm chí ta còn có thể nghe được tiếng khóc của nữ nhân.

Ta đã triệt để chấn trụ, mặc dù đã thành vong linh, nhưng mỗi ngày cũng phải chịu loại tra tấn này, cái áo cổ này, đến tột cùng là có chấp niệm gì, muốn dằn vặt người ta như thế?

Như tuyết và Doãn Tân Nguyệt đều bị dọa sợ choáng váng, nơm nớp lo sợ nhìn chuồng heo, không ngừng hỏi ta là có ý gì?

Có ý gì? Ta làm sao biết là ý gì? Xem ra chủ nhân của cổ y trước khi chết từng bị hành hạ – hành hạ phi nhân a.

"Này, các ngươi làm gì vậy?" Bóng đêm tối như mực bỗng nhiên truyền đến một thanh âm, ta bị dọa không tự chủ được mà toàn thân run rẩy một chút.

Ta lập tức quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện là chủ nhân nông thôn đi ra, một thân áo bông rách nát, đầu tóc rối bù, nguyên nhân có thể thức đêm, con mắt che kín tơ máu.

Trên tay hắn cầm thận tre, đối với sự xuất hiện của chúng ta tương đối bất mãn, thậm chí còn mang theo địch ý.

Lý Ma Tử vội vàng nói: "Không có gì, chỉ đi ngang qua thôi."

"Đi ngang qua? Đêm hôm khuya khoắt đi ngang qua chuồng heo nhà ta? Ta thấy các ngươi là muốn trộm heo a." Chủ nhân kia hừ lạnh một tiếng.

"Trộm heo?" Ta lập tức lắc đầu: "Ngươi xem, mấy người chúng ta có giống trộm heo không?"

Chủ nhân trang trại cười lạnh nói: "Biết người biết mặt không biết lòng, có trời mới biết có phải Kim Ngọc bên ngoài bại trận hay không."

Nói xong, trại chủ liền chạy lên, trấn an đàn lợn.

Ta sợ viêm chủ sẽ bị cổ y bên trong làm cho sợ mất mật, nên muốn ngăn cản hắn. Bất quá trại chủ lại khăng khăng muốn chạy đi. Ta và Lý Ma Tử căn bản không ngăn được, thậm chí khiến hắn nghi ngờ chúng ta chính là tới trộm heo.

Cuối cùng trại chủ vẫn nhìn thấy cổ y trong chuồng heo, điều này quả thực làm cho hắn sợ hết hồn: "Đây là... Mẹ kiếp, đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao nó lại trở về?"

"Hả?" Nghe đàn trại chủ nói câu cuối, ta nhất thời ngẩn người, biết ông ta khẳng định biết bộ quần áo này, lập tức hỏi: "Ngài biết bộ cổ y này?"

"Không biết, không biết." Nam trang chủ vẫy tay không chút do dự, muốn đuổi chúng ta ra ngoài.

Mẹ nó, xem ra trại chủ có vấn đề, ta lập tức đứng nguyên tại chỗ, lạnh lùng nói: "Lừa được người sống, giấu được quỷ thần sao? Đây là một món âm vật, chúng ta đã đặc biệt tới xử lý âm vật, nếu không nói cho chúng ta biết tình hình thực tế, kết cục ngươi hẳn là biết rõ."

Ai ngờ trại chủ lại không nghe lời chúng ta, ngược lại càng ngày càng nghiêm nghị, cầm cây gậy lên đánh chúng ta.

Cuối cùng thật sự là lo lắng bọn Như Tuyết bị thương tổn, ta chỉ có thể mang theo đám người rời đi.

Vẻ mặt như tuyết hoảng sợ nhìn ta, hỏi ta chuẩn bị làm sao bây giờ?

Ta thở dài một tiếng: "Hy vọng hắn có thể chủ động liên hệ với chúng ta, ta tin hắn sẽ liên hệ với chúng ta, đi thôi."

Nói xong, ta liền dùng Hoàng Lương Huyết ở trên cửa chuồng heo, để lại số điện thoại của ta.

Lý Ma Tử hỏi ta có ý gì?

"Hoàng Lương huyết có thể chiêu mộ âm, âm vật tại nhà hắn, âm khí rất nặng, hôm nay nhà hắn rất náo nhiệt. Hy vọng hắn sẽ sợ hãi, chủ động tìm chúng ta cầu cứu!"

"Hiện tại đã rất náo nhiệt rồi." Lý Ma Tử nhìn chủ toa nói.

Đúng vậy, chuồng heo trong nhà không hiểu sao lại xuất hiện cổ y, thậm chí bầy heo còn có phản ứng linh hoạt như vậy, thôn chủ trang này không náo nhiệt mới là lạ.

Giờ phút này, trại chủ đang gọi người nhà mình, trấn an bầy heo. Chẳng qua có một vật âm hiểm ở trong chuồng heo, bầy heo có thể nào không hoảng sợ, hiện trường quả thực phi thường náo nhiệt...

Ta cũng không rời đi, mà là chờ ở phụ cận thôn chủ nhà, chuẩn bị tùy cơ hành động.

Ngay lúc chúng ta chờ mong Điền chủ nhà phát sinh chuyện linh dị gì, thì chợt phát hiện cách đó không xa có một bóng người đang đong đưa, bồi hồi ở góc tường của đàn chủ một hồi lâu, nhưng lại không chịu đi vào.

Lý mặt rống nhỏ nói với hắn: "Ngươi nhìn tên kia đi?"

Lý mặt rỗ nhìn thoáng qua, nhíu mày: "Đó là ai vậy? Nhìn qua có chút là lạ."

"Ngươi ở chỗ này trông coi, ta đi qua xem một chút." Ta nói với Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử do dự một chút, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Ta vội vàng đứng lên, chạy về phía bóng người đang đứng đó.

Theo ta tới gần, đối phương trong tầm mắt ta cũng càng ngày càng rõ ràng. Chờ đến khi ta rốt cuộc thấy rõ đối phương, lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Người nọ rũ hai chân ra ngoài, cánh tay đứt gãy, góc độ vặn vẹo không thể tưởng tượng nổi, tròng mắt bị móc đi, đầu lưỡi cũng gãy mất, nhìn qua thấy mà giật mình...

Đây không phải là nhân viên chuyển phát nhanh sao? Thi thể của hắn không phải là bị cảnh sát đưa vào Thái Bình gian sao? Sao lại chạy đến đây.

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại, hốc mắt đẫm máu nhìn chằm chằm ta, khóe miệng tràn đầy vết máu, một cái hợp lại, tựa hồ đang nói chuyện với ta. Tuy nhiên đầu lưỡi bị cắt đứt, hắn chỉ có thể phát ra âm tiết mơ hồ không rõ.

Ta lập tức thu liễm khí tức, hít sâu một hơi nói: "Ngươi có oán hận gì, cứ việc nói với ta!"

Hắn lại không chịu nói nữa, chỉ bị què chân, từng bước một bò về phía phu quân chủ nhà, nhẹ nhàng gõ cửa gỗ của nông phu gia.

Vốn là quần điền chủ gia đều đã yên tĩnh, hiện tại bị gõ cửa, trượng chủ nông phu theo bản năng nhận định là chúng ta.

Cho nên trại chủ hổn hển mắng: "Sao các ngươi còn chưa đi? Đã bảo không cần các ngươi quản rồi, các ngươi như vậy nữa là ta cảnh báo được rồi."

"Cha..." Không ngờ nhân viên chuyển phát ra thanh âm mơ hồ không rõ ràng.

Trong phòng trầm tĩnh như chết, qua một đoạn thời gian thật dài, rốt cuộc nghe thấy thanh âm trại chủ: "Con trai của ta à..."

Cửa mở ra ngay sau đó được mở ra.

Nhân viên chuyển phát nhanh lại là con trai của chúa tể mộc? Hai người này rốt cuộc là cái quỷ gì.

Khi cánh cửa được mở ra, trại chủ nhìn thấy nhân viên chuyển phát nhanh đứng ngoài cửa, kích động rầm một tiếng co quắp trên mặt đất: "Con trai, con... con trở về rồi, rốt cuộc đã trở về."

Người nhà trại chủ nghe được thanh âm của viêm chủ, dồn dập từ trong phòng đi ra. Nhìn thấy khách không mời mà đến đứng ở cửa, đều chạy lên như điên, muốn ôm lấy nhân viên chuyển phát nhanh.

Nghe tiếng la khóc của bọn họ, ta mơ hồ nhận ra được, bọn họ dường như đã rất lâu không gặp qua nhân viên chuyển phát nhanh, thậm chí cũng không biết người đang đứng trước mặt là người chết.

Ta lập tức chào hỏi Lý Ma Tử: "Ngăn bọn chúng lại!"

Chương thứ hai trăm mốt, Nhân Thương, Thích phu nhân

Ta và Lý Ma Tử lập tức xông lên, ngăn cản người nhà trại chủ. Người nhà của bọn họ tưởng niệm thành tật, sau đó vừa rống vừa cắn, bất quá ta và Lý Ma Tử coi như cường tráng, ngăn cản một hạng nữ lưu thì không thành vấn đề.

Nhân viên chuyển phát nhanh cứng ngắc, khập khiễng đi về phía chuồng heo.

"Con trai, con trai làm gì thế? Mau nhìn mẹ đi!" Lão phụ nhân khóc đến sắp ngất: "Các ngươi cản ta làm gì? Đám người xấu xa các ngươi."

"Hắn là người chết." Ta khiển trách nói: "Người chết không có lý trí."

"Thối lắm." Lão phụ nhân kêu thảm lên mắng: "Con trai ta sống sờ sờ. Chuyện nhà chúng ta không cần ngươi quản, ngươi cút cho ta."

"Sao ngươi cứ như vậy, bọn ta đang muốn giúp ngươi, ngươi không cảm kích thì thôi, lại còn mắng người."

"Móa ngươi làm sao vậy? Chính là con mẹ ngươi muốn mắng các ngươi. Thả ta ra, con trai, mẹ ta đang ở đây." Lão phụ nhân kêu lên.

Sắc mặt như tuyết và Doãn Tân Nguyệt đều tức giận đến tái nhợt.

Mà đúng lúc này, nhân viên chuyển phát nhanh đã đi tới bên cạnh chuồng heo, mắt thấy sắp lật lên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, nhưng trượng chủ lại thừa cơ xông lên, ôm lấy thi thể nhân viên chuyển phát nhanh gào khóc: "Con trai, con là mệnh căn của cha, con không thể chết được, con sắp chết rồi, cha cũng không sống nổi."

Nói xong, trại chủ quỳ gối bên cạnh chuồng heo chửi ầm lên: "Yêu tinh ngươi, có gì nhắm vào ta, thả con ta! Con mẹ ta giết ngươi, ta giết ngươi."

Mà nhân viên chuyển phát nhanh đã tranh thủ đổ vào chuồng heo, đám lợn vốn đang vây quanh cổ y thì tất cả đều chạy đến bên cạnh người chuyển phát nhanh, bắt đầu gặm nuốt thi thể hắn.

Thi thể sớm đã cứng ngắc, tuy nhiên vẫn có máu dinh dính không ngừng bắn tung tóe ra. Mà nhân viên chuyển phát nhanh cũng không đàng hoàng tiếp nhận bầy heo cắn nuốt mà bò qua đám quần hùng kia, mặc dù trên người toàn là máu, dính đầy phân heo, nhưng cuối cùng hắn vẫn chui vào trong cổ y, nằm trên mặt đất, hoàn toàn không còn động tĩnh.

Đàn heo đều điên cuồng gặm cắn, theo lý thuyết đều là heo ăn chay, bất quá lúc này chúng nó lại một người hung ác, hung mãnh có thể so với Tàng Chử, hai ba lượt đem thi thể xé nát, lộ ra bạch cốt dày đặc, chết thảm vô cùng.

Lão phu nhân trực tiếp đau lòng hôn mê bất tỉnh, trại chủ cũng trợn mắt há hốc mồm một lúc lâu, cuối cùng đột nhiên phát cuồng, xông vào trong phòng, cầm dao mổ lợn ra, nhảy vào chuồng rồi dốc sức chém: "Ta giết các ngươi, ta giết các ngươi..."

Ba, bốn con heo bị chém chết tươi, máu tươi nhuộm đỏ chuồng heo. Hiện trường nhìn thấy mà giật mình.

Quần trại chủ nằm ở trong vũng máu, nhìn thi thể tàn phế của con mình, bi ai không thôi, không nói một lời, hiện trường tràn đầy mùi vị tanh máu và phân thối hỗn tạp cùng một chỗ, khiến người ta nhịn không được một trận hít thở không thông.

Thật lâu sau Lý Ma Tử mới đặt bà lão xuống đất, xác nhận đối phương không tìm đường sống nữa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Ác có ác báo, xem ra người trong nhà có chuyện xưa."

Bọn ta vẫn luôn chờ đến hừng đông, người nhà này đã sớm tỉnh lại, tiếp nhận sự thật tàn khốc này.

Chờ sau khi phường trang chủ qua đây, ta mới hỏi thôn chủ rốt cuộc là tình huống gì? Nếu như có thể nói rõ với chúng ta, nói không chừng chúng ta còn có thể nghĩ biện pháp siêu độ cho nhi tử hắn, nếu không nhi tử hắn chỉ sợ sẽ mãi thế bị âm vật dây dưa, mà không cách nào đầu thai chuyển thế.

Cuối cùng trong tiếng cằn nhằn của phường trang chủ, chúng ta rốt cuộc hiểu rõ tình huống.

Còn phải kể lại chuyện xảy ra mười năm trước.

Mười năm trước, trại chủ chỉ là một tiểu thương buôn bán hoa cỏ ở lề đường, nhưng đã có tích cóp nhất định.

Quần đảo chủ đã bao một tấm đất, chuẩn bị nhàn hạ, xây dựng một ít nuôi dưỡng, bổ sung cho gia đình.

Mà tại nơi này đào bới chuồng lợn bằng móng, hắn dĩ nhiên đã đào được ở dưới tường thành cổ. Địa cơ đó dùng đá dựng lên, thậm chí ở trong nền, đào được rất nhiều hài cốt của heo, cùng với một hộp gỗ nhỏ.

Bọn họ kết luận, khu đất cổ này khẳng định là chuồng heo. Chỉ là, bên trong chuồng heo có ném một hộp gỗ nhỏ, là có ý gì?

Khi trượng chủ mở hộp gỗ nhỏ ra, thấy trong hộp có một bộ cổ y màu hồng trắng giao nhau.

Không nghi ngờ chút nào, cổ y mà bọn họ nhìn thấy được, chính là bộ cổ y hiện giờ của chúng ta.

Bất quá lúc ấy khi tìm được cổ y, trên cổ y tựa hồ còn có vết máu, lão phu nhân dùng không ít máu mới rửa sạch được vết máu trên đó.

Bọn họ ý thức được bộ cổ y này nhất định là một món đồ cổ, vô cùng đáng tiền. Nhưng mà bọn họ cũng không dám đem ra bán, bởi vì nghe nói thứ được đào ra từ dưới đất đều là quốc gia.

Đúng lúc đó, con trai bọn họ, phụ trách vận doanh internet ở công ty chuyển phát nhanh, trại chủ bảo con trai hắn lén bán đấu giá bộ quần áo cổ kia trên mạng.

Con trai bọn họ rất nhanh đã tìm được người mua, hình như là Tiểu Tam - công ty của một công ty than đá bao nuôi, Tiểu Tam

Nhi kia nghe nói quần áo người xưa có thể hấp dẫn dị tính, cho nên mới mua được.

Chẳng qua cuối cùng tạo hóa trêu ngươi, bởi vì lần làm ăn này nhân viên chuyển phát nhanh có lợi cho cô nương, hai người lén lút phát sinh quan hệ ngầm, sau đó cô nương kia thậm chí còn mang thai.

Cô nương kia đã bắt đầu gắt gao bám lấy hắn, để hắn gom tiền cứu hắn từ trong tay lão bản than đá. Chẳng qua lão bản than khoáng có quyền thế rất lớn, không phải hắn có thể làm được.

Cuối cùng nhân viên chuyển phát nhanh bị ép đến nóng nảy, nổi lên sát tâm, treo nữ nhân lên treo cổ trong phòng, sau đó lén lút vận chuyển ra ngoài.

Vốn tưởng rằng làm tất cả những việc này thần không biết quỷ không hay, sẽ không ai phát hiện ra. Thế nhưng chỉ vài ngày sau, hắn đã hiểu mọi chuyện không đơn giản như vậy rồi.

Mới đầu là viên chuyển phát nhanh thường nghe thấy có người gõ cửa, nhưng chạy ra ngoài xem cái gì cũng không có, hơn nữa ban ngày ban mặt, còn thường xuyên ngửi được trong phòng truyền đến các loại mùi thơm ngào ngạt.

Về sau, thậm chí nhân viên chuyển phát nhanh còn mơ thấy tiểu tam kia sắc mặt tái nhợt treo trên xà nhà mình, theo gió phiêu lãng, trên người mặc áo cổ hai màu trắng đỏ. Chuyện này khiến nhân viên chuyển phát nhanh kinh hãi, ý thức được tiểu tam kia đã trở về báo thù, cả ngày mất hồn mất vía, cầu cha mẹ đi khắp nơi tìm tiên sinh bảo vệ tính mạng.

Cuối cùng có một tiên sinh Phong Thủy rất lợi hại tới. Tiên sinh Phong Thủy nhìn thoáng qua, nói nhà hắn bị phong thủy phạm vào cấm kỵ, nơi này là địa điểm bị tổ chú, trừ phi chuyển nhà.

Đây là gia tài tích góp của một gia đình phụ vài chục năm, bọn họ tự nhiên là không vui, khổ sở cầu xin tiên sinh Phong Thủy tiên sinh kia. Vị phong thủy tiên sinh kia cuối cùng bất đắc dĩ nói cho bọn họ, nói giúp bọn họ chính là nghịch thiên cải mệnh, cho dù hôm nay không báo, tương lai một ngày nào đó, nhân quả cũng sẽ rơi xuống đầu bọn họ.

Lúc ấy bọn họ căn bản không nghĩ quá nhiều, chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng con trai, những chuyện khác cũng không quan tâm.

Vị Phong Thủy tiên sinh đó liền chỉ điểm bọn họ xây một chuồng heo trên nền đất cổ, nuôi vài con heo nái, dùng để trấn áp tà khí dưới mặt đất, như vậy có thể bức được đối phương ra ngoài.

Không ngờ làm như vậy quả thật có hiệu quả, chuồng heo mà bọn họ xây dựng trên nền đất ngày đó đã phát huy tác dụng. Buổi tối hôm đó, đàn heo như phát cuồng chạy loạn khắp nơi, còn có thể nghe được tiếng nữ nhân kêu khóc.

Bất quá theo ý của Phong Thủy tiên sinh, căn bản không dám ra khỏi cửa. Sau khi trời sáng, cuối cùng động tĩnh kia cũng coi như chấm dứt, bọn họ mới ra ngoài xem.

Nhìn như vậy, bọn hắn đều trợn tròn mắt. Trong chuồng heo này chỉ còn lại một cái cổ y, trên cổ y còn có vết máu, thậm chí còn có thịt người bị tổn hại. Nhìn thêm mấy con heo nữa, đều đã ăn no, có một con heo khóe miệng còn ngậm lấy tai một người.

Họ biết, nhất định là đêm qua, xác định là Tiểu Tam thi tìm tới cửa, bị heo ăn sạch.

Bọn họ đều rất sợ hãi, lo lắng nữ quỷ oan hồn không tiêu tán. Bất quá từ sau này nhà bọn họ lại trở nên ly kỳ yên tĩnh, không còn bị nữ quỷ quấy rầy nữa.

Gia đình đều thở phào nhẹ nhõm, cuộc sống lại khôi phục bình tĩnh.

Bất quá loại bình tĩnh này cũng không duy trì được bao lâu, một năm sau, trong nhà lại bắt đầu phát sinh nhiều chuyện kỳ lạ.

Nông chủ thường nửa đêm nghe thấy có người khóc ê a, heo trong chuồng cũng đều nóng nảy bất an, va.

Quần trại chủ ra ngoài xem, thiếu chút nữa khiến hắn sợ chết khiếp. Nhân viên chuyển phát nhanh mặc cổ y, đứng trong chuồng heo nhảy múa uyển chuyển, tiếng kêu ê a a đúng là do nhân viên chuyển phát ra.

Mặc cho trang trại chủ thắp hương thế nào, các loại phương pháp thức tỉnh con trai, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì. Không còn cách nào, hắn đành phải tiếp tục đi tìm Phong Thủy tiên sinh.

Nhưng khi bọn họ tìm được Phong Thủy tiên sinh, tiên sinh Phong Thủy đã chết cách đây mấy ngày. Trước khi đi, y bảo đồ đệ chuyển cho trại chủ một câu: "Vạn vật trên thế gian đều có nhân quả, ngươi gieo nhân duyên gì, thì sẽ kết quả gì."

Không nghi ngờ chút nào, hiện tại quả đã kết rồi, thậm chí còn hung mãnh hơn cả suy nghĩ của bọn họ. Không những hại chết Phong Thủy tiên sinh, thậm chí nhân viên chuyển phát nhanh cũng đã lăn qua lăn lộn mấy ngày, sau đó mang theo cổ y biến mất một cách khó hiểu.

Lần này mất tích, chính là tròn chín năm. Chín năm này, xưa nay quần trại chủ chưa từng từ bỏ tìm kiếm nhi tử, nhưng ông ta giống như bốc hơi, không thấy tăm hơi.

Mà chuồng heo cũng chưa bao giờ thái bình, mỗi buổi tối, đàn heo đều sẽ ồn ào dữ dội. Chín năm này, trại chủ chưa từng qua một ngày yên tĩnh.

Ngay mấy ngày trước, heo huyên náo bỗng nhiên lợi hại, hiện tại xem ra, hẳn là bởi vì nhi tử lần nữa hiện thân, mà dẫn phát một loạt sự kiện linh dị nhỉ?

Ta hít sâu một hơi, không nghĩ tới một kiện cổ y này lại ẩn giấu huyết án thê thảm như vậy.

Dù sao mỗi ngày đều có nhiều như vậy oan hồn, nếu như mỗi một vong hồn đều có thể trở về báo thù mà nói, vậy thế giới này sẽ loạn mà không ra hình thù gì.

Ta suy đoán sở dĩ tiểu Tam vong hồn kia có thể một lần nữa trở về báo thù, rất có thể là vì cổ y kia, dù sao cổ y là âm vật, bất kể là vị chủ nhân âm vật nào, sau khi chết hồn phách đều sẽ bị âm vật ảnh hưởng.

Tiểu Tam dựa vào âm vật ảnh hưởng đến oan hồn của nàng, mới oan hồn không tiêu tán, tìm trở về báo thù.

Rốt cuộc âm vật này có huyền cơ gì chứ?

Ta đến trước đó đã tra xét trên mạng lưới một phen, hậu quả nhất thực sự tìm được một nhân vật lịch sử, có thể so sánh với số hiệu của cổ y này.

Bộ y phục cổ xưa này, theo kiểu dáng và chất liệu, là đồ vật của Tần Mạt Hán lúc đầu. Mà lúc Tần Mạt Hán sơ, tử trạng của một đại nhân vật lại giống với cái chết của nhân viên chuyển phát nhanh.

Người này, chính là Thích phu nhân!

Lưu Bang thành lập Hán triều, sau này làm hoàng đế cũng rất sủng ái Thích phu nhân trẻ tuổi, thậm chí còn thiếu chút nữa phế bỏ thái tử. Muốn lập con trai của Thích phu nhân làm hoàng đế tương lai.

Điều này làm cho Lữ Trĩ phòng chính ở Lưu Bang cực kỳ bất mãn.

Thế nên sau khi Lưu Bang chết đi, Lữ Trĩ đã trả thù Thích phu nhân, chặt đứt hai tay hai chân của Thích phu nhân, móc đi hai mắt. Hấn điếc điếc tai, cắt mất đầu lưỡi, ném vào trong chuồng heo. Cùng heo ăn cùng ở, gắng gượng đem một đại mỹ nhân giày vò thành "Người si".

Không nghi ngờ gì nữa, chuồng Cổ Trư của viêm chủ chính là chuồng heo nhốt Thích phu nhân. Thích phu nhân bị dày vò như vậy không bao lâu liền chết đi. Thích phu nhân chết rồi, người đi theo của nàng liền đem chuồng heo này vùi lấp, thi cốt của Thích phu nhân đã không còn, cho nên chỉ có thể chôn cổ áo của Thích phu nhân ở dưới chuồng heo, xây một mộ chôn áo.

Thời gian cực nhanh, hơn một ngàn năm trôi qua, Thích phu nhân khi còn sống từng trải qua vô số dằn vặt, tất nhiên không cam lòng. Oan hồn bám vào trên cổ y, cho đến hôm nay, lại giẫm lên vết xe đổ năm xưa của mình...

Tục truyền năm đó Lữ Trĩ làm thành người của Thích phu nhân, vì tăng cường việc quản lý của mình đối với hoàng thất, lại gọi Thái tử nhỏ tuổi tới quan sát. Kết quả từ đó về sau Thái tử nhỏ tuổi bắt đầu thần trí mơ hồ, hai mươi bốn tuổi liền buông tay nhân hoàn, có người nói bị Thích phu nhân quấn lấy.

Nhân quả, nhân quả, trồng cái gì nhân, tất kết quả gì!

Dù cho đã trải qua ngàn năm vạn năm cũng vẫn không thể chạy trốn được.

Chương thứ hai trăm một Yên Thương kỳ quái

Từ sau lần đó, tiểu khu như tuyết đã không còn xảy ra sự kiện linh dị như vậy nữa, Như Tuyết đối với ta cũng là thiên ân vạn tạ.

Tiếc nuối duy nhất chính là không tạo ra được Như Tuyết và Lý Ma Tử.

Vốn tưởng rằng mối nhân duyên giữa hai người sẽ chấm dứt ở đây, ai ngờ có một ngày Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nói với ta là Lý Ma Tử và Như Tuyết lại tiếp tục quấn lấy nhau.

Ta rất buồn bực, tính tình của hai người vừa gặp mặt đã cãi nhau, làm sao có thể đi đến cùng một chỗ?

Lập tức liền hỏi Doãn Tân Nguyệt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Doãn Tân Nguyệt lại cười nói lát nữa tự ngươi xem đi, Lý Ma Tử mau tới đây.

Quả nhiên, không bao lâu sau Lý mặt rỗ đã đi tới, phía sau Lý mặt rỗ còn đi theo như tuyết. Như trong tay có cầm một tiểu tử cùng bút, tựa hồ ghi nhớ cái gì đó, thiếu chút nữa không đập đầu vào khung cửa.

Ta và Doãn Tân Nguyệt nhìn nhau cười một tiếng, hai người này quả nhiên có đạo lý.

Lý mặt rỗ hổn hển nói: "Doãn Tân Nguyệt, ngươi có thể lấy kẻ này đi khỏi người ta được không, ngươi ngại không chết ta à? Cả ngày cứ như con sâu cái rắm, đi nhà cầu mà không an lành, mẹ nó, chuyện quái gì."

Doãn Tân Nguyệt cười mà không nói, chỉ nhìn Như Tuyết nói: "Như Tuyết, kịch bản của ngươi viết thế nào?"

"Ài, còn thiếu một chút cảm giác. Đúng rồi Tiểu Ma Tử, ngươi nói ngươi trồng nhiều cây đào cho Sở Sở như vậy, Sở Sở Hội có biết không?"

"Ta nào biết rõ nàng ta có biết hay không? Ngươi cả ngày đi theo ta hỏi cái này hỏi cái kia, có ý tứ sao? Ta cũng không phải bách khoa toàn thư, sớm muộn gì cũng có một ngày ta bị ngươi làm phiền chết. Doãn Tân Nguyệt, nhanh, mau đuổi nàng đi cho ta." Mặt Lý mặt rỗ Tử như đưa đám nói.

Ta đây mới hiểu được, thì ra như Tuyết sau khi nghe kể chuyện tình yêu của Lý mặt rỗ, đối với tình yêu của hai người rất là khâm phục, vừa lúc như tuyết hiện tại đang viết một kịch bản "Nhân quỷ tình chưa xong", cho nên mỗi ngày đều quấn lấy Lý mặt rỗ tìm linh cảm, làm cho Lý mặt rỗ tức chết, nhưng dù như thế nào cũng không thể bỏ qua.

Nhìn Lý Ma Tử nổi trận lôi đình, nghiêm trang như tuyết, ta đột nhiên cảm thấy hai người lại có hy vọng rồi, đây không phải là oan gia vui mừng hay sao?

Đang lúc chúng ta hưởng thụ phần "Vui sướng hòa thuận", cửa tiệm đồ cổ bỗng nhiên bị đẩy ra, một người gầy trơ cả xương, ủ rũ đi đến.

ấn tượng đầu tiên hắn để lại cho ta, cũng không phải là dáng người gầy, mà là toàn thân mang theo một cỗ nồng đậm mùi khói.

Hốc mắt hắn hãm sâu, răng vàng, ta cố ý quan sát đầu ngón tay của hắn một chút, trong vàng mang theo một chút tro, xem ra là một con Yên Quỷ lớn.

Tất cả mọi người im lặng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào y: "Có chuyện gì sao?"

"Ai là ông chủ?" Giọng hắn có chút chột dạ, hỏi.

"Chính là ta." Ta nói.

"À." Hắn ngẩng đầu nhìn ta một cái, cười cười có chút xấu hổ: "Không... Không có gì, ta tìm sai chỗ rồi."

Nói xong, gã liền vội vàng hấp tấp chạy ra khỏi cửa hàng.

Ta khó hiểu nhìn bóng lưng của hắn ta, có chút kỳ quái.

Tên này không phải có tật xấu đấy chứ? Tiền điếm của ta là nơi vắng vẻ nhất con đường này, làm sao có thể tìm nhầm chỗ được.

Bọn ta cũng không để ý tới hắn, chỉ mua chút đồ ăn thức uống, đơn giản lấy cơm với mọi người xong liền lần lượt đưa tiễn đám người Doãn Tân Nguyệt.

Ta đang chuẩn bị thu dọn bát đũa, cửa tiệm cổ lại bị đẩy ra lần nữa, ta lập tức nhìn qua, phát hiện lại là con Yên Quỷ to xác kia!

"Lão bản, xin chào." Gã lấm la lấm lét quan sát bốn phía xung quanh, sau khi xác nhận không có ai mới nhỏ giọng chào hỏi.

Ta nhíu mày: "Rốt cuộc ngươi tìm ta có chuyện gì?"

"Ta chỉ là muốn hỏi một chút, nơi này của ngươi có thu đồ cổ không?" Đại Yên quỷ nói.

Đối với đồ cổ bình thường, đương nhiên ta không nhận. Thứ ta thu đều là âm vật, đồ cổ bình thường ta không am hiểu, khó xử lý, lại nói tiền kiếm được so với âm vật cũng không cách nào so sánh.

"Vậy phải nhìn đồ cổ gì chứ." Nói.

Hắn ta thận trọng nói: "Đây là bảo bối của ta!"

"Ồ, thật sao?" Ta cảm thấy hứng thú: "Có thể lấy ra nhìn thử không?"

"Chuyện này... thôi bỏ đi, để ta suy nghĩ thêm đã." Hắn thở dài, sau đó quay người rời khỏi cửa tiệm.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, ta yên lặng một hồi, con mẹ nó người này có bệnh à? Không nỡ xử lý ta tới đây làm gì chứ?

Ta cũng không để ý tới hắn mà tiếp tục mở cửa làm ăn.

Ai ngờ đêm hôm sau vừa mới khai trương, gia hỏa này lại tới, lần này sau lưng hắn còn có thêm một vật, là một cái bao bố rách nát rất lâu, bên trong hẳn là cất chứa bảo bối trong miệng hắn.

"Lại tới?" Ta tức giận nhìn hắn một cái: "Hôm nay tìm ta có chuyện gì?"

"Nơi này của ngươi chuyên thu cái loại không thể lộ ra ánh sáng kia, ta biết, ngươi không cần giấu ta." Hắn nói.

Ta hơi nghẹn lời, ta quang minh chính đại mở cửa làm ăn, cho dù buôn bán âm vật, cũng thuộc về tam giáo cửu lưu, chưa từng giấu diếm ai. Làm sao tới miệng hắn lại thành không được nhìn thấy hết?

"Có việc gì cứ nói, không việc gì thì đi." Ta có chút tức giận phất phất tay.

"A, ta chỉ muốn hỏi ngươi một chút, một món đồ như vậy đáng giá bao nhiêu tiền?" Đại Yên Quỷ hỏi.

"Vậy phải xem cái gì chứ." Nói: "Hoàng kim và phế thiết có thể cho một cái giá được không?"

"Vậy ngài nhìn xem vật này của ta, giá trị bao nhiêu?" Hắn đột nhiên cầm theo bọc quần áo, không chút khách khí trực tiếp tiến vào buồng trong.

Ta lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ nếu tên này cho ta xem một kiện phế phẩm, ta khẳng định sẽ đánh hắn một trận.

Đại Yên Quỷ ôm chặt bọc vải rách nát vào trong ngực, lén lén lút lút nhìn sang phòng của ta: "Chỗ này của ngươi không có ai khác chứ?"

Nhìn hắn cẩn thận thành bộ dáng như vậy, ta cũng tò mò, rốt cuộc trong bao quần áo kia chứa cái gì.

Thế là ta nói không có ai.

Hắn gật gật đầu, lúc này mới đem bọc quần áo đặt ở trên bàn, nhẹ nhàng vén lên bọc quần áo. Tràng cảnh thật cẩn thận kia giống y chang với quần áo lột da của đại cô nương, bàn tay căng thẳng của hắn cũng run rẩy theo.

Đồ vật bên trong cũng không biết quý giá thế nào, trong ba tầng ngoài có ba tầng, cuối cùng cũng lộ ra chân diện mục.

Đó là một cây Yên Thương kiểu cũ!

ấn tượng đầu tiên của ta là thanh pháo thương này rất lớn, rất thần kỳ. tẩu thuốc là gấp hai ba lần tẩu thuốc bình thường, cột khói cũng rất dài, bên trên còn có một cái túi nhỏ, là để đựng lá thuốc.

Tầng ngoài Yên Thương phản quang, ánh vàng rực rỡ, cũng không biết có phải là màu vàng hay không. Trên bề mặt điêu khắc chi chít hoa văn, cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện những hoa văn điêu khắc trông rất sống động, hẳn là một món đồ chơi cổ tương đối trân quý.

Ta theo bản năng vươn tay sờ soạng một chút, con Yên Quỷ kia lại lập tức mở tay ta ra, sau đó nhanh chóng ôm Yên Thương vào ngực. Ta cảm thấy Yên Thương còn muốn hôn hơn cha mình.

Ta tức giận trừng mắt nhìn hắn: "Rốt cuộc ngươi có bán hay không?"

"Bán cũng không cần sờ, làm sao sờ hư nó đây?"

Ta lại tức giận mà buồn cười, cái gì mà phá hỏng? Yên Thương này cũng không phải vợ ngươi, sờ soạng một chút thì làm sao?

"Ngươi cứ nói thẳng ra giá đi, rốt cuộc là bao nhiêu tiền." Đại Yên quỷ nói.

"Không biết." Ta nói: "Ta còn chưa thấy rõ ràng, sao lại ra giá?"

Nhìn quần áo hắn tả tơi, xanh xao vàng vọt, lại dùng loại tẩu thuốc già này hút thuốc, hẳn là rất nghèo, ta có thể mở mấy ngàn khối, hắn hẳn là đều cao hứng chết mất.

Lần đầu tiên ta nhìn ra được thanh Yên Thương này là thứ đồ cổ, hơn nữa từ những hoa văn đẹp đẽ được điêu khắc ra, hẳn là thứ Hoàng thất dùng qua, có thể bán được khoảng mười vạn khối.

Bất quá, đây cũng chỉ là giá tiền thời cổ, nếu như lão Yên Thương này đúng như lời hắn nói, là âm vật, giá cả tự nhiên là khác.

"Quên đi, để ta suy nghĩ lại đã." Gã nói xong, liền vội vàng rời đi.

Ta rất tức giận, bất quá cũng không thể làm gì, chỉ có thể đọc một lần "đạo đạo đức kinh" để ép buộc chính mình tỉnh táo lại. Giống như bình thường, ngồi ở trên ghế nằm, nhìn tinh không chờ làm ăn tới cửa.

Đáng tiếc, hôm nay vẫn không làm đơn hàng, ta thấy cũng không trách được, trên thế gian nào có nhiều âm vật chờ ngươi xử lý chứ?

Lại mấy ngày sau, ta quên mất chuyện đại yên quỷ, ai ngờ nó lại tìm tới cửa.

Lần này nhìn thấy hắn, ta không khỏi tức giận, xua tay nói: "Ngươi lại tới làm gì? Ta không thu đồ của ngươi, nếu tiện nghi ta sẽ không thu."

Hắn ta vội vàng nói: "Ông chủ, ngài đừng nóng giận, lần này ta không phải đến bán Yên Thương."

Ta đây mới phát hiện quả nhiên hắn ta không mang theo tẩu thuốc.

"Vậy ngươi tới làm gì?" Ta buồn bực hỏi.

"Ta chính là đến để hỏi ngươi một chuyện." Hắn nói: "Ngươi nói xem, quỷ có thể hút tẩu không? Làm sao mới có thể khiến quỷ hút thuốc chứ."

Chương thứ hai trăm mốt, quỷ đưa tiền.

Mẹ nó! Ta chắc chắn tên này đang đùa giỡn với ta.

Hỏi cái này đều là vấn đề gì, còn quỷ có thể hút tẩu không? Quỷ khấu tẩu thuốc của đại gia ngươi a.

Ta lập tức lắc đầu: "Không biết, ta chỉ là một thương nhân cổ lỗ, ngươi hỏi lầm người rồi."

"Lão bản, ngươi nói tại sao ngươi không phúc hậu như vậy chứ. Chuyện của ngươi ta đều biết, không có gì phải giấu diếm, ngươi cứ nói rõ với ta, rốt cuộc có thể rút hay không. Ta không hỏi không công, không mang theo tiền sao?"

Nói xong, con Yên Quỷ kia lại lấy từ trong túi ra một nắm tiền lớn, năm khối mười một bó lớn, gộp lại cùng lắm chỉ có một hai trăm khối.

Ta bị thằng cha này trêu đùa: "Ta nói không biết, ngươi đừng tới quấy rầy ta nữa có được không? Nếu không ta thật sự gọi người đánh ngươi ra ngoài."

"Ngươi nói cho ta biết thì ta sẽ đi." Đại Yên Quỷ còn đùa nghịch với ta, đặt mông ngồi ở bên cạnh ta.

Ta yên lặng một hồi, cuối cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: "Muốn cho ma hút thuốc, phải để quỷ vì tẩu thuốc mà chết mới được. Ví dụ như Trung Quốc thời kỳ chiến tranh quạ hút quạ đã chết ở trên tẩu thuốc, sau khi chết hóa thành ma, loại cồn cũng sẽ không tắt, tiếp tục tìm đàn quạ hút thuốc. Giờ ngươi hài lòng chưa? Hài lòng thì mau cút đi."

Hắn cười hắc hắc, tiền lẻ trong tay ném trên bàn vội vội vàng rời đi.

Đuổi kẻ ăn mày đi, ta mắng hắn: "Lấy đồ đi!"

Nhưng con Đại Yên Quỷ này đã đi xa.

Nhìn tiền trên bàn, ta dở khóc dở cười, người này thật thú vị a.

Tuy nhiên ta tuyệt đối không nghĩ tới, ta tùy tiện nói đùa một câu, lại rước lấy phiền phức vô tận.

Đây đã là chuyện của một tháng sau rồi, lần này xem như ta đã hoàn toàn quên mất Đại Yên Quỷ rồi.

Một ngày nào đó của tháng sau, khi ta lại mở cửa làm ăn lần nữa thì bên ngoài quán cổ đột nhiên hiện ra một bóng người, bóng người kia lại co rút ở góc tường, căn bản không tiến vào.

Ta buồn bực hỏi y, ngươi là ai? Tìm ta có chuyện gì à?

Đối phương vừa mở miệng, ta đã nghe ra là ma đầu rồi: "Hôm nay ta tới cảm ơn ngươi."

"Cảm ơn ta?" Ta khó hiểu nhìn hắn: "Ngươi cảm ơn ta làm gì?"

"Không có gì, chỉ là tới cảm ơn ngươi, ngày mai ta bảo con ta đưa tiền đến cho ngươi."

Nói xong, Đại Yên Quỷ bỏ đi. Không biết có phải do ta hoa mắt hay không, ta phát hiện tư thế đi đường của đối phương có chút kỳ quái, như bay ra ngoài, lúc đi ngang qua cánh cửa, chân cũng không nhấc lên.

Ta cảm thấy không thể hiểu nổi, ý gì đây? Xuyên qua cánh cửa?

Ta không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, vội vã đuổi theo muốn xem rõ ngọn ngành.

Nhưng trên một con đường cổ xưa chỉ có một ngọn đèn giấy mờ nhạt, mặt đường khẽ chiếu sáng. Gió lạnh vù vù, Đại Yên Quỷ ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Thật là kỳ quái, tốc độ đi đường của hắn có nhanh như vậy sao?

Trong tiềm thức ý thức của ta ý thức được có gì đó không đúng, khi ta tỉnh táo lại mới phát hiện bản thân nổi da gà, không thể làm gì khác hơn là run lên một chút, sau khi làm cho da gà trên người run lên liền vội vàng quay trở về cửa hàng cổ.

Cả đêm tối ta đều cảm thấy không được tự nhiên, ta biết ta bị con quỷ khói lớn kia làm cho kinh ngạc, không thể làm gì khác hơn là ở trong lòng mặc niệm đạo đức dày đặc.

Vào lúc rạng sáng khoảng ba bốn giờ, ta thấy không có khách tới cửa, trong lòng có chút khó chịu nên dứt khoát đóng cửa ngủ.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, ta lần nữa bị một trận tiếng gõ cửa phanh phanh làm bừng tỉnh. Trong lòng khó tránh khỏi một trận tức giận, bình thường biết người ta làm thời gian nghỉ ngơi, ban ngày cũng sẽ không đến gõ cửa quấy rầy ta, đây con mẹ nó là người nào không có mắt?

Lúc đầu ta quyết định không để ý tới, có điều tiếng gõ cửa kia lại thật lâu không dứt.

Bất đắc dĩ, ta không thể làm gì khác hơn là từ trên giường bò dậy, mở cửa ra.

Đứng ngoài cửa là một người trẻ tuổi, vừa nhìn đã biết một không phải chủ lưu, mào gà, nhuộm thành màu xanh lá, quần áo trên người rách nát mấy cái động, cũng không biết là kiểu mới nhất hay là gì.

Tên khốn này dường như thức đêm, mắt gấu trúc rất rõ ràng, trên mặt có chút dơ, cũng không biết đã bao lâu rồi chưa rửa mặt.

"Ngươi là ai?" Ta tức giận hỏi.

"Ngươi là ông chủ?" Không phải chủ nhân đánh giá ta một phen, hỏi.

"Vâng." Ta nói.

"Trả tiền cho ngươi." Hắn lười biếng vơ một đống tiền lẻ từ trong túi ra, nhét vào trong tay ta, quay người muốn rời khỏi.

Ta lập tức nổi giận, tóm lấy ông ta: "Cái gì vậy, ngươi là ai hả, dám đánh đập ăn mày hả."

"Ta cảnh cáo ngươi, đừng túm áo của ta." Hắn tức giận nói: "Là cha ta bảo ta đưa tiền cho ngươi, ngươi đừng ném vào thùng xe, đừng lề mề với ta. Ta còn phải đi đánh Lưu Chấn Huyên Liên Minh Anh Hùng nữa."

Nói xong, hắn giãy ra khỏi tay của ta, tức giận rời đi.

Ta đột nhiên nhớ tới Đại Yên Quỷ, tối hôm qua Đại Yên Quỷ đã nói với ta rằng hôm nay bảo con trai hắn đến đưa tiền đến cho ta. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tên gia hỏa trước mặt này hẳn là con trai của Đại Yên Quỷ nhỉ?

Ta lại buồn bực, hắn cho ta tiền làm cái gì? Hình như hắn cũng không nợ ta tiền.

Ta dở khóc dở cười, tiện tay đem một chồng tiền đè ở trong sách vở.

Ta không thích nợ ân tình, nợ tiền là nhân, kết quả gì, không thể dự đoán, vì để tránh gặp phải ác quả gì đó, cho nên tiền này ta kiên quyết không thể nhận, nếu như có thể trả lại, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Mấy ngày nay ta gió êm sóng lặng, điều hòa duy nhất, hẳn là cha con Đại Yên Quỷ nhỉ?

Lý Ma Tử cùng Như Tuyết mấy ngày nay thường xuyên chán ngán ở cùng một chỗ, Lý Ma Tử vẫn cả ngày bị quấn lấy muốn chết, như tuyết vẫn là một mặt nghiêm trang đi theo Lý Ma Tử, sống không khác gì một con trùng rắm.

Có đôi khi thật sự là phiền không thể khai giao, Lý mặt rỗng sẽ tới nơi này ta kể khổ, uống rượu, mỗi lần đều uống một chén lờ mờ đầy trời, bất tỉnh nhân sự. Mà Như Tuyết lại đảm đương chiếu cố chuyện Lý mặt rỗ, ta phát giác được, như Tuyết có chút cảm tình với Lý mặt rỗ...

Hôm nay Lý Ma Tử ở nhà ta uống rượu, như tuyết ở một bên, quấn lấy ta kể lại chuyện bán âm vật mấy năm nay, ta vừa nhớ lại Lý Ma Tử, vừa uống rượu. Nhớ lại Sở Sở cùng lão vu y, Lý Ma Tử lại thương cảm, ôm bình rượu liền khóc, uống từng ngụm từng ngụm rượu.

Như tuyết ở bên an ủi Lý mặt rỗ, nói người chết không thể sống.

Nếu Sở Sơ Tuyền có biết, khẳng định không hy vọng nhìn thấy một đám mây như ngươi.

Trong lúc Lý mặt rỗ đang thương cảm, ngoài cửa đột nhiên có một người lảo đảo đi vào. Người nọ khuôn mặt vàng vọt, hai mắt sưng đỏ, đầu gà, thần sắc tiều tụy, một mùi độc nhận nồng nặc truyền đến, sặc đến mức ho khan như tuyết.

Ta lập tức đứng lên, cẩn thận quan sát hắn.

Đây không phải là nhi tử của Đại Yên Quỷ sao, không phải chủ đạo sao? Nhìn qua hắn gầy hơn trước rất nhiều, trông như củi gỗ khô. Ấn tượng sâu sắc nhất của hắn là, lần trước hắn đến, trên người cũng không có mùi hun khói, lần này cũng không biết xảy ra chuyện gì, toàn thân tản ra mùi khói khiến người ta chán ghét.

Bình thường mà nói, không có tẩu thuốc mười năm hai mươi năm theo thói quen, trên người rất khó có loại khói này, hắn trong vòng một tháng, làm sao trên người lại có mùi khói dày đặc như vậy chứ?

"Sao ngươi lại tới nữa?" Ta không nhịn được hỏi.

"Ông chủ, ta hỏi ngươi một chuyện." Không chủ lưu loát run rẩy nhìn ta, ánh mắt lại không tự chủ được rơi vào trên người Lý Ma Tử và Như Tuyết: "Thuận tiện bất tiện vào bên trong nói chuyện?"

Ta thấy thanh niên này hình như có việc, liền gật đầu, dẫn hắn vào phòng.

Vừa vào phòng, y lập tức nói: "Ông chủ, ta hỏi ngươi, quỷ có thể hút thuốc hay không?"

Ta lập tức sửng sốt, câu nói này rất quen thuộc, hình như ta đã nghe thấy ở đâu đó. Đầu óc ta nhanh chóng chuyển động, rất nhanh đã nhớ ra, trước đó Đại Yên Quỷ tới tìm ta, cũng là câu nói này.

Hai cha con này thật đúng là phụ tử binh ra trận.

Vì vậy ta liền hỏi: "Được đấy, làm sao vậy?"

Vừa ta nói xong, hắn lập tức ngồi xổm trên mặt đất: "Xong rồi, lần này xong rồi, ông chủ, ngươi biết không? Ta gặp quỷ rồi."

"Gặp quỷ sao?" Như Tuyết một chút liền đẩy cửa phòng ngủ ra, nguyên lai nàng vẫn luôn ở bên ngoài nghe lén: "Gặp cái quỷ gì vậy? Mau nói với ta."

Không phải chủ lưu khẩn trương như tuyết: "Đây là ai?"

Ta lập tức khoát khoát tay: "Không có việc gì, ngươi cứ việc nói."

Hắn vẫn là rất cẩn thận, không hề nói ra, cuối cùng đem như tuyết bức bách, nói dối chính mình là trợ thủ của ta, đến thay ta tham mưu.

Như Tuyết và Lý mặt rỗ thật sự có sự tương tự, lúc trước Lý mặt rỗ gặp phải chuyện tương tự cũng thường gọi là phụ tá của ta.

"Là thế này." Không phải chủ dòng lúc này mới mở miệng: "Cha ta mỗi đêm đều lén lút chạy về hút tẩu thuốc, hút rất dữ, ta đều bị hắn nhuộm một làn khói, một ngày tắm ba lần cũng không tắm rửa được."

Ta nhịn không được bật cười: "Không phải là phụ thân ngươi đã tẩu thuốc sao? Loại chuyện này ngươi nên đi tìm Tụ Phường."

"Ngươi cũng đừng đem ta ra trêu chọc ông chủ, cha ta đều đã chết, người kinh doanh có thể quản được quỷ sao?" Không phải chủ lưu dở khóc dở cười nói.

"Cái gì?" Ta không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối: "Ngươi nói phụ thân ngươi đã chết? Chuyện khi nào."

"Phải hơn một tháng." Y nói.

Không thể nào! Phản ứng đầu tiên của ta, chính là tuyệt đối không thể nào. Mấy ngày trước ta còn gặp qua Đại Yên Quỷ, lúc ấy Đại Yên Quỷ là tới nói lời cảm ơn với ta, thậm chí còn đồng ý để con hắn đưa tiền cho ta, hắn sao có thể chết hơn một tháng chứ?

Có nghe ta hỏi lại ba lần, phi chủ lưu hay xưng bá phụ thân chết hơn một tháng, ta lúc này liền trợn tròn mắt, không phải chủ lưu thì không cần phải nói dối. Nói như vậy, vài ngày trước ta nhìn thấy đại Yên Quỷ, là quỷ danh xứng với thực?

Thật sự là xui xẻo!

Chỉ là hắn chết cũng đã chết, còn nói cảm ơn gì đó với ta, trả lại tiền cho ta. Ta biết trong chuyện này khẳng định có cố sự, bất quá cũng không định quản chuyện này, loại chuyện này, vẫn là không biết thì tốt hơn.

Thế thì ta mới nói: "Cha ngươi chết rồi, ngươi đốt thêm chút tiền giấy cho nó đi! Tốt nhất là đốt luôn tẩu thuốc đi, miễn cho nó lại chạy về quơ tẩu."

Không phải chủ lưu lại rầm một tiếng quỳ xuống cho ta: "Lão bản à, ngươi nhất định phải cứu ta, không được ngồi nhìn mặc kệ! Cha ta canh ba nửa đêm chạy về hút thuốc, còn không phải là vì ngươi sao? Ngươi không thể một câu liền đuổi ta đi sao."

Ta tức giận, sao chuyện này lại trở thành trách nhiệm của ta? Người này là muốn ỷ lại ta phải không? Lúc này ta nói ra, có quan hệ cái lông gì với ta, ngươi còn om sòm nữa thì ta cảnh giác đấy.

Không chủ lưu lại vẫn không chịu ly khai, ỷ vào trong nhà ta không chịu đi.

Con mẹ nó, thật là "Hổ phụ không khuyển tử", lúc trước cha hắn ở lại nhà ta không chịu đi, hiện tại lại đổi thành hắn làm nhi tử.

Người nghiện thuốc thứ hai trăm ba, thứ hai trăm ba...

Ta rất tức giận, lấy ra điện thoại để chuẩn bị báo động, ai ngờ như Tuyết lại một tay đoạt lại điện thoại, trừng phạt: "Không được không được, sao ngươi có thể thấy chết mà không cứu chứ? Phụ thân người ta chết có quan hệ nhất định với ngươi, Lý Ma Tử thường xuyên nói với ta nhân quả., Ngươi hại chết người ta, đây chính là nguyên nhân, nếu như không thích hợp để giải quyết, vậy thì vĩnh viễn cõng cái nhân như vậy. Càng nhiều thời gian, thì nhân chứng càng lớn, ác quả cũng sẽ dần dần kết ra, đến lúc đó ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Ta hung hăng trợn mắt nhìn tuyết trắng, người này chỉ đứng nói chuyện không đau eo không đau. Trong đầu nàng nghĩ cái gì ta có thể không biết? Đơn giản là muốn mở rộng tầm mắt, nhìn quá trình xử lý âm vật của ta, tìm một chút linh cảm viết kịch bản mà thôi.

Chỉ vì một kịch bản đã đẩy ta vào hố lửa, nữ nhân này ta thật sự phục.

"Đúng, đúng, muội muội này nói đúng." Không phải chủ lưu liên tục gật đầu.

"Cút, gọi ai là muội muội vậy, thằng oắt con này mới bao nhiêu tuổi chứ." Như Tuyết mắng.

"Tỷ, tỷ, đệ nghe tỷ, đệ cái gì cũng nghe tỷ, tỷ nhất định phải giúp đệ."

"Được rồi, tỷ không phải loại người tâm địa sắt đá. Thấy chết không cứu không phải là phong cách hành sự của ta, cho dù ta chết trong chuyện này cũng không oán không hối. Ta cũng không giống như những người khác, bề ngoài cao lớn hùng vĩ, sứ giả chính nghĩa thật ra trong lòng còn ác độc hơn bất cứ ai..."

Chết tiệt đây là theo chỗ nào chứ, sao chỉ trong nháy mắt đã biến thành lòng dạ ác độc rồi?

Như tuyết là người có tính tình, hơn nữa lòng hiếu kỳ cực mạnh, nếu như ta mặc kệ chuyện này, nàng nhất định sẽ ăn bậy bạ, đến lúc đó vạn nhất dẫn lửa lên người, có thể sẽ phiền toái. Ta còn hi vọng nàng có thể khiến Lý mặt rỗ tỉnh lại.

Thế thì cuối cùng ta đành phải miễn cưỡng đáp ứng: "Được, ta đáp ứng ngươi. Nhưng sau khi mọi chuyện thành công, theo quy củ, Yên Thương kia là muốn cho ta."

Đây không phải là chủ lưu thì không biết giá trị của nó, không chút do dự gật đầu nói: "Được, được, tặng Yên Thương Bạch cho ngươi."

Ta gật gật đầu: "Vậy được, đi thôi! Đến nhà ngươi xem thử."

Lý Ma Tử quát khóc, say khướt trong quán, kéo ta không chịu để nàng đi, nhất định phải uống với hắn. Ta lo Lý Ma Tử sẽ ở lại chăm sóc Lý Ma Tử.

Mặc dù như tuyết rất hy vọng đi với ta để mở mang kiến thức, nhưng nàng vẫn rất quan tâm Lý Ma Tử, do dự một chút, cuối cùng vẫn đồng ý ở lại.

Ta mang theo phi chủ lưu lên xe, trên xe bảo hắn kể tỉ mỉ nguyên nhân cái chết của phụ thân mình.

Vì vậy hắn liền nói với ta.

Từ nhỏ Yên quỷ đã có cái ham muốn của hút thuốc, tuổi Yên đã được sáu mươi năm, bởi vì nguyên nhân quanh năm hút thuốc, mùi thuốc trên người rất đậm, thậm chí dẫn đến một loạt phổi bệnh, lão bà cũng bởi vì hút thuốc mà bỏ hắn đi.

Lão Yên Quỷ không có công việc chính xác, ngày thường giúp người ta đánh tay nhỏ, kiếm chút tiền nhỏ, phần lớn tiền kiếm được cũng đều mua lá thuốc.

Kỳ thật ngay từ đầu con quỷ hút tẩu thuốc già cũng không dữ như vậy, hầu như mỗi ngày đều bao hết. Chẳng qua sau này vì tiết kiệm tiền, liền bắt đầu dùng thuốc khói tổ truyền, mua được lá hút.

Nhưng từ sau lần đó, lão Yên Quỷ giống như bị nguyền rủa, mỗi ngày đều là tẩu thuốc không rời khỏi tay, trên cơ bản không ra khỏi cửa, cơm có thể không ăn, khói lại không thể không hút, cho nên không chỉ không tiết kiệm tiền, ngược lại lãng phí toàn bộ tiền đánh bóng.

Bởi vì tẩu thuốc, không có tiền cung phi chủ lưu trường, hơn nữa không chủ lưu bị phụ thân làm ảnh hưởng, ở trường học hằng ngày cũng lăn lộn. Dứt khoát không dạy học nữa, sau đó lẫn cùng một đám lưu manh, ban ngày thu phí bảo hộ, buổi tối thì ngâm trên lưới đi.

Về cơ bản hắn rất ít khi về nhà, chắc được một tuần thì về một lần.

Hôm nay ông ta về nhà, phát hiện cửa chính nhà mình đóng chặt, đèn nhà cũng đóng, không phải chủ lưu cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì chút xíu này chính là thời điểm phụ thân cầm tẩu hút lại dữ nhất, hôm nay tại sao không đánh?

Mà khi hắn tiến vào phòng khách, mới phát hiện có chút không đúng. Trong phòng tràn đầy mùi khói, thậm chí còn có một mùi cháy nồng nặc, kèm theo mùi thối thối hoắc đập vào mặt.

Hắn thất kinh, lập tức bắt đầu tìm kiếm nguồn gốc của mùi vị kỳ quái này, rất nhanh liền phát hiện ra nguồn gốc của phòng ngủ của phụ thân.

Khi hắn cuối cùng mở ra cửa phòng ngủ của phụ thân, nhất thời bị tình cảnh trước mắt làm cho sợ đến choáng váng.

Trên ghế nằm trong phòng ngủ nằm một chữ "người" đen sì, toàn thân bị đốt cháy đen, sở dĩ phán đoán đó là người, là vì "người" kia còn có thể miễn cưỡng nhận ra tay chân.

Thân thể hắn bò đầy chuột và rắn, cắn ngũ quan không trọn vẹn, lộ ra thịt đỏ tươi bên trong. Thi thủy xuôi theo ghế nằm xuống sàn nhà, khiến sàn nhà thấm đẫm.

Mặc dù đã tắt thở, nhưng trong tay hắn vẫn cầm lấy cây Yên Thương lớn kia. Trong tẩu thương lớn dâng lên khói xanh lượn lờ, lửa trên thân hắn, chính là bị đốm lửa trong tẩu thuốc đốt cháy lên.

Cũng may hỏa thế cũng không lớn, chẳng qua là bị đốt cháy một tầng da bên ngoài, cũng không có bị đốt thành tro bụi.

Không phải chủ lưu bi thống vạn phần, dù sao cũng là người thân duy nhất của mình trên thế giới này. Không phải chủ lưu trên người cũng không có tiền, đã đem chôn cất cỏ dại cho phụ thân, tìm một đạo sĩ siêu độ một chút, còn mang Đại Yên Thương chôn cùng với phụ thân.

Không phải chủ lưu thương tâm mà sống ngay trong phòng. Hắn rất ảo não, nếu mình ở nhà, phụ thân cũng sẽ không bị khói lớn thiêu chết.

Có điều tối hôm đó đã xảy ra chuyện.

Không phải chủ lưu ở phòng ngủ ngủ ngủ, lại chợt ngửi thấy một mùi khói, hơn nữa mùi khói rất mới mẻ.

Không phải chủ lưu cảm thấy kỳ quái, từ khi phụ thân chết đi, mùi khói trong phòng cũng đã biến mất, làn khói này vô duyên vô cớ xuất hiện, lại đến cùng là chuyện gì xảy ra?

Cuối cùng hắn vẫn từ trên giường bò dậy, lén lút chạy ra ngoài nhìn thoáng qua, không ngờ vừa nhìn như vậy, thật đúng là nhìn ra vấn đề rồi.

Trong phòng, một cây đại yên thương quen thuộc, đang yên lặng nằm ở trên ghế nằm, bên trong dâng lên khói xanh lượn lờ, vờn quanh. Mà trên ghế nằm giống như ngồi một người, tại nhẹ lắc lư.

Không phải chủ lưu lúc này đã bị dọa cho choáng váng, phải biết rằng tẩu thương này hắn đã chôn vào trong mộ phụ thân, làm sao có thể lại xuất hiện ở chỗ này? Hắn lúc này liền ý thức được, có thể là phụ thân đã trở về.

Tuy rằng hắn có cảm tình với phụ thân, bất quá biết được quỷ hồn của phụ thân trở về, hắn vẫn rất sợ hãi. Vội vàng đi xuống di tượng đốt hương cho phụ thân dập đầu, theo khói thuốc tan đi, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, biết là đưa phụ thân đi.

Bất quá đến nửa đêm, hắn bỗng nhiên làm một giấc mộng kỳ quái. Hắn mơ thấy phụ thân, toàn thân phụ thân đều là cháy đen một mảng, vừa hút tẩu thuốc vừa nói không chủ lưu, để không chủ chảy đến cổ cửa hàng của ta, tặng cho ta một trăm năm mươi đồng hồ, tiền đặt ở trong ngăn kéo, nói đây là thù lao của ta.

Không phải chủ lưu tỉnh lại sau đó, cũng không có coi trọng, liền cảm thấy chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Nhưng cuối cùng hắn tò mò cạy ngăn kéo trên khóa của phụ thân, xem ra thiếu chút nữa khiến hồn của hắn chạy mất, trong ngăn kéo để một đống tiền lẻ, hắn đếm hết, vừa vặn là một trăm năm mươi tấm. Hắn biết tối qua phụ thân thật sự hiển linh, không dám chậm trễ yêu cầu của phụ thân, cho nên lập tức đưa tiền cho phụ thân.

Tuy nhiên tình huống cũng không chuyển biến tốt đẹp gì. Gần như mỗi buổi tối, không chủ lưu nào lại bị một trận khói đặc hun tỉnh. Sau khi tỉnh lại, liền thấy Đại Yên Thương bốc khói, ghế nằm nhẹ nhàng lay động, giống như phụ thân vẫn như cũ nằm trên ghế nằm hút thuốc vậy.

Tuy rằng nhiều lần như vậy, hắn đều chôn Yên Thương vào trong mộ phụ thân, nhưng mỗi lần cầm Yên Thương lớn, hắn đều tự mình chạy về.

Trong khoảng thời gian này, phụ thân cũng nâng cho hắn ta mấy lần mộng. Trong mộng nói cho hắn ta, là ta nói chỉ có ta bởi vì vướng chân mà chết, làm quỷ mới có thể tiếp tục hút thuốc.

Cho nên phi chủ lưu mới nói phụ thân chết có quan hệ với ta.

Bởi vì ban đêm hắn thường bị động giật "Hai tay yên", cho nên hiện tại hắn cũng có nghiện thuốc, nhiều lần không khống chế được, lén lút dùng tẩu thuốc hút.

Chính là vì tẩu thuốc nên thân thể hắn nhanh chóng suy yếu, cho tới bây giờ gầy trơ cả xương, da vàng gầy gò, càng ngày càng giống như cha.

Hắn vô cùng sợ hãi, sợ rằng cuối cùng bản thân sẽ biến thành cùng một kết cục giống phụ thân. Cho nên cho dù hắn từ từ "bị nghiện", vẫn luôn lựa chọn khắc chế chính mình. Cho đến hôm nay, hắn cảm giác thật sự là không kiềm chế nổi, chỉ cần chốc lát không hút sách, liền cảm giác khó chịu.

Nói xong, phi chủ lưu liền móc ra một sợi khói, run rẩy tay, chấm thuốc, vô cùng hưởng thụ hít một hơi.

Ta một tay đem khói từ trong miệng nó lột ra – còn đánh nữa, biết rõ muốn chết người còn dám đánh!"

Sắc mặt hắn ta lập tức tái nhợt, thân thể run rẩy: "Ta... ta thật sự không quản nổi bản thân mình, thật sự không khống chế nổi."

"Nhịn cho ta." Ta phẫn nộ nói: "Nam tử đại trượng phu, chút tự chế đó cũng không có, sau này làm sao có thể trở thành gia lập nghiệp?"

Thiên Linh đại trận thứ hai trăm mốt ngàn bốn đại trận Thiên Linh.

Kỳ thật trong lòng ta quả thật rất đáng thương, từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, hiện tại người thân duy nhất cũng đã rời đi, hắn thậm chí cũng không biết thế giới bình thường rốt cuộc là như thế nào? Thế giới quan của hắn hoàn toàn vặn vẹo, không có người đem hắn đi lên chính đạo lĩnh, ta muốn dạy một bài học chính trị cho hắn, làm hắn vặn vẹo thế giới quan bình thường.

Toàn thân phi chủ lưu run rẩy, ngáp cả ngày, nước mắt nước mũi chảy xuống: "Ta không khống chế nổi bản thân, thật sự rất khó chịu..."

Ta thấy hắn khó chịu nên rất khiếp sợ, đây là nghiện thuốc? Đúng là nghiện thuốc độc.

Ta bảo hắn khắc chế thêm lần nữa, nhưng cuối cùng hắn thật sự không khắc chế nổi nữa. Liều mạng đoạt khói, thậm chí còn muốn công kích ta. Hết cách, ta đành ném khói cho hắn, để hắn xong đời.

Sau khi hút mấy hơi khói, cuối cùng hắn mới dừng lại, Thôn Vân nhả hơi ngồi bệt ở vị trí điều khiển lái, ánh mắt mê ly nhìn ra ngoài cửa xe.

Cuối cùng xe dừng ở cửa gia môn không phải của chủ lưu.

Đây là một tòa nhà của dân cư rất tệ, rất hẻo lánh, hẳn là nhiều năm rồi, trên vách tường thậm chí còn nứt ra một cái lỗ lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Mặc dù cái lầu rách nát này cũng không phải của nhà hắn, mà là thuê, hơn nữa hiện tại cũng còn thiếu tiền thuê nhà mấy tháng.

Cũng may chủ nhà nhìn hắn thật đáng thương, nên cũng không thôi thuê nhà.

Thật sự khó có thể tưởng tượng, gia đình này rốt cuộc nghèo đến mức nào?

Nơi này hẳn là không có vật nghiệp, hành lang cũng không có người quét dọn, khắp nơi đều là một mảnh lộn xộn, rác rưởi khắp nơi, trong góc thậm chí còn có phân và nước tiểu.

Nếu như không phải chủ lưu dẫn ta tới chỗ này, thậm chí ta còn hoài nghi tòa lâu đá bỏ hoang này có phải là Quỷ lâu không, không có người ở.

Ở lầu ba, ta đã nhìn thấy nhà không phải của chủ lưu.

Khắp nơi đều là túi nhựa láng, còn có cả hộp xúc xắc, đã là mốc meo cả rồi, căn bản cũng không có chỗ nào để đặt chân.

Không phải chủ đạo bảo ta chờ ở cửa, mà hắn thì vội vàng dọn dẹp căn phòng, mang phân nước tiểu trong bồn cầu đi xuống, bỏ vào túi nhựa nhựa, dùng kéo một con đường sạch sẽ ra, lúc này mới để ta đi vào.

Ta nói: "Dẫn ta tới phòng phụ thân ngươi xem một chút!"

Không chủ lưu lập tức gật gật đầu, sau đó mở gian phòng Đại Yên Quỷ ra.

Gian phòng vừa mở ra, chính là một mùi khói gay mũi truyền đến. Cho dù Đại Yên Quỷ đã chết một đoạn thời gian, nhưng mùi khói trong phòng vẫn như cũ không tiêu tan sạch sẽ.

Gian phòng bài trí rất đơn giản, một cái ghế nằm, một cái giường rách rưới, một cái tủ giường đầu giường, trên tủ đầu giường lít nha lít nhít đều là dấu vết bị khói làm nóng ra, chỗ góc tường còn có bụi mù.

Tóm lại bất cứ ngóc ngách nào cũng có thể nhìn ra đây là nhà của nạn nhân cực phẩm.

Chiếc ghế nằm kia bị đốt hỏng một phần, cháy thành than đen, phía trên thậm chí còn có một số thứ sền sệt.

Không cần phải nói, những thứ dính bẩn với nhau kia, hẳn là thi dầu đã ngấm vào tro than.

Không chủ lưu hỏi ta: "Ông chủ Trương, ngươi thấy gì à?"

Ta lắc đầu: "Tạm thời không nhìn ra, nhưng e rằng đêm nay, chúng ta phải nói chuyện với phụ thân ngươi một chút."

"Hả?" Không phải chủ lưu bị lời nói của ta dọa cho toàn thân không nhịn được run rẩy: "Nói chuyện, nói như thế nào?"

"Chỉ hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra." Ta cao thấp đánh giá một phen mà không phải chủ lưu: "Bình tĩnh mà nói, ngươi có địa vị gì trong lòng phụ thân ngươi?"

Không phải chủ lưu suy nghĩ một chút: "Hẳn là thân nhân duy nhất đi, đừng thấy bình thường hắn mặc kệ ta có hỏi gì, nhưng kỳ thật trong lòng rất quan tâm ta, có đồ ăn gì, đều là gọi ta về ăn thôi, chính hắn cũng không nỡ ăn. Hơn nữa khi còn sống hắn chưa bao giờ cho phép ta hút thuốc, sợ cuộc đời của ta cũng phế như hắn vậy..."

"Vậy là đúng rồi." Nói: "Tục ngữ nói, hổ dữ không ăn thịt con! Cho dù hắn biến thành quỷ, dù đánh mất lý trí, hay ban đầu yêu tình ngươi, hắn tuyệt đối sẽ không thay đổi. Hắn tuyệt đối sẽ không làm tổn thương ngươi, càng sẽ không cho phép ngươi hút thuốc."

Không phải chủ đạo, lập tức hỏi: "Vậy ta nhiễm thuốc hít, là sao? Nếu là người bình thường, cho dù hút nhiều khói hơn nữa, trong vòng một tháng cũng không thể có nghiện lớn như vậy."

"Cho nên mới nói chuyện này liên quan tới âm vật." Ta thở dài: "Phụ thân ngươi bị Đại Yên Thương ảnh hưởng, thậm chí ta hoài nghi dưới tình huống biến thành quỷ, một chút lý trí cũng không có, thậm chí còn không nhận ra ngươi, cho nên mới làm ra chuyện như vậy."

Không phải chủ đạo, lập tức gật đầu: "Chắc chắn là như vậy."

Ta nói: "Như vậy đi, lúc phụ thân ngươi về hút tẩu thuốc chắc là lúc nào cũng mang khí linh về, hoặc là bám vào vong linh trên tẩu thương. Phụ thân ngươi quá nghiện thuốc, kỳ thật cũng là để khí linh trong tẩu thương quá mức nghiện, nếu giữa chừng bị ngắt lời, có thể sẽ chọc giận Khí Linh. Tối nay, ta bố trí một trận pháp, cố gắng trong tình huống không ảnh hưởng đến khí linh, để phụ thân ngươi khôi phục thần trí!"

Không chủ lưu lập tức bàn bạc xong, hết thảy đều nghe theo phân phó của ông chủ.

Vì thế ta mới dẫn theo không phải chủ lưu đi một chuyến về chợ bán thức ăn, mua một ít thứ tối nay phải dùng đến.

Tục ngữ nói, dân lấy thức ăn làm trời, thức ăn là vật cần thiết liên quan đến người già bệnh chết. Bởi vì thời gian dài tiếp xúc với các loại thức ăn, lão tổ tiên liền dần dần phát hiện một số đồ ăn bản thân có hiệu quả trấn tà khu âm, cho nên ở quá khứ, dùng thức ăn đối phó yêu ma quỷ quái, cơ hồ chiếm hơn một nửa số đạo pháp.

Hôm nay ta muốn trưng bày một trận pháp tương đối truyền thống, phần lớn là nguyên liệu nấu ăn, đây mới là mang tính phi chủ lưu đi đến chợ bán thức ăn.

Ta mua một con gà trống, một cái lưỡi trâu, còn có như củ cà rốt, ngoài ra còn chuẩn bị thêm một ít đá vụn.

Mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cơ hội!

Sau khi trở về, ta liền để cho chủ nhân đem máu của gà trống bỏ sạch, sau đó đem gà trống và cà rốt cùng hầm, còn ta thì đem tro bụi trải khắp ghế, cùng với gian phòng của cha hắn.

Không phải chủ lưu thì rất kỳ quái, tại sao ta phải bảo hắn nấu cà rốt và gà trống, mới đầu thậm chí còn cho là ta đang chuẩn bị bữa tối, phải rắc nước tương và gia liệu.

Ta lập tức ngăn cản phi chủ lưu, bảo hắn chỉ cần thả muối vào trong, những thứ khác không cần thả.

Không phải chủ lưu khó hiểu nói vậy liệu có thể có mùi vị gì? Ta cảnh cáo nó ngàn vạn lần không được ăn thịt gà, ăn thịt gà, sợ tối nay nó sẽ gặp phiền toái lớn.

Rất nhanh, phi chủ lưu đã nấu chín một con gà, ta liền kêu hắn mang thịt và xương cốt tách ra, thịt toàn bộ bỏ phí, chỉ để lại cái mông gà, củ cà rốt và xương gà ở lại.

Không phải chủ lưu càng kinh ngạc hơn, bất quá cũng không nói thêm gì vô nghĩa, dựa theo ta nói đi làm.

Rất nhanh, khúc xương gà bị tách rời ra, ta ấn vào trong trí nhớ, đem xương gà cùng mấy phiến cà rốt, bày ra trong phòng, bày thành một cái Thiên Linh Đại Trận!

Mắt trận của Thiên Linh đại trận này chính là cái mông gà đã được nấu chín. Dưới tình huống không khởi động trận nhãn, Thiên Linh đại trận sẽ không gây tổn thương gì cho linh thể.

Tác dụng ta bố trí trận pháp này chính là khi không phải chủ lưu, khởi động đại trận bảo vệ mình, đuổi Âm Linh đi. Có trời mới biết Âm Linh trong thanh Yên Thương này cường hãn đến mức nào?

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa, tiếp theo chính là kiên nhẫn chờ đợi.

Tiếng chuông tí tách rời đi, thậm chí ta có thể cảm nhận được tim mình đang đập, cũng nhảy theo tiếng chuông.

Không phải chủ lưu khẩn trương mà hỏng mất, trong tay nắm cái mông gà, ngồi ở cửa phòng ngủ của phụ thân, thỉnh thoảng nhìn về phía tro bụi dưới chân, nếu như Âm linh xuất hiện, đầu tiên sẽ có dấu hiệu xuất hiện, chính là tro đá dưới chân.

Lạch cạch, lạch cạch!

Không qua bao lâu, ngoài cửa liền vang lên một hồi tiếng bước chân thanh thúy, cuối cùng dừng ở cửa ra vào.

Ta và phi chủ lưu lập tức khẩn trương lên. Đây là chuyện gì? Theo lý thuyết, loại âm linh lặng yên không một tiếng động này, bình thường sẽ không cố ý chế tạo ra tiếng bước chân đâu.

Vì vậy ta nhẹ giọng hỏi không phải chủ lưu: "Mấy ngày hôm trước phụ thân ngươi trở về, có tiếng bước chân này hay không?"

Không chủ lưu lập tức lắc đầu: "Không có... Không có nửa điểm động tĩnh."

Trong lòng ta lập tức trầm xuống, mấy ngày trước không có tiếng bước chân, hết lần này tới lần khác hôm nay lại có tiếng bước chân, điều này có ý nghĩa gì? Hẳn là đối phương đã nhận ra hành động của chúng ta, đây là hắn cố ý khiêu động.

Nam nhân giữ lại bím tóc thứ hai trăm rưỡi, thứ hai trăm rưỡi...

Đang lúc suy nghĩ, cửa lại bị gõ ầm ầm.

Thần kinh của ta lập tức căng cứng, từ trong túi móc ra một cái lưỡi trâu, nhanh chóng quẹt lên trên mắt một cái, nhìn chòng chọc vào cửa.

Trâu lệ tuyến có một số là ở đầu lưỡi, đều nói ngưu lưng nước mắt có thể mở ra mắt âm dương cho người ta, cho nên tuyến nước mắt trâu lau ở hai mắt ta một cái, kỳ thật cũng là để lại nước mắt trâu, như vậy ta có thể nhìn thấy linh thể, có chuẩn bị trước khỏi họa nha.

Đối phương gõ cửa mấy cái, chúng ta cũng không mở cửa, tiếng gõ cửa kia cũng không có, ngay sau đó tiếng bước chân lại vang lên, đi về hướng khác.

Có ý gì đây? Chẳng lẽ đối phương cảm ứng được Thiên Linh đại trận của ta, sợ hãi? Không phải chứ, trận pháp này trước khi khởi động đã có dao động năng lượng không có gì, đối phương không thể cảm ứng được.

"Có phải có người đến tìm ngươi sao?" Ta nhìn thấy không phải chủ lưu nói.

Chủ lưu lắc đầu: "Không, không ai biết ta ở đây."

Vậy thì kỳ quái.

A!

Ngay lúc ta trăm nghĩ không ra, không phải chủ lưu lại nhịn được hét lên một tiếng, bất quá cũng may hắn kịp thời che miệng lại, tiếng thét ngắn ngủi ngắn ngủi, hẳn là không bị phát hiện.

Sao thế? Ta lập tức nhìn về phía hắn, nhưng mặt lại hoảng sợ nhìn chằm chằm mặt đất, ta cũng vội vàng cúi đầu, phát hiện rải rác trên mặt đất tro bụi, hai hàng dấu chân đang dần xuất hiện! Dấu chân kia xuất hiện rất chậm, nhưng có thể thấy được, chính là đi về hướng phòng ngủ của Đại Yên Quỷ.

Trong lòng ta chắc chắn khoảng bảy tám phần, quả nhiên là tà linh trên cột khói lớn, cùng trở về với Đại Yên Quỷ.

Ta lập tức lắc đầu, nói hắn ngàn vạn lần không được nói chuyện, chú ý quan sát động tĩnh.

Có thể là do bò nước mắt ta bôi quá ít, cho nên ta cũng không có trực tiếp nhìn thấy linh thể, chẳng qua là cảm giác con mắt có chút chua xót.

Bất quá lúc này mắt ta không để ý tới cay đắng, trong đầu luôn nghĩ tới tiếng bước chân kỳ quái kia. Hiện tại tiếng bước chân kia vẫn vang lên trong hành lang, ta cơ hồ có thể kết luận, tiếng bước chân kia cũng không phải là Đại Yên Quỷ, dù sao đại Yên Quỷ cùng tà linh trong Yên Thương đều đã tiến vào.

Tiếng bước chân là người? Nếu lúc này đột nhiên xông vào một người, sẽ rất phiền toái. Ta khẩn trương nhìn chằm chằm cửa, cầu khẩn đối phương tuyệt đối đừng có tiến vào.

Dấu chân đi thẳng tới trước ghế nằm, lúc này mới dừng lại, ngay sau đó, ta liền nhìn thấy ghế nằm bắt đầu lắc lư nhẹ, mà trên ghế đá rắc trên đá xám, cũng chậm rãi xuất hiện một tư thế: Tư thế nằm xuống.

Ta lập tức gật gật đầu với chủ lưu, ra hiệu phi chủ lưu có thể hành động, thì ta dùng lưỡi trâu, liều mạng híp mắt lại.

Rất nhanh, ta cảm giác hai mắt chua xót không chịu nổi, dù cho mở mắt ra cũng phải mất rất nhiều khí lực.

Cuối cùng miễn cưỡng mở mắt ra, không chút do dự nhìn về phía ghế nằm!

Nằm trên ghế, một bóng người mơ hồ, nói là bóng người, không bằng nói là một đoàn bóng đen mơ hồ. Bóng đen đang ghé vào trên đại yên thương, dùng sức hút, đại yên thương chẳng biết từ lúc nào, đã dâng lên sương khói lượn lờ, tất cả đều bị bóng đen hút sạch.

Mà bên cạnh bóng đen vẫn còn một bóng đen khác. Nếu không đoán sai thì đây chính là Khí Linh trong Yên Thương? Bóng đen này còn nhỏ gầy hơn so với bóng người nằm trên ghế, càng thêm mơ hồ. Ta miễn cưỡng có thể nhận ra, trên đầu đối phương hình như còn có một bím tóc thật dài... chính là bím tóc của nam nhân lưu lại lúc thanh minh.

Cây yên thương này đến từ thanh triều?

Bóng đen cũng không trực tiếp hút khói trong tẩu thuốc, mà là không ngừng hút linh thể của con Yên Quỷ. Sau khi linh thể của Đại Yên Quỷ từng chút một bị đối phương hút đi, hình dáng của nó cũng càng lúc càng mơ hồ.

Chẳng trách! Ta bừng tỉnh đại ngộ, thanh Yên Thương kia quả nhiên là vật hung hiểm, có thể trực tiếp hấp thu linh thể. Đây là chuyện rất kinh khủng... giống như là người ăn thịt người vậy.

Không phải chủ lưu rầm một tiếng, liền quỳ gối trước ghế dựa: "Phụ thân, con bất hiếu, khi còn sống không thể hiếu kính con. Con biết sai rồi, sau này con khẳng định đốt cho con rất nhiều tiền giấy, khẳng định sẽ nghe lời cha, cha cũng đừng tới quấy rầy con nữa."

Linh thể Đại Yên Quỷ sửng sốt một chút, đẩy Yên Thương ra, bắt đầu không hiểu nhìn không phải là chủ lưu.

Hắn hẳn là không nhớ tới ngoại chủ lưu là con trai của hắn, cho nên rất lâu cũng không có động tĩnh, chỉ là trợn mắt há hốc mồm nhìn.

"Là ta, Trần Trường Sinh, ta là con trai của ngài." Không phải chủ lưu không ngừng nhắc nhở.

"Con trai... Con trai?" Yên Quỷ mơ hồ lặp lại những lời này, dường như cũng không ý thức được rốt cuộc con có khái niệm thế nào.

Trần Trường Sinh lập tức theo như lời ta nói để cảm động Yên Quỷ lớn. Hắn nói một số ký ức chung của hai người, tuy rằng đoạn ký ức đó rất ít, đơn giản là đã đi ra ngoài du ngoạn thiên đường một lần, hai lần tự giúp bản thân ăn, trọng điểm là...

Dưới cảm xúc lây nhiễm của Trần Trường Sinh, Đại Yên Quỷ cuối cùng cũng khôi phục được một chút lý trí, giọng điệu trở nên kích động: "Con trai, ta là phụ thân của con, ta là phụ thân của con mà..."

Cũng may kế hoạch được thực hiện thuận lợi. Ta lập tức gật đầu với Trần Trường Sinh, biểu thị hắn có thể tiến hành kế hoạch tiếp theo.

Trần Trường Sinh lập tức quỳ sụp xuống đất: "Phụ thân à, người cứ bình thản lên đường đi, con sẽ đốt tiền giấy cho người. Con còn trẻ, không muốn học hút thuốc, mỗi ngày người trở về chính là hại con."

Tâm tình Đại Yên Quỷ lập tức kích động hẳn lên: "Cứu ta, nhi tử cứu ta a..."

Quả nhiên có ẩn tình.

Bất quá Đại Yên Quỷ vừa mới nói đến đây, cửa lại đột nhiên bị đẩy ra, một bóng người xông vào.

Lúc ấy ta thật sự muốn chửi ầm lên, lúc này xông tới, hại chết người ta mà, kinh động tà linh, chính là đẩy Trần Trường Sinh vào trong hố lửa.

Người đẩy cửa vào như tuyết, như tuyết nhìn thấy ta, bèn bật cười với ta: "Cuối cùng cũng tìm được các ngươi rồi."

Ta không để ý tới tuyết trắng nữa mà nhanh chóng nhìn về phía Trần Trường Sinh.

Quả nhiên đối phương đã bị chọc giận. Bóng đen để tóc vẫn còn nguyên định xông thẳng vào thân thể Trần Trường Sinh.

Mẹ nó, chỉ có thể liều mạng với đối phương. Ta lập tức hét lớn với Trần Trường Sinh: "Mau khởi động đại trận!"

Trần Trường Sinh bị dọa choáng váng, lúc này hung hăng ném cái mông gà xuống đất.

Trong nháy mắt khi cái mông gà kia đập xuống đất, trận pháp được khởi động, xương gà cũng rung lên. Rồi một tràng âm thanh gà trống ngâm vang lên, một chùm sáng mà mắt thường không thể nhận ra nháy mắt bao phủ Trần Trường Sinh.

Bóng đen vốn định chui vào thân thể Trần Trường Sinh lập tức bị chùm sáng trên người Trần Trường Sinh bắn văng ra xa, biến mất không thấy đâu.

Trần Trường Sinh kinh hoảng thất thố chạy tới trước mặt ta, nơm nớp lo sợ hỏi ta: "Ông chủ, chuyện này giải quyết thế nào rồi?"

"Chẳng ra làm sao cả." Ta lạnh lùng nhìn Như Tuyết: "Ngươi đến đây làm gì, ăn no rửng mỡ đi."

Bất mãn như tuyết, lườm ta một cái: "Có phải ta đã bỏ lỡ điều gì không đúng không?"

Ta tức giận nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi còn tâm tư đến xem náo nhiệt à? Ngươi có biết vừa rồi thiếu chút nữa là hại chết chúng ta hay không."

"Thật không?" Như Tuyết càng thêm giật mình: "Nói như vậy đúng là vừa có quỷ mới tới."

Mặt ta đã đỏ bừng cả lên rồi, trọng điểm mà ta nói là có quỷ không có sao? Ta bỗng nhiên có chút đồng tình với Lý Ma Tử.

Trần Trường Sinh cũng tức giận nói: "Tỷ, tỷ tới đây làm gì, tỷ biết không? Con quỷ vừa rồi thiếu chút nữa nhào vào người ta. May mà ta kịp thời khởi động trận pháp."

Như tuyết nói: "Ngươi biết cái gì, không phải đã nói ta là trợ lý của Trương lão bản sao? Đã là trợ lý, tự nhiên có thể tùy thời xử lý."

Trần Trường Sinh cũng nhận ra như tuyết là khoác lác, dứt khoát không để ý tới tuyết trắng nữa mà hỏi ta, bây giờ nên làm gì đây?

Ta buồn bực nói: "Chỉ sợ chuyện tình không thể lạc quan, chúng ta dùng loại trận pháp này bức đối phương rời đi, đối phương sợ rằng sẽ tràn ngập địch ý với chúng ta, về sau muốn thu thập tiếp, sẽ rất phiền toái."

Trần Trường Sinh cũng đau đớn lắc đầu cười khổ: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ."

Ta nói: "Chỉ có thể đi một bước tính một bước, tối mai, tùy cơ ứng biến đi! Ta đi trước đây, sẵn tiện nghĩ đối sách."

Nói xong, ta liền dẫn theo Như Tuyết rời đi. Trước khi đi, ta bảo Trần Trường Sinh thu dọn dẹp cho tốt trong nhà, lại bẩn thỉu như vậy, ta thật sự không nhịn được nữa.

Trên đường, Như Tuyết kích động hỏi ta chuẩn bị tiếp theo nên làm như thế nào? Vì sao không mở đàn làm Pháp Trảm Yêu Trừ Ma? Nhà ta có đạo bào tổ truyền hay không, còn có kiếm gỗ đào? Có cần nàng viết thật cho ta một bộ đạo sĩ hay không, tạp chí miễn phí được đăng lên trên Ảnh Thị tạp mục.

Ta bị cô ta nói đau đầu, dứt khoát mở rương âm ra lớn nhất.

Sau khi trở về, ta nằm trên giường ngủ say vù vù. Không ngờ tới sáng sớm ngày hôm sau ta lại bị tiếng chuông hồ nước dồn dập đánh thức.

Ta mơ mơ màng màng cầm lấy điện thoại di động, chỉ nhìn một chút đã tỉnh táo hơn phân nửa.

Công phu mỹ nữ thứ hai trăm sáu, giám thị mỹ nữ.

Thế mà lại là số 11 bắt đầu!

Chết tiệt, 110 cho ta làm gì.

Không phải tối qua Lý mặt rỗ ăn no nê đến đường cái ngoài đường chơi rượu điên rồi chứ?

Ta lập tức nhận điện thoại, bên máy truyền tin truyền đến tiếng người nối tin: "Xin chào, xin hỏi ngài là Trương tiên sinh sao? Ngài quen biết một người tên là Trần Trường Sinh sao?"

"Trần Trường Sinh? Quen biết a, làm sao vậy." Ta thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải Lý Ma Tử là được.

"Là như vầy, Trần Trường Sinh bên này có chút tình huống, ngươi giúp ta xử lý một chút đi." Đối phương nói.

"Chuyện gì vậy?"

"Trong máy truyền tin nói không được rõ ràng, hay là ngươi lại đây một chuyến đi." Đối phương nói xong, liền khoá máy truyền tin.

Ta vội vàng mặc quần áo tử tế, nhanh chóng đi đến phái xuất.

Được phái ra, ta nhìn thấy Trần Trường Sinh. Trần Trường Sinh mặt mũi bầm dập, cuộn mình ở góc tường không nhúc nhích. Sau khi nhìn thấy ta, lập tức cầu cứu nhìn ta: "Ông chủ, cứu mạng, cứu mạng."

Ta lập tức nổi giận: "Các ngươi phái ra chuyện gì vậy? Vận dụng tư hình sẽ là trái pháp luật."

"Phạm pháp gì?" Mỹ nữ quan viên bên cạnh cũng nóng nảy: "Hắn đùa giỡn phụ nữ, bị người ta đánh."

Khuôn mặt ta buồn bực nhìn Trần Trường Sinh: "Ngươi bỡn cợt phụ nữ nhà lành?"

Trần Trường Sinh lập tức hô to oan uổng: "Ta vốn cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngủ say, chỉ mơ thấy bản thân mình chạy đi ra ngoài, còn không chịu khống chế mà sờ loạn người ta. Lúc tỉnh táo lại là đang đi tới hướng khác rồi..."

Khuôn mặt ta buồn bực nhìn Trần Trường Sinh: "Ta biết rồi! Sĩ quan cảnh, ngươi xem hắn còn chưa trưởng thành, có phải dạy dỗ một phen là có thể đi ra ngoài rồi không."

"Mang về đi."Mỹ nữ viên cảnh báo nói: "Loại cặn bã như vậy không bị đánh chết tươi thì coi như vận may của hắn."

Vì vậy ta lập tức mang Trần Trường Sinh ra khỏi cảnh báo.

Trần Trường Sinh buồn bực nhìn ta: "Lão bản, ta thật sự không cố ý a, ta cảm giác thứ kia bắt đầu quấn lấy ta..."

Ta nói: "Bớt nói nhảm đi, rốt cuộc là chuyện gì? Ngươi nói tỉ mỉ với ta một chút."

"Ài, thật ra cũng không có gì để nói. Lúc ấy ta đang ngủ, mơ mơ màng thấy thân thể trần truồng của mình chạy ra đường cái, hơn nữa một chút cũng không có cảm giác xấu hổ, còn cảm thấy rất có tình thơ ý vẽ tranh, nhìn thấy tình lữ trên đường ta liền hâm mộ đố kỵ ghen ghét, cho nên liền không chịu khống chế sờ soạng, sau đó liền bị người ta đánh. Lúc tỉnh lại, ta liền xuất hiện ở cảnh báo."

"Hả?" Ta nghe thấy đau đầu, thân thể trần truồng chạy trên đường cái, vẫn cảm thấy rất có tranh vẽ thơ tình, trong đầu tên này rốt cuộc là đang giả bộ cái gì.

Ta vô cùng phiền muộn nhìn hắn ta: "Ngươi có cảm giác được chỗ nào đặc biệt không?"

"Chỗ đặc biệt?" Trần Trường Sinh cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: "Có chỗ nào đặc biệt chứ. Đúng rồi, ta chợt nhớ tới một chuyện, lúc ấy ta mơ mơ màng màng, bỗng nhiên cảm thấy bị người ta đánh một cái tát, một tát này khiến ta vạn phần hoảng sợ, sau đó tỉnh táo lại."

"Ta đoán rằng người đánh ta chính là nữ cảnh giác."

"Ngươi sợ nữ tử kia cảnh giác nên mới tỉnh lại? Theo ngươi nói như vậy trên thực tế là tà linh kia sợ nữ cảnh, cho nên mới chủ động rời khỏi thân thể của ngươi." Ta suy tư nói.

"Nhưng mà ta lúc này ngẫm lại cũng không cảm giác được nữ nhân kia có gì đáng sợ, thậm chí còn có chút xinh đẹp." Trần Trường Sinh nói.

Ta cười nhạt: "Thiên hạ vạn vật tương sinh tương khắc, ta nghĩ lần này rốt cuộc chúng ta cũng tìm được khắc tinh của tà linh kia rồi! Đi, đi theo ta trở về."

Nói xong, ta lập tức quay đầu, đi về phía cảnh báo.

Trần Trường Sinh vội vàng vàng hỏi: "Còn về đây làm gì? Ngươi không sợ nữ cảnh kia bắt ta lại à."

Ta nói: "Cô còn giữ mạng sống trên người cô ấy, nếu không tìm cô ấy tìm hiểu tình hình, ta cũng không giải quyết được tẩu thuốc kia."

Trần Trường Sinh bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể theo ta trở về.

Chúng ta lần nữa trở lại cảnh báo, nữ nhân rất kinh ngạc, hỏi sao chúng ta lại trở về?

Ta cười nói muốn báo án.

"Báo án gì?" Nữ tử không kiên nhẫn được nữa hỏi.

"Huynh đệ của ta bị người ta đánh, ta muốn báo án." Ta nói.

"Đó là đáng đời." Nữ cảnh lạnh lùng nói: "Ai bảo hắn làm bậy quấy rầy người ta."

"Nhưng đối phương không có quyền đánh huynh đệ của ta, đánh huynh đệ của ta chính là phạm pháp." Ta nói: "Hơn nữa ta hoài nghi hắn không phải bị người bị hại đánh, mà là bị một số người có ý đồ riêng, công báo thù riêng đánh cho."

Căn cứ theo những gì Trần Trường Sinh nói lúc trước, hoàn toàn chính xác, đánh hắn hẳn là nữ nhân trước mặt này cảnh giác.

Nghe ta nói vậy, quả nhiên nữ nhân trở nên căng thẳng: "Ngươi đúng là không thể lập án, coi như là đã lập án thì hắn cũng sẽ bị truy cứu trách nhiệm quấy rầy, các ngươi vẫn nên hiểu rõ thì hơn."

Ta cười nói: "Chúng ta có thể không báo án, nhưng ngươi có thể giúp ta một chuyện nhỏ được không?"

"Giúp cái gì?" Nữ cảnh giới thở phào nhẹ nhõm, nhìn chúng ta nói.

"Ta muốn biết ngày sinh nhật của ngươi, còn có tên của ngươi." Ta nói.

Tà linh trong Yên Thương kiêng kỵ nữ cảnh, khẳng định là có nguyên nhân, cho nên ta muốn hiểu rõ, rốt cuộc là nguyên nhân gì!

"Không có cửa đâu." Nữ cảnh kia lập tức giận tím mặt: "Ngươi hỏi những cái này làm gì?"

"Nói thật với ngươi." Tuy rằng biết rõ nữ báo rất có thể sẽ không tin tưởng, nhưng ta vẫn quyết định thử một chút: "Tiểu huynh đệ của ta bị thứ bẩn kia quấn lấy. Chẳng qua lúc ngươi đánh tiểu huynh đệ của ta, tà linh lại bị ngươi dọa chạy. Cho nên ta cảm thấy, ngươi là khắc tinh của tà linh, ta nghĩ rõ ràng, vì sao tà linh kia lại sợ ngươi, như vậy ta mới thuận tiện đối chứng bệnh, giúp tiểu huynh đệ của ta."

Quả nhiên, ta nói thế, nữ nhân lập tức bật cười khanh khách: "Ngươi tán gái thật đúng là mất hết vốn liếng, câu chuyện như vậy mà cũng có thể bịa ra được."

Ta bất đắc dĩ nói: "Vậy thì ta hết cách rồi, chỉ có thể báo cáo. Thật ra nói cho chúng ta biết sinh nhật tháng tám, đối với ngươi mà nói cũng không có tổn thất gì, nếu như ngươi nguyện ý, ta thậm chí còn có thể giúp ngươi tính một quẻ."

Nữ cảnh này cuối cùng cũng không kiên nhẫn được nữa, nói: "Thần nói nhảm, muốn ta giúp đỡ thì có thể, trừ phi ngươi đưa chứng cứ ra!"

Ta bất đắc dĩ, con mẹ nó ta lấy đâu ra chứng cứ đã tạo sẵn cho ngươi? Cũng không thể bắt một con quỷ ngay tại chỗ được.

Cuối cùng ta chỉ có thể nói: "Như vậy đi! Đêm nay con tới nhà hắn một chuyến. Trong nhà hắn đã có sẵn quỷ, ta có thể chứng minh cho con xem."

Nữ báo hơi suy tư, cuối cùng vẫn dứt khoát gật đầu: "Vậy được rồi, nếu ngươi có thể chứng minh ngươi nói là đúng sự thật, ta còn có thể giới thiệu thêm cho ngươi một mối làm ăn."

Ta cười khổ nói: "Làm ăn không buôn bán, về sau hãy nói. Nói thật, hiện tại việc xử lý sự kiện linh dị này cũng có chút mệt mỏi rồi, sớm đã muốn thu tay lại một đoạn thời gian rồi."

Nữ cảnh giác không khỏi buồn cười: "Nói khoác đi, lời này giống như chuyện thật vậy."

Trước khi đi, nàng cho ta một tấm danh thiếp, nói sau khi tan ca sẽ tới báo cho ta. Ta gật gật đầu, mang theo Trần Trường Sinh rời đi.

Thật ra Trần Trường Sinh vẫn rất lo lắng, nói nữ nhân đó có thể đang đùa giỡn với bọn ta không, cô ta là cảnh báo, cảnh sát có thể tin được đầu trâu mặt ngựa hay không?

Ta hơi suy tư, nói nữ cảnh báo tựa hồ cũng không giống đang nói đùa, hẳn là thật sự có chuyện cầu cạnh ta. Được rồi, hiện tại nghĩ nhiều như vậy, chỉ là lãng phí thời gian, đợi đến tối rồi nói sau!

Sau khi trở về, ta vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc đối phương đang kiêng kỵ nữ giới để cảnh báo điều gì?

Mặc dù nữ báo là chính lệnh, luôn mang hoàng khí, nhưng cũng chỉ có thể chấn nhiếp được quỷ hồn bình thường. Như con quỷ tết tóc của triều Thanh kia, hiển nhiên cũng không sợ hoàng khí nho nhỏ.

Nó sợ hãi nữ báo động, khẳng định có nguyên nhân khác, có lẽ nữ cảnh trên người mang theo vật gì đó có thể khắc chế nó.

Hoặc giả là, nữ cảnh cáo tổ tiên, là đối thủ một mất một còn của tà linh trong tẩu thuốc!

Giao thứ hai trăm bảy, hàm răng sắt, hàm đồng của Kỷ Hiểu, Hàm Hàm...

Chịu đựng bảy nửa buổi tối, cuối cùng nữ cảnh cũng tìm được máy móc cho chúng ta, sau khi hỏi rõ địa chỉ của chúng ta, liền đánh xe chạy tới.

Trong quá trình chờ đợi, Lý Ma Tử cũng tới, không cần phải nói, con trùng chết tiệt như Tuyết kia cũng tới đây.

Vì vậy ta đem sự tình kể cho Lý Ma Tử nghe một lần, Lý Ma Tử trầm ngâm một lát, cuối cùng hỏi chủ nhân cây Yên Thương lớn kia rốt cuộc là ai? Có phải là một danh nhân nào đó chết trong khói lớn thời cổ đại không?

Ta nói ta cũng không rõ lắm, nhưng có lẽ khả năng này không lớn, dù sao cũng là người chết trong một trận khói lớn, cơ bản lúc chết đều hưng phấn bồng bềnh, không có đau đớn, đương nhiên cũng không thể biến thành Âm Linh rồi.

Lý mặt rỗ gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Không bao lâu sau, nữ cảnh cũng tới, nhéo mũi đi vào nhà Trần Trường Sinh, nói chính phủ của tòa nhà cư dân này đã sớm muốn tháo dỡ, làm sao còn có người ở chỗ này?

Trần Trường Sinh lập tức khẩn trương nói, tuy rằng niên đại này có chút lâu, bất quá còn rất rắn chắc, người ở lại hoàn toàn không có vấn đề.

Nữ tử trắng mắt liếc Trần Trường Sinh một cái, nói: "Ngươi căng thẳng cái gì? Ta có phải là hủy đội ngũ đâu, chẳng lẽ còn đuổi ngươi ra ngoài hay sao."

Nói xong, nữ tử nhìn ta trông chừng, hỏi ta khi nào thì nàng sẽ gặp quỷ.

Thế là ta nói: "Hiện tại ta nhất định phải hiểu rõ, con quỷ kia rốt cuộc sợ ngươi cái gì? Trên người ngươi có phải là niên đại xa xưa nào đó đeo đùa bỡn, hoặc là đại nhân vật có danh tiếng trong lịch sử tổ tiên."

Nữ tử suy tư một lát, cuối cùng tháo một miếng ngọc bội xuống cho ta mượn, nói: "Mảnh ngọc bội này do tổ tiên ta truyền xuống, truyền tin qua mười mấy đời rồi, xem xem ngươi có biết hàng không?"

Ta thật cẩn thận đem ngọc bội nâng ở trong tay, lăn qua lộn lại quan sát. Ngọc bội là dùng loại tốt nhất điêu khắc cùng với Điền Ngọc, công nghệ tinh tế, bên trên có khắc mấy con đại xà quấn quanh, giẫm lên đám mây nhẹ nhàng nhảy múa, phảng phất như vật sống.

Bắt từ mức bóng loáng trên đó cùng với khí tức ẩn chức phán đoán, khối ngọc bội này có lẽ đã nhiều năm rồi. Trong ngọc bội thậm chí còn kèm theo một điểm đỏ, một chút đỏ như ẩn như hiện, từ góc động mà nhìn, giống như một giọt huyết.

"Ồ." Đúng lúc này, đột nhiên Trần Trường Sinh sợ hãi than một câu: "Trên hoa văn này sao ta càng nhìn càng quen thuộc vậy?"

Ta giải thích: "Đồ án đại xà này, là tượng trưng cho thân phận địa vị trong triều Thanh! Hoàng đế và Thái tử, đại biểu cho Chân Long, cho nên áo bào màu vàng và tất cả vật ngự dụng của bọn họ đều được điêu khắc rồng. Mà đại thần phía dưới, thì có thể sử dụng rắn không chân làm ký hiệu. Ta cảm thấy miếng ngọc bội này, hẳn là của đại thần nào đó trong triều Thanh."

"Trần Trường Sinh, ngươi nói hoa văn này phi thường quen thuộc, có phải trên cây thương lớn nhà ngươi cũng có hoa văn như vậy không?" Ta hỏi.

Trần Trường Sinh lập tức gật đầu: "Đúng đúng đúng, ta nhớ ra rồi, Đại Yên Thương nhà ta, cũng có hoa văn như vậy!"

Yên thương dùng liệu là gỗ cùng đồng thau, tài liệu so với Điền Ngọc mềm hơn rất nhiều, cho nên hoa văn trên đó, trải qua ma sát mấy trăm năm, đã mơ hồ không rõ. Cho nên lúc đầu xem, ta cũng không thể xác định hoa văn mơ hồ không rõ kia chính là chân xà.

Bất quá Trần Trường Sinh bỗng nhiên nói cái đồ án không chân xà này rất quen thuộc, hơn nữa chỉ có đại thần Vô cước xà thanh triều mới có thể sử dụng. Ta lập tức đoán ra bảy tám phần, ngọc bội này và đại yên thương, hẳn là thuộc về cùng thời đại.

Hơn nữa chủ nhân của bọn chúng nhất định là đối thủ một mất một còn, cho nên âm linh trên Đại Yên Thương mới sợ ngọc bội.

Nữ cảnh này bỗng nhiên tặc lưỡi thở dài: "Không nhìn ra ngươi còn có chút ánh mắt. Không sai, tổ tiên của ta đúng là một đại thần trong Thanh Cung."

"Là ai?" Ta vội vàng hỏi.

Nữ cảnh có chút không tình nguyện nói ra, chỉ là ấp úng nói: "Ngươi chỉ cần biết, hắn là đại thần số một số hai trong Thanh cung là được! Chuyện xưa của hắn được chiếu thành rất nhiều phim truyền hình, không dưới 100 bộ, trong lịch sử cũng có ảnh hưởng vô cùng lớn."

Nhìn nàng không chịu nói, ta biết chắc chắn trong đó có ẩn tình gì, vì thế tiếp tục truy vấn.

Nữ nhân cuối cùng cực kỳ cảnh giác, chỉ có thể nói: "Đúng là hòa hợp."

"Hoảng xoảng?" Ta nhất thời yên lặng một trận, tham – quan này, đích thật là làm cho người ta quen thuộc có thể nghe thấy, hơn nữa cũng là đại thần nổi tiếng. Nữ cảnh vệ trước đó không chịu nói cùng Xi, hẳn cũng là cảm thấy cái này là lão tổ tông mất mặt nàng, không thể lộ hết a?

"Ta biết rồi." Như Tuyết bỗng nhiên kêu lên: "Chắc ta biết chủ nhân của thanh đại Yên Thương này là ai rồi."

"Kỷ Hiểu Tuyền." Ta và Như Tuyết đồng thanh nói.

Không sai, chủ nhân của thanh đại Yên Thương này tuyệt đối chính là Kỷ Hiểu Chỉ.

Mọi người đều biết Kỷ Hiểu có một biệt danh, tên là Kỷ Đại Yên Khoát, là văn hóa nhân nổi danh trong triều. Nó được thêu dệt từ tứ khố, đối với hậu thế ảnh hưởng rất lớn, trong lịch sử cũng là một vị thanh quan rất tốt.

Lúc còn sống ông ta rất thích tẩu thuốc, hơn nữa hút rất dữ, cây thương lớn của ông ta, đều là Hoàng đế ngự ban.

Nghe đồn có lần Kỷ Hiểu Huyên lên triều, nghiện thuốc phạm sai lầm nên đã hút một hơi thuốc ngay trong Càn Thanh điện. Vừa vặn để Hoàng đế lên triều, để tránh bị Hoàng đế phát hiện, hắn dứt khoát nhét cây Yên Thương vào trong tay áo.

Không nghĩ tới Đại Yên thương lại đốt quần áo của Kỷ Hiểu, đốt y phục của Kỷ Dao thành một đống hỗn độn, ròng rã hai tháng cũng không có cách nào lên triều.

Mà Kỷ Hiểu Tuyền còn có một đối thủ một mất một còn, đó chính là Giao Bằng, một là đại tham – quan, một là quan Đại Thanh, hai người ngươi tới ta đi, tranh đấu gay gắt mấy chục năm.

Chẳng qua lúc đó hắn và Kỷ Hiểu Huyên là quan nhất phẩm, còn Kỷ Hiểu Lam chẳng qua chỉ là quan tam phẩm văn quan, hai người không cùng cấp bậc với nhau. Kỷ Hiểu Lam tuy rằng không hợp tác với Lam nhưng đối nghịch với Lam là coi như không làm việc trên thắt lưng quần! Kỷ Hiểu Tuyền không sợ và Oánh Oánh mới là lạ.

Sau khi hiểu rõ chân tướng trong đó, trong đầu ta có một kế hoạch lặng lẽ thành hình. Ta cười cảnh giác với nữ tử nói: "Xem ra hôm nay ta phải mượn ngọc bội của ngươi dùng một chút."

Nữ cảnh giác ngược lại cũng sảng khoái: "Chỉ cần không làm hỏng, tùy tiện dùng. Chẳng qua nếu như đêm nay ta không gặp được quỷ, ngươi nhất định phải chết!"

Ta mỉm cười: "Yên tâm đi! Cam đoan sẽ cho ngươi nhìn thấy Chân Quỷ. Nhưng tối nay ngươi phải làm theo lời ta, nếu không có khả năng sẽ gặp nguy hiểm."

Nữ cảnh giác gật đầu: "Được, nghe lời ngươi."

Sau khi thương lượng ổn thỏa, ta liền bảo nữ báo cho Lý Ma Tử và Như Tuyết vào phòng khách chờ, còn ta và Trần Trường Sinh thì ở lại trong phòng ngủ.

Trần Trường Sinh nơm nớp lo sợ hỏi ta, hôm nay không cần chuẩn bị loại bỏ Linh trận sao? Hắn có nguy hiểm hay không?

Ta cười để y cứ yên tâm, hôm nay mọi việc đã sẵn sàng, chỉ còn chờ gió đông.

Đêm nay nhất định có thể giải quyết tất cả vấn đề!

Chúng ta ở trong phòng ngủ chờ, đợi đến khi người đi đường dần dần thưa thớt, ánh đèn tắt dần, ta đã bảo Trần Trường Sinh nằm trên ghế, đốt đại yên thương, ra lệnh cho hắn hút một cái tẩu hung mãnh.

Trần Trường Sinh rất lo lắng, nói hắn không dám dùng Yên Thương lớn hút thuốc, chắc chắn sẽ chọc phải tà linh trong Yên Thương.

Ta điềm tĩnh nói: "Không gọi tà linh ra thì làm sao giải quyết được nó? Tóm lại nếu ngươi muốn thuận lợi giải quyết chuyện này, tốt nhất cứ theo lời dặn của ta mà làm."

Rơi vào đường cùng, Trần Trường Sinh đành phải run rẩy ôm lên đại yên thương.

Đại Yên Thương này, quả nhiên khiến người ta nghiện, mới đầu Trần Trường Sinh còn nơm nớp lo sợ, không dám dùng sức rút, sợ chọc cho vật kia xuất hiện.

Có điều khi khói dần nổi lên, Trần Trường Sinh cũng chẳng để ý tới quá nhiều, liên tiếp hít một hơi, rất là hung mãnh. Nhìn hắn ngáp mấy ngày liền, dáng vẻ lâng lâng như tiên, quả nhiên giống như bị dính độc.

Sau khi giần giật, toàn thân Trần Trường Sinh bỗng nhiên run rẩy, tay chân run rẩy.

Ta lay lay Trần Trường Sinh: "Trần Trường Sinh, tỉnh lại, tỉnh!"

Trần Trường Sinh không có tỉnh lại, nhìn qua càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng toàn thân không những run rẩy, thậm chí cơ nhục cũng bắt đầu cứng ngắc. Hai chân hắn thẳng tắp, mí mắt lật lên, cổ họng không ngừng phát ra âm thanh lách cách kỳ quái.

Ta chưa từng gọi Trần Trường Sinh, ta biết thứ kia đã xông vào thân thể của Trần Trường Sinh.

Ta lặng yên không một tiếng động lau nước mắt của trâu, vụng trộm nhìn bốn phía, không biết vì nguyên nhân gì, phụ thân Trần Trường Sinh hôm nay cũng không tới. Trong lòng ta lo lắng, nó sẽ không bị hút sạch hồn phách chứ?

Đang lúc suy nghĩ, Trần Trường Sinh bỗng đình chỉ co giật, nhanh chóng dùng tẩu binh tạo thành một chiếc lá thuốc, châm lửa cho nó thoải mái hít một hơi.

Mà cái ngụm này quả thực rất lợi hại, vậy mà lại kéo dài thời gian rất lâu!

Trần Trường Sinh bởi vì hít thở không thông nên mặt mày xanh lét, mắt thấy sắp ngạt thở mà chết, lúc này mới thở hồng hộc.

Đến rồi, ta hít sâu một hơi, lùi lại hai bước, nhìn chằm chằm Trần Trường Sinh, xem rốt cuộc Trần Trường Sinh muốn làm gì?

Trần Trường Sinh hít sâu vài hơi thuốc, tất cả đều nuốt vào trong bụng, không hề thở ra. Mỗi một ngụm đều khiến hắn hít thở không thông, mà mỗi lần sắp không chịu được, hắn mới chậm lại một chút.

Mà theo sự giày vò của âm linh, con ngươi Trần Trường Sinh từ từ mở rộng, ta mơ hồ có thể thấy một tia sương mù màu đen xuất hiện trên trán hắn.

Bộ dáng này của hắn, đã cách cái chết không xa.

Xem ra âm linh kia muốn mạng của Trần Trường Sinh a. Dù sao Trần Trường Sinh đã chọc giận hắn, đây là không chết thì không bỏ qua.

Ta lập tức hô to một tiếng với phòng khách: "Ngươi qua đây!"

Nữ cảnh báo lập tức vội vã chạy vào, khi nàng thấy bộ dáng Trần Trường Sinh như vậy, mặc dù tố chất tâm lý cường hãn, lúc này cũng không chịu nổi, không nhịn được hét lên một tiếng: "Chuyện gì xảy ra? Tiểu tử này làm sao vậy?"

Mà khi Trần Trường Sinh nhìn thấy nữ cảnh, trong mắt lập tức toát ra một tia sợ hãi, tay cầm tẩu thương cũng nhịn không được mà run lên một cái.

Nhân lúc âm linh sợ hãi, Trần Trường Sinh lại khôi phục một chút lý trí: "Trương đại ca, cứu ta!"

Ta lập tức gật đầu với Trần Trường Sinh, bảo hắn không nên sợ hãi.

Mà Trần Trường Sinh cũng chỉ khôi phục chốc lát, liền lần nữa bị tà linh khống chế thần trí, tiếp tục hút tẩu thuốc từng ngụm lớn.

Ta cầm Thiên Lang Tiên đứng canh ở bên, bảo nữ cảnh giác cầm ngọc bội trong tay nhét vào miệng Trần Trường Sinh.

Chương thứ hai trăm một ngàn tám, kẻ địch trời sinh...

Tà Linh kia dường như biết mục đích của nữ tử, cắn chặt hàm răng không cho nữ cảnh giác nhét ngọc bội vào miệng Trần Trường Sinh.

Tròng mắt Trần Trường Sinh đỏ bừng, nắm chặt lấy đại yên thương, ngậm chặt miệng, căn bản nữ cảnh giác cũng không nhét vào được.

Có thể bởi vì nữ cảnh giác bị bộ dáng quỷ của Trần Trường Sinh dọa cho sợ, cánh tay run rẩy dữ dội, ngọc bội nhiều lần rơi xuống đất.

Nữ nhân ta cảnh báo giận dữ quát: "Sợ cái gì, phải là hắn sợ ngươi mới đúng! cạy miệng hắn nhét vào."

Ánh mắt nữ cảnh báo nhìn ta, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Ta... ta không dám."

Lúc này cửa phòng ngủ mạnh mẽ bị đẩy ra, Lý Ma Tử hung thần ác sát xông vào: "Khốn kiếp, cho ngươi thể diện đúng không? Lão tử giết chết ngươi."

Nói xong, Lý Ma Tử chụp lấy cằm Trần Trường Sinh, miễn cưỡng nhéo luôn miệng Trần Trường Sinh.

Tà Linh sợ hãi nữ tử cảnh giác, cũng không sợ Lý mặt rỗ, cho nên Trần Trường Sinh cầm đại yên thương đánh tới Lý Ma Tử.

Hơn nữa khí lực của Trần Trường Sinh vô cùng lớn, lần này lại đập vỡ trán Lý Ma Tử, máu chảy ồ ạt.

Nữ cảnh kia sợ đến choáng váng, chỉ trợn mắt há hốc mồm nhìn đối phương. Thật lâu sau, Lý Ma Tử mới không nhịn được rống lên một câu: "Con mẹ nó còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh nhét vào đi."

Nữ báo lúc này mới kịp phản ứng, một tay cầm ngọc bội nhét thẳng vào miệng Trần Trường Sinh.

Trần Trường Sinh hét thảm một tiếng, toàn thân run rẩy ngã xuống đất. Yên thương lớn cũng từ trong tay gã tróc ra.

Ta lập tức phân phó nữ báo động: "Tới canh giữ ở cửa, Lý Ma Tử, ngươi mau đi ra ngoài."

Ta có Thiên Lang Tiên hộ thể, nữ báo và hậu nhân Tỳ Hưu có tác dụng chấn nhiếp trời sinh đối với tà linh, hai người chúng ta đều có thể tự bảo vệ mình. Bất quá Lý Ma Tử lại không làm được, cho nên ta mới để Lý Ma Tử chạy thoát.

Lý Ma Tử gật đầu, không chút do dự xông ra ngoài, nữ báo thì đứng ở cửa, hai tay giữ cửa.

Một trận tà phong, từ trong cơ thể Trần Trường Sinh thổi ra, nhiệt độ gian phòng nháy mắt giảm xuống rất nhiều. Chỗ gió ngừng, một bóng đen nhàn nhạt, đang cuộn mình trong góc, xem bộ dáng là cố gắng chạy đi.

" Ác Linh to gan, ngươi đã cùng đường, còn không mau mau thúc thủ chịu trói?" Thiên Lang Tiên ở trong không khí vụt một cái, phát ra thanh âm bạo liệt vang dội. Mà trên đó chính nghĩa chi khí, cũng hung hãn phát ra, hung hăng xông tới tà linh.

Tà Linh bị luồng chính nghĩa này va chạm một cái, tựa hồ chịu đau đớn mãnh liệt, nó bị chọc giận, hung hăng nhào tới.

Nhìn bóng đen gầy trơ cả xương, toàn thân như than cốc, trong lòng ta cũng có chút sợ hãi. Nhưng ta không thể vì sợ hãi mà từ bỏ chống cự, ngược lại càng đánh càng dũng mãnh, roi Thiên Lang quất liên tiếp, khiến đối phương không thể tới gần được.

Đối phương biết không thể trốn thoát khi dựa vào ta, đành phải thay đổi phương hướng, đánh về phía nữ báo.

Nữ báo hoảng sợ, bởi vì ngọc bội ảnh hưởng cho nên hẳn là có thể thấy được tà linh kia. Lúc nhìn thấy quỷ ảnh bị đốt thành than kia, nữ quỷ sợ hãi hét lên, xoay người muốn chạy trốn.

Chẳng qua Lý mặt rỗ tựa hồ đã sớm đoán được nữ cảnh báo muốn đào tẩu, cho nên vẫn luôn đứng phía sau nàng.

Lúc nữ cảnh xoay người, Lý mặt rỗ ôm lấy nàng, mạnh mẽ để nàng đứng ở trước cửa.

Ta lập tức dở khóc dở cười, còn mẹ nó làm cảnh báo, cứ như vậy sao? Cho nên ta phẫn nộ rống lên một tiếng: "Nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn bảo vệ cửa ra vào cho ta, bằng không thì ta cũng không dám cam đoan sau khi nó chạy trốn được, sẽ không tìm ngươi gây phiền phức..."

Ta đây chỉ là hù nữ cảnh báo, tà linh kia trốn nữ còn chưa kịp tới lúc, làm sao có thể chủ động đi tìm nữ cảnh báo chứ?

Bị một tiếng rống của ta, nữ cảnh báo quả thật đã trấn định hơn rất nhiều, hét ầm lên: "A, cút ngay cho ta."

Nữ báo càng hung hăng, đối phương lại càng sợ hãi, cho nên bóng đen than cốc kia lập tức bắt đầu rút lui, cuối cùng lại cuộn mình vào trong góc.

Ta lạnh lùng nói: "Hiện tại ta cho ngươi một con đường sống, nếu như ngoan ngoãn phụ thuộc vào trên yên thương, về sau không còn hại người, ta cam đoan cho hồn phách của ngươi hoàn chỉnh. Nếu không, ta nhất định sẽ đánh cho hồn phi phách tán, đồng ý, liền gật đầu."

Đối phương đã bị bức tới đường cùng, cho nên ta rống lên một tiếng, đối phương lập tức gật đầu nhẹ.

Ta thở phào nhẹ nhõm: " vong hồn phụ thân Trần Trường Sinh đâu? Sao lại không mang theo hắn ta tới?"

"Đầu thai... Đi đầu thai rồi."

Tà Linh kia không nói gì, ta chỉ là có thể cảm ứng được ý thức của hắn, hắn dùng ý thức giao lưu với ta.

Xem ra bản tính của nó vẫn rất ôn hòa, nếu không chỉ dựa vào Thiên Lang Tiên của mình, chắc hẳn không có cách nào chấn nhiếp được nó đâu nhỉ?

"Tốt rồi, ngươi có thể tiến vào." Ta vẫy vẫy tay.

Tà Linh kia giống như đại xá, không chút do dự liền chui vào trong tẩu thương, không có động tĩnh.

Giọng nữ cảnh báo run rẩy hỏi ta được chưa? Ta mới gật đầu, nàng giống như bóng cao su xì hơi, ngồi chồm hổm trên mặt đất: "Trời ạ, gặp quỷ rồi, trên thế giới này thật sự có quỷ."

Ta "xì" một tiếng rồi bật cười: "Ngươi đường đường là mỹ nữ cảnh giác, cảnh giác mà sợ quỷ à?"

Nữ cảnh lúc này vẫn ở trong khiếp sợ thật lớn, cũng không có tinh lực để ý tới châm chọc khiêu khích của ta: "Vậy... Vậy sau này ta còn làm sao... làm sao xử lý tốt, đại bộ phận bị đe doạ ta xử lý đều là."

Ta an ủi: "Không sao, ngươi đại biểu cho nhân dân chính nghĩa cảnh báo, tự mang theo khí thế hoàng gia, yêu ma quỷ quái bình thường đúng là không dám tới gần."

Nữ cảnh giác cũng không vì an ủi của mình mà có bất kỳ buông lỏng nào, vẫn khẩn trương như cũ nhìn cây Yên Thương lớn kia.

"Ngọc bội... ta không cần ngọc bội nữa." Nữ cảnh giác bị Lý Ma Tử đỡ xuống ghế dựa, toàn thân nàng vẫn mềm nhũn như sợi mì đã nấu chín: "Bán cho ngươi đó."

"Ồ, tại sao?"

"Bên trong Yên Thương có quỷ, chắc chắn trong ngọc bội cũng có quỷ khác." Nữ cảnh báo: "Ta không muốn mỗi ngày liên hệ với quỷ đâu."

Trong lòng ta vui mừng, hai món âm vật này là trời sinh địch nhân, nếu có thể có được hai món âm vật này, đối với ta về sau sẽ có trợ giúp rất lớn. Không nói đâu, chỉ nói sau này ai dám trêu chọc ta, trực tiếp phóng đại yên thương cuốn lấy đối phương, sau đó chơi đủ rồi dùng ngọc bội đi giải quyết... Báo thù rửa hận không nói, còn có thể kiếm được một số tiền lớn.

Đương nhiên, ý nghĩ tà ác này, ta chỉ sợ cả đời cũng không thể làm được như hiện thực. Ta không phải loại tiểu nhân hèn hạ, ta cảm giác khả năng Lý Ma Tử dùng đến nó mới lớn.

Ta đặt ngọc bội và Yên Thương ở cùng một chỗ, như vậy có thể cam đoan Yên Thương sẽ không tác quái.

Ngọc bội này tốt xấu gì cũng là đồ đời thanh, có giá trị nhất định, cho nên ta bảo nữ báo giá.

Nữ cảnh hình như không coi trọng tiền bạc lắm, nàng thuận miệng nói: "Ngươi giúp ta một chuyện, ta tặng không cho ngươi miếng ngọc bội này!"

Xem ra trước đó nữ báo quả nhiên không nói đùa với ta, đêm nay nàng có thể tới, chính là đang khảo nghiệm ta, muốn nhìn xem ta có bản lãnh thật hay không.

Ta lắc đầu nói rồi tính, ta muốn nghỉ ngơi một lát.

Trần Trường Sinh cũng rất nhanh tỉnh lại, xem ra hắn đối với chuyện mình bị xông vào người còn có ký ức, sau khi tỉnh lại liền la to. Ta trấn an thật lâu, cuối cùng hắn mới bình tĩnh lại.

Hắn tỉnh táo lại, chuyện đầu tiên chính là hỏi ta, có cứu cha hắn ra hay không?

Ta cười gật gật đầu, nói an tâm, sự tình đã giải quyết hoàn mỹ, phụ thân ngươi cũng đã vãng sinh đầu thai, lúc này hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

Trên đường trở về, Lý mặt rỗ vui vẻ hỏi ta hai món đồ này giá bao nhiêu?

Ta nói đạo tràng ít nhất đáng giá mấy trăm vạn nhỉ? Lý Ma Tử lập tức vui mừng khôn xiết, châm một lá khói, nhàn nhã tự đắc nói: "Xem ra đã đến lúc ta ra núi, bạc tiêu xài không kiếm, là súc sinh."

Lý Ma Tử vừa rút thuốc ra, Như Tuyết lập tức cướp lấy tẩu thuốc: "Sau này không được hút tẩu."

Lý Ma Tử tức giận như tuyết: "Dựa vào cái gì mà không được hút thuốc? Ngươi là lão mấy."

"Hừ, không cho đánh thì thôi không cho đánh."

"Cho ta lý do."

"Một người đàn ông hút tẩu thuốc, là một nam nhân không có trách nhiệm." Như Tuyết phẫn nộ nói.

Lời như tuyết khiến ta cảm khái không thôi. Đúng vậy, một nam nhân hút thuốc thì trách nhiệm gì?

Lật tẩu không chỉ không quan tâm đến mình, mà còn không chịu trách nhiệm với người thân bằng hữu, cuối cùng hại người hại mình.

Lý Ma Tử bị câu chân lý như tuyết làm cho á khẩu không trả lời được, cuối cùng tiện tay ném hộp thuốc ra ngoài cửa sổ: "Móa nó, không thổi nữa."

Chương thứ hai trăm một trăm chín, Bách Quỷ Triền Thân.

Sau đó, con Yên Thương lớn kia bán ra một trăm vạn.

Đối phương rất có tiền, sau khi thử phóng thích Đại Yên Thương cho hắn khoái cảm không gì sánh kịp, đã nghiện với Đại Yên Thương rồi.

Ngọc bội ta cũng không có một khối bán cho hắn, chờ Yên Thương lớn lần nữa hiển linh, hẳn là thời điểm hắn cuốn xe à?

Sau chuyện này, đời của ta một lần nữa đi vào quỹ đạo, vẫn như cũ mỗi ngày không có việc gì làm ăn ngồi ở tiệm cổ, nói là làm ăn chờ, không bằng nói đã quen rồi, quen ở đêm khuya hưởng thụ phần tịch tĩnh, thanh nhã kia, ngược lại không hy vọng có chuyện làm ăn tìm tới cửa.

Kẻ biết chân thường vui, bụng không đói, không bị đói rét bức bách, có thể có mỹ nhân làm bạn, ta đã cảm thấy rất đủ...

Đại khái khoảng một ngày nào đó sau đó, Lý Ma Tử cũng như thường ngày, cầm theo thịt khom người cùng một bình rượu cũ vào tiệm của ta. Thời tiết tuy rằng dần dần ấm áp, bất quá Lý Ma Tử vẫn quen dùng rượu nóng như cũ, cho nên lư than trong tiệm vẫn luôn đun.

Uống xong uống một ngụm, Lý mặt rỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ta, vẻ mặt nghiêm túc: "Tiểu ca của Trương gia, rốt cuộc như tuyết kia là làm gì?"

Ta kinh ngạc một hồi, Lý Ma Tử hình như chưa bao giờ quan tâm nhiều như tuyết, hôm nay làm sao vậy? Chẳng lẽ là nhờ vào nàng nên quyết định tìm hiểu thêm một chút.

Ta nở nụ cười, thật không nghĩ tới đôi bên vui mừng oan gia này lại có thể đến cùng một chỗ.

Vì thế ta mới giới thiệu đơn giản tình huống như tuyết với Lý Ma

Tử.

Lý Ma Tử như có điều suy nghĩ gật gật đầu, ánh mắt có chút tán loạn, hồn vía lên mây. Ta lập tức hỏi Lý Ma Tử tình huống như thế nào, có phải là thích cô nương nhà người ta hay không?

Lý Ma Tử kinh hãi, liên tục khoát tay bảo ta không được nói mò.

Nói bừa? Ta nhìn bộ dạng chột dạ của hắn, liền biết Lý Ma Tử khẳng định có ý tứ với Như Tuyết.

Đang lúc tán gẫu, ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói của một cô gái: "Có Trương lão bản không?"

Thanh âm này càng nghe càng quen thuộc.

Ta ngay cả vội vàng nhìn ra cửa, phát hiện là cùng hậu duệ Côn Bằng, vị mỹ nữ kia cảnh báo Hoa Phong thân mật.

Bởi vì nàng là người cả nhà, cho nên tên là họ phục họ Phong.

Ta vội vàng đem nàng quên đi, trong khoảng thời gian này cũng vẫn chưa có liên hệ, ta còn tưởng rằng chúng ta đời này thật giống như hai đường song song, không có giao nộp nào nữa đâu.

"Ừ, đang." Ta gật đầu, có chút kỳ quái nhìn nàng: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Sao, ta không thể đến?" Phong Thân Báo ngượng ngùng cười cười, không khách khí chút đi tới, trực tiếp ngồi ở bên cạnh ta: "Tiểu tuần này thật là thanh nhàn mà, tiểu tử rượu tiểu nhục."

Thanh âm âm dương quái của nàng ta làm ta rất không thoải mái, lập tức mất kiên nhẫn hỏi nàng, tìm ta có phải là có chuyện gì hay không?

Nàng vừa cười vừa nói: "Ngươi quên rồi sao? Lần trước không phải chúng ta đã nói rồi sao, ngọc bội tặng ngươi, ngươi giúp ta xử lý một chuyện đi? Thế nào, bây giờ nghỉ ngơi gần hết rồi chứ."

Ta cảm thấy đau đầu, xem ra phải bắt đầu làm việc rồi.

Ta chỉ có thể bỏ chén rượu xuống nói: "Nói đi! Ta muốn xem thử rốt cuộc tình huống gì, sau đó quyết định rốt cuộc có muốn giúp ngươi hay không."

"Là như vầy." Phong thân quốc mơ hồ nói: "Ta có một cữu cữu, có thể là phạm tà, cho nên muốn mời ngươi đi xem một chút."

Ta lắc đầu: "Xin lỗi, chuyện như vậy ta thật sự không xử lý được."

"Vì sao?" Nàng bất mãn nhìn ta: "Thù lao mà ngươi cũng nhận được, bây giờ lại nói như vậy, có tin ta bắt ngươi lại, tố cho ngươi làm Phong Kiến mê tín."

"Ngươi uy hiếp ta cũng vô dụng." Ta nói: "Hắn phạm tà, không phải vì âm vật nào đó quấy phá? Nếu không có âm vật, chỉ đơn thuần phạm tà, chỉ sợ ta bất lực. Ngươi biết đó, ta chỉ là một thương nhân âm vật, tinh thông hàng phục âm vật."

Phong thân sĩ mơ hồ nói: "Ta cũng không biết có phải âm vật quấy phá hay không, bất quá ta cảm thấy tốt nhất ngươi nên đi cùng ta nhìn một cái! Nếu không phải, ngươi cứ mặc kệ là được."

Ta thở dài, biết chuyện này thì không tốt.

Dù sao ta đã lấy ngọc bội của nàng, dù là núi đao biển lửa cũng phải đáp ứng.

Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể kiên trì gật gật đầu, nói: "Được, ta sẽ cố gắng hết sức!"

Phong thân sĩ nhẹ nhàng cười nói: "Yên tâm đi, sau khi mọi chuyện thành công nhất định sẽ hậu tạ."

"Đi ngay bây giờ." Uống hai chén rượu nhỏ, lá gan của ta cũng không hiểu sao lớn hơn, dương khí dồi dào, lúc này đi nói chuyện an toàn vẫn còn cao hơn một chút.

"Được rồi, hiện tại đi cũng không gặp được hắn nữa." Phong Hộ mập mạp nói: "Điểm này, nhà tù cũng đã đóng cửa..."

"Tâm não?" Lý Ma Tử lập tức hứng thú: "Ngươi định cho chúng ta chữa trị bệnh thần kinh à? Thật sự coi chúng ta là thần y rồi."

Nhà giàu bất mãn nhìn Lý Ma Tử, lần trước khi Lý mặt rỗ ở nhà Trần Trường Sinh đã cưỡng ép nàng đứng ngăn ở cửa đối mặt với tà linh, điều này khiến cho nàng rất thành kiến đối với Lý Ma Tử.

Lúc này Lý mặt rỗ trào phúng, thân thể đẫy đà càng tức giận, hai người trực tiếp bắt đầu tranh cãi. Nhưng may mắn có ta ngăn cản, nếu không hai người khẳng định phải đánh nhau.

Ta bảo Phong thân quốc kể tỉ mỉ tình hình cho ta, ta làm một chút phán đoán đơn giản, xem có liên quan đến âm vật hay không.

Thân sĩ Phong Quyến đã nói chuyện với ta.

Người lần này nàng muốn ta giúp chính là cậu của nàng. Cậu của nàng hơn sáu mươi tuổi, tính cách cởi mở, làm đầu bếp cấp cao ở một tửu điếm lớn, cũng coi như là tư cách lão luyện, thời gian trước vừa mới thăng cấp lên làm chủ quản nhà bếp.

Chẳng qua vừa mới tấn chức chủ quản, cậu nàng bắt đầu thần thần biến bắt đầu lải nhải.

Mấy ngày không đi làm, mỗi ngày đều nhốt mình trong nhà.

Hơn nữa càng cổ quái hơn là, mấy ngày hôm đó cậu giống như mất hồn, cả ngày ngồi trên giường không ăn không uống, chỉ nhìn sàn nhà cười ngây ngô. Nếu không phải cậu là hộ sĩ, cho cậu nấu một ít cháo, e rằng cậu cũng không chịu nổi mấy ngày đó.

Đại khái sau một vòng, cậu đột nhiên mở miệng nói chuyện, nhưng bất luận cậu nói chuyện hay dáng vẻ, lại như là một nữ nhân.

"Tấm gương của Tiên Phủ ta vỡ nát, ai bổ sung cho ta a?"

"Tiên Phủ ta dùng hết son phấn rồi, mau đưa tới cho ta a?"

Chuyện này làm cho mẹ chồng của cô ấy sợ hãi, đây căn bản không phải cậu nha. Lúc đầu cô ấy nghĩ mình đụng phải nữ quỷ nào, vừa nấu nướng vừa chào hỏi cao nhân tới xem, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì, cuối cùng ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng...

Hôm sau, cậu lại biến thành một người khác, không ngừng lè lưỡi, còn dùng thanh âm mơ hồ không rõ kêu to: "Gà lớn, tôi muốn ăn gà lớn."

Lúc ấy thời điểm cậu nói lời này, là hồn vía lên mây, trong mắt một chút thần thái cũng không có.

Hơn nữa ngày thường cữu cữu đều ăn chay, bởi vì hắn tin Phật, sao lại đột nhiên muốn ăn gà?

Cậu bị sự thay đổi liên tiếp của cậu làm cho sợ hãi, lập tức tìm người, muốn đưa cậu tới kiểm tra bệnh viện.

Bất quá thân thể cậu lại nặng như quả cân, cậu ngồi ngay ngắn ở đầu giường, ba bốn thằng nhóc tuổi trẻ khỏe mạnh lại không nhấc được cậu.

Cuối cùng vẫn là y viện trực tiếp cứu chữa đến dưới lầu, đến một đám thầy thuốc, lúc này mới miễn cưỡng mang hắn lên xe.

Nhưng đến viện tử, trong viện cũng căn bản không tra ra được bệnh tật gì, làm đầu óc cũng không có vấn đề gì.

Y viện đề nghị cậu em vợ đưa đến bệnh viện kiểm tra bệnh trùng, nhưng ai cũng biết bệnh viện là nơi nào, cậu của ta đã đi vào, e rằng cả đời này đừng hòng mò ra ngoài nữa...

cữu cữu thế nhưng là trụ cột một nhà a, nếu hắn ngã xuống, vậy nhà này sẽ triệt để xong đời.

Cuối cùng bác đành chịu, chỉ có thể đón cậu của mình về nhà, hy vọng có thể tìm một cao nhân, xem trọng cậu của mình.

Bất quá tình huống cậu chẳng những không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng ngày càng lợi hại. cậu giống như mắc bệnh phân liệt của con người, biểu hiện mỗi ngày đều như là một người khác.

Mãi đến một ngày, cậu 3 đêm khuya lén lút chạy ra ngoài, ăn ba con gà hàng xóm, ăn xong thậm chí ngồi xổm góc tường hút thuốc, hàng xóm cùng lý luận của ông ta, ông ta trực tiếp công kích hàng xóm, cắn mất một cái lỗ tai của hàng xóm.

Công An cục tham gia, bệnh tình của cậu cũng không giấu được nữa, cảnh báo áp dụng biện pháp cứng rắn, cuối cùng đưa cậu tới cương ngục.

Cậu ngày ngày khóc, nhưng căn bản không thể làm nên chuyện gì, đành tìm được Phong thân bà bà, hi vọng Phong bà bà có thể giúp đỡ chút, thả cậu mình ra.

Bất quá phong thân quốc mờ nhạt gặp cữu cữu, phát hiện cữu cữu đã bệnh nguy kịch, điên khùng khùng, tính công kích rất mạnh, bị giam cầm trong phòng nhỏ đơn độc. Nếu thả ra ngoài, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Cho nên thân sĩ Phong Hãn đành phải làm công việc tư tưởng của mẹ vợ.

Cậu khóc đến hôn ám, căn bản nói không thông, Phong Thân Na Na đành phải đồng ý tìm cao nhân giải quyết giúp.

Nói đến cũng thật trùng hợp, ngay lúc này, Phong thân quốc mơ hồ trời xui đất đã đụng tới chúng ta. Chúng ta chứng minh thế giới này thật sự có quỷ, lúc này nàng mới tin cậu của mình gặp quỷ thật, mà không chỉ là tinh thần phân liệt.

Thân sĩ phong thân thước nhìn chúng ta có bản lĩnh thật sự, mà không phải là đạo sĩ chuyên đi lừa tiền, lúc này mới mời chúng ta đến hỗ trợ.

Ta nghe xong, trầm mặc thời gian thật lâu.

Như tình huống của cậu của nàng, thật sự là rất hiếm thấy. Nếu như là bệnh lây, nhiều nhất cũng chỉ có thể chia ra hai tính cách chứ? Nhưng vừa rồi Phong Thân Na Na nói, cậu nàng đã phân chia ra ít nhất năm sáu loại tính cách.

Nói là Quỷ Xung thân thể, vẫn còn có khả năng, bất quá cũng không phải xe công cộng, làm sao lại bị nhiều quỷ như vậy xông lên thân thể?

Hơn nữa sao hết lần này tới lần khác lại chọn trúng hắn?

Dù sao chuyện này ta nhất định phải quản, vậy tận tâm tận lực đi.

Thế thì ta nói với Phong thân sĩ nhẹ nhàng: "Tốt nhất bây giờ đi xem, hiện tại triệu chứng của hắn hẳn là rất rõ ràng? Tìm được manh mối cơ hội rất lớn."

Phong thân quốc ríu rít do dự một chút, cuối cùng vẫn kiên định gật gật đầu, viết một hồi đánh điện cho thượng cấp, sau khi làm xong quan hệ, liền dẫn bọn họ đi tới nhà tù.

Bây giờ đã là buổi tối mười một buổi sáng, khi đến phòng tù thì cũng đã sáng sớm. Thân gia Phong Quyến Lộc đưa chứng giám, lúc này mới đi vào.

Chướng Ngục đúng là không phải là lạnh bình thường, trong vườn giam rậm rạp đều là bệnh nhân mặc bệnh dịch, còn có trong hành lang xuyên qua qua lại, có mấy người đang gào khóc khóc. Ta liếc nhìn một cái, phát hiện là mấy tên hộ sĩ nhỏ đang chở bệnh cho người bệnh.

Thay vì nói nơi này là vườn săn thú, thì chi bằng nói đây là một nơi tàn sát.

Âm khí nơi này âm trầm hẳn là do thường xuyên chết người. Trước kia ta nghe nói trên đường có cơ cấu lang thang đã thu nhận và lừa gạt những kẻ lang thang sau đó bị hành hạ đến chết.

Sau khi tra tấn chết, sẽ đem khí quan bọn họ bán đi, sợi xích màu đen này là sản phẩm kinh phí chủ yếu thu nạp cơ cấu, cơ hồ là quy tắc ngầm thu nạp tồn tại tổ chức cả nước...

Trong một căn phòng bị bịt kín, chúng ta nhìn thấy cậu của mình phong thân thướt tha.

cữu cữu Phong thân quốc vừa mới được chẩn bị châm thuốc trấn định, đã ngủ mất rồi.

Mặc dù đang ngủ, cậu của Phong Thân quốc vẫn trong thế kinh hãi cực lớn, thân thể thỉnh thoảng run rẩy một chút, trong cổ họng phát ra thanh âm hít thở không thông.

Phong thân quốc nhìn ta chầm chậm: "Có muốn vào nhìn một cái không?"

Vì vậy ta gật đầu nhẹ với thân sĩ Phong Quốc: "Đi thôi, vào đi."

Phong thân quốc kêu nhân viên công tác nhẹ nhàng mở cửa sắt, ta đi đến trước mặt cữu cữu, quan sát sơ qua một cái.

Bí mật nằm dưới giường thứ hai trăm hai mươi hai...

cữu cữu của Phong Thân mập mạp làn da ngăm đen, trên mặt đầy nếp nhăn, đầy vết thương, đầu tóc rất bẩn, cũng không biết đã bao lâu chưa rửa sạch.

Phong thân sĩ nhìn ta một cái, hỏi: " xưng hô như thế nào?"

"Trong trấn đều gọi cậu của ta là đầu bếp lão luyện." Phong thân thướt tha đáp.

Ta gật đầu, đặt tay lên Thiên Linh Cái của đối phương, dùng sức bóp mạnh da đầu, trong miệng khẽ kêu một tiếng "Lão đầu bếp, tỉnh dậy."

Người đang vô cùng khủng hoảng trong trạng thái ngủ, nếu như mạnh mẽ đem hắn đánh thức, sợ rằng sẽ đem hồn hắn hù ra. Bất quá nếu có thể ngăn chặn thiên môn của hắn, hô lên tên hắn, liền có thể đem hồn phách khóa lại, sẽ không xuất hiện hiện tượng mất hồn.

Mặc dù bị phạt thuốc trấn định, bất quá đầu bếp vẫn rất nhanh tỉnh lại, chuyện đầu tiên sau khi tỉnh lại, chính là sợ hãi la to bất an: "Thả ta đi, thả ta đi! Na Tra, ngươi đã đến, mau cứu ta ra ngoài."

Lúc này Phong thân quốc Túc giờ phút này kích động khó nói nên lời: "Cậu, là cậu, thật sự là ngươi?"

Lão đầu bếp lập tức nói: "Muội dâu, mau gọi người cậu của muội đến đây, bọn chúng muốn giết ta, bọn chúng muốn hại chết ta."

Ta lập tức hỏi: "Thứ gì muốn hại ngươi?"

Lão đầu bếp lập tức nói: "Cổ..."

Bất quá mới nói một chữ, cổ họng hắn lại đột nhiên bị cái gì đó chặn lại, nuốt một ngụm đờm rặc, sau đó âm thanh bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ. Vẻ mặt từ sợ hãi bất an biến thành vẻ mặt cười lạnh: "Trứng của ta đâu? Các ngươi đem trứng của ta ăn mất rồi?"

Lý Ma Tử bên cạnh xì một tiếng bật cười, ngay cả ta cũng có chút buồn cười không khỏi: "Cái gì mà trứng không trứng, mẹ nó, ngươi còn biết đẻ trứng?"

Lão đầu bếp hung hăng liếc ta một cái, vẫn lặp lại câu nói kia: "Trứng của ta đâu? Các ngươi ăn trứng của ta rồi?"

" trứng của ngươi không phải mọc ra ở khố sao?" Lý Ma Tử mắng một câu: "Thật không biết xấu hổ."

"Ta nói trứng của ta." Lão đầu bếp tức giận nói: "Các ngươi đều khai hết ra hết cho ta, ta muốn đẻ trứng đây."

Nói xong, lão đầu bếp dùng sức toàn thân, thoạt nhìn như muốn đi tiểu.

"Cậu, cậu làm sao vậy." Phong Thân Báo vẻ mặt lo lắng: " cậu mau tỉnh dậy đi, đừng hù tôi nữa."

Đang nghĩ, lại chợt nghe một tiếng vang thật lớn, nhất thời một mùi hôi thối tràn ngập ra, ta lập tức bịt mũi, túm Phong Thân Na đi ra: "Mẹ nó, thật sự kéo..."

Lý Ma Tử cũng trợn mắt há hốc mồm, sau khi kịp phản ứng cũng vội vàng chạy ra ngoài: "Thằng nhãi này thật buồn nôn."

Thân sĩ Phong Quyến thở dài nói: "Ông chủ Trương, kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ? Ta sao lại có cảm giác nhìn vào thân thể cữu cữu của ta chứ, không phải người mà là một động vật đẻ trứng?"

Ta bất đắc dĩ thở dài, vỗ vỗ bả vai Phong Thân Hãn: "Bỏ đi, đừng nghĩ quá nhiều. Nếu cữu cữu của ngươi chỉ là tinh thần thất thường, cũng không bị thương tổn, chứng minh đối phương tạm thời không muốn cướp đi tính mệnh cữu cữu của ngươi, chúng ta bây giờ còn có thời gian điều tra."

Nhà giàu bất đắc dĩ nói: "Bất quá lúc nãy lúc cậu ta thanh tỉnh, nói chúng nó muốn hại chết mình, ta cảm thấy thứ kia hẳn là nhanh xuống tay với cậu ta nhỉ?"

"Đúng rồi, vừa rồi ta hỏi hắn rốt cuộc là thứ gì muốn hại mình, chữ hắn nói là gì?" Ta hỏi.

" trống đi." Phong thân quốc Nang nói: "Nhưng nhà hắn cũng không có trống gì."

"Đi, tới nhà nó xem đi!" Ta nói.

Chúng ta rất nhanh liền đánh xe tới nhà cậu nhà giàu thân thiết. Nhà cậu của nhà Phong thân tín coi như không tệ, mua phòng ở ngoại thành, hơn nữa còn ở lầu một. Bên trong sửa sang lại sạch sẽ gọn gàng, bất quá không biết vì nguyên nhân gì, lòng người rất yếu, có lẽ không có người trẻ tuổi ở.

Cậu đang ở trong phòng dệt vải, nhìn thấy phong thân thư thư thướt tha, lập tức đứng dậy nghênh đón. Vừa nhắc tới cậu của cô, cậu đã bắt đầu lau nước mắt, thoạt nhìn rất đáng thương.

Thân sĩ Phong Quyến lập tức an ủi người cậu: "Cậu, cậu đừng lo nữa, lần này cháu mang hai vị đại sư đến cho cậu, cực kỳ lợi hại, bảo đảm có thể chữa khỏi cho cậu cháu."

Má nó mới cẩn thận đánh giá chúng ta, ánh mắt đầy nghi ngờ: "Bọn chúng còn quá trẻ hả? Được chưa nào."

Thân sĩ Phong Quyến lập tức cười nói: "Cậu, cậu yên tâm đi, cháu đã tận mắt thấy bản lĩnh của bọn họ, lần trước gặp phải một con Yên Quỷ..."

Phong thân quốc mơ hồ kể về chuyện xưa, khiến cô vợ sửng sốt. Cữu bà coi như đã hoàn toàn tin phục ta, ta cảm thấy bà ấy suýt nữa quỳ xuống đất dập đầu với ta: "Đại sư, ngài nhất định phải cứu giúp đầu bếp nhà ta nha!"

Ta lập tức an ủi người giúp: "Ngài đừng nóng vội, ta hỏi hai câu trước, ngài suy nghĩ kỹ rồi hẵng trả lời."

Cậu gật đầu liên tục: "Được, cháu hỏi đi, anh nhất định trả lời đúng sự thật."

"Ừm." Ta gật gật đầu: "Vừa rồi chúng ta có đi xem lão đầu bếp. Lão đầu bếp hình như nhắc tới một chuyện, ngươi có biết trống khua chiêng thế nào không?"

" trống?" Cậu lắc đầu: "Không biết, chuyện này có liên quan gì đến trống đâu."

"A, ta chỉ hoài nghi mặt trống kia có thể là âm vật."

"Âm vật, âm vật là cái gì?" Cữu mụ vẻ mặt u mê.

Ta chỉ đành giải thích âm vật với cô bé, cô bé vẻ mặt thất kinh: "Ngươi nhìn xem trong nhà ta có âm vật hay không?"

"Những đồ vật trên trăm năm mới có thể hình thành âm vật." Ta nói, cô dì mới thở phào nhẹ nhõm, nói rằng trong nhà không có.

"Vậy ngươi suy nghĩ một chút, trước khi phát hiện ra có dấu hiệu gì hay không? Ví dụ như nói gì đó kỳ quái, đã làm những chuyện kỳ quái gì, hoặc có thể nói là đã đắc tội với người nào đó."

"Ài, ngươi nói như vậy, ta nhớ ra rồi." Cữu phụ nói: "Ta nhớ một ngày trước, trong đầu bếp có một ngày vì chuyện của trẻ con mà cãi nhau với hàng xóm Triệu Đại một trận, còn đánh nhau nữa, không biết có tính không nữa."

"Người nhà Triệu Đại Phát có trống không?" Ta hỏi.

"Chắc là không đâu." Cữu mẫu nói: "Triệu Đại Phát kia là người bày quán bán đồ ăn, ngày thường quan hệ với lão đầu bếp nhà ta không tệ. Sau khi hắn phát bệnh, Triệu Đại Phát còn đưa tới hàng dinh dưỡng."

"Những người khác thì sao?"

"Mấy thứ khác thì không." Cậu nói.

"Được, chuyện này trước tiên đừng nói ra, tìm cơ hội ta sẽ điều tra tên Triệu Đại này! Đúng rồi, dẫn ta đến phòng lão đầu bếp xem thử, xem có thể phát hiện vấn đề gì hay không."

Cữu mụ lập tức gật đầu, dẫn bọn con đi vào gian phòng đầu bếp.

Trong phòng lộn xộn, mùi tanh tưởi, thu dọn sạch sẽ, mặt đất nổi bật nhất chính là một bãi máu đã được dọn dẹp. Ta hỏi mẹ ơi, máu đó là do đầu bếp phun ra?

Cậu lập tức gật đầu, nói đúng lắm, nhưng không biết vì sao, đống máu đó như hòa thành một thể với sàn nhà, mặc cho cậu cố gắng thế nào cũng không thể thanh lý sạch sẽ được.

Ta như có điều suy nghĩ gật gật đầu, ngồi xổm xuống, bóp một ít máu trong tay, cuối cùng nhíu mày: "Máu này hình như cũng không phải máu của người, có chút tanh, lạnh đến bất thường."

"Nghĩa là sao?" Người Phong thân trừng to mắt nhìn ta: "Cậu ta nhổ ra, sao không phải máu của con người? Hơn nữa trên sàn máu này có gần nửa tháng, đương nhiên là lạnh rồi."

Ta cười lạnh nói: "Ngươi tự mình nhìn đi."

Phong thân quốc mang theo nghi hoặc, thật cẩn thận lấy tay sờ một cái, sờ một cái, dọa nàng lập tức rụt tay về: "Chuyện gì thế này? Máu này... Lạnh quá, như khối băng vậy."

Ta gật đầu: "Máu của động vật nào là lạnh vậy?"

Hộ Phong Hãn lắc đầu: "Ngươi cứ nói thẳng đi, đừng thừa nước đục thả câu."

"Máu rắn là băng." Ta nói: "Cậu ngươi nói, cậu ngươi muốn đẻ trứng, rắn cũng thông qua đẻ trứng để sinh sản đời sau. Cho nên ta hoài nghi cữu cữu của ngươi có thể bị một con rắn quấn lấy."

"Xà Yêu?" Cô vợ giật nảy mình: "Lão đầu bếp nhà ta sợ nhất chính là rắn, ngày thường trông thấy rắn đều tránh lui, Xà yêu làm gì phải quấn quanh lão đầu bếp nhà chúng ta a."

"Cái này ta không rõ lắm, cho ta một chút thời gian, ta nghĩ ta có thể tìm ra manh mối. Cậu nhớ báo cho ta địa chỉ Triệu Đại Phát của mình, ta đi xem thử." Ta nói.

Cữu mụ lập tức khẩn trương nói: "Sẽ không phải là Triệu Đại Phát đáng chết kia, muốn hại lão đầu bếp nhà ta đó chứ? Chính là vì chuyện trẻ con đánh nhau mà xảy ra chút mâu thuẫn, đến mức đó sao?"

Ta lập tức nói ra: "Hết thảy đều là suy đoán của ngươi, ngàn vạn lần đừng nói ra, chuyện này giao cho chúng ta, ngươi coi như chuyện gì chưa từng xảy ra."

Cuối cùng mẹ đành phải gật đầu.

Ta mang theo Lý Ma Tử chuẩn bị rời đi, nhưng lúc xoay người rời đi chợt nghe dưới gầm giường truyền đến một tia động tĩnh nhỏ!

Ta nhíu mày, động tĩnh này nghe như có thứ gì đó dán sát trên sàn nhúc nhích, phát ra thanh âm sàn sạt.

Ta lập tức dừng bước, ánh mắt nhìn xuống dưới giường, nhưng bởi vì có ga giường ngăn cản, nên ta không nhìn thấy tình cảnh dưới giường.

"Mẹ ơi." Con lập tức gọi cậu bé ủ rũ chuẩn bị đi ra ngoài, nói: "Nhà người có rắn nuôi không?"

Cậu vợ lắc đầu: "Rắn? Không có, sao nhà ta có thể nuôi rắn được? Lão đầu bếp nhà ta sợ nhất chính là rắn đấy."

Ta hít sâu một hơi, nói: "Lý mặt rỗ, xếp cho ta một chiếc giường."

Lý mặt rỗ nhìn ta cười khổ: "Trương gia tiểu ca, ta Lý mặt rỗ không sợ trời không sợ, sợ nhất chính là xà, ngươi nói với ta, phía dưới đây chắc là có xà thật sao?"

Ta nói: "Chuyện này ta không rõ lắm, tóm lại là giúp ta dời giường ra trước rồi nói sau."

Lý Ma Tử đành phải nhắm mắt đi theo ta nâng giường.

Giường rất nhanh bị hai ta lật tung lên, trong nháy mắt bị lật lên giường, một trận thanh âm bén nhọn lập tức vang lên.

Ta bị hù vội vàng ném giường xuống một bên, tập trung nhìn kỹ.

Nhìn như vậy, ta trực tiếp trợn mắt há hốc mồm. Ta thế nào cũng không nghĩ tới, dưới giường lại cất giấu một đàn động vật nhỏ, rắn, nhím, chuột, cái giường này, lại bị chúng nó biến thành ổ.

Mà sàn nhà dưới giường, giờ phút này đã đầy động, chuột cùng rắn, con nhím đều ở trong động. Phát hiện chúng ta đến, tất cả chúng nó đều chui vào trong động, biến mất vô ảnh vô tung.

"Mẹ ơi." Cậu hét thảm một tiếng, thân thể lập tức mất cân bằng, ngã xuống đất.

Ta lập tức đỡ mẹ của mình dậy, nhờ người nhà Phong Quyến rót cho cậu một chén nước. Sau khi cho cậu uống xong, cô mới cảm thấy tốt hơn nhiều.

Sau khi khôi phục lại, cô vợ lập tức gào khóc lên: "Trời ạ, rốt cuộc nhà chúng ta bị nghiệt gì vậy? Sao lại đến đây một đám đồ vật như vậy làm ổ. Nhà chúng ta sắp toi đời rồi, lão đầu bếp đáng thương kia của ta, ngươi chết rồi thì ta làm sao bây giờ."

Giọng mẹ nó rất lớn, giống như cái loa nhỏ, hấp dẫn không ít hàng xóm vây xem.

Bất đắc dĩ, ta chỉ đành kêu Phong thân thước tha khuyên nhủ mẹ, bảo mẹ đừng khóc nữa, nếu không sự tình sẽ càng khó giải quyết, khó giải quyết hơn.

Dưới sự khuyên nhủ của ta, mẹ trẻ cuối cùng cũng khôi phục bình thường, ta cũng thở phào nhẹ nhõm, hỏi mẹ trẻ chẳng lẽ không biết dưới giường có nhiều động vật sinh sống như vậy? Dù sao động vật biết tản mát ra mùi quái dị, hơn nữa không có khả năng không phát ra nửa điểm động tĩnh.

Chương thứ hai trăm hai, Đông Bắc Ngũ Tiên

Cậu vợ lắc đầu: "Con không biết, phần lớn thời gian con đều ở nhà con trai chăm sóc con trai, rất ít khi về nhà. Con bếp cũ thường ở nhà, sao lại không phát hiện được?"

Lý mặt rỗ vẫn quan sát mặt đất đi tới, nói với chúng ta: "Mấy thứ này tối thiểu cũng đã một tháng, chúng ta vừa mới tới đây, đã nghe được tiếng động, ta cũng không tin lão đầu bếp không nghe được."

Ta như có điều suy nghĩ nói: "Có phải là buổi tối khi hắn tinh thần sẽ bất bình thường, ví dụ như bị thứ bẩn kia quấy nhiễu tâm trí hay không?"

Lý Ma Tử lập tức gật đầu: "Có khả năng này."

"Hai vị, con nhất định phải cứu lão đầu bếp nhà chúng ta." Cữu phụ kêu khóc.

Ta lập tức an ủi nàng, chờ tâm tình nàng tốt hơn một chút, lúc này nàng mới mở miệng hỏi: "Ta không hiểu, không phải nói tiên nhân bảo vệ hộ gia tộc sao, vì sao lão đầu bếp nhà ta không cung phụng bảo vệ gia tiên, bất quá ngày thường cũng không làm tổn thương những tiểu động vật này."

"Đợi đã, ngươi nói cái gì?" Ta đột nhiên bắt được một manh mối rất quan trọng.

Cữu phụ sửng sốt một chút, không hiểu rốt cuộc ta có ý gì, là câu nào không đúng.

"Ta hỏi: "Vừa rồi ngươi nói Bảo gia tiên đúng không?"

Ánh mắt của ta nhìn về phía huyệt động, chuột, rắn, con nhím, ba loại động vật này, không phải là ba loại trong năm loại Bảo Gia Tiên sao? Ngoài ra còn có gàu vàng và hồ ly, có thể bởi vì hai loại động vật này rất ít xuất hiện ở địa phương này, cho nên mới không xuất hiện.

Nói cách khác, thật ra chỉnh lão đầu bếp này chính là Đông Bắc Ngũ Tiên? Nhưng tại sao bọn chúng lại muốn làm lão đầu bếp?

Nhất thời đầu óc ta mở rộng, nhớ tới rất nhiều khả năng có thể xảy ra.

Bảo vệ gia tiên rất lưu hành ở Đông Bắc, sở dĩ sẽ lưu hành, hoàn toàn là bởi vì xuất mã tiên.

Xuất Mã Tiên, nói trắng ra chính là nhảy đại thần, là một loại nghi thức trảm yêu trừ ma mà Tát để lại.

Xuất Mã Tiên làm phép, phải dùng đến hai loại đạo cụ, Văn Vương Cổ và Võ Vương Tiên, lợi dụng hai loại đồ vật này, lại phối hợp khẩu quyết xuất mã tiên, là có thể mời đến Bảo vệ gia tiên, từ đó có tác dụng bảo vệ trừ tà.

Đầu bếp già luôn miệng nói cổ vũ, không phải chính là Văn Vương Cổ sao? Lão đầu bếp còn nói muốn đẻ trứng, đoán chừng lúc ấy đang bị "Xà Tiên" xông lên.

Ta lạnh lùng nói: "Xem ra, ta có vẻ hiểu được một chút chân tướng rồi. Cữu mụ, ta hỏi bà, Triệu Đại tóc có phải từ Đông Bắc tới không? Trong nhà có phải được thờ phụng bài vị của Bảo Gia Tiên hay không? Hồ Tam Thái Nhũ, Hồ Tam, tam thái gia vân vân và vân vân."

Cô vợ tròn mắt ngơ ngác: "Cái này thì ta lại không rõ lắm, bởi vì trước đây ta chưa từng tới nhà ông ấy. Nhưng ông ấy là người hàng xóm từ Đông Bắc tới, còn căn bản này thì đều không thấy gì cả."

Ta cười nói: "Xem ra chuyện này có quan hệ rất lớn với Triệu đại phát! Như vậy, thân sĩ Phong Quyến, hiện tại chúng ta được chia làm hai đường. Nếu có thể giải quyết ở tối nay, thì tận lực đừng kéo dài thời gian đến ngày mai. Ngươi tranh thủ thời gian lôi cữu cữu ra, đừng quản dùng biện pháp gì, dù hối lộ cũng được, ta và Lý măc xác đi giám thị Triệu đại phát, xem có thể tìm được manh mối gì không."

Hộ thân Phong Quyến do dự một chút, cuối cùng dứt khoát gật đầu: "Được, nếu quả thật là Triệu Đại kia làm hại cữu cữu của ta, thì ta không gánh nổi trách nhiệm."

Ta cười khổ, nói trước đừng nói nhảm, tranh thủ thời gian hành động đi.

Ta và Lý Ma Tử thì rón ra rón rén đi tới cửa nhà Triệu Đại Phát.

Nhà tóc Triệu Đại gia ở lầu hai, ban ngày ban mặt, cửa sổ đóng chặt, bên trong im ắng, không có chút động tĩnh nào.

Chắc lúc này Triệu Đại Phát đã ra ngoài mở sạp hàng phải không?

Tuy nhiên ta lại buồn bực, một người bày sạp bán thức ăn ở chợ bán thức ăn, sao có thể mua một căn nhà ở khu nhỏ không tệ chứ? Cho dù không phải mua, là thuê, cũng không hợp lẽ thường. Phải biết tiền thuê nơi này hẳn là rất đắt, ít nhất cũng phải năm sáu ngàn, đây là cái nông dân bán rau có thể gánh vác nổi sao?

Lý mặt rỗ đứng bên cửa sổ, nhìn vào bên trong một lát, thế nhưng trên cửa sổ lại chứa thủy tinh đặc thù, chỉ có thể nhìn ra bên ngoài, không thể từ bên ngoài nhìn thấy tình cảnh bên trong, nên chúng ta hoàn toàn không biết gì cả.

Lý Ma Tử nói thật sự không được, chúng ta đem cửa sổ đập vỡ đi xem một chút xem sao? Khẳng định có thể sưu tập được chứng cứ, đến lúc đó còn sợ Triệu Đại này có chịu mua không?

Ta cẩn thận suy nghĩ một chút, liền phủ định đề nghị của Lý Ma Tử.

"Chúng ta lần này tới đây là vì cứu người chứ không phải truy bắt hung thủ. Nếu kinh động đến Triệu Đại Phát thì nhất định sẽ nghĩ đến việc bỏ chạy, hoặc là trực tiếp đánh nhau với chúng ta thì không thiếu một trận. Giải Linh còn phải là người của Linh, ta không cam đoan có thể chữa khỏi cho lão đầu bếp này!"

Lý Ma Tử đau đầu, hung dữ mắng: "Chuyện này cmn phiền phức, ngươi nói lão đầu bếp kia cũng thế, chọc ai cũng không được, hết lần này tới lần khác lại chọc Đông Bắc này. Đây không phải ăn no rửng mỡ hay sao?"

Hiện tại nói gì cũng vô ích, chỉ có thể kiên nhẫn chờ Triệu Đại khai thác.

Chỉ là ta làm sao cũng nghĩ không thông, một người có bản lĩnh như vậy, tại sao lại ở chợ bán rau duy trì cuộc sống? Người này cũng thật sự là đủ thú vị, Tiểu Ẩn ẩn hậu thế, ẩn ẩn trong triều sao?

Ta và Lý mặt rỗ tìm một địa điểm coi như bí mật, liền ngồi chờ đợi.

Một mực ngồi chồm hổm đến tối, cũng không thấy Triệu Đại Phát trở về. Đúng lúc này Phong Thân Tiếu đã lấy máy truyền tin nói đã đón cậu về, bây giờ ở dưới lầu, bảo chúng ta xuống dưới chiếu cố một chút.

Ta chỉ có thể bỏ việc ngồi chồm hổm cùng Lý mặt rỗ tới lầu một giúp đầu bếp lão.

Lão đầu bếp nhìn qua càng thêm bi kịch, hai mắt vô thần, vẻ mặt si ngốc ngây ngốc, khóe miệng còn chảy nước miếng, hàm răng không ngừng run lên.

Khi Lý mặt rỗ đi tới gần lão đầu bếp, lão đầu bếp này thậm chí còn há miệng định cắn lấy Lý mặt rỗ, tức giận Lý mặt vụng trộm bóp lão đầu bếp một cái.

Ba người chúng ta vất vả lắm mới nâng lão đầu bếp lên được nhà, lão đầu bếp bắt đầu hét lớn: "Thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài, ta không cần ở đây."

Sự sợ hãi là do nội tâm của hắn phóng thích ra, xem ra hắn đã từng ở nơi đây, từng phải chịu sự dằn vặt không cùng lúc!

Lão đầu bếp chạy loạn tìm lung tung, muốn chạy trốn, chúng ta căn bản không ngăn được hắn. Chỉ có thể dùng dây thừng trói chặt hắn lại, ném ghế dựa xuống, lúc này hắn mới an tĩnh được rất nhiều.

Nhìn thấy cột trụ nhà mình biến thành bộ dạng điên khùng khùng này, cô vợ không khỏi bi thương, ôm lão đầu bếp khóc lên: "Lão đầu bếp à, rốt cuộc ngươi làm sao vậy. Ngươi mở mắt ra nhìn ta, ngàn vạn lần phải gắng chịu đựng. Nếu ngươi xảy ra chuyện gì, sau này ta sẽ sống thế nào đây..."

Lão đầu bếp chỉ trợn mắt nhìn mẹ nuôi như nhìn người xa lạ vẫn còn lạnh nhạt. Ta còn sợ lão đầu bếp sẽ làm tổn thương mẹ nuôi, nên dứt khoát ngăn mẹ cậu qua một bên.

"Lão Triệu, đã trễ như vậy mới về." Ngoài cửa sổ bỗng nhiên có người chào hỏi.

"Đúng vậy a, hôm nay sinh ý không tệ, tới tới tới đây, cho ngươi một cân Lục Đậu Nha."

Nghe thấy âm thanh chào hỏi này, cậu mẹ nó lập tức xông lên: "Mẹ nó, Triệu Đại phát về rồi, bây giờ ta đi tìm Triệu Đại phát cho có."

Ta lập tức ngăn mẹ vợ lại: "Tuyệt đối đừng kích động, giao cho chúng ta. Na Na, muội ở chỗ này trông coi cậu tốt chán nản, đừng để cậu ta chạy nữa, ta và Lý mặt rỗ đi làm chính sự."

Thân sĩ Phong Quyến lập tức gật đầu: "Có gì muốn hỗ trợ cứ nói."

Ta nói nói tốt, liền mang theo Lý Ma Tử đi ra ngoài.

Mới ra cửa đã thấy Triệu Tiến đuổi đi.

Triệu Đại dường như đã năm mươi tuổi, đang đạp một cỗ xe ba bánh, ba bánh xe để không ít rổ rau.

Triệu Đại đeo ba bánh xe lên, sau đó kéo lê thân thể mệt mỏi lên lầu.

Trên mặt hắn mọc đầy râu quai nón hoa râm, lưng còng, đi đường tập tễnh lợi hại, giống như tùy thời đều có thể từ trên bậc thang ngã xuống.

Bóng lưng này làm lòng người sinh ra thương cảm, phỏng chừng nếu không phải chúng ta gặp chuyện này, thậm chí sẽ không hoài nghi người này đang mưu hại tính mạng hàng xóm của mình chứ?

Ngay lúc ta đang suy nghĩ, Triệu Đại Phát đã đi tới bậc cuối cùng của bậc thang. Không biết vì sao, hắn đột nhiên quay đầu lại.

Ánh mắt của ta vô ý cùng liếc nhau với hắn một cái, ta lập tức có chút hoảng hốt, không tốt, sẽ không bị phát hiện chứ?

Tuy nhiên ta vẫn cưỡng chế trấn định, nói: "Lão tiên sinh, xe nhỏ bán đồ ăn kia, là của ngài chứ."

Triệu Đại Nhất thời căng thẳng hẳn lên: "Thế nào... làm sao vậy?"

"Ta là vật nghiệp, có người trách cứ xe nhỏ của ngài dừng lại có vấn đề, ảnh hưởng đến dừng xe của người khác, ngài vẫn là dịch chuyển đi một chút đi."

Triệu Đại thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên là tin tưởng ta, cho nên lập tức chạy xuống xê dịch xe hàng, một chút oán trách cũng không có.

Bất quá bởi vậy ta càng phán đoán đối phương có vấn đề, nếu không làm việc trái lương tâm, làm sao lại sợ người khác tìm tới tận cửa? Chỉ là ngoài dự liệu của ta chính là, tính tình Triệu Đại này thật tốt lạ thường.

Đợi sau khi Triệu Đại Phát chuyển xe xong, ta và Lý mặt rỗ liền rời đi, đây cũng chỉ là tai mắt của người khác mà thôi, chờ Triệu Đại lên tiến vào mật lâu, sau khi tiến vào phòng của hắn, chúng ta đây mới là lén lút đi theo, đứng ở cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Triệu Đại Phát phỏng chừng là quá mệt mỏi, nằm trên giường không bao lâu, liền phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Lý Ma Tử mất kiên nhẫn, hỏi chúng ta cứ thế trông coi Triệu Đại mà ngủ?

Ta bất đắc dĩ nói: "Nếu không ngươi đi xuống dưới nhìn cậu ta chút? Ta tiếp tục ở đây theo dõi."

Lý Ma Tử gật đầu: "Được rồi, nhiều người hơn thì khả năng bại lộ sẽ càng lớn."

Lý Ma Tử nói xong liền đi xuống, ta thì tiếp tục đứng ở cửa nhìn chằm chằm.

Không bao lâu sau, ta liền nghe thấy trong phòng bắt đầu có động tĩnh truyền đến, tiếng ngáy của Triệu Đại bỗng nhiên dừng lại, ngay sau đó, hắn mơ hồ thở dài một câu: "Chuyện gì xảy ra?"

Ta biết một câu thở dài này của hắn chắc chắn có vấn đề, liền dựng thẳng lỗ tai lên lắng nghe.

Quả nhiên, qua không bao lâu, ta liền nghe trong phòng truyền đến một trận thanh âm đi lại, cùng với thanh âm lật thuyền úp lại.

Không bao lâu, âm thanh kiểm tra tủ gỗ của Triệu Đại Phát im bặt. Sau một thời gian dài trầm mặc, ngay sau đó là một tràng tiếng trống truyền đến.

Thanh âm khàn khàn, nặng nề, không dài lâu như trong tưởng tượng, chỉ vang lên một tiếng rất dứt khoát, không còn động tĩnh.

Sau đó là giọng nói nhảy vào đại thần.

"Mặt trời lặn đằng tây, trời đã tối. Chim về rừng, hổ về núi. Bày lên hương án thỉnh thần tiên, trước tiên mời cáo đến, sau đó mời hoàng, ba thỉnh trường mãng bốn thỉnh tro..."

Ta nghe thấy mà sởn cả tóc gáy, hắn là đang nhảy đại thần, mời bảo vệ gia tiên?

Hát không được bao lâu, ta bỗng nhiên cảm giác được sau lưng truyền đến từng trận gió lạnh, thổi lạnh cả lưng ta, nổi hết cả da gà.

Ta lập tức xoay người, lại kinh hãi phát hiện sau lưng có một chùm bóng đen đang đứng. Khuôn mặt bóng đen kia đầu nhọn, đầu quái dị, khóe miệng mang theo một nụ cười hèn mọn như ẩn như hiện.

Nó từng bước một đi về phía trước, rất nhanh đã bức lui ta.

Ta không dám xung đột chính diện với nó, đành phải giả bộ đi ngang qua, sau đó đạp đạp xuống cầu thang.

Ta cũng không thực sự rời đi, mà là đứng ở ngã rẽ, len lén quan sát bóng đen kia. Bóng đen sau khi bay vào gian phòng Triệu Đại tóc, ta liền nghe Triệu Đại Phát đang xì xào bàn tán với bóng đen. Cụ thể là nói gì thì ta cũng không rõ lắm, bất quá cái bóng quỷ ảnh kia, hẳn là đem chuyện lén lén lút lút ta nói với Triệu Đại Phát. Tóm lại bóng đen đi vào không bao lâu, Triệu Đại Phát liền vội vàng mở cửa, thò đầu ra nhìn bên ngoài.

May mắn là ta trốn rất kỹ, nếu không nhất định sẽ bị Triệu Đại phát hiện.

Nhưng vào lúc này, cột sống của ta bỗng nhiên bị người đâm một cái, ta giật nảy cả mình, lập tức xoay người nhìn, lại phát hiện là Lý Ma Tử.

Vẻ mặt Lý Ma Tử lo lắng bất an: "Tiểu ca Trương gia, không hay rồi, ngươi mau xuống xem tên đầu bếp kia đi!"

"Đi." Ta ý thức được lão đầu bếp xảy ra vấn đề, lúc này liền không chút do dự đi xuống lầu.

Chương thứ hai trăm hai, dốc sức chiến đấu với Mã Tiên.

Lão đầu bếp lúc này đang phát điên trong phòng, va chạm lung tung khắp nơi, gặp người liền cắn.

Mẹ ơi, mẹ ơi ngồi chồm hỗm trên mặt đất khóc lớn.

Lão đầu bếp không chút khách khí cắn thẳng vào cổ cậu. Ta rất giật mình, tung một cước đá thẳng vào đầu tên đầu bếp.

Thế nhưng trên người tên đầu bếp này lại có một lực lượng không giống người bình thường. Chẳng những không đạp tên đầu bếp ngã lăn ra đất, ngược lại ta còn hung hăng ngã xuống đất. Toàn thân ta lập tức đau nhức, đến cả sức lực để đứng lên cũng không còn.

Mà lão đầu bếp cũng cắn thẳng vào cổ cậu, bà vợ đau đớn kêu rên.

Thân sĩ Phong Quyến Quyến lập tức nhào tới, cố gắng lôi tên đầu bếp đi. Nhưng đầu bếp há lại dễ bị túm đi như vậy? Cuối cùng thân sĩ Phong gia bị tên đầu bếp Na Na chụp xuống người, không thể nhúc nhích.

Lý Ma Tử tức giận không thôi, nắm một cái ghế lên, dùng chân ghế ôm cổ lão đầu bếp này, cuối cùng kéo lão đầu bếp đi.

Lão đầu bếp nhất thời lửa giận ngút trời, trở tay cầm lên ghế, giơ lên quá đỉnh đầu. Lý Ma Tử cố hết sức, cuối cùng bị cái ghế lật tung.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thừa dịp Lý mặt rỗ chưa kịp phản ứng, lão đầu bếp lập tức hung hăng nện cái ghế sau lưng Lý Ma Tử. Chiếc ghế gỗ rắn chắc chắc chắc đã bị nện nát bấy.

Lý Ma Tử kêu thảm một tiếng, nằm trên mặt đất không ngừng co giật!

"Nghiệt chướng!" Ta giận tím mặt, cũng không quan tâm tới hạ thủ lưu tình nữa, cầm lấy Thiên Lang Tiên nhảy lên, hung hăng tát lên người đầu bếp.

Mặc dù roi Thiên Lang có hiệu quả, nhưng hiệu quả không quá rõ ràng. Cho nên lão đầu bếp cũng chỉ bị ta bức lui, không tổn hao lông tóc chút nào, ngược lại nhanh chóng vòng đến sau lưng ta, hung mãnh nhào lên, muốn bóp cổ ta.

Ta cũng hút một ngụm khí lạnh, nhanh chóng quay người, lại lần nữa ép lui tên đầu bếp này.

Tuy nói roi Thiên Lang lợi hại, nhưng uy lực chung quy vẫn yếu đi từng chút một, cho nên sau khi quất xong roi thì vẫn bị đầu bếp cắm trống.

Lão đầu bếp chợt vọt về phía ta, hắn ta đã bị hắn ta gắt gao đè lên người, không thể nhúc nhích được nữa. Tên đầu bếp già giương nanh múa vuốt bắt ta, ta liều mạng chống cự nhưng sức lực của ta làm sao mà đánh đồng được với lão đầu bếp?

Cho dù Lý mặt rỗ và nhà giàu chạy tới trợ giúp, nhưng ta vẫn tránh được vận rủi bị đánh.

Mặc dù tình huống vạn phần khẩn cấp, bất quá ta vẫn như cũ là ép buộc chính mình tỉnh táo lại, nghĩ đối sách...

Thiên địch của Bảo vệ gia tiên là gì? Ta cẩn thận suy tư.

Mèo, đúng, chính là mèo.

Chuột, rắn và nhím, sợ nhất không phải là mèo sao? Nhất là mèo đen, dương khí vượng, có thể chấn nhiếp được bảo vệ Tiên gia.

Đây là nguyên nhân gia đình cung phụng bảo vệ gia tiên, chưa bao giờ nuôi mèo phải không?

Ta nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng: "Lý Ma Tử, đi bắt một con mèo đen lớn đến, càng nhanh càng tốt."

"Vâng." Lý Ma Tử lập tức đáp ứng, vội vội vàng chạy ra ngoài. Ta vẫn tức giận đánh nhau với lão đầu bếp này.

"Viết." Ngay lúc ta sắp không chống đỡ nổi, bỗng nhiên một tiếng mèo kêu truyền đến.

Kỳ quái, Lý Ma Tử không bắt được một con mèo đen nhanh như vậy chứ, ta lập tức theo tiếng nói nhìn lại phát hiện là Phong Thân Tiếu.

Nhà giàu cong cái miệng nhỏ nhắn, tiếng mèo kêu kia là phát ra từ cổ họng nàng, nàng đang học mèo kêu.

Tuy tiếng mèo kêu này một điểm cũng không thật, thậm chí rất ngắn ngủi, thoáng một cái có thể nghe ra là có người mô phỏng theo, bất quá đầu bếp già lại sợ hãi, mạnh mẽ từ trên người ta thoát khỏi người ta ra, cuộn mình ở góc tường.

Nhưng khi tên đầu bếp phát hiện tiếng mèo con kia đang giả bộ mềm mại, nhất thời càng thêm phẫn nộ, không chút do dự xông lên, tóm lấy yết hầu thân Phong Thân, hung hăng ném nàng vào trong phòng tắm.

Lão đầu bếp còn muốn công kích Phong gia thân thước đã cầm lấy Thiên Lang tiên quất mạnh lên hai chân lão đầu bếp. Roi lão đầu bếp nhanh chóng siết chặt lấy hai chân của tên đầu bếp, bước chân lảo đảo, hung hăng té ngã xuống đất.

Ta lập tức cưỡi lên, hom yết hầu lão đầu bếp.

Vừa lúc này Lý mặt rỗ trở lại, trong tay còn ôm một con mèo đen lớn.

Lúc Đại Hắc Miêu nhìn thấy đầu bếp, trong nháy mắt nó vô cùng hưng phấn, sau đó phát ra một tràng tiếng kêu bén nhọn, hung mãnh nhào tới, nằm sấp lên mặt lão đầu bếp.

Lão đầu bếp hoàn toàn kinh hoảng, lão lập tức đau khổ giãy dụa, cố gắng thoát khỏi cái khốn cảnh chết tiệt này. Nhưng khó khăn khó mà thoát được dễ dàng như vậy? Con mèo đen kia lại cắn trên mặt tên đầu bếp, cuối cùng nó cũng không còn cách nào khác, kêu thảm thiết giãy giụa. Ngay sau đó, một luồng gió lạnh từ trong cơ thể lão thổi ra, chỉ trong chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Tên đầu bếp già cũng ngừng giãy giụa, suy yếu co quắp trên mặt đất.

Phía dưới giường phát ra một tràng tiếng kêu quái dị chi chi, vô số con chuột, con nhím, con nhím từ phía dưới chui ra, trốn nhanh ra ngoài. Đại Hắc Miêu nhanh tay lẹ mắt, lập tức chạy tới bắt được mấy con chuột.

Lúc này trên lầu truyền đến một tràng âm thanh bang bang, giống như tiếng cửa bị đá văng ra. Ta nhớ tới Triệu Đại phát hiện, Bảo Gia Tiên bị Đại Hắc Miêu xông đến. Người thi triển pháp thuật Triệu Đại Phát khẳng định bị phản phệ, hắn nên hoảng hốt chạy bừa đi mất a?

Ta lập tức gọi Phong thân quốc Tiếu: "Đi thôi, mau theo ta tiến lên ngăn cản Triệu Đại Phát."

Mặc dù trải qua một phen dằn vặt như vậy, ta cũng đã mệt mỏi toàn thân bủn rủn vô lực, nhưng ta vẫn cắn răng cố gắng xông lên lầu.

Phòng Triệu Đại mở rộng cửa phòng, bên trong lặng yên không một tiếng động. Ta lo lắng có bẫy, tiện tay nắm lên một cái chậu hoa, chậm rãi đi vào.

Trong phòng yên tĩnh đáng sợ, chỉ có thể nghe được một trận tiếng thở dốc thô lỗ. Ta nhíu nhíu mày, thật cẩn thận hướng bên trong nhìn vào.

Bên trong một mảnh đen kịt, cũng không có khai đèn. Trong mông lung, ta nghe được thanh âm Triệu Đại phát ra: "Vào đi! Hậu sinh khả uý a, ai, đèn ở ngay bên trái cửa này."

Tiện tay ta mở cửa đèn bên trái ra, phòng bên trái lập tức được thắp sáng. Ta nhìn thấy Triệu Đại tóc đang tê liệt trên ghế ngồi, trong ngực gắt gao ôm lấy một cái trống rách. Hắn nhìn như thoi thóp, khóe miệng lỗ mũi đều là máu, hô hấp dồn dập, sắc mặt vàng như nến.

Vì vậy ta nói với Triệu Đại Phát: "Triệu Đại Phát, đây đều là ngươi làm đấy chứ."

Triệu Đại phì cười: "Ngươi cảm thấy ta còn có quyền giải thích

sao?"

"Tại sao lại làm như vậy?" Ta lạnh lùng nói: "Tại sao phải hại người?"

"Còn có thể vì sao?" Triệu Đại Phát nói: "Ta không có gì để nói. Ngươi là một người có bản lĩnh, chết trong tay ngươi, ta cam tâm tình nguyện."

"Chắc chắn là ngươi có nguyên nhân của mình." Ta đi tới ngồi đối diện Triệu Đại nói: "Nói đi, nói không chừng ta còn có thể thông cảm cho ngươi."

"Ha ha." Triệu Đại Phát cười lạnh một tiếng: "Thế nhưng sao ta cảm thấy chẳng lẽ ta sống được?"

Chương thứ hai trăm hai mươi ba, chúng sinh bình đẳng.

Hắn gian nan lấy tay chống thân thể, ngồi ngay ngắn lại, sau đó cầm tờ giấy lên lau máu ở khóe miệng.

Nhưng máu tươi khóe miệng lại càng cọ sát càng nhiều, căn bản là không ngăn được.

Ta khẽ nhíu mày: "Hay là ta tới y viện xử lý một chút?"

Ta càng nhìn Triệu Đại Phát này, càng cảm thấy gã không giống dạng người có tâm địa ác độc kia.

Triệu Đại kinh ngạc một chút, chắc là không ngờ ta sẽ quan tâm đến hắn như vậy?

Hắn nhìn ta khẽ mỉm cười nói: "Người trẻ tuổi, có phải ngươi muốn biết vì sao ta đối phó lão đầu bếp không?"

Ta lập tức gật đầu.

Triệu Đại thở dài: "Không phải ta muốn đối phó với lão đầu bếp, mà là mặt trống này."

Nói xong, Triệu Đại Phát đưa trống cho ta.

Ta có thấy ta thụ sủng nhược kinh đón cái trống kia.

Từ Đông Bắc xuất hiện Mã Tiên Nhi cần phải có điểm đặc biệt, đó là Văn Vương Cổ và Võ Vương tiên của mình không thể tùy ý cho người khác xem, nếu không có khả năng đưa tới họa sát thân, sẽ là vận rủi cả đời.

Không nghĩ tới Triệu Đại Phát lại chủ động đưa ta xem, ta tự nhiên có chút khó hiểu, nhưng lại khó chịu được mê hoặc của vật đen này.

Đây là một cái trống da rắn, mặt trống vuông vức, bền dẻo mười phần, mặc dù thủng một lỗ lớn, vẫn như trước vô cùng rắn chắc.

Mà thân trống, đúng là dùng xương để ghép lại thành, cụ thể là xương gì thì ta không rõ, bất quá xương cốt chất liệu rời rạc, chất lượng khá nhẹ, hơn nữa là rỗng ruột, rất dễ cộng minh. Càng quan trọng hơn là, xương cốt dễ bảo tồn, sẽ không dễ mục nát hư thối.

Phía trên tóc vàng hơi nhỏ, tính bền dẻo rất mạnh, hẳn là đã từng ngâm qua dầu xác phải không?

Ta kiểm tra da rắn từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện trống da rắn quả nhiên cứng rắn, hẳn là có chút tuổi tác rồi.

Vì thế ta mới nhìn Triệu Đại Phát, hỏi Triệu Đại Phát, cái trống da rắn này có phải đồ cổ có giá trị liên thành không? Chủ nhân kế nhiệm của nó, chắc chắn là một nhân vật rất lợi hại.

Triệu Đại vui mừng cười cười: "Nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng tìm được một kẻ biết hàng. Không sai, da rắn này nói đến lịch sử mấy trăm năm rồi, nghe nói chủ nhân đầu tiên của hắn, là thủy tổ của Đông Bắc Ngũ Tiên, Kim Hoa Nương Nương!"

"Năm đó Kim Hoa Nương Nương dựa vào cái trống da rắn này chiến bại Hắc Sơn lão yêu, bất quá da rắn cũng tổn hại, Kim Hoa Nương Nương liền tìm đến giao xà, lột da, lột da, lột da rút xương, cuối cùng chữa trị lại trống rắn. Cái trống da rắn này liền nhiều đời lưu truyền xuống."

"Nghe nói trong trống da rắn này còn ẩn chứa một tia hồn phách của Kim Hoa Nương Nương. Có đôi lúc, thật ra phồng da rắn này có ý thức đấy."

"Đối phó lão đầu bếp, cũng không phải ý của ta, mà là da rắn trống này." Triệu Đại bất đắc dĩ nói.

"Cái gì?" Ta nhất thời sửng sốt, da rắn có ý tứ gì? Lão đầu bếp kia rốt cuộc là đắc tội với da rắn hay da rắn gì mà lại khiến cho da rắn hận không thể lấy đi tính mạng của hắn.

Triệu Đại bắt đầu kiên nhẫn giải thích: "Ngươi có biết công việc của đầu bếp này không?"

"Nó không phải là đầu bếp sao?" Ta hỏi.

Triệu Đại gật gật đầu: "Không sai, chỉ là một đầu bếp, hơn nữa còn là tinh anh trong những tửu lâu, phong sinh thủy khởi trong lương tửu lâu, đức cao vọng trọng. Nhưng ta lại muốn nói, thật ra hắn là một ma quỷ tàn bạo thành tính, chết ở trong tay hắn, vô số kể, bao gồm cả đám đồ tử đồ tôn Đông Bắc ngũ tiên."

Triệu Đại Phát tiếp tục nói: "Nhà bếp của hắn tài nghệ tinh xảo, bất cứ thứ gì trong tay hắn cũng có thể trở thành nguyên liệu nấu ăn ngon nhất, canh rắn non nớt. Chuột yêu thì thịt ba trân, thậm chí còn nướng chết cả gai nhím, chuyện thương thiên hại lý, thật sự là hắn làm hết..."

"Hắn hại chết nhiều tính mạng như vậy, Kim Hoa nương nương tức giận, cho nên bảo ta giết chết tên đầu bếp kia báo thù cho đám tiểu động vật kia!"

"Tuy nhiên trong lòng ta biết rõ lão đầu bếp này cũng là vạn bất đắc dĩ làm vậy, cho nên mới khuyên Kim Hoa nương nương tuyệt đối không nên xúc động. Ta sẽ giúp nàng khuyên nhủ lão đầu bếp, để sau này lão đầu bếp phải chú ý một chút."

Bản tính của động vật vốn lương thiện, cho nên Triệu Đại nói vậy, Kim Hoa nương nương cũng đồng ý.

Ai ngờ lão đầu bếp này lại mắt điếc tai ngơ cảnh cáo Triệu Đại Tiên, thậm chí còn nghiêm nghị thêm nữa. Lão còn bảo Triệu Đại làm cho Phong Kiến tin tưởng, nhìn Triệu Đại không vừa mắt, mâu thuẫn giữa hai người cuối cùng cũng bộc phát. Lão đầu bếp đã đánh vỡ cái trống Triệu Đại Phát.

Phải biết rằng mặt trống này chính là tín ngưỡng của Triệu Đại Phát, sao gã có thể để cho người ta tùy ý bêu xấu, giẫm đạp chứ? Cho nên Triệu Đại Phát dự định giáo huấn lão đầu bếp này một chút, coi như là báo thù cho các lộ Bảo vệ gia tiên.

Phương pháp báo thù của Triệu Đại rất đơn giản, chính là mời các lộ Tiên gia đến, thay phiên nhau khống chế thân thể lão đầu bếp, thậm chí còn phái mấy tên Tiên gia không thành tinh chạy đến nhà lão đầu bếp hút nhân khí, khiến lão đầu bếp hấp hối, báo thù cho đám động vật nhỏ.

Chỉ là không nghĩ tới vào thời khắc mấu chốt ta ra mặt, mới ngăn được âm linh trong mặt trống này, âm linh phản phệ Triệu Đại Phát. Triệu Đại Phát làm vậy là đã đắc tội Kim Hoa Nương nương nương rồi, sợ là sau này cũng không dám ra tay nữa. Dù sao Tiên gia mời tới, nhất định sẽ báo thù cho Kim Hoa nương nương.

Ta nghe sau một trận yên lặng, Kim Hoa nương nương kia chính là một con Kim Hoàn Xà tu luyện đắc đạo. Cho dù thân là động vật, một tia hồn thức vẫn có thể cường hãn như thế, muốn cướp đi tính mệnh người, ta cũng không dám xem nhẹ đám động vật này.

Nói chuyện với Triệu đại phát, Phong thân thể thướt tha đi vào, hai người đều mang thương tích, bất quá cái này tựa hồ cũng không ảnh hưởng đến sự phẫn nộ của cậu mẹ. Cữu mụ xông lên liền đi bắt mặt Triệu đại phát: "Lão già nhà ngươi, thiếu chút nữa hại chết người bạn già của ta, ta bóp chết ngươi..."

Ta lập tức ngăn cản cậu, nhìn thoáng qua Phong thân thê thước, thân sĩ Phong Quyến cũng tức giận ném cho Triệu Đại buộc tay: "Tự mình đeo đi!"

Triệu Đại Phát hừ lạnh một tiếng: "Dựa vào cái gì mà bắt ta? Không có chứng cứ gì cả."

Phong thân quốc nhìn Triệu Đại Phát một cái: "Khốn kiếp, ngươi thiếu chút nữa hại chết cữu cữu của ta, nhân vật chứng đã đủ, ngươi đừng nghĩ chống chế."

"Thôi bỏ đi." Triệu Đại phát ra tiếng cười thê thảm: "Là ai chứng nhận? Chứng cứ gì? Đến cả nhà bếp lão đầu bếp ta còn chưa từng tới. Cho dù bị trừng phạt, tiểu nha đầu nhà ngươi cũng không có quyền định đoạt."

Nói xong, Triệu Đại tóc đột nhiên đứng dậy. Ta còn chưa kịp phản ứng, Triệu Đại đã đụng mạnh vào một cái tủ.

Thẻ mở ra, Triệu Đại Phát cũng ngồi bệt trên mặt đất, trên đầu xuất hiện một lỗ máu. Hắn chỉ nhúc nhích hai cái đã không còn động tĩnh gì nữa, đã chết.

Thân sĩ Phong Quyến và cô bé trợn tròn mắt, làm không rõ vì sao

Triệu đại phát lại muốn đâm đầu mà chết. Mà trong lòng ta thì giống như gương sáng vậy, Triệu đại phát làm việc nhảy nhót cả đời, hiện giờ mình đã đắc tội với lão tổ tông Mã Tiên, e rằng con đường sau này khó mà đi được nữa rồi? Cuối cùng nhất định không có kết thúc tốt đẹp, chi bằng dùng phương thức này kết thúc tính mạng của mình, khẩn cầu Kim Hoa nương nương có thể tha thứ cho mình.

Triệu Đại phát chết, nguyên nhân là tự sát. Bởi vì Phong Thân Na dùng điện ảnh điện ảnh của mình để ghi lại, cho nên chúng ta không có bất kỳ hiềm nghi gì.

Mà mặt rắn trống da kia đã bị ta mua tới. Triệu Đại không có con cái, lẻ loi hiu quạnh, chết cũng không một ai đưa tiễn. Ta đã đặt cho gã một chút lễ tang, mua một cái mộ công, coi như là thù lao của phồng da rắn đi!

Trong bài kiểm tra sau đó, ta cũng vô số lần gặp phải vụ án sinh vật trả thù của nhân loại.

Trên đời này chúng sinh đều bình đẳng, sinh mệnh không phân biệt quý nhân, cho dù đối phương chỉ là một con động vật bé nhỏ không đáng kể.

Ta từng thấy trên tờ giấy, học sinh một cao tài nào đó của Thanh Hoa đại học, đem mười mấy con mèo nhỏ dùng nước sôi chết tươi, cuối cùng cả nhà nhiễm lên ung thư, chết không tử tế!

Cũng đã từng tận mắt nhìn thấy, trước khi Xuyên Sơn Giáp bị đưa lên bàn ăn, một đầu bếp đã tự lấy túi tiền ra mua nó về cho nó ăn. Kết quả một năm sau xe giáo đánh xuống một cây cầu lớn, hơn năm mươi học sinh chết, chỉ có con bếp may mắn còn sống sót!

Chuyện động vật cũng là ân oán rõ ràng, bất cứ sinh mệnh nào đều phải được tôn trọng, mong cho toàn bộ động vật đáng yêu trong thiên hạ đều được yên ổn.

Bách Nhị Tứ Chương Ngũ Tiên Lục Lục

Sau khi giải quyết xong chuyện của nhà bếp, Phong Thân Nguyệt càng thêm kính nể ta, còn khuyên ta phải lợi hại như vậy, dứt khoát gia nhập hàng ngũ cảnh sát nhân dân, nhất định có thể cống hiến cho xã hội.

Ta cười khổ lắc đầu, nói: "Ta cũng không cao thượng như ngươi!"

Thân sĩ Phong Quyến thất vọng, bất quá vẫn cho ta một tấm danh bài, để ta nghĩ thông suốt có thể gọi điện thoại cho nàng bất cứ lúc nào, nàng có thể giới thiệu giúp ta.

Nhìn Tiểu Man thân phong thân yểu điệu, ta quả thực dở khóc dở cười. Ta nghĩ không ra được nữ hài tử xinh đẹp như vậy, tại sao phải làm cảnh báo, chẳng lẽ không sợ nguy hiểm sao?

Trở về, ta cơ hồ mỗi ngày đang nghiên cứu trống da rắn, có một lần tại trong tiệm tìm kiếm sách cổ gia gia lưu lại, lại phát hiện một bản Ngũ Tiên Lục, phía trên ghi lại chính là cố sự liên quan tới Đông Bắc Ngũ Tiên.

Chẳng những có câu thần chú Thỉnh Tiên mà thậm chí còn đề cập tới chiếc trống da rắn này.

Ta rất kinh ngạc, không nghĩ tới cuộc sống của gia gia lại rộng lớn như vậy, thậm chí còn liên quan tới Mã Tiên.

Ta bị nội dung trên sách thu hút, cánh cửa không ra khỏi hai cửa, mỗi ngày đều ôm Ngũ Tiên Lục tỉ mỉ đọc.

Cũng không biết qua bao lâu, khi cửa truyền đến tiếng đập cửa phanh phanh, ta mới từ trong hải dương viết sách đi ra.

Vừa tỉnh lại đã cảm thấy toàn thân hư thoát, mệt tới không thể đi tiếp. Lập tức cầm lấy một bình nước suối, ừng ực uống.

Ta mất hồn mất vía đi mở cửa, phát hiện người đứng ở cửa lại là Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt thấy ta, lập tức kinh hãi hét lên: "Trương ca, sao ngươi lại biến thành bộ dạng này."

Ta nhíu mày, nhìn Doãn Tân Nguyệt với vẻ khó hiểu: "Sao vậy?"

"Nhà ngươi không có gương mà." Doãn Tân Nguyệt dắt ta đi vào trong tiệm: "Ngươi nhìn kỹ xem."

Ta lập tức bị chính mình trong gương làm cho sợ hết hồn, rối bù cũng không đủ hình dung ta. Giờ phút này ta nhìn càng giống một người nguyên thủy chưa khai hóa, trên mặt cùng tóc bẩn thỉu, mặc quần đùi sau lưng, làn da ngăm đen, quấn một tầng mồ hôi.

Ta lập tức mắng một câu: "Mẹ nó, sao biến thành bộ dạng này rồi? Ngươi đợi ta một lát, ta đi tắm một chút."

Bất quá mới động một chút, liền cảm giác trước mắt tối sầm, sau đó liền bất tỉnh nhân sự.

Cũng không biết qua bao lâu, ta bị tiếng gọi của Doãn Tân Nguyệt đánh thức. Ta mơ mơ màng mở mắt ra, nhìn Doãn Tân Nguyệt đang lo lắng bất an, miễn cưỡng cười cười: "Sắp chết đói rồi..."

"Ngươi còn biết đói à." Doãn Tân Nguyệt đau lòng nói: "Ta pha bát mỳ cho ngươi, ngươi chờ một chút."

Nói xong, Doãn Tân Nguyệt liền đi phòng bếp nấu cơm cho ta.

Trong lòng ta vẫn đang buồn bực, không phải chỉ qua một ngày thôi sao? Sao ta lại thành ra thế này chứ?

Ta gian nan từ trên giường bò dậy, hỏi Doãn Tân Nguyệt ta hôn mê bao lâu rồi?

Doãn Tân Nguyệt nói: "Đã hôn mê ba giờ rồi, làm ta sợ muốn chết."

"Ồ." Ta nhìn thoáng qua cửa sổ, phát hiện sắc trời đã chuyển tối. Ta lại lấy ra điện thoại di động nhìn thoáng qua thời gian, lập tức khiến ta kinh ngạc.

"Tháng mới này, đừng nấu cơm nữa, qua đây ta hỏi ngươi một chuyện." Ta hô với Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt thuận miệng nói: "Muốn hỏi cái gì thì hỏi đi."

"Hôm nay là số mấy?" Ta hỏi.

"Số bốn mươi lăm." Doãn Tân Nguyệt thuận miệng trả lời.

"Mẹ kiếp." Trong lòng ta lập tức nguội lạnh một nửa: "Thế mà ba ngày ba đêm ta lại không ra ngoài, không có gì ăn? Chẳng trách không yếu thế như vậy."

"Cái gì?" Doãn Tân Nguyệt nhìn ta mà không hiểu sao: "Ta thấy ngươi đói bụng sinh ra ảo giác, ba ngày ba đêm không ra ngoài mà cũng không ăn gì? Ngươi bị bệnh nan y rồi à, phải chữa."

"Lời ta nói là sự thật." Ta tinh tường ghi nhớ, sau khi xử lý xong chuyện Phong Thân Tiếu, là số mười tháng tư, ngày hậu hôn, cũng chính là số mười hai tháng tư, ta phát hiện ông nội để lại 《 Ngũ Tiên Lục 》 liền thích thú nhìn, trong lúc đó cho tới bây giờ chưa từng rời khỏi bàn...

Chuyện này quá kinh khủng, ta không khỏi cảm thấy sợ hãi, là do ta bị《 Ngũ Tiên Lục 》 hù dọa rồi sao? Cái Ngũ Tiên Lục Lục kia rốt cuộc có ma lực gì? Quyển sách này khẳng định có vấn đề.

Ta lập tức chạy lên bàn xem, thế nhưng trên bàn lại rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

Lúc này Doãn Tân Nguyệt đang cầm một bát bánh bao đưa trước mặt ta: "Mau ăn đi, đừng để nguội."

Ta đói đến phát điên, cũng không có thời gian quản cái gì mà 'ngũ tiên lục', ăn ngấu nghiến như hổ đói. Ăn xong mới đốt một lá khói, hỏi Doãn Tân Nguyệt có nhìn thấy ta đặt trên bàn bản "ngũ tiên lục' hay không.

Doãn Tân Nguyệt không hiểu vì sao nói: "Ta thấy ngươi điên thật rồi, cái gì mà "ngũ tiên lục", vừa rồi lúc ta giúp ngươi dọn dẹp phòng ốc, lại nhìn thấy trên mặt bàn có một quyển sách mới mẻ, ngươi lại còn viết rất nhiều ký hiệu khó hiểu ở trên đó, thực sự là một người kỳ quái."

"Ở đâu?" Ta lập tức bảo Doãn Tân Nguyệt lấy quyển sách mới hoa ra. Ta thật sự không thể tin được, ta lại nhìn từ điển mới sáng ba ngày ba đêm.

Doãn Tân Nguyệt từ trên giá sách lấy cuốn sách chép mới mẻ ra cho ta. Ta nhìn thoáng qua, lập tức tròng mắt phát hoảng. Không sai, thời gian ba ngày nay, hẳn là vẫn luôn xem quyển sách mới hoa này. Bởi vì trên đó có rất nhiều ký hiệu nhỏ kỳ quái, là do ta viết ra mấy ngày nay.

Ta cố gắng suy nghĩ xem mấy ngày nay rốt cuộc ký ức của mình đã ghi lại được nội dung gì, nhưng lại phát hiện đầu óc trống rỗng, căn bản cái gì cũng không nhớ được, nói cách khác, những ký ức kia là hư ảo, không tồn tại.

Mẹ nó, làm sao có thể chứ? Chẳng lẽ quyển điển tự mới mẻ này có vấn đề?

Ta ghi chép tân Hoa cầm vào trong tay, từ trên xuống dưới đánh giá một phen, cũng không phát hiện ra chỗ nào khả nghi cả. Lại cắt nát ngón giữa, ở phía trên nhỏ xuống một giọt máu, máu cũng rất nhanh thẩm thấu vào từ điển tân hoa, hết thảy đều bình thường, quyển điển tân hoa này cũng không phải là âm vật.

Nếu quyển điển tịch tân hoa này không phải là âm vật, vậy chẳng lẽ mấy ngày nay ta bị người hạ chú, một mực sinh hoạt trong ảo giác? Ý nghĩ này làm cho cả người ta run rẩy một trận, nếu như không phải Doãn Tân Nguyệt đến, chỉ sợ ta cũng đã xong đời rồi.

"Sao vậy?" Doãn Tân Nguyệt thấy sắc mặt ta tái nhợt, quan tâm thay ta lau mồ hôi lạnh trên trán.

Ta nói: "Không đúng, tình huống có gì đó không đúng. Đúng rồi, tháng mới vừa rồi khi ngươi tới, có phát hiện người khả nghi nào đi dạo xung quanh không?"

Doãn Tân Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: "Người khả nghi? A, ngươi không nói ta thật sự quên mất, lúc vừa rồi ta đến, liền phát hiện một cô gái xinh đẹp, đứng trước cửa tiệm ngươi hết nhìn đông tới nhìn tây, thậm chí còn xuyên qua khe cửa nhìn vào bên trong. Ta đã hỏi cô ấy là làm gì, cô ấy lại không nói."

"Mẹ nó, ngăn nữ nhân kia lại!" Ta phẫn nộ quát.

Doãn Tân Nguyệt ngăn ta lại: "Thôi bỏ đi, người ta đã sớm chạy mất dạng, ngươi còn cản cái gì."

Ta chưa từ bỏ ý định, vẫn là chạy ra cửa nhìn thoáng qua, quả nhiên là không có lấy một người.

Ta bất đắc dĩ quay lại: "Sao vừa rồi ngươi không ngăn cản nàng ta."

Doãn Tân Nguyệt nói: "Ta nào dám cản, cô bé kia có chút đáng sợ."

"Làm sao mà dọa người?" Ta lập tức tò mò hỏi.

"Ngươi nói xem, vùng trời ban ngày ban mặt này sáng sủa trong sáng, không ngờ còn cài dù, hơn nữa trên cổ còn đeo một sợi dây đỏ, có kỳ quái không? Mặc dù xinh đẹp, nhưng cũng trắng đến dọa người..."

"Ban ngày ngồi ô?" Ta nhíu mày.

Doãn Tân Nguyệt dường như nghĩ tới điều gì, căng thẳng hề hề nhìn ta: "Ngươi không phải nói nữ nhân kia là quỷ chứ?"

Xem ra Doãn Tân Nguyệt bị dọa cho sắc mặt tái nhợt, ta vội vàng nói không chắc chắn, không phải sợ hãi.

Công phu thứ hai trăm hai mươi lăm, nữ nhân ban ngày cầm dù.

"Đúng rồi, ngươi có thấy kỳ quái không?" Ta hỏi: "Trước đó mỗi ngày Lý Ma Tử đều tới quán của ta uống rượu, thỉnh thoảng cách mấy lần cũng chưa quá ba ngày. Vì sao ba ngày này, Lý Ma Tử đều không tới tìm ta? Nếu hắn tới tìm ta, chỉ sợ đã sớm gọi ta tỉnh lại rồi."

Lúc này Doãn Tân Nguyệt mới nói: "Đúng rồi, nhắc tới Lý Ma Tử đúng là có vấn đề."

"Ồ, có vấn đề gì vậy?"

"Mấy ngày nay không phải có việc gì sao? Hàng ngày nàng đều nhắn tin cho Lý mặt rồi, nhưng mỗi lần gọi điện, Lý mặt rỗ chính là nối liền không nói lời nào, liên tiếp ba bốn ngày đều là như vậy. Như tuyết khiên vướng bận Lý mặt rồi, cho ta đến xem. Tuy nhiên ta vừa rồi đến nhà Lý mặt rỗ, phát hiện nhà Lý mặt rỗ khóa chặt, ta còn nghĩ hắn đến cửa hàng của ngươi, nên đã trực tiếp tìm đến, ai biết vừa đến liền nhìn thấy bộ dáng ngươi như thế này."

"Không tốt, Lý mặt rỗ gặp nguy hiểm!" Ta lập tức ý thức được đại sự không ổn.

Có phải Lý Ma Tử cũng giống như ta hay không, mấy ngày nay một con ở trong ảo giác, chăm chú làm một chuyện mà không ra khỏi cửa.

Doãn Tân Nguyệt tới tìm ta nhưng ta mới tỉnh táo lại, nếu như không ai tới quấy rầy Lý Ma Tử, chẳng phải Lý Ma Tử sẽ gặp ảo giác hay sao?

Ta cũng không nghĩ nhiều, vội vàng mang Doãn Tân Nguyệt ra ngoài, một hơi chạy tới nhà Lý Ma Tử.

Cửa lớn của Lý Ma Tử đóng chặt, đứng ở cửa ra vào hô vài tiếng, sau khi không ai đồng ý, ta trực tiếp nhảy tường vào, thông qua cửa sổ nhìn thấy Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử và con trai đang ngồi ngay ngắn ở ngưỡng cửa, trong tay còn cầm một cái điện thoại di động, hai mắt trừng đến mức giống như chuông đồng, nhìn chằm chằm vào điện thoại.

Bất quá di chuyển điện hạ kia đã sớm cân treo sợi tóc, một mảnh Hắc Bình, nhưng Lý Ma Tử cùng Lý Tiểu Đản lại giống như đang xem một bộ phim thú vị, thỉnh thoảng lại cười ra tiếng, bộ dáng rất là cổ quái.

Quả nhiên hai người lâm vào trong ảo giác.

Một tay ta đoạt lấy điện thoại, lúc này Lý Ma Tử mới giật mình, đột nhiên ngẩng đầu nhìn ta: "Tiểu ca Trương gia, ngươi... sao ngươi lại tới đây?"

Ông ta căm giận nói: "Ta còn không đến hai người thì đã chết."

Nói xong, ta nhìn thoáng qua Lý Tiểu Thiến. Lý Tiểu Thiến ánh mắt mê ly, nửa người trên lắc lư, sắc mặt trắng bệch, không còn chút tinh thần nào. Lại nhìn Lý Ma Tử, so với Lý Tiểu Dận cũng chẳng khá hơn chút nào.

Ta lập tức cưỡng ép túm Lý Tiểu Thi lên, căng thẳng hỏi hắn không sao chứ?

Lý Tiểu dễ thương trợn tròn mắt, nói một câu "Trương thúc", sau đó liền xuội lơ trên mặt đất.

"Mau đưa tới y viện." Ta dùng một tay ta vác Lý Tiểu Học Viện lên vai, chạy ra cửa. Lý Ma Tử vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, uể oải hô lên: "Con ta bị làm sao vậy, con ta bị làm sao vậy?"

Lý mặt rỗ đuổi hai bước, thân thể cũng là quá hư nhược, co quắp trên mặt đất, Doãn Tân Nguyệt vội vã đem Lý rồi dìu lên xe.

Sau khi đến y viện kiểm tra, ta mới yên tâm. Thân thể hai người chỉ thiếu nước, thiếu chút nữa hư thoát, bổ sung chút nước muối và đường nho sinh thì dần khôi phục bình thường.

Lý Ma Tử ảo não không thôi: "Mẹ nó, điện thoại di động thật sự là hại chết người ta mà, sau này sẽ không chơi điện thoại nữa."

Ta lạnh lùng nói: "Không phải vấn đề của điện thoại di động, ngươi suy nghĩ cẩn thận lại xem, ngươi đã ngồi trên bậc thang như vậy mấy ngày rồi hả?"

Lý Ma Tử nhìn ánh bình minh ngoài cửa sổ, nói: "Không lẽ là ngồi cả đêm đấy chứ, nhưng cho dù ngồi cả đêm cũng không nên hư thoát."

Ta tiện tay ném điện cụ của hắn, sau đó chỉ chỉ lịch điện tử trên tường viện: "Ngươi nhìn kỹ thời gian đi."

Lý mặt rỗ ngẩng đầu nhìn một cái, nhất thời kêu lên thảm thiết: "Lai lịch hôm nay sai rồi, ở nhà ta nghẹn ba ngày ba đêm? Sao có thể như vậy?"

"Không có gì là không thể." Ta cười lạnh đem tao ngộ của mình nói một lần với Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử sau khi nghe xong, lập tức phủi phủi: "Cái này... đậu xanh, chúng ta bị người ám toán? Nữ nhân cầm ô kia rốt cuộc là ai? Xem ta có giết chết nàng hay không."

Ta thở dài: "Ta không rõ lắm, chỉ sợ nàng ta đã sớm trốn đi. Ngươi trước tiên dưỡng thương cho tốt, ta trở về điều tra một chút, xem có thể tìm được đầu mối gì không."

Lý Ma Tử làm sao có thể nán lại ở bệnh viện, từ trên giường bò lên, nhổ ra Đản Dịch Châm, liền muốn cùng trở về với ta.

Không còn cách nào khác, ta biết dù sao ta cũng không thể làm gì, đành phải mang theo Lý Ma Tử trở về.

Cũng may ở tiệm cổ của ta có máy chiếu, ta quyết định lục tìm ra trạm gác nhìn một cái.

Trước đó ba ngày ta tìm được ghi chép, cũng chính là lúc ta vừa phát hiện Ngũ Tiên Lục.

Trong giám sát, sáng sớm ta đã từ giường ngủ dậy, chạy đến giữa gian tạp vật tìm kiếm bốn tiêu đề chữ triện thật lớn từ trong tạp vật. Không bao lâu sau, ta từ trong gian tạp vật tìm được một quyển sách thật dày, thông qua giám sát, thậm chí còn có thể nhìn thấy trên quyển sách viết chép ba chữ triện tân hoa thật lớn.

Ta nhớ từ điển nằm ngang trên bàn, cẩn thận nghiền ngẫm đọc, sáng ngời có thần, không nhúc nhích, giống như đang ngủ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ta liên tục nằm sấp trên mặt bàn ba giờ, ngoại trừ thỉnh thoảng gãi đầu ra thì không có động tĩnh nào khác.

Nhưng đúng lúc này, cánh cửa gian tạp nham đột nhiên mở ra, một nữ tử bước ra, tay cầm một cái dù, trên cổ còn đeo một sợi dây đỏ, nhìn qua rất cổ quái.

Nhìn thấy nàng, nội tâm của ta bị một sự sợ hãi cường đại chiếm cứ. Nàng rốt cuộc trốn vào đó khi nào? Vì sao lúc ấy ta lại không phát hiện? Chẳng lẻ nàng thật sự là quỷ? Bất quá cho dù là quỷ, ta cũng có thể phát giác được.

Ta cảm thấy, rất có thể ngay từ lúc ta tiến vào khu tạp vật đã bị đối phương mê hoặc rồi, cho nên mới xem bia mộ 《 Hoa 》 của 》 làm 《 Ngũ Tiên Lục 》.

Nữ nhân cầm dù đi tới đối diện ta, ngồi xuống mặt bàn mà ta không hề phát hiện, vẫn tiếp tục lấp lánh có thần đọc sách.

Nữ nhân kia bỗng lấy ra một cái đồng tâm khóa nối bằng xích sắt, vung tới lắc lui trước mặt ta. Hai mắt ta mê mang mở ra, nhìn về phía nữ nhân không có bất kỳ kinh ngạc nào, vẻ mặt vẫn bình tĩnh...

"Miễn thôi, ngươi bị thôi miên rồi." Lý Ma Tử hét lên một tiếng: "Ta biết, đây quả thật chính là thôi miên!"

Ta hít sâu một hơi, nói: "Hẳn không chỉ đơn giản như vậy, thôi miên cũng không đến mức nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy chứ? Tiếp tục xem."

Nữ nhân há hốc miệng, tựa như đang nói chuyện với ta, bất quá ốc sên không đẹp mắt, cho nên không viết thanh âm, ta cảm giác nàng hẳn là đang hỏi ta một vài vấn đề.

Cụ thể hỏi vấn đề gì, cũng không biết. Chỉ là sau đó, nữ nhân áo đỏ kia rất tức giận, vỗ bàn đứng dậy, xoay người rời khỏi.

Sau đó ta lại khôi phục trạng thái đọc sách, cứ như vậy kéo dài đến khi Doãn Tân Nguyệt phát hiện, trong lúc đó hắn vẫn không nhúc nhích, gắt gao nhìn chằm chằm quyển sách kia.

Ta cũng muốn hít một hơi khí lạnh, tại sao một chút ký ức của ta đối với nàng cũng không có? Thôi miên đến mức này rồi, xem ra nữ nhân này là một cao thủ.

Trong lòng ta không nhịn được sự lo sợ bất an.

Ba ba ba!

Ngay lúc chúng ta cẩn thận nghiên cứu ghi lại, cửa vào bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Ta đã có chút hốt hoảng rồi, lúc này tiếng gõ cửa khiến ta không tự chủ được mà căng thẳng hẳn lên.

"Ai vậy." Ta hỏi.

"A di đà phật, tiểu hữu, ngươi có khỏe không?"

Không ngờ lại là thanh âm Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư sớm không đến muộn, hết lần này tới lần khác đến lúc này, ta biết Bạch Mi thiền sư đến, khẳng định có liên quan đến bà nương cầm dù, lập tức trong lòng mừng rỡ, vội vàng vàng chạy đi mở cửa.

Vẻ mặt Bạch Mi thiền sư hiền từ vui vẻ, râu mép thuần trắng, một thân cà sa, trong tay nắm một chuỗi phật châu, nhìn qua phật quang vạn trượng.

"Bạch Mi thiền sư, là ngài, mau mau mời vào." Ta lập tức nhiệt tình mời Bạch Mi thiền sư tiến vào.

Bạch Mi thiền sư cười nhạt, đi đến, hai mắt hiền lành nhìn chằm chằm hai mắt ta.

Nhìn một chút, lông mày Bạch Mi thiền sư liền nhíu lại. Ta lập tức khẩn trương nói: "Bạch Mi thiền sư, ngài đây là... nhìn ra cái gì?"

Bạch Mi thiền sư gật đầu: "Ừm, mấy ngày nay tiểu hữu có gặp chuyện gì không bình thường không?"

Ta lập tức gật đầu: "Đại sư, mời vào trong, ta muốn nói tỉ mỉ với ngài một chút."

Bạch Mi thiền sư vui vẻ cười nói: "Bần tăng chính là vì chuyện này mà đến."

rót cho Bạch Mi thiền sư một chén long giếng, Bạch Mi thiền sư vừa nhấp nháp, vừa để ta nói ra những chuyện lạ.

Chương thứ hai trăm hai mươi sáu, Man nữ Nhật Bản.

Khuôn mặt ta phiền muộn, liền kể lại chuyện bị người ta thôi miên cho Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư nghe xong, lông mày dựng thẳng: "Xem ra, đối phương quả nhiên là hướng Dạ Long Phách mà đến!"

"Dạ Long đạm?" Ta rất giật mình, không hiểu được nữ nhân kia cùng Dạ Long đạm có quan hệ gì.

Bạch Mi thiền sư buồn bã nói: "Mấy ngày nay, có một nữ nhân kỳ quái quanh quẩn bên ngoài Đại Bi tự, thậm chí ý đồ thôi miên ta, bất quá bị ta phát hiện, nàng liền chạy trối chết. Ta mơ hồ cảm giác được, trên người nàng tựa hồ mang theo một cỗ khí tức ăn trộm đêm tối, tựa hồ đi theo.

Dạ Long đạm từng có liên hệ gì."

Ta giật nảy cả mình: "Hóa ra nàng thôi miên chúng ta, là vì muốn hỏi rõ tung tích của Dạ Long đạo? Ài, lúc đó ta bị thôi miên, rất có thể tiết lộ tin tức Dạ Long lược cho nàng."

"Bất quá nàng rốt cuộc là ai, tại sao muốn được Dạ Long Biện? " Lý Ma Tử vẻ mặt buồn bực hỏi.

Bạch Mi thiền sư niệm phật hiệu: "Không rõ lắm, nhưng thế lực sau lưng đối phương cường hãn, chúng ta không thể đánh bừa, chỉ có thể dùng trí lực."

"A, thế lực nào?" Ta ù ù cạc cạc hỏi.

Phật giáo ở Trung Quốc, được cho là thế lực lớn nhất, tín đồ trải rộng khắp mọi nơi trong toàn quốc. Có thể được Bạch Mi thiền sư xưng tụng là "Thế lực cực lớn", chắc chắn không phải nhân vật bình thường.

Cho nên Bạch Mi thiền sư vừa nói như vậy, trong lòng ta cũng bắt đầu thấp thỏm bất an.

"Man nữ Nhật Bản, các ngươi có biết không?" Bạch Mi thiền sư hỏi.

"Man nữ?" Ta nhíu mày, trước kia ngược lại từng nghe nói, hình như là một loại yêu quái của Nhật Bản, bất quá thiền sư bạch mi nói như vậy là có ý gì? Chúng ta bị yêu quái quấn lấy rồi sao?

"Đúng vậy, Man nữ. Theo tính chất mà nói, Man nữ cùng Phi Đầu Tê Tê khác nhau nhiều lắm. Ma lực Man Nữ cường đại, đầu lâu và thân thể là có thể tách ra. Ban ngày, cũng có thể đi ra ngoài, nhưng nhất định phải đón dù. Đầu và thân thể Man Nữ nối lại không tốt lắm, sẽ có một khe hở, cho nên các nàng sẽ dùng dây đỏ quấn quanh cổ, ngăn trở khe hở kia."

Chẳng trách nữ nhân mà chúng ta gặp lại kỳ quái như vậy, trên cổ lại có đeo một sợi dây đỏ.

Có điều vừa nghĩ đến bị yêu quái quấn lấy, trong lòng ta chính là ngăn không được một trận buồn bực, mẹ nó sao ta lại chọc phải yêu quái này?

Ta ngay cả vội vàng hỏi Bạch Mi thiền sư, có biện pháp nào có thể đối phó với Man Nữ không.

Bạch Mi thiền sư lấy từ trong cà sa rộng thùng thình ra dạ long lược, đặt ở trước mặt ta: "Chúng ta không ngại ôm cây đợi thỏ, Man Nữ kia nhất định sẽ mắc câu đấy."

Ta lập tức gật đầu, hôm nay bất luận thế nào, nhất định phải bắt được Man nữ!

Bất quá để Dạ Long lược tại trong tiệm, thật sự làm cho người ta không yên lòng, ta dứt khoát một mực ở bên cạnh canh chừng.

Bóng đêm rất nhanh buông xuống, ngoài cửa sổ đèn dầu tản mát ra ánh sáng nhu hòa, trong cửa hàng chỉ có một bình tiểu đài mờ nhạt.

Mà dạ long đạm lại bắt đầu phóng xuất ra tia sáng màu trắng nhu hòa, trên đó giống như có một tầng gợn nước dao động, tràng diện thoạt nhìn rất đẹp mắt, xa hoa.

Dường như ta bị vẻ đẹp của dạ long lược hấp dẫn, một con nhìn chằm chằm vào Dạ long đạm.

Nhìn đại khái thời gian hơn ba mươi phút, ta trong lúc vô ý nghe được cửa truyền đến một trận tiếng gõ cửa dồn dập.

Ta lập tức nhìn thoáng qua Bạch Mi thiền sư, Bạch Mi thiền sư tựa như không nghe thấy, vẫn như cũ nhắm mắt đả tọa, không nhúc nhích.

Bùm bùm bùm bùm!

Tiếng gõ cửa lại lần nữa truyền đến, ta cũng không thể tiếp tục bình tĩnh nữa, liền đứng dậy chuẩn bị đi mở cửa.

Ta mới vừa đứng lên, Bạch Mi thiền sư liền mở mắt ra, cầm phật châu trong tay cho ta: "Đi đi, gặp phải nguy hiểm, liền dùng phật châu ngăn cản."

Ta lập tức gật đầu, nơm nớp lo sợ chạy ra cửa. Lý Ma Tử cũng theo sát phía sau.

Lý Ma Tử hai tay kéo cửa, ra hiệu với ta, ý là lát nữa lúc hắn mở cửa, không cần để ý bên ngoài có người hay không, cứ đánh đối phương trước rồi hẵng nói.

Ta gật đầu biểu thị đồng ý.

Nhưng khi cửa mở ra, ngoài cửa lại trống không, ở đâu có bóng người nào?

Nhưng càng như vậy, ta lại càng cẩn thận, vì vậy đi ra ngoài từng chút một, nhìn ra bên ngoài cửa hàng.

Bên ngoài quán cổ hoang vu không có một bóng người. Ta thất vọng thở dài, xoay người lui trở về.

Nhưng ta vừa mới xoay người, lập tức bị dọa hồn bất phụ thể!

Ở cửa cửa cửa, có một đầu đang trôi nổi ở trên không trung, tóc tai hướng về phía ta, tóc tai bù xù rối tung xuống, giống như một chiếc đèn. Lúc lên lúc xuống, lại là ở trước cửa, không chịu đi vào.

Mà Bạch Mi thiền sư chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cửa, dùng thân thể chặn cửa lớn, chắp tay trước ngực, hô lớn một tiếng phật hiệu: "Thí chủ, lần này đến có mục đích gì? Không ngại nói một chút."

Bất quá đầu người kia căn bản không để ý tới Bạch Mi thiền sư, ta lập tức chạy tới, nhìn mặt người này.

Đây là một khuôn mặt mỹ nữ ngũ quan tinh xảo, trên cổ có đeo một sợi dây đỏ. Nữ nhân này sắc mặt tái nhợt, đôi mắt to như quả nho nhìn chòng chọc vào chúng ta.

Bạch Mi thiền sư thấy nàng không trả lời, nhẹ gật đầu với ta. Ta biết ý Bạch Mi thiền sư là để cho ta công kích, ta lập tức cầm phật châu lên, hung hăng đập tới đầu người.

Nhưng đối phương hành động nhanh nhẹn, dễ dàng tránh được phật châu.

Mà hành vi của ta tựa hồ cũng đang cổ vũ nàng, nàng nhanh chóng bay lên xuống, sau đó thừa dịp ta hoa cả mắt, không ngờ lại hung mãnh lao tới.

Ta thất kinh, vội vàng móc ra một nắm đậu tương trong túi, hung hăng ném về phía đầu người.

Đầu người bị đậu tương bắn trúng, lại phát ra một trận tiếng nổ lốp bốp, thế nhưng tiếng nổ này cũng không tạo thành quá nhiều thương tổn đối với nàng. Nàng xuyên qua đậu tương, hung mãnh đâm thẳng vào ngực ta.

Ta thất kinh, lập tức tránh ra sau. Bạch Mi thiền sư phản ứng nhanh nhất, trong miệng niệm lên một trận chú ngữ, phật châu bị ta ném ra lại ngoặt một cái, lại lần nữa bay trở về, gào thét đi về phía đầu người.

Nếu Man nữ không trốn tránh, nhất định sẽ bị phật châu đánh trúng, nếu Man nữ tránh né, vậy thì không thể công kích ta nữa.

Hiển nhiên Man Nữ cũng không hy vọng lưỡng bại câu thương, cho nên cuối cùng nàng vẫn tránh được. Mà trong nháy mắt khi nàng né tránh, trong miệng lại phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, nghe giống như tiếng tiếng tiếng dùng chùy ma sát phát ra từ kim loại.

Âm thanh này khiến toàn thân ta nổi hết da gà, sau lưng lạnh toát.

Thanh âm kia cũng không phải là một thành không thay đổi, mà là lúc cao lúc thấp, ngay cả Bạch Mi thiền sư tựa hồ cũng có chút chống đỡ không nổi thanh âm này, bịt tai lại, nhìn chằm chằm vào đầu Man Nữ, không biết nên công kích thế nào.

Bốp!

Giờ phút này, một tiếng vỡ rất nhỏ từ phía sau truyền đến. Ta lập tức quay đầu lại, kinh hãi phát hiện dạ long lược đã nứt ra một lỗ hổng, trong vết nứt phóng xuất ra một vòng bạch sắc quang mang.

Hào quang màu trắng tựa hồ còn mang theo độ nóng, dù cách xa như vậy, ta vẫn có thể cảm giác được nhiệt độ nóng rực.

Bạch Mi thiền sư thầm than một tiếng không tốt, vội vàng mang theo chúng ta rút lui.

Mà Man nữ sau khi phát ra tiếng cười lạnh thê lương, cũng nhanh chóng rời đi.

Ta nơm nớp lo sợ nhìn Bạch Mi thiền sư: "Dạ Long Giải này có phải thức tỉnh rồi không? Vong Linh bên trong đã phóng thích ra ngoài rồi sao?"

Bạch Mi thiền sư khó khăn gật đầu: "Rất có thể là như vậy."

"Ôi trời, đó là cái gì?" Lý Ma Tử đột nhiên kêu lên kinh hãi.

Ta lập tức nhìn về phía quang mang màu trắng kia.

Chỉ thấy trong hào quang màu trắng có một bóng người sáng loáng. Bóng người trôi nổi bất định, ngồi vững vàng trên long ỷ, nhưng ta vẫn cảm nhận được đó là một nữ nhân, hơn nữa hẳn là một nữ nhân rất mạnh, trên người phóng xuất ra khí tức Vương Giả, gương mặt chết lặng nhìn chúng ta.

Ta hít sâu một hơi, lão nương này không đơn giản, ánh mắt là có thể giết người.

Ngay lúc chúng ta trợn mắt há hốc mồm, chùm bạch quang kia bỗng nhiên đại thịnh, quang mang cấp tốc tràn ra bốn phía, rất nhanh liền muốn thôn phệ chúng ta trong đó.

Bạch Mi thiền sư lập tức quát to một tiếng: "Chạy mau!"

Ta không quan tâm quá nhiều, quay người liền chạy trốn, bất quá tốc độ chúng ta chạy trốn, có thể nào so được với bạch quang? Không bao lâu, ta liền bị bạch sắc quang mang bao phủ lại, trong nháy mắt trước mắt một mảnh trắng bệch, trừ chói mắt ánh sáng, cái gì khác cũng không nhìn thấy.

Mà thân thể ta trong nháy mắt cũng cứng đờ, không nhấc nổi hai chân, chỉ có thể đứng tại chỗ sốt ruột, đồng thời quay đầu nhìn nữ nhân trong bạch quang.

Nữ nhân một thân áo bào màu phượng, đang mặc một chiếc vương miện có khảm vàng óng ánh, khiến cho nàng càng thêm tràn trề khí khái. Một cái nhăn mày, mỗi một cử động của nàng đều mang đến cho người ta cảm giác rung động cực lớn.

Nàng không chút sợ hãi nhìn ta, lại khiến ta có loại xúc động quỳ bái. Vì vậy, ta có chút không khống chế nổi thân thể, từng chút từng chút quỳ xuống trước mặt nàng.

"Đừng quỳ!" Trong mơ mơ màng màng, ta nghe được thanh âm Bạch Mi thiền sư. Thần trí của ta lập tức thanh tỉnh hơn nhiều, chống lại áp lực cường đại, lại đứng lên, biểu tình hung ác nhìn nữ nhân kia: "Con mẹ nó, cút cho ta."

Người càng dũng cảm, tà ma quỷ quái lại càng sợ, cho nên một tiếng hô này của ta, đối phương quả nhiên có chút sợ hãi, dời tầm mắt từ trên người ta ra, ta bỗng cảm thấy thoải mái tự tại.

"Đừng quỳ!" Lúc này Bạch Mi thiền sư lại rống lên một tiếng.

Ta sửng sốt một chút, ta không quỳ a, Bạch Mi thiền sư kia là có ý gì? Chẳng lẽ là Lý Ma Tử.

Trong lòng ta cả kinh, lập tức nhìn về phía Lý Ma Tử. Còn khi ánh mắt ta rơi vào người Lý Ma Tử, lập tức ảo não không thôi.

Lý Ma Tử lại quỳ xuống cho nữ nhân này.

Ta căn bản không kịp nghĩ quá nhiều, xông lên muốn kéo Lý Ma Tử lên. Tuy nhiên thân thể của ta vẫn cứng ngắc như trước, ngắn ngủn vài bước, lại lãng phí thời gian thật lâu.

Mà lúc ta khó khăn nhích qua hướng Lý Ma Tử, ta rõ ràng nhìn thấy nữ nhân mặc hoàng bào kia cũng đang tới gần Lý Ma Tử, Bạch Mi thiền sư lập tức rống to với ta, để ta rời khỏi Lý Ma Tử, không kịp nữa.

Ta không cam lòng, sao có thể trơ mắt nhìn Lý Ma Tử bị Quỷ Thần cho trái phải? Nhưng ngay cả Bạch Mi thiền sư cũng không dám tới gần, nếu ta cố gắng kéo Lý Ma Tử đi, chỉ sợ kết cục sẽ càng thảm hơn nữa!

Cho nên thật sự là hết cách, ta chỉ có thể lui, giữ lại núi xanh, không sợ không có củi đốt. Lý Ma Tử gặp nguy hiểm, ta không thể lại xảy ra chuyện gì không hay, nếu không ai đi cứu Lý Ma Tử.

Nữ nhân mặc hoàng bào sau khi tới gần Lý Ma Tử cuối cùng lại đánh về phía Lý Ma Tử.

Toàn bộ hành trình của Lý Ma Tử đều trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt đờ đẫn, mặt không biểu tình, giống như cái gì cũng không biết, ta có gọi thế nào cũng không nghe được.

Nữ nhân mặc hoàng bào biến mất trong cơ thể Lý Ma Tử, mà quang mang đang nhanh chóng rút đi, trong chớp mắt, thế giới liền khôi phục bình thường.

Chỉ có một vết nứt của Dạ Long, chứng minh chuyện vừa rồi là thật sự xảy ra!

Chương thứ hai trăm hai mươi bảy, trúng kế.

"Lý mặt rỗ..." Ta lúc này liền ngồi xuống, muốn lay tỉnh Lý Ma Tử. Bất quá Lý Ma Hắc đã cả người vô lực, ánh mắt ảm đạm liếc ta một cái, sau đó mí mắt khẽ đảo, hoàn toàn không còn động tĩnh.

Bạch Mi thiền sư giờ phút này đi tới, đặt ngang Lý mặt đất lên, mở mí mắt của hắn ra nhìn một chút, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: "Đặt lên giường trước đi! Dùng dây thừng quấn máu chó mực trói hắn lại."

Ta căng thẳng hỏi Bạch Mi thiền sư: "Lý Ma Tử bị sao vậy?"

Bạch Mi thiền sư nói: "E là hồn phách bị va chạm, tạm thời dùng máu chó đen làm một chút, miễn cho hồn phi phách tán."

Ta thở dài, lập tức đem Lý Ma Tử đặt lên giường. Sau đó đi chuẩn bị máu chó đen và dây thừng, buộc Lý Ma Tử lại, sau đó hỏi thiền sư lông mày trắng tiếp theo nên làm thế nào đây?

Bạch Mi thiền sư nói: "Dạ Long đạm này, quả thật là trân bảo hoàng thất, sợ là tà linh bám vào trong đó, không dễ đối phó a."

Trong lòng run rẩy một trận, lập tức hỏi vạn nhất Bạch Mi thiền sư không đối phó được, hậu quả sẽ thế nào?

" Nhẹ thì mất hồn mất vía, nặng thì mất mạng." Bạch Mi thiền sư nói.

Trong lòng ta phiền muộn, số của Lý Ma Tử thật sự không tốt.

"Tỷ phu, tỷ phu mau mở cửa a." Ngay lúc ta vô cùng đau đầu nhìn Lý Ma Tử, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm như tuyết.

Trong lòng giật thót, nếu để cho Lý Ma Tử nhìn thấy bộ dáng thế này, ta làm sao giải thích được đây.

Nhưng chuyện này không thể giấu diếm được, ta chỉ có thể hồn phi phách tán chạy ra mở cửa. Nhìn thấy ta như tuyết, ta liền ném một cái bao: "Anh rể, tặng ngươi lễ vật. Lý Ma Tử đâu? Nghe tỷ tỷ nói hắn ở tiệm của ngươi."

"Như Tuyết, ngươi nghe ta nói." Ta liền vội vàng trấn an nàng: "Lý Ma Tử gặp phải chút chuyện, nhưng ta cam đoan hắn sẽ không gặp nguy hiểm, ta nhất định sẽ cứu hắn tới."

"Hả?" Toàn thân run rẩy như tuyết: "Lý mặt rốt cuộc là như thế nào? Mau để ta đi gặp hắn."

Nói xong, như tuyết không chút do dự xông vào.

Trong khi Tuyết nhìn thấy bộ dạng của Lý Ma Tử, trong nhất thời cũng trở nên luống cuống, chạy tới vỗ nhẹ hai cái lên mặt Lý Ma Tử: "Lý Ma Tử, ngươi làm sao vậy? Mau tỉnh dậy a."

Hồn phách Lý Ma Tử bất ổn, làm sao có thể nghe thấy thanh âm như tuyết, hắn chỉ là ngơ ngác nằm trên giường, không có nửa điểm đáp lại.

Bạch Mi thiền sư khuyên nhủ: "A Di Đà Phật, không nên quấy rầy Lý thí chủ nghỉ ngơi nữa, nếu không quấy nhiễu hồn phách, gây thêm chuyện nữa sẽ không tốt."

Như tuyết gấp gáp sắp khóc: "Tỷ phu, lão hòa thượng kia là ai vậy, lời hắn nói có phải thật hay không?"

Ta lo lắng như tuyết lớn tiếng khóc hội quấy nhiễu hồn phách Lý Ma Tử, liền gọi Như Tuyết ra ngoài, Bạch Mi thiền sư cũng theo đó đi ra.

Ta nói: "Như Tuyết, mặc dù tình huống hiện tại của Lý Ma Tử không phải quá nghiêm trọng, nhưng nếu chăm sóc không tốt, rất có thể sẽ hồn phi phách tán! Cho nên, tốt nhất bây giờ ngươi đừng quấy rầy hắn nữa, để hắn nghỉ ngơi thật tốt."

Như Tuyết lập tức gật đầu: "Tỷ phu, ngươi có biện pháp cứu hắn đúng không?"

Ta khẽ gật đầu, tuy nhiên trong lòng ta cũng không rõ ràng lắm: "Bạch Mi thiền sư, ngươi cảm thấy chúng ta nên dùng biện pháp gì để cứu Lý Ma Tử?"

Bạch Mi thiền sư hít sâu một hơi, nói: "Theo ta đi một chuyến, đi tìm một ít đồ vật."

Ta lập tức gật đầu: "Như tuyết, trong khoảng thời gian này sợ là lại phiền ngươi chiếu cố Lý Ma Tử."

Như Tuyết vội vàng nói: "Nơi nào mà nói, đây là việc ta nên làm. Các ngươi cứ đi đi, ta trông coi Lý Ma Tử."

Ta gật đầu, trước khi Bạch Mi thiền sư đi đã cho phật châu của mình như tuyết, lỡ như Lý mặt rốt cục phản kháng, giãy thoát khỏi dây thừng, có thể dùng phật châu ghìm chặt cổ lão, tránh cho hồn phách thật sự chạy đến. Nếu như phật châu đứt, cũng phải ở trong miệng Lý mặt rỗi, dù là hậu môn nhét vào phật châu nhỏ, nếu không một khi hồn phách Lý Ma Tử xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, ngay cả Bạch Mi thiền sư cũng không thể cam đoan cứu Lý Ma Tử.

Như tuyết lập tức gật đầu như giã tỏi, bảo chúng ta cứ yên tâm, bất quá cũng không đưa tay tiếp lấy phật châu, chỉ là nhìn Lý Ma Tử nước mắt mông lung, để bạch mi thiền sư đặt phật châu lên trên bàn.

Bạch Mi thiền sư gật gật đầu, thở dài một tiếng: Đáng thương nhất thiên hạ có tình nhân, sau đó dẫn ta rời khỏi.

Bất quá càng rời đi ta càng cảm thấy không thích hợp, mặc dù như tuyết đối với Lý Ma Tử là một mảnh si tình, nhưng hai người lại không phá vỡ một đạo ngăn cách cuối cùng, như tuyết hẳn là đối với Lý Ma Tử "Thông minh lớn mật" như vậy tốt chứ? Cảm giác kia giống như đối với trượng phu của mình vậy.

Hơn nữa như tuyết đi tới nhà ta, y phục trên người cũng có chút kỳ lạ, trước giờ ta chưa từng thấy y phục nào như vậy, có chút cũ kỹ, đoán chừng y phục thế kỷ trước chăng?

Phần hoài nghi này, tra tấn ta thấp thỏm bất an, cuối cùng ta ngăn cản Bạch Mi thiền sư, hỏi Bạch Mi thiền sư có cảm giác được như tuyết có chỗ quái dị gì không?

Bạch Mi thiền sư lắc đầu: "Không có."

Ta nói mà ta luôn cảm giác chuyện này có gì đó không đúng, hay là ta nói tắt xác nhận một chút đi.

Vì thế vì thế mà ta lấy ra điện thoại di động, cho Như Tuyết một trận điện thoại.

máy truyền tin rất nhanh kết nối, bên kia máy truyền tin như tuyết, thanh âm có chút gấp gáp: "Anh rể, ta đang chuẩn bị điện thoại đây. Lý Ma Tử thế nào rồi? Ngươi có đi gặp hắn hay không?"

Đầu óc của ta ong ong ong, quả nhiên là thế. Ta không chút do dự nói với Như Tuyết: "Như Tuyết, bây giờ muội đang ở đâu?"

Như tuyết nói: "Ở trên xe thì sao, sắp về đến nhà rồi."

Ta hít sâu một hơi, ép buộc chính mình tỉnh táo lại, tận lực tâm bình khí hòa nói: "Ừm, được, vậy ngươi trở về chỗ Doãn Tân Nguyệt trước, ta dẫn Lý Ma Tử đi tìm ngươi."

Nói xong, ta liền tắt máy truyền tin, vô cùng lo lắng nói với Bạch Mi thiền sư: "Bạch Mi thiền sư, cái tên trong nhà căn bản không phải là như tuyết kia, có khi nào là Man Nữ biến mất hay không."

Nghe ta nói vậy, lông mày Bạch Mi thiền sư cũng nhíu lại: "Không xong, Man Nữ am hiểu ảo thuật, chẳng lẽ chúng ta trúng ảo thuật của Man Nữ?"

Mẹ nó, chắc chắn là như vậy. Mấy hôm trước ta và Lý Ma Tử còn trúng phép thôi miên của Man nữ, ở nhà không ăn không uống ba ngày, thiếu chút nữa mất mạng.

Nghĩ đến điểm này, ta liền đau đầu một hồi, vội vàng quay trở về.

Man nữ kia một mình cùng Lý mặt rỗng ngờ, có trời mới biết nàng sẽ đối với Lý mặt rỗ làm ra chuyện gì đó cầm thú. Vạn nhất Lý Ma Tử thật sự xảy ra chuyện gì không hay, ta phải ăn nói như thế nào?

Chúng ta một hơi chạy về cổ điếm, ta trực tiếp đạp cửa mở liền đi vào. Bất quá sau khi đi vào, lại phát hiện gian phòng trống rỗng, nào còn có bóng dáng "Như Tuyết" đâu, chỉ có Lý Ma Tử còn đang hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường.

"Lý ma tử, Lý mặt rỗ." Ta lập tức đi kiểm tra thân thể Lý mặt rỗ, ta muốn xem Man nữ kia cuối cùng làm cái gì với Lý mặt rỗ.

Tuy nhiên ta lật qua lật lại nhìn, cũng không phát hiện bất kỳ dị thường nào, trước khi chúng ta rời đi Lý Ma Tử cũng không thay đổi bao nhiêu.

Bất quá Bạch Mi thiền sư sắc mặt ngưng trọng đi tới, lấy tay cạy miệng Lý mặt rỗ ra, để cho ta dùng chung hong quang chiếu vào bên trong, nhất thời sắc mặt hoảng sợ.

Ta ngay cả vội vàng hỏi Bạch Mi thiền sư thế nào rồi?

Bạch Mi thiền sư nói: "Là Phệ Hồn Trùng, nàng cho Lý Ma Tử ăn Phệ Hồn Trùng!"

"Phệ Hồn Trùng là cái gì?" Trong lòng ta lo sợ bất an, mặc dù cũng không rõ Phệ Hồn Trùng là cái gì, bất quá ta biết rõ khả năng này phi thường bất lợi đối với Lý Ma Tử.

Bạch Mi thiền sư nói: "Phệ Hồn Trùng tên như ý nghĩa, chính là côn trùng có thể cắn nuốt hồn phách Lý Ma Tử. Một khi hồn phách Lý Ma Tử bị thôn phệ, âm linh trong bữa tiệc sẽ thay thế, đến lúc đó Lý Ma Tử thật sự là không sống nổi."

Đầu của ta lập tức phát to: "Vậy làm sao bây giờ? Dùng thuốc giết côn trùng có thể giết chết côn trùng không?"

Bạch Mi thiền sư lắc đầu: "Đương nhiên là không thể, đi, mau theo ta đi tìm Câu Hồn Trùng."

"Câu Hồn Trùng là cái gì?" Ta vừa khiêng Lý Ma Tử lên vừa hỏi.

Lý Ma Tử biến thành bộ dáng này, đương nhiên không thể để hắn ở trong tiệm một mình nữa, ta chỉ có thể mang theo Lý Ma Tử đi cùng.

Bạch Mi thiền sư nói: "Thiên địa vạn vật tương sinh tương khắc, nếu có Phệ Hồn Trùng thôn phệ hồn phách, tự nhiên cũng có Câu Hồn Trùng dẫn xuất hồn phách."

Bạch Mi thiền sư cầm dạ long lược trong tay, cẩn thận vuốt vuốt:

"Dạ Long Lễ này, thật đúng là hại người không nhẹ."

Bọn ta không nói nhảm nữa, vội vội vàng rời đi.

Lúc rời khỏi tiệm cổ, Bạch Mi thiền sư phụ phụ cận tiệm thịt mua một khối thịt mỡ to béo, nấu một chút, mặt ngoài hòa tan ra một tầng dầu mỡ heo, lúc này Bạch Mi thiền sư mới để cho ta cầm.

Cuối cùng Bạch Mi thiền sư mang ta đi tới một tòa rừng rậm cổ quái.

Nơi rừng rậm này cách chỗ ở của chúng ta cũng không xa, là phía sau một tòa bệnh viện lớn, nhưng bởi vì đường xá vắng vẻ nên rất ít người tới chỗ này.

Trước kia chính phủ cũng từng có ý đồ khai phá, nhưng nghe nói mỗi lần khai phá đều sẽ đụng phải một đống sự kiện linh dị, cho nên cuối cùng không còn cách nào khác, chỉ có thể là ngừng phát triển.

Ta nghe nói trong viện xử lý một ít Tử Anh, còn có một ít tiêu bản người chết, đều là ở cánh rừng rậm kia.

Rừng rậm âm u, bóng tối không gì sánh được, quang mang như cà rồng cũng căn bản giải quyết không được vấn đề bao nhiêu.

Toàn bộ mặt đất đều là cành mục nát rơi lá rụng, còn có không ít y tế rác rưởi vứt bỏ ở nơi này, hơi không chú ý, có khả năng dẫm lên đầu kim đã vứt bỏ không dùng đến.

Khiến người ta khó có thể lý giải nhất chính là, trên đại thụ nơi này, lại còn treo vô số thi thể mèo con, mèo con, thi thể có một số động vật nhỏ là lột da lột da ra, máu me đầm đìa, rất là doạ người.

Thật là nghĩ mãi không ra vì sao có một vài người trẻ tuổi lại thích loại phương pháp kích thích – nghịch động động vật này, chẳng lẽ không sợ bị báo ứng này sao?

Chương thứ hai trăm hai mươi tám, Câu Hồn Trùng

Ta đã từng xâm nhập rừng rậm, ta cảm giác sắp đi đến khu vực trung tâm rừng rậm, hai chân như nhũn ra, mệt đến không thở nổi nữa. Lúc này thiền sư lông mày trắng mới ngừng lại, nhìn chung quanh một chút, lấy tay quệt một chút nước miếng, dựng thẳng ngón tay lên, cảm thụ lẳng lặng.

Ta tò mò hỏi hắn rốt cuộc cảm thụ cái gì?

Bạch Mi thiền sư nói cảm thụ phụ cận có Câu Hồn Trùng hay không? Địa phương Câu Hồn trùng tồn tại, tất sẽ nặng âm khí một chút.

"Tốt, chính là chỗ này." Bạch Mi thiền sư cảm thụ một lát, chỉ tay một cái: "Ném thịt mỡ ở chỗ đó."

Thế là ta lập tức bỏ lại thịt béo, Bạch Mi thiền sư đi lên, bắt đầu đi bộ, dùng chân vẽ ra từng đường vân lít nha lít nhít trên mặt đất, thoạt nhìn hình như là đang bố trí một pháp trận.

Làm xong những thứ này, Bạch Mi thiền sư mới tiện tay kéo xuống một mảnh cà sa bỏ ở trên thịt heo, mang theo ta đi đến một gốc đại thụ phía sau, trốn đi.

Rất nhanh, khí tức mỡ của thịt heo hấp dẫn tới một đám muỗi. Con ruồi bay đầy trời, phát ra âm thanh ong ong hỗn loạn, nghe mà đau đầu nhức óc.

Trong chốc lát, lít nha lít nhít con ruồi bao vây lấy thịt heo, căn bản là không nhìn thấy thịt heo, chỉ có thể nhìn thấy một đám ruồi bọ đầu xanh đông nghìn nghịt.

Bạch Mi thiền sư nói, xem ra phụ cận khẳng định có tử thi, nếu không không không có khả năng có nhiều bọ ngựa như vậy. Mà Câu Hồn Trùng đều ăn xác chết làm thức ăn, cho nên phụ cận khẳng định có Câu Hồn Trùng.

Ta gật đầu, trong lòng tràn đầy hy vọng nhìn khối thịt béo kia. Câu Hồn Trùng này là hy vọng duy nhất của Lý Ma Tử, nếu không tìm thấy Câu Hồn Trùng, Lý Ma Tử có thể gặp tai ương.

Đang nghĩ ngợi, con ruồi đầu xanh vốn đang nhào vào thịt béo lại giống như kinh sợ, lập tức giải tán, chớp mắt đã không thấy tung tích.

Đồng thời nhiệt độ chung quanh trong nháy mắt giảm xuống, ta cảm giác toàn thân nổi lên một tầng da gà, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm khối thịt béo kia.

Bạch Mi thiền sư cảnh cáo ta: "Câu Hồn Trùng sắp tới rồi, nếu không ngàn vạn lần đừng lỗ mãng, làm kinh sợ đối phương, muốn bắt lại sẽ rất khó khăn."

Ta lập tức gật đầu, nói trước.

Xa xa, một hồi âm thanh leng keng truyền đến, xen lẫn trong tiếng gió, tuy rằng rất nhỏ bé, bất quá vẫn bị ta bắt giữ như cũ.

Ta men theo âm thanh nhìn lại, quả nhiên phát hiện cách đó không xa lại có một đôi mắt nhỏ sáng ngời, nhìn quanh, rất cẩn thận, mặc dù chung quanh yên tĩnh vô cùng, cũng không có gì khác thường, bất quá đối phương vẫn như cũ không dám đến gần.

Ta có chút lo lắng, vạn nhất Câu Hồn Trùng không tới, vậy phải làm sao bây giờ?

Bạch Mi thiền sư cười cười, để cho ta cứ việc yên tâm, trận pháp hắn bố trí, sẽ hấp dẫn đối phương đi lên.

Quả nhiên, đôi mắt nhỏ kia sau khi do dự một lát, cuối cùng vẫn không chịu được dụ hoặc của thịt mỡ, một chút xíu đi tới.

Đợi sau khi đối phương tới gần, ta mới phát hiện đó đâu là côn trùng gì, rõ ràng là một con chuột hình dáng quái dị. Thân thể con chuột này cơ hồ to gấp đôi con chuột bình thường, bụng tròn trịa, hai con mắt nhỏ phóng ra ánh sáng khác thường, nhìn qua vô cùng cổ quái.

Đợi chuột đến trước miếng thịt mỡ, thấy cũng không có gì khác thường, lúc này mới cúi đầu ăn như hổ đói.

Mặc dù có món ăn ngon ở ngay trước mắt thế nhưng con chuột kia vẫn rất cẩn thận, vẫn luôn bí mật quan sát bốn phía.

Lòng bàn tay của ta căng thẳng toát mồ hôi, hỏi Bạch Mi thiền sư: "Hiện tại có muốn ra ngoài bắt nó không? Sớm biết như vậy ta đã cho nó chút thuốc rồi."

Bạch Mi thiền sư gật đầu cười nói: "Nó đã rơi vào lưới pháp tắc."

Nói xong, trong miệng Bạch Mi thiền sư lẩm bẩm, hai tay đánh ra kết ấn cổ quái, ngay lúc ta buồn bực Bạch Mi thiền sư làm gì đó, ta lại kinh hãi phát hiện tấm cà sa bị xé nát kia đột nhiên mở ra, bao lại con chuột.

Con chuột kia lập tức kinh hãi, nhảy dựng lên chuẩn bị chạy trốn.

Bất quá cà sa lại giống như giáp bắt thú, càng đè ép con chuột kia không nhảy lên được, chỉ là tứ chi giãy dụa, đào mặt đất ra một cái hố to. Mà đầu của nó, lại vẫn bị cà sa gắt gao đè xuống, căn bản giãy dụa không ra.

Bạch Mi thiền sư không nhanh không chậm đi tới, ta thì không đợi được, một con mãnh hổ vồ mồi, liền ép con chuột dưới thân.

Con chuột kia cố gắng quay đầu cắn ta, lập tức ta giận tím mặt, một tát vung tới đánh cho con chuột choáng váng đầu óc, thế nhưng nó vẫn điên cuồng há to miệng, gặm loạn khắp nơi.

Bạch Mi thiền sư một cước giẫm lên đầu nó, lấy ra một con dao găm sáng loáng, đặt lên bụng con chuột.

Ta lập tức đè bốn cái chân chuột, bất quá Bạch Mi thiền sư lại chậm chạp không ra tay.

Ta lập tức thúc giục Bạch Mi thiền sư tranh thủ thời gian động thủ a, Lý Ma Tử sắp không kiên trì được bao lâu nữa.

Cuối cùng Bạch Mi thiền sư bất đắc dĩ buông dao găm xuống: "A Di Đà Phật, chúng sinh trên thế gian bình đẳng, lão nạp không thể ra tay."

"Để ta." Ta nói: "Ác nghiệp này cứ tính trên đầu ta đi."

"Ta không giết Bá Bá Bá Nhân lại vì ta mà chết, bần tăng trong lòng hổ thẹn a!"

"Không sao với ngươi." Ta lập tức lấy dao găm, hung hăng đâm vào bụng con chuột, dao găm lập tức đâm rách bụng con chuột, máu tươi bắn tung tóe. Chẳng qua kỳ quái là máu của con chuột này lại có màu đỏ sậm, nếu không phải có măng, phỏng chừng sẽ hiện ra màu đen hoàn toàn.

"Đã chết chưa?" Bạch Mi thiền sư hỏi.

"Chết rồi." Ta nói.

Bạch Mi thiền sư lúc này mới không hề cố kỵ vươn tay, lật bụng con chuột lên: "Ngã phật từ bi, cứu một mạng người thắng tạo thất cấp phù đồ, tin tưởng chuột tuyền này biết cũng sẽ rất vui mừng."

Rất nhanh, Bạch Mi thiền sư đã lấy dạ dày của nó ra. Không ngờ dạ dày kia vẫn có thể chuyển động, hình như có vật nhỏ ở bên trong không ngừng va chạm, lúc nào cũng chuẩn bị trốn ra ngoài.

Bạch Mi thiền sư nhìn đồ vật trên tay, thản nhiên nói: "Trong này, chính là Câu Hồn Trùng trong truyền thuyết rồi, mang dạ dày này cho Lý Ma Tử ăn đi."

Ta lập tức gật đầu, cẩn thận ôm dạ dày trong tay, lui về phía sau một chút.

Chẳng qua khi ta xoay người nhìn về phía Lý Ma Tử, lập tức toàn thân run rẩy một chút, trợn tròn mắt.

Trước mặt làm gì còn Lý mặt rỗ, nơi vốn là Lý mặt rỗ đang nằm, giờ phút này trống rỗng, Lý mặt rỗ không thấy bóng dáng.

Ta lập tức đau cả đầu, lập tức chạy lên, la lớn tên Lý Ma Tử.

Ngay lúc Bạch Mi thiền sư đang siêu độ cho chuột nghe thấy ta gọi Lý Ma Tử, cũng ý thức được đại sự không ổn, từ bỏ cấp độ siêu độ cho chuột yêu, vội vàng chạy lên.

"Mau tìm." Bạch Mi thiền sư sốt ruột đổ mồ hôi: "Đừng để cho hắn chạy. Âm linh trong tiếng ăn trộm của Dạ Long không ngờ nhanh như vậy đã thích ứng được thân thể Lý Ma Tử, là nàng ta đang thao túng thân thể Lý Ma Tử chạy!"

Ta vô cùng lo lắng tìm kiếm xung quanh, tuy nhiên khu rừng rậm này lại lớn như vậy, hơn nữa lại là buổi tối, nếu như hắn thật sự muốn giấu đi, chúng ta muốn tìm thấy hắn, thật đúng là không đơn giản chút nào.

Ta tìm ngươi đi, lại căn bản phí công vô ích.

Bạch Mi thiền sư cũng lộ vẻ bất đắc dĩ, xem ra lão cũng không có biện pháp nào khác.

Ta buồn bực tuyệt vọng, mẹ nó, muốn ôm đầu mà khóc một trận. Lý mặt rỗ là ta qua nhiều năm như vậy, bạn bè cực kỳ lo lắng duy nhất, tuy rằng trên dưới tên gia hoả này toàn thân đều là khuyết điểm, nhưng lại cùng nỗi mưa gió cùng thuyền, trải qua nhiều sinh tử như thế, nếu hắn rời đi, ta nên làm cái gì bây giờ?

Lúc ta còn đang tuyệt vọng, điện thờ đột nhiên vang lên, ta lập tức lấy ra điện thoại di động, phát hiện lại là đánh cờ như tuyết.

Như Tuyết hỏi ta bây giờ đang ở đâu, trong tiệm làm sao trống không không có ai.

Ta lập tức khẩn trương lên, nói: "Như Tuyết, ngươi mau trở về, trong tiệm của ta hiện tại không an toàn. Nhớ kỹ, tuyệt đối không được nói chuyện cùng bất kỳ người nào, nhất là nữ nhân, biết không?"

Ta sợ Man nữ còn đang đi loanh quanh gần cửa hàng cổ.

Như tuyết kỳ quái hỏi: "Rốt cuộc là sao vậy? Vì sao không thể nói chuyện với nữ nhân? Bây giờ đang có một nữ nhân ở bên cạnh ta, nói là nàng cũng đang tìm ngươi."

"Cái gì?" Đầu của ta lập tức lớn lên: "Ngươi nhìn sợi dây đỏ trên cổ cô ấy xem? Có phải có cây dù không?"

Nghe như tuyết vậy.

Hai chân ta mềm nhũn, thiếu chút nữa không bị dọa nằm co quắp trên mặt đất: "Như Tuyết, ngươi nghe ta nói đã, hiện tại mau chóng rời khỏi cổ điếm, tốt nhất chạy đến cảnh báo tìm kiếm che chở cho nữ nhân kia, để cảnh sát bắt lại nữ nhân kia."

Bên kia lại im lặng một hồi.

"Như tuyết, như tuyết?" Ta khẩn trương hô lên.

Bên kia truyền tới một tràng cười lạnh âm trầm: "Nếu như không muốn ả ta chết thì đừng tới quấy rầy chủ tử của ta nữa, nếu không các ngươi sẽ hối hận."

Nói xong, đối phương liền tắt máy liên lạc.

Mà trước khi máy truyền tin bị tắt mấy phút, ta rõ ràng đã nghe được tiếng như tuyết cầu cứu.

Đối phương lập tức chọc giận ta, ta nói: "Bạch Mi thiền sư, Man nữ kia bắt cóc bằng hữu của ta!"

Bạch Mi thiền sư nhíu mày: "C cưỡng ép bằng hữu của ngươi? Có yêu cầu gì không?"

"Bảo chúng ta đừng quấy rầy chủ nhân của nàng nữa." Ta nói.

Bạch Mi thiền sư biến sắc: "Lần này phiền toái lớn rồi."

Bạch Mi thiền sư vẫn giữ được bình tĩnh như vậy, đều vội vàng đảo quanh tại chỗ, xem ra lão thật không có biện pháp nào khác.

Ta lại gần như tuyệt vọng: "Bạch Mi thiền sư, chúng ta chia binh hai đường, ngươi đi tìm Lý Ma Tử, ta đi đối phó Man Nữ, bất luận thế nào, tuyệt đối không thể để Man Nữ thành công."

Bạch Mi thiền sư lại lắc đầu: "Chỉ sợ không kịp, thứ nhất, ngươi khẳng định tìm không thấy Man nữ, thứ hai, cho dù ta tìm được Lý Ma Tử cũng vô dụng. Chúng ta giúp Lý Ma Tử, man nữ khẳng định sẽ phát hiện, đến lúc đó chỉ sợ vị bằng hữu kia của ngươi tính mạng khó giữ được."

Ta đầu đầy mồ hôi, cái chết tiệt nữ Man này, là muốn đưa ta vào tuyệt cảnh, đây là muốn ta làm một lựa chọn giữa Lý Ma Tử và Như Tuyết... Mặc dù quan hệ giữa ta và Lý Ma Tử tương đối cứng rắn, nhưng với Tuyết Như lại chỉ có thể xem như bèo nước gặp nhau.

Nhưng lời của Bạch Mi thiền sư lại là đúng, chúng sinh bình đẳng, ta không có quyền quyết định sinh tử của kẻ khác...

Ngay khi bọn ta còn đang lâm vào tuyệt cảnh, thì chợt nghe một âm thanh như sấm rền vang lên: "Là tên Vương Bát Cầu Tử nào hại chết con Câu Hồn Thử của lão phu, ta chửi cả nhà ngươi, cút ra đây cho lão tử!"

Ân? Nghe được thanh âm này, ta cũng sửng sốt, đây không phải là Thử tiền bối sao? Thử tiền bối sao lại xuất hiện ở chỗ này? Ta thất kinh, lập tức nhìn lại hướng Câu Hồn Thử giết chết.

Chương thứ hai trăm hai mươi chín, Thi Hương Điểu Điểu.

Thử tiền bối đang kích động cầm thi thể Câu Hồn thử, trong đôi mắt nổ bắn ra ánh mắt ăn thịt người: "Tên khốn kiếp nào giết chết, lão tử không để yên cho hắn."

"Chung tiền bối." Ta lập tức hô một tiếng.

Thử tiền bối sau khi nhìn thấy ta, lập tức chạy hướng ta chạy tới. Nhìn vẻ mặt như hổ rình mồi của hắn, liền biết Thử tiền bối này khẳng định là người đến bất thiện mà: "Tiểu khốn kiếp, thì ra là ngươi, ngươi có chủ tâm muốn gây khó dễ với ta không? Ngươi trả Câu Hồn Thử ta, trả lại Câu Hồn Thử ta."

Nói xong, Thử tiền bối muốn bắt cổ ta.

Ta thất kinh, lập tức rút lui, mà Thử tiền bối lại không buông tha, hung mãnh đuổi theo, cuối cùng một con mãnh hổ vồ mồi, nhào ta trên mặt đất: "Mỗ mỗ, giết chuột Câu Hồn của ta, ngày hôm nay lão phu phải giáo huấn ngươi thật tốt!"

"Ngươi nghe ta giải thích..." Ta giải thích.

Thử tiền bối đâu chịu nghe, đè ép ta không chịu đứng lên.

"A Di Đà Phật." Bạch Mi thiền sư niệm phật hiệu, đi ra: "Thỏ, đã lâu không gặp."

Thử tiền bối trong nháy mắt ngơ ngác một chút, ngẩng đầu nhìn Bạch Mi thiền sư, biểu tình kêu là lúng túng, cười hắc hắc nói: "Bạch Mi thiền sư, ngài... Sao ngài cũng ở chỗ này?"

"Câu Hồn Thử kia là ngươi nuôi?" Bạch Mi thiền sư cũng không nói nhảm với hắn, chỉ cười nhạt nói.

Thử tiền bối gật đầu: "Không sai, là ta nuôi. Nhưng tên kia tham ăn, lén lút chạy ra đây..."

"Là ta dẫn nó ra." Bạch Mi thiền sư nói: "Có thù gì, tìm ta là được."

Thử tiền bối lúng túng cười cười: "Không đến nỗi a Bạch Mi thiền sư, không đến mức như vậy, chỉ là một con chuột mà thôi. Ha ha, các ngươi bận rộn, ta đi trước đây."

Nói đến đây, Thử tiền bối liền chuẩn bị chuồn đi.

"Đứng lại." Bạch Mi thiền sư hô, chuột tiền bối lập tức ngoan ngoãn đứng lại.

Bát Quái chi tâm trong lòng ta lại tự nhiên sinh ra, Thử tiền bối này cùng Bạch Mi thiền sư khẳng định có chuyện gì đó, bằng không thì Thử tiền bối làm sao lại sợ Bạch Mi thiền sư như vậy chứ.

"Bạch Mi thiền sư, ngài còn có gì phân phó?" Thử tiền bối run rẩy hỏi.

"Ta tới hỏi ngươi." Bạch Mi thiền sư nói: "Nghe mới nói, hình như ngươi còn nuôi một con Thi Hương Điểu?"

Thử tiền bối lập tức khoát tay: "Nào có chuyện gì, ban đầu một người cái gì cũng tốt, chỉ thích nói đùa. Ài đúng rồi, trong nhà ta còn nấu cháo, ta phải nhanh trở về, miễn cho bị sặc."

"Đứng lại." Bạch Mi thiền sư quát: "Ta muốn mượn Thi Hương Điểu của ngươi dùng một chút, cứu một mạng người thắng xây Thất Cấp Phù Đồ, món nợ trước đó chúng ta xóa bỏ!"

Thử tiền bối vẻ mặt khó xử nhìn Bạch Mi thiền sư: "Không phải lão phu không đồng ý, thật sự là Thi Hương Điểu còn chưa trưởng thành, nếu ngài dùng, chẳng phải lão phu kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao? Ngài cũng biết Thi Hương Điểu trân quý như thế nào."

"Vậy được, bần tăng sẽ đến tính sổ với ngươi." Bạch Mi thiền sư tức giận chắp tay trước ngực, trừng mắt nhìn Thử tiền bối.

Bạch Mi thiền sư trừng mắt một cái, Thử tiền bối lập tức sợ hãi: "Được rồi, coi như ta sợ ngươi, đời này của ta đã hủy trong tay ngươi cùng với sơ sơ một chút. Nói đi, rốt cuộc muốn ta làm cái gì?"

Bạch Mi thiền sư nói: "Chúng ta đụng phải một Man nữ Nhật Bản, cần dùng Thi Hương điểu của ngươi để hỗ trợ xử lý một chút."

"Cái gì?" Thử tiền bối lập tức trợn mắt há hốc mồm: "Man nữ Nhật Bản? Các ngươi sao lại trêu chọc phải thứ đó? Không được, chuyện bận này ta thật không giúp được. Thi Hương Điểu của ta còn ở giai đoạn trưởng thành, nếu thật sự đối nghịch với Man nữ mà nói khẳng định phải chịu thiệt."

"Chỉ cần giải cứu một con tin là được." Bạch Mi thiền sư nói: "Đối với ngươi mà nói, ngươi rất có lợi."

Thử tiền bối vẫn không chịu đồng ý, bất quá cuối cùng dưới uy bức bức bức ép của Bạch Mi thiền sư, Thử tiền bối chỉ có thể đau lòng đáp ứng.

"Thi Hương Điểu của ta thật đáng thương, ngươi tên sao chổi này, sao ta lại biết ngươi chứ."

Thử tiền bối bất đắc dĩ móc từ trong ngực ra một con chim, con chim kia thoạt nhìn chỉ to bằng con chim sẻ, toàn thân đỏ bừng, mỏ mỏ nhọn, con mắt cũng rất đỏ, trên người phóng xuất ra một mùi thơm nhàn nhạt. Cái mùi hương kia rất đặc thù, chí ít nửa đời người ta chưa từng ngửi thấy mùi kỳ quái như vậy.

Thử tiền bối thì thầm khe khẽ bên tai Thi Hương Điểu, thân mật giống như phụ thân vậy. Sau khi giảng xong, Thi Hương Điểu bỗng nhiên vỗ cánh bay lên.

Phi cũng không quá cao, tốc độ cũng không nhanh, Thử tiền bối lập tức đuổi theo.

Bạch Mi thiền sư nói: "Sau khi cứu ra con tin, gọi điện thoại cho chúng ta."

Thử tiền bối đáp ứng một câu, vội vội vàng vàng theo dõi.

Chờ sau khi chuột tiền bối rời đi, Bạch Mi thiền sư ngồi ngay tại chỗ, trong miệng mặc niệm Đại Bi Chú. Vốn ta còn muốn hỏi một chút chuyện cũ giữa Bạch Mi thiền sư và Thử tiền bối, bất quá ta thấy Bạch Mi thiền sư tĩnh tọa, cũng không muốn quấy rầy hắn, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh.

Trong đầu ta lộn xộn, vẫn đang nghĩ nên đi đâu tìm Lý mặt rồi? Đối phương rốt cuộc là làm sao để làm Lý mặt rồi? Lý Ma Tử không ổn định hồn phách, nếu hồn phách thật sự bị thoát ra ngoài cơ thể, chúng ta còn có thể cứu sống được Lý mặt rỗ sao?

Còn có Thử tiền bối, thoạt nhìn điên điên khùng khùng, không đáng tin chút nào a. Y có thể đối phó được với Man nữ sao? Thi Hương điểu kia thật sự có thể tìm được Man nữ sao?

Nội tâm ta như bị dầu ngâm, mỗi một phần đều sống một ngày như năm.

Trong sự nôn nóng chờ đợi, cuối cùng ta cũng đợi được điện thoại của Thử tiền bối: "Thằng nhóc con, ngươi chuẩn bị bồi thường ta thế nào đây?"

Nghe giọng điệu của Thử tiền bối, ta liền biết đã thành công.

Trong lòng ta mừng rỡ, vội vàng hỏi Thử tiền bối chúng ta có thể hành động hay không? Man nữ hiện tại thế nào rồi?

"Hừ, trên đời này còn có chuyện lão phu không giải quyết được sao? Man nữ bị ta đuổi đi, đoán chừng là đi tìm Lý Ma Tử. Các ngươi tốt nhất là tìm được Lý Ma Tử trước đây, nếu không trời mới biết Man Nữ sẽ làm gì Lý Ma Tử." Thử tiền bối nói.

Ta lập tức nói một tiếng cám ơn.

Thử tiền bối ở bên kia vẫn càu nhàu: "Chỉ là đáng thương cho Thi Hương Điểu của ta, xem như là phế, tiểu tử ngươi nhất định phải bồi thường cho ta... "

Ta làm gì còn thời gian nhàn rỗi đi quản chuột tiền bối, lúc này liền gọi Bạch Mi thiền sư tỉnh lại: "Bạch Mi thiền sư, Thử tiền bối giải quyết xong vấn đề con tin, chúng ta mau đi tìm Lý Ma Tử thôi."

Bạch Mi thiền sư lúc này mới đứng dậy, ánh mắt mê ly nhìn bốn phía, cuối cùng chỉ chỉ phương hướng sau lưng: "Vừa rồi ta quá âm, bầy quỷ nói cho ta biết, ở phía nam chúng ta hai dặm có một người kỳ quái đang tróc hồn, nếu ta đoán không sai, hẳn là Lý Ma Tử rồi."

Trong lòng ta vô cùng chấn động, không nghĩ tới Thử tiền bối vẫn còn có thể sống sót. Ta không nghĩ quá nhiều, vội vàng vàng đuổi theo hướng nam.

Quả nhiên, chạy về hướng Bạch Mi thiền sư không bao lâu, ta quả nhiên thấy có một người đang đưa lưng về phía chúng ta, khoanh chân ngồi dưới đất, khom lưng, hình như đang ăn thứ gì đó.

Ta nhíu mày một cái, quay đầu lại nhìn Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư căn bản không dừng lại chút nào, trực tiếp chạy về phía Lý mặt rỗ, phật châu trong tay trực tiếp quấn lấy cổ Lý Ma Tử: "A Di Đà Phật, bể khổ vô biên, quay đầu là bờ! thí chủ, bây giờ quay đầu vẫn còn kịp."

Lúc này Lý Ma Tử mới chậm rãi xoay người, con ngươi của hắn đã biến thành màu đen nhánh, trông rất đáng sợ.

Khóe miệng và lỗ mũi của gã đều là máu, hàm răng bên trong tựa hồ còn nhai nuốt một miếng da thịt, nhìn qua rất là kinh hãi.

Ta cố hết sức tìm kiếm nơi khởi nguồn của máu và da thịt kia, lại hoảng sợ phát hiện khắp nơi trên cánh tay của Lý Ma Tử đều là vết cắn, máu thịt đã trở nên mơ hồ. Vừa rồi hắn ưỡn ngực, đúng là đang cắn nuốt da thịt của mình.

Trong khoang bụng của ta lập tức như có một trận dời sông lấp biển, suýt chút nữa là phun ra.

Lý mặt rỗ liên tục cười lạnh với chúng ta, chậm rãi đứng lên, giọng nói mang theo châm chọc: "Ta rất nhớ tiên hoàng, nhưng bảo hắn đi lẩm bẩm cho ta một lời."

Nói xong lại hái phật châu xuống.

Bạch Mi thiền sư "đùng" một tiếng, chắp hai tay trước ngực, ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong miệng yên lặng niệm chú.

Nhất thời Phật châu lại lần nữa thi triển ra uy lực cường đại, đè ép Lý Ma Tử ngồi chồm hổm trên mặt đất, mà Lý Ma Tử lại không cam lòng, nỗ lực thử đứng lên!

Chương thứ hai trăm ba mươi ba, nhuộm máu khu rừng rậm lớn.

Niệm chú Bạch Mi thiền sư càng lúc càng cố hết sức, trán đã chảy ra một tầng mồ hôi mịn, mà Lý Ma Tử cũng cố hết sức chống cự.

Nhưng theo Bạch Mi thiền sư lực bất tòng tâm, vẻ mặt Lý mặt cũng thay đổi càng lúc càng thoải mái: "Con lừa trọc, dám cản ta gặp tiên hoàng, ta cho ngươi chết!"

Nói xong, hắn lại trực tiếp đẩy Bạch Mi thiền sư ra.

Ta lập tức lấy Thiên Lang Tiên ra, hung hăng quất lên người Lý Ma Tử.

Mỗi một lần quật xuống, Lý Ma Tử đều phải nhăn mặt đau đớn một cái. Hắn đưa ánh mắt hung ác về phía ta, rít gào: "Chết đi cho ta!"

Sau tiếng gầm của hắn, liền nắm lấy Thiên Lang Tiên, dùng sức kéo một cái, định ném ta ra!

Cho dù ta nhanh chóng ngồi xổm xuống, đồng thời ôm lấy một cây đại thụ, bất quá vẫn như cũ không thể chống đỡ được lực lượng dời trời lấp biển của đối phương, cuối cùng ta vẫn bị đối phương kéo lên, hung hăng ném ra xa.

Ta ngã mạnh xuống đất, cảm giác ngực nặng nề giống như bị một tảng đá đè nén, không thở nổi. Cuối cùng cũng coi như giảm bớt một chút, lại cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu.

Bị Âm Linh đánh cho thổ huyết, ta lập tức giận tím mặt, từ dưới đất nhảy dựng lên, nắm lấy Thiên Lang Tiên xông lên lần nữa.

Nhưng khi ta giơ Thiên Lang Tiên lên, định đánh Lý Ma Tử, lại cảm thấy Thiên Lang Tiên như bị người khác kéo lại. Ta dùng sức kéo, nhưng lại không đánh nổi, thậm chí thiếu chút nữa còn buông Thiên Lang Tiên ra.

Ta lập tức quay đầu nhìn về phía sau lưng, lập tức kinh hồn phi phách tán!

Không biết từ lúc nào, đầu của Man Nữ trôi lơ lửng sau lưng ta, miệng tràn đầy máu đen, cắn lấy Thiên Lang Tiên. Cho dù dương khí của roi Thiên Lang không ngừng đánh vào đầu Man Nữ, khiến nàng rất đau đớn, nhưng nàng vẫn cứ cắn chặt lấy, xem ra giống như muốn đồng quy vu tận với roi Thiên Lang.

Dây đỏ trên cổ nàng đã không còn nữa. Bạch Mi thiền sư trước đó nói cho ta biết, dây đỏ là đạo cụ trọng yếu dùng để sinh tồn kết hợp với nhục thân của Man nữ, hiện tại dây đỏ đã không thấy, Man nữ này phỏng chừng là không về được nhục thân của mình rồi...

Nếu đã không thể sống sót, Man nữ này tự nhiên là muốn đồng quy vu tận với ta. Nàng cắn trường tiên, kéo về phía sau, không cho ta tới gần Lý Ma Tử.

Mẹ nó, ta cũng bị chọc giận, ta sống một mình, còn không thể khô nổi cái đầu ngươi? Ta dứt khoát đem Thiên Lang Tiên quấn trên cánh tay, giằng co với Man Nữ.

Khí lực Man nữ rất lớn, mặc dù ta đã nằm trên mặt đất, bất quá vẫn bị Man nữ kéo trượt trên mặt đất.

Ta quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Mi thiền sư, lại phát hiện Bạch Mi thiền sư và Lý Ma Tử đã đối đầu rồi. Tay Lý Ma Tử cách cổ Bạch Mi thiền sư chỉ có mấy tấc, bất quá lại chậm chạp không vào tay được, ta biết là Bạch Mi thiền sư dùng phật châu để chống đỡ Lý Ma Tử.

Nhưng Bạch Mi thiền sư cũng cố hết sức, biểu lộ không ngừng vặn vẹo, mồ hôi trên trán cũng đổ xuống từng tầng.

Ta nào còn quan tâm đến Man Nữ, đột nhiên buông Thiên Lang Tiên ra, Man nữ bởi vì dùng sức quá mạnh, vèo một tiếng liền bay ra. Ta không chút do dự xoay người, giúp một trận, hung hăng đá vào trên người Lý Ma Tử.

Một cước này của ta có khí lực rất lớn, Lý mặt rỗ bị ta đạp qua một bên, nhưng cuối cùng hắn vẫn ổn định thân hình.

Trong nháy mắt Lý Ma Tử bị ta đạp văng ra, Bạch Mi thiền sư lập tức trầm tĩnh lại. Bất quá có thể là vì mạnh mẽ trầm tĩnh lại, cho nên Bạch Mi thiền sư đau một cái không chịu nổi, trực tiếp phun ra một ngụm máu đen!

Bạch Mi thiền sư tay mắt lanh lẹ, nhanh chóng từ trong ngực móc ra dạ long lược, đem máu phun ra tất cả đều phun ở trên dạ long lược.

Dạ Long lược là nơi ở của tà linh, cứ như vậy, tà linh trở về, hơn nữa nàng ít nhiều bị máu huyết Bạch Mi thiền sư thương tổn đến một ít, thống khổ lăn lộn trên mặt đất. Chẳng qua rất nhanh hắn liền phản ứng lại, hung mãnh tấn công Bạch Mi thiền sư lần nữa.

Mà trong tay ta đã không có pháp khí gì, chỉ có thể dựa vào lực lượng thân thể cứng đối cứng với tà linh.

Bất quá Bạch Mi thiền sư lại một tay đẩy ta ra: "Tiểu hữu, đi đối phó Man Nữ, hắn giao cho ta."

Khuôn mặt ta vừa lo lắng vừa nhìn Bạch Mi thiền sư: "Thế nhưng ngài bị thương..."

"Không sao." Bạch Mi thiền sư cười cười: "Ta vận dụng ba giọt tinh huyết, nàng đánh không lại ta."

Sau khi nói xong, Bạch Mi thiền sư lại hồi quang phản chiếu, giống như lò xo, nhanh nhẹn từ trên mặt đất bật lên, ngăn trước mặt ta, giao thủ cùng Lý Ma Tử.

Chiến đấu của hai người rất gay cấn, chiến đấu vô cùng kịch liệt, kín không kẽ hở, cơ bản ta không có cơ hội tiến lại gần bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là không quan tâm tới bọn họ.

Man nữ đã quay trở lại, mở cái miệng to như chậu máu ra, cắn vào cổ họng của ta.

Ta lập tức cúi người trốn qua, thuận thế nhặt một tảng đá lớn từ trên mặt đất lên, đây là vũ khí duy nhất ta có thể tìm thấy ở hiện trường!

Man nữ lại cắn ta một lần nữa. Ta không tránh né, trực tiếp nhét cục đá vào trong miệng Man nữ, thuận thế trả lại cho nàng một cái tát, lập tức cảm thấy hả giận rất nhiều.

Bất quá cái này tựa hồ cũng không gây tổn thương lớn gì cho Man Nữ, ngược lại triệt để chọc giận nàng. Nàng giận dữ gầm lên một tiếng, lại trực tiếp đem tảng đá cứng rắn cắn nát, hung hăng va chạm với ta trên người.

Mà lần này tốc độ thần kỳ nhanh đến lạ thường, ta tránh né cũng không kịp, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã hung hăng đâm ta ngã trên mặt đất, sau đó giống như chùy, không ngừng đụng vào lồng ngực ta.

Ta cảm thấy ngực mình bị một khối đá nặng ngàn cân ép gãy xương sườn, không thở nổi. Ta vươn cánh tay ra chặn đối phương lại, nhưng ta cảm giác cánh tay mình sắp bị đụng gãy rồi.

Ta không hề có lực hoàn thủ, thật lo lắng cứ như vậy bị đối phương giày vò cho chết tươi.

Ánh mắt của ta dần dần mơ hồ, ý thức đang từng chút một rút ra, ta cố gắng nhìn tình huống bên phía Bạch Mi thiền sư, trong ánh mắt đều là màu máu. Bất quá ta phỏng đoán giờ phút này Bạch Mi thiền sư hẳn là cũng rơi vào hạ phong rồi? Nếu không Bạch Mi thiền sư không có khả năng không tới cứu ta.

Ngay khi ta đang lâm vào cực độ tuyệt vọng, bỗng nhiên có một bóng người xâm nhập trong tầm mắt của ta. Man nữ dường như sợ hãi, xoay người muốn chạy trốn.

Nhưng lão già hèn mọn kia lại cầm thùng nước trong tay, lập tức phủ lên đầu Man Nữ, úp ngược lại trên mặt đất, sau đó kiễng chân ngồi lên trên, khóe miệng mang theo ý cười ngượng ngùng nhìn ta.

Ta khó khăn bò từ dưới đất lên, cảm giác toàn thân xương cốt đều gãy nát.

Nhìn lão đầu hèn mọn nói: "Khu Thử tiền bối, cảm tạ tiền bối."

Thử tiền bối lườm ta một cái: "Cám ơn cái lông, không muốn Bạch Mi thiền sư chết thì tới đây ngồi cho ta."

Tuy rằng khí lực Man nữ lớn đến lạ thường, nhưng lại bị thùng nước này đè ở dưới thân, không cách nào giãy ra khỏi thùng nước được. Chẳng qua nó chỉ đụng thùng nước vang lên tiếng thùng nước, nước trong thùng bốc lên cuồn cuộn.

Đồng thời ta thấy trong thùng nước có bột phấn màu trắng phun ra, trong không khí tràn ngập mùi tro bụi. Nếu ta đoán không sai, bên trong thùng nước chắc là chứa đá khô tro bụi chứ?

Ta rất kinh ngạc, không thể tin được nhìn một màn này.

Thử tiền bối nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh lên, không thấy Bạch Mi thiền sư sắp bị đánh chết tươi sao?"

Ta lập tức nhìn về phía Bạch Mi thiền sư, lại hoảng sợ phát hiện Bạch Mi thiền sư đã rơi vào hạ phong, Lý Ma Tử không ngừng ép Bạch Mi thiền sư rút lui, thậm chí mấy quyền đánh lên trên người Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư liên tục hộc máu, vẫn như cũ đau khổ chèo chống, bất quá nhìn bộ dáng Bạch Mi thiền sư, hẳn là kiên trì không được bao lâu rồi?

Ta lập tức muốn chạy tới hỗ trợ, nhưng Thử tiền bối lại một phát bắt được ta: "Đứng lại, ngươi đi lên không phải chịu chết sao? Ngồi ở chỗ này, ta đi hỗ trợ một chút."

Nói xong, Thử tiền bối liền từ trong miệng móc ra một hạt châu, thừa dịp ta không chú ý, một chút liền nhét vào trong miệng ta.

Ta lập tức ghê tởm không thôi, trên hạt châu kia thậm chí còn có nước miếng, lão già này thật không khách khí.

Chương thứ hai trăm ba mươi ba, Vạn Phật Đồ Ma trận

"Nghe ta, mau ngồi xuống." Thử tiền bối lập tức đặt ta lên thùng nước, vốn thùng nước sắp bị lật tung, lần nữa bị ta đặt mông ngồi xuống.

"Mau đi hỗ trợ đi." Ta không xoắn xuýt hạt châu buồn nôn vô cùng kia nữa, vội vàng thúc giục Thử tiền bối đi lên hỗ trợ.

Thử tiền bối không chút do dự xông tới, bất quá đi được hai bước, Thử tiền bối lại bỗng nhiên dừng lại, vòng trở về.

Ta nhìn Thử tiền bối một cách khó hiểu: "Sao vậy? Không thấy Bạch Mi thiền sư không chống đỡ nổi sao?"

Thử tiền bối thở dài: "Xem ra là ta quá lo lắng rồi, ta đã nói mà, sao Bạch Mi thiền sư có thể ngay cả một tên tà linh như vậy cũng không giải quyết được..."

"Có ý gì?"

"Vạn Phật Đồ Ma trận." Thử tiền bối cười nói: "Đợi thêm vài phút nữa, vật kia sắp trúng chiêu rồi."

Đang lúc buồn bực, chợt thấy Lý Ma Tử một cước giẫm vào giữa một cái hố to, nhất thời không cách nào nhúc nhích, giống như toàn thân bị cố định.

Chuyện gì thế này? Ta nghĩ mãi cũng không ra.

Bạch Mi thiền sư mỉm cười, rất nhanh cởi cà sa của mình, khoác lên người Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử nhất thời giãy giụa thống khổ, ý đồ cởi cà sa ra. Bất quá đã không kịp, Bạch Mi thiền sư mang phật châu trùm lên cổ Lý Ma Tử, dùng sức kéo một cái, thân thể Lý Ma Tử nhất thời bay lên, theo Bạch Mi thiền sư lui qua một bên.

Mà sau khi Lý Ma Tử bị túm đến một bên, ta rõ ràng nhìn thấy một đạo thân ảnh, lưu lại trong hố to!

Đó là một quý phụ hoàng tộc mặc trang phục phong trần, mặc dù không thấy rõ dung mạo, nhưng khí tức cường hãn trên người nàng cùng với khí khái mạnh mẽ giữa hai hàng mi, vẫn chấn nhiếp nhân tâm như trước! Khiến trong lòng ta lo sợ, lo sợ bất an.

Bạch Mi thiền sư lập tức đem Lý Ma Tử vác tại trên vai, vội vàng chạy ra ngoài năm thước, tiện tay lấy từ trong túi ra một ít người giấy, ném vào trong đại trận.

"Phật pháp vô lượng, mượn năm trăm La Hán dùng một lát!"

Vừa dứt lời, mười mấy người giấy, lại giống như sống lại, theo một cơn lốc cổ quái cổ quái trong Vạn Phật Đồ Ma Trận, nhanh chóng xoay tròn vây quanh quý phụ hoàng tộc.

Quý phụ Hoàng tộc kia nhất thời luống cuống tinh thần, phẫn nộ thét chói tai: "Các ngươi chết cho ta, đi tìm tiên hoàng..."

Nàng không ngừng giãy dụa, nhưng không cách nào nhảy ra khỏi cái hố nhỏ kia.

Rốt cuộc, người giấy đã bao vây nó lại, lốc xoáy tựa như những lưỡi dao xoay tròn mạnh mẽ giết chết nó.

Đối phương từ từ trở nên trong suốt, mãi tới cuối cùng hóa thành một làn sương mù. Trước khi hồn vía lên mây, nàng vẫn hét lớn lên: "Các ngươi chết cho ta, đi tìm tiên hoàng cho ta..."

Con quỷ này, tựa hồ có chấp niệm không giống với "Tiên hoàng".

Trong lòng ta không khỏi cảm thấy buồn bực, "tiên sinh" này rốt cuộc là ai vậy?

Ta còn chưa kịp suy nghĩ, đã thấy Bạch Mi thiền sư chậm rãi tê liệt trên mặt đất, nhìn về phía đại trận, đọc lên kinh văn từ bi vô hạn: "Chấp niệm hại người a! Ta vốn không muốn hạ sát thủ, là ngươi bức ta... Di Đà Phật."

Ta thấy sắc mặt Bạch Mi thiền sư tái nhợt, hữu khí vô lực chống đỡ không nổi, vội vàng chạy tới cõng Bạch Mi thiền sư lên.

Trước khi đi ta lại nhìn thoáng qua Man nữ, Man nữ vẫn ở dưới thùng nước đau khổ giãy dụa, tuy nhiên biên độ giãy dụa rõ ràng giảm bớt rất nhiều, Thử tiền bối hướng ta cười hắc hắc nói: "Man nữ này, ta thu, bộ dáng cũng không tệ nha, lại dạy – dạy dỗ cho tốt, về sau còn có thể làm nữ nhi của ta."

Ta bật cười khanh khách, trong lòng mắng thầm Thử tiền bối sao lại biến thái như vậy? Ta dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, chẳng qua vác Bạch Mi thiền sư lên xe, một đường chạy vội tới viện tử.

Trong lòng ta lo lắng Bạch Mi thiền sư lớn tuổi như vậy, lại giày vò như vậy, thậm chí còn lãng phí mất ba giọt tinh huyết, chỉ sợ nguyên khí đại thương a? Trong lòng ta tràn đầy áy náy, lại không biết nên bồi thường thế nào.

Cũng may, cuối cùng kiểm tra kết quả là thân thể mệt mỏi quá độ, vì lẽ đó quá suy yếu mà thôi, hảo hảo bổ dưỡng thân thể, hẳn là không có vấn đề gì.

Ta nhẹ nhàng thở ra, mỗi một bữa cơm đều mua cho Bạch Mi thiền sư đồ vật đại bổ.

Tốc độ hồi phục của Bạch Mi thiền sư khiến cả thầy thuốc cũng phải giật mình.

Sau khi Bạch Mi thiền sư ra ngoài viện, chuyện đầu tiên là hỏi tung tích Dạ Long Khiếu của ta.

Ta giết Dạ Đà Long lấy từ trong ngăn kéo ra, đưa cho Bạch Mi thiền sư.

Dạ Long lược đã nứt ra một vết rách, Bạch Mi thiền sư phun máu lên phía trên, lại bị Dạ Long lược hoàn toàn hấp thu, giờ phút này trong đó ngà đêm đậm đỏ tươi, rất là quỷ dị.

Bạch Mi thiền sư không nói hai lời, một chưởng đánh xuống, trực tiếp chém Dạ Long lược thành hai nửa.

Mà ở trong tiếng lạch bạch, ta lại kinh hãi phát hiện một cái nhẫn. Mặc dù bị ngâm trong dạ long lược mấy ngàn năm, bất quá vẫn duy trì bộ dáng tươi đẹp tươi đẹp như trước, mặt ngoài tạo hình tinh xảo, đường cong nhu hòa, cầm ở trong tay, phi thường trầm trọng.

Thật sự là khó có thể tưởng tượng, người xưa có thể ở dưới tình huống không phá hư châu báu, giấu nhẫn vào trong đó.

Bạch Mi thiền sư cười nhạt nói: "Biết chuyện đêm đó xảy ra không?"

Ta lắc đầu, ta so với ai cũng muốn biết điển cố của Dạ Long đạm, tại sao bên trong lại phong ấn một nữ nhân bá đạo như vậy?

Bạch Mi thiền sư nói: "Từng nghe tới Liệt Nữ đoạn cổ tay phải không?"

Ta cẩn thận suy nghĩ, thật không ngờ chuyện có liên quan đến "Liệt Nữ đoạn cổ tay", bất quá ta có thể đoán ra hàm ý chữ Thành ngữ này, đại khái là nữ tử Trinh Liệt đã chém đứt cổ tay đúng không? Nhưng điều này có quan hệ gì với việc "Ách long lạc chứ?

Ta không hiểu, ánh mắt sáng quắc nhìn Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư thở dài nói: "Rồng trong lịch sử là thật sự tồn tại, chuyện này không cần ta phải nhiều lời."

Đúng vậy, thân là một phần tử trong vòng âm vật, thế giới mà ta quen biết với người bình thường có chỗ bất đồng. Trong thế giới của ta, có thiên lý tuần hoàn, có nhân quả luân hồi, có quỷ có thần, thứ như rồng ta tự nhiên cũng tin.

Gần như đã từng ăn qua cái miệng một trăm năm của nó, đã từng cùng nhau nổi tiếng "Trùng Long Kinh", vô số thôn dân nhìn thấy một con hắc long nhỏ bé ở trên bờ.

Còn có một việc có thể chứng minh, chính là lão tổ tông của chúng ta đã định ra Thập Nhị Sinh Tiêu, tại sao trong Thập Nhị Sinh Ti thì không tồn tại duy nhất một con rồng? Chuyện này có chút không khoa học, cho nên ở thời đại viễn cổ, hẳn là có Long tồn tại phải không?

Canh ba trăm ba mươi hai, Liệt Nữ đoạn cổ tay...

Bạch Mi thiền sư kiên nhẫn nói với ta.

Trong lịch sử Trung Quốc, người sáng lập ra Liêu quốc gọi là Da Luật A Bảo cơ. Lại nói có một ngày, Da Luật A Bảo vệ mang theo ba trăm thiết kỵ săn thú ở thảo nguyên, bỗng nhiên nhìn thấy bầu trời có một quái vật khổng lồ bay qua.

Da Luật A Bảo cơ nhất thời ra lệnh vạn tiễn bộ hạ cùng bay, bắn bị thương con quái vật khổng lồ đó, vậy mà là một con rồng màu đen!

Hắc Long lảo đảo sắp ngã, cuối cùng té xuống cách mặt đất năm trăm mét. Hắc Long đang hấp hối, Da Luật Bảo vệ cơ liền sai người dùng xích sắt và nhà tù nhốt Thần Long lại.

Chẳng qua Da Pháp A Bảo Cơ Tù Long, lại ở trong dân gian gây ra sóng to gió lớn. Mọi người nhất trí nhận định Hắc Long là sứ giả Thiên Thần phái xuống, Da Luật A Bảo Cơ giết rồng, là đắc tội ông trời, trời cao sẽ trừng phạt Cơ Cơ Cơ của Da Luật A Bảo.

Tuy nhiên người này cơ hội Da Luật A Bảo lại căn bản không tin tà, cảm thấy mình là Hoàng đế, vẫn làm việc của ta.

Nhưng sau đó không lâu, Da Luật A Bảo cơ luôn chiến đấu không gì không thắng, lại ăn phải một trận thua, trong lúc tan tác, Da Luật A Bảo cơ cũng ly kỳ bạo tử. Mọi người nhất trí nhận định là Da Luật A Bảo cơ gặp báo ứng.

Sau khi Da Luật A Bảo vệ chết, chuyện đầu tiên lúc đó Hoàng hậu kể lại luật, cũng không phải lập thái tử, mà là đem Đại tướng Liêu quốc theo Da Luật A Bảo vệ cơ hội xuất chinh gọi đến, nói với những đại tướng kia: "Ta rất nhớ tiên hoàng, các ngươi thì sao?"

Các đại tướng đứng ra phụ họa, nói bọn họ cũng nhớ tới tiên hoàng.

Kể lại bi thống cho Luật Thái Hậu: "Nếu các ngươi cũng nhớ tới Tiên Hoàng, vậy thì các ngươi hãy đi cùng Tiên Hoàng trước đi!"

Các tướng quân đều mê man, không rõ Pháp Thái Hậu có ý gì.

Thẳng đến khi cử hành tang lễ cho Da Luật A Bảo cơ, kể lại chuyện Thái hậu đẩy ra từng cái đài đầu bị gãy, các tướng quân cuối cùng cũng hiểu ra. Chẳng qua đã trễ, những tướng lĩnh theo cơ hội A Bảo của Da Luật A Bảo đều đã được tuẫn táng cho hắn.

Tuy nhiên, điều này cũng không có làm dịu sự nhớ nhung của Thái hậu đối với Da Luật A Bảo cơ. Nàng muốn phái người nhắn cho Da Luật A Bảo cơ, liền nghĩ đến một bằng hữu thân mật khăng khít của Da Luật Bảo Cơ: Triệu Tư Ôn.

Triệu Tư Ôn này là một trong những tướng lãnh mà Da Luật A Bảo khi còn sống coi trọng nhất, thuật lại chuyện Thái hậu cảm thấy phải phái Triệu Tư Nột xuống, đây là lựa chọn tốt nhất.

Tuy nhiên nàng đã đánh giá sai một điều, Triệu Tư Ôn này là hán nhân, về chuyện này hán nhân cũng không có cổ hủ như vậy, cho nên tại thời điểm Thái hậu truyền thuyết pháp luật bảo Triệu Tư Nột xuống nói chuyện với thái tổ, Triệu Tư Nhiên không chút do dự liền cự tuyệt: "Ta không đi!"

"Tại sao ngươi không đi? Quan hệ giữa ngươi và tiên hoàng là tốt nhất, ngươi nhất định phải đi."

Triệu Tư Ôn cũng có nhiều tâm tư, lúc này liền nói: "Muốn nói có quan hệ tốt nhất với tiên hoàng, không thể kể quá về luật thái hậu ngài, vì sao ngài không tự mình đi bồi tiên hoàng?"

Câu nói này khiến Thái hậu cứng họng không nói nên lời, cuối cùng nàng thuật lại lời nói của Văn Thái hậu, tức giận nói: "Thái tử còn nhỏ, ta còn phải đảm đương trách nhiệm lớn lên cùng Thái tử trưởng thành."

Triệu Tư Ôn lạnh lùng nói: "Kể lại với Thái hậu, ngài có biết vì sao Tiên hoàng không báo mộng cho ngài không?"

Sở dĩ Khắc rõ luật Thái hậu làm cho Triệu Tư Nhiên ấm xuống cũng bởi vì Da Luật A Bảo Cơ chết cách đây một đoạn thời gian, nàng vậy mà không mơ tới, cho nên mới phái người xuống dưới hỏi một chút tình huống.

Kể rõ luật Thái hậu lập tức hỏi: "Vì sao không mơ?"

Triệu Tư Ôn trả lời: "Đó là bởi vì tiên hoàng bắn chết Hắc Long, trời cao đang trừng phạt tiên hoàng. Chỉ sợ cuộc sống của tiên hoàng tại hạ cũng không dễ chịu gì. Nếu chúng ta không chuộc tội cho tiên hoàng, chỉ sợ tiên hoàng sẽ phải chịu tội..."

Thái hậu ra vẻ căng thẳng hỏi hắn, vậy thì phải làm sao mới có thể được trời cao tha thứ?

Cái xã hội một lát kia, chú ý chính là "tứt cổ tay giao". Có lúc nữ tử muốn chứng minh mình trung thành với phu quân, dưới tình huống bất đắc dĩ phải chặt đứt cổ tay chứng minh cho mình.

Triệu Tư ôn thuận miệng nói, chỉ có thể chặt đứt cổ tay của ngài mới có thể cầu sự tha thứ của trời cao.

Triệu Tư Ôn vốn là kiếm cớ, lại để cho Luật Thái Hậu biết khó mà lui, về sau đừng tìm chính mình và các đại thần khác gây phiền toái, bằng không nàng muốn tiên hoàng, liền để cho một người xuống thưa thớt, chuyện này đủ ghê gớm rồi sao?

Không ngờ điều này lại chứng tỏ luật Thái Hậu thật sự là trinh tiết liệt nữ, không chút do dự đoạt lấy loan đao trong tay thị vệ rồi chặt đứt cánh tay trái của mình.

Triệu Tư Ôn trợn tròn mắt, nhưng những gì mình nói ra không thể đổi ý, hắn lập tức mang theo đoạn chưởng của Thái hậu, cung phụng thi thể Hắc Long, hy vọng có thể cầu được sự tha thứ của Hắc Long!

Ngàn vạn lần không nghĩ tới Hắc Long kia lại thật sự "Hiển linh", Hắc Long tử vong nhiều ngày, trong miệng bắt đầu tiết ra chất lỏng, dần dần đem đoạn chưởng bao lại. Không qua mấy ngày, chất lỏng tiết ra long phân, liền ngưng kết thành một quả cầu, mà đoạn chưởng cũng bị dịch nhờn tiêu hóa hết, hình thành dạ long lược.

Lúc đầu hình dạng dạ long đạm cũng không theo quy tắc, luật Thái

Hậu cho rằng đây là "Miễn tử kim bài" mà tiên hoàng ban cho, liền đem dạ long lược chôn vào bên trong lăng tẩm của Da Luật Bảo Cơ.

Sau đó, mỗi ngày Kiền Thái Hậu đều mơ thấy Tiên Hoàng, Triệu Tư Ôn cũng có thể sống sót, tuy nhiên Pháp Thái Hậu lại từ từ bắt đầu Ma Côn Bằng, mỗi ngày nằm giường chỉ vì mơ thấy Tiên Hoàng, tốc độ già yếu của thân thể rất nhanh, cuối cùng lại có bệnh nặng, rải rác khắp nơi.

Trước khi chết, Thái hậu đã nhắc nhở người bên cạnh, là Tiên hoàng ở phía dưới tịch mịch mà triệu hoán mình đi tẩm bổ, mệnh lệnh người sau khi mình chết, cùng chôn cùng Tiên hoàng.

Điển cố của Liệt Nữ đoạn cổ tay, từ đó cũng truyền ra, thế nhân đều khiếp sợ kể lại sự trung trinh của Thái hậu đối với Tiên hoàng, mà ta lại có cách nhìn khác đối với chuyện này.

Da Luật A Bảo cơ tàn sát bốn phương, hắn ở trong thời điểm vị không biết sát hại bao nhiêu hán nhân, trung niên chết bất đắc kỳ tử, là loại ác quả ăn tự ăn!

Mà luật Thái Hậu tựa hồ càng thảm hại hơn nữa, dựa vào việc chém giết tên Đại tướng đã lập được công lao hiển hách, lại dùng "tách tay" trấn an bản thân, thật sự là buồn cười.

Ta nghe Bạch Mi thiền sư giảng xong, rất buồn bực mấy ngàn năm sau, vì sao lại có một Man Nữ tìm tới cửa? Nàng cùng thuật lại chuyện giữa nàng và Thái hậu, rốt cuộc có liên quan gì.

Bạch Mi thiền sư cười cười nói: "Mộ của Da Luật A Bảo Cơ, chính là cái tiểu quốc khảm viên đạn ở Nhật Bản kia. Tục truyền Man Nữ sơ đại, chính là người thủ mộ của Da Luật A Bảo cơ, hiện tại bữa nay ăn khuya lại thấy ánh mặt trời, Man Nữ tự nhiên tìm tới cửa..."

Ta bừng tỉnh đại ngộ.

Nhiều việc bất nghĩa ắt phải chết, là đạo lý xưa nay không thay đổi, mặc kệ ngươi là vua của một nước hay là thăng đấu tiểu dân.

Chương thứ hai trăm ba mươi ba, Hắc y nhân thần bí bí.

Dạ Long lược bị Bạch Mi thiền sư bổ ra, sau đó hòa tan thành chất lỏng, cuối cùng bị Bạch Mi thiền sư ném vào trong hỏa lô, đốt không còn một mảnh.

Lý Ma Tử tuy rằng được chúng ta cứu về, nhưng hồn phách bị trùng kích, cả ngày tê dại, đi đường cũng bất ổn. Như Tuyết mỗi ngày đều canh giữ bên cạnh Lý Ma Tử, tận tâm tận lực chiếu cố hắn, đợi đến khi Lý Ma Tử hoàn toàn khôi phục bình thường vẫn không muốn rời đi.

Như tuyết tận tâm chiếu cố, cuối cùng hòa tan tảng đá vừa thối lại cứng này của Lý Ma Tử, thái độ của hắn đối với tuyết như chậm rãi có chút hòa hoãn.

Trương ái Linh đã từng nói: Quên mất biện pháp tốt nhất của một người, là thời gian và vui vẻ.

Ta cảm thấy cứ theo tình thế hai người này mà phát triển tiếp, không bao lâu, Lý Ma Tử hẳn là có thể từ trong bóng ma của vợ ta mất đi ra.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện không bao lâu, ta và Doãn Tân Nguyệt bắt đầu nghĩ tới chuyện đính hôn. Hiện giờ chúng ta đã hiểu rất rõ về nhau, đều cảm nhận được sự quan tâm của đối phương, điều kiện đã vô cùng thành thục.

Ngày đó ta đập xong tấm lụa hôn, đưa Doãn Tân Nguyệt trở về, sau đó liền lê thân thể mỏi mệt đi về phía trong tiệm.

Trở lại tiệm cổ, từ rất xa đã thấy một người ngồi xổm ở cửa hàng!

Trong vô thức ta cho rằng nhất định là có sinh ý tới cửa, tuy rằng ta cũng không muốn trước khi kết hôn tiếp tục giao tiếp với âm vật, bất quá nếu đối phương tìm tới cửa, ta cũng không tiện cự tuyệt... Nếu không sẽ ảnh hưởng đến danh dự.

Sau khi đi lên, ta phát hiện đối phương đang ngồi xổm ngoài cửa ngủ. Hơn nữa người này mặc đồ rất kỳ quái, trên người mặc áo bào đen cũng bị lụa đen che kín, chỉ để lại một đôi mắt bên ngoài. Trên tay còn đeo bao tay, căn bản không có cách nào phán đoán được đối phương rốt cuộc là nam hay nữ?

Kẻ ăn mặc kỳ quái như vậy, hơn nữa lại tùy ý ngồi xổm cửa tiệm của ta, hẳn là một tên ăn mày phải không? Sau khi kêu hai tiếng không có kết quả, ta chỉ đành dùng chân đá nhẹ hắn một cái: "Này, tỉnh dậy, tỉnh dậy đi."

Ta đá đối phương hai cái, lúc này hắn mới cuối cùng mở to mắt, thoạt nhìn còn chưa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng hỏi: "Ta ngủ bao lâu rồi?"

"Ta làm sao biết được." Ta tức giận nói: "Đây là tiệm của ta, còn phải làm ăn nữa. Ngươi muốn nghỉ ngơi thì đi tìm khách sạn nghỉ ngơi đi."

Nói xong, ta cũng muốn đuổi đối phương đi.

Ai biết đối phương chính là không chịu đi, chơi xấu nói: "Cửa hàng là của ngươi, nhưng cửa hàng cũng là của ngươi sao? Ngươi có khối mạ này sao?

Hôm nay ta ở đây ngủ."

Mẹ nó, ta ý thức được có lẽ mình gặp lưu manh, đây là đang thay đổi tướng mạo đòi tiền, lập tức tức tức tức giận lấy từ trong túi tiền ra một tiền Bách Nguyên đại trả, ném tới trước mặt hắn: "Cút đi!"

Ai biết đối phương lại cười lạnh một tiếng, sau đó từ trong túi lấy ra hai tờ tiền lớn Bách Nguyên: "Cho ta, cho dù là ta ở tạm đi! Ta không đi nổi nữa, chỉ cảm thấy nơi này của ngươi ngủ thoải mái."

Nói xong, đối phương lại an tâm nhắm mắt ngủ.

Trong nháy mắt ta liền dở khóc dở cười, tên này thật là kỳ quái, không phải khách sạn không có ở, lại cứ dựa vào ta, thật là phiền lòng.

Ta rất tức giận, tâm trạng đang vui lập tức tan thành mây khói, dứt khoát không thèm để ý tới hắn nữa, sau khi đi vào tiệm cổ thì đóng cửa tiệm lại.

Mặc dù được thợ quay phim thao túng cả ngày, thân thể rất là uể oải, bất quá ta lại lăn qua lộn lại không ngủ được. Phỏng chừng chuyện này ai vứt cũng để tâm chứ? Ngẫm lại ngoài cửa còn có một người kỳ quái nằm, hơn nữa ngươi căn bản không biết mục đích của hắn...

Ta càng nghĩ càng lo lắng, cuối cùng dứt khoát đi ra ngoài, tranh cãi với đối phương một hồi, hơn nữa uy hiếp hắn nói nếu như còn dám ngủ ở cửa tiệm, ta liền cảnh báo.

Vừa nhắc tới cảnh báo, đối phương lập tức kinh sợ, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó quay người rời đi.

Ta cũng thở phào nhẹ nhõm, đành trở về tiếp tục ngủ.

Chẳng qua khi ngủ được ba buổi sáng, bỗng nhiên bị tiếng chuông di động đánh thức. Ta mơ mơ màng màng nhận lấy máy móc, oán khí đầy bụng hỏi là ai.

Phía đối diện vang lên giọng nói của Doãn Tân Nguyệt: "Trương ca, ngươi ngủ chưa?"

Ta ngáp một cái thật dài, nói còn chưa ngủ, làm sao vậy.

"Ngươi lại đây một chuyến đi." Giọng nói của Doãn Tân Nguyệt tràn ngập sợ hãi: "Cửa nhà ta có một người kỳ quái, vẫn luôn ngồi xổm đó ngủ, làm ta sợ muốn chết."

Ta nhíu mày, trong lòng hiện lên một tia dự cảm bất thường. Ta luôn cảm thấy quái nhân trong lời Doãn Tân Nguyệt kia chính là kẻ bị ta đuổi đi.

Ta hít sâu một hơi, ép buộc chính mình tỉnh táo lại. Nói với mình không được hoảng sợ, nếu ta luống cuống, Doãn Tân Nguyệt nhất định sẽ càng thêm sợ hãi.

"Tháng mới, không nên sợ, ngươi khóa cửa sổ lại cho thật kỹ, ngàn vạn lần không được ra ngoài, nói cho ta biết người nọ rốt cuộc có đặc thù gì?"

"Mặc quần áo màu đen, ngồi xổm ở cửa không nhúc nhích, không biết đang làm cái gì. Còn thỉnh thoảng nhìn vào nhà ta, ta sợ chết khiếp, ngươi nói xem người này có phải xã hội đen hay không." Doãn Tân Nguyệt hỏi.

Ta nói: "Ngươi đừng lộn xộn, bây giờ ta qua đó nhìn một cái! Yên tâm, không phải tất cả người mặc áo đen đều là xã hội đen sao."

Sau khi khóa máy truyền tin, ta tức giận đến thất khiếu bốc khói. Tên khốn kiếp kia vừa mới chạy trốn, sao lại chạy đến nhà Doãn Tân Nguyệt rồi? Mẹ nó, không dạy dỗ hắn cho đàng hoàng, sau này sao còn làm bạn vợ của Doãn Tân Nguyệt nữa?

Ta vội vàng mặc quần áo tử tế, viết bệnh phạt cho Lý Ma Tử, nhỡ đâu tên kia thật sự là xã hội đen, thì người động tay nhiều tới tự nhiên ổn thỏa một chút.

Sau khi đi tới chỗ ở của Doãn Tân Nguyệt, phát hiện quả nhiên là người áo đen kia. Ta giận tím mặt, xông lên liền đạp cho hắn một cước tỉnh táo lại: "Này này, tỉnh lại cho ta."

Người áo đen mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn ta: "Tại sao lại là ngươi, âm hồn bất tán đó."

"Đậu xanh." Người này thật đúng là cường từ đoạt lý, ta phẫn nộ nói: "Nơi này là nhà ta, ngươi ngồi xổm ở cửa nhà ta là có ý gì?"

Hắn ngơ ngác một chút: "Nơi này cũng là nhà ngươi? Ngươi khoác lác đi, một ông chủ nhỏ như ngươi mà lại có thể sống trong biệt thự xa hoa như vậy?"

Lý Ma Tử bị ta đánh thức từ trong giấc ngủ, vốn đã oán khí ngập trời, bây giờ bị thái độ cứng rắn của tên gia hỏa này kích thích, lập tức giận tím mặt: "Lão đại, đừng nói nhảm, theo phép tắc mà đến đây!Chặt một chân."

"Hừ, đừng hù dọa người ta nữa." Người áo đen cười lạnh nói: "Giả mạo xã hội đen cơ mà, lúc ông đây mới giở trò, mà các ngươi còn xỏ ống quần nữa chứ."

Lý Ma Tử hừ lạnh một tiếng: "Vậy sao?"

Nói xong, hắn không chút do dự rút con dao dưa đã chuẩn bị trước ra, cầm trên tay ước lượng một chút: "Vậy phế chân trái đi."

Ngay sau đó, đao của Tây qua hướng đùi người áo đen hung hăng chém tới.

Người áo đen quả nhiên sợ hãi, xoa một cái liền từ dưới đất nhảy dựng lên, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ: "Mẹ nó, tìm một chỗ ngủ an sinh, đều bị hai tên khốn kiếp các ngươi quấy rầy."

Tuy không cam lòng, nhưng Hắc y nhân cũng không dám ở lại nữa, hùng hùng hổ hổ quay người rời đi.

Thấy người áo đen rời đi, Doãn Tân Nguyệt mới nơm nớp lo sợ đi ra, vẫn là vẻ mặt chưa tỉnh hồn: "Vì sao người này mặc đồ kỳ quái như vậy? Làm ta sợ muốn chết, một thân áo đen, để lại hai con mắt ở bên ngoài."

Nàng ta cũng không dám ngủ một mình ở biệt thự nữa, ta dứt khoát để nàng ta theo ta trở về, chen một chút ở tiệm của ta.

Trải qua lời cảnh cáo của ta, người áo đen hẳn là không dám trở về nữa nhỉ?

Tuy nhiên mặc dù hắn đã rời đi nhưng trong lòng ta vẫn nghi hoặc, rốt cuộc tên kia bị làm sao vậy? Không vì tiền, hình như không có uy hiếp gì đối với chúng ta, vậy vì sao hắn lại quanh quẩn giữa ta và Doãn Tân Nguyệt? Rốt cuộc hắn nhằm vào ai? Có mục đích gì?

Mang theo nghi hoặc này, cả buổi tối ta đều không ngủ ngon giấc.

Doãn Tân Nguyệt là một cô nương bảo thủ, trước khi kết hôn, chiều cao nhất cũng chỉ để ta ôm một cái mà thôi. Không còn cách nào khác, chỉ có thể ôm Doãn Tân Nguyệt, củi đốt một đêm.

Ai mà biết sáng sớm ngày hôm sau, ta lại đột nhiên nhận được một cái máy truyền tin, là Phong thân mật tìm tới.

Từ khi giải quyết xong vấn đề của lão đầu bếp, Phong Thân Báo đã lâu không đến báo cho ta. Sáng sớm nàng đã treo treo treo treo treo treo treo cho ta, khẳng định là có việc.

Thế là ta đã kết nối máy truyền tin, Phong Hộ Phong Thân thước tha bên kia, trong giọng nói tràn đầy trào phúng: "Chậc chậc, Trương tiên sinh, rất lợi hại, chuyện như vậy đều có thể làm được, thế mà trước kia ta tin tưởng ngươi như vậy."

Ta lập tức sửng sốt một chút, ù ù cạc cạc hỏi: "Phong thân mật thướt tha, ngươi có ý gì a."

"Trong lòng chính ngươi rõ ràng." Phong thân quốc Na Lãnh lạnh lùng nói: "Ngươi đến Đoàn Cảnh một chuyến đi! Nhanh lên, nếu không ta sẽ đến bắt ngươi."

"Ngươi bệnh thần kinh à." Được Phong Thân Báo Na Na châm biếm như vậy, ta tức giận muốn chết, người áo đen hôm qua đã đủ để ta nén giận rồi, sau đó lại bảo vệ Doãn Tân Nguyệt cả đêm cũng không làm gì. Rất dễ ngủ, bây giờ bị Phong Thân Tiếu châm chọc khiêu khích một trận, ngay cả Thánh Nhân cũng phải tức giận.

Phong thân quốc mơ hồ cũng tức giận: " Hạn chế ngươi chạy tới nửa giờ, nếu không hiện tại ta sẽ mang Phong võng đi bắt ngươi!"

Nói xong Phong Thân Tiếu liền tắt máy liên lạc đi, ta lại đánh qua, liền không ai tiếp nhận nữa.

Thật sự là ta dở khóc dở cười mà, thật hoài nghi hai ngày nay mình phạm lỗi quá lớn rồi, tại sao lại xui xẻo như vậy?

Không còn cách nào, nghe ngữ khí phong thân mật cơ hồ cũng không giống nói đùa, dân không cùng quan đấu, cuối cùng ta vẫn là ngoan ngoãn đi thôi.

Tại cảnh báo không lớn, ta nhìn thấy Phong Thân Báo.

Phong thân quốc lạnh lùng vuốt mũi một cái nói: "Ta đang chuẩn bị dẫn người đi bắt ngươi đây."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ta không có tức giận nói: "Ta thật sự rất bận mà, không có thời gian ở đây cùng ngươi trì hoãn thời gian."

Phong thân quốc nhẹ nhàng nói: "Đồng bọn ngươi đã khai hết rồi, đi, ta dẫn ngươi đi đối chất với hắn."

Tưởng ta nhìn thấy "Đồng bọn" kia lập tức giận đùng đùng, bộc phát một trận.

Đúng là tên Hắc y nhân đêm qua, không cần phải nói, khẳng định là tên gia hộ này vu cáo ta.

Ta tức giận nói: "Ta không biết tên này, cho dù tên này phạm tội gì cũng không liên quan đến ta."

"Không biết?" Phong thân quốc kinh ngạc nhìn ta: "Làm sao có thể không biết?"

"Ta nói không quen chính là không quen biết." Ta không kiên nhẫn nói: "Trước khi cảnh báo các ngươi gọi một người, các ngươi không thể điều tra một chút sao?"

Phong thân quốc tức giận nhìn người áo đen: "Ngươi có biết hắn không? Có phải là hắn sai sử ngươi không?"

Không nghĩ tới người áo đen kia lại rầm một tiếng quỳ xuống: "Cứu ta, đại sư cứu ta với. Ta có mắt như mù, không ngờ ngài lại là cao nhân, ta có mắt không tròng, hôm qua đã mạo phạm ngài, ngài nhất định phải cứu ta."

Hắn quỳ trên mặt đất, khóc òa lên, khiến ta lúng túng không gì sánh được.

Chương thứ hai trăm ba mươi tư, đốm đen trắng loang lổ.

"Vừa rồi ngươi còn nói cùng đồng bọn với hắn, ngươi dám gạt ta?" Phong Thân Na Nguyệt tức giận nói.

"Ta cũng là bất đắc dĩ, đại sư cứu mạng." Người áo đen không ngừng dập đầu.

Cứu ngươi? Mới là lạ.

Ta hung hăng lườm hắn một cái: "Được rồi, bây giờ chân tướng rõ ràng rồi chứ? Không có việc gì ta liền đi trước."

Phong thân sĩ thước tha ngăn ta lại: "Ngươi không định hỏi một chút sao, tên gia hỏa này rốt cuộc phạm vào chuyện gì sao?"

Phong thân quốc nhẹ nhàng nói thế, lúc này ta mới tỉnh táo lại. Đúng vậy, không rõ lai lịch tên này, vạn nhất sau khi hắn đi ra ngoài tiếp tục đến trước cửa nhà mình ngủ với Doãn Tân Nguyệt, thì làm sao bây giờ?

Vì thế ta mới hỏi: "Vì sao tên này lại vào cảnh báo cảnh giới?"

"Tấn công trẻ con." Phong thân quốc Na Nhi nói: "Hơn nữa không phải lần đầu phạm tội, mà là một thói quen."

Ta nhất thời dở khóc dở cười: "Công kích trẻ con? Thằng này thật ngây thơ ấu trĩ, mới có thể kết thù với trẻ con! Biến thái đi, các ngươi canh chừng cho tốt, nếu lại đem cặn bã như vậy để vào xã hội, đây chính là một uy hiếp cực lớn."

Người áo đen lại chỉ dập đầu với ta, đau khổ cầu khẩn: "Đại sư, cứu mạng, ta có nỗi khổ tâm riêng, nếu ngươi mặc kệ ta, ta thật sự không sống nổi..."

Ta lạnh lùng nói: "Cút, ta lười quản việc của ngươi."

Nói xong, ta phải ra khỏi cảnh giới.

Người áo đen thấy có mềm hay không, lại muốn bắt sống ta: "Đại sư, nếu ngươi không giúp ta, chờ ta ra ngoài xong, mỗi ngày canh chừng ở cửa tiệm của ngươi. Trên người ta có rất nhiều viêm dịch, đến lúc đó lây bệnh cho ngươi sẽ không tốt."

Vừa nói, người áo đen vừa tháo khăn trùm đầu của mình xuống.

Khi ta nhìn thấy diện mạo thật của người áo đen, dạ dày không kìm được run rẩy một cái, toàn thân nổi da gà, không dám nhìn lại lần thứ hai.

Trên mặt gã này, lại mọc đầy vết mốc màu trắng rậm rạp, giống như được bạch bành phong vậy, hơn nữa trên những đốm kia còn có rất nhiều sợi lông tơ nhỏ dài nhỏ, hoàn toàn chiếm lấy gương mặt của gã.

Thậm chí trên môi cũng đều là vết nấm mốc, ghê tởm không thôi!

Thân sĩ Phong gia thước tha còn kém hơn ta, quay đầu vọt tới động phòng, nôn ra thời gian thật dài nhưng vẫn không thể chậm lại.

"Đại sư, bệnh này có thể lây ra sao, hơn nữa bây giờ toàn thân ta đều mốc meo rồi, nếu ngài không cứu ta, chỉ sợ ta thực sự phải hư thối rồi." Người áo đen đau khổ cầu khẩn.

Ta hít sâu một hơi, ép buộc chính mình trấn định lại: "Sao ngươi không tới y viện kiểm tra? Ta có thể giúp ngươi cái gì."

Không thể không thừa nhận, uy hiếp của tên gia hỏa này vẫn rất hữu dụng, ít nhất ta vô cùng sợ hắn truyền cho ta côn trùng.

Đang êm đẹp sao có thể phát xấu chứ? Đây hẳn là triệu chứng thi thể mới xuất hiện.

Người áo đen bất đắc dĩ nói: "Đại sư, ta có thể đã trêu chọc phải thứ gì đó không sạch sẽ, mỗi ngày trong đầu đều toát ra một số ý nghĩ khủng bố, mình căn bản không khống chế nổi bản thân. Có điều chỉ cần ta trốn ở cửa hàng của ngươi, cái loại ý nghĩ kỳ quái đó sẽ bị áp chế, cho nên ta mới ở cửa tiệm cổ quái của ngươi không đi được."

"Ban đầu ta còn tưởng là trùng hợp, không nghĩ tới vị nữ viên cảnh giác kia nói cho ta biết, ngài là cao nhân, cho nên ta mới nghĩ ra dùng biện pháp này mời ngài đến, hi vọng ngài có thể giúp ta một chuyện!"

Người áo đen đau khổ cầu xin, thanh âm than thở thoạt nhìn rất đáng thương, cũng không giống giả bộ.

"Suy nghĩ khủng bố? Ý nghĩ khủng bố gì?" Ta ù ù cạc cạc hỏi.

"Ăn thịt trẻ con." Y nói: "Chỉ cần đói bụng, ta sẽ sinh ra một loại xúc động muốn ăn đứa trẻ mãnh liệt, căn bản không khống chế nổi."

Ăn thịt trẻ con!

Chỉ nghe ba chữ vô cùng đơn giản nhưng khiến da đầu của ta run lên.

Đây là chuyện mất đi nhân tính trên thế giới, chỉ là ăn thịt người thôi sao? Huống chi đây còn là trẻ con ăn thịt.

Đã là niên đại này rồi, làm sao còn có thể dựng dục ra loại biến thái này chứ? Ta biết rõ thằng này khẳng định có âm mưu, liền hít sâu một hơi, hỏi: "Chẳng lẽ ngươi chưa từng xem bệnh suy thương sao? Có phải là phương diện tâm lý của ngươi xảy ra vấn đề hay không."

"Vô dụng thôi." Người áo đen cúi đầu ủ rũ nói: "Ta trước đây hết thảy đều bình thường, thậm chí còn có lòng yêu, đương nhiệm công vụ, tố chất có thể kém gì chứ? Càng đừng nói là ăn trẻ con."

"Tuy nhiên từ sau khi lão bà của ta sinh hạ nhi tử, ta đã bắt đầu biến thành cổ quái. Mới đầu ta cũng không biết mình rất cổ quái, vẫn là lão bà của ta nói cho ta biết, nói ta vừa nhìn thấy trẻ con liền chảy nước miếng, hai mắt liền sáng lên. Ngay sau đó ta liền bắt đầu sinh bệnh, trên người cũng mọc ra những đốm trắng kinh khủng này. Đại sư, ngài nhất định phải cứu ta a, chỉ có ngài mới có thể cứu ta!"

Hắn khóc rống lên, khóc rất là thương tâm.

Phong thân quốc mơ hồ nói: "Trương tiên sinh, ngươi nhất định phải nói cho ta biết, tên này có bị thứ bẩn thỉu quấn thân không?"

Ta mắng thẳng vào vấn đề, ta và Doãn Tân Nguyệt đã bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ. Ta không định làm ăn nữa, không ngờ ta không tiếp mối làm ăn mà lại tự mình tìm tới cửa.

Trong lòng ta cảm khái vô vàn, đột nhiên phát hiện từ khi ta bước vào vòng tròn âm vật thì phiền toái không ngừng. Các sự tình lũ lượt kéo đến khiến ta ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Xem ra từ nơi sâu xa tự có thiên ý, thương nhân âm vật, có mệnh của thương nhân âm vật, ta không kháng cự được.

Nếu khư khư cố chấp, chỉ e sẽ vi phạm quy củ.

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận chuyện này: "Có phải bẩn thỉu đang quấn thân hay không, ta vẫn chưa thể phán đoán được nên nhất định phải điều tra rõ ràng một phen mới được!"

Thân sĩ Phong Quyến như có điều suy nghĩ: "Trước khi bị bắt, tất cả đều là vì tập kích trẻ con. Mà cách hắn tập kích trẻ con, cũng rất đặc biệt, chính là cắn một cái thật mạnh trên người đứa trẻ... Cũng không biết đứa bé đó có thể bị bệnh lây bệnh hay không."

"Cắn trẻ con?" Ta lần thứ hai thịt đau, nếu thật sự là có tà linh quấy phá, vậy tà linh này nhất định oán khí trùng thiên, không phải bình thường.

Ta nói: "Vậy bây giờ ngươi đem chuyện ngươi gặp được, kiên nhẫn nói với ta một lần, một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ sót, chỉ cần có thể giúp được ngươi, ta sẽ giúp."

Người áo đen lập tức cảm động gật đầu: "Được, được, đa tạ đại sư!"

Đúng như hắn nói, công tác phát điện của hắn tại bản địa, là có công tác biên chế, còn là tính sốt ruột điển hình, nhân duyên ở công ty rất tốt, ai có khó khăn đều sẽ chủ động đi giúp một tay.

Bởi vì hắn tên là Lôi Long, đồng thời thường chọc ghẹo nói, hắn là đời sau của Lôi Phong, là hoạt phong của thời đại mới.

Nếu không có loại bệnh quái này, nhân sinh của Lôi Long rất không tồi, có một gia đình hòa thuận, người ngoài đều hâm mộ sự nghiệp, cầm theo một phần tiền lương xa xỉ...

Nhưng từ sau khi lão bà sinh cho hắn con trai, cuộc sống của hắn ta đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cũng ngay ngày hôm sau khi nhi tử sinh ra, Lôi Long đã trở nên có chút không tầm thường...

Ban đầu, Lôi Long cảm thấy khẩu vị của mình đột nhiên biến lớn, vô luận ăn cái gì, ăn bao nhiêu cũng không cảm giác được no, một bữa ba chén cơm, hai mươi tư canh giờ không ngừng ăn. Hơn nữa thay đổi rất lười, toàn thân vô lực, muốn nằm trên giường, ngay cả mặt trăng của vợ cũng không có cách nào hầu hạ.

Nếu không phải thê tử có tri thư đạt lý, sợ là hai người đã ly hôn từ lâu. Thê tử kia vừa dẫn trẻ nhỏ, vừa tự mình nấu cơm, cho trẻ con bú sữa.

Tuy Lôi Long ăn nhiều, nhưng lại cả ngày uể oải, nằm ở trên giường khẽ nhúc nhích một chút, thậm chí cũng không có tâm trí nhìn hài tử.

Lôi Long hoài nghi liệu có phải mình mắc bệnh gì không, liền tới y viện kiểm tra, tuy nhiên y viện kiểm tra kết quả hết thảy đều bình thường, thế nhưng thầy thuốc lại phát hiện một hiện tượng rất kỳ quái ở trên người Lôi Long!

Đó chính là trên gương mặt trái của Lôi Long, có không ít lông tơ màu trắng. Thầy thuốc nói đây là nấm béo nên mới có, nhưng da người làm sao có thể xui xẻo? Hỏi Lôi Long có phải đã phẫu thuật gì trên mặt hay không, ví dụ như châm trắng đánh mặt nạ gầy.

Lôi Long lắc đầu một cách bất đắc dĩ, nói mình cả ngày nằm trên giường, uể oải không muốn làm gì, đâu còn tâm tư đi làm công chúa?

Đại phu kia thậm chí còn trêu ghẹo, đây chính là "muốn mốc meo" trong truyền thuyết sao?

Lôi Long thất vọng quay trở về, mà sau khi trở về bệnh tình lại càng thêm nghiêm trọng.

Lớp này không tới nữa, chỉ muốn ăn ngấu nghiến.

Điều này làm ta nhớ tới ngọc giản chỉ, triệu chứng của lôi long và âm vật trong nhẫn ngọc đúng là cực kỳ tương tự, nhẫn ngọc cũng là thứ khiến người ta không ngừng ăn.

Chỉ có điều nhẫn ngọc khiến người ta càng ăn càng béo, nhưng triệu chứng xuất hiện trên người lôi long lại càng thêm mốc meo...

Ta hoài nghi có phải Lôi Long ăn thứ đồ ăn có độc gì đó, lúc này mới sinh ra biến cố kỳ quái không?

Sau đó, cứ đến tối muộn khoảng chín, Lôi Long sẽ cảm thấy khó chịu, dù cho treo dao trên cổ cũng không thể ngăn cản hắn ngủ, giống như ăn phải rất nhiều An Miên dược.

Chẳng qua đợi tới hai điểm sáng, Lôi Long sẽ làm một giấc mộng rất kỳ quái, mơ thấy chính mình đói bụng thật sự không chịu nổi, đi phòng bếp làm đồ ăn, nhưng chỉ cần mỗi lần tay đụng tới đao, đều sẽ khó hiểu bừng tỉnh. Sau khi tỉnh lại, liền phát hiện mình cũng không phải đang nằm ngủ trên giường, mà là cầm đao mê man nằm trong phòng bếp, ngẩn người nhìn gương.

Phải biết rằng trước đây Lôi Long chưa từng có thói quen mộng du, mấy ngày nay lại liên tiếp mộng du, hơn nữa nội dung mỗi lần mộng du, cơ bản đều giống nhau, tự mình nấu cơm cho mình trong phòng bếp, sau khi tỉnh lại liền cầm dao phay đứng trước gương.

Mỗi lần tỉnh lại, Lôi Long nhìn thấy cảnh tượng đầu tiên là mình phẫn nộ đứng ở trước gương vung dao phay, hắn bắt đầu cảm thấy mặt mình rất xa lạ, giống như chưa bao giờ thấy khuôn mặt kia... Mặc dù hắn xác định gương mặt đó chính là bản thân mình.

Mà hắn phát hiện diện tích trên mặt mình càng ngày càng xấu, lấy tay sờ một cái liền đau thấu tim gan, thậm chí còn có thể túm lông mao mốc meo xuống, mang theo dịch nhờn ghê tởm.

Lôi Long bị dọa sợ, cầu y sư khắp nơi, cũng đã xem qua bệnh lý, nhưng cũng không thể cho hắn một lời xác thực. Lôi Long sống trong cái kiểu sợ hãi này một ngày nọ, hắn cảm thấy mình sắp giày vò đến điên rồi...

Chương thứ hai trăm ba mươi ba, ăn anh yêu nói chuyện.

Sự tình càng ngày càng nghiêm trọng, Lôi Long phát hiện phạm vi mộng du của mình, không chỉ giới hạn ở phòng bếp. Càng sâu nửa đêm cầm dao phay ở bên trong phòng khách qua lại, vợ của hắn bị giấc mộng của hắn đánh thức rất nhiều lần.

Chỉ đến một lần, có một chuyện nhìn thấy mà giật mình xảy ra mới khiến Lôi Long hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng trong vực sâu!

Ngày đó Lôi Long cũng thường ngày tìm đồ ăn trong nhà, chẳng qua mấy ngày này Lôi Long đã ăn sạch sành sanh thứ có thể ăn trong nhà. Lôi Long như phát rồ vì đói tìm kiếm trong phòng bếp và phòng bếp sạp hàng. Sau khi ăn một ít giò giò hun khói, khẩu vị Lôi Long tỉnh lại, đói bắt đầu mất đi lý trí.

Trong sự đói khát muốn chết này, sự chú ý của hắn vô tình đặt trên người tên trẻ con mới nở trăng tròn đầy tháng của mình.

Giờ phút này đứa bé đang ngủ say, trong mắt nó sao lại chỉ là một sinh mệnh bé nhỏ? Căn bản chính là một đống thịt tươi non nõn nà, lúc ấy nó căn bản không khống chế nổi bản thân, không có chút lý trí, giơ dao phay lên, bước từng bước một về phía đứa trẻ.

Nếu như không phải lão bà kịp thời thức tỉnh thì đứa con này đã được giải cứu dưới dao phay thì trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lôi Long sau khi tỉnh lại, ảo não không thôi. Mà lão bà của hắn cũng không dám ở nhà, mặc dù Lôi Long đau khổ cầu xin, cuối cùng lão bà vẫn mang theo hài tử rời đi.

Lôi Long sau đó nghĩ thông suốt, cảm thấy rời khỏi cũng tốt. Lỡ như mình có hành động quá phận gì đó với đứa trẻ, có lẽ hắn cũng không có dũng khí tiếp tục sống nữa.

Lôi Long ý thức được có lẽ mình bị thứ gì đó không sạch sẽ gì đó quấn lấy, liền đi khắp nơi tìm cao nhân.

Nhưng cao nhân không giống khoai tây trên chợ, có thể dễ dàng tìm được như vậy, sau khi bị mấy tên lừa gạt cao nhân giả mạo lừa gạt, Lôi Long cũng tuyệt vọng với cái gọi là cao nhân. Nhưng hắn không từ bỏ tìm kiếm, có lúc đi xa, thậm chí qua đêm ở trên đường.

Lôi Long không về nhà, không có nghĩa là ý nghĩ khủng bố đó sẽ không quấn lấy hắn. Hắn vẫn vào trạng thái đói khát từ hai tư tuổi, thậm chí trong đầu thường xuyên xuất hiện ý nghĩ ăn thịt trẻ con. Lôi Long thường xuyên không khống chế được lý trí của mình, nhìn thấy trẻ con trên đường sẽ không khống chế nổi mà xông lên, cố gắng ăn tươi trẻ con.

Bất quá cũng may lần nào cũng không thực hiện được, dù sao cũng có đại nhân ngăn cản hắn.

Nói đến cũng khéo, có lẽ là trong cõi u minh nhất định, khi Lôi Long đang tìm cao nhân, trong lúc vô ý đi ngang qua tiệm cổ của ta. Lúc đi ngang qua cửa hàng của ta, hắn đang đấu tranh với tư tưởng gian nan.

đói khát kịch liệt nói cho nó biết, nhanh chóng ăn một đứa trẻ! Nếu không chính mình sẽ chết đói, mà một chút lương tri còn lại cũng cảnh cáo nó, ngàn vạn lần không thể làm như vậy. Ngàn vạn lần không thể làm như vậy.

Theo thời gian trôi qua, cảm giác đói khát kịch liệt dần dần bị trục xuất lý trí, mắt thấy chính mình muốn phát cuồng, thầm hạ quyết tâm đi trộm một đứa bé đi ăn, cỗ dục niệm kia lại bị ép xuống.

Trong lòng của hắn mừng rỡ, còn tưởng rằng mình đã chiến thắng dục niệm.

Bất quá vừa rời khỏi cổ điếm của ta, ý nghĩ kỳ quái kia lại lần nữa trở nên mãnh liệt, dần dần áp chế lý trí của hắn. Vì thế hắn lập tức lui về cửa hàng của ta, lý trí một lần nữa chiếm được thượng phong.

Cứ như vậy kiểm tra vài lần, Lôi Long kết luận chỉ có cửa hàng cổ xưa của mình mới là an toàn nhất.

Bất quá sau đó hắn bị ta đuổi chạy, không còn cách nào khác, đành phải đi tìm nơi có thể tạm thời áp chế cỗ dục niệm này.

Không nghĩ tới hắn không bao lâu đã tìm được một lần nữa, chính là cửa nhà Doãn Tân Nguyệt. Nhưng ai có thể nghĩ tới, hai chúng ta là tình lữ, hắn quanh quẩn trước cửa nhà Doãn Tân Nguyệt, lần nữa trêu chọc ta...

Sau khi chạy trốn, cỗ dục niệm điên cuồng kia trong nháy mắt lao ra như hồng thủy vỡ đê, hắn lại không tìm thấy nơi nào có thể ngăn chặn dục niệm, liền công kích một đứa trẻ chơi đùa ven đường Mã.

Sau đó bị trấn giữ chặt chẽ.

Lôi Long rất hận ta, nếu như lúc đó ta có hơi hảo tâm một chút, chỉ sợ hắn cũng sẽ không nhập cục nhỉ? Cho nên lúc Phong thân quốc Na Tra hỏi hắn có đồng lõa hay không, hắn liền nhắc tới ta.

Không nghĩ tới Phong Đô thân sĩ lại biết ta, Lôi Long trong lúc lơ đãng biết được ta có thể trảm yêu trừ ma, điều này làm cho Lôi Long càng hưng phấn. Gã cắn một cái chính là ta sai khiến hắn, hi vọng lừa được cảnh trợi đến xin giúp đỡ.

Mọi chuyện về sau đều đã biết, từ nơi sâu xa đã được định trước, ta lại bị cuốn vào trong phong ba của lôi long...

Sau khi nghe xong, chúng ta đều trầm mặc, Phong Thân Thân thước tha hỏi: "Lão Trương, nếu ngươi mặc kệ, gia hỏa này nhiều lắm là hai ngày, sau khi thả ra còn có thể gây họa cho xã hội. Nói không chừng bệnh nhân đó còn có thể lây cho ngươi, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!"

Nhìn vẻ mặt thân sĩ Phong Quyến thước tha, ta đã biết nếu ta mặc kệ, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho ta.

Nữ nhân này thật đúng là thích xen vào việc của người khác, đứng nói chuyện không thắt lưng đau đớn, mỗi lần xử lý âm vật, ta không phải là mạo hiểm tính mạng sao?

Thân sĩ Phong gia này phỏng chừng cảm thấy, ta phất tay là có thể giải quyết được việc này chứ?

Xem ta trầm mặc một chút, Lôi Long lại lần nữa cầu xin, cuối cùng ta cũng bị bức ép không còn cách nào, chỉ có thể thở dài nói: "Móa nó, ta hoài nghi kiếp trước có phải ta nợ tiền ngươi không. Ngươi dẫn ta đến nhà ngươi xem thử trước đi, ta xem xong rồi mới quyết định."

Lôi Long lập tức nói lời cảm ơn, Phong Thân Báo nói nể tình ngươi bị bệnh, lần này tha cho ngươi một ngựa, bất quá nếu còn có lần sau, thì chờ chết đi!

Phong thân quốc Nang mặc dù chỉ là một trạm gác nhỏ, nhưng xử lý loại tranh chấp dân sự này vẫn dư dả, cho nên sau khi giáo huấn một trận, liền thả Lôi Long ra.

Tiền trên người Lôi Long đã tiêu hết, cho nên ta chỉ có thể tự đánh xe dẫn hắn trở về.

Hắn có chút xấu hổ, dọc theo đường đi đều là bảo đảm cho bản thân, nếu như ta có thể giúp hắn khôi phục bình thường, hắn nhất định sẽ hảo hảo báo đáp ta.

Lôi Long gia ở trong nội viện phân phối gia quyến, gia đình viện hẳn là có chút năm rồi, đều là từng dãy nhà ngói. Bất quá từ chữ "Phat" nhìn thấy mà giật mình trên vách tường kia, ta liền biết ý nghĩa tồn tại của nhà ngói này: Cái này là chờ huỷ tiền bồi thường.

Mặc dù bề ngoài cổ xưa, bất quá trong nhà Lôi Long dọn dẹp coi như sạch sẽ, khắp nơi tản mát ra một cỗ khí tức văn nhân, trên vách tường treo tranh chữ Nhân, trong phòng chứa đồ vật là cổ điển cùng hiện đại kết hợp, đi vào trong ngược lại làm cho người ta rất cảnh đẹp ý vui.

Chỉ là ta mơ hồ ngửi được mùi hư thối, mùi kia làm cho người buồn nôn, ta cau mày, cẩn thận phân biệt một chút, phát hiện tựa hồ là từ phòng bếp truyền ra.

Ta cau mày hỏi: "Mùi vị này là... Có chuyện gì xảy ra?"

Lôi Long cũng đầy nghi hoặc đi vào phòng bếp, vừa nhìn như vậy, lập tức kinh hãi hét lên: "Đây là có chuyện gì? Ai làm?"

"Thế nào?" Thần kinh toàn thân ta lập tức căng cứng, vội vàng đi theo.

Mà khi ta nhìn thấy một màn trong phòng bếp, cũng nhịn không được mà tê cả da đầu.

Nhà bếp không lớn, lại chất đống thi thể động vật rậm rạp chằng chịt, có mèo, có chuột, có chó, hơn nữa phần lớn đều là thú non của động vật.

Những động vật này đều đã tử vong nhiều ngày, chồng chất tại chỗ, thi thể mốc meo, mọc ra một tầng đầy tơ trắng.

Kinh khủng hơn chính là, nguyên nhân cái chết của những động vật này, đều là trên cổ bị chém ra một vết thương thật sâu, một con dao phay mang máu, đang đâm vào cổ một con chó con trong đó, cả đàn cả đàn giòi bọ đem dao phay tràn đầy, rất là ghê tởm.

Ta hít sâu một hơi, hỏi: "Còn có ai có chìa khóa của nhà ngươi? Vừa rồi ta thấy khóa cửa hình như cũng không bị phá hủy."

Lôi Long suy nghĩ một chút, xoay người lại khóa cửa phòng bếp lại, nói: "Ta và lão bà bà của ta mỗi người một cái, có điều lão bà ta không có lý gì phải làm ra loại chuyện này..."

Ánh mắt sâu kín của ta nhìn hắn.

Tròng mắt kinh hãi sắp lòi ra: "Ý ngài là... ta lấy những thứ này ra sao?"

Ta gật đầu: "Khả năng rất lớn, chỗ này của ngươi không có cách nào giám sát cả."

Lôi Long vẻ mặt sợ hãi: "Không có... Phòng bếp nhà ai an bài theo dõi đấy. Đại sư, ta không nhớ rõ là ta đã lấy nhiều thi thể động vật trong nhà như vậy, với lại ta kiếm nhiều thi thể động vật như vậy làm gì?"

tô bát vàng hai trăm ba mươi sáu kim.

Ta lắc đầu nói: "Trong thời gian ngắn ta cũng không giải thích rõ cho ngươi, nhưng trong tình huống ngươi bị khống chế, khẳng định là do không có ý thức và lý trí."

Lôi long lập tức hỏi: "Vậy ta nên làm gì bây giờ?"

Ta thấy sắc mặt hắn tím ngắt, môi run rẩy dữ dội, hiển nhiên là hắn đã bị dọa cho chết khiếp, bây giờ hắn bị thứ bẩn kia đánh cho ngã nhào xuống đất.

Ta sợ một khi Lôi Long bị khống chế, ta nhất định sẽ chịu thiệt. Cho nên ta an ủi Lôi Long nói: "Lôi Long, hít sâu hai hơi, tỉnh táo lại, đi theo ta đọc!"

Kế tiếp ta bắt đầu dạy Lôi Long Niệm Đạo Kinh.

Sau khi đọc mấy lần "đạo đạo đức" với ta, lôi long quả nhiên yên tĩnh lại, ta cũng thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, cảm nhận một chút có phải phòng ở nhà của hắn xảy ra vấn đề hay không.

Sau khi đi một vòng, ta phát hiện nơi nặng âm khí nhất nhà hắn, lại không phải phòng bếp, mà là ở phòng ngủ.

Điều này khiến người ta có ý nghĩ sâu xa, theo lý mà nói trong phòng bếp có nhiều thi thể động vật như vậy, lẽ ra là âm khí trùng thiên!

Nhưng hết lần này tới lần khác âm khí trong phòng ngủ lại có thể áp chế được âm khí trong phòng bếp, xem ra bên trong phòng ngủ cất giấu một thứ rất lợi hại.

Ta đẩy cửa phòng ngủ, cửa phòng ngủ lại bị khóa lại, ta vội bảo Lôi Long mở cửa phòng ngủ.

Lôi Long lại nhíu mày, nói lúc trước xảy ra chuyện đó, hắn vẫn luôn ngủ trong phòng khách. Để tránh Lôi Long lại cầm dao phay chém loạn giết, vợ chồng đã sớm lấy hết chìa khóa phòng ngủ.

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể để Lôi Long đá văng cửa phòng ngủ.

Đừng nhìn Lôi Long uể oải vô lực, tuy nhiên khi hắn đạp cửa phòng ngủ, sức lực vẫn còn rất lớn, cho nên hắn một cước đá văng cửa phòng ngủ.

Nhưng sau khi cửa bị đá văng ra, ta phát hiện trên ván có lưu lại một dấu giày vô cùng rõ ràng. Ta tóm được cửa, không cho cửa lay động, cuối cùng phát hiện người để lại trên ván đúng là dấu vết một chiếc giày thối rữa!

Lôi Long cũng phát hiện dấu giày mốc meo này, giơ chân lên nhìn thoáng qua, lập tức má nó kêu thảm thiết.

Giày của Lôi Long không ngờ đã mốc meo, trên đó mọc ra một tấm lông tơ màu trắng dài 9cm, bàn chân cũng bắt đầu chảy mủ, Lôi Long hoảng sợ hét lên: "Hỏng rồi, ta sao không có cảm giác đau đớn? Không có chút đau đớn nào cả."

Tuy hắn không cảm thấy đau đớn, nhưng cũng không đứng dậy nổi nữa, ngồi im trên mặt đất nhìn chằm chằm vào hai chân mốc meo.

Ta chỉ có thể tự mình chạy đến phòng ngủ xem.

Trong phòng ngủ thu dọn rất sạch sẽ, phong cách tiêu sái của Tiểu Ma Tiên, điển hình của phòng công chúa. Vật dụng nhi đồng và đồ chơi đều đặt chỉnh tề ở trong tủ, cảnh tượng thê thảm cùng trong phòng bếp, quả thực tạo nên sự đối lập rõ nét.

Ta ở trong phòng ngủ tìm một vòng, cũng không phát hiện trong phòng ngủ có bất kỳ chỗ nào không thích hợp.

Ta chỉ có thể đi ra, hỏi Lôi Long: "Nhà ngươi có đồ vật gì đó, là mua trước khi ngươi xảy ra chuyện sao? Thời gian càng gần thì càng tốt."

Lôi Long suy nghĩ cẩn thận một lát, cuối cùng nói: "Quần áo, bình sữa và đồ chơi của thằng bé, đều mua ở trước khi ta xảy ra chuyện."

"Còn gì nữa không? Có thứ gì tương đối kỳ quái hay không."

Lôi Long do dự một chút, cuối cùng đột nhiên nhớ ra gì đó, vỗ vỗ đầu nói: "Ta nhớ ra rồi, ta nhớ ra rồi, hình như ta từng mua một cái bát vàng."

Nói xong, Lôi Long liền bò vào trong phòng ngủ, mở tủ san của phòng ngủ ra. Lật qua lật lại, cuối cùng từ bên trong tìm ra một cái chén nhỏ kim quang lập lòe: "Đại sư, ngài mau nhìn xem, cái bát vàng này có vấn đề gì không? Đây là cái chén vàng mua cho con trai ta ăn mừng, kết quả buổi tối hôm đó ta mua về, ta đã bắt đầu xuất hiện vấn đề rồi..."

"Một chi tiết trọng yếu như vậy, sao ngươi không nói sớm đi!" Ta tỉnh táo đem chén vàng bưng ở trong tay, cẩn thận đánh giá.

Cái chén này thoạt nhìn giống như bát vàng mua được ở trong kim điếm, bát này có điểm khác biệt rất lớn, lớn nhất ở chỗ, trong kim điếm đều là chén vàng mới tinh, mặt ngoài sáng bóng, hoa văn rõ ràng, dưới ánh mặt trời chiếu rạng rỡ tỏa sáng.

Nhưng cái chén này lại khác, bên ngoài vô cùng ảm đạm, thậm chí còn có thể thấy một số chỗ có dơ bẩn, hoa văn bên trên cũng có chút mơ hồ, cảm giác như bị dùng trong một đoạn thời gian rất dài.

Hơn nữa hoa văn trên đó cũng rất quái dị, cũng không phải là lão thọ tinh trên thị trường lưu hành, mà là thực vật cùng đóa hoa. Ta cầm trong tay ước lượng một chút, lạnh lạnh thấu xương, nặng nề dị thường... Ta hoài nghi đây cũng không phải là bát thuần kim, chỉ là mặt ngoài mạ vàng mà thôi.

"Đại sư, đại sư?" Nhìn ta trầm mặc không nói gì quan sát cái chén vàng, Lôi Long có chút không kiên nhẫn được nữa, hỏi: "Ngài có phát hiện gì hay không?"

Ta như có điều suy nghĩ nói: "Cái chén này, ngươi mua được từ đâu?"

Lôi Long do dự một chút rồi nói: "Mua từ một cửa hàng đồ cổ, sao vậy?"

Ta cảm thấy giật mình: "Sao ngươi lại đi mua bát vàng ở cửa hàng cổ này? Không phải là mua ở trong kim điếm sao?"

Ta cơ bản đã khóa chặt lấy nó, âm vật chính là cái chén vàng này, nếu đã mua từ cửa hàng cổ xưa thì chứng minh rằng cái chén này là đồ cổ.

Lôi Long nói: "Một người bạn của ta làm việc trong tiệm đồ, bát vàng này là bảo bối gần đây mới thu từ nông thôn, hình như là cuối đời lúc sáng lúc tối. Lúc đầu hắn không chịu ra tay, là ta liều mạng quấn quýt mới mua được... Sao nào, thứ này không bình thường?"

Ta buồn bực hỏi: "Vậy ngươi nói cho ta biết, tại sao ngươi muốn mua cái chén vàng này? Hài tử vừa sinh ra đã mừng rỡ, không phải là đi tiệm vàng mua sao?"

"Bởi vì..." Hắn có chút khó xử nói: "Tiền nợ trong tay ta không đủ, Kim điếm lại không ký sổ, ta lấy nợ từ chỗ bằng hữu, mới mua được."

Ta bừng tỉnh đại ngộ.

"Bất quá, cái chén vàng này tà dị như vậy, bằng hữu của ngươi sẽ không nói cho ngươi biết? Lúc ở trong tay hắn, hẳn là cũng xảy ra chuyện đi." Ta hỏi.

Lôi Long thở dài nói: "Bằng hữu của ta cũng mới từ thôn quê về đây, trong tay còn chưa nóng, đã bị ta mua lại rồi. Chắc hắn cũng không biết bát vàng này có vấn đề gì, nếu không chắc chắn sẽ không bán cho ta... hai người chúng ta có quan hệ rất tệ."

Ta cười lạnh nói: "Vậy thì chưa chắc."

Lôi Long giật nảy mình: "Vậy theo ngài nói như vậy là do bằng hữu kia của ta cố ý hại ta?"

Ta lắc đầu: "Không thể xác định, nhưng thà tin là không thể tin là được chứ gì! Cẩn thận một chút cũng không sai."

Lôi Long nghiến răng nghiến lợi: "Mẹ nó, cho dù ta coi hắn là huynh đệ tốt nhất, chuyện gì xảy ra hắn đều nghĩ đến, không nghĩ tới hắn lại đối với ta như vậy. Nếu thật xác định là hắn làm, lão tử giết sạch cả nhà hắn."

Ta ngay cả vội vàng khuyên Lôi Long đừng kích động, hiện tại không có chứng cứ gì, chuyện gì cũng nói không chừng.

Lôi Long tỉnh táo lại, hỏi ta phải làm gì bây giờ?

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi nói ngươi chỉ cần ngủ ở cửa tiệm cổ của ta, dục vọng ăn trẻ con kia sẽ bị áp chế?

Ta hoài nghi có thể là phong thuỷ trong tiệm của ta, có thể ảnh hưởng đến chén vàng này."

Lôi Long lập tức gật đầu: "Đúng, đúng, hay là đưa bát vàng tới cửa tiệm của ngươi thử hiệu quả xem?"

Ta lập tức lắc đầu, ta cũng không phải là người ngu. Ta lập tức sẽ kết hôn, nếu bây giờ đưa bát vàng đến điếm, chẳng phải là vô cùng khó hiểu sao? Không rõ ngược lại còn dễ nói, ta lưu ý nhất chính là, vạn nhất cái chén vàng này xông vào phong thủy trong tiệm ta, vậy ta sẽ không bù nổi cái mất rồi.

Trước kia ta từng nghe gia gia nhắc tới, nói đồ cổ cửa hàng chúng ta tuy hẻo lánh, nhưng lại ở tại khu vực "Trận nhãn" thành thị phong thủy bảo địa, hấp thu tất cả linh khí phụ cận. Vạn nhất bị cái bát vàng này hủy phong thuỷ của điếm, đoán chừng phong thuỷ mười dặm bát hương đều sẽ bị phá hư, đến lúc đó ta thật phải hối hận.

Về phần gia gia nói rút cuộc là thật hay không, trong lòng ta vẫn có phán đoán chính xác... Ít nhất qua nhiều năm như vậy, phụ cận phát sinh vô số bệnh thương, nhưng cho tới bây giờ chưa từng gặp phải tai họa trên đường chúng ta.

Hơn nữa dù có mấy lần đường đi của chúng ta bị san bằng, nhưng cuối cùng cũng vì đủ loại nguyên nhân mà phải vạch trần kế hoạch. Hẳn điều này có quan hệ rất lớn với phong thủy cục của các cửa hàng cổ kia chứ?

Bởi vì phong thủy cục này, gọi là "Tụ Phúc Lưu Tài Cục", mười mấy năm qua, theo kinh tế xung quanh phát triển giống như bay lên trời, một con phố cổ quái cũng liên tục lên cao.

Ta cự tuyệt Lôi Long, Lôi Long liền cúi đầu ủ rũ hỏi ta vậy thì phải làm sao bây giờ?

Ta nói: "Đơn giản thôi, thật ra bản thân bùn đất ở bảo địa phong thủy có mang theo khí tràng mạnh mẽ. Chỉ cần đào chút bùn đất qua đây, ẩn chứa trong không khí của bùn đất, thì cũng có thể tạo ra tác dụng chấn nhiếp!"

Vì vậy ta lập tức truyền tin cho Lý Ma Tử, bảo Lý mặt rỗ nhanh chóng đến cửa tiệm của ta đào chút đất.

Mang theo cái chén vàng này trên đường đi chạy bôn ba thật sự quá nguy hiểm, chi bằng để Lý Ma Tử trực tiếp đưa tới.

Thứ hai trăm ba bảy mươi tám, Thực Thi quỷ

Sau khi Lý mặt rỗ đáp ứng, ta đã cẩn thận hiểu rõ tình hình của Lôi Long một chút rồi bán cho hắn.

Ta cần phải biết, đối phương có phải là cố ý muốn hại Lôi Long không.

Bất quá có thể trong tiềm thức Lôi Long cho rằng, chuyện này chính là bằng hữu lại hại hắn, cho nên cố ý đem đối phương nói không đáng giá một đồng. Cuối cùng ta hoàn toàn không cách nào phán đoán, đành phải thôi.

Lý mặt rỗ nhanh chóng mang theo một túi nhựa trượng đi đến, hắn hổn hển nói: "Con mẹ nó, sau này có chuyện như thế này cũng đừng tìm ta, trên đường đi khiến người ta bị tâm thần!"

Ta không nhịn được cười ra tiếng, ta có thể nghĩ đến lý Ma Tử liều mạng giải thích với mọi người xung quanh tại sao phải đào đất.

Lý Ma Tử buồn bực hỏi ta tại sao phải đào tới một cái túi mật sữa? Đất cũng có thể bán lấy tiền? Vậy ta dọn sạch cái tiệm cổ của ngươi trong vòng một trăm mét vậy.

Ta bật cười khanh khách, nói đây không phải bán, mà là dùng để kiểm tra cái chén vàng này của Lôi Long gia.

Nói xong, ta liền đưa bát vàng cho Lý Ma Tử xem.

Lý Ma Tử lập tức bị cái chén hấp dẫn, cầm lên quan sát một lát, rồi cau mày nói: "Bữa vàng này có vấn đề..."

"A, có vấn đề gì không?" Không nghĩ tới Lý Ma Tử cũng nhìn ra vấn đề chén vàng này, ta không khỏi khiêm tốn thỉnh giáo.

"Bữa vàng này là âm vật a, thứ này hẳn là một bộ, có chén có đũa, nhưng vì sao chỉ có chén mà không có đũa?"

Nghe Lý mặt rỗ nói như vậy, ta nhất thời cũng nhíu nhíu mày.

Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ tới. Loại âm vật này hẳn là thành song thành đôi, có bát vàng, chắc chắn còn có một đôi đũa vàng... Hiện tại bát vàng trong cửa hàng vàng bán, không phải đều là phối hợp với đũa à?

Ta như có điều suy nghĩ gật đầu nói: "Xem ra chén vàng này hiển linh, hẳn là có liên quan đến chiếc đũa vàng bị mất."

Ta nhớ tới vụ làm ăn ám vật đầu tiên ta xử lý, chính là giày thêu bị cưỡng ép tách ra, lần đó thiếu chút nữa lấy mạng Lý Ma Tử. Còn có cây đàn cổ cùng búa, chủ nhân của cây rìu kia cũng bị giày vò.

Cái chén vàng này ở cổ đại, phải là gia đình giàu có mới có thể dùng, oán linh bám vào trong bát vàng hẳn cũng đã trải qua việc đời. Có quỷ có tiền sau khi chết sẽ càng thêm thô bạo, cho nên ta nhất định phải cẩn thận với cái chén vàng này mới được.

Ta lấy bát kia ra, lượm một nắm bùn đất, bỏ vào trong chén vàng, cẩn thận quan sát động tĩnh của chén vàng.

Bọn ta có lo lắng chờ hơn nửa canh giờ, cũng không thấy bát vàng có bất kỳ dị thường nào.

Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể đem bùn đất thu lại thôi.

Lôi Long khẩn trương hỏi ta làm sao vậy? Có phải đất ở cửa tiệm của ta cũng không dùng được hay không?

Ta giải thích: "Có thể bây giờ là ban ngày, cho nên mặc dù trong bát vàng có oán linh, hẳn cũng đang ở trạng thái hôn mê. Chỉ cần không phát động công kích, chúng nó sẽ không có cảm giác. Bùn đất này chỉ có thể tạo ra tác dụng trấn áp, đối phương không ra, bùn đất tự nhiên sẽ không có tác dụng gì, đến ban đêm lại thử một chút đi!"

Lôi Long gật đầu cái hiểu cái không.

Hiện tại cũng chỉ là buổi chiều khoảng sáu, nửa đêm mà còn có một đoạn thời gian. Để có thể thành công trong một lần, ta lựa chọn tại thời điểm bát vàng dễ dàng phạm tà nhất, dùng bùn đất để trấn áp!

Bữa tối Lôi Long mời chúng ta ăn cơm, tên này phỏng chừng là thật sự không có tiền, ngay cả tiền ăn cơm cũng muốn nợ ông chủ.

Ta thấy Lôi Long cũng thật đáng thương, vẫn còn chút quan tâm đến phần tử tri thức, nên mới cho ăn không đủ cơm, rồi chủ động giúp gã đem tiền cơm giao ra.

Lôi long liên tục cảm kích, không biết nên cảm ơn ta như thế nào mới phải.

Ta cho Lôi Long mấy ngàn khối, nói sau khi giải quyết xong chuyện này, thì đem cái chén vàng kia cho ta đi! Chuyện lần này ta không lấy thù lao.

Lôi Long liên tục đáp ứng, hưng phấn nhận lấy một ngàn khối. Ta hỏi hắn khi nào thì hắn còn nợ bằng hữu một chén tiền? Lôi Long lập tức giận không thể át được nói đổi cái rắm, tên kia hại ta cửa nát nhà tan, ta không một đao giết chết hắn đã coi như không tệ rồi.

Ta vừa nhìn tình huống có chút nghiêm trọng, dù sao ta cũng không xác định được cái chén vàng kia có phải là bạn của hắn cố ý hại mình hay không, cũng chỉ là thuận miệng nói một câu mà thôi, không nghĩ tới Lôi Long vậy mà lại dựa vào nó.

Vì thế ta vội cảnh cáo hắn: "Ta đã nói với ngươi, chuyện bằng hữu của ngươi là ta suy đoán. Ngươi không thể quyết định bừa bãi, tốt nhất là nói rõ với bằng hữu của ngươi là tốt nhất!"

Lôi Long lập tức gật đầu đáp ứng, có điều ta xem giọng điệu của hắn, rõ ràng là đa số đều qua loa lấy lệ.

Đối với chuyện này ta cũng rất bất đắc dĩ, biết nói cái gì nữa Lôi Long này cũng không nghe lọt tai, đành phải ngẩn người nhìn cái chén vàng.

Sau khi ăn cơm xong, chúng ta liền tới nhà Lôi Long chờ. Lý Ma Tử rảnh rỗi, như u linh bay tới bay lui trong nhà hắn, trong lúc vô ý đã xông vào phòng bếp đầy thi thể.

Kết quả là Lý mặt rỗ nhìn thấy trong phòng bếp chất đống thi thể động vật, trong thời gian ngắn đã bị dọa đến tè ra quần, thiếu chút nữa là tè ra quần. Nhìn bộ dạng chật vật của Lý mặt rỗ, ta cũng hết nổi.

Thời gian nhanh chóng tí tách trôi qua, rất nhanh đã tới rạng sáng.

Từ một giờ trước đó, ta đã bắt đầu quan sát cái chén vàng này rồi. Cái chén vàng này dưới ánh đèn chiếu rọi, vậy mà có chút biến thành màu đen, mặt ngoài loáng thoáng tràn ngập một tầng sương mù, bất quá nếu cẩn thận quan sát, sẽ không nhìn thấy đoàn sương mù kia nữa.

Đây là thực thể hóa của âm khí, chỉ có oán linh vô cùng lợi hại mới có thể làm được điều này, vì lẽ đó trong lòng ta vẫn tràn đầy hoảng sợ.

Giờ phút chung chỉ đến rạng sáng, Lý Ma Tử cũng lập tức tiến nhập trạng thái đề phòng, nhỏ giọng hỏi ta có nên bỏ bùn đất vào trong bát hay không?

Ta nhìn Lý mặt rỗ khoát tay, bảo hắn yên tâm một chút, cẩn thận quan sát, khi ta gọi hắn đi thì hắn lại thả.

Lý Ma Tử lập tức gật đầu.

Rất nhanh, cái chén vàng kia bắt đầu xuất hiện dị tượng.

Đầu tiên ta phát hiện trên bát vàng bỗng nhiên thoáng hiện một đoàn bóng đen, hình như có một tiểu nhân từ trên bát vàng nhanh chóng dạo qua một vòng.

Sau đó, cái chén vàng lại nhẹ nhàng rung động, cái bàn cũng bị gõ ra một âm thanh trong trẻo. Mặc dù động tác này rất nhỏ nhưng vẫn kịp thời bị ta bắt được.

Ta hít sâu một hơi, lập tức cảnh cáo Lý mặt rỗ: "Mau thả bùn!"

Mà ta thì cầm lấy một tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát phù, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị dán lên.

Địa Tạng Vương Bồ Tát là Bạch Mi thiền sư cho ta, tổng cộng cho ta ba tấm, để ta trong lúc nguy cấp lại dùng.

Vừa rồi lúc nhìn thấy xung quanh bát vàng bao phủ một tầng sương mù, ta đã quyết định vận dụng ba cái phù chú rồi... Lệ quỷ này quả thực lợi hại, ta không thể cam đoan mình có thể giải quyết được nó.

Chén rượu vàng đại khái cũng cảm thấy áp lực đến từ bùn đất, tựa hồ cũng không chuẩn bị cứng đối cứng, mà lay động nhanh vài cái, rồi dần dần an tĩnh lại, không nhúc nhích, giống như vật chết.

Lôi Long dè dặt hỏi: "Giải quyết xong rồi à?"

Ta nhíu nhíu mày, e rằng không đơn giản như vậy. Ta cẩn thận sờ lên chén, phát hiện cái chén lạnh lẽo như băng, hình như là khối băng.

Mà khi ta định cầm chén vàng lên, phát sinh sự tình quỷ dị, chén vàng bỗng nhiên biến thành nặng nề vô cùng, tựa như cắm rễ trên mặt bàn, mặc cho ta dùng sức thế nào, căn bản không cách nào cầm được chén vàng lên.

Ta thất kinh, vội vàng đứng lên hai tay bưng chén vàng, nhưng vẫn như cũ không cách nào dao động được nó.

Lý Ma Tử nhìn ta với ánh mắt cổ quái: "Ngươi làm gì vậy?"

"Bữa vàng này bưng không được." Ta nói.

Sau khi ta cầm vật này lên mới kinh hãi phát hiện bàn tay của mình đã không còn chút máu.

Ta vẫn rất sợ hãi, rốt cuộc cái chén vàng này cất giấu sức mạnh gì, càng khiến người ta không thể nâng lên được.

Lý Ma Tử cũng giơ tay ra, định bưng chén vàng lên. Nhưng tay vừa chạm vào bát đã lập tức rụt về: "Má ơi, đây rốt cuộc là bát vàng hay là chén băng?"

Lôi Long không tin, hắn cũng thử một chút.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới, tay Lôi Long vừa đụng phải chén vàng, cái chén kia lại lập tức run rẩy, Lôi Long lại dễ dàng bê chén vàng lên.

Chẳng qua Lôi Long dùng sức quá lớn, vì vậy không hề phòng bị lại bị chén vàng đập vào mông. Chén vàng lập tức từ trong tay hắn bay lên, cuối cùng móc ngược trên mặt đất, bùn đất bên trong rơi đầy đất.

Lý Ma Tử giận tím mặt: "Mẹ nó, thành sự không đủ bại sự có thừa."

Nói xong, Lý mặt rỗ cầm lên bùn đất, định nắm lấy chén vàng.

Bất quá đã không kịp, Lý mặt rỗ vừa chạy lên, bát vàng lại phóng xuất ra từng đạo kim quang chói mắt. Ánh sáng kia thực sự quá cường thịnh, chiếu vào người căn bản không mở mắt ra được.

Trong lúc mơ hồ, ta nhìn thấy trong ánh sáng vàng rực rỡ, xuất hiện một bóng người xa lạ.

Hẳn đó là một bóng dáng nữ nhân, hai mắt mê mang đang đứng trên cái chén vàng, không nhúc nhích.

"Ngươi là ai?" Ta hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn đối phương.

Thanh âm đối phương lại linh hoạt kỳ ảo nói: "Ta đói bụng quá."

"Đói? Ngươi chết đói cũng đáng đời." Lý mặt rỗ lại nổi lên, cũng chẳng để ý tới sợ hãi, trực tiếp chửi ầm lên: "Con mẹ nó, rốt cuộc ngươi là ai?"

Bóng người kia cũng không để ý tới chúng ta, trực tiếp đi vào phòng bếp, cuối cùng biến mất trong phòng bếp.

Mà quang mang do chén vàng toả ra cũng trong nháy mắt bị thu hồi, một lần nữa biến ảm đạm biến thành màu đen.

Lôi Long nơm nớp lo sợ nhìn ta: "Đại sư, nàng vào phòng bếp rồi..."

Ta biết, ta hung hăng trợn mắt nhìn lôi long, thật cẩn thận tới gần phòng bếp. Oán linh này có thể trực tiếp nói chuyện với chúng ta, nhưng nghĩ xem đối phương rốt cuộc cường đại tới mức nào.

Tay ta cầm Địa Tạng Vương Bồ Tát phù cũng đang run, thật hoài nghi phù chú trong tay ta, có thể giải quyết đối phương hay không?

Chờ đến gần cửa phòng bếp ta, rõ ràng nghe thấy trong phòng bếp truyền đến một trận thanh âm ăn thịt, thanh âm rất lớn.

Ta hít sâu một hơi, dán phù chú lên cửa phòng bếp, xoay người lại hỏi Lôi Long: "Từ chỗ nào có thể nhìn thấy tình cảnh nhà bếp?"

Đối mặt với một nữ quỷ lợi hại như vậy, ta thật sự không dám một mình đi vào.

Lôi Long suy nghĩ một chút rồi nói: "Có một cửa sổ trời, cửa sổ trời có thể nhìn thấy phòng bếp!"

Vì thế ta mới lập tức nói: "Chúng ta đi, tới cửa sổ trời xem thử."

Nói xong, ta liền dẫn hai người vội vàng đi ra ngoài phòng, cẩn thận từng li từng tí mở cửa sổ mái nhà ra, nhìn vào phòng bếp.

Trong góc phòng bếp hắc ám, đang ngồi xổm thân ảnh một nữ nhân, thi thể động vật đầy đất bao vây nàng lại.

Giờ phút này nàng đang há to miệng ăn cái gì đó, tiện tay nắm lên một đạo bóng dáng hơi mờ từ trong bầy thi thể, nhét vào trong miệng.

Trong lòng ta kinh ngạc một trận, nữ quỷ này lại có thể trực tiếp nuốt chửng hồn phách!

Hồn phách của vạn vật chi linh, đại khái có ba loại hồn phách tạo thành, hồn phách thiên hồn địa và nhân hồn.

Sau khi người chết, thiên hồn cùng địa hồn phân biệt lên trời xuống đất, mà nhân hồn thì ở lại trong thi thể. Cho nên mọi người nhìn thấy quỷ bình thường, đại bộ phận đều là nhân hồn không trọn vẹn đầy đủ, cho nên quỷ hồn mới không có ý thức hoàn chỉnh cùng lý trí.

Những tiểu động vật này chết thảm, "hồn người" của chúng nó hẳn vẫn còn lưu lại trong cơ thể, nữ quỷ kia có thể trực tiếp thôn phệ linh hồn, nhất định là gần với Quỷ Vương rồi.

Trước khi chuẩn bị vạn toàn, ta kiên quyết không dám đối phó với nàng, cho nên ta quyết định cuối cùng, hôm nay vẫn nên từ bỏ mới thỏa đáng, chờ ngày mai chuẩn bị xong đồ đạc rồi lại xuất kích!

Người khởi đấu quỷ dị thứ hai trăm ba mươi tám...

Mà ngay lúc ta chuẩn bị đóng cửa sổ lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ta nhất thời sửng sốt một chút, đêm hôm khuya khoắt như vậy, ai sẽ đến gia tộc Lôi Long chứ?

Đang lúc suy nghĩ, ta bỗng cảm giác có người vỗ vai ta một cái.

Ta lập tức quay đầu, nhưng sau lưng trống rỗng, nào có nửa bóng người.

Ta thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá ngay sau đó, trái tim ta liền thắt lại.

Lý mặt rỗ cùng Lôi Long đâu? Hai người vừa rồi rõ ràng đứng ở phía sau ta, trong chớp mắt làm sao lại không thấy.

Trong lòng ta vô cùng kinh hãi, thoáng chốc liền nhớ tới tiếng gõ cửa lúc trước, chẳng lẽ là Lý Ma Tử và Lôi Long đang gõ cửa phòng bếp?

Ngẫm lại da đầu tê dại đi, ta không chút do dự đi vào phòng, chuẩn bị ngăn cản hai người.

Tuy nhiên ta vừa vào nhà, lại nghe thấy âm thanh cửa bếp bị mở ra. Mẹ nó, xem ra đã không kịp, không còn cách nào, ta chỉ có thể vòng trở về, nhìn vào cửa sổ mái nhà.

Vạn lần không nghĩ tới, Lý Ma Tử và Lôi Long lại cứng ngắc đi vào phòng bếp, hai người bưng chén vàng, trực tiếp đi tới bên cạnh bóng đen, sau đó ngồi xổm xuống.

Bóng đen tựa hồ đang cùng hai người nói chuyện, tiếng nói nhỏ kia rõ ràng là rất rõ ràng.

Ta lập tức đau cả đầu, muốn xông lên ngăn cản hai người. Bất quá hai người giờ phút này đã đứng lên, Lôi Long liền đi đến trước thớt gỗ, rút dao phay từ trên thớt gỗ ra.

Lý mặt rỗ mỉm cười đứng ở trước mặt Lôi Long, thử ra tứ chi, giống như chờ Lôi Long đem cánh tay cùng đùi của hắn cắt xuống.

Khi Lôi Long giơ cao dao phay xuống người Lý Ma Tử, ta kinh hãi toát mồ hôi lạnh. Quả nhiên Lôi Long muốn mạng Lý Ma Tử!

Ta không quan tâm quá nhiều, mặc dù biết rõ nguy hiểm, bất quá hiện tại ta còn có lựa chọn sao? Thật sự không có biện pháp, ta chỉ có thể từ ngoài trời nhảy vào, một cước đạp ngã Lôi Long, đồng thời lấy ra một cái phù chú khác nắm trong tay: "Yêu nghiệt to gan, dưới ban ngày ban mặt đả thương tính mạng người ta, còn không mau mau thúc thủ chịu trói."

Bóng đen kia hừ lạnh một tiếng, đúng là không để ý tới ta, vẫn làm động tác ăn hồn phách như cũ.

Lôi Long gào thét nhảy dựng lên, vung con dao phay định giết ta.

Trong vô thức ta liền bay ra một cái chân, chuẩn bị đạp Lôi Long qua một bên.

Bất quá chân của ta vừa nhấc lên nửa phần, lại bỗng nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại trói buộc lấy chân của ta.

Ta cúi đầu xem xét, nhất thời liền tức giận, Lý Ma Tử ôm chặt lấy chân ta, hai mắt trợn tròn nhìn ta.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, mắt thấy dao phay sẽ rơi vào đầu ta, ta dứt khoát nằm trên mặt đất, cuối cùng miễn cưỡng tránh thoát dao phay.

Bất quá dao phay cuối cùng vẫn để lại trên đùi một vết thương!

Sau khi ngã xuống đất, ta phẫn nộ từ trong tay Lý Ma Tử giãy ra, cả lăn lẫn bò chạy ra khỏi phòng bếp. Lý Ma Tử cùng Lôi Long ở phía sau đuổi theo không bỏ.

Mắt thấy sắp bị đuổi tới rồi, ta lập tức bay nhào trên mặt đất, dùng thân thể mình ôm lấy bát vàng, đồng thời cầm phù chú trong tay dùng rạo rực đốt, nhét vào trong bát vàng.

A!

Trong phòng bếp truyền đến một trận tiếng thét chói tai thê lương, ngay sau đó liền thấy một đạo hắc ảnh giống như vòi rồng nhanh chóng cuốn về phía ta, trong chớp mắt đã chui vào trong chén vàng, biến mất không thấy gì nữa.

Lý Ma Tử và Lôi Long vẫn ngã trái ngã phải vung dao phay. Tuy nhiên khí lực của hai người cũng đã bị rút ra rất nhiều, cho nên cuối cùng ta vẫn dễ dàng đoạt dao phay từ trong tay Lôi Long, ném ra ngoài cửa, mỗi người cho hai bàn tay.

Sau khi trúng chưởng, rõ ràng hai người đã tỉnh táo hơn rất nhiều, ngươi nhìn ta nhìn ngươi, cuối cùng ánh mắt hung ác trừng ta: "Rốt cuộc vừa rồi ngươi đã làm gì với chúng ta?"

Nếu ta không tức giận lườm hai người một cái: "Ân tướng báo thù, vừa rồi nếu không có ta, chỉ sợ lúc này các ngươi cũng đã biến thành thi thể rồi..."

Hai người đều kinh hãi, vội vàng hỏi ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thế là ta kể lại chuyện vừa phát sinh vừa rồi, một năm một mười cho hai người nghe, sau khi hai người nghe xong, mặt mũi đều biến thành màu gan heo, nhất là Lôi Long, thái dương càng đổ một tầng mồ hôi lạnh: "Đáng chết, không ngờ nàng muốn ta giết người!"

"Mẹ nó, đừng cho lão tử cơ hội, nếu rơi vào tay lão tử, lão tử đánh cho nàng hồn phi phách tán. Chẳng qua tại sao ta lại cảm thấy mông một trận đau chứ?"

Nói xong, Lý Ma Tử liền lấy tay sờ soạng cái mông, chẳng qua sờ soạng một chút rồi chạm tới một thứ gì đó.

Lý Ma Tử lập tức ngơ ngác một chút, không hiểu sao nhìn chất lỏng ướt sũng trên tay: "Đây là..."

Lôi Long không nhịn được cười nói: "Ngươi bị dọa tè ra quần rồi."

"Đi chỗ khác chơi." Lý Ma Tử mắng một câu: "Chút chuyện đó còn chưa đến mức dọa ta."

Mà trong lòng ta lại hiện ra một ý nghĩ kinh khủng, Lý Ma Tử sẽ không phải cũng bị bệnh lây xấu xa đó chứ?

Ta ngay cả vội vàng ám chỉ mình không thể, không thể nào, cho dù là lây bệnh, cũng không thể nhanh như vậy.

Tuy nhiên ta vẫn không yên tâm, liền để Lý Ma Tử cởi quần cho ta xem.

Lý Ma Tử có chút ngượng ngùng, ta lập tức giận tím mặt: "Cái mạng nhỏ cũng không giữ nổi, còn quan tâm tới thể diện mông ngươi? Hơn nữa đều là nam nhân, nhăn nhó nhó gì đó?"

Lý mặt rỗ không còn cách nào khác đành phải cởi quần, để ta xem cái mông của hắn.

Khi ta nhìn thấy cảnh tượng nằm ngay trên mông Lý Ma Tử, cả người không nhịn được run lên một cái.

Cái mông Lý Ma Tử quả nhiên " mốc meo". Lông tơ mọc rậm rạp dày nửacm, tuy thưa thớt nhưng vẫn kinh khủng khiến da đầu tê dại.

Lý mặt rỗng nhanh chóng nhắc mắt lên quần, vội vàng hỏi ta nhìn thấy cái gì?

Ta không muốn hù dọa Lý Ma Tử nữa, vội vàng nói không có gì. Lý Ma Tử không tin, chỉ hỏi Lôi Long.

Ta lập tức lắc đầu với Lôi Long, ra hiệu Lôi Long ngàn vạn lần đừng nói cho Lý Ma Tử biết.

Lôi long lập tức ngậm miệng lại, lúc này Lý Ma Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đại sư, nữ quỷ kia đã bị ngài phong bế sao? Vừa rồi ta thấy nàng kinh hoảng thất thố liền tiến vào bên trong chén vàng này." Lôi Long hỏi.

Ta thở dài nói: "Chỉ là tạm thời chấn nhiếp được đối phương mà thôi, nàng sớm muộn gì cũng sẽ đi ra thôi."

Lôi Long lo lắng hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ? Sao vừa rồi ngươi không giải quyết nàng luôn một lần?"

"Ngươi coi trọng ta quá rồi." Ta cười lạnh nói: "Có thể tạm thời chấn nhiếp đối phương cũng đã không tệ rồi, ngươi trêu chọc thứ gì đó quá hung dữ, còn hung hãn hơn bất kỳ Lệ Quỷ nào ta thấy trước đó."

Lôi Long sợ hãi, vội vàng hỏi ta phải làm sao bây giờ? Thứ này lợi hại như vậy, đừng nói là ngài không có biện pháp.

Ta bất đắc dĩ nói: "Muốn hàng phục hoàn toàn món âm vật này, trước tiên phải thăm dò rõ ràng chuyện sau lưng âm vật, bởi vì cái gọi là biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Tối hôm nay xem như tạm thời an toàn, ngày mai sau khi trời sáng, ngươi dẫn ta đi tìm bằng hữu bán ngươi chén vàng, ta muốn biết đầu nguồn của cái chén vàng."

Lôi Long tuyệt vọng thở dài: "Ai, sao mạng ta lại khổ như vậy, không phải chỉ là mua một cái bát vàng sao? Sao lại chọc vào nhiều phiền toái như vậy."

Ta mới vừa ngồi xuống ghế, lại chợt nghe Lý Ma Tử hét thảm một tiếng: "Mẹ ơi, đây là cái gì vậy? Rốt cuộc là làm sao vậy?"

Không tốt. Lòng ta trầm xuống, lập tức nhìn về phía Lý Ma Tử. Lý Ma Tử đang cởi quần, không ngừng dùng tay vỗ mông, phía sau hắn là một mặt kính rơi xuống đất, hắn đang thông qua mặt kính để quan sát mông mình.

Vẫn là bị Lý mặt rỗ phát hiện bí mật trên mông.

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể đi lên trấn an Lý mặt rỗ, kêu hắn ngàn vạn lần ngàn vạn lần không được động đến các đốm đen. Vạn nhất nếu gặp rủi vào nhanh hơn nữa thì rất không được rồi.

Lôi Long cũng an ủi Lý Ma Tử không phải sợ, hắn nói toàn thân mình đều là vết mốc, không phải vẫn sống tốt sao?

Nói xong, Lôi Long còn bảo Lý Ma Tử xem thường vết bẩn trên người mình.

Khi Lý mặt rỗ nhìn thấy thảm trạng của lôi long, lập tức cũng trợn tròn hai mắt. Sững ngơ cả nửa ngày, lúc này mới thét chói tai: "Muội mà, chuyện ta thà chết cũng không muốn biến thành bộ dạng này của muội."

Cả một buổi tối, Lý Ma Tử đều hoảng sợ không thôi, cứ cách một khoảng thời gian lại quan sát cái mông một chút. Hắn thật sự sợ hãi, nếu như toàn thân xui xẻo, vậy thì nửa đời người sau của hắn xem như bị hủy hoại rồi.

Ta vốn nghĩ sẽ kiên định giải quyết quyết quyết quyết quyết tâm của âm vật.

Thật không dễ gì chịu tới hừng đông, chuyện thứ nhất chính là để Lôi Long dẫn chúng ta đi tìm cái tên bán gia hỏa kia.

Lôi Long nói với ta rằng bằng hữu của hắn rất nổi tiếng trong vòng cổ, từng tiếp xúc qua không ít bảo bối cấp quốc gia, cũng hoạt động trong lòng đất chơi bời vòng vòng cổ, bởi vì nguyên nhân ngành nghề nghiệp nên làm người có chút nham hiểm xảo trá.

Bất quá khi chúng ta đến nhà bằng hữu của hắn, mới phát hiện đại môn đóng chặt, gõ hơn nửa ngày, cũng không thấy có người mở cửa.

Lôi Long đành phải gọi lại cho đối phương.

Thông tin đã được mở ra thế nhưng vẫn không một ai nghe, rơi vào đường cùng, chúng ta không còn cách nào khác đành phải rời đi.

Bất quá mới vừa quay người, bỗng nhiên có một đạo hắc ảnh từ đỉnh đầu lóe lên rồi biến mất, ngay sau đó một hồi âm thanh trầm đục kinh thiên động địa truyền đến, đại lượng huyết dịch bắn tung toé ra.

Tiếng vang nặng nề này lại chấn cho màng tai của ta đau nhức, thời gian thật lâu cũng chưa hồi phục lại được.

Đợi đến lúc Lôi Long xé họng thét to, ta mới rốt cuộc minh bạch, bất quá, hết thảy đã không còn kịp nữa.

Ở trên mặt đất trước mặt bọn ta, có một đống thi thể bị phá thành mảnh nhỏ.

Động tĩnh vừa rồi lớn như vậy là một người từ trên lầu ngã xuống!

Đây là một tòa tiểu cao tầng, từ trên cao hơn trăm mét ngã xuống, không ngã vỡ mới là lạ. Thi thể gãy thành ba đoạn, hai chân, thân thể, cùng với đầu, sớm đã ngã nát bét, nội tạng đều bị chấn vỡ, máu tươi bắn tung toé ra xa, còn có lượng lớn máu tươi từ trong cơ thể chảy ra, cuối cùng lại hợp thành một khuôn mặt tươi cười.

Bất cứ ai chứng kiến người sống ngã xuống như vậy đều sẽ nhũn cả hai chân như nhũn ra?

Thế nhưng hai chân ta vẫn mềm nhũn.

Tuy đã chứng kiến đủ loại cảnh tượng kinh khủng, nhưng người chết thảm như vậy mang tới cho ta lực trùng kích vô cùng lớn.

"Lão Thiết, là lão Thiết bán cho ta bát vàng." Lôi Long kích động kêu lên: "Hắn chết như thế nào? Sao lại chết?"

"Mau nhìn tay hắn." Lý Ma Tử đột nhiên kêu lên: "Trên tay hắn vẫn còn một đôi đũa!"

Chương thứ hai trăm ba mươi chín kết Minh hôn.

Ánh mắt của ta lập tức tìm kiếm chung quanh thi thể, cuối cùng bên cạnh thùng rác phát hiện tay cụt của người chết.

Cánh tay cụt này đánh nát xương cốt, xuyên thủng da thịt, nhìn mà giật mình!

Mà trong tay hắn, thì gắt gao nắm lấy một đôi đũa. Mặt ngoài đôi đũa kia vàng óng, đầu góc cạnh rõ ràng, dưới đáy lại phi thường mượt mà, chế tác tinh xảo, cùng bát vàng vừa vặn là một đôi trời đất tạo nên.

Quả nhiên, đôi đũa kia nằm trong tay hắn.

Ta hít sâu một hơi, thừa dịp quần chúng vây xem còn chưa tới gần, vội vàng thật cẩn thận đem đôi đũa đã dính máu thu lại, làm như không có chuyện gì xảy ra đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Lôi Long nơm nớp lo sợ hỏi: "Đại sư, chúng ta... Chúng ta đi nhanh đi? Đôi đũa đã tìm được thì hẳn là có thể đối phó được với cái chén vàng kia rồi."

Ta lại lắc đầu: "Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Vì sao bằng hữu của ngươi lại cố tình lựa chọn nhảy xuống chết vào lúc này?"

Lôi Long lắc đầu: "Ta không biết, nhưng chuyện này không liên quan gì tới ta."

Ta chỉ vào sau lưng thi thể: "Ngươi nhìn kỹ về phía sau lưng thi thể, có phát hiện được gì không."

Lôi Long ngơ ngác nhìn sang, cuối cùng toát mồ hôi lạnh: "Hắc Thủ Ấn... là Hắc Thủ Ấn, hắn bị quỷ đánh rơi?"

Ta gật đầu: "Nếu ta đoán không sai, có lẽ hắn đã gặp phải tình huống tương tự như ngươi, nhưng hắn không tìm được cao nhân che chở cho nên đã bị quỷ hại chết."

"Cái này chứng minh trong hai đũa, còn có một oán linh độc lập ở! Ai, thật không biết đem bát vàng cùng đũa vàng để một miếng, rốt cuộc là tốt hay xấu."

"Băn vàng cùng đũa vàng nếu là một đôi trời tạo đất, vậy vong linh bên trong hẳn là nhất nhất đúng không? Đem bọn hắn dỡ bỏ, bọn hắn phẫn nộ. Bất quá chúng ta cứ để bọn hắn đoàn viên, bọn hắn hẳn là sẽ không làm gì chúng ta nữa." Lôi Long dò hỏi.

"Liên quan rất phức tạp, chỉ phán đoán là vô dụng, đi thôi!" Ta không có tâm tư ở đây tiếp tục lưu lại, mà xoay người dẫn bọn họ rời đi.

Sau khi trở về, nhìn qua bát vàng, ta lại chậm chạp không có dũng khí đặt đũa vàng xuống.

Trong lòng ta còn có một cái thiên đại nghi hoặc, đó chính là nếu bạn bè của Lôi Long có chén vàng cùng chiếc đũa vàng, tại sao không đem hai thứ này bán cho Lôi Long? Nếu như đem chén đũa vàng cùng nhau bán cho Lôi Long, hẳn là sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy chứ?

Chẳng lẽ chỉ là tư tâm quấy phá?

Lý mặt rỗ hỏi ta đang suy nghĩ cái gì, ta đành đem băn khoăn của mình nói cho Lý mặt rỗ.

Lý Ma Tử suy nghĩ một chút, nói không bằng thử một chút, xem xem chén đũa vàng kết hợp sẽ có dị tượng gì không. Bây giờ là ban ngày ban mặt, cho dù có oán linh gì đi nữa, cũng không tạo thành uy hiếp đối với chúng ta.

Đây là sự thật, đừng quản tới quỷ lợi hại thế nào, dưới hào quang ban ngày thực lực sẽ bị suy yếu, thật đúng là không thể làm tổn thương tính mạng của chúng ta.

Cho nên dù suy nghĩ nhiều, cuối cùng ta vẫn nhẹ nhàng đặt đũa lên chén vàng, cẩn thận quan sát phản ứng của chén vàng!

Chén vàng cùng đũa vàng một lần nữa biến thành vật chết, không có nửa điểm động tĩnh. Ta dùng chiếc đũa nhẹ nhàng gõ một cái bát vàng, bát vàng phát ra thanh âm thanh thúy, cũng không có nửa điểm khác thường.

Chuyện này thật kỳ quái, nếu bát sứt mẻ là vì bát đũa bị mở ra, bây giờ âm vật hội hợp, ít nhiều xuất hiện một chút dị tượng mới đúng! Nhưng hết thảy trước mắt lại là chuyện bình thường, điều này làm cho ta không thể hiểu nổi.

Đúng lúc ta nhìn bát đũa vàng ngẩn người, ống bia Lôi Long vang lên. Hắn lấy ra điện thoại di động nhìn thoáng qua, vẻ mặt lập tức có chút khẩn trương.

Ta thấy vẻ mặt Lôi Long kỳ quái, dường như có chút vấn đề, bèn tò mò hỏi Lôi Long là điện thoại của ai.

Lôi Long nói: "Lão bà của bằng hữu của ta ơi là Ông vợ."

Ta lập tức sửng sốt, trượng phu của nàng đã chết, tại sao phải trước tiên đưa tin cho Lôi Long? Chỉ có hai khả năng, loại thứ nhất chính là lão bà hoài nghi cái chết của chồng nàng có quan hệ với Lôi Long, loại thứ hai chính là có gì đó với vợ vợ và Lôi Long.

Từ ngữ khí lén lút lút của Lôi Long, ta đã biết hai người rất có khả năng là tình huống phía sau.

Sau khi tìm máy truyền tin về Lôi Long, ta liền gọi nó qua, hỏi đối phương gọi là có ý gì?

Lôi long vừa mới bắt đầu trốn tránh trời không chịu nói, bất quá dưới tình huống ta liên tục tra hỏi, Lôi Long đành phải thành thật giải thích.

Thì ra, Lôi Long đúng là có quan hệ không tầm thường với lão bà của hắn, bất quá cái này cũng không trách người khác được, ai bảo hắn bằng hữu là cuồng công việc, suốt ngày đắm chìm trong suy nghĩ việc làm việc, lạnh nhạt bỏ lão bà đây.

Bất quá tất cả mọi người đều là người có gia thất, thỏa mãn nhu cầu của hai bên có thể, nhưng không thể phá hư gia đình của mình.

Nhưng kỳ quái là, từ sau khi bằng hữu Lôi Long nhận được đôi đũa vàng kia, hắn bỗng nhiên trở nên kỳ quái, bỗng nhiên đề xuất ly hôn với vợ, hơn nữa quyết tâm phi thường lớn.

Phải biết rằng bằng hữu kia của hắn là vợ chồng nổi tiếng, hiện tại đột nhiên đề xuất ly hôn, khiến vợ rất sợ, còn tưởng là gian – tình bị vạch trần.

Nhưng gian – tinh, thần không biết quỷ không hay, sao có thể bị phát hiện?

Giữa lúc hai người ly hôn, bằng hữu Lôi Long đột nhiên nhảy lầu tự sát...

Ta vỗ mạnh đầu một cái, cuối cùng cũng tìm được một chút manh mối!

Từ sau khi hai người đạt được bát đũa vàng, đã bắt đầu gây chuyện bất hòa với lão bà, rõ ràng là âm vật quấy phá.

Âm vật khiến hai người bất hòa, bảo bọn họ ly hôn, rốt cuộc có mục đích gì? Chẳng lẽ là...

Ta không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, bởi vì suy nghĩ này của ta đã khiến cho bản thân ta sợ hết hồn.

"Sao vậy?" Lý mặt rỗ nhìn thấy sự tình ta nghĩ đến mê mẩn, buồn bực hỏi ta.

Ta hít sâu một hơi, nói: "Lôi Long, ngươi làm theo phân phó của ta, ta muốn nghiệm chứng một chút mục đích của cái bát vàng này."

Lôi Long lập tức gật đầu: "Vậy phải làm thế nào?"

"Ngươi đi mua một ít tiền giấy đốt người chết và quần áo đi. Càng nhanh càng tốt, sắc trời càng tối càng không an toàn."

Lôi Long lập tức gật đầu, vội vàng chạy ra ngoài.

Chờ Lôi Long đi ra ngoài, Lý mặt rỗ hỏi ta rốt cuộc muốn làm cái gì.

Ta như có điều suy nghĩ nói: "Ta cảm thấy vong linh bên trong bát đũa vàng dường như muốn kết hôn với người khác!"

"Kết hôn." Lý Ma Tử nhất thời nhảy dựng lên: "Lão yêu tinh này lại còn muốn kết hôn? Này bất lão bất nghiêm túc sao?"

"Không phải như ngươi nghĩ." Ta nói: "Mục đích kết minh hôn, cũng không phải muốn cùng người sống làm chuyện tồi tệ, mà là muốn rút đi sinh khí của người sống. Một khi thành lập quan hệ với người sống rồi thành lập Minh hôn, nó liền có thể thuận lý thành chương mà tranh thủ hấp thụ..."

"Bằng hữu Lôi Long kia, không phải nói hắn rất yêu lão bà sao? Hắn có thể là vì không muốn tổn thương đến lão bà, cho nên thừa dịp có chút lý trí mới nhảy từ trên nóc nhà xuống. Đương nhiên, cũng có thể là bằng hữu của Lôi Long sống chết không đồng ý kết minh hôn, cho nên khiêu khích đối phương, dứt khoát động sát cơ!"

Lý Ma Tử như có điều suy nghĩ gật đầu: "Tiểu ca Trương gia, ta hỏi ngươi một vấn đề nghiêm túc, ta và Sở, còn có khả năng kết thành minh hôn hay không? Nếu kết minh hôn, giữa chúng ta có thể càng thân mật hơn hay không, ví dụ như, có thể trong đêm mơ thấy lẫn nhau."

Ta trong lòng một trận bất đắc dĩ, xem ra Lý Ma Tử vẫn không buông được.

Nhưng cũng đừng trách, loại người như Lý mặt rỗ như Lý mặt rỗ, hoặc là không yêu, một khi yêu, liền phải trả giá cả tính mạng mà yêu, không tính hậu quả.

Ta không muốn trơ mắt nhìn Lý Ma Tử, bởi vì Sở Sở mà ảnh hưởng đến cuộc sống của mình. Vậy lập tức khuyên hắn, nói Minh hôn chẳng qua là một kiểu quan hệ nhìn không thấy mà thôi, không có bất cứ chỗ tốt nào đối với hai người họ, thậm chí sẽ làm Sở không thể chuyển thế đầu thai, vĩnh viễn bị dày vò trong địa ngục.

Lý Ma Tử thất vọng thở dài.

Không bao lâu sau, Lôi Long đã trở về, trong ngực vẫn còn ôm một đống tiền giấy, ta lập tức bảo nó để số tiền giấy đó xuống đất, dùng kéo cắt hình người tí hon trong một tờ giấy, nhét cho Lôi

Long: "Ôm đứa bé giấy này, đi quanh phòng khách nhà ngươi, nhớ kỹ, nhất định phải đếm số bước chân của mình, đi hai vòng, đến lúc đó nhớ gọi ngươi lại."

Lôi Long lập tức gật gật đầu, tóm tiểu nhân bắt đầu đi quanh phòng khách.

Mà ta thì lập tức đốt toàn bộ tiền giấy còn lại lên, lẳng lặng ở một bên quan sát tỉ mỉ.

Lôi Long bước từng bước ung dung quanh quẩn trong phòng khách, nhắm mắt lại.

Một chiêu này ta vẫn học được từ nam nhân thích đáng, lần trước loại phương pháp mà nam nhân sai ta dùng, đích xác phi thường linh nghiệm.

Lúc mới bắt đầu, mọi thứ vẫn bình thường, nhưng khi đi qua vòng thứ hai, ta phát hiện bước tiến của Lôi Long lớn nhỏ không đều nhau...

Có đôi khi sẽ dậm chân tại chỗ, có đôi khi sẽ tự dưng bước một bước dài, hoặc là bước ra một bước nhỏ.

Mà tất cả những điều này, Lôi Long đều hồn nhiên không biết, vẻ mặt bình thản tiến lên phía trước.

Đến khi Lôi Long đi vòng thứ hai thì dừng lại, sau đó mở mắt ra, nhìn ta với vẻ hoảng sợ: "Đại sư, hình như... hình như... có chút vấn đề."

Ta lập tức hỏi: "Vấn đề gì?"

"Vòng thứ nhất ta bước ba mươi bước, vòng thứ hai đi được bốn mươi hai bước..."

"Bốn mươi hai giảm đi ba mươi, mười hai..." Ta nuốt nước miếng, con số này không tốt lành gì, bởi vì thời cổ đại, lúc kết minh hôn, vật sính lễ nam phương cho nữ Phương, chính là mười hai đồng tiền!

Đang lúc suy nghĩ, toàn thân Lôi Long bỗng nhiên khẽ run rẩy, sau đó từ bên trong ống tay áo gã lăn ra mấy đồng tiền, rơi trên mặt đất đinh đinh đang đang vang lên, cút ra xa.

Ta thất kinh, vội vàng chạy đi.

Một bên ống tay áo của Lôi Long vẫn lăn rớt ra tiền đồng như trước. Tuy biết rõ tiền đồng xuất hiện không hiểu sao sẽ gặp nguy hiểm, nhưng cũng không thể quan tâm nhiều như vậy, ngàn vạn lần không thể để mười hai đồng tiền rơi hết xuống đất, nếu không cũng tương đương với việc Lôi Long hạ sính lễ!

Chương thứ hai trăm bốn mươi hai đồng lạc.

Cũng may ta ra tay kịp thời, vẫn nắm được hai đồng tiền.

Ta không quan tâm đến Lôi Long trợn mắt há hốc mồm, mà là hết sức chuyên chú bắt đầu đếm tiền đồng.

Trên mặt đất rơi lả tả mười đồng tiền, lại tính thêm trong lòng bàn tay ta vừa vặn là mười hai đồng.

Lôi Long sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, giọng nói run run: "Đại sư, đây là... Đây là ý gì? Trên người ta sao lại có đồng tiền chứ?"

Ta như có điều suy nghĩ nói: "Xem ra suy đoán của ta là chính xác, oán linh bên trong chén vàng, là muốn kết minh hôn cùng ngươi."

"Kết hôn? Mẹ ơi." Lôi Long lập tức bị dọa cho ngồi chồm hổm xuống đất: "Vì sao tên oán linh này lại muốn kết hôn với ta? Nàng là người của khi nào?"

Ta nhặt lên một đồng tiền cho Lôi Long xem, mặt trên viết chữ "Hồng Vũ Thông Bảo".

Đây là tiền lúc Chu Nguyên Chương thành lập Minh triều lưu thông, xem ra nữ quỷ kia hẳn là từ Minh triều.

Sắc mặt Lôi Long ảm đạm nhìn ta: "Nàng đã kết minh hôn với ta, ta có thể chết hay không?"

"Yên tâm đi." Ta nói: "Mười hai đồng tiền chưa hoàn toàn rơi xuống đất, nữ quỷ kia thu không đến mười hai đồng tiền, sẽ kết hôn cùng ngươi."

Nói xong, ta cẩn thận thu tiền đồng vào: "Hai đồng tiền này ta đảm bảo dùm ngươi, ngàn vạn lần không được rơi xuống."

Lôi Long gật đầu.

"Đại sư, ngươi có biện pháp gì có thể hỗ trợ thu phục nữ quỷ kia

sao?"

Ta thoáng suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Tối nay nhìn xem sao, có lẽ không thành vấn đề."

Lôi Long gật đầu: "Đại sư, có chuẩn bị gì không? Tối hôm nay nhất định chuẩn bị đầy đủ, ta thực sự chịu đủ rồi. Cứ tiếp tục như vậy, ta thật sự sẽ bị đùa chết."

Ta gật gật đầu, nói là hiện tại ta sẽ về chuẩn bị một chút, tranh thủ đêm nay giải quyết luôn đối phương.

Mà lúc chúng ta ra cửa, bỗng nhiên có một nữ nhân tìm tới cửa.

Nữ nhân gợi cảm trưởng thành, mặc trang điểm rất đậm, mặc một bộ váy ngắn cao lân, hai cái chân dài non mịn rất hấp dẫn người ta.

Lôi Long nói cho ta biết, đây chính là bà vợ của người bạn kia đã chết.

Nhưng mà, ông chồng của nàng thi cốt không lạnh, sao lại nhảy lên được cửa Lôi Long thế kia?

Trong lòng ta đang mắng thầm nữ nhân này không biết liêm sỉ, không để ý tới nàng, mà là trực tiếp mang Lý mặt rỗ trở về, trước khi đi bảo Lôi Long ngàn vạn lần không nên rời khỏi phòng.

Lôi Long gật đầu đồng ý, sau khi tiễn bọn ta đi, liền cùng nữ nhân ở lại trong phòng một mình.

Có trời biết rốt cuộc hai người đang làm gì trong phòng, rốt cuộc nữ nhân này tới tìm an ủi, mà lôi long lại có rất nhiều...

Trên nửa đường, Lý mặt rỗ vật tức giận dữ, nói nữ nhân kia thật sự không ra gì, mới vừa chết chồng, đã tìm đến dã hán tử, nếu là ta, đã sớm cho nàng một bạt tai đánh chết rồi.

Lý mặt rỗ mắng đường, nghe được tai ta đều nổi lên tầm gốc, nhưng lại không thể làm gì. Lý mặt rỗ có thể phát tiết ra là chuyện tốt, chỉ cần không nghĩ đến việc kết hôn với Sở là tốt rồi.

Chẳng qua mở cửa xong, Lý Ma Tử lại đột nhiên kêu thảm một tiếng, một chân đạp gãy.

Nếu không phải luôn luôn ổn định và an toàn, ta phỏng chừng mình sẽ bay từ trên nước thủy tinh chắn gió ra ngoài.

Ta tức giận nhìn Lý Ma Tử, hỏi hắn sao lại vội dừng lại, muốn chết thì có.

Lý mặt rỗ lại che mông kêu rên: "Cái mông của ta, mông của ta lại bắt đầu xui xẻo rồi..."

"Cho ta xem một chút." Ta nói.

Lần này Lý Ma Tử chẳng thèm để ý đến liêm sỉ nữa, vội vã cong mông lên, cởi y phục cho ta xem.

Vừa thấy vậy, ta nhất thời hít thở không thông, vết mốc trên mông Lý Ma Tử lại bắt đầu lan tràn, lông tơ màu trắng càng tươi tốt hơn.

Mà lông tơ màu trắng lại dài nhỏ không đều, hợp thành một cái đồ án kỳ quái, đồ án kia không phải là đồng tiền sao?

Thậm chí bốn chữ to "Hồng Vũ Thông Bảo", đều mơ hồ có thể thấy được.

Ta trợn tròn mắt, bởi vì đốm đen kia đang lan tràn với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nữ quỷ kia đã không đợi được ra tay.

Ngay lúc ta nhìn thấy mông Lý Ma Tử, Lôi Long bỗng nhiên lại giật ống thông tin vào cho ta, giọng nói tràn đầy nức nở: "Đại sư, ngài mau trở về đi, ta sắp chết rồi, ta sắp không kiên trì được nữa rồi... "

Ta ngay cả vội vàng hỏi Lôi Long làm sao vậy?

Lôi Long khóc lóc: "Mảnh xấu trên người ta, vậy mà lại lớn lên, ngươi đoán ra được cái gì? Ta nhìn thấy từ trong gương..."

"Có phải đồng tiền không?" Ta lập tức hỏi.

Lôi Long ngơ ngác một chút rồi nói tiếp: "Đúng vậy thưa đại sư, làm sao ngài biết được."

Ta cũng hút một hơi lạnh, nữ quỷ kia quả nhiên không chờ nổi nữa.

Ta biết nữ quỷ ý tứ, đây là đang bức ta đem hai đồng tiền vứt xuống đất, tuy nàng không có cách nào trực tiếp từ trong bát vàng nhảy ra thương tổn hai người, bất quá không biết dùng thủ đoạn gì, có thể khiến trên thân hai người mọc đầy vết mốc...

Mạng người quan trọng, ta căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều, việc cấp bách trước mắt vẫn là đáp ứng điều kiện của nữ quỷ đi! Nếu không hai người thật sự có thể sẽ chết.

Lôi long có chết hay không ta cũng không quan tâm, mấu chốt là Lý Ma Tử. Nếu Lý Ma Tử chết vì lôi long, vậy hắn thật sự quá oan uổng.

Thế thì ta căn bản không có bao nhiêu thời gian suy nghĩ, chỉ có thể cắn răng vứt hai đồng tiền trong túi xuống đất.

Khoảnh khắc ném hai đồng tiền xuống đất, vết mốc trên người Lý Ma Tử lập tức ngừng lan tràn, đau đớn trên người Lý Ma Tử cũng giảm bớt đi rất nhiều. Nhưng vừa rồi cảm giác đau đớn vẫn còn thoi thóp, thân thể vô lực co quắp nằm trên mặt đất: "Mẹ nó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Rõ ràng ta đã chạy ra ngoài, rốt cuộc nữ quỷ kia làm sao khống chế được vết nấm mốc thối."

Ta bật cười khanh khách, ta đi đâu biết đây, ta bảo Lý mặt rồi nhanh chóng mặc y phục vào, lúc này đã có mấy người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chúng ta bằng cách che gió thủy tinh rồi, chắc chắn bọn họ hoài nghi hai ta đang làm trò.

Lý Ma Tử mặc xong quần áo cũng không dám ngồi nữa, nên ta chỉ có thể bảo hắn đến phó điều khiển lái xe nằm xuống, ta đi xe.

Lúc này, mười hai đồng tiền đều rơi xuống mặt đất, cũng coi như là Lôi Long đặt sính lễ với đối phương. Nếu đã đặt sính lễ thì đêm nay, nữ quỷ nhất định sẽ tới tìm Lôi Long kết hôn. Nếu không thể ngăn trở hai người kết thành minh hôn, hậu quả khó mà lường được... Sau này muốn chặn chặn được nữ quỷ thì khó khăn rồi.

Thành bại tại một lần hành động này! Về đến nhà nhà, ta lấy tiền ra lật quầy tìm một số đồ vật có công dụng.

Địa Tạng Vương Bồ Tát ta còn có một lá, còn có Thiên Lang Tiên, có thể tạm thời chặn được nữ quỷ một thời gian. Ngoài ra ta còn tìm được một bó hoa hồng dùng gỗ điêu khắc.

Thấy đóa hoa hồng này, hai mắt ta lập tức sáng ngời. Đây chẳng phải pháp khí tốt nhất để giải quyết Minh hôn sao?

Cái này mộc điêu Hoa tên Đào Hồn Hoa, gia gia từng nói cho ta biết, này Đào Hồn Hoa là dùng gỗ đào điêu khắc mà thành, bên trên từng dung hợp hơn trăm vị thai phụ nước mắt, cùng với một giọt tinh huyết của soái phụ cổ đại Phan An.

Bề ngoài Đào Hồn Hoa này thoạt nhìn vô hại, thậm chí quỷ hồn cũng không cảm thụ được dương khí trong đó. Nhưng quỷ một khi chạm vào Đào Hồn Hoa, dương khí mãnh liệt trong hoa đào sẽ tự động phóng thích ra, trong nháy mắt sẽ bao vây linh thể.

Chỉ cần không trở thành vong linh cấp bậc Đại yêu, sẽ bị dương khí trong hoa đào giày vò hồn phi phách tán.

Chẳng qua bởi vì hoa đào này đúng là quá tàn nhẫn, hơn nữa thời gian có hiệu quả rất dài, dùng một lần phải lãng phí toàn bộ dương khí, lần sau chỉ có thể đợi sau một năm, cho nên bình thường ta căn bản sẽ không nghĩ tới Đào Hồn Hoa.

Bất quá bây giờ xem ra, cũng nên là thời điểm Đào Hồn Hoa có tác dụng rồi...

Chỉ là, làm sao mới có thể khiến đối phương tiếp xúc được Đào Hồn Hoa? Trong đầu ta dần dần nghĩ ra đối sách.

Ta sẽ đem Đào Hồn Hoa cẩn thận bọc lại, mang theo Lý Ma Hạt mau chóng đến nhà Lôi Long.

Chương thứ hai trăm bốn cùng phòng quỷ động...

Nữ nhân đã đi rồi, giờ phút này Lôi Long đang co quắp nằm trên mặt đất thở hổn hển.

Ta ngay cả vội vàng đỡ Lôi Long lên, Lôi Long cũng đã không còn sức đi đường, động đậy một cái đã kêu thảm thiết.

Vì vậy ta cởi áo của hắn ra nhìn một chút, nửa người trên của hắn đã sớm mọc đầy vết mốc, thậm chí đã bắt đầu biến thành màu đen, giống như một khối thịt heo phơi nắng trên trời nhiệt độ lớn hơn một tháng, rất là ghê tởm.

Không ngừng có nước mủ chảy ra, trên thân tản mát ra một mùi hôi thối.

Lý mặt rỗ nhìn thấy bộ dáng này, cả người run rẩy, đại khái hắn vô ý liên tưởng tới cái mông của mình?

Lôi Long uể oải hỏi: "Đại sư, có thể hay không... Có thể đáp ứng một yêu cầu của ta không?"

"Ta hỏi Lôi Long có yêu cầu gì.

"Ta biết... Ta rất có thể sẽ không sống được lâu." Lôi Long nói: "Đối phương lợi hại, ngài có thể... có thể không phải là đối thủ của nàng ta. Vạn nhất... Vạn nhất ta chết rồi, ta hi vọng ngài có thể siêu độ cho ta... Hy vọng ngài có thể giúp ta chuyển thế đầu thai, đừng để nữ quỷ kia dây dưa nữa, ta thật sự không muốn sau khi chết lại bị hành hạ như vậy."

Lôi Long đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Ta ngay cả vội vàng an ủi Lôi Long nói: "Yên tâm đi, có ta ở đây thì ngươi sẽ không có vấn đề đâu."

Lôi Long bất đắc dĩ thở dài, hắn vẫn không tin ta, hỏi ta có bố trí gì.

Ta nói: "Nếu đã cứng rắn như vậy, chúng ta chỉ có thể đến nương tay thôi! Phương án cụ thể ta không thể nói cho ngươi, đến lúc đó ngươi nghe ta chỉ huy là được."

Lôi Long gian nan gật đầu một cái: "Đại sư, ta nói thật với ngài, đến phần này ta đã đến, đạo lý sinh tử có số ta vẫn có thể hiểu được. Tính mạng của ta đang nắm trong tay ngài, ngài cứ xem rồi giải quyết đi! Có thể giải quyết thì giải quyết được, thật sự là không giải quyết được, liền cho ta một thống khoái. Nói thật, nhìn toàn thân xui xẻo, ta cũng thấy buồn nôn."

Ta nói đó được rồi, tối hôm nay phải nghe ta.

Vì thế ta mới lập tức bắt đầu bố trí.

Ta muốn bố trí gian phòng hôn nhân này, đương nhiên là kết hôn phòng. Cho nên tất cả mọi thứ trong hôn lễ đều dùng thứ màu trắng để thay thế.

Cửa ra vào có dán câu đối màu trắng, thượng thư: Thiên địa có giới cắt không hiểu, tình yêu khôn cùng vượt qua âm dương!

Câu đối này là ta tìm lão tiên sinh viết, hắn là chuyên môn chủ trì Minh hôn cho người ta, mặt khác ta lại muốn nhờ hắn lĩnh giáo một chút về yếu tố kết minh hôn.

Sau đó bắt đầu bố trí hôn phòng.

Phía trên hôn phòng phủ đầy lá cờ trắng, lại bày lên hai cái ghế, mỗi cái ghế đặt tương tự.

Tướng mạo bên trái tất nhiên là của Lôi Long.

Một tướng mạo khác đáng lẽ là của nữ Phương, thế nhưng chúng ta cũng không hề biết tướng mạo của đối phương, chỉ có thể tìm một tờ giấy trắng để thay thế.

Lôi Long gầy trơ xương trong hai tấm ảnh trắng đen, hai mắt vô thần, nhìn có chút dọa người.

Trên hai vách tường dán mấy bức họa, theo thứ tự là Chu Nguyên Chương, Nguyệt lão và Ngưu Đầu Mã Diện.

Đây là thứ ta đã mua được từ chỗ lão tiên sinh chủ trì Minh Quốc. Chu Nguyên Chương đại biểu cho trưởng bối nhà gái, dù sao thì nữ Phương này cũng đã sinh sống ở thời đại Chu Nguyên Chương, nếu không thể tìm được phụ mẫu của y, chỉ có thể để Chu Nguyên Chương thay thế.

Nguyệt lão không cần nhiều lời, mà chỉ là đưa mối quan hệ thông gia cho song phương mà thôi.

Về phần Ngưu Đầu Mã Diện, là chứng kiến người, kết thành minh hôn sau, song phương vô luận sinh lão bệnh tử, tầng Minh hôn này quan hệ liền không thể xóa bỏ được.

Bùi rào cùng với thảm thảm trong phòng ngủ đều đổi thành màu trắng tinh, hết thảy đã được sắp xếp không sai biệt lắm, liền lẳng lặng đợi màn đêm buông xuống.

Rất nhanh, sắc trời liền tối xuống. Ta đem Chiêu Hồn Phiên giấu ở dưới giường trước đó ra, phía trên treo đầy chuông gió, một trận gió nhẹ thổi tới, chuông gió leng keng vang lên không ngừng.

Cặp bát bát đũa kia được bày phía dưới Chiêu Hồn Phiên, như vậy càng thuận tiện cho việc triệu hoán oán linh.

Đợi đến thời gian cũng không sai biệt lắm, ta liền cầm trong tay Chiêu Hồn Phiên đứng ở bên cạnh bát vàng, thanh âm nặng nề nói: "Hôm nay ta làm sính lễ cho ngươi, hai bên tự nguyện kết thành minh hôn! Căn cứ nam phương sinh bát chữ, lúc này kết hôn, thời cơ thích hợp nhất, ngươi còn không mau đi ra kết hôn?"

Sau khi nói xong, ta liền hướng Lý Ma Tử gật gật đầu, Lý Ma Tử lập tức cầm chiếc đũa vàng, bắt đầu gõ chén vàng leng keng.

Theo một trận tà phong cổ quái từ trong bát vàng thổi ra, Phong Linh trên Chiêu Hồn Phiên lập tức vang lên đinh đinh đang đang không ngừng.

Lôi Long lập tức cung kính quỳ trước hai cái ghế, chờ đến khi Lý mặt rỗ dập tắt ánh đèn trong phòng, ta mới chợt phát hiện bên cạnh Lôi Long cũng có một bóng người đang quỳ.

Thân ảnh kia mặc trường bào, bất quá vẫn không ngăn được dáng người thướt tha kia, đối phương và Lôi Long quỳ rất gần, hầu như kề vai.

Lôi Long không nhịn được hiếu kỳ, quay đầu nhìn thoáng qua nữ Phương, cũng không biết có phải bị tướng mạo nữ tử dọa sợ rồi hay không, lập tức toàn thân bắt đầu run rẩy.

Ta cũng muốn kiến thức bộ mặt thật của nữ nhân này, nàng hẳn là cũng giống Phượng tỷ, xấu như vậy có thể gả ra ngoài không? Nếu không sao có thể có chấp niệm mạnh như vậy, cho dù thành oan hồn, cũng phải tìm phu quân đem bản thân gả ra ngoài như vậy.

"Hôm nay là hoàng đạo cát nhật, hai vị dù âm dương cách biệt, nhưng hữu duyên không phân, đặc biệt tổ chức nghi thức minh hôn. Từ nay về sau, trừ phi song phương hồn phi phách tán, nếu không duyên phận vĩnh viễn không diệt. Nhất bái thiên địa." Ta cao giọng hô.

Lôi Long run rẩy quỳ xuống, thân ảnh nữ nhân kia cũng lập tức quỳ trên mặt đất.

"Nhị bái Cao Đường." Ta hô.

Hai người lại quỳ xuống lần nữa.

"Gói bái phu thê."

Hai người xoay người, mặt đối mặt quỳ lạy.

Lôi Long tựa hồ không dám nhìn thẳng vào mặt nữ nhân, dứt khoát thống khổ nhắm hai mắt lại. Mà giờ phút này rốt cuộc ta cũng thấy được bộ mặt chân thật của nữ nhân, xem ra cũng là trợn tròn mắt.

Nàng làm gì có mặt mũi a, trên tấm da mặt đó mọc đầy lông trắng mục nát, nhìn không thấy được nửa tấc da thịt hoàn chỉnh.

Chỉ lộ ra một đôi mắt màu đen đơn thuần, tản ra quang mang quỷ dị.

Ta đột nhiên cảm thấy hai người này cũng thật xứng đôi, đều là loại hình xui xẻo.

"Đưa vào phòng cưới!" Nghi thức nên đi thì vẫn phải đi, ta không có thời gian để quan sát mặt mũi nữ nhân, mà là cao giọng hô một tiếng.

Lôi Long nơm nớp lo sợ đứng lên, tháo hoa trắng trước ngực xuống. Một đầu hoa trắng buộc một sợi dây thừng, nữ nhân lập tức cắp lên dây đỏ, làm bộ dáng kiều nhược, cất bước nhỏ bé đi theo sau lưng Lôi Long.

Hai người vào phòng ngủ xong, một trận gió mát lập tức đóng cửa lại.

Lý mặt rỗ vui vẻ: "Bái kiến Nhật Kê ở đây, còn chưa nhìn thấy mặt rồi. Đi, chúng ta đi qua đó nhìn một cái."

Ta lập tức ngăn cản Lý Ma Tử đang chuẩn bị đến khe cửa xem, hiện tại chính là thời khắc mấu chốt sự tình thành công, tuyệt đối không thể vì thỏa mãn Lý Ma Tử nhìn trộm muốn đắc tội với đối phương.

Ta mang Lý Ma Tử vào phòng tắm, ta lấy một cái ô quan ở đó.

Lý Ma Tử lập tức vui vẻ: "Không ngờ ngươi đã có chuẩn bị từ trước, nhìn trộm mà còn quang minh chính đại như vậy."

"Có việc phải làm sao?" Ta lúc này sốt ruột đến trán cũng đổ mồ hôi lạnh, dù sao nhiệm vụ tối nay thập phần gian khổ, hơi chút sơ sẩy, Lôi Long liền có thể mất mạng, nữ quỷ cũng sẽ giận lây sang chúng ta, đốm đen trên người Lý Ma Tử cũng vĩnh viễn không tốt lên được.

Ta nhìn chằm chằm phiên gác, mắt không chớp một cái.

Chương thứ hai trăm bốn mươi hai, Đào Hồn Hoa phát uy.

Sau khi tiến vào phòng cưới, Lôi Long liền đặt Đại Bạch Hoa lên bàn, lần theo khuôn phép ngồi bên cạnh bàn, bưng lên hai chén rượu, lắp bắp nói: "Nương tử, chúng ta uống một chén rượu đi?"

Sau khi nói xong, Lôi Long chợt nhớ tới điều gì, vội vàng lấy ra một cành liễu dưới bàn, lắc lắc trong chén rượu hai cái, sau đó đưa tới cho không khí trước mặt.

Bởi vì nguyên lý máy quay và con mắt của mọi người có sự khác biệt rất lớn, hơn nữa máy quay so với máy quay còn kém xa mắt người khác, cho nên thông qua máy quay, căn bản không thể nhìn thấy nữ quỷ.

Thế thì ta cũng chỉ có thể nhìn thấy bên trong máy quay, chén rượu bị nâng lên, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Lập tức, một bóng đen dần dần lóe lên trên màn hình!

Cành liễu kia bị ta động tay chân, ta gả cho một cây đào trên cành liễu. Cây liễu có thể cam đoan nữ quỷ uống cạn rượu, mà gỗ đào lại có thể để cho nó hiện hình.

Giờ phút này, nữ quỷ mà Lôi Long nhìn thấy nhất định càng rõ ràng hơn, tay hắn đang run lẩy bẩy vì sợ hãi, nhưng cuối cùng cũng đã khống chế được nỗi sợ hãi trong lòng, hắn uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Sau đó, Lôi Long liền ngoan như một cô vợ nhỏ, ngồi ngay ngắn trên giường: "Nương tử, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi đi!"

Bóng đen kia liền làm ra thái độ kiều diễm xấu hổ, cẩn thận từng li từng tí bò lên giường, nằm xuống.

Lý mặt rỗ căng thẳng hai tay đến chà xát: "Bắt đầu rồi, thật sự bắt đầu rồi, má ơi."

Nhìn thấy một nữ nhân toàn thân phát xấu nằm bên cạnh như vậy, phỏng chừng Lôi Long sẽ sinh ra chướng ngại tâm lý mãnh liệt sao? Không biết đời này còn có thể cứng rắn thêm được nữa không.

Nữ nhân duỗi tay, kéo kéo tay Lôi Long, muốn cho Lôi Long nằm xuống.

Lôi Long đành phải làm theo.

Bóng đen kia từng chút từng chút bò lên người Lôi Long, ý đồ cởi quần áo Lôi Long.

Mà đúng lúc này, Lôi Long chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói: "Đúng rồi, tiểu thư này, ta có một món quà tặng cho người."

Nói xong, Lôi Long liền vội vàng từ trên giường lăn xuống, từ dưới giường móc ra Đào Hồn Hoa: "Nương tử, cho ngươi đấy."

Nữ nhân xấu hổ không thôi, giờ phút này vẻ mặt của nàng hẳn là rất ngọt ngào nhỉ? Nàng thẹn thùng vươn cánh tay, cầm Đào Hồn Hoa trong tay, đặt ở trước mắt cẩn thận quan sát.

"Chạy!" Ta truyền lệnh cho Lôi Long thông qua tai.

Lôi Long nghe thấy tiếng của ta, không chút do dự chạy ra ngoài gian phòng.

Nữ quỷ kinh hãi, vội vã xuống giường muốn đuổi theo.

Ta lập tức từ trong phòng tắm chạy vội ra, một giây sau khi Lôi Long chạy đến, đem Địa Tạng Vương Bồ Tát phù dán ở cửa ra vào, đóng chặt cửa lại.

Trong nháy mắt khi nữ quỷ đụng tới cửa, phù chú đã có tác dụng, phóng ra một vòng hào quang chữ "Úm" màu vàng. Ánh sáng này tựa hồ ẩn chứa sức mạnh cường hãn, mãnh liệt đẩy nữ quỷ văng ngược trở về.

Nữ quỷ lập tức kinh hãi thất thố, ý thức được mình đã trúng kế, gào khóc thảm thiết, tiếng kêu thê lương thảm thiết, nghe mà trong lòng ta không khỏi thương tiếc.

Nữ quỷ không cam lòng cứ như vậy bị khóa trong phòng, lần nữa hung hăng đánh tới cửa.

Không nghĩ tới phù chú lần này cũng không có tác dụng, một lần nữa phù chú phóng ra một vòng hào quang màu vàng, tuy nhiên lại yếu đi rất nhiều, không những không thể đem nữ quỷ bắn trở về, ngược lại tự cháy rất nhanh.

Nữ quỷ hung mãnh vọt tới phòng khách, cực kỳ bi thống quát: "Tướng công, tướng công ngài ở đâu?"

Khi hắn cảm nhận được dương khí trong phòng tắm của chúng ta, trong nháy mắt liền vọt tới hướng chúng ta.

Bất quá còn không đợi nữ quỷ xông đến phòng tắm, hoa đào rốt cục đã có tác dụng.

Rõ ràng ta nhìn thấy, hoa đào sáng lên một cái, ngay sau đó một cỗ khí tức nhu nhược yếu ớt từ trong hoa đào phóng thích ra, lập tức bao vây lấy nữ nhân kia.

Nữ nhân kinh hãi, luồng dương khí mãnh liệt này xông tới làm nàng đứng không vững. Nàng lúc này định vứt bỏ Đào Hồn Hoa.

Nhưng một khi dính phải Đào Hồn Hoa thì vứt bỏ dễ vậy sao? Vì vậy mặc cho nữ quỷ giãy dụa thế nào, Đào Hồn Hoa vẫn quấn chặt lấy nữ quỷ.

Dương khí mãnh liệt hình thành nên một vòng xoáy, vòng xoáy có năng lượng cường hãn, như gió cuốn mây tan nuốt chửng hồn phách nữ nhân.

Nữ nhân hoảng sợ la to, thân thể nàng bắt đầu dần dần bị dương khí thôn phệ, bắt đầu biến mất từng chút một, bắt đầu từ chân trở đi.

Mà theo dương khí kịch liệt cắn nuốt thân thể hắn, dung mạo nữ nhân dần dần xảy ra biến hóa. Lúc đầu đầy nấm, cuối cùng dần khôi phục bình thường, nấm trên mặt từ từ rút đi, lộ ra làn da non nớt của vết nấm.

Đợi đến khi vết mốc kia hoàn toàn rút đi, nữ quỷ cũng chỉ còn lại nửa thân trên trần trụi, khuôn mặt chân thật của nàng, lại làm chúng ta trợn mắt há hốc mồm!

Đây là một gương mặt đủ để khuynh quốc khuynh thành, da thịt nõn nà, mặt người hoa đào, hai mắt hàm hàm vũ, miệng anh đào khẽ mở, mặc dù vì đau đớn chau mày, bất quá bộ dáng thống khổ này, càng làm cho nàng thêm trìu mến.

Khóe mắt nàng mang theo hai giọt nước mắt, âm thanh mang theo vô tận cầu xin đáng thương, đã không còn gào khóc thảm thiết như trước: "Tướng công, tướng công cứu mạng."

Lý Ma Tử không nhịn được thở dài: "Chúng ta có phải hơi quá rồi không?"

Vong hồn cũng là có sinh mệnh, cho dù chúng nó đả thương người, người cũng không có quyền đem chúng nó đánh cho hồn phi phách tán.

Nhưng ta biết, mặc dù hiện tại đã cứu được nàng, nhưng nàng cũng không kiên trì được bao lâu, cuối cùng vẫn hồn phi phách tán, chẳng bằng để cho nàng thống khoái một chút.

Lý Ma Tử nói: "Hình như nàng có di ngôn gì đó để nói, để nàng nói hết lời đi?"

Ta gật đầu, nàng cũng đã như vậy, chỉ còn lại một luồng tàn hồn, không thể tạo thành uy hiếp đối với chúng ta. Cho nên ta ba bước cũng làm hai bước, đi tới đoạt lấy Đào Hồn Hoa.

Vòng xoáy dương khí kịch liệt trong khoảnh khắc tan thành mây khói, nữ nhân lập tức co quắp trên mặt đất. Thân ảnh của nàng biến thành hơi mờ.

Tàn hồn không phải sinh mệnh có hình thái vật chất, cho nên thân thể sẽ không xuất hiện bộ dáng không trọn vẹn. Nữ nhân hấp hối nằm trên mặt đất, bắt đầu rơi lệ.

"Số của ta khổ quá." Nữ nhân khe khẽ nức nở: "Tại sao các ngươi lại làm thế với ta, tại sao?"

"Ngươi còn muốn nói gì nữa." Ta hừ lạnh một tiếng: "Mau dặn dò di ngôn đi!"

"Di ngôn ư?" Nữ nhân lạnh lùng cười nói: "Các ngươi đã đánh thức ta, vì sao còn đánh ta đến hồn phi phách tán. Ta chẳng qua là muốn nhét đầy bụng mà thôi, các ngươi tại sao phải làm như vậy."

Ta nói: "Ngươi không nên, chính là đả thương người đó! Luân Hồi báo ứng mà thôi."

"Báo ứng? Ha ha, ha ha." Nữ nhân nói: "Tại sao lại có báo ứng? Ta là đã cứu bọn họ. Hắn sẽ chết, hắn đã chết từ lâu, là hy vọng sống lại của ta, nhưng mà, các ngươi không quý trọng..."

"Là sao?" Ta nhíu mày, không hiểu ý của nàng.

Nữ nhân lại chỉ là biểu tình thê thảm nhìn ta, lệ rơi đầy mặt, không nói một lời.

Rất nhanh, nữ nhân liền hóa thành một làn sương khói, tan thành mây khói. Ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn đầy nghi hoặc, lời vừa rồi của nàng, rốt cuộc là có ý gì?

Lôi Long lập tức từ phòng ngủ đi ra, nhìn căn phòng trống rỗng, nơm nớp lo sợ hỏi: "Đại sư, thế nào rồi, nàng chết rồi sao?"

Ta gật gật đầu, nghi hoặc quan sát trên dưới Lôi Long một chút.

Tuy nhiên nhìn như vậy cũng không thể nhìn ra manh mối gì, vì vậy ta liền tìm nữ quỷ uống sạch rượu trắng, bôi lên mí mắt, tiếp tục quan sát Lôi Long.

Chương thứ hai trăm bốn mươi ba, tử kỳ hàng lâm.

Ta nhìn Lôi Long một chút, trong chốc lát liền choáng váng. Lôi Long, Thiên Đình trước mặt lõm xuống, đỉnh đầu bao phủ một tầng sương mù màu đen, dân gian tục xưng đó là: "Tử Khí!"

Lôi Long tử khí trầm lắng, vết mốc trên người, tạo cho ta cảm giác như cái xác không hồn. Gần đây hắn có cảm giác như có huyết quang tai họa, không sống được bao lâu nữa.

Lôi Long phát hiện ta vẫn đang nhìn chằm chằm vào hắn, có chút chột dạ hỏi ta rốt cuộc là sao vậy, có phải là có vấn đề hay không?

Thiên cơ không thể tiết lộ, hắn đã đáng chết, ta không thể ngăn cản, nếu không chính là nghịch thiên đạo.

Ta không dám nghịch thiên đạo, mà nữ nhân lại vì sự xa lạ này, lại tình nguyện dùng phương thức kết hôn để bảo vệ tính mạng của lôi long. Ở điểm này, ta cảm thấy thật hổ thẹn!

Có lẽ, chúng ta thật sự hiểu lầm nữ quỷ kia. Nàng xuất phát, có lẽ thật sự muốn bảo vệ Lôi Long... Mà chúng ta lại bị biểu tượng che mờ hai mắt.

Chỉ là, ta cảm thấy khó hiểu, nữ nhân không có chút liên quan nào tới Lôi Long, vì sao nàng lại xả thân bảo vệ Lôi Long đây? Ta trăm mối vẫn không có cách giải.

Lý Ma Tử nhẹ nhàng đẩy ta một cái, hỏi ta chuyện gì? Ta cười khổ, nói không có gì.

Ta sẽ cầm chén vàng lên quan sát thật kỹ, sương mù vẫn đang lượn lờ trên chén vàng liền biến mất, cảm giác lạnh lẽo cũng không còn tăm hơi, nó hẳn là thật sự khôi phục lại bình thường.

"Mau nhìn xem." Lôi Long bỗng nhiên kinh hỉ hô một tiếng: "Nơi mốc meo trên người ta bắt đầu khôi phục bình thường rồi."

Ta lập tức quay đầu nhìn qua, phát hiện thân thể Lôi Long, quả nhiên lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang khôi phục bình thường, từng khối nấm mốc lui trở về, lộ ra da thịt nguyên bản bình thường.

Lý Ma Tử cũng mừng rỡ không thôi, cởi quần cho ta xem cái mông của hắn, bãi dịch phía trên cũng nhanh chóng rút đi.

Lôi Quân hưng phấn không thôi, vội vàng cho lão bà một điện thoại, mua rất nhiều thức ăn cùng rượu ngon, muốn chúc mừng một phen.

Cứ như vậy đợi đến hừng đông, thân thể hai người đã khôi phục bình thường. Sau khi đi tắm rửa một cái, hai người liền trở thành người bình thường. Lôi Long nói với ta hiện tại gã toàn thân khỏe mạnh, thậm chí so với trước kia còn tỏa sáng rực rỡ hơn.

Sau hừng đông, ta đã chuẩn bị mang bát đũa về.

Có điều chúng ta vừa chuẩn bị rời đi, cửa lại đột nhiên bị gõ vang.

Lôi Long hưng phấn nói là lão bà trở về, vội vàng đi mở cửa.

Bất quá đứng ở cửa, lại là một đôi vợ chồng già yếu. Hai người một bộ trang phục nông dân, lưng còng lợi hại, trên đầu lão nam nhân còn có một cái khăn lông trắng, càng lộ ra đất.

Lão nam nhân khàn khàn hỏi: "Xin hỏi, nơi này của ngài có bán hàng cổ không?"

Diễn xuất vụng về này, ta liếc mắt đã nhìn ra, ta ý thức được hai người đến rất có thể có quan hệ với cái chén vàng kia.

Trước khi Lôi Long cự tuyệt đôi vợ chồng già này, ta dẫn đầu đi lên, vừa cười vừa nói, vừa mời hai người vào, sau đó đóng cửa lại.

"Chúng ta trả giá cao thu mua các loại đồ vật, các ngươi nơi này có phải có đồ cổ không." Lão nam nhân có chút lo lắng hỏi, trong giọng nói còn có chút thấp thỏm lo âu.

Ta cười nói: "Chưa từng thấy ai thu đồ cổ như vậy, lão tiên sinh, có phải ngài có chuyện gì không?"

"Không... chưa từng." Lão nam nhân lập tức lắp bắp lắc đầu: "Chúng ta tới đây là để thu đồ, không có mục đích khác."

Con mắt gian xảo của hắn nhìn loạn trong phòng, ta biết hắn khẳng định đang tìm đôi chén đũa bằng vàng kia.

Ta bỗng nhiên ý thức được, đôi lão nhân này, tựa hồ mới thật sự là chủ nhân của chén vàng.

Ta nhàn nhạt cười nói: "Các ngươi đang tìm cái này sao?" Nói xong, ta liền lấy ra cái bát vàng trong tay cho hai vị lão nhân xem.

Hai người nhìn thấy chén vàng, cảm xúc lập tức trở nên kích động.

Bà lão khàn khàn nói: "Đây là một đồ cổ, bao nhiêu tiền, chúng ta lấy."

"Được rồi, đừng giả vờ nữa." Lý Ma Tử mới là con buôn nhỏ chạy khắp ngõ phố, vì vậy liếc mắt một cái đã nhận ra vẻ không bình thường của bà lão này: "Các ngươi chính là chủ nhân của cái chén vàng này, các ngươi ngồi ở đây rốt cuộc có mục đích gì? Nói đi, cái chén vàng này có phải là bí mật gì không thể gặp ai nữa không?"

Lý mặt rỗ nói vậy, hai lão nhân cũng ngơ ngác một chút, lúng túng nhìn chén vàng, không biết nên nói cái gì mới tốt. Bất quá hai người già này chính là người ân ái, mỗi đầu nắm tay cố khích đồng lẫy nhau.

Ta thấy hai lão ăn cũng không giống người xấu, liền rót cho hai người một chén trà, để hai người không cần khẩn trương, bát đĩa vàng đã bị chúng ta hàng phục rồi, sẽ không có vấn đề gì nữa.

Lôi long có ngốc cũng nhìn ra mục đích mà hai lão này nói, hắn lập tức giận tím mặt, vỗ bàn đứng dậy: "Không nhìn ra, hai lão già các ngươi đã già như vậy rồi mà còn muốn hại người? Biết không? Ta thiếu chút nữa bị các ngươi hại nhà tan cửa nát mà chết. Hừ, hôm nay nếu không cho ta một câu trả lời, các ngươi cứ đợi nghe xét xử đi."

Lão hai miệng lập tức bị dọa sợ, bất quá lão nam nhân vẫn là rất dũng cảm đứng lên, nói: "Chuyện này không quan hệ gì với bạn già ta, muốn tố cáo, chỉ cần kiện ta là được, đừng có liên lụy đến nàng!"

Nước mắt của Lão thái bà chợt rơi xuống: "Xin các ngươi đừng tố cáo chúng ta, chúng ta cũng không biết rõ mà. Cầu xin các ngươi hãy đi vòng qua ta đi."

Nhìn lão hai miệng đều sợ hãi, ta vội vàng đi an ủi hai vị lão nhân: "Hai vị không cần sợ, chỉ cần nói rõ sự tình, chúng ta sẽ không làm khó các ngươi, hiện tại ta chỉ muốn biết lai lịch cái chén vàng này, các ngươi nói rõ rồi, bọn ta tự nhiên sẽ bỏ qua cho các ngươi."

Lôi Long không cam lòng, còn muốn đe dọa hai vị lão nhân, nhưng bị ta dùng ánh mắt ngăn lại.

Cuối cùng lão nam nhân bất đắc dĩ thở dài, lúc này mới mở miệng nói: "Làm bậy a, làm bậy, ta nói, cái gì ta đều nói."

Vì vậy, lão nam nhân bèn đem lai lịch cái chén vàng, một năm một mười nói với chúng ta.

Cái chén vàng này, kể cả chiếc đũa vàng, đều là do tổ tiên bọn họ truyền xuống.

Trong gia phổ có lưu huấn, nói trong bát vàng này có lão tổ tông của bọn họ ở, vô luận là sinh hoạt nghèo nàn cỡ nào, cho dù là sống không nổi nữa, cũng không thể bán đi bát vàng. Hơn nữa mỗi khi gặp mặt một mười lăm đều phải cung phụng cái chén vàng này.

Trước đó, tổ tiên bọn họ cũng coi như có chút tiền, thờ phụng chén vàng này hoàn toàn không thành vấn đề.

Chẳng qua đến tuổi của lão nam nhân, gia đạo hạ lạc, bởi vì không có con cái, hai người ăn cơm đều là vấn đề cả.

Thời gian trước có một người thu cổ chơi, trong lúc vô tình nghe được nhà bọn họ có một cái bát vàng tổ truyền cho nên mới tới nhà họ đòi.

Hai ông lão vốn dĩ cũng không định bán đi, dù sao đây cũng là bảo vật gia truyền. Nhưng lão già không chịu nổi việc thu thập đồ cổ mà cũng biết nói, hơn nữa còn dụ dỗ tiền tài, hai ông lão cuối cùng vẫn cắn răng đem bát đũa bán đi.

Nhưng sau khi bán đi bát đũa vàng, cuộc sống của hai người đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Trước kia tuy nghèo khó, nhưng mỗi ngày sinh hoạt không chút áp lực, cũng là tiêu diêu tự tại.

Nhưng từ khi bán bát vàng xong, điều kiện sinh hoạt của hai người mặc dù được cải thiện thật lớn, nhưng lương tâm bất an, ngày ngày làm ác mộng, luôn cảm giác lão tổ tông đang chỉ vào mũi mình mắng.

Những ngày tháng như thế này thật sự rất giày vò người khác, cuối cùng ông lão hối hận đến tím tái ruột gan, thậm chí nghĩ đến cái chết.

Hai vợ chồng ý thức được không thể tiếp tục như vậy, cho nên trải qua thương nghị, hai vợ chồng quyết định chuộc lại chén vàng.

Bọn hắn phí hết sức chín trâu hai hổ, cuối cùng đã thăm dò được địa chỉ thu cổ chơi người, liền lái xe đi tìm hắn.

Nhưng khi tìm được người dạo chơi cổ đại, hắn mới phát hiện người nọ đã tử vong ly kỳ...

Hai người già này đều bị tin tức này làm cho chấn động, bởi vì bọn họ mơ hồ đoán được cái chết của người này rất có thể có quan hệ với cái chén vàng kia.

Bởi vì tổ tiên đã nói với bọn họ, trong bát vàng có vật đang ở.

Sau đó hỏi thăm, liền thăm dò được nơi này của chúng ta. Mà bọn họ cũng thăm dò được, Lôi Long gặp nạn.

Sau khi trải qua ba lần suy nghĩ, hai lão già này vẫn trịnh trọng quyết định đem cục diện rối rắm này cõng trên lưng, đây mới là tìm tới cửa.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, chúng ta đã tiêu diệt hết oán linh trong chén vàng rồi...

Công chúa A Cái, Chương thứ hai trăm bốn...

Ta nghe xong như có điều suy nghĩ, hai câu nói đều là nói nhảm, không có nội dung ta quan tâm. Nội dung ta quan tâm, là cái chén vàng này đến tột cùng là người phương nào đúc thành? Lại là bắt đầu từ lúc nào lưu truyền tới nay, chủ nhân đời thứ nhất của hắn, rốt cuộc là ai?

Đối phương lắc đầu tỏ vẻ không rõ ràng lắm. Nhưng trong nhà có một thứ, được lưu lại từng khối chén vàng, không biết có giúp được cho bọn ta hay không.

Bởi vì bọn họ không biết chữ, cho nên cũng không rõ phía trên ghi chép thứ gì.

Ta lập tức có hứng thú, để lão nhị đem quyển sách kia cho ta xem.

Lúc lão hai miệng nói ra, bọn họ cảm thấy quyển sách kia có khả năng phát huy công dụng, liền đem quyển sách kia đưa đến.

Đó là một bản sách cổ xưa không trọn vẹn, thậm chí còn có vết tích bong bóng nóng bỏng, chữ viết trên đó đều bị nước ngâm mơ hồ không rõ, nhưng bốn chữ to mạnh mẽ, mạnh mẽ ngoài bìa "Đại Minh Dã sử" vẫn có thể nhìn rõ ràng.

Quyển sách này sờ lên có cảm giác lồi lõm rõ ràng, vén trang bìa lên lại có chút văn dung.

Ta đọc qua loa một lần, phát hiện quyển sách "Đại Minh dã sử" này chủ yếu ghi lại là chuyện nhỏ linh dị phát sinh lúc Nguyên Mạt Minh sơ khai, trong đó đại bộ phận đều có tên người chân thật, độ tin rất cao.

Rất nhanh, ta đã tìm được cố sự liên quan tới chén vàng!

Nguyên cuối cùng có một công chúa tên là A Cái rất được Hoàng Đế yêu thích.

Sau khi Chu Nguyên Chương công phá Nguyên Đô, A Cái công chúa bị Đại Minh chiến sĩ bắt làm tù binh. Chu Nguyên Chương thấy bộ dáng A Cái công chúa tuấn tú, dung mạo như thiên tiên, liền quyết định nạp công chúa làm thiếp.

Trong lòng công chúa A Cái căm hận Chu Nguyên Chương hủy diệt quốc gia của mình, vì vậy chống lại tử vong.

Chu Nguyên Chương giận tím mặt, nhưng lại không nỡ giết chết A Cái công chúa, lúc này liền đem A Cái công chúa điều phối trong dân gian, gả cho một tên du côn thâm sơn cùng cốc.

A Cái công chúa không muốn sống cuộc sống du côn, tên du côn đó không cho A Cái công chúa ăn uống, nhốt nàng vào trong hầm ngầm ẩm ướt âm u.

A Cái Công chúa lòng mang nguyên triều, một lòng muốn lấy cái chết để tuẫn quốc, đối phương không cho ăn uống, A Cái Công chúa dứt khoát cũng không ăn không uống, chỉ ngồi ngẩn người trong hầm ngầm.

Bởi vì hầm âm u ẩm ướt, thường thường có chuột trưởng lui tới, thân thể A Cái công chúa càng ngày càng suy yếu, cuối cùng mắc phải một loại bệnh quái dị: toàn thân phát mốc meo.

Tên du côn kia thấy dung nhan A Cái công chúa không còn, không đợi được nữa, thừa dịp A Cái công chúa còn háo sắc, liền cưỡng ép phát sinh quan hệ với A Cái công chúa.

A Cái công chúa nhục nhã không chịu nổi, muốn vừa chết, nhưng Du côn lại lăn lộn cả ngày, khiến nàng không thể tìm chết được A Cái công chúa.

Cuộc sống đã lâu, A Cái công chúa lại mang thai, thái độ du côn lúc này mới chuyển biến tốt đẹp với A Cái, nhưng vẫn cho nàng đồ ăn giống như đồ ăn cho heo.

Đường đường A Cái công chúa, cuối cùng bị dày vò đến mất dạng...

Mười tháng trôi qua, A Cái công chúa sinh ra một đứa trẻ. Đứa trẻ kia trắng trẻo mập mạp, thật khiến người ta vui mừng.

Du côn cũng không khỏi vui mừng từ trong đó, ngày ngày nhìn đứa nhỏ, không để ý tới A Cái, thậm chí còn lười nấu cơm cho A Cái công chúa.

A Cái công chúa sinh con trai, không tiện nấu cơm, đói đến xanh xao vàng vọt, cả ngày suy yếu, hấp hối.

A Cái công chúa nhìn đứa bé kia, càng nghĩ càng thấy bị sỉ nhục. Nàng đường đường huyết thống hoàng thất của Nguyên triều, há có thể cùng hạ dân cẩu thả này?

Cuối cùng A Cái công chúa giận tím mặt, trong lòng sinh ra một kế.

Ngày hôm đó, nàng lê cái thân mệt mỏi đi ra ngoài mua cho nam nhân một bình rượu gạo, làm vài món ăn sở trường, nói muốn cùng nam nhân chúc mừng hài tử.

Du côn nhìn thấy rượu, liền khống chế không được chính mình, dứt khoát cùng A Cái công chúa uống rượu.

A Cái công chúa là người ngoài, tửu lượng hào sảng, cuối cùng đem du côn quán say. Sau khi say mê du côn, A Cái công chúa liền đem đứa bé mới xuất thế vài ngày băm nhỏ, nấu chín, sau đó ăn vào trong bụng.

Ngày hôm sau, cuối cùng gã mới tỉnh lại, chuyện đầu tiên gã làm sau khi tỉnh dậy là đi kiểm tra hài tử.

Nhưng trên giường chỉ có A Cái công chúa mặt mày hồng hào, nào có con cái gì chứ, hắn tựa hồ còn mơ hồ nhìn thấy trên ga giường có vết máu.

Lúc này, gã du côn giận tím mặt, hỏi hài tử A Cái công chúa đâu rồi?

A Cái Công chúa hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ bụng mình: "Ta ăn rồi."

Địa ngục lập tức bị dọa sợ đến co quắp trên mặt đất, hơn nửa ngày cũng chưa phục hồi lại tinh thần. Chờ đến lúc cuối cùng khôi phục lại tinh thần, lưỡi búa trong tay A Cái công chúa đã trùng trùng điệp điệp đánh xuống, đầu của nó bị chém thành hai nửa, óc vỡ tung.

A Cái Công chúa giết chết tướng công, tội đại nghịch bất đạo lúc ấy, quan phủ liền phái người bắt công chúa A Cái, chuẩn bị lăng trì xử tử.

A Cái công chúa tự cảm thấy sỉ nhục, lúc đao phủ còn chưa cởi quần áo nàng thì đã cắn lưỡi tự sát, khiếp sợ nhất thời.

A Cái công chúa không quên quốc hận vong, coi trinh tiết như tính mạng làm ảnh hưởng rất nhiều người. Chuyện này cuối cùng truyền vào trong tai Chu Nguyên Chương, Chu Nguyên Chương cảm khái vô cùng, sai người lập cho A Cái công chúa một cái cổng lớn.

Sau khi xem xong, ta bỗng cảm thấy sởn cả gai ốc. Tục ngữ nói hổ dữ không ăn thịt, A Cái công chúa này thật sự có thể xuống tay tàn nhẫn với con mình sao? Ta cảm thấy điều này cũng không đáng tin.

Thế nhưng hành vi dùng tính mạng để đảm bảo trinh tiết của A Cái công chúa quả thật rất trân quý.

Bây giờ cái xã hội này, thứ không đáng tiền nhất chính là trinh tiết. Có lúc nghĩ kỹ, cuộc sống của chúng ta càng ngày càng tốt, nhưng quan niệm trinh tiết càng ngày càng kém...

Rất nhiều nữ nhân không biết liêm sỉ, bạn trai trai một ngày đổi một cái, thậm chí mua một bao thì sẽ cùng người lên giường.

Còn có tiểu cô nương nữa, vì một chút tiền tiêu vặt mà đi làm người mẫu, biến thành trò chơi của đám phú gia...

Đến cuối cùng, sau khi đám hoa tàn liễu bại, bị chơi đùa chán chê vứt bỏ, lại làm mưa làm gió trước mặt nam nhân thành thật, muốn xe phải phòng mới chịu gả, thậm chí còn đi mà không phải quấy nhiễu đóng cửa tiệm nữ tử, thật sự là làm trò cười cho người ta.

Sau đó bọn ta trả lại chén vàng cho hai ông lão, hai ông lão cảm tạ quý giá, chuyện này coi như đã giải quyết xong.

Đáng tiếc, ta đã nghe nói Lôi Long nhảy khởi tự sát, còn nguyên nhân tự sát, ta cũng không biết được. Trong đầu ta lần nữa hiện ra lời nói của A Cái công chúa: Ta kết minh hôn với hắn, chính là vì vượt qua đại kiếp nạn này thay hắn mà thôi.

Chuyến đi thứ hai trăm bốn mươi ba, ba mươi ba nhien…

Thời gian tiếp theo, ta không hề gặp phải sinh ý nguy hiểm nào, cứ như vậy mãi đến cuối tháng bảy.

Vừa gặp Lý Tiểu do nghỉ, Lý Ma Tử liền tìm tới ta, nói nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, không bằng cùng hắn ra ngoài nghỉ phép một chút?

Ta liền đưa tin cho Doãn Tân Nguyệt để hỏi ý kiến của Doãn Tân Nguyệt.

Không ngờ máy truyền tin vừa kết nối, còn chưa nói về chuyện nghỉ phép, Doãn Tân Nguyệt liền bảo ta nhanh chóng thu thập hành lý, mọi người cùng nhau đi Hải Nam ba dặm.

Ta ngạc nhiên hỏi Doãn Tân Nguyệt có chuyện gì vậy?

Doãn Tân Nguyệt nói cho ta biết là Lý mặt rỗ và Như Tuyết mời chúng ta cùng đi. Công ty bây giờ là mùa cũ, không có việc gì, cho nên Doãn Tân Nguyệt liền đáp ứng.

Ta trong lòng rất cao hứng, Lý Ma Tử rốt cục đối với Sở Thích Tâm sao? Từ trong bóng ma Sở Sở đi ra, chậm rãi tiếp nhận như tuyết?

Từ đáy lòng ta cảm thấy vui vẻ thay cho Lý Ma Tử.

Ta cũng không có gì để thu dọn, mang theo tiền mặt và thẻ ngân hàng, đến nhà Lý Ma Tử tụ hợp, năm người vừa vặn ngồi đầy xe của Lý Ma Tử, chúng ta trùng trùng điệp điệp đi phát tài rồi…

Nghĩ đến nước biển mát lạnh, nước biển mê người vô cùng, trong lòng ta rất mong ngóng, hận không thể lập tức xuất hiện ở bãi biển Tam nghẹn ngào.

Trải qua hai ngày hai đêm đi đường, cuối cùng tiến vào cảnh nội Hải Nam.

Chẳng qua là trên đường đi xe mệt nhọc, khát vọng ban đầu của ta cũng giảm đi không ít, chỉ muốn tìm một cái khách sạn nghỉ ngơi một ngày rồi đi chỗ khác.

Ta ở trên điện di động đặt sẵn khách sạn, sau đó dùng thuyên chuyển đi tới khách sạn kia.

Chẳng qua nhìn thấy cách tửu lâu hai dặm, Lý Ma Tử bỗng nhiên sơ sẩy một cái, lập tức đuổi theo cỗ xe phía trước.

Ta lập tức đau cả đầu, xem ra lần này lại chọc phải phiền toái lớn rồi.

Ta vội vội vàng xuống xe, muốn xem một chút có lợi hại hay không, làm sao biết trước mặt có một nam nhân đi xuống từ trên chiếc khăn lụa, không thèm nhìn, trực tiếp chửi ầm lên: "Móa nó, làm sao mà lái xe được! Con đường rộng thế này, sao lại đụng phải lão tử, cố ý chứ?"

Bị đối phương chửi rủa đau đầu, ta lập tức cũng nổi giận, sao người này lại không có tố chất như vậy? Ai cũng không muốn xảy ra bệnh xe, đây không phải là ngoài ý muốn hay sao?

Ta đang chuẩn bị đối nghịch với đối phương vài câu.

Không ngờ ta còn chưa kịp mở miệng, Lý Ma Tử đã kinh ngạc hô to: "Tần Vũ, đậu xanh, sao lại là tiểu tử ngươi."

Hai người lại quen nhau.

Người gọi là Tần Vũ, cũng không hiểu sao ngẩng đầu quan sát Lý Ma Tử, cuối cùng cũng nhận ra Lý Ma Tử: "Lý Cẩu Đản, ngươi là Lý Cẩu trứng!"

Ta nhất thời cứng họng, không nghĩ tới Lý Ma Tử còn có một biệt danh như vậy.

Lý mặt rỗ thoải mái cười to: "Mẹ nó, thật là có duyên mà, ta không đụng vào người khác, nhưng hết lần này đến lần khác ta mới gặp được ngươi. Nếu ta không lập tức gặp mặt, phỏng chừng cả cuộc đời này ta đều sẽ không chạm mặt nhau, ngươi nói có phải là duyên phận hay không?"

"Mạo phận?" Tần Vũ bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hỏi: "Cái kia... Lý

Cẩu Đản, ngươi với tam pháo còn liên lạc được không?"

"Ba pháo? A, trong thư có liên hệ, còn muốn mời ta tham gia họp, làm sao vậy."

Không nghĩ tới nghe được lời Lý mặt rỗ, vẻ mặt Tần Vũ bỗng nhiên thay đổi, kinh hỉ khi gặp bạn cũ, cũng biến mất vô tung vô ảnh. Hắn phẫn nộ chỉ vào mũi Lý Ma Tử mắng: "Ta nói sao lại trùng hợp như vậy, đụng phải xe ngựa ở đây, hóa ra ngươi cũng thông đồng với tên khốn kiếp Tam Pháo kia, nếu không phải là học viên cũ."

Nói xong, Tần Vũ nhảy lên xe, tức giận đùng đùng, đạp lên cửa dầu rời đi.

Lưu lại vẻ mặt mê hoặc chúng ta, đứng ở nơi đó mắt to trừng mắt nhỏ, trầm mặc thật lâu.

Ta dở khóc dở cười hỏi Lý Ma Tử, cái tên bạn già nhà ngươi có phải là đầu óc có vấn đề hay không, chuyện gì thế này?

Lý Ma Tử vẻ mặt bối rối, nhìn ta ù ù cạc cạc: "Ta cũng không biết, tiểu tử này trước kia rất bình thường..."

"Ba pháo kia là ai?" Ta hỏi.

"Tần Vũ là bạn tốt nhất." Lý Ma Tử nói: "Tốt đến cùng là thế nào? Bắt đầu từ tiểu học là hai người ngồi chung bàn, cho dù là nhà cầu, hai người cũng phải chụm vai cùng đi, sau khi tốt nghiệp, bọn họ tổ chức công ty quảng cáo, quan hệ càng chặt chẽ. Nói vậy, ta cũng hoài nghi hai người là gay. Nhưng nhìn biểu hiện vừa rồi của Tần Vũ, ta có cảm giác hình như hai người đã ly hôn..."

Ta bị Lý mặt rỗ chọc cho vui: "Quên đi, tạm thời không quản bọn chúng nữa, hay là chúng ta đi nghỉ trong tửu lâu trước đi."

Trong xe, ta lại hỏi đơn giản chuyện của Tần Vũ.

Hóa ra Lý Ma Tử và Tần Vũ là bạn học đại học, ở cùng một ký túc xá với ba pháo, quan hệ đại học cũng không tệ lắm. Tuy nhiên sau khi tốt nghiệp, cũng không tiếp xúc được nữa, hôm nay đụng phải, lẽ ra phải uống hai chén tình nghĩa bạn học, ai ngờ Tần Vũ lại biến thành dạng này.

Lý Ma Tử rất oán giận, nói tiểu tử kia không phải là mắt chó nhìn người chứ? Hắn cảm thấy mình đúng là rất khó coi.

Ta ngay cả vội vàng an ủi Lý Ma Tử nói là không có chuyện, để hắn không suy nghĩ nhiều. Bất quá Lý Ma Tử nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn quyết định đổi một cỗ xe tốt một chút, nói thế nào đi nữa thì hiện tại cũng coi như là giai cấp trung sản, loại xe này rất không thích hợp.

Không nghĩ tới thật sự là oan gia ngõ hẹp, chúng ta lại gặp nhau ở tửu điếm dưới giường!

Thời điểm đi qua tiền đài muốn đốt mật mã, vừa vặn đụng phải vẻ mặt mỏi mệt của Tần Vũ.

Ta vẫn chưa nhìn thấy hắn, Tần Vũ đã nhận ra ta ngay lần đầu. Sau khi nhìn thấy ta, Tần Vũ lập tức lửa giận ngút trời, mắng to lên: "Mẹ nó, ta biết chuyện này mà! Các ngươi nhất định là lấy tiền của ta! Tốt lắm Lý Cẩu Đản, may mà ta coi ngươi là anh em bạn, vậy mà ngươi lại liên hợp lại đi hại tam pháo. Coi như ta mù, làm sao lại quen tên khốn kiếp ngươi chứ."

Nghe tiếng chửi bới của Tần Vũ, Lý mặt rỗ cũng từ trong phòng đi ra, khó hiểu nhìn Tần Vũ: "Tần Vũ, ngươi có điên không? Nhằm vào ta thì ta cũng không nói, ngươi cọ cọ vào bằng hữu của ta làm gì."

Tần Vũ tức giận trừng mắt nhìn Lý Ma Tử: "Lý mặt rỗ, ngươi nói cho tam pháo, bảo hắn đừng nghĩ tới tiền của lão tử nữa! Từ nay về sau ta và hắn cắt đứt quan hệ, phàm là chỗ nào có hắn ở, lão tử đều tránh lui Tam xá."

Nói xong, Tần Vũ tức giận rời đi.

Là loại người có thể chịu ủy khuất như Lý Ma Tử sao? Đương nhiên không phải. Bị Tần Vũ mắng như vậy, nhất thời cũng giận dữ, không chút do dự đi tới dây dưa với Tần Vũ.

Nếu không phải có bảo an ngăn cản, hai người không thể không đánh nhau.

Tần Vũ lùi khỏi tửu lâu, cuối cùng lại hung hăng trợn mắt nhìn Lý Ma Tử, lúc này mới rời đi.

Lý Ma Tử vẻ mặt bất đắc dĩ, nói tên này đến cùng là có tật xấu gì, thật mẹ nó buồn nôn.

Tâm tình nghỉ phép thật tốt đã bị phá hỏng, Lý mặt rỗ rất tức giận, ta chỉ khuyên Lý mặt rỗ không cần nghĩ nhiều, vì người này không đáng. Dưới sự khuyên nhủ của chúng ta, cảm xúc của Lý mặt rốt cục cũng trở nên tốt hơn.

Mấy ngày nay có điều gì chúng ta cũng chơi đến phát điên, dần dần quên mất chuyện của Tần Vũ...

Hôm nay mấy người chúng ta đi lướt sóng trên bãi biển, sau khi xông sóng xong, chúng ta vẫn chưa thỏa mãn, Lý Ma Tử liền đề nghị đêm nay qua đêm trên bờ cát.

Bọn ta lập tức gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Nói xong, ta liền đi mua hai cái lều vải. Lý Ma Tử, ta và Lý Tiểu Thiến dùng một cái lều, Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết dùng một cái lều trại.

Sau khi ăn xong bữa tối trên bờ cát, chúng ta liền ở bờ biển thổi gió biển mát mẻ, nhìn thấy đỉnh đầu có nhiều ngôi sao điểm, hết thảy phiền não trong lòng cũng theo gió bay đi, thật muốn cứ tiếp tục như vậy.

Bất quá khi chúng ta hưởng thụ giây lát an bình này, trên bờ cát bỗng nhiên truyền đến một trận tranh cãi.

Hơn nữa tiếng cãi vã này nghe vô cùng quen thuộc, một chút ta liền nhận ra, âm thanh này cũng không phải của ai khác, chính là của Tần Vũ a.

Mẹ nó, sao năm lần bảy lượt lại chạm mặt Tần Vũ? Ta không khỏi thầm mắng xui xẻo trong lòng, quyết định không quản chuyện này.

Đang yên đang lành, bọn ta cũng không có tâm trạng ngắm sao nữa. Ta luôn cảm thấy tên Tần Vũ này là một con chó điên, âm hồn bất tán, cắn người khắp nơi nơi!

Lý Ma Tử cũng không có vì vậy mà châm chọc khiêu khích, thở dài không ngừng, nói lúc ở trường học của Tần Vũ, là rất giảng nghĩa khí, là đàn ông đứng đầu, sao bây giờ lại biến thành bộ dạng này?

Để chứng minh Tần Vũ là người giảng nghĩa khí, Lý mặt rỗ còn kể lại một câu chuyện cho ta nghe, nói năm đó mình không hiểu chuyện, thả một con ngựa vào xã hội đen, kết quả bị người của xã hội đen vây khốn trong một vườn hoa nhỏ. Lý Ma Tử sợ tới mức liên tục đưa tin cầu cứu, nhưng đánh máy móc ai cũng không muốn đến, cuối cùng vẫn là Tần Vũ, mang theo hai thanh đao phong hỏa đánh tới.

Đương nhiên, ép không được, hai người đều bị đánh. Nhưng trải qua chuyện lần này, quan hệ giữa Tần Vũ và Lý Ma Tử càng ngày càng nghiêm trọng.

Ta cũng rất kinh ngạc, cho dù xã hội có thay đổi người khác như thế nào, cũng không thể đem tính cách người ta cực đoan biến thành cực đoan nha? Ta mơ hồ cảm thấy Tần Vũ này khẳng định có vấn đề.

Được rồi, không nghĩ nhiều như vậy nữa.

Ta vỗ vỗ bả vai Lý Ma Tử, an ủi hắn đều sẽ thay đổi mà, Tần Vũ này có thể là đã trải qua nhiều chuyện, cho nên tinh thần có vấn đề.

Lý Ma Tử than thở, vẫn có điểm không tin.

Ta thấy hắn muốn rục rịch, tựa hồ muốn thuyết phục Tần Vũ nên ta chỉ có thể cảnh cáo hắn lần này tới đây du lịch chúng ta có tới dăm ba lần, đừng có mà phức tạp.

Lý mặt rỗ nhìn ta cười cười gian nan, nói yên tâm đi! Ta cũng không có hễ mất thời gian.

Có điều sau khi tiến vào lều, Lý Ma Tử lại lăn qua lộn lại không ngủ được, ta biết Lý Ma Tử vẫn còn đang nghĩ tới chuyện của Tần Vũ.

Nửa giờ trôi qua, thấy Tần Vũ vẫn còn ở bên ngoài cãi nhau với người ta, cuối cùng Lý Ma Tử cũng ngồi không yên: "Không được, chuyện này ta nhất định phải quản!"

Ta ngay cả vội vàng hỏi Lý Ma Tử bị điên cái gì, ngươi có thể quản được không? Bây giờ Tần Vũ lại coi ngươi là kẻ địch, ngươi tưởng hắn là huynh đệ à.

Lý Ma Tử nói: "Không phải, cái tên tranh cãi với Tần Vũ kia hình như là cái hoa khôi của đại học chúng ta lúc trước! Ta muốn biết rõ chuyện gì đang xảy ra, sao đột nhiên Tần Vũ lại từ chối chứ."

Nói xong, Lý Ma Tử cũng không để ý ta ngăn trở, vội vàng chạy ra khỏi lều vải.

Ta bất đắc dĩ đành phải đi theo, vạn nhất đánh nhau, ta còn có thể ngăn cản Lý Ma Tử.

đai lưng ngọc thứ hai trăm bốn mươi sáu, đai lưng ngọc.

Giờ phút này, Tần Vũ đang cãi nhau với một nữ nhân, nội dung cãi nhau hình như cũng có quan hệ với ba pháo, nói phụ nữ có quan hệ thông đồng với ba pháo để thông đồng lừa tiền của hắn.

Giờ khắc này, người qua đêm trên bờ cát đã bao vây hai người bọn họ trong ba tầng ngoài, tựa hồ đang chế giễu.

Ta có chút ngại đứng ra ngoài, Tần Vũ này đến tột cùng đang làm cái khỉ gì vậy?

Vất vả lắm mới chen vào được, ta phát hiện nữ nhân đứng đối diện Tần Vũ là một nữ tử trẻ tuổi mặc bikini. Vóc người tuy rằng chừng ba mươi tuổi, nhưng làn da lại bảo dưỡng giống như thiếu nữ hai mươi tuổi, phong vận, làm cho người ta có một loại cảm giác sáng mắt.

Lý Ma Tử lập tức nhảy ra: "A Diễm, sao ngươi cũng ở đây?"

A Diễm tựa hồ bị Tần Vũ làm cho tức phát khóc, đối mặt với Tần Vũ đang giương nanh múa vuốt trắng trợn chửi bới, nàng không hề có lực hoàn khẩu.

Lúc này nhìn thấy Lý mặt rỗ, nhất thời mừng rỡ như điên, khóc lóc chạy tới, cầu Lý mặt rỗ giúp một tay.

Lý Ma Tử vội vàng hỏi A Diễm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

A Diễm vẻ mặt bất đắc dĩ nói chuyện với Lý Ma Tử.

Hóa ra A Diễm sau khi tốt nghiệp đại học được gả cho Tần Vũ, bởi vì nàng rất thích nghĩa khí của Tần Vũ, hơn nữa còn là một người đàn ông, vừa thông minh vừa có cảm giác trách nhiệm.

Nhiều năm qua, Tần Vũ đối với A Diệu cũng không ít, khiến A Diệu rất cảm động.

Có điều chẳng biết Tần Vũ thu được đai lưng ngọc ở chỗ nào. Từ khi nhận được đai lưng làm bằng ngọc kỳ quái kia, Tần Vũ đã hoàn toàn bị đai lưng làm cho mê hoặc, cả ngày nhìn chằm chằm vào đai lưng làm bằng ngọc kia mà ngẩn người, thậm chí cơm cũng không ăn hết, ngủ không buồn ngủ. Thậm chí ngay cả cánh cửa cũng không muốn rời, dường như trong đai lưng ngọc kia ẩn chứa ma lực vô cùng.

A Diễm chỉ cho là Tần Vũ thích đai lưng ngọc kia, ban đầu cũng không có coi trọng. Chẳng qua chờ tới một ngày, đai lưng bằng ngọc kia đột nhiên biến mất, Tần Vũ trở nên vô cùng kỳ quái, giống như biến thành một người khác vậy.

Tần Vũ lúc trước làm người hào phóng, vô cùng cố gia. Nhưng từ sau khi Kim Yêu Đái biến mất, Tần Vũ bỗng nhiên trở nên nghi thần nghi quỷ, luôn cảm thấy người bên cạnh muốn hại hắn, hắn cảm thấy bất cứ ai ở bên cạnh cũng có thể là hung thủ trộm đai lưng ngọc!

Vì thế, Tần Vũ và bạn tốt nhất đều chia rẽ, thậm chí còn muốn ly hôn với A Diễm.

A Diễm cảm thấy kỳ quặc, bởi vì giữa hai người vẫn còn có tình cảm rất sâu đậm, ban đầu A Diễm cho rằng khả năng công việc của Tần Vũ là áp lực lớn, trong lòng xuất hiện bệnh, muốn dẫn Tần Vũ ra ngoài giải sầu để giảm bớt áp lực.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới, Tần Vũ lại tranh cãi cùng A Diệu trên đường, thậm chí hoài nghi A Diệu đã thông đồng với ba pháo, hai người đã thiết kế tốt để mưu đoạt tài sản của hắn.

A Diễm tức giận đến hồ đồ, nửa đường lại mỗi người một ngả với Tần Vũ. Nàng một mình buồn bực cô độc, hơn nữa đã đặt sẵn rất nhiều vé cửa, lại không muốn lãng phí nên quyết định chính mình giải sầu.

Không ngờ rằng sau khi tới đây, Tần Vũ không biết lúc nào cũng theo dõi đến, vừa tới đã hỏi A Diễm, còn không nhớ rõ Lý Ma Tử có liên hệ với Lý Ma Tử hay không.

A Diễm không biết vì sao Tần Vũ lại đột nhiên nhắc tới Lý Ma Tử, nhưng vẫn thành thật nói là nhớ, Lý Ma Tử cũng không tệ lắm.

Vốn A Diễm nói như vậy, là không muốn Tần Vũ mất đi người bạn cuối cùng của mình, hi vọng Tần Vũ có thể tỉnh lại. Ai biết Tần Vũ vừa nói xong câu này, Tần Vũ lập tức nổi bão, cãi nhau với A Diễm, sau khi nói A Diệu đã thông đồng với ba pháo, lại thông dâm với Lý Ma Tử.

A Diễm cực kỳ ấm ức, nàng chưa từng gặp Lý Ma Tử bao giờ, vậy mà Tần Vũ ngay cả chút tin tưởng ấy cũng không có...

Lý mặt rỗ nghe xong, lập tức tức tức cả người run rẩy, để A Diệp chờ tại chỗ, còn hắn lại ba bước lưỡng bước đi tới trước mặt Tần Vũ, không chút do dự đậ đập đậy đá thẳng vào Tần Vũ, đánh cho Tần Vũ kêu cha gọi mẹ, rất thê thảm.

"Ông nội nhà ngươi, A Diễm chính là hoa giáo đó, không biết có bao nhiêu nam nhân muốn cưới nàng! Chúng ta buộc thành một bó dây chuyền, phó thác A Diễm cho ngươi, con mẹ nhà ngươi lại đối với nữ thần của chúng ta như vậy, hôm nay ta phải giáo huấn ngươi một trận thật nghiêm khắc mới được."

Tần Vũ đâu phải đối thủ của Lý Ma Tử, hai người bị đánh thành chó chết.

A Diễm đau lòng cho Tần Vũ, vội vàng chạy tới khuyên Lý Ma Tử, nói Tần Vũ nhất định phải chịu áp lực công tác quá lớn mới làm như vậy, để Lý Ma Tử tha cho Tần Vũ, có chuyện từ từ nói.

Lý Ma Tử tức giận nói: "Loại cặn bã như vậy không đáng để ngươi đau lòng, mau giải tán với hắn đi!"

Tần Vũ từ dưới đất nhảy lên, hùng hùng hổ hổ nhìn Lý Ma Tử, thấy Lý Ma Tử lại muốn đánh mình, vội vã bỏ chạy.

Lúc này Lý Ma Tử mới chạy tới an ủi A Diệu, bạn già gặp mặt, vô cùng cảm khái, hai người không kìm lòng được ngồi chung một chỗ hàn huyên.

Bộ dáng A Diễm tuấn tú, dáng người nóng bỏng, càng lộ ra vẻ mê người hơn cả đồ ni. Ta lo Lý mặt rỗ sẽ đối với A Diễn động tâm, luôn luôn canh chừng ở bên cạnh.

Như tuyết như bị chọc giận, vài lần muốn túm Lý mặt đi. Ta nháy mắt cho Như Tuyết biết, không nên nghĩ nhiều.

Quả nhiên A Diễm bắt đầu có hảo cảm với Lý Ma Tử, lúc này nữ nhân trống rỗng cô đơn lạnh lẽo nhất, anh hùng của Lý Ma Tử cứu mỹ nhân không thể nghi ngờ, trong lòng A Diệu dựng lên hình tượng không gì sánh nổi, A Diệu thậm chí còn mời Lý Ma Tử cùng ngao du ba thua.

Nếu cùng du ngoạn, ta phỏng chừng Lý Ma Tử và A Diễm thực sự cùng đi chung. Luận về bộ dáng, A Diễm có lẽ kém hơn so với tuyết, nhưng nói về thân hình cùng giao tình, A Diễm lại bình ổn áp lực như tuyết.

A Diễm sau khi đưa ra yêu cầu này, ta lập tức khẩn trương, chờ đợi Lý Ma Tử trả lời. Nếu thằng cha này dám phụ lòng như tuyết, ta không đánh nha đầu.

Lý Ma Tử vẻ mặt xin lỗi nói: "Xin lỗi, ta có vợ rồi..."

Nói xong, Lý mặt rỗ quay đầu lại gọi một tiếng như tuyết: "Lão bà, lại đây gặp chị dâu."

Vẻ mặt lạnh lẽo như tuyết, lập tức chạy tới, ngọt ngào nhìn A Diệu cười nói: "Chị dâu ngươi này, ta là bạn gái của Lý Ma Tử."

A Diễm ngược lại cũng thoải mái, cười nói Lý mặt rỗ ngươi là tổ phần bốc lên khói xanh, mới lấy được lão bà trẻ tuổi xinh đẹp như thế, về sau phải đối với người ta một chút.

Lý mặt rỗ cười hắc hắc nói: " cứ yên tâm đi! Ta cũng không giống như Tần Vũ, kim ốc trang điểm còn chưa biết quý trọng."

Sau khi hai người lưu luyến không muốn nói lời từ biệt, Lý Ma Tử liền trở về trướng bồng nghỉ ngơi. Như Tuyết thì vẻ mặt ngọt ngào nhìn Lý Ma Tử, bộ dáng si tình.

Lý Ma Tử liếc một cái, trong lòng ta đương nhiên minh bạch Lý Ma Tử đang suy nghĩ gì, nhất định là chuyện của Tần Vũ.

Ta bất đắc dĩ nhìn Lý Ma Tử: "Ngươi thật sự muốn quản?"

Lý Ma Tử nhàn nhạt nhìn ta, cuối cùng khó khăn gật gật đầu: "Ừm, ta cảm thấy Tần Vũ sẽ không trở thành như vậy, nhất định là có thứ gì ảnh hưởng đến hắn."

"Ngươi nghĩ kỹ, lần này chúng ta tới đây nghỉ phép, hơn nữa cho dù ngươi quản, Tần Vũ cũng sẽ không cảm kích ngươi, đây là điển hình của việc xuất lực không lấy lòng ngươi."

Lý Ma Tử cười khổ: "Chẳng có cách nào, ai bảo ta trọng tình nghĩa. Ta cứ cảm thấy đai lưng ngọc Tần Vũ nhận được có vấn đề, rất có thể là âm vật!"

Ta bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, ngươi cứ khăng khăng muốn quản, ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn."

Lý mặt rỗ cười vỗ vào vai ta: "Ta biết tiểu tử ngươi sẽ không ngồi yên không quản mà, giao tình giữa chúng ta cũng không phải là ngày một ngày hai ngày..."

Nói xong, Lý Ma Tử liền dùng điện thoại liên hệ ba pháo, muốn hỏi thử Tam Pháo rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Điện thoại di động bên kia truyền đến một giọng nói khàn khàn: "Lý Ma Tử, gần đây thế nào rồi?"

Lý Ma Tử đáp: "Này, đừng nói nữa, đúng là xui xẻo. Đúng rồi, hôm nay ta nhìn thấy Tần Vũ, rốt cuộc giữa các ngươi đã xảy ra chuyện gì?"

Tam pháo uể oải nói: "Tên tiểu tử Tần Vũ này đã thay đổi rồi, ta khuyên ngươi cũng đừng quá thân thiết với Tần Vũ. Mẹ nó, ta đã móc hết tâm tư ra cho hắn, xem hắn như là thân đại ca, bây giờ hắn lại hoài nghi ta tốt với hắn như vậy, là muốn lừa lấy tiền của hắn, còn hoài nghi ta trộm đai lưng ngọc của hắn. Ài, ta thật đúng là mù mắt, trước kia sao lại không nhìn ra Tần Vũ có đầu óc như vậy?"

Lý Ma Tử lập tức an ủi: "Ba pháo, ngươi cảm thấy Tần Vũ là người như vậy sao?"

Tam Pháo nói: "Chuyện này nếu là trước kia, ta có đánh chết cũng không tin Tần Vũ sẽ vô tình vô nghĩa như vậy. Tuy nhiên bây giờ Tần Vũ lại làm chuyện gì cũng làm được, thậm chí còn nói rõ sau này nếu không muốn gặp lại ta, ngươi làm sao ta có thể không tin?"

Lý Ma Tử cười: "Tam pháo a, ta hỏi ngươi một chuyện. Bằng hữu chân chính, có phải sau khi đối phương lâm vào khốn cảnh, vẫn như cũ không rời, vươn tay viện thủ, thậm chí tha thứ cho hắn không có ý định tha thứ hay không?"

Tam pháo hít sâu một hơi: "Ngươi đứng đây nói chuyện không thắt lưng không đau a, tên kia thật sự là quá đáng! Hơn nữa ai nói cho ngươi tên kia là vô tâm quá mức? Hắn thật sự thay đổi rồi."

"Nếu như ta nói cho ngươi biết tất cả những chuyện Tần Vũ làm đều là không tự chủ được, ngươi có tha thứ cho hắn không?" Lý Ma Tử hỏi.

Đầu máy truyền tin yên tĩnh hồi lâu, cuối cùng ba pháo hồi hộp hỏi: "Ngươi có ý gì? Tần Vũ có phải bị bệnh nan y hay không, không muốn liên lụy đến ta nên mới làm như vậy. Ta đã nói mà, tên khốn kia không thể tuyệt tình như thế."

Lý Ma Tử nhất thời vui vẻ: "Hàn thần tượng của ngươi xem nhiều rồi nhỉ? Trong hiện thực làm gì có loại tình tiết hư vô mờ mịt đó. Tóm lại chuyện này rất phức tạp, ngươi nhanh chóng đến Hải Nam đi, ta nói cho ngươi biết chuyện này đến chân tướng."

Tam Pháo đáp ứng, sau khi máy truyền tin tắt, Lý Ma Tử liền hỏi ta có cái nhìn gì đối với chuyện này.

Ta nói: "Ta ngay cả đai lưng ngọc kia cũng không thấy, có thể có ý kiến gì? Bất quá muốn đoán xem rốt cuộc hắn có bị âm vật quấn lấy hay không, cũng rất đơn giản đó."

"A, phán đoán thế nào?" Tam pháo lập tức hỏi.

Ta nói: "Ngươi có thể tìm được Tần Vũ không?"

Lý Ma Tử gật đầu: "Ta thấy Tần Vũ hình như cũng ở trên bãi biển này một đêm, có lẽ sẽ tìm được hắn."

"Vậy thì tốt." Ta nói: "Ngươi bây giờ đi biển rộng đựng một bình nước, vụng trộm giội ở trên lều của Tần Vũ, lại mua một con

Hoàng Lương, đem Hoàng Lương Huyết nhỏ ở trên lều. Sáng sớm ngày mai, ta có thể phán đoán đai lưng ngọc kia rốt cuộc có phải là âm vật hay không, hắn có phải bị âm vật quấn lên hay không."

Lúc này Lý Ma Tử gật đầu đồng ý, chạy ra ngoài làm theo.

Lý Tiểu ngây thơ mất tích thứ hai trăm bốn mươi bảy...

Rất nhanh, Lý mặt rỗ đã quay về, nói cho ta biết tất cả đã an bài chuẩn bị tốt.

Ta cười nói sẽ tốt hơn, nằm xuống ngủ một giấc đi, sau khi hừng đông đáp án sẽ công bố.

Lý Ma Tử tựa hồ thật sự động tình nghĩa huynh đệ với Tần Vũ, cho nên cả đêm cũng lật tới lật lui không ngủ được, thỉnh thoảng chạy tới xem lều trại của Tần Vũ.

Mới sáng sớm đã có người lục tục đi ra xem mặt trời, Lý Ma Tử đánh thức, hỏi ta bây giờ có nên đi xem hay không, để phán đoán xem Tần Vũ có bị âm vật quấn lấy hay không?

Ta nhìn qua thời gian, cũng không sai biệt lắm cũng đã đến lúc, liền duỗi thắt lưng một cái, đi về phía bờ cát.

Mỗi khi ta đi đến lều của Tần Vũ, ta phát hiện bóng người trong lều không ngừng lay động, lắc tới lắc lui. Cũng không biết Tần Vũ đang làm gì, phỏng chừng cả đêm cũng không ngủ.

Nhưng mà sau khi tới gần, ta phát hiện tình huống không ổn!

Theo lý thuyết nước biển hẳn là nồng muối, ngã vào trên lều vải, sau khi gió khô sẽ ngưng kết ra lượng lớn hạt muối dính trên lều vải.

Chẳng qua trên lều của Tần Vũ không có lấy nửa điểm vết muối, chỉ có một vòng nước nhàn nhạt.

Còn có một giọt Hoàng Lương Huyết cũng biến mất theo, rất là cổ quái.

Lý Ma Tử lập tức khẩn trương hỏi ta, nhìn ra cái gì rồi?

Ta như có điều suy nghĩ gật gật đầu: "Rất rõ ràng, bằng hữu của ngươi bị thứ bẩn thỉu quấn lấy... "

Lý Ma Tử thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Ta đã nói rồi mà, sao tiểu tử kia lại trở nên vô tình như vậy chứ. Thôi được, ngươi đợi ở đây, ta vào đánh tiếng chào Tần Vũ. Đã muốn giúp Tần Vũ thì đầu tiên phải thắng tín nhiệm của hắn chứ?"

Ta đồng ý gật đầu.

Lý mặt rỗ chui vào lều vải chào hỏi Tần Vũ.

Nhưng khi Lý mặt rỗ vén lều lên, không ngờ lại hoảng sợ hét lên một tiếng, sau đó chạy thẳng ra ngoài, sắc mặt tái nhợt: "Xảy ra chuyện... Xảy ra chuyện."

"Sao vậy?" Ta lập tức khẩn trương lên, gắt gao nhìn chằm chằm Lý Ma Tử: "Có phải Tần Vũ xảy ra vấn đề gì hay không?"

"Không phải." Lý Ma Tử nói: "Trong lều căn bản không có người."

"Không có khả năng." Ta hít sâu một hơi: "Vừa rồi ta rõ ràng nhìn thấy bóng dáng của người trong lều."

Lý Ma Tử vẻ mặt bất đắc dĩ: "Đúng vậy, trên lều trại đúng là có bóng người, nhưng bên trong thật sự không có ai."

Ta nhìn về phía lều trại lần nữa, lại phát hiện bóng đen kia cũng biến mất.

Phải biết rằng vừa rồi chúng ta luôn theo dõi lều trại, nếu như Tần Vũ ra ngoài, chúng ta không có khả năng không phát hiện ra được.

Ta lập tức kết luận, bóng dáng vừa rồi xuất hiện trong lều vải, trên thực tế là quỷ!

"Ngươi nói, Tần Vũ sẽ đi đâu?" Lý Ma Tử thận trọng hỏi ta.

Ta do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Đi tìm xung quanh đi, xem có thể tìm được Tần Vũ hay không."

Nói xong, ta cùng Lý mặt rỗ quay quanh bờ cát này.

Ta cảm thấy đối phương hẳn là đi ít người một chút, cho nên liền trực tiếp chạy đến bên ngoài lều trại, bắt đầu tìm kiếm.

rạng sáng bốn phía, gió biển dữ dội, sóng triều từng cơn nối tiếp nhau, thổi lên người ta lạnh lẽo. Chỗ biển trời tương giao lộ ra một khe hở màu trắng, vầng mặt trời kia mãi mãi không chịu đi ra, lại đem hào quang màu đỏ máu trải khắp biển khiến cho nước biển thoạt nhìn đỏ bừng, rất là kinh người.

Rất nhanh, ta phát hiện một thân ảnh khả nghi!

Bóng người kia đang ngồi trên bờ, đưa lưng về phía chúng ta, nhìn biển rộng.

Sóng nước đánh tới, hoàn toàn bao phủ nam nhân này, nhưng lực trùng kích mãnh liệt, lại không thể rung chuyển hắn mảy may, hắn giống như pho tượng lù lù bất động.

Trong tay hắn cầm một bình bàn xí, mỗi lần sóng triều qua đi, đều rầm rầm uống hai ngụm, uống xong liền sẽ gào khóc.

Thanh âm sỉ nhục này không ngừng quanh quẩn trong không khí, khiến người nghe phát lạnh...

Ta hít sâu một hơi, vội vàng gọi Lý Ma Tử tới.

Lý mặt rỗ phát hiện Tần Vũ đang ngâm mình trong nước biển, nhất thời đau lòng không thôi: "Mẹ nó, tên này điên rồi, nước biển nguội như thế không khiến hắn bị ngâm chết, hắn có một bệnh thể gắng rất nghiêm trọng a."

Nói xong, Lý mặt rỗ chạy đi lôi Tần Vũ ra.

Trong lòng ta cảm thấy bất đắc dĩ, Tần Vũ đối xử với Lý Ma Tử như vậy nhưng Lý Ma Tử vẫn còn lo lắng cho bệnh phong thấp của đối phương, Lý Ma Tử thật sự là người tốt trọng tình trọng nghĩa.

Ngược lại, Tần Vũ này thực sự có chút cẩn thận.

Ta sợ Lý Ma Tử sẽ bị thủy triều cuốn vào trong biển, nơi này chính là khu vực nguy hiểm, cho nên vội vàng chạy tới, muốn kéo Tần Vũ lên bờ cát.

Tần Vũ thủy chung không chịu nhúc nhích chút nào, chỉ ngâm mình trong nước biển, ừng ực uống rượu, uống xong vẫn khóc rống lên.

Lý Ma Tử bị chọc giận, không chút do dự cho Tần Vũ một cái tát: "Con mẹ nó ngươi không phải là đàn ông, là đàn ông kiên cường cho lão tử một chút. Ngươi thật khiến cho Tần Vũ mất mặt trước kia, có khó khăn gì đâu, chúng ta có thể giúp ngươi."

Tần Vũ bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt quỷ dị nhìn chúng ta: "Ngươi muốn giúp ta? Vậy thì giết ta đi."

"Không tốt!" Tâm của ta nhảy mạnh một cái, giờ phút này Tần Vũ tuyệt đối không phải là người chính, mà là bị quỷ thượng thân.

Thế là một tay ta kéo Lý Ma Tử qua một bên, Lý Ma Tử không hiểu vì sao lại hỏi ta là sao, ta lập tức nói cho Lý Ma Tử biết giờ phút này Tần Vũ bị thứ gì đó hất lên thân thể, ngàn vạn lần không nên chọc giận đối phương.

Lý Ma Tử làm sao chịu nghe lời của ta? Vừa nghe nói Tần Vũ bị phụ thể, lập tức giận tím mặt, gần như điên cuồng xông lên, rít gào: "Ta biết ngươi không phải Tần Vũ, ngươi rốt cuộc không phải là ai, vì sao muốn đả thương huynh đệ của ta! Có loại ngươi ra quang minh chính đại đánh một trận với lão tử, giấu ở trong thân thể người khác thì tính là bản lĩnh gì."

Lý Ma Tử vừa dứt lời, Tần Vũ liền xuất quyền đánh ra, trực tiếp đập bay Lý Ma Tử.

Mẹ nó!

Trong lòng ta đột nhiên run lên, cũng không lo được nguy hiểm, trực tiếp móc từ trong ngực ra Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Vật kia dường như ý thức được sự lợi hại của phù chú nên tự động rời đi. Thân thể Tần Vũ lập tức héo rũ, xụi lơ xuống đất.

Ta không để ý tới Tần Vũ, vội vàng đi cứu Lý Ma Tử.

Uy lực một quyền vừa rồi không thể khinh thường, gương mặt Lý mặt cũng sưng phù...

Dù vậy, Lý mặt rỗ còn đang quan tâm Tần Vũ: "Tiểu tử kia không sao chứ? Ta thấy hắn đều chìm xuống nước rồi."

Ta nói: "Chính mình còn không giữ được cái mạng nhỏ này, còn muốn quan tâm người khác."

Lý Ma Tử cười khổ nói không đánh chết được.

Khi chúng ta đi cứu Tần Vũ, Tần Vũ đã giãy dụa đi ra từ trong nước biển, thoạt nhìn dường như hắn hoàn toàn không biết gì về những chuyện phát sinh vừa rồi, kỳ quái nhìn nước biển lạnh buốt.

Mãi đến khi phát hiện ra chúng ta, Tần Vũ lập tức chửi ầm lên: "Lý Ma Tử, ta thấy ngươi muốn chết đuối ta phải không? Bay chết đuối, ngươi giỏi thì mưu đoạt gia sản của ta, lừa gạt bà lão của ta đi trốn mất phải không? Ngươi chờ đó, con mẹ ngươi đợi đấy, tên thù ta không báo, Tần Vũ ta thề sẽ không làm người."

Nói xong, Tần Vũ nhanh chóng chạy mất.

"Thật sự là hết thuốc chữa..." Lý Ma Tử thở dài.

Xảy ra chuyện này, chúng ta nào còn tâm tư đi du sơn ngoạn thủy ở đây, ngay hôm đó đã dẫn Doãn Tân Nguyệt về quán rượu như tuyết. Lý Ma Tử thì hẹn ba pháo, buổi chiều đến khách sạn của chúng ta tụ họp.

Sau khi ăn cơm trưa ở tửu điếm xong, chúng ta liền trở về gian phòng của nhau ngủ trưa.

Hiện tại chỉ là một điểm xế chiều, cách ước định khoảng ba giờ còn một đoạn thời gian.

Đợi bọn ta tỉnh ngủ, ta lại cảm thấy tình huống có điểm gì đó kỳ lạ, luôn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Ta cảm thấy đầu có chút nặng, tầm mắt có chút mơ hồ, tựa như là đang gối xuống.

Có điều trước kia ta chưa từng có thói quen đặt gối, chẳng lẽ giường khách sạn không tốt? Nhưng không nên nha.

"Con của ta đâu, con nhà ta đang ngây ngốc?" Ngay lúc ta còn đang mơ hồ hồ, Lý Ma Tử đột nhiên hét lên một tiếng.

Ta lập tức nhìn lên giường.

Hai cái giường trong tửu lâu, ta tự mình mở một cái, hai người Lý mặt rỗ ngủ một cái. Nhưng giờ phút này giường của Lý Ma Tử lại chỉ còn một mình Lý mặt rỗ, con hắn đã không còn.

"Nảy ngốc, đi đâu vậy, tranh thủ thời gian tới." Lý Ma Tử hô to.

Nhưng không ai trả lời.

"Đợi đã." Ta bỗng nhiên ý thức được, lúc trước chúng ta gặp phải chuyện gì rồi.

Cửa sổ và cửa đều đóng chặt, thậm chí đã bị chặn lại, trong phòng tràn ngập một mùi quái dị. Lại liên tưởng đến triệu chứng xuất hiện của chúng ta, Lý Tiểu Thi mất tích... Chúng ta khẳng định là đã bị mê dược.

Ta lập tức nhìn thời gian, phát hiện đã là buổi chiều năm giờ, chúng ta ngủ một giấc trưa, ngủ suốt bốn giờ!

Không tốt!

Lúc này ta liền xông ra ngoài, lo lắng Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết cũng sẽ bị mê dược.

Quả nhiên, khi ta đi tới phòng của hai người, phát hiện hai người đang ngủ an ổn, ta lập tức đánh thức hai người.

Doãn Tân Nguyệt mơ mơ màng màng hỏi ta có chuyện gì sao? Sao lại vội vàng như vậy.

Ta nói: "Nhanh đi đến phòng bọn ta."

Ta nhìn qua cửa sổ, phát hiện cửa sổ và cửa thông phong đều bình thường mở ra, hai người cũng không có bất luận vết tích bị xâm phạm, lúc này mới hơi nhẹ nhàng thở ra.

Hai người nhìn biểu tình ta nghiêm túc, liền biết chắc đã xảy ra chuyện, lúc này theo ta vào phòng.

Lý Ma Tử đang tìm Lý Tiểu Thuần trong phòng, thấy Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết lập tức hỏi hai người có nhìn thấy Lý Tiểu Nhị hay không?

Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết đều không hiểu gì cả: "Không phải thằng nhóc đó đang ở cùng một chỗ với các ngươi sao?"

Lý Anh Hùng càng sốt ruột hơn, nói tửu lâu chẳng lẽ bị trộm sao.

Ta ngay cả vội vàng để Lý Ma Tử trấn định lại, hành lang tửu điếm hẳn là có máy chiếu, chúng ta đi xem giám sát một chút.

Chương thứ hai trăm bốn mươi tám, tình bằng hữu bị nghiền nát.

Mỗi khi chúng ta liên hệ với người quản lý khách sạn, kiểm tra giám sát thì đều trợn tròn mắt.

Một người đàn ông vạm vỡ kéo vành nón xuống, lén lén lút tiến vào trong khách sạn, đi thẳng tới gian phòng của chúng ta, sau đó lấy một ít công cụ ra cạy khóa.

Cửa khách sạn đều là rút thẻ, đối phương hình như dùng một dụng cụ điện điện móc quấy nhiễu xoắn ốc, lại dùng một tấm thẻ ngân hàng, dễ dàng mở cửa ra.

Sau khi mở ra một khe hở, hắn thần không biết quỷ không hay thổi vào bên trong một ít bột màu trắng, đợi không bao lâu liền tiến vào phòng của chúng ta.

Người nọ lại đi ra thì đã cõng Lý Tiểu Học lên được rồi.

Hắn chạy tới gian phòng Doãn Tân Nguyệt cách vách, ý đồ mở cửa phòng, nhưng vào lúc này lại xuất hiện hai bảo an, người nọ lập tức thất kinh bỏ chạy. Mà hai bảo an ngu xuẩn lại không hề nghi ngờ gia hỏa này.

Trong lúc nhất thời ta bỗng nhiên giận dữ, bởi vì bóng người kia, rõ ràng chính là Tần Vũ mà!

Ta phẫn nộ nói: "Là phải nhẫn nhịn, cảnh giác, phải báo động."

Lý Ma Tử lập tức đau khổ cầu xin: "Đừng báo động, đừng báo động, ngươi biết bây giờ Tần Vũ bị thứ kia làm mê hoặc tâm trí, hắn cũng không muốn đâu."

"Ngươi ngốc à." Ta tức giận nổi gân xanh lên: "Hắn trộm con trai của ngươi đi, ngươi lại có thể dễ dàng tha thứ."

Lý mặt rỗ hít sâu một hơi, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Biết không? Đại học khi đó, học phí của ta bị trộm mất, trong nhà nghèo, ta không dám nói với nhà mình., Chỉ nghĩ đến việc ra ngoài làm công kiếm ít tiền. Nhưng ta còn chưa đi ra ngoài làm công, tên trộm kia lại đem học phí của tên Thiên Hoang đưa về cho ta. Tuy nhiên ta biết rõ, đây cũng không phải là tên trộm đưa về mà là Tần Vũ lén lút bỏ vào dưới gối của ta. Bởi vì học phí của ta đều là năm mươi năm mươi, Tần Vũ trả ta., Ra trả tiền trăm nguyên. Tiền của hắn chia cho ta, tự nhiên không đủ tiêu, kết quả nửa tháng sau hai ta mỗi ngày chỉ ăn năm đồng mỳ và mì bong bóng, làm ta ghê tởm, Tần Vũ cũng bởi vì chuyện lần đó mà hạ xuống bệnh dạ dày."

"Lúc trước ta đã thề, ngày nào đó Tần Vũ gặp nạn, ta khẳng định sẽ tận hết sức giúp hắn!"

Nói đến chỗ động tình, trong vành mắt Lý Ma Tử còn có nước mắt đang đảo quanh.

Ta bất đắc dĩ lắc đầu, biết nói thêm gì cũng vô dụng, chỉ có thể khó nhọc gật đầu: "Bỏ đi, nghe lời ngươi đi."

Sau khi trở về, Lý mặt rỗ lập tức truyền đến cho Tần Vũ, bất quá Tần Vũ thủy chung không chịu nghe.

Lý Ma Tử cuống lên.

Ta lúc này mới nhớ tới, chúng ta đã hẹn ba pháo, buổi chiều tụ họp tại tửu lâu ba buổi sáng, tiểu tử này tại sao đến bây giờ vẫn không liên lạc cùng chúng ta? Không phải cũng bị ám toán rồi chứ?

Ta lập tức nhắc nhở Lý mặt rỗ, Lý mặt rỗ vỗ đầu, nói ta như thế nào quên việc này rồi, lúc này liền cho tam pháo gọi đến.

Có điều ba pháo điện thoại lại nhắc tới cửa ải.

Lúc chúng ta đang sứt đầu mẻ trán, khi muốn liên hệ với ba pháo thì máy truyền tin bên trong khách sạn chợt vang lên.

Ta lập tức cầm lái, bên kia truyền đến âm thanh: "Là Lý Ma Tử tiên sinh sao? Có người muốn tìm ngài."

"Ta là." Lý Ma Tử đoạt lấy máy truyền tin, nói: "Để hắn vào đi."

Chẳng qua khi ta nhìn thấy ba pháo, lập tức bị hình dạng kỳ lạ này của ba pháo đánh trúng rồi.

Mặt mũi bầm dập, bị người ta đánh thành đầu heo ba cái.

"Mẹ kiếp." Lý Ma Tử lập tức nhảy dựng lên: "Ba pháo, ngươi ăn béo rồi hả?"

"Ăn cái béo cái rắm." Ba pháo mặc dù đeo kính mắt, nhìn rất nhã nhặn, chẳng qua chỉ há miệng ra, khí chất đại hán thô kệch kia lộ rõ không thể nghi ngờ: "Ta bị người ta đánh đấy, mặt bị đánh sưng cả lên rồi."

Lý Ma Tử lập tức vui vẻ: "Có phải lại bỡn cợt đại cô nương nhà ai rồi không? Nếu ta bảo ngươi chính là nên làm, ngươi nói ngươi rảnh rỗi mà thích chiếm tiện nghi của tiểu cô nương nhà người ta làm gì? Nếu vợ ngươi bị người ta sờ trúng, ngươi có vui không?"

Tam pháo lườm Lý mặt rốt cục, nói tại sao ngươi vẫn giống như trước đây, miệng lưỡi trắng bệch, coi chừng ngày nào đó bị người ta bịt miệng lại.

Doãn Tân Nguyệt vội vàng cho Tam Pháo cầm lấy khối băng đắp lên mặt, Lý Ma Tử lập tức hỏi tam pháo rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Còn có thể là chuyện gì, đương nhiên là thiếu đạo đức kiệt tôn của Tần Vũ rồi. Mẹ nó, thật sự là tuyệt tình đến cực điểm." Tam Pháo thương tâm nói:

Ta vẫn chưa vào tửu lâu đã bị Tần Vũ ngăn chặn rồi, trực tiếp hỏi có nên hợp nhất với ngươi để ám toán hắn hay không? Một lời không hợp liền đánh nhau đi. Nếu không phải bệnh tim hắn, người bị sưng mũi sợ rằng chính là tên tiểu tử kia rồi."

"Vậy sao ngươi không tới báo danh cho ta?"

"Động di động hỏng rồi, tiền trên người cũng bị tiểu tử kia cướp đi rồi. Ai, ngươi nói xem, tại sao ta lại kết giao với một người bạn tốt như vậy chứ? Vậy mà ta lại xem hắn như là người tốt nhất để đối đãi như thế." Tam Pháo nói.

Lý Ma Tử vội vàng an ủi ba pháo, nhìn ba pháo là nguôi giận, đây mới là nghiêm trang nói với ba pháo: "Ta vẫn là nói thật với ngươi! Kỳ thực, Tần Vũ bị mấy thứ dơ bẩn quấn lấy nên tính tình mới đại biến. Chẳng lẽ ngươi không phát hiện sự cổ quái của Tần Vũ đã vượt qua phạm trù của người bình thường sao?"

Lý Ma Tử vừa nói như vậy, tâm trạng của Tam Pháo lập tức trở nên kích động: "Ta đã sớm đoán được, nhất định là cái đai lưng ngọc kia. Ta đã sớm khuyên Tần Vũ vứt bỏ đai lưng ngọc của hắn, Tần Vũ đúng là không nghe. Bây giờ thì tốt rồi, xảy ra chuyện rồi chứ! Ài, chuyện này phải làm sao bây giờ. Đúng rồi Lý Ma Tử, ngươi có biết đại sư phương diện này ra sao không, bất kể ra bao nhiêu tiền, nhất định phải đuổi cái thứ dơ bẩn kia khỏi người Tần Vũ."

Lý Ma Tử lúc này vui vẻ: "Còn cần tìm? Chúng ta có sẵn một người mà."

Nói xong, Lý Ma Tử chỉ chỉ ta.

Tam pháo kinh ngạc nhìn ta từ trên xuống dưới: "Hắn? Là đại sư? Ta thấy hắn còn trẻ tuổi..."

"Đừng nhìn mắt chó nhìn người thấp a." Lý Ma Tử cười nói: "Trương gia tiểu ca, lúc này ta đừng khiêm tốn nữa."

Ta nói: "Được rồi, đừng để ta nói nhảm như vậy, chuyện này có chút khó giải quyết, nhưng ta sẽ cố hết sức, bây giờ ta muốn nhìn đai lưng ngọc kia. Chỉ có phát hiện chỗ kỳ lạ thật của đai lưng ngọc, ta mới có thể giúp được Tần Vũ."

Tam Pháo vỗ đùi: "Cái đai lưng ngọc kia đã sớm mất tích, ngươi bảo ta đi đâu tìm vậy? Tần Vũ là mẹ nó thật khiến người ta đau đầu."

Ngay lúc chúng ta thương lượng đối sách, điện thoại của Lý Ma Tử bỗng nhiên vang lên.

Lý Ma Tử lập tức lấy điện thoại ra xem, hồ nghi hỏi ba pháo có nhận ra dãy số này không?

Tam pháo cẩn thận phân biệt một chút, bỗng nhiên bừng tỉnh nói: "Ừm, ta nhìn ra rồi, đây là người lúc trước bán đai lưng ngọc cho Tần Vũ. Từ khi Tần Vũ lấy được đai lưng ngọc, ai cũng không tin, duy chỉ có người này tin tưởng. Chẳng qua hắn phạt tiền làm gì?"

Xuất phát từ mẫn cảm nghề nghiệp, ta lập tức ý thức được máy truyền tin này trọng yếu, lúc này liền bảo Lý Ma Tử ghi nội dung nói chuyện.

Lý Ma Tử gật đầu, sau khi nhấn nút khúc nhạc, lúc này mới kết nối.

"Này, ngươi tốt, ngươi là vị nào?" Lý Ma Tử hỏi.

"Ba pháo ở chỗ ngươi đi." Đối phương lạnh lùng nói: "Để ba pháo tiền quay đi."

Lý Ma Tử hồ nghi nhìn thoáng qua Tam Pháo, ba pháo lập tức nhận lấy thông tin, trước đó còn một bộ khí chất dây chuyền, trong chớp mắt ngồi nghiêm chỉnh, giọng nói uy nghiêm hẳn lên, nghiễm nhiên trở nên giống như ông chủ thành thục: "Ha ha, Mã lão bản, đã lâu không gặp! Không nghĩ tới Điện thoại của ta lại bị vỡ, ngươi vẫn có thể tìm được ta."

"Bớt nói nhảm." Cái đầu gật đầu kia truyền đến một tiếng cười lạnh: "Ta phạt, là muốn làm ăn với ngươi, thế nào, có hứng thú không?"

"Ha ha." Tam Pháo châm chọc khiêu khích nói: "Mã lão bản, ta nói xấu ở phía trước, sinh ý không công bằng, ta không làm."

"Yên tâm đi, rất công bằng." Mã lão bản nói: "Mang toàn bộ cổ phần của tập đoàn Đại Hạ trong tay ngươi, nhường lại cho ta!"

"Tập đoàn Đại Hạ, ta đã sớm không muốn tiếp tục thu thập cục diện rối rắm kia. Chỉ cần ngươi đưa ra giá cả phù hợp, ta tất nhiên sẽ chuyển cho ngươi." Tam Pháo suy nghĩ một chút nói.

"Giá cả thì thôi, ngươi nói đi, hai mạng người, có đủ hay không?"

Hai mạng người... Ta không nhịn được hít sâu một hơi, đây là có ý gì.

Tam pháo trầm ổn ổn trọng, trong nháy mắt đất sụp đổ: "Mã lão bản, ngươi có ý gì?"

"Không có ý nghĩa gì cả." Ông chủ họ Mã cười nói: "Bây giờ Tần Vũ và ta không phải thân mật sao? Bây giờ hắn đối với ta tin tưởng như thế nào, ngươi hẳn là rõ ràng hơn bất cứ ai khác. Hắn đã chuyển toàn bộ cổ phần của hắn cho ta ở tập đoàn Đại Hạ rồi, ngươi nói xem, ta sẽ bảo hắn giết chết đứa nhỏ tên Lý Tiểu Oa kia, sau đó lại tự sát tiếp, hắn có biết nghe lời ta hay không? Ha ha, nói thật, ta đang rất nôn nóng muốn kiểm chứng đây."

"Khốn kiếp." Tam Pháo giận tím mặt: "Họ Mã kia, nếu để ta biết được, ngươi dám động đến một sợi lông của hai người, ta tuyệt đối sẽ giết chết ngươi, ngươi có tin không?"

"Tin, đương nhiên là tin rồi." Mã lão bản dương dương đắc ý cười lên: "Có thể lôi kéo hai người chôn cùng ta, ta đây chắc chắn lời không lỗ, ha ha, ngươi suy nghĩ cho kỹ đi! Suy nghĩ cho kỹ rồi hãy viết cho ta."

Dứt lời, đối với việc tắt máy truyền tin.

Lý mặt rỗ và ba pháo từ lâu đã tức giận toàn thân, Lý mặt rốt cục chửi ầm lên: "Móa nó, tên Tần Vũ này bị điên rồi phải không? Mã lão bản kia rõ ràng là đang lừa gạt nó, vậy mà vẫn vô cùng tin tưởng. Chúng ta mấy người moi tim móc phổi cho hắn, không ngờ hắn lại coi chúng ta như kẻ địch. Ai ui, tức chết ta rồi, đối với tốt xấu đi, ta có thành quỷ cũng không tha cho hắn."

Ba pháo cũng tức giận đấm ngực dậm chân.

Hiện trường cũng coi như ta bình tĩnh: "Được rồi, bớt nói nhảm đi. Việc cấp bách bây giờ vẫn là tìm tới Tần Vũ trước, tìm được đai lưng ngọc. Ba pháo, ngươi lập tức đưa tin cho Mã lão bản, đáp ứng toàn bộ yêu cầu của hắn, tạm thời không nên chọc giận hắn, miễn cho hắn lại xúi giục Tần Vũ làm ra chuyện ngốc gì."

Mặc dù ba pháo không cam lòng, bất quá cũng không thể làm gì, chỉ có thể ngoan ngoãn đánh tới Mã lão bản.

Mã lão bản nói tối hôm nay sẽ ký cổ phần chuyển cho bản hợp đồng, còn về địa điểm thời gian, muộn một chút sẽ lại treo lên.

Ta nói: "Mọi người chuẩn bị cho tốt, xem ra tối nay phải đánh một trận chiến đấu ác liệt rồi. Muốn giải quyết đai lưng ngọc, đầu tiên phải làm cho Tần Vũ tin tưởng chúng ta."

Lý Ma Tử bất đắc dĩ nói: "Nhưng phiền toái lớn nhất hiện tại chính là việc Tần Vũ không tin tưởng chúng ta."

Ta cười nói: "Đến lúc đó ta tự có biện pháp."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ba người chúng ta ở trong phòng khách thương lượng kỹ càng kế hoạch cứu viện.

Chương thứ hai trăm bốn mươi chín, Trấn Hồn quyết...

Sau khi thương lượng xong, rảnh rỗi không có việc gì làm, ta liền kêu Lý Ma Tử kể cho ta nghe chuyện trước kia của Tần Vũ.

Quan hệ của ba người là rất sắt.

Cái gì mà có tiền cùng nhau hoa, có nữ nhân ngâm chung, có thể đánh nhau với nhau, tất nhiên không thành vấn đề.

Điều kiện của gia đình Tần Vũ coi như không tồi, ít nhất tốt hơn Lý Ma Tử và ba pháo rất nhiều. Lúc bọn họ lên triều, cha mẹ Tần Vũ không chỉ yêu cầu Tần Vũ kết giao với hai người bọn họ, cảm thấy hai người này không có tiền đồ, bất quá mỗi lần Tần Vũ đều không đồng ý, còn hờn dỗi trong nhà, thậm chí có một lần dùng đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ đến đây áp chế!

Từ việc nhỏ này, có thể nhìn ra được Tần Vũ thật sự có tình hữu nghị với hai người.

Bây giờ vị Mã lão bản kia lại đem Tần Vũ chết đi sống lại, Tam Pháo cùng Lý Ma Tử tự nhiên đau lòng không thôi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi ăn xong bữa tối, chúng ta liền đi phó ước.

Địa điểm Mã lão bản ước định là ở một quán ăn cao cấp, đại khái là hắn lo lắng chúng ta động võ nên mới chọn địa điểm có khá nhiều người chứ?

Đến tửu điếm, bọn ta chờ hơn một giờ, ông chủ ngựa cuối cùng mới khoan thai đi đến.

Mã lão bản này hơi có vẻ phúc hậu, trên khuôn mặt cả người vô hại luôn nở nụ cười, thoạt nhìn một chút địch ý cũng không có, thậm chí còn nhiệt tình chào hỏi với chúng ta.

Tuy nhiên Tần Vũ cùng Mã lão bản tiến cùng vào, quả thực tạo thành sự đối lập rõ nét với Mã lão bản, ánh mắt tràn ngập thù hận, hung hăng trợn mắt liếc Lý Ma Tử và Tam Pháo, sau đó không hề nhìn chúng ta nữa.

"Tần Vũ, cổ phần của ngươi đều chuyển cho ông chủ họ Mã rồi sao? Mã lão bản bỏ ra bao nhiêu tiền thu?" Theo như phân phó của ta, chủ động tìm Tần Vũ bắt chuyện.

Tần Vũ cười lạnh nói: "Ba pháo, không phải ngươi luôn ngấp nghé cổ phần của ta sao? Thậm chí còn quyến rũ lão bà của ta, muốn lừa cổ phần của ta tới tay. Hừ, ngươi nằm mơ đi! Cổ phần của ta đều được tặng miễn phí cho Mã lão bản rồi, ngươi còn có gan tiếp tục lừa gạt ta nữa chứ."

Tam pháo hít sâu một hơi, hung thần ác sát nhìn Mã lão bản: "Mã lão bản quả nhiên như vậy, một cái miệng có thể nói biết."

Mã lão bản dùng lời lẽ lẫm liệt nói: "Ba pháo, ngươi có ý gì? Cổ phần của Tần tiên sinh ở trên tay ngài ấy, gần đây ngài ấy xảy ra chút chuyện, ta chỉ là giúp ngài ấy quản lý mà thôi. Hơn nữa, ta đã điều tra sổ sách của công ty, những năm gần đây, ngươi đã uống không ít tiền của công ty."

"Ngươi nói láo!" Tam Pháo cả giận nói.

"Ngươi mới nói linh tinh." Tần Vũ vỗ bàn đứng dậy: "Ba pháo, đừng tưởng ta không biết ngươi động tay động chân trên tờ giấy của công ty, thật ra ta đã sớm hoài nghi ngươi, chỉ là không nói với ngươi mà thôi. Ai mà biết ngươi không thỏa mãn, ngay cả thủ đoạn hạ lưu như vậy cũng lấy ra."

Tam Pháo yên lặng nói: "Thật sự là không có thuốc nào cứu được."

"Tần Vũ, ngươi cứ tin tưởng ông chủ ngựa như vậy sao?" Lý Ma Tử hỏi.

Tần Vũ trợn mắt nhìn Lý Ma Tử: "Ít nhất cũng mạnh hơn ngươi. Rốt cuộc tam pháo hứa cho ngươi chỗ tốt gì mà để ngươi bán mạng cho hắn như vậy?"

"Hứa hẹn cái đầu to xác nhà ngươi." Lý Ma Tử mắng: "Lão tử là tới giúp ngươi mà."

Bên kia Lý Ma Tử ba pháo giảo biện với Tần Vũ, mà ta thì lén lút thực hiện kế hoạch khẩn cấp của mình.

Tay ta cầm chủy thủ bóc vảy cá, tạo ra mấy cái Trấn Hồn quyết, phối hợp sử dụng với Trấn Hồn Chú. Ta muốn tạm thời áp chế tà khí trên người Tần Vũ xuống, trước hết phải hỏi ra tung tích Lý Tiểu Thuần, sau đó mới hỏi rõ suy nghĩ của Tần Vũ, mới có thể dễ dàng chữa khỏi cho hắn.

Lời ngụy biện của ba pháo và Tần Vũ chỉ là đang kéo dài thời gian mà thôi.

Bất quá, thủ đoạn trì hoãn của chúng ta vẫn bị Mã lão bản nhìn thấu. Mã lão bản làm người khéo léo, nói nhanh hai ba câu liền cắt ngang Lý Ma Tử và Tam Pháo, để bọn họ mau chóng ký hợp đồng, đợi lát nữa bản thân còn phải mở một hồi đại hội.

Lý Ma Tử nhẹ nhàng dùng tay chọc vào thân thể của mình: "Này, được không? Trương tiểu ca, Mã lão bản muốn ký hợp đồng rồi."

Chuyện này không cấp bách được, ta càng gấp, trấn hồn chú có tác dụng trấn áp lại càng không dùng được, cho nên ta căn bản không để ý tới Lý Ma Tử.

"Hừ!" Ngay khi ta sắp thành công, ông chủ Mã bỗng nhiên vỗ bàn đứng lên, tức giận nói: "Tần Vũ ơi Tần Vũ, ta thật là bi ai thay ngươi! Đám người này không những muốn đoạt tài sản của ngươi, thậm chí còn muốn hại tính mạng ngươi."

Tần Vũ quá sợ hãi, vội vàng nhìn đối phương hỏi: "Mã lão bản, làm sao ngươi biết?"

"Ngươi xem hắn đang làm gì đi." Mã lão bản chỉ chỉ ta: "Trong tay hắn len lén cất giấu một thanh đao, lúc nào cũng sẵn sàng diệt khẩu ngươi."

Không ổn, lòng ta lập tức trầm xuống.

Tần Vũ lập tức chạy lên, ánh mắt cừu hận gắt gao nhìn ta chằm chằm: "Được, được, các ngươi có gan, các ngươi không phải muốn giết ta sao? Đến đây nha, đến đây, có bản lĩnh thì giết ta."

Mắt thấy Tần Vũ muốn cướp chủy thủ của ta, ta biết nếu còn tiếp tục nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, dứt khoát nhảy dựng lên, một cước đạp Tần Vũ ngã lăn trên mặt đất, sau đó nhanh chóng cưỡi lên người Tần Vũ, dùng chủy thủ chỉa vào trán Tần Vũ.

Tần Vũ kinh hãi thất sắc, giơ nanh múa vuốt, muốn chụp lấy thân thể của ta.

Ta hừ lạnh một tiếng, thủ quyết và khẩu quyết liên tiếp nện xuống, ta không tin không thể áp chế âm khí trong cơ thể Tần Vũ!

"Đây chính là do ngươi tự tìm." Mã lão bản cười lạnh, lấy ra điện thoại, gạt một trận đánh trận: "Này, động thủ đi, xem ra đàm phán không thành công."

"Chờ đã." Lý Ma Tử sợ hãi kêu lên: "Ngươi dám động đến một sợi tóc của con trai ta, ta bảo cả nhà ngươi chôn cùng."

"Ha ha, đừng dùng cái này uy hiếp ta, ta cô đơn một mình, không sợ cái gì. Hiện tại cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là ký hợp đồng, hoặc là mọi người đồng quy vu tận."

Cho đến lúc nguy cấp này, Mã lão bản vẫn mỉm cười như cũ, xem ra đối với kế hoạch lần này hắn khá nắm chắc.

Mắt thấy tà khí trên người Tần Vũ sắp bị ép xuống, mà ông chủ Mã đếm ngược thì lại vang lên.

Trong lòng ta hoảng sợ, chuyện này quan hệ đến an toàn tính mạng của Lý Tiểu Thiến, phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Ta do dự không quyết định nổi.

"Ta ký, ta ký." Cuối cùng Tam pháo bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Tam pháo vừa vứt bỏ, ta cũng hữu tâm vô lực, âm khí mãnh liệt trên người Tần Vũ bắn ngược ta lại, nguồn sức mạnh kia quả thực rất lớn, ta cảm giác hổ khẩu tê dại, thậm chí không thể cầm được chủy thủ.

Tần Vũ vươn ngón tay, bắt đầu chửi ầm lên với chúng ta.

Ta cười khổ, cũng may Lý mặt rỗ cùng Trương Tam Pháo nói tình nghĩa, nếu ta đã sớm bị chọc cho tức điên rồi!

Ra sức không lấy lòng, ngược lại là giúp người hại mình, cùng đối phó với chúng ta...

Nhưng ta không nói chuyện, chỉ là nhìn Tần Vũ mắng chửi. Hơn nữa Tần Vũ mắng chửi người đến thực sự có trình độ, từ tổ tông mười tám đời chửi đến đời con cháu...

Mã lão bản cất kỹ hợp đồng ký xong, cười ha ha rời đi.

Tần Vũ vội vàng đuổi theo ông chủ ngựa.

Ông chủ họ Mã lại giơ chân đạp Tần Vũ một cái: "Còn theo ông đây làm gì? Ngươi vô dụng với ông đây rồi."

Một cước này uy lực cực lớn, Tần Vũ bị đạp ngã lăn trên mặt đất, rất lâu sau không thể động đậy, chỉ có thể ôm bụng, vẻ mặt đau đớn.

Lý Ma Tử lập tức chạy tới, khó khăn ôm Tần Vũ vào lòng: "Tần Vũ, ngươi không sao chứ."

Tần Vũ mở mắt ra, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Lý mặt rỗ: "Ta không cần các ngươi quản, các ngươi cấu kết với Mã lão bản là một nhóm đúng không? Ha ha ha, ha ha, không nghĩ tới Mã lão bản lại cùng một phe với các ngươi. Hảo, tốt, tốt."

Tần Vũ liên tiếp hô ba tiếng, ngay sau đó liền không chịu được nữa, hai mắt tối sầm, tê liệt trên mặt đất.

"Mẹ nó." Tam Pháo tức giận không chịu nổi: "Tên này đúng là diễn kịch, giờ là lúc nào rồi mà còn tin tưởng ông chủ ngựa như vậy."

Lý Ma Tử bất đắc dĩ nói: "Quên đi, đừng chấp nhặt với hắn, hắn bây giờ không phải Tần Vũ."

Tam Pháo nói: "Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi mà, ta còn có thể mặc kệ Tần Vũ thật sao?"

Vừa nói, hai người vừa nâng Tần Vũ lên xe.

"Các ngươi về trước đi." Lý Ma Tử nói: "Ta đi theo dõi Mã lão bản."

Ta biết Lý Ma Tử không yên lòng về con trai của hắn. Nhưng để Lý Ma Tử đi một mình, thật nguy hiểm, Mã lão bản kia không phải người đơn giản.

Cho nên nghĩ đi nghĩ lại, ta bảo ba pháo đưa Tần Vũ về tửu lâu trước để Tần Vũ nghỉ ngơi thật tốt, mà ta thì lại cùng Lý Ma Tử truy tung tung tích của Mã lão bản.

Vừa rồi ta vụng trộm hạ một tia khí trường trên người Mã lão bản, dựa vào cỗ khí tràng này, ta có thể truy tung được tung tích Mã lão bản!

Chương thứ hai trăm năm mươi ba dùng răng hoàn răng...

Cuối cùng chúng ta tìm được Mã lão bản trong một vùng tây dưa.

Ta phát hiện Mã lão bản lén lén lút lút đi vào một lều dưa, không lâu sau, lại lén lút lút rời đi.

Chờ Mã lão bản rời khỏi, ta lập tức dẫn Lý Ma Tử xông vào.

Quả nhiên Lý Tiểu Oa bị giam trong lều dưa, tay chân bị trói chặt đến chết, đã lâm vào trạng thái hôn mê.

Nhìn thấy bộ dáng này của Lý Tiểu Dặc, Lý Ma Tử đau lòng không thôi, vội vàng nhào tới, ôm lấy Lý Tiểu Tiểu Tiểu, nhẹ giọng kêu gọi.

Lý Tiểu Oa rất nhanh đã mở mắt ra, ý thức có chút vẩn đục không rõ, sau khi hô một tiếng "Ba", liền hôn mê bất tỉnh.

Ta nhíu mày, vội vàng bảo Lý Ma Tử cõng Lý Tiểu Tiểu về.

Tần Vũ đã tỉnh, bị ba pháo nhốt vào phòng trong khách sạn.

"Ta hỏi tam pháo, Tần Vũ hiện tại thế nào rồi? Vẻ mặt bất đắc dĩ: "Không ăn không uống không ngủ, tuyệt vọng muốn tự sát. Chẳng qua may là bị ta ngăn lại, nếu không lúc này đã chết..."

Ta nhìn xuyên qua khe cửa Tần Vũ một cái, sắc mặt Tần Vũ tái nhợt, cả người như một bãi bùn nhão, cuộn mình ở góc tường không nhúc nhích, lặng lẽ rơi lệ.

"Các ngươi đều phản bội ta, các ngươi đều phản bội ta, trời ạ, trên thế giới này còn có bằng hữu sao?"

Tần Vũ tuyệt vọng lẩm bẩm.

Tam pháo lập tức hỏi ta có biện pháp gì?

Ta trầm mặc một lát, cẩn thận suy nghĩ, kỳ thật cũng không có biện pháp gì hay, việc duy nhất bây giờ là cắn răng trả lời.

"Tất cả mọi người nghỉ ngơi đi!" Ta nói: "Để ta suy nghĩ kỹ lại."

Nói xong, không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, ta trực tiếp vào phòng, nhắm mắt trầm ngâm ngủ đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta liền bị Lý Ma Tử lay tỉnh.

Ta lập tức mở mắt ra, Lý Ma Tử vô cùng lo lắng nhìn ta: "Không tốt rồi, ngươi mau nhìn xem ngươi có bị thứ gì ném đi không?"

Ta cười: "Có phải là con trai ngươi đem tiền của ngươi đi không?"

Lý Ma Tử giật nảy mình: "Làm sao ngươi biết?"

Ta nói: " liệu sự như thần thôi, đừng hoảng hốt, Thiên Lang Tiên và Ngư Lân Chủy thủ của ta cũng bị Lý Tiểu Dận trộm đi."

Lý Ma Tử kinh hãi, tròng mắt trợn tròn xoe: "Ngươi thấy con trai ta trộm đồ của ngươi hả? Sao không ngăn cản nó?"

"Không cần đâu." Ta cười: "Đừng gấp, tất cả đều trong kế hoạch của ta."

Lý Ma Tử ngạc nhiên nhìn ta: "À, vậy ngươi nói cho ta biết, kế hoạch ngươi gọi là gì? Con ta có nguy hiểm hay không?"

"Yên tâm đi." Ta an ủi: "Không bao lâu nữa, đồ của ngươi và con trai ngươi sẽ trở lại. Hiện tại việc chúng ta phải làm là chờ đợi."

Lý Ma Tử dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn ta, ta chỉ mỉm cười: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều. Ta lại đi bổ sung cảm giác."

Nói xong, ta liền một lần nữa bò lên giường ngủ. Lý Ma Tử ở cửa thật lâu, cuối cùng bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể đi ra ngoài.

Đến buổi tối, vẫn không có tin tức Lý Tiểu Nghệ làm, Lý mặt rỗ mất cả ngày, ăn không hết cơm không uống được, giống như chỉ trong một đêm đã già đi rất nhiều.

Ta cũng không biết nên an ủi Lý Ma Tử thế nào. Tuy thấy hắn lo lắng như vậy, nhưng vì kế hoạch lớn, Lý Ma Tử chỉ có thể nhịn.

Buổi sáng chín giờ, ta đã để Tần Vũ chạy thoát.

Tần Vũ đối với chúng ta là hận thấu xương, nếu như hắn có thể đánh thắng được chúng ta, có lẽ đã sớm hạ tử thủ với chúng ta.

Mấy ngày nay, ta không ra khỏi cửa, luôn ở trong nhà chờ tin tức. Cứ như vậy ba ngày trôi qua, nhưng vẫn như cũ một chút động tĩnh cũng không có, tâm ta cũng bắt đầu thấp thỏm bất an theo, trong lòng hoài nghi kế hoạch có thành công hay không?

Nhưng đến ngày thứ tư thì lại phát sinh biến hóa.

Sau khi ta nhận một điện thờ thần bí, lập tức nói với Lý Ma Tử và ba pháo: "Các ngươi đi theo ta, ta dẫn các ngươi đến một nơi."

Lý Ma Tử đã chờ từ lâu cảm thấy rất phiền muộn, bây giờ rốt cục ta cũng mở miệng, Lý Ma Tử không kịp chờ đợi liền cùng ta ra khỏi tửu điếm.

Ta cũng đã đi tới khu vực nhộn nhịp của tòa thành này, cuối cùng dừng lại trước mặt một biệt thự có vị trí coi như không tệ.

Ta đi tới gõ cửa, cửa rất nhanh bị mở ra, đứng ở cửa thình lình chính là Mã lão bản.

Mã lão bản trông thấy chúng ta, rất là giật mình: "Sao các ngươi lại tới đây?"

Ta cười nói: "Không có việc gì, đến xem ngươi còn sống được mấy ngày."

"Ngươi có ý gì?" Mã lão bản bị ta chọc giận, phẫn nộ nhìn ta.

"Không có ý gì, đợi lát nữa ngươi sẽ biết." Ta không có gì để nói liền trực tiếp xông vào biệt thự của Mã lão bản.

Thật đúng là đừng nói, biệt thự của Mã lão bản, thật đúng là thiên đường của người giàu có, tu sửa lại chính là một cung điện xa hoa, khí phái cực kỳ. Đi ở trong đó, ta lại vô hình trung sinh ra một loại cảm giác tự ti...

Ta ngay cả vội vàng an ủi mình nói, nơi này không có gì tốt tự ti, biệt thự tráng lệ này, có thể cũng không phải là Mã lão bản kiếm được, rất có thể là Mã lão bản dùng tiền tài bất nghĩa mua được. Đừng tưởng hiện tại phong quang nhất thời, ngày sau tất nhiên sẽ có ngàn vàng tan hết, thậm chí còn có thể bù đắp tính mạng.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?" Mã lão bản cắn răng trừng mắt nhìn ta: "Mau cút ra ngoài cho ta, nếu không ta có thể cảnh báo!"

"A, không có gì, chính là muốn cho ngươi nếm thử mùi vị của việc bị bằng hữu phản bội. Cho ngươi xem mấy ngày nay Tần Vũ rút cuộc là đang trải qua trong đau khổ cỡ nào."

Tiềm thức của Tần Vũ nói cho hắn biết, hắn là bị phản bội, bị tất cả những người bên cạnh phản bội. Hắn mất đi bằng hữu, mất đi huynh đệ, mất đi huynh đệ, thậm chí tuyệt vọng đến mức muốn tự sát, loại thống khổ này, quả thực vượt qua khả năng gánh chịu cực hạn của nhân loại.

Mã lão bản cau mày: "Rốt cuộc ngươi có ý gì?"

"Ra đi." Ta cười cười, tiện tay búng một cái.

Rất nhanh, ngoài cửa liền có hai người đi vào, một người là Lý Tiểu Thiến, một người khác chính là thê tử của Tần Vũ A Diệu.

Lúc Mã lão bản trông thấy hai người, lập tức giật mình không thôi: "Thằng ngu, A Diễm, các ngươi về trước đi, ta có chút chuyện cần giải quyết."

"Cút!" A Dung cùng Lý Ma Tử cơ hồ trăm miệng một lời mắng.

Mã lão bản luống cuống, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người: "Các ngươi làm sao vậy? Chúng ta là bằng hữu tốt nhất đấy."

"Đừng có phí sức." Ta cười nói: "Ngươi thật sự cho rằng dựa vào bàng môn tả đạo thì các nàng cái gì cũng nguyện ý làm sao? Bọn họ chẳng qua là theo phân phó của ta, giành được sự tín nhiệm của ngươi mà thôi."

"Cái gì?" Mã lão bản tức giận phun ra máu tươi: "Đây là kế ly gián sao?"

"Đương nhiên không phải." Ta cười nói: "Bọn họ vốn chưa từng một lòng với ngươi, làm sao tính được thượng ly kế."

A Diễm cười nói: "Mã lão bản, ngươi làm phu phụ hại thành như vậy, ta không thể ngồi chờ chết được phải không? Cho nên ta chuẩn bị một phần lễ vật nho nhỏ cho ngươi."

Nói xong, A Dung lấy một tờ giấy ném cho ông chủ họ Mã.

Ông chủ họ Mã nhìn lướt qua tờ giấy hồ nghi, sau đó cẩn thận cầm lên.

Lúc Mã lão bản thấy rõ nội dung trên tờ giấy, lập tức tức tức giận quay cuồng, cả người run rẩy: "Chết tiệt, mẹ nó, ngươi đem tiền của ta chuyển đến đâu rồi?"

"Ba ngàn vạn khu nghèo khốn, năm ngàn vạn tiền tệ, đau đớn khôi phục trung tâm hai ngàn vạn..." A Diễm thuận miệng báo cho Mã lão bản một loạt sổ sách: "Hiện tại trong tài khoản của ngươi còn có ba trăm vạn."

"Cái gì." Ông chủ họ Mã lập tức nổi trận lôi đình: "A Diễm, uổng cho ta tin tưởng ngươi như vậy, giao tài khoản cho ngươi quản lý..."

"Hết cách rồi, là ngươi đối phó ta trước." A Diễm phẫn nộ nói.

Mã lão bản tuyệt vọng nhắm mắt lại, không ngờ lại không khống chế được, phun ra một ngụm máu: "Ngươi... Ngươi dám phản bội ta..."

A Diễm bất đắc dĩ nhún vai: "Mã lão bản, chúng ta làm thí nghiệm đi! Chúng ta bây giờ xem xem, bên cạnh ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bằng hữu."

Nói xong, A Dung liền xách từ ngoài cửa một cái bướu vào: "Trong này, là ba trăm vạn cuối cùng của ngươi, ngươi xem ba trăm vạn này, còn có thể vì ngươi mà thắng được bao nhiêu bằng hữu."

"À, đúng rồi, quên nói cho ngươi biết, vừa rồi ta lấy danh nghĩa của ngươi, là A Lai tốt nhất của ngươi thua ba trăm mười vạn, ngươi tốt nhất bây giờ gọi điện đi, ta cho ngươi xem xem mặt mũi mấy bằng hữu kia rốt cuộc là như thế nào."

Mã lão bản phẫn nộ rít gào: "Đám các ngươi, ta bây giờ đang cảnh báo, ta muốn để cảnh báo bắt các ngươi đi!"

"Được." A Diễm cười duyên nói: "Gần đây cảnh sát điều tra rất nghiêm ngặt ở mặt mua bán, ta không tin trong biệt thự ngươi không có hàng hóa."

"Được rồi, bây giờ ta nói quy tắc trò chơi của chúng ta." Ta vô cùng thích thú ngồi trên ghế dài nói: "Bây giờ trong tay ngươi còn có ba trăm vạn, mà nợ A Lai tư bạc là ba trăm vạn. Nếu ngươi có thể mượn được mười vạn từ bằng hữu, vậy chuyện này chúng ta sẽ không truy cứu nữa, nếu không mượn được, hừ, ngươi cứ đợi A Lai chặt của ngươi thành tám khối đi."

"Ha ha." Mã lão bản cuồng ngạo cười lên: "Các ngươi không khỏi quá xem thường ta, không phải chỉ có mười vạn đạo đồng sao? Bằng nhân mạch tài nguyên ta họ Mã, vẫn có thể mượn được."

Nói xong, Mã lão bản liền đầu tiên viết một tiếng chuông cho A Lai, bảo A Lai đến thu tiền đặt cược.

A Lai vừa nghe nói là lấy tiền, ngay lập tức cười đáp ứng, chưa tới mười phút đã chạy tới.

"Mã lão bản, đã lâu không tới chỗ chúng ta chơi, gần đây có phải là vội vội quá không." A Lai vẻ mặt tươi cười đi lên, nhiệt tình chào hỏi Mã lão bản.

Mã lão bản cười nhạt nói: "Ừm, có chút bận."

"Đúng vậy, Mã lão bản một ngày trăm công ngàn việc, đương nhiên là bận rộn rồi. Đúng rồi, gần đây chúng ta vừa mới mua hàng, nên ta đặc biệt mang tới cho ngài một ít."

"Thật sao?" Mã lão bản cười nói: "Đa tạ ngươi."

"Cám ơn cái gì, chúng ta là bằng hữu mà." A nói xong, liền đưa cho Mã lão bản một cái túi nho nhỏ, bên trong có một ít vật chất màu trắng hình dáng.

"Ông chủ." Lúc này Lý Ma Tử từ khố đi ra, cố ý nói: "Hiện tại công ty chỉ có thể xin phá sản, chỉ có tài nguyên lưu động ba trăm vạn này, mười vạn khối kia thật sự là không thể rút ra được."

Mã lão bản trừng mắt liếc Lý Ma Tử: "Ta sẽ nghĩ cách!"

Sự nhiệt tình của A Lai lập tức biến mất hơn phân nửa, vẻ mặt lo lắng nhìn Mã lão bản: "Mã lão bản, có chuyện gì... sao lại thế này?"

Mã lão bản ủ rũ nói: "Mấy ngày nay tài chính chịu áp lực hơi lớn, bất quá ngươi yên tâm, ta chắc chắn sẽ không nợ tiền ngươi. Nếu không ta lấy ba trăm vạn này ra cứu trước."

"Nói cách khác, có thể Mã lão bản ngươi sẽ phá sản, sau đó có khả năng sẽ bị cảnh sát điều tra ra chuyện phạm tội gì, số tiền này vĩnh viễn vẫn không lên đúng không?" A Lai lập tức truy vấn.

Mã lão bản đỏ mặt: "Hẳn là sẽ không..."

"Không phải là ngươi chết tiệt đâu." A Lai lập tức giận tím mặt, nhiệt tình như trước, giống như hai người khác nhau: "Tưởng ta đang chơi khỉ, đừng tưởng rằng ta không biết chuyện họ Mã của ngươi, chắc chắn công ty của ngươi sẽ gặp nguy hiểm, lần này xem thật muốn game over rồi! Còn tiền trả tiền, nhanh lên trả tiền đi."

Ông chủ họ Mã kinh ngạc: "A Lai, chúng ta là bằng hữu..."

"Con mẹ nó ai là bằng hữu của ngươi, ngươi nợ tiền lão tử thì phải trả!"

"Ba trăm vạn này..."

"Ba trăm vạn cái chó má gì, ba trăm vạn, còn thiếu mười vạn, thiếu một sợi lông cũng không được, mẹ nó." A Lai thở phì phò nói, thu hết sạch tạp hóa vốn định tặng cho ông chủ Mã.

Chương thứ hai trăm năm mươi ba, nhân gian tự có chân tình.

"A Lai, ngươi đừng có quá đáng." Mã lão bản tuyệt vọng nói: "Không phải chỉ mười vạn kim đạo sao? Trước kia tiền ta cho ngươi cũng không chỉ có chút này."

"Cút lão gia của ngươi đi, tiền boa là tiền duẩn, là lão tử đáng được đấy, ít lấy lão tử ra bàn bạc. Nói cho ngươi, lão tử nhìn trúng mặt mũi tiền của ngươi, mới chỉ thấp hơn ngươi ba lần bốn lần, hiện tại ngươi không còn tiền nữa, cái rắm chó cũng không phải, mau trả tiền mau trả lại tiền."

"Ngươi đừng ép ta, ta nói rồi, trong tay của ta chỉ còn chút tiền này..."

"Không có tiền đúng không, không có tiền thì dùng gian biệt thự này gán nợ." A Lai nói: "Mau lên, đừng vô liêm sỉ."

Mã lão bản đỏ mắt nói: "Ngươi đây là ép ta đến đường cùng mà."

"Bức ép đến đường cùng sao? Như vậy sao có thể tính là ép buộc trên đường? Ta không gọi đám huynh đệ cho vay nặng lãi kia đến coi như không tệ."

Nói xong, A Lai liền lấy ra điện thoại di động, gọi một đám đại hán đến, trên vai đều là hình xăm, vừa nhìn đã biết là hỗn độn.

A Lai lạnh lùng nói: "Hoặc là nhanh chóng gom mười vạn đồng hồ, hoặc là đem biệt thự thế chấp cho ta."

"Ta thấy rõ ràng ngươi đang đến nơi biệt thự của ta!" Mã lão bản giận tím mặt.

A Lai cười nói: "Đừng nói khó nghe như vậy, nếu ngươi trả được tiền, ta còn có thể mượn biệt thự của ngươi?"

"Được, ngươi chờ đó cho ta, bây giờ ta chỉ mượn tiền, mười vạn thôi mà? Bằng hữu của ta còn nhiều lắm." Mã lão bản nói xong liền gạt máy móc ra.

"Này, Tiểu Lưu ơi, bận gì đấy."

"Ừm, không có việc gì, chỉ là trong tay có hơi túng quẩn, muốn từ chỗ ngươi làm ra mười vạn đạo hoa."

"Ài, cái này không phải gần đây thị trường không cảnh khí, công ty làm ăn không tốt mà, lưu chuyển tài chính có vấn đề."

"A, yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không phá sản, nhất định có thể trả lại cho ngươi!"

"Có ý gì? Rốt cuộc ngươi có coi ta là bằng hữu không. Ngươi suy nghĩ lại trước kia tài chính của công ty các ngươi xảy ra vấn đề, có lần nào không phải ta giúp ngươi chu toàn..."

"Này, này... "

Xem ra đối phương treo bút điện.

Mã lão bản toàn thân chán nản ngồi trên ghế, ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm máy móc, vẻ mặt uể oải nói thầm: "Làm sao có thể? Làm sao có thể?"

A Lai cười nói: "Mã lão bản, ồ, bây giờ phải gọi ngươi phá sản ngựa rồi. Nói thật với ngươi đi, ngươi người này, không thích hợp làm bằng hữu nhất. Nếu không phải vì trong tay ngươi có hai đồng tiền thối, mới không ai nguyện ý bám theo ngươi."

"Thối lắm." Mã lão bản mắng: "Họ Lưu vong ân phụ nghĩa, ta đã sớm nhìn thấu hắn."

"Loại người tụ tập theo nhóm, loại người chỉ nhìn tiền mà không coi trọng tình nghĩa, người bên cạnh cũng đều chui vào trong mắt tiền. Không có lợi ích tiền bạc, mới không ai nguyện ý giúp ngươi đâu."

Ông chủ Mã không để ý tới A Lai, lại khều máy truyền tin.

Mã lão bản trò chuyện một lát với đối phương, thân mật khăng khít giống như thân sinh huynh đệ vậy.

Tuy nhiên Mã lão bản vừa nhắc tới khốn cảnh của mình, cùng với chuyện vay tiền, thái độ của đối phương lập tức thay đổi: "Mã lão bản, tình huống thế nào? Công ty của ngài lại phá sản rồi sao?"

Mã lão bản bất đắc dĩ nói: "Đúng vậy, gần đây tài chính công ty không thể xoay chuyển, muốn từ chỗ ngươi mượn mười vạn khối chu toàn."

"Mã lão bản à, là như vầy, gần đây tiền tài công ty của ta cũng gặp quá nhiều rồi. Đúng rồi, ngài phá sản rồi, cảnh báo có khả năng sẽ điều tra ngài, đến lúc đó ngài và ta nói với nhau về chuyện này, đừng có nói với nhau là được, ta coi trọng ngài là tốt nhất. Nếu như liên lụy đến ta, ta cũng không thể cam đoan ta sẽ làm ra chuyện gì khác người."

Sau khi nói xong, đối phương tiện ngắt nút máy thông tin.

Mã lão bản tuyệt vọng lại đốt cân bằng cho mấy bằng hữu khác, cuối cùng lại phát hiện mấy bằng hữu khác lí do thoái thác, cơ bản giống nhau, đều không chịu vay tiền cho Mã lão bản.

Mã lão bản phong quang dừng lại, không thể mang đến ích lợi cho đám hồ bằng cẩu hữu, bọn họ tự nhiên không cần thiết phải lấy lòng Mã lão bản. Trong đó mấy người thậm chí còn treo thắt lưng mắng chửi Mã lão bản một trận, Mã lão bản cuối cùng không chịu nổi loại đả kích này, hộc ra một ngụm máu.

"Làm gì, lão già nhà ngươi muốn làm gì?" A Lai nhất thời liền khẩn trương nhếch nhác nhìn chằm chằm vào ông chủ họ Mã: "Có phải là muốn ỷ lại ta hay không. Ta nói cho ngươi biết, cho dù ngươi chết, ta cũng đem khí quan cơ cơ thân thể của ngươi bán ra, mười vạn đồng hồ ngươi đừng nghĩ quỵt nợ."

Dứt lời, A Lai lấy ra một tờ giấy nợ, viết một hàng chữ "xoạt xoạt", hai thức một thức, dùng máu Mã ông chủ ấn một dấu tay: "Ngày mai ta sẽ đến lấy, nếu không có tiền, biệt thự này sẽ thuộc về ta! Đừng nói A Lai ta không nể mặt ngươi, chưa ép chết ngươi đã là nể mặt lắm rồi."

Sau đó A Lai nhấc cái rương lên, dương dương đắc ý rời khỏi.

A Lai đi rồi, Mã lão bản sa sút ngồi bệt trên ghế gào khóc: "Làm việc xấu, làm bậy, sao ta lại quen một đám hồ bằng cẩu hữu chứ, trong mắt bọn họ chỉ có lợi ích, ngay cả tình nghĩa cơ bản nhất cũng không có, đi chết đi, chết hết đi cho ta."

Ta ý vị thâm trường cười nói: "Được rồi ông chủ ngựa rồi, đừng bi quan như vậy. Người là động vật sống quần cư, không có khả năng một người bằng hữu thật lòng cũng không có, lại gọi điện thoại thử xem."

Tay Mã lão bản run rẩy lật lại thông tin một lượt, từ đầu đến cuối có khoảng mấy trăm Điện thoại di động, nhưng cuối cùng lại không có ai đáng để tín nhiệm.

Mã lão bản cười khổ nói: "Ta xem như đã hiểu rõ, con chó này viết thế đạo, chính là thế giới tiền tài. Ta đã sớm biết, ta hẳn là sớm biết."

"Vậy thì chưa chắc." Ta nói: "Ít nhất, tình hữu nghị giữa tam pháo và Lý Ma Tử không được xây dựng trên bất kỳ lợi ích gì đối với Tần Vũ."

"Ha ha." Mã lão bản cười thảm: "Đột nhiên ta có chút hâm mộ cái tên Tần Vũ nhát gan! Tại điểm này, ta vẫn bại dưới tay Tần Vũ."

Thật sự là tiền tài làm khó anh hùng, Mã lão bản ngây người ở trên ghế, một buổi sáng này đến không ít món nợ, bất quá Mã lão bản từ đầu đến cuối đều không nói một lời, vẫn không nhúc nhích, hắn hẳn là tuyệt vọng muốn tự sát giống Tần Vũ a?

Đến buổi tối, biệt thự yên tĩnh bỗng nhiên bị tiếng gõ cửa dồn dập phá vỡ, Mã lão bản tuyệt vọng nói: "Lại tới đòi nợ..."

Cửa được mở ra, một nam tử cao gầy từ ngoài cửa đi vào, vẻ mặt lo lắng nhìn Mã lão bản: "Ông chủ."

Mã lão bản nhìn thoáng qua đối phương, bất đắc dĩ phất tay: "Trương thư ký, ngươi đến lấy tiền lương đi? Xe xe của ta đưa ngươi, có thể chống đỡ được lương của mấy tháng nay của ngươi."

"Không phải ông chủ." Trương Bí Thư nói ra: "Ta nghe nói hiện tại công ty rơi vào khốn cảnh, nhu cầu cấp bách mười vạn khối, thế là ta lấy tất cả tiền tiết kiệm ra, ngài cầm lấy trước đi."

Mã lão bản lúc này liền choáng váng, trợn mắt há hốc mồm nhìn Trương Thư: "Tiểu Trương, ngươi..."

"Ông chủ, ngài dùng trước đi, dù sao ta tạm thời lại không dùng." Nói xong, Trương Bí Thư liền cầm lấy túi da rắn, đặt ở trước mặt Mã lão bản: "Mã lão bản, nếu không đủ, ta lại bán chiếc xe giúp người, tạm thời chậm lại."

"Tiểu Trương..." Trong lòng đã nguội lạnh cả buổi sáng, rốt cuộc cũng có người đưa tới cảm giác ấm áp. Mã lão bản đã kích động đến rơi lệ: "Tại sao ngươi phải làm như vậy?"

"Đây là chuyện ta nên làm." Trương Bí Thư nói ra: "Lúc trước ta từ nông thôn đến thành thị, thân không xu dính túi, ăn cơm cũng là vấn đề, là ngài thu lưu ta, cho ta làm việc. Nếu không phải bởi vì ngài, e rằng bây giờ ta đã đi lên con đường phạm tội. Hiện tại ngài gặp khó khăn, ta có thể giúp đỡ ngài."

Mã lão bản hít một hơi thật sâu, khóc rống lên: "Tiểu Trương, ta thật xin lỗi ngươi, ta ghét bỏ ngươi là Nê thối, không leo lên được mặt, một mực không muốn trọng dụng ngươi. Không ngờ tới cuối cùng, người duy nhất chịu giúp ta chính là ngươi... Tiểu Trương ngươi yên tâm, ta họ Mã có năng lực, một ngày nào đó sẽ tái khởi Đông Sơn, đến lúc đó có ta ăn một miếng cơm, tuyệt đối không thiếu ngươi."

Trương Bí Thư hàm hậu cười cười: "Mã lão bản, ta muốn về nhà làm nông. Ta nhớ đồng bọn nhỏ của quê hương ta, vô luận ta gặp phải vấn đề gì, tiểu đồng bọn trong thôn đều sẽ giúp ta. Thế nhưng ở đây, ta căn bản tìm không được một bằng hữu... "

Mã lão bản bất đắc dĩ thở dài: "Ngươi về trước nghỉ ngơi một chút đi! Cái xe kia tặng cho ngươi."

Trương Bí Thư kiên trì không chịu nhận, bất quá Mã lão bản lại kiên định không dời chiếc chìa khóa cho Trương Bí Thư.

Chờ sau khi Trương thư ký rời đi, tâm tình Mã lão bản vốn tuyệt vọng, lúc này cuối cùng mới chuyển biến tốt đẹp.

Ta nói: "Mã lão bản, ngài tin tưởng nhân gian đều có chân tình đúng không? Ngươi có thể cảm nhận được mấy người chúng ta mà lại lo lắng cho Tần Vũ đúng không?"

Mã lão bản khó khăn gật đầu: "Nói đến chuyện này, còn phải cảm ơn các ngươi, nói lên bài học quan trọng như vậy cho ta. Hiện tại các bằng hữu của ta hẳn là đều rục rịch, muốn nuốt cổ phần Công ty duy nhất của ta phải không? Nói là bằng hữu, chi bằng nói là đối thủ thương nghiệp, ha ha."

Ta cười nói: "Cũng không nhất định, tuy chúng ta không coi là bằng hữu, nhưng chúng ta cũng sẽ không ép ngài lên đường cùng. Lúc trước lúc chúng ta làm như vậy, còn lưu lại một đường lui cho ngài. Ngài bỗng dưng dâng hết gia sản ra ngoài, về sau sẽ là đại danh nhân hiệu, hiệu ứng danh nhân, một lời nói một chuyến của ngài, gặp phải tất cả đều sẽ gây ra sóng to gió lớn ở xã hội, bọn họ không dám đối với ngài quá mức."

Mã lão bản cười thê thảm: "Thôi thôi, đời này ta xem như đã hủy trong tay mấy tên hồ bằng cẩu hữu. Ta giao đồ ra đây, các ngươi tự xem mà làm!"

Nói xong, Mã lão bản liền đi vào phòng ngủ, từ trong hòm lấy ra một cái đai lưng xanh biếc.

Đây chính là đai lưng ngọc mà Tần Vũ vẫn luôn nhắc tới?

Ta thật cẩn thận đem đai lưng ngọc cầm trong tay, nặng trịch, ít nhất cũng phải nặng bảy tám cân, tạo hình tinh mỹ, cổ kính.

Trên tấm da thú tinh xảo được khảm từng khối ngọc cổ dài mảnh. Dưới ánh đèn chiếu rọi, chiết xạ ra ánh sáng xanh mướt. Trên da thú, tựa hồ còn có vết máu dính.

Đai lưng ngọc mỹ lệ xa hoa, khuyết điểm duy nhất chính là, mấy khối ngọc vậy mà vỡ vụn, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Ta lập tức hỏi Mã lão bản: "Mã lão bản, ngươi có biết đai lưng ngọc này có lai lịch gì không?"

Mã lão bản nhìn đai lưng ngọc xuất thần vài phút, lúc này mới hỏi

han.

Chương thứ hai trăm năm mươi hai, Tiêu Hà Nguyệt truy đuổi Hàn Tín.

Nguyên chủ nhân đai lưng ngọc này, chính là người được xưng "Quốc sĩ Vô Song" hạng nhất tướng Hàn Tín!

Năm đó Hàn Tín thay Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, đã đánh bại đại hán Giang Sơn, Lưu Bang rất mang ơn hắn. Đợi sau khi Lưu Bang đăng cơ, thì phong Hàn Tín làm "Tam Tề Vương", đồng thời đồng ý cho hắn "Ngũ Bất Tử".

Ý tứ của Tam Tề vương, chính là cùng tới Thiên Tề, cùng đất liền, cùng quân Tề.

Địa vị của Hàn Tín có thể sánh ngang với thiên địa và hoàng đế.

Ngũ bất tử, chính là thấy trời không chết, thấy vua không chết, thấy sắt không chết, đồng không chết.

Đây là tồn tại trâu bò oanh oanh nột đương thời, quả thực có thể nói là dưới một người trên vạn người.

Bất quá, theo Hán triều chính quyền củng cố, Lưu Bang lại bắt đầu phạm vào thông bệnh của toàn bộ quân vương, lo lắng năm đó các lão huynh đệ cùng nhau đánh thiên hạ với mình sẽ mưu phản, cho nên quyết định đầu tiên sẽ bắt Hàn Tín khai đao!

Lúc ấy Hàn Tín đã có mười vạn tinh binh cường tướng, hơn nữa Hàn Tín là người hào sảng, không ít tướng lĩnh đều nguyện ý vì Hàn Tín xông pha khói lửa.

Lưu Bang cùng Lữ Hậu suy nghĩ muốn giết chết Hàn Tín, nhưng Hàn Tín là Chiến Thần thật, nếu thật sự kéo đến đánh đến chỉ sợ toàn bộ lực lượng quốc gia cũng chưa chắc đã đánh thắng được. Hơn nữa năm đó Lưu Bang tự mình hứa hẹn lời hứa với Hàn Tín, ban thưởng cho Hàn Tín "Ngũ Bất Tử", thì lại càng không có ý tứ quang minh chính đại đi giết Hàn Tín rồi! Vì vậy liền tìm Tiêu Hà, nhờ Tiêu Hà nghĩ cách giúp đỡ.

Muốn nói Tiêu Hà và Hàn Tín là huynh đệ thiết nhất. Năm đó Hàn Tín có thể được Lưu Bang trọng dụng, thậm chí lên bàn bái tướng, toàn bộ đều là kết quả tiến cử của Tiêu Hà Cử, Tiêu Hà có ơn tri ngộ với Hàn Tín.

Cho đến hôm nay, đều lưu truyền câu chuyện ngọt ngào "Tiêu Hà Nguyệt hạ truy tìm Hàn Tín".

Nhưng vào lúc này, Tiêu Hà còn biết loại người nào nên đắc tội, ai không nên đắc tội. Cho nên vì chính mình tiếp tục thăng quan phát tài, hắn không chút nghĩ ngợi liền bán đứng hảo huynh đệ Hàn Tín!

Tiêu Hà tự thân xuất mã, nói Lữ Hậu triệu kiến, mời Hàn Tín đến trong cung thương nghị quốc gia đại sự.

Lúc ấy Hàn Tín đã nhận ra khí tức nguy hiểm, cảm thấy Lữ Hậu đột nhiên triệu kiến một vị tướng quân tiến cung, nhất định lành ít dữ nhiều, cho nên dù thế nào cũng không chịu đi.

Bất quá Tiêu Hà lại lấy tình nghĩa của chính mình và Hàn Tín nhiều năm ra làm bảo đảm, lừa gạt Hàn Tín nói tuyệt đối không có vấn đề, Lã Hậu tuyệt đối sẽ không làm hại hắn.

Xuất phát từ tín nhiệm đối với bạn tốt Tiêu Hà, Hàn Tín cuối cùng vẫn tiến cung.

Bất quá sau khi tiến cung, Lữ Hậu liền lấy "Mưu phản tội", tuyên án tử hình Hàn Tín.

Hàn Tín giật nảy mình, giờ mới biết mình đã bị Tiêu Hà lừa, đau lòng gần chết.

Hàn Tín trước khi chết giãy dụa nói: "Năm đó Hoàng đế đồng ý "Ngũ Bất Tử", hiện tại các ngươi vi phạm lời hứa, chẳng phải là nói không giữ lời sao? Nếu ngài giết ta, sợ là khó có thể ngăn cản người trong thiên hạ mở miệng!"

Tiêu Hà lại cười lạnh nói: "Tiểu tử, nhìn xem ngươi đang đứng ở chỗ nào."

Hàn Tín ngẩng đầu nhìn, lại cúi đầu xem một chút, lập tức kinh hãi.

Đỉnh đầu của hắn bị một tấm vải đen che kín mít, làm sao có thể nhìn thấy bầu trời? Mặt đất cũng phủ một lớp thảm dày, làm sao có thể chạm đất?

Tiêu Hà tiếp tục nói: "Hôm nay Lữ Hậu muốn giết ngươi, hoàng đế không có ở đây, cho nên "thấy vua không giết" cũng miễn đi. Về phần "thấy sắt không giết" và "Thấy đồng không giết" cũng không sao, chúng ta không cần đao kiếm giết ngươi!"

Nói xong, Tiêu Hà vung tay lên, cung nữ đã sớm thủ hộ bên cạnh, liền giơ lên thẻ trúc dài trong tay, làm Hàn Tín chết tươi!

Chết trong tay bằng hữu mình tin tưởng nhất, Hàn Tín tất nhiên là không cam lòng, một tia vong hồn cuối cùng, liền bám vào bên trong đai lưng nhuốm máu kia.

Mà trào phúng chính là, đai lưng ngọc kia, chính là lễ kết nghĩa mà Tiêu Hà Hà năm đó đưa cho Hàn Tín.

Cho nên đai lưng ngọc này mang theo một loại ma lực cực kỳ siêu việt nào đó, chỉ cần có người đeo nó bên hông, nó sẽ ảnh hưởng đến tâm trí của người khác, khiến người ta bắt đầu hoài nghi tất cả bằng hữu bên cạnh, hoài nghi bọn họ có phải thật lòng đối với mình hay không?

Tần Vũ bị đai lưng ngọc ảnh hưởng nên mới bắt đầu hoài nghi người bên cạnh.

Nghe xong, Lý mặt rỗ mắng Mã lão bản này tâm địa ác độc, còn dùng loại biện pháp này hại chết Tần Vũ.

Mã lão bản tự biết đuối lý, không nói một lời.

Cuối cùng tam pháo hỏi ta có biện pháp gì có thể phá giải ma lực trên đai lưng ngọc không?

Ta cười nói: "Nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó khăn cũng khó khăn. Nếu chúng ta có thể khiến Mã lão bản hối hận, hẳn là cũng có thể dùng biện pháp tương tự, để vong linh trong đai lưng ngọc biết rõ, trên thế giới này vẫn có bằng hữu thật lòng tồn tại, không phải là người người trong thiên hạ đều là Tiêu Hà."

Tam pháo lập tức gật đầu, hỏi ta phải làm thế nào để vong linh trong đai lưng ngọc tin phục?

Ta nói: "Chuyện này đơn giản, chúng ta có thể dùng một phương pháp cổ đại, chứng minh chính mình có tình nghĩa với Tần Vũ."

Mọi người lập tức truy hỏi, rốt cuộc là có cách gì?

"Hai hông hai đao là huynh đệ. Các tướng lĩnh cổ nhân thích dùng phương thức lưỡng đan xen đao tàn để chứng minh mình, xem ra tối nay chúng ta cũng phải dùng biện pháp này..."

Một câu của ta lập tức dọa Lý Ma Tử và Tam Pháo choáng váng: "Đại ca, huynh nói đùa với đệ à? Lưỡng hông đao cắm vào tim hoặc là thứ gì khác phải quy thiên đấy."

Ta bất đắc dĩ nói: "Ta cũng không còn cách nào khác, đây là biện pháp duy nhất mà ta có thể nghĩ ra."

"Mẹ nó, làm đi." Tam pháo và Lý Ma Tử cơ hồ đồng thanh nói: "Không phải chỉ là đâm vào cho huynh đệ hai đao thôi sao?"

Ta vui vẻ cười cười: "Chúng ta có thể đi tìm thầy thuốc khác, đánh dấu ở đâu thì nơi đó an toàn, một đao đâm xuống tổn thương nhỏ nhất."

Tam pháo lập tức gật đầu: "Yên tâm, ta từng học qua thầy thuốc một thời gian rồi."

Tiếp theo, chính là một loạt chuẩn bị. Muốn để Hàn Tín tin tưởng trên thế giới này có sự tồn tại của bằng hữu thật, điều kiện tiên quyết chính là để cho Hàn Tín hiện thân trước, lúc này ta liền chạy đi chuẩn bị.

Ba đồng tiền vạn người, một sợi dây trói xác chết, ngoài ra còn có mấy tấm ván quan tài, sau khi lấy về, liền để Lý Ma Tử kéo cái nắp quan tài ra, dùng.

Dây trói buộc thi làm thành một cái ghế đơn giản.

Còn vạn người tiền thì đặt ở trên ghế.

Ta lại đơn giản bố trí một pháp đàn, khuya hôm nay, liền muốn mời Hàn Tín đại tướng quân ra!

Làm xong những thứ này, chúng ta liền kiên nhẫn đợi đến lúc nửa đêm tại tửu điếm.

Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết đều rất lo lắng, dù sao đêm nay có xảy ra chuyện máu chảy hay không, có cần các nàng hỗ trợ hay không.

Ta lại suy tư lần nữa, sau cùng cảm thấy các nàng tốt nhất không nên ở đây nữa, miễn cho tai họa lại tới hai người.

Ở thời cổ đại, nữ nhân đúng là đồ chơi của đàn ông, có thể tặng cho huynh đệ chơi, có thể được nô bộc đưa tới, thậm chí đói bụng cũng có thể lập tức nhận đồ ăn và rượu ngon.

Vạn nhất Hàn Tín lại làm khó hai cô bé thì lại phiền toái. Ta đúng là không hào phóng đến mức vì tính mạng của Tần Vũ mà hy sinh Doãn Tân Nguyệt như tuyết. Cho nên để hai người ở trong phòng của mình, không có việc gì thì tuyệt đối đừng đi ra, có việc lại càng không thể ra ngoài!

Hai cô bé đều gật đầu, trở về trong phòng nghỉ ngơi.

Bây giờ phòng của chúng ta chỉ còn lại bốn người. Ta, Tần Vũ, tam pháo cùng với Lý Ma Tử.

Đai lưng ngọc cùng một con dao găm yên tĩnh nằm bên cạnh Tần Vũ, Tần Vũ cũng chìm vào hôn mê.

Ta rải một ít muối tinh vào mặt Tần Vũ, rất nhanh muối tinh liền hòa tan, biết đây là nguyên nhân âm khí nặng, trong lòng không khỏi lo lắng cho Tần Vũ.

Nếu như chúng ta đêm nay không thể cứu Tần Vũ trở về, e rằng Tần Vũ cũng không chịu nổi mấy ngày nữa.

Ta bảo Lý Ma Tử và ba pháo ngủ một giấc trước, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ gọi hai người tỉnh lại.

Hai người đang ngồi trên ghế dựa nghỉ ngơi, còn mình thì trừng mắt nhìn Tần Vũ chằm chằm, chờ đợi Tần Vũ động tĩnh.

Hồ ly tí tách tiêu sái đi, thời gian trôi qua rất chậm, mặc dù ta cực độ mệt mỏi, bất quá cũng không dám nghỉ ngơi, sợ Tần Vũ sẽ đột nhiên tỉnh lại, sau đó làm một vài chuyện quá phận.

Ngay khi ta đang suy tư, Tần Vũ bỗng hít vào một hơi khí lạnh, tựa như Hạo nhân không thở nổi, trong cổ họng phát ra âm thanh cổ quái!

Thần kinh của ta lập tức căng cứng, Lý Ma Tử và ba pháo cũng nhảy từ xe ngựa xuống, khẩn trương như điên, nhìn chằm chằm Tần Vũ.

Xem ra hai người cũng không ngủ, cũng vậy, trong hoàn cảnh này ai còn ngủ được?

Tần Vũ từ trên giường ngồi thẳng tắp, tập tễnh bước ra cửa sổ. Hai chân của hắn càng là hướng ra ngoài phủi, hơn nữa góc độ rất lớn, gần như sắp xếp thành hình chữ nhất, làm ta tê cả da đầu, thật lo lắng chân Tần Vũ bị vặn gãy.

Ánh mắt của hắn vô thần, động tác cứng ngắc đi tới cửa sổ, thất hồn lạc phách nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi sinh lòng, mang theo tiếng khóc nức nở rít gào lên: "Hàn Tín binh pháp vô song, phất tay có thể diệt trăm vạn binh sĩ! Lòng không đành lòng phụ Tiêu Hà, máu nhuộm trong cung không rõ."

Đây là bài thơ của người đời sau ca tụng Hàn Tín.

Sau khi rống xong, Tần Vũ vẫn không nhúc nhích nhìn ra ngoài cửa sổ, thần sắc ảm đạm, bóng lưng cô đơn, xem ra bị thương rất sâu.

Ta hít sâu một hơi, túm lấy đồng tiền trên quan tài, nhẹ nhàng bắn lên, phát ra âm thanh thanh thúy.

Cổ nhân có phương thức giải trí về đàn kiếm và bắn tiền uống rượu. Âm thanh mà vạn người này phát ra, càng có thể hấp dẫn Hàn Tín.

Quả nhiên, đối phương nghe được tiếng đụng vào tiền, hồ nghi nghiêng đầu nhìn qua ta.

Ánh mắt cổ quái kia thâm thúy vô hạn, phảng phất ẩn chứa khí tràng cường đại, khiến cho tâm thần ta run rẩy.

Ta hít sâu một hơi, vội vàng rót ba chén rượu gạo lớn trên bàn, ném tiền đồng vào trong.

Vạn người tiền như cành liễu, âm khí mười phần, có thể khiến quỷ uống vào rượu trong bát.

Cuối cùng vong linh trong cơ thể Tần Vũ cũng bị rượu dẫn dắt kiềm chế không được nữa, từ trong cơ thể Tần Vũ đi ra, ngồi lên trên cái ghế làm từ khung quan tài, dùng sức hút vào ba cái chén.

Ta thấy một đám sương trắng lượn lờ, chậm rãi từ trong chén bốc hơi lên, cuối cùng chui vào trong miệng Hàn Tín.

Bóng đen kia sau khi uống rượu tựa hồ rõ ràng hơn rất nhiều. Ta có thể thấy khôi giáp, thân cao bảy thước, diện mục tuấn tú, biểu lộ lại là vô hạn thê lương.

Ta biết rõ đây chính là Hàn Tín đại tướng quân, trong lòng không khỏi nghiêm nghị nổi lòng tôn kính: "Bái kiến đại tướng quân!"

Lý Ma Tử và Tam Pháo thấy ta thi lễ đối với cái ghế trống rỗng này, miệng hô "Đại tướng quân", đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Vì để tránh hù dọa hai người, cùng với quấy nhiễu đến Hàn Tín, cho nên ta cũng không mở thiên nhãn cho hai người.

Hàn Tín phát hiện mình có thể nhìn thấy hắn, hắn cũng thấy kỳ quái, nhưng ngay sau đó, hắn liền nổi giận đùng đùng, hung hăng liếc ta một cái. Con ngươi tĩnh mịch, oán khí mạnh mẽ ẩn chứa trong đó, ngay sau đó, hắn lại muốn tiến vào trong cơ thể Tần Vũ.

"Đại tướng quân chậm đã!" Ta lập tức gọi Hàn Tín lại: "Bằng hữu của ta và ngài không thù không oán, vì sao lại quấn quít lấy bằng hữu của ta?"

Chương thứ hai trăm năm mươi ba, Thiên Cổ Nhất khẽ giật mình.

Lúc này, trong đầu ta vang lên một giọng nói nghiến răng nghiến lợi: "Ta đang giúp nó nhận rõ ràng khuôn mặt xấu xí của người bên cạnh!"

Ta biết Hàn Tín đang dùng ý thức giao lưu với ta.

Sau khi nói xong, Hàn Tín còn hừ lạnh một tiếng: "Thế giới này làm gì có bằng hữu, đều là tiểu nhân hèn hạ thôi."

"Ngươi nói là bằng hữu bên cạnh Tần Vũ đều không phải là người tốt?" Ta rất kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên." Hàn Tín lạnh lùng chỉ về phía ba pháo: "Ví dụ như tên này, ăn trộm bạn bè thê tử, có đáng giết hay không?"

"Giám thê?" Ta thất kinh, vội vàng nhìn về phía ba pháo.

Tâm tư vong linh đơn thuần, hỉ nộ biểu hiện ở trên mặt, sẽ không nói dối, ba pháo này chẳng lẽ thật sự cùng lão bà Tần Vũ có gì đó?

Nếu quả thật như vậy, Hàn Tín nhập vào người Tần Vũ cũng không có gì đáng trách.

Không được, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, chuyện này phải nói rõ ràng với Hàn Tín đại tướng quân.

Vì thế ta mới trừng mắt nhìn ba pháo: "Ngươi quỳ xuống!"

Tam pháo lập tức choáng váng, không rõ vì sao thái độ ta lại trở nên hung dữ như vậy. Chẳng qua cuối cùng Tam Pháo vẫn ngoan ngoãn quỳ xuống.

"Tam pháo, có phải ngươi và A Diễm có gì đó không?" Ta hỏi.

Tam Pháo trừng mắt: "Ngươi nói bậy bạ gì đó, ta và A Diễm là bạn học, hơn nữa A Diễm còn là thê tử của huynh đệ ta, ta sao có thể làm theo A Diễm được chứ? Ngươi không khỏi quá xem thường ta đi."

Ta thở phào nhẹ nhõm, hình như Tam Pháo cũng không giống như đang nói láo.

Ta lập tức nhìn Hàn Tín.

Hàn Tín cười vô cùng thê lương nói: "Ngày đó hai người các ngươi ở Lớp K trong một nhà làm gian, tưởng ta không thấy sao?"

Ta vội nhắc nhở ba pháo, có từng sống một mình với A Diễm ở K Y không?

Tam Pháo bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, chúng ta là bị Mã lão bản tính toán. Mẹ nó, Mã lão bản này thật là nham hiểm xảo trá, lại dùng loại phương thức này hãm hại ta."

Ta lập tức bảo ba pháo phải nói rõ ràng.

Hóa ra ngày ấy ông chủ họ Mã đã hẹn Tần Vũ và Tam Pháo, nói muốn tặng cho bọn họ một món đồ tốt.

Lúc ba pháo đi vào K liêm thì phát hiện ra Tần Vũ và A Diễm cũng tới. Bình thường mọi người đều bận rộn, mối quan hệ giữa tam pháo và A Diễm khi còn ở trường cũng tốt, không khỏi cao hứng, uống mấy chén rượu, hát mấy bài.

Mà Mã lão bản vẫn luôn lôi kéo Tần Vũ uống rượu, không bao lâu sau đã chuốc say Tần Vũ.

A Diễm lập tức đề nghị đưa Tần Vũ về nhà, nhưng Mã lão bản lại kiên quyết không cho phép, nói hắn mang Tần Vũ ra ngoài tỉnh rượu, gặp mặt liền trở về, vì thế liền mạnh mẽ kéo Tần Vũ đi. Chỉ để lại ba pháo cùng A V đang ngồi chờ lão bản và Tần Vũ trở về tiếp tục chơi.

Tam pháo vẫn luôn coi A Diệu là chị dâu, lúc ấy cũng không nghĩ nhiều như vậy, lại uống nhiều quá nên cùng A Diệu hát. Chẳng qua đợi cả nửa ngày cũng không thấy Tần Vũ trở về, hai người đành phải rời đi.

Trước khi đi đã phát hiện trong phòng khách có thêm một đai lưng ngọc, Mã lão bản nói đai lưng ngọc này là lễ vật tặng cho Tần Vũ, hai người cũng không để ý.

Ai có thể nghĩ đến, Mã lão bản từ lúc đó đã bắt đầu tính kế Tần Vũ!

Ở thời cổ đại, nam nữ đều là những người thụ thụ bất thân, mỗi người ôm một cái đều coi như phi lễ. Cho nên Hàn Tín đại tướng quân liền nhận định việc ba pháo cùng a diễm có cẩu thả, lúc này mới bám vào trên người Tần Vũ, dạy Tần Vũ nhận thức rõ bọn họ là bằng hữu.

Ta bất đắc dĩ cười khổ, vội vàng giải thích nguyên do trong đó cho Hàn Tín, xã hội hiện đại đã không còn là cổ đại nữa, đã sớm vứt bỏ quan niệm nam khinh nữ tà ác, nam nữ cũng có thể làm bằng hữu bình thường, cùng hát ca uống rượu xem sao, thật sự không tính là gì cả.

Cuối cùng thật sự là hết cách, ta chỉ có thể dùng đòn sát thủ: "Hàn Tín đại tướng quân, ngài muốn như thế nào, mới bằng lòng tin tưởng Tần Vũ và ba pháo thật sự là hữu nghị sao?"

"Ha ha ha ha." Nghe đến đây, Hàn Tín vậy mà lại cười như điên: "Tình hữu nghị, thế mà ngươi lại nói về tình hữu nghị với ta, trên thế giới này căn bản là không có tình hữu nghị. Tiêu Hà đối với ta có ơn tri ngộ, chúng ta hợp tay, cuối cùng hắn có nên bán ta luôn không?"

"Cái này thì chưa chắc." Ta hừ lạnh một tiếng: "Cổ nhân chú ý tới hai sườn đao, ta nói có người bằng lòng vì bằng hữu mà cắm đao, ngươi có tin hay không?"

"Không tin."

"Được, chúng ta đánh cược đi." Ta nói: "Nếu ba pháo nguyện vì Tần Vũ mà cắm đao, ngươi có thể bỏ qua cho hắn không?"

"Cược thì cược." Giọng Hàn Tín lại lần nữa vang lên trong đầu ta.

Ta nhìn qua một cái Tam Pháo, liền đem một thanh dao găm sáng loáng ném đến dưới chân hắn: "Đến đây đi, hai hông kẹp dao, chứng minh ngươi cùng Tần Vũ nghĩa khí."

Tam pháo gật gật đầu, không chút do dự giơ dao găm lên định đâm vào ngực.

"Chờ chút!" Lý Ma Tử lúc này mới gọi ba pháo lại: "Ngươi còn chưa thành gia, còn chưa có con cái, cứ như vậy chết đi, bất trung bất hiếu, tổ tông của ngươi sẽ không bỏ qua cho ngươi, để ta tới!"

Nói xong, Lý Ma Tử định đi đoạt chủy thủ.

"Không được." Tam Pháo nắm lấy chủy thủ không buông: "Ngươi không thể làm như vậy được! Trên người ngươi còn nhỏ, một nhà già trẻ còn cần ngươi chiếu cố, ngươi chết thì bọn họ làm sao đây? Ta không có chỗ dựa, chết cũng đáng."

"Ngươi ngốc à." Lý măc Tử chửi ầm lên: "Loại chuyện này ngươi cướp cái gì. Ta không tin ta chết, ngươi không giúp ta chiếu cố người nhà..."

Tam Pháo nói: "Ta thấy ngươi mới ngu ngốc, vợ ngươi ta có thể chiếu cố sao? Để lão bà ngươi lẻ loi hiu quạnh dẫn dắt hài tử, ngươi nhẫn tâm sao? Cho dù ta giúp ngươi chiếu cố các nàng, cũng xa xa không bằng ngươi."

Hai người ngươi một lời ta một câu, lại tranh đòi chết.

Mẹ nó, đúng là hai người này giỏi.

Ta nơm nớp lo sợ nhìn Hàn Tín đại tướng quân, không biết hắn ta có cho rằng là ta đang diễn kịch hay không.

Không nghĩ tới, vẻ mặt Hàn Tín lại trầm tư, giống như pho tượng đứng ở nơi đó, nhìn Lý Ma Tử cùng ba pháo.

Trong lòng ta hưng phấn, biết rõ tinh thần hi sinh hai người là bằng hữu của mình, đã bắt đầu đả động Hàn Tín rồi!

"Như vậy đi." Cuối cùng hai người cướp tới cướp lui, dứt khoát nói: "Mỗi người chúng ta một đao đi."

"Tốt, vậy mỗi người một đao!"

Ta nhìn Hàn Tín đại tướng quân, không biết Hàn Tín có đồng ý hay

không.

Không nghĩ tới cuối cùng Hàn Tín lại thở dài tiêu điều, nói: "Thôi thôi, nhận được hai ba tri kỷ trên đời, là đủ rồi! Cũng không phải ai cũng là Tiêu Hà."

Nói xong, Hàn Tín liền vui vẻ cười lớn, cho đến cuối cùng, biến mất trong đai lưng ngọc.

Ta thở phào nhẹ nhõm.

Lý Ma Tử vẫn còn đang tranh chấp với ba pháo, mắt thấy sắp đánh nhau.

Ta ngay cả vội vàng chạy lên khuyên nhủ hai người: "Được rồi, đại tướng quân tin tưởng các ngươi rồi."

"Không được, còn không có hai đan vào đao... Chờ một chút, ngươi nói cái gì? Đại tướng quân tin rồi? Hắn đi rồi?"

Ta gật gật đầu.

Cả tam pháo và Lý Ma Tử lập tức thả lỏng toàn thân, trực tiếp co quắp ngồi trên ghế dài: "Móa nó, cuối cùng cũng đi rồi."

Ta lập tức chạy đến đánh thức Tần Vũ.

Thân thể của Tần Vũ quá yếu, âm thịnh dương suy, vì lẽ đó mới vừa tỉnh lại ý thức mơ hồ, cũng không hề nhớ tới những chuyện xảy ra trong mấy ngày này.

Hắn chỉ là không hiểu vì sao nhìn Lý Ma Tử, ngạc nhiên nói đây không phải là Lý Cẩu Đản sao? Tiểu tử ngươi tới từ lúc nào vậy? Sao ta lại không biết.

Lý Ma Tử cùng Tam Pháo nhìn nhau cười cười, sau đó bất đắc dĩ nói: "Tiểu tử ngươi còn nhận ra ta à, ta thiếu chút nữa chết trong tay ngươi, có biết không?"

Tần Vũ không hiểu gì nhìn Lý Ma Tử từ trên xuống dưới, nói tên tiểu tử ngươi vẫn giống như trước đây, thích khoác lác.

Lý Ma Tử đành phải đem toàn bộ những chuyện phát sinh trong khoảng thời gian này nói rõ đầu đuôi với Tần Vũ.

Tần Vũ sau khi nghe xong, lập tức kinh sợ trợn mắt há hốc mồm, sau đó nước mắt lưng tròng ôm chặt Lý Ma Tử và ba pháo: "Hảo huynh đệ, các ngươi thật đúng là ngốc, ta đối với các ngươi như vậy, các ngươi lại còn lấy ơn báo oán, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng!"

"Không sai biệt lắm là được rồi, đừng nói buồn nôn như vậy." Lý Ma Tử nhịn không được cả người run rẩy: "Ta nổi hết da gà. Nếu thật sự muốn cảm tạ, vậy hảo hảo cảm ơn vị đại sư này đi!"

Nói xong, Lý Ma Tử chỉ chỉ vào ta: "Hắn mới thật sự là ân nhân cứu mạng của ngươi."

Tần Vũ lúc này mới ý thức được mình là người ngoài nên cười xấu hổ, nói lời cảm tạ.

Ta mỉm cười khoát tay nói không cần, ta giúp ngươi cũng chỉ là nể mặt Lý mặt rỗ mà thôi.

Đêm hôm đó, Tần Vũ làm chủ, đưa chúng ta đến khách sạn lớn cấp Ngũ Tinh ăn uống no nê một trận. Trong bữa tiệc, Tần Vũ uống nhiều, ôm Lý Ma Tử gào khóc, nói Mã lão bản ngày thường đối xử với hắn không tệ, hắn coi Mã lão bản là trưởng bối đến đối đãi, Mã lão bản sao có thể làm ra chuyện hoang đường như vậy với mình chứ?

Về phần Mã lão bản, về sau thật sự táng gia bại sản, những hồ bằng cẩu hữu kia của hắn nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, đem sản nghiệp của Mã lão bản phân chia sạch sẽ. Cuối cùng Mã lão bản rơi vào thân không phân văn tiền, còn bởi vì một chuyện, bị bắt vào làm nhà lao mấy năm.

Sau khi đi ra, Mã lão bản nghèo đến cơm cũng không ăn nổi, kém chút lưu lạc đầu đường.

Cuối cùng vẫn là Tần Vũ vươn tay cứu viện, cho Mã lão bản một ít cứu tế.

Đối với sự giúp đỡ của Tần Vũ, Mã lão bản vẫn không thể tin được, nghi ngờ có phải Tần Vũ đang làm gì hắn hay không?

Sau đó, Mã lão bản liền biến mất khỏi tòa thành này, tìm không ra tung tích...

Ta chợt nhớ tới câu nói của Hàn Tín trước khi đi.

Nhân sinh được hai ba tri kỷ, là đủ.

Nhưng tri kỷ hai ba lần, há có thể dễ dàng lấy được?

Trong xã hội chí thượng tiền này, mọi người đều dùng lợi ích để so sánh tiêu chuẩn của giao hữu.

Ngươi giúp được ta mới xem như bằng hữu chân chính. Nhưng nếu có một ngày ngươi không còn giá trị gì với ta nữa, ta sẽ một cước đá ngươi văng ra, coi ngươi như rác rưởi.

Khuyên thế nhân ai lau mắt, nhìn bằng hữu bên cạnh nhiều một chút, ai là thật ai là giả!

Ta hy vọng, lịch sử vĩnh viễn dừng lại trong khoảnh khắc Tiêu Hà Nguyệt theo đuổi Hàn Tín.

Cái câu chuyện mỹ miều thiên cổ này xem như là viên mãn rồi.

Đáng tiếc, sự thật thường không thỏa mãn lòng người, chỉ lưu lại cho Hàn Tín thiên cổ một quẻ mà thôi.

Chương thứ hai trăm năm mươi bốn bài thi quỷ dị.

Nói tóm lại, hành trình lần này khá là vui vẻ.

Mặc dù cũng xảy ra chút bất ngờ, nhưng đây mới là nhân sinh, khắp nơi đều tràn ngập khúc nhạc nhỏ.

Lý Ma Tử và Như Tuyết vì lần du lịch này, đã xác định được quan hệ tình lữ. Về phần ta và Doãn Tân Nguyệt, cũng coi như là người thân của chung thân, sau khi trở về, Doãn Tân Nguyệt liền giao cho ta lần đầu tiên.

Đêm hôm đó gió mát thổi tới, trăng sáng nhô cao, ta mua hai bình rượu rượu ngon, đổ vào trong chén cao, tắt đèn, đốt hai cây nến. Dưới ánh nến, Doãn Tân Nguyệt thẹn thùng như nụ hoa chớm nở, khiến ta tim đập thình thịch, cho dù cả đời như vậy, ta cũng thấy hạnh phúc.

Trải qua một buổi tối triền miên, giữa trưa ngày hôm sau ta mới rời giường.

Lúc tỉnh lại, Doãn Tân Nguyệt đã đi làm xong, trên bàn để hai bàn ăn sáng đơn giản lại ấm áp, một tờ giấy nhỏ, viết yêu nhắc nhở.

Đây mới thực sự là cuộc sống, ta ăn như hổ đói, tất cả tâm tình xấu xa đều bị quét sạch.

Đang ăn bữa sáng, ông chủ họ Bạch ở bên cạnh gõ cửa đi vào, cười chào hỏi với ta: "Tiểu Trương à, hôm qua giữ cô nương nhà người ta qua đêm rồi à?"

Ta có chút thẹn thùng gật gật đầu, loại trai tơ kẽo hoạt như ta đây, ở trước mặt người khác nhấc lên chuyện này đương nhiên là xấu hổ.

Ông chủ họ Bạch cười ha hả nói không có gì, đều đã là người trưởng thành cả, chỉ chút chuyện vặt vãnh mà cũng đòi làm đỏ mặt à?

Ta không muốn ở đề tài này dông dài với lão bản trắng, trực tiếp hỏi hắn có chuyện gì.

Ông chủ họ Bạch lúc này mới nói với ta, hai hôm trước có người đến cổ điếm tìm ta, trông rất vội, nhưng thấy trong tiệm không có ai, lại không liên lạc được ai bèn viết tờ giấy, nhờ ông chuyển cho ta.

Nói xong lão bản bèn cho ta một tờ giấy.

Ta ngay cả vội vàng nói ta biết rồi, cảm ơn ông chủ Bạch.

Sau khi tiễn ông chủ họ Bạch, ta tiện tay ném tờ giấy qua một bên. Không cần phải nói, chắc chắn đối phương tới tìm ta xử lý âm vật, nhưng hạnh phúc của ta chỉ vừa bắt đầu, không muốn tách khỏi Doãn Tân Nguyệt, càng không muốn mạo hiểm!

Qua vài ngày sau, ông chủ Bạch bỗng nhiên lại tới tìm ta, hỏi có phải không theo giấy gửi điện thoại cho đối phương.

"Ta hỏi ông chủ Bạch gia làm sao biết được? Ông chủ Bạch gia bỗng nhiên có chút tức giận, nói trước khi đi hộ gia đình kia muốn mã số của hắn, mấy ngày nay đều đang gọi điện để thúc giục.

Nói xong ông chủ Bạch còn trách cứ ta, nói ta làm như vậy không được, người ta đã lo lắng đến sứt đầu mẻ trán, ta lại không quan tâm, nào có như một thương nhân âm vật.

Ta choáng váng, ông chủ Bạch làm sao biết nỗi khổ của ta chứ?

Ta quá mệt mỏi, chỉ muốn sống qua cuộc sống bình thường hai ngày liền mà thôi.

Bất quá Bạch lão bản là người ưa thích dông dài, nếu ta cự tuyệt, lão bản khẳng định sẽ lải nhải với ta, ta chỉ có thể đáp ứng hắn bây giờ cho gọi điện thoại.

Bạch lão bản vẫn không yên lòng, không có cách nào, ta chỉ không thể làm gì khác trước mặt Bạch lão bản.

Sau khi máy truyền tin kết nối, bên kia truyền đến một âm thanh khàn khàn: "Ngươi tìm ai?"

"Cái này, nghe nói mấy ngày trước ngươi đến tiệm cổ tìm ta."

"A, ngài là ông chủ Trương của quán cổ?" Giọng điệu khàn khàn của đối phương lập tức trở nên phấn khích: "Ông chủ Trương, cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng, con gái ta sắp chết rồi! Ta không biết nên làm gì bây giờ, đại sư mau tới đây đi, ta sẽ cử xe đi đón ngài."

"Chờ một chút." Ta lập tức gọi đối phương lại: "Ngươi trước đừng kích động, bình tĩnh nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta mới có thể xác định được có giúp được hay không."

Mà đối phương lại khăng khăng muốn ta qua đó, nói chuyện này thật sự là quá phức tạp, nói hai ba câu không rõ.

Không có biện pháp, đối phương kiên trì như vậy, ta cũng không tiện cự tuyệt, đành phải để cho bọn họ nói cho ta địa chỉ, một mình ta liền đi.

Nguyên bản còn muốn thuận tiện gọi Lý Ma Tử tới, chẳng qua thấy Lý Ma Tử và Như Tuyết đang nấu cơm, một nhà ba người ấm áp đến cực điểm, cũng không ảnh hưởng gì tới Lý Ma Tử cả.

Ta đi một mình tới chỗ ở mà đối phương cung cấp.

Nơi này là một phòng học đường, gần một chỗ. Thông thường phòng khu học đều cực kỳ đắt đỏ, nhà giàu này có thể mua nhà ở gần trung tâm, hẳn là có tiền.

Ta thầm nghĩ lần này hẳn là có thể kiếm chút tiền chứ?

Ta đứng ở dưới phòng học khu, cho đối phương một điện thơ. Rất nhanh, liền có một nữ nhân trung niên vẫn còn phong vận thướt tha từ trên lầu đi xuống. Mặc dù trang phục rất tốt, nhưng khó có thể che đi sự mệt mỏi trên mặt.

Sau khi biểu lộ thân phận của mình, nàng lúc này kích động ứa nước mắt, nói con gái rốt cục được cứu rồi, con gái rốt cục được cứu rồi!

Ta bất đắc dĩ, vội vàng nói rõ với nàng trước: "Bà vợ này, hiện giờ ngay cả nhà các ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì cũng không biết, cho nên không có cách nào cam đoan với các ngươi. Nếu như vượt qua phạm vi năng lực của ta, ta cũng bất lực..."

Nữ nhân trung niên lập tức gật đầu: "Lão bản, ngài chắc chắn có biện pháp, ta đã nghe qua câu chuyện của ngài, ngài chắc chắn có thể giúp được ta đúng không?"

Trong lòng nàng đang không ngừng ám chỉ bản thân, con gái còn cứu, xem ra chuyện này đã dằn vặt nàng không ít.

Ta chỉ còn cách vẫy tay: "Đi xem trước rồi nói sau!"

Dưới sự dẫn dắt của nữ nhân trung niên, chúng ta rất nhanh đã lên thang máy lầu năm.

Trong thang máy, người phụ nữ trung niên nói cho ta biết cô gái họ Võ, gần đây con gái cũng sắp tới kỳ thi, nhưng khi tới gần kỳ thi lại đột nhiên xảy ra một chuyện đặc biệt tà môn. Chuyện này khiến cô ta rất lo lắng, dù sao kỳ thi là việc lớn liên quan tới con nít, nếu trong thời điểm mấu chốt này, cả nhà đều sẽ hối hận cả đời."

Dọc con đường này, nữ nhân Võ nữ lầm bầm liên hồi, tai của ta nghe được cả rồi. Nhưng nàng là nhân mẫu nên có thể hiểu được sự quan tâm của ta đối với con gái, nên ta không than thở.

Sau khi vào cửa, nữ nhân của Võ Môn bảo ta ra ngoài phòng khách chờ, còn nàng thì chạy vào phòng ngủ mặc quần áo cho con gái, lăn một hồi lâu, rồi mới đỡ được một cô gái ra khỏi phòng.

Không thể không nói, nữ nhi của Võ nữ tử rất nho nhã xinh đẹp, cao cao gầy, mặc váy hoa trắng nền xanh, coi như là yểu điệu thục nữ.

Nhưng gương mặt nhỏ nhắn của lúm đồng tiền lại vàng như nến, trông rất yếu ớt, bước đi bất ổn, nếu không nhờ nữ nhân kia đỡ, khéo đã sớm ngã lăn ra đất rồi.

Đi không được hai bước, cũng đã mệt thở hổn hển như trâu, bất quá nàng vẫn lễ phép hướng ta cười cười, nói: "Chào thúc thúc."

Ta ngay cả vội vàng nói ngươi nghỉ ngơi thật tốt là được rồi, đừng nói chuyện nữa.

Ta quay đầu lại liền hỏi nữ nhân Võ Nhi, nàng ta chưa đưa đến y viện của nàng ta làm kiểm tra sao? Nhìn qua sẽ thấy là dinh dưỡng không tốt.

Võ nữ nhân bất đắc dĩ thở dài: "Nếu y viện có tác dụng, ta cũng không cần nhờ ngài tự mình ra tay nữa! Y viện lớn nhỏ, thậm chí Bắc Kinh cũng đã chạy qua rồi, nhưng vẫn không có tác dụng. Mấy ngày trước dùng một ít biện pháp làm bằng đất, hình như có chút hiệu quả, nhưng sau đó bệnh tình lại chuyển biến xấu đi rất nhiều, bây giờ ngay cả đi đường cũng không thành vấn đề..."

Nói xong, nữ nhân Võ Nhi lại khóc lên, thiếu nữ đau lòng lau nước mắt cho mẫu thân.

Ta nói: "Vậy được rồi! Ngươi nói cho ta nghe trước đi, con gái ngươi là lúc nào thì bắt đầu xuất hiện loại bệnh này, còn có một số chi tiết trên đó. Ví dụ như nàng đã từng chạm mặt cái gì đó không nên đụng vào phải không? Có đắc tội với cái gì đó không nên đắc tội hay không?"

Nữ nhân Võ Tữu tổ chức ngôn ngữ đơn giản, nói với ta.

Võ nữ nhân là một người trong gia đình khác biệt, một mình nàng nuôi đứa con gái này, mặc dù cuộc sống rất khó khăn, nhưng nhìn con gái có thể khỏe mạnh trưởng thành, trong lòng Võ nữ nhân kỳ thật rất vui vẻ.

Thấy con gái sắp tham gia khảo nghiệm, con gái Võ Nhi chiếu cố con gái, càng không có gì không được, nhỏ đến mức ăn mặc, học tập bù nhìn, Võ Nữ Nhi đều quen mặt, là một người mẹ tận tâm.

Nhưng khoảng hai tháng trước, con gái của Võ nữ nhân đột nhiên trở nên kỳ quái!

Ngày đó sau khi từ trường học trở về, nữ nhi nói thân thể không thoải mái, cụ thể không thoải mái chỗ nào, cũng không rõ. Dù sao cả người mềm nhũn vô lực, trong đầu bù xù, căn bản không có tinh thần học tập.

Nữ nhân Võ lại có chút hoảng hốt, còn tưởng con gái ngã bệnh rồi, lúc này dẫn con gái tới y kiểm tra, nhưng kết quả kiểm tra lại không có chuyện gì.

Võ nữ nhân cho rằng nữ nhi trong khoảng thời gian này do học tập quá mệt mỏi, nên mới dẫn dắt con gái mua một ít bảo bối thần kinh để ăn.

Con gái ăn, buổi tối hôm đó đã có chuyển biến tốt đẹp, nhưng sáng sớm hôm sau, con gái lại phát hiện thân thể mình nặng nề dị thường, trong đầu cũng dỗ dành, căn bản không thể đi được. Con gái nói với Võ Nữ Nữ Nhi, nàng cảm thấy trên người như có một tảng đá lớn đè ép, căn bản không thể đi nổi, thậm chí còn không thở nổi.

Võ nữ nhân trợn tròn mắt, thấy bài kiểm tra cao độ sắp tới, nếu con gái đột nhiên mắc phải tai họa, cả đời này nàng sẽ hỏng. Võ nữ nhân liền dẫn con gái đi đến các y viện lớn hơn làm kiểm tra toàn diện, nhưng y viện ra kết quả vẫn là bệnh về mặt sinh lý, tìm khắp các danh y cũng không có hiệu quả.

Nữ nhân Võ Nhi tuyệt vọng, nàng đặt tất cả hi vọng lên người nữ nhi, nếu con gái có chuyện gì không hay thì thật sự không biết con gái nàng còn sống dựa vào cái gì nữa.

Đây cũng không phải là nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất vẫn là mấy ngày hôm trước!

Chương thứ hai trăm năm mươi, mất hồn.

Nữ nhi của Võ Nhi nửa đêm tỉnh lại từ trong giấc ngủ, hét lớn: Ta không muốn đi, ta không cần đi!

Nữ nhân Võ Phương kinh hãi, vội vội vàng đi tới gian phòng của nữ nhi.

Còn chuyện mà Vũ nữ nhân tiếp theo nhìn thấy, khiến nàng run sợ!

Nữ nhi giờ phút này đang đứng thẳng tắp trong phòng, hai chân duỗi thẳng, mũi chân nhẹ nhàng nhón lên, mà trước mặt nàng, lại là ba tấm lụa đỏ treo trên đèn.

Nữ nhi vừa đi về phía trước, vừa thống khổ lắc đầu, kêu gọi ta không nên đi, nhưng thân thể nàng giống như không bị khống chế, cuối cùng đi đến trước mặt Hồng Lăng, muốn chui đầu vào bên trong.

Một khi tròng vào, con gái sẽ bị treo cổ chết! Nữ nhân Võ Kiều kêu thảm một tiếng, không chút do dự xông lên ôm lấy con gái.

Ai ngờ lúc này con gái mình thân thể vững như bàn thạch, khỏe như đá tảng. Bằng vào một thân phận nữ nhân dòng nữ nhân thì làm sao có thể ngăn được con gái. Cuối cùng nó trơ mắt nhìn con gái đang khoác lên cổ, Hồng Lăng co rút lại, ghì chặt cổ con gái, con gái hít thở không thông, trợn trắng mắt, trong cổ họng phát ra tiếng khàn khàn.

Nữ nhân Võ sợ hãi, lại đi ôm lấy con gái, nhưng không còn tác dụng gì. Cuối cùng nữ nhân Võ Nữ đành phải tìm kéo Hồng Lăng cắt đứt cái kéo, con gái ngã từ trên Hồng Lăng xuống, may mắn sống sót.

Sau khi con gái tỉnh lại, liền gào khóc, nữ nhân Võ liền vội vàng hỏi con gái rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, tại sao đang lành lặn muốn thắt cổ chứ?

Nữ nhi nói cho Võ nữ tử, trong cơn mơ, không ngờ lại nghe thấy có người gọi tên mình, nàng mở mắt ra, phát hiện một nam tử dáng người vĩ đại đang đứng trước mặt. Thanh âm người đàn ông kia to lớn, chính là phát ra từ trong miệng hắn.

Hắn không ngừng gọi tên của Võ nữ, bảo nàng đi theo mình. Lúc đó nữ nhi của Võ nữ cũng không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy cả người không thể khống chế được, giống như có người nào đó đang khống chế thân thể của chính mình.

Nàng trợn tròn mắt, phẫn nộ giãy dụa nhưng căn bản không thoát ra được.

Trong mơ hồ, nàng nghe được nhiều âm thanh hơn đang hô hoán chính mình, bất quá thanh âm kia là từ ngoài cửa sổ truyền đến. Nàng quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện có rất nhiều hài tử cùng tuổi mình, đang lơ lửng ngoài cửa sổ, vẻ mặt cười quái dị nhìn mình.

Nàng rõ ràng phát hiện, trong những người đó, có rất nhiều người là bạn học của mình!

"Tới tìm chúng ta đi, chết trên Hồng Lăng là có thể tìm được chúng ta..." Bọn họ không ngừng nói.

Nữ nhân Võ Nhi đương nhiên không chịu, giãy dụa kịch liệt, nhưng cuối cùng nàng vẫn treo mình lên gấm, hấp hối.

Nếu cuối cùng không phải Võ nữ nhân cắt đứt Hồng Lăng, sợ là con gái lúc này đã chết đến không thể chết thêm.

Võ nữ nhân nghe con gái xong, liền ý thức được đây không phải là bệnh bình thường, hơn nữa có gì đó quái lạ. Cho nên Võ nữ nhân mới biết được trăm phương ngàn kế về ta, tới tìm ta hỗ trợ.

Ta hít một hơi thật sâu, vẻ mặt căng thẳng hẳn lên. Bởi vì theo miêu tả của Võ nữ, nữ nhi của nàng rất có thể là mất hồn, cho nên thân thể mới có thể yếu ớt như vậy.

Nếu quả thật là mất hồn, sợ rằng sự tình sẽ phi thường khó giải quyết!

Thế thì ta lại bảo Võ nữ nhân đi tìm mấy cây nến, ngâm vào bên trong mỡ, sau đó đi quanh con gái mình lấy mười cây.

Người có ba hồn bảy vía, mười ngọn nến này, phân biệt đại biểu cho tam hồn thất phách của con gái nàng, ta muốn phán đoán con gái của nàng rốt cuộc là mất đi hồn phách nào.

Sau khi thắp sáng, ta bảo nàng lẳng lặng ngồi đó, ngàn vạn lần không được động vào. Lệnh cho nữ nhân kia đem cửa và cửa sổ trong nhà đóng cửa lại, kéo lên cửa sổ, không để cho gió thổi vào, miễn ảnh hưởng đến hiệu quả, còn ta thì cẩn thận quan sát biến hóa của ánh nến.

Ngọn nến từ từ bốc cháy lên, ánh nến từ nhỏ đến lớn dần dần bay lên, lớn nhỏ không đều nhau, bất quá cũng không sai biệt lắm, chậm rãi thiêu đốt.

Nhưng rất nhanh, ta phát hiện được dị thường, ngọn nến ở góc đông nam của nữ nhi Võ nữ, ngọn lửa được bốc lên, bay về phía thân thể của nàng, ánh nến cũng dần dần chuyển sang màu vàng nhạt, biến thành màu đỏ máu, hơn nữa màu máu càng ngày càng đậm!

Ta lập tức chạy tới xem xét, xác nhận xung quanh không có gió, lúc này mới thổi tắt toàn bộ ngọn nến, nói: "Vũ nữ nhân, con gái của ngươi có một hồn phách xuất thể. Mà nhân phách trong ba hồn bảy vía là quan trọng nhất, sau khi rời khỏi thân thể nhiều nhất chỉ sống được mười ngày, con gái của ngươi xuất hiện loại bệnh trạng này, thời gian bao lâu rồi?

Thiếu nữ kinh hãi biến sắc, vội vàng bẻ ngón tay tính toán, cuối cùng vẻ mặt hoảng sợ nhìn ta: "Bảy ngày rồi, đại sư, người mau cứu con gái ta đi, van xin người đó!"

Nữ nhân của Võ Nhi đau khổ cầu xin dọa con gái hoảng sợ, ta vội vàng an ủi các nàng không được hoảng hốt.

Ta nói: "Xem ra tối hôm nay chúng ta phải tìm được trụ cột của con gái ngươi mới được. Sau khi trời tối thì hành động, thời gian còn lại cho chúng ta không còn nhiều, bây giờ ta phải trở về chuẩn bị, ngươi ở nhà chờ ta!"

Võ nữ sinh sợ ta chạy mất nên đành phải đau khổ quỳ xuống, bảo ta ngàn vạn lần không được mặc kệ, nếu con gái có chuyện gì không hay thì nàng cũng không sống nổi.

Chỉ cần ta có thể cứu con gái của nàng, nàng có điều kiện gì nàng cũng có thể đáp ứng ta, cho dù là kiếp sau nàng có thể hầu hạ ta cùng con gái nàng cũng được. Trong lời nói có chút mập mờ, nữ nhân Võ mỗ cũng thật sự là bất đắc dĩ.

Ta gật đầu, để nữ nhân Võ Tòng yên tâm, nếu đã quyết định quản lý, vậy nhất định sẽ cố gắng hết sức giải quyết chuyện này.

Trở lại tiệm cổ, con lập tức từ trong rương của gia gia tìm được Chiêu Hồn phiên, lại từ trên chợ phụ cận mua một con gà trống mào đỏ.

Đợi sau khi ta trở về lần nữa, nữ nhân kia lập tức cung kính hỏi ta, có tìm được thứ gì cần dùng không?

Ta gật gật đầu nói tìm được, liền mang Chiêu Hồn Phiên và gà trống đặt xuống đất.

Nữ nhân Võ Nhị Thố lập tức hỏi ta rốt cuộc thứ này dùng để làm gì.

Ta xem xét sắc trời rồi, nói sắc trời còn sớm, hiện tại nói cho ngươi biết đến lúc đó ngươi cũng quên đi, tối lại nói với ngươi đi! Tối nay có thể sẽ sẽ sẽ lãng phí rất nhiều tinh lực, nghỉ ngơi sớm một chút.

Võ nữ gật đầu, ý bảo ta vào phòng của nàng nghỉ ngơi, nàng ở cùng con gái.

Trước đây quả phụ đã thị phi nhiều, tuy là nàng bảo ta đi, nhưng ta biết rõ là chỉ muốn lấy lòng ta, trong lòng nàng hẳn cũng rất mâu thuẫn với chuyện này nhỉ?

Thế thì ta cười nói không có việc gì, ta ngồi vào ghế ngồi khép lại là được.

Nữ nhân vũ cảm kích nhìn ta một cái, miễn cưỡng cười cười rồi mang theo con gái trở về phòng.

Tuy nhiên ta nằm trên ghế thấp lăn qua lộn lại không ngủ được, nhà của Võ nữ nhân nhìn qua phong thuỷ cũng không tệ lắm, hơn nữa ta cũng không phát giác được hiện tượng gì âm dương mất cân bằng. Mặt khác những thứ trong nhà đều là hiện đại kỹ thuật cao cấp, ở đâu sẽ có âm vật quấy phá chứ?

Nữ nhân kia dẫn ta tới đi một vòng trong phòng, không ngờ nàng ta lại lặng lẽ ra khỏi phòng ngủ, sau khi khẽ đóng cửa lại, lúng túng nhìn ta nói không ngủ được.

Ta cười nói vậy thì ngồi xuống trò chuyện đi, ta có mấy nghi hoặc, muốn hỏi ngươi một chút.

Nữ nhân Võ Nhi lập tức gật đầu, ngồi xuống đối diện ta.

"Ta hỏi ngươi một chút, nhà ngươi có đồ cổ gì hay không? Người có lịch sử trăm năm trở lên đều có thể tính được."

Nữ nhân Võ cẩn thận nghĩ lại, cuối cùng lắc đầu: "Không có, những thứ trong nhà của ta đều là gần đây mới có."

"Vậy Hồng Lăng con gái ngươi treo trên cổ, từ đâu tới đây?"

Nữ nhân kia suy nghĩ một chút, vẻ mặt đột nhiên hoảng sợ: "Đúng rồi, Hồng Lăng, Hồng Lăng ở đâu ra thế? Nhà chúng ta không có Hồng Lăng gì cả. Hơn nữa nữ nhi đã lâu không ra ngoài, làm sao có Hồng Lăng được chứ?"

Lúc này ta ý thức được tấm Hồng Lăng kia có vấn đề: "Hiện tại tấm Hồng Lăng ở đâu."

Nữ nhân kia sứt đầu mẻ trán nói: "Ta không có chú ý! Lúc ấy chỉ lo cho con gái, không có tơ hồng. Giống như sau khi ta cắt đứt Hồng Lăng, liền tùy ý vứt nó xuống đất, sau khi chạm vào, thì không còn thấy Hồng Lăng nữa..."

Ta lập tức nói: "Ngươi tranh thủ thời gian đi tìm đi! Tốt nhất là có thể tìm ra, ta hoài nghi con gái ngươi chính là ở trên cái hồng lăng kia mất hết hồn phách, hơn nữa tính phách con gái ngươi rất có thể sẽ bám vào trên hồng lăng."

Nữ nhân Võ Nhi lập tức gật đầu, bảo ta ở trong phòng khách chờ một lát, nàng thì bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng tìm tới rồi đi, Vũ nữ nhân đều không tìm được Hồng Lăng, khuôn mặt trở nên tái nhợt: "Sao lại không tìm thấy? Làm sao có thể tìm không thấy chứ? Con Hồng Lăng kia, ta đặt nó ở trên sàn."

Nhìn dáng vẻ hoảng sợ của nữ nhân Võ Nhi, ta cũng có chút đau lòng, nói nàng đừng tìm nữa, Hồng Lăng có thể đã bị người ta mang đi. Ta hỏi nàng, hình như Hồng Lăng kia không giống cổ vật?

Đầu Võ nữ nhân như trống bỏi: "Không phải không phải, dải lụa đỏ kia tuyệt đối không phải cổ vật. Ta đã nhìn thấy dải lụa đỏ kia, là bán ở khu vực nhỏ gần chúng ta có bán, là do một bà lão bày quầy hàng bán."

"Ừm? Ngoại trừ nàng còn có người nào bán bộ lụa đỏ kia không."

"Không còn nữa rồi." Võ bà bà không chút do dự nói: "Bây giờ ai còn cần dải lụa đỏ kia nữa."

Ta đăm chiêu gật đầu, bảo nữ nhân Võ mau dẫn ta đi gặp bà lão kia, hy vọng có thể thăm dò được một số bí mật từ miệng bà bà ấy.

Nữ nhân kia lập tức dẫn ta xuống lầu, tới cửa khu nhỏ, gặp được bà lão kia.

Bà lão thứ hai trăm năm mươi sáu chương bán Hồng Lăng.

Bà lão hơn tám mươi tuổi, đạp một chiếc xe ba bánh, trên xe chất đầy những dải lụa đỏ, một cái loa lớn đang thét to: "Kỹ thuật kim loại tổ truyền, trăm năm dài dằng dặc lịch sử..."

Ta hít sâu một hơi, đi tới trước mặt bà lão, cười hỏi: "A bà, Hồng Lăng của ngài bán thế nào?"

Lão thái thái nhếch môi hướng ta cười nói: "Tiểu tử mua một cái đi, tặng cho bạn gái của ngươi. Gần đây có không ít người mua Hồng Lăng của ta đấy, nói hiệu quả không tệ lắm."

Nói xong, lão thái thái chủ động cho ta mượn một cái.

Ta cười hỏi: "A bà, gần đây có rất nhiều người mua Hồng Lăng của ngài? Đều là những người gì vậy."

Lão thái thái đắc ý nói: "Người nào cũng có, có tay trắng có cả học sinh thậm chí còn có ông chủ lớn nữa. Có lần một ông chủ thoáng cái đã mua hai mươi bốn dải lụa đỏ."

Ta lập tức nhíu nhíu mày, ta bỗng nhiên ý thức được, lần trước người mua hai mươi bốn dải lụa đỏ kia, rất có khả năng là có vấn đề.

Ta lập tức hỏi: "Ngài còn biết người mua hai mươi bốn dải lụa đỏ ngài không? Ông ấy mua nhiều tơ hồng như vậy để làm gì?"

Bà lão nói: "Không rõ lắm, nhưng hình như là tặng cho học sinh của hắn."

Ta có chút đăm chiêu gật gật đầu, sau đó lấy ra một trăm đồng tiền, cho lão thái bà: "A bà, như vậy đi, nếu lần sau người kia đến mua Hồng Lăng của bà, ngài giúp ta không được sao? Đến lúc đó ta lại cho bà thêm một trăm khối."

Lúc này bà lão vui vẻ: "Ngươi tìm hắn làm gì. Hơn nữa ta cũng sẽ không gọi điện thoại, điện thoại di động này của ta chỉ có thể đưa tiền, thuận tiện cho bọn trẻ lúc nào cũng tìm tới ta."

Ta nói cái này thì đơn giản, thế là ta liền đặt điện thoại tồn tại trong điện thờ lão thái bà, sau đó bố trí "Xuyển chuyển", chỉ cần lão thái bà nhấn nút "Nhị" thì có thể đăng ký.

Sau khi dạy bà lão xong, ta mới dẫn bà Võ Nữu rời đi.

Nữ nhân Võ kia nhìn ta mà không hiểu vì sao, người mua hai mươi bốn dải lụa đỏ kia chính là đầu sỏ gây tội? Tại sao nàng lại muốn mua nhiều dải lụa đỏ như vậy? Chẳng lẽ người bị hại không chỉ có nữ nhi của nàng?

Ta nói: "Hiện tại còn chưa định đoạt. Bất quá có chuẩn bị trước không nguy, thà rằng tin lão thái bà có không thể tin, đợi tiếng chuông điện thoại đi! Tìm được đối phương, có lẽ sẽ hiểu."

Nữ nhân như có điều suy nghĩ gật đầu.

Ta lại hỏi Võ nữ nhân gần đây có đắc tội người nào không, nữ nhi hoặc nữ nhi gần đây nhất có đắc tội với người khác hay không, nhưng Võ nữ nữ thì đầu lắc như trống lắc, nói các bằng hữu hàng xóm của mình rất hòa hợp với mình, biết một mình phải vất vả chăm sóc con mình, còn thường xuyên giúp mình.

Còn nữ nhi, càng không có khả năng. Nữ nhi thường ngày nhu nhược sợ chuyện, không thể nào đắc tội với người khác được.

Ta đã hỏi phụ thân của đứa nhỏ đâu? Cho dù ly hôn, con gái đụng phải chuyện này, không nên bỏ qua.

Võ nữ bỗng nhiên khóc lên, bất đắc dĩ thở dài, nói chồng hắn tuyệt đối là đồ lòng lang dạ sói, từ sau khi ly hôn, không chỉ chuyển hết tài sản trong nhà đi mà còn cho cô ta một căn phòng nhỏ, thậm chí chưa bao giờ đến thăm con gái, mặc kệ sống chết hay sống con gái.

Trong lòng ta phẫn nộ, trên đời này làm sao lại có một nam nhân không tim không phổi như vậy? Nhưng ta lại không tiện đánh giá người khác là chồng, ta chỉ có thể tính là người ngoài, nhà có vốn khó niệm, trước khi hiểu rõ tình huống, ta sẽ không tùy ý đánh giá một người.

Không bao lâu sau, sắc trời tối sầm lại, ta đọc một lần "đạo đạo đức kinh" để cho mình bình tĩnh lại, sau đó hỏi nữ nhân có chuẩn bị xong không? Bây giờ chúng ta phải đi tuyển hồn.

Võ nữ nhân gật đầu nói đã chuẩn bị xong.

Thế là ta tìm một sợi dây đỏ, dùng rượu trắng và muối ngâm qua, sau đó dùng dây đỏ buộc Chiêu Hồn Phiên cùng gà trống lớn.

Phách quá không ổn định, huống chi đã qua thời gian dài như vậy, nếu mang theo Phách một đường về nhà, ta sợ phách sẽ tự động tiêu tán. Cho nên ta mới mua con gà trống này.

Không nên coi thường con gà trống to này, con gà trống lớn này quyết định sự tiêu vong của nữ nhi, nữ nhân của Võ công này vẫn hoàn hảo. Đến lúc đó sau khi ta nhận được hạt giống, ta sẽ cho Phách kỵ lên lưng con gà trống kia về nhà!

Đại công kê vốn là âm, không những sẽ không va chạm vào phách, thậm chí còn có thể phát ra tác dụng dịu dàng.

Sau khi làm xong những chuẩn bị này, ta lập tức bảo Võ nữ nhân vẽ mấy chỗ mà con gái nàng thường đến, bảo nàng cầm Chiêu Hồn Phiên đến những nơi này tìm, một bên lại tìm một bên miệng gọi con gái, ngàn vạn lần không được dừng lại.

Nữ nhân Võ không chút do dự lập tức đáp ứng, sau đó dẫn ta đi dạo quanh đó.

Ta theo sát sau lưng Võ nữ nhân, sợ Võ nữ có lỗi.

Chúng ta xuống lầu, dạo quanh khu vực phụ cận. Nhìn thấy Võ Nữ Nhi này mặc trang phục kỳ quái đều sợ hãi, trốn thật xa. Võ Nữ nhân cũng lười để ý tới bọn họ, chỉ làm theo cách ta nói thôi.

Nữ nhân đầu tiên là đi tới quảng trường trước mặt tiểu khu, nữ nhi bình thường trước khi buổi sáng dậy đều chạy bộ như người tập thể hình, là nơi con gái còn khỏe nhất quảng trường phải không?

Nữ nhân kia giơ Chiêu Hồn Phiên, dắt gà trống đi dạo một vòng quanh quảng trường, nhưng không có gì khác thường.

Đêm nay không có gió, chiêu hồn ngao kéo xuống, gà trống cũng thành thành thật thật đi theo sau lưng Võ nữ, đi về phía trước một cách nghiêm túc.

Sau đó Võ nữ nhân lại chạy quanh khu nhỏ, nhưng chạy một vòng cũng không thấy bất cứ điều gì khác thường.

Trong lòng ta thất vọng, thầm nghĩ chẳng lẽ hồn quả của con gái mình đã bám vào trên dải lụa đỏ kia, mà Hồng Lăng đã bị người có ý mang đi rồi?

Hắn tìm một vòng trong khu nhỏ, cũng không tìm được hồn phách của con gái, cô gái gái Võ Nhi sốt ruột tới phát khóc, thật đáng thương.

Ta lập tức an ủi nữ nhân Võ nữ đừng khóc, nếu suy nghĩ cho kỹ, nơi con gái đến nhất, thì còn có chỗ nào khác nữa?

Nghĩ tới nghĩ lui, nữ nhân đột nhiên nói ở sau khu có một công viên hoàn hồ, nữ nhi cũng thường tới đó giải sầu, ta lập tức bảo Võ nữ nhân đi tìm thử.

Hiện tại đã là rạng sáng, cho nên cũng không có người, lác đác tinh quang ẩn tàng bên trong mây đen như ẩn như hiện. Gió lạnh thổi cành cây, phát ra thanh âm rầm rầm, ánh trăng xuyên thấu qua cành cây khô rơi trên mặt đất, làm ra bóng dáng pha tạp.

Võ nữ giơ Chiêu Hồn Phiên màu trắng, trên Chiêu Hồn Phiên có một con gà trống, cảnh tượng như vậy thật sự khiến người ta sợ hãi.

Nhưng dường như Võ nữ nhân đều tập trung toàn bộ tâm tư tìm con gái, cho nên cũng không chú ý tới hoàn cảnh cổ quái xung quanh.

Hình như đây là một con đường nhỏ do người ta đi ra, xung quanh đều là rừng rậm và cỏ dại, ít người lui tới, đúng là không rõ vì sao bà Võ Nữ lại chọn con đường này.

Hơn nữa con đường nhỏ này có vẻ rất dài, chúng ta đã đi một thời gian khá dài nhưng vẫn không thể ra khỏi đây. Nếu không nhờ có vũ nữ dẫn đường, thậm chí ta còn nghi ngờ chúng ta có phải đã gặp phải chuyện ma quỷ hay không, vĩnh viễn không thể ra ngoài được.

Đi trên con đường này khoảng mười phút, ta bỗng nhiên nhận ra một tia khác thường!

Ở phía trước cách đó không xa, bất ngờ có từng đợt âm thanh triệu hồi rất nhỏ truyền đến, âm thanh giống như tiếng kêu của nữ nhân yếu ớt. Giọng nói khàn khàn, máy móc, giống như tiếng điện tử thô lỗ, không hề có chút nhân khí.

Đối phương tựa hồ đang hô hoán một cái tên nào đó, cụ thể cái nào la lên thì không biết được. Ta chau mày, lập tức tập trung toàn bộ tinh thần!

Sáng sớm, nơi vắng vẻ như thế này mà lại xuất hiện âm thanh quỷ dị như vậy thì khẳng định là không bình thường.

Vốn dĩ ta còn muốn ngăn cản Võ nữ nhân, nhưng Võ nữ nhân hình như vẫn không nghe thấy âm thanh kỳ quái đó, vẫn tiếp tục đi về phía trước. Ta liên tiếp gọi hai tiếng, nhưng không thể gọi Võ nữ nữ nhân. Chắc nàng ta rất ham muốn con gái hồi phục rồi nhỉ? Toàn bộ tinh lực đều nằm trên hồn phách của con gái, cho nên không nghe thấy cũng bình thường.

Sau khi nghĩ mãi, cuối cùng ta vẫn quyết định không đi ngăn cản nữ nhi. Thanh âm này rất kỳ lạ, thậm chí có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng địa phương càng nguy hiểm càng quỷ dị thì càng có thể ẩn giấu manh mối tiêu hồn của nữ nhi Võ nữ nhân.

Mặc dù có nguy hiểm, nhưng cũng cần phải mạo hiểm! Cho dù đến lúc đó không đánh lại đối phương thì cũng có thể chạy là thượng sách.

Trên người ta vẫn còn Đào Hồn Hoa. Tính thời gian, Đào Hồn Hoa cũng đã tụ đủ âm khí, cứu vớt chúng ta khỏi nguy hiểm cũng không thành vấn đề.

Đối phương đang tiến gần về phía chúng ta, mà theo khoảng cách của song phương chúng ta càng ngày càng gần, rõ ràng ta thấy một ngọn đèn đơn độc đang di chuyển giữa không trung. Ngọn cô đăng tản mát ra ánh sáng trắng yếu ớt, phía sau ngọn đèn đó có một bóng đen.

Ta nghĩ một chút về "Quỷ điểm đèn"

Quỷ Điểm Đăng, chính là quỷ mang theo dương hỏa, trên đường đi "Gặp quỷ", thông tục nói chính là tìm con quỷ chết thay. Nếu kẻ nào không có mắt, nhất là gia hoả uống say ý thức mơ hồ đánh tới, vậy hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nghĩ đến điểm này, ta có chút đau đầu, đêm hôm khuya khoắt làm sao lại đụng phải thứ đồ chơi như vậy?

Ta khoanh tay đứng nhìn thì không nói được gì nữa, thế là nhanh chóng chạy tới vỗ vai nữ nhân Võ Nữ, nhỏ giọng cảnh cáo: "Nhìn thấy đoàn Bạch Quang trước mặt không? Sau khi tới gần chút nữa, nó sẽ cố ý cọ người vào người ngươi, ngươi phải tránh ra ngoài, hiểu chưa?"

Nữ nhân Võ kinh hãi, vội vàng nhìn về phía trước, đây mới là chú ý đến đoàn ánh sáng trắng kia.

Vẻ mặt nàng sợ hãi nhìn ta: " Đoàn bạch quang kia... là cái gì?"

Ta hít sâu một hơi, nói: "Nhớ kỹ lời ta nói, lát nữa ngàn vạn lần đừng có gặp mặt là được. Được rồi, bây giờ tiếp tục đi về phía trước, đừng trêu chọc đối phương."

Nữ nhân mặc dù sợ hãi, nhưng nghĩ lại nữ nhi đang bị người khác tra tấn, cuối cùng vẫn kiên quyết gật đầu, từng bước một đi về phía trước.

Ta thì ẩn núp trong rừng rậm nhỏ, gắt gao nhìn chằm chằm vật kia.

Chỉ cần có bất cứ thứ gì gió thổi cỏ lay, ta sẽ lập tức nhảy ra bảo vệ nữ nhân Võ nữ.

Chẳng mấy chốc, Vũ nữ nhân đã tới gần bạch quang. Sau khi tới gần, ta nhìn kỹ lại, lập tức cả người lạnh toát.

Nữ nhân Võ lại càng bị dọa há hốc mồm, thậm chí cũng quên đi tiếp tục đi tới, chỉ là sững sờ ôm lấy Chiêu Hồn Phiên đứng đó. Nếu không phải chấp niệm cứu con gái chống đỡ, e rằng Võ nữ nhân đã sớm chạy mất rồi!

Chương thứ hai trăm năm bảy, nửa đêm chiêu hồn chiêu hồn.

Người cầm đèn lồng là một nam tử mặc áo liệm.

Trên mặt nam tử bôi son phấn màu trắng thật dày, hai má và môi cũng bị bôi thành màu đỏ tươi, hai mắt gắt gao khép kín, trên đầu thì mang theo một cái mũ địa chủ, trong tay cầm một chiếc đèn đơn độc.

Sao có thể hình dung được? Thoạt nhìn người này thật giống như người giấy trong Minh Khí điếm.

Sắc mặt hắn tái nhợt, động tác cứng ngắc, giống như cương thi nhảy lên một cái, bộ dáng rất là kinh hãi khủng bố!

Ta cũng có hít một hơi lạnh, cảm thấy da đầu tê dại. Tuy trước đó suy đoán có thể là "Quỷ Điểm Đăng", nhưng khi ta đối mặt với quỷ điểm đèn này, nội tâm vẫn nhịn không được mà sợ hãi một trận!

Ngay cả ta cũng sợ hãi, chớ nói chi là nữ nhân Võ.

Võ nữ nhân nơm nớp lo sợ nhìn ta, hỏi ý kiến của ta. Ta bảo Võ nữ nhân không cần để ý đối phương, trực tiếp đi qua bên cạnh, tuyệt đối không được chạm vào đối phương.

Nữ nhân Võ Nhi gật đầu, nơm nớp lo sợ tiếp tục đi về phía trước, muội cũng từng chút từng chút một đi vào trong rừng cây.

Khi ta đi tới gần chỗ đối phương, lúc này mới phát hiện hai cánh tay của đối phương lại bị hai cái đinh quan tài đóng ở trên tay đèn lồng. Hình như hắn vẫn chưa phát hiện ra chúng ta, có lẽ hắn cũng chẳng buồn để ý tới, trực tiếp đi qua bên cạnh Võ nữ nhân.

Rất nhanh, chúng ta đã kéo giãn khoảng cách với đối phương, ta thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán, ý bảo Võ nữ nhân tiếp tục đi về phía trước.

Thật sự là chúng ta mới vừa đi về phía trước không tới hai bước, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng nhảy phì phì.

Ta kinh hãi, vội vàng quay đầu lại nhưng kinh hãi phát hiện người cầm đèn lồng kia không biết từ lúc nào đã đi đến phía sau ta. Giờ phút này hắn cách ta chỉ có không đến một mét, khóe miệng hơi nhếch lên, tựa hồ đang mỉm cười, con mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích. Một trận gió cổ quái thổi tới khiến thân thể của hắn lung lay sắp đổ.

Mẹ nó, hắn đi theo ta làm gì? Ta lập tức chuẩn bị bỏ trốn, tránh xa tên này.

Gia hỏa này vừa nhìn đã biết là người chết, khóe miệng còn có máu chảy ra, đem bột phấn trên mặt tuôn ra một dấu vết.

"Đứng lại!" Hắn tuyệt đối không nghĩ tới người chết kia lại mở miệng nói chuyện, âm thanh vẫn lạnh lẽo như trước.

Ta bị hù rồi, trợn mắt há hốc mồm hỏi: "Ngươi là ai?"

"Đợi ta với." Hắn bỗng nói: "Đợi ta một chút."

"Mẹ nó, đến cùng thì ngươi là ai." Ta cố lấy dũng khí, tức giận quát.

"Chờ ta, chờ ta." Trong cổ họng y không ngừng phát ra âm thanh quỷ dị, nghe mà tê cả da đầu, không biết đến tột cùng nên đi hay nên ở lại đây.

Nữ nhân Vũ nhỏ giọng gọi ta một tiếng: "Đại sư, làm sao bây giờ? Người này là ai vậy?"

Ta trầm tư một lát, nói: "Trước tiên ngươi tìm một góc trốn đi, ta sẽ gặp hắn một lát."

Nữ nhân Võ Nhi lập tức gật đầu, tìm một góc giấu đi. Còn ta thì móc ra hoa đào, nhìn chằm chằm vào đối phương: "Ngươi đã gặp qua hồn phách của một cô bé chưa? Muội mất hồn rồi, có liên quan gì đến ngươi đâu."

Đối phương lại không trả lời ta, chỉ nói khẽ: "Chờ ta, chờ ta..."

Tuy nói như vậy, nhưng đối phương vẫn không nhúc nhích, cầm đèn lồng đứng tại chỗ, cũng không biết đến tột cùng đang đợi cái gì.

"Mẹ nó." Ta hung tợn mắng: "Con mẹ nó, rốt cuộc ngươi là ai? Không nói thì đừng trách ta không khách khí."

Nói xong ta giơ Đào Hồn Hoa lên, làm động tác ném ra ngoài.

Đối phương vẫn như trước không nhúc nhích, chỉ lặp lại câu nói kia.

Ta thật sự có điểm không rõ đối phương rốt cuộc muốn làm gì, vẫn không nhúc nhích, như cây gỗ đứng yên tại chỗ, không công kích, không có nguy hiểm...

Tới cuối cùng, rốt cuộc sự kiên nhẫn của ta cũng bị hắn làm hao mòn sạch, cảm thấy đối phương rất có thể đang kéo dài thời gian, không muốn để cho chúng ta tiếp tục đi về phía trước, từ đó phát hiện một số chân tướng.

Vì thế ta quyết định không quan tâm đến hắn nữa, để nữ nhân kia tiếp tục đi về phía trước.

Con mới vừa đi về phía trước một bước, nhưng chợt nghe thấy trong miệng thi thể kia, lại phát ra thanh âm một cô gái: "Mẫu thân!"

Thanh âm mơ hồ không rõ, giống như một cô gái uống hai cái nồi hai cân, mơ mơ màng màng phát ra thanh âm, bất quá vẫn có thể nhận ra âm tiết kia chính là "mẹ ơi".

Nghe thấy âm thanh này, toàn thân nữ nhân Võ Nhi run lên một cái, Chiêu Hồn Phiên trong tay lạch cạch rơi xuống đất, kích động đến nỗi rơi lệ nóng: "Con gái, con gái của ta, con gái ta, con gái, con đâu rồi?"

"Cái gì?" Ta lập tức đau cả đầu, không ngờ hồn phách của nữ nữ nhi Võ Kiều lại ở trong tử thi này. Mẹ nó, là ai phong ấn hồn phách của nàng?

Nữ nhân kia đã quỳ trước mặt ta: "Đại sư, cầu xin ngài cứu con gái ta đi! Van xin ngài lấy hồn phách của con gái ta ra từ trong cơ thể người chết này đi."

Ta tranh thủ thời gian kéo Võ nữ nhân lại, bảo nàng đừng hoảng hốt, để ta nghĩ cách.

Thực ra lúc này ta có chút luống cuống tay chân, ta có thể nghĩ được biện pháp gì? Nếu đơn thuần đối phó cỗ thi thể này, dựa vào Đào Hồn Hoa, ta còn có thể nắm chắc. Bất quá trong cái xác này lại phong bế hồn phách của con gái Võ Nữ, ta căn bản không dám xuống tay... Bởi vì hiện tại tính tình nữ nhi của Võ nữ nhân thực sự quá không ổn định, một chút va chạm khí dương, liền có khả năng bị tách ra.

Hết cách rồi, chuyện ta có thể làm chỉ có thể đàm phán.

Đương nhiên, đối tượng đàm phán không thể là cỗ thi thể này, ta biết cỗ thi thể này cũng chỉ là khôi lỗi, nhất định phải tìm được chủ nhân của cỗ thi thể này mới được.

Ta biết Khống Thi thuật, bình thường người khống thi thi thi sẽ không thể rời khỏi thi thể ba trăm thước, vì thế ta lập tức hô lên, để người thi triển Khống Thi thuật đi ra, chúng ta phải nói chuyện cẩn thận.

Liên tiếp hô hai ba tiếng, cũng không ai trả lời. Ở thời điểm đầu đau của ta tiếp tục làm như thế nào, bia đá đột nhiên vang lên.

Ta lập tức lấy ra bút ký, phát hiện là nam tử chăn mền đang ngắt lời cho ta.

Nam nhân sai vặt luôn xuất hiện đúng lúc ta cần nhất!

Trong lòng ta vui mừng, lập tức truyền tin vào máy truyền tin.

"Ngươi ở nguyên chỗ của mình không nên cử động, ta lập tức chạy qua." Nam tử sai vặt nói.

"Ngươi ở đâu?" Ta giật nảy mình, sao nam nhân chăn nuôi sao lại biết ta ở chỗ nào.

Nhưng nam nhân tốt nhất đã tắt máy truyền tin, ta lại đánh tới, lại nhắc nhở một cái cửa ải.

Võ nữ tử nhìn ta với đôi mắt trông mong, hy vọng ta có thể đưa ra một phương án.

Nếu nam nhân chăn hộ đã bảo ta đứng đó chờ, vậy hãy chờ đi! Ta lập tức dẫn Vũ nữ nhân trốn vào trong bụi cỏ, đồng thời cẩn thận quan sát thi thể.

Thi thể vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, mặt vặn vẹo hướng chúng ta. Tuy rằng nó nhắm mắt, bất quá ta vẫn có thể cảm giác được, tựa hồ là đang nhìn chúng ta!

Ta đang nghĩ ngợi lung tung, nam nhân chăn ấm hộ bảo chúng ta ở đây chờ, mà thi thể vừa rồi lại vẫn luôn lặp lại: "Chờ ta, chờ ta đi."

Hay là, nó đang nhắn nhủ với nam nhân đáng thương cho ta? Nói cách khác, cỗ thi thể này là do nam nhân điều khiển, nam nhân chăn nuôi mới là chủ nhân của cỗ khôi lỗi này?

Như vậy vấn đề đã đến, vì sao nam nhân thương cảm lại phải làm như vậy? Trong lòng ta hoảng hốt, chẳng lẽ nam nhân thương người hại Võ nữ nữ? Tại sao hắn phải làm như vậy?

Tâm tình của ta cực kỳ phức tạp, nếu đúng như ta nghĩ, vậy phải làm sao bây giờ? Là nghe con trai hay giúp Võ Nữ Nhi?

Mọi việc đều có nguyên nhân, nam nhân được trị an làm vậy khẳng định có nỗi khổ bất đắc dĩ của hắn, đợi lát nữa cứ gọi nam nhân được an ủi đến rồi tính sau.

Nữ nhân Võ Tòng thật sự rất sợ nàng, nơm nớp lo sợ hỏi ta chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Ta hít sâu một hơi, bảo nàng không cần nói chuyện, kiên nhẫn chờ đợi là được.

Không bao lâu sau, xa xa có một người đi tới. Người nọ dáng người thon dài, vô cùng vội vàng, không bao lâu liền tới gần, ta tập trung nhìn, không phải nam nhân chăn nuôi thì là ai?

Trông thấy nam nhân chăn nuôi, ta lập tức chạy ra ngoài.

"Ngươi đang chiêu hồn?" Thải Hồn phiên mà nam nữ nữ nhân đáng yêu để lại trên mặt đất nhặt lên, hỏi ta.

Ta lập tức gật đầu, gọi Võ Nữ Nhi và đi ra.

Nam nhân chăn ấm này hỏi: "Trong số khôi lỗi này có phong ấn hồn phách mà các ngươi muốn tìm không?"

Ta lập tức gật gật đầu: "Có, là ngươi thao túng cỗ thi thể này?"

Nam nhân chăn hộ gật gật đầu, bóp một cái ngón tay, thi thể khôi lỗi lập tức đi tới bên cạnh nam tử sầu lo, giống như người máy nghe lời, chờ đợi mệnh lệnh kế tiếp của nam tử đáng thương.

"Ngươi mang hồn phách đi trước, viết một đạo An Hồn Phù dán trên người đối phương, đợi lát nữa ta sẽ đi tìm các ngươi." Nam tử hả sầu nói vội vàng, từ trong giọng nói của hắn, tựa hồ cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Thế là lập tức gật đầu.

Điều khiến bọn ta không ngờ tới chính là, trong bộ khôi lỗi này, cũng không chỉ có một hồn phách, hẳn là mười mấy hồn phách, nam nhân âu yếm này căn cứ vào tiếng nói để phán đoán, rốt cuộc cái gì là chúng ta muốn tìm, đem hồn phách kia phong ấn ở trong Chiêu Hồn Phiên, rồi để cho bọn ta rời đi.

Nữ nhân kia lại nhặt Chiêu Hồn Phiên lên, nhớ tới tên con gái, Hiểu Tình, Hiểu Tình, là đường cuối cùng tới nhà nàng.

Hai trăm năm mươi tám chương hai mươi bốn Hồng Lăng.

Sau khi vào phòng, ta lập tức bảo Võ nữ nhân đem Hiểu Tình đỡ ra, sau đó buộc dây đỏ trên Chiêu Hồn Phiên lên người Hiểu Tình, mang tro cốt ngồi trên gà trống, một lần nữa nhập vào trong cơ thể Hiểu Tình, cuối cùng dán lên trán nàng một tấm An Hồn Phù.

Không bao lâu sau, Hiểu Tình tỉnh lại, vẻ mặt mơ mơ màng màng nhìn chúng ta: "Mẹ, rốt cuộc là... xảy ra chuyện gì? Ta cảm giác... Ta giống như vừa mơ thấy ác mộng."

Hiểu Tình cuối cùng cũng khôi phục thần trí, so với trước đó tỉnh táo hơn nhiều, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều. Nữ nhân Võ Nhi vui đến phát khóc, ôm con gái an ủi.

Hiểu Tình nói với chúng ta, nàng làm một giấc mộng kỳ quái, giống như bản thân sâu hơn nửa đêm, lang thang không có mục đích, căn bản không tìm thấy đường về nhà.

Nàng rất sốt ruột, đồng thời cảm giác thân thể phi thường không thoải mái, nhẹ nhàng, giống như tùy thời đều có thể phân liệt.

Nhưng vào lúc này, một đại ca ca anh tuấn đột nhiên gọi tên nàng, nắm lấy tay Hiểu Tình, nói muốn đưa nàng về nhà.

Lúc Hiểu Tình tiếp xúc với người kia, cảm giác rất thoải mái, cảm giác phân liệt cũng không còn nữa. Nàng đã an tâm rất nhiều, theo ca ca đẹp trai về nhà.

Trên đường đi tới, không ngờ Hiểu Tình lại ngủ say, sau khi tỉnh lại nàng phát hiện mình vẫn ở nhà như vừa mơ một giấc mộng, có điều giấc mộng kia lại rất chân thực.

Nữ nhân Võ Nhi ôm con gái, nói không sao, không sao, đó chỉ là một giấc mộng thôi.

Ta đi tới cửa sổ nhìn ra ngoài, chờ đợi nam nhân "có ơn" đến.

Ước chừng khoảng hơn một giờ sau, nam nhân được quan tâm rốt cuộc cũng khoan thai đến chậm, thoạt nhìn hắn rất mệt mỏi, hai mắt vô thần, vẻ mặt khẩn trương, lập tức chạy tới mở cửa mời nam nhân chăn nuôi vào.

Nam nhân chăn ấm tựa hồ tiến vào trạng thái hư thoát, trên người vẫn còn thương tích, y phục bảo vệ trắng như tuyết, mấy nơi đều bị xé nát, có vết máu xuất hiện.

Ta lập tức bưng một chén nước nóng cho nam nhân thích hôn, lại bôi thuốc cho nam nhân cầu hôn, lúc này thần sắc nam tử mới khôi phục lại bình thường.

Ta thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hỏi con trai an ủi rốt cuộc là chuyện gì, là ai đả thương hắn? Cỗ thi thể kia tại sao lại xuất hiện ở công viên.

Nam nhân chăn bầu đầu tiên là quét một vòng trong phòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Hiểu Tình. Hiểu Tình có chút sợ sệt nhìn nam nhân chăn nuôi, trong ánh mắt còn có một tia ái mộ.

Đúng vậy, loại thịt tươi ngon cực kỳ đẹp trai này, chẳng phải là của những nữ học sinh đó hưởng thụ sao?

Nam tử chăn hộ cũng không trả lời ta, chỉ là lấy từ trong ngực ra hai tấm phù, để ta dán lên cửa sổ và cửa sổ.

Ta dán xong thì quay trở lại, nam nhân an ủi kia đã ngủ rồi, xem ra hắn quá mệt mỏi nên không quấy rầy hắn nữa, mà tìm một cái chăn lông đắp lên cho nam nhân chăn nuôi.

Võ nữ nhân cũng tò mò đánh giá nam tử được mẹ con, cuối cùng hỏi ta là ai, hình như cũng rất có bản lĩnh.

Ta cười nói: "Bản lĩnh của nó so với ta lớn hơn nhiều, các ngươi cũng về nghỉ ngơi đi! Không được kinh động đến nó, nó quá mệt mỏi"

Nữ nhân Võ học lập tức dẫn con gái vào phòng ngủ, còn ta thì ngồi xuống xe ngựa bên cạnh gác đêm.

Nam tử chăn hộ ngủ hơn hai giờ, lúc này mới chậm rãi mở mắt ra. Phát hiện ta luôn bảo vệ hắn, lại có chút ngượng ngùng cười cười.

Ta lập tức chạy tới, hỏi vết thương của nam nhân trong cốc, có cần băng bó một chút không?

Nam nhân chăn bông lắc đầu, nói trong người hắn ta là thi độc, thuốc bình thường căn bản không thể rút thi độc ra.

Ta quá sợ hãi, trúng thi độc, nếu xử lý không tốt, đàn ông chăn nuôi có thể sẽ biến thành cương thi.

Nam nhân chăn hộ lại lập tức an ủi ta, bảo ta đừng căng thẳng, hắn đã tìm được người giúp đỡ.

Ngay lúc ta nghi hoặc không biết rốt cuộc là ai đến hỗ trợ, bệnh trọ của ta đột nhiên vang lên, ta cầm lên nhìn, phát hiện là Thử tiền bối.

máy truyền tin vừa mới kết nối, Thử tiền bối ở phía bên kia hùng hùng hổ hổ lên: "Tiểu Vương bát lý, ngươi còn biết luồn cúi à, lão tử ở lầu dưới quanh quẩn hơn một giờ, sao lại không nghe phát cuồng chứ?"

Ta mới chú ý tới trên điện thoại của ta có hơn ba mươi thoại còn chưa đọc, đều là thử tiền bối nói chuyện ở đây.

Ta lập tức áy náy liên tục, giải thích với Thử tiền bối vừa rồi vì tránh quấy rầy nam nhân được âu yếm nghỉ ngơi, cho nên điều động thành hình thức tĩnh âm.

Thử tiền bối hùng hùng hổ hổ nói tranh thủ thời gian đi xuống đón lão tử, lão tử sắp bị đông cứng chết rồi.

Ta bất đắc dĩ cười khổ, vội tắt bút, vội vàng chạy xuống đi đón Thử tiền bối.

Thử tiền bối đang cuộn mình bên cạnh một cái rổ, lạnh đến run lẩy bẩy. Sau khi nhìn thấy ta, vội vàng chạy đến lột áo của ta, khoác lên người mình, còn bảo ta bồi thường phí tổn thất tinh thần.

Ta cười khổ, nói bây giờ không phải lúc bồi thường, vẫn là đi cứu nam nhân đáng thương trước đi!

Chuột tiền bối lúc này mới hung hăng trợn mắt nhìn ta một cái, đi theo ta liền chạy lên lầu.

Thử tiền bối chỉ nhìn thoáng qua nam nhân thích đáng, liền kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm: "Cmn ta đi, ai hung tàn như vậy, có thể khiến ngươi bị thương thành bộ dáng này chứ."

Nói xong, hắn không kịp nói nhiều, tìm một cái chén rỗng, liền đem giải dược từ trong ngực ra.

Hắn đổ một ít chất lỏng đục ngầu ố vàng vào trong bát, lại đem một ít thứ màu đen, nghiền thành bột phấn ngâm ở trong chất lỏng đục ngầu, rắc một nắm lớn muối và bột mì khô, trộn thành bột tương, sau đó phân phó ta đi nấu một ít gạo nếp.

Võ nữ nhân nghe thấy động tĩnh cũng đi ra ngoài. Ta lập tức hỏi nữ nhân Võ gia trong nhà có gạo nếp hay không, sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn sẽ bảo Võ nữ đi nấu một ít gạo nếp.

Thử tiền bối thì cẩn thận bôi thuốc bôi lên vết thương của nam tử đáng thương.

Rõ ràng ta mới nhìn thấy, trong đoàn dung nham đó còn có rất nhiều côn trùng nhỏ đang nhúc nhích, to như kiến, rất là kỳ lạ quý hiếm.

Sau khi xăm xong, Võ Nữ Nhi cũng gần như nấu gạo nếp xong.

Vì vậy Thử tiền bối lại vẩy nước gạo nếp lên trên vết thương, hòa tan bong bóng này. Sau khi làm xong những việc này, Thử tiền bối mới thở phào nhẹ nhõm, ngả xuống ghế nằm xuống: "Được rồi, nghỉ ngơi mấy tiếng sẽ an toàn."

Nam nhân chăn viên gật đầu, xem ra lại buồn ngủ.

Ta chưa tới quấy rầy nam nhân thích ăn mặc, mà là thỉnh giáo Thử tiền bối xem rút thi độc kia rốt cuộc là thứ gì?

Thử tiền bối còn đang đau đầu vì mình chưa kịp nói chuyện, cảm thấy tức giận, hung hăng nhìn ta một cái, tức giận nói không biết.

Ta bật cười khanh khách, đành phải xin lỗi Thử tiền bối, đồng thời đáp ứng sau khi ông ta giải quyết xong chuyện lần này, dẫn ông ta đến hồ hởi tìm cô con gái, Thử tiền bối lúc này mới nói cho ta biết.

Chất lỏng đục ngầu kia, chính là nước tiểu chuột bình thường, đồ vật màu đen, tự nhiên chính là phân chuột. Đương nhiên, phân chuột kia cũng không phải là phân chuột bình thường, mà là cùng mệnh cách của Thử tiền bối tương liên, hơn nữa ăn qua phân chuột xác chết.

Ai nấy đều biết chuột là chuột ăn thịt mục nát, thậm chí còn ăn thi thể. Chỉ cần ăn qua thi thể chuột, đều sẽ bị thi độc công tâm. Nhưng năng lực thích ứng của chuột rất cường đại, cho nên nó sẽ sinh ra phản ứng miễn dịch đối với thi độc, tiết ra khỏi tế bào miễn dịch!

Mà những tế bào miễn dịch này sau khi giải quyết thi độc, số còn lại ở lại trong cơ thể, một số thông qua phân và thải ra, cho nam nhân cầu hôn chính là đám chuột có phân của tế bào miễn dịch.

Vì lấy được phân chuột này, Thử tiền bối đã hao công tốn sức, tìm được một cỗ thi thể chứa thi độc, cho chuột ăn, thật không dễ gì mới lôi ra được...

Ta nghe xong chỉ cảm thấy buồn nôn, chuyện buồn nôn như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Thử tiền bối mới có khả năng đi ra.

Ta bật cười khanh khách, cảm thấy loại chuyện này thật sự khiến người ta không biết nói gì.

Sau khi trời hửng sáng, sắc mặt của phụ nữ đã khôi phục không sai biệt lắm. Tắm rửa một cái, ta mua cho nam nhân có tiếng tốt quần áo, sau khi mặc vào, khí chất nam tử thương cảm lại bốc lên như núi lửa, phun ra, khiến người ta không thể kháng cự.

Khi thịt đỏ tươi so với nam nhân đáng thương, thì thua xa nam nhân, từ nữ nhân Võ Nữ và Hiểu Tình thì có thể nhìn ra được trên ánh mắt đầy mê hoặc của nàng ta.

Thử tiền bối còn nửa đùa nửa thật nói, mới đầu đúng là lão thiếu gia ăn rất nhiều, rất có phong phạm khi còn trẻ.

Một câu nói, Võ nữ nhân và Hiểu Tinh đỏ mặt.

Nam tử có vẻ đã hoàn toàn khôi phục, như trước khôi phục lại vẻ cao lãnh như cũ, sau khi hắn kiểm tra thân thể của Hiểu Tình một lần, liền gật đầu như có điều gì suy nghĩ.

Vì vậy ta lập tức hỏi con trai thương cảm, liệu Hiểu Tình có vấn đề gì không?

Nam tử chăn bầu lại lắc đầu, thở dài nói tuy hồn phách trở về vị trí cũ, nhưng trên người nàng vẫn có một cỗ âm khí nồng đậm, loại âm khí này rất kỳ lạ, hẳn là bị một số người cố ý hạ âm khí, nếu giải quyết không tốt, chỉ sợ ngày sau sẽ mất hồn mất vía.

Nữ nhân Vũ vội vàng cầu khẩn nam tử được mẹ mẹ con.

Nam quyến rũ thở dài nói, không phải một mình Hiểu Tình xảy ra vấn đề, mà là có hai mươi bốn đồng nam đồng nữ cùng xảy ra vấn đề.

Ta thất kinh, chợt nghĩ tới gia hỏa mua gấm đỏ kia.

Tên kia, không phải chính là vừa mới mua hai mươi bốn dải lụa đỏ sao? Trùng hợp như vậy, thật sự là quá kinh người rồi.

Ta ngay cả bận rộn hỏi nam nhân chăn ấm liên quan tới chuyện này cũng chân tướng.

Nam nhân chăn hộ nói cho ta biết, hắn cũng là được người nhờ, đi giúp một học sinh sắp tham gia khảo nghiệm cao "Chiêu Hồn".

Mà khách hàng mà nam nhân cầu hôn này gặp phải, tình huống xảy ra trên người y hệt như Hiểu Tình. Chuyện đầu tiên làm đầu tiên của nam nhân lo lắng, đương nhiên là chiêu hồn.

Chẳng qua phương thức kiếm hồn của nam nhân rất đặc biệt, hắn biết hồn phách đối phương đã rất yếu ớt, mặc dù Chiêu Hồn Phiên gà trống va chạm hồn phách yếu ớt như vậy, cũng có thể sẽ thương tổn đến hồn phách của đối phương, cho nên nam nhân tốt nghiệp mới nghĩ tới biện pháp dùng Âm Thi để chiêu hồn.

Âm Thi quả thực có thể nói là hồn phách tốt nhất quy tụ, cơ hồ đối với hồn phách không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Bất quá nam nhân chăn hộ lúc chiêu hồn mới kinh hãi phát hiện vong hồn phiêu đãng tại nơi này, lại không chỉ có một!

Nam nhân chăn bầu thông qua phương thức "Quá Âm", câu thông cùng hồn phách phiêu bạt kia, mới biết được chuyện mình gặp phải, vô cùng giống với chủ nhân của mình, nam nhân chăn nuôi lúc này mới ý thức được, đây có thể là một âm mưu lớn đang được chuẩn bị tỉ mỉ!

Nam nhân chăn hộ không thể thấy chết mà không cứu, cho nên cuối cùng hắn dứt khoát đưa tất cả âm hồn đụng tới vào cỗ âm thi kia vào trong.

Sau khi thu thập xong hai mươi bốn cái âm thi, nam nhân tốt tính đem âm thi triệu hồi về. Bất quá vào lúc này, nam nhân lo âu lại rõ ràng thông qua âm thi cảm ứng được, có một hồn phách ý đồ từ trong miệng âm thi xông ra, giống như có người khác đang triệu hoán nó.

Nam nhân chăn bông lập tức dùng thần thức liên hệ với âm thi, cảm ứng được hơi thở của ta, nam nhân cầu hôn biết ta cao hơn nửa đêm chiêu hồn trong công viên, chắc chắn có điều kỳ lạ, cho nên lúc này mới gọi ta qua âm thi.

Ta lập tức gật gật đầu.

Tổng cộng có hai mươi tư hồn phách, hiện tại chỉ có một con trở về vị trí cũ, còn có hai mươi ba hồn phách ký túc trong cùng một bộ Âm Thi, Âm Thi có thể chịu được sao?

Giống như thùng gỗ, tiêu chuẩn chở sức nặng là hai mươi cân, hết lần này tới lần khác lại đặt vào trong đó mấy chục lần, cái thùng gỗ có thể chịu được sao?

Chương thứ hai trăm năm mươi chín, oán khí đụng linh đang...

Nam nhân an ủi ta không cần lo lắng, âm thi trên người hắn có pháp quyết, quả quyết không có vấn đề.

Nghe nam nhân chăn ấm như vậy, ta cũng an tâm hơn nhiều.

Đúng vào lúc này, điện thoại di động của nam nhân hưởng lạc, nam tử sầu lo liếc mắt nhìn một cái, nói là chủ quán là bắt đầu từ đó.

Hóa ra chủ quan là xem nam nhân thích cốc buổi tối không trở về, vì lẽ đó lo lắng về việc dùng máy truyền tin hỏi một chút.

Nam nhân thương cảm an ủi đối phương đã tìm được, nhưng rất an toàn, ngoài ý muốn thu hoạch được hơn hai mươi hồn phách. Có lẽ là khu nhỏ gần đây, nhờ gã giúp đỡ nghe ngóng xem đứa nhỏ nhà ai xuất hiện triệu chứng giống nhau?

Đối phương vừa nghe vậy lập tức có chút không vui, nói tiền là của ta đưa, ngươi chỉ cần tận tâm tận lực bảo vệ con trai của ta thì liền có thể, làm gì quản chuyện nhà của người khác như vậy? Bọn họ có việc thì ngược lại, con ta thi sẽ ít đi rất nhiều đối thủ cạnh tranh.

Nam tử lo lắng lạnh lùng nói: "Gấp người mà cấp bách, người khác cũng sốt ruột giống ngươi, không cần cay nghiệt như vậy chứ?"

Thái độ của đối phương vẫn cứng rắn như cũ, thậm chí uy hiếp nam nhân có tốt thì lại xen vào việc của người khác, vậy thì không cần thêm tiền thuê nữa.

Nam nhân sai vặt là vì ba đấu gạo mà lộn? Đương nhiên không phải, cho nên hắn không chút do dự lập tức tắt máy truyền tin.

Đối phương cài máy máy móc cho nam nhân thích ăn, nhưng cmn đều là nam nhân máy móc trực tiếp ngắt liên lạc.

Đợi đến khi đối phương đánh tới lần thông tin thứ mười, nam nhân thích ăn hại kia đã không còn nóng nảy nữa, đành phải đáp ứng điều kiện đáng thương của nam nhân, nói phái người đi hỏi thăm.

Cũng không phải tất cả mọi người đều giống như tên này, có tiền có quyền có thể tìm được nam nhân có ơn mà làm việc. Đại bộ phận người ta vẫn chỉ có thể trơ mắt nhìn thằng bé phát điên, nhưng lại không thể làm gì.

Nam nhân chăn bông bảo ta đem tất cả manh mối ta biết, đều nói cho hắn. Vì thế ta kể lại chi tiết thân thích với nam nhân khác.

Trong đó ta trọng điểm nhắc tới Hồng Lăng, người mua hai mươi bốn cây Hồng Lăng kia, khẳng định là đầu sỏ gây tội! Nam tử chăn nuôi cũng đồng ý gật đầu, nói chúng ta nhất định phải tìm được người mua hai mươi bốn cây Hồng Lăng, còn có bà lão bán Hồng Lăng kia, cũng có thể không phải là người tốt.

Nam nhân tốt hộ ý muốn đi gặp bà lão kia, ta lập tức đáp ứng, mang theo nam nhân được âu yếm đi tìm bà lão kia.

Tuy chúng ta tìm ở phụ cận mấy vòng nhưng cũng không thể tìm được lão thái bà kia, ta hỏi thăm chút trong vệ thất khu nhỏ này, lại biết rõ lão thái bà kia từ hôm qua đã không tới nữa.

Nam nhân hưởng thụ nhíu mày, lập tức hỏi lính gác cửa không biết bà lão kia, có phải là người ở gần đó không?

lính gác cửa lại lắc đầu lia lịa, nói là trước giờ chưa thấy lão thái bà kia bao giờ, cũng chỉ mấy ngày nay bỗng nhiên bán Hồng Lăng ở đây, hơn nữa buôn bán rất tốt, nói Hồng Lăng này có thể phù hộ hài tử thi ra một điểm lý tưởng.

Nam tử có sầu lo lập tức cau mày lại, vội vàng hỏi ta có tiếp xúc với dải lụa đỏ kia hay không?

Ta có nói từng tiếp xúc a, hôm qua ta còn đặc biệt chạy tới xem, làm sao vậy?

Nam nhân chăn hộ lập tức ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của ta, khiến ta cảm thấy chột dạ, luôn cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Ta nơm nớp lo sợ nhìn nam tử chăn hộ: "Sao... làm sao? Có vấn đề gì."

Nam nhân chăn bầu nhìn chăm chú ta một hồi, thần thái hình như có chút thất thần, nhưng cuối cùng hắn vẫn lắc đầu, nói không có vấn đề gì. Trước tiên về đã, khuya hôm nay đem những cô hồn dã phách về cho người quan trọng nhất.

Nam nhân chăn bầu không chịu nói, ta cảm thấy cũng không phải là vấn đề lớn gì, nên cũng không hỏi nhiều, nam nhân được âu yếm liền đi theo trở về.

Sau khi trở về, nam nhân thích khách liền đi tới đi lui trong phòng, tựa hồ đang tìm kiếm vật gì.

Ta cảm thấy nam nhân được âu yếm này hẳn là đang tìm thứ âm mưu gì đó, nói với nam nhân an lành, hôm qua ta cũng đã tìm, cũng đã hỏi nữ nhân Võ, Võ Nữ nói với ta là trong nhà nàng ấy không có đồ cổ gì hết.

Nam tử có chút đăm chiêu gật đầu, cũng không tiếp tục tìm kiếm, nằm trên ghế dựa nghỉ ngơi dưỡng sức.

Mà lúc này Hiểu Tình từ trong phòng đi ra, ta lập tức gọi Hiểu Tình tới, hỏi Hiểu Tình có phải từng mua một Hồng Lăng dưới lầu không?

Hiểu Tình nói mua, rất nhiều bạn học đều mua, nói là có thể đề cao hiệu suất học tập, bảo đảm khóa thi cao có thể thi ra một thành tích tốt.

Trong lòng ta bất đắc dĩ. Rốt cuộc những ngày này con cưng của ta nghĩ thế nào, đặt hạnh phúc cả đời của mình kí thác lên một dải lụa đỏ.

Vì vậy ta hỏi Hiểu Tình, bây giờ còn có thể tìm được dải lụa đỏ kia hay không?

Hiểu Tình lắc đầu, bất đắc dĩ nói cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Mấy ngày trước Hồng Lăng không hiểu sao lại biến mất, cũng không biết ở đâu. Đúng rồi, con Hồng Lăng kia có quan hệ gì với chuyện của ta không?

Ta ngay cả vội vàng lắc đầu nói không sao, chuyện này ngươi cũng đừng quản nữa, chuyên tâm nghênh đón Cao trắc đi.

Hiểu Tình gật nhẹ đầu, lại nhìn thoáng qua nam nhân có ý tốt, vẻ mặt muốn nói lại thôi. Ta biết hẳn Hiểu Tình muốn điện thoại thoại của nam nhân trong lòng, nhưng lại ngượng ngùng, cuối cùng vẫn không hỏi.

Thằng đàn ông thương cảm này, đúng là mị lực vô hạn.

Trong thời đại thịt tươi nhỏ hoành hành này, nam nhân an ủi không phát triển theo chiều hướng giải trí thật sự là đáng tiếc.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, ta đi theo nam nhân an ủi.

Thử tiền bối đã rời đi lúc ban ngày, làm thù lao, nam nhân thương cảm cho Thử tiền bối hai tấm linh phù trung đẳng, làm cho Thử tiền bối mừng rỡ, lần sau lại phiền toái trực tiếp tìm hắn.

Ta theo nam nhân chăn hộ, cuối cùng đi tới một cái cống rãnh dưới công viên màu xanh lục.

Nam tử tâm thương hướng trên cống rãnh nặn một cái pháp quyết, ném một phù chú màu đen, trong cái nắp rãnh liền truyền đến động tĩnh.

Giống như có người đang gõ nắp giếng đinh đang, nam tử lo lắng cắn răng một cái, trong miệng hô "Mở", nắp giếng theo đó lập tức bị bắn lên.

Tiếp đó là một bóng người từ phía dưới bay lên, chính là người chết nâng đèn lồng kia.

Người chết bẩn thỉu, tuổi thọ dính đầy rác rưởi nước quan sát, mùi thối ngập trời.

Hai gò má bôi đầy son phấn kia cũng chuyển sang màu tím đen, ta biết đây là triệu chứng xác chết, xem ra mặc dù nam nhân chăn nuôi gia trì pháp lực cường đại trên đó, vẫn như cũ có chút áp chế không nổi nhiều hồn cô dã phách xông tới như vậy.

Nam nhân chăn bông lấy ra linh đang từ trong ngực, nói thi thể không chịu nổi nhiều hồn phách như vậy mà xông vào. Hiện tại hắn phải phân hồn phách ra, niêm phong trong linh đang. Ta và hắn chia làm hai đường, đưa những vong hồn này về nhà.

Ta lập tức gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nam tử chăn hộ cho chủ cố một điện thoại, để hắn báo ra toàn bộ nơi ở gia đình tìm được. Ta lập tức lấy giấy bút ra, lần lượt ghi nhớ.

Tiếp đó là "Phân hồn", ta và nam nhân chăn nuôi mỗi người một nửa.

Mỗi lần nam nhân an ủi niệm một cái tên, sẽ có một cái bóng đen từ trong miệng âm thi bay ra, sau đó đụng vào cái chuông. Mà linh đang mỗi lần đều phát ra một tràng âm thanh lanh lảnh.

Sau khi phân chia hồn phách xong, ta và nam nhân an ủi liền tách ra, ta dựa theo địa chỉ đối phương cung cấp, đưa những hồn phách này về nhà.

Hồn phách nam tử chia cho ta, phần lớn đều coi như mạnh, chỉ cần chỉ dẫn cho bọn họ, bọn họ sẽ chủ động trở lại trong thân thể.

Ngoài ra còn một phần tương đối yếu, phải dựa vào pháp lực cường hãn của nam nhân để chỉ dẫn bọn họ trở về thân thể, pháp lực của ta kém xa tít tắp, cho nên nam nhân chăn hộ liền chủ động nhận lấy.

Những hồn phách này đều là hài tử trong nhà bình dân, ta đi đến địa phương, đại bộ phận cũng đều là các khu vực nhỏ hẻo lánh, trong thành thôn.

Những nơi này tương đối loạn, cô hồn dã quỷ tương đối nhiều, bất quá bởi vì có đào hồn hoa, cho nên cũng không có quỷ nào dám trêu chọc ta, không bao lâu, ta liền thành công đưa những này hồn phách về nhà.

Tiếp đó ta sẽ tới địa chỉ nam nhân thích hộ ta lưu lại, hội họp với hắn.

Không ngờ điện thờ ở nửa đường đột nhiên vang lên tiếng đảo, ta móc ra xem thử, phát hiện là lão thái bà bán lụa đỏ bắt đầu cho ta.

Bà lão này kêu ta làm gì? Chẳng lẽ phát hiện người mua hai mươi bốn dải lụa đỏ kia rồi?

Ta có chút gấp gáp muốn nhận lá ô.

Có điều nghĩ lại, hôm nay nam nhân được âu yếm lại nói cho ta biết bà lão kia không bình thường, sau khi biết ta tiếp xúc với Hồng Lăng, còn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn chằm chằm vào cặp mắt của ta, vì vậy lập tức nảy sinh nghi ngờ với bà lão kia, tuyệt đối không thể dễ dàng tin tưởng bà ta, nhất định phải lưu lại tâm nhãn.

Vì thế ta hít sâu một hơi, ép buộc chính mình tỉnh táo lại, kết nối điện thờ của lão thái bà.

"Tiểu tử." Thanh âm lão thái bà bên kia khàn khàn, chất phác, nghe xong trong lòng ta phát lạnh: "Ngươi không phải bảo ta tìm người mua hai mươi bốn cái Hồng Lăng sao? Vừa rồi hắn lại tới chỗ ta, lúc này đang ăn cơm ở đối diện nhà ta."

Ta lập tức hỏi: "A bà, ngài cho ta biết địa chỉ của ngài, ta sẽ đi ngay bây giờ."

"Tốt tốt tốt, số mười tám đường Hoàng phổ, nhớ mang tiền đến nha. Ngươi đáp ứng a bà, tìm được người còn phải trả tiền cho ta."

"Được." Ta lập tức đáp ứng, sau khi tắt máy truyền tin, lại lập tức đưa tin cho nam nhân họ Dược, hỏi ý kiến của nam nhân thích ăn chơi.

Nhưng không biết sao lại thế này, đánh liên tiếp ba, bốn lần máy máy móc liên lạc cho nam nhân thích lập tức không ai nghe thấy.

Ta tức giận, không muốn buông tha manh mối quan trọng như vậy, nếu để muộn thêm chút nữa thì người kia chắc chắn sẽ rời đi.

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, ta cuối cùng quyết định đi trước. Vì thế ta liền phát một lá thư cho nam nhân mai táng, nói nam nhân sầu lo sau khi đọc thư, thì đi số 18 đường Hoàng phổ tìm ta, đưa thiếp.

Sau khi phát thư xong, ta liền vô cùng lo lắng đi Hoàng phổ số mười tám!

Chương thứ hai trăm sáu mươi ba, Thái Sơn thạch dám nhận.

Hoàng phổ lộ rất vắng vẻ, chính là một con đường kết hợp thành hương để bày sạp.

Hơn phân nửa đêm cũng không có ai xuất quán, hơn nữa mỗi ngày đều có công nhân hoàn vệ chuyên nghiệp quét sạch nơi này, đường xá rất sạch sẽ, chỉ là loại hương vị mạ nước kia thế nào cũng không trừ được.

Ta một đường tìm kiếm số thứ mười tám trên Hoàng phổ lộ, cuối cùng cũng tìm được ở cuối con đường. Vì vậy, ta lập tức chạy tới gõ cửa.

Tuy nhiên ta liên tiếp gõ ba bốn phút cũng không thấy có người mở cửa.

Chẳng lẽ lão thái bà kia không ở nhà?

Cuối cùng ta thật sự không đợi được nữa, dứt khoát một cước đá văng cả nhà.

Mà trong nháy mắt khi đạp cửa, ta thấy rõ ràng một đạo ám ảnh hung hăng đánh tới ta, đồng thời một đạo ánh sáng ở trước mắt ta lóe lên rồi biến mất...

Chuyện gì thế này!

Ta thất kinh, vội vàng rút lui. Chẳng qua đạo ánh sáng kia cũng đã đi tới trước mắt ta, mượn đèn lồng tối tăm, ta kinh hãi phát hiện đó là một thanh khảm đao.

Đậu xanh.

Ta trợn tròn mắt, nếu thanh đao bầu này rơi xuống, chắc chắn ta sẽ phải chết...

Mắt thấy khả năng dao bầu sắp chém trúng trán ta, nhưng căn bản ta không kịp né tránh, chỉ có thể vươn hai cánh tay theo bản năng đi ngăn cản, hi vọng hai cánh tay có thể bảo vệ tính mạng mình.

Ta có thể cảm giác được rõ ràng rằng hai cánh tay mình đã bị thứ gì đó lạnh buốt cứng rắn chạm vào, ta tuyệt vọng, gió mạnh mà đao bầu mang theo này quá mạnh mẽ, rất có thể sẽ chặt đứt hai tay của ta...

Bất quá, vào lúc ta tuyệt vọng chờ đao chém tiếp tục xâm nhập, chợt nghe một tiếng thét chói tai chói tai.

Ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

Một thanh trường kiếm màu xanh lam, đang chặn lại một thanh đao bầu. Trên thân đao thậm chí còn có máu tí tách, nhìn mà giật mình!

Mà người cầm đao chính là lão a bà bán Hồng Lăng. A bà trợn trừng hai mắt, chỉ phủ đầy tơ máu, trong miệng không ngờ vẫn lẩm bẩm.

Lại nhìn bên cạnh, chủ nhân trường kiếm màu xanh da trời rõ ràng là nam nhân thích môi, may mà hắn kịp thời xuất hiện, nếu không thì ta không thấy được mặt trời ngày mai.

Nam tử sai vặt hừ lạnh một tiếng: "Còn câu hồn, không biết tự lượng sức mình!"

Nói xong, nam nhân tốt nhất dùng sức nhấc lên, trường kiếm trực tiếp cầm đao của lão bà lật đổ, sau đó nam nhân tốt nghiệp lấy kiếm làm đao, trực tiếp bổ về phía lão a bà.

Sắc mặt lão bà trắng bệch, hét lên một tiếng, vội vàng dùng dao bầu che trước mặt mình, cuối cùng miễn cưỡng chặn lại trường kiếm của nam nhân.

Dù vậy, trong miệng bà lão vẫn lẩm bẩm như trước, tuy rằng nghe không hiểu rốt cuộc bà đang lẩm bẩm cái gì, hơn nữa âm thanh cũng rất nhỏ, nhưng thanh âm nhỏ bé kia, lại tựa như cộng minh cùng đầu óc ta. Đầu óc của ta ong ong, giống như vô số con muỗi đang bay lượn, tàn sát bừa bãi, ý thức càng ngày càng hôn mê.

"Chết tiệt!" Đôi mắt nam tử lộ ra hàn quang, dùng sức đè trường kiếm xuống, lần này lão a bà không chịu nổi nữa, chém đao rơi xuống đất, trường kiếm trực tiếp rơi vào yết hầu lão a bà.

Bất quá lão a bà cũng không có dừng lại, trong miệng vẫn lẩm bẩm như cũ.

Nam nhân chăn bông tức giận, trực tiếp cắm trường kiếm vào trong miệng bà, nhưng mà vẫn chưa vào trong, chỉ cạy hàm răng của bà ta ra, để bà ta không tiếp tục niệm chú nữa mà thôi.

Nhắc tới cũng kỳ quái, thanh âm của nàng mới vừa đình chỉ, đầu óc ta lập tức biến thành rõ ràng, cảm giác đau đớn biến mất, bất quá loại cảm giác mê muội mơ mơ màng màng vẫn như cũ tồn tại.

"Dép miệng cô ta lại!" Nam tử an ủi ra lệnh.

Cho dù là kẻ ngu cũng biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Bà lão kia vừa dùng thần chú mê hoặc ta, cho nên hồn phách ta mới bất ổn, choáng váng đầu óc, không có chút sức phản kháng nào.

Nếu nàng đọc tiếp, e rằng hồn phách của ta thật sự sẽ bị nàng ta móc ra.

Trong lửa giận của ta, thật không nghĩ tới lão thái bà nhìn như hiền lành vô hại này, lại tâm địa ác độc đến mức này.

Ta không nói hai lời, trực tiếp đi lên, giật xuống một miếng vải, chuẩn bị bịt miệng của nàng lại.

Bất quá bà lão kia lại rất bướng bỉnh, hung hăng trợn mắt ta một cái, dùng sức lắc lắc đầu, ý đồ thoát khỏi sự trói buộc của trường kiếm.

Nam tử an ủi quát: "Đừng động đậy, cử động lần nữa ta sẽ đâm chết ngươi."

"Chết." Bà lão tuyệt vọng hô một tiếng, đột nhiên ngẩng đầu lên, nam nhân được âu yếm không kịp đề phòng, không kịp thu hồi trường kiếm, mũi kiếm trực tiếp xuyên qua yết hầu của bà lão, chui ra sau ót.

Máu tươi, hình như hoa hồng nở rộ, bao vây lấy thân thể bà lão.

Tê!

Ta cũng có hít một hơi lạnh, cứng ngay tại chỗ, tay cầm vải đang run rẩy.

Rốt cuộc vì sao bà lão này lại tình nguyện chết, cũng không muốn nói cho chúng ta biết chân tướng.

Nam tử bất đắc dĩ thở dài, thu trường kiếm về lau chùi một chút trên người lão thái bà, sau đó quay đầu nhìn ta: "Ngươi có khỏe không?"

Ta gật đầu, ánh mắt kinh sợ nhìn bà lão: "Tại sao bà ta phải làm như vậy?"

Nam nhân đáng thương lắc đầu, nói hắn cũng không biết.

Bỗng nhiên đầu óc của ta lại đau như búa bổ, thân thể trở nên mê muội, không thể đứng vững được nữa.

Nam tử do dự quá sợ hãi, lập tức xem xét xung quanh.

Ta cũng lập tức cầm Đào Hồn Hoa lên.

Ta biết hồn phách ta không ổn, hình như đang có người định lôi hồn của ta đi! Ta không để ý quá nhiều, trực tiếp kích hoạt Đào Hồn Hoa, lợi dụng dương khí mãnh liệt của Đào Hồn Hoa để bảo vệ hồn phách.

Đào Hồn Hoa rất cường đại, trong nháy mắt nó bị kích hoạt, ta cảm giác hồn phách yên ổn hơn rất nhiều, tuy nhiên loại cộng hưởng trong đầu này khiến đầu đau nhói, nhưng vẫn mãnh liệt như trước.

Lúc này nam nhân sai vặt rốt cuộc tìm được đầu sỏ gây nên, hắn nổi giận gầm lên một tiếng "Dừng tay", sau đó cầm trường kiếm đuổi theo.

Ta ngưng thần nhìn kỹ, phát hiện là một người trốn trong lầu đối diện. Ánh sáng lờ mờ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người, nam nhân chăn hộ phát hiện, hắn cũng không câu hồn ta nữa, mà xoay người ẩn vào bóng tối, không thấy tung tích.

Hồn phách của ta cuối cùng mới dần dần vững chắc, nhưng đầu óc vẫn đau như cũ, dứt khoát ngồi cạnh thi thể của lão a bà, chờ nam nhân chăn tớ trở về.

Không bao lâu nam nhân thương cảm liền vòng trở về. Từ vẻ thất vọng của hắn, biết nam nhân sầu lo khẳng định là không truy tung được đối phương.

Ta có vẻ sợ hãi nhìn nam tử thân thích: "Đám người này thật sự quá lợi hại, có thể rút hồn phách người khác ra khỏi cơ thể..."

Nam nhân chăn bầu lại không cho là vậy, lắc đầu: "Trên thực tế, ngươi đã trúng Ly Hồn chú của đối phương lâu rồi. Ly Hồn chú đã ăn mòn linh hồn của ngươi, chỉ cần hơi câu dẫn, là có thể câu dẫn ra."

Ta thất kinh: "Ly Hồn chú của ta lúc nào?"

Nam nhân quyến rũ nói: "Chẳng phải ngươi đã chạm vào dải lụa đỏ kia rồi sao? Thật ra dải lụa đỏ kia bị hạ chú, ngươi chạm vào, Ly Hồn chú tự nhiên là tác dụng lên người ngươi. Từ mắt của ngươi, ta đã sớm nhìn ra rồi."

Ta kinh hãi, trách không được nam nhân tốt bụng lúc trước vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mắt của ta, hóa ra là đang nhìn Ly Hồn Chú kia.

Nam nhân chăn bầu nói cho ta biết, sở dĩ không nhắc nhở ta, mục đích chính là thuận nguồn ngọn cỏ, tìm được cái kia muốn rút hồn ta.

Vì vậy kế hoạch hôm nay đều là nam nhân được cố ý sắp xếp đâu vào đấy.

Nam nhân tốt giúp ta chia làm hai đường, chính là muốn tạo cơ hội cho đối phương. Sau đó ta đưa tin cho hắn là không nhận, cũng là vì tránh đánh rắn động cỏ.

Trên thực tế nam tử chăn hộ vẫn luôn lén lút đi theo sau ta, đợi đến khi đối phương lộ diện, hơn nữa lúc uy hiếp đến lúc sinh mệnh của ta an toàn mới nhảy ra.

Vừa rồi may mắn ta đạp mở cửa, nếu như ta không đạp cửa, mà lão thái bà luôn ở trong phòng mặc niệm ly hồn chú, một khi ly hồn chú phát tác, chỉ sợ ta phải hồn phách rời thể. Cho dù nam nhân có thiên đại năng lực, miễn cưỡng đem hồn phách của ta ép trở về, không điên cũng phải biến thành tàn phế.

Chuyện này không phải trò đùa, không chú ý thì có thể chơi xong.

Trong lòng ta thầm kinh hãi, đột nhiên nhớ tới Doãn Tân Nguyệt. Nghĩ lại ta thiếu chút nữa bị ngăn cách với Thiên Nhân của Doãn Tân Nguyệt, nhớ tới cảnh mỗi ngày nàng dùng nước mắt rửa mặt, trong lòng đau xót.

Lần này ta thật sự hối hận vì đã tiến vào vòng tròn âm vật, cuộc sống như vậy không phải chuyện ta muốn.

Chẳng qua lúc này hối hận cũng không còn kịp nữa, nếu ta cưỡng ép lui ra ngoài e là sẽ bị trời phạt. Dù thế nào ta cũng không chống đỡ nổi Thiên Khiển Chi Đằng, đây cũng là nguyên nhân vì sao rất nhiều người tu đạo, biết rõ núi có hổ có thiên về phía núi Hổ Sơn rồi.

Hiện tại điều đau đầu nhất của ta chính là đầu sỏ gây nên chuyện chạy mất, mà bây giờ chúng ta còn phải đối mặt với khiển trách giết người... Tuy có giám thị đăng ký, chúng ta chỉ là phòng vệ chính đáng, bất quá lại giết chết đối phương, ít nhất cũng phải phòng vệ qua lại, phải ngồi tù vài năm mới được tới đại lao.

Ta muốn khóc lóc cho Phong thân sĩ, hỏi Phong Thân Báo có thể đem chuyện này giấu trời qua biển được không.

Không biết nam nhân thương cảm lại sớm lấy ra điện thoại di động, gẩy một cái máy truyền tin hình như đang nói chuyện với một quan viên rất lớn quyền thế, chỉ nói hai ba câu đã tắt.

Ta nghe đối phương nói chuyện khiến nam nhân chăn nuôi yên tâm, sẽ không truy cứu trách nhiệm của hắn.

Ta đột nhiên cảm thấy ta có chút coi thường nam nhân thương cảm, vòng eo nam nhân đáng thương, so với ta muốn rộng hơn nhiều.

"Đi thôi!" Nam nhân an ủi nhìn ta nói.

Ta gian nan đứng dậy, ôm đầu. Đầu vẫn đau như cũ, mỗi một bước chạy đều cảm thấy đầu óc hoảng loạn.

Nam nhân chăn hộ lấy ra một viên thuốc, bảo ta nuốt vào, quả nhiên tốt hơn nhiều. Sau này ta mới biết An thần hoàn là hắn mua được ở đại viện cũng chẳng phải linh đan diệu dược gì.

Trên đường đi, chuyện con trai có vẻ mặt bất đắc dĩ thì phải làm sao? Lần này chúng ta đả thảo kinh xà, đối phương khẳng định càng trốn kỹ hơn, muốn tìm được đối phương đều rất khó khăn.

Nam nhân chăn bông lại nói cho ta, nói tiếp theo chúng ta ôm cây đợi thỏ là được, hắn đã biết tiếp theo nên làm gì rồi.

Ta thất kinh, vội hỏi con trai an ủi là gì?

Nam nhân chăn bầu bỗng dừng lại, nhìn lướt qua bốn phía, hỏi: "Chỗ này, ngươi vừa mới tới à."

Lúc này ta liền gật đầu nói: "Ừm, đích xác đã tới qua, vừa rồi ta đưa hồn phách, một trong số đó liền ở nơi này. Đúng rồi, chính là hộ gia đình bên cạnh kia."

Nam nhân chăn ấm gật đầu, trực tiếp dẫn ta đi tới.

Nam nhân âu yếm cuối cùng dừng lại ở góc tây nam phòng, chỉ vào một tảng đá được khảm nạm trên mặt tường.

Trên tảng đá điêu khắc một hàng chữ: Thái Sơn Thạch dám chịu.

Nam nhân chăn ấm nói: "Vấn đề sẽ xuất hiện ở đây!"

Trên vách tường khảm một tảng đá Thái Sơn, dám làm "Thái Sơn", sớm đã là chuyện lạ, đây là một loại văn hóa dân tục giữa dân chúng Trung Quốc. Tương truyền đá, dám coi là một vị sơn thần Thái Sơn, pháp lực vô cùng, ghét ác như cừu, điêu khắc đá Thái Sơn, được khảm trên căn nhà bằng chữ "Thái Sơn", có thể bình an, trừ yêu tà. Cho nên rất nhiều nông thôn đều làm như vậy. Quốc gia cũng đã liệt vào di sản không phải vật chất văn hóa.

Bất quá một khối đá Thái Sơn nho nhỏ như vậy, làm sao có thể gây ra nhiễu loạn lớn như vậy? Ta tỏ vẻ tương đương không hiểu.

Chương thứ hai trăm sáu mươi mốt nữ thi xinh đẹp.

Nam nhân chăn bông lại nói: "Lúc ta đuổi theo người kia, phát hiện trên lưng đối phương có thêu mấy chữ này. Mà ta ở nhà Cố gia, và Võ nữ nữ nhân, thậm chí trong nhà bà lão kia cũng phát hiện khắc chữ "Thái Sơn thạch dám làm", đây không chỉ là trùng hợp."

Nam nhân trị vì phân tích rất có đạo lý, hiện tại xã hội này, nhất là trong thành thị, về cơ bản rất ít khi nhìn thấy loại đá này, như vậy số lượng đá Thái Sơn xuất hiện, khẳng định là không bình thường a.

Nếu như đoán không sai, trong nhà khoa học mất hồn khác, cũng khẳng định có loại đá núi Thái Sơn này sao?

Vừa vặn phụ cận cũng có mấy nhà ở ta đưa hồn phách, cho nên ta liền dẫn theo nam nhân được âu yếm cẩn thận kiểm tra một phen, mà kết quả kiểm tra, giống như ta nghĩ, quả nhiên là toàn bộ nhà đều có thạch thái sơn như vậy!

Ta lại buồn bực, tảng đá Thái Sơn này mà dám làm, vốn chính là Sơn thần kinh sợ yêu tà, hiện tại sao lại trở thành thứ hại người vậy?

Nam tử chăn chồng cũng không nhiều lời, chỉ bảo ta dẫn hắn tới nhà Võ Nữ.

Sau khi trở về, ta liền hỏi nhà Võ nữ nhân có một viên đá núi Thái Sơn không? Nữ nhân Võ lập tức gật đầu, nói có, lúc vừa mua căn nhà này, viên Thái Sơn đã ở, hơn nữa trong nhà không ít nhà đều có một hòn đá như vậy, được khảm ở bên ngoài.

Ta và nam nhân chăn nuôi bước ra khỏi bệ cửa sổ nhìn, quả nhiên không chỉ trong nhà vũ nữ có, thậm chí rất nhiều nhà còn có loại Thái Sơn thạch này.

Vậy thì kỳ quái, nếu nhiều hộ gia đình đều có núi Thái Sơn, vì sao chỉ có trong nhà Võ nữ nữ nhân xảy ra biến cố?

Nam tử do dự đứng đó một lúc lâu mới lên tiếng: "Quả nhiên là vậy!"

Nam nhân chăn ấm này nhất định là phát hiện mánh khóe của Thái Sơn Thạch, vì thế ta lập tức hỏi nam nhân được âu yếm rốt cuộc là như thế nào.

Nam tử có chút đăm chiêu nói: "Ngươi nhìn kỹ, góc phải của khối Thái Sơn thạch này."

Ta nhìn kỹ một chút, phát hiện trên góc phải đá Thái Sơn hình như có một khe hở rất nhỏ, hình như là Thái Sơn Thạch đã nứt...

Nam nhân tốt dùng kéo, cẩn thận từng li từng tí một theo khe hở, dễ dàng đem tảng đá gãy kia móc ra.

Nam nhân ôm nữ ý bảo ta cầm kính phóng đại lên, nhìn kỹ một chút, ta phát hiện thứ kia đâu phải là đá đâu? Rõ ràng chỉ là một nắm bùn nâu, chỉ bất quá mặt ngoài đã bị đốt thành màu Thái Sơn thạch, không nhìn kỹ quả thật không phân biệt được.

Nam nhân chăn bầu nói: "Thái Sơn Thạch dám coi là có thể hàng yêu trừ ma, bất quá nếu như Thái Sơn Thạch này thiếu một góc, liền từ thần vật biến thành hung vật, hơn nữa phương thức thiếu thốn là khác nhau, mang cho người nhà tác dụng phụ cũng khác nhau."

"Loại tình huống thiếu góc trên phải này sẽ gây bất lợi cho con cái trong nhà, thể hiện rõ nhất chính là con đường con gái làm quan trong nhà không thuận lợi. Đương nhiên Hiểu Tình kiểm tra cũng coi là một phần của con đường làm quan, điều này là có người không muốn cho hai mươi bốn khảo thí này thuận lợi!"

Ta nghe xong, trong lòng hận nghiến răng nghiến lợi, rốt cuộc là ai hèn hạ như vậy, muốn hủy diệt tiền đồ hai mươi bốn mươi tư dạy dạy dỗ này, bọn họ đến cùng kết thâm cừu đại hận gì chứ?

Nam nhân chăn bông không nhiều lời, trực tiếp dùng kéo Thái Sơn Thạch chặt luôn cái túi, sau đó tìm một miếng vải bịt mặt lại. Sau đó liền cẩn thận đặt viên Thái Sơn Thạch ở trên bàn trà, dặn dò Võ nữ nhân phải cẩn thận, tuyệt đối không được động vào viên Thái

Sơn thạch này, cũng đừng để bất cứ ai chạm vào, nó muốn ra ngoài chuẩn bị một vài thứ.

Nữ nhân Võ Nhi sợ hãi, nơm nớp lo sợ hỏi nam nhân khác, tảng Thái Sơn thạch này có gì là lạ?

Hầu hết cư dân trong cư lâu đều có nhà, vì sao nhà mình lại xảy ra chuyện như vậy.

Nam nhân chăn bông không nói rõ, chỉ nói là thái thạch trống sừng, pháp lực giảm đi nhiều. Hung thần ác sát không dám vào nhà khác, đương nhiên sẽ vào nhà của nữ nhân.

Nữ nhân Võ lại càng sợ hãi, bắt đầu nghi thần nghi quỷ, nàng luôn cảm thấy có thể giấu những thứ bẩn thỉu ở trong bất cứ góc phòng nào, kiên quyết không cho phép chúng ta quăng một mình nàng vào nhà.

Nam nhân cuối cùng cũng chẳng còn cách nào, nói lý với cô nàng cũng chẳng buồn nghe, thậm chí còn cố ý đi cùng chúng ta để chuẩn bị đồ vật.

Nam nhân tốt nghiệp đành phải cho Võ nữ hai đạo phù, để nàng dán lên cửa sổ và cửa sổ, loại phù này so với Thái Sơn thạch càng có sức chấn nhiếp, đồ bẩn đương nhiên không dám đi vào.

Lúc này Võ nữ nhân mới an tâm được nhiều.

Sau khi chúng ta rời khỏi, mặt trời đã lên cao, tính toán chắc phải tới năm sáu giờ. Vì vậy ta hỏi vợ chồng chúng ta đang chuẩn bị thứ gì? Không bằng để trời sáng một chút rồi hãy đi, dù sao lúc ban ngày chúng ta cũng không cần những thứ kia.

Nam nhân sai vặt nói: "Thu thập Thi sáp, chỉ có lúc này thi sáp mới sản sinh ra."

"Thi sáp?" Cả người ta không khỏi run lên cầm cập, hỏi nam nhân thích người thân thu thập Thi sáp làm gì?

Cái gọi là Thi sáp, kỳ thật chính là mỡ trong cơ thể thi thể, bởi vì nhiệt độ cao mà từ trong làn da chảy ra, ngưng tụ ở trên làn da một tầng sáp hình dạng vật. Chỉ nghe Lai lịch thứ này, cũng biết vật này rốt cuộc là thế nào để dọa người, trên cơ bản loại thi sáp này trừ chiêu hung quỷ, dùng cái gì khác cũng không có, nam tử thương cảm vì sao còn muốn thu thập thi sáp?

Ta lắm mồm hỏi hai câu, nhưng nam nhân được an ủi chỉ nói là tự có tác dụng, ta cũng lười tiếp tục hỏi.

Nam tử chăn hộ cuối cùng dẫn ta tới một bãi tha ma, đi hai vòng trong bãi tha ma, cuối cùng tìm được một ngôi mộ mới, từ màu sắc bùn đất bên ngoài để phán đoán, mai táng có lẽ không đến ba ngày.

Ba ngày, đúng là thời điểm dày đặc nhất của Thi sáp!

Đào mộ phần dù sao cũng là tuyệt hộ thiếu đạo đức, vì để giảm bớt áy náy và cảm giác tội lỗi trong lòng, nam nhân sầu lo đầu tiên là đốt giấy đốt hương, phổ độ vong hồn, sau khi nhận được "Đồng ý" của đối phương, đây mới là cùng ta một khối, đào cả mộ lên.

Chúng ta rất nhanh đào được một cái quan tài, quan tài rất cũ nát, rất mỏng, hẳn là loại quan tài rẻ nhất.

Người chết chôn ở nơi này, đại bộ phận đều là người xứ khác không có tiền mua mộ, thậm chí không có cách nào hỏa táng, cho nên quan tài mỏng này cũng không có gì kỳ quái.

Tuy nhiên khi ta mở nắp quan tài ra, lúc nhìn thấy chủ nhân quan tài, hoàn toàn bị chấn trụ...

Ở bên trong có một thiếu nữ xinh đẹp như hoa, chính là một thiếu nữ xinh đẹp, mang theo trang sức kim ngân phẩm quý giá. Thiếu nữ này mặc dù đã chết ba ngày rồi, nhưng dung mạo cũng không có bao nhiêu biến hóa, sắc mặt tái nhợt, biểu lộ an tường, nếu như không phải bụng bị thi khí làm phình ra, thậm chí sẽ làm cho người ta nghĩ là đã ngủ rồi.

Vừa nhìn đã biết là nữ hài nhà giàu a, tuổi còn trẻ sao lại chết rồi? Hơn nữa còn được chôn ở chỗ như thế này?

Ta muốn nhắc lại án bắt cóc gần nhất, con gái của ông chủ xưởng sắt nào đó bị bắt cóc, mất tích vài ngày không thấy tăm hơi... Thiếu nữ này sẽ không phải là cô bé bị bắt cóc kia chứ?

Chỉ có điều đáng thương, một thiếu nữ xinh đẹp như vậy lại có thể hương tiêu ngọc vẫn... Ta từng nhìn thấy hình nàng khi còn sống, so với một vài cái lưới đỏ có thể xinh đẹp hơn rất nhiều.

"Mau ra tay!" Nam nhân an ủi thúc giục: "Giúp ta lôi cô ta ra, cạo xác."

Ta thở dài, thầm nghĩ thật xin lỗi cô nương.

Nói xong, ta liền cùng thiếu nữ quan tâm mang cô gái này ra ngoài, nam nhân chăn nuôi bảo ta lột sạch nửa người trên của cô...

Trong lòng ta phiền muộn, khinh nhờn thi thể là chuyện thống hận nhất của ta, không nghĩ tới có một ngày ta lại phải làm như vậy.

Theo lời nam nhân chăn bông dặn dò, ta rất nhanh đã đem nửa thân trên của thiếu nữ lột sạch sẽ.

Làn da của nàng sớm đã không còn màu sắc, tối tăm không ánh sáng nữa, thế nhưng đường cong lung linh kia vẫn rất mê người, lồi lõm rất hấp dẫn.

Chết tiệt, ta mắng bản thân một câu, giờ là lúc nào rồi mà còn có thể thưởng thức thi thể!

Ta và nam nhân thương dụng dao găm, cẩn thận thu thập Thi Biệt ngưng tụ bên ngoài thân thể vào trong một cái túi nhựa trơn, không bao lâu liền góp nhặt một túi nhỏ.

Sau đó chúng ta một lần nữa mặc lại quần áo cho thiếu nữ, đưa vào trong quan tài, đậy nắp quan tài lại, phần mộ cũng được lấp đầy.

Tuy rằng mặt trời đã lên cao, nhưng nơi này vẫn đang mịt mờ một tầng âm khí mờ mịt, mông lung mờ ảo khiến người ta không thể nhìn rõ.

Lúc đang quay lại, trong lúc vô ý ta cảm giác được có người sau lưng đang nhẹ giọng khóc, quay đầu nhìn lại, lại bị dọa cho da đầu run lên.

Ở gần nghĩa trang kia có một thiếu nữ đang quỳ. Thiếu nữ ăn mặc rất hoa lệ, nức nở khóc rất bi thương, trên người được bao phủ bởi một tầng sương mù màu đen.

Rõ ràng đó là thi thể nằm trong quan tài lúc nãy nha.

Cả người ta không nhịn được mà run lên một cái.

Mà nam nhân chăn mền lại giải thích với ta, hồn phách của thiếu nữ là hắn thả ra, vừa rồi hắn và thiếu nữ đã đạt được hiệp nghị, nam nhân được âu yếm có thể lấy thịt từ trên người nàng. Để hồi báo, nhất định phải phá bỏ phong cấm hồn phách của thiếu nữ, đem nàng thả ra cho hung thủ giết người báo thù...

Ta biết, một số người sẽ gặp xui xẻo!

Chương thứ hai trăm sáu mươi hai, Thái Sơn quỷ

Sau khi chúng ta trở về, Võ nữ nhân đang cuộn mình trên ghế ngồi, nhìn chằm chằm Thái Sơn Thạch.

"Ta hỏi Võ nữ nhân có ai tới hay không, Võ nữ nhân nói vừa rồi có người gõ cửa, nàng thông qua mắt mèo nhìn, phát hiện là một người đàn ông xa lạ.

Võ nữ nhân luôn ghi nhớ lời dạy bảo của chúng ta mà không mở cửa, người nọ lại khăng khăng không chịu đi, cuối cùng vẫn là nữ nhân kia thông báo cho bảo an khu vực nhỏ, cuối cùng mới đuổi được đối phương đi.

Nam nhân sai vặt lập tức nói nữ nhân Võ mỗ làm được đối nghịch, nếu như mở cửa, hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Võ nữ nhân đi vào phòng bếp làm bữa sáng cho chúng ta, mà nam nhân lo lắng thì đem thi sáp tìm được ra, để ta tìm mấy tờ giấy cứng. Hắn đem giấy cứng cuốn thành hình đồng, kích thước to như ngọn nến, sau đó tay không nhét thi sáp vào ống giấy, chà xát.

Rất nhanh, năm sáu miếng thịt sáp đã bị chúng ta bóc ra. Vừa hay lúc này nữ nhân Võ mỗ cũng bưng bữa sáng tới, là măng bò cạp... Nhìn con cà sa có màu sắc không khác gì thi sáp và hình dạng của nó, ta nhất thời không còn khẩu vị.

Nhà tắm chà xát lại một lần, nhưng vẫn cảm giác trên cánh tay mang theo một mùi thi thể nồng nặc, khiến người ta buồn nôn.

Sau đó, chính là chờ đợi đêm tối.

Kế hoạch của nam nhân đáng thương là ôm cây đợi thỏ!

Nếu đối phương đã lợi dụng Thái Sơn thạch để làm pháp luật, tối hôm nay chúng ta chỉ cần uy hiếp đến vong hồn trong Thái Sơn thạch, thì vong hồn đó tự nhiên sẽ cắn trả đối phương, chỉ cần uy hiếp đến tính mạng của đối phương, không sợ đối phương không đến cầu xin tha thứ.

Ban ngày, lúc chờ đợi, ta phát hiện có một thứ rác rưởi cách không xa phòng học khu dựng lửa lên, thế lửa ngút trời, khói đặc cuồn cuộn, thậm chí sương khói đều tràn ngập đến khu nhỏ chỗ chúng ta, trong không khí đều là mùi khét lẹt.

Sau đó trong miệng bảo an từ nhỏ chúng ta biết được, lần này đại hỏa thiêu chết bốn năm nhân viên công tác thu mua trạm gác rác rưởi, mà trùng hợp chính là, cảnh sát lại tìm được một ít trang sức nữ nhân trong bãi rác, đó chính là trang sức đầu của ông chủ nhà xưởng bị bắt mất mấy ngày trước đây! Trong lúc vô ý lửa lớn, phá đi một cái án bắt cóc thú vị, thật đúng là có ý tứ.

Chỉ sợ cũng chỉ có mình ta cùng nam nhân thương cảm biết rõ, lần này vô danh hỏa diễm là do nữ hài quỷ hồn thả ra phải không? Mấy người này cũng thật sự chết chưa hết tội.

Mơ hồ, ta nhìn thấy trong làn khói dày đặc lơ lửng bóng dáng một cô gái, đang hướng ta cười, sau đó theo khói đặc cuồn cuộn biến mất. Trước khi biến mất, cô gái còn cúi đầu lạy ta một cái.

Ta liền hỏi nam nhân cầu hôn có phân chia Thiên Đường và Địa Ngục không? Cô gái kia giết người, cuối cùng là lên trời hay là xuống địa ngục?

Nam nhân sầu lo cảm khái nói: "Chuyện này tự có trời mới biết."

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, nam nữ an lành bảo Võ nữ và Hiểu Tinh nấp trong phòng ngủ, bất kể có nghe được bất cứ động tĩnh gì cũng không được đi ra.

Mà nam nhân chăn ấm thì dùng một tảng đá lớn, đem đá Thái Sơn đè xuống, ở gần tảng đá, đốt bốn năm cái thi sáp, phía trên còn đậy lại một cái nồi đen lớn, sau đó tắt đèn phòng khách, chỉ để lại một cái đèn nhỏ.

Ánh sáng của Tiểu Dạ Đăng rất yếu ớt, chỉ có thể nhìn thấy cái nồi đen lớn kia.

Nam tử sai vặt đứng bên cạnh nồi đen, một tay vươn ra đặt trên nồi, miệng lẩm bẩm.

Trong tay ta cầm Thiên Lang Tiên, lẳng lặng đợi một bên, chỉ cần cái nồi đen lớn này có bất cứ điều gì dị thường, nam tử cầu hôn không cầm được, ta liền tiến lên giúp đỡ một tay.

Lần này địch nhân của chúng ta cực kỳ lợi hại, bằng không nam nhân an ủi trước đây cũng sẽ không bị thương.

Gian phòng hắc ám, bầu không khí áp lực, không gian bịt kín, cùng với mùi thi thơm nhàn nhạt trong phòng, khiến cho tinh thần ta căng thẳng.

Trong phòng lúc đầu chỉ có thanh âm lẩm bẩm trong miệng nam nhân thích ăn, nhưng rất nhanh, bắt đầu có tiếng vang lạ truyền đến, vang lên khanh khách, là nồi đen to đang run rẩy, va chạm với trà thủy tinh phát ra thanh âm.

Mắt ta trợn tròn, nhìn chằm chằm vào cái nồi đen lớn kia!

biên độ run rẩy của nồi đen càng lúc càng lớn, ta cảm giác giống như có một người đang phát điên đâm vào nồi đen, ánh nến thi sáp, thông qua khe hở giữa nồi đen chui ra, ta rõ ràng nhìn thấy từng cái bóng không ngừng phiêu đãng trong nồi đen.

Nam nhân đáng thương đặt tay lên cái nồi, cũng theo cái nồi rung lên lên xuống, trán hắn ta túa đầy mồ hôi lạnh.

"Tới đây, giúp đỡ chút." Theo độ run rẩy của nồi đen càng lúc càng lớn, nam nhân được an ủi rõ ràng đã cố hết sức, mặt nổi gân xanh, nhìn sắp không kiên trì nổi nữa.

Vì thế ta lập tức chạy lên, hai tay đều đặt trên nồi đen.

Tuy nhiên ngay khi cánh tay ta chạm vào nồi đen, rõ ràng ta cảm giác được một lực lượng chấn nhiếp cường đại từ trong nồi đen phóng ra ngoài. Cái nồi đen kia tựa như bị sét đánh, điện trên cánh tay ta làm cho cánh tay ta run lên một trận.

Đồng thời cái loại cảm giác linh hồn xuất khiếu kia, lần nữa xâm nhập mà đến, khiến cho ta có chút không cầm cự nổi, đầu óc hôn mê lợi hại, đầu đau muốn nứt ra.

Cái nồi đen này, mang cho ta không chỉ là công kích vật lý a, đòi mạng nhất vẫn là công kích tinh thần!

Ta chỉ có thể cắn chót lưỡi, phun máu lưỡi trên bàn tay, chậm rãi công kích của đối phương, bất quá tác dụng cũng không rõ ràng. Ta chỉ đành đeo Thiên Lang Tiên lên cổ, dùng sức cắn, lực trùng kích tinh thần mới có chút hòa hoãn.

Tuy nhiên dù sao ta cũng quá yếu, mặc dù có Thiên Lang Tiên và lưỡi máu phụ trợ, lực lượng cũng rất nhanh tiêu hao hầu như không còn, mắt thấy sẽ không kiên trì được nữa.

Lại nhìn nam nhân chăn ấm, cũng có phần không kiềm chế được, sắc mặt tái nhợt, không còn sức mở mắt.

"Phá!" Ngay lúc ta cảm giác không chịu nổi, nam tử chăn hộ bỗng nổi giận gầm lên một tiếng. Ngay sau đó, cái nồi đen kia lại như cái nồi, bị nam nhân chăn nuôi đập nát.

Mà trong nháy mắt chiếc nồi đen lớn kia phá toái, ta rõ ràng nhìn thấy một bóng đen từ trong cái nồi đen lớn bắn ra, đứng ở chỗ góc tường.

Thi sáp cũng ngừng thiêu đốt, gian phòng vừa rồi còn náo nhiệt ồn ã, trong chớp mắt công phu liền trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nặng nề của ta và nam nhân an ủi.

Mặc dù đầu óc ta như muốn nứt ra, bất quá ta cũng không có thời gian để ý tới cỗ đau đầu kia, mà là nhìn về phía bóng đen kia.

Bóng đen cuộn tròn thân thể, chậm rãi giãn ra, ta bị nó dọa cho nhảy dựng.

Đây thật sự là hình người, thế nhưng thể tích này, so với người bình thường thân thể phải bành trướng gấp mấy lần, giờ phút này trên đầu của hắn đội trần nhà, hai chân giẫm trên mặt đất, một đôi mắt đỏ rực, gắt gao nhìn chằm chằm chúng ta...

Ta cũng hít một ngụm khí lạnh, đây là quỷ gì? Sao lại cao lớn như vậy?

Ta cầm lấy Thiên Lang Tiên, biết trận này khó tránh khỏi, cho nên dứt khoát giơ Thiên Lang Tiên lên, chuẩn bị tử chiến một trận với bóng đen.

Bất quá nam nhân chăn ấm lại ngăn cản ta, ngồi dưới đất tư thế đả tọa, trong miệng lẩm bẩm.

Quái vật khổng lồ kia cũng trong miệng lẩm bẩm, phát ra một ít âm tiết kỳ quái, thanh âm to như là động vật đang gào thét.

Sau một lát, nam tử sầu lo mở mắt, để ta mở cửa, đồng thời gỡ bỏ Khu tà phù trên cửa xuống.

Ta thất kinh, nam nhân thương cảm chuẩn bị đem con vong linh này đưa đi? Nam nhân âu yếm nhìn ta một cái, lại bảo ta chỉ việc làm theo lời hắn nói đi làm.

Cuối cùng ta đành bất đắc dĩ, đành phải chạy đi gỡ bỏ Khu tà phù, mở cửa ra.

Bóng đen lập tức ra khỏi cửa, mang theo một luồng gió mạnh, chỉ trong chớp mắt đã mất đi bóng dáng từ trong hành lang.

Nam tử sai vặt lập tức lấy la bàn ra, hô một tiếng "Đi theo", sau đó nhanh như chớp chạy ra.

Ta lập tức gọi Võ nữ nhân trong phòng: "Đóng cửa sổ lại, dán Khu tà phù lên, tuyệt đối không được ra ngoài!"

Sau đó cũng bám theo.

Ta đuổi theo nam nhân chăn hộ, hỏi nam nhân thương nhân vì sao phải thả con quỷ kia đi?

Nam nhân chăn bầu nói: "Đó là Thái Sơn quỷ, không có Thái Sơn thạch, ngươi và ta căn bản không phải đối thủ của hắn. Nó bị người ta cưỡng ép phong ấn trong Thái Sơn thạch, bây giờ đi ra thật không dễ gì, tất nhiên là đi cắn lại người phong ấn nó, chúng ta chỉ cần đi theo nó, nhất định có thể tìm được tên gia hỏa phong ấn nó."

Ta kinh hãi, liên tục gật đầu, đi theo phía sau gà chó săn, rời khỏi khu vực nhỏ.

La bàn vẫn chỉ dẫn chúng ta tiến vào mảnh rừng cây nhỏ hoang tàn không người ở phía sau khu nhỏ kia, vừa tiến vào rừng cây không lâu, liền thấy cách đó không xa một trận hồng quang đại thịnh, tựa hồ còn có tiếng thú kêu bi thảm, cùng với tiếng thét chói tai sợ hãi truyền đến.

Nếu như đoán không sai, đầu sỏ gây nên có lẽ chính là ở nơi đó. Giờ phút này hẳn là Thái Sơn Quỷ đang cắn trả đối phương.

Nam tử quyến rũ vội vàng thu la bàn lại, mang theo ta xông lên.

Sau khi đợi bọn ta tới, phát hiện một gã nam tử tuổi còn trẻ, đang đánh nhau với bóng đen khổng lồ kia. Cho dù nam tử dùng sức giải mã toàn thân, nhưng vẫn bị Thái Sơn Quỷ ép lui lại từng bước, mắt thấy sắp không chịu nổi nữa.

Thái Sơn quỷ hung mãnh, một thuật sĩ bình thường như hắn há có thể sống sót? Cho nên không bao lâu, nam tử kia đã bị Thái Sơn quỷ đè xuống đất.

Thái Sơn quỷ hung mãnh như mãnh hổ, thân thể không ngừng va đập vào đối phương, mặc dù nam tử bên ngoài không có vết thương, nhưng ý thức nam tử lại càng ngày càng suy yếu, thân thể cũng bắt đầu trở nên không cân đối.

Ta biết đây là ma quỷ Thái Sơn sắp đánh bay hồn phách của hắn ra ngoài cơ thể.

Rốt cuộc, đối phương cũng không kiên trì nổi nữa, bắt đầu cao giọng kêu cứu mạng.

Nam tử do dự không nói hai lời, trực tiếp nhảy ra ngoài.

Chương thứ hai trăm sáu mươi ba, truy đuổi trái tim Mộng Xích Tử.

"Thái Sơn thạch dám nhận, dám ném đá Thái Sơn cho ta!" Thấy nam nhân an ủi, người nọ vừa mừng vừa sợ.

Nam tử chăn bông không chút do dự nhặt lên một tảng đá có khắc chữ "Thái Sơn thạch", ném về phía bóng đen.

Bóng đen lập tức càng thêm cuồng bạo, tăng nhanh tốc độ công kích, hiển nhiên là nó rất sợ Thái Sơn thạch.

Ta thấy bên cạnh còn có hai tảng đá Thái Sơn, lập tức nhặt lên, cùng nam tử an ủi triển khai công kích đối với bóng đen.

Không bao lâu sau, bóng đen đó đã bị bọn ta nện đến nỗi cả người bán trong suốt, mặc dù như vậy, nó vẫn không có đình chỉ công kích.

Nam nhân cuối cùng không thể làm gì khác hơn là cắn ngón giữa, nhanh chóng vẽ một đạo ma chú lên Thái Sơn thạch, vô cùng tinh chuẩn, lúc này mới ném bóng đen vào trong Thái Sơn thạch.

Sau đó nam tử chăn hộ nhanh chóng rút từ trên người người người trẻ tuổi ra một dải lụa đỏ, trói chặt Thái Sơn lại.

Mà người trẻ tuổi kia lại toàn thân suy yếu xụi lơ trên mặt đất, một bộ dạng thoi thóp.

Vừa rồi thật sự là hung hiểm, hắn thiếu chút nữa bị quỷ THiên Sơn rút hồn.

Ta tức giận đi tới, nắm lấy người trẻ tuổi kia, không chút khách khí liền cho hắn hai bạt tai: "Móa nó, bại hoại trong xã hội, ngươi có biết ngươi trì hoãn bao nhiêu tiền đồ của Lương Trung không?"

Người trẻ tuổi ngạc nhiên nhìn ta, sau đó gào khóc.

"Nói chuyện." Tiếng khóc của ông ta khiến ta rất phiền muộn, dứt khoát cho ông ta một cái tát nữa, nhưng vẫn như cũ không thể trút giận.

Nam tử sai vặt cũng đi tới lạnh lùng hỏi: "Vì sao phải làm như vậy?"

"Ta hận, ta hận a." Người trẻ tuổi bỗng nhiên rít gào: "Vì sao, vì sao ai cũng có đãi ngộ khác nhau. Chẳng lẽ bọn họ đều cao hơn chúng ta một bậc sao?"

Người trẻ tuổi ôm đầu khóc lên, rất thương tâm, ta phảng phất như nhìn thấy một người trẻ tuổi chán ghét, đang tuyệt vọng than thở trong xã hội này.

Ta bật cười khanh khách, đây đúng là lưu manh biết võ công, ai cũng không ngăn được. Cái tên này lại dùng quỷ hồn để trả thù xã hội này, ta càng phát giác trọng trách trên vai mình nặng nề cỡ nào...

Sau khi tâm tình người trẻ tuổi rốt cuộc đã tốt hơn một chút, lúc này hắn mới hướng chúng ta thẳng thắn.

Hóa ra gia hỏa này là một tên thi nhân rớt bảng, năm ngoái tham gia kỳ thi cao, có điều khoảng cách một bản tuyến chỉ chênh lệch ba phần, cho nên đã mất cơ hội tăng trưởng, đi tới một công trường lái gạch.

Mà những người phản đối kém thành tích của mình, lại có vài người đều lên một quyển, điều tra về số lượng cao, hắn mới biết thành tích của đối phương kém hơn mình rất nhiều, có điều mấy người bọn họ lại có chính sách quốc gia, cho thêm không ít điểm, lúc này mới miễn cưỡng dâng lên một bản.

Điều này làm cho hắn rất tức giận, dựa vào cái gì phải chia thêm cho những người kia, chỉ bằng số ít dân tộc bọn họ sao? Chỉ bằng công việc đặc thù của phụ thân bọn họ...

Vì sao bọn họ có thể cao hứng vui vẻ ở trong đại học hưởng thụ tuổi thanh xuân, mà mình chỉ có thể ở công cộng dọn gạch, mình ở trường học trả giá nỗ lực cùng mồ hôi, nên đổi được hồi báo như vậy?

Hắn ta không cam lòng, quyết định trả thù những người này.

Người bị hắn chọn trả thù, đều là bài lang sắp thu hoạch được tăng điểm cao. Đương nhiên, đây cũng không phải nguyên nhân duy nhất, còn có một nguyên nhân, chính là trong nhà những người này đều có nhà đá núi Thái Sơn trấn.

Nơi này từng là một cái hố vạn thi của Xâm Hoa Nhật Quân, cho nên lúc trước khai phá nơi này, thương nhân khai phá khai phá sợ gây ra sự kiện linh dị gì, cho nên đã bố trí rất nhiều Thái Sơn thạch.

Những khối Thái Sơn thạch này vừa vặn cho người trẻ tuổi tranh thủ thời cơ!

Hắn hiểu được một ít đạo thuật Lao Sơn, biết Thái Sơn Thạch nếu như thiếu sừng, lại dùng hồng lăng đặc thù cải tạo, là có thể trêu chọc phải Thái Sơn quỷ. Vì vậy hắn liền dùng loại tà thuật này, phong ấn Thái Sơn quỷ ở trong những nhà sầu cơ kia.

Tác dụng lớn nhất của loại quỷ vật Thái Sơn này, chính là nuốt hồn đoạt phách. Cứ như vậy, những thí sinh kia mất hồn mất vía, tất nhiên sẽ không còn tâm tư học tập, cũng có thể thỏa mãn dục vọng trả thù của người trẻ tuổi.

Chỉ là tuyệt đối không nghĩ tới, Nhất Sơn so với Nhất Sơn cao hơn, kế hoạch thoạt nhìn của hắn hoàn mỹ không thiếu sót, cuối cùng vẫn bị chúng ta nhìn thấu, hắn cũng thiếu chút nữa rơi vào kết cục hồn phi phách tán.

Sau khi nói xong, gã đã khóc không thành tiếng, ôm đầu khóc, than thở xã hội bất công.

Mà ta cũng trầm mặc.

Ta không biết nên đánh giá hành động của người trẻ tuổi thế nào.

Chính sách tăng thêm chính sách của đợt thi cao, ta không biết công bằng không công bằng? Hay là, người chỉ định quy củ này là muốn giúp cho đám con cháu nhà giàu Toản Không Tử.

Nhưng người trẻ tuổi lại dùng phương thức này để trả thù xã hội, cách làm thật sự quá cực đoan.

"Ta biết cách làm của ta rất ích kỷ, nhưng ta nuốt không nổi cục tức này! Trên đời này không biết có bao nhiêu học sinh như vậy, vốn là cơ hội lên trời, tranh thủ cơ hội cho cuộc sống tốt hơn, nhưng vì chính sách phân chia chính sách cho các thí sinh khác., Nếu để bọn họ tên Lạc Tôn sơn, một phần, dù cho khảo nghiệm phân chia cao thấp một phần, cũng có thể ép xuống ngàn vạn thí sinh a. Những người này rất có thể vì một lần thất bại trong kỳ thi cao mà hối tiếc cả đời..."

Ta nhìn nam nhân chăn bầu, nam nhân chăn nuôi có vẻ cũng rất có cảm xúc, chỉ nhìn người trẻ tuổi ôm đầu khóc, không nói một lời.

"Được rồi được rồi." Cuối cùng ta bị hắn oán giận phiền muộn, đồng cảm với hắn lúc trước cũng biến mất vô ảnh vô tung.

"Một đại lão gia, có cái gì oán giận. Nói cho ngươi, trên thế giới này có quá nhiều chuyện không công bằng. Mà chính là vì có không công bằng, mới tạo ra nhiều cạnh tranh như vậy, nhân sinh đến không phải là dùng để cạnh tranh sao?"

"Không cạnh tranh, sẽ không có sự tiến bộ của nhân loại. Cùng với việc khóc lóc nỉ non giống như đàn bà, cũng không bằng chính mình phấn đấu, sang năm tiếp tục thi. Chỉ cần phần tâm tí nữa của mình vẫn còn, ngươi nhất định có thể thành công..."

"Ai cũng hiểu đạo lý, nhưng ta chỉ nuốt không trôi cơn giận này thôi." Người trẻ tuổi hung hăng nói.

Không phải công phu ta dài dòng với người trẻ tuổi, tức giận nói: "Ngươi có tin ta hiện tại lấy ra mấy trăm vạn đập chết ngươi không? Ba đời nhà ta đều là tiểu thương nhân, bất quá lão tử oán giận ai, lão tử đây không giống thế này sao? Một ngày oán trách xã hội, oán trách người khác, mà không nghĩ lại người của mình, cho dù thi đậu vào đại học, thì làm sao đối mặt với xã hội cạnh tranh càng thêm kịch liệt?"

Ngay cả ta cũng có chút đạo lý lớn bị chính mình áp chế, thậm chí hoài nghi một phen đạo lý này, thật sự là từ trong miệng mình nói ra sao?

Sau khi ta nói xong, người trẻ tuổi liền ngẩn người, khó hiểu nhìn

ta.

Ta thản nhiên nói: "Được rồi, nói cho ta biết dự định tiếp theo của ngươi, nếu như ngươi quyết định tiếp tục trả thù xã hội, ta nghĩ ta có rất nhiều cách khiến ngươi làm nhà tù cả đời. Loại người có lòng trả thù rất mạnh với xã hội như ngươi, giữ lại cũng là tai họa!"

Đối phương trầm mặc một thời gian dài, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: "Thôi vậy thôi vậy, ta thừa nhận đã bị ngươi thuyết phục. Nhưng mẫu thân đáng thương của ta... Ài, vất vả cả đời cho ta, cuối cùng lại vì ta thi không đỗ lên trời mà chết đau lòng, ta còn sống thì có ý nghĩa gì?"

"Ta giúp nàng siêu độ." Nam nhân quyến rũ nói: "Tham gia kỳ thi năm nay, mặc dù không thể tham gia được một quyển nhưng cũng phải tới trường. Hoàn cảnh nơi con người khác nhau, vòng tròn xã giao không giống, sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với một người."

Nói xong, nam nhân chăn ấm liền dẫn ta rời đi, trước khi đi lại bỏ lại một câu lạnh như băng: "Tự thu xếp đi!"

Trở lại nhà Võ nữ nhân, Võ nữ nhân vội vàng hỏi chuyện của chúng ta giải quyết ra sao rồi? Ta nói tất cả đều đã thỏa đáng, sau này sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Võ nữ nhân vội vàng hỏi ta, rốt cuộc là ai đã hại mẹ cô nhi này? Chuyện ta không nói về người trẻ tuổi, chỉ biết sơ sơ tình hình ở nhà Võ Nữ Nhi.

Hóa ra Võ nữ nhân là nhà của Miêu tộc, nữ nhân có thể học ở Miêu tộc xa xôi, khó khăn, cuối cùng định cư trong thành thị lớn này, thực sự không dễ. Chắc là vì nhà Võ nữ nữ là một trong số ít dân tộc, cho nên Hiểu Tinh mới được chăm sóc như vậy?

Ta đã hỏi về chuyện nữ nhi của Võ nữ, thành tích học tập con gái nàng vẫn luôn đứng đầu, thi thành tích không hề có chút lo lắng nào, về phần cái gì mà phân chia không được chia, Võ nữ nhân thì ngược lại cũng không thèm để ý, quan trọng là bản thân phải liều mạng, nếu như dựa vào chính sách quốc gia cộng lại, có lẽ Võ nữ nhân của nàng đã mai phục ở Miêu Cương từ lâu rồi, cả đời này không thể ở trong phòng cấp bậc này được.

Ta nghe xong cảm khái rất nhiều.

Cái xã hội này tàn khốc, mỗi ngày, bất cứ nơi đâu cũng đều diễn ra cảnh sống còn mà khôn chết.

Đây không chỉ là khảo hạch học thành tích học tập, càng là khảo hạch tố chất tâm lý học của học sinh!

Cả một ngày oán giận xã hội không công bằng, người oán than chuộc đạo, cho dù thi đỗ đại học, thì có thể có tiền đồ gì chứ? Chỉ có thể nhìn những người thành công kia yên lặng rơi lệ mà thôi!

Chương thứ hai trăm sáu, cầu Nại Hà...

Kế tiếp sinh ý này, không tính là kinh khủng nhất trong kiếp sống âm vật của ta gặp được, nhưng lại làm ta ấn tượng khắc sâu nhất.

Không vì cái gì khác, cũng bởi vì lần này ta đụng phải âm vật, lại liên quan mật thiết với gia gia ta!

Đó hẳn là chuyện của ba tháng sau. Ta nhớ hôm đó Lý Tiểu Tiểu đã phóng thích mùa hè, thời tiết khô nóng khó chịu. Cả ngày ta đều ít khi ra ngoài, cơ bản là ru rú trong tiệm.

Không khí bên ngoài nóng rực, làm nước bùn trong tiệm chúng ta đều nóng chân.

Giữa trưa, lúc Doãn Nguyệt đi làm, tiện tay thả một quả trứng gà ra ngoài, sau đó làm cho kẻ rảnh đau trứng, nhìn xem quả trứng gà này chín bao nhiêu thời gian rồi?

Ta thật bội phục mình, lại thật sự nhìn chằm chằm vào trứng gà hơn mười phút, cũng chỉ thời gian một khắc, trứng gà đã chín thật rồi. Lúc ta đang suy nghĩ sau này ra ngoài có nên mang chút bột ớt và gia vị không, vạn nhất đi trên đường nướng chín một miếng thịt nào đó, thì có thể ăn một trận Hàn Quốc nướng ngay tại chỗ...

Lý mặt rỗ có việc gì cũng thích mang theo Lý tiểu thiếu đi tới nhà ta điện rêu rao. Ta buồn bực trong tay Lý Ma Tử cũng có tích góp nhất định, chẳng lẽ lại đau lòng với chút phí điện này sao? Sau đó ta mới biết Lý mặt rỗ mang con đến nhà ta nhốt lưới, ta liền hỏi Lý mặt rỗng có gì không tự mình giả bộ lắng? Lý mặt Lý mặt rất đau khổ nói, người ta giả với đăng đăng rắn nóng không chết.

Dù sao ta cũng nói là một mình xem cửa hàng cũng nhàm chán, vừa vặn có thể tâm sự cùng Lý Ma Tử, chơi bài tú lơ khơ.

Mà ngay ngày thứ ba Lý Tiểu Học vào mùa đông, Lý Ma Tử cùng Lý Tiểu Dận đã đến đúng thời điểm, ta cùng Lý Ma Tử chơi bài tú lơ khơ, Lý Tiểu Tiểu hứng trí bừng bừng liên minh Anh Hùng, cửa lớn của quán cổ bị gõ vang ầm ầm.

Vì vậy ta bảo Lý mặt rồi mở cửa, sau khi mở cửa, đập vào mắt là một đại thúc khoác một bộ đồ tang màu trắng, mồ hôi đầm đìa, vừa mở cửa ra, đối phương đã hô to một tiếng cứu mạng.

Ta có chút đau đầu, lúc này ra ngoài xử lý âm vật, vậy còn không phải làm ta nóng chết tươi à? Tuy rằng ta không tình nguyện, bất quá nếu người ta tìm tới cửa, từ chối ngoài cửa cuối cùng vẫn không tốt, làm nghề này không thể chọn ba hái bốn, xuất phát từ lễ nghĩa, ta vẫn là mời đại thúc vào cửa.

Từ cách đối phương ăn mặc, cùng với hai tay thô ráp, làn da ngăm đen, ta đoán hắn hẳn là nông dân.

Nhìn bộ dáng của hắn tựa hồ rất gấp, cũng không biết là nóng hay thật sự gặp tâm sự gì?

"Đại sư, làm phiền ngài theo ta đi một chuyến!" Vào phòng, đại thúc kia dùng ngữ khí gần như cầu khẩn, nói với Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử chỉ chỉ vào ta: "Ta không phải đại sư, ta là chân chạy vặt của đại sư, cái kia mới là đại sư."

Hắn cười có chút xấu hổ, sau đó xoay người nhìn ta: "Đại sư, cứu mạng a."

Ta mở bình băng trấn tuyết cho đại thúc: "Có chuyện gì, uống một ngụm nước trước, rồi từ từ nói."

Đại thúc lo lắng nói: "Ngài nhanh theo ta trở về xem một chút đi! Mẫu thân ta đã chết, nhưng dù thế nào cũng không có biện pháp chôn cất, ta hoài nghi nhà chúng ta có âm vật."

"Hả?" Ta nhíu mày một cái: "Cái gì mà không có cách nào chôn cất."

"Ài, ngài có chỗ không biết à." Đại thúc kia vẻ mặt khó xử nói: "Mặc dù mẫu thân ta là ngôi sao thọ, nhưng khí tính lại rất lớn, lần này vì mâu thuẫn náo loạn lông gà vỏ tỏi với hàng xóm mà đã bị tức chết tươi. Ta cảm thấy mẫu thân ta không cam lòng chôn cứ như vậy, chúng ta nghĩ hết mọi biện pháp, nhưng không có cách nào xuống quan tài, mà càng quỷ dị hơn chính là..."

Nói tới đây, đại thúc đột nhiên ngừng nói, trên mặt bắt đầu tràn ngập một tầng sợ hãi, không biết có phải là đang nhớ tới chuyện kinh khủng gì hay không.

"Nói đi." Lý Ma Tử thúc giục: "Chuyện quỷ dị hơn là cái gì?"

Đại thúc ngẩng đầu nhìn ta: "Đại sư, hay là ngài theo ta đi một chuyến đi, có một số việc ta không nói được. Cầu xin ngài đừng làm khó ta... "

Đại thúc này rốt cuộc là tật xấu gì vậy, ta cười khổ không thôi: "Ngài không nói rõ cho ta, ta cái gì cũng không biết, làm sao giúp ngài xử lý vấn đề?"

Đại thúc cuối cùng không thể làm gì khác hơn là cắn răng một cái, nói: "Tốt lắm, ta sẽ nói thật với ngài! Nơi chúng ta có một tập tục, chỉ có qua cầu Nại Hà, mới xem như tâm nguyện của người chết đã xong, đồng ý chôn cất."

"Chờ một chút, cầu Nại Hà?" Lý Ma Tử lúc này ngắt lời đại thúc.

Đại thúc giải thích: "Không phải là cầu Nại Hà mà là cầu Nại Hà của thôn chúng ta, mỗi lần xuất hiện tang thương đều phải đi qua cây cầu đó, cho nên chúng ta đều gọi cây cầu đó là: Nại Hà Kiều."

Đại thúc dừng một chút, rồi tiếp tục nói: "Nhưng hôm nay ta cho mẫu thân mang tang thương. Lúc qua cầu Nại Hà, mỗi lần tới chính giữa cầu, đều cảm giác hai chân như nhũn ra, có lúc còn rút gân, căn bản là đi không nổi a."

"Ta cưỡng ép đi về phía trước, lại có thể nghe được dưới cầu truyền đến tiếng khóc của mẫu thân ta, kêu một tiếng thê thảm, thậm chí còn mắng ta bất hiếu, để cho người ta chiếm phủ đệ của nàng, lại thờ ơ, aiz."

"Ta biết mẹ ta nói cái này với ta, nhất định là có đạo lý của bà ấy, như vậy cho dù chúng ta cưỡng ép đưa ta đi, chắc chắn ta cũng sẽ chết không nhắm mắt. Cho nên ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể đến tìm ngài hỗ trợ... "

Ta như có điều suy nghĩ nhìn đại thúc: "Đại thúc, có chuyện này ngài còn chưa nói rõ a, chuyện ngài nói quỷ dị hơn, đến cùng là chỉ cái gì?"

Thấy ta hỏi như vậy, đại thúc toàn thân run rẩy một chút, xem ra hắn cũng không muốn đem chuyện quỷ dị "Nói ra".

Tuy nhiên ta hùng hổ bức hỏi, lại khiến đại thúc không có sức chống trả, cuối cùng hắn cũng chỉ có thể chuốc một ngụm tuyết bích, lúc này mới nói với chúng ta.

Chuyện phát sinh ở trên cầu, không phải chuyện nhỏ, đại thúc vô cùng coi trọng.

Hắn vẫn luôn suy đoán, phủ đệ mà mẫu thân nói bị xâm chiếm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cái gọi là phủ đệ, khẳng định không phải là gian phòng của mẫu thân khi còn sống, rất có thể là âm trạch của nàng, cũng chính là phần mộ của nàng.

Đại thúc đành tạm dừng kế hoạch tang, mà là dẫn theo hai người trẻ tuổi gan lớn trong thôn đi xem xem phần mộ vừa đào xong cho mẫu thân.

Thấy vậy, đại thúc trợn tròn mắt.

Trong ngôi mộ vừa đào xong, lại có một cái quan tài được đặt yên lặng.

Quan tài đó cũ nát không chịu nổi, mặt ngoài đã bong tróc mồ hôi, rất nhiều nơi đã mục nát, bên trên còn có bùn đất mới mẻ, cứ như là vừa mới được khai quật.

Đại thúc giận dữ, lập tức tìm công nhân phụ phụ trách đào hố đến đây. Đám công nhân kia trông thấy cỗ quan tài cũ này cũng choáng váng, nhao nhao nói ngày hôm nay đào, cũng không có nhìn thấy cỗ quan tài này a.

Đại thúc biết chuyện này không tầm thường, mẫu thân nói có người chiếm phủ đệ của nàng, khẳng định chính là cái quan tài này!

Công văn thứ hai trăm sáu mươi năm báo mộng.

Đại thúc cũng không quản được nhiều như vậy, lúc này liền ra lệnh cho người làm, khiêng cỗ quan tài rách nát ném sang một bên.

Có người mang quan tài Đằng đại thúc mở ra, nhìn xem bên trong đến cùng là người nào? Vạn nhất là cương thi mà nói, tốt nhất đem thi thể thiêu hủy.

Bởi vì trong thôn có một người nói chuyện, nói có một ít cương thi sắp thành tinh, đều có bản lĩnh di chuyển quan tài. Chúng sẽ mang theo quan tài tìm kiếm phong thuỷ bảo địa khác, hấp thụ khí vận của gia đình kia, như vậy tốc độ thành tinh của chúng sẽ tăng nhanh hơn.

Mà một khi cương thi trong quan tài thành tinh, sẽ vĩnh viễn không ngừng hấp thụ khí vận con cháu, con cháu gia đình kia từ nay về sau sẽ chó gà không yên, nghèo rớt mồng tơi.

Đại thúc là người đã có con gái, cho nên suy nghĩ hồi lâu, cân nhắc lợi và hại, cuối cùng vẫn quyết định bốc lên phong hiểm, cạy mở quan tài!

Mà khi cỗ quan tài bị cạy mở ra, tình cảnh bên trong lại làm cho mọi người chấn động.

Trong quan tài, lại có một mỹ nữ tuyệt sắc đang lặng lẽ nằm, mỹ nữ kia dung mạo mỹ lệ, trên mặt vẽ trang điểm, trên người không cong, dáng người càng không cần phải nói. Nhìn từ mức độ nhẵn nhụi của làn da, hẳn là người trong thành, bộ dáng hẳn là vừa mới chết không bao lâu...

Nếu không phải mỹ nữ này xuất hiện trong quan tài, thậm chí đại thúc nghi ngờ liệu có phải đối phương đã ngủ rồi không.

Tất cả mọi người đều bị hù dọa, nhất trí nhận định nữ nhân này chính là cương thi quỷ sắc sắp thành tinh, khuyên đại thúc đem đốt thi thể, tuyệt đối không thể lưu lại.

Đại thúc tự nhiên cũng biết rõ nữ thi này không thể lưu lại, lúc này liền cho người tìm củi khô, chồng chất như núi, sau đó mang mỹ nữ đặt ở trên củi khô, đốt lửa lớn hừng hực chuẩn bị thiêu huỷ.

Mắt thấy lửa lớn đem nữ thi kia bao vây, đại thúc cũng nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy lần này hẳn là không có vấn đề gì.

Bất quá rất nhanh, con trai đại thúc vội vã từ trong thôn chạy tới, trông thấy đại thúc đang đốt thi thể, nhất thời đầu đầy mồ hôi, vội vàng gọi đại thúc lại, hơn nữa không nói lời gì, trực tiếp xông vào trong đống lửa, mang thi thể kia đi ra.

Nháy mắt như vậy, con trai của đại thúc đã bị lửa đốt cháy tóc, quần áo cũng hỏng, sau khi chạy ra ông ta liền ném xác nữ thi xuống đất lăn lộn trên mặt đất.

Mà lại nhìn nữ thi nằm trong đống lửa hai phút, trên người vẫn không có nửa điểm khác thường. Da dẻ vẫn trắng như tuyết, thậm chí ngay cả tóc cũng không bị đốt trụi, lông tóc cũng không tổn hao gì.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến mọi người sợ hãi, nhao nhao kêu gọi nữ thi này đã thành tinh, hỏa hoạn căn bản không thể thiêu chết.

Đại thúc giận tím mặt, lao tới trước mặt con trai quát lớn: "Ngươi tới đây làm gì? Sao lại đưa thi thể ra đây."

Con trai ông ta không để ý tới vết thương trên người, nuốt một ngụm nước bọt nói: "Không thể đốt, không thể đốt. Mụ nội nói, ngàn vạn lần không được đốt."

"Cái gì?" Đại thúc nhất thời nổi cả da gà, nãi nãi của con trai ông ta, không phải là mẫu thân của mình sao?

Mẫu thân rõ ràng đã chết, còn nói sao không thể đốt.

"Vừa rồi lúc ta canh giữ quan tài, bỗng nhiên liền nghe thấy thanh âm gõ quan tài từ trong quan tài truyền đến." Con trai hắn thở hổn hển nói: "Mấy người thân thích Thủ Linh đều chạy mất rồi. Thế nhưng ta đau lòng cho bà nội, cảm thấy bà nội hẳn là có di ngôn gì đó chưa dặn dò, cho nên liền tự mình chủ trương, đem quan tài mở ra."

"Ta vừa mở nắp quan tài ra, bà nội lập tức từ trong quan tài ngồi dậy. Khóe miệng bà nội còn chảy nước miếng, con mắt không có con ngươi, rất là đáng sợ, cứ như vậy nhìn chằm chằm ta, còn gọi tên của ta."

"Nàng gần như gào thét gọi ta, ngàn vạn lần đừng đốt chết nàng ta, không được đốt chết nàng ta. Nàng ta muốn ăn ta, đám bất hiếu thuận các ngươi."

Sau khi nói xong, bà nội lại nằm xuống, vẻ mặt vô cùng đau đớn, hung thần ác sát.

Mặc dù con trai đại thúc không biết bà nội rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì, nhưng bà nội một khi đã nói như vậy, khẳng định là có đạo lý của bà. Cho nên con trai đại thúc không để ý quá nhiều, vội vội vàng chạy ra khỏi thôn, tới chỗ này liền nhìn thấy phụ thân đang đốt thứ gì, hắn lập tức kết luận, vật kia hẳn là vật mà bà nội không cho ở lại, lúc này mới chạy lên đem nữ thi từ trong đống lửa mang ra ngoài.

Đại thúc trợn tròn mắt, mẫu thân là giả chết hay sao?

Lúc này hắn dẫn người về nhà, về nhà, lúc này mới kinh hãi phát hiện, trong viện đã tụ tập không ít người, đều chỉ trỏ nói gì đó. Đại thúc thật không dễ gì chen vào, nhìn thấy thi thể mẫu thân, liền nằm ở trong nhà mình.

Thời tiết quá khô nóng, thi thể phơi nắng dưới ánh mặt trời, thi thể mẫu thân đã cao dần, thậm chí da thịt một số nơi còn bắt đầu thối rữa, tình trạng thê thảm đến vô cùng.

Thi thể phơi nắng dưới ánh mặt trời, điều này tuyệt đối là không tôn trọng đối với người chết, đại thúc thiếu chút nữa đau lòng ngất đi, vội vàng phái người đem thi thể đặt vào trong quan tài một lần nữa.

Đại thúc rất tức giận, hỏi đến cùng là ai nâng thi thể lên thế?

Cuối cùng có người nói với đại thúc, nói thi thể là chính mình từ trong quan tài bò ra, may mắn bọn họ chạy rất nhanh, nếu không bà nội nhất định sẽ đem bọn họ bắt cho ăn, bởi vì bà nội đem cống phẩm trên bàn đều cho ăn sạch sẽ.

Đại thúc lập tức nhìn về phía bàn, phát hiện quả nhiên cống phẩm trên bàn tiên đã bị trộm mất một chút vết tích, mà trong miệng mẫu thân vẫn còn sót lại một ít đồ ăn.

Đại thúc trợn tròn mắt, biết rõ chuyện này căn bản không phải hắn có thể xử lý, bên ngoài còn có một thi thể nữ nhân trần trụi, trong nhà còn có thi thể mẫu thân, việc duy nhất hắn có thể làm, chính là mời tiên sinh!

Nhắc tới cũng kỳ quái, tối qua, mẫu thân lại báo mộng cho mình, nói cho hắn biết chủ tiệm cổ của hắn tìm ta, nói ta buôn bán âm vật, có thể xử lý tốt chuyện này, đến lúc đó sẽ nói trong nhà có âm vật ầm ĩ.

Sau đó đại thúc liền bừng tỉnh, trong đầu lăn qua lộn lại suy nghĩ chuyện này. Tuy rằng cảm thấy đó chỉ đơn thuần là mộng cảnh, bất quá bây giờ đại thúc cũng thật sự là đến cùng đường, cuối cùng đành phải căn cứ vào chỗ mẫu thân chỉ điểm, tìm hiểu nhiều nơi, vậy mà thật sự tìm hiểu được ta.

Nói cách khác, giấc mơ hôm qua thật sự là mẫu thân báo mộng cho hắn, bởi vì trong mộng địa chỉ liên hệ địa chỉ cùng với tên ông chủ, thật sự không sai chút nào.

Hắn phải qua một buổi tối mới chạy tới, một buổi tối nọ trong nhà cũng không biết có còn xảy ra chuyện gì nữa hay không!

Ta bị đại thúc miêu tả khiến một thân da gà nổi lên, ta cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua tình huống như vậy, tại sao đang yên đang lành lại có một thi thể nữ trần trụi nằm trong phần mộ nhà khác?

Cho dù muốn trộm khí vận phong thủy của nhà khác, cũng sẽ không ăn trộm trắng trợn như vậy, ta cảm thấy sự tình tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Lý Ma Tử cũng hơi sợ hãi, nhìn ta không hiểu ra sao, chỉ biết chuyện này ta không làm được, bèn nói: "Thật xin lỗi, chuyện này chúng ta giải quyết không được, ngươi cứ mời người khác cao minh hơn đi."

Không ngờ đại thúc lại quỳ sụp xuống cho chúng ta: "Đại sư à, ngài không thể thấy chết mà không cứu được, mẫu thân của ta đã bảo ta tới tìm ngài chứng tỏ ngài nhất định có thể giải quyết tốt chuyện này. Đây đều là duyên phận ông trời đã định sẵn, đại sư, cứu mạng!"

Mà hiện tại trong đầu ta đều là chuyện đại thúc nói ra báo mộng, theo ta thấy, chuyện này hẳn là có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất, chính là đại thúc đang nói hươu nói vượn. Ta cũng không biết lão nãi nãi gì cả, hơn nữa cho dù bà lão kia từng nghe nói qua chuyện của ta, nhưng sau khi người chết, trí nhớ hồn phách sẽ mất đi lợi hại, bà sao có thể còn nhớ được ta? Hơn nữa còn cẩn thận như vậy.

Khả năng thứ hai chính là, có thể là một người nào đó hay không, ví dụ như kẻ thù của ta, điều khiển hồn phách của bà lão này, từ đó báo mộng cho đại thúc, bảo đại thúc tới đây tìm ta?

Ta càng nghĩ càng cảm thấy khả năng thứ hai càng lớn hơn một chút, nếu thật sự là khả năng thứ hai, lão bà bà này chết, nói không chừng cũng có quan hệ với cừu gia của ta? Cái này cũng giống như một cái bẫy, đối phương đã sớm thiết kế tốt, chỉ chờ ta chui vào trong.

Ta lập tức nổi cả da gà, không muốn quản chuyện này.

Nhưng bất luận chúng ta nói thế nào, đại thúc chính là quỳ trên mặt đất không đứng dậy nổi, chỉ đau khổ cầu xin chúng ta.

Ta là một người tâm địa mềm yếu, người ta đã một đống tuổi, đều dập đầu cho ta rồi, nếu ta lại từ chối nữa, sợ là có chút bất cận nhân tình rồi.

Càng nghĩ, cuối cùng ta cũng đành vô kế khả thi, chỉ có thể cắn răng một cái, nói: "Tốt lắm, ta có thể đi xem một chút, nhưng có quản được hay không, ta không thể cam đoan!"

Chương thứ hai trăm sáu mươi sáu, đứa trẻ con khóc trong đêm.

Đại thúc lòng nóng như lửa đốt: "Được rồi, hết thảy đều nghe lời ngươi."

Ta gật gật đầu: "Ừm, vậy đi qua xem thử đi!"

Sở dĩ ta đến đó, một mặt là muốn nhìn xem có thể giúp bọn họ giải quyết chuyện này hay không, một mặt khác là muốn tra xem, rốt cuộc báo mộng trong miệng đại thúc là thật hay giả?

Ta thật sự rất hoài nghi, dựa vào một cái quỷ báo mộng có thể tìm được cửa hàng cổ của ta?

Chúng ta đã ngồi ở ống xa dài cả ngày, trong khoảng thời gian này còn đi xe đến mấy chuyến, mãi đến khi trời tối mới đến được trấn phụ cận.

Đến thôn trấn, đại thúc lại quay điện cho người trong nhà, để bọn họ chờ thời cơ đến đón chúng ta. Ở trên sơn đạo gập ghềnh bất bình lại xóc nảy hai ba giờ đồng hồ, lúc này mới đi tới sơn thôn chỗ đại thúc.

Bây giờ đã là buổi tối, trong thôn tử khí nặng nề, yên tĩnh dị thường, trong ve kêu thỉnh thoảng truyền đến một hồi tiếng ếch kêu, trong một hồ nước cách đó không xa, thỉnh thoảng có cá ra ngoài hít thở không khí, cho dù có gió từ trên núi thổi xuống, bất quá ngay cả cơn gió này cũng đã nóng quá, làm người ta sắp nướng chín rồi.

Các thôn dân không sai biệt lắm đều ngủ, chỉ có một hộ ánh đèn còn sáng lên, một trận tiếng trẻ con khóc to bằng đầu người, đang liên tiếp không ngừng từ hộ gia đình kia truyền đến.

Đại thúc vội vàng nói: "Đây là nhà ta, Trương lão bản, Lý lão bản, mau mau vào!"

Vừa đi vào gia đình này, một cỗ âm khí nồng đậm liền đập vào mặt, ta nhịn không được hít một hơi khí lạnh. Âm khí này thực sự quá cường thịnh, lạnh lẽo bức thẳng vào lòng người, làm ta lạnh không kìm được run rẩy.

Mà tiếng khóc của trẻ con liên tiếp không ngừng lại khiến cho người ta sợ hãi vô cùng. Tựa hồ ta còn nghe thấy tiếng khóc của một nữ nhân cùng với giọng nói hùng hùng hổ hổ của nam nhân.

Không cần phải nói, khẳng định là con trai đại thúc và con dâu đang đau đầu vì chuyện hài tử khóc rống.

Trong sân dựng một cái chòi hóng mát đơn giản, mà phía dưới chòi hóng mát lại là cỗ quan tài kia. Quan tài an phận nằm dưới đất, căn bản nhìn không ra bất cứ điều gì khác thường, tuy nhiên ta vẫn có thể cảm giác được, âm khí cuồn cuộn chính là phát ra từ trong quan tài!

Quả nhiên bà lão này là người mang theo oán khí chôn cất, bằng không thì không thể có lệ khí mạnh mẽ như vậy được.

Ta đi đến bên cạnh quan tài dùng ngón tay gõ gõ, cố gắng nghe một chút động tĩnh bên trong. Đại thúc lo lắng Đề Tiếu của trẻ con sẽ ảnh hưởng đến ta, liền bảo con trai cùng vợ con mang đứa nhỏ ra bên ngoài trước.

Ta cố ý nhìn sang đứa bé kia, đứa bé khóc trong đêm, hơn nữa hót mà thở không ra hơi, bản thân đã có chút không bình thường. Làm không tốt hài tử sẽ khóc ra bởi một chút dương khí đã hư, đến lúc đó đừng có cố tĩnh khắc thậm chí là tử vong, ta đây sẽ là tội nghiệt nặng nề.

Ta còn chưa giết Bá Bá Bá Nhân lại vì ta mà chết, khoản nợ nham hiểm này cũng sẽ tính trên đầu ta.

Ta lập tức gọi tiểu tức tức cô dâu kia, bảo nàng tới đây, để ta xem hài tử của một chút.

Nàng do dự một chút, cuối cùng dứt khoát lắc đầu: "Không sao, con trai ta không thoải mái, ta đi vệ sinh cho nó chút thuốc là được rồi..."

Ta biết nàng không tin ta, hiện tại những người trẻ tuổi tin tưởng

Quỷ Quỷ thần cũng không nhiều. Hơn nữa cô dâu nhỏ này mặc cũng coi như không tệ, trong tay còn nắm lấy một điện thoại di động trí năng, không tin tà tự nhiên cũng là hợp tình hợp lý.

Ta bất đắc dĩ cười khổ, bất quá vẫn là ở xa xa liếc qua hài tử. Nhưng thấy đứa bé kia sắc mặt phát xanh, thanh âm khóc sướt mướt giống như phát ra từ trong khoang bụng, đây là một ngụm âm khí trong cổ họng gây nên.

Một người bình thường, trong cổ họng bịt một ngụm âm khí, giống như nghẹn ở cổ họng, tự nhiên không thoải mái, huống chi là trẻ con?

Đại thúc tức giận nói: "Mau đến nhìn cho đại sư xem, đây là lúc nào rồi, ngươi còn kiên trì cái gì mà khoa học không khoa học như vậy."

Tiểu phu nhân tuy tức giận, bất quá cũng không dám vi phạm ý nguyện của đại thúc, đành phải không tình nguyện ôm đứa nhỏ đi ra.

Ta từ trong túi Đào Hồn Hoa, dùng một sợi dây màu đỏ buộc chặt, sau đó buộc ở trên cổ đứa bé đó. Đào Hồn Hoa dương khí vượng, có thể đem âm khí trong cổ họng đứa nhỏ ép ra, hơn nữa hiệu quả rất là rõ ràng.

Ta vừa đặt Đào Hồn Hoa lên đó, hài tử lập tức nấc một cái, sau đó lập tức ngừng khóc, cặp mắt trong veo kia thậm chí còn đang nhìn ta cười.

Tiểu tức phụ quá đỗi vui mừng, lại ôm đứa bé quỳ xuống cho ta, kích động khóc lên: "Thần à, đại sư thật là thần rồi! Đại sư ngài không biết à, ta chạy tới mấy cái vệ sinh, đánh vài châm cho trẻ con cũng không có hiệu quả, ta cũng không biết làm thế nào mới được..."

Ta dở khóc dở cười, thật sự không phải người một nhà không tiến vào cửa, sao động không động đã quỳ cho người ta quỳ.

Ta ngay cả vội vàng đỡ nàng dậy, nói không cần cám ơn ta, cứu chết cứu thương là việc ta nên làm. Đào Hồn Hoa này có thể tạm thời bảo hộ các ngươi không bị âm khí xâm phạm, bất quá vì an toàn mà gặp, các ngươi tốt nhất vẫn nên rời khỏi đây trước, về nhà mẹ đẻ đi.

Tiểu nương kia mang ơn mang ơn, liên tục nói lời cảm tạ với ta, cuối cùng ôm đứa nhỏ rời đi.

Đại thúc cũng rất kinh ngạc, đại khái không nghĩ tới pháp thuật của ta lợi hại như vậy? Lần nữa cầu xin ta nhất định phải giúp hắn.

Ta gật gật đầu, nói với đại thúc nếu như có thể giúp đỡ được thì ta nhất định sẽ giúp đỡ, để đại thúc không được nhiều lời.

Vòng quanh quan tài đi một vòng, ta phát hiện mặc dù âm khí nồng đậm trong phòng được phóng thích từ bên trong quan tài, nhưng sau khi tới gần quan tài lại không cảm giác được từng trận âm khí trên quan tài, điều này thực sự khiến người ta cảm thấy kỳ quái. Ta kiểm tra từ trên xuống dưới một phen, cũng không phát hiện nguyên nhân.

Cuối cùng hết cách rồi, ta chỉ có thể kêu đại thúc mở nắp quan tài ra xem.

Đại thúc có chút khó xử, ta hỏi đại thúc có gì lo lắng chứ? Không mở nắp quan tài, ta không có biện pháp thăm dò tình huống thực tế.

Đại thúc liên tục giải thích không phải như vậy, chỉ là mỗi lần mở quan tài đều sẽ có sự kiện linh dị phát sinh, hắn muốn hay không mời đại hán trong thôn, gia tăng một chút dương khí, chấn nhiếp quan tài.

Ta ngay cả lắc đầu liên tục, giải thích với đại thúc: "Thi thể tử vong chưa được mấy ngày, âm khí lại đại lượng tiết ra ngoài. Nếu tiếp tục bị dương khí va chạm mãnh liệt, sợ là sẽ trực tiếp hồn phi phách tán, bất lợi đối với lão thái thái."

Đại thúc vẫn còn có chút lo lắng, nói vạn nhất chúng ta gặp vấn đề gì không hay...

Lý Ma Tử hơi không kiên nhẫn, nói: "Bảo ngươi mở thì ngươi mở, sao lại phí lời như vậy? Chúng ta đã tới đây rồi, chắc chắn có thủ đoạn tự bảo vệ mình."

Nói xong, Lý Ma Tử liền chủ động đi lật quan tài.

Đại thúc cũng bất đắc dĩ, đành phải đi nhanh hai bước, cùng Lý Ma Tử động thủ, lật nắp quan tài lên.

Nhắc tới cũng kỳ, trong nháy mắt nắp quan tài bị xốc lên, đại thúc nhà con chó buộc ở cửa, thế mà lại sủa inh ỏi.

Theo tiếng chó sủa này, cả thôn chó cũng bắt đầu điên cuồng tru lên.

Chó sủa một tiếng, đứa trẻ hàng xóm cũng bắt đầu khóc lóc, thanh âm bén nhọn, ngữ điệu thê lương...

Ta lập tức ngăn Lý Ma Tử và đại thúc lại, bảo bọn họ không tiếp tục mở quan tài nữa, chỉ cần một cái khe là đủ.

Đại thúc nơm nớp lo sợ nhìn ta: "Cái này... Có phải là có gì nói hay không?"

Ta biết đại thúc nói chính là toàn thôn chó sủa, trẻ con khóc lóc.

Ta gật đầu nói: "Nửa đêm sủa chó con, trẻ con khóc, đây là tiết tấu của quỷ vương dung hồn a."

"Quỷ Vương!" Mặc dù đại thúc không rõ Quỷ Vương là cái quái gì, nhưng cái tên quá cao lớn, một chút đã hù dọa đại thúc, đại thúc nơm nớp lo sợ nhìn ta: "Quỷ Vương là thứ gì? Có phải là Bách Quỷ Vương hay không?"

Ta lắc đầu, Quỷ Vương đúng là một con quỷ khá lợi hại mà thôi, bình thường mà nói còn cao hơn Lệ quỷ một tầng.

Có điều Quỷ Vương bình thường rất ít khi xuất hành ở nhân gian, phần lớn đều là ở phía dưới " ê ẩm", bình thường chỉ khi còn ở thời loạn lạc mới có thể có một hai con Quỷ Vương chạy đến quấy rối.

Không nghĩ tới chúng ta lại đụng phải Quỷ Vương, điều này khiến trong lòng ta thấp thỏm lo âu.

Lý Ma Tử sắc mặt cũng trắng bệch: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Việc cấp bách trước mắt là ngăn cản hồn phách Quỷ Vương dung hợp." Ta lập tức nói: "Quỷ Vương Dung Hồn, hồn phách lão thái thái kia thật sự đã hồn phi phách tán, đến lúc đó Quỷ Vương sẽ càng lợi hại hơn, hơn nữa..."

Nói tới đây, ta không nói tiếp nữa, đại thúc giục ta, ta cũng không nhiều lời... Nếu là ta nói, sợ là đại thúc sẽ càng thêm sợ hãi.

Quỷ Vương hòa tan một hồn của gia đình này, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho gã kia đấy. Đến lúc đó, e rằng gia đình này sẽ trở thành vật hi sinh mất.

"Đại thúc, ngươi đi chuẩn bị mấy thứ cho ta, càng nhanh càng tốt!"

Nói xong, ta liền nhanh chóng sắp xếp cho đại thúc một danh sách, trên danh sách viết xuống mấy thứ ta muốn.

"Máu của một con gà trống lớn, một con chó đen, mực nước sôi lên, cộng thêm một con Mặc Đấu nhiều năm tuổi đầu."

Chờ đại thúc cầm danh sách đi chuẩn bị, Lý mặt rỗ lập tức hỏi có phải là có chuẩn bị quản chuyện này không?

Ta gật gật đầu: "Ta phải quản chuyện này đã."

"Tại sao?" Lý Ma Tử thất kinh, bị thái độ kiên định của ta dọa cho sợ.

Ta nói: "Bởi vì chuyện này có khả năng liên lụy đến gia gia ta."

Công văn thứ hai trăm sáu bảy mươi bảy, quan tài già Trương gia.

"Cái gì?" Lý mặt rỗ thất kinh, nhìn ta với vẻ hoài nghi: "Làm sao ngươi biết? Ông ngươi sống đến bảy mươi tuổi coi như là ngủ với thọ hoàn toàn, việc này sao có thể kết thành quan hệ với hắn?"

Ta nói: "Mặc dù đối với nguyên nhân cái chết chân chính của gia gia, ta cũng không rõ ràng. Nhưng ta từng nghe người nói qua, ngày gia gia chết phát sinh một chuyện rất ly kỳ, rất nhiều người tận mắt nhìn thấy một người mặc áo bào màu vàng, cả người bị ngọn lửa màu đỏ bao bọc, ra ra vào vào trong nhà ta."

"Sau đó ta mới biết được, đó chính là Quỷ Vương trong truyền thuyết! Quỷ Vương rất ít lui tới nhân gian, nhưng lúc gia gia ta chết, Quỷ Vương lại xuất hiện. Ta có chút hoài nghi, gia gia đúng là bị Quỷ Vương dung hồn mà chết."

"Mà Quỷ Vương trong nhân gian cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa lúc trước đại thúc nói cho ta, lúc đại thúc báo mộng cho nó, nó làm sao tìm được ta. Cho nên ta hiện tại hoài nghi nghiêm trọng, có thể là một tia tàn hồn của gia gia, đang chỉ dẫn mẫu thân của đại thúc!"

Nói đến đây, ta đã hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Quỷ Vương thì sao? Hừ hừ, một khi để ta biết, cái chết của gia gia cùng ngươi có quan hệ, ta nhất định đưa ngươi vào mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh."

Lý Ma Tử vội vàng nắm lấy vai hắn nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi nghe ta nói, chuyện này rất quan trọng, dù sao đối phương cũng là Quỷ Vương có thực lực mạnh mẽ, đáp ứng ta dù xảy ra chuyện gì cũng phải giữ bình tĩnh, tuyệt đối không được hành động theo cảm tính, được không? Ngươi phải đáp ứng ta."

Ta gật đầu: "Ừ, ngươi yên tâm, ta tự có chừng mực."

Rất nhanh, đại thúc liền theo phân phó của ta, tìm ra tài liệu ta cần.

Vì thế ta lập tức tìm một chậu mạ sắt không rỉ, đặt lên lư than. Sau khi chậu quyên tệ không rỉ hoàn toàn nóng lên, ta sẽ đem máu và mực đọng lại một chút, một mạch đổ vào, để Lý Ma Tử dùng đũa trộn lẫn bốn mươi chín cái, sau đó châm nghịch thời trộn ba mươi sáu cái.

Lý Ma Tử không nói ra nghi vấn, lập tức làm theo sự phân phó của ta.

Mà ta thì lại canh giữ ở bên cạnh quan tài, cảnh giác bốn phía. Ta lập tức sẽ bố trí trên quan tài Ngũ Lôi tuyến, Ngũ Lôi tuyến có thể ngăn cản thi thể âm khí tiết ra ngoài, chỉ sợ sẽ chọc giận Quỷ Vương, để cho Quỷ Vương tìm tới cửa trả thù.

Cùng lúc đó, ta cũng đang quan sát vật trong phòng. Nói như vậy, cấp bậc Quỷ Vương, nếu muốn tồn tại trên thế gian, nhất định phải tìm một nơi có Âm vật cường đại làm nơi dung nạp mới được, nếu không kết cục tất nhiên là hồn phi phách tán.

Tuy nhiên ta ở trong nhà đại thúc tìm một vòng, cũng chưa phát hiện ra thứ gì tương tự. Bỏ đi, vẫn là đợi lát nữa hỏi đại thúc một chút đi!

Nếu mẫu thân của đại thúc đã nói cho nó biết là âm vật quấy phá, vậy khẳng định có âm vật.

Rất nhanh, Lý Ma Tử theo phân phó của ta, trộn lẫn xong. Lúc này mực nước và máu trộn lẫn cùng một khối, hiện ra màu đỏ sậm, giống như một đám dịch thể đặc sệt.

Ta dùng khăn lót, đổ chất lỏng trong chậu thép không rỉ vào trong mực đấu. Sau đó ta và Lý Ma Tử cầm một đầu, giống như một sợi dây kim loại búng máu lên quan tài. Rất nhanh, đường màu đen chằng chịt đan vào nhau thành một tấm lưới lớn.

Sau đó chúng ta lại thả ba nén nhang vào khe hở quan tài, cho lão thái thái ăn, có thể tạm thời chậm lại một chút.

Cứ như vậy, Quỷ Vương nhất thời không có cách nào lấy đi được âm khí của vong hồn.

Tiếp theo ta liền nói với đại thúc, dẫn chúng ta đi gặp bộ Thi Nữ

Thi trần truồng kia.

Đại thúc thoáng nhìn ra bên ngoài, sắc trời hoàn toàn tối đen.

Hắn có chút khó xử nói: "Nếu không đợi đến ngày mai? Bây giờ đã là rạng sáng rồi, ta lo lắng nữ thi kia sẽ xảy ra vấn đề gì, hơn nữa... hơn nữa thi thể mẫu thân ta... Cũng không có ai dám ở nhà trông coi."

Ta nói: "Không cần nhìn, chúng ta tìm được nữ thi, đối phương chắc chắn không quan tâm mẹ ngươi, hiện tại nàng tạm thời an toàn."

Đại thúc còn đang do dự, xem ra hắn đã bị nữ thi hù dọa.

Bất quá dưới yêu cầu cứng rắn của ta, đại thúc cuối cùng chỉ có thể cắn răng một cái, gật đầu liền đồng ý, mang theo ta đi tìm nữ thi.

Đại thúc nói cho ta biết, hắn lo lắng nữ thi sẽ phát sinh thi biến, cho nên liền đem nữ thi khóa chặt trong cỗ quan tài, để vào trong một sơn động.

Sơn động kia có chút hẻo lánh, rời xa thôn trang. Hắn liên tục hỏi ta rốt cuộc có nắm chắc hay không.

Hiện tại ta một lòng muốn điều tra rõ nguyên nhân cái chết của gia gia, cho nên cũng không quan tâm nguy hiểm gì, liền trấn an đại thúc, để hắn yên tâm, có ta ở đây tuyệt đối sẽ không có vấn đề.

Rất nhanh, chúng ta được đại thúc dẫn dắt đi lên một ngọn núi đất, hơn nữa cuối cùng dừng lại trước một cái động đất trên sườn núi.

Lỗ đất không lớn, đại khái chỉ tương đương với một nấm mồ lớn nhỏ! Xuyên thấu qua ánh sáng Lư Lư, ta rõ ràng nhìn thấy trong mộ đặt một cái quan tài rách nát.

Chỉ là cửa hang bị một ít nhánh cây dây leo thực vật che lại, nhìn cũng không quá rõ ràng.

Ta muốn tiến lên xem xét, nhưng lại bị đại thúc ngăn lại: "Đại sư, ta mạo muội nói một câu, bộ nữ thi này thật quá tà dị, vừa rồi lúc ta đi thu thập đồ ngươi cần, nghe rất nhiều thôn dân nói, đêm hôm qua trong đêm, Phía sau ngọn núi này liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết của một lão đầu, bi thương thê thảm, nghe mà khiến lòng người tê dại, chó cả thôn cũng đi theo kêu một đêm, thật sự là hung dữ mà! Ngươi nhất định phải cẩn thận một chút, nếu nắm chắc không lớn, chúng ta ngày mai lại đến, thật sự không được ta tìm hai tiểu tử trẻ tuổi khỏe mạnh hộ pháp cho ngươi bây giờ."

Ta xua tay một cái, nói: Không cần, nếu đã đến rồi, làm gì có đạo lý lui về chứ?

Bất quá, lời đại thúc còn khiến cho ta hoài nghi, đại thúc không phải nói, trong quan tài này nằm là một bộ thi thể mỹ lệ nữ sao? Tại sao trong quan tài lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết của lão đầu? Lão đầu cùng tuyệt sắc mỹ nữ, căn bản không cùng bên cạnh a.

Lòng hiếu kỳ mãnh liệt, khiến ta càng không thể chờ đợi được nữa. Ta cũng chẳng quản đại thúc khuyên can, ba bước lại làm hai chạy tới, đem vật che đậy xung quanh động đất dọn dẹp sạch sẽ, quan tài kia triệt để hiện ra trước mặt ta.

Mà khi ta nhìn thấy cỗ quan tài này, lập tức kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, thiếu chút nữa đã tê liệt trên mặt đất.

Quan tài này, thật sự quá quen thuộc!

Chính diện quan tài, có khắc hai chữ "Cung" và "Trường" này, tổ hợp lại, đó chính là chữ "Trương", cũng chính là dòng họ của gia tộc chúng ta.

Phương pháp khắc chữ này chỉ có Trương gia chúng ta có.

Bởi vì từ "Trương" này, nguyên bản chính là Hộ thân phù mà thượng cổ thần nhân ban tặng cho Trương gia.

Cung rất dài, xạ thiên lang, đem dòng họ nhà mình mở ra khắc ở trên quan tài, sẽ sinh ra lực lượng bảo hộ gia đình. Nguyên lý hiệu quả, trên đại khái cùng chú ngữ trên phù chú giống nhau, đều ẩn chứa mãnh liệt khí tràng thiên nhiên.

Hơn nữa quan tài này có chút dẹp, dài hơn một chút so với quan tài bình thường, đây cũng là quy củ tổ tiên nhà ta truyền lại. Nói cách khác, quan tài này rất có thể chính là quan tài của thế hệ tổ tông Trương gia chúng ta.

Nhìn từ độ cũ nát của quan tài, có lẽ quan tài chôn không quá mười năm. Mà trong mười năm này, Trương gia ta dùng đến cái quan tài này cũng chỉ có gia gia ta.

Có phải cỗ quan tài này chính là quan tài chôn cất của gia gia không?

Tối hôm qua các thôn dân nghe được tiếng rú thảm, chính là tiếng của gia gia ta.

Chỉ là, xác nữ trần – đỏ trong quan tài, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta nghĩ mãi không ra, nơm nớp lo sợ vươn tay muốn nhấc quan tài lên.

Lúc này Lý mặt rỗ gật đầu nhảy lên, nơm nớp lo sợ hỏi: "Trước tiên đừng mở quan tài, ta vừa mới nhìn thấy một chút đồ vật."

Ta lập tức rút tay lại, đầu óc lập tức thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Vừa rồi hình như ta có chút bệnh lạ, định mở quan tài ra trong tình huống không có chuẩn bị gì.

"Ta hỏi Lý Ma Tử: "Rốt cuộc vừa rồi ngươi nhìn thấy gì?"

"Vừa rồi ta nhìn thấy..." Lý Ma Tử hít sâu một hơi, nói: "Có một bóng người đang ngồi trên nắp quan tài, tuy nhiên bóng người kia chỉ lóe lên một cái rồi biến mất không thấy đâu nữa, xem bộ dáng thì giống như một mỹ nữ không mảnh vải che thân."

"Cái gì?" Ta lập tức nhìn về phía nắp quan tài, trên nắp quan tài lại trống rỗng, làm gì có người.

"Có phải ngươi nhìn lầm rồi không?" Ta hỏi.

Lý Ma Tử thần sắc hoảng hốt nhìn quan tài: "Ta cũng không biết, chỉ thấy dường như mỹ nữ kia đang cười với ngươi, cũng không biết rốt cuộc là có ý gì."

"Mở quan tài ra." Ta nói: "Nhất định phải mở quan tài ra, ta muốn kiểm tra kiểm tra bên trong!"

Nói xong, ta lấy Thiên Lang Tiên ra, rắc đậu tương đã chuẩn bị từ trước lên trên quan tài một vòng. Cuối cùng trong miệng lại chứa một bó lớn, vừa dùng sức nhai, vừa dùng sức mở quan tài ra.

Lý Ma Tử cũng nghe theo, sau khi nuốt một ít đậu tương liền bắt đầu giúp ta mở quan tài ra.

Rất nhanh, quan tài liền mở ra một cái khe, hết thảy đều bình thường như vậy, không có khói đen phun ra, không có nửa điểm động tĩnh.

Nhưng chuyện này cũng bình thường, nhưng ở thời điểm này lại có vẻ không bình thường.

Thế thì ta chỉ mở ra một khe nhỏ, chứ không mở nữa, mà là dùng ống đồng hồ cẩn thận từng li từng tí quan sát bên trong.

Mà một màn tiếp theo mà ta thấy lại khiến ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Bên trong quả thật có một cỗ thi thể nữ nhân. Thi thể trắng nõn nhẵn nhụi giống như bạch ngọc, biểu tình bình tĩnh điềm đạm, ngũ quan tinh xảo, tóc dài ngang lưng, tựa như ngủ thiếp đi...

Nàng rốt cuộc là ai? Quỷ Vương trong truyền thuyết? Tại sao nàng lại nằm trong quan tài của ông nội ta? Nàng rốt cuộc làm sao làm được việc thi thể bất hủ?

Hết thảy những điều này, đều không thể tưởng tượng nổi... Ta hít vào một hơi lương khí, thu tầm mắt lại.

"Đại sư, nhìn đủ rồi." Đại thúc hỏi: "Chúng ta đi nhanh đi, ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm."

"A, làm sao vậy?" Ta không hiểu nhìn về phía đại thúc.

Đại thúc trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng mới lên tiếng: "Vừa nãy... ngươi và Lý lão bản đang ở trong quan tài lộ ra một nụ cười rất quỷ dị."

"Cái gì?" Ta giật nảy mình, vội vàng nhìn về phía Lý Ma Tử, vẻ mặt Lý Ma Tử cũng ngây ngốc, lắc đầu với ta: "Ta không cười."

"Là thật." Đại thúc vội vàng giải thích: "Vừa rồi ta thấy các ngươi hình như đang cười không thể khống chế, bắp thịt trên mặt đều cứng ngắc, cho nên cười rất khó chịu. Ta không lừa các ngươi, các ngươi thật sự đang cười..."

Trong lòng ta hoảng sợ một trận, nếu vừa rồi hai ta không biết chút nào cười nói, vậy bây giờ chúng ta cũng chỉ có một cách giải thích, đó chính là chúng ta đã bị tuyệt sắc nữ thi kia mê hoặc.

Nơi này thật sự quá tà dị, cuối cùng ta vẫn quyết định tạm thời rời đi.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, ta lập tức đậy quan tài lại lần nữa, đóng đinh, quay đầu bỏ đi.

Ta để đại thúc dẫn đường phía trước, mà ta và Lý Ma Tử theo sát phía sau.

Đại thúc đi rất vội, một đường chạy xuống chân núi, hoàn toàn bỏ qua chúng ta.

Ta cố ý giảm bước chân, sau đó nhẹ nhàng giật vai Lý Ma Tử một cái: "Lý Ma Tử, chậm một chút, ta nói cho ngươi một chuyện."

"Chuyện gì?" Lý mặt rỗ quay đầu nhìn ta hỏi.

"Đại thúc này có vấn đề." Ta nói: "Hắn đang cố ý lừa chúng ta xuống núi."

Lý Ma Tử nhất thời giật mình: "Làm sao ngươi biết?"

Ta nói: "Vừa rồi chúng ta cũng không có cười, hắn đang cố ý mê hoặc chúng ta, hơn nữa ngươi lại không phát hiện, bóng dáng của đại thúc, hình như không hài hoà với thân thể của hắn, thậm chí có lúc, bóng dáng sẽ tách khỏi hắn."

Lý Ma Tử đầu đầy kinh hãi đổ mồ hôi: "Trương gia tiểu ca, ngươi đừng gạt ta, đại thúc lừa chúng ta làm gì? Đừng nói là đại thúc bị Quỷ Vương hất lên người."

"Lát nữa nhìn ta làm việc, ngàn vạn lần không được kinh động đến đối phương." Ta vỗ vỗ bả vai Lý Ma Tử trịnh trọng nói, sau đó mang theo Lý Ma Tử nhanh chóng đi theo.

Chương thứ hai trăm sáu mươi tám, đại thúc có vấn đề.

Đại thúc giờ phút này đang vòng trở về tìm chúng ta, nhìn thấy chúng ta sau đó, lập tức thúc giục chúng ta nhanh lên. Ban đêm trên núi thường có dã thú rắn độc lui tới, đi chậm có thể sẽ bị mãnh thú rắn độc công kích.

Ta gật đầu xong, liền tăng nhanh bước chân, đuổi theo đại thúc.

Đại thúc một đường dẫn chúng ta trở lại nhà của cậu, ngồi xuống trong linh đường. Lần này lại tỏ ra không bình thường, dựa theo suy nghĩ của người bình thường, đại thúc trở về chuyện đầu tiên hẳn là đi kiểm tra quan tài, xem quan tài của mẫu thân có biến hóa gì hay không?

Có điều giờ phút này đại thúc thoạt nhìn lại tựa hồ không để ý đến quan tài.

Ta bất động thanh sắc ngồi xuống bên cạnh đại thúc, nói nghỉ ngơi trước đi! Ngày mai lên núi xem, buổi tối xem không rõ ràng.

Đại thúc gật gật đầu, ngồi trên ghế, rất nhanh liền truyền đến tiếng ngáy rất nhỏ.

Ta cũng giả bộ đi ngủ, nằm xuống bên cạnh đại thúc.

Lý Ma Tử không ngừng nháy mắt ra hiệu với ta, ta biết hắn đang nói cho ta biết đại thúc có vấn đề, ta sao còn có thể ngủ?

Ta lập tức dùng ánh mắt đáp lại Lý Ma Tử, tuyệt đối không được ngủ thật, ta chỉ muốn làm bộ ngủ, sau đó xem đại thúc rốt cuộc muốn làm gì mà thôi.

Lý Ma Tử cũng nhắm mắt làm bộ đang ngủ.

Tuy rằng mỏi mệt, nằm xuống buồn ngủ giống như thủy triều cuốn tới, nhưng ta cũng không dám ngủ, lại không dễ khống chế lại ngủ gật, đành phải mặc niệm Đạo Đức Kinh trong lòng, để bản thân giữ vững trạng thái tỉnh táo.

Mà đại thúc vẫn chậm chạp không có động tĩnh, giống như đang ngủ thật.

Cho dù 《 Đạo Kinh 》làm sao có thể tỉnh táo tinh thần, ta cũng có chút bực bội bất an, cơn buồn ngủ lần nữa xâm nhập, ta có chút không kiềm chế được.

Cứ như vậy kéo dài ba bốn giờ, con rốt cuộc cả thể xác và tinh thần đều mỏi mệt, cảm thấy đại thúc có thể sẽ không xảy ra chuyện gì, hắn có thể đơn thuần muốn dẫn chúng ta từ trên núi xuống, nếu chúng ta đã xuống núi, hẳn sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Vì vậy cuối cùng ta vẫn quyết định nghỉ ngơi một chút.

Vì thế ta dừng đọc sách đạo đức lăn tăn, chuẩn bị ngủ một giấc thật ngon.

Bất quá vừa mới có ý buồn ngủ, thân thể đại thúc lại đột nhiên động đậy một chút. Ý thức ta vốn đang hôn mê, trong nháy mắt tỉnh táo đi không ít, cảm thụ động tĩnh của đại thúc bên cạnh!

Chỉ thấy đại thúc từ trên ghế ngồi dậy, nhẹ nhàng gọi một tiếng "Lão bản", ta tự nhiên sẽ không đáp ứng.

Đại thúc thấy ta cũng không có gì khác thường, cũng thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó liền đi đến bên cạnh quan tài của mẫu thân, không nhúc nhích nhìn chằm chằm quan tài.

Hắn rốt cuộc đang làm gì?

Vốn ta cho rằng, đại thúc sẽ phá hư Ngũ Lôi tuyến trên quan tài, như vậy Quỷ Vương có thể tiếp tục hút lấy âm khí của mẫu thân đại thúc.

Ai ngờ đại thúc lại không làm như vậy, hắn dừng một lát rồi đi thẳng ra cửa.

Đợi sau khi đại thúc ra khỏi viện tử, Lý mặt rỗ tranh thủ đứng lên muốn đánh thừa ta.

Ta nháy mắt với Lý Ma Tử, nói cho Lý Ma Tử biết đừng động đậy, đây có thể là đại thúc đang thăm dò chúng ta.

Lý Ma Tử vì vậy tiếp tục giả bộ ngủ.

Quả nhiên, không lâu sau đại môn lại bị đẩy ra lần nữa, đại thúc run rẩy ung dung đi vào, thấy chúng ta cũng không có đuổi theo, cũng yên tâm đi làm việc.

Đại thúc sau khi đi ra, ta trước tiên đánh thức Lý Ma Tử, nhanh chóng đuổi theo đại thúc.

Lý Ma Tử vừa theo dõi ta, vừa thở hồng hộc hỏi đại thúc rốt cuộc định làm cái gì? Con mẹ nó đã phát hiện đại thúc không đúng rồi.

Ta bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ta làm sao biết đi đâu, theo sát ta, ngàn vạn lần đừng lộ tẩy."

"A!" Hai người bọn ta mới vừa ra khỏi cửa, không ngờ lại kinh hãi khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của một lão nhân trên đỉnh núi truyền đến.

Tiếng kêu thảm thiết này khiến cho tim ta lập tức thắt lại, kích động thiếu chút nữa hô lên.

Thanh âm này, quá quen thuộc với quá thân thiết, đây không phải là thanh âm của gia gia sao?

Đúng rồi, nhất định là giọng của gia gia, mặc dù cách gia gia Thiên Nhân gần mười năm, nhưng giọng nói và dung mạo của gia gia, lại khắc sâu trong đầu ta, ta xác nhận mình không nghe lầm.

Là gia gia, thật sự là gia gia!

Quan tài của gia gia bị nữ thi tuyệt sắc chiếm, không có gia gia nơi cư trú, hẳn là mỗi ngày đều phải chịu dày vò chứ? Không được, ta nhất định phải cứu ông nội ra.

Đừng nói là Quỷ Vương, cho dù là Diêm La Vương, lão tử cũng phải cho hắn biết tay.

Đại thúc đi trên đường núi, thân thể hắn vốn có chút còng xuống, giờ phút này lại nhanh nhẹn như một con viên hầu, leo núi cây giống như chơi, một đường thẳng đến sơn động giấu quan tài.

Ngược lại, ta và Lý Ma Tử trong suốt đoạn đường này đều thở hồng hộc, vài lần suýt nữa mất dấu. Tuy nhiên may mắn là cuối cùng chúng ta vẫn thành công đuổi tới gần sơn động.

Đại thúc vẫn chưa tới gần quan tài, mà là đi tới một đống cỏ dại bên cạnh quan tài, xốc lên toàn bộ bụi cỏ, một màn trước mắt, làm ta kinh hãi đến nghẹt thở.

Ở trong bụi cỏ, ẩn lặng một người.

Nhìn dáng dấp người này cùng cách ăn mặc giống y đúc đại thúc?

Sao lại có hai đại thúc chứ? Nói cách khác, đại thúc mới vừa dẫn chúng ta xuống núi kia rất có thể là giả.

Ta cũng cảm thấy hít một ngụm khí lạnh.

Giả đại thúc ở trên trán Chân đại thúc nhẹ nhàng gật một cái, Chân đại thúc liền tỉnh lại, mà giả đại thúc lại chuẩn bị bỏ trốn mất dạng.

Mẹ nó, dám lừa ông đây!

Ta lập tức giận tím mặt, giơ lên Thiên Lang Tiên hung mãnh nhào tới, Thiên Lang Tiên hung hăng quật ở trên lưng giả đại thúc.

Mà ta tuyệt đối không nghĩ tới, roi Thiên Lang lại chưa tạo thành bất kỳ thương tổn gì với hắn, hắn chỉ kinh ngạc một chút, ngay sau đó liền nhanh chóng chui vào bóng tối, còn không quên quay đầu hung hăng trừng mắt với chúng ta một cái.

Đậu xanh, ngay cả roi Thiên Lang cũng không làm gì được hắn, rốt cuộc hắn là món đồ chơi gì?

Chân đại thúc đã thức tỉnh, giờ phút này hắn vẫn như trước rơi vào khủng hoảng cực độ: "Cứu mạng, cứu mạng."

Trong lòng ta chỉ nghĩ đến chuyện giả đại thúc, không rảnh đi để ý tới hắn, chỉ để Lý Ma Tử ở lại chăm sóc hắn một chút, còn ta thì một đường đuổi theo điên cuồng.

Bất quá giả đại thúc kia dù sao cũng không có thực thể, cho nên rất nhanh trong rừng rậm đã mất đi bóng dáng, ta tìm không ra, trong lòng ảo não vạn phần.

Giờ khắc này, trên đỉnh núi lại lần nữa truyền đến tiếng gào rú già nua mạnh mẽ của gia gia, đinh tai nhức óc, khiến người ta sợ hãi.

Gia gia ở đỉnh núi!

Lúc này, mặc dù ta không chút do dự bò lên đỉnh núi. Ta nhất định phải tìm được gia gia, hỏi nguyên nhân cái chết của ông ta, sau đó tìm được hung thủ giết người.

Mà trong quá trình leo núi, ta chợt phát hiện sau lưng hình như có người đang theo dõi.

Ta giật mình, lập tức quay đầu nhìn lại. Mà vừa nhìn như vậy, ta lập tức tập trung hết mười hai phần tinh thần!

Người truy đuổi sau lưng ta, không phải nữ nhân tuyệt sắc kia thì là cái gì? Nàng rốt cuộc là làm thế nào lần ra ta? Là từ trong quan tài nhảy ra từ lúc nào? Theo dõi mình rốt cuộc là có mục đích gì?

Ta đứng nguyên tại chỗ, như hổ rình mồi nhìn nàng.

Nữ thi tuyệt sắc kia lúc này lại mờ mịt hư vô, nhìn qua như thể là một bộ vẽ tam điểm mơ hồ.

Ta lập tức nắm một nắm đậu tương trong tay, phẫn nộ quát: "Rốt cuộc ngươi là ai, vì sao phải theo dõi ta."

Cô không nói gì, chỉ nhìn ta với ánh mắt nặng nề.

Dáng người trước – góc cong kia, con mắt trong suốt, ngũ quan tinh xảo, thập phần yêu kiều động lòng người, bất quá hiện tại ta lại không có tâm tư suy nghĩ những thứ này, một lòng chỉ muốn tìm kiếm gia gia.

Ta rải một nắm đậu tương trên mặt đất, cảnh cáo nói: "Đuổi qua tuyến này, đừng trách ta xuất thủ với ngươi."

Nói xong, ta hung hăng liếc nữ thi tuyệt sắc kia một cái, tiếp tục đi lên trên núi.

Mà đối phương cũng không định buông tha ta, ta đi về phía trước một bước, nàng cũng sẽ tiến về phía trước một bước.

Mẹ nó! Ta tức giận, rất có thể thứ này là bộ dạng mà Quỷ Vương thể hiện ra. Ta phải thấy gương mặt thật của cô.

Trong núi rừng nhiều âm vật, nếu có thể tìm được một ít vật âm khí cường đại mở ra mắt Âm Dương, chẳng phải là có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt thật sự của nàng? Ánh mắt của ta tìm tòi mọi nơi, cuối cùng cũng tìm được một gốc Vạn Thảo ở cách đó không xa.

Nghe đồn Vạn Thảo này là nước mắt quỷ rơi trên cỏ dại mà sinh ra, bởi vì hấp thu nước mắt quỷ quái, cho nên âm khí thịnh vượng, có trợ giúp rất lớn đối với Khai Âm Dương Nhãn.

Trong lòng ta mừng rỡ, vội vàng chạy lên đem vạn cây cỏ nhổ ra, đặt ở trong lòng bàn tay, nghiền mài thành chất lỏng, bôi ở trên mắt.

Nữ thi kia cũng không biết mình đang làm gì, chỉ là tò mò nhìn xem.

Sau khi chất lỏng bôi lên mắt, ta lập tức cảm giác con mắt một trận chua xót, giống như bị hút vào một hạt cát, khó chịu không thôi.

Ta dùng sức dụi, con mắt dần dần thích ứng cỗ chua xót này, liền không chút do dự nhìn lại phía nữ thi.

Chỉ nhìn thoáng qua, ta nhất thời ngây dại, trước mắt nào còn có tuyệt sắc nữ thi? Chỉ có một bộ quần áo rất kỳ quái, bay tới bay lui ở trước mặt, rất là quỷ dị.

Bộ y phục này, ta cũng không nói trước được là dùng tài liệu gì chế thành. Kim quang lập lòe, cùng loại với một bộ khôi giáp, nửa người trên giống như là áo ngắn, nửa người dưới lại giống như một cái quần soóc hình vuông.

Phía trên tựa hồ còn khảm nạm từng mảnh vàng, rất là chói mắt.

Đây chính là đầu sỏ gây nên, cũng chính là thứ gọi là âm vật?

"Tại sao phải thôn hồn đoạt phách? Làm vậy là trái ý trời, phải chịu trời phạt." Ta quát lớn.

Y phục kia vẫn như trước không nói một lời, chỉ trôi sau lưng ta.

Ta muốn đuổi theo bắt bộ y phục này, bất quá ta mới vừa tới gần, bộ y phục liền nhanh chóng rút lui, mà ta vẫn cứ tiếp tục tiến lên, bộ y phục này liền nhanh chóng đuổi theo...

Trong lòng ta chửi rủa một câu, dứt khoát không quan tâm tới bộ kim y này nữa, việc cấp bách hiện giờ ta chỉ muốn tìm gia gia ở đâu thôi.

Ta xoay người, tiếp tục chạy như điên về phía đỉnh núi.

Ngọn núi này có lẽ không có ai tới, ngay cả một con đường cũng không có, thực vật tươi tốt, xà trùng thử rất nhiều, hơi không chú ý, có khả năng đạp lên thân một con độc xà. Trong lòng ta hối hận không mang theo Hùng Hoàng Lai, cho nên đoạn đường này ta đi rất gian khổ.

Tuy nhiên cuối cùng ta vẫn lên tới đỉnh núi, bộ y phục kia vẫn đuổi theo ta không rời.

Trên đỉnh núi cây cối càng tươi tốt hơn, vầng trăng tròn trên đỉnh đầu cũng không cách nào xuyên thấu ánh trăng. Cả ngọn núi đều là một mảnh tĩnh mịch, trừ tiếng ve kêu chính là dế kêu, tiếng rú thảm vừa rồi của gia gia, cũng biến mất không còn bóng dáng.

Tuy nhiên ta có một loại cảm giác mãnh liệt, ta cảm thấy hồn phách của gia gia đang ở ngay gần đây!

Thứ hai trăm sáu mươi chín gia gia xuất hiện...

Mười năm rồi, gia gia cứ như vậy chết đi một cách không minh bạch, thậm chí ngay cả lần cuối cùng lão nhân gia gia người cũng không nhìn thấy. Ông nội nhớ mãi chiều hôm nay cuối cùng cũng đã xuất hiện, trong lòng khó tránh khỏi có chút kích động.

Ta cũng muốn không thể lập tức tìm được gia gia, kể ra tình cảm nhớ nhung hơn mười năm này!

Ta thậm chí quên mất thời gian, quên mất địa điểm, quên mất quần áo cổ quái đuổi theo không bỏ, thậm chí là độc xà mãnh thú. Chờ đến lúc hai chân của ta nặng như chì, ta mới kinh hãi phát hiện, đùi phải của ta không biết lúc nào bị cắn một miếng, tuy rằng chưa trôi đi quá nhiều máu, nhưng vết thương đã biến thành màu đen, mủ mủ.

Ta quá sợ hãi, con rắn độc ở nơi này vô cùng hung mãnh, độc tính cương mãnh, nếu như bị cắn một cái mà không xử lý kịp thời thì e rằng kết cục sẽ rất thảm, tay chân đều lành lặn.

Lúc này ta liền dùng chủy thủ cắt rách vết thương, đem máu bầm bên trong ép ra, mặc dù ta đau chết đi sống lại, bất quá ta vẫn cứ cắn răng kiên trì.

Nhưng chuyện này cũng không có tác dụng gì cả, độc tính vẫn đang nhanh chóng lan tràn như trước, không bao lâu sau, toàn bộ bắp chân của ta liền biến thành một mảng đen nhánh.

Ta biết trạng thái hiện tại của mình, đã không có cách nào xuống núi cầu cứu, chỉ có thể lấy ra điện thoại di động đưa điện ảnh.

Nhưng mà, nơi này không hề có tín hiệu của di động.

Ta tuyệt vọng rồi, lẽ nào cuộc đời này cứ như vậy mà hủy ư? Cứ như vậy mà chết trong núi ư?

Ta còn không cam lòng, ta thậm chí còn chưa nhìn thấy gia gia.

Mà ngay lúc ta tuyệt vọng, trong bụi cỏ bên cạnh đột nhiên truyền đến một trận thanh âm chạy như điên, ta lập tức nhìn qua, phát hiện một bóng đen đang vô cùng sốt ruột xông lên ta.

Ta quá sợ hãi, vội vàng cầm Thiên Lang Tiên trong tay, chỉ cần đối phương uy hiếp đến ta, ta lập tức triển khai công kích đối phương.

Sâu nửa đêm xuất hiện ở đây, chắc chắn không phải là người tốt.

Bất quá, chờ đối phương tới gần về sau, ta mới phát hiện đó lại là Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗ thấy ta xụi lơ trên mặt đất, sắc mặt thật không tốt, hắn vội vàng nói: "Tiểu gia tiểu ca, có phải ngươi bị độc xà cắn cho?"

Trong tuyệt vọng nhìn thấy Lý mặt rỗ, trong lòng ta trong nháy mắt thả lỏng hơn phân nửa, cười gật đầu.

Mặc dù gia hỏa này cũng không có bản lĩnh gì lớn, nhưng mỗi lần ta tuyệt vọng, đều có thể kịp thời xuất hiện bên cạnh ta, cũng làm cho ta khá an ủi.

"Cười, ngươi lại còn cười được." Lý măt rỗ một mặt móc thuốc từ trong túi ra, một mặt lẩm bẩm nói: "Sớm biết tính cách lỗ mãng của ngươi, một mình lên núi khẳng định sẽ gặp nguy hiểm, cho nên ta mới vội vàng đi lên tiếp ứng ngươi. Nếu ta không tới, chỉ sợ ngươi cũng đã gặp Diêm Vương gia rồi? Ai, ngươi còn có thể cho ta tỉnh táo một chút hay không..."

Ta nửa đùa nửa thật nói: "Lý Ma Tử, con mẹ nó ngươi tri kỷ quá! Nếu không phải ngươi, lần này lão tử chết chắc rồi. Nếu ta là đàn bà, khẳng định gả cho ngươi."

"Được." Lý mặt rỗ nhịn không được run lên: "Đừng theo ta, có thể sống được hay không còn chưa biết được."

Thì ra, đại thúc biết được một mình ta đuổi theo, rất là sốt ruột, cùng Lý Ma Tử nói trên núi độc xà dị thường nhiều, mặc dù thợ săn bản địa cũng không dám tùy ý đi lên, huống chi một người nơi khác như ta?

Lý Ma Tử vừa nghĩ, ta nhất định sẽ một lòng ghi nhớ gia gia, sẽ không để ý đến tính mạng của mình và an toàn. Vì vậy mới tranh thủ thời gian mang theo Xà Dược lên núi. Hiện tại xem ra, Lý Ma Tử đã đánh cuộc thật.

Những xà dược này đều là sản xuất bản địa, rất có tác dụng. Sau khi rút độc rắn ra, băng bó kỹ vết thương cho ta, Lý Ma Tử đã mệt thở hồng hộc, rũ đầu lưỡi nhìn ta: "Thế nào, tìm được lão gia tử chưa?"

Ta cười khổ lắc đầu: "Không nhưng không tìm được, còn thiếu chút nữa đem mạng nhỏ để ở đây."

Nói xong, ta nhìn về phía kiện cổ y đang huyền phù, nó vẫn đứng yên không nhúc nhích ở cách đó không xa, giống như đang giám thị ta.

Lý mặt rỗ nhìn theo ánh mắt của ta, thấy như vậy, hắn nhất thời bị dọa nhảy dựng lên: "Cô ta... Mẹ nó, sao lại theo tới đây?"

Ta biết Lý Ma Tử đang nhìn, trên thực tế là dáng vẻ của nữ thi, chỉ nói cho hắn đừng để ý.

Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ nhìn ta, nói mau mau xuống núi đi! Nữ thi này lòng dạ độc ác, hơn nữa xung quanh hoang sơn dã lĩnh, vẫn là đêm khuya, là chiến trường của người ta, chúng ta cũng không thể trêu chọc.

Ta lạnh lùng nói: "Không cần sợ, chỉ là một âm vật ngay cả tính mạng cũng không có mà thôi, nó đã không dám làm tổn thương chúng ta, vậy chứng tỏ trên người chúng ta khẳng định có thứ gì đó kiêng kỵ."

Lý mặt rỗ nói: "Âm vật gì? Đây chính là một thi thể."

Ta bất đắc dĩ nói: "Mấy câu giải thích với ngươi không rõ, bây giờ đỡ ta dậy, dẫn ta đi tìm gia gia."

Lý Ma Tử hổn hển nói lúc này là lúc nào, ngươi lại còn muốn đi tìm lão gia tử. Cho dù ngươi tìm được lão gia tử, rắn độc phát tác, chẳng phải cũng sẽ mất mạng sao?

Ta nói nếu như ta chết có thể đổi lấy gặp gia gia một lần, ta cũng nguyện ý, đỡ ta lên.

Thái độ của ta quyết tuyệt, Lý Ma Tử thật sự là hết cách, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, nói: "Vậy được rồi!"

Mà Lý Ma Tử vừa mới đỡ ta đứng lên, vẫn luôn đi theo cổ y thờ ơ một bên, không ngờ lại run rẩy một chút, phát ra tiếng kim loại va chạm ong ong.

Mới đầu ta cho rằng thanh âm này là mê hoặc tâm trí ta, cho nên ta lập tức che lỗ tai, Lý Ma Tử cũng nghe theo.

Bất quá thanh âm kia tựa như bình thường, cũng không tạo thành bất luận ảnh hưởng gì với ta, ngược lại để cho thần trí của ta thanh tỉnh một chút, thính giác cũng nhạy cảm hơn nhiều.

Ngay sau đó, ta liền nghe một trận thanh âm sột soạt, từ trong bụi cỏ bò tới. Động tĩnh của con Côn Bằng kia, giống như có thứ gì đó đang bò đi.

Chờ đến trước mặt ta xuất hiện một con rắn độc, thần kinh ta lập tức căng cứng.

Là rắn độc, thứ này đang triệu hoán rắn độc... Ta thất kinh, lập tức để cho Lý Ma Tử mang ta đi.

Bất quá đã không kịp, trước sau trái phải, tất cả đều là rậm rạp chằng chịt rắn độc, ít nhất cũng có bảy tám mươi con, bao vây vòng tròn rất lớn, chúng ta căn bản không có khả năng chạy thoát.

Chứng bệnh sợ hãi dày đặc của Lý Ma Tử đã phạm, hắn thậm chí còn cảm thấy chóng mặt, thậm chí còn không đỡ được ta, hai người chúng ta cùng ngồi chồm hổm trên mặt đất: "Nhiều như vậy... Độc Xà, ta đáng ghét, sao đều tụ tập tới rồi, Trương tiểu ca, có phải ngươi nợ chúng nó tiền hay không?"

Ta bật cười khanh khách, rốt cuộc ta đã quyết định ra tay rồi sao?

Những con rắn độc này bao vây chúng ta, nhìn chằm chằm theo dõi chúng ta. Trong này có Kim Hoàn Xà, Thất Bộ Xà và Mãng Xà, bọn chúng nó ai cũng ngẩng đầu lên, phun lưỡi, bao vây chúng ta.

Ta cười lạnh nói: "Đến đây đi, nhìn xem đám rắn độc ngươi lợi hại như thế nào, hay là Thiên Lang Tiên của lão tử lợi hại."

Nói xong, ta liền chuẩn bị phân cao thấp với đám độc xà này.

"Đừng cử động." Lý Ma Tử lập tức đè ta lại, nơm nớp lo sợ nói: "Chẳng lẽ ngươi không thấy kỳ quái sao? Nữ thi kia hình như không phải muốn tính mạng chúng ta, mà là lấy chúng ta... làm con tin."

"Làm con tin?" Ta trợn mắt há hốc mồm nhìn Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử gật đầu: "Đúng vậy, dùng chúng ta làm con tin, ép lão gia tử ra ngoài."

"Cái gì?" Ta lập tức giận tím mặt, nhìn chằm chằm món cổ y kia: "Có loại lăn ra, mọi người quang minh chính đại đánh một trận, chơi âm thì có bản lĩnh gì."

Còn đối phương lại không để ý tới ta, có lẽ trong mắt nó, ta căn bản không có tư cách phân cao thấp với nó.

Đang lúc suy nghĩ, xa xa đột nhiên thổi tới một trận gió lốc nho nhỏ. Cơn gió xoáy nhỏ kia thổi thẳng tới bên cạnh chúng ta, bao vây chúng ta lại, trong nháy mắt ánh mắt ta bị quấy nhiễu, cái gì cũng không thấy rõ.

"Yêu phong này từ đâu mà có vậy?" Lý Ma Tử vô cùng khẩn trương, tay chân không ngừng giơ lên, muốn chạy khỏi tiểu gió lốc.

Tuy nhiên ta lại cảm thấy trong luồng gió lốc nho nhỏ này, lại ẩn chứa một cỗ cảm giác rất quen thuộc, thân thiết như vậy, quen thuộc, giống như bàn tay thô ráp của gia gia vuốt ve qua khuôn mặt của ta...

Đây chắc chắn là gió xoáy do gia gia dẫn theo.

Trong lòng ta một trận kinh hỉ, gia gia nhìn thấy chúng ta rồi!

Ta vui vẻ ra mặt, vội vàng đứng lên hô: "Gia gia, người đang ở đâu? Người ở đâu? Mau ra đây, con trai người là Trương Cửu Lân, con tới tìm người..."

Tuy nhiên, trả lời câu hỏi của ta chỉ có cuồng phong gào thét, chung quanh không nhìn thấy một bóng người.

"Ông!" Lúc này, chiếc áo cổ kia lại chấn động một chút, phát ra tiếng kim loại va chạm.

Thanh âm kia tựa hồ ẩn chứa năng lượng, trực tiếp xông lên, tạo thành gió xoáy nghịch hướng.

Hai cỗ gió lốc rất nhanh hòa tan, biến mất không thấy gì nữa. Mà những con rắn độc kia, lại tiến gần ta một bước, không ngừng phun thư vào ta, một giây sau sẽ phát động tiến công.

"Mơ tưởng dùng ta áp chế gia gia." Ta cắn răng kịch liệt, quất mấy đầu rắn đi đầu vào Thiên Lang tiên.

Roi da này có hiệu quả rõ rệt, đánh tan hơn phân nửa âm khí khống chế độc xà. Độc xà khôi phục ý thức tự chủ, hoảng sợ chạy trốn khắp nơi.

Bất quá món cổ y này lại phát ra tiếng va chạm ong ong, bầy rắn vừa mới khôi phục ý thức, lại được cổ y khổng lồ bước về phía chúng ta.

Ta không dám ngừng lại, lập tức vung Thiên Lang Tiên lên.

Ta biết Thiên Lang Tiên căn bản kiên trì không được bao lâu, khiến Lý Ma Tử vội vàng chế tạo ra hỏa nguyên, trục xuất độc xà.

Bảy ngọn roi nhanh chóng rút xong, ngoại trừ số ít rắn độc đuổi đi, những con còn lại đều như hổ rình mồi nhìn chúng ta.

Mà Lý Ma Tử cũng đã châm lửa xung quanh chúng ta một vòng, nhưng hiệu quả lại kém cỏi, bầy độc xà bị khống chế, mất đi ý thức tự chủ, đâu còn sợ lửa? Thậm chí còn có mấy con rắn trực tiếp xông vào trong ngọn lửa, cho dù thân thể bị đốt trụi cũng không để ý.

Mắt thấy độc xà nhào tới tập thể, chuẩn bị há miệng cắn chúng ta, trong bóng tối lại đột nhiên truyền tới một thanh âm mạnh mẽ:

"Dừng tay."

Thanh âm này, chẳng phải chính là thanh âm của gia gia sao? Vành mắt của ta lập tức ướt át, kích động nhìn theo hướng âm thanh phát ra.

Ta nhìn thấy một lão nhân mặc đồ trung sơn, đứng thẳng tắp ở đằng xa.

Hắn dùng ánh mắt sắc bén của lão ta nhìn ta, vô cùng uy nghiêm nhưng lại tràn đầy sự quan tâm. Mặc dù trên mặt của hắn tràn đầy nếp nhăn, râu tóc cũng bạc đi, nhưng trong mắt ta thì lại vô cùng thân thiết.

Là gia gia, quả nhiên gia gia đã hiện thân.

Ta vui mừng khôn xiết, vui mừng khôn xiết: "Gia gia, người đã đến rồi!"

Gia gia gật nhẹ đầu, dùng ánh mắt phức tạp nhìn cổ y: "Thả bọn họ ra, ta đi theo ngươi là được."

"Không muốn." Ta đau lòng không thôi, vội vàng lên tiếng ngăn cản gia gia: "Ngàn vạn lần đừng nghe nó, gia gia, không cần để ý đến ta, người mau chạy đi."

Gia gia cười nói: "Tôn nhi ngoan, ta đã chết rồi, con không cần uổng phí tâm cơ cho ta nữa. Trở về đi, chuyện này con không cần xen vào nữa."

Nói xong, gia gia từng bước một đi đến, hoặc là nói nhẹ nhàng bay về phía cái cổ y lấp lánh kim quang kia.

Hai chân gia gia không tiếp xúc mặt đất mà từng chút từng chút trôi qua. Chẳng qua mặc dù là trạng thái hồn phách, gia gia vẫn một thân chính khí, khiến người cảm thấy kính nể.

"Gia gia." Ta tan nát cõi lòng hô: "Không được qua đó, ngàn vạn lần đừng nghe nó, người mau trốn đi a."

"Ôi! Gia gia sống hơn nửa đời người cũng không lưu lại đồ vật gì đáng giá. Nhưng ông đây khi còn sống buôn bán âm vật ít vẫn có chút tích cóp. Ở dưới giường của căn phòng của ta, con đào sâu ba thước là có thể tìm được. Trở về đi, về đi, sau này hảo hảo sinh hoạt với cô nương kia, chờ lúc nào đó sinh con, liền tới phần mộ của ta vái một cái, để gia gia ở dưới cửu tuyền cũng cao hứng vui vẻ."

Nói xong, gia gia liền mỉm cười với ta một tia nhàn nhạt.

Một trận hít thở không thông, lần này gặp lại tại sao lại ngắn ngủi như vậy? Ta còn có rất nhiều lời chưa kịp nói ra, gia gia cứ như vậy mà biến mất sao?

Ta tuyệt vọng la to, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì. Gia gia không để ý tới ta nữa, mà trực tiếp chui vào trong tấm áo cổ, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu!

Chương thứ hai trăm bảy mươi mốt sát khí ngút trời.

Mục đích của cổ y đạt được, cũng lập tức bay xuống núi.

Những con độc xà kia rút cuộc cũng khôi phục lại thần trí, cảm nhận được ngọn lửa nóng bỏng trước mặt mà không còn mạng mà chạy trốn.

Ta còn chưa cam lòng gia gia cứ thế bị cổ y cướp đi, tăng tốc đuổi theo, nhưng không tìm thấy cổ y nữa.

Ta bị Lý mặt rốt cuồng ôm dẫn xuống núi. Ta rất không nghĩ ra vì sao cổ y này nhắm chằm gia gia ta, tại sao phải nhìn chằm chằm mẫu thân của đại thúc? Chẳng lẽ gia gia cùng mẫu thân của đại thúc có liên hệ gì sao?

Còn nữa, lúc trước gia gia nói đợi cô nương kia sinh con rồi đi bái tế ông ấy, làm sao gia gia biết ta đã đính hôn? Hơn nữa biết sự tồn tại của Doãn Tân Nguyệt, chẳng lẽ ông ấy vẫn chưa từng rời khỏi nhà? Chỉ lựa chọn đứng trong bóng tối quan sát nhất cử nhất động của ta...

Ta rất thương tâm, ông nội cho dù có chết cũng không yên lòng ta, nhưng mười mấy năm qua hầu như ta chưa từng thắp hương cho hắn nếm thử một lần, ta đột nhiên cảm thấy mình thật không có lương tâm, một chút bất hiếu thuận...

Cũng không biết qua bao lâu, Lý mặt rỗ mới cõng ta xuống núi. Lần này coi như an toàn, bởi vì Lý mặt rỗ đã sớm có chuẩn bị, rải khắp toàn thân hùng hoàng rượu, cho nên độc xà cũng không dám tới gần.

Đại thúc đã sớm dẫn người ở dưới chân núi chờ đợi, chứng kiến ta tái nhợt sắc mặt, đang hấp hối bị Lý Ma Tử cõng trên lưng, liền biết ta nhất định là bị rắn độc cắn, lúc này mới đi lên đỡ ta.

Đã an toàn, thần kinh căng thẳng của ta rốt cuộc cũng thả lỏng, trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết.

Chờ khi ta tỉnh lại, sắc trời đã sáng rõ, đại thúc và Lý Ma Tử hai mắt hầm đỏ, ở bên giường một khắc không ngừng bảo vệ ta.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi đã tỉnh." Lý Ma Tử thần sắc nôn nóng nói: "Nếu ngươi còn không tỉnh lại, ta sẽ dẫn ngươi đi xem đại y viện..."

Ta khẽ mỉm cười, gian nan từ trên giường bò dậy, lại phát hiện thân thể hư không không chịu nổi một kích, ngay cả bò lên cũng lao lực.

Lý Ma Tử vội vàng đỡ lấy ta, nói: "Không nên cử động, vừa rồi dọn dẹp sạch rắn độc trong cơ thể ngươi, nằm xuống giường trước."

"Không được!" Chuyện này liên quan đến sự thuộc về hồn phách của gia gia, con làm sao có thể an tâm dưỡng thương đây? Con kiên trì muốn dậy, đi xem cái quan tài trong sơn động kia.

Lý Ma Tử bướng bỉnh, nói lên núi cũng được, nhưng nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của hắn, gặp nguy hiểm hàng đầu chính là nguyên tắc chạy trốn, lần này ngàn vạn lần không thể cứng đối cứng.

Ta gật gật đầu.

Đại thúc rất nhanh chóng tìm tới cáng, phái hai chàng trai trẻ tuổi vạm vỡ tới đỡ ta lên núi.

Đầu tiên ta phải bảo bọn họ đưa ta đến sơn động chứa quan tài kia, hiện tại ta muốn kiểm tra xem bộ quần áo cổ kia sau khi dung hợp hồn phách của gia gia thì rốt cuộc có thay đổi gì?

Dựa theo kinh nghiệm của ta, ban ngày chắc chắn cổ y sẽ tìm một nơi thoải mái trốn đi. Mà không hề nghi ngờ, cỗ quan tài kia đương nhiên là nơi ăn mặc tốt nhất, nếu trở lại trong quan tài, hồn phách của gia gia khẳng định ở trong quan tài.

Về Trừu Hồn pháp, ta vẫn có một ít hiểu biết, vô luận dùng biện pháp gì, ta nhất định phải rút hồn phách của gia gia từ trong cổ y ra!

Tuy nhiên, khi chúng ta tới sơn động chứa quan tài, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Ta quả thực không dám tin vào hai mắt của mình nữa.

Cái quan tài kia, vậy mà lại biến mất hoàn toàn!

Ta lập tức cho người tìm một vòng phụ cận, đừng nói bóng dáng quan tài, ngay cả dấu vết di chuyển của quan tài cũng không có.

Một cỗ quan tài thật tốt, làm sao có thể không thấy nữa chứ? Hơn nữa một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Chẳng lẽ hắn ta còn có thể bay đi nữa sao?

Mắt thấy quan tài mất tích, mang đi hồn phách của gia gia, con không cam lòng như vậy, để gia gia chết cũng chịu tội.

Thế là lập tức bảo thôn dân mở rộng phạm vi tìm tòi, nhất định phải tìm được quan tài kia.

Mọi người lúc này liền tản ra, đi tìm cỗ quan tài kia. Tuy nhiên tìm một vòng cũng hoàn toàn không có thu hoạch, ta tiến vào sơn động nhìn một chút, cũng không phát hiện bất luận dấu vết gì để lại.

Ta tuyệt vọng, điều này làm sao có thể? Cho dù bộ cổ y đó có pháp lực cường đại đến mấy, cũng không thể nào lăng không mang đi một cái quan tài nặng mấy trăm cân được, quan tài kia rốt cuộc đã biến mất như thế nào?

Ngay tại lúc ta đang nghi hoặc không thôi, điện thoại của đại thúc vang lên. Sau khi đại thúc nhận bàn treo, sắc mặt một trận xanh đỏ trắng.

Sau khi tắt máy truyền tin, đại thúc nhìn ta với vẻ mặt hơi kém, nói: "Lão bản, trong nhà ta xảy ra chuyện, hay là người về nhà với ta xem một chút đi!"

Ta gật gật đầu, tìm không thấy quan tài, ta giữ lại cũng không có ý nghĩa gì nữa, chỉ là bảo các thôn dân lại hỗ trợ vơ vét núi, ta cho bọn họ phí lao động.

Lúc xuống núi, ta đã hỏi trong nhà đại thúc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đại thúc rầu rĩ không vui, nói phòng ngự vạn tầng, hay là không kịp đề phòng a, hồn phách mẫu thân hắn, có thể bị người ta câu mất rồi.

"Hả?" Ta vô cùng nghi hoặc, vội vàng hỏi đại thúc vì sao nói ra lời ấy.

Đại thúc nói: "Chúng ta có một truyền thống, chính là trước khi hạ táng nhất định phải đốt ba nén nhang, nếu như vong hồn vẫn còn trong quan tài, mùi thơm sẽ theo khe hở quan tài mà chui vào, để vong hồn ăn. Bất quá vừa rồi lúc người nhà dâng hương, phát hiện hương đều bay ra ngoài, đây là cô hồn dã quỷ dùng, nói cách khác, vong hồn mẫu thân ta đã bị câu đi rồi..."

Nói xong, đại thúc không ngờ lau nước mắt: "Mẹ, con xin lỗi lão nhân gia! Là con bất hiếu, là con bất hiếu."

Mà trong lòng ta cũng buồn bã không thôi, ngay cả hồn phách của gia gia cũng bị cưỡng ép mang đi huống chi là một bà lão bình thường?

Mặc dù vong hồn bị mang đi là chuyện hợp tình hợp lý, bất quá ta vẫn tràn đầy nghi hoặc. Tối hôm qua ta cũng không phát giác được bất cứ điều gì khác thường, rốt cuộc cổ y kia mang vong hồn lão thái bà từ khi nào?

Chẳng lẽ là từ sáng nay sau khi chúng ta rời đi? Ta càng nghĩ càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, buổi sáng là thời khắc dương khí thịnh vượng nhất, cổ y đó không sợ bị dương khí xung chạm sao? Vậy nó rốt cuộc đã cường hãn đến trình độ nào?

Sau khi chúng con trở về, con trai đại thúc đang nơm nớp lo sợ canh giữ ở cửa, không dám vào nhà. Sau khi thấy chúng con trở về, nó lập tức chạy tới, vẻ mặt bi thương: "Cha, chuyện này rốt cuộc là sao vậy, chẳng lẽ ngay cả đại sư cũng không phải là đối thủ của thứ kia sao?"

Ta nói: "Trước tiên cứ xác định lão thái thái một chút xem có bị câu hồn hay không rồi nói sau."

Con trai đại thúc bất đắc dĩ nói: "Ta đã thử qua bảy tám lần rồi, mỗi lần dâng hương đều là bay ra ngoài, hồn phách của bà nội nó thật sự không còn."

Ta lập tức nói ra: "Biện pháp như các ngươi, kỳ thật một chút cũng không cẩn thận, chẳng lẽ ngươi lại không nghĩ tới khả năng khác sao? Có lẽ là hồn phách của lão thái thái quá yếu, vừa vặn ngoài cửa có tụ tập một bầy cô hồn dã quỷ bụng đói kêu vang, hồn phách của lão thái thái thái cướp không lại những cô hồn dã quỷ kia, tự nhiên sẽ không thể nào ăn được hương khí rồi..."

"Cũng không đến mức cướp một cái cũng không được nhỉ?" Con trai đại thúc vẫn đầy vẻ chất vấn.

Ta khoát tay nói: "Thử trước rồi nói sau!"

Nói xong, ta liền dán một tấm Khu tà phù ở cửa ra vào, rải đậu tương, sau đó ở trên đường cái đốt chín nén hương.

Khu tà phù và đậu vàng có thể tránh để cô hồn dã quỷ xông vào, trên đường đi đốt chín cây hương, là đang trấn an những cô hồn dã quỷ kia, bảo bọn họ đừng tranh hương với lão thái thái thái.

Làm xong những thứ này, cũng bảo đảm những thứ kia đều có tác dụng, sau đó ta mới nhìn con trai đại thúc gật đầu: "Thiêu đốt ba nén nhang nữa!"

Con trai đại thúc lập tức cắm ba nén hương lên nắp quan tài, chúng ta khẩn trương nhìn chằm chằm.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới, mùi hương lượn lờ lại một bước lên trời, không chút sai lệch, bay thẳng lên nóc phòng, cuối cùng tiêu tán không thấy.

Ta yên lặng một hồi, đâu chỉ là vong hồn biến mất, đây lại là biểu hiện sát khí ngút trời, sát khí cuốn tất cả sương mù về hướng bầu trời...

Đại thúc lập tức hỏi ta nhìn ra cái gì minh đường tới đây sao?

Ta không dám đem chuyện sát khí ngập trời nói ra, miễn khiến cho người nhà hắn khủng hoảng. Chỉ nói vong hồn có khả năng đã bị câu đi, nhưng trước khi hồn phi phách tán, chúng ta vẫn có thể đem vong hồn lão thái thái tìm trở về, không cần sốt ruột.

Ta vừa an ủi đại thúc, vừa nghĩ tới nơi phát ra sát khí ngút trời. Chẳng lẽ âm vật kia trốn trong nhà đại thúc? Hơn nữa còn là đại hung vật ngàn năm khó gặp, phỏng chừng cũng chỉ có loại âm vật cấp bậc này mới có thể phóng xuất ra sát khí kinh khủng như vậy?

Đại thúc đột nhiên thở dài nói: "Trương lão bản, nếu hồn phách của mẫu thân ta đã bị câu đi, ngài cũng không cần phải phí tâm thần nữa. Ngài mời trở về đi, aii."

Ta ngay cả vội vàng nói: "Đại thúc, kỳ thật vẫn có biện pháp bổ cứu."

Đại thúc đột nhiên bật cười: "Thôi bỏ đi, hôm qua là mẹ ta báo mộng cho ta, bảo ta đừng làm bừa, lão nhân gia người cũng không thể chịu nổi nữa rồi. Làm nô bộc cho Quỷ Vương cũng tốt, nói không chừng tương lai sau này có thể tu thành chính quả."

"Hả?" Ánh mắt ta hồ nghi nhìn đại thúc: "Lão thái thái quả thật đã báo mộng cho ngài rồi sao? Trong mộng, thật sự nói với ngài như vậy sao?"

Đại thúc kiên định gật đầu: "Đúng vậy."

Ta như có điều suy nghĩ gật đầu: "Vậy được rồi. Nếu đã như vậy, ta cũng bất lực. Đi thôi."

Nói xong, ta nhìn thoáng qua Lý Ma Tử, Lý Ma Tử lập tức đi theo sau ta.

Hắn ta đã muốn rời đi từ lâu.

Đại thúc còn cho ta một số tiền lớn, đếm tới hơn hai vạn khối.

Chờ ra khỏi thôn, tất cả thôn dân muốn đưa tiễn chúng ta đều rời đi, ta lập tức dừng lại, đem Lý Ma Tử kéo vào một góc hỏi: "Lý Ma Tử, tối qua đại thúc ngủ chưa?"

Lý mặt rỗng nghi hoặc nhìn ta: "Sao vậy, có vấn đề gì sao? muốn nói có vấn đề cũng đừng quản nữa, người ta đều đã bỏ qua rồi..."

"Ta hỏi đại thúc ngươi tối hôm qua ngủ chưa?" Ta hỏi lần nữa.

Lý Ma Tử lắc đầu: "Không có, làm sao vậy?"

"Không ngủ sao lại bị lão thái thái báo mộng được." Ta nói: "Đại thúc có vấn đề."

"Có vấn đề?" Lý Ma Tử giật nảy cả mình: "Có vấn đề gì sao?"

"Ta luôn cảm thấy hắn không có ý tốt." Ta như có chút suy nghĩ nói: "Như vậy, ngươi lén trở về, giám thị nhất cử nhất động của đại thúc, xem hắn rốt cuộc xử trí cái cỗ quan tài kia như thế nào. Bây giờ ta trở về một chuyến cổ điếm, gia gia nói cho ta biết chỗ tích trữ dưới gầm giường mấy năm qua của hắn, ta cảm thấy đó cũng không phải là tích súc, hơn nữa ám chỉ dưới giường ta có vật gì đó giải quyết. Sau khi trời tối, chúng ta tụ họp ở cửa thôn!"

Lý Ma Tử tuy rằng vô cùng khó hiểu, nhưng hắn luôn luôn nghe lời của ta, cho nên cũng không hỏi nhiều, vội vội vàng một lần nữa tiềm nhập thôn làng.

Còn ta mang theo một bụng nghi hoặc trở lại cổ điếm.

Hàn kiếm ngàn năm thứ hai trăm bảy mươi mốt.

Nếu như vong hồn lão thái không còn thì sát khí ngút trời của lão đại gia từ đâu mà có?

Đại thúc nói dối lão thái thái báo mộng cho hắn, bảo ta không cần để ý, cái này cũng không hợp tình lý, nông thôn coi trọng nhất chính là hiếu đạo, hắn không thể bỏ qua cơ hội duy nhất này, trơ mắt nhìn vong hồn lão thái thái thụ giày vò.

Các dấu hiệu cho thấy, đại thúc khẳng định có vấn đề. Ta không thể buông tay mặc kệ, dù sao chuyện này còn liên quan đến gia gia.

Ta cảm thấy đối phương cường đại như vậy, một mình ta có thể không xử lý được, cho nên liền đánh một điện ảnh cho nam nhân an lành, hỏi nam nhân cầu hôn có thời gian không hỗ trợ.

Rất nhanh, máy truyền tin đã đóng cửa, ta còn chưa kịp nói chuyện thì người đàn bà sầu lo liền hỏi một câu: "Bây giờ ngươi đang ở đâu?"

"Đang trên đường về tiệm cổ."

Ta mới vừa chuẩn bị mở miệng xin giúp đỡ, nam nhân thích lập tức nói: "Bây giờ ta đang ở trong tiệm của ngươi, ngươi tranh thủ thời gian trở về đi! Có một số việc cần xử lý một chút."

Nói xong, nam nhân hưởng thụ vẫn ngắt máy truyền tin.

Mà ta lại buồn bực không thôi, lúc này nam nhân thương cảm tới tiệm của ta làm gì? Hắn nói có chuyện phải xử lý, là chuyện gì đó?

Nam tử chăn hỗ từ trước đến nay là việc không có việc không lên điện tam bảo, lần này nam nhân thương nhân tới tìm ta, chẳng lẽ là vì giải quyết chuyện gia gia? Ta càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, bỏ xe qua đường dài gọi một chiếc xe cho thuê đi thẳng đến cửa hàng cổ.

Trở lại trong tiệm, ta phát hiện nam nhân được an ủi không chỉ, ngay cả Bạch Mi thiền sư cũng tới, hai người đang thưởng thức trà nói chuyện phiếm.

Ta cho chìa khóa của cửa hàng cổ kỹ gà mờ.

"Nam nhân âu yếm, Bạch Mi thiền sư." Ta lập tức tiến lên chào hỏi hai người: "Các ngươi tới quá đúng lúc."

"A di đà phật." Bạch Mi thiền sư niệm một câu phật hiệu: "Trương lão thí chủ ra lệnh một tiếng, bần tăng không dám không tới."

Trương lão thí chủ? Là gia gia của ta? Ta thất kinh, vội vàng hỏi.

Bạch Mi thiền sư gật đầu: "Không sai, chính là gia gia của ngươi. Ngươi không cần nhiều lời, tới long đi mạch ta và sơ nhất đều đã biết. Ngươi đi làm việc ngươi nên làm đi! Ta và sơ nhất sẽ hộ tống."

"Có phải ông nội của ta báo mộng cho các ngươi không?" Ta quá đỗi vui mừng: "Lần này ta gặp được rốt cuộc là thứ gì? Tại sao ngay cả ông nội cũng không phải là đối thủ của nó, lại bị nó chiếm lấy quan tài."

Bạch Mi thiền sư cười nói: "Chỉ là một Quỷ Vương mà thôi, yên tâm đi, không có gì ghê gớm. Từ xưa tới giờ tà bất thắng chính, vật kia không thể nào múa lượn được bao nhiêu bọt nước đâu!"

Mặc dù Bạch Mi thiền sư nói vậy, nhưng trong lòng ta biết rõ lời Bạch Mi thiền sư nói kỳ thật chính là để an ủi ta mà thôi, bằng không Bạch Mi thiền sư và nam nhân đáng thương cũng không thể liên thủ tương trợ.

Tuy nhiên hiện tại ta không có thời gian dông dài, việc cấp bách bây giờ vẫn là tranh thủ thời gian theo gia gia mà làm.

Vì thế ta lập tức dẫn hai người vào phòng của ông nội trước đó.

Phòng gia gia ở trước kia, đã bị ta đổi thành nhà kho đồ cổ rồi. Ta dọn dẹp sạch sẽ bên trong một phen, tìm được vị trí giường, sau đó bắt đầu đào.

Hôm ta là mặt đất nước bùn, cho nên muốn phá vỡ bùn đất cứng rắn cũng không dễ, ta đành phải tìm hàng xóm khách sạn chui vào, phá hư nước bùn rồi đào lên.

Đào sâu khoảng ba thước, quả nhiên ta đã phát hiện một số thứ.

Đó là một phiến đá màu đen khá lớn, phiến đá vừa dày vừa thô ráp, bên ngoài khảm nạm chi chít những cục đá nhỏ, mà hòn đá nhỏ kia lại xếp thành một chữ "Trấn", thật kỳ quái.

Gia gia bảo ta đào miếng đá đen này ra? Phiến đá đen này có tác dụng gì?

Sau khi ta dọn dẹp xung quanh phiến đá đen, nhẹ nhàng gõ, lại phát hiện bên dưới phiến đá trống rỗng. Ban đầu ta còn tưởng rằng phiến đá đen ẩn giấu một khoảng nhỏ, chỉ định dùng điện chui ra khỏi phiến đá đen.

Nhưng điện châm một mực luồn xuống gần mười mấy tấc, làm cho phiến đá chui ra, vẫn chưa tới điểm cuối!

Ngược lại sau khi bị điện xuyên thấu, phiến đá đen vậy mà một phân thành hai. Ta đạp ở giữa, chỉ cảm thấy dưới chân trống rỗng, thân thể nhanh chóng hạ xuống.

Ta giật nảy mình, lập tức vứt bỏ điện toản, vội vàng dùng tay trèo xuống mặt đất, lúc này mới không có ngã xuống.

Nhưng nửa người dưới lại cảm giác lạnh lẽo, giống như dưới chân dẫm phải một khối hàn băng ngàn năm, lạnh đến hai chân ta muốn mất đi tri giác...

Nam tử sai vặt và Bạch Mi thiền sư lập tức kéo ta lên. Ta cúi đầu nhìn lại, phát hiện phía dưới phiến đá đen vậy mà cất giấu một cái hang sâu, không, đây hẳn là một cái giếng cạn.

Nguyên lai tác dụng của phiến đá đen, là vì che lại miệng giếng này a.

Tuy nhiên, trong tiệm cổ nhà ta sao lại có một cái giếng cạn, hơn nữa đáy giếng lạnh lẽo thấu xương, một tia khí lạnh màu trắng lượn lờ dâng lên, quả thực còn có tác dụng hơn cả nhiệt băng.

Ta dò xét phía dưới xem xét, lại phát hiện miệng giếng này sâu không thấy đáy, đen sì một mảnh. Chỉ một lát, hàn khí kia đã đem ta thổi lạnh thấu tim, sợ tới mức ta vội vàng rụt đầu về.

"Gia gia của ta bảo ta tìm thứ gì, hẳn là ngay bên dưới giếng sâu này." Ta chỉ chỉ cái giếng sâu này: "Chỉ là quá sâu, hơn nữa băng lãnh dị thường, thật đúng là không dễ vơ vét a."

Nam tử chăn vả có chút đăm chiêu đánh giá trong chốc lát rồi nói: "Hoàng Đồng, ngươi xuống xem thử."

Sau đó chúng ta lướt qua bên người một trận quái phong, chui thẳng vào trong giếng sâu.

Ta không tự chủ mà rùng mình một cái, tên sai vặt vừa rồi là ra lệnh cho ai? Chẳng lẽ là tiểu đạo đồng lông vàng nuôi dưỡng đàn ông ân cần kia? Còn thằng nhóc kia luôn ở bên cạnh đàn ông ân cần, mà ta lại không hề phát hiện.

Ngẫm lại cũng thấy rợn tóc gáy.

Rất nhanh, nam nhân đáng thương nhận được đáp lại.

Nam nhân tốt lành nói với ta, bên dưới có một thanh hàn kiếm ngàn năm, toàn thân băng cứng, thậm chí còn đóng băng cả sông ngầm. Kiếm khí tung hoành, thiếu chút nữa làm hoàng đồng bị thương.

"Một thanh hàn kiếm ngàn năm?" Ta thất kinh, tuyệt đối không nghĩ tới trong cửa hàng rách nát này khắp nơi đều là bảo vật... Mặc dù có một miệng giếng sâu ẩn nấp, còn cất giấu một thanh hàn kiếm ngàn năm.

Bất quá, như thế nào đem thanh hàn kiếm kia vớt ra? Lại thành vấn đề nan giải lớn nhất mà ta gặp phải.

Cuối cùng ta nghĩ đến đội cứu viện, giống như chúng ta loại người không trải qua huấn luyện chuyên nghiệp đi xuống, kết quả chỉ có thể bị chết tươi, chi bằng mời đội xe chở bảo kiếm phía dưới vớt lên.

Bất quá nếu nói cho đội cứu viện biết chân tướng, bọn họ hẳn là sẽ không cảnh báo. Không có biện pháp, ta chỉ còn cách ném một chiếc nhẫn kim sắc vào bên trong, nói dối giá trị trăm vạn chiếc nhẫn rơi vào trong giếng sâu, cầu quan binh cứu viện tới vớt.

Quan binh vẫn có trang bị săn bắn chuyên nghiệp, đầu tiên là buông xuống một cây Bối Bối Bối dưới nước, thông qua giám sát khí quản chế thấy được tình cảnh trong giếng.

Mà ở trên màn hình máy quay, ta liếc mắt một cái liền thấy được thanh hàn kiếm ngàn năm kia!

Hàn kiếm ngàn năm toàn thân biến thành màu đen, hơn nữa màu đen tỏa sáng. Dưới tầng băng, tầng băng không ngừng toát ra hàn khí nồng đậm, bức thẳng tới miệng giếng.

Mà giới chỉ yên lặng nằm bên cạnh Hàn kiếm ngàn năm, chỉ trong chốc lát đã đông cứng được hơn phân nửa.

Ta lập tức nói: "Chẳng trách thanh kiếm tác phẩm nghệ thuật gia gia cất giấu không tìm được, hóa ra là bị giấu ở bên trong cái giếng sâu này. Người tốt, giúp ta vớt một ít lên đi, cảm ơn."

Nói xong ta móc ra hai ngàn khối cho chỉ huy: "Các huynh đệ đều vất vả rồi, mời các huynh đệ uống chút rượu!"

Chỉ huy viên không chút do dự vui vẻ nhận, nói yên tâm đi, đừng nói phía dưới là một thanh kiếm, cho dù là mười thanh kiếm, chúng ta cũng giúp ngươi vớt lên.

Rất nhanh, Hàn kiếm ngàn năm đã được vớt lên. Vừa lên tới, hàn khí lạnh thấu xương lập tức lan tràn, nhiệt độ không gian xung quanh chúng ta chợt giảm xuống mười mấy lần. Cái bao tay chở lửa cách Hàn kiếm ngàn năm gần nhất đang bò lên một tầng sương.

"Ông chủ, mùa hè này có thể bớt phí điện lớn rồi, món đồ chơi này hoàn toàn có thể điều động dùng giữa trời." Ông chủ kia cười nói.

Ta lúng túng cười nói: "Có thể là do nhiệt độ dưới giếng quá thấp đúng không?"

Sau khi đuổi Kim Cương đi, ta đánh giá thanh hàn kiếm này một phen.

Hàn kiếm tạo hình phong cách cổ xưa, toàn thân ngăm đen, trên tay cầm còn điểm xuyết một đồng tiền, tiền đồng rất bình thường, cũng đã mọc đầy rỉ đồng, chữ viết phía trên cũng không thấy rõ lắm.

Ta đưa tay sờ một thanh kiếm lạnh lẽo, nhưng chỉ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, dường như còn lạnh hơn cả khối băng vậy.

Đây có lẽ cũng là một món âm vật không tầm thường, bởi vì xung quanh nó tràn ngập âm khí nồng nặc khiến người ta nhìn mà khiếp sợ!

Chỉ sợ chỉ có Đế vương tương đương với thanh hàn kiếm này thôi.

Ta lập tức hỏi nam nhân tốt và Bạch Mi thiền sư có biết thanh cổ kiếm này không? Bạch Mi thiền sư từ trên xuống dưới đánh giá một phen, cuối cùng cầm trong tay phỏng đoán một phen, nói: "Từ đặc điểm tạo hình thanh hàn kiếm này, hẳn là văn võ Hán triều. Về phần chủ nhân nó là ai, ta cũng không đoán được. Bất quá thanh hàn kiếm khí này tung hoành, nếu không tiến hành áp chế, sợ là sẽ sinh ra mầm họa, tốt nhất vẫn là nên cẩn thận bảo trọng."

Ta tự nhận bây giờ ta không có bản sự hàng phục thanh Hàn Kiếm ngàn năm này, cho nên năn nỉ sự tình lần này sau khi chấm dứt, liền để Bạch Mi thiền sư mang nó đưa vào Đại Bi tự, lợi dụng phật pháp Đại Bi tự tiến hành trấn áp.

Bạch Mi thiền sư gật đầu đáp ứng.

Sau đó chúng ta liền chạy nhanh tới thôn trang kia.

Rất xa, ta phát hiện bên trên thôn trang này lại có một đám mây đen bồi hồi. Cả thôn trang cũng bắt đầu bốc lên sương mù, tuy nói sương mù không lớn, nhưng lại hợp thành từng khuôn mặt người, khiến người ta run sợ trong lòng.

Đây rõ ràng là dấu hiệu đại hung.

Ngay cả nam nhân chăn bông cũng ngẩng đầu nhìn Ô Vân, không khỏi cảm khái một câu: "Đi đến hơi muộn đó!"

Mây đen hàng tầng thứ hai trăm bảy ngàn hai, có trời phạt.

"Đóa mây đen này là điềm báo của trời phạt!" Bạch Mi thiền sư nói: "Chắc hẳn trong thôn có người làm việc nghịch thiên. Nếu đối phương có thể gánh vác được lần thiên khiển này sợ là hậu quả khó mà lường được."

Ta thật sự rất giật mình, không tán đồng cách nói của Bạch Mi thiền sư: "Ta biết thôn trang này, thôn dân đều là trung thực an phận, đời đời canh canh tác sinh, ngay cả một cái thần bà cũng không có, nào còn cái gì tà môn đạo nghịch thiên làm việc? Hơn nữa cho dù là nghịch thiên, chỉ sợ cũng không gánh nổi thiên khiển."

Bạch Mi thiền sư hiểu ý cười một tiếng: "Đối phương tự hiểu lấy mình, biết rõ mình không gánh được thiên khiển cho nên định để người cả thôn giúp hắn chống lại thiên khiển. Sợ chúng ta không bắt được kẻ trộm thì thiên phạt này sẽ lấy mạng toàn thôn!"

Trong lòng ta hoảng sợ, cảm giác gánh nặng trên vai càng nặng. Toàn bộ dân làng đều đặt ở trên vai ta, khiến ta không thở nổi.

Ta cũng không có trực tiếp về thôn, nếu chúng ta đi ngược trở lại, sợ là sẽ đánh rắn động cỏ, cho nên lúc này ta viết điện thoại cho Lý Ma Tử, bảo hắn đến cổng thôn tụ hợp với ta.

Rất nhanh Lý Ma Tử đã tới cửa thôn, sau khi nhìn thấy Bạch Mi thiền sư và nam nhân âu yếm, trong nháy mắt liền hưng phấn hẳn lên: "Đại huynh đệ, lão hòa thượng, các ngươi có thể đến thật sự là quá tuyệt vời, nếu không hai ta thật sự không giải quyết được."

Ta ngay cả vội vàng hỏi Lý Ma Tử có phát hiện gì hay không.

Lý Ma Tử nói: "Mẹ nó, đại thúc kia quả nhiên có vấn đề! Sáng sớm hôm nay, hắn đem thi thể lão thái thái đốt tan, tro cốt lại bị hắn chìm xuống đáy hồ. Hơn nữa càng khủng bố hơn chính là hắn vừa mới chìm tro cốt xuống đáy hồ, trên cái hồ kia liền dâng lên lượng lớn sương mù, bao phủ cả thôn trang... "

"Sau đó thì sao?" Ta hỏi.

Lý Ma Tử nói: "Sau đó thì không còn nữa, cả ngày hắn cũng không ra ngoài nữa. Đúng rồi, ta còn thăm dò được một chuyện, không biết có hữu dụng hay không."

"Đại thúc kia kỳ thực cũng không phải con trai sinh ra của lão thái thái. Bạn bè của lão thái thái đã chết từ lâu nên không để lại bất cứ dòng dõi nào. Đại thúc này là con của lão thái thái thái nhặt về. Những năm gần đây bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, đại thúc cũng trở mặt dưới cái tên của lão thái thái."

"Đúng rồi, sáng sớm hôm nay, con trai đại thúc mang theo phu nhân con vội vội vàng rời khỏi thôn, cho đến bây giờ vẫn chưa về."

"A Di Đà Phật." Bạch Mi thiền sư niệm một tiếng phật hiệu: "Nếu lão nạp đoán không sai, đây có thể là một kế hoạch đã thai nghén mấy chục năm!"

Ta kinh hãi, vội vàng hỏi Bạch Mi thiền sư cớ sao nói ra lời ấy.

Bạch Mi thiền sư nói: "Nếu đại thúc kia thật sự nhặt được, vậy hắn và thôn dân kia cũng không có quan hệ máu mủ gì, ngoại trừ cháu trai của hắn. Bất quá cháu trai của hắn hiện tại cũng đã rời đi, không trách được phải cam lòng để thôn dân tới ngăn thiên kiếp!"

"Có lẽ người năm đó bị nhặt được cũng đã là một phần kế hoạch. Hiện tại thời cơ chín muồi, tự nhiên chuẩn bị động thủ."

Đủ loại trùng hợp, khiến ta tin tưởng lời Bạch Mi thiền sư nói.

Nghi ngờ lớn nhất của ta hiện tại chính là, đại thúc rốt cuộc đang chuẩn bị kế hoạch gì, rốt cuộc là có mục đích gì? Tại sao lại dính líu tới gia gia? Vì sao lại phải làm bộ làm tịch mời ta đến, sau đó lại đuổi ta đi.

Sợ là hắn mời ta tới, mục đích thực sự không phải là trừ tà hàng yêu chứ? Mà là coi ta là con tin, bức hồn phách gia gia tới, để hắn sử dụng.

Nghĩ tới điểm này, ta liền tức giận không kìm nổi, đồ vật chết tiệt vậy mà có thể lợi dụng ta để đối phó gia gia, ta hận không thể xé nát đối phương thành tám mảnh!

"Đúng rồi Lý Ma Tử, vừa rồi ngươi nói đại thúc đem tro cốt lão thái thái chìm xuống đáy hồ, cũng không chôn ở nơi phong thủy bảo địa đã đào xong. Bây giờ có chôn người hay không?"

Ta cảm thấy nếu lão thái thái không được chôn ở chỗ đó, nói không chừng tuyệt sắc nữ thi đang nấp ở nơi nào.

Lý Ma Tử nói hiện tại nơi đó đã bị lấp đầy, hắn cũng không biết nơi đó rốt cuộc có chôn cất người hay không.

Ta có một loại trực giác mãnh liệt, luôn cảm giác tuyệt sắc nữ thi rất có thể bị chôn ở chỗ đó. Cho nên ta lúc này liền chuẩn bị dẫn mọi người đến mộ phần nhìn xem.

Trên nửa đường trải qua một hồ nước, Lý mặt rỗ ngăn ta nói: "Chờ một chút, nơi này chính là cái hồ của lão thái bà Táng, sương mù trên mặt hồ hình như càng ngày càng đậm..."

Vì thế ta mới nhìn hồ nước này một cái. Quả nhiên, trên hồ nước này bao phủ một tầng sương mù, giống như thủy triều quay cuồng không thôi, dũng mãnh lao về phía thôn trang.

Một cảm giác lạnh buốt, xuyên qua làn da thẳng đến nội tâm, ta tới gần hồ nhìn thoáng qua dưới nước, chợt cảm thấy tê cả da đầu.

Cảm giác như bị hàng trăm cặp mắt nhìn chằm chằm, xông lên trong lòng!

Ở đáy hồ trầm thi, rất có thể sẽ ảnh hưởng toàn bộ hồ phong thuỷ. Giống như vứt một que diêm xuống thảo nguyên, sẽ đem toàn bộ thảo nguyên đốt cháy.

Chẳng lẽ hộp xám tro kia đã đánh thức tất cả vong linh đang ngủ say dưới đáy hồ?

"A di chúc phúc, thật độc ác." Bạch Mi thiền sư bỗng nhiên niệm một tiếng phật hiệu: "Không ngờ nuôi mẫu thành Quỷ Thi, đánh thức vong linh trong hồ giúp nó độ kiếp, tên này thật sự là mất hết nhân tính."

"Quỷ Thi là cái gì?" Ta lập tức hỏi.

"Quỷ Thi, chính là đem linh hồn hút đi, sau đó nướng khô thi thể, nghiền thành phấn. Loại thi thể này không có linh hồn, chỉ có oán khí cường đại mới có thể thức tỉnh những quỷ hồn khác."

"Ài!" Ta thở dài: "Quả thật là táng tận lương tâm."

Không phải thi thể của lão thái thái bị đốt thành tro cốt, mà là bị đốt thành tro bụi, cuối cùng nghiền thành bột phấn. Đại thúc này lẽ nào không còn chút nhân tính nào sao? Mặc dù không có quan hệ máu mủ gì, nhưng chẳng lẽ hắn không cảm kích chút nào ân dưỡng dục?

Bạch Mi thiền sư tại nguyên chỗ đọc một lần Tàng Kinh, tạm thời trấn an vong hồn nơi này, để trong khoảng thời gian ngắn bọn hắn sẽ không bộc phát lệ khí ra ngoài hại người, mà chúng ta thì trực tiếp đi tới phần mộ.

Huyệt mộ kia đã chôn rồi, ta lập tức đi lên xem xét, phản ứng đầu tiên chính là âm lãnh, lạnh nhạt đến mức nào đây? Ngay cả cỏ dại xung quanh phần mộ cũng đã khô héo chết mất rồi.

Ta không nói hai lời, lúc này liền cùng Lý mặt rỗ dùng xẻng bắt đầu đào bới.

Hàn kiếm ngàn năm bị ta đeo trên lưng dường như cảm ứng được thứ gì đó đang rung lên rất nhanh, như muốn được ra khỏi vỏ!

Vì vậy ta lập tức tháo hàn kiếm ngàn năm xuống, giao cho nam nhân an ủi.

Nam nhân sai vặt là dùng kiếm cao thủ, nếu lát nữa gặp chuyện gì, nam nhân tốt lành cũng có thể kịp thời xuất thủ.

Ta và Lý Ma Tử thì tiếp tục đào móc.

Quả nhiên không bao lâu, chúng ta liền đào được quan tài kia, đại thúc vậy mà lặng yên không một tiếng động đem quan tài chôn ở nơi này.

Tốc độ ta tăng nhanh, không bao lâu liền đào quan tài ra. Trên quan tài hàn khí bức người, khiến người ta kinh hồn táng đảm.

Ta cũng không dông dài, trực tiếp đem đinh quan tài mở ra, cạy mở quan tài ra một cái khe!

Ngay khi cỗ quan tài bị cạy ra, trong nháy mắt một cỗ sương mù màu đen từ trong đó phun ra, mang theo mùi hôi gay mũi.

Ta lập tức che miệng lại, trốn qua một bên, nhìn chằm chằm sương mù màu đen.

Sương mù màu đen rất nhanh liền tiêu tán, xem ra cũng không có độc.

Hàn kiếm ngàn năm kia run rẩy, càng lúc càng lợi hại, thậm chí ngay cả nam nhân an ủi cũng không cầm nổi Hàn kiếm ngàn năm.

Ta lập tức chạy lên xem, mà vừa nhìn như vậy, ta trực tiếp kinh hãi hét ầm lên.

Bên trong có một người, mặc trên người bộ kim y cổ xưa, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt an tường, tựa như đang ngủ.

Người này chẳng phải là đại thúc sao? Sao đại thúc lại nằm trong quan tài? Trong lòng ta kinh hãi, vô thức muốn tỉnh dậy.

Tuy nhiên ta còn chưa kịp thức tỉnh đại thúc, Bạch Mi thiền sư đã nhanh chóng đi lên, ngăn cản ta: "Không cần đánh thức hắn! Có thể lặng yên không một tiếng động giải quyết hắn là tốt nhất."

Nam tử sai vặt cũng đi lên, rút tám thanh đại hán kiếm trên lưng ra đâm vào tim đại thúc.

Bất quá, thanh kiếm nam lại không đâm rách áo vàng trên người đại thúc, cảm giác như đâm vào một khối thép, phát ra thanh âm kim loại bén nhọn.

"Vô dụng thôi." Bạch Mi thiền sư nói: "Đây là kim Lũ ngọc y, phải dùng thanh hàn kiếm ngàn năm kia mới có thể đâm thủng."

Nam nhân hưởng thụ lập tức thu hồi bội kiếm, giơ thanh hàn kiếm ngàn năm khó khăn lên chuẩn bị xuất thủ.

Mà ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, đại thúc lại đột nhiên mở mắt ra, khóe miệng còn mang theo một tia cười lạnh: "Chết!"

Vừa nói xong, đại thúc lại giống như cương thi, trực tiếp từ trong quan tài nâng lên, đem nắp quan tài đá bay.

Trong lòng ta hoảng hốt, vội vã rút lui, ánh mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm đại thúc.

Đại thúc lúc này, thân thể vốn hơi còng xuống, thẳng tới rất nhiều, mặc kim chi ngọc y, uy phong bát diện. Càng khiến người ta khó lý giải là con mắt của hắn, lại sinh ra song đồng, không ngừng chuyển động.

"Song hồn nhân..." Bạch Mi thiền sư giật nảy cả mình: "Nó đã tu thành Song hồn nhân."

"Song hồn nhân." Ta không hiểu nhìn Bạch Mi thiền sư: "Chính là người có được hai hồn phách?"

"Đúng." Bạch Mi thiền sư gật đầu: "Song hồn nhân, không thuộc hàng ngũ tam thi ngũ quỷ, không bị tử vong pháp tắc quản thúc. Nói cách khác, trên trời dưới đất không ai quản hắn, có thể không chết."

"Lão già, có chút kiến thức." Đại thúc hừ lạnh một tiếng: "Chỉ tiếc, các ngươi biết quá muộn, một khi ta vượt qua thiên kiếp này, ta muốn rút linh hồn của các ngươi ra, nô dịch cho ta!"

Chương thứ hai trăm bảy mươi ba, Vương cương thi...

"A di chúc phúc." Bạch Mi thiền sư than thở: "Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ. Từ xưa tới nay tà bất thắng chính, nghịch thiên chỉ hại bản thân, ngươi tội gì vì thuật trường sinh mà cướp đoạt nhiều tính mạng vô tội như vậy?"

"Ngươi thì biết cái quái gì." Đại thúc giận dữ hét: "Lão tử đã sớm muốn giết chết bọn họ. Nếu không phải bọn họ, lão tử cũng sẽ không lưu lạc là cô nhi, bị lão thái bà dơ bẩn kia nuôi lớn, vì ngày hôm nay, lão tử đã đợi lâu lắm rồi."

"Các ngươi thật sự cho rằng, kế hoạch ta ấp ủ lâu như vậy, chính là muốn trường sinh bất lão? Không, các ngươi sai rồi, sai mười phần sai, ta chỉ là muốn dẫn tới thiên kiếp, sau đó chuyển dời đến trên người những thôn dân ngu muội vô tri kia, muốn bọn họ nếm thử tư vị thiên khiển. Bọn họ đều phải chết, nhất định phải chết."

Đại thúc lúc nói lời này, hận đến nghiến răng nghiến lợi, đủ để thấy đại thúc đối với những người này rốt cuộc hận như thế nào.

"Tại sao ngươi lại hận bọn họ?" Ta hỏi: "Cho dù không có quan hệ huyết thống, nhưng tốt xấu gì cũng là lão thái thái đem một tay ngươi nuôi lớn, thế mà ngươi lại không hề để ý ơn niệm nuôi dưỡng."

"Nhi dưỡng dục?" Đại thúc cười trào phúng: "Đại thúc nuôi dưỡng cái chó gì, mẹ nuôi ta chỉ là để bù đắp những nợ nần trong lòng. Chết của cha mẹ ta là quan hệ lớn nhất với mẹ."

Đại thúc càng nói càng kích động, cuối cùng phẫn nộ gào thét.

Có thể thấy được, đại thúc là người có chuyện xưa.

Ta hít sâu một hơi, nói thế gian tự có công bằng ở đây, thiện có báo ác có ác báo, không phải là chưa báo thời điểm chưa tới, ngươi làm như vậy, rất có thể sẽ đem mình ném vào mà không cách nào báo thù.

Đại thúc lạnh lùng cười nói: "Đừng nói nhảm với ta, nhiều năm như vậy, cuộc sống của các thôn dân sẽ không có bất kỳ thay đổi, cái gì mà công đạo chó má, thế giới này căn bản là không có gì phải nói."

"A Di Đà Phật." Bạch Mi thiền sư nói: "Thí chủ không ngại chia sẻ chuyện xưa của ngươi với chúng ta, nói không chừng ta có thể giúp ngươi giải thích nghi hoặc. Nếu chúng ta cho rằng cử chỉ của thí chủ rất hợp, chúng ta cũng sẽ không ngăn cản."

Đại thúc cười nói: "Tốt lắm, các ngươi tốt nhất thức thời, sớm cút cho ta!"

Câu chuyện phải kể đến hơn bốn mươi năm về trước.

Lúc ấy đại thúc còn chỉ là một đứa bé chưa đến mười tuổi, cha mẹ đều là thuật sĩ có uy tín, du tẩu dân gian, tạo nên một danh hào.

Mà chỗ dựa sau lưng cha mẹ hắn là Long Tuyền sơn trang.

Lúc ấy hai người mang hắn ra chấp hành nhiệm vụ, thay thôn dân nơi này, diệt trừ một con cương thi làm hại trong thôn.

Mặt ngoài nói với thôn dân là diệt trừ cương thi, mà trên thực tế là vì bắt được cương thi, người luyện chế, rút được dầu cương thi, cất giữ cho Long Sơn trang.

Hai người thay hương dân trừ họa, các thôn dân tự nhiên hoan nghênh. Bất quá khi hai người bắt được cương thi, đồng thời vây khốn cương thi trong một tòa pháp trận bố trí, hai người ngạc nhiên phát hiện, trên thân cương thi này lại mặc kim Lũ ngọc y. Hơn nữa từ đồ án bát trảo kim long trên người, cương thi này chính là người trong hoàng thất, nói không chừng là hoàng đế, ít nhất cũng phải là chư hầu.

Càng khiến người ta bất ngờ hơn chính là cương thi này đã sắp hình thành thi đan, nếu như lại hút máu của mấy thôn dân, nói không chừng sẽ đánh vỡ tầng ngăn cách này, cuối cùng trở thành bất hóa cốt!

Bất Hóa Cốt là tồn tại thượng đẳng trong cương thi, nếu có thể sử dụng cho Long Tuyền Sơn Trang, tất nhiên là một cỗ lực lượng cường hãn.

Hai người báo cáo với Long Tuyền sơn trang, Long Tuyền sơn trang nhanh chóng trả lời một câu trả lời thuyết phục, muốn khiến cương thi này không hóa cốt, đồng thời thu phục.

Lúc này hai người liền đuổi đi thôn dân, chỉ để lại mấy thanh niên tráng hán, nói dối muốn dùng dương khí của bọn họ, để chấn nhiếp cương thi.

Trên thực tế, hai người muốn dùng máu của tráng hán để giúp cương thi thăng cấp thành Bất Hóa Cốt.

Bất quá hai người sắp thành công, lừa gạt tráng hán tiến vào trong trận pháp, lúc ăn cho cương thi, nửa đường giết ra Trình Giảo Kim, phá hủy trận pháp, để cương thi đào thoát, đồng thời báo chân tướng cho thôn dân.

Bọn họ giận tím mặt, lập tức bắt cha mẹ đại thúc lại!

Tuy cha mẹ hắn ta nói có thuật sĩ có năng lực, nhưng cũng chỉ là đối xử với quỷ quái có năng lực mà thôi. Đối mặt với mấy trăm thôn dân vây công, hắn ta lại không có sức hoàn thủ. Cho nên hai thuật sĩ không ai bì nổi lại bị một đám thôn dân ngu muội dùng xẻng xẻng đánh chết...

Về phần cương thi kia, bởi vì bị tổn thương cường đại, bị người nửa đường giết ra kia tiêu diệt mất.

Đại thúc nhìn phụ mẫu chết thảm, giận tím mặt, thề với trời nhất định phải báo thù tuyết hận. Bất quá lúc ấy đại thúc vẫn chưa tập được thuật rèn luyện gân cốt, muốn giết thôn dân há có thể dễ dàng như vậy?

Nhưng từ nhỏ, hắn đã đi theo cha mẹ vào nam ra bắc, cuối cùng chỉ định kế hoạch này, quyết định dốc lòng nghiên cứu Dưỡng Hồn thuật do cha mẹ để lại, chờ tới thời cơ chín muồi sẽ dẫn thiên kiếp tới, chuyển gả cho thôn dân.

Thôn dân năm đó giết chết cha mẹ, có rất nhiều đã không còn nữa, bất quá điều này cũng không thể dập tắt lửa giận trong lòng đại thúc, cho nên hắn đem thi thể dưỡng mẫu, làm thành quỷ thi, triệu hồi ra vong hồn thôn dân đã chết, thừa nhận thiên kiếp!

Thiên kiếp đến, không chỉ thôn dân sống không được, vong hồn những thôn dân đã sớm mất sớm kia, cũng phải hồn phi phách tán.

Còn về việc vì sao phải đem vong hồn của gia gia ta đưa tới, nuốt vào, thành tựu song hồn của ông thì có hai nguyên nhân.

Nguyên nhân đầu tiên là bản thân gia gia đã là thương nhân Âm gian đứng đầu, linh hồn cường đại, hồn phách như vậy chính là tài liệu tốt nhất để làm song hồn.

Nguyên nhân thứ hai, chính là năm đó phá hư kế hoạch, gián tiếp hại chết cha mẹ đại thúc, chính là gia gia!

Trong lòng ta hoảng sợ, không nghĩ tới gia gia đã sớm kết dây chuyền với Long Tuyền sơn trang, chẳng trách lúc trước mình đã bị người của Long Tuyền sơn trang để mắt tới...

Bây giờ ngẫm lại, lúc đó người của Long Tuyền sơn trang có rất nhiều cơ hội có thể giết ta, nhưng bọn họ lại không làm như vậy. Xem ra bọn họ đã sớm dự liệu rằng hôm nay ta có thể phát huy tác dụng rồi.

"Lúc ấy Long Tuyền sơn trang tổn thất hai cao thủ, phẫn nộ dị thường, muốn phái người đến báo thù. Bất quá bị ta ngăn lại, ta thề nhất định phải bằng năng lực của mình, ra tay giết kẻ địch! Cho nên thôn này năm đó mới không đến mức bị diệt thôn. Ta chờ ngày này đã rất lâu rồi, ha ha, ngày hôm nay cuối cùng vẫn bị ta đợi được..."

Con mắt lạnh như băng của đại thúc nhìn ta: "Về phần ngươi, mặc dù là tôn tử của lão già kia, lẽ ra phải tru sát, nhưng nhớ có người thay ngươi cầu tình, cũng sẽ tha cho ngươi một mạng đi."

Ta đã sớm run sợ trong lòng, đây là một người bị chấp niệm và thù hận hoàn toàn khống chế lý trí, có thể ẩn nhẫn mấy chục năm mà không phát, nhắm chừng chỉ có võ sĩ Nhật Bản thờ phụng tinh thần võ sĩ mới có thể làm được đến mức này.

Ta hít sâu một hơi, trong lòng sợ hãi một trận, chúng ta có thể đánh bại hắn sao? Ta cảm thấy quá khó chịu. Phải biết rằng dựa vào tu đạo chính là một cỗ chấp niệm, chấp niệm càng mạnh, đạo thuật cũng sẽ càng cao minh...

Vẻ mặt nam nhân chăn trợ và Bạch Mi thiền sư cũng đều có chút cổ quái, xem ra hai người cũng lo lắng chuyện này giống ta. Ngược lại là Lý Ma Tử không để ý chút nào, có lẽ theo hắn, tổ hợp ba người chúng ta, có thể đánh khắp thiên hạ vô địch thủ đúng không?

"Tốt nhất ngươi nên thúc thủ chịu trói." Tuy biết rõ là không có khả năng, nhưng Bạch Mi thiền sư vẫn khuyên nhủ: "Hàn kiếm ngàn năm này có thể phá vỡ Kim Lũ Ngọc Y của ngươi, ngươi đánh không lại chúng ta."

Đại thúc lại cười như điên: "Vậy sao? Vậy thử xem. Ta cũng muốn kiến thức một chút uy lực của Hàn kiếm ngàn năm này. Năm đó lão già kia từ trong cơ thể cương thi lấy ra hàn kiếm ngàn năm, lại có thể dễ dàng đâm xuyên qua Kim Cân Ngọc Y này. Hiện nay Kim Lũ Ngọc Y đã được song hồn cường hóa của ta, bằng thanh Hàn kiếm ngàn năm kia, còn có thể đâm rách? Ta thấy chưa hẳn."

Vừa dứt lời, bầu trời lại mãnh liệt bổ xuống một đạo thiểm điện, ngay sau đó một trận tiếng sấm ầm ầm vang lên, thiên địa trong nháy mắt ảm đạm, cỗ mây đen kia càng lúc càng lớn, che khuất bầu trời, giống như muốn rơi xuống.

"Thiên kiếp ơi là thiên kiếp, tới đây đi, ha ha." Đại thúc cười to, hai tay đột nhiên chắp lại, năm ngón tay chống đỡ, ngón áp út duỗi ra, trong miệng không kiêng nể gì niệm chú.

Ầm ầm ầm, ầm ầm ầm. Trong nháy mắt thiên lôi cuồn cuộn, lôi quang đại thịnh. Theo một tiếng sấm đinh tai nhức óc, một tia chớp từ trên trời giáng xuống, như một con thần long, bổ thẳng tắp về phía thôn.

Ta quá sợ hãi, vội vàng quay đầu nhìn về phía thôn trang.

Tia chớp càng giống như một quả bom, phóng xuống thôn trang, lập tức một nhà dân trực tiếp nổ tung Phi Ly, tiếng kêu thảm thiết không dứt vang lên bên tai.

Giây tiếp theo, hạt mưa to như hạt đậu từ trên trời giáng xuống, rậm rạp chằng chịt đan vào nhau thành một tấm lưới lớn, nện lên trên mặt, làm cho người ta đau nhức.

"Phật pháp từ bi, nhưng cũng là thời điểm Nộ Mục Kim Cương!" Bạch Mi thiền sư quát lớn: "Hôm nay lão nạp muốn phá sát giới!"

Bạch Mi thiền sư cũng bị chọc giận, lão không chút do dự vung vẩy tay áo, lấy phật châu làm vũ khí, cùng đại thúc du đấu.

Nam nhân hưởng thụ cũng lập tức vung thanh Hàn kiếm ngàn năm, xông lên.

"Lý Ma Tử, nhanh đi gọi thôn dân tới chỗ trống, tránh xa lôi điện." Ta quát, sau khi nói xong cũng gia nhập chiến đoàn.

Lý Ma Tử lập tức đáp ứng, vội vàng chạy đi.

Giờ phút này bầu trời lần nữa hạ xuống một đạo sấm sét, đúng lúc nổ tung tại trên hồ. Lập tức tiếng quỷ khóc sói tru vang lên không ngừng, nghe được lòng người bi thương, các loại cảm xúc tiêu cực cũng bị câu dẫn lên.

Nam nhân chăn bầu cùng bạch mi thiền sư đem đại thúc cuốn lấy. Phật châu của Bạch Mi thiền sư múa ra từng đạo kim quang chữ "Úm", đem đại thúc bao vây lại. Mà đại thúc lại hoàn toàn không né tránh, chỉ là không ngừng phát động công kích... Kim Lũ ngọc y thực sự quá cường hãn, phật châu của Bạch Mi thiền sư căn bản không thể thương tổn đối phương.

Mà Hàn kiếm ngàn năm của nam nhân chăn ấm, bị hắn múa ra một bức tường băng, từng bước tiến tới gần đại thúc!

Mặc dù đại thúc tự tin áo ngọc sẽ không bị Hàn kiếm ngàn năm đâm thủng, nhưng vẫn không dám khinh địch. Cho dù không thể đâm thủng kim lượng ngọc y, cũng sẽ tạo thành thương tổn cực lớn đối với hắn, hắn vừa trốn tránh, vừa cố gắng đoạt lấy hàn kiếm ngàn năm trong tay nam tử.

Ta thấy sắp có cơ hội, roi Thiên Lang hung hăng quất lên, đồng thời hô to một tiếng: "Xùy."

Đột nhiên ta gia nhập chiến đoàn, đại thúc trở tay không kịp, lúc này liền liên tiếp rút lui, mà nam nhân thương cảm nhân cơ hội này, hàn kiếm hung mãnh hướng ngực đại thúc đâm tới chuẩn xác.

Chương thứ hai trăm bảy mươi bốn, hàn kiếm Phá Kim Y.

Ầm!

Tiếng kim loại va chạm vang vọng đất trời.

Lại nhìn vào tim đại thúc, chẳng qua là bị Hàn kiếm ngàn năm đâm lõm xuống một chút, cũng không tạo thành thương tổn quá lớn.

Ta cũng muốn hít một hơi khí lạnh, bộ kim xuyến ngọc y này quả thật trâu bò, một kiếm vừa rồi của nam nhân thích ăn, e rằng ngay cả sắt thép cứng như bàn thạch cũng có thể đâm thủng được nhỉ? Mà áo ngọc này thoạt nhìn rất mỏng, lại không tạo thành thương tổn gì lớn.

Kinh Lôi liên tiếp không ngừng nện xuống, thôn xóm cháy lên lửa lớn hừng hực, mặc dù hạt mưa to bằng hạt đậu cũng không thể dập tắt lửa.

Tiếng rú thảm của người trong thôn, gia cầm động vật bị kinh hãi điên cuồng tru lên, trên mặt hồ liên tiếp tiếng quỷ khóc sói tru, khiến nơi này thoạt nhìn quả thực giống như chính là địa ngục nhân gian.

Đại thúc bị tình cảnh kích thích tương đương hưng phấn, lại chủ động tấn công: "Sắp chết rồi, ta muốn báo thù, ta tự tay báo thù, ha ha, các ngươi đều phải chết, đều phải chết."

Đại thúc đã hoàn toàn tẩu hỏa nhập ma, bây giờ trong đôi mắt hắn, chỉ sợ chỉ có giết? Giết một cái sung sướng vô cùng, giết một cái hôn thiên ám địa...

Bạch Mi thiền sư và nam nhân thân thích lại có chút không nắm chắc được, mà ta thì hoàn toàn không thể nhúng tay nổi... Thân hình đại thúc biến hóa quá nhanh, ta căn bản không cách nào khóa chặt hắn. Ngược lại dư chấn công kích của bọn họ sẽ phản xạ lại, ta chỉ có thể tránh né, sau đó thừa cơ đánh lén một chút.

Song hồn nhân quả nhiên lợi hại, bạch mi thiền sư và nam nhân chăn nuôi cuối cùng lại bị đại thúc đánh cho liên tiếp thối lui, sau đó nặng nề nện xuống đất, hai người không hẹn mà cùng phun ra một ngụm máu.

"Ha ha." Đại thúc cười ha hả: "Các ngươi quá yếu. Mấy chục năm nay chỉ cần có thời gian ta sẽ rèn luyện bản thân, các ngươi có biết ta làm sao chịu đựng được không? Ha ha, dẫn cho ta!"

Đại thúc bỗng nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, giơ hai tay lên cao, một đạo sét đánh xuống, đánh lên người đại thúc trong nháy mắt.

Đại thúc bị sét đánh trúng, khắp người đầy tia lửa điện, hắn đau đớn thét chói tai, nửa quỳ trên mặt đất, bất quá rất nhanh đứng lên lần nữa.

"Thiện tai thiện tai." Bạch Mi thiền sư thở dài: "Vậy mà dùng thiên kiếp luyện chế song hồn, gia hỏa này rốt cuộc mạnh bao nhiêu."

Nam nhân quyến rũ cũng tuyệt vọng: "Quá mạnh, e là không ngăn được."

Ta lại nói: "Chưa chắc!"

"Ngươi nói vậy là có ý gì?" Ánh mắt Bạch Mi thiền sư cùng nam tử đáng thương lập tức rơi xuống trên người ta.

Ta cười, tay nắm lấy Hàn kiếm ngàn năm: "Nếu là Hàn kiếm ngàn năm này, tích súc lực lượng thiên kiếp, có thể đối phó đại thúc hay không đây?"

Bạch Mi thiền sư và nam nhân thân thích liếc mắt nhìn nhau, còn ta nhanh chóng bắt lấy hàn kiếm ngàn năm, giơ thanh Hàn Kiếm ngàn năm lên cao: "Lôi Dẫn."

Lập tức, một đạo sấm sét thô to từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên thân Hàn Kiếm ngàn năm.

Mà ta biết thân thể mình không cách nào chống lại thiên kiếp, vì lẽ đó sau khi dùng hàn kiếm ngàn năm dẫn tới sấm sét, liền lăn mình một vòng, rời khỏi phạm vi thiên kiếp.

Mà Hàn Kiếm ngàn năm cũng đã bị Kinh Lôi hút lấy, treo ở giữa không trung kia, toàn thân phóng điện, tựa hồ hiện ra trạng thái hơi mờ.

"Hay cho một cái Dẫn Lôi thuật." Bạch Mi thiền sư vui mừng cười lên: "Tiểu tử ngươi đã sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?"

Ta cười cười: "Gia gia vừa nói với ta."

Vừa dứt lời, trong thanh Hàn kiếm ngàn năm lại chậm rãi bay ra một bóng đen. Nó lơ lửng giữa không trung, trong tay cầm Hàn kiếm ngàn năm, sừng sững thẳng tắp, sát khí ngút trời chấn nhiếp toàn trường.

"Vẫn u mê không tỉnh như vậy." Bóng đen kia mở miệng, phát ra một giọng nói kỳ ảo. Âm thanh vang vọng trời đất, đè ép sấm sét xuống.

Nghe được thanh âm hùng hậu này, đại thúc nhịn không được cả người run rẩy một cái, nơm nớp lo sợ nhìn về phía bóng đen.

Lúc đại thúc trông thấy bóng đen lơ lửng giữa không trung kia, sắc mặt đại biến thành méo mó: "Ngàn năm qua, ngươi vẫn bướng bỉnh như cũ. Được rồi, hôm nay ngươi ta làm một cái kết thúc đi!"

Nói xong, đại thúc hung mãnh lao tới Hàn kiếm ngàn năm.

Bóng đen cầm thanh Hàn kiếm ngàn năm hừ lạnh một tiếng: "Không biết tự lượng sức mình."

Nói xong cũng xông tới, hai người rất nhanh va chạm vào nhau, trong nháy mắt cát bay đá chạy, tia điện lóe lên không ngừng.

Ta đã trợn mắt há mồm, hai vị này quá lợi hại so với bất cứ bộ phim công phu nào đều lợi hại.

Thiên lôi vẫn cuồn cuộn như trước, thôn trang đã sớm biến thành một biển lửa, cũng không biết Lý Ma Tử đến cùng có dẫn cả thôn dân ra ngoài hay không.

Lần tranh đấu này thực lực cách xa, ba người chúng ta căn bản không có cơ hội tiếp cận, nam tử an ủi và Bạch Mi thiền sư dứt khoát đả tọa tại chỗ, niệm chú trợ trận.

Cũng không biết hiện tại hai người đánh như thế nào, ta trợn tròn mắt nhìn.

Rốt cục, theo một tiếng hét thảm vang lên, ba đạo bóng đen từ trong vòng chiến đấu bay ra, hung hăng đâm vào trên mặt đất.

Một bóng người trong đó, rõ ràng là đại thúc, đánh nát mặt đất thành một cái hố to.

Lúc này, huyết nhục mơ hồ, ngọc y nguyên bản mặc trên người đã không còn thấy bóng dáng.

Mà lại nhìn về phía vòng chiến đấu, lại kinh hỉ phát hiện hàn kiếm ngàn năm đâm rách kim lũ ngọc y, một mực đâm vào trong bùn đất, hàn khí bức người.

Hai bóng đen khác là...

Ta kinh hỉ nhìn qua, quả nhiên đúng như ta dự đoán, hai bóng đen kia là do song hồn đại thúc dung hợp. Một vong hồn trong đó tự nhiên là của gia gia, còn một cái khác, rõ ràng là lão thái thái.

Thoạt nhìn tưởng lão thái thái rất yếu ớt, phiêu đãng phiêu đãng, lúc nào cũng có thể hồn phi phách tán.

Gia gia thì đỡ hơn một chút, đứng vững gót chân, hai tay sau lưng, mặt mang ý hiền lành nhìn ta.

"Trương lão thí chủ, chúng ta lại gặp nhau rồi." Bạch Mi thiền sư cười nói với gia gia: "Ngươi không đi Địa Phủ báo tin, sao vẫn còn dừng lại ở nhân gian."

"Ha ha." Gia gia mắng không chút khách khí: "Tên tiểu tử thối này còn chưa cấp cho cháu trai cho con, con tới địa phủ sao có thể nhắm mắt được?"

Ta bật cười khanh khách, gia gia đều chết rồi, thế mà vẫn còn nhớ đến chuyện ôm cháu trai.

Trong lòng con rất kích động, vui đến phát khóc, bước từng bước quỳ đi lên: "Gia gia."

"Cháu ngoan, mau đứng dậy đi." Nhìn thấy ta, ngữ khí của gia gia liền mềm nhũn: "Hiện tại đã trở thành một thương nhân âm vật đủ tư cách rồi, sống không tệ, không khiến Trương gia chúng ta mất mặt."

Ta bất đắc dĩ cười cười: "Gia gia, ngài vẫn luôn không đi đúng không?"

Gia gia nói: "Gia gia bây giờ âm sai, chỉ có thể hoạt động ở dương gian, cháu trai ngoan, còn nhớ kỹ lời ta dặn không?"

" dặn dò gì?" Gia gia nói vậy, ngược lại ta cũng hồ đồ rồi.

"Chờ cháu và cô nương kia sinh con, đừng quên đi mộ ta bái tế. Được rồi, nguyên khí của ta hao phí gần hết rồi, phải mau chóng tìm một chỗ tĩnh dưỡng. Ban đầu chăm sóc nó cẩn thận." Gia gia nhàn nhạt phất phất tay.

Nam nhân đáng thương lập tức gật đầu: "Lão tiền bối cứ yên tâm."

Gia gia dặn dò xong mới lặng lẽ rời đi.

Nhưng ta còn có rất nhiều lời chưa nói ra, lúc này liền chuẩn bị đuổi theo, hô ông nội đừng đi.

Bất quá Bạch Mi thiền sư lại cản ta lại, nói đừng đuổi theo nữa, hiện tại hồn phách gia gia ngươi quá yếu, dưới thiên kiếp này không chống đỡ được bao lâu.

Trong lòng ta buồn bã, vội vàng hỏi Bạch Mi thiền sư, sau này ta còn gặp lại gia gia nữa không?

Bạch Mi thiền sư gật đầu: "Yên tâm đi! Không ngờ hắn lại chiếm được một công việc, thật đúng là khiến lão nạp phải nhìn với cặp mắt khác xưa."

"Âm sai đó, rốt cuộc là làm cái gì?" Ta hỏi.

"Ngươi biết một số người có thể sống quá tệ đi." Bạch Mi thiền sư nói: "Nói trắng ra, hắn chính là "Quá Dương" ở Âm gian, giúp Vong

Linh báo tin cho người nhà của Dương gian."

Ta như có điều suy nghĩ gật gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về hướng đại thúc.

Đại thúc thất hồn lạc phách nhìn kim Lũ ngọc y, vẻ mặt không cam lòng, lại còn muốn đi lên, lén lút đem kim Lũ ngọc y cầm lên, bất quá ta lập tức chạy lên, không chút khách khí đá đại thúc lật đổ: "Không biết hối cải, thật là không biết xấu hổ!"

Đại thúc tuyệt vọng: "Vì sao, vì sao phải như vậy, hơn bốn mươi năm này, ta cố gắng tu luyện như vậy, đem tính mạng đều dâng hiến ra ngoài, lại đổi lấy kết cục như vậy! Vì sao, ông trời, ngươi không có mắt à."

Bạch Mi thiền sư chắp tay trước ngực: "A di đà phật, đi tà môn xiêu vẹo, không tu thành chánh quả. Nếu thí chủ có thể dùng phần chấp niệm này trên ba ngàn đại đạo, sợ là đã sớm có thành tựu, vén mây thấy sương mù rồi nhỉ?"

"Lão lừa trọc, đều trách ngươi." Đại thúc phẫn nộ nói: "Nếu không phải là ngươi, lão tử làm sao có thể thất bại?"

"A di đà phật, chấp mê bất ngộ, xem ra lão nạp phải thay trời hành đạo rồi." Bạch Mi thiền sư nhặt lên thanh hàn kiếm ngàn năm, từng bước một đi về phía đại thúc: "Thí chủ, ngươi vẫn là tự cắt đứt đi!"

Dứt lời, hắn ném thanh Hàn kiếm ngàn năm trước mặt đại thúc.

Chân tướng phần thứ hai trăm bảy mươi năm trăm rưỡi là chân tướng.

Đại thúc cười lạnh nói: "Lão lừa trọc, ta còn sống đây, đánh tiếp!"

Bạch Mi thiền sư bất đắc dĩ đi tới, dưới tình huống ta còn chưa chú ý tới, không chút do dự rút từng viên châu xuống, đại thúc hét thảm một tiếng, ngã trên mặt đất.

"A di đà phật, lần này có tỉnh ngộ không?"

"Khốn kiếp!"

Bạch Mi thiền sư lại rút một hạt niệm châu xuống: "Có thể tỉnh ngộ không?"

Ta không nói gì, phương thức thiền sư lông mày trắng phổ độ chúng sinh thật đúng là đặc biệt.

Đại thúc giận tím mặt, nắm lấy Hàn kiếm ngàn năm, khó khăn lắm mới đứng lên muốn phân cao thấp với Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư thừa dịp đối phương còn chưa đứng lên, lại niệm châu: "Lão nạp kia hôm nay phải khổ cực một phen, đánh cho ngươi tỉnh ngộ mới thôi."

Ta thấy là muốn cười, lúc này Bạch Mi thiền sư thoạt nhìn không giống một vị cao tăng đắc đạo, quả thực giống như một tên vô lại.

Hành động nghịch thiên của đại thúc vẫn chưa thành công, cho nên thiên kiếp cũng ngừng lại. Từ rất xa ta đã thấy một đám thôn dân chạy tới, dẫn đầu rõ ràng là Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử nhìn thấy đại thúc mặt mũi bầm dập, lập tức vui vẻ: "Chậc chậc, vừa rồi không phải trâu bò lắm sao? Sao bây giờ không trâu bò nữa?"

"Đại thúc, lại là ngươi muốn hại chúng ta." Trong đám người, một người trẻ tuổi đi ra: "Lão thái thái một tay đem ngươi lớn lên, thôn dân cũng không tiếp tế ngươi nhiều, ngươi lại... tâm địa ác độc đến mức muốn hại chết chúng ta, ngươi rốt cuộc có lương tâm hay không."

Xem ra Lý Ma Tử đã đem chân tướng sự tình nói cho thôn dân biết, các thôn dân đều đi thảo phạt đại thúc.

Đại thúc hừ lạnh một tiếng: "Ha ha, nói như vậy các ngươi giết cha mẹ ta, ta còn phải cảm ơn các ngươi một bữa cơm?"

Đại thúc vừa nói vậy, tiếng thảo phạt của các thôn dân lập tức ngừng lại, hai mặt nhìn nhau, trên mặt có vẻ áy náy.

"Chuyện này cũng không trách được chúng ta." Một ông lão bước ra từ trong đám người: "Nếu không phải phụ mẫu ngươi có chủ tâm hại chết thôn dân vô tội, chúng ta cũng sẽ không trừng phạt bọn họ. Hơn nữa, cái chết của bọn họ hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn."

Ông lão nhẹ nhàng nói với chúng ta.

Lão giả năm đó cũng tham dự hành động săn bắt cương thi, hơn nữa chính là cống phẩm tế tự trong đôi phu thê kia.

Dưới sự trợ giúp của gia gia ta, cuối cùng bọn họ cũng áp chế được cương thi dùng quan tài Ngũ Linh áp chế, mà cặp phu thê kia cũng bị đuổi ra ngoài, hơn nữa còn bảo bọn họ thề vĩnh viễn không bao giờ trở về trả thù thôn dân.

Nhưng hiển nhiên đôi vợ chồng này không phải là hiền lành gì, đụng phải Bất Hóa Cốt, sao có thể dễ dàng buông tha như vậy? Hai người sau đó lại lén lút trở về, hơn nữa còn luồn vào nghĩa trang chứa Ngũ Linh quan, chuẩn bị thả cương thi ra.

Bất quá hai người gây ra động tĩnh, cuối cùng kinh động đến thôn dân trông coi. Dưới cơn giận dữ, hai bên phu thê nhốt lại nhau trong lồng giam.

Tuy nói năm đó niên đại rung chuyển, thôn dân ngu muội, nhưng trong lòng cũng rõ ràng, hại không rõ ràng như vậy hại hai người là phải nhận án. Lúc ấy cũng không định hại chết hai người, chỉ muốn đến khi trời sáng mới giao báo động cho cảnh báo cảnh báo.

Ai có thể nghĩ đến ngày kế tiếp lại xem, hai vợ chồng cùng nhau mất mạng, trên người có vết cắn cương thi.

Các thôn dân đều rất sợ hãi, lập tức chôn cất thi thể.

Mà lúc này, bọn họ mới phát hiện bụng cương thi đã bị đào lên, một thanh hắc kiếm từ trong cơ thể cương thi lộ ra, hắc kiếm kia khắp người vảy rồng, phóng thích hàn ý, người tới gần, không ai không bị kiếm khí đen này làm lạnh mà run rẩy.

Các thôn dân biết thanh kiếm đen này không tầm thường, liền lần nữa tìm gia gia đến.

Gia gia mà biết thôn dân kia hại chết đôi vợ chồng, rất tức giận. Chẳng qua niệm tình bọn họ là Vô Tâm, ngược lại cũng không truy cứu. Chỉ bảo thôn dân ngoan ngoãn đem hắc kiếm lấy ra, ban đêm liền hỏa táng thi thể cương thi cùng hai vợ chồng.

Tuy cái chết của đôi vợ chồng là gieo gió gặt bão, nhưng trong lòng các thôn dân vẫn hổ thẹn, mấy năm nay họ vẫn luôn tra hỏi dày vò trong lương tâm. Điều duy nhất họ có thể làm là một ngày mười lăm cho vợ chồng, chăm sóc con cái cho hai vợ chồng.

Đại thúc sau khi nghe xong, bi thống muốn chết, hung hăng trừng mắt nhìn mọi người: "Ngu muội, vô tri. Cha mẹ ta chẳng qua chỉ muốn lấy Hàn kiếm ngàn năm trong cơ thể cương thi thôi, các ngươi lại hại tính mạng của bọn họ. Hừ, các ngươi thật sự cho rằng như vậy là có thể chuộc tội sao? Các ngươi hại, không chỉ là hai người, mà là một nhà, tiền đồ của một đứa bé đó."

Ông lão bất đắc dĩ thở dài: "Những năm gần đây, vì chuyện năm xưa mà trong lòng xấu hổ, mỗi ngày ta đều sống trong sự dày vò, nếu như ngươi muốn báo thù, cứ việc tới tìm ta là được. Không cần liên lụy đến những thôn dân vô tội này, những khi xảy ra chuyện đó, có mấy người bọn họ thậm chí còn chưa ra đời."

Trong đám người cực kỳ yên tĩnh, ánh mắt đều tập trung trên người đại thúc.

Đại thúc nhìn mặt đất, cười thê thảm: "Thôi bỏ đi, oan tương báo tới khi nào, Long Tuyền sơn trang chúng ta cũng không phải loại không nói lý. Chỉ hy vọng cha mẹ có linh thiêng trên trời, có thể tha thứ cho các ngươi."

Nói xong, đại thúc thất hồn lạc phách từ dưới đất đứng lên, từng bước một rời khỏi. Nhìn bóng lưng thê thảm kia, ta đột nhiên có chút đồng tình với đại thúc.

Chờ đến khi thân ảnh đại thúc biến mất trong bóng tối, ta mới để cho các thôn dân trở về, xây dựng phòng ốc sụp đổ, vẫn phải sửa chữa.

Mọi người đều không nói gì, chỉ quay người rời đi.

Mà ta thì cầm kim Lũ ngọc y cùng với hàn kiếm ngàn năm lên, hàn ý trên hàn kiếm ngàn năm lại biến mất hơn phân nửa, tại đây trời nóng bức cầm Hàn kiếm ngàn năm, toàn thân thấu xương, hết sức thoải mái.

Ta đem kim Lũ ngọc y cùng với hàn kiếm ngàn năm đưa cho Bạch Mi thiền sư xem, hỏi hắn hiện tại biết hai thứ này điển cố a?

Bạch Mi thiền sư gật gật đầu, nhìn chữ "Lưu" thật to trên kim sợi ngọc y, như có điều suy nghĩ.

Từ những chữ "Lưu" trên kim Lũ ngọc y, ta cũng có thể đoán được đại khái xuất xứ của kim Lũ ngọc y này.

Đây là mảnh áo ngọc vàng của chư hầu Tây Hán Lưu Thắng!

Trung hoa lịch sử năm ngàn năm, nhưng duy nhất lưu truyền ra kim lượng ngọc y, chủ nhân của nó chính là Tây Hán chư hầu Lưu Thắng. Kim Lũ ngọc y này ngoại hình hoàn hảo, bên trên còn có khắc một chữ Lưu, niên đại đã lâu, có lẽ không sai.

Tương truyền Lưu Thắng hoang dâm vô đạo, mỗi ngày đều mang theo vô số phi tử ăn nhậu chơi bời, căn bản không để ý tới triều chính. Cho nên cả đời Lưu Thắng có hơn một trăm hai mươi đứa con trai, khoa trương vô cùng.

Hắn rất sợ chết, cho nên đặc lệnh người chế tạo một kiện kim Lũ Ngọc Y, bất luận đến đâu cũng mặc. Kim Lũ Ngọc Y này là người đầu tiên Lưu Thắng sáng tạo ra, đây là bộ kim Lũ Ngọc Y đầu tiên được ghi trong sử sách!

Mà đệ đệ cùng mẹ khác cha của Lưu Thắng - Quảng Xuyên Vương - Lưu Bành Tổ lại hoàn toàn trái ngược với Lưu Thắng, cả ngày ưu lo cho quốc dân, cúc cung tận tụy đến chết đi mà thôi. Hắn mười phần không ưa hành động của Lưu Thắng, mấy lần tranh luận với Lưu Thắng, căn bản nói không lại đối phương.

Lưu Thắng cả ngày say mê, cướp bóc dân nữ khắp nơi, Quảng Xuyên Vương Lưu Bành Tổ tận mắt nhìn thấy điều này. Hắn biết cứ tiếp tục như vậy, sẽ khiến dân chúng bất mãn, đến lúc đó tất sẽ khởi nghĩa, uy hiếp đến giang sơn xã tắc của đại hán!

Chẳng qua Lưu Thắng kia tay cầm mười vạn hùng binh, trên người lại mặc kim chin ngọc y, muốn giết chết hắn há lại dễ dàng như vậy? Cho nên Quảng Xuyên Vương, Lưu Bành Tổ liền tìm thợ thủ công, lợi dụng hàn thiết dưới núi băng để chế tạo thanh hàn kiếm này.

Hắn mang hàn kiếm này ở trên người, đến gặp Lưu Thắng, nói là Tây Vực tiến cống một nhóm mỹ nữ, phải đưa cho Lưu Thắng.

Lưu Thắng trong lòng đương nhiên rất vui, lập tức mở tiệc chiêu đãi Quang Xuyên Vương Lưu Bành Tổ. Trong bữa tiệc Lưu Thắng bị mỹ nữ Tây Vực mê muội tâm trí, nhân cơ hội này, Lưu Bành Tổ không chút do dự rút ra Hàn kiếm ngàn năm, dốc hết sức đâm thủng kim y, ngàn năm hàn kiếm xuyên qua thân thể Lưu Thắng!

Thấy đệ đệ ruột của mình bị mình giết chết như vậy, Lưu Bành Tổ trong lòng áy náy, chung quy y không chịu nổi sự tra tấn của lương tâm, dùng Hàn kiếm ngàn năm để tự sát.

Trước khi chết, Lưu Bành Tổ biết rõ Lưu Thắng chết oan khuất, lồng ngực chứa đầy oán khí, tương lai chắc chắn sẽ thành cương thi.

Nhưng hắn lại không nghĩ tới huynh đệ đồng bào của mình cứ như vậy mà bị đốt thành tro, hồn phi phách tán, liền để lại di thư cho Hán Vũ Đế, hy vọng có thể mặc Kim Lũ Ngọc Y lên người Lưu Thắng, niêm phong Hàn Kiếm ngàn năm kia ở trong cơ thể hắn.

Mặc một bộ đồ bằng vàng, là vì lo lắng Lưu Thắng có nhiều cừu địch, đến lúc này, Kim Lũ Ngọc Y có thể bảo đảm an toàn cho hồn phách Lưu Thắng.

Mà hàn kiếm ngàn năm, chính là lo lắng tương lai có một ngày nào đó, Lưu Thắng sẽ thi biến, hậu nhân có thể dùng hàn kiếm ngàn năm đối phó cương thi.

Hiện tại xem ra, Lưu Bành Tổ cũng rất có dự kiến trước, Hàn Kiếm ngàn năm quả thật đã có tác dụng lớn.

Còn về phần tấm ngọc y màu vàng kia mê hoặc tâm trí con người, khiến người ta nhìn vào đã thấy là tuyệt sắc nữ thi, chắc là vì năm đó Lưu Thắng chết đi kéo mỹ nữ bồi táng đúng không?

Tục ngữ nói thủy có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền, người được lòng dân mới có thể được thiên hạ.

Nếu như không vì dân mà nghĩ, nào có ngươi mặc khôi giáp dù có cứng rắn, cũng sẽ có ngàn năm hàn kiếm đâm xuyên tim!

Sông Nam Long Tuyền thứ hai trăm bảy mươi sáu, Trương gia Giang Bắc.

Ta sẽ đem ngàn năm hàn kiếm và kim sợi ngọc y đều mang về, hai thứ này đều là âm vật đứng đầu, ta lo lắng mình không áp chế được tà tính trong đó, vạn nhất lại làm ra nhiễu loạn gì đó thì không tốt.

Thế thì ta đem kiếm cùng kim Lũ ngọc y, đóng gói đưa cho Bạch Mi thiền sư, bảo ông ấy đưa tới Đại Bi tự, rửa sạch oán khí.

Bạch Mi thiền sư rất thẳng thắn nhận lấy, còn hỏi ta tương lai oán khí hai thứ âm vật này hóa giải, liền thành đồ cổ bình thường, giá trị sẽ giảm mạnh, ta sẽ không đau lòng?

Ta cười khổ không thôi, nói sao không đau lòng? Đó đều là bạc trắng sặc sỡ. Chẳng qua có tiền kiếm được phải có mệnh hoa mới được, ta để ở đây, vạn nhất đem ta sinh sôi thành cương thi, ta làm sao mà khóc được?

Tiễn bước Bạch Mi thiền sư và nam nhân chăn nuôi, cuộc sống của ta cũng không dễ chịu gì, cả ngày lo lắng đề phòng.

Lần trước bởi vì một trản ngọc đăng, trêu chọc người của Long Tuyền sơn trang, lại thêm mối hận cũ của Long Tuyền sơn trang đối với gia gia, cùng với kế hoạch báo thù phá sơn trang, Long Tuyền sơn trang khẳng định sẽ không bỏ qua cho ta!

Long Tuyền sơn trang đều là một số thuật sĩ vô sỉ hèn hạ, sử dụng chút thủ đoạn hạ lưu, vạn nhất âm thầm gây khó dễ cho ta, cũng đủ cho ta uống một bình.

Cứ nơm nớp lo sợ sống như vậy qua ngày, thật mẹ nó đáng ghét, người của Long Tuyền sơn trang ta còn không bằng trực tiếp tìm tới cửa, đánh một trận thật sảng khoái với ta.

Việc nên tới đây, chung quy vẫn là tới, chỉ là phương thức này của bọn họ lại làm cho ta thất kinh!

Đêm hôm đó, ta đang canh giữ ở cửa tiệm, một nam tử đeo áo đồng hồ, mở ra một chiếc xe chạy băng băng đứng ở cửa tiệm của ta.

Hắn rất lễ phép chào hỏi ta: "Ông chủ Trương, chào ông, ta là Đoạn thúc của Long Tuyền sơn trang."

Nghe được bốn chữ Long Tuyền sơn trang, thần kinh của ta lập tức căng thẳng, bất quá mặt ngoài vẫn giả vờ trấn định nói: "Long Tuyền sơn trang? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, không biết hôm nay tới tìm ta có chuyện gì?"

Hắn mỉm cười, như nhìn thấu sự trấn định của ta: "Lão Trương không cần kinh hoảng, chúng ta không có ác ý, chỉ muốn hợp tác cùng ngươi mà thôi."

"Hợp tác?" Ta rất giật mình, không rõ rốt cuộc trong hồ lô hùng vĩ này bán thuốc gì: "Hợp tác như thế nào?"

"Ngày mai Đoạn thúc muốn gặp mặt lão bản, nếu Trương lão bản có thời gian, xin nhất định phải đúng giờ dự tiệc."

Nói xong, Tưởng Nam liền hiện lên một tấm thiệp mời: "Kính xin Trương lão bản cần phải nể mặt!"

Khuôn mặt ta kinh ngạc nhận lấy thiệp mời, nam nhân giùm ta lễ phép cáo từ.

Ta hoài nghi đối phương đây là kế hoãn binh, để cho ta buông lỏng cảnh giác sau đó nhân cơ hội chơi ta, bất quá trong ngoài ta đều kiểm tra một lần, cũng không phát hiện bất cứ chỗ nào không thích hợp.

Nhưng càng bình thường thì lại càng khiến ta lo sợ bất an, tay cầm thiệp mời đổ đầy mồ hôi lạnh, cảm thấy đây chẳng phải thiệp mời gì cả, rõ ràng chính là bùa đòi mạng của Diêm vương gia!

Chỉ sợ ngày mai không thiếu bàn Hồng Môn yến, đi, lành ít dữ nhiều. Không đi, chính là không nể mặt Long Tuyền Sơn Trang, bọn họ có lý do để giết ta một cách trắng trợn, hậu quả càng nghiêm trọng hơn.

Hồng Môn Yến này làm cho ta cả đêm không ngủ ngon, sau khi hừng đông, ta mang theo thân thể mệt mỏi gõ cửa nhà Lý Ma Tử, không nghĩ tới mở cửa cho ta lại giống như tuyết.

Như tuyết rơi tóc, còn chưa trang điểm, bất quá tố nhan nàng vẫn như cũ rất xinh đẹp. Ta ngạc nhiên một hồi, Lý Ma Tử này quan hệ với Như Tuyết lại phát triển rất nhanh.

Như Tuyết nhìn thấy ta, lập tức đỏ mặt: "Anh rể, ngươi... Sáng sớm ngươi đã tới đây rồi."

"Ta đến kiểm phòng ngươi tin không?" Ta nửa đùa nửa nói.

Như tuyết hờn dỗi một tiếng, hung hăng dậm chân một cái: "Hừ, không để ý tới ngươi."

Nói xong xoay người đi thay đồ ngủ.

Lý Ma Tử thấy bộ dạng chật vật của ta, biết chắc có tình huống, vội vàng túm ta vào trong phòng, hỏi ta chuyện gì thế?

Ta đem chuyện về Hồng Môn Yến nói với Lý mặt rồi, sau khi Lý mặt rồi nghe xong, lông mày của đám lão ngỗ kia cũng nhíu lại: "Đám lão nô kia lại đang làm chuyện xấu gì? Theo ta thấy thì đừng đi, sáng mai ta đem ngươi dọn đến nhà lao xem đám lão nô kia dám đem ngươi đi làm gì."

"Suy nghĩ ra ý xấu!" Ta trợn mắt nhìn Lý mặt rỗ: "Quyền thế Long Tuyền sơn trang lớn như vậy, khẳng định là hắc bạch lưỡng đạo đều sẽ đi vào. Chỉ sợ ta đi vào, bọn họ cũng sẽ mua thông quan hệ, dày vò ta đến chết."

Lý Ma Tử gãi gãi đầu: "Vậy ý của ngươi là, ngươi chuẩn bị dự tiệc? Hay là thế này đi, chúng ta để Phong Thân Tiếu đi theo, tốt xấu gì nàng cũng là cảnh giới, đám người kia có trâu bò thế nào, cũng tuyệt đối không dám làm thịt ngươi trước mặt cảnh báo nữa."

"Ngươi không hiểu, phạm vi này của chúng ta cũng giống như hắc đạo, một khi liên lụy tới cảnh báo, vậy thì phiền toái càng lớn. Vẫn là hai chúng ta cùng đi, đừng phá đám vô dụng. Cho dù là Hồng Môn yến, lần này chúng ta cũng nhất định phải xông vào một lần!"

Lý Ma Tử trầm tư một lát, cuối cùng dứt khoát gật đầu, thuận tiện đem trang bị từ đầu đến chân mình trang bị một phen, đều là một ít ám khí nhỏ.

Nhìn mấy món ám khí nhỏ đủ mọi màu sắc, ta cũng không nói nên lời, hỏi Lý Ma Tử mấy món ám khí này ở đâu ra vậy. Lý Ma Tử nói đều là do Đào Bảo mua về.

Những ám khí này căn bản không có tác dụng gì, hơn nữa vạn nhất bị người của Long Tuyền sơn trang phát hiện, cũng không tránh khỏi phiền toái. Ta bảo Lý mặt rỗ vứt ám khí xuống, sau đó đi dự tiệc.

Long Tuyền sơn trang tài đại khí thô, ở Bức Hùng đều có vài tửu lâu cấp năm. Chúng ta tới "Đế Hào đại tửu điếm" cả nước này, tiến vào sương phòng cao cấp nhất, đã bị khí phái bên trong chấn nhiếp.

Ở trong sương phòng xa hoa này, cảm giác dây chuyền tự nhiên sinh ra, bên trong trang trí xa hoa, giấy hoành tráng đều là thương hiệu quốc tế rộng vài mét vuông, thảm là lông dê, ghế ngồi cái gì cũng là da thật.

Một lão đầu Đường Hóa Vị chống gậy đang ngồi trên ghế thấp, mỉm cười nhìn chúng ta. Nụ cười của lão rất cổ quái, tuy không phải là thanh đao giấu trong cười nhưng uy hiếp rất cường đại. Vốn dĩ ta đã chuẩn bị từ ngữ cứng rắn, nhưng giờ phút này cũng không có đảm lượng nói ra, chỉ lúng túng cười cười: "Đoàn thúc, xin chào."

"Trường Giang sau sóng xô sóng trước, từng đợt sóng càng mạnh hơn so với một đợt sóng trước." Đoạn thúc bỗng nhiên cảm khái một câu, ta rõ ràng Đoạn thúc đang nói ta mấy lần phá hư kế hoạch của Long Tuyền sơn trang.

"Đoạn thúc ngài quá khen." Lý mặt rỗ lập tức nói: "Hai người bọn ta chỉ lừa gạt một chút cơm ăn mà thôi, không có bản lĩnh gì lớn, không sánh được với Đoạn thúc thúc người a. "

Đoạn thúc lại cười ha hả: "Sớm biết bên người hậu sinh Trương gia có một hảo thủ nịnh nọt, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, hai câu này lão hủ trong lòng thoải mái."

Lý Ma Tử cười xấu hổ, Đoạn thúc nói như vậy cũng đủ chứng minh hắn là một kẻ khó ăn. Ta cảm giác hai ta trước mặt hắn chỉ là một người trong suốt, đùa nghịch âm mưu quỷ kế gì đó thì hắn liếc mắt một cái là có thể vạch trần.

Ta biết lần này là gặp kình địch rồi, trong lòng lại thản nhiên, là phúc không phải họa, là họa không tránh được. Cho dù ta cố gắng thế nào, cũng không cách nào thay đổi phúc họa hôm nay, chẳng bằng thản nhiên tiếp nhận.

Thế là ta không chút khách khí ngồi đối diện với Đoàn thúc, không để ý tới ánh mắt kinh sợ của Lý Ma Tử, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Đoàn thúc, ngài tìm ta có chuyện gì sao?"

Đoạn thúc cũng không vì ta không lễ phép mà giận dữ, chỉ là trên mặt lộ ra biểu tình bi thống, cũng không biết vì sao lại bi thương: "Trương gia hậu sinh, ngươi có biết ân oán oán giữa Giang Bắc Trương gia ngươi và Long Tuyền sơn trang chúng ta không?"

Ta gật gật đầu: "Biết một chút."

"Ngươi cũng biết, chỉ là một sợi lông của chín con trâu mà thôi." Đoạn thúc nói: "Từ xưa đến nay, Trương gia Giang Bắc đối đầu với Long Tuyền sơn trang chúng ta, cho dù hôm nay Trương gia cô đơn lui bước, nhưng sức ảnh hưởng đối với Long Tuyền sơn trang chúng ta vẫn không hề suy giảm..."

"Nói như vậy, Đoạn thúc là tìm hai ta tính sổ." Ta chỉ muốn trực tiếp bước vào chính đề, thực sự không có thời gian ở đây nghe Đoạn thúc kể lịch sử.

Đoạn thúc cười cười: "Tính sổ? Ha ha, cho dù tính sổ, cũng không đến được đầu ngươi, ngươi chẳng qua là một mạch do Trương gia phân tán ra mà thôi, hơn nữa xem bộ dáng tựa hồ muốn chặt đứt truyền thừa, ngươi thật đúng là không có tư cách để Long Tuyền sơn trang chúng ta tìm ngươi tính sổ."

Ta rất giật mình, trong đoạn thời gian này rốt cuộc bán cái thuốc gì vậy?

"Nghe ta nói hết đã." Đoạn thúc nói: "Đa số thế lực của Long Tuyền sơn trang đều ở phía tây của Thái Sơn Sơn, chỗ Thái Sơn ở phía đông là chỗ trống không có ai, có biết vì sao không? Bởi vì Thái Sơn ở phía đông, là địa phương mà dư mạch của Trương gia ở Giang Bắc chiếm. Mặc dù Trương gia và Long Tuyền sơn trang đối địch nhiều năm như thế., Nhưng đều có một điểm mấu chốt, đó chính là không xâm phạm lẫn nhau, cho dù hôm nay, Trương gia cô đơn, Long Tuyền sơn trang ta cũng không phái người đến phía đông hoạt động."

"Hôm nay tìm ngươi đến đây, là muốn cùng ngươi làm một giao dịch, đến nơi Thái Sơn ở phía đông tìm một món Âm vật." Đoạn thúc nói: "Thái Sơn, Dĩnh, Địa, từ đầu đến cuối đều là cấm địa của Long Tuyền sơn trang ta!"

Ta rất giật mình, không nghĩ tới ở phía sau ta, lại còn đứng một Trương gia lớn như vậy, quyền thế thậm chí có thể chống lại Long Tuyền Sơn Trang. Càng quan trọng hơn là, trong vòng tròn âm vật, càng có sự khống chế địa vực, hơn nữa Giang Bắc Trương gia ta cũng khống chế một khu vực.

Trước đây ta chưa từng nghĩ tới điều này.

Tuy nhiên, Đoạn thúc là người gian trá giảo hoạt, nói chuyện bảy phần ba thật giả, ông ta nói với ta những thứ này đều là có mục đích, ta không thể mù quáng tin tưởng.

Ta hít sâu một hơi, nói: "Đoạn thúc, nói thật, bản lĩnh của hai người chúng ta cũng không tốt, một cái bình không đầy một bình, một bình khác thuần túy chỉ dựa vào công phu dẻo miệng, sợ là không giúp được ngươi."

"Người trẻ tuổi, khiêm tốn là chuyện tốt, nhưng quá khiêm tốn thì không hay ho gì." Đoạn thúc nói: "Ngươi đây là đang tranh thủ cho mình sức sống, nếu Long Tuyền sơn trang thật sự phái người đối phó ngươi, ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Giúp ta chuyện này, ta có thể xóa bỏ ân oán giữa ngươi và Long Tuyền sơn trang..."

Ta trầm mặc, đừng thấy Đoạn thúc nói năng thản nhiên tự nhiên, trên thực tế ý uy hiếp rất nặng, ta nghe mà run sợ.

Uy hiếp của con quái vật khổng lồ Long Tuyền Sơn Trang này, ta không chống đỡ nổi, nói thật, lúc đó ta thật sự sợ hãi, biết hiện tại ta chỉ có hai con đường có thể đi.

Đường thứ nhất đương nhiên là làm theo yêu cầu của Đoạn thúc. Đừng quản đến cùng là phải tìm âm vật gì, có nguy hiểm gì, chí ít là giúp bọn họ tìm được âm vật thì phải một lần vất vả vĩnh dật, sau này không cần phải đề phòng Long Tuyền sơn trang mỗi ngày nữa.

Con đường thứ hai, chính là có đánh chết hay không đồng ý, thích làm sao thì làm đây. Nhưng con đường này không dễ đi, sợ là ta từ chối, ngay cả cửa của khách sạn đế hào cũng không được đi ra ngoài.

Cho nên suy nghĩ liên tục ba lần, ta chỉ có thể kiên trì nói ra: "Đoàn thúc, ngài muốn ta tìm giúp ngài vật gì?"

Thi tinh bảy chương thứ hai trăm bảy, tán ra....

"Thi Tán Tinh." Đoạn thúc nói: "Ngươi hẳn là biết điều đó."

Ta kinh ngạc hô lên: "Thứ kia thật sự tồn tại?"

Đoạn thúc bất đắc dĩ cười nói: "Vậy mà ngươi lại cho rằng thứ này không tồn tại? Ha ha, có phải ta tìm nhầm người rồi hay không."

"Tin tưởng." Lý Ma Tử vội vàng nói, sợ Đoạn thúc mất đi niềm tin đối với hai ta, trực tiếp giải quyết cả hai ta ở đây: "Đoạn thúc ngài còn có chỉ thị gì không, cứ việc nói."

"Địa điểm ta đều tìm giúp các ngươi, Thái Sơn ở phía đông ba trăm dặm, có một hồ Thiên Long, các ngươi đi hồ Thiên Long, tự nhiên có thể tìm được thi tán tinh." Đoạn thúc nói: "Việc này không nên chậm trễ, các ngươi tốt nhất vẫn là lập tức xuất phát đi!"

"Chỉ là không biết Đoạn thúc muốn Thi Tán tinh làm gì thôi?" Ta hỏi.

Theo ta thấy, tác dụng duy nhất của Thi Tán Tinh chính là chiêu quỷ hại người, cái khác cũng không có tác dụng gì. Long Tuyền sơn trang tài đại khí thô, hẳn là sẽ không coi trọng loại đồ chơi cấp thấp này.

Đoạn thúc nói: "Cứu mạng."

Cứu mạng!

Trông thấy ánh mắt Đoàn thúc khó bề phân biệt, biết rõ ông ta không chịu nói tiếp, ta cũng lười hỏi, vội vàng kêu Lý Ma Tử rời đi.

Đợi sau khi ra khỏi khách sạn, ta vẫn chưa tỉnh hồn quay đầu lại nhìn một chút, phát hiện không có ai đuổi theo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý mặt rỗ không nhịn được hỏi: "Trương gia tiểu ca, Thi Tán tinh cuối cùng là cái gì? Tại sao trước kia chưa từng nghe nói qua."

"Lên xe rồi hẵng nói." Ta nói: "Lắm lời hai ba câu cũng không giải thích rõ ràng với ngươi."

Lý mặt rỗ gật đầu liền phát động xe, sau khi trở về ta đã đơn giản chuẩn bị một chút đồ vật, sau đó mang theo Lý mặt rỗ tới Thiên Long hồ.

Trên xe, ta vẫn có chút hồn vía lên mây, trong đầu vẫn đang suy nghĩ chuyện của Trương gia Giang Bắc. Ta đến Thái Sơn Dĩ Đông chính là bước vào địa bàn của Trương gia Giang Bắc. Còn ta là đường Dư mạch của Trương gia, lần này đến đó liệu có kinh động đến Giang Bắc Trương gia không? Bọn họ có thái độ gì với ta không?

Ta cảm thấy mình bị chèn ép không thở nổi, chuyến này quá hung hiểm, chúng ta phải đối mặt không chỉ có uy hiếp của âm vật, mà còn có áp lực đến từ Trương gia Giang Bắc.

Thế thì ta quyết định chuyến này nên tận lực điệu thấp một chút!

Trên đường Lý Ma Tử hỏi về chuyện Thi Tán tinh.

Thi tán tinh, ta sở dĩ cảm thấy nó sẽ không tồn tại, là vì lai lịch thứ này thật sự có chút vô nghĩa. Cô dân trong Dã Hồ Ký có ghi chép, Thi tán tinh chính là tinh hồn vạn người biến thành hạt giống, chính là linh thể chuyển hóa thành vật chất.

Linh thể bị trói buộc ở một nơi nào đó, nếu như chồng chất nhiều hơn, tài nguyên sinh tồn của chúng tự nhiên không đủ, chậm rãi những linh thể này cũng sẽ "Tử vong".

Bất quá bọn hắn cũng không phải hồn phi phách tán, mà là biến thành từng khỏa từng khỏa vật chất, những khỏa vật chất này, chính là Thi Tán Tinh.

Ta không tin linh thể có thể chuyển hóa thành vật chất, huyền học đích xác huyền bí, có điều huyền học được xây dựng trên khoa học. Quá trình hình thành thi tán tinh vi phạm định luật năng lượng bảo thủ, cho nên ta mới cảm thấy Thi tán tinh chỉ là nói bậy.

Nhưng nghe lời nói của Đoạn thúc, thề non hẹn biển, chắc hẳn sẽ không giả.

Trải qua một buổi tối điều khiển xe đi về phía trước, buổi trưa ngày thứ hai mươi hai, chúng ta dựa theo đẹp tìm được hồ Thiên Long.

Vừa nhìn thấy hồ Thiên Long, ta đã bị màn sáng nơi đây hấp dẫn rồi.

Thiên Tình, không gió, hồ Thiên Long giống như một tấm gương thủy tinh. Hồ nước xanh thẳm, gió mát thoải mái dễ chịu, xung quanh hồ nước mọc đầy các loại thực vật, bao vây hồ Thiên Long, giống như đai lưng màu xanh lục tự nhiên. Trung tâm hồ có một hòn đảo nhỏ, nói là thế ngoại đào nguyên một điểm cũng không quá.

Cách nơi này khoảng ba dặm, có một thôn trang, ngày thường sẽ có tiểu hài đến nơi này chơi đùa vui chơi đùa. Đại nhân đại nhân xuống lớp cũng sẽ thuận tay bắt mấy con cá trở về, giờ phút này ta nhìn thấy trên đảo nhỏ của hồ Thiên Long đang có người bắt cá, hết thảy đều bình thường như vậy, khiến cho người ta thoải mái. Thật sự khó có thể liên tưởng giữa nơi này và vạn người chôn xương ở đây một khối.

Diện tích hồ này rất lớn, muốn trong một phạm vi lớn như vậy mù quáng tìm kiếm thi tán tinh, sợ là phải lãng phí mất một hai năm thời gian, Đoàn thúc khẳng định không đáp ứng, ta cũng không có thời gian lãng phí ở đây.

Thế nên ta phải hỏi thăm một chút, ghi lại tất cả tin tức của hồ Thiên Long, sau đó phân tích.

Giờ phút này, hai lão nông vốn đang đánh cá trên đảo trên bờ, đối với hai người chúng ta đến, vẫn rất cảnh giác. Không chờ chúng ta nói chuyện với bọn họ, hai người đã đi lên.

"Các ngươi là ai?" Người hơi lớn tuổi đó hỏi: "Tới đây làm gì."

"Xin chào đại gia, chúng ta là bạn lừa." Lý Ma Tử lập tức cười nói, đồng thời nhiệt tình đưa hai sợi khói tới đây: "Tới đây du lịch đi."

"Các ngươi tới đây tìm đồ à." Đưa tay không đánh người đang cười, đại gia nhận lấy thuốc, thái độ đối với bọn ta rất là tốt.

Mà đại gia thuận miệng nói một câu, trong lòng ta lại nhấc lên sóng to gió lớn, chẳng lẽ đại gia này biết Thi Tán Tinh? Biết chúng ta tới đây tìm Thi Tán Tinh sao?

Lý mặt rỗ cũng biến thành cổ quái: "Đại gia ý tứ gì, sao ta nghe không hiểu."

Nam tử cường tráng đứng bên cạnh đại gia hừ lạnh một tiếng: "Đừng có giả bộ, người như các ngươi chúng ta gặp nhiều rồi, còn không phải tới đây đào mộ trộm sao. Mộ đã chìm, đồ vật đã sớm cướp sạch hết sạch, các ngươi tới chậm rồi."

"Cổ mộ?" Ta vừa nghe đã biết cổ mộ này khẳng định có câu nói, vội vàng lấy ra năm trăm đồng tiền đưa cho hai người. Tuy nói ta không giỏi ngôn từ, nhưng thế giới này thật sự là vấn đề không giải quyết được.

"Đại gia, nói thật với ngài đi! Chúng ta là đội xét sát, biết rõ nơi này có tòa cổ mộ bị trộm, cho nên tới tìm dấu vết để lại, giải quyết tội phạm Nhân Thằng cho chúng ta. Nếu ngài có thể cung cấp manh mối cho chúng ta, năm trăm khối này coi như là ban thưởng."

Nói xong, ta còn lấy chứng viên kiểm tra của chúng ta ra.

Cái giấy tờ này chúng ta đều là tùy thân mang theo, bởi vì lúc sử dụng quá nhiều công dụng, lúc trước chúng ta đã dùng qua năm sáu lần, dùng để lừa gạt người trong sơn thôn thì vẫn dư sức.

Nghe nói chúng ta là Đội quan sát, đến điều tra cổ mộ, thần kinh hai người lập tức căng thẳng, liên tục lắc đầu với chúng ta: "Không biết, cổ mộ kia đã nổ mất một hai năm rồi, các ngươi vẫn không nên điều tra nữa..."

Nói xong, hai người chuẩn bị rời đi.

Nghe hai người nói như vậy, lại nhìn thần sắc hoang mang của hai người này, ta liền ý thức được một khả năng. Cổ mộ không phải là bị thôn dân nơi này nổ đấy chứ?

Chúng ta nói muốn điều tra trộm mộ tặc, thôn dân tự nhiên sợ hãi.

Lý Ma Tử đành phải ngăn hai người lại, vội vàng nói: "Đại gia ngài đừng sợ, cổ mộ này nếu là trong phạm vi thôn chúng ta, vậy sẽ thuộc về tài sản chung của thôn chúng ta. Theo luật, tất cả tài sản trong cổ mộ này đều là của thôn chúng ta., Các thôn dân lấy đi đồ cổ cũng là không có gì đáng trách, ngày hôm trước bọn ta bắt được một tên trộm mộ, nói là từng trộm một tòa cổ mộ ở chỗ này, cho nên mới tới nơi này điều tra, nếu những tang vật kia thật sự là của ngôi mộ cổ này, những vật bẩn thỉu đó bọn ta cũng phải trả lại cho thôn làng."

Lúc này hai người mới thở phào nhẹ nhõm, tuổi tác lớn hơn một chút còn oán giận không thôi: "Chẳng trách đồ vật bên trong đã ít lại càng ít hơn, hóa ra là bị người khác trộm. Đồng chí cảnh báo, các ngươi nhất định phải thẩm vấn tên tiểu tặc kia cho thật tốt! Để hắn nhổ hết cả tang vật ra ngoài."

Ta ngay cả ngay cả gật đầu cũng đồng ý, để cho hai người đem chuyện liên quan tới hồ Thiên Long cùng với ngôi mộ cổ nói kĩ càng một lần, không được bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Nguyên lai hồ Thiên Long này mấy năm trước cũng không phải là một mảnh hồ lớn, mà là một cái khe nước nhỏ không bắt mắt.

Lúc trước các thôn dân cũng không cảm thấy khe nước nhỏ này có vấn đề gì, chỉ là sau đó có thôn dân vô tình vớt được hai cái bình gốm từ bên trong, lúc này tin tức có giấu cổ mộ ở dưới khe nước mới nhanh chóng lan ra.

Các thôn dân nhiều thế hệ che chở cho núi non nước sông nơi này, dựa núi kiếm nước ăn, trên núi cùng trên nước hầu như đều bị thôn dân khai thác sạch sẽ. Trên núi ít năm còn có thảo dược có thể bán lấy tiền, hiện tại thảo dược hương vị gì đó đều đã tuyệt tích, thu nhập duy nhất của các thôn dân chính là các loại nấm, bất quá cái này cũng không thể mang lại cho các thôn dân tài phú lớn bao nhiêu.

Hiện tại dưới khe nước nhỏ bỗng dưng xuất hiện một ngọn núi vàng lớn như vậy, các thôn dân tự nhiên không thể bỏ qua!

Lập tức tốp năm tốp ba bắt đầu đào rãnh nước, ý đồ đào cổ mộ phía dưới.

Mộ Thuỷ Quỷ thứ hai trăm bảy mươi tám,

Đại gia nói lúc đó tình cảnh quả thực là mênh mông cuồn cuộn, toàn thôn xuất động. Gần trăm người vây chặt cái rãnh nước này chật như nêm cối, trong rãnh toàn là người, cá bên trong tung bay cao thấp cũng không ai đi bắt!

Đất dưới khe nước lại vô cùng cứng rắn, cuốc các thôn dân căn bản không cách nào đào được. Ta biết rõ thật ra đó là cổ mộ phong thổ, thuần một sắc sa mạc, người không có kỹ xảo trộm mộ chuyên nghiệp, tự nhiên không cách nào lay động.

Bất quá các thôn dân không cam lòng, vì thế liền có người nghĩ đến dùng thuốc nổ. Trước kia đã có người dùng thuốc nổ nổ nổ con cá, thuốc nổ bao vẫn rất đầy đủ.

Nhưng những đạn pháo kia uy lực không đủ, các thôn dân nổ ba ngày ba đêm, mới coi như miễn cưỡng đem đất phong nổ tung. Sau khi cuốc nước nổ tung một khe hở, liền có người tìm được cửa vào cổ mộ, là một hành lang dùng gạch xanh tạo thành, nghiêng ba mươi độ hướng xuống.

Có hai người trẻ tuổi to gan, men theo hành lang chui vào. Sau khi đi vào không bao lâu, lại gặp một bức tường nữa, phá hỏng hành lang, dùng cạy côn và kìm sắt căn bản không cách nào cạy được.

Cuối cùng không có biện pháp, chỉ có thể tiếp tục dùng thuốc nổ.

Ta biết bọn họ đã gặp kim cương tường thành. Tường kim cương mỏng nhất cũng phải rộng nửa mét, muốn cạy ra lại nói dễ vậy sao? Nhắm chừng thuốc nổ cũng rất khó nổ.

Theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, tường kim cương bị nổ tung, mà cùng lúc đó, trong cổ mộ bắt đầu ầm ầm bốc lên như nước sôi, mặt đất rung chuyển dữ dội, các thôn dân căn bản không đứng vững được.

Địa chấn giằng co một đoạn thời gian khá dài, cổ mộ vẫn như trước đang không ngừng rướm nước, cùng lúc đó, toà cổ mộ kia vậy mà chìm xuống.

Có người nói là do nước ngầm rót vào cổ mộ, sợ là đồ vật bên trong không dễ dàng làm ra được.

Các thôn dân chỉ có thể đứng trên bờ lo lắng, thờ ơ!

Theo cổ mộ không ngừng chìm xuống, phía dưới rãnh sông nhỏ cũng lộ ra tình cảnh, vậy mà tràn đầy bạch cốt, cũng không biết bạch cốt này dày bao nhiêu, thậm chí còn có rất nhiều thứ bị chôn vào trong đất, cũng không có lộ ra.

Bọn họ đều sợ hãi, chỉ sợ phía dưới cổ mộ này là vạn thi khanh a! Xem ra muốn trộm mộ, tính nguy hiểm rất lớn, ít nhất những bạch cốt âm u này đều rất tà môn, cho nên bọn họ lục tục rời khỏi cổ mộ.

Đợi đến khi các thôn dân chạy ra khỏi cổ mộ, chỉ cách một dòng nước trong hồ, trong khoảnh khắc liền điên cuồng tràn tới, không bao lâu liền đem cổ mộ hoàn toàn bao phủ, hiện tại cổ mộ cũng chỉ còn lại có một hòn đảo nhỏ ở trung tâm hồ.

rãnh sông nhỏ và hồ nước sát vách, cũng tiếp giáp với nhau, trở thành hồ Thiên Long mà chúng ta nhìn thấy bây giờ.

Các thôn dân sống dựa vào hồ, cho nên đại đa số đều lặn xuống nước, có thôn dân liều mạng liền lẻn vào trong cổ mộ, trộm lấy vật bồi táng.

Bất quá vật bồi táng trong cổ mộ lại ít đến đáng thương, khắp nơi đều là xương, nếu như không phải hai bên mộ đạo có nhĩ thất, trong đó cất giấu mấy bộ quan tài Kim Ti Nam Mộc, sợ là mọi người sẽ hoài nghi đây căn bản không phải là một tòa cổ mộ, mà là một cái hố chôn riêng.

Thôn dân tham lam thành tính không vì mộ táng cằn cỗi mà dừng tay, mà là đem tất cả vật đáng giá ra. Quan tài gỗ lim vàng kim, ít ngói đáng thương, cùng với một ít thanh đồng khí, thậm chí ngay cả răng vàng được khảm trên hài cốt cũng bị bẻ xuống.

Sau khi các thôn dân chia mấy thứ này ra, đại bộ phận cũng đều thỏa mãn, bất quá vẫn còn có chút tuổi trẻ khí thịnh, muốn nhặt chỗ tốt, thế là hơn nửa đêm lại lẻn vào cổ mộ lần nữa.

Bất quá vận khí của mấy người này lại không tốt như vậy, đêm khuya lẻn vào trong cổ mộ, lại cảm giác đầu óc ngơ ngác ngác, ý thức có chút hôn mê, lại đi sâu vào trong, chỉ sợ ngay cả khí lực cũng không có. Thật sự bất đắc dĩ, mấy người đành phải chuẩn bị chạy đi.

Bất quá ngay khi bọn hắn xoay người đi về, chợt nghe phía sau gào thét một trận, nước hồ nhanh chóng cuốn lên, tiếng chém giết của thiên quân vạn mã không dứt bên tai, cúi đầu xem xét, lại phát hiện những hài cốt rải rác khắp nơi, tất cả đều "vù vù", đứng thẳng tắp trên mặt đất, ánh mắt trống rỗng, gắt gao nhìn chằm chằm mấy người bọn hắn, quơ vũ khí trong tay, muốn giết chết mấy người.

Mấy người lập tức sợ hãi, liều mạng vẽ nước. Tuy nhiên những bộ xương kia đã túm lấy chân bọn họ, bộ xương khô không xương không thịt kia tựa như ẩn chứa lực lượng cường hãn, căn bản bọn họ không thể tránh thoát.

Mấy người nhất thời há hốc mồm, thầm nghĩ lần này sợ là xong rồi, nguyên lai ngôi mộ này là tòa đại hung chi mộ!

Ngay tại thời điểm mấy người tuyệt vọng, trong nhĩ thất kia lại bỗng nhiên phóng xuất ra một đạo quang mang sáng chói loá mắt, trong nháy mắt đem cả mộ táng đều chiếu sáng, mấy người chợt cảm thấy trên thân buông lỏng, không tự chủ được co quắp trên mặt đất.

Mà bọn họ quay đầu nhìn lại, những khô lâu kia tựa như chưa từng sống lại, yên lặng nằm trên mặt đất, cũng không có gì khác thường.

Mấy người cũng không dám tiếp tục lưu lại nơi này, vội vàng chạy ra khỏi hồ Thiên Long. Sau khi mấy người rời đi, mới kinh hãi phát hiện trên người xuất hiện từng dấu bàn tay màu đen khó hiểu.

Bàn tay ấn hoặc ở trên người, hoặc là ở trên thắt lưng, khắp nơi đều là một mảnh tím xanh. Ban đầu những người kia cho rằng trúng Thủy Quỷ độc, hoảng sợ không thể sống nổi.

Chẳng qua chờ đợi mấy ngày, thân thể bình thường đều bình thường, lúc này bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Ta chau mày, ông nội nói trên người mấy người trẻ tuổi này đều lưu lại Thủy Quỷ Ấn nhưng không hề có chuyện gì, đây không phải là dị tượng hay sao? Sợ rằng mấy người trẻ tuổi kia rất xem thường.

Ta ngay cả vội vàng hỏi đại gia: "Mấy người đó thật sự không xảy ra chuyện gì chứ?"

Đại gia mỉm cười chỉ vào nam tử cường tráng bên cạnh: "Đương nhiên không có việc gì, vị huynh đệ này chính là một trong số đó."

Ta vội vàng nhìn thoáng qua nam tử cường tráng, hai đầu lông mày đối phương rất sạch sẽ, hai mắt trong suốt, cũng không có trúng chú. Chỉ là ánh mắt có chút kỳ quái, hơi lộ ra vẻ ngây ngốc, bất quá ta cũng không có nghĩ nhiều, cảm giác có thể là tinh thần bình thường gánh vác quá nặng đi?

Đúng lúc ta muốn nhìn dấu bàn tay trên người hắn, điện thoại của đại gia bỗng nhiên vang lên, đại gia lấy ra điện thoại, sau khi chuyển động, thuận miệng nói hai câu, liền ngơ ngác tại chỗ, vẻ mặt rất là sợ hãi.

Ta ngay cả vội vàng hỏi đại gia thế nào rồi?

Đại gia nào còn quan tâm ta, sau khi phản ứng lại không ngờ chỉ hét thảm một tiếng, sau đó nhanh chân bắt đầu chạy về phía thôn chài nhỏ.

Nam tử cường tráng cũng kinh ngạc không thôi. Gã gọi Triệu lão ngu ngơ thế nào rồi, sau đó cầm lưới đánh cá theo sát phía sau.

Ta và Lý Ma Tử hai mặt nhìn nhau, không nói hai lời cũng đuổi theo, trực giác nói cho ta biết, trong thôn khẳng định đã xảy ra chuyện, hơn nữa tám chín phần mười có liên quan với toà cổ mộ này.

Chúng ta rất nhanh liền vào thôn, gà chó nhàn nhã tản bộ ở trong thôn, trên đường chính sạch sẽ đang có lão nhân nói chuyện phiếm, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua khe hở của cành cây rơi xuống đất, xinh đẹp như tiền tài vậy.

Đây là một thôn nhỏ yên tĩnh.

Nhưng có một chỗ lại không an tĩnh, đầu thôn, từng nhà, tiếng khóc liên tiếp không ngừng, cửa ra vào có người đi tới đi lui, Triệu lão ngu giả liền trực tiếp tiến vào hộ gia đình kia.

Khi chúng ta tới cửa, tiếng khóc càng thê lương hơn, trong tuyệt vọng lộ ra hoảng sợ.

Bọn ta mới muốn đi vào, lại bị người ta chặn đường, hỏi chúng ta đang làm cái gì? Ta chỉ đành sai người kêu Triệu lão ngây ngô đi vào xem thôi.

Vẻ mặt Triệu lão ngu ngơ biến thành nghiêm túc mà kỳ quái: "Các ngươi đi đi! Chuyện của chúng ta không được ngoại nhân nhúng tay vào."

Ta ngay cả vội vàng nói chúng ta thường tiếp xúc cùng cổ mộ, đối với cấm kỵ chi pháp trong đó rất có nghiên cứu, nói không chừng có thể giúp được nhiều hơn.

Ánh mắt Triệu lão ngu ngơ càng thêm hoang đường: "Làm sao ngươi biết... bọn họ xúc phạm cấm kỵ cổ mộ?"

Hắn nói một câu thật sự hỏi ta, ta nên nói thế nào đây? Lấy hết vốn liếng của mình ra thì đối phương chỉ định không tin.

Lý Ma Tử lập tức nói: "Hừ, các ngươi hủy mộ Thủy Quỷ đi, đám Thủy Quỷ kia không cần cái mạng nhỏ của các ngươi mới là lạ! Ta đã bỏ mặc ở đây, nếu như không có chúng ta hỗ trợ, toàn bộ thôn các ngươi không sống nổi."

Lý mặt rốt cục cũng biết hiệu dụng, chúng ta vừa giải quyết một cái Quỷ Vương, Lý mặt rỗ liền cưỡng chế thuật với Quỷ Vương đến đây tận nhiếp thôn dân.

Bất quá không thể không thừa nhận hiệu quả rất tốt, Lý mặt rỗ lừa quỷ, quả nhiên làm cho Triệu lão ngu ngơ chấn trụ, sau khi suy nghĩ lại ba lượt, Triệu lão hàm lúc này mới gật gật đầu: "Được, các ngươi đi vào xem một chút! Bất quá đi vào xem có thể, ngàn vạn lần không nên la to, miễn cho khiến thôn dân khác hoảng sợ."

Ta gật đầu, tốt xấu gì ta cũng đã gặp qua đủ loại thảm trạng, những ai nên hộc ra thì nôn, còn có thể thảm trạng gì chứ, có thể kích thích thần kinh của ta sao?

Hiện trường huyết tinh thứ hai trăm bảy mươi chín, tại hiện trường huyết tinh

Bất quá, khi ta đi tới cửa, nghe được từ trong phòng phóng xuất ra từng trận mùi máu tanh thì trong lòng chột dạ một phen. Mùi máu tanh nồng đậm như vậy, tựa hồ chỉ xuất hiện tại hung sát trường thôi.

Mà khi cánh cửa bị đẩy ra, tim ta bỗng nhiên đập nhanh hơn, huyết tương đầy đất, kích thích hô hấp của ta cũng không thông suốt.

Chết như thế là một người hay là hai người?

Nằm trên giường, nửa người trên đang nằm một, giương nanh múa vuốt, mặt đầy hoảng sợ, máu me khắp người. Người này bị chặt ngang, nội tạng chảy một giường, miệng vết thương chỉnh tề cắt một cái, giống như bị lợi khí trực tiếp cắt qua...

Mà nửa người dưới của hắn thì bị xốc xếch ném xuống dưới giường, máu me đầm đìa, xương cốt ngay vị trí miệng vỡ vụn từng khúc, khí lạnh bức người.

Ta cũng lùi hai bước, không đành lòng nhìn tiếp.

Lúc này Lý mặt rỗ lại kéo ta, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi xem eo hắn có phát hiện dấu bàn tay màu đen kia không?"

Ta lập tức nhìn qua, trống rỗng thì có dấu bàn tay gì chứ.

Cho dù bị máu bao trùm, thủ ấn kia cũng có thể thấy được, vì sao Lý Ma Tử lại hỏi như vậy?

"Vừa rồi rõ ràng ta thấy ấn bàn tay màu đen trên lưng hắn, trong giây lát liền biến mất." Lý Ma Tử nói: "Thật, ta không lừa ngươi."

Ta lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, vội vàng gọi Triệu lão ngây: "Triệu đại gia, hỏi ngươi một chuyện, trên người người người này có phải cũng có dấu tay màu đen hay không?"

Triệu lão nguỵ lập tức gật đầu: "Đúng vậy, có."

"Vậy bây giờ ngươi còn có thể tìm được sao?" Ta hỏi.

Triệu lão ngu khờ sửng sốt một chút, liền chạy tới bên thi thể tìm kiếm. Lúc đó ta thật sự rất bội phục Triệu lão ngu này, chứng kiến hiện trường tử vong khủng bố như vậy đều bị ngất đi... Xem ra Triệu lão ngu này cũng là người có chuyện xưa.

Triệu lão ngốc kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới, vẻ mặt bắt đầu trở nên quỷ dị: "Kỳ quái, rõ ràng là có mà, sao lại không thấy?"

"Vậy, có thể cho chúng ta xem thủ ấn trên người người khác một chút không?" Ta hỏi: "Cái này thật sự rất quan trọng."

Triệu lão ngốc thoáng suy tư một chút, cuối cùng dứt khoát gật đầu: "Được, các ngươi đi theo ta!"

Nói xong, Triệu lão ngây liền dẫn chúng ta ra ngoài.

Vốn tưởng rằng Triệu lão ngốc sẽ đem chúng ta đến một gia đình trong đó, ai ngờ Triệu lão ngu ngơ lại đem hai ta vào một căn phòng cũ nát để cho chúng ta ở trong phòng chờ. Còn nói thủ ấn là bí mật của mấy người, không thể quang minh chính đại xem xét.

Ta tin rồi, ta cùng Lý mặt rỗ ngồi đó chờ.

Bất quá chờ trái đợi, đợi nửa canh giờ, cũng không thấy Triệu lão ngốc mang người tới. Lý Ma Tử ngồi không yên, muốn ra ngoài hít thở không khí, mùi lạ trong phòng thật sự làm cho người ta chịu không nổi.

Có điều khi Lý mặt rỗ đẩy cửa, mới phát hiện cánh cửa gỗ lại bị khóa trái từ bên ngoài. Trong lòng ta nhất thời căng thẳng, không xong, lại là con mẹ nó mới vở kịch cũ, lần trước ta cùng Lý mặt rỗ không phải bị thôn dân ngu muội khóa trong miếu sao? Lần này cả ta và Lý rốt cuộc lại bị lừa.

Lý Ma Tử giận tím mặt, đạp bay cửa gỗ, hùng hùng hổ hổ, thế nhưng cánh cửa gỗ kia giống như bị cố ý củng cố, căn bản không đạp nổi.

Trong lòng ta cũng sốt ruột, mau mau đi lên hỗ trợ. Nhưng cái cửa gỗ kia quá rắn chắc, chỉ dựa vào hai người chúng ta, rất khó đem cửa gỗ đá văng ra.

Ta thật sự không nghĩ ra, đám rùa đen khốn kiếp này gặp phải đại họa rồi, vậy mà còn tính toán cái gì nữa?

Lúc này, ta bỗng nhiên phát hiện ánh sáng xuyên thấu qua khe cửa, tựa hồ bị chặn lại một phần, biết khẳng định có người xuyên thấu qua cửa gỗ lén quan sát chúng ta.

Ta lập tức chạy tới kêu lên: "Đồng hương, làm phiền mở cửa một chút, ta có chút chuyện."

Người nọ lại hoảng hốt vội vàng chạy đi, cơ bản không thèm để ý tới chúng ta.

Ngoài cửa vẫn có thôn dân đi qua, tựa hồ rất bối rối, hai người chúng ta lớn tiếng cầu cứu, khàn cả giọng lại không có hiệu quả, các thôn dân đối với hai ta xem như không thấy.

"Xong đời rồi!" Lý Ma Tử sốt ruột đảo quanh: "Đây là một cái bẫy, chúng ta đã vào tròng mà vẫn không nhận ra được."

"Truyền tin, nhanh chóng gọi điện thoại." Lý Oanh Tử nói: "Động di động của ngươi đâu?"

"Vô dụng." Ta nói: "Vừa rồi ta thử qua, căn bản không có tín hiệu."

Lý Ma Tử ủ rũ ngồi xuống bên cạnh ta: "Lão tặc Đoàn thúc kia rõ ràng là sợ trêu chọc Trương gia Giang Bắc, cho nên mới muốn mượn dao giết người nhỉ? Ta thậm chí hoài nghi những thôn dân này là Đoạn thúc đã sớm an bài."

Hiện tại lại nói những thứ này còn có thể có ích lợi gì? Chứng kiến quá nhiều nhân tình thế sự, trải qua nhiều thăng trầm nhấp nhô như vậy, còn có thể bị một đám thôn dân ngu muội giết chết hay sao?

Thế thì ta lập tức tỉnh táo lại, bảo Lý Ma Tử đừng hoảng hốt, chúng ta tùy cơ hành sự. Trừ phi bọn họ muốn chết đói chúng ta, nếu không nhất định sẽ mở cửa, chỉ cần mở cửa, chúng ta sẽ được cứu.

Lý Ma Tử tuy phẫn nộ nhưng cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu.

Các thôn dân vẫn đang bận rộn, hình như là đang chuẩn bị thứ gì đó.

Chẳng lẽ những thôn dân trong lòng ta đang chuẩn bị một trận tế tự?

Ta bình tĩnh lại tâm tình, chờ ở trong phòng, mãi tới khi mặt trời lặn xuống, vẫn không ai để ý tới chúng ta. Chỉ hận lúc mình đến không ăn nhiều cơm, lúc này bụng ta đều đang sôi sục.

Đêm khuya, trong phòng tối om như mực, ánh trăng cũng chỉ lộ ra vẻ đáng thương như vậy, cái gì cũng không nhìn thấy. Ta bắt đầu niệm đạo đức giáo kinh, để mình trấn định.

Còn Lý Ma Tử ở bên cạnh dùng dao găm gọt gậy gỗ, vũ khí duy nhất chúng ta mang trên người, chính là thanh chủy thủ kia, cho nên bây giờ chúng ta phải chuẩn bị càng nhiều vũ khí, cho dù không thể giãy thoát, cũng phải cho đối phương một cái hạ mã uy!

Gió thổi lá cây ngoài cửa ào ào vang lên, ta còn có thể mơ hồ nghe được tiếng sóng vỗ bên hồ Thiên Long truyền đến, thật là kỳ quái, chúng ta ở đây cách hồ Thiên Long ít nhất cũng phải hai dặm, hồ Thiên Long bình tĩnh kia, rốt cuộc phải nhấc lên bao nhiêu sóng to gió lớn, mới có thể để cho chúng ta nghe được a.

Trong tiếng gió xen lẫn thanh âm xộc xệch, ta lập tức ghé tai sát vào trên cửa gỗ, cẩn thận nghe động tĩnh ngoài cửa.

Ta cảm thấy bốn người phân biệt theo bốn hướng Đông Nam Tây Bắc, bốn người vây quanh góc tường liền không động đậy nữa.

Đây là ý gì?

Ngay lúc ta đang suy tư, đột nhiên nghe thấy trong phòng tràn ngập mùi quái dị. Vị quái dị này có chút gay mũi, khiến ta nhịn không được hắt hơi mấy cái, tiếp theo liền có chút choáng váng đầu óc, buồn ngủ...

Không tốt, lại đặt thuốc cho chúng ta. Lúc này ta ý thức được tình huống phức tạp, nhảy lên liền đi bốn góc hẻo lánh, kiểm tra xem có cái ống mềm nào đưa vào hay không, mê dược khẳng định là thông qua ống êm phóng thích mà vào.

Quả nhiên, chúng ta phát hiện bốn cây nhuyễn quản từ trong khe hở tiến vào. Bất quá bây giờ không kịp ngăn cản, mê dược này dược tính rất lớn, ta cảm giác thân thể bắt đầu nhũn ra, ánh mắt mơ hồ di chuyển, rất nhanh ngay cả đứng thẳng cũng không ổn...

"Tiểu, tiểu có thể giải độc." Lý mặt rỗ mơ mơ màng màng nói, đồng thời bắt đầu cởi quần, chẳng qua vừa móc vũ khí gây án ra khiến hắn té xỉu trên mặt đất, không còn động tĩnh.

Ta cũng lập tức tê liệt trên mặt đất, đồng thời mặc niệm đạo đức lang, kích hoạt Đào Hồn Hoa, bảo trụ một tia lý trí cuối cùng của mình. Nếu hai ta đều ngất đi, ai biết được một giây tiếp theo cả hai ta sẽ biến thành miếng thịt bị nấu nước hay là bị nướng đỏ?

Ta cũng không biết hai thứ này rốt cuộc có dùng được hay không, chỉ có thể thử một lần. Kết quả khiến ta cảm thấy vui mừng là, cũng không biết là đạo đức kinh quỹ hay Đào Hồn Hoa đã phát huy tác dụng, ta vẫn còn có thể giữ được một chút lý trí, tuy rằng thân thể không thể động đậy, nhưng dù sao cũng tốt hơn chết không minh bạch, huống chi thể lực còn có thể từ từ khôi phục.

Chương thứ hai trăm linh tám, u linh chôn cất.

Ta ngược lại sau khi xuống núi không bao lâu, cửa đã bị mở ra, không có người vào. Ta biết rõ bọn họ đang thăm dò chúng ta, nếu bây giờ chúng ta đứng lên, bọn họ sẽ biết chúng ta còn chưa hôn mê, sẽ đóng cửa lần nữa.

Cũng may, thấy chúng ta không có động tĩnh liền có người tiến vào trò chuyện.

"Lão chi thư, chúng ta làm như vậy liệu có phải không tốt hay không?"

"Không tốt cái rắm." Người nói chính là Triệu lão ngu: "Ngươi muốn chết phải không? Hiện tại hy sinh hai người bọn họ để cứu sống người của cả thôn, ngươi cảm thấy ai có lợi hơn?"

"Vạn nhất bọn hắn thật sự có bản lĩnh, nói không chừng có thể trong tình huống không chết người, giải quyết hết đám thủy tinh chết tiệt kia."

"Đồ đần, hai tên này còn chưa mọc đủ lông lá, ngươi còn trông cậy vào bọn chúng là đại sư hay sao? Nói không chừng đến lúc đó lôi kéo thôn dân cùng chết, không bằng để cho bọn chúng chết một cách dứt khoát."

Nói xong, mấy người nhanh chóng nhấc ta lên, vận chuyển ra ngoài.

Mặc dù ý thức ta không rõ lắm, thậm chí ngay cả đối thoại của bọn họ đều nghe rất mơ hồ, bất quá ta vẫn nghe được mấy từ rất quan trọng, ví dụ như "Thủy tinh" cứu toàn thôn".

Thủy tinh, tám chín phần mười là Thi tán tinh rồi. Cứu toàn thôn, chẳng lẽ trước khi chúng ta tới chỗ này bọn họ đã biết người trong thôn gặp xui xẻo nên bị cổ mộ lấy mạng rồi?

Ta càng nghĩ càng sợ, càng cảm thấy đây ắt hẳn là thủ đoạn giết người của lão tặc Đoàn thúc kia!

Trong mơ màng màng, ta cảm giác mình bị đặt vào một khung khung gỗ, chờ người chung quanh rời đi, ta rất cố gắng mở mắt ra, lúc này mới kinh hãi phát hiện khung xương bằng gỗ lại chính là một cái quan tài.

Tầm mắt mơ hồ, ta không thấy rõ bộ dáng thật của quan tài, bất quá lại có thể cảm nhận được mùi thơm nhàn nhạt từ trên quan tài phóng ra.

Trước khi trong tay gia gia tiếp nhận mua bán âm vật, ta cũng đã làm qua không ít mối làm ăn cổ xưa, mà một ít lão mộc lâu năm, tự nhiên cũng ở trong phạm vi chơi phong cách cổ, từ trên cỗ hương khí nhàn nhạt này phán đoán, ta cảm thấy khối gỗ này rất có thể là Kim Ti Nam Mộc!

Đáy quan tài dưới thân bất bình, lộp bộp, ta lấy tay sờ soạng một hồi, cảm giác giống như đang sờ vào một số khối băng cứng. Cầm lên, nương theo ánh trăng cố sức nhìn, phát hiện là một ít kết tinh bằng thể rắn màu trắng.

Thi tán tinh, đây chính là thi tán tinh trong truyền thuyết a! Tên chó chết lại đem đáy hòm quan tài đều lấp đầy.

Đoạn thúc thật sự rất muốn tìm được thi tán tinh, tùy tiện phái hai người tới một nắm lớn, còn bảo chúng ta tới chỗ này để nộp mạng làm gì.

Ngay thời điểm ta đang oán giận không thôi, trong ánh mắt bỗng nhiên hiện lên một đạo hồng ảnh.

Ta giật mình, lập tức mở to hai mắt nhìn xem, lại phát hiện bóng dáng màu đỏ kia đã biến mất không thấy.

Vừa rồi tất cả lực chú ý đều tập trung vào Thi Tán, cho nên cũng không quá chú ý. Bất quá trong vô thức ta lại đem cái bóng màu đỏ kia, coi như là thân ảnh nữ nhân mặc váy đỏ.

Trong lòng ta biết rõ bóng người màu đỏ kia khẳng định sẽ vòng trở lại, cho nên nhìn không chớp mắt. Quả nhiên, không bao lâu sau, thân ảnh màu đỏ kia lại một lần nữa treo trên đỉnh đầu ta.

Các thôn dân lại tựa như không nhìn thấy hồng ảnh này, khiêng quan tài lên tiếp tục đi về phía trước.

Ta cẩn thận nhìn chằm chằm vào hồng ảnh, lại phát hiện hồng ảnh kia đúng là một cổ trang mỹ nữ kiều diễm như lửa!

Cô gái môi hồng răng trắng, mái tóc dài phiêu dật, trên người mặc tơ lụa màu đỏ, váy bồng bềnh, tư thái lung linh.

Nàng cứ thế trôi lên trên đầu ta, đôi mắt trong suốt thấy đáy, yên tĩnh nhìn chằm chằm ta, nhìn một hồi rồi lại còn nở nụ cười, sau đó bắt đầu từng chút một đè ta xuống.

Nàng ta làm cái gì vậy? Nàng rốt cuộc là quỷ hay thần tiên? Quỷ? Ít nhất nhiều năm như vậy, ta chưa từng thấy nữ quỷ xinh đẹp như vậy. Vô luận khí chất hay tư sắc, đều có thể nói là tiên nữ hạ phàm.

Đừng để nàng đẹp thế nào, ta cũng rõ ràng âm dương chúng ta tương xung, tốt nhất vẫn là đừng tiếp xúc với nàng, cho nên ta lập tức vịn quan tài muốn phản kháng.

Nhưng khí lực căn bản không có khôi phục, hơn nữa đối phương ép cho ta thở không nổi, ta căn bản là không có đường phản kháng. Trong tuyệt vọng, ta ngay cả dũng khí la hét cứu mạng cũng không có... Có trời mới biết những thôn dân kia còn tỉnh lại, sẽ làm ra chuyện gì?

Nữ quỷ kia nhẹ nhàng rơi vào trên người ta, sau đó không nhúc nhích, duỗi tay vỗ vỗ bờ vai của ta.

Ta thất kinh, nàng đang làm gì đó? Đang an ủi ta sao?

Ngay sau đó, nàng lại mở đôi môi anh đào đỏ mọng, cái lưỡi nhỏ trong suốt vươn ra, nhẹ nhàng gảy môi ta, cái cảm giác lạnh lẽo ngứa ngáy kia thật sự quá dễ chịu, thoải mái đến mức ta quên cả phản kháng.

Một đôi đầu lưỡi ôn thuận quấn quýt trong miệng ta, cái mặt nạ xinh đẹp kia khiến người ta say mê, ta quên hết tất cả cho nên trầm mê trong đó.

Trong nháy mắt, trong khoang miệng của ta chỉ còn lại tràn đầy hàn ý, nhưng mà rất nhanh cỗ hàn ý này liền bị một cỗ ấm áp xua tan, đầu lưỡi nhỏ biến mất, thay vào đó là cát trong miệng, cùng với cảm giác đâm đau nhức.

Ta lập tức nhổ ra cái gì đó trong miệng, mà khi ta nhìn thấy hạt cát kia, thì nháy mắt há hốc mồm.

Đây rõ ràng chính là Thi tinh tán!

Nghĩ lại cảnh tượng bản thân bị dụ hoặc vừa rồi thực sự là xấu hổ không chịu nổi. Bất quá ta biết chắc chắn Thi Tán đang giở trò quỷ, cũng không biết Thi Tán tinh này rốt cuộc có tà tính gì?

Khóe mắt ta bỗng liếc thấy, phía trên quan tài cách vách lại có một bóng đen đang lơ lửng. Bóng đỏ kia đang chậm rãi chìm vào trong quan tài chứa Lý Ma Tử.

Không xong. Trái tim của ta nhảy mạnh, Lý Ma Tử căn bản không đối phó được mỹ nữ váy đỏ kia, nói không chừng cho dù tỉnh lại cũng sẽ tranh đấu một phen với nữ vu nhân váy đỏ xinh đẹp mây mưa. Nếu nuốt Thi tán tinh, tên này đoán chừng không sống nổi.

Ta phải cứu hắn thế nào đây?

Giờ phút này, cảm giác ấm áp vẫn liên tục không ngừng truyền đến từ thân thể. Ta lập tức đưa tay sờ một cái, cảm giác nhiệt khí phát ra, đúng là Đào Hồn Hoa.

Đúng rồi, Đào Hồn Hoa, sao ta lại quên mất vụ này nhỉ.

Ta lập tức lấy Đào Hồn Hoa ra, giờ phút này Đào Hồn Hoa phát ra hào quang màu hồng nhàn nhạt, hẳn là còn có sức uy hiếp, có thể giúp đỡ đuổi nữ quỷ váy đỏ kia đi!

Trong lòng ta mừng rỡ, nhanh chóng ném Đào Hồn Hoa vào quan tài của Lý Ma Tử.

Hy vọng không bị thôn dân phát hiện, nếu bị bọn chúng phát hiện, hai ta không bị nữ quỷ váy đỏ chơi chết, cũng bị đám thôn dân này giết chết.

Điều đáng mừng chính là, các thôn dân vẫn chưa phát hiện, quan tài vẫn bị nhấc lên tiếp tục đi về phía trước.

"Mỹ nữ đừng đi, mỹ nữ đừng đi nha." Ngay trong lúc ta đang lo lắng sợ hãi, âm thanh hô to gọi nhỏ của Lý Ma Tử từ quan tài cách vách truyền đến. Ta thất kinh, tên này thật đúng là sắc mặt không đổi.

Lần này hỏng bét, thôn dân nhất định sẽ phát hiện, ta không để ý quá nhiều, vội vàng từ trong quan tài đứng lên: "Lý Ma Tử, lần này bị ngươi hại thảm rồi!"

Mà Lý Ma Tử lại mang vẻ mặt mờ mịt nhìn xung quanh, lại ngẩng đầu nhìn ta, không nhịn được cả người run rẩy: "Tiểu ca của Trương gia, ngươi... ngươi giải thích cho ta một chút, rốt cuộc chuyện này là sao?"

"Hả?" Ta ngờ vực cúi đầu nhìn thoáng qua, nhất thời cũng trợn tròn mắt.

Phía sau quan tài là một chi đội ngũ lít nha lít nhít, ít nhất cũng phải có trên trăm người, giống như người trong toàn thôn đều xuất động.

Những thôn dân này, tất cả đều mặc lên người, cầm đầu là hai người, trước ngực còn mang theo hoa hồng lớn, màu đỏ trắng xen kẽ, mang đến cho ta sức trùng kích mãnh liệt thị giác.

Càng khủng bố hơn là, tất cả các thôn dân đều ngẩng cao đầu, miệng mở ra, hàm đầy tinh thể màu trắng. Không cần phải nói, những bạch sắc tinh thể kia tự nhiên chính là thi tán tinh.

Hai mắt các thôn dân vô thần, ba bước dừng lại, ngửa mặt lên trời cầu nguyện một phen, sau đó tiếp tục đi về phía trước, lặp lại động tác này.

Bọn hắn lúc này, hẳn là bị Thi Tán Tinh mê hoặc tâm trí, cho nên cũng không rõ ràng hành vi của mình.

"Nhảy xuống, Trương tiểu ca, mau nhảy xuống đi." Lý mặt rỗ hô to: "Không nhảy xuống lần nữa là sẽ chết thôi!"

Ta lập tức nhìn về phía trước, phát hiện chúng ta lại bất tri bất giác đi tới hồ Thiên Long. Mấy người nâng quan tài, hoàn toàn đã khiêng quan tài tiến vào trong nước, nước đã không quá đầu gối của bọn họ.

Còn không đợi ta quyết định, Lý Ma Tử đã nhanh chóng nhảy khỏi quan tài: "Tiểu ca Trương gia, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Thừa dịp đám thôn dân này không thăm dò được hiện thực, mau mau nhảy đi."

Ta hít sâu một hơi, khó xử nói: "Nhưng mà... Chúng ta cứ như vậy nhảy xuống, các thôn dân chẳng phải đều gặp nạn sao?"

"Làm." Lý Ma Tử tức giận chửi ầm lên: "Con mẹ nó, đây là lúc nào rồi mà ngươi còn suy xét những thôn dân này. Bọn chúng đang lấy mạng đại ca của ngươi, ngươi đây là bị người bán còn nhân số người."

Ta hít sâu một hơi, nói: "Lý Ma Tử, ngươi mau về nghĩ cách liên lạc nam nhân an ủi đi, ta ở lại."

Lý mặt rỗ dùng ánh mắt nhìn quái vật nhìn ta, cuối cùng cắn răng rít lên mấy chữ: "Ngươi... Ngươi... Ngươi thật làm cho người ta vừa yêu vừa hận!"

Linh Thánh Nữ thứ hai trăm tám, thứ hai trăm tám...

Ta lắc đầu nói: "Mau đi đi! Nếu còn không đi, thôn chài nhỏ này sẽ gặp tai ương."

Lý Ma Tử tức giận giậm chân, tức tới mức muốn nhảy dựng lên nhưng không còn cách nào khác, cuối cùng đành cắn răng nói: "Mẹ nó, ngươi chết rồi lão tử nhặt xác cho ngươi! Sao lại gặp phải thứ cực phẩm như ngươi."

Nói xong Lý Ma Tử liền ném Đào Hồn Hoa cho ta: "Nhận lấy."

Ta nhìn hắn cười cười: "Cám ơn."

Kim Vô Chân, người không có người, là người cũng có khuyết điểm, khuyết điểm trí mạng của ta chính là lương thiện, hơn nữa cũng không thay đổi được gì.

Ta sẽ nhét Đào Hồn Hoa vào ngực, sau đó đột nhiên nhảy vào trong hồ nước.

Nhất thời, nước hồ lạnh buốt kích thích làm ta nhịn không được run rẩy.

Giờ phút này nước hồ Thiên Long đã dâng đến cổ của ta, nước hồ lạnh buốt ép cho ta không cách nào hô hấp. Nước trong hồ này không phải là lạnh bình thường, huống chi giờ phút này chúng ta đã tiếp cận tòa cổ mộ kia, lại đi vào bên trong, thật sự sẽ hoàn toàn bị chết đuối.

Hiện tại những thôn dân này đờ đẫn, căn bản không có ý thức tự chủ, nếu như ta khoanh tay đứng nhìn, bọn họ khẳng định không sống được.

Ta chỉ có thể chạy đến chỗ những người dân khác đang khiêng quan tài trước cùng, lôi thi tán tinh trong miệng ra.

Thi tán tinh vừa mới lấy ra, thân thể tên kia liền mềm nhũn, trực tiếp chìm vào trong hồ, tiềm thức của hắn bắt đầu ở trong hồ giãy dụa.

Ta không để ý tới hắn, vội vàng chạy đến trước mặt thôn dân đang khiêng quan tài khác, lấy thi tán tinh từ trong miệng bọn họ ra.

Cứ như vậy liên tiếp móc ba bốn người, rốt cuộc có người tỉnh lại, nhìn thấy ta móc thi chém tinh, nhất thời liền chửi ầm lên: "Tên khốn kiếp, ngươi chọc giận Hồng Linh Thánh Nữ, ngươi sẽ gặp báo ứng đấy."

Ta hung hăng trợn mắt nhìn đối phương, lạnh lùng nói: "Còn muốn sống nữa à, mau mau đánh thức thôn dân."

"Ngươi phá hủy nghi thức tế tự của bọn ta, nhất định phải chết, phải chết." Nói xong, người kia không chút do dự nhào về phía ta, vươn hai tay ra muốn bóp cổ ta.

Ta không nói hai lời, trực tiếp một cước đá bay qua, đạp bay thôn dân kia: "Ngu ngốc."

Lúc này, đại bộ phận thôn dân bị móc thi tán tinh đều khôi phục ý thức, tình cảnh này, làm cho bọn họ phẫn nộ dị thường, nhao nhao phát động công kích về phía ta.

Ta trực tiếp lặn xuống nước, đi tới bên bờ.

Khụ khụ, khụ khụ!

Những thôn dân kia vẫn chưa bị móc ra thi tán tinh, giờ phút này lại đồng loạt ho khan lên, đem Thi tán tinh trong miệng phun ra, thậm chí có mấy người còn ho ra máu tại chỗ.

Ta biết đây là nghi thức hiến tế bị phá hư, ý thức của các thôn dân bắt đầu khôi phục, lần này thì tốt rồi, ta cũng không cần nhọc lòng lần lượt đi cứu...

Những thôn dân kia ở trong nước phành phạch giãy dụa, khi bọn họ thoáng thanh tỉnh một chút, sau khi ý thức được dự mưu tế tự đã lâu thất bại, tất cả đều tuyệt vọng ngửa mặt lên trời thét dài, nghẹn ngào khóc rống, rống giận muốn tìm ta tính sổ.

Ta quay đầu bỏ chạy, đám người này đến tột cùng là bị thứ gì đó tẩy não vậy? Tại sao phải dùng sinh mệnh của mình mà đi tế tự tòa cổ mộ kia chứ?

Thật khiến người ta không hiểu.

Các thôn dân trải qua thi tán tinh giày vò, thân thể đã sớm rất yếu, cho nên chạy không được bao lâu liền bị ta triệt để vứt bỏ.

Ta thở phào nhẹ nhõm, ngồi nghỉ ngơi bên dưới một gốc đại thụ, nhìn về bờ hồ phía xa xa.

Bọn họ đứng thành một hàng bên bờ sông, nhìn quan tài gỗ Kim Ti Nam bị lũ lụt nuốt mất, than thở không thôi.

Cuối cùng vẫn là Triệu lão ngu đứng ra, giọng điệu ác độc nói: "rùa khốn kiếp, bất kể thế nào cũng phải bắt được hai tên đó, trêu chọc đến Hồng Linh Thánh Nữ. Nếu không thể để cho Hồng Linh Thánh Nữ dẹp được cơn tức giận này, chúng ta vẫn phải chết trên thủy tinh của Hồng Linh Thánh Nữ! Chỉ có cung phụng hai người bọn chúng cho Hồng Linh Thánh Nữ, chúng ta mới có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời."

"Tìm được hắn, nhất định phải tìm được hắn!" Các thôn dân đều giống như đánh máu gà, phẫn nộ quát: "Khi chọc giận Hồng Linh Thánh Nữ, Hồng Linh Thánh Nữ nhất định sẽ không buông tha chúng ta."

Một khi bị tẩy não rồi, mặc kệ đối phương đến tột cùng suy yếu bao nhiêu, cũng sẽ giống như đánh máu gà sung mãn tinh thần. Đám thôn dân này lập tức giống như hung thần ác sát, tìm tòi khắp nơi.

Trong lòng ta ai thán một tiếng, tà kình Thi Tán Tinh kia thật đúng là con trâu mẹ, có thể khiến nhiều thôn dân như vậy biến thành cái xác không hồn.

Ta vội vàng trốn ở sau gốc đại thụ, trong đầu vẫn đang suy tư, cái gọi là hồng linh thánh nữ, tại sao phải tẩy não đám thôn dân này? Vì sao lại để cho bọn họ không để ý đến sinh mệnh mà đi tế tự cổ mộ?

Đêm nay cuối cùng cũng miễn cưỡng tránh được, cả đêm không dám chợp mắt. Sau khi trời sáng, ta đã thể xác và tinh thần đều phế, nhưng ta không buồn nghỉ ngơi, trực tiếp đi vào thôn xem xét tình huống.

Bọn họ nói Hồng Linh Thánh Nữ, chắc sẽ không bỏ qua cho thôn dân nhỉ?

Dù sao chuyện Hồng Linh Thánh Nữ dặn dò thôn dân cũng không được thuận lợi hoàn thành, Hồng Linh Thánh Nữ nhất định sẽ trừng trị đám thôn dân này.

Hiện tại ta cảm thấy những thôn dân này hẳn là bị dùng "Hồng Linh Thánh Nữ" làm đồ đằng tà giáo tổ chức tẩy não rồi, các đời tà giáo không phải đều dùng phương thức này mê hoặc dân chúng sao?

Chẳng qua tên đầu dê của tà giáo này chỉ là quỷ mà thôi.

Ta lặng yên không một tiếng động lẻn vào trong thôn, nấp trên một cây hòe già tươi tốt, quan sát động tĩnh bên dưới.

Tính toán thời gian, Lý Ma Tử gần như cũng trở về rồi, cho nên sức lực trong lòng ta cũng tăng thêm vài phần.

Hiện tại chẳng qua là buổi sáng sáu ngày, thôn dân mệt nhọc cả ngày, vẫn chưa rời giường.

Mà lúc này, một trận tiếng thét thê lương cắt đứt phần yên tĩnh này, một phụ nữ từ trong phòng mình chạy ra, làm cho ta kinh hãi là, trên người nàng lại nhiễm đầy vết máu, nhìn thấy mà giật mình.

"Người đâu, người đâu tới đây, cây cột nhà ta xảy ra chuyện rồi." Người phụ nữ trung niên quá kinh hoảng, còn chưa chạy tới cửa đã ngã lăn ra đất, lăn lộn mấy vòng tại chỗ.

Rất nhanh, liền có thôn dân chạy tới, hỏi thăm sơ qua tình hình phụ nữ trung niên, sau đó kéo người chung quanh.

Chốc lát sau, thôn dân kia liền dẫn một nhóm lớn người đi vào phòng. Ngay sau đó là liên tiếp tiếng nôn mửa, tiếng kêu hoảng sợ, còn có thanh âm quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

"Hồng Linh Thánh nữ, bây giờ chúng ta đi bắt tế phẩm, người bớt giận đi, bớt giận đi!" Ta thấy Triệu lão ngây ngây là từ trong phòng quỳ xuống, những thôn dân khác cũng đều như thế. Sau khi bò ra, Triệu lão ngốc lập tức tụ tập thôn dân, ngữ khí kiên quyết nói: "Hồng Linh Thánh Nữ nói, nếu như tìm không thấy hai cái tế phẩm đào tẩu kia, đừng nói chi là vinh hoa phú quý, kim ngân bảo tàng, ngay cả mạng sống cũng chỉ là si tâm vọng tưởng."

Các thôn dân đều sợ hãi, nơm nớp lo sợ bảo Triệu lão giả nói với Hồng Linh Thánh Nữ, bọn họ sẽ đi bắt tế phẩm ngay bây giờ.

Nói xong, các thôn dân liền vội vàng kết thành từng nhóm chạy về hướng hồ Thiên Long, đi bắt ta.

Chờ sau khi các thôn dân đều chạy đi, ta như ma xui quỷ khiến từ trên cây đại thụ trượt xuống, muốn đi xem cái tên gọi cột kia đến cùng là chết thảm như thế nào?

Còn chưa vào cửa, đã có một mùi máu tươi nồng nặc xộc vào mặt, mùi vị kia quả thực khiến người ta khó chịu.

Ta hít sâu một hơi, bịt mũi từng bước một đi lên phía trước.

Khi ta thấy tình cảnh trong phòng, lại một lần nữa sợ hãi.

Một cỗ thi thể khô quắt treo trên xà nhà, thi thể đang chuyển động, máu tươi từ trên mặt từng chút từng chút rơi xuống.

Mà thi thể đâu còn có mặt mũi a, da mặt giống như là bị người ta kéo xuống, chỉ còn dư lại bắp thịt đẫm máu, ghê tởm không thôi.

Mà khuôn mặt kia, lại bị dán ở trên cửa gỗ phòng ngủ! Ngũ quan trống rỗng, phảng phất có linh tính, gắt gao nhìn chằm chằm ta, ta nhìn thấy da đầu phát tê, nhịn không được toàn thân nổi lên một tầng da gà.

Ta sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau, chuẩn bị rời khỏi nơi này, cảnh tượng thật khiến người ta không thoải mái.

Mà làm cho ta tuyệt đối không nghĩ tới là, nhưng vào lúc này, trước mắt ta bỗng nhiên hiện lên một bóng đen, ngay sau đó liền cảm giác cổ xiết chặt, mát lạnh, cổ họng giống như bị nghẹn vật gì đó.

Có người dùng dây thừng trói cổ ta lại! Ta kinh hãi, trong vô thức muốn quay đầu nhìn lại.

Khoé mắt liếc qua một người áo đen, nhìn không thấy bộ dạng của hắn, bất quá lại có thể cảm nhận được sát khí mãnh liệt từ trên người hắn phóng xuất ra.

Đây hẳn không phải thôn dân của bản thôn, bởi vì thân ảnh này ta cũng chưa quen thuộc.

Đối phương có khí lực thần kỳ, chỉ sợ là xuất thân luyện gia tử. Ta duỗi hai tay ra ý đồ phản kháng, đối phương lại mạnh mẽ túm cổ ta, kéo ngã ta xuống đất, ta phẫn nộ giãy dụa, nhưng bất luận thế nào cũng không tránh thoát được.

Đối phương cưỡi trên người ta, đè ta dưới chân. Hắn đeo khăn che mặt màu đen, không thấy rõ bộ dáng, thế nhưng đôi mắt kia, ta lại cảm giác rất quen thuộc, hình như đã từng thấy ở đâu đó.

Thế nhưng, rốt cuộc đã gặp qua nơi nào? Ta cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, bởi vì ta thật sự sắp ngạt thở rồi.

Ta tuyệt vọng giãy dụa, vớ được một cái ghế đặt trên người hắn, cái ghế theo tiếng vỡ. Hắn vẫn vững như bàn thạch chộp lấy cổ ta, khóe mắt mang theo khoái ý giết người trào phúng...

Lại phải trải qua tình cảnh sống chết ngàn cân treo sợi tóc như vậy sao?

Ta chỉ là cảm thấy tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, đại não hít thở không thông, sức lực trên người cũng chậm rãi bị rút khô... Xong rồi, lần này thật sự xong rồi. Chỉ là trước khi chết chưa thể làm rõ hung thủ giết người, khiến ta rất không cam lòng.

Ngay khi ta cơ hồ buông tha ngăn cản, bỗng nhiên một vật nhỏ từ trên xà nhà nhảy xuống, lập tức dán chặt lên trên mặt Hắc y nhân, kêu lên chi chi quái dị.

Mà người áo đen lập tức luống cuống, lại phát ra một tiếng hét thảm, sau đó nhanh chóng buông dây thừng trên cổ ra, lật từ trên người ta xuống.

Ta tham lam hít thở không khí mát mẻ, sau đó nhìn hướng của hắc y nhân.

Người áo đen kia lăn lộn trên mặt đất, hai tay ôm mặt. Mà trên mặt hắn là một con chuột toàn thân phủ lông đỏ, đang dính chặt như con nhím, mặc cho người áo đen kéo thế nào cũng không thể kéo được con chuột xuống.

Ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân, ta hoảng sợ nhìn về phía cửa ra vào, còn tưởng là thôn dân trở về.

Bất quá khi ta nhìn thấy thân ảnh thấp bé hèn mọn của Thử tiền bối, lập tức vui vẻ. Thử tiền bối thật đúng là giống một con chuột bốn biển là nhà, ở đâu cũng có thể nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Thử tiền bối nhìn ta cười hắc hắc, lộ ra hai cái răng cửa lớn: "Tiểu tử, chịu thiệt rồi chứ? Nói xem lần này nên báo đáp ta thế nào."

Ta thở hồng hộc phất tay: "Thế nào cũng được, trước tiên bắt được gia hỏa này rồi nói!"

"Vâng vâng." Thử tiền bối lập tức sảng khoái đáp ứng, đồng thời trong miệng lẩm bẩm.

Chương thứ hai trăm tám mươi hai, Trương gia lục mạch...

Thử tiền bối bắt đầu niệm chú, con chuột lông đỏ kia lập tức nổi điên cắn xé.

Đối mặt với một con chuột, người áo đen không ai bì nổi lại không có sức hoàn thủ, chỉ biết kêu khóc liên tục.

Việc này không nên chậm trễ, ta tranh thủ thời gian đi qua, chuẩn bị dùng dây thừng trói lại người áo đen!

Không nghĩ tới Hắc y nhân này lại kiên cường như vậy, đến thời khắc mấu chốt vậy mà ngay cả mặt mũi cũng không cần nữa... Hắn thấy không kéo được con chuột lông đỏ kia, liền dứt khoát dùng dao cắt luôn cả khuôn mặt của mình, rồi ném lung tung sang một bên, sau đó từ trên cửa sổ nhảy ra ngoài.

Thử tiền bối kinh hãi trợn mắt há hốc mồm: "Gia hỏa này chẳng những hung ác với người khác, đối với mình cũng tàn nhẫn!"

Nói xong liền muốn đuổi theo.

Bất quá mặc dù người áo đen kia không có mặt mũi, nhưng thân thủ cũng không bị ảnh hưởng, đã sớm biến mất trong rừng cây rậm rạp bên ngoài thôn.

Ta hít sâu một hơi, nhớ lại chuyện lúc trước, trong lòng vẫn còn sợ hãi như cũ. Lần này nếu không nhờ Thử tiền bối, ta tám chín phần mười sẽ xong đời.

Ta ngay cả cảm ơn Thử tiền bối cũng vô cùng chân thành: "Tiền bối, lần này thật sự là phiền toái ngài! Là ngài cứu ta một mạng."

Vẻ mặt hăm hở của Thử tiền bối cười bỉ ổi: "Miệng miệng nói một chút sao? Không chuẩn bị chút thực tế nào à?"

Ta mỉm cười: "Tiền bối, ngài muốn bảo bối gì cứ nói!"

Trong nhà Thử tiền bối cũng không thiếu tiền, cũng không thèm để ý mỹ nữ chút nào, cũng chỉ có âm vật mới có thể gợi lên sự hứng thú của hắn.

Thử tiền bối nói: "Ta không yêu cầu gì khác, chờ xong việc rồi, giúp ta đến tòa cổ mộ kia vớt ba cân Thi tán tinh là được."

Ta gật đầu một cái: "Cái này không thành vấn đề, trong ngôi mộ đó không có gì khác, hết lần này tới lần khác cứ thi tán tinh nhiều."

"Được, đây là ngươi nói đấy, tiểu tử ngươi đừng hối hận! Đi, cùng Lý Ma Tử gặp mặt đi."

Thử tiền bối xuất hiện ở đây khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn, dọc theo đường đi hắn hỏi vì sao xuất hiện tại hồ Thiên Long. Thử tiền bối nói cho ta biết, nam nhân thương cảm không tiện nhúng tay chuyện này, cho nên ủy thác hắn đến giúp đỡ.

Ta rất kinh ngạc hỏi, vì cái gì con trai thương không tiện nhúng tay vào chứ?

Thử tiền bối thần bí cười nói: "Đây là chuyện nhà chúng ta, hắn là một ngoại nhân nhúng tay, vậy thì hỏng quy củ rồi."

Ta thất kinh, tin tức Thử tiền bối ẩn chứa trong những lời này quá lớn, trong thời gian ngắn ta đúng là không làm rõ được, chỉ là khó hiểu nhìn Thử tiền bối.

Thử tiền bối chắp tay sau lưng nói: "Tiểu tử ngươi cả ngày giao thiệp với âm vật, đoán chừng ngay cả lão tổ tông của mình là ai cũng không biết a?"

Ta ngay cả lắc đầu, ta thật đúng là không rõ ràng lắm.

"Giang Bắc Trương gia chúng ta, tại triều Thanh trước kia, chính là đệ nhất âm vật giới nghiền ép Long Tuyền sơn trang đệ nhất long giới. Bất quá hiện tại giang bắc Trương gia phân liệt thành sáu mạch, sáu mạch này đều tự thành một phái, có hỗn loạn càng ngày càng thảm hại, có cái càng thêm cường thịnh, nhưng cho dù cường thịnh hơn nữa thì sao? Từ đầu đến cuối không còn quang cảnh Giang Bắc Trương gia năm đó..."

"Bất quá cũng đừng coi thường sáu mạch này của Trương gia, ngày thường bọn họ không để ý lẫn nhau, thậm chí vì tranh một kiện bảo bối mà chém chém giết giết. Nhưng nếu Long Tuyền sơn trang dám tiêu diệt Trương gia Giang Bắc, sáu mạch này khẳng định sẽ một lần nữa tụ họp lại, vứt bỏ ân oán, liều chết ngươi ta sống với Long Tuyền sơn trang!"

"Cho nên Long Tuyền sơn trang suy nghĩ xem nên xóa bỏ, liền nghĩ ra một cái độc chiêu, đó chính là đánh tan tất cả sáu mạch của Trương gia! Đầu tiên tự nhiên phải bắt đầu từ nhất mạch yếu nhất bắt đầu, nhất mạch nhà các ngươi truyền tới trên tay ngươi, xem như triệt để xong, cũng chỉ có ngươi kế thừa hương hỏa, hơn nữa còn là chủ nhân một bình bất mãn đầy nửa bình, muốn diệt ngươi như chơi đùa."

Thử tiền bối chậm rãi nói, mà ta thì trực tiếp trợn tròn mắt. Đây rốt cuộc là tình huống gì, một âm vật vòng quanh, lại phức tạp giống như giang hồ... Ta trợn mắt há hốc mồm nhìn Thử tiền bối, mặt đầy nghi vấn.

Thử tiền bối xua tay: "Được rồi, bớt nói nhảm đi, nhanh đi tới gặp Lý Ma Tử! Vạn nhất hắn bị thôn dân bắt thì thảm rồi."

Ta gật gật đầu, căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều, vội vội vàng vàng đi theo Thử tiền bối tìm Lý Ma.

Bọn họ mới rời khỏi thôn, liền thấy thôn dân đông đúc trở về. Ta phát hiện thần sắc của từng người trong thôn đều phấn khích, kích động không thôi, cũng không biết rốt cuộc đã gặp chuyện gì vui?

Thử tiền bối đẩy ta một cái: "Trông thấy trong thôn có thằng lùn nào không? Ngươi đi lừa thằng lùn kia lặng lẽ bắt về, hỏi hắn xem chuyện gì xảy ra."

Ta hít sâu một hơi, liền bôi lên mặt mình một chút bùn, sau đó lẫn vào mặt cuối cùng đội ngũ thôn dân.

Ả lùn kia tựa hồ bị thương, đi lên thập phần gian nan, bất tri bất giác liền tụt lại phía sau.

Thừa dịp thôn dân khác không chú ý, ta nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai ải tử. Ải tử nhất thời ngơ ngác một chút, chậm rãi quay đầu lại nhìn

ta.

Ta nhìn hắn mỉm cười, còn không đợi hắn kịp phản ứng, liền một tay chụp vào cổ họng của hắn, đè trên mặt đất, khiến hắn không cách nào nhúc nhích.

Ánh mắt sợ hãi của hắn dần dần trở nên phẫn nộ, giống như ta đã ngủ với vợ mình vậy. Phẫn nộ cực đoan, lại làm cho khí lực của hắn không khỏi tăng lên rất nhiều, liều mạng chống cự.

Một mình ta cũng không ấn được hắn, hắn lập tức có thể xé cánh tay ra, như vậy sẽ kinh động tới toàn thể thôn dân.

Thử tiền bối thấy thế, vội vàng tới hỗ trợ. Bất quá Thử tiền bối không thi triển bàng môn tà đạo, chính là một lão đầu bình thường, căn bản là không có nhiều khí lực.

Rơi vào đường cùng, Thử tiền bối đành phải niệm chú trong miệng, triệu tới bản mạng chuột của hắn, nhào lên mặt Ải Tử này, gã này lập tức từ bỏ chống cự, ngất đi.

Ta nhẹ nhàng thở ra, không có thời gian dừng lại ở đây lâu, nhanh chóng vác Ải Tửu lên vai, thừa dịp thôn dân chưa phát hiện ra chúng ta, liền vội vàng chạy đi.

Chạy chưa được bao xa chợt cảm thấy trên cổ mát lạnh, một lưỡi liềm gác lên cổ ta.

Ta lập tức ngây ngẩn cả người, tâm đã nguội lạnh hơn phân nửa, đám thôn dân chết tiệt kia khẳng định đã phái người ở đây bố trí mai phục!

Thử tiền bối giật mình kêu lên: "Lý Ma Tử, ngươi làm gì vậy."

Tình huống gì vậy? Đầu óc ta không đủ dùng, kẻ uy hiếp ta lại là Lý Ma Tử? Ta quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện quả nhiên là Lý Ma Tử.

Giờ phút này Lý Ma Tử không ngừng phẫn nộ, hai mắt ửng đỏ, hàm răng nghiến lại kêu khanh khách: "Khu Thử tiền bối, ngươi không nên để hắn lừa. Hắn đã chết, hắn căn bản không phải tiểu ca của Trương gia."

"Ngươi ăn nói bậy bạ cái gì." Ta hung hăng trợn mắt liếc Lý Ma Tử: "Ta không phải Trương Cửu Lân, ngươi đúng không?"

"Tiểu ca của Trương gia đã chết, ta chính mắt nhìn thấy." Lý Ma Tử lạnh lùng nói.

Ta đột nhiên cảm thấy không hiểu ra làm sao, Lý Ma Tử này rốt cuộc phạm vào tội gì? Vì vậy lập tức hỏi hắn rốt cuộc là chuyện gì.

Lý mặt rỗ bèn đem sự tình một năm một mười nói ra.

Nguyên lai vừa rồi lúc Lý mặt rỗ trốn ở đây, bỗng nhiên nhìn thấy đám thôn dân kia đi ngang qua, vẻ mặt hưng phấn giống như đang đánh một chiến đội.

Phản ứng đầu tiên của Lý Ma Tử là ta bị thôn dân bắt được, cho nên các thôn dân mới hưng phấn như vậy!

Cho nên Lý Ma Tử đặc biệt chú ý tới đám người, quả nhiên tìm được thân ảnh của mình trong đám người.

Lúc đó ta ngơ ngơ ngác ngác, từng bước lung lay, giống như uống say, thậm chí ngay cả bước đi cũng có chút bất ổn.

Các thôn dân túm lấy ta, chậm rãi quay về thôn làng.

Lý mặt rỗ biết hành sự lỗ mãng chỉ hại ta, cho nên lúc ấy vẫn chưa chạy ra cứu người.

Không ngờ các thôn dân vừa rời đi, ta lại xuất hiện ở đây, trong thời gian ngắn như vậy, ta không thể trốn ra khỏi tay thôn dân, cho nên Lý Ma Tử mới có thể biến ta thành kẻ giả mạo.

Sau khi Lý Ma Tử nói xong, ta cũng hoang mang, làm sao còn có thể có một mình ta nữa chứ?

Vừa rồi ta cũng không cẩn thận quan sát những thôn dân này, cho nên cũng không biết Lý Ma Tử này nói rốt cuộc là thật hay giả.

Nhưng vào lúc này, Thử tiền bối bỗng nhiên chạy tới, một tay chặn lại miệng của ta.

Ta kinh hãi, Thử tiền bối sẽ không phải cũng cho rằng ta là giả mạo chứ? Ta vừa muốn tranh luận, Thử tiền bối lại lập tức nói: "Đừng nói chuyện, để ta xem một chút..."

Chỉ thấy Thử tiền bối cẩn thận kiểm tra đầu lưỡi cùng miệng của ta, sau một lát khuôn mặt liền âm trầm xuống, trong nét mặt tựa hồ mang theo một tia sợ hãi.

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

Thử tiền bối nói: "Ngươi đã từng nuốt qua Thi Tán Tinh phải không?"

Ta bỗng nhiên nhớ tới nữ quỷ áo đỏ kia đang thoả thích hôn sâu trên người ta, liền gật gật đầu.

Thử tiền bối vỗ đùi: "Lần này hỏng bét rồi, mạng của ngươi bị phục chế qua, đặt ở trên người một người khác. Lúc đó tia sáng lờ mờ, Lý Ma Tử nhìn không rõ lắm, cho nên tưởng tên giả kia là ngươi, dù sao khí tràng tương tự, chỉ có ánh mắt khác biệt mà thôi."

"Nếu những thôn dân kia đem ngươi thu thập lại một người khác, ngươi cũng sẽ bị liên luỵ đấy, xem ra chúng ta phải về thôn một chuyến rồi! "

Ta sửng sốt, quả thực không thể tin được tất cả những thứ nghe được này, mệnh cách của ta bị phục chế? Mệnh cách làm sao có thể bị phục chế? Hơn nữa cho dù là người quen cũ như Lý Ma Tử vậy mà cũng không nhận ra đối phương là giả mạo.

Nói cách khác, một khi đối phương bị thôn dân băm thành tám khối, ta thật sự sẽ gặp tai ương.

Thật sự là quá xui xẻo, ngàn phòng vạn phòng vẫn không thể phòng ngự, ta chỉ có thể hỏi Thử tiền bối có biện pháp nào bổ cứu hay không thôi.

Thử tiền bối trầm mặc chốc lát, nói: "Không còn cách nào, chỉ có thể cường hành cướp người kia về, phá quan hệ mệnh cách giữa các ngươi."

Ta lập tức gật đầu biểu thị đồng ý.

Lý Ma Tử vẫn còn trong trạng thái ngơ ngác, ngây ngốc hỏi Thử tiền bối: "Tên này có thật là Trương gia tiểu ca?"

Thử tiền bối gật gật đầu: "Đương nhiên."

Lý mặt rỗ thở phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa không khỏi co quắp trên mặt đất: "Tạ ơn Thiên Địa, ngươi chưa bị bắt đi đâu."

"A, gia hỏa này là ai?" Nhưng vào lúc này, Lý Ma Tử bỗng nhiên chỉ vào gã lùn bị ta bắt được hỏi.

Ta ngay cả vội vàng nói: "Đây là một thôn dân nhỏ, chúng ta từ trong miệng ông ta, khẳng định có thể biết được rất nhiều chuyện trọng yếu!"

Chương thứ hai trăm tám mươi ba mệnh cách buộc chặt...

Lý Ma Tử nói: "Tên gia hoả này hình như có điểm gì đó không đúng, vì sao hắn cứ trừng mắt với ngươi vậy?"

"Vậy sao?" Ta tò mò cúi đầu, phát hiện quả nhiên ải tử trừng đôi mắt to hơn chuông đồng, gắt gao nhìn chằm chằm ta.

Trong ánh mắt kia, tựa hồ tràn đầy uy hiếp vô hạn, làm ta không rét mà run. Ta đột nhiên cảm giác, hắn căn bản không phải là một thôn dân bình thường.

Ta căm giận nhìn hắn ta: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Khóe miệng ải tử nhếch lên một đường cong, cười vô cùng âm hiểm: "Phu quân, ta chờ chàng đây."

Giọng nói của hắn kỳ quái, nghe mà trong lòng lạnh lẽo, gia hỏa này quả nhiên đã không còn là thôn dân, mà là bị vong linh quấn thân.

Đầu tiên ta lùi về sau, cảnh giác nhìn nó, dù sao trên người cũng không mang theo pháp bảo đối phó Âm Linh, chỉ có thể cẩn thận mới được.

Thử tiền bối cũng ý thức được gia hỏa này không bình thường, trong miệng lẩm bẩm.

"Phu quân, ta chờ ngươi đấy." Ải Tử lại cười, ta chợt nhìn thấy, miệng hắn tựa hồ từ giữa nứt ra một khe hở, trong khe hở còn có chút bạch quang nhàn nhạt mắt thường có thể thấy được.

Cái khe kia giống như là cắt cơ hội vậy, đang cắt mặt hắn thật nhanh, giống như muốn từ giữa cắt thành hai nửa vậy.

Ta biết ta căn bản ngăn không được hắn, chỉ có thể đứng ở một bên thúc thủ vô sách.

Lý Ma Tử kinh ngạc kêu lên: "Mau nhìn, trên cổ thằng này có dấu tay đen."

Ta lập tức nhìn về phía cổ đối phương, quả nhiên, trên cổ của hắn, một cái thủ ấn màu đen nhìn thấy mà giật mình, cái khe kia chính là từ giữa bàn tay màu đen chậm rãi tách ra.

Không cần phải nói, tên này trước đây cũng từng tham dự trộm cổ mộ, từ đó để lại dấu tay trên người.

Đến cùng là thứ gì để lại vết đen trên người thôn dân trẻ tuổi này, ta không rõ, nhưng bọn hắn chết vì sao, khẳng định cùng hắc thủ không thể thoát khỏi.

Thôn dân thứ nhất bị chém ngang hông, thôn dân thứ hai bị lột da mặt, bộ dáng người này tựa hồ bị cắt thành hai nửa.

...Mỗi lần chết đều tuyệt tình như vậy. Rốt cuộc vong linh này có bao nhiêu oán khí?

Mặc dù vết nứt kia đã cắt từ đầu đến chân, một vũng máu to theo khe hở chảy ra ngoài, bất quá Ải Tử vẫn duy trì nụ cười, hai mắt gắt gao nhìn ta, trong cổ họng phát ra thanh âm mơ hồ không rõ: "Phu quân, ta chờ ngươi đấy."

Ở dưới mí mắt của ta, vong linh này lại hung hăng ngang ngược như thế, thật đáng buồn là chúng ta lại không hề có lực hoàn thủ... Điều này làm cho ta đột nhiên cảm thấy chính mình thật là vô dụng.

Rốt cuộc, thân thể ả lùn kia cũng bị cắt ra làm hai, nội tạng đều chảy ra, đặc biệt là óc, càng là lao ra ngoài thật xa.

Mà nhìn hắc thủ ấn kia, lại hóa thành viên bi màu trắng, từng chút từng chút bị máu tươi hòa tan, viên bi màu trắng kia, hẳn cũng là thi tán tinh?

Ta lần nữa không nhịn được nôn mửa.

Thử tiền bối nhìn qua thi thể, vô cùng đau đớn mà mắng một câu: "Thứ này thật sự quá độc ác!"

Không nghĩ tới Thử tiền bối bề ngoài ích lợi lại có lòng đồng tình.

Hiện trường có một trận mùi máu tanh, mà Vong Linh kia hiển nhiên cũng đã rời thi thể, biến mất không thấy. Thử tiền bối liền mang theo chúng ta đi tới thôn trang.

Ta hỏi Thử tiền bối có kế hoạch gì không, có thể giải trừ mệnh cách buộc chặt của ta được không?

Thử tiền bối nói đến lúc đó tùy cơ ứng biến đi, nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể để cho ta chui đầu vào lưới, để thôn dân tha cho tên giả mạo kia đi, đến lúc đó hắn lại nghĩ biện pháp giải trừ mệnh cách buộc lại.

Tự chui đầu vào lưới... Bốn chữ này nghe mà kinh hồn bạt vía, xem ra Thử tiền bối cũng bất lực rồi. Ngay cả tổn hại như vậy, biện pháp lừa gạt như vậy cũng nghĩ ra được.

Không có biện pháp, thật sự không có cách nào, ta cũng chỉ có thể dùng loại phương pháp này thôi.

Rất xa, chúng ta nghe thấy trong thôn truyền đến một trận thanh âm khua chiêng gõ trống, rất náo nhiệt. Ánh lửa nơi cửa thôn xông lên trời, không biết xảy ra chuyện gì.

Bọn ta lập tức chạy nhanh tới, nấp trong góc quan sát.

Chỉ thấy chính giữa cửa thôn, nhóm lên một đống lửa trại, các thôn dân đang xếp hàng châm củi vào trong lửa trại.

Những thôn dân này đều mặc rất vui vẻ, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, thỏa mãn mà lại tự hào nhìn xem hết thảy.

Mười mấy thôn dân tới gần đống lửa, trong tay còn cầm chiêng trống cùng Chử Bằng, thổi giống như hôn lễ.

Nhưng vào lúc này, một cửa phòng mở ra, một bóng người quen thuộc từ trong phòng đi vào.

Sở dĩ nói quen thuộc cũng không phải là vì bộ dáng quen thuộc, mà là vì đối phương có cảm giác rất quen thuộc với ta. Dù sao thì mạng của hai người chúng ta cũng chỉ là một mà thôi.

Ta muốn nhìn rõ mặt đối phương, bất quá bởi vì lửa cháy hừng hực, hơn nữa đối phương đầu đội kim quan, trên mặt đeo mạng che mặt, cho nên nhìn cũng không quá rõ ràng, chỉ là ánh mắt kia thật sự giống với ta.

Trên người đối phương lại mặc trang phục của tân lang cổ đại, eo treo hoa hồng, từng bước một đi tới lửa trại.

Ta rất muốn biết rốt cuộc gia hỏa này đang làm cái gì.

Giây tiếp theo, những thôn dân kia, lại đồng loạt lau mặt đất, tiền giấy, phòng giấy, toàn bộ ném vào trong lửa trại. Sau đó một "ta" khác mặc y phục tân lang, cũng ý thức mơ hồ đi vào trong lửa trại.

Ta thất kinh, vội vàng hỏi Thử tiền bối, tên này sẽ không dẫn lửa tự cháy đấy chứ?

Thử tiền bối chau mày nói: "Khả năng có lẽ vẫn là rất lớn..."

Tim ta lập tức đập nhanh: "Vậy chúng ta nên làm gì? Nếu hắn bị đại hỏa thiêu chết, ta còn đường sống không?"

Thử tiền bối nói: "Khẳng định không sống được, một khi kẻ giả mạo kia bước vào trong lửa, ngươi không những sẽ mất mạng tại chỗ, linh hồn còn có thể kết thành minh hôn với Hồng Linh Thánh Nữ, đến lúc đó mấy kiếp cũng không thoát khỏi."

"Vậy con mẹ nó làm sao bây giờ?" Ta nhất thời nóng nảy, ta không thể trơ mắt nhìn mình toi mạng.

Thử tiền bối cắn răng một cái, nói: "Không có biện pháp, chỉ có ngươi tự chui đầu vào lưới rồi! Ngươi cố gắng kéo dài thời gian, chờ ta giải trừ mệnh cách trói lại, liền đi cứu ngươi."

"Được rồi." Ta chỉ có thể căng da đầu đáp ứng: "Tiền bối, lần này ngài nhất định phải để ý! Ngài sơ sẩy một chút, cái cần chỉ có tính mạng của ta."

Thử tiền bối cười hèn mọn nói: "Yên tâm đi, ta làm việc mà ngươi còn chưa yên tâm sao?"

Ta không nói gì cả, chính vì là chuột tiền bối ngươi làm việc nên ta mới không yên tâm.

Ta hít sâu một hơi, dứt khoát từ chỗ ẩn thân đi ra ngoài.

Lực chú ý của các thôn dân đều đặt ở trên đống lửa, cũng không chú ý tới sự xuất hiện của ta, ta nổi giận gầm lên một tiếng: "Dừng tay!"

Tiếng gõ chiêng gõ trống của các thôn dân lúc này mới ngừng lại, những người vây quanh đống lửa đốt giấy đồng tiền cũng ngừng lại. Kẻ giả mạo mặc y phục tân lang kia, cũng đứng ở vị trí cách đống lửa khoảng nửa thước, ánh mắt thăm thẳm nhìn ta, sau đó tháo tấm lụa đen trên mặt xuống.

Trông thấy khuôn mặt dưới lớp lụa đen, ta nhịn không được mà run lên một cái.

Chẳng phải là người áo đen đánh lén ta lúc ban ngày sao? Da mặt của hắn bị chính mình xé mất, hiện tại cả khuôn mặt hắn đều đã biến thành khô lâu, mùi hôi thối nồng đậm, khiến người buồn nôn.

Nó tháo mũ miện xuống, mái tóc cũng không nguyên vẹn, dính chặt cùng một chỗ với máu, trông vô cùng ghê tởm.

Mặc dù như vậy nhưng sau nhà này vẫn còn sống, quả thật khiến người ta không dám tin tưởng.

Hắn đang dùng phương thức này, uy hiếp ta hiện thân đó! Ta cắn chặt răng, phẫn nộ nhìn hắn.

"Cuối cùng cũng tới, ha ha." Hắn nở nụ cười ngông cuồng, không còn bờ môi, hàm răng của hắn hoàn toàn lộ ra ngoài, thanh âm khàn khàn, mơ hồ không rõ.

Các thôn dân nhanh chóng chạy lên, bao vây ta lại.

Ta khỏe một hồi đau đầu, kế hoạch chỉ sợ sẽ không thuận lợi như vậy, tên này rõ ràng là muốn đào hố dẫn ta chui vào trong, làm sao có thể để cho Thử tiền bối dễ dàng cướp đi, giải trừ mệnh cách của chúng ta trói buộc? Cứ như vậy, ta sẽ gặp phiền phức lớn.

Trừ phi cứng rắn đến, nếu không căn bản không có khả năng bắt được tên kia, giải trừ quan hệ trói buộc.

"Bắt lấy hắn!" Đối phương lạnh lùng nói.

Ta không phản kháng, bởi vì trong lòng ta rõ ràng hơn ai khác, cho dù ta chạy trốn, thì có thể làm được gì chứ? Đối phương vẫn dùng cách này, bức bách ta hiện thân.

Hiện tại chỉ có thể hy vọng đối phương có thể sơ sẩy, bị Thử tiền bối cùng Lý mặt rỗ bắt được.

Các thôn dân ùa lên, cột lại năm bông hoa của ta.

Trong một trạch viện khác, một nhóm người lao ra, đám người kia mang theo một bộ quan tài, chính là quan tài gỗ Kim ti nam lúc trước đã khiêng của ta. Ta có thể mơ hồ thấy những thi tán tinh trong quan tài gỗ Kim Ti Nam, phản xạ ra bạch quang yếu ớt.

Các thôn dân không nói lời nào, trực tiếp bị trói lại ta, ném vào trong quan tài, sau đó ngựa không ngừng vó đi về phía hồ Thiên Long.

Đội ngũ phía trước mở đường, La Cổ đội điện phía sau, xem ra bọn họ trước đó đã tính kế xong.

Ta cố gắng giãy dụa, từ trong quan tài ngồi lên nửa ngồi, nhìn về chỗ ẩn thân của Thử tiền bối. Thử tiền bối và Lý Ma đã không thấy, xem ra là nghĩ cách đi bắt giả hàng giả kia.

May mà phần lớn đội ngũ thôn dân đều đi theo quan tài gỗ Kim Ti Nam, hiện trường chỉ để lại một số người giả mạo và một số thôn dân, hy vọng Thử tiền bối và Lý Ma Tử có thể đắc thủ!

Quan tài nhanh chóng đi về phía trước, thôn dân hôm nay, hẳn là ý thức đều đã thanh tỉnh, cho nên tốc độ phi thường nhanh.

Toàn thân ta bị trói chặt, nghĩ hết mọi cách cởi bỏ dây thừng. Nhưng thủ pháp trói buộc của bọn hắn rất chuyên nghiệp, ta căn bản là tránh không thoát, trên người lại quên mang theo vũ khí sắc bén, cắt đứt dây thừng.

Ta chỉ có thể dùng răng để cắn thôi.

Bất quá cho dù ta miệng cứng răng cứng rắn, cũng cắn không ngừng sợi dây thừng rắn chắc này a. Ta răng đều bị chảy máu, đều không có tác dụng.

Xem ra lần này đám thôn dân này đã học khôn rồi, chẳng những quyết định ở trạng thái tỉnh táo đem ta đưa vào cổ mộ, thậm chí còn đem ta trói chặt kín mít. Bây giờ cho dù ta có ba đầu sáu tay, cũng rất khó giãy giụa thoát ra.

Nụ cười khổ ta bất đắc dĩ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Đang lúc suy nghĩ, ta đã nghe được chuyện làm ăn ở hồ nước ào ào, xem ra các thôn dân đã tiến vào trong hồ.

Hiện tại một khi ta tiến vào nước, trừ phi hóa thân cá chạch, bằng không căn bản không trốn thoát được!

huyễn cảnh thứ hai trăm tám tư.....

Ta kinh hoảng thất thố, phẫn nộ giãy dụa, bất quá này ngược lại nhanh hơn tốc độ của các thôn dân, không bao lâu, lại có nước theo quan tài thẩm thấu vào.

Ta thở hồng hộc nhìn hồ nước dưới thân, thừa dịp nước còn chưa chảy qua thân thể của ta, liền muốn nhân cơ hội nhảy xuống. Nhưng đám thôn dân kia đã sớm chuẩn bị, cầm xẻng hung hăng vỗ lên đầu ta một cái, đánh ta vào quan tài.

"Lũ hỗn đản này!" Ta hung hăng mắng một câu.

Phải mau nghĩ biện pháp đào thoát, nếu không chờ nước tràn qua đầu ta, ta cũng chỉ có thể chết đuối trong quan tài rồi.

Lý mặt rỗ cùng Thử tiền bối cũng không biết hiện tại tiến hành như thế nào, nếu như không bắt được tên giả mạo kia, thì phải làm sao bây giờ?

Kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng lớn, ta đợi hơn nửa ngày mà vẫn không đợi được hai người. Điều này khiến ta bắt đầu tuyệt vọng, bởi vì giờ phút này nước đã nhấn chìm ta hoàn toàn, ta chỉ có thể đứng lên khỏi quan tài.

Cũng may, tất cả các thôn dân giờ phút này cũng đều vào hồ, căn bản không nhìn thấy ta, chỉ là bơi về phía cổ mộ.

Cổ mộ ở giữa hồ này, quy cách thật sự không nhỏ, cao ba bốn mét, hai người nâng một cái quan tài cũng có thể đi vào.

Chỉ là sâu trong cổ mộ tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

Ta nghĩ nếu lại không nhảy xuống nữa, chỉ sợ cả đời này cũng không thể đi ra được. Cho nên ta không nói hai lời, thả người nhảy lên, chuẩn bị nhảy ra khỏi quan tài.

Bất quá vừa định nhảy, lại đột nhiên cảm giác hai chân bị thứ gì đó dính chặt.

Ta thất kinh, vội vàng cúi đầu nhìn, tuy nhiên quan tài đã bị nước hồ nhấn chìm, căn bản không nhìn thấy.

Bất kể ta cố gắng thế nào, cũng không cách nào rút hai chân ra được. Ta biết chắc chắn Thi Tán đã dính chân của ta rồi.

Thứ này gặp phải thủy triều, so với năng lượng vạn năng còn lợi hại hơn, làm cho người ta một trận không nói nên lời.

Ngay lúc ta đang nghĩ biện pháp, thứ sền sệt sền sệt kia lại biến thành một bàn tay, thuận theo hai chân của ta, liền chậm rãi sờ lên, hơn nữa rất nhanh đã chạm đến xương sống của ta.

Đây rốt cuộc là cái gì? Ta cảm giác bàn tay nhỏ bé mềm mại như tay nữ nhân, mang theo một tia nhiệt độ khiến trái tim người ta run rẩy điên cuồng. Ta lập tức xoay người nhìn lại, trong đêm tối, một mỹ nữ áo đỏ gia thân, đứng ở sau lưng, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng vũ mị của nàng lại xuyên qua từng trận không khí truyền tới miệng mũi của ta.

Đợi đã, không ổn, lúc này chắc ta đã bị nước bao phủ rồi, làm sao còn có thể ngửi được mùi thơm cơ thể nữ nhân này chứ? Ta cố gắng hít thở, lại phát hiện hô hấp thay đổi không được thoải mái lắm, đang muốn vươn hai tay ra giãy dụa, nữ nhân kia cũng đã bám vào trên người ta, giống như một con rắn, quấn lấy ta một cái không buông ra một chút nào.

Trong lòng ta vừa mắng chuột tiền bối và Lý Ma Tử, vừa nghĩ cách chạy đi. Mà lúc ta còn chưa nghĩ ra biện pháp, ta chợt chú ý tới một trận bạch quang đẹp mắt, hướng ta liền kích động mà đến!

Ta thất kinh, vội vàng nhìn theo hướng hào quang.

Ta muốn nghĩ tới miêu tả trước đó của Triệu lão ngốc. Triệu lão ngu nói cho ta biết, mấy thôn dân trẻ tuổi kia là sau khi kích động ra một luồng sáng trắng bên trong cổ mộ, mới phát hiện những khô lâu trên mặt đất sẽ động đậy, chẳng lẽ bạch quang kia có thể thức tỉnh bạch cốt trở lại?

Nếu là như vậy, hiện tại hai tay của ta bị trói lại, coi như không chết đuối, cũng có thể đoán được kết cục như thế nào rồi.

Thôn dân khiêng quan tài giờ phút này cũng dừng bước, sau đó đặt quan tài xuống. Nương theo cỗ ánh sáng trắng kia, quả thực ta nhìn thấy từng bộ từng bộ khô lâu, chậm rãi đứng lên, xếp rậm rạp thành một đội hình vuông, ngăn trở tầm mắt của ta, khiến ta không thấy rõ tình cảnh trong mộ.

Ta còn có thể nghĩ thế nào đây, cách nghĩ đầu tiên là tranh thủ chạy trốn.

Bất quá cô gái áo đỏ kia vẫn ôm ta, khiến ta căn bản không thể thoát thân.

Ài! Ta từng nghĩ tới trăm ngàn loại chết, lại chưa bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ chết oan như vậy.

"Phu quân, tới đây đi." Cô gái áo đỏ đột nhiên nhẹ nhàng nói vào lỗ tai ta, ánh sáng trắng càng cường thịnh hơn, khiến ta không thể mở mắt được.

Ngay sau đó, ta bỗng nhiên phát hiện hai tay mình có thể cử động, không nói hai lời, trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Thế nhưng giờ phút này ta lại giống như không ở trong nước, còn không đợi ta hiểu rõ, phía sau lưng bỗng nhiên bị người nào đánh một roi thật mạnh. Ta lập tức quay đầu lại xem xét, lại kinh hãi phát hiện, ta vậy mà ở trong một hoàn cảnh xa lạ.

Nước hồ không thấy, quan tài không thấy, cô gái áo đỏ không thấy, chỗ ta ở, giống như là một mỏ đá rất lớn, vầng mặt trời độc ác treo ở giữa không trung, ánh sáng nóng bỏng chiếu theo mồ hôi ướt đẫm lưng công.

Những lao công này đều mặc trang phục cổ xưa, quần áo tả tơi, trên người đầy vết roi, rất nhiều người đã mệt tới mức không gượng dậy nổi. Nhưng binh lính xung quanh cầm roi làm sao lại cho họ có cơ hội nghỉ ngơi? Chỉ cần dừng lại là sẽ trúng roi.

Vừa rồi ta định chạy trốn đã bị binh sĩ quất cho một roi.

Mẹ nó, ta cuối cùng cũng hiểu rồi, ta đã tiến vào ảo cảnh của Thi Tán.

Sau khi linh hồn Thi Tán tán, linh hồn tiêu tán, ngưng tụ thành tinh thể. Bản thân những tinh thể này đã chứa oán khí cường đại, một khi Thi tán tinh tụ nhiều, những oán khí này sẽ dung hợp lẫn nhau, sản sinh một ảo cảnh cường đại.

Nếu như người vào nhầm trong huyễn cảnh, không kịp thời trốn ra, sẽ bị vây ở bên trong cả đời.

Ta luống cuống, ở loại địa phương này pháp thuật của ta, căn bản không có tác dụng lớn. Cũng không biết Thử tiền bối cùng Lý Ma Tử hiện tại như thế nào, còn có thể đem ta từ trong mộ cứu ra hay không?

Ngay lúc ta đang nghĩ ngợi lung tung, lại một cây roi dài hung hăng vụt xuống, lập tức sau lưng ta một trận đau rát, giống như bị người ta giội một gáo nước rát chua xót.

Ta lập tức giận tím mặt, quay đầu nhìn lại, lại phát hiện một tên lính hung dữ nhìn chằm chằm ta, hai mắt trợn tròn, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ: "Nhanh làm việc đi, còn lười biếng nữa ta sẽ chặt đầu ngươi!"

Dứt lời, binh sĩ liền rút bội đao ra đe dọa ta.

Không thể không thừa nhận, ta đích xác bị binh sĩ dọa sợ, vội vã ngoan ngoãn đi lấy tảng đá.

Mà ở một bên, tiếng kêu thảm thiết không dứt vang lên bên tai, thanh âm càng ngày càng yếu ớt. Ta tò mò nhìn lại, rất nhanh liền phát hiện một người lao công thực sự quá mệt mỏi, liền trốn phía sau một tảng đá lười biếng, kết quả bị binh sĩ phát hiện, binh lính kia đang xỉa roi mà chết.

Tên binh lính khổ sở cầu xin, cuối cùng thấy hắn thật sự không kiên trì nổi nữa, lúc này cuối cùng mới tha cho hắn.

Đợi đến lúc khuôn mặt bẩn thỉu kia vặn lại, trong lòng ta lại vui buồn. Bởi vì lao công kia, lại là Thử tiền bối!

Trong tuyệt vọng của ta lại lộ ra sự hả hê, tuyệt vọng là Thử tiền bối cũng bị bắt tới đây, ta xem như hoàn toàn không có ai cứu được. May mắn là gặp tai họa, thấy Thử tiền bối bị đánh, trong lòng ta sao lại thoải mái như vậy.

Ta thừa dịp binh sĩ không chú ý, vụng trộm ném một tảng đá về phía Thử tiền bối.

Thử tiền bối sửng sốt, hồ nghi nhìn sang phía ta. Sau khi thấy ta, nhất thời nước mắt lưng tròng, giống như nhìn thấy người cha đã thất lạc nhiều năm của mình.

Ta và Thử tiền bối vụng trộm tới gần, hai ta giả bộ làm việc, trên thực tế đang nhỏ giọng nói thầm: "Tiền bối, sao ngài cũng vào đây? Lý Ma Tử đâu?"

"Ai, một lời khó nói hết a! Chúng ta đều trúng kế, cái này căn bản chính là một cái bẫy lớn. Lần này xong rồi, ta còn trông cậy nửa đời tiếp theo có thể an ổn về già. Về phần Lý Ma Tử kia, ngươi vẫn nên tự cầu phúc đi, có trời mới biết tiểu tử kia hiện tại có bị giả mạo giết chết hay không. "

Trong lòng tim tim ta đột nhiên nhảy một cái: "Không được, ta phải cứu hắn."

Thử tiền bối lập tức nhịn không được, đều cười tắt thở, lại vô duyên vô cớ chịu mấy roi.

"Tiểu tử thối, ngươi có thể đừng cười như vậy không? Còn trông cậy vào việc cứu Lý Ma Tử, ngươi ra ngoài rồi nói sau đi!"

Trong lòng ta buồn bã, cảm thấy lần này chúng ta thật sự té ngã rồi.

Ta và Thử tiền bối thương lượng kế hoạch chạy trốn, thế nhưng nơi này khắp nơi đều là binh sĩ, xa xa còn đóng quân một cánh quân, bao vây toàn bộ mỏ đá lại, muốn đào tẩu há lại dễ dàng như vậy.

Ta và Thử tiền bối làm việc không công cả ngày, mệt mỏi kiệt sức. Cuối cùng rốt cuộc đợi được thái dương xuống núi, toàn thể lao công mới được chạy tới trên núi.

Bữa tối chính là màn thầu và dưa muối, ngay cả giọt nước cũng không có, đây đâu phải cuộc sống của người ta?

Ăn xong cơm, liền bị chạy đến túp lều ngủ. Trong túp lều mùi hôi thối hun trời, nóng giống như lồng hấp, ngay cả chuồng heo cũng không bằng. Ta và Thử tiền bối tuyệt vọng, chẳng lẽ thật sự phải bị vây ở trong ảo cảnh này cả đời trôi qua ư?

Hơn nữa ghê tởm nhất là, mặc dù là ảo cảnh, nhưng ảo cảnh này thật sự là quá chân thực, ta có thể cảm nhận được tất cả chua chát cay, vị thể đến hư thân. Nếu ném người hiện đại vào trong ảo cảnh này, mười người có thể chịu đựng một cái đã tính là rất tốt rồi.

Mặc dù hoàn cảnh bẩn thỉu này, nhưng cuối cùng chúng ta cũng ngủ, dù sao công tác ban ngày quá mệt mỏi.

Cộng thêm thứ hai trăm tám mươi năm nông dân khởi nghĩa...

Trong mơ màng màng, ta cảm thấy giống như có người đang xô đẩy thân thể ta.

Ta thất kinh, vội vàng mở mắt ra, lại phát hiện là Thử tiền bối đánh thức ta, giờ phút này không ít người lao công đều đã tỉnh, từ trên giường bò dậy.

Đúng là một đồng bọn đánh thức chúng ta, giờ phút này đã có không ít lao dịch tỉnh lại, từ trên giường bò xuống.

Ta đang buồn bực rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chợt có một thanh âm thanh lương mảnh mai nhưng lại không mất sức mạnh truyền đến.

Chuyện gì xảy ra? Trong mỏ đá sao còn có thanh âm nữ tử trẻ tuổi?

Ta vẫn chưa kịp phản ứng, Thử tiền bối đã đi ra khỏi túp lều, thò đầu ra nhìn phía xa.

"Ồ, hình như đó là một đại mỹ nữ." Thử tiền bối lập tức hô: "Đây là muốn biểu diễn ống bay sao?"

Đây là ở cổ đại, đào đâu ra loại xe ngựa gì vậy? Ta cười khổ nhìn sang, lại phát hiện trong mỏ đá, mấy đại hán cường tráng đứng đấy, mấy đại hán vạm vỡ tất cả đều nói cười cẩn thận, trong tay giơ một cây cờ xí, trên cờ thì viết chữ "Thánh".

Mà phía sau đám người vạm vỡ là một cỗ kiệu lộ nóc. Trên cỗ kiệu có hai mỹ nữ đang ngồi, đều mặc áo bào đỏ, dung mạo khuynh thành, làn da non nớt như trứng gà bị lột da, chẳng khác nào nữ thần.

Đúng, dù đặt ở hiện đại, cũng là cấp bậc nữ thần.

Hai nữ nhân ngồi nghiêm chỉnh, một ánh mắt đủ để mê mẩn một mảng lớn, các nàng mới là nhân vật chính hôm nay.

"Hồng Linh Thánh Nữ hạ phàm, giải cứu thương sinh, các ngươi còn không mau mau quỳ xuống?" Một đại hán dẫn đầu tức giận rống lên một câu.

Sau đó ném ra một người, vung đao chém đầu, đúng là một tên lính thợ giám sát ban ngày.

Binh lính này không biết đánh bao nhiêu lao công, mắt thấy ra một ngụm ác khí, đám người lao công nhất thời mừng rỡ như điên quỳ xuống.

"Ta chính là Hồng Linh Thánh Nữ, đặc biệt giải cứu lê dân bách tính! Các ngươi vốn chính là mệnh phú quý, chỉ là bị đám người hại nước hại dân này coi như súc sinh, cũng bị vây ở mỏ đá. Hiện nay cùng ta giết ra trùng vây, các ngươi đều có thể thêm quan phong hầu!"

Hồng Linh Thánh Nữ trong lòng mọi người như nữ thần cao cao tại thượng, hiện tại lại cho các công nhân tự do, đám người lao công này sao dám nghĩ nhiều? Cho nên đều cúi đầu xưng thần, tiếng hô không dứt bên tai.

"Ta nguyện nghe theo mệnh lệnh của Hồng Linh Thánh Nữ, ta nguyện nghe theo mệnh lệnh của Hồng Linh Thánh Nữ." Trong đám người, có người cao giọng hô lên.

Có người đầu tiên ngẩng đầu, càng ngày càng có nhiều người bắt đầu hưởng ứng với Hồng Linh Thánh Nữ.

Hồng Linh Thánh Nữ hài lòng nhìn mọi người, hài lòng gật đầu: "Được, vậy thì theo ta giết sạch những kẻ địch này!"

Nói xong, mọi người liền cầm lấy cuốc, chuẩn bị theo Hồng Linh Thánh Nữ xông ra ngoài chém giết.

Đám người đông nghịt như thủy triều trào ra. Mà động tĩnh bên này, rất nhanh kinh động đến quan binh đóng quân phụ cận, đám quan binh sốt ruột chạy đến trấn áp.

Trong mỏ đá một mảnh hỗn loạn, ta lập tức hỏi Thử tiền bối làm sao bây giờ? Chúng ta là theo dòng lớn đi ra ngoài, hay là tìm cơ hội lén lút chuồn đi.

Thử tiền bối nói theo dòng lớn làm cái rắm, thi tinh tán trong mộ phỏng chừng đều là đám lao công này, bọn họ khẳng định khởi nghĩa thất bại, bị quan binh giết sạch.

"Vậy lén lút chuồn đi." Ta nói.

Thử tiền bối cũng lắc đầu: "Khứu con, ngươi xem thử địa hình gần đây chạy thế nào?"

Ta nhìn qua bốn phía, chung quanh trên núi ánh lửa ngút trời, đám lao công đã bị ba tầng ngoài cốc khẩu, muốn chạy ra ngoài, quả thực là người si nói mộng.

Vậy phải làm sao bây giờ? Giết cũng không thể giết, trốn cũng không thể trốn.

Một lần thương lượng cuối cùng, dứt khoát nằm trên mặt đất giả chết.

Thế thì ta lập tức nằm dưới đất, bôi máu lên mặt để ngụy trang.

Chiến đấu đã tiến vào giai đoạn gay cấn, tiếng hô đánh hô giết, tiếng rên rỉ thống khổ không dứt bên tai, hiện trường rất náo nhiệt.

Ta thầm nghĩ, ta hy vọng có thể giả chết thoát khỏi tai nạn này, đám lao công này quá ngu muội rồi, nghe tin sự đầu độc của mấy tên tà giáo, có kết cục gì tốt với triều đình chứ?

Kết quả không ngoài sở liệu của chúng ta, lần khởi nghĩa này đã thất bại, toàn bộ lao dịch sống sót đều bị bắt làm tù binh, thậm chí ta và Thử tiền bối cũng bị ném vào trong vạn người. Ta thấy quan binh còn sống, đều giết sạch, mà thi thể cũng không thể may mắn thoát khỏi, tất cả đều bị chồng chất ở một chỗ, chuẩn bị đốt cháy sạch sẽ.

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán ta căng thẳng, lần này xong rồi, chúng ta không còn đường lui nữa, hai ta sớm muộn gì cũng sẽ bị lửa lớn thiêu chết a.

Ánh lửa ngút trời, nhiệt độ nóng rực, cơ thể nóng bỏng, lồng ngực hít thở không thông.

Cứ thế bàn giao? Ta thật sự không cam lòng chút nào.

Thế nhưng cho dù không cam lòng thì làm sao đây?

Mà ngay khi ta sắp không kiên trì được nữa, loại cảm giác nóng rực thống khổ này bỗng nhiên biến mất, cảm giác bị quần thi đè ép cũng biến mất.

Thật là kỳ quái, chuyện gì xảy ra? Ta nghi ngờ mở hai mắt ra.

Mặt trời chói chang như lửa lơ lửng trên đỉnh đầu, mặt trời nóng bỏng thiêu đốt mỏ đá này. Nhiều công nhân mặc áo cổ vẫn bận rộn, binh sĩ vẫn hung thần ác sát như trước...

Đã không còn thi thể, không có Hồng Linh Thánh Nữ, không còn quan quân, chúng ta lại trở về với ban ngày, thời gian lại chảy ngược ư?

Ta có chút không thể nào chấp nhận sự thật tàn khốc này, rốt cuộc đây là tình huống gì?

Đang lúc ta suy nghĩ, một cái roi da hung hăng quất vào sau lưng ta, phía sau lưng đau rát. Ta quay đầu nhìn lại, vẫn là một gã binh sĩ hung thần ác sát: "Dong dài cái gì, mau làm việc."

Ngao ngao ngao!

Một tiếng kêu thảm thiết giống như một lão đầu mổ heo, ta lập tức nhìn qua, là Thử tiền bối.

Chết tiệt, vòng tuần hoàn này, chúng ta lâm vào vòng tuần hoàn chết chóc này, mỗi ngày đều phải chịu nô dịch thống khổ, còn phải chịu bị roi da quất, mặt trời nóng rực, hỏa diễm thiêu đốt thống khổ.

Ta chào hỏi Thử tiền bối một chút, hai ta lại gom lại một chỗ.

Đối với vòng tuần hoàn này, Thử tiền bối thật sự tuyệt vọng, chửi ầm lên, nhưng lại nghĩ không ra biện pháp chạy đi.

Ăn bánh bao vẫn là màn thầu dưa muối, vẫn là cái lều trại mùi hôi thối ngập trời, Hồng Linh Thánh nữ lại tới, mê hoặc đám thợ lao công khởi nghĩa...

Lặp lại một ngày, lặp lại một ngày ta và Thử tiền bối bị tra tấn tinh thần sụp đổ, thậm chí Thử tiền bối đã đề xuất mấy lần tự sát.

Không còn hy vọng nhân sinh, hai ta kéo dài hơi tàn thật sự khiến cho cả đời ta khó có thể quên.

Không biết đã trải qua bao nhiêu lần tuần hoàn lặp đi lặp lại, hôm nay rốt cục chúng ta đã thấy được hi vọng!

Tại lúc ta và Thử tiền bối giả chết, tiếp tục tránh đi khởi nghĩa trường nông dân này, ta bỗng nhiên cảm giác được có một cái móng vuốt bén nhọn, chộp tới chộp ở trên mặt ta.

Ta thất kinh, vội vàng nhìn lại, lại kinh hãi phát hiện người đang chộp tới trên mặt ta đúng là một con gà trống.

Đại công mào gà đỏ, giống như một ngọn lửa đang bùng cháy, hai mắt cao ngạo nhìn đám người, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Kỳ quái là, sao nơi này lại có gà trống lớn như vậy? Cho dù là chuột cũng đã bị ăn sạch từ lâu rồi, cho nên lúc này ta mới ý thức được gà trống này không bình thường.

Thử tiền bối cũng chú ý tới con gà trống lớn này, lập tức để cho ta mở miệng con gà trống to, nhìn xem bên trong có tờ giấy hay không, viết tám chữ sinh nhật của ta?

Ta lập tức làm theo, mở ra miệng gà trống, quả nhiên, ta thật sự từ trong miệng gà trống đã tìm được một tờ giấy, trên tờ giấy rõ ràng viết tám chữ sinh nhật của ta.

Mặt khác còn có một nhóm ngày sinh tháng đẻ, hẳn là của Thử tiền bối? Ta cho Thử tiền bối xem, trong lòng vui mừng, kích động đến nỗi lệ nóng doanh tròng: "Công Kê Chiêu Hồn, có người đang chỉ đường cho chúng ta! Nhanh đuổi theo con gà trống này."

Nói xong, ta và Thử tiền bối liền đưa tay túm con gà trống lớn này lại.

Đại công kê cấp tốc phi nước đại, mà ta cùng Thử tiền bối ở trước mặt con gà trống lớn này, giống như căn bản không trọng lượng, bị con gà trống kéo đi về phía trước bay nhanh, trong chớp mắt đã bay ra được mấy trăm mét.

Phương thức chạy trốn ly kỳ của hai ta, lập tức làm mọi người thất kinh, nhao nhao nhìn về phía chúng ta, thậm chí ngay cả đánh trận cũng không.

Cuối cùng vẫn là quan binh thủ vệ phản ứng lại đầu tiên, quát to một tiếng: "Mau đuổi theo phản tặc!"

Nói xong, quan binh thủ vệ liền đuổi theo đầu tiên, mà tốc độ của bọn họ căn bản không sánh bằng gà trống, hai người chúng ta giống như siêu âm tốc hỏa tiễn, thậm chí ngay cả thời không trước mặt cũng trở nên vặn vẹo. Cơ hồ trong chớp mắt, quan binh lao công trước mặt đều biến mất, giờ phút này chúng ta lại xuất hiện trong cổ mộ.

Giờ phút này chúng ta hẳn là trạng thái hồn phách chứ? Không nặng, không bị lực hút của địa cầu ảnh hưởng, không bao lâu, lại một đường chạy về tới thôn trang, trước mặt tòa nông phòng thấp bé kia.

"Trương Cửu Lân mau trở về, Trương Cửu Lân mau trở lại đi." Thanh âm Lý mặt rỗ từ trong phòng truyền đến, con gà trống kia bỗng nhiên đạp chân một cái, liền chạy mất, ta cùng Thử tiền bối phiêu diêu, liền treo ở tại chỗ, ý thức của ta cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Thanh âm của Lý mặt rỗ vẫn không ngừng truyền đến như trước, ta cảm thấy thân thể mình không chịu chi phối, nhẹ nhàng trôi vào trong phòng.

Tiếp theo ta liền nhìn thấy một màn trong phòng, ta và Thử tiền bối đặt song song ở trên giường, trên đầu giường cắm hai cây Chiêu Hồn Phiên, Lý Ma Tử và một người khác đang ngồi ở đầu giường, nhẹ giọng gọi ta.

Ta đã từng chút một trôi đến phía trên thân thể của ta, giờ phút này ta đã không mở được mắt, chỉ cảm thấy thân thể đang từng chút hạ xuống, cuối cùng hoàn toàn chìm vào trong cơ thể của mình.

Không biết qua bao lâu, ta bỗng nhiên cảm giác ngực đau nhức, đau đầu giống như bị xé rách ra.

Thanh âm Lý Ma Tử kêu gọi vẫn không ngừng truyền đến, ta mở mắt, định ngồi dậy từ trên giường nhưng thân thể đau nhức khó chịu, vẫn chưa thành công.

Lý mặt rỗ kinh hỉ hỏi: "Trương gia tiểu ca, ngươi không sao chứ?"

Ta khó khăn cười với hắn: "Ta không sao, chúng ta... đây là đâu?"

"Yên tâm đi." Lý Ma Tử nói: "Nơi này rất an toàn."

Ánh mắt ta mơ hồ nhìn bốn phía, phát hiện chúng ta đang ở trong căn phòng rách rưới bị thôn dân giam giữ lúc trước.

Mà phía sau Lý Ma Tử còn có một nam nhân trung niên đang đứng, nam nhân trung niên mặt đầy râu quai nón, uy nghiêm hai mắt khiến người ta không rét mà run.

Ta nhịn không được toàn thân run rẩy một cái, ánh mắt kia thật là đáng sợ, khí thế quá cường hãn.

Khụ khụ, khụ khụ!

Thử tiền bối cũng tỉnh lại, một trận ho khan kịch liệt. Râu quai nón ra tay nhanh như chớp, nhanh chóng vỗ vài cái ở sau lưng Thử tiền bối.

Đợi đến lúc Thử tiền bối phun ra được khối máu, động tác trên tay gã râu quai nón mới ngừng lại.

Thời điểm ánh mắt của Thử tiền bối rơi vào râu quai nón, cười thảm một tiếng: "Nhị ca, sao huynh lại tới đây?"

Trang bức cảnh giới tối cao thứ hai trăm tám mươi sáu.

"Nói nhảm." Hồ Tử râu quai nón giận tím mặt, hung tợn khiển trách: "Hai tên các ngươi không có đầu óc, cạm bẫy của Long Tuyền sơn trang các ngươi cũng chui vào?"

Người này tính tình quá thúi, phản ứng đầu tiên của ta lúc đó là muốn đem cháu trai này đánh chết tươi. Bất quá Thử tiền bối lại rất sợ râu quai nón, ánh mắt nhìn râu quai nón tràn đầy kính sợ, đối với sự nhục mạ, dứt khoát mặc kệ.

"Lão Trương gia chúng ta chuẩn bị xuất thủ?" Thử tiền bối hỏi.

Giọng điệu gã râu quai nón lúc này mới hòa hoãn lại: "Hai người các ngươi là truyền thừa cuối cùng của hai dư mạch Giang Bắc Trương gia! Nếu các ngươi xảy ra chuyện, e rằng sau này Trương gia Giang Bắc sẽ không còn kịch đùa nữa, cho nên ta phải cứu các ngươi."

Nói xong, gã râu quai nón dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn ra phương xa, lạnh lùng nói: "Lần này là Long Tuyền sơn trang ra tay trước, đừng trách ta không khách khí..."

Nói xong, râu quai nón bảo chúng ta ở chỗ này chờ hắn, còn hắn thì đi ra ngoài.

Vì vậy ta liền vội vàng hỏi Lý Ma Tử, đám thôn dân kia đâu? Hiện tại thế nào rồi?

Lý Ma Tử nói đám thôn dân kia đã bị khống chế, râu quai nón mang đến một nhóm lớn cao thủ, thoạt nhìn mỗi người đều lợi hại hơn, sợ là đám thôn dân kia sắp gặp họa rồi.

Ta lại hỏi Lý Ma Tử, thế còn tên giả mạo thì sao? Tình hình bây giờ thì sao.

Lý mặt rỗ nói cho ta biết, hàng giả mạo cũng đã bị tên râu quai nón bắt lấy, hiện tại đã giải khai mệnh cách buộc trói, khiến ta cứ yên tâm.

Ta thở phào nhẹ nhõm, hiện tại ta lo lắng nhất chính là chuyện bị mệnh cách trói buộc.

Lý Ma Tử thừa dịp lúc này chúng ta rãnh rỗi không có việc gì, liền nói cho ta biết, hắn từ chỗ râu quai nón biết được tình huống.

Nơi đây quả thật là một cái hố vạn thi, niên đại là Tần triều!

Lúc Tần ba mươi năm, thuế má khắc nghiệt như lông trâu, chinh binh khắp nơi trên toàn quốc, kéo hạt giống làm cu li, dân chúng lầm than.

Cái hố vạn thi này chính là được hình thành khi xây dựng một số vương mộ do Tần triều và các vương mộ. Cho đến hôm nay vẫn không thể tìm ra, ngược lại cái hố vạn thi này trải qua ngàn năm gió táp mưa sa đã lộ ra trên mặt đất.

Bạch cốt trong hố vạn thi, đều là lao công vì tu kiến mộ chư hầu vương mà chết.

Lúc ấy nơi này xảy ra một khúc nhạc đệm nhỏ, một tổ chức tà ác gọi là Hồng Linh Thánh giáo, nhìn trúng những công nhân này, liền muốn làm một vụ lớn. Bọn họ vụng trộm lẻn vào mỏ đá này, giết chết vệ binh, lợi dụng Hồng Linh thánh nữ để kích động bọn lao công tạo phản, liều chết một trận với quan binh bên ngoài.

Kết quả có thể tưởng tượng được, lần khởi nghĩa này không có chuẩn bị gì, kết thúc dựa vào hình thức trò khôi hài, tất cả công nhân bị giết chóc hầu như không còn, thánh nữ của Hồng Linh Thánh Giáo cũng bị bắt sống, chấp hành tử hình, Hồng Linh Thánh Giáo cũng theo đó bị tiêu diệt.

Bọn quan binh chôn vùi thi thể lao công ngay tại chỗ, còn rải đá vụn lên thi thể, xung quanh trồng cây liễu, để những người này mặc dù chết rồi vẫn không thể đầu thai chuyển thế, đời đời bị nhốt ở đây, xem như nghiêm trị đối với người tạo phản!

Dần dà, đám vong linh này cũng tự biến thành thi tán.

Thi tán, khác với Thi tán tinh. Mấy ngày nay chúng ta thấy là trạng thái tinh thể màu trắng, trên thực tế là Thi tán, mà Thi tán tinh lại khống chế những thi tán này tồn tại, đến nay vẫn không hiện thân.

Muốn triệt để giải quyết chuyện nơi đây, nhất định phải bức Thi tán tinh ra.

Bây giờ gã râu quai nón chuẩn bị đối phó với thi tán tinh, cho nên mới đi ra ngoài cùng bày trận với những cao thủ Trương gia kia.

Tên râu quai nón kia, rốt cuộc là ai, tại sao lại giúp chúng ta như vậy? Vì thế ta đưa ánh mắt tò mò nhìn về phía Thử tiền bối.

Thử tiền bối lúc trước gọi hắn là nhị ca, nhưng chắc chắn Thử tiền bối biết hắn.

Thử tiền bối nhàn nhạt cười nói: "Nhớ rõ ta từng nói với ngươi, Trương gia Giang Bắc hiện tại đã phân liệt, có một mạch là mạnh nhất, vị nhị ca này của ta chính là một trong những quản lý của nhất mạch, bản lãnh không lớn, tính tình cũng không nhỏ. Nếu có thể cho ta quyền lực lớn như vậy, có thể chi phối nhiều người như vậy, đừng nói một con thi tán tinh, cho dù là Long Tuyền sơn trang, lão tử cũng có thể tiêu diệt..."

Ta cười cười, không cho là đúng, chỉ coi là chuột tiền bối chém gió thôi.

Bọn ta rảnh rỗi, liền quyết định đi Thiên Long Hồ một chút, xem bọn râu quai nón rút cuộc chuẩn bị thế nào rồi.

Khi chúng ta đến Thiên Long Hồ, thấy hiện trường khí thế ngất trời, mấy chục người xuyên qua lại trong rừng ở phía xa, vận chuyển đồ vật gì đó.

Ta nhìn qua một cái, phát hiện có bùn lầy và cát đá, cùng muối tinh trong một bao tải rách.

Ta thầm nghĩ bọn họ chẳng lẽ muốn xây dựng đê đập ở hồ Thiên Long, ngăn cách cổ mộ ra sao? Còn có những thứ vận chuyển đồ vật kia, lại là thôn dân bản thôn, ta cũng không có nhìn thấy người Giang Bắc Trương gia.

Thử tiền bối cười giải thích, đây chỉ là khúc nhạc dạo đầu mà thôi, người có bản lĩnh thật sự mạnh tay, phải đợi đến phút cuối cùng mới có thể ra sân.

Như có điều suy nghĩ, ta nhẹ gật đầu.

Ta rất buồn bực, những thôn dân này bị mê hoặc tâm trí, rửa sạch não, đến tột cùng là làm thế nào mà bị tẩy não, nhận rõ ràng hiện thực.

Thử tiền bối cười nói ma cao một thước, Trương gia Giang Bắc cũng không phải ăn chay, đám lão già kia một khối phát lực, năng lượng có thể thông thiên, đừng nói để những thôn dân này nhận thức rõ hiện thực, cho dù để thôn dân hô cha cũng không thành vấn đề.

Nếu nơi này có cao thủ của Trương gia chủ trì, chúng ta ở chỗ này cũng vô sự, chẳng bằng trở về nghỉ ngơi. Ở trong ảo cảnh hái đá vài ngày, toàn thân ta đều mềm nhũn.

Một mực ngủ say, trời đất quay cuồng, mơ hồ ngửi thấy mùi thơm. Ta mơ mơ màng mở mắt ra, phát hiện Lý Ma Tử đang ngồi ngoài cửa như đang nấu thứ gì đó.

Ta đi qua nhìn, phát hiện Lý Ma Tử đang hầm thịt gà, cái chuông no bụng nhất thời không chịu khống chế vang lên, lập tức bắt đầu ăn.

Tay nghề Lý mặt rỗ vẫn không tốt, ở dưới điều kiện như thế này, vẫn có thể nấu ra thịt gà mỹ vị như thế.

Chỉ là sau đó ta mới nghe Lý mặt rỗ nói, ta ăn gà trống chính là gà trống to đem chúng ta từ trong huyễn cảnh ra, nhất thời trong lòng dâng lên một cảm giác tội lộ.

Ta đây là đem ân nhân cứu mạng ăn hết sạch!

Sau khi ăn xong bữa tối, ta liền dẫn Thử tiền bối cùng Lý mặt rỗ đi đến Thiên Long hội. Tại một bên của tiểu đảo, đã bị bao cát vây, túi cát chắc chắn thành một bức tường.

Mà trên bờ, giờ phút này tụ tập rất nhiều người, đều là nam tử mặc bạch y, có người trẻ tuổi cũng có râu dài, đều một mặt thờ ơ nhìn mặt hồ, giống như Thi tán tinh này chỉ là một bữa ăn sáng đối với bọn họ.

Giờ phút này, đám người kia phát hiện hai người chúng ta, trong ánh mắt mang theo vẻ miệt thị.

Thử tiền bối có chút xấu hổ, kéo kéo tay của ta, nói: "Đi nhanh lên!"

Ta không biết tại sao Thử tiền bối phải đi, nhưng nhìn ánh mắt không có ý tốt của đám người kia, ta cũng không còn tâm tư tiếp tục ở lại đây nữa, quay người chuẩn bị rời đi.

" chuột tiền bối? Đã lâu không gặp a." Lúc này trong đám người đi ra một nam nhân bụng bự, nam nhân kia một cái răng vàng, trên cổ đeo vòng cổ vàng, trên tay là đồng hồ Lao lực sĩ, trên thắt lưng còn treo một chuỗi chìa khóa xe ngựa, trang phục điển hình.

Ta và Thử tiền bối ở trước mặt hắn, cũng có vẻ có chút giật gấu vá vai, ta cảm giác đầu tiên chính là con mẹ nó Đại Kim Nha này lại dám làm màu.

Thử tiền bối được người gọi lại, cũng không tiếp tục đi về phía trước, đành phải lúng túng quay đầu nhìn thoáng qua Đại Kim Nha: "Cháu trai à, sao lại lớn như vậy, lúc nhỏ ông còn ôm cháu chứ."

Đại Kim Nha cười ha ha nói: "Hỏa tiền bối, ta thấy gần đây ngài sống không được tốt lắm nha, sao đến một bộ y phục cũng không có vậy?"

Thử tiền bối xấu hổ cười nói: "Sống không tốt lắm."

Trong thời gian này bộ sặc sỡ vô số tơ vàng được phát hiện rất nhiều điểm, Đại Kim răng trắng nhìn trúng một lần. Sau khi trở về, nó lại nắm trong tay, quơ quơ trước mặt Thử tiền bốn. Một lần nữa ta cảm nhận được nó là sự tuyệt đồng của vàng: "Sung độc trưởng lịch sức đo sáu mươi một năm sao? Năm mươi vạn, năng lực của ngài có thể ghi vào trích quyền năm mươi vạn sao?"

Thử tiền bối không nói gì, chỉ duỗi lưng một cái, nói sự chân thành này.

Sau khi uống được hết một đống y phục trong suốt, hắn đã lĩnh sặc bộ y phục lịch sử, một mẫu du lịch trong đồ sử của Thử tiền bối rớt xuống, ta thấy nó có chức năng sử dụng Dực Cơ Kiếm Sư Dực, độ châu báu của nó còn nhiều hơn lịch sử sử sử tơ vàng sử dụng trong thời gian năm trăm năm.

Thử tiền bối cúi đầu nhìn thoáng qua điện thoại, có chút tức giận nói: "Ta thật đúng là già rồi hồ đồ, lúc đi ra ngoài sao lại đem điện thoại di động ảo diệu này để quên trong nhà, đem điện thoại di động rách nát này ra ngoài rồi sao?"

Hắn nói rất nhiều về việc sử dụng một cước có thể trang bị tơ máu có được phát huy đến đích sáu mươi phần trăm năng lực: "Lần này thì con số đó không được sử dụng nữa rồi!"

Sau đó Thử tiền bối cởi áo cũ nát ra, ta mới phát hiện trên cánh tay của hắn còn mang theo mấy tấm danh, đại khái chừng năm sáu cái, tất cả đều là lịch sử phỉ lệ Bách Đạt cùng với vận lực sĩ.

"Ngươi..." Đại Kim Nha kia không nhịn được nữa, trợn mắt há hốc mồm nhìn Thử tiền bối.

Thử tiền bối không kiên nhẫn nói: "Hiện tại thời gian chính là tiền tài, từng giây từng phút đều không thể sai, mang thêm mấy tấm bên ngoài là không sai."

Thử tiền bối duỗi lưng một cái, khoe khoang Kim Yêu Đái của mình ra, kim quang lóng lánh.

Ngày qua ngày, tên này sao chỉ trong chớp mắt đã từ một lão đầu hèn mọn biến thành kim cương vương lão ngũ!

Thử tiền bối duỗi lưng một cái, nói: "Chúng ta đi nghỉ một lát đi, mệt rồi."

Sau đó kéo ta đi ra.

Ta vẫn chưa tỉnh hồn, đi xa rồi mới lập tức hỏi thử tiền bối có chuyện gì xảy ra, tại sao trên người mang nhiều thế giới danh bài như vậy, thậm chí ngay cả thắt lưng cũng là màu vàng.

Thử tiền bối nói: "Ngươi hiểu cái lông gì, cái này mà biết đóng gói, lão tử lúc đến đã sớm đoán được tôn tử kia sẽ ở trước mặt ta trang bức, cho nên ta mới chuẩn bị trước."

"Ta hỏi những thứ này có phải hàng thật hay không? Thử tiền bối cười lúng túng: "Đều là sắt thép không rỉ, ngươi nói xem có đúng hay không?"

Ta ngạc nhiên một hồi, luận trang bức, ta còn thua một mảng lớn Thử tiền bối.

Cao thủ tập hợp ở thứ hai trăm tám bẩy thiên thứ hai,

Ba người bọn ta ngồi ở một chỗ bụi cây bên hồ nghỉ ngơi, đám thôn dân kia thì núp ở cách đó không xa thăm dò nhìn bọn ta, ánh mắt tràn đầy sợ hãi, đại khái là sợ bọn ta trả thù đúng không? Ta cũng lười để ý tới bọn hắn.

Ngay lúc ta và Thử tiền bối đang buồn bực ngán ngẩm thì trên mặt hồ bỗng nhiên vang lên một tràng âm thanh nổ vang, giống như có người làm nổ bom xuống nước. Sóng nước bắn tung tóe lên cao bảy tám mét.

Cùng lúc đó mặt nước giống như sôi trào lên, bong bóng ùng ục bốc lên, hơi nước cũng sôi trào lên.

Thử tiền bối lập tức chạy tới cùng ta.

Người Trương gia bày trận địa sẵn sàng đón địch, phân tán ra vây quanh cổ mộ.

Quan sát một lát, gã râu quai nón ra lệnh: "Mau thả đá xám!"

Lập tức đám thôn dân kia liền vội vàng đi tới bên hồ, ném thành túi đá vụn vào trong hồ.

Tro bụi gặp nước, nhất thời sôi sùng sục bắt đầu bong bóng, hơi nước giống như bom quýt phá hoại, phóng lên tận trời, từng cỗ hương vị gay mũi tràn ngập khắp nơi, khiến người ta ngửi thấy mà đau đầu.

Mọi người dàn trận sẵn nghênh đón, gắt gao nhìn chằm chằm mặt hồ.

Theo tiếng bong bóng xì xào trên mặt nước, thậm chí bắt đầu có tầng tầng lớp xương trắng từ dưới nước nổi lên. Phần lớn hài cốt đã bị phá thành từng mảnh nhỏ, chỉ còn một phần nhỏ duy trì nguyên vẹn, theo đó làn nước hồ sôi trào bốc lên cuồn cuộn.

Một trận sóng lớn cuốn tới, Thiên Long Hồ sợ tới mức Thi Tán như bị nam châm hấp thụ, nhanh chóng xoay quanh bốc lên, hợp thành một cây cột Thi Tán màu trắng, hơn nữa càng lúc càng cao, càng lúc càng mập. Hơn nữa xem bộ dáng, thật giống như thân thể một người, tay và đầu cũng dần dần hình thành.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới phía dưới lại có nhiều thi tán như vậy. Vong linh năm đó chết đi chắc chắn không chỉ có những tên khởi nghĩa, mà khẳng định còn có càng nhiều người chết bị vứt ở nơi này.

Ta hít sâu một hơi, lo lắng nếu như những Thi Tán này thật sự tạo thành Thi Tán Tinh, sẽ rất khó đối phó.

Lúc này gã râu quai nón đi ra từ trong đám người, nổi giận gầm lên một tiếng: "Thả cát!"

Thôn dân đã sớm ngồi xổm ở một bên, lập tức đều vọt lên, trong tay hoặc cầm cái gầu, hoặc tấm ván gỗ, tất cả bên trong đều là cát, theo tiếng ra lệnh của râu quai nón, những hạt cát này đều bị hắt vào giữa hồ nước.

Không nghĩ tới những hạt cát này cũng không chìm xuống như vậy, mà là Thi Tán bị hút vào trong cây cột màu trắng.

Bất quá những hạt cát này cũng không giống như Thi Tán bị bám chặt trên trụ, mà là từng chút từng chút một từ phía trên rơi xuống. Cùng với sự tróc ra của hạt cát, càng ngày càng nhiều Thi Tán cũng theo đó tróc rơi xuống. Không bao lâu sau, cột đá màu trắng vốn dễ dàng ngưng tụ cùng một chỗ lại chỉ cao bằng một nửa lúc trước.

"Đám cháu trai này cũng có chút đầu óc." Thử tiền bối nói: "Còn biết lợi dụng cát để giải trừ lực lượng ngưng tụ của Thi tán. Nếu Thi tán ngưng tụ thành hình người, sợ là mấy người chúng ta cũng không đủ nhét kẽ răng của đối phương."

Ta như có điều suy nghĩ nói: "Đó không phải là còn sót lại nửa đoạn thi tán sao? Nửa đoạn thi tán kia làm sao lại không tiêu tán?"

Thử tiền bối nhìn nửa đoạn thi tán kia, thở dài nói: "Sợ là nửa đoạn thi tán kia, chính là chỗ Thi tán tinh rồi. Mẹ nó, muốn đem thi tán tinh giết chết, thật đúng là không dễ dàng..."

Tuy nhiên ta cố ý nhìn thoáng qua râu quai nón, mặt râu quai nón tràn đầy biểu cảm sung sướng, căn bản không đem nửa đoạn thi thể này để vào mắt.

Trận chiến này vừa mới bắt đầu, râu quai nón không ngờ đã đắc chí rồi, trong lòng ta luôn có một cỗ dự cảm không rõ ràng, tên gia hỏa này sẽ không thất bại chứ?

Mặc dù sau đó nửa đoạn thi tán còn lại kia vẫn muốn ngưng tụ thành hình người, bất quá bởi vì trong thi tán trộn lẫn quá nhiều cát, dẫn đến cột trắng thật không dễ dàng gì hình thành, lại lần nữa sụp đổ, thử nhiều lần, đều là như vậy.

Bọn người râu quai nón và người của Trương gia đều miệt thị nhìn nửa đoạn thi tán. Trong mắt bọn họ, thi tán này cũng chỉ như vậy thôi sao? Sắp triệt để hỏng mất rồi.

Nhưng ta không dám coi thường chút nào, những thứ này biểu hiện bên ngoài đều sụp đổ, trời mới biết có phải bọn họ đang biểu tượng hay không, trên thực tế là đang ấp ủ kế hoạch gì đó, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị bùng phát một vũ trụ nhỏ, giết chết tất cả chúng ta.

Quả nhiên, Thi Tán dường như có trí tuệ, ý thức được khả năng mình không cách nào ngưng tụ, lại dứt khoát từ bỏ, mặt hồ rất nhanh yên tĩnh, thậm chí ngay cả nửa đoạn thi thể còn lại cũng dần dần biến mất, tan rã trong nước.

"Yêu nghiệt nho nhỏ, sao dám ở trước mặt ta giở trò uy phong!" Râu quai nón lạnh lùng cười nói, sau đó vẻ mặt lạnh nhạt nhìn ta: "Được rồi, giải quyết xong, các ngươi có thể rời đi. Về phần Long Tuyền sơn trang, ngày sau ta sẽ thu thập, nếu như ngươi còn có chút lương tâm, có thể đến giúp chúng ta một tay, bất quá hẳn là cũng không giúp được cái gì."

Con bà nó nhà ngươi, đây là khinh bỉ trắng trợn à! Ta hung hăng trợn mắt nhìn mặt quai hàm, sau đó xoay người rời đi.

Bất quá mới vừa đi, đáy hồ Thiên Long lại bộc phát ra một trận thanh âm bạo phá mãnh liệt, nước hồ lập tức bắn tung tóe cao mười mấy thước, không ít thi thể trắng bóng từ đáy hồ bị nổ tung lên, nở rộ giữa không trung, sau đó chậm rãi rơi xuống.

Thi tán màu trắng giống như hoa tuyết, bất quá so với hoa tuyết có trọng lượng, đối với hồn phách cũng sẽ có tính nguy hại nhất định, ta cảm thấy có chút đầu váng mắt hoa.

Râu quai nón hung hăng liếc ta một cái, lột quần áo ra che trên đầu ta: "Một chút thi tán nho nhỏ cũng có thể làm tổn thương hồn phách ngươi, ngươi đúng là làm mất mặt Trương gia chúng ta! Cút sang một bên, xem các thúc thúc thu thập nó như thế nào."

Ta không phải đứa có thể cậy mạnh, cho nên cho dù tức giận, vẫn là chuồn sang một bên nhanh nhẹn.

Thử tiền bối cũng rất biết điều, nhìn tình huống hiện trường, cũng liên tục cúi đầu khom lưng nói: "Ta già rồi cũng không có tác dụng gì, ta ở bên cạnh cũng cố gắng lên cho các ngươi."

Nói xong, Thử tiền bối cũng lập tức chạy mất.

Lúc này Lý Ma Tử từ trong một đám thôn dân đang cuộn mình chạy lên, kéo hai ta vào trong đám thôn dân ngồi xổm: "Ta liền im lặng nhìn bọn họ giả vờ, luôn có lúc bọn họ chịu khổ."

Quả thật là thứ gọi là tụ tập người theo nhóm a, là hạng "tham sống sợ chết" như ba người chúng ta, có thể đi đến một nơi cũng coi như là một loại duyên phận.

Ở trong bọt nước, ta nhìn thấy một pho tượng màu trắng từ đáy hồ vọt ra.

Chờ đến lúc bọt nước dần dần tiêu tán, ta cẩn thận nhìn chằm chằm pho tượng màu trắng kia. Đó là một loại chất liệu không thể nói tới, thoạt nhìn toàn thân bán trong suốt, giống như một khối mỹ ngọc mượt mà điêu khắc thành.

xinh đẹp điêu khắc thành một nữ tử dáng dấp điềm đạm, nữ tử khoanh chân nằm, khóe miệng mang theo nụ cười ưu nhã, không có con ngươi, nhưng lại long lanh có thần, nhìn mọi người.

"Thi tán tinh, đây mới thực sự là Thi tán tinh!" Chuột tiền bối kích động đến mức toàn thân đều đang run rẩy: "Trời ạ, ta rốt cục nhìn thấy được Thi tán tinh chân chính."

Đám người râu quai nón cũng kích động không thôi, nhìn chằm chằm vào mỹ ngọc điêu khắc, toàn thân kích động phát run: "Thi tán tinh thật sự, thành tinh quả thật khác nhau, các huynh đệ, thời khắc chúng ta kiến công đã đến, đem Thi tán tinh trở về, tộc trưởng tất nhiên sẽ không bạc đãi chúng ta."

Nhất thời, người Trương gia giống như bị đánh máu chó, trong nháy mắt trở nên hưng phấn, tất cả đều móc từ trong ngực ra một cái roi da, mắt như hổ rình mồi đổ xuống nước, hướng đến Thi tán tinh mà đi.

Ta bị cảnh tượng này chấn nhiếp, roi da trong tay những người này có quy cách giống hệt roi Thiên Lang trong tay ta.

Chẳng lẽ trong tay truyền nhân Trương gia có Thiên Lang Tiên? Ta xem nó là bảo bối, nhưng trên thực tế lại là một món hàng lớn? Điều này khiến lòng tự tôn của ta bị vạn điểm thương tổn.

Thử tiền bối rốt cuộc ngồi không yên, thầm kêu một tiếng hỏng bét, sau đó đứng lên muốn ngăn cản: "Không được xuống nước, trong nước là chiến trường chính thi tán tinh, đi vào khẳng định toàn quân bị diệt."

Nhưng đám người kia sao lại chịu nghe lời Thử tiền bối? Trước đó Đại Kim Nha kia còn quay đầu mắng nhiếc: "Cút đi, chỉ một tên thi tán tinh đã dọa ngươi thành như vậy rồi. Nói ra thật sự làm mất mặt Trương gia chúng ta, sau này ngươi đừng tự xưng mình là người của Giang Bắc Trương gia nữa..."

Đang nói, đám người kia đã tới gần thi tán tinh, bao vây nó lại.

Thử tiền bối tức giận ở trên bờ chửi ầm lên: "Đám cháu trai không biết phân thối nước tiểu thơm này, thật sự là không muốn sống nữa! Nhị ca, ngươi nhất định phải chú ý toàn cục, không được vì cái lợi trước mắt a."

Hồ râu quai nón lại lạnh lùng nói: "Ta tự có chuẩn bị, đánh cho ta!"

Tên râu quai nón ra lệnh một tiếng, đám người Trương gia Giang Bắc đều giơ roi da trong tay lên cao, hung hăng quất tới Thi tán.

Mà tay kia của bọn họ cũng không nhàn rỗi, đang không ngừng bấm các loại chỉ quyết, sau đó gia tăng uy lực của chỉ quyết lên roi da.

Ta lập tức chạy tới, hỏi chuột tiền bối không thể quản chiêu này.

Thử tiền bối cũng một mặt mờ mịt, nhìn ta nói: "Nhìn tình huống hiện trường, hình như... có thể... Trên lý thuyết là thông qua đi, chẳng lẽ là ta già rồi, quá buồn lo rồi? Uy lực của Phá Ma chỉ này ta đã từng thấy qua, tuy rằng đám gia hỏa này học nghệ không tinh, bất quá không chịu nổi nhiều người a."

Ta nhẹ nhàng thở ra một hơi, Thử tiền bối nói có khả năng, vậy thì cũng xấp xỉ là bảy tám phần nắm chắc.

Theo mọi người đánh, Thi Tán Tinh chậm rãi lơ lửng lên, trên thân bắt đầu xuất hiện vết roi màu máu. Những tiếu ý vốn mang theo trào phúng kia cũng chậm rãi biến mất, cho đến cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy.

Ta thở phào nhẹ nhõm, xem ra đã có thể hoàn thành rồi.

Thử tiền bối cũng nhẹ nhàng thở ra, nói cho ta biết, Thi Tán Tinh này trên thực tế là thân thể bị oán khí cứng rắn áp chế mà thành, Trương gia Phá Ma Chỉ có thể mượn nhờ oán khí chi lực, vừa vặn là khắc tinh của nó!

Chương thứ hai trăm tám, thứ hai, thứ tám, huyết vẩy hồ Thiên Long.

Ta nhẹ nhàng thở ra, cười nhạt nói vậy là tốt rồi.

Lý mặt rỗ bắt đầu xua thôn dân về thôn, không cần ở bên cạnh nhìn mù như vậy. Lý mặt rỗ vết sau lưng, ta biết hắn chuẩn bị cho cái rắm gì, hắn lo lắng cho đám Thi Tán đáng giá, bị các thôn dân lừa dội, đến lúc đó chúng ta làm một trận tay không.

Vậy Thi Tán Tinh kia chúng ta không chiếm được, bất quá Thi Tán ít nhiều cũng phải nhặt về một ít.

Cục diện tựa hồ đã ổn định lại, Thi Dược Tinh kia đã dính đầy roi, bắt đầu chậm rãi chìm xuống nước. Hồ râu quai nón cũng là vẻ mặt dương dương đắc ý, thậm chí còn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn lướt qua Thử tiền bối.

Thử tiền bối cười xấu hổ, chuẩn bị đón chúng ta rời đi.

Ta có chút không cam lòng, hỏi Thử tiền bối chúng ta không nhặt một ít thi tán trở về sao? Thử tiền bối lườm ta một cái, nói nhặt được cái mạng cũng không tệ rồi, đừng nghĩ nhặt tiện nghi.

Ta chỉ là gật đầu nhẹ, không cam lòng đi theo phía sau Thử tiền bối, trở về thôn thu thập một ít đồ vật rồi rời đi.

Trước khi đi, Thử tiền bối nhìn về phía hồ Thiên Long, trầm mặc thật lâu.

Ta giục chuột tiền bối nhanh lên xe đi, lỡ như lại đụng phải đám người Trương gia kia, chẳng phải chúng ta sẽ bị nhục nhã một phen sao?

Thử tiền bối lại lắc đầu, ra hiệu ta đừng nói chuyện, hắn thì nhắm mắt lại, tựa hồ tiến nhập vào trạng thái minh tưởng.

Ta và Lý mặt rỗ nhìn nhau, Lý mặt rỗ khó hiểu hỏi tiền bối đang làm cái gì? Có phải là không muốn sơn thủy nước núi nơi này, muốn đem tất cả đều đặt trong đầu.

Ta nói chỉ là trong phim tình tiết cẩu huyết mới xuất hiện, đừng nói chuyện, xem Thử tiền bối rốt cuộc đang làm cái gì.

"Luồng âm khí chấn động thật mãnh liệt..." Thử tiền bối bỗng nhiên nói nhỏ như nói mê.

Ta ngơ ngác một chút, nhìn Thử tiền bối: "Xảy ra chuyện gì à?"

"Đi." Thử tiền bối bỗng nhiên dưới chân sinh gió, không nói hai lời liền chạy về phía hồ Thiên Long.

Ta thất kinh, vội vàng đuổi theo đằng sau: " Thử tiền bối, làm sao vậy?"

Thử tiền bối lại không để ý đến ta, chỉ tiến đến hướng hồ Thiên Long.

Mà khi chúng ta chạy đến hồ Thiên Long, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn trụ, Lý Ma Tử càng thụp một tiếng, đặt mông ngồi xuống đất.

Ta lập tức chạy tới kéo Lý Ma Tử lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn hiện trường.

Hiện trường, nơi nào còn có cao thủ của Trương gia chứ, chỉ có mỗi thi thể này tản tinh, vẫn lẳng lặng lơ lửng trên mặt hồ, toàn bộ mặt hồ đều bị nhuộm thành màu đỏ như máu.

Râu quai nón đứng một mình bên bờ hồ, toàn thân nổi gân cốt, mạch máu lan tràn như con giun, hắn phẫn nộ trừng thi tán tinh, nghiến răng nghiến lợi, ngửa mặt lên trời thét dài, phát ra thanh âm như dã thú.

Ta đột nhiên cảm giác được, thân thể của hắn giống như bành trướng lên rất nhiều, so với ngày thường cao hơn một chút, trên trán cũng dùng máu viết một đạo phù chú kỳ quái.

Không tốt!

Thử tiền bối hoảng sợ trực tiếp nhảy dựng lên, hô to một tiếng: "Thuật pha tạp, nhị ca ngươi không muốn sống nữa."

"Người của ta, người của ta đều đã chết." Râu quai nón phát ra tiếng kêu gào thống khổ: "Ta muốn đồng quy vu tận với nó."

"Không cần, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp." Thử tiền bối ngăn lại râu quai nón: "Ngươi chờ đó, chúng ta lập tức ra tay."

"Ngươi đi đi." râu quai nón trực tiếp đẩy Thử tiền bối qua một bên: "Đây là việc nhà của chúng ta, không cần ngươi nhúng tay, cút nhanh lên!"

Nói xong, gã râu quai nón liền nhảy vào trong hồ, duỗi hai tay ra, gắt gao kẹp chặt Thi Tán Tinh lại.

"Chết!" Râu quai nón nổi giận gầm lên một tiếng, khí lực hai tay dần dần tăng lên. Đúng như lời Thử tiền bối nói, Thi Tán tinh bị oán khí áp chế thành thân thể, rất nhanh liền bị râu quai nón bóp nát.

Nhưng những phần bị bóp nát lại lấy tốc độ nhanh hơn để tự chữa trị cho bản thân!

Thử tiền bối tức giận mắng một câu, sau đó móc một thứ tương tự như cái nồi sắt nhỏ trong ngực ra, đập lên đầu Thi Tán Tinh.

Ta cũng không thể nhàn rỗi, cho dù biết làm vậy sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng trong lòng ta vẫn rõ ràng, " thượng minh thuật" của gã râu quai nón chính là chủ lực của chúng ta. Nếu gã râu quai nón buông tha, vậy cho dù chúng ta thật sự có bản lĩnh, cũng không gánh nổi công kích của Thi tán tinh.

Tuy nhiên ta vừa chạy không được mấy bước, liền cảm giác được chân bị một đôi bàn tay lớn kéo lại. Ta không nói hai lời, trực tiếp ngồi xổm xuống, lôi đối phương từ trong hồ ra.

Sau khi lôi đối phương ra, ta mới phát hiện kẻ kia chính là một thành viên của Trương gia Giang Bắc. Chỉ là giờ phút này mặt mũi tên này đã hoàn toàn thay đổi, trên mặt tất cả đều là bong bóng mờ, trong bong bóng có thể thấy rõ từng khỏa thi tán lơ lửng trong đó.

Cảnh tượng này làm cho ta sợ hãi tột độ, căn bản không thể nào tiếp nhận được, hét thảm một tiếng, liền đá bay đối phương. Sau đó không để ý tới thi thể chi chít dưới chân mà điên cuồng chạy về hướng Thi tán tinh.

Bất quá còn chưa tới gần, chợt nghe tên râu quai nón hét thảm một tiếng, ngay sau đó thân thể của gã nện lên trên bờ, nện xuống bùn đất trên bờ thành một cái hố to.

Mà trên mặt gã râu quai nón cũng xuất hiện tầng tầng lớp lớp bọt nước dày đặc, trông rất buồn nôn. Trong bong bóng đó dĩ nhiên là có thi tán, hơn nữa còn nhiều hơn những người còn lại của Giang Bắc Trương gia.

Ta biết một mình mình không làm được gì thi tán tinh, dứt khoát xoay người lui lại phía sau.

Thử tiền bối mắng chửi ta một trận: "Tiểu tử chết tiệt, ngươi chạy cái gì mà chạy."

"Không phải ngươi cũng đang chạy..."

Còn chưa nói xong, Thử tiền bối đã chạy đến phía trước ta. Vào thời khắc sống còn, tiềm lực của Thử tiền bối đã hoàn toàn bị kích phát ra ngoài.

Ta mới vừa muốn đẩy nhanh tốc độ, thì bỗng nhiên cảm giác được một bàn tay mềm mại bỗng nhiên túm lấy cánh tay của ta, tóc bay phất phới, tùy ý khoác lên vai ta.

Ta thất kinh, vội vàng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện là một tuyệt thế mỹ nữ, tựa như mới vừa tắm, mái tóc ướt sũng, da thịt như mỡ dê ngọc, trắng đến quá đáng, non có thể bóp ra nước.

Cái nhíu mày kia cười, làm người ta thần hồn điên đảo, chỉ nhìn một chút, chính là một loại hưởng thụ. Huống chi nàng còn cách ta gần như thế, thậm chí ta có thể nghe được trong hơi thở mang ra mùi thơm nức mũi.

"Ngươi... ngươi tốt." Ta lại lắp bắp nói chuyện với đối phương.

Đối phương cũng uyển chuyển hữu lễ, nho nhỏ nói: "Phu quân, đi theo ta!"

Nói xong nàng chụp lấy tay của ta, ngay sau đó, ta liền cảm giác được một ít thứ sền sệt, đang hướng ta vọt tới người ta, giống như một con sâu nhúc nhích ở trên người ta.

Ta biết những thứ này dính mới mẻ, trên thực tế là Thi Dược tinh. Trong lòng ta so với ai cũng rõ ràng, Thi Tán Tinh là định bao vây chúng ta, giống như những người khác của Giang Bắc Trương gia, toàn thân ngâm mình, sau đó ở lại nơi này, hồn phách cả đời bồi tiếp đối phương.

Trái tim ta lập tức co chặt lại, đây chính là thời khắc quyết định sinh tử mấu chốt, ta tuyệt đối không thể khoanh tay chờ chết như vậy, ta không nói hai lời, trực tiếp lấy ra Thiên Lang Tiên, hung hăng đánh về phía Thi Tán Tinh.

Mà ở sau khi hấp thụ lực lượng tinh huyết của nhiều người, Thi Tán Tinh càng trở nên lợi hại vô cùng, mặt ngoài của nàng không khác gì người bình thường, roi Thiên Lang quất lên người nàng giống như bị rút ở trên người người bình thường, chỉ là khiến nàng đau một chút, cũng không có thương cân động cốt.

Ngược lại cứ như vậy, nháy mắt đã chọc giận Thi Tán tinh. Nàng gầm lên giận dữ, nhất thời tốc độ trườn của Thi Tán càng lúc càng nhanh, không bao lâu sau đã bao bọc toàn thân ta.

Toàn thân khô nóng khó chịu, những thi tán kia giống như những con côn trùng nhúc nhích, không ngừng chui vào trong da ta, ngứa ngáy khó chịu. Phải làm sao bây giờ? Nếu đã không đả thương được thi tán tinh, chỉ có đối phó với thi tán trên người mà thôi.

Ta không chút do dự dùng Thiên Lang Tiên quật thân thể của chính mình, ý định đem Thi Tán đuổi xuống. Nhưng những Thi Tán này căn bản không có ý thức tự chủ, hoàn toàn bị Thi Tán khống chế. Cho dù có thể trừ đi một bộ phận thi tán, cũng sẽ nhanh chóng có rất nhiều thi tán bổ sung lên!

Ta hít thở không thông, toi rồi, e là lần này thật sự phải toi đời, Thi tán tinh quá lợi hại, cho dù là thuật cỏn con của râu quai nón cũng không có tác dụng. Phải biết rằng đó chính là việc làm ăn dùng tinh nguyên của mình và các lộ thần tiên đổi lấy lực công kích ngắn ngủi, cái này còn chưa thể thực hiện được, hiển nhiên bản lĩnh của Thi tán tinh đã vượt qua phần lớn yêu ma!

Đứng thứ hai trăm tám mươi chín Chương Bắc Thiên Lang Quyết.

Ta đã không còn sức tấn công, toàn thân mềm nhũn như cát rời, ý thức cũng trở nên mơ hồ. Trong mông lung tựa hồ nghe thấy tiếng kêu thảm của Lý Ma Tử và Thử tiền bối... Hai người cố gắng cứu ta, nhưng kết cục nhanh chóng rơi xuống như ta.

Thế giới từ từ yên tĩnh lại, trống rỗng, trong tai của ta chỉ có tiếng ong ong, như có một cỗ máy khổng lồ đang vận chuyển.

Ta cố gắng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện căn bản không cách nào quay đầu. Ta cảm thấy trong lỗ tai mũi miệng rót đầy nước, đồng thời dần dần mất đi năng lực hô hấp của tự chủ.

Đây thực sự là phải chết, hồn phách cũng đã có ý đồ xuất khiếu...

Ngay khi ta từ bỏ tuyệt vọng, một giọng nói hư vô mờ mịt truyền vào trong tai ta: "Có muốn sống không?"

Thanh âm kia mười phần khí khái, uy nghiêm bá đạo, lại tạo cho ta một loại cảm giác rất thân thiết quen thuộc.

Chẳng phải đây chính là giọng nói của gia gia sao?

Trong lòng ta mừng rỡ, vội vàng hô: "Gia gia, ta muốn sống."

"Được!" Gia gia nói: "Biện pháp sử dụng chính xác Thiên Lang tiên, là phải phối hợp khẩu quyết. Trước kia không dám truyền thụ cho con là lo lắng con sẽ gặp nhiều, gây bất lợi đối với con. Bất quá hiện tại xem ra là ta ngu muội rồi, thế giới con tiếp xúc, người và sự việc phải đối mặt, đã vượt xa ta tính toán, theo ta đọc."

"Bên trên Thiên Lộc Vô Thanh, phía dưới Địa Long hiện chân thân..." Ông nội bắt đầu đọc lên từng chữ.

Cho dù cảnh tượng này có chút hư ảo, làm cho ta không tin đây là sự thật. Nhưng ta cũng không dám từ bỏ hy vọng duy nhất, vẫn nghiêm trang đọc theo gia gia.

"Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết, phá!" Theo câu nói cuối cùng của gia gia, xung quanh lập tức bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ.

Ta cảm thấy thần hồn ta vững chắc hơn rất nhiều, một cỗ lực lượng cường hãn hệt như sông lớn cuồn cuộn mãnh liệt, đang gào thét đổ vào tứ chi của ta.

Ta cảm thấy thân thể ta tràn đầy lực lượng vô cùng, Thi Tán trong nháy mắt cũng bị ta đánh rớt xuống rất nhiều, cả người một trận nhẹ nhõm.

Ta đột nhiên đứng lên, giống như một quả bom nổ tung hồ nước.

Trong nháy mắt hô hấp của ta khôi phục bình thường, ánh mắt cũng biến thành rõ ràng.

Thi tán tinh nhìn ta với ánh mắt hoảng sợ, râu quai nón và Thử tiền bối cũng đều kinh hãi nói không ra lời: "Không thể nào, điều này sao có thể?"

Thi tán tinh có chút sợ hãi, cố gắng chìm xuống nước. Mà tại sao ta lại cho nó cơ hội này, bước chân liền bước lên, roi da trong tay hung hăng quất tới.

Trong mơ hồ ta nhìn thấy mặt ngoài Thiên Lang Tiên hiện ra một vầng sáng màu đen mãnh liệt, xẹt qua không khí, phát ra tiếng nổ bén nhọn vang dội!

Thi tán tinh quá sợ hãi, vội vàng gia tốc trầm xuống. Bất quá nó có tốc độ nhanh hơn nữa, có thể nào nhanh hơn Thiên Lang Tiên? Sau khi Thiên Lang Tiên quất vào trên người Thi Tán tinh, làn da Thi Tán Tinh bị rút ra một khe hở, da thịt như dương chi ngọc kia, cũng biến ảm đạm không ánh sáng. Tiếng kêu thê thảm, từ trong miệng nó phát ra.

"Được." Thử tiền bối hưng phấn la to: "Đánh chết Nha, đánh chết Nha."

Thiên Lang tiên liên tiếp giáng xuống, lực đạo mỗi một roi đều mạnh mẽ hùng hồn, ta cảm giác không khí xung quanh đều nóng rực lên không ít.

Thi tán tinh đã hoàn toàn thay đổi diện mạo, hình tượng mỹ nữ lúc trước trong nháy mắt trở thành than đen, toàn thân đầy vết rách. Khẩu quyết gia gia dạy quả nhiên lợi hại!

Dường như ta cảm thấy giống như một cơ thể không ngừng co giật, mãi đến cuối cùng, Thi Dược Tinh đã hoàn toàn không còn sinh cơ, chìm vào trong nước.

Mà uy lực khẩu quyết trong nháy mắt mất đi hiệu lực, ta cảm giác giống như tiêu hao tất cả lực lượng thân thể, ngay cả đứng cũng không vững, cuối cùng ầm vang ngã xuống đất.

Trong mơ màng màng, ta cảm giác mình bị người từ trong nước kéo ra, đặt ở trên xe cứu thương, một giây sau, cái gì cũng không biết nữa.

Không biết qua bao lâu, khi ta lần nữa mở mắt ra, liền phát hiện mình đang ở trong một không gian màu trắng.

Trong phòng rất sạch sẽ, trong không khí tản ra mùi như Liệu thủy, bất quá lại không có cảm giác ấm áp, hết thảy đều quạnh quẽ như vậy.

Ta biết rõ, hiện tại ta là ở bệnh viện, ta thở phào một hơi thật dài.

"Khụ khụ, ngươi tỉnh rồi." Nhưng vào lúc này, ta nghe thấy tiếng của Thử tiền bối. Ta lập tức mở mắt ra, nhìn Thử tiền bối cười cười: "Thí tiền bối, ngài không sao chứ?"

Tâm tình chuột tiền bối kích động đưa cho ta xem một chút băng vải quấn đầy toàn thân, nói: "Như vậy ta xem như không có việc gì sao? Như là không có việc gì sao?"

Ta nhịn không được lắc đầu: "Thật ngại quá, ta không có chú ý."

Con ngươi Thử tiền bối xoay chuyển, đột nhiên thay đổi ngữ khí, vừa cười vừa nói: "Tiểu tử, ngươi rất lợi hại, ngươi học Bắc Đẩu Thiên Lang quyết từ lúc nào vậy? Sao ta chưa từng thấy ngươi dùng qua?"

Ta lúng túng cười cười: "Khu Thử tiền bối, nếu như ta nói là ở hiện trường gia gia truyền thụ cho ta, ngài có tin hay không?"

Thử tiền bối gật gật đầu: "Đương nhiên là tin. Sớm biết lão già kia tàng tư. May mà lão đã thành âm sai, nếu không Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết sẽ bị hắn dẫn xuống dưới."

Đang cùng Thử tiền bối trò chuyện, cửa bị đẩy ra, râu quai nón đi đến.

Râu quai nón tuy rằng toàn thân không quấn đầy băng vải, nhưng tình huống của hắn cũng không mạnh hơn so với Thử tiền bối. Chắc là hắn tiêu hao hết khí lực, đi đường mềm nhũn, đầu nặng chân nhẹ, chống gậy, đi tới trước giường bệnh của ta, sau đó thì bịch một tiếng, liền quỳ gối trước giường ta.

Ban đầu ta còn tưởng là thân thể gã râu quai nón quá yếu ớt, không đứng vững nên mới té ngã trên mặt đất. Ai ngờ râu quai nón sau khi quỳ xuống, liền dùng sức dập đầu ba cái, khiến ta kinh hãi không muốn không cần.

Ta thất kinh, vội vàng chạy tới đỡ con râu quai nón dậy: "Tiền bối, ngài đang làm gì vậy?"

Thử tiền bối cũng kinh hãi trợn mắt há hốc mồm: "Nhị ca, ngài làm gì vậy."

"Ta thay ta mấy chục huynh đệ, đền tội cho ngươi." Râu quai nón biểu tình kiên nghị nói: "Nếu như không phải ngươi, những huynh đệ kia của ta cùng ta... Ai, đều là chúng ta quá mù quáng tự đại, không biết tự lượng sức mình."

Ta lập tức nói: "Tiền bối, đừng nói như vậy, Thi Tán tinh bị diệt vong là kết quả tất cả chúng ta cùng cố gắng. Nếu như không phải lúc trước các ngươi hao tổn phần lớn tinh lực thi tán tinh, ta cũng tuyệt đối không có khả năng tiêu diệt Thi tán tinh."

Râu quai nón được ta đỡ đứng lên, ngồi trên giường, uể oải nói: "Đây là công lao của ngươi, không cần khiêm tốn. Các ngươi vào đi!"

Tên râu quai nón hét lớn ra cửa.

Đại Kim Nha lập tức ôm Thi Tán Tinh tiến vào. Giờ phút này Thi Tán tinh rút nhỏ vài lần, toàn thân đều là vết nứt, đen sì như một cây đại thụ chết héo, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra là hình người.

Đại Kim Nha nhếch môi cười hắc hắc với chúng ta: "Hỏa tiền bối, thật có lỗi, lúc nãy làm bộ làm tịch rồi, ngài đừng chấp nhặt với ta."

Thử tiền bối cười cười: "Được rồi, đại nhân ta đại lượng sẽ không so đo với ngươi."

Nói xong, Thử tiền bối liền lập tức chạy tới ôm Thi Tán vào lòng, tựa như ôm vợ vậy.

"Thi tán tinh này, ta tặng cho các ngươi." Long Tuyền Sơn Trang nói bậy: "Long Tuyền Sơn Trang chủ động khiêu khích Trương gia Giang Bắc chúng ta, nếu không cho bọn chúng nhìn một cái lợi hại, chỉ sợ cuộc sống sau này của chúng ta sẽ càng khó khăn hơn."

Ta như có điều suy nghĩ gật gật đầu, không có cùng gã râu quai nón nhiều lời, chỉ là sau khi nghe xong kế hoạch của gã râu quai nón, vui vẻ gật đầu đồng ý.

Ác khí này ta nuốt không trôi, cho nên nhất định phải trả thù. Bởi vì quai hàm nói cho ta biết, cái chết của gia gia, rất có thể có quan hệ với Long Tuyền sơn trang.

Ta ôm Thi Tán tinh, lâm vào trầm tư. Chuyện lần này có dẫn dắt rất lớn đối với ta, người quý tự biết mình, nếu cuồng vọng tự đại, mở miệng cuồng ngôn, vậy khẳng định là mình chịu thiệt.

Bất kể là Hồng Linh Thánh Nữ diệt vong, hay là Trương gia Giang Bắc bị trọng thương lần này, đều đủ để chứng minh điểm này!

Chương thứ hai trăm chín mươi ngàn không có chữ "Thiên Thư Sát Nhân án"

Sau khi trở về, ta liền giao Thi Tán Tinh cho Đoạn thúc.

Khi Đoàn thúc nhìn thấy ta ôm thi tán tinh, biểu lộ tương đối phong phú, có lẽ là không nghĩ tới ta có thể sống sót trở về, hơn nữa thật sự mang Thi tán tinh trở về?

Bất quá Đoạn thúc mặt ngoài vẫn ra vẻ hưng phấn, nhiệt tình mời ta đi cà lang, ta lời cảm tạ đã tận tình.

Ta đem Thi Tán giao cho hắn, thậm chí cũng không đòi thù lao một xu, tất cả những thứ này chỉ là kế hoãn binh mà thôi. Hiện tại Trương gia Giang Bắc đã hấp thụ thi tán tinh giáo huấn, không dám cuồng vọng tự đại nữa, trước khi chuẩn bị đầy đủ, thì không dám tùy ý ra tay.

Hiện tại ta chính là muốn tạo ra một cái biểu hiện giả dối cho Đoạn thúc, để Đoạn thúc cho rằng Trương gia thật sự nhận lầm, không dám phản kháng, để cho hắn yên tâm.

Hơn nữa xem biểu hiện của Đoạn thúc dường như là thật sự tin tưởng chúng ta. Ít nhất trong thời gian ngắn, Long Tuyền sơn trang sẽ không đối địch với Trương gia!

Bọn họ mới trở về, lại gặp được một người quen cũ: Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha ngồi xổm ở cửa tiệm cổ mơ màng màng, sau khi trông thấy chúng ta, hắn lập tức đi qua cúi đầu khom lưng nói: "Trương gia tiểu thiếu gia, ngài đã trở về."

Đại Kim Nha này thật sự là biết dùng gió bẻ măng, biết hiện tại ta ở Giang Bắc Trương gia có địa vị bất đồng, không những thái độ thay đổi, ngay cả xưng hô cũng biến thành tiểu thiếu gia.

Bất quá Đại Kim Nha này sao lại tới chỗ ta? Chắc chắn là vô sự không đăng tam bảo điện.

Nhưng tục ngữ nói rất hay, đưa tay không đánh người đang cười, ta vẫn nhiệt tình mời Đại Kim Nha đến tiệm của ta ngồi.

Đại Kim Nha nhìn thấy đồ trọ của ta, rất là kinh ngạc: "Tiểu thiếu gia, bản lãnh ngài lớn như vậy, sao lại ru rú trong một cửa hàng nhỏ bé như vậy. Đến gia tộc chúng ta đi? Khẳng định để cho ngài cả đời hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận."

Ta khoát tay, nói thì thôi đi, vinh hoa phú quý cái gì, cho tới bây giờ ta còn chưa từng nghĩ tới.

Đại Kim Nha bất đắc dĩ cười khổ: "Vậy cũng được, ta cũng không miễn cưỡng. Nhưng..."

Đại Kim Nha nói tới đây, lập tức dùng ánh mắt quay tròn nhìn thoáng qua bốn phía, lúc này mới thấp giọng nói: "Tiểu thiếu gia, lần này ta đến, là theo Trương gia phân phó, cùng ngài thương lượng một chuyện đại sự."

"Chuyện gì?" Ta lập tức hỏi.

Bọn ta và gã râu quai nón cách nhau không đến hai ngày, Trương gia Giang Bắc đã thương lượng ra kế hoạch đối phó với Long Tuyền Sơn Trang rồi ư? Cái này cũng quá nhanh đi.

Tuy nhiên nhìn Đại Kim Nha, lại không giống như nói đùa. Ta biết chuyện này không phải chuyện đùa, liên quan đến sinh tử tồn vong của cả Trương gia, cho nên lập tức kiểm tra đường phố một chút, bảo đảm không bị người nghe trộm, lúc này mới quay người trở về.

Đại Kim Nha đang mân mê một dụng cụ điện tử, cũng không biết rốt cuộc là thứ gì. Vì vậy ta liền hỏi Đại Kim Nha, Đại Kim Nha nói cho ta biết nên cẩn thận một chút, đây là một vật phản xạ nghe lén ngăn cản.

Thứ gã này mang theo còn rất cao cấp.

Sau khi Đại Kim Nha ngồi xuống, lúc này mới kiên nhẫn nói với ta...

Trương gia Giang Bắc tổng cộng chia sáu mạch.

Dựa theo am hiểu âm vật của bọn họ, so với Đào Khí, Ngọc Khí, Thanh Đồng khí phân chia mà thành.

Hiện tại, Trương gia phân liệt, để đối kháng với Long Tuyền sơn trang, Lục mạch đã không còn cực kỳ hạn chế với kiến thức nhất mạch của mình nữa mà đã dung hội quán thông, cái gì cũng học được. Ta và Thử tiền bối, chính là hai mạch ở giữa lục mạch, hiện tại đã luân lạc đến mức chỉ còn lại một ngọn lửa thơm.

Cầm đầu hai mạch của râu quai nón, xem như trụ cột của Trương gia trước mắt.

Mặt khác còn có hai mạch, hoàn toàn mất đi liên lạc với Giang Bắc Trương gia, hiện tại cũng không biết rốt cuộc bọn họ còn tồn tại nữa hay không?

Trong khoảng thời gian trước, Đại Kim Nha liên lạc với một trong những chi tộc đã mất tích. Tình huống của dòng họ cũng không thể lạc quan, chỉ có một người truyền thừa, hơn nữa không hề làm thương nhân âm vật, trở thành cảnh báo của nhân dân.

Gần đây nàng cũng bị người của Long Tuyền sơn trang để mắt tới, âm vật quấn thân, tình huống vô cùng nguy cấp. Nếu chúng ta không đi giúp nàng, chỉ sợ nàng sẽ chịu không nổi cửa ải này, chỉ sợ Trương gia sẽ càng thêm gian nan!

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, gia tộc Đại Kim Nha vẫn liên lạc được với ta và Thử tiền bối, hy vọng hai người chúng ta có thể đi trợ giúp nữ tử kia cảnh báo. Về phần gia tộc của Đại Kim Nha, thì chuẩn bị xuất ra tất cả lực lượng đi tìm kiếm nhất mạch còn lại.

Nói xong, Đại Kim Nha còn lấy ra một phần tư liệu cho ta: "Đây là tư liệu đơn giản chúng ta nắm giữ trước mắt, hai người các ngươi nếu đồng ý, tốt nhất mau chóng xuất phát. Mọi người một trăm năm trước là một nhà, nên đoàn kết với nhau mới đúng."

Điểm này đúng là thật, cho nên ta không cần nghĩ ngợi gật đầu đồng ý.

Đại Kim Nha thấy chúng ta đồng ý, cũng nhẹ nhàng thở ra, để chúng ta mau chóng xuất phát đi. Còn không đi, sợ là nhất mạch kia sẽ từ thế giới này biến mất.

Sau khi nói xong, Đại Kim Nha liền quay người rời đi, mà ta thì mang theo Thử tiền bối vội vàng lên xe.

Trước khi đi cũng không quên gọi Lý Ma Tử tới. Đừng thấy Lý Ma Tử không phải thương nhân âm vật chính tông, nhưng hắn cơ linh, chạy chân cho chúng ta, lấy cứu binh, giải vây thì còn có thể phát huy tác dụng lớn.

Khi chúng ta tới nhà Lý Ma Tử mới phát hiện Tuyết và Doãn Tân Nguyệt đều ở đó, thì ra bọn họ đang chuẩn bị gọi ta đi ăn cơm.

Lúc Doãn Tân Nguyệt biết ta lại phải đi ra ngoài, nước mắt nhịn không được rơi xuống, nói lúc này vừa trở về hai ngày sao lại phải ra ngoài, nàng lo lắng thân thể của mình sẽ chịu không nổi.

Ta là người khó thấy nhất là cô bé khóc lóc, liền nhẹ nhàng ôm Doãn tân Nguyệt vào trong ngực, an ủi nàng ta nói không có chuyện gì. Dù sao ta là người phúc lớn mạng lớn, chỉ là một thằng nhóc mạnh không chết, sẽ không có chuyện gì đâu.

Như tuyết và Lý mặt rỗ cũng như keo sơn khó phân, trong lòng ta đột nhiên cảm thấy có lỗi với Lý mặt rỗ. chuyện này cùng hắn không có quan hệ, ta lại còn muốn kéo hắn xuống nước.

Vì vậy ta bảo Lý Ma Tử đừng đi, hai người ta và Thử tiền bối sẽ giải quyết được.

Lý Ma Tử cười nói thế nào cũng không được, nhi nữ tình trường sao có thể làm đại sự kiếm được nhiều tiền chứ? Không kiếm được nhiều tiền làm sao có thể nuôi sống nuôi sống nhà được?

Cho nên cuối cùng Lý Ma Tử vẫn không từ bỏ ý định đi theo chúng ta.

Lý Ma Tử đi xe, ta ở một bên nghiên cứu tư liệu mà Đại Kim Nha đưa cho.

Lần này chúng ta phải đối mặt âm vật, hình như là một quyển sách. Bọn họ cũng không nắm giữ tình huống cụ thể về quyển sách này, chỉ biết là đây là một quyển thiên thư không chữ, từ cổ đại truyền xuống, niên đại cũng không thể xác định.

Mà người chúng ta cần tới hỗ trợ, gọi là Trương Tiểu Muội, là một cảnh sát thực tập. Tấm này: án giết người trên Vô Tự Thiên Thư, chính là do Trương Tiểu Muội phụ trách.

Nơi nàng ở chính là ở Thanh giang thị sát bên. Tiết tấu sinh hoạt của Thanh giang thị tương đối nhanh, kinh tế ở đây mạnh hơn rất nhiều so với thành thị của chúng ta. Có thể kiếm được một chức nhân viên công vụ ở đây thì về cơ bản tương đương với việc bưng một bát cơm vàng.

Sau khi đến nơi, ta liền bấm niệm tạm biệt Trương Tiểu Ái. Nói dối đó, ngữ khí của Trương Tiểu Ái tựa hồ có chút bất mãn, sau khi hỏi vị trí cụ thể của chúng ta liền đi xuống lầu.

Chương thứ hai trăm chín mươi mốt, tai ương đẫm máu.

Ta còn đang buồn bực, bọn ta tới giúp Trương Tiểu Ái, nghe giọng điệu của nàng sao lại đối xử với bọn ta rất có ý kiến gì đây?

Rất nhanh, có một cô bé ăn mặc rất tùy ý, chân đạp đôi dép lê trẻ tuổi từ Đan Nguyên Lâu đi xuống. Nữ hài tử bộ dạng rất dễ thương, trên trán lộ ra linh quang, vóc người thuộc về loại thon gầy gợi cảm, đôi chân nhỏ xinh đẹp, làm cho người ta nhịn không được sinh ra ý nghĩ muốn nắm lấy.

Nữ hài lườm ta một cái, hỏi: "Các ngươi là đám lão Hoàng Lịch kia phái tới?"

Lão hoàng lịch, lão hoàng lịch là cái gì?

Ta sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh ta liền phản ứng lại. Cái gọi là lão Hoàng Lịch, hẳn là chỉ vào Trương gia Giang Bắc.

Ta lập tức gật đầu nói.

Nữ hài bất đắc dĩ phất phất tay nói: "Vào đi! Thật là, làm sao lập tức phái nhiều người như vậy, chính là ăn no rỗi việc mà."

Ta đã nhìn ra rồi, hình như nữ hài căn bản là không tin trên thế giới này có quỷ thần, cảm thấy Trương gia phái người đến giúp nàng điều tra âm vật, hoàn toàn dựa vào một hành động đó.

Đừng nói ta, ngay cả Lý Ma Tử cũng nghe không nổi nữa, nói cô nương, ta thấy cô hình như không tin tà? Vừa rồi lúc lên lầu, ta đã nhìn thấy hai con tiểu quỷ máu chảy đầm đìa của ban công nhà cô. Nếu cô không tin tà, buổi tối ta có thể mở to mắt cho cô, cho cô xem xem bộ dạng quỷ như thế nào.

"Nói khoác đi." Trương Tiểu Yêu tức giận lườm Lý Ma Tử một cái: "Làm sao ngươi biết thẻ bài môn phái nhà ta?"

"314." Lý Ma Tử nói: "Ta từ khí tràng trên người ngươi, liếc mắt liền phán đoán ra, đây bất quá chỉ là một bữa ăn sáng."

Trương Tiểu Yêu giật nảy mình: "Ngươi... làm sao ngươi biết được? Ta không có nói cho đám lão Hoàng kia địa chỉ nhà ta, các ngươi muốn điều tra ta?"

"Điều tra cái rắm." Ta cố gắng phối hợp với Lý Ma Tử: "Trong tư liệu của chúng ta, căn bản không viết chỗ ngươi ở."

Nói xong, ta liền đem tư liệu Đại Kim Nha đưa cho Trương Tiểu Ái.

Trương Tiểu Muội nhìn thoáng qua, dường như có chút tin tưởng, nhưng trong lòng nghi vấn vẫn rất mãnh liệt, nói: "Ta thấy các ngươi chính là cố làm ra vẻ huyền bí, trên thế giới này lấy đâu ra quỷ. Nếu như sau khi chết có thể biến thành quỷ hồn, vậy thì nhiều kẻ giết người như vậy còn có thể sống? Thế thì thiên hạ đã sớm thái bình rồi."

Ta bật cười khanh khách, bây giờ có giải thích thêm nữa với Trương Tiểu Nhu cũng chỉ uổng công mà thôi, không cho cô bé chút nhan sắc nào, cô ta chắc chắn sẽ không phối hợp với chúng ta.

Thế thì ta liếc mắt ra hiệu cho Lý mặt rồi, Lý mặt rỗ ngầm hiểu, chạy như bay, nói là mua chút đồ ăn.

Về phần Trương Tiểu Ái nói, kẻ giết người đều bị quỷ hồn lấy mạng, về lý thuyết thì không thể thực hiện được. Sinh tử đều đã được định sẵn, huống chi lúc giết người, có thể tích lũy lệ khí mãnh liệt, lệ khí này có thể chấn nhiếp hồn ma bình thường, đến gần người còn không dám, nói gì đến trả thù?

Trương Tiểu Yêu đưa bọn họ lên lầu ba, tiến vào phòng của nàng. Bố trí trong phòng rất tùy ý, bố cục lấy màu hồng làm chủ, có ve non, có tiểu hùng nghịch chuông, khắp nơi lộ ra cảm giác một cô gái nhỏ đáng yêu.

Một người ở bên ngoài xem ra nhân dân vô cùng uy nghiêm cảnh sát sĩ, lại đem phòng mình dọn dẹp khò khè như vậy, thật sự có chút không giải thích được...

Nàng liếc xéo ta một cái, tựa hồ biết rõ suy nghĩ trong lòng, không kiên nhẫn nói: "Nhìn cái gì, chưa bao giờ thấy phòng nào đẹp như vậy? Cảnh cáo các ngươi không nên đụng vào phòng ốc, các ngươi cứ chen chúc ở phòng ngủ sát vách đi! Chờ ta phá vụ án này, ta có thể thăng chức, cho các ngươi xem nữ bản Kha Nam luyện thành như thế nào."

Nói xong, Trương Tiểu Muội chuẩn bị rời đi.

Ta bật cười khanh khách, thầm nghĩ rốt cuộc cô gái này đến cùng tự tin từ đâu ra vậy? Ta thấy là nghé con mới sinh không sợ cọp chứ.

"Không thể để cho nàng ta đi ra ngoài một mình được." Thử tiền bối nói: "Nha đầu ấn đường này biến thành màu đen, hai mắt tan rã, nhất là cái ót, dường như mơ hồ để lộ ra một tia trầm lặng tử khí! Ra cửa nhất định không may, vạn nhất gặp phải người bị xe cát thì phiền toái."

Ta kinh hãi, vội vàng chạy tới ngăn cản Trương Tiểu Ái: "Đứng lại, ngươi không thể ra ngoài."

"Tại sao?" Trương Tiểu Muội phẫn nộ trừng mắt nhìn mình.

Vốn dĩ nàng rất bất mãn với ta, bây giờ ta lại ngăn nàng lại, đương nhiên nàng ta rất tức giận.

Ta nói: "Ngươi ấn đường biến thành màu đen..."

"Ta là mắt gấu trúc ngu ngốc, tối hôm qua thức khuya. Ta phải đi ra ngoài, ai cản ta thì ta gấp gáp." Nói xong, Trương Tiểu Muội thích đẩy cửa bước đi.

Ta bất đắc dĩ, đành phải dùng thân thể của mình ngăn cản cửa: "Ta nói cô nương, cô không thể có chút đầu óc à? Vạn nhất đi ra ngoài xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao đây, đến lúc đó chúng ta làm sao ăn nói với Trương gia đây."

Trương Tiểu ái tức giận nhảy dựng lên, cuối cùng uy hiếp ta muốn cảnh báo.

Ta thật sự bất đắc dĩ, đành phải lùi một bước, nói: "Đi cũng được, nhưng nhất định phải để ta đi theo."

Trương Tiểu Muội bị ta quấn lấy không còn cách nào khác đành phải kiên trì đáp ứng.

Vì vậy ta hỏi Thử tiền bối có muốn đi cùng không? Thử tiền bối nói hắn sẽ không đi nữa, dù sao chúng ta sẽ rất nhanh trở về.

Quả nhiên, chúng ta còn chưa đi ra căn phòng này, liền vòng trở về. Bởi vì Trương tiểu ái thật xui xẻo, xảy ra một trận "Huyết quang tai ương".

Lúc đang ở thang lầu lầu tiếp theo, Trương Tiểu Ái rụng giày, nàng trực tiếp từ cửa thang lầu lăn xuống, ngã đầu rơi máu chảy, chật vật không chịu nổi, lồng phòng ngự trước ngực cũng bóc ra rồi.

Nhìn thấy cái lồng nhỏ mãnh liệt mênh mông, trong lòng ta lại có chút hả hê, thầm nghĩ cô nương này thật đúng là ngực nhỏ mà.

Chuột tiền bối mặt mày tươi cười nói với Trương Tiểu ái: "Nhìn đi, không nghe lão nhân nói lỗ ngay trước mắt, lần này thiệt thòi lớn rồi chứ?"

Trương Tiểu Yêu hung hăng trợn trắng mắt liếc nhìn Thử tiền bối. Nói ngươi ngậm miệng lại cho ta, nếu không phải miệng quạ đen của ngươi, ta có thể chật vật như vậy.

Thử tiền bối bất đắc dĩ nhún vai: "Nha đầu kia tính tình cũng không nhỏ, xem ra phải tiếp tục chịu thiệt nữa rồi."

Trương Tiểu Yêu hung hăng trợn trắng mắt liếc nhìn Thử tiền bối, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ bừng, hai mắt lóe ra nước mắt long lanh, nhìn giống như sắp khóc.

Ta nghĩ chúng ta có phải hơi quá đáng hay không, liền muốn an ủi Trương Tiểu Muội một chút. Trương Tiểu Muội thì dậm chân một cái, trực tiếp đi vào gian phòng của mình, không để ý tới chúng ta nữa.

Trương Tiểu Yêu sau khi đi vào phòng, ta liền nghe thấy có người gõ cửa, là Lý mặt rỗ đã trở lại.

Ta cười hỏi Lý Ma Tử chuẩn bị như thế nào rồi? Lý Ma Tử gật gật đầu: "Yên tâm đi, chắc chắn đều mới lạ."

Ta gật gật đầu, mang theo Lý Ma Tử và Thử tiền bối đến phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Trong mấy lần ta gõ cửa phòng Trương Tiểu Ái, muốn hỏi một chút về tình huống cụ thể của Trương Tiểu Ái về Vô Tự Thiên Thư án, nhưng Trương Tiểu Ái lại hoàn toàn không để ý tới ta.

Ta chỉ biết thở dài trong lòng: "Xin lỗi cô nương, bọn ta cũng không muốn hù dọa cô, nhưng vì cứu cô nên chỉ có thể đưa ra hạ sách này."

Trở lại gian phòng kế bên, ta liền hỏi Lý Ma Tử, hôm nay làm thế nào hắn lại nhìn ra được Trương Tiểu Ái ở gian phòng ba mươi bốn.

Lý Ma Tử nói đơn giản, chỉ ba mươi bốn ban công phơi một bộ cảnh phục, kẻ ngu cũng có thể nhìn ra được.

Ta không nói nên lời, luận về sức quan sát, ta cùng Lý mặt rỗ thật đúng là kém một mảng lớn. Sức quan sát này, theo Phật gia mà nói chính là "Tuệ nhãn", người có được "Tuệ nhãn" rất thích hợp để tu phật.

Lý mặt rỗ đi tu Phật, chắc chắn sẽ có một phen làm tốt. Chẳng qua muốn Lý mặt rỗ tránh xa rượu thịt mỹ nữa, phỏng chừng là sống không bằng chết.

Thời gian xem ra cũng không sai biệt lắm, ta liền đem gói đồ Lý Ma Tử mang về mở ra, bên trong là hai cái cành liễu, hai bình hai bình, lông trâu cùng một ít mạng nhện đã bị phá vỡ.

Ta đem hai nồi đổ vào trong hai chén thủy tinh, sau khi dùng cành liễu quấy rồi, liền đặt ở cửa phòng ngủ của Trương Tiểu ái. Lông trâu trộn lẫn mạng nhện một khối, một đường từ phòng ngủ vãi đến phía ban công.

Sau đó vì tăng cường hiệu quả, Thử tiền bối còn đang ban công thả ra một khối huyết ngọc, Huyết Ngọc vốn đã có thể chiêu âm, có thể giúp ta chiêu Quỷ Trận làm ít công to.

Rất nhanh, chiêu quỷ trận liền có tác dụng, ngoài cửa sổ thổi qua một trận cuồng phong gào thét, làm khung cửa sổ keeng keeng

keeng vang lên. Chẳng qua là lông trâu và mạng nhện hỗn hợp lại vẫn không nhúc nhích tí nào.

Có cái gì đó đến đây! Ta lập tức xuyên thấu qua mắt mèo hướng bên ngoài nhìn ra.

Trận tà phong cổ quái kia tiến vào ban công liền dừng lại, ta nhìn thấy hai cái bóng đen nhẹ nhàng tiến vào.

Chương thứ hai trăm chín mươi hai chiêu Quỷ trận.

Lý Ma Tử ở bên cạnh có chút chột dạ hỏi ta, chúng ta làm như vậy có phải là có chút không đạo đức không? Ba đại lão gia càng nửa đêm bày trò đùa giỡn hù dọa tiểu cô nương nhà người ta.

Lý Ma Tử nói vậy, ta cũng không đành lòng. Đúng vậy, ba đại lão gia này hù dọa một tiểu nha đầu thì có bản lĩnh gì chứ?

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, ta vẫn quyết định giáo huấn nàng một chút là được rồi, không cần phải cứng như vậy.

Hai bóng đen kia theo mạng nhện và lông bò, bay về phía phòng ngủ của Trương Tiểu Ái.

Ta lập tức giả vờ đi nhà vệ sinh, ngáp mấy ngày liền mở cửa phòng ngủ, khóe mắt liếc qua thì chú ý tới hai bóng đen.

Hai bóng đen thấy có người đi ra, lập tức ngừng lại, ta có thể cảm giác được bọn chúng đang dùng ánh mắt cổ quái đánh giá ta.

Ta đi về phía nhà tắm, lại phát hiện hai bóng đen lại một lần nữa hướng gian phòng của Trương Tiểu Ái bay tới.

Ta thất kinh, oán khí của hai tên vong linh này thật đúng là lớn con mẹ nó, ta là thương nhân âm vật cũng không thể kinh sợ bọn chúng.

Ta không thể đi nhà tắm được nữa, nếu đi, hai tên Vong Linh sẽ thật sự bị xông vào phòng tiểu yêu, e là sẽ hù chết nha đầu kia mất!

Thế thì ta đành dừng bước, ho khan một tiếng, hai bóng đen lại dừng lại.

Ta đi tới gian phòng của Trương Tiểu Ái, dùng sức gõ cửa: "Trương Tiểu Ái, mở cửa, trong nhà cầu không có giấy, mau cho ta giấy."

Trong phòng truyền ra tiếng nói mơ mơ màng màng của Trương Tiểu Ái: "Kính sâu hơn nửa đêm gõ cái gì, còn không để cho người ta ngủ."

"Không có giấy, mau đưa giấy cho ta, ta không chịu nổi..." Ta gấp gáp nhảy nhót.

Bởi vì ta thế nào cũng không nghĩ tới, Lưỡng Đạo Vong Linh kia càng không sợ ta chút nào, vẫn là kéo lấy cái đầu lưỡi đỏ tươi, theo lông bò cùng mạng nhện trải ra ở cõi âm gian, từng bước ép sát ta.

Mẹ nó, sao lại trêu chọc hai Lệ quỷ oán khí ngập trời này chứ, ta còn chưa thể đánh cho chúng bỏ chạy được. Nếu không kế hoạch hôm nay đã thất bại, chỉ có thể dùng sức đi gõ cửa phòng Trương Tiểu ái.

Cuối cùng Trương Tiểu Muội bị ta gõ nóng lên, tức giận nói cái gì, có biết xấu hổ hay không? Không biết xấu hổ mang da mặt xuống chùi đít...

Nói xong, Trương Tiểu Muội Nhi liền mở cửa. Mà sau khi nàng mở cửa ra, Trương Tiểu Yêu lập tức ngây ngẩn cả người, ngay sau đó thét lên đầy sợ hãi: "Đó là vật gì vậy?"

Trong lòng ta dương dương đắc ý, xú nha đầu, chấn động ngươi rồi phải không, ngươi không phải không tin sao?

Ta khẽ cười nói: "Đừng sợ, bọn chúng sẽ không đả thương người, chỉ hù dọa người thôi."

Trương Tiểu Muội lại căn bản không nghe ta giải thích, hét lên một tiếng, muốn đóng cửa. Ta lập tức dùng chân chặn cửa, Trương Tiểu Muội bị dọa nhảy lên giường, dùng chăn che đầu lại: "Có quỷ à, có quỷ à."

Ta cười nói: "Nhìn bộ dáng nhát gan của ngươi, đều nói là sẽ không tổn thương người. Được rồi, nói thật với ngươi, hai con quỷ này là ta cố ý gọi tới..."

Đang lúc suy nghĩ, đột nhiên cách vách truyền đến một trận thanh âm ngâm thơ đối đáp, là Lý Ma Tử và Thử tiền bối.

Thanh âm của hai người hùng hậu tang thương, trong màn đêm yên tĩnh này lại có vẻ vô cùng đột ngột.

"Phong tiêu tiêu hề thủy hàn."

"Tráng sĩ một đi hề bất phục!"

Hai người vừa đọc cổ thơ, vừa đi tới bên cạnh ta, sau đó hai người một trái một phải, liền kẹp ta ở giữa, hai tay ôm hai cánh tay của ta đi về phía ban công.

"Này, làm gì các ngươi vậy." Trong lòng ta nghi hoặc, khó hiểu hỏi: "Mau buông ta ra."

Lúc này chỉ nghe thấy Thử tiền bối nhỏ giọng hỏi: "Ngươi đã mở mắt âm dương cho nha đầu kia chưa?"

Trong lòng thót tim.

Đúng vậy, đây đúng là chuyện thường thấy, chỉ nghĩ tới chiêu quỷ, lại quên mở mắt âm dương cho Trương Tiểu Yêu.

Dựa vào oán khí của hai con quỷ kia, Trương Tiểu Ái hẳn là không nhìn thấy chúng nó? Nhưng vừa rồi Trương Tiểu Ái lại có thể nhìn thấy, điều này chứng minh cái gì?

Điều này chứng minh rằng Trương Tiểu Ái căn bản không phải là quỷ do ta tuyển vào, mà gian phòng này còn có vật khác.

Hơn nữa oán khí của thứ kia vô cùng cường đại, cho nên mới có thể bị Trương Tiểu Yêu dùng mắt thường nhìn thấy.

Lý Ma Tử cùng Thử tiền bối đã mở ra Âm Dương nhãn, khẳng định cũng thấy. Lại liên tưởng đến cử chỉ cổ quái của hai người, ta nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Ta biết, phía sau ta khẳng định có thứ không sạch sẽ, cùng lúc đó, ta cảm giác được hai "huynh đệ tốt" bị ta điều vào, cũng đã rời khỏi, nhắm chừng là bị thứ này dọa chạy.

Ta đột nhiên nhớ tới một câu từ internet, không tìm đường chết sẽ không chết, lần này thảm rồi.

"Trương Tiểu Ái, ra đây đi! Có khách tới." Thử tiền bối vỗ vỗ lấy tấm chăn bị run rẩy của Trương Tiểu Ái nói.

Trương Tiểu Yêu đối với bản lĩnh của chúng ta tin tưởng không nghi ngờ, cho nên lúc này liền vén chăn lên, còn không tự chủ được nhìn vào cổ ta.

Ta lập tức cảm thấy lạnh lẽo trên cổ.

Thử tiền bối lập tức giơ tay, vặn đầu Trương Tiểu Yêu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đêm nay bóng đêm không tệ chứ? Nha đầu."

Trương Tiểu Yêu run rẩy gật đầu, giọng nói run run: "Không... Không tồi."

"Nhà ngươi có rượu trắng không? Mang đến một bình rượu. Lý Ma Tử ngươi đi lấy nhánh liễu, khách nhân uống chén này, nên thưởng thức ánh trăng tuyệt vời rồi!" Thử tiền bối thần thần bí bí nói.

Trương Tiểu Ái không biết làm sao đứng ở tại chỗ, Lý mặt rỗ lập tức nắm chặt cánh tay Trương Tiểu Ái, đi ra phòng ngủ.

Ta muốn quay đầu nhìn xem, rốt cuộc trên cổ ta là thứ gì. Nhưng ta không dám tùy ý quay đầu lại, ta có thể cảm giác được hai luồng dương hỏa trên vai bị áp chế chết, đối phương tựa hồ lúc nào cũng có thể tiêu diệt hai luồng dương hỏa trên vai ta, ta quay đầu nhìn lại mà nói, Dương Hỏa chỉ định tắt ngúm.

Vậy ta chỉ có thể nén sợ hãi và hiếu kỳ xuống, đi theo Thử tiền bối từng bước một đến bên cửa sổ.

"Cháu trai, ánh trăng mỹ diệu như vậy mà ngươi lại không muốn làm thơ?" Thử tiền bối đột nhiên hỏi.

Tấm giày giày da quỷ dị thứ hai trăm chín mươi ba quỷ dị.

"Làm thơ?" Ta trong chốc lát liền ngây ngẩn cả người, không rõ trong hồ lô của Thử tiền bối bán thuốc gì, bất quá nếu Thử tiền bối nói như vậy, nhất định là có đạo lý của hắn.

Thế thì ta vẫn kiên trì suy nghĩ một bài thơ cổ đại.

"Cái kia... Cái gì đó... mờ mịt thương thương, bạch lộ vi sương." Nhịn một hồi lâu, cuối cùng ta cũng nhớ tới 《 Thi Kinh 》, kế tiếp học thuộc lòng coi như trôi chảy: "Người Y, ở một phương."

"Tố du chi, tựa như ở trong nước ừo giết. Ài!" Nửa câu sau không phải là ta phát ra, mà là từ trên vai ta phát ra. Thanh âm kia hữu lực, cảm tình sung mãn, có chút giống với nam âm thuộc tính.

Ta lúc này liền ý thức được, là con quỷ kia đang nằm sấp trên người ta nói chuyện.

Ta nơm nớp lo sợ nhìn Thử tiền bối, con mẹ nó, đây là thế nào cho phải? Vốn định nhanh nhẹn đọc một chút bài thơ, coi như mình sáng tạo ra, kết quả bị đối phương trong nháy mắt nhìn thấu, cũng không biết có thể làm nó tức giận hay không.

Bất quá, nhìn nét mặt hơi hòa hoãn của Thử tiền bối, ta liền biết đối phương tựa hồ rất hài lòng với câu thơ của ta.

"Đáng tiếc a, lão phu một đời trung lương, mới cao bát đẩu, lại không được triều đình trọng dụng. Ngược lại bị giáng, xét nhà diệt tộc, quả nhiên là đáng xấu hổ, đáng buồn, đáng buồn mà!" Đối phương tựa hồ xúc động rất sâu, trong giọng nói tràn đầy ai oán và không cam lòng.

Ta thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng một luồng hơi lạnh thấu xương từ cổ tràn ra toàn thân.

Ngay lúc ta đang suy nghĩ bước tiếp theo nên đi thế nào, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Lý Ma Tử: " chuột tiền bối, rượu ngon giai nhân đến rồi."

Trương Tiểu Muội thì cầm trong tay chén hai cái nồi, toàn thân run rẩy đặt chén pha lê trên bệ cửa sổ.

Thử tiền bối nói: "Khách quý tới đây, chiêu đãi không chu toàn, mong rằng rộng lượng. Tiểu ái, còn không mau rót rượu cho khách nhân!"

Nói xong, Thử tiền bối liền đưa cành liễu trong tay Lý Ma Tử cho Trương Tiểu Yêu, ý bảo Trương Tiểu Yêu thích dùng cành liễu quấy chén rượu kia.

Tuy Trương Tiểu Muội đã bị doạ gần chết, nhưng dù sao cũng là cảnh báo của nhân dân, vẫn có tố chất tâm lý rất mạnh, nàng lập tức nghiêm túc dùng cành liễu đi pha chén rượu, sau đó bưng chén rượu lên.

Ngay sau đó, ta liền thấy có thứ gì đó lóe lên trước mắt ta rồi biến mất, chậm rãi bay về phía chén rượu.

Ta tập trung nhìn kỹ, chỉ có thể nhìn thấy toàn thân thứ này đen như than đen, khom lưng giữa không trung chuẩn bị uống rượu.

Tay kia của hắn sờ soạng rất không thành thật, nhìn Trương Tiểu Ái sợ hãi hét ầm lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn Thử tiền bối, hy vọng Thử tiền bối có thể cứu mạng.

Mà Thử tiền bối chỉ giơ một chân lên, cởi giày, tay không ngừng xoa xoa ở bàn chân, không biết đang làm gì.

Lập tức, trong phòng tràn ngập mùi chân nồng nặc, khiến người buồn nôn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tiểu Ái biến thành trắng bệch, khóc òa lên. Mà nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thừa dịp đối phương đang chăm chú say rượu, Thử tiền bối đã một cước đá tới.

Một cước này thẳng thừng đạp vào cái mông của quỷ than, không ngờ lại trực tiếp đá nó văng ra ngoài cửa sổ.

Ngay sau đó, Thử tiền bối lập tức đóng cửa sổ lại.

Quỷ than cháy giận tím mặt, phát ra một tiếng gào thét bén nhọn, ý đồ xông tới. Nhưng Thử tiền bối đã cầm lên chén rượu hắt một cái trên cửa sổ.

Chén rượu này như mang theo điện võng ép xuống, trực tiếp đẩy lùi đám than cốc quỷ trở về. Nó hí lên chói tai như một đầu mãnh thú giãy dụa.

"Nhanh... Nhanh đến cửa sổ hắt rượu lêna muối." Thử tiền bối hoảng sợ ra lệnh. Vừa nói vừa cắn rách ngón tay, ở trên cửa sổ dùng huyết họa phù chú kỳ quái.

Lúc ấy ta còn suy nghĩ nhiều ở chỗ nào đó, không nói hai lời liền bắt đầu theo lời Thử tiền bối làm, trộn lẫn rượu trắng cùng muối tinh vào một khối, đồng thời hắt đến cửa sổ.

Lại nhìn Trương Tiểu Muội, toàn thân co quắp, co quắp trong góc gào khóc.

Quỷ than cháy bị đẩy ra sau lại vòng trở về, hai mắt mang theo lệ khí cuồng bạo, ý đồ xông tới.

Bất quá lúc nó tới gần cửa sổ, mới cảm nhận được trên cửa sổ phát ra lực uy hiếp cường đại, quỷ than lập tức đứng ở giữa không trung, không cam lòng hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm chúng ta.

Cặp mắt kia, đỏ rực tựa như hai luồng hỏa diễm, người xem da đầu tê dại, ta cầm trong tay Đào Hồn Hoa, bảo hộ ở ngực, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tuyệt đối không thể để cho nó xông vào, mặc dù ta còn chưa rõ ràng Quỷ Tiêu Thổ này có lai lịch như thế nào, nhưng theo thái độ của Thử tiền bối đối với nó, ta vẫn có thể nhìn ra chút ít.

Nó quay quanh ban công, tìm kiếm cửa đột phá, mấy lần cố xông vào. Bất quá trên người chúng ta có mang theo rượu và muối tinh, đối phó thứ này tựa hồ rất có tác dụng, đối phương vẫn một mực không làm được.

Cứ như vậy, chúng ta giằng co với con than quỷ đến tận hừng đông. Quỷ than kia thấy vậy thủy chung không có cơ hội, lúc này mới chậm rãi tiêu tán, biến mất không thấy bóng dáng.

Ta thở phào nhẹ nhõm, hỏi Vật của Thử tiền bối hẳn là đã rời đi rồi nhỉ?

Thử tiền bối thì lo lắng nói: "Có lẽ không đơn giản như vậy. Quỷ than than oán khí ngút trời, đoán chừng là Âm Linh sống nhờ trong một đồ cổ nào đó! Đến ban ngày nó sẽ ngủ say trong đám cổ vật, buổi tối mới có thể lui ra, cho nên bây giờ chúng ta an toàn."

Ta thở phào nhẹ nhõm, bước chân suy yếu đi về phía Trương Tiểu Ái.

Ai ngờ Trương Tiểu Ái không nói hai lời, nâng bàn tay lên chuẩn bị hung hăng vả mặt ta. May mà ta phản ứng nhanh, túm được cánh tay của Trương Tiểu Ái, tức giận trừng mắt nhìn Trương Tiểu Ái: "Ngươi muốn làm gì?"

Trương Tiểu Ái vừa ủy khuất lại sợ hãi: "Các ngươi... rốt cuộc các ngươi đã làm gì với ta vậy? Rốt cuộc đây là thứ gì? Tại sao lại xuất hiện ở nhà ta."

Lý Ma Tử cười ha hả nói: "Đồng bạn cảnh sát, chẳng phải ngươi không tin trên thế giới này có quỷ sao? Chúng ta sẽ tìm cho ngươi một con quỷ đến xem thử."

"Các ngươi... Các ngươi khốn nạn." Trương Tiểu Yêu ôm hai chân ngồi chồm hổm trên mặt đất, lại bắt đầu khóc rống lên.

Lý Ma Tử bất đắc dĩ nhún vai: "Chỉ có vậy thôi mà tố chất tâm lý vẫn còn làm cảnh cáo cho nhân dân."

"Ta đương, ta sẽ làm, làm sao vậy? Ngươi không phục thì chúng ta đơn đả độc đấu đi, ta chính là dải lụa đen đó." Trương Tiểu Muội bị Lý Ma Tử nói trúng nhược điểm, lập tức giận tím mặt, vuốt ve tay áo, nghiễm nhiên một bộ dạng muốn so sánh với Lý Ma Tử.

Ta nói: "Được rồi, mọi người ít nói một chút. Trương Tiểu Yêu, nói thật với ngươi, cái tên quỷ than cốc kia vừa rồi không phải do bọn ta đưa tới, mà là một mực ở trong nhà ngươi. Ngươi suy nghĩ cẩn thận xem nhà các ngươi có còn đồ cổ có lịch sử lâu đời gì không?"

Trương Tiểu Muội liếc mắt nhìn Lý Ma Tử, không để ý tới nàng nữa mà cẩn thận suy nghĩ.

Sau khi suy nghĩ cả nửa ngày, nàng dùng sức lắc đầu: "Không có, ta vừa chuyển tới đây chưa được một tháng. Ta hiểu rồi, căn nhà này khẳng định là quỷ trạch! Chủ cho thuê nhà khốn kiếp, dám gạt ta."

Ta lập tức ngăn Trương Tiểu Ái lại, nói chuyện có lẽ cùng căn phòng này không có quan hệ gì.

Nói xong ta liền đứng lên, đi quanh ban công một vòng, nhưng một chút thu hoạch cũng không có. Thử tiền bối thì mở cửa đi ra ngoài, tìm kiếm trong phòng khách.

"Vật đó là xuất hiện ở phòng khách." Thử tiền bối nói: "Âm vật hẳn là ở trong phòng khách!"

Ta lập tức hỏi: "Hỏa tiền bối, vật kia vừa nãy vẫn luôn nằm trên lưng ta sao?"

Thử tiền bối gật gật đầu: "Không sai."

"Sao ta lại có cảm giác sau lưng lúc này vẫn nặng trịch như cũ, như thể vác một người vậy."

Trương Tiểu Ái tùy ý nhìn ta một cái, vẻ mặt lập tức ngưng trệ. Nàng mở to đôi mắt to, che miệng nói: "Trên lưng ngươi... Đó là cái gì?"

Lời nói của Trương Tiểu Ái lập tức hù cho toàn thân run rẩy.

Sau lưng ta có cái gì? Vật kia lại trở về? Ta lập tức ra tay sờ sờ, nhưng mà lại không sờ được gì.

Thử tiền bối lập tức chạy tới quát: "Đừng động!"

Nói xong, liền một tay giật áo của ta ra, trong nháy mắt sau lưng lộ ra, ngay cả Lý Ma Tử cũng nhịn không được hét lên một tiếng: "Tại sao lại có vết sẹo lớn như vậy?"

Vết sẹo, vết sẹo gì?

Bị bọn họ nói như vậy, có thể là tác dụng của tâm lý, ngay lập tức ta cảm thấy sau lưng đau rát, sâu tận xương tủy, vội vã tiến đến trước bàn trang điểm, quan sát cái lưng trần trụi của mình.

Trên lưng của ta, lại xuất hiện nửa người dưới của một người. Ấn ký đen sì đó, thật giống như một người toàn thân lửa ngã sấp ở trên lưng của ta, lưu lại vết nóng trên người ta.

Chỗ vết phỏng đến, tất cả đều là một mảnh đen sì, làn da mặc dù không bị tổn thương, nhưng phảng phất bị mực nước nhuộm qua.

"Đây là có chuyện gì?" Ta kinh hãi nhảy dựng lên, đưa tay sờ vết thương kia, bất quá vết phỏng kia lại tựa như mất đi tri giác, cho dù bóp một cái cũng không đau.

Thử tiền bối đi tới, cẩn thận quan sát phía sau lưng ta, trầm ngâm một lát rồi nói: "Quỷ ấn, đây là quỷ ấn, vật kia đang theo dõi ngươi! Muốn ngươi làm kẻ chết thay, hoặc là ngươi chết, hoặc là nó chết."

Ta sợ hãi một trận, vậy mà oán niệm của con vật kia lại to lớn như thế, xem ra không đánh chết ta sẽ không bỏ qua.

Lý Ma Tử tức giận nói: "Hừ, ba người còn sống chúng ta chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn đối phương giết chết Trương tiểu ca sao? Tìm xem, mau tìm xem, nhất định phải tìm ra được thứ đó."

Nói xong, Lý mặt rỗ nhanh chóng chuyển động ở trong phòng.

Ngược lại Trương Tiểu Yêu cũng không ngăn cản, cũng đi theo chúng ta cùng tìm tòi.

Bất quá trong phòng khách chỉ có một ít quần áo, đồ chơi cùng với các loại đồ dùng điện, cũng không có vật gì âm hiểm cả.

"Trương Tiểu Ái, ngươi suy nghĩ kỹ lại xem." Thử tiền bối hỏi: "Trong khoảng thời gian này trong nhà có thêm vật gì cổ quái hay không?"

Trương Tiểu Yêu càng thêm ra sức suy nghĩ, cuối cùng ánh mắt vô tình rơi vào trên kệ giày: "Ồ, mấy ngày hôm trước ta vừa mua một đôi giày da kiểu nữ."

"Một đôi giày da mà thôi." Lý Ma Tử nói: "Trừ phi là giày thêu do người xưa truyền xuống."

Có điều, hiện tại chúng ta không có đầu mối, tuy biết rõ đôi giày đó không thể là âm vật, nhưng ta vẫn muốn Trương Tiểu Yêu lấy đôi giày đó ra nhìn xem.

"Đây là bánh bao mới mẻ tặng cho ta. Nhưng sau khi đưa cho đôi giày da này, hắn sẽ từ chức không làm nữa..." Trương Tiểu Muội đặt giày ở trước mặt chúng ta.

Chỉ là một đôi giày nữ chiêu thức rất phổ thông, màu đỏ, khéo léo, mượt mà trơn bóng. Chất lượng cũng rất tốt, trừ điều đó ra, cũng không có gì đặc biệt.

Thử tiền bối cầm đôi giày da kia lên cẩn thận ước lượng một phen, cuối cùng vẻ mặt bỗng nhiên quái dị: "Không đúng, có chút nặng a."

"Đúng vậy a, ta cũng cảm thấy mặc hai giày này quá nặng, cho nên mãi không mặc." Trương Tiểu Muội đáp.

Ta đem giày da cầm ở trong tay cân nhắc một phen, quả thực so với giày bình thường phải nặng hơn một chút.

Lại nhấc cái giày khác lên, phát hiện trọng lượng của cái giày còn lại không có gì không đúng, dễ dàng hơn nhiều.

Cái này không đúng a, làm giày giày tinh xảo như vậy, khẳng định không phải hàng hóa sơn trại, theo đạo lý mà nói không nên phạm sai lầm cấp thấp thế này.

Lại liên tưởng đến lời của Trương Tiểu Ái nói, bội ốc đưa đôi giày cho nàng này, hôm đó đã từ chức, chẳng lẽ đôi giày này thật sự có cổ quái? Tên kia là lo lắng chuyện Đông Môn phát sự cho nên mới chạy trốn cho tốt?

Ta không chút do dự cầm đao, kéo da trâu trên giày ra.

Trương Tiểu Yêu kinh hãi: "Ngươi làm gì vậy? Đây là thứ của ta."

Ta trợn mắt liếc xéo Trương Tiểu Ái: "Muốn chết hay là giày sắt?"

Trương Tiểu Yêu suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng buông ta ra.

Ta không chút do dự bắt đầu xé giày da này ra.

Từ đầu tới giờ, ta đem giày da tháo ra rải rác khắp nơi, cuối cùng ở trong khớp da của giày, tìm được chút gì đó.

Bí ẩn của thứ hạng thứ hai trăm chín mươi tư, cơ thể người tự cháy.

Ở trong tầng da bọc của tấm da có một lớp giấy màu vàng nhạt, mỏng như cánh ve!

Giấy kia mặc dù khô ráo, nhưng mềm dẻo hơn nhiều so với giấy bình thường. Quan trọng hơn là, giấy này nhìn như mỏng manh, nhưng tương đối nặng nề, so với khối sắt cùng diện tích không lớn hơn bao nhiêu.

Ta buồn bực, trong nhận thức của ta, hình như chưa bao giờ có tài liệu gì có thể làm ra giấy như vậy.

Ta mang tờ giấy đó cho Thử tiền bối xem. Ban đầu vẻ mặt Thử tiền bối cũng bối rối, lật qua lật lại nhìn, cuối cùng cũng lắc đầu, nói không quen biết thứ này.

Trương Tiểu Muội cũng tò mò nói: "Sao trong giày lại có loại đồ chơi này? Chẳng lẽ là do chuyên quyền phát minh ra."

Nha đầu này thật đúng là một sợi gân, đến bây giờ còn không biết mình bị người ta lừa. Vì thế ta " nghĩa vụ" nhắc nhở nàng một chút, nàng vẫn còn không tin, nói ta hâm mộ đố kỵ và hận ai? Là muốn bôi nhọ người khác.

Ta cũng lười tranh luận với Trương Tiểu Yêu, chỉ cẩn thận bao bọc giấy lại.

"Ồ, ta chợt nhớ tới một chuyện." Trương Tiểu Muội bỗng gõ trán mình một cái rồi nói: "Hình như ta từng thấy thứ này rồi."

"Ở đâu?" Ta theo bản năng hỏi.

"Chuyện này còn phải bắt đầu từ vụ án lần này..." Trương Tiểu Nhu nói.

Ta lập tức bảo Trương Tiểu Yêu đem vụ án này kể lại một lượt, cho tới bây giờ bọn ta cũng không biết Trương Tiểu Ái rốt cuộc đang phụ trách vụ án gì.

Trương Tiểu Yêu kiến thức quỷ hồn nên đối với chúng ta rất tin tưởng, cho nên đem chi tiết của vụ án kể rõ ràng cho chúng ta.

Đó hẳn là ở cách đây một tuần trước.

Trước đó một tuần, Trương Tiểu Yêu cũng vừa mới đến trạm gác thực tập không lâu. Tuy nhiên, vụ án mà hắn tiếp nhận đều là những mâu thuẫn xung quanh đến lông gà vỏ tỏi, đám côn đồ xã hội ẩu đả đánh nhau linh tinh. Điều này làm cho Trương Tiểu Yêu ôm đầy hoài bão, một lòng muốn làm trừng phạt gián nữ siêu nhân tương đối buồn bực, cả ngày một bộ dáng hoài bão mới gặp.

Sau đó không lâu, Trương Tiểu Yêu rút cuộc nhận được án mạng đầu tiên trong cuộc đời, điều này làm cho Trương Tiểu Yêu khá hưng phấn, thề nhất định phải buộc chặt hung thủ vào đường cùng!

Báo án xong, đêm hôm khuya khoắt nhìn thấy lửa cháy cách vách, ánh lửa ngút trời, còn có rất nhiều tiếng gào khóc thảm thiết, rất khiến người ta sợ hãi.

Ở phòng bên cạnh có một thanh niên chờ nghiệp, một người ở, cửa phòng khóa chặt, hắn căn bản không cách nào phá cửa vào, cho nên mới báo tin.

Bất quá khi đội viên cứu viện chạy tới, lửa đã tắt, nửa điểm hoả tinh cũng không có, thậm chí ngay cả sương khói cũng biến mất vô ảnh vô tung. Nếu như không phải từ khe cửa bay ra mùi than nồng đậm, đội viên cứu viện thậm chí hoài nghi đã báo án người đang chơi họ.

Khi đội viên cứu viện phá cửa xông vào, cả đám đều trợn tròn mắt.

Bên cạnh bàn đọc sách có một người đang ngồi, người nọ toàn thân đã bị đốt thành than, trên dưới đã không còn một khối da thịt hoàn chỉnh. Bụng cũng bị lửa đốt ra một cái động lớn, thậm chí có thể nhìn thấy nội tạng bị đốt cháy, máu tươi đã khô, nung khô, như lấy tay chọc nhẹ một cái là có thể đập ngã người chết.

Nhìn chỗ khác, lại không có chút dấu vết bị thiêu đốt nào. Dù là cái ghế người chết ngồi, hay là cái bàn đang nằm, thậm chí ngay cả quyển sách nâng trong tay thi thể, đều hoàn hảo không tổn hao gì.

Khung cảnh này quá quỷ dị, các đội viên trên cứu viện hoài nghi liệu có phải có người cố ý sát hại người chết, sau đó dời thi thể đến hiện trường thứ hai.

Bất quá phỏng đoán này cũng không nói được, dù sao hàng xóm cũng nói nhìn thấy ánh lửa ngút trời trong phòng, còn có vô số tiếng gào khóc thảm thiết.

Nhưng đội viên cứu viện không muốn gây phiền toái cho mình, thế là báo cảnh giác, ném cục diện rối rắm này cho đội hình kép.

Trương Tiểu Ái dẫn người đến đây, cũng bị cảnh tượng này làm cho rung động, chuyện này căn bản không thể giải thích bằng khoa học, theo lý thuyết thì căn bản không thể thực hiện được. Vì sao thi thể đều bị đốt thành than cốc, mà đồ vật bên cạnh thi thể lại không có bị đốt cháy? Nhất là quyển thiên thư không chữ được chứa trong lòng bàn tay càng làm người ta nhìn không thấu.

Trương Tiểu Yêu đau cả đầu, đành phải làm theo quy củ, trước chụp ảnh ở hiện trường, sau đó thu thập vật chứng.

Thi thể bị đốt quá nghiêm trọng, nhẹ tựa như ôm lấy một đứa bé ba tuổi. Quyển sách Vô Tự Thiên được thi thể nâng trong tay là một manh mối rất quan trọng, cho nên Trương Tiểu Yêu chuẩn bị mang Vô Tự Thiên Thư về.

Nhưng khi mọi người định cầm Vô Tự Thiên Thư lên, chuyện quỷ dị đã xảy ra, bất luận bọn họ cố gắng thế nào, Vô Tự Thiên Thư kia lại nặng trịch như một tảng đá lớn, đặt gắt gao trên bàn, còn nặng hơn cả một cái máy truyền hình.

Trương Tiểu Muội sau khi thu thập vật chứng, liền bắt đầu dồn toàn bộ tinh lực vào vụ án này, chuẩn bị lợi dụng toàn bộ sở học của mình, từ việc để lại dấu vết, thuận đường tìm ra hung thủ.

Bất quá một chuyện không thể nghĩ tới lại tiếp một chuyện.

Đầu tiên là thi thể giải phẫu, phát hiện thi thể mặc dù toàn thân đều bị thiêu hư, nhưng có một bộ phận lại hoàn hảo không tổn hao gì, đó là móng tay mấy ngón tay, đều bảo đảm chất lỏng, giống như ngón tay người sống.

Cuối cùng khám nghiệm cho ra kết luận là, đây là một lệ rất hiếm người thể tự bốc cháy, trong đó có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Sau đó là nhân viên đảm nhiệm khoa chứng chứng chứng, nói nửa đêm vẫn có thể nghe thấy các loại động tĩnh phát ra từ trong vật chứng, rất mỏng manh ngàn vạn người kêu oan tập thể, cuối cùng hắn phát hiện thanh âm chính là phát ra từ quyển thiên thư không có chữ kia.

Còn có đại gia phụ trách thái bình, hai ngày nay cũng luôn có ý kiến, nói là phải mau chóng tìm người bạn làm ăn, bởi vì từ sau khi đưa ra cái thi thể bị đốt trọi kia, trong lúc thái bình ban đêm càng sâu truyền đến thanh âm có người ngâm thơ tác đối, mẹ nó thật là làm người ta sợ hãi!

Mấy vụ án linh dị này đều liên quan đến vụ án mà Trương Tiểu Yêu phụ trách, nàng sợ sau khi chuyện này truyền đi, sẽ làm cho lòng người bàng hoàng, liền dùng sức áp chế những vụ án linh dị này.

Bất quá, chuyện này vẫn truyền đến tai một tên họ hàng xa như nàng.

Thân thích của bà con xa kia và nhà Trương Tiểu Ái đã mấy chục năm chưa từng đi qua, Trương Tiểu Ái chỉ nhớ rằng đó là một ông lão, tuổi tác bằng cha mình, khi mình còn nhỏ, ông lão kia đánh với cha mình một trận, sau đó chết già không chịu về. Chỉ là lúc cha qua đời, ông lão kia lại tới phúng viếng một chút, giúp Trương Tiểu Ái một chút việc, thậm chí phần công việc cảnh cáo này của Trương Tiểu Yêu, đều là nhờ ông lão giúp đỡ khai thông báo.

Sau khi lão già kia biết chuyện Trương Tiểu Ái nên phái mấy người chúng ta đến hỗ trợ Trương Tiểu Yêu phá án, còn cảnh cáo Trương Tiểu Yêu, nói vụ án này có thể có liên quan tới sự kiện linh dị, khiến nàng ngàn vạn lần không được xem thường!

Đây cũng chính là nguyên nhân mà Trương Tiểu Nhu phản cảm chúng ta, cảm thấy sự kiện linh dị chó má gì đó, ba người chúng ta thuần túy là kẻ ăn uống linh dị lừa gạt, không khác gì Thần Toán Tử tính mạng trên quảng trường.

Chỉ là nàng vạn vạn lần không nghĩ tới, chúng ta đến, lại cứu tính mạng của nàng ta... Ta vững tin cho dù hôm nay không gọi ra quỷ than kia, sớm muộn gì nó cũng sẽ đi hại Trương Tiểu ái.

Bọn ta sau khi nghe xong miêu tả của Trương Tiểu Ái, đều lâm vào trầm tư thật lâu.

Nếu như đã sớm nói cho chúng ta biết, chỉ sợ chúng ta cũng không cần phải hao tâm tổn trí như thế rồi?

Thiên thư không tên kia chắc chắn là âm vật. Về phần quỷ than, có phải chính là thanh niên chờ cháy sạch hay không?

Ta đem ý nghĩ của mình nói cho Thử tiền bối, Thử tiền bối lại lắc đầu, nói chắc là không phải. Chúng ta hôm nay đụng phải vong linh, chính là một tên mọt sách cổ đại, chỉ biết ngâm thi tác đối, quả thực là đọc sách đến choáng váng. Bây giờ có chỗ nào còn có loại người như vậy.

Ta nghĩ một chút, Thử tiền bối nói cũng có lý.

Nhưng có một điểm chúng ta đã đạt thành ý kiến thống nhất, tờ giấy kia chắc là được xé từ "Vô Tự Thiên Thư", ta cảm thấy chúng ta phải đi gặp Vô Tự Thiên Thư kia.

Tiếp theo đó, Thử tiền bối liền lâm vào trầm tư thật lâu. Ta thấy Thử tiền bối nghĩ chuyện gì cũng nghiêm túc, nên cũng không có không biết xấu hổ mà đi quấy rầy.

Suy nghĩ một lát, Thử tiền bối bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ta: "Hiện tại đã mấy giờ rồi?"

Ta xem qua thời gian: "Năm điểm bốn mươi."

"Đi làm một ít đỉa." Thử tiền bối nói: "Hấp hút no máu chó đen, trước sáu mươi, nhất định phải đối phó được."

Ta ngay cả vội vàng hỏi chuột tiền bối có chuyện gì nói đầu con đỉa sao?

Thử tiền bối có chút không kiên nhẫn nói không nên lời, bảo ngươi đi chuẩn bị thì đi chuẩn bị.

Ta bất đắc dĩ nhún nhún vai, không nói nhiều nữa, vội vội vàng chạy tới chuẩn bị.

Trương Tiểu Muội cũng theo ta ra cửa, nói nàng biết phải làm sao để tìm được đỉa. Ở gần đó có một chợ hải sản bán sống như vậy.

Ta buồn bực hỏi Tiểu Yêu làm sao còn có con đỉa bán sống? Đừng nói là dùng để ăn nhé.

Trương Tiểu Muội lại dùng ánh mắt nhìn quái vật, nói không phải dùng để ăn mà là dùng để trị vì dì ruột của mình? Người như ngươi thật thú vị.

Ta cảm thấy buồn nôn, đã từng nhìn thấy con rắn ăn thịt rắn. Không nghĩ tới nhân loại hiện tại đã đến trình độ như con đỉa cũng không buông tha.

Trương Tiểu Ái đòi ba cân đỉa còn sống, nhét lít nha lít nhít vào trong một cái rương đặc chế. Thanh âm sền sệt kia khiến da đầu của ta tê dại đi.

Chúng ta lại mua một con chó đen tại hiện trường, sau khi đánh chết, để đỉa bắt đầu hút máu chó đen.

Đưa con đỉa trở về, Thử tiền bối không kịp chờ đợi, phủ tấm giấy kia lên trên bàn, từ bên trong chọn lựa đại khái hai mươi con đỉa đã hút no máu, cẩn thận từng li từng tí đặt ở trên tờ giấy mỏng như cánh ve kia.

Lúc đầu đỉa vẫn lang thang tự do trên đó, nhìn cũng không có gì khác thường, chỉ là bất luận đỉa du động theo hướng nào, từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi phạm vi giấy.

Bốp!

Cứ như vậy yên lặng một đoạn thời gian, thân thể một con đỉa trong đó vỡ ra, đại lượng máu tươi trong nháy mắt dính vào trên trang giấy.

Thử tiền bối tựa hồ bị tiếng nổ mạnh này làm cho hoảng sợ, nhịn không được cả người run rẩy một cái, hai mắt càng thêm cảnh giác nhìn tờ giấy trắng kia.

Chương thứ hai trăm chín mươi lăm, giấy da người, giấy da người...

Ba ba!

Liên tiếp có âm thanh bạo phá truyền đến, mười mấy con đỉa còn lại liên tiếp bạo phá khiến giấy đã bị máu tươi nhuộm đỏ bừng.

Mà tờ giấy kia tựa như một khối bọt biển khô ráo, lại bắt đầu điên cuồng hút máu, không bao lâu, tất cả máu tươi đều bị giấy hút sạch sẽ. Chỉ hơi mỏng manh cánh ve, trong nháy mắt bành trướng lên rất nhiều, bề ngoài thô ráp cũng có chút mượt mà, cái dáng này, nhìn giống như là... một làn da.

Thử tiền bối cẩn thận từng li từng tí dọn dẹp cặn nước, tờ giấy kia giống như làn da, làn da con người.

Mấy người bọn ta sắc mặt đều rất kém, đều mơ hồ đoán được tờ giấy này huyền cơ, ý thức được tờ giấy này có thể là dùng da người làm thành.

Thử tiền bối hiểu rất rõ tờ giấy này, biết nó uy hiếp khủng bố, còn không đợi trang giấy tràn đầy đến tình trạng hoàn toàn, liền nhanh chóng lấy ra một tấm bùa, tiện tay vung lên, phù không lệch rơi vào giấy.

Lập tức một đoàn hỏa diễm tươi tốt bắt đầu bốc cháy hừng hực, không bao lâu sau, lại đốt cả tờ giấy kia.

Xem khuôn mặt đau đớn của Thử tiền bối, hiển nhiên là không nỡ lấy tấm phù lục này.

Lý mặt rỗ tiến tới trước mặt Thử tiền bối, y hoảng sợ hỏi: " chuột tiền bối, chẳng lẽ tờ giấy này... làm thành cái gì chứ?"

Thử tiền bối nhìn thoáng qua Lý mặt rỗ, sau đó gật gật đầu. Lý mặt rỗ nhịn không được run rẩy một cái.

Dùng da người làm thành chữ Thiên Thư, không xảy ra việc lạ nào mới thật sự là kỳ quái.

Theo ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, tấm da người kia cũng bắt đầu tản mát ra mùi cháy khét, dần dần cuộn lại, phát ra thanh âm đùng đùng.

Đang lúc chúng ta nghĩ ngợi, trong lửa lớn hừng hực, bỗng nhiên lại nhảy ra một ngọn lửa, ngọn lửa kia trực tiếp xông về phía ta, đồng thời trong tầm mắt của ta càng lúc càng lớn, ta cảm giác rõ ràng có một luồng sóng nhiệt ập tới, khiến cho cả người ta khô nóng!

Lúc đến trước mặt ta, ngọn lửa biến thành hình người, tựa như một người trên dưới đều bị lửa thiêu, thống khổ không chịu nổi nhào về phía ta, thậm chí còn phát ra tiếng rít bén nhọn.

Thanh âm này nghe rất giống tiếng quái vật trong ổ chuột phát ra từ một mảng lớn dị hình úng nước, còn chưa đợi ta kịp phản ứng, đối phương đã nhào lên trên người ta, đè ta xuống đất, muốn ôm lấy thân thể của ta, điệu bộ này là muốn cùng ta đồng quy vu tận a.

Ta theo bản năng vung Thiên Lang Tiên lên hung hăng đánh tới. Thiên Lang Tiên không sai không sai đánh lên người đối phương, nhưng lại không gây tổn thương gì lớn.

Trong lúc tính mạng có quan hệ, ta nghĩ tới Bắc Đẩu Thiên Lang quyết. Tuy rằng thi triển Bắc Đẩu Thiên Lang quyết sẽ làm ta tiêu hao lực lượng thân thể, vài ngày nữa cũng không thể đi lại bình thường. Thế nhưng hiện tại đã không thể để ý nhiều như vậy, vẫn là mạng nhỏ quan trọng hơn.

Ngay lúc ta niệm khẩu quyết, trong phòng bỗng nhiên vang lên tiếng gà trống gáy, ngọn lửa kia lập tức giống như bị công kích mãnh liệt, hung mãnh phóng từ trên người ta ra ngoài cửa sổ.

Lúc nó vọt tới ngoài cửa sổ, liền theo gió phiêu diêu, triệt để không thấy bóng dáng. Tấm giấy đốt người kia, cũng dần dần hóa thành một đám tro tàn, ta có thể mơ hồ nhận ra ở trong tro tàn, có một chữ "Oan" lệ thuộc viết bằng mao bút.

Ta hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, vật kia lần này hẳn là bị đuổi đi, liền vội vàng từ trên mặt đất bò dậy, kiểm tra lại lồng ngực của mình.

Trên ngực cũng có vết phỏng, màu đen kia thẩm thấu vào trong da, mặc dù không đau không ngứa, bất quá tâm lý vẫn ám chỉ ta tê tê cảm giác mát lạnh.

Trương Tiểu Yêu đi tới, ánh mắt cổ quái nhìn ta: "Ngươi... Ngươi không sao cả, vì sao vật kia cứ công kích ngươi mãi? Có phải ngươi sao chổi chuyển thế không?"

"Nói nhảm!" Ta hổn hển trừng mắt nhìn Trương Tiểu Yêu: "Tiểu Thử tiền bối, vật kia hẳn là đã trốn rồi chứ? Không có âm vật ẩn thân, nó nhất định sẽ tìm nơi cư trú. Đối với nó mà nói, nơi cư trú tốt nhất không gì qua nổi nhân loại, nhất định nó sẽ lại công kích người khác."

Thử tiền bối gật đầu: "Mẹ nó, cái này thật có chút khó chơi. Tiểu ái, tốt nhất bây giờ dẫn chúng ta đi xem quyển thiên thư không chữ kia một chút. Đúng rồi, bản không có tự thiên thư, tổng cộng có bao nhiêu trang chứ?"

Trương Tiểu Yêu lắc đầu: "Cái này đúng là ta không có chú ý."

Ta lập tức ý thức được Thử tiền bối đến cùng là đang biểu đạt ý gì.

Thử tiền bối hỏi Vô Tự Thiên Thư kia bao nhiêu trang, hẳn là mỗi một trang của Vô Tự Thiên Thư đều nghỉ lại một con vong hồn?

Lúc trước Trương Tiểu Muội cũng đã nói với chúng ta, đội viên trông coi khoa học vật chứng cũng từng nghe vô số tiếng người kêu oan, càng chứng thực khả năng này là rất lớn.

Chỉ là một vong linh, thiếu chút nữa đã lấy đi tính mạng của chúng ta rồi, huống chi nhiều vong linh như vậy?

Việc này không nên chậm trễ, chúng ta không có suy nghĩ nhiều nữa, vội vàng theo Trương Tiểu Ái tới trạm gác, đi gặp quyển Thiên Thư không có tự.

Trên đường, Thử tiền bối quan tâm hỏi trên người ta vết cháy có gì dị thường hay không. Ta cảm thụ mấy lần, trừ cảm giác tê dại, cũng không có gì khác thường.

Biểu tình của Thử tiền bối càng thêm dày đặc, cảnh cáo ta nói trên người ta có quỷ ấn, chỉ sợ sẽ càng dễ dàng bị những vong linh công kích, khiến cho bất luận lúc nào ta cũng nhất định phải chú ý một chút.

Ta bất đắc dĩ cười cười, ta cũng không hiểu nổi. Hiện trường có nhiều người như vậy, hơn nữa Long Tuyền sơn trang làm ra việc này chủ yếu là nhằm vào Trương Tiểu Ái, còn vì cái thứ lông này mà liên tiếp công kích ta? Chẳng lẽ Long Tuyền sơn trang đã thay đổi chủ ý? Hay là âm linh kia là mục tiêu công kích ngay lập tức?

Sau khi đến trạm gác, chúng ta trước tiên thái bình nhìn thoáng qua thi thể. Thi thể quả nhiên đã bị đốt thành than cốc, hoàn toàn đen sì, trên bụng bị đốt ra một cái động lớn, lộ ra nội tạng bị nướng cháy, cũng bị băng tiết bao bọc lại.

Ta cố ý chú ý ngón tay của thi thể một chút, mười ngón tay của thi thể này quả thật được bảo tồn rất tốt, đầy đàn hồi, thậm chí còn có màu máu, vô cùng dẻo dai.

Nếu nhìn từ trên bề ngoài thì việc này giống như cơ thể tự bốc cháy, thân thể tự bốc cháy, bắt đầu thiêu đốt từ người khác vào trong cơ thể, sẽ đốt sạch sẽ thân thể, không để lại bất cứ thứ gì còn sót lại.

Vì vậy chỗ này còn có mười ngón tay chưa bị đốt hỏng, đúng là không bình thường.

Lúc này Lý Ma Tử bỗng nhiên chú ý tới điều gì, kinh ngạc hỏi đây là cái gì?

Ta thấy Lý Ma Tử ngồi xổm xuống, xem thứ gì nhìn nhập thần. Trong lúc thái bình chỉ có một chiếc đèn trắng nóng, ánh sáng rất mờ, cho nên ta cũng theo Lý Ma Tử ngồi xổm xuống, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Không nghĩ tới dưới giường thái bình lại có một tế trường cỡ nhỏ, một cái đĩa trái cây, bên trong đặt cống phẩm. Phía sau cống phẩm là một lư hương nhỏ, bên trong lư hương còn có tro hương mới thiêu đốt.

Vừa rồi khoảng cách quá xa, hương vị cũng bị phúc thân mã lâm che lại. Lúc này ngồi xổm xuống, ta mới ngửi thấy mùi thơm, hiển nhiên đàn hương kia vừa đốt hết không bao lâu.

Ngay lúc ta đang nhập thần, phía sau đột nhiên vang lên một thanh âm thô lỗ, dọa ta không nhịn được cả người run rẩy một cái.

Đó là một ông lão đang cầm trong tay ba nén nhang, sắc mặt được đèn trắng thắp sáng rực, bước đi khập khiễng, khóe miệng mang theo nụ cười khẩy khiến người khác sợ hãi.

"Ngươi là ai?" Tiềm thức của ta hỏi.

Ông lão kia cũng không thèm để ý tới ta, đợi sau khi hắn tới gần, ta mới phát hiện mặt mũi hắn đầy nếp nhăn, để một chòm râu dê.

Lão đầu bất mãn nhìn Trương Tiểu Yêu: "Trương viên cảnh giác, cuối cùng ngươi cũng hiện thân rồi, ta tìm vài ngày cũng không thấy ngươi đâu."

Trương Tiểu Ái cười chua chát: "Lưu đại gia, ngài tìm ta làm gì."

"Trong lòng ngươi chắc hay lắm." Lưu đại gia nói: "Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, mau chóng đem cái xác bị đốt cháy kia lôi đi nhóm lửa, hoặc là tìm người hầu cho ta. Ngươi thấy lão già ta sống quá lâu, mất kiên nhẫn đúng không?"

Trương Tiểu Ái lập tức ngượng ngùng nói: "Lưu đại gia, ngài nói gì vậy. Vụ án này là do ta nhìn chằm chằm vào chỗ chết, không dám mơ hồ chút nào. Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ nhanh chóng cho ngài một câu trả lời!"

"Đừng nghĩ đến chuyện lừa ta a." Lưu đại gia nói: "Tóm lại hôm nay nếu hôm nay còn không giải quyết hết thi thể này thì ta lập tức đình công..."

Trương Tiểu Ái vội vàng giải thích, Lưu đại gia lại không để ý tới Trương Tiểu Ái nữa, chỉ cung kính cầm trong tay ba nén hương, đi tới trước mặt lư hương, cắm ba nén hương vào trong đó, miệng lẩm bẩm: "Không mời thì cứ vào, đã mạo phạm thì chớ trách."

Thử tiền bối nhìn kỹ bộ dạng của Lưu đại gia, sau đó đi lên hỏi: "Đại gia, ai bảo ngài ở đây dọn dẹp lư hương?"

Lưu đại gia nhìn thoáng qua Thử tiền bối: "Sao thế, vi phạm pháp luật hả?"

"Không phải không phải." Thử tiền bối lập tức giải thích: "Đây là ngài phạm vào cấm kỵ, làm vậy sẽ không khiến vong hồn bình ổn tức giận, ngược lại sẽ khiến nó càng thêm táo bạo muốn hại người. Ngài xem một chút, làn khói kia có phải là một trụ trùng thiên không? Khói này đều bị thần chết ăn mất, nó ăn không nổi, chỉ có thể vội vã, ngài nói nó có thể không tức giận sao?"

Lưu đại gia hiển nhiên tin lời nói của Thử tiền bối, lúc này chuẩn bị xông lên đốt nhang đi.

Thử tiền bối dở khóc dở cười ngăn Lưu đại gia lại: "Đừng có giới hạn, ngài làm như vậy càng không thỏa đáng. Tử thần ăn ngon lành, ngài lại mang cống phẩm của hắn đi rồi, tử thần nổi giận, chỉ sợ sẽ càng thêm phiền toái."

Lưu đại gia trợn tròn mắt, vội vàng hỏi Thử tiền bối làm sao bây giờ?

Lưu đại gia mê tín như vậy, Thử tiền bối vài ba câu đã khiến ông ta tin tưởng như vậy, chẳng trách ông ta sợ thi thể kia, e rằng tâm lý tác dụng cũng quấy phá không ít.

Thử tiền bối cười nói: "Đừng quản nữa, cục diện rối rắm này cứ giao cho chúng ta. Trước khi thi thể được nâng lên, chúng ta thay ngài trông coi thái bình."

Lưu đại gia vui mừng quá đỗi, vội vàng nói muốn có, vậy làm phiền các ngươi rồi.

Chương thứ hai trăm chín mươi sáu, đốt hương cao giữa thái bình.

Mà Trương Tiểu Ái lại không vui: "Đại gia, chuyện này không thể được, đây là công việc của ngài, ngài sao có thể tùy tiện giao cho người ngoài chứ?"

Lưu đại gia xị mặt nói: "Trương viên quan, ngươi đứng nói chuyện không đau eo sao? Hay là ở lại xem vài ngày?"

"Vậy nếu có người trộm đi thi thể là trách nhiệm của ngài, ngài cũng không hi vọng bị truy cứu trách nhiệm pháp luật nhỉ?"

Trương Tiểu Yêu vừa nói như vậy, Thử tiền bối lập tức vui vẻ hẳn lên: "Nha đầu, ta sống lâu như vậy, chưa từng nghe nói có người dám trộm thi thể đấy."

Thử tiền bối nhìn thoáng qua Trương Tiểu Yêu, ý bảo Trương Tiểu Yêu không nên nói nhiều.

Trương Tiểu Muội mặc dù rất bất đắc dĩ nhưng cũng hết cách, đành phải kiên trì đáp ứng.

Lưu đại gia lúc này liền vui mừng rời đi, trước khi đi còn nhiều lần dặn dò chúng ta, nếu như buổi tối thái bình truyền đến âm thanh ngâm thơ tác đối, tuyệt đối không được đi vào kiểm tra, hiếu kỳ hại chết mèo a. Lúc trước ông ta cũng bởi vì tò mò mà đi vào nhìn thoáng qua, kết quả là...

Nói đến đây, Lưu đại gia liền ý thức được mình nói nhiều rồi, cười xấu hổ, không nói thêm gì nữa, mà xoay người muốn rời đi.

Trước khi Lưu đại gia đi, Thử tiền bối còn đưa một tấm phù trên người mình cho Lưu đại gia, bảo mấy ngày này hắn ít ra ngoài, bởi vì ấn đường Lưu đại gia biến thành màu đen, khí hư thể yếu, vận rủi sẽ theo nhau lao đến, vạn nhất xảy ra chuyện nhỏ ngoài ý muốn, thì phiền toái lớn rồi.

Lưu đại gia lập tức gật đầu, nói lời cảm tạ với chúng ta, nhận lấy phù xong vội vội vàng vàng rời đi.

Đợi Lưu đại gia rời đi, chúng ta lập tức đi kiểm tra ba nén nhang đang đốt.

Khiến chúng ta không nghĩ tới chính là, thời gian đốt ba nén hương sau mấy hơi thở, không ngờ đã cháy hết hơn phân nửa, đốm lửa giống như bị người ta thổi, một sáng một tối, không bao lâu liền hoàn toàn đốt hết.

"Đốt cao hương trong thái bình, muốn chết đây." Lý Ma Tử nói.

Đích xác, ở nơi thái bình này thắp hương, so với tìm chết không khác gì nhau. Bởi vì trong thái bình đồ vật bẩn thỉu rất nhiều, ở nơi này đặt cống phẩm, không khác gì ở trong hang hổ ngủ say là máu thịt còn mới mẻ, một khi đem mãnh thú đánh thức, như vậy mình cũng bị mãnh thú công kích cùng cắn nuốt.

Thử tiền bối nói: "Giữa thái bình lệ khí quá nặng, vật kia dám tranh đồ ăn với tử thần, thật là con mẹ nó trâu bò."

Trương Tiểu Muội hỏi: "Trên thế giới này thật sự có Tử Thần sao?"

Thử tiền bối gật gật đầu: "Hồn Hồn của người chết sẽ đi đâu? Còn cách nói của Địa Ngục thì ta không tin. Tuy nhiên tục truyền có một nơi gọi là Linh Vực, sau khi vong hồn người chết sẽ tụ tập ở địa phương Linh Vực này. Người quản lý Linh Vực sẽ bị người ta gọi là tử thần. Toàn thiên hạ thái bình., Đều nằm dưới sự quản lý của tử vong, hương ở đây đều được trực tiếp cung phụng cho tử thần. Tử thần sẽ không cho ngươi vận may, chỉ có rút đi dương khí của ngươi, để ngươi xui xẻo tột cùng, nhưng sẽ không lấy tính mạng của ngươi."

"Vừa rồi ta cho Lưu đại gia bùa hộ mệnh, chính là một bùa hộ mệnh có thể đuổi tà tránh tai họa. Chỉ tiếc a, ta tốn mấy vạn đại dương mới mua được, cứ như vậy tặng không công cho người..."

Ta cười nói: "Ngài có nhiều tiền như vậy, còn quan tâm chút tiền lẻ này sao?"

Thử tiền bối mắng: "Ngươi thì biết cái gì, tiền thì ta không quan tâm, thứ ta để ý là tấm phù kia. Thứ đồ đó rất khó mua được, ta thu thập ở đâu đây."

Ta có chút kinh ngạc, không nhìn ra Thử tiền bối có tấm lòng yêu thương như vậy.

Trương Tiểu Ái thì lại là loại ánh mắt cổ quái nhìn Thử tiền bối, biểu cảm kia rõ ràng là đang nói: "Hóa ra thì ngươi khoác lác."

Bọn ta sẽ đem lư hương và cống phẩm ra ngoài, thử tiền bối nói sẽ khóa lại thái bình, tối nay chúng ta ở đây canh chừng.

Sau đó để Trương Tiểu Ái dẫn chúng ta đi xem Thiên thư không chữ kia.

Thị viên của vật chứng khoa là một người trẻ tuổi, lúc bọn ta tới đó, viên gác kia đang chơi kỹ thuật, sau khi phát hiện bọn ta đã đến, lập tức người trông coi đóng máy tính lại, sau đó kể khổ với Trương Tiểu Muội, nói mấy hôm nay hắn sợ muốn chết, cũng không thể nào thả lỏng được...

Trương Tiểu Muội nói xong rồi, chuyện ngươi chơi trò chơi ta không kịp nói.

Thị viên lập tức cuống lên: "Ta nói này Trương tỷ, ý của ta là thế nào? Ta là khi nào tỷ có thể lấy được quyển Thiên Thư không tên kia đi, mấy ngày nay ta lại lo lắng đề phòng, ngay cả một giấc ngủ cũng không yên, chuyện này còn để cho người ta sống nữa hay không đây."

Trương Tiểu Nhu tức giận nói một bài giảng chính trị: "Chúng ta đều là người theo chủ nghĩa độc vật, là nhân viên mậu bang vĩ đại, sao tư tưởng của ngươi lại còn thấp như vậy? Ta thấy ngươi muốn về lò luyện sửa lại phải không, giờ lại nhớ tới cuộc sống khổ sở ở cảnh giáo sao?"

Viên giám sát trẻ tuổi kia lập tức vội vàng: "Trương tỷ, tỷ đứng nói chuyện không đau eo à. Tỷ không biết mấy ngày nay ta làm sao mà chịu đựng được. Hay là như vậy không được tiền lương mấy ngày nay tặng không cho tỷ, tỷ ở đây giúp ta có được không? Mẹ nó, đến tối rồi cái tên quỷ khóc sói tru a... Cũng chính là ta nể mặt tỷ, đổi lại là người khác từ hôn thì đã sớm chất thành núi rồi."

Trương Tiểu Yêu nhíu mày, hiển nhiên đã tin lời giám sát trẻ tuổi: "Đưa chúng ta đi xem bản Vô Tự Thiên Thư kia trước đã!"

Viên giám thị trẻ tuổi gật gật đầu, lại nhìn bọn ta: "Trương tỷ, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách, tỷ nói thật với ta, ba người bọn họ có phải là Âm Dương tiên sinh không? Nếu đúng, các tỷ nhất định phải bán sức bán sức, nếu giải quyết xong, để cha ta cho các tỷ thư chứng nhận vinh dự của bất thành thị."

Ta cười cười, không nói chuyện, xem như chấp nhận.

Thị viên trẻ tuổi một bên mang vật chứng khoa của chúng ta đi xì xào: "Các ngươi không biết đó thôi, mấy chục người kia cùng nhau khóc lóc, thanh âm lớn cũng có thể lật tung cả nóc nhà. Nhưng ta hỏi mấy viên chấp trách bên cạnh, người ta nói cái gì cũng không nghe thấy, ngươi nói chuyện này có kỳ quái hay không? Ài, ta cũng vào xem rồi, âm thanh vừa vào liền biến mất, không có gì dị thường, nhưng thật khiến người ta uất ức..."

Nếu vong hồn trong Vô Tự Thiên Thư kia đã thức tỉnh, vì sao không có hại giám sát trẻ tuổi chứ? Điểm này đáng suy nghĩ.

Trong một tủ nhỏ của vật chứng khoa, chúng ta đã thấy bản Thiên Thư không có chữ.

Vô Tự Thiên Thư nghiêm túc đặt vào trong tủ kệ, mặt ngoài hiện ra màu vàng nâu, trang giấy mỏng vô cùng, giòn, giống như chỉ cần dùng sức là có thể ép nát.

Thử tiền bối thật cẩn thận đem Vô Tự Thiên Thư cầm ở trong tay, nhân viên giám sát trẻ tuổi lập tức cảnh cáo Thử tiền bối nhất định phải khinh thường, vật chứng này phi thường yếu ớt, hơi không chú ý sẽ có khả năng phá vỡ.

Thử tiền bối gật gật đầu, đặt Vô Tự Thiên Thư lên bàn, nhẹ nhàng mở ra.

Mở tờ thứ nhất ra, liền phát hiện có không trọn vẹn, không cần phải nói, tờ giấy không trọn vẹn này hẳn là tấm trong trương Tiểu ái giày kia rồi.

Tiếp tục lật tiếp, tất cả mặt tờ giấy đều giống nhau, màu nâu nhạt, thập phần thanh thúy. Vừa nghĩ tới những tờ giấy này đều do da người chế thành, trái tim của ta không nhịn được mà kinh hoàng.

Mỗi một tờ đều là sạch sẽ chính xác, không có chữ, ta đang suy nghĩ có nên mang đỉa đến dò xét một chút hay không, xem có thể ép những vong linh kia xuất hiện hay không, thân thể Thử tiền bối bỗng nhiên chấn động một cái, mặt đầy kinh ngạc: "Cái này... Đây là có chuyện gì?"

Ta miên man suy nghĩ nhất thời bị thanh âm của Thử tiền bối giật lại, vội vàng hỏi Thử tiền bối là sao vậy?

Thử tiền bối chỉ vào tờ giấy cuối cùng, ta thấy tờ giấy kia không hoàn chỉnh một nửa, lỗ hổng chỉnh tề trơn nhẵn, giống như bị kéo cắt qua.

Giám binh trẻ tuổi bất mãn với sự ngạc nhiên của Thử tiền bối, sự sùng bái đối với Thử tiền bối lúc trước đã biến mất rất nhiều. Giọng nói của hắn mang theo vẻ không kiên nhẫn: "Đừng khẩn trương, người hoá khoa học đã đem đi nửa tờ giấy để kiểm tra rồi, có gì ghê gớm đâu."

Biểu lộ của Thử tiền bối cũng không buông lỏng nửa điểm, hít sâu một hơi nói: "Mang đi lúc nào?"

"Sáng hôm nay a."

"Ài!" Thử tiền bối bỗng nhiên bất đắc dĩ thở dài: "Ngươi bây giờ quay điện tin cho người phụ trách hóa kiểm tra đi, ta hoài nghi hắn đã gặp bất trắc."

Trợ thủ trẻ tuổi nhất thời vui vẻ: "Đại thúc, ta nói này, ngài từ đâu ra tự tin như vậy? Người tham gia kiến thức đều là tiểu cường không đánh chết được, sao..."

Khuôn mặt Trương Tiểu Ái đã xanh mét: "Bớt nói nhảm đi, bảo ngươi đánh thì ngươi đánh, nhanh lên."

Tiểu kỵ binh trẻ tuổi bất đắc dĩ, chỉ có thể kiên trì gật gật đầu, sau đó lấy ra điện thoại cho đối phương đánh điện.

Nhưng máy truyền tin vẫn chậm chạp không kết nối.

Vẻ mặt quan viên trẻ tuổi không quan tâm, dần dần nghi ngờ, cuối cùng vẻ mặt kinh sợ trở nên sợ hãi: "Đại thúc, không có ai tiếp, có phải là già già ngủ quá rồi không? Không nghe tiếng chuông. Lão Hoàng ngủ một giấc giống như người chết, tất cả mọi người đều biết."

Lão Hoàng phụ trách hóa kiểm tra đội ngũ.

Thử tiền bối hừ lạnh một tiếng: "Hừa gạt người."

Giám sát trẻ tuổi còn đang mở máy truyền tin, bị Trương Tiểu Yêu giật lấy xuống: "Còn đánh điện thoại cái rắm, mạng người quan trọng, mau đến nhà hắn xem đi."

Nói xong, Trương Tiểu Yêu liền dẫn bọn ta ra ngoài, người săn thú trẻ tuổi cũng muốn đi, Trương Tiểu Yêu ngăn hắn lại, không cho hắn đi, để hắn ở chỗ này chịu trách nhiệm.

Tiểu kỵ binh trẻ tuổi kia sắp khóc rồi: "Tỷ à, ta không dám đâu, hay là tỷ bảo vệ ở chỗ này, ta dẫn bọn họ đi chỗ lão Hoàng nhé?"

Trương Tiểu Yêu cũng không chịu, cuối cùng bị ép tới nóng nảy, đỏ mặt tía tai nói tỷ tỷ ta cũng thấy sợ nha.

Thử tiền bối bất đắc dĩ, đành phải bấm mấy cái chỉ quyết ở trên Vô Tự Thiên Thư, nói cho bọn vãn bối trẻ tuổi, Vô Tự Thiên Thư đã bị chính mình phong ấn, trong hai mươi tư canh giờ sẽ không còn có bất cứ vấn đề gì nữa, tiểu vu sư trẻ tuổi kia mới đáp ứng ở lại.

Sau khi đi khỏi, Trương Tiểu Yêu yêu thích việc hỏi thăm chỉ quyết của Thử tiền bối liệu có thể chống đỡ được hai mươi bốn canh giờ sao? Lỡ như vong hồn của Vô Tự Thiên Thư phá vỡ phong ấn thì phải làm sao bây giờ?

Thử tiền bối nói không cần lo lắng không thể chống đỡ quá hai mươi bốn canh giờ, bởi vì y bấm đốt ngón tay căn bản chẳng có tác dụng quái gì, chỉ là để lừa gạt tiểu đội hỗ trợ.

Trương Tiểu Yêu khẽ giật mình, ánh mắt quái dị nhìn Thử tiền bối. Xem ra nàng còn chưa quen thuộc với phong cách hành sự của Thử tiền bối.

Chúng ta rất nhanh đã tới nơi ở của lão Hoàng, ngay trong một căn lầu được bố trí đơn vị công bố ở ban bố.

Trương Tiểu Ái trên đường nói sơ qua về tình huống của lão Hoàng cho chúng ta nghe. Lão Hoàng là lão đồng chí đơn vị, làm mười năm. Mấy năm trước ly dị, hài tử quy nữ, hiện tại lão Hoàng là một người ở.

Ta và Thử tiền bối càng lo lắng, nếu như có người cùng lão Hoàng ở cùng một chỗ, nói không chừng còn có thể phát hiện dị thường của lão Hoàng, ngăn cản trận tai nạn này đến. Nhưng lão Hoàng là một người, kết cục chỉ sợ sẽ phi thường thảm hại!

Người thứ hai trăm chín mươi bảy tên Hoàng Giả bị ngộ hại.

Bọn ta đang rất nặng nề gõ cửa phòng lão Hoàng, nhưng lại không có ai mở cửa. Trương Tiểu Yêu sốt ruột, một cước đá văng cửa ra, xông vào.

Cửa vừa mới mở ra, lập tức một mùi khét nồng đậm ập tới trước mặt, mùi này khiến người ta cảm giác da đầu tê dại.

Ta nhìn qua Thử tiền bối một chút, Thử tiền bối nhìn Trương Tiểu Ái, lắc lắc đầu. Ta biết Thử tiền bối đây là muốn ngăn Trương Tiểu Ái lại, tình huống bên trong khẳng định vô cùng gay go, Thử tiền bối làm vậy là không cho Trương Tiểu Muội xông vào lung tung a.

Vì thế ta vội vàng ngăn cản Trương Tiểu Ái vô cùng lo lắng, bảo nàng đừng làm loạn.

Thử tiền bối đi tới cửa phòng ngủ, lỗ tai kề sát ở trên cửa, cẩn thận nghe động tĩnh bên trong, sau đó lại duỗi tay gõ cửa năm cái không hay.

Bên trong yên tĩnh như xác chết, không có bất cứ câu trả lời nào.

Thử tiền bối lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, mở cửa phòng ngủ ra.

Trong nháy mắt cánh cửa phòng ngủ mở ra, mùi cháy khét nồng đậm truyền đến.

Trương Tiểu Yêu vội vàng che miệng, nhưng vẫn không nhịn được nôn ra.

Trên giường của phòng ngủ, có một người đang lặng lẽ nằm đó, người nọ không phải là người khác, chính là Hoàng Giả! Thân thể hắn trần trụi, một tia không treo, bông bị phủ ở nửa bên trái của hắn, nhìn qua hết thảy đều bình yên, cũng không có dị thường, không có dấu vết bị đốt cháy.

Ta vẫn chưa có lấy nửa điểm thả lỏng. Tràng diện này kỳ thật càng cổ quái hơn, nếu thi thể vẫn chưa bị đốt trọi, vậy mùi nướng cổ quái kia từ đâu mà có?

Ánh mắt Đồng dạng hồ nghi của Thử tiền bối quét qua phòng ngủ, trong phòng ngủ cũng không có vết cháy, ngay cả sương khói cũng không có.

Sau đó chúng ta thấy Thử tiền bối cắn răng một cái, gắng gượng đi lên, vén bung chăn bông ra.

Tình cảnh miếng bông bị sợi bông làm cho giật mình kinh hãi!

Nửa thi thể bị bông che lại của mụ Hoàng, vậy mà chỉ còn lại có khung xương đen sì như than cốc, da thịt đã sớm biến thành tro tàn, bám vào trên xương, nhìn qua còn tưởng là một đống than cốc chất thành một khối.

Bên trái là thân thể hoàn hảo không tổn hao gì, bên phải thân thể cũng đã bị đốt thành than cốc, cái này tương phản mãnh liệt, để cho ta nhịn không được trong khẩu vị bốc lên, quay đầu phun lên.

Lý Ma Tử còn xấu hổ hơn cả ta, ngồi phịch xuống đất, má ơi một tiếng thảm thiết.

Lại nhìn Trương Tiểu Ái, có thể là đã sớm chuẩn bị tâm lý, không có hai ta không chịu nổi như vậy, chỉ là sắc mặt xanh tươi nhìn chằm chằm thi thể bị đốt cháy, không nói một lời, nước mắt to bằng hạt đậu từ trong mắt chảy ra, không để ý hình tượng gào khóc.

Thử tiền bối bất đắc dĩ nói: "Được rồi, đừng khóc nữa. Thân thể bị đốt một nửa, hồn phách cũng bị hao tổn mất một nửa! Quỷ hồn như vậy mất đi hồn người có ý thức, đúng là điên dại, lục thân bất nhận, nếu không xử lý kịp thời, sợ rằng hậu quả khó mà lường được."

Ta và Lý Ma Tử vội vàng đi tới an ủi Trương Tiểu Ái, bảo nàng nhanh chóng thông báo cho cục diện lãnh đạo đến, chết cảnh sát, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ.

Trương Tiểu Ái vẫn rất cảnh giác, nói nếu như lãnh đạo chúng ta xuất hiện tại Hoàng gia lúc nửa đêm, làm sao bây giờ lại ở đây?

Bọn họ khẳng định sẽ không tin tưởng chuyện nháo loạn như vậy.

Cũng vì chuyện này mà bọn ta cảm thấy đau đầu, cuối cùng ta đã đặt toàn bộ tiền đặt cược ở Giang Bắc Trương gia. Nếu Giang Bắc Trương gia có thể để Trương Tiểu Ái tốt nghiệp này sắp xếp đến Cảnh Hùng, vậy cảnh giới này khẳng định có thế lực nhất định, cho nên ta không chút do dự viết đàn cho Trương gia Giang Bắc.

Cầm lái là Đại Kim Nha, ta đem tình huống bên này đơn giản kể qua một lần với Đại Kim Nha, Đại Kim Nha rất là kinh ngạc, bất quá cuối cùng vẫn bảo chúng ta cứ việc làm, không cần lo trước lo sau, bên Sở Sự cảnh giới bên kia hắn sẽ chào hỏi, để chúng ta chờ là được.

Không bao lâu sau, đã có hai người lãnh đạo trạm gác tới. Trương Tiểu Ái gọi hắn là trưởng công tử, xem ra Giang Bắc Trương gia ở đây có sức uy hiếp rất lớn.

Trưởng công tử kia cũng rất khách khí đối với chúng ta, hỏi han ân cần, nói là không đón tiếp từ xa mấy thứ vớ vẩn. Thị trường viên của ta nghĩ hẳn là trưởng công tử sẽ không sạch sẽ, sau khi người chết còn có tâm tư nịnh bợ chúng ta.

Bất quá đưa tay không đánh người mặt cười, ta cũng không tiện nói cái gì, chỉ là sau khi hàn huyên xong, hắn thúc giục nhanh chóng xử lý sự tình của lão Hoàng.

Tổng quản kia gật gật đầu, một bộ dáng dũng mãnh không sợ hãi tiến vào phòng ngủ của lão Hoàng, chẳng qua vừa nhìn thấy bộ dáng lão Hoàng, nhất thời thì thảm rồi, nếu như không có chúng ta ở đây, phỏng chừng ông ta đã sớm phun ào ào rồi...

Trưởng công mạnh mẽ áp chế dục vọng muốn nôn của mình, điều chỉnh một khoảng thời gian dài, sắc mặt lúc này mới chuyển biến tốt đẹp.

Thử tiền bối nói: "Hồn phách của lão Hoàng đã rơi vào trạng thái điên cuồng, oán khí rất nặng, chờ hai mươi bốn giờ sau, nó sẽ phản ứng lại, khẳng định sẽ hại mọi người khắp nơi. Cho nên ta đề nghị mau chóng đem thi thể của lão Hoàng cho hỏa hóa, để hắn hồn phi phách tán, đây là phương pháp duy nhất có thể ngăn cản hắn hại người."

Trưởng đốc kia trầm mặc, cuối cùng vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Lão tiên sinh, ý kiến của ngài là giơ hai tay đồng ý. Bất quá lão Hoàng là lão đồng chí cảnh giới Cảnh giới chúng ta, cứ như vậy chết đi không minh bạch, cấp trên khẳng định yêu cầu chúng ta tra rõ, hiện tại chúng ta lại sốt ruột đem thi thể của lão Hoàng đốt đi, vậy không phải là làm tặc tâm hư sao? Ta thật ra cũng không có gì, cùng lắm thì khó mà giữ được mũ ô sa, nhưng chư vị sẽ gặp nguy hiểm."

Lời nói lừa gạt của đường hoàng cũng không sao, lừa gạt chúng ta cũng có chút ngu ngốc, quỷ mới tin tưởng hắn, rõ ràng là hắn không muốn trêu chọc phiền toái, nghĩ cho ta chuyện gì cả.

Nhưng lời của trưởng đốc cũng không phải không có lý, lão Hoàng dù sao cũng là đồng chí già trong chiến dịch, mới chết, còn chưa điều tra đã đem thi thể đốt đi, quả thực sẽ bị rất nhiều điều chê trách.

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Thử tiền bối cũng thỏa hiệp nói: "Như vậy đi, mau chóng thu dọn hiện trường thỏa đáng, sau đó mang thi thể vận chuyển đến thái bình. Đêm nay ta nghĩ biện pháp đem hồn phách lão Hoàng siêu độ."

Ta biết chuột tiền bối đang an ủi trưởng công tử, siêu độ đã không thể, dù sao hồn phách lão Hoàng đã không hoàn chỉnh, chỉ có thể đánh cho hồn phi phách tán.

Trưởng công liền gật đầu đáp ứng, sau khi tiễn bọn ta đi, thì mau chóng thông báo chuyện tổ vụ chuyên đi giải quyết ở nơi này.

Trải qua một phen giày vò như vậy, hiện tại đã là buổi sáng rạng đông, sắc trời cũng đang tỏa sáng. Chúng ta cũng đã kiệt sức, nhưng Thử tiền bối cũng không mang chúng ta về nhà nghỉ ngơi, mà là đến Thái Bình canh gác, thuận tiện còn lấy được Vô Tự Thiên Thư tới thái bình.

Mấy tên Vong Linh đang làm ầm ĩ trong thái bình đều bị thiên thư không tên hại chết, Vô Tự Thiên Thư có sức áp chế trời sinh đối với những vong linh kia, như vậy không cần lo lắng những vong linh người chết xuất hiện tình trạng này.

Bọn ta đang nghỉ ngơi bên phòng bên cạnh thái bình, trời còn chưa sáng đã bị trưởng công hô tỉnh, để bọn ta mở cửa Thái Bình, nói lão Hoàng gia đã chụp ảnh lấy chứng chỉ, xử lý thỏa đáng theo phân phó của bọn ta, mau đưa thi thể của lão Hoàng vào Thái Bình.

Ta lại lần nữa nhìn thoáng qua thi thể lão Hoàng, nửa người còn nguyên vẹn của lão Hoàng đã cứng ngắc biến thành màu nâu tím, nửa bên mặt vặn vẹo dữ dội, con mắt trợn trừng, con ngươi lật lên, gắt gao nhìn chằm chằm trên đầu.

Trong lòng ta rõ ràng đây là điềm báo thi biến, không khỏi có chút lo lắng.

Xử lý xong chuyện của lão Hoàng, trưởng công phải bày cho chúng ta một cái bẫy, tiếp gió tẩy trần cho chúng ta.

Tuy nhiên hiện tại chúng ta làm gì có tâm tư đi về phía cơm tối cho nên liền cự tuyệt, chúng ta muốn canh giữ thái bình từ hai mươi bốn giờ cho ra ngoài.

Tổng quản đại khái ngại ngùng bảo chúng ta ở trong phòng nghỉ ngơi chật vật, đặc biệt đưa đến cho chúng ta một gian phòng, vừa hay văn phòng có thể nhìn thấy Thái Bình Gian.

Đợi sau khi tổng quản trưởng rời đi, ta tò mò hỏi Thử tiền bối, vì sao thi thể già nua lại bị thiêu rụi một nửa?

Thử tiền bối thở dài: "Thứ kiêng kị nhất của âm vật chính là một đao cắt đứt âm duyên, một kéo của lão Hoàng đã cắt giấy thành hai nửa, cái này tương đương với đem vong linh bám vào trong âm vật dựng thẳng lên."

"Chỉ có một nửa Vong Linh chẳng những tà lực không yếu bớt, ngược lại sẽ vì oán khí bạo tăng mà càng thêm không kiêng nể gì! Cho nên hắn mới hại chết được lão Hoàng. Mà bởi vì Vong Linh bị chém đứt nên chỉ có thể bám vào một bên thân thể của lão Hoàng, cho nên lão Hoàng mới xuất hiện bệnh trạng tử vong kỳ quái như vậy..."

Ta bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, thế là vội vàng hỏi Thử tiền bối, hại vong linh màu vàng của lão vong linh, có vẻ như chúng ta còn chưa tìm được a, nó có đi hại người khác nữa không? Tuyệt đối không thể để nó chạy loạn khắp nơi.

Thử tiền bối giải thích: "Cho nên hiện tại chúng ta còn phải đi đến chỗ ở của lão Hoàng một chuyến, tìm ra tờ giấy da người kia. Lúc trước lo tìm được tờ giấy kia sẽ chọc giận vong linh, cho nên ta mới không cho các ngươi đi tìm, tuy nhiên hiện tại đã là ban ngày rồi, vong linh đã ngủ say trong giấy, hiện tại đi tìm đi!"

Trương Tiểu Muội đành phải đưa bọn họ đến nhà lão Hoàng một lần nữa, lăn qua lăn lại tìm kiếm.

Cuối cùng vẫn là Lý mặt rỗ từ trong bút kí công viện cũ, tìm được giấy da người.

Thử tiền bối đem giấy da người nọ cẩn thận từng li từng tí dùng vải bọc lại, liền vô cùng lo lắng quay trở về, sau đó đem nửa tờ giấy này chắp lại ở trên thiên thư không viết nên chữ.

Kế tiếp chính là chờ đợi rất lâu, chúng ta phải chờ màn đêm buông xuống, bầy quỷ qua lại thì mới có thể đối phó được với bọn chúng.

Đương nhiên, nhiệm vụ hàng đầu của bọn ta vẫn là triệu hồi hồn của lão Hoàng về, đánh cho nó hồn phi phách tán, miễn cho làm ra chuyện thương thiên hại lý.

Một ngày vô cùng dày vò, nằm trên giường căn bản không ngủ được, lật tới lật lui đều là chuyện không có chữ Thiên Thư.

Liên tiếp phát sinh chuyện tử vong quỷ dị ly kỳ, phỏng chừng cũng đã để lại bóng ma không thể xóa nhòa trong lòng Trương Tiểu Ái, nàng cũng không dám đơn độc trở về ngủ say, dứt khoát chen lấn trong văn phòng chúng ta.

Đến trưa, vừa mới có chút buồn ngủ, đã bị trưởng công hô tỉnh, nhất định phải đón gió tẩy trần cho chúng ta.

Ta và Thử tiền bối phiền nhất chính là loại xã hội xã giao này, đều không muốn đi, nhưng không chịu nổi sự đau khổ cầu xin của trưởng đốc cùng với Lý mặt rỗ, cuối cùng vẫn là đi.

Cục cơm lần này thỉnh tới đều là do Công An hai tay một tay cầm, đủ thấy trưởng công đối chuyện này coi trọng. Đồng thời trong lòng ta cũng rất tò mò, Trương gia Giang Bắc kia rốt cuộc có thế lực lớn bao nhiêu, lại khiến trưởng công coi trọng như thế?

Ta nói bóng nói gió hỏi ta vài câu, đại khái cũng hiểu rõ, trưởng công cũng không biết Giang Bắc Trương gia, có lẽ hắn căn bản không có tư cách biết. Mệnh lệnh hắn nhận được, là trực tiếp từ An An đi xuống.

Đây là ta rất giật mình, tuyệt đối không nghĩ tới thế lực giang bắc Trương gia lại một mực vươn đến tỉnh công thính.

Cho dù Trương gia Giang Bắc quyền thế to lớn như thế, vẫn bị Long Tuyền sơn trang bức ép từng bước một làm doanh, xem ra quyền thế Long Tuyền sơn trang càng thêm cường đại. Nếu có thể, ta cũng không muốn chọc vào hai bên này.

Ta lại nhớ tới Hình Miên khoa học đưa cho Trương Tiểu ái giày, Kỳ lân khẳng định cũng là Long Tuyền sơn trang. Liền hỏi trưởng mẫu biết bao nhiêu chuyện về viên bếp bếp kia?

Bầu không khí lập tức lúng túng, gương mặt trưởng công cười nhạo chế nhạo: "Thật ra tâm phúc kia bị thế thân, đợi đến khi hắn từ chức, chúng ta mới phát giác ra."

"Đỉnh thế?" Ta rất giật mình, vội vàng hỏi trưởng công rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Công văn thứ hai trăm chín mươi tám, năm quỷ khiêng quan tài.

Hóa ra Công An cục quả thực nhận được lệnh, có một nhân viên công tác thực tập. Vừa nhận được mệnh lệnh, tổng quản trưởng công cũng tới. Trưởng công cũng không quan sát cẩn thận tài liệu, cảm thấy có lẽ sẽ không có ai giả mạo, giữ hắn lại.

Ai biết làm vài ngày, Đội viên kia liền vội vàng từ chức.

Buổi sáng từ chức, trưởng thự buổi chiều liền nhận được thông báo tối nay, nói Ba Viên Mộc không hiểu chuyện gì về đã mất tích, tạm thời không phái người đi thực tập nữa, huỷ bỏ lệnh.

Lúc này tổng quản mới ý thức được, cái gã từ chức kia là giả mạo. Nhưng xem tên kia cũng không tạo ra ảnh hưởng gì đối với cảnh giới Sở Khôn, hắn cũng không muốn tiết lộ chuyện này ra ngoài, dứt khoát mặc kệ, miễn cho mình bị xử phạt.

Ta sau khi nghe xong thì đau cả đầu. Hiện tại đã có hai người bị hại, hơn nữa còn man bệnh mất tích chính là người thứ ba, hơn nữa ta dám khẳng định con số này sẽ tiếp tục tăng thêm nữa!

Ta khuyên tổng quản tốt nhất vẫn là mau chóng tìm được khoa học lang mất tích kia, nếu không đối phương khẳng định dữ nhiều lành ít.

Tổng quản trưởng liên thanh khẳng định, nhưng qua loa lấy lệ rất lợi hại. Hộ ngục còn báo cáo tương lai liền mất tích, hắn trốn tránh trách nhiệm còn chưa kịp, làm sao lại chủ động đi trêu chọc chuyện này?

Lý Ma Tử rất thích hợp giao tiếp với những quan lão gia này, nhớ tới trước đó chúng ta giao tiếp cùng quan lão gia, không quan tâm đến đại quan hàm, tất cả đều phải giả làm cháu trai.

Hiện tại có chỗ dựa, những quan lão gia này hận không thể giả làm cháu trai trước mặt chúng ta, nhưng ta lại không có chút vui vẻ nào, nếu như có thể, ta vẫn muốn tiếp tục làm cháu nội... quyền thế càng lớn, trách nhiệm càng lớn. Có lo lắng, cũng không dám tùy ý làm bậy nữa, ta tình nguyện chịu uất ức một chút, cũng không muốn sống qua trên thắt lưng.

Đang lúc sầu đa thiện cảm, điện thoại trưởng công tử vang lên, sau khi hắn chuyển thông tin, vẻ mặt dần dần sầu khổ, đầu cũng cúi xuống.

Sau khi khóa máy truyền tin, trưởng công tử vội vàng đi tới trước con chuột nói: "Lão tiền bối, cảnh báo xảy ra chuyện rồi."

Chúng ta hơi khẩn trương lên, vội vàng hỏi trưởng công đã xảy ra chuyện gì?

Trưởng công hít sâu một hơi, nói: "Trong thái bình có động tĩnh giữa ban ngày, ai, dăm ba câu cũng không giải thích rõ ràng..."

"Đừng nói nữa." Ta quyết định thật nhanh: "Mau về xem thử."

Mỗi khi chúng ta đến trạm gác, phát hiện trước cửa ra vào Thái Bình có không ít người vây xem, đại bộ phận đều là bố cục công khai, cũng có một phần là đến nơi này báo án, đều đang châu đầu ghé tai nghị luận cái gì đó.

Viên trưởng quản vừa thấy cảnh này, nhất thời nổi giận, hùng hùng hổ hổ xông lên, đuổi đám người này đi, hơn nữa cảnh cáo bọn họ tuyệt đối không được nói ra chuyện hôm nay, bằng không bắt giữ sẽ nhiễu loạn trị an xã hội.

Chờ sau khi đuổi hết người đi, trưởng công liền tìm thái bình viên hỏi tình huống một chút.

Không ngờ phụ tá phụ trách Thái Bình Lưu đại gia cũng ở đây. Sau khi nhìn thấy chúng ta, ta trừng mắt mắng: "Ta tín nhiệm các ngươi mới giao Thái Bình cho các ngươi, các ngươi quản như vậy à?"

Trưởng công vừa thấy Lưu đại gia dám làm khó chúng ta, lập tức giận tím mặt, xông lên liền mắng Lưu đại gia một trận, hắn mắng một câu không nói ra được, phỏng chừng ông ấy cũng không hiểu vì sao trưởng lão lại hướng về phía ba người chúng ta.

Ta ngăn cản tổng quản, nói tạm thời đừng trách cứ ai, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta thay Lưu đại gia giải vây, Lưu đại gia kia vẫn rất cảm kích, vội vàng nói êm tai với chúng ta.

Ngay vừa rồi, đoán chừng nửa giờ trước, có năm người kỳ quái xông vào cảnh phủ.

Năm người kia đều là lão đầu, nhìn qua chừng bảy tám mươi tuổi, trên người đều mặc áo liệm, trên mặt nhăn nheo rậm rạp.

Nhưng tốc độ của năm người này rất nhanh, đều cầm ô đen, nâng một cỗ quan tài tối như mực, còn có một ông lão thổi tang nhạc, lao thẳng tới, ngay cả lính gác cửa cũng không kịp ngăn cản.

Ngay từ đầu mọi người cho rằng, là người nhà oan gia thế gia đến gây sự, bất quá năm người lại một hơi đi tới thái bình, oanh một tiếng đá văng cửa ra.

Sau khi xông vào, ném quan tài xuống đất, lẩm bẩm vài câu, vội vội vàng rời khỏi. Dừng lại không tới ba phút, thậm chí cảnh báo còn chưa kịp đi chặn đã bọn họ biến mất không còn bóng dáng.

Trong lúc thái bình náo ra chuyện như vậy, Lưu đại gia cảm thấy chuyện này thực sự mất mặt, là mình thất trách, liền khóa cửa lại, định đem đám người vây xem đánh đi. Bất quá một đám người ăn dưa không rõ chân tướng này sao chịu rời đi? Không có biện pháp nào Lưu đại gia đành phải quay điện cho trưởng công chính.

Trái tim ta nhảy loạn lên, chúng ta còn chưa tìm chúng nó, ngược lại chúng nó tìm chúng ta trước! Nếu ta đoán không sai, năm người cầm ô mặc áo liệm kia hẳn không phải là người chứ?

Ta cũng không rõ mục đích của năm người kia, bèn cố ý liếc nhìn Thử tiền bối một cái. Khuôn mặt Thử tiền bối âm trầm vô cùng, vẻ mặt đầy u sầu. Từ biểu tình của Thử tiền bối, ta đã biết tình huống khẳng định rất phiền toái.

Thử tiền bối để Lưu đại gia mở cánh cửa thái bình ra, mấy người chúng ta đi vào trong.

Còn chưa đi vào, đã cảm thấy một làn sóng nhiệt ập vào mặt. Trong lòng ta kinh hãi, nơi này thái bình a, sóng nhiệt từ đâu tới vậy? Trong lòng ta rõ ràng chuyện này không bình thường, lại liên tưởng đến cảnh cáo của Thử tiền bối trước đó, nói lúc ta trúng quỷ ấn, dễ trở thành đối tượng bị chúng vong hồn công kích. Cho nên ta lập tức đề cao cảnh giác, trong tay nắm chặt Đào Hồn Hoa.

Cỗ sóng nhiệt kia nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là sự lạnh lẽo, là sự lạnh lẽo sâu tận xương tủy, trước kia ta cũng đã trải nghiệm qua, chính là ở trong nhà của Trương Tiểu Ái.

Mở đèn lồng trong thái bình ra, ta không nhịn được hít sâu một hơi!

Một cái quan tài tối như mực, tử khí trầm trầm nằm ở chính giữa thái bình, nắp quan tài bị mở ra, tùy ý vứt qua một bên. Bên trong nằm hai cỗ thi thể, chính là hai người bị hại liên quan đến Thiên Thư án chữ Vô.

Thi thể vẫn cháy đen như cũ, bởi vì bị ngã lộn nhào cho nên rất nhiều nơi đã bị gãy lìa, băng sương bị đông lạnh cũng đã hòa tan, theo thi thể tí tách rơi xuống...

"Ngũ Quỷ Bàn Quan, Câu Hồn Đoạt Phách a." Thử tiền bối bất đắc dĩ thở dài: "Xem ra không cần chúng ta động thủ, người của Long Tuyền sơn trang đã bắt mất vong hồn của hai người chết rồi."

"Chúng nó câu hồn phách hai người chết làm gì?" Ta rất giật mình nhìn Thử tiền bối.

Thử tiền bối nói: "Cái này không rõ ràng lắm, nhưng ta cảm thấy chắc là lợi dụng hai quỷ hồn này để đối phó chúng ta? Cũng có thể là hai hồn ma kia biết nhược điểm của Vô Tự Thiên Thư, Long Tuyền sơn trang lo lắng chúng ta bắt được hai quỷ hồn sẽ hỏi ra chuyện gì bất lợi với bọn họ, cho nên không sớm bắt chúng ta lại quỷ hồn."

Ta thoáng suy tư, gật gật đầu: "Mẹ nó, người Long Tuyền sơn trang này thật đúng là gan lớn, ban ngày mà dám phái quỷ vào cảnh giới Sở quốc."

Trương Tiểu Ái lập tức trợn mắt há hốc mồm, vô cùng căng thẳng nhìn ta: "Cái gì đó, ngươi mới vừa nói... Năm người kia thật sự là quỷ hồn?"

Ta đây mới ý thức được mình nói chuyện có chút không hợp lý rồi, vội vàng nói không chắc chắn, ta nói bừa, đừng để bụng nữa.

Chẳng qua rất hiển nhiên, Trương Tiểu Ái sẽ không tin tưởng ta nữa, hai vị trưởng lão và trưởng công tử đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều là vẻ hoảng sợ.

Thử tiền bối bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng đi về phía một cái tủ lạnh bên trong. Thử tiền bối trước đó một mình đặt Vô Tự Thiên Thư ở bên trong một cái tủ ướp lạnh, cũng không biết Ngũ Quỷ kia có trộm mất Vô Tự Thiên Thư hay không.

Cũng may là, Vô Tự Thiên Thư vẫn ở bên trong tủ lạnh như trước. Tuy nhiên trải qua ướp lạnh để xử lý nên Vô Tự Thiên Thư rút đi rất nhiều.

Thử tiền bối cầm lên Vô Tự Thiên Thư, nhẹ nhàng lật hai cái, cuối cùng lại tìm được một cọng lông chim màu đen trong Vô Tự Thiên Thư.

Lông chim kia toàn thân màu đen, to bằng ngón tay, toàn thân tản mát ra màu đen lạnh như băng, nhìn qua không giống lông chim bình thường.

Vì thế ta mới nhìn Thử tiền bối, hy vọng Thử tiền bối có thể cho ta một lời giải thích!

Thử tiền bối cầm lông chim lên trong lòng bàn tay cẩn thận quan sát, đặt bên tai, dùng ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, lông vũ nhẹ nhàng lại phát ra thanh âm khanh khách, giống như gió thổi cỏ lay.

Thử tiền bối nghe xong một lát, vẻ mặt càng ngày càng khó coi.

Đợi đến lúc cuối cùng Thử tiền bối buông lông chim xuống, ta lập tức hỏi thử tiền bối nghe ra cái gì rồi?

Thử tiền bối thở dài: "Chiến thư Ngũ Linh, cháu trai tới là để hạ chiến thư cho chúng ta. Chỉ cần nhận được chiến thư Ngũ Linh, chúng ta sẽ không thể bại. Nếu thất bại thì hồn phi phách tán. Thắng coi như giải quyết được vụ án của Vô Tự Thiên Thư. Xem ra người của Long Tuyền sơn trang không đợi được..."

Trong lòng ta lo sợ bất an, vội vàng hỏi Thử tiền bối, nếu như chúng ta không ứng chiến được không? Dù sao chúng ta cũng vừa tới chỗ này, chưa thăm dò được lai lịch của kẻ địch.

Đầu ngọa tiền bối lắc lư càng thêm dữ dội, như có điều suy nghĩ nói: "Ngũ linh chiến thư không giống với chiến thư kia, người bị hạ chiến thư chỉ có hai lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất chính là không ứng chiến, bất quá điều này đại biểu hắn nhận thua, kết cục sẽ thua cuộc. Loại thứ hai chính là nghênh chiến, bằng vào bản lĩnh chân chính cùng đối phương phân cao thấp."

Lý Ma Tử tức giận nhảy dựng lên: "Đại gia của hắn, ai chế định ra cái quy tắc chết tiệt này, không muốn nghênh chiến cũng không được, đây là nguyên tắc nghiêm trọng phá hư cạnh tranh công bằng nha! Là quấy nhiễu trật tự chủ nghĩa xã hội, trưởng công tử, ngươi nên bắt lại nha."

Trưởng công lúng túng cười ha hả không nói một lời.

Nếu đã vào đường cùng, chúng ta cứ né tránh như vậy chỉ là bất lợi đối với chúng ta. Cho nên ta mới hỏi chuột tiền bối nắm chắc bao nhiêu, có thể thắng trận khiêu chiến này?

Thử tiền bối trầm ngâm chốc lát, nói: "Một mình ta quá đáng. Chẳng qua nếu hai người chúng ta mạnh mẽ liên thủ, nói không chừng còn có cơ hội."

"Được." Ta nói: "Long Tuyền sơn trang áp đảo chúng ta đã đủ thảm rồi, nếu không hoàn thủ, sợ là bọn họ sẽ càng thêm tùy ý làm bậy, cưỡi ở trên cổ chúng ta tiểu, ngụm ác khí này ta nuốt không trôi."

"Đi, chúng ta ngay bây giờ chuẩn bị." Thử tiền bối nói: "Hiện tại đi chuẩn bị, thời gian vẫn còn kịp."

Nói xong, Thử tiền bối liền nói với trưởng lão: "Viên trưởng lão, các ngươi nên có quyền chấp hành tử hình chứ?"

Trưởng quản một đầu mờ mịt nhìn Thử tiền bối, không rõ Thử tiền bối có ý gì, bất quá cuối cùng vẫn là gật gật đầu.

Thử tiền bối nói: "Những tội phạm các ngươi bắn chết rồi, những thi thể không người nhận lãnh kia sẽ chôn ở nơi nào?"

Trưởng công nghĩ nghĩ một chút rồi nói: "Đều ở một chỗ mộ công cách đó không xa."

Chương thứ hai trăm chín mươi chín, Bách Quỷ Dạ Hành Bách Quỷ Dạ Hành

"Được." Thử tiền bối nói: "Hiện tại ta muốn dùng hài cốt của bọn tội phạm này, ngươi đi tìm cho ta hai mươi bộ hài cốt! Nhớ kỹ, giết người cùng hung cực ác thì càng tốt. Bây giờ nhanh đi chuẩn bị đi, buổi sáng ngày tám sớm nhất định phải chuẩn bị thỏa đáng."

Trưởng công giật nảy cả mình, sợ hãi nhìn Thử tiền bối: " chuột tiền bối, ngài dùng hài cốt của bọn họ làm gì? Ta là người công vụ, không tiện làm những chuyện này."

Ta lập tức giận tím mặt: "Vậy thì tốt, ngươi đừng đi làm, chúng ta cũng không quản nữa, ngươi cứ chờ ngũ quỷ gây họa cảnh phủ đi, bọn họ dám ra vào cảnh giới ban ngày sáng, lệ khí cùng oán khí của chúng nó đã vượt qua phạm trù lệ quỷ, giết người đơn giản như chơi đùa..."

Rất hiển nhiên là uy hiếp của ta có tác dụng, trưởng công liền xin lỗi ta, bảo ta không nên tức giận, bây giờ hắn đi chuẩn bị.

Ta gật gật đầu, bảo nó đi nhanh lên.

Thử tiền bối thì bảo Trương Tiểu ái đưa chúng ta tới một nhà trong y viện, dùng nhiều tiền mua một ít cối xay nghiền Trung dược, thuận tiện lấy máu một số người.

Trương Tiểu Yêu rất buồn bực hỏi Thử tiền bối vì sao lại muốn những thứ kỳ quái này. Thử tiền bối nói đến lúc đó ngươi sẽ biết.

Ta đương nhiên biết Thử tiền bối muốn những thứ này để làm gì, không thể nghi ngờ là phải nghiền hài cốt thành bột phấn. Nhưng mà ta lại không nói cho Trương Tiểu Ái, tránh cho nàng sợ hãi.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, chúng ta liền trở lại Cảnh thự nghỉ ngơi. Điện thoại cho trưởng công tử, trưởng công tử nói hiện tại hắn đang chuẩn bị, đại khái một giờ là có thể làm được.

Lúc này chúng ta mới biết trưởng công liên hệ đầu xà bản địa để làm.

Ước chừng một giờ sau, một đám người mang hai mươi bộ thi cốt được bao bọc bởi những chiếc bao tải đưa tới, ném vào trong thái bình liền vội vàng rời đi, xem ra ngay cả bọn họ cũng cảm thấy xúi quẩy.

Trưởng công làm việc vẫn là chu đáo, không những đem thi cốt vận chuyển tới, thậm chí còn dán một cái nhãn hiệu nhỏ lên trên thi cốt, trên nhãn là tin tức cơ bản về người chết, tên cùng với tội danh do tuổi tác tạo ra.

Viên trưởng lão nói cho chúng ta biết, chờ dùng xong những thi cốt này rồi còn phải trả lại thi cốt, cho nên bảo chúng ta tận lực không nên lộn xộn.

Thử tiền bối luôn miệng đồng ý.

Thử tiền bối dặn dò trưởng công, tối hôm nay phát sinh một trận đại chiến, sợ rằng sẽ vô cùng mẫn cảm và nguy hiểm, cho nên tận lực không nên để cho người ta ở lại trạm cảnh giới, cũng không nên sắp xếp người làm ca vụ.

Trưởng đốc công đã đáp ứng.

Sau khi rời đi tổng quản, ta bèn nhìn qua nhãn hiệu trên bao tải một chút, những người này thật sự là tội ác tày trời, giết người cưỡng gian phóng hỏa tham ô cái gì cần có đều có, thậm chí còn có tên phạm tội phản quốc.

Ta hỏi thử tiền bối những ác nhân này có tính là tội ác tày trời không? Thử tiền bối cười nói đương nhiên là được rồi.

Ta lại không khỏi lo lắng, thực tế khả năng những vong hồn ác nhân này chuyển thế đầu thai cũng không lớn lắm, chúng ta cứ như vậy mà đảo ngược thi cốt của chúng, nói không chừng sẽ trêu chọc đến vong linh của chúng nó, đến lúc đó đối với chúng ta bất lợi.

Thử tiền bối cười nói không sao, đến lúc đó đảm bảo dọa bọn họ sợ đến mức ngay cả thi cốt cũng không nhận ra.

Lý mặt rỗ nói đương nhiên không nhận ra, ngài không phải muốn đem những hài cốt này nghiền thành bụi phấn sao? Chỉ có quỷ mới có thể nhận ra được.

Trương Tiểu Muội nhìn chúng ta với ánh mắt cổ quái, chắc không tin chúng ta thật sự sẽ nghiền thi cốt thành bột phấn chứ?

Thử tiền bối cũng không có thời gian dông dài ở đây, lúc này liền bắt đầu hành động, tìm đến một chậu lớn, dùng chùy đập nát thi cốt, lại dùng cối xay bắt đầu nghiền ép, sinh sinh đem thi cốt nghiền thành thi phấn.

Đối với chuyện này, ta đã sớm không còn kinh ngạc nữa rồi, nhưng Trương Tiểu Muội lại không thích ứng được, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, kiên trì không đến năm phút đã đi ra ngoài.

Ba người chúng ta thay phiên nhau nghiền ép thi cốt, sau đó bỏ thi bột vào trong bao tải, không đến một giờ, hai mươi bộ thi cốt đã bị nghiền thành bột phấn, chứa vào túi đay.

Sau đó chính là kiên nhẫn chờ đợi, ý của Thử tiền bối là đợi sau khi người của trạm thự thự dừng lại, chúng ta lại tiếp tục hành động.

Nhưng Trương Tiểu Yêu cảm thấy người của trạm gác sau khi tan tiệc thì trời đã tối, liền mò đi xử lý những bộ hài cốt này, quá doạ người, cho nên dứt khoát thông báo cho trưởng đốc, để trưởng công trưởng sớm ra thay ca cho bọn họ.

Chờ sau khi viên ngoại đi sạch sẽ, ta liền khóa cửa cửa bên trong trạm gác lại, Thử tiền bối thì mang theo chúng ta ở bên trong trạm gác đi dạo, cuối cùng lấy thái bình làm trung tâm, ở chung quanh đánh dấu hai mươi nơi, sau đó dặn dò chúng ta đào hố ở những nơi tiêu ký, thả thi cốt vào trong hố, mỗi một bộ hài cốt đều phải nhỏ vài giọt máu.

Trong lòng ta tò mò, không rõ Thử tiền bối làm như vậy là mục đích gì. Bất quá lúc này ta cũng không có hỏi nhiều, tranh thủ thời gian làm việc.

Sau khi trời tối lại an trí những thi cốt này, thật sự là cẩn thận đến phát hoảng.

Sau khi làm xong những thứ này, sắc trời cũng đã tối xuống. Chúng ta lần nữa tập trung ở thái bình, hỏi thăm kế hoạch tiếp theo của Thử tiền bối.

Thử tiền bối nhìn Lý mặt rỗ, lại nhìn thoáng qua Trương tiểu ái, khuyên hai người đêm nay không nên nằm tại trạm gác, nếu không chuột tiền bối không chắc có thể bảo vệ được hai người.

Lý mặt rỗ tự nhiên không vui, nói mình sóng to gió lớn gì gì đó chưa thấy qua, còn có thể sợ một đám quỷ hay sao?

Trương Tiểu Ái không phát biểu ý kiến, nhưng có thể nhìn ra được nàng cũng không muốn rời đi. Dù sao thì việc chúng ta mạo hiểm hoàn toàn là vì bảo vệ Trương Tiểu ái, nàng là người trong cuộc, đã rời đi rồi, thật sự là có chút bất cận nhân tình.

Thử tiền bối nói không đi cũng được, khuya hôm nay ở lại trong thái bình, không thể rời khỏi nửa bước trong thái bình, khuya hôm nay phỏng chừng có thể sống yên ổn trong Thái Bình gian rồi.

Vẻ mặt Lý Ma Tử kinh ngạc, hỏi Thử tiền bối vì sao giữa thái bình an toàn? Thử tiền bối nói chưa từng nghe qua địa phương càng nguy hiểm lại càng an toàn sao?

Lý Ma Tử nhe răng, không nói gì.

Sau đó thử tiền bối nhìn ta một cái, để ta đi theo ông ta.

Ta biết chuột tiền bối khẳng định có lời riêng muốn nói với ta, lúc này liền theo sau.

Thử tiền bối vẫn luôn dẫn ta đi vào trong văn phòng, đây mới là biểu cảm trầm trọng nhìn ta: "Ngươi không sợ không sợ hãi? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp, mang theo kiều thê của ngươi cao chạy xa bay, chỉ cần không bị người của Long Tuyền sơn trang phát hiện, về sau ngươi sẽ giống như người bình thường sinh hoạt."

Ta đột nhiên cười nói: "Khu Thử tiền bối, bây giờ nói những thứ này còn ý nghĩa gì nữa chứ? Ngài cảm thấy ta còn có đường lui sao?"

Thử tiền bối thở dài: "Đó là điểm nghiêm trọng ngươi còn không biết tối hôm nay. Đêm nay có chút sai sót, đừng nói là mạng sống, thậm chí ngay cả cơ hội chuyển thế đầu thai ngươi cũng không có."

Ta ngược lại hít một hơi khí lạnh, Thử tiền bối từng nói, quả thật vượt qua dự đoán của ta. Vốn ta vẫn rất có lòng tin đối với Thử tiền bối, nhưng nghe Thử tiền bối nói như vậy, ta mới ý thức được tựa hồ từ đầu đến cuối thì chuột tiền bối cũng không có lòng tin, cũng không biết rốt cuộc lần này chúng ta gặp phải tình huống gì.

Thử tiền bối trầm mặc một lát, sau đó hỏi ta có biết Bách Quỷ Dạ Hành hay không?

Bách Quỷ Dạ Hành, ta tự nhiên là biết. Cách nói này đến từ Nhật Bản thời kỳ Quan phủ, là một yêu quái thanh thế thật lớn dạo chơi, nơi nó đi qua, thây mọc khắp đồng, dân chúng lầm than, chẳng qua không biết có liên quan gì với chuyện này không?

Vì thế ta mới hỏi Thử tiền bối.

Thử tiền bối nói: "Bữa lông chim đen bọn họ đưa tới hôm nay kỳ thật là một loại lông vũ gọi là Miêu Nha. Miêu Nha là một loại sinh vật nửa âm nửa dương, nghe đồn chúng nó là sứ giả Âm gian rải rác ở Dương giới., Ma Đầu Yêu Vương chuyên môn thức tỉnh một số yêu vương đang ngủ say. Lông vũ của Miêu Nha của Long Tuyền sơn trang kẹp ở bên trong quyển thiên thư không tên, rõ ràng là muốn thức tỉnh vong linh bị nhốt bên trong Vô Tự Thiên Thư! Ta đếm qua, thiên thư không tên kia có một trăm trang, nói cách khác vừa vặn có một trăm vong linh."

"Một trăm con vong linh kia, sợ là đã bị đánh thức, đêm nay chính là thời gian bọn chúng tự do hành động, sẽ hình thành tràng diện đồ sộ Bách Quỷ Dạ Hành. Đến lúc đó sơ xuất một chút, tình huống liền không thể khống chế được."

"Tất cả trận pháp mà ta bố trí đều là Phích Lịch Thiên Hỏa Trận, không biết có thể khống chế được hơn trăm con vong linh hay không nữa. Ai, một khi mất đi sự khống chế, như vậy trận pháp do ta bố trí sẽ bị cắn trả mãnh liệt!"

Ta rất ít khi nhìn thấy Thử tiền bối uể oải như vậy. Hắn uể oải với trận chiến tối nay như vậy, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Chưa chiến, tâm lý cũng đã thua, chuyện này đối với chúng ta vô cùng bất lợi, cho nên ta lập tức an ủi Thử tiền bối. Hai người chúng ta liên thủ, không thể bại đến rối tinh rối mù. Thật sự không được, chúng ta có thể cầu cứu Trương gia ở Giang Bắc.

Thử tiền bối cười nhạt, nói không có tác dụng, Trương gia Giang Bắc đoán chừng hiện tại bản thân đã khó bảo toàn rồi nhỉ? Long Tuyền sơn trang nội tình thâm hậu, đối phó một Trương Tiểu Ái tay trói gà không chặt, đều dùng đến âm vật cường đại như thế, âm vật đối phó Trương gia Giang Bắc kia, sợ là sẽ càng lợi hại hơn nữa, Trương gia Giang Bắc có thể bảo vệ được mấy tinh anh, coi như là rất tốt.

Trong lòng ta kinh hãi, ý của Thử tiền bối là, Giang Bắc Trương gia hiện tại vừa mới giao chiến, cũng đã rơi vào hạ phong, mà nhìn tình thế này, bị Long Tuyền sơn trang tiêu diệt chỉ là chuyện sớm hay muộn...

Ta cũng không dám hít một hơi khí lạnh, vội vàng hỏi Thử tiền bối, chẳng lẽ chúng ta không còn cách nào khác sao?

Chương thứ ba trăm linh linh, Phích Lịch Thiên Hỏa trận

Thử tiền bối suy nghĩ một lát, nói: "Đây cũng chính nguyên nhân ta tìm ngươi tìm đến, ý của ta là đến lúc đó để ngươi chủ trì Phích Lịch Thiên Hỏa Trận này, hấp dẫn đại bộ phận hỏa lực của đối phương, mà ta thì đánh lén sau lưng, đánh du kích, đánh tan từng người. Nếu như hai người chúng ta phối hợp tốt, nói không chừng còn có thể nắm chắc có thể thắng."

Ta lập tức gật đầu: "Được, vậy làm theo ngươi nói đi."

Thử tiền bối lại thở dài: "Chẳng lẽ ngươi không nghĩ cho mình?"

Ta cười khổ: "Hiện tại Trương gia chúng ta đã không giữ được nữa rồi, đến lúc đó ta cũng chỉ có con đường chết, chi bằng nỗ lực một chút, chỉ cần ngài không phải lừa ta, ta chết cũng không tiếc."

Thử tiền bối nói: "Có lẽ ngươi còn không rõ ngươi muốn đối mặt với cái gì. Ta muốn ngươi làm Trận Nhãn của Phích Lịch Thiên Hỏa Trận, đến lúc đó phải chịu đựng bộ phận uy lực của Phích Lịch Thiên Hỏa Trận, hơn nữa còn phải chịu sự va chạm của hơn hai mươi hung linh sát nhân, ta lo lắng thân thể của ngươi sẽ ăn không tiêu."

"Một khi ngươi thất bại, Phích Lịch Thiên Hỏa Trận kia sẽ cắn trả ngươi, đến lúc đó đừng nói ngươi, tất cả chúng ta đều sẽ đi theo gặp nạn." Thử tiền bối càng nói càng không tự tin: "Hiện tại chính là ngươi có tâm vô lực, mặc dù thân thể đạt đến cực hạn, vẫn không cách nào chống đỡ được uy lực cường đại của Phích Lịch Thiên Hỏa trận..."

Ta cười thảm: "Bây giờ chúng ta có lựa chọn tốt hơn sao? Chỉ có thể thử một phen. Ta sẽ dốc hết toàn lực."

"Được rồi." Thử tiền bối gật đầu: "Ta truyền cho ngươi pháp quyết điều khiển. Ngươi ghi nhớ pháp quyết, đây là một bộ khu động pháp quyết, phối hợp với Phích Lịch Thiên Hỏa Trận sử dụng sẽ có uy lực càng mạnh hơn. Mặt khác, đây là một viên Linh Giác Đan, ở thời điểm ngươi kiên trì không được, liền nuốt linh giác đan, có thể cho ngươi kiên trì trong chốc lát."

Ta cẩn thận từng li từng tí thu hồi linh giác đan, bắt đầu cõng lên Phích Lịch Thiên Hỏa quyết.

Hắn ghi nhớ Phích Lịch Thiên Hỏa Quyết vào trong đầu, thời gian gần như là buổi tối rồi, chúng ta không có thời gian để lãng phí, nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Ta lại lo lắng nổi lên Lý Ma Tử và Trương Tiểu Ái đến, liền hỏi hai người Thử tiền bối ở lại thái bình đến cùng an toàn không an toàn, thực sự không được liền cưỡng ép đuổi hai người rời đi.

Thử tiền bối nói cứ yên tâm, hai người chỉ cần ở lại thái bình không ra ngoài, sẽ an toàn. Bọn họ đến bên ngoài cảnh vệ ngược lại không an toàn, dù sao Trương Tiểu Ái cũng nằm trong danh sách tàn sát của Long Tuyền sơn trang.

Ta gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Thử tiền bối dẫn ta đi tới phía trước thái bình, vẽ một vòng tròn cho ta, bảo ta không nên rời khỏi vòng tròn, nếu là trận nhãn, tốt nhất phải cố định lại mới có uy lực lớn nhất, đến lúc đó hãy để cho ta dựa vào linh lực của mình đến khu động Phích Lịch Thiên Hỏa Trận, bất luận gặp phải tình huống như thế nào, đều phải đau khổ chèo chống.

Mà Thử tiền bối thì rời đi, tìm một chỗ ẩn núp, chuẩn bị đánh tan từng con quỷ.

Lý mặt rỗ cùng Trương tiểu ái thỉnh thoảng chạy đến hỏi bọn họ có thể không giúp được gì, trước đây luôn ở trong thái bình cũng đủ thật thận đến phát hoảng, còn không bằng ta gác ở lại đây ngốc.

Ta mắng hai người thật sự là thân ở trong phúc không biết phúc, ta tình nguyện tự mình trong thái bình gánh vác sợ hãi, cũng không muốn ở chỗ này chờ nguy hiểm đến, con mẹ nó hành hạ người ta quá đáng!

Ta cảnh cáo hai người đến lúc đó tuyệt đối không được rời khỏi thái bình, nếu không ta còn phải phân thần đi bảo vệ hai người, rất có thể kế hoạch của chúng ta sẽ thất bại.

Lý Ma Tử cúi đầu ủ rũ hỏi ta có phải là không nắm chắc lắm không, nhìn biểu tình của Thử tiền bối là đoán được đại khái.

Ta ngay cả vội vàng nói đừng nói bậy, ta sẽ không để các ngươi có chuyện này.

Đang lúc tán gẫu, ta bỗng nhiên cảm nhận được trong thái bình thổi ra một trận gió mát cổ quái, ngay sau đó nghe được thanh âm quyển sách kia bị xé rách ào ào.

Ta thất kinh, vội vàng để Lý mặt rỗ cùng Trương tiểu thượng trốn vào trong thái bình, không được đi ra ngoài.

Lý Ma Tử lập tức kéo Trương Tiểu Ái đi vào, ta thì khẩn trương nhìn chằm chằm Thái Bình Gian.

Luồng tà phong kia càng ngày càng mạnh mẽ, cát bay đá chạy khiến ta không mở được mắt. Thanh âm của Vô Tự Thiên Thư vang lên xen lẫn trong gió.

Vật kia sắp ra rồi! Ta lúc này cẩn thận, nhìn chằm chằm ra cửa, chỉ cần chúng nó đi ra, ta sẽ niệm Phích Lịch Thiên Hỏa quyết, phối hợp linh lực khu động Phích Lịch Thiên Hỏa trận.

Đang lúc suy nghĩ, một cỗ hắc vụ đột nhiên từ giữa thái bình bắn tung toé ra, ta lập tức nhìn lại, cả người không nhịn được run rẩy một cái.

Từng đoàn từng đoàn sương mù màu đen kia, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ phân ly nhanh chóng, dần dần tách ra từng hình người, đang nhanh chóng chạy như điên về phía ta.

Ta không nói hai lời, lúc này bắt đầu niệm Phích Lịch Thiên Hỏa quyết, khu động Phích Lịch Thiên Hỏa Trận.

Trong nháy mắt Phích Lịch Thiên Hỏa trận hình thành, ta rõ ràng cảm giác được từng luồng từng luồng khí âm hàn, từ bốn phương tám hướng tấn công thân thể ta, trong chớp mắt chui vào trong cơ thể ta.

Trong nháy mắt ta cảm giác dưới da mình tràn đầy khối băng đông cứng lại khiến nội tạng bên dưới bị đông cứng lại, khiến người ta không cách nào hít thở nổi. Đau đớn thấu xương, thân thể ta dần dần tê dại, mất đi trực giác.

Cơ hồ trong nháy mắt, những vong linh kia đã đi tới biên giới trận pháp, nhìn dáng vẻ tựa hồ chuẩn bị xông mở đại trận.

Ta chẳng quan tâm trên người truyền đến cảm giác chết lặng nhức mỏi, trong miệng tiếp tục niệm niệm Phích Lịch Thiên Hỏa Quyết. Loại cảm giác lạnh thấu xương này càng thêm mãnh liệt, ta cảm giác môi đều lạnh như băng cứng ngắc, phát ra thanh âm vô cùng khàn khàn.

Sờ lên!

Rõ ràng ta thấy được, biên giới trận pháp đang sáng lên từng ngọn lửa xanh mướt, không ngừng lóe lên, rốt cuộc Phích Lịch Thiên Hỏa Trận đã thành công khởi động.

Những vong linh có ý đồ xông ra trận pháp đột nhiên bị ngọn lửa sáng lên bắn ngược trở về, tê liệt trên mặt đất, trong nháy mắt giận không kềm được.

Nhân lúc đang thích ứng với cảm giác khó chịu này, ta trừng to mắt nhìn đám vong linh này.

Đây là một đám vong linh mặc quần áo vải thô thời cổ đại, mỗi tên đều hung thần ác sát, chỉnh tề đứng chung một chỗ, ánh mắt hung hăng trừng mắt nhìn ta.

Nhất là vị cầm đầu kia, càng khủng bố hơn, khuôn mặt ngũ quan ngưng lại một khối, gắt gao nhìn chằm chằm ta, hàm răng bén nhọn lộ ra, lóe ra hàn quang dày đặc, phảng phất muốn nuốt sống ta.

Ta không có thời gian nghỉ ngơi, lúc này liền ra sức ngâm lên Phích Lịch Thiên Hỏa quyết. Phích Lịch Thiên Hỏa Trận cũng dần dần tiến vào trạng thái, ngọn lửa càng ngày càng thịnh.

Chúng cũng không dám tới gần ta, gã dẫn đầu hừ lạnh một tiếng, lại lần nữa phóng tới biên giới trận pháp.

Đáng chết! Trong lòng ta thầm mắng, không ngờ bọn họ lại định cưỡng ép lao ra Phích Lịch Thiên Hỏa trận. Ta đây không đồng ý, kiên trì ghi nhớ Phích Lịch Thiên Hỏa quyết.

Sau khi dẫn đầu đâm vào trên Phích Lịch Thiên Hỏa trận, hắn bị bắn ngược trở về, nhưng vong linh sau lưng cũng không sợ chết, tiếp tục mạnh mẽ đâm tới, muốn phá tan Phích Lịch Thiên Hỏa trận.

Quỷ dị là bọn họ đụng vào Phích Lịch Thiên Hỏa trận, thân thể của ta đau đớn một hồi, giống như trong cơ thể có thứ gì đó hung ác đụng vào ta, đau đớn khó chịu.

Bọn họ va chạm liên tục, cảm giác thân thể bị va chạm cũng càng lúc càng lợi hại. Dường như ta có thể cảm giác được hai mươi luồng hỏa diễm kia tựa như đang thiêu đốt trong cơ thể ta, bất quá ngọn lửa kia cũng không thể tán phát ra nhiệt lượng, ngược lại khí băng hàn liên tục không ngừng!

Những vong linh kia đâm vào trên pháp trận, tựa như đâm vào trên người ta, khiến ta không ngừng thổ huyết.

Chúng nó dường như biết làm như vậy có thể gây tổn thương cho ta, cho dù không thể lao ra khỏi đại trận, bất quá vẫn mạnh mẽ va chạm như cũ.

Cứ tiếp tục như vậy, ta thực sự không kiên trì được bao lâu nữa, đầu óc nổ vang một trận, tầm mắt mơ hồ, thần chí không rõ, cảm giác sắp hôn mê bất tỉnh.

Ta hít sâu một hơi, ép buộc chính mình tỉnh táo lại, nuốt Linh lực đan Thử tiền bối cho ta vào.

Âm hàn trong bụng cuối cùng cũng giảm bớt, bất quá cũng không có tác dụng gì lớn. Không bao lâu, ta đau chết đi sống lại, đầu óc trống rỗng, Phích Lịch Thiên Hỏa quyết đều đã quên sạch.

Nhưng vào lúc này, một trong hai con vong linh lại đột phá Phích Lịch Thiên Hỏa Trận, nhảy lên đi ra ngoài.

Trong nháy mắt ta cảm giác cái bụng rách ra một cái lỗ, linh lực dùng tốc độ ta có thể cảm giác được đang nhanh chóng trôi qua, toàn thân ta như bị điện giật tê liệt trên mặt đất, không ngừng run rẩy.

Xong rồi, xong rồi, ta tuyệt vọng nghĩ tới!

Chương thứ ba trăm linh một cứu viện nam tử tốt lành...

Mà trong nháy mắt, một tia chớp trong nháy mắt từ một góc bí mật kích động ra, bất thiên bất thiên đánh trúng vào vong linh vừa nhảy ra ngoài kia. Thi linh hét thảm một tiếng, trong phút chốc hồn phi phách tán, hóa thành một cỗ hắc vụ.

Ta cố gắng tập trung tinh thần xem, phát hiện chính là Thử tiền bối núp trong bóng tối phát động công kích. Trong lòng buông lỏng rất nhiều, xem ra phương thức đánh tan từng cái của Thử tiền bối quả thật có hiệu quả.

Chỉ hi vọng ta có thể kiên trì tới tận cùng!

Càng ngày càng nhiều vong linh, rải rác nhảy ra khỏi vòng tròn trận pháp, bất quá bọn hắn vừa mới nhảy ra ngoài, liền sẽ gặp phải công kích của Thử tiền bối.

Những vong linh này tuy rằng mất đi lý trí, nhưng vẫn có chút trí lực, mắt thấy đồng bạn vừa nhảy ra ngoài liền hồn phi yên diệt, do dự không quyết thì ngừng lại, không tiếp tục mù quáng nhảy ra ngoài nữa.

Vừa rồi những vong linh kia phá tan vòng tròn trận pháp, ta cũng đã sớm bị va chạm, hữu khí vô lực, ngay cả động một đầu ngón tay cũng vô cùng khó khăn. Có thể dựa vào linh lực của mình chống đỡ Phích Lịch Thiên Hỏa Trận vận chuyển, gần như đã hao phí toàn bộ lực lượng của ta.

Đang suy tư, đám vong linh kia lại đồng loạt vọt tới bên ngoài Phích Lịch Thiên Hỏa Trận, trong nháy mắt điện quang hỏa hoa thoáng hiện không ngừng, ngọn lửa màu xanh xông thẳng lên trời, bạo tạc không ngừng phát sinh trên thân những vong linh kia, giống như trời giáng kinh lôi vậy.

Thân thể của ta giờ phút này cũng phải chịu đựng đau đớn như bị xé rách.

Rốt cuộc, một tiếng ầm vang lên, đại trận đã bị phá ra một lỗ hổng. Nếu như không phải nhờ vào lực khống chế cường đại của ta, chỉ sợ ta đã trực tiếp bỏ qua rồi...

Lại nhìn đại trận, đã hoàn toàn bị phá hư, hỏa diễm màu xanh không thấy, bầy quỷ tựa như thủy triều mãnh liệt dâng trào ra, thẳng hướng Thử tiền bối công tới.

Không tốt!

Ta tuyệt vọng rồi, Phích Lịch Thiên Hỏa Trận này còn chưa tiêu diệt một nửa vong linh, cũng đã bị phá rồi, một nửa còn lại của vong linh là càng đánh càng mạnh, chúng ta chết chắc rồi.

Ta nhìn Thử tiền bối, vẻ mặt thật đặc sắc a. Thử tiền bối nhìn những vong linh này, trên mặt lúc xanh lúc đen, bất quá cuối cùng vẫn nghĩa không từ bỏ ý đồ xông lên, cầm trong tay một tấm linh phù, không ngừng bấm chỉ quyết, ý đồ ngăn cản ác quỷ đang tàn phá bừa bãi.

Mặc dù công kích của Thử tiền bối rất hữu hiệu, mỗi một lần công kích đều có thể đánh cho hồn phi phách tán, nhưng số lượng đối phương quá nhiều, phương thức công kích cũng rất đặc biệt, trực tiếp xuyên thấu thân thể Thử tiền bối. Mỗi một lần chuột tiền bối đều giống như bị thương nặng, động tác dần dần trở nên cứng ngắc...

Hắn từng ngụm từng ngụm nuốt Linh Lực Đan, chèo chống thân thể đã sớm bị rút sạch, nhưng cái này có tác dụng gì chứ? Số lượng đối phương chiếm ưu thế cực lớn, thân thể Thử tiền bối đã sớm như cái xác không hồn, sắc mặt tái nhợt, không biểu tình, chỉ là công kích máy móc.

Mà uy lực công kích của hắn càng ngày càng yếu, cho đến cuối cùng triệt để không có hiệu quả, cuối cùng hắn như một tòa lầu cao ầm vang sụp đổ.

Hai mắt ta lộ ra tuyệt vọng, Thử tiền bối dùng Linh lực đan cưỡng ép chèo chống thân thể, chỉ sợ đám vong hồn kia không thể cướp đi tính mệnh của hắn, hắn cũng sẽ không sống nổi chứ?

Dù sao tinh nguyên của một người cũng có hạn, sử dụng hết một lần là hết, căn bản không có cơ hội tái sinh.

Dù vậy, Thử tiền bối vẫn nhìn ta như trước, miệng khép lại, tựa hồ đang nói với ta: "Chạy mau!"

Trốn? Trong lòng ta cười khổ, ta có thể trốn sao? Với tình hình hiện tại của ta, ngay cả đứng lên cũng là vấn đề chứ đừng nói là chạy trốn.

Cứ như vậy ta và Thử tiền bối đối mặt với nhau, thử tiền bối thấy chết cũng không khác gì khiến ta rung động.

Lúc này, phía sau bỗng nhiên có người vỗ nhè nhẹ lên vai của ta, ta lập tức quay đầu, phát hiện đúng là Lý Ma Tử và Trương Tiểu Ái.

Chết tiệt, trong lòng ta thầm mắng, sao hai tên này lại chạy đến đây?

"Đừng nói chuyện." Lý Ma Tử giờ phút này đang khóc lóc kêu lên: "Bây giờ ta sẽ cứu ngươi đi."

Nói xong, Lý mặt rỗ quay người lại, thành công khiêng ta lên lưng, xoay người chạy về phía thái bình gian.

Trong lòng ta kinh hãi, chết tiệt Lý Ma Tử này sao lại không nghe lời? Đám vong linh kia lúc này đang gấp gáp tìm người thế thân đấy. Tên gia hỏa này thì hay rồi, chủ động đưa tới cửa, bại lộ dương khí, đám vong linh kia nhất định sẽ phát hiện Lý Ma Tử a.

Quả nhiên, đám vong linh vốn chuẩn bị tàn sát bừa bãi khắp nơi tìm kiếm người sống thế thân, sau khi Lý Ma Tử chạy đến, tất cả đều ngừng lại, quay người nhìn Lý Ma Tử, sau đó nhanh chóng như một trận gió lạnh thổi tới chỗ Lý Ma Tử và Trương Tiểu Ái.

Trong lòng ta kinh hãi, tuy rằng thân thể hư nhược không còn nửa điểm khí lực, nhưng vẫn gian nan nói: "Chạy... Chạy mau!"

Chẳng qua đã không kịp, trận âm phong kia đã bao vây chúng ta lại, tạo thành một cơn gió lốc cỡ nhỏ, cát bay đá chạy khiến ta không thấy gì. Ngay sau đó ta liền cảm nhận được thân thể Lý Ma

Tử run lên, lăn trên mặt đất cùng với ta.

Vốn dĩ ta phải yếu ớt, bị Lý Ma Tử ném như vậy, tình huống càng thê thảm hơn, thiếu chút nữa ợ lên ngay tại chỗ.

Ta không quan tâm đến thống khổ trên người truyền đến, lập tức nhìn về phía Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử cùng Trương Tiểu Yêu hai mắt khép hờ, nhón chân lên, vẻ mặt thống khổ không chịu nổi. Mà ở xung quanh ta, một đám vong linh đã sớm bao vây ta, trên người bọn họ dấy lên một ngọn lửa, bao vây hoàn toàn bọn chúng, mơ hồ có thể thấy được vẻ mặt hung thần ác sát của chúng.

"Vì sao phải đốt chết chúng ta!" Lý Ma Tử và Trương Tiểu Ái đồng thanh, gầm lên giận dữ gần như tê tâm liệt phế, sóng âm cường đại chấn động màng nhĩ ta cảm thấy ngứa ngáy.

Ta ngay cả khí lực nói chuyện cũng không còn nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lý Ma Tử và Trương Tiểu Ái từng bước ép sát.

"Vì sao chúng ta lại bị thiêu chết..." Hai người không ngừng lặp lại câu này, từng bước một áp sát chúng ta, vòng vây của đám vong linh càng ngày càng nhỏ, ngọn lửa trên người chúng nó tản mát ra khí tức âm hàn băng lãnh, xâm nhập vào tận xương tủy, khiến cho ta dần dần mất đi ý thức, lập tức phải bỏ đi.

Mà tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một thanh âm linh hoạt kỳ ảo thâm hậu, phảng phất như từ phía chân trời xa xôi truyền đến.

"Bắc Minh có lửa, đến từ Thiên, kim quang vạn trượng, phích lịch hàng ma!"

Giọng nói này, giọng điệu này, thậm chí cũng trở nên quen thuộc như vậy.

Thanh âm nam nhân chăn ấm là nam nhân "không cần quan tâm", hắn cũng biết Phích Lịch Thiên Hỏa quyết.

Trong lòng ta mừng rỡ, ý thức hỗn độn lập tức thanh tỉnh đi nhiều, nhìn lại phía thanh âm kia.

Ở cửa Sở Công, một nam nhân mặc đạo bào màu vàng, lưng đeo kiếm của Lưu Hải đang chậm rãi đi về phía chúng ta. Giọng nói của tên Không Linh kia dường như có thể gột rửa tâm linh người khác, nỗi sợ hãi và tuyệt vọng trong nội tâm đều đã biến mất, ta đối với thế giới này một lần nữa tràn ngập hy vọng.

Đám người Vong Linh thì đều kinh hoảng thất thố, buông tha công kích đối với ta, quay người muốn chạy trốn.

Chẳng qua đã không còn kịp rồi, bọn họ chưa chạy thoát khỏi Phích Lịch Thiên Hỏa trận, một đạo thiên lôi trong nháy mắt đánh xuyên qua không khí, hung hăng nện xuống trên lôi lịch thiên hỏa trận.

Phích Lịch Thiên Hỏa trận khởi động một lần nữa, ánh lửa ngút trời, tiếng sấm không ngừng, làm đám Vong Linh chạy trối chết, tiếng gào khóc thảm thiết liên tiếp không ngừng.

Nam nhân chăn ấm không niệm chú nữa, mặc cho Phích Lịch Thiên Hỏa trận tự khởi động, sau đó đi tới trước mặt ta, nửa ngồi xổm xuống, sờ mặt của ta hỏi: "Không sao chứ?"

Trong lòng ta cảm động, vội vàng lắc đầu.

Lý Ma Tử khó khăn ho khan hai tiếng, nói: "Đại huynh đệ, giết chết đám tôn tử này."

Nam nhân chăn ấm hơi lắc đầu: "Bọn chúng cũng là khổ chủ, sao phải đuổi tận giết tuyệt?"

Nói xong, nam nhân hưởng thụ ngạo nghễ mà đứng, đứng bên ngoài Phích Lịch Thiên Hỏa trận, một đôi mắt lạnh lùng nhìn đám vong linh chạy trối chết kia: "Các ngươi không có tư cách trao đổi điều kiện với ta, hiện tại chỉ có hai con đường có thể đi, hoặc là hồn phi phách tán, hoặc là bị ta đưa đi chuyển thế đầu thai!"

Chương thứ ba trăm linh hai, đốt sách lừa nho.

"Tha mạng, tha mạng." Trong tiếng khóc thê lương thảm thiết, ta nghe được không ít vong linh đang quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Nam nhân chăn hộ hừ lạnh một tiếng, biết những vong linh này đã bị Phích Lịch Thiên Hỏa Trận giày vò đến chết đi sống lại, cho chúng một bậc thang, chúng nó khẳng định sẽ theo xuống dưới bậc thang.

Nam nhân lập tức nói không nên lời, miệng lại lẩm bẩm, móc ra một linh phù, tiện tay ném một cái, thản nhiên nói: "Mở!"

Một đạo sấm sét từ trên trời giáng xuống, ta lại nhìn thấy không gian kia bị mở ra một vết rách, trận trận âm phong đánh tới, những vong linh kia cũng bị Âm Phong hút vào, trong chớp mắt công phu biến mất không thấy gì nữa, hiện trường lần nữa khôi phục bình yên, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Thần kinh của ta cũng giãn ra một chút.

Bất quá như vậy buông lỏng một chút cũng không sao, ý thức của ta lập tức mơ hồ, ngay sau đó trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết.

Khi ta tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong một y viện, toàn thân cắm đầy ống, không còn nửa điểm khí lực, miệng khô lưỡi khô.

Ta miễn cưỡng mở mắt ra, gọi một tiếng nước, tiếp theo liền nghe thấy thanh âm luống cuống tay chân của Trương Tiểu ái đổ vào nước.

Uống một ngụm nước, cuối cùng mới cảm thấy tốt hơn nhiều, nhìn xung quanh một chút, vợ chồng Lý Ma Tử cùng Trương Tiểu Ái, thậm chí Đại Kim Nha cũng ở trong phòng của ta.

Ta thở phào nhẹ nhõm, xem ra ta đúng là tiểu cường giả đánh không chết, dưới tình huống như vậy mà vẫn có thể gắng gượng

được.

Ta cười khổ nhìn Lý Ma Tử: "Hai người các ngươi không sao chứ?"

Lý Ma Tử thở dài: "Ngươi nên quan tâm tới mình đã, ngươi có biết mình nằm trên giường bệnh suốt một tuần không, ta cũng hoài nghi ngươi sẽ không chịu nổi."

Ta ngạc nhiên, không ngờ mình lại nằm một tuần tuần.

Ta lập tức giãy dụa ngồi dậy, Lý mặt rỗ để cho ta nằm, hắn lắc lư một cái giường.

Nơi này là âu lo, rất xa hoa. Ta tìm một vòng cũng không tìm được Thử tiền bối, vì vậy lập tức hỏi Lý Ma Tử tiền bối đang ở đâu?

Biểu tình của Lý mặt rỗ trong nháy mắt ảm đạm phai màu, trái tim ta nhất thời một trận cuồng khởi: " chuột tiền bối sẽ không..."

"Không có không có." Lý Ma Tử lập tức giải thích: "Chỉ là bây giờ còn chưa thức tỉnh, đại phu nói, có thể tỉnh hay không liền phải xem tố chất thân thể của hắn, rất có thể sẽ trở thành thực vật người."

Trái tim tim tap bộp một cái, trong lòng khó chịu một trận.

Đại Kim Nha vội vàng chạy tới, an ủi chúng ta nói: "Hai vị cũng không nên quá lo lắng, Trương gia chúng ta khẳng định sẽ dốc hết toàn lực, xuất ra toàn bộ linh đan diệu dược đến trị liệu Thử tiền bối, dù chuột tiền bối chết rồi, chúng ta Trương gia cũng phải khiến chuột tiền bối khởi tử hồi sinh..."

Nam nhân đáng thương lúc này đột nhiên mặt lộ vẻ lạnh lùng, hai đầu lông mày đầy phẫn nộ, một phát túm được cổ áo của Đại Kim Nha: "Nếu hai người bọn họ có việc, ta sẽ chôn cùng toàn bộ Trương gia ở Giang Bắc!"

Đại Kim Nha sợ hãi, mồ hôi lạnh liên tục chảy ra: "Đạo trưởng sơ kỳ, ngài yên tâm, Trương gia chúng ta chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó, sẽ không giấu diếm."

"Tốt nhất là như vậy." Nam nhân chăn hộ hừ lạnh một tiếng:

"Nhân tiện bây giờ ta còn chưa có thay đổi ý định, lập tức gọi người phụ trách của Trương gia tới."

Đại Kim Nha lập tức gật đầu, xám xịt rời đi.

Trong lòng ta kinh ngạc, trong ký ức của ta, bất luận tình huống phức tạp thế nào, nam nhân được âu yếm cũng chưa bao giờ phẫn nộ như hôm nay, hôm nay hắn làm sao vậy?

Ta biết trong đó chắc chắn có ẩn tình, chỉ hỏi nam nhân chẳng có ý tốt gì, Đại Kim Nha kia có phải là có chuyện gì giấu chúng ta hay không?

Nam nhân chăn ấm lạnh lùng nói: "Các ngươi bị Giang Bắc Trương gia lợi dụng."

"Lợi dụng?" Ta giật nảy mình, khó hiểu nhìn nam nhân âu yếm: "Không đến mức ấy chứ? Có hiểu lầm hay không, dù sao tình cảnh hiện tại của Trương gia, chúng ta vẫn rất rõ ràng, nên không có thời gian đấu đá lung tung."

"Hắn đang lợi dụng các ngươi ép ta nhúng tay vào chuyện này." Nam nhân quyến rũ nói: "Bọn họ biết rõ các ngươi không phải là đối thủ, nhưng vẫn để các ngươi tới giải quyết Vô Tự Thiên Thư, chính là hy vọng lúc các ngươi gần chết, ta nhúng tay vào, như vậy ta và Long Tuyền sơn trang sẽ đứng đối lập."

"Cái gì." Ta nghe xong, cảm giác trong cổ họng có vị ngọt, lại trực tiếp tức giận phun ra một ngụm máu: "Mẹ kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp, vô sỉ, hèn hạ vô sỉ..."

Ta thật sự tức muốn nổ phổi, hận không thể phá hủy luôn Trương gia ở Giang Bắc, quá đáng giận, lại lợi dụng ta lôi nam nhân đáng thương xuống nước.

Phẫn nộ qua đi, chính là áy náy với nam nhân thương cảm, chuyện này vốn không liên quan đến nam nhân thương cảm, hiện tại nam nhân thương cảm cũng cuốn vào, ta làm sao có thể an tâm?

Lý Ma Tử và Trương Tiểu Ái cũng tức điên lên, Lý Ma Tử thậm chí còn đuổi theo đánh răng Đại Kim một trận, nhưng bị nam nhân chăn hộ ngăn lại.

Nam nhân tốt bụng nói cho chúng ta biết, mặc dù không phát sinh chuyện hôm nay, sớm muộn gì hắn cũng sẽ nhúng tay vào, hắn không thể trơ mắt nhìn ta và Thử tiền bối đi chịu chết được.

Ta thở dài, nhìn nam nhân chăn nuôi, trong lòng không khỏi cảm động.

Nam nhân tốt nghiệp từ trước đến nay đều giúp ta, mà ta lại không cho nam nhân an lành cái gì, bây giờ hắn lại vì ta, cuốn vào cuộc đấu tranh của hai gia tộc, ta cảm giác mình rất xin lỗi nam tử.

Nhưng trong lòng cũng nghi hoặc không thôi, nam nhân quan hệ tốt vì sao lại giúp ta trắng trợn như vậy? Ta thực sự không hiểu.

Nam nhân đáng thương cũng không trả lời, đành phải từ bỏ.

Lý mặt rỗ lại hỏi nữ tử thương tình cảm, có biết chuyện liên quan đến Vô Tự Thiên Thư không? Bản Vô Tự Thiên Thư kia đích xác rất kỳ quặc, dĩ nhiên là dùng da người làm thành.

Nam nhân chăn ấm gật đầu, nói bản Vô Tự Thiên Thư cũng là do bản thân viết, bán cho Long Tuyền sơn trang.

Quyển Vô Tự Thiên Thư kia là văn võ của Tần triều, tất cả giấy đều là da người áp súc gió, lại vận động một loạt kỹ thuật phòng hủ cao cấp nhất lúc đó chế tạo thành.

Người làm thành quyển sách này chính là vị tướng tướng quân Lý Tương của Tần triều chủ trương 'Thiêu thư hố nho'.

Mọi người đều biết, Tần Thủy Hoàng tôn sùng bạo chính, cho nên phi thường hận những người đọc sách sau lưng mình nói mình ba bốn câu, liền cùng thừa tướng Lý Tư Nột hợp mưu, chế tạo Phần Thư án thảm tuyệt nhân hoàn trong lịch sử, giết chết nho sinh lấy hàng vạn để tính, thậm chí đem nho sinh cùng một bộ sách trói một thiêu chết.

Vì tranh công với Tần Vũ Hoàng, Lý Duyên tìm đao phủ cắt da người của một trăm nho sinh, làm thành bản Vô Tự Thiên Thư này, sau đó lại một mồi lửa thiêu chết những nho sinh này.

Những nho sinh kia trước khi chết bị vũ nhục phi nhân, tự nhiên lệ khí phi thường cường đại, sau khi chết vong hồn liền bám vào bản Thiên Thư này, lưu truyền ngàn năm.

Tần Thủy Hoàng đốt sách lừa nho, mục đích là tăng cường sự thống trị của quốc gia, để con cháu đời sau đều làm hoàng đế.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, cái gọi là đốt thư lừa nho, không những không thể ngăn chặn dân chúng, ngược lại khiến thiên hạ càng thêm căm ghét Tần triều! Vài chục năm sau, Tần triều đã bị dân chúng phẫn nộ đẩy đổ.

Một quân vương quá xấu, một quốc gia tốt xấu, tự có lịch sử đi bình phán, dùng phương pháp giết chóc để ngăn chặn miệng của người trong thiên hạ, là phương pháp ngu xuẩn nhất.

Đây là đạo lý xưa nay không thay đổi, cho dù tới tận bây giờ đạo lý này vẫn rất thích hợp.

Chương ba trăm linh ba tìm kiếm lỗ hổng.

Một đoạn thời gian kế tiếp, ta ở bệnh viện cũng dưỡng thương ở đảo nhỏ, Thử tiền bối dưới tình huống ăn vô số linh đan diệu dược của Trương gia Giang Bắc, cũng từ từ tỉnh lại. Có thể tỉnh lại ta cũng yên tâm, kế tiếp chỉ cần hảo hảo tu dưỡng là được.

Bất quá từ sau khi bị Giang Bắc Trương gia lợi dụng, trong lòng ta thủy chung không cách nào giải khai. Mặc dù Giang Bắc Trương gia thường xuyên đưa cho ta cái này, chủ động kéo gần quan hệ với ta, nhưng vẫn như cũ không cách nào bù đắp khúc mắc trong lòng.

Bởi vì nam nhân đáng thương gia nhập trận doanh của chúng ta, mấy ngày nay Long Tuyền sơn trang đã thu liễm rất nhiều, không tiếp tục tấn công chúng ta nữa.

anh bánh bao nói cho ta biết, Vô Tự Thiên Thư bị hủy, Long Tuyền Sơn Trang đau lòng không thôi, trong thời gian ngắn cũng không có thời gian thu thập ta. Để ta trong khoảng thời gian này vẫn mở cửa hàng như thường lệ, tiếp thêm một chút sinh ý âm vật, nâng cao lịch luyện của mình.

Ngộ nhỡ Long Tuyền sơn trang lại xuống tay, ta cũng có thể tự bảo vệ mình.

Ta gật đầu đồng ý, liền mang theo Lý mặt rồi rời đi. Thử tiền bối hiện tại đã khôi phục thần trí, cơ bản không có gì đáng ngại, chỉ là biết được bị Trương gia Giang Bắc lợi dụng, lại trở nên hộc ra một ngụm lão huyết!

Ta thấy nếu như ông ta có thể đứng lên được thì phỏng chừng ông ta đã vọt tới Giang Bắc Trương gia tính sổ từ lâu rồi.

Vị trí của tiệm cổ kia trên thực tế thuộc phạm vi thế lực của Long Tuyền sơn trang. Chẳng qua ngại dư uy của Trương gia Giang Bắc nên Long Tuyền sơn trang cũng không dám tùy ý đối xử với ta như thế nào.

Chỉ là gần đây việc làm ăn của âm vật càng ngày càng ít, cơ bản không có ai tới tìm ta. Ta biết chắc chắn là người của Long Tuyền sơn trang đang âm thầm giở trò, cũng lười để ý tới bọn hắn. Không có khách hàng vừa vặn, ta còn có thể nghỉ ngơi thật tốt, cùng Doãn Nguyệt đi theo.

Suốt hai tháng, vậy mà ta lại không nhận được một mối làm ăn nào. Cuộc sống trôi qua không nóng không lạnh, có thời gian thì mang Doãn Tân Nguyệt ra ngoài ăn đi du lịch. Doãn Tân Nguyệt cười nói nàng nuôi ta cả đời cũng được, chỉ cần ta không lại đi mạo hiểm.

Tuy nhiên trong lòng ta lại áy náy không đi, cũng không thể cả đời ăn phụ nữ chứ? Ta là nam nhân tự tôn rất mạnh, sao lại không biết xấu hổ mà cứ nhàn rỗi không làm việc.

Không lo việc nhà mình không biết củi gạo dầu muối quý, tiền tiết kiệm trong tay ta cũng đang tiêu hao nhanh chóng, hàng quán lại không kiếm được tiền. Đành phải để Lý Ma Tử nghe ngóng xem có thể tìm được cách kiếm tiền hay không?

Lý Ma Tử còn nóng nảy hơn cả ta nữa, hắn còn phải cho con trai, đương nhiên chi phí của hắn không bằng, hỏi thăm khắp nơi nhưng căn bản không nghe ngóng được.

Ta đây sẽ gọi là buồn bực, thật sự không thể chuyển đến khu vực thế lực Trương gia ở Giang Bắc để mưu sinh nữa!

Ngay lúc ta đang phát sầu vì chuyện sinh tử, một ông chủ cửa hàng cổ chơi bên cạnh bỗng nhiên tìm tới ta, nhờ ta giúp ông giám định một món đồ cổ.

Đương nhiên, là miễn phí giám định, ta cũng không tiện nói gì, giúp lão bản chơi cửa hàng đơn giản thưởng thức một chút.

Đây là nghiên mực, vuông vức, góc cạnh có một dấu vết bị vỡ, vẫn tính là trên đại thể. Trên nghiên mực tỏa ra mùi mực nồng đậm, xem như đã có lịch sử ngàn năm.

Ta cầm lấy kính phóng đại cẩn thận quan sát một phen, cuối cùng kết luận nghiên mực là của Đường triều bèn hỏi: "Ông chủ Tề, thứ này mua bao nhiêu tiền?"

Ông chủ Tề lại cười thần bí với ta, giống như chiếm được đại tiện nghi: "Một ngàn khối."

Ta không còn gì để nói, tên Tề lão bản này gian xảo như vậy, khẳng định lại từ trong tay nông dân không hiểu chuyện " Nhặt lọt".

Ông chủ Tề là thương nhân khôn khéo, am hiểu nhất là " Nhặt lọt" từ trong tay người ngoài, đừng quản là phú hào bên phú giáp, hay là nông dân nghèo túng, chỉ cần trong tay có đồ tốt, y đều có thể dựa vào hai mảnh mồm mép của người chết mà lừa được.

Bởi vậy ông chủ Tề buôn bán luôn là tốt nhất ở trong phố.

Nhưng mà trào phúng chính là ông chủ Tề mới không tốt nghiệp, trên cơ bản có thể coi là một người mù văn chương, nhưng thu nhập mỗi tháng lại nhiều hơn một công ty nhỏ cấp trung.

Ông chủ Tề thường nói nếu như lúc trước mình thực niệm đại học, đoán chừng hiện tại cũng làm nhân viên công vụ ở huyện thành nhỏ nhà cũ, bôn ba vì vay cò, rất có thể ngay cả vợ cũng không đòi được, cho nên chủ nhân miệng thiền của y là: Biến đổi vận mệnh đó!

Mấy ngày kế tiếp, ta không gặp ông chủ Tề nào nữa.

Chuyện này có chút không bình thường a, bởi vì ông chủ Tề là người thích khoe khoang, ban ngày rảnh rỗi thường xuyên tay trái thưởng thức hạt đào, tay phải cầm ấm trà đi trên đường, khoác lác với nam nhân, nữ nhân ám muội.

Hôm nay chạng vạng, ta giống như ngày thường nằm trên ghế, cùng lão bản mấy cửa hàng bên cạnh nói chuyện phiếm đánh rắm.

"Kỳ quái, vài ngày không thấy Tề lão bản!" "Bạch Ngọc Tây Thi" đối diện nói: "Như vậy có gì không đúng."

"Ta nói Tiểu Tây Thi, không phải là muốn cùng ông chủ Tề chứ? Thích thì đuổi thôi, cả ngày lén lén lút lút vui vẻ quá."

"Lão Mã, ngươi ăn no phải không? Lão nương sẽ nhìn tên xấu xa kia. Ta nói thật đấy, các ngươi không cảm thấy ông chủ Tề đóng cửa không ra rất kỳ quái sao?"

"Đúng vậy, thật kỳ quái. Tề lão bản này không phải là chết trong nhà chứ?" Mọi người nghị luận ầm ĩ.

"Ông chủ Tề kia cả ngày thu nhận một số thứ đồ chơi ly kỳ cổ quái, nói không chừng lại bị thứ bẩn thỉu quấn lấy..."

"Đồ bẩn nào có nhiều đồ vật như vậy? Ta thấy rõ ràng là cừu gia tìm tới cửa. Tôn tử này vì tiền mà ai cũng dám hại, trong xã hội đen cũng không ít kẻ thù."

Mọi người ngươi một lời ta một câu, mọi chuyện càng lúc càng ly kỳ, cuối cùng mọi người nhất trí đề cử ta tới nhà Tề lão bản xem thử.

Ta cười khổ không thôi, không nhịn được nói: "Tất cả đều ăn no rỗi việc, không có việc gì làm, cửa hàng nhà mình đều chiếu cố không chu toàn, còn có tâm tư đi quản việc nhà người khác! Ta xem ông chủ Tề kia phỏng chừng kiếm được một khoản tiền, không biết kiếm nguồn gió nào cho sung sướng."

Mọi người hi hi ha ha, chuyện này cũng coi như qua đi.

Tuy nhiên người nói không muốn nghe nên bọn họ nói thế, ta cũng không thể ngủ yên được. Lại nghĩ lần cuối cùng gặp ông chủ Tề, nghiên mực mà hắn lấy, cho dù không hiểu hay đi nữa thì cũng không thể dùng giá một ngàn đồng tiền thấp để ra tay.

Sẽ không phải nghiên mực kia thật sự là âm vật đấy chứ, có người muốn hố ông chủ Tề chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, ta càng ngày càng lo sợ bất an, cuối cùng vẫn quyết định trước tiên đi xem tình huống.

Doãn Tân Nguyệt hỏi ta làm gì? Ta đi ra ngoài một chút, Doãn Tân Nguyệt tiếp tục ngủ, ta nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái.

Trăng sáng treo cao, không khí mát mẻ, thế giới này hiếm thấy yên tĩnh như thế, thiền âm Phiêu Miểu là ý tứ duy nhất của thế giới này, làm cho tâm tình phiền não bất an không tự chủ được mà an tĩnh lại.

Ta từng bước một đi vào nhà ông chủ Tề.

Một tràng tiếng khóc của nữ nhân vang lên, phá vỡ phần an tĩnh này, ta dùng sức nhíu nhíu mày, nhìn về phía âm thanh phát ra.

Giọng nói kia là từ nhà ông chủ Tề truyền tới, dưới ánh trăng mông lung, ta như nhìn thấy trong tiểu viện nhà Tề, có hai người đang quần chiến với nhau.

Mẹ nó, đó chẳng phải ông chủ Tề vợ với vợ vợ à? Hai người làm gì sâu hơn nửa đêm thế này.

Ta thất kinh, vội vàng chạy tới gọi ông chủ Tề.

Hai người cuối cùng cũng ngừng đánh nhau, ta thở phào nhẹ nhõm. Lại nhìn về phía hai người, nhất thời nhịn không được cười lên.

Ông chủ Tề và Tề đại tẩu toàn thân đều bị xé rách hỗn loạn, quần áo không thể che đậy thân thể. Ông chủ Tề vốn đã mập, toàn thân đầy thịt mỡ, cực kỳ khó coi.

Mà Tề đại tẩu lại đối lập rõ ràng với hắn. Bình thường Tề đại tẩu rất chú trọng an dưỡng, nhìn qua cũng chỉ chừng ba mươi tuổi, dáng vẻ như lang như hổ vẫn còn. Bộ dạng chật vật không chịu nổi này, so với ngày thường càng thêm gợi cảm khiến ta có chút bị hấp dẫn.

Chết tiệt, nữ nhân này quả thực chính là hồ ly tinh, vì thế ta vội vàng lắc đầu, ép buộc mình tỉnh táo lại.

"Tiểu ca của Trương gia, nhất định phải làm chủ cho ta." Tề đại tẩu chứng kiến ta, lập tức gào khóc: "Ở bên ngoài, họ Tề con mẹ nó là nam nhân sao?"

Ta bật cười khanh khách, ông chủ Tề cũng được đó, trong nhà có bà lão xinh đẹp như vậy, lại còn có tâm tư đi trộm mùi tanh.

Ta nhìn ông chủ Tề: "Ông chủ Tề, ngài..."

"Ài." Ông chủ Tề thở dài, ngắt lời ta: "Từ xưa đến nay chỉ có tiểu nhân và nữ tử khó nuôi mà! Bát phụ như vậy, không cần cũng được, hôm nay ta bỏ qua cho ngươi."

Nói xong, Tề lão bản xoay người đi trở về phòng.

Sao ta lại cảm thấy ông chủ Tề là kỳ quái, ông ta không phải là Văn Manh à? Nói năng linh tinh từ lúc nào thế.

Ông chủ Tề, Tề, Chương thứ ba trăm linh bốn quỷ dị...

Tề đại tẩu như phát điên đuổi theo: "Ngươi nói cái gì? Họ Tề có chim thì ngươi lặp lại lần nữa xem."

Mà Tề lão bản xem ra đã quyết tâm, phịch một tiếng đóng cửa lại.

Tề đại tẩu giận điên rồi, như chửi mắng ở cửa, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì. Tề lão bản căn bản không để ý tới.

Trán của ta nhăn lại, trong lòng hiện lên một dự cảm không rõ ràng. Tề lão bản thoạt nhìn rất không bình thường, mọi người đều biết ông chủ Tề tuy là gian thương giảo hoạt, nhưng cũng là chăm sóc lão bà không cẩn thận, trên cơ bản rất ít khi mắng lão bà, ông chủ ngày hôm nay là sợi thần kinh nào gây sai, làm sao lại đánh chửi lão bà như vậy?

Tề đại tẩu vẫn khóc dữ dội như cũ: "Trương gia tiểu ca, ngươi nói tại sao ta lại khổ như vậy? Đêm hôm khuya khoắt, ngay cả chỗ ở cũng không có, túi tiền đều ở trong phòng."

Ta ngơ ngác một chút, sau đó vội vàng nói: "Ta đi khuyên nhủ ông chủ Tề."

Tề đại tẩu lại chụp lấy cánh tay của ta: "Tiểu ca Trương gia, đừng đi, ta đã hoàn toàn hết hy vọng với hắn, ta sẽ không cùng hắn đi tiếp nữa."

Ta không còn cách nào khác đành phải làm người hiền lành, tận tình khuyên bảo.

Nhưng Tề đại tẩu đã tuyệt vọng với ông chủ Tề, dù ta có khuyên thế nào cũng vô dụng.

Cuối cùng ngay cả ta cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

"Tiểu ca Trương gia, tối nay ta đến tiệm của ngươi ngủ một chút." Tề đại tẩu nói: "Ngươi coi như đáng thương cho ta."

Trái tim ta lập tức nhói lên một cái, đùa cái gì vậy, đi ngủ trong tiệm à? Nhìn ánh mắt quyến rũ quyến rũ của Tề đại tẩu, ta biết ngay nàng đang nghĩ gì mà.

Nữ nhân này là một hồ ly tinh mười phần, ta sao dám trêu chọc? Liên tục xua tay: "Không được a đại tẩu, trăng mới ở trong tiệm của ta, có chút bất tiện."

Tề đại tẩu cười càng thêm quyến rũ: "Vậy chúng ta đi khách sạn nhé."

"Được." Ta gật gật đầu: "Đối diện vẫn như nhà không tệ, ngươi đi đi! Trời đã muộn, ta phải về rồi."

"Thế nhưng... Thế nhưng ta không mang tiền, cũng không mang ký ức, Trương tiểu ca, ngươi làm người tốt đến cùng, giúp ta mở một gian phòng có được không?" Tề đại tẩu đau khổ cầu xin, cầm lấy cánh tay ta không buông ra được.

Thật sự là hết chỗ để nói rồi, củ khoai lang phỏng tay này, hôm nay ta không cắt đuôi được. Hết cách rồi, chỉ có thể kiên trì gật đầu: "Vậy được rồi, ta đi mở phòng cho ngươi."

Tề đại tẩu cười rất vui vẻ, kéo cánh tay của mình đi về phía quán rượu.

Ta thì nổi da gà, vợ chồng bằng hữu không thể khi dễ ta vẫn hiểu được đạo lý này, huống chi ta vốn không có hứng thú với cô ta. Cho nên cuối cùng ta vẫn giãy thoát khỏi cánh tay Tề đại tẩu.

Chẳng những nàng không tức giận, ngược lại còn mỉm cười nhìn ta nói ngươi chưa từng trải qua nữ nhân nào đúng không? Sao lại còn đỏ mặt thế này.

Ta ngớ người, không biết nên ứng phó cục diện ám muội này như thế nào.

Cuối cùng ta mang Tề đại tẩu vào như khách sạn, dùng chứng minh của mình mở một gian phòng cho nàng, xoay người đã muốn rời đi.

Tuy nhiên Tề đại tẩu lại nắm chặt lấy cánh tay của ta, nói: "Tiểu ca

Trương gia, ngươi có thể nói chuyện với ta một chút được không, trong lòng ta rất bực bội, coi như ta van ngươi."

Tề đại tẩu khóc sướt mướt, mấy người phục vụ bên cạnh dùng ánh mắt quái dị nhìn ta, làm ta lúng túng, chỉ có thể nhắm mắt gật gật đầu.

Đi theo Tề đại tẩu vào phòng, cô nam quả nữ này bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ.

Ta muốn hỏi về chuyện ông chủ Tề, xem biểu hiện của ông chủ Tề, ta nghi ngờ hắn bị thứ bẩn kia quấn lấy.

Tuy nhiên ta còn chưa mở miệng hỏi, ngược lại Tề đại tẩu lại đổ nước đắng vào miệng ta.

"Ài, Trương tiểu ca, ngươi nói làm nữ nhân sao lại khó khăn như vậy chứ? Lúc trước ta coi trọng nhân phẩm của lão Tề nên mới gả cho hắn. Sau khi kết hôn ta vẫn luôn cố gắng làm nghĩa vụ của thê tử, nhưng hắn thì sao? Hắn căn bản không xứng làm nam nhân."

Trong lòng ta cười lạnh, ngươi xem nhân phẩm nặng cái rắm, rõ ràng là nhìn trúng tiền của ông chủ Tề.

Cô tiếp tục khóc sướt mướt: "Lão Tề này à, không kể vệ sinh cũng tính, thích khoe khoang cũng không sao, nhưng điều khiến ta không thể tha thứ nhất là công phu nằm trên giường của hắn, không có sấm chớp, thường là ta còn chưa cảm giác gì, hắn đã làm xong rồi, ngươi cũng không biết mấy năm nay ta rốt cuộc là tới đây như thế nào..."

"Ta cũng là nữ nhân, ta cũng muốn nếm thử mùi vị làm phụ nữ, đây là sai sao? Ta thật sự chịu không nổi Lão Tề, cho dù chỉ một lần, hắn cũng chưa thỏa mãn ta."

Tề đại tẩu khóc sướt mướt, nước mắt nước mũi chảy dài.

Tuy nhiên trong lòng ta lại rõ ràng hơn bất kỳ ai khác, Tề đại tẩu này rõ ràng là không có ý uống rượu, kể khổ mặt ngoài, trêu chọc ta mới là mục đích thật sự.

Ta bất đắc dĩ nói: "Đại tẩu, hai người các ngươi tuổi chênh nhau quá lớn, lúc gả cho hắn chắc là nghĩ đến tố chất thân thể của lão Tề. Tuy nhiên nếu ngươi thật sự muốn mở ra, vậy thì ly hôn, lại thêm một người nữa đi! Ta cũng không giúp được gì cho ngươi."

Tề đại tẩu yên lặng, nhìn mình với vẻ khó tin, có lẽ không nghĩ tới mình lại thờ ơ với sự hấp dẫn của nàng?

Chẳng qua vẻ mặt nàng không cam lòng, hai chân dang ra, nằm trên giường, bên trong tiểu nội màu hồng lập tức đập vào tầm mắt, khiến người ta không nói nên lời.

Tề đại tẩu dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: "Hồng, Trương gia tiểu ca, chúng ta cứ nói trắng ra đi! Ta cần nam nhân, hơn nữa ngươi cũng thanh tú, chúng ta ổn rồi! Chuyện gì cũng có lợi với nhau, ta cam đoan chuyện này tuyệt đối sẽ không nói ra, sau này ngươi và ta như người lạ đều không được đi."

Ta thật sự phục cô nương này rồi, thật sự là một chút mặt mũi cũng không. Dứt khoát đứng lên, hung hăng trừng mắt nhìn Tề đại tẩu: "Đại tẩu, hy vọng ngươi tự trọng, ngươi biết ta và Tề lão bản là hàng xóm, ta không thể làm loại chuyện táng tận lương tâm này."

Nói xong, ta xoay người định rời đi.

Tề đại tẩu lại lập tức xông tới ôm lấy người mình: "Tiểu ca Trương gia, sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy? Ngươi biết bây giờ ta tịch mịch đến mức nào mà sợ hãi không? Lão Tề đối với ta như thế, ngươi còn không biết xấu hổ khi tàn khốc tuyệt tình đến thế."

Ta bất đắc dĩ cười khổ: "Đại tẩu, như vậy đi, chỉ cần ngươi có thể khỏe mạnh, ta có thể ở đây cùng ngươi một đêm, thuận tiện tâm sự chuyện ông chủ Tề, ngươi không cảm thấy ông chủ Tề có chút cổ quái sao?"

Tề đại tẩu ngơ ngác một chút, giọng nói run rẩy: "Tiểu ca Trương gia, ngươi sẽ không nói là lão Tề bị... quấn lấy đấy chứ."

Ta gật đầu: "Khả năng này vẫn là rất lớn, sự thay đổi của Lão Tề thật sự quá lớn."

Do dự chốc lát, Tề đại tẩu cũng có chút sợ hãi. Nói vậy cũng được, kỳ thật nàng vẫn có cảm tình với lão Tề, lão Tề thật có chuyện không hay, vậy nửa đời sau nàng cũng không thể nào sống được.

Trong lòng ta rõ ràng Tề đại tẩu đã coi ông chủ Tề là cỗ máy kiếm tiền, nàng chỉ tiếc tiền ông chủ kiếm được mà thôi, mới không quan tâm sinh tử ông chủ Tề.

Ta lại lần nữa ngồi xuống, để Tề đại tẩu nói chuyện với Tề lão bản thật tốt.

Tề đại tẩu lại bắt đầu khóc sướt mướt, kể cho ta nghe chuyện mấy ngày qua.

Một thời gian trước Tề đại tẩu dẫn Tề lão bản về nhà mẹ đẻ. Tề đại tẩu là người Hồ Nam, cách chúng ta khá xa, bởi vì nàng mang thai, Tề lão bản không yên lòng để nàng trở về một mình, cho nên xe ngựa đưa Tề đại tẩu trở về.

Nghe đến đây, trong lòng ta lạnh toát, thầm nghĩ may mà vừa rồi còn giữ được chuyện này, nếu không lỡ làm cho con của Tề đại tẩu loại bỏ đi, có thể sẽ bị gán tội.

Mẹ nó, không ngờ Tề đại tẩu lại dám đùa giỡn như vậy.

Ông chủ Tề ở quê hương Tề đại tẩu một thời gian, hắn là người không chịu ngồi yên, có cơ hội liền đi ra ngoài chạy lung tung, vơ vét đồ cổ khắp nơi. Gặp được đồ cổ coi trọng, mềm nhũn bóng bẩy cũng muốn mua đồ cổ.

Tuyền Cơ đài kia cũng mua ở nhà của Tề đại tẩu.

Cái nghiên mực kia chỉ tốn có một ngàn viên, trên thực tế thị trường đáng giá hơn mười vạn. Ông chủ Tề sợ người ta đổi ý, cho nên sau khi mua nghiên mực thì một mình trở về trước.

Tề đại tẩu ở khoảng một tuần ở quê hương, nhàm chán đủ mọi thứ nên cũng trở về.

Tục ngữ nói Tiểu biệt thắng tân hôn, Tề đại tẩu đang ở tuổi như lang như hổ, mấy ngày nay không bị nam nhân đụng phải, trong lòng tự nhiên cũng ngứa ngáy. Sau khi trở về, muốn thân thiết với Tề lão bản, tuy rằng chỉ có nghiệm nghị nhưng cũng có thể giải tỏa cơn thèm.

Bất quá sau khi trở về, Tề đại tẩu liền phát hiện trong nhà lộn xộn, khắp nơi đều là giấy tuyên bố lộn xộn, trên giấy đều là chữ bút lông, còn có một ít đồ án mỹ nữ trông rất sống động, phía trên mực còn chưa khô, hẳn là khoảng thời gian gần đây mới vẽ.

Mà lại nhìn qua Tề lão bản, hoàn toàn đắm chìm trong thư họa. Tề đại tẩu trở về cũng không khiến Tề lão bản có bất kỳ kinh hỉ gì, ngược lại đang lấp lánh vẽ một mỹ nữ cổ đại, thoạt nhìn rất là quỷ dị!

Tề đại tẩu rất giật mình, nó biết mức độ văn hóa của ông chủ Tề, chẳng qua là mới tốt nghiệp xong, viết chữ xiêu xiêu vẹo vẹo như giun bò, chứ đừng nói là vẽ tranh, một chút tế bào nghệ thuật đều không có, làm sao có thể vẽ ra tranh quốc gia cấp bậc đại sư thế này?

Tề đại tẩu rất giật mình, vội vàng hỏi ông chủ Tề đang xảy ra chuyện gì? Tuy nhiên ông chủ Tề lại căn bản không để ý tới nàng, chỉ tiếp tục vẽ tranh.

Tề đại tẩu hỏi mấy lần, ông chủ Tề cũng chỉ thuận miệng qua loa, Tề đại tẩu cũng lười hỏi lại, chỉ coi ông chủ Tề gia lên lớp bổ túc.

Nàng còn đang nghĩ đêm nay có một đêm cảm xúc mãnh liệt, vì vậy liền chuẩn bị món ăn tinh xảo và rượu, chuẩn bị đến một bữa tối dùng bữa sáng cho sự lãng mạn, không khí bắt đầu nổi lên.

Ông chủ Tề tựa hồ rất hứng thú với rượu ngon, vừa uống rượu vừa làm thơ, nghiễm nhiên phong độ văn hào cổ đại. Ngay cả Tề đại tẩu cũng bị khí tức văn nhân của ông chủ Tề hấp dẫn, đã có cảm giác với hắn.

Nhưng khi hai người lên giường ngủ, Tề đại tẩu mới nhận ra chuyện này không đơn giản như vậy.

Tề đại tẩu thi triển tất cả vốn liếng dụ hoặc ông chủ Tề, nhưng ông chủ Tề không những không hiểu phong tình, thậm chí còn mắng chửi Tề đại tẩu một trận. Nói nàng không biết xấu hổ, không biết tự trọng nói mấy câu khách sáo, sau đó lại chạy đi nghiên cứu bút vẽ tranh.

Tề đại tẩu tức giận, lúc này mắng chửi ông chủ Tề.

Hai người cãi nhau ầm ĩ, ta đã đến, chuyện tiếp theo, ta tự nhiên cũng rõ ràng.

Nghe Tề đại tẩu nói xong, ta như có điều suy nghĩ gật gật đầu. Không hề nghi ngờ, xem từ Tề đại tẩu miêu tả, ông chủ Tề mười phần là thật sự bị thứ bẩn kia quấn lấy!

Chương thứ ba trăm lẻ năm, lòng đỏ như máu...

Tề đại tẩu hỏi ta, có thể đoán được điều gì không?

Vì vậy ta đem ý nghĩ chân thực của mình nói cho Tề đại tẩu. Lần này tội phạm gây họa, tám chín phần mười chính là nghiên mực mà ông chủ Tề thu mua giá thấp.

"Ta hỏi Tề đại tẩu, có biết lai lịch nghiên mực kia không? Ví dụ như thu mua ở đâu vậy, chủ nhân nghiên mực đó có lời gì cổ quái hay không.

Tề đại tẩu lắc đầu liên tục, nói nguyên chủ nhân nghiên mực nàng còn biết, dù là hàng xóm ở nhà, hàng xóm kia thoạt nhìn cũng rất bình thường a, hơn nữa nghiên mực vẫn để cho nhi tử của hắn dùng. Tuy nói là do tổ tiên truyền xuống, nhưng ở quê quán của hắn, cơ hồ nhà nào cũng có thứ truyền thừa xuống, điều này cũng không có gì là lạ.

Ta như có điều suy nghĩ gật gật đầu nói: "Xem ra tối nay ta phải đi nhà ngươi một chuyến! Trước đó ta thấy mắt tối sầm của ông chủ Tề dày đặc, sắc mặt vàng như nến, thân thể hẳn là sắp không kiên trì được nữa?"

Tề đại tẩu lập tức căng thẳng hẳn lên, bảo mình phải cứu ông chủ Tề, nói xong thì lấy chìa khóa ra, nói là chìa khóa nhà cô.

Ta dở khóc dở cười, xem ra Tề đại tẩu đã muốn mưu đồ ta từ lâu, cho nên mới lấy chìa khóa ra.

Ta bảo Tề đại tẩu chờ trong tửu lâu, còn ta thì vội vội vội vàng vàng chạy tới nhà Tề lão bản.

Không ngờ trên đường lại nhận được điện bàn trà của Lý Ma Tử, Lý Ma Tử hỏi tại sao ta không ở trong tiệm?

Ta nói ta đang trên đường tới nhà ông chủ Tề, Lý mặt rỗ có chút giật mình, hỏi ông chủ Tề là sẽ không thật sự xảy ra chuyện chứ?

Ta thở dài, nói từ đầu mối trước mắt nắm được, lão bản xác thực gặp đồ vật không sạch sẽ, bất quá trong chốc lát cũng không nói chính xác.

Ta để Lý Ma Tử cùng Tề lão bản hội họp, Lý Ma Tử liền đáp ứng.

Ta sở dĩ không có chút chuẩn bị nào đi thẳng đến nhà Tề lão bản, là vì ta cảm thấy vong linh phụ thuộc vào nghiên mực hẳn là văn nhân mặc khách. Nếu đã là văn nhân mặc khách, tự nhiên khinh thường làm tổn thương người khác.

Từ biểu hiện ly kỳ của ông chủ Tề có thể nhìn ra được. Âm vật lúc trước gặp phải đều lấy việc giết người làm niềm vui, bất quá âm vật chúng ta gặp được, lại chỉ vẽ chữ vẽ tranh, ông chủ Tề cũng chỉ gầy đi một vòng mà thôi, không có gì đáng ngại.

Ta cảm thấy nếu như có thể dùng khóe miệng giải quyết mà nói, tốt nhất là cố gắng hết sức cử động võ.

Khi ta đến nhà ông chủ Tề, Lý Ma Tử đang ngồi xổm trước cửa nhà ông chủ Tề. Sau khi thấy ta lập tức chạy tới bèn hỏi ta sao không mang pháp khí tới đây?

Đợi ta nói lại Lý mặt rỗ một lúc nữa ngàn vạn lần nữa ngàn vạn không nên lấy cứng đối thủ, vạn nhất chọc giận đối phương thì chúng ta bỏ chạy là tốt rồi, hắn sẽ không làm tổn thương chúng ta.

Lý Ma Tử vẫn không yên tâm, nói muốn hay là chuẩn bị chút hậu chiêu? Ta bất đắc dĩ nói chuẩn bị cái rắm, ta ở chỗ này ngươi sợ cái gì.

Hai ta đi lên gõ cửa, bất quá ông chủ Tề vẫn chưa mở cửa, căn bản không để ý tới chúng ta. Không có biện pháp, ta chỉ có thể dùng chìa khoá mở cửa ra.

Lý Ma Tử nhìn chìa khóa, kinh hãi không khép miệng lại được, hỏi ta chẳng lẽ không sợ ghen của Doãn Tân Nguyệt?

Ta nhịn không được bật cười, mắng: "Ta không có nửa điểm quan hệ với Tề đại tẩu, ngươi không nên suy nghĩ lung tung."

Lý Ma Tử nhún vai nói xong thì ta tin ngươi.

Trong phòng đèn đóng lại, chỉ có trong phòng ngủ mơ hồ có ánh sáng truyền đến. Bất quá ánh đèn lại hết sức yếu ớt, nhìn qua cũng không giống ánh sáng do đèn điện phát ra, ngược lại giống ánh nến.

Lương xích trong nhà? Ta nhìn thoáng qua đăng chỉ thị, mạ non chỉ thị còn sáng đèn, cũng không bói lọc a, ông chủ Tề này thật là quỷ dị.

Chúng ta cẩn thận đi tới, xuyên qua khe cửa thư phòng quan sát. Ông chủ Tề đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn sách mặt ủ mày chau, một ngọn nến màu trắng đang cháy.

Hai mắt hắn sáng ngời hữu thần, mắt không nháy một cái, cứ như vậy không nhúc nhích, thỉnh thoảng thở dài.

Lý Ma Tử muốn đi tới bắt chuyện với ông chủ Tề, nhưng lại bị ta ngăn cản. Ông chủ Tề nhất định trúng tà, quấy rầy hắn, e rằng hai người chúng ta đều phải gặp tai ương!

Ta cũng đang muốn kiểm tra xem ông chủ Tề có trúng tà hay không, thì phát hiện ông chủ Tề đã ngẩng đầu lên, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Đôi mắt kia cuồng ngạo, thanh cao, nhưng lại tràn đầy vẻ khinh thường, tựa hồ có chút phản cảm đối với chúng ta.

Trái tim ta đập mạnh một hồi, nhưng vẫn bị phát hiện!

Ánh mắt này rất lạ lẫm, căn bản không phản ứng với lão bản hèn hạ Tề, ta biết chắc chắn là Tà Linh kia đang nhìn chúng ta.

Nếu đã bị phát hiện, cũng không cần trốn tránh, giác quan thứ sáu của ta nói cho ta biết, hắn sẽ không làm tổn thương chúng ta.

Thế thì ta hít sâu một hơi, mỉm cười đi tới: "Chào cô."

"Thương phu đi lại, vì lợi ích là lòng tham, các ngươi không có tư cách nói chuyện với ta đâu." Hắn lạnh lùng nói một câu, rồi đứng dậy, đi thẳng về phía chúng ta.

Trái tim ta lập tức nhảy dựng lên, hắn nhìn chúng ta không thuận mắt à? Muốn dạy dỗ chúng ta? Chỉ hối hận vì mình sơ suất chứ không mang theo vũ khí.

Lý Ma Tử cũng luống cuống, vội vàng hỏi ta phải làm sao bây giờ? Có nên đánh hắn không?

Ta khoát tay, ý bảo Lý mặt rốt cục đừng có hoảng sợ, trước tiên xem y rốt cuộc muốn làm cái gì.

Ông chủ Tề đi đường cũng rất chuẩn xác, chắp hai tay sau lưng bước từng bước rất lớn, chậm rãi đi tới, cảm giác như Hoàng đế đang tuần tra cung điện vậy.

Ta ép buộc chính mình tỉnh táo lại, trơ mắt nhìn Tề lão bản đi tới trước mặt chúng ta.

Không ngờ sau khi ông chủ Tề đi tới, chỉ khinh miệt lườm chúng ta một cái, rồi không để ý tới chúng ta nữa, tiếp tục đi dạo về phía trước.

Ta nhẹ nhàng thở ra, còn tốt, hắn thoạt nhìn cũng không có ý định đả thương người.

Hắn và chúng ta thoáng gặp nhau, cuối cùng chui luôn vào trong phòng tắm, cửa phòng tắm cũng không đóng, trực tiếp mặc quần áo liền nằm trong bồn tắm, thả nước, nhắm mắt hưởng thụ.

Cảnh tượng này khiến ta dở khóc dở cười, đây là tà linh nhà ai đây, con mẹ nó thật đúng là biết hưởng thụ, xông lên thân thể người ta, lại còn muốn hưởng thụ lạc thú tắm rửa.

Lý Ma Tử hỏi ta phải làm sao bây giờ? Chỉ biết trơ mắt nhìn người ta tắm rửa?

Ta bắt đầu vào, cũng có chút không biết làm sao. Tôn tử này không theo lẽ thường xuất bài, ta cũng không biết nên ứng đối như thế nào.

Nhưng nếu đã đến đây, manh mối chó má còn chưa tìm được đã rời đi, thật sự không đáng, cho nên ta vẫn quyết định chịu đựng.

Sau khi tắm xong, Tề lão bản cởi sạch quần áo, đi tới trước bàn sách, lần nữa nhìn chằm chằm ánh nến, ngây người trong chốc lát.

Ngây người không bao lâu, đã nhìn thấy Tề lão bản làm một động tác khiến chúng ta trợn mắt há hốc mồm.

Tay trái hắn nắm lại, hung hăng đập vào ngực mình.

Lần này có khí lực rất lớn, vỗ ngực phát ra tiếng bang bang nặng nề, ta nghe thấy không khỏi ngực đau nhói.

Đây là bắt đầu tự hại mình? Tà linh bình thường sau khi nhập vào thân, đều sẽ có quá trình tự hại chính mình.

Lý Ma Tử hít một hơi lạnh: "Trương gia tiểu ca, thế nào? Cứ tiếp tục như vậy ông chủ Tề sẽ tự đập mình chết tươi đấy."

Ta bảo Lý mặt rỗ không nên nói chuyện, cẩn thận quan sát.

Cứ như vậy ông chủ Tề vỗ ngực bất an, ta lo lắng nghĩ đối sách.

Mà vào lúc ta còn chưa nghĩ ra đối sách, ông chủ Tề lại phát ra một trận hừ nhẹ, ngay sau đó phồng quai hàm, lại phun ra một ngụm máu.

Đây là máu trong lòng a!

Ta thất kinh.

Tâm Tiêm Huyết là loại máu tinh thuần nhất trong cơ thể, còn nhiều hơn so với Dương khí ở đầu ngón tay. Cho nên bình thường khi đạo sĩ bày pháp trận hay vẽ bùa trừ ma đều thích dùng máu đầu ngón tay, gặp phải một số thứ khó giải quyết, nếu thật sự giải quyết không được, mới có thể dụng tâm khiển huyết.

Bình thường Vong Linh đều e ngại máu trong lòng, nhưng vì sao tà linh này muốn Tề lão bản chảy ra máu tươi? Trách không được Tề lão bản toàn thân trắng bệch, sắc mặt càng tái nhợt, cảm tình là bởi vì thường xuyên muốn tắm, hộc máu a.

Tâm huyết con người có hạn, tâm máu nhọn lại là phần lớn tinh nguyên của cơ thể, mất đi tinh nguyên, người này tất nhiên sẽ trở nên thể hư đa bệnh.

Chương thứ ba trăm lẻ sáu mỹ nữ ra khỏi bản tắm.

Tâm Tiêm Huyết kia, tất cả đều phun trong nghiên mực.

Mà nghiên mực chính là cái mà ông chủ Tề ngồi mấy ngày trước tìm ta giám định!

Trong nghiên mực, tàn mực và tâm máu hòa trộn cùng một khối, tâm huyết phiêu phù trên mặt tàn mực, ông chủ Tề lập tức bắt đầu mài, rất nhanh trộn tất cả máu mũi và mực vào một khối. Luồng mực kia cũng biến thành màu rất cổ quái, ta cũng không thể nói cụ thể màu sắc là gì, chỉ là cho ta một loại cảm giác rất dị ứng.

Lúc này Tề lão bản sáng ngời có thần, tâm thần thống nhất cao độ, thậm chí không thèm liếc nhìn chúng ta, giống như chúng ta căn bản không tồn tại.

Cứ như vậy mài trong chốc lát, đợi đến khi huyết dịch và mực nước dung hợp xong, Tề lão bản mới cầm lấy bút lông, bắt đầu viết thư pháp.

Bút lông lao nhanh đi, cứng cáp mạnh mẽ, so với một số thư pháp của mọi người hiện tại thì mạnh hơn nhiều lắm. Thật sự là khó có thể tưởng tượng, chữ "Nội hàm" như vậy lại là từ tay Tề lão bản bán văn trắc trở!

Hàng chữ cực nhỏ kia chiếm một phần rất ít giấy, còn thừa lại phần lớn chỗ trống. Bất quá Tề lão bản cũng không định tiếp tục, buông bút xuống, cầm giấy lên, bắt đầu đọc.

"Năm ngoái khi nào thì quân ái biệt thiếp, nam viên lục thảo phi hồ điệp. Hôn nay là hồi ức thiếp, tây sơn bạch tuyết ám Tần Vân. Ngọc quan đi ba ngàn dặm, muốn gửi âm thư, có thể nghe được."

Giọng nói của ông chủ Tề đều có từ tính, chữ đang tròn như lan truyền, phối hợp với bài thơ câu cổ này khiến người ta không khỏi đắm chìm trong đó.

Lý mặt rỗ buồn bực, ù ù cạc cạc hỏi cháu trai ta làm dây lông, khi còn sống chắc không phải là thi nhân lớn gì đó chứ?

Ta lắc lắc đầu, tỏ vẻ không rõ lắm.

Bước tiếp theo, liền thấy ông chủ Tề thả giấy xuống, cầm lấy bút lông lần nữa viết vẽ lên trên.

Mặc Thủy dính máu, biến thành màu đỏ sậm quỷ dị, cổ thơ kia khắp nơi lộ ra thê lương bi thảm, mà cảnh tượng hắn vẽ ra, cũng làm cho người ta có một loại cảm giác thê thảm thiết.

Chờ bức tranh kia hoàn công, ta mới thấy rõ thật ra đó là mỹ nữ ra khỏi bản đồ tắm.

Thanh ti vuốt ve nữ tử thon thả, thân thể đẫy đà, làn da trắng nõn, hai mắt chứa thu ba. Chỗ cơ thể do việc riêng tư miêu tả cũng sinh động, làm cho người ta nhìn một cái liền nhịn không được rung động một trận.

Chắc là vì nữ tử trong tranh kia quá có khí chất, hình tượng cao siêu!

Ông chủ Tề cầm lấy bức tranh cẩn thận xem xét, trong ánh mắt không khó nhìn ra được sự ái mộ.

"Lưu manh." Lý mặt rỗ nhìn dáng hình mỹ nữ, nhịn không được mắng một câu.

"Phụt" một tiếng, ta nở nụ cười: "Trên thế giới này còn có bức tranh mỹ nữ mà lưu manh như ngươi không nhìn ra được?"

Lý Ma Tử lúng túng cười nói: "Chỉ là nữ nhân kia quá xinh đẹp, ngoại trừ Trương tiểu ca của Trương gia, ngươi có tố chất nam nhân như vậy thì làm sao có tư cách thưởng thức. Lão phố Tề lão bản kia đâu có tư cách."

Ta bảo Lý mặt rỗ đừng nói chuyện, nhìn kỹ xem ông chủ Tề rốt cuộc muốn làm gì.

"Ài." Ông chủ Tề thất vọng thở dài, đột nhiên cuốn bức họa kia thành một đoàn, xé tan thành từng mảnh, gương mặt ảo não cũng bắt đầu vặn vẹo: "Ngươi đẹp, ta vẽ không ra, khí chất của ngươi, ta không miêu tả ra được, mị lực của ngươi, ngươi mê hoặc, cười của ngươi, ta cũng không thể miêu tả ra..."

Tề lão bản tức giận nắm tóc, bắt đầu phát cuồng, đấm ngực giậm chân, giống như phát điên.

Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ hỏi ta có nên lên ngăn ông chủ Tề không, nhìn bộ dáng ông chủ Tề như muốn tự hại mình.

Ta lắc đầu, trời mới biết hai người trong lúc hắn phát cuồng xông lên có chọc giận hắn hay không? Đừng quản nói như thế nào, một khi chọc giận hắn, đối với chúng ta cũng không phải là chuyện tốt.

Ông chủ Tề đấm ngực giậm chân trong chốc lát, bỗng nhiên lại bắt đầu vẽ tranh, làm thơ.

Cứ như vậy, suốt một buổi tối, ông chủ Tề vẫn không hề yên tĩnh, vẫn luôn vẽ tranh, mỹ nhân tắm hoa, mỹ nhân hái hoa, ngắm trăng, mỹ nhân say rượu... Mỗi bức tranh đều tuyệt diệu không tả nổi, cô gái trong bức tranh có sức mê hoặc rất lớn khiến người ta chỉ nhìn một cái đã nhịn không được mà bị hấp dẫn.

Nhưng mỗi lần vẽ xong, ông chủ Tề đều không hài lòng, trách mắng mình không thể đem sự mỹ diệu của nữ tử bày ra ở nét bút, không thể miêu tả ra vẻ đẹp của nữ tử... Trong lời nói có thể thấy được tình yêu của si tình nam nhi đối với nữ tử, quả thực đã đến mức phát điên.

Cả một buổi tối, gian phòng không dễ gì được Tề đại tẩu dọn dẹp sạch sẽ, lần nữa biến thành một mớ hỗn độn, khắp nơi đều là giấy vụn hỗn độn. Khắp nơi trong thư phòng đều có mực nước bắn tung toé, lộn xộn một mảng.

Ta đang đau đầu lúc nào Tề lão bản mới có thể yên tĩnh, lão bản bỗng nhiên hai mắt đảo một cái, thân thể mềm nhũn, thẳng tắp co quắp trên mặt đất.

Ta lập tức chạy tới kiểm tra ông chủ Tề Quốc. May mà ông chủ Tề cũng chỉ hôn mê mà thôi, cũng không đáng lo.

Điều này chứng tỏ vong linh kia đã rời khỏi ông chủ Tề.

Ta muốn trở về chuẩn bị, nhưng Tề lão bản dáng vẻ này, căn bản là không thể để người ta chiếu cố. Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng ta vẫn cho Tề đại tẩu một trận điện báo cáo, bảo Tề đại tẩu trở về chiếu cố ông chủ Tề.

Không biết sau chuyện tối hôm qua, Tề đại tẩu vẫn chưa trở về. Cũng may Tề đại tẩu đã bớt giận hơn phân nửa, nên nàng đáp ứng trở về.

Thấy trong phòng loạn thành một đống, Tề đại tẩu rất tức giận, nhưng mà cũng bất đắc dĩ. Ta chỉ đành nói tốt thay ông chủ Tề, nói đây không phải là ý tứ của ông chủ Tề, không nên trách cứ quá mức.

Tề đại tẩu cười cười, nói không sao, nếu đã là vợ chồng thì phải cam chịu chung hoạn nạn, nàng sẽ giúp ông chủ vượt qua cửa ải khó khăn này.

Ta cười nói vậy là tốt rồi.

Tề đại tẩu bỗng túm mình vào phòng ngủ, để Lý mặt rỗ ở bên ngoài chờ. Ta thất kinh, thầm nghĩ đại tẩu không phải thừa cơ hãm hại ta đấy chứ, làm sao lại không có phổi cơ chứ.

Ta mới vừa định từ chối thẳng thắn, Tề đại tẩu lại đột nhiên đỏ mặt, xin lỗi ta, nói tối qua nàng uống chút rượu, tâm tình không tốt nên mới làm chuyện quá khích, bảo ta không nên để trong lòng, còn hỏi ta sẽ không nói ra chuyện này chứ?

Ta vừa cười vừa nói cứ việc yên tâm, hành động này của nàng ta hoàn toàn có thể hiểu được.

Tề đại tẩu thở phào nhẹ nhõm, cảm khái nói nàng cũng chỉ là hy vọng có thể cùng nam nhân có nội hàm, phát tiết buồn bực trong lòng một chút mà thôi. Ông chủ Tề là người lớn tuổi, xưa nay chưa bao giờ biết lãng mạn, sau khi kết hôn Tề đại tẩu đã rất lâu không hưởng thụ phần lãng mạn và cảm xúc mãnh liệt nên có.

Chẳng qua hiện tại nàng cũng nghĩ thông suốt rồi, gà mổ chó cùng chó, ông chủ Tề cứ như vậy, nàng cũng không trông cậy ông chủ Tề biến thành người theo chủ nghĩa lãng mạn.

Sau khi ta đi ra, Lý Ma Tử vẫn luôn truy hỏi ta ở trong phòng ngủ rốt cuộc hai ta nói cái gì, có phải là chuyện trộm gà trộm chó không muốn cho người biết hay không?

Ta nghe xong dở khóc dở cười, thật muốn hành hung Lý mặt rỗ một trận, tiểu tử này rõ ràng là lấy lòng tiểu nhân độ quân tử a. Sức tưởng tượng của hắn, cô nam quả nữ ở chung phòng nhất định sẽ bị loại chuyện này.

Nguyên bản ta còn muốn Lý Ma Tử ở chỗ này cùng Tề đại tẩu bảo vệ, nhưng sau khi ngẫm nghĩ, ta có điểm không yên tâm với Lý Ma Tử. Lý Ma Tử này là một chủ nhân phong tao, mặc dù đã trải qua bao nhiêu lần khắc cốt minh tâm tình, xu nịnh trong xương cốt là không có biện pháp thay đổi, vạn nhất cùng Tề đại tẩu làm chung, chẳng phải là xin lỗi như tuyết sao?

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng ta vẫn dẫn Lý Ma Tử rời đi.

Doãn Tân Nguyệt có Chương thứ ba trăm linh bảy thông minh.

Ta để Lý mặt rỗ trở về theo như tuyết, còn có Lý tiểu thiếu mở miệng một tiếng, tiệm nhận thức thời hảo hảo nghỉ ngơi một chút, đợi buổi tối lại tụ hợp.

Ta cũng trở về tiệm cổ, phát hiện Doãn Tân Nguyệt đang ở nhà bếp làm bữa sáng.

Nhìn Doãn Tân Nguyệt bận rộn từ sáng sớm, tâm trạng của ta đã tốt hơn không ít, đi tới ôm lấy Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt cười bảo ta đừng ồn ào, cứ chờ ở trên bàn.

Rất nhanh, bữa sáng đơn giản được bưng lên, một chồng thức ăn nhỏ, hai bọc trứng sen hai sợi dầu.

Giằng co suốt một buổi tối, ta cũng đói lắm rồi, ngay lập tức bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Ăn xong, ta liền nhận ra có điểm gì đó không đúng, Doãn Tân Nguyệt cũng không ăn, nhìn ánh mắt ta là lạ. Ta hồ nghi ngẩng đầu lên, đang đối mặt với ánh mắt của nàng.

Ta sửng sốt một chút, sau đó hỏi Doãn Tân Nguyệt làm sao vậy? Sao lại không ăn.

Nàng nhìn ta nhàn nhạt cười nói: "Sáng sớm hôm nay ngươi đã ra ngoài rồi? Ta còn tưởng rằng ngươi chưa trở về ăn sáng, chỉ làm chính mình thôi chứ."

Ta nói: "Không sao, không muốn quấy rầy ngươi nghỉ ngơi."

Sau đó, ta trầm mặc.

Ta muốn kể lại chuyện tối qua cho Doãn Tân Nguyệt nghe, nhưng nghĩ đến ta và Tề đại tẩu đi mở phòng, cho dù ta có trong sạch thế nào, trong lòng Doãn Tân Nguyệt cũng sẽ không khỏi hoài nghi, đúng không?

Ta đang nghĩ có nên nói dối có ý tốt này hay không, ngay cả ăn cơm cũng nhạt nhẽo, cứ như vậy mất hồn mất vía ăn cơm, sau đó nhìn Doãn Tân Nguyệt thu dọn bát đũa.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng ta có chút không chịu nổi khiển trách trong lòng, cảm thấy lời nói dối thiện ý này thật sự là ngu xuẩn. Ta rõ ràng không làm gì, vì sao còn phải gạt Doãn Tân Nguyệt? Nếu để nàng biết, chỉ sợ sẽ càng thương tâm hơn nữa.

Thế thì cuối cùng ta lấy hết dũng khí đuổi theo, bỏ chén rượu trong tay Doãn Tân Nguyệt xuống ao rồi nói: " Tân Nguyệt, nghe ta nói đã, thật ra tối qua ta đã ra ngoài."

Doãn Tân Nguyệt hơi kinh ngạc nhìn ta: "Đêm qua? Ra ngoài làm gì?"

"Chính là lo lắng chuyện của Tề lão bản, cho nên tới nhà Tề lão bản nhìn một chút." Ta nói: "Sau đó nói: "Sau đó... Ngươi biết Tề lão bản có một lão bà rất xinh đẹp, Tề đại tẩu chứ, vậy Tề đại tẩu..."

Có một chuyện ta khó mà mở miệng, đành phải kể cho cô bé một tiếng, kể luôn chuyện tối qua đưa cô bé vào phòng cho Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt phốc một tiếng bèn nở nụ cười, nói: "Không nhìn ra ngươi còn rất thành thật nha. Ngươi không lo ta không tin ngươi sao? Có quỷ mới tin tưởng ngươi vào khách sạn nhưng lại thờ ơ."

Ta bất đắc dĩ cười khổ: "Ngươi không tin ta cũng không có cách nào a nha đầu ngốc, ngươi cũng không biết lực hấp dẫn của ngươi bao nhiêu, sao ta có thể nhẫn tâm phụ lòng ngươi."

Doãn Tân Nguyệt mỉm cười ôm lấy ta, nói: "Đừng nói thằng ngốc, chuyện tối qua ta đều biết."

"Cái gì?" Ta kinh hãi đổ mồ hôi lạnh, trợn mắt há hốc mồm nhìn Doãn Tân Nguyệt: "Làm sao ngươi biết? Ngươi không phải theo dõi ta đấy chứ."

Doãn Tân Nguyệt lắc đầu: "Ta không nhàm chán như vậy, nữ nhân ngu xuẩn mới dùng cách này bắt trái tim nam nhân."

Vì vậy nàng đem chuyện này nói cho ta đầu đuôi gốc ngọn.

Hóa ra tối qua, Lý mặt rỗ và Như Tuyết không ngủ được, hơn nửa đêm lại tiếp tục đi lung tung, không nghĩ tới lại thấy ta và Tề đại tẩu câu kết chuyện với nhau đi đến khách sạn.

Như Tuyết biết chuyện này có kỳ quặc, bèn nói một tiếng chuông cho Doãn Tân Nguyệt, đem chuyện này nói cho Doãn Tân Nguyệt.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt tin tưởng ta làm vậy khẳng định có mục đích của mình, nàng vẫn rất tín nhiệm ta, cảm thấy ta sẽ không làm chuyện gì có lỗi với nàng, ngược lại là lo lắng một mình ta sẽ xảy ra chuyện, thế là bảo Lý Ma Tử đưa cho ta, hỏi có cần giúp đỡ không.

Đồng thời nàng cũng căn dặn Lý mặt rỗ, ngàn vạn lần không nên nói cho nàng biết chuyện này, nếu như ta không làm có lỗi với nàng, nhất định sẽ chủ động bàn giao.

Nghe Doãn Tân Nguyệt nói xong, trong mắt ta lập tức toát mồ hôi lạnh. May mà ta là người chân thành, nếu không lần này nhất định sẽ làm Doãn Tân Nguyệt tổn thương.

Ta giải thích với nàng ta một chút về bất đắc dĩ của mình, sợ Doãn Tân Nguyệt sẽ nảy sinh khúc mắc trong lòng. Nhưng Doãn Tân Nguyệt lại cười bảo ta không cần giải thích, nàng tin tưởng ta.

Ta thở phào nhẹ nhõm.

Doãn Tân Nguyệt lại hỏi ông chủ Tề rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Thế là ta kể lại tất cả những chuyện xảy ra trên người ông chủ Tề cho Doãn Tân. Doãn Tân Nguyệt sau khi nghe xong, cau mày: "Hóa ra là phụ trên người ông chủ Tề là thi nhân lớn cổ đại! Ta rất muốn xem thử vị đại thi nhân này, khuya hôm nay ta với ngươi cùng đi nhé."

Ta cự tuyệt không chút do dự. Tuy nói vong linh phụ thuộc vào Tề lão bản coi như ôn hòa, nhưng dù sao cũng là vong linh, không có nhân tính, vạn nhất làm tổn thương được Doãn Tân Nguyệt, ta sẽ cảm thấy lương tâm bất an cả đời.

Trước đó nhiều lần nàng vì ta mà mạo hiểm, lần này ta tuyệt đối không thể để cho Doãn Tân Nguyệt chịu khổ vì mình nữa.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt là một cô gái quật cường, ta chỉ nói dăm ba câu sao có thể khuyên được nàng? Cuối cùng thật sự bất đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Vì thế ta đi phòng chuẩn bị đồ vật tối nay dùng, Thiên Lang Tiên, Âm Dương Tán, Đào Hồn Hoa và Phù Chú các loại, đều là một ít đồ vật quen dùng.

Tất cả thu thập thỏa đáng, lúc chuẩn bị xuất phát, ta lại bị Doãn Tân Nguyệt ngăn cản: "Nhìn bộ dạng ngươi như vậy, dường như ngươi định liều mạng với đối phương?"

Ta nói đạo không liều mạng với đối phương, chẳng lẽ còn phải giảng đạo lý với đối phương hay sao?

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Nếu đối phương là văn nhân, vậy phải là tri thư đạt lễ mới đúng. Cứng rắn mặc dù có thể giải quyết được đối phương, nhưng chúng ta cũng có thể bị thương, đối với hắn mà nói cũng không công bằng, một ngàn kẻ địch tự tổn tám trăm chuyện ta không làm được."

Ta nhíu mày, không biết Doãn Tân Nguyệt nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ nàng có biện pháp gì hay sao?

Doãn Tân Nguyệt tiếp tục nói: "Chúng ta đều là người tố chất thế kỷ mới, gặp chuyện này không chỉ nghĩ đến chém chém giết giết, có thể làm đức phục nhân."

Phốc một tiếng ta không nhịn được cười: "Đám vong linh kia đều là đồ hoang, ngươi không cho chúng nó chút lợi hại để nhìn một cái, chúng nó đạp mũi lên mặt, còn dùng đức phục người, ngươi cho rằng chỉ bằng một cái mồm mép là có thể giải quyết hết mọi chuyện sao? Đừng nói đùa ngươi."

Doãn Tân Nguyệt nói: "Yên tâm đi! Chuyện này cứ giao cho ta, chỉ cần biết tâm nguyện của hắn chưa xong, sau khi hoàn thành giúp hắn, không phải hắn sẽ an tâm rời khỏi sao?"

Ta gật đầu: "Không sai, nhưng tên kia chỉ là một cái bình khó coi, tám gậy cũng không đánh ra được một cái rắm, ngươi cho rằng chỉ bằng cái miệng của ngươi là có thể dùng đức phục nhân? Đừng nói đùa."

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Vậy cũng tốt, tối nay ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại của ta."

Ta bị gãi đầu, không nhịn được đau cả đầu. Doãn Tân Nguyệt cái gì cũng tốt, khuyết điểm duy nhất chính là bướng bỉnh, chuyện nàng quyết định, người khác rất khó thay đổi. Nàng muốn đích thân ra tay, ta cũng không ngăn được.

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể hỏi Doãn Tân Nguyệt rốt cuộc có ý kiến gì hay không!

Thiên đoàn thứ ba trăm linh tám mỹ nữ.

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Cái này thì không đơn giản, bổn cô nương sẽ hoàn thành tâm nguyện của hắn."

Ta bất đắc dĩ nói: "Nói thì nói như vậy, nhưng ngươi muốn hỏi ý nguyện chưa hoàn thành của đối phương, há lại dễ dàng như vậy? Nói không chừng hơi không chú ý sẽ chọc giận đối phương!"

Doãn Tân Nguyệt nói: "Đương nhiên rồi, nếu chúng ta trắng trợn hỏi rõ ràng, hắn tuyệt đối sẽ tức giận. Nhưng chúng ta chỉ dùng một chút thủ đoạn, không chừng hắn sẽ không tức giận đấy chứ?"

Ta buồn bực nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin này của Doãn Tân Nguyệt, cũng không biết nàng ta tự tin đến từ đâu.

Doãn Tân Nguyệt vừa cười vừa nói: "Nếu hắn là thi nhân cổ đại, vậy ta giả trang thành mỹ nữ cổ đại không được rồi, anh hùng khó khăn lắm. Hơn nữa nhìn từ miêu tả của ngươi về vong linh kia, ta cảm thấy hắn hẳn là mất đi hồng nhan tri kỷ, chỉ cần ta thành hồng nhan tri kỷ của hắn, không phải có thể nói ra lời sao?"

Ta đột nhiên bật cười, trò đùa này có thể lớn rồi, sự tình nói thì đơn giản, làm mới khó khăn trùng trùng. Thứ nhất chúng ta đều là người hiện đại, muốn làm tri kỷ cổ nhân há lại dễ dàng như vậy?

Thứ hai, ta thật sự không đành lòng để Doãn Tân Nguyệt đi mạo hiểm này, cho nên ta quả quyết không đồng ý.

Doãn Tân Nguyệt có chút bất đắc dĩ nhìn ta: "Ngươi yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì đâu, ngươi quên ta làm cái gì rồi sao? Ta có nghiên cứu nhất định về hoạt động tâm lý với cổ nhân, đến lúc đó ngươi cứ nhìn cho rõ."

Ta rất nghi hoặc, có chút không hiểu những lời này của Doãn Tân Nguyệt có ý gì. Doãn Tân Nguyệt vừa cười vừa nói: "Ta là người làm phim, trước kia cũng đã xem qua mấy bộ trang phục cổ, trong lúc đó bản thân đã hoàn toàn nhập tâm vào nhân vật, gần như hòa làm một thể với nhân vật rồi."

Doãn Tân Nguyệt vừa nói vậy, ngược lại ta có hứng thú nhất định đối với màn biểu diễn của cô ta, chỉ hỏi cô ta bộ phim nào? Cũng để ta quan sát học tập một chút.

Doãn Tân Nguyệt thẹn thùng đưa đoạn video diễn cho ta xem xem, là một tiểu nhân vật bên trong Tuyền cung đang khoá tim ngọc, hí kịch không nhiều lắm, tuy nhiên cách ăn mặc cổ trang của Doãn Tân Nguyệt lại làm cho người ta hít thở không thông.

Ta bỗng thấy mong chờ nhìn cách ăn mặc cổ xưa của Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt nói trang phục đều ở công ty, nàng phải trở về mượn mới được.

Ta cảm thấy ở cùng tháng mới lâu như vậy, một lần chưa từng có công ty của nàng có chút nói không được, liền đề xuất có thể cho ta đi cùng nàng ta hay không?

Doãn Tân Nguyệt cười gật đầu đồng ý, sau đó dẫn ta tới phân bộ công ty Ảnh Thị.

Nơi này là nơi chuyên cung cấp đại diện cho nghệ nhân, cho nên trong công ty có không ít người mẫu minh tinh to nhỏ, đi vào thật sự là giống như đi vào Nữ Nhi quốc, mỗi một người đều xinh đẹp quá mức, đặt ở trong đám người tuyệt đối là như hạc giữa bầy gà.

Hiện tại là công viên nhàn nhã, cho nên những nhân viên ngoại lai của những diễn viên này mỗi ngày đều có thể đến công ty đợi thông báo, không có bao nhiêu người mẫu trong phim, đều đang ở công ty nói chuyện phiếm trên mạng.

Nhìn những cái chân trắng dài kia, tim ta cũng sắp nhảy ra ngoài. Đây tuyệt đối không phải là nơi nam nhân có thể ở, cho dù là ta, cũng có chút cảm giác bị những cái chân to trắng này làm cho rối loạn.

Không ít mỹ nữ đều nhiệt tình chào hỏi Doãn Tân Nguyệt. Bảo Doãn Tân Nguyệt giới thiệu ta, hai nàng đều không biết thân phận của ta, cho nên ta đối với các nàng hẳn là tràn ngập cảm giác thần bí.

Trước khi đến Doãn Tân Nguyệt đã đặc biệt dặn dò ta, bảo ta nhất định phải ở trước mặt mọi người giữ vẻ cao lãnh, miễn cho ảnh hưởng đến hình tượng cao nhân của ta.

Ta bật cười khanh khách, cao nhân cái rắm, một năm trước ta còn hoàn toàn là sợi chỉ treo.

Bất quá để không làm mất mặt Doãn Tân Nguyệt, ta ra vẻ cao lãnh, gặp người chào hỏi cũng chỉ là mỉm cười gật đầu nhẹ.

Không ít người mẫu đều đi theo ta hỏi các vấn đề kỳ quái quái, đại khái là gần đây trong nhà náo loạn cái gì không yên ổn, mua thứ gì đó có phải là cản khí vận không? Vì sao mình cố gắng như vậy cũng không đỏ? Thậm chí còn có mấy cô gái lặng lẽ nhét lá bài cho ta, bảo ta buổi tối viết thư cho các nàng.

Ta bỗng nhiên có loại xúc động muốn nổi điên, nơi này quả thực là thiên đường của nam nhân cặn bã, địa ngục của nam nhân đứng đắn.

Hơn nữa nha đầu thối Nguyệt này tựa hồ rất thích bộ dáng ta đỏ mặt tía tai, căn bản cũng không thay ta giải vây, làm ta tức giận không thôi.

Thật không dễ gì đi tới phòng nghỉ của Doãn Tân Nguyệt, ta cho rằng cuối cùng cũng có thể được giải thoát rồi, ai có thể nghĩ đến, phòng nghỉ này là do Doãn Tân Nguyệt cùng bốn cô gái khác dùng chung, giờ phút này đang nằm trên ghế dài, bốn cô gái nằm nửa ngồi, đều mặc váy ngắn màu đỏ, thậm chí còn có một cô gái đại khái chê trời nóng, thế là mặc một bộ bikini đẹp, đi tới đi lui trong phòng nghỉ.

Sau khi nhìn thấy ta, bốn cô gái đang nhàm chán nhất thời hứng thú, như thủy triều vây ta lại, bảo ta biểu diễn cho các nàng xem "Công năng đặc dị" của mình.

Ta vừa bất đắc dĩ nhìn qua Doãn Tân Nguyệt, thật không biết đang ở trong miệng Doãn Tân Nguyệt, ta có phải bị miêu tả thành thần tiên hay không, lại còn muốn ta biểu diễn "Công năng đặc dị"?

Loại cảm giác bị nữ nhân vờn quanh này thực sự rất khó chịu, đầu óc ta rối loạn, căn bản không có cách nào chống đỡ được mấy nữ hài nhi có kích động mãnh liệt bắn ra bốn phía này, đau đầu nhức óc, vì vậy đưa mắt cầu cứu Doãn Tân Nguyệt.

Mà Doãn Tân Nguyệt cũng chỉ hướng về phía ta cười hắc hắc không rõ, cũng không có ý định giải vây cho ta, chỉ nói một câu cô đi văn phòng của lão thái dương xin nghỉ, sau đó liền rời khỏi, nhốt ta và bốn cô gái trong khuê phòng có mùi thơm nồng đậm này.

Ta đang kìm nén cái cảm giác khó chịu đó, căn bản là không chống đỡ nổi. Từng người từng người nhìn ta bằng ánh mắt thần tiên, khiến ta nói năng lộn xộn, mặt đỏ tai hồng, xấu ra lớn... Có thể là do ta không am hiểu giao tiếp cùng loại động vật kỳ quái như nữ nhân thì phải?

Trong bốn cô gái này, sâu sắc ấn tượng nhất cho ta, là một cô gái tóc ngắn, cô gái tóc ngắn ngũ quan mỹ lệ, làn da trắng nõn, một đôi mắt to long lanh có thần, lời của nàng ít nhất, chỉ là vẫn dùng ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm ta.

Bên cạnh là một thiếu nữ tóc đỏ đang nở rộ, thì cười trêu ghẹo nói: "Đan đan đối với ngươi thật đáng sùng bái. Ngươi nhìn ánh mắt của nàng cũng tràn đầy ái mộ, ngươi không thể cô phụ đan đan nhà ta được chứ."

Đan đan đan lập tức mặt đỏ tới mang tai đỏ, cùng nữ hài tóc đỏ náo loạn lên.

Hai cô gái khác tướng mạo cũng không tính là đặc biệt xuất chúng, nhưng dáng người lại không có gì để nói, ngực và mông rất có thừa, hai chân trắng còn tản mát ra màu sắc mê người, toàn bộ bộ "S" hình. Điều này làm cho ta đây, ngay cả yêu đương cũng chỉ nói chuyện một lần nam nhân, làm sao có thể cầm ở đó?

Cuối cùng thật sự là nhịn không nổi nữa, đành phải lấy cớ đi nhà xí rời đi.

Có điều sau khi ta vào nhà cầu ở phòng nghỉ nghỉ nghỉ ngơi, mới chợt nhớ tới, đây là phòng nghỉ nữ nhân à, chỉ có nữ nhà cầu. Nói cách khác, nhà cầu này của ta, thật ra là nhà vệ sinh nữ sao?

Mặt mày của hắn càng đỏ hơn, không biết có nên đi ra ngoài không.

Ngay lúc ta đang khó xử, cửa phòng nghỉ bị mở ra, Doãn Tân Nguyệt cười nói các ngươi vây quanh phòng tắm làm gì?

Ta thật sự không bị nước miếng làm sặc, các nàng vậy mà đều vây quanh nhà vệ sinh nữ? Điều này làm ta chịu không nổi, lần này mất mặt quá.

Cô gái tóc đỏ nói: "Tháng mới, ngươi đúng là có đạo của giáo phu đó, có tật giật mình, không dám xuống tay với chúng ta, đi nhà cầu đánh máy bay..."

Ta cuối cùng không chịu nổi nữa, lập tức mở cửa nhà xí đi ra, lắp bắp nói: "Đừng nói lung tung, ta căn bản không cân nhắc nhiều như vậy."

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Được rồi, nhìn ngươi cũng bị dày vò đến không chịu nổi, đi theo ta."

"Đừng đi chứ." Cô bé tóc đỏ lập tức ngăn Doãn Tân Nguyệt lại: "Tháng mới, tỷ muội ngươi làm không đúng, có phải hai người các ngươi chuẩn bị đi ăn phúc không, mang theo chúng ta đi thôi, chúng ta ở đây đúng là uất ức lắm rồi."

Doãn Tân Nguyệt lập tức trở nên thần bí: "Cắt, ta không định du sơn ngoạn thủy, mà là đi bắt quỷ."

"Bắt quỷ!" Tròng mắt mấy cô gái lập tức trợn trừng, vẻ mặt kích động khó có thể tự mình, bộ dáng kia tựa như trúng trăm vạn thải phiếu.

"Mau nói đi, nói xem." Mấy cô gái lập tức bắt đầu ồn ào: "Nói cho chúng ta nghe xem lần này muốn bắt cái quỷ gì? Sống cả đời, nếu như ngay cả ma cũng chưa thấy qua một lần, thật sự là uất ức chết đi được."

Ta bật cười khanh khách, cái logic chó má này, sống cả đời chưa thấy quỷ, coi như uất ức?

Ta không muốn gây thêm rắc rối, xem bộ dáng mấy cô gái này, hận không thể tổ đội đi bắt quỷ, nếu để cho các nàng biết chúng ta thật sự muốn đi bắt quỷ, vậy các nàng khẳng định sẽ quấn lấy chúng ta cùng đi.

Ta kéo Doãn Tân Nguyệt đi nhưng không ngờ cô bé tóc đỏ ôm lấy cánh tay ta, hai đống trước ngực cọ cọ lung tung ở trên cánh tay ta: "Vị đại ca ca này, ngươi thương chúng ta sao, cùng chúng ta nói chuyện một chút."

Ta lập tức dở khóc dở cười, ta còn có lý do để cự tuyệt sao? Chỉ có thể tội nghiệp trơ mắt nhìn Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt vừa cười vừa nói: "Vậy cũng được, xem ra các ngươi đáng thương như vậy, còn chưa thấy quỷ, ta sẽ nói chuyện thật tốt với các ngươi."

Vì vậy Doãn Tân Nguyệt liền kể lại chuyện tối qua ta gặp phải, thêm mắm thêm muối vào lửa, còn đổi nhân vật chính thành chính mình. Theo lời nàng miêu tả, kinh nghiệm của nàng phong phú, phong phú lão thành, gặp chuyện không sợ hãi, cuối cùng cũng coi như trấn an được vong linh.

Tối nay nàng chuẩn bị trực tiếp đi thu phục vong linh kia.

Câu chuyện ma quỷ đầy kinh hồn động phách này đã hấp dẫn mấy cô bé tới mức choáng váng rồi, chỗ kinh khủng còn dọa các nàng gào thét liên tục, khiến ta dở khóc dở cười.

Không ngờ Doãn Tân Nguyệt ngày thường ôn nhu động lòng người, trước mặt hảo hữu cũng ưa thích khoe khoang trâu bò.

Nhưng nếu đã khoác lác rồi, sao ta có thể vạch trần cô ta được? Chỉ có thể phối hợp với Doãn Tân Nguyệt, liên tục gật đầu xưng phải, tên đồ đệ này là Lam Thắng, đều có thể rời núi.

Chúng nữ lập tức bội phục Doãn Tân Nguyệt không thôi.

Nhưng vấn đề mới lại xuất hiện: Các nàng lại muốn đi gặp quỷ.

Khi các nàng đưa ra yêu cầu này, ta lập tức đau cả đầu, một tháng mới này ta cũng không thể bảo đảm an toàn, huống chi lại có thêm mấy vướng víu?

Thế thì ta không nói hai lời, lập tức từ chối.

Ta từ chối khiến bốn cô gái đều rất tức giận, đối chọi cứng rắn với ta, dụ dỗ đe dọa, căn bản không để ta đi.

Vẻ mặt Doãn Tân Nguyệt cũng vô cùng đau đầu.

Ta tức giận nhìn Doãn Tân Nguyệt, nhìn thử đi, đây là kết cục của chém gió đấy.

Cuối cùng ta thật sự là bị bọn họ làm cho mất hết kiên nhẫn, biết là không thể cự tuyệt, đành phải kiên trì nói: "Vậy thì tốt, các ngươi có thể đi, nhưng đến nơi nhất định phải nghe theo sự chỉ huy của ta, nếu không ta không có cách nào bảo vệ các ngươi chu toàn."

Miệng ta, mấy cô bé lập tức vui vẻ ra mặt, sôi nổi lên đáp ứng, đều hỏi ta có muốn các nàng chuẩn bị hay không.

Ta để cho các nàng đi chọn mấy bộ trang phục cổ, tối hôm nay cần dùng. Mấy cô gái vui vẻ đáp ứng, vội vàng chạy tới mượn trang phục của công ty.

Doãn Tân Nguyệt ngượng ngùng nhìn ta: "Thật ngại quá, ta cũng không ngờ lá gan các nàng lại lớn như vậy, thật sự muốn đi cùng chúng ta."

Ta lắc đầu một hồi, thế giới này có thuốc hối hận sao? Nếu đã đáp ứng, đó cũng là chuyện không còn cách nào khác, chỉ có thể để các nàng đi theo.

Chương thứ ba trăm lẻ chín không có gốc rễ, nhân cốt phấn nhân tử.

Rất nhanh, mấy cô gái liền cầm theo một cái túi trở lại phòng nghỉ tụ tập với chúng ta, sau khi tất cả chuẩn bị thỏa đáng xong, ta mới lái các nàng đi.

Đơn giản là ở bên ngoài ăn cơm xong, ta liền đi thẳng đến nhà Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử thấy ta chở một đám mỹ nữ như vậy, lập tức sợ ngây người, vội hỏi có phải muốn mở hộp đêm không, sao lại tìm được nhiều tiểu muội như vậy?

Ta lườm Lý Ma Tử một cái, nói toạc ra cái rắm, những tên này đều là diễn viên và người mẫu, buổi tối chúng ta diễn một vở kịch cho ông chủ Tề.

Lý mặt rỗ cười ha hả gật đầu, nói lần này nhiệm vụ coi như không có thù lao cũng đáng, chọc mấy cô gái cùng Lý mặt rỗ đùa nghịch với tài xế cũ.

Trên xe đều ngồi đầy người, không có biện pháp nào để chen thêm, ta để cho Lý mặt rỗ lái xe của hắn đi.

Lý Ma Tử khoát khoát tay, kiên quyết không đồng ý, nói: "Sao phải lãng phí dầu xe như vậy? Chúng ta vẫn có thể lắp ráp một chút, ngồi trên xe ta gạt một hồi cũng không thành vấn đề."

Nói xong Lý mặt rỗ đã muốn xông lên, tức giận đem Lý mặt rỗ đạp xuống, cười khổ nói: "Tiểu tử ngươi có thể hay không cần chút liệu mặt a, chiếm tiện nghi cũng không có há mồm như vậy."

Một câu nói khiến mặt Lý Ma Tử đỏ tía tai, cười cười xấu hổ nhìn ta, cũng không nói thêm gì nữa mà mở xe của mình theo sát ở phía sau.

Sau khi tới nhà ông chủ Tề, Tề đại tẩu đang quét dọn vệ sinh trong phòng, trông thấy một đám lớn mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành từ trên xe chạy xuống, lập tức ngây người, không hiểu sao nhìn ta.

Ta chỉ có thể giới thiệu Tề đại tẩu, nói tối nay cần các mỹ nữ phối hợp, mới có thể giải cứu ông chủ Tề.

Tề đại tẩu mặt mũi tràn đầy chất vấn, bất quá cũng sảng khoái gật đầu nhẹ.

Trong lúc đó Tề đại tẩu phát cho ta mấy lá thư, hỏi ta sao lại là người như vậy? Tối qua không hứng thú với cô ta, còn tưởng ta là chính nhân quân tử chứ, hóa ra là chướng mắt cô ta. Không để ý thì nói rõ đi, cần gì làm cô ta khó chịu như vậy?

Tề đại tẩu còn cảm thấy, hôm nay ta dẫn theo nhiều mỹ nữ như vậy là cố ý muốn ép nàng xuống oai phủ đầu.

Ta dở khóc dở cười, ta còn có thể giải thích thế nào đây? Chỉ có thể đau đầu viết thư về, đem tình huống đơn giản kể lại một lần. Chẳng qua nhìn vẻ mặt của Tề đại tẩu, lại là các loại bất mãn, ta biết rõ nàng không tin.

Được rồi, bây giờ ta nhảy vào Hoàng Hà cũng không tẩy rửa được. Nếu đã nói không rõ ràng, cần gì phải lãng phí miệng lưỡi? Lúc này càng giải thích càng che giấu.

"Ta hỏi Tề đại tẩu: "Ông chủ Tề Quốc đâu?"

Tề đại tẩu tức giận chỉ vào trong phòng: "Nằm trong phòng ngủ, cả ngày nay chưa tỉnh dậy."

Vì vậy ta lập tức chạy đến phòng xem xét Tề lão bản. Tề lão bản ngủ giống như heo chết, nằm liệt trên giường không nhúc nhích, hô hấp dồn dập, vành mắt đen nhánh nặng đến dọa người, rõ ràng là bệnh thận đuối cơ thể.

Xem ra vong linh này dày vò Tề lão bản đến không còn một bóng người.

Ta kiểm tra một chút, liền chuẩn bị đóng cửa rời đi. Chẳng qua lúc ta xoay người, ánh mắt lại vô ý rơi vào trên cổ ông chủ Tề.

Trên cổ ông chủ Tề lại có một cục u xám. Khi ta nhìn thấy chi chít mụn nhọt, trong đầu đột nhiên xuất hiện một từ làm người ta kinh hãi. Mà khi ta tiến tới gần, rốt cuộc thấy rõ vật kia thì hoảng sợ.

Việc này chứng minh phán đoán của mình không sai, những nốt nhỏ dày đặc, quả thật chính là những thi ban!

Ta sợ hãi đến mức thi ban, xem ra đã cách thời điểm chết không còn xa. Nếu không hành động thì phỏng chừng không chống đỡ được tới ngày mai, ông chủ Tề phải toi mạng.

Này Tề đại tẩu cũng thật là, nam nhân nhà mình sống chết cũng mặc kệ không hỏi.

Ta ngay cả vội vàng hô một tiếng với Lý Ma Tử cũng để cho Lý Ma Tử mau chóng vào xem sao.

Không nghĩ tới Lý mặt rỗ còn chưa có tới, mấy cô gái kia lại xông tới, vội vàng hỏi ta có phải phát hiện cái gì không bình thường không?

Ta dở khóc dở cười nói: "Không có gì, chỉ là thi thể loang lổ mà thôi."

"Cái gì? Sống người còn có thể mọc ra thi ban."

"Trước kia chỉ xem tiểu thuyết, mới biết có thi ban như vậy, nhưng luôn không có cơ hội nhìn thấy, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội mở mang kiến thức. Cơ hội này thật quá khó được! Mau, để ta xem rốt cuộc là chuyện gì."

Nói xong, chúng nữ xông vào, vây quanh ông chủ Tề, cũng không để ý tới mùi hôi chua toàn thân ông chủ Tề, chỉ chỉ một hồi.

Ta bị chen ra ngoài, mắt to trừng mắt nhỏ nhìn Lý Ma Tử, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể ho khan một tiếng, hắng giọng nói: "Các ngươi tốt nhất tránh ra một chút, thi ban dễ lây bệnh, cẩn thận lây lên trên người các ngươi."

Ta nói như vậy, chúng nữ mới cuối cùng nhận ra nguy hiểm, nhao nhao hoảng sợ rút lui.

Tề đại tẩu cũng chú ý tới thi ban trên người ông chủ Tề, lập tức bị dọa cho khó chịu, vội vàng hỏi ta rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Ta hít sâu một hơi nói: "Đây là triệu chứng Âm Thịnh Dương Suy, nếu không xử lý kịp thời, chỉ sợ hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng."

Tề đại tẩu sợ hãi, lập tức cầu xin ta cứu mạng. Ông chủ Tề nếu chết, bà sẽ sống không nổi nữa.

Lý Ma Tử khẽ cười một tiếng, đại tẩu hỏi Lý mặt rỗ cười cái gì? Lý mặt rỗ lạnh lùng nói: "Ông chủ Tề vẫn chưa lập di ngôn chứ? Ngươi và hắn cũng chưa lĩnh chứng minh kết hôn đúng không?"

Những lời này đã quá rõ ràng rồi, Tề đại tẩu sở dĩ không muốn ông chủ Tề chết, hẳn là vì ông chủ Tề không lập di chúc. Mà hai người lại không thật sự kết hôn, di sản nàng không được chia một xu.

Nhất thời Tề đại tẩu tức giận đến phát điên, liền bắt đầu lý luận với Lý Ma Tử. Lý Ma Tử chỉ cười hắc hắc không nói gì, hắn coi thường loại nữ nhân bán đứng cả tiền bạc này nhất.

Ta bảo hai người đừng ồn ào nữa, nếu còn trì hoãn thêm nữa thì ông chủ Tề thật sự muốn ợ to một tiếng.

Tề đại tẩu vội vàng cầu xin ta cứu ông chủ Tề.

Sau một lát trầm tư, ta nghĩ đến viên thổ phương mà Thử tiền bối truyền thụ cho ta, dùng bột làm bọt nước ngâm người, tạo thành trạng thái nhão, dán ở trên cổ người bệnh, có thể phát huy hiệu quả lấy độc trị độc, khiến thi ban rút đi từng chút từng chút một.

Bọn ta có nói giờ phút này bọn ta đi đâu bán Nhân Cốt Phấn không?

Cốt phấn khác với tro cốt, tro cốt là dùng nhiệt độ cao mấy ngàn để di thể người chết đốt thành bột phấn, căn bản không có chút tà khí nào, cũng chỉ là không có độc, đương nhiên không có hiệu quả dùng độc trị độc.

Mà bột nhân cốt là thi thể nằm ngang dã man tự nhiên hư thối, trở thành bột phấn dùng cối xay nghiền mà thành. Loại người chết này phần lớn là oán khí rất nặng, sau khi nghiền xương chúng thành bột phấn thì oán khí sẽ tràn ngập trong bột xương, đây mới là độc mà ta muốn!

Thời gian khẩn cấp, ta nhất thời cũng không làm được Cốt phấn, liền hỏi Tề đại tẩu đã có nhân mạch hay chưa, có thể làm được cái thứ tà môn này hay không.

Đầu Tề đại tẩu lắc như trống bỏi, nói ai không có việc gì thì đi chơi! Đồng thời nói chỉ cần cốt phấn có thể cứu ông chủ Tề, cho dù bao nhiêu tiền, cô bé cũng không để ý.

Ta lắc đầu, nói đây căn bản cũng không phải vấn đề tiền không có tiền. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng ta nói với Tề đại tẩu: "Như vậy đi, ngươi đi tìm một ít muối biển và tro cốt, một bình rượu trắng, trộn sau đó cũng có thể tạo ra hiệu quả nhất định."

Tề đại tẩu vẫn có chút lo lắng, hỏi chuyện này rốt cuộc có dùng được hay không, không nên qua loa với nàng.

Ta giải thích với nàng: "Xi cốt không phải hoàn toàn không có oán khí, chỉ là quá nhỏ, cực kỳ bé, không dễ bị phát giác. Dùng muối và rượu trắng hỗn hợp, có thể đem oán khí trong tro cốt bức ra đầy đủ, cũng có hiệu quả."

Lúc này Tề đại tẩu mới tin rằng mình đã vội vàng chạy đi chuẩn bị, không bao lâu sau Tề đại tẩu đã vòng trở về, trong tay ôm một hộp xám.

Ta dở khóc dở cười, đại tẩu Tề này từ đâu làm ra hộp xám xương?

Tề đại tẩu nói với ta, hộp tro cốt này là do một người bạn mua được từ trong tay, trước kia là tiểu tử kia trộm mộ, bất quá hiện tại trộm mộ không cảnh khí, quốc gia quản nghiêm không nói, có mộ năm tuổi cũng càng ngày càng ít, không có biện pháp chỉ có thể trộm hộp Hôi Cốt. Hộp tro bằng xương này hoàn toàn có thể bán đi như một hộp tro mới, một mối làm ăn liền kiếm được một hai nghìn.

Trong lòng ta thầm mắng tên kia không có lương tâm, vừa lấy ra một nắm tro cốt, đặt ở trong nước hắt thép không rỉ, sau khi trộn một miếng muối biển và uống đều, thật cẩn thận đắp ở trên cổ ông chủ Tề.

Không ngờ ông chủ không phát hiện ra chút nào, xem ra thần kinh thật sự tê dại. Trong lúc đó ông chủ cũng tỉnh lại một lần, chỉ lườm ta một cái, không để ý tới ta mà tiếp tục buồn ngủ.

Trong lòng ta kinh ngạc, chẳng lẽ quỷ vật kia vẫn luôn phụ thân vào trong cơ thể ông chủ Tề, mà không hề rời đi? Nhưng giữa ban ngày ban mặt này...

Ta cũng hút một ngụm khí lạnh, vội vàng quan sát tình cảnh trong phòng ngủ một chút.

Bên trong phòng ngủ có ánh sáng lờ mờ, rèm cửa được kéo lên, chỉ có một điểm duy nhất chiếu sáng ở đó, tuy nhiên lúc này cửa phòng cũng đã bị chúng nữ vây lại.

Vật kia muốn phụ thân vào Tề lão bản, kỳ thật cũng không phải việc khó gì.

Ta lập tức trợn mắt nhìn chúng nữ, bảo các nàng mau chóng rời khỏi khung cửa, đồng thời phân phó Tề đại tẩu kéo tấm màn cửa ra, trước tiên dùng ánh nắng mặt trời xua bỏ vong linh kia rồi hãy nói! Nếu không thân thể Tề lão bản sẽ càng ngày càng kém cỏi.

Đám người lập tức tản ra, chờ ánh mặt trời xuyên vào, thân thể Tề lão bản lập tức run lên nhè nhẹ, đồng thời thở ra một ngụm trọc khí, sắc mặt cũng dần dần khôi phục bình thường.

Nhìn thấy tác dụng, ta cũng thở phào nhẹ nhõm. Điều này khiến cho chúng nữ giật mình, vội vàng hỏi ta làm sao làm được?

Ta nói: "Trong phòng hoàn toàn kín kín, căn bản không thể xuyên thủng dương khí, âm khí sinh ra của vong linh cũng không thể lộ ra, trong phòng âm thịnh dương suy, trên thực tế gần giống với quan tài rồi."

"Các ngươi đặt người trúng tà vào trong quan tài, không phải rõ ràng muốn hắn đi chết sao?"

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, Tề đại tẩu bị dọa tái nhợt mặt mày, vội vàng nói may mà có ta, nếu không ông chủ đã chết thật rồi.

Chúng nữ càng thêm bội phục ta, trong ánh mắt tràn đầy sự ái mộ, cùng với một ít ái mộ.

Chương thứ ba trăm linh, ăn cơm tối.

Quan sát một giờ, xác nhận ông chủ Tề không có vấn đề gì, ta mới nhẹ nhàng thở ra.

Thời gian cũng gần tới giờ cơm trưa, Tề đại tẩu gọi mọi người tới bán.

Đang ăn, nữ hài tóc đỏ đột nhiên hỏi ta, Tề lão bản kia không cần ăn uống gì sao?

Nữ hài tóc đỏ nhắc nhở như vậy, ta mới ý thức được mình quả thực đã quên mất câu hỏi cơm của ông chủ Tề, vì vậy nhìn Tề đại tẩu, hỏi ông chủ Tề có ăn cơm chưa?

Tề đại tẩu lắc đầu: "Không, từ khi ta trở về, huynh ấy vẫn hôn mê bất tỉnh, đừng nói là ăn cơm, đến nước miếng cũng không uống."

Ta không nhịn được bật cười: "Vậy sao ngươi không nói với ta sớm hơn? Cả ngày không ăn cơm còn đỡ. Cả ngày không uống nước, ngươi không lo lắng thân thể hắn sẽ cạn nước sao?"

Tề đại tẩu vỗ đầu tự trách: "Ai, đều tại ta, sao ta lại không nghĩ tới chứ? Bây giờ ta đi đút cơm cho nó ăn."

"Vô dụng." Ta nói: "Bây giờ hắn đang lâm vào hôn mê, cho dù ngươi gọi hắn dậy, phỏng chừng cũng không có tâm tư ăn cơm."

Tề đại tẩu rất sợ hãi, vội vàng hỏi ta phải làm sao?

Ta nói: "Như vậy đi, Vong Linh không chịu ăn uống nước cho ông chủ Tề, vậy chúng ta cũng chặt đứt hương khói của hắn. Ngươi đi chuẩn bị một chén cháo, đốt khói ba nén nhang, những chuyện khác giao cho ta làm."

Tề đại tẩu lập tức gật đầu, chạy tới chuẩn bị.

Ta vội vàng bới hai miếng cơm, sau đó dùng muối biển vùi lấp nghiên mực.

Hoạt động của Vong Linh cũng là cần năng lượng, mà phương thức thu hoạch năng lượng của chúng hoàn toàn khác biệt với người. Người là thông qua thức ăn thu được năng lượng, mà vong linh lại là thông qua âm khí để thu lấy năng lượng.

Muốn bám vào vong linh trên âm vật, bản thân không có cách nào thu được âm khí, thường là thông qua âm vật thu lấy âm khí.

Ta dùng muối đem âm vật chôn xuống, thật ra tương đương với âm khí cắt đứt âm vật phát ra, vong linh không ăn được âm khí, tự nhiên sẽ " đói".

Đến lúc đó ta lại dùng một loại thức ăn ẩn chứa âm khí dụ hoặc vong linh, vong linh muốn thu hoạch âm khí, tự nhiên cần ăn thức ăn, cũng có thể bổ sung thể lực cho ông chủ.

Rất nhanh, ta đã chuẩn bị xong xuôi, đem nghiên mực dùng muối chôn xong.

Vừa làm xong, liền nghe thấy tiếng thét chói tai của chúng nữ: "Trời ạ, tỉnh rồi, Trương ca mau xem."

Ta ngay cả vội vàng nhìn lại trong phòng.

Tề lão bản quả nhiên từ trên giường ngồi dậy, hai mắt trợn lên, vành mắt đỏ rực, đầu lưỡi nửa phun, diện mục dữ tợn, tràn đầy mồ hôi lạnh, nghiến răng nghiến lợi nhìn ta. Bộ dáng kia, lại không khác với người thắt cổ tự sát.

Ta ngược lại hít một hơi khí lạnh, chợt nhớ tới một chuyện, âm khí không đơn thuần là nguồn năng lượng của bọn hắn, đồng thời cũng là thứ làm cho bọn hắn sinh tồn phải có, giống như người không thể dưỡng khí vậy.

Ta cắt đứt nguồn âm khí của hắn, tương đương với cắt đứt chất lượng khí tức của hắn, hắn không tức giận mới là lạ.

Trái tim ta lập tức nhảy lên một cái, mắt thấy Tề lão bản nhanh như chớp, vươn hai tay muốn bóp cổ ta. Ta sợ tới biến sắc, vừa chạy vừa rống giận: "Tất cả ra ngoài cho ta. Tề đại tẩu, cơm nấu xong chưa?"

"Xong rồi." Tề đại tẩu lập tức nói.

"Mẹ nó, được rồi thì mang vào." Ta tức giận mắng một câu.

Rất nhanh, Tề đại tẩu đã bưng một chén rượu đi vào. Trong chén cơm là cơm loãng, phía trên là một tầng hương hôi lơ lửng, ta biết đây là hương khói hun hút qua.

Lúc này Tề lão bản đã bóp cổ mình, Tề đại tẩu bị dọa sợ, trợn mắt há hốc mồm nhìn mình.

Ta hung hăng liếc nàng ta một cái: "Mau mau buông bát xuống, ra ngoài."

Tề đại tẩu vội vàng bỏ bát đũa xuống vội vàng chạy ra ngoài.

Tề lão bản trông thấy chén cháo kia, nhận ra âm khí trong đó, lúc này vội vàng chạy tới, bưng lên cháo uống một hơi cạn sạch.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như không có việc gì rồi.

Ông chủ Tề ăn xong, lại quay đầu phẫn nộ nhìn ta.

Ta không nói hai lời, lúc này liền chạy đến lấy nghiên mực từ trong muối hải.

Nghiên mực lộ ra, đối phương tự nhiên khôi phục âm khí bình thường hấp thu, cũng không đuổi theo ta nữa, dù sao ban ngày ban mặt hắn cũng không tiện hành động.

Ta thở phào nhẹ nhõm, gọi mấy cô gái vào, giúp ta khiêng Tề lão bản lên giường.

Trải qua một màn kinh hồn ngắn ngủi vừa rồi, mấy cô gái đều kích động không thôi, vây quanh ta hỏi không biết vừa rồi có phải là con quỷ kia tức giận, muốn công kích người ta hay không?

Đây không phải là lời thừa sao? Bệnh trạng Quỷ Thượng Thân của Tề lão bản rõ ràng như vậy!

Nghe nói quả thật là quỷ trên người, mấy cô gái càng kích động hơn, nói là bị kích thích hơn nhiều so với xông vào quỷ ốc.

Ta rất yên lặng.

Sau khi ăn cơm chiều xong, ta liền để các nàng bắt đầu chuẩn bị.

Mấy cô bé mặc quần áo được chuẩn bị đồ cổ xong xuôi.

Các nàng đều mặc quần áo bằng lụa mỏng, hung khí gào thét, xuyên thấu qua tấm lụa đều có thể thấy được làn da trắng như tuyết, thật là tuyệt vời.

Mấy cô gái xinh đẹp này vốn là xinh đẹp, dáng người không thể tả, mặc vào một thân cổ trang, càng là tuyệt không thể tả. Ta và Lý Ma Tử nhìn mà choáng váng, ngay cả cô gái này cũng tấm tắc khen ngợi.

Trên TV xem mỹ nữ cổ, cùng với ngắm mỹ nữ chân thật như thế, loại cảm giác này hoàn toàn không giống nhau...

Không nghĩ tới mấy cô gái lại chuẩn bị cho ta một bộ quần áo, trang phục giống như mặc một bộ văn nhân mặc khách.

Đương nhiên ta không mặc, bởi vì ta biết sau khi mặc vào sẽ đại biểu cho điều gì, tránh khỏi việc phải gia nhập vở kịch đêm nay của các nàng, bị các nàng đùa giỡn. Ta thật sự không chịu nổi cái loại cảm giác bị dụ hoặc mà lại nhất định phải kìm nén lại.

Mấy cô gái sức sống tràn đầy, thanh xuân bắn ra bốn phía, ta và Lý Ma Tử xách một bình rượu nhỏ, ngồi ở cửa sổ lẳng lặng thưởng thức.

Nữ nhân phong vận như Tề đại tẩu trước mặt các nàng biểu hiện cực kỳ tự ti, không ngừng thở dài.

Ta hỏi nàng ta than thở cái gì?

Tề đại tẩu lắc đầu cười khổ: "Nếu như không gả cho Tề lão bản mà nói, hiện tại có lẽ ta cũng giống như các nàng, hưởng thụ cái năm tháng tươi đẹp này chứ! Ài, nếu ông trời có thể cho ta thêm một cơ hội nữa, ta nhất định sẽ không lựa chọn Tề lão Tề."

Ta cười trấn an Tề đại tẩu: "Tỷ nghĩ như vậy là sai rồi, tỷ cho rằng cuộc sống của các nàng dễ qua à? Mỗi ngày bôn ba vì kế sinh nhai, thường xuyên không có đùa giỡn, còn phải chống lại các loại quy tắc ngầm. Không chú ý một chút là có thể bị hãm sâu trong đó, các nàng cũng có nỗi khổ riêng của mình."

Tề đại tẩu lại thở dài, cũng không biết có lời khuyên của ta hay không.

Mấy cô gái chơi đùa trong sân, ánh trăng mát lạnh chiếu xuống, cảm giác dữ tợn khiến màn đêm càng gợi cảm. Tiếng cười dịu dàng, tiếng bước chân uyển chuyển, tình cảnh tuyệt vời như thế khiến người ta không đành lòng mà quấy rầy.

Ta bỗng nhiên nhớ tới một câu thơ cổ: "Ngân Chúc Thu Quang vẽ bức bình lạnh, Khinh La Tiểu Phiến vồ xuống đom đóm. Thiên Giai đêm giá lạnh như nước, nằm nhìn Ngưu Lang dệt nữ tinh."

Tình cảnh này, giống như tên Cổ Thi Ngữ cảnh kia tới mức nào?

Ngay lúc chúng ta lẳng lặng thưởng thức tình cảnh tuyệt vời này, trong phòng ông chủ Tề bỗng nhiên truyền đến một trận động tĩnh. Ta lập tức quay đầu nhìn lại, phát hiện Tề ông chủ đã bò dậy từ trên giường.

Tề lão bản vành mắt càng sâu hơn, tóc tai lộn xộn, nhón chân đi ra khỏi phòng ngủ, trực tiếp đi về phòng tắm.

Mấy cô gái chơi đùa đùa đùa giỡn lúc này cũng chú ý tới Tề lão bản, đồng loạt trầm mặc xuống, không nói một lời, cẩn thận nhìn chằm chằm vào Tề lão bản cổ quái.

Ông chủ Tề làm như không thấy chúng ta, lập tức đi thẳng vào trong phòng tắm. Cũng như hôm qua, chỉ mặc quần áo rồi bắt đầu tắm rửa.

Ánh mắt của ta vô tình rơi vào bộ trang phục cổ mà mấy cô gái chuẩn bị cho mình, linh cơ khẽ dao động, lập tức nhặt bộ trang phục cũ kia lên, ném vào trong phòng tắm.

Chắc Vong Linh vẫn thích trang bức cổ à?

Quả nhiên, thời điểm ông chủ Tề nhìn thấy cổ trang, thần tình gã trở nên kích động, vội vàng đem bộ trang phục kia cầm trong tay, cẩn thận vuốt ve.

Sau đó, hắn mặc cổ trang lên người, đứng trước gương cẩn thận đánh giá vài lần, gật đầu hài lòng cười cười.

Ta cười khanh khách, thầm nghĩ thằng cha này còn quá tự luyến mà.

Ta để mấy nữ hài đứng bên cạnh ta, hi vọng có thể làm cho vong linh động tâm, sau đó nâng cốc vui vẻ nói ra chuyện của mình.

Mấy nữ hài da thịt trắng nõn, dung mạo mỹ lệ, đặt ở cổ đại, vậy hẳn là còn quyến rũ động lòng người hơn cả công chúa hoàng thất nhỉ?

Bất quá Tề lão bản chỉ tùy ý liếc qua, lười nhác nhìn nhiều, tiếp tục chạy về phòng, viết viết vẽ lên.

Cũng giống như hôm qua, ông chủ Tề nện ngực giậm chân, phun ra một giọt máu trong tim. Tâm huyết hôm nay có chút ảm đạm phai mờ, hẳn nguyên nhân là vì thân thể ông chủ Tề quá yếu ớt.

Sau đó là mài giũa, làm thơ, vẽ tranh, sau đó lẳng lặng thưởng thức, càng thêm bất mãn với cô gái trong tranh, hủy hoại, một lần nữa vẽ.

Hứng thú của mấy cô gái dần dần giảm đi, không khỏi oán trách: "Trương ca, điểm này không dọa người nha."

"Đúng vậy, Trương ca, ngươi tranh thủ thời gian khai đàn làm phép đi, đánh với quỷ kia một trận đi, để cho chúng ta cũng tăng lớn kiến thức."

"Đây là cái quỷ gì vậy, quả thực chính là ném mặt quỷ."

Ta bị mấy cô gái nghẹn họng nhìn trân trối, chết tiệt, ngươi cho rằng giống như trên TV, mở đàn làm bùa ném kiếm liền có thể trừ bỏ vong linh?

Ta còn không khỏi cảm khái, mấy cô gái trẻ tuổi, tư tưởng cười ngựa đi đường thái thiên.

Thấy mình không có hành động gì, mấy cô gái lập tức hỏi ta làm sao? Đừng nói không có cách nào thu thập quỷ kia nha.

Ta chỉ có thể nhẫn tâm, kiên nhẫn nói kế hoạch của mình với các nàng, để các nàng mưu lộ tâm sự.

Nữ hài tóc đỏ cười nói: "Ngươi nói sớm đi, không phải là thông đồng với một con quỷ sao? Đơn giản."

Ta buồn bực nhìn nàng: "Ngươi không sợ sao?"

"Cái này có gì phải sợ hãi? Con quỷ này có phải là đàn ông hay không? Chỉ cần là đàn ông, đừng quản có phải người hay không, đều không thể chạy thoát con bà nó đầu độc đại pháp."

Nói xong, nữ hài tóc đỏ liền chuẩn bị tiến đến bên cạnh Tề lão bản.

Chuyện này thực sự làm ta sợ muốn chết, con mẹ nó là nghé con mới sinh không sợ cọp, đừng nhìn ông chủ Tề lúc này cả người lẫn vật đều vô hại, nhưng nếu cô bé tóc đỏ chủ động trêu chọc hắn, chắc chắn sẽ chọc giận hắn. Nói trắng ra chính là quấy rầy, đến lúc đó cô bé tóc đỏ chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

Ta chỉ có thể ngăn cản nữ tử tóc đỏ, cảnh cáo nàng không được tùy tiện tiếp cận đối phương.

Cô gái tóc đỏ có chút không vui, nói không tới gần nó thì vẩy nó ra sao?

Chương thứ ba trăm ngàn, tình nhân si đệ nhất thiên hạ.

Ta nói: "Các ngươi không thể chủ động tới gần hắn, nếu không có thể chọc giận hắn, chỉ có thể để hắn chú ý tới các ngươi. Nói không chừng hắn sẽ nhìn thấy ai có duyên gặp mặt các ngươi, sẽ muốn tâm sự với các ngươi, phát tiết một chút tình cảm trong lòng mình."

Nữ hài tóc đỏ bất đắc dĩ nói: "Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? Muốn ta cởi sạch quyến rũ hắn thì phải trả tiền nha."

Ta bị cô gái tóc đỏ làm cho cháy khét trong lời nói của Lôi, vội vàng nói: "Các ngươi tới cửa sổ chơi đi, hát ca làm trò chơi nhỏ gì chứ, cần hoạt bát một chút, tạo ra động tĩnh một chút."

Doãn Tân Nguyệt bất đắc dĩ cười khổ: "Ai, hầu hạ con quỷ này thực là tốn sức, tỷ muội, nghe theo phân phó đi."

Nói xong, Doãn Tân Nguyệt dẫn đầu đi ra ngoài, tuy rằng mấy nữ hài nhi oán giận mấy ngày trời nhưng cũng chỉ có thể đi theo.

Mấy nữ hài chơi trò bắt gà, mệt thì hát, tuy nhiên ông chủ Tề vẫn thờ ơ, ngược lại có chút bực bội khó chịu.

Cuối cùng Tề lão bản bị chọc giận, vọt tới cửa sổ răn dạy mấy nữ hài nói: "Âm thanh thoang thoảng, hồng nhan họa thủy, họa quốc hại dân!"

Đờ mờ, ta hoài nghi vong linh trên người ông chủ Tề này có phải là Đồng Nha không, các cô gái đều dụ dỗ ta, nhưng vong linh này vẫn thờ ơ như cũ, thậm chí còn có chút tức giận.

Ta sợ các nàng tiếp tục chọc giận ông chủ Tề nữa, hết cách rồi, cũng chỉ có thể để mấy cô bé ngừng lại.

Sau khi hắn đi vào một cách vô cùng lạnh lùng, nói anh vô cùng có thể làm được một chút, hắn dường như biết được một chút về bài thơ...., ta biết rồi, có phải hay không?

Nói xong, nữ hài tóc đỏ phải đi thay quần áo.

Mấy cô gái khác cũng đều mệt mỏi không chịu nổi, luôn miệng nói không có sức, đây là cái quỷ gì vậy, không chơi đùa chút nào.

Không chơi được chút nào...

Ta cũng thật sự hết cách, nghĩ thầm nếu mềm không được, vậy cũng chỉ có thể dùng cứng đối cứng.

Lý Ma Tử đột nhiên nói: "Hay là để ta tới thử xem?"

Ta nhìn Lý mặt rỗ một cách không hiểu, hỏi hắn có biện pháp gì hay không.

Lý Ma Tử nói: "Chẳng phải hắn thích nam sao? Để ta thử xem, nói không chừng có thể bắt được hắn."

Ta phù một tiếng liền cười, vui vẻ làm ta đau bụng, may mà Lý Ma Tử này có thể nghĩ ra được.

Ta nói: "Bỏ đi, hắn không phải nam đồng, ngươi không nhìn hắn một mực vẽ một nữ nhân nào đó sao? Hắn là người si tình quá sâu, chỉ thích nữ nhân trong tranh, đối với nữ nhân khác không có chút hứng thú nào cả."

Quả nhiên, ta vừa nói xong, liền nhìn thấy Tề lão bản vừa mới hoàn thành mỹ nữ ra khỏi tắm đồ, hắn tựa hồ rất hài lòng với bức tranh này, mặt mang ý cười nhìn bức tranh, thản nhiên cười: "Đã từng thương hải khó lấy nước, trừ Vu Sơn không phải mây."

Mấy cô gái nhất thời ngẩn người, ù ù cạc cạc hỏi ta là có ý gì?

Doãn Tân Nguyệt nói: "Còn có ý gì nữa? Đây là đang nói chúng ta không sánh bằng nữ nhân trong tranh, sau khi thấy nữ nhân trong tranh hắn đã khinh thường chúng ta rồi."

"Phì, bệnh thần kinh thì sao." Cô gái tóc đỏ tức giận nói.

Doãn Tân Nguyệt cũng nổi nóng: "Ta không tin, ta thấy hắn chỉ là tiện nam, hôm nay ta bảo hắn xem ta lợi hại ra sao."

Nói xong liền đi về phía ông chủ Tề.

Ta bị dọa sợ, vội vàng giơ tay định ngăn Doãn Tân Nguyệt lại, nhưng nha đầu kia đã chạy xa rồi.

Chuyện này dọa cho ta hồn phi phách tán, theo bản năng muốn xông lên, bảo vệ Doãn Tân Nguyệt, nếu không được thì đại chiến một trận.

Nhưng Lý Ma Tử lại ngăn cản ta, nói: "Ngươi còn không biết Doãn Tân Nguyệt? Chuyện không nắm chắc nàng sẽ làm? Đợi một chút đi, ta lại muốn nhìn xem rốt cuộc nàng muốn làm gì."

Nhưng ta lo lắng, làm sao lại trơ mắt nhìn Doãn Tân Nguyệt đi chịu chết? Nhưng Lý Ma Tử vẫn luôn kéo theo ta, bảo ta không thể tránh thoát. Hết cách rồi, chỉ có thể nhìn Doãn Tân Nguyệt với ánh lửa phừng phừng.

"Vị tiên sinh này, có thể cho ta xem bức tranh kia không?" Doãn Tân Nguyệt khi đối mặt với vong linh không hề sợ hãi, lời nói thoải mái, như đang nói chuyện với lão hữu.

Ông chủ Tề khinh thường liếc mắt nhìn Doãn Tân Nguyệt: "Chỉ là trò đùa mà thôi, làm sao hiểu được thư họa."

"Cái này thì chưa chắc." Trước mặt khinh thường mình không hiểu cầm kỳ thi họa, khiến Doãn Tân Nguyệt rất tức giận, đoạt lấy bức tranh cổ kia, thưởng thức tỉ mỉ.

"Hừ!" Ông chủ Tề thực sự tức giận, vỗ bàn đứng dậy: "Mau buông ra, đừng làm bẩn bức tranh của ta."

Nói xong liền đoạt lấy bức họa.

Ta sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, Doãn Tân Nguyệt đang làm gì vậy, chán sống rồi.

Ta vỗ cánh tay Lý Ma Tử một cái, liền xông lên.

"Bức họa tuy đẹp, đường nét lưu loát, trông rất sống động, nhưng duy chỉ giữa hàng lông mày thiếu đi một chút thần vận. Đáng tiếc." Doãn Tân Nguyệt thở dài nói.

Tề lão bản ngơ ngác một chút, khó hiểu nhìn Doãn Tân Nguyệt: "Ngươi hiểu tranh thật à?"

"Có biết một chút." Doãn Tân Nguyệt cười cười, tiện tay nhấc bút lông lên, trải một trang giấy trên mặt bàn rồi bắt đầu đặt bút.

Dường như Doãn Tân Nguyệt thật sự tinh thông tranh quốc, thế bút như long xà, trên giấy tuyên để lại từng vết tích, nhìn như lộn xộn, nhưng sau đó lại giống như đúc.

Rất nhanh, một mỹ nữ cổ điển liền hiện ra trên giấy.

Nàng cuối cùng tập trung vào việc tu luyện đôi mắt nữ nhân, vốn mỹ nữ không hề có thần vận lại giống như sống lại, trong ánh mắt xen lẫn vô hạn phiền muộn và tịch mịch...

Ta trợn tròn mắt, thật sự không nghĩ tới Doãn Tân Nguyệt còn có bản sự này, trước kia lại coi thường nàng.

Mà Tề lão bản cũng đã nhìn ngây người, gắt gao nhìn chằm chằm mỹ nữ trong bức tranh, thật cẩn thận cầm trong tay, cẩn thận xem xét.

Nhìn một lát, ông chủ Tề không khỏi tặc lưỡi tán thưởng: "Không ngờ thế gian này còn có nữ tử thông minh linh thông như vậy, thật khó có được a."

Doãn Tân Nguyệt cười nhạt, không tỏ ý kiến.

Sau đó, ông chủ Tề vẫn đắm chìm trong bức tranh, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt mỹ nữ trong tranh, vô cùng đa sầu thiện cảm.

Không ngờ cuối cùng ông chủ Tề lại ôm bức họa khóc rống lên: "Ài! Người như vậy đã qua đời, chỉ oán trời cao bất công, chàng trai có tình thiếp cố ý, nhưng lại không thể ở cùng nhau."

Ta thở phào nhẹ nhõm, lão bản Tề cuối cùng cũng nguyện ý mở rộng nội tâm trò chuyện.

Ta lập tức nháy mắt với Doãn Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt làm ra thủ thế cho ta đắc ý, sau đó quay đầu sang nhìn ông chủ Tề: "Tiên sinh, có thể nói với tiểu nữ một câu, kể hết những thương tích trong lòng không?"

Ông chủ Tề nhìn Doãn Tân Nguyệt: "Đúng vậy, khó được thấy được một cô gái thông minh có linh tính như ngươi."

Nói xong, Doãn Tân Nguyệt liền tiện tay đóng cửa thư phòng lại.

Mẹ nó! Ta trợn tròn mắt, cười cái khỉ gì vậy, ta biết ghen là gì hả?

Ta có thể không chịu nổi, muốn qua chỗ Doãn Tân Nguyệt nói chuyện "Có điều bị Lý Ma Tử ngăn cản, nói ngươi cũng không nhìn ra cái này? Người ta là chính nhân quân tử đường đường chính, sẽ không làm cái gì với Doãn Tân Nguyệt đâu, ngươi cứ yên tâm đi.

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng ta vẫn ghen tỵ, cứ cảm thấy mình đội nón xanh.

Tuy nhiên ta biết ta xông lên khẳng định không phải lựa chọn sáng suốt, bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể ngừng lại.

Cứ như vậy, ta khổ sở đợi cả đêm ở cửa, cũng không thấy Doãn Tân Nguyệt đi ra. Nếu không phải Doãn Tân Nguyệt ngẫu nhiên phát một lá thư cho ta, chứng minh cô ta an toàn, ta đã sớm kích động giơ cửa ra.

Đám người Lý Ma Tử sao chịu nổi cái khô khan khó chịu này chứ? Sớm đã tìm chỗ nghỉ ngơi rồi.

Mãi đến hừng đông, ta mới nghe thấy trong phòng một tiếng phù phù một tiếng, giống như có người ngã xuống đất. Tâm thần vốn mẫn cảm của ta lập tức trở nên khẩn trương, vội vàng đứng lên.

Ta vẫn chưa vọt tới cửa thì cánh cửa đã bị đẩy ra từ bên trong, Doãn Tân Nguyệt đang ngồi một đôi mắt của gấu trúc, nhìn qua vẫn rất hưng phấn, cười với ta một tiếng: "Đột nhiên, ta phát hiện ngươi có chút thô tục, không có nội tình..."

Ta bật cười khanh khách, nhìn vào trong phòng: "Ông chủ Tề đâu?"

"Ngủ xong." Doãn Tân Nguyệt nói: "Nằm dưới bàn."

Ta thở phào nhẹ nhõm, nắm lấy tay Doãn Tân Nguyệt, từ trên xuống dưới đánh giá: "Tháng mới, tên kia không làm gì ngươi chứ?"

"Yên tâm đi." Doãn Tân Nguyệt nói: "Người ta là chính nhân quân tử, sẽ không như vậy đâu."

Ta thở phào nhẹ nhõm, hỏi Doãn Tân Nguyệt có kéo chuyện vong linh ra ngoài không.

Doãn Tân Nguyệt chán nản phai màu: "Này, lôi ra rồi, thật sự là đệ nhất thiên hạ si tâm a! Vì chờ người trong lòng mình, lại phải đợi mấy ngàn năm..."

Chương thứ ba trăm mốt, Thi Tiên Lý Bạch.

Lúc này đám người Lý Ma Tử cũng đã thanh tỉnh, trêu chọc nói: "Ngươi không biết à? Hôm qua Trương gia tiểu ca ăn dấm chua cả đêm, toàn bộ ghen tuông của võ giả đều bị hắn uống sạch rồi."

Doãn Tân Nguyệt lại cười quỷ dị với ta: "Ngươi thì biết cái gì, hai ta chỉ thương tổn lẫn nhau mà thôi, hiện tại hòa nhau, có phải là Trương ca không."

Nói xong, vẻ mặt ghen tuông nhìn chằm chằm vào Tề đại tẩu, nhất thời Tề đại tẩu mặt đỏ tới mang tai cúi đầu xuống.

Ta nhịn không được bật cười, nói: "Được rồi, ngươi cũng đừng nói bậy nữa! Nhanh nói đi, vong linh phụ trên người Tề lão bản rốt cuộc có lai lịch gì."

Doãn Tân Nguyệt ngồi xuống, thở dài: "Nói với các ngươi, chỉ sợ các ngươi không tin. Vậy mà vong linh kia, lại... lại là Lý Bạch."

"Lý Bạch..." Tất cả mọi người ở đây đều bị cái tên này chấn trụ.

Cái tên Lý Bạch này thật sự là quá nổi tiếng, sợ là cả Trung Quốc cũng không có mấy người không biết. Lý Bạch cả đời thích viết thơ, thích uống rượu, thích du lịch các nơi, đều để lại thơ văn động lòng người.

Hắn không chỉ là thi nhân đệ nhất Đường triều, càng là thi nhân đệ nhất từ cổ kim, được hậu thế phong làm: Thi Tiên.

Nhất là cô gái tóc đỏ, vẻ mặt càng khó có thể tin: "Tháng mới, ngươi lừa chúng ta đúng không? Thi nhân vĩ đại như Lý Bạch, sẽ ở lại nhân gian mấy ngàn năm, mà không đi đầu thai sao?"

Doãn Tân Nguyệt chép miệng: "Cái này ta không rõ, ngươi phải hỏi chuyên gia của chúng ta nha."

Thế là ánh mắt mọi người tập trung lên người hắn.

Ta bật cười khanh khách: "Tháng mới, ngươi xác định tên kia thật là Lý Bạch?"

Doãn Tân Nguyệt gật đầu: "Đương nhiên, ta còn có thể lừa ngươi? Cái tên kia đích thật là Lý Bạch. Từ những thứ hắn viết Đường Thi, là có thể nhìn ra được. Đúng rồi, còn có mỹ nữ trong bức tranh kia, ngươi nhất định không đoán ra là ai."

Ta lập tức cảm thấy hứng thú, vội vàng hỏi là ai?

Nữ nhân có thể khiến Lý Bạch nhớ mãi không quên kia chắc chắn không phải giàu thì sang, nói không chừng còn là tiên nữ trên trời.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Nói ra ngay cả ta cũng có phần hoài nghi, nữ nhân kia là Dương Quý Phi đấy."

Mấy người chúng ta hai mặt nhìn nhau, từ trên mặt mấy người đều có thể nhìn ra cảm giác nghi hoặc.

Quả nhiên bọn họ không tin lời Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt có chút bực bội: "Các ngươi làm vậy là có ý gì? Vì sao lại không tin?"

Lý Ma Tử cười nói: "Dương quý phi có quan hệ gì với Lý Bạch? Một người là thi tiên phóng đãng không bó buộc, một người là phi tử được Hoàng đế sủng ái, bọn họ một chút giao tình cũng không có a, Lý Bạch sao có thể thích lên Dương Quý Phi?"

Doãn Tân Nguyệt cuống lên, vội vàng kể cho chúng ta nghe chuyện về Lý Bạch và Dương quý phi.

Năm xưa Dương Ngọc Hoàn khuynh quốc khuynh thành, được Đường Huyền tông phong làm quý phi, mỗi ngày đều nuôi trong thâm cung. Ngay lúc này, Lý Bạch cũng nhận được triệu kiến của Đường Huyền Tông.

Dù sao Lý Bạch có danh tiếng quá lớn, Đường Huyền Tông thân là Hoàng đế cũng thích thơ của mình.

Lý Bạch ở trước mặt Đường Huyền Tông viết ra một bài thơ vẩy nước biển, khen Đường Huyền Tông là danh quân thiên cổ trong thơ! Dù sao thì ngàn mặc áo quần không thể vuốt mông ngựa được, Đường Huyền Tông lập tức vui vẻ như mặt rồng. Phong Lý Bạch làm Hàn Lâm học sĩ, mỗi ngày đều tự làm thơ theo mình.

Ngày thứ hai sau khi Lý Bạch ở hoàng cung, Đường Huyền Tông mang theo Dương Quý Phi một đường ngắm hoa, đi tới hồ nhỏ ngoài cung đình. Mắt thấy trăm hoa đua nở, liền để Nhạc sư Lý Quy hàng đi theo hát một khúc nhạc vui vẻ.

Bất quá Lý Quy Niên kia vừa hát hai câu châm ngôn cũ, liền bị Đường Huyền Tông quát lớn.

Đường Huyền Tông nói ta mang các mỹ nữ tới ngắm hoa mới, làm sao có thể nghe được những từ ngữ cũ? Nói nhanh cho ta một bài thơ mới.

Lý Quy Niên sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, chỉ có thể đi tìm Lý Bạch.

Nào biết lúc này Lý Bạch đang uống rượu cùng bạn bè trong tửu lâu, uống đến say mèm, đều nằm nhoài xuống dưới bàn.

Sắc mặt Lý Quy Niên nhất thời trắng bệch, bộ dạng như Lý Bạch sao có thể chối từ được? Nhưng viết không ra từ mới, đầu mọi người đều phải chuyển nhà.

Vì vậy, Lý Quy Niên chỉ có thể kéo theo Lý Bạch nửa say nửa tỉnh, đi tới tiểu hồ bên ngoài cung đình.

Đường Huyễn Tông không kiên nhẫn nổi nữa, thấy Lý Bạch uống đến say mèm, lúc này đột nhiên nổi giận, khiến người ta đánh thức Lý Bạch.

Đường Huyền Tông hỏi Lý Bạch, còn có thể làm từ mới không? Lý Bạch Hân Nhiên đồng ý, lúc này liền bài thơ giàu có.

Vân Tưởng áo hoa dung, xuân phong thổi qua lộ hoa đậm.

Nếu không phải đầu đội Ngọc Sơn đã từng gặp nhau dưới ánh trăng Dao Đài!

Dáng vẻ của Lý Bạch say rượu đương ca, phong lưu phóng khoáng, không ít cung nữ tùy tùng cả kinh, ngay cả ánh mắt Dương Quý

Phi nhìn Lý Bạch cũng có chút khác thường.

Hai vị này, một là đệ nhất mỹ nữ Đại Đường, một là thi nhân đệ nhất Đại Đường, đụng một khối, khó tránh khỏi làm tóe lửa.

Đường Huyền Tông đại hỉ, vội vàng để Lý Bạch viết tiếp bài thơ. Ai ngờ Lý Bạch lại cự tuyệt, lý do cự tuyệt là: "Thần quá mệt mỏi, không có sức mài mực! Hơn nữa lúc thần viết thơ còn có tật xấu, đó chính là thích cởi giày, nếu không thì không có tâm tình để viết."

Đường Thái Tông cười nói không sao, chỉ cần ngươi có thể viết, thế nào cũng được.

Lý Bạch lập tức gật đầu, để Dương Quốc chuyên tâm mài mực, cao lực sĩ tự cởi giày cho mình.

Dương Quốc trung là ca ca ruột của Dương Quý Phi, lực sĩ cao lớn lại là hoạn quan được Đường Huyền Tông sủng hạnh, mặc dù là vương công đại thần nhìn thấy bọn họ đều phải cúi đầu, một Lý Bạch nho nhỏ vậy mà để bọn họ mài mực cởi giày!

Dương Quốc trung và cao lực sĩ tuy cắn răng hầu hạ Lý Bạch, phục tùng không tha, nhưng trên thực tế trong lòng đã hận chết Lý Bạch, muốn cho Lý Bạch một trận.

Tâm tình Lý Bạch sung sướng, một hơi viết xuống mười bài Đường Thi, mỗi một bài mỗi thức đều rất lâu dài. Đường Huyền tông cũng không khỏi khiến Lý Bạch kinh ngạc, có thể viết ra Đường Thi trong trạng thái say rượu, không phải Thiên Nhân còn có thể là cái gì?

Dương Quý Phi lại sinh lòng ái mộ Lý Bạch, bởi vì nàng phát hiện tất cả những bài thơ đó đều khen mình xinh đẹp. Trong lòng nàng cũng rõ ràng, Lý Bạch có ý với mình.

Rượu ngon giai nhân, trăng sáng treo cao, nhân sinh tuyệt vời không gì hơn cái này.

Chẳng qua, người trong lòng lại nằm trong lòng Hoàng đế, Lý Bạch không khỏi cảm thấy phiền muộn trong lòng.

Tự nhiên, bí ẩn của hai người liền triển khai một cách mơ hồ...

Lang Hữu Tình thiếp cố ý, nhưng hai người lại nhất định không thể ở cùng một chỗ, thậm chí ngay cả gặp một bên cũng hết sức khó khăn.

Dù vậy, phi tần Dương Quý còn thường xuyên giật dây Đường Huyền Tông đưa nàng đi gặp Lý Bạch. Mỗi lần đi, Lý Bạch đều sẽ làm thơ cho Dương Quý Phi, ca tụng mỹ mạo của nàng.

Dương Quý Phi cũng vụng trộm tặng cho Lý Bạch vài thứ gì đó, ví dụ như khăn tay mình tự tay thêu, nghiên mực đặc biệt được chế tạo, còn có thể lặng lẽ hát bài thơ cho Lý Bạch Ma Mặc.

Bởi vì Dương Quý Phi ở trước mặt Đường Huyền tông rất nhiều lần tán dương Lý Bạch, vì lấy lòng mỹ nhân, Đường Huyền tông đối với Lý Bạch cũng càng thêm coi trọng.

Nhưng Dương Quốc trung và cao lực lại ghi hận Lý Bạch trong lòng, dù sao ngày ấy, một mình Ma Mặc rời giày, mất mặt, hai người liền nghĩ cách ly gián quan hệ giữa Đường Huyền Tông và Lý Bạch.

Bởi vì hai gian thần này gây khó dễ từ giữa, Lý Bạch dần dần thất sủng, Đường Huyền Tông cũng rất ít khi triệu kiến Lý Bạch nữa, để tránh khiến Đường Huyền Tông đa nghi, Dương Quý Phi càng không dám tùy ý nhìn Lý Bạch.

Lý Bạch và Dương Quý Phi, một quốc sĩ vô song, một giai nhân tuyệt đại, cũng chỉ có thể chịu đủ dày vò vì tương tư.

Về sau Lý Bạch thật sự không chịu nổi sự ước thúc của thâm cung, cho rằng mình tràn đầy khát vọng, lại trở thành công cụ giải trí của Hoàng đế, liền từ quan quy ẩn.

Mặc dù Lý Bạch đã rời khỏi hoàng cung nhưng yêu thương nàng ta đối với Dương Quý Phi lại chưa từng đứt đoạn.

Không bao lâu sau, bọn họ liền gây hỗn loạn cho An Sử, Đường Thái Tông bắt buộc phải chịu áp lực của văn võ đầy triều, đành phải ban Dương Quý Phi chết ở sườn dốc Mã Bí.

Dương Quý Phi chết đi, Lý Bạch cũng không còn là thi nhân tiêu sái như trước nữa! Cả ngày cả trà không nhớ cơm không nghĩ đến, chỉ uống rượu liên tục, thân thể gầy gò ốm yếu, nhìn Dương Quý Phi tặng cho mình một cái nghiên mực, lặng lẽ ngẩn người.

Vì biểu đạt tình yêu của mình đối với Dương Quý Phi, Lý Bạch thề cả đời sẽ không viết thêm một bài thơ nào nữa. Sau khi uống xong chén rượu cuối cùng, y liền nhảy nước tự sát, thi tiên đệ nhất thiên hạ đã ngã xuống từ đây.

Trước khi chết, trong tay Lý Bạch còn nắm nghiên mực Dương Quý Phi đưa tặng khiến vong linh của y không cam lòng. Ngày đêm nghĩ đến Dương Quý Phi, y tự nhiên phụ ở trên nghiên mực.

Hôm nay thời cơ chín muồi, vong linh Lý Bạch liền từ trong nghiên mực phóng xuất ra, bám vào trên người Tề lão bản, ý đồ tiếp tục duyên cũ.

Bất quá, vong linh của phi tần Dương Quý đã sớm biến mất trong lịch sử, hắn có thể nào tìm được người trong lòng tưởng niệm đêm đó?

Nghe xong chuyện xưa, tất cả mọi người đắm chìm ở trong tình yêu kinh thiên địa khiếp quỷ thần, mấy nữ hài càng cảm động rơi nước mắt.

Chương thứ ba trăm mốt, hiện đại Dương Quý Phi.

"Đúng là si tình nam tử, thật là hiếm có." Nữ hài tóc đỏ không khỏi cảm thán nói: "Biết rõ không có khả năng đi đến cùng mà còn nghĩa không từ chối được tình yêu."

"Đúng vậy a, nam nhân như vậy, bây giờ đã rất hiếm thấy rồi..."

"Nếu ta là Dương Quý Phi, chỉ định sẽ lén lút bỏ trốn với Lý Bạch."

"Đường Huyền Tông kia tính là cái gì, căn bản so với Lý Bạch căn bản không bằng, cuối cùng lại tự tay ban chết Dương Quý Phi, thật sự là cầm thú!"

Chúng nữ lòng đầy căm phẫn, hoặc cảm khái, hoặc bênh vực kẻ yếu, ngay cả Lý Ma Tử cũng tự xưng mình phải làm nam nhân hơn Đường Huyền Tông nhiều.

Mà ta thì lại trầm mặc không nói, nghĩ tới đối sách.

Nếu muốn siêu độ Lý Bạch, có hai phương pháp. Cách thứ nhất là đánh cho hắn hồn phi phách tán. Cách thứ hai, chính là hóa giải oán khí của hắn.

Theo tính cách của ta, chỉ định là chọn loại thứ hai.

Muốn hóa giải oán khí của Lý Bạch, thì sẽ viên mãn nguyện vọng của hắn, khiến hắn nhìn thấy người trong lòng mình tưởng niệm: Dương Quý Phi.

Giờ phút này bảo ta đi tìm Dương Quý Phi đến, căn bản không thực tế, cho nên càng nghĩ, chỉ có thể sai người hóa trang thành Dương Quý Phi thôi.

Thế là ta đi vào thư phòng, cầm bức tranh mỹ nữ mà Lý Bạch vẽ lên, quan sát tỉ mỉ trong tay.

Lý Ma Tử vội vàng chạy tới, hỏi xem ta làm gì đây?

Ta nói nói: "Tối hôm nay chúng ta còn phải diễn một vở kịch nữa!"

"Diễn thôi." Lý Ma Tử cười nói: "Dù sao chỗ này không thiếu nhất chính là diễn viên."

Ta thở dài: " vở kịch đêm nay lại khác, là màn kịch trọng đại, rất có thể còn diễn được..."

"Gi hí kịch giường?" Lý Ma Tử lập tức mở to mắt, vẻ mặt như có chủ đích: "Vậy không tệ, cũng để ta quan sát."

Ta trợn mắt liếc Lý Ma Tử một cái: "Quan sát cái rắm."

Nói xong, ta đi đến trước mặt mấy cô gái líu ríu nói chuyện vui vẻ.

Tề đại tẩu lập tức hỏi ta có biện pháp nào để khiến oán khí của Lý Bạch rời khỏi Tề lão bản?

Ta nói: "Ta nói Lý Bạch sở dĩ không chịu rời đi, chính là có một khúc mắc trong lòng chưa xong, chỉ cần tâm nguyện của hắn xong, hắn tất nhiên sẽ rời đi."

Tề đại tẩu nhức đầu, che trán nói: "Hắn muốn gặp Dương Quý Phi, chúng ta làm gì có cho hắn tìm Dương Quý Phi."

Ta nói: "Không nhất định phải thật sự là Dương Quý Phi, chỉ cần trên khuôn mặt có chỗ tương tự, thì có một chút tài năng, lừa gạt vong linh là được rồi. Dù sao thì không phải là Lý Bạch thật sự có ý nghĩa thật sự, chỉ là oán giận trong lòng Lý Bạch, thần trí không tỉnh táo, không khác gì mấy lão già ngốc, chỉ cần thần sắc giống là được."

"Vậy được rồi." Tề đại tẩu nói: "Chẳng phải tối hôm qua Doãn Tân Nguyệt biểu hiện rất tốt sao? Hôm nay chúng ta giả trang Doãn Tân Nguyệt thành Dương Quý Phi, chẳng phải xong việc thôi à?"

Ta ngay lập tức khoát tay: "Không được hay không, ta hoài nghi Lý Bạch kia muốn ngủ Dương Quý Phi, lỡ như ông chủ Tề nói gì đó thì sao?"

Ta vừa nói như vậy, mọi người lập tức quay mặt nhìn nhau.

Cuối cùng cô gái tóc đỏ nghi ngờ nói: "Không thể nào? Ta thấy Lý Bạch kia là một chính nhân quân tử, hẳn là sẽ không nghĩ đến loại chuyện xấu xa này a."

Ta cười khổ: "Ngươi hẳn là tiếp xúc không ít với nam nhân đi, tính ăn uống cũng tốt, mặc dù ngoài mặt vẫn chính trực nhưng trong lòng vẫn có ham muốn đối với người mình yêu."

Nữ nhân tóc dài lập tức gật đầu: "Ừm, ta giơ hai tay đồng ý."

"Hay là... để ta thử xem?" Tề đại tẩu nói: "Chúng ta là phu thê, ta không cần để ý chuyện này."

Ta mặc dù gật gật đầu: "Đây cũng là ý của ta."

"Chỉ là ta chưa từng học biểu diễn nha, lỡ như ta bại lộ thì sao? Đối phương có thể giết ta hay không."

Ta nói: "Chưa từng học qua biểu diễn, không phải là có mấy diễn viên chuyên nghiệp sắp thành công sao? Bảo các nàng dạy cho ngươi đi."

Chúng nữ lập tức gật đầu.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Nếu nghĩ không ra sơ suất, nhất định phải học từ phương diện cơm áo ở lại, dù sao ở Đường triều, trong cung nghi lễ phiền phức rất nhiều, ăn mặc ở, đi lại đều có một quy củ lớn, chỉ sợ thời gian một ngày không đủ a."

Ta nói rồi: "Vậy cũng chẳng còn cách nào, chỉ có thể tận lực với Tề đại tẩu..."

Tề đại tẩu gật đầu: "Yên tâm đi, ta sẽ cố gắng."

Doãn Tân Nguyệt dù sao cũng đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, ở phương diện này có thể nói là chuyên gia, ví dụ như bước đi phải bước từng bước nhỏ, nói chuyện phải nhẹ giọng khẽ nói, lúc ăn cơm cũng phải thật cẩn thận, không thể để hạt gạo lộ ra, càng không thể phát ra tiếng đũa.

Chỉ là hạng nhất này, đã giày vò Tề đại tẩu kiệt sức. Bất quá nhìn bộ dáng dần dần tiều tụy của ông chủ Tề, Tề đại tẩu cũng chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Sau đó Tề đại tẩu nắm chặt thời gian đọc thêm mấy bài thơ cổ, nhất là mấy câu thơ mà Lý Bạch viết cho Dương Quý Phi.

Tề đại tẩu là đại học sinh, nhưng mấy năm nay đã hoang vắng hết cả tri thức nên chỉ ôn tập một lần rồi không sai biệt lắm.

Giữa trưa, vô cùng đơn giản chỉ ăn một vài thứ, ngay cả nghỉ trưa cũng không để ý tới, liền tập trung khẩn trương trong lúc tập luyện.

Về phần mấy nữ hài tử kia, cũng đều không nhàn rỗi, trở về công ty chuẩn bị hoá phẩm, đến buổi chiều liền có một chai chai lớn đựng một chai chai hộp nhỏ.

Ta hỏi các nàng cần bao nhiêu thời gian để trang điểm thành mỹ nữ? Nữ hài tóc đỏ nói cho ta biết ít nhất dùng hết hai giờ.

Ta thấy Tề đại tẩu cũng học tập không sai biệt lắm, bèn bảo Tề đại tẩu dừng lại, để nữ tử tóc đỏ hóa trang cho Tề đại tẩu.

Trong đó, một cô bé là chuyên nghiệp hoá trang, phụ trách đại bộ phận việc hoá trang.

Tề đại tẩu là mặt trái xoan, khuôn mặt Dương Quý phi tròn xoe, ngũ quan cũng có khác biệt rất lớn. Ta thật sự lo lắng các nàng rốt cuộc có thể thành công hay không?

Mà ai có thể ngờ được, sau khi trang điểm chấm dứt, ta liền bị kỹ thuật hóa trang của các nàng triệt để thuyết phục.

Trước mặt có chỗ nào là Tề đại tẩu a, một chút cũng không nhìn ra, hoàn toàn là một Dương Ngọc Hoàn cao cao tại thượng, ung dung lộng lẫy.

Mặt trái xoan vốn có, lúc này nhìn thì mượt mà hơn rất nhiều, cũng không biết dùng kỹ thuật gì chế tạo. Con mắt cũng đeo mỹ đồng, cái mũi vểnh lên, môi hồng răng trắng, tóc cuộn lên, mặc hoa phục Đại Đường.

Quả thực Tề đại tẩu dung tục khác biệt một trời một vực với lúc

trước.

Cái này thật đúng là làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, bây giờ kỹ thuật trang điểm, đều đã trâu bò như vậy sao?

Lại nhìn Lý Ma Tử kia, hắn đã sớm trợn mắt há hốc mồm từ lâu rồi, nước miếng chảy ròng ròng, nếu không phải ta nhắc nhở, phỏng chừng máu mũi hắn cũng phun ra rồi.

Tề đại tẩu yêu kiều nhìn ta: "Hoàng thượng, thần thiếp làm không được."

Thân thể nhỏ nhắn thẹn thùng đáng yêu kia, quả thật là giày vò dục tiên dục tử mà.

Doãn Tân Nguyệt hung hăng ngắt véo ta một cái, lúc này ta mới phản ứng lại, bật cười khanh khách: "Các ngươi thật lợi hại, ngay cả chuyện này cũng có thể làm được."

Cô gái tóc đỏ vẻ mặt kiêu ngạo: "Đương nhiên, nếu ngươi nguyện ý, ta đem ngươi ngược lại thành Triệu Phi Yến cũng không thành vấn đề."

Lý Ma Tử bật cười khanh khách: "Ngay bây giờ kỹ thuật hóa trang đều có thể khiến người ta biến tính ư?"

Ta không hài lòng với thành quả của công việc của các nàng, cảm thấy đêm nay hẳn là sẽ không để sót thứ gì.

Bây giờ đã là chạng vạng tối, phương pháp của chúng ta hôm qua đã được Tề lão bản cho ăn, sau khi ăn xong, Tề lão bản lại tiếp tục ngủ.

Lại nhìn thi ban trên cổ ông chủ Tề, muối biển đã biến mất rất nhiều, vẻ mặt cũng hòa hoãn hơn rất nhiều.

Như vậy xem ra, trước đó thân thể lão bản Tề hư nhược, bộ dáng hấp hối, hẳn là bởi vì quá lâu không ăn gì.

Sau đó là đợi rất lâu rồi. Tề đại tẩu, bây giờ hẳn nên gọi là Dương Quý Phi, ngồi nghiêm chỉnh, tay nâng một quyển sách cổ nhẹ giọng ngâm nga. Thật sự là vô cùng hâm mộ, ngay cả ta cũng không tự chủ được mà bị cái tên Phạm Nhi này mê hoặc, tiềm thức thật sự đã xem nàng là Dương Quý Phi.

Những người còn lại của chúng ta thì đều trốn ở trong phòng bếp, lẳng lặng quan sát tất cả.

Đợi hết điểm hôm qua, lại nhìn thấy thân thể ông chủ Tề thẳng tắp từ trên giường ngồi dậy, đầu tiên là mê man nhìn thoáng qua bốn phía, ngay sau đó liền đi về phía phòng tắm.

Lúc đi ngang qua bên cạnh Tề đại tẩu, lão bản bỗng nhiên ồ lên một tiếng, khó hiểu nhìn nàng một cái.

Nhưng hắn cũng chỉ kinh ngạc trong chốc lát mà thôi, cũng không có dừng lại lâu, tiếp tục đi vào phòng tắm, tắm rửa thay quần áo, cách ăn mặc của mình.

Tề đại tẩu nhìn trộm ta, ta biết là nàng đang cầu cứu ta, vậy mà tên này lại không nhận ra "Dương quý phi"!

Chương thứ ba trăm mốt ngàn năm một Lý Bạch.

Ta lập tức gửi một lá thư cho Tề đại tẩu: "Hiện giờ huynh ấy cũng không tỉnh táo lắm, lát nữa đợi huynh ấy vẽ tranh, nên khôi phục chút thần trí, nhận ra ngươi, ngươi cứ yên lặng chờ đợi là được..."

Tề đại tẩu đành phải tiếp tục chờ đợi, nhưng nhìn biểu cảm của nàng, rõ ràng có chút đứng ngồi không yên.

Ông chủ Tề tắm rửa xong, một lần nữa đi vào thư phòng, phun một giọt máu mũi nhọn lên giấy tuyên.

Hôm nay tim lại đỏ như máu, màu sắc càng thêm nông cạn, cũng không tính là máu.

Ông chủ Tề bắt đầu mài mực, vẽ tranh.

Cứ như vậy, hắn vẽ liên tiếp bốn năm bức tranh mỹ nữ nhưng vẫn không phát hiện Tề đại tẩu tồn tại. Điều này cũng làm cho ta cảm thấy đường đột, thầm nghĩ chẳng lẽ Tề đại tẩu không giống như mỹ nữ trong tranh?

Không còn cách nào khác, chỉ có thể để Tề đại tẩu "Tự chui đầu vào lưới" thôi.

Ta lập tức đi thi đấu với Tề đại tẩu, để nàng chấp hành kế hoạch thứ hai.

Tề đại tẩu gật đầu với ta, đứng dậy, từng bước một đi về thư phòng, đồng thời trong miệng nhẹ giọng ngâm nga bài 'Thanh Bình': Vân Tưởng xiêm y nhan sắc, gió xuân phất phơn tẩu lộ hoa đậm. Nếu không có đám Ngọc Sơn gặp nhau, từng hướng Dao Đài Nguyệt phía dưới gặp gỡ. Một cành hồng diễm lộ ra mùi thơm, Vân Vũ Vu Sơn không có kết quả tốt. Mượn hỏi ai trong Hán Cung được như vậy, có vẻ như là Yến Hi háo hức. Tên là Hoa Khuynh Quốc lưỡng lững Tiếu, tướng quân mỉm cười..."

Người đứng đầu chính là lần đầu tiên hai người gặp mặt, là Lý

Bạch viết cho Dương Quý Phi.

Hình thái cử chỉ của Tề đại tẩu cao quý, tiếng nói nhẹ nhàng ngọt ngào, không ngờ quả thật có một cỗ quý phi Phạm nhi, trực tiếp để ta trợn tròn mắt.

Nghe thấy có người ngâm xướng bài thơ của mình, ông chủ Tề cũng sửng sốt một chút, ánh mắt hồ nghi ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Tề đại tẩu cười với hắn: "Quan nhân, ngài nhớ kỹ nô tỳ không?"

Ông chủ Tề lập tức trợn mắt há hốc mồm, kích động đến mức toàn thân run rẩy, bút tích trong tay rơi xuống đất, hai mắt cuồng nhiệt nhìn Tề bà tẩu, vui mừng đến sắp rơi lệ.

Bất quá hắn vẫn giữ chặt chính mình, thoáng sửa sang lại trang phục một chút, liền nhẹ giọng ngâm lên: "Mỹ nhân vén rèm ngọc, ngồi nhăn mày ngài. Nhưng thấy nước mắt thấm ướt, không biết lòng hận ai...Quý phi, là ngươi sao?"

Tề đại tẩu lập tức gật đầu: "Là ta mà."

Lý Bạch kích động đi tới: "Không ngờ khi còn sống lại có thể gặp mặt quý phi một lần. Lý Bạch có chết cũng không hối tiếc."

"Cứ gọi ta là Ngọc Hoàn là được rồi." Tề đại tẩu cười nói.

Ông chủ Tề lập tức gật đầu: "Ngọc Hoàn, ngươi có biết ta nhớ ngươi tới mức nào không? Cho dù làm thẻ tre Nam Sơn cũng không viết ra nổi, ai."

"Ta hiểu rồi." Tề đại tẩu nói: "Chẳng lẽ ta không làm vậy? Sau khi ngươi bỏ đi, mỗi ngày ta đều nhận đủ sự dằn vặt trong nhung nhớ, gần như phát điên, hu hu hu, hu hu hu..."

Lý Bạch lập tức tiến lên an ủi Tề đại tẩu, trong lúc nhất thời hai người bắt đầu kể lể tâm địa với nhau, nước mắt rơi như mưa, tựa như hai tình nhân nhỏ bị cưỡng ép mở ra, cuối cùng gặp nhau.

Chỉ là hai người cách biệt nhau thời gian có chút dài mà thôi, phải đến mấy ngàn năm.

Thấy tất cả hai người đều tiến vào quỹ đạo, ta cũng có thể chậm rãi thở ra, mắt thấy Tề đại tẩu tựa hồ đã hoàn toàn tiến vào trạng thái, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Sau khi hiểu được điều này, ta liền để cho Lý mặt rỗ nhìn chằm chằm vào, mà ta thì mờ mịt ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, mơ mơ màng màng liền bị Lý Ma Tử gọi tỉnh lại, trong lúc mơ hồ nghe Lý Ma Tử ngạc nhiên nói mình làm, hai người thật sự làm rồi.

Ta không để ý đến loại ham mê nhìn trộm nhàm chán của Lý Ma Tử, nên nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, ta liền bị một trận thanh âm la to làm cho bừng tỉnh, lập tức mở mắt ra, phát hiện Tề lão bản như quỷ mị đứng ở cửa phòng bếp, phẫn nộ trừng mắt mắng to chúng ta.

Tề lão bản lần này thật sự đã thức tỉnh, bất quá hắn tựa hồ đối với chuyện phát sinh lúc trước không nhớ rõ.

Ta mỉm cười: "Ông chủ Tề, cuối cùng ngài cũng tỉnh rồi."

Ông chủ Tề cảnh giác liền né ra: "Mới sáng sớm các ngươi ở nhà ta làm gì? Có phải muốn trộm đồ cổ của ta không?"

Mấy cô gái ngủ say sau lưng ta cũng bị tiếng hét của ông chủ Tề làm cho tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhìn ông chủ Tề, tức giận nói: "Sao ngươi lại không có lương tâm vậy chứ? Chúng ta cứu ngươi một mạng, ngươi lại đối xử với chúng ta như vậy?"

Một câu nói khiến ông chủ Tề giật mình, ù ù cạc cạc hỏi có ý tứ gì.

Tề lão bản nhìn mấy nữ hài, vẻ tham lam rất rõ ràng, hận không thể đem mấy hài tử nuốt sống. Bất quá lão vẫn khống chế chính mình: "Mấy vị lão bản Trương gia này là ai, sao ta chưa từng thấy? Ngươi tốt nhất nên nói rõ ràng chuyện này cho ta, nếu không đừng trách ta lòng dạ độc ác, đưa tin cảnh báo."

"Báo cái gì mà ngươi." Tề đại tẩu ngáp cả ngày từ trong phòng ngủ đi ra. Giờ phút này bà ấy đã thay một bộ đồ ngủ đơn giản, tuy nhiên trang điểm trên mặt vẫn còn, kết hợp cổ kim, nhìn qua thì càng gợi cảm đến cực điểm.

Ông chủ Tề vội vàng tiến tới nịnh nọt: "Vợ yêu, nàng tỉnh rồi à. Đau bụng không?"

Tề đại tẩu giận dữ, bất đắc dĩ thở dài, ôm lấy eo ông chủ, nước mắt tuôn rơi: "Ài! Cô à, ta vẫn thích cô bây giờ."

"Cái gì mà bây giờ ta?" Tề lão bản kinh ngạc, dáng vẻ rất buồn cười.

Vì vậy Tề đại tẩu bèn nói cho hắn biết chuyện ông chủ Tề bị trúng tà. Tề lão bản nghe xong phản ứng lại không tin, tin chắc nghiên mực kia không sai, ngược lại còn cẩn thận từng li từng tí cất vào trong ngực, sợ Tề đại tẩu ném nghiên mực đi.

Cuối cùng Tề đại tẩu bắt buộc ông chủ đưa nghiên mực cho ta, nếu không sẽ ly hôn ông chủ Tề.

Ông chủ Tề thật sự bất đắc dĩ, chỉ có thể ngoan ngoãn truyền nghiên mực cho ta.

Chẳng qua ông chủ Tề là một thương nhân khôn khéo có chút quá phận, không chịu ăn chút nào, thu phí tổn vào tay ta.

Cuộc sống của ông chủ Tề thì bình tĩnh lại, thông qua chuyện lần này càng củng cố quan hệ vợ chồng.

Câu đầu tiên Tề đại tẩu được ông chủ tỉnh lại khiến Tề đại tẩu cảm động đến. Ông chủ Tề thiếu chút nữa đã vểnh lên, trong lòng vẫn còn vướng bận an nguy của Tề đại tẩu, bất cứ cô gái nào bị xúc động chứ?

Hơn nữa sau khi Lý Bạch với "Thơ tình họa ý phong lưu", Tề đại tẩu cảm giác mình vẫn ưa thích loại hình dạng như ông chủ Tề, chân thực Tề ông chủ có tài, không giống Lý Bạch, ôm đầy bụng trả thù, cả ngày lo nghĩ vì quốc gia, nhưng đến bụng mình cũng không đủ no.

Tình yêu phụ nữ tại xa luân lịch sử hiển lộ nhu nhược như vậy, không chịu nổi một kích.

Nhưng Lý Bạch lại thật sự vì ánh mắt vừa thấy đồng tình kia, đợi Dương Quý Phi ngàn năm, vạn năm.

Ngươi nói hắn ngốc cũng được, si cũng được.

Hắn chính là Lý Bạch, độc nhất vô nhị Lý Bạch.

Chương thứ ba trăm rưỡi, khách Trương gia tới thăm.

Ta tạm thời không có ý định bán nghiên mực kia, bởi vì ta còn muốn cam đoan vong linh trong nghiên mực thực sự đã bị ta đưa đi, đây không chỉ là vì khách hàng, mà còn là phụ trách danh dự của ta.

Nhưng khiến ta trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, lúc trở lại chỗ ở, liền ngạc nhiên phát hiện ngay cửa ra vào có một người quen đang ngồi xổm.

Đó không phải là Đại Kim Nha của Giang Bắc Trương gia là ai?

Chết tiệt, Đại Kim Nha làm sao lại tới nữa? Chẳng lẽ lại muốn hại ta? Ta giận tím mặt, lần trước bị Trương gia Giang Bắc lợi dụng, ta tức còn chưa hết, quy tôn này lại còn dám tới.

Lý Ma Tử càng giận không kềm được, nghiến răng nghiến lợi xông lên, một phát túm được cổ áo răng Đại Kim, đôi mắt trợn tròn, nhìn chòng chọc vào hắn: "Tên khốn kiếp, ngươi lại còn có mặt mũi trở về."

Đại Kim Nha lập tức nhắm mắt lại, bộ dáng đúng là không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Nếu như đánh ta có thể hả giận, ngươi cứ đánh..."

Lời còn chưa dứt, Lý Ma Tử một quyền hung hăng đập tới, cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng ta không dám đánh ngươi sao?"

Đại Kim Nha bị đánh đến nỗi liên tục kêu thảm thiết, bụm lấy mặt sưng đỏ kỳ quái kêu liên tục: "Mẹ kiếp, đúng là đánh thật mà, má của ta."

Ta giơ ngón tay cái lên: "Đánh hay lắm."

Đại Kim Nha nhìn ta bất đắc dĩ cười khổ: "Tiểu thiếu gia, sao ngươi cũng làm ầm ĩ theo ta? Ta còn tưởng rằng ngươi có thể chú ý đại cục, không câu nệ tiểu tiết chứ. Trương gia Giang Bắc chúng ta chỉ làm như vậy, mới có thể giữ được dư mạch, không đến mức bị Long Tuyền sơn trang đánh tan từng cái một."

Ta trợn mắt nhìn Đại Kim Nha: "Cút mẹ nhà ngươi đi, ông đây cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi."

Nói xong, hắn không thèm để ý tới Đại Kim Nha nữa mà trực tiếp đi vào tiệm đồ.

Đại Kim Nha cũng rảo bước đuổi theo sau.

Kỳ thật sau này ngẫm lại, ta vẫn có thể lý giải hành vi của Giang Bắc Trương gia, thậm chí thiết lập thân phận để suy nghĩ, nếu như ta là gia chủ Giang Bắc Trương gia, chỉ sợ cũng sẽ không chút do dự lựa chọn làm như vậy.

Đây là hy sinh nhỏ nhất, tối đa hóa lợi ích.

Nam nhân tốt giúp gia nhập trận doanh của chúng ta, mạnh mẽ chấn nhiếp Long Tuyền sơn trang, nếu không dựa vào quan hệ của chúng ta và Long Tuyền sơn trang, tránh được là sẽ phát sinh một trận ác chiến.

Đến lúc đó không nói toàn quân Giang Bắc bị diệt sạch, ít nhất dư mạch sẽ bị chém đứt mấy sợi, truyền thừa gần ngàn năm nay cứ như vậy bị đứt đoạn, đừng nói là Trương gia Giang Bắc, cho dù là ta cũng đau lòng! Huống chi ta đắc tội với Long Tuyền sơn trang tương đối sâu sắc, rất có thể cũng bị liệt trong danh sách đồ sát.

Mà kế hoạch do Trương gia Giang Bắc sắp xếp này, không những hung hăng tát Long Tuyền sơn trang một cái, thậm chí còn khiến nam nhân chăn nuôi gia nhập chiến cuộc, chấn nhiếp Long Tuyền sơn trang, điều này tự nhiên khiến ta hưng phấn.

Chỉ là bị người lợi dụng thôi, trong lòng ta có chút tức tối, không có ác khí nào làm được như vậy sao?

Cho dù Đại Kim Nha khổ sở giải thích với ta, nhưng ngoài mặt ta vẫn ra vẻ cao lãnh, không để ý tới, cuối cùng khiến cho Đại Kim Nha cũng không thể làm gì được.

"Được rồi, ngươi đừng nói nữa." Ta bị Đại Kim Nha làm phiền không chịu nổi, cản hắn lại: "Ngươi cứ nói với ta, ngươi đến chỗ ta rốt cuộc có mục đích gì!"

Lúc này Đại Kim Nha liền nói: "Trương gia Giang Bắc ta không có hèn hạ như ngươi nghĩ, biết chuyện lần trước có lỗi với các ngươi, cho nên đặc biệt đến để ta nhận lỗi với các ngươi."

"Chậc chậc." Lý Ma Tử châm chọc nói: "Liền mang theo một cái miệng tới xin lỗi a."

"Đương nhiên không phải." Đại Kim Nha vội vàng nói: "Ta đây còn mang theo một phần quà phong phú."

Ta và Lý Ma Tử từ trên xuống dưới đánh giá Đại Kim Nha, cũng không thấy trên người Đại Kim Nha có chỗ nào có thể giả thành "Đại lễ", không khỏi chất vấn Đại Kim Nha lại là đang hãm hại chúng ta.

Đại Kim Nha vội vàng giải thích: "Các ngươi hiểu lầm rồi, trong lòng chúng ta rõ ràng hai vị đều là người của Thượng Phong, cho các ngươi tiền các ngươi cũng sẽ không thu, hơn nữa cho dù có bao nhiêu thì kiếm bấy nhiêu? Còn xa mới kiếm được nhiều hơn."

"Sao ngươi biết ta không nhận?" Ta lạnh lùng nói: "Có tiền lấy tiền, không có tiền thì cút đi."

Đại Kim Nha cười xấu hổ, đại khái không nghĩ tới ta cũng theo Lý Ma Tử học hậu nhan vô sỉ nhỉ?

"Lần này ta tới chính là để đưa tiền cho các ngươi. Chiếc nghiên mực kia, bọn ta thu, hơn nữa còn mua với giá gấp năm lần giá thị trường. Mặt khác ta còn mang đến một vụ làm ăn khác, ngươi không những có được tiền thuê của đối phương, mà bọn ta cũng sẽ cho các ngươi một số tiền thưởng lớn, cái này coi như là bọn ta có tình có nghĩa."

Ta trợn mắt nhìn Đại Kim Nha: "Các ngươi sẽ tốt như vậy sao? Không đi, ai biết là có phải bẫy hay không."

Đại Kim Nha lập tức cảm thấy bất đắc dĩ: "Này, tiểu thiếu gia, lần này ta cam đoan với ngươi, chắc chắn sẽ tặng không phúc lợi cho ngươi! Chuyện lần trước chúng ta có thẹn với lòng, cho nên kính xin ngươi nhận lấy phần lễ hậu này."

Ta nhìn Lý Ma Tử một chút ý kiến của Lý Ma Tử. Nói thật, ta cũng hơi động tâm rồi đấy, dù sao cũng đã mấy tháng nay chưa khai trương, trong tay thật đúng là có chút căng thẳng.

Tay Lý Ma Tử còn chặt hơn cả ta, sau khi suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng chỉ có thể tuyển một cách thỏa mãn: "Thế này đi, ngươi trước chứng minh thành ý của mình rồi mua nghiên mực đi. Chúng ta thấy thành ý của ngươi rồi sẽ thương lượng tới việc không đi nhận nhiệm vụ này của ngươi."

Đại Kim Nha hơi do dự, cuối cùng vẫn cắn răng gật đầu nói: "Được rồi, tiểu thiếu gia, ngài cho giá đi."

"Các ngươi nói là cao hơn giá thị trường năm lần. Theo giá thị trường, gần như được năm mươi vạn, lời gấp năm lần là hai trăm năm mươi vạn. Như vậy, ta bán cho ngươi một cái nhân mặt mũi, hai trăm vạn là được rồi."

Tuy giá này cao thái quá, nhưng miệng Đại Kim Nha cũng không nói gì với chúng ta, chỉ gật gật đầu, viết phạt cho gia tộc bên kia, một phút sau đã trả xong tiền.

Đại Kim Nha hỏi bọn ta đã lấy được tiền, khi nào thì khởi hành lên đường? Ta cười nói ta đã đồng ý với ngươi rồi sao? Vừa mới nhận một đơn nhiệm vụ xong, ta đang chuẩn bị đi nghỉ.

Đại Kim Nha lập tức sắp khóc: "Đừng xen vào a tiểu thiếu gia, nếu ngươi không nhận nhiệm vụ, khi trở về ta sẽ bị gia pháp xử trí, tiền đã cho ngươi..."

"Ta nói rồi, ta mệt rồi, ngươi đi trước đi." Ta đóng cửa tiệm lại, liền chuẩn bị đi ngủ.

Đại Kim Nha mặt dày mày dạn ngăn ở cửa ra vào: "Tiểu thiếu gia, không phải ngươi đẩy ta vào hố lửa hay sao?"

"Ha ha, ở trước mặt ta, tốt nhất là các ngươi đừng có giở trò! Muốn ta nhận nhiệm vụ cũng được, nhưng phải nói cho ta biết, chuyện này có phải là có bẫy hay không, đừng nói xấu." Ánh mắt ta lấp lánh nhìn Đại Kim Nha nói.

"Nhưng thật sự không có hố, kêu ta thế nào cũng được."

"Không có lừa ngươi thì ngươi cũng phải tạo ra một cái hố, nếu không ta tuyệt đối sẽ không đi." Ta lạnh lùng nói: "Ta cho ngươi thời gian ba khắc, sau ba giây cho dù ngươi nói cho ta biết cũng vô ích."

Sau đó, ta bắt đầu đếm ngược: "Tam, Nhị..."

"Ài, đừng có đếm, đừng có đếm, ta đau cả đầu, để ta nghĩ lại... Được rồi, ta nói này, ta nói không được sao? Thực sự là phục chết các ngươi rồi." Đại Kim nha đầu đầy mồ hôi hột, nhảy nhót liên tục, cuối cùng dứt khoát co quắp ngã ở ngoài cửa.

Ta mỉm cười mở cửa: "Thế này còn tạm được, nói đi."

"Ôi! Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là chuyện này liên quan đến gia gia ngươi, Trương gia Giang Bắc chúng ta không tiện nhúng tay vào." Đại Kim Nha bất đắc dĩ nói.

"Cái gì?" Ta giật nảy mình: "Gia gia của cháu, chuyện này liên lụy đến gia gia của cháu? Ông mau nói cho cháu biết cụ thể đi."

Đại Kim Nha gật gật đầu.

Thì ra, lần này Kim chủ xảy ra chuyện là khách cũ của Trương gia Giang Bắc.

Năm đó thời điểm gia gia thuộc về Giang Bắc Trương gia, là ông phụ trách một đấu một xử lý vị khách nhân này.

Nhưng sau đó ông nội và Trương gia ở Giang Bắc đã quyết liệt, Giang Bắc Trương gia rất bất nhân nghĩa đem vị khách hàng này đoạt từ trong tay gia gia.

Năm đó khi cướp đi khách hàng, gia gia đã cảnh cáo Trương gia. Nhà này âm vật lệ khí rất nặng, ngay cả ông cũng không có bản lãnh thu phục, chỉ tạm thời phong ấn luồng lệ khí này mà thôi. Không đến mười lăm năm, âm vật kia khẳng định còn có thể bộc phát, trừ ông ta, căn bản không có người phong ấn, hy vọng Giang Bắc Trương gia cẩn thận cân nhắc.

Mà lúc ấy Trương gia ở Giang Bắc bị lợi ích ảnh hưởng, căn bản là không để ý những lời này, cho rằng gia gia đang cố lộng huyền hư.

Không nghĩ tới sau mười lăm năm, âm vật kia quả thật đã bộc phát, liên tiếp đả thương bốn vị cao thủ Trương gia Giang Bắc, hại Trương gia tổn thất thảm trọng!

Vốn Trương gia chuẩn bị buông tay mặc kệ, nhưng gia đình kia quyền cao chức trọng, nếu cứ như vậy mặc kệ, sợ là sẽ vô cùng phiền toái.

Thật sự là hết cách, Trương gia ở Giang Bắc chỉ có thể tới tìm ta, Giải Linh còn phải buộc chuông người, năm đó gia gia ta có thể phong ấn món Âm vật kia, chắc chắn là bởi vì bản lĩnh tổ truyền, nói không chừng ta cũng biết bổn sự tổ truyền kia, lúc này mới để cho ta thử vận may.

Chương thứ ba trăm mười sáu, giữ bí mật hợp đồng...

Ta nghe xong tức giận nhảy dựng lên, nếu như không phải vì nể tình tiền, ta đã sớm một đao làm cho Đại Kim Nha đau chết rồi.

Cái này con mẹ nó cũng coi như tạ lễ? Rõ ràng là bảo ta đi quét sấm, quét sạch đều vui mừng, quét không được trực tiếp bị nổ chết!

Ta nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Đại Kim Nha, Đại Kim Nha cũng bị ta làm cho chột dạ: "Ngươi đừng tức giận, nghe ta nói xong, lần này Trương gia chúng ta sẽ âm thầm bảo hộ ngươi, tuyệt đối sẽ không để cho ngươi có bất kỳ sơ xuất nào. Hơn nữa càng quan trọng hơn là, chúng ta cảm thấy nếu như ngươi đi, ông nội ngươi không thể tay áo mặc kệ, đến lúc đó lão nhân gia người vừa ra tay, nhẹ nhàng đem âm vật giải quyết..."

Cái miệng lưỡi trơn tru này thật ra rất biết nói, nói ra khiến ta tức giận không nổi, dở khóc dở cười trừng mắt nhìn Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha khẩn trương nhìn ta: "Tiểu thiếu gia, hứa hẹn của ta ngươi cứ việc yên tâm, ta nói ngươi lần này sẽ không có vấn đề, mà tuyệt đối sẽ không có vấn đề. Thế nào? Việc này không nên chậm, chúng ta mau lên đường đi, đến trễ một giây đồng hồ, đều có thể chết thêm một tính mạng vô tội."

"Không đi." Lý Ma Tử không chút do dự cự tuyệt: "Chúng ta sẽ không tranh thủ từng giây đi chịu chết đâu."

Sắc mặt Đại Kim Nha như muốn khóc: "Đừng như thế chứ huynh đệ, nếu các ngươi không đi, ta thật sự không có cách nào báo cáo kết quả với gia chủ đâu."

Vẻ mặt của ta nghiêm túc nhìn Đại Kim Nha: "Đại Kim Nha, ta hỏi ngươi, nếu ta đi, có thể sẽ gặp được gia gia ta sao?"

Đại Kim Nha lập tức gật gật đầu: "Ta không thể hứa hết trăm phần trăm với ngươi, nhưng ta vẫn có tám mươi phần trăm nắm chắc.

Hơn nữa tuy lão nhân gia người đã về cõi tiên, nhưng hắn lại âm sai nhiều lắm, ta nghĩ ngươi so với ta càng rõ ràng hơn a?"

Ta chụp lấy cổ áo Đại Kim Nha, hung tợn trừng mắt nhìn hắn ta: "Ta cảnh cáo ngươi, nếu để ta biết được ngươi đang gạt ta, ta sẽ dùng hơn mười loại âm vật, chậm rãi dần vặt ngươi. Ta không phải đang nói đùa."

Đại Kim Nha lập tức gật đầu, để ta cứ yên tâm.

Ta đây mới nhận lời, nói về nhiệm vụ lần này, ta đi.

Lý Ma Tử bất đắc dĩ thở dài: "Tiểu ca Trương gia, người sống hà tất phải nhớ đến người chết? Chỉ vì muốn gặp mặt mà mạo hiểm lớn như vậy, căn bản không đáng."

Ta vỗ vỗ bả vai Lý Ma Tử không nói chuyện.

Trong lòng ta nghĩ cái gì, hắn không hiểu. Ta thật sự quá nhớ gia gia, ta có quá nhiều nghi vấn, muốn ở trước mặt gia gia hỏi rõ ràng. Ông nội rốt cuộc là bị ai hại chết? Thù không báo, cả đời ta sẽ như nghẹn ở cổ họng.

Thế là Đại Kim Nha lập tức kể lại tin tức của Kim Chủ cho ta nghe.

Cái tên Kim Chủ này là thành viên lớn nhất của gia tộc, tài sản trong tay hắn không dưới một trăm triệu, quan trọng hơn là hắn còn là đại biểu một người, đây mới là nguyên nhân vì sao Trương gia Giang Bắc không muốn đắc tội.

Bởi vì quyền cao chức trọng cho nên nhất cử nhất động của hắn đều được quan tâm. Chúng ta nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, còn phải len lén hành động, ngàn vạn lần không thể để lộ phong thanh.

Thậm chí trước khi chúng ta đàm phán với nhau, Đại Kim Nha cũng không thể tiết lộ tình huống cụ thể cho chúng ta. Hắn dồn ép Đại Kim Nha còn có thể khóc nhè, bảo chúng ta đừng ép hắn, hắn cũng là người làm công cho người ta.

Không có biện pháp, mặc dù điều kiện tương đối hà khắc, hơn nữa ta cũng không muốn giao thiệp với làm quan. Nhưng thế đạo đáng giận này không phải là ta muốn thế nào cũng được, cuối cùng cũng chỉ có thể kiên trì đáp ứng...

Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức lái xe đi, thậm chí ngay cả địa chỉ Đại Kim Nha cũng không nói cho chúng ta biết, chỉ còn là địa đồ sống, trên đường chỉ đường cho chúng ta.

Dọc theo đường đi ta đều không tập trung, luôn nghĩ tới chuyện của gia gia, cũng không biết hiện giờ gia gia thế nào rồi?

Đại khái chừng hai ngày hai đêm, cuối cùng chúng ta cũng tới mục tiêu: An Huy Ô Giang.

Ô Giang nơi này ta biết, trận chiến năm đó Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ hạ lưu, rút kiếm tự vẫn, đó là nơi đây.

Chẳng qua Ô Giang sớm đã cảnh còn người mất, sông lớn năm đó hiện tại cũng đã khô kiệt rất nhiều, ô nhiễm nghiêm trọng, không còn nửa điểm khí tức lịch sử, chỉ có hương vị thối hoắc, quả thực khiến người ta không tự chủ được mà sinh lòng chán ghét.

Đại Kim Nha đã sớm liên hệ xong với người nhà của Kim Chủ. Người nhà của Kim Chủ bảo chúng ta chờ ở một nhà tên là "Băng cát" nhất phẩm.

Ta nghĩ là có chút thất vọng, cổ nhân vân: Khách từ phương xa tới, quên cả trời đất. Nhưng người nhà này bảo chúng ta ngoan ngoãn chờ đợi, hiển nhiên là khinh thường người ta.

Đại Kim cười xấu hổ nói, người có tiền đều như vậy, đừng chấp nhặt với bọn họ.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tiếp xúc với người muôn hình muôn vẻ, ta cũng lười câu nệ nhỏ tiết, cũng không nói thêm cái gì, tùy hắn đi thôi! Dù sao mục đích chủ yếu lần này ta tới là gặp gia gia ta.

Ài, cũng không biết lão nhân gia ông ta có xuất hiện hay không.

Chúng ta đi tới xe ốc "Băng tư nhất phẩm", ngay cả gian phòng đơn cũng là chúng ta hiện ra. Điều này càng khiến Lý mặt rỗ phẫn nộ hơn, đập rơi chén xong là muốn đánh đường về phủ.

Đại Kim Nha sợ hãi, vội vàng an ủi Lý mặt rỗ, ngàn vạn lần không nên gây chuyện thị phi. quyền thế người ta quá lớn, chúng ta chịu chút thiệt thòi đi! Hơn nữa chúng ta cũng không uổng công chịu thiệt thòi, đến lúc kết tội thì hung hăng làm thịt hắn.

Lý Ma Tử đành phải dồn hết hơi giận lên tiền, răng cắn kẽo kẹt, mắng chửi tên cháu trai kia tốt nhất đừng tự mình bắt lấy, nếu không chắc chắn sẽ làm thịt hắn.

Đợi đại khái chừng mười mấy phút, người nhà của Kim Chủ kia cuối cùng cũng đã khoan thai đến chậm, là một người trung niên cách trang phục, mang theo một bộ nhãn quang, áo bào lá bài, đeo một cái bướu, xem ra là người làm ăn thành công.

Đối phương nhìn chúng ta một cái, lúc này nhíu mày, ta đoán hắn nhìn chúng ta quá trẻ, đối với chúng ta làm việc có chút không yên lòng chứ?

Có điều dù sao cũng trải qua nhiều chuyện, cho nên hắn vẫn rất lễ phép, mỉm cười nho nhã với chúng ta: "Thật có lỗi, đã để chư vị đợi lâu, thật sự là công vụ bề bộn không thoát thân được, sáng sớm mở hội."

Đại Kim Nha lập tức nịnh nọt đi tới nói: "Không gấp không quan tâm, Tần lão bản trăm công ngàn việc, thời gian quý giá vô cùng, không giống như chúng ta một người rảnh rỗi, đừng nói chờ mười phút, chờ mười mấy ngày cũng không thành vấn đề."

Lý Ma Tử tức giận đến méo miệng, có lẽ không nghĩ tới Đại Kim Nha lại không có cốt khí như vậy?

Tần lão bản khẽ gật đầu, sau đó ngồi xuống.

Đại Kim Nha lập tức nhiệt tình nói: "Ta đến giới thiệu cho Tần lão bản, vị tiểu ca này là người nổi bật trong thế hệ trẻ của Trương gia chúng ta, năng lực phi phàm, so với rất nhiều lão tiền bối đều lợi hại hơn! Bởi vì phàm là âm vật hắn đã qua tay, xác xuất đều là trăm phần trăm."

Tần lão bản lập tức vừa cười vừa nói, thật sự là thất kính thất kính.

Đương nhiên, đây chỉ là bề ngoài, ta có thể nhìn ra được Tần lão bản vẫn có thái độ nghi ngờ đối với ta.

Đại Kim Nha lại chỉ vào Lý Ma Tử: "Lý tiên sinh, là trợ lý của Trương tiên sinh."

Tần lão bản gật gật đầu, cười nhạt với Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử tức điên lên, lén lút đá răng một cước, hắn không hài lòng với giới thiệu về Đại Kim Nha, dựa vào cái gì mà ta chỉ dùng một đống từ hình dung, mà hắn chỉ là "Khu trợ lý".

Tần lão bản hết thảy đều thấy trong mắt, bất quá cũng chỉ là treo mỉm cười lên miệng, cũng không để ý tới.

Hắn nhẹ nhàng ăn cà rồi nói: "Chắc hẳn Đại Kim Nha huynh đệ đã kể tình hình bên phía chúng ta cho hai vị nghe rồi chứ? Thân phận của đại ca ta khá đặc thù, cho nên mọi việc đều phải khiêm tốn, nếu truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng không tốt đối với đại ca ta, thậm chí có thể sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn nhà chúng ta."

Đại Kim Nha lập tức khen tặng: "Nói rồi, Tần lão bản cứ việc yên tâm, hai người bọn họ đều có tố chất rất cao, đối với chuyện này nhất định thủ khẩu như bình."

"Vậy là tốt rồi." Tần lão bản cười lấy từ trong kiểm tra ra mười chồng tiền, bày ở trên bàn, sau đó lại lấy ra ba phần giấy, vỗ nhẹ trước mặt ta cùng Lý Ma Tử và Đại Kim Nha: "Mười vạn này cho các vị tiêu vặt, xem như phí niêm phong đi! Phần tài liệu bảo mật này, còn xin mời ba vị kí xuống."

Đại Kim Nha lập tức gật đầu: "Không thành vấn đề."

Nói xong, móc bút ra ký xuống đại danh của mình.

Lý Ma Tử trông thấy chồng tiền kia, cũng động lòng, chỉ là hơi đắn đo một chút, cũng chuẩn bị hạ bút ký.

Bất quá Lý Ma Tử còn chưa hạ bút, ta lại một tay lấy bút đoạt lấy.

Lập tức ba người đều dùng ánh mắt quái dị nhìn ta, ta thấy Đại Kim Nha bị dọa đến khóe miệng run rẩy cả lên.

"A, Trương tiên sinh đây là ý gì vậy?" Tần lão bản giả vờ mơ hồ nhìn ta.

Ta cười: "Nếu ta không ký thì sao?"

Yêu đao thứ ba trăm mốt ngàn bảy...

Tần lão bản bất đắc dĩ nói: "Nếu không ký, chỉ sợ trước khi chuyện này giải quyết, mấy vị cũng không thể rời khỏi đàn trà này được."

Ta thản nhiên cười, đứa cháu này đang ra oai phủ đầu với chúng ta, nếu ký tên vào hiệp nghị giữ bí mật, vậy tương đương với thỏa hiệp của hắn, đây là một loại quan hệ vô cùng vi diệu. Lần thỏa hiệp này, sau này tất nhiên là phải thỏa hiệp, nếu không động một chút liền lấy hợp đồng bảo mật nói chuyện, chúng ta không được trở thành nô bộc của hắn?

Thế thì lần này ta phải ngạo khí, không để hắn làm bậy.

Mà ta vừa nói như vậy lại dọa cho đầu óc choáng váng, Đại Kim Nha run lẩy bẩy nhìn ta, lại nhìn Tần lão bản, vội vàng nói: "Tần lão bản, ngài đừng chấp nhặt với vị tiểu ca này, tiểu ca tuổi trẻ khí thịnh, khó tránh khỏi có chút tính tình trẻ con, ta khuyên hắn, tiểu ca nhất định có thể nghĩ thông suốt."

Nói xong, Đại Kim Nha liền đau khổ cầu xin.

Đối với lời nịnh bợ bợ bợ đỡ của Đại Kim Nha, trong lòng ta cũng nổi giận, hung hăng trợn mắt liếc Đại Kim Nha, bảo hắn không được nói nhảm.

Khuôn mặt Đại Kim Nha còn tối hơn cả gan heo, vẻ mặt hoảng sợ.

Còn Tần lão bản lại đột nhiên cười ha hả: "Ta rất thích loại người có tính cách như Trương tiên sinh, quyết định rất nhanh, nói một không hai. Không ký, vậy không ký đi!"

Nói xong, Tần lão bản liền tiện tay cầm lấy hợp đồng, tiện tay xé bỏ: "Ta cũng hiểu chút thuật tướng mạo, vừa nhìn thấy Trương tiên sinh chính là loại người nói gì mà tin, loại lễ nghi phiền phức này, ngược lại là ta lo lắng quá rồi."

Ta thở phào nhẹ nhõm, trái tim đang căng thẳng cuối cùng cũng buông lỏng, vừa rồi thật đúng là lo lắng Tần lão bản này là một tên thích làm bừa không kể hậu quả đây mà, nếu như lão thật sự tức giận muốn nhốt chúng ta ở chỗ này, chúng ta sẽ không có chút sức hoàn thủ nào.

Thậm chí y muốn diệt khẩu cũng được.

Tục ngữ nói kẻ giơ tay không đánh người đang cười, nếu người ta đã chủ động nhận sai, ta cũng không cần phải xụi lơ nữa, thế là hỏi: "Như vậy, bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết tình hình cụ thể được chưa?"

Tần lão bản liền gật gật đầu, nhìn thoáng qua Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha lập tức mặt mang ý cười gật đầu, vội vàng chạy tới cửa canh chừng.

Xem ra chuyện này đã tuyệt mật đến mức ngay cả Đại Kim Nha cũng không thể biết được.

Chẳng trách lúc trước Đại Kim Nha sống chết không nói cho chúng ta biết, hóa ra hắn cũng không rõ chuyện này.

Tần lão bản nói: "Ai! Chuyện này làm cả nhà chúng ta đều mệt mỏi rã rời, nếu không giải quyết được, sợ rằng đại ca của ta kiên trì không được bao lâu nữa."

Mọi chuyện vẫn phải kể lại trước mười ngày trước.

Ca ca của Tần lão bản, cũng là người nhà trong gia tộc họ, tên là Tần Minh Hạo. Tần Minh Hạo vốn là ông chủ trạch tâm nhân hậu, làm người an phận, tràn đầy tình yêu, trong tay còn nắm giữ cơ cấu từ thiện nổi tiếng của gia đình, là người tốt nổi tiếng giàu có, hơn nữa còn tin Phật, đối với tất cả mọi người bên cạnh thì rất tốt, bằng hữu cũng nhiều.

Nhưng mười ngày trước, cả người Tần Minh Hạo lại trở nên kỳ quái.

Lúc đầu biểu hiện ra bệnh trạng, là tính tình đột nhiên đại biến.

Có một tiểu bảo mẫu vào lúc bưng thức ăn lên cho Tần Minh Hạo, không cẩn thận đụng lộn một chén trà, nước trong chén trà chảy đến trên quần của Tần Minh Hạo. Cái này nếu là trước kia, Tần

Minh Hạo khẳng định sẽ không tức giận, nhiều nhất dặn dò bảo mẫu về sau cẩn thận một chút.

Nhưng lần này Tần Minh Hạo lại giận tím mặt. Hắn đập bàn gõ ghế, mắng chửi bảo mẫu nhỏ không chút hình tượng, không biết là ác độc gì. Lúc ấy khiến tất cả mọi người chấn kinh, không ai tin Tần Minh Hạo đang vì người tốt lại có thể mắng chửi khó như vậy!

Tần Minh Hạo kiên định cho rằng, tiểu bảo mẫu này muốn trói chết mình, thậm chí còn phải báo động bắt lại tiểu bảo mẫu. Tiểu bảo mẫu kia cả người đều sợ đến choáng váng, bị mắng gào khóc. Nếu không phải Tần lão bản đứng ra giải vây cho tiểu bảo mẫu, e rằng lúc này tiểu bảo mẫu kia đã ngồi tù... Tần Minh Hạo thật sự có bản lĩnh này.

Lúc đầu người nhà cho rằng, Tần Minh Hạo là công tác chịu áp lực rất lớn, phát tiết công tác lên người tiểu bảo, cũng không để trong lòng.

Ai biết được tính cách của Tần Minh Hạo càng ngày càng thối rữa, trong cuộc sống đâu đâu cũng có người hầu, người hầu trong nhà có chỗ làm sai. Tần Minh Hạo đều cho rằng đối phương muốn hại mình, mắng nhiếc đối phương một trận, có đôi khi còn không tránh khỏi bị hành hung liên tục.

Ví dụ như có một đội bảo an lười biếng hút tẩu thuốc ở trong nhà cầu bị Tần Minh Hạo phát hiện. Tần Minh Hạo lại hoài nghi bảo an kia muốn đốt đi nơi trú ẩn của mình, không chỉ từ chối bảo an mà thậm chí còn muốn bảo an bồi thường một khoản tiền lớn.

Tiền cả đời kiếm được từ bảo an kia, cũng bồi thường không nổi nha!

Cho nên vào thời điểm biết được kim ngạch bồi thường, bảo an thậm chí tuyệt vọng muốn tự sát, cuối cùng nếu không phải Tần lão bản ra tay kịp thời, lén lút bổ sung số tiền này lên, sợ là bảo an kia đã sớm tự sát.

Con dê dẫn đầu của gia tộc cổ quái như vậy, đám nguyên lão của hội trưởng rốt cuộc ngồi không yên. Sau khi cân nhắc thận trọng, cuối cùng quyết định để Tần Minh Hạo nghỉ ngơi một khoảng thời gian, tìm cho hắn một ít viên bệnh thương, mở đường cho hắn.

Chẳng qua tìm đến viên bệnh nam lang, chẳng những không giúp được gì, ngược lại khiến bệnh tình của Tần Minh Hạo càng ngày càng nghiêm trọng. Hắn đối với bệnh tâm khoa học quyền cước đá, nói thẳng những viên thuốc men kia muốn hại chết chính mình, điều này cũng không dám để cho Tần Minh Hạo xem bệnh, hơn nữa còn hoài nghi Tần Minh Hạo bị hãm hại hồ ly, đề nghị đi tìm chuyên gia nước ngoài xem bệnh.

Không còn cách nào khác, cuối cùng Tần lão bản chỉ có thể đi tìm chuyên gia ngoại quốc chuyên nghiệp thôi.

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng Tần Minh Hạo vẫn còn thanh tỉnh. Một số trường hợp trọng yếu đều phải do Tần Minh Hạo đích thân xuất mã mới có thể bắt được, cho nên chỉ cần Tần Minh Hạo hơi thanh tỉnh một chút, gia tộc sẽ nhanh chóng an bài gặp mặt.

Nhưng có một lần, khi Tần Minh Hạo gặp một khách hàng quan trọng, đột nhiên bị bệnh. Vốn đã chuẩn bị ký hợp đồng, Tần Minh Hạo bỗng nhiên tính tình đại biến, chỉ vào người hợp tác hợp tác khoa tay múa chân, nói mấy lần hợp tác này khiến hắn rất không vui., Bởi vì đối phương lừa mình vô số lần, vô duyên vô cớ chiếm rất nhiều chỗ tốt của công ty nhà mình, lần này hợp đồng điều khoản có một lỗ hổng nào đó, có thể sẽ trực tiếp hố công ty nhà mình vốn không về, mắng đối phương là muốn hại mình táng gia bại sản, thê ly tử.

Lần này đã làm lớn chuyện rồi, khách hàng của công ty đó là ba vị khách hàng đầu, Tần Minh Hạo nhục mạ đối phương như vậy đương nhiên không cách nào bảo vệ được khách hàng này, tập đoàn Tần thị tổn thất nặng nề. Vì chuyện này, các lão nhân trong tập đoàn Tần thị đều tức giận, thậm chí còn muốn đổi chủ tịch, nếu không phải Tần lão bản khổ sở cầu xin, e rằng giờ tập đoàn Tần thị đã rơi vào tay người ngoài!

Sau khi trải qua chuyện lần này, Tần Minh Hạo càng gượng gạo hơn, cả ngày nhốt mình trong phòng, cửa lớn không ra khỏi phòng ngủ, ăn uống, nằm ngủ trong phòng ngủ, phòng ngủ chuyên lành, mùi hôi thối ngập trời. Cho dù như vậy cũng không cho phép người khác vào thu dọn, bởi vì Tần Minh Hạo hoài nghi tất cả mọi người muốn hại mình.

Sau khi nhốt hai ngày trong gian phòng, Tần Minh Hạo đột nhiên đi ra, tắm rửa sạch sẽ một bộ quần áo, tuy khuôn mặt vẫn phờ phạc như trước nhưng tinh thần đã phấn chấn hơn nhiều.

Chuyện này khiến mọi người rất kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ Tần Minh Hạo lây bệnh cho mình? Biểu hiện của hắn cũng như người bình thường, ngoại trừ không nói một lời, còn cầm trên tay một thanh trường đao.

Thanh đao kia rất cổ quái, mặt ngoài đã phủ một lớp rỉ đồng dày, nhìn qua có vẻ đã nhiều năm. Hơn nữa lưỡi đao rất cùn, nặng trịch, nhưng Tần Minh Hạo suy yếu cầm trường đao trong tay, nhìn qua không có chút cố gắng.

Tần lão bản vừa liếc mắt đã nhận ra, thanh trường đao kia không phải vật trong nhà, cũng không rõ rốt cuộc Tần Minh Hạo lấy từ đâu ra.

Tần Minh Hạo không nói một lời, đi ra ngoài cửa. Tần lão bản lo lắng Tần Minh Hạo sẽ gặp nguy hiểm, lập tức chạy tới hỏi Tần Minh Hạo định đi đâu?

Tần Minh Hạo quay đầu lại nhìn Tần lão bản, con ngươi đỏ lên kia, ánh mắt bình tĩnh nhưng khủng bố khiến Tần lão bản có chút sợ hãi.

Một lúc lâu sau, Tần Minh Hạo mới nhàn nhạt nói đi ra ngoài.

Tần lão bản tất nhiên không yên lòng, muốn đi theo, nhưng Tần Minh Hạo lại như phát điên, định dùng trường đao chém chết Tần lão bản, vừa vung vẩy trường đao vừa hùng hùng hổ hổ, nói có phải ngươi muốn hại chết ta hay không? Ta thấy rõ ràng là ngươi muốn hại chết ta, đừng đi theo, nếu đi theo ta sẽ không khách khí với ngươi đâu.

Tần lão bản thực sự bất đắc dĩ, đành phải trơ mắt nhìn Tần Minh Hạo rời đi.

Mà hắn nào dám yên tâm? Lúc này hắn mang theo hai gã bảo tiêu theo sát phía sau.

Bọn họ vẫn bám theo Tần Minh Hạo tới bên cạnh Ô Giang.

Ô Giang đã sớm ô nhiễm rồi, bên trên phiêu phù các loại khoa trương rác rưởi, nước đều là màu đỏ, tản mát ra mùi vị thối hoắc. Một trận gió thổi qua, mùi vị đó càng thêm đậm, làm cho người giàu như Tần lão bản có chút chịu không nổi, vài lần thiếu chút nữa nôn ra.

Còn Tần Minh Hạo lại không hề phát giác được tia tanh hôi này, chỉ ngẩng đầu ưỡn ngực đứng bên bờ sông Ô Giang, mặc cho gió thổi loạn mái tóc của hắn, đối mặt với Ô Giang, không nói một lời, bóng lưng kia thoạt nhìn vô cùng tiêu điều.

"Trời ơi, ngươi không có mắt à!" Tần Minh Hạo đột nhiên gầm lên một tiếng lên trời: "Ngay cả ngươi cũng đố kỵ với thiên hạ vô địch của ta, muốn tiêu diệt ta sao? Ha ha ha, ha ha, ta chính là ma, cũng phải vì quỷ hùng, tìm ngươi đòi công đạo."

Nói xong, Tần Minh Hạo không chút do dự giơ trường đao cắt cổ.

Một màn này dọa khiếp mọi người, Tần Minh Hạo lại muốn tự sát. Tần lão bản trợn tròn mắt, không chút do dự mang theo hộ vệ xông tới.

Nhưng khoảng cách quá xa, tốc độ của Tần Minh Hạo quá nhanh, Tần lão bản nhìn thấy thanh đao lướt qua cổ Tần Minh Hạo, máu tươi phun ra.

Trong đó có một hộ vệ xuất thân binh sĩ đặc chủng, tốc độ cực nhanh, xông lên trước tiên, lúc Tần Minh Hạo còn chưa kịp chém ra đao thứ hai đã chế ngự được Tần Minh Hạo.

Tần lão bản lúc này mới phát hiện trên cổ của hắn có một vết thương thật sâu, tuy nhiên tựa hồ vẫn chưa thương tổn đến động mạch, cho nên không chảy ra quá nhiều máu.

Bất quá dùng một thanh đao cùn cắt ra vết rách sâu như vậy, phải xuất ra bao nhiêu sức lực chứ! Tần lão bản chỉ là nghĩ mà cảm thấy nghĩ mà sợ.

Bọn họ lập tức đưa Tần Minh Hạo đến gần y viện, Tần Minh Hạo lại không phối hợp, chỉ cười lạnh suốt một đường, trong miệng chửi mắng "Trời muốn vong ta", giãy dụa không phối hợp với việc trị liệu của đại phu.

Mặc dù cuối cùng đại phu đưa thuốc trấn định cho Tần Minh Hạo, nhưng Tần Minh Hạo vẫn lầm bầm như nói mê: "Trời muốn diệt ta. Cảnh tượng này dọa mọi người sợ chết khiếp.

Không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sau này phải làm sao?

Đang yên đang lành một người, trong chớp mắt đã biến thành bộ dáng này. Chẳng lẽ sau này Tần Minh Hạo sẽ vượt qua nửa đời còn lại ở phát ngục? Đối với Tần Minh Hạo mà nói, cái này so với chết còn khó chịu hơn.

Hạng ba trăm tám Tây Sở Bá Vương...

Sau khi Tần Minh Hạo khỏi thương, liền bị Tần gia đón trở về.

Để tránh Tần Minh Hạo gây sự, bọn họ đành mặc áo cho Tần Minh Hạo mặc vào. Nhị thập tứ giờ đã phái người trông coi, không cho Tần Minh Hạo rời đi.

Tần Minh Hạo bị chọc giận, thậm chí còn cắn lưỡi tự sát. Cuối cùng chẳng còn cách nào, người nhà đành phải đút thuốc vào miệng hắn.

Tần Minh Hạo lại bắt đầu tuyệt thực, không ăn không uống, Tần lão bản khuyên bảo thế nào cũng không nghe. Cuối cùng hai người đạt thành một điều kiện, chỉ cần Tần lão bản buông hắn ra, hắn tất nhiên ăn cơm.

Tần lão bản thực sự hết cách, không thể làm gì khác hơn là làm theo chỉ thị của Tần Minh Hạo, Tần Minh Hạo quả nhiên tuân thủ lời hứa, bắt đầu ăn cái gì đó, chẳng qua mỗi tối đều chạy tới bên cạnh Ô Giang, mắng lão thiên bất công, sau đó ý đồ tự sát.

Mỗi lần đều bị bảo tiêu ngăn lại.

Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, cuối cùng Tần lão bản lại nghĩ tới Trương gia Giang Bắc. Nhìn bệnh tình của Tần Minh Hạo, không phải đụng tà thì là đầu óc có vấn đề.

Hiện tại trên cơ bản đã loại bỏ khả năng xuất hiện vấn đề này trong đầu, giải thích kia chính là đụng tà! Cho nên hắn liền lập tức tìm được Trương gia Giang Bắc... Mặc dù hắn không tình nguyện để cái nhà xấu này bị ngoại nhân biết được, bất quá bây giờ hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Người của Trương gia Giang Bắc đối với việc này thập phần coi trọng, dù sao cũng là khách hàng lớn của Giang Bắc Trương gia, lúc này liền phái mấy cao thủ đến tương trợ. Đương nhiên, hiệp nghị giữ bí mật bọn họ cũng đều là ký.

Hỏi thăm sơ qua một lần, có lẽ bốn cao thủ cũng hiểu rõ tình huống của âm vật, đêm hôm đó làm phép, chuẩn bị thu vong linh trong trường đao!

Nhưng oán khí vong linh trong trường đao sâu sắc vượt xa tưởng tượng của mọi người!

Kết cục cuối cùng là, bốn tên cao thủ bị pháp trận Thiên La Địa Võng do mình bố trí cắn trả, giơ thanh trường đao cắt yết hầu tự sát.

Nhắc tới cũng kỳ quái, thanh đao kia sau khi hấp thu máu người, lưỡi đao vốn rất cùn, lại trở nên sắc bén hơn rất nhiều, dễ dàng chém đứt một gốc cây nhỏ.

Sau đó Trương gia Giang Bắc cũng phái mấy Đại Phổ đến xử lý, bất quá kết quả vẫn như cũ không thích dùng, vài lần suýt nữa mất mạng.

Lần này Trương gia Giang Bắc không dám khinh thị nữa, thậm chí bọn họ còn mở một hội nghị trọng yếu, muốn tìm ra biện pháp giải quyết.

Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng lại nghĩ tới ông nội của ta. Có một ông lão từng là người hầu của gia gia ta, ông đột nhiên nhớ lại câu nói ngoan độc mà gia gia nhắc lại năm xưa.

Chẳng lẽ phong ấn của âm vật kia đã bị phá vỡ?

Ngay cả người có bản lĩnh như ông nội mà cũng chỉ có thể phong ấn, không thể hàng phục, có thể tưởng tượng được sự lợi hại của vong linh kia! Cho nên trải qua biểu quyết nhất trí của cao tầng Trương gia, cuối cùng vẫn cho rằng Giải Linh phải buộc chuông người.

Năm đó gia gia có thể phong ấn lại món Âm vật kia, nhất định là dùng bí pháp bất truyền của chi này, nói không chừng ta cũng biết, vì vậy liền phái Đại Kim Nha tới mời ta xuống núi.

Sau khi nghe xong, ta như có điều suy nghĩ.

Hiện tại ta có rất nhiều nghi hoặc, thế nhưng nghi hoặc lớn nhất chính là, thanh đao uống máu kia đến từ đâu? Âm vật cũng là vật chất, không thể nào tự dưng xuất hiện.

Vì thế ta mới hỏi lai lịch của Tần lão bản về thanh đao kia.

Tần lão bản nói: "Khi cây đao kia xuất hiện lần đầu tiên, ta đã cảm thấy rất quen mắt, giống như đã gặp từ rất lâu rồi, bất quá nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra... "

"Sau đó lại đưa anh trai ta tới y viện, người hầu trong nhà đánh vào máy truyền tin, nói trong phòng anh đây đã tìm được một cái động đất được đào ra, trong động có một hộp trầm hương tinh xảo, bên trong trống không."

"Sau khi nghe một hồi nhắc nhở của người hầu kia ta mới nhớ ra, mười lăm năm trước từng có một ông lão kỳ quái đến nhà ta, hình như cũng xử lý một sự kiện linh dị, sau đó trong phòng của ca ca ta chôn vật gì đó!"

"Năm đó ta chỉ mười mấy tuổi, là không có quyền hạn hỏi loại chuyện này, cho nên biết cũng không nhiều. Tuy nhiên ta cảm thấy cây đao kia, hẳn là lão nhân kỳ quái mười lăm năm trước chôn ở nhà chúng ta."

Không nghi ngờ chút nào, lão đầu kỳ quái mà Tần lão bản nói chính là gia gia của ta.

Lời nói của Tần lão bản hoàn toàn khớp với lời nói của Trương gia ở Giang Bắc. Cơ bản ta có thể kết luận, năm xưa ông nội ta chôn thanh đao này. Chắc chắn Tần Minh Hạo đã bị vong linh trong trường đao mê hoặc tâm trí, lúc này đào đao lên.

Tần lão bản thấy ta lâm vào trầm tư, vội vàng hỏi ta có biện pháp gì hay không.

Ta như có điều suy nghĩ nói: "Tân gia ở Giang Bắc có mắt thông thiên, hẳn là đã điều tra ra được xuất xứ của thanh đao kia rồi chứ?"

Tần Minh Hạo lập tức yên lặng: "Thật xin lỗi, ngày thường ta khá bận rộn, bọn họ sẽ không bẩm báo chuyện này với ta. Đại Kim Nha, ngươi tới đây."

Đại Kim Nha lập tức vỗ mông ngựa rồi chạy lên: "Tần lão bản, ngài có gì căn dặn?"

"Về thanh đao kia, ngươi có biết nội tình không?"

Đại Kim Nha lập tức gật đầu: "Biết mà."

"Tốt lắm, ngươi nói rõ chi tiết cho Trương tiên sinh nghe một chút." Tần lão bản nói.

Kỳ thật trong lòng ta đã sớm có nắm chắc, để cho Đại Kim Nha nói một lần, thuần túy là vì nghiệm chứng cuối cùng, đồng thời cũng nhìn xem có manh mối gì không tưởng tượng được hay không.

Bất quá miêu tả của Đại Kim Nha lại làm cho ta thất vọng, bọn hắn phán đoán, cơ bản không khác với ta phán đoán, cũng không có đầu mối gì đặc biệt.

Kỳ thật theo lời miêu tả của Tần lão bản, trên cơ bản cũng có thể hiểu rõ xuất xứ của âm vật kia.

Ô Giang tự vẫn, thật ra là một điển cố nổi tiếng.

Lại nói năm đó Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, lực bạt sơn hề khí cái thế, lật đổ sự bạo chính của Tần triều.

Nhưng đã trúng gian kế Lưu Bang, đại quân bị vây khốn ở Ô Giang, cuối cùng chỉ còn lại có 27 kỵ sĩ.

Thủ hạ nhao nhao khuyên Hạng Vũ vượt qua Ô Giang, về Giang Đông triệu tập quân đội cùng với Lưu Bang quyết một đực cái, nhưng Hạng Vũ lại cảm thán nói: "Đại thế đã đi rồi! Không phải Hạng Vũ ta vô năng, mà là vì trời muốn diệt ta."

Nói xong, Hạng Vũ liền dẫn theo hai mươi tám kỵ binh, quay đầu giết vào quân địch, những nơi đến máu chảy thành sông, vô số địch bị Hạng Vũ giết chết.

Chúng kỵ binh hai mắt đẫm lệ nhìn Hạng Vũ, đều tin tưởng trời muốn Hạng Vũ vong, không phải chiến sự quá mức.

Nếu như trời cao muốn diệt Hạng Vũ, vậy Tây Sở Bá Vương hắn cho dù vô địch thiên hạ, thì có thể thế nào đây?

Vì thế Hạng Vũ rút ra lôi đao của mình, rống giận trùng thiên một tiếng, nguyền rủa ông trời mắt mù, liền nâng đao tự sát, hai mươi tám kỵ sĩ cũng theo Hạng Vũ đồng thời tự sát.

Nước sông Ô Giang cuồn cuộn, sóng lớn ngập trời, bọt nước sôi trào mãnh liệt, mang theo chiến tích vô song của Tây Sở Bá Vương, chảy xuôi theo dòng sông lịch sử.

Ai có thể nghĩ đến, sau ngàn năm, vong linh Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ kia, vậy mà lần nữa thức tỉnh.

Đúng lúc này, Tần Minh Hạo bị vong linh khống chế cất giọng hô: "Trời muốn diệt ta! Ta chính là kẻ làm quỷ, cũng phải vì quỷ hùng, tìm ngươi đòi công đạo."

Ta thở dài, khi còn sống Tây Sở Bá Vương vô địch thiên hạ, sau khi chết lệ khí càng xông thẳng lên trời, ngay cả ông trời cũng không để vào mắt.

Chỉ dựa vào năng lực thương nhân âm vật, sao có thể hàng phục được?

Sau khi nghĩ đến điểm ấy, ta không khỏi càng thêm bội phục gia gia. Năm đó gia gia có thể dựa vào sức một người để phong ấn Hạng Vũ, năng lực của ông có thể thấy được một chút.

Tần lão bản thấy ta trầm mặc hồi lâu, cũng uể oải nói: "Ta không nghĩ tới thứ này lợi hại như thế, nếu hai vị đi ngay bây giờ, ta cũng sẽ không trách cứ. Mười vạn đạo đồng này, coi như phí đường của hai vị đi!"

Nói xong, Tần lão bản cũng không hỏi ý kiến ta, xoay người chuẩn bị rời đi.

Đại Kim Nha và Lý mắt lập tức nháy mắt với ta, ý là ta gặp đủ mọi chuyện liền thôi. Nhìn bộ dạng của Tần lão bản, thấy hắn không trông chờ tới Trương gia Giang Bắc, vừa lúc cũng không làm cho Giang Bắc Trương gia khó xử.

Ta làm sao chịu từ bỏ? Ta cảm thấy chỉ cần theo manh mối của lôi đao, khẳng định có thể gặp lại gia gia lần nữa.

Thế là cuối cùng ta vỗ bàn đứng dậy nói: "Tần lão bản, nhiệm vụ này, ta tiếp được!"

Đại Kim Nha tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, cả người run rẩy.

Lý Ma Tử cũng ngơ ngác một chút, vẻ mặt kỳ diệu nhìn ta.

Tần lão bản cũng sửng sốt, quay đầu hỏi: "Ý ngươi là... ngươi có nắm chắc không?"

"Không có." Ta nói: "Bất quá chưa thử qua lại làm sao biết được?"

"Ha ha!" Tần lão bản bỗng nhiên cười cổ quái: "Người trẻ tuổi có tính khí là chuyện tốt, nhưng có lúc quá lỗ mãng..."

"Ta không nóng nảy." Ta trực tiếp ngắt lời Tần lão bản.

Tần lão bản nhún vai bất đắc dĩ: "Trương tiên sinh, vạn nhất ngươi xảy ra chuyện gì, chúng ta căn bản không bảo vệ được ngươi chu toàn."

"Ta không sợ chết." Ta lạnh lùng nói.

Tính tình ta rất tốt, cũng rất dễ nói chuyện, nhưng khi gặp phải chuyện trên nguyên tắc, ta lại quật cường hơn so với bất cứ ai.

Chuyện này liên quan đến gia gia, cho nên ta nhất định phải quật cường. Ít nhất, hiện tại ta tựa hồ đã bắt được một đầu mối rất quan trọng, đó là... Tần lão bản này có vấn đề, hắn tựa hồ cũng không để chuyện này xảy ra.

Đại Kim Nha cũng cuống lên, đầu đầy mồ hôi, hắn vừa lau mồ hôi vừa xin lỗi Tần lão bản: "Tần lão bản, ngài đừng nóng giận, ta khuyên hắn thật tốt, ta khuyên nữa, ta khuyên ngươi."

"Không cần khuyên nữa." Ta cười lạnh nói: "Ta lấy thân phận một thương nhân âm vật để nhận vụ mua bán này, không liên quan gì tới Trương gia Giang Bắc."

Đại Kim Nha bất đắc dĩ ngồi trở lại trên băng ghế, lại thật sự không khuyên nữa.

Tần lão bản đã không còn đường lui, hắn lại lần nữa ngồi xuống, vẻ mặt biến đổi nho nhã, vẻ mặt dữ tợn vừa rồi cũng biến mất: "Như vậy, phần sinh tử thư này ký trước đi! Ta biết rõ phạm vi kiểm tra, ký phần sinh tử này, bất luận sinh tử, đều không quan hệ với chúng ta."

Lý Ma Tử cũng sợ, vẫn nhẹ nhàng kéo góc áo của mình, bảo mình không được ký. Mà ta đâu thèm quan tâm chuyện khác, không chút do dự nhận lấy sinh tử, Tỳ Hưu đã ký tên của mình, đưa cho Tần lão bản.

Tần lão bản lại ngạc nhiên, đại khái không nghĩ tới ta lại sảng khoái như vậy chứ! Dù sao lúc trước bảo ta ký một hiệp nghị bảo mật, ta cũng không chịu ký, lúc này không chút do dự ký sinh tử thư, có chút không hiểu được.

Bất quá Tần lão bản cũng không nhiều lời, chỉ kiểm tra một lần, xác nhận sinh tử thư không có vấn đề gì, đây mới thu lại sinh tử thư, đứng dậy phất phất tay: "Vậy được, đi theo ta."

Tần lão bản đi phía trước, Lý mặt rỗ theo sát phía sau, Đại Kim Nha nhìn ta bất đắc dĩ cười khổ, cũng không chuẩn bị đi theo.

Ta quay đầu nhìn Đại Kim Nha: "Đại Kim Nha, còn đứng ngây đó làm gì, chúng ta đi ngay đi."

Đại Kim Nha liên tục xua tay: "Ta không đi kiếm một chén canh với tiểu thiếu gia nữa..."

Chương thứ ba trăm một trăm chín, tỷ muội Tần gia hoa nở.

"Nhất định phải đi." Ta dùng giọng điệu ra lệnh nói: "Mặc dù vụ mua bán này không có liên quan gì đến Trương gia Giang Bắc, nhưng vẫn có liên quan đến ngươi."

"A!" Đại Kim Nha lập tức kinh hãi nhìn ta: "Vậy ta không đi được không?"

Ta lắc đầu: "Không được."

Nhìn vẻ mặt của Đại Kim Nha, thật sự sắp khóc đến nơi rồi: "Tiểu thiếu gia, ngươi đừng có lại chơi ta được không? Ta thật sự không có thời gian, ta có trên lưng có tiểu nhân..."

Mà Lý Ma Tử không nói lời nào, níu lấy Đại Kim Nha rồi đi về phía trước: "Ngoan nghe lời, không nghe lời cho ngươi ăn măng xào thịt."

Đại Kim Nha đã tức giận đến phát điên nhưng lại không thể làm gì được, trên xe vẫn luôn lắc đầu không để ý tới chúng ta.

Lý Ma Tử rất buồn bực hỏi ta, vì sao nhất định phải túm Đại Kim Nha lên? Ta cười nói ta tự có tính toán, đến lúc đó có lẽ Đại Kim Nha có thể cứu chúng ta một mạng.

Lý Ma Tử càng buồn bực, đánh giá răng vàng lớn từ trên xuống dưới một lượt, bảo thằng nhãi này nhát gan sợ phiền phức, nhu nhược vô năng, làm sao có khả năng cứu chúng ta một mạng? Để nó làm kẻ chết thay?

Đại Kim Nha nghe vậy, thần sắc lập tức căng cứng, nhìn chòng chọc vào ta.

Ta lắc đầu nói: "Đương nhiên không phải, đến lúc đó các ngươi lanh trí chút cho ta, Tần lão bản kia, khả năng có vấn đề."

Hai người đều rất kinh ngạc, vội vàng hỏi ta Tần lão bản rốt cuộc có vấn đề gì không? Ta chỉ thần bí cười một tiếng, để hai người không cần nhiều lời, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết.

Hai người đều như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu.

Rất nhanh, chúng ta liền tới Tần gia. Đây là một trang viên phong cách châu Âu, diện tích rất lớn, một tòa đại dương lầu tây đứng vững trong trang viên đẹp đẽ. Trong viện thậm chí còn có các loại công trình sinh hoạt như hoa viên, hồ bơi, quần miêu tả, có thể tưởng tượng ra, cuộc sống của gia đình hộ gia đình này rốt cuộc là xa xỉ cỡ nào!

Đại Kim Nha, a dua nịnh nọt bệnh cũ đã phạm vào, bắt đầu than thở trang viên xa hoa, có phẩm vị, e rằng chỉ có những người có khí chất như Tần lão bản mới xứng với cái trang viên xa hoa này.

Mặc dù Tần lão bản căn bản không thèm để ý đến Đại Kim Nha, nhưng vẫn như cũ không ảnh hưởng đến việc vuốt mông ngựa Đại Kim Nha, hơn nữa nhìn bộ dáng của hắn, đập cho vui vẻ hòa thuận a, chứng tỏ ta lúng túng cũng phạm phải.

Sau khi tiến vào trang viên, lập tức có một lão nhân mặc áo đuôi yến đi tới, Tần lão bản gọi đối phương là: Quản gia.

Chuyện đầu tiên Quản gia làm chính là báo cáo lại tình huống của Tần Minh Hạo. Từ sáng sớm tới giờ Tần Minh Hạo mới chỉ tỉnh lại một lần, ăn chút ít đã ngủ thiếp đi.

Tần lão bản chỉ hỏi quản gia nhàn nhạt, Tần Minh Hạo không hành động tự hại mình nữa đúng không? Quản gia lập tức nói không có việc gì, vẫn luôn buộc chặt.

Tần lão bản gật đầu nói là được rồi.

Quản gia kinh ngạc nhìn ta và Lý mặt rỗ, hỏi ta và Lý mặt rỗ là ai?

Đại Kim Nha lập tức xáp lại gần, nói: "Lâm thúc, để ta giới thiệu một chút, hai người này là hai thương nhân âm vật rất lợi hại, cho dù đặt ở Trương gia Giang Bắc chúng ta, thì cũng là tồn tại tài năng xuất chúng."

Quản gia ngượng ngùng cười cười, hiển nhiên có điểm không tin, thậm chí ngay cả chào hỏi cũng không thèm đánh với chúng ta.

Lão già này khinh thường chúng ta!

Cùng lúc đó trong lòng ta càng thêm khinh bỉ Đại Kim Nha, lần này Đại Kim Nha cũng không nói chúng ta đến từ Giang Bắc Trương gia, chỉ là đánh một trận lôi kéo quan hệ giữa chúng ta và Giang Bắc Trương gia.

Đại Kim Nha đúng là thành tinh nhân sinh, xem ra sau này phải cẩn thận giao tiếp với Đại Kim Nha rồi.

Lâm quản gia không để ý tới Đại Kim Nha, chỉ tiếp tục báo cáo công tác cho Tần lão bản: "Hôm nay người phụ trách chính là đại tiểu thư và nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư khá hiếu thuận, vẫn luôn khóc, ta khuyên thế nào cũng không khuyên được."

"Ừm, ta biết rồi." Tần lão bản nói: "Ta sẽ khuyên nàng."

Sau khi vào khu nhà cao cấp, trang sức tráng lệ trong đại sảnh lại một lần nữa làm ta mù cả hai mắt, tuy rằng trước kia không ít đảo vải đã từng thấy qua khu nhà cao cấp thật sự, nhưng khi chúng ta thật sự nhìn thấy loại cấp cao này, mới có thể cảm nhận được sức chấn nhiếp mà khu nhà cao cấp này mang lại cho chúng ta.

Trong khu nhà cao cấp, có hai cô gái quần áo hoa lệ, càng làm cho khu nhà này thêm rất nhiều sắc xuân. Hai cô gái thoạt nhìn cũng khoảng hai mươi tuổi, đều là một đầu vai dài tóc dài, xinh đẹp như hoa, khí chất cao quý, điển hình của thiên kim đại tiểu thư.

Trong đó có một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn để lại cho ta ấn tượng sâu sắc, đeo kính mắt đen, mặt tròn, đôi mắt to. Sau khi đi vào, chúng ta phát hiện nàng vẫn luôn khóc, thoạt nhìn rất đáng yêu, có lẽ nàng chính là nhị tiểu thư nhỉ?

Một cô bé khác lại tạo thành hoàn cảnh tương phản với nàng, bộ dáng tương đối thành thục, tướng mạo thoạt nhìn có chút bất thiện, lòng dạ cũng rất lớn, vẫn luôn cúi đầu chơi điện thoại, sau khi bọn ta đi vào, cũng không nhìn bọn ta.

Tần lão bản ho khan một tiếng, đại tiểu thư rốt cuộc mới kịp phản ứng, ngẩng đầu nhìn chúng ta một cái, sau đó liền dẫn Nhị tiểu thư tới trước mặt chúng ta.

Xác thực mà nói, là đi tới trước mặt Tần lão bản, làm như không thấy chúng ta.

"Nhị thúc, ngài đã đến rồi, ở lại đây cả ngày cũng phiền chết ta rồi."

Tần lão bản nhíu nhíu mày, rõ ràng thân phận này của nàng đã nói ra lời này khiến Tần lão bản rất lúng túng, dù sao người mà các nàng trông coi chính là cha ruột của mình.

Nhưng mà Tần lão bản cũng không nói thêm gì, chỉ yên lặng gật đầu, sau đó nhìn ta nói: "Ta tới giới thiệu cho hai vị, hai vị này đều là con gái của ca, đây là con gái lớn, Tần ngọt, đây là con gái thứ hai, Tần Tư Tư."

Tần ngọt ngọt nhìn chúng ta một cái, giả tình giả ý tời một phen, xem như chào hỏi.

Tần Tư Tư vẻ mặt chờ mong nhìn chúng ta: "Hai vị này là thương nhân âm vật đúng không? Hai vị đại ca, các ngươi nhất định phải cứu cha ta, hiện tại tình huống của cha ta vô cùng không ổn."

Tần ngọt thì có chút châm chọc nói: "Hai vị so với ta tuổi cũng không lớn hơn bao nhiêu, trước kia thật sự xử lý âm vật sao?"

Lý Ma Tử tức giận chỉ kịp thở, ta phỏng chừng có lẽ không phải vì trong phòng có hộ vệ trông coi, Lý Ma Tử đã sớm cho nha đầu này một cái tát.

Nàng đang trào phúng chúng ta tuổi còn quá trẻ, không có kinh nghiệm xử lý âm vật. Ta cũng bị chọc giận đủ rồi, dứt khoát không để ý tới nàng.

Ta khẳng định trong đời này, ta uất nghẹn nhất trong cuộc đời âm vật của ta!

Nhị tiểu thư Tần Tư Tư lưu lại ấn tượng cũng không tệ lắm, cho nên ta mới hữu ý chọc giận đại tiểu thư Tần ngọt, vì vậy ta nhìn Tần Tư Tư Tư cười cười: "Yên tâm đi, chuyện này ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực."

Tần Tư Tư lập tức gật đầu.

Lý mặt rỗ cũng lập tức lĩnh ngộ ý của ta, vội vàng nói: "Đã sớm nghe nói nhị tiểu thư của Tần gia không như người xinh đẹp Thủy Linh, hơn nữa còn là người thiện lương, là thục nữ đệ nhất của An Huy, hôm nay gặp, quả nhiên danh bất hư truyền..."

Lý mặt rỗ đem Tần Tư Tư Nộc nâng lên trời, nói mà Tần Tư Tư cũng không tiện nữa, bộ dáng nũng nịu kia, làm cho người ta trầm mê một hồi.

Mà đại tiểu thư Tần ngọt thì tức đến đỏ mặt, chúng ta nâng Tần Tư Tư Thác lên trời, đại tiểu thư Tần ngọt kia đương nhiên là ghen ghét, hơn nữa người này ghen tuông rất lớn, tức giận nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng hung tợn ngăn cản Lý Ma Tử., Tức giận quát: "Rốt cuộc các ngươi đến đây làm ăn hay là đến tán gái? Nói cho các ngươi biết, tốt nhất đừng có ý đồ với muội muội của ta, chúng ta là thế gia cao cấp, nếu như không phải cần đến các ngươi, cả đời này các ngươi cũng không có cơ hội bước vào cái biệt thự xa hoa như vậy, các ngươi biết không? Con người, đắt ở đấy tự biết mình."

Lý Ma Tử lập tức cười hắc hắc: "Thật xin lỗi, nhìn thấy mỹ mạo của nhị tiểu thư, ta nhịn không được mà tim đập thình thịch, không nhịn được muốn tán thưởng nàng một phen."

Vì vậy lại một lần nữa khiến Tần ngọt tức giận nhảy cẫng lên.

Trận chiến không khói lửa không khói cuối cùng kết thúc với tất cả chúng ta.

Ta thầm nghĩ ngươi chính là tiểu quỷ mới vừa tu luyện, Lý Ma Tử lại là yêu tinh hỏa hầu, chỉ bằng ngươi còn muốn đấu với Lý Ma Tử, đây không phải là không có chuyện gì sao?

Tần lão bản đại khái cũng ngửi được mùi thuốc súng nồng đậm trong đó, nói được rồi, đều bớt hai câu đi! Trương tiên sinh, bây giờ ta dẫn ngươi đi gặp đại ca ta.

Tần Tư Tư lập tức nói: "Đúng, đúng, vẫn nên đi xem tình huống phụ thân quan trọng hơn."

Nói xong, Tần Tư Tư lập tức đi trước dẫn đường, đi về phía gian phòng bên cạnh.

Tần ngọt hung hăng liếc bọn ta một cái, liền không thèm để ý đến bọn ta nữa, chạy đến một bên chơi điện thoại.

Ta cũng không để ý tới Tần ngọt, theo bọn họ trực tiếp đi vào một gian phòng trong đó.

Cửa phòng có mấy bảo tiêu đang đứng, đeo Tai Dài và Tai Dài. Một hộ vệ trong đó mở cửa cho chúng ta, nói bây giờ Tần Minh Hạo đã ngủ, sau đó hắn giới thiệu sơ lược tình huống của Tần lão bản với hắn.

Tần lão bản gật gật đầu, mang chúng ta đi vào.

Trong phòng sạch sẽ, chỉ là chính giữa có một cái hố to, bên cạnh còn rải rác không ít bùn đất, không hợp với trang trí xa hoa trong phòng, trên một chiếc ghế da thật lớn bên cạnh hố lớn, một nam nhân râu ria xồm xoàm đang nằm ở trên, trên người còn buộc vài sợi dây thừng.

Ta nhíu mày: "Hiện tại Tần Minh Hạo không gặp nguy hiểm, vì sao phải giữ hắn lại?"

Tần lão bản giải thích: "Đại ca ta phạm bệnh là không có quy luật, không chừng lúc nào đó bỗng nhiên phát điên, vạn nhất lúc hắn phát cuồng lại buộc hắn lại, nhất định sẽ làm người bị thương."

Tần Tư Tư lập tức phụ họa nói: "Đúng vậy thưa đại sư, khí lực của cha ta lúc phạm phải bệnh sẽ vô cùng lớn, bốn năm tráng hán cũng không thể áp chế nổi ông."

Ta như có điều suy nghĩ gật đầu: "Ừm, Tần lão bản, cái này chính là đào ra hố lớn của trường đao đúng không?"

Tần lão bản gật gật đầu.

Ta lập tức nhảy vào bên trong hố to, cẩn thận quan sát. Biên giới hố to kém không đều, thậm chí trên mặt đất còn có vết máu.

Ta lại đi tới bên cạnh Tần Minh Hạo, nắm cánh tay của hắn lên cẩn thận quan sát một chút, cuối cùng nhịn không được hít một hơi lạnh: "Cái hố to này là hắn dùng tay đào ra?"

Chương thứ ba trăm hai mươi hai bắt hung.

Tần lão bản thở dài: "Chỉ sợ là chuyện như vậy. Đại ca ta chỉ dùng một cái kéo đã phá hủy đi nước bùn trên mặt đất rồi."

Tần Tư Tư lập tức khóc lên: "Cha của ta thật đáng thương, thân thể của hắn vốn không tốt, lại bị hành hạ như vậy..."

Cô càng khóc càng thương tâm, cuối cùng không nhịn được đặt hai tay Tần Minh Hạo lên gò má.

Tần lão bản lập tức đi tới, kéo Tần Tư Tư Nột qua một bên: "Đừng tới gần phụ thân ngươi, hắn sắp bị bệnh rồi!"

"Đao đâu." Ta hỏi: "Ta muốn gặp cái gọi là lôi đao."

Tần lão bản đi tới vách tường phía đông, mở ra một cái tủ, thanh lôi đao kia đang an tĩnh nằm ở trong kệ gỗ.

Ta đi lên, cẩn thận quan sát.

Vẻ ngoài của lôi đao vô cùng bình thường, chính là trường đao cổ đại phổ thông nhưng so với đao bình thường thì rộng hơn một chút.

Phía trên phủ đầy gỉ đồng, bất quá lưỡi đao lại rất sắc bén, có nhiều chỗ ẩn ẩn lộ ra huyết quang màu đỏ tươi, khiến người ta nhìn mà sợ.

Tuy rằng mọc rỉ sét, bất quá vẫn có thể nhìn thấy một ít hoa văn trên lưỡi đao, những hoa văn kia rất phức tạp, hơn nữa thập phần mơ hồ. Bất quá ta vẫn như cũ có thể nhận ra một ít đồ án trong đó, chính là hình dạng lôi điện.

Lôi đao lôi, hẳn là được đặt tên như vậy nhỉ?

Ta dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve thân đao một cái, vậy mà trên tay tràn đầy mùi máu tanh, như thế nào quẹt cũng không xong.

Vì vậy ta đành hỏi Tần lão bản, sau khi cây đao này xuất thế, tổng cộng dính máu của mấy người?

Tần lão bản nói: "Có lẽ có bảy người bị thanh đao này gây thương tích."

Ta thất kinh, vội vàng hỏi Tần lão bản tại sao máu của nhiều người dính lên đao như vậy?

Tần lão bản giải thích: "Lúc các hộ vệ cứu đại ca ta, căn bản không dám phản kháng, có mấy người bị lưỡi đao chém bị thương. Lại tính thêm bốn người Trương gia Giang Bắc tự sát, tổng cộng bảy người."

Ta thoáng suy nghĩ một chút rồi gật đầu. Nói ta biết rồi, hiện tại ta muốn cùng với Tần Minh Hạo ở riêng một lát, không biết vừa không tiện.

Tần lão bản không chút do dự cự tuyệt: "Không được, tính toán thời gian, đại ca ta cũng sắp tỉnh lại, một mình ở chỗ này quá nguy hiểm."

Ta cười nói: "Ta muốn thi triển một môn cấm thuật tuyệt mật, đơn giản gia trì hồn phách cho Tần Minh Hạo, miễn cho hồn phách của hắn bị tổn thương."

"Cũng được." Tần lão bản cuối cùng thở phào nhẹ nhõm: "Có điều ở đây một mình ngươi quá nguy hiểm, Thanh Hổ, ngươi trợ giúp Trương tiên sinh ở đây, tất cả mọi người đều ra ngoài."

"Ta nói rồi, một mình ta là được." Ta không chút do dự từ chối hảo ý của Tần lão bản: "Môn pháp thuật này rất đặc thù, không thể có ngoại nhân ở đây, nếu không pháp lực sẽ mất hết, mong rằng Tần lão bản có thể hiểu được."

"Quá nguy hiểm." Tần lão bản vẫn cắn chặt răng không chịu nhả ra: "Ta không thể bỏ mặc sự an nguy của ngươi."

Mẹ nó, lo lắng cho an nguy của ta, rõ ràng là muốn phái một người theo dõi ta.

Không còn cách nào khác, ta đành bất đắc dĩ nói: "Tần nhị tiểu thư, hay là ngươi ở lại đây, đợi chút nữa có thể giúp được đôi chút."

Tần Tư Tư có chút giật mình: "Ta... ta cái gì cũng không biết a."

"Không sao." Ta cười nói: "Lúc nữa chỉ cần giúp ta chút việc là được."

Mặt Tần lão bản âm trầm nói: "Tư nghĩ, vậy ngươi ở lại giúp Trương tiên sinh một chút đi! Có nguy hiểm gì thì gọi chúng ta."

Tần Tư Tư lập tức gật gật đầu, nói: "Chỉ cần có thể chữa trị cho cha ta, ta có thể mạo hiểm gì cũng được."

Sau khi tất cả mọi người ra ngoài, ta đứng trước mặt Tần Minh Hạo, đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Toàn thân Tần Minh Hạo tỏa ra mùi hôi chua, quần áo trên người dính đầy cơm và bẩn, bộ dáng này nếu lộ ra ngoài ánh sáng, sợ là hình tượng Tần gia liền sụp đổ.

Tần Tư Tư Tư nhìn thấy ta vẫn đứng bất động, liền tò mò đi tới hỏi ta nhìn ra cái gì sao?

Ta quay đầu nhìn Tần Tư Tư nói: "Tần nhị tiểu thư, có thể giúp ta một chuyện nhỏ được không?"

Tần Tư Tư lập tức gật đầu: "Chỉ cần có thể cứu được phụ thân ta, ta muốn làm gì cũng được."

Ta mỉm cười: "Vậy thì tốt, lát nữa cô giúp ta nói dối là được, ta cam đoan có thể giúp cô tìm ra thủ phạm phía sau màn."

Tần Tư Tư trừng to mắt nhìn ta, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi: "Trương tiên sinh, đây là ý gì?"

Ta thần bí nói: "Ngươi đừng quan tâm, chỉ cần theo lời ta đi làm là được. Chờ lát nữa Nhị thúc ngươi khẳng định sẽ hỏi ngươi, ta ở trong phòng làm cái gì? Đến lúc đó ngươi nói ta vẽ một cái thủ quyết rất kỳ quái trên người phụ thân ngươi, liền thấy phụ thân ngươi mở mắt ra, còn nói với ta mấy câu nhỏ, cụ thể nói cái gì, ngươi nói ngươi không nghe thấy."

Tần Tư Tư đột nhiên dùng ánh mắt quái dị nhìn ta, nhìn thấy trong lòng ta có chút sợ hãi, không biết ánh mắt này của nàng là có ý gì.

Cứ như vậy nhìn nhau mười mấy giây, Tần Tư Tư mới bỗng nhiên nói: "Ngươi đang hoài nghi nhị thúc của ta?"

Ta thất kinh, con ngươi thiếu chút nữa là rớt ra ngoài. Nha đầu này tuy đơn thuần, nhưng cũng không ngốc, thậm chí có thể nói là băng tuyết thông minh.

Ta chỉ là nói một câu, nàng có thể đọc được hàm nghĩa sâu xa của câu nói này.

Không có cách nào, ta chỉ có thể phủ nhận nói: "Nha đầu, ngươi nghĩ nhiều rồi."

Tần Tư Tư lần nữa trầm mặc, thở dài nói: "Ngươi không cần gạt ta, ta học ở trường học là tâm lý học, ta có thể nhìn thấu nội tâm của ngươi. Ngươi cảm thấy ta là khờ trắng ngọt?"

Ta bị ta hất nước miếng một cái, không sai, lúc đầu cô nương này cho ta cảm giác đúng là trắng trẻo, nhưng trăm triệu lần không ngờ cô ta lại hàm ý như vậy.

Nếu chuyện này đã không chịu nổi nữa, ta cũng chỉ có thể nói đơn giản: "Được rồi, ta thật sự có ý định này, thế nào, ngươi có nguyện ý phối hợp với ta hay không?"

Tần Tư Tư Tư gật đầu: "Ừm, có thể."

"Vậy thì tốt." Ta cười khổ, nhưng lại cười khổ. Sớm biết nha đầu kia thông minh như vậy thì đã không cho nó ở lại rồi.

Lúc này Tần lão bản ở bên ngoài có chút không đợi được, phanh phanh gõ cửa, hỏi chúng ta xử lý thế nào rồi?

Ta ngay lập tức nói xong, nói xong, nhìn Tần Tư Tư ôm một nụ cười: "Có thể bắt được hung phạm hay không còn phải nhìn vào ngươi."

Tần Tư Tư Tư gật đầu.

Sau khi ta mở cửa, Tần lão bản lo lắng bất an nhìn vào trong. Thấy Tần Minh Hạo cũng không thức tỉnh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "May là đại ca ta chưa tỉnh, nếu không các ngươi khẳng định gặp tai ương..."

Kế tiếp Tần lão bản liền hỏi ta, đối với chuyện này có chắc chắn hay không? Ta tự tin đáp: "Có lẽ không thành vấn đề."

Tần lão bản lập tức vỗ vỗ bờ vai của ta, bất quá ta có thể nhìn ra được, hắn vẫn còn có chút khẩn trương.

"Trương lão bản, ta đã cho người an bài cho các ngươi trong phòng rồi, khuya hôm nay các ngươi ở lại đây nghỉ ngơi đi! Nếu các ngươi cảm thấy không quen, ta có thể sắp xếp cho các ngươi một tửu điếm."

Ta nhìn ra được, Tần lão bản đang dò xét chúng ta. Nếu chúng ta lựa chọn ở khách sạn, ông ta sẽ nghi ngờ ta đã đoán ra độc thủ phía sau màn.

Thế thì ta chỉ cười ngượng thôi, cả đời này chưa từng thấy trang viên nào xa hoa như vậy, ta vẫn nên ở lại nơi này mới đúng!

Tần lão bản nói nếu cần gì thì cứ gọi người hầu trong nhà. Sau khi nói xong, liền lấy cớ công tác nhanh chóng rời đi.

Tần Tư Tư mang bọn ta tới lầu ba, để cho chúng ta ở trong phòng khách nghỉ ngơi, còn rất quan tâm nói nếu như cần hỗ trợ gì, cứ việc gọi nàng là được.

Cười nói nói không thành vấn đề.

Đợi sau khi Tần Tư Tư suy nghĩ rời đi, Lý Ma Tử cùng Đại Kim Nha không kịp chờ đợi đã vây ta lại, hỏi ta thật sự nhìn ra cái gì, thật sự có nắm chắc sao?

Ta bật cười khanh khách, nói có lòng tin cái rắm ấy à, ta đang lừa bọn họ mà.

Đại Kim Nha và Lý Ma Tử nhất thời trợn tròn mắt, kinh hãi toát mồ hôi lạnh đầy đầu: "Tiểu ca Trương gia, ngươi nói đùa gì vậy, bây giờ chúng ta buộc đầu vào thắt lưng quần làm việc, ngươi không lo lắng nổ đom đóm, tặng mạng nhỏ cho ngươi à?"

Ta lườm hai người một cái, nói ra xem các ngươi chút tiền đồ này, cứ việc yên tâm, ta trăm phần trăm nắm chắc giải quyết việc này.

Hai người nhìn nhau, nhìn nhau cười khổ một cái: "Vừa rồi còn nói không chắc chắn, chớp mắt công phu đã nói có nắm chắc, ngươi đây là lừa quỷ à?"

Chương thứ ba trăm hai, uy bức Đại Kim Nha.

Ánh mắt của ta rùng mình: "Tối nay, chúng ta thật đúng là lừa gạt quỷ!"

Hai người không tự chủ được, toàn thân run rẩy một chút, ánh mắt cổ quái nhìn ta. Ta không tiếp tục để ý hai người nữa, mà duỗi lưng một cái, tựa vào trên ghế ngồi nói: " nghỉ ngơi cho tốt vào, tối nay cũng có không ít việc."

"Tiểu thiếu gia, ta thật sự chịu phục chết ngươi." Đại Kim Nha bất đắc dĩ thở dài, cũng dựa vào bên cạnh ta: "Được rồi, chết thì chết đi."

Ta biết ta bất tri bất giác đã ngủ say, lúc bị răng Đại Kim đánh thức, sắc trời bên ngoài đã tối đen.

Ta xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, đi tới cửa sổ nhìn ánh trăng đen kịt bên ngoài, cười lạnh nói: "Nguyệt Cao Phong đêm cao giết người."

Đại Kim Nha vội vàng hỏi ý của ta là gì? Ngươi muốn đi giết người?

Ta quay đầu nhìn Đại Kim Nha: "Ngươi trước để Tần Tư Tư cho chúng ta ăn đi, ta đói bụng."

Đại Kim Nha nói thẳng tên hạ nhân kia không phải là được rồi sao. Ta lắc đầu, dặn đi dặn lại, nhất định phải do Tần Tư Tư tự mình đưa tới, ta có một số việc muốn Tần Tư Tư phối hợp một chút.

Đại Kim Nha bất đắc dĩ đành phải mặt dày đi tìm Tần Tư Tư Tư. Chỉ là một lát Đại Kim Nha đã trở lại, cũng không có mang theo Tần Tư Tư Lai.

Ta ngay cả vội vàng hỏi Đại Kim Nha Tần Tư Tư đi? Đại Kim Nha bất đắc dĩ nói Tần Tư Tư mỗi đêm đều đến khách sạn cấp Ngũ Tinh gần đó dùng cơm, ngươi còn muốn người ta làm cơm ăn cho ngươi? Ta xem chúng ta ngay cả phân cũng không ăn được ấm.

Ta lập tức cảm thấy cứng họng, đúng vậy, loại thế gia nhà giàu này cơ bản mỗi bữa cơm đều là do đầu bếp quán lớn bao quanh.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể chờ sau khi Tần Tư Tư trở về mới gọi nàng vào, dặn dò một phen...

Không bao lâu sau, Tần Tư Tư đã trở lại, trong tay bảo vệ phía sau Tần Tư Tư còn mang theo một thùng nước ấm.

Đây là nàng mang cho chúng ta cơm, ta thấy Tần Tư Tư càng ngày càng vừa mắt, tuy là thiên kim nhà giàu, nhưng đối với loại dây chuyền này của chúng ta cũng không có chút xem thường.

Tần Tư Tư cười chào hỏi chúng ta, để vệ sĩ mang đồ ăn ngon bày trên bàn.

Ở trên bữa tối, Tần Tư Tư vẫn rất dụng tâm, không những có chủ thực cùng thức ăn nhỏ, thậm chí còn có hoa quả hàm.

"Chiêu đãi không chu toàn, ba vị thứ lỗi." Tần Tư Tư xấu hổ nói.

"A, chu toàn toàn." Đại Kim Nha lập tức nói ra: "Nhị tiểu thư quả thật là tri thư đạt lễ."

Nói xong, hai người liền ăn ngấu nghiến.

Tần Tư Tư ôn nhu cười nói: "Có chuyện gì trực tiếp tìm quản gia là được, đừng khách khí, coi nơi này là nhà mình." Nói xong, Tần Tư Tư chuẩn bị rời đi.

Ta lại là một tên sải bước đi lên trước, ngăn cản Tần Tư Tư: "Nhị tiểu thư, trước tiên đừng đi, ngươi có thể giúp chúng ta một việc không?"

Tần Tư Tư lập tức dùng ánh mắt khác thường nhìn ta, hỏi ta cần hỗ trợ cái gì?

Ta xua tay: "Không có gì, chỉ cần ngươi ở cùng một chỗ với chúng ta là được rồi, chứng minh chúng ta vẫn luôn ở trong phòng."

Lần này Tần Tư Nột càng thêm buồn bực, nghi hoặc khó hiểu nhìn ta: "Chẳng lẽ các ngươi không ở nhà của ta?"

Ta cười nói: "Đương nhiên là ở nhà ngươi, bằng không thì bắt quỷ như thế nào? Chúng ta chỉ là không ở trong phòng này mà thôi."

Tần Tư Tư như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu: "Vậy cũng được, ta đáp ứng các ngươi."

Ta cảm thấy bằng sự thông minh của nàng, khẳng định có thể đoán ra mục đích ta làm như vậy, cho nên ngược lại cũng không nhiều lời.

"Tần lão bản có lẽ đã hỏi qua ngươi, vừa rồi ta ở trong phòng làm gì không?" Ta hỏi.

Tần Tư Tư khẽ gật đầu: "Đã hỏi, ta sẽ làm theo lời ngươi."

Ta cười: "Vậy là tốt rồi."

"Ta đi tìm quản gia lấy chìa khoá." Tần Tư Tư nói: "Các ngươi muốn ở gian phòng nào?"

Ta lập tức ngăn Tần Tư Tư: "Không thể đi tìm quản gia."

Tần Tư Nguyệt mê man nhìn ta: "Không tìm quản gia lấy chìa khóa thì mở cửa như thế nào?"

Ta nói: "Chuyện này ngươi cứ yên tâm, ta tự có tính toán."

Bây giờ ta nghi ngờ quản gia đã bị Tần lão bản mua chuộc, rất có thể bọn họ âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của chúng ta. Nếu kinh động đến bọn họ, để cho bọn họ đề phòng, vậy đối với chúng ta vô cùng bất lợi.

Đại Kim Nha và Lý mặt rỗ ở một bên nghe thấy vậy thì sửng sốt, trên mặt tràn ngập câu hỏi: "Ta nói các ngươi đến cùng là đang nói cái gì? Tại sao ta nghe không hiểu câu nào cả."

Ta thấp giọng nói: "Ta hoài nghi Tần lão bản mới là kẻ cầm đầu gây họa hại đại ca của hắn! Điểm này không khó nhìn ra, mới đầu hắn cũng không muốn chúng ta nhúng tay vào chuyện này, ta nhúng tay vào, Tần lão bản từ đầu tới cuối đều rất khẩn trương, đây không giống như một đệ đệ tốt Quan ái đại ca vậy."

"Không thể nào." Đại Kim Nha cực kỳ hoảng sợ: "Nếu như vậy, chúng ta càng không thể nhúng tay vào chuyện này..."

Ta nhìn Đại Kim Nha với vẻ kỳ quái: "Vì sao?"

"Ngươi bị ngu à." Đại Kim Nha tức giận nhảy dựng lên: "Nếu ngươi thật sự bắt được Tần lão bản, cho dù Tần lão bản đã ngã ngựa, lạc đà gầy chết kia cũng lớn hơn ngựa! Nếu đi tìm mấy sát thủ báo thù, vậy giết chết chúng ta quả thực như chơi... Mẹ nó, ngươi đây là chọc phải tổ ong vò vẽ à, ong vò vẽ kia không chỉ táp chết ngươi, chúng ta cũng phải theo đó gặp nạn."

Đại Kim Nha thu thập một chút rồi chuẩn bị rời đi.

Ta nào lại phóng đại ra Kim Nha đâu? Lúc này liền bước lên một mũi tên ngăn cản đường đi của Đại Kim Nha. Đại Kim Nha lại còn muốn xông ra ngoài, một phát ta tóm được bả vai Đại Kim Nha, một tên thuận tay dắt dê, liền đem Đại Kim Nha đặt lên tường: "Nếu như ngươi đi, ta sẽ nói với ông chủ là ngươi đang nghi ngờ hắn, ngươi muốn đến Cảnh gác báo án."

"Ngươi... Ngươi thật hèn hạ." Đại Kim Nha khóc không ra nước mắt: "Tiểu thiếu gia, ngươi coi ta là cái rắm, thả ta ra đi? Ngươi nói kéo ta cùng chịu chết để làm gì, ta thật sự còn chưa sống đủ."

Ta mỉm cười: "Ngươi còn có tác dụng lớn, đương nhiên không thể để cho ngươi rời đi."

Lý Ma Tử cũng thở dài, đi lên phía trước nói: "Đại Kim Nha, ngươi thật không đúng. Chúng ta đều là châu chấu treo trên một sợi thừng, nếu bây giờ ngươi nhảy nhót, thì chính là đẩy chúng ta vào trong hố lửa."

Đại Kim Nha vô lực ngã xuống đất: "Ai! Kiếp trước ta nhất định là nợ tiền các ngươi chưa trả."

Ta cười ha ha buông Đại Kim Nha ra, xem ra lần này Đại Kim Nha đã bị ta thuyết phục hoàn toàn rồi: "Được rồi, Đại Kim Nha, hiện tại ngươi theo ta ra ngoài một chuyến, muốn mua chút đồ."

Đại Kim Nha ngẩng đầu nhìn ta: "Muốn mua thứ gì?"

"Đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết." Ta cười nhìn Tần Tư Tư: "Tần nhị tiểu thư, ngươi cũng theo chúng ta đi! Coi như là giám thị chúng ta. Ta hoài nghi Tần lão bản nhất định sẽ hỏi ngươi chuyện của chúng ta."

Tần Tư Tư Tư gật đầu: "Được."

Ta dẫn theo mấy người bọn họ một đường rời khỏi Tần gia, đi tới phố buôn bán phồn hoa, ta bảo Tần Tư Tư đi mua trà.

Vừa rồi ta chú ý tới, hậu quả thân thể thật sự có người theo dõi chúng ta! Nếu là ta đoán không sai, nhất định là Tần lão bản phái tới, xem ra ta mang Tần Tư Tư đi ra là rất chính xác.

Nếu như vậy, nếu như Tần Tư không mang theo Tần Tư thì đối phương nhất định sẽ đuổi sát chúng ta không tha, chỉ e lát nữa nếu ta làm chút động tác nhỏ, sẽ vô cùng khó khăn.

Tần Tư Tư Tư mang bọn con tới sảnh cà lang, vẫn là lần trước Tần lão bản hẹn vị trí "Nhất phẩm". Sau khi cầm ba bình cà sa, ta liền nói với Đại Kim Nha: "Đại Kim Nha, hiện tại ngươi giúp ta đến y viện mua chút đồ vật."

"A, mua cái gì?" Đại Kim Nha lập tức tò mò hỏi.

"Chất lỏng khỏe mạnh." Ta nói: "Từ trong sương phòng vụng trộm chuồn ra ngoài, ngàn vạn lần đừng để người bên ngoài phát hiện..."

"Người bên ngoài?" Đại Kim Nhau nghi hoặc nhìn ta, hiển nhiên hắn không rõ "Người bên ngoài" là có ý gì.

Ta im lặng lắc đầu: "Nhờ ngươi vẫn là người của Giang Bắc Trương gia, chúng ta bị bảo tiêu Tần gia theo dõi, ngươi cũng không chú ý tới sao?"

Đại Kim Nha chấn động, ngạc nhiên nhìn Tần Tư Tư: "Bảo tiêu của nhà huynh sao lại canh chừng chúng ta?"

Tần Tư Bất đắc dĩ uống một ngụm cà lang: "Cái này còn phải nói sao? Đương nhiên là nhị thúc ta phái người theo dõi các ngươi, muốn xem các ngươi ra làm cái gì, như vậy thúc ấy thuận tiện chuẩn bị."

Đại Kim Nha không nhịn được phì cười: "Nhị tiểu thư, ngươi cũng nghi ngờ nhị thúc ngươi?"

Tần Tư Tư đặt chén trà xuống nói: "Trong chuyện này, ta đối xử bình đẳng, đối với bất kỳ ai cũng có thể bảo trì hoài nghi, đương nhiên, cũng bao gồm cả các vị."

Tần Tư Tư nói lời này ngược lại làm cho ta có chút giật mình, không nghĩ tới thoạt nhìn văn văn lưu loát như Tần Tư Tư, lại có tâm cơ như thế.

Cô nương này không đơn giản a, xem ra lần sau nói chuyện với nàng ta, ta cũng không thể nói hết toàn bộ, nhất định phải lưu lại một cái tâm nhãn mới được.

Như thế xem ra, cái kia bụng dạ hẹp hòi, gan lưỡi nhanh mà Tần ngọt cũng không có tâm cơ gì nữa rồi.

Đại Kim Nha nói: "Vậy được, các ngươi ở đây chờ ta đi, ta sẽ đi làm ngay."

Đại Kim Nha nhìn lướt qua phòng khách, cuối cùng ánh mắt tập trung vào trên cửa mật khẩu. Vì thế Đại Kim Nha lưu loát leo vào cửa thông báo, rồi đi ra ngoài.

Ta nhìn Lý mặt rỗ: "Cô có kỹ năng khai tỏa chưa?"

Lý mặt rỗ cười cười: "Yên tâm đi, ta còn trông tới sau này hậu du hành có tiền hay không, dựa vào tay nghề này làm giàu đó."

"Có cần chuẩn bị công cụ gì không?" Ta hỏi.

Lý Ma Tử nói: "Cái này phải xem là cửa ải gì chứ."

Nói xong, ánh mắt của hai người chúng ta đều đặt lên người Tần Tư Tư.

"Muốn mở khóa cửa nhà ta không đơn giản như vậy đâu." Tần Tư

Tư nói: "Đó là khóa điện tử, hơn nữa còn phải dùng điện thoại nối liền cửa, đưa mật khẩu mới có thể mở. Xe đánh thuê có thể giải quyết vấn đề nhập mật khẩu, mấu chốt là phải tìm được tâm phiến để cảm ứng khóa cửa."

Lý Ma Tử như có điều suy nghĩ nói: "Được, ta phải ra ngoài chuẩn bị một ít đồ mới được."

Ta khẽ gật đầu, nói xong Lý Ma Tử cũng theo thông báo rời đi.

Hiện tại trong phòng chỉ còn lại ta và Tần Tư Tư, cô nam quả nữ, bầu không khí có chút lúng túng, đại khái ta rất ít cùng mỹ nữ giao thiệp? Huống chi đối phương còn là thiên kim phú gia hiển hách thân thế như thế.

Ta và nàng cũng không có cùng chủ đề, chỉ là trà trà buồn đầu khó chịu, không bao lâu ta liền uống tinh quang từ cà phê, cũng không nhấm nháp được mùi vị gì.

Nhìn chén trà trống rỗng của hắn, lại nhìn người Tần Tư Tư, lúc này đang động tác tao nhã xoắn nửa thang trà, ta nhất thời có chút xấu hổ đứng lên, dứt khoát bưng chén trà của Lý Ma Tử sang, trộn lẫn theo kiểu học thức.

"Phụt phụt." Tần Tư Tư vui vẻ, cười ngọt ngào đánh giá ta.

Ta không hiểu vì cái gì hỏi ngươi cái gì? Có phải cảm thấy ta chưa từng uống cà phê mà lại bêu xấu rồi không?

Tần Tư Tư khoát tay: "Không phải không phải, ta tuyệt đối không có ý tứ phương diện đó. Nói thật, thật ra ta vẫn rất hâm mộ các ngươi, có thể tự do tự tại cuộc sống."

Chương thứ ba trăm hai, hắc tiểu thiên kim

Ta đột nhiên cười nói: "Chúng ta có thể có ước ao gì tốt chứ? Ngươi cố ý an ủi ta sao."

Tần Tư Tư lại lắc đầu: "Có phải ngươi cảm thấy cuộc sống hàng ngày chúng ta ăn ngon mặc đẹp, khoái hoạt như thần tiên không."

Ta nói: "Chẳng lẽ không đúng sao? Có cha bối cho các ngươi đánh hạ Kim Sơn Ngân Sơn, cho dù không làm việc, cả đời cũng có thể sống tốt."

"Ngươi sai rồi." Tần Tư buồn bực nói: "Sai rồi sai rồi."

"Ồ, thật sao?" Ta hỏi: "Ta nói sai chỗ nào, ngươi lại nói với ta?"

"Không đơn giản như ngươi nghĩ đâu." Tần Tư Tư nói ra: "Ngươi chỉ thấy chúng ta quang minh chính đại chứ không thấy được lục đục nội bộ gia tộc chúng ta."

"Nhiều tiền, người ham muốn cũng nhiều, vì đánh bại đối thủ cạnh tranh, thân thích đã dùng hết tất cả thủ đoạn! Ở đây, ta không cảm thụ được nửa điểm thân tình cùng ấm áp. Huynh đệ Tiêu Tường, lục thân bất nhận, những lời này ở gia tộc chúng ta đặc biệt thích hợp. Khoảng thời gian này ta được thưởng thức cay cay cay, so với bốn năm trường học còn nhiều hơn."

"Thật sao?" Ta cười nói: "Ngươi muốn ta an ủi hay muốn ta nói thật?"

Tần Tư Tư ngẩng đầu lên nhìn ta: "Đương nhiên là nói thật."

"Ta cảm thấy, ngươi ăn no rỗi việc." Ta nói: "Ngươi đi xem tầng lớp thấp nhất của xã hội, mỗi ngày vì ăn cơm ngủ mà liều chết làm việc làm việc. Bọn họ vứt bỏ nhân cách cùng tôn nghiêm, đổi lấy chẳng qua là được no bụng mà thôi. Ngươi chẳng lẽ cho rằng bọn họ không có áp lực sao? Là áp lực đến từ gia đình., Áp lực sinh hoạt đến từ các phương diện. Còn các ngươi thì sao? Nhiều nhất chỉ là nhiều tiền ít mà thôi, nếu nhìn ra, tự nhiên cũng sẽ không có nhiều áp lực như vậy."

"Không nhìn ra ngươi còn rất triết học, hai ta cùng đường với người đấy." Tần Tư Tư nở nụ cười.

Lúc này nàng thành thục ổn trọng, mỗi cái nhăn mày đều thoải mái, hoàn toàn khác biệt nữ hài ngây ngô lúc trước. Xem ra trước nàng ngây thơ hồn nhiên, đều là giả vờ, điều này càng làm cho trong lòng ta không nắm chắc, nữ nhân này thật sự quá kinh khủng!

Cũng đúng, có thể sinh tồn trong đại gia tộc như vậy, hơn nữa sống tốt như vậy, khẳng định không phải cái gì tốt.

"Ở trước mặt bọn họ, ta sẽ tận lực cúi thấp người, tuyệt đối sẽ không vì chuyện ích lợi mà tranh giành với bọn họ, cho nên trong mắt bọn họ, ta chỉ là một người không có tâm cơ., Bọn họ cũng lười đối phó ta." Tần Tư Tư có chút cảm khái nói: "Ta cũng không nghĩ tới tranh đoạt cái gì với bọn họ, ta không thích tài sản của cha chú cho ta quản lý, cho nên ta chỉ ở trên đất cố gắng một mẫu ba phần. Ngươi nói xem, ta như vậy có phải rất không tiền đồ hay không? Dù sao ta là một cô gái, dù nỗ lực thế nào, chỉ sợ cũng chỉ tích lũy được của cải của cha chú."

Ta lập tức lắc đầu: "Không, ngươi làm vậy là đúng. Trong số mệnh có khi dẫu sao cũng có, trong số mệnh không ai cưỡng cầu, đây là đời người."

Nàng cười nói: "Ngươi còn không hiểu ý ta sao? Ta là một cô bé, thật sự không thích hợp ra mặt quản lý công ty, cho nên bây giờ ta cần một người có năng lực đại lý. Cho nên..."

Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt nũng nịu nhìn ta: "Ta nhìn trúng năng lực của ngươi rồi."

Ta từng bị cà trời làm sặc, nàng muốn ta làm người đại lý cho nàng sao? Ta tất nhiên không chịu, ta không thích cuộc sống lục đục với nhau thế này, ta thà lựa chọn cái cửa hàng cổ quái mà mình không có tiền đồ.

Cho nên đối với việc thỉnh cầu của Tần Tư Tư, ta không chút do dự cự tuyệt: "Nhị tiểu thư, cô uống trà uống say rồi à? Ta chẳng qua chỉ là người của xã hội, trong mắt mọi người, chỉ là một thương nhân nhỏ bé không có tiền đồ mà thôi. Làm gì có năng lực gì, chỉ sợ đã làm cô thất vọng rồi."

Tần Tư Tư có điểm cầu hiền nhược khát, vội vàng nói: "Kỳ thật ta cảm thấy ngươi nên suy nghĩ thật kỹ lại, làm người đại diện cho ta, thân phận địa vị tất nhiên là không giống nhau, nói không chừng một ngày sau, ta sẽ yêu ngươi! Đến lúc đó nếu ngươi có hứng thú với tài sản của Tần gia chúng ta, ta và ngươi liên thủ, nói không chừng còn có thể tranh giành được một chút gì đó."

Ta cảm thấy buồn cười, sự hảo cảm đối với Tần Tư trong nháy mắt giảm xuống, ta đã nhìn ra nàng không phải là không tranh với đời mà hiểu được ẩn nhẫn, biết ẩn núp, trên thực tế dã tâm của nàng lớn hơn bất kỳ ai khác.

Cũng khó trách, sinh sống trong hoàn cảnh như vậy, nếu thật sự giữ được tấm gương trong lòng thì mới là lạ.

Ta ngượng ngùng nhìn Tần Tư Tư cười nói: "Xin lỗi, ta thật sự không có hứng thú đối với chuyện này."

"Quên đi." Tần Tư Tư cũng cười khổ không thôi: "Hoàn cảnh sinh hoạt khác nhau, chắc chắn suy nghĩ của chúng ta không giống nhau, trên thế giới này không có ai đúng ai sai, cho nên hy vọng không bởi vì ta nói những lời vừa rồi mà ảnh hưởng đến ấn tượng của ngươi."

Ta lập tức nói: "Sẽ không, ta có thể hiểu được Nhị tiểu thư hoàn toàn."

"Ngươi xem đi, ta biết ngươi sẽ không hiểu ta mà. Lúc trước vẫn luôn gọi ta là người suy nghĩ, bây giờ sao lại gọi ta là nhị tiểu thư? Có phải cảm thấy ta rất khủng bố hay không?"

Ta bị Tần Tư Tư Nguyệt ép đến một câu cũng nói không nên lời, bầu không khí lúng túng đến cực điểm. Chợt ta phát hiện, trước mặt tiểu nha đầu này ta lại không hề có sức chống đỡ.

Cảm giác nửa đời trước của chính mình quả thực là sống uổng phí.

Đang lúc suy nghĩ, lại nghe thấy tiếng thông báo truyền đến. Ta nhất thời mừng rỡ. Hai người này đến thật là đúng lúc a, thay ta giải vây.

Đại Kim Nha mặt mày xám xịt từ miệng mật báo ngã xuống, vẻ mặt phẫn nộ: "Móa nó, chỗ thủng này là do tên khốn kiếp nào thiết kế? Đoán chừng chỉ có chó con mới có thể chui vào."

Ta mỉm cười: "Thế nào, tìm được thuốc dùng Ất Tưởng chưa?"

Đại Kim Nha từ trong lồng ngực móc ra một bình pha lê nho nhỏ: "Có đủ hay không? Đây chính là thứ cấm bán, ta bỏ ra hai vạn khối mới có được, ngươi phải chi tiêu."

Tần Tư Tư khoát tay chặn lại: "Ta cho ngươi tiêu dùng."

"À, đa tạ nhị tiểu thư."

Một lọ Ất Ký này, nhiều nhất là ba trăm khối, đại Kim Nha Sư tử mở miệng muốn hai vạn, chính là để cho Tần Tư Tư Nhĩ nghe đấy.

Trong lòng ta thầm nghĩ thế giới này còn có thể lừa người hơn cả Đại Kim Nha sao?

Quả nhiên, không lâu sau, chủ nhân của nó lại đến lừa người hơn cả Đại Kim Nha, Lý Ma Tử nhảy lên một cỗ máy cũ nát, nhìn qua có chút cổ quái, đoán chừng là công ty khai tỏa của nhà nào đào thải đi thứ không cần thiết.

Mà Lý mặt rỗ lại đem vật kia thổi lên trời, nói thứ này là đồ vật mà từ Trung Tự thự việc dùng, chỉ có thông qua chợ đen mới có thể hẹn. Lý mặt rỗ hắn dùng rất nhiều quan hệ nhân mạch, lúc này mới có được, nếu là người bình thường thì tuyệt đối không làm được, hắn tiêu tất cả mười vạn khối.

Ta đã nhìn ra rồi, Đại Kim Nha và Lý Ma Tử đều coi Tần Tư Nột là kẻ ngốc, không thể không bội phục công phu giả bộ thuần khiết của Tần Tư Nột, ngay cả hai lão hồ ly cũng không thể nhận ra.

Ta để hai người đơn giản thu dọn một chút, sau khi xác định không để lại vết tích gì mới là vội vàng vàng chạy về Tần gia.

Sau khi trở lại chỗ ở, ta nằm xuống giường, chuẩn bị nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt, để Lý Ma Tử chịu trách nhiệm.

Tần Tư Tư thì đi ra ngoài, nói là nói một tiếng Điện cho nhị thúc.

Trong lòng của ta nhất thời có chút đường đột, Tần Tư Tư suy nghĩ phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng, vạn nhất nàng chính là gian tế Tần lão bản phái ở bên cạnh chúng ta thì làm sao đây?

Tần Tư Tư lại nhìn ra trong lòng ta suy nghĩ gì, cười nói: "Ngươi yên tâm đi, ở chuyện này, ta là phụ thân trung thành tuyệt đối. Nếu như ta thật muốn mật mật báo tin cho Nhị thúc, cũng sẽ không đem ta một mặt chân chính biểu diễn cho ngươi xem. Ngươi biết không? Ngươi là nam nhân đầu tiên nhìn thấy tính cách ta thật sự."

Ta bật cười khanh khách, nói: "Được rồi!"

Trong lòng ta có chút lo lắng bất an, nghe ngữ khí Tần Tư Tư, tựa như có chút ý tứ đối với ta.

Tần Tư Tư đi rồi, ta có chút không yên lòng, cứ cảm thấy ba đại nam nhân chúng ta giống như ba tên ngốc, trở thành quân cờ của Tần Tư Tư.

Khoảng nửa canh giờ sau, Tần Tư Nguyệt đã trở lại, nói với chúng ta: "Vừa rồi nhị thúc ta đã nhắc nhở ta, chúng ta ở phòng cà phê tán gẫu gì đó, ta nói là đơn giản thương lượng một chút tối nay nên trừ tà như thế nào."

"Tối hôm nay Nhị thúc bảo ta tốt nhất nên nhìn chằm chằm vào các ngươi, miễn cho các ngươi nhân cơ hội động tay động chân với phụ thân ta. Bởi vì Nhị thúc điều tra chi tiết của các ngươi, tuy nhiên điều tra ra cũng không nhiều."

Ta cười nói như vậy cũng vừa lúc, như vậy nhị thúc ngươi hẳn là yên tâm rồi chứ?

Tần Tư Tư nói: "Tốt nhất vẫn là nên cẩn thận một chút, có thể lăn lộn đến trình độ của nhị thúc ta, sự khôn khéo của hắn có thể tưởng tượng được, vạn nhất ngài ấy sớm đã hoài nghi ta thì sao?"

Đúng vậy, ngẫm lại cũng đủ khiến người ta đau đầu. Ta ngầm hạ quyết tâm, sau này có đánh chết ta cũng không giữ chân nữa. Lần này phá lệ hoàn toàn là vì quan hệ của gia gia ta.

Chương thứ ba trăm hai ba, giết người cuồng ma cuồng sát.

Tần Tư Tư đêm đó cùng chúng ta ở lại, ta để Tần Tư Tư cùng nhị thúc bẩm báo, nói Tần Minh Hạo đã phát bệnh lúc rạng sáng ba giờ, buổi sáng lúc này chúng ta phải nghỉ ngơi dưỡng sức, nghỉ ngơi cho tốt, vì vậy đoạn thời gian này không cần phái người tới quấy rầy chúng ta.

Đây là cho Tần lão bản ăn thuốc an thần, để Tần lão bản càng yên tâm hành động.

Cứ như vậy, chúng ta nằm trên giường, lẳng lặng chờ đợi đêm khuya phủ xuống!

Rất nhanh, liền tới mười một điểm, ta nghe động tĩnh bên ngoài một chút, cũng không có ai.

Vì thế ta mới gọi Lý Ma Tử tỉnh lại, để Lý Ma Tử được Tần Tư Tư yểm hộ, mở cửa phòng đối diện.

Lý Ma Tử lập tức gật đầu, lén lút đi. Không quá năm phút, Lý Ma Tử đã mở khóa, chúng ta lập tức vuốt vuốt hắc theo đó.

Trước khi đi, ta đóng cửa phòng lại, mở bình óng ánh kia ra.

Dịch thái thược tại trạng thái ôn nhiệt cũng sẽ phát huy, đến lúc đó sẽ không sợ sát thủ không trúng chiêu. Làm xong hết thảy, sau khi làm xong hết thảy, xác nhận một lần không có sơ suất, chúng ta lúc này mới ngưng thần nín thở tránh ở trong phòng đối diện.

Vì để tránh bị phát hiện, chúng ta ngay cả đèn cũng không mở, trong phòng tối như mực, cảm giác toàn bộ thế giới đều cực kỳ yên tĩnh.

Bình thần tập tức, cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài.

Yên tĩnh, yên tĩnh như cái chết.

Chẳng biết tại sao, an tĩnh này khiến trong lòng ta hiện ra một tia dự cảm bất thường, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Lúc này trời đã sáng rồi, là lúc ngủ say nhất, nếu Tần lão bản muốn phái người giết chúng ta, sát thủ hẳn là đã tới.

Chẳng lẽ Tần lão bản đã nhận ra chúng ta có đề phòng, cho nên thu hồi kế hoạch này?

Trong lòng ta không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Ngay cả Tần Tư Tư cũng đã nhận ra dị thường, nhỏ giọng hỏi ta có phải là có vấn đề gì không?

Ta bảo Tần Tư Tư không nên nói nhiều, chờ thêm một lát nữa đi.

Chờ khoảng chừng mười phút, trong hành lang bắt đầu có tiếng động truyền đến, như là âm thanh đi đường một người. Hơn nữa tiếng bước chân người này kéo rất dài, giống như đi rất chậm.

"Sát thủ đến rồi." Lý mặt rỗ nhất thời căng thẳng lên.

Ta lại nhíu mày cao, sự tình thoạt nhìn không đơn giản như vậy đâu, Tần lão bản biết chúng ta là kẻ đâm đầu, khẳng định sẽ phái sát thủ chuyên nghiệp đến. Sát thủ chuyên nghiệp, không thể nào phát ra tiếng bước chân lớn như vậy được.

Chẳng lẽ tên sát thủ này là sát thủ lão luyện, cố tình tạo ra động tĩnh gì đó mới khiến bọn ta tưởng là người hầu?

Hẳn là như vậy rồi, ta nghĩ như vậy.

Tiếng bước chân không dừng lại trước cửa phòng chúng ta, mà là leng keng leng keng không ngừng vờn quanh.

Hơn nửa đêm, còn có ai chạy khắp nơi? Bây giờ chỉ có hai khả năng, khả năng đầu tiên là đối phương không phải sát thủ, chỉ là người hầu trong khu nhà cao cấp mà thôi.

Khả năng thứ hai là sát thủ kia cố ý để cho chúng ta buông lỏng.

Cứ như vậy, tiếng bước chân đi qua đi lại hai vòng, cuối cùng mới dừng lại ở cửa. Ta rõ ràng nghe được tiếng cửa cẩn thận từng li từng tí mở ra.

Mẹ nó, quả nhiên là sát thủ giảo hoạt!

Chúng ta lập tức dựng thẳng lỗ tai lên lắng nghe.

Kỳ quái là sau khi cánh cửa được mở ra lại không có chút động tĩnh nào truyền đến. Trong lòng ta rất mừng rỡ, xem ra đối phương đã trúng chiêu, trạng thái lỏng xuất hiện khiến đối phương tê cứng?

Cứ như vậy lẳng lặng chờ đợi mười phút, ta trên cơ bản có thể xác định đối phương thật sự bị mê hoặc, vì thế ta không chút do dự mở cửa, nhìn gian phòng đối diện.

Cửa gian phòng đối diện mở rộng ra, cũng không có mở đèn, tối như mực, ta chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng đen đang ngồi xổm trên giường, không nhúc nhích.

Xem ra đối phương còn chưa kịp khai đèn đã bị Ất Não mê hoặc. Trong lòng ta mừng rỡ, vội vàng chạy đi khai đăng.

Nhưng ai có thể nghĩ tới ta vừa mới chạy vào, bóng đen luôn đứng im bất động kia lại đột nhiên nhảy dựng lên: "Rốt cuộc tìm được ngươi, ta muốn báo thù cho tám ngàn huynh đệ Giang Đông!"

Nói xong, ta liền rõ ràng cảm giác được một cơn gió lạnh buốt, xâm nhập thẳng vào cổ ta.

Đậu xanh!

Ta lúc này bị dọa sợ, không chút do dự nhảy dựng lên: "Thế này là sao?"

Ta vô thức hơi rụt đầu lại, cảm giác rõ ràng có một mùi máu tanh nồng đậm sát da đầu của ta, cắt mất mấy sợi tóc của ta, thậm chí còn cắt cả da đầu của ta.

"Chạy mau!" Tần Tư Tư hét lên một tiếng, nắm lấy cánh tay của ta chạy ra ngoài.

Ta không quan tâm nhiều, biết kế hoạch thất bại, người nọ khẳng định làm biện pháp phòng hộ, căn bản không bị mê muội, cho nên ta không nói hai lời, không chút do dự chạy ra ngoài.

Ta mới vừa chạy ra cửa, sát thủ kia liền đuổi theo, trường đao múa đao trong tay sinh ra uy phong, ta rõ ràng nghe thấy tiếng đao phong ma sát với không khí.

Ta vừa chạy ra ngoài, vừa quay đầu nhìn lại.

Vừa thấy vậy, trong lòng lập tức hoảng sợ, kia đâu phải sát thủ gì chứ? Rõ ràng chính là Tần Minh Hạo.

Tần Minh Hạo đang trong trạng thái bị vong linh điều khiển, vong linh chính là đầu óc của hắn, Ất Trí tự nhiên không có tác dụng.

Chết tiệt, trong lòng ta thầm mắng.

Tần Minh Hạo tay cầm lôi đao, từng bước tới gần, hai mắt đỏ tươi, tóc dài không gió mà bay, sát khí kinh khủng trên người khiến người ta tức lộn ruột.

"Người nào đã đóng kín cửa hành lang rồi?" Tần Tư Tư kinh ngạc hô to một tiếng.

Ta lập tức nhìn cửa hành lang, quả thực đã bị khóa lại, nói cách khác, chúng ta chỉ có thể hoạt động trên hành lang lầu hai.

Lúc này, ta bỗng nhiên phát hiện, Lý Ma Tử và Đại Kim Nha căn bản không thèm đi theo phía sau chúng ta. Trong lòng ta lập tức trầm xuống, hai người không phải là đã gặp bất trắc rồi chứ?

Ý nghĩ này làm da đầu ta tê dại, không chút do dự hô lên: "Lý Ma Tử, Đại Kim Nha, các ngươi ở đâu?"

Lúc này cửa phòng đối diện mở ra, Đại Kim Nha và Lý Ma Tử nhìn từ bên trong vào xem xét. Ta nhất thời không biết nói gì, mẹ nó, hai tên cháu trai này thật sự giật mình rồi.

Lý Ma Tử thấy ta, cũng sốt ruột hét to: "Hai người các ngươi sao lại chạy xa như vậy."

Ta thấy Tần Minh Hạo đang bước tới gần, mắng: "Không chạy thì làm sao bây giờ? Mau nghĩ cách đi."

Lý Ma Tử nói: "Mau vào đi! Vẫn là trong phòng an toàn nhất."

Nói xong Lý Ma Tử liền chui trở lại.

Tần Tư Tư bị dọa sợ, níu cánh tay của ta, vội vã hỏi ta làm sao bây giờ?

Hiện tại căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều, chỉ có thể lấy cứng chọi cứng. Toàn bộ pháp khí của ta đều đặt ở gian phòng đối diện.

Lúc trước bọn ta vẫn luôn cho rằng người mà bọn ta muốn đối phó chính là người, căn bản là không nghĩ nhiều, có trời mới biết được lần này bọn ta muốn đối phó lại là vong linh.

Không còn cách nào khác, ta đành tiện tay cầm một cây kéo lên chuẩn bị giằng co với Tần Minh Hạo một thời gian. Chỉ cần chúng ta vượt qua Tần Minh Hạo, xông vào trong phòng, có lẽ sẽ cứu được.

Trong cổ họng Tần Minh Hạo phát ra âm thanh lạnh như băng, máy móc: "Bức chết Ngu Cơ, hại huynh đệ ta, hặc hặc, ta muốn báo thù, ta muốn báo thù cho bọn họ!"

Nói xong, Tần Minh Hạo giơ cao lôi đao lên, hung hăng bổ xuống đỉnh đầu ta.

Ta quá sợ hãi, giờ phút này lôi đao kia lại khai đao rồi, lưỡi đao sắc bén, tán phát ra trận trận huyết quang, căn bản không thể ngăn cản a, nhất định sẽ bị chém đứt.

Mẹ nó, thế này thì thế nào mới tốt?

Tần Tư Tư cũng sợ đến choáng váng, đau khổ cầu xin Tần Minh Hạo tha cho chúng ta.

Lúc này ánh mắt của ta vô ý rơi vào trên cửa hành lang, đó là đẩy cửa ra, trên cửa đều là đồ án tinh mỹ chạm trổ, hy vọng có thể đỡ được lôi đao.

Sau khi nghĩ tới điểm này, ta lập tức kéo Tần Tư Tư lui lại, lui mãi đến cạnh cửa.

Lôi đao trong tay Tần Minh Hạo hung hăng vung xuống, chém vào cánh cửa, lập tức đẩy cửa phát ra tiếng kim loại ma sát bén nhọn, chậm trễ thời gian đao chém xuống.

Mà ta nhân cơ hội này, vội kéo Tần Tư Tư Nguyệt tránh khỏi thân thể Tần Minh Hạo.

Vừa rời đi, ta đã nghe thấy thanh âm lôi đao đâm xuống mặt đất, thanh âm đinh tai nhức óc làm da đầu người ta tê dại. Ta lập tức quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện mặt đất đá cẩm thạch rắn chắc lại bị cắt ra một vết như đậu hũ, nhìn mà giật mình.

Ta cũng muốn hít một hơi khí lạnh, khí lực phải tốn bao nhiêu mới có thể chặt ra khe sâu như vậy? Nếu như chém trúng người ta, chỉ định có thể khiến người ta chém thành hai đoạn.

Cũng may cuối cùng chúng ta thoát được từ trong vòng vây, ta không dám ham chiến, trên thực tế ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không có, Tần Tư Tư Tư liền chạy tới phòng Lý Ma Tử ẩn thân.

Vừa chạy còn vừa gọi Lý Ma Tử vội vàng mở cửa.

Cánh cửa nhanh chóng bị mở ra, Lý Ma Tử lại thò đầu ra, trong tay còn cầm theo hai cái bình nước, có vẻ như sắp tới cứu chúng ta.

Phát hiện chúng ta lại từ trong vòng vây chạy ra, Lý Ma Tử vui mừng quá đỗi, vội vàng thúc giục chúng ta tăng nhanh tốc độ.

Bất quá Lý mặt rỗ vừa hô xong, lại đột nhiên hét lên một tiếng chói tai: "Không tốt!"

Sau đó phịch một tiếng đóng cửa lại.

Cha ngươi, đã làm sao vậy? Trái tim ta lập tức nhảy dựng lên, chắc chắn lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Quả nhiên, gần như ngay khi cánh cửa bị đóng lại, một cái bình từ bên cạnh gian phòng bay ra, đập mạnh lên cánh cửa, bộp một tiếng vỡ nát, từng đoàn sương mù màu trắng từ trong bình phóng xuất ra.

Ta cúi đầu nhìn xuống, lập tức tuyệt vọng.

Đúng là Cảm Kiệt mà chúng ta chuẩn bị.

Ất quẫn cũng chưa hoàn toàn phát huy, thậm chí có thể chỉ phát huy hết nửa bình, nửa bình chất lỏng ngột ngạt còn lại ngã trên mặt đất, lập tức bắt đầu bốc hơi, biến thành sương mù màu trắng, bắt đầu tràn ngập chung quanh.

Ta thấy hít một hơi khí lạnh, đầu óc đau nhức, vài lần suýt nữa tê liệt trên mặt đất. Ài, lần này chơi lớn rồi, một khi chúng ta hút vào tỏa sáng, nhất định sẽ choáng váng, đến lúc đó còn không phải để mặc cho Tần Minh Hạo chém giết sao?

Ta cuống lên rồi, Toan Nghê ngừng lại, không dám tiếp tục tiến lên nữa.

Mà quay đầu nhìn ra sau lưng, Tần Minh Hạo đã đuổi tới, trong tay cầm theo lôi đao, hung thần ác sát.

Ta nổi giận gầm lên một tiếng, ném mạnh dây kéo về phía Tần Minh Hạo: "Không nghĩ nhiều nữa, mau vào phòng."

Mà khi chúng ta tới gần, mùi vị Ất Giác càng đậm hơn, liều mạng chui vào trong lỗ mũi, ta cảm giác được một trận hít thở không thông, đầu óc lập tức có chút trầm mê.

Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta mà, ta dùng sức vỗ cửa: "Lý Ma Tử, mở cửa nhanh lên, nhanh lên."

Ta rõ ràng nghe thấy tiếng cãi nhau của Lý Ma Tử và Đại Kim Nha, xem ra hai người đã nảy sinh khác biệt về vấn đề mở cửa này.

Ta mắng một câu đáng chết, càng dùng sức vỗ cửa. Mắt thấy Tần Minh Hạo nhào tới, thời gian căn bản không thể kéo dài.

Mà cửa lại chậm chạp không mở, lôi đao đã giơ lên cao!

Thân thể của ta tựa vào cửa, không chịu khống chế mềm nhũn ra, ánh mắt và ý thức dần dần trở nên mơ hồ, cho đến cuối cùng hoàn toàn mất đi ý thức.

Trước khi hôn mê, ý niệm duy nhất của ta chính là... ta có bị băm thành tám khối hay không?

Trong mơ màng màng, ta nghe thấy thanh âm của Lý mặt rỗ: "Tiểu ca Trương gia, ngươi mau tỉnh lại đi, thực sự không có thời gian rồi."

Ta mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm giác đầu đau như sắp vỡ, ta cố nén thống khổ từ dưới đất ngồi dậy: "Tần Tư Tư sao rồi? Cũng không có chuyện gì đâu."

Lý Ma Tử nói: "Không có việc gì, các ngươi đều không việc gì, nếu mà còn chậm thêm vài giây nữa, cái chân này của ngươi liền phế đi."

Ta đây mới ý thức được chân của mình truyền đến một trận đau đớn như bị xé rách, lúc này liền nhìn sang. Nhìn như vậy, ta lập tức bị dọa sợ hãi hít một hơi lạnh.

Trên đùi của ta có một vết thương thật sâu, máu chảy đầm đìa, giờ phút này đã được băng bó qua băng bó đơn giản, bất quá thống khổ lại không giảm bớt chút nào.

"Ta hôn mê bao lâu rồi?" Ta hỏi.

"Vừa nằm xuống." Lý Ma Tử nói: "Trước sau không vượt quá ba phút."

"Chúng ta vẫn còn nguy hiểm." Nói: "Tần Minh Hạo nhất định muốn chém cửa!"

Ta mới nói xong, cửa gỗ xa hoa liền truyền đến một tiếng bịch trầm đục, không cần phải nói, chắc chắn là Tần Minh Hạo đang chém cửa.

Lý Ma Tử tức đến nổ phổi, lườm ta một cái: "Cái miệng quạ đen của ngươi."

Nói xong không để ý tới ta nữa, vội đẩy ra ghế dựa, đi ra ngăn cửa lại.

Trận hồn Tỏa Hồn trận thứ ba trăm hai mươi bốn tạo thành Thất Sát Tỏa.

Ánh mắt của ta quan sát trong phòng, phát hiện Đại Kim Nha và Tần Tư Tư đều đã hôn mê, nằm trên sàn nhà.

Nhớ tới Đại Kim Nha ta liền tức giận một trận, Đại Kim Nha bên cạnh mới vừa rồi suýt chút nữa hại chết hai ta a. Nếu như không phải trên đùi bị thương, ta khẳng định chạy lên bóp chết Kim Nha.

"Cứu mạng!" Đúng lúc này Lý mặt rỗ kêu lên thảm thiết, ta lập tức nhìn lại, hoảng sợ phát hiện cánh cửa gỗ xa hoa đã bị chém ra một khe nứt, lôi đao đao theo khe nứt đi xuống phía dưới, kề sát đầu Lý mặt rỗ. Nếu không có cái ghế che chở, chỉ sợ đầu của Lý rồi sẽ bị chém thành hai nửa.

Dưới thân Lý Ma Tử truyền đến một mùi hôi thối, tên gia hoả này thật sự bị dọa đến tiểu ra quần.

Như vậy căn bản ngăn cản không được bao lâu, đã có dịch thể Ất Tú xuyên thấu qua khe hở bay vào.

Ta ngay cả vội vàng hô to với Lý Ma Tử: "Cẩn thận Ất ký."

Lý Ma Tử thất kinh nói: "Làm sao bây giờ? Gia hỏa này sắp phá cửa bước vào, Ất biện... đậu xanh, ta bắt đầu choáng váng đầu óc rồi."

"Tiểu có thể giải độc." Ta trước kia từ trên mạng nhỏ đọc lý luận như vậy, cũng không biết có thể thực hiện được, nhưng lúc này ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa.

"Tiểu... tè... Ta tè xong rồi, cho ta mượn một ít." Lý Ma Tử vội vàng rống giận.

Tần Minh Hạo lại bổ xuống một lôi đao, cửa bị đánh thủng thành hình chữ thập, một cánh tay của hắn cũng đã vươn tới, Lý Ma Tử đành phải đẩy cái bàn trang điểm bên cạnh lên.

Được rồi, ta không để ý quá nhiều, dứt khoát vò chăn thành một cục, tiểu lên trên, ném cho Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử không ngại bẩn, trực tiếp nhét vào trong miệng khiến ta buồn nôn không thôi.

Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, phải nghĩ biện pháp chạy đi mới được. Ta nhìn thoáng qua cửa sổ, chỉ có thể từ ngoài cửa sổ nhảy xuống.

Ta gần như bò tới bên cạnh Đại Kim Nha và Tần Tư Tư, vỗ vào mặt hai cái, hai người rất nhanh liền tỉnh lại.

Mặc dù Đại Kim Nha này thiếu chút nữa hại chết ta, ta cũng không thể trơ mắt nhìn nó chịu chết... Dù sao thì thứ vũng nước đục này là ta kéo nó xuống.

Sau khi Đại Kim Nha tỉnh lại, mặt mũi tràn đầy bối rối nhìn bốn phía, nhìn thật lâu, cuối cùng mới phát ra một tiếng thét chói tai: "Đây là có chuyện gì? Ai đang chém cửa?"

Ta tức giận quá, trực tiếp cho Đại Kim Nha một cước: "Con mẹ nó chớ giả bộ, sao lúc nãy không mở cửa cho ông đây?"

"Mở cửa, mở cái gì vậy?" Đại Kim Nha không hiểu ra nói: "Tiểu thiếu gia, ngươi không thể oan uổng người tốt, ta lúc nào không làm việc theo ngươi phân phó chứ."

Lý mặt rỗ nhét chăn từ trong miệng, lại còn dám nói: "Đừng nói nữa, lúc nãy Đại Kim Nha có thể là thân trên quỷ, giương nanh múa vuốt nhào vào người ta... Trương gia tiểu ca, ngươi gần đây có bị bốc lửa hay không? Mùi tiểu tiện nghi quá."

Ta chẳng quan tâm quá nhiều, thấy Lý mặt rỗ sắp không kiên trì được nữa, lúc này liền xông tới, cùng Lý mặt rỗ ngăn lại trường: "Nghe mệnh lệnh của ta, hai người các ngươi tranh thủ thời gian nhảy qua cửa sổ bỏ chạy! Bằng không đợi tên kia vào, ai cũng không đi được."

Đại Kim Nha cũng chẳng quan tâm quá nhiều, nắm lấy Tần Tư Tư rồi chạy đến cửa sổ, ý đồ nhảy xuống.

Bất quá hai người vừa đi tới cửa sổ, tất cả đều ngây dại, con mắt nhìn thẳng xuống dưới, không nhúc nhích.

Lôi đao của Tần Minh Hạo lại đâm vào, cánh cửa lần này gần như đã bị cắt đứt, cái đầu u ám của hắn khiến người ta phải hốt hoảng. Chúng ta vốn không có thời gian chần chờ.

Ta chửi ầm lên: "Đại Kim Nha, còn đứng ngây đó làm gì, muốn chết thì dứt khoát để ngươi gánh lấy."

Không nghĩ tới Đại Kim Nha vội vàng chạy tới, ôm lấy một cái ghế, đặt lên đầu Tần Minh Hạo: "Tiểu thiếu gia, ngươi... tự đi xem đi."

Ta sửng sốt một chút, biết Đại Kim Nha nói như vậy nhất định có đạo lý của nó. Vì vậy ta cẩn thận đi tới bên cửa sổ, muốn xem rốt cuộc tình huống như thế nào.

Khi ánh mắt của ta chạm đến tình cảnh ngoài cửa sổ, trong thời gian ngắn liền ngây ngẩn cả người.

Ngoài cửa sổ, đám người đứng đông nghịt, ít nhất cũng phải ba mươi mấy người. Cổ quái hơn nữa, đám người này lại không có đầu, trên cổ trống rỗng, mặc khôi giáp, toàn thân ướt nhẹp, nước châu giống như mưa rơi tí tách xuống. Bọn họ đều khom lưng, tựa hồ đang tìm đồ vật gì đó, chạy loạn khắp nơi, tình cảnh này thật kinh khủng.

Trước có hổ chặn đường, sau lại có truy binh, chúng ta bị bức ép vào tuyệt cảnh.

Nên làm gì bây giờ?

Trong lòng ta hung tợn mắng, thật không ngờ, lúc đối mặt với Tần lão bản, chúng ta vẫn còn quá non, căn bản ta không ngờ Tần lão bản sẽ dùng một chiêu này: Mượn dao giết người.

Tần lão bản quả nhiên không phải người lương thiện.

Ta nhìn Tần Tư Tư, muốn nhìn một chút nàng có phải bị sợ đến choáng váng hay không? Tuy nhiên bộ dạng của Tần Tư Tư lại làm cho ta sinh ra hoài nghi đối với thế giới quan của mình.

Tần Tư Tư nhìn trấn định tự nhiên, từ trên nét mặt nhìn không ra nửa điểm bộ dạng thất kinh, chỉ là hai mắt sáng ngời có thần nhìn chằm chằm bầy quỷ phía dưới, không nói một lời, giống như đang suy nghĩ vấn đề gì.

Ta ngơ ngác một chút, trong lòng không khỏi hoảng loạn lên, lúc này Tần Tư Tư biểu hiện dũng khí phi phàm, căn bản không phải là người bình thường có thể so sánh được, chẳng lẽ... Nàng cũng bị quỷ thượng thân?

Ý nghĩ này khiến ta không tự chủ được mà sợ hãi, chủ động rời khỏi mấy chỗ Tần Tư Tư, đồng thời cẩn thận quan sát tỉ mỉ.

Hai mắt Tần Tư Tư có thần nhìn xuống dưới, trừ biểu tình hơi có vẻ ngốc trệ ra, còn lại cũng không có nửa điểm dị thường, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng nửa điểm quỷ thân.

Vậy thì kỳ quái, Tần Tư Tư Suy rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Lý Ma Tử cùng Đại Kim Nha nhanh chóng không chịu nổi, lớn tiếng hô hoán ta còn đứng ngây ở đó làm gì, tranh thủ thời gian nghĩ cách thôi.

Vừa hô xong, ta liền nghe thấy Đại Kim Nha hét thảm một tiếng, lập tức nhìn sang, lại hoảng sợ phát hiện trên cánh tay Đại Kim Nha đã trúng một đao, máu tươi tưới tiêu chảy ra.

Mà lại nhìn Tần Minh Hạo, nửa người trên hoàn toàn chui vào, đang nỗ lực giãy dụa đi vào. Nếu không phải hai người dùng một cái bàn để chống lại, sợ rằng Tần Minh Hạo đã sớm xông vào đại sát tứ phương.

Ta lúc này cũng không để ý quá nhiều, quản Tần Tư Tư có phải bị quỷ hại hay không, cho nên ta không chút do dự đi tới, dùng sức lắc lắc bả vai Tần Tư Tư Nguyệt: "Này này này, mau tỉnh lại, lửa cháy mông rồi..."

Không ngờ chiêu này thật sự có tác dụng, Tần Tư Tư cúi đầu nhìn ta, lại không hiểu vì sao lại hỏi ta đang làm gì?

Ngươi làm gì? Ta còn có thể làm gì chứ, mau mau tự cứu thôi, không thấy cha ngươi sắp nhảy vào băm ta thành bánh bao.

Tần Tư Tư Tư nhìn thoáng ra cửa, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: "Thật xin lỗi, ta vừa mới ngủ."

"Ngủ sao?" Thiếu chút nữa ta bị nước miếng của mình làm sặc chết, ho khan vài tiếng: "Ngươi vẫn ngủ được ư? Rốt cuộc ngươi thông minh lanh lợi hay là không tim không phổi đây."

Lý Ma Tử tức giận tới mức phì cười: "Má ơi, coi như ta kiến thức được đại tiểu thư nhà có tiền."

Tần Tư Tư nói: "Ngươi không chuẩn bị hỏi một chút, vừa rồi ta mơ thấy gì không?"

"Không có thời gian đâu đại tỷ." Ta thực sự muốn khóc, ta còn hỏi tỷ vừa mơ thấy cái gì đó, có lẽ vừa hỏi chính mình cũng phải game over rồi: "Mau mau bò ra ngoài qua cửa sổ đi!"

"Không, ta cảm thấy ngươi vẫn phải nghe mộng của ta chứ." Tần Tư Tư nghiêm túc nhìn ta: "Ta mơ thấy lão đầu cổ quái kia."

"Lão đầu cổ quái." Ta nhịn không được cả người run lên một cái, quay đầu nhìn Tần Tư Tư: "Ngươi nói là... Mười lăm năm trước đến Tần gia, giúp các ngươi xử lý những sự kiện kỳ lạ kia?"

"Ừm." Tần Tư Tư nhẹ gật đầu, nói ra: "Lão nhân kia nói, hắn là gia gia của ngươi."

Thân thể kích động của ta đều đang run rẩy: "Hắn đã nói gì với ngươi rồi? Đó không phải là nằm mơ, gia gia của ta thông linh với ngươi... "

Lý Ma Tử cùng Đại Kim Nha đã không chịu nổi nữa, kêu thảm liên tục: "Đại ca, van cầu các ngươi đợi một lát nữa rồi mới nói chuyện được không, ở đây thật sự không thủ được nữa rồi."

Ta quát: "Mẫu thân kiên trì trong chốc lát, cũng sắp xong rồi."

Sau khi rống xong, ta nhìn Tần Tư Tư hỏi: "Gia gia nói gì với ngươi?"

"Gia gia của ngươi nhờ ta nói cho ngươi biết, mười lăm năm trước, ông từng bố trí Thất Sát Tỏa Hồn Trận ở Tần gia, đến nay vẫn còn uy lực, không những không bị người phá hủy. Chỉ cần ngươi có thể nghĩ biện pháp vận chuyển đại trận, là có thể trói buộc vong linh của Hạng Vũ." Tần Tư suy nghĩ.

"Thất Sát Tỏa Hồn Trận, Thất Sát Tỏa Hồn Trận..." cái tên này không ngừng lặp lại trong đầu ta, trong đầu không tự chủ hiện ra một bức ký ức.

Trời sau mưa, cầu vồng treo ở chân trời, trước cửa nước đọng một vũng lớn, một thiếu niên nhàm chán đang ngồi ngay ngắn ở cửa, hai mắt tràn ngập khát vọng nhìn ra bên ngoài.

Ông nội đang chờ giây phút lấy nhau làm mệnh, mang đến cho ông nội kinh hỉ.

Nó và gia gia sống nương tựa vào nhau, mỗi ngày gia gia lên núi hái thuốc kiếm sống, lúc trở về đều mang đến một ít hương vị hoang dã. Chỉ biết nấu nướng gia gia là chuyện vui nhất mỗi ngày của thiếu niên.

Rốt cục, ngoài cửa vang lên liên tiếp tiếng bước chân, thiếu niên mừng như điên, bỏ lại cây bút, vội vội vàng nghênh đón.

Một lão già gầy trơ xương cười đưa món ăn trong tay cho thiếu niên, hoặc gà rừng, hoặc thỏ rừng, may mắn lúc còn có thể đánh một con hươu bào, cho nên sơn thôn rất nghèo, thức ăn của thiếu niên cũng không tệ.

Ông lão một mặt nấu nướng, một mặt nhìn chằm chằm vào thiếu niên. Đứa cháu trai này, là trụ cột duy nhất mà ông còn sống sót.

"Tôn tử, có muốn ăn thịt Côn Bằng không?"

"Đương nhiên là nhớ rồi." Thiếu niên nói.

"Vậy được, ta dạy cho con học vài câu khẩu quyết, nếu con có thể học thuộc lòng, gia gia sẽ cho con ăn thịt Côn Bằng."

"Gia gia, sao người lại keo kiệt như thế, con ăn thịt Toan Nghê còn phải học khẩu quyết, cõng nó làm gì, lão sư lại không thi."

"Ngươi thi trường, là bảo tài, ta giữ mạng." Lão đầu cười nói: "Đến đây, niệm theo ta... Thái đăng tinh, ứng biến không ngừng, trừ tà trói buộc, bảo mệnh hộ thân."

Thiếu niên mặc dù không biết mấy câu ông nội bắt hắn đọc là có ý gì, nhưng vì ăn miếng thịt Côn Bằng, vẫn thành thành thật thật mà đọc theo.

Hầu như mỗi ngày thiếu niên đều đọc thuộc lòng khẩu quyết tối nghĩa khó hiểu như vậy, đến khi thiếu niên đem mấy câu đó khắc thật sâu vào trong đầu, so với lúc Lý Bạch đang trầm tư suy nghĩ đêm khuya, thì mới có thể thay đổi khẩu quyết khác. Những năm gần đây, khẩu quyết thiếu niên ngâm nga không dưới hơn một ngàn đoạn, mỗi một đoạn đều khắc cốt ghi tâm, sợ là cả đời này không thể quên đi. Chẳng qua cho đến hôm nay, cũng không có tác dụng gì.

Thiếu niên không hiểu dụng ý của gia gia, mà hôm nay, thiếu niên tựa hồ đã hiểu một chút.

Thiếu niên kia, chính là ta. Ông lão kia, chính là gia gia!

Di sách di động năm trăm hai mươi năm thứ ba mươi năm trước đã bị diệt trừ.

Ta hít sâu một hơi, lục tìm trí nhớ, tìm tòi chú ngữ Thất Sát Tỏa Hồn Trận.

"Quá lên tinh đài, ứng biến không ngừng, trừ tà trói buộc, bảo mệnh hộ thân!"

Còn không đợi mình cõng xong, thì nghe thấy một tiếng nổ đùng vang lên, ngay sau đó cửa liền bị đụng mở, mấy thứ như cái ghế dựa chặn ngoài cửa cũng bị đẩy sang một bên. Lý Ma Tử và Đại Kim Nham chạy đến bên cạnh mình: "Tiểu ca Trương gia, xong rồi, hết rồi, mau mau nhảy cửa sổ chạy trốn đi."

Ta còn chưa hành động, miệng vẫn niệm khẩu quyết Thất Sát Tỏa Hồn Trận.

Đại Kim Nha và Lý mặt rỗ đập mắt, lớn tiếng gọi tên của ta, bọn hắn còn cho rằng ta bị ma đánh.

Bất quá ta chỉ là niệm chú, căn bản không để ý tới bọn họ, mắt thấy lôi đao đánh vào đầu ta, ta cũng không sợ hãi, chỉ là lạnh nhạt nhìn, vẫn trấn định tự nhiên niệm khẩu quyết.

Đại Kim Nha và Lý Ma Tử đều trợn tròn mắt, lập tức cầm lấy cái bàn băng ghế thay ta cản đao, đồng thời gọi Tần Tư Tư Tư tranh thủ thời gian lay tỉnh ta.

Mà Tần Tư Tư vẫn bất động như cũ, chỉ là có chút thấp thỏm nhìn ta, nàng đối với ta cũng có chút không tin.

Trong phòng lộn xộn, các loại thanh âm đánh nhau bên tai không dứt, cuối cùng Đại Kim Nha rốt cuộc cũng không kiên trì được nữa, bị lôi đao đâm thủng mông, mất đi sức chống cự, chỉ nằm trên mặt đất mắng ta, nói ta hại chết hắn.

Còn câu thần chú Thất Sát Tỏa Hồn Trận cuối cùng cũng đọc xong, ta đột nhiên ngồi xổm xuống, nửa quỳ trên mặt đất, tay phải chống xuống đất, miệng gầm lên giận dữ: "Thất Sát Quy vị, Âm sai tới nghênh đón!"

Theo câu chú ngữ này kết thúc, ta rõ ràng cảm giác được nhiệt độ bên người chợt giảm xuống rất nhiều, lạnh lẽo, một luồng gió mát đúng là từ phía dưới thổi tới, đem quần ngắn của Tần Tư Tư ném cho nàng.

Ba! Một tràng âm thanh bạo liệt từ dưới lầu truyền đến, ngay sau đó càng lúc càng nhiều âm thanh bạo liệt vang lên, lít nha lít nhít.

Mà Tần Minh Hạo vốn đang giơ lôi đao lên, sắp bổ xuống, thân thể lại đột nhiên cứng đờ. Ngay sau đó liền thấy Tần Minh Hạo như phát điên, đau đớn che đầu lăn lộn: "Không muốn, đừng mà..."

Ta thở phào nhẹ nhõm, lau vết máu trên khóe miệng một cái, từ dưới đất đứng lên. Tuy nhiên thân thể quá yếu ớt, thiếu chút nữa ngã xuống đất, cũng may được Tần Tư Tư kịp thời đỡ lại: "Ngươi... Ngươi không có chuyện này chứ?"

Ta cười với cô ta: "Ngươi nên quan tâm tới phụ thân ngươi đôi chút đi."

Nói xong, ánh mắt hai người chúng ta không tự chủ được nhìn về phía Tần Minh Hạo.

Trên người Tần Minh Hạo phóng ra hàn quang dày đặc, luồng hàn quang kia hợp thành một người đang phẫn nộ giãy dụa.

Không cần phải nói, Vong Linh kia tự nhiên là một luồng oán khí của Hạng Vũ, giờ phút này hắn đang điên cuồng giãy dụa, muốn thoát khỏi cơ thể Tần Minh Hạo.

Nhưng cho dù hắn cố gắng thế nào cũng không thể thoát khỏi cơ thể Tần Minh Hạo, cảm giác như có một lực lượng cường đại trói buộc hắn, không cho hắn rời khỏi thân thể Tần Minh Hạo.

Dưới lầu truyền đến từng tiếng gào thét thống khổ, ta lập tức chạy xuống cửa sổ nhìn xuống phía dưới, phát hiện những quỷ hồn không đầu kia đang điên cuồng chạy trốn, nhưng đồng dạng có một luồng lực lượng cường hãn đang kéo theo bọn họ, bọn họ căn bản là tránh không thoát, cuối cùng bị đồng loạt hút vào phía dưới tầng lầu, biến mất không thấy nữa.

Vài phút sau, Tần Minh Hạo cũng không giãy dụa nữa, nằm không nhúc nhích trên mặt đất, không còn động tĩnh.

Tần Tư Tư Tư dùng xe lăn che nắng để bịt vết nứt trên cửa, như vậy dịch thể bên ngoài sẽ không thể phát ra.

Sau khi làm xong hết thảy, chúng ta mới triệt để co quắp nằm trên mặt đất.

Đại Kim Nha vừa dùng vải rách băng bó vết thương của mình, vừa rống giận cái mẹ gì vậy? Là tên vô liêm sỉ nào nói muốn bảo vệ chu toàn ta? Hiện tại mông của ta cũng nở hoa rồi, người nào giải thích như thế?

Ta hung hăng trợn mắt với Đại Kim Nha: "Ngươi có thể giữ được mạng là tốt lắm rồi."

Đại Kim Nha ôm mông quỳ rạp trên mặt đất, để Lý mặt rỗ tranh thủ thời gian băng bó cho hắn.

Mà ta thì lại nhìn Tần Tư Tư, rơi vào trầm tư cực độ. Theo lý thuyết, ông nội của ta hẳn là thông linh với ta mới đúng, vì sao cứ khăng khăng muốn thông linh với Tần Tư Tư?

Chỉ có hai cách giải thích, cách giải thích thứ nhất là gia gia không tiện thông linh với ta, nguyên nhân cụ thể thì ta cũng không biết được.

Cách thứ hai chính là, thể chất của Tần Tư có thể chất càng thêm thông linh với gia gia, cho nên gia gia mới lựa chọn làm như vậy.

Vì thế ta trở nên cổ quái nhìn Tần Tư Tư, hỏi trên người Tần Tư Tư có phải là có thứ gì dễ thông linh không?

Tần Tư Tư sau khi suy nghĩ một chút, liền nhanh chóng kéo từ trên cổ ra một vật phẩm trang sức nho nhỏ.

Đồ trang trí kia không phải là vàng thật hay bạc trắng, nhìn qua là một loại chất lỏng đặc thù. Ta bảo Tần Tư Tư Tư đem vật phẩm trang sức kia cầm cho ta xem một chút, Tần Tư Tư không chút do dự hái xuống cho ta.

Mà nhìn như vậy, trong lòng ta lập tức minh bạch bảy tám phần, đó là một vật phẩm trang sức dùng Tê Ngưu Giác Điêu điêu thành. Là chính hình vuông, bề ngoài xấu xí, phía trên điêu khắc một chữ "Lâm".

Ta cảm thấy đó hẳn là Cửu Tự Chân Ngôn, ý tứ "Lâm Lâm" trong hàng ngũ những người lâm binh xếp thành hàng ngũ phía trước, bản thân Tê Ngưu đã có công hiệu thông âm cường đại, bên trên lại khắc Cửu Tự Chân Ngôn Đạo giáo, đương nhiên sẽ càng thuận tiện cho gia gia thông âm với nó.

Tần Tư Tư tò mò hỏi ta có phải vì thứ trang trí này không?

Ta khẽ gật đầu.

Tuy nhiên ta lại buồn bực, đường đường là thiên kim đại tiểu thư, giá trị ít nói mấy trăm triệu, vì sao phải đeo vật phẩm trang sức rẻ như vậy? Có tốt hơn không?

Ánh mắt của ta sáng quắc nhìn Tần Tư Tư Tư, hỏi nàng vì sao lại đeo món đồ rẻ tiền như vậy.

Tần Tư Tư lập tức giải thích: "Trong trí nhớ của ta, ngày thứ hai sau khi vị lão nhân cổ quái kia rời đi, phụ thân đem vật này đưa cho ta, để cho ta nhất định phải đeo bên người, cho dù là tắm rửa cũng không được lấy xuống."

"Phụ thân ta biết rõ, chuyện người nhận định, chắc chắn không sai, nếu không hôm nay cũng không có khả năng xông ra được một phen danh đường như vậy, cho nên những năm gần đây, ta vẫn luôn đeo thứ này trên người." Tần Tư Tư nói.

Ta nở nụ cười, nắm vật phẩm trang trí trong lòng. Trong lòng ta đại khái cũng có thể minh bạch, tất cả chuyện phát sinh ngày hôm nay, ở mười lăm năm trước, ông nội ta khẳng định đã dự liệu được! Dù là một ít chi tiết nhỏ, ông ta cũng đã biết, thậm chí đã tính là ta xử lý việc này.

Vì vậy để bảo vệ ta, hắn mới an bài ra đủ loại trận pháp, bao gồm cả món "vật trang sức" xấu xí này.

"Gia gia ta đã nói gì với ngươi rồi?" Vì thế ta hỏi.

Tần Tư Tư lại khoát tay áo: "Ta cảm thấy bây giờ còn chưa thể nói."

"Vì cái gì?" Ta khó hiểu hỏi.

"Vì trong số chúng ta có nội gian." Tần Tư Tư nói.

"Nội gian?" Ta thất kinh, điểm này ta vạn lần không cân nhắc đến.

Vì thế ta tò mò hỏi Tần Tư Tư và cớ sao nói ra lời ấy?

Tần Tư Tư nói: "Kế hoạch của chúng ta rất kín đáo, Nhị thúc của ta không có khả năng phòng bị. Nhưng hiện tại, Nhị thúc của ta dường như đối với kế hoạch của chúng ta hiểu rõ như lòng bàn tay, hết thảy đều đã có đối sách tốt, bao gồm cả việc khóa cửa hành lang, kể cả dọn sạch trong khu nhà lớn, ngay cả bảo tiêu cũng không có. Xem ra Nhị thúc của ta vô cùng tự tin, tại khuya hôm nay lại giết chết chúng ta! Cho nên làm việc sáng suốt."

Tần Tư Tư phân tích cho ta như vậy, trong lòng nhịn không được điên cuồng nhảy lên, đúng vậy, trong này có quá nhiều nghi hoặc, ngoại trừ có nội gian, căn bản không có cách giải thích thứ hai.

Cánh cửa hành lang cơ bản là không thể nào khóa được, nhưng hết lần này tới lần khác lại khóa trên cửa.

Những bảo tiêu kia, chừng hai mươi bốn canh giờ đã theo bên cạnh Tần Minh Hạo, nhưng hôm nay lại không có trách nhiệm.

Tất cả những chuyện này chỉ có một mục đích, đó là muốn hại chết chúng ta.

Ta hít sâu một hơi, nhìn Tần Tư Tư Tư suy nghĩ nói: "Nội gian, ngươi cảm thấy là vị nào?"

Tần Tư Tư là một cô bé khôn khéo, hơn nữa ta tin tưởng trực giác của Tần Tư Tư, phán đoán của nàng so với ta càng tinh chuẩn hơn.

Ánh mắt Tần Tư Tư liếc qua mấy người chúng ta, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Đại Kim Nha.

Đối tượng Tần Tư Tư hoài nghi, giống với đối tượng hoài nghi của ta, ta cũng kiên định cho rằng, hại chúng ta chính là Đại Kim Nha.

Lý Ma Tử này ta hiểu rõ, chỉ sợ đánh chết hắn cũng sẽ không làm phản ta. Tần Tư Tư cũng không cần nhiều lời, dù sao người chúng ta cứu chính là phụ thân của nàng, nàng không có lý do gì để hại cha ruột của mình, huống chi bây giờ Tần Minh Hạo còn là chỗ dựa cuối cùng của nàng.

Nội gian, chỉ có thể là răng vàng mà thôi!

Nội gian ở hạng ba trăm hai sáu có thể là ai?

Đại Kim Nha nhìn thấy ánh mắt của chúng ta đều rơi lên người hắn, trong nháy mắt liền hoảng sợ, thất sắc từ dưới đất bò dậy: "Các ngươi có ý gì? Nghi ngờ ta? Chết tiệt, các ngươi đừng có lương tâm, vừa rồi nếu không phải ta, các ngươi đã sớm hôi chết rồi!"

Lý Ma Tử tức giận hất hàm răng vàng xuống đất, không nói hai lời tát cho hắn hai cái: "Lão đại nhà ngươi đã thấy từ trước là lạ rồi, không ngờ ngươi lại giấu diếm diếm diếm diếm diếm gì đó."

Đại Kim Nha vậy mà giống như một đứa trẻ gào khóc: "Ta oan uổng quá, ta nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch được, các ngươi dứt khoát giết chết ta đi."

Ta nhíu mày, xem biểu hiện của Đại Kim Nha, cũng không giống giả bộ.

Vậy nếu như không phải là Đại Kim Nha, chẳng lẽ là Lý Ma Tử?

Ánh mắt ta hồ nghi nhìn Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗ lại càng dở khóc dở cười: "Tiểu ca Trương gia, ngươi sẽ không hoài nghi ta chứ."

Ta lắc đầu, nói là có quỷ đang giám thị chúng ta phải không?

Tần Tư Tư chợt nhớ tới cái gì, vội vàng tiến lên một bước, đẩy Lý Ma Tử xuống đất, muốn cởi quần áo của Lý Ma Tử ra.

Lý Ma Tử kinh hãi tới biến sắc: "Này, này, các ngươi muốn làm gì? Mau dừng tay."

Tần Tư Tư nói: "Đừng nhúc nhích, trên người ngươi có thiết bị nghe lén."

Nói xong, Tần Tư Tư lại mở nút áo Lý mặt rồi, kéo xuống một cái nút ở bên cạnh: "Các ngươi nhìn xem, đây là cái gì."

Hả?

Ta hồ nghi đem cái móc kia cầm ở trong lòng bàn tay, cẩn thận quan sát.

Cái móc này rất bình thường, thoạt nhìn cùng nút thắt then chốt bình thường cũng không khác nhau bao nhiêu. Bất quá nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện nút móc so với bình thường phải nặng hơn một chút.

Ta bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, lập tức ném cái nút áo xuống đất, một cước giẫm lên. Cái móc bị đạp nứt ra, sau đó ta nhìn thấy rõ ràng, bên trong cái móc vậy mà có một con chip.

Quả nhiên là thiết bị nghe lén.

Lý Ma Tử thấy cảnh này, nhất thời trợn tròn mắt: "Thế này là sao? Ta căn bản cũng không biết."

Đại Kim Nha chuyển bại thành thắng, thừa dịp Lý Ma Tử còn đang sững sờ, một tay hắn đẩy ngã xuống đất: "Tiểu vương tử, ngươi đây là tặc kêu bắt trộm đó."

Nói xong, cũng không chút khách khí tát cho Lý Ma Tử hai cái: "Tiểu tử ngươi làm được đấy, đánh vào nội bộ tổ chức đủ sâu, ngay cả ta cũng không nhận ra."

Lý Ma Tử tức giận chửi mắng, muốn giãy dụa, nhưng cái bụng bia rượu Kim Nha lại thêm thân thể khôi ngô, cái thân hình gầy yếu rắn chắc của Lý Ma Tử này sao có thể giãy dụa thoát ra được chứ? Cuối cùng Lý Ma Tử tức giận giơ ngón tay chọc vết thương trên mông Đại Kim Nha, răng vàng của hắn bị văng ra.

"Xem như ngươi lợi hại." Đại Kim Nha bụm mông chửi mắng vô cùng tức cười.

Lý Ma Tử nhìn ta: "Tiểu ca Trương gia, ngươi sẽ không nghi ngờ ta là nội gian chứ."

Ta nói: "Đương nhiên là không, ta cảm thấy, hẳn là có người lén lút cài vào đồn đại của ngươi."

Tần Tư Tư lập tức gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Mối then chốt này là đừng đi lên một cách đơn giản bởi vì bình thường sẽ không lên, cho nên sẽ không bị phát hiện."

Lý Ma Tử đột nhiên vỗ đầu, nói: "Mẹ nó, ta nhớ ra rồi, ta biết là ai giả bộ thiết bị giám sát rồi."

Ba người chúng ta lập tức nhìn về phía Lý Ma Tử, trăm miệng một lời hỏi: "Là ai?"

Lý Ma Tử nói: "Đương nhiên là Tần đại tiểu thư chết tiệt, ta đã nói rồi mà, Tần đại tiểu thư vô cớ hiến ân cần còn cố ý cám dỗ ta.

Khẳng định là không có chuyện tốt. Xem ra Tần đại tiểu thư cũng không giống người phóng đãng như vậy a."

"Tỷ tỷ của ta?" Lý Ma Tử trả lời khiến Tần Tư Tư ngạc nhiên: "Không thể nào."

Lý Ma Tử nói: "Bây giờ ta còn có lý do để lừa ngươi sao?"

Tần Tư Tư bất đắc dĩ thở dài: "Tuy rằng tỷ tỷ của ta thẳng thắn nói nhanh, thích cậy mạnh, nhưng trong chuyện này của cha ta, làm sao cũng không có nguyên tắc căn nguyên như thế? Ài, thật sự là làm cho ta thất vọng."

"Không được, ta phải tìm Tần đại tiểu thư tính sổ." Lý Ma Tử nói: "Thiếu chút nữa hại chết chúng ta không nói, mà còn châm ngòi mối quan hệ giữa chúng ta, thiếu đạo đức biết bao nhiêu mới làm ra loại chuyện này a."

Nói xong Lý Ma Tử liền chuẩn bị xông ra ngoài.

Ta lập tức cản Lý Ma Tử lại: "Không được lỗ mãng, bây giờ còn chưa phải lúc lỗ mãng, cho dù chúng ta có tìm được bọn họ, chắc chắn bọn họ cũng sẽ không thừa nhận, chỉ biết bí ẩn với chúng ta, ngược lại còn trở mặt với nhau, các nàng sẽ càng nhằm vào chúng ta."

Vẻ mặt Lý Ma Tử buồn bực: "Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ, cứ như vậy mà nén giận sao?"

Ta nói: "Chậm nhẫn nhịn, cũng là vì hả giận trong tương lai. Đúng rồi Tần Tư Tư, hiện tại có thể nói một chút, gia gia của ta đã nói gì với ngươi rồi chứ!"

Tần Tư Tư Tư gật đầu: "Lão nhân cổ quái nói với ta, Thất Sát Tỏa Hồn Trận chỉ còn lại một chút tàn cục, cho nên căn bản chống đỡ không được bao lâu, bảo chúng ta không nên đặt hy vọng vào Thất Sát Tỏa Hồn Trận. Còn bảo tối nay ngươi đến bên cạnh Ô Giang gặp hắn, hắn có mấy lời muốn nói với ngươi."

Trong lòng của ta không khỏi kích động, tối nay có thể nhìn thấy gia gia, đến lúc đó có thể làm rõ rất nhiều nghi hoặc, ta càng thêm kích động.

Tần Tư Tư ngồi xổm xuống, kiểm tra thân thể Tần Minh Hạo một chút, thở dài nói: "Cũng không biết phụ thân có việc gì hay không, còn có thể kiên trì đến cuối cùng hay không."

Ta nói: "Yên tâm, gia gia của ta hình như đã sớm dự liệu được chuyện ngày hôm nay, gia gia của ta là người có lòng dạ, chuyện ông ấy đã định, chắc chắn sẽ không để xảy ra sơ suất gì nữa."

Tần Tư Tư khẽ gật đầu: "Hy vọng như thế."

Bây giờ Tần Tư Nguyệt hẳn là rất thương tâm, dù sao người thân nhất, làm ra chuyện táng tận lương tâm thế này, thậm chí còn giết nàng.

Đừng nhìn Tần Tư Tư nội tâm kiên cường, bộ dáng như nữ cường nhân, nhưng dù sao nàng cũng là nữ nhân, khó tránh khỏi thủy tinh, lúc này đây có lẽ trong lòng rất khó chịu, cần người tới an ủi, nếu lúc này thừa lúc vắng mà vào, nhất định có thể bắt được Tần Tư Tư.

Tần Tư Tư đỡ Tần Minh Hạo lên giường, nhìn hắn u ám thương tâm.

Ta nói: "Ta nói này, ở đây xảy ra chuyện như vậy, ngươi gọi Tần lão bản đến đây đi! Chuyện như vậy vẫn phải báo cáo với Tần lão bản một chút... Mặc dù hắn chắc chắn đã biết."

Tần Tư Tư gật gật đầu, lấy ra điện thoại di động để gọi Tần lão bản.

Thấy Lý mặt rỗi cùng Đại Kim Nha đang cực kỳ giận dữ, ta lại ba lần nữa nhắc nhở hai người, về sau ngàn vạn lần không được nói rõ việc theo dõi bộ trí, bây giờ mới phá mặt với Tần lão bản.

Hai người tuy rằng phẫn nộ, nhưng vẫn duy trì lý trí, đều gật đầu nhẹ.

Ta trầm tư một lát rồi nói: "Gia gia của ta nói, Thất Sát Tỏa Hồn Trận này là bị người ta cưỡng ép phá hủy, trận pháp mất đi hiệu lực, đồ vật trấn áp đương nhiên sẽ chạy ra."

Lý mặt rỗ như có điều suy nghĩ nhìn ta: "Ngươi nói là phía sau Tần lão bản còn có người giỏi phá hủy Thất Sát Tỏa Hồn Trận này?"

Ta gật gật đầu: "Chính là không rõ những người có năng lực sau lưng Tần lão bản có bao nhiêu bản lãnh, các ngươi nói xem có liên quan gì đến Long Tuyền sơn trang không."

Ta vừa nói như vậy, Đại Kim Nha lập tức giận tím mặt: "Mẹ nó, chắc chắn là do người của Long Tuyền sơn trang làm, đã sớm biết người của Long Tuyền sơn trang sẽ không từ bỏ ý đồ, bên ngoài không dám công kích, âm thầm giở trò, người của Long Tuyền sơn trang thích làm chuyện thiếu đạo đức này. Cỏ, nhất định phải tìm bọn họ đòi lại mới được."

"Phải đòi cái công đạo chó má này chứ." Ta không nhịn được nói: "Ngươi có chứng cứ chứng minh chuyện này là do người của Long Tuyền sơn trang làm không? Không có chứng cứ thì đừng nói lung tung."

Đại Kim Nha lập tức ủ rũ, thở dài: "Mẹ nó, chuyện này đúng là không đơn giản như vậy. Tiểu thiếu gia, ngươi bắt tên hắc thủ phía sau màn kia đi, đến lúc đó không tin bọn chúng không thừa nhận."

Ta gật đầu nói: "Muốn bắt được hắc thủ phía sau màn há lại đơn giản như vậy? Dù sao còn cách Tần lão bản ở giữa, Tần lão bản thế nhưng là một bức tường đồng vách sắt dày đặc, chỉ bằng vào chúng ta là không có biện pháp giải quyết."

Đang lúc chúng ta thương lượng, Tần Tư Tư Thác ngăn chúng ta lại, nói Tần lão bản tới.

Chúng ta lập tức ngậm miệng lại, đồng thời chỗ cửa trống trên hành lang truyền đến một hồi âm thanh lắc lư mạnh mẽ: "Bảo tiêu, mở cửa mau."

Ta và Tần Tư Tư Lập tức chạy lên, liền thấy Tần lão bản và Tần ngọt đang sốt ruột ở ngoài cổng Kỳ Không.

Tần Tư Tư hỏi: "Nhị thúc, người không mang theo chìa khóa sao?"

Tần lão bản nói: "Ai bảo các ngươi khóa cửa chứ? Quá nguy hiểm, đại ca của ta đâu?"

Tần Tư Tư nói: "Không phải ngươi bảo hộ khóa cửa sao? Hộ vệ cũng không có ở đó."

"Cái gì?" Tần lão bản quá sợ hãi: "Bảo tiêu cũng không có ở đây? Đang suy nghĩ, ngươi không có chuyện gì chứ."

Nói xong, Tần lão bản ân cần quan tâm nhìn Tần Tư Tư từ trên xuống dưới.

Tần Tư Tư nói: "Ta không sao, vị Trương tiên sinh này thật sự rất lợi hại, dễ dàng đánh cho vong linh trên người phụ thân ta chạy mất."

Tần lão bản thở phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi. Nhưng những bảo tiêu kia không thể tránh khỏi tội, đại quản gia thì sao?"

"Tới đây, tới đây." Giọng quản gia từ dưới lầu truyền tới, không bao lâu sau đã chạy tới thở hồng hộc: "Lão gia, ngài tìm ta."

"Lâm thúc, còn bảo tiêu đâu?" Tần lão bản hỏi.

"A, bọn họ nói ở chỗ này sẽ ảnh hưởng đến việc đại sư làm phép, cho nên liền đi ra bên ngoài chờ. Còn nói nếu nghe được cái gì không thích hợp, liền bảo ta thông tri cho bọn họ, để bọn họ trở về giúp đại sư..."

Nói xong, Lâm thúc lại nhìn tình cảnh bên trong, cười nói: "Nhưng bây giờ xem ra hẳn là không cần rồi, hai vị đại sư này quả nhiên lợi hại."

Trong lòng ta đã sớm mắng bọn họ xối máu chó rồi, má ơi, diễn xuất này đúng là không có gì để nói, nói dối một chút cũng không có đỏ mặt, ngược lại lại an tâm thoải mái, giống như là chuyện thật.

Ta nói: "Bỏ đi, chuyện này chúng ta không truy cứu nữa, đám bảo tiêu kia cũng có lòng tốt mà làm chuyện xấu, không thì thôi."

Tần lão bản kiên trì liên tục, nói nhất định xử phạt nghiêm trọng những bảo tiêu kia, khẳng định cho chúng ta xả được cơn tức giận này.

Ta cười, lời này có khác gì đánh rắm đâu? Ta cũng không để ý tới Tần lão bản.

Tần lão bản sau khi để Lâm thúc mở cửa, vừa tiến vào liền ngửi thấy mùi vị của Ất Tú.

Hắn ta biết rõ còn cố ý nhìn ta: "Đây là mùi gì?"

"Không có gì, dùng thuốc ve sầu." Ta nói: "Vốn nghĩ tới đan dược này dùng Ất Não có thể chế ngự được Tần Minh Hạo, bất quá hiện tại xem ra, hiệu quả cũng không tốt."

"Chậc!" Tần ngọt vẫn đang cúi đầu chơi điện thoại.

Lý Ma Tử thuận thế hỏi: "Đại tiểu thư, ngươi làm vậy là có ý gì?"

"Thật sự cho là ta không biết, thục trí này là..." Đại tiểu thư không đầu này lại muốn chủ động vạch trần chuyện này. Bất quá Tần lão bản lại ngăn cản Tần ngọt, bảo nàng đừng nói lung tung.

Thấy tình cảnh chật vật không chịu nổi này, Tần lão bản mặt ngoài giả bộ lo lắng, còn chủ động gọi thầy thuốc đến kiểm tra thân thể cho chúng ta. Mẹ nó, bộ dạng này cũng đầy đủ. Nếu không phải sớm biết lòng dạ Tần lão bản, phỏng chừng ta thật sự cho rằng Tần lão bản vô tội.

Sau khi tìm hiểu sơ tình huống nơi này một chút, Tần lão bản với vẻ mặt quan tâm hỏi chúng ta đêm nay chuẩn bị thế nào?

Chương thứ ba trăm hai bảy, bờ sông có quỷ khóc.

Ta nói này tối hôm nay ta bố trí trận Thất Sát Tỏa Hồn Trận, hẳn là có thể trấn áp Bá Vương Tây Sở một lần nữa.

Tần lão bản thở phào nhẹ nhõm, nói vậy là tốt rồi.

Tuy nhiên ta có thể nhìn ra được, trong lòng Tần lão bản vẫn rất nôn nóng, hắn không hy vọng ta bố trí lại Thất Sát Tỏa Hồn Trận lần nữa, cho nên ta nói như vậy, Tần lão bản lập tức đen mặt.

Hắn đâu có biết, trên thực tế ta cũng không biết bố trí Thất Sát Tỏa Hồn Trận, chỉ biết khẩu quyết mà thôi. Nhưng ta cũng không lo lắng, tối hôm nay có thể gặp lại gia gia rồi, ông nội chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết Tây Sở Bá Vương.

Tuy nhiên cùng lúc đó, ta cũng cảm thấy nguy cơ, bởi vì Tần lão bản khẳng định sẽ nhanh chóng giết chết chúng ta. Đương nhiên, chúng ta có đề phòng, bề ngoài lão sẽ không động thủ, cơ hội duy nhất chính là mượn đao giết người.

Mượn tay Tần Minh Hạo giết chết chúng ta, một mũi tên trúng hai đích.

Tần lão bản sau khi hiểu rõ một chút tình huống, liền lấy cớ làm ăn vội vàng rời đi.

Ta biết Tần lão bản chắc chắn là đi tìm hắc thủ phía sau màn thương lượng đối sách, hắn chắc chắn sẽ không để chúng ta đêm nay thực hiện được.

Nếu như chúng ta tìm hiểu rõ một chút hắc thủ phía sau màn, ít nhiều cũng có thể chuẩn bị trước một chút, đề cao một ít phần thắng. Cho nên ta để Đại Kim Nha lén theo dõi Tần lão bản, xem có thể tìm được độc thủ phía sau màn hay không.

Đại Kim Nha bụm mông nói ngươi nhìn bộ dáng này của ta còn có thể động đậy không?

Đúng vậy, Đại Kim Nha cánh tay cùng mông đều bị trọng thương, theo dõi khẳng định bất tiện.

Tần Tư Tư nói: "Ta có quen một vài thám tử tư gia, có thể bảo bọn họ tới giúp chúng ta."

Ta có chút kinh ngạc, Tần Tư Tư làm sao lại biết thám tử tư gia? Nàng từng trinh sát gì? Tám chín phần mười là cơ mật thương nghiệp.

Tần Tư Tư không để ý tới ánh mắt quái dị của ta, lấy ra điện thoại rồi bấm mã số, dăm ba câu liền thông báo xong.

Lúc này xe cứu thương đã tới, ta bảo Lý Ma Tử và Đại Kim Nha đi xe kéo băng bó một chút. Mà ta và Tần Tư Tư cũng không bị thương, chuẩn bị trói Tần Minh Hạo lại.

Bất quá hai người vừa xuống lầu, đã nghe Đại Kim Nha gọi tên ta, bảo ta mau chóng xuống xem một chút.

Ta lập tức luống cuống, thầm nghĩ sẽ không có chuyện gì sơ suất chứ?

Vì vậy ta không chút do dự chạy xuống.

"Sao vậy?" Ta hỏi Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha và Lý Ma Tử vẻ mặt hoảng sợ nhìn ngã rẽ biệt thự, ta cũng lập tức nhìn qua, phát hiện tại ngã rẽ có một đoàn lớn đồ vật màu đen, lít nha lít nhít đan vào một khối, nhìn rất là quái dị.

Tê! Ta hít vào một ngụm lương khí, vội vàng ghé sát vào xem. Vừa nhìn như vậy, cũng sợ hết hồn.

Những lít nha lít nhít kia chồng chất tại một khối, là một đàn chuột chết, ít nhất cũng phải mấy chục con, tản mát ra mùi vị thối hoắc, trên thân đều có trình độ hư thối khác nhau, khô quắt.

Vài tên hộ sĩ đang chờ ở trên xe cũng nhao nhao chạy tới xem náo nhiệt, sau khi nhìn thấy mấy con chuột chết thì đều nghị luận ầm ĩ.

Điều này thật sự là rất kỳ quái, khu biệt thự cao cấp bực này, làm sao có thể có nhiều chuột chết như vậy chứ?

Rất nhanh, một đám hộ vệ đi tới, chính là hộ vệ bảo vệ Tần Minh Hạo, đuổi chúng ta ra, sau đó thanh lý sạch sẽ những con chuột chết kia.

Lý Ma Tử hỏi mấy con chuột chết tiệt kia rốt cuộc là sao vậy? Ta thở dài, nói tối hôm qua khởi động lại Thất Sát Tỏa Hồn Trận, Thất Sát Tỏa Hồn Trận kia khu động cần linh hồn duy trì, không thể nghi ngờ chúng đều là linh hồn của Thất Sát Tỏa Hồn Trận, nhưng hồn phách của mấy con chuột chết tiệt này không kiên trì được bao lâu, e rằng tối nay, Thất Sát Tỏa Hồn Trận sẽ lại chủ động mất đi tác dụng.

Cả một ngày, chúng ta đều ở trong khu nhà cao cấp, không có việc gì làm.

Ta hiện tại chờ trời tối, cùng gia gia đi gặp nhau, nghĩ đêm nay liền có thể nhìn thấy lão nhân gia ông ta rồi, trong lòng ta không nhịn được trở nên kích động.

Tần Tư Tư Nột cả ngày chăm sóc cho Tần Minh Hạo, hiện tại Tần Minh Hạo tạm thời không bị vong linh đầu độc, ban ngày không ngờ có tỉnh lại một lần, nhưng thân thể quá yếu ớt, thần trí mơ hồ, chỉ đơn giản cho ăn một ít thức ăn rồi lại ngủ.

Nguyên bản những hộ vệ kia đều chuẩn bị bảo vệ Tần Minh Hạo, nhưng bị Tần Tư Tư đuổi đi. Không hề nghi ngờ, những hộ vệ này đều là người của Tần lão bản, Tần Tư Tư lo lắng những hộ vệ này sẽ ngầm hạ tử thủ với Tần Minh Hạo!

Về phần Tần ngọt kia, cũng lười để ý tới phụ thân gần như tê liệt này, cả ngày cũng không ở lại khu nhà cao cấp. Đại Kim Nha nói cho ta biết, người đàn ông mở dua kia đã đón Tần ngọt.

Phảng chừng trong mắt nàng, có chỗ nào cha ruột mẹ, chỉ còn lại thế giới Hoa Hoa.

Sau khi ăn cơm trưa xong, ta liền bảo Tần Tư Tư Điện Điện Hồi cho người giám sát, xem có điều tra ra được kẻ đứng sau màn

không.

Bất quá sau khi vừa gọi điện tin mới biết được đã xảy ra chuyện, điện thoại của đối phương vẫn luôn ở trạng thái không người nghe, điều này làm cho trong lòng chúng ta nghi ngờ, phỏng chừng đối phương rất có thể đã bị Tần lão bản phát hiện, lành ít dữ nhiều.

Nếu trinh thám kia không điều tra được gì thì thôi, vạn nhất gặp phải độc thủ phía sau, chỉ sợ Tần lão bản vì kế hoạch lớn của mình mà giết người diệt khẩu.

Tần Tư Tư cũng lo lắng không thôi, nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải. Ta chỉ có thể an ủi Tần Tư Tư, bảo nàng đừng lo lắng, chờ đến tối ta gặp được gia gia, biết được quỷ kế của Tần lão bản, không lo Tần lão bản không giao ra trinh thám.

Mặc dù Tần Tư Tư vẫn cảm thấy rất lo lắng, tựa hồ cũng không tin lời ta nói, bất quá cũng không có nhiều lời.

Chờ đến tối, ta để Tần Tư Tư cùng Đại Kim Nha ở đây chăm sóc Tần Minh Hạo, lại lo lắng Tần lão bản phái người hạ độc thủ với bọn họ, dứt khoát để Tần Tư Tư Tư tìm hai hộ vệ mà bà tin được tới canh chừng.

Mà ta thì lại mang theo răng vàng đi tới bên cạnh Ô Giang.

Ô Giang trước sau như một tỏa ra mùi vị thối hoắc, các loại rác rưởi phiêu phù phập phồng trên Ô Giang, gió lạnh lẽo thổi tới, luồng gió lạnh lẽo này, xâm nhập cốt tủy.

Bọn ta đứng ở bên Ô Giang, quan sát tỉ mỉ xung quanh, chờ mong gia gia xuất hiện.

Nhưng chúng ta đợi bên bờ Ô Giang một giờ, vẫn không thấy bóng dáng của gia gia. Điều này khiến ta lo lắng hỏng mất, ta nghi ngờ Thất Sát Tỏa Hồn Trận sắp không kiên trì được nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, vạn nhất Tần Minh Hạo lại phát cuồng, không có chúng ta bên cạnh, Tần Tư Tư cùng Đại Kim Nha nhất định sẽ gặp bất trắc.

Mặc dù bên người có hai bảo tiêu, bất quá hai bảo tiêu hẳn là không có bao nhiêu tác dụng chứ?

Ta lo lắng bất an chờ đợi, nếu như gia gia còn không xuất hiện, chỉ sợ ta sẽ bị tra tấn đến điên mất.

"Ai, Trương gia tiểu ca ngươi mau nhìn xem đó là cái gì đi." Ngay tại lúc nội tâm ta chuẩn bị chịu dày vò, bỗng nghe Lý Ma Tử ngạc nhiên hô một tiếng.

Ta giật mình, vội vàng nhìn qua, phát hiện trên mặt Ô Giang, lại trống rỗng nhiều hơn không ít bóng dáng màu đen, theo nước sông nhấp nhô bất định.

"Đó là cái gì?" Ta nhìn kỹ, những bóng dáng màu đen kia tròn trịa, tựa như quả bóng da.

"Đó là con mẹ nó đầu người à." Lý Ma Tử hét lên một tiếng: "Đậu xanh, sao lại có nhiều đầu như vậy?"

Ta vừa nghe lập tức cảm thấy đau đầu, không sai, những thứ kia khẳng định là đầu người, một mảnh đen kịt, rậm rạp chằng chịt tụ tại một khối, mang đến cho người ta thị giác rung động mạnh mẽ.

Tuy rằng ánh sáng rất kém, bất quá nhờ ánh trăng mông lung, vẫn có thể miễn cưỡng phân biệt ngũ quan những người này. Những người này đều tử khí trầm trầm, mặt không chút biểu tình, duy chỉ có một đôi mắt trừng thật lớn, tràn đầy không cam lòng cùng oán hận!

Ta nghĩ thoáng qua đã liên tưởng đến những quỷ hồn không đầu nhìn thấy dưới lầu cao cấp ngày hôm qua, nếu đoán không sai, những cái đầu này hẳn là của những quỷ hồn không đầu kia.

Xem ra Thất Sát Tỏa Hồn Trận đã mất đi hiệu lực, những vong linh này một lần nữa chạy trở về.

Không được, phải trở về, chắc chắn bọn Tần Tư Tư bọn họ không chống đỡ nổi Tần Minh Hạo.

Vì thế ta lập tức gọi Lý Ma Tử, chuẩn bị mang Lý Ma Tử về.

Bất quá lúc ta đưa tay bắt Lý Ma Tử, mới kinh hãi phát hiện Lý Ma

Tử vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, mặc cho ta dùng sức lôi kéo thế nào, hắn cũng tựa như cọc gỗ.

Ta lập tức quay đầu nhìn thoáng qua, lại bị vẻ mặt Lý mặt của hắn làm cho hoảng sợ.

Miệng Lý mặt rỗ mở ra, hai mắt chớp động, mũi chân nhón lên, khóe miệng còn mang theo một nụ cười như có như không, thỉnh thoảng đưa tay lau khoé miệng một cái.

Tình cảnh này, liếc mắt một cái không thấy là trúng tà. Ta thất kinh, lập tức chuẩn bị trừ tà cho Lý Ma Tử.

Tuy nhiên ta còn chưa bắt đầu hành động, liền chợt nghe thấy một trận thanh âm chít chít quái dị. Ta giật cả mình, vội vàng cẩn thận nhìn Lý Ma Tử.

Vạn lần không nghĩ tới, trên đầu Lý Ma Tử giờ phút này lại có một con chuột nằm sấp! Con chuột kia toàn thân biến thành màu đen, hai mắt sáng ngời có thần, móng vuốt nhỏ nhắn không ngừng vung vẩy như đang chỉ dẫn hướng cho ta.

Ta vừa nhìn đã nhận ra, con chuột nhỏ này, không phải chính là Thử Yêu chuột bổn mạng sao? Con chuột này làm sao lại chạy đến đây?

Bản Mệnh chuột thoạt nhìn sức sống mười phần, điều này chứng tỏ Thử tiền bối cũng dồi dào tinh lực a, nói cách khác, Thử tiền bối khôi phục rồi.

Hơn nữa Thử tiền bối cùng Thử Mệnh thử rời đi chưa bao giờ vượt qua năm cây số, như vậy Thử tiền bối khẳng định là ở ngay gần đây. Lại liên tưởng đến động tác con chuột nhỏ chỉ đường cho chúng ta, ta liền bừng tỉnh đại ngộ: "Tiểu thử tiền bối khẳng định ở phụ cận chờ chúng ta."

Lý Ma Tử thì ra là bị Bản Mệnh Thử khống chế thần trí.

Ta mừng rỡ nói: "Con chuột nhỏ, có phải là Thử tiền bối bảo ngươi đến không?"

Con chuột nhỏ mừng rỡ gật đầu, trong miệng Lý Ma Tử phát ra một thanh âm mơ hồ không rõ: "Đi theo ta."

Ta lập tức nói: "Tốt lắm, mau dẫn ta đi tìm Thử tiền bối."

Vì vậy Lý mặt rỗ đi phía trước, ta theo sát phía sau.

Đi không bao lâu, liền nghe thấy trên Ô Giang truyền đến từng trận thanh âm gào khóc thảm thiết, ở nơi dã ngoại hoang vu này, thanh âm này nghe khiến trong lòng ta nao nao. Bất quá ta cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là đi theo Lý Ma Tử.

Chương thứ ba trăm hai tám, đấu trí...

Trong lòng ta đang lo lắng bất an, lo lắng sau khi Thất Sát Tỏa Hồn Trận bị phá hủy, Tần Minh Hạo sẽ thương tổn tới Tần Tư Tư. Thử tiền bối này cũng thật là, trực tiếp tới tìm ta chẳng phải đã xong rồi, sao phải để một con chuột dẫn đường?

Đi theo Ô Giang không bao lâu, chỉ nghe thấy một âm thanh lạnh như băng truyền đến: "Tiểu tử, gan của ngươi thật đúng là lớn, làm ăn gì cũng dám tiếp, không sợ đầu óc mình khó giữ sao?"

Ta vui mừng quá đỗi: "Khu Thử tiền bối, ngươi ở đâu, ra đi."

Trên một cây đại thụ bên cạnh Ô Giang, hiện lên một bóng đen, đáp xuống trước mặt chúng ta, đây không phải là Thử tiền bối thì là ai?

Ta ngay cả vội vàng nói: "Khu Thử tiền bối, ngươi làm sao tránh thật kỹ như vậy? Ta thiếu chút nữa cũng không phát hiện ra ngươi."

Thử tiền bối nói: "Hừ, nếu như có thể, quả thật hy vọng không nhận ra ngươi."

Không phải ta có thời gian tán gẫu với Thử tiền bối, hiện tại trong lòng ta tràn đầy lo lắng, lo lắng an nguy của Tần Tư Tư.

Vì thế ta lập tức hỏi Thử tiền bối, sao lại biết ta đang xử lý đơn mua bán này.

Thử tiền bối tức giận nói: "Còn không phải là gia gia là quỷ sai kia sao? Nếu không phải nể mặt gia gia ngươi, ta cũng mặc kệ ngươi."

Nhắc tới gia gia ta, ta mới chợt nhớ tới mục đích mình tới chỗ này. Vì vậy ta lập tức hỏi Thử tiền bối: "Khu Thử tiền bối, gia gia của ta đâu? Người gặp hắn có phải không? Hắn bảo ta tới chỗ này gặp hắn."

Nói xong, vẻ mặt khao khát nhìn bốn phía.

"Đừng tìm nữa." Thử tiền bối nói: "Gia gia của ngươi không thể tới chỗ này được."

"Vì cái gì?" Ta giật nảy mình: "Đêm qua hắn rõ ràng đã tới."

"Đó là gia gia của ngươi ta." Thử tiền bối nói.

"Là ngươi!" Nhất thời ta mở to mắt: "Sao lại là ngươi? Vì sao ngươi lại giả mạo gia gia ta?"

"Nói nhảm." Thử tiền bối nói: "Không giả mạo gia gia ngươi, làm sao hù dọa Tần lão bản kia."

"Cố lộng huyền hư, chính là để hù dọa Tần lão bản?" Ta không hiểu ra sao: "Vì sao lại hù dọa Tần lão bản?"

Thử tiền bối nói: "Vì để hắn tự loạn trận cước mà thôi. Tần lão bản rối loạn trận tuyến, chúng ta mới có thể thừa dịp như trống mà vào, một lần mài chết đối phương."

"A?" Ta vô cùng nghi hoặc nhìn Thử tiền bối: "Tiểu thử tiền bối, nghe ngữ khí ngài, hình như tuyệt đối nắm chắc có thể giải quyết được Tần lão bản a."

Thử tiền bối nói: "Nắm chắc cũng không nhiều lắm, thế nhưng đây chỉ là biện pháp duy nhất, chỉ có thể coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa trị."

Ta lập tức nhìn qua Thử tiền bối: "A, Thử tiền bối nói với ta kế hoạch của ngài."

Thử tiền bối nói: "Ngươi trở về bố trí lại Thất Sát Tỏa Hồn Trận một lần nữa, dụ dỗ cao thủ sau lưng Tần lão bản kia đến đối phó Thất Sát Tỏa Hồn Trận..."

"Nhưng mà." Ta mặt đỏ tai hồng nhìn Thử tiền bối: "Ta căn bản sẽ không bố trí Thất Sát Tỏa Hồn Trận, chỉ biết khẩu quyết."

Thử tiền bối nói: "Đương nhiên không phải thật sự để ngươi bố trí Thất Sát Tỏa Hồn Trận, chỉ là cho ngươi giả bộ mà thôi. Đến lúc đó chỉ cần đối phương nghĩ ra cách phá trận, cam đoan khiến đối phương tan thành mây khói."

Ta rất giật mình, không hiểu sao nhìn Thử tiền bối: "Không có Thất Sát Tỏa Hồn Trận, ta lại không thể làm được gì, dựa vào cái gì mà làm cho đối phương tan thành tro bụi a."

Thử tiền bối dương dương đắc ý nói: "Ngươi có chỗ không biết rồi, "Thất Sát" của Thất Sát Tỏa Hồn Trận là bảy vong linh phi thường lợi hại, có oán khí vô cùng cường đại, oán khí này thậm chí so với oán khí bá vương Tây Sở trong lôi đao còn muốn cường đại hơn! Cho nên gia gia ngươi mới bố trí Thất Sát Tỏa Hồn Trận để phong ấn lôi đao."

"Năm đó sau khi Thất Sát Tỏa Hồn Trận do gia gia ngươi bố trí bị phá bỏ, thì Thất Sát bị khóa lại kia sẽ được phóng thích ra ngoài, chúng nó bị khóa chặt thời gian dài như vậy, oán khí khẳng định sẽ càng thêm cường đại, đối với người phong ấn nó, chắc chắn sẽ ghi hận trong lòng. Nếu gia gia của ngươi xuất hiện, chắc chắn Thất Sát sẽ xé ông nội ngươi thành từng mảnh nhỏ, ngươi nói ông nội ngươi có dám tới chỗ này không?"

Ta không còn gì để nói nữa.

"Cho nên ông nội ngươi đành phải để ta tới thông báo cho ngươi. Ngươi giả vờ giả vịt bố trí Thất Sát Tỏa Hồn Trận, đương nhiên nhất định phải làm chính thức, cứ coi như mình thật sự biết nghịch là được, đây là để mê hoặc Tần lão bản, bảo cao thủ sau màn của Tần lão bản làm ra trận pháp đối phó với Thất Sát Tỏa Hồn Trận."

"Đương nhiên rồi, lúc ấy thật ra Thất Sát Tỏa Hồn Trận đã không còn tồn tại, pháp trận mà người của Tần lão bản bố trí, thật ra là đối phó với Thất Sát vừa mới trốn thoát được. Thất Sát đang lo không tìm được người để trút giận đây, bây giờ lại có người đến đối phó với mình, Thất Sát còn không đỏ mắt sao?"

Ta bừng tỉnh đại ngộ, giơ ngón tay cái lên, nói là sự lợi hại của Thử tiền bối.

Thử tiền bối xua tay: "Đừng lấy lòng ta, ta không lợi hại như vậy đâu, đây đều là ông nội ngươi nghĩ ra."

Ta nói: "Vậy bây giờ Thất Sát Tỏa Hồn Trận đã bị phá hỏng, liệu

Thất Sát có làm tổn thương bọn Tần Tư Tư không?"

Thử tiền bối xua tay: "Đương nhiên là không, bảy sát kia lúc này hẳn là còn đang trong trạng thái an giấc, còn chưa thức tỉnh, hơn nữa cho dù thức tỉnh cũng sẽ thích ứng một thời gian, xác nhận Thất Sát Tỏa Hồn Trận đã bị phá hư, chúng mới xuất hiện."

"Đại khái phải đợi đến ngày mai, cho nên trong ngày mai, ngươi nhất định phải làm cho Tần lão bản tin tưởng ngươi thật sự bố trí Thất Sát Tỏa Hồn Trận, nếu không bị đối phương phát hiện ra, người của Tần lão bản sẽ thao túng Thất Sát đến hại các ngươi, đến lúc đó ngay cả ta cũng cứu không được các ngươi..."

Ta lập tức gật đầu: "Cứ yên tâm. Đúng rồi, Thất Sát Tỏa Hồn Trận đã bị phá hỏng, hôm nay oán khí của lôi đao chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến Tần Minh Hạo, ta làm sao đối phó được lôi đao kia?"

Thử tiền bối thịt đau lấy từ trong lòng ra một tấm phù, lưu luyến không rời nhét cho ta: "Đây là Trấn Linh Phù, phù cao cấp, ban đầu tặng cho ta, ta trân tàng mấy chục năm cũng không nỡ dùng, ôi, ngược lại tiện nghi cho tiểu tử ngươi rồi."

Ta bật cười khanh khách, phát hiện lỗ thủng trong lời nói của Thử tiền bối: "Hỏa tiền bối, đùa quá trớn rồi đấy, ngài nói cái phù này trân quý mấy chục năm rồi, còn nói là nam nhân cầu hôn tặng ngài, nam nhân trợ giúp cũng chưa đến hai mươi lăm tuổi đi, đừng nói khi hắn sinh ra đã biết vẽ bùa."

Thử tiền bối cười xấu hổ, nói tên tiểu tử ngươi biết cái rắm, ngươi biết cái gì gọi là nghịch sinh trưởng không? Thứ nhất chính là nghịch sinh trưởng.

Ta chỉ là tưởng rằng Thử tiền bối đang khoác lác.

Ta nhớ tới Lý Ma Tử, lúc này Lý mặt rỗ còn bị bốn mạng Thử tiền bối khống chế thần trí, mặc dù tiền bối đã giải quyết được thần trí của Lý Ma Tử.

Thử tiền bối lại cười nói: "Không thể để Lý mặt rỗ nhìn thấy ta được, chuyện này càng ít người biết càng tốt, cẩn thận một chút là tốt, dù sao cũng liên quan đến an toàn của sinh mệnh của ngươi."

Ta lập tức gật gật đầu: " Thử tiền bối cứ việc yên tâm, chuyện này tuyệt đối sẽ không nói ra."

Chuột tiền bối lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay người rời đi.

Đợi Thử tiền bối đi xa, bản mạng chuột nằm nhoài trên đầu Lý Ma Tử mới nhảy xuống, chui vào trong bụi cỏ không thấy gì nữa.

Lý Ma Tử nhất thời ho khan kịch liệt, cảm giác như muốn ho ra phổi.

"Lý Ma Tử, tỉnh lại!" Ta đưa tay trước mặt Lý Ma Tử lắc lư hai cái, lúc này Lý Ma Tử mới khôi phục lại thần trí từng chút một.

"Mẹ nó." Lý Ma Tử vừa tỉnh táo lại đã chửi ầm lên: "Hình như lúc nãy ta đang ngủ."

"Thật sao?" Ta cười ngượng ngùng nói.

Lý Ma Tử hoang mang gật đầu: "Đúng vậy, đúng là ngủ mất. Hơn nữa còn mơ một giấc mộng kỳ quái."

Ta cười hỏi: "Mộng gì thế?"

"Con mẹ nó, ta mơ thấy mình hóa thành một con chuột." Lý Ma Tử vẻ mặt cảm khái nói: "Thật kỳ quái, thậm chí ta còn định trộm đồ."

Ta không nhịn được bật cười: "Chúng ta trở về đi, chỉ là một giấc mộng thôi mà."

Lý Ma Tử kéo ta lại: "Trở về? Không phải chúng ta tới tìm Trương lão gia tử sao? Không tìm thấy Trương lão gia tử trở về chờ chết."

"Ta đã nhìn thấy gia gia của ta rồi." Ta nói: "Hơn nữa gia gia đã truyền thụ lại phương pháp bố trí Thất Sát Tỏa Hồn Trận cho ta rồi."

"A?" Lý Ma Tử giật nảy cả mình: "Sao ta không biết?"

"Vừa rồi không phải ngươi ngủ à?" Ta nói.

"Không đúng, không đúng." Lý mặt rỗ túm lấy ta, không chịu thả ta đi: "Ta nói ta như thế nào lại có thể làm một giấc mơ kỳ quái như vậy, khẳng định là lão gia tử nhà ngươi hạ mê hồn chú phải không? Nhất định là như vậy. Lão gia tử kia cũng thật là không biết mặt người ta như thế nào, sao lại để ta mê mẩn như vậy chứ, ta còn muốn nhìn thấy chuyện gì đó."

Ta tùy tiện tìm một cái cớ, nói cũng không thể để cho ngươi thấy được, Thất Sát Tỏa Hồn Trận nhà ta là đại trận tổ truyền, truyền nam bất truyền nữ, trong truyền bất truyền ngoại, bị ngươi biết được, há không phải là tiết lộ thiên cơ sao?

Lý Ma Tử mắng: "Vậy thì quá cẩn thận rồi! Được rồi, ngươi học xong rồi."

"Đương nhiên học xong rồi." Ta nói: "Trước kia từng học, bây giờ cũng chỉ là quen một chút mà thôi."

Lý mặt rỗ thật cao hứng, đối với lời của ta không có chút nghi hoặc nào, mừng rỡ đi rồi theo ta trở về.

Sau khi trở về, khu nhà cao cấp cũng không có gì khác thường, Đại Kim Nha và Tần Tư Nguyệt đang bảo vệ Tần Minh Hạo, Tần Minh Hạo vẫn còn hôn mê.

Sau khi nhìn thấy chúng ta trở về, Đại Kim Nha lập tức chạy lên hỏi tình hình của chúng ta đã xử lý như thế nào rồi?

Ta vừa cười vừa nói, hết thảy đều thuận lợi. Ta đã nhìn thấy gia gia của ta, hơn nữa gia gia còn nói cho ta biết một số chi tiết và tinh hoa của Thất Sát Tỏa Hồn Trận. Ngày mai chỉ cần ta bố trí Thất Sát Tỏa Hồn Trận, là có thể phong ấn Lôi Đao lại lần nữa.

Đại Kim Nha thật cao hứng, nói cuối cùng cũng được giải thoát.

"Ta hỏi Tần Tư Tư Nột, Tần Minh tỉnh chưa? Tần Tư Tư nói mới vừa rồi tỉnh một lần, nhưng thân thể quá yếu, thần trí mơ hồ, chỉ ăn chút đồ xong lại ngủ thiếp đi.

Ta gật đầu, nói là được.

Lý Ma Tử hỏi ta hôm nay có phải chúng ta an toàn hay không? Ta lắc đầu, nói bây giờ vẫn chưa thể xác định, bởi vì Thất Sát Tỏa

Hồn Trận đã bị phá hư, oán khí vong linh của lôi đao vẫn còn, nói không chừng còn sẽ thương tổn tới Tần Minh Hạo. Chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Nói xong, ta liền đưa phù của chuột tiền bối, cẩn thận từng li từng tí dán lên trán Tần Minh Hạo, hi vọng phù chú này thật sự có tác dụng.

Vì để ngừa vạn nhất, ta vẫn bảo Lý Ma Tử đi tìm một ít máu chó đen cùng đậu tương, vạn nhất phù chú không dùng được, chỉ có thể liều mạng với Tần Minh Hạo.

Mà đoạn thời gian sau đó, Tần Minh Hạo quả thực "Phát cuồng", tức giận gầm rú, thân thể giãy giụa lợi hại, hai hộ vệ thân thể cường tráng cũng không đè nổi Tần Minh Hạo.

Bất quá cũng may cuối cùng phù chú kia thực sự có tác dụng lớn, Tần Minh Hạo lập tức muốn thoát ra ngoài, nhưng phù chú lại đột nhiên cháy lên, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi, nằm xuống một lần nữa không thấy động tĩnh gì.

Ta thở phào nhẹ nhõm, chỉ là có chút đau lòng tấm phù chú kia, ta vẫn rất biết nhìn hàng, mặc dù có lẽ không như Thử tiền bối nói quá lời, nhưng nói là phù cao cấp tuyệt không quá đáng... Có thể chấn nhiếp Tây Sở Bá Vương, há có thể là phù chú bình thường.

Tần Tư Tư nhìn bộ dạng ta đau lòng, thiện giải nhân ý nàng có thể hiểu ta đau lòng cái gì. Lập tức liền cười hỏi ta tờ phù kia bao nhiêu tiền?

Ta líu lưỡi: "Bỏ đi, tấm phù kia có thị trường vô giá, tiền mua không được."

Tần Tư Tư cười với ta: "Ừm, ta hiểu rồi."

Ta ngạc nhiên một hồi, ngươi đã hiểu? Ngươi đã hiểu những gì? Chắc nàng sẽ không cho rằng ta ra giá với nàng ta chứ.

Được rồi, nếu nàng muốn tặng không tiền cho ta, ta cần gì phải từ chối ngoài cửa chứ? Ngược lại cũng không nói gì.

Cứ như vậy kéo đến hừng đông, lại không phát sinh nửa điểm chuyện tà dị. Phù chú kia chẳng những có tác dụng trừ linh trừ tà, mà dường như cũng có công hiệu nhất định trên phương diện trấn an thần hồn. Ta rõ ràng đã chú ý thấy sắc mặt Tần Minh Hạo tốt hơn rất nhiều, nhìn qua giống như một người bình thường ngủ thiếp đi.

Điều này làm cho Tần Tư Tư ngạc nhiên không thôi.

Hồn phách của đại hung hồn thứ ba trăm hai mươi chín ngàn bảy...

Chờ đến hừng đông, Tần lão bản lại tới, hồ nghi ánh mắt nhìn gian phòng sạch sẽ, hỏi đại ca tối qua không tiếp tục hồ nháo sao?

Tần Tư Tư cười nói: "Nhị thúc, lão bản Trương này có bản lĩnh thật, hôm qua chỉ thi triển chút thủ đoạn nhỏ mà áp chế được vong linh kia, thúc xem, không bao lâu nữa sẽ khôi phục lại bình thường thôi!"

Tần lão bản lập tức chạy lên nhìn Tần Minh Hạo, thấy Tần Minh Hạo bình thường, Tần lão bản vui tới phát khóc, tay nắm tay Tần Minh Hạo kích động không thôi: "Đại ca, ngươi được cứu rồi, tốt quá. Trương lão bản, thật sự cảm ơn ngươi. Lúc trước ta còn có chút nghi ngờ ngài, ngài đừng để bụng trong lòng."

Ta cười nói: "Sẽ không."

Trên thực tế, trong lòng ta thì không ngừng chửi bới Tần lão bản này, diễn xuất này đúng là không có ai rồi, nước mắt nói muốn thì đến, nhưng lại không có chút chột dạ nào, nói ra những khác thường.

Nếu là ta, phỏng chừng đã sớm không nhịn được rồi.

Mà lại nhìn Tần ngọt, cũng không có diễn xuất xuất xuất xuất tốt như Tần lão bản. Nàng cố gắng biểu hiện ra tâm tình kích động của mình, nhưng biểu hiện trên thực tế lại hơi quá giận, rõ ràng ta có thể thấy rõ sự lo lắng và sợ hãi trong lòng nàng.

Nàng đang lo lắng một khi Tần Minh Hạo thật sự tỉnh lại, vậy chuyện liên hệ giữa nàng và Tần lão bản nhất định sẽ bại lộ, một khi bại lộ, vậy địa vị Thiên Kim tiểu thư này của nàng chỉ sợ khó mà giữ được.

Tần lão bản sau khi biểu diễn trong chốc lát, liền lấy cớ rời đi. Tần ngọt cũng tùy cơ mà rời đi.

Ta đi tới cửa sổ nhìn xuống liền thấy Tần lão bản và Tần ngọt đang cãi nhau với nhau trong trang viên. Tần lão bản thoạt nhìn rất tức giận, đẩy mạnh Tần ngọt ra, tức giận bỏ đi.

Tần ngọt tức giận cũng đi theo.

Nhìn thân ảnh hai người rời đi, Tần Tư Bất đắc dĩ thở dài, nhìn Tần Minh Hạo ngẩn người.

Đích xác, mặc cho ai đụng phải chuyện như vậy, đều sẽ tuyệt vọng thương tâm chứ? Dù sao cũng là đồng bào tỷ tỷ của mình, lại thông đồng với ngoại nhân hại thân muội muội cùng thân phụ thân, cái này chính là lục thân trong truyền thuyết không nhận.

Ta cũng không biết nên an ủi Tần Tư Tư như thế nào, đành phải để cho Tần Tư Tư Tư ở chỗ này trông coi Tần Minh Hạo. Hơn nữa luôn bảo đảm với nàng nhất định sẽ cứu được Tần Minh Hạo, bảo đảm nàng không cần lo lắng.

Sau đó chúng ta liền dẫn Lý Ma Tử và Đại Kim Nha rời đi.

Chúng ta chia ba đường, ta bảo Lý mặt rỗ đi chuẩn bị tài liệu cần phải dùng để bày trận pháp. Đương nhiên, cái gọi là tài liệu chính là do ta nghĩ lung tung, dù sao ta cũng không phải thật sự bố trí Thất Sát Tỏa Hồn Trận.

Đại Kim Nha thì ở quanh biệt thự, tìm một chỗ động tĩnh ẩn nấp quan sát động tĩnh chung quanh biệt thự, nhìn thấy người khả nghi sẽ báo cáo cho ta biết đầu tiên, ta muốn xác định cao thủ sau màn của Tần lão bản có phải bố trí trận pháp đối phó với Thất Sát Tỏa Hồn Trận hay không?

Về phần ta, thì cầm một cái la bàn đi loạn chung quanh biệt thự, tuyên bố với bên ngoài là đang xem phong thuỷ, bố trí bảy pháp trận Thất Sát Tỏa Hồn Trận tử môn, trên thực tế chính là vây quanh nơi này mà thôi.

Đến trưa, Lý Ma Tử chuẩn bị đầy đủ thứ mình muốn, Đại Kim Nha cũng gọi máy móc cho ta, nói là giám thị có một người dáng lùn đang chạy loạn quanh biệt thự, thỉnh thoảng lại viết viết gì đó trên mặt đất, hỏi ta có nên bắt đối phương lại không?

Ta muốn Đại Kim Nha ngàn vạn lần không được manh động, cứ để đối phương bố trí trận pháp cho tốt, nhanh chóng trốn đi, ngàn vạn lần đừng để bị đối phương phát hiện.

Đại Kim Nha lập tức đồng ý, không bao lâu sau đã trở về.

Tiếp theo, chính là bố trí trận pháp chính quy. Ta sai Lý Ma Tử thu thập được bảy bộ hài cốt, chôn vào chỗ tốt trước đó, sau đó trên mỗi cái hố còn hắt vào máu chó mực, rắc một ngụm muối.

Sau đó lại rải một vòng xung quanh biệt thự, dùng dây đỏ và tiền xâu thành một sợi đỏ vòng qua vòng lại bên trong, tổng cộng hơn bốn mươi sợi, cuối mỗi sợi đều buộc trên người Tần Minh Hạo.

Mấy thứ này trên thực tế cũng không có hiệu quả gì, nhưng nếu muốn mê hoặc đối phương, thì phải cố làm ra huyền cơ, làm cho địch nhân xem không hiểu.

Hắn không hiểu, tự nhiên cũng sẽ cho là Thất Sát Tỏa Hồn Trận!

Kế tiếp, chính là chờ đợi ban đêm buông xuống.

Ở thời điểm chúng ta bố trí pháp trận, ta rõ ràng nhìn thấy một đám bảo tiêu đang lén quan sát, sau đó gọi điện thoại đến, không hề nghi ngờ là đang mật báo cho Tần lão bản.

Đến buổi tối, trăng sáng treo cao, sao lốm đốm loang lổ, khu nhà tốt đẹp an lành như vậy.

Vì phối hợp "Thất Sát Tỏa Hồn Trận" khởi động, ta đặc biệt yêu cầu Tần lão bản đóng hết các ngọn đèn bên ngoài, nói dối như vậy mới có thể khiến cho Thất Sát Tỏa Hồn Trận thi triển ra uy lực lớn nhất.

Tần lão bản làm theo lời ta.

Tối nay Tần lão bản lưu lại nói không chừng có thể giúp được ta. Thực ra trong lòng ta cứ như là gương sáng, Tần lão bản rõ ràng là muốn theo dõi ta, xem ta có thể thi triển Thất Sát Tỏa Hồn Trận hay không.

Để tránh Tần lão bản gây ra nghi ngờ, ta cũng không cự tuyệt Tần lão bản, để hắn cùng chúng ta ở cùng nhau.

Tần ngọt thì ngược lại cũng không ở lại, ta cảm thấy hẳn là Tần lão bản lo lắng Tần ngọt lộ nhân tình, cho nên mới không cho nàng cùng ở chung với chúng ta.

Màn đêm rất nhanh buông xuống, bất tri bất giác đã đến buổi tối mười một buổi. Ta lập tức bày ra pháp đàn, bắt đầu khai đàn làm pháp, tịnh thân, đi lại, niệm chú, hết thảy đều theo chính quy, không dám có chút lười biếng.

Cứ như vậy kéo dài liên tục hai mươi phút, cuối cùng ta cũng nhìn thấy bên ngoài khu nhà cao cấp có dị tượng phát sinh.

Một cơn cuồng phong thổi quét tro bụi bay loạn đầy trời, không ngừng quanh quẩn giữa không trung, tuần hoàn, vây quanh biệt thự.

Ngay sau đó, ta chợt nghe một trận thanh âm gào khóc thảm thiết từ phía sau biệt thự truyền đến, nhiệt độ trong khu nhà cao cấp trong nháy mắt giảm xuống mấy lần, lạnh đến mức cả người ta nổi da gà.

"Đi ra rồi, ra chỗ mẹ nó!" Nhưng vào lúc này, Lý Ma Tử bỗng nhiên hoảng sợ hô lên.

Ta lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng nhìn thấy mấy bóng đen đang chậm rãi bay lên.

Tần lão bản trong lòng hoảng hốt, cả người không nhịn được run lên một cái. Rất hiển nhiên, Tần lão bản tin tưởng đây là hiện tượng tác dụng của Thất Sát Tỏa Hồn Trận, hắn tin tưởng ta sẽ bố trí Thất Sát Tỏa Hồn Trận thật.

Tần lão bản cười ha ha, nói: "Ta đi nhà cầu trước."

Sau đó hắn vội vàng rời đi.

Trong lòng ta rõ ràng, Tần lão bản là đi mật báo cho cao thủ phía sau màn, để cho cao thủ phía sau màn tranh thủ thời gian thi triển trận pháp đối phó với Thất Sát Tỏa Hồn Trận của ta.

Trong lòng ta cười lạnh, ý bảo Đại Kim Nha lén lút theo dõi Tần lão bản, xem rốt cuộc lão muốn làm gì.

Đại Kim Nha lập tức lén lút đi theo. Chẳng bao lâu sau đã quay trở lại: "Cháu trai của ta chạy rồi, Mã Lặc Sa Qua sa mạc."

Ta cười, xem ra kế hoạch của chúng ta đã tiến hành rất thuận lợi.

Ta ngừng làm phép, đi tới cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Bảy bóng đen dần dần bay lên, cuối cùng bảo trì cùng độ cao với chúng ta.

Mấy bóng đen này không thấy rõ dung mạo bọn họ, nhưng vẫn có thể nhìn ra đại khái hình dạng. Bảy người, đều thiếu tay thiếu chân, trong đó hai tên này đều không có đầu, thật là khủng bố.

Tiếp theo, bọn họ liền bắt đầu xoay tròn xung quanh khu nhà cao cấp, trong miệng phát ra tiếng gào khóc thảm thiết: "Báo thù, nhất định phải tìm được hắn báo thù, báo thù."

"Các ngươi có nhìn thấy là ai giam cầm chúng ta không?" Bảy bóng đen xoay quanh một lát rồi bỗng nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm về phía không khí hỏi.

"Không... Không có!" Ta rõ ràng nghe thấy một giọng nói cực kỳ hoảng sợ vang lên, ta bị dọa lập tức nhìn sang, lại phát hiện nơi này có người nào.

"Hừ." Thất Sát hừ lạnh một tiếng, liền tiếp tục xoay một vòng quanh khu nhà cao cấp.

Chờ sau khi Thất Sát rời đi, ta mới kinh hãi phát hiện không khí trước mặt Thất Sát bỗng xuất hiện thêm một bóng người.

Khoảng cách quá xa, thấy không rõ lắm, nhưng nhìn thấy một cái bóng mơ hồ, bóng người kia đang nhúc nhích bò trên mặt đất.

Mà ta rõ ràng phát hiện, theo bóng người trên một nửa bò dậy rời đi, nửa người dưới của nó lại vẫn như cũ ở tại chỗ.

Tên gia hỏa này không ngờ lại bị "chém ngang" rồi.

Mặt ta tràn đầy sợ hãi nhìn nó, nó cũng phát hiện ta, lại hướng ta bò qua, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu thê thảm: "Cứu ta, cứu ta..."

Từ giọng nói ta đã đoán được, đây căn bản không phải là nhân loại mà là vong linh.

Bảy tên vong linh kia lại cứng rắn bẻ gãy quỷ hồn đi ngang qua này thành hai nửa, có thể tưởng tượng được uy lực của Thất Sát kia cường thịnh đến mức nào.

Ta nhịn không được hít một hơi lạnh.

Thất Sát rất nhanh đi tới phía sau khu nhà cao cấp, ta lập tức chạy đến gian phòng đối diện, xuyên qua cửa sổ nhìn Thất Sát kia.

Thất Sát lại gặp thêm mấy hồn ma, lớn tiếng ép hỏi: "Biết ai giam cầm chúng ta không?"

Tự nhiên, bọn hắn đã nhận được đáp án, đợi sau khi Thất Sát rời đi, ta mới phát hiện trên mặt đất tràn đầy du hồn bị nghiền nát, một mảnh hỗn độn, rất kinh khủng.

Ta cũng cảm thấy hít một ngụm khí lạnh.

Theo bọn họ bồi hồi, càng ngày càng nhiều du hồn gặp phải độc thủ. Chưa tới mười mấy phút, xung quanh khu nhà cao cấp đều là du hồn vỡ vụn.

Những du hồn này tuy rằng bị xé nát, nhưng chúng nó vẫn có thể nhúc nhích, tay chân đứt đoạn dưới đất không ngừng run rẩy, thanh âm gào khóc thảm thiết khiến lòng người bồn chồn bất an.

Ngay thời điểm ta lo lắng không thôi, ánh mắt Thất Sát lại đồng loạt nhìn về phía chúng ta.

Trong lòng ta lập tức lộp bộp một cái, không may bị chúng nó phát hiện. Ta thất kinh, vội vàng túm vài người còn lại thối lui, kéo rèm cửa đi.

Ngàn vạn lần không được phát hiện ra chúng ta, ngàn vạn lần đừng! Ta kinh hồn táng đảm nghĩ.

Bất quá, sự tình lại phát triển theo hướng ta hi vọng, ta rõ ràng thấy được Thất Sát đồng loạt bay về phía chúng ta, nụ cười gằn trên mặt cùng với khí tức hung thần, khiến cho ta không tự chủ được cảm thấy sợ hãi.

toi đời, lần này là bị phát hiện.

"Khí tức thật quen thuộc a, hình như từng cảm thụ ở đâu đó."

"Đúng vậy, ngươi nói xem liệu hắn có phải đang giam cầm người của chúng ta không?"

"Chúng ta hỏi han hắn thử chẳng phải chúng ta sẽ biết à?"

"Hừ, đúng, bắt lấy hắn hỏi một câu."

Nói xong, bọn chúng không ngờ lại đi tới cửa sổ, gắt gao nhìn chằm chằm ta.

Chương thứ ba trăm ba mươi ba, ác đạo nhân hiện hình...

Trong lòng ta hoảng hốt, liên tiếp lui về phía sau.

Nhưng Thất Sát đã tiến vào rồi, thân thể bọn hắn không trọn vẹn đầy đủ, nhìn qua rất là khủng bố, vết thương liên tục không ngừng mùi máu tanh bay ra, ta mơ hồ cảm thấy một mùi gay mũi, làm ta kinh hồn táng đảm.

Lại nhìn mấy người còn lại, cũng đã sớm bị dọa đến hồn vía lên mây.

"Khí tức này càng ngày càng quen thuộc." Một tên Sát lạnh lùng cười nói: "Các ngươi cảm thấy thế nào?"

"Ta nghĩ ra rồi, chính là hắn phong ấn chúng ta."

"Mặc dù không phải hắn, cũng là thân nhân của hắn!"

"Ha ha, báo thù, mười mấy năm rồi, không phải chúng ta chỉ chờ đợi một ngày này thôi sao?"

"Giết hắn, giết hắn. Chúng ta đã từng nếm đau khổ, phải trả lại gấp trăm ngàn lần."

Trong lòng run rẩy một hồi, không ngờ kế hoạch lại không tiến triển theo tưởng tượng của ta. Lần này phiền phức lớn rồi, đến gia gia còn sợ chúng nó, sao chúng ta có thể là đối thủ của Thất Sát chứ?

"Các ngươi đi trước đi." Ta nhỏ giọng nói: "Mục tiêu của chúng là ta, sẽ không tìm các ngươi gây sự."

Lý Ma Tử trầm giọng nói: "Chúng ta cùng nhau đồng sinh cùng tiến thoái, bây giờ ta không thể! Đại Kim Nha, ngươi dẫn nhị tiểu thư đi trước đi."

Đại Kim Nha vội vàng nói: "Nhị tiểu thư, đi mau, ta tin tưởng tiểu thiếu gia nhất định có thể làm được."

Ai ngờ Tần Tư lại cắn răng nói: "Không được, hắn vì chuyện nhà ta mà rơi vào tình cảnh này, ta không thể buông tay không quản. Thêm một người thêm một phần lực lượng."

Trong lòng ta vẫn có chút cảm động, tuyệt đối không ngờ Tần Tư Tư lại có tình có nghĩa như vậy, nhận thức của ta với nàng lại tăng lên một tầm cao mới.

Bất quá bây giờ cũng không phải là lúc nói nghĩa khí, chúng ta căn bản là vật hi sinh, nhiều người hơn nữa cũng phí công.

"Nhị tiểu thư, người đi trước đi, đừng có hi sinh vô ích."

Nhưng Tần Tư Tư lại rất bướng bỉnh, mặc cho ta khuyên như thế nào, nàng chính là không chịu rời đi.

Đại Kim Nha cũng ảo não vô cùng, theo khuyên nhủ Tần Tư Tư, bất quá căn bản không đáng để sử dụng.

Cuối cùng Đại Kim Nha cũng tuyệt vọng, mắng một câu: "Mẹ kiếp, lão tử cũng không đi. Đừng nhìn Đại Kim Nha ta tham sống sợ chết, nhưng ta cũng có nguyên tắc, nếu ta đi, chẳng phải bị người ta mắng là kẻ bất trung bất nghĩa sao?"

Biểu hiện của Đại Kim Nha lại vượt quá dự liệu của ta, ta cười với hắn một cái: "Được rồi, Đại Kim Nha, ngươi thật sự cao thượng hơn tưởng tượng của ta."

Đại Kim Nha nhún vai với ta: "Còn không phải do các ngươi ép à, đám đê tiện các ngươi."

Ta ha ha cười lớn, nói với mọi người: "Các ngươi ở đây giúp ta kéo dài thời gian, ta đột nhiên tìm được biện pháp đối phó với Thất Sát."

Nói xong, ta vội vàng chạy ra cửa sổ, ba người bọn họ tự giác hợp thành một bức tường người, bảo hộ ta sau lưng.

Lúc ta xoay người chạy trốn, ta rõ ràng thấy Thất Sát nhào tới ba người, ba người không chút do dự lấy ra hạt đậu vàng đã chuẩn bị ban ngày, vẩy lên người Thất Sát.

Lập tức ở hiện trường truyền đến một trận thanh âm bạo phá bùm bùm, quang điện lóe lên, rất náo nhiệt. Hơn nữa có tiếng quỷ khóc sói tru, trong nháy mắt khu nhà này hóa thân thành quỷ trạch.

Ta mở cửa sổ, gầm lên một tiếng bên ngoài: "Thất Sát Tỏa Hồn Trận, mở!"

Theo tiếng rống giận này, rõ ràng ta nhìn thấy bên ngoài tầng lớp cao cấp của Tần lão bản, cũng chính là ban ngày nơi vị cao thủ kia bố trí trận pháp sau màn của Tần lão bản, tự dưng dâng lên một cơn lốc xoáy nho nhỏ, một luồng ánh sáng màu lam như có như không trong nháy mắt phát sáng lên, theo vòi rồng cuồng bạo tàn phá bừa bãi.

Trong lòng ta mừng rỡ, điều này chứng minh suy đoán của ta không sai. Cao thủ sau màn không khởi động pháp trận vì bọn họ vẫn còn nghi ngờ, nghi vấn xem rốt cuộc ta có thật sự đang bố trí Thất Sát Tỏa Hồn Trận hay không?

Nhưng trong khu nhà cao cấp dị tượng ùn ùn, hơn nữa với giọng nói của ta, bọn họ đã không còn nghi ngờ... Có lẽ bọn họ cũng không biết tình huống khởi động Thất Sát Tỏa Hồn Trận, cho nên mới có thể đem Thất Sát tàn sát hoành hành, coi như dấu hiệu quan trọng để mở ra Thất Sát Tỏa Hồn Trận!

Theo pháp trận khởi động, lốc xoáy và lam quang trong nháy mắt tạo thành từng cỗ sóng khí màu lam, trọn vẹn trên trăm đạo sóng khí, từ bốn phương tám hướng tuôn về phía khu nhà cao cấp, lao thẳng tới bảy sát.

Tốc độ và sức mạnh của sóng khí cực kỳ nhanh, trực tiếp khiến thủy tinh cửa sổ vỡ nát. Trong lòng ta kinh hãi, xem ra luồng sóng khí này không chỉ có tác dụng đối với vong linh, mà đối với thực thể cũng có sức trùng kích mãnh liệt.

Ta cuối cùng cũng hiểu rồi, cao thủ đứng sau màn kia chẳng những muốn phá vỡ Thất Sát Tỏa Hồn Trận của ta, thậm chí còn muốn nhân cơ hội giết chết chúng ta.

Ta thất kinh, liền vội vàng đem Tần Tư Tư Nột ở dưới thân, nổi giận gầm lên một tiếng: "Mọi người mau nằm xuống."

Trình độ ăn ý của Lý Ma Tử với ta rất sâu, ta vừa mở miệng hắn đã biết ta muốn nói gì. Cái tên Đại Kim Nha tham sống sợ chết này hiện tại đối với ta vô cùng mẫn cảm, ta vừa nói hắn còn bò còn nhanh hơn Lý Ma Tử.

Trong nháy mắt khi ta nằm sấp xuống, ta rõ ràng cảm giác được một luồng khí lưu cường đại kề sát da đầu của ta, khí lưu cường đại kia đã xoa dịu cả da đầu của ta.

Mà nhìn lại Thất Sát, lại bị khí lưu cường đại bao phủ thân thể. Chúng nó mạnh mẽ chống đỡ không bị cỗ khí lưu cường đại này xông đi, liều chết chống cự với khí lưu, thân thể chúng vốn không trọn vẹn giờ phút này cũng bị khí lưu cường hãn tách ra.

Rốt cuộc, chúng nó vẫn không chịu nổi, bị khí lưu cường hãn đụng bay ngược ra ngoài, cuối cùng hung hăng ngã xuống dưới lầu, kéo dài hơi tàn.

Còn không đợi bọn chúng thở dốc một hơi, lại có một cỗ năng lượng pháp trận cường hãn lần nữa cuốn tới, mục tiêu vẫn là Thất Sát, lần nữa xông đến đánh Thất Sát.

Ta ngược lại hít một hơi khí lạnh, trong lòng cảm thấy sợ hãi. Pháp trận này lại mạnh mẽ như vậy, còn đánh cho Thất Sát không có sức hoàn thủ, có thể nghĩ đối thủ của chúng ta cường đại đến mức nào! Nếu bọn chúng muốn giết chết chúng ta, đơn giản dễ như trở bàn tay.

Thất Sát lần nữa đón đỡ công kích, giờ phút này thân thể bọn chúng lại hiện ra trạng thái hơi mờ, giống như lúc nào cũng có thể bốc hơi vậy.

Rõ ràng ta nghe thấy tiếng gầm của Thất Sát: "Rốt cuộc là ai?"

"Đừng nói nhảm nữa, giết chết hắn trước rồi nói."

Thất Sát nổi giận, chỉ trong giây lát đã lao về phía pháp trận.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng kế hoạch của chúng ta cũng coi như đi vào quỹ đạo, Thất Sát đây là đi tìm cao thủ phía sau để tính sổ, hiện tại chúng ta chỉ cần ngồi làm ngư ông đắc lợi là được rồi.

Ta khẳng định đối phương nhất định có thể lưỡng bại câu thương với Thất Sát, đến lúc đó chúng ta lại ra ngoài thu nhận đầu người, bồi bổ cho đao.

Rõ ràng ta nghe thấy trong trận pháp truyền tới tiếng kinh hô: "Cái này... sao có thể như vậy được? Thất Sát Tỏa Hồn Trận... Mẹ nó, trúng kế rồi."

Ngay sau đó, liền thấy bên ngoài trang viên chạy ra một đám hộ vệ, xem ra tựa hồ muốn đào tẩu, bất quá Thất Sát giờ phút này đã điên cuồng, trong chớp mắt tập thể lực liền chui vào trong cơ thể một hộ vệ.

Bảo tiêu vốn còn chuẩn bị chạy trốn kia, lập tức đứng ngay tại chỗ, cứng ngắc quay cổ, ánh mắt hung ác trừng mắt nhìn một tên lùn ngồi ở ngoài trang viên.

Chỉ thấy Ả lùn kia mặc một bộ đạo bào thêu hổ màu đen, ngạo nghễ đứng thẳng, giằng co cùng mấy người này.

"Hừ, yêu ma quỷ quái dám quấy phá trước mặt ta!" Ải Tử hừ lạnh một tiếng: "Có tin bần đạo sẽ khiến các ngươi tan thành tro bụi hay không."

Bảo vệ bị Thất Sát xông lên, lại cắn răng nghiến lợi nói: "Chỉ bằng ngươi? Hừ hừ, vậy để ngươi nếm thử lợi hại của chúng ta."

Nói xong, liền hung mãnh xông tới, ngăn lại Ải Tử.

Ả lùn lâm nguy không sợ hãi, bắt đầu đạp bộ cương, niệm chú ngữ, khu động pháp trận đối phó Thất Sát.

Ta lẳng lặng nhìn hết thảy nói: "Xem ra chúng ta phải lên giúp đỡ một chút rồi..."

Đại Kim Nha lập tức mắng: "Giúp cái rắm ấy mà, ả lùn kia muốn hại chết chúng ta, đáng chết."

Ta lắc đầu: "Ta nói đúng lắm, chúng ta phải giúp Thất Sát một tay."

Nói xong, ta liền chạy xuống dưới lầu.

Trận pháp gã lùn bày xuống khá lợi hại, ta lo lắng nhất chính là thất sát gánh không nổi công kích của pháp trận, đến lúc đó tất cả cố gắng của chúng ta đều uổng phí.

Ta thấy là ả lùn này am hiểu nhất là pháp trận, nếu đem pháp trận phá hủy, thế lực Thất Sát cùng ải tử có thể ngang nhau, cuối cùng khẳng định rơi vào kết cục lưỡng bại câu thương.

Chờ ta lao xuống, bị Thất Sát khống chế thân thể bảo vệ, đang cùng Ải Tử đánh không nổi, Ải Tử vừa lui lại, vừa tác động pháp trận.

Ta nhìn thoáng qua, liền nhìn ra mục đích thực sự của Ải Tử, hắn tựa hồ muốn đem Thất Sát dẫn vào trong trận nhãn của pháp trận!

Mẹ nó, ngươi tưởng có thể được à? Ông đây sẽ ngoan ngoãn nhìn ngươi diệt thất sát rồi quay sang đối phó với chúng ta?

Thế thì ta phải phá hủy trận pháp trước khi Thất Sát nhập trận.

Lúc này, ta và Thất Sát đứng cùng một chỗ.

Bất quá muốn phá hư pháp trận há lại dễ dàng như vậy? Nhất định phải tìm được pháp khí bố trí pháp trận mới được.

Vì vậy ta lập tức hô một tiếng với Thất Sát: "Bảy tên đần kia, nghe cho kĩ đây, ải tử kia là chuẩn bị dẫn các ngươi vào trong mắt trận, một chiêu tiêu diệt các ngươi. Các ngươi tốt nhất nghe ta, đừng để bị nó mê hoặc, dây dưa với nó một lát, ta phá hủy pháp trận của nó. Ân oán giữa chúng ta sau này tính, được không?"

"Hừ, người trẻ tuổi, ngươi tốt nhất nhanh lên một chút." Thất Sát hừ lạnh: "Chúng ta không có thời gian để lãng phí vô ích."

"Được rồi!" Ta vui vẻ cười đáp ứng, xem ra Thất Sát đồng ý hợp tác với ta rồi.

Thất Sát đồng ý hợp tác với ta, gã lùn kia tức giận đến phát điên: "Lẽ nào lại như vậy..."

Ta cũng không có đi để ý tới Ải Tử, mà là tìm Đại Kim Nha tới: "Đại Kim Nha, hôm nay lúc hắn lén bày trận mà ngươi ở đây, chắc ngươi cũng biết hắn động tới đất ở đâu đúng không?"

Đại Kim Nha gật đầu, sau đó dẫn ta đi tới bên cạnh bồn hoa, dùng tay chỉ chỉ nói: "Hình như hắn trồng chút cỏ ở chỗ này."

Ta lập tức cẩn thận quan sát, liếc mắt liền nhận ra, nơi này có một ít cỏ, tản mát ra hương khí quái dị! Ta liền đoán được đây thật ra là Thi Hương Thảo, Thi Hương Hương này có thể kết nối âm dương, thường xuyên dùng để bố trí một ít trận pháp gọi linh, cũng chính là chuyên môn triệu hoán quỷ hồn.

Trách không được phụ cận khu nhà cao cấp có nhiều quỷ hồn như vậy lui tới như vậy, không cần nhiều lời, khẳng định là do hoán linh đại trận này lấy được.

Ta không chút do dự chuẩn bị đem thi hương thảo này nhổ đi, nhổ thi hương thảo, trận pháp này tự nhiên sẽ mất đi hiệu lực.

"Dừng tay!" Ả lùn kia kinh hoảng kêu lên.

"Các ngươi năm lần bảy lượt hại ta." Ta mắng một câu: "Cho rằng ta dễ khi dễ sao?"

Nói xong, ta liền khom lưng xuống.

"Dừng tay!" Lại một giọng nói lạnh như băng truyền đến.

Thanh âm này, đúng là của Tần lão bản.

Ta thất kinh, vội vàng ngửa đầu nhìn lại, kinh hãi phát hiện Tần lão bản đang cưỡng ép Tần ngọt, ánh mắt ngoan độc nhìn chằm chằm ta. Cặp mắt kia hiện đầy tơ máu, xem ra lão cũng bị bức bách.

"Cứu mạng, cứu mạng." Tần ngọt bị hù đến sắc mặt tái nhợt, cao giọng kêu cứu mạng.

Ta lạnh lùng nhìn Tần lão bản: "Tần lão bản, ngài làm vậy là có ý gì?"

Chương thứ ba trăm ba mươi ba, thanh lý môn hộ.

Tần lão bản như phát điên, cười lên ha hả: "Tiểu tử, ta phiêu bạt giang hồ nhiều năm như vậy, cái gì sóng to gió lớn chưa từng thấy? Đối thủ dưới tay ta không có một ngàn cũng tám trăm. Tuyệt đối không nghĩ tới, hôm nay ta lại thua trong tay tên tiểu tử lông vàng như ngươi, ngươi làm sao ta cam tâm?"

Đến mức bây giờ, tất cả mọi người đã rõ như lòng bàn tay, ta cũng không cần phải nói dối thêm nữa, chỉ bất đắc dĩ thở dài: "Đám người có tiền các ngươi, thật sự là ăn no rỗi việc. Vĩnh viễn không biết thỏa mãn, rõ ràng là có tiền, còn muốn kiếm nhiều tiền hơn..."

"Bớt nói nhảm đi!" Tần lão bản nổi giận gầm lên một tiếng, khuôn mặt vặn vẹo, thoát ra chính là một con báo tức giận: "Lập tức rời Tần phủ, đừng nhúng tay vào chuyện này nữa, nếu không ta giết chết Tần ngọt ngay bây giờ."

Tần ngọt vừa sợ vừa hận, càng không có hình tượng gào khóc lên, nhìn bộ dáng kia, nghiễm nhiên là một thằng ngốc, hoàn toàn không có khí chất của đại tiểu thư.

Tần Tư Tư bất đắc dĩ nói: "Nhị thúc, người cần gì phải vậy?"

Tần lão bản nhìn thoáng qua Tần Tư Tư, hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Suy nghĩ đi nghĩ lại, ngươi bảo ta nói cái gì cho ngươi tốt, ngươi giấu diếm ta thật khổ a! Trước kia ta chỉ cảm thấy ngươi là một đứa bé ngoan không có tâm cơ, hiện tại liên thủ với người ngoài hãm hại ta, ta thật đúng là mù mắt."

"Nhị thúc, hiện tại ngươi hối hận vẫn còn kịp. Ta sẽ không nói cho phụ thân chân tướng, sau này ngươi còn làm Nhị thúc của ta được không?" Tần Tư Tư nói.

"Ta đã không còn đường quay đầu." Tần lão bản hừ lạnh nói: "Cho các ngươi thời gian năm khắc, trong năm khắc nếu không rời đi nữa thì đừng trách ta không khách khí với các ngươi."

Xem biểu tình của Tần lão bản, hiển nhiên đã mất đi nhân tính, nếu như chúng ta làm ra chuyện gì khác thường, phỏng chừng lão sẽ giết chết Tần ngọt.

"Được, chúng ta rời đi." Tần Tư Tư đáp.

Dù sao đó cũng là tỷ tỷ ruột của mình, tuy rằng phản bội chính mình, nhưng quan hệ huyết thống vẫn còn, Tần Tư Tư không có khả năng bỏ qua. Cho nên sau khi nàng đáp ứng, liền chậm rãi rút lui.

Ta không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì.

Tần Tư Tư lui sang một bên, hỏi: "Nhị thúc, ta biết thúc muốn làm bạn điều khiển của tập đoàn Tần thị, nhưng cần gì phải hại chết phụ thân ta?"

"Ta không muốn hại chết hắn." Tần lão bản bình tĩnh hơn nhiều, đại khái là hắn cảm thấy kế hoạch của mình đã sắp thành công rồi: "Ta chỉ là muốn làm cho tinh thần hắn thác loạn, không làm gia chủ được mà thôi, bất quá bây giờ xem ra, đại ca ta không thể sống."

"Nhị thúc, thật ra không cần thiết, phụ thân cháu đã nói qua với cháu, người và tinh thần của ông đã mỏi mệt lắm rồi, cháu vốn chuẩn bị giao sự vụ của Tần gia cho thúc, ai..." Tần Tư Tư nói.

Tần lão bản sửng sốt một chút, sau đó liên tục cười lạnh: "Ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?"

"Ta không lừa ngươi." Tần Tư Tư nói: "Ta lấy cổ phần phụ thân thề."

"Bây giờ nói những lời này có ích lợi gì?" Tần lão bản lạnh lùng nói: "Chỉ trách phụ thân ngươi tất phải khom người thân, để cho người khác một chút cũng không kiếm được chất béo, thật ra không chỉ mình ta có ý kiến với hắn."

Tần Tư Tư còn muốn nói thêm, bất quá ta lại ngăn nàng lại: "Nói nhiều nữa cũng vô dụng, hắn bây giờ bệnh tình nguy kịch, tự làm nghiệt không thể sống."

Tần Tư Tư bất đắc dĩ nói: "Nhị thúc, thúc thật sự làm ta quá thất vọng."

Tần lão bản ngơ ngác một chút: "Các ngươi có ý gì?"

Vừa nói xong, phía sau Tần lão bản lại toát ra một người, giơ lên một thanh trường đao, chém tới cánh tay Tần lão bản.

Một đao này thật sự dùng sức, dễ dàng chém đứt cả cánh tay Tần lão bản, máu tươi chảy ra như suối phun.

Mà Tần lão bản đáng thương vẫn còn chưa kịp phản ứng, lung la lung lay, vẻ mặt hoảng sợ nhìn chúng ta.

Ta lập tức một bước xông tới, kéo Tần ngọt từ trong ngực Tần lão bản ra ngoài.

Đến lúc này, Tần lão bản mới phản ứng kịp, hét thảm một tiếng, ôm cánh tay cụt quay người nhìn ra sau lưng.

Khi Tần lão bản nhìn thấy Tần Minh Hạo xách đao đứng phía sau, kinh hãi hô to một tiếng: "Đại ca, ngươi... ngươi lại..."

Tần Minh Hạo thất vọng lắc đầu: "Lão nhị, ngươi khiến ta quá thất vọng, không nghĩ tới vì vị trí gia chủ hư vô mờ mịt kia, ngươi lại làm ra loại chuyện lục thân bất nhận này."

"Không có khả năng, không có khả năng!" Tần lão bản tuyệt vọng giận dữ gầm lên một tiếng: "Rõ ràng ngươi đã bị lôi đao quấn lấy, làm sao có thể tỉnh táo?"

"Ngươi cho rằng, chỉ có ngươi mới có cao nhân tương trợ sao?" Tần Minh Hạo thất vọng nói: "Ngươi còn quá non, đánh giá quá thấp đối thủ rồi, đây cũng là nguyên nhân ta không nỡ đem tập đoàn Tần thị cho ngươi."

Tần lão bản tuyệt vọng ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng: "Là ông trời muốn diệt ta."

Sau đó mất máu quá nhiều, hôn mê bất tỉnh.

Ả lùn kia thấy đại thế đã mất, xoay người muốn đào tẩu.

Ta lập tức kịp phản ứng, vội vàng vọt tới bên đàn hoa, không chút do dự nhổ Thi Hương xuống: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau mau giết chết Ải Tử kia? Chẳng lẽ còn muốn chờ Ải Tử đi tìm các ngươi báo thù?"

Lúc này Thất Sát mới kịp phản ứng, nhe răng trợn mắt nhào tới.

Ải Tử thất kinh, nhanh chóng lấy ra pháp kiếm phản kháng, hai bên nhanh chóng giao chiến với nhau.

Tần Tư Tư lập tức chạy đến bên cạnh Tần Minh Hạo: "Phụ thân, người... Người không sao chứ?"

Tần Minh Hạo vẻ mặt đau đớn lắc đầu, người đàn ông kiên cường này khóe mắt chảy ra vài giọt lệ nóng: "Tốt xấu gì cũng là nhị thúc của ngươi, đưa hắn tới y viện đi."

Tần Tư Tư lập tức gật đầu, gả cho nàng mười lăm phút.

Tần Minh Hạo lại nhìn ta: "Trương tiên sinh, phiền tiên sinh tới đây một chuyến, ta sắp không kiên trì nổi nữa, vong linh trong lôi đao muốn phá tan lý trí ta, ngươi mau trói ta lại!"

Ta kinh hãi, lúc này ngàn vạn lần không được để xảy ra sơ suất gì. Đừng để đến lúc đó chúng ta không chết trong tay Thất Sát, ngược lại là chết trong tay Tần Minh Hạo.

Ta và Đại Kim Nha Lý Ma Tử không chút do dự trói Tần Minh lại. Đồng thời, ta lại dùng một ít biện pháp phong phú đối với Tần Minh Hạo tiến hành xử lý đơn giản, giảm bớt sự va chạm của vong linh đối với Tần Minh Hạo.

Bây giờ ta càng ngày càng không hiểu nổi Tần Minh Hạo, giờ phút này Tần Minh Hạo lại thanh tỉnh. Điều này có nghĩa là gì? Điều này có nghĩa là thực ra không phải một ngày hai mươi bốn giờ rồi đều bị vong linh quấn thân, mấy giờ sau hắn vẫn còn tỉnh táo.

Hắn vẫn luôn giả bộ hôn mê nhìn Tần lão bản!

Ta còn không khỏi bội phục Tần Minh Hạo, cái này phải có ý chí lớn bao nhiêu mới có thể làm được điều này chứ. Chẳng qua nghĩ lại cũng thấy thản nhiên, có thể dùng sức một mình duy trì hoạt động bình thường của tập đoàn Tần thị, nếu nói Tần Minh Hạo không có ý chí hơn người, vậy thì không thể nào.

Một tiếng hét thảm truyền vào trong tai ta.

Ta lập tức quay đầu nhìn lại, lại hoảng sợ phát hiện Thất Sát đã đem Ải Tử đè ngã xuống đất, hơn nữa tứ chi cùng với cái đầu của Ải Tử đều bị Thất Sát túm chặt, khớp tay cùng khớp xương hai chân phát ra tiếng kêu ken két.

Nhất thời một cảm giác hít thở không thông truyền đến, trong lòng ta tràn đầy sợ hãi! Sát là sát, không có chút nhân tính, chúng nó đang chuẩn bị đem thằng lùn cho ngũ mã phanh thây.

Ta đang chuẩn bị ngăn cản chúng nó, bất quá đã không kịp, Ải Tử vẫn chia năm xẻ bảy, thi thể không trọn vẹn bị vứt khắp nơi trên đất.

Ta rõ ràng nhìn thấy linh hồn ải tử kia muốn chạy trốn. Tuy nhiên Thất Sát ngay cả linh hồn ải tử cũng không buông tha, sau khi xông lên liền ăn ngấu nghiến.

Trong lòng ta sợ hãi bất an. Mặc dù Thất Sát này bị thương nghiêm trọng, nhưng nhìn bộ dáng giết chết chúng ta vẫn còn dư dả.

Ánh mắt ta hoảng sợ nhìn Thất Sát, cảm giác nguy cơ mãnh liệt ập tới trong lòng.

Ta rút cuộc không chờ được nữa, lập tức ra lệnh mọi người tranh thủ thời gian trốn vào trong phòng.

Có điều Thất Sát đã ngăn cản đường đi của chúng ta, bọn hắn vứt bỏ thể xác người, cứ như vậy trôi nổi trước mặt ta, âm trầm cười nói: "Hiện tại, đến phiên ngươi!"

Nói xong, Thất Sát liền nhào về phía ta.

"Mẹ nó." Ta cắn răng mắng một câu, tiện tay cầm một nắm đậu tương vẩy về phía bọn hắn.

Thất Sát bị trận pháp của Ải Tử đánh bị thương, lại cùng ải tử đại chiến một trận, tiêu hao lượng lớn lực lượng. Thoạt nhìn đã vô cùng suy yếu, đậu tương thế mà đánh cho bọn họ quỷ khóc liên tục, liên tiếp lui về phía sau.

Trong lòng ta vui mừng, xem ra chỉ dựa vào đậu tương là có thể giải quyết được chúng! Vì vậy vội vàng kêu Lý Ma Tử và Đại Kim Nha phát động công kích.

Nhưng Thất Sát học thông minh, biết đậu vàng có thể đối phó được chúng nên nhanh chóng biến đổi vị trí, không ngờ đậu tương lại không công kích được chúng.

Mà chúng nó lại nhân cơ hội đánh lén, khiến ta không hề phòng bị. Công kích của chúng đều là công kích linh hồn, không bao lâu sau ta liền cảm thấy choáng váng đầu óc, cảm giác sắp bị chúng nó chơi chết.

Đang lúc suy nghĩ, phía xa lại bỗng nhiên truyền tới một thanh âm hùng hậu: "Hắc hắc, đám tiểu tử thối các ngươi, ngay cả mấy tên sát nhân nguyên khí đại thương cũng không chữa được, còn phải để lão phu ra tay."

Ta vui mừng quá đỗi, là Thử tiền bối!

Chương thứ ba trăm ba mươi hai, Lãnh Huyết Băng Hồn Đao

Ta lập tức theo âm thanh nhìn lại, Thử tiền bối đang chạy như điên đến. Mặc dù đã một tuổi, nhưng tốc độ của Thử tiền bối lại rất nhanh. Chỉ trong chớp mắt đã vọt tới trước mặt Tần Minh Hạo, hắn không chút do dự nắm lấy lôi đao, vạch lên đầu ngón tay mình, sau đó đi về phía Thất Sát.

Vốn là ta tuyệt vọng, mắt thấy Thử tiền bối đến, lập tức vui mừng quá đỗi, lần nữa tràn ngập ý chí chiến đấu, đậu tương trong tay thỏa thích vẫy vẩy.

Thử tiền bối giờ phút này, ý chí chiến đấu sục sôi, khí thế cường đại, nhìn qua làm sao có thể giống một lão đầu hèn mọn chứ? Bộ dáng kia rõ ràng chính là một Thần cản giết Thần, Phật cản giết Phật Vương Giả, mặc dù là Thất Sát cũng có chút bị khí tràng cường đại của Thử tiền bối chấn nhiếp, trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn.

Thử tiền bối cười lạnh nói: "Một đám Sát mà thôi, dám diễu võ dương oai trước mặt lão phu. Hôm nay lão phu sẽ cho các ngươi nếm thử Huyết Băng Hồn Đao."

Nói xong, lôi đao trong tay gã liền chém xuống một sát.

Lôi đao này tốc độ cực nhanh, lưu lại một đạo tàn ảnh ở giữa không trung, Thất Sát lập tức né tránh. Nhưng vẫn có một Sát né tránh không kịp, lôi đao cuối cùng vẫn hung hăng chém vào trên người đối phương.

Sát mang kia bị lôi đao chém trúng, thân thể trong nháy mắt vỡ ra hai nửa, phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

Thử tiền bối thừa thắng truy kích, lôi đao liên tiếp rơi xuống, sát kia cuối cùng hóa thành một đạo ám quang, tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất không thấy bóng dáng.

Mà những sát nhân còn lại đều bị sự cường hãn của Thử tiền bối làm cho kinh sợ, trong lúc nhất thời không dám tiến lên.

Đại Kim Nha bị Thất Sát dày vò không thể tả, thấy Thất Sát cuối cùng cũng bị áp chế, hưng phấn kêu to: "Khu Thử tiền bối, giết chết đám người không cha này, cỏ, không cho bọn hắn chút lợi hại nào, thật sự coi chúng ta như mèo bệnh đấy."

Thử tiền bối cười lạnh nói: "Đánh bọn hắn hồn phi phách tán vô nghĩa? Xem ta lần nữa trấn áp chúng, để chúng chịu đựng vạn năm trấn áp."

Nói xong, Thử tiền bối dũng mãnh xách đao tiến lên.

Âm sát kia lại sợ hãi, bắt đầu chạy trối chết, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Thử tiền bối đuổi theo hai bước liền ngừng lại. Điều này làm cho Đại Kim Nha tương đối không hài lòng, vội vàng để cho Thử tiền bối tiếp tục đuổi theo.

Ai ngờ chuột tiền bối lại phun ra một ngụm lão huyết, thân thể mềm nhũn, liền ngã trên mặt đất, ngay cả khí lực nắm lôi đao cũng không còn, lôi đao ném qua một bên.

Ta quá sợ hãi, vội vàng chạy tới: " Thử tiền bối, ngài làm sao vậy?"

Thử tiền bối cười khanh khách: "Khởi động tinh nguyên đã tiêu hao hết khí lực, mẹ nó, tuy nhiên còn có thể, cuối cùng cũng dọa cho Thất Sát kia chạy mất rồi... "

Đại Kim Nha nhìn Thử tiền bối với vẻ mặt không hiểu ra sao: "Khu Thử tiền bối, nhất định phải kiên định ah, sao lại chống đỡ được một lát như vậy?"

Thử tiền bối hung hăng trợn mắt nhìn Đại Kim Nha: "Cút đi, thật sự cho rằng lão phu lợi hại như vậy đấy. Nếu không phải ta vận dụng tinh nguyên, tiêu hao pháp lực, lúc này chỉ sợ ta và các ngươi sẽ trở thành đồ ăn trong miệng Thất Sát."

"Nếu chúng nó đi trễ một chút, chúng ta đều gặp xui xẻo."

Lòng ta vẫn còn sợ hãi, không nghĩ tới Thất sát bị trọng thương vẫn lợi hại như vậy. Nhưng Thất sát thời kỳ toàn thịnh rốt cuộc cường đại tới mức nào.

Mà điều này cũng thật sự làm gia gia trở nên cường đại, có thể trấn áp được Thất Sát, uy lực của nó quả thật không thể khinh thường.

"Mau đỡ ta đi nghỉ ngơi." Thử tiền bối nói: "Nhân sâm sừng hươu ổ cá, cái gì đại bổ thì làm cái đó cho ta, ta phải tranh thủ thời gian khôi phục mới được. Nếu không chỉ dựa vào mấy người các ngươi, chỉ có đưa mạng cho đối phương là được."

Tần Tư Tư lập tức gật gật đầu, viết một câu thơ cho khách sạn, để bọn họ ngay cả đêm đưa tới mỹ vị.

Sau đó, Tần Tư Tư liền đi đến trước mặt Tần ngọt, vẻ mặt thất vọng thở dài.

Tần ngọt sợ muốn chết, vốn vẫn ngồi phịch tại chỗ, ánh mắt ngưng trệ nhìn xuống đất.

Tần Tư Tư ngồi xổm xuống, nhìn Tần ngọt, bất đắc dĩ nói: "Tỷ, tỷ không sao chứ."

Tần ngọt hồ nghi dùng ánh mắt đánh giá Tần Tư Tư Tư, sửng sốt một lát, sau đó ôm Tần Tư Tư Tư gào khóc: "Ta đáng chết, ta không phải là người, ta làm sao có thể làm ra chuyện hoang đường như vậy! Muội muội, muội giúp ta, nhất định phải giúp ta ah."

Tần Tư Tư khẽ gật đầu: "Ngươi là chị ruột của ta, là người thân nhất trên thế giới này của ta, ngươi phạm phải sai lầm gì, ta đều sẽ tha thứ. Yên tâm, ta sẽ không nói chuyện này với phụ thân."

Tần ngọt lập tức nói: "Muội muội, sau này ta nhất định đối tốt với muội, ta nhất định sẽ không cướp đồ của muội nữa... Oa..."

Tần ngọt nói xong liền khóc lên, nhìn nàng khóc gọi là đau lòng. Nếu như không phải bởi vì ta hiểu rõ bản tính của Tần ngọt, sợ là ta thật sự sẽ tin tưởng Tần ngọt đã sửa đổi lại từ nãy rồi.

"Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa." Đại Kim Nha mất kiên nhẫn nói: "Con mẹ nó, đã chọc chết người ta rồi, chẳng phải mọi chuyện đều đã được giải quyết xong rồi sao? Ngươi nếu thực sự hối hận quá hãy nhanh móc tiền ra."

Lúc này Đại Kim Nha cũng biến thành trâu bò hò hét lên, lúc đầu không để ý đến Tần ngọt kia, có lẽ ngay cả nàng cũng chán ghét sự dối trá của Tần ngọt nhỉ?

Mà Tần ngọt từ nhỏ đã được những người bên cạnh nịnh bợ, nhất là cái răng vàng này, càng lấy làm khen, bây giờ cái thái độ này của Đại Kim Nha đối với Tần ngọt, Tần ngọt đó đương nhiên là không nhịn nổi mà giận.

Bất quá nàng vừa muốn nổi giận, lại cảm thấy tình huống này có chút không thích hợp, chỉ có thể hung hăng trợn mắt nhìn Đại Kim Nha, nhịn nhục mà hỏi Đại Kim Nha cần bao nhiêu tiền?

Đại Kim Nha còn chưa kịp mở miệng, Thử tiền bối đã lạnh lùng nói: "Giải quyết cái rắm ấy à, Thất Sát Tỏa Hồn Trận kia đã được giải quyết rồi, tuy nhiên lôi đao này còn chưa giải quyết xong. Hiện tại lôi đao không còn bị Thất Sát áp chế như vậy, chỉ sợ sẽ trở nên nặng nề hơn nhiều."

Thử tiền bối vừa nói xong, liền nhìn thấy Tần Minh Hạo vẫn luôn im lặng, bỗng nhiên hét thảm một tiếng, ngay sau đó toàn thân như bị điện giật, điên cuồng rung lên.

Nếu không phải trên người cột dây thừng, chỉ sợ Tần Minh Hạo đã nhảy dựng lên công kích người khác từ lâu rồi.

Ta thất kinh, sợ Tần Minh Hạo tránh thoát, vội vàng chạy tới, ấn Tần Minh Hạo xuống đất.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, ta rõ ràng cảm giác được "Lực Hồng Hoang" trên người Tần Minh Hạo đâu phải là cơ thể con người có thể áp chế được?

Ta rất đau đầu, vội vàng nhìn về phía Thử tiền bối, nhờ chuột tiền bối giúp đỡ.

Thử tiền bối nói: "Thi hương hương, nhanh cho hắn ăn Thi Hương Thảo! Thi hương vượt qua thai nghén của pháp trận, có công hiệu áp chế tà linh nhất định."

Ta không nói hai lời, lập tức chạy đi nắm lấy một nắm lớn Thi Hương thảo tới, theo phân phó của Thử tiền bối, đem tất cả Thi Hương thảo đều nhét vào trong miệng Tần Minh Hạo.

Ai ngờ Tần Minh Hạo bị Thi Hương giày vò đau đớn không muốn sống, biên độ giãy dụa càng lúc càng lớn, thoát ra chính là một cái giường đàn, chốc lát liền đem ta húc bay ra ngoài thật xa.

Lần này có thể làm ta ngã không nhẹ, mông đặt xuống đất, đầu cũng va chạm một cái, nhất thời trước mắt nổ đom đóm.

Lý Ma Tử lập tức chạy tới đỡ ta dậy. Ta cười khổ không thôi nói không quản ta nữa, trước tiên ngăn Tần Minh Hạo lại rồi nói?

Không ngờ người của chúng ta còn chưa chạy tới, Tần Minh Hạo đã từ từ yên tĩnh lại, một lúc lâu sau lại như đang ngủ, không hề nhúc nhích.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cảm giác không thể kiên trì nổi nữa, liền nằm trên mặt đất.

Ta được bảo tiêu nâng lên tới khu biệt thự cao cấp.

Sau khi những hộ vệ kia thu thập tàn cuộc xong, liền đi tìm Tần Tư Tư Nhiên từ chức.

Chuyện của Tần lão bản đã bại lộ, bọn họ những hộ vệ làm đường cho hổ, nếu còn không hiểu chuyện, sợ là sẽ bị nguồn lực lượng cường đại này của gia tộc họ Tần nghiền cho vụn vặt cũng không còn.

Tần Tư Tư cũng là khoan dung, lại không tìm bọn họ gây phiền toái, gật đầu đáp ứng, thậm chí còn cho bọn họ tính tiền lương một tháng.

Ta buồn bực hỏi Tần Tư Tư, tại sao đối với những hộ vệ này khoan dung như vậy? Bọn họ là phản đồ tập đoàn Tần thị, các ngươi nhân từ nương tay, đối với nhân viên của gia tộc Tần thị quản lý vô cùng bất lợi.

Tần Tư Tư bất đắc dĩ nói: "Ngươi không biết thà chọc Diêm Vương không chọc tiểu quỷ sao? Nếu thật đắc tội với đám hộ vệ này, bọn họ làm việc cũng sẽ không nhìn trước lo sau như đại nhân vật, vạn nhất thật làm ra chuyện gì quá khích, đến lúc đó hối hận cũng không kịp."

Ta cười khổ không thôi, tại nhân tình thế tai nạn, ta thừa nhận ta không bằng Tần Tư Tư Tư suy.

Thân thể Thử tiền bối chỉ là hư ảo, cũng không bị thương ngoài da. Sau khi ăn một ít thứ đại bổ, khí sắc cũng khôi phục không ít.

Trong lòng ta có rất nhiều nghi hoặc, lập tức chạy tới hỏi Thử tiền bối.

" chuột tiền bối, lúc trước Tần Minh Hạo nói sau lưng hắn cũng có cao thủ làm chỗ dựa, tất cả mọi chuyện hắn đều biết rõ. Cao thủ đứng sau miệng Tần Minh Hạo, có phải là... gia gia ta hay không?"

Thử tiền bối nhẹ gật đầu: "Người có thể tính kế tới mười lăm năm sau, e là cũng chỉ có ông nội ngươi a? Ài, ngươi nói vì sao hắn lợi hại như vậy, xem bản lĩnh người, lại nhìn trúng đích?"

Ta ngạc nhiên liên tục: " chuột tiền bối, ngài đừng nói là... ông nội ta mười lăm năm trước đã đoán được hôm nay phát sinh chuyện gì chứ? Chẳng lẽ không phải gần đây mới nhận ra được?"

Thử tiền bối thở dài: "Trên thực tế, thanh lôi đao mười lăm năm trước là do Long Tuyền sơn trang len lén phái người bán cho gia tộc Tần thị. Lúc đó gia gia của ngươi đã cảm giác được một chút kỳ quặc, bắt đầu hoài nghi đệ đệ của Tần Minh Hạo, Tần Minh Hãn, cũng chính là Tần lão bản mà các ngươi nói."

"Năm đó, gia gia ngươi chỉ có thể cam đoan thời gian Thất Sát Tỏa Hồn Trận mười lăm năm có hiệu quả. Mười lăm năm trôi qua, ông chủ chắc chắn sẽ ra tay lần nữa với Tần Minh Hạo. Cho nên mười lăm năm trước, ông nội ngươi cũng đã cảnh cáo Tần Minh Hạo rồi!"

"Cho tới hôm nay, Tần Minh Hạo đều giấu chuyện này trong đáy lòng, không nói cho bất cứ ai. Gia gia ngươi biết Tần Minh Hạo vẫn giữ nguyên chất vấn, dù sao cũng là huynh đệ đồng bào của mình, có tàn nhẫn hơn nữa, sao tuyệt tình như vậy được?"

"Hiện tại xảy ra chuyện như vậy, Tần Minh Hạo không tin cũng không được, hắn sẽ làm theo sự an bài của gia gia ngươi năm đó. Kể cả bất kỳ chi tiết nào, gia gia ngươi đều đã dặn dò, thậm chí còn sai người của Trương gia Giang Bắc mời ngươi đến, kể cả việc ta biết ngươi, cũng đều do lão già kia tính kế."

"Ôi trời! Đừng thấy cục diện hiện tại rất đơn giản, nhưng nếu là mười lăm năm trước, bố trí tốt cục diện hôm nay, chỉ số thông minh cỡ đó quả thực là có một không hai từ cổ kim. Mẹ nó, sợ cả đời ta đều không có cách nào đạt tới cái độ cao đó rồi..."

Thử tiền bối nói xong, tự hối.

Chúng ta thì đều trợn tròn mắt, một người có thể ở mười lăm năm trước an bài kế hoạch kín đáo như thế? Vậy hắn còn là người sao?

Ta lắc đầu cười khổ, cảm thấy nên gọi gia gia là Thần rồi... Có lẽ cũng chỉ có Thần mới có thể làm được chuyện vĩ đại như vậy.

Chương thứ ba trăm ba mươi ba, bạch cốt.

Ta hỏi Thử tiền bối, tiếp theo chúng ta nên làm gì? Gia gia ta còn chưa thể trấn áp lôi đao, mà không phải giải quyết, bằng vào đám người chúng ta, hẳn là không đối phó được thứ này nhỉ?

Thử tiền bối cười nói: "Chuyện này ngươi cứ việc yên tâm, đến lúc đó trong lúc gia gia ngươi bận rộn sẽ rút ra toàn bộ thời gian."

Trong lòng ta kích động một trận, gia gia rốt cuộc cũng sắp tới rồi sao? Hắn không định trốn sau màn không ra tay sao? Chỉ nghĩ tới ngày mai là có thể gặp được gia gia, trong lòng ta không nhịn được mà kích động một trận.

Tuy nhiên ta vẫn có chút lo lắng, Thất Sát cũng không bị diệt trừ, lỡ như ngày mai bọn chúng lại đến, đụng đến gia gia của ta, nhất định sẽ nhận ra gia gia của ta là người năm đó trấn áp được bọn chúng, không biết chúng nó có liều mạng với gia gia ta hay không.

Thử tiền bối cười vỗ vai ta một cái: "Đúng là đứa cháu trai hiếu thuận, nhưng điểm này ngươi hoàn toàn không cần lo lắng, Thất Sát đã bị khí phách bá vương của lão phu làm cho chấn động! Phỏng chừng đã để lại cho chúng nó cảm thấy đau lòng, chúng nó có năng lực mấy cũng tuyệt đối không dám tới đây gây sự với các ngươi nữa."

Ta thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói vậy là được rồi, vậy thì tốt rồi.

Nửa đêm sau cả hai đều không ngủ, sợ Thất Sát kia lại đến tìm, sợ vong linh trong cơ thể Tần Minh Hạo lại ra ngoài quấy phá, sợ Tần lão bản không cam lòng phái sát thủ tới trả thù.

Bất quá hết thảy đều không phát sinh, đêm nay gió êm sóng lặng, không có ra nửa điểm sai sót.

Sau hừng đông, Thử tiền bối đã triệu tập chúng ta đến đây, để chúng ta đào sàn nhà cao cấp.

Tần ngọt vừa nghe, là người đầu tiên không vui: "Toàn bộ sàn nhà ta đều là do khi thủng lỗ, mấy trăm vạn đấy, phá hủy cái tổn thất này ai bồi?"

Ta vừa nghe liền lập tức nổi hỏa: "Đại gia ngươi, không muốn đào sàn nhà, vậy các ngươi sẽ đến nơi khác đào đi, bất quá đào chính là phần mộ của mình."

Bị ta dạy dỗ như thế, Tần ngọt cũng không dám nói nữa, chỉ là vẻ mặt như biểu thị kháng nghị, trái lại cũng không nói thêm gì.

Tần ngọt nói sao mà không biết xấu hổ bảo các ngươi đào thế nào nhỉ? Ta đi tìm một ít lao động để đào thì tốt hơn.

Thử tiền bối lắc lắc đầu: "Thôi bỏ đi, người lắm miệng, danh tiếng nhà ngươi không phải tốt hơn sao? Còn nữa nói, vạn nhất bọn họ tái phạm cấm kỵ gì, thì phiền toái lớn rồi."

Tần Tư Tư cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng, lập tức liên hệ với quản gia, bảo quản gia tìm một ít công cụ đến.

"Ta hỏi Thử tiền bối, chúng ta đào đất làm gì? Thử tiền bối giải thích: "Trong lòng đất này khẳng định chôn có hai mươi tám thi thể kỵ sĩ đi theo Hạng Vũ, chúng ta muốn đào những thi thể đó ra trước. Trước tiên tiêu diệt hai mươi tám vong linh kia, tránh được lúc đó trợ Trụ vi ngược. Dù sao giải quyết được một tên Hạng Vũ, cũng làm người ta đau đầu, lại rảnh rỗi giải quyết hai mươi tám vong linh kia, sợ là sẽ không để ý mông."

Lý mặt rỗ cười ha ha nói: "Hay cho một câu không để ý mông, hay, ta hoàn toàn đồng ý ý kiến của Thử tiền bối."

Chẳng mấy chốc quản gia đã tìm được nông cụ, chúng ta lập tức bắt đầu bận rộn, thiết trục chùy điện cùng nhau ra trận, đào ra một cái lỗ lớn trên sàn xa hoa, Tần ngọt nhìn thấy mà thịt đau nhức cả lên.

Sàn nhà lúc Điếu Đinh này, chất lượng đúng là rất rõ ràng, sau khi chui ra một cái lỗ lớn, lại mở rộng ra chung quanh, lại hao phí lượng lớn khí lực của chúng ta, ta cảm giác mình đã mệt hư thoát. Thực hối hận không tìm người của Thi Công đội.

Thử tiền bối ở một bên hút thuốc, vui vẻ nhìn chúng ta làm việc này, mệt chết người không đền mạng.

Mất gần nửa ngày mà chúng ta đã mệt mỏi tiêu sái, mồ hôi đầm đìa, đào sâu xuống đất khoảng hai mét nhưng vẫn không thấy hài cốt.

Trong lòng ta bắt đầu tự nhủ, con mẹ nó rốt cuộc phía dưới có thi cốt hay không đây, vạn nhất bên dưới trống rỗng, chẳng phải chúng ta sẽ bận rộn một trận sao?

Ta nhìn Thử tiền bối, Thử tiền bối lại cười nói: "Cứ yên tâm, chưa từng nghe nói câu nói già nua đó, đào ba thước đất, tất có tử thi."

Lý Ma Tử lúc này kháng nghị: "Vạn nhất người được đào không phải thi cốt kỵ sĩ thì làm sao bây giờ? Ngươi không biết đào người mộ phần là đoạn tử tuyệt tôn à?"

Thử tiền bối một lần nữa vui cười hớn hở nói: "Chưa từng nghe nói ngẩng đầu ba thước có thần linh sao? Có thần minh nhìn xem các ngươi sợ cái lông gì? Về phần Đoạn Tử Tuyệt Tôn... Ta nghe nói trước kia người nào đó còn đào qua hộp tro cốt, cũng không thấy người kia đoạn tử tuyệt tôn a."

Lý Ma Tử nhất thời xấu hổ mặt đỏ tía tai, cười hắc hắc xấu hổ, không hề nói nữa, nhanh chóng đào lên.

Quỷ đều biết Thử tiền bối nói là Lý mặt rỗ.

Mà Tần Tư Tư lại đối với đề tài này cảm thấy rất hứng thú: "Các ngươi nói còn có người chuyên đào hộp tro cốt sao? Vậy hộp tro cốt đào ra còn có thể bán lấy tiền sao? Người này thật là có đầu óc kinh doanh, nếu có cơ hội, thật muốn gặp mặt đối phương một lần."

Ta phụt một tiếng liền vui, người này ở xa tận chân trời ngay trước mắt ta mà. Tần Tư Tư Tư tò mò hỏi ta cười cái gì? Ta nhìn Lý Ma Tử, Lý Ma Tử nhất thời la to lên: "Tên này đầu óc có bệnh, không cần để ý."

Lý mặt rỗ giải thích như vậy, Tần Tư Tử thông minh cũng đoán ra được bảy tám phần, có vẻ rất hứng thú nhìn ta, ta biết rõ nàng muốn hỏi ta có phải là Hồi Cốt Hôi hạp hay không, Lý mặt rỗ.

Vì thế ta quay sang Tần Tư Tư cười gật đầu. Tần Tư lúc này vui vẻ, liên tiếp sùng bái nhìn Lý Ma Tử.

Rất nhanh, xích sắt của ta liền xúc ở trên thân một kim loại cứng gõ mõ, ta lập tức ngồi xổm người xuống, thanh tẩy khối kim loại kia ra, không nghĩ tới lại là một thanh đồng thương.

Ta biết đây nhất định là vũ khí của kỵ binh, một lần nữa tăng nhanh động tác, không lâu sau, liền từ dưới mặt đất đào ra rất nhiều bạch cốt.

Không nghĩ tới áo giáp trên bộ hài cốt, đại bộ phận đều không bị nát, vậy cũng đủ cho chúng ta kiếm được một khoản tiền lớn.

Những thứ này đều là tiền a, chúng ta ban đầu muốn cẩn thận thanh lý ra. Nhưng Thử tiền bối lại thúc giục chúng ta đừng giống như cáo già, chúng ta không có thời gian, hơn nữa những thứ này nếu thật sự bán đi, thì chính là gieo vạ cho nhân gian, quỷ mới biết những áo giáp này có vong linh bám vào hay không?

Không còn cách nào khác, tuy chúng ta đều không cam lòng, nhưng hiện tại chúng ta cũng không có cơ hội lựa chọn, chỉ có thể nhịn đau cắt đứt ái, đem áo giáp kéo mạnh ra ngoài.

Hai mươi tám bộ hài cốt cũng không nhiều không ít.

Thử tiền bối bảo chúng ta tập trung những hài cốt này lại một chỗ, sau đó đốt một mồi lửa.

Lửa thiêu hài cốt phi thường kỳ quái, tuy không gió, lại tàn phá bừa bãi lợi hại, giống như bên trong phát sinh từng trận nổ nhỏ.

Trong lòng ta rõ ràng, nhất định là nguyên nhân phụ thuộc vào vong linh trên bạch cốt muốn chạy ra khỏi đống lửa trói buộc, bất quá lại căn bản trốn không thoát.

Sau đó Thử tiền bối ra lệnh cho chúng ta tiếp tục vùi lấp cái hố to kia.

Ta buồn bực hỏi Thử tiền bối, thi cốt của Hạng Vũ không phải cũng có thể chôn ở chỗ này sao?

Thử tiền bối lắc đầu cười khổ nói: "Nếu như thật sự có thể tìm được thi cốt Hạng Vũ thì tốt rồi, đốt một mồi lửa, hết trăm rồi."

"Năm đó, gia gia của cháu cũng nghĩ như vậy, muốn tìm hài cốt của Hạng Vũ, tuy nhiên hài cốt của Hạng Vũ lại không có ở chỗ này."

"Nói nhảm." Lý Ma Tử nói: "Thi cốt của Hạng Vũ không phải là ở trong phần mộ của hắn sao?"

Thử tiền bối lắc đầu: "Đây chỉ là mộ phần quần áo mà thôi, nếu Hạng Vũ có thể hảo hảo hạ táng mà nói, còn không đến mức có oán khí như vậy! Hơn nữa, có người nói, lúc trước mai táng Hạng Vũ, lo lắng Hạng Vũ sẽ bị Lưu Bang moi ra xương chọi thành tro, cho nên chôn ở nơi nào cũng không nói cho ai biết."

Bọn họ đều như đăm chiêu gật gật đầu.

Sau khi lấp cái hố to kia lên, chúng ta liền kiên nhẫn chờ đêm khuya phủ xuống.

Nghĩ nghĩ đêm hôm nay có thể gặp lại gia gia, trong lòng con không nhịn được sự kích động. Rửa tắm một cái, cải trang thành tinh thần cho mình, để gia gia thấy thần kinh suy yếu của con sẽ rất đau lòng.

Trong lúc Tần Tư Tư còn đi đến y viện một chuyến, nhìn nhị thúc của hắn, trở về nói cho chúng ta biết Nhị thúc của hắn dường như đã điên rồi, ở trong phòng khóc rống to, sau khi khóc xong thì nằm im không nhúc nhích trên giường, cũng không ăn cơm, chỉ có thể dùng cái ống cho hắn ăn.

Ta thở dài, cũng không biết Tần lão bản rốt cuộc là thật tâm hối hận hay là vẫn không cam lòng? Nhưng hiện tại những chuyện này đều không quan trọng, ta cũng mặc kệ bọn họ.

Màn đêm buông xuống, ta ngồi yên tĩnh tại cửa, bên cạnh Tần Minh Hạo đang nằm.

Lúc này Tần Minh Hạo thật sự hôn mê. Lúc trước Tần Minh Hạo giả bộ hôn mê nhưng từ sau khi Thất Sát bị diệt, oán khí trên lôi đao đã thỏa thích phóng thích ra. Tần Minh Hạo này thật sự không chịu nổi nữa, cả ngày cả tỉnh lại.

Tần Tư Tư cùng Tần ngọt ngào thủ ở bên cạnh, Tần Tư Tư thật sự quan tâm Tần Minh Hạo, mà lại nhìn Tần Tâm kia, rõ ràng là vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, nhiều lần đều muốn chơi điện thoại di động, nhưng đều bị ta hung hăng lườm hắn một cái, không thể làm gì khác hơn là phải thu lại điện thoại về.

Đợi đến buổi sáng ngày thứ mười, một trận gió cổ quái thổi tới, làm cả người ta run lên một cái, da gà trên người rớt xuống.

Thử tiền bối lập tức khẩn trương lên, nhỏ giọng nói: "Chú ý, nếu không phải ông nội ngươi đến, thì chính là Thất Sát kia."

Ta lập tức nổi lên mười hai phần tinh thần, cầm Thiên Lang Tiên trong tay, nhìn chằm chằm vào đám người trước mặt.

Bỗng nhiên ta phát hiện thân thể Tần Tư Tư hơi ngơ ngẩn, sau đó giống như lò xo, nhảy dựng lên, sắc mặt biến thành trắng bệch, nhón mũi chân lên, ánh mắt mê mang nhìn bốn phía.

Ta lập tức kích động không thôi, là gia gia lại lên thân thể Tần Tư Tư.

Con vui mừng quá đỗi, kích động nhìn Tần Tư Tư Nguyệt: "Gia gia, là người sao?"

Tần ngọt phốc phốc một tiếng liền nở nụ cười, thậm chí nàng còn không biết mục đích của chúng ta là gì.

Tần Tư Tư khẽ gật đầu: "Cháu ngoan, ai, cháu không nghe lời nha."

Giọng nói này, rõ ràng chính là của gia gia.

Tần ngọt lúc này liền trợn tròn mắt, trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Tư Tư.

Chương thứ ba trăm ba bốn giết Thần Bạch Khởi.

Sau một lát, nàng liền run lẩy bẩy núp ở phía sau ta, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Trong lòng ta cười lạnh, nữ nhân này đúng là thú vị, lúc thông đồng với Tần lão bản mưu hại phụ thân mình, cũng không thấy sợ hãi như vậy. Bây giờ đụng mặt quỷ trên thân, ngược lại dọa thành bộ dạng này đức hạnh.

Trong lòng ta thầm khinh bỉ Tần ngọt.

"Gia gia, con... sao lại không nghe lời?" Con hỏi.

"Hừ, không phải lần trước ta đã nói với ngươi rồi sao? Mang trọng tôn đến gặp ta, trọng tôn của ta đâu." Tần Tư Nột nói, con mắt tròn vo nhìn chòng chọc vào ta.

Từ trong miệng nữ hài tử xinh đẹp như vậy, phát ra thanh âm thô lỗ khàn khàn như vậy, quả thực khiến người ta có chút sợ hãi.

Ta dở khóc dở cười, không nghĩ tới vừa gặp được gia gia, liền theo ta muốn trị trọng tôn, thế này quá không theo thói quen ra bài: "Lần trước gặp ngài cũng không cách bao lâu, cho dù ta lợi hại hơn nữa, cũng không thể biến thành một chắt trai của ngài a."

Gia gia hung hăng lườm ta một cái: "Ta quản ngươi bao lâu, dù sao không thấy trọng tôn, ta chết cũng không an tâm."

Thử tiền bối cười ha ha: "Được rồi Trương lão ca, không biết có bao nhiêu người muốn làm trọng tôn cho ngài, ngài không cần cũng không cần, cần gì phải ép hắn a. Trước mắt tình huống khẩn cấp, còn cần tranh thủ thời gian đối phó lôi đao! Nếu lôi đao giết chết cháu trai bảo bối của ngài, cả đời này ngài đừng hi vọng ôm chắt."

Gia gia tuy rằng phẫn nộ, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể lạnh lùng phất phất tay áo: "Được rồi, con chuột, ngươi làm chứng cho ta! Tiểu tử trong vòng một năm nếu không chuẩn bị chút trọng tôn, ngươi liền làm trọng tôn cho ta."

Sắc mặt Thử tiền bối tối sầm lại, vội vàng nói sang chuyện khác: "Được rồi, vẫn là nói chuyện về lôi đao trước đi!"

Gia gia nói: "Thật ra chuyện này nói khó là khó, nói đơn giản thì đơn giản, chỉ cần tìm đúng cách, dễ dàng trấn áp lôi đao."

Thử tiền bối vẻ mặt lo lắng nhìn gia gia: "Tại sao phải trấn áp lôi đao? Trực tiếp xử lý trực tiếp chẳng phải xong rồi sao?"

Gia gia thở dài: "Lôi đao là âm vật lợi hại nhất mà lão phu gặp cả đời, muốn xử lý đâu có dễ dàng gì. Mười mấy năm trước đã oán khí ngập trời rồi, giờ lại trải qua trấn áp nhiều năm như vậy, e rằng oán khí đã lên tới đỉnh phong."

Ta thấy trong lòng run sợ: "Vậy chỉ dựa vào mấy người chúng ta, không phải Đường Tí làm xe sao?"

Gia gia nói: "Ai da, chỉ có thể dùng biện pháp cuối cùng không ra gì."

Lập tức ta đau đầu không thôi, ngay cả gia gia cũng nói không chắc chắn, có thể thấy được chuyện này rốt cuộc là khó giải quyết như thế nào.

"Chuyện này, cháu chỉ có thể giúp các người bày mưu tính kế chứ không thực tế giúp các người." Ông nội nói: "Hiện giờ cháu đã âm sai, không thể tùy tiện can thiệp vào nhân quả của Dương giới."

"Như vậy sao được?" Thử tiền bối kinh hãi: "Tốt xấu gì đây cũng là cục diện ngươi lưu lại, hiện tại lại để chúng ta chùi đít thay ngươi."

Gia gia trừng mắt nhìn Thử tiền bối một cái: "Ta cũng muốn ra tay, nhưng nếu ta ra tay, nhân quả dính líu tới sẽ càng lớn, như vậy sẽ càng phiền toái."

Dừng một chút, gia gia nói: "Thật ra các người có thể áp dụng phương pháp dùng độc trị độc để đối phó lôi đao. Nếu nhân lực đã không thể thắng lôi đao thì chỉ có thể mượn lực lượng khác mà thôi."

"Mượn lực lượng gì?" Thử tiền bối nói: "Mượn lực lượng của Trương gia ở Giang Bắc? Bọn họ từ chối chuyện này còn chưa kịp đâu."

"Ta dường như đã hiểu." Ta nói: "Gia gia, ý của người là, chúng ta có thể tìm một món âm vật không khác gì lôi đao, hoặc là vong linh tương xứng với Tây Sở Bá Vương, để áp chế lôi đao?"

Gia gia lập tức gật đầu: "Đúng đúng, đúng vậy, đúng là có ý này."

Ta bừng tỉnh đại ngộ: "Vậy được, ta đồng ý làm như vậy! Thử tiền bối, ngươi kiến thức rộng rãi, nhất định biết có lực lượng gì đó không khác gì Tây Sở Bá Vương đúng không?"

Thử tiền bối nhíu mày: "Thí linh như vậy, ta có thể tìm được, hiện tại ta lo lắng nhất chính là, chúng ta căn bản không có biện pháp lợi dụng lực lượng của vong linh kia! Một khi phá phong, lại là một mặt hàng khó giải quyết, đến lúc đó đừng có lôi đao chưa giải quyết, lại con mẹ nó trêu chọc phải một tên Đại Ma Vương."

Gia gia nói: "Các ngươi tự mình hợp kế đi."

Trầm mặc chốc lát, gia gia nhìn ta hỏi: "Đúng rồi Cửu Lân, khi còn bé những chú ngữ ngươi truyền thụ cho ngươi, chắc ngươi còn nhớ không?"

Ta lập tức gật đầu: "Quay lại như dải lụa."

"Mấy thần chú kia chắc có chút tác dụng."

Không đợi ta nói thêm điều gì, trước mắt đã xuất hiện một trận gió cổ quái, ngay sau đó, Tần Tư Tư liền tê liệt nằm trên mặt đất.

Ta lập tức giơ tay đỡ lấy Tần Tư Tư Tư, bảo Tần ngọt đưa nàng vào phòng nghỉ ngơi.

Tần ngọt có chút không dám, nơm nớp lo sợ nhìn Tần Tư Tư vẫn thờ ơ. Không còn cách nào khác, cuối cùng ta chỉ có thể để Lý Ma Tử dìu Tần Tư Tư lên giường.

Lúc này, Tần Minh Hạo bỗng kêu lên thảm thiết. Ta căng thẳng quay đầu lại nhìn, phát hiện Tần Minh Hạo đang giãy dụa lợi hại! Sợi dây thừng trên người lúc nào cũng có thể bị hắn giãy đứt, răng cắn kẽo kẹt, gân xanh lồi lên, bộ dáng quả thực khủng bố.

Ta thất kinh, vội vàng chạy tới ngăn Tần Minh Hạo lại, mà Tần Minh Hạo há mồm định cắn ta.

Ta kinh hãi tới biến sắc, dùng gối nhét vào miệng Tần Minh Hạo, đồng thời hô lớn với Thử tiền bối: "Thỏ tiền bối, mạng người quan trọng, có bảo bối gì mau móc ra đi."

Thử tiền bối một hồi thịt đau, cuối cùng lưu luyến từ trong túi móc ra một lá bùa: "Móa nó, lá linh phù cuối cùng rồi."

Lý Ma Tử không nói gì, một tay đoạt lấy lá bùa từ trong tay Thử tiền bối, mạnh mẽ dán lên người Tần Minh Hạo.

Tần Minh Hạo giãy dụa quả nhiên nhỏ hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn giãy dụa, hơn nữa nhìn qua sức mạnh của phù chú càng ngày càng yếu, mãi tới cuối cùng, phạm vi của Tần Minh Hạo lại lớn, ta chỉ có thể nhào tới giữ chặt Tần Minh Hạo.

" Thử tiền bối, giúp đỡ chút!" Ta hô to một tiếng: "Ta sắp không đè nổi rồi, lúc này đừng che giấu nữa."

Cuối cùng thực sự bất đắc dĩ, Thử tiền bối chỉ có thể nước mắt mông lung móc ra một tấm linh phù từ trong túi: "Mẹ nó, thật sự là tấm cuối cùng rồi..."

Hai tấm linh phù đồng thời có tác dụng, biên độ giãy dụa của Tần Minh Hạo giảm đi nhiều, cuối cùng bị chặn lại, nằm yên không nhúc nhích trên ghế tựa như đang ngủ.

Ta sẽ lại căng dây thừng một phen, lúc này cuối cùng mới yên lòng lại, co quắp ở trên thấp thấp, nhìn Thử tiền bối: "Hạc tiền bối, ngươi vừa rồi nói có thể tìm được một vong linh đủ để sánh ngang Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, nói một chút xem rốt cuộc là ai?"

Thử tiền bối nói: "Trong Đại Bi tự của Bạch Mi thiền sư có nhốt một Quỷ Vương ngàn năm. Nghe nói khi còn sống Quỷ Vương là danh tướng của Tần triều lập tức nổi danh, Bạch Khởi trong cuộc chiến Trường Bình chôn giết Triệu Quân bốn mươi vạn, tên giương danh thiên hạ trong thiên hạ., Được gọi là Sát Thần! Sau đó Bạch Khởi bị nghi kỵ, bị Tần Chiêu và Tương Vương ban cho cái chết, trước khi tự sát lại trở nên vô ích la hét: Ta tội với trời, sao lại rơi vào kết cục như vậy? Sau khi chết âm hồn bất tán, hóa thành Quỷ Vương., Sau đó bị Bạch Mi thiền sư trấn áp trong Đại Bi tự. Nếu chúng ta có thể lợi dụng trắng khởi đối phó Tây Sở Bá Vương, Sát Thần đối Chiến Thần, không thể thích hợp hơn! Bởi vì Phù Đồ Tháp nhốt Bạch Khởi sắp đến năm, mà Bạch Mi thiền sư tuổi già sức yếu, sợ là cũng không đủ năng lực giam cầm Bạch Khởi lần nữa."

"Nếu thật sự có thể lợi dụng Bạch Khởi, có thể nói là một mũi tên trúng hai đích a! Bất quá, muốn lợi dụng trắng khởi như thế nào, sợ là phải hao phí một phen tinh lực."

Nói xong, Thử tiền bối dùng ánh mắt cổ quái đánh giá ta: "Tiểu tử, trong chuyện này, ta không thể làm gì được, ngươi chắc chắn làm được, nghĩ cách thôi."

Ta đau đầu một hồi: "Ngươi cũng không có cách nào, ta biết đi đâu tìm đây?"

Thử tiền bối nói: "Gia gia ngươi lúc còn bé nói ta dạy ngươi rất nhiều chú ngữ, tuyệt không phải tùy tiện nói ra, nhất định là đang nhắc nhở ngươi, những chú ngữ kia, có chút công dụng có thể phát huy!"

Ta như có điều suy nghĩ gật gật đầu, nói để cho ta bình tĩnh một chút.

Sau đó ta bắt đầu tìm tòi ký ức trong đầu, không bao lâu, cuối cùng nhớ tới một chú ngữ có hiệu quả.

Chương thứ ba trăm ba mươi ba, chuộc tội...

Chú ngữ này là một môn pháp thuật, gọi là "Tụ linh chú"! Tuy rằng gia gia năm đó vẫn chưa nói cho ta biết rốt cuộc cái "Tụ linh chú" này dùng để làm gì, nhưng căn cứ vào ý tứ chú ngữ thì ta vẫn có thể hiểu được.

Đây kỳ thực là một pháp môn cao minh hơn khống quỷ.

Trước tiên hắn mời vị tu sĩ kia ra, sau đó lợi dụng phương thức đặc thù để mê hoặc khế ước để làm việc của mình. Bởi như vậy, cho dù đối phương có phản ứng lại cũng không kịp nữa rồi.

Bất quá, Tụ linh chú này thập phần nguy hiểm, nhất định phải có đủ lực mê hoặc, mê hoặc vào chỗ này mới được. Hơn nữa vạn nhất khống chế không nổi, khiến cho Bạch khởi tùy ý nổi lên, vậy thì phiền toái lớn rồi, đến lúc đó sợ là tất cả mọi người ở đây đều sống không nổi.

Ta có chút đau đầu nhìn Thử tiền bối: "Tiểu thử tiền bối, ta nghĩ ra một biện pháp, chính là nhất định phải tìm được một đồ vật, hấp dẫn đến trắng xóa. Ngươi cẩn thận ngẫm lại xem, có biện pháp gì có thể hấp dẫn Sát Thần Bạch Khởi?"

Thử tiền bối nghe xong, lập tức đau cả đầu, ôm đầu nói: "Móa nó, phiền toái như vậy? Không có biện pháp nào khác nữa rồi."

Ta lại suy tư một phen, cũng thật sự là không nghĩ ra cách nào khác: "Hơn nữa Tụ linh chú này vô cùng nguy hiểm, hơi không chú ý sẽ bị Quỷ Vương phản phệ. Ta đây là đang phấn đấu tính mạng."

Suy nghĩ một chút, Thử tiền bối đáp: "Bạch Phát kia thích ăn lòng người nhất, năm đó Bạch Mi thiền sư lợi dụng lòng người, mới dẫn bạch khởi mắc câu, từ đó nhốt hắn vào trong Phù Đồ Tháp. Nhân tâm, khó tìm a."

Tần ngọt lập tức nói: "Cái này thì dễ, ta có thể làm cho các ngươi được."

Đúng vậy, chút chuyện nhỏ này Tần ngọt đích xác có thể làm được, chỉ cần có tiền, còn sợ không mua được khí quan cơ cơ thể người? Hơn nữa mặc dù không mua được, trên đường lớn nhiều dân cư cùng ăn mày như vậy, cũng là mục đích xuống tay của hắn.

Thử tiền bối lườm một cái Tần ngọt: "Có tiền thì ngon lắm sao? Có tiền thì mua được tình yêu không? Có tiền thì mua được tình thân được không? Có tiền thì mua được tình hữu không?"

Tần ngọt không kiên nhẫn nổi, liếc mắt nhìn Thử tiền bối: "Chậc, tơ kẽ tóc cũ."

Một câu nói của Thử tiền bối á khẩu không trả lời được, cuối cùng tức giận nhảy dựng lên: "Nhất định phải thật tâm thành ý dâng trái tim mới được, như vậy trái tim mới có thể hấp dẫn Sát Thần Bạch Khởi."

Tần ngọt nói: "Chỉ cần cho thêm chút tiền là được rồi?"

"Mẹ nó!" Lý Ma Tử nổi điên: "Tiền mà giải quyết được, các ngươi còn tìm bọn ta?"

"Tìm các ngươi không cần tiền sao? Cho các ngươi một ngàn vạn, các ngươi có nguyện ý bán mạng hay không?" Tần ngọt tràn đầy tự tin nói.

Một câu nói của nàng khiến bọn ta trợn tròn mắt, có chút xấu hổ, quả thật bọn ta tới đây không phải vì tiền sao?

Ba ba!

Nhưng vào lúc này, cửa bỗng nhiên bị gõ vang.

Tần ngọt không kiên nhẫn được hỏi ai vậy.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới ngoài cửa lại truyền đến thanh âm của Tần lão bản: "Là ta!"

Chết tiệt! Trong lòng ta thầm mắng, đúng là sóng trước chưa yên sóng sau lại tới, chuyện của Tần Minh Hạo còn chưa giải quyết xong, Tần lão bản lại tới.

Không cần phải nói, Tần lão bản trở về khẳng định là bới móc.

Tần ngọt lo lắng nhìn chúng ta.

"Đi mở cửa." Ta nói: "Hắn mà dám tạo phản, lão tử sẽ dùng lôi đao đánh chết tươi hắn."

Tần ngọt nơm nớp lo sợ chạy ra cửa.

Ngoài cửa, sắc mặt Tần lão bản tái nhợt, trên tay buộc băng, toàn thân suy yếu vô lực, từng bước lảo đảo đi tới. Nhìn thần sắc của lão, vô cùng hoảng hốt, hơn nữa còn là một người tới, căn bản không tạo thành bất kỳ uy hiếp gì đối với chúng ta.

Ta thở phào nhẹ nhõm, buông lôi đao xuống: "Tần lão bản, ngài không ở bệnh viện dưỡng thương thì trở về làm gì?"

Tần lão bản nhìn ta một cái, vẻ mặt phức tạp, khiến người ta có điểm không hiểu: " chuộc tội!"

"Tha tội?" Ta nghi ngờ nhìn Tần lão bản, không rõ trong hồ lô của hắn đến cùng là bán thuốc gì.

Tần lão bản trực tiếp đi tới trước giường, rầm một tiếng quỳ xuống trước mặt Tần Minh Hạo: "Ca!"

Không ngờ Tần Minh Hạo vẫn còn ý thức, rõ ràng ta thấy khóe miệng hắn khẽ nhúc nhích, tựa hồ có lời gì muốn nói.

Tuy nhiên trạng thái hiện tại của hắn không có khả năng thức tỉnh, chỉ có thể nằm trên giường.

"Ca, cánh tay này của ta mất đi giá trị." Tần lão bản ngữ khí trầm thấp áp chế, nghe xong tâm tình của ta cũng không tự chủ được mà cảm thấy mất mát.

"Biết ta nhớ tới cái gì không?" Tần lão bản hỏi.

"Khi chúng ta còn bé, trong nhà rất nghèo, thường xuyên đói bụng. Có lần sinh nhật của ta, trong nhà đến trứng gà cũng không còn, ta đã giật giây ngươi đi theo ta trộm trứng gà. Kết quả bị hàng xóm phát hiện, hàng xóm hù dọa nói muốn cắt đứt cánh tay chúng ta, làm hai người chúng ta bị dọa gào khóc..."

"Cuối cùng vẫn là ngươi đứng ra, nói có thể đánh gãy chân của ta được không, đừng đánh đệ đệ ta nữa?"

"Khi đó còn nhỏ, thật ngây thơ cho rằng, trộm mấy quả trứng gà thật sẽ bị đánh gãy chân tướng. Nhưng ngươi lại dũng cảm đứng ra, thay ta gánh vác tất cả những điều này, cái này cần bao nhiêu dũng khí, ngươi bao che chở đệ đệ ta!"

"Nhưng mà hiện tại ta... Ài, ngươi nhìn xem ta có làm được những gì không." Nói xong, ông chủ Tần liền bắt đầu gào khóc: "Ta thật có lỗi với ca ca ngươi, ta phải chuộc tội."

Tần lão bản khóc còn đau lòng hơn cả cha ruột đã chết, ta không biết rốt cuộc lão có phải là đang diễn kịch hay không, nhưng tiếng khóc của lão đích xác có sức cuốn hút rất mạnh, chí ít, trong tiềm thức ta thật sự tin là thật.

"Được rồi được rồi." Thử tiền bối bị Tần lão bản khóc tâm phiền ý loạn: "Đừng giả mù quáng nữa, nếu như ngươi thật sự hối hận từ mới, thì thực tế chút chứ khóc ở chỗ này thì có bản lĩnh gì?"

Tần lão bản quả thật không khóc, quay đầu nhìn Thử tiền bối: "Nói đi! Chỉ cần có thể cứu được đại ca ta, có thể để ta chết cũng được... Ai, bây giờ ta làm chuyện không bằng súc sinh như vậy, chỉ sợ cho dù là ông trời cũng nhìn ta không vừa mắt, muốn giết ta Ngũ Lôi Oanh Đỉnh."

"Thay vì chết vô ích như vậy, chẳng bằng dùng cái chết của ta chuộc tội, dù có thể giúp được đại ca một chút, ta cũng có thể an ủi phần lương tâm của mình."

Tần lão bản cố sức lấy một tay ra hút khói, châm một ống, nằm co quắp trên ghế dựa, nhắm mắt lại, nhìn qua uể oải vô lực.

Hắn hít sâu một hơi, ngửa đầu nhìn trần nhà.

"Nhị thúc, ngươi thật sự nguyện ý cứu cha ta?" Tần ngọt vui mừng quá đỗi: "Hiện tại có một cơ hội tốt để cho ngươi chuộc tội, ngươi có nguyện ý hay không?"

Đậu xanh, tên này lẽ nào một chút đầu óc cũng không có não sao? Ta nhìn Tần ngọt, thật sự á khẩu không trả lời được.

Đây chính là nàng thân nhị thúc a, cho dù Tần lão bản gia súc như thế nào, dù ngoan độc như thế nào, một kẻ làm vãn bối như nàng, cũng không nên đề nghị để Tần lão bản đi chịu chết.

Huống chi, mấy ngàn năm trước, Tần ngọt còn cùng Nhị thúc nàng đứng trên cùng một chiến tuyến!

Thật đúng là vật họp người theo nhóm a, Tần lão bản vì âm mưu của mình mà thực hiện được, không tiếc bắt cóc Tần ngọt. Mà Tần ngọt vì bảo vệ địa vị của mình ở Tần gia, cũng không tiếc hi sinh Tần lão bản.

Biểu tình của Tần lão bản rất phức tạp, ta nghĩ lúc này hắn nhất định tuyệt vọng muốn chết?

Tần lão bản yên lặng bật cười: "Thúc, ta có thể giúp các ngươi, cho dù trả giá tính mạng của ta. Tuy nhiên, ta đối với phụ thân ngươi tha tội, cũng phải chuộc tội cho các ngươi, trước kia theo ta, nhân sinh của các ngươi đều có chút vặn vẹo, là Nhị thúc có lỗi với ngươi, suýt chút nữa làm hại cả đời ngươi. Bất quá cũng may, ngươi còn trẻ, chuyện này qua đi, tất cả tích góp của ta, đều sẽ quyên góp được sự nghiệp giáo dục của các ngươi."

"Không thành vấn đề, cứ quyết định như vậy đi." Tần ngọt sảng khoái đồng ý: "Chỉ cần ngươi có thể bán mạng cho phụ thân ta, ta đi học đại học cũng không thành vấn đề."

Học đại học? Ta nở nụ cười, e rằng Tần lão bản nói "sự nghiệp giáo dục" không chỉ đơn giản như con gái đọc đại học, mà còn như Tần Già, nếu không kiềm chế được mà nói, sợ là sẽ trở thành "Con ngựa" kế tiếp.

"Giáo dục" của Tần lão bản hẳn là để cho nàng ăn một ít đau khổ, ví dụ như đi công ty đánh linh công ở tầng dưới cùng, cố gắng giết chết ngạo khí của nàng, để nàng nếm thử mùi vị chua chua cay của xã hội này, cảm giác nhân sinh trăm lần.

Bọn ta đều có chút ngạc nhiên, bởi vì nhìn vẻ mặt của Tần lão bản thì cũng không giống như đang đánh bài tình cảm, mà là thật sự muốn dùng tính mạng của chính mình để chuộc lại tội nghiệt kia.

Thử tiền bối có chút kinh ngạc nhìn Tần lão bản: "Tần lão bản, ngươi thật sự nghĩ kỹ rồi?"

Tần lão bản gật đầu: "Đã nghĩ kỹ chưa."

"Mở cung không quay đầu lại, một khi ngài thật sự cuốn theo kế hoạch của chúng ta, muốn toàn thân trở ra coi như khó khăn, hơn nữa tỷ lệ mất mạng rất lớn..."

Tần ngọt có chút không nghe tiếp được nữa: "Ta nói các ngươi đều có bệnh gì vậy, Nhị thúc ta đã đồng ý rồi, các ngươi còn dông dài cái gì, cứ lấy tiền làm việc là được, nhanh lên đi."

Tần lão bản lại thở dài yếu ớt.

Nếu Tần lão bản đã đồng ý, chúng ta cũng miễn đi một chuyện làm người ta đau đầu, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức chuẩn bị bước tiếp theo kế hoạch.

Đầu tiên là trong đêm Thử tiền bối đi Đại Bi tự, mời đến nhốt Phù Đồ Tháp màu trắng nổi lên Sát Thần, thuận tiện gọi Bạch Mi thiền sư đến hộ pháp.

Còn ta thì chuẩn bị một ít công tác chuẩn bị Tụ linh chú.

Tụ linh chú chính là Bộ Khuyết phối hợp với chú ngữ thi triển, cũng không cần bố trí trận pháp gì, cho nên cũng không có chuẩn bị gì.

Điều duy nhất cần chuẩn bị chính là dưỡng thương cho Tần lão bản.

Tụ linh chú tối mai là phải trực tiếp tập trung vào người Tần lão bản, đến lúc đó nếu thân thể Tần lão bản chống đỡ không nổi, sợ là không thể thuận lợi thi triển Tụ linh chú.

Đồng thời Tần lão bản mất máu quá nhiều, nếu trái tim không tốt, cũng không đủ để dụ dỗ trắng tay, cho nên hôm nay nhất định phải bổ sung máu cho Tần lão bản.

Cả ngày hôm nay, Tần lão bản đều đang ăn gan lợn và A Trạm ăn, lão bản nôn mửa một hồi.

Ta lại thừa dịp sắc trời không tối, quen thuộc một chút Tụ Linh chú, bảo đảm tất cả đều không có vấn đề.

Chờ đến tối, đã đợi đến lúc Thử tiền bối trở về, Bạch Mi thiền sư cũng đi theo tới, trong tay bưng lấy một toà tháp nhỏ bằng đồng xanh, phía trên tràn đầy vết rỉ loang lổ, hiển nhiên có lịch sử lâu đời.

Ta mừng rỡ đi tới: "Khu Thử tiền bối, Bạch Mi thiền sư, các ngươi đã đến rồi."

Chương thứ ba trăm ba mươi sáu, phú quý môn phái

Bạch Mi thiền sư gật đầu: "A di đà phật, sớm nghe nói tụ linh chú của Trương gia, vốn tưởng rằng đã thất truyền từ lâu, không ngờ sóng sau Trường Giang đẩy sóng trước, sóng càng mạnh hơn một cơn sóng. Tiểu thí chủ, ngươi càng ngày càng không đơn giản..."

Ta đột nhiên cười cười: "Thiền sư lông mày trắng, ngài nâng ta lên, ta cũng chính là vận khí cứt chó, truyền thừa từ chỗ gia gia ta mà thôi."

"Vạn vật trên thế gian đều phải cầu cơ duyên." Bạch Mi thiền sư nói: "Ngươi có thể từ trong miệng gia gia truyền thừa xuống, cũng là cơ duyên của ngươi, không cần khiêm tốn."

Việc này không nên chậm trễ, chúng ta không có thời gian dài dòng, Bạch Mi thiền sư hỏi ta chuẩn bị thế nào rồi? Ta gật gật đầu nói hiện tại liền có thể bắt đầu.

Bạch Mi thiền sư có chút lưu luyến không rời đem Phù Đồ Tháp phong ấn màu trắng chuyển cho ta: "Ngươi cứ lớn mật đi làm, vạn nhất thất bại, ta bù lại lỗ hổng này cho ngươi."

Ta kiên nghị gật đầu với Bạch Mi thiền sư: "Bạch Mi thiền sư, làm phiền ngươi rồi."

Bạch Mi thiền sư chắp tay trước ngực, mỉm cười.

Sau đó, ta để mọi người đều trốn ra ngoài biệt thự, chỉ có ta và Tần lão bản và Tần Minh Hạo ở lại trong phòng.

Ta hít sâu một hơi, nhìn Tần lão bản nói: "Tần lão bản, ngài đã chuẩn bị xong chưa?"

Tần lão bản gật đầu nhẹ, đứng dậy, ống tay áo trống rỗng kia cũng theo gió vũ động lên.

Ta giúp Tần lão bản cởi quần áo trên người, sau đó dùng hỗn hợp vật dùng dầu xác và tro cốt vẽ "Chiêu Hồn Phù" trên người Tần lão bản.

Cái gọi là Chiêu Hồn Phù, chính là phương tiện ta đem Tụ Linh Chú thi triển trên người Tần lão bản một thủ đoạn phụ trợ, là ta học được từ Thử tiền bối, xem như học được một ít.

Làm xong tất cả những việc này, ta để Tần lão bản và Tần Minh Hạo nằm xuống một chỗ, lôi đao đặt ngang trước ngực hai người.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, tử khí nặng nề, âm khí hạ xuống, nhiệt độ không khí giảm mạnh, ta có thể cảm giác rõ ràng thân thể truyền đến cảm giác lạnh buốt.

Ta hít sâu một hơi, biết rõ thời cơ tốt nhất thi triển Tụ linh chú đã đến. Lúc này liền hít sâu một hơi, lôi đao nắm trong tay, từng bước một đi về phía cửa sổ.

Cửa sổ, bày một cái tế đàn cỡ nhỏ, trên tế đàn chính là Phù Đồ Tháp. Vì ngăn chặn Sát Thần Bạch Khởi, không đến mức để Bạch Khởi đi ra, chung quanh tháp nhỏ còn đặt một ít trứng gà.

Những quả trứng gà này vừa nở được năm, hai mươi lăm ngày thì trứng gà, gà con đang thành hình, là thời điểm dương khí thịnh vượng nhất.

Bạch Mi thiền sư nói cho ta, Phù Đồ Tháp sắp không trụ nổi rồi, cho nên một tháng nay, trong chùa miếu đều dùng loại phương pháp trấn áp này. Mà trứng gà đều bị Bạch Mi thiền sư ăn hết, mấy ngày nay lại khiến Bạch Mi thiền sư ăn đến ghê tởm.

Bạch Mi thiền sư mặc dù là Vô Tâm nói ra lời này, nhưng lời này cũng nhấc lên từng gợn sóng trong lòng ta. Ngay cả Bạch Mi thiền sư cũng không thể thi triển phong ấn thuật, một lần nữa phong ấn lại, nhưng nếu không khống chế được nó, Bạch Mi thiền sư chỉ có thể dùng tính mạng và tu vi cả đời của mình để áp chế nó.

Nói cách khác, một khi ta thất bại, không riêng gì Tần lão bản và Tần Minh Hạo hại chết, ngay cả ta và Bạch Mi thiền sư cũng có thể đặt cược mạng nhỏ!

Ta sẽ đem trứng gà thật cẩn thận từ từ rút ra khỏi Phù Đồ Tháp, chỉ chốc lát đã cảm giác được sóng ngầm ngoài cửa sổ tuôn trào, bóng đêm giống như thủy triều mãnh liệt cuốn đến, rất nhanh đã bao phủ trọn cả Phù Đồ Tháp.

Ta hít sâu một hơi, đây là Bạch khởi đang hấp thu tử khí, hắn đang thức tỉnh, sắp sửa đột phá phong ấn.

Ta đứng bên cạnh Tần Minh Hạo, nghiêm túc nhìn Phù Đồ Tháp. Rất nhanh, Phù Đồ Tháp bắt đầu run lên nhè nhẹ, đồng thời nương theo Phù Đồ Tháp run rẩy, một tia khí thể màu đen cũng từ trong Phù Đồ Tháp phóng ra.

Ta hít sâu một hơi, liên tiếp lùi lại mấy bước, nhìn chằm chằm Phù Đồ Tháp.

Tử khí phóng xuất ra càng lúc càng nhiều tựa như hồng thủy vỡ đê, theo hắc khí càng lúc càng nhiều thì lỗ hổng sụp đổ cũng càng lúc càng lớn. Mãi đến cuối cùng, hồng thủy trực tiếp vỡ đê, tử khí trong nháy mắt sụp đổ, mãnh liệt tràn ra, tất cả tụ tập bên ngoài cửa sổ, tạo thành hình dạng một con quái vật.

Nhìn thoáng qua con quái vật này, cả người ta không nhịn được run lên một cái.

Quái vật này cao ít nói hai mét, tứ chi tráng kiện, mặt xanh nanh vàng, nhất là cái kia cặp mắt, đỏ bừng giống như hai cái đèn đỏ thẫm.

Quỷ Vương, đây chính là Quỷ Vương sau khi Bạch Khởi chết đã hóa thành sao? Ta nhịn không được hít sâu một hơi.

Theo Quỷ Vương tới gần, càng ngày ta càng cảm giác được Quỷ Vương ban cho ta cảm giác chấn nhiếp. Cỗ khí thế như bài sơn đảo hải kia cuồn cuộn mãnh liệt mà đến, làm cho ta cảm giác áp lực gấp bội, da đầu tê dại.

Quỷ Vương cũng rất nhanh phát hiện ra ta, mắt hổ nhìn chòng chọc ta, từng bước ép sát ta, khóe miệng cười lạnh rất doạ người: "Tên chuột nhắt, chết chắc rồi."

Nhìn Quỷ Vương to lớn như vậy, ta liên tiếp rút lui, một mực thối lui đến bên cạnh Tần lão bản, liền bắt đầu thi triển Tụ Linh Chú, miệng niệm chú ngữ: Đệ tử ngẩng đầu nhìn lên trời xanh, Cửu U

Tụ Linh bên người. Hét lớn ba tiếng Quỷ Vương đến, hét nhỏ ba tiếng địa binh đến. Hôm nay có người tâm cung phụng ngươi, ngươi nghe lệnh của ta là khả thi...

Quỷ Vương vốn đang từng bước ép sát, lập tức sửng sốt một chút, ánh mắt hồ nghi nhìn ta, lại nhìn thoáng qua Tần lão bản.

Ta kinh hồn táng đảm nhìn Quỷ Vương, thành bại là vì một lần hành động này, nếu trái tim của Tần lão bản không thể dụ dỗ Quỷ Vương, vậy kế hoạch này liền hoàn toàn thất bại, đến lúc đó sợ là sẽ có thêm một cái khe còn lớn hơn nữa.

Quỷ Vương hồ nghi nhìn ta, lại nhìn Tần lão bản, rất rõ ràng hắn đang suy nghĩ, trái tim của Tần lão bản có không đủ lợi ích...

Cũng may sau một lát suy nghĩ, Quỷ Vương dứt khoát lựa chọn Tần lão bản, thân thể đột nhiên co rụt lại, liền thuận theo lỗ mũi Tần lão bản chui vào.

Ta thở phào nhẹ nhõm: "Quỷ Vương, hôm nay phụng ngươi một trái tim đỏ tươi, nếu ngươi sử dụng vì ta, tất nhiên sẽ không thiếu chỗ tốt."

Tần lão bản "xoạt" một tiếng ngồi bật dậy, hai mắt đỏ rực, nhìn chằm chằm vào ta, xem mà trong lòng ta sợ hãi, trong lòng run sợ.

Có đồng ý hay không? Con mẹ nó, nhanh lên một chút, chết tiệt nhìn chằm chằm ông đây làm gì?

Bỗng nhiên, Tần lão bản cười, khuôn mặt màu xanh lục kia, nụ cười hoàn toàn vặn vẹo: "Trái tim, ta muốn trái tim của hắn."

"Không thành vấn đề." Ta nói: "Giúp ta một chuyện."

"Nói!" Quỷ Vương rõ ràng đã hết kiên nhẫn.

"Trấn chế được vong linh trong lôi đao!" Ta nói.

Quỷ Vương cười lạnh nói: "Chuyện này thì có gì khó."

Nói xong, Quỷ Vương cầm lôi đao lên, cẩn thận xem xét: "Hừ, còn là một nhân vật khá lợi hại! Chờ xem, ta đem vong linh bên trong đi ăn hết, rồi lại đến cắn nuốt trái tim của ngươi."

Nói xong, thân thể Tần lão bản mềm nhũn, xụi lơ trên mặt đất, ngay sau đó liền thấy Quỷ Vương từ trong cơ thể Tần lão bản đi ra, sau đó liền chui vào trong lôi đao.

Trong lúc nhất thời, hai Chiến Thần Sát Thần tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử đã đánh đến thiên hôn địa ám.

Ta vui mừng quá đỗi, cơ hội rốt cuộc cũng tới. Ta lập tức niệm chú ngữ, thi triển Tụ linh chú: "Vạn linh hủy diệt, nhanh!"

Theo bước chân của ta, bóng tối ngoài giới hắc ám chậm rãi tản ra. Một luồng ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng xuyên thấu qua tử khí, chui vào bên trong phòng, trực tiếp bao phủ lấy lôi đao.

Lôi đao lơ lửng giữa không trung, phóng xuất ra một cỗ hắc khí ngăn cản ánh trăng. Cùng lúc đó, ta thấy hai đạo ám ảnh giãy dụa trong lôi đao, ý đồ giãy giụa thoát ra khỏi lôi đao.

Tất nhiên là do Bạch Khởi và vong linh Tây Sở Bá Vương cảm giác được không đúng, chuẩn bị cướp đường mà chạy.

Mà tinh hoa ánh trăng lại dễ dàng bị phá như vậy, hai đạo vong linh giãy dụa thế nào cũng chỉ phá được một ít ánh trăng mà thôi, cũng không thể trốn thoát.

Trong miệng ta niệm Tụ Linh Chú, để giam cầm hai vong linh. Bạch Mi thiền sư và Thử tiền bối nghe được động tĩnh trong phòng, cũng vội vàng đi đến, nhìn thấy thảm trạng này, quá sợ hãi.

Thử tiền bối miệng niệm chú ngữ, Bạch Mi thiền sư cũng cầm lấy phật châu, cùng trấn áp lôi đao.

Mà lôi đao thì hoàn toàn điên cuồng, tán loạn khắp nơi, muốn tránh thoát khỏi ánh trăng trói buộc, nhưng căn bản không tránh thoát được.

Rống!

Vào thời khắc cuối cùng, ta rõ ràng nghe thấy trong lôi đao truyền đến một trận tiếng rống giận dã thú, ngay sau đó lôi đao liền mạnh mẽ đâm vào lồng ngực Tần lão bản, ta nghĩ tiến lên ngăn cản, đã không kịp, lôi đao đã đâm xuyên tim Tần lão bản.

"Huyết chú, phong cho ta!" Ta hít sâu một hơi, lập tức chạy tới, ngón trỏ cùng ngón giữa dính một ít máu tim, lập tức vẽ lên phù chú trên lôi đao.

Lôi đao dần dần yên tĩnh lại, không còn động tĩnh, tầng ngoài giống như bị đốt qua, biến thành màu đen sì.

Ta thở phào nhẹ nhõm, chuyện này xem như đã kết thúc rồi ư?

Chỉ là đáng thương cho Tần lão bản, ông đã chết tới mức không thể chết thêm.

Lúc này cửa bị đẩy ra, Tần Tư Tư cùng Tần ngọt vội vàng chạy vào.

Tần ngọt hỏi: "Thế nào rồi?"

Tần Tư Tư thì ân cần hỏi: "Nhị thúc cùng phụ thân ta như thế nào rồi?"

Từ câu nói này có thể đoán được phẩm chất của hai người hoàn toàn khác nhau.

Lôi đao bị trấn áp, Tần Minh Hạo tu dưỡng đơn giản mấy ngày, sau đó khôi phục bình thường. Còn Tần lão bản vốn có cơ hội sống sót. Nhưng hắn có chấp niệm trong lòng, cuối cùng tự mình nhổ dưỡng khí quản tự sát...

Mà Tần ngọt thì được Tần Hạo tiễn đến tầng dưới chót xã hội, tiến hành giáo dục tiếp.

Chúng ta đã giải quyết một hạo kiếp cho Tần gia, nhận được thù lao đương nhiên không phải ít.

Tuy nhiên ta thế nào cũng không vui nổi, gia tộc giàu có như vậy thật sự là ưu thế trước mặt người ta, sau đó buồn bã.

Thay vì là thiên đường hưởng lạc, chi bằng nói là địa ngục tàn khốc.

Một khi bước vào cánh cửa này, ngươi sẽ mất đi tình yêu, tình hữu, thân tình, thậm chí là chính mình, chỉ có thể khổ sở giãy dụa trong cơn mê say kim loại, chỉ có thể một mình một ngựa phấn đấu trong núi thây biển máu mà thôi.

Hỏi lại ngươi một lần nữa, có đáng không?

Chương thứ ba trăm ba mươi bảy ngân hàng san sát

Tuy tạm thời trấn áp vong linh của Tây Sở Bá Vương, nhưng loại âm vật cấp bậc đại sát khí như lôi đao này, bán ra chắc chắn sẽ hại chết một đám người. Làm thương nhân âm vật, chút nghề nghiệp này ta vẫn có.

Cuối cùng ta nghe được đề nghị của Bạch Mi thiền sư, đặt Lôi Đao và Phù Đồ Tháp cùng phong ấn một chỗ, nói đôi chiến thần này tương ái tương sát, miễn cho tổn thương tới người vô tội...

Về phần địa điểm phong ấn, chỉ có hai người ta và Bạch Mi thiền sư biết.

Hạng Vũ làm người kiệt xuất, chết làm quỷ hùng, màn kết thúc như vậy tựa hồ cũng rất phù hợp với thân phận của hắn.

Một tháng sau đó, đồ cổ trên cơ bản không có sinh ý gì, mỗi ngày ta chỉ xem trên một quyển sách có mạng, hoặc là đợi Doãn Tân Nguyệt về nghỉ ngơi cùng đi dạo phố ăn cái gì đó, cuộc sống qua ngày rất nhàn nhã tự tại. Một tháng trôi qua, nàng nói mình béo quá ba cân, xấu đến mức không thể gặp người khác, phải mua bàn chạy bộ ở nhà giảm béo mới thôi.

Nam nhân yêu thích cái gì thì không lý giải được, ta chỉ có thể cùng nàng đi ngân hàng gần đó lấy ít tiền mua cơ hội chạy bộ.

Lúc này đúng lúc đuổi kịp cuối tháng, trong ngân hàng có không ít tộc lính xếp hàng nhận tiền công đi làm, chúng ta yên lặng ngồi ở chỗ ngồi chờ, đột nhiên một tiếng thương vang lên, mấy tên vô lại che mặt khí thế hung hăng giết vào.

"Không được nhúc nhích! Tất cả mọi người ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, ai dám báo động ta đánh chết người đó!" Tên cướp dẫn đầu hô lên.

Chuyện gì thế này? Diễn tập hay diễn tập thế?

Ta ngơ ngác một trận, lẽ nào là thật, con mẹ nó cũng quá trùng hợp rồi.

Bình thường ta đều ở trên cơ hội rửa tiền, nửa năm chưa từng vào ngân hàng một chuyến, cho nên lần này sao còn gặp phải cướp bóc nữa.

Bọn cướp chỉ vào chúng ta, mọi người đành phải ôm đầu, rất nhanh trên mặt đất liền chìm một đống lớn.

Bọn cướp khiến thao trường đại đường mở cửa, dẫn bọn họ đi kim khố, đồng thời dùng súng đánh bể lá góc tư bốn phía, tiếng thương gần trong gang tấc khiến mọi người sợ tới mức thét lên thất thanh.

Ta quay đầu lại nhìn Doãn Tân Nguyệt, nàng đã sợ đến mức hoa dung thất sắc.

"Không sợ, có ta ở đây."

Ta an ủi Doãn Tân Nguyệt, nhưng trong lòng cũng lo sợ không yên, đối phó với vài món âm vật thì không thành vấn đề, nhưng đối phó với đám người vô lại không dễ giải quyết chút nào.

Trên TV nói, dưới quầy ngân hàng đều có nút báo động bí ẩn, một khi đè xuống trong ba phút cảnh báo sẽ chạy tới.

Vị trí của ta hiện tại căn bản không nhìn thấy tình huống trong quầy, cũng không biết có báo động hay không, chỉ mong ta và Doãn Tân Nguyệt có thể bình an vô sự qua mấy phút.

"Trương ca, ngươi nhìn bóng dáng bọn họ đi." Doãn Tân Nguyệt bỗng giật mình nhắc nhở.

"Làm sao vậy?" Ta tò mò nhìn thoáng qua, phát hiện những tên cướp kia bóng dáng nhàn nhạt giống như mực nước, nhất là hai tên canh gác dưới mặt trời dưới quang đăng, quả thực nhạt đến mức nhìn không thấy.

Dựa theo mệnh lý học mà nói, bóng người mệnh cách càng nặng lại càng tối, bóng người mệnh cách càng nhẹ bóng người lại càng nhạt, nếu là một hai người còn có thể thuyết phục chút, sáu bảy cái bóng của bọn cướp đều nhạt như nước, không khỏi quá trùng hợp?

Hắn lại tiếp tục quan sát hai con mắt lộ ra dưới mặt nạ của bọn chúng, cặp mắt kia ảm đạm vô thần, trong tròng mắt tràn ngập thứ gì đó màu đen. Một con ruồi bọ đầu xanh thậm chí còn để ở trên tròng mắt của một tên cướp mà tham lam hút lấy thế nhưng hắn lại không hề phát hiện ra.

Ta bừng tỉnh đại ngộ, mấy tên cướp này căn bản không phải là người sống, mà là thi thể bị người thao túng.

Không thể tưởng được cho đến ngày nay thế mà có người thao túng thi thể đến ốc sên, cái này thật đúng là "Tiến cùng thời kỳ".

"Đừng nóng vội, ta có cách rồi!" Ta vỗ nhẹ lên tay Doãn Tân Nguyệt, nói.

Thừa dịp bọn cướp la to, ta từ trên mặt đất nhặt hai tờ giấy, chậm rãi xé thành hình dạng hai người tí hon. Sau đó để Doãn Tân Nguyệt cắn nát ngón giữa, nhỏ một giọt máu tươi lên đầu một tiểu nhân, lại túm một sợi tóc quấn quanh người tiểu nhân, bản thân ta cũng theo pháp bảo mà làm.

Làm xong hai "người giấy thế thân" này, ta đem nó trở về chỗ cũ, kéo tay Doãn Tân Nguyệt rời khỏi. Mới đầu nàng còn có chút sợ hãi, nhưng khi phát hiện bọn cướp đối với chúng ta không nhìn thấy, đảm lượng cũng dần dần tăng lên, lại còn dùng tay quơ quơ trước mặt một tên vô lại.

"Trương ca, ngươi thật lợi hại!" Doãn Tân Nguyệt mừng rỡ kêu lên.

Những con tin khác nhìn hành động tự nhiên của chúng ta, ánh mắt trừng lớn, nhưng nhìn thương trong tay giặc cướp, cũng không dám nói lời nào.

Thế gian vạn vật đều có linh tính, nhưng thi thể lại không có, thao túng chúng nó chỉ là một ít chú ngữ hoặc là cấm thuật mà thôi, bởi vậy hoạt thi ở trong ngành này xem như tồn tại tương đối thấp kém, vẻn vẹn thế thân pháp có thể dễ dàng giấu diếm chúng nó.

"Mọi người đừng sợ, bây giờ ta đi báo động." Ta trấn an mọi người nói.

Ta sẽ mở cửa ngân hàng ra một khe hở, cùng Doãn Tân Nguyệt một trước một sau chui ra ngoài, không kịp hít thở mấy hơi không khí mới mẻ, Doãn Tân Nguyệt lập tức lấy ra điện thoại điều khiển số mười.

"Này, mười một mười sao? Ở đây chúng ta có người đang cướp bóc ở ngân hàng, bọn họ còn ở bên trong... vị trí là..."

Thời điểm Doãn Tân Nguyệt báo động, ta nhìn thấy một chiếc xe trộm tầm thường ven đường dừng lại, có thể là giặc cướp mở ra, liền đi tới chiếc xe kia.

Ngồi trong phi tọa một gã cướp, vẫn không nhúc nhích, có người thế thân, hắn hiện tại căn bản không nhìn thấy ta. Ta hỏi Doãn Tân Nguyệt có mang theo thứ gì sắc bén, đao đổi chùy gì không, Doãn Tân Nguyệt oán giận nói ở đâu có nữ hài tử nào ra ngoài mang theo những thứ này.

Tìm đến đây, nàng lấy từ trong bọc quần áo ra một cái kéo nhỏ cho ta mượn, hỏi ta được không? Ta đưa tay nhận.

"Ngươi muốn làm gì?" Doãn Tân Nguyệt khẩn trương bất an hỏi.

"Đem thủ hạ của bọn cướp cắt đi."

"Cái gì! Sao lại làm như vậy trên đường?"

"Lừa ngươi thôi, ta đâm hỏng bánh bao rồi, xem như giúp cảnh sát một chuyện nhỏ, nói không chừng lát nữa có thể ban thưởng cho chúng ta cái gì đó."

"Ngươi thật là xấu!" Doãn Tân Nguyệt cười đấm ta một quyền.

Bánh xe rất nhiều, tùy tiện đâm loạn sẽ văng đến mình, ta dán thân xe, trong tay nắm ngược kéo, hướng bánh xe đột nhiên đâm một cái, theo một thanh âm "Phốc" phóng khí, một cái bánh xe dần dần xẹp xuống.

Đúng lúc ta chuẩn bị đi làm việc thứ hai, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa. Đám cướp trong xe đi ra, không nói một tiếng nào đứng trước mặt ta.

Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức hét lên một tiếng, ta an ủi nàng không phải sợ, đối phương không nhìn thấy chúng ta đâu.

"Huynh đệ, trên con đường nào?"

Bọn cướp đột nhiên mở miệng, khiến ta chấn động, chẳng lẽ đây là một cỗ hoạt thi cao cấp?

Hắn không đeo mặt nạ, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, trên mắt phải có một khối máu bầm màu tím, trên cằm đầy râu.

Nam tử râu cá trê này nhìn qua mới chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng tiếng nói lại như một nam nhân trung niên bốn năm mươi tuổi.

Ta lập tức hiểu rõ, chứng kiến ta không phải là hắn, mà là người thi thuật mai phục ở phụ cận đây, ta đang chuẩn bị nhìn quanh, thanh âm âm u kia lại truyền đến: "Tất cả mọi người đều là đồng đạo người trong đạo, kiếm miếng cơm ăn mà thôi, đừng ép người quá đáng."

"Quỷ tài cùng với ngươi là người đồng đạo!"

"Ha ha, nể mặt mà không biết xấu hổ à? Vậy đừng trách ta không khách khí."

Nam tử râu xồm đưa tay vào túi tiền, ta thầm kêu một tiếng hỏng bét, trên người hắn khẳng định có thương.

Thấy tình thế không ổn, ta chợt tóm cổ tay hắn đâm vào xe một cái, một thanh binh khí được tư chế nhất thời rơi xuống đất, binh khí tẩu hỏa, phát ra một tiếng nổ vang đùng đùng. Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức hét ầm lên, người đi đường cũng nhao nhao kéo đến đây.

"Chạy mau, để ta đối phó với hắn!" Ta hô lên với Doãn Tân Nguyệt.

Phía dưới da tay nam tử râu cá trê đột nhiên có một ít thứ như con giun nhúc nhích, đen sì nhìn rất buồn nôn, vật đó bao lấy toàn bộ cánh tay nam nhân râu cá trê, đảo mắt trở nên tráng kiện rắn chắc, cứng rắn như sắt thép. Hắn dùng sức vung lên, cả người ta văng ra ngoài.

Ta hầu như bay ra ba mét, nặng nề ngã xuống đất, quăng tới ngực huyết khí cuồn cuộn.

Nam tử râu xồm âm trầm mỉm cười, xoay người nhặt thương, Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức hai chân run rẩy, không cách nào nhúc nhích.

Ta từ trong ngực móc ra Thiên Lang Tiên, hướng Hồ bới nam hung hăng ném ra ngoài. Thiên Lang Tiên phát ra một trận tiếng xé gió, trong nháy mắt cuốn lấy cánh tay nam tử râu cá trê. Ta run lên, cây thương kia bay ra xa năm thước.

Nam nhân râu cá trê gào lên một tiếng, tứ chi như dã thú nhào về phía ta, ta hất văng Thiên Lang Tiên muốn đánh lui hắn, nhưng cái xác không hồn không phách này căn bản không e ngại pháp lực của Thiên Lang Tiên!

Trong nháy mắt, hắn đã lao tới, hai tay như kìm sắt kẹp cổ họng của ta. Hắn bịt mũi, nhe răng, trong kẽ răng không ngừng chảy ra nước miếng hôi thối nhỏ vào mặt ta, cảm giác ngạt thở khiến ta ngất đi.

Đúng lúc này, một tiếng thương vang lên.

Hồ Chi nam như bị rầu rĩ đánh cho một quyền lung lay, lực đạo trên tay đột nhiên buông lỏng vài phần, ta mới có thể thở một cái.

Chỉ thấy Doãn Tân Nguyệt hai tay cầm thương run bần bật, sợ tới mức sắp khóc.

Nam tử râu quai nón cười âm trầm một cái, sau đó đi tới hướng Doãn Tân Nguyệt. Doãn Tân Nguyệt lại thả vài thương, bắn trúng người hắn như đánh vào gỗ mục, ngay cả một giọt máu cũng không có.

"Chạy mau!" Ta kêu to từ phía sau ôm lấy cổ nam tử râu cá trê, bả vai hắn run lên liền bỏ xa ta.

Hoạt thi, nhất là hoạt thi bị người ta thao túng, trong chiến đấu cứng đối cứng hầu như không có nhược điểm!

Vừa rồi kéo kia liền rơi ở bên cạnh xe, linh cơ ta khẽ động, tranh thủ thời gian chạy tới, dùng kéo đâm nhiều lần vào mi tâm mình, thẳng đến có máu chảy ra.

Ta dùng ngón trỏ chấm một chút tâm huyết mi, lần nữa từ phía sau ôm cổ nam tử râu cá trê, thừa dịp hắn giãy dụa muốn thoát ta, đem ngón trỏ đâm vào trong miệng của hắn, dùng sức hướng sâu trong yết hầu đâm!

Hồ Do nam tử giống như bị một cái gai cá đớp mất, thân thể bắt đầu run rẩy kịch liệt, màu đen trong tròng mắt cũng biến thành không ổn định, như bị tín hiệu quấy nhiễu vậy.

Cuối cùng hắn ngã xuống đất, thân thể run rẩy một cách mạnh mẽ.

Ta vừa thở phào nhẹ nhõm, một trận nổ mạnh kịch liệt từ phương hướng ngân hàng truyền đến, khói đặc cuồn cuộn phóng lên tận trời!

Sinh thi thứ ba trăm ba mươi ba... hoạt thi...

Hóa ra tiếng nổ vang động trời kia là do bọn cướp đánh tan kim khố, khiến cho đất đá ở bốn phía xung quanh bị chấn động vang vọng. Lúc này cửa ngân hàng bị đẩy ra, ta nói với Doãn Tân Nguyệt mau trốn đi.

Chúng ta trốn ra sau một cái bình hoa, ta quay đầu lại nhìn Doãn Tân Nguyệt, nàng đang xoa bóp cổ tay đỏ lên, có thể vừa rồi bị thương giáng quyền chấn động, ta oán trách nàng không nên cậy mạnh, vạn nhất xảy ra chuyện gì không may, ta sẽ mất mạng một mình.

Cô vờn mặt quỷ với ta: "Giàu thân chung lão? Ta không tin đâu."

Ta đau lòng xoa xoa cổ tay cho nàng, hỏi nàng tại sao lại dùng thương, nàng nói là trước kia lúc chơi gián điệp diễn chơi chân thương.

Doãn Tân Nguyệt hỏi ta vừa rồi dùng biện pháp gì chế trụ cỗ hoạt thi kia, ta giải thích cho nàng ta, mi tâm là nơi ngưng hồn con người, ta vừa rồi là đem một chút hồn huyết của mình mạnh mẽ đút cho hoạt thi kia, dùng hồn phách của ta để làm nhiễu loạn sự khống chế của người thi thuật, đạo lý này giống như dùng sóng điện khác quấy nhiễu tín hiệu của máy truyền tin.

Nhưng làm như vậy cũng có nguy hiểm nhất định, nếu hồn lực đối phương quá mức cường đại, không khéo sẽ biến ta thành hoạt thi. Cũng may người thi thuật đồng thời thao túng sáu bảy bộ hoạt thi, căn bản là không rảnh đối phó ta.

Lúc này, cướp từ trong ngân hàng chạy ra, trên người cõng túi hành lý dữ tợn, vừa đi vừa bỏ tiền. Cuối phố truyền đến một trận tiếng sáo cảnh báo chói tai, mấy chiếc xe chở tải nằm ngổn ngang ở phía trước ngân hàng, cảnh sát từ trên xe nhảy xuống, dùng thân xe yểm hộ, giơ hông hông quát bọn họ: "Không được động!"

Bọn cướp đương nhiên không chịu khoanh tay chịu trói, rút thương liền bắn, song phương triển khai một trận chiến chiến kịch liệt, đây là lần đầu tiên ta tận mắt thấy thấy chiến đấu, thật sự là quá kích thích.

Vết thương tự chế của bọn cướp rất nhanh đã đánh hụt, bọn chúng đột nhiên tản ra bốn phương tám hướng, cảnh vệ cũng chia làm mấy đường gắt gao đuổi theo.

Những cảnh sát lưu lại thì bảo vệ hiện trường, đi vào xác nhận tình huống ngân hàng tổn thất, nhìn xem có người nào bị thương hay không.

Nhìn thấy cục diện đã bị cảnh sát khống chế, ta liền chuẩn bị mang Doãn Tân Nguyệt đi, nói thật mà nói ta cũng không muốn giao tiếp lắm với cảnh sát, hơn nữa chuyện lần này không chỉ đơn thuần là xóc nảy, làm không tốt sẽ là một hồi đại phiền toái.

Đang định rời đi, đột nhiên có người gọi ta lại: "Ông chủ Trương, sao ngươi lại ở đây?"

Quay đầu nhìn lại thì thấy là Phong thân quốc Nang.

Vết thương nơi mi tâm của ta còn đang chảy máu, Phong Hộ Tạc thấy bộ dạng ta cười khúc khích: "Ông chủ Trương, cách ăn mặc của ngươi là gì vậy, bao nhiêu tuổi rồi còn đi học tiểu Na Tra? Ta nói này, không phải chuyện của ngân hàng có liên quan đến ngươi chứ?"

"Ta chỉ đi ngang qua, có thể liên quan gì đến ta chứ." Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng ta vẫn thầm bội phục sự nhạy cảm của cảnh sát.

"Vị này là..." Ánh mắt của nàng nhìn Doãn Tân Nguyệt.

"Vợ của ta."

"A, chị dâu thật xinh đẹp nha, quả thực như một minh tinh." Doãn Tân Nguyệt vẻ mặt hưởng thụ, ngoài miệng vẫn khiêm tốn nói vài câu.

Lúc này, một nam viên ngoại tuổi chừng ba mươi đi tới, mặt mũi ngọt ngào không gì sánh được, mọc ra hai hàng mày kiếm thô to, hắn nghiêm nghị nói: "Hai vị, có thể làm phiền các ngươi cùng ta trở về phái được không."

"Vì sao?" Ta hỏi.

"Trong lòng chính ngươi rõ ràng." Nói xong, nam viên cảnh giác nhìn phía sau một cái.

Ta thuận tầm mắt của hắn nhìn qua, hiện trường thương nhân đang kiểm tra thi thể nam tử râu cá trê, còn có cảnh báo làm khẩu cung cho người qua đường, liên tiếp mấy người qua đường nhìn ta bên này. Vừa rồi lúc ta và Hồ Tư nam ác đấu, không ít người đều nhìn thấy, lần này muốn phủ nhận đều khó.

"Người kia là ngươi giết à?" Nam quan viên nghiêm túc nhìn chằm chằm vào ta.

"Ta không có giết hắn, trước đó hắn chính là người chết, huống hồ ta cũng là phòng vệ chính đáng, không tin ngươi hỏi người qua đường." Ta vội vàng giải thích.

"Ngươi không cần khẩn trương, chỉ cần ngươi chịu phối hợp, ta sẽ không động vào ngươi. Ta chỉ là muốn biết rõ vài chuyện, khi người trong ngân hàng nói vụ án ngươi và vị tiểu thư này trốn khỏi tầm mắt của bọn cướp, chuyện này rốt cuộc là sao? Còn nữa, vừa rồi ngươi nói hắn tới đây trước đó đã là người chết rồi, ngươi cảm thấy lời này ta có thể tin không? Tốt nhất vẫn là nên bước vào điều tra ra sở trường đi, thuận tiện làm một bản bút lục." Nam Viên giám nói.

Nghe giọng điệu của nam phó viên, là do hoài nghi ta và cướp cướp quen biết, hoặc dứt khoát là cùng một bọn, tuy nói nghi ngờ bất luận kẻ nào là thiên chức là là của người ta, nhưng vô duyên vô cớ bị hoài nghi, trong lòng ta tự nhiên khó chịu.

Ta đang lo lắng nên trả lời như thế nào, đội tuần tra hô một tiếng: "Lương đội, tới xem cái này!"

Lúc này nam viên quan chạy tới, trước khi đi còn không quên dặn dò Phong thân sĩ thước tha một tiếng: "Yến Dao, ngươi ở lại kiểm tra một chút giấy chứng nhận vị tiên sinh này."

Ta âm thầm cười, kiểm tra giấy chứng nhận cái gì, bất quá là bảo nàng nhìn chằm chằm ta, đừng đem ta thả chạy mà thôi.

Thân sĩ Phong gia ngượng ngùng nhìn ta cười cười ngượng ngùng: "Lương đội chúng ta chính là người như vậy, ngươi ngàn vạn lần đừng trách."

"Không sao, theo trình tự là được." Ta nói.

Thân sĩ Phong Quyến chào ta một cái: "Phiền lấy giấy chứng nhận ra đây, cảm ơn đã hợp tác."

"Ngươi kiểm tra thật đúng không?"

Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể lấy chứng giám và bằng lái ra cho nàng xem.

"Ta hỏi Phong thân bà có thể mang thi thể chúng ta nhìn một chút không, Phong thân quốc thước khai là được, liền dẫn chúng ta đi qua đó.

Chung quanh thi thể đã bị kéo lên một đầu cảnh giới, ở hiện trường án án không thể giải phẫu, giờ phút này hai quả cầu đang đeo bao tay xây dựng, liều mạng đè bụng người chết, nơi đó tựa hồ có thứ gì đó sống sờ sờ, giống như trong dạ dày có đồ vật gì đó.

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên che miệng nôn khan vài cái, có thể là bị chán ghét.

Lương thượng viên lo lắng trong bụng nam tử Hồ Anh có bom hẹn giờ gì, nên gọi người đưa chuyên gia liệt kê cũng tới, đồng thời đi sơ tán quần chúng hiện trường, không cho phép bất cứ người bình thường nào đi vào.

Chỉ nhìn thoáng qua, ta đại khái đã hiểu được người thi thuật dùng biện pháp gì khống chế hoạt thi này.

Ngay khi mọi người đang thương lượng có cần giải phẫu hay không, chỉ thấy hai tên cảnh sát đỡ nhau đi tới, một người trong đó bị máu nhuộm đỏ bắp chân, nhìn thấy mà giật mình.

"Sao vậy, tiểu Vương, chân bị thương à?" Lương viên giám cau mày hỏi.

"Không sao, bị bắn sượt qua một chút, không thương tổn đến gân cốt."

Hai tên cảnh sát nói hai người đuổi theo một gã cướp cướp, không ngờ đối phương hết sức hung hãn, sau khi bị chặn ở trên Thiên Kiều, vậy mà trực tiếp nhảy xuống đường lớn, bị một xe ngựa lập tức nghiền nát, hiện trường quả thực vô cùng thê thảm.

Hắn còn nói, tên cướp chết mất hình như đã không còn là người sống. Bị đoàn xe kết rắn chắc nghiền thành bánh thịt, thế mà ngay cả một giọt máu cũng không chảy.

Những cảnh sát khác lục tục chạy về, tổng cộng năm tên cướp, đang đuổi theo đều tự sát, còn có một tên xông vào xe ngựa đứng lên không thấy đâu.

Tóm lại không có ai bị bắt sống cả.

Trên đường phố bốn phía ngân hàng khắp nơi đều là thi thể cùng tiền rơi của bọn cướp, hỗn loạn không chịu nổi, đội quan lớn chỉ có thể mang tuần tra phụ cận, giao cảnh báo, hiệp cảnh báo đều điều tới duy trì trị an, bọn họ nói trong ba năm qua chưa từng xảy ra nhiễu loạn lớn như vậy.

Lương viên giám sau khi nghe xong mắng: "Thật con mẹ nó má nó!"

Hắn ý vị thâm trường nhìn ta, sau đó nhỏ giọng hỏi Phong thân mật cái gì đó. Sau đó hướng ta đi tới, thái độ đã chuyển biến 180 độ: "Lão bản, thì ra ngài là người cao a, thứ cho ta vụng về, có thể nói tỉ mỉ tình huống phát sinh cùng chúng ta lúc đó một chút không."

"Không dám nhận không dám nhận." Ta mỉm cười nói: "Nói rõ tình huống ngược lại là có thể, chỉ sợ ngươi không tin."

"Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối tin!" Lương cảnh viên gật đầu nói.

"Vậy cũng được!"

Vì lẽ đó, sau khi ta đem tờ ngân hàng báo cáo cho hắn đầu đuôi gốc ngọn, bao gồm tất cả nội tình mà ta biết, Lương cảnh viên nghe xong trầm ngâm nói: "Ý của ngươi là hung thủ sau màn kia có người khác rồi?"

"Hẳn là như vậy, nếu như ta đoán không sai thì phần bụng của từng tên cướp đều có một con chuột, một con chuột bảy khiếu đều bị khâu cả!" Ta nói.

"Lát nữa trở về chỗ cũ, ta lập tức bảo Kỳ Lân giải phẫu xem một chút, có thể mời ngươi theo chúng ta một chuyến hay không?" Lương Thượng Sĩ khách khí nói.

Ta biết đi một chuyến này là không miễn được, chỉ có thể đồng ý.

Ta mơ hồ cảm thấy, sau lưng chuyện này khẳng định có liên quan đến một âm vật cường đại, từ đó có thể đồng thời chi phối sáu bảy cỗ hoạt thi xem xét một chút, âm vật này nhất định lai lịch không nhỏ.

Vốn ta không muốn dính vào vũng nước đục này, nhưng nếu đã dính vào, vậy thì đành phải kiên trì thêm.

Giám sát cũng là quan, giao thiệp với quan viên, đương nhiên cho Lý mặt rỗ để hắn đến là tốt nhất. Huống hồ dù có Doãn Tân Nguyệt ở bên cạnh, nhưng dù sao nàng cũng là con gái, có chút bến cộng dở cũng tốt hơn nhiều. Vì vậy ta cho Lý mặt rồi cho hắn đi phát quyền, bảo hắn đến trước nơi sản xuất Phong Thượng Đằng, nói cho hắn có tiếng làm ăn lớn. Lý mặt rỗ nghe lập tức hưng phấn rồi, vỗ bộ ngực bảo đảm nhất định sẽ đến được.

Nửa giờ sau, Lý mặt rồi xuất hiện ở cử môn phái, ta và Doãn Tân Nguyệt cũng vừa mới lên xe quay, ta và Lương trung viên giới thiệu Lý Ma Tử, nói là trợ thủ đắc lực của ta. Nghe được cái từ "Truyệp sư" này, bản thân Phong Đô mập mạp cười lạnh vài tiếng, khiến cho Lý mặt rỗ khó chịu một bụng, nếu không phải ta ở bên cạnh hoà giải, Lý mặt rốt suýt chút nữa đã gây náo loạn với nàng.

"Xem ra trước kia các ngươi quen nhau?" Lương cảnh báo hỏi.

"Đánh nhau mấy lần thôi." Phong Hộ Na Na nói.

Ta thầm nghĩ tiểu cô nương này cũng quá biết nói chuyện rồi, ta giúp nàng giải quyết phiền toái lớn như vậy, đến miệng nàng liền trở thành "Đánh nhau vài lần" đối mặt. Phỏng là không muốn bị thượng cấp nhìn thấy nàng và Phong Kiến mê tín đi quá gần đúng không?

Con số ba trăm ba mươi ba, Tỏa Mạn Giáo.

Lương phó tá dẫn bọn ta vào văn phòng, sau đó pha cho mỗi người bọn ta một chén trà, nói: "Ta lại giới thiệu một lần nữa về bản thân, ta họ Lương, Lương Khiếu Nguyệt, là đại đội trưởng đội Phố chợ."

Lý Ma Tử lập tức mỉm cười lấy lòng: "Ngưỡng mộ đã lâu, Lương lão sư tuổi còn trẻ như vậy đã là đội trưởng, lại còn tuấn tú lịch sự, thật sự là một nhân tài trẻ tuổi. Ta họ Lý, đây là danh bài của ta, sau này chiếu cố nhiều hơn nhiều, chiếu cố nhiều hơn."

Nói xong, Lý Ma Tử móc ra một tấm danh bài, hai tay dâng lên.

Ta liếc trộm, trên đó viết "Phong Thủy cố vấn", "Hàng yêu trừ ma", "Đồ đại sư" một loạt danh hàm, còn có "nạp dân tục nghiên cứu" gì đó, gói ghém mình cũng được lắm!

Lương Thượng Sĩ ngược lại không có ra vẻ quan chức, tiếp nhận danh sách, nhìn lướt qua cười nói: "Thì ra các ngươi làm nghề này."

"Đã chê cười, cũng chính là kiếm cơm ăn." Lý Ma Tử cười ha hả vỗ vai của ta: "Có điều vị huynh đệ tổ này của ta đều là thương nhân âm vật, đừng nhìn tuổi hắn còn trẻ mà thấy hắn có bản lĩnh thật sự, có chuyện lạ gì mà tìm hắn ra mặt, so với cầu thần bái Phật còn đáng tin hơn."

Lý mặt rỗ về khoe khoang, tưởng như một bực thịt tế khiến ta nổi da gà xuống đất.

Lương viên cảnh báo cười: "Thành thật mà nói, khi cảnh báo nhiều năm như vậy, ta cũng đã tiếp xúc với một số chuyện khoa học không thể giải thích, ta cũng không cổ hủ như các ngươi tưởng tượng, nếu như chuyện lần này cần các ngươi trợ giúp, ta cũng hi vọng hai vị có thể ra tay tương trợ."

"Cái này dễ nói, nhưng dựa theo quy tắc bọn ta làm, đồ vật muốn thuộc về bọn ta."

"Đồ vật, nó là cái gì?" Lương cảnh báo kinh ngạc hỏi.

Ta đã giải thích đơn giản cái gì gọi là âm vật, nghe xong Lương cảnh viên gật đầu nói: "Chỉ cần phù hợp với pháp luật, giao cho các ngươi hẳn là không thành vấn đề. Đi, chúng ta đi xem thi thể trước đã."

Ta tên Doãn Tân Nguyệt ở lại nói chuyện với thân nhân Phong Quyến, nàng không vui, đã lâu không gặp chuyện kích thích như vậy.

Trên đường đi Lý Ma Tử nhỏ giọng hỏi ta, cái gì gọi là phù hợp với quy luật, ta lắc đầu với hắn, bảo hắn đừng lắm mồm, dù sao cũng đã giao tiếp với cảnh sát không phải một hai lần, hơn nữa có bị âm vật quấy phá hay không hiện tại còn không rõ ràng.

Chúng ta đi vào thái bình, trong lúc thái bình đặt mấy cái giường song, thi thể mấy tên cướp dùng trắng bao trùm, ánh đèn trắng xóa đánh xuống, bầu không khí rất âm trầm, hai viên khám báo có nói chuyện phiếm, thấy Lương cảnh báo tiến vào lập tức cung kính.

"Giải phẫu kết quả xong chưa?" Lương cảnh viên hỏi.

"Còn đang chờ Hóa nghiệm thất bên kia, nhưng kết quả sơ bộ đã ra rồi..." Thương tế nói đưa tới một đơn, Lương viên xem xong đưa cho ta.

Trải qua giám định, mấy cỗ thi thể này cũng đã tử vong từ bốn mươi tám giờ trở lên, bên ngoài thân xuất hiện thi ban diện tích lớn, gan và tạng tạng cũng đã hỏng, bước đầu kết luận nguyên nhân là uống độc.

Sau đó,Y xốc lên vải trắng bao trùm ở trên người một thi thể, cỗ thi thể kia đã bị mở ngực phá bụng, vu án nói ở dạ dày người chết phát hiện một thứ gì đó.

Biểu tình của hắn tựa hồ có chút khó coi, trầm mặc nửa ngày, đặt một cái mâm ở trước mặt chúng ta.

Trong đĩa là một con chuột xám toàn thân quấn đầy dịch nhờn, tai đều được khâu lại, đúng như ta phỏng đoán.

"Trương tiên sinh quả nhiên là cao nhân!" Lương viên giám giơ ngón tay cái với ta: "Nhưng làm sao ngươi biết trong bụng người chết có chuột."

"Bởi vì trên thế giới này, duy nhất có thể làm ra loại chuyện này, chỉ có "Hồn Ngục thuật" cả giáo của Tát Mãn giáo." Ta nói.

Lương viên cảnh báo hỏi ta cái gì là Hồn Oanh thuật, ta giải thích, cái này còn phải bắt đầu từ lịch sử cả giáo Tát nói.

Tông giáo Trung Quốc cổ xưa nhất là Đạo giáo, nhưng đó chỉ là trong phạm vi Hán tộc, nghiêm khắc mà nói, tông giáo cổ xưa nhất hẳn là tát khắp giáo.

Sart Mãn Giáo cho rằng phía dưới mặt đất có một linh mạch kéo dài ngàn dặm, vạn vật thế gian sau khi chết đi hồn phách sẽ hội tụ vào linh mạch này, mà Tát đầy vu sư thi triển các loại pháp thuật, cũng là hấp thu lực lượng từ trong linh mạch!

Cái gọi là Hồn Bồng Thuật, chính là trong thân thể Tử Thi thả một con động vật nhỏ, tốt nhất là xà thử, bởi vì chuột chuột đều làm ổ trong đất, liên quan chặt chẽ tới đại địa.

Một khi những tiểu động vật này chui vào dạ dày thi thể, sẽ biến thi thể thành một cái hồn vò, hấp thu sức mạnh đến từ linh mạch để thi thể " cải tử hồi sinh". Như vậy người thi thuật có thể thông qua thao túng tiểu động vật, gián tiếp thao túng hoạt thi.

Những thứ này đều là thứ ta đọc được từ trong một quyển sách gia gia lưu lại.

Sau khi nghe xong, Lương thị viên thập phần bội phục nói: "Trước kia ta cho rằng những người này Phong Kiến mê tín, lừa gạt lão thái bà. Không nghĩ tới bên trong còn có nhiều học vấn như vậy, hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt một phen."

Nói đến đây, Lương cảnh báo nói: "Vậy Trương lão bản, ngươi có thể thông qua thi thể tìm ra hung thủ sau lưng không?"

"Điều này chỉ sợ có chút khó, hung thủ này nhìn sơ qua là một người hết sức cẩn thận, cơ hồ không lưu lại bất cứ manh mối gì trên thi thể. Lương cảnh phụ, người có thể giúp ta điều tra thân phận những thi thể này trước được không?" Ta hỏi.

"Những người chết này khi còn sống chắc chắn đã tiếp xúc với hung thủ, có thể dụ dỗ phục độc chứng tỏ quan hệ của bọn họ rất mật thiết, mặt khác có thể điều tra một chút nhi đồng năm tuổi mới mất tích trong mấy năm gần đây hay không."

Lương viên giám lúc này đã hoàn toàn tin tưởng ta, hắn gật gật đầu nói: "Ta lập tức phái người đi thăm dò!"

"Vậy chúng ta cáo từ trước."

Ta lưu lại phương thức liên hệ, bảo hắn trước tiên báo cho ta biết, Lương cảnh viên đã đồng ý rồi.

Rời khỏi nơi phái xuất, chúng ta ngồi lên xe của Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt nhẹ nhàng nói với ta: "Dưu Viễn tựa hồ thích Lương viên kia."

"Sao ta không nhìn ra?" Ta không ngờ Doãn Tân Nguyệt lại bát quái như vậy.

"Trực giác của nữ nhân, nàng thấy ánh mắt Lương Thượng Sĩ chắc chắn không giống những người khác." Doãn Tân Nguyệt cười nghiêng ngả.

Thành thật mà nói, ấn tượng đầu tiên của ta đối với Lương Thượng Sĩ này cũng không tệ lắm, nói chuyện rèn luyện, làm việc không dài dòng dây dưa, tuổi còn trẻ như vậy đã lên làm đội trưởng, chắc cũng là nhân vật số một trong đội xét sát rồi.

Lý mặt rỗ quan tâm hơn là âm vật lần này là gì, có thể đáng giá bao nhiêu tiền? Ta trả lời còn chưa biết, bất quá chuyện lớn nhỏ từ khi nhập hành đến nay đã trải qua nhiều như vậy, cảm giác của ta hẳn là không có sai lầm.

Trở lại trong tiệm, Lý mặt rỗ mua hai bình Lam Trung Quốc, Doãn Tân Nguyệt xào vài món ăn.

Ăn cơm tối xong, Lý mặt rỗ trở về trước, Doãn Tân Nguyệt xem

Hàn Kịch trên máy tính của ta. Ta tùy ý lấy thư tịch mà gia gia lưu lại trên giá sách ra xem, không ngờ bên trong lại mang theo một tấm Trấn Thi Phù.

Ta lập tức hứng thú, dựa theo phương pháp gia gia đánh dấu ở góc sách, trộn lẫn máu gà, bột chì và mực vào nhau, cắt thành một mực dài ba tấc vẽ lên giấy vàng rộng ba tấc.

Linh phù không giống chữ viết, càng giống càng tốt. Một tấm linh phù có tác dụng hay không phải xem tu vi của người vẽ bùa, người không hiểu nổi dù ngươi vẽ rồng bay phượng múa vẫn là một tờ giấy lộn.

Biện pháp kiểm nghiệm linh phù cũng rất đơn giản, trong miệng yên lặng niệm khẩu quyết vẽ bùa, sau đó hất mạnh lá bùa kẹp ở giữa ngón giữa cùng ngón trỏ, có tác dụng linh phù sẽ cứng rắn như đao kiếm, vô dụng linh phù lại không khác gì giấy trắng bình thường.

Ta tổng cộng dùng hết mấy bó giấy vàng, chỉ làm ra mười tờ Trấn Thi Phù có thể dùng, cái này đã coi như không tệ rồi.

Viết vẽ vẽ, khiến bả vai cứng ngắc đau nhức, ngẩng đầu nhìn, tối nay đã khuya mười điểm. Doãn Tân Nguyệt cũng có chút mệt nhọc, không ngừng ngáp. Ta nói muốn đưa nàng về nhà, nàng vươn hai cánh tay trắng noãn vờn quanh cổ ta, quyến rũ nói: "Không nha, tối nay ta muốn qua đêm ở chỗ ngươi."

"Nghe lời, chỗ ta chỉ có một cái giường nhỏ bằng tơ lụa, lúc về ta sẽ ngủ trên giường Tịch Mộng Tư lớn của ngươi."

"Ta muốn ngủ trên giường nhỏ Cương Ti của ngươi!"

Nói xong, Doãn Tân Nguyệt liền vùi đầu vào trong lòng ta, ta thành khẩn nói với nàng cửa hàng này là gia gia truyền xuống, làm loạn ở trong tiệm sẽ chọc giận lão nhân gia ông ta.

Doãn Tân Nguyệt gắt giọng: "Vậy ngươi còn ôm ta không bỏ?"

Trận trước chạy đông chạy tây, cũng không thể nào bồi tiếp Doãn Tân Nguyệt. Ta nghĩ một chút thôi, dù sao gia gia vội vàng muốn ôm chắt trai, đại nhân hắn đại lượng, nhất định sẽ không trách tội.

Đúng lúc chúng ta đang ở trong ngọn lửa hừng hực thì máy truyền tin đột nhiên vang lên.

Ta ấn xuống nút nghe, con thú kia truyền tới giọng nói mười vạn lửa giận của Lương cảnh viên: "Ông chủ Trương, đại sự không hay rồi, thi thể của mấy tên cướp kia lại sống lại rồi!"

Chương thứ ba trăm bốn linh, tiếng trống quỷ dị.

Ta nói cho Lương viên cảnh báo tới ngay, sau đó vội mặc quần áo tử tế, cất Trấn Thi Phù vừa mới vẽ xong vào, lúc đi ra cửa thuận tiện viết phạt cho Lý Ma Tử.

Ba người chúng ta phái người tụ họp ở cửa sở, Lý mặt rỗ vừa oán trách vừa xuống xe: "Trương gia tiểu ca, lúc nào không chọn, hết lần này tới lần khác chọn thời điểm này, cũng thật là."

"Sao hôm nay ngươi càm ràu nhiều như vậy hả, có phải đang nội ứng đấy không?" Ta cười hì hì hỏi.

Thấy Doãn Tân Nguyệt ở đó, Lý Ma Tử lập tức phủ nhận: "Không có, chúng ta đang quét dọn vệ sinh trong nhà, lau sạch thủy tinh, máy máy truyền tin của ngươi đã tới..."

"Tối nay quét dọn vệ sinh, các cô cũng rất có tình cảm nha."

Người phái ra quả thực đã vỡ nồi, trong hành lang các cảnh sát đi tới lui, đưa tin đánh điện ảnh, ghi báo cáo, ta túm lấy thân thể Phong Thân thước đi ngang qua bên cạnh, hỏi nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Các ngươi đến rồi sao?" Phong thân quốc Na Nhi nhất thời kinh hỉ vạn phần.

Nàng nói chuyện vừa rồi đã xảy ra quá khủng bố, mấy dân chúng đảm nhiệm canh gác đang ở trong phòng nói chuyện phiếm, đột nhiên nghe thấy một trận thanh âm thủy tinh vỡ vụn. Bọn họ tranh thủ thời gian xem xét xung quanh, xem có phải là có người nào phá hư hay không, cuối cùng phát hiện cửa sổ thái bình vỡ vụn, mà mấy cỗ thổ phỉ nấp bên trong đã không cánh mà bay.

Ban đầu bọn họ cho rằng hung thủ lén tiến vào muốn hủy thi diệt tích, lập tức quay quay cho Lương phó quan, chờ Lương phó phụ chạy tới, sau đó để cho tất cả cảnh sát lập tức triển khai tìm kiếm!

Kết quả khiến người ta trợn mắt há mồm, thi thể ba con cướp trong đó treo ở trên cây đại thụ công viên gần đó; một thi thể bị phát hiện trong nhà cầu, đầu nhét đầy bồn cầu; còn một cỗ cỗ bị mũ trùm kín thành hai đoạn, không biết vì sao mình leo đến phòng vật chứng; cỗ thi thể cuối cùng trốn vào miệng thang lầu, dùng một sợi tơ sắt đâm vào lỗ tai mình, đâm vào máu thịt be bét.

"Là do con người làm sao? Giám sát có cầm được cái gì không?" Ta hỏi.

"Vừa rồi ta đã điều ra giám sát một chút, mười điểm trước vẫn bình thường, đến mười điểm mười ba đến ba mươi lăm điểm hoa tuyết đột nhiên xuất hiện, cái gì cũng không thấy rõ, mấy ô cong đều là tình huống này!" Phong Thân Tiếu nói.

Thân sĩ Phong gia dù sao cũng đã xử lý hai món âm vật cùng chúng ta, nàng hỏi ta: "Lão bản, ngươi cảm thấy những thi thể này là do mình sống lại, hay là hung thủ đang cố ý giở trò?"

Ta nghĩ rồi nói: "Ta cảm thấy chúng đang phản kháng..."

"Phản kháng, phản kháng cái gì?" Phong Thân Báo Na Na Địch nghi hoặc hỏi.

"Ngươi trước dẫn ta đi gặp Lương cảnh báo đi!" Ta nói.

"Được rồi, đi theo ta." Thân Phong Na Na dẫn đường cho ta.

Lúc này Lương phó cảnh đang nghiêm mặt giữa gian thái bình, ngơ ngác nhìn thi thể trở về. Thấy ta đến đây, hắn liền đem tình huống cụ thể nói cho ta một lần, ta vạch tấm chăn mỏng đã đắp lên mặt thi thể, thật sự là vô cùng thê thảm.

"Phiền ta kiểm tra lỗ tai thi thể một chút." Ta nói với kiểm tra.

Thương dịch mời Lương viên kiểm tra một chút, thấy Lương viên gật đầu, lập tức cầm bổng lộc đi chiếu thi thể. Kết quả cũng giống như ta đoán, màng nhĩ sáu bộ thi thể đều bị bạo lực phá hủy, từ dấu vết lưu lại ở hiện trường có thể thấy toàn bộ là bọn chúng tự làm.

Nghe được kết quả này, bà nội giàu nhao nhao hít một hơi lạnh.

Lương viên giám nghiêm túc nhìn ta nói: "Lão Trương, ngươi biết điều này rốt cuộc có ý nghĩa thế nào không? Ngươi nói với ta có sáu thi thể chết không thể chết lại, đâm thủng lỗ tai của mình?"

"Sáu cỗ thi thể này đều chết bất đắc kỳ tử, nói vậy sau khi chết còn phải chịu sự khống chế của người khác, khẳng định là trong lòng không cam lòng, sinh ra oán khí rất lớn! Sở dĩ bọn họ muốn chọc thủng màng nhĩ của mình, có lẽ chính là có âm thanh nào đó đang khống chế bọn họ." Ta giải thích nói.

Phong thân quốc đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Hứa già trách nhiệm phòng nói với ta, lúc mười chín nghe thấy có người gõ trống bên ngoài, lúc ấy hắn cho rằng nhà nào xuất tang đây, nhưng tang thương bình thường đều là ban ngày, hắn từ cửa sổ nhìn ra ngoài, cái gì cũng không nhìn thấy."

"Vậy là đúng rồi, khống chế thi thể chính là cái trống kia!" Ta nói.

Lương viên giám trịnh trọng bắt tay với ta: "Trương lão bản, cám ơn ngươi hỗ trợ, ta biết nên làm như thế nào rồi."

Hắn dặn dò Phong Thân Tinh lập tức đi điều tra TV giao thông chung quanh, cần phải tìm được người gõ trống, nhưng ta cảm thấy hy vọng không lớn, dù sao hung thủ giấu sau lưng thật sự là quá giảo hoạt.

Nếu hắn muốn hủy thi diệt tích, nói rõ hắn cũng không thể hoàn toàn khống chế âm vật trong tay, hoặc là âm vật quá cường đại, hoặc là hắn chỉ là nửa thùng nước.

Ta không để ý Lý Ma Tử nói: "Chúng ta cũng đừng nhàn rỗi nữa, đêm nay thừa dịp nhiệt tình rèn sắt, tìm ra hung thủ phía sau màn này! Ngươi đi mua giúp ta chút tinh thải, hoàng thiện, sọt, hạt cát, còn có sợi dây thép nhỏ."

"Ta đi, muộn như vậy ngươi định bảo ta đi đâu tìm?" Lý Ma Tử đau cả đầu.

Lương viên quan cười nói: "Trong tế thất của chúng ta cũng có không ít đồ vật tạp nham, ta sai người đi tìm giúp các ngươi. Về phần Hoàng Lương, ta có một bằng hữu ở đại đội trông coi thành, ta nói giúp hắn đưa mấy đầu tới là được."

"Nhớ kỹ, nhất định phải là Hoàng Lương to béo!" Ta dặn dò.

Quay phim giao thông gần đó không thể thăm dò được ai đang gõ trống, rạng sáng hôm sau, Lương cảnh viên rút cuộc cũng gom góp hết mấy thứ mình cần lại. Hắn phân phó những dân khác trước tiên nghỉ về nhà, Lý Ma Tử không khỏi cảm khái một tiếng: "Các ngươi làm cảnh sát cũng thật không dễ dàng, phát hiện ra tình huống đột ngột cũng không buồn ngủ."

"Tình huống xuất hiện đột ngột của chúng ta chính là bình thường." Lương cảnh viên cười, kiểm tra một chút năm bốn loại binh khí tùy thân mang theo: "Đêm nay ta lưu lại giúp các ngươi."

"Ta cũng ở lại." Phong thân quốc thướt tha anh dũng nói.

Lương viên quan bảo nàng trở về, ta vội vàng nói: "Trước đây Na Tra từng cùng chúng ta xử lý chuyện này, tương đối có kinh nghiệm, có thể ở lại hỗ trợ."

Lương viên giám quan nửa tin nửa ngờ nhìn hộ vệ Phong Quyến, có thể ở chung một chỗ với cấp trên của mình, thân sĩ Phong Quyến đương nhiên hết sức cảm kích, nháy mắt với ta.

Doãn Tân Nguyệt lặng lẽ nói: "Không nhìn ra a Trương ca, ngươi ngày thường ngu ngốc, lúc này còn có thể thành người quyến rũ. Đúng rồi, tối nay chúng ta sẽ ngủ qua đêm trong thái bình sao?"

"Ngươi sợ? Sợ thì bảo Lý Ma Tử đưa ngươi trở về." Ta nói.

"Ta không sợ!" Doãn Tân Nguyệt nói xong, ôm lấy cánh tay của ta.

Trong thái bình rất lạnh, khí lạnh cuồn cuộn không ngừng cung ứng, Lương cảnh viên sợ chúng ta đông lạnh, cố ý đến văn phòng ôm mấy chăn bông.

Sau khi mọi người chuẩn bị xong, ta liền nói việc lát nữa phải làm.

Gia gia từng dạy ta một bản lĩnh, có thể dùng thi thể thẩm vấn, nhưng xưa nay ta chưa từng thật sự dùng qua, hiện tại cũng coi như là hiện học bán hợp lý.

Nguyên lý rất đơn giản, một người thường xuyên cưỡi xe ngựa, không cần đầu óc nghĩ cũng sẽ tự động đạp xe, đây gọi là ký ức của thân thể. Người chết cũng lưu lại trí nhớ của thân thể, chỉ cần vận dụng bí pháp nào đó, có thể ép thi thể nói ra chuyện bọn họ trải qua trước khi chết!

Ta từ trong túi da rắn lấy ra tơ nhỏ cùng mấy sợi dây sắt ném cho Lý Ma Tử, lại từ trong ngực móc ra mấy cái chuông nhỏ, để hắn đi trấn giữ bên ngoài bố trí một chút. Đem những sợi tơ sắt vây ở trong rừng cây nhỏ phụ cận sát cảnh sát, bôi lên linh đang, thiết ti nhất định phải buộc chặt.

Lý mặt rỗ cười khổ nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi quả thật biết chọn sự việc cho ta, hơn nửa đêm, một mình ta ở bên ngoài phái ra ngoài lén bức chặt Thiết Ti, bị người ta nhìn thấy còn tưởng rằng đây là xã hội trả thù đây..."

"Hay là để Doãn Tân Nguyệt đi?" Ta cố ý nói.

"Vậy sao được, đệ muội quá kiều quý, việc nặng này vẫn là ta làm." Lý Ma Tử liên tục khoát tay.

Sau khi Lý Ma Tử ra ngoài, ta dùng muối tinh tắm rửa nhiều lần trên người một cỗ thi thể, rửa sạch thi thể, tìm một cây bút nhét vào trong tay hắn, cầm cây bút bỏ vào cái sọt chứa đầy cát.

Sau đó hắn lấy dao khái mở một tấm bia đá, vẽ trên người thi thể, kỳ thật vẽ được bất cứ thứ gì, chỉ cần để cho mật vàng âm khí bôi đầy lồng ngực thi thể, ta vốn muốn vẽ một tấm mạ mạ mạ máu mới dùng làm trò cười vui vẻ, nhưng bởi vì Lương Trung hứng thú ở đây, cho nên chỉ có thể làm một bộ dáng tiên phong đạo cốt, nghiêm túc trước ngực thi thể, trên lưng vẽ hai đạo phù mà chính mình cũng chưa từng biết.

Sau khi làm xong công việc chuẩn bị, bọn ta liền ôm chăn bông chờ trong Thái Bình.

Doãn Tân Nguyệt và thân sĩ Phong Quyến đều là những người có tính cách thích nói chuyện, rất nhanh đã trở nên quen thuộc, líu ríu tán gẫu. Doãn Tân Nguyệt lại bắt đầu khoác lác những kinh nghiệm khủng bố mình đã trải qua, nghe được Phong thân quốc

Mẫn đều sững sờ.

"Nguyệt tỷ, ta cũng nói cho tỷ một chuyện thú vị nhé." Phong thân sĩ thước tha nói: "Ngươi có biết trước kia chúng ta phái ra khỏi nơi nào không?"

"Không biết." Doãn Tân Nguyệt u mê lắc đầu.

"Nghe nói nơi đây trước kia là một thôn trang nhỏ, trong thôn có một bà lão ở lại, nhi tử đi qua thương trường bên ngoài, mỗi tháng sẽ gửi về một chút tiền, hàng xóm bọn họ đều khen con trai nàng hiếu thuận."

"Kết quả một ngày, bộ khoái của quan phủ vang lên tiếng gõ cửa phòng của lão thái thái, còn đem đầu nhi tử của hắn trở về. Thì ra nhi tử của lão thái thái căn bản không phải là thương nhân gì, mà là một tên trộm bị chém đầu, lão thái thái tại chỗ liền khóc đến hôn mê bất tỉnh, sau đó ở một đêm khuya thắt cổ tự sát..."

" Hàng xóm thương xót nàng, nàng chôn cỏ qua loa, sau này thường xuyên có người thân thích nói, mỗi buổi tối ở trong bãi tha ma đều quỳ một nam nhân không đầu, ở nơi đó dâng mộ cho lão thái thái, người trong thôn đều nói đó là hiếu tử không đầu!" Phong thân quốc thướt tha nói.

Chương thứ ba trăm bốn, không có đầu yêu kỳ đàm luận.

Nhà giàu nói, từ đó về sau nơi này liền không yên tĩnh nữa, cải cách mở cửa, sau khi phái người mới đạt được thành tựu, tối hôm đó có một gã dân trẻ tuổi đang đảm nhiệm chức vụ vụ của mình, đột nhiên nghe thấy trong hành lang truyền đến từng đợt tiếng bước chân đông đúc!

Hắn lập tức mang theo mũi thương đến xem xét.

Tiếng bước chân kia đi thẳng đến thương khố cảnh báo liền biến mất, dân cảnh thất kinh, bởi vì canh phòng trong thương khố đều là đạn dược, lại có người to gan lớn mật đến cảnh giới cảnh giới trộm đồ vật, nói cái gì cũng phải ngăn cản hắn.

Nhưng khi hắn đẩy cửa chính của kho báo động kia ra, mới phát hiện một người không đầu đang quỳ trên mặt đất, hai tay dùng sức đào trong nước bùn.

Dân cảnh bị dọa đổ mồ hôi lạnh, đánh một thương lên trời. Đối phương sau khi nghe tiếng thương, nhảy dựng lên, chạy đến sau một ngăn tủ liền biến mất không thấy đâu.

Chuyện tương tự thường xuyên phát sinh, tình huống cơ bản giống nhau, mỗi lần đều là cái tên không đầu kia đào đất trong kho hàng cảnh giác, mười mấy năm qua này đánh cho mấy tên dân chúng bị dọa đến bệnh tim phát tác...

Sau đó bọn họ đi khắp nơi thăm dò, mới thăm dò được truyền thuyết về Vô Đầu hiếu tử, quả nhiên đã đào được một cái quan tài lâu năm ở bên dưới thương khố, trong quan tài là một bộ hài cốt của một lão thái bà, cách đây đã hơn một trăm năm.

Hào giả đem bộ hài cốt đó an táng thích đáng, nghe nói buổi sáng sương mù rất lớn, trong sương mù đứng một người không đầu, ngược dân cảnh giới ba cái khom lưng, sau đó phái ra sở thị không xảy ra chuyện quái lạ gì.

Ta ở một bên nghe, nghĩ thầm phen phong thuỷ phái ra thật là kém cỏi. Theo lẽ thường mà nói, phái ra đều là cảnh báo ăn cơm hoàng gia, ở cổ đại thì chính là bộ khoái, là một đám người sát khí rất nặng. Những yêu ma quỷ quái này cho dù ăn gan hùm mật gấu cũng không dám vào đây!

Lúc đến ta cũng có lưu ý qua, phái xuất bố bố cục tương đối không tốt, trước sau đều là ngã tư, ở trong phong thủy gọi là "Quá Âm Xuyên Tâm Cục", là không thể ở lại người khác.

Nếu không phải nơi này phái ra, mà là trường học y viện gì đó, không tới một tháng nữa sẽ có ngày nháo quỷ, ngày ngày chết người.

Thân sĩ Phong Quyến vừa nói vừa nhìn Lương cảnh viên ngồi trong góc, phát hiện sắc mặt Lương cảnh viên hơi khó coi liền hỏi: "Lương đội, ngươi ngủ rồi à?"

"Không." Lương lão viên ho nhẹ một tiếng: "Tiểu thư, đừng kể những câu chuyện ma quỷ đó, người còn ngại nơi này không đủ dọa người sao?"

Phong thân quốc đỏ mặt nói "Xin lỗi", con mắt nhìn ta, ta phỏng chừng nàng hẳn là có chuyện muốn nói với ta.

Ta cúi đầu nhìn thoáng qua bảng hiệu, không xong rồi, đây đã sắp một giờ rồi, sao Lý Ma Tử còn chưa về?

Ta nói muốn ra ngoài tìm Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt cũng đi cùng ta.

Người được phái ra xây ở ngoại thành của Võ Hán thị, vừa đến ban đêm đã tối như mực, vì dâm hóa vùng phụ cận trồng rất nhiều cây hòe, vốn phong thuỷ đã không tốt, còn chuyên môn trồng loại cây dưỡng âm này, không biết những cảnh sát này tâm lớn hay là không thông thường.

Ta dùng ánh sáng di động soi đường, Doãn Tân Nguyệt cầm cánh tay của mình theo sát ở phía sau.

Ta phát hiện Lý Ma Tử đã buộc chặt thiết ti xong rồi, vốn chuông trên Thiết Ti chỉ cần vừa cảm nhận được ba động âm khí, liền keng keng phát sinh tiếng vang, nhưng giờ phút này lại không có một chút động tĩnh nào.

Da đầu của ta lập tức nứt ra, vội vàng chạy tới xem xét, lúc này mới phát hiện tất cả cái lưỡi của linh đang đã bị nhổ sạch, trên linh đang còn lưu lại một ít chất lỏng sền sệt, hình như là chất mủ trên người.

"Không ổn, hung thủ ở ngay chỗ này." Ta kinh ngạc kêu lên.

"Trương ca, mau nhìn bên kia!"

Doãn Tân Nguyệt phát ra một tiếng thét chói tai. Trong rừng cây Hòe, một bóng người đen sì đang đi về phía này. Nhìn y phục y phục có vẻ là Lý Ma Tử, chẳng qua hắn không nói một lời, mặc kệ ta gọi thế nào cũng không để ý tới.

Bàn tay của ta thấm đẫm mồ hôi lạnh, vội vàng cầm Thiên Lang Tiên trong tay, lại từ trong ngực lấy ra một xấp Trấn Thi Phù, một nửa nhét vào trong túi áo, nửa còn lại giao cho Doãn Tân Nguyệt, nói cho nàng biết nếu như gặp phải người không đúng liền dán lên gáy đối phương.

Doãn Tân Nguyệt buồn bực hỏi: "Trương ca, trên này cũng không có keo dính hai mặt mà, sao mà dán được?"

"Yên tâm, trong giấy ta trộn nước gạo nếp, chỉ cần gặp cương thi, nước nếp sẽ tan ra, tự động sẽ dán vào." Ta giải thích.

Doãn Tân Nguyệt "ừm" một tiếng.

Khi Lý mặt rỗ còn cách ta mười mấy trượng, đột nhiên giương nanh múa vuốt nhào tới, ta nhướng mày, xem ra hắn thật sự trúng tà! Lập xuống vung Thiên Lang Tiên, quất lên trên người hắn.

Lý Ma Tử co cẳng bỏ chạy.

"Đứng lại!" Ta kêu to đuổi theo.

Lý Ma Tử chạy rất nhanh, trong rừng cây tối đen, ta chạy trốn gập ghềnh. Khi một cỗ xe đi ngang qua trên đường, ta mượn cái đèn chợt lóe lên rồi biến mất kia, miệng thì thầm niệm chú ngữ, quán thâu Thiên Lang Tiên vào Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết, ném về phía bóng lưng Lý Ma Tử.

Roi vừa vặn cuốn lấy mắt cá chân Lý Ma Tử, hắn nặng nề lăn trên mặt đất.

Ta lập tức nhào tới, dùng roi ghìm chặt cổ hắn. Lý Ma Tử liều mạng giãy dụa, ta sờ sờ mũi hắn, còn đang thở dốc, mở mắt ra nhìn một chút, tròng trắng cũng bình thường.

"Ngươi làm sao vậy?" Ta hỏi.

Lý mặt rỗ liều mạng chỉ vào lỗ tai cùng miệng mình, mới ý thức được hắn không thể nói chuyện cũng không nghe được âm thanh.

Ta tò mò đẩy miệng hắn ra, đầu lưỡi hắn bị cột chặt như một tảng đá, dường như đã bị yêu pháp nào đó khống chế. Ta lập tức từ chối.

Trên mặt đất nhặt được một cành cây, đâm liền ba cái lên lưỡi của hắn, đợi sau khi lấy máu đen thả ra, Lý Ma Tử rốt cục ai u kêu lên một tiếng thảm thiết.

"Nhưng ta tức chết mất thôi, tên khốn kiếp này, bị tiểu gia bắt rồi lột da hắn không chừng!" Lý Ma Tử hùng hùng hổ hổ nói.

Ta đang tìm Doãn Nguyệt xin một bình quặng mỏ nước, dùng âu yếm đem một đạo Trấn Thi Phù điểm một cái, nhét giấy tro vào trong bình, sau đó dùng nước này rửa tai Lý Ma Tử, hắn rốt cục khôi phục nghe lực rồi.

Ta hỏi hắn cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Lý mặt rốt cuộc hắn nói cần linh đang đang muốn trói lại độn, đột nhiên có người từ phía sau gọi tên hắn, Lý bực hắn thuận miệng đáp ứng một tiếng, quay đầu lại nhìn thấy một người mặc hắc sắc vệ, trong tay giống như đang ôm vật gì đó.

Đây hẳn là một cái trống nhỏ, người nọ vỗ nhẹ trên trống một chút, Lý Ma Tử đột nhiên không nghe thấy.

Lý Ma Tử nghĩ thầm tên gia hỏa này thật lợi hại, chơi chết chính mình là chuyện trong phút chốc, sợ tới mức co cẳng bỏ chạy.

Hắn chạy trối chết trong rừng, đột nhiên thấy ta và Doãn Tân Nguyệt, kích động tột đỉnh. Không ngờ vừa gặp mặt, ta đã cầm roi quất hắn, đành bỏ chạy.

Ta nghe mà nhíu mày, đây rốt cuộc là trống gì, chỉ vỗ một cái đã khiến người ta không thể nói chuyện không thể nghe thấy ư?

"Ngươi gặp người kia ở đâu?" Ta hỏi Lý Ma Tử.

"Trên đường đi Sở Công Vụ." Lý Ma Tử đột nhiên biến sắc: "Hắn sẽ không tới Cảnh Giới chứ?"

"Không xong! Lương viên giám và Na Na Na đang ở bên trong, mau trở về tìm bọn họ." Ta lập tức ra lệnh.

Ta cố ý căn dặn Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt, bất luận ai gọi bọn họ, cho dù là một câu "Này" cũng không được đáp ứng, bằng không hậu quả khó mà lường được.

Khi chúng ta chạy về thái bình, Phong Thân Báo và Lương cảnh viên đều biến mất, trên ghế nằm chăn bông, thi thể cướp vẫn nằm yên tại chỗ như cũ.

"Ta nói xong thì đi gọi cho hắn một tiếng!" Ta lập tức đi lấy điện thoại ra.

Lý mặt rỗ lại đột nhiên sợ đến đặt mông ngồi trên mặt đất, một cỗ âm phong đột nhiên gào thét mà đến, đem cửa sổ ở thái bình thổi vang động đùng đùng, ga ga trắng che trên thi thể cũng đang lay động, giống như thi thể kia lúc nào cũng có thể bò lên.

Sa, sa, sa...

Đột nhiên ta phát hiện, cỗ thi thể kia cầm bút đắc thủ thế mà lại run rẩy một chút, sau đó bắt đầu di chuyển trong cái sọt chứa đầy cát, cuối cùng viết ra một chữ.

Vậy mà chữ viết phía trên kia lại là một chữ "Oan"!

Chương thứ ba trăm bốn mươi hai, Nguyệt Dạ đấu cương thi

Phương pháp của ta quả nhiên đã có tác dụng, nhưng bây giờ bên này chúng ta mất tích hai người, căn bản không kịp đi thẩm vấn thi thể.

Bạn tốt của ta thông báo bạn tốt, nhưng giờ trò chuyện thì tiếp tục, hình như phụ cận có từ trường rất mạnh đang quấy nhiễu tín hiệu của điện thoại di động, căn bản nghe không rõ hắn đang nói cái gì!

Điều duy nhất có thể xác nhận là, tạm thời hắn và Phong Thân Nguyệt không có việc gì.

Lúc này, Lý mặt rỗ vỗ vỗ vào ta: "Trương gia tiểu ca, mau nhìn, cháu trai này lại viết chữ."

Ta ngẩng đầu nhìn, trên sa bàn viết ra một hàng chữ phồn thể xiêu xiêu vẹo vẹo: "Hải Hi tiểu nhi giết cả nhà ta!"

Sau khi viết xong câu này, thi thể vốn đang ngủ ở đó đột nhiên ngồi thẳng dậy, đảo đôi mắt trắng bệch thảm hại nhìn ta, làm ta sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ chính là... Tá Thi Hoàn Hồn trong truyền thuyết?

Kiện âm vật kia ở ngay gần đây, hơn nữa mang theo oán khí rất mãnh liệt, cho nên mượn "Khẩu nói" của thi thể" nói ra chuyện của mình.

Thi thể bắt đầu run rẩy kịch liệt, một lần lại một lần viết chữ "Oan" kia trên cát! Hắn thật sự là quá lợi hại, kết quả làm giường rung chuyển, hai tay nằm úp sấp trên mặt đất cầm bút, không ngừng viết chữ.

"Đi, chúng ta đi tìm Lương viên quan và Na Tra." Con cầm ống quan lên rồi chạy ra khỏi thái bình.

Chúng ta chạy qua vài tầng, chờ lúc đi tới hành lang tầng ba, đột nhiên nghe thấy có người quát lớn một tiếng: "Không được nhúc nhích!"

Ta vô ý thức giơ hai tay lên, Lương viên cảnh từ trong bóng tối đi ra, tay cầm thương, khi nhìn thấy chúng ta, lúc này mới buông côn đập xuống.

Ta hỏi hắn sao không nói một tiếng đã rời khỏi thái bình rồi? Lương viên viên vừa rồi nói Phong Thân Báo nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, thế là hai người liền thương lượng đi ra ngoài điều tra, kết quả đi đến một nửa, Phong Thân Nguyệt lại không thể hiểu được biến mất không thấy.

"Có phải Na Tra đã mất tích ở đâu không?" Ta hỏi.

"Ngay trên lầu ba, máy truyền tin cũng không mở được, ta đang tìm nàng ấy." Lương cảnh phụ nói.

Lúc Lương viên cảnh nói chuyện, Doãn Tân Nguyệt ở phía sau liều mạng kéo y phục của ta, giống như đang ám chỉ điều gì đó.

Doãn Tân Nguyệt lại nhìn gương mặt trắng nõn của Lương giám, không phát hiện điều gì dị thường, khẩn trương nói: "Trên đó có cái gì!"

Ta ngẩng đầu nhìn lên, thấy một cỗ thi thể sống vậy mà dán trên trần nhà, ngoắc cổ, mắt không chớp nhìn chằm chằm ta, trong răng hơi mở ra chảy ra một giọt chất lỏng sền sệt, lung lay sắp đổ.

Lương viên cảnh giới lập tức bắn thương, vật kia lại linh hoạt như Bích Hổ ở giữa trần nhà và vách tường chạy loạn khắp nơi, Nhật Quang Đăng quản lý vỡ vụn, mảnh thủy tinh nóng bỏng rơi vào trong cổ ta, làm ta bị phỏng gào thét thẳng.

Đang lúc ta liều mạng muốn quần áo rơi ra bã, Lý Ma Tử kêu lên một tiếng: "Nguy hiểm!"

Ngay sau đó một cỗ trọng lượng to lớn đè ở trên người của ta, cỗ hoạt thi kia vậy mà nhào đến trên người ta, liều mạng cắn xé cổ họng ta, tiếng răng rắc cắn liền gần trong gang tấc, ta chỉ có thể dốc hết toàn lực dùng hai tay đẩy hắn!

Bởi vì hắn đã sớm bị khám phá bụng, cho nên giờ phút này ruột và khí quan đều chảy ra, một đống chất dính trơn nhẵn trên người ta, cảm giác đừng nói đến có bao nhiêu buồn nôn.

"Nhanh dùng Trấn Thi Phù!" Ta hô với Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt vừa lấy ra Trấn Thi Phù, một tay đột nhiên nắm lấy cánh tay cô, một hoạt thi không biết chạy tới sau lưng Doãn Tân Nguyệt từ lúc nào. Trông thấy khuôn mặt âm trầm kinh khủng kia, Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức hét lên một tiếng, Trấn Thi Phù rải đầy đất.

hoạt thi nhanh chóng đánh ngã Doãn Tân Nguyệt xuống đất, đang chuẩn bị há mồm cắn một phát, Lương phó giám một thương đánh trúng cằm hắn ta, đánh bay hàm răng hắn ta khắp nơi.

Hoạt Thi không miệng cắn, liền nắm lấy cánh tay Doãn Tân Nguyệt kéo nàng ra ngoài hành lang. Doãn Tân Nguyệt dốc sức liều mạng giãy giụa, hô to cứu mạng.

"Lý mặt rỗ! Lý mặt rỗ! "

Ta vừa dùng ra khí lực bú sữa phản kháng đè lên người hoạt thi, vừa la loạn. Lý Ma Tử lắc lư nhặt lên một đạo phù, dùng đầu lưỡi liếm vài cái, đang định dán lên người hoạt thi.

Kết quả giấy vàng vốn đã mềm, bị nước miếng thấm ướt xé ra, trực tiếp xé thành hai nửa, Lý Ma Tử chớp đôi mắt vô tội nhìn ta.

Ta tức giận đến mắng to một câu, đúng là đồng đội ngu như heo, hận không thể chạy tới đạp cho hắn một cước!

Lương cảnh báo bưng thương, mồ hôi đầy đầu nhắm ngay đầu con hoạt thi kia, đột nhiên thủy tinh bên cạnh vỡ nát, hai tay từ cửa sổ thò vào, bóp lấy cổ Lương Trung Viên.

Thương của Lương cảnh viên lập tức rơi trên mặt đất, trừng to mắt gắt gao giãy dụa.

Mắt thấy xác sống Doãn Tân Nguyệt sắp bị kéo đi, ta không biết sức lực từ đâu mà có, bay lên đá mạnh xác sống trên người văng ra, nhặt phù chú trên mặt đất lên. Kết quả con hoạt thi kia ở phía sau ôm lấy ta, há mồm cắn, hàm răng đâm vào trong thịt của ta, đau đến mức ta phát điên.

Hoạt thi ghé lên lưng ta, giống như giòi bám vào xương khó có thể vùng thoát. Ta dốc hết toàn lực bò trên mặt đất, rốt cuộc đủ đến một tấm Trấn Thi Phù, xoay người lại dán trên trán của hắn.

Bộ hoạt thi kia lập tức bất động, chỉ là còn đang không ngừng run rẩy.

Ta cầm lấy tấm Trấn Thi Phù trên mặt đất, dán lên cho một cỗ hoạt thi khác. Vừa dán lên, hoạt thi giống như một tảng đá đã ngã lăn trên mặt đất. Lúc này mới cứu được Doãn Tân Nguyệt, nàng sợ tới mức ôm chặt lấy ta.

Lại nhìn Lý Ma Tử và Lương cảnh sát, hai người đang đấu tranh với cỗ thi thể ngoài cửa sổ kia, vật kia sức lực lớn vô cùng, túm quần áo của hai người lôi ra ngoài, làm cho cửa sổ bị lay động vang lên lách cách.

Ta đem hai đạo phù còn lại dán lên trên hai tay nó, vì thế nó trực tiếp rơi từ lầu ba xuống.

Trên người ta để lại rất nhiều thi sáp ngưng kết, vô cùng ghê tởm.

Lý Ma Tử vừa lau mồ hôi vừa thở hồn hển nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi lấy được những phù này từ đâu vậy, quá mẹ nó vận dụng, cho ta vài tấm phòng thân."

"Ngươi còn mặt mũi nào nói!" Ta đá hắn một cước, Lý Ma Tử tranh thủ thời gian trốn sang một bên.

Thi phù gia gia lưu lại xác thực vô cùng lợi hại, chỉ là trên cơ bản sắp dùng hết rồi, trong ngực ta còn thừa lại bốn tấm, phải tiết kiệm một chút tác dụng.

Lương cảnh sát sửa sang lại quần áo một chút rồi nói: "Thật sự là quá nguy hiểm, lần đầu tiên ta gặp phải chuyện như vậy."

"Đây mới chỉ là chào hỏi, người hung hiểm thật sự vẫn còn ở phía sau!" Ta cười nói.

Ta vừa nói xong, trong hành lang truyền đến một trận thanh âm gõ trống, thanh âm rõ ràng lọt vào trong lỗ tai mỗi người ở đây, Lý Ma Tử mắng một tiếng: "Tên này cũng quá càn rỡ, chạy đến cảnh vệ nơi đây khua chiêng gõ trống, hoàn toàn không để cảnh sát nhân dân vào mắt!"

"Ai đó, ra đây cho ta!" Lương cảnh sĩ lớn tiếng kêu lên, chuẩn bị đi qua xem tình hình.

"Đừng qua đó!" Ta tranh thủ thời gian ngăn nó lại.

Một trận gió lạnh thổi qua, hai cỗ hoạt thi trên mặt đất run rẩy kịch liệt, Trấn Thi Phù dán trên thân chúng nó không ngừng nhấc lên, giống như theo nhịp tim đập, cùng nhau phập phồng.

Đột nhiên, Trấn Thi Phù vỡ thành bột phấn, hoạt thi trên mặt đất chậm rãi đứng lên, Lý Ma Tử cực kì hoảng sợ: "Phù này của ngươi có chút ngắn! Có hiệu quả nào không?"

"Đừng nói nhảm nữa, tranh thủ thời gian chạy đi!"

Chúng ta vội vàng xuống lầu, lúc đi qua thang lầu Lương cảnh viên đột nhiên quay đầu trở về, ta nghe thấy một trận động tĩnh rầm rầm.

Người phái ra là đề phòng chuyện ngoài ý muốn phát sinh, trên thang lầu đều có cửa sắt, hắn đang khóa chặt cửa lồng sắt lại.

Hai cỗ hoạt thi chạy xuống, cầm lấy cửa lồng sắt liều mạng lay, cũng may cửa này coi như kiên cố.

Ta từ trong ngực lấy ra một đạo phù dán trên cửa khóa, xác sống như bị điện giật bật ra, sau đó lại bổ nhào qua, lặp đi lặp lại, lần thứ ba vồ tới, Trấn Thi Phù bắt đầu xuất hiện vết rách!

Gia gia từng nói, tất cả thủ đoạn cưỡng ép trấn áp đều có giới hạn, biện pháp xử lý tà vật tốt nhất vẫn là khai thông, hoặc là lấy tà khắc chế.

Ta linh quang vừa hiện, nói với bọn họ: "Trở về thái bình."

"Ngươi điên rồi à?" Lương cảnh báo hỏi.

"Có lẽ còn có một cỗ thi thể ở đó, chúng ta có thể lợi dụng nó để đối phó những hoạt thi này." Ta tin tưởng mười phần nói.

Chương thứ ba trăm bốn mươi ba, tràn đầy dũng sĩ đệ nhất thanh

Ta lập tức dẫn mọi người chạy về lầu một, lúc đi ngang qua phòng trách nhiệm, Lương cảnh phụ nói một tiếng "Kỳ quái", ta hỏi hắn thì đã sao.

Lương viên cảnh báo nói: "Bên trong phái ra rõ ràng có người tết cân, sao cũng không thấy một bóng người?"

Ta nói cho Lương cảnh báo, đối thủ này âm hiểm xảo trá, nếu hắn có thể đi vào, chắc chắn không để mấy tên dân chúng có trách nhiệm trong mắt, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Chúng ta tranh thủ thời gian chạy tới thái bình, Lương cảnh viên đi trước, Lý mặt rỗ ở giữa, ta và Doãn Tân Nguyệt ở cuối cùng, sợ lại gặp phải tình huống đột ngột gì đó, trong tay ta vẫn luôn nắm chặt Trấn Thi Phù.

Đi tới đi tới, ta đột nhiên cảm giác phía sau có người, nhìn trên mặt đất, xác thực nhiều hơn một bóng người.

Ta đột nhiên xoay người lại, khi phát hiện đó là Phong thân giới thước tha, lập tức thở phào nhẹ nhõm nói: "Yến, nàng toát ra lúc nào? Làm sao không rên một tiếng."

"Trương ca, nàng... dáng vẻ của nàng không đúng lắm!" Doãn Tân Nguyệt có chút sợ hãi nói.

Doãn Tân Nguyệt vừa nhắc nhở, ta phát hiện dáng vẻ thân sĩ Phong Quyến rất cổ quái, mặt đầy nước mắt, nhãn thần tan rã, hai tay vẫn nắm chặt cây thương.

Nàng chậm rãi giơ thương lên, xem ra ý thức của nàng vẫn còn, chỉ là thân thể đã bị khống chế.

"Yếu Mẫn, buông thương xuống!" Lương cảnh báo vừa gọi vừa lấy thanh mai thương ra.

"Đừng đánh thương, nàng bị khống chế..." Ta vội kéo Lương cảnh sư lại, ý bảo Lương cảnh viên đừng làm loạn.

Phong thân quốc nhẹ nhàng lắc đầu, tựa hồ muốn phản kháng khống chế cỗ lực lượng kia của mình, lại bất lực.

Tiếng thương vang lên kịch liệt, màng tai của ta đau nhức một hồi, theo bản năng nhắm mắt lại. Chờ đến lúc ta mở mắt ra nhìn, phát hiện Phong Hãn thân sĩ lúc này đã há hốc mồm, mềm nhũn đặt xuống đất, trên y phục lộ ra một lỗ máu chảy đầm đìa.

Nhát thương này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Ta kinh ngạc nhìn Lương cảnh báo, họng thương Lương cảnh viên còn đang bốc khói.

"Cô gái này đang cầm thương chỉ vào chúng ta, để tránh xảy ra chuyện, ta phải làm như vậy." Lương cảnh báo, khóe miệng cười lạnh, ta đột nhiên ý thức được, nam nhân này chính trực ra vẻ bề ngoài, đây mới là mặt thật của hắn.

Tuổi còn trẻ như vậy đã bò lên vị trí đội trưởng đó, cũng không biết đã đạp rớt bao nhiêu đối thủ, loại người này thường vì mình có thể hy sinh tất cả.

Ta cũng muốn không được lên đánh một quyền của hắn, nhưng dù sao hắn mặc bộ đồ cảnh giác này, cũng chỉ có thể nén giận.

Ta đi qua kiểm tra thương thế thân phong thân thước một chút, bắn trúng nàng, máu tươi từ bụng nàng xỏ xuyên qua, nàng nằm ở nơi đó thân thể không ngừng co quắp, trong miệng nói: "Lạnh quá! Lạnh quá!"

"Còn thất thần làm gì, nhanh đánh cho ta một20!" Ta hét lớn một tiếng với Lý Ma Tử, cởi áo khoác ra rồi khoác lên người Phong thân.

Lý Ma Tử cũng sợ hãi, hoang mang hoảng hốt lấy ra ống thông tin cấp cứu.

Ta đi ôm Phong thân thướt tha đi, ôm vào trong thái bình, mấy cỗ thi thể bị thả trong Thái Bình gian cũng không thấy nữa, chỉ có thi thể bị ta tra hỏi kia còn đang không ngừng viết chữ lên mặt cát.

Lương viên cảnh bị dọa giật nảy mình, thiếu chút nữa đã đâm vào phi thương của nó.

Nơi này mặc dù bầu không khí âm trầm, nhưng lại là nơi an toàn nhất trước mắt.

Chúng ta đem Phong thân thân quốc dùng mấy giường chăn mền bị bọc chặt, nàng tuy không có nguy hiểm tính mạng, nhưng suy yếu đến lợi hại, khó tránh khỏi lại bị hung thủ khống chế! Vì thế ta đem hai tấm Trấn thi phù vò thành một cục, nhét vào trong lỗ tai của nàng rồi bịt lại.

Một đường tiêu xài, Trấn Thi Phù cũng chỉ còn lại tờ cuối cùng, ta cắn răng, đưa lá bùa cho Doãn Tân Nguyệt phòng thân.

"Trương lão bản, bên ngoài hình như có động tĩnh! Ngươi mau nghĩ biện pháp đối phó những hoạt thi kia." Lương viên giám thị ở cửa ra vào nói, từ lúc tiến vào thái bình đến bây giờ, hắn chưa từng nói một câu quan tâm thương thế của thân sĩ Phong Quyến, ta không khỏi khinh thường đối với nam nhân này.

"Lý Ma Tử, tới phụ giúp ta." Ta nói một tiếng, sau đó cởi dây thừng trói trên thi thể ra, sau đó lấy dây thừng vàng ra, dùng dao mổ bụng Hoàng Lương, trút toàn bộ máu Hoàng Lương vào yết hầu thi thể.

Qua mấy giây, thi thể kia rốt cuộc cũng không viết chữ nữa, mà bắt đầu không ngừng giãy dụa. Ta bảo Lý Ma Tử đè thi thể lại, sau đó lại hướng Doãn Tân Nguyệt cầm kéo, rồi thắt cổ nàng lại chỉnh tề tám lỗ nhỏ.

Sartre cho rằng linh hồn con người tựa như một cây đại thụ, cắm rễ ở ngực, lấy máu tươi làm chất dinh dưỡng, dọc theo đầu sinh trưởng ra ngoài, cho nên cảm giác như bím tóc của con người bị chặt đứt chẳng khác nào linh hồn bị chặt đứt.

Mà chuyện bây giờ ta làm, chính là phóng thích âm linh trong thi thể!

Cỗ thi thể này sở dĩ không bị tiếng trống khống chế, hiển nhiên là bên trong bám vào một Âm Linh thanh triều.

Làm như vậy tính mạo hiểm rất lớn, vạn nhất âm linh cùng hung cực ác, chẳng những không hợp tác với chúng ta, mà còn muốn đối phó với chúng ta, thì chúng ta đành nghỉ ăn. Chẳng qua có một tia hy vọng, vẫn phải thử một chút.

Nhưng vào lúc này, thi thể đột nhiên mở hai mắt ra, không còn là con ngươi trắng xóa, mà là một đôi mắt sáng ngời có thần, hắn nhìn chằm chằm ta nói: "Ngươi là người phương nào? Vì sao lão phu lại ở đây? Cẩu Hoàng Đế đâu, ta muốn giết hắn!"

Nghe được câu này, trong đầu ta bỗng nhiên loé lên linh quang, dò hỏi: "Không phải ngài là quỳ lạy tràn đầy dũng sĩ đệ nhất thanh đó chứ?"

"Ngươi dám gọi thẳng tục danh của lão phu, chán sống sao?" Thi thể giương nanh múa vuốt quát.

Xem ra ta đoán không sai, hắn đã lập nhiều công lao hiển hách cho triều Thanh Đại Thanh, nhưng vẫn giữ được cái công tự ngạo, cuối cùng bị Hoàng đế Khang Hi thiết kế tru sát đại thần!

Ta sở dĩ một ngụm liền đoán được, là bởi vì Âm Linh bám vào trên thi thể thật sự là quá cường hãn.

Cỗ khí tức này, so với Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ cũng chỉ kém một chút mà thôi!

Huống hồ người trong triều vẫn luôn dạy dỗ lý niệm trung quân ái quốc, có thể lợi hại như vậy, còn mắng rõ hoàng đế triều đình là cẩu hoàng đế, chỉ sợ cũng chỉ có Ngao bái nhân vật có trọng lượng này.

Ngao bái giãy dụa muốn đứng lên, ta thì kêu hắn, bên ngoài có cẩu hoàng đế phái cao thủ đại nội đến hại hắn, muốn từ chỗ này ly khai, nhất định phải đánh lui đám cao thủ đại nội kia mới được.

Ngao bái nghe xong thì điên cuồng cười lên: "Ha ha ha ha, mấy đại cao thủ, ta chỉ thở một cái là có thể xé xác bọn chúng, lão phu là dũng sĩ đệ nhất đầy thanh."

Nói xong, đột nhiên Ngao lạy lại khóc lên, chúng ta đều ngẩn người, vừa khóc vừa cười, đây là làm trò khỉ gì sao?

Ta hỏi nhẹ một câu: "Ngao lão gia tử?"

Ngao bái Trường Sinh thở dài: "Tiểu tử, ngươi không cần gạt ta, lão phu biết mình đã chết từ lâu, ngươi nói thật cho ta biết, thiên hạ hiện tại vẫn là thích thiên hạ của La gia mới sao?"

"Không, không phải nữa, đã qua hơn 500 năm rồi." Ta suy nghĩ một chút rồi nói.

"Thương hải tang điền, chỉ trong nháy mắt!" Ngao bái ngửa mặt thở dài: "Xin hỏi hậu thế làm thế nào đánh giá lão phu?"

"Hậu thế nói ngài là..."

Lý Ma Tử sợ ta đem những lời chân thật nói ra, vội vàng tiến tới gần nói đùa: "Hậu thế nói ngài là trung thần rất là đại trung thành! Còn muốn trung thành hơn cả Nhạc Phi, chỉ tiếc bị tiểu nhân hãm hại. Mấy năm trước còn có một quyển sách chuyên môn viết ngài, gọi là Lộc Đỉnh Ký, trong đó trung nghĩa vô song, là một vị đại thần xương sắt, thật sự là đáng thương mà khóc."

Lý Ma Tử âm thầm nháy mày với ta, công phu vỗ mông ngựa này xem như ta phục hoàn toàn rồi, người sống chết đều ăn hết.

Ngao bái cảm khái nói: "Hóa ra lão phu còn bị hậu nhân viết vào sách, tên Thùy Thanh sử rồi? Được lắm, được lắm, xem ra kiếp sau cuối cùng cũng trả được một cái trong sạch của lão phu, chỉ tiếc Khang Hi tiểu nhi phế vật, phụ lòng ta một mảnh trung thành."

Lúc này ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tràng tiếng gõ cửa kịch liệt, sắc mặt Lương cảnh báo tái nhợt nói: "Nguy rồi, đám hoạt thi kia đuổi tới đây."

"Yêu nghiệt to gan!" Ngồi trên giường chà đạp, đột nhiên quát một tiếng liền nhảy dựng lên, hắn đạp một cước vào trên cửa, cả cánh cửa thái bình đều bị hắn đạp ngã, ầm một tiếng nện lên người một cỗ hoạt thi. Ngao bái giống như mãnh hổ xuống núi vồ lên, chỉ nghe một trận thanh âm xương cốt vỡ vụn, cỗ hoạt thi kia vậy mà bị hắn xé thành hai nửa!

Lực chiến đấu này cũng quá dũng mãnh đi.

Nghe nói năm đó Ngao lạy mang binh đánh giặc, đao đều bị chém hỏng, may mà tay không tấc sắt giết người trên chiến trường, một chiến dịch được hắn đánh chết hơn năm mươi người, xé nát hơn một trăm người, các tiểu đồng bọn đều sợ ngây người, cho nên Hoàng Thái Cực mới phong hắn làm dũng sĩ số một: Mãn Thanh nhất thanh.

Hai hoạt thi phía sau thấy cảnh này, nhe răng trợn mắt nhào tới Ngang lạy, Ngao lạy giống như một tòa núi nhỏ ngăn trở cửa ra vào, cùng bọn chúng đại chiến!

Chương thứ ba trăm bốn, thật hung ác xuất hiện.

Hai cái hoạt thi không dám lấy cứng chọi cứng với Ngao, chỉ có thể dán sát vách tường chạy tới chạy lui, không ngừng quấy rầy hắn. Ngao lạy bị chọc giận, hung ác tóm lấy một con hoạt thi, dùng sức đè đầu nó vào trong lồng ngực.

Phì một tiếng, đầu của hoạt thi bị ấn sâu vào lồng ngực. Cảnh tượng này khiến ta toát cả mồ hôi lạnh, cũng may Ngao Thiếu Bảo trâu bò hò hét là bạn bè.

Con hoạt thi còn lại phát ra một tiếng gào rú như dã thú nhào tới, kết quả tiếng Ngao miết, thanh âm còn lớn hơn nó, trực tiếp vung lên nắm đấm đập bay xác sống ra ngoài.

Một quyền này lực lượng quá lớn, đánh trên vách tường tràn đầy máu tươi, cảnh tượng kia thoạt nhìn thật sự là quá tàn nhẫn!

Ngao bái như trước không giải được hận, hắn xông tới đè lên thi thể, một quyền một quyền nện xuống, nghe thanh âm giống như đồ tể đang chặt một miếng thịt heo lớn, khiến chúng ta sợ đến da đầu tê dại.

Một lúc, hai lần!

Cuối cùng, hoạt thi bị ép thành một bãi thịt vụn, co quắp vài cái, cuối cùng cũng không động đậy được nữa.

Ngao bái chúng ta nhìn một cái, ánh mắt tàn bạo tựa như dã thú khát máu, hắn quát lớn: "Tên chuột nhắt nhốt lão phu trong trống là ở đâu?"

"Ngay tại căn phòng này, ta dẫn ngươi đi tìm." Ta nơm nớp lo sợ trả lời, sau đó dặn dò Doãn Tân Nguyệt một tiếng, bảo cô ở lại trông coi Phong Quyến dâu, sau đó liền cùng Lý mặt rỗ mang theo Ngao bái lên lầu.

Bọn ta đã tìm khắp lầu hai, tầng ba, nhưng lại không phát hiện bóng dáng đối phương. Trong lúc đó, hai càng lại lần nữa thu thập một thi thể bị cắt thành hai đoạn bò đi bò lại trên mặt đất. Ta nghĩ sáng sớm ngày mai cảnh sát đến làm việc, nhìn thấy trong hành lang một mảnh hỗn độn, không biết trên mặt lộ ra vẻ mặt gì?

"Tiểu nhân hèn hạ, lăn ra đây cho lão phu!"

Ngao bái đứng ở ban công đại lâu phẫn nộ rít gào, thanh âm như sấm rền chấn động chúng ta bịt tai lại, lệ khí của hắn nhấc lên một cỗ âm phong mãnh liệt, giống như Quỷ Vương xuất thế.

Lý Ma Tử nhỏ giọng hỏi ta: "Tiểu ca Trương gia, ngươi nói xem, cái càng này làm thế nào lại chui ra từ trong âm vật? Ta nhớ là trước giờ chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy mà."

Ta cười nói cho Lý mặt rỗ, hắn chỉ biết hắn một không biết hai, kỳ thật âm vật trên đời chia làm hai loại.

Thứ nhất là âm vật bên cạnh chủ nhân quanh năm làm bạn, sau khi chủ nhân chết, một đám âm linh thường bám vào thứ yêu thích nhất. Tỷ như giày thêu, cổ kính Đường triều, còn có lôi đao của Tây Sở Bá Vương.

Loại thứ hai, cũng là một loại ác độc nhất. Chính là đem âm linh bắt nhốt ở trong một số dụng cụ, đem dụng cụ tế luyện thành âm vật. Ví dụ như xe xương trong truyền thuyết, loại âm vật này oán khí mạnh nhất, cũng là khó khống chế nhất.

Trong lịch sử ghi chép, sau khi Ngao bái bị Khang Hi hoàng đế bắt được, ở trong lao ngục hộc máu mà chết. Xem ra sau khi hắn chết cũng không có được an bình, thi thể bị người làm thành một mặt trống nhỏ, bởi vậy oán khí trong ngực thật lâu không tiêu tan, tự động coi chủ nhân âm vật là cừu địch.

Chúng ta đang tìm kiếm trên tầng bốn, Ngao lạy đột nhiên kêu một tiếng: "La Sát Quỷ!"

"Cái gì?"

Ngao bái chỉ vào danh ngôn trên tường, phía trên kia là chân dung Cao Nhĩ Cơ cùng câu "Sách vở thư tịch là bậc thang tiến bộ của nhân loại". Ngao bái nghiêm trang hỏi tại đây ta như thế nào lại có quỷ La Sát, là tội phạm truy nã sao?

Ta và Lý Ma Tử cười phù một tiếng, sau đó đột nhiên Ngao bái nổi giận gầm lên một tiếng, tròng mắt cũng sắp trừng ra ngoài.

Ta bị dọa đến hai hồn, còn tưởng là nơi nào chọc giận hắn, lại nghe không biết nơi nào truyền đến tiếng trống trận.

Bùm bùm bùm!

Bùm bùm bùm!

Tiếng trống thần bí kia lúc ẩn lúc hiện trong bóng tối, tựa như có người gõ vang bên tai vậy. Ngao mi lấy tay ấn đầu, phát ra thanh âm thống khổ, giống như đầu sắp nứt ra.

"Ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi." Hắn đột nhiên chạy về phía cái địa phương đó, trong bóng tối đi ra một nam nhân mặc vệ y màu đen, cả khuôn mặt đều là mặt sẹo, trong tay cầm một cái trống bỏi, không ngừng lắc.

Ngao bái sử tràn đầy oán khí sát khí, cũng không cách nào chống đỡ lực lượng mặt trống này, tay của hắn còn chưa chạm đến nam nhân vệ y màu đen kia, chỉ nghe thấy một tiếng "Răng rắc", hai tay bẻ gãy theo góc độ quỷ dị.

Ngay sau đó hai chân hắn cũng gãy, hai chân quỳ lạy trước mặt người kia, miệng mở ra, gầm nhẹ không thôi, thân thể lại không bị khống chế, theo tiếng trống càng ngày càng vang dội, vậy mà hắn liên tiếp dập đầu không ngừng.

Hắn tựa hồ một chút đau cũng không biết, cuối cùng ngay cả đầu cũng dập nát, chảy đầy đất óc hoa râm, còn không ngừng dập đầu.

Chính mắt thấy được lợi hại của âm vật này, trong lòng ta cũng sợ run một trận, nhưng trước mắt không phải thời điểm sợ hãi.

Ta rút roi Thiên Lang, quất về phía nam nhân mặc y phục hộ vệ màu đen kia. Nam nhân kia lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, trên tay vẫn không ngừng lắc lư.

Kèm theo âm thanh rầm rập, ta thấy một bãi sâu nhỏ màu đen từ ngao bái trong miệng phun ra, giống như một cỗ thủy triều màu đen lan tràn ra trong hành lang. Lý Ma Tử sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng trốn sau lưng ta.

"Tiểu ca Trương gia, con mẹ nó, đây là cái thứ quỷ gì vậy?" Lý Ma Tử kêu lên.

"Đừng sợ, bất quá chỉ là thi trùng mà thôi." Ta nói.

Thi trùng sinh ra lúc luyện thi, giống như giòi bọ, là ký sinh trùng chuyên môn sinh trưởng trên người người người chết.

Ta vung vẩy Thiên Lang Tiên, ra sức quật lên thi trùng trên mặt đất, những thi trùng kia chết hết đám này đến đám khác, lại giống như nước mũi trùng liên tục không ngừng leo lên giày của ta. Ta và Lý Ma Tử liều mạng dùng chân giẫm xuống, thanh âm bẹp bẹp cùng chất nhầy đầy đất kia, quả thực ghê tởm đến tận xương tủy.

Phí lực chín trâu hai hổ, rốt cuộc ta đánh lui thi trùng, nhưng nam nhân kia lại không thấy bóng dáng. Ta thấy cửa sổ mở ra, vội vàng chạy tới nhìn chung quanh.

Hóa ra người kia cưỡi trên một cỗ thi thể còn sống, hoạt thi kia bò nhanh như thằn lằn, rất nhanh đã mang theo nam nhân biến mất trong rừng cây nhỏ.

"Đáng chết!" Ta đấm một quyền thật mạnh lên tường.

Vài phút sau, một chiếc xe cấp cứu đi vào, làm nhiệm vụ cấp cứu cho Phong thân sĩ, đưa đến viện tử.

Lúc này đã là bốn điểm sáng rồi.

Lương viên cảnh báo đưa chúng ta đến bên ngoài cảnh cửa, khuôn mặt mỗi người chúng ta đều phờ phạc, ta chỉ muốn nhanh chóng trở về tắm nước nóng, ngủ một giấc thật ngon.

"Trương tiên sinh, có chuyện này ta không nghĩ ra, gia hỏa này cho dù có bị hủy thi diệt tích, cũng không cần đơn thương độc mã xông vào cảnh giới à?" Lương cảnh báo buồn bực hỏi.

"Chẳng lẽ tiền mất trong ngân hàng là ở trong sở phái ra?" Ta nói.

"Nhiều tiền như vậy, để ở đây đương nhiên không an toàn, buổi chiều ta sẽ sai thủ hạ kiểm kê xong, đưa ngân hàng về." Lương sĩ cảnh báo đáp.

Ta nhíu nhíu mày, nếu là như vậy, mục đích của nam nhân mặc y phục màu đen kia có chút không thể đoán được!

Thôi, vẫn là đi bước nào hay bước đó thôi.

Đang chuẩn bị đánh xe về quán, ta chợt nhớ tới một chuyện liền nói với Lương cảnh cảnh: "Đúng rồi, phiền ngươi lưu ý một chút, hai ngày tới có thể sẽ xuất hiện một thi hài đồng năm đến bảy tuổi!"

Chương thứ ba trăm bốn mươi lăm, thần tử phồng lên.

Lương viên giám không tin nói: "Trương lão bản, ý của ngươi là hung thủ sau màn sẽ giết hại một đứa trẻ, vì sao hắn phải làm như vậy? Chẳng lẽ hung thủ là một tên biến thái giết người điên."

Doãn Tân Nguyệt luôn không chịu đựng được loại chuyện này, bĩu môi nói: "Đúng là điên rồi."

Ta lắc đầu: "Không, đứa bé này chết là có môn đạo."

Dưới tình huống bình thường, sử dụng loại này lực cắn trả cực mạnh âm vật, người thi thuật sẽ thừa nhận hậu quả rất nghiêm trọng, nhẹ thì nguyên khí đại thương, nặng thì chết! Vì bảo mệnh, hắn rất có thể nuôi một đứa bé bên người, đối đãi như con trai ruột, bình thường cũng lấy phụ tử hoặc cha con xưng hô, chờ lúc âm vật cắn trả sẽ để đứa bé thay hắn gánh vác cỗ lực lượng cắn trả kia.

Năng lực chống cự của đám người trưởng thành so với bọn trẻ hơn rất nhiều, đêm nay hắn không kiêng nể gì sử dụng cái trống kia như vậy, chắc hẳn phản phệ cũng sẽ cực mạnh, ta đoán chừng đứa trẻ do người thi thuật nuôi dưỡng đã bị cắn chết rồi.

Mặc dù có điểm tàn nhẫn, nhưng đây cũng là một manh mối quan trọng để tìm ra hung phạm.

Nghe xong lời giải thích của ta, Lương viên quan gật đầu nói: "Đây đúng là một manh mối quan trọng, ta nhất định sẽ lưu ý. Đúng rồi, Trương lão bản, ngươi có biết âm vật kia là gì không?"

Ta lắc lắc đầu.

Rời khỏi Sở cảnh vệ, sau khi lên xe ta mới nói với Lý mặt rỗ và Doãn Tân Nguyệt: "Kỳ thật ta đã biết lai lịch món âm vật kia rồi..."

Thứ đó gọi là trống thần tử.

Nghe nói năm đó Khang Hi hoàng đế hao hết sức chín trâu hai hổ, rốt cuộc bắt được Ngao lạy, thế là liệt ra Ngao bái ba mươi đầu tội trạng, xét nhà gã.

Không lâu sau, mười ba tên tướng lĩnh đang quỳ gối nhao nhao binh biến, tập kết quân đội gần sơn hải quan, ý đồ mưu phản.

Ngao bái thủ hạ đều là một đám hung hãn trải qua sa trường, Bát Kỳ quân hoàn toàn không phải đối thủ của bọn họ, mấy trận chiến dịch đánh xuống, chẳng những không tiêu diệt phản quân, hai thúc thúc của Khang Hi còn ở trước trận trước đưa tính mạng.

Mắt thấy phản quân sắp đánh tới kinh thành, Hoàng Đế Khang Hi gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. Có một vị đầy vu sư trong hoàng cung liền đề nghị, lấy xương sọ Ngao lạy cùng trưởng tử của hắn ra, chụp chế lại cùng một chỗ, dựa theo pháp môn thần bí đầy giáo chế thành một "Thần tử Cổ", như vậy có thể hàng phục đám phản tướng kia.

khởi nguồn khởi nguồn từ nữ chân Thanh triều, tín ngưỡng của nàng chính là Tát Mãn dạy.

Khang Hi nghe theo đề nghị của vu sư, đem mặt "Thần tử cổ" bí mật ban cho một gã thái giám, đưa đến trước hai quân. Không qua mấy ngày, mười ba tên phản tướng này quả nhiên xuất hiện vấn đề, sáu người gặp chuyện ngoài ý muốn bỏ mình, bốn người tự sát, còn có ba tên chạy trốn tới Cao Lệ.

"Thần Tử Cổ" tên như ý nghĩa, chỉ cần gõ vang sẽ khiến người ta thần phục, nhưng người bị khống chế sẽ sinh ra oán niệm cường đại, những oán niệm này sẽ phản phệ đến trên người người của người sử dụng.

Hoàng Đế Khang Hi mặc dù đại bại phản quân, nhưng không bao lâu sau, tên thái giám kia toàn thân chảy mủ mà chết, dáng dấp dữ tợn đáng sợ.

Hoàng Đế Khang Hi thấy thần tử trống không rõ ràng như thế, liền cho người phong ấn nó vĩnh viễn ở sâu trong Trường Bạch sơn, thề sẽ vĩnh viễn không sử dụng nữa.

Đoạn lịch sử này quá mức quỷ dị, cho nên chỉ ghi trong Dã sử, cũng không xuất hiện trong chính sử, bây giờ nhìn lại, "Thần tử cổ" quả thật có tồn tại.

Nghe xong, Doãn Tân Nguyệt hỏi ta: "Vừa rồi Lương Trung viên hỏi ngươi, vì sao ngươi nói không biết? Chẳng lẽ ngươi không tin hắn?"

"Đây là hành vi của cảnh báo, đêm nay chúng ta cũng thấy rồi, ta cảm thấy hắn không nên tin tưởng. Từ giờ trở đi, tốt nhất chúng ta nên đề phòng hắn một chút!" Ta cảnh giác nói.

Lý Ma Tử nói: "Cũng đúng, ta thật sự chưa từng gặp người máu lạnh như vậy. Chúng ta dứt khoát tự mình làm, tránh cho đến lúc đó hắn đâm sau lưng chúng ta một đao. Đúng rồi, Trương gia tiểu ca, ngươi cảm thấy thần tử này cổ có thể đáng giá bao nhiêu tiền?"

Ta không để ý tới hắn, bây giờ ta đang rầu rĩ là, chỉ bằng chút đạo hạnh của ta, có thể lấy được trống này không? Nếu là nam nhân được âu yếm hoặc Bạch Mi thiền sư có thể đoạt được thì tốt biết mấy.

Thế nhưng hành tung hai người này vẫn chưa ổn định, nhất thời nửa khắc cũng không liên lạc được.

Sau khi trở lại tiệm cổ, ta bảo Doãn Tân Nguyệt nấu một ít gạo nếp, thay ta rút thi độc trên lưng. Cả thảy nửa cân gạo nếp rút ra màu đen, mới coi như làm sạch độc trên người ta, sau đó dùng cồn thuốc giải, quấn băng vải, hẳn là không có gì đáng ngại.

Mấy ngày kế tiếp, phái xuất bên kia một chút tin tức cũng không có, mỗi ngày ta lật tung quyển sách gia gia lưu lại, nghĩ xem có cách gì đối phó.

Hôm nay, thân hình Phong Lộc đột nhiên thông báo cho ta. Nàng mặc dù có số hiệu của ta, nhưng một lần cũng chưa liên lạc, hơn nữa nàng hiện tại hình như còn ở trong y viện, chẳng lẽ có chuyện gì trọng yếu?

Phong thân quốc hẹn ta tới y viện, nói có chuyện quan trọng muốn nói.

Giọng điệu của nàng ta nghiêm túc như vậy, ta cũng không tiện chối từ, thế là một mình lái xe chạy tới viện tử.

Ta vốn cho rằng nàng nằm trên giường bệnh, toàn thân cắm đầy ống, gặp mặt mới phát hiện đã có thể xuống giường đi bộ rồi, chỉ là còn cần phải quan sát thêm vài ngày.

Thương thế này là đạn lưu lại, viện phương đương nhiên phải thông báo với cảnh báo một chút, câu trả lời sau khi đội liệt kê điều tra chỉ có một câu "Thương giới tẩu hỏa" qua loa cho xong, bởi vậy có thể thấy được cách làm người Lương Quan viên.

Tiến vào phòng riêng, thân hình Phong Mãng đã mời ta ngồi xuống, cầm lấy ấm nước nóng cho hồng bào tráng sĩ cho ta, ta nhã nhặn từ chối.

Nàng không mặc cảnh phục, giảm đi vài phần tư thế hiên ngang, nhưng lại có thêm vài phần đáng yêu. Một mái tóc đen nhánh sau đầu, tết thành một bím tóc đuôi ngựa, tựa như một cô gái nhà bên.

"Đột nhiên tìm ta, có chuyện gì không?" Ta hỏi.

Phong thân quốc nhìn quanh bốn phía, lúc này chính là buổi trưa, trong phòng giam chỉ có một số bệnh đang ngủ, nàng thấp giọng nói: "Trương lão bản, ngươi còn nhớ chuyện ta nói không đầu hiếu tử tối hôm đó không?"

"Nhớ chứ, làm sao vậy?" Ta buồn bực nói.

"Lương viên giám từng gặp qua hiếu tử không đầu, quan tài của các lão thái thái ở dưới thương khố cũng là do người ta đào lên. Nhưng khi đó ta kể chuyện không đầu hiếu tử, hắn một chút phản ứng cũng không có, điều này quá kỳ quái." Phong mỗ mập mạp nhìn chằm chằm vào ta nói.

Đột nhiên ta hiểu ý Phong Thân Tiếu: "Ngươi nói là, tên Lương viên này là giả mạo?"

"Ta cả đêm đều suy nghĩ chuyện này, càng nghĩ càng thấy không đúng, ngươi không chú ý tới mặt Lương cảnh vệ một mực không đổ mồ hôi sao?" Phong thân mập mạp nói ra.

Nghe vậy, ta cũng nhớ ra, tối hôm đó chúng ta chạy lên chạy xuống, mệt tới thở hồng hộc, hết lần này tới lần khác Lương giám giám từ đầu tới cuối đều không đổ mồ hôi.

Chẳng lẽ là thuật dịch dung!

Mạo danh thay đổi, tội danh quá lớn, vạn nhất chúng ta nghĩ lầm, Lương cảnh viên mắng chúng ta phỉ báng hãm hại, chúng ta phải ngồi tù.

Ta muốn Phong thân quốc thướt tha suy nghĩ cho kỹ, Phong thân sĩ thướt tha kích động nói, người mà nàng biết là Lương lão viên tuyệt đối sẽ không đối với cấp dưới thương!

Ta khẽ gật đầu, nói cho Phong thân thể tuyệt đối không nên đem chuyện này nói cho những người khác, mấy ngày này cẩn thận một chút, dưỡng thương cho tốt, sau đó rời khỏi bệnh thật.

Vừa đi ra cửa lớn y viện, Lương viên cảnh báo đã tới máy truyền tin, nói sáng nay ở ngoại thành võ hán phát hiện một nam một nữ hai bộ thi thể trẻ em, mặt khác có phát hiện trọng đại, rất có thể hung thủ đêm nay sẽ rơi lưới, bắt ta phải tới cảnh phủ một chuyến.

Ta trả lời một câu liền lập tức rời đi, sau đó ngồi trong xe viết một lá thư cho Lý Ma Tử, bảo hắn chuẩn bị mấy thứ cho ta!

Vốn muốn gọi điện cho Doãn Tân Nguyệt, nhưng nghĩ lại chuyện này thì quá nguy hiểm, huống hồ công ty của nàng gần đây đầu tư vào một bộ phim truyền hình, đang bận tới mức sứt đầu mẻ trán, thế là không thông báo cho nàng.

Khi ta chạy đến nơi, Lương cảnh báo đã chờ đợi từ lâu, vừa thấy ta đến, lập tức dẫn ta tới Thái Bình gian.

Hai thi thể trẻ con đặt ở trên giường sắt giữa thái bình, trên người hiện đầy những bọc mủ lớn nhỏ, có bọc mủ trên cổ cỗ thi thể cũng bị thủng lỗ, trực tiếp có thể nhìn trong động thấy khí quản bên trong, ta chỉ nhìn một cái, liền ghê tởm đến cơm tối cũng không muốn ăn nữa.

Tài án thực tế được phát ra là, người chết là tất cả đều có độc trí đầy người, thận chức suy kiệt mà chết.

Là bia đỡ đạn của người thi thuật kia, nghĩ đến hai đứa nhỏ này khi còn sống cũng gặp không ít tội.

Ngay cả bia đỡ đạn cũng thành hình dạng này, bản thân rốt cuộc là tôn dung gì cũng có thể tưởng tượng được, nhất định là giống như Bồ Tát bùn bên trong Chử Phong Vân Kiệt, cả người đầy u ám.

Lương viên giám tức giận bất bình mắng: "Cái thứ lòng lang dạ sói này, ta nhất định phải khiến hắn trả giá đắt!"

Huynh đệ Trình thị thứ ba trăm bốn trăm sáu...

Ra khỏi thái bình, ta hỏi Lương cảnh sát: "Trên lá cờ ngươi vừa rồi nói có phát hiện trọng đại, rốt cuộc phát hiện gì, nói nghe một chút?"

"Đi theo ta." Lương cảnh báo phất tay, dẫn ta tới văn phòng của ông, sau đó cho ta mượn một quyển sách màu vàng về.

Trong hồ sơ là ảnh hình cùng tư liệu của sáu tên cướp ngân hàng, Lương viên cảnh báo cho ta, căn cứ đại đội quay xét điều tra, sáu người này đều là nông công nông dân, đến từ cùng một công trường.

Công nhân bao trong công trường còn nói, sáu tên cướp khi còn sống là bái huynh đệ kết nghĩa, quan hệ bình thường rất tốt. Chỉ là mấy người này tay chân quá không thành thật, bởi vì đêm khuya khoắt trộm mảnh đất bán một nhóm tài liệu làm từ thép bị phát hiện sau khi khai trừ, về sau vẫn trong trạng thái chơi bời lêu lổng, còn từng vì trộm cướp lưu lại nguồn gốc, dù sao cũng là một đám du dân vô nghiệp.

Lương viên cảnh chỉ vào một tấm gương trong đó nói cho ta biết, cái đầu của bọn cướp này tên là Trình Tiểu Hổ. Hắn có một ca ca ruột tên là Trình Đại Long, hai huynh đệ quan hệ bất hòa cho nên Trình Tiểu Hổ rất ít khi về nhà.

"Trình Đại Long sống trong một thôn nhỏ cách không xa chỗ này. Mấy năm trước bị một trận bệnh nặng, lấy kinh tế nhà hắn trên căn bản không trả nổi tiền y dược phí. Sau đó hắn đột nhiên phát bút tung hoành, chữa khỏi bệnh. Người trong thôn nói, một năm trước có một nam nhân lạ mặt dẫn theo hai đứa bé tới thăm hắn, còn ở một đoạn thời gian rất dài, ta hoài nghi Trình Đại Long này bị hiềm nghi trọng đại."

Ta trả tư liệu cho Lương Trung viên, hỏi: "Vậy ngươi định dùng tội danh gì bắt hắn ta đi?"

"Ta đã xin lệnh thi của tòa án, tội danh chính là mưu sát, sáu tên cướp này chắc chắn là bị hắn hại chết." Lương sĩ cảnh báo đáp.

"Thế nhưng món Âm vật kia vẫn còn trong tay hắn, ngươi đi điều tra như vậy, hắn nhất định sẽ liều mạng cá chết lưới rách với ngươi." Ta lo lắng nói.

"Đúng vậy, cho nên chuyện này còn cần ngươi ra mặt." Lương cảnh viên cười nói: "Việc này không nên chậm trễ, đêm nay chúng ta xuất phát thôi!"

"Được, ta cũng tính như vậy." Ta gật gật đầu, chợt nhớ tới một chuyện, hỏi: "Lương viên giám, Trình Đại Long có thù riêng với ngươi sao?"

"Vì sao lại hỏi cái này?" Lương cảnh báo nheo mắt lại, dường như mang theo vài phần đề phòng, biểu tình mặc dù lóe lên một cái rồi biến mất nhưng vẫn bị ta nắm bắt được.

Hắn khẽ cười nói: "Ta hiểu rồi, ngươi có phải muốn nói, đêm hôm khuya tên hung thủ này xông vào Cảnh Hùng cảnh giới là do ta xông vào? Thành thật mà nói, ta làm đội trưởng trinh sát này, người đắc tội khẳng định không ít, bị người oán hận cũng là bình thường."

Ta hoài nghi Lương viên quan không nói thật, bất quá trước mắt không tiện nói rõ, hay là đi một bước tính một bước vậy.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận thanh âm ồn ào, chúng ta đi tới hành lang xem xét, phát hiện hai dân chúng đang cảnh giác ngăn cản Lý mặt rỗ không cho đi.

Trên người Lý mặt rỗ mang theo hai đứa bé tốn khí, tay trái mang theo một cái túi da rắn, tay phải mang theo một con gà trống to vui vẻ, bộ dáng thực sự quá khả nghi rồi, khó trách dân cảnh không cho nó tiến vào.

Đi theo Lý Ma Tử thế mà còn có Doãn Tân Nguyệt.

Lương viên cảnh báo vội vàng đi tới giải vây cho Lý mặt rỗ, ta hỏi Doãn Tân Nguyệt sao lại tới đây? Doãn Tân Nguyệt bĩu môi nói vừa mới làm xong việc đến tiệm của ta, thấy cửa hàng khóa chặt, liền gõ điện thoại cho Lý Ma Tử, quả nhiên ta đã tới cảnh báo.

"Nuy ngại ta có phải không?" Doãn Tân Nguyệt lè lưỡi, véo lên cánh tay ta một cái.

"Ta sợ ngươi gặp phải nguy hiểm mà!" Ta giải thích.

"Ta đâu phải trẻ con ba tuổi, ta có thể bảo vệ tốt chính mình." Doãn Tân Nguyệt cười nói.

Lý Ma Tử buông đồ vật xuống, lau mồ hôi trên trán nói: "Tiểu ca Trương gia, lần sau còn cần ngươi tự mình đi mua mấy thứ này đấy! Vừa rồi trên đường có một giao cảnh ngăn cản, nhìn thấy đồ vật ta mang về, còn tưởng rằng ta biến thái, miệng đã rách mới cho đi."

"Đây là thứ tối nay định dùng à?" Lương cảnh viên hỏi.

Ta khẽ gật đầu, mở cái túi ra kiểm tra một chút, võ giả Thanh triều mặc quan phục, dây thừng, xương cốt, Hoàng Lương đều làm đủ, liền khích lệ Lý Ma Tử một câu.

"Dùng cái gì vậy?" Doãn Tân Nguyệt chỉ vào em bé đang tức giận, cố nén cười nói.

"Ngay lập tức ngươi sẽ biết." Ta thần bí trừng mắt nhìn.

Lương viên cảnh báo hỏi có cần mang theo mấy tên cảnh sát không? Ta vừa nghĩ tới nhiều người chẳng những dễ đánh rắn động cỏ, còn gia tăng nguy hiểm, liền nói chỉ cần bốn người chúng ta là được.

Ba người chúng ta ngồi một chiếc xe, Lương cảnh sát một mình mở một cỗ xe tư gia, nửa giờ sau chúng ta sẽ đến thôn trang chỗ Trình Đại Long.

Lúc này mặt trời còn chưa xuống núi, cửa thôn có mấy người nhàn rỗi ngồi xổm ở đó hút tẩu thuốc thấy có xe chạy tới, nhất thời tò mò hướng trong xe nhìn.

Lương viên cảnh tiến lên hỏi thăm bọn họ chỗ ở của Trình Đại Long, y mặc một bộ thường phục.

"Ngươi tìm Long ca có chuyện gì?" Một người hầu nói, ánh mắt của hắn vẫn tham lam nhìn chằm chằm vào Doãn Tân Nguyệt, để cho tiện hành động, Doãn Tân Nguyệt mặc quần áo cao lân thêm màu hồng rộng thùng thình, dáng người lồi lõm hấp dẫn.

Nàng bình thường bị người ta nhìn quen, thoải mái không thèm để ý chút nào, ngược lại là trong lòng ta có điểm không vui.

"Ta là..." Lương cảnh báo trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải, Lý mặt rỗi nhanh chóng đi qua đời, tươi cười nói: "Ta là Công việc bất động sản, đây là khách hàng của ta. Trình tiên sinh nói hắn có một gian nhà muốn bán, hẹn chúng ta qua đây xem."

"Trình đại long nói là chó, không biết ăn ở đâu phát khoản tà tài này, tám phần là chuẩn bị chuyển vào trong thành ở, cũng không biết phân điểm cho các thôn dân." Nhàn hán nói xong hướng trên mặt đất nhổ một ngụm nước bọt, sau đó chỉ cho chúng ta một cái phương hướng, nói gian tiểu dương lâu dễ thấy nhất trong thôn chính là nhà của Trình Đại Long.

Nhàn Hán còn nói, trước kia trong nhà Trình Đại Long nuôi một đầu heo, dựa vào việc trồng cho heo mẹ trong thôn kiếm tiền, về sau dứt khoát cái gì hắn cũng mặc kệ, cả ngày trốn trong nhà lén lén lút lút, cũng không biết đang chơi đùa cái gì, nhưng tiền kiếm được lại càng ngày càng nhiều.

Bọn ta cảm tạ người rảnh rỗi, lái xe tới gần nhà Trình Đại Long, thôn trang này hình như phổ biến đều rất nghèo, ven đường nhìn thấy toàn là phòng gạch ngói rách rưới rưới, cả mảng lớn ruộng đồng đều mọc đầy cỏ dại.

Duy chỉ Trình đại long ở trong tiểu dương lâu đèn đuốc sáng trưng, bên trong còn truyền đến âm thanh sục sôi của ca vũ thính.

Lý Ma Tử nói: "Đứa cháu trai này, ngày thường sống rất thoải mái, không biết dựa vào âm vật phát tài bao nhiêu lần."

"Chúng ta xông vào chứ?" Lương cảnh báo đánh xe hỏi.

"Xe của ta dừng ở gần đây, chuẩn bị trước rồi nói."

Ngay sau đó, chúng ta liền lặng lẽ thùng xe dừng lại ở một mảnh đất hoang có nhiều cỏ dại nhất, sau khi xác định bốn phía không có ai, ta cùng Lý Ma Tử liền ôm hết đồ vật trên xe xuống.

Ta giết hai đứa bé keo kiệt dùng cành cây cố định tốt, để chúng nó đứng ở trong ruộng đất, sau đó dùng máu Hoàng Lương viết tên của Ngao lạy cùng con trai hắn, sau đó lại cho hai đứa nhỏ sung khí mặc quan phục triều đình.

Cuối cùng đâm rách cái mào gà của con gà kia, dùng máu gà thấm ướt mấy quả bông, nhét vào trong lỗ tai mọi người.

Dương khí trong máu gà trống là nặng nhất trong tất cả động vật, hẳn là có thể ngăn cản âm thanh thần tử trống khua chiêng. Ta cố ý dặn dò mọi người, lát nữa bất luận kẻ nào kêu gọi bọn họ cũng không được đáp ứng.

Doãn Tân Nguyệt không yên lòng hỏi ta, liệu tối nay có gặp quỷ không?

Ta nói sẽ không, sau đó thả dây thừng dính máu gà trống vào tay nàng, để nàng ở lại tại chỗ, đợi hai đứa trẻ sung khí này một khi bị Âm Linh bám vào, thì sẽ lập tức buộc lại bằng dây thừng, trói càng chặt càng tốt.

"Ngươi còn nói không gặp quỷ à!" Doãn Tân Nguyệt kinh hãi tới biến sắc.

"Hai con quỷ này rất thành thật, ta cam đoan!" Ta cười nói.

Kế hoạch của ta là như vầy, trước tiên cứ Ngao bái phụ tử Âm Linh từ trong trống của hắn rút ra, nếu như vậy uy lực của món Âm vật này sẽ giảm đi rất nhiều, sau đó chúng ta sẽ bắt lấy Trình Đại Long.

Còn về chuyện giữa đường gặp phải biến cố gì, đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh là được.

Lúc này Lý mặt rỗ đột nhiên kêu lên: "Trương gia tiểu ca, không xong rồi, đèn trong nhà tôn tử kia diệt rồi, chắc chắn là phát hiện chúng ta đến định chạy trốn..."

"Nhanh lên!" Ta nói.

Chúng ta chạy đến gần Tiểu Dương lâu, Lương cảnh giác đột nhiên cảnh giác, nói với chúng ta: "Có động tĩnh."

Quả nhiên, bên dưới tiểu dương tối chui ra mấy đạo nhân ảnh, chính là người hầu vừa rồi ở cửa thôn chỉ đường cho chúng ta. Lý Ma Tử sợ hãi nói: "Các huynh đệ, sao lại chạy đến đây dạo chơi vậy, còn chưa ăn cơm?"

"Không xong rồi, ánh mắt của bọn họ có gì đó không đúng!" Ta kêu lên.

Vừa dứt lời, đám người kia liền nâng gậy gỗ lên, dao phay hướng về phía chúng ta đuổi giết, khiến Lý Ma Tử sợ đến mức hét thảm một tiếng, co giò bỏ chạy.

Lương viên cảnh báo chuẩn bị cảnh báo Thiên Minh thương, ta ấn tay xuống, như vậy chẳng những không chút tác dụng, mà còn làm bại lộ thân phận cảnh cáo.

Loại người của thôn trang nhỏ này tư tưởng đều rất lạc hậu, thích bao che con cháu, nếu có cảnh báo cảnh giới đến bắt người, lập tức sẽ xuất động toàn bộ thôn, cản trở cảnh sát, đến lúc đó sẽ trở nên không thể thu thập được cục diện nữa.

Lý mặt rỗ chạy trốn lập tức trở về, nói cho chúng ta phía sau còn có một đám người, đều cầm bầy đao chém vào.

Bọn ta bị hai đường bọc đánh.

Không có biện pháp, ta liếc mắt nhìn tường vây của Trình đại gia rồi nói: "Mau bò vào!"

Chương thứ ba trăm bốn mươi bảy, phân heo khắc trăm tà.

Nghe ta nói vậy, Lương cảnh báo chạy chậm một lúc, nháo nhào qua tường rào, nhìn ta và Lý Ma Tử đến ngây người.

Lương viên giám coi như có chút lương tâm, sau khi mình an toàn, liền đứng trên tường rào vươn tay về phía chúng ta: "Nhanh lên, ta kéo các ngươi lên."

Hắn trước tiên túm ta lên, sau đó chúng ta hợp lực lôi Lý Ma Tử lên. Lúc này hai đợt thôn dân đã tụ tập bên ngoài Tiểu Dương lâu, đông nghịt giống như đại quân áp cảnh, giận không kềm được hướng về phía trước của chúng ta, trong tay đều là vũ khí.

Kết quả vừa kéo Lý mặt rỗ tới một nửa, hắn liền kêu thảm một tiếng: "Mẹ nó, ta bị chém! Ta bị chém!"

Chúng ta nhanh chóng kéo hắn đến trên tường vây, sắc mặt Lý Ma Tử tái nhợt vẫn chưa lấy lại tinh thần, một lưỡi dao bầu sáng loáng khảm lên đế giày của hắn, hắn mắng một tiếng nương, sau đó rút đao ra.

"Không tốt, bọn họ sắp bò vào." Lương cảnh báo.

Nhìn dưới đầu tường, có mấy cánh tay đang đặt lên, bức tường cao hai mét này chỉ sợ ngăn cản không được bao lâu.

Ta đem một túi cốt phấn đưa cho Lý Ma Tử, để cho hắn trông thấy có người trèo qua đầu tường liền chiếu lên mặt, sau đó lấy ra Trấn Thi Phù đã chuẩn bị từ trước, dán bộp bộp trên tường vài đạo, bàn tay vừa mới trèo lên lập tức buông lỏng ra.

Xem ra đám người này tất cả đều bị âm vật khống chế.

"Cứu mạng, mau cứu chúng ta!" Bên ngoài tường truyền đến một hồi tiếng gào thét như heo bị giết.

Ta và Lý Ma Tử kinh ngạc liếc nhau, tranh thủ thời gian nhìn xem tình huống như thế nào.

Tình cảnh bên ngoài quả thực có thể dùng từ thảm thiết vô cùng để hình dung.

Hai bang thôn dân kia vậy mà chém giết lẫn nhau, có người quơ gạch đập lên đầu đối phương, đập mặt tràn đầy máu tươi; còn có người dùng dao phay chém nhau, khắp nơi là ngón tay máu chảy đầm đìa; người tay không tấc sắt dứt khoát ôm nhau cắn nuốt lẫn nhau, ta nhìn thấy một thôn dân đem nửa lỗ tai của một người khác xé rách mất.

Bọn họ một bên tự tàn, một bên khóc hô cứu mạng, hiển nhiên tất cả thân thể đều bị khống chế, không bị chính mình chi phối.

Trong gió đêm thê lương, ta nghe thấy thanh âm thần tử trống trải từ trên lầu lớn bay tới, từng tiếng nối tiếp nhau, quay đầu nhìn thấy Lương phó quân, hắn dẫn đầu vọt vào trong Tiểu Dương lâu.

"Đây là tác phong của cảnh sát nhân dân sao?" Lý Ma Tử mắng to, sau đó hỏi ta: "Trương gia tiểu ca, có cứu hay không?"

Ta cắn răng, cũng không thể trơ mắt nhìn đám thôn dân này chết hết được chứ? Con người ta luôn luôn thiện tâm, âm vật có thể không cần, nhưng người nhất định phải cứu.

Thế thì ta cắn chặt răng nói: "Cứu!"

"Cứu thế nào?" Lý Ma Tử hỏi.

Ta nhìn xung quanh, phát hiện dưới lầu Tiểu Dương có một chuồng heo trống không, trong chuồng heo có mấy bãi phân heo thối hoắc, cũng không biết đã đặt ở đó bao lâu, bên cạnh còn có một thùng sắt trống rỗng.

Tình thế trước mắt nguy cấp, cũng không cho phép do dự nữa, ta vội vàng bảo Lý Ma Tử đem tất cả phân heo bỏ vào trong thùng.

"Dùng gì giả bộ?" Lý Ma Tử hỏi.

"Tay!" Ta nói.

"Cái này thật quá hèn hạ, ta không ăn!" Lý Ma Tử bực bội.

"Mẹ nó, để ta!" Ta xắn tay áo, đem một đống phân heo quăng vào thùng sắt, sau đó bảo Lý Ma Tử mang phấn cốt vào, dùng tay trộn, mùi hôi thối kia khiến ta thiếu chút nữa nôn ra.

Ta bảo Lý mặt rỗ tìm trong sân có củ cà xà gì đó hay không, không bao lâu Lý Ma Tử liền cầm mấy củ khoai lang khô tới, ta nhíu nhíu mày, chỉ hơn không có! Liền bảo hắn đem toàn bộ nước hành trà nhồi vào.

Đồ vật ô uế, thường thường đều có tác dụng trừ tà, nhưng không biết phân heo có phân người hay không dễ dùng như vậy, bất quá bên trong có nước hành cùng bột xương, hẳn là có thể tạo ra hiệu quả.

Làm xong hết thảy, ta gọi Lý mặt rỗ đem đại môn mở ra, mang theo đầy một thùng phân heo, thấy người liền giội.

Các thôn dân còn đang chém giết trong nháy mắt đã bị hắt thành một đám phân người, Lý Ma Tử nhịn không được chạy đến bên cạnh phun một hồi.

Một chiêu này đã có tác dụng, bọn họ cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại. Nhưng người bị thương không ít, ta tên Lý Ma Nhân thì vội vàng đánh một20.

Ta quơ quơ thùng nước, số phân heo còn lại không nhiều lắm, chỉ có thể tiết kiệm nước giội xuống.

Ngay lúc ta vừa định thở dốc, trước mắt đột nhiên ánh đao lóe lên, theo bản năng trốn sang một bên. Không nghĩ tới còn có một con cá lọt lưới, chính là người hầu vừa nói chuyện với chúng ta ở cửa thôn, trong tay hắn cầm một con dao phay, hai mắt đỏ ngầu, hàm răng cắn chặt.

Ta cảm thấy bả vai ta đau rát, cúi đầu xem xét, bả vai bị mở ra một lỗ máu chừng 10cm, máu tươi nhuộm đỏ cả cánh tay.

Hai tay ta đều là phân, lấy ra Thiên Lang Tiên và Trấn Thi Phù khẳng định sẽ làm cho chúng mất đi hiệu lực, chỉ có thể kêu Lý Ma Tử nghĩ cách ngăn cản.

Lý mặt rỗ không biết rút từng chiếc cặp cỏ từ đâu tới, kêu gào chói tai vọt tới, tục ngữ nói một thanh dài một tấc, nhàn hán trong lúc nhất thời không thể tiếp cận.

"Trương gia tiểu ca, ngươi xem ta Cửu Xích Đinh Ba này, đùa giỡn có phải có hình dạng không?"

Lý Ma Tử đang khoe khoang với ta, chỉ nghe thấy răng rắc một tiếng, bồ cà kê trong tay hắn bị dao phay chém thành hai đoạn. Lý Ma Tử quá sợ hãi, tranh thủ thời gian vứt bồ cào vòng quanh sân nhỏ.

Ta chửi ầm lên, cái này không nghĩa khí gì cả, nhưng tên nhàn rỗi kia truy đuổi quá hung hãn, nên ta chỉ có thể chạy theo Lý Ma Tử.

Bọn ta cùng nhau đóng cửa phòng trộm của Tiểu Dương Lâu lại, con dao phay được mài sắc bén kia từ khe cửa đâm vào, kéo lên trên, làm bọn ta sợ đến con mắt trợn tròn.

Đao ở trong khe cửa xẹt cả buổi, đột nhiên rụt về. Ta tên Lý mặt rỗ từ khe cửa nhìn xem tình huống như thế nào, hắn liều mạng lắc đầu, cũng không dám nhìn.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang, cửa phòng trộm lại lay động một cái, hóa ra đại hán đang ở bên ngoài giơ chân đạp cửa.

Hắn đạp liền ba cước, Phòng Thâu môn bắt đầu xuất hiện khe nứt, khí lực lớn đến mức làm người ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Tục ngữ nói, một người giữ ải, vạn người chớ mở.

Tiềm lực của con người thường lớn hơn tưởng tượng của chính mình, ta xem qua loa thôi miên một mình đại sư, để hắn nằm thẳng trên hai cái ghế, sau đó ba người ngồi ở trên người hắn, người nọ vậy mà không nhúc nhích tí nào giống như thiết bản.

Thần tử cổ có thể khống chế thân thể, hiệu quả không khác gì với thuật thôi miên, bởi vậy có thể kích phát tiềm lực của con người ra!

Mắt thấy phòng trộm sắp không chịu nổi nữa, đột nhiên trong tiểu dương lâu truyền đến một tiếng thương vang, tiếng trống chậm rãi ngừng lại, ta đánh bạo từ trong khe cửa nhìn ra ngoài, đại hán rảnh rỗi kia đang thống khổ ôm đầu.

Thừa dịp cơ hội này, ta tranh thủ thời gian mở cửa, đạp tên lười biếng ngã lăn trên mặt đất, Lý Ma Tử một cước đá văng dao phay của hắn ra.

Nhưng tiếng trống trong Tiểu Dương lâu lại vang lên, đại hán nhàn rỗi lại bắt đầu giãy giụa, hai người chúng ta đều không đè nổi. Ta hô to để Lý Ma Tử lấy Trấn Thi Phù từ trong ngực ta, lục lọi nửa ngày lấy ra một bó lớn. Kết quả tên hầu giãy giụa quá mức lợi hại, tay Lý mặt rỗ lại run lên, Trấn Thi Phù toàn bộ bay xuống trong phân heo bên cạnh.

Ngay lập tức, một đao ta đâm chết tim hắn luôn!

Nhàn hán giãy dụa quá lợi hại, cảm giác như đang thuần phục một con ngựa, mắt thấy chúng ta sắp không kiên trì nổi, một tấm Trấn Thi Phù đột nhiên "Bốp" một cái dán lên đầu hắn, nhàn hán như bị định thân thuật, ngơ ngác bất động tại đó.

Ta ngẩng đầu nhìn thấy là Doãn Tân Nguyệt, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

"Nói xem, các ngươi làm sao cám ơn ta, còn chê ta tới vô dụng sao?" Doãn Tân Nguyệt dương dương đắc ý nói.

"Ta hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Sao ngươi lại chạy tới đây, hai đứa bé vênh váo có tác dụng?"

Doãn Tân Nguyệt nói sau khi chúng ta đi không bao lâu, hai đứa trẻ sung khí kia vậy mà chậm rãi hành động. Nàng sợ hãi hỏi có phải Ngao Thiếu Bảo và Ngao công tử hay không, trên dưới đầu đứa bé chọc giận giật giật, như đang gật đầu.

Nàng nhanh chóng làm theo lời dặn dò của ta, dùng dây thừng trói hai đứa trẻ lại. Ban đầu âm linh còn không mấy tình nguyện, liều mạng giãy dụa nhưng làm Doãn Tân Nguyệt hoảng sợ không thôi.

Sau khi làm xong chuyện này, nàng nghe thấy Tiểu Dương Lâu đang ồn ào, liền vội vàng chạy tới xem xét. Vừa hay nhìn thấy ta và Lý Ma Tử đang đè một người, đang liều chết tranh đấu, nàng không hề nghĩ ngợi lấy ra tấm Trấn Thi Phù lần trước ta đưa cho người nọ.

Nếu không phải thần bổ đao của Doãn Tân Nguyệt, chỉ sợ hậu quả khó mà lường được. Lại nhìn đến đồng đội heo thành sự không có gì bại sự như Lý Ma Tử, ta lập tức giận đến không chỗ phát tiết.

Vì vậy ta cố ý hô to một tiếng: "Lý Ma Tử, phía sau ngươi có cái gì đó!"

"Ở đâu?" Lý Ma Tử vội vàng quay đầu lại.

Ta nhân cơ hội một cước đá vào mông gã, đạp cho gã một cái cẩu ăn cứt, cơn tức này mới xem như giảm đi vài phần.

Chương thứ ba trăm bốn tám, đi sâu vào hang hổ.

Hiện trường là một đống bừa bộn, cũng may những thôn dân này không nguy hiểm đến tính mạng. Ta dùng đầu rồng nước trong sân lau sạch sẽ tay cho hắn. Doãn Tân Nguyệt đã cho ta vết đao trên vai, phun một ít thuốc trắng Vân Nam lên người ta, còn dùng một cái khăn tay trói lại cho ta. Ta đã giật giật bả vai, tuy có chút đau đớn, nhưng hoạt động có lẽ không có gì đáng ngại.

Ta không quan tâm Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử nói đợi một mươi năm nữa sẽ tới, chúng ta tranh thủ thời gian vào bắt Trình Đại Long!

Cửa chính đã bị Lương cảnh báo đá văng ra, ta đi vào phòng khách Tiểu Dương lâu, đưa tay ấn lên tường, đèn lại không sáng, có thể là điện cổng bị kéo ra.

Thế là ba người chúng ta liền dùng điện thoại chiếu sáng, cẩn thận từng li từng tí tìm tòi bên trong.

Trong tiểu dương lâu lộn xộn, tản mát ra một mùi ẩm mốc, trên mặt đất có rất nhiều hộp thực phẩm đã ăn đông lạnh, mở ra máy lạnh, bên trong đóng một ít thịt đông và rau dưa. Lý Ma Tử nói Trình Đại Long này thật đúng là một trạch nam không bước ra khỏi cửa, không bước ra khỏi cửa.

"Chỉ sợ là bộ dáng của hắn, không dễ bị thôn dân nhìn thấy chứ?" Ta cười lạnh nói.

Lực cắn trả của thần tử rất mạnh, vì tư tâm của bản thân mà muốn sử dụng nhiều lần, cuối cùng biến mình thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, khuôn mặt đầy vẻ đau đớn, ta chỉ muốn nói khổ nỗi gì.

Phòng khách, phòng bếp, trong phòng ngủ đều không có bóng người, chúng ta mò mẫm được bồn tắm, trong bồn tắm đựng nước lục huỳnh, tản mát ra một mùi thuốc kỳ quái, có thể là dùng để rửa vết độc trên người, Lý Ma Tử ngửa đầu nhìn đèn thủy tinh trên tấm thiên bảo vệ.

"Chậc chậc, những vụ bạo phát này có mấy tên nhà giàu có đã hận không thể để toàn thế giới biết, đây đều là những phẩm vị rác rưởi gì chứ, vậy mà lại giăng đèn ở trong phòng tắm."

Lý Ma Tử ở đằng kia phát biểu, trong nước xanh của bồn tắm sau lưng đột nhiên có một nữ nhân vươn tay ra, mang theo bọt nước văng tung tóe khắp người Lý Ma Tử.

Ta và Doãn Tân Nguyệt đều sợ đến ngây người.

Doãn Tân Nguyệt che miệng liều mạng chỉ mặt sau lưng Lý Ma Tử, nhưng Lý Ma Tử vẫn không hề hay biết: "Ồ, trên người ta dính thứ gì? Trương tiểu ca, vừa rồi phân heo của ngươi không giội lên người ta chứ, bộ quần áo này đúng như tuyết vậy, mấy ngàn con đấy... A!"

Lý mặt rỗ quay đầu nhìn thấy cánh tay kia, bị dọa đến nỗi lên một tiếng, hắn cầm lên một chiếc cột dính khăn lông muốn đập xuống, bị ta ngăn cản.

"Hình như là người sống." Ta nói.

Rất nhanh, trong nước liền chui ra một nữ nhân trần truồng, nàng ôm đầu gối ngồi trong bồn tắm, mặt bị mái tóc dài ướt nhẹp che khuất nhìn không rõ, ta chú ý tới trên tay chân nàng mọc đầy mủ, có cái đã thối rữa.

Toàn thân nàng không còn một khối da nào lành lặn.

"Các ngươi tới bắt hắn sao?" Nữ nhân âm u thở dài: "Tự gây nghiệt không thể sống, cứ phải đi đến tuyệt lộ mới biết hối hận, đã quá muộn, quá muộn rồi."

"Tiểu thư, người là người của Trình Đại Long?" Ta hỏi.

Nữ nhân không trả lời, chỉ đặt tay lên phần bụng, Doãn Tân Nguyệt nói cho ta biết, đối phương mang thai. Nhìn kỹ lại, xác thực bụng nữ nhân có chút nhô lên, hình như đã có thai bảy tháng.

"Nam nhân ngốc, vì tranh một hơi đẩy bản thân vào trong." Nữ nhân vuốt bụng nói: "Đây đã là lần thứ tư uổng mạng rồi..."

Nói xong nàng từ trong bồn tắm đứng lên, Doãn Tân Nguyệt cầm lấy y phục trên kệ bên cạnh khoác lên cho nàng, nam nữ hữu biệt, ta và Lý Ma Điệp vội vàng quay lưng lại, Lý Ma Tử lặng lẽ chỉ tay vào đầu ta, ý bảo tinh thần nữ nhân này của ta có chút không bình thường.

Nữ nhân như u linh đi ra ngoài. Ta nghe thấy tiếng thang lầu có tiếng cọt kẹt...ttt, nàng lên tiếng khóc lớn, nghe tiếng lẩm bẩm trong tiểu dương lâu đầy những tiếng động.

"Mau lên xem một chút!"

Ta bảo mọi người tranh thủ thời gian lên lầu, trên sàn nhà bên cạnh thang lầu có vết máu kéo dài đến một căn phòng. Chúng ta xông vào xem xét, nữ nhân vẫn ngã trong vũng máu, bụng cắm một cái kéo, bên cạnh nàng là một nam nhân đầy mủ, quả thực không giống người, trên trán có một lỗ búng, máu cũng không chảy quá nhiều, nhìn qua đã chết có một lát.

"Mau gọi người!" Ta hoang mang nói.

Doãn Tân Nguyệt quỳ bên cạnh nữ nhân kia kiểm tra một chút, nói không bị thương chỗ yếu hại, nhưng kéo sâu vào phần bụng, nước dê cũng bị rạch ra, e là đứa trẻ bên trong khó giữ được.

Ta ngắm nhìn bốn phía, trong một cái tủ gỗ có ba bình thủy tinh, bên trong dùng nước thuốc ngâm lấy ba tử anh dị dạng, mới minh bạch nữ nhân nói "Vô cớ tử tử quỷ" là có ý gì, đứa nhỏ này cho dù sống lại cũng không sống được.

Nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu, xem ra Trình Đại Long làm bậy quá nhiều, cho nên ông trời muốn lão đoạn tử tuyệt tôn!

Lý Ma Tử đột nhiên phát hiện trên mặt đất có dùng thương, đang chuẩn bị nhặt lên thì ta lập tức lên tiếng ngăn cản.

Đột nhiên ta tỉnh ngộ, bọn ta rơi vào một cái bẫy ác độc.

Lương phó quan thừa dịp chúng ta huyết chiến thôn dân, đi lên bóp Trình Đại Long, lấy đi trống thần, sau đó từ cửa sau trốn đi, còn dùng thương rơi ở nơi này.

Hắn định để chúng ta lưu lại làm kẻ chết thay!

Ta dám nói lát nữa cảnh sát sẽ chen chúc mà tới, vây quanh Tiểu Dương Lâu chật như nêm cối, vạn thương tiếp tục dính vân tay chúng ta là trăm cái là hết đường chối cãi, trong phòng mặc dù có thê tử của Trình Đại Long, nhưng thần trí nàng ta không minh mẫn, không thể làm chứng cho chúng ta được.

Nếu như một năm trước, ta nhất định sẽ ngốc nghếch trúng kế, có điều trong một năm qua ta đã từng thấy đủ loại âm mưu quỷ kế, đã sớm học xong rồi.

Ta đã nói với Lý mặt rồi, tình huống có chút không đúng, không nên nhúc nhích cái gì, lập tức rời khỏi nơi này.

Chúng ta vội vàng xuống lầu, Lý mặt rỗ đi sau cùng: "Tiểu ca Trương gia, ngươi có cảm giác trong phòng này còn có người hay không."

"Đừng nghi thần nghi quỷ nữa, đi mau..."

Ta theo bản năng quay đầu lại nhìn, sợ tới mức tròng mắt thiếu chút nữa rớt xuống, Lý Ma Tử đang quay đầu nhìn xung quanh, một người mặc trang phục canh gác lặng lẽ đi theo phía sau hắn.

Lý mặt rỗ nhìn lại phía bên trái, người kia liền vòng qua bên phải. Lý mặt rỗ nhìn bên phải, người kia liền vòng qua bên trái. Hắn thủy chung trốn ở trong góc thất của Lý rỗng, như u linh dán sát vào sau lưng Lý mặt rỗ.

"Kỳ quái, rõ ràng là có người cảm giác được." Lý Ma Tử vẫn còn lẩm bẩm, người sau lưng hắn vẫn bất động thanh sắc mở miệng rộng, chuẩn bị cắn vào cổ Lý Ma Tử.

"Mau tránh ra!" Ta một cước đá bay Lý Ma Tử.

Phù phù một tiếng, Lý Ma Tử đặt mông ngồi xuống đất, lớn tiếng oán giận: "Hôm nay là lần thứ mấy rồi, Trương tiểu ca, ngươi nếu có ý kiến gì với ta thì cứ nói thẳng, đừng động một chút thì thân người công kích..."

Vừa nói được nửa câu, ánh mắt Lý mặt Lý mặt rỗ đột nhiên đăm đăm, nhìn chằm chằm vào phía sau ta.

"Trương ca, mau tránh ra!" Doãn Tân Nguyệt hét lớn.

Ta nghe thấy đầu về sau truyền đến một hồi tiếng thở hổn hển phì phò, vội vàng lăn lộn về phía trước tránh thoát, một tiếng vang thật lớn, người kia rõ ràng nâng lên hồng mộc trà đập lên đầu ta, may mắn ta phản ứng nhanh, nếu không đầu đã bị đập nát.

Khi ta vừa quay đầu đã thấy rõ người đánh lén ta, trên mặt hắn là một mảnh cháy đen, làn da đã thối rữa, lộ ra lợi răng trắng hếu, mặc trên người một kiện trang phục rách nát rưới rưới, nhưng hình dáng thân hình kia rõ ràng là Lương viên giám.

Bộ dáng này, rõ ràng là cương thi chết nhiều năm rồi!

Trong tình thế cấp bách, ta đi móc vào trong ngực, mới nhớ tới Trấn Thi Phù đã bị Lý Ma Tử đánh bại sạch, trong lòng đem mười tám đời tổ tông của hắn lật qua lật lại mắng một lần.

Cương thi mở ra miệng to như chậu máu, nhào về phía ta, đột nhiên một tiếng giòn vang, Doãn Tân Nguyệt cầm bình hoa lớn nện lên đầu hắn. Cương thi bị chọc giận, quay người nhào tới, Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức vừa hét lên vừa chạy ra sân.

Ta từ phía sau vặn cổ cương thi, thứ này tuy gầy như que diêm, nhưng khí lực rất lớn, hai cánh tay nhấc lên liền đem ta ngã xuống đất, chấn động khiến mông ta sắp vỡ thành tám mảnh.

Ta lấy tay sờ loạn trên mặt đất một hồi, sờ thấy một đoạn tơ, mặc kệ ba bảy hai mốt quấn loạn lên cổ nó.

Chỉ thấy phía dưới tường xương gai bị một đoạn cắt ra, cuối cùng cương thi bị dây điện quấn chặt cổ, mặc cho nó dùng sức thế nào cũng không thể đuổi theo Doãn Tân Nguyệt nữa, ta nghĩ chất lượng sợi dây bấc đồng này thật đúng là không tệ!

Lúc này, cương thi chậm rãi xoay người, nhếch lên hàm răng trắng hếu, phát ra một tiếng gào rú trầm thấp với ta. Hai con ngươi giống như đèn lồng màu đỏ lóe ra hào quang nguy hiểm trong bóng đêm.

Bí mật của Lương Trung – Chương thứ ba trăm bốn mươi chín, Lương Trung.

Bị cặp mắt quỷ dị kia nhìn chằm chằm, lưng ta trong chốc lát đã ướt nhẹp mồ hôi lạnh, ta vội vàng quơ chổi bên cạnh, đâm loạn lên mặt nó một trận.

Cương thi duỗi ra hai móng vuốt ở giữa không trung điên cuồng cào một hồi, ta mới chú ý tới móng tay nó vừa dài vừa cong, giống như mười cái móc câu loan sắc bén. Nghe nói sau khi người chết móng tay cùng tóc còn có thể tiếp tục sinh trưởng, xem ra lời ấy không sai.

May mắn con cương thi này chỉ chết có vài năm, nếu cùng cái gì trăm năm, ngàn năm cương thi bị nhốt trong phòng, chỉ sợ chúng ta đều chơi xong.

Ta vừa lui vào trong phòng, vừa gọi Lý Ma Tử, để hắn nghĩ cách dẫn cương thi vào trong phòng ngủ nhốt lại.

Lý Ma Tử hỏi ta làm sao để dẫn, ta bảo hắn tìm thanh đao thả chút máu, một đường nhỏ vào phòng ngủ, cương thi đều có dục vọng cực lớn đối với máu.

Vừa nói xong câu này, cương thi đột nhiên quét sạch cây chổi trong tay, sau đó nhào tới ta, vội vàng nhảy lên ghế dựa, vươn chân đạp nó, cương thi kêu la ầm ĩ.

"Lý Ma Tử, mau tới đây giúp ta một tay!" Ta hô to một tiếng.

Lý mặt rỗ bắt lấy xà tử sau lưng, dùng sức kéo về phía sau. Không nghĩ tới cương thi đột nhiên quay người lại, lập tức đem Lý mặt đất kéo ngã xuống, làm toàn bộ căn phòng trống thành một đám hỗn độn.

Lý Ma Tử cầm sợi xích, bị cương thi kéo đi tới đi lui trong phòng, kêu cứu mạng trong một hơi thở.

Ta chép lại cây chổi, chuẩn bị cho nó một phát, nhưng tốc độ cương thi quá nhanh, giống như xe quay, trong lúc nhất thời căn bản không có cách nào xuống tay.

Không biết dây chuyền bị cái gì quấn lấy, thừa dịp cương thi ngừng ở trong nháy mắt, ta đem chổi giơ lên cao cao, chiếu vào đầu cương thi một chút, đem chổi của xẻng hợp kim đánh gãy.

Cương thi bị chọc giận, hai tay nhéo cổ ta, khiến ta hít thở không thông.

"Tiểu ca Trương gia, ta đến giúp ngươi!"

Lý Ma Tử đứng lên, tiếp tục túm lấy sợi băng kéo về phía sau. Cương thi ngẩng cổ, từ trong cổ họng phát ra tiếng gầm rú mơ hồ không rõ, hai tay bắt loạn giữa không trung.

Cảnh tượng này cũng giống như cương thi phiến của Lâm Chính Anh, mỗi lần cuối cùng đều phải vật lộn một trận với cương thi. Mỗi lần ta đều thấy say sưa thú vị, tự mình thể nghiệm mới biết được đây là khổ bao nhiêu.

"Tiểu ca của Trương gia, ta không chịu nổi nữa, ngươi có pháp bảo gì mau lấy ra đây." Lý Ma Tử kêu rên.

"Ngươi còn mặt mũi nói! Chống đỡ, ta đi phòng bếp bắt gia hỏa."

Ta mới vừa quay người, liền phát hiện một cái miệng thương đen ngòm chỉ vào ta, ta theo bản năng giơ hai tay lên.

Nữ nhân kia không biết khi nào đã xuống lầu, hai tay nắm thương, mặc dù trên người vẫn còn chảy máu, nhưng trong mắt tràn đầy sát khí: "Là ngươi giết hắn? Là ngươi giết đại long?"

"Không phải ta!" Ta run rẩy trả lời.

Nữ nhân dùng thương chuyển hướng Lý Ma Tử, còn chưa hỏi Lý Ma Tử đã liên tục xua tay: "Không phải ta! Là nó! Là nó!"

Vừa nói Lý Ma Tử vừa chỉ tay về phía cương thi.

"Ta giết ngươi." Nữ nhân nghiến răng nghiến lợi tựu nút thắt, bang bang mấy thương, chấn động làm màng tai ta cũng sắp rách ra, trên người cương thi bắn ra mấy cái lỗ lớn.

Cương thi thống khổ tru lên, đột nhiên bộc phát ra một cỗ quái lực, xé đứt sợi băng, sau đó nhảy lên tường, trực tiếp nhảy về phía nữ nhân, đè nàng trên mặt đất cắn loạn một trận, nữ nhân liều mạng giãy dụa, tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn ở trong phòng.

"Trương ca!"

Lúc này Doãn Tân Nguyệt chạy vào, tay cầm lấy Trấn Thi Phù nhặt trong sân. Ta tiếp tay, dán lên lưng cương thi, rốt cuộc cương thi dừng lại bất động ở đó.

Thời điểm chúng ta đẩy cương thi ra, yết hầu nữ nhân đã bị cắn đứt, lộ ra hai cái lỗ lớn đẫm máu, hai mắt nàng trợn lên, có vẻ đã chết rồi.

Chứng kiến thảm trạng này, trong lòng ta có một trận áy náy thật sâu.

"Nhanh chóng rời khỏi nơi này, đợi lát nữa cảnh báo đến sẽ nói không rõ được."

Ta vừa dứt lời, phụ cận liền truyền đến tiếng xe phát động, ngoài cửa sổ có một mảng ánh lửa, chiếu sáng hắc ám bầu trời đêm.

Không ổn, tên giả mạo kia không phải đốt xe của chúng ta đấy chứ?

Chúng ta chạy đến chỗ dừng xe, thấy xe Lương Thượng Sĩ nghênh ngang mà đi, em bé bám bám vào Ngao bái cha con đã bị hắn đốt, đốt mất.

Ta đang chuẩn bị phát động ống xe, lại phát hiện bánh ngô đã bị đâm thủng.

"Tên khốn khiếp này!" Ta hung tợn mắng một tiếng.

"Lương Thượng Quan sao lại biến thành cương thi, vậy người chạy là ai?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Còn phải nói, biến thành cương thi thật sự là Lương Trung cảnh, kẻ hành động cùng chúng ta là giả mạo, hắn có thể dùng thuật dịch dung gì đó. Ta đoán hắn muốn lợi dụng chúng ta làm thần tử nổi tiếng." Ta nói.

Bị người ta lừa gạt, khiến trong lòng ta rất khó chịu.

"Các ngươi đi theo ta." Ngay lúc này, một thanh âm trẻ con từ đằng xa truyền đến, chúng ta theo âm thanh nhìn qua, phát hiện một tiểu đạo đồng tết bím tóc dê đáng yêu đang vẫy tay với chúng ta.

Ta vui mừng quá đỗi, đây chính là gã thiếp vặt của nam tử an ủi, hắn đến rồi, nam nhân an ủi khẳng định cũng ở ngay gần đây.

Lúc này, cửa thôn truyền đến tiếng cảnh báo chói tai, chúng ta lập tức nắm chặt thời gian đi theo tiểu đạo đồng.

Tiểu đạo đồng nhảy nhót mang theo chúng ta chui vào trong rừng cây, chúng ta theo sát phía sau, trong rừng cây một tia sáng cũng không có, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một tiểu gia hỏa chạy bộ ở phía trước, tốc độ của nó rất nhanh, ba người chúng ta ở phía sau đều chạy trốn thở hồng hộc mới miễn cưỡng đuổi theo.

Lý Ma Tử có chút mệt mỏi, hắn hỏi: "Ta hỏi tiểu tổ tông này, ngươi rốt cuộc muốn dẫn bọn ta đi đâu vậy?"

"Nhanh thôi, sư huynh đang đợi các ngươi."

Tiểu đạo đồng dừng lại chỉ một phương hướng, nơi đó dường như có ánh đèn đang lấp lóe, sau đó tiếp tục mang theo chúng ta xuyên qua bóng đêm.

Cả đoạn đường này bọn ta đi rất chật vật, quần áo bị nhánh cây cắt qua rất nhiều lỗ hổng, thiếu chút nữa Doãn Tân Nguyệt ngã một cái.

Cuối cùng rừng cây cũng tới điểm cuối, chúng ta đều thở phào nhẹ nhõm, phía trước là một sườn đồi nhỏ, tiểu đạo đồng đi trên đất bằng, nhìn qua nhẹ nhàng. Ta biết hắn là quỷ hồn được nam nhân nuôi dưỡng, quỷ hồn đi đường không có bất cứ trở ngại gì.

Xuống dốc núi, chúng ta đi vào một con đường hoang vắng, dừng một chiếc xe màu trắng, trong xe sáng đèn, ngồi trên xe chính là nam nhân chăn ngựa.

Ta chỉ biết hắn rất có tiền, nhưng bình thường hắn một mực sống cuộc sống tiên phong đạo cốt. Lần đầu tiên nhìn thấy loại xe tốt thế này, hai mắt không khỏi sáng ngời.

Bất quá cũng không cảm thấy có gì đó trái ngược, người với người khác chính là khí chất bất đồng. Nếu đổi lại là ta hoặc Lý Ma Tử ngồi trong loại xe này, người khác khẳng định sẽ cho rằng chúng ta là nhà giàu mới nổi.

Nam nhân sai vặt đẩy cửa xe, bảo chúng ta lên xe.

Chúng ta ngồi vào xe, nam nhân thích lập tức ném một cái túi vải cho ta, bên trong là gạo nếp. Doãn Tân Nguyệt nói ta bị thương, ta sờ sờ cổ, trên ngón tay dính chút máu màu đen, có thể là bị móng tay cương thi cào rách.

Ta vội vàng lấy gạo nếp này rút độc cho mình.

Lý Ma Tử ngồi trên phụ tá, bên này sờ sờ bên kia va chạm, hỏi nam nhân an ủi tốn bao nhiêu tiền, ở đại lục có chỗ bảo dưỡng sao? Đàn ông sai không để ý tới hắn, chỉ đưa tay điều tiết Thị Kính một chút, vừa vặn có thể từ bên trong nhìn thấy ánh mắt của hắn.

"Vừa rồi tên tiểu đạo đồng kia đâu, sao hắn không lên xe?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Ta mua." Nam nhân đáng thương lạnh nhạt nói.

"Bỏ lại?" Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc nhìn về phía ta, nhỏ giọng nói với Doãn Tân Nguyệt, nói là trở về giải thích với nàng.

"Đúng rồi sơ nhất, sao đệ lại ở đây?" Ta hỏi.

"Đây chính là chuyện ta muốn hỏi các ngươi, ta được người khác nhờ vả, vẫn đang truy xét trống khua của thần tử, không ngờ lại gặp các ngươi." Nam nhân thương cảm nói.

"Vậy sao ngươi không sớm hiện thân, chúng ta thiếu chút nữa bị cương thi chơi chết." Lý Ma Tử nói.

"Người kia luôn ở bên các ngươi, ta sợ kinh động đến hắn, vì vậy vẫn không hiện thân, bây giờ cuối cùng thời cơ thành thục." Nam nhân thương cảm đáp.

"Người kia, ngươi nói là Lương cảnh báo giả mạo?" Ta hỏi.

Nam nhân chăn ấm gật đầu: "Tên thật của gã là Trình Tiểu Hổ, là đệ đệ của Trình Đại Long!"

Chương thứ ba trăm năm mươi, tự sát trong rừng rậm.

Nam nhân chăn bầu giải thích cho chúng ta, huynh đệ Trình thị từ lúc còn rất nhỏ đã mất đi cha mẹ. Vì để được sinh hoạt, hai huynh đệ đã nếm trải vị chua cay cay của xã hội này, dần dần bắt đầu đi lên đường tà, làm một vài hoạt động phạm pháp phạm tội, từ trộm vặt mò đến giết người phóng hỏa, càng làm càng lớn.

Bọn họ phạm không ít án mạng, lại một mực nhởn nhơ ngoài hành trình, có một lần xe bọn họ giả dạng thi thể bị một viên giám sát ngăn lại kiểm tra, để tự vệ, hai huynh đệ đem cảnh sát giết chết, kẻ báo hại chính là Lương Khiếu Nguyệt!

Linh cơ của đệ đệ khẽ động, bóc da mặt Lương Khiếu Nguyệt xuống, dùng nước thuốc xử lý đeo lên mặt mình, lúc trước đệ đệ đã học qua thuật dịch dung, có thể mô phỏng cử chỉ một người như thật.

Vì vậy, đệ đệ giả mạo Lương Khiếu Nguyệt trà trộn vào đội tuần tra, chơi đạo liễn Vô Gian bản hiện thực.

Từ đó về sau, ca ca ở trong khu quản lý của Lương cảnh, mỗi lần cảnh báo đều đến trễ một bước, hai huynh đệ vì vậy mà phát tài.

Sau đó có một ngày, ca ca gặp lại đệ đệ đang tư thông cùng thê tử của mình, hai huynh đệ cãi vã một trận, không vui mà tan.

Đệ đệ thích chị dâu đã lâu, vì thế muốn lợi dụng thân phận cảnh báo của mình để diệt trừ ca ca. Có một lần hắn thiết lập gian kế, liên tục đánh thương ca ca, cuối cùng ca ca nhảy vào trong cống rãnh, gắng gượng vượt qua.

Ca ca biết với sức lực hiện giờ của mình thì làm sao không đấu lại đệ đệ, vì vậy móc trống thần từ trong mộ tổ ra, định liều cá chết lưới rách.

Nhưng đến cuối cùng, đệ đệ vẫn giơ cao đánh một chiêu, giết chết ca ca.

Nghe nam nhân chăn nuôi nói xong, ta mới ý thức được, tài liệu Lương cảnh viên đưa cho ta thật ra là ngụy tạo, mục đích là muốn lừa gạt chúng ta, hiệp trợ hắn diệt trừ Trình Đại Long, lang tử dã tâm, thật khiến người ta lạnh nhạt.

Doãn Tân Nguyệt đưa ra nghi vấn: "Không đúng, Trương ca không phải nói, năm đó Hoàng đế Khang Hinh Cổ là đồ vật không rõ thần tử, đã phái người chôn thần tử vào Trường Bạch sơn sao?"

Đàn ông sầu khổ giải thích: "Tổ tiên Trình gia là ngự thị vệ phụ trách áp giải thần tử cổ vũ, nhưng ông ta nổi lòng tham, giết chết những người còn lại đồng hành, chiếm lấy thần tử làm của riêng. Ông ta trà trộn trong dân gian, dựa vào sức mạnh thần tử đánh trống ngắn ngủi hưởng thụ vinh hoa phú quý trong chốc lát., Thế nhưng tiệc vui chóng tàn, thần tử cổ biết lực cắn trả quá cường đại, tra tấn hắn đến sống không bằng chết. Lúc lâm chung hắn ta mới gọi con cháu đem trống thần tử cùng hắn ta hạ táng, vĩnh viễn không bao giờ được động chạm đến nó."

"Thật sự là làm bậy nha, loại âm vật hại người hại mình này..." Lý Ma Tử vỗ đùi cảm khái: "Con mẹ nó đáng giá bao nhiêu tiền!"

Ta nhìn hắn với ánh mắt đầy khinh bỉ.

"Ta có thể giúp đỡ các ngươi tìm thần tử về, nhưng có một điều kiện." Nam tử an ủi nói.

"Mười điều kiện đều không thành vấn đề, hiện tại ta chỉ muốn tóm được tên cháu trai giả mạo Lương giám quan kia, đánh hắn ta một trận mới nổi cơn giận." Ta nói.

"Sau khi mọi chuyện kết thúc, thần tử nhất định phải bán cho người ta chỉ định." Nam tử chăn hộ lạnh lùng nói.

"Người ủy thác của ngươi sao?" Ta hỏi.

Nam nhân an ủi gật đầu, ta lại hỏi: "Lai lịch của người ủy thác của ngươi là gì?"

Lần này, nam nhân chăn ấm này chỉ lạnh nhạt nói: "Có quan hệ rất lớn với thần tử."

"Được, vậy chúng ta hành động nhanh lên một chút, có lẽ Trình Tiểu Hổ chưa đi xa đâu!" Ta nói.

Nam nhân quyến rũ chỉ ngồi trong chỗ bằng lái không nhúc nhích, ta hỏi hắn sao lại không đi? Hắn nói hắn không biết lái xe.

Ta rất muốn phun một ngụm máu lên trên xe, vậy rốt cuộc là sao hắn ta lại lấy được xe ra vậy.

Lý Ma Tử đã sớm xoa tay kích động, vì vậy cùng vị trí nam nhân thương cảm trao đổi, khởi động xe chạy, sau đó âm thanh động cơ thấp trầm thấp từ dưới đáy truyền đến, Lý Ma Tử tấm tắc tán dương: "Quả thực là không giống, tiếng ngựa đạt cũng mang theo sức mạnh như vậy."

Hắn không biết từ đâu lấy ra một bộ mạ um đeo vào, ta chửi ầm lên, bảo hắn không nên trang bức, hiện tại là buổi tối lại là ngoại ô, cẩn thận chơi đùa vói xe hủy người vong.

Lý Ma Tử lúc này mới lấy lại pho tượng, tập trung vào xe.

Sau khi lên tốc độ cao, Lý mặt rỗ không biết phải đi đâu, nữ tử đứng dẫn dắt một chút, có thể là đặt cái thứ gì đó trên người Trình Tiểu Hổ, thủ đoạn bẫy trời nam, ta đã không cảm thấy kinh ngạc rồi.

Mở gần nửa giờ, Doãn Tân Nguyệt ngủ trong ngực ta, lúc này mới đuổi kịp xe Trình Tiểu Hổ.

"Đứa cháu trai này định đi đâu? Hồi quân đội à?" Lý Ma Tử hỏi.

"Không có khả năng, thi thể Lương thị viên ở trong Tiểu Dương lâu, đợi lát nữa cảnh báo sẽ phát hiện, khi hắn trở về chẳng phải là chui đầu vào lưới, có thể là định lẩn trốn." Ta nói.

Hai xe bảo trì khoảng cách hai mươi mét, đột nhiên Trình Tiểu Hổ xoa vào một lối rẽ, có thể là do phát hiện có người theo dõi.

Theo khoảng mười phút, Lý Ma Tử dự định siêu xe, đột nhiên phía sau có một chiếc xe treo cảnh giới.

"Không được, cháu trai giao cảnh báo đây mà." Lý mặt rỗ hỏi nam tử có cách nào ép giao cảnh báo chạy đi không, hắn chỉ lắc đầu, loại nam nhân an ủi mặc dù nhiều nhưng không có lấy để đối phó với người sống.

Đây dù sao cũng không phải là làm phim, chúng ta cũng không thể ở ngoài đường giao nộp xe treo cảnh báo, cuối cùng đành phải dừng xe lại.

Báo động tới kiểm tra bằng lái, chứng kỷ, còn hỏi thăm chúng ta một chút làm gì, Lý Ma Tử nói là sẽ tham gia hôn lễ của bạn học, không tin lắm nhìn vào xe, hỏi mấy người chúng ta có phải đi cùng nhau không.

"Đúng vậy, chúng ta đều là bạn học, ta đã lưu lại mấy năm, cho nên nhìn qua mặt tương đối già nua, không tin ngươi hỏi bọn họ." Lý Ma Tử tươi cười nói.

Giao nộp sự cảnh giác cuối cùng cũng buông tha. Lần giày vò này khiến Trình Tiểu Hổ mất dấu, không cần phải nói gã lo lắng, gã có chạy đến chân trời góc biển cũng đuổi theo được.

Ta cũng không lo Thiên Nhai Hải Giác, chỉ lo Trình Tiểu Hổ sẽ đi đến chỗ đó...

Bốn phía càng ngày càng tối, trong một mảnh tĩnh mịch, trên đường chỉ có một chiếc xe của chúng ta đang chạy.

Lúc này, Doãn Tân Nguyệt tỉnh dậy, dụi dụi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Không khí rừng cây này thật quỷ dị nha."

"Nơi này là rừng rậm tự sát!" Ta nói.

"Cái gì?" Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt giật nảy mình.

Từ rất lâu trước ta đã nghe nói, chỗ võ hán cùng Hoàng Cương giao giới có một mảnh rừng rậm kỳ quái, không biết bắt đầu từ lúc nào, thường xuyên có người thất tình chạy đến đây tự sát, dần dần, các loại truyền thuyết kỳ quái cũng đã truyền ra.

Quả nhiên, phía trước xuất hiện xe của Trình Tiểu Hổ, hắn tiến vào rừng rậm tự sát.

Chiếc xe của Lý Ma Tử dừng lại, nơm nớp lo sợ hỏi: "Tiểu ca Trương gia, chúng ta thật sự phải đi vào mảnh rừng này sao? Ta nghĩ một chút, cái trống rách này cũng trị giá hơn hai mươi vạn, ta không cần hít màn thầu nữa."

"Lần đầu tiên ta phát hiện ngươi có khí phách như vậy." Ta cười nói.

"Đúng vậy, làm người không thể quá cứng nhắc, nên lúc nỡ bỏ thì phải bỏ được, ngươi nói đúng không, sơ nhất..."

Lý Ma Tử quay đầu lại xem xét, nam nhân được trị an đã xuống xe, sau đó ta và Doãn Tân Nguyệt cũng xuống xe. Lý Ma Tử nói muốn ở lại xem xe, bỏ lại trăm vạn hào xa không phải trò đùa, nói thế nào cũng không chịu xuống xe.

Nam nhân chăn ấm dưới đất quệt một ít đất lên mũi ngửi nói: "Nơi này âm khí nặng nề."

Trong rừng cây tĩnh mịch, nhánh cây ngang dọc, một chút ánh sáng cũng không có, cảm giác giống như đứng ở trước vực sâu quan sát, trong rừng cây thỉnh thoảng truyền đến một hồi động tĩnh quỷ dị không nói ra được, khiến người ta run sợ trong lòng.

Thành thật mà nói, hơn nữa nửa đêm gọi ta vào nơi này, trong lòng thật đúng là rất sợ hãi.

Doãn Tân Nguyệt cũng nắm chặt lấy cánh tay hắn, xem ra hắn rất sợ hãi, nhưng gương mặt lại có vẻ hưng phấn.

Dưới cái nhìn của nàng, nơi có ta ở chính là an toàn.

"Bây giờ chúng ta có vào không?" Ta hỏi nam nhân trong cốc.

"Ừm, càng nhanh càng tốt. Hiện tại hắn còn không thể khống chế thần trống như ca ca của mình. Đợi hắn nắm được phương pháp, có lẽ chúng ta sẽ không có cơ hội..."

Nói xong, nam nhân chăn ấm giẫm lá rụng trên mặt đất, đi sâu vào trong rừng.

Chương thứ ba trăm năm mươi mốt thuật dịch dung

Bọn chúng mới vào rừng không bao lâu, Lý mặt rỗ đã vội vàng đuổi theo, ta hỏi không phải vừa rồi nó nói cái gì cũng không chịu đến sao? Lý bưu diệt nói, mình cũng là một người nghĩa khí trọng tình cảm mà.

Cuối cùng, dưới sự ép hỏi của ta, gã mới trả lời đúng sự thật. Chúng ta mới vừa đi không bao lâu, đột nhiên có một cánh tay nữ nhân gõ gõ cửa sổ xe. Gã nhìn ra ngoài cửa sổ, trông thấy một khuôn mặt quỷ khí âm trầm đang cười với gã, sợ tới mức vội vàng chạy theo.

Trong rừng tĩnh lặng, đến tiếng cú mèo cũng không nghe thấy, chỉ có bốn người chúng ta giẫm chân lên lá rụng.

Trước đây ta từng thấy tin tức liên quan tới rừng rậm tự sát, hàng năm đều có mấy chục người tới nơi này tự sát, thường xuyên gặp một số di thể hư thối, đương nhiên cũng không thiếu một ít thanh niên trẻ tuổi hiếu kỳ tiến đến thám hiểm.

Rừng này tựa hồ có một loại ma lực nói không nên lời, thường xuyên có người mất tích thần bí ở nơi này, đã từng có thám hiểm đoàn ở nơi này tản mát, cuối cùng chỉ có một đứa bé gái bị tìm tới, lúc ấy thần trí nàng đã thất thường, ai cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đi tới đi tới, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nắm chặt cánh tay của ta, nhỏ giọng nói: "Trương ca, ngươi không cảm thấy hơi ấm đang giảm sao?"

Bốn phía đột nhiên bay lên một làn sương mù trắng xóa, vượt qua mười mét cũng không thấy rõ người, đột nhiên có một bàn tay vỗ vỗ vai phải của ta, sau lưng truyền đến thanh âm của Lý Ma trắc: "Tiểu ca, cho ta mượn lửa."

"Lý Ma Tử, ngươi không phải đang rể sao?"

Ta quay đầu lại, nam nhân hưởng thụ quát chói tai: "Đừng nhìn về phía sau!"

Chờ ta khôi phục tinh thần đã phát hiện Lý Ma Tử đang đi bên cạnh ta, vẻ mặt mờ mịt nhìn ta: "Vừa rồi ta nói chuyện với ngươi sao?"

Ngay sau đó, cánh tay kia lại nhẹ nhàng vỗ vỗ trên vai trái của ta, lúc này đây âm thanh lại biến thành một nữ nhân xa lạ: "Giúp ta đi, hài tử của ta không tìm thấy..."

Trong nháy mắt ta sợ đến chảy mồ hôi lạnh khắp người, liều mạng niệm 《 Đạo Đức Kinh 》.

Thanh âm kia vẫn đi theo phía sau ta, không ngừng nói: "Cầu xin ngươi giúp ta tìm hài tử của ta." Nói xong đã khóc rống lên, nghe ra đặc biệt khiến người ta nghe động lòng.

Ta thấy Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt sắc mặt cũng trắng bệch, bàn tay Doãn Tân Nguyệt lạnh lẽo, có thể cũng nghe vậy, sương mù này hẳn là chướng khí nào đó, có thể quấy nhiễu cảm giác của người ta.

"A, có người chết rồi!"

Doãn Tân Nguyệt kêu lên một tiếng, chỉ hướng một gốc hòe lớn, cành cây thắt cổ một nam nhân mặc quần áo vận động, chết đại khái hơn một tháng, hai chân trần đã đen sì như mực.

Nam nhân chăn bông ngồi xổm xuống, dùng cành cây từ trong lá rụng kéo ra một đôi giày vận động ố vàng.

Hắn đặt giày dưới đất xong, sau đó từ trong ngực lấy ra một xấp giấy vàng, mở ra như cây quạt trong tay, "Phốc" một tiếng, trên giấy vàng nhảy ra một ngọn lửa màu lam, chiêu này tuyệt hoạt thật sự là đẹp trai.

giấy vàng sắp đốt hết trong tay nam nhân thích ăn, nam nhân sai vặt mới nhét giấy vàng vào giày vận động, đồng thời miệng lẩm bẩm gì đó. Một cơn gió xoáy cuốn giấy trong giày bay về phía ngọn rừng, ta ngẩng đầu nhìn lên, cho đến khi không nhìn thấy mới thôi.

"Vừa rồi có một nam nhân đi ngang qua nơi này sao?" Nam tử an lành hỏi.

Trầm mặc vài giây, chỗ miệng giày căng ra đột nhiên nứt ra, khép mở vài cái, giống như đang gật đầu.

Ba người bọn ta bị cảnh tượng này thuyết phục thật sâu.

"Sát khí trên người hắn rất nặng?" Nam tử lo lắng hỏi.

Giày lại lần nữa gật gật đầu.

"Đưa bọn ta đi tìm nó được không?"

Lần này, giày lung lay động trái phải, giống như đang lắc đầu.

"Đừng sợ, bọn ta sẽ bảo vệ ngươi, sau đó trả lại tiền giấy cho ngươi." Nam nhân an ủi nói.

Giày không trả lời, giống như đang do dự, sau đó đột nhiên giống bị một đôi chân vô hình xuyên qua, một trái một phải cất bước đi vào chỗ sâu trong rừng.

"Ngươi làm như thế nào?" Lý Ma Tử kinh ngạc hỏi.

"Ta không làm gì cả, nó vốn là một cái âm vật." Nam nhân lo lắng nói, quay người đuổi theo đôi giày kia.

"Âm vật, đồ vật hiện đại cũng coi là âm vật?" Lý Ma Tử vẻ mặt khó hiểu.

Ta cũng đã nghe rất rõ ràng, bản chất của âm vật chính là vật sống nhờ của âm linh, lịch sử lâu đời chính là âm vật, thứ vừa mới thành hình cũng coi là âm vật.

Bởi vì loại âm vật này cấp bậc tương đối thấp, cho nên không cần phải trả giá lớn, đốt vài tờ tiền giấy là có thể sai sử nó phục vụ bản thân.

"Lên nào!"

Nam nhân chăn hộ đuổi chúng ta, mấy người chúng ta đi theo đôi giày vận động, dần dần rời khỏi phạm vi sương trắng bao phủ.

Không biết đi được bao lâu, giày vận động dừng ở bên cạnh một cây đại thụ, ta nghe thấy tiếng nói chuyện của một nam một nữ từ bên kia cây đại thụ bay tới.

"Tiểu mỹ, xin hãy tha thứ cho ta vì đống oan ức này, kiếp sau ta nhất định sẽ lấy nàng."

"Đừng nói nữa, Tiểu Húc, ta yêu ngươi."

"Ta cũng yêu ngươi."

Sau đó là thanh âm tảng đá lăn xuống, ta thầm nghĩ một tiếng không tốt, có người thắt cổ tự sát ở chỗ này, vì vậy vội vàng chạy tới hướng kia.

Chỉ thấy một cặp tình nhân trẻ tuổi treo trên cây, lảo đảo như chuông gió. Ta gọi Lý Ma Tử tới bế hai người xuống.

Ai ngờ cô bé kia còn không cảm kích, được cứu xuống sau lại gãi gãi, rướn cổ họng mắng: "Ai bảo các ngươi chõ mõm vào chuyện người khác! Ai bảo các ngươi chõ mõm vào! Ta chết ta, cùng các ngươi có quan hệ gì?"

"Ha ha, còn không biết phải cảm ơn sao? Ta thật không hiểu nổi đám người trẻ tuổi các ngươi, tuổi còn trẻ, có gì nghĩ không thông, trời sập xuống có cao hơn, cần gì phải tìm thiếu sót?" Lý Ma Tử nói.

"Muốn ngươi quản à, đại thúc xấu xí!" Thiếu nữ hung dữ trả lời một câu, cách ăn mặc của nàng tương đối khác, một bên tóc rất dài hầu như là trọc, một bên áo da màu đen, đeo găng tay Phích Lịch.

Đứa bé nhìn qua rất nho nhã yếu đuối, đeo kính mắt bình rượu, đeo hai vai.

Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Tiểu muội muội, các muội có gì khó xử không? Nói ra xem tỷ tỷ có thể giúp muội một tay không."

Cô bé bật thốt lên: "Không phải lỗi của ngươi, di di của ngươi!"

Cô bé tìm Lý mặt rỗ cần khói, Lý mặt rỗ nói không có, nàng lấy ra một miếng bánh ngô bắt đầu nhai.

Đột nhiên ta phát hiện trên người nam hài kia lộ ra một cỗ âm khí rất nặng, âm khí trên người người người sắp chết cũng rất bình thường, thế nhưng cũng là tự sát tuẫn tình, cô bé kia lại không có âm khí gì.

Ta vô thức nhìn nam nhân thích lập tức, phát hiện hắn cũng đang nhìn ta, còn khẽ lắc đầu với ta, tựa hồ đang cảnh cáo điều gì.

"Các ngươi là học viên à? Là học trường nào?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

Cậu bé nói: "Điệt di, chúng ta là trong mười ba người gần đó, hai chúng ta là thật tâm yêu nhau, nhưng cha cô ấy không cho phép chúng ta ở chung, sau đó chúng ta bỏ trốn. Kết quả ở bên ngoài thực sự không chịu nổi nữa, đành phải tới nơi này tự sát..."

Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Các ngươi có đi đâu không?"

"Không có, bây giờ chúng ta trở về sẽ bị người trong nhà đánh chết, chúng ta đã ba ngày không ăn cơm rồi, đúng rồi, a di, ta cho người xem một ít đồ." Đứa bé trai nói xong liền bỏ tay vào trong hai bên vai.

Ta đột nhiên chú ý tới màu da trên mặt hắn và trên người cánh tay không giống nhau.

"Mau rời khỏi hắn!" Ta hô to một tiếng, một bước lao tới, đem hai vai bao của hắn một cước đá văng ra.

Cái bọc kia dĩ nhiên là một bàn tay trống không, là do hai khô lâu úp ngược chế thành, phía trên che kín da người hẳn là da người.

"Thần tử cổ!" Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt đồng thanh nói.

"Mẹ nó!" Ánh mắt của nam hài trong chốc lát liền thay đổi, ngay cả âm thanh cũng thay đổi, hắn không biết rút từ đâu ra một thanh chủy thủ, đặt lên cổ họng của nữ hài: "Đừng tới đây hết, bằng không lão tử làm thịt nàng."

Hóa ra Trình Tiểu Hổ biết không còn đường trốn, vì thế thi triển thuật dịch dung, lại lột bộ quần áo này giả làm học sinh.

Hắn bắt chước bản lĩnh cử chỉ người khác, đơn giản có thể so sánh với diễn viên chuyên gia.

Mặt khác, cô bé này nhìn qua không bị thần tử điều khiển, có lẽ là bị Trình Tiểu Hổ bức hiếp.

"Trình Tiểu Hổ, làm nhiều việc bất nghĩa tất tử, ta khuyên ngươi hãy tích chút âm đức đi!" Ta nói.

"Ha ha!" Trình Tiểu Hổ ngửa mặt lên trời cười to: "Đừng có nói với ta cái gì mà báo ứng. Ta không tin đâu. Cái đám Tham Quan khốn kiếp kia sao lại không báo ứng được. Hôm nay ông mày biến thành cái xã hội bệnh tật thế này."

Lý Ma Tử mắng: "Đánh rắm, lúc còn bé trong nhà ta chẳng có lấy một đôi tất nào, sao ta không đi trộm mà mình vốn không phải thứ tốt lành gì, giờ lại còn ở xã hội nữa."

Trình Tiểu Hổ cười âm hiểm một tiếng: "Đúng là đứng nói chuyện không đau eo không đau, ai cũng không được qua đây, nếu không ta cắt cổ họng của ả ta!"

Hắn ta lùi lại từng bước về phía sau, đột nhiên đẩy cô bé về phía chúng ta, cướp giật thần tử từ dưới đất, nhanh chóng lao vào trong rừng cây.

Ta đang chuẩn bị đuổi thì bị nam nhân thương cảm kéo lại, nam nhân chăn tác bình tĩnh nói: "Hắn không chạy xa được."

Chương thứ ba trăm năm mươi hai đại chiến với bầy Hủ thi.

Sau khi Trình Tiểu Hổ chạy trốn, nam tử thương cảm móc từ trong ngực ra một con hạc giấy, vẩy lên không trung.

Hạc giấy vỗ cánh, cưỡi gió đêm nhanh chóng bay ra bốn phương tám hướng. Ta đoán hắn đang mượn lực lượng âm hồn nơi này!

Nữ hài ngây người, hỏi chúng ta là ai. Doãn Tân Nguyệt hỏi lại một câu: "Tiểu muội muội, muội là ai, sao lại xuất hiện ở đây hơn nửa đêm, chẳng lẽ nam nhân vừa rồi uy hiếp muội?"

Cô bé cắn cắn môi, nói một câu "không cần ngươi quản", chuẩn bị chạy trốn. Kết quả bị Lý Ma Tử chụp lấy từ phía sau.

Nàng không ngừng đá ra phản kháng, Lý mặt rỗ cũng có chút không chế phục được nàng ta, cô gái này nhìn qua vô cùng phản nghịch.

Nếu mềm mềm không chịu được, vậy thì mạnh mẽ đến đây, ta đi qua, cố ý xụ mặt nói: "Này, ngươi tốt nhất là nói thật, nếu không ngươi xem nơi này hoang vu dã lĩnh, chúng ta muốn thu thập ngươi thế nào cũng không có người biết."

"Ngươi muốn uy hiếp ta sao, đại thúc!" Nữ hài chẳng hề để ý mà đang giả bộ mặt quỷ với ta: "Dù sao ta tới đây là để tự sát đấy, An Miên dược cũng chuẩn bị xong rồi, các ngươi có thể làm gì ta?"

Nói xong nàng vỗ vỗ túi của mình.

Ta thấy trang phục toàn thân nàng không phối hợp, căn bản chính là một thân hỗn hợp, hơn nữa tản mát ra một cỗ thi khí nặng nề.

Ta đoán cô bé này cũng không phải tới đây tự sát, nàng lang thang ở đây, cởi những đồ vật của người chết đó bán lấy tiền hoặc để mình dùng, lá gan này cũng thật đủ lớn.

Vì thế ta mới thử hỏi: "Ngươi thật sự tới nơi này tự sát à? Âm khí trên người ngươi rất nặng, những quần áo, bao tay này đều là tháo trên người người người chết đúng không?"

Sau khi bị ta nhìn thấu, nữ hài cúi đầu không nói lời nào.

"Lá gan của ngươi thật lớn, nếu đổi lại là ta ở chỗ này, ngốc cả đêm sẽ phát điên, có muốn ta giới thiệu cho ngươi một phần công việc của Tang Nghi quán, cải trang cho người chết, ngươi nhất định thích."

"Không cần ngươi quản ta, ta ở đây rất tốt, đại thúc!"

Nàng luôn miệng gọi một đại thúc khiến ta rất khó chịu, ta nghĩ ta cũng không già như vậy.

"Ngươi quen người nam nhân ban nãy không?" Ta hỏi.

"Biết mà!" Cô gái bĩu môi nói: "Mới có vài phút, nam tử kia nói với ta, chỉ cần ta chịu giúp hắn thoát khỏi mấy người, hắn sẽ cho ta mượn trống, giúp ta giết người kế nhiệm."

Mọi người tại đây kinh ngạc một hồi, bất quá cuối cùng cũng hỏi ra manh mối, ta hỏi: "Kế cha ngươi không tốt với ngươi sao?"

"Ngươi đã từng thử qua bị người ta cưỡng – gian, độc đấu, Quan Tiểu Hắc ốc, trước mặt người ngoài còn giả bộ giống như ba ba ba thật sao? Ta nhìn thấy nam nhân kia liền ghê tởm muốn ói mửa, nhưng cái mẹ ngu xuẩn kia của ta lại bảo vệ hắn khắp nơi, đem tất cả nhét lên đầu ta, ta hận không thể hai người bọn họ ra ngoài bị xe đập chết." Nữ hài nói xong, trong mắt hiện lên nước mắt, mấy người chúng ta đều lâm vào trầm mặc.

"Sao không nói nữa? Đại thúc!" Nữ hài chất vấn.

"Người đó lừa ngươi, hắn không đời nào đem thần tử cho ngươi mượn." Nam nhân lo lắng nói.

"Hắn nói nhất định sẽ giúp ta, chỉ cần ta giúp hắn thoát khỏi mấy người, hắn còn thề." Nữ hài không tin.

Nam tử tốt lắc đầu: "Hắn là tội phạm tội ác tày trời, sau khi chuyện thành sẽ giết ngươi diệt khẩu, nhưng chuyện hắn hứa với ngươi, chúng ta cũng có thể giúp ngươi..."

"Ngươi nói thật chứ?" Nữ hài kinh hỉ hỏi.

Nam tử chăn hộ gật đầu, ta nhìn lại hắn, không rõ rốt cuộc hắn đang nghiêm túc đến đâu, hay là đang lừa gạt nữ hài này.

Nữ hài đối với ai cũng không khách khí, chỉ đứng trước mặt nam nhân được an ủi rất thành thật, suy xét nguyên nhân, ta nghĩ là... người lớn lên quá đẹp trai đi! Cho dù là Tống Trọng Cơ khi đối mặt với nam nhân có ơn tố nhan, cũng chỉ khác nhau như vịt với thiên nga.

Lúc này, một con hạc giấy từ trong rừng bay về, nam tử an ủi giơ một ngón tay ra, bảo nó dừng trên đầu ngón tay, hạc giấy liên tục gật đầu, như đang nói chuyện với nó.

"Đi về phía bên này!" Nam tử đáng thương chỉ tay.

Chúng ta đuổi theo nam nhân chăn ấm, theo ta xâm nhập rừng rậm này, âm khí trong bụi cây lộ ra càng ngày càng mạnh.

Ta sợ mình sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó cho Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt và cô gái kia đi vào giữa, nam nhân sầu lo đeo kiếm mở đường phía trước nhất, còn ta đi phía sau cùng, cầm Thiên Lang Tiên trong tay, miệng không ngừng niệm đạo đức kinh sách.

Nữ hài dọc theo đường đi lải nhải hỏi một câu, mặc dù có chút phiền toái, bất quá có người nói chuyện, bầu không khí có vẻ không áp lực như vậy.

Bùm bùm bùm!

Bùm bùm bùm!

Một trận tiếng trống từ trong rừng cây truyền đến, lập tức thần kinh ta căng thẳng.

Lá rụng dưới chân chúng ta bỗng nhiên phát ra động tĩnh vù vù, một đoàn di thể mục nát từ trong đống lá cây lộ đầu ra, chậm rãi hướng chúng ta đi tới, có một số đã mục nát đến mức bụng cũng mặc, có cái thậm chí ngay cả đầu cũng không có.

Xác mục tập tễnh phát ra từng tiếng rên rỉ quái dị, theo thân thể cứng ngắc vặn vẹo, khung xương tàn khuyết trên thân phát ra tiếng ma sát răng rắc.

Lúc này ta quăng Thiên Lang Tiên ra, cuốn lấy một cỗ Hủ Thi đầu tiên, kéo một phát về phía sau, lập tức kéo tan.

Nam nhân quyến rũ trực tiếp lao tới, trường kiếm ra khỏi vỏ, một luồng hào quang màu lam lóe lên, nhanh chóng kết liễu hai cỗ thi thể thối rữa.

"Đẹp quá!" Thiếu nữ vẫy bàn tay lớn tiếng kêu lên.

Những xác ướp mục nát này luyện chế tốt hơn rất nhiều so với hoạt thi mà Trình Đại Long tỉ mỉ luyện chế, nhưng số lượng thì hơi nhiều. Ta và nam nhân chăn hộ trái phải, dần dần giết ra một con đường, bảo bọn họ đi mau. Hai ta ở phía sau đại điện.

Nam tử sai vặt đột nhiên kêu lên một tiếng "Tránh ra", ta cảm thấy có cái gì đó trên đỉnh đầu rơi xuống, vội vàng lui về phía sau một bước.

Một cỗ hủ thi từ trên cây rơi xuống vồ hụt, bị nam nhân an lành giẫm lên lưng, một kiếm đâm thủng miệng.

Cành cây phía trên đung đưa một hồi, ta mới chú ý tới đám hủ thi đã biến thành " tập kích trên không trung", nó nhảy tới nhảy lui trên ngọn cây, nhanh chóng bao vây chúng ta lại.

Thân thể Hủ Thi vốn đã không quá rắn chắc, có chút nhảy cẫng lên liền tan vỡ, bất quá cuối cùng vây chúng ta vào trong tim rỗng kêu to, lần này có chút khó giải quyết, ta hỏi nam nhân thương cảm có chiêu lớn gì không?

"Dùng Nam Đẩu Thiên Lang quyết của gia gia ngươi."

"Cái gì? Không phải Bắc Đẩu Thiên Lang quyết à?" Ta hỏi.

"Thiên Lang Tiên Pháp có phân Nam Đẩu cùng Bắc Đẩu, Nam Đẩu chuyên đối phó cương thi, Bắc Đẩu chuyên đối phó yêu tà, theo ta niệm: Long Xuất Cửu Tiêu, Vạn Pháp Lôi Đình!" Nam tử ân cần nhanh chóng nói.

Tay trái ta kết ấn, theo lời nam nhân thương cảm đọc một lần, sau đó thêm Nam Đẩu Thiên Lang Quyết vào trên Thiên Lang Tiên, ta lập tức cảm giác Thiên Lang Tiên trong tay "sống" lên, giống như một con mãng xà đang vặn vẹo thân thể.

Ta thuận theo cảm giác này vung roi lên không trung, chỉ nghe thấy tiếng đôm đốp giòn giã, roi như lốc xoáy không ngừng xoay tròn trên ngọn cây, đánh vỡ tất cả những thi thể thối rữa kia.

Hài cốt rơi xuống như trút xuống cơn mưa to.

Trong chớp mắt đã đánh tan bầy xác mục nát, trong lòng ta cảm thấy thống khoái không nói nên lời, thuận thế thu hồi Thiên Lang tiên vào trong tay.

Cô gái lại lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, ta hỏi nàng cảm thấy ai tương đối lợi hại, nàng chỉ cần một ngón tay là có thể hỏi vì sao?

"Trận kịch đều là như vậy, lời nói của người lợi hại cũng không nhiều! Con nói nhiều quá, đại thúc!"

Đứa trẻ của cô không kiêng kỵ gì mà chỉ mỉm cười với nam nhân chăn nuôi, nhưng cũng chỉ là một nụ cười nhạt nhòa, giây lát qua đi, bất quá trông thấy hắn cười, thực sự so với kỳ quan trên trời còn hiếm thấy hơn.

Vừa mới thở phào nhẹ nhõm, thanh âm thần tử lại lần nữa truyền đến, lần này cách chúng ta phi thường gần.

"Cố gắng hết sức, bắt lấy Trình Tiểu Hổ!" Ta nói.

"Ừm!" Nam nhân chăn hộ khẽ gật đầu.

Thế là, ta và nam nhân chăn nuôi ở phía trước mở đường, phóng về hướng kia, tiếng trống càng ngày càng nhanh. Khi ta đẩy ra một bụi cây, phát hiện Trình Tiểu Hổ đang dốc sức liều mạng khua trống, một mảnh hủ thi có thể thao túng này đã dùng hết, hắn sốt ruột đến độ mồ hôi chảy ròng ròng.

"Dừng tay!" Ta hô một tiếng.

Trình Tiểu Hổ hung hăng cắn răng, lại chui vào trong rừng cây, vừa chạy vừa điên cuồng gõ trống, âm thanh phanh phanh không dứt bên tai.

Ta nghĩ thầm thằng nhóc này chạy một đêm, chẳng lẽ chúng ta còn muốn đuổi một đêm hay sao?

Đang lúc nghĩ như vậy, tiếng trống im bặt, bên kia truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, quanh quẩn trong rừng cây u tĩnh, làm người ta sợ hãi, ta cùng nam nhân thương cảm liếc nhau một cái, nhanh chóng chạy về chỗ đó.

Khi hắn chạy đến, phát hiện một đám xác ướp nát đang quần nhau, đang điên cuồng cắn xé thân thể Trình Tiểu Hổ. Mùi máu tươi gay mũi tràn ngập trong không khí. Tay chân hắn run rẩy vài cái, cuối cùng cũng bất động.

Có lẽ bởi vì hắn không cách nào hàng phục hoàn toàn ngao bái âm linh trong trống thần tử, cộng thêm không kiêng nể gì sử dụng, cuối cùng tự ăn ác quả.

Nam tử chăn bông thầm niệm một câu chú ngữ, ném kiếm trong tay lên giữa không trung, cắm vững vàng trước mặt Trình Tiểu Hổ. Trường kiếm tản mát ra vầng sáng xanh lam âm u, đám người đang điên cuồng cắn nuốt Hủ thi dường như vô cùng sợ hãi, vội vàng ngừng lại, tứ chi lui lại trên mặt đất, lặng yên không một tiếng động biến mất trong rừng cây...

Chương thứ ba trăm năm ba, phải trả một cái giá lớn.

Nam nhân chăn ấm dưới đất nhặt trống thần tử lên, nhìn một chút, sau đó giao cho ta.

Ta cẩn thận từng li từng tí quan sát mặt trống này, phát hiện thứ này nặng hơn một chút so với trong tưởng tượng, được khảm từ hai khối xương sọ. Mặt ngoài sọ sọ còn phủ một tầng thủy ngân, dưới đáy bị mài rất bằng phẳng, che đậy hai tấm da người mỏng như cánh ve.

Một bên da trống vẽ sói, một bên là da trống vẽ nai, hai loại động vật này đều thuộc về đồ đằng cả tộc.

Bỏ qua cảm giác quỷ dị đó cho người ta, đây đúng là một tác phẩm nghệ thuật khéo léo đoạt thiên công, nghe nói khi chinh chiến bốn phương sẽ bắt thợ giỏi, cung cấp nuôi dưỡng cho người trong đại nội phục vụ cho hoàng tộc, nhóm người này chính là cái gọi là "Nội đình cung phụng".

Lá cờ này hiển nhiên là xuất từ tay cung phụng nội đình.

Lúc này, Doãn Tân Nguyệt và Lý mặt rỗ chui ra từ trong rừng, bị cái chết thảm trên mặt đất của cô bé khiến cho hoảng sợ, sau đó nhìn thấy nội tử trong tay ta trống khua chiêng, tranh nhau muốn xem, ta dặn dò đừng có làm loạn.

Lúc truyền tới tay nữ hài, nàng lại tò mò gõ một cái khiến trái tim ta như ngừng đập.

"Có phải ngươi muốn chết, còn ngại chúng ta gặp không đủ phiền toái hay sao?" Lý Ma Tử nhanh chóng đoạt lấy trống thần tử từ trong tay nàng.

"Nhìn các ngươi bị dọa sợ, một mặt trống ngắt, lợi hại như vậy sao?" Nữ hài chẳng hề để ý hỏi.

Nam nhân chăn bông đột nhiên rút trường kiếm ra muốn đâm vào yết hầu cô, đương nhiên chỉ là hư trương thanh thế mà thôi, cô gái sợ tới mức tái mặt: "Ca ca, ca làm gì vậy!"

"Một thanh kiếm gãy, đáng sợ đến vậy sao?" Nam nhân không động thanh sắc nói, hắn lại cũng biết nói đùa, chỉ là hơi lạnh.

Tuy nhiên ta chú ý tới, cô gái gọi hắn là "Ca ca", nhưng gọi ta lại là "Thúc thúc", mẹ nó, đây là đãi ngộ khác biệt mà!

Một đêm này dày vò xương cốt ta muốn rã ra, ta đề nghị đi về đi, nam nhân sai vặt bảo chúng ta chôn Trình Tiểu Hổ luôn.

Tầng lá rụng tự sát trong rừng rậm vô cùng dày đặc, căn bản không có khả năng đào một lỗ. Huống hồ trên tay chúng ta cũng không có công cụ.

Vì vậy, bọn ta dùng lá rụng trên mặt đất đem thi thể Trình Tiểu Hổ bao trùm, nam tử sầu lo còn đốt chút tiền giấy cho nó, niệm một đoạn Vãng Sinh Chú. Hắn nói như vậy là để phòng ngừa Trình Tiểu Hổ biến thành ác quỷ tiếp tục gây họa.

Nữ hài tò mò hỏi chúng ta làm cái gì, ta cao thâm khó lường trả lời một câu: "Thần tiên!"

Sau khi ra khỏi rừng, chúng ta ngồi vào trong xe, ta hỏi nam nhân chiếu cố hắn rốt cuộc là ai.

"Ngoài Khang Hi và Trình gia, còn có ai có quan hệ rất lớn với mặt này?" Nam nhân an ủi hỏi ta.

"Chẳng lẽ là đời sau của Ngao Bái?" Ta linh cơ khẽ động.

Nam nhân an ủi nhẹ gật đầu, người ủy thác hắn chính là hậu đại ngao bái. Năm đó Ngao bái mặc dù bị Hoàng đế Khang Hi chém đầu cả nhà, nhưng vẫn có một ít thân quyến trốn ra ngoài, chạy trốn tới Nam Dương, ở nơi đó ẩn họ mai danh sinh hoạt.

So với kiêu đầu thị chúng, lăng trì xử tử, tổ tiên bị chế thành âm vật mới là tàn nhẫn nhất. Bởi vậy bọn họ trăm phương ngàn kế thăm dò được tung tích thần tử, ủy thác nam giới mang về.

rạng sáng một cái, xe ngựa về nội thành, Doãn Tân Nguyệt đem tất cả tiền trên người trả cho cô bé kia. Như vậy là đủ cho cô bé này sống chung rồi.

Cô bé xuống xe, nhưng vẫn đứng đấy không chịu đi, giọng nói nức nở: "Các ngươi lừa ta!"

"Như thế nào?"

"Các ngươi rõ ràng nói giúp ta giết chết cha kế. Ta biết ngay các ngươi gạt ta, mà đại nhân nói đều không thể tin được." Nữ hài mắng.

"Tiểu nha đầu nhà ngươi, động một chút là muốn giết người, giết người là muốn ngồi tù. Hơn nữa, ngươi cũng không thể nhìn ai không vừa mắt liền giết người đó đi?" Lý Ma Tử nói.

"Kẻ lừa đảo! Đại lừa đảo!" Cô gái khóc quay đầu bước đi, nam tử an ủi đột nhiên gọi nàng lại.

Hắn từ trong ngực móc ra một cái bích ngọc tiểu nhân dài bằng ngón tay cái, giao vào trong tay nữ hài, để cô bé dùng máu của mình tưới người này, đút đầy bảy ngày, sau đó đặt ở dưới giường kế cha, ngày thứ hai đối phương sẽ thất khiếu chảy máu mà chết.

Nam nhân chăn hộ rất ít gạt người, nhưng điều này khiến ta có chút kinh ngạc, vội vàng hỏi: "Ngươi thật sự định bảo nàng giết chết người kế nhiệm của mình sao?"

"Ác nhân đáng chết! Huống hồ, giết người báo thù, cũng là công năng trọng yếu nhất của âm vật."

Tuy là người tu hành, nhưng cũng có thiện ác quan của riêng mình.

"Cảm ơn ca ca!" Cô bé vui vẻ ôm nam nhân chăn hộ, hôn lên mặt hắn một cái, đang định đi thì lại bị nam nhân chăn nuôi gọi lại.

"Lại làm sao vậy?" Nữ hài hỏi.

"Ngươi không hỏi một câu, làm như vậy phải trả giá thế nào sao?" Nam tử an ủi nói.

"Trả giá cỡ nào cũng không sao cả!"

"Sau khi giết người, ngươi sẽ giảm đi hai mươi năm dương thọ." Nam tử sai vặt nói.

Nữ hài trừng to mắt, tựa hồ không thể tin được, cuối cùng nàng vẫn gật đầu một cái: "Ta biết rồi, cảm ơn!"

Trên thế giới này không có gì, là không cần phải trả bất kỳ cái giá nào là có thể đổi lấy, ngươi mỗi lần có được một thứ, đều sẽ mất đi một thứ.

Huynh đệ Trình thị muốn có được quá nhiều thứ, cơ quan cuối cùng đã tính toán hết ngược lại còn vất bản thân mình lại.

Nhìn cô gái biến mất trong màn đêm, ta chỉ hy vọng nàng có thể nghĩ kỹ rồi đi.

Bởi vì có một số việc, một khi nhúng chàm thì khả năng vĩnh viễn sẽ không cách nào quay trở lại được!

Cổ kiếm thanh đồng cổ kiếm thứ ba trăm năm mươi bốn

Chuyện thần tử trống trận coi như đã kết thúc hoàn toàn. Chúng ta đúng hẹn, bán thần tử cho người hầu ở nhà ngựa quỳ lạy. Bọn họ cảm ơn ta ngàn ân vạn, hơn nữa còn hào phóng ném cho ta một tấm ngân hàng, lúc này mới mang theo xương sọ của tổ tiên về an táng.

Ta tra ra khoản còn lại của ngân hàng, tròng mắt đều sắp trừng mất rồi, tròn ba trăm vạn, thương nhân về nhà ngựa thật đúng là tài đại khí thô!

Tiếp đó, cuộc đời của ta có chút đơn điệu, mỗi ngày đều ngồi ở tiệm cổ, nhìn người qua đường muôn hình muôn vẻ, những chữ cổ kia đều lọt vào mắt, nhưng không có nửa món khiến ta cảm thấy hứng thú.

Mặc dù mua bán có thể kiếm chút tiền hoa hồng, nhưng đã không có cảm giác mạo hiểm, ta cứ cảm giác cả người đều lười biếng đi rất nhiều.

Quả nhiên âm vật như hàng hóa, một khi chơi xong là nghiện, hơn nữa không có thuốc nào cứu được.

Ngay cả Doãn Tân Nguyệt cũng nói ta mỗi ngày ngoài ăn cơm ra còn là ngủ.

Ta chỉ là gật đầu thừa nhận mà thôi.

"Ài, Trương ca à Trương ca, ta cũng không biết có nên để ngươi tiếp tục mở tiệm nữa hay không!" Y Tân Nguyệt thở dài nói.

Ta biết Doãn Tân Nguyệt nghĩ cho ta. Nếu không tiếp nhận buôn bán âm vật, ta là bệnh nhân bệnh cô độc sống bán chết. Tiếp nhận buôn bán âm vật, ta lại có nguy cơ tính mạng.

Hai bên gặp khó khăn, ta đành phải thừa nhận: Thê tử của ta không dễ chịu.

Một ngày này, ta dựa theo bình thường ngồi ở trong tiệm ngủ gật. Nhìn phim truyền hình rác rưởi đầy màn hình, cái gì xé rách quỷ tử, cái gì cách đó tám trăm dặm, một thương giết sạch binh khí phụ thuộc của quỷ tử.

Đang ngủ gà ngủ gật, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Người tiến vào tiệm cổ rất ít khi chạy cái tư thế này, bởi vì bình bình trong tiệm của ta chất một đống, nếu không cẩn thận đập nát một cái trong đó, sẽ phải bồi thường một món đấy!

Vì vậy một khi chạy vào thì chắc chắn có chuyện lớn.

Toàn thân ta cơ linh, trong nháy mắt liền mở hai mắt ra, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện đập vào mắt là một thiếu nữ diện mục thanh tú.

Thiếu nữ này nhìn qua chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, bộ ngực phát triển không tốt, có chút cảm giác như máy bay. Bất quá vóc người rất tốt, cổ tay trắng như ngọc cùng đôi đùi thon dài, đem khí chất của nàng thoáng cái đề thăng lên.

Nàng mặc một bộ quần áo màu trắng không nhiễm một hạt bụi, văn tự lẳng lặng.

Trong tay nàng cầm một vật thể hình chữ nhật được bọc bằng vải đỏ, hai tay nắm chặt, hơn nữa cánh tay còn hơi run run. Hiển nhiên cái yếm đỏ kia là một thứ vô cùng trọng yếu.

Bất kể nói như thế nào, thiếu nữ đột nhiên xuất hiện này khẳng định rất có lai lịch với những đồ vật mà nàng mang tới.

Tinh thần ta lập tức phấn chấn, uống một hớp trà, nói với thiếu nữ áo trắng kia: "Cô nương, có phải muốn ra tay với thứ gì hay không?"

"Ngươi tự mình xem đi!" Lời còn chưa dứt thiếu nữ đã đặt tấm vải đỏ trước mặt ta.

Ta cẩn thận từng li từng tí một xốc vải đỏ lên, mở ra một lớp nhựa nhựa nhựa láng chặn lại, lúc này mới nhìn thấy được chân thân của món đồ kia.

Đó là một thanh kiếm đồng dài gần một mét, thân kiếm đầy gỉ đồng màu xanh lá, còn điêu khắc hoa văn phong cách cổ xưa, bên trong hoa văn mơ hồ hiện ra.

Một luồng huyết quang nhàn nhạt xuất hiện.

Ta vừa liếc mắt đã nhận ra, đây không chỉ là một thanh cổ kiếm có giá trị liên thành, mà có thể là một món âm vật!

Thanh Đồng Kiếm là vũ khí tùy thân mà vương công quý tộc thời Xuân Thu Chiến Quốc yêu thích nhất, tỷ như Việt Vương năm chín sáu mươi năm trổ mồ cấu kiếm, chính là đại biểu kiệt xuất nhất lúc đó.

Việt Vương xoa kiếm từ đồng, tích, chì, sắt, đa số các loại hợp kim rèn thành, hơn nữa đã trải qua công nghệ đặc thù xử lý, cho nên trải qua ngàn năm không mục nát.

Bình thường loại trọng khí đồng đen gần ba ngàn năm này, thương nhân cổ xưa bọn ta không dám nhận.

Thông tục điểm cho gọi là quốc bảo, trong lời nói thì gọi là: quay đầu giá.

Ý của nó là cho dù tính mạng có bán được với giá trên trời cũng không nhất định có mệnh hoa.

Tội danh buôn bán quốc bảo hầu như không thua gì tội phản quốc. Nếu bán cho người trong quốc thì không sao, còn bán thì trên lưng còn mang tiếng mắng quốc tặc, sau này làm việc tại đây sẽ không còn cách nào lăn lộn.

Ta vừa nhìn thấy thanh kiếm này, liền biết hơn phân nửa này lại là kiệt tác vuốt ve Kim giáo úy nào đó.

Nghe nói lúc ông nội ta còn sống có quan hệ không tệ với một Kim giáo úy họ Hồ, còn kiếm được không ít tiền trên người Kim giáo úy kia.

Sau đó vị Kim giáo úy kia chuyển hành ghi lại ký ức, sau đó không gặp mặt thêm lần nào nữa.

Sờ vào thứ mà Kim giáo úy đào ra, ta bình thường không thu được.

Thứ nhất là mạo hiểm lớn, dễ bị cảnh sát một nồi bưng lên, thứ hai là nguy hiểm cũng lớn, rất nhiều âm vật bị chôn sâu trong lòng đất hơn ngàn năm không thấy mặt trời, đột nhiên cào ra được, vậy có thể không náo chết ngươi sao?

Thế là ta chỉ liếc mắt nhìn rồi cẩn thận đậy tấm vải đỏ lại, trịnh trọng nói với bạch y thiếu nữ: "Xin lỗi, ta không thu được thứ này, ngươi tới cửa hàng khác hỏi xem!"

Thiếu nữ áo trắng kia cắn môi, cũng không nói nhiều, ôm lấy bọc vải đỏ đi mất.

Nhìn thấy bóng lưng xinh đẹp của nàng biến mất trước cửa chính, ta không ngờ lại thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi quả thật ta có một loại xúc động muốn nhận mua bán, nhưng ta đã hứa với Doãn Tân Nguyệt, sau này sẽ không bao giờ tiếp nhận việc mua bán nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Nam tử hán đại trượng phu, tự nhiên nói được làm được.

Sau khi tiễn thiếu nữ bạch y kia đi, ta đột nhiên cảm giác có chút đứng ngồi không yên, mơ hồ cảm thấy chuyện này sẽ không kết thúc như vậy...

Không có việc gì làm được, ta tiếp tục mở ra máy tính xem kịch liên tục.

Liên tục buồn tẻ vô vị, ta chỉ nhìn không tới mười phút đã ngủ thiếp đi.

Dựa theo kinh nghiệm ngày trước, mỗi ngủ một giấc này đều đến lúc Doãn Tân Nguyệt mệt mỏi rồi trở về.

Nhưng mà ngoài dự liệu của ta chính là cửa lớn của quán cổ chỉ mới ngủ mười phút lại bị gõ vang.

Lần này gõ cửa không chỉ có một người, mà là hai người.

Ta mở cửa nhìn vào, chỉ thấy thiếu nữ áo trắng kia đi rồi quay lại, mà dẫn hắn đi vào không phải ai khác, vừa đúng là Lý Ma Tử.

Vừa mới vào cửa, Lý Ma Tử đã giật cổ hô lên: "Hắc, tiểu cô nương, giới thiệu với ngài, vị này chính là thương nhân âm vật nổi tiếng trong nghề, chuyên gia chơi chữ cổ, lịch sử đại học Thanh Hoa dạy học, lập tức sẽ có trên trăm cao thủ đứng đầu giảng bài, Trương Cửu Lân!"

Trong lòng ta vô cùng khinh thường, biết rõ Lý mặt rỗ lại không biết gân nào rút ra, muốn lợi dụng thủ đoạn nịnh nọt thêm khoác lác mà tiếp được chuyện này.

Ta nghe ta nói không phải là một người Trương Dương, nhưng cũng không giỏi bác bỏ mặt mũi người khác, đành phải giả bộ bộ cao thủ tịch mịch, nói với Lý Ma Tử: "Có rắm thì thả đi, đừng có đứng đó nói mấy lời vô dụng."

"Trương lão bản, nếu như ta không nhìn lầm, vị tiểu cô nương này gặp phải âm vật ngàn năm khó gặp..."

Lý mặt rỗ nhìn thiếu nữ áo trắng một cái rồi đĩnh đạc nói: "Ổn vật này huyết quang tận trời, nếu không mời Trương lão bản ra tay, chỉ sợ không ai có thể trấn được tình cảnh này nữa! Cô nương này vừa mới tìm tới một tên quái vật không có bản lãnh, vừa nhìn thấy đồ vật liền kinh sợ, nói lập tức không thu được."

Thiếu nữ áo trắng kia dùng ánh mắt u oán nhìn ta, kéo Lý Ma Tử nói: "Lý tiên sinh, người ta vừa tìm chính là hắn."

Ta biết ngay lúc đó sắc mặt ta khẳng định có chút khó coi, ta ho một tiếng, nói với Lý Ma Tử: "Lý Ma Tử, ngươi đừng rối loạn nữa, cái miệng ngươi có thể cày ruộng đúng không?"

Lý Ma Tử thấy ngay cả ta cũng không dám nhận, lúc này mới ý thức được mình đâm vào sọt, lời nói biến đổi, hù dọa thiếu nữ áo trắng kia nói: "Tiểu cô nương... Sao không sớm nói ngươi tìm Trương lão bản? Cái này thật khó khăn rồi."

Lý Ma Tử cố ý làm ra bộ dáng khó xử, giả thần giả quỷ nói: "Trong thanh kiếm này khẳng định cất giấu một hung linh ngàn năm, ngay cả Trương lão bản cũng không dám tiếp, chỉ sợ cả thế giới này không ai xử lý được."

Ta biết Lý Ma Tử vẫn đang khen cái giá quá cao, cố ý nâng giá. Nhưng ta đã hạ quyết tâm không nhận vụ mua bán này, cho dù Lý Ma Tử có nói toạc ra ta cũng không tiếp nổi.

Liền đứng lên, nói với hai người: "Phiền các ngươi ra ngoài chơi, ta muốn khóa cửa."

Lý Ma Tử sửng sốt: "Tiểu ca Trương gia, thế này là sao?"

Ta không hứng thú với Lý Ma Tử nói: "Lý Ma Tử, ta không dám đơn thương, ta khuyên ngươi cũng đừng chấp nhận. Trên thanh kiếm này ngưng tụ hàng ngàn vạn oan hồn, nếu thật đâm vào cái sọt lớn, gia gia của ta cũng không cứu được chúng ta!"

Nói đến đây, Lý Ma Tử chỉ sợ toàn thân run rẩy, vội vàng nhét bao vải đỏ vào trong tay thiếu nữ áo trắng.

Ta cố ý khóa cửa trước mặt hai người, xoay người sải bước rời đi.

Chương thứ ba trăm năm mươi ba xây dựng Trường Bình thôn.

Ta vốn cho rằng chuyện này sẽ kết thúc ở đây, ai biết được sau mấy ngày, thiếu nữ áo trắng kia thế mà lại một lần nữa tìm tới cửa, lần này, nàng mang theo một chỗ dựa càng cường hãn hơn: nam nhân thương cảm.

Ta và nam nhân chăn ấm này trải qua quá nhiều cửu tử nhất sinh, tự nhiên không thể cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của hắn.

Nhưng khi nhìn thấy nam nhân mai táng và bạch y thiếu nữ cùng nhau đi vào, da đầu nàng ta vẫn cảm thấy tê dại đi...

"Xem tin tức nhé?" Nam tử chăn hộ đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Tin tức gì?" Ta không hiểu hỏi.

Nam nhân hưởng thụ lấy ra điện thoại của Lý Ma Tử đưa cho hắn, ấn mở một đoạn video đặt ngay trước mặt ta.

Trong tin tức xuất hiện một hình ảnh như vậy: "Ba năm trước đây, đội Sùng Tư ở thôn Trường Bình ở Sơn Tây tỉnh đào ra một thanh cổ kiếm đồng thời Chiến quốc, cổ kiếm đồng thau thành sắc, được bố trí thích đáng ở trong viện bảo tàng. Một tuần trước cổ kiếm này lại biến mất vào trong viện bảo tàng, bên trong viện bảo tàng không có bất kỳ dấu hiệu nào bị trộm trộm, khiến cho các đại võng hữu tấp nập suy đoán."

Xem xong đoạn video này, ta liền phạm vào đây nói thầm.

Xem ra vị bạch y thiếu nữ này không chỉ là trộm mộ tặc, mà còn là một tên trộm quốc bảo...

Thiếu nữ áo trắng hiển nhiên phát hiện ánh mắt ta khác thường, nhất thời có chút sợ hãi trốn sau lưng nam tử thân thương.

Nam nhân chăn ấm dường như đoán được mình đang nghĩ gì, vội vàng giải thích: "Là kiếm tự theo bà ta, không phải bà ta trộm."

"Cái gì?" Ta gần như không dám tin vào lỗ tai của mình. Nhưng nam tử đáng thương quyền uy không cho phép nghi ngờ, hắn cho dù nói thanh kiếm này là bội kiếm của Ngọc Hoàng Đại Đế ta cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

Nam nhân chăn hộ cũng không giải thích nhiều, chỉ vào bạch y thiếu nữ nói với ta: "Cô bé này họ Triệu."

Ta "ồ" một tiếng, hoàn toàn không hiểu những lời này của nam nhân môi giới là có ý gì.

Nam nhân mai táng dùng ngữ khí rất giản lược giải thích: "Thu thập hành lý, theo ta đi Sơn Tây một chuyến, lần này đừng mang Lý Ma Tử đi nữa..."

Dứt lời, Doãn Tân Nguyệt từ ngoài tiệm đi vào, thấy nam nhân được âu yếm ở đây cô cũng thấy hưng phấn, vui mừng hỏi: "Có phải chúng ta lại phải đi mạo hiểm không?"

Nam nhân chăn ấm liếc mắt nhìn Doãn Tân Nguyệt, sau đó lạnh lùng nói: "Ngươi cũng đừng đi."

"Không phải chứ!" Doãn Tân Nguyệt nũng nịu bước lên cánh tay nam tử: "Ta muốn đi cùng Trương ca! Ngươi đừng hòng lừa gạt chồng ta!"

Nam nhân đáng thương bất đắc dĩ, đành thở dài nói: "Ta cũng không biết sự tình lần này nguy hiểm bao nhiêu..."

"Nguy hiểm? Thế mới là thú vị." Doãn Tân Nguyệt cố ý giả bộ không sợ trời không sợ đất.

Nàng ta thật muốn theo giúp ta, trong lòng cảm động, nói với nam nhân thích kỵ: "Được rồi, để nàng cùng đi đi. Trước kia nàng cũng không gây thêm phiền toái cho chúng ta."

Nam nhân quyến rũ chần chừ một chút, cuối cùng gật đầu.

Vào tối hôm đó, chúng ta lái xe trực tiếp đi về hướng Thiểm Tây tỉnh.

Khi đến Trường Bình thôn vừa lúc là buổi tối, mấy người chúng ta mệt mỏi không chịu nổi bỏ lại một trăm đồng hồ, chọn một đại viện nông thôn đi vào ở.

Khi nằm xuống, nam nhân an ủi mới nói với ta, trong thôn này ma quái.

"Tình huống gì?" Ta hỏi.

Nam nhân chăn bầu giải thích: "Người của Thái Bình thôn từ buổi tối không dám lên hậu sơn nữa, phàm là những ai tới gần đỉnh núi đều sẽ bị giết chết, hơn nữa đại đa số đều là những thi thể chia lìa."

"Tà như vậy sao?" Ta hơi kinh ngạc.

"Không chỉ như vậy!" Nam nhân an ủi nói: "Chuyện sau núi náo loạn quỷ quái là chuyện ba năm trước thanh kiếm này được đào lên. Ba năm này, chính phủ đã từng tổ chức không ít nhân lực đi hậu sơn vây quét, cuối cùng thậm chí xuất động cả quân đội, ban ngày hành động đều là không công mà lui, nhưng hành động buổi tối hầu như lần lượt đều là toàn quân bị diệt. Người duy nhất có thể sống sót cũng biến thành người điên, bị nhốt vào viện tử..."

"Chuyện lớn như vậy, sao ta không biết được." Ta hơi kinh ngạc.

"Chính phủ một mực áp chế, tin tức không cho truyền tống, truyền tống không cho tiến vào, chụp ảnh không cho quay, thậm chí quân khu phái một người đóng giữ bên cạnh núi, dùng lưới sắt cao áp bức vây quanh cả ngọn núi một cái chật như nêm cối. So với bên ngoài tuyên bố là diễn tập quân sự, người không phận sự miễn tiến."

"Chuyện này rõ ràng có quân đội ra mặt, chúng ta cũng không cần quản nữa." Trong lòng ta vẫn ôm một tia may mắn.

Nam nhân chăn hộ lại kiên quyết lắc đầu: "Chỉ vào đám rác rưởi kia giải quyết vấn đề, e rằng tận thế sẽ tới."

"Là sao?" Ta chưa từng thấy nam nhân chăn nuôi nào lại nói cứng như vậy.

Nam nhân chăn ấm từ trên giường bò dậy, lạnh lùng nhìn ta:

"Ngươi biết lai lịch của thanh kiếm đó không?"

Ta biết nam nhân lo lắng hỏi, là thanh cổ kiếm đồng thau cùng nữ hài áo trắng hình dáng không rời.

Ta nói này, thời kì bình thường của Chiến quốc, thanh kiếm chỉ dài năm mươicm, mà thanh kiếm mà thiếu nữ áo trắng mang tới lại dài chừng một mét.

Trường kiếm như vậy không chỉ dễ gãy, hơn nữa cũng không lợi cho cận chiến chém giết. Cho nên nhìn qua, thanh cổ kiếm đồng thau này rất giống phi kiếm của đại tướng sử dụng.

"Không sai." Nam nhân an ủi khẳng định suy đoán của ta, lại hỏi ta: "Còn có ý kiến gì không?"

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Thanh cổ kiếm này lúc trước được chế tạo đặc biệt của một đại sư đúc kiếm, dựa theo kích cỡ và quy cách của bảo kiếm mà nói, thậm chí còn xứng với tên của Thiên tử kiếm."

"Ừm." Nam nhân môi giới gật đầu.

Trong lòng của ta rùng mình: "Vậy tại sao thanh kiếm này lại đi tìm bạch y thiếu nữ kia?"

"Đây cũng là chuyện ta muốn biết." Nam tử có vẻ mặt ngưng trọng nói: "Ta hoài nghi tổ tiên của bạch y thiếu nữ chính là chủ nhân của thanh kiếm này. Cổ kiếm đã hình thành khí linh, biết chủ nhân huyết thống, cho nên vừa gặp mặt liền cùng bạch y thiếu nữ về nhà."

Vừa nói tới đây, ta chợt nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng thét chói tai: "A! Không được!"

Là Doãn Tân Nguyệt!

Bọn ta đang ở lúc chúng ta ngủ lại, phân Doãn Tân Nguyệt và thiếu nữ áo trắng đến cùng một gian phòng, mà ta và nam nhân thương cảm thì ở sát vách.

Thứ nhất là vì lợi ích sinh hoạt, thứ hai là muốn cho Doãn Tân

Nguyệt câu thông cùng thiếu nữ áo trắng, để cho thiếu nữ ít nói này có thể thổ lộ tiếng lòng. Thứ ba là hai gian phòng liền cách nhau một tầng tường, nếu thật sự phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn cũng có thể xuất thủ đầu tiên.

Chúng ta vốn cho rằng tối nay sẽ rất yên tĩnh, ngày mai mới bắt đầu làm việc, không ngờ đến một giấc ngủ yên giấc cũng không ngủ yên là có vấn đề.

Tiếng thét chói tai của Doãn Tân Nguyệt còn chưa dứt, ta và nam nhân chăn nuôi chỉ cảm thấy mặt đất run rẩy một hồi, bên tai vang lên tiếng ầm ầm!

Ta và nam nhân tốt bụng mặc quần áo, mặc đồ ngủ chạy vội ra cửa phòng, khi mở gian phòng bên cạnh, chỉ thấy Doãn Tân Nguyệt trợn mắt há hốc mồm nhìn vào vách tường.

Tưởng ta và nam nhân thân thích sẽ đưa mắt nhìn về phía vách tường, chỉ thấy trên tường chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một lỗ hổng hình người, thiếu nữ áo trắng cũng không thấy đâu nữa.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Ta nhìn Doãn Tân Nguyệt chưa tỉnh hồn, nàng thở hổn hển, kinh hoàng chỉ vào lỗ hổng trên vách tường nói: "Ta cũng không biết, nàng... Nàng đột nhiên rút kiếm ra, sau đó đâm vào tường đi ra ngoài."

Sao có thể như vậy được? Một cô gái yếu đuối như vậy, làm gì có sức lực va vỡ vách tường?

Ta đi lên kiểm tra lỗ hổng trên vách tường một chút.

Phòng ốc phương bắc vì có thể qua đông, đều muốn thiết kế vách tường phi thường nặng nề. Trên cơ bản hai tầng gạch giáp ngăn độ ấm là tiêu chuẩn. Vách tường dày nặng như vậy theo lý thuyết rất khó để sức mạnh của người ta hư hỏng.

Nhưng mà một màn trước mắt lại phá vỡ thường thức của ta.

Đang lúc ta ngẩn người, tất cả đèn trong sân đều bị mở ra, hộ chủ khoác lên áo đi qua xem xét.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy, sao lại thế này! Có động đất không?"

"Không có động đất, bất quá cũng không sai biệt lắm." Ta lui qua một bên, để hộ chủ tự mình xem.

Hộ chủ vừa nhìn lỗ hổng trên vách tường, cũng choáng váng: "Cái này... Đây là thế nào?"

Ta vội vàng tiến lên kéo hộ chủ lại: "Tiểu cô nương cùng đến đây với chúng ta bị quỷ thần bắt đi rồi."

"Điều này không có khả năng!" Hộ chủ kia nói: "Trong thôn chúng ta cho tới bây giờ chưa phát sinh chuyện như vậy."

Doãn Tân Nguyệt hơi ổn định thần hồn, vội vàng cầm lấy bao, đếm từ trong túi ra hai ngàn đồng đưa cho hộ chủ: "Đại ca, huynh xem, bọn đệ cũng không biết tại sao sẽ xuất hiện chuyện như vậy, nhưng tiểu cô nương kia cứ như vậy bị quỷ thần bắt đi, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, nhà huynh cũng khó thoát trách nhiệm."

Hộ chủ kia cũng hiểu được nhân tình thế sự, thấy hai ngàn đồng tiền sửa vách tường dư dả, còn có kiếm được một khoản lớn, lập tức cười nói: "Tốt tốt, ta sẽ không nói ra."

Sau khi trấn an hộ chủ, ta và nam nhân an lành mặc xong quần áo, sửa sang một chút đồ đạc sẽ xuất phát.

Vừa ra cửa, Doãn Tân Nguyệt đã đứng trước cửa đợi trước cửa: "Hắc, hai vị soái ca, vội ra ngoài như vậy là đi đâu?"

Ta biết một chuyến này khẳng định không lạc được nàng, đành nói: "Tháng mới, theo sau chúng ta, đừng quá gần."

"Được." Lời còn chưa dứt, Doãn Tân Nguyệt đã đi vào phòng, trực tiếp chui ra khỏi lỗ hổng trên vách tường âm u tối tăm.

Chương thứ ba trăm năm sáu huyễn cổ chú

Ta và nam nhân chăn nuôi thấy Doãn Tân Nguyệt liều lĩnh chịu tổn thất liền đi ra, đương nhiên là theo sát phía sau.

Đám muỗi của mùa thôn nông này đặc biệt nhiều, cũng không biết có phải là vấn đề về huyết hình của ta hay không, đều bắt chuyện với ta, từ từ rồi, cuối cùng chúng ta cũng đi tới một cánh đồng phủ đầy cỏ dại.

Giống như gần đây nông điền mới tưới nước, một cước giẫm xuống trực tiếp lún đến đầu gối.

Ta kinh hô một tiếng rồi rút chân ra, liếc mắt dò xét nam nhân thương cảm, lại phát hiện gia hỏa này tuy cõng một thanh kiếm, đi ở trên đồng ruộng lại như giẫm trên đất bằng.

Sâu trong đồng ruộng là một giếng nước bỏ hoang, bên giếng nước cỏ khô lộn xộn, hiển nhiên có người vừa mới bước qua.

Doãn Tân Nguyệt đang đứng cạnh giếng nước, nhìn không chớp mắt xuống giếng.

"Tân Nguyệt, thấy cái gì sao?" Ta há mồm hỏi.

Doãn Tân Nguyệt không nhúc nhích, giống như tượng điêu khắc...

Ta chỉ cảm thấy sau lưng một trận mát lạnh, cả người run lên, ngay cả thần kinh cũng vỡ tan.

"Tháng mới!" Ta lại hô một lần, Doãn Tân Nguyệt vẫn không có nửa điểm phản ứng.

Ta đây mới xác định tám phần là nàng ta trúng tà.

Ta cũng đang định tiến lên kéo nàng, nam nhân đáng thương lại kéo ta lại, thấp giọng nói: "Đừng động đậy, nhìn tình huống trước đã."

Ta cố gắng kiềm chế xúc động muốn xông lên, nhưng sự quan tâm trong lòng thì không cách nào ngăn chặn được.

Ta từng thấy Doãn Tân Nguyệt ngây ngốc nhìn giếng nước như vậy, một phút qua đi, hai phút đã trôi qua, ba phút trôi qua...

Cái này mẹ nó chuyện gì vậy? Một người sống sờ sờ đột nhiên biến thành kẻ ngu?

Ta nhất thời không hiểu, nhưng cũng không thể bỏ mặc như vậy, vì vậy không để ý tới con trai không để ý ngăn cản liền xông lên, muốn kéo Doãn Tân Nguyệt ra.

Nhưng hai tay vừa mới đặt lên bả vai Doãn Tân Nguyệt, đột nhiên cảm giác trong giếng phun ra một đạo hào quang màu xanh biếc. Dưới sự tò mò, ta liền thò đầu nhìn thoáng qua dưới giếng.

Nhìn qua không sao cả, cả người ta bị đạo ánh sáng kia hấp dẫn, như bị thi triển Định Thân thuật vậy. Cũng giống Doãn Tân Nguyệt ngơ ngác nhìn vào trong giếng, đôi mắt nhìn thế nào cũng không dời đi được.

Lần này quá đột ngột, căn bản ta không kịp trở tay, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta và Doãn Tân Nguyệt cứ yên lặng nhìn giếng cổ như vậy, nhưng trong giếng cạn là một mảng âm u, căn bản là không nhìn thấy cái gì.

Bọn ta đang nhìn cái gì vậy?

Không ai biết!

Cái này thật sự là tà môn rồi!

Đang lúc ta sắp sứt đầu mẻ trán, ta chợt nghe trong giếng truyền đến một trận thanh âm khó hiểu khó hiểu. Khi nghe kỹ, lại là thanh âm mập mờ dụ hoặc của một cô gái.

"Tiểu ca, muốn ta sao?" Ta chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, khi nhìn kỹ, giếng cạn trước mặt đã biến mất, thay vào đó là một mỹ nữ trần trụi.

Trên người mỹ nữ kia chỉ khoác một tấm lụa mỏng như ẩn như hiện, dáng vẻ mê người khuynh quốc khuynh thành của nàng.

Là một nam nhân bình thường, theo bản năng, ta sẽ có phản ứng sinh lý...

Trước đây ta vốn mắng bản thân không chịu thua thiệt, tùy tiện liền phản bội Doãn Tân Nguyệt. Nhưng loại tâm lý tự khống chế bản thân này, rất nhanh đã bị một loại dục vọng vô ý thức áp chế xuống.

Chỉ trong chốc lát, ta đột nhiên cảm thấy nữ nhân nửa trần trước mắt này đã biến thành Doãn Tân Nguyệt.

Chuyện gì đã xảy ra?

Doãn Tân Nguyệt là một nữ hài bảo thủ, tuy rằng ta đã có duyên phu thê với nàng, nhưng khi đối mặt với ta nàng vẫn luôn xấu hổ, muốn cự tuyệt còn nghênh đón, chưa từng chủ động như vậy.

Ý nghĩ này vừa lóe lên, trên người "Doãn Tân Nguyệt" trước mặt không biết từ lúc nào lại có thêm một bộ đồ ngủ, sau đó trên mặt hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Có cần khoa trương như vậy không? Ta nghĩ cái gì cũng có cái đó.

Ta xoa mắt rồi lại nhìn, phảng phất như đi tới phòng ngủ của mình.

Đúng, chính là cảnh tượng như vậy.

Dục vọng càng ngày càng mạnh, dưới sự điều khiển theo bản năng nguyên thủy, thậm chí ta còn có chút không khống chế nổi bản thân, bắt đầu chậm rãi nhào tới chỗ Doãn Tân Nguyệt trên giường.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ta đột nhiên cảm giác sau gáy mát lạnh.

Lúc lấy tay sờ, làn da phía sau cổ lại bị cắt ra một vết thương nho nhỏ. Chỉ nghe nam tử được an ủi thu hồi trường kiếm nói: "Hai người các ngươi nhắm mắt lại! Từng bước một lui về, tuyệt đối đừng nhìn giếng nước."

Ta giật mình một cái, huyễn cảnh trước mắt lập tức toàn bộ biến mất, thay vào đó là giếng nước hoang phế kia.

Mà ta trong ảo cảnh leo lên giường nào là giường? Rõ ràng là giếng cạn!

Trời ạ, nếu không phải vì mẹ thương nam, chỉ sợ ta đã tự chui đầu vào giếng tự sát rồi.

Doãn Tân Nguyệt cũng đứng bên cạnh ta, hai chân nàng đang bước trên miệng giếng, lúc này đang sợ hãi nhìn ta.

"Còn nhìn cái gì, mau mau lui về!" Thanh âm nam tử chăn quần càng thêm gấp gáp.

Ta và Doãn Tân Nguyệt không dám không theo, đồng thời nhắm mắt lại, tay kéo tay, từng bước lui về phía sau.

Lui khoảng hơn mười mét, mới nghe nam nhân âu yếm nói: "Được rồi, mở mắt đi."

"Chuyện gì xảy ra?" Ta mờ mịt hỏi.

Nam nhân chăn bầu hừ lạnh một tiếng: "Có người bố trí cạm bẫy bên cạnh giếng, bất luận kẻ nào tới gần miệng giếng, đều sẽ bị ảo giác của chính mình giết chết."

"Á! Quả nhiên là ảo giác." Doãn Tân Nguyệt ôm ngực, lòng còn sợ hãi nói: "Vừa rồi ta đuổi theo cô nương áo trắng, đuổi tới đây đã không còn tung tích, thấy có miệng giếng bèn nhìn một chút."

"Ngươi nhìn thấy gì?" Ta cẩn thận hỏi.

"Ta thấy ngươi bị người ta đuổi giết ở Thiên Đài, ta sốt ruột liền muốn đi lên cứu ngươi. Vừa đi lên cầu thang đã bị đánh thức, ngươi nhìn thấy gì?"

"Ta cũng giống như ngươi, ta thấy ngươi gặp phải nguy hiểm..." Ta hơi đỏ mặt nói.

Doãn Tân Nguyệt mở to hai mắt nhìn ta: "Làm sao có thể! Ngươi thấy ta có nguy hiểm thì vẫn còn cởi quần áo? Ngươi lôi xích cũng mở rồi."

Ta lúng túng cúi đầu, vội vàng kéo xích lên, vẻ mặt xấu hổ sờ sờ đầu: "Cái này nói ra rất dài dòng."

Nam nhân quyến rũ thờ ơ với chúng ta, chỉ thản nhiên nói: "Cái giếng kia hiển nhiên bị người hạ chú, loại chú pháp đó quá mức cường đại, người tới gần trong vòng mười thước đều sẽ chết trong giếng."

"Là ý gì?" Nghe đến đó, trái lại ta cảm thấy cả cuộc đời này càng thêm khó bề phân biệt hơn.

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nói: "Trước đó ta có hỏi qua người trong thôn, gần đây có phát sinh chuyện gì lạ không, bọn họ căn bản không nhắc tới cái giếng này. Từ sau khi quân đội phong kín, thôn ta đã không còn bất cứ sự cố nào nữa."

"Vậy là được rồi." Nam nhân lo lắng lạnh lùng nói: " Chú thuật của cái giếng này chỉ sợ là vừa mới được thêm vào, mục đích chính là dụ chúng ta đi chết."

"Không thể nào." Lúc này ta mới cảm thấy có chút sợ hãi, ngay cả sống lưng cũng đang ớn lạnh.

"Cẩn thận một chút." Nam nhân lo lắng nói: "Chỉ sợ chúng ta đã bị Long Tuyền sơn trang để mắt tới. Lần sau gặp chuyện gì dị thường nhất định phải nghe theo lời ta chỉ huy, nếu không rất dễ dàng nói ra."

Nói xong, nam nhân hưởng thụ liền vòng qua miệng giếng tà đạo kia, mở ống đũa ra chiếu, chỉ chốc lát sau ở trên con đường nhỏ tìm được một chuỗi dấu chân.

"Cô ấy đi theo hướng này." Nam tử trong cốc nói.

Nam nhân chăn ấm đang muốn đuổi theo, Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Làm sao bây giờ?"

"Hiện tại không nên mạo hiểm đi giải." Nam tử lo lắng nói: "Ta hoài nghi đó là cổ trùng sư Vân Nam dùng Trát Hoa làm chất dẫn huyễn cổ chú, bất luận kẻ nào tới gần đều phải trả giá thật lớn, bao gồm cả ta..."

"Vậy cứ mặc kệ thế này đi? Vạn nhất hại hại chết thôn dân thì làm sao bây giờ?" Doãn Tân Nguyệt có chút không cam lòng hỏi.

"Sẽ không đâu." Nam tử lo lắng lắc đầu: "Huyễn cổ chú tối đa chỉ có thể kéo dài một buổi tối, vừa thấy ánh mặt trời sẽ tự động xua tan. Bây giờ cả thôn dân đều đã ngủ, không ai đến cạnh giếng đâu."

Nghe câu trả lời này, ta và Doãn Tân Nguyệt mới yên tâm, sửa sang lại trang bị, tiếp tục lên đường đuổi theo thiếu nữ áo trắng.

Chương thứ ba trăm năm bảy Quỷ Nguyệt bay giữa trời.

Máu khoác của ta rơi xuống bên cạnh giếng, ta cũng không dám quay về cầm.

Cũng may trang bị vẫn còn, y phục ném đi cũng ném đi!

Sau khi đuổi theo một đường, chúng ta đã đi tới phía sau núi.

Bốn phía hậu sơn bây giờ đều bị lưới sắt cao lớn dày nặng của lưới sắt vây quanh, bên ngoài lưới sắt còn dựng một tòa tháp canh, phụ cận có mấy binh sĩ đeo thương tuần tra.

Bọn ta muốn lén lút tiến vào hậu sơn, đèn thám báo trên tháp đã sớm nhắm thẳng ba người bọn ta, chỉ nghe thấy một tên binh sĩ lớn tiếng quát: "Là ai! Đây là cấm quân sự, bất kỳ kẻ nào cấm vào nơi này."

Lời còn chưa dứt, đã có ba tên tuần tra nghe tiếng chạy tới, tay cầm nửa tự động xung phong thương bao vây chúng ta.

Trong tình huống bất đắc dĩ, chúng ta chỉ có thể giơ hai tay lên.

Đang lúc không biết làm sao bây giờ, lại thấy nam tử lo lắng nhìn ta bĩu môi.

Ban đầu ta còn tưởng nam nhân chăn nuôi muốn phản kháng vòng vây, trong lòng kinh hãi nhảy dựng lên, âm thầm phỏng chừng chúng ta làm sao lại chết trong mưa thương.

Quay đầu nhìn lại, lại phát hiện chính mình hoàn toàn hiểu sai ý, nguyên lai nam tử lo lắng nhìn thấy lưới sắt bên kia bị đâm thành một cái động lớn, một người bộ dáng quan quân đang mang theo mấy tên binh sĩ cẩn thận từng li từng tí kiểm tra.

Quan quân hiển nhiên cũng nghe được động tĩnh bên này, sau khi phân phó mấy câu, liền đội mũ chính thống đi về phía chúng ta.

Nương theo ánh sáng thăm dò đèn, ta thấy Chương Quan có một đòn nặng, cộng thêm ba ngôi sao lóng lánh kim quang, từ huy chương có thể nhìn ra hắn là một thượng úy.

Liên hệ với nghe đồn nơi này có một nơi đóng quân, ta có lý do đoán hắn chính là thủ lĩnh lớn nhất của nơi này - dài liên tiếp.

Liên tục chậm rãi ung dung đi tới, híp mắt cẩn thận đánh giá chúng ta, lúc này mới dùng giọng Đông Bắc dày đặc hỏi: "Hơn nửa đêm ba người các ngươi lại đến đây hắc hắc?"

"Chính là muốn xem thử." Ta học giọng điệu lung linh của Lý Ma Tử, nói: "Chúng ta có uống chút rượu, cược xem ai lớn gan hơn. Nghe nói phía sau núi đáng sợ nên chạy tới xem thử."

"Thật sự là ăn no rỗi việc mà!" Tên kia liên tục cười dài nói: "Không có việc gì thì về nhà ngủ đi, đừng ở đây nói vớ vẩn nữa."

Nam nhân tốt bụng đột nhiên hỏi: "Cái lưới sắt bên kia làm sao bị phá? Là ai làm?"

Trên khuôn mặt dài liền lập loè một hồi, nói: "Đó là một việc ngoài ý muốn, không có đại sự gì, ngày mai sẽ tìm người đến tu bổ."

"Chắc không phải chuyện đơn giản đâu?" Nam tử an ủi nói: "Nếu các ngươi không điều tra rõ ràng, chuyện này sẽ thành chuyện lớn."

Ngay cả dài cũng biết ý nghĩa của nó, loại chuyện này thoạt nhìn có thể lớn có nhỏ, nhưng vạn nhất lại tai nạn chết người, vậy thì quan vận đời này của nó có thể cũng dừng ở đây, thậm chí vuốt một cái cũng có thể.

Tên này hiển nhiên khá để ý tới chuyện này, nghe câu "con trai" thì đánh giá cẩn thận ba người chúng ta.

Đầu tiên khiến hắn chú ý chính là tám mặt nam nhân tốt bụng, sau đó hắn lại thấy Thiên Lang Tiên trên người ta. Hắn khẽ cau mày, hỏi: "Các ngươi là người của Long Tuyền sơn trang?"

Liên tiếp dài thế mà Long Tuyền sơn trang cũng biết?

Ta cũng đang định nói không phải, nam nhân thương tật lại giành gật đầu trước: "Đúng vậy, chúng ta là người mà Long Tuyền sơn trang phái tới, chuyên xử lý nơi này."

Liên tục phất tay: "Được rồi, các ngươi đi theo ta."

Hắn phân phó binh sĩ cảnh giới bỏ vũ khí xuống, sau đó đưa ba người chúng ta vào trong tháp canh, đóng cửa lại rồi mới nói: "Kỳ thật ta cũng không có ở hiện trường. Có điều nghe lính gác nói, có một nữ quỷ áo trắng cầm kiếm chạy tới, một kiếm chém vỡ lưới sắt, trực tiếp xuyên qua lưới, biến mất ở phía sau núi."

"Nghe cũng giống thật." Ta nói.

Liên tiếp cười khổ nói: "Các ngươi hoặc tập mãi thành thói quen, chúng ta cũng không dám báo cáo lên trên như vậy! Ta còn muốn làm thêm vài năm."

Ta gật đầu một cái: "Tức là ngươi định sửa lại tấm lưới sắt để nghỉ ngơi cho tốt, không sợ lại gây tai nạn chết người à?"

"Hẳn là không được rồi? Có chúng ta ở đây canh chừng, không ai có thể lên núi được." Giọng nói có chút nơm nớp lo sợ, hiển nhiên đối với loại chuyện này gã cũng không dám chắc.

Ta lắc đầu, không khách khí truy hỏi: "Nếu vật kia đã có thể lên núi, thì có thể xuống núi, lỡ như giết mấy thôn dân thì làm sao bây giờ?"

Liên tiếp bị ta dọa giật mình, thân thể lại có chút run rẩy, hắn có chút sợ hãi nói: "Vậy... Vậy làm sao bây giờ?"

"Dễ thôi." Trong lòng ta tự tin nói: "Ngươi thả chúng ta lên núi điều tra chân tướng sự tình, đến lúc đó cho dù là người cũng được, quỷ cũng thế, đều sẽ cho ngươi một đáp án hoàn mỹ."

"Được rồi, chừng nào các ngươi đi?"

"Việc này không nên chậm trễ, ngay bây giờ." Ta nói.

"Các ngươi không sợ sao?" Sự khẩn trương và lo lắng bộc lộ lên bầu không khí vô cùng quỷ dị, làm ta sửng sốt.

Ta cười ha hả: "Chúng ta đương nhiên không sợ, ngươi là sợ sau khi lên núi chúng ta cũng không về được sao? Yên tâm đi, chúng ta ăn bữa cơm này, tự nhiên có cách vào bảy ra."

Ngay cả người của Long Tuyền sơn trang cũng nửa tin nửa ngờ, thầm nói: "Lúc trước tất cả người của Long Tuyền sơn trang đều không dám lên núi..."

Ta biết liên tục nổi lên lòng nghi ngờ, vội vàng giải thích: "Đó đều là đám người bản lĩnh không tới nhà, tự nhiên không dám mạo hiểm, ba người chúng ta là cao thủ của Long Tuyền sơn trang, tự nhiên có thể tới lui tự nhiên."

"Được rồi, vậy ta sẽ cho các ngươi vào. Nhưng mà ta nói trước, bất luận trên núi của các ngươi xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng sẽ không quản. Còn nữa, dựa theo quy tắc trước kia, cho dù giải quyết xong vấn đề, công lao cũng chỉ thuộc về quân đội, các ngươi chỉ có thể coi là quần chúng nhiệt tâm hỗ trợ trước đây."

"Những thứ này chúng ta đều hiểu." Ta nói.

Ngay cả sở trường cũng đã thông suốt, liền hướng ta vươn tay ra, tự giới thiệu: "Ta là Trần Chí Huy."

"Hóa ra là Trần Liên Trường." Ta cũng tùy tiện bịa một cái tên, tự giới thiệu: "Ta tên là Trương Tiểu Cửu, hạnh ngộ hạnh ngộ."

Trần Liên trưởng lão dẫn bọn ta đến trước Thiết Ti võng, nhiệt tình nhắc nhở: "Đừng trách ta trước đó không nói rõ, hành động lần này của các ngươi là một hành vi con người, cho dù các ngươi chết hết trên núi, bọn ta cũng không phái người đi tìm cứu giúp."

"Đã hiểu." Ta gật đầu.

Sau khi chuẩn bị đơn giản một chút, chúng ta liền lên đường.

Ta hỏi Trần Liên Liên mượn một bộ áo sặc sỡ, để mình không bị bụi cỏ dại trên núi cạo thương.

Đường lên núi cực kỳ khó đi, thoạt nhìn, thiếu nữ áo trắng chọn một con đường leo núi cao chót vót nhất.

Cũng may trang bị của chúng ta đầy đủ, võ trang đầy đủ, dưới tác dụng leo núi cùng rìu trèo vững chắc đánh vững vàng, leo tới đỉnh núi từng chút một.

Trên đỉnh núi mọc ra một đống cây tùng rậm rạp, ba người chúng ta qua lại trong rừng tùng, không bao lâu đã tới đỉnh núi.

Đỉnh núi này bị phong hóa chỉ còn lại một khối nham thạch bóng loáng, bốn phía đều bị cổ thụ che trời bao bọc.

Lúc chúng ta ra khỏi rừng cây, chỉ thấy ánh trăng sáng tỏ đánh vào trên tảng đá trụi lủi, một bóng người trắng trợn đang đứng đối diện.

Mái tóc dài của nàng tung bay theo gió núi gào thét, cổ kiếm đồng thau chậm rãi rút ra, chỉ hướng lên vầng trăng tròn trên bầu trời.

Ta đánh một cái nhanh trí, vội hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Tân Nguyệt... Hôm nay là ngày gì?"

"Không phải là tháng mười bảy ư? Có gì đặc biệt sao?" Doãn Tân Nguyệt mờ mịt nói.

"Không đúng, thứ ta hỏi là lịch âm." Sau khi hỏi câu này, thanh âm của ta có chút khẩn trương.

"Nguyệt lượng cao!" Doãn Tân Nguyệt cũng chú ý tới ánh trăng trên không trung, đột nhiên che miệng nói: "Ái da, hình như hôm nay là mười lăm tháng bảy."

"Đúng vậy, mười lăm tháng bảy, Trung Nguyên Quỷ Tiết." Nam tử cần dùng ngữ điệu không nhanh không chậm nói. Giọng điệu của hắn không có bất cứ sắc thái tình cảm, quạnh quẽ, máy móc, chết lặng điều động khiến ta và Doãn Tân Nguyệt đều cảm thấy một trận hàn ý tuôn trào.

Bạch y thiếu nữ đứng trước mặt chúng ta, nghiêng kiếm chỉ lên trời, vẫn không nhúc nhích.

Doãn Tân Nguyệt một mực nhiệt tình mở miệng trước tiên, nói: "Cô nương, rốt cuộc cô bị làm sao vậy? Nếu có việc gì khó, nói ra có lẽ chúng ta có thể giúp được cô nương."

"Cô nương, ha ha ha ha ha! Các ngươi lại cảm thấy ta là một cô nương." Giọng nói của cô ta bất nam bất nữ, thật giống như bị ma nhập, khiến người nghe có cảm giác không rét mà run.

Doãn Tân Nguyệt còn muốn nói gì đó, nhưng nam nhân đáng thương đã ngăn cản cô.

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Nam tử an ủi hỏi.

"Ta họ Triệu, các ngươi nên gọi ta là Triệu tướng quân." Ngữ khí thiếu nữ áo trắng quái dị vô cùng.

"Ta biết ngươi họ Triệu." Nam tử lo lắng nói: "Tại sao ngươi lại âm hồn bất tán? Chạy từ trong cổ kiếm thanh đồng ra ngoài."

"Vì báo thù!.. nói cho ta biết, Tần Quốc ở đâu!"

"Tần Quốc? Đã sớm diệt vong hai ngàn năm, chỉ sợ ngươi muốn đi tìm dưới đất." Ta đột nhiên phì một tiếng cười ra.

"Cái gì? Không thể nào."

Trong mắt thiếu nữ áo trắng lộ vẻ mất mát, trong ánh mắt thất lạc kia lại mang theo vô cùng tà khí. Nàng ngửa mặt lên trời thét dài, lớn tiếng hô: "Ta chỉ mới ngủ một giấc mà thôi, làm sao có thể chỉ qua hai ngàn năm! Các ngươi lừa ta! Đúng không?"

"Ta lại cần phải lừa ngươi sao?"

Nam nhân chăn hộ tựa hồ vừa lên đã bắt thóp được đối phương, cho nên giọng điệu ngay cả nói cũng không cách nào cãi lại: "Sau Tần Diệt lục quốc nhất thống thiên hạ, xưng là Tần triều. Tần triều lập quốc mười bốn năm sau đã bị lật đổ, cuối cùng Lưu Bang trở thành hoàng đế, là Hán triều."

"Vậy hiện tại là triều đại nào?"

Nam nhân mai táng đang trầm tư, ta cướp lời đáp: "Bây giờ không có triều đại, nhưng toàn bộ mặt đất Hoa Hạ đều đã thống nhất."

Thiếu nữ áo trắng bị phụ thân trầm mặc một lúc lâu, rất lâu sau mới nặng nề hỏi nam nhân âu yếm: "Ngươi mới vừa nói Tần Diệt

Lục Quốc?"

"Đúng vậy!" Ta không chút do dự đáp.

"Cho nên sau này toàn bộ thiên hạ đều thuộc về Tần Quốc?"

"Đúng vậy, làm sao vậy." Ta không cảm thấy đáp án như vậy có gì không ổn.

"Cho nên, các ngươi đều là hậu nhân của Tần Quốc!" Nói tới đây, bạch y thiếu nữ hai mắt trừng trừng, toàn thân lửa giận dường như đều ngưng tụ vào hai mắt.

Giờ này khắc này, cho dù có ngọn lửa từ trong mắt của nàng phun ra, ta cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Chương thứ ba trăm năm tám, Trường Bình nghi vân.

Nhìn thấy phản ứng của thiếu nữ áo trắng, ta mới hiểu được cuối cùng mình nói nói sai rồi.

Vốn định nói cái gì đó sửa lại một chút, nhưng hiển nhiên "cô ấy" không chịu cho ta cơ hội.

Ngay lúc ta đang suy tư tìm từ ngữ, nàng đã giơ cao thanh cổ kiếm đồng lên, nhắm mục tiêu vào ba người chúng ta.

Nam nhân chăn ấm không chút yếu thế, lập tức đè thanh đại hán tám mặt xuống, lạnh lùng nói với thiếu nữ áo trắng: "Triệu tướng quân, chuyện đã qua hơn hai ngàn năm, ngươi cần gì phải tự hại mình như vậy?"

"Người nước Tần các ngươi bội tín bội nghĩa, chẳng lẽ còn ngăn cản được người trong thiên hạ từ tốn?" Thiếu nữ áo trắng dữ tợn cười nói.

Nam nhân chăn hộ trắng nhân cơ hội nói chuyện của thiếu nữ áo trắng, nhẹ giọng hỏi ta: "Anh bạn nhúm?"

Ta lấy điện thoại ra xem: "Mười điểm."

"Cụ thể là bao nhiêu?"

"Mười điểm bốn mươi."

"Còn tám mươi phút nữa." Nam tử đáng yêu nói.

"Có ý gì?" Ta có vẻ hơi bối rối.

"Ngăn hắn lại, đừng cho hắn rời khỏi đỉnh núi này!" Nam tử an ủi nói xong câu đó, thiếu nữ áo trắng kia nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay vung cổ kiếm đồng thau bổ tới trước mặt.

Nam nhân ái mộ rút tám thanh đại hán kiếm ra, nhanh như chớp chặn thiếu nữ áo trắng lại, chỉ nghe keng một tiếng giòn vang, thiếu nữ áo trắng và nam tử áo trắng đều lùi lại một bước.

Bạch y thiếu nữ ồ lên một tiếng, dùng thanh âm bất nam bất nữ nói: "Ngươi là ai? Lại có bản lĩnh như vậy, hãy xưng tên đi. Triệu Nhân Kiếm ta không chém quỷ vô danh!"

Nghe thấy cái tên này, ta lập tức bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra thân thể bạch y thiếu nữ trước kia, dĩ nhiên là danh tướng Triệu quốc thời Chiến quốc, khó trách oan khí trùng thiên, cứng rắn trở thành khí linh.

Nói đến Triệu Cốt, liền không thể không nhắc tới trận chiến Trường Bình.

Chiến tranh Trường Bình là trận chiến thảm liệt nhất trong lịch sử Trung Quốc, so với chiến dịch phàm địa ở châu Âu đăng ký thì chỉ có hơn chứ không kém.

Khi chiến dịch lần đại chiến đầu tiên xảy ra, số người tử vong vượt quá hai mươi lăm vạn.

Cuộc chiến Trường Bình phát sinh vào thời kì Chiến quốc, từ khi Triệu Lực đảm nhiệm Triệu quân chủ soái, không đến ba tháng ngắn ngủi, bốn mươi lăm vạn hùng binh Triệu quốc toàn quân bị diệt.

Con số này quả thật khiến người ta líu lưỡi. Nhưng bốn mươi lăm vạn người này không phải chết hết dưới đao kiếm, thời đại binh khí lạnh còn chưa có hiệu suất giết người nhanh như vậy.

Căn cứ theo sử sách ghi lại, số người chết trận ở Triệu quốc cùng lắm cũng chỉ năm vạn, còn bốn mươi vạn người khác thì là sau khi đầu hàng, bị trắng tay hạ lệnh bẫy giết chết.

Trong lịch sử, chiến dịch này được lưu lại một bút tích dày đặc, thế nên hậu thế sẽ trắng xoá phong làm: Sát thần! Mà Triệu Bị thất bại lại trở thành tội nghiệp đáng thương, mọi người đem cái chết của Triệu quốc đổ hết cho Triệu Quan chỉ huy bừa bãi. Bản thân Triệu Cố còn bị cười nhạo đến mấy ngàn năm, có giấy đàm luận với binh sĩ chính là hình dung đặc biệt của hắn...

Tại ta lúc đó sở dĩ không dám thu Thanh Đồng Cổ Kiếm này, chính là bởi vì thanh kiếm này không phải là vật phẩm bình thường, hẳn là phối kiếm Chư Hầu cổ đại sử dụng.

Mà nhìn ngoại hình kiếm, thanh kiếm này trải qua hai ngàn năm cũng không thối rữa, hiển nhiên đã tụ tập oán khí ngút trời, tạo thành một loại âm vật hiếm thấy: Khí Linh!

Nhưng ta thật sự không ngờ tới, thanh kiếm này lại là bội kiếm của Triệu Cốt.

Đây chính là oan hồn chịu tải bốn mươi lăm vạn chết thảm của Triệu quân đó! Ta cảm thấy đây cũng là nguyên nhân đàn ông thương tâm không muốn nhận thù lao cũng nhất định phải ra tay.

Nếu vẫn để cho thanh kiếm này quấy phá, chỉ sợ cũng không phải chuyện một người chết.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, ta vội vàng lên tiếng, nói với thiếu nữ áo trắng: "Triệu tướng quân, oan có đầu nợ có chủ. Kẻ thù thật sự của ngươi là trắng nổi lên, cũng không phải là bách tính thiên hạ vô tội."

"Ha ha, dù sao đều là người nước Tần." Thiếu nữ áo trắng cười lạnh nói: "Năm đó nếu không phải không công đáp ứng ta thì sẽ khiến bốn mươi vạn Triệu quân trở về quê nhà, ta sao lại đầu hàng hắn? Huyết chiến đến cùng, hắn cũng chưa chắc thắng."

"Ngươi... Ngươi không phải bị loạn tiễn bắn chết sao?" Ta không biết trong lịch sử còn xảy ra chuyện như vậy, bởi vì căn cứ lịch sử ta học qua, Triệu Điện lúc phá vòng vây bị loạn tiễn bắn chết.

"Đúng vậy!" Bạch y thiếu nữ nói: "Nhưng đó là sau khi ta đầu hàng, Tần nhân giảo hoạt, lừa gạt chúng ta đầu hàng, liền lập tức động thủ với chúng ta."

"Những hậu nhân Tần quốc dơ bẩn mà vô sỉ các ngươi, Triệu Quan ta lần này vất vả đi ra, nhất định phải chém tận giết tuyệt các ngươi. Ha ha, các ngươi chịu chết đi!"

Ta biết khuyên nói là hoàn toàn không có hiệu quả, Triệu Cốt sống nhờ trong thanh đồng cổ kiếm mấy ngàn năm, nhắm chừng cuối cùng cũng chỉ còn lại một câu oán niệm.

Mắt thấy Triệu Cốt lại một lần nữa giơ kiếm đánh tới, ta vội vàng rút Thiên Lang Tiên ra. Tay phải nắm chặt chuôi Tiên, tay trái cầm đuôi roi, dự định dùng Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết gia gia dạy ta để đối phó với Triệu Cốt.

Nhưng Triệu Bị đến thật sự quá nhanh, roi của ta còn chưa kịp quất ra, thanh cổ kiếm đồng thau trong tay Triệu Chiếu đã bổ xuống trước mặt.

Ta không kịp trốn tránh, mắt thấy trường kiếm của Triệu Cốt ngày càng gần, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Đinh!

Khoảnh khắc đó ta nhắm mắt lại, nam nhân thích đáng đã cướp được của ta, vung tám thanh kiếm lớn lên ngăn cản đòn chí mạng của Triệu Đản.

Triệu Cốt giờ mới hiểu, nếu muốn giết chết chúng ta, trước hết phải vượt qua cửa nam nhân thương cảm. Lập tức không nói nhiều nữa, nâng kiếm lao vào nam huyết chiến đấu với đáng thương.

Lúc đầu, nam nhân chăn bông còn có thể cứng đối cứng với Triệu Cầm Liệt, nhưng sau mấy hiệp leng keng, nam nhân chăn hộ có chút thể lực không chống đỡ nổi. Tiếng thở dốc của hắn càng lúc càng nặng, còn bạch y thiếu nữ bị Triệu Cầm Thân phụ thể thoạt nhìn lại không hề hấn gì, tốc độ tấn công càng lúc càng nhanh, vẻ mặt dữ tợn vặn vẹo.

Một cô bé thoạt nhìn gầy đến da bọc xương thế mà có thể so sánh với nam nhân đáng thương chỉ có thể chống đỡ, mẹ nó, đây tuyệt đối không phải là con người bình thường nha!

Trong tay ta nắm chặt Thiên Lang Tiên, muốn tìm cơ hội giúp đỡ nam nhân có thể giúp đỡ một chút, nhưng hai người đánh thật khó phân thắng bại, ta căn bản không tìm được bất cứ cơ hội nào để ra tay.

Lại qua vài phút, nam nhân thích khách đã không chống đỡ nổi, lập tức chuyển đổi kiếm pháp thành bốn tốp nghìn cân.

Triệu Qua vẫn dùng phương pháp tấn công mạnh mẽ như cũ, nam nhân thương cảm lại lấy các loại thủ pháp cao siêu hóa giải lực lượng cường đại của Triệu Cố.

Sau mấy hiệp, nam nhân chăn hộ vô cùng điêu luyện, Triệu Nhân không những không chiếm được chút lợi ích nào, ngược lại có mấy lần thiếu chút nữa chém tới mình.

Triệu Qua ồ một tiếng, hắn nhíu mày hỏi nam nhân âu lo: "Ngươi đang học kiếm pháp gì vậy?"

Chương thứ ba trăm năm mươi chín sắp chết còn một lát...

Nam nhân hưởng thụ mồ hôi đầy trán, hô hấp có chút nặng nề nhưng vẫn thản nhiên nói: "Thái Cực kiếm pháp."

"Thái Cực? Chưa từng nghe nói qua." Triệu Điện lắc đầu.

"Chưa từng nghe qua cũng là chuyện bình thường, đây là kiếm pháp do ngươi bỏ mình một ngàn năm sau mới sáng tạo ra." Ta cười nói.

"Thì ra là thế!" Triệu Lực gật đầu: "Các ngươi đi đi, ta không phá giải được kiếm pháp này, các ngươi không chết được đâu."

Không phá giải được kiếm pháp đã tha tính mạng bọn họ? Cái chức quan này chỉ có chút bản lĩnh sao?

Ta cũng đang định hỏi thì Triệu Lực đã giải thích nói: "Ta không thể phá hủy thân thể hậu nhân của ta, cho nên không thể phá thân mà ra, vì vậy bỏ qua cho các ngươi."

Nghe được câu này, tâm niệm ta vừa động, giờ mới hiểu được vì sao lúc trước nam tử an ủi ta, nhắc nhở thiếu nữ áo trắng họ Triệu.

Nguyên lai nam nhân thương cảm chính là đang nhắc nhở ta, nàng là hậu đại của Triệu Cốt.

Triệu quan, trận chiến Trường Bình, hậu nhân Triệu thị vốn dĩ rất dễ liên hệ với nhau. Mà tới tận lúc này ta mới nghĩ ra, quả thật có chút hậu giác.

Nghĩ đến Triệu Điện này là tổ tông của thiếu nữ áo trắng, ta nhất thời khẽ động linh cơ khuyên nhủ: "Triệu tướng quân, ngươi không chịu tổn thương thân thể hậu nhân, chứng minh tâm ngươi vẫn còn thiện niệm. Oan oan tương báo từ khi nào? Huống chi mọi thứ năm đó đã sớm cảnh còn người mất, lúc còn sớm đã chết rồi mà nước Tần đã bị diệt từ lâu, ngươi cần gì phải cố chấp với việc chém chém giết giết giết..."

"Hừ!" Triệu Quát cười lạnh nói: "Trong bốn mươi vạn người bị chôn sống năm đó không có ngươi, ngươi đương nhiên có thể đứng nói chuyện không cần đau lòng. Nếu không phải không công đáp ứng để cho thủ hạ của ta chạy thoát bốn mươi vạn người, làm sao ta lại dẫn đầu hàng?"

"Nhưng Bạch Khởi kia bội tín bội nghĩa, đến cuối cùng không chỉ loạn tiễn bắn chết ta, còn gài bẫy toàn bộ bốn mươi vạn thủ hạ của ta. Thù này không báo, ta sẽ không họ Triệu."

Thanh âm của Triệu Cốt cũng rất mạnh mẽ, nhưng điều này lại khiến ta hiểu rõ một chuyện từ sách sử không ghi chép lại.

Xưa nay trong chính sử chỉ nói, khi Triệu Bị tấn công thì bị loạn tiễn bắn chết, lại không nói đến Triệu Quát là bị bắn chết sau khi đầu hàng.

Sử sách thậm chí không có nhắc đến sự tích về đầu hàng của Triệu Cốt.

Cứ như vậy, những chuyện Triệu Quát lại càng bi kịch hơn so với trong sử sách.

"Năm đó Triệu vương mặc ta làm chủ tướng, ban cho ta trường kiếm, lệnh cho ta suất quân tấn công Tần quốc. Ta nhận vương mệnh, không thể không xuất chinh. Đến cuối cùng toàn quân bị diệt, vậy cũng không còn gì để nói."

Ta còn muốn nói chút gì đó, Triệu Lạt kia lại tiếp tục chậm rãi nói: "Nhưng khởi nguồn của tiểu nhân này cực kỳ gian trá, hại ta bốn mươi lăm vạn đại quân làm quỷ cũng không thể trở về cố thổ! Ta thân là chủ tướng, bị chôn sâu dưới đất, hôm nay được thấy ánh mặt trời, tất nhiên phải báo thù rửa hận cho ngàn vạn binh sĩ ta!"

Nói tới đây, Triệu Cốt chuyển đề tài: "... Thế nhưng, ngươi nói rất đúng, oan tương báo tới khi nào? Ta không cần phải giết sạch Tần Nhân trong thiên hạ, chỉ giết đủ bốn mươi lăm vạn để báo thù là được rồi."

Nghe đến đây, ta cười ha ha: "Triệu tướng quân không phải đang nói đùa chứ? Cho dù tìm bốn mươi lăm vạn người xếp hàng để cho ngươi giết, chỉ sợ cũng phải mất mấy tháng mới giết xong."

Không đợi ta nói xong, Triệu Điện đột nhiên cười lớn đầy cuồng vọng: "Ngươi đừng quên nơi này còn có bốn mươi lăm vạn oan hồn của Triệu quân. Hôm nay vừa vặn là ngày trung nguyên quỷ tiết, đêm trăng tròn, đã đến lúc để các anh hùng Triệu quốc ta lại được thấy ánh mặt trời rồi!"

Trong nháy mắt này ta chỉ cảm thấy sau lưng một trận âm lãnh, mồ hôi lạnh trực tiếp thẩm thấu y phục.

Mẹ nó, chẳng trách nam nhân thương cảm lại không cần tiền cũng phải nhận mối làm ăn đòi mạng này, hóa ra thanh kiếm này lại dính tới bốn mươi lăm vạn oan hồn.

Mẹ nó! Nhưng chúng ta chỉ có ba người.

Đây là chỉ hoàn vương muốn trình diễn một chương hiện thực sao?

Mặt mũi của ta và Doãn Tân Nguyệt trắng bệch, không hẹn mà cùng nhìn về phía ái nam, hy vọng hắn có phương pháp giải quyết tốt hơn.

Nam tử sầu lo hỏi ta đốm, ta nhìn điện thoại di động một chút, vừa vặn mười một điểm chỉnh.

"Còn một giờ nữa." Nam nhân an ủi lắc đầu, nói với ta: "Chúng ta đi thôi."

"Đi?" Ta hơi sửng sốt: "Tên này đang muốn triệu tập bốn mươi lăm vạn đại quân vong hồn, nếu thành công thì chẳng phải là tận thế hay sao?"

"Cho nên chúng ta phải rời xa Sơn Tây, càng xa càng tốt."

Ta còn định nói gì nữa, nam nhân thích lập tức liếc mắt nhìn sang ta một cái. Ta biết nam nhân được ưu ái khẳng định có kế hoạch gì, lập tức dẫn Doãn Tân Nguyệt ngoan ngoãn đi theo hắn.

Quả nhiên Triệu Cốt đã nói và giữ lời, mặc cho chúng ta xuống núi cũng không động thủ nữa.

Chúng ta không nói đi bao lâu thì tới dưới chân núi, nhưng mà chúng ta tựa hồ xem nhẹ, ngọn núi này đã sớm bị quân đội giám thị, vừa tới chân núi, đã nghe thấy thanh âm búng bóp một trận.

Bốn nhánh đèn thám chiếu không hẹn mà cùng chiếu chúng ta ba người, một đám binh sĩ cũng nhắm miệng thương đen ngòm ngay chúng ta.

Rơi vào đường cùng, chúng ta đành phải giơ tay đầu hàng.

"Các ngươi là ai, làm sao lại từ trong núi đi ra?" Một tên binh sĩ hung tợn hỏi.

"Chúng ta là người Trần Liên trưởng phái lên núi điều tra." Ta vội vàng giải thích.

"Không có khả năng! Không ai có thể từ trên núi xuống được."

"Chúng ta không phải người bình thường."

"Ồ? Chẳng lẽ các ngươi không phải người?"

Câu nói này khiến ta dở khóc dở cười, nam tử sầu lo ở bên tai ta nhỏ giọng nói: "Tiết kiệm chút thời gian... Đợi chút nữa còn có chuyện trọng yếu!"

Tuy nói như vậy, nhưng hiển nhiên những binh sĩ này đã coi chúng ta là ác quỷ yêu quái, thậm chí có người đã chuẩn bị sẵn sàng cầm thương.

Ta cũng đang định giải thích như thế nào đây, chợt nghe phía xa truyền đến một loạt tiếng vó xe nổ vang, trợn mắt nhìn lại, một chiếc xe dũng sĩ từ xa xa đã đi tới bên ngoài lưới sắt.

Binh lính thủ vệ ở cửa biết bảng số xe, vội bước lên chào. Trần Liên trưởng theo chỗ bằng lái đi xuống, nhìn thấy thủ hạ tên nào tên nấy giơ thương, thở không ra liền mắng: "Mẹ nó đang làm gì vậy? Mang thương xuống cho ta."

Những binh sĩ kia quả nhiên đã trải qua huấn luyện, buông bỏ binh khí.

Trần Liên trưởng dặn dò mở cửa sắt ra, lúc này, một lão hòa thượng cười tủm tỉm từ vị trí lái xe đi xuống, chính là Bạch Mi thiền sư!

Ta ngay cả vội vàng tiến lên chào hỏi: "Bạch Mi thiền sư, sao ngài lại tới đây?"

Bạch Mi thiền sư lắc đầu: "A di đà phật, chuyện quan hệ trọng đại, không thể không đến xem, nơi này không phải chỗ để nói, lên xe trước đi, vừa đi vừa nói đi."

Chúng ta lập tức lên xe, thiết kế tương đối rộng rãi, cũng không cảm thấy chật chội.

Sau khi xe ngựa khởi động, lão thiền sư lông mày trắng mới nói: "Vốn lão nạp đang ở nước ngoài siêu độ khó giải quyết! Nhưng nhận được tin tức mới nhất của đạo hữu, nói lão nạp trong vòng ba ngày phải chạy tới Trường Bình thôn, lúc này mới không thể không trở về nước."

Ta ngạc nhiên hỏi: "Ngài đã biết chuyện của Triệu Cốt rồi sao?"

"Ba năm trước đây đã biết." Bạch Mi thiền sư chắp tay trước ngực: "Ai, thời điểm thanh Vạn Hồn Kiếm này bị móc ra, lão nạp đã biết sẽ đến một ngày như vậy."

"Vạn Hồn Kiếm?" Nghe thấy cái tên này, ta không tự chủ được run lên một chút.

"Đúng vậy, Vạn Hồn Kiếm vốn là hung khí thấy được máu, sau cuộc chiến Trường Bình, càng hấp thu bốn mươi lăm vạn oan hồn âm khí. Như thế, một khi xuất hiện đồ vật chí âm chí tà, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi."

"Vậy làm sao bây giờ?" Ta có chút lo âu hỏi.

Bạch Mi thiền sư không trả lời ta, ngược lại hỏi nam tử an ủi: "Đúng rồi, một đạo hữu, vừa rồi ngươi đã gặp Triệu Tiền chưa? Trong lời nói của hắn có để lộ ra nguyện vọng của bản thân không? Nếu không có nguyện vọng, hắn không có khả năng chịu đựng trong mấy ngàn năm dày vò trong Vạn Hồn kiếm."

"Nguyện vọng?" Nam nhân an ủi suy nghĩ: "Hắn nói ra một nguyện vọng, đó là giết chết bốn mươi lăm vạn người mới chịu dừng tay."

"Cái này..." Bạch Mi thiền sư lâm vào trầm tư: "Lão nạp nếu có bản lĩnh thành binh, biến ra bốn mươi lăm vạn người giết cho hắn cũng không sao."

Nghe được câu này, trong lòng ta vừa mừng vừa sợ: "Nói như vậy, Bạch Mi thiền sư ngài có bản lĩnh này sao?"

"Chỉ tiếc... A Di Đà Phật." Bạch Mi thiền sư chắp tay trước ngực: "Lão nạp không có bản lĩnh đó..."

Mẹ nó, không nói cái gì!

Bạch Mi thiền sư mỉm cười nói: "Bất quá lão nạp cũng có biện pháp làm cho bốn mươi lăm vạn oan hồn kia không cách nào phục sinh."

Ta không hiểu ý Bạch Mi thiền sư, đành phải đem ánh mắt vô tội nhìn về phía nam tử chăn nuôi.

Nam nhân chăn ấm hơi gật đầu, hắn xuống xe, nhìn bầu trời nói: "E là không được, hôm nay trăng sáng quá, không có chút mây nào."

"Ồn ào?" Bạch Mi thiền sư thế mà lại hỏi ra vấn đề như con trai lo lắng cho mẹ.

Ta xem điện thoại: "Mười điểm mười hai."

"Có lẽ đến kịp." Nói xong, Bạch Mi thiền sư lấy ra một điện thoại di động, dùng để đề cử chuyển điện thoại.

Thông tin vừa vang lên thì đã bị nối lại: "Bạch Mi thiền sư, muộn vậy rồi có chuyện gì sao?"

"Có việc." Bạch Mi thiền sư trịnh trọng nói: "Vương lão, bây giờ ngươi nghĩ tất cả biện pháp, đả thông không trung, trong nửa giờ tới ta muốn trên không Trường Bình thôn rải đầy mây đen."

"Cái này... Đại sư, ngài không nói đùa đấy chứ? điểm này ngài bảo ta đi đâu tìm không cánh quân?"

Bạch Mi thiền sư nói như chém đinh chặt sắt: "Thời gian khẩn cấp, nếu chậm một bước, chỉ sợ ngày mai toàn bộ Trường Bình thôn sẽ không còn tồn tại nữa."

"Cái gì?" Người kia không ngờ lại nghiêm trọng như vậy, nhưng theo ngữ khí xem ra, hiển nhiên hắn vô cùng tin tưởng lời Bạch Mi thiền sư nói.

Đối phương do dự một lát, rồi nói: "Được rồi, ngươi muốn nhân công hàng vũ để làm gì?"

"Không, ta không phải muốn mưa." Bạch Mi thiền sư như có điều suy nghĩ nói: "Thứ ta muốn là mây đen có thể che khuất ánh trăng..."

Chương thứ ba trăm sáu trăm linh uống máu tế.

Bạch Mi thiền sư treo máy truyền tin xong, ta mới dám mở miệng hỏi: "Bạch Mi thiền sư, tại sao phải để mây đen che mặt trăng?"

"Đây là phương án thứ nhất, thật ra ta cũng không biết rốt cuộc chiêu này có thể thực hiện được hay không."

Bạch Mi thiền sư thở dài nói: "Mọi người đều biết, tại Trung Quốc cổ đại, ngày là dương, tháng là âm, mà trăng tròn của Quỷ Kiếm thì là vầng trăng âm khí nặng nhất trong một năm. Ngày hôm nay ánh trăng sẽ khiến rất nhiều cô hồn dã quỷ ngủ say thức tỉnh."

Những điều Bạch Mi thiền sư nói ngược lại ta hiểu, trải qua lão chỉ điểm, lập tức bừng tỉnh đại ngộ nói: "A! Chẳng lẽ ngài nói, Triệu Quan sẽ lợi dụng ánh trăng phục sinh vong linh đại quân của hắn?"

"A Di Đà Phật, đúng là như thế." Bạch Mi thiền sư nói: "Triệu Quân cùng bốn mươi lăm vạn Triệu quân kia, oán khí đã tích tụ hơn hai ngàn năm, một khi để bọn hắn chui ra từ lòng đất, tất sẽ hại sinh linh đồ thán."

"Cho nên ngài muốn dùng mây đen che khuất ánh trăng, ngăn cản oan hồn phục sinh?"

Bạch Mi thiền sư gật đầu nhẹ.

"Nếu chiêu này mất linh thì sao?" Ta hơi lo lắng hỏi.

"Hy vọng Phật Tổ là từ bi. Chuyện cho tới bây giờ, chúng ta cũng chỉ có thể gặp mà hủy chiêu."

Không bao lâu, trên trời liền nghe thấy tiếng nổ vang của phi cơ, vài tổ đội chuyên cơ bay qua, sau đó bắn lên phía bầu trời phát ra đạn tiễn phát sáng.

Năm người chúng ta đã tới nơi Bạch Mi thiền sư chỉ định, đó là một sơn cốc cực lớn.

Sau khi xuống xe, nhìn những mũi tên lửa như lưu tinh xẹt qua chân trời, sau đó nổ tung trên không trung.

Sau khi mũi tên lửa bắn ra, vầng trăng trong bầu trời đêm lập tức trở nên mông lung, mây đen cũng dần dần ngưng tụ. Ta biết đây không phải là vũ khí bình thường, mà là chuyên môn dùng để bố vân.

Không bao lâu, hắn chỉ cảm thấy không khí hơi lạnh, Doãn Tân Nguyệt không tự chủ được dựa vào trong ngực ta, ta cảm giác được một mùi máu nhàn nhạt tràn ngập trong khe núi.

"Cái này... đúng là công nghệ cao nha." Ta thán phục.

Chưa đến 20 phút, mây đen đã tụ tập không biết dày bao nhiêu, hơn nữa trên đỉnh đầu còn có mưa phùn rơi xuống.

Vốn ban đầu vẫn là trời quang mây tạnh, trong chớp mắt đã biến thành trời mưa dầm.

Bây giờ ta đã biết, vì sao tin báo thời tiết tới giờ vẫn không có cách nào báo ra thời tiết chính xác rồi, có loại vũ khí thần bí này quấy nhiễu, ai có thể biết thời tiết đến cùng hướng đi như thế nào?

Bão tố nổi lên bốn phía, mắt thấy mưa to sắp tới.

Ta lấy điện thoại di động ra xem, nhìn thời gian một chút, mười một phần năm mươi năm.

"Không tệ, còn năm phút." Ta trêu chọc.

Bạch Mi thiền sư gật đầu nhẹ, đưa chúng ta đi lên một đỉnh núi nhỏ, nói: "Chúng ta ở chỗ này chờ đợi đi! Hắn hẳn là rất nhanh sẽ tới."

"Được." Ta tập trung tinh thần.

Doãn Tân Nguyệt vẫn mở đôi mắt mê người, đột nhiên chỉ vào một chỗ trong sơn cốc, hét to: "Xem, cô ấy tới rồi."

"Ai?" Doãn Tân Nguyệt nhìn theo, chỉ thấy thiếu nữ áo trắng kéo thanh cổ kiếm bước từng bước vào trong sơn cốc.

Thanh cổ kiếm cứ như vậy bị nàng kéo trên mặt đất, theo nàng tiến lên, không ngừng gõ vào mặt đất lồi lõm, phát ra âm thanh leng keng leng keng...

Ta nhìn thấy hình ảnh này không khỏi nhíu mày.

Thật sự là phí của trời, cổ kiếm trong tay thiếu nữ áo trắng là lịch sử hơn hai ngàn năm, giá trị tuyệt sẽ không thấp hơn ngàn vạn.

Nàng cứ trắng trợn cầm kiếm quét rác như vậy, thật sự là khiến người ta đau lòng.

Thân là thương nhân cổ lão, thanh âm buông kiếm như tiếng kêu thảm của mỹ nữ trước khi chết, khuấy động tâm thần ta không yên.

Trong lòng ta vẫn đang tính toán, đốm lửa này rơi vào bao nhiêu tiền? Lần này chọi đá phải đập vào bao nhiêu tiền đây?

Nhưng mà Bạch y thiếu nữ tựa hồ đối với thanh kiếm này không thèm để ý chút nào.

Không biết tại sao, kiếm của nàng tại thời điểm gõ mặt đất lại từng chút từng chút một chảy máu ra ngoài.

Chuyện gì thế này?

Ta lúc này mới ý thức được, bạch y thiếu nữ sớm đã cắt rời cổ tay, tùy ý máu tươi dọc theo trường kiếm đồng xanh rót vào lòng đất.

"Cô ấy... cô ấy đang làm gì vậy?" Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc.

"Chẳng lẽ nàng ta muốn dùng máu mình thức tỉnh lại vong linh?" Ta cảm thấy chỉ có một lời giải thích như vậy.

"Không được, nhất định phải ngăn hắn lại!" Nam tử đáng thương nói.

Lời còn chưa dứt, thiếu nữ áo trắng kia vậy mà lách đầu qua một trăm tám mươi độ, nhìn về phía chúng ta.

Ta có cam đoan cả đời này ta sẽ không quên biểu cảm của thiếu nữ áo trắng...

Đôi môi tái nhợt của nàng nứt ra, lộ ra hàm răng đen kịt bên trong, đó là biểu lộ gần như chế giễu.

Hai con ngươi của nàng toàn bộ biến thành màu trắng, chiết xạ ra ánh sáng hung ác!

Nàng nhìn chúng ta cười ha ha, dùng một loại âm thanh sắc bén cười nói: "Các ngươi cho rằng... như vậy cũng có thể ngăn cản được ta sao?"

Nghe được câu này, toàn thân ta run lên.

Nam nhân tốt nghiệp hét lớn một tiếng, rút trường kiếm nhảy xuống.

Nhưng mà dường như đã trễ.

Bạch y thiếu nữ đột nhiên chĩa trường kiếm về phía chân trời, ngay khi khí thế như sét đánh không kịp bưng tai, trên thân kiếm của Bạch y phóng xuất ra một đạo âm khí màu xanh lá nối thẳng tới chân trời!

Đạo âm khí kia bắn thẳng lên trời, lại đả thông mây đen trên bầu trời thành một cái lỗ thủng thật lớn.

Theo mây đen bị đánh nát, một vầng trăng màu lam quỷ dị lặng yên xuất hiện sau lưng mây đen.

Đây chính là tháng chí âm mà Triệu Quát ước mơ tha thiết!

Ánh trăng màu lam không chút che dấu đánh vào trong sơn cốc, ta nhìn thời gian, vừa vặn là mười hai điểm nửa đêm!

Tóc đen của thiếu nữ áo trắng bỗng nhiên biến thành trắng bệch vô cùng, dưới ánh trăng quỷ dị không ngừng điên cuồng dài ra, trong chớp mắt đã dài hơn mười thước!

Trong hỗn loạn, ta rõ ràng nghe thấy tiếng rống giận dữ của Triệu Bảo: "Ha ha ha ha ha! Sống lại đi! Các tướng sĩ của ta, các ngươi đã bị phỉ nhổ hai ngàn năm rồi, bây giờ là lúc các ngươi cầm vũ khí báo thù."

Theo thiếu nữ áo trắng điên cuồng hò hét, ta nghe được bùn đất dưới thung lũng phát ra tiếng sào sạc.

Ban đầu âm thanh kia rất nhỏ, nhưng chỉ chốc lát đã biến thành thanh âm nghiêng đất khắp nơi.

Trong lúc hoảng hốt, toàn bộ sơn cốc cũng rung chuyển theo!

Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Bạch Mi thiền sư, chẳng lẽ nơi này là nơi giết chết bốn mươi vạn Triệu quân lúc ban đầu?"

Bạch Mi thiền sư niệm một câu phật hiệu: "Chính là nơi này."

Lời còn chưa dứt, đã có một bóng đen từ dưới đất chui lên.

Nương theo ánh trăng lạnh lẽo, ta nhìn thấy rõ ràng đó là một bộ xương khô đen kịt toàn thân. Tổ hợp da thịt trên bộ xương khô này đã sớm hư thối hầu như không còn, chỉ để lại một ít khôi giáp còn chưa rách.

Bộ khung xương này bò từ dưới đất lên, theo sát, lại có hơn mười tên khô lâu binh đã hư thối khác nhau từ dưới đất bò ra.

Trên người bọn họ còn treo mấy miếng thịt dơ bẩn, tựa hồ bởi vì nơi này âm khí nồng nặc, khiến thân thể bọn họ cũng không hoàn toàn hư thối.

Tóm lại, khi hơn một trăm binh đoàn xương trắng quay chung quanh thiếu nữ áo trắng, ta chỉ ngửi được một mùi hôi thối khó có thể chịu đựng được.

Lúc này, nam nhân hưởng ứng đã cầm tám mặt kiếm giết vào đàn khô lâu.

Dường như gã có thể bỏ qua mùi vị khó ngửi đó, trong lúc đám khô lâu binh còn chưa hoàn toàn thành hình, gã đã kéo mũi kiếm ra tia chớp, một kích phá nát địch nhân trước mặt.

Ngắn ngủn mười mấy giây, nam nhân thương cảm đã giết tới trước mặt bạch y thiếu nữ.

"Thu tay lại đi!" Nam nhân chăn hộ lạnh lùng nói: "Ngươi không thành công đâu, bây giờ thu tay lại, ta còn có thể nghĩ biện pháp siêu độ cho các ngươi."

"Hừ! Bổn tướng quân mới vừa tha cho các ngươi một lần, tại sao còn muốn tự tìm đường chết chứ." Mắt thấy nam tám mặt hán kiếm bổ tới trước mặt, thiếu nữ áo trắng bị Triệu Quát phụ thể đành phải xách kiếm ngăn cản.

Lúc Triệu Quát thu kiếm, mây đen trên trời bỗng nhiên tụ lại cùng một chỗ, những thanh âm lăn tăn từ trong bùn đất kia cũng không còn vang lên nữa.

Hiển nhiên cách làm của nam nhân thương cảm là hữu dụng!

Chương thứ ba trăm sáu mươi lăm vạn âm binh.

Nam tử an ủi quát lớn: "Ngươi đã chết, sớm nên đầu thai rồi, không nên làm chuyện nghịch thiên!"

"Hừ, bổn tướng quân gánh vác đại nghiệp thống nhất thiên hạ nước Triệu, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ chứ."

Kiếm của Triệu Chiếu Chiếu Chiếu vào thân kiếm của nam nhân tám mặt, mạnh mẽ đánh nam nhân có ý tốt bị đánh bay ra ngoài, đồng thời trường kiếm chĩa thẳng lên trời lần nữa phóng thích âm khí vô tận trong mây.

Nam nhân đáng thương lần này không đứng vững, trực tiếp ngã vào trong bùn đất.

Vừa trùng hợp đặt tại một cái đầu lâu mới từ dưới đất bò ra.

Bộ xương khô đáng thương kia ngủ say dưới đất hai ngàn năm, vừa thấy mặt trời đã bị nam nhân an ủi.

Rầm! Đầu óc sớm đã biến thành màu đen của máu mủ hắt vẫy đầy đất.

Nam nhân chăn hộ hiện tại nào có tâm tư chê bẩn, cầm vũ khí lên tiếp tục tấn công.

Nhưng lần này Triệu Qua lại không thu kiếm nữa, tay phải hắn cầm kiếm chỉ thiên, tay trái lại nhảy lên dùng để đối phó với nam nhân đáng thương.

Triệu Chiếu quả nhiên lợi hại, một tay trái của hắn ta có thể tung hoành ngang dọc dưới sự vây công của tám mặt Hán kiếm mà không có bất kỳ kẽ hở nào.

Nam nhân hưởng thụ liên tiếp tấn công bảy tám kiếm, đều bị Triệu Đồng tay trái nhẹ nhàng hóa giải.

Từ đầu đến cuối Triệu Đột chỉ dừng tại chỗ không nhúc nhích, thậm chí ngay cả đầu cũng chưa từng quay...

Mẹ nó, thực lực chênh lệch rõ ràng như vậy sao?

Bạch Mi thiền sư đứng trên sơn cốc, lộ ra vẻ mặt khẩn trương: "Đạo hữu mới gặp nguy hiểm, hay là chúng ta thi triển phương án thứ hai đi."

"Phương án thứ hai là gì?"

Ta đang ngẩn người, Bạch Mi thiền sư đã cầm tràng hạt lên, lao vùn vụt xuống núi như mãnh hổ, một đầu chui vào trong bụi khô lâu.

Ta đây mới hiểu được, kế hoạch thứ hai của Bạch Mi thiền sư là trực tiếp động thủ.

Nói đến động thủ, ta thân là người trẻ tuổi đương nhiên không thể rớt lại phía sau một lão hòa thượng, lập tức rút ra Thiên Lang Tiên ở giữa không trung đánh vang một tiếng giòn vang.

Trần Liên trưởng tựa hồ chưa từng thấy qua trường hợp khủng bố như vậy, nhưng tốt xấu gì lão cũng là quân nhân, lập tức móc ra cây binh khí mang theo bên người, vài thương phanh phanh liền nổ ba cái đầu lâu.

Ta chiếu theo phương pháp roi Thiên Lang mới học mới mở đường, múa một cái roi ở trước mặt chật như nêm cối.

Kỳ thực những khô lâu binh nhân số tuy nhiều, nhưng trí tuệ so với nhân loại lại kém xa.

Trải qua hai ngàn năm đại địa ăn mòn, đầu óc bọn họ cơ hồ đều không thể hoạt động bình thường, chỉ có thể chết lặng nghe theo mệnh lệnh của Triệu Quân.

Ba người chúng ta theo sát sau Bạch Mi thiền sư, một đường giết tới bên cạnh Triệu Hành.

Triệu Qua lườm chúng ta một cái, cười lạnh nói: "Đều đã đến đủ, ha ha, vậy thì tiễn các ngươi lên đường trước đi..."

Ta không muốn nhiều lời nữa, trực tiếp ném Thiên Lang Tiên ra ngoài, một tay quấn lấy trường kiếm của Triệu Cốt, ý đồ kéo trường kiếm lại đây.

Triệu Cốt phản ứng cực nhanh, mắt thấy trường kiếm bị trói, lập tức đè xuống thân kiếm, rung trường kiếm thanh đồng giữa không trung lên, sinh sinh thoát khỏi sự khống chế của roi dài.

Nhưng cứ như vậy, Triệu Quân không thể không từ bỏ chuyện sống lại trong Triệu quân.

Cùng lúc đó, niệm châu trong tay Bạch Mi thiền sư đã xuất thủ, từ bên cạnh chụp vào cổ Triệu Cốt.

Nam tử trường kiếm mang thai cũng theo sau mà tới, một vệt hàn quang đâm về phía mắt Triệu Cốt.

Triệu Quát nhíu mày, dường như không thèm để ý đến vây công của mọi người chút nào.

Ngay lúc tất cả vũ khí sắp chạm đến người hắn, Triệu Điện đột nhiên như quỷ mị hướng tới đỉnh núi chúng ta!

Sau đó lại giơ kiếm, âm khí xanh lục không chút cố kỵ lần nữa xông thẳng lên trời, thanh âm Triệu Điện càng thêm cuồng vọng.

"Các ngươi vì sao nhất định phải ngăn cản ta báo thù đại nghiệp? Hừ, ta hiểu rồi, các ngươi chính là đời sau của Tần quốc, ta muốn giết người của Tần quốc, các ngươi tự nhiên phải ngăn cản ta."

Triệu Qua hét lớn với tất cả khô lâu: "Các huynh đệ Triệu Quốc của ta, giúp ta giết chết đám người Tần Quốc này!"

Lời còn chưa dứt, đã có ngàn vạn khô lâu binh bao vây chúng ta lại.

Nếu như nói mấy chục bộ xương binh này chúng ta còn có biện pháp đối phó, thì những bộ xương binh như thủy triều bao phủ chúng ta lại căn bản không cách nào cùng địch nhân.

Mặc dù trong tay bọn họ đều là thanh đồng vũ khí gần như rỉ sét ăn mòn hết, nhưng chúng ta cũng đều là huyết nhục thân thể.

Một khi bị ba tầng trong ngoài kia vây quanh, mấy người chúng ta cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Lúc này, mười mấy viên thương dài Trần Liên đã triệt để đánh sạch, mà vũ khí mấy người chúng ta mặc dù có thể ngăn cản nhất thời, nhưng cũng đã là tần số nguy cơ liên tiếp.

Chúng ta liều chết xung phong liều chết mấy lần muốn xông thẳng lên đỉnh núi chỗ Triệu Cốt.

Nhưng mà dưới sự bao vây tiễu trừ của đám khô lâu binh này, chúng ta lại càng cách đỉnh núi càng xa.

Ta cũng kinh ngạc phát hiện, mặc dù những khô lâu binh này ngã xuống nhanh, nhưng tốc độ đứng lên nhanh hơn nhiều.

Tuy chúng ta có thể tạm thời đánh nát nó, nhưng ở dưới ánh trăng chiếu xuống, thịt nát xương cốt của những khô lâu này lại có thể trong chốc lát tổ hợp lại, dần dần phục hồi thành từng khô lâu chiến sĩ hoàn chỉnh.

Mẹ nó!

Đây rõ ràng là bất tử đại quân có mộc có?

Có thể mang theo nghịch thiên như vậy hay không?

Mắt thấy toàn bộ đội ngũ đều đã bước đến tuyệt cảnh, lành ít dữ nhiều.

Dưới tình huống càng đánh càng xa, chúng ta đều có chút mỏi mệt nhụt chí.

"Bạch Mi thiền sư, ngài còn phương án thứ ba không?" Trong tuyệt cảnh, ta vô lực hô.

Bạch Mi thiền sư vung tràng hạt, đánh nát một cái đầu lâu, trong lúc cấp bách lại chậm rãi trả lời ta một câu: "A Di Đà Phật... bần tăng không có phương án thứ ba."

Lúc này, nam nhân thương cảm thản nhiên nói: "Phương án thứ ba... Chạy!"

"Chạy, chạy rồi sao?" Ta có chút kinh ngạc hỏi.

Giờ phút này, trong đầu ta nghĩ đến mấy chục vạn tử vong đại quân bên trong sơn cốc, nếu tùy ý để những bất tử đại quân này leo ra khỏi sơn cốc, không chừng sẽ dẫn phát bao nhiêu tai nạn.

"Giữ được núi xanh, sợ gì thiếu củi đốt!" Nam nhân an ủi nói.

Ta không thể không thừa nhận, câu này là câu nói cực kỳ có lý nhất mà ta từng biết mẹ nó nói.

Nhưng sự tình phát triển đến một bước này, ta bất luận thế nào cũng không muốn từ bỏ.

Trần Liên Trường nghe được muốn chạy, vội vàng chỉ vào xa xa Việt Dã Xa bị khô lâu nhấn chìm kêu lên: "Chúng ta chỉ cần lên xe, liền có thể đè ép khô lâu mở ra."

Ta nhìn vẻ mặt Triệu Quát cười gằn trên đỉnh núi, biết rõ hôm nay chắc chắn sẽ không cách nào làm gì được hắn, đành phải gật đầu một cái: "Vậy thì đánh về phía xe bên kia!"

Đang nói, bỗng nhiên một trận tiếng cười từ trong bóng tối truyền đến: "Ha ha, đánh không lại liền muốn chạy, tôn nhi ngoan, ngươi thật sự không để cho ông nội ta mặt mũi à!"

Thanh âm kia mười phần khí khái, uy nghiêm bá đạo, lại tạo cho ta một loại cảm giác rất thân thiết quen thuộc.

Đây chẳng phải là giọng nói của gia gia sao?

Ta vừa mừng vừa sợ, biết là gia gia đến trợ trận, vội vã quay đầu lại, chỉ thấy gia gia mặc một bộ đồ chơi cũ kỹ chữ Trung Sơn thẳng tắp, chắp hai tay chậm rãi đi tới.

"Gia gia, sao người lại tới đây?" Ta biết rõ đây là câu nói đối trắng vô cùng không có dinh dưỡng, vẫn không kìm lòng được mà bật thốt lên.

"Thế nào, thấy ta đến không vui à."

Thân ảnh gia gia như ẩn như hiện, hắn chỉ vào Triệu đội trưởng xa xa nói: "Triệu tướng quân! Ngươi đã chết hai ngàn năm, vì sao còn không mở được. Ngươi không sợ trọn đời không được siêu sinh sao?"

Triệu Qua tựa hồ cũng không biết thân phận của gia gia, dữ tợn nói: "Lão đầu ở đâu ra, không được xen vào việc của người khác."

Gia gia cười: "Ta kém cỏi, đương nhiên có tư cách quản việc của ngài."

Nghe được câu này, ta vội vàng hỏi: "Gia gia, nếu người đã âm sai, có thể ngăn cản Triệu Nhân Hộc phục sinh được bốn mươi lăm vạn đại quân không?"

"Thiên cơ bất khả lộ." Gia gia lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng vuốt chòm râu nói: "Triệu tướng quân, chỉ cần ngươi buông kiếm, thu hồi những âm binh kia, ta coi như cái gì cũng không thấy, ngươi cũng có thể chuyển thế đầu thai, thế nào?"

"Không cần nhiều lời, lão đầu!" Triệu Chiếu lại giọng nói lạnh lẽo: "Lúc này cho dù Thiên Vương lão tử có tới cũng không ngăn được ta."

"Được rồi, đây là do ngươi tự chuốc lấy, đừng trách ta ra tay vô tình." Nói tới đây, ông đột nhiên móc ra một con dao nhỏ đen nhánh kỳ quái, toàn thân đầy vảy.

Tiểu đao kia cũng không hề khai phong, lưỡi dao thoạt nhìn cực kỳ cùn, nhưng ta lại có thể cảm giác được một cỗ sát khí từ trên mũi đao truyền đến.

Sát khí này, thậm chí có thể lấn át bốn mươi lăm vạn đại quân ở trong đất đen nghịt!

Chỉ thấy gia gia giơ dao nhỏ lên cao, sau đó nhắm hai mắt lại, trong miệng lẩm bẩm: "Xin bảo bối xoay người lại!"

Đọc xong đoạn lời nói khó hiểu này, gia gia bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Chương thứ ba trăm sáu mươi hai, mượn Thi hoàn hồn.

Rõ ràng ta nhìn thấy trên mặt Triệu Quát lộ ra vẻ kinh khủng.

Một tia sáng màu đen đột nhiên phá không mà lên, cùng lúc đó, tiểu đao trong tay gia gia cũng không thấy nữa.

Ngay khi Triệu Quát đang kinh hoảng thất thố thì hào quang màu đen đã cắt ngay cổ của hắn ta.

Bốp!

Đầu lâu thiếu nữ áo trắng bay ra, máu phun ra mấy mét cao.

Cái đầu mất đi, cổ kiếm đồng thau đang nắm chặt trong tay thiếu nữ áo trắng lập tức rơi trên mặt đất.

Một luồng khí đen từ cổ kiếm đồng thau bay ra, dường như muốn chạy trốn.

Gia gia sẽ không cho hắn cơ hội này, nhưng ông thấy không biết móc từ đâu ra một bình sứ nhỏ, sau đó ông bèn mở nó ra.

Đạo hắc khí kia tựa hồ gặp khắc tinh, chạy loạn giữa không trung, bất luận thế nào cũng trốn không thoát lòng bàn tay gia gia.

Gia gia trừng mắt, luồng khí đen kia bị hút vào trong bình sứ nhỏ.

Cùng lúc đó, tất cả khô lâu binh sĩ bên trong sơn cốc giống như người bùn mất linh hồn, tất cả đều răng rắc răng rắc chia năm xẻ bảy, áo giáp xương rơi tán loạn trên mặt đất.

Rầm rầm rầm!

Ta cũng đang định kiếm chút phí tổn tinh thần từ trên những bộ xương khô này để kiếm chút đồ ăn, nhưng những bộ xương khô kia lại hòa tan trên mặt đất như một khối băng, sau đó từ từ biến mất gần như không còn gì.

Bạch Mi thiền sư chắp tay trước ngực, niệm một câu A Di Đà Phật.

Ta không biết Bạch Mi thiền sư niệm a di đà phật có hữu dụng hay không, nhưng trong lòng mỗi người ít nhiều có chút an ủi.

Có lẽ kinh phật này vốn được sử dụng để siêu độ.

Lúc này Doãn Tân Nguyệt trốn ở trên sườn núi, cuối cùng cũng đi xuống. Cô chán nản nói: "Đáng tiếc cô nương kia đã chết."

Ta lúc này mới nhớ tới, thiếu nữ áo trắng kia đã bị gia gia chém đứt đầu.

Gia gia lúc này chắp tay đi tới, khẽ cười nói: "Không sao, cô nương này dương thọ chưa hết, ta vẫn có cách."

Nói xong hắn sai ta đi nhặt đầu bạch y thiếu nữ về.

Thiếu nữ áo trắng kia tuy rằng đầu chuyển nhà, nhưng không biết vì sao còn có hơi thở, ta sợ hết hồn tại chỗ. Gia gia ngồi xổm xuống nhét một đạo phù chú vào miệng thiếu nữ áo trắng, lúc này mới nói với chúng ta: "Sau khi trở về, tìm một cái quan tài làm bằng cây liễu làm ra., Nhất định là lão Liễu sinh sống ở bờ sông từ ba mươi năm trở lên, sau đó khâu đầu của cô nương này lên thân thể, bỏ vào trong quan tài nuôi bảy bảy bốn mươi chín con kiến hôi trong quan tài, vùi vào trong đất. Ba ngày nữa đào ra quan tài, nàng sẽ tỉnh lại."

Ta đang buồn bực biện pháp này đến cùng là dựa vào không đáng tin cậy, chợt nghe Bạch Mi thiền sư nói: "Diệu Dương huynh, còn chưa tán gẫu hai câu thì ngươi đã đi rồi?"

Ta ngẩng đầu nhìn, lúc này mới phát hiện gia gia đã đi được mười mấy mét, chỉ để lại cho chúng ta một bóng lưng.

Ta ngay cả vội vàng kêu lên: "Gia gia, người còn chưa từng xem qua cháu dâu của người đâu!"

"Đã xem qua..."

Ta còn muốn nói thêm gì đó, nhưng gia gia càng chạy càng nhanh.

Ta đuổi sát mấy bước, nhưng bóng dáng của gia gia càng ngày càng mông lung, cuối cùng biến mất trong đêm tối.

Ta có chút thương tâm nhìn nơi xa, toàn thân run rẩy, lại không biết nên nói gì cho phải.

Đêm hôm đó, Trần Liên trưởng thành để bọn ta ở trong tháp canh.

Chúng ta đang ở trong phòng của Trần Liên lâu, đối mặt với thanh cổ kiếm đồng xanh kia thì nghị luận ầm ĩ.

"Không nghĩ tới một thanh cổ kiếm bình thường lại có thể dẫn phát tai nạn lớn như vậy." Ta nói.

"Kiếm là chết, người là sống, dẫn phát tai họa cũng không phải thanh kiếm này, mà là một trái tim thù hận." Nam tử an ủi nói.

Trần Liên trưởng cũng không biết gì về chuyến đi này của chúng ta, nhưng hắn tận mắt nhìn thấy những bộ xương khô sống lại kia.

"Nếu không tận mắt nhìn thấy, ta thật không tin trên thế giới này còn có mấy thứ như thần quỷ nữa." Trần Liên đổ mồ hôi đầy đầu nói.

"A Di Đà Phật." Bạch Mi thiền sư chắp tay trước ngực: "Trần thí chủ vẫn quên chuyện này đi thì hơn."

"Tại sao?" Trần Liên hơi kinh ngạc.

"Bởi vì quốc gia sẽ không tiếp nhận phong kiến mê tín như vậy." Bạch Mi thiền sư nói.

"Thế nhưng hàng ngàn hàng vạn khô lâu vẫn còn trong sơn cốc, chứng cớ vô cùng xác thực, không thể chống cự!" Trần Liên cố chấp nói.

Bạch Mi thiền sư lắc đầu: "Ngươi còn quá trẻ tuổi, nếu Trần thí chủ không tin, ngày mai có thể phái người đi tìm trong sơn cốc. Nhưng lão nạp đoán chắc chắn ngươi không tìm được nửa cái xương đâu."

Bạch Mi thiền sư nói câu này gọn gàng dứt khoát, Trần Liên trưởng vốn dĩ có chút mất hứng, nhưng nghĩ đến Bạch Mi thiền sư có quan hệ với lãnh đạo cấp trên.

Không dám nói gì nữa.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Trần Liên không tin tà liền mang theo hai đại binh sĩ lái xe, vào núi đào khô lâu.

Kết quả giống như lời Bạch Mi thiền sư nói, đào liên tục ba ngày, cũng không đào được nửa cái xương.

Bốn mươi lăm vạn đại quân như thủy triều màu đen lúc trước, cứ như vậy vô thanh vô tức biến mất, không ai biết bọn chúng đi nơi nào.

Thanh cổ kiếm đồng kia, bởi vì thuộc về văn võ quốc gia, cho nên cuối cùng ta vẫn giao cho viện bảo tàng của Võ Hán thị, được quán trưởng xem như bảo vật trấn quán, bày ra trong tủ thủy tinh lớn nhất.

Tuy rằng trong lòng vô cùng đau lòng nhưng cũng không còn cách nào khác. Ta chỉ là một tên thương nhân cổ hủ bình thường, ta dám mua đồ vật, nhưng lại không dám bán quốc bảo.

Kết quả này, ngay khi ta nhìn thấy thanh cổ kiếm này lần đầu tiên thì đã dự đoán được.

Bởi vì không thể lợi dụng, hơn nữa lại cực kỳ nguy hiểm, cho nên ta mới không dám tiếp thanh kiếm này.

Lại không nghĩ rằng dưới trời xui đất khiến, thiếp vẫn bị cuốn vào sự kiện lần này.

Thiếu nữ áo trắng một tuần sau tỉnh lại, ngay cả vết thương trên cổ cũng khép lại như kỳ tích, nàng đối với chuyện trước đó không có một chút ký ức. Chỉ là mơ mơ hồ hồ hồ nói mình đã làm một giấc mơ rất dài, mơ thấy mình hóa thân trở thành một võ tướng, bị vạn tiễn của kẻ địch xuyên tim.

Tất cả chúng ta đều đoán được, cô ta mơ thấy hồi ức của Triệu Cốt.

Tên thật của thiếu nữ áo trắng kia gọi là Triệu Lâm, tổ tiên có phải là người Triệu quốc thời Xuân Thu chiến quốc hay không cũng không thể kiểm chứng. Nhưng chúng ta có đầy đủ lý do để tin tưởng, nàng chính là hậu đại của Triệu Quốc.

Mỗi người đều có thù hận, khác nhau chính là cách ngươi đối xử với nó.

Ngươi càng tính toán, thù hận đốt càng thịnh, cuối cùng thậm chí hại ngươi dẫn lửa tự cháy.

Độ Vô Tận Kiếp Ba huynh đệ, gặp nhau nở nụ cười xóa ân cừu!

Đại phú hào cấp Thần thứ ba trăm sáu mươi ba đại phú hào cấp Thần.

Kế sinh ý tiếp theo là khoản khai trương nhiều năm như vậy, lớn nhất có thể làm được.

Gặp được âm vật, cũng là lợi hại nhất, cho nên ta cảm thấy cần phải ở chỗ này trọng điểm nhắc tới.

Ngày hôm đó ta dậy sáng, còn chưa mở cửa tiệm, đã cảm thấy trong bụng đau như đao cắt, mồ hôi lạnh không ngăn được chảy xuống. Làm ta sợ muốn chết, vội vàng cho Doãn Tân Nguyệt một quyền, bảo nàng lập tức tới đây một chuyến.

Ta muốn đi vào trong đó lấy một ít dầu mỡ lau bụng, kết quả là không để ý ngã xuống đất, cứ như vậy rên rỉ.

Sau khi Doãn Tân Nguyệt đến nhìn thấy bộ dáng này của ta, sợ tới mức khóc lên, lập tức gả cho hắn mười lăm phút.

Đưa tới y viện kiểm tra, thì ra là mệt mỏi rã rời, làm một cái phẫu thuật sáng tạo nhỏ cắt đứt đuôi. Y viện nói sợ vết thương lây nhiễm bệnh trong quan sát mấy ngày tốt nhất, Doãn Tân Nguyệt lập tức giao phí phẫu thuật và phí chữa bệnh.

Giày vò đến tối bảy điểm, cuối cùng cũng không sao, Doãn Tân Nguyệt mới kéo lỗ tai ta một cái nói: "Bình thường ăn cái gì cũng không chú ý chút, ngày nào cũng bán ra ngoài! Bây giờ mà thành ra thế này, thật dọa ta chết mất."

"Cừu đuôi mà, đời này đều là cắt đứt, sớm muộn mà thôi, bất quá hôm nay thật sự là nhờ ngươi." Ta cười nói.

"Lại lịch sự với ta!"

Vì để cho ta nghỉ ngơi một chút, Doãn Tân Nguyệt đặc biệt cho mở một gian phòng một người. Ta mở TV nhìn một hồi, thấy chán nên đóng lại. bèn bảo Doãn Tân Nguyệt giúp ta xuống lầu mua vài quyển tiểu thuyết mạng lưới xem.

"Bị bệnh đấy, còn giống như đứa trẻ! nghỉ ngơi cho tốt vào buổi tối ta sẽ ở lại với ngươi." Doãn Tân Nguyệt nói.

"Không sao, bây giờ ta có thể xuống giường rồi... " Ta hàm hồ nói.

Doãn Tân Nguyệt chu môi nói: "Không được, ngươi phải nghe thầy thuốc, ít nhất nằm trên giường bệnh ba ngày."

Ta thầm thở dài một hơi, ba ngày qua mẹ ta quá khó khăn, hai năm qua ta chưa từng mắc bệnh, trong trong phòng thì không.

Doãn Tân Nguyệt vẫn đang cúi đầu chơi điện thoại, ta hỏi nàng đang chơi cái gì. Nàng nói lên mạng mua cho ta mấy phần bảo đảm nhân thọ, như vậy sau này nàng có thể yên tâm hơn. Trong lòng ta cảm động, nghĩ thầm sau này nhất định phải đối tốt hơn Doãn Nguyệt gấp bội.

Thấy sắp tối mười điểm, ta lập tức giục nàng trở về, viện phòng cũng không dễ ở.

Doãn Tân Nguyệt không chịu, ta hỏi nàng có mang gương không, nàng lấy từ trong túi ra một cái kính trang điểm cho ta.

Ta thần bí nói với Doãn Tân Nguyệt: "Ta làm một thí nghiệm nhỏ cho ngươi xem, ngươi sẽ biết trong viện nguy hiểm cỡ nào, trên điện thoại có Nam châm không?"

"Có."

"Mở ra!" Ta dùng giọng điệu mệnh lệnh nói.

Ta lấy gương lau sạch sẽ, nhìn theo phương hướng chỉ nam châm cẩn thận từng li từng tí di động, nhắm ngay tử môn trong tám môn độn giáp này. Để Doãn Tân Nguyệt nhìn vào trong gương. Nàng hét lên một tiếng, lấy tay che miệng lại nói: "Trời ạ, trong phòng này thế mà còn có người."

"Trông thế nào?" Ta mỉm cười hỏi.

"Cũng mặc quần áo bệnh như ngươi, trên người toàn là máu, mặt trắng bệch như tờ giấy, không có chút huyết sắc nào." Nói xong, Doãn Tân Nguyệt ngại không may, vội xì một tiếng.

"Biết lợi hại rồi chứ! Mau về nhà đi, những con quỷ cô hồn dã này đều bị bệnh chết ở bệnh viện, bởi vì quyến luyến nhân gian, không chịu đầu thai, dương khí ta nặng không sợ." Ta giải thích.

"Ngươi dương khí nặng, thuận tiện bảo vệ ta một chút không được à?" Nói xong, Doãn Tân Nguyệt duỗi tay ôm lấy ta.

Trong lúc nói chuyện, dưới lầu vang lên tiếng ồn ào, dù sao không có việc gì làm, ta đề nghị Doãn Tân Nguyệt xuống xem náo nhiệt.

Vốn là phẫu thuật tạo ra, vết thương cũng không sao, thế là chúng ta xuống lầu.

Trong bệnh thất là lầu gác đối diện với bệnh, chính giữa là một sân rất lớn, trong sân trồng mấy cây hòe. Lúc đầu ta cho rằng y viện không có thường thức, vì sao lại trồng loại cây cực âm này? Nhìn lại cơn gió trong bệnh viện, lập tức hiểu rõ.

Chỉ thấy toàn bộ tiểu viện đều bị phòng ốc bốn phía vây quanh, chỉ có một con đường nhỏ thông ra bên ngoài, từ xa nhìn lại giống như một cái bao tải mở ra.

"Kim Cương sát cục" thuộc loại phong thủy thuộc về "Kim Cương hoàn sát cục", phi thường xảo diệu đem thứ không tốt dẫn ra ngoài, bảo hộ người nơi này bình an.

Ta nghe người ta nói, phong thuỷ của đại y viện đều rất coi trọng, lúc tu kiến sẽ mời đại sư phong thuỷ chuyên nghiệp đến tham mưu, xem ra lời ấy không uổng.

Giờ phút này bên ngoài phòng trị liệu dừng bảy tám chiếc xe, cửa vào chặn đến giọt nước không lọt, ta phỏng chừng là chuyện y hoạn gì đó, người nhà đến gây sự.

Chỉ thấy một bà già Châu Quang Bảo tức giận nói với mấy thầy thuốc đang gào khóc, bên cạnh là mấy tên hộ vệ cao to, người mặc áo thô đen mang úy, phụ nữ đang liều mạng khẩn cầu thầy thuốc, vẻ mặt thầy thuốc cũng bất đắc dĩ.

Ta thực sự không phải là người thích tham gia náo nhiệt như vậy, liếc mắt một cái là được, đang chuẩn bị nói với Doãn Tân Nguyệt chúng ta về đi! Nhưng đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng lá rụng xào xạc, rất nhiều lá khô màu vàng từ đỉnh đầu rơi xuống, cùng lúc đó là một luồng khí tràng vô cùng cường đại lan tràn trong bệnh viện.

Ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mấy cây hòe kia đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khô héo, mấy tên hộ vệ từ phía sau một chiếc thẻ da mang ra một quái vật khổng lồ, khí tràng chính là từ trong quái vật khổng lồ kia phát ra.

Ta dám chắc đó là một kiện âm vật, hơn nữa vô cùng cường hãn!

Đại đa số âm vật đều là thiên âm, nhưng mọi việc đều ngoại lệ, quái vật khổng lồ trước mắt này chính là một kiện âm vật chí cương chí dương, bởi vì dương khí quá mức mãnh liệt, trong nháy mắt có thể khắc chết cây hòe thuộc âm.

Ta không nhịn được đi qua đám người đó, muốn xem rõ ngọn ngành.

Vật kia nhìn qua rất nặng, bề ngoài được bọc bởi một lớp phủ vải phủ màu hồng bảo vệ bởi nước, còn quấn đầy dây thừng, chỉ sợ người khác biết nó là cái gì. Ta cẩn thận quan sát một chút, phía dưới vật này có hai cái bánh xe có thể hoạt động, trên tay cầm một cái ống thật lớn hình tròn, theo hình dáng mà phán đoán hẳn là một đại pháo.

Nếu như Âm vật này thật sự là đại pháo, ta chỉ muốn nói một câu là gãy lìa!

Ở Trung Quốc Tống triều, xuất hiện một lượng đại pháo chuyên dùng cho chiến tranh, thời điểm Minh triều thì chỉ là đem đại pháo tiến thêm một bước cường hóa, trở thành thần khí thủ hộ thành trì, giết địch lập công.

Đại Minh triều chính là dựa vào đại pháo, mới chống đỡ được mấy trăm năm ngoại tộc, ở thời đại binh khí lạnh, đại pháo giá trị quả thực bằng với viên đạn hiện tại!

Thử nghĩ cho dù một thanh đao có lợi hại đến đâu thì cũng có thể giết được mấy người? Đại pháo nổ thành từng mảng, quả thực là hung khí dính đầy máu tươi, nếu như triển lãm trong nhà, đừng nói là cái gì mà trấn trạch tiêu tai, bảo đảm an toàn cho bản thân cũng là vấn đề.

Bởi vì thứ này quá mức cường thế, người bình thường căn bản không trấn được, tùy tiện đặt ở trong nhà nửa năm, tất có nữ nhân bị khắc chết, nam nhân dương khí không đủ cũng chịu không nổi.

Trong phạm vi toàn Trung Quốc, ta chỉ biết bên dưới biệt thự nhà giàu có Lý Gia Thành để chôn một thanh pháo lớn bắn tên Tống Thiên Lôi.

Đừng nói là ta chưa từng thấy, chính là ông nội của ta cả đời cũng chưa từng tiếp xúc với loại âm vật này.

Tám gã bảo tiêu vác con quái vật khổng lồ kia lên vai, một đám nhe răng trợn mắt, thật vất vả mới dời được quái vật khổng lồ đến trước mặt Phú Bà.

Phú bà lấy khăn tay che mặt, liên tục khóc lóc cầu xin thầy thuốc: "Viện trưởng, ngươi thương xót chút đi! Ta chỉ thỉnh cầu như vậy, nếu phu quân có chuyện gì không hay xảy ra, hai mẹ con chúng ta cả đời liền xong hết..."

Viện trưởng khó xử nói: "Lư Nữ Nữ Nhi, tâm tình của nàng ta có thể hiểu được, ta đã an bài trượng phu đầu phình cho nàng, chúng ta sẽ cố gắng cứu tính mạng của hắn mười hai mươi phần, phẫu thuật sắp bắt đầu rồi, nàng đừng khiến chúng ta khó xử mà được sao?"

"Làm sao lại khó xử? Đại sư đều nói, chồng của ta là mệnh chí cương chí dương, vật này có thể giúp hắn biến nguy thành an, ta chỉ muốn chuyển thứ này đến bên cạnh chồng ta, cho hắn phẫu thuật tăng phần thắng, chẳng lẽ không được sao? Chữa bệnh cứu người người không phải là thiên chức của y sư phụ các ngươi sao?"

Viện trưởng cười khổ một tiếng, nhìn con quái vật khổng lồ một cái: "Phòng phẫu thuật đều là trứng không đáy, thứ này không biết là niên đại gì, vạn nhất mang theo hạt giô gì, ngươi bảo ta ăn nói thế nào?"

Doãn Tân Nguyệt tò mò hỏi một tiểu hộ sĩ bên cạnh, tất cả những chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Sĩ quan nhỏ kia nói, trượng phu của bà cụ kia trước đó đã tra ra một cái bướu ở bệnh viện, u não ngay bên cạnh mạch máu, nguy hiểm vô cùng. Hôm nay là ngày phẫu thuật, nàng đột nhiên kéo một đại pháo muốn đặt trong phòng phẫu thuật, nói là giúp trượng phu vượt qua cửa ải khó khăn...

Nói đến cuối cùng, tiểu hộ sĩ vẻ mặt khinh miệt nói: "Có mấy đồng tiền thối không tầm thường đâu, y viện cũng không phải nhà nàng mở."

Không ngờ, những lời này của tiểu hộ sĩ rất nhanh đã ứng nghiệm. Phú bà thấy viện trưởng thế nào cũng không chịu nhượng bộ, lập tức búng tay một cái văn thư mập mạp phía sau, thư ký mập mạp cúi đầu khom lưng hỏi nàng có cái gì phân phó, Phú Bà thản nhiên nói: "Mua lại nhà này cho ta, lập tức!"

Sau đó nàng chỉ vào viện trưởng, nghiến răng nghiến lợi quát: "Hừ, chút yêu cầu đó cũng không thỏa mãn được ta, chờ bị phạt đi!"

Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc đến mức không ngậm được miệng, viện trưởng cũng trợn tròn mắt ngây ngốc.

Đây tuyệt đối không phải là nhà giàu mới nổi bình thường, mà là đại phú hào cấp Thần!

Rốt cuộc có thêm sáu trăm sáu mục thứ ba, hồng y đại pháo...

Cuối cùng đại pháo được khiêng vào phòng phẫu thuật, đám người vây xem đều tản hết cả ra, Doãn Tân Nguyệt hỏi ta lạnh không lạnh, nhanh về đi! Vì vậy chúng ta trở về phòng giam.

Sau mười một điểm, ta liền thúc giục Doãn Tân Nguyệt trở về, nàng mới đầu không vui, thật vất vả mới bị ta gạt đi.

Ta nằm ở trên giường trằn trọc xoay ngang, nhớ thương đại pháo kia, ta cũng không phải tham tiền, chỉ là giao lưu với âm vật lâu như vậy, cơ duyên xảo hợp nhìn thấy một vật âm nặng như thế, trong lòng ngứa ngáy.

Cuối cùng ta đốt bệnh cho Lý Ma Tử, sau sáu tiếng hắn mới nhận, treo đồi lớn tiếng oán giận nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi không cần phải gọi điện thoại muộn như vậy sao? Có chuyện quan trọng gì ngày mai nói có được hay không, ta cũng có cuộc sống riêng của ta được không?"

Ta giả giọng yếu ớt nói: "Lý Ma Tử, ta ở trong phòng."

"Mẹ kiếp, làm sao vậy?" Lý Ma Tử quá sợ hãi.

"Ngươi mau tới đi, ta ở y viện thứ ba, chậm một chút là không thấy được đâu."

"Ngươi... Ngươi không nói đùa chứ? Ta lập tức tới ngay, ta lập tức đến ngay!"

Nói xong Lý mặt rỗ lập tức tắt máy lấy thông tin, Lý mặt rỗ tuy rằng một thân một thân bệnh, nhưng chính là có nghĩa khí trọng tình cảm.

Nửa giờ sau, Lý mặt rỗ lao vào phòng, thấy ta mặc động bệnh nằm trên giường, sắc mặt nhất thời thay đổi: "Trương gia tiểu ca, hai ngày trước ngươi còn khỏe mạnh, sao lại ngã xuống, ngươi rốt cục bị bệnh gì, có phải là có bệnh hay không?"

Ta thoi thóp đáp: "Vấn đề không lớn, nhưng thầy thuốc nói phải tháo bỏ một bộ khí."

"Cái gì? Quản sức cũng không còn, ngươi còn nói vấn đề gì không lớn." Lý mặt rỗ lập tức mang tới tiếng khóc nức nở: "Đại phong sóng lớn của chúng ta đều xông tới, làm sao lại bị ma bệnh dễ dàng đánh bại chứ? Trương tiểu ca, ngươi ngàn vạn lần không được ngã xuống, nếu không chẳng phải Tân Nguyệt tẩu tẩu chẳng phải là bó tay rồi, hiện tại chúng ta cũng có ít tiền, thiếu khí quan ta nghĩ biện pháp đưa cho ngươi, cho dù là bắt cóc người cũng được..."

Lúc này, Lý mặt rỗ đột nhiên trông thấy thẻ bệnh trên giường, trên đó viết mấy chữ rõ ràng "Cỏa đuôi viêm phẫu thuật", lập tức một quyền đánh vào bụng ta.

"Tiểu tử thối, lại dám gạt ta!"

"Ta lừa ngươi làm sao, ui vĩ không tính là khí quan sao?" Ta không nhịn được nở nụ cười, nước mắt giàn giụa. Bởi vì một quyền của Lý Ma Tử vừa vặn đánh vào miệng vết thương của ta, khiến ta đau chết.

Lý mặt rỗ tức giận muốn đi, ta gọi hắn lại, nói cho hắn biết có một tin tức nặng nề.

Lý Ma Tử không kiên nhẫn ngồi xuống bên cạnh ta, nói muốn lừa hắn một lần nữa là xong, ta kể chuyện trong viện vừa rồi đã xảy ra cho hắn biết. Lý Ma Tử nghe vậy sửng sốt, cuối cùng hỏi: "Ngươi cảm thấy chồng của ông chồng đó phẫu thuật sẽ thành công sao?"

"Ta đâu phải là thầy thuốc." Ta nói.

Đột nhiên ta hiểu ý của Lý Ma Tử, nếu phẫu thuật xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không giải quyết được, chúng ta có thể thuận lý thành chương ra mặt giải quyết, thuận tiện đem đại pháo này tới tay.

Ta cười nói Lý mặt rỗ thật là quỷ tinh quỷ quái, kỳ thực ta gọi hắn đến, cũng là bảo hắn đi tìm hiểu tin tức, dù sao ta hiện tại là người bệnh, hành động không quá tiện.

Lý Ma Tử lập tức đáp ứng, rồi chạy tới phòng riêng.

Sau khi hắn đi, ta lấy ra lưới quan của điện thoại di động mặt đất đăng thất, phát hiện bệnh viện này đã thuộc về một công ty mới, đó là một công ty dầu sôi như sấm rền bên tai, ở lội suối cũng có phân công ty ở bơi lội, làm nửa ngày trời bà Phú Bà là lai lịch này.

Lý Ma Tử nửa ngày không về, ta nằm ở trên giường, dần dần ngủ thiếp đi.

Lúc trời sắp sáng, Lý mặt rỗ lay tỉnh ta, ta mở mắt ra thấy hắn mắt tối sầm, vẻ mặt hưng phấn.

"Có hy vọng! Có hy vọng rồi!" Lý Ma Tử kích động nói.

"Làm sao lại có ảo thuật?" Ta hỏi.

Hóa ra tối qua Lý Ma Tử canh giữ bên ngoài phòng phẫu thuật, đợi phú bà đi ra liền tự đề cử cho cô bé, nói mình là chuyên gia âm vật nổi danh trong nghiệp giới.

Hắn cố ý làm ra vẻ huyền bí nói khi đi qua y viện, cảm ứng được một luồng khí tức cường đại, nghi ngờ gần đó có âm vật, kết quả là đuổi tới phòng phẫu thuật bên này. Hắn bấm ngón tay tính toán, nhận định đó là một lượng pháo Minh Thanh.

Phú bà tựa hồ khá ăn cái này, lập tức bắt chuyện với Lý Ma Tử, hỏi trượng phu của Lý Ma Tử có thể vượt qua được cửa ải này hay không?

Lý Ma Tử nói đại pháo này chính là vật chí cương chí dương, mệnh cách nhẹ hơn một chút liền sẽ bị khắc tử, giống mệnh cách trượng phu của trượng phu vậy, theo lý thuyết thì không có vấn đề gì.

Nhưng năm đó Gia Cát Lượng dùng Thất Tinh Đăng kéo dài tính mệnh, ngàn tính vạn tính, lại không tính được Ngụy Duyên xông vào lều trại đạp tan Thất Tinh Đăng rồi! Hiện trường Lý Ma Tử phân tích một chút tám chữ Phú Bà chồng, nhận định hắn trong mệnh vi phạm tiểu nhân, nhất định phải đặc biệt đề phòng, nhất là trên mấu chốt này.

Phú bà liên tục vâng dạ, coi Lý Ma Tử là thần tiên sống, còn lưu lại phương thức liên hệ.

"Hiện tại chờ trượng phu của mình xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, chúng ta liền xuất trận..." Lý Ma Tử cười rất hèn mọn bỉ ổi.

"Sao ta cảm thấy tư tưởng của ngươi càng ngày càng dơ bẩn hả?" Ta nói.

"Làm nghề này của chúng ta không phải tương đương với mở cửa hàng quan tài sao? Chúng ta ngày thường đúng là rút đao tương trợ khắp nơi, nhưng nếu không có ai dùng âm vật lung tung, không ai gặp phải quái sự, chúng ta cũng không có làm ăn được nữa."

Ta thấy gã nói rất có lý.

Trời dần sáng, ta hướng dưới lầu nhìn thoáng qua, mấy chiếc xe kia còn dừng ở tại chỗ.

" phẫu thuật lâu như vậy làm sao?" Lý Ma Tử nghi hoặc hỏi.

"Trụ mạc phẫu thuật, động dao trong đầu, ngươi nghĩ sao? Một phẫu thuật kéo dài mười giờ đồng hồ đều có!" Ta nói.

Sáng mai hộ sĩ tới đổi thuốc, ta thay quần áo cùng Lý mặt rồi đi ra ngoài ăn chút gì đó. Lúc trở về nghe thấy trong phòng phỏng đoán ồn ào, đi vào xem, thầy thuốc đẩy một người bệnh đang đưa đến hòm bệnh nặng. Bà Phú theo sát ở phía sau, hai mắt sắc lẹt như gấu trúc, phía sau là một đám hộ vệ cùng với bí thư.

Theo vẻ mặt của nàng, tính mạng trượng phu hẳn là được giữ lại.

Nói trở lại, trượng phu của nàng chính là trụ cột trong nhà, một khi buông tay, bà Phú chẳng khác nào mất đi tất cả, cho nên nàng mới tận tâm tận lực như vậy.

Ta nhìn quanh hành lang đi thông vào phòng phẫu thuật, Lý mặt rỗ hỏi ta nhìn cái gì đó, nói: "Trống không a."

"Thế này không phải nói nhảm à? phẫu thuật xong rồi, đương nhiên không có ai rồi." Lý Ma Tử cười nói.

Ta không chỉ cái này, cả hành lang chẳng những không có người, ngay cả một con quỷ cũng không có, thậm chí không có chút âm khí nào.

Xem ra đại thương này đích xác lợi hại!

Lúc này bên ngoài mở ra một chiếc xe chạy, từ trên xe nhảy xuống một người trẻ tuổi mặt phấn, vừa đi vừa hái đàn hồi, thấy chúng ta đứng ở đó, không chút khách khí hỏi: "Này, vừa rồi có phải là có một bệnh nhân đau đầu, đã chết rồi sao?"

Ta ghét nhất loại người không biết phép tắc này, cứng đầu trả lời một câu không biết.

Khoách Thiếu lại kéo một thầy thuốc lại hỏi thăm. Nghe nói phẫu thuật của ông trùm thành công, lập tức bĩu môi, lộ ra vẻ cực kỳ chán ghét.

Lúc này bà già đi ra, Lý mặt rỗ e sợ bị nhìn thấy, không biết từ đâu nhặt được báo chí che mặt lại, chỉ lộ ra hai con mắt.

Phú Bà nhìn thấy xa hoa ít, đi tới giơ tay lên một cái bạt tai.

"Cái thứ lòng lang dạ sói này, ca ca ngươi đang nằm trong phòng phẫu thuật mười giờ, ngươi thậm chí không buồn hỏi, còn chạy tới quán bar chơi hoa thiên tửu, bây giờ chạy tới đây làm gì, có phải muốn nhìn xem hắn có chết hay không?" Bà Phú mắng.

Thiển Thiếu vuốt mặt đỏ bừng, cười lạnh một tiếng nói: "Chưa từng có ai dám vả mặt ta, Kính tẩu nữ ta mới mặc kệ ngươi nhưng ngươi đừng quên, ngươi không phải là người Thẩm gia chúng ta. Vạn nhất một ngày nào đó ca ca của ta không còn, nghĩ đến kết cục của mình đi!"

Bỏ lại câu nói tàn nhẫn này, Khoát Thiếu quay người rời đi, bà Phú hừ một tiếng, cũng trở về phòng giam.

"Ôi!Ân oán của hào môn giống như xem phim truyền hình vậy, thật quá mạnh." Lý Ma Tử cảm khái nói.

Ta mới chú ý tới trên tay hắn đang cầm một bản tạp chí của sản phụ, hắn cũng phát hiện, vẻ mặt lúng túng, ta cười hỏi Lý Ma Tử:

"Đẹp không?"

"Đẹp! Ngươi tranh thủ thời gian học đi, không khéo hai ngày nữa là dùng tới rồi..." Nói xong hắn nhét báo chí cho ta, bị ta cười vứt bỏ.

Chương thứ ba trăm sáu mươi năm, chống lại danh tiếng làm cho Viên Sùng tỏa sáng.

Sau khi ta và Lý Ma Tử trở lại khuôn viên, phát hiện Doãn Tân Nguyệt đã đến. Nàng trừng mắt nói: "Sáng sớm đã chạy ra bên ngoài, hại ta lo lắng cả nửa ngày, cũng không nhận lấy điện thoại di động!"

"Lý mặt rỗ muốn kéo ta đi ăn mì thịt bò." Ta nói dối lung tung.

"Tiểu ca, đừng có úp cái chậu thối lên đầu ta, là do ngươi thấy tiền là ý nghĩa của nó!" Lý mặt rỗ kêu lên.

"Cái gì mà thấy tiền nổi ý?" Doãn Tân Nguyệt nghi ngờ hỏi.

Lý Ma Tử liền đem chuyện đại pháo nói cho nàng biết, Doãn Tân Nguyệt nhéo ta một cái, nói bệnh còn chưa khỏi liền nhớ đến âm vật nhà người ta, thật sự là bệnh nghề nghiệp.

Ta ngồi xuống dùng điện thoại để kiểm tra tư liệu của trượng phu phú bà kia, rất nhanh đã biểu hiện ra. Đối phương gọi Thẩm Nhạn Thần là sáng mậu dịch viễn quốc gì đó, phía sau có một loạt danh hiệu thật dài. Bên cạnh có một xâu chuỗi, là đệ đệ Thẩm Hồng Tân của hắn, ta mở ra nhìn thì hơi kinh ngạc.

Ta tưởng rằng Trầm Hồng tân này chẳng qua chỉ là một tên gia hỏa nơi ăn chơi hoa thiên, không ngờ được lại là bậc thầy đại học túy đạo, còn thành lập một tổ chức y pháp từ thiện.

Nhưng ấn tượng đầu tiên của chúng ta đối với hắn thật sự quá kém, Lý Ma Tử lập tức mắng: "Cầm tiền của anh ruột làm từ thiện, người này ngược lại rất biết giữ thể diện cho mình! Vừa nhìn đã biết là thằng ranh con ra vẻ đạo mạo."

Doãn Tân Nguyệt nói: "Cũng không thể dùng gậy đánh chết như vậy, có đôi khi một người tốt xấu, thật sự không thể phán đoán được ấn tượng đầu tiên của ta. Trước đây trong tổ phim của ta gặp một diễn viên nữ giọng điệu đơn giản, nghe nói cô ấy ngủ đạo diễn, chơi bài lớn, ức hiếp hóa trang sư, nhưng sau một thời gian ngắn lại phát hiện nhân phẩm của cô ấy cực kỳ tốt, hòa ái dễ gần. Hóa ra những tin tức xấu đó đều là do cô ta đắc tội với một cổ tay thủy quân nào đó viết ra."

"Ai vậy, xinh đẹp không?" Ta thuận miệng hỏi, Doãn Tân Nguyệt hừ một tiếng, lập tức không để ý tới ta nữa.

Lý Ma Tử cả đêm không ngủ, có chút chịu không nổi, ta bảo hắn nằm trên giường bệnh một lát.

Ta và Doãn Tân Nguyệt đi ra ngoài, mấy chiếc xe kia vẫn còn ở động điện, bà phú này cũng thật đủ chịu đựng được. Chúng ta ra khỏi viện dạo chơi chợ Hoa Điểu, gần đây Doãn Tân Nguyệt muốn nuôi một sủng vật, ta không có quá nhiều hứng thú với mèo con chó, nhưng cũng không phản cảm.

Ăn trưa xong chúng ta trở lại bệnh viện, nghe thấy trong bệnh thất gấp gáp nhốn nháo, liền đi vào nhìn một cái.

Lúc đi nhanh trở về khuôn viên Phí Tài, liền nghe thấy một trận động tĩnh binh binh bốp bốp, giống như là có người đang ném đồ vật, một nam nhân ở trong phòng hô to: "Gian thần làm hại ta, gian thần làm lầm ta."

" chồng, chồng trưởng, ngươi rốt cuộc thế nào vậy?" Bà Phú đứng trước phòng, lấy khăn tay che mặt khóc. Cửa ra vào bị ném rất nhiều khí tài y đắt tiền, phía sau bà ta có vài tên bảo tiêu đang đứng, ai nấy đều thúc thủ vô sách.

Ta nhanh chóng truyền tin cho Lý Ma Tử, gọi hắn đến.

Ông trùm trong ổ bị ngã mệt, ngồi ở cửa thở dài nói: "Ài, sự nghiệp cả đời thành không, nửa thế công danh trong mộng. Sau khi chết không lo Vô Dũng Tướng, trung hồn vẫn thủ Liêu Đông như trước!"

Ta thật nhớ đây là một bài tuyệt cú của một vị danh tướng trong lịch sử, trước khi chết viết xuống, trầm ngâm chốc lát, lập tức hiểu được lai lịch của vật âm này.

Không bao lâu, Lý Ma Tử vội vàng chạy tới. Hắn thò đầu ra nhìn ngó một chút, thấy Phú Bà ở đó, vội vàng lấy từ trong túi áo ra cái lược nhỏ, sửa sang lại mái tóc rối bời của mình một chút. Sau đó hắn sửa sang lại y phục, rồi mới làm ra vẻ đi tới.

"Chuyện gì?" Hắn nhỏ giọng hỏi ta.

Ta đã đem đại khái tình huống nói cho hắn biết suy nghĩ của mình, Lý Ma Tử nháy mắt với ta, sau đó tràn ngập tự tin đi về phía phú bà: "Nữ thí chủ, chúng ta lại gặp mặt rồi."

"A, đại sư, ngài rốt cuộc đã tới." Phú bà như nhìn thấy cứu tinh, nôn nóng nói: "Phu quân của ta vừa tỉnh lại liền biến thành dạng này, ngài mau nhìn xem, có phải là vì cái gì đó hay không?"

Lý Ma Tử có người bận tâm bấm ngón tay tính toán, đột nhiên chân mày cau lại, sắc mặt Phú Bà nhất thời trắng bệch: "Đại sư, ngài tính ra chuyện gì không hay sao?"

"Phụ thuộc vào người trượng phu của ngươi cũng không phải Âm Linh bình thường, chính là Khâm đốc sư Viên Sùng Hoán năm cuối Minh triều."

"Thất phu lớn mật, dám gọi thẳng tục danh của bản tướng quân!" Ông lão ngồi trên mặt đất đột nhiên quát mắng.

Phú bà thấy Lý Ma Tử một câu nói trúng, càng bội phục sát đất, vô cùng thành kính hỏi: "Vậy đại sư, xin hỏi có biện pháp nào hóa giải không?"

"Biện pháp thì có..." Lý mặt rỗ ngạo mạn ngẩng đầu lên, sau đó hướng ta vẫy tay nói: "Đồ nhi, lại đây!"

Ta cũng không thể xé tan đài của hắn ngay trước mặt, đành phải kiên trì giả mạo đồ đệ của hắn: "Sư phụ, ngài có gì căn dặn sao?"

Lý Ma Tử giới thiệu ta và Doãn Tân Nguyệt, Phú bà chỉ là qua loa gật đầu, hoàn toàn không coi hai ta ra gì.

Lý Ma Tử nói: "Đi chuẩn bị mấy thứ cho ta."

"Chuẩn bị cái gì?" Ta hỏi.

Hắn nghiêm mặt quát mắng một tiếng: "Ngươi theo ta lâu như vậy, chuẩn bị cái gì còn muốn hỏi ta? Chỉ có mấy thứ đó!"

Kỹ năng diễn xuất này của Lý Ma Tử có thể lấy Ảnh Mộc Kim giống phần thưởng.

Ta quan sát bộ dạng của ông trùm một lát, trong lòng đại khái có tính trước, nhưng bình thường cũng là do Lý mặt rỗ đi chuẩn bị như vậy, đột nhiên để ta đi tìm thật đúng là có chút luống cuống tay chân.

Vì thế ta mới nói: "Sư phụ, có phải Hắc Đậu, Hùng Hoàng Tửu, ngự thủ muối, Ma Thằng hay không?"

"Trẻ nhỏ dễ dạy!" Lý Ma Tử gật đầu: "Việc này không nên chậm trễ, mau đi chuẩn bị đi!"

Ta giả vờ khó xử nói: "Nhưng thứ nhất thời gian, bảo ta tìm ở đâu ra."

Lúc này Phú bà mới nói: "Vấn đề không lớn, ta lập tức gọi người của ta ra chợ mua."

Một bên nói, một bên ra lệnh cho hộ vệ của mình nhanh chóng đi mua đồ.

Còn Lý Ma Tử thì nhỏ giọng hỏi ta: "Trương gia tiểu ca, mấy thứ này có thể đối phó được Viên Sùng sao?"

"Chắc là được." Ta nói.

"Ngươi đưa ra lá tin được không, vạn nhất sau này không xuống được đài, ta mất mặt ngược lại là chuyện nhỏ, con vịt luộc chín bay mất, ta không phải uổng công bận rộn một phen sao?" Lý Ma Tử vội la lên.

Viên Túy Hoán thuộc loại xuất thân từ quân sĩ, tay trói gà không chặt, cũng chưa từng giết người trên chiến trường, nhưng lại là một nho tướng hiếm thấy trong lịch sử.

Năm xưa Liêu Bắc Quan tràn ngập Đại Minh triều, nhiều lần tập kích Đại Minh, tuy rằng Minh triều phái ra vô số tinh binh lương tướng, tu kiến phòng tuyến các loại thành trì, nhưng cũng không thể hoàn toàn ngăn cản thanh binh dũng mãnh khát máu ở ngoài cửa! Lúc này Viên Sùng Hoán đứng dậy, cũng hướng Hoàng đế Sùng Trinh dâng lên kế hoạch "Năm năm bình Liêu" của mình.

Hoàng đế Sùng Trinh rất vui mừng, lúc này phong Viên Sùng Hoán làm chủ đốc suất, thống lĩnh Đại Minh mấy chục vạn quân đội tinh nhuệ. Viên Sùng Hoán cũng có chút năng lực, sau khi nhậm chức đánh mấy trận ương ngạnh, phong khí trong quân đội cũng rực rỡ hẳn lên., Mãn Thanh coi Viên Sùng Hoán là mối họa lớn! Lập tức sử dụng kế ly gián, khiến Minh triều cho rằng Viên Sùng Hoán là gian thần thông đồng địch phản quốc, vì thế Viên Sùng Hoán bị Hoàng Đế Sùng Dận áp giải về kinh thành lăng trì xử tử, dân chúng không rõ chân tướng cho rằng Viên Sùng Hoán là kẻ Hán gian, cả ngàn vạn người tranh nhau muốn ăn thịt hắn.

Nghe nói tình huống đó thảm khốc chưa từng có, thịt toàn thân của Viên Sùng Hoán bị ăn sạch sẽ, chỉ còn lại bộ khung xương, oán khí to lớn có thể nghĩ.

Thủ đoạn bình thường của hắn quả thực không thể chịu nổi, về phần nói với Lý Ma Tử một quãng thời gian, trước khi về tiệm hắn đã làm cho hắn nghỉ qua một quãng thời gian dài.

Sau khi trở lại tiệm cổ, ta lấy được Đào Hồn Hoa, lại lấy một ít phù chú, mang theo Thiên Lang Tiên của ta, lúc này mới chạy về viện.

Vừa vào trong phòng, liền nghe thấy Viên Sùng Hoán đang ở đó hùng hùng hổ hổ hổ, Lý Ma Tử cho người dùng dây thừng trói hắn lên giường bệnh, lấy một nắm lớn đậu đen rải lên người hắn. Đậu đen rải lên người Viên Sùng Hoán lập tức trở nên vàng vọt, giống như bị xào qua, để lại trên làn da một vết bỏng nhẹ.

Mỗi một hạt đậu đen, Viên Sùng Hoán chỉ mắng một câu, nhưng rốt cuộc ông ta chỉ là một văn nhân, đơn giản chỉ là "Phố phu to gan", mấy "Loạn thần tặc tử" này cũng không phải là khó nghe.

Phú bà ở bên cạnh thấy vậy sững sờ, lại thay trượng phu lau mồ hôi, lại bội phục bản lĩnh Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử vừa rải đậu đen vừa lẩm bẩm trong miệng, giả dạng như có chuyện lạ, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn ra ngoài trị an, thấy ta đến, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Ta đoán đến muộn một hồi, hắn nên hết cách rồi.

"Ta cũng giống như dự đoán của sư phụ, Âm Linh Sùng Hoán quá mạnh mẽ, thủ đoạn bình thường căn bản không khắc chế nổi. Ta lập tức đưa Đào Hồn Hoa cho Lý Ma Tử: "Sư phụ, tiếp pháp bảo!"

"Vâng, thưa vâng!"

Lý Ma Tử vui mừng quá đỗi, dùng Đào Hồn Hoa nhẹ nhàng điểm một cái lên trán Viên Sùng Hoán, Viên Sùng Hoán lập tức run rẩy như điện giật, mấy tên hộ vệ cũng không giữ nổi, cuối cùng hai mắt khẽ đảo rồi hôn mê bất tỉnh.

Phú bà thở phào nhẹ nhõm, đi tới hỏi: "Đại sư, chồng của ta đã ổn chưa?"

"Ta đã đem Âm Linh trấn này áp chế..."

Lý Ma Tử nhìn thoáng qua ta, âm thầm lắc đầu, ra hiệu hắn đừng nói quá đầy đủ, bởi vì trong lòng ta cũng có chút lo lắng. Lý Ma Tử nhanh chóng đổi giọng: "Nhưng có thể triệu hồi hồn phách của trượng phu ngươi về không, còn phải quan sát thêm một thời gian nữa."

Phú bà vừa mới hòa hoãn sắc mặt lại căng thẳng hẳn lên: "Không có cách nào giải quyết luôn à? Dưới tay chồng ta có ba mươi mấy công ty dầu, một ngày có thể kiếm tới mấy ngàn vạn, công ty nửa ngày cũng không thể rời bỏ ông ta, ông ta làm sụp đổ cả gạch đá của công ty bệnh này. Ta biết những đại sư như các ngươi đều thích giấu một tay, có công việc nào ép đáy hòm cứ việc dùng ra, thù lao tuyệt đối sẽ khiến ngươi hài lòng."

Lý Ma Tử lắc đầu: "Không phải ta giấu giấu giếm, không chịu dốc toàn lực, thật ra kiếp nạn này là do trượng phu của ngươi định trước!"

Phú Bà vừa nghe, lập tức kinh hãi thất sắc: "Đại sư, rốt cuộc là phương pháp số mệnh như thế nào?"

Hình phạt kẻ gãy chân thứ ba trăm sáu, thứ ba trăm sáu.

Lý Ma Tử bịa chuyện lung tung, nói kiếp trước trượng phu của Phú bà là Viên Sùng Hoán, bị tiểu nhân hãm hại chết. Cho nên đặc biệt thống hận tiểu nhân, không ngờ sau khi chuyển thế đầu thai vẫn phạm mệnh tiểu nhân, trong cơn giận dữ chuẩn bị đại khai sát giới!

Ta sợ Lý Ma Tử nói quá tròn trịa không được nên vội ho khan một tiếng. Lúc này hắn mới từ từ chuyển đề tài sang hướng âm vật, nói muốn hóa giải cũng không phải không có biện pháp, nhất định phải tìm được một thứ có quan hệ mật thiết với Viên Sùng Hoán.

"Nếu ta đoán không sai, đại pháo kia chính là vật mà Viên Đốc Sư sử dụng khi còn sống. Có thể mạo muội hỏi một câu, đại pháo kia ngươi kiếm được ở đâu vậy?" Lý Ma Tử hỏi.

Phú bà nói nàng quen một đạo trưởng bói toán đặc biệt linh nghiệm, đại sự của bà ta đều là tìm đạo trưởng nắm chủ ý, trượng phu sinh bệnh tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Trượng phu sau khi được u não, Phú bà liền đi cầu quẻ cho trượng phu, kết quả đạo trưởng bấm ngón tay tính toán, nói kiếp số này chỉ sợ là độ không được, Phú Bà sợ hãi, cầu hắn bất luận thế nào đều phải cứu trượng phu một mạng.

Đạo trưởng trầm ngâm một lúc lâu không phải không có cách, cần một thứ giúp trượng phu của mình hóa nguy thành an, tốt nhất là hỏa khí có niên đại xa xưa. Bởi vì phẫu thuật cần dao thấy máu, thuộc về kim kiếp, hỏa có thể khắc kim.

Bà Phú lập tức bảo người đi xung quanh tìm, nói đến cũng khéo, rất nhanh đã có một tên cổ sinh trong tay có một bàn cờ lớn áo đỏ thời kỳ triều chính, giá một ngàn vạn, bà giàu không cần nghĩ cũng mua luôn.

Ta ở bên cạnh nghe, cảm thấy Phú bà giống như bị người ta tính kế, u mê thu lấy một món Âm vật về nhà.

Trong phòng phẫu thuật đặt âm vật gặp dữ hóa cát, đây không thể không nói là chuyện không có đầu óc, người hơi hiểu thì nghe thấy đều phải lắc đầu.

Bởi vì một người dù mệnh cách có cứng hơn nữa, khi bị mổ bụng thì khí tức cũng sẽ yếu đi rất nhiều, rất dễ đưa tới đồ vật không sạch sẽ! Ngươi đặt Âm vật bên cạnh hắn, nhẹ thì sẽ bị phụ thân, nặng thì sẽ bị hại chết.

Ông trùm như vậy thì còn có thể nhặt lại cái mạng mình, không thể không nói rằng kỹ thuật của ông ta tinh thông, cộng thêm vận may của chính mình lại đặc biệt tốt.

Lý Ma Tử gật đầu nói: "Thực không dám giấu giếm, thật ra chúng ta chính là thương nhân âm vật. Âm vật lớn nhỏ đã xử lý qua mấy chục món, bất quá dựa theo quy củ nghề chúng ta, sau khi thành công thì phải thuộc về chúng ta."

Phú bà nghi ngờ hỏi: "Đồ vật, ngươi nói là đại pháo kia? Cái này dễ nói, chỉ cần ngươi cứu sống chồng ta, đại pháo đưa ngươi, ta còn thêm một ngàn vạn thù lao."

"Một ngàn vạn..." Lý Ma Tử hít vào một ngụm khí lạnh, vội ho một tiếng, cố nén kích động. Đừng nói là hắn, ngay cả ta nghe thấy con số này cũng không đứng vững được.

Lý mặt rỗ giả ra một bộ sắc thanh cao, ha ha cười nói: " thời tiền đâu có quan hệ, trước hết mang chúng ta đi xem đại pháo một chút đi!"

"Được, ta dẫn các ngươi đi." Bà Phú liên tục gật đầu.

Chúng ta theo Phú Bà đi vào buồng xe cho xe ngồi phía sau. Sau khi phẫu thuật xong bà liền bảo đám bảo tiêu chuyển đại pháo tới nơi này.

Dù sao trong bệnh viện hiện tại là của nhà cô.

Đi đến trước buồng nung, bà giàu bảo người mở cửa ra, cửa mở ào ào bay lên, nhưng bên trong lại trống rỗng.

Phú bà kinh ngạc hỏi thủ hạ, trước đó đã tới nơi này chưa? Bọn thủ hạ lắc đầu liên tục, nói chìa khoá luôn ở trên người bọn họ, từ tối qua đến bây giờ vẫn chưa mở nắp xe ra.

Ta cẩn thận từng li từng tí đi vào buồng xe, đột nhiên nhìn thấy trên tường có một ít chất lỏng màu đỏ sậm, lấy tay chấm một chút, ở dưới mũi ngửi, chất lỏng kia vậy mà tản mát ra một mùi thối rữa.

"Là Quỷ Huyết!" Ta nói.

"Cái gì..." Lý mặt rỗ nhớ tới Phú bà ở đây để duy trì cái giá của Đại sư, vội vàng nghiêm túc nói: "Đồ đệ, ngươi nói xem, máu quỷ này là từ đâu ra?"

Ta quan sát Quỷ huyết trên tay, Quỷ huyết thuộc âm này bị dương khí của người sống kích thích, lập tức giống như giọt nước dưới mặt trời chói chang, từng chút một bốc hơi mất.

"Quỷ huyết đương nhiên là máu quỷ từ dòng quỷ chảy ra, đại pháo là đồ vật chí cương chí dương, hơn nữa sát khí rất nặng! Y viện vốn là nơi âm khí hội tụ, yêu ma quỷ quái tự nhiên không ít, đại pháo vừa đến liền đánh thức chúng." Ta giải thích: "Cái này giống như là một phòng đen nhỏ ngủ say rất nhiều người.", Đột nhiên có người cầm đèn thám chiếu tới chiếu đi, người bên trong đương nhiên là mất hứng, cho nên mới nghĩ trăm phương ngàn kế đóng đèn lại. Hai bên liền đánh nhau, cuối cùng tất cả những con quỷ này đều bị đại pháo giết chết. Đại pháo bị khơi dậy sát tâm, một hai tên quỷ đương nhiên chưa đã nghiền, kết quả mình lại chạy ra ngoài..."

Bà Phú quá sợ hãi nói: "Tiểu sư phụ, đại pháo nặng tới tám trăm cân, làm sao mình chạy mất được, hơn nữa cửa xe còn đóng lại."

Lời giải thích này dính đến vẻ kỳ dị, để ta hỏi nàng: "Bên trên pháo lớn có khắc chữ gì không?"

Phú bà nhớ lại nói: "Có... hình như viết gì đó Diệu Võ đại tướng quân."

"Vậy thì đúng rồi, đại pháo áo đỏ lúc ban đầu là từ Oan Khứ vào miệng, ở thời kỳ Minh triều, đó chính là một đại sát khí uy lực vô cùng lớn, thường thường có thể dẹp bằng hàng trăm hàng ngàn quân địch, bởi vậy bị các tướng sĩ Đại Minh coi là thần linh đến tế bái! Một khi đã bị coi là thần linh!, Thiên trường lâu ngày hưởng thụ hương hỏa, dần dần sẽ có được ý thức của mình, trải qua năm tháng dài đằng đẵng tẩy lễ, nó đã không còn là đại pháo, mà là một khí linh, có thể lý giải là nửa yêu quái."

Phú bà kinh ngạc không thôi, xác nhận lại với Lý Ma Tử: "Đại sư, đồ đệ của ngài nói là thật sao?"

"Ừm, hắn nói hoàn toàn giống ta nghĩ." Lý Ma Tử gật đầu nói.

Lúc này, trong viện truyền đến một trận tiếng thét chói tai, Lý Ma Tử cùng ta trao đổi ánh mắt, chuẩn bị đi xem một chút, kết quả bà phú lại muốn đi theo.

Bà Phú đi theo cũng không sao, vấn đề là hơn mười hộ vệ kia cũng đi theo, lít nha lít nhít một đám người, khiến cho chúng ta khẩn trương không nói, vẫn luôn đoan trang cũng vất vả.

Ta thấp giọng nói với Lý Ma Tử, để hắn nghĩ cách đẩy phú bà ra.

Lý Ma Tử đột nhiên kêu lên một tiếng "Không tốt", Phú Bà hỏi làm sao vậy? Lý Ma Tử nói phu phụ Phú Bà có biến cố, bảo bà ta nhanh chóng trở về bảo vệ, Phú Bà thất kinh liền đi về.

Trước khi đi nàng hỏi chúng ta có nên lưu lại mấy người bảo tiêu làm trợ thủ hay không, Lý Ma Tử nhẹ nhàng từ chối.

Phú bà vừa đi, Lý Ma Tử lập tức khôi phục vẻ cợt nhả, vỗ vai ta nói: "Thế nào, Trương gia tiểu ca, phải cảm tạ ta phải không, không có ta ba tấc lưỡi không nát, làm sao có thể nhận được một ngàn vạn mối làm ăn này!"

"Nói ba tấc lưỡi không nát? Lúc ngươi khoác lác với Phú bà ta đã đổ mồ hôi thay ngươi, sợ ngươi thổi da trâu quá lớn, đến lúc đó không xuống được đài." Ta dở khóc dở cười.

"Sao có thể như vậy được, Lý Ma Tử ta xông xáo giang hồ nhiều năm như vậy, chưa ai từng thấy qua, vẫn có nhãn lực nhìn người xuống đĩa thức ăn."

Bọn ta chạy tới địa điểm xảy ra chuyện, là một phòng chẩn đoán ở lầu ba của y viện, ngoài cửa giờ phút này rất nhiều người đang vây quanh, ta chen vào đám người liếc một cái, lập tức cảm thấy phía sau lưng phát lạnh!

Trong phòng một mảnh ngổn ngang, một nam nhân ngã vào trong vũng máu, hai tay, hai chân đều bị chém đứt, đầu cũng không biết chạy tới nơi nào.

Trên mặt đất có một vệt máu rất dài, chắc hẳn sau khi người chết bị tập kích vẫn còn gian nan bò được một đoạn, cuối cùng mới bị giết chết, thực sự kêu thảm một tiếng!

"Ta hỏi bên cạnh một người bệnh rốt cuộc là thế nào? Người bệnh giải thích, người đàn ông trong nhà này một lão thái thái bị thuốc chữa chết, tiêu hết tất cả tích góp trong nhà, ngay cả nhà ở cũng bán hết, nhưng bên trong viện không muốn chịu bất cứ trách nhiệm nào, cho nên hắn mỗi ngày đều mang người ở cửa bệnh viện treo chữ máu nằm ngang, chặn chủ đao đại phu kia, muốn đòi lại tiền y dược.

Hôm nay nam nhân này nghe nói chủ đao đại phu ở bên trong ngồi khám bệnh, liền đi lên đòi giải thích, hai người ầm ĩ vài câu, có thể là do tâm tình quá kích động, hắn tát đại phu một cái. Đại phu tức giận nói đi tìm bảo an, nam nhân tùy tiện ngồi xuống nói chờ hắn.

Đại phu chân trước vừa đi, liền nghe thấy trong phòng một trận kêu thảm thiết, hộ vệ đẩy cửa nhìn ra, phát hiện nam nhân đã chết rồi.

"Phòng ở bây giờ cũng quá trâu bò rồi! Đem người trị chết không nói, còn đem người tới đòi giải thích làm thịt người nhà, rốt cuộc đây là bệnh viện hay là lò giết mổ?" Người bệnh giễu cợt nói.

Một tên hộ sĩ bên cạnh nghe không nổi nữa, ngắt lời hắn: "Ngươi biết gì không? Ở đằng kia không đầu không đuôi mà nói bừa, nam nhân này căn bản là người nhà bệnh nhân, hắn là y giỡn!"

Võ sĩ mặc giáp vàng thứ ba trăm sáu mươi bảy...

Trong y viện của ta còn ít đến, không biết cái gì gọi là y tác? Liền khiêm tốn thỉnh giáo hộ sĩ một chút.

Sĩ quan kia nói với ta, cái gọi là y tác quái, chính là chuyên thu tiền thay người nhà bệnh đến y viện gây náo loạn. Nam tử là y tiết, hầu như mỗi lễ vật đều trở về y viện gây chuyện, một lần khoa trương nhất đem thi thể xách đến cửa y viện, một đám người giả thành hiếu hiền tôn quỳ cả ngày đó.

Y viện vì sợ tạo thành mâu thuẫn, thường sẽ lựa chọn phá tài miễn tai họa, cho nên đám người này dần quen tới mức coi trời bằng vung. Nay lại hóa thành ban ngày, xông vào đánh chủ đao đại phu.

Vừa rồi bệnh nhân kia nói: "Bọn họ gây chuyện không đúng, nhưng trong viện các ngươi đã trị chết người rồi, trách nhiệm đương nhiên là do các ngươi gánh vác."

Hộ vệ dở khóc dở cười nói: "Chiếu theo ngươi giảng như vậy, chỉ cần đưa đến bệnh viện chúng ta phải cam đoan còn sống đi ra? Vậy trên thế gian này không phải đều là yêu quái ngàn năm rồi!"

"Một người đàng hoàng, chết trên phẫu thuật, các ngươi từ bỏ một câu ngoài ý muốn, các ngươi bảo người nhà đi qua trong lòng như thế nào?"

"Giải phẫu phẫu thuật ngoài ý muốn là rất bình thường, nếu trách nhiệm ở phía trước viện, có thể dùng pháp luật để giải quyết, gây chuyện có khác gì vơ vét tài sản? Đem người chữa khỏi là bổn phận, đem người trị tội thì đền tiền, dứt khoát y viện đóng cửa, mọi người có bệnh đều phải chịu!" Hộ vệ tức giận nói.

Không ít bệnh nhân và thầy thuốc cũng gia nhập vào cuộc đấu võ mồm này, song phương đều có nỗi khổ riêng, kết quả hiện trường hung án tốt đẹp cũng sắp thành tranh luận.

Ta cười khổ một tiếng, vội vàng kéo Doãn Tân Nguyệt đi khỏi.

Mùi máu tanh nồng nặc khiến ta đau đầu, ta ra tới cửa sổ hít một hơi dài, Doãn Tân Nguyệt hỏi ta: "Trương ca, người này bị đạn pháo giết chết sao?"

"Tám chín phần mười thì phải..." Ta nói.

"Nhưng sao ta lại có cảm giác như bị người ta dùng đao chém chết."

Một câu nói của Doãn Tân Nguyệt nói ra khiến ta lo lắng, chỉ sợ đại pháo màu đỏ này đã có thể biến ảo khí linh rồi, nếu đúng là như vậy thì trình độ hung hiểm có thể nghĩ được.

Linh quang của ta chợt lóe lên nói: "Đúng rồi, tìm xem video giám sát một chút!"

"Trạng phòng của y viện có để chúng ta đi vào không?" Doãn Tân Nguyệt vẻ mặt u sầu.

"Lý Ma Tử, ngươi nói tiếng điện bà giàu đi. Dù sao bây giờ bệnh viện của nàng là tài sản tư nhân, nàng sẽ trao cho chúng ta điều tra các nơi!" Ta ra lệnh.

Lý Ma Tử liên tục gật đầu, đánh một tiếng chuông, Phú Bà sảng khoái nói, chỉ cần có thể chữa trị cho trượng phu của mình, hủy đi y viện cũng được.

Sau đó một chủ nhiệm đưa cho chúng ta ba tấm giấy thông hành, có nó thì có thể tùy tiện điều tra trong bệnh viện, chủ nhiệm này chính là viện trưởng đụng độ phú bà tối hôm qua, trong một đêm liền bị tụt xuống ba cấp, sắc mặt hắn rất tiều tụy.

Chúng ta vào phòng theo dõi, có một bảo an ở đó rất chịu trách nhiệm, ta muốn xem giám sát của tam lâu nửa giờ trước.

Bảo an ghi lại tin tức này vào nửa giờ trước, trong hình ảnh, người đầu tiên tiến vào khám bệnh trong đầu, năm phút sau một đại phu che mặt, tức giận lao ra.

Ta còn chưa chuyển mắt nhìn chằm chằm màn hình, đại khái qua nửa phút, có một tia máu tươi văng vào trên cửa phòng.

Lúc này, hình ảnh tựa như bị quấy phá và không ngừng run rẩy, xuất hiện rất nhiều hoa tuyết.

Một cái bóng lóe lên rồi biến mất, tiếp theo hình ảnh lại khôi phục bình tĩnh.

Ta tên là bảo an ghi lại, tạm dừng ở nơi xuất hiện vừa rồi, nhưng hình ảnh quá nhanh, mỗi lần đều không thành công.

Bọn ta xem đi xem lại một lượt, ba người gần như dán mặt lên màn hình, nhìn khoảng mười lần, cuối cùng cũng thành công dừng lại ở khoảnh khắc đó.

"Chính là nó! Trời ơi!" Doãn Tân Nguyệt kích động kêu lên.

Trong khung cảnh xuất hiện một vị võ sĩ mặc giáp vàng, nó không có mặt, bên trong mũ giáp trống rỗng, trong tay cầm một thanh đại đao dính máu, giống như ảo ảnh xuyên qua cửa.

"Rốt cuộc đây là cái gì? Các ngươi là ai?" Bảo an sợ tới ngây người, nhìn về phía lồng ngực bọn ta được treo giấy thông hành.

"Chúng ta là bắt quỷ." Ta thuận miệng đáp.

Lúc này, màn hình chấn động một chút, nhật quang đăng trên đỉnh đầu cũng bắt đầu lóe lên, ta gọi là bảo an nhanh xem tất cả hình ảnh giám sát của toàn bộ viện, hắn điều ra hình ảnh toàn bộ viện y, chỉ thấy đại sảnh tầng một như bị điện chớp mạnh mẽ quấy nhiễu, vẫn luôn là điểm hoa tuyết.

Trong bức tranh lóe lên, một đám người đang xông vào trong viện, vài tên hộ sĩ định ngăn cản, bị bọn họ thô bạo đẩy ra.

Chắc là tên đồng bọn vừa chết lúc nãy gây chuyện với đồng bọn, tìm đến viện tử vơ vét tài sản.

"Không xong, nó lại muốn đại khai sát giới rồi!"

Nói xong, ta chạy ra khỏi phòng điều tra, Lý măm tử và Doãn tân Nguyệt cũng đi theo ta.

Chúng ta đi tới lầu một, nơi đó đã loạn thành một đoàn, đám y sư kia đang cãi nhau ầm ĩ với y sư hộ thuốc, hoàn toàn không chú ý tới mặt trời trên đỉnh đầu đang lóe lên vẻ không bình thường, một cỗ âm phong đem vụn tro bụi trên mặt đất cuốn lên, chung quanh thoáng cái trở nên u ám vô cùng.

"Chạy mau! Lập tức rời khỏi nơi đó!" Ta hô với đám người kia.

"Con mẹ nó, ngươi là ai?" Một người đàn ông mang dây chuyền vàng lớn trừng mắt nhìn ta.

"Muốn giữ mạng thì nhanh lên, không nên ngây ngốc ở đây!"

Ta gấp đến mức sắp phát điên, đối phương lại không chịu tin tưởng, nam nhân chậm rãi xắn tay áo lên, cười lạnh một tiếng với thầy thuốc, hộ pháp sĩ: "Thỉnh trợ giúp đến phải không? Ta nói cho các ngươi biết, hôm nay ngươi mời Thiên Hoàng lão tử đến cũng vô dụng, xem Đại Thanh Long trên cánh tay của ca một chút."

Nhưng khi hắn chuẩn bị vén tay áo lên, lại đột nhiên không nói lời nào, bởi vì tay trái không có cái gì chạm được.

Nam nhân kinh ngạc cúi đầu nhìn lại, vai phải trống rỗng, toàn bộ tay phải đều bị chém đứt, chỗ đứt vô cùng chỉnh tề. Ta nghe nói nếu đao đủ sắc, tốc độ nếu đủ nhanh, người bị chặt tay chân, mấy giây sẽ không cảm giác đau đớn.

"A!" Một hộ vệ thét lên, ngất xỉu.

Sau đó mọi người đều thoát khỏi hiện trường, trong nháy mắt cả đại sảnh trống trơn.

"Tay của ta, tay của ta sao lại không có, tiểu tử, là ngươi làm sao?" Nam nhân hét to muốn tới đánh ta, ánh mắt đột nhiên nhìn ta chằm chằm.

"Trương ca, cẩn thận phía sau!" Doãn Tân Nguyệt hét lớn.

Ta hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy một vị võ sĩ giáp vàng nửa trong suốt lơ lửng giữa không trung, trong tay cầm một thanh đại khảm đao, mũ giáp không có mặt.

Khi võ sĩ giáp vàng giơ đại đao lên, ta vô thức dùng hai tay ngăn cản.

Nhưng thanh đao kia lại xuyên qua thân thể ta, chỉ cảm thấy một trận lạnh buốt.

Nam nhân kia hét thảm một tiếng rồi không nói gì thêm. Hắn trừng mắt, giữa thân thể xuất hiện một đường máu, càng lúc càng rộng, cuối cùng thân thể chia làm hai đoạn, nội tạng nóng bỏng chảy đầy đất.

"Má ơi, Phong ca bị giết rồi!"

"Mẹ kiếp, đây là cái gì?"

Còn lại mấy người sợ tới mức hai chân run rẩy, võ sĩ kim giáp rơi trên mặt đất, biến thành thực thể, toàn thân nó lấp lánh kim quang, không sai biệt lắm có chiều cao bằng nửa người, hồng anh trên mũ giáp cơ hồ đụng phải trần nhà. Nó giơ đại đao, bổ về phía người thứ hai.

Tên này sợ đến mức ngồi liệt dưới đất, giữa hai chân chảy ra một đám nước tiểu màu vàng, đã triệt để đánh mất năng lực hành động rồi.

Trong lúc nguy cấp, ta từ trong ngực lấy ra Thiên Lang Tiên, hướng về phía võ sĩ kim giáp ném tới. Một roi này vừa vặn đánh trúng đại khảm đao, lưỡi đao sắc bén đã mất đi chính xác, chém vào sàn đá lớn, tạo ra liên tiếp tia lửa.

"Lý mặt rồi, mau mang phù chú đến đây! Lý mặt rỗ..." Ta quay đầu nhìn lại, Lý Ma Tử đã chạy mất dạng, tức giận ta chửi ầm lên.

"Trương... Trương ca, ngươi định cứu bọn họ thật sao?" Doãn Tân Nguyệt run run hỏi hắn.

"Không có cách nào, cặn bã cũng là người!"

Chỉ cần là người thì ta không thể ngồi yên không để ý tới, đây là điểm mấu chốt để ta làm người.

Ta dùng Thiên Lang Tiên cuốn lấy thanh đại trảm đao này kéo về phía sau, lại cảm giác như roi quấn lấy một ngọn núi lớn, làm thế nào cũng không túm được, lúc này võ sĩ giáp vàng kia mới chậm rãi quay sang, một luồng sợ hãi mãnh liệt hướng ta đánh úp lại!

Chương thứ ba trăm sáu mươi tám, ghét ác như thù.

Cánh tay võ sĩ kim giáp nhẹ nhàng run lên, ném cả ta và Thiên Lang Tiên ra ngoài.

Hắn âm trầm nhìn ta một cái, cuối cùng quay đầu đi tới hành lang y viện, ta mới ý thức được sau lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Thừa dịp ta ngăn chặn nó một lúc, mấy tên y sĩ kia đã chạy mất, binh sĩ giáp vàng cũng không buông tha đuổi theo, mà chạy dọc theo hành lang cái thùng thùng về phía trước.

Ta nhặt lên Thiên Lang Tiên, gọi Lý Ma Tử, kết quả lại tìm được hắn ở phía sau một cái bàn. Lúc này hắn đang ôm đầu run rẩy.

Ta hổn hển bắt lấy hắn, Lý mặt rỗ liên tục nói: "Tiểu ca của Trương gia, Trương gia tiểu ca! Ta xem việc này coi như xong, thứ này chúng ta không đối phó được, một ngàn vạn mà thôi, về sau tiếp thêm mấy đơn hàng nữa cũng có thể kiếm được."

"Nhìn ngươi có chút tiền đồ kìa!" Ta mắng.

Lý mặt rỗ vẫn ôm chân bàn không chịu đi, mặt như đưa đám nói: "Con mẹ nó, quá dọa người, một đao chém người thành hai nửa, thần tiên cũng ngăn không được, việc này ta không chịu, ta không chịu!"

Doãn Tân Nguyệt nói: "Ta phát hiện nó có nhược điểm, nó chỉ giết ác nhân, không giết người tốt."

Ta gật đầu, vừa nãy võ sĩ giáp vàng có hai cơ hội giết ta thế nhưng nó cũng không hề ra tay, xem ra đây là một âm vật rất có nguyên tắc.

Lý mặt rỗ nghe được Doãn Tân Nguyệt nói như vậy, không hề sợ hãi, nhưng vẫn có điều không yên lòng, hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Đệ muội, ngươi cảm thấy lão ca là người tốt sao?"

"Đương nhiên ngươi là người tốt."

Lúc này Lý Ma Tử mới hạ quyết tâm cười nói: "Tiểu ca Trương gia, ta nghĩ thông suốt rồi. Ta cầu phú quý trong nguy hiểm, chúng ta vốn dĩ làm chuyện nguy hiểm, đao núi lửa biển lửa cũng phải xông vào một lần nha!"

Ta đã không còn lời nào để nói, khinh bỉ nhìn hắn một cái.

Tình thế trước mắt nguy cấp, cũng không kịp tìm gia hỏa nào, ta ngắm nhìn bốn phía, trông thấy một chiếc xe không rỉ sét ném xuống đất, bên trên có dao phẫu, mọt cân, cầm máu gì đó, có thể là mới từ phòng phẫu thuật đẩy ra.

Đao phẫu thuật là thứ đã từng thấy máu giết người, tuy nói gián tiếp giết người, nhưng cũng tính là hung khí, có thể phát huy công dụng.

Ta tên Lý Ma Tử cầm khay lên, sau đó chúng ta lên lầu hai.

Đèn dưới hành lang giống như bị hỏng lúc sáng lúc tối, mỗi cánh cửa đều đóng chặt, bác sĩ và người bệnh đều trốn ở bên trong, thở mạnh không dám nói một tiếng, giống như trong nháy mắt người đi nhà trống không.

Trước một cánh cửa có một thi thể đang quỳ, máu tươi nhuộm đỏ cả cánh cửa. Từ tình trạng chết có thể thấy được, là bị một đao đâm chết từ phía sau cánh cửa.

Thầy trò này muốn vào cửa trốn một chút, người bên trong sống chết không chịu mở cửa, kết quả bị võ sĩ giáp vàng giết chết trong nháy mắt!

Hiện tại mấy y sĩ này làm loạn chính là tai tinh, ai cũng không dám thu lưu bọn họ, chỉ có thể trốn đông trốn tây trong lầu.

Vừa rồi còn ngang ngược, đảo mắt đã thành chuột chạy qua đường, nghĩ lại thật đúng là châm chọc, ta lòng muốn làm gì để nuôi sống không tốt, thế nào cũng phải làm loại chuyện hại người lợi mình này.

Ta đi lên gõ cánh cửa kia, người bên trong hô: "Đừng vào, bọn ta không muốn chết."

"Có cây châm hồi hình, giấy trắng, bánh san không?" Ta hỏi.

"Không có!"

"Thật sự không có? Vậy ta tông cửa rồi." Ta uy hiếp nói.

Người bên trong sợ ta thực đâm vào cửa, vội vàng nói: "Chờ một chút."

Một lát sau, đồ vật mà ta muốn được đặt trong một chiếc hộp giấy, từ trong khe cửa đưa ra ngoài, sau đó cánh cửa rầm một tiếng lại đóng lại, thật sự là thế thái nóng lạnh.

"Trương ca, ngươi muốn dùng mấy thứ này làm gì?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Còn nhớ Thiên Chỉ Hạc theo dõi âm vật không?" Ta cười nói.

"Nhớ chứ!"

"Hôm nay ta cũng sẽ để ngươi bộc lộ tài năng." Ta nói.

Một chiêu kia của nam nhân chăn hộ ta đương nhiên là không biết, chỉ có thể bắt chước một chút. Ta dùng bánh lồng đi nướng cái cằm thi thể, râu bên trên bị nướng vang lên tiếng xì xì, cho đến khi nướng được bánh san nóng không cầm nổi, trên cằm thi thể mới hội tụ ra một ít hạt dầu nhỏ.

Thi thể vừa chết rất khó nướng ra dầu, nhưng vậy là đủ rồi.

Ta bảo Doãn Tân Nguyệt cầm một tờ giấy trắng gấp thành con thuyền nhỏ, sau khi gấp xong ta nhận lấy chút mỡ thi thể này, đặt trong vũng máu trên đất, thuyền nhỏ lập tức chậm rãi chuyển động!

Thừa dịp này, ta khép hai mắt thi thể lại, lấy ra Hồi Hình Châm, lau mi mắt của mỗi cây Hồi Hình Châm trên thi thể một cái, dính chút dầu mỡ lên làn da, sau đó xâu thành dây xích, đừng ở trên đai lưng.

"Trương ca, thuyền nhỏ không nhúc nhích rồi." Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nói.

Ta cúi đầu nhìn xuống, một đầu thuyền nhỏ dính đầy xác chết hơi có chút nhô lên, giống như đang chỉ dẫn cho chúng ta phương hướng, vì thế hướng hai người bọn họ nói: "Đại pháo ở hướng kia, đuổi theo!"

Bọn họ đi lên thang lầu, tìm trên tầng một, khi bò lên lầu năm, ta ngửi thấy một mùi máu tươi mãnh liệt.

Hiện trường thật kêu một tiếng thê thảm, trên mặt đất có ba bộ thi thể, một cỗ bị chém ngang hông, nửa người trên cách khoảng mười mấy mét, ở giữa là máu tươi đầy đất cùng ruột xanh tím.

Một vật khác bị chém thành hai nửa, tay chân cũng bị băm ra, một đoạn ruột treo trên Nhật Quang Đăng, đồ vật dơ bẩn trong máu và ruột chảy đầy đất.

Hai bộ đầu tiên đều là y sư quấy phá, còn bộ thứ ba lại là một y sư. Theo dáng vẻ của y thì lúc đó đang điên cuồng bỏ chạy, kết quả đầu bị chặt mất một nửa, đầu óc bên trong đều thấy rõ ràng.

"Tiểu... Tiểu ca, nó ngay cả thầy thuốc cũng giết, không phải nói chỉ giết người xấu sao?" Lý Ma Tử líu lưỡi.

Ta phát hiện trước ngực thầy thuốc phồng lên, móc ra xem xét, là một xấp đinh thật dày, đều mới tinh, đổi thành nhân dân được hơn mười vạn tệ. Trên người thầy thuốc mang theo nhiều tiền như vậy, còn là ngoại tệ, vừa nhìn đã biết là hồng bao mới thu.

"Thu thập bao đỏ cũng cần giết không?" Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc hỏi.

"Mặc dù lấy Hồng bao nhưng quá nóng nảy, chúng ta mau nghĩ biện pháp ngăn cản hắn."

Lý Ma Tử từ trên tay ta tiếp nhận xấp mạ, chuẩn bị nhét vào ngực. Ta trừng mắt nhìn hắn một cái, hỏi hắn có cần mệnh hay không, lúc này mới ngượng ngùng trả về, lấy cớ nói: "Ta lớn như vậy chưa từng thấy quả đinh giáo dài bao giờ."

"Bất quá túi vải đỏ này đưa cũng hào phóng quá nhỉ?" Doãn Tân Nguyệt nói: "Cô mẹ ta làm phẫu thuật chai chai chai chai, cũng chỉ cho một ngàn khối ý thức một chút, cho hơn mười vạn cái này cũng quá khoa trương rồi..."

Ta lấy thẻ bài thầy thuốc ra xem, là đại phu óc khoa, lập tức hiểu: "Tối hôm qua bà phú cho!"

Đội phẫu thuật tối qua có ít nhất năm sáu thầy thuốc, nếu mỗi người đều nhét túi đỏ, vậy nghĩa là bọn họ sẽ trở thành con mồi của võ sĩ giáp vàng.

Hận thù như cừu, cái này đã không còn là chính nghĩa, mà là biến thái!

Lúc này, trên lầu đột nhiên truyền đến tiếng cầu cứu. Chúng ta chạy tới xem xét, võ sĩ kim giáp đang đuổi giết một gã thầy thuốc, hắn vừa chạy vừa điên cuồng gõ cửa, nhưng không ai nguyện ý mở cửa cho hắn.

Lúc này hắn nhìn thấy chúng ta, chạy tới bắt lấy cánh tay của ta nói: "Đại sư, đại sư, ngài mau cứu ta."

Tên ta là Lý Ma Tử đem dao phẫu thuật trong khay sắt, Chỉ Huyết kìm hướng trên người võ sĩ giáp vàng tung ra, Lý Ma Tử làm theo sau, võ sĩ giáp vàng lóe lên một cái rồi biến mất.

"Dùng dễ vậy sao?" Lý Ma Tử kinh ngạc hỏi.

"Cũng chỉ có thể kéo dài một chút, đi nhặt về giúp ta, Chỉ Tư Mã, xấu tử thì không cần, ta chỉ cần dao phẫu thuật, lát nữa còn dùng được." Ta lo lắng nói.

Những đồ dùng phẫu thuật dính máu này không thể khắc chế được võ sĩ giáp vàng, chỉ khiến nó ghét thôi.

Giống như ngươi đi trên đường nhìn thấy một đống cứt chó sẽ né tránh, nhưng nếu như đang vội vàng, giẫm lên một cước cũng sẽ không quan tâm.

Ta nhìn lướt qua lá bài ngực thầy thuốc kia, quả nhiên là khoa não, hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta có nói là người của phòng khoa học bọn họ đang họp, bên ngoài đột nhiên ồn ào, có người nhìn vào, kết quả thân thể đổ về phía sau, đầu không thấy đâu, toàn bộ phòng khoa học lập tức nổ tung.

Sau đó người mặc giáp vàng kia liền vọt tới đại sát đặc sát, liên tục chém ba người, hắn cùng một người khác trốn thoát, nhưng người kia ở nửa đường bị chém chết...

"Giết hôm qua là phải tham gia trận phẫu thuật đầu óc ư?" Ta hỏi.

"Làm sao ngươi biết?" Thầy thuốc có chút kỳ quái.

Ta bảo hắn lấy bao đỏ ra, thầy thuốc vẻ mặt xấu hổ lấy từ trong ngực ra một xấp mạ, quả nhiên là hồng bao bà cho.

Ta hỏi hắn có muốn sống hay không, thầy thuốc liều mạng gật đầu.

"Đưa tiền cho ta!" Ta giơ tay ra.

"Cái gì." Y sư kinh hãi: "Ngươi định cướp bóc?"

"Con mẹ nó ngươi có muốn sống nữa không!"

Lão bệnh cực kỳ không nỡ giao tiền đến tay ta, ta quay người lại nhét hết tiền vào cái rương bồi táng yêu tâm công trình treo trên tường, bệnh y nhìn ta với vẻ khó hiểu.

Võ sĩ giáp vàng đoán chừng có thể cảm ứng được tà niệm trên người, cho nên ta thay thầy thuốc xử lý số tiền này, hắn sẽ an toàn hơn một chút.

Lúc này, Hồi Hình Châm rầm rầm vang lên, giống như cảm ứng được cái gì, ta vội vàng nói: "Nó sắp đến rồi, nhanh bày trận!"

Khôi Tinh Thất Sát trận thứ ba trăm sáu chín.

"Bày trận, bố trí trận gì?" Lý Ma Tử buồn bực hỏi.

Chỗ góc rẽ thối lui đến hành lang, nơi này tương đối rộng rãi, sau đó đặt dao phẫu hình trong khay sắt lên mặt đất là một cái hình bắc đẩu thất tinh, mỗi thanh đao dùng một lá bùa địa Tạng Vương Bồ Tát phong lại, sau đó tháo cây kim hồi hình ra, rải khắp bốn phía.

Doãn Tân Nguyệt hô to một tiếng: "Trương ca, nó đến rồi!"

Tiếng áo giáp ma sát răng rắc từ cửa thang lầu truyền đến, võ sĩ giáp vàng xuất hiện ở đó, trong tay cầm một thanh đại đao đẫm máu, âm trầm nhìn về phía chúng ta.

Mặc dù biết nó sẽ không giết chúng ta, nhưng lần nữa đối mặt với gương mặt không có mặt kia, trong lòng ta vẫn sợ hãi từng trận!

Tên của ta là Doãn Nguyệt, cầm Đào Hồn Hoa đứng ở vị trí Bắc Đẩu Tinh, đảm đương mắt trận, một bước cũng không động đậy.

Ta cầm Thiên Lang Tiên và Lý Ma Tử một trái một phải kẹp lấy thầy thuốc, vừa bảo vệ vừa làm mồi nhử.

Tất cả mọi người dàn trận địa sẵn sàng đón địch!

Võ sĩ kim giáp đột nhiên chạy về phía chúng ta, giơ cao đao lớn, đao phẫu thuật trên mặt đất, châm hồi hình cũng bắt đầu lắc lư không ngừng. Đột nhiên nó như va phải một vách tường vô hình, lui lại vài bước, lắc đầu, như bị va hôn mê bất tỉnh.

Ta thầm cảm thấy may mắn, xem ra "Khôi Tinh Thất Sát trận" này có hiệu quả.

Võ sĩ mặc kim giáp lại lần nữa vọt tới, mấy tấm bùa Địa Tạng Vương Bồ Tát từng tấc một bị xé rách, nhưng lần này vẫn ngăn cản được nó.

Doãn Tân Nguyệt kêu thảm một tiếng, ta nhìn tay của cô, cánh tay cầm Đào Hồn Hoa bị đánh nứt, chảy ra một ít máu.

Khi đại trận phát động, mắt trận không thể di chuyển, ta chỉ có thể đau lòng dặn dò: "Kiên trì chờ đợi!"

"Ta không sao." Doãn Tân Nguyệt cắn môi nói.

Võ sĩ kim giáp bị văng ra mấy mét, hai chân ma sát với mặt đất tạo thành một tia lửa. Nó nhìn qua vô cùng căm tức, từ trong mũ giáp trống rỗng phát ra một tiếng gầm rú quái dị.

Mặt của bệnh nhân như đưa đám nói: "Người anh em, ta đã đưa tiền cho ngươi rồi, sao nó còn đánh về phía ta chứ?"

"Có phải bình thường ngươi đã từng làm chuyện gì trái lương tâm rồi không?" Ta hỏi.

"Không có, ta là người vốn có bổn phận..." Suy nghĩ một chút, hắn lại nói: "Thu bao đỏ không tính, tất cả mọi người thu, chúng ta thu túi đỏ cũng là để an tâm và hứa hẹn cho người nhà."

"Ngươi còn thu thập bao đỏ còn thu được giá trị đến rồi sao?" Ta mở to hai mắt nhìn.

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên chỉ vào võ sĩ mặc giáp vàng nói: "Trương ca, ngươi xem thân thể nó."

Thân thể võ sĩ mặc kim giáp bắt đầu không ngừng lập loè, hình dáng này tựa hồ không duy trì được bao lâu...

Hồng Di pháo chỉ giết người, đây chính là nhược điểm lớn nhất của nó.

Bình thường âm vật phải dựa vào không ngừng dằn vặt người ta, giết người để rút lấy sức mạnh, giết càng nhiều người càng mạnh. Nhưng đại pháo màu đỏ rất có nguyên tắc nên giết người, bởi vậy võ sĩ giáp vàng được huyễn hóa thành cũng không duy trì được lâu.

Võ sĩ kim giáp nửa quỳ trên mặt đất, lấp lóe càng lúc càng lợi hại, hình như ta nhìn thấy hình dáng một đại pháo.

Hình ảnh đó thật giống như một bức hình của võ sĩ mặc kim giáp, và một tấm ảnh đại pháo màu hồng đang nhanh chóng luân chuyển.

Cuối cùng, nó biến về nguyên hình, một pháo sinh thiết tôn trọng tới tám trăm cân, dùng họng pháo tối om nhắm vào chúng ta.

"Đừng sợ, âm vật cũng phải tuân theo vật lý học, nó không thể tự dưng biến thành đạn pháo bay ra..." Ta vừa nói xong, đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng, chỉ thấy họng pháo đang không ngừng chảy máu, vội vàng hô to một tiếng: "Mau nằm xuống!"

Chúng ta vừa mới nằm xuống, một viên đạn pháo máu chảy đầm đìa đã rít gào lao qua đỉnh đầu, cùng lúc đó, "Khôi Tinh Thất Sát Trận" bị cưỡng ép phá giải, bảy tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát phù đồng thời bị xé rách, bị dao phẫu thuật đè ép phía dưới bắn bay lên, đánh binh bang bang vào trên tường, trần nhà.

Uy lực một pháo này, quả thực khó có thể tin!

Lý mặt rỗ ôm đầu gối mông, lắp bắp hỏi ta: "Trương gia tiểu ca, mẹ nó không phải ngươi nói không có đạn pháo sao?"

Viên đạn pháo kia bắn vào trên tường phía sau, vách tường lõm vào một mảng lớn, máu tươi và óc bôi đầy vách tường, còn có một số mảnh vỡ đầu lâu có tóc tung tóe khắp nơi.

Trong lòng ta vẫn còn sợ hãi nói: " đạn pháo, là đầu tên y sứ kia."

"Ngươi nói cái gì, xem đầu ngươi như đạn pháo?" Lý Ma Tử kinh hãi.

"Nó đi rồi." Doãn Tân Nguyệt nói.

Đại pháo biến mất ở đầu bậc thang, phát ra tiếng thùng thùng, giống như là đang xuống lầu, đại pháo này đã thành tinh rồi!

Đột nhiên ta phản ứng lại, dưới lầu còn có ba cái thi thể, nó đây là đi "Giảng đạn".

"Khôi Tinh Thất Sát trận" đã bị phá, trên tay ta chỉ có Đào Hồn Hoa và Thiên Lang Tiên, hai thứ này đều không đối phó được nó. Ta không tự tin đối mặt với con quái vật này, chỉ có thể để cho mọi người tranh thủ thời gian chạy.

Lý Ma Tử hỏi ta có thể ngồi thang máy xuống hay không, ta lắc đầu nói không được, vạn nhất võ sĩ giáp vàng chém một đao vào sợi dây thừng, tất cả mọi người phải chơi xong.

Bọn ta đi lên lầu, trốn vào một phòng họp không người, ta dùng một cái khăn tay băng bó sơ qua cho Doãn Tân Nguyệt, sau đó nhìn ra ngoài, lúc này chính là giữa trưa rực rỡ mặt trời, đổi lại là những âm vật khác, tuyệt đối không dám ra ngoài hoạt động.

Nhưng đại pháo áo đỏ thì khác, nó có thuộc tính chí cương chí dương, lúc này có lẽ là thời điểm lực lượng mạnh nhất!

Tên thầy thuốc kia rất tò mò về nghề nghiệp của chúng ta nên không ngừng đặt câu hỏi, ta đang suy nghĩ đối sách nên bị hắn làm cho phiền phức không thôi, gọi hắn qua một bên chơi thoải mái.

Sau đó chúng ta lại hỏi Lý Ma Tử, có thể cho Phú bà phái vài món đồ tới không? Ví dụ như tóc đứa bé mới nở, vải liệm, dùng qua khăn của dì, rễ cây hòe, máu quạ đen, dù sao đồ vật càng âm hiểm càng tốt.

Lý Ma Tử đang chuẩn bị gọi thì nghe thấy Doãn Tân Nguyệt hô to một tiếng: "Đừng qua đó!"

Ta ngẩng đầu nhìn, thầy thuốc kia lại không muốn sống vươn đầu ra ngoài cửa nhìn quanh, lúc này quát lớn một câu, thầy thuốc kia lại cười ha hả nói: "Không có chuyện gì, hình như vật kia thật sự đi rồi... "

Hắn còn chưa dứt câu, trong cổ họng liền phát ra tiếng rên rỉ "Ách ách", hắn cúi đầu nhìn bụng mình, chỉ thấy một mũi đao to xuyên thẳng tắp ra ngoài.

Rầm rầm một tiếng, võ sĩ giáp vàng một cước đá văng cửa phòng, rút đại đao về, đồng thời cả cánh cửa ngã xuống đè lên người thầy thuốc. Võ sĩ mặc kim giáp giơ chân đạp mạnh lên cửa, thầy thuốc phía dưới đang liều mạng kêu cứu mạng, đầu bị đè ép liên tục không ngừng., Rất nhanh không có âm thanh nào phát ra được, cuối cùng bộc một tiếng, cả người bị ép thành thịt vụn, óc và máu tươi nổ tung một chỗ, một con mắt xanh um quay tròn quanh đến bên chân ta, đụng vào trên giày ta.

Võ sĩ giáp vàng quay sang phía ta, đột nhiên ta có dự cảm không lành mãnh liệt, vội gọi Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử đến bên cạnh ta.

Nó hoành ngang đại đao trong tay, quét qua một loạt ghế cạnh bàn hội nghị rầm rầm. Chúng ta vội vàng cúi đầu, những cái ghế kia bay qua đầu, nhao nhao đập vỡ trên tường.

Ngay sau đó, lưỡi đao lóe ra hàn mang kia như ác ma đánh về phía chúng ta!

Ta sợ đến toát mồ hôi lạnh, chuyện này... hình như có gì đó không đúng lắm.

"Ác nhân" đã chết rồi, vì sao nó còn muốn ra tay với chúng ta? Chẳng lẽ nó coi chúng ta là đồng lõa của ác nhân sao!

Chương thứ ba trăm bảy mươi, bách quỷ đấu cao pháo.

Võ sĩ kim giáp một cước đá vào bàn hội nghị, bàn tròn phì phò nặng nề vậy mà lăn lộn trên mặt đất, đâm thẳng về phía ta.

Ta chỉ né qua một bên thôi.

Một giây sau võ sĩ giáp vàng đã xuất hiện trước mặt ta, giơ đại khảm đao lên, trong khoảnh khắc ta nhắm mắt chờ chết cũng có trái tim.

Lúc này Doãn Tân Nguyệt cầm chậu hoa trên bệ cửa sổ đập lên người nó. Võ sĩ giáp vàng bị nện giận dữ, lặng lẽ quay mặt nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt.

Ta nhân cơ hội lui lại liên tục vài bước, võ sĩ giáp vàng chú ý tới động tác của ta, hai tay cầm thật chặt chuôi đao, dùng đầu nhọn cuối cán dài đâm về phía ta.

Trên tay nó đang cầm một thanh Ngự lâm quân đao công chính bát kinh, chuôi đao phi thường dài, phía cuối còn có một loại hình mũi thương, ở trong Mã chiến có thể trở tay đâm đối thủ một cái.

Võ sĩ mặc kim giáp bị ta lăn một vòng, tránh được một đòn trí mạng này, sàn nhà dưới chân lại bị đâm nát bấy! Võ sĩ kim giáp nổi giận đùng đùng một cước đá bay ta lên, va vào vách tường, đập vào lồng ngực huyết khí cuồn cuộn, thiếu chút nữa hộc ra một ngụm máu.

Ta vừa nhìn Lý Ma Tử thì hắn ta đã ngồi xổm bên tường, ôm đầu như đà điểu, không ngừng lẩm bẩm: "Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta!"

Ta không quan tâm sự khinh bỉ của y đã không cách nào hình dung.

Doãn Tân Nguyệt lại vác chậu hoa muốn đập, thừa dịp võ sĩ kim giáp phân tâm, ta lấy ra Thiên Lang Tiên, hất từ phía sau, lập tức vững vàng cuốn lấy cổ hắn, sau đó dùng sức kéo mạnh về phía sau, kéo mạnh roi.

Ta lớn tiếng kêu Lý Ma Tử tới hỗ trợ, hắn "Ồ" một tiếng chạy chậm tới, hai chúng ta giống như bị bạt hà nắm roi kéo về phía sau.

Ngoài ý muốn chính là, không ngờ võ sĩ giáp vàng lại không nặng như trong tưởng tượng, áo giáp của nó cũng hình thành nên ảo ảnh.

Chúng ta hợp lực kéo về phía sau, nó dần dần mất đi cân bằng, ầm một tiếng ngã ngửa ra sau.

"Chạy mau!" Ta hô to với Doãn Tân Nguyệt.

Ta tranh thủ thời gian đẩy cửa sau phòng họp ra, ba người chạy ra, võ sĩ giáp vàng trong phòng hội nghị đang chậm rãi bò dậy.

"Mẹ kiếp, thứ này sao tự nhiên lại bắt đầu đối phó với chúng ta?" Lý Ma Tử hỏi.

"Không biết, có thể là bị người khống chế..." Ta nói.

Chạy đến cuối hành lang, chỉ nghe thấy một tràng âm thanh chi chi, ta quay đầu nhìn lại, đại pháo áo đỏ đã hiện ra nguyên hình, đang xoay bánh xe ở phía sau.

nòng pháo của nó nhỏ máu, chắc hẳn bên trong có nhét một cái đầu. Cùng nó bảo trì ở một đường thẳng vô cùng nguy hiểm, vì vậy chúng ta tranh thủ thời gian vọt vào đầu cầu thang.

Lý Ma Tử chuẩn bị chạy xuống dưới, ta gọi hắn lại nói là chạy lên Thiên đài.

Vật này không sợ ánh mặt trời, dẫn ra bên ngoài cũng chẳng có ích gì, ngược lại sẽ gây thêm nhiều người vô tội. Dứt khoát kéo nó lên Thiên đài, sau đó nghĩ biện pháp để nó ngã xuống.

Này pháo là dùng làm bằng sắt đúc thành, từ độ cao tầng mười sáu ngã xuống, nhất định sẽ ngã nát bấy.

Ta đã không thèm đếm xỉa gì đến nó nữa, ta cũng không cần âm vật này nữa, chỉ mong có thể nhẹ nhàng nó!

Một hơi leo lên mười sáu tầng thật sự là chuyện cực khổ, bất quá đại pháo một mực đuổi theo phía sau, căn bản không cho chúng ta dừng lại thở dốc, kết quả là khi sắp đến thiên đài, ta đột nhiên phát hiện cửa đi thông thiên đài bị khóa, nhất thời thở ra.

"Nó... hình như nó đến rồi." Lý mặt rỗ nói, phía dưới xác thực truyền đến tiếng đại pháo dâng lên.

Vạn nhất bị đạn pháo chặn ở thang lầu một phát, muốn trốn cũng không trốn được, ta đề nghị đi lầu mười sáu tránh trước một hồi.

Lầu mười sáu là để công khai hội nghị, trước mắt ở vào trạng thái nhàn rỗi, ngay cả đèn cũng không mở.

Chúng ta vừa mới bước chân vào hành lang, tiếng áo giáp ma sát kia liền từ cầu thang truyền đến, Lý mặt rỗ cảm khái nói: "Ta trước kia cho rằng hành vi này của ta chỉ thu mấy cái chén nhỏ giở trò quỷ, sớm biết như vậy sẽ bị âm vật đuổi theo chém, ta còn không bằng nghe ý kiến của đệ muội tiến quân giải trí."

"Ngươi còn có mặt mũi nói, lúc nên dũng cảm đứng ra, ngươi chạy còn nhanh hơn thỏ!"

Ta kéo tay Doãn Tân Nguyệt, vừa nghĩ tới cảnh nàng bỏ mình cứu ta lúc nãy, ta lại vô cùng cảm động, lại nhìn Lý Ma Tử tham sống sợ chết, đây chính là sự so sánh nhân tính!

Thanh âm càng lúc càng gần, Lý mặt rốt cục khẩn trương nói: "Đại pháo kia đến rồi, Trương gia tiểu ca, ngươi có kế hoạch gì sao?"

"Có a, nó từ đầu này đi lên, chúng ta liền chạy hướng đầu kia." Nói.

Cũng không phải là ta sợ, trước mắt không có bất kỳ vật gì trên tay có thể đối phó nó, cũng không thể bảo ta vật lộn.

"Trương ca!" Doãn Tân Nguyệt ra sức vỗ ta một cái: "Có thứ gì đó bay vào đây."

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, một con Thiên Chỉ Hạc đang chậm rãi bay vào.

Ta cuồng hỉ một trận, nam nhân thương cảm nhất định ở phụ cận, nhưng mà trong miệng Thiên Chỉ Hạc lại ngậm một thứ, đợi nó bay tới gần mới thấy rõ, lại là một bộ bảo vệ!

Bộ quần an toàn kia chứa đầy chất lỏng màu đỏ, Thiên hạc giấy vững vàng bay vào cửa sổ, rơi xuống trước mặt chúng ta.

Ta mở trang phục ra nghe nói, Doãn Tân Nguyệt hỏi ta là cái gì, ta nói: "Hoàng Lương Huyết... Không đúng, mùi này còn nặng hơn Hoàng Lương Huyết, đây là máu rắn bụng đen, là vật thượng thừa triệu âm."

"Nam nhân quyến rũ sao lại cho chúng ta cái này? Một tên đạo sĩ còn mang theo một bộ an toàn trên người, thật không đứng đắn." Lý Ma Tử nói.

"Hắn muốn chúng ta mượn oan hồn nơi này để đối phó với đại pháo!" Ta nói.

Thời gian trước mắt cấp bách, không kịp bày trận gì, ta liền dùng bụng rắn máu viết bốn chữ —— "Bách Quỷ tới đây"!

Gia gia từng nói, bản thân ngôn ngữ chính là một loại chú, cho nên lúc trước hốt hoảng tạo chữ hoàn thành, bầu trời bắt đầu mưa dế, ban đêm quỷ cũng khóc lên, bởi vì nhân loại một khi học được văn tự, liền nắm giữ lực lượng của chú!

Bốn chữ vừa mới viết xong, một trận gió âm liền trong hành lang gào thét lên, thổi tới chúng ta không mở được mắt, chung quanh lập tức trở nên ảm đạm vô quang.

Không bao lâu sau, võ sĩ giáp vàng cầm theo đại đao xuất hiện phía trước, chân trước của hắn đạp lên mặt đất, đột ngột dừng lại.

duỗi ra mười mấy bàn tay trắng bệch hư thối, nắm lấy chân hắn, một người chậm rãi bò lên, dần dần lộ ra toàn thân, là một nam nhân mặc quần áo bệnh tật, người đầy vết máu.

Võ sĩ mặc kim giáp vung nắm đấm lên đầu oan hồn này đập loạn một trận, đập xuống mấy cái, nện cho đầu vặn vẹo biến hình. Máu quỷ tung tóe khắp tường, oan hồn rơi trên mặt đất, hóa thành một đoàn khói đen tiêu tán.

Các oan hồn khác cũng nắm lấy thân thể võ sĩ mặc kim giáp bò lên trên, trọng lượng trăm quỷ lại ép cho võ sĩ kim giáp quỳ một chân xuống đất. Nó vứt đại đao xuống, một tay nắm lấy cổ một oan hồn, đập đầu bọn chúng vài cái, lập tức đánh tan hai oan hồn.

Bất quá song quyền nan địch tứ thủ, kim giáp võ sĩ dù dũng mãnh như thế nào, cũng không chịu nổi nhiều oan hồn ở trên người trảo loạn cắn loạn, dần dần, nó bị một đoàn oan hồn mấp máy bao trùm, tràng diện dị thường dọa người.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Ta đột nhiên cảm thấy nó thật đáng thương."

"Người đáng thương tất có chỗ đáng hận, ngẫm lại vừa rồi nó truy sát chúng ta như thế nào." Ta cười lạnh nói.

Ta thầm nghĩ, sao đại pháo lại đột nhiên muốn giết chúng ta? Nếu như nói là bị người ta khống chế, thì đến cùng ai khống chế được âm vật mạnh đến như vậy.

Lúc này, trong hành lang đột nhiên truyền đến một tràng tiếng khóc thê lương của trẻ sơ sinh. Mấy tên quỷ Anh từ dưới đất chui lên, nhào vào người võ sĩ giáp vàng mà gặm. Chúng răng nanh dài nhọn, vậy mà dễ dàng cắn nát áo giáp trên người võ sĩ giáp vàng.

Những Quỷ Anh này do tử thai biến ảo mà thành, bởi vì đầu thai không thành oan khí quá nặng, có thể nói là hung hiểm đến cực điểm.

Ta ở trong này còn nhìn thấy một tử mẫu hung ác, một nữ nhân cùng một oan hồn trẻ con nối liền từ rốn, chúng nó nhào vào trên lưng võ sĩ kim giáp, dùng một đôi áo giáp như vảy cá của nó bóc ra từng mảng.

Những thứ này vô cùng lợi hại, cũng may phong thuỷ của viện rất tốt, chúng nó bình thường đều ở trạng thái ngủ đông, sẽ không chạy ra gây họa cho người.

Ta không quan tâm Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử nói lời tạm biệt, tranh thủ thời gian kim giáp võ sĩ bị vây khốn mà chạy trốn.

Bọn chúng mới quay người lại chỉ nghe thấy một tiếng nổ ầm ầm, sợ tới mức vội vàng nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt, sau đó nhìn Lý Ma Tử, cuối cùng kiểm tra trên người mình, may mà ba người đều không bị thương.

Hóa ra đại pháo màu đỏ bị oan hồn dây dưa đến chịu không nổi, biến về nguyên hình, đánh lung tung một phát.

Phản lực để nó lui về phía sau mấy mét, để lại trên mặt đất hai vết xe đổ máu chảy đầm đìa, oan hồn cũng bởi vậy mà bị đánh đến thất linh bát lạc. Khắp hành lang là khói đen sau quỷ huyết và hồn phi phách tán.

Ta nghe thấy một loạt tiếng động thình thịch, đại pháo tựa hồ từ cầu thang chạy mất rồi.

Ta vừa thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe thang thang vang lên một tiếng, một đám cảnh báo lao vào, dùng thương chỉ vào chúng ta: "Không được nhúc nhích, giơ tay lên!"

Chương thứ ba trăm bảy mươi mốt yêu giáp vàng nói chuyện.

Y viện lập tức chết sáu bảy người, chúng ta lại nhảy loạn trên chiến trường, cảnh báo đương nhiên phải mang chúng ta về đó hỏi.

Bọn ta bị đưa đến cảnh báo, ghế còn chưa ngồi, bà giàu đã tìm luật bảo vệ chúng ta ra.

Cũng may bệnh viện giám sát quay về hình ảnh lúc đó, cái chết của những người đó hiển nhiên không liên quan đến chúng ta, về phần võ sĩ giáp vàng là từ đâu tới? Ta cũng không có công phu này giải thích với cảnh sát.

Rời khỏi phái ra khỏi sở, luật sư chuyển lại lời của phú bà cho bọn ta, bà nói đệ đệ của ông trùm Thẩm Hồng Tân, không biết từ đâu tìm được một vị cao nhân tới đối phó chúng ta, bảo chúng ta phải cẩn thận.

Bọn ta ngoài miệng đáp ứng, vừa quay người lại liền cười ra tiếng, cao nhân của dãi sao? Thẩm Hồng Tân thật sự tìm người.

Ta đoán thực ra cao nhân ngồi ở đây chính là con trai dinh dưỡng cho mẹ, cho nên nam nhân thương cảm mới gặp cùng chúng ta.

Bất quá hắn hiện tại nếu như không tiện lộ diện, nhất định có nguyên nhân của hắn, chúng ta cũng không có ý định nói với Phú Bà...

Bọn ta đánh xe trở lại trong tiệm, ta thay quần áo khác, trưa nay Doãn Tân Nguyệt gọi chút ít ra ngoài bán lại, ba người ăn bữa trưa đơn giản.

Cơm nước xong xuôi Lý mặt rỗ đang ngủ dựng trên giường, Doãn Tân Nguyệt muốn ngồi đối với sao lang gần đó một hồi, ta nói còn có chút chuyện, để nàng tự mình đi đi.

Ta lật sách gia gia để lại, bên trên quả nhiên có nhắc tới cái gọi là

"Diệu Vũ đại tướng quân", năm đó Viên Sùng Hoán mua được bát đại tướng quân trấn thủ phía đông, cũng chính là tám đại pháo áo đỏ.

Chỉ có vị này là người đặc biệt nhất, bởi vì Viên Sùng Hoán đã từng dùng máu của mình tế ra pháo nổ.

Có một lần Viên Sùng Hoán bị Thanh quân vây thành ba tháng, đoạn tuyệt liên hệ với ngoại giới, trong thành lương thực cạn kiệt, sắp sửa thất thủ.

Viên Sùng Hoán lại càng đau đầu trắng bệch.

Buổi chiều hôm nay Viên Sùng Hoán từ tiền tuyến trở về, gục xuống bàn ngủ thiếp đi, đột nhiên mơ thấy một võ sĩ kim giáp quỳ gối trước mặt mình, lớn tiếng nói: "Mạt tướng nguyện dẫn một đội tinh binh giết ra khỏi vòng vây, chém giết Na Tra Xích!"

Viên Sùng Hoán lập tức đồng ý, nhưng không biết cần bao nhiêu binh sĩ, trong thành bây giờ cũng không có bao nhiêu binh sĩ có thể dùng.

Võ sĩ kim giáp thản nhiên đáp, tám người là đủ.

Viên Sùng Hoán thức tỉnh, mới biết chỉ là đang mơ, không nhịn được than thở một phen.

Lúc này bên ngoài một trận rối loạn, thủ hạ tiến vào bẩm báo, có tám vị võ sĩ giáp vàng giết vào đại doanh thanh quân.

Viên Sùng Hoán vừa leo lên cửa thành xem, tám người kia cưỡi khô lâu mã, đang trong quân địch ra sức chém giết tạo thành một con đường máu, đến nơi là một mảnh quỷ khóc sói tru. Cầm đầu tướng quân cầm một cây cờ lớn, uy phong hiển hách viết "Diệu Vũ đại tướng quân".

Viên Sùng Hoán lúc này tỉnh ngộ, quả nhiên phát hiện tám đại pháo màu đỏ trên cổng thành không cánh mà bay.

Đêm hôm đó, Hoàng đế khắp nơi không hiểu sao lại bị một pháo đánh chết. Thanh quân thấy Hoàng đế bị giết, sợ tới mức lập tức lui binh. Viên Sùng Hoán mở quân giới ra, phát hiện tám đại pháo đã biến mất trở về, chỉ là trên mặt chồng chất vết thương.

Lúc này, lão vô cùng coi trọng tám đại pháo này, thậm chí còn tế bái chủ tướng là hương hỏa và trái cây mỗi ngày.

Sau đó Viên Sùng Hoán bị gian thần hãm hại, lăng trì xử tử, thi cốt không còn, duy chỉ có đại pháo này vẫn còn máu của ông ta.

Mãi đến khi thanh quân nhập quan, vị "Diệu Võ đại tướng quân" này bị tướng sĩ dưới trướng Viên Sùng Hoán bí mật mai táng cùng với y phục của hắn ta, là mộ chôn của Viên Sùng Hoán.

Vừa xem xong đoạn chuyện này, hông của Lý Ma Tử chợt vang lên, hắn giật mình nhảy từ xe ngựa xuống, nói với ta: "Là bà cụ gọi tới."

"Tìm ngươi làm gì?" Ta hỏi.

"Nàng nói chồng nàng được Thẩm Hồng Tân dẫn vào trong viện, bảo chúng ta mau tới đó một chuyến. Lát nữa nàng sẽ phái xe tới đón chúng ta." Lý Ma Tử nói.

"Ngươi bảo nàng ta nửa giờ sau lại đây, ta chuẩn bị chút đồ!" Ta cau mày nói.

Sau khi Lý Ma Tử ngắt máy truyền tin, ta liệt một tờ giấy cho Lý Ma Tử, hỏi hắn có thể làm được gì trên đó không.

Trên một đồ vật có: Mi Hầu Huyết, xích sắt, tử thai bảy tháng, Thiết Sa, Trư Huyết, Trát thuốc nổ.

Lý mặt rỗi cau mày cười khổ một tiếng: "Trương gia tiểu ca, ngươi nửa quyền này đều phạm pháp, ngươi gọi ta đến đâu làm?"

"Không phải ngươi đi theo phú bà sao?" Ta cười ha ha nói.

"Đúng đúng, quên mất này..." Lý Ma Tử vội vàng sờ sờ đầu.

Nếu không phải vì chuyện này, ta cũng không dám lấy mấy thứ này.

Bệnh viện bị bách quỷ vây công, đại pháo màu đỏ hiện tại khẳng định là nguyên khí đại thương, có lẽ cần một hai ngày mới hiện thân, ta dự định đến lúc đó sẽ giải quyết nó.

Ta gọi Doãn Tân Nguyệt trở về, một lát sau xe của bà phú liền mở ra, mấy cỗ xe màu đen, bà lão gọi chúng ta lên xe.

Phú bà gọi Lý mặt rỗ ngồi bên cạnh bà, ta và Doãn Tân Nguyệt không có đãi kiện như thế. Bà ta vừa dùng khăn che mắt vừa nói với Lý Ma Tử, buổi trưa Trầm Hồng Tân Tân dẫn đại sư rằng đi tới Y viện, không biết đại sư đã dùng tà pháp gì mà lại mê man mất bảo tiêu, sau đó bọn họ liền lấy chồng của bà đi.

Ta tin rằng nam nhân chăn trợ sẽ không trợ trụ vi ngược. Hắn làm như vậy, có lẽ là muốn lấy tín nhiệm của Thẩm Hồng Tân!

Xe không mở đến viện tử mà đi tới một khu biệt thự, đây là nơi ở của Trầm Hồng Tân. Bà già nói chắc chắn Trầm Hồng Tân bắt cóc chồng mình tới nơi này.

Quả nhiên, ở cửa một biệt thự có Thẩm Hồng Tân dừng xe chạy.

Phú bà đi lên gõ cửa, người hầu mở cửa, bà không khỏi phân phó mang theo bảo tiêu lao vào, gọi tên Trầm Hồng Tân, bảo hắn lăn ra đây!

Rất nhanh, Trầm Hồng Tân xuất hiện ở trên cầu thang, nhìn thoáng qua chúng ta, cười lạnh nói: "Chị dâu, hát cái này để liên hợp người ngoài tới đối phó ta, có phải có chút quá đáng không?"

"Cái tên lòng lang dạ sói nhà ngươi, ngươi cho là ta không biết ngươi đang tính toán cái gì, ngươi muốn thừa dịp thần trí của phu quân ta chưa rõ, lừa y chuyển quyền lực của công ty cho ngươi!" Phú Bà quát.

"Ngươi tới muộn, ca ca của ta đã ký hợp đồng rồi..." Thẩm Hồng Tân đắc ý cười nói.

Phú bà như bị sét đánh, thùng thùng chạy lên lầu hai, chúng ta cũng đi theo.

Trong một gian phòng ngủ sang trọng, ông trùm mặc đồ ngủ nằm trên ghế, trên TV đang truyền lại liên tục ảnh thưởng thức kịch nói, ông ta rất hứng thú, hoàn toàn không chú ý tới có người xông vào.

Ta xem như đã học được một chiêu, sau này ta lại gặp Âm Linh của đại nhân vật lịch sử, cũng làm như vậy!

" chồng, chồng, chồng, sao ngươi lại đối với ta như thế! Chúng ta chỉ là con cô mẫu, ngươi nhẫn tâm nhìn chúng ta sau này lưu lạc đầu đường sao?" Bà Phú nói vừa khóc, khóc đến thương tâm muốn chết.

Ông trùm một mặt ghét bỏ mà nhìn nàng: "Người đâu, người đâu, mang mụ điên này đi."

Bây giờ hắn vẫn là Viên Sùng Hoán, đương nhiên lục thân bất nhận.

Thẩm Hồng Tân ra hiệu, hộ vệ canh giữ ngoài cửa lập tức đi vào muốn kéo bà già đi. Phú bà mang đến mấy thủ hạ kia cũng không phải ăn chay, hai bang người đứng đối diện ngoài cửa, trong lúc nhất thời giương cung bạt kiếm.

Cuối cùng ông trùm té một bình hoa, bảo bọn họ cút hết, bà phú không cam lòng bỏ lại vài câu tàn nhẫn, mang theo người rời đi.

Sau khi lái xe, bà Phú đánh mấy máy máy truyền tin cho người của công ty, sau khi đánh xong máy truyền tin thì thần sắc chuyển biến tốt đẹp hơn vài phần, nói với chúng ta: "Thằng nhóc mất dạy ta, còn chưa có chuyển quyền, bây giờ chúng ta còn có cơ hội!"

Lý Ma Tử đầu óc mơ hồ hỏi: "Thẩm phu nhân, lúc trước không phải ngươi nói, chúng ta chỉ cần làm trượng phu của ngươi tỉnh lại là được sao?"

"Ta có thể nhiều tiền hơn, đại sư, ngươi nhất định phải giúp ta lần này, nếu không chúng ta cô nhi quả mẫu, sau này sẽ không chỗ nương tựa." Phú Bà đáng thương nói.

"Lệnh công tử bao nhiêu tuổi?" Ta hỏi.

"Thập Nhị, lớn nhỏ, chín tuổi, ở tiểu học, bọn họ bây giờ còn nhỏ như vậy, từ nhỏ đã được nuông chiều từ nhỏ, ta hiện tại không vì bọn họ mà tranh thủ một ít tài sản, về sau như thế nào mới qua, đại sư ngươi nói có đúng hay không?"

Lý Ma Tử gật đầu nói: "Đúng đúng, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ."

Lời này sao lại khó chịu như vậy nhỉ, nàng mở miệng nói "Cô nhi quả mẫu", giống như ông trùm đã chết rồi.

Đột nhiên, ta hiểu rõ ra!

Chương thứ ba trăm bảy mươi hai, khuôn mặt thật của Phú Bà.

Xe đi một vòng quanh biệt thự, ngừng lại phía sau một cây chuối tây.

Phú Bà hướng thủ hạ dặn dò vài câu, thủ hạ lập tức mang đến một lão đầu mặc đồng phục.

"Thẩm phu nhân, ta là người phụ trách biệt thự này, nghe nói ngài muốn thuê một bộ biệt thự? Xin hỏi ngài định thuê dài hay là thuê ngắn?" Vẻ mặt lão nhân tươi cười hỏi.

Bà Phú kéo tay Lý Ma Tử, vô cùng khách khí nói: "Đại sư, ta thuê một biệt thự cho các ngươi vậy."

"Sao lại không biết xấu hổ như vậy, sao không biết xấu hổ!" Lý Ma Tử liên tục chối từ, cười đến miệng cũng sắp không khép lại được.

"Các ngươi phải ở lại, giúp ta nhìn chằm chằm thằng ranh con đó, mỗi ngày ở chỗ này, không phải thuận tiện hơn một chút sao?"

phú bà hỏi Lý Ma Tử có yêu cầu gì trên phong thuỷ không, Lý Ma Tử suy nghĩ một chút rồi muốn nói, tốt nhất là phòng phải lớn, có tầm nhìn khoáng đạt, lại mang theo hồ bơi gì đó.

Ta âm thầm cười, Lý Ma Tử thật sự sẽ đưa ra yêu cầu.

Lão già dẫn chúng ta đi xem vài bộ biệt thự, cuối cùng Lý Ma Tử trúng một bộ, đối diện với nhà Trầm Hồng tân gia. Tiền thuê biệt thự này một ngày phải mất năm ngàn tấm, mụ giàu thuê trước một tháng, còn nói nếu thích, sau khi xong việc có thể tặng chúng ta một bộ.

Lý mặt rỗ cười đến nở hoa, vội vàng nói: "Sao lại không biết xấu hổ như thế, đột nhiên nhớ tới chuyện ta đã giao cho ngươi, lúc này mới xuất ra cái danh sách kia, để cho phú bà giúp đỡ mấy thứ kia.

Phú bà đồng ý, sau đó nói có việc đi trước, đồ vật một hồi phái người đưa tới.

Mụ già đi rồi, Lý Ma Tử tựa vào ghế dựa: "Ai da, cả đời chưa từng tới biệt thự, không khéo ta phải gọi Như Tuyết và tên nhóc tỳ tới, hưởng thụ chung một chút..."

"Ngươi cho rằng nơi này là để hưởng thụ à? Đúng rồi, ta có việc muốn nói với ngươi." Đột nhiên ta ngồi xuống một cách nghiêm túc.

"Sao vậy?" Lý Ma Tử kinh ngạc hỏi.

"Chuyện này có thể ngay từ đầu chúng ta đã nghĩ sai, người xấu thật sự không phải Thẩm Hồng Khách, mà là Phú Bà!" Ta nói.

"Cái gì!?" Lý mặt rỗ kinh hãi: "Cái này nói không thông, nàng tại sao lại hại chính chồng mình?"

"Vì tiền mà." Ta liên tục cười lạnh.

Trong viện mấy đại phu não khoa kia thu túi hồng lớn, sau đó lại bị võ sĩ giáp vàng sát hại, chuyện này bản thân liền lộ ra kỳ quặc.

Đó căn bản không phải túi đỏ gì, mà là phí niêm phong. Bà phú khẳng định dặn dò bọn họ chơi cái gì trên phẫu thuật, biến ông trùm thành người thực vật, sau khi xong việc lại giết người diệt khẩu.

Bởi vậy có thể thấy được, nàng ta nhất định có cách gì đó thao túng đại pháo áo đỏ.

Thêm một cái nữa, sau khi ta phát hiện thầy thuốc thu bao đỏ, võ sĩ kim giáp làm trái với nguyên tắc của mình đuổi giết ta, cũng có thể chứng minh điều này.

Tuy nhiên hiện tại ta nắm giữ manh mối còn quá ít, chỉ là một suy đoán thôi.

Lý Ma Tử nói: "Một khi đã như vậy, nàng cần gì mời chúng ta ra mặt? Cũng vì diễn một vở kịch cho người ngoài xem, chứng minh nàng yêu trượng phu của mình?"

"Nàng ta mời chúng ta sao? Còn không phải là do chính ngươi chủ động dán lên sao. Đương nhiên chuyện này không trách ngươi được, ta cũng có phần, nếu bây giờ trôi xuống vũng nước đục này, dứt khoát quản đến cùng đi." Ta thở dài.

"Nếu nói như vậy, Thẩm Hồng khách là người tốt sao?" Doãn Tân Nguyệt cười cũng không phải.

"Hai bên khả năng không phải là thứ tốt, chỉ là Phú bà này âm hiểm hơn một chút, chúng ta phải đề phòng gấp bội mới được." Ta nói.

Cả một buổi chiều ta đều đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng cởi cửa sổ ra xem nam nhân tốt chưa từng đi ra phía đối diện, Lý Ma Tử ngược lại rất tự tại, đặt hồ bơi đầy, bơi qua bơi lại bên trong, lão già này rõ ràng còn biết bơi ếch, hắn hỏi ta Tôn Dương cái gì lợi hại hơn? Ta nói hắn nhiều nhất là vẻ mặt của hồng hoang chi lực kia.

Doãn Tân Nguyệt lập tức mở máy tính ra xem kịch Hàn.

Chạng vạng, có người đưa tới một cái rương giấy lớn, ta mang cái rương tới phòng khách mở ra.

Bên trong có hai bình nhựa lớn màu sắc sền sệt, chứa máu Mi Hầu cùng máu heo, ta vặn ra ngửi thử, gọi Lý Ma Tử cũng ngửi được, hắn lập tức cau mày nói: "Mùi máu này là lạ à?"

"Bà giàu tè vào trong đó, máu này căn bản không thể dùng."

Thiết sa mà ta muốn cũng bị lẫn vào trong Cương Sa, tử thai chưa đầy bảy tháng, còn cắm mấy cây châm bạc ở một nơi không đáng chú ý, thuốc nổ biên sản không biết từ đâu mua được, căn bản là đạo cụ giả.

Ta thật muốn cầm mấy thứ này đi đối phó đại pháo, chết cũng không biết chết như thế nào.

"Xem ra ta đoán không sai, bà già này không hy vọng chúng ta giải quyết xong đại pháo, bà ta liền coi chúng ta như trò hề, ước gì chúng ta bị pháo khí chơi chết."

"Đậu xanh, thật sự là lòng người hiểm ác!" Lý Ma Tử nói.

Ta bảo Lý Ma Tử đi vào danh sách một lần nữa, hắn phát sầu nói: "Mấy thứ khác đều dễ nói, gây rối là phạm pháp, ngươi không hy vọng ta bị bắt được chứ gì?"

Ta chỉ có thể yêu cầu hắn phải lui bước, bảo hắn đến cửa hàng hóa công phẩm mua một ít loại cô nương.

Lý Ma Tử đi rồi, Doãn Tân Nguyệt gọi một chiếc giày rơm, cơm nước xong xuôi, tuần tra dưới lầu một lượt. Doãn Tân Nguyệt cảm thấy căn nhà này không tệ, muốn mua một gian phòng ở sau này.

Ta phỏng chừng không tới một ngàn vạn là không lấy được, mặc dù năm nay kiếm được không ít tiền, nhưng chi tiêu cũng rất lớn. Ta đã nói với nàng, mua không nổi nuôi, lại nói ba ngày hai đầu chạy bên ngoài, có biệt thự cũng không có thời gian ở.

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Chờ chúng ta có con, ta tới mua một tòa nhà đi."

"Nhà ngươi có bao nhiêu tiền?" Ta đưa tay sờ lên mũi nàng một chút.

Doãn Tân Nguyệt nghịch ngợm nói: "Không nói cho ngươi."

Ánh hoàng hôn rực rỡ rơi vào trên tấm gương, tấm rèm che phập phồng trong gió chiều, bầu không khí thật sự quá tốt đẹp, chúng ta không nhịn được mà quấn lấy nhau, đang lúc lửa cháy bừng bừng, ta đột nhiên phát hiện ngoài cửa sổ có người đang rình coi.

Chỉ thấy Trầm Hồng tân đứng ở ban công đối diện, trong tay cầm một chén rượu, vẻ mặt cười gian nhìn chúng ta, lúc ta nhìn thấy hắn, hắn còn vẫy vẫy tay.

Ta mắng một tiếng lưu manh, lập tức kéo màn cửa vào.

Sau khi bị cắt ngang, cũng không còn hứng thú tiếp tục nữa, lúc này Doãn Tân Nguyệt kêu lên một tiếng: "Trương ca, sau lưng ngươi có cái gì đó!"

Ta quay đầu nhìn lại, tiểu đạo đồng tết bím tóc dê bên cạnh nam tử săn mình đang đứng đó, không nói tiếng nào nhìn chúng ta.

Ta đang chuẩn bị mở miệng, hắn đem ngón tay đặt ở trên miệng xì một tiếng, xoay người bỏ chạy. Chúng ta đi theo phía sau mông hắn, tiểu đạo đồng đi xuống lầu, ngồi xổm trước rương giấy lớn kia, chỉ về cái rương giấy.

Ta mở hòm giấy ra, tìm kiếm ở bên trong, phát hiện trong bọt biển bỏ thêm vào thế mà nhét một con dơi.

Ta và Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc nhìn nhau dưới mặt đất, ta tức giận xé nát đẹp: "Hỏng bét, cuộc nói chuyện vừa rồi của chúng ta đều bị nghe thấy, Lý Ma Tử có thể sẽ gặp nguy hiểm."

Nói xong, ta cho Lý mặt rồi, nhưng không ai tiếp nhận.

Mấy phút sau, số hiệu của hắn trở về, nhưng là thanh âm của phú bà, giờ phút này thanh âm vô cùng lạnh lùng: "Ha ha tiểu tử, ngược lại rất cảnh giác đó, ngươi đoán không sai, bằng hữu của ngươi đã ở trong tay ta."

"Rốt cuộc ngươi định làm gì?" Ta chất vấn.

Chương thứ ba trăm bảy mươi ba, Luyện khí sư...

Phú bà cười to nói: "Ta vốn tưởng rằng mấy người các ngươi chỉ là đám lừa đảo giang hồ từng rêu rao khắp nơi, không ngờ thật sự có chút bản lĩnh, con người ta xưa nay ái tài, hay là hợp tác cùng ta đi?"

Ta cười lạnh nói: "Đây chính là thái độ hợp tác của ngươi sao?"

"Người bây giờ đang ở trong tay ta, ngươi không có quyền lựa chọn! Ngươi nhất định phải đổi cho ta hợp đồng gia chuyển cho công ty, hoặc là đem phu quân của ta về, bằng không thì đợi nhặt xác cho bằng hữu của ngươi."

Ta yêu cầu nghe tiếng Lý Ma Tử, Phú Bà bảo ta chờ một lát, sau đó trong máy truyền tin truyền tin truyền đến tiếng kêu cứu của Lý Ma Tử, chỉ hô vài tiếng đã bị bịt miệng lại.

Phú bà nói: "Ngươi yên tâm đi! Ta sẽ ăn ngon cử người hầu hạ hắn, đêm nay ngươi ở trong biệt thự nghỉ ngơi cho tốt, tối mai sẽ có một người trợ giúp cường đại đến giúp các ngươi."

"Ngươi làm như vậy đến cùng là vì cái gì?" Ta không hiểu hỏi.

"Một nữ nhân bị bức đến mức này, còn có thể là vì sao, đương nhiên là vì hài tử của ta. Không làm như vậy, một phần di sản của ta cũng không lấy được." Phú Bà nghiến răng nghiến lợi nói.

Ta nghe trong lời nói của nàng có hàm ý, nhưng nàng không cho ta cơ hội đặt câu hỏi, trực tiếp lá chuối.

Ta giết Phú bà tổ mười tám đời đều mắng một lần, tiểu đạo đồng nói: "Đệ nhất sư huynh bảo ta chuyển lời, hiện tại các ngươi bị người ta giám thị, cần phải cẩn thận một chút, thời điểm mười điểm ta còn đến một lần."

Hắn bấm một đạo phù chú gấp thành hình tam giác cho ta mượn, kêu ta mang trên người.

Nói xong, tiểu đạo đồng liền đi ra ngoài cửa, biến mất không thấy.

"Nữ nhân này thật đáng ghét, lại dùng loại thủ đoạn hạ Tam lạm dụng." Doãn Tân Nguyệt tức giận bất bình nói.

"Việc này đừng để cho Như Tuyết và Tiểu Đản biết, hai chúng ta nghĩ biện pháp cứu Lý Ma Tử ra đi." Ta thở dài.

"Ta biết ngươi có kế hoạch gì không?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

Ta lắc đầu, đứng dậy nhìn thoáng qua bên ngoài, phát hiện không ít người mặc áo khoác đen đang tới lui lui ở nơi đó, hẳn là bà giàu an bài.

Chúng ta không có việc gì làm, chỉ ngồi trên ghế thấp xem TV, nhìn không yên. Lúc tám chữ nhanh tới, đèn trong phòng đột nhiên lóe lên, bên ngoài truyền đến tiếng kêu khàn cả giọng: "Có quỷ à! Cứu mạng với!"

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Doãn Tân Nguyệt lo lắng nói.

"Không sao, chắc là nam nhân an ủi làm." Ta đáp.

Lúc này tiểu đạo đồng từ trong tường chui vào, dùng thanh âm non nớt nói: "Sư huynh mới nhất ở bên kia đang thi pháp, hắn cho ngươi tùy tiện làm dáng một chút, ứng phó một chút."

Ta lập tức kịp phản ứng, vở kịch này diễn cho Thẩm Hồng Tân, cũng diễn cho bà ta xem.

Trong tay ta không có vật gì có thể lợi dụng được, nên chấm lấy tấm vải màu mỡ mà Phú bà không thể dùng, chấm chấm vào, làm một đại trận ngay trên mặt đất. Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa phanh phanh, ta tên Doãn Tân Nguyệt đi mở cửa.

Trong nháy mắt khi cửa mở ra, tiểu đạo đồng biến mất không thấy, mấy hộ vệ kia sắc mặt trắng bệch xông tới, khẩn cầu nói: "Đại sư, mau cứu chúng ta!"

Bọn họ tuy rằng đã trải qua huấn luyện, nhưng chung quy vẫn là người bình thường, gặp loại chuyện này liền rối loạn trận tuyến.

Ta tên là bọn họ không nên hoảng hốt, ngồi xếp bằng ở bên cạnh đại trận, sau đó ta lẩm bẩm niệm chú ngữ, đương nhiên chỉ là tùy tiện lừa gạt một chút.

Sau một hồi giả vờ giả vịt, thanh âm tiểu đạo đồng vang lên bên tai: "Không sai biệt lắm, ngươi nghĩ cách đi ra ngoài, đi về phía tây..."

Lúc này, đèn không còn lập lòe nữa, ta đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, nói với đám hộ vệ: "Được rồi, ta đã đuổi những cô hồn dã quỷ kia đi."

Bọn họ thiên ân vạn tạ, đang chuẩn bị đứng lên, ta kêu bọn họ trước đừng nhúc nhích, mà nghiêm túc hỏi: "Các ngươi có biết lai lịch người thi pháp là thế nào không?"

Bọn họ liên tục lắc đầu.

Ta đe dọa bọn họ nói, đối phương có lai lịch không nhỏ, với đạo hạnh của ta chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay, vừa rồi chỉ là chào hỏi, chờ một chút mới thôi.

Còn có quỷ càng lợi hại hơn tiến vào, nếu như không nghe theo sự sắp xếp của ta, là sẽ toi mạng!

Đám hộ vệ sợ tới mức liều mạng gật đầu, nói mặc kệ ta gọi bọn họ làm gì cũng được.

"Bây giờ ta phải ra ngoài chuẩn bị chút tài liệu, nếu không lát nữa tất cả mọi người đều được làm xong." Nói xong ta liền đi ra ngoài cửa.

"Không được, phu nhân đã dặn dò, ngươi nửa bước cũng không được rời khỏi nơi này." Một hộ vệ yếu ớt ngăn cản ta lại.

"Các ngươi có muốn chết không?"

Dưới sự đe dọa của ta, bọn họ do dự, đánh một quyền cho bà Phú.

Một gã hộ vệ treo bàn treo, đem tình huống nói cho bà già, ta nghe thấy trong máy truyền tin truyền tin có tiếng bà già rống to: "Một đám thùng xe ăn, cho hắn!"

Ta nhận lấy máy truyền tin, ngữ khí của bà Phú rất là phẫn nộ: "Ta cảnh cáo ngươi, ngươi đừng nghĩ giở trò gì, mạng của bằng hữu của ngươi còn ở trên tay ta."

Ta trả lời: "Ta có thể chơi hoa chiêu gì chứ, Tuần đại sư ở đối diện muốn chỉnh chết chúng ta, vừa rồi ta đã giao thủ với hắn, đạo hạnh của hắn rất sâu. Đừng nói hù dọa ngươi, nếu như ta chết, hắn sẽ đến tìm ngươi gây phiền toái."

"Hắn dám!" Ta nghe thấy tiếng nghiến răng nghiến lợi từ trong máy truyền tin, cuối cùng bà lão cũng mở miệng: "Ngươi định làm gì?"

"Trở về tiệm cầm vài thứ, ta cam đoan sẽ lập tức trở về."

"Được, nhưng nữ nhân kia phải ở lại!" Cuối cùng Phú bà cũng lựa chọn thỏa hiệp.

Ta cầm đũa trả lại cho bảo tiêu, bảo Doãn Tân Nguyệt nhiều bảo trọng, liền một mình ra ngoài.

Ra khỏi cửa một mực đi về phía tây, đi tới một cái ngã ba đường, đột nhiên áo vải của ta căng lên một khối lớn, đầu tiểu đạo đồng lông tơ từ trong ngực ta chui ra, một ngón tay sở trường: "Tiếp tục đi về bên này."

"Ngươi làm sao ở trên người ta?" Ta giật nảy mình.

"Ta vẫn luôn nhé!"

Ta mới hiểu được, là lúc nãy nó đưa lá bùa cho ta đang giở trò quỷ.

Tiểu đạo đồng là tiểu quỷ chăn nuôi nam tử, bình thường chỉ có thể hoạt động ở phụ cận hắn, nếu khoảng cách hơi xa một chút thì cần một ít đạo cụ để cung cấp nuôi dưỡng, tỷ như loại phù chú hình tam giác kia.

Tiểu đạo đồng ở trong lòng ta, nhưng một chút trọng lượng cũng không cảm nhận được, hết sức kỳ diệu.

Ta nghĩ mình lúc nào cũng có thể nuôi một con tiểu quỷ như vậy thì tốt rồi, chỉ đường, truyền lời vô cùng thuận tiện, lúc nhàm chán còn có thể giải tỏa phiền muộn.

Ta tới một công viên, buổi tối nơi này không có ai, tiểu đạo đồng chỉ dẫn ta tới một cái hồ nhân tạo, chỉ thấy nam nhân tốt đứng đó ngắm nhìn hồ nước lấp lánh dưới ánh trăng, như đang thưởng thức ánh trăng.

Ta lên tiếng chào hỏi, nam tử thương cảm nhìn ta gật gật đầu, tiểu đạo đồng trong lòng lặng lẽ biến mất.

"Sao ngươi lại ở chỗ này, vì sao lại giúp Thẩm Hồng Tân làm việc?" Ta hỏi.

"Nói rất dài dòng."

Hắn nắm một nắm đá ném về phía lòng hồ, nổi lên bọt nước nho nhỏ, sau đó mới nói với ta ngọn nguồn sự tình.

Trước đây không lâu xảy ra vài nỗi ly kỳ án mạng, nam nhân đầu tiên cảm giác chính là có âm vật quấy phá, vài lần nghiền ép, cuối cùng tra được một kẻ bán hàng cổ, đáng tiếc đến chậm một bước, đồ cổ thương nhân đã đem âm vật quấy nhiễu bán cho thê tử một ông trùm xứ giàu trên đại lục, cũng chính là bà giàu.

Bản thân pháo nữ áo đỏ không phải âm vật lợi hại gì, nhưng lại có người lấy nó "Luyện khí", mấy người chết ở sẹo chính là tế phẩm của "Luyện khí", cho nên nam nhân chăn nuôi tuyệt đối sẽ không bỏ mặc thứ đồ hại người hại người như vậy làm hại nhân gian.

Thế là hắn truy xét đến nơi này, vì tiện hành động tiếp nhận đơn hàng của Thẩm Hồng Tân.

Sở vi "Luyện khí", ta từng ở trong bút ký gia gia lưu lại xem qua, là dùng một loại tà môn pháp thuật nào đó, khiến cho âm vật cùng người sưu tầm thành lập quan hệ chủ tớ nào đó, nhưng loại pháp thuật này đã thất truyền từ rất lâu.

Bình thường âm vật hại người có giới hạn nhất định, ví dụ như một số âm vật đặc biệt căm hận kẻ phụ tâm, có một số âm vật chỉ thích nửa đêm ra hù dọa người ta chơi, nhưng một khi bị người khống chế, sẽ biến thành đại sát khí phát rồ, giống như pháo tay áo đỏ này.

Không thể tưởng được hôm nay, vậy mà còn có người "Luyện khí", ta không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Chương thứ ba trăm bảy mươi bốn diễn một trò hay.

Nam nhân chăn ấm áp kia nói: "Vì quyền điều hành công ty nên đã để thầy thuốc động tay động chân trong phẫu thuật, ta đoán có lẽ cô ấy muốn biến trượng phu thành người thực vật, lại chuẩn bị một âm hồn nói gì đó nghe nấy., Chuẩn bị bám lên người trượng phu! Kết quả có một điểm ngoài ý muốn, dính vào trên người trượng phu là Viên Sùng Hoán. Chắc bà ta không hiểu những môn đạo này, nhưng sau lưng có cao nhân chỉ điểm, theo manh mối trên tay ta, rất có thể người này có liên quan tới Long Tuyền sơn trang..."

Ta âm thầm nhíu mày, lại là Long Tuyền sơn trang: "Ngươi có kế hoạch gì sao?"

Nam nhân chăn ấm trầm mặc ném đá vào trong hồ, ta cho rằng hắn đang tự hỏi, thời điểm ném hạt thứ năm hắn mới nói: "Không có!"

"Vậy nửa ngày ngươi không nói lời nào!" Ta thiếu chút nữa thổ huyết.

"Chờ ngươi mở miệng."

Lần này ta thật muốn hộc máu, trước mắt Lý Ma Tử bị bắt, tình cảnh của chúng ta bị phú bà giám thị động phi thường bị động.

Đột nhiên ta nhớ tới ba mươi sáu kế "Phản khách vi chủ", nếu chúng ta có thể nắm giữ quyền chủ động cả chuyện này, có lẽ có thể đánh cược một phen.

"Ta hỏi nam nhân cầu hôn: "Thẩm Hồng Tân bên kia có động tĩnh gì không?"

Nam nhân chăn ấm nói: "Hắn dự định ngày mai sẽ mời người của đoàn hội tới, giáp mặt để ông trùm chuyển nhượng toàn bộ quyền lực."

"Khi nào?" Ta hỏi.

"Khoảng giữa trưa."

Lòng ta sinh ra một kế, nói: "Chúng ta phải nghĩ biện pháp đem ông trùm ra, nói khó nghe một chút chính là bắt cóc! Chỉ cần khống chế được nhân vật mấu chốt, bọn họ cũng không làm nên trò trống gì."

"Chủ ý này không tệ, nhưng ngươi định làm thế nào?" Nam tử an ủi nhìn ta.

"Chỉ dựa vào lực lượng ba người chúng ta quả thật có chút khó xử, phải mượn lực đả lực, ta cần ngươi phối hợp với ta diễn một màn kịch cho bọn họ xem."

Ta vừa nói, vừa đem kế hoạch của mình nói cho nam nhân an ủi, anh chàng được an ủi gật đầu đồng ý.

Sau khi cáo biệt nam tử mang vợ, ta trở về cổ quán một chuyến, chuẩn bị một ít đồ vật, bất kể kế hoạch thành hay bại, một trận chiến cứng nhắc với đại pháo áo đỏ đều là khó tránh khỏi, nhất định phải chuẩn bị chu đáo!

Đương nhiên trong hai giờ cũng không phải mọi thứ đều đủ, chỉ có thể dùng những vật khác để thay thế.

Lúc trở lại nơi biệt thự đã sáng sớm, những hộ vệ kia sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, sợ sẽ phát sinh chuyện gì đáng sợ? Nhìn thấy ta trở về lập tức từng người lộ ra vẻ kinh hỉ.

Ta tên là bọn họ không cần hoảng sợ, trước tiên mở cửa sổ ra, dời đồ gia dụng đi, đem phòng khách thanh toán.

Khi đám bảo tiêu bận việc, ta lặng lẽ nhét một tờ giấy vào tay Doãn Tân Nguyệt.

Nàng mở tờ giấy ra nhìn một cái, nhìn ta gật gật đầu.

Toàn bộ phòng khách rất nhanh đã trống không, ta dùng máu heo phú bà cho vẽ đồ án trên mặt đất, rắc một ít muối thô, ném mấy cây đinh sắt, đám hộ vệ thấy vậy sững sờ, giống như đang xem mô phỏng một pháp thuật cao thâm khó lường biểu diễn.

Sau khi làm xong việc, ta giả vờ thần bí nói: "Lát nữa ta muốn đấu pháp với Đại sư Baê phía đối diện! Toàn bộ thuộc hạ gà, thuộc xà, thuộc hạ tránh đi một chút, nếu có phát sinh cái gì thì không chịu trách nhiệm."

Mấy người lục tục rời khỏi phòng khách, Doãn Tân Nguyệt nhìn ta một cái, hỏi: "Trương ca, ta là rắn, cũng muốn lảng tránh sao?"

"Tránh đi một chút đi, trận đấu pháp này không phải trò đùa, ngươi trốn vào trong phòng bếp, ngàn vạn lần đừng nhìn trộm." Ta dặn dò.

"Được rồi, biết rồi." Doãn Tân Nguyệt bĩu môi, rất không vui đi vào bếp.

Ta bảo những hộ vệ khác khoanh chân ngồi xung quanh đại trận, mặc kệ phát sinh chuyện gì, không có mệnh lệnh của ta thì tuyệt đối không được động đậy!

Sau đó chúng ta ngồi xếp bằng trong trận, ta thấy quần áo của một gã bảo tiêu hơi lộ ra một khe hở, bên trong giống như là một bộ di động di động vậy. Bà Phú là người thiếu tín nhiệm, gọi một thủ hạ dùng điện thoại để " nộp đơn trực tiếp" từ xa cho bà xem, cũng rất bình thường.

Bất quá như vậy cũng tốt, nàng tận mắt nhìn thấy, so với các bảo vệ báo cáo sau này hiệu quả tốt hơn nhiều.

Ta nhắm mắt lại, bắt đầu mặc niệm khẩu quyết. Thời gian dần trôi qua, cửa sổ bốn phía bắt đầu lay động, phát ra tiếng động ào ào. Ánh đèn trên đỉnh đầu cũng bắt đầu chợt sáng chợt tắt, một cỗ âm phong xoay tròn quanh đại trận, trong gió xen lẫn một trận thanh âm gào khóc thảm thiết.

"A!" Một gã hộ vệ chỉ vào vách tường thét lên một tiếng, chỉ thấy một nữ nhân toàn thân đầy máu từ trong vách tường chui ra, nửa người của nàng là dẹp, phía trên in một đạo Nghi Nghi Nghi Ấn, toàn bộ lợi lộc bại lộ bên ngoài, não tương và máu tươi từ trong xương sọ vỡ ra nhỏ xuống một giọt.

Nếu không biết đây là nam nhân được sắp đặt, ngay cả ta cũng bị dọa chạy.

"Đừng hoảng sợ!" Ta quát lớn một tiếng, tiếp tục niệm chú.

Không ngừng có quỷ hồn từ cửa sổ chui ra, muốn công phá đại trận đả thương người, nhưng lại bị một cỗ lực lượng vô hình đẩy ra. Kỳ thật đại trận này không có chút pháp lực nào, đều là hai ta đang diễn kịch.

"Lui!"

Ta cầm lấy muối thô vẩy lên thân bầy quỷ, âm hồn bị rải đến tru lên biến mất, đám hộ vệ ai cũng lộ ra thần sắc kính nể.

"Nhanh, giữ vững nguyên thần, đừng để những quỷ hồn kia nhập vào người ta." Ta dặn dò.

Bọn bảo vệ mờ mịt nhìn ta, không biết nên làm thế nào? Kỳ thật ta cũng không biết, chỉ là muốn dày vò bọn chúng một hồi, để cho bọn chúng không còn sức để giám thị chúng ta nữa.

Giày vò đại khái 20 phút, gió lạnh dần dần nhỏ xuống, ta đầy đầu mồ hôi nói với bọn họ: "Cuối cùng cũng đánh lui được, bây giờ cho dù không bị nội thương, cũng phải phun ra một ngụm máu."

"Thật lợi hại, quả nhiên là cao nhân!" Đám hộ vệ thở dài nói.

"Quá khen, quá khen!" Ta khiêm tốn cười một tiếng.

Lúc này, trong phòng bếp truyền đến một tiếng thét chói tai, chạy tới xem xét. Doãn Tân Nguyệt ngã xuống đất run rẩy liên tục, trong miệng sùi bọt mép, bên cạnh có mấy hộ vệ sợ tới mức bó tay bất thố.

Ta quay sang mấy người bọn họ quát: "Vừa rồi ta đã dặn dò như thế nào? Tại sao không nhìn nàng?"

"Chuyện này... Chuyện này không liên quan đến chúng ta, nàng nói đấu pháp đã kết thúc, nhìn thoáng qua, ta còn khuyên nàng." Một gã bảo vệ nói.

Ta ngửa mặt lên trời thở dài: "Hỏng rồi, đây là bị oan hồn phụ thể."

"Đại... Đại sư, có biện pháp gì không?" Đám hộ vệ kinh hoảng hỏi.

Ta ôm lấy Doãn Tân Nguyệt đưa nàng lên trên giường, nổi giận gầm lên một tiếng về phía hộ vệ đi theo sau: "Đều cút ra ngoài cho ta!"

Bọn họ thấy ta phát hỏa, cả đám sắc mặt khó coi rời khỏi phòng.

Sau khi đám người đi hết, Doãn Tân Nguyệt vẫn đang run rẩy, ta bóp gương mặt cô một cái, nàng cười khúc khích: "Trương ca, ta diễn có giống không?"

"Giống quá, thiếu chút nữa ta đã cho đó là sự thật rồi, đúng rồi, nước bọt trong miệng ngươi là gì vậy?" Ta hỏi nha.

"Vừa rồi ta lén lút ngậm một khối phòng xà phòng nhỏ trong miệng, trước kia lúc ta đập kịch, chúng ta cũng diễn miệng sùi bọt mép như vậy đấy." Doãn Tân Nguyệt dí dỏm nói.

Ta cầm qua chén nước để cho nàng chép miệng, sau đó dùng giấy lau sạch sẽ cho nàng, để nàng trước ủy khuất một chút, làm bộ hôn mê bất tỉnh, chờ ngày mai dựa theo kế hoạch của ta hành động.

Vì phòng ngừa bị nhìn ra sơ hở, ta vẽ một ít phù dán lên giường, lại đi qua trói lại mấy sợi dây đỏ, phía trên treo chuông, tóm lại để cho người ngoài căn bản không dám bước vào.

Bởi vì ta cần Doãn Tân Nguyệt ngày mai lặng lẽ rời khỏi nơi này, đi kiếm một chiếc xe để đón ông.

Sau khi làm xong việc cũng sáng sớm hai điểm, ta liền lên ghế dựa ngủ một giấc.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta bị tiếng ồn ào bên ngoài bừng tỉnh, vì vậy đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Chỉ thấy hai nhóm bảo tiêu đang giằng co, Thẩm Hồng Tân cũng ở đó.

Thẩm Hồng Khách hình như chuẩn bị tới tìm ta, bị thủ hạ của Phú bà ngăn cản, hai hàng người liền xông tới.

Đang giằng co, Trầm Hồng Tân giơ tay tát cho một gã hộ vệ một bạt tai. Đối phương bị đánh tới nổi giận, vung nắm tay muốn đánh hắn. Trầm Hồng Tân không chút sợ hãi nhìn chằm chằm người đó nói: "Ta khuyên ngươi thức thời một chút, vạn nhất chị dâu ta không có tiền, thì sau này ai sẽ thưởng cho các ngươi miếng cơm ăn?"

Câu nói này vừa ra khỏi miệng, đám hộ vệ thủ hạ của Phú Bà lập tức xám xịt vọt qua một bên.

Chương thứ ba trăm bảy mươi năm, ân oán hào môn.

Thẩm Hồng Tân cười ha ha gõ cửa phòng của ta.

Ta mở cửa, trông thấy hắn mặc một chiếc áo sam trắng noãn hoa, cổ áo và một bộ bướu, dáng vẻ của công tử phong lưu, một tay khoác lên cửa hỏi: "Chào hàng xóm mới chuyển đến, ta có thể vào ngồi một chút được không?"

Ta lạnh lùng mời hắn vào, Thẩm Hồng Tân nhìn quanh, làm bộ làm tịch nói rằng vũ trụ này của ta, tìm người sửa chữa một chút thì tương đối tốt.

Ta đi thẳng vào vấn đề nói: "Ngươi có phải là muốn đến xem không, ta có bị ngươi mời đến Túc Xá đại sư chết gọn hay không?"

"Cái này thì phải nói, ta không phải loại người bụng dạ hẹp hòi như chị dâu." Hắn xua bảo tiêu sau lưng, trong phòng chỉ còn lại hai chúng ta.

"Ta quả thật có chút đánh giá thấp ngươi, có hứng thú làm việc cho ta không?" Thẩm Hồng Tân vỗ vỗ vai của ta, khách khí nói.

"Xin lỗi, không có hứng thú."

"Không nhìn ra ngươi rất có nghề nghiệp, chị dâu ta cho ngươi bao nhiêu thù lao? Ta có thể trả gấp đôi." Thẩm Hồng Tân dụ dỗ.

"Nếu ngươi muốn là tìm tới cửa, vậy thì xin trở về đi! Đây không phải vấn đề tiền không có tiền, ngành nghề của chúng ta có quy củ của chính mình, hoặc là không quan tâm, hoặc là cứ quản cả đời..." Ta từ chối.

Trước mắt Lý Ma Tử bị phú bà bắt cóc, ta đương nhiên không dám phản bội.

Thẩm Hồng Tân khô khan vỗ tay vài cái, nói: "Được được, trưa nay ta bao một tầng lầu ở sạn lớn, mời người của hội trưởng đến dự tiệc, thuận tiện bảo anh đây ký hợp đồng chuyển nhượng tư quyền, nếu có hứng thú ngươi cũng có thể tới tham gia."

Ta trầm mặc nghe, muốn biết rốt cuộc hắn muốn nói gì.

"Ta biết chị dâu ta chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhưng dù bà ta gây sóng gió thế nào ta cũng không sợ, bởi vì ta còn lưu lại một thủ đoạn." Thẩm Hồng Tân cười lạnh một tiếng, rút từ trong lòng ra một bức thư ném xuống bàn.

Ta mở ra xem một chút, đó là một phần thư đọng mà con trai ruột của hắn xem ra, mặt trên nói hai đứa con trai của ông trùm có trình độ tương tự như hắn chỉ có một phần trăm, điều này có nghĩa là hai đứa con trai cũng không phải sinh ra từ ông trùm.

Chẳng trách Phú bà vì lấy được di sản đã hao hết tâm cơ, nguyên lai còn có nội tình như vậy.

Thẩm Hồng Tân thở dài nói: "Phần hóa nghiệm thư này ta phí không ít sức lực mới có được! Tình cảm giữa anh rể và chị dâu cũng không thân mật như người ngoài nhìn thấy. Theo ta được biết hai bên hành động không chỉ một lần. Tâm cơ của cô gái này rất sâu, thân thể của anh đây càng ngày càng kém, không thoát khỏi có liên quan tới cô ta. Nếu không phải ta đột nhiên về nước cắm một cước này, anh đây không biết sẽ bị cô ta sắp xếp thành bộ dạng gì."

"Ý của ngươi là, công ty ngươi nhất định phải lấy được?" Ta liếc Thẩm Hồng Khách một cái.

"Không chỉ như vậy, ta khiến cho nàng ngay cả tiền tài sản cũng không lấy được." Thẩm Hồng Tân cả giận nói.

Ta càng nghe càng hồ đồ, không rõ sáng sớm hắn chạy tới đây nói chuyện này là vì cái gì, chỉ vì lôi kéo ta?

Có thể xác định là, hắn nhất định có điều muốn, hơn nữa là ở trong phạm vi năng lực của ta.

Vì thế ta thử hỏi: "Ngươi muốn ta làm thế nào để giúp ngươi?"

"Ha ha." Trầm Hồng Tân cười ha hả nói: "Đúng là người thông minh, ta cũng không vòng vo. Ta muốn nhờ ngươi giúp đỡ, bảo ca ca của ta ký tên trên hợp đồng và di chứng."

Hóa ra Thẩm Hồng Khách không xử lý tốt ông trùm bị Viên Túy Hoán phụ thân! Viên Sùng Hoán mặc dù là một Âm Linh, nhưng khi còn sống tâm tính ngay thẳng, lại từng đọc sách, sống chết không chịu để người ta sắp xếp.

Thẩm Hồng Tân hỏi ta, có biện pháp gì có thể khống chế ông trùm một hồi, để ông ngoan ngoãn ký tên.

Ta trầm ngâm nói: "Thích đại sư ngươi mời tới không được sao?"

"Hắn nói trong toàn bộ vòng tròn ngoài ngươi ra không ai có thể làm được, ta không hiểu lắm nghề này của các ngươi, thì ra buôn bán âm vật cũng có phân công sao?" Bản thân Thẩm Hồng Tân cũng có chút khó hiểu.

Ta bừng tỉnh đại ngộ, bên phía nam tốt cũng đang âm thầm thúc đẩy, cứ như vậy, ta sẽ có cơ hội gần ông trùm, giết hắn đi rồi.

Ta đáp qua loa: "Ta quả thật biết một ít bí thuật về phương diện này."

Thẩm Hồng Tân hưng phấn hai mắt tỏa sáng: "Sự tình sau khi hoàn thành, ta cho ngươi gấp hai... Không, thù lao gấp ba!"

"Nhưng ngươi làm thế nào xác định ta sẽ hợp tác cùng ngươi, mà không phải đi mật báo với chị dâu ngươi?" Ta cười lạnh nói.

Hắn vỗ vỗ vai của ta nói: "Ta tin ngươi là một người thông minh, biết rõ nên giúp bên nào. Ta vừa rồi cho ngươi xem phần tư liệu kia, vào một thời điểm đặc biệt ta sẽ phát đến trong một ô san san của mỗi vị đó! Đến lúc đó thế cục đương nhiên sẽ đảo chiều về phía ta."

Thẩm Hồng Tân nói bà giàu có tâm cơ, ta thấy ông ta cũng không yếu, rốt cuộc là người sinh ra hào phú, bản lĩnh ngươi lừa ta gạt quả thực sinh ra đã tự mang theo.

Thẩm Hồng Tân nói giữa trưa sẽ phái một chiếc xe tới đón ta, ta xin tuyệt rồi, quá rêu rao sẽ khiến phú bà chú ý, hay là tự ta đi tới đi.

Hắn cho ta mượn một tấm bảng hiệu, là một tấm giấy thuần đen, phía trên in ba chữ đầu hàm của công ty cùng với Thẩm Hồng Tân. Nhìn qua vô cùng cao cấp, không giống với mấy tấm bảng hiệu của cửa hàng văn tự phổ thông in ra.

Hắn nói buổi trưa đến, chỉ cần đưa tấm danh bài này, tuyệt đối sẽ không có ai ngăn cản ta.

Thẩm Hồng Tân đang chuẩn bị đi, một chiếc xe chở mệt dài hơn dừng ở cửa biệt thự. Bà phú một thân châu quang bảo khí dưới mặt xe, bên người là bí thư mập mạp không rời bóng dáng của bà. Bà giẫm lên bổng đi vào., Âm Dương quái khí nói: "Trầm Hồng Tân, ai cho ngươi triệu tập tất cả quyền lợi của chủ tịch? Đừng lấy một cọng lông gà làm lệnh tiễn, quên mất mình bao nhiêu cân lượng, lúc trước ngươi học ở nước ngoài bị đuổi học bị đuổi học, nếu không phải ta cầu tình với lão gia tử, ngươi đã sớm bị đuổi khỏi Thẩm gia."

Hóa ra Thẩm Hồng Tân ở nước ngoài chưa đọc hết sách, vậy còn chống lại danh hiệu của một học viện điêu khắc nho nhỏ.

Thẩm Hồng Tân cười lạnh một tiếng: "Chị dâu, tin tức của ngươi rất thông linh, xem ra ngươi còn quan tâm tới sống chết của ca ca ta hơn!"

Phú bà lấy tấm thiệp từ tay ta, nhìn lướt qua nói: "Buổi trưa chủ tịch đại hội, ta nhớ chuẩn bị uống rượu bồ đào, chiêu đãi không chu toàn, cẩn thận không được tới bát cơm thừa."

Ngụ ý chính là bà Phú muốn tham gia chủ tịch đại hội, ta âm thầm bội phục kỹ thuật quanh co lòng vòng của đám người này, dù sao ta cũng không học được.

Thẩm Hồng Tân đáp lễ lại: "Ta chẳng những chuẩn bị rượu bồ đào cho ngươi, còn chuẩn bị cho ngươi một cái sân khấu, để ngươi thoải mái bày ra một lần vẻ ngoài!"

Hắn vỗ vỗ bả vai ta rồi rời khỏi biệt thự này. Phú bà nhìn chằm chằm ta, con mắt sắp phun ra lửa, ta đoán cuộc nói chuyện vừa rồi bà cũng nghe thấy rồi, dẫu sao xung quanh nhà cũng toàn là người của bà.

Ta chỉ có thể giải thích cho Phú bà hiểu đây chỉ là kế tạm thời, để tiếp cận ông chủ, kéo ông ra.

"Tốt nhất là ngươi đừng gạt ta, bằng không kết cục của ngươi và bằng hữu của ngươi đều sẽ rất thảm!" Nói xong, bà giàu vung tấm danh sách cho ta.

"Ta nào dám, ngươi xem tình cảnh hiện tại của ta đi, một bằng hữu bị ngươi bắt mất rồi, nàng dâu hôn mê bất tỉnh, bản thân ta còn bị theo dõi, ngoại trừ tung ra hết thảy giúp đỡ ngươi, còn có con đường nào có thể đi tiếp?" Ta thở dài nói.

Phú Bà thầm đánh giá lời của ta, cười lạnh một tiếng: "Ngươi chỉ cần hợp tác với ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi, cần trợ giúp gì cứ nói, cứ việc nói."

Ta nghĩ nghĩ, nói muốn vài chiếc xe, tốt nhất là giống nhau như đúc, dừng ở bãi đỗ xe dưới mặt đất của tửu lâu. Chờ sau khi ta đem người đến, đưa đến trên một chiếc xe trong đó, mấy chiếc xe cùng mở ra, Trầm Hồng Tân nhất định sẽ choáng váng đầu óc!

Phú bà gật đầu, đối với kế hoạch của ta hài lòng, thật ra đây là ta nhìn thấy trên một bộ cảnh cáo.

Ta chỉ muốn mượn chuyện này để phân tán nhân thủ của phú bà.

Trên thực tế, Doãn Tân Nguyệt hiện tại đã không còn trong phòng, rạng sáng năm giờ của cô liền lật tung cửa sổ, bí mật bắt đầu kế hoạch.

Chương thứ ba trăm bảy mươi sáu, Túi Phong Quỷ.

Buổi sáng mười điểm, Thẩm Hồng Tân phái một chiếc xe băng băng tới đón ta. Dù sao thì Phú bà cũng đã biết, cho nên ta đành mang theo một túi đồ đã chuẩn bị xong lên xe.

Xe đi một đường vào sạn lớn, ta ở dưới sự hộ tống của hai gã bảo tiêu ngồi vào phòng họp xa hoa tầng cao nhất, phục vụ thì đang chuẩn bị, trên bàn dài bày ra rất nhiều đồ ăn, xem ra phải mở một tiệc rượu cỡ lớn.

Thành thật mà nói, ta còn chưa tới trường hợp này, trên người mặc mấy trăm cái áo giáp và quần áo cao lân, không khỏi có chút câu nệ.

"Trương đại sư, ngươi đã đến!" Thẩm Hồng Tân nhiệt tình đi tới, dẫn ta tới một cái phòng.

Vừa vào phòng, mắt ta lập tức hoa lên, đây chẳng lẽ là xuyên không sao?

Trong phòng bố trí phảng phất thư phòng của cổ nhân, trên một cái bàn dài lê hoa mộc bày biện bốn bảo vật văn phòng, bên cạnh có không ít giá sách đóng chỉ. Một người cổ đại ngồi trước bàn, đang đọc một quyển triện binh pháp Tôn Tử.

Nam nhân chăn hộ không rên một tiếng đứng trong góc, Thẩm Hồng Tân giới thiệu cho hai bên chúng ta một chút, nói là không đánh thì không quen biết, hi vọng chúng ta có thể tận diệt hiềm khích lúc trước.

Ta khoát tay nói: "Không sao, mọi người cũng đều vì chủ của nó, thật ra ta đã ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng ta lại không kìm nổi, mặt nghiêm túc, không thèm nhìn ta lấy một cái.

Thẩm Hồng Tân từ trong phong thư lấy ra bốn phần hợp đồng. Hai phần là quyền chuyển nhượng, hai phần là di chúc. Ta nhìn lướt qua di chúc, viết đặc biệt chuyên nghiệp, nhưng cẩn thận phân tích điều kiện bên trong sẽ phát hiện, Phú Bà cơ hồ không phân được tiền.

"Nơi này giao cho hai vị, ta còn có khách muốn chiêu đãi." Thẩm Hồng Tân nói xong liền rời khỏi.

Xem một chút Viên Sùng Hoán đang xem binh pháp của Chất tôn tử, hỏi con trai thương cô: "Ai cho nó bộ trang phục này? Còn bố trí một gian phòng như vậy nữa?"

"Thẩm Hồng Tân muốn dỗ dành hắn, hài lòng." Nam tử sai nha lắc đầu nói.

Đương nhiên ta đương nhiên không biết Khống Hồn thuật gì, hơn nữa ông trùm đã bị ông trùm cải biến thành người thực vật, oán hồn của Viên Sùng Hoán một khi rời khỏi thân thể ông trùm, ông ta sẽ lập tức ngã quỵ.

Hai bản hợp đồng này khẳng định là ký không được, hay là để Thẩm Hồng Tân tự mình đi tìm luật sư giải quyết đi!

Lúc này, Viên Sùng Hoán vỗ bàn một cái: "Người tới là ai, vì sao không báo tên chứ."

Ta bị uy nghiêm của hắn chấn nhiếp, trả lời: "Ta tên là Trương Cửu Lân, là tới giúp ngươi."

"Giúp ta ư? Nực cười, núi non vạn dặm của Đại Minh ta đều quy về Mãn Thanh, tên thất phu nhà ngươi có thể giúp gì cho ta chứ?" Viên Sùng Hoán châm chọc khiêu khích.

Ta nhỏ giọng hỏi nam nhân thích tình: "Ngươi có nói với hắn không, sáng sớm đã không còn rồi?"

Nam nhân đáng thương trả lời lạnh nhạt: "Nói rồi, vô dụng thôi."

Viên Sùng Hoán ném cuốn sách đi, đứng lên mắng: "Thất Quân ơi là hôn quân, nghe tin đồn, lạm sát trung thần."

Ta chỉ có thể căng da đầu dỗ dành nó: "Lão nhân gia ngài là thế gia

Nhạc Phi, kỳ thật hậu nhân chúng ta đều rất cảm thông với ngài, lịch sử đã sớm trả cho ngài một cái trong sạch rồi."

"Tại thế Nhạc Phi?" Viên Sùng Hoán ngẩng đầu lên, chảy xuống cuồn cuộn nước mắt nóng bỏng: "Nhạc Phi chỉ bị treo cổ ở Phong Ba đình, nỗi khổ mà ta phải chịu đâu, so với Nhạc Phi thảm hơn đâu chỉ gấp trăm ngàn lần!"

Viên Sùng Hoán luôn ở đó phát thần, ta và nam nhân an ủi bị ép ở bên cạnh làm khán giả, mắt thấy sắp đến thời gian ước định giữa ta và Doãn Tân Nguyệt, ta phải nghĩ cách trấn an cảm xúc của ông ta, đẩy ông ta ra ngoài. Bằng không lát nữa kéo mạnh, nhất định sẽ gọi hết các hộ vệ tới.

Cho nên ta mới kiên nhẫn nói với hắn, sau đó thanh triều thê thảm như thế nào, Hoàng Thái Cực chết thảm như thế nào, đương nhiên còn có Hoàng Đế hại chết hắn, bị ép không còn đường trốn, treo cổ tự sát trên núi than, thi thể còn bị phản quân loạn đao phân thây.

Nghe đến đó, Viên Sùng Hoán đột nhiên khóc lớn, vừa khóc vừa gọi thánh thượng, khiến ta giật nảy mình.

Y cả đời chỉ được dạy dỗ vì trung thần ái quốc, cả đời bảo vệ Đại Minh Giang Sơn, chắc giờ phút này tâm trạng phức tạp lắm nhỉ?

Lúc này Doãn Tân Nguyệt phát tới một lá thư: "Trương ca, xe ta dừng ở cửa hàng phía nam tửu lâu, các ngươi mau ra đây."

Ta không để ý nam nhân đưa mắt ra hiệu, sau đó nói với Viên Sùng Hoán: "Vậy... Viên tướng quân, ngươi có muốn đi xem y quan trủng của ngươi không, trên bia mộ của ngươi có khắc vô số hậu nhân đánh giá ngươi."

"Chuyện này là thật?" Hắn ngẩng đầu hỏi.

"Đương nhiên!" Ta gật đầu.

Viên Sùng Hoán suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu có thể, ta muốn đến xem nơi thánh thượng gặp nạn, treo một phen, đây là bổn phận của thân là thần tử Đại Minh!"

Có cần ngu trung như vậy không? Ta thầm nghĩ, ngoài miệng lại đáp ứng, nói ta có một chiếc xe ngựa bằng sắt chạy nhanh, có thể ngày đi ngàn dặm.

Viên Sùng Hoán khinh bỉ nhìn sang ta: "Ngươi nói là kiểm tra xe à?"

Hóa ra hắn ta đã biết rõ loại sinh vật khoa học kỹ thuật hiện đại này, ta nhất thời xấu hổ, xem ra ta đã đánh giá thấp khả năng nhận thức của người xưa.

Không nghĩ tới Viên Sùng Hoán thuận lợi như vậy liền đồng ý, ta vui mừng quá đỗi, từ trong túi lấy ra đồ đã chuẩn bị sẵn liền bảo ông ấy đổi.

Viên Sùng Hoán giận dữ mắng mỏ những đoản y này, trang phục đều là " Mãn Thanh Yêu phục", ta giải thích với ông ta sẽ bị người ta nhận ra, cuối cùng ông ta rất không tình nguyện thay đổi.

Ngẩng đầu lên, hoàn toàn là một đại thúc bình thường.

Ta đang chuẩn bị đẩy cửa, nam nhân an ủi nói chậm chạp, hắn mặc niệm khẩu quyết, tiểu đạo đồng liền từ từ xuất hiện trước mặt chúng ta.

Ta đoán nam nhân chăm sóc là muốn dùng tiểu đạo đồng dò đường, tránh những hộ vệ tuần tra hành lang, tiểu quỷ thật tiện lợi.

Chờ sau khi tiểu đạo đồng đi được năm phút, nam nhân tốt đột nhiên đẩy cửa ra, bên ngoài vừa lúc không có ai, chúng ta vội vàng dẫn Viên Sùng Sùng đi vào lối thông đạo khẩn cấp. Trong khách sạn này có hơn bốn mươi tầng, cứ chạy mãi là đòi người chết, sau khi chúng ta đi vài tầng, tiến vào một thang máy đưa hàng, hạ xuống lầu một.

Kết quả lầu một có không ít bảo tiêu do Thẩm Hồng Tân thuê đến, còn có người của công ty hắn, cứ như vậy nghênh ngang đi ra ngoài có vẻ hơi không thực tế.

Ta không để ý nam nhân chăn ấm nói: "Rời khỏi bãi đỗ xe dưới đất!"

Chúng ta đi đến tầng một, thần sắc của Viên Sùng Hoán đột nhiên trở nên quái dị, sắc mặt của ông ta tái nhợt, trên trán không ngừng thấm mồ hôi, ta hỏi ông ta bị sao vậy, có phải không thoải mái, ông ta chỉ lắc đầu lia lịa một cái.

"Có người đến!" Nam tử an ủi nói, kéo chúng ta tới một góc bí ẩn.

Một quyển tiến vào bãi đỗ xe dưới đất, bên trên có chở một thứ gì đó rất nặng, nhìn hình dáng đó, rõ ràng là đại pháo.

Ta thầm mắng một tiếng, bà giàu lại mang đại pháo áo đỏ tới đây, cũng may chúng ta ra tay trước, nếu không ông trùm đã bị cướp đi trước rồi.

Vẻ mặt Viên Sùng Hoán càng lúc càng quái dị, oán hồn của ông ta ký túc trên đại pháo, đại pháo tương đương bản thể của ông ta, bây giờ đại pháo bị "Luyện" thành một món hung khí, linh hồn của ông ta cũng có thể cảm ứng được lực lượng tà ác kia.

Ta đưa tay vỗ vỗ Viên Sùng Hoán, muốn nhìn một chút ông ta có xảy ra chuyện hay không, ông ta đột nhiên mở ra tay của ta nói: "Đám tiểu nhân hèn hạ các ngươi, một đám đều muốn lợi dụng lão phu! Các ngươi mơ tưởng! Các ngươi đừng hòng!"

Nói xong hắn ta chạy mất.

Ta kinh ngạc nhìn nam tử thích lập tức đuổi theo.

Hai gã hộ vệ trên xe lửa nghe thấy động tĩnh, lập tức chạy tới. Bọn họ không để ý đến chúng ta, mà trực tiếp đuổi theo Viên Sùng Hoán.

Bảo tiêu đều đã được huấn luyện chuyên nghiệp, chạy nhanh như báo, mắt thấy đã sắp bắt được Viên Sùng Hoán.

"Không ổn, ngươi có cách nào đối phó với hai người này không?" Ta hỏi nam nhân thương cảm.

"Có thì có..." Nam nhân cơ thể cau mày, có vẻ không mấy tình nguyện sử dụng, phàm là thủ đoạn dùng để đối phó với người sống đều có tác dụng.

Hắn từ trong ngực lấy ra một cái túi vải dùng dây đỏ buộc lại, đại khái lớn bằng bàn tay, phía trên thêu một cái Chung Quỳ mặt trái dữ tợn, chân trái đạp một cái tiểu quỷ, tay phải cầm một cái tiểu quỷ đang ăn.

Hắn đang chuẩn bị mở túi ra liền bị ta đoạt được.

Ta biết thứ này tên là "Phong Quỷ Đại", trong bút kí của gia gia từng đề cập tới nó, là một âm vật cực kỳ hung hãn, cũng phi thường khó kiếm. Trong này nhất định là ác quỷ thu hàng trước nam nhân mai táng.

Kế hoạch bắt cóc ông trùm nếu đã là ta đề ra, hậu quả tự nhiên cũng nên do ta gánh chịu! Ta không chút do dự kéo ra dây thừng, lập tức cảm thấy thân thể một trận lạnh lẽo, ánh đèn ở bãi đỗ xe dưới lòng đất bắt đầu lóe lên, hai luồng khói đen xoay quanh quấn quanh hướng hai gã hộ vệ kia đuổi theo, chậm rãi biến ảo thành hình người, lại là một đôi vợ chồng oan hồn.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết kinh khủng từ hướng đó truyền đến, khi ta chạy tới thì phát hiện hai gã hộ vệ bị ác quỷ quấn thân, đang liều mạng đâm vào cây cột, đầu rơi máu chảy, cuối cùng té xỉu trên mặt đất.

"Ngươi hẳn là biết, mỗi lần dùng Túi Phong Quỷ đả thương người khác, là phải giảm nửa năm dương thọ" Nam nhân chăn hộ đột nhiên nắm quần áo của ta, lạnh như băng nói.

"Đừng coi mạng của mình ra gì."

Tuy rằng hắn vẫn là gương mặt không chút thay đổi kia, nhưng ta biết hắn rất tức giận, trước kia ta chưa từng thấy hắn tức giận.

"Ta cũng không thể bảo ngươi gánh vác hậu quả thay cho ta!" Ta nói.

"Ta và ngươi không giống nhau, ta giảm đi bao nhiêu dương thọ cũng không sao..." Nam tử chăn hộ nói xong nhặt túi phong quỷ trên mặt đất lên, thầm niệm chú ngữ, thu đôi vợ chồng oan hồn kia vào trong túi.

Sinh trưởng thứ ba trăm bảy mươi tám, Lữ Đả Tiên Lữ Động Tân, bên trên!

Viên Sùng Hoán trốn đằng sau một chiếc xe càng rừng, bị chúng ta tìm ra. Dáng vẻ của ông ta rất thống khổ, nếu còn ở đây nữa là có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, thế là chúng ta lập tức dẫn ông ta rời khỏi.

Về phần đại pháo, một là không mang đi được, hai là khống chế đồ vật của nó ở trong tay phú bà, chúng ta mang lên thì chẳng khác nào ném đúng bom!

Ba người chúng ta xuyên qua khoảng cách, đi vào mẫu sổ mà Doãn Tân Nguyệt nói, nàng ngồi trong một chiếc ô, đội một cái mũ, che khuất gương mặt xinh đẹp, nhìn thấy chúng ta đi tới lập tức vẫy tay với chúng ta.

"Trương ca, mau lên xe!" Doãn Tân Nguyệt lên tiếng chào hỏi, mở cửa xe cho bọn ta.

Viên Sùng Hoán nhìn chằm chằm bà ta mấy giây, nói đầy ẩn ý: "Rất giống vợ mất."

Dám can đảm cổ nhân cũng làm trò này!

Nhưng trong Dã sử nói, Viên Sùng Hoán có một lần lập quân lệnh, coi lão bà mình như con tin, có thể thấy được lão bà nhà mình cũng chẳng tốt lành gì.

"Ta hỏi Doãn Tân Nguyệt xe từ đâu tới, cô ấy nói muốn mượn bằng hữu.

Đã lâu rồi cô không đi xe, có chút ngượng tay. Dọc đường đi rất cẩn thận, sợ bị cảnh báo ngăn lại.

Vì lẽ đó ta lại cùng Doãn Tân Nguyệt trao đổi vị trí một chút, nam nhân trị an và Viên Sùng Hoán ngồi ở phía sau, sợ Viên đại tướng quân ngồi khó chịu, ta đến mua một túi bánh bao cho hắn ăn. Lúc cầm được cành Hống, nước mắt hắn tuôn đầy nước. Doãn Tân

Nguyệt lặng lẽ hỏi ta chuyện gì vậy?

Ta cười giải thích, Viên Sùng Hoán là người Quảng Châu, về sau luôn ở phương Bắc đánh giặc mấy chục năm... Không, mấy trăm năm rồi chưa từng ăn qua cành cây quê nhà.

Vừa phát động ô tô, nam nhân an lành đã hỏi ta: "Chuẩn bị đi đâu?"

"Trước tiên cứ tìm một chỗ giấu hắn đi đã." Ta dự định đến chợ búa, tìm một nơi bỏ hoang như thương khố.

Đang chuẩn bị đi, đột nhiên một người từ trên trời giáng xuống, đập bẹp một cỗ kiệu ven đường, người qua đường sợ hãi nhao nhao tản ra.

Ta ngẩng đầu nhìn, thủy tinh trên tầng cao nhất của tửu lâu vỡ vụn, có vật gì đó lấp lánh ánh kim.

"Không xong! Phú bà trực tiếp động thủ, ta đánh giá thấp nữ nhân này quá rồi." Ta khẩn trương nói.

"Đừng nói cô ta định giết sạch cổ phần Đông Đô của công ty đấy chứ?" Doãn Tân Nguyệt nói.

"Nói vậy thì cổ quyền của công ty sẽ ra sao?" Ta hỏi.

"Người có thừa kế đương nhiên là người thừa kế, cái này giống như tài sản..."

Ta lập tức phản ứng lại: "Không tốt, nàng tính giết Thẩm Hồng Khách!"

"Cái gì?"

Trong tay Trầm Hồng tiên sinh có một phần giám định thư, thứ này sẽ khiến phú bà không lấy được bất kỳ di sản nào. Nhưng Thẩm Hồng Tân còn chưa công bố nó, mà giữ nó lại coi như thẻ bài cuối cùng. Phú bà không biết từ đâu mà biết, bây giờ muốn giết nó diệt khẩu.

Ta mặc dù không có hảo cảm với Thẩm Hồng Hi, nhưng càng không hy vọng thấy phú bà đắc thủ, nam nhân sầu lo tựa hồ cũng nghĩ đến cùng ta, hắn thản nhiên nói: "Lên lầu cứu người."

"Đi!"

Ta dặn Doãn Tân Nguyệt phải mang Viên Sùng Hoán đi, tìm chỗ an toàn nào đó giấu đi, sau khi dùng máy truyền tin liên lạc, nàng bảo ta nhất định phải cẩn thận một chút.

Ta mang theo một túi đồ, quay lại tửu điếm lớn với nam tử đáng thương.

Đột nhiên trên tầng cao nhất xuất hiện một võ sĩ giáp vàng đại khai sát giới, toàn bộ tửu lâu đã loạn hết cả lên, đám bảo tiêu chạy tới chạy lui để liên lạc với người đàn ông chăn nuôi, ta và nam nhân tốt dễ dàng lẫn vào thang máy.

Sau khi đến tầng cao nhất, liền nhìn thấy hiện trường một mảnh bừa bộn, võ sĩ giáp vàng quơ cây đao dài chặt chém lung tung, đã giết chết ba tên bảo tiêu râu rậm, đám khách quý chạy đông chạy tây chạy tây. Bảo tiêu lật đổ cái bàn, muốn ngăn cản nó, bởi vì không có thương, chỉ có thể dùng cái đĩa gì đó đập nó, có vẻ đặc biệt buồn cười.

"Ngươi có thể kéo nó một hồi không?" Nam tử tốt lành quay đầu lại hỏi.

"Năm sáu phút có lẽ không thành vấn đề." Ta suy nghĩ một chút rồi đáp.

"Vậy là đủ rồi!"

Nam tử quyến rũ rút tám thanh đại hán kiếm trên lưng ra, vẽ từng trận trên thảm, sau đó tay trái vẽ một lưỡi kiếm sắc bén, máu tươi từ khe hở bàn tay nhỏ ra. Hắn giơ thanh kiếm nhuốm đỏ máu, nhắm mắt lại, thanh kiếm kia lại lóe lên từng luồng lam quang chói mắt.

Từ trong túi ta lấy ra mấy quả trứng quạ đen, đây là "Pháp bảo" ta tối hôm qua suy nghĩ ra, rót vào trong trứng quạ đen và nước tiểu quạ hoàng thiện, ba cái này đều là đồ vật Cực Âm, âm trên thêm âm, hẳn là có thể hấp dẫn hồng y đại pháo chú ý!

Ta ném vào tường một quả trứng quạ đen, lập tức võ sĩ giáp vàng xông tới như trúng tà, chém loạn vào vách tường.

Lại có hiệu quả, trong lòng ta mừng như điên.

Võ sĩ kim giáp nhanh chóng chém nát một mặt tường, xoay mặt qua nhìn ta bằng ánh mắt trống rỗng, hẳn là bị trứng quạ đen trong bọc của ta hấp dẫn.

Ta vội vàng ném trứng khắp bốn phương tám hướng, nó như phát cuồng gầm rú một tiếng, hai tay giơ cao đại đao, một đao liền đem cái bàn dính nước trứng chém thành hai nửa, toàn bộ sàn nhà đều đang chấn động.

Thừa dịp nó phát điên ở đó, ta vội vàng cầm lấy một thùng sắt đựng rượu, đổ khối băng bên trong, đem một túi sắt sa mạc đổ vào. Sau đó trộn vào tóc và khăn bông nữ nhân đã dùng qua, tối hôm qua phí không ít khí lực mới kiếm được hai thứ này, cuối cùng đổ vào một bình máu heo.

Ta mang cái bao cao su lên bắt đầu khuấy lên, theo máu heo ngưng kết, sắt sa khoáng dần dần trở nên rắn chắc, cuối cùng bị vò thành một đại thiết cầu.

Đương nhiên không phải là quả cầu sắt thật, thứ này chỉ cần hơi dùng sức một chút là sẽ bị tản ra.

Sau khi làm xong " đạn pháo", võ sĩ kim giáp cũng đem trứng quạ ra chặt hết, nó âm trầm nhìn chăm chú vào ta, trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, vội vàng nói với nam tử đáng thương: "Ta không giữ được nữa rồi!"

Nam nhân tốt bụng đang ngồi xếp bằng trên mặt đất đột nhiên nhảy lên một cái bàn, giống như đang treo lên vậy. Dùng tốc độ mắt thường khó mà bắt kịp, nhanh chóng tiếp cận võ sĩ mặc giáp vàng.

Võ sĩ mặc kim giáp vung đao chém ngang, ta âm thầm nặn mồ hôi thay người vợ!

Nam nhân chăn bông chỉ hất trường kiếm lên một cái là dễ dàng gạt đại đao ra, thanh đại đao vốn nặng nề, võ sĩ giáp vàng bị gạt đao, lập tức không đứng vững ngã xuống đất.

Nam nhân chăn bầu đột nhiên bay lên, hai chân đạp lên ngực nó mấy cái, ầm một tiếng, võ sĩ mặc giáp vàng bay ngược ra ngoài.

Nam tử sầu lo nhẹ nhàng đáp xuống đất, bày ra một cái cân, con mắt từ đầu đến cuối vẫn đóng băng.

"Yêu nghiệt lớn mật, trước mặt Lữ Động Tân ta lại dám làm càn!"

Nam nhân chăn bầu mở miệng nói, bất luận giọng điệu hay lời nói đều hoàn toàn không giống như hắn, ta đột nhiên tỉnh ngộ, đây chính là thỉnh linh thượng thân trong truyền thuyết, hơn nữa mời tới cũng không phải là quỷ vương đại yêu bình thường, mà là Lữ Động Tân kiếm tiên trong truyền thuyết!

Quả thực là nổ tung!

Trước đây ta từng đọc trong sách, trong lịch sử thật sự từng xuất hiện Lữ Động Tân này, nhưng hắn chỉ là kiếm hiệp vân du tứ phương bất bình, kiếm thuật đạt tới cảnh giới đỉnh phong, chỉ là về sau dần dần bị thần hóa, trở thành một trong tám tiên.

Võ sĩ mặc giáp vàng gầm nhẹ một tiếng, lại vung đao giết về phía nam nhân an thân.

Nam nhân chăn hỗ trợ phải né trái tránh phải, tốc độ cực nhanh, vài lần cách dao chỉ có vàicm đều bị hắn tránh đi một cách hữu kinh vô hiểm, khiến người xem không khỏi lo lắng đề phòng.

Võ sĩ mặc giáp vàng múa loạn đao, ta gần như nghe thấy từng tiếng rít vang lên trong không khí. Nơi lưỡi đao đi tới, cái bàn, cái ghế lập tức bị chém thành mảnh vụn. Nam tử đáng thương vẫn luôn tìm kiếm thời cơ công kích, trường kiếm của hắn đã đâm vào võ sĩ giáp vàng vài nhát, thế nhưng đối với quái vật này căn bản không đau không ngứa.

Ta thấy rõ một bàn tay trái trống rỗng, thỉnh thoảng hướng phía sau sờ một chút.

Lữ Động Tân sử dụng vũ khí là thư hùng song kiếm, rút kiếm đã thành động tác theo bản năng của y, nhưng nam nhân chăn trợ chỉ có một thanh kiếm, ảnh hưởng rất lớn tới y phát huy.

Ta ngắm nhìn bốn phía, tìm được một cái ống thép không biết từ chỗ nào rơi xuống, ném về phía hắn.

"Lữ Tiên Nhân, tiếp kiếm!"

"Đa tạ huynh đài!"

Nam tử quyến rũ giơ tay nhận lấy ống thép, dùng nó ngăn cản đại đao, Hán kiếm ở tay phải như sao trời liên tục đâm vào bụng võ sĩ giáp vàng, làm tia lửa văng khắp nơi, sức chiến đấu quá mạnh mẽ.

Võ sĩ kim giáp bị chém trúng, lửa giận bừng bừng, rút đại đao lại quét từ bên dưới tới.

Nam nhân tốt lành nhảy lên trên, không ngờ lại đạp đao lớn dưới chân, bất luận võ sĩ giáp vàng có dùng sức ra sao cũng không rút kiếm ra được. Nam nhân ân cần dùng kiếm chém vào đầu, tháo mũ giáp xuống, đánh võ sĩ giáp vàng chỉ còn lại một thân thể không đầu.

Võ sĩ kim giáp bị đánh thành nguyên hình, rơi vào đường cùng biến trở về dáng vẻ của đại pháo áo đỏ, dùng họng pháo đen ngòm chỉ về phía nam tử thích đáng!

Pháp tướng hung hãn thứ ba trăm bảy tám...

"Nguy hiểm!" Ta không kìm lòng nổi mà hét to một tiếng.

Vừa mới gọi xong, đại pháo đã bắn ra, kèm theo tiếng đinh tai nhức óc, đạn sắt được xếp trước đó nháy mắt xuyên qua một cây cột, mảnh vỡ văng tung tóe khắp nơi.

Nam nhân chăn ấm ngã trên mặt đất, ta vội vã chạy tới, lại phát hiện trên người hắn cũng không có bị thương. Nguyên lai trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, thân thể của hắn ngã về phía sau, nhanh chóng tránh ra.

Lúc này đại pháo chuyển động Thiết Luân Tử, chuẩn bị nghiền từ trên người hắn ra, ta tranh thủ thời gian từ phía sau nhào tới, hai tay nắm chặt cái bánh xe, hô to với nam nhân thích chết: "Mau tránh ra!"

Này đại pháo muốn đem ta vứt bỏ, đột nhiên lui về phía sau, cánh tay thiếu chút nữa bị trật khớp, hai ngón tay giáp đều bị kéo gãy, máu chảy đầm đìa cuốn ngược lên.

Nam nhân chăn bông ngay tại chỗ lăn một vòng, một con cá chép nhảy dựng lên, cắm cái ống thép vào trong bánh xe đạn pháo, dùng sức cạy lên trên!

Này đại pháo tiếp tục lui về phía sau, dĩ nhiên đem cương quản đè xuống rồi, kẹt ở trong xa luân, kết quả là nó vừa không thể tiến lên cũng không thể lui, ở nguyên tại chỗ di động, giống như một đầu bị vây nhốt dã thú.

" đạn pháo, trong túi ta có đạn pháo phát ra!" Ta hô to.

Nam nhân hưởng thụ vừa rồi lúc ngã xuống đụng đầu một cái, Lữ Động Tân trên người đã bị đưa đi, giờ phút này ánh mắt trở nên bình thường. Hắn lấy từ trong túi heo máu cùng sắt sa vân vê " đạn pháo", nhét vào trong họng pháo của đại pháo áo đỏ.

"Nhanh tìm đồ để chặn họng pháo, đừng để nó phun ra!" Ta cũng tranh thủ thời gian nói.

Nam tử tốt bụng kéo qua một tầng vải bố, vò thành một cục nhét vào trong họng pháo, đại pháo liều mạng giãy dụa, ta đoán " đạn pháo" bên trong đã tản ra, khăn dì và tóc trẻ con bọc ở bên trong khiến nó phi thường khó chịu.

Ta dùng thân thể liều mạng đè lên thân pháo, chỉ thấy mặt ngoài đại pháo bắt đầu rỉ sét, giống như một tầng sương lập tức phủ lên, nó đã bị tiêu hao không chịu nổi rồi...

Lúc này, kim quang chợt lóe, một cỗ cự lực vô hình đẩy nam tử ta và mẹ thương ra. Ta ngã xuống một cái bàn, nhưng không giống như trong phim phá vỡ cái bàn, nam nhân đáng thương thì nhẹ nhàng rơi xuống đất, lông tóc không tổn thương chút nào.

Chỉ thấy một võ sĩ giáp vàng không đầu kéo chân què, dùng đại đao chèo chống thân thể, khập khiễng đi ra cửa, áo giáp trên người đã không còn sáng bóng nữa mà phủ đầy rỉ sắt.

Nam nhân chăn bông lấy từ trong lòng ra một linh phù, khi linh phù dán lên người võ sĩ kim giáp, nó lại bị ép tới mức quỳ xuống, hai tay chống xuống đất không ngừng run rẩy, bộ dáng vô cùng đau đớn.

Từ trong túi ta lấy ra một cái xích sắt đã thấm qua Hoàng Lương huyết, một tay cầm lấy một đầu xích sắt, một đầu khác ném cho nam nhân cầu hôn, hắn gật gật đầu, lập tức hiểu dụng ý của ta!

Chúng ta mở xích sắt, cuốn lấy võ sĩ mặc kim giáp, toàn bộ thân thể của nó đã bị rỉ sét dày đặc bao trùm, ta nghĩ nó không thể nào gây sóng gió nữa.

Nhưng mà vào lúc này, dáng vẻ của võ sĩ giáp vàng trở nên có chút kỳ quái, từ trong khe hở áo giáp của nó chảy ra một tia chất lỏng màu đỏ tươi, tản mát ra mùi tanh, bộ áo giáp này bắt đầu chảy máu!

Võ sĩ giáp vàng đã sắp không chịu được đột nhiên đứng lên, nắm lấy sợi xích sắt bắt đầu xoay tròn, ném ta như hai bao cát quý dành cho nam nhân, cuối cùng một mình ta không nắm chắc, lập tức bị ném ra ngoài.

Ta ngã trên mặt đất, trượt ra thật xa mới dừng lại. Ngẩng đầu nhìn lên, võ sĩ mặc kim giáp cầm đại đao đứng lên, tất cả mảnh giáp trên người đều đóng mở mở khép lại, chảy máu ra bên ngoài, lộ ra sát khí hừng hực.

"Đây là có chuyện gì?" Ta quá sợ hãi.

"Người điều khiển nó sau lưng định đồng quy vu tận!" Nam tử lo lắng nhíu mày.

Chuyện này cũng quá phát rồ rồi!

Nam nhân chăn bầu lấy từ trong lòng ra vài đạo phù chú, như cây quạt mở ra, bình tĩnh nói với ta: "Người thi thuật hẳn là ở ngay gần đây, ngươi lập tức đi tìm hắn, ta tới ngăn chặn thứ này."

"Như vậy sao được, một mình ngươi không đối phó được..." Ta lo lắng an nguy nam tử lo lắng.

"Mau đi đi!"

Ta cắn răng, đi ra khỏi cửa bên cạnh. Trong phòng lập tức truyền đến một hồi âm thanh cực lớn.

Người thi thuật tuyệt đối sẽ không rời khỏi võ sĩ mặc giáp vàng quá xa, bởi vì hắn phải thấy tình hình hiện trường, mới có thể chỉ huy võ sĩ mặc kim giáp. Ta lập tức nghĩ đến phòng theo dõi, lập tức ngồi thang máy đi một tầng, bởi vì võ sĩ kim giáp đột nhiên giết vào, khiến cho tất cả mọi người trong tửu lâu sợ tới mức trốn đi, mà cảnh báo còn chưa đến.

Ta tìm thấy khu vực làm việc, gian phòng tận cùng bên trong chính là phòng giám sát, vừa mới đến gần liền cảm thấy một cỗ khí tràng cường đại.

Cửa phòng bị khóa chặt, ta đụng mấy cái mới mở ra.

Ta vốn cho rằng người ở bên trong sẽ là bà giàu, thế nhưng vừa đẩy cửa nhìn vào, lại là bí thư mập kia của nàng. Bí Thư mập một mình ngồi ở trước đài điều khiển, trên mặt đất ngã xuống hai bảo an bị đánh ngất, trong tay hắn cầm một khối kim bài, một mảng tóc đã hoa râm, làn da xốp, thân thể gầy còm, cả người phảng phất lập tức già hơn ba mươi tuổi, hốc mắt hãm sâu, từ trong mắt chảy ra hai hàng huyết lệ.

Ta không khỏi cau mày, cho dù là vì để kiếm nhiều tiền hơn, tung mạng nhỏ của mình lên cũng đáng giá sao?

Thấy ta xông tới, thư ký mập phát ra một tiếng cười sởn cả tóc gáy, hắn cười ói ra máu, kim bài trong tay rơi trên mặt đất, ta nhân cơ hội nhặt lên.

Kim bài nóng lên từng đợt, chính diện có khắc một chuỗi triện văn rồng bay phượng múa, mặt ngược lại có khắc một con nhện lớn, trên lưng nhện có một cái đầu lâu.

Đây chắc hẳn là đồ vật thao túng đại pháo áo đỏ, nói thật ra thì đây là lần đầu tiên ta thấy.

Chỉ thấy trong giám sát khí, võ sĩ giáp vàng đang đuổi theo nam nhân thích ăn, đột nhiên cả người phun máu ra ngoài, sau đó biến trở về một đám pháo lớn rỉ sét loang lổ.

Bí thư mập dùng tay chống đỡ đài điều khiển, run rẩy đứng lên, ta thật lo lắng hắn lúc nào cũng có thể ngã xuống đất mà chết đi.

"Ngươi đã tới chậm!" Hắn cười nói.

"Có ý gì?" Ta hơi nhướng mày.

"Ta diễn trò này ở đây, bất quá là vì kéo dài thời gian, dời sự chú ý của các ngươi đi, hiện tại có lẽ đã ký hợp đồng rồi..."

"Không thể, ông trùm đang ở trong tay chúng ta!" Ta lớn tiếng kêu lên.

"Ha ha, ngươi thật hồ đồ, thiệt thòi ngươi vẫn là làm nghề này, nhục thể của hắn đúng là ở trên tay các ngươi, nhưng hồn phách của hắn đâu?"

Ta đột nhiên hiểu ra, lúc phú bà cân nhắc, rút hồn phách của ông trùm ra. Chuyện này không phải chuyện ngoài ý muốn của bà làm. Lúc đó có một cao nhân ở đây, mẹ họ muốn giết những thầy thuốc đó là để đề phòng chuyện này tiết lộ ra ngoài.

Bọn họ nhất định đã dùng không ít tâm huyết tra tấn linh hồn của ông trùm, sau đó tìm một thi thể để ông trùm bám vào bên trong hồn, ép buộc ông ký hợp đồng, chỉ cần bút tích nhất trí thì trên phương diện pháp luật chính là hữu hiệu nhất.

Nghĩ tới đây, ta lập tức mồ hôi đầm đìa, thủ đoạn ác độc như vậy, cả đời này ta chưa từng thấy.

Ta xoay người liền đi ra ngoài, đưa tin cho Doãn Tân Nguyệt, hỏi nàng bây giờ ở đâu? Nàng nói một mực xoay chuyển ở phụ cận, không đốt xa.

"Ngươi lập tức đưa người ta đến khách sạn!"

tắt máy truyền tin, ta lại viết một bài hát cho Thẩm Hồng Tân, bảo hắn mang cả nam nhân lo lắng cho mình xuống.

Mấy phút sau, Thẩm Hồng Tân và nam nhân thân thích mới từ thang máy đi xuống, Doãn Tân Nguyệt liền dẫn ông trùm từ cửa chính đi vào. Thẩm Hồng Tân kinh hãi: "Vì sao ca ca của ta lại ở trên tay các ngươi, ta còn tưởng hắn đã bị cướp mất."

"Không kịp giải thích, nếu ngươi không muốn thừa quyền cùng di sản bị nữ nhân kia cướp đi thì cứ làm theo lời ta!" Ta xụ mặt nói.

Ta tên là ta là hắn đi tìm mấy thứ, Thẩm Hồng Tân lập tức phân phó xuống, sau đó ta gọi mấy hộ vệ thân thể cường tráng đè Viên Sùng Hoán xuống đất, hắn ra sức giãy dụa kêu loạn lên. Ta muốn đợi cảnh báo đến nhìn thấy cảnh tượng này chắc chắn sẽ can thiệp, đến lúc đó thì phiền toái.

Thẩm Hồng Tân nhìn ra nỗi băn khoăn của ta, nói: "Đại sư, không sao đâu, cứ thoải mái đi làm, cảnh báo có ta cản được."

Ta kể sơ qua mọi chuyện, mọi người ở đây đều kinh hãi, Doãn Tân Nguyệt hỏi ta: "Trương ca, bây giờ ngươi định làm gì?"

"Trở lại triệu hồi hồn của ông trùm!" Ta cắn răng nói.

Chương thứ ba trăm bảy mươi chín, Hồi Hồn đại trận

Không lâu sau, hộ vệ liền đem mấy thứ ta muốn tìm tới, ba con gà trống, một túi bột phấn Hoàng thiện, mai cua mài thành, châm, đinh gỗ, còn có roi.

Triệu Hồn vốn không phải việc gì khó, triệu hồn bình thường chỉ cần nhảy vào đại thần là có thể triệu hồi về, nhưng tình huống trước mắt cực khó giải quyết. Trong thân thể ông trùm vẫn còn tên Viên Sùng Hoán này, Phú Bà bên kia lại vây khốn hồn của ông trùm, đến ta cũng không đoán được rốt cuộc có bao nhiêu phần thắng.

Ta tên là người cởi quần áo ông trùm ra, cầm lấy một thanh đao phóng huyết Hoàng Lương, viết lên trên người hắn một chữ Sinh Thần Bát, sau đó vẽ một cái Hồn Trận trên mặt đất, đem xác cua mài thành trải ở trên đó, lại bảo bọn họ đem ông trùm đè ở trên, ngàn vạn lần đừng để hắn giãy dụa.

Nam nhân chăn hộ cũng tới giúp ta, dùng dao đâm thủng cái mào gà trống, dùng máu gà mào bắt đầu vẽ đại trận bên ngoài.

Tiểu trận trong cùng, gọi là Âm trận, chuyên dùng để dẫn hồn, nhưng vừa mở trận, oan hồn bốn phương tám hướng đều sẽ ùa vào.

Cho nên cần đại trận Dương trận bên ngoài ngăn cản! Hơn nữa một âm một dương sẽ hình thành một lực hút vô hình, mạnh mẽ lôi hồn phách của ông trùm về trong cơ thể mình.

Nhưng đây cũng chỉ là trên lý thuyết có thể thực hiện được, Hồi Hồn đại trận trước kia một lần cũng không dùng qua.

Viên Sùng Hoán bị cái xác cua của nó hỏi thẳng, mắng chúng ta là yêu đạo, gian nhân gì gì đó, ta vùi đầu vào chuẩn bị, coi như không nghe thấy.

Thẩm Hồng Tân thấy ta là nam nhân đáng yêu phối hợp ăn ý như vậy, tựa hồ đã hiểu, ngậm tẩu thuốc nói: "Nếu như ta đoán không sai, hai người các ngươi vốn là quen biết, người bắt cóc ca ca ta cũng là ngươi, nhưng ta không rõ vì sao ngươi đột nhiên lại muốn giúp ta?"

"Ta nghĩ chúng ta có chút hiểu lầm, ngay từ đầu ta đã không bán mạng cho chị dâu ngươi, ta cướp của ngươi chẳng qua là để đàm phán mà thôi." Ta nói.

"Dựa vào đàm phán sao?"

"Bằng hữu của ta bị cô ta bắt cóc, cô ta ép ta làm cho cô ta có được hợp đồng quyền chuyển nhượng, ta cũng chỉ có thể tương kế tựu kế thôi." Ta giải thích.

"Thì ra là thế!" Thẩm Hồng Tân bừng tỉnh đại ngộ: "Ngươi nên sớm nói cho ta biết mới đúng. Mặc dù ta chỉ là phó giáo viên, nhưng bằng vào quan hệ giữa ta và trắng đen, vẫn dư sức cứu một người."

"Vậy đa tạ, nhưng ngươi phải đảm bảo an toàn cho hắn!" Ta nói.

"Ta dùng danh dự của gia tộc ta thề!"

Thẩm Hồng Tân lập tức phái người đi cứu Lý Ma Tử, ta bảo hắn lưu lại mấy người, lát nữa có tác dụng.

Ta để hai hộ vệ cầm roi đứng bên cạnh, chờ ta hạ lệnh, liền cùng nhau quật hai chân của ông trùm lên, những người còn lại dùng cọc gỗ mặc những cây đinh gà trống kia, nhưng không nên đóng đinh, ném ở bên ngoài vòng tròn, gà trống đau đến mức không thể chịu đựng được, kêu to rõ to.

"Đắc tội, Viên tướng quân!"

Ta vừa nói, vừa đem cây châm dính máu Hoàng Lương đâm vào ngực lão trùm, Viên Túy Hoán đột nhiên bắt đầu trợn trắng mắt, thân thể co quắp càng lúc càng lợi hại.

"Đánh!" Ta ra lệnh.

Hai gã bảo tiêu không dám xuống tay, dưới mệnh lệnh của Thẩm

Hồng Tân mới bắt đầu rút, hai chân ông trùm lập tức bị rút ra mấy vết máu.

Máu gà trống bên ngoài đại trận đột nhiên sôi trào lên, châm cắm trên người ông trùm cũng bắt đầu run rẩy, hiển nhiên đại trận đã phát động. Ta nói với những người còn lại: "Hướng bên ngoài gọi ông chủ của các ngươi là, thanh âm càng lớn càng tốt!"

Mọi người bắt đầu quát to với bên ngoài: "Thẩm Nhạn thần, mau trở về, Thẩm Nhạn thần, mau trở về." Tổng cộng tình hình này là được một phút, Viên Sùng Hoán run rẩy mới thôi, ta bảo hai người cầm roi dừng tay.

Một luồng âm phong phiêu đãng biến mất trên trần nhà, Viên Sùng Hoán đã bị tiễn đi, nhưng hồn phách ông trùm vẫn chưa trở về!

Chung quanh dần dần trở nên ảm đạm, toàn bộ cửa sổ đều đang ào ào vang vọng, âm phong gào thét xoay quanh bên ngoài đại trận, bên trong xen lẫn một ít thanh âm gào khóc thảm thiết, đám hộ vệ sợ tới mức mặt vàng như đất, nhưng không dám dừng lại, vẫn đứng đó hô tên ông trùm.

Máu gà trống trên mặt đất đã sắp cạn, ta gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Hiện tại nơi này âm khí hội tụ, phòng ngự bên ngoài trận một khi sụp đổ, oan hồn sẽ từ bốn phương tám hướng tràn đến!

Nam nhân chăn bông đột nhiên cắm thanh kiếm vào trên sàn đại lý thạch, ngồi xếp bằng dưới đất niệm lên《 Đạo Đức Kinh 》, con gà trống rõ ràng rất to, nhưng tiếng niệm chú của hắn lại cực kỳ dễ nghe truyền vào lỗ tai ta.

Qua năm phút đồng hồ, ông trùm vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, tiếng gà trống càng ngày càng nhỏ, máu cũng sắp khô cạn, chỉ dựa vào nam nhân chăn nuôi ở nơi đó niệm đạo đức kinh chỉ sợ ngăn cản không nổi.

Ta cắn răng, mau mau nhổ cây châm trên người ông trùm, để vệ sĩ bên cạnh đỡ ông ta dậy, xem ra triệu hồn đã thất bại.

Ông trùm vừa mới được nâng dậy thì đột nhiên mở mắt ra, ta kinh ngạc nhìn hắn, lẽ nào đã thành công ư?

"Đệ đệ, ta bị hại quá khổ!" Hắn đột nhiên nhào về phía Thẩm Hồng Tân, gào khóc.

"Thành công rồi! Trương ca, chúng ta thành công rồi." Doãn Tân Nguyệt kích động ôm lấy ta, nam nhân sầu lo cũng thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy rút kiếm, cắm vào vỏ kiếm sau lưng.

Thân thể ông trùm vừa mới hồi hồn đã rất suy yếu, Thẩm Hồng Tân an ủi vài câu, để cho người đỡ hắn đi phòng nghỉ ngơi.

"Còn một việc phải xử lý! Phiền các vị đi theo ta." Thẩm Hồng Tân vừa nói, vừa đưa bọn ta đi tới phòng quản chế.

Trong phòng theo dõi, bí thư mập ngồi cạnh cửa, nhìn qua đã hấp hối...

"Ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao phải giúp chị dâu ta đến mức này?" Thẩm Hồng Tân nghiêm nghị quát.

Bí thư mập liên tục cười lạnh: "Ngươi biết không? Tất cả những gì hai huynh đệ các ngươi nắm giữ vốn là thuộc về ta và nàng ta."

"Ngươi nói cái gì?" Thẩm Hồng Tân trợn mắt há hốc mồm.

Chuyện mà thư ký mập nói tiếp khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Nguyên lai lúc công ty Phí Phí này vừa mới sáng lập, bí thư mập và ông trùm là một đôi đồng bạn hợp tác, hai người liều mạng vài chục năm mới kinh doanh công ty, nhưng vào thời điểm công ty sắp thị trường, ông trùm lại đâm sau lưng ông một đao, vu cáo tài sản tham ô của công ty ông ta, đưa ông ta vào ngục giam.

Sau khi thư ký mập mạp ra khỏi ngục, làm phẫu thuật chỉnh dung, lại búi thuốc kích thích khiến cho bản thân mập mạp, lăn lộn xung quanh phú bà. Hắn khổ sở chờ cơ hội báo thù này, thậm chí còn không tiếc khuyên Phú Bà vận dụng thủ đoạn kỳ dị, không ngờ cuối cùng vẫn thua một chiêu.

Sau khi nghe xong, Trầm Hồng Tân tựa hồ không hài lòng lắm: "Không đúng, ngươi khẳng định che giấu cái gì! Nếu như báo thù với ca ta, ngươi không cần phải đem bản thân đi vào."

"Ha ha, trực giác của ngươi rất chuẩn, kỳ thật hai con trai của ngươi đều là cốt nhục của ta." Bí Thư mập nói.

"Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta!" Thẩm Hồng Tân gật gật đầu nói.

"Ta và Tiểu Lư đã sớm yêu nhau, những năm gần đây nàng ta một mực không có thai, kỳ thật là ca ca ngươi tạo quá nhiều nghiệt, ông trời không cho con cháu. Sau khi ta từ trong lao đi ra, nàng cũng không ghét ta, tình cảm của chúng ta tàn tro tái sinh, sau đó nàng ta vì sinh một đôi con cái. Chỉ cần con của ta có thể sống tốt, ta chết thì thế nào chứ, ta còn chờ đến Âm Tào Địa Phủ, chiến đấu một trận với ca ca của ngươi!" Bí Thư Châu mập cười to nói.

Thẩm Hồng Tân cười lạnh một tiếng: "Nếu ngươi cho rằng những lời này có thể làm lay động tới ta, để ta tha cho ả một lần thì sai mười phần mười! Nhưng hai đứa trẻ kia ít nhất cũng tính là cháu trên danh nghĩa của ta, ta sẽ cung cấp cho chúng đến khi tốt nghiệp."

"Vốn là ta không có trông cậy vào sự đồng tình của ngươi..." Âm thanh của Bí Thư béo càng ngày càng thấp, tựa hồ đã dầu cạn đèn tắt rồi.

Ta nhìn mình đã không còn thời gian, vội vàng hỏi hắn: "Kim bài này là ai đưa cho ngươi?"

Bí thư mập tức giận hừ một tiếng, ta nghĩ hắn hận ta muốn thắng được Thẩm Hồng Tân, bởi vì là ta quấy vàng toàn bộ kế hoạch của hắn, ta lại hỏi mấy lần, đầu của hắn càng rủ xuống thấp, cuối cùng trực tiếp tắt thở.

Cũng không lâu lắm, cảnh báo chạy tới, Thẩm Hồng Tân giải thích một chút tình huống nơi này, đương nhiên không hoàn toàn là thật, lần này chúng ta không được đưa đến cảnh cảnh báo lấy khẩu cung.

Hiện trường rất nhanh bị phong tỏa, lúc này điện đồng hồ Thẩm Hồng Tân vang lên, hắn tiếp nghe xong nói cho ta biết, Lý Ma Tử đã trở về.

Chương thứ ba trăm tám mươi, trung gian khó phân biệt.

Thẩm Hồng Tân nói Lý mặt rỗ đã trở lại, mà không phải "Tìm được", ta không khỏi âm thầm kinh ngạc, hiệu suất này chắc cũng quá cao đi?

Lúc đang nói chuyện, bên ngoài có một chiếc xe chở tơ chuột, Lý Ma Tử từ trên xe bước xuống, theo sát phía sau là bà phú.

Lý Ma Tử mặc một bộ quần áo mát mẻ, tóc cũng thu dọn, nhìn qua không bị ngược đãi, ngược lại bị người ta hầu hạ giống như cha. Chỉ là vẻ mặt có chút ngốc trệ, bà phú kéo cánh tay hắn, ngẩng đầu khoan thai đi vào.

Doãn Tân Nguyệt bĩu môi: "Gặp gió bẻ măng, nữ nhân này quả thực là dối trá đến mức khiến người ta muốn nôn mửa!"

Phú bà vừa vào cửa đã bày ra vẻ mặt sốt ruột: "Hồng Tân, Hứa Trường của ta đâu, hắn ta tỉnh rồi phải không?"

Thẩm Hồng Tân phun một ngụm khói vòng nói: "Đừng có giả bộ, nếu ta muốn là ngươi, lập tức mua Trương Kiêu trốn đến nước ngoài đi. Đừng nói võ hán, từ nay về sau toàn bộ quốc nội đều sẽ không có chỗ dung thân của ngươi nữa! Nhưng ngươi yên tâm, tiền của hai đứa cháu gái đọc đại học, ta sẽ bảo ca ta ra."

Phú bà cười lạnh một tiếng: "Buồn cười, tại sao ta phải trốn đi nước ngoài? Ngươi nói cho ta biết, việc ta làm là trái pháp luật nào? Nếu ngươi muốn nói là bắt cóc, ta chỉ là muốn mời Lý đại sư qua đây tâm sự một chút, hơn nữa còn chưa đến bốn mươi tám giờ, điều này cũng tính là phạm pháp sao?"

Nói xong nàng lôi Lý Ma Tử tới, thân mật nói: "Ta uống trà nói chuyện phiếm với Lý đại sư, có vui vẻ không, đúng không, Lý đại sư?"

Lý Ma Tử dại ra gật đầu.

Đột nhiên ta cảm thấy chỗ nào không đúng, dựa theo tính cách của Lý Ma Tử, gặp mặt sao cũng không nói một câu.

"Trương ca, mau tránh ra!" Doãn Tân Nguyệt đột nhiên hô lên, chỉ thấy Lý mặt rỗ móc ra một con dao găm từ trong ngực áo, đột nhiên đâm ta qua.

Ta mặc dù nhìn thấy, nhưng thân thể nhất thời không kịp phản ứng, may mắn nam nhân thương cảm bắt được cổ tay Lý Ma Tử, ánh mắt lạnh lẽo, liền đem hắn ngã xuống đất, dao găm cũng bị ném rớt.

Lý mặt rỗ liều mạng giãy dụa trên mặt đất, nam nhân chăn tới dưới mặt đất lập tức dùng chân che sau lưng hắn, kêu chúng ta qua xem.

Chỉ thấy trên cổ Lý Ma Tử có cắm một cây châm bạc, sâu tới mức toàn thân đều không còn chỗ để đi vào nữa, nam nhân thương cảm dùng sức rút ra, không ngờ ngay cả một giọt máu cũng không chảy.

Châm được rút ra, Lý Ma Tử lập tức hôn mê. Doãn Tân Nguyệt hoảng sợ, hỏi: "Châm châm cắm sâu như vậy không làm bị thương khí quan trọng chứ?"

"Không biết đâu, đây là một huyệt đạo, ta nhớ tên là..." Trong lúc nhất thời ta không nhớ ra được.

Nam nhân sai vặt tiếp lời: "Đại Chuy huyệt, là một trong mười hai hồn khiếu trên thân thể!"

Hắn nhìn ánh mặt trời, quan sát cây châm bạc, chỉ thấy trên châm bạc có khắc rậm rạp chằng chịt phù chú: "Đây nhất định là thứ tà môn do cao thủ tế luyện qua."

Phú bà sợ không nhẹ, rất muốn nói không biết chuyện gì xảy ra, ta hung ác nói với nàng: "Cái này là ai làm? Ngươi nên thành thật nói cho ta biết, pháp luật quả thật không trị được ngươi, nhưng đừng quên ta đang làm cái gì, ta có thể dùng mười mấy thứ âm vật, chậm rãi tra tấn chết ngươi!"

Phú bà sợ tới mức hoa dung thất sắc, không ngừng run rẩy, ta lại hét lên một tiếng, bà mới nói: "Người kia chỉ nói cho ta biết nàng tên là Hắc Tri Chu, đến từ Long Tuyền sơn trang gì đó."

"Âm thầm giúp đỡ ngươi, người cho ngươi kim bài cũng là Hắc Tri Chu?"

Phú bà gật đầu.

"Ta hỏi nam nhân chăm sóc có nghe qua cái tên này hay không, hắn lắc lắc đầu, ta gọi Phú bà dẫn ta đi tìm con nhện đen này tính sổ, Phú bà lại nói với ta con nhện đen này đã sớm rời đi.

"Người này là hướng về phía ngươi." Nam tử lo cho âm thanh lạnh lùng nói: "Có thể toàn bộ sự kiện đều là vì ngươi, đây là chỗ ta chưa bao giờ nghĩ tới."

"Theo hướng ta?" Ta lập tức buồn bực.

Mặc dù ta và Long Tuyền sơn trang đã kết giao vài ân oán, nhưng cũng đã giúp bọn họ một chuyện, xem như mọi người hòa nhau.

Tại sao chúng còn âm thầm làm khó ta thế?

Chúng ta đem Lý Ma Tử đưa đến một gian phòng, ta lấy chút rượu kho, chà xát vào ngực hắn nhiều lần, cho đến khi toàn bộ lồng ngực bị chà cho đỏ lên mới thôi. Lý Ma Tử đột nhiên ho khan một tiếng, tỉnh lại: "Má ơi, tiểu ca Trương gia, ta vừa rồi thấy có một con ác mộng, mơ thấy ta cầm đao muốn giết ngươi."

"Ngươi bị người ta khống chế rồi." Ta nói.

"Cái gì?" Lý Ma Tử đột nhiên phát hiện mình không có mặc quần áo nằm trên giường, vội vàng dùng chăn che thân thể, nhỏ giọng hỏi ta: "Cái kia, ta không có bôn ba gì đấy chứ?"

"Ngươi chạy trần cũng phải có người xem chứ, Phú bà có ngược đãi ngươi không?" Ta cười nói.

"Vậy thì không có, chỉ là giam ta ở trong một phòng không cho ra ngoài." Lý Ma Tử nói như thực chất.

"Ngươi có gặp một nữ nhân không?"

"Không có a, có phải là sau khi ta hôn mê bị mỹ nữ nào đó làm sao?" Lý Ma Tử vẻ mặt hèn mọn hỏi ta.

"Chờ ta trở về nói chuyện với Như Tuyết!" Doãn Tân Nguyệt đứng ở ngoài cửa la lớn.

"Đừng đừng đừng, đệ muội, ta chỉ là thuận miệng nói thôi, lại nói chuyện tốt như thế này làm sao có thể đến phiên ta..." Lý Ma Tử vẻ mặt sợ hãi, xem ra hắn là trời sinh sợ vợ.

Thấy Lý Ma Tử bình yên vô sự, ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau, bốn người chúng ta đã chuẩn bị cáo từ, Thẩm Hồng Tân đưa chúng ta ra cửa, nhét một tờ tiền vào trong tay ta, nói vài lời cảm ơn. Sau đó nói cho ta biết, hắn biết quy củ của chuyến đi này, lát nữa sẽ bảo vệ vệ đem đại pháo áo đỏ đưa đến cổ quán của ta.

"Đúng rồi, rảnh tới nhà ta ngồi một chút, ta có một số việc muốn nói với ngươi." Thẩm Hồng Tân nói.

"Nói ở đây không được sao?" Tâm lực mấy ngày nay hao hết sức, ta cũng không muốn tiếp tục lưu lại cái đuôi gì nữa.

"Ta muốn mời mấy vị khách quý đến nhà ăn bữa cơm. Đúng rồi, ta có cất giữ một lọ kéo Phỉ tám chín năm, vẫn luôn không mở, có nguyện ý được thưởng quang không?" Thẩm Hồng Tân nho nhã cười nói.

Ta không thích rượu nho không có hứng thú gì, Lý Ma Tử lập tức gật đầu đáp ứng, sau đó hắn nói cho ta biết, nếu kéo một lọ Bát Bát Nhị thì có giá trị mấy trăm vạn, cơ hội này làm sao có thể buông tha.

Sau khi trở về, ta ngủ một giấc ngon lành, tắm rửa một cái, thời gian còn lại một mực nghiên cứu tấm kim bài kia, tuy nhiên cũng không nhìn ra cái tên gì.

Vài ngày sau, chúng ta đến nhà Thẩm Hồng Tân dự tiệc, ông trùm trải qua trận phong ba này, xem rất mờ tài sản gì đó, hai ngày trước ký xong hợp đồng để chuyển nhượng, hiện tại Thẩm Hồng Tân là khoa cử của công ty, có thể nói là hăng hái hăm hở.

Bà cụ và trẻ nhỏ đi ra nước ngoài, có lẽ qua đợt này sẽ phải ly hôn với ông trùm.

"Ta hỏi cái thư giám định của Trầm Hồng Tân có cho ông trùm xem không? Hắn nói không có, thân thể ông trùm hiện tại quá suy yếu, chịu không nổi đả kích, hơn nữa thứ này nắm trong tay cũng là một nhược điểm.

Lão nói với ta, ông trùm vì kiếm tiền nên hai tay đã dính đầy máu tươi. Chưa nói đến chuyện đắc tội với rất nhiều người trong nước, ở nước khác cũng hại người chết, thê ly tử.

Hắn từng lấy được một đồng ruộng ở châu Phi, âm thầm bán vũ khí cho tên khủng bố địa phương, khiến cho nơi đó dân chúng lầm than, còn từng ở dưới biển nhận một cái ống dầu, lén lút bán dầu đã khai thác ra cho phiên bạn ta, bởi vì giá trị của Trung Quốc của Trung Quốc cao hơn trong nước ta.

Nghe đến những điều này ta chỉ cảm thấy nghẹn họng trừng mắt, những hoạt vi dơ bẩn này, căn bản không phải người dân thường như ta có thể tưởng tượng được.

"Tuy tiền càng kiếm càng nhiều, nhưng ca ca của ta cũng càng ngày càng xa lạ." Thẩm Hồng Tân thở dài nói: "Ta đã sớm khuyên hắn đừng làm loại chuyện này, thương thiên hại lý sớm muộn gì cũng phải gặp báo ứng! Nhưng hắn không nghe, ta thậm chí từng nghĩ tới chuyện phái sát thủ xử lý hắn!, Nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi, hắn dù sao cũng là anh ruột của ta. Hiện tại hết thảy đều kết thành số hiệu, sau khi ta nhận chức Kinh Hùng, sẽ lập tức chấm dứt tất cả giao dịch dơ bẩn, hết sức bồi thường những người đã từng bị ca ca hãm hại..."

"Có lẽ đến khi ngươi phát hiện những sinh ý dơ bẩn kia rất kiếm tiền, sẽ trở nên giống như hắn." Ta bất đắc dĩ cười nói.

"Ngươi nói rất đúng, cho nên ta chưa bao giờ tin nhân tính gì, ta sẽ chia phần quyền trong tay ra, sau này tất cả nghiệp vụ đều phải đưa phiếu biểu quyết, như vậy sẽ không xảy ra chuyện này nữa." Thẩm Hồng Tân nói.

Ta khó tin nhìn hắn, lần đầu tiên hắn ta xuất hiện, khiến ta có cảm giác hắn ta là một người xấu xa tiêu tiền như nước.

Mà Phú bà, lại bị ta trở thành một người tốt quan tâm trượng phu.

Có đôi khi đại trung như gian, đại gian nhược trung, một người tốt xấu khó mà phán đoán ra thông qua bề ngoài.

Nếu không mấy trăm năm trước Sùng Trinh hoàng đế cũng sẽ không nghe tin đồn ngôn, đem Viên Sùng Hoán lăng trì xử tử, từ đây đem Đại Minh triều đẩy về phía vực sâu vạn kiếp bất phục.

Có lẽ chỉ có thời gian mới nghiệm chứng được màu sắc trong lòng của con người.

Như vậy ngươi thì sao, tâm của ngươi là đen hay màu đỏ?

Chương thứ ba trăm tám mươi mốt, trên mặt là chuông quỷ dị...

Sau khi chuyện Hồng Y đại pháo kết thúc, ta đã trả một ngàn vạn thù lao cho Trầm Hồng Tân, Doãn Tân Nguyệt, còn có Lý Ma Tử chia đều, thoáng cái kiếm được nhiều như vậy, ngay cả ta cũng không dám tin tưởng, đoán chừng mấy năm rồi không cần khai trương nữa.

Đáng tiếc là đại pháo áo đỏ đã hư hỏng nghiêm trọng, đã hoàn toàn mất đi hiệu quả âm vật. Ta cùng Doãn Tân Nguyệt bàn bạc một chút, dứt khoát quyên góp cho một viện bảo tàng địa phương, giá trị văn võ của nó có thể vượt xa giá trị âm vật, hơn nữa trong viện bảo tàng có không ít chuyên nhân có thể chữa trị tốt nó.

Sau một đoạn thời gian cũng không có sinh ý gì, mỗi ngày ta mở cửa hàng như cũ, uống rượu uống rượu trong tiệm, xem sách, nhàn nhã đi qua ngày.

Hôm nay đang chuẩn bị ngủ trưa, kết quả Lý Ma Tử lại cười nịnh đến tận cửa.

"Tiểu ca Trương gia, đang bận à?" Trên mặt người này hễ xuất hiện loại biểu cảm này, ta liền biết ngay không có chuyện gì.

Ta liếc mắt nhìn hắn ta nói: "Đều là quan hệ lâu năm cả, có việc gì ngươi cứ việc nói thẳng, đừng che giấu, để cho người ta nhìn rất khó chịu."

"Khó chịu, khó chịu cái gì?" Lý Ma Tử cười càng cổ quái: "Trong TV có nói, người đưa tay không đánh mặt cười. Ta cười với ngươi như vậy, vô luận ta đưa ra thỉnh cầu khó khăn cỡ nào, ngươi cũng không thể không từ chối ta..."

Ta không nhịn được hừ lạnh một tiếng: "Có rảnh thì chăm sóc con trai ngươi nhiều hơn, đừng nhìn mấy tiết mục truyền hình không có chất dinh dưỡng kia."

Nói xong bưng chén trà một bên lên, uống một ngụm nước nhuận giọng nói: "Huống chi ngươi gây phiền toái cho ta còn ít à?"

"Ngài xem ngài nói thế nào, đó là phiền phức sao? Mọi người đều có chỗ tốt, đều có chỗ tốt cả." Lý Ma Tử cười thân cận hơn.

"Rốt cuộc ngươi có việc gì không? Không có việc gì ta lại ngủ chứ."

"Có việc, có việc. Trương tiểu ca, sao tính tình ngươi nóng nảy vậy? Có phải đã vào thu hoạch thành hỏa rồi hay không, ngươi có muốn uống trà cúc mà bại hỏa hay không. Ta có một huynh đệ, chính là người làm buôn bán lá trà, nếu ngài tin được ta, ta sẽ để hắn làm cho người một chén trà hoa cúc thượng đẳng..."

Lý Ma Tử dong dài, miệng cũng giống phi kiếm.

Ta khoát tay áo với hắn: "Ngươi còn không nói, lão tử sẽ chọc nát Cúc Hoa của ngươi trước!"

Lý mặt rỗ bị dọa đến mức vội vàng ôm mông: "Ta nói."

Gã thần thần bí bí bí tiến lại nhỏ giọng nói: "Trương gia tiểu ca, kỳ thật cũng không có đại sự gì, chính là huynh đệ làm lá trà như ta gặp phải chút phiền toái a..."

Ta gật gật đầu, ý bảo Lý Ma Tử nói tiếp.

Lý Ma Tử lập tức tinh thần tỉnh táo, thậm chí không đợi ta nói cái gì, tự mình chuyển một cái ghế nhỏ ngồi ở trước mặt ta: "Hai chúng ta cũng đã tiếp xúc qua không ít âm vật, ngươi có biết một loại âm vật, có thể làm cho thời gian trì trệ không tiến sao?"

Ta sửng sốt một chút, cau mày hỏi: " đình trệ không tiến là sao?"

"Ta cũng hình dung không rõ ràng lắm, người trúng chiêu không khác gì tù phạm, bị nhốt chết trong một ngày. Vô luận ngươi làm thế nào, làm cái gì, vừa tỉnh lại phát hiện mình còn trong ngày hôm qua không ra được. Người bên cạnh ngươi cũng đang lặp lại chuyện hôm qua." Mặc dù nói ra từ miệng, nhưng Lý Ma Tử vẫn ấp úng không quá tin: "Con mẹ nó, người này nếu không phải bằng hữu cũ của ta, ta sẽ đưa hắn vào Cao Quyển..."

Ta nghĩ đến trước kia gia gia đã từng kể cho ta nghe, lúc thì dương, gian là âm, đích xác có một loại năng lực âm vật có thể làm cho thời gian hỗn loạn.

Ta nghiêm túc nhìn Lý Ma Tử nói: "Không phải bằng hữu của ngươi vừa vặn kiếm được một cái chuông đấy chứ?"

Lý Ma Tử giật mình há hốc mồm: "Tiểu ca Trương gia, ngài còn học được cả đoán mệnh từ lúc nào vậy?"

"Tính cái rắm!" Ta không tức giận mắng hắn một câu: "Từ khi quen biết ngươi, ta đã không còn ngày nào yên tĩnh. Ngươi nói tỉ mỉ cho ta biết, chuông này đã xảy ra chuyện gì."

"Đừng nói nữa." Lý Ma Tử bực bội, thở dài một hơi: "Vị huynh đệ kia của ta làm buôn bán trà lá, trước đó có đối tượng hợp tác xảy ra chút chuyện, làm ăn không nổi nữa, nợ hắn khoản tiền mấy vạn đồng. Kết quả ta dẫn người tới cửa đòi nợ, xem trong nhà đối phương nghèo rớt mồng tơi, biết đối phương cũng gặp phải khó xử rồi., Rồi đồng ý dùng đồ vật gán nợ, kết quả lăn qua lộn lại, trong nhà cũng không có gì đáng giá, về sau liền tìm ra cái chuông đầu năm, huynh đệ ta cũng đã trải qua việc đời, nhìn bộ dáng cái chuông kia, liền biết là bảo bối, vì thế..."

"Vậy là hắn nhận rồi? Đưa chung kết, ngụ ý không rõ, lá gan hắn ngược lại không nhỏ." Ta cười khúc khích một tiếng, tiếp tục uống trà.

Lý Ma Tử vội cười xấu hổ: "Đúng đúng đúng, ta cũng mắng hắn bị mỡ heo che mắt, nhìn thấy đồ tốt liền mặc kệ không quan tâm."

Ta đặt chén trà xuống nói: "Ngươi còn có mặt mũi mắng người khác? Nói giống như ngươi mạnh hơn người ta bao nhiêu."

Lý Ma Tử cười làm lành nói: "Không phải cùng một loại người, không vào một cánh cửa. Cái này gọi là cá tìm cá, tôm tìm tôm, cóc tìm ếch."

Ta lập tức cảm thấy trên mặt bị một cái tát.

Lý Ma Tử lập tức phản ứng lại: "Đương nhiên, Trương gia tiểu ca ngài theo chúng ta cũng không phải người chung đường, ngài là cao nhân, cao nhân."

"Ngươi đừng có nói nhăng nói cuội, nói rất đúng chuyện."

Lý Ma Tử nhẹ gật đầu: "Tuy rằng ngụy ý đưa chuông không tốt lắm, nhưng huynh đệ ta trước mặt chữ sắc cũng không nghĩ quá nhiều, liền lấy đồ về nhà, còn cố ý tìm chuyên gia giám định, nói là chuông Tây dương trong năm Gia Khánh, hẳn là giá trị không ít tiền. Huynh đệ của ta vừa nghe vậy, vui vẻ tìm không thấy bắc, còn định đem bảo bối này coi như truyền gia truyền. Đúng rồi, hắn còn đem ảnh dán vào trong bức ảnh của bằng hữu, ta tìm tới cho ngài xem một chút."

Lý Ma Tủy Nhi lấy ra điện thoại di động, lật vòng bằng hữu. Không bao lâu sau cậu ta lại góp lá cà vào trước mặt ta: "Ngài xem đi, chính là nó."

Đó là một cái chuông phía tây cực kỳ tinh xảo, hoa văn trên bàn mười phần phong cách cổ xưa, tuy rằng đã nhiều năm, nhưng bởi vì bảo tồn thoả đáng, vẫn mười phần trân quý. Chỉ là ở trên cùng chuông, có một dấu khắc nông cạn, như là một chữ "Nhất".

Chữ này hẳn là khắc sau.

Lý Ma Tử thấy ta không đáp lời, có chút khẩn trương hỏi: "Tiểu ca Trương gia, khó giải quyết lắm sao?"

Hắn thấy một mực nhìn chằm chằm chữ "Nhất" kia đến xuất thần, nhịn không được nói: "Chữ này không phải do vị huynh đệ kia của ta khắc, có lẽ là trước kia có người lúc kinh nghiệm thì không biết giá trị của bảo bối, cho nên khắc lên đi."

"Một chữ là kết thúc sinh tử. Cái chuông này chính là vật đại hung a!" Ta nói.

Lý Ma Tử sợ tới mức tái nhợt mặt mày: "Tiểu ca Trương gia, trước đây ta có biết ngài còn biết chữ phỏng hay không?"

"Còn nhiều thứ ngươi không biết."

Lý Ma Tử thít giọng khẩn trương: "Đại hung vật hung ác đến mức nào? So với những thứ chúng ta gặp lúc trước còn lợi hại hơn sao?"

"Chưa hẳn, không nhìn thấy vật thật, ta không dám nói lung tung."

"Muốn thấy vật thật còn không đơn giản sao? Chúng ta liền đi cái kia của huynh đệ đi, hắn sớm chờ ngài đại giá quang lâm." Lý Ma Tử cười định đi ra ngoài cửa.

Ta miễn cưỡng ngáp một cái: "Ngươi gấp cái gì, chờ ta ngủ trưa một giấc đã."

"Hả?" Lý Ma Tử choáng váng: "Mạng người quan trọng, ngài còn ngủ cái gì nữa!"

Ta phất phất tay với hắn, cũng không quay đầu lại đi về phòng ngủ: "Người ngươi quan tâm không phải là mạng người, là tiền đi."

Lý Ma Tử nhất thời ỉu xìu.

Ngủ một giấc này ta ngủ rất không yên tâm.

Lý Ma Tử đi tới đi lui bên ngoài, nhanh chóng giống như kiến bò trên chảo nóng, hận không thể đạp nát sàn nhà của ta.

Ta chỉ có thể bất đắc dĩ bò từ trên giường lên.

Lý mặt rỗ nhìn thấy ta đi ra, khuôn mặt căng thẳng hiện hiện lên vẻ mỉm cười bất ngờ: "Tiểu ca Trương gia đã tỉnh ngủ?"

"Tỉnh cái rắm, ta căn bản không ngủ được sao?" Ta hung tợn trừng mắt liếc hắn một cái: "Nói thật, người anh em kia khai túi bao nhiêu tiền cho ngươi? Ngươi gấp đến độ giống như trên mông có một mồi lửa vậy."

"Ha ha." Lần này Lý Ma Tử giả ngu không nói một lời: "Lãn hồ nghĩa khí, giang hồ nghĩa khí, nói chuyện tiền bạc đa tục khí."

"Trong đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh của ngươi, ngoài tiền ra còn nhận ra cái gì khác không?" Ta xoay người đi vào phòng tắm.

"Trương gia tiểu ca, cũng không thể nói như vậy, ngoại trừ tiền, vàng bạc, phỉ thúy kim cương, ta đều có thể làm nha, ta không kén chọn."

súc miệng thiếu chút nữa đã sặc chết ta.

Ta nhanh chóng rửa mặt, cùng Lý Ma Tử ra khỏi cửa.

Buổi chiều khoảng hai buổi sáng, chúng ta đã tới khu người giàu có nổi tiếng ở thành thị.

Ta nhìn tòa biệt thự kế ốc trang trí tinh mỹ trước mắt, khó nén được sự hâm mộ nói: "Ngươi bằng hữu này phát triển thật sự không tệ, phòng ốc ở khu vực này cũng dài đến năm vị đúng không?"

"Đâu chỉ vậy!" Lý Ma Tử đầy ghen tị: "Nghe nói lúc trước mua đồ cũng đã có năm vị, đã bao nhiêu năm rồi, giá trị đã sớm tăng lên."

"Thời đại này, có tiền vẫn phải mua phòng ốc." Ta thở dài, cùng Lý Ma Tử đi đến khu nhỏ.

Bảo an rõ ràng sinh ra nghi ngờ đối với trang phục của hai ta, trực tiếp ngăn lại, lật qua lật lại cẩn thận vặn hỏi ba bốn lần, mới một mặt cảnh giác thả đi. Ta và Lý Ma Tử đi thật xa, vừa quay đầu lại, phát hiện hắn vẫn đang gắt gao nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Lý Ma Tử lập tức nổi giận: "Mẹ nó, tiểu tử này coi chúng ta là hạng người gì vậy?"

Nói xong, quay người lại tìm lý luận của y.

Chương thứ ba trăm tám mươi hai, thương nhân lá trà.

Ta kéo Lý Ma Tử lại: "Hắn cũng là vì bát cơm của mình, sống không thoải mái, mọi người đều có chỗ khó xử của mình. Đừng gây chuyện, đi xem bằng hữu của ngươi có gì quan trọng hơn không."

Lý Ma Tử nghe ta nói vậy, lúc này mới buông tha: "Tính mạng hắn rất lớn, đụng phải lão tử hôm nay có chuyện quan trọng, nếu không chắc phải cùng hắn nói bóng nói gió. Lúc lão tử đi ra lăn lộn, hắn còn để mặc nước mũi mông chạy khắp đường đây này."

Không phải ta không biết xấu hổ tiếp lời.

Lý Ma Tử lo lắng nói tiếp: "Huống chi vẻ ngoài anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng của chúng ta, vừa nhìn cũng không thể là người xấu. Dân tốt là cả đống lương dân. Hắn hoài nghi hai ta thật đúng là mù mắt chó của hắn."

Ta thực sự nhịn không được, cẩn thận đánh giá một phen Lý Ma Tử bề ngoài xấu xí và mặt đỉnh phong trên mặt hắn lồi lõm mấp mô, nhẹ nhàng ho một tiếng.

Lý mặt rỗ kịp phản ứng, lúng túng nhìn ta cười cười: "Ý ta là ngài, là ngài."

"Bất quá Lý Ma Tử, ta có một điểm rất bội phục ngươi." Ta khó khăn lắm mới nghiêm túc nói ra: "Mặc dù ngươi có chút dầu, nhưng quen biết bằng hữu thực sự là không ít, tam giáo cửu lưu, ngươi không thể không biết đường đi..."

Không đợi ta nói xong, vẻ mặt Lý Ma Tử đã kích động nói: "Đúng vậy! Người đi trên giang hồ chỉ dựa vào một chữ nghĩa. Nếu không có bằng hữu, vậy còn lăn lộn làm gì? Trương tiểu ca, không phải ta khoác lác với ngươi, mà ngay tại chỗ chúng ta này, vậy sẽ không có người nào không biết. Ngươi muốn làm chuyện gì, cứ đi đường nào cứ đi, cứ việc mở miệng với ta, ta đảm bảo cho ngươi làm cho rõ ràng không công, thỏa đáng. Nếu không, Lý Tự ta sẽ viết ngược."

Trong giọng nói lộ ra vẻ đắc ý.

Ta cười với hắn một tiếng, e rằng sẽ nói thêm điều gì đó nữa, sẽ khiến Lý Ma Tử trực tiếp lên trời, đành phải đổi đề tài: "Ngươi anh bạn này xem ra là đáy hòm rồi."

"Cái rắm!" Lý Ma Tử không tán thành bĩu môi: "Trương gia tiểu ca, hai ta là quan hệ lâu đời, có chuyện gì ta cũng không dám gạt ngài. Nói thật với ngài, tổ tiên nhà hắn nổi tiếng nghèo nàn, liền nghèo đến mức độ nào? Không cùng ngài nói dối một chút, xin ăn cơm đi ngang qua nhà bọn họ ở một đêm, buổi sáng ngày hôm sau trước đi, còn ném cho nhà hắn 10 cà lăm."

Ta thật sự không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Lý Ma Tử cười làm lành nói: "Cũng may vị huynh đệ của ta coi như có chút tiền đồ! Bốn huynh đệ bọn họ, ngồi tù, chết thì chết, cuối cùng chỉ còn lại hắn một mình không có việc gì. Năm đó có một người bán trà vừa vặn đi ngang qua thôn bọn họ, đoán chừng thuộc hạ lúc đó thực sự thiếu người., Thấy hắn coi như trung thực, liền thu hắn đồ đệ. Nếu không phải như vậy, hắn đã sớm chết đói. Tên bán trà này không làm mấy năm bị bệnh chết, chúng ta liền thuận tay đón chuyện làm ăn của hắn, mấy năm trước đây không tốt hơn., Ai còn rảnh rỗi uống trà? Cho nên sinh ý lá trà này cũng không mặn không nhạt, mấy năm gần đây khá hơn, mọi người mới chậm rãi hiểu được uống trà. Thêm nữa khí hậu phương nam thích hợp, chất lượng lá trà cũng không tệ, cuộc sống của huynh đệ ta mới chuyển biến tốt đẹp một chút. Có đôi khi cũng muốn biết ta., Ngươi nói đi đâu nói lý đây? Lúc trước hắn là mệnh ăn của cơm, nay ở trong biệt thự nhỏ, mở xe hạng ba, ăn hương uống sướng. Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, người thật không thể so sánh, người so với người ta tức chết người."

Lý Ma Tử nói xong, bước chân cũng dừng trước một biệt thự lịch sự tao nhã.

"Chính là chỗ này." Lý Ma Tử chỉ vào cửa lớn nói.

Xung quanh biệt thự trước mắt có một luồng khí tràng rất kỳ quái, ngay cả không khí cũng trở nên cổ quái mà oi bức.

Nghiên cứu cũng không quá đúng.

"Từ từ một chút." Ta nhắc nhở Lý Ma Tử cẩn thận.

Lý Ma Tử vẻ mặt cẩn thận tiến tới đè chuông cửa xuống.

Không bao lâu sau, một nam nhân trung niên sắc mặt xám trắng mở cửa. Hắn cẩn thận kéo cánh cửa ra một khe nhỏ, cảnh giác thò nửa cái đầu ra, sau khi xác định đối phương là Lý Ma Tử, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi mở cửa: "Mạch tử, ngươi đã đến rồi."

Giọng nói của ông ta khàn khàn khó nghe, mười phần không phù hợp với tướng mạo, giống như tiếng một ông lão sắp chết phát ra.

Khuôn mặt của hắn giống như thường xuyên phơi nắng không tới mặt trời, không có chút huyết sắc nào, những mạch máu màu xanh đặc biệt rõ ràng, giống như những thanh hoa sứ, thập phần khủng bố.

Lý mặt rỗ bị vẻ mặt của hắn làm cho hoảng sợ: "Trức độn cũ ngươi như thế nào... Ngươi như thế nào lại biến thành quỷ dạng này rồi."

Lý Ma Tử hiển nhiên cũng bị kinh sợ, vốn những lời mở màn đã chuẩn bị kỹ càng hắn cũng không dùng tới, thậm chí hắn đã bước vào đùi phải của cửa, cũng hết sức xấu hổ mà thu trở về.

Trong gian nhà cũ kỹ ở cảng, toàn bộ phòng khách không nhìn thấy một chút ánh sáng nào, rèm cửa bị kéo dày đặc, trong phòng vẫn còn âm u, lộ ra vài phần quỷ dị.

Lão cảng bắt lấy Lý mặt rỗ như đánh cỏ cứu mạng: "Manh, ngươi mau cứu ta đi, tiếp tục như thế, ta chỉ còn một con đường chết."

Hành động bất ngờ của hắn khiến Lý Ma Tử giật nảy mình: "Cái kia, ta đây không phải tới sao? Ngươi yên tâm, ta tới là để cứu ngươi. Ngươi buông tay đi, ngươi buông tay trước đi."

Mặc cho Lý Ma Tử nói như thế nào, cảng già vẫn không chịu buông tay, thậm chí còn quỳ xuống cho Lý Ma Tử.

"Ta đi, cảng cũ, ngươi mau buông tay ra, sức tay của ngươi quá lớn mà..." Lý Ma Tử kêu lên đau đớn.

Boong, boong, boong!

Nhưng vào lúc này, trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng chuông vang nặng nề.

Ba giờ.

Ba tiếng chuông này thập phần cổ quái.

Tiếng đầu tiên như xa xôi, như đang hành tẩu trong núi, nghe thấy tiếng chuông sớm từ chùa miếu xa truyền đến.

Tiếng thứ hai lại tựa như rất gần chúng ta, như là có người đang trói chặt tay chân của chúng ta, gõ một cái chuông lớn vào lỗ tai chúng ta, âm thanh này đinh tai nhức óc gần như muốn xuyên thủng màng nhĩ.

Tiếng chuông thứ ba vang lên, chẳng bằng gọi là tiếng chuông. Một nữ nhân thê lương gào thét, trong thanh âm tràn đầy không cam lòng và phẫn uất. Thậm chí ta còn mơ hồ nghe được một tia thanh âm kỳ quái, như là móng tay thật dài đang gãi trên sàn nhà.

Ba tiếng chuông vang lên, cảng cũ giống như mất đi toàn bộ sức mạnh, đặt mông ngồi trên mặt đất, ánh mắt cũng trở nên trống rỗng vô thần. Run rẩy nói: "Tiếng chuông vang, chuông vang..."

Lý mặt rỗ không có khẩu lão, ngược lại vẻ mặt cẩn thận quay đầu lại nhìn ta.

Ta lại nổi nóng vừa buồn cười: "Ngươi nhìn ta làm gì? Nhanh mau đỡ dậy nha."

Vừa rồi còn mở miệng ra một câu bằng hữu, thật sự gặp phải nguy hiểm, hắn trốn nhanh hơn bất kỳ ai khác. Tên người như Lý Ma Tử này, lật khắp cả quyển sách 《 Hoa 》 mới nhập môn cũng tìm không ra một từ thích hợp để hình dung hắn.

Lý mặt rỗ thấy sắc mặt ta vẫn như thường, lúc này mới chậm rãi đứng tiếp tục bến cảng cũ. Động tác của hắn hiện ra vài phần do dự, chỉ cần cảng già có chút không thích hợp, hắn lập tức bỏ chạy.

cảng cũ vẫn không nhúc nhích, như một tảng đá.

Lý Ma Tử thở phào nhẹ nhõm, chỉ là vừa mới sờ đến y phục cảng cũ, Lý Ma Tử giống như bị điện giật lập tức rụt tay về: "Tiểu ca Trương gia, cân cân... có gì không đúng." Hắn nói chuyện cũng lắp bắp.

"Sao vậy?" Ta cau mày nhích lại gần.

Lý Ma Tử chỉ vào cảng già vô thần nói: "Ngươi xem, y phục của hắn ướt hết rồi."

Chỉ vỏn vẹn vài phút, cảng già đã mang bệnh nặng, trên người đổ ra không ít mồ hôi lạnh, thậm chí còn thấm ướt cả y phục.

Bất quá rất kỳ quái chính là, trên mặt của hắn vẫn là màu xám trắng, một giọt mồ hôi cũng không có.

Chuyện này thật kỳ quái.

Ta đẩy Lý mặt rỗ ra, nhẹ nhàng nâng cảng cũ lên.

Toàn thân cảng già giống như đã mất hết sức lực, nhẹ nhàng tựa vào người ta, mượn nhờ lực lượng của ta, miễn cưỡng ngồi trở lại ghế dựa.

Ta quay đầu lại phân phó Lý Ma Tử còn đứng ở cửa: "Mở chìa sách ra."

"Ồ." Lý Ma Tử vội vàng đi tìm cổng mở.

Vốn An An lẳng lặng như đi ra cảng cũ, bỗng nhiên nhảy dựng lên, tiếng nói biến thành lanh lảnh: "Đừng... đừng khai đèn."

Giọng nói của hắn ta thay đổi quá nhanh, khiến ta sửng sốt một chút.

Rốt cuộc là âm vật thế nào, có thể tra tấn một người thành như

vậy?

Lòng hiếu kỳ của ta ngược lại là thành công rồi.

Công ty chuyển phát nhanh thứ ba trăm tám mươi ba đến từ Âm gian.

Lý Ma Tử làm sao hiểu được thái độ của cảng già, sau khi tìm được mở cửa liền trực tiếp mở đèn, sau đó không khách khí đóng cửa lại: "Con mẹ nó ngươi dông dài cái gì? Trương tiểu ca bảo ngươi làm gì, ngươi phải làm gì! Ta là cao nhân nhất đẳng, không muốn chết thì ngoan ngoãn đi."

cảng cũ vốn mang vẻ mặt tức giận, nghe lời Lý mặt rỗ, lúc này mới hoàn toàn mất niệm pháp quyết.

Lý Ma Tử hiển nhiên rất quen thuộc với cảng già, đĩnh đạc chạy đến phòng bếp, từ trong lạnh quá lấy ra hai chai bia: "Tiểu ca Trương gia, uống hai ngụm chính sự trước rồi mới làm chính sự."

Ta lắc lắc đầu, ra hiệu cho hắn uống.

Mà ta thì nhìn chung quanh, cẩn thận đánh giá bố trí phong thuỷ của cảng già một phen.

Thượng phong thượng thủy, Tử Khí Đông Lai. Phúc Dư môn, nhắm cát tị hung.

Xem ra nơi ở của cảng cũ là do tìm cao nhân đặc biệt để xem.

Lý Ma Tử cũng không nhàn rỗi, hắn đi tới trước cảng nhỏ giọng hỏi: "Bảo mẫu đâu?"

cảng cũ cúi thấp đầu, giọng nói rầu rĩ: "Đuổi ngươi rồi."

"Vì sao?" Lý Ma Tử khó hiểu hỏi.

"Từ lúc cái chuông rách nát kia vào gia môn, cũng không có chuyện gì xảy ra. Ta sợ liên lụy đến người ta, cũng sợ bảo mẫu đi ra ngoài nói lung tung, để đồng hành chê cười ta..."

cảng già nói những lời này, mặc dù vẫn luôn cúi đầu, nhưng hai con mắt lại chớp động liên tục, giống như đang đánh giá cái gì đó.

"Không nhìn ra a, ngươi còn có chút lương tâm." Lý Ma Tử cười nói.

cảng cũ rõ ràng trở nên có chút khẩn trương, cắm đầu xuống thấp hơn.

Ta liếc mắt ra hiệu với Lý Ma Tử, ý bảo hắn đừng hỏi nhiều. Lý Ma Tử cũng là kẻ thông minh, lập tức hiểu ý ta, ngoan ngoãn uống chai rượu, quả nhiên là không nói gì.

Lại qua một lát, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng chuông chói tai.

"Ơ? Lúc này là ai tới vậy?" Lý Đỉnh Tử ném chai bia đá sang bàn trà, hắn đĩnh đạc đứng dậy định đi mở cửa.

"Chuyển phát nhanh." Giọng nói ở cảng cũ run rẩy, thân thể cũng run rẩy như cái sàng.

"Hả? Làm sao ngươi biết?" Lý Ma Tử đi được nửa đường thì ngừng lại.

cảng cũ khẩn trương xoa tay: "Gần đây mỗi ngày đều như vậy, ba giờ mười lăm tuổi, chuyển phát nhanh tới nhất chuẩn."

"Cút mẹ ngươi đi, nào có chuyện trùng hợp như vậy." Lý mặt rỗ không tin, đi qua mở cửa.

Quả nhiên bên ngoài đang đứng một nhân viên chuyển phát nhanh, khuôn mặt ngăm đen tràn đầy mồ hôi hột. Hắn ôm một cái rương giấy không lớn, lễ phép hỏi: "Là Lưu Ly gia sao?"

Hóa ra đây là đại danh cảng cũ.

Lý Ma Tử gật đầu.

Nhân viên chuyển phát nhanh đưa cái rương tới, chỉ vào vị trí người nhận hàng rồi nói: "Ký tên, cứ ký tên là được." Lại móc từ trong túi ra một cây bút.

Lâu nay ta luôn theo dõi cảng cũ, phát hiện cảng cũ mặc dù cúi thấp đầu, nhưng trong miệng vẫn luôn nói nhỏ, vì có thể nghe rõ lời của hắn, ta chậm rãi tiến đến trước người của hắn.

Lý Ma Tử ký xong chữ, nhân viên chuyển phát nhanh lập tức xé tờ giấy chuyển phát nhanh ra, cười hì hì nói: "Nếu có phát nhanh, ngài hãy đưa tới đây, ta là người chuyên phụ trách dịch vụ chuyển phát nhanh của chúng ta."

Hắn bên kia đang nói, cảng cũ bên này cũng giống như là thuộc lớp học chữ, lặp lại lời của hắn.

Khi nhân viên chuyển phát nhanh xoay người rời đi, cảng cũ bỗng nhiên ngẩng đầu, mở to cặp mắt tuyệt vọng nhìn ta: "Giống nhau như đúc! Một chữ cũng không thay đổi, cũng giống như hôm qua, mấy ngày này vẫn luôn là như vậy..."

Lời của hắn chưa dứt, Lý Ma Tử đã rống lên: "Lão tử tin lời ngươi." Trực tiếp đuổi theo, giật quần áo nhân viên chuyển phát nhanh: "Con mẹ nó ngươi bị ai sai khiến? Dám tới đây đùa bỡn? Ngươi cũng không ra ngoài hỏi thăm xem, những người ở đây đều là những ai?"

Nhân viên chuyển phát nhanh đầu tiên sửng sốt, sau đó lập tức tránh khỏi tay Lý Ma Tử: "Làm cái gì vậy? Làm cái gì vậy? Có phải đang xem video bắt nạt nhân viên chuyển phát nhanh hay không, ngươi cũng muốn ức hiếp người ta?" Bởi vì quá sốt ruột, quê quán đều bật ra lời nói.

Lý Ma Tử tức giận đến nổi trận lôi đình: "Con mẹ nó ai ức hiếp ngươi? Ta hỏi ngươi chuyện gì xảy ra, ai sai ngươi, ai bảo ngươi mỗi ngày tới đưa hàng ngày như thế này?"

Nhân viên chuyển phát nhanh vừa nghe vậy lập tức phấn chấn hẳn lên: "Ngươi có bệnh hay sao? Có hàng thì phải đi đưa à? Nhiệt như vậy, ngươi nghĩ ta bằng lòng làm bừa à."

Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Lý Ma Tử một cái, cưỡi xe lành bụi mà đi.

Lý mặt rỗ ôm rương giấy vào phòng, buồn bực nhìn ta: "Rốt cuộc là tình huống gì?"

Ta cũng không thể hiểu nổi.

cẳng cũ bỗng nhiên giơ tay lên, yên lặng chỉ vào một góc.

Ta và Lý mặt rỗ nhìn qua ngón tay của hắn, nhất thời đều ngây đời.

Gần cửa sổ, chất đống chỉnh tề hai ba mươi cái rương giấy, lớn nhỏ, quy cách, thậm chí phía trên có dây keo dính đều giống nhau như đúc cái rương trong tay Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử như cầm củ khoai lang nóng phỏng tay, hét thảm một tiếng, ném thẳng cái rương giấy trong tay ra ngoài.

Cái rương gỗ ở giữa không trung vẽ ra một đường cong đẹp mắt, "Đùng" một tiếng rơi trên mặt đất.

Lý Ma Tử vẻ mặt khẩn trương chạy tới trước mặt ta: "Trương gia tiểu ca, việc này rất tà môn, không giống với kinh nghiệm chúng ta đã trải qua, hay là..."

Ta xem ra câu tiếp theo của hắn cần nói là: Hay là chúng ta mau chóng rút lui đi.

Nói thật ra, món Âm vật này xác thực rất cổ quái, ta thật đúng là không nắm chắc có thể hàng phục nó, trong lòng có chút chột dạ.

cẳng cũ bên cạnh nghe Lý mặt rồi, ngẩng đầu lên vài lần muốn mở miệng nói điều gì, môi hơi động, cuối cùng cũng chẳng nói gì, nhắm miệng cúi đầu.

Ta khinh bỉ trừng mắt nhìn Lý Ma Tử một cái: "Vừa rồi là ai mở miệng cùng ta đề cao nghĩa khí? Đây là cái ngươi gọi là nghĩa khí sao? Chữ nghĩa này của ngươi có phải là mất đi một cái hay không, là cái thứ tự đó!"

Lý mặt rỗ có chút thẹn thùng giải thích: "Mấu chốt là chuyện lần này quá quỷ dị, vì kiếm hai đồng tiền nhỏ của hắn, sau này lại trả mạng cho hắn, không đáng! Trương gia tiểu ca ngươi cũng biết mà, bên dưới ta còn có người con trai, nếu ta có gì không hay xảy ra, nhi tử đáng thương kia của ta phải làm sao bây giờ?"

Ta tát một cái cho hắn bay lên vai: "Bớt nói nhảm đi, bây giờ khẩu vị của ta bị điều động rồi, ngươi nói gỡ là gỡ hả?"

Lý mặt rỗ đau đến nhe răng trợn mắt: "Trương gia tiểu ca, mọi người đều là người văn minh, vấn đề chúng ta có thể dùng ngôn ngực giải quyết, tốt nhất là ít động thủ."

Ta cũng không suy nghĩ nhiều, một cước nhanh chóng bay qua một bên.

Ta đứng lên, thả lỏng gân cốt, chuẩn bị bắt đầu làm việc.

" nhẫn cũ, ngươi dẫn ta đi xem một chút âm vật kia."

cảng cũ mờ mịt ngẩng đầu: "Âm vật, Âm vật gì?"

Thì ra hắn còn không biết chuông chữ Nhất trong tay mình là vật gì.

Lý mặt rỗ chen vào nói: "Chính là tra tấn ngươi thành nổi đóa bảo bối bộ dáng quỷ quái này."

cảng cũ lúc này mới kịp phản ứng: "Âm vật, ngươi nói... tiếng chuông kia là âm vật? Thứ người chết dùng?"

"Cũng chưa chắc đã là thứ mà người chết đã dùng, trong ngành này của chúng ta, đồ vật có thể gây tổn hại cho người khác, bình thường đều gọi như vậy." Đại khái là cảng cũ nhìn qua quá mức đáng thương, ta khó vui khi tâm bình khí hòa giải thích cho hắn một phen.

Lý Ma Tử đối đãi khác biệt với ta rất là thương tâm mà bĩu môi.

Cứ như ta không nhìn thấy.

cảng cũ gật gật đầu, trên mặt tràn đầy vẻ mất mát, hối hận, lo lắng, sợ hãi.

Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn an ủi nói: "Đừng lo lắng, sẽ có biện pháp giải quyết."

Nhưng mà khi tay ta chạm phải bả vai của cảng già, thì giống như là bị một khối bọt biển hút cạn vậy.

Nàng ta mềm nhũn đến nỗi một chút sinh khí cũng không có.

Ta nhìn theo bóng lưng ở cảng cũ, không kìm được mà nhíu mày.

Tình trạng hiện tại của cảng già thật sự không tốt.

Tà môn thứ ba trăm tám bốn, mới chỉ là bắt đầu.

Lý mặt rỗ nhìn thấy vẻ mặt ta không đối đầu với hắn, vội vàng đuổi theo: "Trương gia tiểu ca, không có chuyện gì chứ? Bây giờ đi còn kịp... "

Ta quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn hắn một cái: "Muốn đi thì đi cả mà đi, đừng dông dài nữa, ai bảo ngươi cột dây xích vào tay ta chứ? Có điều ta đem những lời xấu xí gác lại phía trước, hôm nay ngươi dám ra khỏi cửa này, sau này đừng hy vọng có thể đến cửa của ta."

Lý Ma Tử bị ta nghẹn đến mức nói không ra lời, một lúc sau mới thở dài: "Đi được! Không đi không đi! Cái này cũng có thể chứ? Con người ta, chính là quá lương thiện, quá mềm lòng." Vừa nói, lại hừ một tiếng trong bụng bễ nghễ, đĩnh đạc muốn đi theo tới phòng ngủ ở cảng cũ.

Ta túm cổ áo hắn, xốc hắn lại: "Ngươi đi vào theo làm gì?"

"Vậy ta đi làm gì?" Lý Ma Tử không hài lòng: "Hơn nữa, ta đến đây rồi, ngươi không cho ta xem bảo bối kia hình dạng thế nào à."

Ta nhìn Lý Ma Tử cười quái dị hai tiếng: "Xem được, chỉ có điều..." Ta cố ý kéo dài âm thanh.

"Chẳng qua cái gì?" Lý Ma Tử quả nhiên biến thành vẻ mặt khẩn trương.

"Chẳng qua... nếu như âm vật kia quấn lấy ngươi, ngươi cũng đừng tới tìm ta a."

Lý Ma Tử vừa nghe vậy, quay người đi về phòng khách: "Tiểu ca Trương gia, ngươi chú ý an toàn, huynh đệ ở ngoài cửa tiếp ứng ngươi, nếu có chuyện gì không thích hợp, ngươi cứ mở miệng hô lên, ta lập tức xách búa vào chém quỷ vật kia!"

Bước chân của hắn cực nhanh, bóng người lanh lẹ, gần như khiến cho ta có ảo giác. Rõ ràng người còn đang ở trước mắt từng giây giây qua còn đang ở ngay trước mắt, một giây sau hắn đã chạy tới một góc phòng khách đầy vui vẻ mà hủy đi chuyển phát nhanh cảng cũ.

Nói hắn có gì tốt?

Ta mặc kệ hắn, theo chân cảng cũ bước vào phòng ngủ.

Phòng ngủ cũng kéo rèm cửa sổ, không có ánh sáng, ở trong bóng tối đưa tay không thấy năm ngón, chỉ có tiếng tí tách tí tách thanh thúy vang lên.

Giống như giọt nước rơi giữa không trung, nhẹ nhàng đập lên trên tảng đá. Mỗi một tiếng đều như ma chú đặc thù, xa xôi lại rõ ràng như vậy.

Lão cảng ngồi bên giường, khuôn mặt không chút biểu tình: "Đúng là nó, ta đã sắp bị dày vò đến điên rồi. Cứ như vậy, đại khái ta chỉ có một con đường chết..."

Ta ở trên vách tường tìm được cổng mở, địa điểm đốt sáng.

Trong ánh mắt hoảng sợ của lão cảng, thanh âm bên tai đều biến mất, khi đang mải quang mà chiếm cứ phòng ngủ, một tiếng chuông đột nhiên dừng vận chuyển.

Châm, châm, châm phân, nện châm, toàn bộ đều yên tĩnh lại.

Xung quanh yên lặng như tờ, chỉ có cảng cũ là kinh ngạc há hốc mồm.

Một tiếng chuông lẳng lặng đặt ở trên tủ giường, chất gỗ màu nâu đậm bởi vì niên đại quá xa xưa, đã được mài đến có chút phát sáng, một mặt nước thủy tinh nho nhỏ, phía trên tràn đầy vết tích, như là một khối bảo ngọc thượng đẳng có tỳ vết trí mạng. Chỉ châm là chế tạo bằng đồng thuần, bởi vì ẩm ướt và chứa đựng không nổi, thời châm cùng châm đã mơ hồ có rỉ sét đồng xanh.

Đỉnh cao nhất của một đồng hồ, một chữ nông cạn rõ ràng, giống như thâm cốc đột nhiên chìm xuống từ bình nguyên, phi thường chói mắt.

cảng cũ có chút khiếp sợ nhìn chằm chằm vào mặt chuông, lộ ra vài phần khó tin: "Nó... nó vậy mà dừng lại rồi, nó bất động rồi."

Xem ra tuy rằng Âm vật này tà môn, lại có một nhược điểm trí mạng, đó chính là sợ ánh sáng.

Chỉ cần có nhược điểm, sẽ có biện pháp giải quyết.

Ta thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Cái khẩu khí này của ta còn chưa chạy hết, bên tai lại truyền đến tiếng tí tách quen thuộc.

Từng chữ đồng hồ lại bắt đầu vận chuyển.

Thậm chí ta cảm thấy tốc độ của nó so với vừa rồi nhanh hơn không ít.

Vốn là cảng cũ tràn ngập chờ mong, giờ lại sợ tới mức há hốc mồm, giống như một con cá vàng bị vứt khỏi bờ, cố hết sức hít thở, tuyệt vọng chờ đợi cái chết buông xuống.

Một chút thần thái cuối cùng trong mắt hắn tựa hồ tùy thời đều sẽ biến mất.

Người không sợ không có hy vọng, chỉ sợ không có ý chí chiến đấu. Nếu ngay cả ý chí cầu sinh cũng không có, như vậy trừ chết, còn có thể làm gì chứ?

Ta trông rất lo lắng cho cảng già, xem ra phòng ngủ này không thể ở lâu.

"Lý mặt rỗ! Lý mặt rỗ! " Ta lớn tiếng kêu gọi Lý Ma Phù đang ở phòng khách.

Kết quả liên tiếp kêu vài tiếng cũng không phản ứng, ta buồn bực đi ra phòng ngủ, chỉ thấy Lý Ma Tử không biết lúc nào đã chạy ra cửa lớn, vẻ mặt cẩn thận nhìn vào trong phòng.

Ta giận quá hóa cười: "Con chó nhà ngươi nói đấy à, vừa rồi ngươi còn nói đứng ngoài cửa tiếp ứng, ta tùy tiện hô một tiếng thì ngươi cầm búa đi vào, đây chính là cái thứ mà ngươi gọi là tiếp ứng à? Đã đi ra cửa rồi hả?"

Lý mặt rỗ ủy khuất, thật đáng thương bĩu môi: "Trương gia tiểu ca, thật sự không thể oán ta, ta... Ta không tìm được phủ!"

Lấy cớ này khá hợp ý, ta hận không thể lập tức điểm khen cho Lý Ma Tử.

"Tên nhát gan nhà ngươi, may mà đầu thai muộn hơn thời điểm tốt, nếu ném vào thời kỳ kháng chiến ngươi sớm lấy việc làm kẻ gian." Ta khinh thường liếc mắt nhìn hắn.

Lý Ma Tử sinh ra hận nhất là Hán gian, vừa nghe ta nói vậy, nhất thời đỏ mặt tía tai gào lên: "Ai hèn nhát, ta... Ta đây là muốn cho chúng ta biết rõ đường lui, tên quỷ kia quá tà môn, vạn nhất đấu không lại, chúng ta cũng phải có cách chạy trốn!" Hắn vừa nói, vừa thẳng sống lưng, ra vẻ nghênh ngang đi vào cửa: "Ai sợ? Ngươi thấy ta sợ à?"

Nếu không phải tình trạng tại cảng cũ không tốt lắm, lúc này ta thật muốn hù dọa hắn một chút.

Vì cảng cũ, ta quyết định tạm thời bỏ qua cho Lý Ma Tử.

Ta bảo Lý mặt rỗ mang cảng già từ phòng ngủ đỡ ra, Lý mặt rỗ vừa tiến vào phòng ngủ, hai tròng mắt liền gian xảo dừng lại trên một tiếng chuông: "Một vật nhỏ như vậy mà có uy lực như vậy?"

Ta không nhịn được nói: "Mau đỡ người ra đây, sau đó đóng cửa phòng ngủ chết đi." Ta quay đầu đi vào phòng khách nhìn thấy Lý Ma Tử lúc trước vừa mở cả vùng đất chuyển phát nhanh.

Tất cả hàng hóa đều giống nhau như đúc, hẳn là cảng cũ mua ở chỗ ra ngoài lúc trước.

Quái, quá tà môn rồi!

Bỗng nhiên, trong phòng ngủ truyền ra một loạt tiếng nổ, ta vội vàng xoay người chạy ra cửa phòng ngủ, phát hiện Lý mặt rỗ ngã lăn ra đất, đau đến mức hừ. cảng cũ lại như là mất đi tâm trí, ngơ ngác đứng ở trước mặt từng chữ một, thật cẩn thận mà đưa tay ma sát cái chữ nông cạn trên đỉnh chuông.

Lý mặt rỗ vô lừng mắng một câu: "Mẹ nó, cảng già ngươi điên rồi, ra tay cũng quá xấu rồi. Ta... Ta xương sườn hình như gãy rồi, phí y dược này tính hợp khác."

Bỗng nhiên ta nhớ tới đạo kình lực cực lớn ở cảng cũ trước khi vào.

Trạng thái hiện giờ của cảng già gần như điên cuồng, ta cũng rất lo lắng cho hắn: " cảng cũ, ngươi không có việc này chứ?"

cảng cũ sửng sốt vài giây, bỗng nhiên dùng sức giơ lên một chữ chuông.

"Hạp cảng cũ!" Ta sợ hết hồn, muốn tiến lên ngăn cản nó.

cảng già bỗng nhiên ngẩng mặt lên, hướng về phía ta quỷ dị nhếch môi cười cười. Nụ cười tác động lên mỗi mạch máu màu xanh trên mặt hắn, cả khuôn mặt đều vặn vẹo biến hình. Trong khoảnh khắc này, ta cảm thấy cảng cũ như là thay đổi thành người khác, cái miệng kia mở ra, như là một cái giếng cạn thâm thúy, tối tới không thấy cuối.

Leng keng leng keng!

Nhất tự chuông hung hăng ngã trên mặt đất.

Kèm theo tiếng vang thật lớn kia, sau đầu của ta như bị người đánh một quyền nặng nề, đầu đau như muốn nứt ra, sau đó liền ngã thẳng xuống.

Chương thứ ba trăm tám mươi năm kinh hồn nằm mơ.

Chờ đến khi ta tỉnh lại lần nữa, vậy mà nằm ở trên giường.

Bốn phía tĩnh lặng, trong không khí phiêu đãng hương trà lượn lờ.

Đây không phải tiệm cổ của ta sao?

Sao ta lại trở lại nơi này? Vừa rồi không phải ở cảng già sao?

Lẽ nào tất cả những thứ vừa rồi đều là ta đang nằm mơ, hay là trúng chiêu của một đồng hồ?

Từ khi tiến vào đến nay, ta chưa từng trải qua chuyện lạ như vậy. Ta cố gắng quay đầu lại, thử làm cho mình tỉnh táo hơn một chút.

Ngoài cửa phòng ngủ, ta nghe được một trận tiếng bước chân dồn dập, tới tới lui lui lui, đặc biệt quen thuộc.

Không cần nghĩ, khẳng định là Lý Ma Tử.

Nghĩ đến đây hắn ta lại giận sôi máu.

Con mẹ nó, đều là tên khốn Lý Ma Tử, nếu không phải hắn gây phiền toái cho lão tử nhiều như vậy, lão tử nhất định thoải mái uống trà trong quán cổ xưa, sao lại trải qua nhiều trắc trở như vậy?

Nếu ông trời cho ta một cơ hội, ta nhất định phải vận mười phần công lực đá bay Lý Ma Tử, đá bay hắn ra xa một chút, tốt nhất là tiễn hắn đi Tây bá nuôi, khi còn sống không nên gặp lại.

Ta đầu óc choáng váng giường dưới đất, sau đó nhẹ nhàng mở cửa ra.

Ngoài cửa, Lý mặt rỗi lo lắng vòng quanh. Nghe tiếng nói, lập tức kinh hỉ quay đầu lại: "Trương gia tiểu ca, ngươi tỉnh dậy?"

Dựa theo tình tiết bình thường mà tiến triển, ta nghĩ ta nên trả lời hắn một câu: "Tỉnh cái rắm, căn bản là không ngủ được hay không?"

Nhưng câu nói này trực tiếp che ở cổ họng của ta, khiến ta thế nào cũng không phát ra được âm thanh.

Lý Ma Tử cẩn thận dò xét khuôn mặt của ta: "Sao vậy? Trương gia tiểu ca? Ta thấy sắc mặt ngươi không được tốt lắm, không phải đang gặp ác mộng đấy chứ?"

Đâu chỉ là ác mộng, tất cả những thứ này kinh khủng hơn nhiều so với ác mộng.

Ta sửa sang lại một chút suy nghĩ, tận lực làm cho giọng điệu của mình bình thường một chút: "Lý Ma Tử, ngươi không phải là tới tìm ta giúp bằng hữu cũ giải quyết phiền toái đấy chứ?"

"Tiểu ca Trương gia, đừng đùa nữa, ngươi ngủ một giấc này mà mất trí luôn à? Ta không phải đã nói rồi sao? Ngươi ngủ trưa một giấc, sau khi tỉnh dậy ta sẽ đi theo ta, nếu không đi thì anh bạn của ta sẽ chết..." Lý Ma Tử nói đến đây, đột nhiên phản ứng lại, có chút không thể tin nhìn ta: "Không đúng, sao ngươi biết tên hắn là cảng cũ? Ta nhớ rõ ta không nhắc tên hắn với ngươi mà."

Lý Ma Tử ngây người, ta cũng chẳng khá hơn là bao.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta đã vẫy vẫy tay với Lý Ma Tử, ra hiệu hắn đi tới chỗ ta.

Lý Ma Tử khó hiểu nhích lại gần.

Ta nhanh chóng giơ tay lên, không nói hai lời mà vung một cái tát cho hắn.

Lý Ma Tử lần này bị ta đánh cho choáng váng, lời nói quên mất nói, ôm nửa khuôn mặt khó hiểu nhìn ta.

Ta hỏi hắn: "Đau không?"

Lý Ma Tử gật đầu như máy móc.

"Nếu như biết đau, vậy thì không phải là mộng..." Ta nhỏ giọng nói thầm.

Lý Ma Tử tức giận tới mức nhảy dựng lên: "Mẹ kiếp! Ngươi ngủ mơ mơ hồ hả? Muốn biết có phải nằm mơ ngươi sẽ không tát mình một cái bạt tai không hả, đánh ta làm gì!" Hắn vừa nói vừa giơ tay lên, nghiến răng nghiến lợi muốn đánh lại.

"Đừng nghịch, đừng nghịch." Ta nghiêm trang đẩy nó ra.

"Ai gây sự với ngươi, lão tử quyết không thể chịu thiệt, ngươi mau đưa nửa khuôn mặt bên trái ra đây." Lý Ma Tử không buông tha: "Nói thật, có phải ngươi thấy lão tử không vừa mắt không, đã muốn đánh ta từ lâu rồi không?"

"Được rồi." Ta sợ Lý Ma Tử tiếp tục dây dưa, xụ mặt nói: "Rốt cuộc ngươi có muốn ta hỗ trợ không? Nếu không dùng, ngươi đánh cho ta một bạt tai, sau đó ta tiếp tục trở về phòng đi ngủ."

Lý Ma Tử đảo mắt, vội vàng cười bồi nói: "Không phải ta đang đùa giỡn với ngươi sao? Hai người chúng ta vào sinh ra đã chết không biết bao nhiêu lần rồi, đó là quan hệ ra sao? Nếu như là ở thời cổ đại thì huynh đệ chúng ta đã sớm kết thành huynh đệ có dị tính rồi. Đừng nói chỉ là một bàn tay, cho dù huynh đệ có khiến khuôn mặt của ta sưng phù lên thì ta cũng không thể nói không chữ a, còn phải chủ động đưa nửa khuôn mặt còn lại tới đây."

Ta hừ một tiếng.

Lý Ma Tử nịnh nọt hỏi: "Vậy chúng ta lên đường thôi?"

Ta hít một hơi thật sâu, nói thật, âm vật lần này thật sự là quá quỷ dị, là lần đầu tiên từ khi ta nhập hành tới nay, gặp được thứ thú vị như vậy, lòng hiếu kỳ của ta đã thành công bị nó câu dẫn.

Mặc dù không biết hết thảy phát sinh lúc trước rốt cuộc là mộng hay là chân thực, nhưng ta đã quyết định so chiêu cùng một chữ đồng hồ hảo hảo này.

Ta tùy ý liếc mắt nhìn Lý Ma Tử một cái: "Còn thất thần làm gì, dẫn đường đi!"

Lý Ma Tử hét lớn một tiếng: "Tuân lệnh! Xuất phát!"

Mới vừa bước được hai bước, ta bỗng nhiên mở miệng gọi hắn lại: "Đợi chút, ta rửa mặt trước, chuyện hình tượng cá nhân cần chú ý một chút."

Lý mặt rỗ không kịp dừng lại, bịch một tiếng đụng vào cửa.

Khi lại xuất hiện trước biệt thự của người giàu, ta có cảm giác nghẹn ngào dở khóc dở cười.

Lý Ma Tử nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi nói chuyện với ta đi, dọc theo con đường này ngươi còn không lên tiếng, sợ tới mức ta lén nhìn ngươi mấy lần, tưởng ngươi không tức giận à."

"Mịa, biết nói chuyện mà không biết? Chú rủa ta đấy." Ta lập tức bất mãn trừng mắt nhìn Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử cười hắc hắc, mặt trái của ta đã đánh tới sưng lên, trên đó có khắc rõ năm dấu tay. Hắn vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vào miệng mình: "Đánh vào cái mồm thối không nói ra lời này của ngươi. Trương tiểu ca, ta nói sai rồi, ngươi đừng chấp nhặt với ta."

Ta nhìn chung quanh một vòng, suy nghĩ một chút, vẫn hỏi: "Bằng hữu này của ngươi phát triển không tồi, phòng ốc của địa giới này đều dài đến năm vị đúng không?"

"Đâu chỉ vậy!" Lý Ma Tử đầy ghen tị: "Nghe nói lúc trước mua đồ cũng đã có năm vị, đã bao nhiêu năm rồi, giá trị đã sớm tăng lên."

Lý mặt rỗ trả lời giống như lúc trước.

Đâu chỉ có hắn, ngay cả bảo an nhập môn cũng giống như trước, vẻ mặt thận trọng, cẩn thận thẩm vấn ta và Lý Ma Tử ba bốn lần, lúc này mới mặt mũi tràn đầy cảnh giác bước đi.

Đi ra thật xa, Lý mặt rỗ vừa quay đầu lại, chỉ thấy bảo an kia vẫn đang gắt gao nhìn chằm chằm vào chúng ta. Lý mặt rỗ nhất thời nổi lên: "Mẹ nó, tiểu tử này coi chúng ta là cái sắc gì?"

Nói xong, quay người lại tìm lý luận của y.

Ta ngay cả đầu cũng không quay lại, nhanh chân đi về phía trước.

Lý mặt rỗ chạy vài bước, thấy ta không có ý ngăn cản hắn, ngượng ngùng chạy về bên cạnh ta: "Trương gia tiểu ca, ta phải về tranh luận với hắn vài câu, giáo huấn hắn mắt chó coi thường."

"Ừ, đi đi." Ta qua loa gật đầu.

Lý Ma Tử sửng sốt: "Nói không chừng hắn còn có thể động thủ."

"Ừm." Ta như ruồi bọ vẫy vẫy tay với nó: "Đi thong thả không tiễn."

Lý Ma Tử ngốc nghếch: "Dựa vào quan hệ giữa hai huynh đệ ta, ngươi không đi cùng ta à? Thuận tiện cũng có thể cho ta thêm can đảm, trợ uy?"

"Thân thủ của ngươi tốt như vậy, ta không phải làm ngươi thêm loạn sao?"

"Nếu động thủ, quyền cước không có mắt, vạn nhất ta ra tay quá nặng, đánh hắn thành tàn phế cấp hai, ngươi cũng không ngăn cản?"

Ta dừng bước, mặt mày hớn hở nhìn Lý mặt rỗ: "Ngươi an tâm ngồi xổm vài năm, ta sẽ thường xuyên đến xem ngươi. Ngươi yên tâm, ta khẳng định coi con ngươi là con trai của mình, còn có thể tìm cho mình chồng tốt như tuyết."

"Mẹ nó, cư xử với bạn bè không cẩn thận!" Lý Ma Tử ỉu xìu đi theo hướng ta đi về phía trước, tuyệt khẩu không đề cập đến chuyện muốn tranh luận với bảo an.

Sớm biết hắn là loại hàng nhát gan này, trước đó ta đã không nên ngăn cản hắn.

lãng phí nước bọt.

Vẫn giống như mọi chuyện xảy ra lúc trước, ta và Lý măm tử đi tới trước biệt thự ở cảng cũ. Lý mặt rỗ tiến lên gõ chuông cửa, cảng cũ rất nhanh mở ra.

Tất cả đều là chuyện từng xảy ra, cảng già giống như cứu mạng người ta nắm lấy tay Lý mặt rỗ, làm cho Lý mặt rỗ đau đến nỗi kêu cha gọi mẹ. Sau đó, chuông vang lên.

Vẫn là ba tiếng, vẫn quỷ dị như vậy.

Cây cảng già buông lỏng tay ra, giống như là đã mất đi toàn bộ khí lực, ngã bệt trên mặt đất.

Không có thêm một phần nào, tất cả đều trùng hợp như vậy.

Ta nhịn không được nở nụ cười.

Lý mặt rỗ quay đầu lại, oan ức nhìn ta: "Bằng hữu của ta đều như vậy, ngươi còn tâm tình cười sao?"

Ta cố ý vượt qua hắn, trực tiếp tiến vào cửa, thuận tiện cưỡi nhẹ rồi mở đèn ra.

cảng cũ khẩn trương nhìn chằm chằm vào ta: "Không được mở đèn! Ngươi... ngươi là ai?"

Lý mặt rỗ ở một bên giới thiệu: "Đây chính là vị cao nhân mà ta đã từng nhắc tới. cảng trước đây, nói thật với ngươi, coi như tiểu tử ngươi có phúc khí, quen biết ta một người như vậy, nếu như thay đổi thành người khác, căn bản không thể mời động tới hắn được. Những vật nhỏ nhắn như vậy, cao nhân như ngươi tùy tiện giơ tay là giải quyết rồi, ngươi không cần lo lắng, thù lao của hai chúng ta ngươi đã chuẩn bị xong chưa?"

Ta thấy Lý Ma Tử cứ thao thao bất tuyệt thổi phồng, mặt không đỏ thở không dứt, thật sự nhịn không được nói xen vào: "Này này, Mục dân không dễ dàng, ngươi đi chậm một chút, đừng đem toàn bộ bò thổi bay, quay về sữa bò không uống được ta sẽ không tha cho ngươi!"

Lý Ma Tử bị ta vạch trần, sắc mặt không ngờ không thay đổi chút nào, thậm chí nói khoác mà vỗ bả vai cảng cũ: "Huynh đệ nhà ta chỗ nào cũng được, chỉ là quá khiêm tốn. Khi về có rảnh ta phải phê bình hắn một chút."

Từ khi nào ta sẽ thành nhà các ngươi rồi?

Lý Ma Tử không cho ta cơ hội nói chuyện, tự mình đi về phía phòng bếp. Vì để tránh phát sinh biến cố nên không có kẻ nào thuận buồm xuôi gió hỗ trợ, ta gọi hắn lại: "Khốc xuất thức được không? Trước đừng bận rộn uống rượu, đang lúc quan trọng hơn."

Lý Ma Tử lại càng hoảng sợ: "Tiểu ca Trương gia, ngươi hiện tại đã thất thần như vậy sao? Làm sao ngươi biết ta muốn đi tìm rượu?"

Thấy ta không để ý tới hắn, Lý mặt rỗ lại định khoác lác vài câu với cảng già: "Nhìn thấy chưa? Không dọa ngươi chứ? Cao nhân nhà chúng ta, bản lĩnh thông thiên triệt địa, ngươi dám bĩu môi, hắn biết ngươi muốn làm gì..."

Sao nghe câu này khó chịu vậy?

cảng cũ nghe Lý mặt rỗ nói, trên mặt một chút phản ứng cũng không có, chính là bộ dáng hồn không giữ.

So sánh với những lần gặp mặt trước, cảng già rõ ràng càng suy yếu hơn.

Rất nhanh đã đến ba mươi lăm điểm, nhân viên chuyển phát nhanh lại đến đúng giờ đưa hàng. Lúc này đây không cho Lý Ma Tử ký, ta tự mình đi tới cửa. Nhân viên chuyển phát nhanh vẫn giữ giọng điệu tiêu chuẩn: "Trần Phúc cảng đúng không? Phiền ký chữ ở đây."

Ta nhận lấy bút ký mà hắn đưa tới, khách khí hỏi: "Gần đây ngày nào ngươi cũng tới đây đưa hàng chuyển phát nhanh à?"

Nhân viên chuyển phát nhanh sửng sốt: "Không có? Chuyển phát nhanh quá nhiều, ta cũng không nhớ."

Ta gật gật đầu rồi nở nụ cười với nó.

Sau khi người chuyển hàng đi rồi, ta gọi cảng cũ qua một bên, cẩn thận hỏi: "Đồng hồ Nhất Tự này có được từ chỗ nào? Ngươi suy nghĩ cho kỹ đi, cẩn thận nói với ta."

cảng cũ chuyển hướng con mắt cứng ngắc: "Từ chỗ khách hàng của ta, hắn nợ ta một khoản tiền, nên chuẩn bị mang gia sản đến gán nợ. Ta thấy nhà hắn nghèo mạt rệp, chỉ có thứ này như vật cũ ở niên đại, liền vui vẻ về nhà, ai biết..."

"Là khách hàng nào? Ngươi có phương thức liên lạc của hắn không?" Ta hỏi.

Lão cảng cố sức suy nghĩ cả buổi, chân mày cau lại, qua hồi lâu sắc mặt mới thống khổ gật đầu: "Hình như là vậy."

Lý Ma Tử ở một bên nghe xong, lập tức không hài lòng la lên: "Có thì có, không có thì không có, cái gì mà hình như Hàn Kịch ngươi xem nhiều rồi, chơi trí nhớ với chúng ta đấy."

Không đợi Lý Ma Tử nói xong, ta đã tát một cái vào lưng hắn, đau đến mức nhe răng trợn mắt: "Có gì mà lắm? Uống chai rượu của ngươi đi, đừng có ở đây gây sự."

Lý Ma Tử lầm bầm nói: "Ta thành tâm thật hỗ trợ như vậy, thế mà ngươi lại nói ta vướng bận, trái tim của ta cũng đang chảy máu." Vừa nói vừa vui vẻ chạy đến phòng bếp tìm bia rượu.

Chương thứ ba trăm tám sáu, người này đã chết.

Từ phía dưới quán trà, tìm ra một cái hộp gỗ vuông vức, mở nắp hộp ra, bên trong chứa đầy danh bài.

Sự giao tranh rộng lớn khiến người ta líu lưỡi.

cảng cũ có thể có đến hôm nay, nhất định cũng phải bỏ ra khá nhiều nỗ lực.

Lão cảng cố sức đưa tay ra, tìm hồi lâu, từ trong hộp lấy ra một tấm thiệp cho ta: "Chính là hắn."

Chủ nhân của danh bài họ Tống.

Ta không nói hai lời, dùng máy móc ở cảng già gạt xe qua, máy truyền tin vang lên vài tiếng, vẫn chưa có ai nhận. Lại gẩy lại, vẫn là kết quả như nhau. Ta lại gạt máy truyền tin, phát hiện số thông tin đã được ghi lại biến thành số không.

Không thể liên lạc với người trong cuộc được, việc này khiến ta rất lo lắng.

Thông tin máy truyền tin được mở ra, trước sau vẫn không có ai đón, ta nghĩ, lại hỏi cảng cũ: "Nếu là đồng bọn hợp tác thì hắn chắc cũng có người hợp tác với ngươi, chắc chắn cũng có người khác? Có người nào biết ngươi và biết hắn không thế?"

cảng già suy nghĩ một chút, lại từ trong hộp tấm gương lấy ra một tấm gương đưa cho ta.

Lần này rất thuận lợi, máy truyền tin nhanh chóng kết nối, giọng nam tử kia khàn khàn, mang theo vẻ hoạt bát: "Ai da, cảng cũ a, khách quý nha! Nhân gia làm sao mà nhớ tới điện thoại?"

"Xin chào ngài, ta là bằng hữu ở cảng cũ, có chuyện này muốn hỏi ngài một chút..."

Không đợi ta nói xong, đối phương đã cảnh giác hỏi: "Ngươi là ai?

cảng cũ xảy ra chuyện hả? Có phải ngươi phạm vào chuyện công an cục rồi không? Đồng chí cảnh báo, ta và Trần Phúc Lưu chỉ là đồng bọn làm ăn, lén lén không có giao tình gì, hơn nữa chúng ta đã sớm không hợp tác, bây giờ ngay cả bạn hàng cũng chưa nói. Ta đối với hắn cũng không biết gì cả, cái gì cũng không biết."

Chỉ mấy câu nói đã gặt hái sạch sẽ, không gian không thương lượng, những lời này quả nhiên có đạo lý.

Ta gần như không còn gì để nói, phản ứng nửa ngày mới rõ ràng suy nghĩ, kiên trì giải thích: " cảng cũ không xảy ra chuyện gì, chỉ có một người, thiếu cảng cũ một khoản tiền, hiện tại cũng không liên lạc được. Cho nên tới hỏi ngài một chút."

"Như vậy sao!" Thái độ của đối phương tỉnh táo lại rõ ràng, khẩu khí cũng lập tức trở nên cao cao tại thượng: "Là người nào vậy? Tiền nợ cảng cũ chưa trả, về sau còn muốn trà diệp thị trường sao?"

Ta báo ra cái tên trên đũa.

Đối phương sửng sốt: "Là hắn à, lão Tống..."

"Ngài biết không? Có thể làm phiền ngài nói phương thức liên hệ của hắn cho ta biết không?" Ta kích động hỏi.

Đối phương nói với vẻ tiếc hận: "Chậm rồi, đã muộn. Người khác đã mất."

Người mất rồi?

Ta kinh hãi: "Chuyện lúc nào?"

"Chỉ mấy ngày trước thôi, hắn nợ một cái mông, bị người ta ép đến không còn cách nào, đành phải nhảy khởi. Nghe nói vợ vợ hắn cũng bị dọa đến tinh thần thất thường, hiện tại ở lại Lương Lung, điên điên khùng khùng rất đáng thương." Đối phương thở dài: "Người đã không còn, trên đời hết thảy mọi thứ đều mang đi, ngươi chuyển lời tới cảng già, bảo hắn buông ra tâm tư, đừng so đo với người chết, haizz!"

Sau khi khóa máy truyền tin, ta phát hiện cảng khẩu đang nhìn chằm chằm ta, ánh mắt của hắn có vẻ vô cùng mờ mịt, giống như hài tử lạc đường.

Lý Ma Mạt ôm chai bia đi về: "Tiểu ca Trương gia, uống hai ngụm lại làm việc đúng sự?"

Uống uống một ngụm, chỉ biết uống!

Ta hung tợn trừng mắt liếc hắn một cái.

"Rất dễ uống... "

"Nước tiểu ngựa cũng uống tốt lắm, sao ngươi không đi?" Ta mắng.

Lý Ma Tử ôm bia rượu nhanh chóng trở về phòng bếp.

Sự tình rất khó giải quyết, nhất tự chuông rất tà môn, ta tin tưởng chuyện lần này chỉ dựa vào sức mạnh một mình mình ta thì tuyệt đối không cách nào giải quyết được. Ta nghĩ nghĩ, quyết định mời một người tới trợ giúp.

"Hạp cảng cũ, ta muốn mang theo một cái chuông cùng một người, ngươi cùng Lý mặt rỗ ở lại trong nhà chờ tin tức của ta" Ta nói.

cảng cũ vốn đang mơ mơ màng màng, lúc này đột nhiên đứng dậy: "Không được, ngươi không thể mang nó theo được!" Khẩu khí cực kỳ kiên quyết.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ mang nó về, chẳng lẽ ngươi không muốn giải quyết vật này?" Ta khuyên giải nói.

"Ừ, không ngờ." Thế mà cảng cũ còn nghiêm trang gật đầu.

Giờ khắc này rốt cuộc ta mới vững tin, cảng cũ đã bị âm vật hoàn toàn khống chế, nếu như không mau chóng điều tra rõ ràng nội tình của Nhất Tự Chung, hậu quả khó mà lường được. Ta lập tức hô lên: "Lý Ma Tử, mau cút ra đây cho ta."

Lý mặt rỗ chạy ra: "Tiểu ca của Trương gia, làm sao vậy?"

Ta chỉ cảng già nói: "Tìm một sợi dây trói hắn lại."

"Hả?"

Ta không kiên nhẫn kêu lên: "Còn không mau đi lên."

Lý mặt rỗ tay chân lanh lẹ lấy từ trong phòng bếp ra một sợi dây thô: "Trương gia tiểu ca, cái này có được không?"

Không đợi ta trả lời, cảng cũ đã đẩy ta hướng về phòng ngủ bỏ chạy.

"Mẹ kiếp, tên này điên rồi." Lý Ma Tử sợ hết hồn.

Ta tiến lên, một phát túm bả vai cảng cũ. Cái cảng già sức lực lớn lạ thường, như là một con trâu hoang, cũng không quay đầu lại xông về phía trước. Ta chỉ có thể bất quá kéo mạnh nó về phía sau, nhấc một chân, dùng sức đá vào đầu gối của hắn.

cảng cũ thống khổ kêu một tiếng, chân hơi cong, ngã thẳng xuống đất.

Ta ngẩng đầu nhìn Lý Ma Tử đang sửng sốt đứng ở bên cạnh, tức giận nói: "Ngươi đứng đó xem náo nhiệt cơ mà? Tới đây hỗ trợ đi chứ!"

Lý mặt rỗ lúc này mới nhấc theo dây thừng lên, hai chúng ta cùng nhau cố gắng, mới chế trụ cảng cũ, trói gô hắn lại, ném lại trường ngồi xuống.

Mặc dù như vậy, hai ta vẫn bận rộn đầu đầy mồ hôi.

"Tại sao khí lực của gia hỏa này lại đột nhiên trở nên lớn như vậy?" Lý Ma Tử nghi hoặc hỏi.

"Hắn đang bị âm vật khống chế." Ta giải thích: "Lần này âm vật khó xử lý, ta đi tìm cao thủ chân chính thỉnh giáo, ngươi ở đây trông chừng hắn."

"Một mình ta có làm được không?" Lý Ma Tử chỉ vào mũi mình, trên mặt tràn ngập vẻ không muốn.

"Sao nào, sợ à?" Ta khiêu khích nhìn hắn.

"Cũng không phải sợ, chỉ là ly kỳ sợ hãi..."

Không đợi Lý Ma Tử nói xong, ta đã ngăn những lời hắn muốn nói tiếp: "Nếu đã không sợ, vậy cứ quyết định như vậy đi."

Ta đi vào phòng ngủ, tìm một tấm vải đỏ gói lại, trực tiếp ra khỏi cửa của cảng lâu.

Lý Ma Tử vội vàng đuổi theo: "Trương gia tiểu ca, ngươi muốn tìm ai?"

"Chung tiền bối." Ta đáp.

"Hắn?" Lý Ma Tử không yên lòng: "Lão gia hỏa kia hận không thể đào cái hố chôn mình xuống, ngươi đi tìm hắn, hắn cần giúp một tay không?"

"Thử xem chẳng phải sẽ biết sao." Ta nhìn bao vải đỏ trong tay: "Huống chi âm vật lần này ta chưa từng thấy, nghĩ tới nghĩ lui, đại khái cũng chỉ có Thử tiền bối biết..."

Không kịp nói rõ, ta vỗ vỗ bả vai Lý mặt rỗ: "Ngươi coi chừng cảng cũ, đừng để cho hắn xảy ra chuyện này, nếu không cố gắng của hai ta đều uổng phí."

"Đương nhiên rồi." Lý mặt rỗ gật gật đầu: "Nếu hắn xảy ra chuyện không hay, hai ta quản là ai cần tiền mà đi? Cái ngày nóng như vậy, không thể để cho hai ta làm không công được."

Ta không nói gì mà nhìn hắn một cái, bước nhanh ra khỏi khu biệt thự.

Đi tới đi lui vài chuyến, ta mới tới được chỗ ở của Thử tiền bối, kết quả gõ cửa nửa ngày cũng không ai trả lời.

Xem ra ta rất không được hoan nghênh!

Ta hít sâu một hơi, sử dụng đòn sát thủ cuối cùng: "Lão quỷ chết tiệt, ngươi còn không mở cửa, ta sẽ đem ảnh chân dung của nhà xưởng in lên trên bảng quảng cáo, dán đầy ven đường ngõ nhỏ, ghi rõ địa chỉ của ngươi, để cừu gia của ngươi có thù báo oán có oán oán..."

Không đợi hắn nói xong, đại môn đã bị người mạnh mẽ đẩy ra.

Nếu không phải ta lóe lên nhanh chóng, chắc chắn mũi đã bị đụng bay.

Thử tiền bối ưỡn người, mặc áo khoác ngựa to tròn, phối hợp với diện mạo khôn khéo của hắn lộ ra ngoài, mười phần xấu xa hình tượng chủ nhà.

Ta vội vàng lộ ra nụ cười nịnh nọt, có vẻ không có hiệu quả gì.

Thử tiền bối lạnh lùng nhìn ta một cái: "Ban ngày ban mặt không làm ăn, chạy đến chỗ ta làm gì?"

"Đây không phải là tiền bối, ngài muốn sao?"

"Tiền bối?" Thử tiền bối khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Không dám nhận, vừa rồi không phải mở miệng gọi ta là lão quỷ sao?"

"Chậc..." Ta cười xấu hổ: "Đó đều là hiểu lầm, hiểu lầm."

Thử tiền bối thở dài, cũng không biết làm sao lấy được ta, chỉ có thể mang ta vào phòng.

Nơi ở của Thử tiền bối vẫn giống như trước, đông nghịt, hầu như không khác gì hang chuột.

Thử tiền bối mở đèn, ngồi xuống ghế thái sư, lười biếng hỏi: "Tiểu tử ngươi đến nhà, đúng là không có vấn đề gì! Có chuyện gì cứ nói có rắm thì thả đi, đừng làm chậm trễ việc của ta, lát nữa ta còn phải chơi mạt chược đây."

"Không phải ngài không ra khỏi cửa sao? Gọi mạt chược với ai?" Ta kinh ngạc hỏi.

Thử tiền bối thuận tay cầm lấy điện thoại di động, gõ một cái vào đầu của ta: "May mà ngươi vẫn là một người trẻ tuổi, hiện tại đều đã có mạng lưới, ai còn ra ngoài đánh mạt chược nữa chứ? Lỡ như bị kẻ thù tìm được thì làm sao bây giờ."

Ta ngay cả chính mình cũng vội vàng đem toàn bộ chuyện cảng cũ cùng một đồng hồ năm năm mươi nói qua một lần.

Thử tiền bối không đợi ta nói xong, trong mắt đã bắn ra tinh quang bốn phía, hưng phấn hỏi: "Thật sao? Còn có hàng thượng đẳng như vậy sao? Lấy tới cho ta nhìn một chút."

Cắt bao vải đỏ trong tay ra, cẩn thận từng li từng tí đưa một đồng hồ tới trước mặt Thử tiền bối.

Chương thứ ba trăm tám bảy, trước cửa không có quỷ mới phủi tay.

Thử tiền bối nhận lấy trong tay, từ trong túi quần áo lấy ra một cái kính phóng đại, trước sau cẩn thận quan sát một lần, hơi có chút tiếc hận lắc đầu: "Thứ đồ vật thời niên đại Gia Khánh, tự minh chung do người làm ra, dùng Hòe gỗ khi đó thịnh hành., Làm công có thể coi là tinh xảo, kỹ nghệ làm việc cũng trở về như bình thường. Chẳng qua thời đại lên niên đại, cũng coi như là một kiện bảo bối hiếm có. Chỉ tiếc là..." Hắn đem kính phóng đại nhắm ngay đỉnh chuông, tiếc rẻ nói ra: "Cái vết khắc này quá rõ ràng, một bảo bối giá trị liên thành, cứ như vậy mà bị hủy."

Hắn đặt Nhất Tự Chung lên giường, thần sắc quỷ dị nói: "Tiểu tử, ta làm buôn bán âm vật cả đời, làm được hôm nay, nhưng chưa bao giờ đồng hồ với một loại âm vật, ngươi biết vì sao không?"

"Vì sao?" Ta hỏi.

"Bớt giải quyết, khó làm, xuất lực không lấy được. Sắp xong rồi, chuẩn bị tốt thì vui mừng, không nhẹ thì thân bại danh rách, nặng thì mất mạng." Thử tiền bối đứng lên, vỗ vỗ bả vai ta: "Con nghé mới sinh không sợ cọp, nhưng cũng không thể đi tìm chỗ chết bừa. Tiểu tử ngươi làm việc vẫn còn thiếu cân nhắc, may mà ngươi không phải cháu ta, nếu không ta một ngày đánh ngươi ba bữa!"

Ta chỉ có thể cười ha ha ha ha đáp lễ.

"Về phần thời gian ngươi vừa nói chảy ngược, hẳn là công lao của Âm Dương Tán nhà ngươi. Nhất Tự Chung sẽ vĩnh viễn cho ngươi sống mãi ngày đó, mà Âm Dương Tán lại có thể đánh vỡ âm dương, vừa lúc có thể chống lại. Nhớ năm đó vì cái ô này, ta và gia gia ngươi..." Thử tiền bối nói tới đây, đột nhiên ngừng lại không nói, lắc đầu cười khổ nói: "Mẹ ta cũng quá hồ đồ, luôn nói những điều này làm gì?"

"Ý ngài là, hết thảy phát sinh lúc trước kỳ thật đều là Âm Dương Tán cảnh cáo ta?" Ta có chút nghi ngờ hỏi.

"Ngươi có thể hiểu như vậy, nhưng cũng có thể là một cái chuông quá mức lợi hại, Âm Dương Tán bảo hộ ngươi, đưa ngươi về trước cũng chưa biết được." Thử tiền bối thở dài: "Một tiếng chuông này chính là dùng gỗ hòe chế thành, Cửu Lân, ta hỏi ngươi, chữ hòe này viết thế nào?"

Thử tiền bối rất ít khi gọi ta là Cửu Lân, tính khí của hắn cổ quái, một giây trước vẫn là làm chuyện vô cùng hài lòng, một giây sau đã xụ mặt, hận không thể chết già không sống lại, cho nên ta thật sự vừa kính vừa sợ hắn.

Hắn bỗng gọi ta như vậy, trong lúc nhất thời ta nghĩ không thể qua loa.

Thử tiền bối cao giọng mắng: "Nói chuyện đi! Người câm à?"

Ta nghĩ đến đây: "Hai chữ Hòe là một viết bằng gỗ thêm một chữ... Một..."

Thử tiền bối lấm la lấm lét nhìn ta: "Một cái gì?"

"Một chữ quỷ."

"Không sai." Thử tiền bối gật đầu, giọng nói mang theo một chút hưng phấn: "Từ xưa đến nay, cây hòe này đều bị người ta xem là gỗ Bất Tường, chính là vì trong tên của nó có một chữ quỷ. Phần lớn dân chúng bình dân rất sợ cây này, chỉ vì nó thích sinh trưởng ở trong mộ. Dân gian xưa nay có câu "Trước không có tang, sau không ngã liễu, trước cửa không ngã quỷ vỗ tay", câu vỗ tay quỷ này chính là nói cây hòe."

Ta thụ giáo gật gật đầu.

Thử tiền bối tiếp tục nói: "Người xem không hiểu văn hóa Trung Quốc, thấy cây hòe cứng cỏi, liền làm mặt chuông. Vừa đúng lúc đó, triều Thanh cho rằng người nước ngoài làm hết thảy mọi việc đều là bảo bối, hàng nước ngoài ngàn vàng khó cầu. Ai nhà nào có một hai thứ, thắt lưng cũng thẳng hơn người khác một chút, ai còn tâm tư lo lắng nó làm bằng gỗ?"

Nói tới đây, hắn vỗ tay một cái, nói: "Cây hòe xưa nay đều là thứ tà thần lệ quỷ yêu thích, hơn nữa còn trở thành thứ chẳng lành như chuông. Cửu Lân, lần này ngươi lại tiếp nhận cục diện rối rắm rồi! Ta khuyên ngươi nên sớm thu tay lại, đừng có dính nước đục nữa..."

Thử tiền bối tuy làm người hèn mọn bỉ ổi nhưng ta biết hắn thật lòng muốn tốt với ta cho nên mới to gan tới cửa cầu viện như vậy. Nghe hắn nói vậy, ta đột nhiên cười cười, sau đó từ trong tay hắn nhận lại một tiếng chuông: "Khu Thử tiền bối, ngài cũng biết ta, không có ưu điểm khác., Chính là cố chấp, ta nhận định chuyện này, đừng nói là đụng tường nam, cho dù là Trường Thành, ta cũng phải cho nó một lỗ thủng cho nó. Sự tình lần này, thật sự gợi lên hứng thú của ta, ngài càng nói như vậy, ta càng muốn thu lấy vật âm mưu này."

Thử tiền bối tức giận đến sao điện thoại, mấy lần muốn đánh ta, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ thở dài: "Tên tiểu tử nhà ngươi, chấp nhất là ưu điểm sao? Tuổi còn nhỏ không biết trời cao đất rộng bao nhiêu, nếu cứ như vậy, sớm muộn gì cũng có lúc ngươi khóc."

"Không có chuyện gì, ta không giải quyết được. Không phải còn có ngài sao?" tiện thể ta vỗ mông ngựa của Thử tiền bối một cái.

Ai ngờ vỗ mông ngựa đến mức không chịu dùng, Thử tiền bối không chút vui vẻ nào, ngược lại vẻ mặt tiêu điều nói: "Những lão gia hỏa chúng ta, nửa thân thể đều chôn vào quan tài, giúp được ngươi lần này, lần sau thì sao? Lần sau lớn đâu? Ngươi a..."

Giọng nói của hắn có vẻ bất đắc dĩ, lại có vẻ lo lắng như vậy.

Ta cười với hắn: "Tạm thời đừng nghĩ xa như vậy, ngài giúp ta giải quyết lần này rồi nói sau."

Thử tiền bối yên lặng đứng lên, trực tiếp đi ra phòng phía sau.

Chẳng lẽ có bảo bối gì có thể hàng phục nổi Nhất Tự Chung? Thử tiền bối khẳng định có rất nhiều bảo bối lợi hại.

Ta vội vàng chạy vội đi theo.

Thử tiền bối bước vào thư phòng, đặt mông ngồi trước máy tính, màn ánh sáng của máy tính chiếu lên khuôn mặt xấu của hắn, có vẻ vô cùng kỳ lạ.

"Lưu tiền bối..." Ta hô một tiếng.

Thử tiền bối không để ý đến ta, nhẹ nhàng điểm cọc chuột.

Chẳng lẽ trên mạng có tư liệu sao?

Ta chậm rãi đưa tay qua nhìn, tức thì nét mặt trở nên xám xịt.

Thử tiền bối đã tiến vào bình đài chơi tin trước, bắt đầu quyết đấu mạt chược.

"Tiền bối, tính mệnh bị đe dọa, ngài còn có tâm tư chơi mạt chược?" Ta có chút bất mãn kêu lên.

Thử tiền bối không hề cử động nói: "Chuyện này không liên quan gì đến ta, ta để ý nó làm cái gì? Ai u đờ mờ, tên ngu ngốc này còn hơn trước đá ta."

" Thử tiền bối, tốt xấu gì ngài cũng xem ở trên mặt mũi ta giúp đỡ a!" Ta nói.

Thử tiền bối cũng không nhìn ta: "Mặt mũi của ngươi ư? Ta và ngươi rất quen à? Ngài vị nào vậy?"

Ta hít một hơi thật sâu: "Thật sự không giúp?"

"Ta đi, bài này có thể đánh hai bánh? Con mèo mù nhà ngươi!"

Ta cắn răng, trực tiếp khom lưng rút dây cung của máy tính.

Màn hình lập tức tối đen.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Thử tiền bối sợ hết hồn, chờ hắn phát hiện ta làm tay chân, vung một cái tát tới, mặc dù ta đã sớm chuẩn bị, sớm trốn về phía sau, bộ ngực như cũ bị hắn chà xát một chút, đau đến mức kêu thảm một tiếng.

"Thằng nhóc thối tha này, ông đây xém ngã lăn ra đấy." Chuột tiền bối thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, túm lấy cái tai của ta: "Trương gia các ngươi không có thứ gì tốt, lúc trước ông nội nhà ngươi rõ ràng không phải đối thủ thì chơi âm hiểm, thằng nhóc nhà ngươi giống hệt nó, bụng đầy ý xấu."

Hắn ra tay vừa chuẩn vừa hiểm, ta cảm thấy hai tai nóng rát, đau đến mức ta vội vàng cầu xin tha thứ: "Tiền bối, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi. Ngài đại nhân có lượng lớn, thả ta một con đường sống, lát nữa ta sẽ dạy cho ngài biện pháp, để cho ngài có thể thắng không thua, chơi Bá Ma!"

Chuột tiền bối rõ ràng đã buông lỏng sức tay: "Thật sao? Còn có cách như vậy nữa."

"Ta nào dám lừa ngài!"

"Biện pháp gì, nói nghe một chút." Thử tiền bối buông lỏng lỗ tai của ta.

"Ngài nói với ta, một chữ chuông này làm sao mới có thể hàng phục được." Ta bắt đầu cò kè mặc cả.

Thử tiền bối nhíu mày: "Tên tiểu tử thúi nhà ngươi, lúc này còn dám đùa bỡn ta." Nói xong, lại muốn giáo huấn ta một chút.

Ta vội vàng trốn thật xa: "Ta không có đùa với ngài. Lát nữa ta cũng đăng kí sổ sách, dẫn ngài vào một gian phòng chơi mạt chược, ta đặt bài cho ngài, ngài muốn ta đánh cái gì, ngài không phải chắc thắng không thua sao?"

Con ngươi của Thử tiền bối xoay chuyển: "Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ ra cách này." Hắn ngẫm lại, rồi nói tiếp: "Để cho Trương mặt rỗ kia vẫn là Vương Mạt Tử đi, cũng đã đăng ký danh hiệu rồi, chúng ta phải đánh một trận mới được!"

Lúc này chắc chắn hắn ta sẽ nói gì đó, ta liên tục gật đầu: "Được, nghe theo ngài."

Chuột tiền bối rất hài lòng với thái độ cung kính của ta, đành thở dài: "Tiểu tử ngươi cũng không phải người mới nhập môn, mấy năm nay cũng tiếp thu không ít sinh ý, gặp không ít âm vật, sao vẫn cứ như là đầu óc lỗ mãng vậy? Âm vật này lợi hại hơn nữa cũng có nhược điểm, chỉ cần có nhược điểm là có thể hàng phục. Từng chữ một chuông này dùng gỗ hòe làm gốc., Nhất định phải hấp thu lượng lớn oán khí, chỉ có phá đi oán khí của nó mới có thể hàng phục nó. Ngươi phải tìm hiểu lai lịch của nó trước, cẩn thận một chút, đừng bỏ qua bất cứ manh mối nào, đương nhiên là có thể tìm được cách phá giải."

Ta gật đầu: "Chỉ đơn giản như vậy thôi?"

Giọng điệu tràn đầy nghi ngờ.

Thử tiền bối không phải là muốn đuổi ta đi, tùy tiện trả lời cho ta chứ?

Chương thứ ba trăm tám, bắt cóc.

Thử tiền bối vừa nghe, một cước đá trúng mông của ta: "Lời của lão tử có thể có sai sao? Âm vật âm vật, vật chí âm, lợi hại hơn nữa cũng là một kiện vật phẩm, còn có thể có người lợi hại hơn? Không phải ta nói đơn giản, là ngươi đem nó nghĩ quá phức tạp."

"Được, vậy bây giờ ta lập tức đi điều tra lai lịch của nó." Ta nói.

Thử tiền bối ừ một tiếng: "Trước khi lên đường nhớ mang Âm Dương Tán trên lưng, nó đã có thể bảo vệ ngươi một lần, là có thể bảo vệ ngươi lần thứ hai."

"Đã rõ!"

"Không cần lo lắng, một chữ này tuy tà môn, nhưng cũng không tà hơn lửa, nếu cần, sau này có cần, ta cũng sẽ ra tay tương trợ. Nhưng ngươi hiểu chứ, lão gia tử rời núi, giá cả cái này tính cái khác." Thử tiền bối khôn khéo cười với ta.

Ta nhịn không được, sắc mặt xám xịt.

Sư tử đại trưởng lão của ngài đã sớm có lĩnh giáo, ta không thể dùng được ngài!

Cáo từ với Thử tiền bối, ta về nhà trước, Thiên Lang Tiên, Âm Dương Tán, Đào Hồn Hoa, tất cả đều mang theo, lúc này mới nhanh chóng trở lại cảng cũ. Lý Ma Tử đang lo lắng chờ ở ngoài cửa, thấy ta trở về lập tức cười ha hả: "Tiểu ca Trương gia, ngài đã về rồi."

Ta thầm kêu một tiếng không tốt: "Sao vậy? Có phải là cảng cũ xảy ra chuyện hay không?"

"Hắn có thể có chuyện gì chứ, nếu ngươi còn không trở lại, ta sẽ bị tiểu ra chết mất."

"Hả?" Nhất thời ta không kịp phản ứng.

"Không phải ngươi bảo ta trông cảng cũ sao? Ta sợ hắn xảy ra chuyện gì, vẫn không dám lộn xộn." Lý mặt rỗ nói ra.

Mẹ nó!

Ta theo Lý Ma Tử vào phòng, hắn vội vàng vọt vào nhà cầu. cảng cũ của xe ngựa ở phòng khách bị trói như bánh chưng, ngoài miệng vẫn còn dán keo.

Lý mặt rỗ, tưởng rằng là bị bắt cóc a, quay đầu lại bị hàng xóm cảng cũ thấy được, còn không được cảnh báo?

Sau khi ta xé lớp băng vải từ cảng già ra, phát hiện trong miệng của hắn còn nhét một ít đồ vật, liền móc ra xem xét, dĩ nhiên đó là tất của Lý Ma Tử.

Cái mùi lạ này lại thối rữa, cảng cũ đã muốn sùi bọt mép rồi.

Lý Ma Tử tè ra khỏi nhà cầu thật lâu mới đi ra: "Thoải mái quá đi! Vô cùng thoải mái!"

"Sao ngươi lại nhét tất tất cả vào miệng lão ta hả?" Ta hỏi.

Lý Ma Tử không thèm để ý giải thích: "Ngươi đi trước, hắn hô loạn gọi loạn, lúc nữa nói cái gì trả lại cho ta từng chữ một, lúc nữa nói nam nhân thiên hạ đều là loại phụ tâm hán... Ta sợ dẫn đến cảnh báo gây ra phiền toái không cần thiết, bất đắc dĩ mới đưa ra hạ sách này. Cái bài của ta mười đồng bốn đồng, ngươi cho rằng ta bỏ được sao?"

Chuyện tới nước này, hắn lại còn đau lòng vì mấy cái tất rách của chính mình!

Đợi đã...

"Hạp cảng cũ nói nam nhân trong thiên hạ đều là người phụ lòng?" Ta bắt được trọng điểm.

Lý Ma Tử ừ một tiếng: "Thanh âm của hắn biến đổi, một hồi lâu sau chi tiết, ta tưởng hắn muốn diễn một vở kịch chứ."

Xem ra Thử tiền bối nói rất đúng, cần phải giải quyết một chữ chuông, nhất định phải tìm được đường lui của cái chuông này.

Việc này không nên chậm trễ, ta dặn dò Lý mặt rỗ: "Trước mắt phải nhanh chóng tìm được đường lui của Nhất Tự Chung, ta muốn ra ngoài một chuyến, ngươi xem cảng cũ."

"Ngươi đi một mình?" Lý Ma Tử mở to hai mắt nhìn hỏi.

"Ừm!" Ta gật đầu.

"Không được!" Lý Ma Tử không ngờ lại cự tuyệt: "Âm vật kỳ quái lần này, ngươi đi một mình không được, ta đi cùng với ngươi."

Nói thật ra, một mình ta đi cũng sợ hãi, Lý Ma Tử dù không liều mạng cũng có thể cho ta lá gan to lớn. Nhưng ta nhìn cảng cũ: "Nhưng cây cảng cũ bên này cũng không thể rời người."

Lý Ma Tử cười hắc hắc: "Thế này chẳng phải đơn giản lắm sao? Trong cảng cũ có xe tốt, chúng ta mở xe hắn ra, ném hắn qua cho đằng sau. Ta có thể ở bên ngươi, còn có thể gặp hắn, một mũi tên trúng hai đích, hai cái cũng không chậm trễ."

"Ta nói Lý mặt rỗ, ta quen biết ngươi lâu như vậy, đây là câu nói hữu dụng nhất của ngươi."

Lý Ma Tử dương dương đắc ý: "Ngươi không hiểu rồi? Ta chỉ là một quyển sách không đọc hết, một con đường không đi hết, một mỏ quặng cũng không đào hết được...Ta là người, tiềm lực rất lớn, ngươi chậm rãi khai quật đi."

Tình thế rất khẩn cấp, ta bảo Lý mặt rồi tìm chìa khóa lô cảng cũ, trực tiếp mở ra chuồng xe dưới đất nhà hắn.

Cửa chuồng chậm rãi mở lên, mấy cỗ xe lớn cứ như vậy sáng loáng xuất hiện trước mặt của ta.

Bảo mã lao nhanh, ảo tưởng...

Cuối cùng ta cũng hiểu được vì sao Lý Ma Tử lại để ý đến cảng cũ như vậy. Đây quả thực chính là một nhà giàu mới nổi, chỉ kém việc viết lên đầu: "Ta có tiền, tới lừa ta mấy chữ.

Ta tuyển một chiếc Việt Dã Cát Phổ tương đối rộng rãi, vừa vặn Lý mặt rỗ mang theo một bao đồ ăn thức uống: "Ta đi! Lão đậu này cũng được a, đã leo được đến cấp bậc Mã mạnh mẽ này rồi sao?"

Ta và Lý Ma Tử nhìn nhau cười một tiếng, trở lại phòng khách trói gô lại, mang cảng cũ lên Lương Phổ.

Lúc chiếc xe này lái đến cổng khu nhỏ, chúng ta bị bảo an ngăn lại. Hắn ra hiệu cho chúng ta bỏ cửa sổ xuống, nghi ngờ nhìn ta: "Đây là xe của ngươi sao?"

"Của một huynh đệ của ta." Ta đáp.

"Vị bằng hữu? Tên hắn là gì?" Bảo an vừa nói vừa đi vòng qua khung cửa sổ kiểm tra, liếc mắt liền thấy được cảng cũ bị trói chặt, sau đó sợ tới mức lui về phía sau vài bước, có chút khiếp sợ liếc nhìn ta.

"Huynh đệ, đây là hiểu lầm." Ta cười khổ nói.

Không cho ta kịp phản ứng, gia hỏa này hướng về phía Già Điện quát: "Cửa số một có tình huống, thỉnh cầu trợ giúp, có nghiệp chủ bị bắt cóc! Mau cảnh báo!"

Giọng hắn cực kỳ lạ, ta tin tưởng không cần văn phòng, người nửa biệt khu nhất định đều nghe được rõ ràng có nghiệp chủ bị bắt cóc.

Lý Ma Tử khẩn trương nhìn ta trên chỗ bằng lái phụ tá: "Tiểu ca Trương gia, làm sao bây giờ?"

Làm sao bây giờ? Quá lạnh!

Ta hung hăng đạp xuống một cước cửa trơn, đánh bay lan can, chiếc xe giống như mũi tên rời cung tiến vào đường.

Sau đó Lý Ma Tử dùng ba từ để hình dung ta: Quả quyết, đàn ông, soái.

Chiếc xe thẳng tắp lên ốc dài, ta nhìn Lý mặt rỗ dịu dàng cười cười: "Quay lại cảng già còn tỉnh táo đòi công đạo, tiền tu xa trả tiền cho ngươi đó!"

Lý Ma Tử lập tức đổi ba từ lại: hèn hạ, vô sỉ, độc.

Lý Ma Tử nghĩ nghĩ, có chút nghĩ mà sợ hỏi: "Trương gia tiểu ca, bảo an bên kia nếu quả thật báo cảnh báo, hai ta liền biến thành bị bắt cóc, sẽ không truy nã toàn quốc chúng ta chứ?"

Ta nhìn hắn nhếch mày: "Hiện tại hai ta thuộc về trận chiến quyết liệt đập nồi dìm thuyền, giải quyết xong phiền phức sau lưng, cảng cũ thanh tỉnh, do hắn đứng ra giải thích. Hai người chúng ta thì không việc gì, hết thảy trước đó đều là hiểu lầm. Nếu như không giải quyết được, nửa đời sau hai ta sẽ bị nhốt trong ngục đấu địa chủ mất."

Lý Ma Tử rụt cổ: "Không biết, sẽ không đâu, có ngươi ở đây nhất định có thể giải quyết được. Huống chi... ta còn có con nên chăm sóc."

Mặc dù tên Lý Ma Tử này không đáng tin cậy, nhưng đối với nhi tử của hắn lại là người tốt nhất.

Trong xe lâm vào trầm mặc.

Một lát sau, Lý mặt rỗ nhìn cảnh tượng ngoài cửa xe, có chút hồ nghi hỏi: "Trương gia tiểu ca, chúng ta đang muốn đi đâu?"

Ta đem cảng cũ trước đó ném ở trên người hắn: "Đi tìm người họ Tống này, cảng cũ hiện tại thần chí không rõ, người hiểu rõ nhất một tự chung, chỉ sợ chính là chủ nhân cũ của nó!"

Chương thứ ba trăm tám mươi chín, Tống bà bà...

Ta chăm chú nhìn chằm chằm phía trước.

Lý Ma Tử nhíu mày: "Sao bảo người kia đã chết rồi?"

"Hắn không phải còn có lão bà nữa sao?"

"Nhưng vợ chồng hắn cũng tiến vào lồng giam! Ngươi cảm thấy thần trí của cô ấy có thể tốt hơn cảng cũ bao nhiêu?" Lý Ma Tử đề nghị với đề nghị của ta.

"Bệnh tâm thần cũng phải thử một chút, đây là biện pháp duy nhất của chúng ta." Nói tới đây ta đã tức giận, không chút nghĩ ngợi đấm Lý Ma Tử một quyền: "Còn không phải ngươi gây phiền toái sao, bây giờ biết sợ rồi à? Chuột cho mèo ba bồi, ngươi kiếm tiền không cần mạng nữa à!"

Lý Ma Tử cười hắc hắc ngây ngô: "Tiểu ca Trương gia, mặc dù ta có hơi ngốc, nhưng không thể chịu nổi việc ngài anh minh thần võ a, đây mới thực sự là lấy thừa bù thiếu! Ta không lắm miệng, chọc đến ngài phiền lòng, dù thế nào ngài nói như thế, ta liền làm như thế nào, toàn bộ nghe ngài chi phối."

Ta hừ một tiếng, chuyên tâm đi xe.

Lý mặt rỗ quay đầu lại nhìn cảng cũ một chút, tên này đại khái bị một chữ nhập chung tra tấn đến mỏi mệt mỏi cả người, vậy mà trong xe đang lảo đảo mất ngủ.

Rất nhanh, tiếng ngáy của Lý Ma Tử cũng vang lên.

Xe được mở liên tục hai ngày, ta và Lý Ma Tử mới kéo thân thể cực kỳ uể oải của mình dừng lại trước cổng lớn nhà đá.

Lý Ma Tử thò đầu ra nhìn bên ngoài mấy lần: "Tiểu ca Trương gia, yên tâm đi, ta quét một vòng, không phát hiện cảnh báo."

Ta cởi bỏ sạch sẽ, tìm trong xe cạo râu, cạo râu đơn giản. Lý mặt rỗ ở một bên cười hắc hắc: "Trương gia tiểu ca, ta phát hiện ngươi đặc trêu, chỉ cần đi gặp đàn bà, nhất định thu thập thỏa đáng. Cái này hỏa thiêu lông mi rồi, ngươi còn không quên đeo râu, thủ đoạn tán gái cao, huynh đệ theo không kịp, bội phục, bội phục!"

"Cút! Cút cho lão tử!" Ta đem dao cạo Hồ Nguyệt ném lên người hắn: "Ta là sợ người trong viện hiểu lầm ta cũng là thái giám, thuận tiện đem ta thu lại, có chút không được hay! Ngươi nhìn cảng cũ trong xe, ta xuống xem tình hình một chút."

"Được." Lý Ma Tử gật đầu đáp ứng.

Ta đánh xe xuống cửa, sửa sang lại một chút nếp nhăn quần áo, tận lực cất bước nhẹ nhõm tiến vào bệnh viện.

Cũng như dự đoán của ta, quản lý nơi này cũng không quá nghiêm khắc. Cùng tiểu đội sĩ phụ trách ghi danh ở sân khấu biểu lộ ý đồ đến, sau khi thêm vào ánh mắt câu dẫn người, tiểu hộ sĩ xung phong anh dũng mang theo ta đi về phía bệnh xá.

Trên đường đi, nàng còn nói với ta một chút tình huống: "Tống đại nương đáng thương, trượng phu của nàng tự sát, nàng bị kích thích quá lớn, tinh thần liền có chút vấn đề, luôn là một người lầu bầu tự nói với ngoài cửa sổ, nói những lời người khác nghe không hiểu. À, đúng rồi, ngươi và Tống bà nương có quan hệ gì?"

"A, không có quan hệ gì, lúc trước ta học đại học, được Tống tiên sinh và Tống đại thẩm giúp đỡ, nghe nói bọn họ xảy ra chuyện, liền chạy tới xem một chút có chỗ nào ta có thể xuất lực hay không." Tiếp đó quen biết Lý Ma Tử đã lâu, tiện miệng bịa chuyện khiến ta có năng lực tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh.

Tiểu hộ sĩ đối với ta thiện cảm trực tiếp viết ở trên mặt: "Ai nha, hiện tại cái xã hội này, người có ơn như ngươi cũng không có nhiều lắm."

Ta nhìn nàng mỉm cười.

Đẩy cửa phòng giam ra, ta liếc mắt liền nhìn thấy nữ nhân ôm trên giường bệnh trên đầu gối ngồi, mặc y phục bệnh nhẹ, tóc rối bù, khuôn mặt tái nhợt vô cùng.

Nàng vốn đang nhìn chằm chằm vào ngoài cửa sổ, chợt nghe tiếng bước chân, chậm rãi xoay qua cổ nhìn về phía chúng ta, rồi lại chậm rãi quay lại cổ.

Động tác của nàng đặc biệt cẩn thận, giống như người máy vậy.

Tiểu hộ sĩ quen rồi, cũng không cảm thấy sợ hãi: "Đây là Tống thái bà, bà qua đó nói chuyện với bà ấy đi, ta không quấy rầy các người nữa, có việc gì cứ gọi ta."

Ta cảm kích gật gật đầu với nàng, tiểu đội sĩ mặt đầy hồng quang rời khỏi lồng giam.

Ta chậm rãi đi tới trước cửa sổ của Tống lão thái dương, thấp giọng gọi: "Tống lão nương?"

Nàng giống như không nghe thấy, vẫn chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ta có chút xấu hổ, hắng giọng một cái, nói: "Ta có một chuyện muốn hỏi thăm ngài, ngài có biết trượng phu ngài từ nơi nào tìm được chiếc chuông này không?"

Ta vừa nói vừa cẩn thận từng li từng tí lấy từ trong túi ra một chữ chuông.

Thanh âm tí tách lập tức phiêu đãng phía trên phòng ốc.

Tống đại thẩm vốn đang ngơ ngác, nhưng sau khi nghe được tiếng tí tách quỷ dị này, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, ngạc nhiên nhìn cái chuông đặt trên giường của mình.

"Tống đại thẩm?" Cơ hội không thể mất không đến nữa, ta vội vàng truy hỏi: "Ngài có biết trượng phu của ngài lấy được chiếc chuông này từ nơi nào không?"

Ông trời phù hộ, nàng nhất định phải cung cấp tin tức hữu dụng cho ta nha.

Ta không muốn nửa đời còn lại ở trong ngục với Lý Ma Tử.

Con mắt trống rỗng của Tống lão thái dương xoay chuyển, nàng chậm rãi ngẩng cổ lên, phảng phất chỉ cần nhanh một chút, thân thể liền sẽ tan giá. Nàng nhìn chằm chằm ta, quỷ dị há mồm, nói từng chữ một: "Trong giếng!"

"Cái gì?" Ta có chút không dám tin, những gì ta nghe được là sự thật.

Chuông kia là lấy từ trong giếng ra?

Tống lão thái bà lại quay đầu, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, bảo trì tư thế cứng ngắc không để ý tới ta nữa.

Kế tiếp, bất kể ta hỏi cái gì, nàng đều giống như là người chết, cái gì cũng không nói.

Ta có chút nhụt chí ra cửa.

Lúc đi ngang qua tiền đài, tiểu hộ sĩ hướng ta mỉm cười phất tay, "Ngày mai ngươi còn đi không?"

"Ừ." Ta qua loa gật đầu, bước nhanh ra cửa viện.

Lý Ma Tử vội vàng tiến lại gần: "Tiểu ca Trương gia, thế nào rồi? Có thu hoạch gì không?"

Sắc mặt ta rất khó coi, lắc đầu: "Không công mà lui."

Lý Ma Tử sợ ta bị ngọn lửa đốt nên an ủi nói: "Đừng nóng vội, từ từ sẽ đến."

Ta cười khổ nói: "Không phải ta luôn nói những lời này sao? Bây giờ ngươi đã học được rồi thì cũng đã lấy ra khuyên nhủ ta rồi."

"Học xong thì học." Lý mặt rỗ nói xong, lên xe chép miệng: " giấc ngủ của vị này đúng là chất lượng tốt, tới giờ còn ngủ chưa tỉnh, ngủ mấy hôm rồi."

"Là đinh kỳ quái." Ta dò xét thân thể, nhẹ nhàng đẩy cảng cổ: " cảng cũ! cảng cũ!"

Ta hô vài tiếng, cảng cũ vẫn không có chút phản ứng nào.

"Không phải là chết rồi chứ?" Lý mặt rỗ có chút sợ hãi.

"Đừng nói bậy, thân thể hắn vẫn còn rất mềm mại mà." Lời nói như vậy nhưng trong lòng ta cũng chẳng có gì bất ổn, vội vàng mở mũi ra dò xét.

Hít thở đều đều đều.

"Không có việc gì, hẳn là đang ngủ." Ta cầm một cái chuông trong tay ném lên đùi Lý Ma Tử, rắn mềm, xe xuất phát.

Lý mặt rỗi mấy chữ đột nhiên như phát hiện thứ gì, đến bên tai gần nghe thấy, lại nhìn kỹ bàn bên cạnh, ngạc nhiên nói: "Ồ? Ngươi đã làm cái gì, sao từng chữ đồng lại không động?"

Một cước của ta bị đạp gãy, Lý Ma Tử suýt nữa ngã vào trong phong thuẫn tạo thành thủy tinh.

"Trương tiểu ca, kỹ thuật xe ngựa của ngươi quá nát rồi, mua bằng lái phí đó?" Lý Ma Tử bất mãn lẩm bẩm.

Ta nào có tâm tư phản ứng gì chứ, đoạt lấy một tiếng chuông kiểm tra.

Quả nhiên thời gian ngừng lại.

Không đúng nha, vừa rồi trong phòng ốc, rõ ràng là một tiếng chuông đang vận chuyển nha. Một lát công phu như vậy, nó làm sao lại đột nhiên đình chỉ?

Ta có chút lo lắng gãi đầu, vừa nhấc mắt, đúng lúc thấy được chiếc cảng già đang ngủ say trong hậu kính.

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ cảng cũ không phải là ngủ say mà là thời gian của hắn ngừng lại nên hắn mới duy trì trạng thái ngủ say như vậy?

Ta bị ý nghĩ này dọa nhảy dựng.

Lý mặt rỗ đẩy vai của ta: "Trương gia tiểu ca, không có chuyện gì chứ? Có chuyện gì không nghĩ ra được nói cho ta biết, ta cố gắng cố gắng cống cống hiến một lần!"

Ta lắc đầu, bảo hắn cất kỹ Nhất Tự Chung, tiếp tục phát động xe ngựa.

Lý Ma Tử hỏi: "Chúng ta bây giờ đi đâu?"

"Đi khu nhỏ lão Tống ở lúc trước."

So sánh với cảng cũ, điều kiện của lão Tống rõ ràng giảm xuống một cấp bậc. Mặc dù cũng là khu vực nhỏ cao cấp, nhưng tòa nhà của cư dân này lại không có khí phách bằng cảng cũ.

Lão Tống là từ ban công nhà mình nhảy xuống tự sát, lầu bảy, hầu như không có bất kỳ đau đớn gì, trong nháy mắt khi rơi xuống đất, tính mạng của hắn cũng theo đó kết thúc.

Bởi vì có tai nạn chết người, tiểu khu như bị một bóng đen phủ kín. Hộ xá phần lớn sẽ tránh xa khu vực xảy ra chuyện, đến mức dưới lầu của lão Tống gia như bị người ta lãng quên, một mình tách ra không gian ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Máu tươi trên mặt đất đã bị rửa sạch, nhưng Lý Ma Tử vẫn có chút để ý mà tránh đi thật xa.

Ta đi tuần tra xung quanh một vòng, phát hiện không có gì dị thường, quyết định lên lầu xem xét.

Thang máy dừng lại tại lầu bảy, ta đi tới trước cửa nhà lão Tống, vỗ nhẹ cửa.

Đúng như ta dự đoán, không có ai mở.

Lý mặt rỗ trốn ở phía sau ta nói: "Chết như điên, trong nhà còn có ai không được? Lúc này mà có người mở cửa, khẳng định là có quỷ..."

Hắn còn chưa nói hết lời, cửa nhà Tống gia đã mở rồi!

Lý Ma Tử kêu lên sợ hãi, sợ tới mức trực tiếp nhảy dựng lên.

Chương thứ ba trăm chín mươi chín, Ma Chung yêu nói chuyện.

Nương theo tiếng kêu sợ hãi của hắn, trong phòng truyền đến một tiếng thét chói tai.

Một phụ nhân hơn năm mươi tuổi bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, run rẩy thò đầu ra: "Ngươi... Các ngươi tìm ai?"

"Chúng ta là bằng hữu của lão Tống, từ nơi khác tới, vừa mới tới y viện gặp chị dâu, chắc là đến nhà hắn xem xem còn người nào ở, có chỗ nào cần giúp không." Ta tiến lên một bước, nói ra những lời đã nói.

Đại khái là vì câu "Vừa mới vào y viện đã gặp chị dâu", vị phu nhân nông thôn nhìn qua chất phác trước mắt này rõ ràng thả lỏng cảnh giác, lo lắng hỏi: "Tống bà nương sao rồi? Tình hình sao rồi chứ? Ta còn muốn mua chút đồ xem mấy ngày nay có được không?"

Ta lễ phép gật đầu với cô: "Tình hình cũng không tệ lắm, nhưng nhìn ra ngoài cửa sổ rất yên tĩnh, không nói gì cả."

"Ài." Phụ nhân nông thôn thương tâm thở dài: "Thật ra trước khi Tống tiên sinh xảy ra chuyện, Tống lão nương đã như vậy rồi..."

Lý mặt rỗ ở phía sau nhẹ nhàng véo ta một cái, ý bảo phụ nhân ta đây biết rõ sự tình, cẩn thận dò xét.

Sao ta chưa phát hiện ra?

Ta vội vàng hỏi: "Vậy ngài là?"

Phu nhân nông thôn thành thật trả lời: "Ta họ Trần, là người từ nông thôn đến đây làm công, đã làm bảo mẫu trong nhà Tống tiên sinh năm năm rồi."

"Chào Trần tẩu tẩu, khỏe chứ." Ta đánh tiếng chào rất tốt với nàng.

Trần tẩu tiếp tục nói: "Trước khi Trần tiên sinh phá sản, không có cách nào mở chi cho ta, liền đuổi ta đi. Đúng lúc trong khu nhỏ có con nhà cần chăm sóc, cũng coi như hiểu rõ về ta, liền mời ta qua làm chuyện này. Ngày Tống tiên sinh xảy ra chuyện, ta sợ tới mức cả đêm không ngủ. Tống tiên sinh tính tình người này tuy không tốt, nhưng bình thường đối với ta và Tống bà bà rất hòa nhã, là người tốt, ai ngờ hắn sẽ nghĩ như vậy không thông..."

Trần tẩu nói xong, vành mắt đỏ hoe.

Ta thực sự không quá an ủi người khác, nhất là khi nhìn thấy nữ nhân khóc lóc, thấy thế nàng ta có chút luống cuống tay chân an ủi nói: "Kẻ chết đã qua đời, ngài không cần quá khổ."

Trần tẩu ừ một tiếng, như bỗng phản ứng lại: "Các ngươi xa thật, ta còn chưa mời các ngươi vào đây mà." Nói xong, cửa đã mở ra: "Nhưng Tống tiên sinh phá sản rồi, đồ trong nhà đã bị bán sạch, bây giờ đã là một căn phòng trống. Nghe nói tòa nhà sắp được bán đấu giá, vừa hay ta nhân dịp hôm nay có rảnh tới quét dọn giúp người quét dọn, dù sao ở chung nhiều năm như vậy cũng coi như góp một phần sức cuối cùng."

Ta và Lý Ma Tử khách khí vào cửa. Trong phòng rất lộn xộn, bốn vách tường trống rỗng.

Trần tẩu lúng túng nói: "Trong phòng không có chỗ ngồi, cũng không có nước, lại khiến các ngươi uất ức rồi."

"Không có gì." cảng già còn ở trên xe, ta lo lắng cho hắn, cho nên quyết định vào chủ đề này." Trần tẩu, Tống tiên sinh trước đó không phải luôn làm ăn rất ổn định sao? Sao đột nhiên lại trở nên tồi tệ như vậy?"

Trần tẩu khó xử với khuôn mặt: "Ta không hiểu chút nào về chuyện làm ăn của Tống tiên sinh cả, có đôi khi ở trên bàn cơm hắn đang thảo luận với Tống nãi, ta nghe ở bên cạnh cũng không hiểu nổi. Nhưng mà..." Trần tẩu nói đến đây, tựa hồ có chút do dự, không biết có nên nói tiếp hay không.

"Trần tẩu, lần này bọn ta tới đây, chính là muốn nhìn xem có cần giúp đỡ gì không, nếu như ngài biết cái gì, liền trực tiếp nói với bọn ta, ngàn vạn lần đừng khách khí." Ta vô cùng thành khẩn nói.

Lý Ma Tử ở phía sau phụ họa gật đầu.

Lúc này Trần tẩu mới thở phào nhẹ nhõm: "Vốn là không tiện nói xấu người chết, nhưng từ khi bắt đầu năm ngoái, Tống tiên sinh đã có người bên ngoài, chưa bao giờ trở về. Tống bà nương cũng bắt đầu có chút không đúng từ khi đó, trước Tống vú già làm người rất thoải mái, thoải mái dễ chịu, biết chuyện này sau này lại đánh nhau với Tống tiên sinh., Sau đó tính tình càng ngày càng cổ quái. Ta nghe người khác nói, này gọi là uất ức chứng bệnh, muốn sớm trị liệu, chỉ là Tống bà nương một mình nhéo, ta khuyên bà cũng khuyên không nghe, đưa cho Tống tiên sinh hắn cũng bận rộn không rảnh để gửi thù lao cho ta."

Ta và Lý Ma Tử trao đổi một tầm mắt.

Trần tẩu lại tiếp tục nói: "Tống tiên sinh ở thôn quê có một căn cứ trà, hàng năm phải đi khảo sát bảy tám lần. Năm trước kiếm được một bảo bối từ tay lão nông bên kia, vui vẻ lấy về nhà, đặt vào bên trong hòm hòm. Ta chưa từng thấy bảo bối kia là cái gì, chẳng qua từ khi nó vào cửa, trong nhà đã bắt đầu xuất hiện đủ loại chuyện lạ..."

Cuối cùng cũng nói tới vấn đề chính.

Ta và Lý Ma Tử dựng tai.

Trần tẩu nói: "Kể từ hôm đó, trong phòng này đâu đâu cũng có thanh âm tí tách, lát nữa lớn lên một lúc nhỏ, làm cho người ta không ngủ được. Có lúc ban đêm khởi công, cũng không biết có phải là ảo giác của ta hay không, sờ lên tường tìm mở cửa, nói cái gì cũng không tìm thấy., Hơn nữa vách tường cũng rất cổ quái, ướt đẫm, trong phòng cũng có một mùi ẩm mốc, mùi hôi chua. Sàn nhà làm sao sạch sẽ, đất và tro đầy đất, có đôi khi còn có thể xuất hiện một bãi chất lỏng màu đen lớn, cũng không biết từ đâu tới. Đúng rồi, các ngươi xem đi." Trần tẩu dẫn ta cùng Lý Ma Tử vào một gian phòng trống không có dáng vẻ như phòng ngủ.

Một mặt vách tường tuyết trắng từ trên xuống một mảng lớn dấu vết màu đen, nhìn qua thập phần cổ quái.

"Nhưng sau đó lại trôi, lúc ta rời khỏi Tống gia vẫn chưa nghiêm trọng đến vậy." Trần tẩu chỉ vào dấu vết màu đen, nói: "Đây đều là chuyện phát sinh sau khi bảo bối kia về đến nhà. Ban đầu ta còn tưởng rằng là trên lầu chạy nước, kết quả lên lầu nhìn xem, người ta ngoan ngoãn cái gì cũng không xảy ra, lại tìm hai lần vật nghiệp, tra xét rồi lại điều tra, vẫn không có kết quả."

Trần tẩu nói tới đây, như là bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vội kéo tay của ta nói: "Đúng rồi, căn phòng này lúc trước là phòng ngủ của Tống tiên sinh và Tống nãi đại, mào quan cũng được đặt ở đây."

Nói cách khác, lúc trước một chữ đã được bố trí trong căn phòng này.

Ta chậm rãi đi đến trước vách tường, đưa tay sờ sờ vết tích màu đen kia. Mặc dù đã cách rất lâu, nhưng lờ mờ có thể thấy được một mùi hôi thối, xem chất liệu hẳn là nước bùn phổ thông.

"Chuyện làm ăn của Tống tiên sinh cũng từ lúc đó trở nên không vui, sau đó... ta đi đây. Lúc ta phải rời đi, tình trạng của Tống bà càng không đúng. Bà vốn không mở miệng cho lắm, nhưng thời gian đó lại thường xuyên ngâm nga một vài khúc nhạc cổ quái, nghe rợn người. Có đôi khi bà thấy Tống tiên sinh nói chuyện, mở to đôi mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm Tống tiên sinh. Còn nói gì nam nhân các ngươi không có thứ gì tốt cả, khiến Tống tiên sinh hoảng sợ, vội vàng đưa Tống bà bà đi vào bệnh viện, kết quả y viện cũng bó tay không có cách nào. Theo ta thấy, nếu Tống tiên sinh quan tâm đến Tống bà bà quá nhiều, Tống bà sẽ không đến mức rơi xuống tình trạng như hôm nay đâu..."

Nàng nói xong những lời này, sửng sốt thật lâu, lúc này mới cầm chổi lên bắt đầu quét dọn.

"Cảm ơn ngươi, Trần tẩu." Ta cảm kích gật đầu với nàng: "Chúng ta không quấy rầy ngươi làm việc, xin cáo từ trước. Sau này có cơ hội, chúng ta lại tới thăm Tống bà."

Trần tẩu đưa chúng ta tới cửa: "Các ngươi đều là người tốt, đánh Tống tiên sinh xảy ra chuyện, các ngươi là người đầu tiên tới thăm hỏi."

Ta và Lý Ma Tử cười rất không tự tin, cũng không quay đầu lại lao vào thang máy.

Lúc đi xuống dưới lầu, Lý Ma Tử nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca Trương gia, có phát hiện gì không?"

"Nhất Tự Chung đích xác rất tà môn. Nếu lão Tống cũng lấy được từ trong tay người khác, xem ra..." Lời ta vừa nói đến đây, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Ta và Lý Ma Tử cũng bị dọa cho hết hồn, đồng loạt quay đầu lại.

Chỉ thấy cách phía sau chúng ta không xa, Trần tẩu dùng một tư thế hết sức quái dị nằm trên mặt đất, óc vỡ toang, máu tươi bắn đầy đất, xương gãy trắng hếu chọc rách da thịt, như là một khúc gỗ gãy, vắt ngang ở bên ngoài.

Con mắt nàng lồi ra ngoài, hoảng sợ cũng không cam lòng như vậy!

Bởi vì cách đó không xa, máu tươi của nàng dính đến trên quần của chúng ta. Ở khoảng cách gần như vậy, chân Lý Ma Tử mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống bên cạnh chân của ta. Mặc dù trước kia đã trải qua cảnh tượng khủng bố hơn thế nhưng ta vẫn bị dọa đến tim đập nhanh hơn, ta ngẩng đầu nhìn phương hướng của lầu bảy một chút.

Một áng mây đen kịt đè lên bầu trời phía trên khu vực nhỏ!

Chương thứ ba trăm chín mươi mốt, thang máy có quỷ.

Ta không hề nghĩ ngợi, trực tiếp xông vào lầu Nguyên Nguyệt, thang máy ở vị trí tầng thứ mười hai, lâu dần mới tới. Ta cắn răng, đá văng cửa lối vào lối đi khẩn cấp, đi dọc theo cầu thang lên trên.

Đại khái năm nay ta cũng chưa đổ nhiều mồ hôi như vậy, cũng chưa từng leo được nhiều bậc thang như vậy. Không biết dùng bao lâu, ta leo lên tầng thứ bảy thở hồng hộc, hai chân đã bắt đầu không tự chủ được mà run lên. Cửa nhà Tống gia mở ra, ta dẹp yên khí tức, cẩn thận đi vào.

Vừa vào cửa, trước mặt vọt tới một mùi hôi thối, trong lòng ta rùng mình, không chút nghĩ ngợi chạy đến phía ban công. Cửa sổ ban công mở ra, tuy không có gió, nhưng cửa sổ vẫn đong đưa tiết tấu, chít chít, rất giống tiếng tí tách của cái chuông.

Mặt tường ban công và trên mặt đất đầy bùn nhão, trộn lẫn rong rêu xanh đậm, nhìn mà rợn cả tóc gáy, chúng nó theo vách tường, vẫn đang không ngừng trào ra.

Đây rốt cuộc là thứ quỷ quái gì?

Lý Ma Tử cũng đuổi theo, vẫn giữ bộ dáng hồn mất vía: "Tiểu ca Trương gia..."

"Sao ngươi cũng lên đây?"

"Ngươi bảo ta đối với một cái xác chết, vậy không phải là muốn lấy mạng ta sao? Chúng ta tranh thủ thời gian rút lui đi, chết người rồi, chắc chắn sẽ có người canh gác, lát nữa cảnh báo đến, chúng ta còn không giữ mồm lại được." Lý Ma Tử nói xong, căn bản không quan tâm tới lời của ta, lôi ta ra ngoài.

Trong quá trình đi thang máy, Lý Ma Tử đột nhiên kêu lên quái dị: "Không được, trong phòng đó có dấu chân của chúng ta, cảnh sát chắc chắn có thể tra ra chúng ta, chúng ta có nên về quét dọn một chút không?"

"Trước kia không phát hiện, ngươi còn có lúc cẩn thận như ma như vậy? Trách không được ngươi gọi là Lý Ma Tử... "

Không đợi ta nói xong, Lý Ma Tử đã lộ ra khuôn mặt tươi cười còn khó coi hơn cả khóc: "Trương tiểu ca, đến lúc này mà ngươi còn có tâm tình đùa giỡn hả?"

Thật ra ta vô cùng khẩn trương, đặc biệt sợ hãi, nhưng ngoại trừ như vậy, ta còn có thể làm gì chứ?

Ta thở hổn hển, vừa định an ủi hắn vài câu, kết quả cảm giác hôi thối cổ quái kia xuất hiện trong thang máy.

"Lý măc rỗ là ảo giác của ta sao? Sao ta thấy thang máy cũng thối như vậy." Ta nói.

Lý Ma Tử kiên định lắc đầu: "Không phải ảo giác."

Hắn chỉ về phía sau lưng của ta: "Tiểu ca, ngươi quay đầu lại nhìn đi."

Ta xoay người, chỉ thấy một thứ bùn nhão màu đen từ vách thang máy rơi xuống.

"Trương gia tiểu ca, nghĩ chút biện pháp đi!" Lý mặt rỗ căng thẳng đến động thanh cũng đã thay đổi.

Ta vội vàng ấn mạnh nút thang máy mấy lần, tốc độ đi xuống của thang máy rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, Lý Ma Chân vẫn liếm môi như trước: "Trương tiểu ca, mau nghĩ cách đi!"

"Câm miệng!" Càng lúc bình tĩnh, ta lại dán sát thân thể vào vách thang máy, khi hai tay ta chạm vào vách thang máy, ta chợt phát hiện xúc cảm không phải là kim loại mà là khối gạch lạnh như băng, thậm chí có thể chạm vào những đường vân thô ráp có cảm giác ẩm ướt.

Càng lúc càng tà môn.

Hai chân Lý Ma Tử run rẩy không ngừng: "Xong rồi, hôm nay đã bị giao phó ở đây, con trai ta phải làm sao bây giờ?"

May mắn thang máy ở tầng sáu mở ra, ta và Lý Ma Tử không hề nghĩ ngợi, nhanh chóng chạy ra ngoài. Gặp phải một phu nhân trang điểm xinh đẹp, ôm một con chó hoang trắng như tuyết, hai ta bị ngã trái ngã phải., Quý phụ vừa ngẩng đầu, phát hiện người đã không còn, nhất thời giận không kềm được mắng: "Con bà nhà ngươi, vội vã đi Hỏa Táng tràng à? Cũng không nhìn thấy chút đường này, cái danh bài này trên người cô nãi nãi, hai nông dân các ngươi làm cả đời cũng đền không nổi. Tên khốn kiếp..."

Lời nói kế tiếp ta và Lý măm Tử không nghe rõ, chúng ta dùng tên lửa bay lên trời từ tầng sáu vọt thẳng lên lầu một. Bên cạnh thân hình Trần tẩu đã vây quanh một đám người, ta và Lý Ma Tử cũng không dám nhìn, nhanh chóng chạy ra ngoài khu nhỏ.

Phía sau lờ mờ có thể nghe được tiếng nghị luận nhỏ.

"Ôi, cái này cũng quá tà môn đi?"

"Giống như cái chết của Tống tiên sinh lúc trước, ngay cả tư thế cũng không khác nhau là mấy."

"Người này là bảo mẫu nhà Tống tiên sinh phải không? Trước kia ta đã gặp hai lần..."

Ta và Lý Ma Tử dùng tốc độ vượt qua Lưu Tường chạy về trong xe, không hề nghĩ ngợi lội ra ngoài.

Đi ra thật xa, Lý Ma Tử tâm tình dần dần bình phục thở hổn hển nói: "Nếu dùng tốc độ này, hai ta đều có thể tham gia xổ số, tuyệt đối chạy nhanh hơn so với cái gì ba ba ba kia."

Ta hít một hơi thật sâu, trong xoang mũi vẫn là mùi tanh tưởi không tiêu tan.

Lý Ma Tử quay đầu lại nhìn cảng cũ đăng ký, nhẹ nhàng đẩy ra hai cái, phát hiện hắn vẫn ngủ say, Lý Ma Tử hâm mộ mắng: "Quy tôn tử, chúng ta vì hắn chạy gãy chân, hắn lại ngủ như lợn chết."

Ta nắm chặt bổng, gân xanh trên mu bàn tay bạo khởi.

Lý Ma Tử hỏi: "Tiểu ca Trương gia, chúng ta làm sao bây giờ? Ta hỏi, chuyện này chúng ta đừng để ý, lại không có ngoại nhân biết, cũng không tính là phá bảng hiệu của ngươi. Cứ tiếp tục như vậy, ta sợ có tiền mất mạng cũng nên."

Nghĩ đến cảnh Trần tẩu tử tướng khủng bố, ta nghiến răng nghiến lợi mắng: "Tên cặn bã nhà ngươi, lúc này định chạy trốn? Lúc trước lúc tìm sống ngươi ngươi ngươi nghĩ mình thế nào? Huống chi hiện tại đã có mạng người, ngươi chạy thoát rồi sao? Cho dù chui vào trong xác Vương Bát Đảm, ngươi vẫn có thể cam đoan một chữ sẽ không tìm được ngươi đâu?"

Lý Ma Tử ai oán nhìn ta: "Vậy phải làm sao bây giờ? Hiện tại lại không có manh mối, chúng ta cũng đâu thể đi loạn như không có ruồi được."

"Ai nói không có manh mối? Trần tẩu không phải đã nói rồi sao? Một chữ là lão Tống có được ở căn cứ làm trà trong tay lão nông. Chúng ta lập tức đi tìm hiểu tình hình căn cứ làm trà kia."

Lý Ma Tử khó hiểu nhíu mày: "Có điều căn cứ của loại trà đó là ở đâu? Chúng ta không thể đi hỏi từng cái được đúng không?"

"Không có chuyện gì động tới đầu óc đầy gỉ sét của ngươi chứ, đừng để không cho nó nhàn rỗi. Một người cho dù chết rồi, lúc nó còn sống vẫn để lại một ít dấu vết để lại. Lão Tống là người ở đây, người biết được tình hình của nó nhất định không ít." Ta đi vào khu xe, tìm một quán trà trên cửa, xe dừng lại bên đường.

"Ta đi xuống nghe ngóng một chút." Ta dặn dò Lý Ma Tử vài câu rồi nhanh chóng xuống xe.

Quả nhiên đúng như ta dự đoán, vừa nhắc tới lão Tống, lão bản của quán trà liền gật đầu nói: "Người ta là ông chủ quán trà, chắc chắn là không nhận ra ta, chẳng qua chỉ là một nghề làm mà thôi, ta từng nghe nói về hắn rồi."

"Vậy căn cứ làm trà của hắn ở đâu không?" Ta hỏi.

"Đương nhiên rồi." Ông chủ cười hì hì nói: "Không dối gạt ngươi, loại tiểu thương hộ như chúng ta chỉ có thể keo kiệt đồ ăn từ trong kẽ răng ông chủ của bọn họ. Những ông chủ lớn này coi trọng chất lượng, đem phiến lá non tốt nhất trên cây trà thu gom lại chế thành lá trà kiếm nhiều tiền. Chúng ta không có vốn, cho nên chỉ có thể đi lại quan hệ của Trà nông, để bọn họ giúp đỡ, bán bớt điểm rẻ lá trà cấp bậc cho chúng ta đi."

Nghe nói mình muốn địa chỉ, hắn lập tức nghi ngờ quan sát ta vài lần: "Này, tiên sinh này, có phép tắc đàng hoàng rồi. Ngươi hỏi như vậy, chắc chắn ta sẽ không cho địa chỉ. Buôn bán vặt ta cũng chẳng dễ dàng gì. Nếu ngươi cũng cướp nguồn gốc của ta, ta cũng chỉ có đóng cửa cứu mạng..."

"Ngươi yên tâm, ta không làm sinh ý lá trà." Ta thành khẩn bảo đảm.

"Nói vậy là nói vậy, lát nữa ngươi làm, ta cũng không thể bảo động bắt ngươi." Ông chủ kiên quyết không đồng ý.

Ta chỉ có thể lục soát hết cái túi toàn thân, góp một ngàn đồng tiền cho hắn vỗ trên quầy của hắn: "Ta mua ngươi một địa chỉ, ngươi có bán không?"

Con mắt hắn tinh minh xoay chuyển: "Giá tiền này... rẻ hơn một chút."

Ta thu tiền lại: "Quên đi, ta lại đến cửa hàng trước hỏi."

Ông chủ nhanh chóng nắm lấy tay của ta: "Ôi, tiên sinh à, đừng nóng vội nhé!" Hắn móc ra một tờ giấy từ trong quầy hàng, viết một địa chỉ cho ta: "Cái này được đấy, nhưng ngươi không cần nói là ta chỉ dẫn, bằng không thì ta không thể lăn lộn trong nghề này được."

Ta ừm, cầm tờ giấy ra khỏi cửa.

Vừa lên xe, Lý Ma Tử liền hỏi: "Tiểu ca Trương gia, thăm dò được không?"

"Đúng vậy." Ta đắc ý nhướng mày: "Ta ra tay, còn có chuyện không làm được."

Lý Ma Tử liên tục gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy."

Chương thứ ba trăm chín lão Lưu gật đầu.

Bọn ta đang chạy tới thôn xóm được viết trên địa chỉ trước khi trời tối.

Trong ánh chiều tà của cả núi, trong thôn trà có vẻ bừng bừng sinh cơ, người hái trà bận rộn trong quán muốn thừa dịp ánh sáng cuối cùng chiếu hái lá trà, dù sao thời gian hái trà rất ngắn, ngày mai lá trà đã già rồi.

Lý mặt rỗ xuyên qua cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài một chút: "Trương gia tiểu ca, ở đây không chỉ có một trà viện, chi bằng không xuống nghe ngóng hỏi thăm đi."

"Đừng nóng vội." Ta đem xe vào thôn, vững vàng ngừng lại: "Ngươi ở trên xe chiếu cảng lâu ngày, ta xuống xem thử."

Lý Ma Tử vẻ mặt đau khổ: "Lại để ta lên xe à? Hắn ngủ trên xe giống như heo chết, có cái gì có thể chiếu cố? Trương tiểu ca, để cho ta cùng ngươi xuống dưới dò đường đi, ta nghẹn khó chịu trong xe."

Ta thở dài, không có biện pháp gì gật gật đầu.

Ta và Lý Ma Tử đi nửa vòng trong thôn, cuối cùng cũng tìm được nhà kho bẩn thỉu, một đại hán tay trần ngồi ở dưới cây lớn chơi điện thoại.

Ta và Lý Ma Tử ghé qua hỏi: "Đại ca..."

Không đợi ta nói chuyện, người đàn ông không nhịn được chỉ chỉ trong phòng: "Tự đi vào lấy, ra đây tính sổ."

"Không phải, ngài đã hiểu lầm, bọn ta không mua đồ." Ta khách khí nói.

Gã cao to trong lúc vội vàng ngẩng đầu lên nhìn ta một cái: "Không mua đồ à? Không mua thì ngươi tới đây làm gì? Tìm người đánh à?"

Lý Ma Tử lập tức nổi giận: "Ngươi nói cái gì đấy?"

Ta vội vàng đè Lý Ma Tử xuống: "Đại ca, ta muốn hỏi thăm ngài một chuyện."

Người đàn ông tiếp tục chơi điện thoại: "Ta người câm, không biết nói chuyện."

Lý Ma Tử kêu lên: "Ngươi không phải là đang nói chuyện sao?"

"Miệng dài ra trên mặt lão tử, lão tử thích." Đại hán bất mãn nhìn Lý Ma Tử một cái: "Thằng ma chết bầm nhà ngươi, có phải ngươi muốn ăn đòn hay không? Ngươi có tin lão tử hô to, ra là người trong một thôn đánh ngươi? Cam đoan đánh cha mẹ ngươi cũng không nhận ra ngươi."

Đây cũng không phải là nói dối, loại sơn thôn xa xôi này, dân phong từ trước đến nay hung hãn, bên trong lại cực kỳ đoàn kết, người của Công An cục đến nơi này đều không dễ sử dụng.

Lý Ma Tử không dám nói nữa.

Ta nghĩ nghĩ, từ trong túi quần Lý Ma Tử cướp ra một trăm đồng tiền đưa đến trước mặt đại hán: "Đại ca..."

"Đậu xanh, con mẹ nó ngươi còn chưa xong..." Người đàn ông kia nói tiếp không có mở miệng, ông ta nhìn chằm chằm vào tiền trong tay ta mà ngẩn người: "Ý của ngươi là gì?"

"Nghe ngóng chút việc với ngài, ngài nếu có thể giúp đỡ ta, tiền này liền thuộc về ngài." Ta nói.

Gã cao to cướp tiền vào tay, cẩn thận soi sáng hoàng hôn, xác định là tiền thật, nụ cười trên mặt ấm áp đến mức nào: "Đại huynh đệ, ngươi hỏi đi! Ta không phải nói đùa với ngươi, trong thôn này không có người nào mà ta không biết, không có chuyện ta không biết, ta nhất định có thể giúp ngươi việc, xem như ngươi hỏi đúng người rồi."

Lý Ma Tử bĩu môi, vứt lại một ánh mắt khinh thường.

"Đại ca, nghe nói thôn chúng ta có căn cứ trà cơ à?" Ta hỏi.

Gã cao to gật đầu: "Trong thôn ta có nhiều loại trà căn cứ, ngươi hỏi nhà ai?"

"Ông chủ họ Tống kia." Ta nói.

"Hắn á!" Gã to lớn bừng tỉnh đại ngộ nói: "Chẳng phải hắn đã nhảy khởi tự sát sao?"

Nói đến đây, đại hán hắn cố ý hạ thấp thanh âm: "Nghe nói vì chuyện này, trong thôn chính ồn ào không dứt. Quy Tôn này thiếu nợ chúng ta không ít tiền, hiện tại hắn hai chân đạp một đạp hưởng phúc, đã đem lão Lưu hãm hại."

"Lão Lưu là ai?" Ta lập tức cảnh giác lên, chẳng lẽ chính là lão nông trong miệng Trần tẩu đã đưa cho lão Tống một đồng hồ?

"Lão Lưu chính là đối tượng hợp tác của Tống lão bản, căn cứ trà này là do hắn phụ trách đấy. Lúc trước nói rất tốt, lão Lưu chịu trách nhiệm trông coi vườn trà, hái trà là ba ngày thời gian, nếu kéo dài thì lá trà đã là trưởng lão rồi., Bán không được giá. Gia đình lão Lưu gia nhân đinh ít, cũng chỉ có thể thuê người, đầu năm nay người thuê không tốn tiền a? Lão Lưu đầu còn chờ Tống lão bản trả tiền công trả tiền cho người ta đấy. Hiện tại Tống lão bản chưa trả, công nhân chạy đến cửa nhà lão Lưu đầu gia náo loạn, làm cho lão Lưu đầu thắt cổ." Đại hán càng nói càng hưng phấn, vẻ mặt bát quái.

"Vậy quan hệ của Tống lão bản và lão Lưu thế nào?" Ta nhỏ giọng hỏi.

Đại hán suy nghĩ một chút: "Hình như cũng không tệ lắm, nghe nói Tiểu Tam Tử của lão Lưu đầu gia tìm được một bảo bối ở dưới giếng, còn mua lại cho Tống lão bản. Mọi người đều nói lão Lưu đầu bị lừa, vật đó đem bán trong chợ khẳng định giá cao hơn Tống lão bản, lão Lưu đầu còn nói Tống lão bản đối tốt với hắn, thà chịu chút thiệt thòi. Giờ thì tốt rồi, chịu thiệt lớn rồi..."

Ta và Lý Ma Tử trao đổi một ánh mắt.

Cái gọi là bảo bối này, hẳn là một đồng hồ.

Lý mặt rỗ hoảng hốt hỏi: "Bảo vật kia có phải một chung không?"

"Sao ngươi biết?" Đại hán thấy Lý Ma Tử ánh mắt rõ ràng biến thành cảnh giác, hắn đánh giá chúng ta vài lần: "Rốt cuộc các ngươi làm cái gì vậy?"

Ta chỉ có thể thuận miệng bịa chuyện: "Hai người chúng ta là ký giả khoa trương, nghe nói chuyện này, cảm thấy có tin tức có thể đào, cho nên tới tìm chút Tố Tài."

"A!" Lúc này đại hán mới yên lòng.

Bọn ta lại hỏi thăm hắn vị trí cụ thể của lão Lưu đầu gia, thừa dịp trời còn chưa tối, nhanh chóng dựa theo đại hán dặn dò tìm được nhà lão Lưu.

Mấy gian nhà ngói đất tàn phá, trong phòng đốt đèn tối tăm, trong sân một con trâu ngựa đói bụng kêu loạn.

Lý Ma Tử thò đầu ra nhìn vài lần: "Có lẽ chính là chỗ này."

Bọn con đi vào cái sân bù xù, lớn tiếng hô: "Đây là nhà của Lưu đại thúc sao?"

Trong phòng có một ông lão rầu rĩ đáp: "Tìm ai?"

Ta và Lý mặt rỗ cả gan vào phòng, chỉ thấy giữa gian phòng dơ dáy nhếch nhác bày một cái bàn, phía trên đặt rau xanh và nước sốt, bên cạnh bàn ngồi một lão nhân, thân thể cũng coi như kiên cường, đang uống lão bạch khô. Hắn say khướt nhìn chúng ta một cái: "Các ngươi tìm ai?"

"Lưu đại thúc, chúng ta là ký giả mũ, nghe nói nhà ngươi Tiểu Tam Tử trước đó đã tìm được bảo bối, chắc là phỏng vấn ngươi." Lý Ma Tử đem lời nói lừa gạt của đại hán lúc trước chiếu qua.

Lão Lưu nhíu mày, không vui mắng: "Cút ngay, không có ai phỏng vấn các ngươi nữa, cút ra ngoài cho ta."

Lý Ma Tử không ngờ sẽ gặp phải đãi ngộ như vậy, không biết làm sao mà nhìn sang ta một cái.

Ta tự lo được ngồi xuống đối diện lão Lưu, bình tĩnh đem túi mật trong tay đặt lên bàn: "Ngài nhận ra cái này không?"

Lão Lưu bất an liếc nhìn vài lần.

Ta nhẹ nhàng mở túi nhựa tạng, lộ ra một chữ chuông bên trong.

Một chữ Nhất tí tách di chuyển về phía trước.

Lý Ma Tử sợ hết hồn, trợn mắt há hốc mồm: "Trương gia tiểu ca, nó... sao nó lại bắt đầu chuyển động rồi?"

Lão Lưu đầu sửng sốt: "Cái này... cái này sao lại nằm trong tay ngươi? Ngươi là ai?"

"Thật ra ta là ai cũng không quan trọng." Ta cười lạnh nói: "Cái tên một từ này là Tiểu Tam Tử nhà ngươi tìm được phải không? Tiểu Tam Tử có ở đây không?"

Lão Lưu nghe ta nhắc tới Tiểu Tam Tử, vành mắt đỏ lên: "Không ở đây, người đã không còn."

Hắn sững sờ: "Chuyện khi nào?"

"Mấy tháng trước, chìm vào trong ao bùn." Lão Lưu rót một ngụm rượu mạnh trong chén: "Bảo bối này là hắn tìm được, hắn luôn trông cậy vào nó phát tài, biết ta bán giá thấp cho Tống lão bản, hắn liền nổi giận với ta..."

Nước bùn giết chết Tiểu Tam, giết chết bùn nhão màu đen của lão Tống cùng Trần tẩu tẩu.

Chúng có liên hệ gì với nhau không?

"Vậy ngài có biết Tiểu Tam Tử tìm được một cái chuông ở nơi nào không?" Ta không dám chậm trễ nữa, trực tiếp hỏi ra vấn đề nghi hoặc nhất.

Chương thứ ba trăm chín mươi ba, chuyện cũ năm đó...

Lão Lưu suy nghĩ một chút: "Ở một cái giếng cạn ở hậu sơn, các lão nhân trong thôn đều nói nơi đó trước kia có một hộ gia đình, về sau dần dần hoang phế, tường cũng sập nhà, không còn gì nữa, chỉ còn lại một cái giếng cạn phế thải. Tiểu Tam không làm việc đàng hoàng., Mỗi ngày đều suy nghĩ một bước lên trời, nói có lẽ nơi đó có thể đào ra bảo bối gì, ta ngăn cũng không được, hắn liền mang theo công cụ. Kết quả thật lại để hắn đào ra..." Lão Lưu nói tới đây, ánh mắt nhìn một chữ Chung trở nên vừa yêu vừa hận: "Nếu không phải nó, Tiểu Tam Tử nhà ta cũng không cần phải chết."

Nói xong, nghẹn ngào khóc lên.

Người tóc trắng tiễn người tóc đen, là một trong những thống khổ nặng nề nhất trên đời.

Lão Lưu đầu rất nhanh đã uống say, ta cùng Lý Ma Tử dìu hắn lên giường, còn đắp chăn thay hắn, lúc này mới đem từng chữ bọc kỹ, rời khỏi nhà lão Lưu. Chúng ta quyết định ở trong xe một đêm, ngày thứ hai lại xuất phát đi giếng cạn tìm manh mối.

Ban đêm sơn thôn đặc biệt yên tĩnh, thậm chí ngay cả tiếng kêu của dế dế ếch giữa rừng cũng không có, trời cũng âm u, mặt trăng được giấu sau một đám mây đen lớn. Lý Ma Tử bị kích động đến phát chán, cởi nút áo ra: "Ngày nay cũng gây thêm phiền toái theo, hình như sắp có mưa."

Chúng ta vuốt ve chiếc xe đen trở lại, phát hiện cảng cũ vẫn còn đang ngủ say. Lý Ma Tử phì một tiếng hận nghiến răng nghiến lợi. Ta lén lút liếc mắt nhìn từng tiếng chuông một, quả nhiên không có chút tiếng tí tách nào, từng chữ lại ngừng lại.

Xem ra ta nghĩ không sai, thời gian ở cảng cũ đã bị một tiếng chuông từ trước ngừng lại, cho nên hắn mới có thể duy trì tư thế ngủ như vậy.

Mặc dù là xe của Cát Phổ, nhưng xe cũng không thoải mái lắm, ta và Lý Ma Tử thân thể co quắp dựa lưng vào nhau, nhắm mắt lại. Đại khái là thật sự mệt muốn chết, chúng ta nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Sau đó chúng ta làm một giấc mộng kỳ quái. Trong mộng, ta thấy rất nhiều chuyện đã xảy ra trước đó. Những hình ảnh đó cứ như phim lách qua trước mắt ta.

Hình ảnh càng lúc càng nhanh, dồn dập đến nỗi khiến ta không thể hô hấp được.

Một đầu ta mồ hôi lạnh từ trong giấc ngủ bừng tỉnh, trong xe đã đầy mùi hôi. Bùn nhão đã lan tràn đến cổ ta, ta giật nảy mình, không chút nghĩ ngợi mở cửa xe.

Cửa xe không mở được, ta vội vàng kéo Lý Ma Tử bên cạnh một cái, phát hiện cả khuôn mặt hắn đã bị bùn nhão bao phủ rồi.

Không được, cứ tiếp tục như vậy, tất cả mọi người phải chết ở đây!

Ta đưa tay sờ soạng loạn trong bùn nhão, nhưng không tìm được thứ gì. Ta buộc mình phải tỉnh táo lại, đột nhiên... Ta nghĩ tới một chữ nhất chung. Nghĩ tới hiện tượng ngã xuống cảng cũ, thời gian loạn lưu. Sau đó ta không hề nghĩ ngợi, gian nan tìm được một cái chuông, hung hăng đập vào thủy tinh chặn gió.

Sau tiếng nổ mạnh đó, đầu của ta chìm xuống, ta cảm thấy như mình đang ở trong biển rộng, cả người nhỏ bé không đáng kể. Thân thể của ta từ từ chìm xuống, cuối cùng bị bùn nhão nhấn chìm.

Khi ta có ý thức, ta phát hiện mình đang ở trong một không gian tối tăm.

Tất cả trong lỗ mũi đều là nước bùn thối rửa, theo bản năng ta há mồm hít vào hai hơi, vốn tưởng rằng sẽ bị rót đầy nước bùn vào miệng, kết quả cửa vào lại là không khí mới mẻ.

Ta đã rời khỏi xe rồi.

Ta dọn dẹp nước bùn trong mũi sạch sẽ, cảnh giác sờ sờ chung quanh. Bốn phía trống trải, ta cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước vài bước, rốt cuộc đã chạm được một mảng tường ướt sũng. Thân tường hiện lên hình vòng cung, trong khe gạch tràn đầy rêu ghê tởm.

Đây là một cái giếng cạn.

Ta đã tới dưới giếng.

Ta cố gắng làm cho mình bình tĩnh một chút, sau đó bắt đầu lục lọi xem trên người có vật gì có thể chiếu sáng hay không.

Đáng tiếc thay, ngoại trừ một tiếng chuông, trên người ta chẳng có thứ gì cả.

Thậm chí Thiên Lang Tiên, Âm Dương Tán, Đào Hồn Hoa đều ở lại trên xe.

Ta cảm thấy đêm nay chắc phải bàn giao ở đây rồi.

Ta sẽ Nhất Tự Chung từ trong lòng hạ xuống, cẩn thận mở cuộn vải đỏ ra, hào quang chói mắt lóe lên. Một tiếng chuông không ngờ lại phát ra hào quang chói mắt.

Âm thanh tí tách bên tai vô cùng rõ ràng, càng ngày càng gần, phảng phất như đang ở ngay bên tai.

Nương theo tiếng vang của máy móc này, ta phát hiện kim đồng hồ vậy mà nhanh chóng đảo ngược ra sau.

Sau đó hình ảnh trước mắt chúng ta đột nhiên thay đổi!

Ban ngày Viêm Viêm, một nam nhân để lại bím tóc dài, mặc thanh phục đương trường vội vội vàng lấy chìa khóa từ trong túi quần, ý đồ mở cửa một gian tiểu viện vắng vẻ.

Tướng mạo của y cũng tạm được, chỉ là vẻ mặt đầy mê hoặc, vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

Rất nhanh cửa đã mở, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp soi gương trong sân, nam nhân trực tiếp đi tới phía sau nàng, ôm lấy nàng: "Bảo bối, đoán ta mang quà sinh nhật gì cho ngươi?"

Hai mắt linh động của nữ tử lóe lên vẻ hiếu kỳ: "Là cái gì? Lấy ra cho ta xem."

Nam nhân kia giơ túi vải đỏ trong tay lên, cố ý không cho nữ tử nhìn.

Nữ tử kia mất kiên nhẫn, chộp lấy một phát triển khai, lộ ra bên trong một dương giới mới tinh, tiếng chuông vang lên.

"Ôi chao, đồ vật ham chơi, thật hiếm có nha, ngươi làm sao mà có được vậy?"

Nam nhân kia dương dương đắc ý cười nói: "Phế võ công của ta lớn đấy, nhưng có thể nở nụ cười, ta chịu bao nhiêu đau khổ cũng đáng."

Nói đến đây, hắn hèn mọn đưa tay vào trong quần áo nữ tử, nữ tử xấu hổ đến đỏ mặt: "Ngươi có thể là người có chồng, lén lút nuôi ta ở nơi này, không sợ bị vợ ngươi phát hiện sao?"

"Bảo bối ngoan ngoãn, đợi thêm mấy tháng nữa, ta sẽ bỏ con hổ cái trong nhà kia, phong quang sặc sỡ cưới cháu vào nhà." Thấy nữ tử giận dữ, trái lại nam nhân càng lớn mật hơn, mạnh mẽ cởi bỏ nút cài trên y phục của nữ tử.

Ta phảng phất là người ẩn hình, không ai phát hiện ra ta, vì thế ta đánh liều tới gần một chút. Nhưng khi ta tới gần, hình ảnh trước mắt đột nhiên lại thay đổi giống như đèn kéo quân.

Vẫn là ở giữa hè Viêm Viêm, nhưng bầu trời lại âm u vô cùng, khiến người ta không thở nổi, tựa hồ lúc nào cũng có mưa.

Cô gái kia ngồi trong sân, mái tóc đen dài bay lượn theo gió, cô lẩm bẩm: "Đã ba tháng, tiên sinh sao còn chưa tới, chẳng lẽ ngài ấy đã quên ta rồi sao?"

"Sẽ không, sẽ không đâu. Tiên sinh đã từng nói sẽ lấy ta vào cửa..."

Cũng không biết bao nhiêu ngày rồi cô gái này chưa tắm, không chải giày, đầu của cô bé rủ xuống tới mặt đất, thậm chí trên người còn tỏa ra mùi mốc meo.

Nàng ta ôm biển tây trong lòng như đang buồn ngủ, nhẹ nhàng vuốt ve.

Mỗi một cái đều ôn nhu như vậy, kèm theo tiếng chuông tí tách ngân vang.

Bỗng nhiên, cửa lớn của sân nhỏ bị phá mở.

Một bà béo quần áo gọn gàng mang theo một đám người hầu giết vào. Khi nhìn đến nữ tử, bà béo tức giận đến trợn trừng tròng mắt: "Giỏi lắm, Đổng Tiểu Uyển, là ngươi dụ dỗ tướng công nhà ta đúng không? Thật là để cho ta bắt được đấy."

Nữ tử hoảng hốt tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được giọng nam nhân của mình trong đám người, nàng la lớn: "Tiên sinh, tiên sinh cứu ta!"

Nhưng nam nhân lại run rẩy trốn ở phía sau bà béo, một tiếng cũng không dám phát ra.

"Ngươi nói là tên mặt trắng này à, hắn ăn của nhà chúng ta, ở nhà chúng ta, còn lén lấy tiền nhà chúng ta nuôi tiểu tình nhân ngươi. Ta một tháng không cho hắn tiêu xài, hắn liền thành thành thật quỳ xuống cầu xin tha thứ cho ta, bán ngươi đi, ha ha, đây là tiên sinh ngươi yêu à?" Bà béo cười ha hả: "Người đâu, đồ đồ tể này không phải thích câu dẫn chồng nhà người ta à? Hôm nay liền để nàng hầu hạ một đám chồng phụ nữ rồi."

Mấy người hầu phía sau nàng lập tức nở nụ cười hèn mọn, giống như đàn sói vội vã không dằn nổi nhào về phía nữ tử.

"Vợ ông, như vậy không tốt cho Đổng cô nương đúng không?" Nam nhân không đành lòng nói.

"Hôm nay ngươi dám ngăn cản, lập tức xuất thân tịnh thân cho lão nương, một lượng bạc cũng không đủ!" Bà béo chống nạnh mắng.

Nam nhân kia lập tức bị bà béo dọa sợ, nghiêng đầu qua chỗ khác coi như không thấy.

Ngay từ đầu cô gái còn đang đau đớn cầu cứu, nhưng đối mặt với sự lạnh lùng vô tình của nam nhân mình, nàng cuối cùng cũng tuyệt vọng, cuối cùng không hề hô lên tiếng cầu cứu, mặc cho đám người hầu xé rách quần áo của mình.

Trong sân yên tĩnh chỉ có tiếng tí tách của tiếng chuông Tây Dương vang lên rõ ràng.

Chương thứ ba trăm chín bốn, thời gian không giữ giai nhân.

Mặc dù biết tất cả những thứ trước mắt đều là hư ảo chứ không phải thực tế, nhưng ta vẫn tức giận bốc lên ba trượng như cũ, hai nắm tay siết chặt, nam nhân này cũng quá con mẹ nó rồi!

Chỉ vì một chút tiền đã bán nhân tình mà Sơn Minh mình thề?

Chờ những người hầu kia đều hài lòng rời đi, trong sân chỉ còn lại nữ nhân quần áo xốc xếch, trên người nàng đầy vết cào và vết bầm xanh, nhưng dù vậy trong ngực vẫn ôm chiếc chuông Tây Dương.

Bà béo hung hăng chỉ vào nàng mắng: "Được, nếu ngươi đã thích chuông này như vậy, ta để nó chôn cùng ngươi vậy."

Nói xong, nàng nhìn nam nhân bên cạnh một cái: "Đem tiểu tình nhân của ngươi đẩy vào trong giếng, ta tha thứ cho ngươi..."

Nam nhân kia do dự một lát, cuối cùng vẫn dẫn theo bọn người hầu kéo cô gái đến bên giếng, trực tiếp ném xuống giếng, chỉ sợ cô gái không chết, hắn còn ôm lấy một tảng đá lớn ném vào trong giếng.

Toàn thân cô gái bị nện máu thịt be bét, tứ chi vặn vẹo, nàng quên cả đau đớn, chỉ nhớ kĩ điều đó.

Nàng dùng hết chút sức lực cuối cùng của mình, dùng móng tay cào mạnh lên chiếc chuông biển phía tây trong ngực...

Ầm!

Mưa to tầm tã, làm cho cả giếng cạn thành một vũng bùn đen kịt.

Tí tách, chỉ có một cái chuông lẳng lặng đứng bên cạnh nàng.

Nhìn đến đây, hình ảnh trước mắt ta liền toàn bộ biến mất, cả người lần nữa về tới giếng cạn trong giếng cạn.

Sau đó ta lại cảm thấy đất dưới chân lay động một hồi, một bàn tay vặn vẹo không ra hình thù gì đột nhiên thò ra từ dưới đáy giếng đen nhánh!

Ngay sau đó là một tay khác, chủ nhân của đôi tay này dường như đang cố gắng bới đất lên, muốn từ trong đáy giếng bò ra ngoài.

Đương nhiên sau khi cúi đầu xem tất cả, lúc này hắn mới phát hiện bò ra ngoài mới đúng là Đổng cô nương đã nhìn thấy lúc trước.

Cổ Đổng cô nương đã gãy, khuôn mặt đầy vết máu, chỉ còn đôi mắt hung hăng trừng ta.

Cô chậm rãi vuốt mái tóc đen dài mấy mét, bò về phía Giao Bằng.

Hóa ra âm linh trốn trong một đồng hồ, chính là nàng!

Ta sợ hết hồn, theo bản năng lui về phía sau, lưng dán trên vách giếng lạnh lẽo.

Nàng bò rất chậm rãi, rất nhiều xương trên người đã đâm thủng da thịt, trắng hếu lộ ra ngoài, nhìn đặc biệt kinh khủng.

Rốt cuộc nàng cũng leo được đến chân của ta, hung hăng túm lấy chân của ta. Nhờ lực lượng này mà nàng đã từng chút từng chút bò dọc theo thân thể của ta đi lên...

Ta chỉ hoàn toàn cảm giác được một con rết khổng lồ đang nhúc nhích trên người ta!

Nàng miễn cưỡng đứng dậy, sau đó giơ tay cướp lấy một cái chuông trong ngực ta.

Tí tách.

Từng chữ như nhìn thấy chủ nhân, phát ra thanh âm du dương êm tai.

Giờ khắc này, mặt đất dưới chân ta bỗng nhiên trở nên xốp xốp, ta cảm giác mình phảng phất như lâm vào trong một vũng bùn. Cho dù ta sử dụng khí lực bú sữa mẹ, cũng giãy không ra.

Đổng cô nương dùng đôi mắt oán độc hung hăng nhìn ta, trong miệng phát ra một tia cười lạnh.

Bùn nhão từng chút một bao phủ hai chân ta, bao phủ bả vai ta, Đổng cô nương dùng thanh âm khàn khàn nói: "Nam nhân các ngươi đều là loại phụ lòng, không có một thứ gì tốt, nam nhân trên đời này đều đáng chết..."

A! Ngươi bị người ta lừa, cũng đừng tức giận với người khác.

Sao ta lại không phải đồ tốt rồi?

Mặc dù rất muốn cùng nàng giải thích một chút, nhưng lúc này miệng ta đã không thể nói được nữa rồi.

Mẹ nó, chẳng lẽ hôm nay ta lại dặn dò ở đây?

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu của ta bỗng nhiên tản mát ra một trận ánh sáng chói mắt, Đổng cô nương bị ánh sáng này dọa sợ đến mức thét lên liên tục, vội vàng trốn vào trong góc.

Một cái ô chậm rãi hạ xuống.

Âm Dương Tán của lão tử tới cứu giá! Ta vội vàng cầm cán dù, chỉ cảm thấy vô số lực lượng cuồn cuộn không ngừng quán thâu vào trong cơ thể mình.

Âm Dương Tán có thể cân bằng Âm Dương, là âm vật có tính phòng ngự đệ nhất thiên hạ.

Thân thể của ta bị Âm Linh của Đổng cô nương khống chế, Âm Dương Tán đương nhiên phải giúp ta chống cự cỗ âm khí này!

Đổng cô nương núp vào góc âm u, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn ta. Đột nhiên cô phát lực, giơ móng tay sắc bén chộp về phía ta, ta không hề nghĩ ngợi, một cước đá bay cô ta.

Phanh, sau lưng của nàng đụng vào vách giếng, còn mình thì xoay người nhặt lấy một cái chuông ở trong nước bùn kia.

Đổng cô nương rít lên một tiếng thê lương, có vẻ cực kỳ không cam lòng.

Nàng tuyệt vọng mà trốn trong bóng tối, đang đau khổ.

Ài! Đúng là đáng thương cảm.

Ta ôm một cái chuông chữ Nhất do dự một lát, vẫn là nhẹ nhàng ném nó tới dưới chân Đổng cô nương.

Đổng cô nương vươn ngón tay biến hình cổ quái, nhẹ nhàng vuốt ve một cái chuông, nhẹ giọng lẩm bẩm: "Nguyện sau khi đồng hồ vận chuyển mỗi một giây ta và ngươi đều có thể sớm chiều làm bạn, không rời không rời."

Xâm trùng màu trắng thuận theo khóe miệng của nàng ghê tởm bò ra ngoài, vẻ mặt nàng lại có vẻ đặc biệt chuyên chú.

Thời gian như quay về Gia Khánh năm triều Thanh, mùa hè nóng bức, một nam nhân tóc dài gõ cửa phòng Đổng cô nương, đem cái chuông biển phía tây đặt ở trước mặt nàng, rất chân tình nói: "Mong sau khi đồng hồ vận chuyển mỗi một giây, ngươi và ta đều có thể sớm chiều làm bạn, không rời không rời."

Lời nói có lai lịch trong mắt, nhưng lời thề Sơn Minh đã không còn.

Đổng cô nương bị khối đá nện đến biến dạng trên mặt, biểu tình như đang tưởng lại, tuy rằng khuôn mặt kinh khủng, nhưng ánh mắt lại vô cùng nhu hòa.

Ta nhịn không được mở miệng nói: "Nếu như thời gian thật sự có thể rút lui, ngươi đừng nên quen biết cái tên đàn ông tồi tệ kia."

Đổng cô nương sững sờ, ngẩng đầu nhìn ta, có vẻ vô cùng mê man.

Ta suy nghĩ một chút, vẫn nói: "Nếu như không quen biết hắn, ngươi đại khái có thể bình an sống nốt già, tìm một nam nhân thật tâm yêu ngươi hạnh phúc cả đời."

Đổng cô nương cúi đầu trầm tư một lát rồi cười thê lương.

Con người chính là như vậy. Chúng ta tự cho rằng mình đã trải qua đủ loại bi hoan ly hợp, nhưng cuối cùng vẫn là vật hi sinh cho tình yêu.

Đổng cô nương nhẹ nhàng giơ hai tay lên, trả lại chuông chữ Nhất cho ta.

Giờ khắc này, ta biết nàng đã buông xuống.

Không cần ta hàng phục, nàng buông xuống oán hận.

Ta phát hiện ở trong tất cả âm linh, nàng tính là người duy nhất tương đối khách khí với ta...

Có phải thời khắc này, cô nghĩ tới mình lúc ban đầu thì sao? Bản thân thánh khiết cao nhã đó.

Ta tiếp nhận một tiếng chuông, phát hiện một vết khắc nông cạn đã biến mất không thấy gì nữa, tất cả kim đồng hồ cũng đều ngừng lại.

Giờ phút này, một tiếng chuông vĩnh viễn ngừng vận chuyển.

Sau khi ngẩng đầu lên, Đổng cô nương đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một bãi nước bùn màu đen trong giếng cạn. Ta thở dài, lấy từ trong túi ra một bao khói, đốt lên đặt tại đáy giếng, xem như là tế lễ.

Phật nói: Vì yêu sinh lo, vì yêu sinh hận, nếu rời khỏi người yêu, không lo cũng không hận.

Nếu như thời gian thật có thể đảo ngược, hy vọng Đổng cô nương có thể làm một cô nương tốt, đừng gặp lại đám đàn ông cặn bã kia nữa.

Lúc này, đỉnh đầu bỗng nhiên có ánh sáng của bổng lộc chiếu xuống, ta nghe thấy thanh âm của Lý Ma Tử ở phía trên quát: "Trương gia tiểu ca, Trương gia tiểu ca, ngươi ở dưới đó sao?"

Ta gật gật đầu nói: "Có."

"A di đà phật, các lộ thần tiên phù hộ." Lý mặt rỗ nói vậy cũng coi như thành tâm, khiến ta không nhịn được cười ra một tiếng.

"Còn ngây ra đó làm gì, mau kéo ta vào." Ta mắng.

Lý Ma Tử ồ một tiếng: "Cần người hỗ trợ sao? Ta đem đại hán trong thôn đưa đến."

Ta không nói gì: "Sao ngươi không xuống?"

Lý Ma Tử mặt dày đáp: "Cái này... ta phải ở phía trên tiếp ứng ngươi nha, công tác này quá trọng yếu, giao cho người khác ta không yên tâm."

Phi! Con mẹ nhà ngươi.

Dây thừng rất nhanh bị ném xuống, ta buộc chặt sợi dây, sau đó từ từ leo ra giếng cạn.

Lý Ma Tử và đại hán đầu đầy mồ hôi, trên đường hồi trồng căn cứ trà, đại hán còn đang không ngừng cò kè mặc cả với Lý Ma Tử: "Ngươi thêm năm mươi cho ta, người xa như vậy ta đi cùng ngươi tới, 100 đồng tiền cũng quá ít đi."

"Ài, ta nói ngươi thế nào mới ra giá chứ? Không phải đã nói là một trăm sao?"

"Vậy ta còn giúp cô kéo người nữa đấy."

Lý Ma Tử bị làm cho không kiên nhẫn, đành phải ném cho đại hán 50 đạo, sau đó hắn đi đến bên cạnh ta hỏi: "Tiểu ca Trương gia.

Sao ngươi đối phó với âm vật kia vậy? Ta thấy ngươi cũng không dẫn theo loại chuyện nhảm nhí gì đó mà, cứ tay không mà xử lý nó như vậy?"

Nếu ta không trả lời Lý mặt rồi mà nghiêm túc hỏi: "Với tuổi già, hẳn cũng có vợ con chứ?"

"Chắc chắn là có, nhi tử đọc sách ở nước ngoài, phu thê đang cùng đọc."

Ta lập tức bừng tỉnh đại ngộ: "Vậy một mình hắn làm sao qua đây? Chẳng lẽ nuôi được tiểu tam gì đó?"

Lý mặt rỗ cười cực kỳ ám muội: "Mọi người đều là nam nhân, điều này còn phải nói sao."

"Vậy là đúng rồi." Ta lặng lẽ thở dài: "Một chữ - hai chữ - oán khí ngập trời, hận nhất chính là loại người quyến luyến dời tình. Lão Tống như thế này, cảng cũ cũng là như vậy"

"Trần tẩu đâu? Chẳng lẽ cũng vậy?" Lý Ma Tử không tin hỏi lại.

"Ai biết được, có lẽ chỉ có chính nàng ta biết."

Đợi bọn ta trở lại nơi ở của căn cứ trà lâu, cảng cũ đã tỉnh lại, đang mơ mơ màng màng ngồi ở cửa thương khố, thấy ta và Lý Ma Tử đã trở về, yếu ớt đứng lên hỏi: "Ma Tử, tại sao ta lại ở chỗ này?"

Lý Ma Tử cười hắc hắc nói: "Những chuyện ngươi không biết thì còn nhiều lắm, đợi lát nữa ta lại kể tỉ mỉ với ngươi."

Đại hán trông coi thương khố vì kiếm nhiều tiền cho Lý mặt rỗ nên đặc biệt đun một nồi mỳ. Chúng ta ăn no, lại tiếp lấy nước, làm cho toàn bộ bùn đất trong xe càng trống sạch sẽ.

Lý Ma Tử ở bên cạnh hỗ trợ hỏi: "Tối qua rốt cuộc là chuyện gì? Khi tỉnh lại ta phát hiện mình và cảng cũ đã nằm ở đây, toàn thân thối tha. Ta vừa nhìn thấy ngươi không thấy, đã biết chắc là chuyện gì lạ, không hề nghĩ tới lại lôi người ta đi khắp nơi tìm ngươi, thế nào? Có phải đặc biệt đủ nghĩa khí huynh đệ hay không? Đặc biệt cảm động?"

Ta ra vẻ buồn nôn: "Ngươi mau tránh xa ta ra một chút, nếu không ta sẽ phát ói mất."

Từng chữ từng chữ, lẳng lặng đặt ở trên chỗ ngồi của xe ngựa.

(ủng hộ thương nhân Vụ Sa Âm gian bằng hữu, nhớ kỹ mỗi ngày bỏ phiếu đề cử! Mỗi tháng mua vé vào tháng!)

Chương thứ ba trăm chín mươi lăm Võ đại nữ quỷ

Gần đây ta và Lý Ma Tử vẫn luôn chơi trò mạt chược với Thử tiền bối.

Một ngày một đêm đánh nhau, chỉ cần Thử tiền bối là ngứa tay, một cái máy truyền tin thì chúng ta đều gọi theo tới, ngoan ngoãn làm phụ họa cho hắn.

Ai bảo Thử tiền bối giúp chúng ta lớn như vậy chứ?

Nói thật ra thì đừng thấy Thử tiền bối khôn khéo vô cùng, nhưng trên thực tế đánh mạt chược thì cánh tay lại đặc biệt thối, ta và Lý Ma Tử đều phó thác cho lão, có lúc không thắng được, tiện nghi cho người ngoài.

Vì thế, Thử tiền bối không biết đã tức giận rút ra bao nhiêu lần mạng lưới!

Lý Ma Tử bí mật giao lưu với ta: "Tiểu ca Trương gia, xem ra trong chuyện đánh bài này, Thử tiền bối chỉ là cặn bã sức chiến đấu thôi."

Không qua phúc lợi, trò chơi thử tiền bối tích phân liền thua sạch sẽ, còn phụ mấy vạn phần, chọc cho Thử tiền bối nổi giận, tuyên bố muốn giới bài, sau đó quả nhiên mấy ngày không gặp lại hắn.

Ta cũng rảnh rỗi, cùng Lý măm Tử đun ấm trà ngồi trong tiệm cổ uống hạt dưa nói chuyện phiếm.

Lão cảng lúc trước vì muốn cảm tạ chúng ta, chẳng những cho hai trăm vạn tiền thù lao, còn tặng ta cả một cái rương tốt nhất, vừa vặn có thể nếm thử.

"Lý Ma Tử, gần đây ngươi có vẻ rất thành thật, lại không gây chuyện cho ta?" Ta nhấp một ngụm trà rồi nói.

Lý Ma Tử nghiêm trang lắc đầu: "Không phải vì ta thấy ngươi khổ như vậy, mệt mỏi như vậy, muốn ngươi làm giả, ta sẽ nhịn đau không thể làm việc."

"Nói tiếng người." Ta nhàn nhạt liếc hắn một cái.

Lý Ma Tử vẻ mặt nhàn rỗi, ngồi liệt trên ghế nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi nói nghề này của chúng ta, hẳn là cũng không có nói kiểu này, tại sao trước kia có chuyện không tiếp hết, tiếng ngáy không ngừng, gần đây lại yên tĩnh quá mức? Ngay cả con chuột cũng không đến tiệm để dạo."

Ta mắng: "Đồ đầu heo, không tìm tới cửa, ngươi sẽ không biết mình là một vài tên cổ lỗ chứ?"

Lý Ma Tử kích động đứng bật dậy: "Tiểu ca có ý gì, thời gian sống gần đây quá đơn điệu, ngươi quen kích thích cuộc sống, có phải thấy buồn chán rồi hay không?"

"Thối lắm!" Ta không hề nghĩ ngợi hét lên với Lý Ma Tử: "Ta lo lắng Như Tuyết và thằng nhóc nhà ngươi chịu khổ."

Lý mặt rỗ nhìn thấy bộ dạng của ta: "Thật không? Vậy ta phải cảm ơn ngươi nha."

"Cảm ơn ông nội ngươi." Ánh mắt Lý mặt rỗ có lực sát thương quá lớn, ta vội vàng truyền đến nơi định ngoại bán.

Đợi đến lúc ta trở về, Lý Ma Tử đang ngồi trước máy tính của ta, vẻ mặt hèn mọn.

Không ổn!

"Lý Ma Tử, có phải ngươi lại tiếp tục dùng máy tính của ta xem những cái vạch không khỏe mạnh kia không? Trước đó là vì ngươi đã quên xem kí lục không được cởi bỏ, ta đã bị trăng mới hiểu lầm, thật sự là chó không đổi được cái cứt." Lúc này ta tiến lên tìm Lý Ma Tử tính sổ.

Lý Ma Tử thì chỉ vào màn hình máy tính nói: "Đừng đừng, ta đang suy nghĩ chính sự đây."

"Ồ, thật sao?" Ta không tin nhìn qua, chỉ thấy trong Luận Đàn của núi lân, một cái thiếp mời đỏ hồng lập tức thu hút sự chú ý của ta:

Võ Hán đại học phát sinh sự kiện linh dị, cầu cao nhân chỉ điểm say mê.

Lý Ma Tử ra vẻ gian xảo cười nói: "Trương gia tiểu ca, cao nhân như vậy không phải là ngươi sao? Xem việc làm ăn tới cửa..."

Không phải ta để ý tới y mà tò mò ấn mở bài viết kia.

Người phát bài viết là một người tên "Tử Tô", theo lời bài viết của ông ta, trong đại học võ hán có một nữ học sinh tên là Lý Hiểu Linh thắt cổ tự sát trong phòng ngủ.

Hiện tại xã hội chịu áp lực lớn, luôn có học sinh làm chuyện ngốc, cũng không có gì mới mẻ. Chỉ trách vì sao, ngay sau khi nữ học sinh tên Lý Hiểu Linh tự sát bảy ngày, võ hán đại học bắt đầu liên tiếp phát sinh sự kiện khủng bố, mỗi khi nửa đêm, đều sẽ có một học sinh được hé môi!

Cái gọi là khâu môi, chính là dùng đường mấu chốt niêm phong người bị hại ở trên dưới môi thành một khối, hiện tại máu me đầm đìa, khủng bố vạn phần.

Khi phát sinh sự kiện bịt miệng đầu tiên, giáo huấn không quá để ý, còn tưởng rằng đó là mâu thuẫn của học sinh trong phòng ngủ, chỉ chia cho mấy người còn lại trong phòng ngủ. Nhưng khi sự kiện thứ hai phát sinh, ở phương diện trường học bắt đầu cảm thấy không đúng, tuy bọn họ không ngừng giải thích nhưng vẫn không thể dẹp loạn khủng hoảng của học sinh.

Không còn cách nào khác, trường học chỉ có thể mời thêm một nhóm bảo an, hai mươi tư giờ thì tuần tra xung quanh túc xá, buổi tối các học sinh sẽ tới từng phòng tra đêm, nhưng sự kiện khủng bố vẫn đang tiếp tục phát sinh.

Dựa theo lời Tử Tô thì sự kiện chỉ phát sinh vào ban đêm, cũng chính là khoảng thời gian Lý Hiểu Linh tự sát.

Học sinh bị che miệng không hề có cảm giác gì, như bị đánh thuốc tê, thường hay ngủ say sưa, tới sáng hôm sau mới tỉnh dậy đã thấy miệng bị khâu rồi! Lúc này cảm giác đau nhức kịch liệt mới truyền đến từng đợt, đau đến nỗi bọn họ xé tim xé phổi tru lên, vừa gọi một tiếng, miệng lập tức mở ra, khắp nơi trong phòng đều là máu tươi.

Chuyện này có chút tà môn.

Người đăng bài Tử Tô cũng cho rằng chuyện này quá mức quỷ dị, không giống việc mà người ta có thể làm, thậm chí có thể là liên quan tới cái chết của Lý Hiểu Linh. Dù sao tất cả chuyện nhỏ nhặt đều xảy ra sau khi Lý Hiểu Linh đọc lên bảy lần, dường như chuyện này không hề trùng hợp.

Cho nên nàng mới đăng bài lên mạng, hi vọng có cao nhân có thể thảo luận được.

"Tiểu ca Trương gia, cảm thấy hứng thú thế nào, có thấy hứng thú không?" Thấy ta vừa bỏ trang lưới, Lý Ma Tử lập tức lại gần đầu.

Ta duỗi cái lưng mệt mỏi nói: "Cũng tạm được."

Lý Ma Tử cười hề hề nói: "Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, còn không bằng kiếm chút làm lỏng gân cốt, chân muỗi cũng là thịt mà, nói không chừng còn có thể lừa trường học so sánh!"

Ta khẽ gật đầu, xem như đồng ý.

Lý Ma Tử phát huy đầy đủ sở trường của mình, chỉ mất thời gian không đến nửa giờ đã liên lạc được chỗ phát bài viết Tử Tô kia, thuận tiện hẹn gặp mặt.

Ta cảm thấy Lý Ma Tử không làm quan ngoại giao thì đáng tiếc.

Chắc là nhàn quá lâu rồi, cho nên ta và Lý mặt rỗ thay đổi y phục xong thì đi trước một tuần, đi tới một căn phòng chung quanh võ hán đại học.

Bởi vì đối diện võ hán đại học, cho nên khách nhân trong nhạc ốc đa số đều lấy đại học sinh làm chủ, ta cẩn thận lắng nghe, phát hiện đại học sinh trong tiệm tựa hồ đều đang ở trong đàm luận thiếp đề cập tới sự kiện khe môi.

"Thật là đáng sợ! Ta tận mắt nhìn thấy, cửa phòng hảo hạng, nhưng ngày hôm sau ta cùng bạn cùng phòng liền không hiểu sao bị khâu lên, cái lỗ vừa đen vừa thô kia đem miệng hắn chọc mười cái lỗ lớn, cả nhà đều là máu."

"Ài, dù sao ta cũng không còn tâm tư đi học nữa, cứ tiếp tục như vậy, ta sẽ bị ép phát điên mất."

"Ta đã chuẩn bị nghỉ học rồi, ta thật sự sợ chuyện này đến lượt ta, dù sao ta cũng biết Lý Hiểu Linh..."

"Câm miệng, ngươi điên rồi? Bây giờ còn nhắc tới tên của ngươi, ngươi không biết hiện tại nàng là Võ Đại Quỷ tiếng tăm lừng lẫy sao?"

"Được rồi được rồi, không nói nữa, da gà của ta nổi hết cả cục rồi."

Mấy người trẻ tuổi bộ dạng học sinh buồn bực ngậm miệng lại, rất nhanh liền tính tiền rồi rời đi.

Xem ra chuyện này đã được truyền khắp Võ Hán Đại Học rồi, ta rất ngạc nhiên, vì sao hiện tại không có báo báo cáo cho các phóng viên hay tin tức gì về chuyện này chứ?

Ký giả của hiện tại, không phải đều vô cùng khát vọng tin tức lớn sao?

Bản thân chuyện này lộ ra một sự kỳ lạ, có rất nhiều thứ có thể viết được, vì sao tất cả bọn họ đều làm như không thấy.

"Tử Tô" đến, giải thoát cho ta nghi hoặc.

Hắn mới khoảng hai mươi tuổi, sắc mặt trắng nõn, đeo kính mắt màu đen nhã nhặn, mặc áo lân, từ đầu đến chân đều ăn mặc như nhà nam. Sau khi gặp Lý Ma Tử, ánh mắt hắn lóe lên vẻ cảnh giác.

Hắn có chút khẩn trương ngồi ở trên ghế, khẩu khí có chút hoài nghi hỏi: "Các ngươi chính là người liên hệ cao nhân trên mạng với ta?"

(tháo: Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, xin mọi người chú ý đến hiệu công công của lão Cửu, hơi tin – tăng thêm – lục soát: Đạo môn lão Cửu, có kinh hỉ ngoài ý muốn! Hơn nữa mỗi ngày đều cập nhật một truyền thuyết khủng bố.)

Áo đỏ thứ ba trăm chín mươi sáu...

Lý Ma Tử lập tức nổi giận, đột nhiên vỗ bàn một cái: "Lời này của ngươi là có ý gì?"

Tử Tô liếc mắt nói: "Hiện tại có nhiều kẻ lừa đảo như vậy, không thể không đề phòng. Huống chi ta chỉ là một học sinh nghèo, đăng mẫu thiếp trên mạng xin giúp đỡ. Các ngươi nếu là vì tiền mà đến, có lẽ sẽ thất vọng..."

"Cái gì?" Lý Ma Tử nghiến răng nghiến lợi mắng: "Bạn nhỏ, ngươi đang giở trò, không có tiền thì cầu cái gì trợ giúp? Ngươi cho rằng hai chúng ta rảnh rỗi không có việc gì làm đương nhiên sẽ biến thành hoạt phong."

Thanh âm của hắn lớn đến kỳ lạ, khiến khách nhân trong căn phòng cà lang nhao nhao đưa ánh mắt nhìn qua.

Ta kéo nhẹ y phục của Lý Ma Tử: "Chú ý ảnh hưởng."

Lý mặt rỗ mở miệng quát: "Nhìn cái gì vậy? Chưa bao giờ nhìn thấy soái ca a."

Nói xong liền đặt chén cà xuống: "Trương tiểu ca, còn đứng ngây đó làm gì? Nhanh chóng thanh toán tiền đi rồi, đừng ở đây chậm trễ thêm thời gian nữa."

Trong mắt Tử Tô hiện lên vẻ thất vọng, gã chậm rãi nhìn ta, không dám nói gì.

Ta nhìn Lý Ma Tử mỉm cười: "Lý Ma Tử, chuyện này là ngươi liên hệ được không?"

Lý Ma Tử gật đầu: "Đúng vậy."

"Chỗ đó là do ngươi định ra đúng không?" Ta tiếp tục hỏi.

Lý Ma Tử ừ một tiếng: "Nhưng mà..."

"Vậy đừng nhiều lời nữa, bắt đầu công việc đi." Ta khoát tay nói

ra.

"Tiểu ca Trương gia." Lý mặt rỗ tới gần, không dám tin nhìn ta: "Chúng ta làm việc từ bao giờ mà không thu tiền chứ? Cái này nếu truyền vào vòng tròn sẽ mất mặt lắm."

Ta nhỏ giọng nói: "Ngươi không nói ta không nói, ai có thể biết? Lại nói chuyện này xác thực gợi lên hứng thú của ta, hay là... Ta tiếp tục trở về chơi mạt chược với Thử tiền bối?"

"Nên bắt đầu công việc thôi." Lý Ma Tử sắc mặt trắng nhợt nói.

Xem ra giúp Thử tiền bối chơi mạt chược, đã tạo thành bóng ma tâm lý cường đại cho Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử hậm hực ngồi trở lại trên ghế, không khách khí nói: "Bạn nhỏ, hôm nay coi như ngươi gặp may, đuổi kịp ngày nghèo của chúng ta, lần này sẽ không thu tiền ngươi. Bất quá ngươi cũng đừng chậm trễ thời gian của chúng ta, có chuyện gì thì mau nói đi."

Vẻ mặt dữ tợn của Lý Ma Tử lại một lần nữa khiến Tử Tô run rẩy.

Ta buồn cười nhìn hắn ta, nhẹ giọng hỏi: "Có phải ngươi đã đăng tin võng không?"

Tử Tô gật đầu, xem như chấp nhận.

"Có người phản ứng với ngươi sao?"

Tử Tô lắc đầu.

Ta cười cười: "Cái này không phải là được rồi sao? Sau khi ngươi đăng bài viết, căn bản không ai để ý tới ngươi, chỉ có hai người chúng ta tới cửa. Ngươi cứ tạm thời đừng quan tâm là vì sao chúng ta lại tới đây, nói đơn giản với chúng ta, nói không chừng chúng ta có thể giúp được gì?"

Tử Tô nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, mới đáp: "Được rồi, ta là đệ tử của đại nhị võ nam, đại nhị, tên thật không tiện nói, các ngươi chỉ có thể gọi ta là Tử Tô. Nữ sinh tự sát trước đó Lý Hiểu Linh, là bạn học của ta, cô ta là học trò nội tình, không quen việc kết giao nhân tế, rất nhiều người đều là sau khi cô ta tự sát, mới biết được có học sinh này tồn tại."

"Bởi vì trước đó chúng ta đã hợp tác với nhau một đề bài học, cho nên cũng coi như có chút giao tình..."

Lý Ma Tử không kiên nhẫn, dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ cái bàn: "Nói trọng điểm đi!"

Tử Tô đỏ mặt, có chút lúng túng nói: "Đương nhiên, chúng ta chỉ là quan hệ bạn học rất bình thường, sự quan tâm của ta đối với nàng cũng chỉ giới hạn ở điểm này. Nàng là tháng bảy tự sát, ở trong phòng ngủ dùng vớ bằng tơ đen... "

"Đợi đã." Đột nhiên ta tính tới lời của Tử Tô: "Giờ chết của Lý Hiểu Linh không phải là buổi tối sao? Lúc đó trong phòng ngủ sao lại không có ai? Vì sao không ai ngăn cản cô tự sát?"

"À, có lẽ ngươi không chú ý, tháng trước là lễ thứ sáu." Tử Tô Tư cười cười: "Ngày hôm đó, phòng thứ bảy vừa vặn có một cô gái sinh nhật, hẹn mọi người cùng nhau ăn cơm hát, đương nhiên không mời Lý Hiểu Linh. Bởi vì phòng ngủ của Lý Hiểu Linh rất thiếu thốn, ở trường học cũng rất thích độc lai độc vãng của một mình. Đợi buổi trưa ngày hôm sau khi các nàng trở về, Lý Hiểu Linh đã..."

Tử Tô nói đến đây, có chút tiếc hận cúi đầu.

"Võ hán đại học mỗi phòng, bình thường ở bao nhiêu người?" Ta hỏi.

Tử Tô không chút nghĩ ngợi trả lời: "Sáu người."

Ta nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Vậy bọn họ ngủ trong phòng, về sau không biết có bị người ta khâu miệng nữa hay không?"

"Đương nhiên." Tử Tô nói: "Sau khi Lý Hiểu Linh chết, trong phòng ngủ chỉ còn lại năm người, trong đó bốn người đều bị bịt miệng. Hơn nữa người bị hại là người bịt miệng đầu tiên trong Võ Hán Đại Học, chính là người trong phòng của họ tên là Đường Song, tên Đường Song này..."

Lý Ma Tử lập tức mất kiên nhẫn: "Ta nói ngươi, các lão gia sao lại lải nhải như vậy. Nói trọng điểm!"

Tử Tô ngượng ngùng giải thích: "Hiện tại điều ta nói chính là trọng điểm."

Lý Ma Tử ghét bỏ liếc hắn một cái, nói với ta: "Cái cà lang này khí lạnh quá đủ rồi, ta nghẹn đến khó chịu, ra ngoài hít thở khó khăn."

Ta nín cười gật gật đầu.

Lý Ma Tử đứng lên, bước nhanh ra khỏi phòng cà lang.

Tiễn Ôn Thần đi, lá gan Tử Tô rõ ràng lớn hơn một chút: "Vừa rồi ta nói đến đâu rồi nhỉ?"

"Đường Song."

"A, đúng." Tử Tô vỗ trán một cái: "Đường Song này là một cơ hội di động bát quái, rất thích chế tạo phi hiểu! Có học sinh rõ ràng chỉ đang ở trong phòng học hôn môi thôi., Được cô truyền thụ lại cho cô ta, mọi người còn cảm thấy cô ta rất thú vị, rất thích tụ tập bên cạnh cô ta, dù sao cũng là người trẻ tuổi mà, trong lòng rất hiếu kỳ. Nhưng sau đó mọi người phát hiện ra., Cái câu chuyện Đường Song song tam quan này đặc biệt bất chính, cô ta cực kỳ hưởng thụ cảm giác mọi người đứng xem xung quanh cô ta. Vì để có cảm giác như vậy, cô ta đã bắt đầu có vô số tin đồn lung tung, không biết bao nhiêu người bị vạ lây ngay dưới miệng cô ta, sau đó mọi người cũng phải nghiêm túc xa cô ta."

Nói tới đây, Tử Tô đột nhiên lao tới: "Sau chuyện xảy ra, rất nhiều học viên đều nói... Đường Song, người như vậy, bị bịt miệng là đúng rồi, nói không chừng là người nào đó bị cô ta ác ý hãm hại muốn trả thù cô ta đây. Chẳng những mỗi lần đương sự, ngược lại còn có cảm giác rất hả hê, sau đó xảy ra sự kiện thứ hai, khe môi thứ ba, mọi người mới bắt đầu sợ hãi."

Ta có chút tò mò nhìn Tử Tô: "Vậy tại sao ngươi lại chịu liên hệ với chuyện mình vừa bịt miệng, tự sát với Lý Hiểu Linh?"

Nghe ta hỏi như vậy, Tử Tô sắc mặt kịch biến, có chút khẩn trương nhìn quanh bốn phía một chút, xác định không có người ngoài, lúc này mới nhỏ giọng nói: "Bởi vì Lý Hiểu Linh trước khi chết mặc một chiếc váy đỏ! Trên mạng không phải đã nói rồi sao? Người mặc quần áo đỏ tự sát, sau khi chết đều sẽ biến thành ác quỷ."

"Nàng mặc váy đỏ? Làm sao ngươi biết?" Ta hơi nhướng mày, ngữ khí cũng trở nên nghiêm túc.

Tử Tô tổng nói không sai, người chết quả thật không thể mặc đồ đỏ, nếu như cô ta căm hận tự sát mình, lại thêm quần áo đỏ, oán khí sẽ được phóng đại lên vô số lần, cơ hội thành ác quỷ rất lớn.

Như vậy có thể là khó giải quyết rồi.

"Người trong trường học đều biết." Tử Tô cũng không cảm thấy đây là bí mật gì ghê gớm: "Lý Hiểu Linh trước khi chết đã cố ý trang phục, đổi một chiếc váy đỏ mới mua, còn trang sức trang điểm nhạt. Nàng đại khái một lòng muốn chết, chỉ sợ treo cổ không được., Còn cắt mạch... Khi cô gái cùng phòng phát hiện thi thể, máu chảy đầy đất, thi thể kia tựa như chuông gió lung lay trên quạt điện, nghe nói ngay tại chỗ dọa ngất hai nữ sinh nhát gan."

"Vậy tại sao nàng lại tự sát?" Ta có chút khó hiểu hỏi: "Mặc dù tính cách có chỗ thiếu hụt, nhưng đây cũng không phải lý do tìm chết. Không đến mức thắt cổ lại cắt mạch chứ?"

Tử Tô hơi khó xử nói: "Cái này ta cũng không rõ, tóm lại nói gì cũng có. Cái kia... Thật ra trước khi Lý Hiểu Linh tự sát, nàng giống như không khí, một chút cảm giác tồn tại cũng không có. Nếu không phải vì tự sát..., Rất nhiều người đều biết trong trường của chúng ta có một người như vậy. Sau khi cô ta chết, có người nói cô ta bị bệnh uất ức khó tả, có người nói là bị bạn vợ vứt bỏ, có người nói là mâu thuẫn với nhà... đủ loại, còn máu chó hơn cả truyền hình."

"Nếu như sân trường đã huyên náo đến sôi sục, vì sao hiện tại một chút tin tức cũng chưa lộ ra?" Ta hỏi.

Tử Tô bĩu môi, có chút căm tức thế tục nói: "Còn không phải là do trường học chúng ta đè ép sao? Sau khi chuyện này phát sinh, giáo chủ đã đặc biệt mở hội, chỉ sợ chuyện này truyền đi sẽ tạo thành xã hội khủng hoảng, ảnh hưởng tới cuộc sống sang năm, cho nên đặc biệt thông quan hệ, đi con đường Mậu Lan, câu nói đầu tiên, ký giả bên dưới tự nhiên giả bộ không nhìn thấy. Bài đăng của ta đã phát lên tới sáu bảy lần rồi, lúc trước đã bị xóa sạch rồi."

"Như vậy học viên được khâu môi như vậy, trước mắt đều xử lý như thế nào đây?" Ta hỏi.

"Đều được đưa đến chỗ giáo y tĩnh dưỡng, có một số thương thế nghiêm trọng giống Đường Song thì bị nhốt vào bệnh viện. Để trấn an học sinh bị hại, giáo chủ đặc biệt đáp ứng xin bổng lộc cho bọn họ."

Trên mặt Tử Tô mang theo mấy phần phẫn thế hận tục đặc hữu của người trẻ tuổi, hắn ùng ục uống mấy ngụm lớn nước trái trấn Băng Sơn, tinh tế đánh giá ta một cái: "Cái này... Chuyện này ngươi thấy thế nào?"

Ta khẽ mỉm cười: "Đúng là rất quỷ dị."

Tử Tô rõ ràng không nhận được đáp án mà mình muốn: "Ngươi cảm thấy chuyện bịt miệng liên quan gì đến việc Lý Hiểu Linh tự sát hay không?"

"Không chắc chắn."

Lòng nghi ngờ trong mắt Tử Tô tăng lên: "Rốt cuộc ngươi có phải cao nhân hay không? Ngươi không phải là ký giả quay phim đấy chứ?"

Nói xong, hắn có chút khẩn trương nhìn xuống dưới mặt bàn một lần: "Máy quay phim giấu ở đâu thế?"

Hiện tại có phải hài tử đều bị hại chung hay không?

Ta đá y một cái: "Thành thật chút đi, đừng nói nhảm, nói với bạn cùng phòng của Lý Hiểu Linh ta có còn ở trường không?"

"Hình như còn một người nữa, tên là Trang Trữ." Tử Tô nghiêm túc suy nghĩ: "Nàng là nữ nhân duy nhất trong phòng ngủ không bị khâu môi. Mọi người đều nói nàng tự mang vòng sáng nhân vật chính, chắc chắn được bảo hộ."

"Có thể dẫn ta đi gặp nàng không?" Ta hỏi.

"Không thể!" Tử Tô vậy mà không hề nghĩ ngợi mà từ chối thẳng: "Đầu tiên, ta cũng không có biện pháp nào xác định thân phận của ngươi, cho nên không thể hoàn toàn tin tưởng ngươi. Tiếp theo, bình thường ngoại trừ đi học, đại đa số thời gian trong phòng ngủ đều xem trò chơi, không hề liên hệ với người khác, căn bản không quen biết Trang Trữ."

Tử Tô này thật ra là một Lý Hiểu Linh khác.

Không phải vì vậy, hắn đặc biệt quan tâm tới chuyện Lý Hiểu Linh tự sát?

Ta nghĩ nghĩ, đưa ra một phương án trung cho: "Nếu không ngươi nghĩ biện pháp đưa ta vào vũ hán đại học, chuyện còn lại tự ta điều tra."

Tử Tô suy nghĩ một chút, vẫn có chút không yên lòng.

Ta chỉ có thể sử dụng đòn sát thủ: "Chẳng lẽ ngươi không muốn biết tại sao Lý Hiểu Linh lại muốn tự sát sao? Không muốn biết chuyện bịt miệng với cái chết của nàng có vấn đề gì sao?"

Mọi người đều có lòng hiếu kỳ.

Quả nhiên, Tử Tô nghe ta nói như thế hai mắt sáng ngời: "Được, ta đưa ngươi vào trường học. Nhưng nếu xảy ra chuyện gì, ngươi ngàn vạn lần đừng đưa ta ra ngoài!"

Ta lập tức gật đầu.

Đối mặt với loại học sinh nghèo khổ như Tử Tô, trả cái nhiệm vụ gian khổ này đương nhiên phải rơi vào trên người ta.

Lúc trả tiền, ta nhìn Lý Ma Tử đang hút tẩu thuốc bên ngoài cửa thủy tinh.

Quy Tôn này không phải là vì trốn tránh trả góp, mới bôi dầu vào lòng bàn chân chứ?

Trong lòng ta có chút tiểu nhân thầm nghĩ.

Ra khỏi cửa chính đậu đỏ, ta vốn muốn đưa Lý Ma Tử cùng hành động, kết quả Tử Tô liền cự tuyệt: "Hắn không được! Từ sau khi trường học xảy ra việc lạ, khắp nơi đều có bảo an tuần tra. Trước kia tùy tùy tiện có thể đưa ra chứng nhận học sinh mới được, hiện tại ngươi phải còn trẻ, về phần hắn..." Tử Tô có chút ghét bỏ liếc nhìn Lý Ma Tử: "Hắn nhìn thế nào cũng giống như là học sinh của cha hắn."

Lý Ma Tử tức giận: "Ý của ngươi là ta rất già sao?"

"Không phải nhìn qua." Tử Tô như nghe không hiểu thâm ý trong lời Lý Ma Tử: "Ngươi đúng là rất già."

Lý Ma Tử suýt nữa bị tức hộc máu: "Tiểu ca Trương gia, ta vẫn nên thành thật ở lại đây chờ ngươi! Bằng không cùng tiểu tử này đợi trong chốc lát, nhất định sẽ có tai nạn chết người, không phải hắn chết thì ta vong."

Ta rất ít khi nhìn thấy Lý mặt rỗ bị người chế trụ, không khỏi có chút xấu hổ: "Bản thân ta cảm thấy Tử Tô khoái nhân nói nhanh, rất hợp với ngươi."

Lý Ma Tử ném cho hắn một "á", ngươi cũng điên rồi ánh mắt, đi tới góc xa hít một hơi thuốc khó.

Mà ta thì đi theo Tử Tô, đi đến hướng võ hán đại học.

Vòng tay màu đen, vòng vây cá màu đen, con thứ ba trăm chín mươi bảy...

Rất nhanh, chúng ta đã tới cửa thao trường của võ hán đại học.

Giáo môn xa hoa giờ phút này lại trống rỗng, nhìn qua cực kỳ tiêu điều. Không biết có phải do Lý Hiểu Linh tự sát hay không, còn bịt kín hai ba cái khe môi trong lòng sư sinh? Người ra vào từ nơi này sắc mặt đều có chút không tốt, đi cũng rất vội vàng, tựa hồ không muốn dừng lại lâu.

Ta cùng ở phía sau Tử Tô chậm rãi tiến vào cửa.

"Học sinh đưa ra bằng chứng một chút!" Bảo an ở cửa giáo giơ tay ngăn lại nói.

Tử Tô lấy chứng nhận học sinh từ trong túi quần ra cho hắn xem lướt qua, ngay sau đó bảo an liền rơi tầm mắt lên người ta.

Ta chỉ có thể phát huy khả năng bịa chuyện của mình: "Đại thúc, lúc nãy lúc ta đi chơi trà cho người trộm tiền, chứng nhận học sinh cũng mất rồi."

Bảo an vẻ mặt nghi ngờ đánh giá ta.

Ta vội vàng kéo Tử Tô lại: "Ta và hắn là một phòng ngủ, vừa rồi cũng đi ra cùng nhau, không tin ngươi hỏi hắn!"

Tử Tô bị ta kéo xuống nước, chỉ có thể kiên trì nói: "Là thật, ngươi có thể chuyển tin cho lão sư chúng ta."

Đại khái là cảm thấy quá phiền toái, lại có học sinh chứng minh, bảo an lấy ra một quyển sổ: "Vậy nhớ cái đã! Sau này tranh thủ thời gian đi bổ sung giấy chứng nhận, hoặc là đi lấy chứng nhận.

Người trẻ tuổi bây giờ quá bất cẩn."

Nghe hắn xưng hô ta là người trẻ tuổi, ta không thể không bội phục Tử Tô có dự kiến trước.

Nếu Lý mặt rỗ ra trận, phỏng chừng sẽ bị xem như là tình nghi.

Tử Tô giúp ta ghi nhớ, dẫn ta vào cửa thao.

Chúng ta đi dọc theo con đường bên trái và thư viện, tới dưới lầu ký túc xá nữ nữ.

Tử Tô chỉ vào một gian cửa sổ lầu ba nói: "Đó chính là phòng ngủ của Lý Hiểu Linh, nhưng sau khi Lý Hiểu Linh tự sát lại xảy ra chuyện bịt miệng, bây giờ nữ sinh cũng không dám ở lầu ba, tất cả đều dời lên lầu năm tầng ba. Còn Trang Ninh chuyển đến chỗ nào thì ta không biết, ngươi tự mình hỏi đi."

"Được."

Ta mới vừa nói xong chữ tốt này, Tử Tô đã phất phất tay với ta: "Vậy ngươi bận rộn rồi chứ! Ta đi trước đây, nếu có phát hiện gì nhớ nói cho ta biết."

Sợ có quan hệ gì đó với ta, hắn lập tức bỏ trốn mất dạng.

Chết tiệt, tốt xấu gì cũng là một ông nhà, có cần như vậy không?

Ta dừng lại ở lầu các túc xá nữ một lát.

Đại khái là liên tiếp phát sinh chuyện đáng sợ như vậy, bầu không khí trong kí túc xá rõ ràng trở nên thập phần khẩn trương!

Đứng đủ ngoặt một cái, mới có hai nữ sinh xách theo bình nước ấm nhanh chóng cùng ta lướt qua, chạy vào trong Lầu Ký Túc Xá, cơ hồ là tốc độ trăm mét xung phong.

Ta không dám bỏ lỡ cơ hội tốt, vội vàng hô to một tiếng: "Bạn học chung!"

Hai nữ sinh như thỏ bị chấn kinh, oa một tiếng thét lên, run rẩy nhìn ta: "Cái gì... Chuyện gì?"

Bởi vì sợ hãi, nên giọng nói của các nàng đều thay đổi.

Ta cũng không có bộ dạng kinh khủng như vậy chứ?

"Xin chào, ta có cọc việc, muốn tìm bạn học Trang Ninh, có thể làm phiền các ngươi giúp ta một tiếng sao?" Ta cố gắng hết sức để cho giọng nói của mình trở nên ôn hòa, nụ cười trên mặt rất ấm áp.

Có lẽ do ta mỉm cười nên hai nữ sinh mới thở phào nhẹ nhõm, một người trong đó còn cảnh giác hỏi: "Ngươi là ai? Tìm cô ấy có chuyện gì à?"

"À, là như vậy." Đầu ta nhanh chóng xoay tròn, viết một cái cớ: "Ta là người thân quê quán của nàng, vừa vặn tới võ hán có việc, tiện thể đến thăm nàng."

Hai nữ sinh nhìn nhau một cái, sau đó cả gan nói: "Vậy ngươi đợi lát nữa, chúng ta lên gọi giúp ngươi, không biết có nàng ở đó không."

Bỏ lại một câu như vậy, liền không quay đầu lại mà vọt vào cửa phòng túc xá.

Cả tòa ký túc xá đều tản ra một loại không khí âm trầm, hai cánh cửa mở ra càng giống như một cái miệng lớn dính máu, rất nhanh đem hai nữ sinh thôn phệ trong một mảnh bóng tối cổ quái.

Chờ gần nửa giờ, một nữ sinh mặc áo khoác áo khoác mới sắc mặt tái nhợt đi ra.

Hôm nay thời tiết coi như ấm áp, nhưng nàng lại như mắc bệnh nặng, mặc dù bả vai áo quần vẫn run nhè nhẹ.

Nàng đứng ở cửa ký túc xá, cẩn thận nhìn ta một cái, có chút khẩn trương hỏi: "Là... Là ngươi tìm ta sao?"

"Đúng vậy." Ta lễ phép gật đầu với nàng một cái, cố gắng để mình phải đứng ra chính phái một chút, tránh để nàng sợ tới mức la to.

"Ta không biết ngươi, ngươi là ai?" Vẻ mặt Trang Trữ vô cùng bất an.

Ta hạ thấp giọng, tiếp tục bịa chuyện: "Thật không dám giấu giếm, ta là thám tử riêng do cha mẹ Lý Hiểu Linh mời tới. Cha mẹ cô ấy không thể chấp nhận việc con gái tự sát, cho rằng có rất nhiều điểm đáng ngờ nên mới mời ta tới điều tra!"

Trang Trữ gật đầu, cứng giọng nói: "Mặc dù là bạn cùng phòng, nhưng thật ra chúng ta cũng không có giao tình gì, ta nghĩ là ta không giúp được ngươi."

Tâm trạng nàng mâu thuẫn cực kỳ mãnh liệt, có chút khó khăn.

Ta suy nghĩ một chút, vội vàng nói bổ sung: "Trang Ninh tiểu thư, một sinh mệnh trẻ cứ như vậy mà chết đi, chẳng lẽ ngươi thật sự không muốn giúp chút nào sao? Cho dù chỉ là một vài vấn đề đơn giản, có lẽ có thể làm cho cha mẹ nàng vui mừng tìm được một chút."

Nói văn nghệ như vậy, bản thân ta cũng sắp bị cảm động rồi.

Không xem là nhà mình thật sự là nhân tài rồi.

Trang Ninh suy nghĩ một chút, lại nhìn ta, qua một hồi lâu, cũng không dám ra khỏi ký túc xá.

Ta biết trong lòng hiện tại nhất định là do dự, mà ta thì lẳng lặng chờ ở đó, không nóng nảy, lại càng không dám thúc giục.

Cuối cùng, Trang Trữ thở dài, chậm rãi đi tới trước mặt ta: "Tiên sinh, thân thể của ta không được thoải mái lắm, có thể không thể kiên trì quá lâu, ngài có vấn đề gì thì cứ nắm chặt hỏi đi!"

Lúc nói chuyện, nàng lung lay sắp đổ, tựa hồ rất sợ Dương Quang.

"Bên kia có một cái ghế, ngươi tiện đi qua bên kia ngồi một chút không?" Ta chỉ vào một cái ghế dưới gốc cây gần bãi nấm bên cạnh nói ra.

Trang Ninh gật đầu nói: "Được."

Sau khi ngồi xuống, ta liền đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Quan hệ giữa ngươi và Lý Hiểu Linh bình thường ra sao?"

"Chẳng ra làm sao cả" Trang Trữ bình tĩnh trả lời: "Tính cách của nàng tương đối hướng nội, không hiểu sao lại ở chung với người ta. Lúc đó ta từ các tẩm thất khác chuyển tới tẩm thất của các nàng., Xem như là một kẻ ngoại lai, đương nhiên không thể nào đơn giản dung nhập vào một tập thể lạ lẫm được. Cho nên hai chúng ta đều là loại người trong phòng không được hoan nghênh quá... Bất quá ngươi ngàn vạn lần đừng cảm thấy hai chúng ta trở thành bằng hữu, chúng ta ở cùng nhau không sai biệt lắm gần một năm rưỡi, ta và cô ấy đều chỉ nói một hai câu."

Ta ừ một tiếng, lại hỏi: "Tháng trước, cũng chính là ngày Lý Hiểu Linh xảy ra chuyện, ngươi cũng đi tham gia yến hội sinh nhật tỷ muội phòng ngủ sao?"

Trang Ninh lắc đầu: "Đã không được hoan nghênh thì làm sao lại mời ta chứ? Sinh nhật của Vương Đông Nam lúc đó, nàng chỉ mời Tôn Đông Vũ và Cát Tiểu Phỉ bình thường cùng nàng đánh nhau, còn Đường Song lại tự mình mặt dày đi theo."

Giọng nói của Trang Trữ vô cùng yếu ớt, nếu như không phải ở gần thì ta cũng khó mà nghe ra được giọng nói của nàng. Nàng điều chỉnh một chút khí tức, cố hết sức tiếp tục nói: "Ngày đó ta đến chỗ thằng cha vợ, cũng là ngày thứ hai mới trở về."

Nói đến đây, nàng lại bổ sung một câu: "Nếu ngươi không tin, có thể đi hỏi ca ca của ta, chúng ta ở chung một chỗ."

Nàng ta vậy mà thật sự coi ta là thư thăm dò tư gia.

"Vậy ngày hôm sau, ngươi trở về khi nào?" Ta hỏi.

Trang Trữ không chút do dự đáp: "Đi cùng với đám Vương Ngao về đây. Lúc ấy đúng lúc ta gặp được các nàng ở cổng giáo, Vương Nam dường như rất cao hứng nên uống không ít rượu, tuy rằng đã đến trưa nhưng vẫn say khướt. Cát Tiểu Phỉ và Đường Song dìu nàng ta, nhìn thấy ta còn kêu ta xách túi cho các nàng. Kết quả vừa mở cửa phòng ngủ..."

Giọng nói của Trang Trữ bỗng khựng lại, như đang nhớ lại hình ảnh khủng khiếp ấy, cả người nàng run rẩy liên hồi, hàm răng va vào nhau, phát ra âm thanh nhỏ bé nhưng lại khiến da đầu người ta tê dại.

"Tiếp theo thế nào?" Mặc dù biết lúc này có truy hỏi có chút không hợp lý, nhưng ta vẫn không chịu để lộ manh mối gì.

"Lý Hiểu Linh tự sát, dùng hai cái tất cỏ màu đen, treo ở trên điện phong phiến của phòng ngủ. Nàng mặc một bộ váy đỏ đặc biệt đẹp đẽ, tay trái cổ tay bị cắt ra, vết thương máu đã kết vảy, toàn bộ trên giường đều là máu tươi." vành mắt của Trang Ninh đỏ lên, nàng thở ra một hơi, tận lực tâm bình khí hòa tiếp tục nói: "Ồ, máu đã kết vảy rồi, toàn bộ giường ngủ đều là máu tươi.", Đúng rồi, lúc ấy trên cổ tay Lý Hiểu Linh đeo một cái vòng tay, là màu đen, phía trên có một đồ án kim ngư trông rất sống động. Vòng kim ngư đó là nàng mua được ở trên một thị trường cũ từ tháng trước, hình như rất thích nó, vẫn luôn đeo, nhưng lúc tự sát thì vẫn đeo!"

Chương thứ ba trăm chín mươi tám, con thấy Lý Hiểu Linh rồi!

Vòng Kim Ngư?

Ta không kịp ngẫm nghĩ thêm nữa, chăm chú lắng nghe giọng nói yếu ớt của Trang Trữ: "Bên trong vòng tay kia toàn là máu, thân thể Lý Hiểu Linh lung lay, cực kỳ đáng sợ! Vương Ngao và Cát Tiểu Phỉ bị dọa ngất tại chỗ, ta đang bận đi tìm lão sư chịu trách nhiệm ở túc xá..."

Hình như lúc đó là tràng diện khủng khiếp khiến Trang Trữ càng đau đầu hơn, cô thở dài nói: "Không sai biệt lắm là như vậy rồi. Thật ra ta hiểu Lý Hiểu Linh không nhiều lắm, con người ta khá mạnh, người khác không để ý tới ta, ta tuyệt đối sẽ không mặt dày mày dạn cầu xin người ta! Nếu nói rõ ràng với Lý Hiểu Linh, e rằng cũng chỉ có Đường Song thôi, ngươi có thể tới hỏi cô ấy... Không được, cái miệng của cô ấy đã bị khâu lại, nói không nên lời."

Vốn dĩ nàng nhu nhược nhược nhược bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu, nhưng khi nói đến câu cuối cùng, lại mang theo cảm giác cực kỳ thỏa mãn.

Ta không kìm lòng nổi nhìn nàng thêm một cái.

Đúng lúc đối mặt với mắt Trang Trữ, nàng hơi sửng sốt, nhưng lập tức phản ứng lại. Nàng lộ ra một nụ cười khinh thường với ta: "Y ta không thoải mái, chỉ có thể giúp ngươi nhiều như vậy."

"Tuy không biết mục đích của ngươi là gì, nhưng ta không thể không nói thật, kỹ thuật diễn xuất của ngươi quá tệ, sau này tốt nhất là không nên giả làm trinh thám tư gia. Lý Hiểu Linh quả thật đã tự sát, di thư mà nàng để lại và chứng cứ chứng minh điều này, phụ thân nàng đã tới trường học, cũng đã tán thành lời cảnh báo của cảnh báo." Trang Trữ nói.

Đi được hai bước, nàng bỗng quay đầu lại nhìn về phía ta: "Đúng rồi, lần sau trong lúc chiêu thức lừa gạt nhớ làm bài tập trước. Lý

Hiểu Linh không có mẫu thân, bà vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau với nhau. Cho nên cha mẹ nàng không thể nào chấp nhận chuyện bà tự sát mới mời ngươi làm trinh thám tư gia được, không cần dùng nữa..."

Nói xong, Trang Trữ không quay đầu lại mà đi vào ký túc xá.

Bị người ta vạch trần ngay trước mặt, thật sự là rất xấu hổ.

Ta gãi đầu, đứng dậy định đi khỏi nhưng chợt phát hiện cách đó không xa trong bụi cây có bóng Tử Tô hiện lên.

Tên này rốt cuộc muốn làm cái gì? Vì sao lại lén lút trốn trong góc quan sát ta?

Mang theo nghi vấn, ta rời khỏi võ hán đại học. Ta cũng không vội tụ hợp cùng Lý Ma Tử, mà cố ý quẹo vào trong một hẻm nhỏ phía sau võ hán đại học, tìm nhà làm chứng.

Nghe nói ta muốn chứng nhận đệ tử Võ Hán đại học, điếm chủ lập tức tăng giá lên gấp đôi: "Huynh đệ, không phải lòng đen của ta, ngươi phải biết rằng hiện tại chứng nhận học sinh của Võ Hán đại học vô cùng khó khăn, ra vào đều phải kiểm tra, cơ hồ là kiểm tra khó khăn!"

Ngồi trên mặt đất, con mẹ nó còn không gọi là Hắc Tâm?

Cũng may giá tiền cũng không phải đặc biệt khoa trương, ta lười mặc tích với hắn, giao tiền lấy chứng nhận, lần sau vào võ hán đại học sẽ thuận tiện hơn một chút.

Trở lại bệnh gấp, Lý Ma Tử đã đợi tới phát chán: "Tiểu ca Trương gia, sao ngươi mới về?"

" gặp bạn cùng phòng của Lý Hiểu Linh, ta đã hiểu rõ một chút."

Lý Ma Tử nhếch miệng: "Cũng không kiếm được tiền, ý của ngươi cũng được rồi, không cần nghiêm túc như vậy."

Ta vỗ vỗ bả vai Lý mặt rỗ, một bộ môi trưởng bối giáo dục hắn: "Lý Ma Tử, trên thế giới này có rất nhiều thứ trọng yếu hơn tiền, hiểu không?"

"Không hiểu." Lý Ma Tử dứt khoát lắc đầu: "Kinh tế thị trường, cái gì cũng có thể kết nối với tiền."

Được, đối với trâu đánh đàn, tay đàn tàn cũng là uổng phí.

Lý Ma Tử đi theo ta về nhà, ta không hiểu nhìn hắn: "Ngươi còn đi theo ta làm gì?"

"Ăn chực thôi." Lý Ma Tử vô sỉ trả lời: "Tiền công không có, ngươi cũng phải cho ta một bữa cơm chứ, nếu không ta mới nói gần đây nửa ngày mà đã uổng phí rồi."

Mẹ nó, nói cứ như ta lấy được tiền vậy.

Cơm tối là hai bát mỳ thịt bò, Lý mặt rỗ ăn rất thỏa mãn, còn trộm một bình bia rượu và một quả trứng vịt muối của ta.

Ta thật sự cảm thấy mình cần đền một chút.

Cơm nước xong xuôi, hắn vỗ cái bụng tròn vo hài lòng cáo từ, còn mình ngồi trước bàn tính.

Giống như dự đoán, Tử Tô đã khoanh lưới chờ ta, dụng tâm vô cùng lo lắng để hình dung một chút cũng không quá đáng.

"Ngươi thấy Trang Trữ không? Cô ấy đã nói gì với ngươi rồi."

Là một nam giới, Tử Tô còn đông hơn hắn tưởng.

Ta trả lời: "Gặp được rồi, trạng thái của nàng không được tốt cho lắm, chỉ đơn giản hàn huyên vài câu mà thôi."

Tử Tô ồ một tiếng, lộ ra vẻ vô cùng thất vọng, vội vã hạ xuống đất.

Chuyện Lý Hiểu Linh tự sát và bịt miệng có liên hệ gì với chuyện mình vừa xảy ra không? Người bị hại đầu tiên là Đường Song, liệu hắn có biết gì không?

Quyết định tìm Đường Song hỏi một câu.

Có câu nói rất hay, trên đời không có bức tường nào không lọt gió.

Võ Hán đại học xảy ra chuyện như vậy, cho dù phóng viên không tới báo danh, nhưng không có khả năng không ai biết. Ta tìm người trong vòng tròn hỏi thăm một chút, liền tìm được Đường Song đang ở y viện nào.

Ta cảm thấy hài lòng với giấc ngủ, quyết định ngày hôm sau đi bái phỏng nàng một chút.

Ngày hôm sau không ngờ trời lại mưa.

Y viện chưa bao giờ ảnh hưởng tới chuyện làm ăn của thời tiết, quả thật chỉ dùng để hình dung bệnh nhân bị mắc đầy người. Thậm chí trên hành lang còn được thêm nước võng rót vào cho bệnh nhân, trong không khí tràn đầy hương vị phúc thân mã lâm.

Ta nhanh chóng tìm được hộ vệ đảm nhiệm của Đường Song, hỏi thăm tình huống của Đường Song.

Hộ vệ bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, căn bản không rảnh quan tâm ta, chỉ chỉ một phòng giam ở tận cùng nói: "Người ngươi muốn tìm là ở nơi nào, bất quá tinh thần nàng có chút vấn đề, trạng thái cũng không phải rất tốt, ngươi thăm một lát rồi bảo nàng tranh thủ thời gian nghỉ ngơi!"

Ta lập tức gật đầu nhẹ, sau đó đi qua đẩy cửa phòng giam.

Trong phòng giam tĩnh lặng, một nữ sinh mập mạp ngồi ở trên giường, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắc mặt nàng trắng bệch đến dọa người, bờ môi sưng phù lên, rậm rạp chằng chịt lỗ kim màu đen tuy rằng đã kết vẩy, nhưng đặc biệt dữ tợn dọa người.

Ta nhẹ nhàng gõ cửa.

Nàng giống như không nghe thấy, vẫn như cũ không nhúc nhích ngồi ở chỗ kia, con mắt cũng không di chuyển một cái, giống như ngoài cửa sổ có thứ gì hấp dẫn nàng.

"Đường Song?" Ta nhỏ giọng gọi.

"Suỵt!" Đường Song nghe thấy âm thanh này, vội vàng giơ ngón trỏ lên môi: "Đừng nói nữa."

Nhắc nhở xong câu này, nàng lại quay đầu, tiếp tục duy trì tư thế vừa rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ầm!

Một tia chớp ngoài cửa sổ đột nhiên xẹt qua, sợ tới mức Đường Song kêu lên sợ hãi, hai tay điên cuồng vung vẩy: "Đừng tới tìm ta! Đừng... đừng tới tìm ta! Không phải ta nói, không phải ta nói gì, ta không nói gì cả! Không nói gì cả!"

Nàng tựa hồ cực kỳ sợ hãi, trong ánh mắt thất kinh tràn ngập bất lực, cuối cùng nàng sợ tới mức chui xuống giường, toàn thân run rẩy một mực lặp lại: "Không phải ta nói, không phải ta nói..."

Ta chậm rãi ngồi xổm xuống, bình tĩnh nhìn Lý Hiểu: "Ngươi có biết Lý Hiểu Linh không?"

Nghe được cái tên Lý Hiểu Linh, Đường Song càng sợ hãi hơn, hai mắt trợn tròn: "Ta không biết Lý Hiểu Linh! Ta không biết cô ấy! Ta cũng chưa từng nói xấu cô ấy, ta không nói gì, không được khâu miệng của ta! Ta chưa từng nói gì."

Bởi vì quá mức kích động, môi nàng vết thương đều nứt ra, máu tươi phun tung tóe đầy đất, miệng máu chảy đầm đìa.

Ta sợ tới mức lui một bước.

Nghe thấy tiếng thét chói tai của Đường Song, gã hộ vệ vội vàng vọt vào: "Sao lại thế này? Bệnh nhân đâu?"

Phát hiện Đường Song ở dưới giường, người hộ vệ không kiên nhẫn nổi nhíu mày: "Sao ngươi lại trốn dưới giường? Mau ra đây."

Đường Song lắc đầu một cách khó khăn: "Không, ta không đi ra ngoài, trần nhà... có người."

Hộ vệ ngẩng đầu nhìn nhìn, bất đắc dĩ nói: "Nào có ai chứ, mau ra đây. Ta còn rất nhiều công việc, ngươi cũng đừng gây thêm phiền toái cho ta được không?"

Nói đến đây, hộ vệ nhìn ta một cái, tức giận nói: "Tiên sinh, người là gì của nàng vậy? Có phải kích thích nàng hay không."

Không đợi ta giải thích, Đường Song đã hét ầm lên: " trần nhà có người, ta nhận ra cô ấy, cô ấy chính là Lý Hiểu Linh! Lý Hiểu Linh, ngươi đừng đi theo ta, không phải ta nói, ta không nói gì, đừng có khâu miệng ta!"

Gã hộ sĩ đẩy ta ra khỏi vách tường, mấy nam hộ vệ mạnh mẽ của Khổng Võ vọt vào, trói Đường Song lại trên giường.

Đường Song như một con sư tử quật cường, ôm chặt lấy đùi giường không buông tay.

Tiếng tru của nàng lớn hơn tiếng trước, miệng đầy máu tươi văng tung tóe khắp nơi.

Cửa phòng giam cũng bị đội ngũ đóng lại.

Ngay khi từ viện tử tới, cuối cùng ta đã có thể xác định, sự kiện mím môi của võ hán đại học tuyệt đối có liên quan tới cái chết của Lý Hiểu Linh!

Chương thứ ba trăm chín mươi chín, nữ tử nước phàm là Tinh Nguyễn Ngọc Linh.

Một quyết định ta sẽ đi tới võ hán đại học một chuyến.

Hiện tại kỹ thuật tạo chứng minh giả có thể nói là lô hỏa thuần thanh, ta đưa ra bằng chứng học sinh, sau đó nhẹ nhàng tiến vào giáo môn.

Mưa dần nhỏ đi, ta cầm dù không nhanh không chậm đi dọc theo con đường nhỏ.

Rốt cuộc, nó dừng lại bên ngoài kí túc xá nữ.

Tùy ý lau đi nước đọng trên ghế dài, ta đặt mông ngồi ở trên ghế lạnh buốt, nhìn chằm chằm cửa sổ lầu ba lúc trước Tử Tô chỉ dẫn cho ta xuất thần.

Gian phòng ngủ đó là chỗ ở của Lý Hiểu Linh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dẫn đến nàng tự sát?

Qua rất lâu sau, mưa tạnh.

Một nữ sinh mặc áo bông thật dày đi ra khỏi túc xá lâu, ta hồi thần nhìn một cái, phát hiện hóa ra là Trang Ninh.

Nàng khẽ cau mày nhìn ta: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Không có gì, chuyện gấp gáp nghĩ không rõ, cho nên tới xem một chút." Ta khẽ cười nói: "Ta vừa mới tới Lưu Y thăm Đường Song, tình huống của nàng khá không tốt lắm."

Trang Ninh bĩu môi, ra vẻ chẳng hề để ý: "Phải không? Nàng ta đã trừng phạt đúng tội."

Ta phát hiện Trang Trữ rất có địch ý với Đường Song.

"Ngươi rất ghét nàng?" Ta hỏi.

Trang Ninh vô cùng thản nhiên gật đầu: "Không phải ta ghét nàng, ta hận nàng!"

Lúc nói lời này, vẻ mặt Trang Trữ thậm chí còn nghiến răng nghiến lợi.

Ta ngẩn người một chút.

Trang Ninh thở dài, sau đó ngồi xuống bên cạnh ta nói: "Đường Song đúng là bỉ ổi! Có phải ngươi cảm thấy ta không có nhân tình không? Một tỷ muội trong phòng có tệ đến mấy, hôm nay thiếu chút nữa hủy diện, đáng lẽ ta quên mất quá khứ không thoải mái, nên quan tâm tới việc bảo vệ nàng. Ha ha, nhưng ta làm không được."

Ta không nói gì nở nụ cười: "Rốt cuộc nàng ta đã làm gì mà khiến ngươi ghét nàng như vậy?"

"Tẩm thất của chúng ta có tổng cộng sáu người, ngoại trừ Lý Hiểu Linh đã tự sát ra, những người khác đều đã ở trong sân hoặc là về nhà tĩnh dưỡng. Lúc đó ta cũng thấy Lý Hiểu Linh chết, ta cũng thấy kinh hãi, nhưng tại sao ta vẫn kiên trì ở lại trường?" Trang Ninh liếc mắt nhìn ta.

Ta lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Trang Ninh không biết làm sao nói: "Quê ta ở rất xa ở sơn thôn, có thể đi ra đọc sách là mộng tưởng cả đời của ta, học phí của ta đều là toàn thôn người ta góp đủ. Hàng năm ta đều mua Mùa hè lạnh lẽo ở lại làm công, ngay cả vé xe lửa về nhà cũng không nỡ mua. Kỳ nhật trước, ta tốn rất nhiều công sức mới nhận được một phần công việc trong giáo viên., Giúp giáo viên lãnh đạo sửa sang lại tư liệu, lúc trước cạnh tranh với mục đích của Đường Song với ta, có điều hình tượng của cô không được tốt cho lắm, sau khi biết ta được chọn trúng, cô bèn tiếp tục nói với mọi người xung quanh những gì đã được chọn., Nói rằng có thể nhận được công việc này hoàn toàn là vì mỗi ngày đều dẫn đầu đi ngủ. Một truyền mười, mười truyền trăm, chớp mắt ta đã thành Phan Kim Liên trong trường học, để tránh ảnh hưởng, người lãnh đạo dạy bảo chỉ có thể chọn một nam sinh làm trợ lý."

Nói đến đây, Trang Ninh đột nhiên quay đầu lại, nhìn ta với vẻ mặt bình tĩnh: "Đường Song cho rằng mình chỉ nói một câu, nhưng thật ra nàng đã hủy mất công việc của ta, hủy diệt thanh danh của ta! Khi ta tìm nàng chất vấn, nàng còn cười nói chỉ là đùa một câu mà thôi".

Ta hiểu, gật đầu: "Ngươi vì chuyện này mà hận Đường Song?"

"Dẫu sao cũng không đến mức cảm kích nàng chứ?" Trang Ninh cười lạnh nói: "Ngươi đã tra được những gì rồi?"

"Trước mắt vẫn chưa có gì tiến triển." Ta đáp.

Trang Trữ hiển nhiên không tin, nhưng nàng rất thông minh liền chuyển đề tài: "Tiên sinh, tại sao ngươi lại cảm thấy hứng thú với chuyện này? Rốt cuộc là ai tìm đến ngươi? Ngươi không phải học sinh võ hán đại học, tại sao phải cuốn vào chuyện này chứ."

"Bởi vì nhàn rỗi quá, ta là một thương nhân chuyên thu thập đồ cổ tà môn..." Ta cười khổ nói.

Câu trả lời của ta khiến Trang Trữ cực kỳ bất ngờ.

Trang Ninh nhướn mày với ta, đứng dậy định bỏ đi: "Tò mò hại chết mèo, ta khuyên ngươi vẫn nên thả lỏng một chút thì hơn!"

Ta vội vàng gọi nàng lại: "Trang Ninh, lần trước ngươi nói với ta rằng trước khi tự sát, Lý Hiểu Linh đã để lại một phong thư, ngươi đã xem qua di thư chưa?"

Trang Ninh gật nhẹ đầu: "Từng đọc rồi."

"Bên trên viết gì vậy?" Ta hỏi.

"Chỉ có bốn chữ, tiếng người đáng sợ." Nói xong, Trang Ninh bước vào túc xá nữ.

Người nói có thể sợ hãi?

Ta lặp đi lặp lại bốn chữ này, vì sao bốn chữ này lại quen tai như vậy.

Ta vội vàng chạy về tiệm cổ, sau đó mở ra máy tính tìm kiếm, quả nhiên, ta tìm thấy một tin tức.

Lúc trước từng có một vị sao tinh trong phim bộ của dân quốc, lúc tự sát, trong di thư cũng viết bốn chữ như vậy. Điện ảnh này là Nguyễn Linh Ngọc đại danh đỉnh đỉnh, Nguyễn Linh Ngọc bộ dáng khuynh quốc khuynh thành, làm mê lòng mọi người, được xưng là đứng đầu tứ đại mỹ nữ của dân quốc. Nàng chẳng những diễn phim tốt mà còn là một đóa hoa giao tiếp giao nhau., Đáng tiếc lại bị hủy trong tay vị phu nhân trước kia kia, trượng phu cũ của nàng ăn uống chơi gái đánh bạc, vẫn dựa vào Nguyễn Linh Ngọc. Chỉ cần Nguyễn Linh Ngọc không trả tiền, nàng nói xấu khắp nơi là Nguyễn Linh Ngọc. Nói nàng là tiểu Tam, là tiện nhân, không biết đã cùng nam nhân ngủ với bao nhiêu giấc ngủ.

Cuối cùng, Nguyễn Linh Ngọc không chịu nổi nhục nhã, cuối cùng uống thuốc độc tự sát, để lại bốn chữ "Nhân ngôn khả úy" trong di thư.

Đây không phải trùng hợp đấy chứ?

Ngay sau đó, ta lại nghĩ tới lúc Lý Hiểu Linh sắp chết mang Kim Ngọc Trạc trên cổ tay, chẳng lẽ...

Ta điên cuồng truyền vào ba chữ Kim Ngư trạc trên máy tính, nhưng không có thu hoạch gì. Ta chỉ có thể tìm những hình ảnh trắng đen của Nguyễn Linh Ngọc, lật từng tấm xuống.

Tại lúc mắt ta vô cùng nhức mỏi, rốt cục ở trong một tấm ảnh màu vàng, thấy được cái vòng tay màu đen trên cổ tay óng ánh ngọc trắng noãn của Nguyễn Linh Lung.

Mặc dù đây là ảnh hình ảnh của thời kỳ dân quốc, nhưng vòng tay màu đen kia vẫn như cũ rất bắt mắt, kim ngư phía trên rất sống động, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể bơi ra màn hình.

Chẳng lẽ âm vật lần này chính là Kim Ngư Trạc?

Đang buồn bực, Lý Ma Tử tùy tiện đi vào cửa: "Tiểu ca Trương gia, ăn chưa?"

"Vẫn chưa có."

"Vậy thì tốt rồi, ta cũng chưa ăn mà, lại đi cọ sát trong tiệm của ngươi một bữa." Lý Ma Tử thoải mái nói xong, sau đó thư thái tựa vào ghế nằm xuống.

Toàn bộ động tác diễn ra trơn tru như nước chảy mây trôi, khiến ta trợn mắt há hốc mồm.

"Đậu xanh, Lý mặt rỗi, ngươi coi cửa hàng của lão tử như nhà ăn rồi hả?" Ta bay lên đạp Lý Ma Tử một cái: "Lúc tìm ngươi, ngay cả một quỷ ảnh ngươi cũng không có, không tìm ngươi, ngươi mỗi ngày đều ở trước mắt ta lung lay."

Lý Ma Tử ai u một tiếng, ủy khuất nói: "Hôm nào đến tìm ta không có ai vậy?"

"Bây giờ có chuyện sắp xếp cho ngươi." Ta gãi gãi mái tóc rối bời, ngáp một cái nói: "Lúc trước ngươi không phải khoác lác với ta, nói toàn bộ Võ Hán thị sẽ không có ai không biết ngươi sao? Ngươi đi hỏi thăm giúp ta một chút, hai tháng gần đây có người nào ở chợ cũ mua một vòng tay cá vàng màu đen hay không."

"Kim Ngư Thủ Trạc?" Lý Ma Tử híp mắt lại, lộ ra ánh mắt tham lam: "Có đáng giá không?"

Mặt ta không chút thay đổi nhìn hắn ta, không nói một câu nào.

Lý Ma Tử ngượng ngùng cười nói: "Được, ta đi, ta đi ngay. Đừng nói là thị trường cũ, tiểu ca lên tiếng, núi đao biển lửa ta Lý mặt rỗ ta đều đi xông xáo, nhưng ăn no rồi mới có sức đi làm việc nha."

Ta lại đá Lý Ma Tử một cước nữa: "Mau xuất phát cho ta!"

"Trương gia tiểu ca... Võ Hán thị có bảy tám cái chợ cũ, một mình ta đi hỏi thăm, ngươi không mời ta ăn một bữa cơm còn nói được sao?"

Ta nghiêm túc suy nghĩ một giây đồng hồ, cảm kích hướng Lý mặt rỗi cúi lạy: "Vất vả cho ngài." Sau đó thì trực tiếp đóng cửa tiệm lại, vào nhà ngủ, để lại một mình Lý mặt rỗ ở ngoài cửa hàng cổ mắng má.

Chương thứ bốn trăm linh linh, lời đồn người chết.

Ta bị đói tỉnh.

Thấy thời gian đã quá trưa, ta lười biếng bò từ trên giường lên phòng bếp lật qua lật lại, ngoài mấy khoai tây ra thì chẳng còn gì cả. Dứt khoát nấu một nồi cơm, mình làm nghề khoai tây.

Ta không làm đồ ăn, cho dù là khoai tây, cũng là ta của Doãn Tân Nguyệt dạy.

Lý Ma Tử tuyệt đối là chó thuộc tính, ngửi mùi liền vào cửa hàng: "Thật đúng là có duyên, ta vừa về liền kịp ăn cơm. Trương gia tiểu ca, nói thật, ngươi có phải là vì đau lòng ta hay không, cho nên đặc biệt đầu bếp dưới đất làm cơm cho ta hay không?"

Giờ phút này, ta hận không thể phấn khởi sức mạnh Hồng Hoang, một món đao chém chết Lý Ma Tử.

Dựa vào công phu xào khoai tây, Lý Ma Tử chuyển một cái ghế đẩu tới ngồi bên cạnh nói: "Trương gia tiểu ca, vòng cá vàng ngươi bảo ta tra ta đã điều tra ra. Gần đây đúng là có một nữ học sinh lớn mua một vòng cá màu đen ở chợ cũ, người bán hàng gọi là lão dược, là dân quê mùa."

"Thân thể hắn không tốt lắm, luôn dựa vào nhân sâm treo một cái mạng già, cho nên mọi người trong vòng đều gọi hắn là lão dược! Lão già này tay nghề không tệ, thường thường tìm được vài thứ cổ quái, bất quá đều là tiểu đả tiểu nháo, cũng không đáng giá gì. Cho nên Thổ phu tử lúc trước cùng làm việc, có cái đã ở tiểu dương phòng, chỉ có hắn còn ở chợ cũ Hỗn Độn."

Ta không quay đầu lại mà xào rau xèn xẹt: "Nói tiếp đi."

Lý Ma Tử nuốt nước miếng: "Con Kim Ngư Trạc này chính là do hắn đào ra. Nhưng hôm nay lão dược không đến để bày quầy hàng, cho nên không gặp phải hắn, là người khác nói cho ta biết. Vòng tay kia thành màu, thật ra thì bình thường, mặc dù là hắc ngọc, nhưng bên trên có hai vết nứt đặc biệt rõ ràng, thuộc về tàn thứ phẩm, năm trăm thiết đồng cũng không đáng, ai biết lão dược mồm mép lợi hại, lại có thể lừa một nữ đệ tử lớn mua được..."

Nữ học sinh này hẳn là Lý Hiểu Linh.

Xem ra Lý Hiểu Linh tự sát, không thoát khỏi liên quan tới Kim Ngư Trạc này.

Ta xoa đồ ăn lên dĩa hỏi: "Vậy ngươi biết khi nào lão dược sẽ đến bày quán không?"

"Bái Thiên đi." Lý Ma Tử đáp: "Thế nào? Ngươi chẳng lẽ muốn đi tìm lão dược nghe ngóng? Ta nói cho ngươi biết, tính cách lão dược này vô cùng cổ quái, trừ lúc bán đồ, bình thường không nói một câu, nếu ngươi không biết hắn, phỏng chừng sẽ cho rằng hắn là người câm."

Ta cũng không để ý Lý Ma Tử, chỉ là bới lên hai chén cơm, đang ở đó ăn.

Lý Ma Tử rất không hài lòng với tay nghề nấu nướng của mình: "Trương tiểu ca, đây là khoai tây ti sao? Ta ít đọc sách, ngươi đừng gạt ta, con mẹ nó còn to hơn keo kiệt."

Ta tức giận ném đũa sang một bên: "Muốn ăn thì ăn, không ăn thì cút."

"Tiểu ca Trương gia, bất kể nói thế nào, huynh đệ ta cũng chạy cả buổi sáng cho ngươi rồi, ngươi cũng không thể qua cầu rút ván chứ?" Lý Ma Tử vừa ăn cơm vừa kháng nghị nói.

Ta hung hăng trừng mắt với Lý Ma Tử một cái, sợ tới mức sau khi ăn xong hắn liền chạy đi chơi máy tính.

Ngay lúc ta dọn dẹp bát đũa, Lý Ma Tử đột nhiên hô: "Tiểu ca, mau lại đây xem!"

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Tiểu tử thúi tên Tử Tô kia lại nhắn lại cho ngươi, thật lòng, còn cho rằng mình là Thiên Vương lão tử, tùy kêu gọi thuận theo."

Ta sẽ đem Lý Ma Tử lải nhải đẩy sang một bên, phát hiện Tử Tô chỉ để lại cho ta một câu: Ta biết lý do vì sao Lý Hiểu Linh lại tự sát.

"Vì sao?" Ta lập tức đáp lại một câu.

Lúc này Tử Tô đang ở tuyến đường, hiển nhiên hắn cảm thấy vô cùng tự hào vì mình vừa lấy được tin tình báo quan trọng như vậy, vô cùng đắc ý nói: "Nghe nói là lời đồn nhảm nhảm huyên náo. Trước khi Lý Hiểu Linh tự sát có người chụp lấy hình của nàng từ trên xe ngựa xuống., Vì vậy trong trường có người nói nàng được lão nhân che chở, còn có người nói nàng tự cam tâm sa đọa đến quán rượu làm bạn rượu tiểu thư kiếm nhanh ra ngoài, tóm lại cái gì khó nghe cũng có. Lão sư phụ chúng ta còn vì chuyện này nên chuyên tâm bàn luận với Lý Hiểu Linh. Kết quả đêm hôm đó Lý Hiểu Linh không chịu nổi gánh nặng liền tự sát..."

Cuối cùng, Tử Tô còn thêm một câu: "May mà ngươi vẫn là cao nhân, làm sao chút tin tức ấy cũng không tìm được."

Lý Ma Tử vừa vặn ở bên xem náo nhiệt lập tức nổi trận lôi đình: "Đậu xanh, tiểu tử này có phải muốn ăn đòn không? Tiểu ca, nếu ta là ngươi, ta không nhịn được."

Ta nhìn ông ta mỉm cười: "Không có việc gì, ta có thể nhịn."

Bởi vì Lý mặt rỗ ngắt lời, Tử Tổng ở trên võng nửa ngày không trả lời được, gấp đến độ giống như con kiến trên chảo nóng: "Thế nào? Manh mối này có phải rất hữu ích hay không? Ta đã tiếp tục vơ vét trên linh võng, quả nhiên tìm được một bức ảnh Lý Hiểu Linh từ xe ngựa chiếu xuống."

Tử Tô phát một bức thiếp tới.

Lý Hiểu Linh mang theo miệng, đôi mắt không có thần thái, xe ngựa phía sau nàng đẹp đẽ vô cùng, không hợp với thân phận học sinh của nàng.

"Thế nào, có phải rất mạnh bạo hay không?"

"Người đâu rồi?"

"Này! Cao nhân, có đây không?" Tử Tô có chút sốt ruột nói ra vài câu.

Ta im lặng trong chốc lát rồi đáp: "Nếu ta là Lý Hiểu Linh, có lẽ cũng sẽ tự sát. Dù sao lời nói phong ngôn bên ngoài rất đáng sợ, chuyện rõ ràng là không có, lại bị người ta một truyền mười, mười truyền trăm, bọn họ chỉ ôm tâm lý chế giễu. Lý Hiểu Linh cả đời này không thể ngẩng đầu lên làm người được..."

"Cao nhân, ngươi nói đúng, cái đáng sợ nhất trên thế giới này chính là quần thể ăn thịt dưa không rõ chân tướng kia."

Tử Tô tính tình nóng nảy không đợi được câu trả lời của ta đã vội vàng hạ tuyến.

Ta nhìn đoạn đối thoại trên máy tính, có thất thần trong chớp mắt.

Đúng như Tử Tô nói, hôm nay tại khoa học kỹ thuật phát triển như thế, đả thương người ta sâu nhất không phải là đao thương cùng bắn ra, mà là lời nói linh tinh.

Ngươi nhìn như một câu nói vô tình, có thể thay đổi cuộc đời của một người.

Thậm chí hại chết một sinh mệnh tươi sống!

Hình như ta cảm thấy sau khi Lý Hiểu Linh tự sát, vì sao võ hán đại học lại phát sinh chuyện lỗ thủng.

Có phải những người lúc trước lén lút nấp sau lưng, nói xấu sau lưng Lý Hiểu Linh đều bị khâu môi?

Một quyết định sáng sớm mai ta sẽ đi tới võ hán đại học một chuyến.

Bước vào giáo môn võ hán đại học, một cỗ khí tức khẩn trương nghênh đón.

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì sao?

Khi mấy học sinh trẻ tuổi ôm sách giáo khoa đi qua bên cạnh ta, còn đang bàn luận tin tức gì.

"Các ngươi đều đã nghe nói rồi chứ? Đêm qua, phòng nam sinh lại xảy ra chuyện muốn bịt miệng đó."

"Thật hay giả vậy? Không phải trường học đã lắp đặt TV rồi sao, còn phái rất nhiều bảo an tới chi viện à? Sao lại xảy ra chuyện đáng sợ như vậy."

"Ngươi có thể tin trong trường học?"

"Đúng rồi, nam hài kia là ai vậy?"

"Không biết, hình như là một học trưởng của Đại Nhị."

"Ta biết, một đồng hương của ta vừa vặn ở sát vách hắn. Nghe nói học trưởng này bình thường tương đối trạch, nhưng lòng hiếu kỳ đặc biệt, làm người rất bát quái, hình như tên là... Tử Tô."

Tử Tô!

Theo bước chân của bọn họ, ta nhịn không được mà sửng sốt một chút.

Là Tử Tô ta biết hắn sao?

Mấy học sinh đi trước vẫn còn nghị luận với mình vong ngã.

"Ôi, một ông già lớn lại như vậy, khó trách bị người ta khâu miệng."

"Đúng rồi, nghe nói lúc trước hắn còn có quan hệ ám muội với Lý Hiểu Linh, hôm nay lên thao thao một sáng sớm đã lấy ra rồi. Hai người bọn họ từng hợp tác với nhau một đề bài học, người này thân mật quá, hận không thể trực tiếp đi tới tửu điếm."

Tuy rằng từ ngữ khí, bọn họ hết sức khinh bỉ bát quái, nhưng thật ra bản thân bọn họ cũng là loại người này.

Ta nghe giọng nói của bọn họ dần dần đi xa.

Vì sao Tử Tô lại bị bịt miệng?

Trong đầu ta bỗng nhiên hiện lên một ý niệm không tốt.

Chẳng lẽ là vì tối qua hắn lén lút lút bàn luận quan hệ tự sát với ta về Lý Hiểu Linh?

Ta không kìm lòng nổi đi tới dưới lầu ký túc xá nữ nữ, nhìn qua phòng ngủ mà Lý Hiểu Linh đã từng ở ngẩn người.

Lý Hiểu Linh mặc váy đỏ tự sát, oán khí chẳng lẽ đã đạt tới mức Quỷ Vương rồi sao? Oán khí cường đại như vậy, ta thật sự chưa bao giờ thấy qua.

Bỗng nhiên, trong cửa sổ phòng ngủ của Lý Hiểu Linh hiện lên một bóng dáng màu đỏ.

Quả nhiên là nàng.

Nhưng nơi này là túc xá nữ, tình huống trước mắt ta không thể tùy tiện vào được, nếu không chẳng những không hàng phục được Lý Hiểu Linh, mà còn bị bảo an bắt vào nơi phái ra.

Tội danh chính là Cuồng Ma nhéng môi!

Ta đang vắt hết óc nghĩ cách, sau lưng bỗng nhiên vang lên một âm thanh quen thuộc: "Sao ngươi lại tới đây?"

Ta quay đầu nhìn lại, hóa ra là Trang Ninh.

Chương thứ bốn trăm linh một, giết chóc bắt đầu.

Khí sắc nàng vẫn bệnh tật, trên mặt xám trắng không có một tia hồng nhuận phơn phớt, chau mày, tựa hồ phản cảm với ta xuất hiện rất là phản cảm.

Trước đây khi giúp người giải quyết phiền phức, người khác đều là cầu gia gia cáo tạ ơn.

Bị người coi là cái đinh trong mắt, còn giống như lần đầu.

Ta lúng túng đến mức không có đất dung thân, không biết nói cái gì cho phải.

Trang Trữ chậm rãi đi tới: "Con có biết không, một đại nam nhân đang đi loanh quanh dưới ký túc xá nữ rất dễ làm người khác chú ý, con còn như vậy, chắc bảo an sẽ tới bắt con."

Ta cười với nàng một tiếng: "Không có cách nào, có một số việc ta không hiểu rõ ràng."

"Có thể nghĩ thông suốt chuyện đến đây sao?" Giọng điệu của Trang Trữ có chút khinh thường: "Sớm muộn gì ngươi cũng sẽ bị lòng hiếu kỳ của mình hại chết thôi."

Ta nhỏ giọng nói: "Nếu ngươi đã nói như vậy, ta lại hiếu kỳ thêm một chút. Lời đồn trước khi Lý Hiểu Linh tự sát, ngươi nghe nói không?"

"Tin đồn gì vậy?" Trang Trữ nhíu mày: "Lời đồn liên quan tới nàng rất nhiều, ngươi đang ám chỉ thứ nào?"

Vô cùng nhiều ư?

Một nữ sinh vốn có tính cách bên trong, sẽ không trao đổi với người, rốt cuộc phải chịu tổn thương lớn thế nào, cuối cùng mới lựa chọn dùng phương thức thắt cổ cắt mạch để kết thúc sinh mệnh?

Ta đột nhiên thấy thương thay cho Lý Hiểu Linh.

"Liên quan tới xe ngựa..."

Không đợi ta nói xong, Trang Trữ đã cười lạnh: "À, đó là Đường Song cố ý bịa ra lời hại Lý Hiểu Linh, Lý Hiểu Linh có thành tích tốt hơn cô ta, Đường Song sinh sợ vị danh tiếng ưu tú bị người ta gạt mất, đây vốn là trò hay cho sở trường của Đường Song, giẫm lên vai người khác mà bò lên.

Cho nên lần đầu tiên gặp ngươi ta đã nói với ngươi, nếu ngươi muốn biết tin tức liên quan tới Lý Hiểu Linh, tốt nhất là nên tới hỏi Đường Song, không ai hiểu rõ Lý Hiểu Linh hơn cô ta cả."

" biên ra?" Ta có chút không dám tin tưởng. Loại vũ nhục này là một học sinh trong sạch, cũng có thể tùy tiện bịa đặt sao?

Dường như nhìn ra sự khiếp sợ trong mắt ta, Trang Ninh khẽ thở dài, khó khăn lắm mới bình tĩnh nói với ta: "Người đều như vậy cả. Đôi khi vì bản thân không thể không làm một số chuyện thương tổn tới người khác. Ngày đó Lý Hiểu Linh hồi giáo,, Vừa lúc bị Đường Song và Vương Nam phát hiện. Bình thường Vương Nam coi thường Lý Hiểu Linh, cảm thấy tính cách của cô bé cổ quái. Thấy cô xuống từ trên một chiếc xe ngựa, liền hâm mộ nói một câu, "Nữ học sinh ở đây không biết tự yêu, vì leo lên ngựa của phú thương, chuyện gì cũng làm được." Đường Song ở bên cạnh nghe vậy, hâm mộ nói một câu., Cảm thấy đây là một cơ hội giẫm đạp Lý Hiểu Linh, nếu như làm cho thanh danh của nàng thối rữa, vậy điểm học thức ưu tú của mình chẳng phải là dễ như trở bàn tay? Vì vậy nàng dùng điện thoại nhanh chóng chụp mấy bức thiếp, lại tưởng tượng trên cơ sở câu nói của Vương Lư, bịa ra rất nhiều cố sự., Bao gồm cả Lý Hiểu Linh, ông ta được lão nuôi dưỡng, sa đọa như thế nào, thậm chí còn ám chỉ chuyện Lý Hiểu Linh sinh cho lão già này một đứa bé. Đề tài hưng thịnh như vậy đương nhiên được hoan nghênh rất nhiều, một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh nửa học sinh Võ Đại, đều biết tin tức Lý Hiểu Linh được phú thương nuôi dưỡng."

"Vậy xe ngựa của Lý Hiểu Linh lấy từ đâu ra?"

Trang Ninh lắc đầu: "Thật ra chủ nhân cái xe ngựa đó chính là phụ thân của Lý Hiểu Linh."

Ta bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu.

Hóa ra là vậy.

"Tính cách Lý Hiểu Linh vốn có chỗ thiếu hụt, gặp chuyện như vậy, ngay cả một bằng hữu dốc bầu tâm sự cũng không có, mỗi ngày đều bị người ta cười nhạo, cuối cùng chỉ có thể..." Trang Trữ không tiếp tục nói nữa, nàng cắn răng nói: "Cho nên Đường Song mới là kẻ đầu sỏ gây chuyện, cô ta bị người ta khâu miệng, quả thực khiến lòng người hả hê!"

Trang Ninh nói tới đây, ta đã hoàn toàn hiểu được.

Tuy mọi người không dám trực tiếp động thủ, nhưng bọn họ lại dùng miệng mình hợp lực ép chết Lý Hiểu Linh.

Lý Hiểu Linh trước khi chết nên tuyệt vọng đến mức nào phẫn hận cỡ đó, mới có thể mặc váy đỏ, hóa thành lệ quỷ thực hiện trả thù!

Chính vì Đường Song là người đầu tiên truyền bá lời đồn là Đường Song nên mới bị người đầu tiên khâu lại. Cho tới tận khi mọi lời đồn được truyền bá tới Tử Tô thì miệng của Lý Hiểu Linh đã bị hắn khâu lại.

Xem ra chuyện này có lẽ cũng sẽ chấm dứt ở đây?

Ta và Trang Ninh đều có suy nghĩ, trong lúc nhất thời cũng không còn âm thanh.

Một lát sau, một trận tiếng bước chân dồn dập chạy tới.

Ta ngẩng đầu nhìn, là một nữ học sinh tết tóc đuôi ngựa, nàng vốn định xông vào trong kí túc xá, đột nhiên chú ý tới Trang Ninh ở bên cạnh, lại vội vàng chạy tới: "Trang Ninh, đại tin tức, mạnh mẽ."

"Tin tức lớn gì? Võ Hán đại học chúng ta, làm sao nhiều tin tức bạo liệt như vậy?" Trang Ninh không thèm để ý chút nào nói.

Thái độ của nữ sinh đối với cô bé lại như không thấy, thần bí bí ghé qua: "Ngươi còn chưa biết sao? Đường Song ở bệnh viện ngủ của các ngươi đã tự sát, cũng là dùng tơ lụa thắt cổ, tướng mạo chết giống Lý Hiểu Linh như đúc. Sao vậy? Có phải tin tức lớn hay không?"

Sắc mặt Trang Trữ trắng nhợt, sợ hãi hỏi: "Ngươi...ngươi nghe ai nói vậy?"

Nữ sinh vẻ mặt đắc ý, cực kỳ kiêu ngạo nói: "Vừa rồi ta đi văn phòng đưa bài học, vừa lúc nghe được chuyện này của hai lão sư. Nghe nói là trường học sắp xếp tới thăm Đường Song, kết quả vừa mở cửa khoa thi... Hắc hắc, lão sư kia sợ tới mức tè ra quần. Trang Trữ, ngươi có biết lão sư kia là ai không?"

Trang Trữ bối rối nhìn ta một cái.

Ta cúi đầu trầm tư một lát.

Là Đường Song tự nghĩ quẩn hay là bị oán khí của Lý Hiểu Linh ảnh hưởng?

Nếu là Lý Hiểu Linh...

Chẳng lẽ oán khí của Lý Hiểu Linh đã tới mức phất tay là có thể giết người sao? khâu miệng những người kia còn chưa đủ, còn muốn khiến đám người kia thắt cổ tự sát như mình vậy.

Xem ra ta phải động thủ diệt trừ nàng ta rồi.

Nữ sinh truyền tin kia lại lải nhải nói một đống, nhưng Trang Trữ không hề phản ứng, nữ sinh bất mãn bĩu môi nói: "Ngươi sao lại như vậy, người ta nói với ngươi nhiều như vậy, ngươi một chút phản ứng cũng không có. Được rồi, để ta nói với người khác nhé."

Sau đó, nàng nhảy nhót lên lầu.

Sau khi nữ sinh đi rồi, ta vội hỏi Trang Trữ: "Trong trường học các ngươi người thứ hai bị khâu môi? Cũng là người trong phòng ngủ của các ngươi à?"

Chương thứ bốn trăm linh hai, yêu cá vàng kỳ lạ nói chuyện.

Trang Ninh không hề nghĩ ngợi liền đáp: "Là Vương Lư, Vương Nam là người phúc, hiện tại hẳn là ở nhà tĩnh dưỡng."

"Ngươi biết địa chỉ nhà nàng ta chứ?" Ta hỏi.

Trang Ninh lắc đầu, cười khổ nói: "Ngươi quên rồi sao? Trong phòng ngủ ta cũng không được hoan nghênh, nhưng mà ngươi có thể tìm lão sư hỏi xem."

Không được, học sinh của ta có thể lừa được bảo an, nhưng tuyệt đối không qua được cửa ải của lão sư.

Đại khái nhìn ra ta quẫn bách, Trang Trữ bất đắc dĩ nói: "Được rồi, ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đi giải quyết giúp ngươi. Ngươi tìm một góc ẩn nấp đợi, đừng ngốc như vậy đứng ở lầu các túc xá nữ, sẽ bị người ta coi là biến thái."

Ta hiện tại cảm thấy mình phẩm chất đoan chính, sao lại ở đây một giây đồng hồ thành biến thái rồi?

Bây giờ phẩm vị của người trẻ tuổi!

Ta cười khổ lắc đầu, tìm một góc ngồi xổm.

Khoảng nửa giờ sau, Trang Trữ trở về, ta phát hiện sắc mặt cô rất khó coi, bả vai run lẩy bẩy: "Không cần tìm Vương Nam, cô ấy... cô ấy cũng tự sát rồi."

Cái gì?

Ta ngay cả vội vàng hỏi: "Có giống như Đường Song không?"

"Ừm." Trang Trữ hồn vía không tuân thủ gật đầu một cái: "Cũng giống như đúc, cũng là dùng tơ thắt cổ, bị mẫu thân của bà phát hiện treo cổ ở trong phòng."

Uy lực của vòng tay Kim Ngư kia thật sự lớn như vậy sao?

Trạng thái của Trang Trữ thật không tốt, ta cũng không dám hỏi nhiều, để nàng lên lầu nghỉ ngơi, chính mình lại vô cùng lo lắng chạy về tiệm cổ.

Nhìn thấy Lý mặt rỗ trong cửa hàng, ta gần như rít gào quát: "Ta muốn gặp được lão dược, lập tức!"

"Mỗi ngày hành lễ hắn mới đến chợ buôn bán cũ..."

"Ta không đợi được tới lúc đó." Ta nói: "Ngươi nhất định phải lập tức dẫn ta đi tìm lão dược."

Lý mặt rỗ nhìn thấy ta sắc mặt không đúng, tựa hồ cũng đoán ra chuyện gì đại sự, lập tức dẫn ta rời khỏi cửa.

Bình thường làm con nuôi nông dân thổ phu, chỗ ở cũng sẽ không dễ tìm. Ta và Lý Ma Tử đến bến tàu ngoài thành, trên bến tàu tất cả đều là nhà cùng ở một chỗ, đầy đất là rác rưởi, ruồi bọ một đống, có vẻ cực kỳ buồn nôn.

Phần lớn khách ở nơi này đều là người làm công tham ô, đa số đều là người thu phế phẩm.

Nhìn Lý Ma Tử rẽ ngang rẽ dọc dẫn đường cho ta, ta nhịn không được nói: "Lý Ma Tử, ngươi quen biết cũng không ít bằng hữu, có người ở biệt thự mở xe hào, còn có người ở loại địa phương chim không thèm ỉa này..."

Lý Ma Tử không tán đồng lắm với lời của ta: "Trương gia tiểu ca, ngươi không hiểu rồi! Nơi này tuy nghèo nhưng ngư long hỗn tạp, ẩn núp không ít bậc cao nhân."

Cuối cùng bọn ta dừng lại trước một căn nhà rách nát.

Trên cửa phòng dán một đôi xuân liên màu đỏ, trải qua mấy tháng trời gió táp mưa sa sớm đã phai màu, lộ ra vẻ thập phần tiêu điều.

Lý Ma Tử không gõ cửa, đẩy cửa bước vào, hét lớn: "Lão dược, lão dược, khách nhân trong nhà tới rồi, mau mang rượu và thức ăn ngon tới tiếp đãi."

Nghe được âm thanh, một lão đầu năm sáu chục tuổi chậm rãi đi ra khỏi phòng. Lưng còng của lão già này rất nghiêm trọng, khoác một chiếc áo khoác da bằng da chín mươi năm.

Tóc hắn hoa râm, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn, còn có mấy vết sẹo dữ tợn. Một con mắt màu xám, hiển nhiên mù thật lâu, nhìn đặc biệt kinh khủng.

Lão dược xem ra biết Lý Ma Tử, thấy Lý Ma Tử mà mí mắt cũng không thèm chớp lấy một cái, yên lặng ngồi trong sân.

Trong không khí đâu đâu cũng có mùi thuốc lỏng.

Cái tên lão dược quả nhiên danh xứng với thực.

Lý Ma Tử cười hì hì tiến tới bên cạnh lão dược, nói: "Lão dược, gần đây lại đào ra bảo bối gì sao? Lấy ra đây mở mang cho huynh đệ."

Lão dược quay đầu lại, bộ dáng không muốn để ý tới Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử mặt dày tiếp tục nói: "Lão Dược, cả năm ta cũng khó tới nhà ngươi, không dễ gì mới tới đây một chuyến mà ngươi lại có thái độ như vậy?"

Lão dược gật đầu nói: "Đúng vậy."

Lý Ma Tử lập tức nổi giận: "Lão khốn kiếp nhà ngươi, đã quên lúc đầu nhờ ta làm việc?"

Ta thấy Lý Ma Tử cũng sắp động thủ đánh người, vội vàng kéo hắn sang một bên, cung kính nói với lão dược: "Tiền bối, vãn bối Trương Cửu Lân, mở một cửa hàng cổ, lần đầu gặp mặt, xin người chỉ giáo nhiều hơn."

Lão dược cảm thấy hứng thú nhìn ta một cái, sau đó vỗ vỗ cái ghế bên cạnh: "Tiểu tử, ngồi đi."

Ta cũng không định vòng vo với hắn, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói: "Tiền bối, gần đây ta gặp phải một chuyện khó giải quyết, muốn hỏi ngài một chút."

"Được." Lão dược nói.

Ta phát hiện lão dược này rất thú vị, nói chuyện giống như rớt đậu, nhảy từng chữ một ra ngoài.

Người như vậy còn có thể bày quầy hàng bán đồ vật, rốt cuộc là làm sao làm được?

"Nghe nói tiền bối đào được một bảo bối trước đó, là một chiếc vòng tay màu vàng kim?" Ta hỏi.

Trong mắt lão dược hiện lên vẻ cảnh giác, nhưng vẫn nhẹ nhàng ừ một tiếng.

"Thế ngài nhất định nhớ người mua vòng tay này đúng không? Là một nữ học sinh tên là Lý Hiểu Linh. Hiện giờ nàng đã tự sát, tiếp theo người bên cạnh cũng liên tiếp tự sát, hoặc là bị khâu lại môi, ta muốn hỏi ngài về lai lịch của vòng tay này."

Lão dược nhíu nhíu mày, chỉ chỉ cổ tay của mình: "Đào."

Ý của hắn là, Kim Ngư Trạc là từ trong mộ đào ra, mà là từ trên cổ tay người chết lột xuống.

Nghĩ đến tìm tòi trên mạng nhện tối hôm qua, ta nhịn không được mà đổ đầy mồ hôi.

Lão già này sẽ không đào mộ Nguyễn Linh Ngọc chứ?

Không đúng, lịch sử ghi chép, mộ Ảnh Tinh Nguyễn Linh Ngọc hẳn là ở trên biển, hậu kỳ dân quốc cũng đã bị tổn hại, sớm đã không còn tồn tại nữa. Lão dược kia đào mộ ai, làm sao có con Kim Ngư Trạc này được.

Lão dược đánh giá ta một chút, bỗng nhiên vươn tay, bày ra một chữ "Tứ".

Tứ lại là có ý gì?

Lão dược nhìn ra ta không hiểu, bèn đứng lên đi vào trong phòng, thỉnh thoảng lấy ra một quyển sách nát vừa vàng vừa cũ.

Quyển sách kia vừa nhìn đã biết là đồ vật tuổi trên, cách thật xa, ta liền ngửi thấy mùi mốc meo trên trang sách.

Lão dược đưa cuốn sách đến trong tay ta, chỉ chỉ một đoạn chữ viết trên sách cho ta xem.

Trước tiên ánh mắt của ta phóng qua, phát hiện bên trong sách quả nhiên có một đoạn ghi chép trọng yếu.

"Năm cuối của triều Thanh, ân nhân hạnh phúc đại thọ, bởi vì Thái hậu ưa thích cá vàng, cho nên mệnh lệnh cho "Đại Nhã trai" một trăm ngụm tắm. Quan viên phía dưới vì lấy lòng lão Phật gia, cố ý khai thác hắc ngọc, điêu khắc tỉ mỉ, chế tạo thêm bốn cái vòng tay cá vàng, khoái mã đưa vào Bắc Kinh."

"Một cá vén lên mạ tiền, một cá sóc cánh, một cá nhổ râu hoa, một cá oán hoa ảnh."

"Nhìn thấy bốn cái vòng tay tinh mỹ này, Thái hậu hạnh phúc đại hỉ. Quan viên ban thưởng một ngàn lượng bạc trắng, mỗi ngày đều sẽ chơi đùa, yêu không nỡ rời tay. Sau khi liên quân tám nước hỏa thiêu Tử Cấm thành, Thái hậu hạnh phúc vội vàng đào tẩu, bốn cái vòng cá vàng từ nay về sau tuyệt tích ở dân gian."

"Trong truyền thuyết cá vàng trong bốn cái vòng tay này, phải thường xuyên cùng một chỗ, nếu như tách ra, liền từ vật cát tường biến thành vật đại hung!"

Nguyên lai Kim Ngư Trạc có bốn.

Như vậy là được rồi.

Lão dược nhận lấy sách trong tay ta, tựa như bảo bối ôm vào trong ngực, sau đó làm động tác ngã xuống, lắc đầu tiếc hận vô hạn nói: "Nhịn."

Ý của hắn là Kim Ngư Trạc do mình đào được có vết rách, không đáng tiền nữa rồi.

Móa! Thật sự là thần kỳ, ta vậy mà nghe hiểu được lời của hắn.

Chương thứ bốn trăm lẻ ba năm tiền đế, gà trống máu.

Lý Ma Tử lại bị ép buộc xâm phạm: "Ta nói lão dược này, ngươi hết từng chữ một nhảy ra ngoài không mệt à? Có thể nói một câu hoàn chỉnh được không, ta nghe mà mệt đến phát hoảng."

Lão dược trắng mắt nhìn hắn, cầm sách trở về phòng.

Lý Ma Tử hùng hùng hổ hổ nói: "Được được được, lão rùa đen nhà ngươi, sau này nếu như có chuyện cầu lão tử, xem lão tử xử lý ngươi như thế nào!"

Nói xong Lý mặt rỗ lại hướng mặt đất nhổ một bãi nước bọt: "Tiểu ca của Trương gia, chúng ta đi thôi!"

Nhìn bóng dáng Lý Ma Tử đi xa, ta cười khổ lắc đầu, sau đó hướng trong phòng hành lễ nói: "Tiền bối, chúng ta cáo từ."

Nghe xong lời ta, lão dược bỗng nhiên đi ra, nhét một tờ giấy nhăn nhúm vào tay ta.

Ta cúi đầu xem xét, phía trên vẽ một lộ tuyến đơn giản, đánh dấu hắn đào ra Kim Ngư Trạc vị trí.

Ngôi mộ đối với một tên thổ phu tử mà nói chính là bát ăn, nếu không tin tưởng mười phần, Thổ phu tử tuyệt đối sẽ không nói ngôi mộ cho người ngoài biết.

Ta có chút kinh ngạc nhìn lão dược, không biết lão tín nhiệm ta từ đâu đến?

Dù sao đây cũng chỉ là lần đầu chúng ta gặp mặt mà thôi.

Lão dược sắc mặt bình tĩnh, sau đó "Bộp" một tiếng đóng lại đại môn.

Ta không khỏi buồn cười, lão dược này đúng là kỳ quái.

Đợi ta ra khỏi cửa, Lý mặt rỗ đã không kiên nhẫn chờ nữa rồi:

"Trương gia tiểu ca, chúng ta ngay từ đầu đã sai rồi. Thật sự không nên quản cái bài luận đàn kia, bằng không hai chúng ta lúc này còn ở trong quán uống trà tán gẫu, có hậu khách sống nhỏ."

"Ai cho ngươi tham tiền chứ? Thương nhân âm vật một khi tiếp nhận, sẽ không được rời khỏi nửa đường, đạo lý này ngươi còn hiểu rõ hơn ta." Ta mỉm cười đi ra khỏi bến đò.

Lý Ma Tử nhanh chóng đi theo: "Tiểu ca Trương gia, chuyện này cũng không thể trách ta hết được, ta đây không phải đang nghĩ kiếm chút tiền dưỡng lão đấy chứ."

"Lý mặt rỗ, ngươi đừng có coi thường mà nhận tiền! Có đôi khi làm thêm chút việc thiện sẽ tích đức đấy." Ta vô cùng thâm ý nhìn hắn một cái: "Coi như làm con trai ngươi."

Lý Ma Tử lập tức ngậm miệng lại.

Đừng nhìn Lý Ma Tử đức hạnh không tốt, đối với nhi tử thật đúng là không tệ.

Vừa nhìn đã biết là con ruột.

Trên đường trở về ta vẫn luôn suy nghĩ, khi Lý Hiểu Linh tự sát mang theo Kim Ngư trạc, thậm chí cắt mạch, oán khí và máu đều hấp thu được toàn bộ vào trong Kim Ngư Trạc, âm khí của Kim Ngư Trạc nhất định tăng vọt lên vài lần!

Xem ra vẫn phải tìm được Kim Ngư Trạc mới được.

Chỉ là không biết thi thể Lý Hiểu Linh xử lý ra sao, nếu đã hỏa hóa thì phiền phức.

Không được, vẫn nên đi đến võ hán đại học tìm Trang Trữ nói chuyện, có điều trời đã chuyển sang tối, ta và Lý Ma Tử chỉ có thể về quán trước.

Lý Ma Tử cọ cọ thùng rỗng kêu to của cả nhà ta một trận, cảm thấy mỹ mãn mà rời đi, mà ta thì nghiên cứu lão dược suốt đêm ném bản đồ cho ta, sáng sớm hôm sau liền rời giường rửa mặt, sau đó chạy thẳng đến võ hán đại học.

Thời điểm đến võ hán đại học, vừa đúng thời gian các học sinh ăn điểm tâm.

Càng trùng hợp chính là, ta lại gặp được Trang Trữ ở lối vào!

Trạng thái của nàng vẫn như trước không được tốt lắm, sắc mặt tái nhợt, mặc một bộ quần áo đầy lông của mùa đông.

Cô nhìn thấy ta, phì cười một tiếng: "Ngươi thích võ nam đại học như vậy, dứt khoát nộp học phí vào thủ tục nhập học đi! Tránh cho ba ngày hai lần chạy tới đây. Ta thật sự không biết phải hình dung ngươi thế nào nữa, học trò bây giờ đều sợ tới mức lục thần vô chủ ra ngoài ở, chỉ có một mình ngươi thích chui vào trong sân."

Ta phát hiện mỗi lần gặp phải Trang Ninh, ta mới mở miệng không theo kịp.

Hơn nữa mỗi lần đối mặt với nữ sinh, ta lại ngốc nhất, lúc nói chuyện phiếm với Doãn Tân Nguyệt cũng gặp tình huống tương tự.

Ta hít sâu một hơi, bất đắc dĩ nói: "Trên thực tế hôm nay ta tới đây là để tìm ngươi."

"Tìm ta?" Trang Trữ khó hiểu nhìn chằm chằm vào ta: "Ta có thể giúp được gì chứ?"

"Đương nhiên."

"Vậy thì tốt quá." Trang Trữ gật đầu: "Vừa đúng lúc điểm tâm của ta còn chưa tới, ngươi mời ta một bữa cơm, ta sẽ giúp ngươi."

Được! Mấy ngày nay luôn có người tìm ta ăn ké, xem ra hôm nay ta đã nạp tiền rồi thì phải trích máu.

Cũng may giá món ăn của vũ hán đại học coi như thân dân, Trang Trữ lại không ăn được cái gì quá dầu mỡ, mỗi người chúng ta một chén cháo gạo ngồi xuống vị trí gần cửa sổ, ta có chút lo lắng nhìn nàng: "Ngươi bệnh như vậy, vì sao bạn gái lại không tới chiếu cố ngươi?"

Trang Ninh thản nhiên cười: "Ta cũng không có bạn trai, chỉ là bịa ra để lừa gạt người khác thôi."

"Tại sao lại biên ra một bạn học tốt?" Ta không hiểu nên hỏi.

Trang Ninh cười nói: "Thế giới nữ nhân vốn là như vậy, cái gì cũng phải so. Ta bởi vì thường xuyên làm công, không muốn bị người ta nói bốn điều, cho nên nói mình có thê bạn đồng hộ. Ngươi có lời gì cứ việc hỏi đi!"

"Thi thể Lý Hiểu Linh xử lý ra sao?" Ta hỏi.

Trang Ninh thiếu chút nữa phun ra cháo: "Hương vị của ta hiếm thấy, ngươi nhất định phải hỏi ta lúc ăn cơm sao?"

Ta lúng túng cười cười, vấn đề này hình như là buồn nôn.

Trang Ninh buông cái thìa xuống, thở dài nói cho ta biết, hiện tại Lý Hiểu Linh còn chưa được chôn cất, di thể thì dừng ở chỗ tang lễ, đó là ý của phụ thân Lý Hiểu Linh.

Ta lại hỏi Kim Ngư Trạc đi đâu rồi?

Trang Ninh nói, Kim Ngư Trạc được cha mẹ Lý Hiểu Linh thu lại, nói muốn lưu lại kỷ niệm.

Cũng may, vòng cá vàng vẫn còn!

Sau khi uống cháo xong, sắc mặt Trang Trữ lại càng khó coi. Bà ta che bộ lông mềm mại trên người, run run rẩy hỏi thăm: "Ta còn gì giúp được không?"

Ta ngạc nhiên nhìn nàng.

Trang Trữ hết sức khinh bỉ vẻ mặt của ta, nàng thản nhiên nói: "Chuyện này náo động quá dữ rồi, cứ tiếp tục như vậy, học nghiệp của ta đều sẽ bị ảnh hưởng, ta cũng là vì chính ta."

"Nếu như ta cho ngươi trở lại phòng ngủ trước đó, ngươi sẽ đồng ý chứ?" Ta dò hỏi.

Trang Ninh biến sắc, sợ hãi nhìn ta: "Trở về phòng ngủ của Lý Hiểu Linh tự sát?"

Ta nghiêm túc gật đầu: "Ta muốn ngươi trở lại gian phòng ngủ kia, giúp ta làm một chuyện."

Trang Ninh hít sâu một hơi nói: "Ngươi sẽ không cảm thấy chuyện bịt miệng đấy chứ, có quan hệ với chuyện Lý Hiểu Linh tự sát chứ? Lý Hiểu Linh đã qua đời, sao có thể..."

Trang Ninh không nói tiếp được nữa, nàng như nghĩ tới điều gì, không dám tin nhìn chằm chằm vào mình, trợn tròn mắt.

Ta bình tĩnh giải thích: "Có lúc người ta chết đi, so với lúc nàng còn sống đáng sợ hơn mấy trăm lần."

"Quỷ sao?" Trang Trữ căng thẳng hỏi.

"Vương trong quỷ." Ta nhàn nhạt nói ra bốn chữ.

Trang Ninh hít một hơi lạnh: "Rốt cuộc ngươi định làm cái gì? Ngươi không phải là đạo sĩ núi à?"

Khoảnh khắc trán của ta đen sì, sao vừa nhắc tới quỷ đã muốn đến đạo sĩ Lao Sơn...

Trang Ninh trầm mặc hồi lâu mới hỏi: "Nếu ta tới gian phòng đó, ngươi có cam đoan giải quyết xong chuyện này không?"

"Hẳn là có thể." Vì để nàng ta cổ vũ, ta nói chắc chắn không gì sánh được.

Trang Ninh đã được ta cố gắng cổ vũ sĩ khí, đáp ứng: "Được! Vậy bây giờ ta sẽ chuyển đồ về phòng ban đầu."

"Đừng vội." Ta ngăn cô lại: "Có chút đồ vật chuẩn bị, tốt nhất có thể lấy được vòng Kim Ngư Trạc mà Lý Hiểu Linh khi tự sát mang tới."

Trang Trữ cúi đầu suy nghĩ: "Kim Ngư Trạc đúng không? Cái này giao cho ta là được rồi."

Ý định của ta là để Trang Ninh nói cho ta biết địa chỉ nhà Lý Hiểu Linh là do ta phụ trách, không ngờ cô lại trực tiếp gánh trọng trách này.

Trang Trữ nói: "Bất kể thế nào, ta với Lý Hiểu Linh là hảo hữu ký túc xá hơn một năm, sau khi nàng qua đời, ta và phụ thân nàng cũng gặp mặt, có lẽ so với một người xa lạ như ngươi thì tin chắc hơn."

Trang Trữ nói không sai, chẳng qua ta rất lo lắng cho thân thể nàng.

Bộ dạng này của nàng thật sự có thể đi ra ngoài sao? Trang Ninh lại cười khổ nói: trong chốc lát không chết được.

Ra khỏi thao môn Võ Hán đại học, ta viết điện thông báo cho Lý Ma Tử. Lý mặt rỗ vô cùng thương tâm nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi chạy đi đâu? Ta sáng sớm đã đi thăm ngươi, ngươi lại không ở nhà."

Nhìn con mẹ ngươi, chắc chắn là đến ăn chực.

Ta cắn răng, không trực tiếp chọc thủng hắn: "Ta đi ra ngoài xử lý chút chuyện, Lý Ma Tử, nuôi binh ngàn ngày một thời, ta nuôi ngươi lâu như vậy, đã đến lúc tiễn ngươi lên đường rồi."

"Lên đường?" Lý Ma Tử sợ hết hồn.

Dùng từ không thích hợp.

Ta ngay cả vội vàng sửa lời nói: "Lên sân khấu, long trọng đăng trường."

Lý Ma Tử nuốt một ngụm nước miếng: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra."

"Ngươi đi chuẩn bị chút đồ cho ta." Ta nghiêm túc dặn dò: "Một trăm năm đồng tiền dùng dây vàng xâu lại, phải là hàng thật, một đồng tiền là hàng nhái cũng không được! Còn muốn một con gà trống, vải đỏ hai thước, chuẩn bị chút máu chó đen."

Lý mặt rỗ nghe ra điều bất thường: "Trương gia tiểu ca, ngươi muốn dùng mấy thứ này đối phó với âm vật kia sao?"

"Bảo ngươi chuẩn bị thì chuẩn bị đi, nói nhảm kiểu gì vậy!" Ta trực tiếp tắt máy truyền tin đây.

Trang Trữ ở bên cạnh nghe thấy, nhỏ giọng hỏi ta: "Tiền đồng, gà trống... Trong phim ta, những thứ này đều là đối phó ác quỷ đúng không? Ngươi muốn dùng nó để đối phó Lý Hiểu Linh sao?"

Ta cười an ủi nàng: "Yên tâm đi, mưu tác vô cùng đơn giản, lát nữa ta sẽ nói cho ngươi biết một lần, đảm bảo cho Chuẩn Nhất Giáo là được."

Dương quang khiến Trang Ninh sợ tới mức khóe miệng giật giật.

Là bạn cùng phòng của Lý Hiểu Linh, Trang Trữ biết rõ vị trí cụ thể của nhà nàng.

Trang Ninh giải thích với ta, lúc trước Lý Hiểu Linh lớp bẩn, lão sư đặc biệt đưa nàng tới nhà bà ấy một lần, cho nên có chút ấn tượng. Nhưng việc nhà bình thường như vậy, vẫn bị Đường Song nói là bà ấy mở phòng câu dẫn, thật sự không còn gì để nói.

Nhà của Lý Hiểu Linh ở trong một khu nhỏ chuyên môn trong khu trung tâm.

Sau khi tới dưới lầu nhỏ, Trang Trữ nói với ta: "Ngươi ở lại đây chờ ta đi! Lý Hiểu Linh vừa qua đời, phụ thân của hắn là người tóc trắng tiễn biệt người tóc đen, tâm tình sẽ không tốt, khi nhìn thấy người xa lạ sẽ rất mâu thuẫn với tâm lý."

Kỳ thật ta không yên tâm lắm, Trang Ninh đi đường có chút lung lay sắp đổ, thật sự được không? Nhưng bà vẫn từ chối ý tốt của ta, một mình lên lầu.

Ta đợi ở lầu dưới gần một giờ, trong lúc đó Lý Ma Tử điện chuyển động lảm nhảm liên tục hỏi ta: "Tiểu ca Trương gia, tiền ngũ đế không gom góp được nhiều như vậy! Máu chó đen cần bao nhiêu, một bình hay là một thùng?"

Sau khi mắng hắn máu chó xối đầu, ta âm thầm hối hận.

Không nên để Trang Trữ đi một mình, ai biết âm linh trong Kim Ngư Trạc có tới tìm phụ thân của Lý Hiểu Linh phụ thân hay không? Nếu nói như vậy thì Trang Trữ chẳng phải rất nguy hiểm sao.

Ta không biết vị trí cụ thể của nhà Lý Hiểu Linh, chỉ có thể đứng tại chỗ sốt ruột, lại qua khoảng nửa giờ, sắc mặt Trang Trữ mới tái nhợt.

Ta vội vàng đi qua hỏi: "Thế nào?"

"Đã lấy được." Sắc mặt xám trắng của Trang Ninh mỉm cười hiếm thấy: "Con nói với phụ thân, vòng tay cá vàng này vốn là của con, nhưng Lý Hiểu Linh rất thích, hôm đó cũng là thừa dịp con không ở ký túc xá nên mới tự tiện đeo vào. Vốn chuyện này cũng không có gì, nhưng Kim Ngư Trạc là di vật mà bà con để lại cho con, con nhất định phải về. Phụ thân nàng ban đầu không tin, nhưng sau đó vẫn đưa cho con..."

Trang Trữ nói xong, cẩn thận lấy vòng tay cá vàng từ trong túi ra đưa tới trước mặt ta.

Có lẽ bởi vì hấp thu máu tươi của Lý Hiểu Linh, nên cá vàng trong vòng ngọc màu đen càng thêm chói mắt, phảng phất sống lại, màu đỏ có chút chói mắt.

Ngón tay của Trang Ninh khẽ run rẩy, dáng vẻ cực kỳ lạnh lùng hỏi: "Tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?"

Ta nghĩ một chút: "Trở về Võ Hán Đại Học."

Ta trên đường viết phạt cho Lý Ma Tử một tiếng, muốn hắn họp mặt ở cổng Võ Hán đại học với ta. Chờ tới lúc ta chạy tới, Lý Ma Tử một tay xách theo một con gà trống, một tay cầm theo một bình máu chó đen, dẫn các loại học sinh bảo an vây xem.

Ta chỉ là cảm thấy trước mắt tối sầm, hận không thể tiến lên một cước đá chết hắn, có thể thoáng chú ý một chút hay không, ở trong góc lẳng lặng chờ chúng ta không được sao?

Quả nhiên, đám đệ tử đi ngang qua bàn tán sôi nổi.

"Vậy trong bình là máu à? Người này làm cái gì vậy."

"Hắn còn cầm gà trống, là muốn làm phép sao?"

"Không thể nào, nói không chừng là tới đưa đồ ăn cho nhà ăn..."

Lý mặt rỗ giơ tay ra nhìn thấy ta, cười ha hả đi tới: "Trương gia tiểu ca, thế nào? Một trăm văn 5 văn tiền, mỗi người có không ít được toàn bộ, có phải là hoàn thành nhiệm vụ hay không?"

Viên mãn cái rắm, ta hận không thể làm thịt Lý Ma Tử.

Chương thứ bốn trăm linh bốn, Lệ Quỷ Tướng ánh lên.

Lúc này Lý mặt rỗ chú ý tới Trang Ninh ở bên cạnh mình, vẻ mặt hèn mọn nói: "Ồ, muội tử này là ai vậy? Trương gia tiểu ca, ngươi có thể làm được, đem ta đến bên cạnh, ngươi một mình hẹn với em gái đi, chị dâu chết ra thì ngươi biến mất."

Ta trừng mắt liếc hắn, còn chưa mở miệng mắng, Trang Ninh đã cau mày hỏi: "Người này không giống người quỷ không ra quỷ là ai vậy?"

Phốc!

Ta rất không cho mặt mũi mà phì cười.

Lý Ma Tử tròng mắt trừng trừng, cả giận nói: "Này, nha đầu kia, ngươi nói ai không giống người quỷ không ra quỷ?"

Trang Trữ khinh thường nhìn hắn một cái: "Ngươi có tin bây giờ ta hô lên một tiếng, chỉ bằng thứ ngươi mang theo trong tay, lập tức sẽ bị coi là tình báo, bị bảo an đưa vào cảnh báo?"

Lý Ma Tử sửng sốt, chỉ vào ta nói: "Đây là hắn bảo ta mua."

Không hổ là Lý Ma Tử, tốc độ bán đứng bằng hữu tuyệt đối chưa từng có ai xuất hiện.

Ta nghiến răng nghiến lợi nói với Lý Ma Tử: "Đưa đồ cho ta, người có thể cút."

Sau đó hắn không để ý tới Lý Ma Tử, cùng Trang Trữ đi thẳng tới cửa thao.

Bảo an cửa trường cản ta lại: "Đứng lại, mấy thứ này xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt hắn tràn ngập hoài nghi, tay đã đặt lên xà điệno, nếu như ta đưa ra đáp án không hài lòng, một giây sau đoán chừng sẽ gọi người.

"Là thế này..." Vẻ mặt ta thành thật cười nói: "Vị này là học muội của ta, hai chúng ta là đồng hương, ông ta và tiểu cô nương trước đó tự sát là một phòng ngủ, bởi vì chuyện này bị dọa cho nên bệnh vẫn luôn không tốt! Cho nên ta đặc biệt sai người mua một con gà mái ở nông thôn, còn có chút máu vịt, dự định đi nhà ăn cầu nhà bếp mở một cái bếp nhỏ, hỗ trợ nấu chút canh gà bổ sung thân thể."

Bảo an nghi hoặc nhìn Trang Trữ, Trang Trữ rất phối hợp ho khan một tiếng.

Bảo an thở dài, phất tay một cái liền thả đi: "Được rồi, hôm nay ta sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt đi! Đứa nhỏ này xác thực bị bệnh không nhẹ."

Chờ tiến vào sân trường, Trang Trữ vẻ mặt bội phục nói: "Ta phát hiện ngươi nói dối không cần đánh trống, há mồm liền."

Ta lúng túng đáp: "Theo Lý Ma Tử học, chính là gia hỏa người không ra người quỷ không ra quỷ kia."

Trang Ninh khẽ hừ một tiếng, lộ vẻ cực kỳ khinh thường.

Hai người chúng ta đã tới lầu các túc xá nữ, ngồi xuống ghế dài, bắt đầu bố trí hành động cho Trang Ninh, nói: "Tối nay ngươi tới phòng ngủ kia..."

Lời còn chưa dứt, Trang Ninh đã sợ tới mức hoa dung thất sắc: "Buổi tối? Ngươi bảo ta đêm khuya khoắt đi tìm phòng ngủ của người ta, chẳng lẽ không phải ban ngày sao?"

"Ban ngày không được." Ta rất bình tĩnh nói: "Vật đó vào buổi tối mới là đoạn thời gian Lý Hiểu Linh tự sát tốt nhất!"

Trang Ninh căng thẳng nuốt nước miếng: "Ta có thể tìm người giúp không?"

Nhìn bộ dạng vừa kinh vừa sợ của nàng, câu "không được" thật sự là hàm răng khó mở.

Trang Trữ khẽ thở dài: "Thôi bỏ đi, ngươi nói xem nên làm gì bây giờ."

Ta ừ một tiếng, nắm chặt thời gian giải thích: "Ở đây có hai tấm vải đỏ, ngươi xé một khối trong đó ra, hiện lên hình chữ thập buộc trên người mình. Một khối khác ngươi phải gác lại vị trí ngươi treo cổ tự sát ở Lý Hiểu Linh. Một trăm đồng tiền năm đế này, thì đặt ở cửa phòng ngủ, năm đế tiền dương khí dồi dào, nói như vậy hẳn có thể chấn nhiếp được âm vật kia!"

"Âm vật?" Trang Trữ tò mò nhìn chằm chằm vào ta.

Mẹ nó, cái mồm này là của ta mà!

Ta cũng muốn không thể cho mình hai bạt tai.

"Không phải trước đó ngươi đã hỏi ta làm gì sao? Ta chính là một thương nhân âm vật chuyên giải quyết sự kiện linh dị, như ngươi đã thấy, vòng tay cá vàng này chính là một kiện âm vật, sự kiện tự sát và môi Lý Hiểu Linh phát sinh đều có liên quan đến cái vòng tay này." Ta giải thích.

Trang Trữ khẩn trương nhìn Kim Ngư Trạc vài lần.

Ta tiếp tục nói: "Sau đó là máu chó đen, ngươi phải ném máu chó đen lên cửa sổ phòng ngủ, phòng ngừa Âm Linh đào tẩu. Một khi Âm Linh đào tẩu hậu quả khó mà lường được, không biết sẽ gây ra bao nhiêu mạng người."

"Cuối cùng, ngươi định dùng đao giết chết gà trống, ném đầu gà qua chỗ Lý Hiểu Linh thắt cổ..."

"Cái gì?" Trang Ninh hét lên một tiếng: "Ngươi lại bảo ta giết gà?"

Được rồi, đứa nhỏ này thành công bị ta kích thích, đã gần như sụp đổ.

"Ực, để nữ sinh giết gà xác thực quẫn bách tàn nhẫn, bất quá..." Ta tận lực làm cho ngữ khí của mình nghe rất trang trọng một chút: "Đây có lẽ là biện pháp duy nhất có thể hàng phục vòng tay Kim Ngư."

"Có lẽ?" Trang Ninh lại ngắt lời ta lần nữa: "Có phải ngươi căn bản không chắc chắn biện pháp này không có tác dụng hay không?"

Ta phát hiện nàng đặc biệt am hiểu trong chữ vạch bệnh.

Từ sau khi ta làm thương nhân âm vật, đây là lần đầu tiên bị người hoài nghi một cách trần trụi như vậy!

Ta cũng lộ ra một tia mất hứng: "Trên thế gian này không có sách lược vẹn toàn, ta chỉ có thể bảo đảm tỷ lệ thành công chín mươi phần trăm. Người trí tuệ ngàn lo lắng tất sẽ bỏ qua ngươi một lần sao?"

Trang Ninh suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc gật đầu: "Là ta lỡ lời, xin lỗi."

"Được, sau khi ném đầu gà qua, ngươi bày vòng vàng lên vải đỏ, dùng máu gà xối lên một lần là đại công cáo thành."

Trang Ninh nghe ta dặn dò xong, lại lặp lại từ đầu tới cuối, ta xác định sau khi không có vấn đề gì, nàng lại hỏi ta: "Vậy ngươi làm sao bây giờ? Ta làm xong những việc này rồi sẽ thông báo cho ngươi như thế nào? Nói qua điện thoại sao?"

"Không cần. Tối nay ta sẽ không rời khỏi Võ Hán đại học, ta trốn ở lầu dưới chờ tin tức của ngươi." Ta nghiêm túc nói: "Có điều để phòng bất trắc máy truyền tin vẫn nên để lại thì tốt hơn."

Ta sẽ báo cáo di động của bản thân cho Trang Ninh biết, Trang Ninh ừm, mang theo đồ lên lầu.

Ta viết sớ cho Lý Ma Tử, nói cho hắn biết tối nay ta sẽ ở lại Võ Hán đại học thu phục quỷ hồn Lý Hiểu Linh, Lý Ma Tử lo lắng nói:

"Tiểu ca, ngươi nghe ta khuyên một câu, hay là nhanh chóng trở về nhà đi! Có giường thoải mái không ngủ, đi tới đó uống gió tây bắc, ngươi muốn gì..."

Ta rất muốn nói cho nó biết, người còn sống, có rất nhiều chuyện còn quan trọng hơn cả tiền.

Nhưng cảm thấy nó cũng sẽ không lý giải, thế là qua loa vài câu liền treo máy truyền tin, một người đi tới nhà ăn của võ hán đại học ăn cơm tối. Ta cố ý lề mề một hồi lâu, mãi đến khi nhà ăn đóng cửa mới rời đi.

Trời đã hoàn toàn tối đen, võ nam đại học bị bao phủ trong bóng tối quỷ dị.

Ta để ý động tĩnh bốn phía một chút, sau khi xác định không có chuyện gì, liền nấp ở bụi cây dưới lầu của túc xá nữ nữ.

Nhất định không thể xuất hiện bất cứ điều gì ngoài ý muốn, nếu không ta nhất định sẽ bị xem là biến thái bịt chặt môi lại!

Đêm đen gió lớn, bọn ta một mình một lão già trốn ở dưới lầu ký túc xá nữ, bị bảo an bắt được trăm cái miệng khó giải quyết.

Ta lạnh run, quấn chặt quần áo trên người. Sớm biết hôm nay sẽ ngồi xổm xuống một chút, lúc ra cửa nên mặc thêm hai bộ quần áo dày.

Bóng đêm nhanh chóng lặn xuống.

Gió lạnh từ bốn phương tám hướng thổi tới, làm ta lạnh run rẩy.

Ta nhìn chằm chằm vào đèn lồng túc sinh nữ, chỉ hy vọng thời gian có thể đi càng nhanh hơn một chút, kết thúc sớm chuyện này, ta cũng có thể về nhà ngủ yên giấc.

Rất nhanh đèn của ký túc xá đã tắt, bởi vì túc xá có quy định, qua mười điểm tối sẽ thống nhất kéo lưới điện, giờ phút này ngoại trừ đèn lồng mờ nhạt, toàn bộ Võ Hán đại học triệt để lâm vào trong bóng tối.

Trong gió dường như cũng mang vài phần thanh âm kêu rên.

Hai mắt của ta nhìn chằm chằm vào cửa sổ phòng ngủ của Lý Hiểu Linh, lúc gần nửa đêm, một bóng người màu đỏ lướt qua cửa sổ.

Vật kia quả nhiên ở đây!

Qua một lúc sau, trong cửa sổ xuất hiện thân ảnh của Trang Trữ. Nàng theo phân phó của ta buộc vải đỏ lên người.

Xem ra nàng đã hành động.

Ta thấp thỏm bất an theo dõi sát cửa sổ, qua một hồi lâu, Trang

Trữ bỗng nhiên nhảy qua, khuôn mặt nàng tràn đầy vẻ hoảng sợ, trong tay run run mà lấy điện thoại đánh số.

Ta vội vàng lấy điện thoại ra, quả nhiên, điện thoại Cầm Chỉ của Trang Ninh đánh vào.

Giọng nói của nàng thập phần run rẩy: "Ta... Dựa theo lời ngươi dặn dò làm, chẳng qua là kỳ quái."

"Làm sao vậy? Ngươi bình tĩnh một chút, đừng sợ."

Hơi thở của Trang Trữ càng lúc càng dồn dập: "Ta nghe ngươi sai bảo, đổ máu gà lên vòng tay Kim Ngư, nhưng ầm một tiếng, tấm vải đỏ trên mặt đất bị đốt cháy, cái vòng tay kia vẫn luôn nhảy nhót trên mặt đất."

Vải đỏ cháy lên rồi?

Vòng tay nhảy tới nhảy lui sao?

Trong đầu ta hiện lên một ý niệm không tốt.

Chẳng lẽ có thứ lợi hại hơn đang mượn oán khí của Lý Hiểu Linh làm quái gì đó?

Bầy cá vàng sinh ra, có tổng cộng bốn cái vòng Kim Ngư, nếu như giữa chúng có một mối liên hệ đặc thù nào đó, liệu có phải oán khí của người khác có kèm theo oán khí của Lý Hiểu Linh hay không?

Không kịp ngẫm nghĩ, ta vội vàng quay ống thông tin quát: "Trang Ninh, ngươi lập tức rời khỏi phòng ngủ, ngay lập tức!"

Chương thứ bốn trăm linh năm tìm kiếm lão dược.

"Không được." Giọng nói của Trang Trữ càng lúc càng yếu ớt: "Ta đi không được rồi."

Trong máy truyền tin bỗng vang lên giọng nói cực kỳ tinh tế của một nữ nhân: "Để ngươi xen vào chuyện của người khác."

Không tốt!

Ta vội vàng từ trong bụi cây bò ra, chạy tới dưới cổng ký túc xá nữ.

Bùm bùm bùm bùm, lại một tiếng vang lên.

Một lão nương ngủ mơ mơ màng màng cầm thiết ốc đi tới: "Tiểu tử, hơn nửa đêm ngươi tìm ai?"

"Nhanh, mau lên tầng ba xem xét! Phòng ngủ của Lý Hiểu Linh xảy ra chuyện rồi."

"Hả?" Lão đại nương dường như không kịp phản ứng.

Cũng may tiếng đập cửa đánh thức học sinh lầu một, các nàng cùng đi ra, nghe lời ta, sau đó có mấy người to gan chạy vội lên lầu.

Một lát sau, từ kí túc xá nữ vọng ra từng tiếng kêu chói tai, ta vội vàng trốn sang một bên.

Ngọn đèn khẩn yếu nhanh chóng sáng lên, một đám bảo an ba chân bốn cẳng nâng Trang Ninh đang hôn mê lên, hướng về phía phòng giáo y mà vọt tới.

Nương theo ánh đèn lờ mờ, ta nhìn thấy bờ môi cao của Trang Ninh sưng lên, một sợi dây vừa dài vừa đen đặt lên trên cổ tay, mặc dù hôn mê bất tỉnh, nhưng ở giữa ngón cái và ngón tay cái tay phải của nàng, vẫn như cũ gắt gao nắm một cây kim may thêu hoa!

Cái gì? Ta không dám chắc mở to hai mắt nhìn.

Nàng tự mình khâu miệng mình lại, toàn bộ sự kiện khe môi vũ hán đại học căn bản không có hung thủ, hung thủ chân chính kỳ thật đều là chính các nàng.

Chẳng qua các nàng bị ma quỷ ám ảnh, không có ý thức, không có thống khổ mà thôi.

Chuyện này phức tạp hơn trong tưởng tượng của ta, xem ra nếu muốn giải quyết, nhất định phải tìm được vòng Kim Ngư Trạc khác mới được.

Nhưng mà... làm sao bây giờ ta ra võ hán đại học?

Ngay lúc ta vắt hết óc nghĩ cách, bỗng sau lưng duỗi ra một bàn tay, vỗ nhè nhẹ lên vai ta, ta lập tức bị dọa nhảy dựng.

Nhưng khi ta xoay người lại đối diện với một cặp mắt quen thuộc.

Là Tử Tô, hắn mang theo cái miệng màu xanh lam, ra hiệu với ta nên kéo ta rời đi.

Mặc dù bộ dáng của hắn có chút cổ quái, nhưng trước mắt không có biện pháp khác, ta chỉ có thể đuổi theo bước chân của hắn.

Tử Tô Thất rẽ ngang rẽ dọc dẫn ta vào một nhà kho trường học, bên trong chất đầy các loại bàn ghế hư hỏng, hắn hỏi ta mơ hồ không rõ.

"Phát hiện cái gì à?"

"Ừm." Ta gật đầu.

"Vậy ngươi có thể giải quyết con quỷ đó hay không? Bây giờ Vương Nam và Đường Song đều chết hết, nếu như Cát Tiểu Phỉ chết tiếp theo chứng tỏ tất cả những người có quan hệ với chuyện Lý Hiểu Linh đều sẽ chết, ta... Ta cũng sẽ chết." Nói đến đây, ánh mắt Tử Tô có chút sợ hãi.

Ta an ủi hắn: "Yên tâm đi, ta đã tìm được manh mối quan trọng! Sáng sớm ngày mai ta sẽ đi xử lý."

Tử Tô bất an ngồi xổm xuống: "Vì sao? Chuyện này không liên quan tới ta chút nào, vì sao ta bị chọc môi."

Ta chưa nói cho hắn biết, tất cả người rải lời đồn đều là kẻ thù của Lý Hiểu Linh.

Ta đơn giản an ủi Tử Tô mấy câu, liền bảo hắn trở về phòng ngủ dưỡng thương, lúc Tử Tô rời đi còn không quên dặn dò ta: "Ngươi không phải nói ngươi là cao nhân sao? Ngươi nhất định phải giúp ta, ta không muốn chết."

Ai muốn ai đây? Lý Hiểu Linh bị người ta cười nhạo, lại trong tình huống tuyệt vọng cỡ nào mới lựa chọn tự sát?

Ta ở trong thương khố trằn trọc đi mất một đêm không ngủ, ngày hôm sau trời vừa sáng, đã đi ghé qua phòng giáo y, bởi vì nửa đêm bận rộn cứu chữa Trang Trữ, hộ vệ và thầy thuốc đều mệt gần chết, nằm mơ màng màng gục trên mặt bàn ngủ thiếp đi.

Ta nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Trang Ninh, chỉ thấy ông ấy đeo chiếc bình treo trên miệng, vết thương trên miệng đã xử lý xong, giờ phút này đang ngủ say.

Ta chưa quấy rầy nàng, rón ra rón rén ra khỏi phòng giáo y thất.

Chuyện thứ nhất sau khi rời khỏi Võ Hán đại học chính là viết điện cho Lý Ma Tử: "Lý Ma Tử, ngươi mau mau rời khỏi giường! Lão dược gia chúng ta tụ họp."

Lý Ma Tử hình như còn chưa tỉnh ngủ, lầm bầm kháng nghị nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi muốn cướp bát gà à? Sao sớm như vậy đã tỉnh rồi?"

Ta nghiêm túc nói: "Lý Ma Tử, ngươi nghe rõ lời ta nói chứ, ta không có nói đùa với ngươi. Vòng Kim Ngư kia hung hiểm vượt xa tưởng tượng của ta. Nếu như không thu phục thứ này, sau này sẽ còn có càng nhiều người chết hơn nữa! Chờ ta đến Dược gia phát hiện ngươi không có ở đây, hai ta liền đoạn giao."

"Mịa! Sao lại nghiêm trọng như vậy..." Không đợi Lý Ma Tử nói xong, sắc mặt ta đã âm trầm ngắt máy truyền tin.

Coi như lương tâm Lý mặt rỗ không phai mất, lúc ta chạy đến bến tàu, hắn đang nâng diện phiến sư phó, tại lão dược bất mãn nhìn chăm chú từng miệng từng miệng ăn.

Lý mặt rỗ nhìn thấy ta, vội vàng đứng lên: "Tiểu ca Trương gia, thế nào? Đủ nghĩa khí đi. Ngươi chỉ là một cái máy móc, ta trực tiếp chạy đến, tìm huynh đệ tốt như ta làm gì."

Không đợi hắn dong dài nói, ta đã nói với lão dược: "Tiền bối, xem ra phải vất vả ngươi một chuyến rồi! Phiền ngươi dẫn chúng ta đến nghĩa trang kia một chuyến, cái vòng vàng mà ngươi đào ra đã hại mấy người rồi, ta phải tra được căn nguyên của nó."

Phiền ngươi dẫn bọn ta đi xem nghĩa trang kia, nơi đó có gì đó quái lạ."

Lão dược sửng sốt, sau đó liền gật đầu nói: "Đi thôi."

Lý Ma Tử cầm mặt nạ tiện thể nói: "Gấp cái gì? Phần đuôi bốc lửa à? Tốt xấu gì cũng đợi ta ăn xong bát mỳ đã."

Trang bị của lão dược đều đã được chuẩn bị sẵn, hai cái ba lô thật lớn, xách đi luôn, chuyện ta giúp lão vác một nửa đã trực tiếp ra cửa.

Lý mặt rỗ cắn răng, bất muộn ném thẳng vào thùng xe, đi theo.

"Ta nói cho các ngươi nghe này, sau này việc buôn bán chỉ xuất lực mà không kiếm tiền thì đừng gọi ta nữa, quá tổn thương tình cảm..."

Trên đường đi, Lý mặt rỗ vẫn còn dong dài, ta thì đem toàn bộ sự việc nói một lần cho lão dược.

Lão dược trên mặt hiện lên một tia hối hận.

Ta vội vàng giải thích: "Cái này không liên quan gì đến việc ngài bán Kim Ngư Trạc cho nàng! Đứa bé kia hoàn toàn bởi vì tính cách, hơn nữa lời đồn đại, cuối cùng nghĩ mãi mới đi lên tuyệt lộ"

Lão dược gật gật đầu, tiếc hận mở miệng nói: "Muội."

Có lẽ là do Lý Hiểu Linh còn quá trẻ, nên có chút đáng tiếc.

Chỗ đào mộ đều tương đối kín đáo, cũng may lão dược mặc dù lớn tuổi, nhưng chân lại vô cùng lưu loát, thậm chí so với ta và Lý Ma Tử còn lợi hại hơn rất nhiều.

Chúng ta xuất phát sáng sớm, đến tận buổi chiều, mới dừng lại trong một rừng cây hoang vắng không người.

Trong rừng cây toàn là cây Dương Thụ thuần một màu, hai bên gieo ngô xanh mượt.

Lý Ma Tử đặt mông ngồi xuống đất: "Mẹ nó, ta không đi nổi nữa, cứ tiếp tục như vậy ta sẽ tàn phế."

Lão dược biến sắc, lớn tiếng quát: "Lên!"

Lý mặt rỗ nhanh chóng nhảy lên: "Sao rồi?"

Lão dược chỉ vào nơi Lý mặt rỗ đã ngồi qua, nói rất có thâm ý: "Mộ."

Nguyên lai nơi Lý Ma Tử ngồi là mộ lão dược đào trước đó.

Lý Ma Tử lập tức cảm thấy xúi quẩy, nhổ một ngụm nước bọt nói: "Con mẹ nó, tên khốn kiếp nào lại không lập bia?"

Lão dược bắt đầu lấy dụng cụ từ trong ba lô ra.

Lý Ma Tử lại gần hỏi: "Lão già nhà ngươi, nơi này ngay cả bia mộ cũng không có, ngươi phát hiện ra sao?"

Lão dược ngẩng đầu nhìn hắn một cái: "Đáng ngại."

"Hả? Thích? Ngươi yêu ai chứ? Ngươi không phải yêu ta đấy chứ?" Lý Ma Tử mở to hai mắt nhìn.

Ta hung hăng vỗ vào sau lưng Lý Ma Tử, khiến hắn ta đau đến nhe răng trợn mắt: "Lão dược nói ngươi vướng bận, cút sang một bên."

Lý Ma Tử hừ một tiếng, thấy ta và lão dược đều vội vàng không rảnh để ý tới hắn, vậy mà chạy đến đồng ruộng ngô trộm ngô đi.

Nơi này lão dược đã tới, phi thường quen thuộc, hắn lấy xẻng ra, không chút suy nghĩ bắt đầu đào.

Nhìn lão dược bận rộn, rốt cuộc ta đã hiểu tại sao lưng lão lại trầm trọng như vậy.

Doanh trại của Thổ phu tử này bắt đầu từ lúc trẻ, suốt cả đời làm việc, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, có ba trăm sáu mươi ngày cũng như mèo vờn đất như vậy, không còng lưng mới lạ.

Tay của lão dược vô cùng mạnh mẽ, bóp một xẻng xuống dưới, rất nhanh đã đào được cái hố này!

Chương thứ bốn trăm lẻ sáu, tử mẫu liên hoàn quan quan tài...

Ta thấy trong ba lô hắn còn có một cái xẻng sắt dùng, xắn tay áo lên đào cùng đi.

Tuy ta không sánh được lão dược, nhưng dù sao cũng có chút sức lực, chỉ trong chốc lát đã đào được một chiếc quan tài bằng gỗ từ dưới đất lên.

Lão dược nói cho ta biết, Kim Ngư trạc chính là từ nơi này đào ra, ta hỏi lão dược có thể khai quan không? Lão dược lại kiên quyết lắc đầu.

Mỗi người làm theo một quy củ, lão dược đã nói không được, vậy khẳng định là không được, vì thế ta suy nghĩ một chút nói: "Tiếp tục đào xuống, ta cũng muốn xem quan tài này có gì cổ quái!"

Lão dược nói rất ít, cũng không lề mề giống như Lý Ma Tử, nghe xong lời của ta, liền không nói hai lời tiếp tục đào xuống. Hai chúng ta rất nhanh đào cả cỗ quan tài, cỗ quan tài này được làm từ bách thụ, nhìn thủ công và kiểu dáng, ít nhất cũng chôn vài chục năm rồi, nhưng quan tài lại không hư thối chút nào, hiển nhiên có chút quỷ dị.

Ta đi quanh quan tài hai vòng, hỏi xem người ngủ trong nhóm lão dược là ai?

Lão dược suy nghĩ một chút rồi nói: "Phú!"

Chắc là mấy thứ như bà chủ.

"Ngoại trừ Kim Ngư Trạc, ngươi còn tìm được bảo bối gì khác không?" Ta hỏi.

Lão dược ừ một tiếng: "Viên!" Hắn sợ ta nghe không hiểu nên vẫn giơ tay khoa chân một cái.

Lão dược chỉ hẳn là ngân nguyên, cũng chính là tiền tệ thời kỳ dân quốc, bởi vì phía trên in ảnh chân dung Viên Thế Khải, cho nên dân gian đều gọi nó là Viên Đại Đầu.

Hỏi một câu, lão dược chỉ có thể đáp một chữ, những thứ còn lại hoàn toàn phụ thuộc vào lý giải, như vậy lúc nào mới có thể tìm được vấn đề then chốt!

Ngay lúc ta đang lo lắng, lão dược bỗng lấy từ trong ba lô ra bốn cây côn thép, cắm vào bốn góc mộ. Ngay sau đó hắn lại lật ra một góc, cố định bốn góc của bánh xe lên.

Tịch Tử Táng che mộ, đây là tiết tấu mở quán.

Ta có chút không hiểu nhìn lão dược, lão dược cười quái dị với ta một tiếng, chỉ chỉ chỉ Lý Ma Tử còn đang trộm ngô ở vùng ngô, ý của hắn là mình không thể động thủ, để Lý Ma Tử mở quan tài.

Đây cũng là biện pháp tốt!

Ta lập tức hiểu ý, nhìn Lý Ma Tử hô: "Lý Ma Tử tới đây! Có chuyện muốn làm phiền ngươi."

Lý Ma Tử vừa nghe vậy lập tức tâng bốc chạy tới: "Chuyện gì? Có phải đã đào được âm vật đáng giá gì hay không."

Ta cười với hắn một tiếng, sau đó để Lý mặt rỗ đi xuống đem quan tài cạy mở.

"Cái gì, ngươi bảo ta mở quan tài?" Lý Ma Tử sắc mặt trắng nhợt, lông mày nhíu chặt lại.

"Thế nào, không dám nữa à?" Ta hơi mỉm cười nói.

"Cũng không phải là không dám." Lý Ma Tử khó xử nói: "Chuyện làm quan tài lão dược hay làm, hắn so với ta có kinh nghiệm nhiều hơn, chúng ta đừng có cướp bát cơm của người khác..."

Lão dược sau khi nghe xong, trực tiếp đạp một cước từ phía sau, đạp Lý Ma Tử rơi xuống mộ.

Lý Ma Tử nhất thời ngã xuống cái cứt chó, hùng hùng hổ hổ đứng lên.

Ta thay thuốc lão, giải thích: "Lão dược trong quan tài này đã mở một lần rồi, làm có quy tắc đàng hoàng, nếu ông ta đã nói không thể mở lần thứ hai, vậy thì tuyệt đối không thể mở lần thứ hai! Đành phải vất vả cho ngươi rồi."

Lý mặt rỗ tức giận nói: "Lão dược không được, không phải còn có ngươi sao?"

Ta chỉ có thể nói bản thân phải đứng ở phía trên ứng đối tình huống đột ngột, phát một cái gì đó có âm linh âm vật, có thể đối phó trước tiên.

Lão dược cũng xuống mộ, ở bên cạnh chỉ huy Lý mặt rỗ từng chữ từng chữ, khiến Lý mặt rỗ tức giận chửi ầm lên: "Mẹ kiếp, ngươi có thể nói hết lời hay không? Ban ngày, ngươi đùa với hầu tử đấy."

Lão dược yên lặng nói: "Ngốc!"

Ta đang ở trong lòng thay lão dược bổ sung nguyên vẹn chữ kia cho nó.

Lãng phí một thời gian dài, cuối cùng Lý Ma Tử cũng cạy nắp quan tài ra, có lẽ bởi vì lão dược đã mở qua một lần, tuy rằng vẫn còn một mùi thi thể khó chịu nhưng mùi vị cũng đã nhạt đi rất nhiều.

Ta đến gần nhìn một chút, phát hiện quan tài quan tài tuy hoàn chỉnh không sứt mẻ, nhưng thi thể bên trong đã thối rữa không còn, chỉ còn lại một đống hài cốt trắng hếu. Lão dược tuyệt đối là tên trộm mộ có lương tâm, chỉ lấy tiền tài, không phá hư thân thể người ta, mỗi một cái xương trong quan tài đều xếp thành hình dạng người, một chút cũng không thay đổi.

Chẳng qua bảo bối gì đó đã bị lão dược tìm ra ngoài bán mất rồi.

Lý mặt rỗ duỗi cổ nhìn thoáng qua, mắng: "Lão dược này, tên vương bát đản, tay chân thật đúng là sạch sẽ, không còn dư lại một thứ."

Lão dược trừng mắt liếc hắn, không có mở miệng.

Vì sao trong cỗ quan tài này không có Kim Ngư Trạc nào khác, chẳng lẽ là suy nghĩ của ta sai rồi? Vấn đề căn nguyên không nằm trong tòa mộ này.

Nhưng thời gian của Lý Hiểu Linh tự sát ngắn như vậy, sao lại có lực lượng hơn hẳn Quỷ Vương được?

Rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

Lúc này, lão dược giống như phát hiện cái gì, bỗng nhiên ngồi xổm xuống, cầm lên một nắm bùn đất đặt ở dưới mũi ngửi, trong nháy mắt nhãn tình hắn sáng lên, cao hứng phấn chấn khoa chân múa tay cái gì đó.

Ta vội vàng hỏi lão dược phát hiện ra cái gì?

Lão dược chỉ vào mộ, nói cho chúng ta phía dưới còn có mộ.

Lý Ma Tử nhất thời cười đến phát điên, không khách khí mắng: "Đánh rắm, quan tài chôn cất nhà ai xếp lên, ngươi còn là một tay lão luyện, loại lừa gạt cha này cũng có thể nói ra được."

Lão dược không để ý tới hắn, mà là cầm lấy xẻng nhanh chóng đào đất lên, ta vội cầm lấy cái xẻng, cùng lão dược đào một khối lên.

Nhưng cho đến trời tối, chúng ta đào ra vẫn chỉ có bùn đất, còn lại cái gì cũng không có.

Lý Ma Tử ở bên cạnh thoải mái nói: "Thế nào? Ta nói luôn mà, lão dược là hàng lừa gạt cha."

Lão dược như không nghe thấy, buông xẻng xuống, chỉ lên bầu trời nói: "Vãn."

Sắc trời quá muộn, không thể tiếp tục đào nữa.

Thâm mộ có quy củ trộm mộ, ta chỉ có thể cùng lão dược bò ra ngoài.

Lý Ma Tử liên tục thúc giục chúng ta về ngủ, nhưng lão dược lại đặt mông ngồi bên cạnh quan tài, ý bảo tối nay chúng ta ngủ ở đây, sáng mai tiếp tục đào.

Lý Ma Tử sợ đến tè ra quần, mà ta lại phi thường tán thành lời lão dược nói: "Tốt, cứ làm như vậy đi."

Lý Ma Tử chỉ có thể tuyệt vọng lắc đầu: "Điên rồi, đều điên hết rồi! Một lão điên điên cõng một tiểu điên."

"Bớt nói nhảm đi, nếu ngươi không quen thì về ngủ. Có điều nơi này dã ngoại hoang vu, trở về lộ trình ít nhất phải mấy ngàn tiếng lộ trình, vạn nhất gặp phải thứ gì bẩn..." Ta cố ý hù dọa Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử vội vàng ngồi xuống bên cạnh ta, một câu cũng không dám nói. Lão dược đại khái thường xuyên nghỉ ngơi bên ngoài hoang dã, rất nhanh đã đốt lên một đống lửa trại, chúng ta nướng mấy cái ngô ngô chưa chín nửa đời, ăn đại vài miếng liền bọc quần áo đi ngủ.

Mặc dù đang ở bên ngoài thế nhưng may là có đống lửa này để sưởi ấm cho nên ta rất nhanh đã ngủ say.

Chương thứ bốn trăm lẻ bảy, chân tướng sự thật rõ ràng.

Sáng sớm ngày hôm sau, là lão dược đánh thức ta dậy, nhìn trên mặt hắn toàn là bùn đất, hiển nhiên trời còn chưa sáng đã một mình hành động.

Ta có chút ngượng ngùng nhìn hắn một cái, lão dược thì vội vàng kéo ta đến trước mộ. Hắn lại đào xuống sâu hơn hai mét, trong đất đá vậy mà lộ ra một đoạn quan tài màu đỏ tươi, màu sắc của quan tài đó giống như máu, khiến ta thấy mà sợ hãi.

Không nghĩ tới, ngôi mộ này lại là quan tài tử mẫu liên hoàn.

Bên trên có một cái quan tài, phía dưới có một cái quan tài, không phải là con nuôi thì là mẹ nuôi nuôi. Trong mộ phần như vậy sẽ hấp dẫn âm khí phạm vi mấy chục dặm, dễ dàng sản sinh ác quỷ nhất!

Lão dược vui vẻ cười cười với ta, ta không nói hai lời, cùng lão dược tiếp tục đào.

Đợi sau khi Lý mặt rỗ tỉnh lại, phát hiện quan tài màu đỏ đã thay đổi giọng điệu ngày hôm qua: "Mẹ nó, rốt cuộc là lão dược, ánh mắt đúng là độc đáo."

Lão dược làm việc không một tiếng động, hai chúng ta bận rộn sống đến xế chiều, cuối cùng để quan tài màu đỏ phía dưới hiện ra nguyên hình.

So sánh với quan tài bình thường, chiếc quan tài màu đỏ tươi đẹp ướt át này rõ ràng nhỏ hơn gấp đôi, quan tài như vậy ta quả thật chưa thấy qua.

Lão dược có chút kích động lấy ra cạy côn, chuẩn bị mở quan tài. Ta vốn muốn đi lên hỗ trợ, kết quả lão dược khoát tay áo với ta, nhẹ nhàng đẩy ta qua một bên.

Lão dược mở quan tài lên, toàn bộ động tác liền mạch, trước khi mở quan tài còn cố ý nhóm lên một ngọn nến trắng ở dưới quan tài.

Trong nháy mắt khi cỗ quan tài bị cạy ra, ta và Lý Ma Tử đồng thời bịt mũi lại, kết quả cũng không có mùi thi thối truyền đến, ngược lại có một cỗ khí thể màu đỏ đục ngầu quanh quẩn quanh quan tài, thật lâu cũng không tản đi.

Lão dược hoảng sợ, vội vàng đẩy qua một bên.

Ta biết đó là oán khí, oán khí như Lý Hiểu Linh! Xem ra ngọn nguồn của vòng kim ngư là ở đây.

Qua mấy giây trồng xong, lão dược bày ra ngọn nến kia xoát một chút liền dập tắt, Thổ phu tử có quy củ, đèn tắt không thể lấy tài, nếu không sẽ bị Âm Linh trong quan tài lấy mạng.

Lão dược sửng sốt một chút, tiện tay đem ngọn nến bỏ vào trong túi áo.

Ta và Lý Ma Tử đến gần xem xét, nhất thời đều ngẩn cả người, trong quan tài vậy mà có một vị nữ nhân trẻ tuổi hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, trên mặt nữ nhân này thoang thoảng phấn son, môi phượng mắt phượng, quả thực giống như là một bộ phim minh tinh đi ra từ trong tranh. Nàng mặc một bộ kỳ bào màu đỏ tươi, xem kiểu dáng và màu sắc đó hẳn là đồ vật thời kỳ dân quốc.

Nhiều năm trôi qua, thi thể vậy mà không hư thối chút nào, tuyệt đối là được âm vật tẩm bổ!

Lão dược đột nhiên kéo quần áo của hắn, chỉ về hướng cổ tay của nữ nhân. Ta nhìn theo hướng hắn chỉ, lập tức ngây ngẩn cả người.

Trên cổ tay nữ nhân mảnh khảnh đang đeo ba cái vòng cá màu đen.

Trước tiên ta đã kéo cổ nữ nhân kia xuống, lập tức nhìn thấy vết tích đen sì trên cổ nàng. Chẳng lẽ nàng chính là vì lời đồn đãi ngu ngốc tự sát của quốc gia Ảnh Tinh Nguyễn Linh Ngọc năm đó?

Chúng ta đang tìm kiếm một hồi trong quan tài, Nguyễn Linh Ngọc mặc dù là Ảnh Tinh của Đại Hồng Tử, nhưng vật phẩm chôn cất chỉ có ba cái Kim Ngư Trạc và một tấm ảnh trắng đen mà thôi.

Trong hình có mực trắng đen là bóng của một nam nhân anh tuấn.

Nam nhân này đương nhiên chính là tình nhân sau này của Nguyễn Linh Ngọc, Đường Quý. Nguyễn Linh Ngọc tuy là giao tế hoa nhưng xuất thân nông thôn, một người đang liều mạng trên biển, đã trải qua vô số chua chua cay cay. Sau này hắn đã kết hôn với dân chúng Trương Đạt., Kết quả Trương Đạt dân là dân cờ bạc lưu manh, chẳng những đánh bại hết gia nghiệp mà Nguyễn Linh Ngọc vất vả tích góp từng tí một, còn ép buộc Nguyễn Linh Ngọc bồi tiếp các nam nhân khác uống rượu trả nợ cho hắn. Nguyễn Linh Ngọc không được phép sinh hoạt như vậy, nàng liền rời hôn với Trương Đạt dân.

Sau đó gặp được công ty Ảnh Thị - Đông Quý San. Đường Quý San làm người phong lưu phóng khoáng, anh tuấn, hết lòng chăm sóc Nguyễn Linh Ngọc. Đương nhiên Nguyễn Linh Ngọc không cách nào chống lại thế công tình của Đường Quý và Đường Quý ở chung một chỗ.

Đây vốn là tài tử giai nhân làm cho người ta hâm mộ, không nghĩ tới Trương Đạt dân chúng trước kia của Nguyễn Linh Ngọc lại tiếp tục vơ vét tiền tài Nguyễn Linh Ngọc, thậm chí nói xấu nàng khắp nơi, chuyện xấu không rời khỏi cửa, chuyện xấu lan xa ngàn dặm, cuối cùng truyền đi thập phần trăm, Nguyễn Linh Ngọc trở thành " kỹ nữ" hết sức nổi tiếng. Cuối cùng Nguyễn Linh Ngọc không tiếp thu được sự cười nhạo chung quanh, dùng tất cả tiền treo cổ, tự sát vẫn còn lưu lại: Người nói năng đáng sợ bốn chữ.

Nguyễn Linh Ngọc vô cùng yêu quý Đường Quý San, cho nên sau khi chết chỉ để lại một bức họa chôn cùng...

Xem ra tất cả oán khí trong lòng Nguyễn Linh Ngọc đều bị bốn cái vòng vàng và vòng tay cá hấp thu hết. Trong chiếc quan tài đỏ này nổi lên vài chục năm, chẳng lẽ chúng có thực lực Quỷ Vương sao!

Lý Ma Tử nhỏ giọng hỏi ta: "Tiểu ca Trương gia xem ra chính là nàng ta, xử lý như thế nào?"

Ta cau mày suy nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra được kết quả, lúc này lão dược mới mở miệng đề nghị: "Thiêu!"

Đúng vậy, một mồi lửa thiêu hủy tất cả oán hận, để Nguyễn Linh Ngọc sớm đầu thai, bụi bặm trở về cát bụi.

Ta quyết đoán gật đầu: "Được, đi tìm củi đốt!"

Ba người chúng ta leo ra mộ, tìm rất nhiều lá cây khô trong rừng cây, chất đầy trên quan tài màu hồng. Trong ba lô của lão dược vừa vặn có bình rượu trắng lâu năm, ta uống một ngụm, trực tiếp phun xuống, sau đó lấy ra bánh ngô, ném vào trên rượu trắng.

Phịch một tiếng, ngọn lửa lập tức cháy rừng rực. Một hồi thanh âm đùng đùng vang lên, mơ hồ ta có thể nghe thấy một hồi tiếng gào tê tâm liệt phế truyền đến bên tai.

Lửa lớn thiêu rụi hai giờ, đốt cháy toàn bộ hai cỗ quan tài thành tro bụi.

Chờ thế lửa dần dần tắt, ta đi tới bên cạnh mộ xem xét, chỉ thấy trong tro cây rậm rạp, ba cái vòng cá vàng màu ngăm đen lẳng lặng nằm ở đó.

Chúng ta một lần nữa vùi đất lại, lão dược thu thập đồ đạc xong, ba người chúng ta lại có tâm tình phức tạp trở về.

Dọc theo đường đi Lý Ma Tử đều đang hỏi ta, rốt cuộc những thứ này đã xảy ra chuyện gì?

Ta nhàn nhạt giải thích, khi còn sống Nguyễn Linh Ngọc bị lời đồn đãi hủy diệt thanh danh, cho nên sau khi tự sát âm hồn bất tán, bám vào trong vòng tay cá vàng. Thẳng đến khi lão dược trộm mộ, nàng lấy ra một cái vòng vàng bán cho Lý Hiểu Linh. Lý Hiểu Linh cũng bị lời đồn đãi này hại chết, oán khí của nàng và oán khí của Nguyễn Linh Ngọc hợp lại làm một, bắt đầu trả thù, vì vậy võ sĩ, đại học mới liên tiếp phát sinh sự kiện môi bể.

Lời đồn đãi xuất khẩu, phương pháp trả thù tốt nhất là khâu miệng bọn họ!

Đường Song làm việc hoang đường, ác ý hãm hại Lý Hiểu Linh, đương nhiên là người đầu tiên bị khâu môi. Nhưng theo thời gian trôi qua, oán khí của Lý Hiểu Linh càng lúc càng nặng, đôi môi không thể thỏa mãn tâm lý trả thù của cô, cho nên mới có thể lần lượt giết chết Đường Song và Vương Nam.

Thật ra chuyện mới bắt đầu cũng chỉ là một lời đồn mà thôi.

Ngoại trừ Đường Song, những người khác đều ôm một loại tò mò, vui sướng khi người gặp họa truyền ra lời đồn về Lý Hiểu Linh được bao nuôi dưỡng.

Kết quả chẳng những bọn họ ép chết Lý Hiểu Linh, mà còn hại mình.

Cho nên mới nói, cơm có thể ăn bừa, nhưng lời không thể nói lung tung.

Nghĩ tới đây, ta liếc mắt nhìn Lý Ma Tử một cái.

Tên này nói nhiều, lại toàn nói nhảm, nói không chừng ngày nào đó tâm huyết ta dâng lên, liền khâu lên miệng của hắn.

Vài ngày sau, Trang Ninh đã khỏi hẳn, gọi máy truyền tin cho ta, nói cho ta biết trường học đã an bình, không còn ai bị thương tổn nữa. Bà ta hỏi chuyện này đã kết thúc hoàn toàn chưa? Con Kim Ngư Trạc của Lý Hiểu Linh nên xử lý thế nào?

"Nếu ngươi thích thì lưu lại làm kỷ niệm. Nếu như không thích, thì tùy tiện tìm chỗ chôn đi! Nhớ chôn nhiều hơn cho vào." Ta nói.

"Đầu lưỡi?" Trang Ninh không thể tin nổi mà hỏi.

"Không sai, cái lưỡi gà, cái lưỡi vịt, cái lưỡi heo cũng được. Chắc Lý Hiểu Linh hận nhất là người khác lắm mồm, ngươi dùng chúng để chôn cùng, trong lòng Lý Hiểu Linh sẽ thoải mái hơn một chút." Ta cười ha hả.

"Cái tên bại hoại này!" Trang Trữ cười lên mấy tiếng, ngắt máy truyền tin.

Trở lại tiệm cổ, ta đặc biệt tốn thời gian một tuần, trăm lần độ một ít sự kiện tự sát.

Ta phát hiện, mấy năm gần đây không biết có bao nhiêu nữ đại học sinh, bởi vì lời đồn đại nhảm nhí mà tự sát. Các nàng vốn là một thiếu nữ đáng quý, có tương lai huy hoàng, có tình yêu mỹ lệ, nhưng bởi vì một số tiểu nhân bị thương, bị người xung quanh hiểu lầm, cuối cùng nản lòng thoái chí bước lên đường cùng.

Tuy rằng tự tay ta hàng phục Kim Ngư Trạc, nhưng ta biết chuyện này còn chưa kết thúc.

Chỉ cần trên thế giới này còn lời đồn đại, sẽ có Kim Ngư Trạc mới, hung hăng khâu miệng thối của bọn họ!

Chương thứ bốn trăm linh tám, quái bệnh...

Từ sau sự kiện Kim Ngư Trạc, một thời gian thật lâu ta cũng không thấy Lý Ma Tử.

Nghe nói hắn dẫn theo Như Tuyết và Lý Tiểu Thuần đi du lịch nấm, trong chốc lát không về được, vừa vặn ta cũng xin được sự thanh tĩnh, an tâm đóng cửa ngừng kinh, một mình trốn trong nhà uống rượu ăn thịt xem kịch, chuẩn bị tĩnh dưỡng cho tốt một thời gian.

Ta chính là tính cách này, thà rằng sống nghèo chút cũng không muốn cầu phú quý trong nguy hiểm. Lại nói, một đơn làm ăn đã đủ cho ta ăn hai ba năm, không cần phải vì tiền mà mạo hiểm nữa.

Vốn tưởng cuộc sống yên ổn như vậy có thể sống hơn mấy tháng, không ngờ tới buổi tối một tuần sau, ta vừa mua xong cơm tối về, phát hiện một bóng người quen thuộc đang ngồi xổm ở cửa tiệm.

Người nọ không phải ai khác, chính là Lý Ma Tử, Lý Ma Tử thở hồng hộc ghé vào bên cửa ta, một thân phong trần mệt mỏi, xem ra đã đi không ít.

Ta không khỏi nhíu mày, kinh ngạc hỏi: "Lý Ma Tử, ngươi không phải dẫn đi du lịch như tuyết à? Sao lại trở về nhanh như vậy? Ngươi tìm ta có chuyện gì? vay tiền thì miễn bàn nhé, ta nghèo lắm, không có tiền cho ngươi mượn."

Lý Ma Tử bị ta liên tiếp những lời nói của hắn làm nghẹn họng, lau mồ hôi trên trán, tức giận nói: "Ngươi nói lời này, Lý Ma Tử ta là người tùy tiện mượn tiền sao? Ta lần này tới tìm ngươi có chính sự, một việc đại sự cứu mạng."

Nghe được hai chữ "Cứu mạng", trái tim ta lập tức căng thẳng, cứu mạng hắn chính là đẩy ta vào hố lửa. Mấy lần trước, có lần nào không phải làm hại ta thiếu chút nữa toi đời?

Lần này cũng tuyệt đối không có chuyện gì tốt, cho nên ta cự tuyệt ngay tại chỗ.

Nhưng Lý Ma Tử lại trực tiếp nói với ta chuyện lần này phải làm, thù lao là của ta, hắn một phần cũng không muốn. Điều này khiến ta có chút động tâm, vội vàng hỏi nguyên nhân sự việc, trước tiên xem xem khó giải quyết hay không? Nếu không khó giải quyết, ta đi ngay, khó giải quyết thì ta lui, dù sao tính mạng cũng quan trọng hơn mà.

Lý Ma Tử liên tục gật đầu, sau đó đi vào cửa hàng cổ uống một chén trà, lúc này mới nói đơn giản với ta một chút tình huống.

Lần này là cậu nhà quê của hắn xảy ra vấn đề, cụ thể là vấn đề gì, Lý mặt rỗ cũng khá mơ hồ. Dù sao gần đây nhị cữu của hắn cũng bị một loại bệnh quái lạ, mỗi lần phát bệnh đều làm một số chuyện người thường khó mà lý giải được, chẳng khác nào người điên.

Nhưng Lý Ma Nhị cữu trước kia là một người rất bình thường, chỉ là gần đây mới bị bệnh mà thôi.

Ta vừa nghe lông mày lập tức nhíu một cái, trên tinh thần xảy ra vấn đề thì cần phải tới y viện a, ta chỉ là một thương nhân âm vật, cũng không phải là Đại La thần tiên gì, làm sao bệnh nan y gì đều tới tìm ta?

"Ngươi nên đưa hắn tới y viện, kiểm tra cho kỹ, ta không phải thầy thuốc, không quản được." Ta lắc đầu, đem toàn bộ lời trong lòng nói ra, xoay người muốn đẩy Lý Ma Tử đi.

Lý mặt rỗ vẫn không chịu đi, hai tay ôm chặt lấy ta, một bộ dạng đáng thương, nhìn ta cũng không hiểu sao cũng mềm lòng, mới cho Lý mặt rỗ cơ hội nói tiếp.

Hóa ra tình huống của Lý Ma Tử nhị cữu không phải là thứ mà thầy thuốc có thể giải quyết được. Nhị cữu của nó mỗi buổi tối sau khi mặt trời xuống núi là xuất môn, muốn sáng hôm sau mới trở về nhà. Sau khi trở về, thổ bản thân nó không chỉ có ngoài miệng, mà còn có cả hàm răng giống như gặp tà vậy.

Nhưng ban ngày cả người vẫn rất bình thường, nói cười cười, chuyện gánh nước chẻ củi như vậy làm sao mà khô được. Nhưng thường xuyên ở lúc cứt, không kéo ra được, một người ở trong nhà cầu liên tục kêu thảm, không có cách nào người nhà chỉ có thể đưa Lý Ma Tử nhị cữu đến huyện y kiểm tra, ánh sáng chiếu một cái, mới phát hiện trong bụng hắn tràn đầy bùn đất, toàn bộ đất này đều bị nhét vào dạ dày, tự nhiên kéo không ra phân...

Cuối cùng thầy thuốc quyết định tẩy dạ cho Lý Ma Tử, nhưng vào lúc hoàng hôn, nhị cữu hắn vẫn nên đi ra ngoài, khi trở về lại là một cái miệng đất. Người nhà cũng đành phải lần nữa dẫn hắn đến viện tử tắm rửa, lần này người nhà học thông minh, trước lúc chạng vạng tối đã dùng dây thừng trói nhị cữu của Lý Ma Tử lại trên giường, không để cho hắn động đậy. Vốn tưởng như vậy thì không sao rồi, nhưng sáng sớm hôm sau vẫn nhìn nhị cữu của hắn từ bên ngoài trở về, miệng đầy đất.

Về sau, người nhà hoàn toàn nóng nảy, liền nghĩ đến Lý Ma Tử.

Dù sao Lý mặt rỗ lăn ở bên ngoài nhiều năm như vậy, cũng coi như là có chút danh tiếng, Nhị cữu tự mình đánh tới máy móc, Lý mặt rỗ có thể không giúp đỡ không? Vì vậy bất đắc dĩ chỉ có thể trở về nhà tìm ta thương lượng.

Ta cũng bối rối, tập tục theo địa phương, loại chuyện này tìm một Thần Hán nhảy lên thì không đáng tin cậy hơn ta bao nhiêu sao?

Dù sao bọn họ cũng là cơm nấu nướng, ta chỉ bán âm vật, âm vật quấy phá có lẽ ta còn có thể xử lý, nhưng loại tình huống này rất giống là trên người quỷ, ta nào hiểu được mấy thứ này?

Ta vốn là định cự tuyệt Lý Ma Tử, nhưng Lý mặt rỗ lại nói một đồng thời nhà nhị cữu đối với mình rất tốt, không thể quên ân phụ nghĩa, lòng ta mềm nhũn, quyết định đáp ứng đi xem. Nhưng trước đó ta đã nói với Lý mặt rồi, ta nếu không giải quyết được thì trực tiếp rời đi, Lý mặt rỗ cũng sảng khoái đáp ứng.

Kỳ thật ta cũng nghĩ tới việc đây là âm vật quấy phá, nhưng Lý Ma Tử trước sau đều không nhắc tới âm vật, bởi vậy trong lòng ta cũng không chắc chắn.

Đêm đó Lý mặt rỗ dẫn ta xuất phát, lúc đầu nghĩ đến ngày hôm sau sẽ đi nữa nhưng Lý mặt rỗ lại chết đi không chịu, nói cái gì thì đi về sớm. Đành chịu thôi, ta chỉ có thể ngồi xe cả đêm, ngày hôm sau khi mặt trời còn chưa ra, cuối cùng chúng ta cũng tới địa điểm tại nhà nhị cữu của Lý mặt rỗ: thôn Hoàng Lệ.

Đường đi của thôn Hoàng hòe cũng khá kém, xe cũng không mở được. Cho nên đến ngoài thôn, ta và Lý Ma Tử liền xuống xe, một đường đi vào trong thôn, hết lần này tới lần khác tối hôm qua còn rơi xuống một trận mưa to, trên giày chúng ta giẫm đến mức nước bùn.

Đến nhà nhị cữu hắn bỏ ra khoảng nửa giờ, nhìn thấy nhà nhị cữu rách nát của hắn, liền biết nhà hắn không giàu chút nào. Vẫn là cái loại nhà quê tương đối cũ kỹ nhà ngói lớn, tình huống bên trong dùng bốn vách tường để hình dung cũng không tính là quá đáng.

Bước vào cũng không có chỗ dừng chân, bởi vì khắp nơi trên mặt đất đều là phân chó gà vịt, chó trông cửa cũng bởi vì người lạ đến mà rống to, trận trận chó này kêu khiến cho ta chú ý, con chó này là một con chó đen lớn, lông lá màu đen nhánh, khiến người ta nhìn thoải mái.

Chỉ là ta phát hiện ra địch ý của nó cũng không phải đến từ ta, ta kinh ngạc nhìn lại phía sau lưng. Thì phát hiện ngồi phía sau có một lão nhân, hai bên tóc mai hoa râm, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn, nhìn thế nào cũng có hơn 60 tuổi.

Hấp dẫn chú ý của ta nhất vẫn là đất ở khóe miệng hắn, hết thảy đều giống như Lý mặt rỗ nói. Không chỉ có như thế, ta còn phát hiện hắn có chút hoảng hốt, ánh mắt vô thần, giống như là bị cái gì khống chế vậy.

"Nhị cữu? Ngươi không sao chứ? Ta là ma, ngươi có biết ta không?" Lý Ma Tử hồi hộp hỏi, tay vẫy qua lại trước mặt nhị cữu.

Nhưng nhị cữu hắn lại hồn nhiên không phát hiện, giống như không nhìn thấy hai người chúng ta, ngơ ngác đi vào phòng. Lý Ma Tử bất đắc dĩ nhìn ta, vẻ mặt phiền muộn, ta cũng cảm thấy choáng váng. Loại tình huống này là lần đầu tiên ta thấy.

Trước kia chỉ nhìn thấy đất ăn nghèo nói nghèo trên mạng lưới, nhưng hôm nay xem như thấy được đất thật. Hiện tại ta một chút đầu mối cũng không có, muốn làm rõ mọi chuyện, nhất định phải điều tra thêm một bước nữa mới có thể biết chuyện gì đã xảy ra.

Cũng chính lúc này, trong phòng có một người đàn ông trung niên đi ra, liếc mắt nhìn qua, liền biết đàn ông này chính là kiểu nông dân thật thà nịnh bợ, mặt như rác rưởi, ánh mắt đầy mỏi mệt, xem ra không vì chuyện này mà thiếu quan tâm.

"Lý ca, ngươi đã tới, vị này là?" Nam tử trung niên thần sắc vốn mệt mỏi, sau khi nhìn thấy Lý Ma Tử, lập tức tốt hơn không ít. Bất quá sự chú ý của hắn vẫn rơi vào trên người ta.

Đúng là ta trông quá trẻ, Lý mặt rỗ nói muốn dẫn cao nhân tới, tuổi ta nào có thể tưởng là cao nhân.

Lý Ma Tử vốn chính là người quan sát sắc mặt, trong ánh mắt nam tử trung niên kia lập tức đọc ra cái gì đó, lập tức lôi kéo ta giới thiệu: "Ngươi cũng đừng xem thường vị huynh đệ này của ta, mặc dù hắn nhỏ tuổi một chút, nhưng thực lực trong ngành của chúng ta lại là số một số hai, ta không phải bốc..."

Lý Ma Tử trực tiếp thổi phồng lên, ta đứng một bên xấu hổ, không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể kiên trì nhìn Lý Ma Tử đội mũ cao cho ta.

"Nào, Trương gia tiểu ca, ta giới thiệu với ngươi trước! Vị này là anh em họ với ta, mọi người trong thôn đều gọi hắn là trứng, ngươi gọi như thế này là tốt rồi." Lý mặt rỗ giới thiệu với ta một chút về nam nhân trung niên.

Cái tên này vừa nghe chính là tên người thành thật, bất quá cũng đủ để dân chúng hóa trang, ở cái nông thôn xa xôi này, cái gì mà hai quả trứng, cẩu Xuyên Tử, Cẩu Oa các loại đều là những năm qua.

Có điều bảo ta gọi hắn là hai trứng, trong lúc nhất thời ta cảm thấy kỳ quái, liền gọi hắn một tiếng Nhị Đản ca.

Sau đó ta liền trực tiếp bảo Nhị Đản nói xem tình huống bệnh nhân là thế nào? Hai quả trứng này thật sự rất tin tưởng Lý mặt rồi, sau khi Lý mặt rỗ đưa ra lời nghi vật thì hắn hoàn toàn bỏ đi từng phần nghi ngờ vừa mở miệng gọi ta một tiếng, ngay cả thật sự ta cũng không dám đáp ứng.

Hắn nói đại thể tình huống giống Lý mặt rỗ nói, đều là chạng vạng sau sẽ bỏ nhà, sáng ngày hôm sau trở về nhà, ăn đất một đêm, phân cũng không kéo xuống được.

Điều này không khỏi làm ta nghi ngờ, cho dù là quỷ thượng thân, cũng không có khả năng mỗi ngày đúng giờ quỷ thượng thân a, mẹ kiếp cái này so với chuông lớn còn muốn linh, trong đó nhất định có vấn đề.

"Đúng rồi ta muốn hỏi một chút, trước khi cha ngươi phát bệnh, nhà các ngươi có nhặt được hoặc mua được thứ gì kỳ quái không?" Ta không biết làm sao lại đi giải thích với một nông dân thật thà, chỉ có thể hỏi như vậy.

Chương thứ bốn trăm lẻ chín, chép bia mộ.

"Đồ quý giá? Ta nghĩ đã." Nhị Đản gãi gãi đầu nói.

"Hừ, trong nhà nghèo như vậy, lấy đâu ra thứ gì đáng giá? biểu ca đừng nói lung tung, vạn nhất nói sai có thể sẽ ảnh hưởng tới bệnh tình của nhị cữu." Ngay khi hai quả trứng định nói gì đó, Lý Ma Tử cuống quít đi lên giữ chặt hai quả trứng, ý đồ ngăn cản hai quả trứng đang nói gì đó.

Hai quả trứng kia cũng là trung thực, Lý Ma Tử vừa bảo hắn câm miệng, hắn lập tức ngậm miệng lại.

Ta lại phát hiện mánh khóe trong đó, cái này không rõ có vấn đề gì sao? Nếu không có vật gì, Lý Ma Tử làm sao lại khẩn trương như vậy?

Nếu Lý Ma Tử muốn chơi trò này với ta, vậy ta sẽ chơi với hắn một chút! Ta ngược lại muốn xem xem trong hồ lô của Lý Ma Tử bán thuốc gì.

"Không có thì thôi vậy, Lý Ma Tử, chúng ta có phải nên giải quyết vấn đề ấm no hay không?" Ta trực tiếp chuyển đề tài, hay là nói trước một chút, chúng ta suốt đêm chạy tới cái thôn rách nát này, ăn điểm tâm còn chưa kịp, hơn nữa sáng sớm còn đi một đoạn đường lầy lội như vậy, cho nên bụng đã sớm đói kêu rột rột.

Nói đến ăn cơm, Lý Ma Tử dường như cũng đói bụng, vội bảo hai trứng chuẩn bị đồ ăn cho chúng ta.

Kết quả đợi đồ ăn được bưng lên, thật sự là khó nuốt xuống, cháo kia nấu thành đen sì, vừa nhìn đã biết không vệ sinh. Sau đó là rau mặn, dưa muối ngâm đã nhiều năm, cách rất xa, liền ngửi thấy mùi hôi.

Ta quả thực không dám ăn món dưa muối kia, chỉ đơn giản uống vài ngụm cháo.

Đúng lúc bọn ta ăn cơm, nhị cữu của Lý Ma Tử cũng tới, nhìn thấy tinh thần của hắn dường như lại khôi phục bình thường, lúc cả người và bọn ta vừa nhìn thấy biến hóa rất lớn.

Hắn vừa bóc cháo, vừa nói chuyện phiếm với chúng ta, trạng thái kia đâu có giống tâm thần?

Ta nhân cơ hội liếc nhìn cậu của Lý Ma Tử một cái, lập tức phát hiện một số điểm kỳ quái. Đôi giày của Lý Ma Tử dính đầy bùn đất, hôm qua đã gặp một đêm mưa to, đi trên con đường nhỏ của nông thôn, có nước bùn cũng rất bình thường, chỉ là màu nước bùn trên giày Nhị Cữu Công không giống chúng ta, màu sắc của nó là màu nâu vàng!

Nếu như ta đoán không sai, chỉ có bùn đất ở gần phần mộ mới có thể màu vàng nâu.

Bởi vì quan tài cơ bản đều là gỗ, mà gỗ sau khi chìm vào trong đất thì sẽ từ từ bị bùn đất ăn mòn, đất đai biến thành màu mỡ, màu sắc sẽ đậm hơn so với nơi khác một chút.

Mà bùn trên giày Nhị Cữu hắn chính là loại đất nghĩa trang này, điều này chứng tỏ nơi hắn đi ăn đất tối nay nhất định là phần mộ.

Như vậy, tất cả vấn đề đều bắt nguồn từ ngôi mộ này!

Đợi Lý Ma Tử ăn cơm xong, ta liền nói với Lý mặt rỗ đi ra ngoài dạo một chút, Lý mặt rỗ hỏi ta muốn đi đâu, ta bảo hắn mang ta đến nghĩa trang. Khi nghe được hai chữ mộ mộ, Lý Ma Tử đầu tiên là cả kinh, sau đó là vẻ mặt khó hiểu hỏi ta đi nghĩa trang làm gì?

Ta cũng không có tâm tư nói nhiều với hắn, chỉ nói cho hắn đi là biết. Kết quả dọc theo đường đi Lý Ma Tử luôn lẩm bẩm đi nghĩa trang sớm quá không lành không tốt, bảo ta đợi giữa trưa rồi lại đi, mà ta thì trực tiếp bỏ qua những lời này.

Bây giờ không phải là Trương Cửu Lân trước kia, chẳng lẽ ta lại sợ quỷ sao?

Dưới sự dẫn dắt của Lý mặt rỗ, chúng ta rất nhanh tới mộ của thôn hòe. Ở nông thôn, người đã chết bình thường, đều sẽ chọn chôn ở cùng một nơi, cho nên mộ địa nơi bọn họ đều tập trung hơn.

Nhưng không thể không nói, mộ này và bãi tha ma cũng không khác nhau là bao.

Bởi vì rất nhiều phần mộ đều không có mộ bia, hơn nữa khắp nơi đều cỏ dại mọc ra, làm cho người ta nhìn liền cảm thấy có chút không thoải mái. Ta vốn muốn đến gần nhìn xem, nhưng vừa mới cất bước, đã bị Lý Ma Tử ngăn lại.

"Trương gia tiểu ca, ta nên nói cho ngươi trước, nơi này rất tà môn, nếu ngươi xảy ra chuyện gì, ta cũng không có cách nào cùng chị dâu bàn giao. Ta thấy hay là đợi đến trưa mọc lên, chúng ta lại đến xem một chút!" Lý Ma Tử vẻ mặt cẩn thận nói, bộ dáng tựa hồ từ đáy lòng vẫn kiêng kị nơi này.

Xem ra bãi mộ này hẳn là đã có chuyện gì đó rất sớm trước kia rồi, nếu không Lý Ma Tử cũng sẽ không kiêng kị như vậy. Dù sao hắn cũng lăn lộn nhiều năm như vậy, kiến thức gì gì đó, đương nhiên sẽ không thiếu. Giải thích duy nhất chính là, nơi này có thể là bóng ma tâm lý của Lý Ma Tử từ nhỏ, chỉ có như vậy mới có thể giải thích tại sao hắn lại sợ hãi nơi này như thế.

Tính tình của ta là quái, người khác nói cho ta không thể tới nơi mà ta không thể tới, nhưng ta lại không đi, đặc biệt là Lý Ma Tử này. Mười câu nói của hắn đều là đang nói dối, ta không nghe hắn nói chơi.

Lý mặt rỗ thấy không cản được ta, cũng chỉ có thể kiên trì đi theo phía sau ta.

Dọc đường đi ta đều cúi đầu đi, hành vi của Lý Ma Tử đối với ta vô cùng kinh ngạc, thuận miệng hỏi một chút, nhưng ta vẫn đem phát hiện của buổi sáng hôm nay nói cho hắn biết, nói ta đang tìm dấu chân nhị cữu của hắn lưu lại.

Cũng may là mưa tối qua rất lớn, loại bùn đất này một khi bị nước mưa ngâm vào sẽ nát bét vô cùng, chỉ cần có người đi qua sẽ lưu lại dấu chân rất sâu. Mà trong lúc này tuyệt đối sẽ không có người đến nghĩa trang này, bởi vì theo Lý Ma Tử biết được, tất cả mọi người đều biết nơi này tà môn, không ai dám nửa đêm mạo hiểm mưa to chạy tới nghĩa trang đi dạo.

Cho nên từ tối hôm qua đến sáng sớm, nơi này sẽ chỉ lưu lại dấu chân của nhị cữu của Lý Ma Tử.

Chỉ cần tìm được dấu chân, là có thể phát hiện ra nhị cữu ăn đất của ông ta rồi!

Lại tìm tòi một hồi, ta phát hiện không ít dấu chân, không cần phải nói, những dấu chân kia nhất định là của Lý Ma Tử, Nhị cữu của hắn. Ta đi theo những dấu chân kia, còn Lý Ma Tử thì đi theo phía sau ta sợ đầu sợ đuôi, trong miệng nhỏ giọng lẩm bẩm gì đó.

Không bao lâu, ta và Lý mặt rỗ đi đến điểm cuối của dấu chân kia.

Mà chỗ đó vừa vặn có một ngôi mộ lẻ loi, đáng tiếc đều bị cỏ dại che phủ, rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể dùng tay cởi bỏ những cỏ dại kia. Ngăn ra những cỏ dại kia, bia mộ lập tức lộ ra, trên mặt bia tràn đầy rêu xanh, xem ra có chút niên đại đã lâu rồi.

Bất quá chữ trên bia mộ kia vẫn được bảo tồn tương đối hoàn chỉnh.

Người chết là một người tên là Thang Phục Lộc, mà trên bia mộ ngoài tên ra thì cái gì khác cũng không có.

Theo lẽ thường mà nói, chỗ mộ bia còn nên lưu lại một ít đồ vật, tỉ như hắn chết khi nào, sẽ hưởng bao nhiêu năm, còn có con cái người nhà là ai.

Nhưng trên này cái gì cũng không có, chỉ có tên của hắn, tất cả đều đơn sơ như vậy.

Giống như bị chôn ở chỗ này vội vàng vậy!

Mà ở một góc phía dưới bia mộ, đào ra một cái hố to, xem ra hẳn là chỗ nhị cữu của Lý Ma Tử rồi.

"Lý Ma Tử, tới bắt tay vào ta, đào ngôi mộ này ra cho ta." Ta nói.

Nghe thấy lời ta, mặt Lý mặt hắn tái nhợt, run rẩy nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi không nói đùa đấy chứ?"

Vẻ mặt Lý Ma Tử khó xử, dù sao việc đào mộ người khác là điều tối kỵ. Không nói trước, nếu để cho người nhà của người chết biết được, Lý Ma Tử không bị đánh chết cũng sẽ bị đánh cho nửa người.

Cho nên Lý mặt rỗ nào dám đào, hơn nữa ở hiện trường lại không có công cụ, chẳng lẽ bảo hắn lấy đi?

"Ngươi có đào hay không? Nếu không móc ta đi luôn, ta cũng không quản chuyện của nhị cữu ngươi nữa." Ta uy hiếp nói, nói xong quay người muốn đi.

Lý Ma Tử cuống lên, sao dám để ta đi?

Vội vàng chạy tới túm ta một cái, nghiến răng nói: "Đào thì đào, bất quá ngươi phải theo ta trông coi, phát hiện có người đến chúng ta lập tức bỏ chạy."

Ta mỉm cười gật đầu.

Thực ra ta chỉ đùa giỡn Lý Ma Tử mà thôi, ai bảo hắn giấu diếm ta chứ?

Lý Ma Tử thấy ta gật đầu, đành phải kiên trì đi tới bên cạnh bia mộ, nhìn thấy bộ dáng uống phân của Lý Ma Tử, ta rất hưởng thụ.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi nghĩ xem, chúng ta có thể đổi cách khác được không? Cứu nhị cữu của ta nhất định phải đào mộ?" Lý Mật Tử nức nở nói, ta có thể cảm nhận được sự sợ hãi của nó.

Ta cũng cảm thấy dọa hắn là được rồi, làm ra vẻ quá đáng cũng không tốt.

Liền trực tiếp nói thẳng vào vấn đề: "Nếu đã như vậy, có phải ngươi cũng nên nói thật với ta? Nói, Nhị cữu gia ngươi rốt cuộc lấy cái gì không nên cầm."

"Làm gì có, Nhị cữu ta khẳng định không có, ngươi phải tin tưởng ta." Lý Ma Tử nói một cách chính nghĩa.

"Nếu đã như vậy, ngươi cứ đào đi! Chi bằng đợi cho nhị cữu xử lý chuyện tang cho ngươi đi." Ta khẽ thở dài.

Lần này Lý mặt rỗ thật sự quá nóng nảy, hắn cũng biết chính mình hơn phân nửa là không gạt được nữa, chỉ có thể một năm mười nói thật với ta.

Chương thứ bốn trăm linh, đái dầm yêu kỳ nói chuyện.

Hóa ra nửa tháng trước, Lý Ma Tử nhị cữu đã nhận được một thứ kỳ quái, sau khi có được thứ này, nhị cữu của cậu mới biến thành bộ dáng như vậy.

Hoàng Hòe thôn ở địa phương nổi tiếng nghèo nàn, bởi vì đất đai nơi này phi thường cằn cỗi, bồi thường cái gì, người trong thôn không có biện pháp, cuối cùng chỉ có thể khai khẩn không ít ruộng đồng ở chung quanh mộ mộ.

Dù sao đất đai của nghĩa trang rất phì nhiêu, tuy nơi này rất quỷ dị, nhưng chỉ cần ban ngày các thôn dân đi tưới nước, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mà nhị cữu của Lý Ma Tử, vào một buổi chiều nửa tháng trước, gánh cuốc đi tới vùng đất rải rác xung quanh nghĩa trang, kết quả là đào bới, không ngờ lại đào được một vật cứng rắn.

Lúc đầu lão nhân gia hắn cũng không để ý, còn tưởng là đào được đá.

Nhưng mà khi tiếp tục đào xuống dưới, Lý Ma Tử và nhị cữu của hắn liền phát hiện có điều gì đó không đúng, bởi vì vật kia hình như không phải là đá, mà là kim loại, cái cuốc gõ lên phát ra tiếng vang thanh thúy "Đông" "Đông" "Đông".

Lần này đã khơi lên sự chú ý của hắn, nhị cữu của Lý Ma Tử thích xem TV, thường xuyên nhìn xem TV để có người đào móc bảo bối, sau đó cả nhà phát tài lớn. Hắn cũng cho rằng mình đã đi đại vận như vậy, không nói hai lời, trực tiếp lấy đồ ra.

Nhưng đồ vật lấy ra lại khiến hắn mở rộng tầm mắt, thì ra chỉ là một cái bình đồng loang lổ gỉ sét.

Lý Ma Tử tức giận thiếu chút nữa đập vỡ cái bình đồng kia! Dù sao hắn cũng phí hết một phen khí lực, kết quả lại đào ra thứ đồ chơi như vậy, ai gặp cũng thấy không thoải mái.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, đập cũng là lãng phí, không bằng nhặt về làm cái gáo nước tiểu dùng đi! Dù sao dân chúng nông thôn nửa đêm rời giường, thích ở trong phòng nhỏ, thứ này có thể sử dụng.

Cho nên nhị cữu Lý Ma Tử hắn bèn đem bình đồng về nhà, sau khi mang về nhà không bao lâu, nhị cữu của hắn lại bất thường, nhiễm bệnh ẩm thực.

Nghe xong toàn bộ sự việc, vẻ mặt ta cũng bối rối, đây là cái quỷ gì vậy? Cũng không hỏi rốt cuộc là bình gì, Lý Ma Tử hắn nhị cữu nào dám lấy ra đi tiểu.

Ta kết luận, ấm đồng này nhất định là âm vật.

Lý mặt rỗ tức hắn đi tiểu vào âm vật, không đắc tội với vật này mới là lạ, ta trước hết phải nhìn xem cái bình này rốt cuộc có lai lịch gì, mới có thể nghĩ được biện pháp giải quyết.

Nghĩ đến đây, ta xoay người rời đi.

Lý Ma Tử thấy ta muốn đi, vội vàng hỏi ta đi đâu? Ta không có tức giận trả lời hắn một câu rồi về ngủ.

Lý mặt rỗ như vậy, không hiểu đầu, hắn tựa hồ không cam lòng chỉ có được một đáp án như vậy, đi lên một tay nắm chặt ta, hỏi ta không đào mộ sao? Ta nói cho hắn biết, nếu hắn rảnh mà luống cuống thì chỉ có một mình đi đào.

Giờ phút này, Lý mặt rốt mới hiểu được trước đây ta đang đùa nghịch với hắn.

Lý Ma Tử vốn có chút nổi giận, nhưng tất cả mọi thứ hắn đều phải dựa vào ta, cho nên cũng chỉ có thể nín, còn phải giả bộ nịnh nọt ta.

Thấy vậy, ta phì cười.

Trở lại nhà Lý mặt rỗ, Lý mặt rỗ bảo anh họ họ họ họ an bài chỗ ở cho chúng ta một chút. Vốn tưởng có thể một người một giường, nhưng kết quả là ta suy nghĩ quá nhiều rồi, trong phòng chỉ có thêm một cái giường, cho nên ta chỉ có thể ngủ cùng Lý mặt rỗ.

Lý mặt rỗ hỏi ta khi nào đi giúp nhị cữu hắn, giúp thế nào?

Cuối cùng hắn lại còn muốn bàn chuyện với ta, tên âm vật kia nên chia như thế nào đây? Tên mặt dày này lại còn muốn tính sổ với ta năm năm phần mười, lúc này ta cho hắn một cái liếc mắt.

Đang trò chuyện, chúng ta đều mệt mỏi, liền ngáy o o đi ngủ.

Chờ khi tỉnh lại đã là buổi tối, hai quả trứng hô chúng ta đi ăn cơm chiều, lúc ăn cơm chiều ta phát hiện một vấn đề, nhà hắn sao một nữ nhân cũng không có?

Vì thế ta mới hỏi hai quả trứng. Câu trả lời của hai quả trứng rõ ràng có chút qua loa, nói lão bà lão ở nhà mẹ đẻ của lão. Trong nhà đã xảy ra chuyện quái sự như vậy, sợ làm hại đến hài tử.

Mà ta cũng phát hiện rõ ràng, lúc hắn nói chuyện, vẫn nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử, tựa hồ đang trưng cầu sự đồng ý của Lý Ma Tử. Mà Lý Ma Tử cũng nháy mắt một cái, cho ta cảm giác là lạ, khiến ta không khỏi sinh lòng đề phòng.

Cũng chính vào lúc này, một ý niệm tự đáy lòng sinh ra, không phải là Lý Ma Tử muốn hại ta đấy chứ?

Nhưng rất nhanh ta bỏ qua ý nghĩ này, tuy Lý mặt rỗ nói lòng tham, nhưng chưa bao giờ làm việc thương thiên hại lý, bởi vì hắn có tặc tâm không có tặng gan, cho dù cho hắn đem đao giết người, hắn cũng không có lá gan.

Sau khi ăn cơm tối xong, Lý mặt rỗ lại không chờ được hỏi tiếp ta nên làm như thế nào?

Kỳ thật ta đã sớm có tính toán, chuyện này cũng không quá khó khăn, nếu không có gì bất ngờ, thì đêm nay có thể thoải mái giải quyết rồi. Ta bảo Lý Ma Tử trước ôm cái bình đồng mà nhị cữu hắn đào ra đi.

Nhưng Lý mặt rỗ lại lộ ra một bộ khó xử, ta mới biết được, nhà bọn họ cảm thấy bồn đồng kia là vật không hiểu rõ, cho nên vào ngày thứ ba sau khi Lý Ma Nhị cữu gặp chuyện không may, họ liền trực tiếp ném nằm xuống sông.

Lúc ấy ta còn tưởng là mình nghe lầm, ném xuống sông rồi chứ? Vậy còn mời ta đến làm gì?

Lúc này ta liền lắc đầu, để hai quả trứng tranh thủ thời gian xử lý hậu sự cho cha nó.

Nghe được ta nói xử lý hậu sự mấy chữ này, hai quả trứng lúc ấy liền cuống lên, gào khóc ôm lấy chân của ta, quỳ trước mặt ta, chết sống bảo ta cứu cha hắn.

"Trương gia tiểu ca, ngươi cũng thấy rồi đấy, nhị cữu của ta là người đáng thương, ngươi không thể thấy chết mà không cứu a. Ta nhớ lần này của chúng ta có một thủ pháp gọi là Thâu Thiên Hoán Nhật, ngươi là Thần Nhân, việc trộm Thiên Hoán Nhật đơn giản này đối với ngươi hẳn không phải là chuyện lớn gì a? Cầu xin ngươi, xem ở mặt mũi của ta, hãy cứu nhị cữu của ta đi." Lý Ma Tử cũng tới cầu xin ta.

Cứ như vậy, đùi trái của ta một chân phải, cho dù muốn đi cũng không đi được. Lý Ma Tử nói là thâu Thiên Hoán Nhật, thật ra cũng không thuộc về nghề thương nhân âm vật chiêu thuật, mà là tuyệt học trộm mộ.

Bởi vì đám trộm mộ tặc này khi trộm một số đại mộ, không thể lấy những vật phẩm mang theo bên người của chủ mộ, ví dụ như Dạ Minh Châu ngậm trong miệng, Định Tâm Ngọc đeo trên cổ, còn có hậu môn ngăn cản Cúc Hoa. Mấy thứ này chỉ cần cầm vào sẽ bị thi biến, bởi vậy tổ sư gia của bọn họ phát minh ra một thủ pháp, gọi là thâu thiên hoán nhật.

Cái gọi là " trộm trời chuyển ngày", chính là dùng món đồ vật bình thường, đem đồ vật quý giá vứt ra, mục đích là lừa gạt kẻ chết. Nhưng thủ pháp này vô cùng phức tạp, ta cũng là thỉnh thoảng mới đọc được trong sách của gia gia lưu lại, các bước cụ thể ta hoàn toàn không biết, nào dám sử dụng ra để cứu người?

Nhưng bọn họ vừa ôm ta vừa khóc vừa nháo, nếu ta không giúp bọn họ giải quyết, trong lòng cũng áy náy.

Dù sao lòng dạ ta mềm yếu, cho nên đành phải cắn răng một cái, xem như ngựa chết làm ngựa sống đi!

"Ta nói cho các ngươi trước, cách này cũng là lần đầu tiên ta dùng, nếu xảy ra vấn đề gì, ngàn vạn lần đừng tìm ta." Ta nhắc nhở.

Lý Ma Tử liên tục gật đầu, hỏi ta tiếp theo nên làm như thế nào?

Ta cũng không có đầu mối gì, nếu như có âm vật bên trong, chỉ cần chờ đến rạng sáng, thời điểm Lý Ma Tử và nhị cữu phạm bệnh, bảo Nhị cữu của hắn dẫn đường, chúng ta lại phong Âm linh vào trong âm vật là được rồi.

Nhưng bây giờ phiền toái nhiều rồi, đây cũng là lần đầu tiên ta dùng Thâu Thiên Hoán Nhật. Ta chỉ có thể dựa vào trí nhớ của mình, ngẫm lại thì cần thứ gì.

Đầu tiên ta bảo hai trứng đi tìm một cái hũ sành, loại bình gốm này ở nông thôn như bọn họ cũng không hề ít, rất dễ dàng tìm được. Sau đó ta sắp xếp ra một danh sách, bảo Lý Ma Tử đi vào trung dược điếm mua chút dược liệu, đều là một ít thảo dược trung dùng để khắc chế âm khí.

Đã có mấy thứ này, cơ bản là được rồi, cuối cùng hắn còn cần thêm một bình máu chó mực, trong địa đạo.

Máu chó đen là khắc tinh của thứ tà uế, máu chó mực coi như đã thất bại trong cách làm, âm linh kia cũng không thể làm chúng ta bị thương.

Lý Ma Tử nói chuyện này dễ xử lý, nhị cữu của hắn nuôi một con chó đen lớn, chỉ là hai quả trứng lại do dự, hắn nói nuôi chó gần mười năm không ra tay, thì giống như là người thân vậy.

Ta lúc này có chút không biết nói gì, bảo hắn mau chóng tìm người trong thôn mua con chó đen đến. Lấy máu chó đen cũng không dễ, ngay từ đầu hai quả trứng lại muốn đập cho nó lấy máu.

Nếu không phải ta kịp thời thấy được, còn không biết bọn hắn muốn giày vò thế nào đây. Ta kịp thời ngăn cản bọn hắn, để cho Lý Ma Tử nghĩ biện pháp làm cho chó ngất đi, sau đó mới thuận lợi lấy máu chó đen.

Như vậy, đại bộ phận đồ vật đều gom góp đủ, hiện tại cũng chỉ cần chờ đợi sáng sớm tiến đến.

Chờ đợi sáng sớm cũng dài dằng dặc, bởi vì chiều hôm nay ta và Lý Ma Tử đều đã ngủ, cho nên rất tinh thần, hai quả trứng có chút khốn đốn.

Vì thế ta mới bảo nhị đản đi ngủ, ta chỉ cần canh giữ ở cửa với Lý mặt rỗ là được.

Chương thứ bốn trăm một ăn trộm Thiên Hoán Nhật Trận.

Gió đêm đó rất lớn, thổi ta và Lý Ma Tử run lẩy bẩy.

Nếu không phải sớm bảo hai trứng chuẩn bị cho mỗi chúng ta một bộ y phục, hiện tại chắc chắn sẽ bị đóng băng thành chó.

Ta cũng đợi không nổi nữa, hỏi Lý Ma Tử hắn nhị cữu khi nào ra ngoài? Lý Ma Tử bình thường nói đều là nửa đêm mười hai điểm, nhanh, chỉ còn thiếu mấy phút, ta vừa nghe xong đã vội vàng chuẩn bị sẵn sàng.

Lý Ma Tử cũng trốn ở ngoài cửa, một lát sau chợt nghe cửa phòng phát ra tiếng "két két".

Người đi ra chính là cậu của Lý Ma Tử, lúc này nhị cữu của nó giống như đã thấy lúc sáng sớm của chúng ta, hai mắt vô thần, vẻ mặt đờ đẫn, đi lại trên đường giống như con rối bị điều khiển vậy.

Chỉ cần là ai gặp phải vào đêm hôm đó, chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp.

Lý mặt rỗ vẫn còn phất tay, xem có thể đem nhị cữu của hắn lay tỉnh hay không. Chẳng qua cũng không có tác dụng gì, nhị cữu của hắn rõ ràng là trên người có quỷ, cho dù đá thêm một cước cũng không tỉnh lại.

Ta và Lý Ma Tử lặng lẽ đi theo phía sau nhị cữu của hắn, Nhị cữu của hắn đi đường mặc dù hết sức quỷ dị, nhưng tốc độ lại không chậm chút nào, ta và Lý Ma Tử một đường vừa đi vừa chạy, mới coi như là miễn cưỡng đuổi kịp.

Vốn cho rằng nhị cữu sẽ đến thẳng nghĩa trang, nhưng kết quả cũng không phải như vậy.

Nhị cữu của lão dẫn chúng ta đi dạo một vòng quanh thôn, đi dạo một vòng đã khiến ta và Lý Ma trắc mệt gần chết. Cuối cùng nhị cữu của lão dừng lại bên giếng cạn ngoài thôn, sau đó đột nhiên quỳ xuống, lên tiếng thống khổ.

Tiếng khóc của nó cực kỳ quỷ dị, giống như sói trong núi lớn đang gầm rú, bén nhọn mà chói tai, để cho người phi thường không thoải mái.

"Mẹ nó, con mẹ nó muốn làm gì đây?" Lý Ma Tử vừa che lỗ tai, vừa định bụng đi về phía nhị cữu của mình.

Một tay ta kéo Lý Ma Tử, hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

"Ta nghe không nổi nữa, ta muốn đi đá hắn tỉnh lại, ngươi đừng cản ta." Lý Ma Tử ra vẻ khó chịu, cảm giác nếu tiếp tục nghe, đầu óc như muốn nổ tung.

Ta làm sao có thể để hắn đi được chứ? Lỡ như chọc giận tên Âm Linh này sẽ toi đời thì sao.

Dưới cảnh cáo của ta, cuối cùng Lý Ma Tử chỉ có thể nhịn xuống, nhưng nhìn hắn rất thống khổ, mồ hôi trên trán túa ra như hạt đậu nành lớn.

Trước đó ta mới hiểu rõ từ Lý Ma Tử, hắn chỉ cần nghe được tiếng sói tru là sẽ mắc bệnh, cảm giác đó có thể nói là sống không bằng chết, giống như hàng ngàn hàng vạn con kiến bò trên người vậy.

Nhìn hành vi của nhị cữu của Lý ma tử, ta không khỏi nhíu mày.

Tình huống này hoàn toàn khác so với ta nghĩ, nếu như mỗi buổi tối hắn tới đây gào khóc, vậy đất trong bụng hắn ăn từ đâu vậy? Dấu chân lưu lại trong nghĩa trang sẽ giải thích thế nào đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, ta đều không nghĩ ra. Tình huống của Lý Ma Tử cũng càng ngày càng kém, sắc mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc nào, cảm giác giống như bệnh tật nguy kịch.

Ta cũng không biết làm thế nào để giúp Lý Ma Tử tốt. Tuy nhiên ngay lúc ta còn đang khó xử, tiếng khóc bên kia nhị cữu của Lý Ma Tử đã ngừng lại, bắt đầu mờ mịt đi về phía trước.

Ta cũng không dám trì hoãn, kéo Lý Ma Tử lên đuổi theo.

Lần này hắn không vòng vo nữa mà đi thẳng đến nghĩa trang.

Nhìn Lý Ma Nhị cữu đi nghĩa trang, trong lòng cũng thả lỏng, xem ra suy đoán của mình vẫn không sai.

Địa phương cuối cùng giống với nơi mình đến sáng sớm, nhị cữu Lý Ma Tử quỳ bịch một tiếng trước bia mộ, rồi nắm lấy đất nuốt vào miệng, thỉnh thoảng lại phát ra từng tiếng vang, cảm giác như đang nhai nến.

Thấy một màn này, ta trong nháy mắt không rét mà run. Lý Ma Tử vỗ vỗ ta, đánh tỉnh ta dậy.

Ta lúng túng sờ mũi, nói với Lý Ma Tử: "Ngươi lấy hết đồ ra đây, chúng ta chuẩn bị một chút, ta lại cảnh cáo ngươi một lần nữa, môn pháp thuật này cũng là lần đầu tiên ta dùng, không thành công đừng trách trên đầu ta."

Lý Ma Tử liên tục gật đầu, sau đó lấy ra hết tất cả những thứ mình cần.

Dựa theo đồ án trong trí nhớ, ta đem những thảo dược kia xếp thành một vòng tròn, sau đó đặt bình sứ ở trung tâm vòng tròn, sau đó liền ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Lý Ma Tử thấy ta có bốn mươi lăm độ cao nhìn lên bầu trời, liền buồn bực hỏi: "Tiểu ca Trương gia, ngươi đang làm gì vậy? Ngươi phải nhanh chóng thi thuật cứu người đi, nhị cữu của ta ăn vào bụng sắp sôi lên rồi..."

Nếu ta không tức giận, trắng trợn liếc mắt nhìn Lý măm tử một cái. Giải thích với hắn một chút, môn pháp thuật này cũng cần chú ý hòa thượng thiên thời địa lợi nhân, trong đó thiên thời, chính là phải lúc không có trăng, hiện tại trăng treo cao, thi thuật khẳng định sẽ thất bại.

Thâu Thiên Hoán Nhật chính là vì muốn che đậy ánh mắt âm linh, nhân cơ hội này đánh tráo, cho nên phải đợi đến khi mặt trăng bị che khuất.

Cũng may là đêm nay gió lớn, cách đó không xa vừa vặn có một đám mây đen. Nếu tính không sai, chỉ cần đợi thêm một khắc đồng hồ nữa, mặt trăng sẽ bị che khuất.

Lý Ma Tử nghe ta nói như vậy, mới không tiếp tục quấy rầy ta, mà là chuẩn bị ngăn cản nhị cữu ăn đất.

Nhưng hắn vừa mới đụng phải tay nhị cữu, liền kêu thảm một tiếng, lộn nhào chạy về phía ta.

"Tiểu ca Trương gia, thật sự làm ta sợ muốn chết. Ngươi không biết tình hình của nhị cữu." Lý Ma Tử nói.

Ngay vừa rồi, khi Lý mặt rỗ ngăn hắn nhị cữu, nhị cữu của hắn dùng sức cực kỳ lớn, Lý mặt rỗ dùng đến cả sức bú sữa cũng không gợ ra được.

Hơn nữa trên tay nhị cữu không có tí nhiệt độ nào, sờ tựa như bị đóng băng.

Nghe Lý mặt rỗ miêu tả như vậy, ta không khỏi cau mày, tình huống này không phải đặc biệt của người chết sao? Nhưng Nhị cữu của hắn vẫn còn sống khỏe mạnh, vì sao lại lạnh lẽo tứ chi?

Tuy nhiên ta cũng không kịp ngẫm nghĩ, lúc này mặt trăng đã bị mây đen che khuất. Một lần che này, ta biết thời gian không thể chậm trễ, vội vàng bảo Lý Ma Tử lấy máu chó đen ra.

Máu chó đen kia cũng chỉ có non nửa chén, thời điểm cầm trên tay, ta đều có thể ngửi được một trận mùi tanh. Theo ký ức, dùng ngón tay chấm vào máu vẽ một cái đồ án ở trên mặt đất.

Hoàn thành toàn bộ đồ án gần mười phút, cũng may là đã vẽ xong trước khi mặt trăng xuất hiện, nếu không tất cả đều sẽ thành công kiệt.

Chờ sau khi mặt trăng lại xuất hiện, trận pháp dưới chân ta vậy mà phát ra một trận ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, tuy rằng không quá bắt mắt, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể thấy được.

Thấy một màn này, ta nhất thời lộ ra nụ cười mừng rỡ. Bởi vì Thâu Thiên Hoán Nhật thuật đã thành công, căn cứ trên sách miêu tả, chỉ có thành công, mới có thể phát ra hồng quang.

"Ồ? Nhị cữu không có ăn đất rồi, chờ một chút, tại sao hắn lại hướng về phía chúng ta?" Lý Ma Tử đột nhiên khủng hoảng nói.

Chẳng lẽ thuật xảy ra vấn đề gì?

Ta nghĩ thầm không nên a, tất cả đều giống như miêu tả trong sách.

Để an toàn, ta vội vàng kéo Lý Ma Tử lui về phía sau vài chục bước, nhưng kết quả lại phát hiện, nhị cữu của Lý Ma Tử không phải về phía chúng ta, mà là đi về phía cái hũ ở giữa trận pháp.

Lý Ma Nhị cữu ôm lấy cái hũ, đầu tiên là dùng mũi ngửi một chút mùi, sau đó ôm chặt lấy, sợ cái hũ sẽ mọc cánh bay mất.

Ta khẽ gật đầu, xem ra việc trộm Thiên Hoán Nhật này đã thành công.

"Tiểu ca Trương gia, bây giờ chúng ta phải làm gì?" Lý Ma Tử thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Đi đào ngôi mộ kia ra, sau đó chôn hũ xuống, lại để nhị cữu ngươi ở trên mộ dập đầu ba cái là không sao." Ta thản nhiên nói.

Nói thật, ta vẫn là lần đầu gặp chuyện đơn giản như vậy, thật sự có chút không quen.

Tuy trong lòng ta cũng rất buồn bực, chuyến này đi xuống, hơn phân nửa là không kiếm được tiền gì đó, dù sao thì ấm đồng kia đã bị ném đi rồi, nhưng có cách nào đâu chứ, ta coi như làm từ thiện vậy.

Tình hình nhà Lý Ma Tử chỉ là ôn no sắp thành vấn đề, tìm tiền bọn họ thì ta không cãi được.

"Thật sự phải đào?" Lý Ma Tử nuốt nước bọt, thấy ta gật đầu liên tục, hắn đành phải kiên trì làm.

Sau khi đào một cái hố nhỏ đơn giản, Lý Ma Tử cuống quít vùi bình gốm vào. Sau đó dưới sự trợ giúp của ta, cưỡng chế để nhị cữu hắn dập đầu ba cái mới thôi.

Vừa nhìn thấy bốn điểm sáng đã sáng, chúng ta lập tức dẫn Lý Ma Tử và nhị cữu về nhà.

Đứng thứ bốn trăm, hai anh vợ phải chết.

Bởi vì quá mức mệt mỏi, chúng ta trở về liền ngã xuống giường ngủ.

Kết quả trời còn chưa sáng, phòng bên cạnh đã truyền đến tiếng kêu xé rách cõi lòng: "Cha, cha làm sao bây giờ?"

Ta vốn định gọi Lý mặt rỗ đi xem tình hình, nhưng Lý mặt rỗ ngủ giống như heo chết, ta cũng chỉ có thể tự mình ra sửa, ta mặc đơn giản một chút rồi đi về phòng bên cạnh.

Một màn đập vào mắt khiến ta kinh hãi, giờ phút này nhị cữu của Lý Ma Tử đang nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch như một tờ giấy, mắt đã dán, trong miệng còn lấp đầy bùn đất màu nâu vàng.

Hai quả trứng lúc này đang khóc lóc giãy dụa, cả người đều ở vào trạng thái sụp đổ. Ta vốn định hỏi nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhưng còn chưa kịp mở miệng, hai quả trứng đã hướng ta đánh tới, dùng hai tay cường tráng bóp chặt cổ ta.

Vốn dĩ ta định giãy ra, nhưng hai trứng là xuất thân từ nông dân, sức lực lớn kinh người, cái thành này của ta không phải người bình thường có thể ứng phó được? Ta bị bóp đỏ mặt, cảm giác hít thở không thông khiến ta cảm thấy sợ hãi chết chóc.

Ta muốn kêu cứu mạng căn bản là không thể kêu lên được. Ngay lúc ta cảm thấy mình sắp ngã xuống, Lý mặt rỗ kịp thời chạy đến đem hai quả trứng đá một cước, lúc này mới có thể làm cho ta trì hoãn được một thời gian.

"Huynh đệ, ngươi điên rồi sao? Ngươi có biết làm vậy là muốn gây ra tai nạn chết người không? Trương tiểu ca, ngươi có khỏe không?" Lý Ma Tử nhanh chóng đỡ ta dậy.

Hai trứng nhìn thấy Lý Ma Tử đến mới có chút lý trí, nhưng vẫn còn ý muốn tiếp tục ra tay với ta, chẳng qua bị Lý Ma Tử ngăn lại.

"Ma Tử, ngươi tránh ra, để ta giết gia hỏa này, nếu không phải hắn ngông cuồng, cha ta sẽ chết sao? Tất cả đều là hắn, ta không quan tâm, ta nhất định phải đền mạng cho hắn." Nhị Đản nổi giận đùng đùng nhìn ta, ánh mắt có thể giết chết ta mấy trăm lần.

"Ngươi nói cái gì, nhị cữu chết rồi sao?" Lý Oanh Tử hiển nhiên cũng không ngờ kết quả sẽ như vậy, lập tức ngây ngẩn cả người.

Ta từ trong ánh mắt của Lý Ma Tử nhìn thấy cũng là phẫn nộ, chẳng qua hắn còn lý trí hơn hai thằng nhóc này nhiều. Bởi vì hắn biết rõ người giết chết nhị cữu chính là âm vật chứ không phải ta. Nhưng nhị cữu của hắn chết nhiều hay ít là quan hệ với bạn cùng phòng ta.

"Chẳng lẽ biện pháp Thâu Thiên Hoán Nhật thất bại?" Lý Ma Tử hỏi.

Ta lắc lắc đầu, biểu thị chính mình cũng không biết. Thuật Thâu Thiên Hoán Nhật này mặc dù là lần đầu tiên ta sử dụng, nhưng căn cứ theo ghi chép trên sách gia gia lưu lại, hẳn là đã thành công rồi nha! Cho nên vấn đề chắc chắn không ở trên người ta.

Ta cẩn thận nghĩ lại, hình như mỗi lần nhắc tới âm vật, Lý Ma Tử và Nhị Đản trả lời đều rất qua loa, trong chuyện này khẳng định có vấn đề!

Vì thế ta lập tức hỏi: "Có phải các ngươi có chuyện gì giấu ta, hoặc là nói âm vật kia căn bản không mất?"

Nghe thấy ta nói vậy, sắc mặt Lý mặt Lý mặt với hai quả trứng rõ ràng có chút không bình thường, tựa hồ như bị ta vạch trần cái gì đó, thần sắc vô cùng hoang mang, bất quá rất nhanh liền ẩn dấu xuống.

Nhưng những biến hóa rất nhỏ này, ta cũng đã nhận ra.

Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy, thậm chí có thể nói là Lý Ma Tử và hai quả trứng đã gián tiếp hại chết lão nhân vô tội này.

"Tại sao các ngươi không nói lời nào, người câm hết rồi? Ta nói cho các ngươi biết, hiện tại đã chết một người, nếu như âm vật kia đến đòi mạng các ngươi, ta mặc kệ." Ta giận dữ hét lên, đem lửa trong lòng toàn bộ trút ra ngoài.

Gọi ta tới hỗ trợ, nhưng chân tướng không đem sự tình ra nói cho ta biết, hiện tại đã là người chết, còn đẩy lên người ta, đây không phải là lừa ta sao? Ta không quan tâm đến tên oan đầu này.

Lý Ma Tử hình như cũng không giấu được nữa, lắc đầu nói: "Ài! Đều tại ta, nếu không phải ta tham lam, Nhị cữu cũng sẽ không xảy ra chuyện, chỉ trách ta a."

Lý Ma Tử nói xong liền vỗ lên lỗ tai mình, liên tiếp ba cái bạt tai vang dội, trong căn phòng yên tĩnh này nồi nổ tung. Hai quả trứng kéo hắn lại, hắn mới miễn cưỡng ngừng lại.

Khóe miệng Lý Ma Tử chảy ra một tia máu tươi, xem ra bàn tay này không có chút phân lượng nước nào.

"Mạch tử, muốn trách cũng phải trách ta, là ta tham tài si tâm khiếu, hại phụ thân." Nhị trứng cũng khóc lên.

Ta vô cùng nhìn choáng váng, sao chuyện này lại biến thành như vậy?

Tuy nhiên ta cũng không có tâm tư nhìn bọn họ khóc ở đây, tức giận nói: "Nói rõ chuyện trải qua cho ta biết, bằng không thì có các ngươi khóc, Lý Ma Tử ngươi nói trước."

Lý mặt rỗ trầm ngâm mấy giây, rốt cục đem sự vật nguyên bản nói cho ta biết.

Kỳ thật bọn họ cũng không lừa ta, đúng là nhị cữu nó đã đào được một bình đồng trên đồng ruộng, làm nước tiểu, sau đó bắt đầu buổi tối chạy ra ngoài ăn đất.

Nhưng cái bình đồng kia cũng không bị người nhà bọn họ vứt bỏ.

Ngay từ đầu bọn họ đã có ý định vứt đi, cảm thấy quá xúi quẩy. Nhưng hôm đó Lý Ma Tử về nước, vội vàng đến xem bệnh cho nhị cữu, vừa vặn gặp phải hai quả trứng đang chuẩn bị vứt đi.

Lý mắt rất tinh, liếc mắt một cái liền nhìn ra bình kia là đồ vật niên đại, cho nên mới thổ biển nói, có biện pháp chữa trị cho Nhị cữu, còn có thể đem bình đồng này bán giá tốt, đến lúc đó sẽ không thiếu hai quả trứng.

Hai quả trứng dù sao cũng là người thành thật, nghĩ tới việc có thể cứu cha, còn có thể nhận được tiền, lập tức đồng ý với Lý Ma Tử.

Nhưng âm vật đặt xuống đã thành vấn đề, nếu là ở nhà, ta lập tức tới cứu người, âm vật tất nhiên phải lấy đi. Cho nên Lý Ma Đản liền bảo nhị phụ mang ấm đồng đi nhà mẹ đẻ, nữ nhân âm khí nặng, cùng âm vật kia không xung đột, cho nên không trở thành đối tượng bị công kích.

Cũng vì vậy nên mới có những chuyện tiếp theo.

Trong nháy mắt ta liền minh bạch, vì sao Lý Ma Tử vẫn luôn ấp úng với ta, tại sao hai bên không có nữ nhân, tất cả đều đang tính kế ta.

Hay cho Lý Ma Tử nhà ngươi, ta không hung hăng giết ngươi một đao, ta sẽ không họ Trương!

Ta lập tức nói: "Các ngươi muốn ta tiếp tục giúp đỡ, cũng được, nhưng giá cả chúng ta phải thương lượng một chút. Chẳng những âm vật thuộc về ta, Lý Ma Tử, ngươi cũng phải lấy máu!"

Nếu không phải vì Lý mặt rỗ cùng ta là người hợp tác lâu năm, ta đã sớm vỗ mông bỏ đi rồi. Dù sao bọn hắn bất nhân, ta cũng có thể bất nghĩa. Hơn nữa âm vật này đã vi phạm nguyên tặc "Tam không thu", có thể trực tiếp giết người, ta thật không muốn đụng vào.

Nhưng chuyện trước mắt này, không giúp cũng không được a. Nhìn Lý mặt rỗ cùng hai quả trứng, ta lại không có lòng dạ đi tới đi lui, cũng chỉ có thể lừa gạt bọn họ một số, sau đó giúp bọn họ một phen.

"Một phần tiền ta không cần, lại đem mười vạn khối ta để lại cho ngươi, Trương tiểu ca, ngươi nhất định phải giúp chúng ta a." Lý Ma Tử cuống quít nói.

"Nếu ngươi còn chê ít, đến lúc đó ta đem nhà này bán đi, cầu xin ngươi hãy cứu cả nhà ta." Nói xong, hai quả trứng trực tiếp quỳ xuống, liên tiếp ba quả đập trên mặt đất.

Ta cũng không đành lòng nhìn tiếp, ngăn cản động tác của hai quả trứng này, đồng thời nói với hắn ta nhất định sẽ giúp bọn họ, chẳng qua gia sản gì đó của hắn ta cũng không muốn, dù sao cũng không đáng giá mấy đồng tiền.

Lý Ma Tử thấy ta tức muốn chết nên hỏi ta tiếp theo nên làm thế nào?

Ta hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, bảo hắn trước tiên mua một cỗ quan tài lắp lại thi thể của nhị cữu, dù sao bộ dáng của nhị cữu cũng rất dọa người.

Sau đó vài ngày nữa lại hạ táng đi! Dù sao bất chợt bị cầm đi chôn, người trong thôn sẽ nổi lên nghi ngờ. Dù sao thời tiết hiện tại cũng khá mát mẻ, để vài ngày cũng sẽ không xảy ra chuyện, bất quá ta cũng bảo Nhị trứng chú ý, bảo hắn đem quan tài nhốt lại trong phòng, đừng để cho mèo chó mèo động vật nhỏ đi vào, nếu không sẽ xảy ra đại loạn.

Cờ tướng quân số bốn trăm, Chương Bát, thứ ba...

Đồng thời ta cũng bảo Nhị trứng đưa nàng dâu trở về, nàng dâu và trẻ con trở về là thứ yếu, chủ yếu nhất là đem bình đồng kia mang về.

Trước khi không thấy được ấm đồng, rất nhiều chuyện ta căn bản không có cách nào xử lý!

Hai quả trứng rất nghe lời, ngay cả điểm tâm còn chưa ăn, đã cưỡi cái xe rách rưới kia ra ngoài. Vừa đi là cả một ngày, khi hắn đón lấy vợ thì đã là buổi tối rồi, chuyến này cũng khá lâu rồi.

Sau khi vào nhà, hai quả trứng cho ta mượn một cái bọc, cái bọc kia rất lớn, nhìn cái túi đầy mồ hôi là biết túi này không nhẹ. Ta nhanh chóng nhận lấy, suýt nữa ngã một cái, vật này nặng tới ngất, không biết làm bằng vật liệu gì mà nặng tới mấy chục cân.

Nhị Đản lão bà mang theo con gái cũng vào đây, vốn tưởng rằng vợ của hắn cũng giống với phụ nữ nông thôn, ngăm đen già nua, thổ địa. Nhưng ta hoàn toàn nghĩ sai rồi, vợ hắn chẳng những trắng, khí chất cũng không tệ lắm, nhìn thế nào cũng giống người văn hóa, nhiều nhất 30 tuổi xuất đầu.

Dáng dấp cũng xinh đẹp, hoàn toàn có thể dùng từ kiều thê để hình dung. Đậu xanh, ta thật đúng là nhìn lầm rồi. Không nghĩ tới hai quả trứng này nhìn như trung thực mà lại có một cô vợ xinh đẹp như vậy.

Mà nữ nhi kia, bộ dạng cũng không giống hai quả trứng, da trắng nõn, mắt to long lanh như nước, trông vô cùng thoải mái. Một nhà ba người thế nào nhìn cũng thấy không hài hòa, nếu bị người ngoài nhìn thấy còn tưởng hai quả trứng là người hầu của các nàng.

"Đại sư? Đại sư làm sao vậy?" Hai quả trứng thấy ta hơi sững sờ, lúc này trước mặt ta vẫy vẫy tay.

"Không có gì." Ta nhàn nhạt lắc đầu.

"Các ngươi nói chuyện đi, ta mang con gái về phòng trước..." Nữ nhân kia nhìn ta với đầy ý vị sâu xa, sau đó nói với hai quả trứng một tiếng, liền kéo con gái đi.

"Ngươi xem, biểu tẩu hay là thẹn thùng như vậy, gặp mặt cũng không cho chúng ta đánh." Lý Ma Tử cười nói.

Mọi người nói chuyện phiếm vài câu, còn ta thì tập trung lực chú ý vào món đồ kia.

Ta sẽ đem cái bọc ở trên bàn, cũng không nóng lòng mở ra, mà là tìm một bát máu chó đen chưa dùng hết, bây giờ bôi một chút lên tay mới chậm rãi mở ra.

"Trương gia tiểu ca, ngươi làm gì vậy? Trước kia cũng không thấy ngươi bôi máu chó đen lên tay à? Chơi ra trò mới rồi." Lúc này Lý Ma Tử vẫn còn có thể nói đùa, ta cũng phục hắn rồi, lúc này lại lườm hắn một cái.

Đồ hắc cẩu huyết là vì trừ tà, âm vật này nếu có thể hại chết Lý Ma Tử nhị cữu, thì có thể hại chết những người khác, cho nên ta phải cẩn thận một chút, phòng ngừa lật thuyền trong mương.

Máu chó đen sau khi bôi lên tay, bám dính mùi đặc, còn có mùi quái dị, nhưng ta cũng chỉ có thể nhịn.

Tưởng ta mở cái bọc này ra chắc chắn không phải đồ đơn giản, nếu ta không nhìn lầm thì thứ này là đồ chơi Thanh Đồng.

Thanh Đồng khí là khái niệm thế nào? Thời đại Thương Lam là ngày sản xuất cao của vũ khí đồng xanh, thứ đồ chơi này nếu là thời đại đó thì phải có mấy trăm vạn, nếu là người nổi tiếng nào đó, nói không chừng còn có một ngàn vạn, chỉ nghĩ thôi ta đã chảy nước miếng.

Chỉ cần là người, nhất định sẽ có tham niệm. Ta cảm thấy nếu đơn thuốc này thành công, về sau ta có thể an tâm làm ông chủ của ta, không cần tiếp tục làm chuyện của Trương gia Giang Bắc cùng Long Tuyền sơn trang nữa.

Trách không được Lý mặt rỗ lại muốn chơi tâm cơ với ta, thì ra là như vậy. Ta mừng rỡ nhìn Lý mặt rỗ một cái, Lý rỗ cũng chỉ có thể miễn cưỡng cười cười, cười so với khóc còn khó coi hơn.

"Đại sư, kế tiếp chúng ta nên làm thế nào? Muốn đem bình nước tiểu này đi làm phép sao? Cần tài liệu gì ta sẽ đi mua." Hai quả trứng khẩn trương hỏi, hắn thật đúng là coi ta là đạo sĩ, động một chút liền khai đàn làm phép.

Ta bảo y không cần làm gì, đi làm bữa tối trước đi.

Sau khi đỡ hai quả trứng ra, ta và Lý Ma Tử bắt đầu tiếp tục quan sát thanh đồng khí này. Nói thật, thanh đồng khí này thật đúng là giống như một cái ấm nước tiểu, chẳng trách nhị cữu của Lý Ma Tử lại lấy làm bình tiểu dùng.

Ta cẩn thận từng li từng tí vuốt ve mặt ngoài của thanh đồng khí, phát hiện mặt trên khắc không ít văn tự, bất quá mỗi chữ lại lớn như muỗi, lít nha lít nhít, không có phóng đại gương mà căn bản thấy không rõ.

"Ngươi hiểu không? Nếu không thì mang về gặp chuyên gia xem qua." Lý Ma Tử nói xong thì cho ta mượn một cái kính phóng đại. Ta ngẩng đầu lên mỉm cười, Lý mặt rỗ này thật độc, ta không nói cái gì, hắn biết ta muốn cái gì.

Ta cầm lấy nghiên cứu của tấm gương lớn, sự vui sướng trong lòng lập tức biến mất.

Bởi vì chữ viết của bình đồng này cũng không quá lâu, không có gì bất ngờ cả, hẳn là thứ của triều Thanh!

"Làm sao vậy, thứ này có vấn đề gì sao?" Nhìn thấy vẻ mặt của ta, Lý Ma Tử cũng không bình tĩnh được nữa.

Ài, nếu đây là đồ vật của triều Thanh, vậy cũng chỉ có thể coi là đồ cổ bình thường, kém xa thời đại của Thương Lam kia, giá cả cũng không biết giảm bao nhiêu lần, chống chết mấy chục vạn đỉnh.

Lập tức ta có chút ủ rũ, bất quá vẫn là chăm chú đọc văn tự phía trên. Bởi vì này đồng bình bên trên mọc đầy rỉ sét, cho nên rất nhiều chữ đều không thấy rõ, nhưng ta đại khái vẫn có một cái hiểu rõ.

Thứ này hẳn là một sản phẩm bồi táng, chủ nhân mộ là một tướng quân tay cầm thanh la đao đầy bát kỳ. Có thể bởi vì lúc đó triều Đại Thanh thái bình quá mức, cho nên hắn lăn lộn mười mấy năm chưa được trọng dụng, cuối cùng nhanh chóng trở lại quê hương, ngậm hận mà kết thúc. Trước khi chết hắn đã vô cùng thê thảm., Đem áo giáp gì đó bán cho tiệm cầm đồ, đổi vài cái màn thầu, cuối cùng ngay cả màn thầu cũng không được ăn, chỉ có thể ăn đất lấp đầy bụng. Cái ấm đồng này chính là món đồ duy nhất có giá trị để chôn theo hắn.

Sau khi hiểu được nguyên nhân hậu quả, ta cảm thấy chuyện này vẫn còn rất nghi ngờ. Ta không hiểu tại sao âm vật này lại có oán khí mạnh như vậy? Lý Ma Tử nhị cữu chỉ là làm nước tiểu mà thôi, tội không đáng chết chứ? Việc này không khỏi làm cho ta buồn bực.

Vốn tưởng rằng bữa tối sẽ rất phong phú, không ngờ chẳng qua chỉ là một chay một mặn một mặn, canh dưa mà thôi.

Đồ mặn là thịt khô của bọn họ, mùi vị thịt khô kia cũng không tệ lắm, chỉ là thịt quá khô.

Lúc ăn cơm, cũng chỉ có ba người chúng ta ở bên ngoài ăn. Hai quả trứng tự làm hai chén cơm, đưa đến phòng thê tử cho lão bà con gái.

Nhìn thấy một màn này, ta đặc biệt tò mò, vì sao ăn một bữa cơm còn phải che giấu, là sợ nhìn thấy người sống sao? Ta luôn cảm thấy nữ nhân kia không đơn giản, cụ thể vì cái gì, lại không nói ra được.

Sau khi cơm nước xong, ta cùng Lý mặt rỗ sửa sang lại một chút rồi xuất phát, lần này vẫn không mang theo hai trứng. Hai quả trứng là một ngoại môn đại hán, đi cũng là phí công, còn không bằng ở nhà cùng vợ con.

Sau khi ra ngoài, Lý Ma Tử bèn hỏi ta lần sau đừng ra ngoài vào ban đêm, không được ban ngày không được à?

Ta chỉ có thể hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, ban ngày đi đào mộ, là muốn bị các hương thân đánh chết sao?

Đầu tiên ta dẫn Lý Ma Tử đi đến cái giếng cạn kia, thật ra ta muốn xem cái giếng cạn kia rốt cuộc có cách gì. Nhưng ngay lúc ta và Lý Ma Tử tới gần cái giếng đó, một hồi tiếng bước chân đột nhiên từ phía sau chúng ta truyền đến.

Ta không khỏi cảnh giác với Lý Ma Tử, nơi này tối nay căn bản sẽ không có người đến, người tới khẳng định là không bình thường.

Chúng ta lập tức tìm một chỗ trốn đi. Nhiều cỏ dại trong thôn, muốn trốn cũng tiện.

Chờ người nọ tới gần, ta cùng Lý Ma Tử thiếu chút nữa bị dọa chết khiếp.

cứu viện cứu viện nam tử râu quai nón thứ bốn trăm một trăm ba mươi ba...

Trước mắt không phải ai khác, chính là đứa cậu thứ hai đã chết của Lý Ma Tử. Không nghĩ tới hắn lại "sống" qua, hơn nữa mọi cử động vẫn y như lúc trước, sắc mặt tái nhợt, giống như một cái xác không hồn.

Hắn lần nữa ghé vào giếng cạn bên cạnh, phát ra tiếng khóc bén nhọn, khóc chính là mấy tiếng.

Lý Ma Tử cũng không biết lấy từ đâu ra một cái lỗ tai, bịt chặt lỗ tai, mới tránh được bị thanh âm kia tàn phá. Đợi sau khi Lý Ma Tử nhị cữu rời đi, ta mới đi tới bên cạnh giếng, thò đầu vào nhìn xung quanh một chút, trong lòng nghi hoặc nổi lên.

"Sao vậy, ngươi có phát hiện gì không?" Lý Ma Tử hỏi.

Ta mỉm cười gật đầu với Lý Ma Tử, ý bảo hắn đi xuống giếng xem một chút.

"Trương gia tiểu ca, ngươi đùa giỡn thế quốc tế đi? Cái giếng này xuống thế nào, còn có thể lên được nữa sao? Ngươi không phải muốn mưu tài hại mệnh đấy chứ." Lý Ma Tử nhìn ta cẩn thận, không kìm lòng nổi lui về sau một bước, bộ dáng như vậy, nhìn mà cảm thấy buồn cười.

Ta cũng phục Lý Ma Tử rồi, ta có gì mà làm hại hắn chứ?

Muốn biết rõ bí mật của miệng giếng này, thì nhất định phải tiếp tục, vì thế ta hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Lý Ma Tử suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể kiên trì đáp ứng. Ta nắm lấy sợi dây giếng hoang phế, chậm rãi đem Lý Ma Tử đặt xuống. Nói thật, ngay từ đầu ta thiếu chút nữa bị bắt giữ, Lý Ma Tử cũng quá nặng, nếu không phải trên tay còn có chút sức, Lý Ma Tử nhất định sẽ trực tiếp té xuống.

Thả tầm nửa phút, Lý Ma Tử đã tới đáy giếng.

Lý Ma Tử lấy Lư Kính mắt sói ra để chiếu sáng, Lư Lư mắt sói này không giống với ô Bang bình thường, hiệu quả tụ quang cần rất nhiều. Phục xích bình thường chiếu xạ tầm mười mấy thước, cũng tính là không tệ. Nhưng bổng lộc lang nhãn lại có thể chiếu xạ ba bốn mươi thước, cho nên sử dụng trong hoàn cảnh này không thể thích hợp hơn.

Lý Ma Tử xuống giếng như vậy, ta cũng không yên lòng, nhưng nếu đi theo sau, cũng không có người kéo chúng ta lên. Cho nên ta cũng chỉ có thể ngồi xổm bên giếng hút tẩu, chờ đợi tin tức của Lý Ma Tử.

"Tiểu ca Trương gia, Trương gia, mau kéo ta lên! Ngươi nhanh lên, ta có phát hiện trọng yếu, phía dưới có xương người chết." Rất nhanh liền truyền đến thanh âm của Lý Ma Tử, ta không nói hai lời, trực tiếp kéo dây thừng giếng lên.

Lý mặt rỗ vui sướng đi ra, hai tay đều cầm đồ vật. Bởi vì đêm đen ta cũng nhìn không rõ lắm, tay trái cầm một cái giống như xương người chết, tay phải cầm giống thứ gì đó.

Ta hỏi qua một chút tình huống đáy giếng, Lý Ma Tử nói cho ta biết, miệng giếng này cũng không đơn giản như bề ngoài. Thật ra phía dưới là một mục đích, bên trong là một cái quan tài, nhìn hoa văn điêu khắc trên quan tài hẳn là thời kỳ Thanh triều.

Lúc này, ta mới chú ý tới đồ vật trong tay Lý Ma Tử. Lý Ma Tử cho ta mượn xương người chết kia, để ta xem một chút.

Ta cầm khúc xương kia lên quan sát tỉ mỉ. Xương cốt này như là của một nữ nhân, vô cùng nhỏ bé, bên trên còn có không ít vết tích mài mòn, người chết hẳn là không lớn tuổi.

Thứ ta thích quan tâm nhất chính là món đồ trong tay Lý Ma Tử. Vật kia là Lý Ma Tử dùng để che giấu, hình như hắn không muốn cho ta xem.

Ta cứ thế lấy từ trong tay hắn ra, kết quả phát hiện cũng là một cái bình đồng, giống hệt cái bình mà Lý Ma Tử nhị cữu đào ra, chỉ có điều cái bình đồng này nhỏ hơn gấp đôi. Ta quan sát kỹ quang, vốn tưởng rằng có thể phát hiện cái gì ở trên bình, nhưng trên cái bình này chỉ có hình vẽ, không có chữ nào.

Thứ này không khỏi nghi hoặc, chủ nhân hai ngôi mộ này rốt cuộc có quan hệ gì? Chẳng lẽ là vợ chồng?

Nếu phu thê mà nói, theo lý nên chôn cùng một chỗ, như thế nào một người ở nghĩa địa, một người ở đáy giếng.

Hơn nữa thời cổ còn phải chú ý tới một lối vào để an toàn, vì sao nữ nhân này lại bị mai táng trong giếng, đây không phải là nguyền rủa nàng trọn đời không được siêu sinh sao?

"Trương gia tiểu ca, chúng ta làm sao bây giờ? Đến nghĩa trang tìm nhị cữu ta? Ngươi cứ nói nhị cữu là sống hay chết đi." Lý Ma Tử hồi hộp hỏi, thấy ta không trả lời, hắn càng thêm sốt ruột.

Kỳ thật ta cũng không biết trả lời hắn thế nào, cả chuyện đều như là một bí ẩn, nếu như không tìm được một sợi dây trong mê hoặc, chúng ta căn bản không thể phá vỡ.

Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể mang theo Lý Ma Tử đi tới nghĩa trang, dọc theo đường đi âm phong nổi lên từng trận, làm chúng ta có chút sợ hãi, cho nên chỉ có thể dựa vào tâm lý nói chuyện phiếm để xua tan cảm giác kinh khủng này.

Lần tán gẫu này liền nhắc đến trên người thê tử của hai quả trứng. Ta thật sự rất tò mò, hai quả trứng là một nông dân thành thật như vậy, cả đời còn chưa ra khỏi nông thôn mấy lần, lấy ở đâu ra một thê tử nhỏ xinh xinh như hoa như ngọc thế?

Cũng chỉ là chuyện trò mà Lý mặt rỗ nói với ta một chuyện nhà hắn.

Hai quả trứng này kỳ thật cũng chỉ có ưu điểm thành thật này, ngoài ra không còn chỗ nào khác. Tại thôn Hoàng Hòe, nó thuộc loại hộ nghèo khó, ăn đều là bảo vệ cấp thấp của chính phủ, hơn nữa trồng trọt nhiều lợn gì đó, mới có thể miễn cưỡng sinh hoạt.

Có thể nói, điều kiện gia đình hai quả trứng, đời này muốn kết hôn cơ bản là không có khả năng.

Có một ngày, hai quả trứng đi ra ngoài làm việc đồng, lại phát hiện một nữ nhân té xỉu trong ruộng, hai quả trứng có lòng tốt, liền cứu nữ nhân trở về.

Về sau, nữ nhân này vì muốn cảm tạ hai quả trứng đã chủ động gả cho hắn.

Nhưng nữ nhân có một điều kiện, chính là phải mang con gái của nàng qua sống cùng một chỗ. Nhị trứng nào sẽ cự tuyệt chứ? Với loại tình huống này của hắn, có thể được nàng dâu, đó đều là ông trời phù hộ hắn.

Cho nên đứa bé kia không phải đẻ hai quả trứng, chẳng trách trước đó ta cảm thấy không giống hai quả trứng.

Vừa cảm khái vận khí của hai quả trứng, vừa đi tới nghĩa trang, Lý Ma Tử nhị cữu vẫn ăn như hổ đói quỳ gối ăn đất như trước.

Chỉ là khi chúng ta đến, đã làm nhị cữu vẫn còn đang ngồi ăn đất ngừng lại, hắn chậm rãi quay đầu lại, đem ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía chúng ta, trong bóng đêm lộ ra dị thường làm người ta phải sợ hãi.

Ngay khi ta và Lý mặt rỗ cảm thấy không ổn, nhị cữu của hắn đã đi về phía chúng ta.

Lý Ma Tử cuống lên, vội vàng trốn sau lưng ta, hỏi ta nên làm gì bây giờ? Ta cũng bối rối, đây rốt cuộc là người chết hay là người sống đây? Sống sót ta còn có thể ứng phó, đây nếu là người chết, ta nên xử lý như thế nào?

Lần này ta còn không mang theo một món pháp khí nào.

Ngay khi ta lục thần vô chủ, Lý Ma Tử nhị cữu đã nhào tới bóp chặt cổ của ta, trong nháy mắt liền cảm giác được hô hấp khó khăn, cả người dường như bị đối phương nhấc bổng lên.

Lý mặt rỗ bên cạnh sợ đến trực tiếp xuề xụi lơ trên mặt đất, điên cuồng hồi cứu mạng.

Ta cực lực muốn trốn thoát, nhưng lại một chút sức lực cũng không có, ta chỉ cảm thấy mình phải chết ở chỗ này, trong lòng hiện lên từng trận không cam lòng, làm sao ta có thể chết như vậy chứ?

Đúng lúc ta cảm thấy sắp mất đi tri giác thì một thân ảnh màu trắng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ta. Ta chỉ nghe thấy âm thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, lập tức hai tay đang bóp chặt tay của mình buông lỏng ra, cả người ta rơi trên mặt đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

Ta ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện người cứu ta chính là nam nhân an nhà mẹ đẻ.

Hắn ta vẫn mang bộ dáng lãnh khốc, đưa lưng về phía ta, dưới ánh trăng phảng phất một hành giả cô độc.

"Ngươi thật biết gây phiền toái, may mà ta không vềhỉ, nếu không ngươi nhất định phải chết." Nam nhân chăn chồng lạnh lùng bỏ lại một câu, sau đó xoay người rời đi.

Vốn ta định nói một câu cảm ơn, nhưng thân hình hắn ta đã biến mất trong bóng tối.

Ta không phải là người già mồm cãi láo gì, nợ ân tình này của hắn ta, sau này trả là được rồi.

Nhưng quay đầu nhìn lại, ta có chút trợn tròn mắt, nam nhân đáng thương này thật đúng là có thể xuống tay, một kiếm kia trực tiếp chặt đứt hai tay của Lý Ma Tử, mà Lý Ma Tử nhị cữu không biết là vì một kiếm này, hay là vì nguyên nhân gì khác mà cả người ngã lăn ra đất như người chết vậy.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận lại thì thấy hắn thật sự là người chết. Ta đã cẩn thận, vậy nên vẫn đi dò xét hơi thở của hắn một chút.

Phát hiện Lý mặt rỗ toàn thân lạnh lẽo, đã sớm không còn hô hấp, hơn nữa dưới cổ đều xuất hiện thi ban chỉ có người chết.

Mang theo nghi vấn, ta đem Lý Ma Tử dọa sợ mà đỡ dậy. Lý Ma Tử cũng đã không có tiền đồ, lắp bắp một câu cũng nói không nên lời.

"Đi thôi, trước tiên đưa nhị cữu của ngươi về..." Nói xong, ta cầm đồng khí cùng Lý mặt rỗ trở về.

Chương thứ bốn trăm năm mươi ba, người trước làm bậy, hậu nhân gặp tai ương.

Lúc về nhà, hai quả trứng lại không ngủ, khi thấy ta trở về, vội vàng nói với ta đã không thấy cha hắn đâu.

Mà nhìn thấy trên thi thể trên lưng Lý Ma Tử, hai quả trứng lập tức đại kinh thất sắc, hỏi chúng ta chuyện gì đang xảy ra vậy?

Lý Ma Tử kể sơ qua tình huống một chút, còn ta thì đi vào trong phòng dành cho thi thể. Theo lẽ thường mà nói, người chết không thể nào sống lại, hơn nữa còn khóc lóc ăn đất, chuyện này thật quá khó tin.

Cho nên trong đó tất có vấn đề, khi ta mở cửa phòng, đã ngửi được một hương vị hương hỏa. Mùi này ta từng ngửi qua, là hương vị trên người lão bà đẻ thứ hai, bởi vì hương vị hương hỏa rất đặc thù, cho nên làm ta nhớ rất mới.

Ngay tại ta tới gần giường, một con mèo trắng bỗng nhiên chạy ra, tốc độ cực nhanh, thẳng đến cửa. Lúc ấy ta bị dọa nhảy dựng lên, nhìn bạch miêu biến mất, không khỏi nhíu mày lại.

Ta nhớ lúc rời đi đã nhắc nhở qua hai đứa này, nhất định phải đem cửa phòng đóng kỹ, không để cho chó mèo loài động vật nhỏ vào. Nhưng nó thì ngược lại, không ngờ để một con mèo vào, cái này cũng có thể giải thích hành vi trước kia của Lý Ma Tử và Nhị cữu.

Sau khi người chết, nếu như tiếp xúc với chó mèo, sẽ có tỷ lệ rất lớn phát sinh xác chết giảo hoạt. Hơn nữa cỗ thi thể này bị âm vật ảnh hưởng, cho nên theo bản năng còn cảm thấy mình còn sống, tiếp tục chạy tới nghĩa trang ăn đất.

Nhưng ta không hiểu, cuối cùng khi chúng ta tìm được hắn, vì sao hắn lại nhằm vào ta mà bóp cổ ta? Ta không làm gì cả.

Lúc này, ta chợt nhớ tới bình đồng kia, vội vàng tìm kiếm trong phòng, nhưng trong phòng nào còn có bình đồng, sớm đã rỗng tuếch.

Ta vội vàng chạy ra ngoài, hỏi hai nhóc đi đâu rồi? Nó nói để ở phòng ngủ nha, ta còn mang theo xem, kết quả phát hiện cái gì cũng không tìm được, trong chốc lát cũng ngây ngẩn cả người.

"Ta đi, nhà ngươi sẽ không bị trộm chứ?" Lý mặt rỗ cảm thấy khó có thể tin, dù sao điều kiện của nhà trứng, coi như là mở rộng cửa, cũng chưa chắc có tên trộm đến trộm đồ.

Ta cảm thấy bà vợ của tất cả những ngọn mâu đều chỉ thẳng vào hai đứa con này, toàn bộ trong nhà cũng chỉ có mấy người chúng ta, tóm lại những thứ đó đều là bị người khác lấy đi, cho nên cũng chỉ có bà ta mới đáng nghi nhất.

Ta nói với vợ của mình muốn nói chuyện, hai quả trứng đầu tiên là do dự, nửa ngày sau mới nói để mai ta có thể nói.

Lý Ma Tử cũng ở bên cạnh phụ họa, nói ta một đại lão gia tộc thật sâu nửa đêm gặp vợ người khác thì còn thể thống gì? Dù sao thôn quê cũng khá bận tâm những thứ này, cho nên Nhị Đản hơi có chút mất hứng, chuyện này cũng không giải quyết được.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta liền nói với Lý mặt rồi, lúc ấy Lý mặt rỗng lại mở miệng, ôm lấy đùi ta nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi không thể đi được, chuyện này không phải còn chưa xong sao? Ngươi có thể đáp ứng tra cho tới cùng, cùng lắm thì hai thanh đồng cụ cũng sẽ đưa cho ngươi. "

Ta cũng không phải là vì tiền, mà là chuyện này hiện tại đã là một vũng nước đục. Nếu ta còn ở lại nữa, e rằng sẽ rước họa vào thân, nói không chừng sẽ chôn mạng ở đây.

Nhưng cuối cùng, ta vẫn từ bỏ ý niệm rời đi. Bởi vì Lý Ma Tử lại thả ra đại chiêu, một khóc hai làm ba thắt cổ.

Lúc ăn điểm tâm, vợ của nhị trứng cũng không đi ra ngoài, là nhị trứng mang cơm vào. Ta cũng theo bước chân nhị đản, cùng nhau vào phòng.

Trong phòng tỏa ra mùi hương quen thuộc, mùi vị này giống y đúc cái xác của Lý Ma Tử.

"Đại sư, sao người lại theo vào?" Nhị Đản buồn bực nói, nhưng từ trong giọng nói của hắn, ta mơ hồ có thể cảm nhận được một chút tức giận.

"Ta vào là muốn nói vài câu với vợ ngươi, có lẽ ngươi sẽ không để ý đúng không?" Ta nói.

Cũng vào lúc này, Lý mặt rỗ vào phòng, kêu hai trứng ra ngoài. Nhị đản vốn không muốn ra ngoài, nhưng hắn vẫn tương đối nghe lời Lý mặt rỗ, lựa chọn đi ra ngoài.

Như vậy, trong phòng chỉ còn lại vợ ta và hai đứa trứng, còn có bé gái kia.

Cô dâu của hai quả trứng cẩn thận che chắn đứa bé sau lưng, nhìn chằm chằm vào ta.

"Chúng ta cũng không vòng vo, ngươi tại sao muốn hại nhà bọn họ? Nhà bọn họ đời đời đều là thôn dân thành thật, làm như vậy đối với ngươi không có chỗ tốt a?" Ta trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

Nhị trứng nàng dâu trầm mặc thật lâu, cuối cùng buồn bã cười cười.

"Xem ra ngươi đã biết rồi, đúng rồi, hết thảy kỳ thật đều là ta làm. Mục đích của ta chính là để cho Thái gia gia bọn chúng mất mạng, báo thù cho Thái gia gia của mình!" Nữ nhân nói xong, hai hàng nước mắt liền rơi xuống, hơn nữa bộ dáng người kia đáng sợ, ta ngược lại là chân tay luống cuống, không biết phải ứng phó thế nào.

"Thái gia gia của con? Chẳng lẽ là vị tướng quân cầm thiết lộc." Con không khỏi nhớ tới văn tự trên bình đồng.

Nữ nhân nhẹ gật đầu, mở miệng nói: "Nó chính là Thái gia gia của ta, sở dĩ Thái gia gia chết thảm chính là do Lý gia gia ban tặng. Bây giờ ta đã tìm được con cháu của Lý gia, nhất định phải trả giá bằng máu!"

Lần này tựa hồ ta đã hiểu rõ rất nhiều.

Cái bình kia, kỳ thật cũng không phải là tán loạn trong ruộng, mà là nữ nhân cố ý chôn ở nơi Lý Ma Tử Nhị cữu thường xuyên làm ruộng, lúc này mới dẫn phát chuyện sau này.

"Ngươi làm như vậy có thể đạt được cái gì? Ngươi có biết ngươi hại chết một sinh mệnh vô tội hay không." Ta không khỏi nổi giận, nói thật, ta ghét loại người này.

"Bọn chúng đều đáng chết, chỉ có chết mới có thể trả nợ!" Trong ánh mắt của nữ nhân, tràn đầy ác độc, nàng chỉ muốn báo thù, nhưng không biết nàng cũng đang giết người.

"Loảng xoảng." Cửa đột nhiên mở ra, là Lý Ma Tử và hai quả trứng.

Trong hai hốc mắt tràn đầy nước mắt, tay cũng đang run rẩy, chỉ vào nữ nhân nói một câu cũng không được.

Lão làm sao cũng không ngờ, bình thường hung thủ đối xử dịu dàng với thê tử mình, lại là một hung thủ giết người. Lão mang theo thân thể hơi run rẩy, từng bước chậm rãi áp sát nữ nhân kia.

"Nếu ngươi hận nhà bọn ta như vậy, vậy tại sao ngươi không xuống tay với bọn ta? Ngươi trực tiếp ra tay với ta a, tại sao phải hại cha ta, ngươi vì sao..."

Hai quả trứng đang giơ lên cao cao muốn đánh nữ nhân, thế nhưng sau đó lại giơ lên hạ xuống.

Hắn không hạ thủ được, dù sao thì một ngày phu thê trăm ngày ân.

Ta và Lý Ma Tử cảm thấy ở đây không quá thích hợp, liền tìm cơ hội lén lút chuồn đi. Đây là chuyện nhà của bọn họ, ta căn bản không quản được, cũng không muốn quản, cho nên ta mới muốn trở về vội.

Bởi vì sau khi suy nghĩ cặn kẽ cả đêm, ta đã đoán ra được tám chín phần mười.

Ả kia sở dĩ không hạ sát thủ với hai quả trứng là vì ả ta thật sự bị sự chân thành của hai quả trứng làm cho cảm động, muốn tiếp tục đi qua cùng với hai quả trứng này.

Nhưng nàng lại không thể vi phạm lời thề của gia tộc, cho nên chỉ có thể đi giết cha của hai quả trứng.

Ta không quản nhiều nữa, cũng vì nghĩ tới tầng này. Vốn định hy sinh một người, có thể đổi được hạnh phúc của hai người tương lai cũng đáng, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại, chỉ cần là ngày lừa dối sẽ có lúc xuyên thủng, đau đớn không bằng đau ngắn, vẫn là để bọn hắn tự giải quyết đi!

Ta bảo Lý mặt rồi thu dọn một chút, chuẩn bị rời đi. Đương nhiên Lý mặt rỗ không hiểu ta có ý gì, kéo ta bỏ đi, còn nói miệng đồ vật cũng không có lấy được, đi rồi không phải là mất tiền sao?

Để lại một màn này càng khiến cho ta cảm thấy bi kịch hơn, hẳn là một màn càng bi kịch đối với Lý Ma Tử. Hai quả trứng tự sát, nữ nhân kia cũng tự sát, cả hai ôm nhau cùng một chỗ.

Toàn bộ chết rồi, vì cái gọi là báo thù.

Sau đó Lý Ma Tử lưu lại xử lý tang sự, ta thì một thân một mình trở về nhà.

Toàn bộ câu chuyện đều tràn ngập tính hí kịch, cũng làm cho ta đối với nhân sinh có rất nhiều cảm ngộ. Sau khi về nhà, ta trước tiên đem hai cái thanh đồng khí kia tuyên truyền một chút, rất nhanh liền có người mua tìm tới cửa.

Cuối cùng lấy giá một trăm vạn, bán được một đôi đồ cổ như vậy.

Lúc bán đi, ta kể cho người mua chuyện sau lưng cổ quái này.

Trong thời kỳ thanh triều, có một gã nguyên tố võ học tên là Thiết Mãng Lộc, tuy lòng mang chí lớn, nhưng bởi vì không tặng lễ cho một khảo quan họ Lý, kết quả đối phương ở trước mặt Hoàng đế đem hắn hạ thấp là chỗ không có.

Cuối cùng Dưỡng Phục Lộc chỉ nhận được sự chênh lệch bát kỳ tướng quân, thủ vệ một tòa thành nhỏ ở biên quan.

Nhưng mà quan viên họ Lý lại nhìn trúng thê tử Canh Túc Phục Lộc, sử dụng vô số thủ đoạn ác độc, thê tử của Cây bút Phúc Lộc thề sống chết không theo, bị quan viên họ Lý vũ nhục sau đó giết chết trong giếng.

Tay cầm bổng lộc đau lòng gần chết chôn ngay tại chỗ, viết hơn một trăm phần huyết thư hướng Hoàng đế giải oan, nhưng toàn bộ bị quan viên họ Lý ngăn lại, còn biếm Dưỡng Nghinh Lộc làm bình dân, không thu gia sản.

Bang Bang lộc chết đói trong lúc đói khát, trước khi chết dặn dò con gái lập lời thề độc, nhất định phải giết sạch hậu nhân của Lý gia để báo thù...

Tiền nhân trồng cây hậu nhân hóng mát, kiếp trước làm bậy hậu nhân gặp tai ương.

Đây vốn là một đạo lý không thể đơn giản hơn, nhưng vẫn có rất nhiều người không rõ.

Nếu như lúc trước quan viên họ Lý có thể đọc hiểu ý chí của Thang Túc Thiết, báo quốc.

Nếu Yng Phốc trước khi chết có thể nhìn thấu tất cả.

Chắc hẳn vợ chồng hai trứng sẽ sống hạnh phúc cùng nhau chứ? Chỉ là hình ảnh như vậy, ta vĩnh viễn cũng sẽ không nhìn thấy.

Chương thứ bốn trăm mười sáu, Giang Lang mới làm hết.

Sau một đoạn thời gian cũng không có sinh ý gì, mỗi ngày ta mở cửa hàng như cũ, uống rượu uống rượu trong tiệm, xem sách, nhàn nhã đi qua ngày.

Ngày hôm nay Doãn Tân Nguyệt tới nói với ta: "Trương ca, giúp ta một chút đi."

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Ta có một vị bằng hữu làm biên kịch, hai ngày nay vẫn kể khổ với ta, nói hắn tiến vào thời kỳ chuyển thành bình cảnh, mỗi ngày vắt hết óc cũng viết không ra bản sao. Ngươi xem có thể thông qua thủ đoạn của ngươi, giúp hắn một lần không?" Doãn Tân Nguyệt nói.

Ta cau mày buông sách xuống, trịnh trọng nói với Doãn Tân Nguyệt: "Thứ âm vật này tốt nhất không nên loạn dùng, trên trời không có chuyện rơi bánh, ngươi vừa nhặt được vài thứ vừa phải trả giá tương ứng! Viết không ra kịch bản mà thôi, cũng không phải chuyện gì to tát, bảo hắn ra ngoài du lịch, thả lỏng thả lỏng, điều chỉnh tâm tình nói không chừng là tốt."

Doãn Tân Nguyệt thở dài: "Ta đã nói với hắn rồi, vô dụng! Ngươi không biết cuộc cạnh tranh này kịch liệt đến mức nào đâu, hàng năm có hàng trăm hàng ngàn hàng ngàn chữ viết tay chen chúc muốn tiến vòng tròn biên kịch, hai ba đường biên kịch một trảo, ngươi không viết thì có người viết, lần này ngươi không hợp tác với đạo diễn nào đó, nói không chừng sau này sẽ không còn cơ hội hợp tác nữa."

"Hắn nói cho dù gặp phải quỷ chiết thọ nguyên gì đó cũng không sao, chỉ cần tìm được ý tưởng sáng tạo là được, người ta đã nói đến nước này rồi, ngươi cứ phát thiện tâm giúp hắn một lần đi, cũng chỉ có ngươi mới có thể giúp được hắn." Doãn Tân Nguyệt đau khổ cầu khẩn.

Bình thường ta cảm thấy sản sinh quốc gia tràn lan tai hoạ, có chút kịch bản nát như cứt chó, cho rằng cá nhân có thể làm biên kịch, xem ra chén cơm nào cũng không ngon bằng.

Vì thế ta mới bảo Doãn Tân Nguyệt chuyển lời cho vị bằng hữu kia, ta gần đây giúp hắn tìm một vật âm độc, nhưng chưa chắc nắm chắc trăm phần trăm.

"Tốt tốt tốt tốt, chỗ ta có tấm danh thiếp của nó, ngươi làm quen trước đi."

Doãn Tân Nguyệt nói xong lấy từ trong túi ra một lá danh thiếp cho ta, trên đó viết kịch nói về hình ảnh biên soạn: Mạnh Đông Dã, ta suy nghĩ một chút: "Hắn không phải là vở kịch của Đại Diễn Chân Hống Thanh Cung năm nay gửi kịch vui sao?"

"Đúng vậy, chính là hắn!" Doãn Tân Nguyệt híp mắt cười.

Mạnh Đông Dã chẳng những là láng giềng, còn là keo kiệt uyên bác, thường hay nói chuyện tiết mục, bật thốt lên chuyện gì đó, không ngờ lần này lại hợp tác với một người nổi tiếng, ngẫm lại vẫn còn có chút kích động nho nhỏ.

Doãn Tân Nguyệt dặn dò, nửa năm nữa mới được giao kịch bản mới, cho nên nhất định phải tranh thủ thời gian.

Vì thế ta đêm đó thả ra một tin tức, nói muốn tìm một món âm vật có thể cung cấp linh cảm, an toàn là tốt nhất, giá tiền không phải vấn đề.

Chưa đến một tuần, đã có người viết bệnh cho ta, là uy ca trước kia từng mấy lần hợp tác với ta, hắn cũng là thương nhân âm vật, nhưng bản thân không tự mình đi thu, đều là từ các loại con đường thu lên, cũng thường xuyên giúp đồng hành bắc cầu, thu phí trung giới gì đó.

Trước đây ta có vài món âm vật, đều là người mua thông qua hắn mới tìm được.

Uy ca nói trong tay hắn có một kiện đồ vật nhưng mới thu được vài ngày còn chưa nóng, tuyệt đối phù hợp với yêu cầu của mình. Bảo ta sắp xếp thời gian gặp mặt hắn một lần. Hắn đặc biệt dặn dò, giao dịch kim loại, không được đi ngân hàng, gần đây hắn bị theo dõi.

Ta hỏi hắn đại khái bao nhiêu tiền, ta chuẩn bị một chút, hắn phóng khoáng trả lời, giá hữu nghị, ba mươi vạn cũng không tính là nhiều chứ?

Ta sẽ an bài một bên có thời gian rảnh rỗi để Doãn Tân Nguyệt và Mạnh Đông Dã đi tới. Chúng ta đi tới nơi mà Uy ca chỉ định là một tòa lâu phủ tàn phá không người ở. Ở đó Uy ca cũng như kẻ lang thang, thuê vài người hàng ngày đưa đồ ăn thức uống tới cho hắn.

Mạnh Đông Dã là đại râu quai nón, hào hoa phong nhã. Nhìn thấy ấn kí lầu các, hắn không yên lòng hỏi: "Trương lão bản, vị bằng hữu của ngươi có đáng tin cậy không, sao ta cảm thấy không đứng đắn cho lắm nhỉ?"

"Người mà ta đề cử ngươi có thể lưu tâm một trăm cái, hắn chắc chắn là bị cảnh báo truy nã rồi, ở đây tránh đầu sóng ngọn gió." Ta cười khổ nói.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, vừa thấy mặt Uy ca liền kể khổ với ta, nói hắn trước đó đã mua một kiện đồ cổ, chuyển tay bán giá gấp đôi, ai biết đó là văn võ cấp hai của quốc gia, không biết là ai để lộ phong thanh hay là cố ý hãm hại hắn, cảnh báo rất nhanh đã nhìn chằm chằm vào hắn, trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều có cảnh báo phải ngồi xổm ở cửa nhà hắn, không thể không chuyển đến nơi này.

Nói xong những lời này, Uy ca nhiệt tình chào hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Ồ, đây là chị dâu phải không? Xinh đẹp thật, hệt như một ngôi sao lớn vậy."

Sau đó lại vỗ vỗ bả vai Mạnh Đông Dã: "Mạnh Đại biên kịch, ngưỡng mộ đã lâu, mấy bộ phim kháng Nhật Thần mà ngươi viết ta đều thấy, quá đặc sắc! Gần đây còn đang viết gì vậy?"

"Tỷ thí Thanh Cung." Mạnh Đông Dã trả lời. Dù sao y cũng là một văn nhân, không thích ứng được với loại hán tử giang hồ thô kệch như Uy ca.

Uy ca cũng ý thức được điều này, xấu hổ nói: "Ta chỉ là một kẻ thô kệch, không hiểu lễ nghĩa, ngài đừng trách ta. Nhưng từ trước đến nay làm ăn ta luôn giữ chữ tín nhất, ngài có thể yên tâm tuyệt đối!"

"Được được, ta tin tưởng ngươi." Mạnh Đông Dã mỉm cười.

"Vậy chúng ta ngồi xuống bàn chuyện làm ăn đi!" Uy ca chuyển tới vài cái ghế như nhựa láng, chúng ta mặt đối mặt ngồi xuống, ở giữa đặt rương chứa tiền Mạnh Đông Dã mang đến, tạm thời dùng vào bàn, Uy ca đặt một cái hộp gỗ lim dài mảnh lên trên, để chúng ta xem trước một cái.

Mở hộp gỗ đỏ ra, đập vào mắt là một cái bút lông, ống bút làm bằng trúc, mặt ngoài phi thường sáng bóng, đó đương nhiên không phải kết quả của máy móc gia công, mà là trải qua năm tháng dài tháng, dùng tay sống sờ soạng mà thành. Phía trên có chút hoa văn kỳ quái, nhưng đã bị mài sắp không thấy rõ lắm, trên đỉnh có một lỗ nhỏ không đáng chú ý, mũi bút nhọn hình như một cây bút, cực kỳ xinh đẹp.

" nét bút này có thể giúp ta lấy lại được linh cảm sao?" Mạnh Đông Dã có chút không dám tin.

"Đương nhiên, chờ ngươi nghe xong lai lịch của nó sẽ biết." Uy ca ngậm một làn khói, hít một hơi thật ngon, ta bảo nó đừng thừa nước đục thả câu, hắn mới lên tiếng: "Lão bản, ta biết ngươi hai năm nay đi ngược xuôi nam, thu được không ít đồ chơi lợi hại, nhưng ta dám cam đoan ngươi không thu được thứ này của ta."

"Loại nào?" Ta hỏi.

"Tự tạo thành cố sự!" Uy ca nói.

Ta suýt đã ngã sấp xuống đấy, ta còn tưởng là có gì kinh ngạc chứ, Doãn Tân Nguyệt cũng đang cười trộm.

"Ngươi nói một chút, khoản này có chuyện gì?" Ta nhịn cười nói.

Uy ca trầm mặc trong chốc lát rồi nói ra bốn chữ: "Giang lang tài kiệt!"

Mạnh Đông Dã đột nhiên đứng dậy kích động nói: "Ý của ngươi là, khoản tiền này chính là bút tích sinh hoa trong câu chuyện?"

"Đúng đúng đúng, vẫn là Mạnh đại biên kịch có văn hóa!" Uy ca vỗ vỗ bàn tay: "Cây thơ mọc ra, sao ta không nghĩ tới nhỉ, lần này tự mang theo hai câu chuyện xưa, có lợi hại hay không?"

Câu chuyện sinh hoa diệu bút ta đương nhiên biết.

Nghe nói thời kỳ Nam triều, có một vị danh gia gia nổi tiếng tên là Giang Trầm, bởi vì phạm vào sai lầm chính trị, bị giáng chức đến Phổ Thành làm một huyện lệnh nhỏ, cả ngày rầu rĩ không vui, trà không nhớ cơm không muốn.

Có một ngày hắn tản bộ ngoài thành, đi mệt mỏi, liền ngủ trên một ngọn núi nhỏ. Kết quả trong mộng xuất hiện một vị lão thần tiên điều khiển mây mù, lão thần tiên đưa cho hắn một cây thần bút năm màu, nói sông nước dâng kiếp trước đã cứu mình một mạng, cây bút này coi như báo đáp.

Từ đó về sau, giữa sông đột nhiên dâng trào như suối, viết xuống rất nhiều bài thơ truyền lưu thiên cổ.

Giang nhấn chìm một tay văn chương gấm cùng tài học đầy bụng, quan vận dần dần chuyển biến tốt đẹp, làm thượng thư. Cho đến khi hắn trung niên, có một buổi tối hắn lại mơ thấy lão thần tiên kia, nói năm đó cây bút năm màu đưa cho ngươi thăng chức rất nhanh, hôm nay có thể trả lại cho ta...

Vì thế Giang Trầm lấy ra bút thần năm màu từ trong ngực, cung kính trả lại cho lão thần tiên, từ đó về sau hắn cũng không viết thêm một văn hay nữa.

Thành ngữ Giang Lang mới có thể làm được như vậy.

Nhưng ta không khỏi hoài nghi, trong truyền thuyết đó là một cây thần bút năm màu, sao đến trước mắt lại biến thành đầu bút làm từ một cây gậy tre?

Khoản này nhìn qua không thể bình thường hơn, đây là điểm khác biệt giữa người bán hàng và người bán à?

Chương thứ bốn trăm bảy giết người.

Mạnh Đông Dã cũng nghi hoặc nói: "Uy ca, không phải là ta không tin ngươi, trong câu chuyện này, giang ngập là thần bút năm màu đạt được trong mộng, theo lý thuyết thì cái bút này không tồn tại nha!"

Uy ca cười nói, mọi việc không thể chỉ nhìn bề ngoài, có đôi khi chân tướng cũng không thần kỳ như trong truyền thuyết. Món nợ này vốn là một món âm vật, nước sông không biết từ nơi nào đạt được, từ đó văn thái đại phóng, nhưng người ngoài hỏi lại không tiện nói thẳng, nói dối là trong mộng nhận được một cây thần bút. Sau đó dần dần phát hiện ra món nợ này có tác dụng quá lớn, liền xử lý sạch sẽ nó, sau đó lại nói là lão thần tiên thu hồi bút kia.

"Mạnh đại biên kịch, không phải ta khoe khoang, các ngươi làm nghề này mặc dù đọc nhiều nhiều, nhưng có một số việc chưa hẳn chúng ta biết rõ. Bởi vì có một số chân tướng căn bản sẽ không viết ở trong sách, câu kia nói thế nào nhỉ, hết thư không bằng không có thư." Uy ca nói.

Điểm ấy ta cũng khá đồng ý với Uy ca, bản thân âm vật đã bao hàm rất nhiều tri thức lịch sử, những tri thức này cũng không phải là thứ trên sách có thể nhìn thấy, tiếp xúc âm vật hai năm qua, ta cũng tăng thêm rất nhiều kiến thức.

Mạnh Đông Dã thưởng thức bút lông này: "Ý của ngươi là, khoản nợ này có tác dụng sao? Có thể nói tỉ mỉ một chút được không?"

Uy ca cười ha ha: "Yên tâm đi, chỉ một cây bút thôi mà, sẽ không làm gì được ngươi đâu, cùng lắm là dùng một lần giảm cho ngươi mấy năm dương thọ, nước sông nhấn chìm mãi đến trung niên mới chịu vứt bỏ, có thể thấy được cũng không có gì ghê gớm lắm."

"Bỏ vài năm dương thọ?" Mạnh Đông Dã cau mày, trong lòng như đang đấu tranh. Người bình thường muốn bước ra bước này cũng không dễ dàng gì, nhưng một khi bước ra ngoài thường sẽ không về được, đây là sự tham lam của nhân tính.

Cuối cùng hắn nói: "Chỉ cần có thể viết ra được tác phẩm hay, loại giá này ta nguyện ý tiếp nhận, sinh mệnh tác giả không ở chỗ dài ngắn, một bộ tác phẩm tốt tự nhiên có thể khiến tác giả lưu luyến vạn cổ."

"Người thống khoái!" Uy ca liên tục vỗ tay: "Một là thưởng thức phần thống khoái này của ngươi, hai là vì danh hào vở kịch của Mạnh Đại, khoản này ta dứt khoát tặng cho ngươi không, coi như đây là một chút tâm ý nho nhỏ của ta."

"Không không không, vậy sao được, các ngươi làm nghề này cũng không dễ dàng." Mạnh Đông Dã lập tức nhét cái rương chứa tiền cho Uy ca.

Uy ca vốn là lời nói khách sáo, vì vậy cũng không kiên trì nữa, cầm tiền nói: "Ta là người thích kết giao bằng hữu, quay lại ký tên cho ta có được không?"

"Dễ nói dễ nói."

Vì vậy hai bên một tay một tay cầm tiền, làm xong việc. Lúc đưa tay nhận tiền, ta chú ý tới trên cánh tay của hắn có từng vết máu, có cái mới, có cái mới. Hắn phát hiện đến tầm mắt của ta, vội vàng dùng tay áo che lại.

Ta âm thầm nghi ngờ, e rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy, uy ca tựa hồ rất muốn ra tay thật mạnh.

Mạnh Đông Dã lại hỏi hắn muốn dùng bút thế nào, Uy ca nói cho Mạnh Đông Dã thấy trên đỉnh ngọn bút lông có một cái lỗ nhỏ, dùng máu của ngón tay mình cho ăn ba ngày, cũng không cần quá nhiều, cách sáu giờ đồng hồ một lần là được. Đợi đến khi máu thấm đẫm cành bút, toàn bộ ngòi bút đã bị đánh thức, sau đó viết đại gì đó, bảo đảm Văn Tư Như Tuyền dũng mãnh.

"Dùng nó viết?" Mạnh Đông Dã hỏi.

Uy ca cười ha hả: "Ngươi thật đùa đấy, bình thường viết gì thì dùng đó. Chỉ cần đặt âm vật bên người là có tác dụng, đao trừ tai trừ tà cũng không cần chém quỷ đúng không?"

"Được, ta biết rồi." Mạnh Đông Dã lộ nụ cười hài lòng.

Chúng ta cùng uy ca cáo từ, rời khỏi tòa cuối lâu này, ta cố ý căn dặn Mạnh Đông Dã, nếu như lúc sử dụng xuất hiện bất cứ dị thường nào, lập tức liên hệ với ta.

Hắn đáp ứng một tiếng, đi trước.

Ta quay người đi về phía cửa hàng nhỏ gần đó, Doãn Tân Nguyệt hỏi ta làm gì, ta hỏi chút chuyện.

Một nữ điếm chủ giờ phút này đang ngồi ở bàn sau quầy bán hạt dưa cắn xem TV, ta đi lên nói vài chuyện phiền phức? Kết quả là nàng đối với ta yêu thương không để ý, về sau ta mua một bao Trung Hoa mềm, thái độ của nàng lập tức thay đổi.

"Đại thẩm, ta hỏi ngươi một chuyện, sau này tòa cuối lâu nát vụn bao lâu rồi?" Ta hỏi.

"Hai ba năm đi." Nữ chủ tiệm nói.

"Ngươi có biết lúc trước làm sao dừng lại không?"

Nữ điếm chủ suy nghĩ một chút rồi nói: "Hình như là xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, thoáng cái chết mất mười mấy công nhân, chỗ hơn người thì ai dám ở chứ! Vốn là phòng để bán trước rồi cũng đều lui trở về, bất động sản thương không thu về được phí, nợ một cái ngân hàng mông chạy trốn tới dàn xếp, sau đó vẫn mục nát ở đây..."

Nàng quan sát ta từ trên xuống dưới, hỏi ta có nên tính toán đặt khối đất này hay không, ta bèn hàm hồ nói thăm dò giúp một bằng hữu.

Nữ phó điếm chủ nói: "Ngươi khuyên ngươi bằng hữu, đừng có làm chuyện cầm tiền đi lại như vậy, ngươi có biết nơi này là nơi nào không? Là hình trường, phạm nhân đều bị đưa đến nơi này giết đầu, tên thương nhân bất động sản trước kia chính là đồ rẻ, kết quả xảy ra đại loạn. Nơi này rất phong thuỷ, buổi tối ta chưa bao giờ ở đây ngây ngốc, nghe nói nơi này thường xuyên có người không đầu đi tới đi lui."

Ta thầm mắng một câu, bị Uy ca lừa rồi!

Ta ngay cả vội vàng trở về, trên đường đi Doãn Tân Nguyệt hỏi ta: "Trương ca, nơi hung hăng như vậy, tại sao hắn phải ở lại nơi này?"

"Hắn đang dùng độc trị độc, bút này chắc chắn không phải hạng tốt lành gì, vì để trấn áp cây bút này nên hắn mới đặc biệt chọn nơi cư trú của đại hung như thế này." Ta vội vàng giải thích.

"Dùng độc trị độc, loại chuyện này có thực hiện được không?" Doãn Tân Nguyệt hơi nghi hoặc một chút.

Ta gật đầu, giữa oan hồn và oan hồn cũng không phải hòa hợp, bình thường mà nói quỷ cổ đại và quỷ hiện tại đều không hợp nhau, biện pháp lấy độc trị độc, trước kia ta cũng thường dùng, đương nhiên là lấy để đối phó âm vật.

Lúc ta trở về, trông thấy Uy ca đang thu dọn đồ đạc, vừa thu dọn vừa vui vẻ hát khúc nhạc, trông thấy chúng ta vòng trở về, ngượng ngùng nói: "Lão bà ta vừa rồi đưa tin đến nói, tìm hầm ngầm cho ta, ở đây cũng không phải chuyện tốt, ta đang chuẩn bị chuyển qua đây."

"Trùng hợp đến vậy sao?" Ta cười lạnh nói: "Chuyện bị cảnh sát nhìn chằm chằm căn bản là giả dối đi! Ngươi là vì trấn áp cây bút này."

"Tiểu ca Trương gia, ngươi thật oan uổng cho ta, đại uy ta làm ăn từ trước đến nay vốn có bổn phận, sao lại bán thứ có vấn đề cho khách chứ." Uy ca đánh cho nó.

"Ngươi thích trốn đông trốn tây đúng không? Ngươi tin ta dùng chút thủ đoạn, bảo ngươi trốn cả đời cũng không sạch sẽ." Ta tức giận quát một tiếng.

Mặt mũi Uy ca cũng bị dọa sợ trắng bệch, vội vàng cầu khẩn: "Đừng đừng, ngài là nhân vật nào, ta biết rất rõ ràng."

"Biết là tốt rồi, nói mau, rốt cuộc bút kia là cái gì!"

Uy ca gãi gãi đầu, ngượng ngùng nhìn ta nói: "Bút kia... Trước đó hại chết quá người."

Ta cũng không quá kinh ngạc, bảo hắn tiếp tục nói, hắn nói trước đó viết chủ nhân bốn đời, hai tác giả trước đều là viết tiểu thuyết internet, hai tác phẩm sau là viết thư thực thể, nói như vậy ta nhớ ra rồi, trận trước quả thật có tin tức xác thực nói một nhà văn trên mạng bởi vì áp lực sinh hoạt quá lớn tự sát.

Khoản giao dịch này quả thật có thể cho người ta một linh cảm vô hạn, khiến người hạ bút như thần trợ giúp. Thế nhưng vu tác quá lớn, hắn nhanh chóng tra tấn chủ nhân đến mức tâm lực hao tổn quá độ. Càng đáng sợ hơn chính là mỗi khi tra tấn một người, oan hồn của hắn sẽ bị trói buộc trên bút.

Từ khi Uy ca thu cây bút này về, trong nhà một ngày không được yên ổn, cả ngày có bốn con ác quỷ dốc sức liều mạng bắt hắn cào hắn, bảo hắn đưa bút cho bọn chúng, ngủ cũng không được ngủ, đến cơm cũng không ăn hết, quả thực muốn phát điên.

Cuối cùng bất đắc dĩ, hắn liền trốn ở nơi này, nơi này xác thực cũng quỷ quái, nhưng so với bốn tên hung thần ác sát kia, quỷ thân thiết như cậu của mình vậy.

Uy ca cởi quần áo cho chúng ta xem, trên người hắn toàn là vết máu bị cào ra, hầu như không còn một khối da nào lành lặn.

Ta cau mày nói: "Tại sao ngươi không tới tìm ta?"

"Tìm ngươi? Nhờ ngươi, tất cả mọi người đều là ăn cơm âm vật, quy củ nghề này ngươi không hiểu?"

"Quy củ gì?" Ta ngơ ngác.

"Ngươi nhúng tay vào, thứ này không phải thuộc về ngươi sao? Ngươi quay tay lại bán đi, có phải đầu ta có vấn đề không? Món hời này ta bỏ ra hai mươi vạn thu được, ta cũng không phải làm từ thiện." Uy ca nói.

"Mẹ kiếp! Ngươi muốn mạng hay muốn lấy tiền?"

Một câu của Uy ca thiếu chút nữa khiến ta bật cười: "Ta cũng muốn!"

Đứng thứ bốn trăm tám mươi chín vở kịch Mạnh Đông Dã.

Uy ca mặc quần áo xong rồi nói: "Nhưng bây giờ ngươi có thể nhúng tay vào rồi. Dù sao ta cũng đã bán được đồ rồi, ta biết ngươi nhất định có năng lực thu hồi. Đến lúc đó vừa chuyển tay đã có mấy chục vạn, cái này gọi là Song Thắng."

Ta mắng: "Song thắng cái rắm, ngươi đây gọi là lừa gạt!"

"Đừng nói khó nghe như vậy, tất cả mọi người đều làm nghề này, ngươi dám vỗ ngực đảm bảo, tất cả âm vật ngươi bán đi đều an toàn đáng tin, chưa lừa người? Đừng lừa dối người khác, nghề này của ta cũng giống như bán thuốc độc, biết không phải là đồ tốt, nhưng chung quy cũng có người ôm đùi cầu ngươi bán cho bọn họ, ngươi làm sao bây giờ? Chẳng qua chỉ là kiếm miếng cơm ăn, đừng đem bản thân mình làm khổ cực như vậy."

Nhiệm vụ nghề nghiệp của Uy ca, ta thật sự không còn gì để nói.

Hắn thu dọn đồ đạc vào một cái rương lớn, kéo nó rời đi, còn mang theo một bộ râu dài, dáng vẻ hăm hở, lúc gần đi mặt dày vô sỉ nói với ta: "Bàng lão bản, lần này coi như ta nợ ngươi một ân tình, rảnh rỗi lại hợp tác a!"

Sau khi hắn đi, ta vô lực ngồi xuống ôm đầu, Doãn Tân Nguyệt hỏi ta chuyện gì, nói: "Bây giờ ta có chút hoài nghi nhân sinh chuyên nghiệp của ta rồi."

Nàng an ủi ta: "Cũng không thể nghĩ như vậy, ta cảm thấy mọi việc chỉ cần không thẹn với lương tâm là tốt rồi, ngươi cũng không thể đảm bảo tất cả mọi người đều hạnh phúc. Lại nói có một số người chính là nguyện ý dùng phúc báo nửa đời sau để đổi lấy phong quang nhất thời, đây đều là tự mình lựa chọn, không liên quan đến ngươi..."

Vẫn là Doãn Tân Nguyệt an ủi, tâm trạng của ta chuyển biến tốt hơn một chút, bảo nàng mấy ngày nay liên hệ với biên kịch kia, một khi có bất kỳ dị thường nào, ta sẽ ra mặt miễn phí giải quyết cho hắn.

Ài! Muốn sinh ra loại chuyện này, thật là quá náo nhiệt.

Sau khi trở về, ta lập tức bắt tay vào chuẩn bị, lật xem tư liệu bắt đầu vẽ mấy tấm linh phù để chuẩn bị.

Chỉ vài ngày trôi qua, bên phía Mạnh Đông Dã không có tin tức gì, ta còn chú ý hơi hiểu biết của hắn, bên trên mỗi ngày đều có đổi mới, đơn giản là một chút cảm ngộ, hoặc là nói trạng thái hôm nay không tệ, viết đồ vật đặc biệt thông thuận.

Bút đẹp hình như đang ổn định phát huy tác dụng.

Qua gần nửa tháng, ta bận rộn với việc này, nhanh chóng quên việc này đi, lúc Thiên Doãn Nguyệt ăn cơm nói, Mạnh Đông Dã đã đem kịch bản cho đạo diễn, đạo cảnh đánh giá tổng thể tác phẩm vô cùng cao., Nói đã đạt tới tiêu chuẩn kịch bản thịnh soạn! Chính là sai chữ có chút nhiều, có nhiều chỗ điên đảo bốn phía, người xem không hiểu, còn phải tìm người nhuận sắc mới có thể lấy ra dùng. Mạnh Đông Dã là tốt nghiệp hệ trung ương, văn học tu dưỡng rất tốt, theo lý thuyết sẽ không phạm những sai lầm cấp thấp này, đạo diễn đoán hắn có thể là đuổi việc quá nhanh.

Ta hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Một bộ kịch bản bao nhiêu chữ?"

"Loại hơn bốn mươi tập như hắn, phải hơn tám mươi vạn chữ chứ."

"Ông trời ơi!"

Ta có một học học học ký hiệu là viết tay trên mạng, một ngày no chết cũng chỉ có một vạn chữ, một ngàn chữ ký ký ký thì mới mất mấy phần tiền, mỗi ngày mệt đến như cháu trai mới kiếm được hai trăm viên.

Tuy nhà thoại nhìn qua rất phong quang, thời gian tự do chi phối, lại không cần bị ông chủ mắng, nhưng mức độ vất vả một chút cũng không thua kém công việc khác.

Nửa tháng viết xong tám mươi vạn chữ, đây rốt cuộc là khái niệm gì? Một ngày phải viết hơn năm vạn chữ, huống hồ sáng tác không phải là gạch, có đôi khi phải dừng lại thả lỏng đầu óc một chút, suy nghĩ một chút, đừng nói viết ra, cho dù hiện tại bản thảo đã bày ra để hắn sao chép một lần, mỗi ngày đều phải ngồi trước máy tính hơn mười giờ.

Lao động não lực cao như vậy, ta có chút lo lắng tình trạng cơ thể Mạnh Đông Dã lúc xế chiều sẽ đi thăm Doãn Tân Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt đồng ý.

Buổi chiều ta và Doãn Nguyệt xe vào nhà Mạnh Đông Dã là một nơi nhà ở trung bình cao cấp, hiện giờ tình cảnh hôn nhân của hắn là ly dị, có hai đứa bé bị phán cho mẫu thân, trên cơ bản là ở nhà viết chữ, thỉnh thoảng đi thảo luận với đạo diễn về kịch bản.

Ta ở lầu dưới nhấn mạnh câu trả lời, vang nửa ngày đối phương mới chịu nghe, ta lập tức cho thấy thân phận của mình, Mạnh Đông Dã dùng giọng nói mệt mỏi hồi đáp: "Thật xin lỗi, các ngươi cứ về đi, ta đang làm đồ, bây giờ không tiện tiếp khách!"

"Không viết kịch bản xong rồi à? Sao còn viết nữa?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Chỉ sợ là tẩu hỏa nhập ma." Ta âm thầm nhíu mày.

"Vậy chúng ta có vào không?" Doãn Tân Nguyệt nói.

"Đương nhiên phải vào rồi!"

Bọn ta đợi ở lầu dưới một hồi, mãi đến khi một mẹ già mua đồ ăn trở về dùng chìa khóa mở cửa, bọn ta mới khẩn trương đi theo.

Mạnh Đông Dã ở trên tầng năm, ta giơ tay đang chuẩn bị gõ cửa, Mạnh Đông Dã liền ở trong phòng rống lên: "Cút, đều cút, đừng đến quấy rầy ta!"

"Hắn hiện tại lục thân bất nhận à!" Ta nói rồi duỗi tay gõ cửa, nhưng Mạnh Đông Dã không thèm để ý tới ta.

"Hắn không chịu mở cửa, hay là chúng ta lần sau lại tới?" Doãn Tân Nguyệt đề nghị.

"Không được! Bộ dạng bây giờ của hắn càng kéo càng tệ, hôm nay phải gặp mặt hắn một lần." Ta nghĩ tới nói tiếp: "Chụt mềm không được mạnh mẽ, tìm người nạy Tỏa đi!"

"Hiện tại cạy khóa cũng cần cảnh báo để chứng minh." Y Nguyệt vẻ mặt lo lắng.

"Không cần phải tìm đường, cứ tìm Lý Ma Tử là được!"

Ta lập tức đưa tin cho Lý Ma Tử, bảo hắn đem những tên mở khóa đi, có một sứ mệnh trọng yếu nào đó muốn giao cho hắn.

Không bao lâu sau, Lý Ma Tử chạy tới, ta hỏi hắn: "Lý Ma Tử, tay nghề mở khóa của ngươi có cứng không, để ta bộc lộ tài năng đi."

"Mở cái khóa này không?" Hai mắt Lý Ma Tử quay tít một vòng.

"Ừm."

"Không phải chém gió với ngươi, loại khóa cửa phòng trộm bình thường như thế này, ta dùng tăm xỉa răng đâm ra luôn." Lý Ma Tử cười ha hả.

Nói xong hắn lấy ra gia hỏa, bắt đầu làm việc, vừa làm vừa khoác lác: "Các ngươi giúp ta đếm, đếm ngược hai mươi giây, vượt qua thời gian cho dù ta không có bản lĩnh."

Khi ta đếm tới một lúc, hắn gọi một tiếng "Mở", dùng tay kéo cửa, nhưng không hề động đậy chút nào.

"Giả như thất bại đúng không? Khuôn mặt này đánh thật kêu lên!" Ta vừa cười vừa nói.

"Không đúng!" Lý măm tử cúi đầu nghiên cứu khóa khóa kia: "Môn này từ bên trong khóa trái, có người ở bên trong!"

"Có người này." Ta đáp.

"Sao ngươi không nói sớm, trực tiếp gõ cửa là được. Ngươi nhàn rỗi không có việc gì khảo nghiệm ta, đúng không?"

"Vậy ngươi gõ xem."

Lý Ma Tử đi gõ vài cái thật sự, gõ càng ngày càng nặng, Mạnh Đông Dã đột nhiên rống lên một tiếng: "Cút! Cút hết! Đừng đến làm phiền ta."

"Ai vậy, hỏa khí lớn như vậy, ăn thuốc nổ chắc rồi?" Lý Ma Tử buồn bực nói.

Ta đã nói đại khái chuyện cho hắn biết, bảo hắn hôm nay cửa này phải nghĩ biện pháp mở ra, nếu không Mạnh Đông Dã có thể sẽ chết bên trong.

Lý Ma Tử vừa nghe nói là khách hàng, lập tức hăng hái như vậy, trách ta sao không nói sớm, ta nói với hắn sự kiện lần này có một nửa trách nhiệm của ta, cho nên làm việc nghĩa vụ, không có tiền nhận.

"Không có tiền thì lấy." Hắn nghe xong lập tức nhụt chí.

"Ta không miễn cưỡng ngươi, ngươi giúp ta mở khóa, khi trở về sẽ cho ngươi mấy trăm khối tiền mở khóa, như vậy được chưa?"

"Hóa ra ta ở trong mắt ngươi, chính là loại khốn kiếp không nghĩa khí chỉ nhận tiền này sao? Đừng nói thừa, hiện tại ta sẽ mở cửa cho ngươi." Lý Ma Tử kêu lên.

Nói xong, hắn lấy từ trong túi ra một cái tay lắc kim cương, để chúng ta có thể chống đỡ cho hắn.

Lý mặt rỗ dùng tay chậm rãi luồn lách, quá trình này khô khan chán nản, hắn vừa ngốc đầu hỏi: "Tiểu ca Trương gia à, bút đẹp này đáng giá bao nhiêu tiền?"

"Ngươi xem ngươi kìa, ba câu không rời khỏi bản tính." Ta không khỏi cười khổ.

"Ta cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi." Lý Ma Tử bĩu môi.

chui vào một hồi, toàn bộ bấc khóa phá hư, sau đó Lý Ma Tử thò hai cái móc câu nho nhỏ vào, mân mê vài cái, chỉ nghe thấy răng rắc một tiếng mở cửa.

Lý mặt rốt cục vẫn là có một kỹ thuật xuất thủ.

Vừa đi vào phòng khách, ta liền ngửi thấy một mùi sặc mũi, khắp nơi trên mặt đất là bình rượu trống, người ăn còn thừa coi như là hộp, đầu khói, ghế dựa ném rất nhiều quần áo dơ, rèm cửa kéo, không biết đã bao lâu không thấy ánh mặt trời, dù sao phòng này cũng sắp mốc meo rồi.

"Má ơi, nhà ta đều trải qua loại cuộc sống tối tăm không ánh mặt trời này sao?" Lý Ma Tử che mũi nói.

"Như vậy cũng phân chia đi." Ta thuận miệng nói, dù sao ta cũng không hiểu được cuộc sống của bọn họ.

Trong phòng ngủ lại truyền đến tiếng rống to của Mạnh Đông Dã: "Cút! Đều cút cho ta! Đám tạp chủng các ngươi!"

Ba người bọn ta hai mặt nhìn nhau, tình huống gì vậy, sao còn mắng nữa, bọn ta đâu có làm gì.

Đương nhiên cũng chỉ cạy hắn ta một cái phòng trộm mà thôi.

Cuối cùng ta vẫn quyết định đi vào xem, hắn ta là một tên biên kịch trói gà không chặt, còn có thể đánh chúng ta hay sao?

Vừa đi vào phòng ngủ, ta liền nhận ra một luồng không khí âm trầm, nhìn vào trong phòng thấy ta sợ đến ngây người, không phải một người, mà là năm người!

Chương thứ bốn trăm chín, quỷ được chép lại.

Mạnh Đông Dã ngồi trên một cái giường lớn, bút ký liền đặt ở trước mặt, cành cây hoa nở diệu tác dụng một sợi dây đỏ treo trên tường đối diện với bút ký.

Hắn đứng ở đó gõ chữ, bên cạnh lại có ba nam nhân mặt không biểu tình, nhìn qua đều rất trẻ tuổi, con mắt nhìn chằm chằm cành bút kia!

Còn có một nam nhân khác nằm trên lưng Mạnh Đông Dã, hai tay dán lên tay hắn, bốn cánh tay nhanh chóng gõ lên bàn bát, phát ra âm thanh lốp bốp.

Ba nam nhân kia thỉnh thoảng đưa tay chạm vào cành bút kia, Mạnh Đông Dã không nhìn thấy đám cô hồn dã quỷ này, chỉ là mỗi lần sinh hoa diệu bút lay động một chút, y liền chửi ầm lên.

"Cút ngay, đừng hòng lấy nó! Nó là của ta!"

Cuối cùng ta cũng hiểu rõ tác dụng của Sinh Hoa diệu bút, bản thân nó cũng không cung cấp linh cảm, mà là quỷ hồn bị nó hại chết thay chủ nhân thay thế bút.

Ta đi qua xem xét, Mạnh Đông Dã đang viết một bộ kịch bản mới, tuy tốc độ nhanh chóng, nhưng lại là sai chữ khác, căn bản không thể đọc.

Mà bộ dáng của hắn bây giờ cũng phi thường đáng sợ, nguyên bản là một Đại Hồ Tử nho nhã, giờ phút này đã gầy đến mức chỉ còn lại da bọc xương, hốc mắt hãm sâu, không biết đã bao lâu không ngủ, khóe miệng treo một dòng nước miếng. Tóc trụi lủi không ít, còn dài ra không ít, ta nhớ lần trước gặp hắn vẫn còn một đầu tóc đen nồng đậm.

Hắn hoàn toàn đắm chìm trong sáng tác, thậm chí ta đi đến trước mặt hắn, sở trường ở trước mắt hắn lung lay một cái cũng không cảm nhận được.

Ta ngầm đọc vài câu "đạo đạo đức", bốn con quỷ kia đột nhiên chui vào trong tường không thấy, ban ngày những thứ này đều tương đối yếu.

Sau khi quỷ hồn biến mất, tốc độ đánh cờ của Mạnh Đông Dã đột nhiên chậm lại, ta gọi hắn: "Mạnh lão sư?"

"Hả?" Hắn ngẩng đầu, hai mắt đờ đẫn, vẻ mặt hoang mang: "Sao các ngươi vào được đây?"

"Ngươi vừa rồi không phải còn đang trong lúc trả lời chúng ta sao?"

"Đúng đúng đúng, xem cái đầu của ta." Hắn bảo tồn văn bản một chút, đứng lên duỗi lưng: "Ngồi quá lâu, eo cũng mỏi."

Trên bàn máy tính đều là bình chén đũa và uống nước uống trà, dưới bàn tính cũng đặt mấy bình nước uống trà, bên trong đầy nước tiểu màu vàng, thật sự rất cường hãn, hắn ngay cả thời gian đi nhà xí mấy giây cũng không chịu lãng phí.

Mạnh Đông Lạc vác cái lưng đi phòng khách pha trà cho chúng ta, lúc từ trong hộp sắt cầm lá trà ra ngoài, hai tay vẫn luôn run rẩy, kết quả một hộp trà nhỏ đều rải lên bàn, lại đụng đảo một cái chén nước. Hắn ta hết nhìn đông tới nhìn tây tìm khăn lau, chậm chạp đến mức giống như một ông lão bị tàn tật thời gian. Doãn Tân Nguyệt tranh thủ thời gian đỡ hắn ngồi xuống, nói: "Mạnh lão sư, ngài đừng vội vàng làm phiền, để ta xử lý."

"Chiêu đãi không chu toàn, chiêu đãi không chu toàn." Động tác của hắn cứng ngắc ngồi xuống: "Trương tiên sinh à, khoản này của ngươi thật hữu dụng, ta cảm thấy mình đang trở lại thời kỳ khởi đầu rồi!"

Cái này gọi là thời kỳ đỉnh phong, nếu chúng ta chậm thêm vài ngày, phỏng chừng có thể trực tiếp nhặt xác hắn.

Trong lòng ta cảm thấy chua xót, một người tốt đẹp bị hành hạ thành bộ dạng này, có một nửa trách nhiệm của ta là.

"Mạnh biên kịch, kịch bản của ngươi đã kết, cứ thu tay lại đi, ta thật sự lo lắng cho thân thể của ngươi."

"Không, ta cảm giác ta còn có thể viết, ta đang viết một bộ đại kịch huyền huyễn, ta đối với nó ôm rất nhiều mong đợi, đã cho một đạo diễn xem một chương lớn, hắn định dùng hai mươi vạn nhất gom được mua! Ngươi quả thực không biết khoản này thần kỳ cỡ nào!, Trước kia ta chỉ viết chiến đoàn điệp và diễn trò Thanh Cung, hiện tại thế mà ngay cả Huyền huyễn kịch cũng có thể viết, tay vừa đặt lên bàn thiếp thì thật giống như tự mình động đậy vậy, hơn nữa trong đầu nghĩ cái gì, trước mắt liền sẽ xuất hiện hình ảnh, giống như thật sự, đơn giản là quá thần kỳ!" Mạnh Đông Dã hưng phấn nói.

Đây căn bản không phải là hắn viết, mà là quỷ đã chết đang vẽ.

"Ngươi biết bây giờ ngươi là cái gì không?" Ta nở nụ cười khổ.

Mạnh Đông Dã sờ gò má nói: "Trong khoảng thời gian này thức đêm quá lợi hại, có thể là hơi tiều tụy, nhưng không sao, viết xong bộ kịch bản này ta sẽ nghỉ ngơi một hồi."

Ta tên Lý Ma Tử cầm cái gương tới chiếu cho Mạnh Đông Dã, hắn không dám tin dụi mắt, kinh ngạc nói: "Đây là dáng vẻ hiện tại của ta sao?"

"Ngươi nghĩ sao? Nói một câu khó nghe đi, hiện tại ngươi đã bước nửa chân vào quan tài rồi, nếu không thu tay lại thì không còn kịp nữa rồi!" Lý Ma Tử mắng.

"Ta nên làm gì bây giờ? Trương lão bản, ngươi nhất định phải cứu ta." Mạnh Đông Dã sợ hãi nhìn mình nói.

"Ngươi yên tâm đi, ta tới chính là để làm chuyện này, để đảm bảo an toàn, bắt đầu từ bây giờ đã cách máy tính rất xa. Sau khi trời tối, ta nghĩ cách giải quyết mấy oan hồn trong nhà ngươi." Ta nói.

"Trong nhà ta có oan hồn?" Mạnh Đông Dã giật mình hiểu ra: "Ta nói sao cứ cảm thấy là lạ, cứ cảm thấy có người ở nhà hoạt động, đám oan hồn này có lai lịch thế nào?"

Ta lấy ra điện thoại di động tìm kiếm mấy cái tên, bốn viết tay, đều là bị khoản tra tấn chết, một cái là tác giả internet viết huyền huyễn, một là nhà khoa học trên internet, một tác giả thực thể viết văn tình, còn có một tác giả thực thể viết bí mật.

Trên mạng báo cáo bọn họ chỉ có rải rác vài câu, chỉ nói là áp lực quá lớn tự sát, thuận tiện nhắc một chút tác phẩm họ đã từng viết ra.

Đầu năm nay công chúng đều không quan tâm đến nhà văn, sao tinh đi sai một quần đều so với một nhà văn chết có tỷ lệ ánh sáng.

Có điều có chuyện khiến ta rất lưu ý, bốn người này bị chết tương đối "Mày đặc", hai người bị chết vào tháng ba. Người thứ ba chết vào tháng năm. Người thứ tư chết vào tháng năm, khoản làm ăn này cũng đã có hơn ngàn năm rồi. Chẳng lẽ khoản tiền bị chôn dưới mặt đất trước kia, đột nhiên bắt đầu hại người?

Ta và Doãn Tân Nguyệt ở đây trông coi, bảo Lý mặt rỗ đi tìm chút đồ cho ta, bảo hắn trước buổi tối Bát Bát mới cần chạy về.

Mạnh Đông Dã nghiêng cái ghế dựa bên cạnh, ngáp một cái hệt như thứ nghiện độc phát tác. Ta khuyên hắn đi ngủ một hồi, buổi tối phải thức dậy. Hắn nói rất không nhanh, sau đó cùng ta thảo luận về kịch bản, nói đến mức mặt mày hớn hở.

Ta cực kỳ phiền não, lúc này Doãn Tân Nguyệt đứng dậy nói rót chút nước uống, một lát sau cô bưng tới ba chén hạnh phúc, đem một chén trong đó cho Mạnh Đông Dã, Mạnh Đông Dã uống một ngụm cạn, tiếp tục nói chuyện tình tiết nước miếng tung bay, nói xong đột nhiên ngáp một cái, lăn xuống ghế ngủ.

Doãn Tân Nguyệt vừa cười vừa nói: "Ta thả An Miên dược vào trong chén trà của hắn."

"Ngươi lấy được từ đâu vậy?"

"Ta mang theo bên người, công việc trong tiền trận khá mệt mỏi, ban đêm không ngủ được nên tìm đại phu mở mấy miếng." Doãn Tân Nguyệt cười nói.

"Lão bà, bà quá thông minh rồi đó!" Mắt ta sáng lên.

Thừa dịp Mạnh Đông Dã ngừng lại, ta đi xem thứ hắn viết, kịch bản mới hắn đã viết hơn mười vạn chữ, sức chiến đấu thật sự gọi là cường hãn.

Ta đại khái quét vài lần, ngoại trừ sai biệt có thể nói là nhiều, quả thật có thể tính là một tác phẩm tuyệt vời.

"Ta hỏi Doãn Nguyệt mới: "Tiểu thuyết mà ngươi viết à?"

Nàng lắc đầu nói: "Đời này ta viết công văn dài nhất, có thể là nhập chức xin thư, bốn năm ngàn chữ."

"Văn chương dài nhất của ta chính là lúc học trung học đấy..." Ta mỉm cười.

"Cái gì mà rút sách ra? Ngươi vén váy nữ, hay là bắt nạt bạn học?" Doãn Tân Nguyệt hứng thú.

"Loại lịch sử đen như vầy sao có thể nói cho ngươi được." Ta giảo hoạt nói.

"Nói đi, nói đi!"

Doãn Tân Nguyệt ra sức dây dưa, ta nói buổi trưa còn chưa có ăn cơm, nàng nói nàng cũng không ăn, đi xuống mua chút hộp cơm gì đó.

Doãn Tân Nguyệt đi rồi, ta thử đặt hai tay lên bàn đẳng cấp, con mắt nhìn chằm chằm cây bút đẹp hình hoa kia, đột nhiên đầu óc ông lên một tiếng, ngón tay gõ bôm bốp lên bàn bát, ta vội vã mặc niệm đạo đức kinh ổn định tâm thần, lúc này ngón tay mới dừng lại, sau lưng đã thấm ra một tầng mồ hôi lạnh.

Ta nhìn lên màn hình, khắp màn hình đều là: "Cứu chúng ta... Thật thống khổ... Mau thả chúng ta ra ngoài... Hống còn chưa lấp xong... Van cầu ngươi..."

Chẳng lẽ nói, bốn tác giả đã chết kia đang cầu cứu ta?

Mở đàn làm phép thứ bốn trăm hai mươi hai...

Lúc Doãn Tân Nguyệt mua bánh cơm về, ta đang kiểm tra đồ trên máy tính, vừa đưa tin cho người ta, chờ ta treo chai vải lên nàng mới hỏi: "Trương ca, huynh đang quay điện thoại với ai?"

"Kịch bộ, số hiệu trên mạng ta tra được, hỏi bọn họ một ít tư liệu tác giả."

Nói xong ta liền liệt kê ra tên họ chân thật của nhà các nhà thứ hai, địa chỉ gia đình còn có sinh nhật nhật chữ Bát ghi trên giấy, lại bắt đầu tìm phương thức liên hệ ban công của nhà văn thứ ba.

Rất nhanh, tư liệu của bốn tác giả đều lấy tới tay, đem tờ giấy kia xé xuống bỏ vào túi tiền, cầm lấy cơm múc mấy miếng.

Ta lục soát một chút hai tác giả internet viết sau cùng, phí chi tiết sau cùng phải trả tiền, liền đăng ký một cái trướng số mấy trăm, ta cảm thấy viết không dễ, vẫn nên duy trì phiên bản chính.

Hai quyển sách này người khí đều không tồi, nhưng vào thời khắc sống đột nhiên bỏ cái hố, bình luận phía dưới ngay từ đầu là mắng nhà văn không chịu trách nhiệm, tùy tiện thái giám, sau khi biết được tin tức chết của nhà văn, bình luận lại biến thành lời tiếc nuối cùng tiếc nuối.

Đây chắc là nguyên nhân khiến oan hồn của bọn họ bị trói buộc.

Suy nghĩ này ta nói cho Doãn Tân Nguyệt nghe, nàng kinh ngạc nói: "Hố chưa lấp xong, như vậy cũng tính là một loại oán niệm sao?"

"Đương nhiên là được rồi, mặc dù bản thân ta chưa từng trải qua, nhưng loại cảm giác này nhất định đặc biệt vướng bận, cành bút này chính là thông qua loại oán niệm này trói buộc chúng..." Ta giải thích nói.

"Là trùng hợp à?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Không, là do cây bút này tận lực, mỗi người đều chết ở trong lúc viết ra quyển sách này." Ta hít sâu một hơi nói ra.

"Nói cách khác, bộ kịch bản này của Mạnh Đông Dã chỉ cần viết đến lúc kết thúc, hắn cũng sẽ chết?"

"Lấy trạng thái thể xác và tinh thần của hắn bây giờ, rất có khả năng!" Ta lo lắng nói.

Ta tên Doãn Nguyệt mới giúp ta một chuyện, nhân mạch của nàng tương đối rộng, xem có thể liên hệ đến việc xuất bản của hai tác giả thực thể hay không, làm đến bản bút kí cuối cùng của bọn họ.

Muốn hóa giải oán niệm của bốn quỷ hồn chỉ có một biện pháp, lấp bẫy giúp bọn chúng!

Có thể đây là chuyện có độ khó cao nhất từ trước tới nay ta làm, hơn nữa thoáng cái cũng không giải quyết được, đoán chừng còn phải tìm người hỗ trợ.

Đêm nay ta định làm pháp thuật trấn áp một chút, đem lực lượng bút sinh hoa áp chế một chút. Nó sẽ bớt gây họa mấy ngày, ta sẽ tốn thêm mấy ngày thời gian.

Cách buổi tối còn mấy giờ, ta nói với Doãn Tân Nguyệt, nếu như quá nhàn rỗi thì ra ngoài đi dạo, ta ở lại canh giữ, nàng nói không sao.

Nhưng ta không thể làm được, đành lật quyển tiểu thuyết huyền huyễn ra xem, Doãn Tân Nguyệt hỏi ta: "Trương ca, sau này ngươi về hưu đưa về có cân nhắc viết sách không? Ta cảm thấy việc ngươi trải qua nhất định sẽ có không ít người đọc."

"Thời điểm nhìn thấy không có thời gian chứ, có thể mỗi ngày bận bịu đưa đến trường, dạy nhị nữ học chữ, cho tiểu nhi tử đổi tã, làm sao có thời gian viết đồ."

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Thật tham lam, hiện tại quốc gia chỉ đoán được sinh hai thai, ngươi còn định lấy mấy đứa?"

"Vậy thì hai người, một nam một nữ, rất tốt." Ta sờ mặt Doãn Tân Nguyệt.

Thấy bốn bề vắng lặng, sắc mặt ta lại nổi nóng, ôm Doãn Tân Nguyệt lên giường chuẩn bị tạo đứa con thật lớn, nàng đẩy nửa vời mà nói: "Ở nhà người khác, ngươi chú ý một chút có ảnh hưởng không?"

"Không sao, hắn ngủ giống như heo chết."

"Vậy ngươi nhỏ giọng chút..."

Đang lúc chúng ta đốt lửa, Lý Ma Tử đã trở lại, chúng ta tranh thủ thời gian ngồi nghiêm chỉnh, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Lý Ma Tử ôm một cái túi lớn, đầu đầy mồ hôi nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi xem ta làm việc lưu loát không, hai giờ là xong rồi."

"Thật lợi hại, ngươi càng ngày càng biết làm việc..." Ngoài miệng ta qua loa khen ngợi hắn một câu.

Chúng ta nói chuyện phiếm một hồi, nhanh sáu điểm, ba người thay phiên ra ngoài ăn cơm.

Trời dần dần tối đen, ta bắt đầu chuẩn bị tay, cầm lấy những thứ bên trong túi, cả tấm da sói, mực nước, công kê huyết, bút lông, sợi lông, đuôi bò.

Mạnh Đông Dã bị động tĩnh đánh thức, dụi mắt nói: "Sao ta lại ngủ rồi? Trương tiên sinh đã bắt đầu rồi sao?"

"Đang chuẩn bị, ngươi ngồi bên cạnh là được."

Mạnh Đông Dã có chút hứng thú nhìn ta bố trí trong phòng, ta trước tiên điểm đuôi trâu, hun hun hun trong phòng một lần, vật phẩm trừ tà mà đuôi trâu không thường dùng, bởi vì cả đời trâu đều dùng cái đuôi xua đuổi ruồi muỗi, cái đuôi này cũng có một chút công năng trừ tà, nhưng hiệu lực kém xa máu gà trống, vạn người tiền này.

Bốn tác giả này đều không phải ác quỷ gì cả, bởi vậy không cần những thứ hiệu lực quá mạnh kia, sợ làm chúng bị thương.

Ta dùng khói hun tất cả các căn phòng, chỉ để lại phòng vệ sinh chưa hun, đợi bốn tên quỷ từ bút chạy ra, sẽ tự nhiên mà chui vào trong đó, một khi rút oan hồn, sức mạnh của bút sẽ yếu đi rất nhiều.

Sau đó chúng ta trộn máu gà và mực vào cùng một chỗ, vẽ một đại trận lên trên sàn phòng khách, đem cành hoa diệu bút kia dùng sợi tơ buộc ở chính giữa phòng, phía trên bôi đầy máu gà trống. Sau đó đem mấy cây bút lông sói bình thường treo ở xung quanh nó, sắp xếp theo phương vị Bát Quái. Tất cả dây thừng cơ hồ dài giống nhau, chỉ có phương vị của Khảm Quái, sợi dây treo bút lông ngắn hơn một chút!

Mạnh Đông Dã lòng hiếu kỳ rất mạnh, ở bên cạnh liên tục hỏi ta, cái này làm cái gì vậy, ta kiên trì giải thích với hắn.

Toàn bộ chuẩn bị xong, ta cởi cái tấm da sói ra, Mạnh Đông Dã hỏi ta da sói có tác dụng gì, ta giải thích nói: "Bút lông có hai loại chất liệu, một loại là bút lông sói, một loại là lông thỏ! Cái gọi là lông sói kỳ thật là lông của Hoàng Thử Lang. Ta vừa rồi nhìn một chút, bút lông lạ này là làm bằng thỏ đấy, thỏ sợ sói, cho nên ngươi phủ lên tấm da sói này có thể tạm thời cam đoan an toàn cho ngươi."

"Có lý!" Mạnh Đông Dã gật đầu nói: "Trước đây ta thấy những vị đại sư kia đăng đàn làm phép, bày ra một đống lộn xộn, cho rằng các ngươi làm loạn lung tung, hóa ra mọi thứ đều có lý ở bên trong, bội phục bội phục."

Ta cười nói: "Thứ ngươi viết có phải là thêu dệt lung tung không?"

"Đương nhiên không phải, tuy rằng kịch bản là hư cấu, nhưng cũng hợp tình hợp lý mới đúng."

"Chúng ta hành nghề cũng vậy, nên dùng cái gì không nên dùng, đều không thể tùy tiện làm xằng làm bậy."

Ta phủ thêm da sói cho hắn, bảo hắn đi phòng ngủ ở lại, không gọi hắn đừng đi ra. Sau đó ta ngồi xuống dưới sàn phòng khách bàn, bắt đầu niệm chú. Không bao lâu, tám cành bút treo trên trần nhà rung động, điện đăng trong phòng cũng bắt đầu không ngừng lóe lên.

"Trương ca, trận mở rồi!" Doãn Tân Nguyệt kích động nói.

Ta gật gật đầu, tiếp tục niệm chú, tám cành bút động tác càng ngày càng lợi hại, sau đó chính giữa hoa sinh diệu bút cũng bắt đầu có phản ứng, nó không run lên, mà là một vòng trái một vòng phải xoay tròn, tựa hồ muốn vặn gãy dây thừng.

Bản thân cây bút sinh hoa diệu cũng không phải là âm vật gì cường đại, toàn bộ đại trận áp chế khí tràng của nó gắt gao! Nếu đêm nay tất cả đều thuận lợi mà nói, ta tính sau khi bức ra bốn oan hồn, trực tiếp đem nó trấn áp.

Rất nhanh, ngòi bút xuất hiện một giọt chất lỏng màu đen, trong quá trình nhỏ giọt chậm rãi hóa thành hình dáng nửa người trên, càng lúc càng lớn, cuối cùng oan hồn của tác giả đầu tiên khó khăn từ ngòi bút chui ra...

Nó rơi xuống đất sau đó run rẩy vài cái, lồm cồm bò dậy, giương nanh múa vuốt hướng ta đánh tới bên cạnh đại trận, lại gặp phải một lá chắn vô hình, tả xung hữu kiến cả buổi, cuối cùng sờ được phương hướng Khảm Quái chạy ra ngoài.

Vừa chạy ra ngoài trận, hắn liền bóp cổ họng một bộ dáng hít thở không thông, mùi hương từ cái đuôi bò bốc lên đối với nó không khác gì độc khí, cuối cùng nó chạy loạn trong phòng, vào trong phòng tắm.

Ta giao cho Lý Ma Tử một lá bùa Địa Tạng Vương Bồ Tát, bảo hắn đóng cửa phòng vệ sinh lại trước, dán lá bùa này lên, lát nữa ta bảo hắn mở ra mới mở được.

Lý Ma Tử đáp ứng một tiếng, lúc này oan hồn thứ hai từ bút chui ra. Bất quá nó không may mắn như oan hồn đầu tiên, đi trong bát quái trận nửa ngày vẫn không tìm được đường ra, cuối cùng khí lực hao hết, bị ép chui vào trong một cây bút lông bình thường.

Ta lập tức lôi bút kia xuống, ngâm trong hỗn hợp Mặc Thủy và máu gà, gọi Doãn Tân Nguyệt từ trong túi lấy bút lông bù thêm bát quái.

Chương thứ bốn trăm hai mươi hai, huyễn tượng đoạt mệnh.

Làm cách tiến triển tương đối thuận lợi, oan hồn của hai tác giả đã bị ta rút ra, có lẽ tối nay có thể kết thúc công việc, cùng Doãn Tân Nguyệt ăn bữa tối gì đó.

Đương nhiên suy nghĩ này cũng chỉ là trong đầu hơi chút thay đổi, ta không dám buông lỏng chút nào, con mắt không chớp mà nhìn chằm chằm vào cây bút tuyệt diệu kia, chờ đợi oan hồn thứ ba đi ra!

Lúc này, cửa phòng vệ sinh bị thứ gì đó đụng vào rung động ầm ầm, Lý mặt rỗ đập một cái ở trên cửa, mắng: "Sao vậy, còn không thành thật, ở yên cho ta."

Một tiếng khóc hu hu từ phòng vệ truyền đến, âm thanh yếu ớt kia ở bên trong khóc lóc kể lể: "Thả ta ra ngoài, ta muốn lấp hố, ta muốn cho người đọc một câu trả lời, ta không muốn bị mắng thành thái giám!"

Địa Tạng Vương Bồ Tát đem oan hồn này ngăn cách với cây huyền bút sinh hoa ảnh hưởng nó, bởi vậy ta có thể nghe thấy tiếng lòng thật của nó, con hàng này muốn lấp đầy hố cũng đủ chấp nhất.

Ta không để nó nói: "Yên tâm đi! Ngày mai ta sẽ giúp ngươi kết tiểu thuyết, cam đoan để ngươi và người đọc hài lòng."

"Vậy... Vậy ta phải cảm ơn ngươi như thế nào?"

Một câu nói sau đó là từ sau lưng ta truyền đến, ta quay đầu nhìn thấy một người toàn thân đầy máu đứng ở phía sau ta, vươn móng tay thật dài muốn nhéo cổ ta. Một màn này xuất hiện quá đột ngột, ta sợ tới mức kêu lên một tiếng, theo bản năng lui về phía sau.

Tay của hắn trực tiếp xuyên qua thân thể ta, sau đó thân thể của hắn hóa thành một đám sương không thấy. Doãn Tân Nguyệt ở bên cạnh cũng nhìn thấy một màn này, sợ không nhẹ.

"Là ảo ảnh!" Ta nói: "Bút vớ vẩn này không có bản lĩnh khác, chỉ biết chế tạo ảo giác, không cần sợ."

Ta thấy phù chú trên phòng vệ vẫn còn nguyên vẹn, oan hồn vẫn còn ở bên trong, lúc này, bàn ghế trong phòng bắt đầu chuyển động rầm rầm, trên sàn cọ cọ phát ra tiếng cọt kẹt. Bình hoa cũng bắt đầu xuất hiện vết rạn, bút sinh hoa chuyển động càng lúc càng nhanh, tựa hồ muốn thoát khỏi sợi dây.

"Hỏng bét!"

Ta vừa cúi đầu nhìn bàn tay của mình, vừa rồi ngồi xuống không cẩn thận làm hoa cả đại trận trên mặt đất, sinh hoa diệu bút thừa dịp thời cơ này bắt đầu phản kháng kịch liệt.

Ta há có thể để nó có cơ hội chạy thoát? Mau cầm lấy một cây bút chấm nước, tu bổ lại đại trận.

Đúng lúc này, bốn phía đột nhiên tối sầm lại, tất cả đèn trong phòng đều không sáng nữa, ta nhíu mày nói: "Tại sao hết lần này tới lần khác lúc này lại bị phạt nam?"

Cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, Mạnh Đông Dã từ bên trong chạy vào hét lên: "Đó là bút của ta, ai cũng không được động tới nó, ta đã thay đổi chủ ý, ta đổi chủ ý rồi..."

Hắn không khỏi phân trần xông vào đại trận, đưa tay đi túm cây bút lông, ta cực kỳ sợ hãi, đứng lên chuẩn bị ngăn cản hắn. Nhưng ta không thấy rõ cái gì trong bóng tối, bị Mạnh Đông Dã điên cuồng đánh tới đụng phải, nếu không phải Doãn Tân Nguyệt từ phía sau đỡ thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

"Lý mặt rỗ, ngăn hắn lại!" Ta hô lên.

Lý mặt rỗ đáp ứng một tiếng rồi chạy tới, nhưng mà nửa đường không biết bị cái gì làm vướng chân, té đến gào khóc thảm thiết.

Doãn Tân Nguyệt vội vàng lấy ra điện thoại di động chiếu sáng, chỉ thấy bốn người máu chảy đầm đìa đứng ở trước mặt chúng ta, nàng sợ tới mức hét lên một tiếng, đến mức không dám nhìn vào trong ngực ta.

Ta an ủi hắn: "Đừng sợ, đó chỉ là ảo giác thôi!" Đưa tay ra, quả nhiên bốn con quỷ đã biến mất.

Lúc này Mạnh Đông Dã đã chạy ra ngoài, trong hành lang truyền đến một trận thanh âm bạch bạch bạch đi xuống lầu, ta tuyệt đối không ngờ tới tình huống đột ngột phát sinh này, hối hận không thôi, sớm biết như vậy đã trói chặt Mạnh Đông Dã.

"Mau đuổi theo, đừng để hắn chạy thoát!" Ta lo lắng nói.

Chỗ Lý Ma Tử đứng cách cửa gần nhất, hắn ta dẫn đầu chạy tới, nhưng cánh cửa bên trái không ngờ lại chạy đến bên phải. Ta cảm giác có gì đó không đúng, vừa muốn gọi, Lý Ma Tử đã đụng vào "cánh cửa", đầu óc choáng váng.

Hóa ra cánh cửa "Môn" này lại là ảo ảnh tạo từ bút ảo diệu sinh hoa, cánh cửa thật sự còn ở chỗ cũ.

Hắn ta che cái trán ứ máu kia mắng: "Cây bút nát này quá gian xảo, chờ nó rơi vào trên tay ta, ta muốn dìm nó vào trong nước tiểu heo một năm!"

Lực sát thương của cây bút sinh hoa kém xa những âm vật khác, nhưng mười phần giảo hoạt.

Chúng ta một đường đuổi theo ra ngoài lâu, Mạnh Đông Dã ôm một cái túi xách chạy nhanh như lũ thỏ, mặc cho chúng ta kêu thế nào cũng không quay đầu lại, mỗi người trong khu nhỏ đều dùng ánh mắt như nhìn bệnh thần kinh nhìn bốn chúng ta.

Doãn Tân Nguyệt hỏi ta: "Chẳng phải hắn khoác da sói à? Sao lại bị khống chế."

"Hắn không bị khống chế, hắn chỉ là đột nhiên mềm lòng, không muốn từ bỏ bút lông này..." Ta thở dài.

So với âm vật, lòng tham của con người càng khó đoán hơn, ta thầm mắng tên ngu xuẩn này, sắp bị hành hạ đến chết mà còn xem nó là bảo bối.

Chúng ta đuổi tới bên đường, trông thấy Mạnh Đông Dã vội vã ngồi một chiếc xe trên mặt đất, Lý Ma Tử nói lái xe tới, ta nói không kịp rồi, đưa tay ngăn một chiếc xe lại.

Ta ngồi vào bằng lái, nói với lái xe: "Sư phụ, đuổi theo chiếc xe phía trước, ngàn vạn lần đừng để mất dấu!"

Tài xế nghe xong lập tức hưng phấn: "Thế này là sao? Sao cứ như làm phim vậy."

Ta thuận miệng bịa một câu: "Làm phiền ngươi nhanh lên một chút, chiếc xe kia là cậu của ta, cậu ấy mới trốn ra khỏi viện người điên, cực kỳ nguy hiểm, chúng ta bắt cậu ấy về, ta có thể cho ngươi tiền gấp đôi."

"Được rồi! Các ngươi ngồi cho vững."

Tài xế giẫm mạnh cửa dầu, đuổi theo chiếc xe chạy tới.

Hai xe duy trì khoảng cách hơn hai mươi mét, một trước một sau chạy, xe của Mạnh Đông Dã đang không ngừng lượn vòng, giống như căn bản không có mục đích.

Khi xe phía trước đi qua một cái đèn, ta thấy ngồi lên Mạnh Đông Dã cúi đầu, trên đầu gối có một vật hình chữ nhật phát sáng, hình như là một bản máy tính.

"Má ơi, hắn lại ở trên xe viết, người này hoàn toàn điên rồi!" Lý Ma Tử nói.

Ta cảm thấy sự đáng sợ của món này, nó có thể phóng đại dục vọng đã tạo ra con người vô hạn, vượt qua tất cả.

Mạnh Đông Dã còn không biết, kịch bản này dù thế nào cũng không viết nổi, viết thêm được một chữ thì hắn lại gần tử vong hơn một bước.

Doãn Tân Nguyệt lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Mạnh Đông Dã, quả nhiên máy truyền tin là đang chờ thời cơ.

Bọn ta đuổi theo mất một giờ, về sau chúng ta tới một cái cầu cao, đầu tài xế nhìn xuống món đồ, nhắc nhở ta: "Tiểu tử, ta đã mở hơn một trăm dặm rồi, ngươi thực sự định tiếp tục đuổi sao?"

Ta vừa nhìn ra giá cả, thì phí xe đã hơn hai trăm, lấy ra bốn trăm cho hắn: "Tiếp tục đuổi theo!"

Thu tiền, tài xế mặt mày hớn hở: "Được, khách hàng chính là Đế, ta nghe lời ngươi."

Đúng lúc này, phía trước xuất hiện một chiếc xe ngựa lớn, lao tới trước mặt, ta biết đó là huyễn tượng tạo bằng bút trí, bởi vì xe kéo rất mạnh, thế nhưng ngay cả một chút bụi đất cũng không có giương lên, nhưng lái xe sợ hãi, lập tức quay lên lệch sang bên trái.

Ta vội vàng bắt lấy bánh xe không cho hắn đánh nữa, bánh xe đụng lên, thanh âm của lái xe thét chói tai ta sắp phá tan màng nhĩ, sau đó xe hóa thành một làn sương biến mất.

"Đừng sợ, đó là giả..."

Tài xế đột nhiên giậm mạnh xuống đất, dưới tác dụng theo quán tính, thiếu chút nữa thì ngã sấp đầu lên trên thủy tinh che gió. Hắn ta điên cuồng kêu lên: "Xuống xe! Việc này ta không cần làm nữa, cho bao nhiêu tiền cũng không lôi kéo được."

"Sư phụ xin ngài thương xót, nếu chúng ta không đuổi theo thì không còn mạng của hắn." Doãn Tân Nguyệt khẩn cầu.

Bọn ta nói hay lắm, chỉ thiếu điều hát Vân Nam sơn ca lão tài xế mang theo xúi quẩy, tài xế không chịu đi xe, cuối cùng đành phải xuống xe, Lý mặt rỗ ghi lại bảng số uy hiếp nói muốn đi trách hắn, tài xế mắng một câu: "Ta xem các ngươi mới là đồ bệnh thần kinh, liễn trả thù quăng chúng ta như ném đi một cái mặt mũi tức giận.

Mắt thấy xe của Mạnh Đông Dã chạy xa, ta nhất thời cảm thấy chán nản uể oải.

Chương thứ bốn trăm hai đối thủ là ai?

Bất đắc dĩ, chúng ta ngăn được chiếc xe này trở về chỗ ở của Mạnh Đông Dã. Ta phát hiện trên chỗ ngồi của phòng ngủ có cắm một cái kéo, khó trách vừa rồi có thể đột nhiên nhảy cửa, Mạnh Đông Dã cũng thật không muốn sống nữa.

Oan hồn kia vẫn còn đang gõ cửa trong phòng tắm, vừa gõ vừa lẩm bẩm: "Thả ta ra ngoài, ta muốn lấp hố."

Ta tìm ra bốn cái chén giấy có tính chất một lần, viết bốn chữ sinh nhật viết tay lên trên, đun chút tro giấy để lên trên bàn trà, để chén giấy đặt ngang ở phía trên, trong mỗi chén giấy đặt một đồng tiền cũ kỹ, sau đó bảo Lý Ma Tử mở cửa phòng vệ sinh.

Một luồng âm phong chạy ra, một cái chén giấy trong đó "Bốp" một tiếng chụp ngược ở trên bàn trà, ta đánh dấu đúng tin tức trên tay một chút, đây là tác giả internet viết huyền huyễn kia, thế là dùng bút viết bốn chữ "Huyền Huyễn tiên hiệp" ở dưới đáy chén giấy.

Sau đó chúng ta lại gấp hai lọ bút lông phong ấn oan hồn khác, phóng thích oan hồn ra, chén giấy đầu tiên đổ ngược lại. Lần này là một tác phẩm thực thể viết về tiểu thuyết, ta viết dưới đáy chén giấy là "Bất ngờ thám thính" lên.

Hiện tại bút mọc hoa đã bị suy yếu trên diện rộng, ta đoán chỉ còn lại thời gian một tuần.

Ta không muốn hai người bọn họ nói: "Hiện tại chúng ta phải tranh thủ thời gian, đêm nay liền bắt đầu tìm người lấp bẫy, các ngươi biết tác giả phương diện này sao?"

Hai người đều lắc đầu, ta nói ta ngược lại có một học viên viết tiểu thuyết internet, nhưng hắn viết trộm mộ, không giúp đỡ được cái gì.

"Không giúp được cũng có thể hỏi, dù sao hắn cũng ở trong cái vòng đó, chắc chắn quen biết không ít nhà văn." Doãn Tân Nguyệt nói.

Ta cảm thấy cô nói có lý, liền cho bạn học của ta chép lại, đã nhiều năm không liên hệ, sau khi nối liền ta hàn huyên vài câu, hỏi hắn thế nào rồi? Có kết hôn hay không, sau đó mới cắt vào vấn đề chính.

"Huynh đệ, ta nói cho ngươi một chuyện, hiện tại ta cần tìm mấy người viết tay giúp đỡ lấp hố, ngươi có biết không viết huyền huyễn, ngôn tình, khoa học, suy luận mấy loại tác giả này, tin cậy một chút, giá tiền tuyệt đối công bằng."

"Không phải ngươi làm đồ cổ sao? Sao tự nhiên sờ soạng tìm hố rồi?" Đầu lâu kia kinh ngạc không thôi.

"Nói ra rất dài dòng, nếu ngươi hứng thú, thì về sau chọn thời gian chúng ta vừa uống rượu vừa nói chuyện, kinh nghiệm hai năm qua của ta đảm bảo ngươi có thể viết một bộ tiểu thuyết đặc sắc."

Đối phương vừa nghe đã rất vui vẻ, nói: "Được rồi, ta đang phát sầu không biết viết cái gì, ngươi có thể cung cấp tố tài thì tốt quá. Như vậy đi, ta đưa phương thức liên hệ thiết kế cho ngươi, hắn đang viết tay lưới lưới ở chỗ tiểu thuyết đốm, mấy trăm người, trình độ cũng không tệ, khẳng định là thích hợp."

Ta nói cám ơn, sau khi ngắt liên lạc hắn phát cho ta một số hiệu, Doãn Tân Nguyệt nói: "Nói về công việc thì ta khá am hiểu, ta đi nói chuyện với tên nam khúc này đã, ngươi và Lý Ma Tử cứ an tâm chuẩn bị tốt đi."

"Ừm, như vậy cũng tốt."

Chuyện này cứ giao cho Doãn Tân Nguyệt ta tự nhiên yên tâm, bây giờ ta lo lắng chính là tung tích của Mạnh Đông Dã. Võ hán lớn như vậy chỉ tìm một người, quả thực chính là mò kim đáy biển.

Huống hồ phạm vi lớn như vậy, cho dù dùng thiên hạc giấy truy tung âm vật cũng không thể cảm ứng được.

Nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có hi vọng, đầu tiên có thể thu nhỏ phạm vi lại, ta tìm trong nhà Mạnh Đông Dã, phát hiện trong quầy đầu giường có chứng trắc và Phổ dịch, có thể phỏng đoán trên người hắn chỉ có một chút kim tệ, hẳn là không ra được thành. Nếu ở khách sạn mà nói thì cũng không thể ở loại khách sạn cầu tố cao cấp này.

Ta đã tìm được một bộ điện thoại dùng dự bị, bên trong có không ít số hiệu thân thích bằng hữu, nhẫn của ta bỏ vào túi.

Cảm giác đã đủ rồi, chúng ta chuẩn bị rời đi, bởi vì khóa cửa đã bị Lý Ma Tử làm hỏng, liền kêu Lý Ma Tử đi tìm một người thợ may sửa sang trang trí một lần nữa, sau đó làm mấy cái chìa khóa, làm xong trở về tiệm đã là nửa đêm hơn mười điểm.

Ta tên Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử về nghỉ ngơi trước, bắt đầu ngày mai còn muốn làm chính sự.

Sáng hôm sau, ta mở một điện bàn cho tất cả người thân thích, bạn bè của Mạnh Đông Dã, tự xưng là trợ lý của hắn, nhưng bọn họ đều chưa từng thấy phụ mẫu của Mạnh Đông Dã, phụ thân Mạnh Đông Dã sau khi biết con trai mất tích, lo lắng không được tốt. Bạng ta vừa an ủi vừa an ủi, thật vất vả mới dỗ dành đôi vợ chồng già này yên tĩnh.

Dùng một vòng máy truyền tin không thu hoạch được gì, ta buồn bực hít một hơi thuốc, lúc này Lý Ma Tử đi vào, hỏi ta ăn cơm chưa? Cùng ra ngoài ăn.

Ta đang đói, liền cùng hắn đi một tiệm cá nướng thịt trọng thưởng, muốn một con cá nướng và hai chai bia. Lúc ăn uống không nhiều lắm ta nói với Lý Ma Tử, bảo hắn chiều nay tìm những khách sạn nhỏ không dùng trí tuệ trong chợ, hỏi thăm một chút tung tích của Mạnh Đông Dã.

Lý mặt rỗ sầu đến nỗi cắn răng vậy: "Võ hán lớn như vậy, loại tiểu quán này không có một ngàn cũng tám trăm, trong thời gian ngắn ngươi kêu ta đi đâu tìm đây?"

"Thật sự không được thì bỏ tiền ra tìm thám tử tư gia, nhất định phải tìm ra người." Ta bất đắc dĩ phân phó.

"Vậy tiêu bao nhiêu tiền, bút rách này cũng chỉ có giá trị hơn ba trăm nghìn, đến tay ta thì mấy vạn, lần này có thể không kiếm được thì còn phải bồi thường!" Lý Ma Tử nói.

"Việc gì cũng không thể chỉ nhìn lợi ích trước mắt. Trước kia gia gia của ta có nói qua về kinh doanh, nhất là việc buôn bán âm vật đầu tiên phải đúng với lương tâm, kế tiếp mới là kiếm tiền. Làm ăn ở miệng bia tốt mới có thể cuồn cuộn không ngừng tìm tới cửa."

Lý Ma Tử gật đầu: "Ngươi nói rất có lý, vậy ta sẽ đi ăn cơm xong."

Ba ngày sau đó, Lý mặt rỗ vẫn tìm kiếm, thỉnh thoảng thấy mọc xum xuê vài câu với lao tù của ta, ta đáp ứng sau khi kết thúc chuyện lần này phải khao khát hắn một lần.

Bên phía Doãn Tân Nguyệt rất nhanh đã bàn bạc xong xuôi, nàng liên hệ với bàn tay của hai tác giả thực thể đăng ký hợp tác, đồng thời đã thương lượng xong với hồ sơ ghi chép trên lưới tiểu thuyết đốm, viết thủ tục tốt nhất, phí bản thảo này do ta bỏ ra.

Kế hoạch lấp hố rất nhanh đã bắt đầu khẩn trương...

Thi thoảng ta lại lật hai quyển tiểu thuyết mạng lưới kia một chút, chương sau đã được đổi mới liên tục, người đọc ngược lại không đồng nhất, có người nói viết tốt, bắt được tính cách nhân vật, cũng có người nói là lông đuôi chó nối tiếp, hoàn toàn đánh mất phong cách tác giả ban đầu.

Đương nhiên ta sẽ không để ý tới những đánh giá này, miệng rộng luôn luôn khó xử, tác giả chỉ cần tận tâm tận lực viết ra câu chuyện tốt nhất là được.

Ngày thứ tư Mạnh Đông Dã mất tích, Doãn Tân Nguyệt đăng ký cho ta, viết bí mật gặp phải một chút trở ngại. Ta hỏi làm sao vậy, bà ta nói trong máy truyền tin nói không rõ, buổi chiều mang người tới.

Buổi chiều, Doãn Tân Nguyệt dẫn tiểu tử kia đến tiệm của ta, hắn nhìn qua khoảng hai lăm tuổi, tướng mạo trắng trẻo sạch sẽ, Doãn Tân Nguyệt giới thiệu cho chúng ta một chút, đứa nhỏ kia tên là Vương Húc.

"Rốt cuộc là sao vậy?" Ta hỏi.

"Ta viết không nổi nữa...."

"Không tìm được cảm giác? Hay là phong cách không đúng? Không quan trọng, nếu ngươi không muốn viết, ta sẽ bảo siêu việt đổi người, ngươi viết bao nhiêu ta cũng sẽ tính phí cho ngươi." Ta an ủi.

"Không phải!" Vương Húc lắc đầu: "Ta không biết hung thủ là ai!"

"Cái gì?" Ta giật nảy mình.

Vương Húc kể lại quyển sách bí ẩn này đặc biệt viết rất nhiều, manh mối cũng rất hỗn tạp, tổng cộng có mười mấy nhân vật xuất trường, mỗi người nhìn qua giống như động cơ phạm tội, thám thính không giống tiểu thuyết khác, trước tiên phải biết rõ suy nghĩ của tác giả mới có thể viết ra, bằng không cưỡng ép giải thích ra cái kết cục này, đừng nói người đọc không mua, cái cửa kia của gián điệp cũng khó qua.

Sau khi nghe xong, ta lập tức cảm thấy đau đầu vô cùng: "Chuyện này thì làm sao bây giờ, tác giả chuyên nghiệp như ngươi cũng đoán không ra, ta càng không có cách nào..."

"Ai, tác giả nếu có thể nói cho ta biết hung thủ là được rồi." Vương Húc tiếc nuối nói.

"Chờ một chút!" Linh quang của ta vừa hiện: "Đúng vậy, đây là biện pháp tốt, chúng ta trực tiếp hỏi tác giả!"

Chương thứ bốn trăm hai ba mời bút tiên.

Ta lập tức bắt tay vào chuẩn bị, ta treo một cây bút trung tính lên, phía dưới để một trang giấy A4, ngòi bút vừa vặn điểm ở trên giấy.

Không nghi ngờ chút nào, ta tính dùng phương pháp mời bút tiên để đặt câu hỏi!

Nhưng không giống như người bình thường nhàn rỗi không có việc gì tìm mua mua sắm bút tiên du, bọn họ là tùy tiện kéo một người qua đường quỷ tới trả lời vấn đề, mà ta thì muốn hỏi một tên quỷ đặc biệt nào đó.

Thế thì ta dùng máu gà trống vẽ một vòng bên ngoài bàn, bảo đảm đồ đạc bên ngoài không vào được, đồ đạc bên trong cũng không ra được!

Sau khi xong việc, ta đem chén giấy phong ấn oan hồn nhà văn kín ở trên bàn, đốt ba nén đàn hương để cho nó no trước. Vương Húc nhìn ta chuẩn bị làm những công tác này, kinh ngạc nói: "Tân Nguyệt tỷ tỷ nói ngươi là tên cổ lỗ, đồ cổ thương sao lại có những thứ này?"

"Thời đại này làm cái gì không phải đều muốn hết sức nhân tài sao?" Ta thuận miệng cười nói, sau đó mở ra chén giấy, một luồng âm phong liền chui ra, bám vào trên bút tính trung tính kia.

Yết hầu thanh tẩy của ta bắt đầu đặt câu hỏi, thử một chút hỏi: "Ngươi là ai?"

Khúc tính bỗng dưng chuyển động, viết lên bút hiệu của tác giả, Vương Húc nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Ta rút tờ giấy trên đó ra, lại nhét vào một tờ giấy A4: "Hung thủ trong bộ phòng nhỏ bí ẩn huyết sắc của ngươi là ai?"

Trung tính không nhúc nhích, loại vấn đề này đối phương chắc chắn không muốn trả lời ngay, ta giải thích cho nó biết nói với nó là lấp bẫy giúp nó, nói suy nghĩ của nó quá kín kẽ, chúng ta không có cách nào mới tới hỏi bản nhân nó, hi vọng nó nhất định sẽ hỗ trợ.

Cuối cùng nhà Thơ cũng bị thuyết phục, bút nước chậm rãi viết mấy chữ lên giấy: "Khách trọ số ba."

"Thì ra là thế!" Vương Húc kích động hét lớn: "Đúng đúng, đây mới là kết cục hợp tình hợp lý nhất, ta hiểu cả rồi!"

"Như vậy là được rồi sao?" Ta hỏi.

"Được rồi." Vương Húc gật đầu như gà con mổ thóc.

Hứng thú của ta cũng bị treo lên rồi, bảo tiểu thuyết của hắn xong đưa cho ta một quyển, Vương Húc đáp ứng.

Vương Húc nói: "Trương lão bản, chiêu này của ngươi thật sự là thần kỳ, về sau nếu ngươi có thời gian, thì oan hồn của Tào Tuyết Cần cũng từ Âm Tào Địa Phủ mời đến, lấp luôn cái bẫy của 'Hồng Lâu Mộng Tuyền' đi!"

"Thôi dẹp đi, đứa nhỏ ngươi thật sự là có ý nghĩ kỳ lạ, ta đi đâu tìm oan hồn Tào Tuyết Thực..." Ta cười khúc khích một tiếng.

Ta chuẩn bị đem oan hồn nhà văn đi, Doãn Tân Nguyệt tò mò hỏi: "Trương ca, ta cho tới bây giờ chưa chơi bút pháp, ta cũng có thể hỏi một vấn đề sao?"

"Được đấy." Ta gật đầu.

Doãn Tân Nguyệt suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Bút tiên bút tiên tiên tiên, ngươi cảm thấy ta xinh đẹp không?"

Đợi một hồi, cây bút kia viết "Vâng".

Ta buồn cười một hồi: "Đây thì tính là vấn đề gì, chẳng phải rõ ràng sự thật sao?"

"Vậy không tính cái này, ta hỏi lại một người." Doãn Tân Nguyệt suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Ai hại chết ngươi?"

Trên âu cung nói tên internet này viết bởi vì áp lực sinh hoạt quá lớn tự sát, ta đoán hắn khẳng định sẽ viết xuống hai chữ tự sát, nhưng cây bút kia lại viết một cái tên: "Uy ca!"

Ta và Doãn Tân Nguyệt kinh hãi thất sắc, ta vội vàng hỏi: "Tại sao Uy ca lại muốn hại chết ngươi?"

Cây bút lần này không động đậy, đại khái là không biết, vì thế ta lại đốt ba nén hương, đưa oan hồn nhà văn về trong chén giấy một lần rồi.

Vạn lần không nghĩ tới một lần mời bút tiên trong lúc vô tình, lại dẫn ra chân tướng như vậy, uy ca nhất định là đem bút phân biệt bán cho những tác giả này, hại chết một người sau lại thu về, sang tay lại bán cho người kế tiếp, chẳng trách hắn sẽ bị oan hồn đuổi theo không bỏ!

Trong vòng tròn âm vật là hành vi táng tận lương tâm nhất, nếu là ở thời đại gia gia ta thì đã sớm bị đại năng thanh lý môn hộ rồi.

Sau khi Doãn Tân Nguyệt dẫn Vương Húc rời đi, mấy người quen quay phúc, hỏi thăm tung tích của hắn, bọn họ đều nói Uy ca đã lâu chưa về nhà, lão bà cũng mang theo con trở về nhà mẹ đẻ, cửa hàng cũng đóng cửa, không biết đã chạy đi đâu rồi.

Thế là, ta ở trong vòng tròn tung ra tin tức, treo giải thưởng mười vạn khối tìm ra tung tích của Uy ca, lần này ta bất chấp mọi giá, không tiếc phí tổn cũng phải trị tên Âm Vật giới bại hoại này!

Lại đợi thêm một ngày, Lý mặt rỗ đánh tới máy móc, nói hắn tìm tới Mạnh Đông Dã: "Trương gia tiểu ca, ngươi tranh thủ thời gian đến đây đi, tên này đã viết gần chết mình rồi, ngoài miệng ta nói cũng không nghe được."

"Ngươi chờ ta một lát." Ta nói.

Ta đi vào địa chỉ Lý Ma Tử cho, mảnh đất này tương đối xa lạ, hỏi người qua đường mới biết được vị trí chiêu đãi lúc nửa ngày. Sau đó lên lầu ba, mở rộng một gian phòng, bên trong truyền đến tiếng Lý Ma Tử nói chuyện.

Ta đi vào xem xét, Mạnh Đông Dã ngồi xổm trên một cái ghế, bên cạnh để một khung thang thuốc bằng đường, hắn vừa lấy lá quả cầu vừa dán chữ, trong miệng còn ngậm một làn khói, hun tới mức nháy mắt. Khói xám đã sắp đốt rơi xuống, nhưng ngón tay hắn đã gõ lên khay nút nhanh chóng, ngay cả công phu đốt tro bụi cũng không có.

Cảm thấy Mạnh Đông Dã còn sống, ta thở phào nhẹ nhõm.

"Ngươi cuối cùng cũng tới rồi! Ngươi nhìn tên này xem, ta mới nói hắn hai câu, thiếu chút nữa động thủ với ta." Lý Ma Tử vẻ mặt khổ não.

"Mạnh biên kịch, chúng ta trở về đi thôi." Ta khuyên nhủ.

"Tránh ra! Không nên cản trở sự nhiệt tình của ta, ta còn thiếu hai mươi vạn chữ đã viết xong, đến lúc đó ta sẽ đem bút trả lại cho ngươi..." Mạnh Đông dã tâm không tập trung nói.

"Ta nói thật cho ngươi biết, kịch bản này ngươi viết không hết."

"Ngươi bớt lừa ta đi, nếu ngươi không quấy rầy ta chính là ủng hộ lớn nhất của ta đó!" Mạnh Đông Dã bỏ rơi tay ta.

Ta dở khóc dở cười, tốt xấu khó khuyên quỷ chết tiệt, với người này cũng không có cách nào giảng đạo lý, trực tiếp trói đi là được.

Lúc này, ta ngửi thấy mùi máu tanh, nhìn xung quanh một chút, chăn đệm đều rất chỉnh tề, hai ngày nay Mạnh Đông Dã căn bản không ngủ, trên mặt đất cũng không có vết máu, ta ngẩng đầu hỏi Lý Ma Tử: "Ngươi có ngửi thấy mùi máu không?"

"Có sao?" Lý Ma Tử ngửi: "Ta không ngửi thấy gì hết!"

"Làm phiền đi, cho ta mượn vại thuốc cho ta." Mạnh Đông Dã hít một hơi thuốc nói.

Ta không suy nghĩ nhiều, liền đưa tay lấy một cái vại thuốc xám bên cạnh, vạc tro kia là thủy tinh thép hóa, rất nặng nề, tẩy rửa rất sạch sẽ, thế nhưng đưa tay sờ lại dính một chút, hình như dính vào thứ gì đó, lại nhìn bên trên đều là máu!

Ta quay đầu nhìn lại, Lý mặt rỗ vừa rồi nói chuyện với Mạnh Đông Dã đã không còn thấy nữa, chỉ có một người ngã nhoài trên sàn nhà, đầu chảy rất nhiều máu.

Khắp nơi trên mặt đất đều là máu, phía trên in đầy dấu chân của ta.

Mà vại tro tàn dính máu trong tay ta kia rõ ràng chính là hung khí!

Trong đầu ta ông lên một tiếng, biết mình đã bị hãm hại, vội vàng buông vại tro ra, một đầu khác lại đột nhiên đi lên hai cảnh sát hô: "Đứng lại!"

Ta nghĩ thầm rằng nếu như chuyện này bị bắt thì có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Vì vậy co cẳng chạy đi, hai cảnh báo sẽ dốc sức liều mạng đuổi theo ở phía sau.

Ta chạy ra sở chiêu đãi, thấy xe của mình dừng cách đó không xa, liền đi về bên kia. Đột nhiên một bàn tay bắt lấy cổ áo ta lôi trở về. Ta thấy Lý Ma Tử đang đứng ở đó, mà bên cạnh ta là một chiếc xe ngựa đang gào thét bay qua.

Nếu không phải hắn kéo ta trở về, suýt nữa ta đã bị đâm chết!

Quay đầu nhìn lại, đuổi theo hai cảnh báo của ta cũng không thấy đâu.

"Trương gia tiểu ca, có phải ngươi gặp tà rồi hay không, gọi ngươi than không nổi, trực tiếp hướng đường ra ngoài?" Lý Ma Tử thần sắc khủng hoảng nói.

"Sao ngươi lại ở đây?" Ta hỏi.

"Ta sợ ngươi không chịu đường, chờ ở chỗ này chờ ngươi, kết quả nửa ngày không đợi được." Lý Ma Tử nói.

Ta lập tức hiểu ngay, tình cảnh trong phòng, cảnh báo, xe đều là ảo giác, ta bị trời sinh hoa mỹ bút lừa rồi, nhưng ta đã mò được máu cùng với những người nằm úp sấp trên mặt đất chiêu đãi là thật, đó là Mạnh Đông Dã, hắn bị người ta tập kích.

"Hỏng bét, nhanh về chiêu đãi sở!" Ta lớn tiếng kêu lên.

Chương thứ bốn trăm hai mươi bốn chỉ vào thuyền âm.

Huyễn tượng vừa rồi không giống như lúc trước xuất hiện, nó có mục đích muốn dẫn ta ra ngoài đường.

Ta nhớ là Mạnh Đông Dã từng nói, sau khi có được bút sinh hoa diệu, chỉ cần trong đầu tưởng tượng kịch bản, trước mắt liền sẽ hiện lên hình ảnh, xem ra người kia có thể dựa vào ý chí chủ quan thao túng ảo giác!

Ta và Lý Ma Tử vội vàng hồi phục sở chiêu đãi, nhìn thấy Mạnh Đông Dã đang nằm rạp trên mặt đất, nhưng trên đầu không hề bị thương, ta nhìn thoáng qua cát bụi bên cạnh, bên trong đều là máu, nhưng không phải máu do vết thương chảy ra, mà là máu Mạnh Đông Dã phun ra.

Thân thể Mạnh Đông Dã đã sắp bị bút đẹp chế tạo nung khô, phun ra không ít máu, sọt giấy đều là bị vết máu nhuộm đỏ, trên máy tính là chưa viết xong kịch bản, bên cạnh còn có một khung cầu thang thua máu, bên trên treo mấy bình đường hoa quả sữa.

"Ngoan ngoãn, đây là phải có tiết tấu cảm động Trung Quốc sao? Đều đã hộc máu rồi còn đang viết, toàn bộ thế giới cũng không tìm thấy một nhà văn nào giống như ngươi." Lý mặt rỗ trêu chọc.

Bọn ta đi qua nâng Mạnh Đông Dã dậy, ta dùng tay sờ sờ mũi của hắn, còn có hô hấp, nhưng mà rất mỏng manh.

Ta gọi hắn vài tiếng, Mạnh Đông Dã từ từ tỉnh lại, nói: "Cứu... dìu ta đứng lên, ta còn có thể viết, còn có thể viết!"

"Mạnh biên kịch, ngươi nghỉ ngơi một lát đi, ta thật sự lo lắng ngươi đột ngột chết." Lý Ma Tử khuyên nhủ.

"Chết vì sự nghiệp làm sao có thể sống được vì Trung Quốc!" Đầu óc của hắn đã hồ đồ, nói năng lộn xộn, hắn đột nhiên kêu lên một tiếng: "Bút của ta, ai đã lấy bút của ta! Các ngươi lấy bút sao?"

"Bút của ngươi đặt ở đâu?" Ta hỏi.

"Đặt ở trên bàn, mau tìm xem, đây chính là mạng sống của ta." Nói xong, hắn bắt đầu khóc.

Ta lập tức hiểu rõ, vừa rồi lúc Lý mặt rỗ ra ngoài đón ta, Uy ca nhân cơ hội lẻn vào, xem Mạnh Đông Dã té xỉu, lập tức trộm đi bút lông.

Lúc ta vào nhà có lẽ hắn đang ở gần đây, lợi dụng tạo hình bút ảo giác để diệt trừ ta.

"Lý mặt rỗ, tìm một đồ vật chứa nước, chất mặt hay cái gì cũng được."

Ta cầm lấy một tờ giấy, xếp thành một chiếc thuyền giấy. Lý Ma Thụ tìm một cái bát thuận lợi, rửa sạch sẽ rồi cho ta mượn nước. Ta lấy từ trong ngực ra một bình nhỏ, nhỏ một giọt rồi cho vào trong nước.

Chỉ âm thuyền này có thể tự động cảm ứng âm khí phụ cận, rất nhanh xoay tròn trong nước, cuối cùng chỉ một phương hướng.

"Mau đuổi theo!"

Ta bưng bát mì tiện thể, cùng Lý mặt rỗ đi ra ngoài chiêu đãi, trên đường ta dặn dò Lý Ma Tử, bút sinh hoa diệu chỉ có thể tạo ra hình ảnh con mắt nhìn thấy, nếu như gặp phải cảm giác không đúng, lấy tay sờ một cái liền biết là thật hay giả.

"Lời ngươi nói nhẹ nhàng thật, vạn nhất gặp mặt một đại mỹ nữ, ngươi nói ta sờ không lấy, vạn nhất là người ta không nói ta là lưu manh?" Lý Ma Tử than thở.

"Ý của ta là tình huống đặc biệt, ví dụ như một người khác khi ta xuất hiện trước mặt ngươi!" Ta nói.

"Vạn nhất hắn lợi dụng điểm này, gạt ta đi sờ lên điện cao thì sao? Lần trước một đầu đụng vào tường, bao ba ngày kia của ta mới tiêu được..." Lý Ma Tử nói.

"Ừm, nói cũng đúng."

Vì thế ta và Lý mặt rỗ hẹn một ám hiệu đối với thân phận, gặp phải tình huống đặc biệt, trả lời không được chính là giả.

Chỉ Âm thuyền dẫn chúng ta tới một bãi đỗ xe, ta thấy Uy ca ngồi trong một chiếc xe đang chuẩn bị bỏ chạy. Lý Ma Tử xông tới ngăn đầu xe lại, vỗ lên nắp xe: "Tiểu tử thúi, lăn xuống đây cho ta!"

Uy ca xuống xe, trừng mắt nói: "Ngươi là ai, có phải đầu óc có bệnh hay không?"

Ta vừa nghe thanh âm này không đúng, lại nhìn, đó đâu phải là uy ca, mà là một đại hán bắc bắc bắc bắc mang dây chuyền vàng lớn, so với Lý Ma Tử cao hơn hai cái đầu, trong xe còn có một nữ nhân quần áo xộc xệch, hai người vừa rồi đang ôm nhau chung một cái, lại bị Lý Ma Tử làm hỏng hứng.

Lý mặt rỗ sợ lầm xin lỗi, nói nhận sai người, đại hán lại không ngừng, nắm chặt cổ áo Lý mặt rỗ muốn đánh hắn.

"Trương gia tiểu ca, ngươi mau giúp ta một tay." Thanh âm Lý mặt rỗ như sắp khóc đến nơi.

"Ngươi chắn trước một hồi, ta lập tức tới ngay!"

Ta thấy Uy ca đang lên một chiếc xe, đành phải không giảng nghĩa khí bỏ Lý Ma Tử đuổi theo.

Nhưng khi ta chạy tới lại phát hiện trong xe kia vốn không có ai, khiến ta tức tới mức bốc lên hỏa khí.

Vừa quay đầu lại, trong bãi đỗ xe dưới lòng đất vốn trống rỗng xuất hiện một đám người, nam nữ già trẻ đều có, đây khẳng định lại là ảo giác, Uy ca muốn thừa dịp ảo giác yểm hộ chạy thoát.

Ta móc ra Thiên Lang Tiên hất lên, "người" đụng phải lập tức tan thành mây khói.

"Tiểu ca Trương gia, mau cứu ta!"

Đột nhiên ta nghe thấy Lý Ma Tử đang kêu cứu, nhìn về hướng đó, thấy hắn ngã lăn trên mặt đất như cái đầu heo, răng cũng bị đánh rớt, miệng đầy máu, trong lòng ta bị đánh lộp bộp một chút, là ta hại hắn.

"Trương gia tiểu ca, tại sao ngươi lại bỏ lại ta một tên? Ngươi cũng quá không nghĩa khí, vừa rồi ta còn cứu ngươi, ngươi thế mà lại lấy oán trả ơn." Lý Ma Tử hấp hối nói.

Đột nhiên ta phát hiện có gì đó không đúng, tục ngữ nói đưa tay không đánh mặt người cười, Lý mặt rỗ biết nói như vậy, khẳng định là gia hỏa liều mạng xin tha, nếu không bồi thường, làm sao có thể vừa chớp mắt đã bị đánh thành như vậy.

Những ảo ảnh này khiến ta không chịu được phiền, dứt khoát lấy ra bánh san, đốt tắt cây trên ngọn roi Thiên Lang Tiên, vung lên, một làn khói xanh lập tức tràn ngập ra, Thiên Lang Tiên là dùng da của con Thương Lang vô cùng lạnh nhạt chế thành, có hiệu quả trừ tà mãnh liệt.

Quả nhiên bị khói bụi xông lên, ảo ảnh biến mất hết, ta thấy Uy ca đứng cách đó không xa, vẻ mặt kinh hoảng.

"Đừng chạy!"

Ta lập tức đuổi theo, hắn co chân bỏ chạy, ta quăng Thiên Lang Tiên cuốn lấy mắt cá chân hắn, Uy ca ngã xuống, trong tay có một thứ bay ra thật xa, chính là Sinh Hoa diệu bút bị hắn trộm đi.

Nhất thời trong lòng ta dậy lên cơn giận, đi qua dùng roi Thiên Lang cuốn lấy cổ họng hắn, bảo hắn nghiêm túc gọi ngọn nguồn sự việc lại.

"Tất cả mọi người đều đồng hành, có chuyện gì từ từ nói, ta cũng là vì kiếm tiền dưỡng gia." Uy ca liên tục cầu khẩn.

"Kiếm tiền? Ngươi kiếm tiền là Vô Muội Tâm, hôm nay ta muốn thanh trừ khối u ác tính này cho Âm vật!" Ta giận dữ hét lên.

Trên người ta cũng không mang theo âm vật gì, liền móc ra một tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát phù, vò thành một đoàn ép hắn nuốt xuống, nói cho hắn chỉ cần ta một niệm chú, vật kia sẽ tra tấn hắn muốn sống không được muốn chết cũng không được.

Uy ca bị hù đến mặt vàng như đất, hắn đáp ứng thật tình thì ta mới thả hắn ra.

"Kỳ thật năm chữ viết tiểu thuyết trước đó chỉ là trải chiếu, còn đang chờ một đại kim chủ ở phía sau." Uy ca giải thích.

Ta hỏi hắn lời này là có ý gì?

Uy ca nói nửa năm trước hắn thu cây bút ảo diệu từ trong tay một lão nông dân, lập tức liên lạc được với một người mua, là một vị tiểu thuyết đại thần khá nổi tiếng, đối phương nguyện ý dùng một ngàn vạn để mua.

Uy ca cầm bút đi gặp người mua, biểu diễn giống như hiến vật quý cho đối phương xem, kết quả là một thiên văn chương đặc sắc được viết ra.

Cây bút kỳ diệu này quả thật có thể hấp thu tài khí của người, không ngừng tích lũy, nhưng lại có một vấn đề, trước kia những tài năng mà nó hấp thu đều là của văn nhân cổ đại, viết ra đương nhiên cũng là cổ văn, lúc đó người mua nói không cần.

Uy ca không muốn con vịt đến miệng bay mất, cho nên thề son sắt cam đoan, trong vòng nửa năm tới có thể viết được mấy tiểu thuyết hiện đại này.

Vì thế hắn bắt đầu vật sắc con mồi, đầu tiên là tác giả internet viết tiểu thuyết huyền huyễn, bởi vì phong cách tiểu thuyết là nửa chữ, món hời có thể viết cổ văn ngược lại là chính giữa mang lòng, Uy ca dùng giá mười vạn đồng tiền bán cho hắn.

Không đến một tháng, quả nhiên tác giả kia bị tra tấn chết rồi, Uy ca nghĩ trăm phương ngàn kế thu bút về, lại bán sang cho người thứ hai, cứ như vậy hại bốn người, tiền trận chính đang đồ sắc năm người, vừa vặn Mạnh Đông Dã tự mình đưa tới cửa.

Ta hỏi hắn: "Chiêu nợ này có tác dụng lớn như vậy, sao người mua bỏ ra một ngàn vạn kia lại dám đòi? Ngươi đã nói rõ với hắn?"

"Không không không không, thật ra tác dụng phụ của bút này có thể miễn trừ." Uy ca nói ra chân tướng.

"Cái gì?" Ta giật nảy mình.

Chương thứ bốn trăm hai mươi năm tiền đồng, tài hoa vô giá.

Uy ca nói đổ máu vào trong bút chẳng khác nào hiến linh hồn mình cho cây bút ảo diệu. Có thể trong khoảng thời gian ngắn viết ra một bộ Hồng thiên thật lớn, nhưng cái giá phải trả chính là cái chết!

Chỉ cần không nhỏ máu vào bút, tác dụng sẽ không mãnh liệt như vậy, cũng chính là ở mức choáng váng đầu hoa mắt, mất tóc, như vậy tác dụng phát huy hoa diệu bút phát huy tác dụng cũng khá yếu, nhưng năng lượng nhỏ nước chảy dài, linh cảm nó cung cấp vẫn có thể làm một tác phẩm nhà văn ăn hương rất nhiều năm.

Ta hỏi hắn tác giả kia là ai, hắn nói một cái tên, ta sửng sốt một chút, đây thật đúng là một vị Cự Thần internet.

Khoản mua bán này ta đương nhiên nhận. Uy ca cầu ta giải trừ pháp thuật, ta gọi hắn tự cầu cho mình nhiều phúc. Sau này hắn làm xằng làm bậy nữa, ta sẽ dùng biện pháp ác độc hơn để giết chết hắn.

Loại bại hoại này nếu là ở thời đại của gia gia ta, mấy thương nhân âm vật nhốt đến cửa đã diệt trừ ông ta. Nhưng bây giờ là xã hội pháp chế, ta cũng không tiện lấy mạng người khác, tuy rằng trong lòng ta rất muốn giết chết ông ta.

Trở về tìm Lý mặt rỗ, khiến ta giật mình chính là hắn đang vừa hút tẩu thuốc nói chuyện với đại hán phía Đông Bắc kia, giống như rất hợp ý.

"Trương gia tiểu ca, ngươi trở về rồi, giới thiệu cho ngươi một chút bạn ta vừa giao." Lý Ma Tử gọi.

Người đàn ông theo hướng đông bắc cười híp mắt nói: "Vừa rồi ta có mắt mà không thấy Thái Sơn, Lý tiên sinh đã nói với ta rồi, hóa ra các ngươi làm chuyện này, đắc tội nhiều thì đắc tội."

Hắn nói cho chúng ta biết, mình buôn bán, gần đây tài vận luôn không tốt, hi vọng chúng ta có thể bán hắn một món Âm vật để sửa vận, thế là ta lưu lại cho hắn một tấm giày, bảo hắn rảnh rỗi tới nhà ta một chuyến.

Lúc rời đi, ta đem toàn bộ nội dung nói cho Lý mặt rỗ, Lý mặt rỗ mắng: "Đây cũng quá táng tận thiên lương, kiếm tiền cũng không phải cách kiếm tiền này."

Sau đó lại cợt nhả: "Chẳng qua không ngờ bút rách này giá trị một ngàn vạn, Trương tiểu ca của Trương gia, ngươi định gặp mặt nhà văn kia à?"

"Đương nhiên!" Ta gật đầu lia lịa.

Ta tên Lý Ma Tử trong lần chiêu đãi này, Mạnh Đông Dã hiện tại hư nhược không được, có thể sẽ đưa tới viện.

Bản thân mình trở về cửa tiệm một chuyến, đóng cửa lại bày trận, giải trừ liên hệ giữa Sinh Hoa diệu bút và Mạnh Đông Dã, sau đó phong ấn nó lại.

Sinh hoa tác bút ở trong tiệm giữ lại, oan hồn của bốn tác giả kia theo tới, có điều theo kế hoạch lấp hố hoàn thành, bọn chúng cũng đã hoàn thành tâm nguyện, một cái tiếp một cái biến mất, phí bản bút ta liền móc mười vạn đồng tiền, chẳng qua một chút đau lòng.

Rất nhanh Mạnh Đông Dã cũng bình thường trở lại, hắn ta tới thăm hỏi một lần, nói mình lúc ấy thật sự là bị ma quỷ ám ảnh, may mà có ta ra tay tương trợ.

Ta hỏi hắn cái kịch bản kia thế nào rồi, hắn nói đang viết, đương nhiên không nhanh như vậy, nhưng chắc có thể bán được giá tốt.

Khoảng nửa tháng sau, Cự Thần trên mạng lưới chủ động liên hệ với ta, hy vọng ta có thể đem bút bán cho hắn, giá tiền có thể nói rõ.

Ta đã ước hẹn gặp mặt một thời gian gặp mặt nói chuyện, sau đó đi phó ước với Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt, bởi vì hắn cũng coi như là một người nổi tiếng, chúng ta bí mật gặp nhau ở một tửu điếm nào đó.

Năm đó vị tác giả này cũng là hồng khắp nam bắc đại giang, viết không ít điểm đánh phá ức thần tác, có mấy bộ bị cải biên thành trò chơi lớn, về sau tiền càng kiếm càng nhiều, mỗi ngày bận tiếp tế giao thừa, tham gia các tiết mục, dần dần đem tài hoa mài mòn, cuối cùng cái gì cũng không viết ra được.

Ngoại trừ Giang Lãng tài tận, ta không nghĩ ra từ ngữ nào hay để hình dung tình cảnh hiện tại của hắn.

Hắn hi vọng ta bất luận thế nào bán Sinh Hoa Diệu bút cho hắn, ta hỏi hắn: "Ngươi có biết hay không, thương nhân âm vật đáp ứng bán cho ngươi bút, vì ngươi một ngàn vạn thiên đại giá, hại chết bốn nhà văn."

"Có loại chuyện này sao? Thật xin lỗi, ta hoàn toàn không biết gì cả." Đối phương lễ phép tỏ vẻ tiếc nuối.

"Bọn họ không nổi danh như ngươi nhưng lại càng phải chăm chỉ nỗ lực hơn cả hiện tại! Bọn họ cũng mang theo ước mơ vĩ đại, kết quả lại bị cây bút này hại chết, chỉ cần ngươi có được cây bút này, thì có thể dùng tài hoa của bọn họ tiếp tục viết tiểu thuyết của mình, hưởng thụ sự tán thưởng của thế nhân. Thật xin lỗi, ta không thể bán nó cho ngươi, bởi vì tài hoa của một người là vô giá, ngươi có bao nhiêu tài chính là bấy nhiêu, có một ngày mới hết, ngươi cũng phải đối mặt với sự thật..."

Đối phương cau mày nói: "Nghe khẩu khí của ngươi là muốn nâng giá à? Nói đi, ngươi muốn bao nhiêu tiền."

Ta cười lạnh một tiếng, làm ra một chuyện trâu bò nhất đời ta. Rắc một tiếng, ta chiết khấu sinh hoa mỹ thành hai đoạn, ném trước mặt hắn. Lý Ma Tử bên cạnh kinh ngạc há hốc mồm.

Ta giang tay nói: "Cây bút này không nên tồn tại!"

Đối phương giận tím mặt: "Ngươi đúng là không biết gì mà tự đại, ngươi có biết cả đêm nói với máy tính không, nhưng một chữ cũng không đánh nổi, cảm giác như ánh sáng treo sau lưng không? Ngươi có biết cảm giác đó bị người đọc giục càng nhục mạ, thậm chí bị bọn họ vứt bỏ là tan nát cõi lòng tới mức nào không? Ngươi cho rằng ta nguyện ý cả ngày bị người ta gọi là giang lang thì mới hết được!"

Nói xong, nó ôm đầu khóc lóc đau khổ.

Ta nghĩ hết thảy đều là hắn tự chịu, ta xem qua cuộc sống của hắn uyên bác, mỗi ngày hắn đều ở phía trên khoe khoang cuộc sống xa hoa của chính mình, mở một bình rượu trăm vạn, mua một cái giá một ngàn vạn, hoàn toàn bị vật chất hưởng thụ bao phủ, đối với hiện thực thờ ơ không quan tâm.

Linh cảm bắt nguồn từ sinh hoạt, khi một tác giả phong bế lầu các trên không trung, thời gian dần trôi qua sẽ linh cảm khô kiệt. Chính như nước sông năm đó được phổ biến, ở thời điểm văn học đạt tới đỉnh cao nhất, lại mới cạn kiệt.

Vô luận nhân sinh gặp cảnh thế nào, một tác giả đều hẳn là không quên sơ tâm, như vậy mới có thể có cảm giác cuồn cuộn không ngừng sáng tác.

Sau khi rời khỏi tửu điếm, Lý Ma Tử trách mắng ta: "Ngươi thực sự bẻ gãy cây bút à? Đó là một ngàn vạn đấy! Đổi thành tiền tệ còn cao hơn người khác! Gần đây ngươi có phải cao thượng tới biến thái lắm không?"

"Còn không phải sao, sao ta lại cao thượng như vậy?"

Ta cười hì hì lấy từ trong lòng ra bút hoa diệu hoàn hảo không tổn hại, ta đương nhiên không ngốc như vậy, vừa rồi bẻ gãy chỉ là hàng phỏng chế, vì để cho nhà tác kia hết hy vọng, khoản này ta sẽ tạm thời bảo tồn, cho đến khi tìm được người thích hợp nhất để mua.

Nhưng tối qua ta dùng thử một lần, bút làm màu quả thật bất phàm, về phần thành quả sáng tạo của ta, là một bức thư tình viết cho Doãn Tân Nguyệt.

Ta đưa phong tình thư này cho nàng, nàng cầm trong tay đọc lên, lệ nóng doanh tròng nói: "Trương ca, không nghĩ tới ngươi cũng có thể viết ra thơ tình ưu mỹ như vậy, ta thật sự là quá cảm động rồi."

"Thật ra khi còn bé ta cũng từng có mộng làm nhà, chỉ tiếc là không có tài hoa đó, cảm động mà nói có nên hôn ta một cái không?" Ta không muốn mặt nói.

Doãn Tân Nguyệt sáp lại gần, hôn lên mặt ta một cái, Lý mặt rỗ kêu lên: "Dưới công chúng, các ngươi chú ý một chút, có bị ảnh hưởng không?"

"Nhìn không quen liền rời đi!"

"Được được được, ta về nhà tìm vợ ta đi, hai người các ngươi từ từ chán ngấy đi." Lý Ma Tử tức giận bỏ đi.

Doãn Tân Nguyệt kéo cánh tay của ta hỏi: "Thân ái, sự tình đã kết thúc, ta có cần đi du lịch thả lỏng một chút không."

Ta nói: "Không được, ta đã đáp ứng với vị bạn học kia, phải đi tâm sự chuyện hai năm qua với hắn, cung cấp cho hắn một chút tố tài sáng tạo."

"Được rồi, nếu quyển sách này viết ra, ta nhất định sẽ là người đầu tiên đi xem!" Doãn Tân Nguyệt kích động nói.

Chương thứ bốn trăm hai mươi sáu, lừa bạn điên cuồng...

Trong khoảng thời gian này, ta vẫn luôn đàm luận với những người bạn học cũ kia về việc mua bán âm vật trong mấy năm qua.

Lúc bắt đầu là cháo thông tin, về sau hắn dứt khoát đợi không được, ngàn dặm xa xôi giết tới tiệm của ta, mỗi ngày ngoại trừ ăn cơm ngủ, chính là say sưa nghe ta kể chuyện xưa, nói nước bọt tinh tử ta đều cạn rồi.

Hắn nói cho ta biết, những kỳ văn dị sự mà mình từng gặp qua, quả thật là đang khiêu chiến thế giới quan của hắn, quá thần bí mà, quá kích thích mà!

Nếu có thể viết thành một bộ lời nói nhỏ, tuyệt đối có thể bán đi rất nhiều, tên thì hắn đã nghĩ kỹ rồi, gọi là Thương Nhân ở Âm gian.

Ta khẽ mỉm cười, không nói gì.

Chịu đựng trọn vẹn ba ngày ba đêm, cuối cùng ta cũng kể xong chuyện xưa của mình, sau đó lừa gạt đưa bạn học cũ này đến sân phi cơ, trước khi đi sẽ đồng ý với hắn, ngày sau có chuyện mới nhất định không giấu làm của riêng.

Trở lại tiệm cổ đã là nửa đêm rồi, ta gục đầu liền ngủ, sáng sớm tỉnh dậy rửa mặt, bị cái gương kia vẻ mặt tiều tụy giật mình.

Ta phản ứng đủ nửa ngày, mới chuẩn bị đi chợ mua một con gà mái già, một bao mạ, cộng thêm một nhân sâm phía đông bắc, bổ sung nguyên khí cho mình.

Vừa muốn ra cửa, tiếng gõ cửa đã vang lên.

Ta ghé vào mắt gấu ngủ, chậm rãi đi tới trước cửa: "Ai vậy? Cửa hàng của ta ban ngày không buôn bán, có việc thì hãy đến chạng vạng tối đi."

Kết quả tiếng đập cửa phanh phanh vẫn ầm ĩ đến não đau nhức như trước.

Ta lập tức nổi nóng, tức giận mở cửa, phát hiện ngoài cửa đứng một Tiểu Bình ngoài tuổi chừng ba mươi. Hắn mặc một bộ quần áo A Địch động tác, râu mép gọn gàng, nhưng biểu tình lại vô cùng bất an, vừa gõ cửa vừa hoảng sợ nhìn về phía sau, giống như có thứ gì đang đuổi theo hắn vậy.

Phản ứng đầu tiên của ta chính là có phiền phức đến tận cửa rồi.

Hắn ta từ trên xuống dưới đánh giá một phen, cảnh giác hỏi: "Ngươi tìm ai?"

"Xin hỏi nơi này có phải có một vị cao nhân họ Trương ở đây không?" Tiểu Bình tò mò đưa đầu về phía cửa tiệm hỏi thăm.

"Ngươi tìm cao nhân họ Trương làm cái gì?" Ta hơi nhíu mày.

Tiểu Bình này lén lén lút lút, cũng đừng là mặt hàng do Long Tuyền sơn trang phái tới.

"Bằng hữu của ta nói, trong con phố cổ này có một vị cao nhân họ Trương, chỉ có hắn mới cứu mạng ta. Sáng sớm ta đã tới phố đồ cổ hỏi thăm, tất cả mọi người đều nói vị cao nhân kia ở trong nhất cái cửa hàng nhỏ kia, vì thế ta tới..." Tiểu Bình gật đầu nói.

"A. Như vậy a, có muốn vào uống chén trà không?" Ta hỏi.

Tiểu Bình suy nghĩ cả nửa ngày rồi gật đầu, cẩn thận từng li từng tí tiến vào tiệm cổ.

Thừa dịp đang pha trà, ta trộm nhìn thoáng qua, phát hiện tiểu bình đang ngồi ở trên ghế đẩu vẻ mặt không may, ngay cả chén trà cũng cầm không vững, hai tay run lẩy bẩy.

Hiển nhiên tên tiểu tử này đã sợ hãi tới cực điểm.

Đem người như vậy từ chối ở bên ngoài, ta thực sự rất không đành lòng, nhưng ta luôn cảm thấy hắn đột nhiên đến thăm có chút khả nghi.

Suy nghĩ hồi lâu, ta quyết định gọi Lý Ma Tử tới để cho Lý Ma Tử đóng vai cao nhân họ Trương này. Ta làm đồ đệ cho Lý Ma Tử, trước tiên thăm dò ý tứ của Lý Ma Tử, nếu có gì không đúng, gặp lại chiêu hủy hoại này.

Lý Ma Tử còn đang tức giận vì chuyện tạo hoa diệu bút, nhưng vừa nghe thấy có vụ làm ăn mới lập tức vui vẻ, mặc vào một bộ quần áo có bút liền chạy tới, vừa vào cửa liền tiên phong đạo cốt nói: "Tiểu huynh đệ, ngươi sáng sớm đã tới cửa của ta, xin hỏi có chuyện gì vậy?"

Tiểu Bình kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn gương mặt xấu xí của Lý Ma Tử: "Ngài chính là cao nhân họ Trương kia?"

"Đương nhiên rồi." Lý Ma Tử cố ý nhìn đồng hồ nói: "Gặp phiền toái gì, hoặc muốn ra tay cái gì, mau mau nói cho ta biết! Việc ta làm hôm nay cũng không ít, lát nữa còn phải tới trung tâm thu một món linh thú."

Ta cũng hùa theo nói: "Tuy hình dáng sư phó này của ta rất quái lạ, nhưng bản lĩnh lại rất cao cường! tranh thủ nói ra những khó khăn mà ngươi gặp phải, để sư phụ lão nhân gia nghĩ ra chủ ý cho ngươi."

Tiểu Bình bị lý do lừa gạt của bọn ta và Lý Ma Tử làm cho sững sờ, cuối cùng gật đầu nói: "Là như vầy, tên tiểu nữ là Triệu Vũ Dương, là hội viên của một nơi lừa đảo."

"Lừa bạn?" Lý mặt rỗ chớp mắt: "Vậy hai ta chơi với nhau cũng không sai biệt lắm."

Triệu Vũ Dương không hiểu sao lại nhìn hắn một cái.

Lý mặt rỗ cười hì nói tiếp: "Ta thích ăn nhất chính là thịt lửa thiêu, thế nào rồi, hiện tại tiểu lưu bán thịt hồn đều đã bắt đầu rồi sao?"

Khóe miệng Triệu Vũ Dương rõ ràng giật một cái.

Ta cũng là một vẻ mặt lúng túng, trong lòng tự nhủ kiếp trước mình có làm gì thất đức hay không, nếu không đời này làm sao sẽ nhận ra Lý Ma Tử này.

Triệu Vũ Dương bên kia hiển nhiên không biết nên làm sao để tiếp lời Lý mặt rỗ, ta chỉ có thể cười ha hả nói: "Sư phó của ta thích nhất là nói đùa, sư phó ta cho rằng có thể đùa với Đào Dã tình dục, ngươi cứ nói tiếp đi, không cần để ý tới hắn."

Triệu Vũ Dương rầu rĩ gật đầu: "Nửa tháng trước, giang hồ tổ chức một buổi du lịch hộ ngoại! Tính cả ta thì tổng cộng có bốn người ghi danh. Ba nam một nữ, nữ hài tên Tiếu Tư, đang tập luyện ở ngân hàng, hai nam nhân khác tên là Trương Khánh Hải, là nghệ sĩ thích hái phong ở khắp nơi. Một người tên là Tiết Bằng, là học sinh lớn của giáo viên."

Ta đánh giá Triệu Vũ Dương vài lần, tò mò hỏi: "Mạo muội hỏi thăm một chút, ngài làm cái gì?"

Triệu Vũ Dương không chút nghĩ ngợi trả lời: "Ta là một nha nam nhi, đặc biệt thích du lịch, tất cả ngày nghỉ mỗi năm đều không bỏ qua, mấy năm gần như đi khắp nam bắc Đại Giang. Cái tên Trương Khánh Hải kia là một bệnh nhân của ta, thường xuyên tìm ta tẩy răng., Lần thứ nhất đi qua liền quen rồi, cũng là hắn giới thiệu ta gia nhập hội trường lừa bạn. Địa điểm du lịch lần này cũng là do hắn chọn lựa, là một thôn nhỏ ở sâu trong sơn đông, nghe nói nơi đó chưa bao giờ bị khai phá, ẩn ở trong núi lớn, giống như thế ngoại đào nguyên vậy!"

Ta gật gật đầu, ý bảo Triệu Vũ Dương nói tiếp.

Triệu Vũ Dương uống một ngụm trà, vô cùng hối hận nói: "Bởi vì một năm ta mới thả vài lần giả, cho nên lúc ấy chuẩn bị đi du lịch trên đảo Ba Xích, căn bản không hứng thú tìm kiếm thế ngoại đào nguyên kia! Nhưng Trương Khánh Hải vẫn luôn khuyên ta, ta cũng chỉ có thể đáp ứng, ài, sớm biết như vậy thì tốt rồi, quả thật chỉ là một cơn ác mộng..."

Nói đến đây, Triệu Vũ Dương lại bắt đầu run bần bật, xem ra sự việc kinh khủng của hắn diễn ra trong cuộc lữ trình này.

Ta lập tức vểnh tai lắng nghe.

Triệu Vũ Dương tiếp tục nói: "Trương Khánh Hải bắt đầu nói với ta có sáu người tham gia, hơn nữa đều là nam sinh, ta cũng không để trong lòng lắm. Nhưng lúc tập hợp ở sân đấu, ta phát hiện chỉ có bốn người, trong đó có một Tiếu Tư. Lúc ấy ta rất không cao hứng, Trương Khánh Hải giải thích với ta hai người khác tạm thời có việc không tới được, Tiếu Tư là học muội học đại học của hắn., Tập tập trên ngân hàng, muốn nhân lúc cuối cùng không được ra ngoài mở mang kiến thức, hắn không tiện từ chối. Người Tiếu Tư xinh đẹp, miệng cũng sẽ nói, là cô nương bát diện linh lung, hơn nữa người nào cũng tới, ta cũng không nói gì thêm."

Lý Ma Tử nghe xong, không có ý tốt cười cười: "Thằng nhóc nhà ngươi đây là thanh đao có sắc từ điển hình nha."

"Không phải..." Triệu Vũ Dương vội vàng phân biệt nói: "Tuổi ta lớn hơn nàng vài tuổi, hoàn toàn không có nghĩ tới phương diện đó. Lần du lịch này vô cùng giày vò, chúng ta trước tiên ngồi xe bay đến Sơn Đông, sau đó lại đi xe lửa đến một cái trạm xe nhỏ chưa từng nghe nói, cuối cùng thuê một nông dân lôi kéo, lúc này mới đến thế ngoại đào nguyên trong miệng Trương Khánh Hải, trời ạ., Đó nào là thế ngoại đào nguyên gì, rõ ràng chính là một khe núi nghèo! Thôn kia gọi là Vô muối thôn, tổng cộng có hơn mười hộ gia đình, chúng ta đến buổi tối, bốn phía tối như mực cũng không đốt đèn, nhà nhà nào cũng đóng chặt cửa phòng, mặc kệ kêu thế nào cũng không ai mở."

Thôn Vô muối?

Tên thì đúng là rất quan trọng.

Triệu Vũ Dương thở dài: "Chúng ta chết đi sống lại là phải tìm kiếm thế ngoại đào nguyên, kết quả lại đến một nơi chim không thèm ỉa, tuy bề ngoài không nổi giận nhưng sắc mặt mọi người đều rất khó coi. Chỉ có Trương Khánh Hải cực kỳ hưng phấn., Một hộ gõ cửa nhà đồng hương, cầu xin bọn họ ngủ lại một đêm. Trong ấn tượng của ta, dân chúng nông thôn đều giản dị nhiệt tình hiếu khách, nhưng thôn này lại hoàn toàn trái ngược, từ đầu tới cuối đều không ai quan tâm đến chúng ta, tựa như quỷ thôn vậy."

Hắn ta nói vậy, hoảng sợ nhìn ta một cái.

Ta cười với hắn: "Có đôi khi ở trong núi lớn, không thích giao tiếp với người ngoài, đây cũng là chuyện bình thường."

"Không, căn bản không phải như vậy." Triệu Vũ Dương nghiêm túc giải thích với ta: "Bọn họ không phải không thích giao tiếp mà là đối với chúng ta có địch ý! Giống như vô cùng hận chúng ta vậy, hận không thể giết hết chúng ta!"

Chương thứ bốn trăm hai mươi bảy, cấm khu núi hoang.

Ta và Lý Ma Tử kinh ngạc nhìn nhau một cái, cho dù không chào đón người xa lạ, cũng chưa tới mức hận chứ?

Cái tên Triệu Vũ Dương này có khoa trương quá hay không.

Lý Ma Tử chỉ chỉ vào đầu ta, ra hiệu đầu óc gia hỏa này có vấn đề.

Triệu Vũ Dương lại không nhận thấy được Lý Ma Tử châm chọc, tiếp tục nói: "Chúng ta lăn qua nửa đêm, vừa mệt vừa đói. Trong núi khí trời quá lạnh, căn bản không thích hợp ở nơi dã ngoại. Nữ sinh trong đội ngũ Tiếu Tư mơ mơ màng màng cũng sắp hôn mê bất tỉnh., Nếu như tìm không thấy chỗ để nghỉ ngơi, ta thật lo nàng xảy ra vấn đề! Một nam hài khác là Tiết Bằng đã bắt đầu oán trách rồi, ta thì đã khống chế hắn, nếu đã đến đây rồi, lại oán giận thì còn có tác dụng gì chứ? Tranh thủ thời gian sắp xếp chỗ cho Tiêu Tư Tư xong mới là Vương Đạo."

Triệu Vũ Dương thân là thầy thuốc đặc biệt, lòng từ bi lộ ra.

Ta tán thành gật đầu: "Vậy sau này các ngươi ở đâu?"

Triệu Vũ Dương hít một hơi nói: "Một nhà quê nghèo nhất trong thôn, trong sân khắp nơi đều là rơm rạ, phòng ốc rách rưới kia gần như sắp sập, không có đèn điện, không có nước tự tới., Chỉ có cây nến, ngay cả chăn bông cũng bị bẩn thỉu. Bây giờ ta nghĩ lại cũng cảm thấy đáng sợ, chúng ta lúc ấy làm sao kiên trì được chứ? Phòng ốc như vậy, vẫn là Trương Khánh Hải cầu tới. Thôn dân nơi đó tự cung tự cấp, không cần tiền mà..., Cũng không nhận tiền tệ của người dân, bọn họ muốn đồ. Trương Khánh Hải đem một chiếc giỏ mà mình dùng du hành tặng hết cho đồng hương, còn có vài món vật dụng sinh hoạt, ông ta mới đáp ứng cho chúng ta vào qua đêm. Nhà hương già kia liền có một đôi vợ chồng già cả mang theo một cô gái điên khùng sống qua ngày., Cô gái điên sắp ba mươi tuổi, người điên điên khùng khùng, kêu người ta gọi, trên cổ đeo khóa sắt, được nuôi trong sân như chó. Lúc đó chúng ta vô cùng kinh ngạc, thật không nghĩ tới xã hội bây giờ còn có người như vậy cầm thú..."

Triệu Vũ Dương tuyệt đối là loại được bảo vệ rất tốt. Hắn thấy được tất cả đều là thế giới này quang minh, mà vẻ mặt hắc ám của hắc ám, hắn căn bản chưa từng trải qua.

Cho nên hắn cảm thấy cứ một người buộc mình như chó, không cách nào tiếp nhận.

Nhưng trên thế giới này, chuyện tàn khốc càng đáng sợ hơn là nhiều không đếm xuể.

Lý mặt rỗ lộ ra vẻ khinh thường, nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Triệu Vũ Dương liếc nhìn Lý Ma Tử, có chút khổ sở nói: "Cao nhân, ngươi có thể nói ta làm bộ làm tịch, nhưng ta không tiếp thu được! Có lẽ là chúng ta biểu hiện quá kinh ngạc, đồng hương cũng nhận ra, liền giải thích với chúng ta đây là con gái nhà hắn, bởi vì bị tâm thần điên cuồng nên mới bị buộc ở trong nhà."

"Đứa con gái này của hắn quả thực điên rồi, thường xuyên cầm liêm đao ra ngoài chém người, người trong thôn sợ hãi, buộc hắn đem con gái đưa đến núi tự sinh tự diệt, nhưng đồng hương không nỡ, vì vậy liền ra hạ sách này. Mặc dù có chút tàn nhẫn, nhưng tốt xấu gì cũng có thể giữ được mạng của con gái..."

"Hắn giải thích như vậy, chúng ta lập tức có thể hiểu được. Thừa dịp lão bà tha hương cho chúng ta nấu cơm, ta hỏi thăm qua chuyện của cô nương điên này một chút. Lão hương nói cô nương điên kia khi còn bé thật ra rất thông minh lanh lợi, rất khiến người ta ưa thích. Ai biết hơn mười tuổi cùng đồng bạn trong thôn vào núi chơi, lúc trở về liền biến thành bệnh thần kinh! Lão nhân trong thôn nói rằng..., Nàng nhất định là thấy được thứ gì đó, bị tươi sống dọa thành ra như vậy. Nàng coi như mạng lớn, tốt xấu gì nhặt về được một cái mạng, cùng nha đầu chơi đùa cùng nàng lên núi đến bây giờ cũng không có tin tức, sống không thấy chết không thấy xác. Lúc trước phát sinh chuyện này là lúc mới xảy ra., Trong thôn còn tổ chức nhân thủ lục soát núi, bất quá một chút manh mối cũng không có. Đến hỏi cô nương điên, nàng sợ tới mức chui vào đáy bàn, ngoại trừ khóc cái gì cũng không biết. Sau đó mọi người dần dần từ bỏ, cũng lười tìm tới... "

Xem ra kinh nghiệm của cô gái điên cùng với chuyện mà Triệu Vũ Dương gặp phải khẳng định có liên quan nhất định, nếu không hắn sẽ không nói nhiều như vậy.

Ta thật thà nghe xong.

Triệu Vũ Dương nói: "Điều kiện trong thôn không tốt lắm, đồng hương tốn rất nhiều sức lực mới làm được bốn món ăn, một quả trứng gà xào coi như là chiêu đãi tốt nhất rồi. Chúng ta đói bụng một ngày, đã sớm dán trước ngực sau lưng rồi., Mặc dù bánh bao kia đen sì, nhưng ta vẫn ăn một hơi ba cái, ngay cả Tiếu Tư bắt bẻ cũng ăn một cái bánh bao. Sau khi ăn cơm ta đã đo đo nhiệt độ cho Tiếu Tư một cái, phát hiện bà ta đang phát sốt. Ta cầu lão hương đun ấm trà, lau mặt cho Tiếu Tư."

"Ơ, ngươi rất quan tâm người khác." Lý mặt rỗ cười đến ti tiện: "Thế nào, khuôn mặt cô nương kia trơn trượt hay không?"

Triệu Vũ Dương lúng túng đỏ mặt: "Ta chỉ xuất phát từ góc độ thầy thuốc, chăm sóc bệnh nhân một chút, tuyệt đối không có ý niệm bẩn thỉu." Hắn giải thích một cách gọn gàng, khiến ta đối với người như hắn đều tràn đầy hảo cảm.

Lý mặt rỗ cười hắc hắc, hiển nhiên rất khinh thường lời của Triệu Vũ Dương, ta e sợ Lý Ma Tử làm hỏng chuyện nên đã đuổi Lý Ma Tử đi chơi máy tính.

Thiếu Lý Ma Tử, Triệu Vũ Dương rõ ràng là nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hắn nhìn theo bóng lưng của Lý Ma Tử, không quá chắc chắn hỏi: "Hắn thật sự là cao nhân? Sao ta lại cảm thấy đặc biệt cổ quái."

Ta cười nói: "Dùng người không nghi ngờ người không cần, nếu ngươi đã tiến vào cánh cửa này, chúng ta nhất định sẽ giúp ngươi đến cùng! Mau nói đi, về sau các ngươi rốt cuộc gặp phải chuyện gì? Là ai bảo ngươi tìm Trương Tính đại nhân?"

Triệu Vũ Dương gật gật đầu, tiếp tục nói: "Nói thật, những năm này ta đi qua rất nhiều nơi, điều kiện khó khăn ở Đại Tây Bắc cũng đã đi qua, nhưng thôn nhỏ trước mắt vẫn là thôn nhỏ trước mắt., Ta thấy thế nào cũng cảm thấy không thích hợp cho việc đi du lịch, thật không biết Trương Khánh Hải có tâm tình gì không? Tại sao phải dẫn chúng ta tới nơi này. Chỉ mất một buổi sáng, ta và Tiết Bằng liền đã dạo quanh thôn mấy lần, thuận tiện hỏi thăm thoáng xung quanh đồng hương có cảnh gì có thể du lãm không? Lão Hương nhìn chúng ta một cách khó hiểu, nói cho chúng ta biết nơi này ngoại trừ núi lớn chính là phá thôn., Sao có thể có Cảnh Khu gì chứ? Ta và Tiết Bằng càng thêm kỳ quái, tìm Trương Khánh Hải hỏi, trước khi hắn nói cố ý làm bài tập, nơi này thật sự có Cảnh Khu, có thể là tư liệu trên mạng có sai lầm.

Trương Khánh Hải là bạn lừa thâm niên, loại sai lầm cấp thấp này hắn căn bản không thể phạm, ta cảm thấy hắn mang chúng ta đến nơi này, khẳng định là có mục đích gì, chỉ là hắn không nói, chúng ta cũng đoán không ra. Sau đó ta vụng trộm thương lượng cùng Tiết Bằng, chỉ chờ Tiểu Tư lui lại đốt, chúng ta lập tức rời đi!"

Triệu Vũ Dương nói với ta, bệnh tình của Tiểu Tư hôm sau chẳng những không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, trán bị phỏng đến mức dọa người, mơ mơ màng màng bất tỉnh nhân sự. Nhưng thuốc áp chế trong túi đã dùng hết., Bọn họ chỉ có thể lo lắng đi cầu đồng hương, đồng hương nói trong thôn căn bản không có vệ sinh, muốn mua thuốc để đi ngọn núi lớn này tới một thôn khác, Trương Khánh Hải liền quyết định mang mọi người đi mua thuốc, lưu lại Tiểu Tư để đồng hương chăm sóc.

Không biết có phải do Triệu Vũ Dương cố ý truyền đạt hay không, ta luôn cảm thấy Trương Khánh Hải trong miệng gã là quái vật.

Triệu Vũ Dương tiếp tục nói cho ta biết, lúc ấy hắn cảm thấy rất kỳ quái, chỉ là mua thuốc mà thôi, vì sao Trương Khánh Hải lại dẫn tất cả mọi người lên núi, dù sao cũng phải để lại một người chính mình chiếu cố Tiểu Tư Tư a? Kết quả Trương Khánh Hải giải thích nói rằng ba người lên núi thì an toàn hơn, phòng ngừa một mình có chuyện ngoài ý muốn, Tiểu Tư Tư Lưu ở lại hương gia là an toàn, vì để đồng ý cho đồng ý cho đồng hương cũ, Trương Khánh Hải còn đưa ngọn đèn cho hắn một cách hoang dã.

Hắn và Tiết Bằng không có biện pháp, chỉ có thể cứng rắn theo Trương Khánh Hải Sơn.

Triệu Vũ Dương nói tới đây, uống một ngụm trà mát giọng rồi mới nói: "Trước khi xuất phát, lão nông đã vẽ cho chúng ta một tấm bản đồ. Hắn cố ý vẽ một vòng tròn trên bản đồ, nói cho chúng ta biết chỗ đó là cấm khu của thôn, không thể đi về chỗ đó được., Mua thuốc rồi thì nhanh chóng trở về, đừng có chạy loạn. Trương Khánh Hải cao hứng liền đồng ý, nhưng sau khi lên núi, hắn vẫn vô tình hay cố ý dẫn ta và Tiết Bằng tới vùng cấm đó. Ta cảm thấy nơi đó âm u, lạnh lẽo đến dọa người. Cây cối nơi đó so với chỗ bên cạnh còn cao lớn rậm rạp hơn một chút., Gần như che khuất tất cả ánh mặt trời, gió thổi qua, lá cây phát ra những tiếng cọ rửa khiến người ta sởn tóc gáy. Ta tự cảm thấy không được tự nhiên, nhắc nhở Trương Khánh Hải vẫn là mau mau đi mua thuốc đi, nhập gia tùy tục vẫn là đừng vào cấm khu của người ta thì hơn."

"Trương Khánh Hải chắc chắn không nghe ý kiến của ngươi..." Ta mỉm cười xen vào một bên nói.

Triệu Vũ Dương lại cười không nổi, hắn cứng ngắc gật gật đầu: "Nếu Trương Khánh Hải đã đến đây, nhất định phải thăm dò thế ngoại đào nguyên mới được, du lịch chính là mạo hiểm, nói không chừng khối cấm khu này cất giấu bí mật không muốn ai biết chứ? Tiết Bằng kinh sợ không thôi, lúc đó đồng ý đi."

"Ngươi cũng đi theo à?" Ta nhìn hắn hỏi.

Sự kiện Lộc Da Chương thứ bốn trăm hai mươi tám diễn ra.

Triệu Vũ Dương gật đầu: "Con người ta là kẻ không có chủ tâm, hai người bọn họ đều đã đi rồi, giữ lại một mình ta không sợ sao? Cho nên ta cũng đi theo."

Triệu Vũ Dương ủy khuất cúi đầu.

Ta thật sự không biết an ủi người khác, suy nghĩ một chút đành xấu hổ nói với hắn: "Trà nguội, ta rót thêm cho ngươi một chén."

Triệu Vũ Dương cảm kích nói cảm tạ ta, sau đó nói: "Chúng ta rất nhanh đã tiến vào vùng cấm, sau đó thấy được một ngôi mộ hoang! Ngôi mộ kia rất lớn, phải bốn năm người dắt tay mới có thể ôm được, phần mộ tất cả đều là cỏ hoang, không biết đã hoang phế bao nhiêu năm rồi, một chữ cũng không thấy rõ."

Ta nói ngươi lá gan cũng không nhỏ a, liều lĩnh thất bại vào cấm khu người ta, còn chê chữ trên bia mộ người ta nhìn không rõ ràng lắm.

Triệu Vũ Dương dường như lại nhớ lại tình cảnh lúc đó, thần sắc vô cùng khẩn trương: "Mặc dù ta là thầy thuốc, nhưng ta rất sợ người chết, cho nên ta lựa chọn gảy nha hoàn. Vừa nhìn thấy phần mộ thì thấy ngay., Ta không dám đi tiếp nữa. Ta hỏi Trương Khánh Hải rốt cuộc là có ý gì? Trương Khánh Hải thần thần bí bí nói với ta và Tiết Bằng, gần đây hắn một mực làm một cái họa tiết đề trộm mộ, bất quá hắn tìm mấy tên trộm mộ già sưu tập tố tài, kết quả người ta nếu không phải đóng cửa từ chối tiếp khách., Hay là tùy tiện nói vài câu chuyện. Trương Khánh Hải cảm thấy bọn họ đang lén lút lút lút với mình, cho nên quyết định đi trộm mộ một lần, trải nghiệm cảm giác trộm mộ một phen. Thứ như vậy vẽ ra sẽ tương đối chân thực!"

Đây không phải là sự thật, mà là điên rồi.

Triệu Vũ Dương nói cho ta biết, lúc ấy Trương Khánh Hải và Tiết Bằng đều có chút hưng phấn, còn thương lượng với bảo bối đánh cắp được nửa phần. Bất quá Trương Khánh Hải tựa hồ đã sớm dự mưu, bởi vì hắn vậy mà lấy từ trong ba lô ra một cái xẻng công binh!

Hai người nhanh chóng đào lên. Triệu Vũ Dương lúc ấy cảm thấy sợ hãi, lại không dám đi một mình, chỉ có thể nấp ở phía xa nhìn bọn họ. Bọn họ đào suốt một buổi tối, mãi cho đến hừng đông mới truyền đến âm thanh vui mừng.

"Bọn họ mở quan tài rồi à?" Chuyện xưa đã đến thời khắc căng thẳng nhất, khẩu khí của ta cũng không khỏi nghiêm túc lên.

Triệu Vũ Dương nhẹ gật đầu: "Mở rồi. Trương Khánh Hải không biết từ đâu nghe được một bộ ngụy biện tà thuyết, nói là trước khi mở quan tài phải đốt một cây nến, nếu như nến tắt, như vậy đồ vật trong quan tài là không thể đụng vào. Hắn lấy trộm nửa đoạn nến từ nhà hương già điểm lên, cùng hai người Tiết Bằng hợp lực cạy mở quan tài ra."

"Bên trong có cái gì?" Ta hỏi.

Triệu Vũ Dương lắc đầu nói: "Ta không biết, lúc đó ta ở rất xa, không dám đến gần nhìn. Chỉ là từ xa nghe bọn họ nhắc tới việc phát tài phát tài, người kia của Trương Khánh Hải rất có ý tứ, ta vốn tưởng rằng sau khi nhìn thấy vật bồi táng cùng., Hắn sẽ bởi vì chia của mà mâu thuẫn không thôi, không nghĩ tới hắn thật sự phân cho Tiết Bằng rất nhiều vật bồi táng, chính mình chỉ cầm một tấm gương. Sau đó Tiết Bằng len lén nói cho ta biết, tấm gương kia không phải vàng cũng không phải bạc, hẳn là mặt gương đồng., Rất nhiều nơi đều rỉ sét, căn bản không đáng giá xu dính túi. Hắn còn nói câu kia, lộ vẻ dương dương đắc ý, hiển nhiên là đem Trương Khánh Hải trở thành kẻ ngốc không biết hàng! Nhưng ta cảm thấy hắn coi thường Trương Khánh Hải rồi, Trương Khánh Hải tuyệt đối là thông minh tuyệt đỉnh, từ vẻ mặt của Trương Khánh Hải, ta thậm chí cảm thấy hắn lừa chúng ta tới đây chính là vì cái gương kia!"

Tấm gương?

Chẳng lẽ sự tình lần này có liên quan đến tấm gương? Ta rất nhanh bắt được một điểm mấu chốt.

Triệu Vũ Dương tiếp tục nói: "Lúc ấy, ta càng nghĩ càng cảm thấy Trương Khánh Hải khả nghi, chờ chúng ta mua xong thuốc trở lại Vô Nga thôn, hận không thể lập tức trở về. Lão Hương hỏi, Trương Khánh Hải tuyệt khẩu không đề cập tới chuyện cấm khu nữa., Vật bồi táng cũng giấu rất kín. Tiểu Tư uống thuốc, ngày thứ hai xong là tốt rồi, Trương Khánh Hải liền đề nghị rời đi, đương nhiên ta không hề muốn tán thành. Kết quả khi ta thu dọn đồ đạc, dưới gối của Tiểu Tư có phát hiện một vật gì đó..."

"Là cái gì?" Ta hỏi.

"Một viên thuốc." Triệu Vũ Dương thận trọng nói: "Là lúc nàng phát sốt, chúng ta cho nàng uống thuốc, lúc ấy ta cảm thấy có vấn đề, liền vụng trộm giấu thuốc đi. Trên đường trở về ta bởi vì có khúc mắc, cho nên cố ý cách Trương Khánh Hải rất xa, hắn cũng không có thời gian để ý ta, cùng Tiểu Tư, Tiết Bằng hai người nói rất vui vẻ, còn bày ra tấm gương thần bí cho hai người xem."

Triệu Vũ Dương hình như có ấn tượng đặc biệt khắc sâu tấm gương này, cứ như vậy một lát đã nhắc tới không dưới mười lần.

Triệu Vũ Dương nói: "Sau khi ta trở lại y viện, đã đặc biệt mời một người đồng hành hóa kiểm tra giúp ta hóa nghiệm hạt thuốc kia, kết quả ngươi đoán được cái gì?"

Cái gì?

Chẳng lẽ bên trong có độc? Ta lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Ai ngờ Triệu Vũ Dương lại gật đầu: "Trong đó có chứa An Miên dược mà lại có thịt độc, thịt độc tố có thể làm cho người bình thường đốt lên không ngừng. Dược là do Trương Khánh Hải mang đến. Cứ nghĩ như vậy, Tiểu Tư đốt mạnh không lùi, căn bản không phải trùng hợp, mà là do một tay Trương Khánh Hải vạch kế. Ta càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, cảm giác mình bất tri bất giác đã bị hắn kéo vào trong một cái bẫy..."

Nếu cái gọi là du lịch núi sâu đều là một cái bẫy mà Trương Khánh Hải đã bố trí trước đó, vậy mục đích của hắn là gì?

Chỉ là vì tấm gương kia sao? Ta cũng không khỏi buồn bực.

Triệu Vũ Dương đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của ta, nghiêm túc nói: "Tiết Bằng kia tay to chân lớn, bình thường thích nhất là tiêu tiền, hắn có thể kể khổ với Trương Khánh Hải. Cho nên Trương Khánh Hải lợi dụng tâm lý nôn nóng dùng tiền của hắn, đem hắn dẫn vào lần du lịch này, mục đích chính là tìm một người hỗ trợ trộm mộ."

Ta nhìn Triệu Vũ Dương một chút: "Dựa theo ngươi nói như vậy, Trương Khánh Hải cáo già tại sao phải kéo ngươi vào đây?"

"Bởi vì ta là thầy thuốc." Triệu Vũ Dương rất tin tưởng nói: "Hắn cần ta phối hợp diễn xong vở kịch Tiếu Tư. Hắn hiểu rất rõ ta, đương nhiên cũng hiểu rõ mặt hèn yếu trong xương tủy ta."

Ta gật đầu: "Tiếp theo thì sao? Ngươi tới đây tìm cao nhân họ Trương, không phải chỉ để điều tra chuyện của Trương Khánh Hải đấy chứ? Vậy ngươi nên đi tìm thám tử tư nhân."

"Không không không!" Triệu Vũ Dương liên tục xua tay: "Sự tình chỉ mới bắt đầu thôi! Ngươi còn chưa biết sao? Gần đây Võ Hán thị chúng ta xảy ra hai vụ lột da, da mặt hai người bị kẻ vô lại này lột da..."

Không đợi hắn nói xong, ta đã ngăn lời hắn: "Hai người kia, sẽ không phải là Trương Khánh Hải và Tiết Bằng chứ?"

Triệu Vũ Dương lắc đầu: "Tiết Bằng quả thật có ở bên trong, nhưng một người khác không phải là Trương Khánh Hải, mà là Tiếu Tư."

"Tiếu Tư Tư?" Lần này ngay cả ta cũng sửng sốt.

Theo lý thuyết, nếu như có Âm Linh thông qua âm vật trả thù, hẳn là tìm người mở quan tài mới đúng nha, Tiêu Tư Tư lúc ấy còn ở trong thôn phát sốt, căn bản chưa từng tham dự trộm mộ, tại sao lại hại nàng?

Ta thấy Triệu Vũ Dương hai mắt: "Ngươi có chắc không?"

"Đương nhiên." Triệu Vũ Dương sắc mặt tái nhợt nói: "Loại chuyện này, nếu không xác định ta dám nói với ngươi sao? Hai người bọn họ hiện đang ở trong y viện của chúng ta, hiện giờ trong y viện đều truyền ra rồi. Nhưng bởi vì thủ đoạn vụ án này quá mức máu tanh kỳ quái, cho nên cảnh sát dặn trước khi phá án chúng ta phải giữ bí mật, bởi vậy tin tức mới không truyền ra."

Tiếu Tư Tư, Tiếu Tư Tư...

Ta mặc niệm tên nàng hai lần, chuyện này sao lại có quan hệ với nàng chứ?

Ta suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Trương Khánh Hải có biết chuyện này không? Sau này ngươi có liên hệ với mẹ ta không?"

"Sau khi trở về từ thôn Vô muối, Trương Khánh Hải giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy, hoàn toàn mất đi liên lạc." Triệu Vũ Dương nói đến đây, trong ánh mắt hiện lên một tia hận ý: "Xảy ra chuyện như vậy, ta chính là người đầu tiên đưa tin cho Trương Khánh Hải, kết quả máy truyền tin vẫn không cách nào phát thông., Con nhà hắn hai lần, gõ cửa thật lâu cũng không có ai đáp lại. Tên này không biết mang gương đồng trốn đi nơi nào! Ngươi nói rốt cuộc hắn toan tính cái gì, nếu là đồ tài, có vật chôn cất giá trị hơn cả gương, hắn lại cố tình không cần, cầm gương, ta thật sự là nghĩ mãi không ra."

Tấm gương...

Gương đồng.

Ánh mắt ta bỗng nhiên sáng ngời, nắm lấy cánh tay Triệu Vũ Dương hỏi: "Lúc nãy ngươi nói chưa từ thôn Vô muối trở về, Trương Khánh Hải đã từng cùng Tiếu Tư, Tiết Bằng hai người hiện ra gương phải không?"

Triệu Vũ Dương nhẹ gật đầu.

"Vậy hai người bọn họ, đều đã soi gương rồi sao?"

"Đó là đương nhiên." Triệu Vũ Dương nói đến đây bỗng nhiên há hốc miệng, không dám tin nhìn ta: "Ý của ngươi là...."

Không sai, xem ra sự kiện lột da lần này hoàn toàn là do tấm gương gây nên.

Bởi vì Tiếu Tư Tư cùng Tiết Bằng đã soi gương, cho nên da mặt của bọn họ bị lột sạch.

Nếu quả thật như vậy, Trương Khánh Hải đã từng soi qua gương đầu tiên chắc chắn cũng gặp bất trắc.

Chỉ là rốt cuộc hắn có biết uy lực tấm gương này không? Hắn mang người đến thôn Vô muối thật sự chỉ là vì tấm gương này sao?

Hắn thông qua con đường nào biết được sự tồn tại của tấm gương này.

Chương thứ bốn trăm hai mươi chín, Trương Khánh Hải phải chết.

Ta nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn cảm thấy phải tìm được Trương Khánh Hải mới được!

Nghe đề nghị của ta, Triệu Vũ Dương do dự nói: "Ta đã liên hệ với hắn rất nhiều lần, nhưng mà đều không có tin tức."

"Dùng cách của ngươi không được, phải đổi phương pháp của chúng ta." Ta mở ngăn kéo tìm giấy bút, ra hiệu Triệu Vũ Dương gửi địa chỉ Trương Khánh Hải gia cho ta.

Triệu Vũ Dương lần này lại rất kiên quyết nói: "Ta muốn đi cùng các ngươi."

Hiếm khi hắn ta cứng đầu như vậy, ta cảm thấy mình không nên cự tuyệt.

Gọi lên người Lý mặt rỗ ở trước máy tính xem tỷ tỷ trong đêm, ba người chúng ta vội vã xuất phát.

Chỗ ở của Trương Khánh Hải ở bốn vòng, vừa vặn gặp phải hàng dời, chung quanh là một mảnh máy móc leng keng leng keng tiếng nổ vang.

Lý mặt rỗ nhìn xung quanh, ghé vào bên tai ta nói: "Trương gia tiểu ca, nơi này có thể coi là đủ thiên đường, thích hợp nhất giết người cướp của, coi chừng đứa cháu trai này là gian tế của Long Tuyền sơn trang."

Ta cười liếc mắt nhìn hắn: "Quang Thiên Hóa Ban Lãng Càn Khôn, xã hội Pháp trị ai dám không muốn sống như vậy chứ? Lại nói, không phải có ngươi trấn giữ ở bên cạnh ta sao?"

Lý mặt rỗ vẫn còn lo lắng: "Long Tuyền sơn trang không thể không phòng bị."

Ta cười lắc đầu: "Cái tên đầu heo như ngươi mà còn nhắc ta? Triệu Vũ Dương nếu là người của Long Tuyền sơn trang, hai ta còn không phân biệt được ai là Trương Cửu Lân sao?"

Lý Ma Tử ngẫm lại cũng thấy lý, không nói gì nữa.

Khu nhỏ mà Trương Khánh Hải ở là gian nhà mới khai phá năm ngoái, người vào nhà không nhiều lắm, khu nhỏ cũng không kịp quy hoạch, khắp nơi đều mấp mô. Thật không dễ gì tìm được phòng ở của gã, Triệu Vũ Dương dừng bước: "Chính là chỗ này."

Bọn ta cưỡi thang máy đến lầu thứ mười bốn, Triệu Vũ Dương chỉ vào một cửa phòng: "Chính là gian này."

Hắn tiến lên vỗ vỗ cửa, thật lâu cũng không ai đáp lại, Triệu Vũ Dương không khỏi thở dài nói: "Nhìn xem, mấy ngày trước ta tới nơi này cũng là như vậy, trong phòng căn bản không có ai."

"Ngươi đã tới mấy lần?" Ta tò mò hỏi hắn.

"Một lần, ba ngày trước ta vừa biết sau khi Tiết Bằng Tử và Tiểu Tư xảy ra chuyện, liền lập tức xin nghỉ phép tìm đến hắn." Triệu Vũ Dương nói ra.

Chẳng lẽ lúc ấy Trương Khánh Hải cũng biết được tin tức, cho nên sợ đến mức bỏ chạy?

Bất quá hung thủ lột da không phải hắn, hắn cần phải vậy sao?

Ta liếc mắt ra hiệu với Lý Ma Tử: "Cao nhân, ngài phải ra tay rồi."

Lý Ma Tử choáng váng, lấm lét nhìn ta: "Làm gì vậy?"

"Mở ra ta a!"

Lý mặt rỗ biến sắc: "Trương gia tiểu ca, ngươi xem ta là người thế nào? Ta là người làm ăn nghiêm chỉnh, loại xấu hổ này không thể ngày nào cũng làm."

"Đừng nói nhảm, tranh thủ thời gian mở cửa, ngươi còn dong dài nữa, ta trực tiếp băm ngươi ăn cơm!" Ta hung ác trừng mắt nhìn Lý Ma Tử một cái.

"Tiểu ca Trương gia, gần đây ngươi rất tàn nhẫn với ta, động một chút là đánh đánh giết giết."

Lý Ma Tử lẩm bẩm đi tới trước, lấy ra một cây châm hình khuyên từ trên y phục, sau nửa ngày giở khóa cửa, cánh cửa mở ra một tiếng rặc rặc.

Triệu Vũ Dương ở một bên ngây ngốc nhìn hai ta, đã sớm ngây ngẩn cả người, bên kia Lý Ma Tử đã đẩy cửa phòng ra.

Vừa mở cửa, một mùi tanh tưởi gay mũi liền đập vào mặt, ta và Lý Ma Tử tranh thủ che cái mũi, Triệu Vũ Dương còn đang sững sờ lại cũng không may mắn như vậy. Y vừa mới hít hai cái, đã ôm lấy cửa phòng trộm phun ra.

Lý Ma Tử thử hít một hơi, trong nháy mắt có chút giật mình nhìn ta.

Loại mùi thối này đối với ta và Lý Ma Tử quả thực quá quen thuộc, đây là thối!

Xem ra Trương Khánh Hải đã gặp bất trắc.

Ta và Lý Ma Tử nháy mắt một cái, do ta dò đường đánh tiên phong, sau Lý Ma Tử điện, hai người chúng ta cẩn thận tiến vào phòng của Trương Khánh Hải.

Phòng ở hẳn là vừa mới sửa chữa lại không bao lâu, phòng khách tiêu chuẩn hai phòng, phòng khách chỉ bày biện một cái ghế dài màu xám, có vẻ trống rỗng. Hai gian phòng là phòng ngủ, một phòng khác là thư phòng.

Trong thư phòng bày đầy các loại thư tịch, rèm che nửa kéo, ánh sáng lẻ loi lờ mờ.

Khắp mặt đất đều là giấy vụn cùng rác rưởi hỗn độn, trước bàn máy tính nằm sấp một thi thể vặn vẹo, mặc một bộ đồ ngủ vô cùng bẩn thỉu, mùi tanh tưởi chính là từ trên cỗ thi thể này phát ra, người này hẳn là Trương Khánh Hải.

Ta đi tới gần, phát hiện Trương Khánh Hải đầm đìa máu tươi nằm nhoài trên mặt bàn, cả khuôn mặt đã bị lột da, trên đầu huyết nhục mơ hồ có hai con mắt quay tròn nối với mạch máu, nhìn đặc biệt khủng bố!

Mặc dù ta đã nhìn thấy rất nhiều trường hợp kinh khủng, cũng nhịn không được lui lại hai bước.

Triệu Vũ Dương dù sao cũng là thầy thuốc, lúc đầu căng thẳng thối lui nhưng rất nhanh đã hồi phục lại, gã nhỏ giọng hỏi ta ngoài cửa: "Thế nào, người chết rồi sao?"

"Ừm." Ta gật đầu.

Nhưng thi thể và thời gian kiểm tra tử vong như thế nào thì không phải sở trường của ta, ta chỉ có thể gọi Triệu Vũ Dương tới để hắn kiểm tra.

"Ta... Ta không dám." Triệu Vũ Dương run rẩy trả lời.

Lý Ma Tử đang tâm phiền ý loạn, lập tức mắng: "Ở đây có hai người sống sờ sờ chăm sóc ngươi, ngươi sợ cái gì? Ngươi không phải làm thầy thuốc sao? Trước kia lúc đọc sách nhìn mấy thứ này còn ít à? Mau lên đi, ngươi còn lằng nhằng nữa, chúng ta không liên quan tới chuyện của ngươi nữa, mặt mũi cũng bị lột sạch rồi, đừng có đến hình dáng Diêm Vương gia kìa."

Triệu Vũ Dương sợ tới mức khóc không ra nước mắt: "Ta thật không dám, các ngươi đừng ép ta."

Lý mặt rỗ lạnh lùng hừ một tiếng: "Ai ép ngươi, thích đến không đến, nếu ngươi không tới, chúng ta sẽ đi ngay. Lát nữa không theo kịp hai ô tổng..."

Ta mới muốn nói chuyện, Lý Ma Tử đã nháy mắt với ta, nhỏ giọng nói với ta: "Tiểu tử này đúng là một kẻ nhát gan, ta nhất định phải nhân cơ hội này trị bệnh của hắn, nếu không đời này hắn coi như là không có tiền đồ."

Mặc dù phương thức nhìn không quá giống người nói, nhưng ta cũng không thể không thừa nhận lời Lý mặt rỗ có lý, tính cách Triệu Vũ Dương sẽ tai họa cả đời hắn, nếu như có thể sửa đúng thời điểm, Lý Ma Tử ngược lại làm một việc thiện lớn.

Vì thế ta đành phải ngậm miệng, đưa mặt sang một bên, chỉ coi như mình cái gì cũng không nghe thấy.

Dưới sự đốc thúc liên tục của Lý mặt rỗ, Triệu Vũ Dương đành phải đi một bước một bước ngắn đến trước mặt chúng ta, vừa mới duỗi cổ ra nhìn thoáng qua thi thể, nhất thời bị dọa đến la hét lên.

Cũng không trách gã, cái chết của Trương Khánh Hải thật sự là quá kinh khủng, nhất là gương mặt bị lột mất, gân mạch như là một mạng nhện ghê tởm, dính hồng hộc trên huyết nhục.

Ta an ủi Triệu Vũ Dương: "Đừng sợ, hắn đã chết. Nếu ngươi có thể kiên trì ở đây, thì hãy giúp ta nhìn hắn chết khoảng một lúc? Nếu như không kiên trì được, chúng ta mau chóng rời khỏi cảnh báo."

Triệu Vũ Dương hít sâu một hơi, sắc mặt trắng bệch như là một tờ giấy, y cắn răng: "Không có việc gì, con có thể kiên trì được."

Hắn cố ý tránh đi mặt mũi Trương Khánh Hải, kiểm tra sơ bộ một chút những nơi khác của thi thể: "Không có công cụ cụ cụ thể, thời gian tử vong cụ thể không dễ phán đoán, bất quá bước đầu đoán chừng một tuần trở lên, nhìn hắn toàn thân đều mọc đầy thi ban."

"Được rồi." Lý Ma Tử bực bội ngắt lời: "Ngươi tưởng đây là tiết mục của Pháp Trị à, do dài dòng lắm."

Triệu Vũ Dương bị dọa đến mức vội vàng ngậm miệng lại.

Trương Khánh Hải chết trên cái bàn máy tính này, như vậy khi còn sống hắn đang làm gì? Ta nghiên cứu tư thế của hắn một chút, phát hiện hai tay của hắn cứng ngắc, đang hiện ra một tư thế cầm thứ gì đó.

Liên tưởng đến tấm gương Triệu Vũ Dương đã nói với ta, ta lập tức phản ứng lại, trước khi chết Trương Khánh Hải còn cầm gương nhìn ngắm, sau đó liền gặp phải bất trắc.

Ta vội vàng tìm một vòng xung quanh, thậm chí ngay cả dưới bàn tính và giá sách đều tìm hết cũng không phát hiện gương đồng kia.

Trương Khánh Hải chết rồi, cái gương kia đi đâu rồi?

Dẫu sao cũng sẽ không hư không tiêu thất chứ?

Hoặc giả, trước khi chết Trương Khánh Hải đã thần trí mơ hồ, gã phán đoán rằng tấm gương vẫn còn trong tay, cho nên giở trò?

Ta nghĩ tới đi không có kết quả, Lý mặt rỗng đã hướng ta vẫy tay: "Trương gia tiểu ca, ở trong phòng hương vị quá lớn rồi, chúng ta mau đi thôi."

Triệu Vũ Dương như được đại xá, cuồng gật đầu: "Tốt, tốt, chúng ta đi thôi."

Sau đó vịn vách tường, lảo đảo rời khỏi thư phòng.

Kế tiếp Chương thứ bốn trăm ba chính là ngươi!

Ta và Lý mặt rỗ ra khỏi Trương Khánh Hải gia, tùy tay đóng tốt môn hỏi: "Có nên cảnh giác hay không? Thi thể vẫn luôn ném ở chỗ này cũng không phải cách."

Lý Ma Tử trợn mắt nhìn ta một cái: " rễ cây thì nghiện hả? Ngươi lo lắng cái cục đá đó làm gì, hắn đâu phải chui ra từ tảng đá đâu. Người nhà có bạn bè, đến lúc đó không liên hệ được với hắn, tự nhiên sẽ có người sốt ruột báo động, cảnh báo, cảnh sát mà hỏi chúng ta nói như thế nào? Ngươi cũng đừng quên, có thể vào cánh cửa này, tất cả đều dựa vào tay nghề của ta, ngươi muốn diệt ta, tự tay đưa ta vào đó hả?"

Ta đã nói một câu, hắn dong dài nói một đống đạo lý lớn.

Ta thở dài, vẫn quyết định thôi.

Ra khỏi khu nhỏ của Trương Khánh Hải, Triệu Vũ Dương ngồi ở ven đường nửa giờ, trong lúc đó lại nôn ra hai lần, sắc mặt xanh mét, trạng thái mười phần không tốt. Hắn suy yếu nhìn ta, tức giận hỏi: "Trương Khánh Hải cũng đã xảy ra chuyện, hơn nữa theo thời gian, trước khi hắn chết vì Tiết Bằng và Tiêu Tư xảy ra chuyện, điều này có phải có chuyện gì xảy ra không? Có thể tiếp theo tới phiên ta không?"

Ta lắc đầu với hắn: "Có lẽ chuyện này không liên quan gì tới ngươi."

"Sao lại không sao chứ?" Triệu Vũ Dương thất hồn lạc phách nói: "Ta cũng đi Vô Tâm thôn... Lúc trước ta không nên đi theo, đều do ta!" Hắn nói xong, không ngờ lại tát mình một cái.

Cũng may hắn bị kinh hãi không nhỏ, tay chân vô lực, một cái tát này nhẹ nhàng, cũng không có bao nhiêu khí lực.

Lý Ma Tử ở bên cạnh xì một tiếng rồi bật cười: "Thế này là thế nào? Tự hại mình à, nếu ngươi muốn bị đánh, ta có thể làm thay, vụ này coi như là tặng miễn phí, không thu phí."

Lúc nào rồi, hắn còn có tâm tư giỡn chơi.

Một chân ta đạp hắn lệch sang một bên, ngồi xổm xuống an ủi Triệu Vũ Dương: "Sự tình không phức tạp như ngươi nghĩ, ngươi còn không nhìn ra sao? Sở dĩ Trương Khánh Hải, Tiết Bằng và Tiếu Tư lại xảy ra chuyện, hoàn toàn là vì bọn họ từng soi gương kia."

"Tấm gương..." Ánh mắt đục ngầu của Triệu Vũ Dương cuối cùng cũng lộ ra một chút hào quang.

Ta gật gật đầu: "Từ đầu tới cuối con chưa từng chạm đến tấm gương kia, cho nên không có chuyện gì xảy ra. Nếu không, con sao bây giờ có thể bình an nói chuyện ở trước mặt chúng ta?"

Triệu Vũ Dương rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, như bắt được cọng rơm cứu mạng cánh tay của ta: "Ngươi không gạt ta chứ?"

Ta cười với hắn: "Ngươi không tin ta sao?"

"Ta tin, ta tin." Triệu Vũ Dương không ngừng gật đầu, con mắt đỏ lên: "Ta chính là vì tin tưởng ngươi, mới có thể đem sự tình kể cho ngươi. Ta vẫn luôn tin tưởng ngươi..."

Lý Ma Tử ở bên cạnh hừ một tiếng: "Cái gì vậy, nhắc nhở hữu nghị một chút, ông đây mới là cao nhân."

Ta mặc kệ hắn, vỗ vỗ bả vai Triệu Vũ Dương nói: "Cho nên ngươi không cần lo lắng mình sẽ trở thành người bị hại."

Triệu Vũ Dương liên tục gật đầu: "Vậy ta yên tâm rồi, chuyện này cũng nên kết thúc rồi chứ? Sau này ta sẽ không bao giờ ra ngoài đi du lịch nữa, cả đời này đều ngoan ngoãn ở nhà, cách những chuyện nguy hiểm càng xa càng tốt."

Sắc mặt ta có chút ngưng trọng, nhìn hắn một cái.

Sắc mặt Triệu Vũ Dương khẽ biến: "Như thế nào, còn có biến cố gì sao?" Lúc y nói lời này, thanh âm rõ ràng run lên, có vẻ thập phần khẩn trương.

"Vừa rồi ta đã tìm một vòng trong phòng của Trương Khánh Hải, không phát hiện được cái gương kia." Ta không có ý giấu diếm y, nói thật: "Cái gương này quá nguy hiểm, nếu rơi vào tay kẻ khác, có thể sẽ dẫn đến tai nạn rất lớn, cho nên nhất định phải tìm được nó mới được."

"Tìm gương." Triệu Vũ Dương ngơ ngác ngác nhìn ta: "Đi đâu tìm?"

"Đến nơi nó xuất hiện!" Ta trầm mặc nửa ngày mới nói được.

Triệu Vũ Dương nhìn ta chỉ còn lại ba chữ: Ngươi điên rồi.

Ta tỉnh táo phân tích với hắn: "Nếu tấm gương này rơi vào tay người khác, tất cả người soi qua tấm gương đều có thể bị lột da mặt, tai nạn mà tấm gương mang đến vượt quá tưởng tượng của ngươi."

Triệu Vũ Dương méo miệng, nói một câu không liên quan gì đến ta.

Ta buồn cười nói với hắn: "Chuyện này mặc dù là do Trương Khánh Hải gây nên, nhưng ngươi cũng là một trong những người tham dự. Tuy rằng ngươi sẽ không trở thành đối tượng trả thù của gương, nhưng những người vì bị lột da mặt mà oán khí quá nặng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Triệu Vũ Dương vốn đang kinh hoảng thất thố, bị ta dọa như vậy, lập tức hoảng sợ, gã khẩn trương nhìn ta: "Vậy làm sao bây giờ? Làm sao mới có thể tiêu trừ oán khí của bọn họ? Chuyện này không liên quan gì tới ta, ta... ta vô tội."

Lý Ma Tử ở phía xa nhàn nhã vừa hút tẩu thuốc, vừa nói chen vào: "Tất cả đồng bọn đều cảm thấy mình là vô tội."

"Ta không phải đồng lõa." Triệu Vũ Dương gần như sụp đổ nói: "Ta lúc ấy ở chỗ xa lắm, ta không tham dự cái gì cả."

"Bây giờ nói những điều này đã không còn ý nghĩa nữa rồi, chúng ta vẫn nên nghĩ cách giải quyết vấn đề này đi! Biện pháp tốt nhất chính là ngươi dẫn chúng ta đi một chuyến đến thôn Vô muối."

Triệu Vũ Dương bối rối nói: "Còn phải về chỗ đó? Tấm gương kia đã được mang ra, lúc trở về có ích lợi gì? Nếu không... chúng ta vẫn nên đi vào nhà Trương Khánh Hải cẩn thận lục soát một lần, có lẽ chúng ta không để ý đến chỗ đó. Có lẽ trong phòng của hắn có ám cách hoặc mật thất gì đó."

Lời nói của Triệu Vũ Dương bắt đầu mơ hồ.

Lý mặt rỗ hít xong khói, lại gật vào: "Ngươi cho rằng đây là làm phim sao? Lại còn ám cách mật thất, có phải đầu óc của ngươi bị rỉ sét rồi không?"

Tinh thần Triệu Vũ Dương như một sợi dây đang căng cứng, ta rất sợ hắn lúc nào cũng có thể sụp đổ, nghe tiếng vội vàng đuổi Lý Ma Tử qua một bên, ta tiếp tục nói với Triệu Vũ Dương: "Ngươi vừa rồi không phải nói tin ta sao? Ngươi yên tâm, loại chuyện này ta đã trải qua nhiều lần, so với cái này còn đáng sợ hơn rất nhiều lần, ngươi không cần lo lắng, ta bảo vệ ngươi bình an."

Có lẽ là giọng nói của ta quá mức kiên định, hoặc là quầng sáng nam chính của ta quá mức cường đại, tóm lại Triệu Vũ Dương đợi ta nói xong lời này mới bình tĩnh lại.

Một lần nữa ta quyết định cho hắn một liều thuốc mạnh: "Hơn nữa ngươi không phải nói mình quá vô chủ kiến sao? Ngươi thật sự muốn cả đời này sống mãi sao? Có lẽ sau khi trải qua chuyện này, ngươi sẽ phát hiện mình có biến hóa."

Triệu Vũ Dương suy nghĩ một chút, rốt cuộc kiên định gật gật đầu: "Được, ta tin tưởng ngươi, ta dẫn ngươi đi."

Lúc này ta dùng điện cụ kiểm tra tin tức cày, kết quả là đoàn bay sớm nhất cũng là sáng sớm hôm sau, hôm nay bất luận thế nào cũng không thể xuất phát. Rất nhiều chuyện không phải sốt ruột là giải quyết được, ta chỉ có thể nói với Triệu Vũ Dương: "Sáng mai chúng ta tụ họp ở Phi Hội..."

Không đợi ta nói xong, Triệu Vũ Dương vội vàng lắp bắp lấy được: "Cái kia... Cao nhân, đêm nay ta có thể ngủ một đêm trong tiệm của ngươi được không?"

A? Ta trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn.

"Không phải ta sợ, ta chỉ lo lắng bằng cách." Triệu Vũ Dương nghĩ biện pháp nói lung tung.

Lý Ma Tử đúng lúc chen miệng vào nói: "Được rồi, đừng giải thích nữa. Ngươi chính là sợ hãi, một lão gia rất lớn mật, can đảm còn không bằng một con đàn bà."

Ta nghĩ cái chết của Trương Khánh Hải quả thật có chút khủng bố, ngay cả lão điểu kinh nghiệm sa trường như ta mà cũng có chút không chịu nổi. Với tính tình Triệu Vũ Dương, đêm nay chẳng phải sẽ bị tra tấn điên cuồng sao?

Quên đi, cứu người cứu đến cùng, đưa phật đến tây, ai bảo ta tâm địa thiện lương chứ?

Ta cố gắng gật đầu: "Được, nhưng cơm tối ngươi cứ làm đi."

Triệu Vũ Dương rất vui vẻ đồng ý.

Lần này thì tốt rồi, vốn đã là một Lý Ma Tử cọ cọ cơm, hiện tại lại có thêm một người nữa, vạc gạo nhà ta khẳng định phải kháng nghị với ta rồi!

Đêm đó, Triệu Vũ Dương ở tiệm của ta đối phó một đêm, buổi sáng hôm sau bọn ta xuất phát leo lên dự cơ Sơn Đông. Căn cứ ký ức của Triệu Vũ Dương, bọn ta lại đổi đi xe lửa, Đại Ba, cuối cùng rời đi ở một nơi hoang sơn dã dã lĩnh chim không thèm ỉa.

Nhìn khắp bốn phía, hoàn toàn không có người ta.

Lý Ma Tử choáng váng, chỉ vào Triệu Vũ Dương nói: "Ngươi không phải là buôn người đấy chứ? Trăm phương ngàn kế chính là để đem hai người trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái chúng ta dìu tới Tiểu Sơn thôn bán cho lão quả phụ, đúng không?"

Triệu Vũ Dương sốt ruột nhìn quanh bốn phía, hoàn toàn không để ý tới lời của hắn.

Ta vỗ vỗ bả vai Lý Ma Tử: "Chỉ có diện mạo này của ngươi, có quả phụ nào có thể tương đồng?"

Ta và Lý Ma Tử đang mở nụ cười không có dinh dưỡng, xa xa mở một lần kéo dài thời gian. Triệu Vũ Dương vội vàng ngăn cản, nói rõ chúng ta muốn đi không có muối ăn, hỏi thuận đường không thuận.

Xe đấu trong kéo gió tràn đầy rơm rạ, tài xế chê phiền toái không muốn kéo. Triệu Vũ Dương vội vàng đem đồng hồ trên cổ tay của mình tháo xuống: "Ngươi đưa chúng ta qua, cái bảng này cho ngươi."

Tài xế mới vui vẻ đồng ý.

Sau khi lắc lư gần hai giờ, tài xế dừng lại bên đường: "Các ngươi đi theo con đường này thôi! Ta không phải là người trong thôn, không đi vào nữa."

Lý Ma Tử vừa nghe, liền mất hứng: "Sao ngươi nói chuyện lại không giữ lời như vậy, không phải đã nói sẽ đưa chúng ta đến Vô Lượng thôn sao? Ngươi có muốn biểu diễn nữa không?"

Tài xế cực kỳ kiên định: "Ngươi thích thì cho, không cho ta cũng không cướp. Các ngươi xuống xe đi, dù sao thôn Vô Áp ta cũng không đi."

Xem ra thôn Vô muối này nhất định có gì đó cổ quái!

Ta vội vàng giả bộ đồng hồ người tốt nhét vào tay hắn: "Nói tốt điều kiện, sao có thể nói thay đổi là thay đổi chứ. Vị đại ca này vừa nhìn đã biết là người dễ nói chuyện, nếu như không phải có tình huống đặc thù, tuyệt đối sẽ không đem chúng ta để ở chỗ này."

Tài xế nghe ta nói như vậy, trên mặt hiện lên ý cười thật thà chất phác: "Lão đệ trò này ý tứ rất cao."

Ta thuận thế lấy từ trong túi của Lý Ma Tử ra một nắm khói đưa tới.

Tài xế không khách khí với ta, đốt một cái, cũng không vội đi, bắt đầu trò chuyện với ta: "Lão đệ, ta thấy các ngươi ăn mặc không giống người của thôn Vô Hòa, tới đây làm gì?"

Ta cười trả lời: "Chúng ta đang xem tin tức ở máy chụp thấy thôn

Vô Chỉ này, nói nơi này là thế ngoại đào nguyên, phong cảnh đẹp vô cùng, nổi tiếng không bằng gặp mặt. Vừa vặn có ngày nghỉ, chúng ta lại đây gặp gỡ thế diện."

Nghe ta nói vậy, tài xế nhất thời lộ ra vẻ mặt khinh thường: "Xì! Không có chim muối nào trong thôn cũng không thèm ỉa, nào có phong cảnh gì chứ, các ngươi nhất định bị lừa rồi. Lão đệ, ta thấy ngươi cũng khá trung hậu mà nói thật với ngươi, cái thôn vô muối này thật là quái lạ."

Chương thứ bốn trăm ba mươi ba, không diễm lệ.

Ta ra vẻ khiếp sợ: "Đại ca, huynh đừng dọa ta nha!"

Vừa nói, từ trong ba lô của Lý Ma Tử, hắn lấy ra một làn khói nhét vào tay tài xế: "Mau nói tỉ mỉ với ta, để ta tránh lão đệ chịu thiệt."

Tài xế cầm tẩu thuốc, cười tới cực kỳ khoan khoái: "Lão đệ, ngươi nghe ta khuyên, lấy đâu ra đấy. Thôn Vô Nga này căn bản không thể đi, khắp nơi đều để lộ sát cơ."

"Sát cơ?" Ta và Lý Ma Tử trao đổi ánh mắt.

Tài xế gật đầu, rất khẳng định nói: "Không sai, ngươi có biết tên thôn Vô Diêm từ đâu mà đến không?"

Ta lắc đầu.

Tài xế cười hắc hắc: "Chung Vô Dung, ngươi có nghe nói qua chưa? Trong lịch sử tứ đại nữ xấu xí đứng đầu, tên là Chung Vô Nga. Thôn Vô muối này chính là nhà của Chung Vô Nga, nghe nói sau khi chết nàng liền chôn ở đây..."

Nghe xong lời lái xe, ta lập tức mở to hai mắt nhìn.

Sẽ không trùng hợp đến mức độ này chứ?

Chẳng lẽ phần mộ Trương Khánh Hải đào chính là mộ Chung Vô Diễm tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử?

Tài xế hít một hơi thuốc, say sưa nói: "Thôn Vô Nga có một cấm chế, nghe nói ở đó là mộ Chung Vô Kiệt."

Quả nhiên vậy, Triệu Vũ Dương sắc mặt trắng nhợt, có chút khủng bố.

Tài xế tiếp tục nói: "Sớm mấy năm không có ở làng muối bỏ trốn, là thôn lớn nhất trong thôn mười dặm tám thôn. Nhưng sau khi xây dựng quốc gia, Sơn Đông Hưng lên nghề trộm mộ, còn có tên trộm mộ không sợ kia mò tới nơi này, đào mộ Chung Vô Diễm. Từ đó về sau, trong núi lớn của thôn Vô Nga bắt đầu nháo quỷ quái., Hơn nữa thường xuyên phát sinh việc lạ, luôn có nữ oa liên tiếp bị hại, những thôn dân đáng sợ này bị hù dọa, chạy tới chạy lui dọn đi, chỉ mới vài năm, một cái thôn tốt đã hoang rồi."

"Về sau trong thôn, những người còn lại một lần nữa tu sửa mộ Chung Vô Kiệt, bố trí cấm khu, như vậy mới tốt hơn một chút." Nói xong, tài xế phát từ phế phủ nói: "Những quý nhân từ nơi khác đến này, không biết Vô Nga thôn khủng bố thế nào, hay là đi sớm một chút, đây cũng không phải là nơi du lịch thắng, tà môn lắm."

Hắn nói xong lời này, kẹp lấy tẩu thuốc, bỏ xe qua một bên.

Chờ sau khi hắn hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Triệu Vũ Dương như cũ toàn thân run rẩy không thôi: "Điều này sao có thể chứ? Người Chung Vô muối là khi nào, mộ của nàng làm sao có thể giữ lại đến bây giờ."

Ta cẩn thận hồi tưởng một chút.

Chung Vô Diễm xuất thân từ thời Xuân Thu Chiến quốc, nghe nói dáng dấp của nàng xấu xí vô cùng, chẳng những trên mặt có một cái thai ký màu đỏ, tóc hoặc chóp lá mũi, lạp xưởng, tóm lại dân chúng thấy vậy đều phải đi đường vòng.

Trên sách cổ nói nàng bốn mươi tuổi chưa gả, có thể thấy được xấu đến mức nào.

Nhưng mà Chung Vô Diễm tài hoa hơn người, có tài trị quốc. Khi Tề Quốc gặp nguy nan, Chung Vô Diễm một mình vào cung, đưa ra đề nghị cho Tề Tuyên Vương. Tề Tuyên Vương rất tán thưởng Chung Vô Diễm, lập tức hạ lệnh chọn nàng làm hoàng hậu.

Chẳng qua Tề Tuyên vương sẽ cưới nàng, hoàn toàn là nhìn trúng tài hoa của nàng, không dám nằm ngủ trên một cái giường với Chung Vô Diễm.

Chung Vô muối lợi hại thế nào cũng là nữ nhân, thường ở thâm cung, thân phận của Hoàng hậu lại không được trượng phu sủng ái. Cho nên mỗi ngày lúc trang điểm lên gương, bà đều oán hận vì sao cha mẹ lại sinh ra khuôn mặt xấu xí này!

Nếu như nàng có một gương mặt xinh đẹp động lòng người, có phải có thể giữ Tề Tuyên Vương ở lại không?

Ta nghĩ rằng tấm gương kia hấp thu quá nhiều oán khí của Chung Vô Diễm, cho nên mới có thể tróc hết da mặt tiết hận. Sau khi hiểu rõ ngọn nguồn sự tình, ta quyết định thừa dịp trời còn chưa tối, trực tiếp chạy tới thôn Vô Nga điều tra.

Lý mặt rỗ nghe thấy ta muốn vào thôn, kinh hãi thất sắc nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi không nghe thấy lời của tên tài xế xế xếch kia sao? Thôn Vồ muối này tà môn đâu, chúng ta lại đi?"

"Thật sao?" Ta uể oải lên tiếng: "Con người ta không thích gì khác, chỉ thích thứ tà môn, nó càng tà môn, ta càng hứng thú."

Không biết có phải ta nhẹ nhàng đả động Lý mặt rỗ cùng Triệu Vũ Dương hay không, bọn họ thế mà rất nhanh đuổi kịp bước chân của ta.

Tốc độ đi của bọn ta cũng không chậm, cho dù như vậy, đến khi bọn ta đến được thôn Vô muối thì trời vẫn tối.

Giống như lời Triệu Vũ Dương miêu tả, buổi tối ở sơn thôn yên tĩnh đến đáng sợ, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng chó sủa, mọi nơi yên tĩnh tựa như bãi tha ma.

Bởi vì đây là lần thứ hai đến, Triệu Vũ Dương nhẹ nhàng mang theo chúng ta tìm được quê hương mà gã từng nhắc đến.

Sau khi lão hương kia nhìn thấy Triệu Vũ Dương, cũng không lộ ra khuôn mặt tươi cười nhìn người quen, ngược lại cảnh giác hỏi: "Sao ngươi lại trở về?"

Triệu Vũ Dương nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Ta vội vàng tiến tới nói: "Chào ngài, ta là bạn bè của Triệu Vũ Dương. Lúc trước Vũ Dương tới đây du lịch, chụp rất nhiều hình ảnh đẹp. Ta cũng là người quay phim thích nhất, rất hứng thú với nơi này, năn nỉ hắn dẫn ta tới xem."

Lão hương từ trên xuống dưới đánh giá ta một phen, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn lại: "Các ngươi có chuyện gì?"

Triệu Vũ Dương nói: "Đại gia, chúng ta không có chỗ ở, có thể còn muốn ở lại mấy ngày với nhà người." Gã vừa nói, vừa đem một túi quà đã chuẩn bị sẵn lên.

Lão hương lật qua lật lại cẩn thận, coi như thoả mãn gật gật đầu nói: "Vào đi!"

Trong viện một mảnh đen kịt, chúng ta đi theo phía sau hắn, sắp đi đến gian phòng thổ nhưỡng tận cùng bên trong kia, trong bóng tối bỗng nhiên truyền đến vài tiếng cười hắc hắc ngốc nghếch.

Mặc dù không thấy rõ người, nhưng ta biết, nhất định đó chính là cô nương điên mà Triệu Vũ Dương đã đề cập.

Lão hương đưa chúng ta vào gian nhà bằng đất, đè thấp thanh âm hỏi: "Các ngươi đã ăn gì chưa?"

Ta vội vàng từ trong ba lô lấy ra một ít lạp xưởng khô: "Chúng ta đều có chuẩn bị, ngài đừng vội, mau đi..."

Nghỉ ngơi hai chữ không ra khỏi miệng, đồng hương liền mang theo đèn than đi về.

Ta có chút xấu hổ nhìn Lý Ma Tử, vừa lúc đối diện ánh mắt tràn đầy ý cười của hắn.

"Ngươi cười cái gì?"

"Tiểu ca, ngươi cũng có lúc không có chim."

Bộ dạng hả hê kia của hắn khiến ta rất khó chịu, thế là ta và Triệu Vũ Dương thương lượng: "Lý Ma Tử không đói, chúng ta ăn hết đồ của chúng ta, không chia cho hắn!"

Bọn ta ăn lung tung bánh bao, buổi tối hôm đó sớm đã ngủ. Sáng sớm ngày thứ hai, ta liền bị một trận ồn ào bừng tỉnh, ta đẩy Lý Ma Tử như lợn chết nói với hắn: "Đừng ngủ, ra ngoài xem xem, bên ngoài có biến!"

Khi chúng ta ra khỏi nhà, trong sân nhà của hương gia đã có rất nhiều người đứng, ai cũng mang vẻ mặt lo lắng.

Lão Hương hỏi: "Khuê nữ của lão Ngô gia mất từ khi nào vậy?"

"Tối hôm qua người vẫn còn, sáng nay tiểu cô nương cũng không thấy đâu..."

"Ài, lão Ngô hôm qua làm một ngày trồng trọt, ngủ say, cũng không nghe thấy tiếng gì, hảo hảo một khuê nữ làm sao lại không biến mất chứ?"

Đám hương thân bàn tán sôi nổi.

Chương thứ bốn trăm ba mươi hai, nhược điểm nhân tính.

Xem ra hẳn là trong thôn đã ném một người.

Lão hương vội vàng vàng vàng đi giày xong nói: "Đi, tranh thủ thời gian tìm xem, khuê nữ Ngô gia không được để mất!"

Lúc này vừa vặn hắn nhìn thấy ta, đi tới nhắc nhở: "Tiểu tử, trong thôn xảy ra chút chuyện, các ngươi ở lại trong nhà đừng chạy loạn."

"Xảy ra chuyện gì, có cần chúng ta hỗ trợ không?" Ta có hảo tâm đề nghị, trên thực tế là muốn đi dò đường xem có đầu mối gì hay không.

Vương thúc không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Không cần, đây là chuyện của thôn chúng ta, không cần người ngoài nhúng tay!"

Ánh mắt hắn ta rõ ràng tràn đầy địch ý với hắn ta.

Bỗng nhiên ta nhớ tới Triệu Vũ Dương đã từng nói, lúc bọn họ vừa tới thôn Vô muối, các thôn dân đã biểu hiện ra địch ý rất lớn với bọn họ.

Triệu Vũ Dương thậm chí dùng chữ "Hận" này.

Rất nhanh, đồng hương dẫn người trong thôn ra khỏi cửa, chúng ta thì ở lại trong sân. Thậm chí trước khi đồng hương đi, còn cố ý gọi vợ mình đến bên cạnh nhỏ giọng dặn dò vài câu, thế là lão bà của nàng liền mượn cớ phơi nắng gay gắt, quang minh chính đại ngồi ở trong sân giám thị nhất cử nhất động của chúng ta.

Ta cũng vừa lúc có cơ hội gặp được cô gái điên khùng.

Cô mặc quần áo bẩn thỉu, hai mắt vô thần ngồi ở trên bậc cửa, xích sắt trên cổ vừa to vừa dài, khóa một đầu khác trên khung cửa. Phong cô nương vừa thấy người xa lạ, lập tức dùng sức, vẫn ngây ngốc nhìn về phía chúng ta mỉm cười.

Lý Ma Tử không có hảo ý chọc vào ta: "Tiểu ca, rốt cuộc ngươi có mị lực hay không, đi đến chỗ nào cũng được hoan nghênh như vậy! Ngươi xem, cô nương nhà người ta cười ngươi sao? Nếu muốn ta thấy, ngươi dứt khoát ở lại làm con rể của Thượng môn làm người hầu., Chắc chắn có thể kế thừa một mẫu ba phần. Còn ta thì sao..." Lý Ma Tử móc ra một tấm gương nhỏ từ trong túi tiền, cẩn thận đánh giá mặt mình một chút: "Ta không có giá trị như ngươi, nơi này chắc chắn không thích hợp cho ta sinh tồn, ngoan ngoãn trở về đi, cái tiệm nhỏ kia của ngươi cứ giao cho ta..."

Hắn ta càng nói càng đắc ý, hoa chân múa tay vui sướng.

Ánh mặt trời trên gương nhoáng lên một cái, ánh sáng chói lọi vừa vặn chiếu vào trên mặt của cô gái điên.

Phong cô nương giống như bị cái gì kích thích, oa lên một tiếng quái dị, sợ tới mức tè ra quần leo về phòng, không dám đi ra nữa.

Lão bà tha hương giật nảy mình, chạy đến cửa nhìn vào bên trong: "Ngươi kêu cái gì? Trốn tránh, cứ trốn dưới bàn cái gì hả."

Sau khi hét lên một tiếng, trong lòng lại không quá để ý, tiếp tục dày vò ớt.

Xem ra cô gái điên này thường hay cãi gió như vậy.

Lý Ma Tử sửng sốt trong chốc lát, khó hiểu hỏi: "Sao cô gái điên này lại thế? Đang yên đang lành kêu cái gì thế? Dọa lão tử nhảy dựng lên."

Triệu Vũ Dương ở một bên giải thích nói: "Thế giới của người bệnh tâm thần và người bình thường là khác biệt rất lớn, không thể dùng ánh mắt bình thường để nhìn bọn họ."

Ta lại nhìn chằm chằm gương nhỏ trong tay Lý Ma Tử đến xuất thần.

Phong cô nương hiển nhiên là bị tấm gương trong tay Lý Ma Tử kích thích, chẳng lẽ nàng nhớ ra điều gì?

Có lẽ chuyện cô gái điên này có liên quan tới gương đồng quỷ dị kia.

Gần giữa trưa, lão binh phong trần mệt mỏi ra ngoài tìm người, vội vàng nghênh đón: "Sao vậy, tìm được người rồi sao?"

Lão hương ừ một tiếng, mặt mũi tràn đầy mỏi mệt gật gật đầu, hiển nhiên không muốn nhiều lời.

Vợ lão tử kia bởi vì sốt ruột, không nhìn ra sắc mặt của hắn, kinh hỉ hỏi: "Tìm được rồi, ở đâu tìm được?"

Giống như đồng hương nhíu nhíu mày, hướng phòng bùn đất chúng ta ở nháy mắt ra hiệu: "Có lời gì không thể vào phòng nói?"

Hai người nhanh chóng vào phòng, đóng cửa phòng lại.

Vậy mà đề phòng chúng ta giống như phòng trộm vậy.

Ngươi không chịu nói, sao lại nhả? Ta lấy hai hộp thuốc từ trong ba lô của Lý Ma Tử ra, chuẩn bị ra ngoài, Lý mặt rỗ lại túm ta lại: "Trương gia tiểu ca, ngươi muốn lấy tẩu thuốc của ta làm ân tình? Ngươi tặng thuốc cho người khác, ta hít cái gì?"

Ta nhìn hắn cười: "Rút không khí."

Hoặc là bởi vì bị mất người đã tìm được, đồng hương nghe chúng ta sắp ra ngoài đi dạo, cũng không đặc biệt ngăn cản, chỉ là dặn dò trong núi chúng ta dễ dàng lạc đường, để cho chúng ta không nên vào núi, sớm trở về các loại linh tinh.

Ta và Triệu Vũ Dương đều gật đầu ra khỏi cửa.

Lý Ma Tử vì cùng ta tức giận, trốn ở trong phòng ngủ ngon lành.

Bởi vì Triệu Vũ Dương đã tới thôn không có muối, cho nên hắn mang theo ta đi dạo một vòng, chỉ dùng thời gian khắc cứu không đến.

"Nhìn thấy chưa? Thôn này chính là một nơi to bằng lòng bàn tay, ban đầu lúc tới đây, ta cảm thấy Trương Khánh Hải quả thực điên rồi, đưa chúng ta đến loại địa phương này."

Có lẽ nghĩ đến đồng bạn lúc đó đã bị người lột da hết, thanh âm Triệu Vũ Dương bỗng nhiên trở nên có chút cô đơn.

Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn ta, nhẹ giọng an ủi.

Triệu Vũ Dương bỗng nhiên ngẩng đầu, có chút oán hận nói: "Xảy ra chuyện như vậy đều do Trương Khánh Hải."

Ta hơi sửng sốt, hai mắt nhìn hắn, mỉm cười nói: "Ngươi biết không? Những năm qua ta tiếp xúc với không ít đồ vật của Quỷ Thần, trong đó nhiều nhất chính là oán khí. Trước khi người ta chết nếu như mang theo một cỗ oán khí không cách nào tiêu diệt., Vậy sau khi hắn chết nhất định sẽ biến thành oán linh. Các ngươi sở dĩ có một chút quan hệ với Trương Khánh Hải, nhưng quan hệ cũng không lớn, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là ở trên người các ngươi. Ví dụ như ngươi., Không có dũng khí, làm cái gì cũng nhìn trước ngó sau, không ai ở bên cạnh mà không hạ được quyết tâm. Ngươi nói ngươi thích du lịch, thật ra vẫn luôn đi theo bước chân người khác thôi? Ngươi có một mình ra ngoài, xem phong cảnh thật sự mình thích không?"

Rõ ràng Triệu Vũ Dương đã ngây người.

"Lại nói Tiết Bằng, kết cục của ngày hôm nay, hoàn toàn là vì tham tài, tiền tài bất nghĩa không thể lấy được, hắn đã dám động đến vật bồi táng của người ta, vậy sẽ không có kết quả tốt! Tiểu Tư kia, mặc dù không biết là vì sao, nhưng khẳng định cũng có nguyên nhân. Các ngươi mỗi người đều có nhược điểm của mình, mà nhược điểm này bị Trương Khánh Hải biết rồi, hắn tiện lợi dụng một chút, liền hoàn thành kế hoạch của mình!"

Có lẽ lời của ta nói quá nặng rồi, nên trong khoảng thời gian tiếp theo, Triệu Vũ Dương vẫn luôn duy trì trầm mặc.

Thậm chí ta đều cảm thấy, có phải mình phê bình rất nhiều chuyện hay không?

Ta tính cây hành tây nào a, ta có tư cách gì mà phê bình người ta?

Ta có chút ngượng ngùng nhìn chung quanh, giả bộ như một mặt nhẹ nhàng ngắm phong cảnh vậy. Trên đường đi gặp một thôn dân trẻ tuổi khiêng cuốc, hiển nhiên là muốn xuống đất làm việc.

Ta vội vàng cười hì hì đi qua: "Đại ca, xin hỏi một chuyện, ngài biết phong cảnh nơi này tốt chỗ nào không? Ta muốn đập hai bức thiếp."

Vừa nói, vừa cung kính đưa hộp thuốc cho hắn.

Chương thứ bốn trăm ba mươi ba, trúng tà.

Đối phương vui vẻ nhận lấy thuốc khói, thu đồ vật tự nhiên dễ làm việc.

Hắn suy nghĩ một chút, chỉ vào hướng tây bắc nói: "Ta là người thô lỗ, không biết các ngươi nói xem là ý gì? Nhưng rừng cây bên kia trông rất đẹp."

Ta thuận thế nhận lấy câu nói của hắn: "Đại ca, đã nói đến thế này rồi mà, sao huynh mới xuống đất làm việc?"

Người thanh niên nghe ta hỏi như vậy, theo bản năng lộ ra biểu tình căm tức: "Còn không phải vì nhà Ngô gây chuyện sao, khuê nữ của nó mất rồi, động viên toàn thôn tìm cả ngày đấy."

Ta giả bộ giật mình: "Người tìm được chưa? Không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Tìm được rồi." Người trẻ tuổi cất tẩu thuốc vào trong túi áo: "Thôn này không ở được nữa, ta cũng phải suy nghĩ về chuyện chuyển nhà. Ngươi nói một nha đầu hơn mười tuổi, nửa đêm không ngủ chạy tới nghĩa địa đào đất làm gì? May là tuổi nàng còn nhỏ mà sức lực không đủ, đào được nửa chừng là mệt mỏi ngất đi, bằng không khó tránh khỏi xảy ra đại sự."

Nói đến đây, hắn giống như bỗng nhiên phản ứng lại, khẩn trương nhìn bốn phía một chút, xác định không có người ngoài, mới cẩn thận dặn dò ta: "Ngươi đừng nói lung tung với người khác a, đây là bí mật trong thôn."

Nói xong lời này, hắn vác cuốc vui vẻ đi.

Chờ hắn đi xa, Triệu Vũ Dương mới nói: "Mộ địa? Chẳng lẽ là ngôi mộ hoang trong Cấm khu kia?"

"Đó cũng không phải là Hoang Phần, ngươi không nghe người ta nói sao? Nơi đó có Hoàng hậu Tề Quốc, sử dụng đại danh đỉnh

đỉnh trong lịch sử - Sửu Nữ Chung Vô Diễm."

Quyết định tìm thời cơ, kiến thức một chút xem vị xú nương nương trong truyền thuyết này.

Thời điểm ta và Triệu Vũ Dương trở lại quê hương, Lý mặt rỗ đang cùng Phong cô nương câu được câu không nói chuyện.

Xem ra ta nhận thức về Lý Ma Tử quả nhiên không sai, trong xương tủy tên này lộ ra vài phần tiềm chất của người điên, lại cười nói với cô nương điên, giống như là gặp được bạn cũ xa cách nhiều năm.

Thiếu nữ điên nhìn thấy ta và Triệu Vũ Dương trở về, thần sắc rõ ràng có chút bất an, ôm bả vai trốn trong góc, không chịu đi ra.

Lý mặt rỗ đê tiện đi tới nói: "Ngươi nói hai người các ngươi xấu tới mức nào, một cô nương điên nhìn thấy các ngươi đều bị dọa như vậy. Nhìn lại ta, anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng, thật sự là..." Hắn vừa nói, vừa định lấy chiếc gương nhỏ trong túi áo ra.

Ta vội vàng đè hắn lại: "Ngươi là Ngô Ngạn Tổ đứng thứ hai, được chưa? Chiếu theo cái mặt xấu này của ngươi, ngươi không sợ tấm gương chịu không nổi sẽ phun đâu."

Kỳ thật là ta sợ gương kích thích cô nương điên điên nữa, để vợ chồng đồng hương nhìn thấy, trực tiếp đánh chúng ta chạy ra đường cái.

Trở lại trong phòng, Lý Ma Tử nhỏ giọng hỏi ta: "Có manh mối không?"

Ta gật gật đầu, nhìn về phía Triệu Vũ Dương: "Ngươi còn tìm được cái Cấm khu kia không?"

Triệu Vũ Dương lắc đầu nói: "Không thể. Lúc ấy trong lòng ta rất loạn, địa đồ lại nằm trong tay Trương Khánh Hải, là do hắn dẫn đường, ta không nhớ rõ..."

Chuyện này có chút khó khăn.

Lý Ma Tử nói: "Hay là để ta giả bệnh, để lão Vương đầu vẽ lại bản đồ cho các ngươi được không?"

Ta lập tức bác bỏ: "Bọn họ không phải kẻ ngu. Loại kế sách này lần đầu tiên lấy ra còn có thể gặp được người, lần thứ hai bọn họ không thể không nghi ngờ."

Lý Ma Tử tiếp tục đề nghị: "Hay là chúng ta lấy chút đồ hối lộ một chút, tìm một người dẫn chúng ta tới?"

"Điều này càng không có khả năng, ngươi không nhìn ra sao? Người trong thôn này dị thường đoàn kết, thậm chí rất có khả năng đã làm qua ước định đặc thù nào đó. Cho nên người trẻ tuổi kia nói chuyện với chúng ta vừa rồi sợ người khác nghe được, có lẽ tiết lộ cơ mật., Phải nhận trừng phạt rất nghiêm trọng!" Ta thở dài, có chút khó xử nói: "Hơn nữa thôn này tuy dân cư không nhiều, nhưng một nhà có việc, tất cả mọi người đều sẽ giúp đỡ, thực sự rất kỳ quái."

Triệu Vũ Dương có chút căng thẳng: "Vậy làm sao bây giờ?"

Ta an ủi hắn hai câu, rồi nói với Lý Ma Tử: "Ngươi ở lại chỗ này với hắn, ta đi ra ngoài dạo một vòng."

Lý Ma Tử lo lắng đi theo ra ngoài: "Ngươi cẩn thận một chút, nếu quyết định hạ thủ, nhất định phải trở về gọi ta tới."

Hắn giảng nghĩa khí như vậy, ta cảm động không ít.

Lý Ma Tử nói tiếp: "Cho dù ngươi gặp bất trắc, cũng phải có người nhặt xác."

Chết tiệt, nguyền rủa ta đâu?

Ta bay lên một cước, khiến Lý Ma Tử sợ hãi chạy vào phòng.

Một mình ta rời khỏi quê nhà, không mục đích dạo qua đi lại trong thôn, bỗng nhiên một hộ gia đình đầu thôn truyền đến một trận tiếng la khóc.

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì sao?

Ta men theo thanh âm chạy nhanh tới, phát hiện tường vây nhà kia cũng không cao, lúc này leo lên phía trên, thò đầu nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy một lão bà bà lớn tuổi ngồi trong sân, trong ngực ôm một nha đầu mười hai mười ba tuổi. Nha đầu kia tóc rối bù, hai mắt móc nối như thể bị thứ gì đó nhảy lên thân, giãy dụa muốn bò ra ngoài.

"Cô nương của ta, thế này là thế nào? Nếu như ngươi xảy ra chuyện gì, có thể để cho ta sống thế nào được?" Lão bà bà nước mũi nước mắt khóc lóc.

"Suỵt!" tiểu nha đầu trong lòng nàng đột nhiên làm động tác cấm thanh: "Nàng đang gọi ta đấy! Ta phải đi qua, nàng đang gọi ta đấy."

Bà lão sợ tới mức quên béng khóc: "Ai đang gọi ngươi vậy?"

"Người trong mộ." Tiểu nha đầu cười không ngừng nói: "Nàng nói trông ta rất đẹp mắt, rất muốn có mặt của ta."

Bà lão lại khóc nức nở: "Đương gia, đương gia, ngươi mau tới xem đi, hình như bà dì trúng tà..."

Nghe thấy giọng nói của y, một ông lão nhanh chóng chạy tới, ưỡn thắt lưng, bên hông còn dắt theo một cái tẩu thuốc: "Chuyện này đã sao?"

Bà lão chỉ vào nha đầu trong ngực nói: "Bà lão này bắt đầu nói bậy rồi."

Tiểu nha đầu ngẩng đầu, nhìn chằm chằm lão hán nói: "Là thật, người trong mộ đang gọi ta! Ngươi nghe đây, nàng còn đang nói chuyện."

Lão già bị dọa tái mặt: "Hôm qua vẫn khỏe mạnh được, sao thế?"

"Nhất định là trúng tà, nếu không sao bà ấy vô duyên vô cớ đi đào mộ chứ?" Lão bà bà khóc đến thương tâm không gì sánh được.

Ông lão thở dài: "Không trúng rồi, đi tìm trưởng thôn đi."

Nói xong, hắn cố hết sức ôm lấy tiểu nha đầu, cùng lão bà bà rời khỏi cửa.

Xem ra tiểu nha đầu chính là khuê nữ Ngô gia bị lão tẩu mất, nàng nhất định là bị oán khí Chung Vô Diêu đầu độc, cho nên mới đi đào mộ.

Ta vội vàng đuổi theo bọn họ.

Trưởng thôn thôn Vô muối cùng thôn dân bình thường so sánh, ưu điểm duy nhất chính là sân nhỏ lớn hơn một chút, nhà đất nhiều hơn hai gian, trong sân có lều gia súc, nuôi hai con lừa già.

Nghe thấy hai tiếng khóc ầm ĩ của lão Ngô, rất nhanh một lão đầu râu bạc từ trong phòng đi ra, hắn nhìn tiểu nha đầu trong lòng Ngô Ngô, nhíu mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Nữ nhi nhà ta có lẽ không bị trúng rồi, tối hôm qua đi lạc mất, hôm nay lại tìm về để nói nhảm! Trưởng thôn có thể cứu cô ấy mà, ta già rồi, chỉ là một khuê nữ mà thôi." Lão Ngô sợ hãi nói.

Tiểu nha đầu nhìn trưởng thôn cười hắc hắc, bộ dáng kia giống như đúc cô nương điên.

Trưởng thôn trầm mặc thật lâu, lúc này mới khẩu khí nghiêm khắc phất phất tay: "Đưa vào trong núi đi!"

Bí mật của trưởng thôn là thứ hạng bốn trăm ba mươi bốn...

Nói như vậy, nông thôn xa xôi cũng có tập tục như vậy.

Vì không để người nhà bị bệnh nặng, hoặc người bệnh tâm thần làm vướng tay mình, bọn họ lựa chọn đưa vào núi sâu tự sinh tự diệt.

Tiểu nha đầu này nhỏ như vậy, nếu như đưa vào trong núi chỉ có một con đường chết!

Ngô đại thẩm vừa nghe vậy lập tức tan nát cõi lòng, bật khóc: "Không được, đây là hy vọng sống sót duy nhất của chúng ta. Nếu đưa cô ta vào trong núi, hai chúng ta coi như không còn sống."

Trưởng thôn cau mày: "Vậy con nói phải làm sao bây giờ? Cô ấy điên điên khùng khùng đả thương người thì làm sao bây giờ."

Ngô đại thẩm nói: "Cho dù nàng thật sự điên rồi, cũng không có khả năng vào núi. Ta chỉ là học nhà lão Vương, đem nàng buộc lại chiếu cố cho tốt."

Trưởng thôn thở dài nói: "Ngươi và lão Ngô bao nhiêu tuổi? Hai người các ngươi còn có thể sống được mấy năm? Hai người các ngươi chết, nàng còn không giống một con đường chết sao?"

Ngô đại thẩm méo miệng, không biết nên trả lời thế nào.

Tiểu nha đầu Ngô Trung vẫn còn cười hắc hắc: "Nàng lại gọi ta, các ngươi mau thả ta ra, ta phải đi gấp, nàng chờ ta nôn nóng. Nàng còn khen ta đẹp, nàng muốn mặt của ta."

Trưởng thôn nghe tiểu nha đầu nói, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi dữ dội: "Các ngươi nghe xem, hiện tại nàng đã bắt đầu nói lời điên khùng rồi, nếu không đi, cả thôn chúng ta đều không có đường sống. Các ngươi nếu không hạ quyết tâm, chúng ta liền khai đường hội!"

Cái gọi là Đường hội chính là việc chọn ra đại biểu cho mỗi hộ gia đình trong thôn, bỏ phiếu giải quyết việc này.

Loại thói quen này chỉ lưu hành trước khi xây dựng nước, hiện tại đã bị phế bỏ từ lâu.

Lão Ngô nhìn tiểu nha đầu trong ngực, cắn răng nhẹ gật đầu.

Ta không dám ở lại nữa, lén lút chuồn khỏi góc tường.

Xem ra Vô muối thôn không chỉ một lần phát sinh qua sự tình tương tự, thậm chí cô nương điên kia rất có khả năng chính là tiền lệ. Chỉ là các thôn dân có ăn ý bảo trì trầm mặc, bọn họ không biết mình nên làm như thế nào, hay là có ẩn tình khác?

Lúc ta trở lại quê nhà, vừa lúc vừa kịp lúc đồng hương nghe được tin tức đi ra ngoài, hắn cảnh giác nhìn ta: "Ngươi lại đi đâu vậy?"

Giọng điệu mười phần bất thiện.

Ta hướng về phía hắn khách khí nói: "Ở trong phòng buồn bực đến phát hoảng, đi ra ngoài đi dạo."

"Đừng chạy lung tung." Lão Hương cau mày, khẩu khí nghiêm khắc dị thường: "Nơi này không phải là nơi du lịch, không có việc gì thì ngươi ở lại trong phòng đi, nếu có hình chiếu gì thì đi mau đi."

Hắn nói xong liền buồn bực rời đi.

Ta trở về phòng, phát hiện Triệu Vũ Dương ở đây một mình, Lý Ma Tử lại không biết đi đâu.

Triệu Vũ Dương vốn đang nằm trên giường, thấy ta trở về vội vàng ngồi dậy: "Thế nào, có phát hiện gì không?"

Ta ừ một tiếng: "Có một chút. Thôn này quả nhiên như lời ngươi nói, khắp nơi lộ ra vẻ kỳ quái. Ta hoài nghi người trong thôn đều biết việc lăng mộ đó, chẳng qua mọi người đều giữ im lặng, thậm chí cô gái điên cuồng này..."

Không đợi ta nói xong, Lý Ma Tử đã từ ngoài cửa vọt vào: "Có thu hoạch rồi, có thu hoạch." Vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

"Sao vậy?" Ta tò mò hỏi hắn.

"Vừa rồi ta đi tán gẫu với cô gái điên, các ngươi nghĩ sao? Mặc dù cô ấy điên rồi nhưng vẫn nhớ được một chuyện trước kia. Ta hỏi cô ấy, lúc trước vì sao cô ấy muốn lên núi chơi, cô ấy nói cô bé nhà trưởng thôn Tiểu Mai dẫn cô ấy đi cùng., Còn nói trong núi có gì hay. Sau khi hỏi nữa, cô ta sợ tới mức run lẩy bẩy không dám nói. Ta nhìn dáng vẻ cô ta, đại khái chuyện xảy ra sau đó hết sức đáng sợ, cho nên cô ta mới bị dọa đến phát điên." Lý Ma Tử đắc ý nháy mắt với ta: "Thế nào, có phải đã phát hiện lớn hay không?"

Lại có quan hệ với trưởng thôn?

Trưởng thôn kia cực lực thu xếp đem những người đã bị oán khí của Chung Vô Kiệt mê hoặc đưa đến thâm sơn, đến cùng là đang ẩn giấu thứ gì?

Ta cảm thấy không thể tiếp tục chậm trễ nữa, gọi Lý Ma Tử và Triệu Vũ Dương đến, trực tiếp đến nhà trưởng thôn.

Đường hội còn chưa mở xong, lão Ngô ngồi ở chính giữa, ủ rũ cúi đầu.

Những người khác lại bàn luận to nhỏ, ý kiến căn bản không thống nhất.

Có người cảm thấy nên đưa tiểu nha đầu này vào núi sâu, có người lại cảm thấy trong thôn ít người, nên lưu lại truyền thừa tông...

Ngay khi bọn họ không ngừng tranh luận, ta đẩy cửa ra, thoải mái đi vào.

Tất cả mọi người ngậm miệng, trợn mắt há hốc mồm nhìn ta.

Lão hương rõ ràng sửng sốt một chút, vội vàng xông lên: "Sao ngươi lại đưa chúng ta tới đây? Cút về!" Giọng điệu hắn vừa lo lắng vừa tức giận, thậm chí còn giơ tay đẩy chúng ta ra ngoài cửa.

Trưởng thôn cau mày hỏi: "Lão Vương, chuyện này là thế nào? Bọn họ là ai?"

"Là ảnh người từ nơi khác đến thôn chơi..."

Không đợi đồng hương nói xong, ta đã tự giới thiệu: "Ta là một thương nhân, chuyên phụ trách thu mua vật phẩm quỷ dị. Lần này ta tới thôn muối không có, chính là vì khu vực cấm của các ngươi."

Bốn phía trở nên yên tĩnh lạ thường.

Lão hương mở to hai mắt nhìn, chỉ vào ta: "Ngươi... Ngươi..."

Trưởng thôn sửng sốt chốc lát, trước tiên hồi phục tinh thần lại: "Chúng ta ở đây không có khu vực cấm cũng không có mộ hoang gì, các ngươi tranh thủ thời gian xéo xéo đi cho ta."

Hắn càng như vậy, ta càng cảm thấy hắn chột dạ.

Ta nhìn hắn bình thản cười nói: "Thôn lớn lên, ta có một câu muốn hỏi ngươi. Lúc trước khi cô nương điên nhà Vương thúc còn chưa điên, nghe nói là cùng Tiểu Mai nhà các ngươi lên núi, có chuyện này sao?"

Trưởng thôn bất mãn trừng mắt nhìn ta một cái: "Chuyện này thì người trong thôn đều biết."

Lúc hắn nói câu này là nhìn chung quanh, rõ ràng lực lượng không đủ.

Xem ra chắc chắn có người trong thôn không biết chuyện này.

Ta gật gật đầu: "Lúc đó Tiểu Mai nói với cô gái điên trên núi có gì hay, rốt cuộc thú vị đến đâu? Có phải có người trộm mộ ở đó không?"

Ta vốn bịa chuyện theo lời, không nghĩ tới trưởng thôn nghe xong lời ta nói, sắc mặt đại biến, như bị sét đánh lui vài bước, run rẩy hỏi giọng: "Ngươi... Ngươi là ai? Làm sao ngươi biết?"

Mèo mù đụng phải chuột chết, vậy mà không hiểu đúng.

Một quyết định của ta lại hù dọa hắn: "Là người trong mộ nói với ta."

"Không thể nào, nàng sớm đã thành một đống xương trắng, làm sao có thể nói cho ngươi biết?" Trưởng thôn không hề nghĩ ngợi liền đâm thủng ta.

Khà khà, ngươi còn chưa trúng kế!

Lý mặt rỗ tiến lên một bước: "Trưởng thôn, sao ngươi biết người trong quan tài hóa thành bạch cốt? Lẽ nào ngươi mở ra xem qua?"

Sắc mặt trưởng thôn trắng nhợt, bờ môi lay động, không biết nên nói như thế nào.

Người trong sân trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt, nhỏ giọng nghị luận.

"Trưởng thôn đã từng mở quan tài à? Đó không phải là Cấm Khu sao?"

"Lẽ nào lúc trước Tiểu Mai mang cô nương điên lên núi là do nhìn trộm mộ?"

"Vậy cô nương điên làm sao bị dọa phát điên?" Mọi người không hẹn mà cùng nhìn chằm chằm vào trưởng thôn.

Lão hương càng không dám tin nhìn chằm chằm trưởng thôn: "Ngươi... Là ngươi hại cô nương của ta?"

Trưởng thôn vội vàng lắc đầu: "Không, không phải ta làm hại."

Hắn tựa hồ rất sợ hãi tình huống trước mắt, lui mấy bước muốn trở về phòng, lại bị đám hương thân mở đường ngăn lại.

"Trưởng thôn, rốt cuộc là chuyện gì?"

"Hôm nay ngươi nhất định phải cho chúng ta một câu trả lời!"

"Không phải Cấm khu không thể tùy tiện xông loạn vào sao? Sao ngươi lại đi vào?"

"Có phải ngươi đã đào phần mộ rồi hay không?"

Mọi người ồn ào thảo luận với trưởng thôn.

Chương thứ bốn trăm ba mươi ba mươi năm trước, chân tướng năm đó...

Trưởng thôn nói một câu không được, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, chỉ là không ngừng lắc đầu.

Cứ tiếp tục kích thích như vậy, ta phỏng chừng một người thật sự bị bức điên rồi!

Ta lập tức đẩy mọi người la lớn: "Tất cả mọi người trước tiên an tĩnh lại, để trưởng thôn nói rõ ràng."

Lập tức có thôn dân bất mãn nói thầm.

"Ngươi là ai? Đây là chuyện riêng trong thôn chúng ta, có liên quan gì tới một người ngoại lai như ngươi?"

"Hắn nói hắn là thương nhân âm vật gì đó..."

"Suỵt, đừng chọc vào hắn! Ta thấy hắn rất hài lòng, nếu như ngươi đắc tội hắn, sau này khẳng định không có ngày lành đâu." Lão Ngô khuyên thôn dân kia nói.

Nói xong, quả nhiên không ai nghị luận nữa, ánh mắt mang theo ta đều trở nên thập phần kính sợ.

Ta ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, lại bảo Lý mặt rỗ khuất một cái ghế cho trưởng thôn.

"Trưởng thôn, thôn Vô muối các ngươi những năm gần đây liên tiếp phát sinh chuyện lạ, tất cả đều là ngôi mộ của Cấm khu đưa tới! Muốn giải quyết hoàn toàn phiền phức, không để cho bi kịch phát sinh, ngươi nhất định phải nói rõ ràng chân tướng cho đám thôn dân mình." Ta chính nghĩa lẫm nhiên nói.

Trưởng thôn nhìn ta trầm mặc một hồi lâu, rốt cục thở dài một tiếng nói: "Tiểu tử, ngươi đoán không sai, năm đó ta quả thực đã trộm ngôi mộ kia. Mấy năm đó gây ra tự nhiên tai nạn, không thu hoạch được gì, cuộc sống trong thôn cũng không dễ chịu. Có một ngày ta đến các thôn khác họp, khi trở về nghe hai người ngoài thôn đàm luận chuyện trộm mộ, còn dựa vào cái này. Ta liền nghĩ, trong ngôi mộ lớn phía sau thôn chúng ta có cất giấu bảo bối gì không? Hạ quyết tâm sau này, ta nói làm liền thôi. Dù sao mộ lớn kia, ta cũng không dám nói với người khác, gọi là đại nhi tử, định nhân lúc trời tối đào, thu thập chút đồ vật đáng giá để đổi lương thực. Kết quả, lúc thương lượng, lại bị Tiểu Mai nghe được, nàng ta không chút sợ hãi, ngược lại cảm thấy rất vui vẻ, liền lén lút dẫn theo cô nương đến đây xem trò vui. Sau đó ta cùng đứa con trai ruột thịt đào suốt một đêm, sau đó cạy ra quan tài."

"Bên trong đều có đồ vật gì?"

"Nhất định là vàng bạc châu báu, bằng không ngươi xem nhà trưởng thôn, có thể nuôi nổi hai con lừa sao?"

Bọn họ vừa hâm mộ vừa ghen tị nói.

Trưởng thôn phảng phất không nghe thấy gì, tiếp tục nói: "Trong quan tài ngoại trừ một mặt gương đồng và một đống đồ mai táng nhỏ thì chỉ còn lại một bộ xương khô. Ta và con trai lớn lần đầu tiên làm loại chuyện này, rất sợ hãi, liền chỉ cầm mấy thứ. Ai biết lúc này Tiểu Mai liền mang theo cô nương điên đi tới. Nàng nhìn trúng tấm gương kia, nói cái gì cũng phải, ta lay chuyển nàng, nghĩ thầm dù sao cũng không đáng tiền, liền lấy ra cho Tiểu Mai..."

Không đợi hắn nói xong, đồng hương ở một bên phẫn nộ rít gào: "Cô gái điên nhà ta làm sao? Sao cô ta lại điên?"

Một bên có thôn dân xen mồm nói: "Còn phải nói sao? Chắc chắn là trưởng thôn không muốn để người ta biết chuyện trộm mộ, cho nên hù dọa cô nương điên rồi, cô gái điên này tuổi còn nhỏ, sao chịu được cơn điên này, nhanh nhẹn đến mức điên rồi... "

Lão hương từ trên ghế đứng lên, rống giận lao về phía trưởng thôn: "Ngươi là cẩu thôn trưởng tâm đen, uổng công ta xem ngươi là cá nhân! Ngươi lại đem một cô nương đang khỏe mạnh của ta hại thành như vậy."

Hai người đánh chéo vào nhau.

Các thôn dân vội vàng tiến lên kéo bè kéo, tách đồng hương và trưởng thôn ra.

Quần áo trưởng thôn bị xé không ra hình thù gì, mũi không ngừng phun máu tươi.

Có người khuyên đồng hương nói: "Vương thúc thúc trước đừng vội tức giận, tiểu Mai không phải trưởng thôn cũng mất tích sao? Nói không chừng có ẩn tình khác."

Ta ở một bên xem kịch vui, thế mới biết đồng hương gọi là Vương thúc.

Vương thúc thở hổn hển, hung ác trừng mắt nhìn trưởng thôn, như vậy hình như có nói, nếu trưởng thôn không giải thích hợp lý cho mình một lời giải thích, ông sẽ lên dốc sức liều mạng.

Trưởng thôn phảng phất lập tức già mười tuổi, mệt mỏi không thể tả: "Kỳ thật Tiểu Mai nhà ta không mất tích."

"Cái gì, người kia đâu?" Các thôn dân kinh ngạc hỏi.

Trưởng thôn lấy tay áo lau đi máu mũi, xoay người đi tới trước một gian nhà đất đóng chặt nói: "Tiểu Mai, con ra đây đi."

Rất nhanh, một bóng dáng gầy gò chỉ còn lại da bọc xương bước ra, từ lúc nàng đi ra, toàn bộ sân nhỏ trở nên yên tĩnh lạ thường, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng yếu đi.

Chỉ thấy vóc người cao gầy, tóc vàng khô héo ít ỏi. Kinh khủng nhất chính là khuôn mặt kia giống như bị lửa thiêu, tràn đầy vết sẹo dữ tợn, khóe miệng còn thiếu một khối, nhìn khiến cho ta sởn tóc gáy.

Trưởng thôn chỉ vào nàng nói: "Đây là Tiểu Mai nhà ta... "

Tất cả mọi người đều không dám tin cảnh tượng trước mắt này, có người còn lau mắt.

Mặc dù ta giật mình, nhưng lập tức kịp phản ứng.

Tiểu Mai bởi vì soi qua gương, cho nên cũng bị bóc da mặt ra!

Trưởng thôn nói: "Lúc ấy ta và con lớn vì không muốn bị người phát hiện nên đậy nắp quan tài lại một lần nữa, một lần nữa vùi lấp. Ai ngờ chính vào lúc này, ta nghe được xa xa truyền đến một tiếng hét thảm, chờ thời điểm ta và con lớn chạy tới thì ta đã tiến đến., Tiểu Mai đã ngất đi một cách thê thảm, cô nương điên bên cạnh lại trợn tròn hai mắt, cái gì cũng không biết nói gì. Lúc ấy ta bị dọa đến mức vô chủ lục thần, tưởng rằng đắc tội quỷ thần, báo ứng đang ở trên người Tiểu Mai. Con trai lớn nói với ta., Gương đồng kia kỳ quái, bảo ta mau chóng chôn. Ta lén lút mang Tiểu Mai về nhà, biết bộ dáng nàng ra ngoài chắc chắn sẽ bị coi là yêu quái, cho nên đem nàng giấu đi triệt để. Tiểu Mai cũng bị kinh hãi, từ hôm đó đã không nói chuyện, như là một cái xác không hồn."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cũng không có thanh âm nào.

Vương thúc cũng ngây dại, tuyệt đối không nghĩ tới con gái mình lại nổi điên, còn có thể làm ra nhiều chuyện như vậy.

Trưởng thôn hối hận nói: "Những thứ trộm được trong mộ ta để con trai lớn ra ngoài bán, tổng cộng cũng không đổi được bao nhiêu lương thực. Mấy năm đó cuộc sống gia đình không tốt, các ngươi đều tới nhà ta mượn gạo và mì, các ngươi cho rằng gạo và mì nhà ta là đến như thế nào? Chính là dựa vào ủy khuất đó. Không quá một năm, con trai lớn ta lên núi vô ý ngã chết xuống đất, bỏ lại việc ta lẻ loi cô quạnh mang theo Tiểu Mai sống qua ngày."

Mọi người nhìn ánh mắt của trưởng thôn, rõ ràng trở nên đồng cảm.

"Lúc ấy gương đồng kia, ngươi xử lý thế nào?" Ta nghiêm túc hỏi trưởng thôn.

Trưởng thôn suy nghĩ một chút nói: "Dựa theo ý của con trai lớn, liền đào hố chôn nó ngay tại chỗ."

Ta không khỏi nhíu mày, tấm gương kia làm sao trở lại trong quan tài vậy?

Nghĩ đến thủ thế của Trương Khánh Hải lúc sắp chết, ta bỗng rùng mình một cái.

Chẳng lẽ gương đồng kia có ý thức của mình? Mỗi khi nó lột da mặt một người, liền tự động trở lại trong quan tài.

Nếu đúng là như vậy, như vậy âm vật lần này sẽ càng thêm khó giải quyết...

Trưởng thôn đánh giá ta vài lần: "Tiểu tử, ta đã nói xong rồi, sẽ đến phiên ngươi."

Hắn vừa nói vậy, mọi người lập tức tập trung ánh mắt lên người ta.

Ta khẽ ho khan một tiếng: "Không dối gạt các ngươi nói, bốn người trẻ tuổi đến đây du lịch lần trước, trừ Triệu Vũ Dương bên cạnh ta, ba người còn lại đều bị bóc mất da mặt, nguyên nhân cũng giống như vậy, bọn họ soi gương kia. Tất cả vấn đề đều tập trung ở trên tấm gương kia, muốn giải quyết thì nhất định phải xử lý tấm gương kia."

"Con nói cái gì?" Trưởng thôn giật nảy mình: "Bọn họ lại trộm phần mộ kia?"

Chương thứ bốn trăm ba mươi sáu, tiến vào núi.

"Đừng nói là mang toàn bộ vật bồi táng trong mộ đi chứ?" Trưởng thôn vỗ đùi.

Triệu Vũ Dương khó xử ừ một tiếng.

"Lần này thì thảm rồi..." Trưởng thôn hai mắt vô thần ngồi trở lại cái ghế: "Từ sau lần trộm mộ kia, nội tâm ta vẫn bất an, cả đêm làm ác mộng, trong chốc lát mơ thấy khuôn mặt Tiểu Mai đầy trời, trong chốc lát mơ thấy con lớn đến tìm ta đòi mạng. Ta chỉ có thể tìm lão thọ tinh tuổi tác trong thôn tìm giúp, lão Thọ Tinh nói cho ta biết., Mai táng trong ngôi mộ kia thật ra là do Nữ nhân xấu xí cổ đại Chung Vô Diễm. Tuy ả ta đã làm hoàng hậu nhưng vì vẻ ngoài xấu xí vẫn không được Tề Tuyên vương sủng ái, về sau còn bị một phi tử tên là Hạ Nghênh xuân hãm hại, tự sát đầy lòng oán hận mà chết, trước khi chết hai mắt vẫn còn trợn trừng."

"Sau khi Chung Vô Dung chết, mỗi đêm trong cung điện đều truyền đến tiếng khóc quỷ khóc, khiến Tề Tuyên Vương sợ tới mức không dám ngủ. Sau đó có đạo sĩ khác hỗ trợ nghĩ ra chủ ý, bảo Tề Tuyên Vương mang gương đồng trang điểm mà Chung Vô Diễm dùng để chôn cùng thi thể của bà ta, khiến bà ta biết mình xấu xí đến mức không có được sự vui vẻ của nam nhân, không thể oán trách người ngoài, sát một sát Chung Vô Diễm!"

"Tề Tuyên Vương làm theo, sau đó trong cung điện quả nhiên không có truyền đến âm thanh khóc quỷ khóc. Sau khi Kiến Quốc, trộm mộ hung đồ ngang ngược, rất nhiều tặc trộm mộ biết rõ Sơn Đông chính là Tề Quốc năm đó, nơi này cất giấu rất nhiều mộ của Vương Hầu, tất cả đều mộ lừng danh mà đến. Nhưng mặc kệ là ai trộm mộ của Chung Vô Diễm, không bao lâu nữa tấm gương sẽ trở lại trong quan tài, bởi vì quá mức tà môn, cho nên những tên trộm mộ tặc kia cũng không dám có ý đồ với tòa mộ này, nơi đó cũng liền trở thành cấm khu của thôn chúng ta. Lão Thọ Tinh bảo ta nhanh chóng mua chút vàng bạc thủ trang, một lần nữa thu liễm quan mộc, đừng để cho Chung Vô Kiệt sinh ra oán hận, nếu không thì cả thôn muối sẽ không có nguy hiểm!" Trưởng thôn sợ hãi nói.

Ta nhìn Lý Ma Tử một chút, phát hiện hắn đang lắng nghe đến mức tập trung tinh thần.

Quả nhiên không sai biệt lắm với tưởng tượng của ta, tấm gương kia đã có ý thức, vô luận bị ai mang đi, cuối cùng đều trở lại bên người chủ nhân Chung Vô Diễm.

"Về sau ta nghe theo đề nghị của Lão Thọ Tinh, mua một ít vàng bạc trang sức, thừa dịp trời tối một người lại đi cấm khu, đào mộ ra, kết quả các ngươi đoán thế nào? Tấm gương đồng kia vậy mà lại được đặt trong quan tài, lúc ấy ta sợ tới mức chân cũng mềm nhũn, sau khi đem món trang sức vàng bạc ném lung tung vào, dập đầu mấy cái, liền vội vàng sửa mộ tu sửa một phen."

Cho nên mới nói, Tiết Bằng lấy đi đồ bồi táng đều là hàng hiện đại.

Chẳng lẽ Trương Khánh Hải đã sớm biết chuyện này, cho nên mới cố ý không cần gì cả, chỉ cầm cái gương kia?

Nhưng làm sao hắn biết được.

Xem ra chuyện này sẽ không có ai cho ta đáp án rồi, dù sao Trương Khánh Hải cũng đã chết.

"Ai nha, phải làm sao bây giờ? Còn không tranh thủ thời gian giết đầu heo đi đến phần mộ tế điện đi."

"Vạn nhất Chung Vô Diễm oán hận tới chúng ta, lột da mặt tất cả mọi người thì làm sao bây giờ?"

"Vẫn nên tranh thủ thời gian chuyển nhà đi! Cái thôn hoang này không chịu được cũng được." Các thôn dân mồm năm miệng mười bắt đầu thảo luận.

Ta khẩn trương đứng ra, lớn tiếng nói: "Chuyện đã đến nước này, cho dù các ngươi có đi, chẳng lẽ có thể trốn thoát được sao? Mấy đồng bọn của ta cho dù có trở lại thành thị cũng bị độc thủ, ta thấy các ngươi cùng Trương La chạy trốn, không bằng nghĩ biện pháp diệt trừ mầm tai họa này."

"Ngươi đứng nói chuyện không đau eo, phần mộ kia đã là bao nhiêu năm rồi, người thế hệ trước cũng không thể giải quyết, chúng ta có thể sao?" Một thôn dân trừng mắt gọi với.

Thôn dân đang nói chuyện ta cũng chỉ mỉm cười: "Đương nhiên là được. Cả đời này không giải quyết được người khác, đó là bởi vì bọn họ không biết ta là Trương Cửu Lân, trên đời này thật sự không có phiền phức gì ta không giải quyết được!"

Lý Ma Tử ở bên cạnh lặng lẽ giơ ngón tay cái lên: "Khí phách."

Triệu Vũ Dương nhìn ta mà ánh mắt cũng tràn đầy sùng bái, gã như có điều suy nghĩ mà cúi đầu.

Trưởng thôn lại có chút không quá tin tưởng nhìn ta: "Ngươi còn trẻ như vậy, có thể có bản lĩnh gì chứ? Chúng ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi, vạn nhất ngươi giải quyết không được, trái lại kích thích con quỷ kia, để nó gây nguy hại cho thôn chúng ta thì làm sao bây giờ?"

Ta nhẹ nhàng vung tay nói ra: "Người trong nghề vừa ra tay, liền biết có hay không. Loại chuyện này cùng tuổi tác có quan hệ gì? Các ngươi chỉ việc nghe mệnh lệnh của ta, ta cam đoan đem sự tình viên mãn giải quyết là được."

Trưởng thôn khẩn trương gọi mọi người nhỏ giọng một hồi lâu, cuối cùng mới do trưởng thôn tuyên bố: "Được, chúng ta sẽ tin tưởng ngươi một lần. Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?"

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Chuẩn bị một ít rượu vàng, chén trống còn có đường vân đỏ, sắc trời hôm nay quá muộn, sáng sớm ngày mai khi chúng ta làm gà gáy, sẽ trực tiếp đến mộ Chung Vô Kiệt."

Từ nhà trưởng thôn đi ra, thái độ của Vương thúc đối với ta rõ ràng rất nhiệt tình, sau khi về đến nhà, còn cố ý bảo Vương thẩm xào một quả trứng gà cho ta.

Ăn cơm tối xong, Lý mặt rỗ gọi ta một bên: "Trương gia tiểu ca, chuyện này ngươi rốt cuộc có mấy thành nắm chắc à? Ta nghe gương này qua tới lui tự nhiên, nhờ tà môn a."

"Ngươi yên tâm đi, ta chưa bao giờ có chuyện không chuẩn bị." Ta cười an ủi Lý Ma Tử.

Bởi vì ngày mai còn có đại sự muốn làm, cho nên chúng ta đã ngủ rất sớm, ngủ đến nửa đêm, ta bị một trận thanh âm vỗ cửa rối loạn đánh thức.

Vương thúc cùng Vương thẩm đã sớm mở cửa viện tử ra, bên ngoài có thôn dân kêu lên: "Mau, mau gọi đến vị cao nhân kia của nhà ngươi! Khuê nữ nhà lão Ngô lại không thấy đâu rồi."

"Làm sao vậy, không phải đã tìm về rồi sao?" Vương thúc vừa mặc bộ quần áo vừa nói.

"Không trông chừng thôi!" Thôn dân kia oán giận nói.

Không đợi Vương thúc tới gõ cửa, ta đã mặc quần áo tử tế đi ra ngoài.

Vương thúc nói với ta: "Tiểu tử, nha đầu Ngô gia già rồi lại mất, tám phần mười là đi mộ địa, chúng ta cũng mau đi qua xem một chút đi!"

Sao ta cảm thấy hơi kỳ quái vậy?

Ta kéo Vương thúc lại hỏi: "Vương thúc, thôn Vô Lượng chúng ta lúc trước cũng thường xuyên phát sinh chuyện như vậy sao?"

"Không có a." Vương thúc lắc đầu, vẻ mặt khổ sở nói: "Từ sau khi đánh cô nương của ta điên rồi, vẫn luôn bình an vô sự, ai biết được đây là như thế nào."

Nói cách khác, mặt gương kia mỗi lần đều là lực lượng cường đại sau khi lột mặt người mới có được, lần này lại thu được mặt mũi ba người Trương Khánh Hải, Tiết Bằng, Tiếu Tư, vậy mà có thể dùng oán khí mê hoặc tiểu nha đầu nhà lão Ngô! Một khi tiểu nha đầu đào phần mộ, xuất ra tấm gương kia, nàng cũng sẽ đem da mặt mình cống hiến cho gương gương.

Sức mạnh tấm gương càng cường đại, người có thể đầu độc cũng càng nhiều.

Đây chính là một vòng tuần hoàn vô cùng đáng sợ!

Ta không nói hai lời, đánh thức Lý Ma Tử và Triệu Vũ Dương tỉnh dậy. Ba người chúng ta vội vàng theo sát người trong thôn xuống núi.

Vương thúc cầm lấy Trương Khánh Hải để lại cho hắn một hành trình chuyên dùng thám chiếu đèn đánh trận đầu, ta và Lý Ma Tử theo sát phía sau.

Khốn Tiên Thằng thứ bốn trăm ba mươi bảy...

Khi chúng ta thở hồng hộc chạy tới cấm khu, phát hiện quả nhiên tiểu nha đầu của Ngô gia nằm sấp cạnh ngôi mộ lớn kia đang đào đất, móng tay của nàng đã rụng hết, máu dính trên đất liền thành một mảng, cũng không thấy đau, thậm chí trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười hài lòng, miệng lẩm bẩm: "Ngươi nói xem bộ dạng của ta rất xinh đẹp, có thật không?"

Lão Ngô lại càng hoảng sợ, vội vàng nhào tới ôm tiểu nha đầu vào ngực.

Tiểu nha đầu rít lên một tiếng, khí lực lớn đến thần kỳ, rõ ràng đẩy lão Ngô ra rồi lại vọt tới phần mộ.

Trưởng thôn vội vàng gọi mấy người trẻ tuổi khỏe mạnh mẽ, gắt gao đè nhóc con sang một bên.

"Làm sao bây giờ?" Trưởng thôn lo lắng nhìn cháu.

Ta ngẩng đầu nhìn sắc trời, cách hừng đông còn một đoạn thời gian, ta phân phó trưởng thôn: "Tìm sợi dây thừng, trước trói tiểu nha đầu lại một bên, chúng ta kiên trì đến hừng đông rồi nói sau."

Đào ngôi mộ tối tăm như vậy, không chỉ tôn trọng chủ nhân mộ mà còn khiến chúng ta gặp phải nguy hiểm cực lớn.

Nghe ta nói như vậy, các thôn dân rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Trong thôn cái gì cũng không nhiều, dây thừng cũng không ít, lập tức có người đem tiểu nha đầu trói lại, còn đánh cho một trận lợn thắt.

"Mọi người ở đây chịu uất ức trong chốc lát, chờ trời sáng chúng ta liền động thủ." Vì cổ vũ sĩ khí, ta cố ý ở phía sau nói thêm một câu: "Thôn Vô muối này là địa bàn của người sống chúng ta, người chết phải cút càng xa càng tốt! Vì để cho đám trẻ con trong tương lai đừng giống như cô nương điên, đêm nay mọi người vất vả khổ cực đi."

Lại có người bị ta chọc cười.

"Tiểu ca này tuổi không lớn, nói chuyện vẫn rất êm tai. Huynh nói không sai, người chết rồi, vẫn nên tranh thủ thời gian đầu thai chuyển thế đi! Đừng lo lắng chuyện xấu khi còn sống này."

"Đúng vậy, chúng ta từ nhỏ lớn lên ở thôn Vô Điểm, thôn muối là quê hương của chúng ta." Các thôn dân hô.

Bất kể nói thế nào, mục đích của ta đã đạt được.

Lý Ma Tử vẻ mặt bội phục nhìn ta cười, ta mang theo bọn họ tìm một nơi tránh gió mà ngồi đợi.

Lý Ma Tử cái tên không có tinh thần này, phỏng chừng ôm đầu ngựa cũng có thể ngủ rất ngon, chỉ trong chốc lát tiếng ngáy nổi lên bốn phía.

Ta và Triệu Vũ Dương lại tương đối không ngủ.

Triệu Vũ Dương nói với ta: "Đêm hôm đó ta làm như vậy, một mình trốn sau một cây đại thụ, không dám làm chuyện gì. Ta gần đây vẫn luôn nghĩ, nếu lúc đó lá gan ta lớn một chút, lên tiếng ngăn cản bọn họ, có lẽ bọn họ sẽ không chết chứ?"

Sự ngộ hại lần lượt của đồng bọn khiến Triệu Vũ Dương tự trách bản thân đã tới đỉnh điểm.

Ta cười an ủi hắn nói: "Ngươi còn trẻ, sau này sẽ trải qua nhiều chuyện hơn. Nếu như chuyện lần này có thể thay đổi tính cách của ngươi, khiến cho ngươi về sau khi xử thế nhân xử thế có thể bớt đi một chút tiếc nuối, cũng không tính ta bận rộn chuyến này uổng công."

Triệu Vũ Dương cảm kích nhìn ta nói: "Cho nên, phí xuất hiện của ngươi không rẻ chứ? Không biết tiền tiết kiệm của ta có đủ thanh toán hay không."

"Yên tâm, tiền gửi không đủ có thể từ từ trả." Ta nháy mắt với Triệu Vũ Dương: "Về sau răng trong miệng của ta đều dựa vào ngươi..."

Triệu Vũ Dương cười hắc hắc, mãi cho đến hừng đông, miệng vẫn luôn niệm những lời ta nói.

Sau này chính là tương lai! Có hy vọng trong tương lai mới có.

Ngoại trừ Lý Ma Tử, những người tới đều không ngủ được, trời vừa sáng, chúng ta đã bắt đầu bận rộn. Đầu tiên là đổ rượu vàng vào trong bát sứ, dựa theo vị trí bát Bát Quái đặt xung quanh phần mộ, ta lại dùng tơ hồng kết nối cái chén lại.

Cái này gọi là Khổn Tiên Thằng, là để phòng ngừa oán khí chạy trốn.

Ta xem sắc trời một chút, thời gian vừa đủ, vì thế quyết định tuyên bố: "Được rồi, bắt đầu đào đi!"

Bởi vì nhân thủ rất nhiều, mọi người rất nhanh đã đào xong quan tài.

Đặc biệt là Triệu Vũ Dương, thay đổi tính cách sợ hãi rụt rè, không ngờ lại xông lên phía trước, ra sức đào bới hơn bất cứ ai. Ta thấy hắn cười hài lòng, Lý Ma Tử lại kinh ngạc hỏi: "Tiểu tử này cũng trúng tà sao? Không cần nhốt hắn lại."

Không phải hắn trúng tà, mà rốt cuộc hắn cũng biết thay đổi.

Quan tài còn nhỏ hơn trong tưởng tượng của ta một chút, được chế tạo từ gỗ lim, trải qua ngàn năm mà không nát, nếu nói bên trong không có gì lạ thì đoán chừng quỷ cũng không tin.

Bởi vì quan tài đã mở rất nhiều lần cho nên không cần kiêng kỵ quá nhiều, ta bố trí cho bốn tên nhóc trẻ tuổi khỏe mạnh trực tiếp mở quan tài.

Trưởng thôn khẩn trương hề hề hỏi ta: "Không cần đốt nến à?"

Lý mặt rốt cục cười một tiếng: "Ngươi lấy vật phẩm chôn giữ của người ta tự nhiên muốn dấu nến, chúng ta không cần cần cần bậc gì. "

Trưởng thôn ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Nắp quan tài nhẹ nhàng mở ra, bên trong lộ ra một bộ xương khô màu xám trắng.

Hai tay xương khô lộ ra giao nhau ngang ngửa ở ngực, phía trên đặt một gương đồng sáng lấp lánh.

Đồng vừa bị triều, liền sẽ sinh rỉ đồng, nhưng tấm gương này trừ hoa văn bốn góc có một chút rỉ đồng, cả mặt gương vậy mà sáng thần kỳ, dưới ánh mặt trời phản xạ ra một mảnh quang mang chói mắt!

Lúc trước ta đã cảnh cáo người mở quan tài, mở xong quan tài lập tức lui sang một bên, ngàn vạn lần không được hiếu kỳ, vạn nhất không cẩn thận đối mặt với tấm gương kia, bị lột da mặt cũng đừng trách kỹ thuật ta không xuất gia.

Giờ phút này, sợi dây đỏ đặt ở bốn phía phần mộ cũng bắt đầu không ngừng lắc lư.

Xem ra oán khí đang tách ra ngoài!

Ta vội vàng dùng một tay che mắt lại, nhanh chóng tiến đến bên cạnh mộ, dùng một tấm vải đỏ che gương đồng lại.

Dây đỏ lập tức an ổn lại.

Tất cả chứng cứ đều ở trên tấm gương này, muốn giải quyết tất cả phiền toái, nhất định phải thu lại tấm gương trước mới được.

Nhưng phải làm sao đây?

Ta từ trong ba lô lấy ra máu gà, cẩn thận đầm đìa lên vải đỏ, máu tươi rất nhanh theo vải đỏ thẩm thấu vào, nhưng trong nháy mắt liền biến mất sạch sẽ.

Trời ạ! Thế mà máu gà lại bị tấm gương cắn nuốt...

Xem ra nó rất không tồi, rất nhiều đồ vật khu tà đều không e ngại.

Chuyện này có chút khó khăn.

Ta gãi gãi đầu, còn vắt hết óc nghĩ biện pháp, Lý Ma Tử đã đề nghị: "Cái gương này bất luận mang đến chỗ nào đều có thể trở về chỗ cũ sao? Ta thấy trước tiên đi bắt ổ của nó, xử lý cái mộ này, sau đó từ từ thu xếp tấm gương."

Lý mặt rỗ có thể đưa ra một lời đề nghị đáng tin như vậy, nếu như ta không tiếp nhận thì phải đả kích lòng tin của hắn nhiều lắm.

Ta lập tức tán thành gật gật đầu: "Ý kiến hay!"

Lý mặt rỗ thấy ta cũng đồng ý, lập tức cao hứng đứng dậy nói: "Mau đi lấy lửa củi, chúng ta đem nơi ở của cháu rùa này thiêu đi."

Lúc trước khi xử lý Kim Ngư Trạc, chúng ta liền phóng hỏa đốt mộ của Nguyễn Linh Ngọc. Lần này phóng hỏa thiêu đốt cả mộ Chung Vô Diễm. Ta thấy chúng ta không cần tiếp tục buôn bán âm vật nữa, cho nên dứt khoát thay người phóng hỏa là được rồi.

Ta vội vàng ngăn cản hắn: "Không cần đốt, ở đây không giống nơi khác, thi thể đã hóa cốt rồi, căn bản không có gì nguy hại. Tất cả vấn đề đều ở trên tấm gương này, ngươi đừng phá hỏng âm trạch yên tĩnh của người ta!"

Lý Ma Tử sửng sốt: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Tìm một miếng vải đỏ, dùng rượu vàng thấm ướt, sau đó đắp lên trên thi cốt, lại dùng năm đồng tiền mặc lại dây đỏ, lượn ba vòng trên quan tài."

Sau khi dặn dò xong, bên kia cũng đã bắt đầu hoạt động tay chân lưu loát.

Chẳng trách ai ai cũng muốn làm lãnh đạo, tư vị phát ra mệnh lệnh này thật không tệ!

Chương thứ bốn trăm ba mươi tám, gương đồng tìm chủ.

Tục ngữ nói rất đúng, nhiều người mới có lực lượng lớn.

Không lâu sau, mọi người dựa theo phân phó của ta đã chuẩn bị xong vải đỏ, đem vải đỏ đắp lên trên xương trắng.

Trong lịch sử Chung Vô Dục tài hoa xuất chúng, không ngờ tới kết cục cuối cùng lại rơi vào thế này!

Ta thở dài, ra hiệu hai người đóng nắp quan tài lại, lại dùng dây đỏ quấn lấy quan tài ba vòng, chỗ đầu mối tiếp xúc, ta đều mặc một đồng tiền thời Càn Long, sau đó thắt nút.

Một bản quy trình kết thúc, ta từ trong hố mộ bò lên, ý bảo có thể chôn đất.

Dựa theo quy củ siêu độ, lúc này ta nên nói vài lời khách sáo để linh hồn trong mộ an nghỉ. Vì vậy ta cất giọng nói: "Chung Vô Diễm ơi là Chung Vô Diễm, người cũng không còn, còn buồn cười cái gì? Nhanh đi đầu thai đi..."

Không đợi ta nói xong, trước mắt hắn đột nhiên vọt lên một ánh lửa, toàn bộ mộ lớn phát ra một tiếng vang thật lớn.

Nếu như Triệu Vũ Dương tay mắt lanh lẹ đánh ta ngã nhào qua một bên, y phục của ta chắc chắn sẽ bị đốt cháy. Dù vậy, lông mày Lưu Hải với Lưu Hải của ta vẫn bị cháy khét một chút.

Hai người phụ trách chôn đất còn lại thì không may mắn như ta, toàn thân đều cháy, kêu cha gọi mẹ lăn lộn trên mặt đất. Lúc này có người cởi quần áo đi lên hỗ trợ dập lửa, làn da hai người lộ ra ngoài vẫn bị đốt cháy hoàn toàn là bọt nước.

Lý mặt rỗ bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, hướng về phía ta hỏi: "Trương gia tiểu ca, ngươi sao rồi? Không có chuyện gì chứ?"

Ta vội vàng đứng lên, cảm kích nhìn Triệu Vũ Dương một chút, lửa cháy hừng hực trước mắt đã xuất thần.

Tại sao có thể như vậy được?

Tại sao đang yên đang lành lại bỗng nhiên nổi lửa vậy?

Chẳng lẽ là do ta không đúng chỗ nào đó?

Không thể nào, ta hoàn toàn dựa theo quy củ làm việc, huống chi loại chuyện này ta cũng không phải lần đầu làm.

Ta cẩn thận nhớ lại một hồi, đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng.

Ta vừa nhắc qua cái tên Chung Vô Diễm, lửa lập tức cháy lên, chẳng lẽ cái tên Chung Vô Diễm này không thể đề cập tới sao?

Sau khi người chết, linh hồn tuy rằng bất diệt, nhưng khi còn sống tất cả đều đã tan thành mây khói, chỉ còn cái tên thuộc về chính mình. Ta tên là tên của nàng, hẳn là cảm thấy vui mừng mới đúng a.

Lẽ nào nơi đây căn bản không phải là nơi chôn cất?

Suy nghĩ của ta bị ép nhảy dựng lên, nghĩ tới nghĩ lui, ngoài lý do không nghĩ ra thì hợp lý hơn.

Nếu như nơi đây không phải là nơi chôn cất chuông không đẹp thì là của ai đây.

Nhìn nó phản ứng quá khích như vậy, hiển nhiên đối với Chung Vô Diễm cũng oán hận tương đương.

Ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn không có kết luận.

Đúng lúc này, Lý mặt rỗ đột nhiên chỉ vào vị trí trên gương phía xa nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi mau nhìn, gương kia đã mất!"

Cái gì?

Ta vội vàng xoay người, vừa mới rồi lúc chúng ta xử lý mộ, tấm gương kia đặt ở dưới đại thụ cách đó không xa, hiện tại nơi đó lại trống rỗng, chỉ có vải đỏ treo trên đầu cành, như là một cái miệng rộng, chế nhạo hướng về phía ta cười.

Ta chỉ có thể cắn răng khiến người ta diệt hỏa trước rồi nói sau.

Ngọn lửa này không bình thường, cháy liên tục gần ba giờ mới tắt. Trong lúc chúng ta nghĩ ra đủ cách để dập lửa, nhưng chẳng tác dụng gì.

Nghĩ đến buồn cười, mỗi lần chúng ta đều chủ động phóng hỏa quan tài, vẫn là lần đầu tiên giúp đỡ diệt hỏa.

Thế lửa dần dần tắt, ta không để ý thiêu đốt bùn đất nóng bỏng, vẫn nhảy xuống trong hố mộ cẩn thận tìm kiếm một vòng, trừ tro tàn của quan tài ra thì không có gì nữa, ngay cả xương khô cũng biến mất không thấy.

Theo lý thuyết người chết lâu như vậy, cốt tủy trong xương cốt đều đã xói mòn, một chút mỡ cũng không có, phi thường khó thiêu đốt, huống chi cho dù đốt thành tro cốt, cũng phải có chút dấu vết mới đúng.

Quả thực có chút không thể tưởng tượng nổi.

Không chỉ như vậy, tấm gương biến mất kia, cũng không ở trong hố.

Lý mặt rỗ kéo ta lại, lo lắng hỏi: "Cái gương đâu?"

"Không ở chỗ này." Ta lắc đầu, bảo thôn dân nhanh chóng lấp kín mộ.

Trên đường từ cấm khu trở lại thôn Vô muối, sắc mặt của thôn dân đều không tốt, bọn họ cố ý giảm tốc độ, ở phía sau chỉ trỏ trỏ về phía ta.

Ta biết, bọn họ chắc chắn đang hoài nghi năng lực của ta!

Hiện tại gương biến mất không thấy, không cần muối thôn sắp đối mặt cái gì, ai cũng không biết.

Khi chúng ta trở lại trong thôn, mấy phụ nữ đầu thôn lập tức lao tới trước mặt: "Vương thúc, ngài mau về nhà xem một chút đi! Cô gái điên nhà ngài nổi điên thật, kéo đứt xích sắt rồi cầm theo liêm đao muốn giết người đó."

Chuyện mở quan tài, xưa nay những người đàn ông phải dùng một thân dương khí, cho nên các cô gái đều ở lại trong thôn.

Vương thúc vừa nghe, vội vàng chạy về nhà mình.

Ta nghĩ nghĩ, rồi cũng đi theo.

Khi đá văng cửa nhà Vương thúc, chỉ thấy cô gái điên đã ngăn được xích sắt, trong tay cầm một thanh liêm đao cong cong, đang đè Vương thẩm dưới thân, liêm đao hung hăng kề sát bên tai Vương thẩm, chỉ cần vạch nhẹ một cái, mặt bà ta sẽ bị thủng một lỗ.

Cô gái điên này không phải muốn giết người, nàng làm vậy là muốn lột da mặt của vương thẩm!

Chân Vương thúc mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống một bên.

Cũng may Lý Ma Tử và Triệu Vũ Dương theo sát phía sau, hai người không chút nghĩ ngợi lao tới, một người đè cô gái điên, một người đoạt lấy lưỡi hái trong tay cô.

Cô nương điên điên phát ra tiếng hét điên cuồng: "Buông ta ra, ta muốn lột da mặt các ngươi! Dựa vào đâu ngươi không có mặt mũi, các ngươi lại còn ngoan ngoãn? Ta muốn lột da mặt các ngươi! Còn mặt của ta!"

Ta không hề nghĩ ngợi vọt tới trước phòng của một cô nương bình thường, một cước đá mở cửa phòng, mặt lộ ra một tia sáng chói mắt, khiến ta không thể mở mắt.

Không sai, gương đồng kia không ngờ lại đặt trên bàn của cô gái điên.

Vì sao nó phải tìm cô gái điên?

Là muốn mượn tay nàng để trả thù thôn dân sao?

Ta không dám đối mặt với tấm gương, cởi quần áo chụp vào trên gương.

Trong nháy mắt tấm gương bị che mất, cô gái điên trong sân bỗng nhiên yên tĩnh trở lại. Cô bé đang ngồi dưới chân Lý Ma Tử, thậm chí ngây ngốc nở nụ cười, tưởng Lý Ma Tử đang chơi trò chơi gì với mình.

Mặt Vương thẩm bị rạch một đường, máu tươi chảy ròng ròng, lúc này đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, ôm lấy miệng vết thương không biết phải làm sao nằm ở nơi đó.

Vương thúc cũng khôi phục tinh thần: "Có chuyện gì vậy, sao điên cô nương lại đột nhiên ra tay?"

Ta lắc đầu giải thích: "Vừa rồi không phải cô nương điên, cô ấy bị thứ dơ bẩn mang theo bên người."

Vương thẩm sợ hãi nói: "Ta nói mà, nàng sức lực lớn đến dọa người, trực tiếp đem ta đè trên mặt đất, đến cùng là thứ gì bẩn thỉu?"

Không phải Chung Vô Diễm, vậy rốt cuộc đối phương là ai? Đột biến như vậy đánh cho ta trở tay không kịp, khiến ta có chút lo lắng.

Nếu vì ta hại một thôn nhân không có muối thôn, lương tâm đời này của ta cũng băn khoăn.

Nhất định phải tranh thủ giải quyết chuyện này.

Ta đi trở lại phòng cô nương điên, đem cái gương kia dùng áo khoác cẩn thận bọc kỹ mang ra ngoài. Vương thúc vừa thấy, nhất thời bị dọa nhảy dựng lên: "Thứ này sao lại tới nhà chúng ta?" Hắn giống như thấy ôn thần, vội vàng phất phất tay: "Mau ném nó đi!"

"Vô dụng thôi." Ta lạnh lùng nói: "Là cô nương điên nó chủ động tìm tới, hiển nhiên là chủ nhân thứ hai của người điên cô nương này!"

Phong cô nương thì trốn ở một bên cười ngây ngô.

Chương thứ bốn trăm ba mươi chín có việc, không có việc gì.

Vương thúc hiển nhiên không muốn tấm gương này đặt ở trong nhà mình, mà nó lại quá mức quỷ dị, ta trước sau không nhìn thấu.

Nghĩ tới nghĩ lui, ta quyết định mang tấm gương này về võ giả.

Có điều sắc trời đã tối, hôm nay nhất định là không có biện pháp lên đường. Ta phái Lý Ma Tử ra mặt, thương lượng với Vương thúc hồi lâu, vừa có ý tốt vừa khẩn cầu, cuối cùng Vương thúc mới đồng ý chúng ta chỉ có thể ở lại chỗ này một đêm, sáng mai cút nhanh lên!

Buổi tối, Lý Ma Tử nhìn tấm gương kín mít, tò mò nói: "Cái gương này thật thần kỳ như vậy sao? Khiến ta ngứa ngáy trong lòng, rất muốn mở ra xem một chút."

Ta hừ một tiếng với hắn: "Tốt nhất ngươi nên trông chừng vào tay mình, nếu không ngay cả khuôn mặt xấu xí kia của ngươi cũng không có..."

Có lẽ nghĩ tới chuyện nhà trưởng thôn Tiểu Mai, Lý mặt rỗ sợ tới mức nhếch miệng, tuyệt khẩu không nhắc đến chuyện xem gương.

Đêm đó ta ngủ rất không yên, ban ngày trận hỏa hoạn lại tiếp tục thiêu đốt ở trước mắt, trong ngọn lửa màu đỏ thẫm, ta dường như nhìn thấy linh hồn một nữ nhân đang giãy giụa không cam lòng.

Chờ một chút, hai tay bộ hài cốt kia thành hình giao nhau trước ngực, rõ ràng là một cái tư thế trói buộc.

Chẳng lẽ...

Ta lập tức sinh ra một ý niệm không tốt.

Dù là đi nơi nào gương đồng cũng sẽ trở lại trong quan tài, nếu như không phải bởi vì nó có ý thức của mình, mà là vì thứ trói buộc nào đó thì sao?

Một khi gương đồng rời khỏi loại trói buộc này thì sẽ trở nên vô pháp vô thiên, lột da mặt người, nhưng chỉ khi ở trong quan tài, nó mới có thể đàng hoàng.

Nó vẫn luôn mê hoặc người khác mang nó đi, nó muốn thoát khỏi cái quan tài kia.

Chúng ta vốn không phải đang thu phục nó, ngược lại trợ giúp nó thoát khỏi trói buộc!

Ta lập tức tỉnh táo lại, từ bên cạnh ngồi dậy, Lý mặt rỗ cùng Triệu Vũ Dương đang ngủ say. Ta hướng về phía gương đồng nhìn lại, nhất thời hoảng sợ.

Áo của ta mềm mại, khoác ở đó, gương cũng đã không thấy.

Không tốt! Chắc chắn nó lại tới tìm những người khác.

Ta không nghĩ ngợi đá Lý mặt rỗ cùng Triệu Vũ Dương: "Nhanh, nhanh đứng lên! Tấm gương không thấy đâu nữa..."

Lý Ma Tử mơ mơ màng màng dụi dụi mắt: "Cái gương gì?"

Triệu Vũ Dương thì phản ứng cực nhanh: "Không thấy, sao lại không thấy rồi?" Hai chúng ta vội vàng khoác quần áo xong chạy ra cửa phòng, không chút nghĩ ngợi lao thẳng tới phòng của cô gái điên. Kết quả cô gái điên vẫn còn nguyên bệnh ngủ trong nước miếng, trong phòng cũng không thấy bóng dáng của gương đồng.

Gương đồng cũng không ở chỗ này.

Ta nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nhãn tình sáng ngời: "Đi thôi, nhanh đi đến nhà lão Ngô! Đồng kính khẳng định đi tìm tiểu nha đầu."

Chúng ta đang ở trên đường vừa vặn đụng phải hai vợ chồng lão Ngô cầm chùy chạy qua bên này, bọn họ vừa nhìn thấy ta, lập tức mặt buồn rười rượi nói: "Tiểu nha đầu lại không thấy rồi..."

Tiểu nha đầu cũng không có thấy nữa.

"Nhanh, nhanh nhanh để người trong thôn hỗ trợ tìm kiếm! Nhất định phải cẩn thận, tiểu nha đầu bây giờ rất nguy hiểm!" Ta lớn tiếng kêu lên.

Rất nhanh, thôn dân trong giấc mộng bị triệu hoán lên, đồng thời cầm ô ô đầy khắp núi đồi tìm kiếm tiểu nha đầu. Phản ứng đầu tiên của ta và Triệu Vũ Dương chính là đi mộ phần hoang kia xem một chút, kết quả nơi đó ngoại trừ phần mộ lẻ loi trơ trọi cùng bia mộ ra thì cũng không có gì cả.

Nếu như bia mộ này không bị phong hóa nghiêm trọng như vậy, nói không chừng có thể nhìn thấy tên mộ chủ, ta liền biết trong mộ này rốt cuộc chôn ai rồi.

Triệu Vũ Dương lộ vẻ rất bất an: "Ngươi nói tiểu nha đầu sẽ đi đâu? Nàng chẳng qua chỉ là một tiểu hài tử mười hai mười ba tuổi mà thôi..."

Lời của hắn ta nói khiến ta lập tức bình tĩnh lại.

Không phải tiểu nha đầu muốn đi đâu, mà là tấm gương đồng kia muốn đi đâu, tư tưởng của tiểu nha đầu đã sớm bị gương đồng rồi.

Ta thấy Triệu Vũ Dương nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Ngươi còn nhớ ngày đó đến thôn Bất Hủ, kéo dài thời gian thả chúng ta không?"

"Ý ngươi là..."

"Ừ." Ta gật đầu: " Gương đồng nhất định muốn rời khỏi nơi này, nó muốn có nhiều mặt mũi hơn nữa, chỉ có thể tới nơi nhiều người hơn mà thôi!"

Ta và Triệu Vũ Dương không hề nghĩ ngợi, tranh thủ thời gian bẻ ngoặt đường cũ trở về, ở trong thôn gặp Lý Ma Tử căng thẳng, ta cũng không có thời gian giải thích với hắn, lôi kéo hắn chạy về hướng đầu thôn.

Cũng không biết qua bao lâu, ngay tại nơi gần như kéo dài thời gian, xa xa ta thấy phía trước có một thân ảnh gầy gò mơ hồ.

Đúng là tiểu nha đầu!

Ta không lo được mệt, vội vàng đuổi theo: "Tiểu nha đầu!"

Bóng người phía trước bỗng dừng bước, nàng chậm rãi quay sang, quả nhiên chính là tiểu nha đầu nhà lão Ngô. Chẳng qua ánh mắt nàng ngây ngốc, như một con rối bị khống chế, hai tay không có móng tay vừa vặn cầm gương đồng.

Ánh trăng thanh lãnh chiếu lên trời, ta ngạc nhiên phát hiện, trong gương lại có một nữ nhân mặc đồ cổ, đang oán hận nhìn chằm chằm ta.

Mặt nàng đầm đìa máu tươi, vô cùng thê lương.

Cô gái trong gương cười quỷ dị: "Ta không phải tiểu nha đầu, ta tên Hạ Nghênh Xuân."

Hạ Nghênh Xuân!

Ta bị dọa giật mình, nếu không phải Lý Ma Tử và Triệu Vũ Dương đi theo phía sau, lúc này chắc chắn ta đã ngồi trên mặt đất.

Bất quá sau khi tỉnh táo lại, ta lập tức đã minh bạch chuyện gì xảy ra.

Mộ của ngôi mộ này vốn không phải là chuông không đẹp, mà là nấm mồ của Hạ Xuân.

Với tư cách tình địch của Chung Vô Dung, chẳng trách nàng lại hận Chung Vô Dung như vậy.

Trước khi mở quan tài ta đã cảm thấy kỳ quái, lúc ấy không cảm thấy gì, bây giờ mới phản ứng lại.

Trong lịch sử, dáng người của Chung Vô Diễm khôi ngô, xương cốt phải giống với nam nhân bình thường, nhưng xương khô trong quan tài lại gầy yếu ớt, làm sao có thể là Chung Vô Diễm?

"Ngươi đã nghe qua tên của ta chưa?" Nữ nhân trong gương nũng nịu hỏi. Nếu không phải gương mặt của nàng quá mức đáng sợ, chỉ nghe thanh âm này, vẫn khiến người ta phải suy nghĩ.

"Đương nhiên là nghe rồi." Ta gật đầu, trong đầu nhanh chóng nghĩ cách đối phó với cô nàng: "Có việc gì thì Chung Vô Diễm, không có việc gì thì mùa xuân mà!"

"Thối lắm!" Hạ Nghênh Xuân lớn tiếng quát: "Vì sao phải đánh đồng ta và cái nữ nhân ti tiện kia! Cô ta có cái gì thông minh? Vì sao, vì sao các ngươi không biết bề ngoài thông minh của cô ta ẩn giấu một trái tim hèn hạ!"

Thanh âm của nàng dị thường thê lương, lộ ra vẻ oán hận cũng không cam lòng.

Cho dù là tình địch, cũng không đến mức hận như vậy chứ?

Ta nhìn khuôn mặt đẫm máu của nàng, bỗng nhiên có một ý niệm trong đầu hiện lên: "Thể diện của ngươi, sẽ không phải là..."

"Không sai." Hạ Nghênh Xuân nghiến răng nghiến lợi nói: "Chung Vô Diễm này, bản thân ả xấu xí, không được Tề Tuyên Vương sủng ái., Vậy mà lại đố kỵ ta tới. Thừa dịp Tề Tuyên Vương không có mặt, nàng lấy thân phận Hoàng hậu lệnh cho thị nữ lột mặt ta... Tuyên Vương thấy ta biến thành bộ dáng này, sao có thể lại sủng ái ta? Lập tức sợ hãi chôn sống ta, đều là tiện nhân Chung Vô Diễm kia! Là nàng hại ta thành ra thế này! Tại sao mặt ta không còn, mặt của nàng vẫn còn đó? Mặt của các ngươi còn đó! Trả mặt của ta cho ta! Đem mặt mũi các ngươi cho ta!"

Hạ Nghênh Xuân điên cuồng gào thét trong gương.

Chương thứ bốn trăm bốn mươi bốn mặt đẹp cùng xấu xí...

Tiểu nha đầu giống như bị nữ nhân trong gương điều khiển, không ngờ lại hung tợn nhe răng trợn mắt với chúng ta.

Lý Ma Tử vội vàng vén tay áo lên: "Móa nó, xử lý cô nhóc này trước đã..."

Ta lắc đầu: "Cái gương mới là mấu chốt, cho dù chế ngự được tiểu nha đầu, không làm được cái gương cũng vô dụng. Vạn nhất nó thừa dịp chúng ta chế ngự tiểu nha đầu chạy đi, vậy thì hỏng bét."

Lý Ma Tử lòng nóng như lửa đốt hỏi: "Vậy nên làm gì bây giờ?"

Ta nghĩ một chút, đột nhiên linh cơ khẽ động: "Đúng rồi, ngươi còn mang theo tấm gương trang điểm nhỏ đó không?"

"Đương nhiên rồi." Lý Ma Tử không chút nghĩ ngợi trả lời: "Nam nhân chú trọng bề ngoài như ta, bất cứ lúc nào cũng phải chỉnh lý kiểu tóc của mình."

Hắn ta vừa nói, vừa lấy ra cái gương nhỏ.

Ta không quan tâm Lý Ma Tử và Triệu Vũ Dương phân phó: "Hai người các ngươi hợp lực chế ngự tiểu nha đầu, ta đi đối phó tấm gương."

Lý Ma Tử ừ một tiếng, cùng Triệu Vũ Dương nhào tới phía tiểu nha đầu.

Tiểu nha đầu vội vàng giơ gương lên đón đỡ, ta thừa dịp khe hở này, đem tấm gương của Lý Ma Tử nhắm ngay gương đồng chiếu tới.

Cứ như vậy, hình ảnh trong gương đồng lập tức phản xạ trở lại, Hạ Nghênh Xuân nhìn mình trong gương, giật mình hét to: "Đây là ai... Đây là ai! Đây không phải là ta! Đây không phải là ta!"

Gương đồng tối sầm lại, Hạ Nghênh Xuân dĩ nhiên bị chính mình dọa chạy.

Chờ Triệu Vũ Dương cõng tiểu nha đầu, ta cùng Lý mặt rỗ cầm gương đồng trở lại thôn Vô muối, trời đã sáng. mày mò một đêm, mọi người đều mệt không chịu nổi.

Ta biết rõ, gương đồng không sớm giải quyết, trước sau gì cũng là một phiền phức.

Ta không quan tâm trưởng thôn phân phó nói: "Bày tế đàn, bảo thôn dân làm bốn tên tượng gỗ, càng xấu càng tốt."

Trưởng thôn vội vàng dặn dò.

Ta lại vụng trộm kéo nó sang một bên, nhỏ giọng nói mấy câu bên tai trưởng thôn.

Trưởng thôn bắt đầu không đồng ý, sau đó bị ta bức ép đến nóng nảy, cuối cùng cũng miễn cưỡng gật gật đầu.

Địa điểm tế đàn bày ra trong viện tử nhà Vương thúc.

Đến giữa trưa, ánh mặt trời lên đến mức tận cùng! Ta đặt tấm gương đồng che kín tấm vải đỏ lên trên tế đàn.

Trừ gà vịt ngư thịt tế phẩm ra, trên tế đàn còn đặt bốn tượng gỗ bốn tượng đất, từng cái xấu chưa từng tuyệt, ngay cả ta cũng muốn đổ khẩu vị.

Quyết định siêu độ Hạ Nghênh Xuân, nhưng nghi thức không phải do ta phụ trách, mà là Tiểu Mai của nhà trưởng thôn.

Lúc Tiểu Mai xuất hiện trong viện của Vương thúc, đám người xem náo nhiệt trong thôn kinh hô lên.

"Trời ạ, đây là Tiểu Mai sao? Khi còn bé cũng là một mỹ nhân, sao lại biến thành như vậy?"

"Quá dọa người, cô gái như vậy sao không biết xấu hổ ra mặt, dọa người khác bây giờ?"

Trưởng thôn đỏ bừng cả mặt, lúng túng giao Tiểu Mai cho ta.

Mặc dù Tiểu Mai có chút ngơ ngác, nhưng rất nghe lời, y theo phân phó của ta, đầu tiên là kính ba chén rượu vàng, lại dùng máu gà đổ một vòng trên mặt bàn.

Gương đồng trong tấm vải đỏ bắt đầu không an phận, thậm chí cả bàn thờ cũng phát ra tiếng vang ken két.

Đám người hoàn toàn trầm mặc lại, đều ngạc nhiên nhìn tràng cảnh trước mắt!

Ta đi đến phía sau tấm gương, rất nhanh kéo ra tấm vải đỏ, gương đồng dưới ánh mặt trời chiết xạ ra ánh sáng lộng lẫy chói mắt.

Khi gương gương phản chiếu gương mặt xấu xí bị lột da của Tiểu Mai, gương đồng rõ ràng yên tĩnh trở lại.

Nhưng Tiểu Mai lại có chút khẩn trương, nàng chỉ vào chính mình trong gương đồng, tựa hồ không dám tin tưởng hết thảy trước mắt.

Từ sau khi xảy ra chuyện, đã mấy chục năm không soi gương.

Cho nên nàng cũng biết, tiểu cô nương xinh đẹp trước kia đã biến thành bộ dáng này.

Bởi vì không thể nói chuyện, nàng đang sốt ruột khoa chân múa tay.

Trưởng thôn rơi lệ tung hoành đi tới, ôm chặt lấy Tiểu Mai, an ủi vỗ vỗ lưng nàng: "Không có việc gì, cô gái ngoan, đừng sợ, cha ở đây, mãi mãi cha vẫn ở đó!"

Nước mắt Tiểu Mai rơi xuống.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, các thôn dân cũng có chút khổ sở.

Ta tiến lên một bước, lớn tiếng kêu lên: "Chuyện Tiểu Mai gặp phải rất đáng đồng tình, hôm nay nàng cũng hoàn toàn có thể không đến, nhưng là vì toàn bộ an nguy của thôn Vô muối, vì Âm linh trong gương siêu độ, nàng vẫn tới! Cho nên hi vọng mọi người không bởi vì bộ dáng của nàng bài xích nàng, nàng vẫn là Tiểu Mai đáng yêu trong ấn tượng của các ngươi."

Nghe ta nói vậy, a di đại mụ có tâm địa mềm lòng đã rơi lệ nóng: "Không phải chứ, chính là Tiểu Mai, nha đầu này là ta nhìn từ nhỏ..."

"Trưởng thôn, sau này đừng nhốt một mình Tiểu Mai ở trong phòng nữa, để nàng ra ngoài đi dạo một chút, nói không chừng sẽ chậm rãi nói chuyện đấy!"

Mọi người mồm năm miệng mười nói, nhiệt tình cuồn cuộn kia lây nhiễm trưởng thôn và Tiểu Mai, hai người ôm đầu đau khổ khóc.

Ta quay đầu, nhìn thẳng vào mặt gương đồng kia.

Ta muốn nói cho Hạ Nghênh Xuân, trên đời này có hắc ám, có tàn nhẫn, đọa lạc, nhưng cũng có hi vọng, có tình thân, có tương lai...

Ngươi không thể bởi vì da mặt của mình bị bong tróc ra được, liền muốn lột da mặt tất cả mọi người!

Cho dù ngươi đã lột da mặt Tiểu Mai đi nữa, nàng ta vẫn có quan tâm tới người yêu nàng ta như trước.

Không phải Tiểu Mai ngươi, Tiểu Mai cũng không phải ngươi.

Tao ngộ của ngươi, vĩnh viễn sẽ không phát sinh trên người Tiểu Mai!

Có lẽ Hạ Nghênh Xuân bị cảm động, ta thấy tấm gương đồng chậm rãi biến thành màu đen với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trở nên ảm đạm không chút ánh sáng, đầy gỉ đồng.

Ta biết rõ, nàng đi rồi...

Đêm hôm đó, tất cả thôn dân thôn Vô muối tụ tập trong sân nhà Vương thúc, bày mấy bàn tiệc rượu, mọi người nâng ly cạn chén, quả thực so với cưới vợ còn vui vẻ hơn.

Oán khí bao phủ trên không Vô muối thôn cuối cùng cũng biến mất hầu như không còn.

Có lẽ do uống rượu say, ngày thứ hai rời giường đã gần trưa, ta thúc giục Lý Ma Tử, lại phát hiện Triệu Vũ Dương không thấy, thậm chí ba lô của hắn cũng biến mất.

Đi ra ngoài hỏi thăm mới biết, tên Triệu Vũ Dương này vậy mà sáng sớm đã lên đường rồi.

Một người.

Hắn và Vương thúc nói muốn đi xem phong cảnh ven đường, sau đó trở lại thành thị tiếp tục làm việc.

Ta cao hứng cho hắn, cuối cùng tiểu tử này gánh vác trách nhiệm, có thể đơn thương độc mã lang bạt.

Lúc rời đi cùng Lý mặt rỗ, cô gái điên dường như rất không muốn, hướng về phía Lý rỗ a a a, không biết đang nói cái gì.

Lý Ma Tử suy nghĩ một chút, nhịn đau đưa tấm gương mình yêu quý cho cô gái điên.

Vương thúc và trưởng thôn đưa đến đầu thôn ta, ta không yên lòng nói với bọn họ: "Cái gương kia chôn ở trong mộ hoang là được, sau này tết năm, trong thôn phái mấy người qua tế bái một chút, biểu đạt tâm ý một chút."

Trưởng thôn gật gật đầu, cảm kích nói: "Yên tâm đi."

Trở lại thành thị, ta tiếp tục bắt đầu cuộc sống say ngủ, ngày nào đó tối đó thấy được một bộ kịch nói khủng bố mới nhất, bên trong kể lại cũng là một mặt gương bị lột mất mặt người.

Tuy câu chuyện rất ly kỳ, nhưng lại vô cùng cẩu huyết, bức tranh cũng không đến nỗi quá kinh khủng.

Đợi đến cuối cùng, ta mới kinh ngạc phát hiện, tác giả xuất hiện trong phiến vĩ lại là Trương Khánh Hải.

Không nghĩ tới trước khi chết, gia hỏa này vậy mà vẽ một bức tranh nho nhỏ, còn phát lên trên lưới dịch động, ta thật sự là dở khóc dở cười.

Bên dưới truyện kịch có rất nhiều tin tức.

Có người nói dáng dấp của mình cũng không đẹp, đặc biệt hận những người sinh ra đã rất đẹp.

Cũng có người nói, bây giờ kỹ thuật chỉnh dung phát triển như vậy, cảm thấy không hài lòng thì đi diệt cả Hàn Quốc đi.

Mà ta lại cảm thấy, tướng mạo này hoàn toàn là quà mà lão Thiên Tứ tặng cho ngươi.

Cách sống tốt có lợi, xấu có xấu, trọng điểm là chúng ta vui vẻ sống.

Vui vẻ, quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Nếu quá để ý đến đẹp xấu, có lẽ mất đi rất nhiều lạc thú trong cuộc sống.

Ta duỗi cái lưng mệt mỏi, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ từng chút một sáng lên, một ngày mới đến rồi!

Lần thứ bốn trăm bốn, viện bảo tàng quỷ dị...

Sự kiện thôn Vô muối xem như đã kết thúc hoàn tất, sau chuyện này, Lý mặt rỗ lạ không có ý mua bán mua bán khắp nơi, người của Long Tuyền sơn trang cũng không tìm ta gây phiền phức, cuộc sống tựa hồ đã bình tĩnh trở lại.

Mỗi ngày ngoại trừ làm theo Doãn Tân Nguyệt Khanh ta, chỉ là uống chút rượu với Lý Ma Tử, thuận tiện nghe hắn chém gió.

Ta đã suy nghĩ nếu như loại sinh hoạt này có thể tiếp tục duy trì như vậy thì tốt biết mấy? Đáng tiếc ta là một thương nhân âm vật, thương nhân âm vật đời này chắc chắn sẽ không thể nhàn rỗi.

Ngày đó ta và Lý mặt rỗ đang mở bình uống tiếp Lam của Trung Quốc, nam tử an ủi đột nhiên xuất hiện, một bộ dáng phong trần mệt mỏi. Trong lòng ta trầm xuống, vội vàng túm hắn chạy đến tiệm hỏi hắn, có phải bị thương hay không?

Dù sao lấy tính cách của hắn, đột nhiên khẳng định không phải tới tìm ta làm khách.

"Ta không sao."

Nam nhân chăn hộ tiếp nhận nước mà Lý Ma Tử đưa tới, uống một ngụm mới lạnh lùng nói: Ta tới là có một việc muốn nhờ ngươi.

"Vâng vâng, ca ca ta lại xuất chinh rồi!"

Lý mặt rỗ nghe nam nhân chăn tới nói xong liền vỗ đùi, ngay sau đó cắp một cái vào mắt như bắt trộm hỏi: "Trước tiên nói cho ta biết, chuyến này có thể kiếm được bao nhiêu tiền?"

Ta trực tiếp đánh một bạt tai lên đầu y, sau đó hỏi con trai chăn ngựa rốt cuộc là sao?

Nếu nam nhân sầu lo tới tìm ta, nhất định là có liên quan tới âm vật, chỉ là ta không thể lý giải, tại sao hắn không tự mình đi giải quyết, mà là mời ta hỗ trợ? Trong này khẳng định có điều kỳ quặc.

"Lần này thuần túy là giúp ta một chuyện. Giải quyết xong sẽ không còn nhiều tiền nữa, nhưng tính mạng sẽ gặp nguy hiểm." Nam tử chăn nuôi nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử nói, nói xong mới cho ta một tờ giấy.

Ta vừa mở ra xem thì phát hiện bên trên viết một chuỗi địa chỉ, còn có điện thoại thoại của một người.

Liếc mắt nhìn sang, ta cẩn thận cất lại tờ giấy, sau đó chờ nam nhân chăn tớ tớ tớ kia mở miệng.

"Khách hàng lần này là đơn vị quốc gia: Thẩm Dương bảo tàng." Nam nhân lo lắng nói: "Mấy ngày trước đêm bảo an tuần tra, đều nghe thấy trong đại sảnh truyền đến tiếng bước chân. Bọn họ cho là có đạo tặc nên vội vội vàng vàng giết qua, kết quả mỗi lần đến đại sảnh thì tiếng bước chân sẽ im bặt. Ban đầu bọn họ cũng không để ý, cho là mình nghe lầm, không ngờ động tĩnh phía sau càng lúc càng lớn, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng khóc của một nam nhân."

"Quán trưởng lão ý thức được mọi chuyện không đơn giản, ông ấy đã an bài mấy cái tủ thủy tinh được huấn luyện chuyên nghiệp giấu trong đại sảnh, nhìn xem mỗi tối thì rốt cuộc là ai đang giở trò? Ai biết được sau một đêm, mấy bảo an kia đều điên mất rồi, hơn nữa lần lượt tử vong, từ đó về sau bảo tàng sẽ không ai dám làm việc cực kỳ chịu trách nhiệm nữa, quán trưởng không biết làm thế nào mới nhờ quan hệ tới ta..."

Nam nhân hưởng thụ nói thế thì ánh mắt trở nên rất phức tạp.

Căn cứ tình huống hắn nói, cơ bản ta có thể kết luận đây là âm vật đang quấy phá, chứ không phải nháo quỷ.

Bởi vì Thẩm Dương Bác Vật viện từng là một hoàng thành thanh tịnh, mang theo khí tràng hoàng gia, cô hồn dã quỷ tuyệt đối không dám tới gần. Sở dĩ gây ra động tĩnh lớn như vậy, tám phần là đồ cổ trong bảo tàng theo thời gian trôi qua, chính mình đã biến thành âm vật.

"Chẳng trách chính ngươi không đi, hóa ra là không có tiền thì lấy còn nguy hiểm." Lý Ma Tử liếc xéo đánh giá nam nhân âu yếm:

"Trương gia tiểu ca, mua bán không có lợi, vé xe lửa tới lui cũng không có ai trả, ta thấy vẫn là đừng tham gia trò vui này."

Ta trực tiếp quên đi Lý Ma Tử, sau đó hỏi nam nhân có môi giới vì sao lại tìm được ta.

"Bởi vì ta biết thứ gì đang quấy phá nó, nhưng ta không thể nhúng tay vào, đây cũng không phải âm vật của một đại hung, ngược lại đang làm một số chuyện nhìn như chính nghĩa, nếu như có cơ hội, cũng mong ngươi tha thứ âm vật kia cho ta." Nam nhân thương cảm nói đến đây thở dài một hơi.

Ta lập tức buồn bực, tuy rằng thương nhân âm vật là khắc tinh của âm vật, nhưng gặp phải đồ vật lợi hại, cũng thường thường sẽ chết thảm tại chỗ.

Giả sử ta lưu thủ đối với vật kia, nó sẽ lưu thủ với ta sao?

Thế là ta không lên tiếng mà đưa ánh mắt nghi hoặc về phía nam nhân thích ăn chơi.

"Được rồi... Phải làm thế nào bây giờ! Không vi phạm sơ tâm của mình là tốt rồi."

Nam nhân chăn ấm nói xong liền lặng lẽ rời đi.

Ta lao ra cửa tiệm đối với bóng lưng của hắn hô to: "Ngươi yên tâm, vụ làm ăn này ta tiếp!"

Thân thể nam tử chăn bông rõ ràng dừng lại một chút, sau đó cũng không quay đầu lại biến mất trong tầm mắt của ta, nhìn bóng lưng tiêu điều của hắn, ta đột nhiên cảm giác hắn cũng không phải trâu bò như vậy, kiêu ngạo như vậy, cũng có chuyện chính mình không muốn đối mặt.

Nếu hắn giao chuyện này cho ta, chắc chắn cảm thấy, ta là người duy nhất trên thế giới này phó thác hắn rồi chứ?

Ta thở dài móc tờ giấy nam nhân đáng thương để lại ra, chỉ hy vọng có thể ngoan ngoãn giải quyết âm vật này, để nam nhân được an tâm.

"Trương tiểu ca, ngươi thật sự định quản chuyện này?"

Lý mặt rỗ lấy tờ giấy, bất mãn lẩm bẩm nói: "Không phải ta không giảng nghĩa khí, chúng ta liều mạng già không có tiền, định đoạt cái gì?"

Không biết vì cái gì, nghe được lời Lý Ma Tử nói, trong lòng ta đột nhiên nén giận, ta cuồng loạn hướng hắn quát: "Ngươi con mẹ ta chui vào trong mắt tiền sao? Con trai âu yếm có từng cứu ngươi, đã từng cứu ngươi mấy lần? Hắn có đòi tiền ngươi không?"

Rống xong ta không quản hắn, nghiêm mặt cho Doãn Tân Nguyệt xem xét, nói cho nàng biết ta muốn ra ngoài giải quyết một món Âm vật. Mấy ngày nay nàng vẫn luôn quay phim trong tổ phim, cho nên không ở bên cạnh ta.

"Không đi được không hả?"

Doãn Tân Nguyệt nhỏ giọng hỏi, thấy ta không lên tiếng, nàng cũng biết ý ta, qua đó sẽ dặn dò ta nhất định phải cẩn thận, sau đó treo máy truyền tin.

Bất tri bất giác ta đã không còn như trước kia, đối với mỗi một món âm vật mới lạ đều tràn đầy cảm xúc mãnh liệt, nàng cũng không còn bừng bừng hứng thú đi theo ta mạo hiểm nữa. Cũng không phải là chúng ta thay đổi, chỉ là sau khi đính hôn có trách nhiệm.

Loại chuyện này không nên chậm trễ, ta lúc này liền chuẩn bị xuất phát, theo thói quen muốn gọi Lý Ma Tử tới xe tới.

Nhưng nghĩ đến gương mặt nhếch miệng của hắn lúc trước, uể oải xoa xoa mặt, lắc đầu đi Lô sắt chuẩn bị một mình xuất phát, lại không ngờ Lý Ma Tử đang đứng ở giao lộ vẫy vẫy ta.

Trên tay hắn mang theo một cái bao lớn, vừa nhìn đã chuẩn bị đủ các loại đồ vật.

Đột nhiên ta đột nhiên cười, sau đó dừng xe ở trước mặt hắn, cố ý lạnh mặt hỏi hắn ở chỗ này làm gì?

"Ta phát hiện ra ta giống như người không biết xấu hổ đang yêu ngươi..." Lý Ma Tử cười hắc hắc, lái xe vào trong cửa xe.

Ta hừ một tiếng nói ngươi quả thật không có mặt mũi, hắn cũng không tức giận, mặt mày hớn hở lấy lòng ta.

Trên đường đi ta đều không để ý tới gã, chờ đến Thẩm Dương xong, gã đột nhiên tiện nhân ở trước mặt ta quơ quơ ngón tay: "Trương gia tiểu ca, còn tức giận sao?"

"Lần sau không được phép xảy ra."

Ta nói xong cũng nhịn không được mà bật cười, trong lòng có chút xấu hổ. Lý Ma Tử tuy nhát gan sợ hại tiền, sắc mặt tốt, nhưng chung quy vẫn là người tốt giúp đỡ, cũng trọng nghĩa khí.

Đêm hôm đó chúng ta tới nhà bếp nhỏ gần viện Bác Vật, gặp người liên hệ trên tờ giấy.

Hắn tên là Dư Hoa, bộ dáng đại khái bốn năm mươi tuổi, là nhân viên quản lý bảo tàng bảo tàng.

Dư Hoa một cái mặt chữ quốc, dưới nách kẹp lấy gói da cá sấu, nhìn qua rất hiểu quy củ.

Sau khi nhìn thấy chúng ta, hắn nói kỹ càng với chúng ta về tình huống trong viện bảo tàng, không vì chúng ta trẻ mà có vẻ khinh thường. Điều này làm cho tâm tình Lý mặt rỗ tốt hơn rất nhiều.

Kỳ thật trên đường đến đây ta đã nghĩ kỹ, kế hoạch đến đích rồi trực tiếp đến viện bảo tàng giẫm đạp một chút, không ngờ dư hoa lại nói cho chúng ta biết, đêm hôm đó năm bảo an an an bài đêm đó không có chết hết, còn có một người may mắn còn sống sót.

"Ồ, bây giờ hắn đang ở đâu?"

Ta vội vàng hỏi, nếu như có thể tìm được chút đầu mối từ miệng bảo an, tất cả sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

"Hắn ta điên điên khùng khùng, bị bắt về quê tĩnh dưỡng rồi, tính ra thì hắn ta cũng sắp chết rồi..."

Nói đến đây, Dư Hoa quét mắt nhìn quanh nhà bếp, lúc này mới hạ giọng nói với ta: "Trương lão bản, lặng lẽ nói cho ngươi một chuyện, bốn bảo an phía trước kia sau khi phát điên, cũng không phải cùng chết, mà là cứ cách mỗi tháng lại chết một người, kiểu chết vô cùng kỳ quái, không phải tự sát bằng bàn chải đánh răng vót nhọn, thì là dùng kéo kéo da bụng mình, hơn nữa bọn họ đều là số mười người chết mỗi tháng."

"Cái gì?"

Ta nghe xong lập tức ý thức được một bảo an nguy hiểm cuối cùng, theo bản năng lấy ra điện thoại di động xem, phát hiện hôm nay vừa vặn là số mười. Tranh thủ thời gian hỏi Dư Hoa có biết nhà của một bảo an cuối cùng ở nơi nào hay không? Hắn gật gật đầu nói bảo an kia đang tĩnh dưỡng ở trong thôn ngoài thành Thẩm Dương bây giờ.

"Bây giờ dẫn đường, đi đến nhà hắn!" Ta không nói một lời, kéo Dư Hoa lên xe của ta.

Lúc này trời đã là hoàng hôn, cách ngày hôm sau chỉ còn lại mấy tiếng, nếu như có thể kịp thời chạy tới, có lẽ có thể cứu được tên bảo an kia, bằng không hắn chắc chắn phải chết.

Dư Hoa một bộ dáng mặc kệ mệt nhọc, không ngừng chỉ đường cho ta, điều này làm ta có ấn tượng tốt với hắn hơn.

May mắn là Dư Hoa đối với lộ tuyến Thẩm Dương vô cùng quen thuộc, ta một đường giẫm lên cửa dầu, cuối cùng tối nay đã tới khe núi ở chỗ bảo an.

Bởi vì thôn ở chân núi, con đường vô cùng gập ghềnh lại tới đêm khuya, ta chỉ có thể đỗ xe ở cổng thôn, sau đó liền cùng Dư Hoa vào thôn.

nông dân trong núi ngủ sớm, giờ phút này phần lớn trong thôn đã tắt đèn, chỉ có bộ bán nhỏ trong thôn còn thắp đèn, lúc chúng ta đi qua đó, lão bản nương đang chuyển đến bên trong thì tiện thể.

Thấy chúng ta, lão bản nương lộ ra vẻ cảnh giác hỏi chúng ta làm cái gì? Lý Ma Tử phát huy hết ba tấc lưỡi không nát của mình, tìm lão bản nương mua hai gói khói, sau đó hỏi nơi ở của gia bảo an

kia.

Đúng lúc chúng ta định đi gõ cửa, bà chủ thuận miệng lẩm bẩm: "Người đều chết thì các ngươi mới tới thăm, có tác dụng gì?"

Cái gì? Bảo an đã chết!

Ta đột nhiên quay đầu lại hỏi nàng ta, bảo an kia chết khi nào, bà chủ bị ta dọa đến mức lui về phía sau mấy bước, mới nhỏ giọng nói hôm nay chết ban ngày, nói xong đóng lại bộ bán nhỏ.

"Trương lão bản, ngươi xem chúng ta còn có đi hay không?"

Dư Hoa nuốt một ngụm nước miếng, có chút bất an hỏi. Hắn rốt cuộc là người bình thường, đối với loại chuyện như người chết phi thường kiêng kị.

"Đương nhiên muốn đi! Đã đến đây rồi, đi xem thế nào đã."

Ta không thể nghi ngờ, nhưng trái tim đã nguội lạnh, người duy nhất còn sống sót cũng đã chết, chỉ sợ lần này coi như bỏ chạy uổng rồi.

Tiếp tục đi vào bên trong, chúng ta phát hiện trên đường tiền giấy tràn đầy tro tàn, xem ra lão bản nương nói là sự thật. Chỉ là ta rất nghi hoặc vì sao vừa mới qua đời liền xuất tang? Dù sao tập tục người Đông Bắc sau khi người ta chết phải ở nhà ba ngày chờ người thân thích đến phúng viếng xong, mới xuất tang.

Chẳng lẽ trong này còn có huyền cơ?

Chương thứ bốn trăm bốn mươi hai, giả chết.

Nghĩ tới đây, ta gọi Lý Ma Tử lại, nói là tạm thời không đến nhà bảo vệ nữa, đi tới phần mộ xem một chút rồi tính sau.

Lý Ma Tử hỏi ta làm sao biết phần mộ ở đâu, Dư Hoa miễn cưỡng cười cười, nói có thể men theo tiền giấy tìm mộ.

Ta giơ ngón tay cái lên với hắn, dư hoa cũng không tệ.

Ba người chúng ta đi dọc theo tro tàn trên mặt đất dễ dàng tới được nghĩa trang thôn, giống với phần mộ của đại đa số thôn nông, bãi tha ma nơi đây cũng là một bãi tha ma hoang tàn. Trên phần mộ lít nha lít nhít mọc đầy cỏ dại, nhưng duy chỉ không có phần mộ mới mà chúng ta muốn tìm.

"Chẳng lẽ tên này không được chôn ở đây sao?"

Lý mặt rỗ bị đập vào miệng, nói: "Mảnh tro kia làm thế nào kéo dài đến đây được."

Ta không để ý tới hắn mà chăm chú quan sát khu nghĩa trang này, phát hiện nơi này không những không có mộ, mà mộ già còn tỏa ra oán khí ngút trời. Thậm chí roi Thiên Lang trong tay ta mơ hồ run rẩy, đây là dấu hiệu của lượng lớn quỷ hồn ở gần đó!

Ta vội vàng kéo Lý Ma Tử cùng Dư Hoa trở về, nghĩ thầm đừng chính sự chưa làm xong, lại dẫn tới một đám cô hồn dã quỷ.

Lúc đi ra thôn, ta phát hiện có người đi tới phía trước, xem bộ dáng cũng là muốn đi nghĩa trang, dù sao con đường này chỉ đi thông đến nghĩa trang.

Ta vội vàng lên tiếng chào hỏi đối phương xem có biết an táng những người đã chết trong thôn hôm nay là ở nơi nào không?

Nhưng mà đối phương ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu, chỉ duỗi tay chỉ về hướng nghĩa trang, liền lướt qua chúng ta tiếp tục đi lên đường. Nhìn ý tứ của hắn, bảo an kia đích thật là đã được chôn cất ở nghĩa trang, nhưng vì sao chúng ta lại không tìm thấy?

Lại nhìn người này, tư thế đi đường vô cùng kỳ quái, thân thể nhẹ nhàng như mất hồn. Ta càng cảm giác thôn này không đơn giản, chuẩn bị nói cho Lý Ma Tử và Dư Hoa ngủ lại trong thôn, đợi trời sáng mới lại hỏi những thôn dân khác.

Hắn quay đầu lại, phát hiện con mắt Dư Hoa trừng lớn hơn cả cái bàn, miệng há hốc, vẻ mặt hoảng sợ nhìn người vừa đi qua kia.

Đột nhiên ta sinh ra một tia dự cảm bất thường, hỏi hắn làm sao vậy?

Dư Hoa run rẩy nói: "Hắn... Hắn chính là bảo an kia."

"Mẹ nó, đây là tình huống gì?" Lý Ma Tử cũng giật mình.

Ta lắc đầu ra hiệu cho Lý Ma Tử đừng nói, sau đó ánh mắt lại nhìn sang Dư Hoa: "Người vừa rồi tuy cổ quái nhưng tuyệt đối là người sống sờ sờ, có phải ngươi nhìn lầm rồi không?

"Không thể nào, tuyệt đối là hắn!"

Dư Hoa kiên định nói, còn lấy ra điện thoại di động tìm được ảnh bảo an cho ta xem.

Mặc dù vừa rồi ta không nhìn rõ mặt đối phương, nhưng chỉ nhìn lướt qua ảnh của hắn, liền xác định đối phương chính là bảo an của hắn, bởi vì cái mũi ưng cao cao kia thật sự quá rõ ràng.

"Có phải là hắn biết mình cũng phải chết, cho nên cố ý giả chết, muốn tránh thoát kiếp này."

Lý Ma Tử nhỏ giọng hỏi, ta nói có khả năng, đi theo xem một chút rồi nói.

Dư Hoa có chút sợ hãi, nhưng vẫn kiên trì gật đầu.

Lúc này toàn bộ sơn thôn đều bị mây đen che phủ, gió lạnh thổi qua da đầu, mang đến trận trận hàn ý.

Ba người chúng ta lặng lẽ đi theo phía sau bảo an, muốn nhìn xem rốt cuộc hắn đang giở trò quỷ gì? Hình như hắn phát hiện chúng ta đang theo dõi, hoặc là ngay từ đầu đã biết, thủy chung vẫn duy trì bước chân không nhanh không chậm, đến chỗ ngã rẽ còn cố ý dừng lại, giống như là đang chờ chúng ta.

"Xem ra hắn muốn nói cho chúng ta biết thứ gì." Dư Hoa xoa xoa bàn tay, nghiêm túc nhìn chằm chằm phía trước nói.

"Cũng không khác lắm." Ta đứng thẳng người sải bước đuổi theo, bởi vì đã không còn việc gì phải làm khi lén lén lút nữa. Nhưng ngay từ đầu ta đã chạy, vậy mà bảo an kia lại đột nhiên quay đầu lại, sau đó nhanh chóng chạy thục mạng.

Rất nhanh bảo an biến mất trong bóng đêm, hoàn toàn không có ý đợi chúng ta. Lý Ma Tử hùng hùng hổ hổ chạy về phía trước, ta ngăn hắn lại nói: "Ngươi không cảm thấy có gì không đúng sao?"

"Sao vậy?" Lý Ma Tử hỏi.

Ta chỉ chỉ hoàn cảnh chung quanh nói: "Ngươi biết nơi này không?"

Lý Ma Tử nhìn xung quanh, trong nháy mắt có chút trợn mắt há hốc mồm: "Ơ, không phải chúng ta đang đi về phía nghĩa trang à? Sao trước mắt lại không có lấy một ngôi mộ, tất cả đều là cỏ dại."

Đúng vậy, trong lúc vô tình chúng ta đã được bảo an mang đến một nơi chưa từng tới, tất cả mọi thứ xung quanh đều có vẻ xa lạ như vậy.

"Không thể đi về phía trước, mau trở về!"

Ta có chút hoảng hốt hô to mọi người rời đi, mặc kệ mục đích bảo an này xuất phát từ đâu, ném chúng ta ở nơi này tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt lành gì! Có lẽ ngay từ đầu hắn cố ý chờ chúng ta, chỉ là muốn dẫn chúng ta tới nơi này.

Trong quá trình trở về, ta không ngừng đánh giá hoàn cảnh xung quanh, đợi đến lúc phát hiện được con đường nhỏ quen thuộc, lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Chúng ta trực tiếp đi về phía cửa thôn, lúc đi tới cửa thôn Lý Ma Tử đột nhiên túm ta lại, nghi hoặc chỉ vào một gốc đại thụ cách đó không xa, có chút tò mò hỏi: "Trương tiểu ca, ngươi xem đó là cái gì?"

Ta phóng tầm mắt nhìn lại, chỉ thấy phía sau cây đại thụ mơ hồ có bóng đen đang rung động, xem ra là có người đang trốn ở đó.

"Là ai?"

Ta lớn tiếng hô, liên tiếp vài tiếng cũng không ai đáp ứng, chỉ có điều bóng đen kia rung động càng dữ dội.

Hơn nửa đêm trốn ở chỗ này khẳng định không phải là người tốt, nghĩ đến đây ta lập tức cả gan xông tới, lại phát hiện lão bản ngồi xổm phía sau đại thụ lại là tiểu bộ chủ quán.

Thấy mình bị phát hiện, sắc mặt nàng trở nên rất khó coi, căn bản không để ý tới chúng ta, chỉ đi về hướng bán hàng.

Hai người Dư Hoa và Lý Ma Tử muốn đuổi theo, đã bị ta ngăn lại.

"Nếu người ta đã không muốn nói, chúng ta đi thôi!"

Nói xong ta không để ý ánh mắt kinh ngạc của hai người bọn họ, cố ý lên xe trước mặt bà chủ, khởi động động động động cơ khí rời khỏi khe núi rắn.

Sau khi rời xa thôn một cách triệt để, ta mới đem xe tắt máy, xe vừa dừng liền hỏi ta có phải là phát hiện cái gì không?

Ta nói: "Ta nói này lão bản nương khẳng định có cổ quái! Chúng ta nếu không đi, sợ rằng cái gì cũng không phát hiện được. Hiện tại chúng ta giả bộ rời đi, nhất định sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn."

Nói xong ta đưa chìa khóa cho Lý Ma Tử, bảo hắn vào trong chợ mua một ít muối biển, một con gà trống và mấy con Hoàng Lương to béo, thuận tiện tìm mấy khóa nhỏ ở thời cổ đại.

Lý mặt rỗ đối với việc chiêu âm của đám gia hoả này đã sớm dọn dẹp, tiệm nhận chìa khóa xong liền mang theo dư hoa rời đi.

Lúc ra khỏi thôn, ta đã cẩn thận quan sát con đường nhỏ của cả tòa thôn. Giờ phút này vì để tránh bị phát hiện nên ta đặc biệt chọn sườn đất cạnh đường thôn đi tới gần trong thôn, dọc theo đường đi luôn cảm thấy sau lưng có người đi theo, nhưng quay đầu cảm giác kia liền biến mất.

Ta thở dài, nghĩ thầm phỏng chừng là mình đã lâu không tiếp buôn bán, lá gan sẽ nhỏ đi. Dù sao có roi Thiên Lang trong tay, nếu quả thực có nguy hiểm nó sẽ biểu hiện ra dị thường.

Khi vào thôn tới gần khu bán hàng của lão bản nương, ta phát hiện bên trong đèn vẫn còn sáng, lập tức kích động hẳn lên. Đi qua bức tường đất, sau đó rón rén tựa vào bên trong phòng.

Nương theo ánh đèn, ta phát hiện trong phòng có hai bóng người, một là lão bản nương, còn lại rõ ràng là bảo vệ!

Ta đã biết bảo an là người sống rồi, cho nên cũng không có băn khoăn lớn như vậy, đi lên liền ầm ầm gõ cửa. Đợi sau khi bà chủ nương không kiên nhẫn mở cửa, ta không để ý gì đến nàng, trực tiếp chui vào nhà tìm bảo an, muốn biết rốt cuộc hắn đang giở trò quỷ gì.

Nhưng mà sau khi ta hô xong mới phát hiện, trong phòng trống trơn, nào còn có bóng dáng bảo an.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Lúc này lão bản nương đi theo đến trước mặt ta, trên người nàng chỉ khoác một kiện áo mỏng, rất có hương vị nửa già Từ nương, giữa đêm khuya cô nam quả nữ ở chung một phòng, hiển nhiên bảo an cùng nàng có gì đó.

"Quan hệ giữa ngươi và Tống Trung rất tốt phải không? Ngươi cũng không hy vọng hắn chết" Ta cười nói.

Tống Trung chính là cái tên bảo an kia, lúc trước ta đã xem kỹ tư liệu về người này.

"Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì."

Ánh mắt lão bản nương lóe lên nhưng vẫn không chịu nhả ra. Thời gian nhìn gần tới mười hai điểm nửa đêm. Nếu không tìm được Tống Trung, một khi qua số mười, gã sẽ phải chết. Nhưng ta lại không thể lục soát căn nhà người ta trong lúc nhất thời buồn phiền.

"Mau cút ra ngoài cho ta! Ngươi còn không cút đi ta liền gọi người."

Thấy ta do dự không quyết, lão bản nương đột nhiên chống eo mắng, cầm lấy một cây chổi rồi đuổi ta ra ngoài.

Nhưng rõ ràng nàng đang cố gắng hạ thấp giọng, để ta hiểu được, nàng và Tống Trung nhất định là đang chơi tình cảm dưới đất.

"Nếu như ta đoán không sai, Tống Trung hẳn là chết giả, chuyện hương thân của các ngươi cũng không biết sao?" ta lạnh lùng cười nói, nói xong ta cũng nhìn chằm chằm vào ánh mắt của nàng.

Quả nhiên khí thế của lão bản nương đã yếu đi, nói bà là quả phụ, chuyện xấu như vậy nếu truyền đi sẽ không còn mặt mũi gặp người.

Nhìn ý tứ của nàng ta, hiển nhiên coi ta là người xấu. Ta kiên nhẫn nói rõ ý đồ đến đây của mình, bà chủ vẫn nửa tin nửa ngờ.

Cuối cùng mới thở dài nói với ta.

Nguyên lai tuy rằng Tống Trung điên rồi, nhưng cũng không phải là điên thật, mà là mỗi ngày đều có thời kỳ tỉnh táo mấy ngàn năm. Xét thấy mấy bảo an trước lần lượt chết thảm, Tống Trung rõ ràng đây là bị quỷ móc rồi. Ngay lúc tỉnh táo đã bố trí người nhà làm tang lễ cho mình như vậy.

Tống Trung cho rằng, nếu gã giả chết một lần thì vật kia hẳn là có thể đánh bại mình, chỉ là không ngờ lại bị chúng ta vạch trần.

"Thế vừa rồi Tống Trung đi nghĩa trang là sao? Tại sao ngươi lại lén lén lút lút trốn sau đại thụ?"

Ta nhìn thẳng vào bà chủ trực tiếp hỏi.

Chương thứ bốn trăm bốn mươi ba, đụng Âm thân

"Hắn lại nổi điên, hùng hùng hổ hổ nói muốn về nhà, ta ngăn không được hắn đành phải đi theo sau, ai ngờ hắn lại chạy theo mộ phần! Ta không dám đi theo, lại sợ hắn xảy ra chuyện, đành phải ở cửa thôn chờ, kết quả liền gặp các ngươi.

Nói đến đây bà chủ lại quỳ bịch xuống đất, thình thịch dập đầu với ta, cầu xin ta cứu Tống Trung.

Xem ra nàng đã ý thức được, giả chết giả vờ lẻn qua cửa ải này căn bản là vô dụng.

"Đại tẩu người đứng dậy trước đi, gọi Tống Trung ra. Ta phải nhìn thấy bản thân hắn mới biết được phải cứu như thế nào." Ta nói.

"Được được được... "

Lão bản nương đáp ứng lia lịa, sau đó đi tới trước ngăn tủ nói lão Tống ngươi mau ra đây, có cao nhân tới cứu ngươi. Nói xong nàng liền mở cửa ngăn tủ, nhìn thấy tình cảnh trong ngăn tủ không ngờ lại hét lên một tiếng chói tai.

Ta vội vàng chạy tới, phát hiện vách tường phía sau ngăn tủ đã bị đào sạch, bên ngoài là một vùng đất hoa màu.

Ta vội vàng hỏi bà chủ, đây là chuyện gì? Nàng lại ấp a ấp úng.

"Mau nói, hắn bị quỷ thượng thân rồi, chậm trễ thần tiên cũng không cứu được!"

Ta lớn tiếng hỏi, bởi vì ta cảm nhận được trong ngăn tủ có một tia âm khí yếu ớt, cho nên Tống Trung khẳng định không phải mình chạy trốn, mà là bị Âm Linh khống chế.

Lão bản nương thấy ta nổi giận, lúc này mới đỏ mặt nói ra chân tướng.

Nguyên lai cái tủ này là để tiện cho việc nàng và Tống Trung vụng trộm, mới để yên ở chỗ này. Mỗi buổi tối Tống Trung mới có thể vào sau ngăn tủ lấy mùi tanh, thần không biết quỷ không hay, không nghĩ tới lần này lại gặp phiền toái.

Ta chỉ vào cô bé không biết nói gì cho phải, cắn răng chui ra khỏi ngăn tủ, một đường tìm kiếm.

Lão bản nương đi theo phía sau, ta căn bản không quản đến nàng, chỉ lấy ra la bàn đi theo một tia âm khí đuổi theo không bỏ, đuổi một lần nữa lại đến con đường nhỏ dẫn tới nghĩa trang.

"Không tốt!"

Ta mắng to một tiếng, lại phát hiện âm khí chung quanh không biết từ lúc nào càng ngày càng nặng, kim đồng hồ la bàn trong tay cũng đang xoay tròn với tốc độ cao.

Ta lại lần nữa đánh giá hoàn cảnh bốn phía, phát hiện trước mắt lại không phải là nghĩa trang, mà là bãi cỏ dại cao cao. Phải biết rằng đã trải qua lần giáo huấn trước đó rồi, lần này đi đường ta đều rất cẩn thận, tuyệt đối sẽ không đi nhầm đường.

Chẳng lẽ là ảo cảnh? Nghĩ tới điều này mình vung mạnh Thiên Lang Tiên, vài roi qua đi, khung cảnh xung quanh vẫn không thay đổi.

Lúc này ta nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân, còn có tiếng hô của lão bản nương: "Cao nhân, cao nhân ngươi đi đâu vậy."

Giọng nói của nàng rất rõ ràng, cách ta tối đa khoảng hai mươi mét, sao có khả năng sẽ không nhìn thấy ta chứ?

Ta quay đầu nhìn lại, nơi nào có bóng dáng của lão bản nương? Nhưng thanh âm của nàng từ xa đến gần, lại từ xa, mãi đến khi biến mất, tựa như ẩn thân từ bên cạnh ta đi qua.

Đột nhiên ta ý thức được vấn đề ở đâu, dùng sức cắn chót lưỡi, phun máu tươi lên trên Thiên Lang Tiên, sau đó thi triển Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết, ra sức vung vẩy về bốn phương hướng đông tây nam bắc. Hoàn cảnh chung quanh đột nhiên thay đổi, hết thảy trước mắt trở nên quen thuộc.

Ta nhìn về phía trước, chỉ thấy một bóng đen đang tìm cách đi về phía trước, không phải ông chủ nương còn có thể là ai chứ?

Mà cách bà chủ không xa chính là nghĩa trang ô áp, Tống Trung ngồi trong nghĩa trang cúi đầu không biết đang làm gì.

Tống Trung đã bị âm linh phụ thân, lão bản nương còn tới gần hắn, đây không phải là muốn chết sao?

Ta thầm nghĩ một tiếng không tốt, vội vàng đuổi theo. Tống Trung như phát hiện ra sự tồn tại của ta, đột nhiên đứng lên, đưa tay bóp cổ lão bản nương.

"Đừng tới đây, nếu không ta giết nàng!"

Hắn đỏ mắt nhìn ta hô, nghe giọng nói rõ ràng là tiếng của một lão già tang thương phát ra, căn bản không phải là Tống Trung.

"Ngươi buông cô ấy ra, có chuyện gì từ từ nói."

Ta lùi về sau hai bước, sau đó buông Thiên Lang Tiên xuống, nhìn Tống Trung với khuôn mặt dữ tợn, thật cẩn thận nói.

Lão bản nương không thể tin nổi nhìn Tống Trung, không rõ tình phu của mình tại sao lại hại mình.

"Đừng hồ đồ, hắn hiện tại đã không phải là Tống Trung rồi!"

Ta lớn tiếng ý bảo lão bản nương đừng nên cãi lại, sau đó hỏi: "Nói đi! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì."

Dù sao đã tiếp xúc nhiều Âm linh như vậy, vẫn là lần đầu gặp phải cò kè mặc cả với ta.

"Lão phu không muốn hại người vô tội, ngươi đừng nên nhúng tay vào việc này nữa, rời đi thì còn kịp."

Lúc Tống Trung nói chuyện căn bản không đưa mắt nhìn ta, mà thỉnh thoảng lại nhìn về một ngôi mộ sau lưng, hình như không để ta vào mắt.

Ta thừa cơ chậm rãi di chuyển về phía trước, chuẩn bị cưỡng ép cứu lão bản nương. Không ngờ tính cảnh giác của hắn rất mạnh, không đợi ta tới gần đã quay đầu mãnh liệt trừng mắt liếc ta một cái, đồng thời cánh tay bóp cổ lão bản nương kia càng dùng sức hơn.

Khuôn mặt lão bản nương lập tức đỏ bừng, đến lưỡi cũng thè ra. Ta không dám kích thích Tống Trung nữa, đành phải lùi ra thật xa, nói cho hắn biết có chỗ nào nghĩ nghĩ không ra có thể nói ra, không chừng ta có thể giúp được hắn.

Ta bỗng nhiên có chút minh bạch, nam nhân thích đáng tại sao không muốn nhúng tay vào chuyện này, con âm linh trước mắt này tuy rằng oán khí ngút trời, lại còn có thể duy trì lý trí, không thương tổn người vô tội.

Lúc còn sống hắn ta nhất định là hảo hán nghĩa bạc vân thiên, chỉ là oan khuất mà chết, mới hóa thành âm linh.

Vốn cho rằng lời nói này của mình có thể đả động được y, ai ngờ sau khi nghe xong Tống Trung vậy mà lại cười ha ha một trận, chỉ vào ta khí thế hung hăng mắng: "Tiểu tử thúi ít trêu chọc với ta, ta không muốn vô tội, đừng ép ta."

"Tiền bối, sinh mệnh mỗi người đều là quý giá, người đã có lòng từ bi, tại sao không thể khoan dung cho người khác chứ?"

Ta nắm lấy nhược điểm của Âm Linh, tận tình khuyên nhủ, thực hy vọng Lý Ma Tử ở đây, bằng vào cái miệng của hắn khẳng định có thể đem Âm Linh này khuyên can.

Nghe xong lời ta, Tống Trung hơi sững sờ, khóe mắt lại chảy ra vài giọt nước mắt, nhìn bầu trời đen kịt lẩm bẩm: "Ha ha, ta cả đời vì nước vì dân, ai lại chịu tha thứ cho ta chứ?"

Thông thường mà nói, Âm Linh có thể chủ động mở miệng kể về quá khứ của mình, mang ý nghĩa có cơ hội rất lớn để được siêu độ.

Ta không nghĩ chuyện sẽ đơn giản như vậy, kiềm chế sự vui mừng trong lòng lại, thản nhiên nhìn hắn.

Ánh mắt thâm thúy của Tống Trung như muốn nhìn thấu ta, ta không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn hắn, một lát sau hắn mới khẽ gật đầu.

Nhưng ngay khi hắn muốn mở miệng, sau lưng đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, trực tiếp đem hắn ngã xuống đất. Tống Trung vội vàng không kịp chuẩn bị ngã lăn ra đất, hai tay bất giác buông lão bản nương ra.

Ta thầm kêu một tiếng hỏng bét, lúc này âm linh mà bị công kích nhất định sẽ tính tình bạo ngược, trả thù tất cả mọi người xung quanh.

Quả nhiên, Tống Trung ngã xuống đất, hai mắt lập tức biến thành màu đỏ máu. Gã nghiến răng, muốn bóp chết bà chủ.

Lão bản nương nhất thời sợ đến choáng váng, không biết phải tránh né thế nào.

Chuyện tới nước này ta không thể tiếp tục giả bộ hiền lành nữa, chỉ có thể vung Thiên Lang Tiên hung hăng quật lên lưng Tống Trung.

Tống Trung hét thảm một tiếng, ngã gục trong bụi cỏ hoang.

Ta thừa cơ kéo lão bản nương đến chỗ an toàn, vừa rồi lão bản nương đánh lén Tống Trung, nàng ta xông tới gắt gao đè Tống Trung xuống.

Gia hỏa này mặc quần da màu đen, trên dưới toàn thân đều bọc một bộ áo mưa to lớn, trên mặt còn đeo một cái mặt nạ, hiển nhiên không muốn lộ ra chân diện mục của mình.

Tống Trung sau khi bị âm linh phụ thể có khí lực lớn kinh người, nổi giận gầm lên một tiếng đánh bay nam tử áo mưa. Sau đó giống như mãnh hổ vừa thoát lồng, gã vung nắm đấm lên đập mạnh xuống.

Ta vội vàng tiến lên, cùng nam nhân áo mưa đè lại Tống Trung.

"Còn thất thần làm gì, mau qua đây hỗ trợ đi!"

Ta nhìn lão bản nương còn đang ngẩn người gọi một tiếng. Lúc này nàng mới khôi phục tinh thần, hỗ trợ trấn áp hai chân Tống

Trung.

Sau đó ba người chúng ta đồng tâm hiệp lực trói chặt Tống Trung, mang về phòng bán của lão bản nương, dùng khóa sắt buộc lên giường.

Giờ phút này đã qua nửa đêm mười hai điểm, Tống Trung tạm thời xem như tránh thoát một kiếp, âm linh trên người rời đi, hắn cũng ngủ nặng nề. Ta thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhớ tới Vũ y nam tử kia.

Mặc dù hắn hảo tâm làm sai, nhưng tóm lại là giúp ta chế ngự Tống Trung, ta muốn nói lời cảm tạ với hắn, lại phát hiện hắn đã rời đi.

"Cao nhân, Lão Tống sao lại thoát khỏi nguy hiểm chứ?"

Lão bản nương mời một chén mì nóng hổi tới cho ta, mặt đầy lo lắng hỏi.

Chương thứ bốn trăm bốn mươi bốn, Tống Trung phải chết.

Ta lắc đầu nói đây chỉ là vừa mới bắt đầu, hôm nay chúng ta đã chọc giận âm linh kia, đối phương nhất định sẽ không chết không thôi! Nếu như không diệt trừ nó, nó sẽ luôn quấn lấy Tống Trung, cho đến khi tra tấn chết Tống Trung mới thôi.

"Bất quá ngươi cũng không nên lo lắng, ta sẽ hỗ trợ cho đến cùng."

Sợ bà chủ sợ hãi, ta lại bổ sung một câu.

Lão bản nương liên tục nói lời cảm tạ. Ngồi bên giường lo lắng thay Tống Trung lau dơ bẩn trên mặt.

Ta vừa ăn mỳ, vừa nghiêm túc đánh giá lão bản nương, lúc này mới phát hiện nàng là một nữ nhân rất có hàm ý, ánh mắt thật lớn có phần giống Hứa Tinh, thuộc loại người tương đối kiên nhẫn.

Một lát sau nàng ngẩng đầu lên, thấy ta đang nhìn nàng chằm chằm, gương mặt ửng đỏ. Ta lúng túng cười cười, hỏi nàng và Tống Trung đã xảy ra chuyện gì?

Không có cách nào ta cũng là người bình thường, có tâm lý nhiều chuyện.

"Còn có tình huống gì nữa? Làm rách giày luôn đi." Lão bản nương đốt một hơi thuốc, vừa hút vừa nói với ta.

Hóa ra nàng với Tống Trung là một đôi thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã thích đối phương. Nhưng về sau khi đến tuổi nói chuyện hôn nhân, phụ thân mẹ của lão bản ngại Tống Trung gia nghèo, cưỡng ép gả con trai mình cho trưởng thôn, Tống Trung đành phải cưới một người phụ nữ không thích.

Về sau trượng phu của lão bản nương đã chết, hai người mới tắt lịm.

Ta nghe được một hồi thổn thức, hẳn đây chính là cái gọi là tình nhân cuối cùng thành thân thuộc?

Có lẽ! Dù sao ở thời điểm Tống Trung đối mặt với tử vong, nàng không phải kết tóc vợ, mà là tình nhân của người này.

Ta thấy lão bản nương tựa hồ rất căm ghét trượng phu của mình, thậm chí lúc nhắc tới hắn chết cũng từng mang một khoản. Ta nghĩ trong đó khẳng định có ẩn tình, nhưng cũng không hỏi quá sâu.

Lão bản nương nói xong chính mình, lại nói muốn nghe một chút chuyện xưa của ta.

"Ta ấy, ta là một thương nhân." Ta cười khổ một chút, cùng nàng kể về chuyện giữa mình và Y Nguyệt.

Có lẽ do tình yêu của lão bản nương lây nhiễm, nên ta phát hiện mình hoài niệm về Y Tân Nguyệt trước nay chưa từng có.

Hai chúng ta cùng canh giữ Tống Trung hàn huyên nửa ngày, trong lúc này hắn không còn nổi điên nữa, vẫn luôn trong trạng thái ngủ say. Sau nửa đêm Lý Ma Tử vừa tới máy truyền tin nói cho ta biết hắn đã mua đồ tốt trở về, hỏi ta đang ở nơi nào?

Ở trong phòng quá lâu, ta đang muốn thở ra hít thở không khí, liền chủ động đến cổng thôn đón hắn.

Tiểu tử này nghe được ta ở nhà ông chủ nửa đêm, lập tức lộ ra nụ cười hèn mọn bỉ ổi: "Tiểu ca Trương gia, mùi vị của thục nữ thế nào?"

"Tự ngươi ngửi đi." Ta đánh hắn một cái, hỏi hắn đã đủ thứ chưa.

Lý Ma Tử làm một bộ niệm, ta mới hài lòng gật đầu, nhìn qua trái phải lại phát hiện chỉ có mình hắn.

"Dư Hoa về nhà?" Ta buồn bực hỏi.

"Vậy thì không, vừa đến trong chợ đã đi, sợ ta lại bảo hắn đi theo." Mặt Lý Ma Tử tràn đầy khinh thường.

Ta nói người ta chỉ là người bình thường, chịu không được dọa, như vậy đã đủ thú vị rồi.

Hắn và Lý Ma Tử nói nhảm đi về phía trong thôn, bởi vì đã gặp Âm Linh, trong lòng ta cũng không sợ hãi như vậy. Giờ phút này, ánh trăng buông xuống, tâm tình của ta khó có được, bước chân cũng chậm đi rất nhiều.

Không ngờ tới mình còn chưa hoàn toàn đắm chìm trong bóng đêm, trong nhà lão bản nương đột nhiên truyền đến một tiếng thét thê lương.

"Hỏng rồi!"

Ta đột nhiên bước nhanh hơn, suy đoán rằng âm linh kia lại tới Tống Trung. Đến khi tới gần khu bán hàng, ta đã ngửi thấy mùi máu tanh, trong lòng lập tức dâng lên một tia dự cảm không lành.

"Đại sư, đại sư người đã tới rồi! Hu hu hu."

Bà chủ nhìn thấy ta, tê tâm liệt phế khóc rống lên. Ta vượt qua nàng ta trực tiếp nhìn lên giường, rõ ràng phát hiện đầu Tống Trung không thấy đâu nữa.

Máu tươi nhuộm đỏ cả chiếc giường, những giọt máu còn chưa ngưng kết chảy xuống đất.

Lý Ma Tử kêu "Con mẹ nó" một tiếng, trốn ở một góc.

Ta trì hoãn tinh thần, hỏi nàng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Ta không biết, sau khi ngươi rời đi, ta thấy tạm thời hắn cũng không tỉnh lại thì đã đi nhà cầu một chuyến, khi về hắn cứ vậy mà trở về... "

Nói đến đây lão bản nương run rẩy vài cái, hai mắt khẽ đảo liền hôn mê bất tỉnh. Lý Ma Tử vội vàng tiến lên đỡ nàng dậy, còn nhân cơ hội sờ soạng bộ ngực nàng.

Ta cau mày đánh giá bốn phía, phát hiện trong phòng này căn bản không có âm khí. Rất có thể đầu của Tống Trung bị chém đứt, nghĩ tới cảnh ta đột nhiên đi tới trước ngăn tủ mở cửa, phát hiện bên trong tràn đầy vết máu.

"Có đuổi theo hay không?"

Lý Ma Tử qua tay xong liền tiến lên, nhìn lỗ thủng phía sau tủ hỏi.

"Vô nghĩa rồi, đầu mối Tống Trung chết chúng ta cũng đứt đoạn. Chỉ có thể tự mình đi viện bảo tàng, ai!"

Ta thở dài, cảm giác thất bại cực lớn xông lên đầu. Đây chính là một sinh mệnh còn sống nha, nếu như nam nhân an ủi xử lý, có lẽ Tống Trung sẽ không chết.

Lui một bước mà nói, vừa rồi ta có để ý nhiều, không đi đón Lý Ma Tử, hắn cũng sẽ không chết.

Ta còn chưa giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết.

"Đây là số mệnh, người chết thực không thể giữ lại, tựa như Sở!" Lý Ma Tử vỗ vỗ vai ta, ý bảo ta đừng tự trách mình.

Ta gật đầu, cũng chỉ có thể an ủi chính mình như vậy. Nhưng nếu Lý Ma Tử nhắc tới Sở Sở, chứng tỏ hắn đã hoàn toàn thoát khỏi cơn đau kia, đối với chuyện này ta còn rất cao hứng.

Tống Trung chết rồi, thật ra chúng ta không có tất yếu lưu lại, nhưng cân nhắc đến quan hệ giữa lão bản nương và Tống Trung, ta vẫn lựa chọn ở lại giúp nàng một tay. Nếu không nàng nhất định sẽ bị kiện cáo, còn phải chịu sự trả thù của người Tống Trung gia!

Sau nửa đêm ta ngủ không yên, suy nghĩ một chút xem bệnh cho nam nhân có hôn mê, vốn ôm tâm thái thử xem. Không nghĩ tới máy móc thật đúng là kết nối, nam nhân thương lạnh như băng hỏi ta thế nào, có phải là gặp phiền toái gì không?

Ta sẽ nói với nó một lần, tiếp nhận nhiều mối làm ăn như vậy, đây là lần đầu tiên còn không thấy âm vật, người chết trong tay mình.

"Ngươi lệch hướng rồi..."

Nam nhân hưởng thụ trầm mặc vài giây, sau đó mở miệng nói.

Ta hỏi hắn có ý gì, hắn lạnh lùng hỏi, có phải là xác định năm tên bảo an đã chết này đều có quan hệ với âm vật hay không?

Ta nghe xong sửng sốt, đột nhiên phản ứng lại! Tống Trung căn bản không phải Âm Linh Sát, gã là bị người sát hại, hơn nữa giết gã rất có thể chính là Vũ Y Nam thần bí kia.

Nếu không tại sao vào thời khắc mấu chốt hắn lại ra tay chọc giận âm linh?

Nói như vậy, bốn bảo an phía trước rất có khả năng cũng là do người ta giết chết.

Liên lạc máy truyền tin xong, Lý mặt rỗi vội vàng lôi Lý mặc một giấc ngủ say lên, hỏi hắn có để ý Dư Hoa đang ở đâu không.

"Ta nào biết được Dư Hoa đi nơi nào, hắn đến Thẩm Dương liền đánh xe về nhà nhé."

Lý mặt rỗ nhìn ta một cách khó hiểu: "Tiểu ca Trương gia, ngươi sẽ không hoài nghi hắn chứ?"

"Đi theo ta!"

Ta túm hắn chạy ra cổng thôn, cầm đũa lên chiếu xuống mặt đất, phát hiện ngoại trừ bánh xe ấn của chúng ta, còn có một cái ấn ký của xe khác.

"Con mẹ nó, đây không phải xe cho thuê mà Dư Hoa ngồi đấy chứ?"

Lý Ma Tử vừa nói vừa ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát thai ấn. Ta sắc mặt âm trầm bảo đừng nhìn, sẽ không có người khác đến.

Tối hôm khuya khoắt ai lại tới tiểu sơn thôn lụn bại này? Hơn nữa lại đúng lúc ta cùng lão bản nương tới nghĩa trang.

Nam nhân áo mưa kia tám phần mười là dư thừa, nếu không hắn không cần phải từ đầu tới cuối một câu cũng không nói, chẳng qua là dùng ngôn ngữ tứ chi giao lưu với ta.

Lý Ma Tử nghe ta nói xong, hùng hùng hổ hổ nói đừng để ta gặp lại đứa cháu trai kia, nếu không sẽ đánh cho hắn phân phân ra!

Ta nói ngươi đừng vọng động, chuyện đến nước này chúng ta chỉ có thể dựa vào Dư Hoa, cũng may chúng ta đã biết rõ hắn, mà hắn còn không rõ bản thân đã bại lộ.

Đến lúc đó chúng ta gặp chiêu hủy là được.

"Ta biết, ta vô cùng tức giận, một quả phụ nhỏ tốt như vậy, lần này lại hoàn toàn thành quả phụ rồi... " Lý Ma Tử tức giận nói.

Ta nghe nhạc xong, kích động khoái tình như vậy không phải bởi vì người chết, mà là đau lòng lão bản nương.

Điều này rất hợp với tính cách của hắn.

Sáng sớm ngày thứ hai, chờ sau khi lão bản nương tỉnh lại, ta hỏi nàng chuyện Tống Trung giả chết còn có ai biết không? Phần mộ của hắn được đặt ở đâu.

"Để mạng sống, lão Tống lập cho mình một tang lễ thật, mọi người trong thôn đều cho rằng hắn đã chết, chỉ có ta và người nhà của hắn biết rõ chi tiết, bởi vì chết giả cho nên cũng không đào phần mộ."Lão bản nương mắt đỏ hồng nói, hai mắt to sưng lên.

Ta nghe xong không khỏi nhíu mày, nếu như nhìn thấy thi thể Tống Trung, vợ chồng gã cố ý muốn làm lớn chuyện, sự tình không phải là ta có thể chỉ được như vậy.

Cũng may lão bản nương nói với ta, lão bà Tống Trung đã sớm biết chuyện của bọn họ, cũng ngầm đồng ý với quan hệ của cả hai.

Việc này rất đơn giản, thừa dịp trời còn chưa sáng, ta đã để nàng dẫn chúng ta chạy tới nhà Tống Trung.

Dáng dấp lão bà Tống Trung bình thường, là một lão bà Đông Bắc lưng hùm vai gấu, nghe thấy Tống Trung bị chém đứt đầu, gào khóc.

Nhưng mặc dù nàng thương tâm, từ đầu đến cuối đều không nói một câu khó nghe với lão bản nương, càng không oán trách chúng ta.

Chẳng qua là vừa khóc vừa nói đây là số mệnh, đây chính là số mệnh nha...

Có nàng là Trương La, thôn dân rất phối hợp cất thi thể Tống Trung an táng.

Trong vòng mộ, có hai nữ nhân đang dìu đỡ lẫn nhau, người sau đau đớn vô cùng.

Ta không khỏi bội phục Tống Trung, có thể vững vàng nắm trong tim hai nữ nhân.

Xét thấy Tống Trung chết không toàn thây, dân làng an táng gã xong liền vội vàng rời đi.

Nghe nói, đây là dân bản địa dân tục, người cho rằng chết không toàn thây oán khí ngút trời, chỉ có thể tế bái người nhà trong nghĩa trang.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, ta lại lần nữa xin lỗi các nàng, nhất là vợ của Tống Trung.

Trong nhà nàng còn một đôi nam nữ, cuộc sống không có nam nhân sẽ rất gian nan.

Ta lấy tất cả tiền trên người đưa cho nàng, nàng kiên quyết không muốn, ngược lại khẩn cầu ta nhất định phải bắt lấy hung thủ đằng sau, không để cho càng nhiều người bị thương tổn.

"Yên tâm đi, tẩu tẩu!"

Đối mặt với người phụ nữ kiên nghị như vậy, ta liền cúi người với nàng một cái, sau đó ra hiệu Lý Ma Tử rời đi.

Lúc này, lão bản nương đột nhiên gọi ta lại, nói một chuyện.

"Lúc lão Tống tỉnh táo đã từng nói cho ta biết, đây là một âm mưu! Còn thứ khiến bọn họ sợ hãi, thật ra là một tờ danh sách."

"Thẻ gì?" Ta căng thẳng hỏi.

Chương thứ bốn trăm bốn mươi lăm, danh tướng Dương Vũ Liệt, danh tướng bằng mặt trời.

"Đợi đã, để ta suy nghĩ đã." Lão bản nương trầm tư suy nghĩ thật lâu rồi mới nói: "Đúng rồi, lão Tống nói tờ giấy kia rất khủng bố, sẽ tự mình chảy máu ra ngoài, giống như nước mắt lưng tròng vậy."

Trực giác nói cho ta biết tên này chính là âm vật, ta hỏi lão bản nương còn biết manh mối khác hay không?

Kết quả bà chủ lắc đầu.

Nhưng ta cảm thấy sự tình cũng không phải đơn giản như vậy, nếu chỉ là năm bảo an phát hiện cái danh sách nháo quỷ kia, tại sao Dư Hoa lại mạo hiểm giết chết bọn họ?

Giải thích duy nhất chính là, bọn họ phát hiện bí mật gì ẩn giấu trong danh sách đó.

Nghĩ tới điều này ta hỏi các nàng có từng nhìn thấy điện thoại của Tống Trung không? Dù sao thì năm người tử vong cũng lớn như vậy, trong thời gian này rất có thể bọn họ đã từng liên hệ với nhau.

"Động Điện thoại ở nhà, ngươi đi theo ta." Nói xong Tống Trung lão bà liền dẫn bọn ta về nhà.

Vừa vào cửa, ta đã thấy Dư Hoa đi qua đi lại trong sân.

Sắc mặt Lý Ma Tử lạnh lẽo muốn động thủ, ta vội vàng dùng ánh mắt ý bảo hắn đừng xúc động, sau đó mỉm cười hỏi Dư Hoa sao lại ở chỗ này?

"Sáng sớm ta đã tới đây tìm các ngươi mới biết được Tống Trung chết cho nên mới tới nhà hắn xem sao." Nói xong Dư Hoa sắc mặt buồn bã, vẻ mặt bi thiết thở dài.

Nhìn biểu cảm của hắn không giống như đang giả vờ, trong lòng ta nhất thời bối rối, chẳng lẽ là ta hiểu lầm hắn?

Lúc này lão bà Tống Trung đang hoang mang thất sắc chạy từ trong phòng ra, thở hổn hển nói: "Đại sư, không thấy di động nữa rồi!"

"Cái gì?"

"Động di động vẫn đặt trong ngăn kéo, sáng sớm hôm nay vẫn còn, lát nữa là hết." Lão bà Tống Trung nói.

Ta nhìn Dư Hoa, nhíu chặt mày.

Sau khi rời khỏi Xà sơn câu thôn, chúng ta liền đến thẳng Thẩm Dương Bác Vật Viện, ở gần đó tìm một khách sạn ở lại.

Dư Hoa nói mình còn có công việc, an bài tốt chúng ta liền rời đi.

Chân trước của Dư Hoa vừa rời đi, Lý Ma Tử lại không nhịn được nữa, hùng hùng hổ hổ nói: "Tiểu ca Trương gia, chúng ta còn phí lời với hắn làm gì? Ta xem điện thoại vận động chính là hắn trộm."

"Ta biết, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc." Ta nói.

Mặc dù đã xác định Dư Hoa chính là hung thủ phía sau màn kia, nhưng chuyện này cũng xác thực có âm vật quấy phá, ta cảm thấy có dư thừa, chúng ta tại Bác Vật Viện sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Lý mặt rỗ biết đạo lý này, cũng không nói gì nữa.

Giữa trưa ta viết điện thoại cho Doãn Tân Nguyệt, nàng nói với ta đùa tổ hợp kịch đã quay xong, chuẩn bị tới tìm ta.

Ta bảo nàng ngoan ngoãn ở nhà đợi ta, rất nhanh ta đã trở lại. Nàng không tin, nhất định phải đến, cuối cùng vẫn phải dựa vào miệng lưỡi của Lý Ma Tử thuyết phục nàng.

Bất quá nàng yêu cầu mỗi ngày ta tự thoại cho nàng một tiếng bảo vệ bình an, tựa như một đứa trẻ.

Buổi chiều rảnh rỗi, ta và Lý Ma Tử đi tham quan phủ đại soái

Thẩm Dương một phen.

Phủ đại soái là thời kì của quốc dân, nơi ở của phụ tử Trương Học Lương và quân nhân Trương Lâm, trong khoảng thời gian tương đối dài, đều là trung tâm của Đông Bắc quân.

Bên trong bày đầy văn võ thời kháng chiến, xuyên thấu qua những vật phẩm này, phảng phất có thể cảm nhận được thời đại anh hùng xuất hiện lớp lớp kia.

Ngược lại với sự tập trung của ta, Lý Ma Tử lại có vẻ nhàm chán vô vị. Hắn còn nói mấy thứ này căn bản không đáng giá, có cái gì mà say mê chứ?

"Đời này ngươi cũng chỉ nhận tiền."

Ta lườm hắn một cái, không thèm để ý tới hắn nữa, tiếp tục cảm thụ bầu không khí nơi này.

Không nghĩ tới lần này tham quan rất bình thường, lại tìm được một manh mối trọng yếu!

Người nổi danh nhất phủ đại soái là lão hổ sảnh chính môn, bên trong có đặt hai tiêu bản, nghe nói là do lúc thiếu soái Trương Học Lương bắt được khi đi săn. Hơn nữa Trương Học Lương còn từng bày Hồng Môn yến ở phòng hổ rình mồi, giết chết hai tướng quân ủng hộ Đông Bắc quân: Dương Vũ Tiêu và Thường Ảnh Lòe, bởi vậy thanh danh của thiếu soái vang khắp toàn bộ Đông Bắc.

Lý mặt rỗ vẫn không ưa, nhìn thấy hai con hổ tiêu nháy mắt có chút hứng thú, hắn không thèm để ý đến "Kính xin đừng tới gần" lệnh bài, phi thường không cần tiếp tục cận, mà muốn vượt qua lan can muốn chạm một cái.

Ta muốn ngăn cản hắn đã không còn kịp nữa, đành phải theo sự đắc ý của hắn, còn chuẩn bị gọi gian viện tới.

Bất quá Lý mặt rỗ vừa vuốt ve một cái miệng hổ, sắc mặt liền ngưng trọng quay về, cả người không được tự nhiên.

"Làm sao vậy, kinh sợ rồi?" Ta có chút hứng thú trêu ghẹo, cho là hắn sợ bị phạt tiền.

Không ngờ Lý Ma Tử lại xua tay liên tục: "Trương gia tiểu ca, nơi này có chút tà môn, xung quanh con hổ kia quá lạnh, giống như là đang thả một cái máy lạnh vậy, mới mấy giây ta đã đổ mồ hôi đầy người."

Lời của Lý mặt rỗ, khiến ta không kìm lòng được nhướng mày, nói ngươi không gạt ta chứ?

Ban ngày ban mặt, nếu như cả phủ đại soái chỉ có một nơi lạnh lẽo thấu xương, vậy nhất định có vấn đề.

Có được Lý mặt rỗ khẳng định xong, ta bất chấp quá nhiều, cũng vượt qua lan can bắt lấy.

Quả nhiên đi theo lời hắn, thời điểm tới gần tiêu của hổ dữ không khí đột nhiên trở nên lạnh lẽo, càng vào trong thì hàn ý càng mạnh, giống như là mùa đông khắc nghiệt.

Trong hàn khí còn kèm theo oán khí mãnh liệt!

Oán khí xuất hiện ở đây, chỉ sợ cũng chỉ có hai người Dương Vũ Dư và Thường Xuân Hòe.

Ta đọc nhiều ít lịch sử, biết năm đó hai người Dương Thường này đều là tướng quân cần cù chăm chỉ, mặc dù tính tình hơi quái lạ một chút, nhưng đánh chết cũng sẽ không làm người gian đầu nhập vào phiên ta. Trương Học Lương lúc đó là trúng kế ly gián của Phiên Ta, mới giết hai vị dũng mãnh tướng đắc lực này.

Hai người này ngậm oan mà chết, khẳng định âm hồn không tán, ta cũng không muốn dính vào vũng nước đục này, yếu kém chuẩn bị lui về, lại đột nhiên phát hiện một vấn đề: Oán khí này tựa hồ rất giống âm linh đang quấn lấy Tống Trung kia!

Chẳng lẽ âm vật lần này có quan hệ với Dương Vũ Dư tướng quân tiếng tăm lừng lẫy?

Nghĩ đến điều này ta không kìm lòng nổi rùng mình một cái, nhưng không phải sợ hãi hắn, mà là kính sợ phát ra từ nội tâm.

Lại nghĩ tới những lời đối thoại trong nghĩa trang kia, hắn nói lúc mình một lòng vì nước vì dân, ánh mắt của người cô độc, ta có thể kết luận âm linh chính là Dương Vũ Tuyền.

Cuối cùng ta làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, rời khỏi Hổ phòng.

Dọc theo đường đi, Lý mặt rỗ đều hỏi ta vì sao không nhúng tay vào?

Lúc đầu ta lười để ý tới hắn, về sau thực sự không chịu nổi nét mặc tích của hắn, mới nghiêm túc nói: "Đó là một anh hùng dân tộc từng trải qua Nhật Bản, sống chết không thỏa hiệp! Ngươi nói xem, ta có thể xuống tay không?"

"Ồ, anh hùng thì thôi đi." Lý Ma Tử làm bộ hiểu chuyện gật đầu.

Ta thở dài não nề.

Lý Ma Tử hỏi ta sao phải thở dài, ta lắc đầu cười khổ nói: "Không có gì, chỉ đột nhiên cảm khái mà thôi."

Hiện tại ta coi như hoàn toàn hiểu rõ nỗi khổ tâm của nam nhân cho môi giới. Hắn không nhúng tay vào việc này chính là vì không muốn đối mặt với tướng quân Dương Vũ Vũ Dư, cũng sợ tư tưởng của trái phải ta. Cho nên từ đầu đến cuối hắn cũng không muốn nói cho ta biết nội tình của âm vật.

Nhưng ta vẫn biết, mà vừa lúc ta cũng kính trọng Dương Vũ Vũ Dư tướng quân!

Năm đó quân đoàn phụ trách đóng quân ở phía Đông Bắc, không ai địch nổi, Dương Vũ Diêm tướng quân theo Trương Lâm đại soái, không biết đã đánh bao nhiêu quỷ tử Nhật Bản, khiến ta sợ đến mức không dám bước vào Đông Bắc dù chỉ một bước.

Nếu không phải Trương Học Lương tự hủy hậu tường, giỏi giết đại tướng, còn mang theo quân đội như cháu trai chạy ra khỏi Đông Bắc như một cây thương, hội đồng của ta sẽ phát động chiến tranh xâm hoa sao? Chắc chắn sẽ không.

Thương nhân âm vật hoặc là không nhúng tay vào, nhúng tay vào là muốn bao quát cả đời. Ta chưa từng phá vỡ quy củ này, nhưng giờ phút này lại dao động...

Bất quá nghĩ đến Doãn Tân Nguyệt trong nhà chờ ta, còn có ánh mắt bất lực của Tống Trung, cùng với hung thủ giết người sau lưng kia, ta càng cảm nhận được trách nhiệm.

Không thể bỏ qua!

Danh sách vũ khí là bốn trăm bốn sáu Chương.

Chạng vạng tối, Dư Hoa tới khách sạn đón chúng ta. Ta và Lý Ma Tử mang theo đồ vật cùng hắn tiến vào Thẩm Dương Bác Vật Viện, Thẩm Dương viện bảo tàng là viện bảo tàng thứ hai của Trung Quốc, gần với Bắc Kinh cố cung, bên trong bao hàm vô số văn võ lịch sử, rực rỡ muôn màu, óng ánh sinh quang.

Theo lý mà nói, sau khi tan ca trong quán sẽ lưu lại người chịu trách nhiệm, dù sao nơi này khắp nơi đều là quốc bảo, nhưng Dư Hoa vì tiện cho chúng ta làm việc, để toàn bộ nhân viên chịu trách nhiệm rút lui ra phía ngoài.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại sảnh triển lãm chỉ còn lại ba người chúng ta.

Theo bóng đêm dần dần trở nên sâu hơn, một chút ánh sáng mặt trời cuối cùng cũng biến mất. Toàn bộ khu vực đốt cuối cùng trở nên đen kịt vô cùng, yên tĩnh đến dọa người.

Chân Lý Ma Tử không tự chủ run rẩy, ta biết rõ hắn không phải là âm linh tùy thời xuất hiện, mà là dư âm của hung thủ giết người.

Kỳ thật ta cũng sợ, nụ cười trên mặt Dư Hoa nhìn thế nào cũng giống như là đang giấu đao.

"Sao vậy?"

Dư Hoa thấy ta và Lý Ma Tử đều đang đánh giá hắn, ù ù cạc cạc hỏi.

Ta lắc đầu nói không có việc gì, sau đó nghiêm túc nhìn chăm chú vào diễn xuất trống trải của đại sảnh.

Có rất nhiều thứ ở đây đều có linh tính, ta bảo hai người bọn hắn không nên chơi điện thoại, cũng không cần lên tiếng, ba người bọn ta liền ngồi dưới đất, bầu không khí có vẻ hơi quỷ dị.

Lúc gần tới mười hai điểm, trong phòng đột nhiên nổi lên một trận âm phong, nhiệt độ chung quanh kịch liệt hạ xuống.

Ta đột nhiên đứng dậy, nói với Lý Ma Tử và Dư Hoa đang buồn ngủ: "Con vật kia đến rồi!"

Gió kia tới nhanh mà đi cũng nhanh, ngoại trừ trong không khí có thêm một tia máu tanh nhàn nhạt, dường như hết thảy đều chưa từng phát sinh qua.

Dư Hoa nhìn chung quanh một chút, thấy không có gì dị thường, liền hỏi ta chuyện gì xảy ra?

Ta ra hiệu cho hắn đừng lên, sau đó bĩu môi với Triển sảnh.

Một lát sau, trong phòng thi triển yên tĩnh liền truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, giống như là có người đang đi lại.

Ta ngừng thở, cầm chặt Thiên Lang Tiên nhìn không chớp mắt.

Theo tiếng bước chân càng lúc càng rõ ràng, rốt cuộc ta nhìn thấy có một tờ giấy ố vàng hơi lay động giữa không trung!

Mỗi lần có tiếng bước chân vang lên, tờ giấy kia liền di động trên không trung một chút. Cho dù không có một chút gió, nó vẫn như cũ dừng lại ở giữa không trung, không có bất luận dấu hiệu rơi xuống đất nào.

"Tiểu ca của Trương gia, có lên hay không?" Lý Ma Tử hạ thấp giọng hỏi.

Ta lắc đầu nói nhìn kỹ lại, không ngờ vừa dứt lời, tờ giấy kia phảng phất như phát hiện ra chúng ta, sượt qua.

Lúc này ta mới nhìn thấy rõ ràng tờ giấy này thật sự là một trang giấy, bên trên viết rất nhiều chữ. Đáng tiếc chung quanh tối đen như mực, căn bản không biết cuối cùng là viết cái gì.

Lý mặt rỗ mắng một tiếng không cần biết nhiều như vậy, tiếp theo liền mở ra thuật động phát sáng, chiếu về phía tờ giấy kia.

Vừa chiếu một cái, ta kinh ngạc phát hiện trên giấy vậy mà có huyết dịch chảy ra!

Lúc đầu là huyết châu nhỏ mịn nhất trên đó bốc lên, rất nhanh cả trang giấy đều bị máu làm ô nhiễm đỏ. Máu này như nước mắt từ trên giấy chảy xuống, cuối cùng nhỏ xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, giọng Dương Vũ Ngô phẫn nộ từ trên giấy truyền đến: "Các ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho các ngươi."

Tiếng nói vừa dứt, vết máu trên danh sách đột nhiên biến mất, sau đó danh sách tung bay vài cái rơi trên mặt đất.

Ta vội vàng tiến lên nhặt lên xem, phát hiện đây đúng là danh sách vũ khí. Đại não nhanh chóng hồi tưởng lại một chút, rất nhanh đã biết danh sách này lai lịch.

Năm đó dân quốc Đại cao nhân mua vũ khí từ khoản nợ Nhật Quốc bốn ngàn vạn, kết quả vừa vận chuyển đến Tần Hoàng đảo, đã bị một người thần bí dựa vào một tờ đề hàng lừa lấy đi.

Kẻ lừa gạt buôn bán được chính là Dương Vũ Vũ Báo!

Từ đó trở đi Dương Vũ Dư đã được đại soái Trương Tác Lâm tín nhiệm, từ đó thăng chức rất nhanh, trở thành một Hổ tướng trong Đông Bắc quân. Có thể nói sở dĩ Dương Vũ Dư phát đạt đều dựa cả vào danh sách đề xuất này, cũng khó trách sau khi y chết có một đám âm hồn kí gửi ở trên đơn hàng.

Chỉ là ta không rõ, hắn chết nhiều năm như vậy cũng không có gây ra động tĩnh, vì sao năm nay lại đột nhiên phát cuồng?

Liệu có phải có người kích thích hắn không?

Nghĩ đến đây, ta theo bản năng nhìn về phía Dư Hoa, lúc này mới phát hiện Dư Hoa không thấy.

Không chỉ có hắn, ngay cả Lý Ma Tử cũng không thấy. Hai người sống sờ sờ biến mất ngay trước mắt ta mà ta cũng không kịp phản ứng.

Mẹ nó, chắc chắn là âm linh của Dương Vũ Thương đang ra vẻ đông kích tây với ta!

Hắn dùng danh sách hấp dẫn sự chú ý của ta, sau đó bắt hai người đi.

Nhưng nó dù sao cũng chỉ là Âm Linh, làm sao lại lặng yên không một tiếng động bắt đi hai người sống sờ sờ?

Trước sau chỉ có một phút, Lý Ma Tử và Dư Hoa hẳn là ở ngay phụ cận, ta lập tức lấy ống đũa tìm kiếm khắp nơi.

Quả nhiên thấy Dư Hoa đang kéo Lý Ma Tử đi ra ngoài.

Dư Hoa giờ phút này con mắt đỏ bừng, cả người tản mát ra oán khí cường đại, không cần phải nói hắn bị phụ thân.

Theo lý thuyết dư hoa bị phụ thân là chuyện không thể tốt hơn, ta nhân cơ hội thu phục âm linh sau đó lại đối phó hắn.

Nhưng nghĩ lại, sự tình hẳn là sẽ không đơn giản như vậy. Dư Hoa nếu thật sự có quan hệ hợp tác với Dương Vũ Vũ Vũ Lân, thì Dương Vũ Tuyền làm sao lại đến trên người hắn chứ?

Cho nên, ta và Lý Ma Tử rất có thể là vu oan dư thừa.

Nhưng hung thủ không phải hắn, lại có thể là ai chứ?

Trong lúc ta đang suy tư dư hoa thì Lý mặt rỗ đã kéo Lý mặt rỗ ra khỏi Bác Vật viện, bên ngoài thì công việc viên đảm nhiệm giờ phút này cũng không xuất hiện, không biết chạy đi đâu rồi.

Một mình ta khó mà cứu được Lý mặt rỗ, hơn nữa âm linh tựa hồ cũng không vội vã thương tộc hắn, mà là kéo hắn đi đến đâu.

Ta dứt khoát đi theo phía sau mông, không ngờ bọn họ trực tiếp đi tới bên cạnh con hươu, nằm ngang ở trên quỹ đạo bằng sắt.

Trong lòng ta lộp bộp một tiếng, Dương Vũ Tuyền này thật đủ tàn nhẫn. Nói như vậy, đợi xe lửa đến, Dư Hoa và Lý Ma Tử đều sẽ bị bánh xe đánh thành hai đoạn.

Lúc này tiếng xe lửa kêu vang lên, ta bối rối nhìn qua, cách đó không xa một chiếc xe lửa đang chạy nhanh đến.

"Mẹ nó, liều mạng." Ta cắn răng xông lên Thiết Đạo, vung Thiên

Lang Tiên quất lên người Dương Vũ Kiệt, mỗi một cái tát hắn đều phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Nhưng hắn thủy chung không trốn tránh, cũng không có buông tha Lý Ma Tử. Xe lửa càng ngày càng gần, ta nhất định thu hồi Thiên Lang Tiên, rống to một tiếng liền nhào tới.

Dương Vũ Dư hiển nhiên không ngờ tới ta lại không muốn sống như vậy, sửng sốt một chút. Ta thừa cơ đẩy mạnh một cái, đẩy Lý Ma Tử ra ngoài vòng sắt.

Cùng lúc đó xe lửa gào thét lướt qua bên cạnh ta, kèm theo tiếng gào thét thê lương của Dư Hoa.

Đợi xe lửa rời đi, ta lau lau mồ hôi trên mặt, tranh thủ thời gian kiểm tra Lý Ma Tử một chút, thấy hắn không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý mặt rỗ trắng bệch: "Trương gia tiểu ca, lần này cực kỳ khó coi!"

Nói xong Lý Ma Tử cởi quần, lúc này ta mới phát hiện hắn đã đái ra quần, may là xung quanh không có ai, nếu không Lý Ma Tử xem như đã ra hết dáng vẻ.

Lúc này ta nhìn về phía Dư Hoa, hắn đã không còn may mắn như chúng ta, toàn bộ hai cái chân từ đầu gối trở xuống đều bị chặt đứt, máu tươi nhuộm đỏ quỹ đạo, cả người nằm trên mặt đất không ngừng run rẩy.

Nhìn Dương Vũ Nga rời khỏi thân thể hắn, ta không cố được nhiều như vậy, mau chóng cùng Lý Ma Tử đưa hắn vào trong y viện.

Khi các thầy thuốc đẩy dư âm của hắn vào phòng phẫu thuật, ta và Lý Ma Tử lo lắng trong hành lang.

Lý Ma Tử cũng ý thức được có lẽ chúng ta đã oan uổng rồi, hỏi xem tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?

"Đi Bác Vật viện, Dương Vũ Tuyền khẳng định sẽ trở về." Thiếu nữ nói như chém đinh chặt sắt.

Vì sao những người chịu trách nhiệm kia sẽ rời đi, bọn họ nhận được lệnh của ai?

Tuy Dương Vũ Huyên định bắt cóc Lý Ma Tử, nhưng ta biết chủ yếu hắn vẫn muốn giết Dư Hoa!

Dư hoa tàn phế, năm nhân viên bảo an chết đi, rời đi là người chịu trách nhiệm, việc này liên hệ cùng một chỗ, hiển nhiên đã chứng minh trong viện bảo tàng có người quấy phá!

Hắn mượn âm linh thủ mưu sát dư hoa không thành công, giờ phút này nhất định phải tránh ở chỗ tối bổ đao.

Thế là ta lại gióng trống khua chiêng dẫn Lý Ma Tử rời khỏi y viện, nhưng sau khi đi một vòng lại lặng lẽ trở lại y viện.

Khung phòng một người ở của Dư Hoa, vừa lúc chúng ta trốn ở dưới gầm giường.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tiểu đội sĩ chức trách của tiểu đội ngũ ngồi trên ghế không ngừng chợp mắt. Sau đó nàng hướng đến hành lang nhìn một chút, liền lặng lẽ chạy trốn.

Hiển nhiên là lén lút trở về ngủ, ta thở dài, ngay cả Bạch y Thiên Sứ đều đang lười biếng, lại có phục vụ gì mà thật tình vì dân.

"Trương gia tiểu ca, ngươi nói hung thủ sau lưng có về lại hay không?" Lý Ma Tử có chút không xác định hỏi.

Ta nói nhất định sẽ làm được, trừ phi hung thủ là Dư Hoa.

Vừa dứt lời, trong hành lang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân đứt quãng, hiển nhiên là có người đến.

Ta và Lý mặt rỗ liếc mắt nhìn nhau, song song nắm chặt nắm tay. Rất nhanh cánh cửa ốc liền được mở ra, đi tới đây quả nhiên là nam nhân mặc đồ ăn mặt mưa lớn đeo mặt nạ kia.

Khi nhìn thấy trong phòng giam chỉ có một mình Dư Hoa, hắn đột nhiên từ trong ngực lấy ra một thanh dao cạo cốt sáng loáng, giơ lên cao cao đâm về phía ngực Dư Hoa.

Mặc dù đã đoán được hắn ta sẽ đến đây, nhưng tận mắt thấy hắn ta hành hung giết người trong đình viện, ta vẫn bị rung động đến!

Trước khi đao kia đâm xuống, ta đá ra một cước, trực tiếp đạp hắn té ngã.

Người nọ lui lại mấy bước, nhìn thấy là ta, sửng sốt một chút liền tranh thủ thời gian chạy ra ngoài.

Chương thứ bốn trăm bảy, bí mật dưới sàn là gì?

Lý mặt rỗ lúc này cũng chui ra khỏi giường, cũng không dám đối mặt với Sích Cốt Đao của Vũ y nam nhân.

Cũng may trong hành lang truyền đến tiếng bước chân, hẳn là người trong viện đang tuần tra!

Nhìn bóng lưng nam tử Vũ Y, ta bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, chỉ cảm thấy thân ảnh của y rất quen thuộc, nhưng lại cảm thấy là lạ.

Ta liếc mắt ra hiệu với Lý Ma Tử, sau đó mạnh mẽ vung Thiên Lang Tiên ra, muốn tạm thời trói chặt cánh tay đối phương, để cho Lý Ma Tử nhào tới chế ngự hắn.

Không ngờ roi Thiên Lang vừa đánh lên người hắn, nam nhân áo mưa kêu thảm một tiếng ngã sấp xuống đất, đồng thời trong không khí tản mát ra một mùi thi vị nồng nặc.

Ta vội vàng tiến lên, gỡ Vũ y trên người xuống, không ngờ phát hiện ra y lại là Tống Trung đã chết!

Đầu và thi thể của Tống Trung bị người ta dùng kim khâu lại, nơi ngực có dán một tấm linh phù màu lam.

Hiển nhiên thi thể Tống Trung bị người ta khống chế, nhưng hắn tới nơi này làm gì?

Chẳng lẽ là muốn hãm hại chúng ta?

Nghĩ đến điều này mình đột nhiên ý thức được không ổn, vội vàng đem Vũ y khoác lên người, sau đó chuẩn bị cùng Lý Ma Tử đỡ Tống Trung ra ngoài.

Kết quả không đợi ra ngoài viện, liền thấy chung quanh tất cả đều là đèn lập loè.

"Chết tiệt, đây là đẩy chúng ta vào hố lửa! Trong góc xe này biểu hiện hắn tiến vào phòng giam của chúng ta, sau đó chết rồi, chúng ta có miệng cũng nói không rõ được."

Lý Ma Tử thần sắc hoảng loạn hỏi ta làm sao bây giờ? Dù sao lần này tiếp xúc với chúng ta chỉ có Dư Hoa, hiện tại hắn còn đang hôn mê.

Thời khắc nguy hiểm linh cơ của ta vừa động, cầm lấy ống đồng hồ Dư Hoa, tìm được chú số một ở bên trong là của lãnh đạo.

Ta nghĩ, nếu Thẩm Dương là lãnh đạo của viện bảo tàng, nhất định biết ta và Lý Ma Tử.

Quả nhiên, vị lãnh đạo này sau khi nghe ta nói xong, tràn đầy trung khí nói: "Tiểu tử yên tâm đi! Tổ chức sẽ không oan uổng người tốt, cũng tuyệt không buông tha bất cứ kẻ xấu nào."

Liên lạc không lâu, xa bay dưới lầu liền tan tác. Ta thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía đầu gối Dư Hoa trống rỗng, bất đắc dĩ lắc đầu.

Chỉ có thể chờ hắn tỉnh lại, để hắn đi suy đoán tất cả chuyện này là do ai làm? Dù sao ta đối với người Bác Vật Viện một chút cũng không hiểu rõ.

Không nghĩ tới Dư Hoa còn chưa tỉnh lại, ta đã nhận được điện bài của Tống lão bà.

Nàng nói với Tống Trung rằng mình muốn báo mộng cho nàng, nói rằng trên sàn ở đại sảnh của Bác Vật Viện có giấu chút tư liệu, nhất định phải giao cho Dư Hoa những tài liệu này.

"Tư liệu?" Trong lúc nhất thời ta nghĩ đến rất nhiều thứ.

Tống Trung chết rồi mà cũng không bỏ xuống được tư liệu mà mình cất giấu, như vậy phần tư liệu này có lẽ chính là nguyên nhân cái chết của Tống Trung.

Có lẽ, sát hại bọn họ chính là một vị đại nhân vật nào đó trong Bác Vật Viện.

Đại nhân vật kia giờ phút này khẳng định cũng đang toàn lực tìm kiếm tư liệu, thời gian cấp bách ta không có cách nào cùng Lý Ma Tử nói tỉ mỉ, dặn dò hắn bảo vệ tốt dư hoa xong, liền một mình rời đi.

Chờ đến cửa sân Thẩm Dương Bác Vật, ta phát hiện người chịu trách nhiệm lúc trước rời đi đã trở lại rồi.

Bọn họ làm gì có vẻ lười biếng? Không khỏi bày trận địa sẵn sàng đón coi đại môn.

Xem ra mạch suy nghĩ của ta không sai, vấn đề nhất định xuất hiện ở bên trong.

Cửa chính không vào được, ta chỉ có thể từ tường vây phía sau viện bảo tàng tìm đến, không nghĩ tới bên trong còn có người canh gác, ta chỉ có thể đánh ngất hắn.

Có lẽ những người chịu trách nhiệm này không dám tới gần chỗ náo quỷ, cho nên ta dễ dàng liền đi tới đại sảnh lưu giữ danh sách vũ khí.

Chung quanh vẫn yên tĩnh như cũ, thậm chí ngay cả động tĩnh của âm linh cũng không có.

Đây không phải hiện tượng tốt lành gì.

Nhưng ta không để ý quá nhiều, cả gan mở đèn của Triển Vũ sảnh ra, sau đó nằm rạp xuống đất gõ lên sàn.

Tống Trung nói ra tư liệu giấu trong sàn, ta nghĩ nơi này chắc chắn có một sàn nhà trống không, nhưng ta gõ hết sàn, lại phát hiện sàn nhà này đều rất thật tâm.

"Chẳng lẽ là bà vợ Tống Trung nghe lầm?"

Ta nói thầm, nhanh chóng mở một máy móc thông tin cho lão bà Tống Trung, kết quả đầu máy truyền tin kia vang lên rất lâu vẫn không có ai nhận lấy.

Lúc này, ngọn đèn trên đỉnh đầu "Đùng" một tiếng toàn bộ bị tiêu diệt, trước mắt ta trong nháy mắt tối đen như mực.

Không đợi ta kịp phản ứng, chung quanh liền nổi lên âm phong, cường đại âm khí hình thành một vòng xoáy cao hơn hai mét, trong khoảnh khắc liền vây quanh bên người ta.

Ta vội vàng vung vẩy Thiên Lang Tiên cản lại một chút, sau đó lui về sau mấy bước, giờ phút này ngay cả đạo cụ gì ta cũng không mang theo, trong tay chỉ có một cây Thiên Lang Tiên, cũng không biết có chịu nổi hay không?

Bị ta ngăn lại, vòng xoáy dần dần hóa thành một đạo hắc ảnh, chậm rãi hiện lên trước mặt ta.

Ta tập trung nhìn vào, bóng đen cao lớn khôi ngô, sắc mặt dữ tợn, quốc dân tướng quan mặc một thân bút thẳng tắp, không phải Dương Vũ Tuyền còn có thể là ai?

Không đợi hắn mở miệng, ta vội vàng cúi người với hắn một cái, cung kính chào Dương tướng quân.

Cũng không phải vì cầu xin tha thứ, mà là ta từ nội tâm tôn kính hắn.

Dương Vũ Tuyền vốn định ra tay với ta, nhưng sau khi nghe xong lại cảm thấy vô cùng vui vẻ, lệ khí trên người hắn cũng giảm đi rất nhiều.

Xem ra hắn không phải là khó chơi, ta nhẹ nhàng thở ra nói: "Dương tướng quân ngài có tâm nguyện gì, cứ nói cho ta, ta nhất định nghĩ biện pháp giúp ngài hoàn thành."

"Ngươi có thể giúp ta cái gì? Có thể giúp ta thực hiện hoài bão không?" Dương Vũ Dư đỏ mắt hỏi: "Học Lương chỉ là một đứa con nít, ta một lòng phụ tá hắn, để hắn kế thừa gia nghiệp của đại soái. Không ngờ hắn lại bởi vì một tên gián điệp Nhật mà thổi gió gối, liền hạ sát thủ với ta! Đứa nhỏ này thật sự là hết thuốc cứu chữa, như vậy sao hắn có thể thủ ở Đông Bắc? Tại sao lại xứng đáng với thiên chi linh của đại soái."

Thanh Quan khó đoạn gia vụ, huống chi đã qua gần một thế kỷ.

Chuyện Trương Học Lương giết Dương Vũ Chử, đến nay cũng không có một lịch sử định luận. Nhưng đại đa số chuyên gia đều biết, Dương Vũ Tuyền không nên giết, giết Dương Vũ Kiệt, chẳng khác nào nhổ sạch răng cọp, từ nay về sau ta không bao giờ sợ quân Đông Bắc nữa.

Ta yên lặng nghe hắn ta nói như vậy, phát hiện hắn ta chưa từng nhắc tới mình, chỉ than thở quốc gia hưng vong.

Xem ra mặc dù hắn đã chết, nhưng vẫn lưu luyến không quên Trung Hoa dân tộc!

Ta xoa xoa mặt, thật cẩn thận khuyên nhủ: "Dương tướng quân yên tâm đi! Hôm nay người thắng ta đã bị đuổi đi từ lâu rồi, Trung Quốc đã không còn là Trung Quốc trước kia nữa, Trung Quốc bây giờ phồn vinh giàu có, có thể xếp hạng ở thế giới này, rốt cuộc không ai dám ức hiếp chúng ta nữa!"

"Đúng vậy, tóm lại bây giờ so với lúc trước còn tốt hơn."

"Vậy ngài đây là..." Ta mặc dù chưa nói hết, nhưng ý tứ rất rõ ràng. Ngài đã cảm thấy quốc gia bây giờ phát triển không tồi, vì sao còn muốn đi gây chuyện chứ.

"Đúng vậy, vì sao ta phải đi ra?" Dương Vũ Dư đột nhiên trở nên khó hiểu, hỏi ta có biết hắn đã làm gì không.

Nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ của hắn, ta liền đem hết thảy nói cho hắn biết.

Hắn nghe xong nổi giận đùng đùng gọi mình căn bản cũng không có giết người, thậm chí nghe tin Tống Trung chết, còn nổi giận lôi đình, tự nói mình làm sao lại giết đồng hương?

Lúc này ta mới kịp phản ứng, Tống Trung là người Hiển Sơn, Dương Vũ Lăng cũng là người Bạt Sơn, trách không được mảnh mộ phần kia oán khí ngập trời, hóa ra còn có một phần mộ của Dương Vũ Huyên.

"Xem ra ta đoán không sai, những bảo an kia đều bị người có tâm giết chết, sau đó đổ tội lên đầu ngươi." Ta nói.

Hắc thủ phía sau màn, chính là muốn mượn cớ Triển sảnh giở trò quỷ quái, giết chết năm bảo an phát hiện ra bí mật của mình.

Sau đó ta sẽ lại để cho hắn đến xử lý, thay hắn thu phục Dương Vũ Vũ Vũ Lân.

Cứ như vậy, Dương Vũ Tuyền thật sự chịu oan uổng!

Nghĩ đến đây, ta liền hỏi Dương Vũ Huyên có biết trước kia đảm nhiệm bảo an như vậy ẩn giấu thứ gì trong Triển sảnh không? Dù sao với tư cách Âm Linh, một cọng cỏ trong Triển sảnh đều chạy không thoát khỏi ánh mắt của hắn.

Nếu Tống Trung thật sự giấu tài liệu ở đây, nhất định sẽ bị Dương Vũ Vũ Dung phát giác.

Không ngờ Dương Vũ Lăng suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu.

Đây là có chuyện gì?

Ta lại lần nữa đưa thông tin cho lão bà Tống Trung, lần này thông tin rất nhanh liền bị truyền tin. Nhưng không chờ ta mở miệng đối diện liền truyền đến tiếng khóc của Tống Trung lão bà.

Nàng vừa khóc vừa nói: "Cao nhân, ta có lỗi với ngươi! Nhưng ta không có cách nào, vừa rồi có người xông vào nhà ta, ép ta lừa ngươi đến viện bảo tàng. Nếu như ta không nghe theo, bọn hắn sẽ giết hài tử của ta, ô ô ô..."

"Mẹ nó!"

Ta nghe không nhịn được mắng, sự tình đã rất rõ ràng, nơi này căn bản liền không có tư liệu gì.

Hắc thủ phía sau kia lừa ta đến đây mục đích là gì?

Là muốn Dương Vũ Dư đồng quy vu tận với ta hay là muốn ta điều ra, thuận tiện cho hắn đi giết Dư Hoa?

Chương thứ bốn trăm bốn mươi tám, hung ác lạc lưới.

Xét thấy trước mắt ta rất an toàn, chỗ Lý Ma Tử có thể sẽ gặp nguy hiểm, ta tranh thủ thời gian gọi cho Lý Ma Tử, nhưng không ai tiếp nhận.

Trước khi đi ta lại dặn dò hắn chăm sóc tốt dư hoa, bảo trì máy truyền tin thông báo, Lý Ma Tử tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ không nói đỡ.

Nghĩ đến đây, ta lại cúi người chào Dương Vũ một lần nữa, chuẩn bị cáo từ.

Hắn khẽ gật đầu, sau đó xoay người biến mất.

Ta cũng đã nhìn ra, kẻ thật sự giở trò quỷ chính là hung thủ ẩn núp trong bóng tối, chỉ cần bắt được hắn, sau này Dương Vũ Tuyền chắc chắn sẽ không xuất hiện nữa.

"Tiểu tử, khoan đã." Ta vừa chuẩn bị rời khỏi viện bảo tàng, sau lưng lại truyền đến giọng nói của Dương Vũ Tuyền.

Ta nghi hoặc quay đầu, nghĩ thầm chẳng lẽ hắn còn có tâm nguyện gì?

Không ngờ mới quay người là Dương Vũ Tuyền đã dán tới, khoảng cách không quá 10cm với ta, hô lên một tiếng ta đã cảm nhận được oán khí ngút trời của hắn.

"Tiền bối, ngài làm sao vậy..." Ta yếu ớt hỏi.

Nhưng Dương Vũ đột nhiên há to miệng, cười lạnh một tiếng nói: "Ta muốn đưa ngươi đi chết!"

Hắn mạnh mẽ vươn tay bóp lấy cổ ta, ta bị một loạt biến cố này làm cho choáng váng, trong lúc nhất thời căn bản không kịp phản ứng.

Dương tướng quân vừa rồi còn ôn hòa hiền hòa, sao tính tình đột nhiên đại biến? Là hắn ngụy trang tốt hay là có người đang khống chế hắn?

Trong lúc ta đang suy tư mấy vấn đề này, lực đạo trên tay Dương Vũ Tuyền lại lớn thêm vài phần.

Ta cố gắng dùng roi Thiên Lang hướng trên người hắn bắt chuyện, nhưng hắn rất có tư thế lợn chết không sợ nước sôi, mặc cho ta công kích thế nào cũng không buông tay.

Dần dần ta không còn sức lực, động tác trên tay ngừng lại, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, mỗi lần hít thở đều hao phí khí lực cực lớn.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, sau đó ta liền nghe thấy thanh âm của Lý Ma Tử: "Trương tiểu ca, ta tới cứu ngươi."

Vừa dứt lời hắn liền vọt tới, mạnh mẽ nhắm ngay Dương Vũ Diêm rắc một nắm tinh thải!

Động tĩnh của Lý Ma Tử rất nhanh, Dương Vũ bị đánh trở tay không kịp, toàn thân bị đốt ra một cỗ khói đen, ta nhân cơ hội ngồi chồm hổm xuống, từng ngụm từng ngụm hít thở không khí mát mẻ.

Lý mặt rỗ thành công thu hút sự chú ý của Dương Vũ Dư, Dương Vũ Dư hoàn toàn bị chọc giận, hắn đột nhiên đánh ra một quyền, đập bay Lý mặt rỗ ra ngoài.

Lần này lực đạo cực lớn, Lý Ma Tử đâm vào tủ thủy tinh, phốc một ngụm máu tươi. Nhưng Dương Vũ Dư cũng không định bỏ qua hắn, lại túm Lý Ma Tử lên, sau đó đập đầu hắn.

Xem điệu bộ này, hoàn toàn xem Lý mặt rỗ như một bao cát, đang chơi đùa với nhau.

Ta không dám trì hoãn nữa, cắn răng xông lên dùng roi Thiên Lang bổ về phía đầu Dương Vũ Dư.

Lần này trực tiếp đánh xuyên đầu gã, một đoàn khói đen từ trong đầu gã toát ra, phát ra thanh âm xì xì.

Cùng lúc đó bên ngoài truyền đến một tiếng hét thảm, ta sửng sốt một chút, rồi đột nhiên phản ứng lại Dương Vũ Lăng đã bị người ta điều khiển.

Cho nên khi ta đánh xuyên đầu hắn, người thi thuật sẽ bị phản phệ.

"Có người đang điều khiển âm linh của Dương Vũ Huyên, hơn nữa còn ở trong viện bảo tàng, mau đuổi theo ta!"

Ta nhìn Lý mặt rỗ hô một câu, sau đó liền hướng về phía truyền đến tiếng kêu thảm kia đuổi theo.

Quả nhiên tại một góc, ta phát hiện trên mặt đất có một vũng máu. Xem ra người này cũng là hai cây đao, nếu không sẽ không bị phản phệ liền thổ huyết.

Ta nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục theo dõi dọc theo vết máu. Rất nhanh ta phát hiện phía trước có bóng đen đang gian nan hành tẩu, chờ đuổi tới phụ cận xem xét, chính là Vũ y nam tử.

Lần này nhất định là hắn ta rồi, hắn ta không dám giao thủ với ta, chỉ là cố gắng muốn chạy.

Trong quá trình truy tung, ta phát hiện tên gia hỏa này khá rõ địa hình Bác Vật Viện, nhiều lần suýt chút nữa ta cũng mất dấu, dựa vào vết máu trên mặt đất mới một lần nữa tìm được hắn.

Cuối cùng hắn bị ta bức đến góc tường phía sau viện bảo tàng, vậy mà nhảy vọt lên, nắm lấy đầu tường lật qua.

Ta muốn học theo hắn leo tường, kết quả vừa nắm lấy tường, hai tay liền truyền đến cảm giác tê dại, cả người bị bắn xuống đất.

Ta đây mới biết trên vách tường có điện, mà trên tay nam tử áo Vũ đeo găng tay tuyệt duyên, mới có thể dễ dàng gỡ bỏ.

Ta không khỏi sợ hãi một hồi, thiếu chút nữa là chết điện rồi. Sau nửa ngày mới đứng dậy, có chút ảo não đi đến trước phòng thi đấu, lần này không bắt được hắn thì sau này khó mà xử được hắn...

Đi qua nhìn, đèn trong phòng khách sáng lên lần nữa. Lý mặt rỗ thấy ta bị thương, khập khiễng đưa tay đỡ ta, còn rất thần bí nói cho ta biết trong phòng bên cạnh có kinh hỉ.

Tâm trạng của ta không tốt, cũng không hỏi nhiều, sau khi đi vào theo Lý mặt rỗ, lại kinh ngạc khi thấy nam tử ngồi ở bên trong, dưới chân hắn bước chầm chầm nam tử áo mưa.

Mà Dư Hoa ngồi xe lăn, ở bên cạnh nhìn.

Mặt nạ trên đầu nam tử Vũ y đã bị tháo xuống, lộ ra gương mặt thật của mình, ta nhìn hắn có chút quen mặt nhưng cũng không biết đã gặp ở đâu.

Cuối cùng Dư Hoa nói cho ta biết, đây chính là lãnh đạo của hắn, lúc này ta mới phản ứng lại, mình đã từng gặp hắn trong TV.

Dư Hoa mở miệng nói ra: "Là nhân vật tham khảo, gia hỏa này nhiều lần giám sát tự trộm, đem quốc bảo trân quý bán cho thương nhân nước ngoài, từ đó kiếm lời. Sau khi ta và năm bảo an phát hiện, bắt đầu vụng trộm thu thập chứng cứ phạm tội của hắn, đưa cho cảnh sự. Không ngờ lại bị phát hiện, lúc này mới muốn giết từng người một diệt khẩu!"

Ta nghe xong nhịn không được lắc đầu, sau đó nhìn về phía nam tử yếu đuối, nói ngươi không phải không nhúng tay việc này sao? Tại sao lại tới nữa.

"Ta không muốn đối mặt với Dương Vũ Tuyền, nếu hắn chỉ bị người ta lợi dụng thôi, vậy mọi chuyện cũng dễ nói rồi." Nam nhân có ý tốt giang hai tay, nhẹ nhàng nói.

Tên lãnh đạo này vốn muốn điều khiển Âm Linh của Dương Vũ Huyên giết người thay hắn, không ngờ Dương Vũ Tuyền căn bản không có lòng hại người, hắn đành phải thay đổi cách, thả Dương Vũ Huyên ra dọa người, còn mình thì hành hung sau lưng, khiến mọi người đều cho rằng năm tên bảo an là oan hồn phải lấy mạng.

Đợi sau khi ta cùng Lý Ma Tử đi tới viện bảo tàng, hắn bắt đầu khẩn trương, muốn điều khiển âm linh của Dương Vũ Dư Hoa để giết chết.

Chờ sau khi ta cứu Dư Hoa xong, hắn lại thiết lập gian kế hãm hại ta, không ngờ vẫn bị ta tránh được. Trong lúc cấp bách, hắn chạy suốt đêm tới Xà Sơn khe thôn, ép vợ của Tống Trung đưa cho ta.

Sau đó giết chết toàn bộ chúng ta trong viện bảo tàng!

Toàn bộ kế hoạch không chút sơ hở, chỉ cần chúng ta chết, tất cả bí mật đều vĩnh viễn biến mất. Nhưng hắn tính toán ngàn vạn, không tính được nam hội sa sút đột nhiên xuất hiện...

Cuối cùng Dư Hoa đem tội chứng mà năm bảo an dùng tính mạng đổi lấy giao cho Kỷ Chỉ.

Nên lãnh đạo này cũng bởi vì cố ý giết người mà phạm tội, trộm trộm tài sản quốc gia, phán xử tử hình, lập tức thi hành!

Dư Hoa đưa danh sách vũ khí cho ta, ta lại lấy danh nghĩa cá nhân quyên góp lần nữa cho Thẩm Dương viện bảo tàng.

Vừa chuyển tay, hắn không vi phạm quy củ của vòng tròn âm vật, xem như là kết cục tốt nhất.

Trước khi vị lãnh đạo kia bị bắt đi, ta hỏi hắn tại sao hắn lại trộm quốc bảo, tiền lương của quốc gia nuôi hắn không sống được sao?

Hắn lại nói cho ta biết, thứ hắn thiếu không phải là tiền, mà là quyền lực.

Hắn đã quen cuộc sống như vậy, dùng tiền mua quan, mua quan lại tiếp tục bán đồ cổ, sau đó lại mua quan lớn hơn nữa.

Ta sau tai một trận đau lòng, bởi vì này cũng không phải một mình hắn bi kịch, mà là hiện nay quan trường rất nhiều người bi kịch.

Cái vại gánh nặng của xã hội, lăn lộn cực kỳ lớn nha!

Ta lại hỏi hắn, lẽ nào ngươi thật sự khát vọng quyền lực như vậy sao?

Hắn nói cho ta biết, hắn từng một lòng vì dân, nhưng thanh quan xã hội này không cách nào sinh tồn, không tham thì không mục, không cần tiền đi lấy lòng cấp trên, không có con đường làm quan, không có con đường làm quan như thế nào cho dân?

Trong nháy mắt ta á khẩu không trả lời được nữa.

Mọi người cùng nhau tâm sự, cập nhật (tấu chương miễn phí)

chào mọi người, ta là tác giả của thương nhân Cảm Âm gian, các ngươi cứ gọi ta là lão Cửu là được.

Bởi vì mỗi ngày có rất nhiều bằng hữu đọc sách đặt vấn đề, cho nên hôm nay ta mở một đơn chương nói chuyện với mọi người.

Ngày thứ nhất mỗi ngày lúc nào mới cập nhật?

Tình huống bình thường mỗi ngày vào sáng sớm chín điểm, canh mười hai điểm một, thuận tiện cho các tộc làm việc.

Làm sao mới có thể tăng thêm?

Mỗi lần hơn nghìn chương đề cử phiếu, lão Cửu sẽ tăng thêm sáu điểm vào ngày hôm đó.

vé đề cử mỗi ngày đều có thể được miễn phí, đám học giả chịu giá có bốn tấm, cách ngày làm hỏng, ba trăm sáu mươi đất tuyết trắng lăn lộn cầu vé.

Ba quyển sách có chút đắt thì phải làm sao bây giờ?

Bởi vì sách đã đổi mới một năm, cho nên người đọc mới nhìn nhanh một lần, thu phí tự nhiên cao.

Nhìn thấy thứ mới nhất thì tốt rồi, đại khái chia đều cho mỗi ngày mấy cọng tiền, hiện tại mấy đồng tiền có thể làm gì?

Đổi lấy một tác giả vắt hết óc, dùng sinh mệnh viết nên một tiết tấu, siêu giá giá có giá trị bằng gỗ, hy vọng mọi người đều ủng hộ tiểu thuyết đốm lửa, duy trì bản chính.

Khu bình đánh giá gần đây có thanh âm không hài hòa?

Lão Cửu mỗi ngày viết sách, phải chi bảy tám giờ đồng hồ không ngừng đánh máy tính trước đó, thường thường đau thắt lưng, thức khuya, thậm chí vắt hết óc suy nghĩ tình tiết, chỉ để mọi người thấy tiết tấu nóng hầm hập ra lò.

Cứ thế mãi, khó tránh có chỗ sơ hở, mong mọi người thêm một phần lý giải, bớt đi một phần chửi rủa.

Tác giả không dễ, mỗi ngày cập nhật nhiều thứ như vậy, ai cũng không viết ra được thiên thư hoàn mỹ không thiếu khuyết gì.

Nhưng ta có thể bảo đảm, cho dù viết bao lâu ta cũng sẽ không động một chút là lấy chữ mà tu tiên, đánh ra hệ ngân hà.

Ta sẽ mang đến cho mọi người một sự nghi vấn rất lớn! Dù là ta vất vả một chút.

Nhưng tại sao bọn họ lại liên hệ với các tác giả?

Chú ý tới hiệu công chúng của lão Cửu là được: Đạo Môn lão Cửu.

Thương nhân trái tim đen đứng thứ bốn trăm bốn mươi chín.

Sau khi giải quyết xong phiền phức ở Bác Vật Viện, trong đầu ta đều là lời nói cuối cùng của vị lãnh đạo kia, tâm trạng nặng nề dị thường.

Nam nhân quyến rũ chào một tiếng rồi đi, cũng không nói cho ta biết hắn muốn đi đâu.

Ngay lúc ta và Lý mặt rỗ chuẩn bị quay về, lại nhận được điện thoại của bà lão Tống Trung ở Xà Sơn thung lũng.

"Đại tẩu, còn có việc gì sao?" Ta cau mày hỏi, nghĩ thầm sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?

"Không có không có..." Lão bà Tống Trung vội nói.

Ta đây mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi nàng có phải có chuyện gì khác không.

Nàng hỏi ta có còn Thẩm Dương hay không, ta nói, nàng lại ra vẻ muốn nói lại thôi. Qua hơn nửa ngày mới thật cẩn thận hỏi ta có thể giúp nàng một chuyện.

"Có liên quan với âm vật?" Ta sửng sốt.

Nàng do dự một hồi, nói ra chính mình cũng không rõ ràng, sau đó cẩn thận kể cho ta một chút sự tình đại khái.

Hóa ra nhà mẹ nó có một đường ca tên Viên Đại Đầu, Viên Đại là thương nhân, quanh năm chạy qua chạy lại ở Đông Tam Tỉnh.

Bởi vì cái gọi là không thương không mà lại gian, việc làm ăn của Viên đại đầu quan, về sau liền có ý đồ xấu, xoắn xuýt toàn thể xã hội đen, vô lại vô lại, thường xuyên giúp một số quan lớn, phú hào xử lý một số chuyện không thể lộ ra ngoài ánh mắt.

Trước đó vài ngày hắn tiếp nhận làm ăn của một vị thương gia, sau khi chuyện thành công nhận được một khoản thù lao lớn, còn chưa kịp cao hứng đã xảy ra chuyện.

Tính tình Viên đại đầu đột nhiên trở nên nóng nảy, động một chút là nổi giận thậm chí mắng đứa nhỏ. Ban đầu bà lão Viên đại cho là gần đây lão chịu áp lực quá lớn, cũng không so đo với lão, trong lòng nghĩ đến một đoạn biện pháp tốt nhất.

Ai ngờ đánh tới mức Viên đại đầu hoàn toàn thay đổi, trở nên thù hận với tất cả mọi người bên cạnh. Hình như cả thế giới đều đã đắc tội với hắn.

Người nhà muốn đưa hắn vào phòng tù trị liệu, nhưng thầy thuốc lại biểu thị tinh thần hắn không có vấn đề. Mắt thấy thân thể Viên đại đầu ngày càng gầy, sắc mặt vàng như nến, lão bà Viên đại mới ý thức được có thể là trêu chọc phải thứ gì đó không sạch sẽ, vội vàng đi tìm cao nhân khắp nơi.

Mà lão bà Tống Trung sau khi nghe xong, lập tức nhớ tới ta và Lý Ma Tử, liền thử gọi điện thoại hỏi một chút, không nghĩ tới chúng ta thật sự vẫn còn ở Thẩm Dương.

"Ừm... "

Ta nghe nàng nói xong, chậm rãi mở miệng nói: "Đại tẩu, nếu không phải chuyện của ngươi, vậy dựa theo quy củ chuyến này, phải thu tiền đấy."

Nếu là chuyện của chính nàng, nói không chừng ta thà rằng mạo hiểm cũng phải giúp nàng, dù sao cô nhi quả mẫu cũng không dễ dàng gì. Nhưng nếu là người khác, lại còn là một thương nhân gian trá, đừng nói đến Lý Ma Tử, ngay cả ta cũng nhịn không được mà vơ nàng một khoản.

"Ta biết ta biết, nhà hắn có tiền có thể cho ngươi rất nhiều tiền!" Tựa hồ sợ ta không đồng ý, Tống Trung vợ vội nói.

Ta gật đầu, bảo nàng ở nhà chờ chúng ta, sau đó liền treo máy truyền tin.

Lý Ma Tử đang ở bên cạnh, hắn nghe được tất cả nội dung máy truyền tin, giờ phút này cười híp mắt nhìn ta nói: "Hắc, ta nói lần này có uổng công không?"

"Nhìn bộ dạng của ngươi kìa!"

Ta học theo lời của Tống Tiểu Bảo mắng hắn một câu, sau đó cười trong lòng với hắn.

Buổi chiều ta và Lý mặt rỗ đi thị trường mua sắm một đám đồ vật có khả năng dùng để mua, chờ lúc hoàng hôn mặt trời xuống núi, mới chạy tới hộp thôn.

Vừa vào thôn đã thấy không ít ông lão bà lão ngồi đánh mạt chược dưới cây đại thụ, còn có rất nhiều tiểu hài tử đang đùa giỡn.

Rất nhiều người đều nhận ra chúng ta, nhiệt tình chào hỏi, hỏi chúng ta có cần giúp đỡ không?

Thấy bọn họ như vậy, hiển nhiên đã dần dần quên mất Tống Trung chết thảm. Ta nói dối là phải rời khỏi Thẩm Dương, muốn thăm lão bà Tống Trung một chút. Như vậy cũng bớt được cho đám người thân thích này lo lắng rồi.

Kỳ thật ta đặc biệt đi tới, chính là muốn nhờ Tống Trung lão bà mang bọn ta đến nhà Viên đại, nhưng vừa đến nhà của nàng nhìn thấy hai đứa bé kia, ta đột nhiên thay đổi chủ ý, sau khi lấy địa chỉ cùng phương thức liên lạc liền trực tiếp rời đi.

Lý Ma Tử hỏi ta vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý, ta nói phàm việc chú ý nhân quả, Viên đại đầu gặp phải âm vật còn khó nói, không cần để cho cô nhi quả mẫu này liên luỵ vào.

Viên đại đầu bảng ở tại Thẩm Dương thị Ngũ Hoàn, một đường đi qua, phát hiện lầu các trước mắt giống như thành đồng kết hợp, khắp nơi đều là rác rưởi cùng người bán hàng rong bày quầy hàng sinh hoạt.

Cuối cùng chúng ta đã tìm được Viên đại đầu bảng ở sâu trong phòng, là một biệt thự độc lập, trước cổng lớn biệt thự có một nữ nhân ba bốn mươi tuổi đang đứng, nhìn thấy chúng ta dừng lại nên vội vàng chạy tới.

"Ngươi là vợ của bà ta?" Ta hỏi.

Trên đường đi ta đã đánh một máy truyền tin liên hệ, nghĩ đến chính là nàng.

"Đúng vậy, ta chính là lão bà Viên Đại, các ngươi cứ gọi ta là tiểu Lệ là được." Nữ nhân liên tục gật đầu, đồng thời không ngừng khom lưng nhìn vào trong xe.

Lý Ma Tử thấy thế sắc mặt trở nên khó coi, nói đại tỷ ngươi đang nhìn cái gì?

"Không nhìn gì, không nhìn..."

Tiểu Lệ cười cười ngượng ngùng, tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng mắt vẫn dùng sức quan sát chiếc xe, hiển nhiên là thấy ta và Lý Ma Tử trẻ tuổi nên tưởng trên xe còn có cao nhân.

"Người nghi ngờ không cần, dùng người thì không nghi, đại tẩu rốt cuộc ngươi dùng hay không cần chúng ta?" Ta bình tĩnh hỏi.

Thương nhân âm vật cũng có tính khí, nếu như nàng nói không dùng, ta lập tức rời đi.

Dứt khoát nàng cũng có vài phần nhãn lực, nghe ta nói vậy, lập tức không ngừng nhận lỗi.

Ta không có thời gian nói chuyện với nàng mà bắt nàng nói rõ xem Viên đại đầu trở về như thế nào.

Nàng dẫn chúng ta vào trong biệt thự, pha hai nhánh trà cho ta và Lý Ma Tử, mới lo lắng mở miệng nói: "Lão Viên nhà ta từ lúc giúp ông chủ láng giềng cướp được một thứ gì đó, đột nhiên tính tình thay đổi, luôn vô duyên vô cớ nổi giận. Tính cách trước kia của hắn không phải như vậy, sao đột nhiên lại không nhận sáu người thân chứ..."

"Nói trọng điểm!"

Nghe ta không có thời gian nghe nàng kể lịch sử chua xót của mình, cau mày nói.

"Được được được... "

Tiểu Lệ dừng lại một chút, sắc mặt trắng bệch, như là nghĩ đến chuyện gì đó đáng sợ.

Một lát sau nàng mới mở miệng nói: "Càng tà môn hơn là ban ngày hắn điên điên khùng khùng, nhưng đến ban đêm lại trở nên dịu dàng hẳn lên, giống như một thân sĩ thân sĩ cao nhã, thường xuyên ngồi một mình ở đầu giường, nói chuyện với nhau về tiểu tình! Hơn nữa giọng điệu khi nói chuyện thập phần chuyên chú thâm tình, bất luận ta nói gì ở bên cạnh hắn cũng sẽ không tức giận, cũng sẽ không dừng lại."

"Thấy bộ dáng của hắn ta, ta cảm thấy rất kỳ quái, nhưng lại không nghĩ ra chỗ nào không thích hợp, chỉ coi như lương tâm của hắn ta đã phát hiện."

Nói đến đây Tiểu Lệ đột nhiên run lên một chút, ta biết nàng đã bị dọa sợ, vội vàng vỗ vỗ bờ vai của nàng, ra hiệu nàng tiếp tục.

"Mấy ngày trước khi ta về nhà mẹ đẻ, về nhà trời đã tối muộn, ta cho rằng lão Viên đã sớm ngủ, ai ngờ vừa mới vào cửa đã nghe hắn nói liên tiếp lời ngọt ngào ngọt ngào. Phản ứng đầu tiên của ta là cảm thấy người con gái hắn cõng ta về nhà, lúc này liền nổi giận đùng đùng đạp mở cửa phòng ra. "

"Kết quả vào nhà nhìn, trên giường cũng chỉ có một lão Viên nhà chúng ta, ngồi đầu giường lẩm bẩm, làm sao kêu hắn cũng không đáp ứng, tựa như đang nói chuyện với quỷ vậy."

Tiểu Lệ nói xong hết thảy, không ngừng vỗ ngực.

Từ đó về sau nàng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề này, cũng không dám ở lại gian phòng kia nữa.

"Xem ra nam nhân cô bị nữ quỷ mê hoặc rồi!"

Lý Ma Tử dương dương đắc ý bắt chéo chân, ra vẻ thâm trầm nói.

Hắn là đang trả thù tiểu Lệ ngay từ đầu đối với chúng ta không tôn trọng, tiểu Lệ nghe xong quả nhiên bị dọa không nhẹ, vội vàng hỏi Lý Ma Tử nên làm gì bây giờ.

"Chút chuyện nhỏ này không cần ta tự mình động thủ, cứ để đồ đệ ta ra tay là được rồi." Lý Ma Tử chỉ chỉ vào ta nói.

Ta bất đắc dĩ lắc đầu, bộ dáng của Lý mặt rỗ so với ta quả thực đã già hơn rất nhiều, cho nên rất nhiều lần làm ăn hắn giả mạo sư phụ ta, ta không có cách nào phản bác.

Tiểu Lệ cũng mặc kệ những thứ này, trong nháy mắt liền nước mắt lưng tròng nhìn về phía ta, ta chỉ có thể nói: "Yên tâm đi đại tẩu! Ta nhất định sẽ giúp huynh."

Nói xong, hung hăng liếc Lý Ma Tử một cái.

Trong lúc Lý Ma Tử nói chuyện phiếm với tiểu Lệ, ta đã cẩn thận dò xét mỗi ngóc ngách của biệt thự, phát hiện những nơi khác trong biệt thự đều rất khô ráo, chỉ có một gian phòng ngủ lầu hai đang tỏa ra hơi ẩm đậm, giống như căn nhà ven biển vậy.

Cẩn thận quan sát, thậm chí còn có một cỗ khói đen bao phủ ở cửa ra vào.

Ta không khỏi nhíu mày, chỉ vào phòng ngủ hỏi tiểu Lệ hỏi: "Đây có phải là gian phòng Viên đại hay không?"

"Đúng vậy." Tiểu Lệ kinh ngạc nhìn ta: "Làm sao ngươi biết, chẳng lẽ nhìn ra cái gì quỷ quái sao?"

Mặt ta không chút thay đổi gật gật đầu, tiến đến trước mặt Lý Ma Tử nhỏ giọng nói với hắn vài câu, Lý Ma Tử chớp chớp mắt, không nói một lời.

Hắn đi rồi, ta hỏi trong nhà Tiểu Lệ trong khoảng thời gian này còn có chuyện gì cổ quái phát sinh nữa không.

Từ hắc vụ trước cửa phòng ngủ có thể nhìn ra, dây dưa với Viên đại đầu âm vật không bình thường! Hắn đã có thể phụ thân trên đầu Viên Đại, mỗi đêm nói chuyện phiếm với phòng ốc, nói rõ căn phòng này tám phần còn có chút cổ quái!

Giờ phút này, ta gắt gao nhìn chằm chằm vào tiểu Lệ. Ánh mắt tiểu Lệ lập loè, ngoài miệng nói không có.

Ta xác định nàng có chuyện giấu ta, lạnh lùng cười nói: "Tốt nhất ngươi nên nói cho ta biết một chữ không sa sút đi, bằng không trượng phu của ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi."

"Cao nhân, ta nói này, ta nói không được rồi sao?" Tiểu Lệ cắn cắn môi, do dự một lúc mới nói với ta tình hình thực tế.

Hóa ra biệt thự này không phải do bọn họ mua, mà là Viên đại đầu vận dụng sức mạnh xã hội đen cướp về.

Trước đó ở nơi này là tình nhân của ông chủ Viên Đại, ông chủ kia mua về biệt thự đưa cho Tiểu Tam, nhưng còn chưa kịp ký phòng ốc nhường đường thì hợp đồng đã chết.

Sau khi hắn chết, Viên Đại ngồi ở vị trí đầu tiên đã đánh chủ ý lên biệt thự này, cuối cùng Tiểu Tam bị xã hội đen mỗi ngày quét sơn, viết đe dọa, ép hắn tự sát ở biệt thự.

Viên đại đầu là người xã hội, tất nhiên không tin chuyện quỷ thần này, nhanh chóng được ở đây.

Tiểu Lệ nói xong khẩn trương nhìn ta, hỏi sẽ không phải là quỷ hồn Tiểu Tam tìm tới cửa chứ?

"Chuyện này ta không quản được, các ngươi tìm người khác đi." Ta nghe xong nhướng mày, liền muốn rời đi.

Ta chỉ là một thương nhân âm vật nửa gà, gặp phải âm vật hơi lợi hại một chút phải liều mạng. Hiện tại lai lịch âm vật thế nào cũng không biết rõ, trong biệt thự thế mà lại có thêm một nữ quỷ oán khí ngập trời, trừ phi ta choáng váng, nếu không tuyệt đối sẽ không dính nước đục lần này.

Tiểu Lệ thấy ta như vậy, ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình, vội vàng đi lên kéo ta đau khổ cầu khẩn, nói xong khóc.

Ta rất sợ nữ nhân khóc, huống chi làm chuyện xấu chính là Viên đại đầu, Tiểu Lệ chỉ là một phụ nữ gia đình lâu năm mà thôi.

Nghĩ tới đây, ta thở dài một hơi. Nói đại tỷ đừng nóng vội, ta thử một chút, có thể đi được hay không cũng khó nói.

"Thử là được, thử một chút là được." Tiểu Lệ lắp bắp lặp lại, rõ ràng là sợ muốn chết.

Sau đó ta hỏi nàng ta, có lẽ thời gian nào đó Viên đại đầu đã trở nên dịu dàng? Tiểu Lệ không hề nghĩ ngợi liền nói buổi tối khoảng mười hai điểm.

Xem ra ta đoán không sai, mười hai canh giờ cổ đại thuộc về con cái, là thời khắc âm dương giao nhau, lúc này có thể toát ra nói chuyện với âm vật tuyệt đối là quỷ đại hung.

Tiếp đó ta lại hỏi nàng lúc này Viên đại đầu sẽ làm gì.

"Ngủ, hiện tại ngoại trừ buổi tối nói về tình cảm kinh người ra, thì thời gian còn lại đều đang ngủ, ngay cả ăn cơm cũng cần đến ta đút." Tiểu Lệ bất đắc dĩ nói.

Đầu của Viên Đại đã không ổn định, xem ra sắp chết rồi.

Một lát sau Lý Ma Tử mặt xám mày tro trở lại, trên tay còn cầm theo một bao lớn cỏ cây tro, hắn đi tới liền ném tro cỏ cây cho ta nói: "Móa nó, việc dơ bẩn việc vặt đều để ca ca làm, lần này buôn bán được thêm tiền, phải tăng thêm tiền!"

Ta trực tiếp phớt lờ hắn, sau đó bảo tiểu Lệ đưa ta đi vào phòng Viên Đại.

Nàng tò mò nhìn tro cây trong tay ta, hỏi ta đây là dùng để làm gì.

"Tê muối cành liễu, mười cân cành liễu đốt thành một cân tro, còn dùng làm gì." Ta cười lạnh, nhìn về phía đoàn hắc vụ nơi cửa.

"Đại sư, thứ này sẽ không làm thiếp tốt chứ?" Tiểu Lệ khẩn trương hỏi, trên mặt tràn đầy lo lắng đối với Viên đại đầu, đáy lòng ta đối với nàng có thêm phần hảo cảm, bảo nàng không nên lo lắng.

Nàng gật gật đầu, lúc này mới yên tâm mở cửa mở ra, đưa chúng ta vào trong.

Lúc nàng mở cửa, ta chăm chú nhìn đoàn hắc vụ quỷ dị kia, phát hiện nó cũng không theo cánh cửa mở ra mà tiêu tán, ngược lại mơ hồ có xu thế biến lớn lên.

Cùng lúc đó, trong phòng truyền đến một mùi hôi gay mũi, ta đi qua xem xét, phát hiện Viên đại đầu đang nằm trên giường ngáy khò khò, mặt không có huyết sắc gầy trơ xương, hiển nhiên không chịu nổi.

"Hắn làm vậy là coi nơi này là nhà cầu chứ gì?"

Lý Ma Tử bịt mũi nói, ta nhìn theo ánh mắt của hắn, phát hiện trên đất có rất nhiều bình lọ lọ chứa chất bài tiết vật, không ít đều rải ra, tạo thành mùi hôi ngập trời trong phòng.

Ta nhịn không được nhíu mày, Viên đại đầu cũng đã như vậy, lẽ nào tiểu Lệ không thèm để ý sao?

Chương thứ bốn trăm năm mươi ba, giữa những hung thủ u linh.

"Ai ui!"

Tiểu Lệ giống như nhìn ra tâm tư của ta, thở dài nặng nề nói, thời điểm Viên Đại nổi giận không cho phép bất luận kẻ nào vào nhà, chỉ là đem mình nhốt ở trong phòng. Nàng vài lần muốn vụng trộm đi vào dọn dẹp rác rưởi, đều bị Viên đại đầu đánh ra, cuối cùng cũng chịu trách nhiệm.

"Vậy bây giờ dọn dẹp một chút, mở cửa sổ ra toàn gió." Ta không biết nói nàng cái gì tốt, dặn dò vài câu liền rời phòng.

Vừa ra khỏi cửa, Lý Ma Tử điên cuồng hít một hơi khí lạnh, nói gian phòng này con mẹ nó thật thú vị.

"Ta luôn cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc, chúng ta cẩn thận một chút." Ta nói với Lý Ma Tử.

Tiểu Lệ bỏ ra hai giờ, mới dọn sạch gian phòng của Viên đại, mở cửa sổ ra. Khi chúng ta vào nhà, mặc dù còn có mùi hôi, nhưng tốt xấu gì cũng có chỗ đặt chân.

Ta lấy ra một tấm An Thần Phù đã vẽ xong dán lên đầu Viên Đại, như vậy có thể đề phòng gã đột nhiên nổi điên.

Ngay sau đó ta mở ra mí mắt của hắn dùng đại phóng gương nhìn lên, vừa nhìn ta lập tức kinh hãi không thôi, con ngươi của hắn đã bắt đầu tan rã, bên trong hốc mắt mọc lên lít nha lít nhít điểm nhỏ màu nâu đỏ, có chút đã hóa mủ.

Cứ tiếp tục như vậy, không quá hai ngày nữa Viên Đại sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

Nghĩ đến đây, ta phải tranh thủ thời gian để cho tiểu Lệ đi đến dược điếm mua một ít đồ đại bổ, sau đó cùng Lý Ma Tử cùng nhau rải một tầng Liễu Mộc Hôi lên khắp sàn nhà.

Rễ cây bụi là thứ tốt chiêu quỷ, phàm là có quỷ hồn xuất hiện thì nhất định sẽ lưu lại dấu chân trên đó.

Chỉ có điều một số quỷ hồn lợi hại sẽ cố ý mượn gió thổi đi tro bụi trên mặt đất, cho nên ta mới bảo Lý Ma Tử ở bên trong phối hợp với máu chó đen, như vậy tro tàn âm dương có thể tạo được hiệu quả ta muốn, còn không bị âm phong lay động.

Một lát sau, tiểu Lệ bưng một bát Trường Bạch Sơn Nhân sâm canh đút cho Viên đại đầu, sau đó hỏi xem kế tiếp ta nên làm gì bây giờ?

"Đợi đi." Ta cũng có chút thấp thỏm nói.

Đồng thời linh phù trong tay phân cho Lý Ma Tử cùng tiểu Lệ, nói cho bọn họ trong phòng có động tĩnh liền theo ta vào phòng, gặp phải tình huống gì liền trực tiếp lấy linh phù ra hỏi.

Linh phù là do tự ta học vẽ, uy lực tuy không so được với nam họa trong cốc, nhưng vẫn có chút tác dụng.

Lý Ma Tử nhận lấy linh phù, tiện tay nhét vào trong túi, sau đó hoàn toàn không coi ra gì, ngồi vào trong phòng khách xem TV, ánh mắt còn có vẻ vô tình nhìn qua bộ ngực của tiểu Lệ.

Ta muốn sau khi hoàn thành chuyện lần này, nhanh chóng dẫn nó về gặp như tuyết, nếu không phải tiểu tử này dễ bị nghẹn phạm tội!

Tiểu Lệ cẩn thận xếp linh phù, hỏi ta chuẩn bị vào đâu, nàng cũng nhìn ra ta ném bừa Liễu Mộc Hôi kỳ thật cũng không có tác dụng gì lớn.

"Việc này của chúng ta giải quyết âm vật, đều là trước tiên biết rõ ràng lai lịch âm vật, sau đó lại chữa bệnh, hoặc là siêu độ, hoặc là hàng phục."

Ta và Tiểu Lệ kiên nhẫn giải thích: "Đặc biệt là tình huống như Viên đại đầu, rõ ràng không phải bị một Âm Linh quấn lấy, càng cần phải hiểu rõ hơn."

Nàng gật đầu cái hiểu cái không, rốt cuộc cũng không nói gì.

Lý Ma Tử xem TV, cảm thấy không thú vị liền đóng cửa, ba người chúng ta ngồi ở phòng khách không ai nói chuyện, lẳng lặng đợi nửa đêm đến.

Toàn bộ đại sảnh chỉ có tiếng chuông tí tách, nhanh đến mười hai điểm ta mới tắt đèn, nghiêm túc nhìn về phía phòng của Viên Đại.

Hắc vụ nơi cửa càng ngày càng đậm, thậm chí còn che kín cửa phòng, xem ra vật kia sắp chui ra rồi.

Lý Ma Tử hơi buồn ngủ, ngáp hỏi ta tình hình thế nào, nếu còn không đến hắn sẽ đi ngủ.

"Đừng nói chuyện, nhanh... " Ta nhỏ giọng nói, sau đó hỏi nhà tiểu Lệ có đồ ăn cay hay không, tỷ như cà chua và xúc xắc gì đó.

Bởi vì ta luôn cảm thấy Viên Đại ở trong phòng đại tiểu tiện không thoát khỏi quan hệ với âm linh. Mà món xúc xắc này có thể trừ tà, nhất là đối phó một số thứ dơ bẩn, có lẽ sẽ có hiệu quả không tưởng tượng nổi.

Tiểu Lệ sửng sốt nói có, ta bảo nàng nhanh chóng mang tới phòng bếp lấy mấy củ cà rốt cho ta.

"Mỗi người lấy một cái, chuẩn bị trước khỏi hoạ."

Nói xong ta cầm một củ cà rốt bỏ vào túi, xoay người tiếp tục nhìn chăm chú cửa phòng, lại ngạc nhiên phát hiện làn khói đen kia lại biến mất.

Cùng lúc đó, âm thanh sột soạt từ trong phòng truyền ra tựa như có người đang đi lại.

"Đến rồi!"

Ta hạ giọng nói, Lý mặt rỗ cùng tiểu lệ nháy mắt tinh thần liền trở nên khẩn trương vô cùng.

Quả nhiên, không đến một phút, trong phòng truyền tới âm thanh nhẹ nhàng của một nam nhân: "Phượng Nhã, sao ngươi lại tới nữa?"

Thanh âm kia vang vọng khắp phía Đông Bắc, còn mang theo một chút tức giận, tiểu lệ nói đây cũng không phải là thanh âm Viên đại đầu.

"Phu quân gọi phụ, chàng ở đâu thì ta ở đó."

Giọng nói của một cô gái truyền đến, trong lòng ta lập tức giật thót, nghĩ thầm đúng là mình đã đoán đúng rồi.

Bất quá xem phản ứng của Lý mặt rỗ cùng tiểu lệ, bọn họ cũng không nghe được thanh âm của nữ nhân.

Dừng một chút, Viên đại đầu mở miệng lần nữa: "Ta đã không còn là ta trước kia, hôi thối vạn năm, thành cẩu hán gian người phỉ mắng, ngươi cần gì phải khổ như vậy?"

"Không khổ, từ sau khi ngươi chuộc ta từ Bát Đại Hồ Đồng về, trái tim này của ta sẽ là của ngươi, ta mặc kệ ngươi là Hán gian, hay là thổ phỉ, đều là người ta yêu nhất."

Nữ nhân bướng bỉnh nói, trong thanh âm lại mang theo một tia hạnh phúc của nữ nhân nhỏ này.

Nghe hai người đối thoại nhàm chán, ta suy đoán phụ thân âm linh trên người Viên Đại, hẳn là thời kỳ kháng chiến một tên bán quốc hán gian, mà nữ nhân kia lại là kỹ nữ nam tử cùng Hồ Bát Đại, được hán gian chuộc trở về, sau đó hai người nảy sinh cảm tình.

Nghĩ đến đây, ta rùng mình với Lý Ma Tử, ra hiệu cho hắn lên lầu cùng ta.

Sau khi đi tới cạnh cửa, ta cẩn thận đẩy cửa phòng một chút, chuẩn bị lặng yên không một tiếng động đi vào.

Ai ngờ vừa mới đẩy ra một cái khe, trong phòng lại nổi lên một đạo âm phong mãnh liệt. Ta chỉ cảm thấy trong âm phong kia ẩn chứa một cỗ lực hút cường đại, đem ta cùng Lý Ma Tử hướng trong phòng hút, sau đó cửa phòng "Vù vù" một tiếng đóng lại.

Ta kinh ngạc nhìn về phía giường, chỉ thấy Viên đại đầu ngồi ở bên giường, mặt mũi tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm ta.

Khuôn mặt hắn dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi, giống như muốn xé nát ta. Mà một cái bóng màu đỏ mơ hồ vẫn như cũ quỳ gối bên giường, hàm tình mạch nhìn chăm chú Viên đại đầu, giống như cũng không phát hiện chúng ta đã đến.

"Cút ra ngoài!"

Viên đại đầu mở miệng, gầm lên như một con hổ, đâu còn chút dịu dàng nào.

Theo tiếng rống của hắn, cuối cùng cái bóng màu hồng bên giường cũng phản ứng lại, vẻ mặt mờ mịt nhìn về hướng chúng ta.

Trông thấy cái bóng màu hồng này, ta không kìm được mà trợn to hai mắt, nàng thật đúng là một mỹ nữ, trên người mặc một bộ kỳ bào màu đỏ, trên mặt non nớt tựa hồ muốn nhỏ nước ra ngoài, một đôi mắt to thần thái sáng láng.

Đừng nói nàng sinh hoạt trong thời kỳ kháng chiến, cho dù là bây giờ cũng là nữ thần mặt trắng.

Bất quá sau đó sẽ không vui sướng như vậy, nhìn thấy chúng ta về sau, mặt nữ nhân trong nháy mắt già yếu đi, nếp nhăn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được lan đến toàn thân.

Ngay sau đó con mắt của nàng lồi lên cao, đầu lưỡi cũng phun ra, phảng phất như Điếu Tử Quỷ, trên cổ còn xuất hiện một vết rách màu tím xanh.

"Mẹ kiếp, chạy mau!"

Ta đột nhiên xoay người hướng Lý Ma Tử quát một câu, tiếp theo muốn lao ra.

Hồng y nữ quỷ vốn là đại hung chi vật, không nghĩ tới còn là một Điếu Tử Quỷ.

Ta tự hỏi không phải là đối thủ của cô ta, chỉ có thể rút lui xuống dưới lầu rồi nói sau.

Nhưng mà làm ta khiếp sợ chính là, sương đen đã tản đi lúc trước lại xuất hiện, cũng lần nữa che kín cửa phòng kín mít.

Càng kỳ quái hơn là ta không những không nhìn thấy cửa phòng ở đâu, muốn sờ thử, cũng không sờ tới được tay cửa.

Lúc này, Lý Ma Tử đột nhiên nôn khan một tiếng, sau đó trợn mắt. Ta vừa định hỏi hắn có chuyện gì, nhưng lại nghe thấy trong làn khói đen tản mát ra mùi hôi thối nồng nặc.

Mùi sữa Phúc Kiến giống như đậu phụ thối, lại khá giống với mùi của hủ thi.

Ta thật không biết nói thế nào, chỉ cảm thấy loại mùi này vừa hấp vào trong lỗ mũi, đại não nhất thời liền thiếu dưỡng khí, cả người nhịn không được run rẩy lên.

Ta cố nén thống khổ trong đầu truyền đến, cố gắng từ trong túi lấy ra đũa, mang theo da liền dùng sức cắn một miếng, cũng nhanh chóng nhai nuốt.

Quả nhiên, trong miệng phát ra âm thanh cay độc, ý thức của ta lập tức tỉnh táo trở lại, cả người khôi phục bình thường.

Hướng bên cạnh vừa nhìn thấy Lý Ma Tử đã nằm dưới đất, ta vội vàng xé một miếng cà rốt mạnh nhét vào miệng hắn, bảo hắn nhanh chóng nhai.

Cũng may ý thức của Lý Ma Tử vẫn còn, nghe xong lời của ta cũng khôi phục lại.

Sau lưng, ta lên, hướng cửa phòng trước mặt dốc sức nôn ra mấy hơi, trong hơi thở của ta tràn đầy hương vị như hành tây, khói đen kia giống như gặp khắc tinh, dồn dập tán đi.

Tuy ta vừa ngừng thổi, sương đen kia sẽ khôi phục, nhưng tốt xấu gì cũng tìm được cách giải quyết. Lý Ma Tử cũng nhìn ra uy lực của củ cà rốt, nhanh học bộ dáng thở phì phò của ta.

Hai ta từng bước một làm doanh, chậm rãi tăng tốc, rốt cuộc trước khi sương mù màu đen tụ lại ta đã bắt được thủ vệ.

Đang chuẩn bị mở cửa, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng cầu cứu của tiểu lệ.

Ta vụng trộm lấy ra một lá linh phù, chuẩn bị sẵn sàng đánh ra, cẩn thận xoay người, phát hiện Viên đại thủ đã bắt được tiểu Lệ dưới lầu, còn gắt gao bóp cổ của tiểu Lệ.

Mặt mũi hắn cười nhạo nhìn ta, nói ngươi chạy a, ngươi chạy ta liền bóp chết nàng ta.

Đầu ta lập tức to thêm một vòng, nhìn bộ dạng hung thần ác sát của Viên đại đầu, tuyệt đối không phải nói đùa với ta.

Giãy dụa ngắn ngủi qua đi, ta bất đắc dĩ buông cánh cửa ra, lạnh lùng hỏi hắn rốt cuộc muốn làm gì.

"Muốn làm gì?"

Viên đại cười lạnh liên tục, chỉ vào tay ta giấu ở sau lưng nói: "Nhanh, ném đi đồ vật trong tay đi!"

Trong lòng ta đột nhiên trầm xuống, lúc này bỏ lại linh phù không khác gì tự sát. Nhưng vừa thấy ánh mắt bất lực của tiểu Lệ, ta chỉ đành nghe theo sự phân phó của nàng, chậm rãi buông tay ra.

Nhưng đúng vào lúc này, ta chỉ cảm thấy hai má bị người ta hung hăng tát một cái, cả người lắc lư một cái.

Định thần nhìn lại, người đánh ta lại là Lý mặt rỗ, Lý mặt rỗ không nói một câu, túm kéo ta chạy xuống lầu. Chạy một mạch xuống dưới lầu mới buông tay của ta, ta nghi hoặc hỏi hắn chuyện gì xảy ra?

"Ngươi xem thử đây là ai?"

Lý Ma Tử im lặng chỉ vào tiểu lệ ngồi trên ghế dài nói.

Nhìn thấy tiểu lệ trước mặt, ta bỗng nhiên phản ứng lại. Nàng căn bản không có bị Viên đại đầu bắt cóc.

"Vừa rồi ta làm sao vậy?"

Nhớ lại một màn vừa rồi, lòng ta vẫn còn sợ hãi hỏi.

Chương thứ bốn trăm năm mươi ba cầu viện cho Thử tiền bối.

Lý Ma Tử nói ta bị nữ quỷ kia mê hoặc, nếu không phải hắn phản ứng nhanh, hành sự tùy theo hoàn cảnh, tất cả mọi người hôm nay đều xong đời.

Lý Ma Tử không bỏ qua bất cứ cơ hội trang bức nào, vừa đắc ý vừa nhìn tiểu Lệ.

"Coi như ngươi cứu ta một mạng."

Ta thở phào nhẹ nhõm, khen Lý Ma Tử một câu, coi như phối hợp với hắn làm màu.

Lý Ma Tử đắc ý nhếch nhếch mày: "Đó là đương nhiên, cũng không thèm nhìn ca ca là ai."

Không phải ta không quản hắn, chuẩn bị cùng tiểu Lệ nói một chút phát hiện vừa rồi, không nghĩ tới lúc đi xuống ghế dựa, cái ghế dựa trở nên trống rỗng, nào còn có bóng dáng tiểu Lệ?

"Tiểu Lệ đâu?" Lý Ma Tử quay đầu lại nhìn, thất kinh, ngay sau đó hắn run rẩy nói: "Mẹ kiếp, nơi này có điểm gì đó kỳ quái, Trương gia tiểu ca, hay là chúng ta rút lui đi."

Ta không để ý tới hắn, dùng sức xoa huyệt Thái Dương, đáy lòng triệt để mất hết chừng mực.

Trong phòng phía trên có hai âm linh, thêm vào tiểu lệ vừa biến mất, trong biệt thự này ít nhất có ba âm linh.

Tính cả tiểu Lệ vừa biến mất, trong phòng này tối thiểu nhất có ba âm linh.

Chúng nó không phải là cùng một bọn sao? Tiểu Lệ rốt cuộc là người hay là quỷ, hay là nói Tiểu Lệ vừa rồi chỉ là quỷ biến thành?

Trong lúc nhất thời vô số vấn đề tràn ngập đầu óc của ta, ta nhịn không được ngồi xổm trên mặt đất.

Lúc này đột nhiên Lý Ma Tử vểnh tai về hướng nhà cầu, cẩn thận nghe ngóng một hồi mới mở miệng nói: "Tiểu ca của Trương gia, tiểu Lệ giống như đang ở nhà cầu."

Nghe xong lời Lý Ma Tử, ta bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn nhà cầu chúng ta phía sau. Vừa va chạm trực tiếp mở cửa nhà cầu ra, tiểu Lệ ngồi co người trong góc, hai tay bất lực đặt lên đầu gối, trên mặt tràn ngập sự sợ hãi.

"Xảy ra chuyện gì?"

Ta ân cần hỏi han, thân thể lại không dám tới gần, hơn nữa cầm chặt linh phù trong tay, chỉ cần nàng không thành thật một chút ta sẽ bắt chuyện ngay.

"Quỷ... Trong này có quỷ à! Quỷ kia có bộ dạng giống ta như đúc, nàng bảo ta đừng ra ngoài."

Tiểu Lệ nói xong liền gào khóc, ta móc ra nước mắt trâu lau lau trên mí mắt, đợi đến khi con mắt trở nên chua xót rồi định thần nhìn kỹ, trên người tiểu Lệ có ba chén Dương Hỏa, lúc này mới yên tâm đi ra phía trước đỡ nàng dậy.

Nàng không có vấn đề, vừa rồi tiểu lệ tự nhiên là quỷ hồn biến thành. Ta đột nhiên có chút hối hận đón đỡ đơn hàng này, thật muốn buông tay mặc kệ, bởi vì cái này đã vượt qua năng lực của ta.

Nhưng tiểu lệ khổ sở cầu khẩn, lại một lần nữa mềm lòng.

Nói cho cùng nàng cũng là một nữ nhân số khổ.

Ta cẩn thận suy nghĩ, cảm giác được việc cấp bách hiện tại hay là phải biết rõ trước thân phận nữ quỷ giả mạo tiểu lệ kia trước đã?

Nghĩ đến đây ta lại nhìn về phía Tiểu Lệ, bảo nàng nói tỉ mỉ với chúng ta vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

"Ta cũng không biết, trước đó nữ quỷ kia chưa từng xuất hiện, vừa rồi ta đi nhà tắm là lần đầu tiên phát hiện nó. Tuy nhiên nó cũng không hại ta, chỉ không cho ta rời nhà cầu, chờ các ngươi xuống lầu rồi sau đó nàng mới không thấy."

Tiểu Lệ nói xong vẫn còn sợ lắc đầu.

Tuy nhiên ta lại cảm thấy, nữ quỷ kia chẳng những không có ác ý, còn có vẻ đang bảo hộ tiểu Lệ.

Nghĩ tới đây, ta quyết định tạm thời mặc kệ Viên đại đầu.

Nếu như nữ quỷ thần bí này không để cho tiểu Lệ rời đi nhà cầu, nói không chừng trong nhà cầu có huyền cơ gì.

Vì kiểm chứng suy đoán của mình, ta để hai người bọn họ rời đi, sau đó đóng đèn lại. Chính mình bưng la bàn đi lại cẩn thận trong nhà cầu, không ngờ ta đi vài vòng, kim đồng hồ trên la bàn đều không nhúc nhích, giống như mất linh vậy.

"Chuyện gì xảy ra lúc này?" Ta không khỏi nhíu mày, nhỏ giọng nói thầm.

Tình huống lúc này đột nhiên thay đổi, kim đồng hồ trên la bàn đột nhiên hướng về phía trước.

Nhìn đến đây, ta thở phào một cái. Hiện tượng trên kim đồng hồ là kim phù. Hiện tượng này nói rõ nơi này có Âm Linh tham gia, hơn nữa còn là thiện âm.

Trên phong thủy học cho rằng hễ xuất hiện tình huống này là vì đã có tổ tiên hoặc Bảo gia tiên che chở cho ngươi.

Mà tướng mạo nữ quỷ này lại giống với tiểu Lệ, nói rõ nhất định là tổ tiên của tiểu Lệ.

Ta thu hồi la bàn, rút ra ba cây hương cắm trên bệ cửa sổ châm lửa, tuy nhà cầu nhỏ hẹp không có một ngọn gió, nhưng đến ba cây hương kia cháy rất đều, sương thơm bốc ra lượn lờ bên cạnh ta, không ngừng xoay tròn.

Ta lui về phía sau một bước, từ đáy lòng hướng tới sương thơm cúi đầu một cái, lại ngẩng đầu phát hiện sương thơm trước mắt lại hợp thành một chữ tạ ơn.

Xem ra nàng cảm tạ ta đã bảo hộ tiểu Lệ, ta gật đầu nhẹ nói: "Ngài yên tâm đi! Đã tiếp cuộc làm ăn này, ta sẽ quản đến cùng."

Vừa dứt lời, chữ Tạ lay động tới lui vài lần rồi từ từ biến mất.

Tâm cảnh nhà cầu sau khi rời đi đã thay đổi rất nhiều, ngay cả tổ tiên của tiểu mỹ nhân cũng kiên trì bảo vệ, ta lại có lý do gì mà từ bỏ thương nhân chứ?

"Tiểu ca của Trương gia, chúng ta có nên bỏ hay không?" Hiển nhiên Lý Ma Tử vẫn chưa từ trong sợ hãi đi ra, vội vàng hỏi.

Tiểu Lệ thì lo lắng nhìn ta, chắc là sợ ta sẽ mặc kệ.

"Việc này ta cứ quản chắc rồi..." Ta đáp.

Lời ta nói khiến Lý Ma Tử choáng váng, hắn lắp bắp hỏi ta có phải bị sốt hay không, còn muốn sờ trán ta.

"Cút đi xem TV của ngươi đi." Ta cười đẩy nó ra, sau đó bảo tiểu Lệ đi ngủ, nói ta đã biết phải làm thế nào để đối phó với Âm Linh rồi, chỉ chờ ngày mai bố trí một phen.

Tiểu Lệ nghe xong liên tục cảm tạ, nhưng do do dự không chịu về phòng, ta biết nàng sợ, suy nghĩ một lát liền cho nàng ngủ trên ghế dựa.

Nàng phỏng chừng mệt chết rồi, cũng không khách khí, nằm ở ghế thấp ngủ thiếp đi, lúc này Lý Ma Tử mới hỏi xem có phát hiện gì hay không.

Bất tri bất giác, hai ta đã có sự ngầm hiểu.

Ta mỉm cười, đem chuyện tổ tiên Tiểu Lệ hiển linh nói với Lý Ma Tử một lượt. Lý Ma Tử nghe xong thì kích động không thôi, nói có viện trợ bên ngoài này chúng ta còn sợ hắn sao? Trách không được ngươi đột nhiên đắc ý rồi.

Lý Ma Tử còn nói nếu là tổ tiên của tiểu Lệ, thời gian làm quỷ khẳng định dài hơn nhiều so với thời kỳ kháng chiến trên hai cái lầu kia, không chừng không cần ta ra tay, lão tổ tông đem hai người bọn họ thu thập.

"Không đơn giản như vậy." Ta cũng có chút bội phục pháp môn chiến thắng tinh thần của Lý Ma Tử, hắn muốn sớm sinh một trăm năm, chỗ nào có cái gì mà A.

"Có ý gì?" Lý Ma Tử hỏi.

"Nếu như nàng không để Tiểu Lệ ra nhà cầu, vậy chứng minh nàng chỉ có thể bảo đảm tiểu Lệ ở nhà cầu không xảy ra chuyện! Hơn nữa hai con quỷ trên lầu kia oán khí ngập trời, chỉ khoá ở trong phòng không ra, thậm chí vừa rồi còn không xuống lầu đuổi theo chúng ta, giữa chúng nó có đạt thành ăn ý gì hay không?" Ta vừa nghĩ vừa nói.

Lý Ma Tử nghe xong như có điều suy nghĩ gật gật đầu, hỏi ta có thể nghĩ cách dẫn hai cái đầu kia vào nhà cầu được không, cho dù dẫn tới một lầu cũng được.

"Thử một chút đi, bây giờ ngủ trước." Ta nói xong trực tiếp nằm ở một cái ghế thấp khác, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Tiểu ca Trương gia, vậy ta ngủ đâu?" Lý Ma Tử buồn bực hỏi, lúc này ta mới kịp phản ứng, trong đại sảnh chỉ có hai cái ô, giờ phút này đã bị tiểu Lệ Bá và ta chiếm mất rồi.

Nếu Lý Ma Tử không muốn ở cùng một chỗ với hai con quỷ trên lầu hai thì chỉ có thể ngủ trên sàn nhà mà thôi.

"Tùy ngươi, không ngủ được nhà cầu chứ gì." Nói xong ta dứt khoát nhắm mắt lại, lựa chọn bỏ qua hắn.

Ngày hôm sau mở mắt ra, tiểu Lệ đã làm xong điểm tâm. Vẻ mặt nàng tốt như thế, xem ra chúng ta đúng là đã khiến nàng yên tâm hơn không ít.

Rửa mặt xong, ta phát hiện Lý Ma Tử không thấy đâu, liền hỏi Tiểu Lệ có thấy Lý Ma Tử không? Tiểu Lệ lắc đầu.

"Tiểu tử này có thể đi đâu?" Ta nghi ngờ lấy ra điện thoại gọi điện thoại cho Lý Ma Tử, tiếng chuông di động vậy mà từ dưới ghế ngồi vang lên. Sau đó Lý Ma Tử nhanh chóng bò ra ngoài, hỏi ta có chuyện gì.

"Không có việc gì..." Nhất thời ta cũng không biết nói gì cho phải.

Ăn cơm xong, ta báo cho Doãn Tân Nguyệt chút tin tức bình an, sau đó sắc mặt nặng nề thông báo số hiệu của Thử tiền bối.

Hết cách rồi, lúc này nhất định phải xin ngoại viện, cho dù đưa ra ý kiến cho ta cũng tốt.

Không ngờ lão già này sống chết không cầm túi, dù sao ta cũng tìm hắn chuẩn bị không có chuyện tốt. Cuối cùng ta đành phải phát một lá thư hung hăng, nói nếu không cầm tiền, ta sẽ bảo nam tử cầu hôn đánh cho hắn.

Phát xong lại đánh, miểu sát!

"Có gì thì mau nói mau, lão tử vội chơi mạt chược đây."

Thông tin vừa kết nối thì thử tiền bối giận đùng đùng mắng chửi, ta cười khà khà, nói có chuyện muốn thỉnh giáo lão nhân gia người.

"Chuyện gì? Nhanh lên." Thử tiền bối không kiên nhẫn nói.

"Là như vầy." Hiếm khi hắn cho ta cơ hội nói chuyện, ta tổ chức ngôn từ tốt, kể lại toàn bộ sự việc trên đồi núi.

Ta nói xong, bên phía Thử tiền bối nửa ngày cũng không trả lời, mãi đến khi ta hô vài tiếng, hắn mới cho ta tiếp tục.

"Tiếp tục một chút đi, ta nói xong rồi, ngươi rốt cuộc có đang nghe không?"

"Mẹ nó, chút chuyện cỏn con này còn kinh động ông đây à? Thật là làm mất mặt gia gia ngươi." Thử tiền bối nói xong trực tiếp treo máy truyền tin.

Ta nhìn máy truyền tin ngẩn người, nhiều lần muốn đánh qua nhưng cuối cùng đều nhịn được.

Cũng vì câu nói đó của y, thật khiến ông nội mất mặt.

Mẹ nó, lần này ông đây không ai cầu nữa, ta không tin có người khác rời khỏi là không thể sống!

Không nghĩ tới qua nửa ngày, Thử tiền bối yên lặng phát cho ta một lá thư: oán từ tâm sinh, trong lòng không oán, âm linh tự mình rời đi.

Cho dù lời này thật ra cũng giống như chưa nói, trong lòng ta vẫn cảm nhận được sự quan tâm của hắn, trong lòng không khỏi ấm áp.

Thu hồi tâm tư cầu xin giúp đỡ, ta nhớ lại cuộc đối thoại tối qua ở lầu hai kia, hỏi tiểu Lệ có chủ nhân biệt thự hay không, cũng chính là ảnh Viên đại đầu bức chết ba tên nhóc kia?

Tiểu Lệ nghĩ nghĩ một chút, sau đó tìm được ảnh của tiểu Tam trong hàm răng của Viên đại, ta nhận được rõ ràng là phát hiện tiểu Tam này chính là nữ nhân mặc kỳ bào màu đỏ tối qua!

Ta lại hỏi nàng Tiểu Tam tên gì, Tiểu Lệ nói cho ta nữ nhân này tên là Bạch Hi Nhã.

Tối hôm qua Viên Đại gọi ả nữ quỷ kia hình như cũng là người líu ríu lịch sự, xem ra ả không chỉ có tướng mạo giống Tiểu Tam đã chết, mà cả tên đều giống nhau.

Nàng đã là kỹ nữ của tám đại hồ ly, lại từng có một đoạn lưu luyến với Âm Linh, ta nghĩ chắc không phải hạng người hời hợt, liền đi võng vơ vét tư liệu Bạch Hi.

Kết quả ra một đống lớn, cái gì mà cả nước có bao nhiêu cái Bạch Hi nhã nhặn. Phu phụ Bạch Hi Nhã là rác rưởi tin tức, nhưng duy chỉ có không có cái ta muốn tìm.

Ta không khỏi nổi giận, Lý Ma Tử lại thề son sắt nói hắn có thể lục soát được, nói xong liền lên một cái áo giáp bí mật.

Đại hán thứ bốn trăm năm mươi hai gian gian.

Một lát sau thật đúng là bị hắn tìm được, quân sư trưởng Đông Bắc của thời kỳ kháng chiến học thành, cũng chính là đường đệ của Trương Học Lương, đã từng chuộc thân cho một nữ nhân Nhật Bản ở Bát Đại Hồ, nữ nhân Nhật Bản kia tên là Tiểu Thiển Nhã Tử.

Đây cũng là manh mối duy nhất hữu dụng.

Nhưng người trong tin tức này có chút danh tiếng không đúng a, ta ôm tâm thái thử tìm kiếm nho nhỏ nhã tử bí mật kế mô này, khi nhìn thấy tên văn nhã Bạch Hi, kích động hai tay đều run lên.

Vẫn là nàng thật!

Không ngờ nữ quỷ mặc cờ đỏ oán khí ngập trời này lại là người của ta.

Nguyên lai năm đó nàng xác thực ở tám đại ngõ nhỏ, chỉ là bán nghệ không bán thân, bởi vì nàng bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, làn da trắng nõn, đã nhận rất nhiều tiên sinh công tử bột Bắc Kinh thèm nhỏ dãi.

Đúng lúc này Đông Bắc quân sư trưởng trương học thành đến Bắc Kinh, chỉ đối đầu với Tiểu Thiển Nhã Tử một cái, hai người đồng thời tim đập thình thịch. Trương Học Thành tại chỗ vung tiền như rác, chuộc thân cho nàng.

Do lúc ấy giữa thời gian quan hệ khẩn trương, Tiểu Thiển Nhã Tử đổi tên thành Bạch Hi Nhã, gả cho Trương Học Thành Sư trưởng.

Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, sau khi Đông Bắc rơi vào tay giặc, tính tình Trương Học Thành Đại biến, khúm núm làm Hán gian, được Nhật Bản phong làm rối quân đội, gieo họa cho dân chúng Đông Bắc, cuối cùng bị huynh trưởng Trương Học Kỳ phái binh đánh chết.

Bạch Hi nhã là biểu thị trung trinh đối với vong phu, treo cổ ở trước mộ hắn.

Hai người sau khi chết đều có oán niệm, một người phụ thân trên âm vật, một người tuy rằng chuyển thế đầu thai, nhưng vẫn như cũ không quên vong phu.

Dưới cơ duyên xảo hợp, hai vợ chồng lại gặp nhau trong biệt thự này.

Sau khi biết rõ ràng hết thảy, ta đối với chuyện giải quyết chuyện này đã không còn bất kỳ áp lực gì nữa, chỉ có một tia cảm thán đối với đôi uyên ương vong mệnh này.

Trương Học Thành là một người có chí hướng, nhưng vẫn luôn bị quầng sáng của đường huynh Trương Học Lương đè ép, cuối cùng dẫn tới tính cách vặn vẹo, đi lên con đường không có lối về.

Những người khác đều mắng hắn là cẩu hán gian, nhưng từ đầu đến cuối, có thể đọc hiểu hắn chỉ có một mình Bạch Hi Nhã mà thôi!

Đúng như lời Thử tiền bối nói, chỉ cần tiêu trừ chấp niệm trong lòng âm linh, âm linh sẽ tự động tản đi.

So với Trương Học Thành, Bạch Hi nhã lại càng dễ đối phó hơn. Mặc dù nàng oán khí ngút trời, nhưng cũng chỉ vì tình yêu, nói ra thì cũng là nữ nhân số khổ.

Về phần Trương Học Thành, ta cảm thấy nếu Bạch Hi có thể đầu thai, hắn tự nhiên cũng sẽ bỏ xuống. Cùng lắm thì cưỡng ép diệt hắn, dù sao ta chưa bao giờ quan tâm tới Hán gian!

Nghĩ đến điều này ta liền có chủ ý, ta lệnh cho Lý Ma Tử đi chợ cũ để kiếm tiền mua hai bộ quan quân Đông Bắc quân. Vì để cho an toàn, hắn còn cố ý thỉnh giáo Doãn Tân Nguyệt, dựa theo phong cách của Trương Học Lương, Lý mặt rỗ giả vờ.

Cả đời Trương Học Thành bị Trương Học Lương đè ép, cuối cùng chết trong tay Trương Học Lương, cho nên hắn ta nhất định sẽ sợ Trương Thiếu Soái!

Suốt một buổi chiều ta đều nghẹn ở trong phòng thư phòng của

Tiểu Lệ gia vẽ bùa, đây cũng không phải là vẽ không ra, mà là cảm giác khó có được.

Bình thường vẽ mười tấm có thể có hiệu quả cũng không tệ rồi, có thể hôm nay nhờ sự điểm hóa của Thử tiền bối, tâm cảnh được đề thăng, xác suất vẽ thành công vậy mà cao tới hai mươi phần trăm.

Lý mặt rỗ biết việc vẽ phù rất hao tổn tinh thần, không ngừng giục ta ngừng, nói đừng chỉ lo việc vẽ phù tối nay không có tinh thần.

Cuối cùng hắn mạnh mẽ cướp đi tờ giấy vàng còn lại, ta mới bị ép dừng lại, đơn giản lấy được một số mười mấy tấm linh phù, ta hài lòng nhẹ gật đầu.

Chạng vạng tối ta bớt thời gian ngủ một giấc, chờ đến khi bị Lý Ma Tử đánh thức đã khuya, ta dụi mắt nhìn vào cửa phòng lầu hai, đoàn khói đen kia càng dày thêm.

Không biết tại sao, ta đột nhiên nghĩ đến tổ tiên của tiểu Lệ, không chừng đoàn hắc vụ này chính là để phòng nàng.

Dù sao người bình thường căn bản không nhìn thấy hắc vụ kia, âm linh càng sẽ không đặc biệt nhắc nhở người sống.

Nghĩ đến điều này, ta lưu tâm để ý, chuẩn bị có cơ hội sẽ phá vỡ đoàn hắc vụ kia, không khéo lão tổ tông Tiểu Lệ kia có thể đi vào hỗ trợ...

Chờ mười hai điểm vừa đến, ta liền để cho tiểu Lệ trốn vào nhà cầu, không phải ta hô nàng ngàn vạn lần đừng đi ra ngoài.

Như vậy ta và Lý Ma Tử cũng không cần phân tâm, cũng không cần bị mê hoặc.

Tiểu Lệ vừa mới trốn vào nhà xí không bao lâu, gian phòng lầu hai liền truyền đến thanh âm Viên Đại Đầu: "Khiệt nhạc nhã, ngươi vẫn nên đầu thai đi! Cần gì nhớ mãi không quên ta, đến sinh ra một gia đình tốt, tìm một người trượng phu tốt, quên mất tên cẩu hán gian này của ta."

"Tướng quân, ngài đừng nói nữa, thật vất vả mới gặp lại ngài, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ tướng quân mà đi." Bạch Hi kiên nghị

nói.

"Trương gia tiểu ca, lúc này chúng ta lên có phải có chút không đúng lúc hay không?" Ngay cả người chủ trì không tim không phổi như Lý Ma Tử cũng có chút động dung, sao ta lại không cảm động chứ?

Nhưng hết cách rồi, càng là lúc này chúng ta càng dễ thành công.

Nghĩ đến đây ta liền lên lầu trước, Lý Ma Tử đành phải theo sau.

Lần này ta không do dự, hung hăng đá văng cửa phòng, không đợi hai quỷ trong phòng kịp phản ứng liền lớn tiếng quát: "Báo cáo cho Thiếu soái, Trương học thành phản bội tổ quốc, đảm đương tay sai của ta, bôi đen cho Trương gia, hắn nên xử lý như thế nào?"

Lúc nói chuyện ta nhìn chằm chằm Viên Đại không chớp mắt, chỉ thấy đôi mắt gã lập tức trở nên đỏ như máu, nghiến răng nghiến lợi nhìn ta, phảng phất muốn xé nát ta ra.

Trong lòng thót cổ họng, nhưng chỉ có thể giả bộ không sợ trời không sợ đất.

Ngay lúc Viên đại đầu sắp bộc phát, Lý măc quân phục của quốc dân đảng, khoác áo khoác quân đội, lãnh khốc nói: "Trước nay ta đều coi việc học thành làm tốt đệ đệ đối đãi, hy vọng hắn trở nên nổi bật, giành chỗ cho Trương gia chúng ta, không nghĩ tới hắn càng chạy càng xa. Ai! Trương Học Lương ta có một lần diệt thân, giết không tha!"

Lý mặt rỗ nói những lời này rất bá khí lộ ra, rất có phong phạm thiếu soái.

Ta nghĩ nếu như thế này vẫn không thành công, cũng chỉ trách mạng chúng ta không xong.

May mắn là sau khi Lý Ma Tử Hàn xong, sắc mặt Viên đại đầu trong nháy mắt trở nên trắng bệch, kéo cánh tay Bạch Hi Nhã muốn chuồn đi.

Chúng ta chính là chờ cơ hội này, trong nháy mắt chúng nó chạy trốn thì đã nhanh chóng niệm ra Bắc Đẩu Thiên Lang quyết, đồng thời dùng Thiên Lang tiên hung hăng quật lên cánh tay của Viên đại.

Tóc viên đại phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, cánh tay bốc khói theo, nhưng hắn đã bị dọa vỡ mật, không dám phản kháng chút nào, chỉ có thể buông ra Bạch Hi, chạy ra khỏi phòng.

Hắn chắc chắn cho rằng ta và Lý Ma Tử sẽ truy sát hắn, từ đó buông tha cho Bạch Hi nhã nhặn.

Đáng tiếc hắn nghĩ sai, lão tử không theo kế cũ xuất bài theo!

Sau khi hắn ra ngoài, ta vội vàng đóng cửa phòng lại, trên cửa dán vài tấm linh phù, sau khi xác định hắn không vào được, mới đánh giá Bạch Hi Nhã.

Vốn tưởng rằng nàng sẽ nhe răng trợn mắt trả thù ta và Lý Ma Tử, không ngờ nàng vẫn còn giữ tư thế ngồi quỳ trên giường. Thấy ta nhìn về phía nàng, nàng vậy mà dùng lễ nghi tối cao của Nhật Bản, cúi người thật sâu với ta.

Sau đó xuống giường, chậm rãi đi tới.

Ta không hiểu nàng ta có ý gì? Nhưng lý trí nói cho ta biết tuyệt đối không thể lộ tẩy, sở dĩ nàng ta không động thủ, chắc chắn là vì sợ thân phận của chúng ta.

Đáng tiếc vừa rồi Lý mặt rỗ thi triển siêu phàm, lần này thấy nữ quỷ càng ngày càng gần, lại hoảng hốt thần, ngu xuẩn ép hỏi ta phải làm sao bây giờ?

Ta thầm nghĩ một tiếng hỏng bét.

Quả nhiên, Bạch Hi sửng sốt một chút rồi cười tà dị, khuôn mặt ngọt ngào trong nháy mắt biến thành bộ dáng Điếu Tử Quỷ, đưa tay chộp tới cổ Lý mặt rỗ, móng tay sắc bén lóe lên hàn quang.

"Con mẹ nó còn ngây ra đó làm gì, cầm linh phù lên chào hỏi a."

Ta hét lớn một tiếng, xông lên dùng Thiên Lang Tiên hung hăng quất vào trên vai của nàng.

Bả vai Bạch Hi Nhã lập tức phát ra tiếng xì xì, toát ra một cỗ khói đen.

Nàng a một tiếng hét thảm, hai con mắt nhìn chằm chằm ta, buông tha Lý Ma Tử tấn công ta.

Tim ta bỗng nhiên đập nhanh hơn, dùng hết toàn lực vung Thiên Lang Tiên về phía nàng. Nàng mỗi một lần đánh một cái đều sẽ phát ra tiếng hét thảm, nhưng từ đầu đến cuối không có tránh né, ngược lại càng ngày càng gần ta.

Bảy roi rất nhanh dùng hết, ta bất đắc dĩ ném Thiên Lang Tiên, xuất ra linh phù đập vào trên người nàng. Đáng tiếc đạo hạnh của ta quá nông cạn, đánh tới chỉ có thể đình trệ một chút, căn bản không có tác dụng gì lớn.

Rất nhanh linh phù trong tay ta đã dùng hết, nàng ha ha cười lớn một trận, gắt gao bóp cổ ta.

Lý Ma Tử hét lớn một tiếng, phóng tới phía sau ôm lấy Bạch Hi nhã lệ, không ngừng vỗ linh phù lên người nàng.

Dưới sự liều mạng của hai đại nam nhân bọn ta, nàng cũng không còn thong dong như trước, thân thể càng ngày càng trong suốt.

Ngã xuống đất trong nháy mắt ta nhìn về phía cửa phòng, phát hiện sương đen trên cửa đã sắp tản ra, ta lập tức hiểu được khói đen kia là nữ quỷ làm ra.

Lập tức linh cơ khẽ động, dùng hết toàn lực hô to với Lý Ma Tử: "Đừng quan tâm tới cô ta! Trực tiếp tấn công sương đen."

Ta đang đánh cược, tổ tiên đánh cuộc Tiểu Lệ có thể đến hỗ trợ. Lúc trước nàng ta không dám ra ngoài, hiện tại chỉ còn lại một tổ tiên Bạch Hi nhã bị chúng ta đánh cho tàn phế, chắc chắn sẽ đến thôi.

Lý Ma Tử nghe ta nói xong liền xoay người chạy về cửa, không ngờ Bạch Hi Nhã không để ý tới ta nữa, bỗng nhiên quay đầu đi bắt Lý Ma Tử.

Rõ ràng nàng ta đang luống cuống, nàng ta càng khẩn trương nói rõ suy nghĩ của ta là đúng. Ta chậm rãi đứng dậy, dùng hết toàn lực ôm lấy thân thể của nàng ta, tranh thủ thời gian cho Lý Ma Tử.

Bạch Hi nhã triệt để nổi điên, không ngừng gào thét muốn kéo ta ra, thậm chí không ngừng nhảy nhót trên không trung, ta bị đầu óc trống rỗng, theo bản năng buông lỏng tay.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Ma Tử hô to một tiếng: "Hắc vụ tan rồi!"

Chương thứ bốn trăm năm mươi ba âm mưu của Long Tuyền sơn trang.

Cùng lúc đó, một cỗ gió lốc mạnh mẽ từ bên ngoài thổi tới, trực tiếp bao vây quanh Bạch Hi.

Ta thở dài một hơi, may mắn mình đã thành công!

Bạch Hi nhã hình như rất kiêng kị đạo gió lốc này, sắc mặt tái nhợt một câu cũng nói không nên lời.

Cuối cùng gió xoáy biến thành hình dáng tổ tiên Tiểu Lệ đứng bên cạnh ta.

"Ta cảnh cáo ngươi chớ xen vào việc của người khác!" Bạch Hi nhã nghiến răng nghiến lợi nói, nhưng rõ ràng có chút lực lượng không đủ.

"Chuyện này ta nhất định rồi, ngươi có ý kiến gì?" Tổ tiên tiểu Lệ cười lạnh nói.

"Ngươi..."

Bạch Hi nhã nhất thời không có gì để nói, chỉ có thể phẫn nộ dùng móng tay màu đỏ như máu chụp vào ngực của ta.

Ta nhất thời không kịp phản ứng, may là móng tay của nàng còn cách ngực ta khoảng mười mấycm, tiểu tổ tiên đột nhiên ra tay, một phát bắt được nàng, sau đó ném lên giường.

Kế đó Bạch Hi nhã có mấy lần muốn xông tới, nhưng toàn bộ bị đánh trở về, cuối cùng nàng bất đắc dĩ ngồi trở lại trên giường, nhìn thẳng vào ta, trong ánh mắt chẳng những không có sợ hãi ngược lại tràn đầy ý cười.

Tổ tiên tiểu Lệ biết chúng ta hai lần không được, cho nên không vội trở về mà canh giữ ở trong phòng.

"Đa tạ tiền bối!" Ta cảm kích nhìn bóng người nói, nàng khẽ gật đầu, tiếp theo nhìn về phía Bạch Hi Nhã.

Ta biết cần tự mình phát huy, trực tiếp hỏi cô nàng cười cái gì.

"Các ngươi đều bị ta kéo ở chỗ này, tướng quân hẳn hẳn là bình an..." Giờ phút này Bạch Hi lại biến thành bộ dáng ngọt ngào, lúc nói chuyện lại có chút ngây thơ.

Ta thấy bộ dáng si ngốc của nàng, trong nháy mắt hơi chua xót, nhắm mắt lại hỏi nàng có phải rất thích trương học hay không?

"Ngươi nói thử xem?"

"Đó là tình yêu ích kỉ hay là thứ gì?" Ta tiếp tục hỏi.

Nàng nhìn ta, không hiểu thì nói có khác nhau sao? Ta nói đương nhiên là có, nếu như ngươi là người tình lớn thì nên buông tay, nhanh nhanh đi đầu thai, như vậy trương học thành cũng sẽ dần dần buông xuống, tất cả mọi người đều có cái tốt quy túc.

"Không, ta không muốn, ta không muốn tách ra với hắn!" Nghe được lời ta nói, Bạch Hi Mãnh lắc đầu.

Trong lòng ta mơ hồ đau đớn, nhưng chỉ có thể nói: "Vậy ngươi là lựa chọn tình yêu ích kỷ à? Được, vậy trước hết ta đánh cho ngươi hồn phi phách tán, sau đó Trương Học Thành nhất định sẽ báo thù cho ngươi, đến lúc đó ta lại đánh tan hồn phách của hắn! Để hai người các ngươi trọn đời không được siêu sinh!

Nghe xong lời ta, Bạch Hi vẻ mặt ủy khuất, ánh mắt cũng trở nên mê mang.

Một lát sau mới lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ ta đối với chấp nhất, ngược lại hại hắn?"

"Không sai, sự tình hôm nay đến bước này ngươi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là nhanh đi đầu thai làm người, hoặc là ngay cả cơ hội đầu thai cũng không có." Ta nói xong câu này đột nhiên xoay người, cõng nàng lau nước mắt một cái.

Ta thừa nhận ta khóc.

Mặc dù vượt qua hơn nửa thế kỷ, mặc dù đã thành quỷ hồn, nhưng trong lúc bọn hắn gặp phải nguy hiểm, vẫn suy nghĩ đầu tiên vẫn là đối phương.

Nói không cảm động, đó là giả!

Đáng tiếc, mọi việc đều có quy củ, không có quy củ, nào có vạn vật sinh sôi không ngừng?

Cuối cùng Bạch Hi lựa chọn rời đi, nàng tiếp nhận siêu độ của ta, trước khi đi còn để lại một phong thư cho Trương Học Thành. Ta không xem nội dung trên thư, nhưng ta biết đó nhất định sẽ bao hàm tất cả chúc phúc và thương yêu của nàng.

Hôm sau Viên Đại Đầu liền tỉnh lại, khí sắc của hắn tốt hơn rất nhiều, cũng từ trong miệng của Tiểu Lệ biết được hết thảy, liên tục cảm tạ.

Ta nói ngươi cũng không cần cảm ơn bọn ta, về sau làm nhiều chuyện tốt hơn một chút, đừng làm mấy chuyện xã hội đen kia nữa, ngươi nói xem?

"Đúng vậy, đúng vậy, sau này ta nhất định một lần nữa làm người." Viên đại thề son sắt nói.

Đối với việc này Lý Ma Tử còn lén hỏi ta có tin lời Viên đại đầu không? Ta cười nói đương nhiên là tin, còn việc hắn có làm hay không thì phải làm tới mức nào.

Vẫn là câu nói kia, người đang làm trời nhìn!

Cuối cùng mọi chuyện đều cực kỳ vui vẻ, chỉ còn âm linh đang trương học thành thì không siêu độ, nhưng trên tay ta có thư tín màu trắng, có lòng tin có thể lập tức giết chết Trương Học Thành!

Đêm hôm đó ta để cho vợ chồng Viên Đại trốn vào nhà cầu, sau đó mang theo Lý Ma Tử vào phòng ngủ lầu hai, lấy xuống linh phù trên cửa sổ cũng tận lực mở ra một khe hở.

Thật có thể nói mọi sự đều chuẩn bị chỉ còn chờ gió đông!

Chờ mười hai điểm vừa đến, bên cửa sổ chợt nhấc lên một cỗ âm phong, hắn quả nhiên tới rồi!

Ta khẩn trương ghé qua, cười ha hả chuẩn bị mở miệng, dù sao ta cứ tưởng Âm Linh sau khi tiến vào, khẳng định sẽ tìm Bạch Hi nhã, phát hiện không thấy Bạch Hi nhã nữa, khẳng định sẽ hỏi ta giấu Bạch Hi Nhã ở đâu rồi? Thậm chí so chiêu với ta.

Những tình huống này ta đều có thể chấp nhận, chỉ cần khuyên nhủ được Trương Học Thành, coi như đại công cáo thành.

Sau đó chúng ta lại lấy lá thư đúng giờ ra, dùng lý lẽ thông cảm, tuyệt đối bắt được hắn.

Nhưng ta tuyệt đối không ngờ, hắn vừa tới đã lập tức điên cuồng đánh úp ta, đồng thời rống to khiến tất cả chúng ta đền mạng vì hào quang màu trắng!

Trong lòng ta nhất thời nổi lên sóng lớn, hắn làm sao biết Bạch Hi đã rời khỏi?

Bởi vì Trương Học Thành lần này mang theo một trăm phần trăm sát ý, sự tình phát triển hoàn toàn ngoài dự liệu của ta, cho nên ta và Lý Ma Tử ngay tại chỗ không chống đỡ nổi.

Thậm chí ngoại trừ vài đạo phù lục từ trên cửa sổ được bung ra, không có bất kỳ vật phòng thân nào cả.

Cũng may Lý Ma Tử hiểu được tâm tư của ta, vào lúc ta ôm lấy Trương Học Thành hắn đã chạy ngay xuống lầu, mời tổ tiên tiểu Lệ cứu ta một mạng.

Điều này cũng làm cho ta chân chính nhận thức được sự lợi hại của tổ tiên Tiểu Lệ, bởi vì không khí xung quanh nàng sau khi xuất hiện chợt giảm xuống rất thấp, ngay cả Trương Học Thành hung ác cũng bị chấn nhiếp đến sửng sốt một phen.

Hắn liều mạng nhào tới, quả thực ngoài dự liệu của ta, rất ít quỷ hồn biết rõ mình không địch lại, nhưng vẫn kiên trì xông về phía trước.

May mắn là Trương Học Thành dây dưa trong biệt thự một hồi, sau khi thấy mình không có phần thắng, cuối cùng chật vật rời đi.

Ta luôn ở bên cạnh quan chiến, chú ý tới một chi tiết: Nhiều lần hắn rõ ràng muốn chạy trốn, nhưng sau một khắc lại trở nên càng thêm thô bạo, hoàn toàn giống như chúng ta đồng quy vu tận.

Hơn nữa tính nhắm vào của y rất mạnh, căn bản mặc kệ người khác, toàn tâm toàn ý đối phó ta.

Cho dù hắn đã rời đi, ta nhớ lại ánh mắt như dã thú vừa rồi của hắn, vẫn cảm thấy sợ hãi một hồi. Nếu như không nhờ tổ tiên Tiểu Lệ hỗ trợ, ta nghĩ hắn nhất định sẽ xé nát ta.

"Con mẹ nó thật tà môn, Trương gia tiểu ca, ngươi nói xem, quỷ này làm sao lại bắt ngươi không buông?" Lý Ma Tử vỗ vỗ vai ta, khó hiểu hỏi.

Hắn vừa nói như vậy, ta bỗng nhiên ý thức được âm linh Chương Học Thành Linh, rất có thể là bị người khác điều khiển.

Người thần bí thực sự muốn lấy mạng ta là trốn trong bóng tối khống chế Trương Học Thành!

Sẽ là ai đây?

Ta vắt hết óc cũng không nghĩ ra mình đã đắc tội với người nào, cuối cùng trong đầu đột nhiên nhảy ra một từ: Long Tuyền sơn trang!

Từ khi xuất đạo đến nay, cũng chỉ có người của Long Tuyền sơn trang trăm phương ngàn kế đối phó ta.

Nghĩ đến điều này ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, dò hỏi tổ tiên Tiểu Lệ có biết tổ tiên đối phó người của ta trốn ở nơi nào hay không.

Điều khiển Âm Linh có hạn chế rất lớn với khoảng cách, hắc thủ kia tuyệt đối trốn ở phụ cận.

Bằng đạo hạnh của tiểu Lệ tiên tổ nhất định có thể cảm nhận được vị trí của hắn, chỉ là ta hỏi xong nàng hoàn toàn không để ý đến ta, thân ảnh lóe lên rồi biến mất.

Ta hơi sửng sốt, tiếp theo phản ứng tới là chính mình phạm kiêng kị.

Lúc trước người ta cứu ta, là nể tình ta liều mình bảo vệ hậu nhân của nàng, hiện tại nhân quả hòa nhau, ta cầu người ta, cũng có chút được một tấc lại muốn tiến một thước.

"Haizzz!" Ta thở dài một hơi, không biết nên làm gì cho phải.

Lúc này Lý mặt rỗ đột nhiên chỉ xuống mặt đất nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi xem đây là cái gì?"

Ta nhìn theo hướng ngón tay hắn ta chỉ, chỉ thấy trên mặt đất có thêm hai chữ dùng màu xám viết thành: "Phế phẩm."

Đây không nghi ngờ gì là tổ tiên tiểu Lệ mềm lòng, nhắc nhở trọng yếu cho ta. Ta thấy hai chữ này nhìn chằm chằm cả nửa ngày, đột nhiên nhớ tới xung quanh biệt thự có một cái phế phẩm.

hại người của ta tám phần là ở chỗ này!

"Mẹ nó, hôm nay lão tử cho ngươi chịu không nổi trách nhiệm."

Ta mắng to một câu, cầm Thiên Lang Tiên chạy thẳng về hướng phế phẩm.

Lý mặt rỗ đi theo sau ta, hắn có chút lo lắng hỏi tại sao mình không chuẩn bị ít đồ vật.

"Không cần đâu, đối phó với ta là người chứ không phải âm linh!" Ta thở hổn hển nói: "Người kia thao túng âm linh, đấu với tiểu đội của tiểu Lệ hồi lâu khẳng định sẽ bị phản phệ, hiện tại chúng ta xông vào, tuyệt đối có thể giết ra xuất kỳ bất ý!"

"Vậy thì tốt rồi, lão tử gần đây bụng đang hỏa không chỗ phát tiết đây."

Lý Ma Tử vừa nghe thấy không có nguy hiểm gì lập tức tìm được trạng thái, nắm chặt nắm đấm nói.

Giờ phút này, trời đã sáng một hai điểm, chung quanh là một mảnh đen kịt. Bởi vì đã vào thu, cực kỳ lạnh lẽo, gió thổi đến đũng quần cũng đã lạnh lẽo.

Chờ đến lúc phế phẩm đi ra cửa, cơn xúc động này của ta đi qua, trong lòng nhất thời có chút thấp thỏm. Lý Ma Tử thấy ta như vậy, lập tức thu lại nụ cười, không hề đắc ý, hỏi ta còn không vào được.

"Ngươi nói thử xem?"

Ta nhỏ giọng nói, nói xong liền ngáp hai ngụm khí nóng trên tay, sau khi dùng sức xoa xoa thân thể ấm áp lên, mới từ trong đống rác nhặt lên một cái ống thép vứt đi, cong lưng đi về phía căn nhà gỗ nhỏ thu mua vật phế phẩm.

Người nọ bị thương, đi không được bao xa, khẳng định là đang trốn trong đó tu dưỡng!

Lý mặt rỗ cũng đồng thời lấy mộc côn lên, vừa đi vừa chơi đùa.

Đến khi cách nhà gỗ không quá một trăm mét, tên Lý Ma Tử này đột nhiên cởi ra, con côn gỗ trên tay trực tiếp bay ra ngoài, còn đặc biệt bi thống nện lên trên một đống chai bia.

Những bình rượu kia lập tức rầm một tiếng, rải trên mặt đất, trong nháy mắt tiếng vang thanh thúy cắt ngang bầu trời đêm yên tĩnh.

Ngày thứ bốn trăm năm mươi bốn, đêm trước bão tố.

"Cút mẹ ngươi đi!"

Ta không nhịn được mắng hắn một câu, sau đó lao vào căn nhà gỗ nhỏ. Lý Ma Tử biết mình gây họa, vậy mà nhanh chóng chạy tới trước mặt ta hai bước.

Hắn vọt tới trước căn nhà gỗ, đá mạnh một cước vào cửa gỗ, trực tiếp đá văng căn nhà gỗ nhỏ này ra ngoài.

Ta theo sát phía sau xông vào, lấy càm đồng chiếu, bên trong căn bản không có ai.

Lúc này trên đường đột nhiên truyền đến thanh âm bánh xe máy, ta chạy ra ngoài xem xét, chỉ thấy một chiếc xe không treo bài nhanh chóng rời đi.

Chạy về phía trước vài bước mới phát hiện, ở chỗ dừng xe còn có một cái cửa hàng, trên cửa vết máu loang lổ, đưa tay sờ vẫn còn dư ôn.

Xem ra đứa cháu trai kia ý thức được chúng ta sẽ tới, cho nên mới sớm từ trong phòng chuyển ra.

"Đều tại ta." Lý Ma Tử cúi đầu nói, hắn như một hài tử có làm sai chuyện của mình. Ta lắc đầu nói không trách ngươi. Đứa cháu này sớm đã có chuẩn bị nên ta đã đánh giá thấp hắn.

Bởi vì xuất sư bất lợi, hai người chúng ta cúi đầu ủ rũ trở lại biệt thự ngủ say.

Ngày hôm sau, Viên đại đầu lại bắt đầu rèn luyện, khuôn mặt hạnh phúc của tiểu Lệ nói nàng vẫn thích Viên đại đầu sức sống bắn ra bốn phía như vậy.

Ta mỉm cười, đi lên phía trước hỏi Viên đại đầu rốt cuộc giúp ông chủ xấu gì mới bị Âm Linh Triền lấy? Hắn nghe xong sững sờ, nghi hoặc nhìn ta.

"Nếu Âm Linh kia chạy thoát rồi, liền sẽ trở về trả thù! Viên lão bản, vì an toàn sinh mệnh của ngươi, còn hi vọng có thể phối hợp với ta."

Ta nói rồi.

"Cái này..."

Viên đại đầu vốn do dự dự, nghe ta nghiêm trọng như vậy, sắc mặt lập tức đại biến. Tiểu Lệ ở một bên cũng không ngừng khuyên bảo, lúc này hắn mới nói với ta một năm một mười.

Hóa ra hắn tiếp nhận vụ làm ăn của chủ tịch bất động sản tại úng nào đó, chủ tịch họ Trương vừa vặn là hậu nhân của Trương học thành tướng quân. Sau khi giải phóng, chạy trốn tới kinh thương san hô, càng làm càng lớn, đến bây giờ đã là đồng đường bốn đời, cho nên mới nghĩ đến việc tẩy trắng vì tổ tiên.

Nhưng về hồ sơ Trương học thành quyền uy nhất, đặt ở trong từ đường của Thẩm Dương, chủ tịch ở rặng san thật xa không rút ra được, liền nhờ người tìm được Viên Đại.

Viên đại đầu vận dụng xã hội đen, cứng rắn xâm nhập từ đường Trương thị, chẳng những cướp đi gia phả, còn đả thương mấy lão nhân, từ đó về sau Viên đại đầu bị quấn lấy.

Ta nghe xong xoa xoa huyệt Thái Dương, nghi hoặc hỏi: "Nghe ý tứ này của ngươi, Âm Linh ban đầu cũng không biết Bạch Hi nhã tồn tại, chỉ đơn thuần quấn quít lấy ngươi?"

Vậy ta cũng có thể hiểu vì sao, Trương Học Thành cũng không muốn rời khỏi Trương thị đường, cho dù người đời sau chụp mũ cho hắn ta vô số đỉnh nam gian.

"Hình như là bộ dáng này."

Viên đại gật đầu không yên, trong lòng ta lập tức hiểu rõ.

Đúng vậy, Trương Học Thành một đời kiêu ngạo nhất chính là thân phận hậu nhân Trương gia của mình, làm sao lại cam nguyện rời khỏi Trương gia từ đường chứ?

Nếu như Viên Đại Đầu nơi này đều gặp phải phiền toái, thì gần đây chủ tịch tổ chức san tuyết cũng không dễ dàng gì.

Ta từ đầu Viên đại muốn đến điện thờ chủ tịch, trực tiếp đánh qua.

Sau khi máy truyền tin kết nối, ta đi thẳng vào vấn đề muốn nói chuyện với chủ tịch, ký hiệu lại hàm hàm hồ hồ lớn lên ở đó.

Ta cười lạnh nói: "Trường kỳ chủ tịch các ngươi thời gian trước nhờ người từ đại lục đánh cắp một thứ, vật này là có liên quan đến Trương Học Thành tướng quân, ta nghĩ hiện tại hắn đã bị vật kia quấn lấy rồi? Có phải ăn không ăn được, ngủ cũng không ngon, luôn cảm giác có quỷ đang đi theo mình."

Nghe xong lời ta nói, bí thư kia trầm mặc mấy giây, để ta chờ một chút.

Một lát sau, trong máy truyền tin liền truyền đến âm thanh của một ông già, nghe phát âm thì ta liền cảm giác được cổ họng của ông ta đặc biệt khô khốc, uể oải, rõ ràng âm dương không điều khiển.

Nghĩ lại, trong khoảng thời gian này hắn đã bị tra tấn không nhẹ.

Ta ghét nhất là nói chuyện với người giàu như vậy, kể ngắn gọn chuyện phát sinh ở bên này cho Viên đại đầu, sau đó nói cho nó biết nếu như không muốn bị dây dưa nữa thì nhanh chóng trả lại tộc phổ.

Chủ tịch sau khi nghe xong, lập tức đáp ứng không chút do dự, trong lời nói còn có cảm giác vui sướng được giải thoát.

"Đại sư, từ khi phần tộc phổ kia đi vào ốc xá, mỗi buổi tối trong nhà ta đều sẽ truyền đến tiếng khóc, còn có thanh âm ném bát vỡ đĩa.

Hài tử lão bà đều sợ tới mức chuyển ra ngoài, ta cũng muốn đi, nhưng mặc kệ ta đi tới đâu, đến buổi tối mười hai điểm, âm thanh kia sẽ xuất hiện, hiện tại ta chỉ có thể dựa vào ăn thuốc an nghỉ mới có thể ngủ." Bà chủ thở dài nói.

Ta đây mới thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng là hậu nhân của mình, Trương Học Thành coi như cũng không làm quá đáng, chỉ là hù dọa hắn mà thôi.

"Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi đưa tộc phổ về, trong nhà ngươi nhất định sẽ khôi phục thái bình." Ta nói.

Đợi máy truyền tin của ta đọc xong, Viên Đại liền vội vàng hỏi: "Đại sư, thế nào rồi?" Gã thật sự sợ hãi.

Ta nghĩ nghĩ một chút nói: "Không cần phải lo lắng, vị chủ tịch kia đã đáp ứng đưa tộc phổ trở về, đến lúc đó ngươi lấy được nó từ đâu vậy. Nhân tiện tìm ra lão nhân bị ngươi đả thương kia, tiễn biệt dưỡng lão cho bọn hắn, như vậy nhân quả giữa ngươi và Âm Linh bị chặt đứt, hắn cũng sẽ không tới tìm ngươi gây phiền toái nữa."

Viên đại đầu ngại ngùng hỏi ta cần bao nhiêu tiền thù lao, Lý Ma Tử tròng mắt lên, nửa đùa nửa thật tình hỏi: "Cái này còn cần phải hỏi sao? Trong lòng mình không biết sao?"

"Ha ha, ta sợ số lượng quá ít."

Viên đại đầu đỏ mặt cười nói, đưa tay đập Lý Ma Tử một cái.

Cuối cùng hắn cho ta ba trăm vạn, còn trở thành bằng hữu với chúng ta, về sau có lần ta đi ngang qua Đông Bắc gặp hắn, mới biết được tiền bạc lúc trước là toàn bộ tích góp sau khi hắn bán đi biệt thự.

Từ đó về sau hắn giải tán xã hội đen, chia vốn làm ăn, mặc dù không phát tài nhưng cũng không lo cơm áo, coi như hiểu rõ.

Sau khi nhận được thù lao, ta và Lý Ma Tử lưu lại một tuần Bắc Kinh, Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết mang Lý Tiểu Dận giết tới.

Dù sao tạm thời không có việc gì, chúng ta dứt khoát ở gần đây gặp sóng gió, một tuần sau, tộc phổ của chủ tịch cũng gửi tới, ta giao cho Viên đại đầu, suốt đêm tiễn hắn về từ đường Trương thị.

Sự tình đến nơi này ta cùng Lý Ma Tử đột nhiên cảm thấy xấu hổ, bởi vì đây là nơi chúng ta hợp tác từ trước tới nay, gặp được sinh ý kỳ lạ nhất: Người bị hại cùng âm vật đã an bài thỏa đáng, âm linh lại không biết tung tích...

Bề ngoài thoạt nhìn chúng ta cũng không có nguy hiểm gì, nhưng ta biết đây chỉ là trước bão tố an bình.

Kể từ đêm đó bị tổ tiên của Tiểu Lệ bức lui, Âm Linh Trương Học Thành cũng chưa từng xuất hiện, điều này nói lên rằng hắn vẫn như cũ bị con hắc thủ của Long Tuyền sơn trang thao túng.

Cơ hội, sẽ nhào lên đẩy ta vào chỗ chết!

Sau khi từ đông bắc trở lại, ta an ổn chưa được mấy ngày, ta cùng Lý Ma Tử liền cảm giác xung quanh những cửa hàng cổ xưa thường có người lén lén lút lui tới.

Nhưng mỗi lần hai ta đi bắt người, đều vồ hụt.

Sau một khoảng thời gian đối phương vẫn chưa ra tay, hai người bọn họ cũng đã sức cùng lực kiệt.

Ta bị ép phải viết điện thoại cho nam nhân cầu cứu, hắn nghe hết tiền căn hậu quả sự tình, mới lạnh lùng nói: Muốn chết!

Nói xong liền ngắt liên lạc máy truyền tin, giọng điệu của nam tử kia cho tới bây giờ vẫn không có chút cảm tình nào, nhưng lần này hắn lại nổi giận. Từ sự phẫn nộ của hắn, ta cảm nhận được nguy hiểm của mình, vội vàng đình chỉ làm ăn.

Cả ngày không bước ra khỏi cửa Lý Ma Tử, thương lượng chuyện gì cũng không làm với Lý Ma Tử.

Nhưng ngàn tính vạn tính, sự tình vẫn phát triển theo hướng ta không muốn thấy nhất.

Từ khi đánh xong máy truyền tin cho nam nhân nhà mẹ đẻ, ta và Lý Ma Tử bắt đầu cuộc sống xoàng xĩnh, dựa theo phong cách làm việc của nam nhân trong ba ngày, ta phỏng chừng hắn nhất định sẽ đến.

Không ngờ qua chung tuần hắn cũng chưa tới, cũng không chủ động liên hệ với ta, thế cho nên Lý Ma Tử không ngừng lải nhải bảo ta đi phát cho nam tử chăm sóc.

"Hắn sẽ không quản chúng ta, ngươi cứ yên tâm là được." Ta tin tưởng mười phần nói.

Nam nhân chăn hộ không tới khẳng định có chuyện quan trọng trong người, chờ hắn làm xong nhất định chạy tới.

Lý Ma Tử nghe xong bĩu môi, cũng không nói gì.

Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết đều có công việc trong người, trốn trong nhà với bọn ta không thực tế, cho nên ta dứt khoát để các nàng vào ở công ty.

Buổi chiều hôm đó, ta và Lý Ma Tử uống chút rượu, sau đó ngủ thật say. Chạng vạng tối ta bị nước tiểu làm tỉnh dậy, vội vã lên nhà cầu.

Lúc về phòng phát hiện cửa phòng Lý mặt rỗ mở ra, ta nghĩ thầm tiểu tử này tính thay đổi lúc nào, bởi vì lúc ngủ hắn cũng quen đóng cửa nhà. Tới gần xem xét, mới phát hiện trên giường của Lý mặt rỗ trống không hoàn toàn không có người.

"Lý mặt rỗ, tiểu tử ngươi lại đang giở trò quỷ gì?"

Rượu của ta còn chưa qua, mơ mơ màng màng tìm kiếm khắp nơi, cho rằng hắn lại đang có ý đồ đánh đồ vớ vẩn của ta.

Nhưng liên tiếp hô vài tiếng cũng không ai trả lời, ta đột nhiên thanh tỉnh rất nhiều, đi tới trước giường đưa tay sờ thấy chăn đệm đã lạnh.

Điều này chứng tỏ Lý mặt rỗ đã rời đi rất nhiều năm, ta tranh thủ thời gian cho hắn dùng bưu điện thoại thoại, tuy rằng thông tin đã thông nhưng vẫn không có ai nhận.

Đột nhiên ta cảm thấy có chút bất an, Lý Ma Tử này tuy rằng nhìn không đáng tin cậy, nhưng trong đại sự thật đúng là không qua loa.

Lúc này hắn rời đi, chắc chắn sẽ không chịu nổi tịch mịch. Nghĩ đến chuyện ta khoác lên y phục rồi vội vã mở máy tính ra, kiểm tra góc xe của cửa hàng cổ.

Trong ống kính lộ ra vẻ vô cùng lo lắng, sau khi hắn đi ra tiệm cổ, vội vội vàng ngăn một chiếc xe cho thuê rời đi, hình như có chuyện gì đặc biệt quan trọng đang chờ hắn đi làm.

Việc làm người sợ chết như Lý Ma Tử cũng không quan tâm nhiều, đơn giản chỉ là chuyện vợ, con trai, còn có tiền.

Ta vội vàng gọi cho Như Tuyết, nàng rất nhanh liền nối liền, hỏi ta có chuyện gì? Nghe giọng nói của nàng hết thảy đều bình thường, vấn đề hiển nhiên không phải là xuất phát từ chỗ nàng, vậy khẳng định là liên lụy đến Lý Tiểu đáng yêu!

Bốn trăm năm mươi lăm tập, quan tài tam giác huyết quan.

Vì không để cho Như Tuyết lo lắng, ta tùy tiện lấy ra một cái cớ.

Tiếp đó hắn đánh sang phía Lý Tiểu Nghệ, quả nhiên không có ai nối dòng điện thoại của hắn ta!

Ta gần như có thể xác định Lý Tiểu Tiểu Tiểu đã xảy ra chuyện, hơn nữa nhất định có quan hệ với tên hắc thủ phía sau màn kia, nếu không Lý Ma Tử đã không thể giấu ta lén rời đi.

"Tên ngu ngốc này, có nghĩa khí cũng không phải giảng pháp như vậy đâu." Ta bất đắc dĩ thở dài, chỉ bằng hai lần đi qua của hắn đã là chịu chết rồi, mục tiêu của đối phương là ta, nhất định sẽ bắt lấy hắn để áp chế ta.

Bất quá Lý mặt rỗ có thể làm như vậy, trong lòng ta ít nhiều hay ít cũng có chút cảm động.

Nghĩ thông hết thảy, ta ngược lại thản nhiên, cái gì tới cuối cùng cũng tránh không thoát. Cũng may những ngày qua ta tích góp được không ít linh phù, ít nhiều có thể đưa đến tác dụng phòng thân.

Ta lấy Đào Hồn Hoa ra, xem chừng Thiên Lang Tiên và Âm Dương Tán, cuối cùng vẫn quyết định cái gì cũng không mang theo!

Trong tay đối phương có cha con Lý Ma Tử, cho dù ta mang đi cũng không dùng được, làm không tốt còn có thể rơi vào tay người khác.

Thế thì ta mới chỉ cất linh phù vào túi, sau đó mở cửa tiệm, bản thân thì ngồi ở cửa hàng lặng lẽ ngâm một bình trà chờ đợi.

Tối nay mười điểm, lúc ta nằm úp sấp trên bàn sắp ngủ, động cơ cuối cùng cũng vang lên, ta tranh thủ thời gian mở ra xem, là số hiệu của Lý Ma Tử.

"Đừng nhúc nhích hai người bọn họ!"

Đối phương còn chưa kịp mở miệng, ta đã nổi giận đùng đùng quát lên.

"Ha ha, xem ra ngươi cũng rất thông minh, biết bọn họ đã bị ta bắt đi..." Người của máy truyền tin đắc ý nói. Nhưng hắn dùng công năng Ma âm, nghe giống như người máy đang nói chuyện, ta căn bản không phân biệt được tuổi tác của hắn.

Ta nhịn không được nhíu mày, chờ hắn tiếp tục mở miệng.

"Không muốn bọn họ gặp chuyện không may thì tới thôn Tam Thủy đợi ta ở đây." Sau khi đối phương nói xong thì nhanh chóng ngắt máy truyền tin.

"Mẹ nó, đúng là tìm đến một nơi mà!"

Ta ngược lại hít một hơi khí lạnh, không nhịn được mắng to một tiếng, Tam Thủy thôn nổi tiếng là Quỷ Thôn, nghe nói ba năm trước đây tự nhiên gây ra ôn dịch trong thôn, người một thôn đều chết sạch.

Về sau phía trước đè chuyện này xuống, phái bộ đội tới thanh lý thi thể, tập thể đốt cháy.

Đánh thì về sau trong thôn sẽ không có người, nhưng thôn thì lại được bảo tồn.

Nghe các lão nhân nói, buổi tối cách mấy dặm đều có thể nghe được tiếng quỷ khóc sói tru trong thôn Tam Thủy truyền đến. Về sau những người xung quanh đều sợ tới mức dọn đi, cho nên không ai biết tình huống hiện tại của thôn Tam Thủy bây giờ là như thế nào.

Ta sở dĩ hiểu Tam Thủy thôn là bởi vì lúc ông nội còn sống từng nói với ta. Lão nhân gia người lúc đó rất nghiêm túc nói với ta, cho dù như thế nào cũng không thể bước vào Tam Thủy thôn nửa bước.

"Lý mặt rồi Lý mặt rỗ, ngươi bảo ta nói ngươi vậy là được gì."

Ta ngơ ngác nhìn cổ điếm, trong lúc nhất thời do dự, không biết rốt cuộc có nên đi cứu Lý Ma Tử hay không.

Dù sao có thể khiến gia gia để ý như thế, nói rõ Tam Thủy thôn cũng không phải đơn giản là có quỷ mới giở trò!

Cuối cùng vẫn phải chọn đi tìm Lý Ma Tử, ta không thể thấy chết mà không cứu.

Lúc ra ngoài đánh xe, thật nhiều đầu tài xế nghe được muốn đi Tam Thủy thôn, sắc mặt đại biến, trực tiếp đuổi ta xuống xe.

Chờ đến khi ta hứa ra giá gấp mười lần, mới có một cái lái xe mới nguyện ý tiếp việc, nhưng hắn cũng chỉ đáp ứng đưa ta đến đường lang dài gần thôn Tam Thủy.

Đợi đến lúc ước định lang hoang, tài xế chết sống cũng không chịu đi về phía trước, ta mới vừa xuống xe, hắn liền đạp chết cửa mỡ quay đầu bỏ chạy.

Vốn dĩ ta cũng không cảm thấy gì, một loạt động tác của tài xế lại khiến ta hoảng hốt.

Bởi vì là trời âm, mặt trăng bị mây đen che khuất, cho nên toàn bộ Tam Thủy thôn nhìn qua đen sì, lại có từng đoàn từng đoàn sương mù bay tới bay lui trong không khí, giống như từng cái quỷ ảnh đang chập chờn.

Ta đi dọc theo đường dài về phía trước, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Đi đại khái hơn nửa canh giờ, phía trước xuất hiện một tấm bia đá dữ tợn, dùng điện thoại để chiếu, bên trên có khắc ba chữ lớn màu đỏ tươi "Tam Thủy thôn".

Không biết xảy ra chuyện gì, khi ta nhìn thấy ba chữ to này thì tim đập thình thịch một cái, loại sợ hãi này bắt nguồn từ linh hồn.

Lý trí tự nói cho mình có nguy hiểm, không thể đi vào!

Nhưng giao tình đã nhiều năm với Lý mặt rỗ, lại cho ta phải đi vào.

Trong đầu phảng phất xuất hiện hai ta, một tên không ngừng giựt dây ta đi vào, một tên khác mặt mũi tràn đầy khẩn trương nhắc nhở ta: "Đừng đi vào, có người muốn hại ngươi..."

Hai ta ở trong đầu vặn đánh cùng một chỗ, ta chỉ cảm thấy đầu sắp nổ tung, cuối cùng ta mắng to một câu: "Mẹ kiếp, lão tử ai cũng không nghe, lão tử chỉ muốn cứu Lý mặt rỗ!"

Lúc này trong thôn đột nhiên truyền đến tiếng cười điên cuồng kinh khủng của một nam nhân, tuy cách quá xa, nhưng ta vẫn nghe ra hắn chính là thần bí nhân lúc trước đã gọi ta tới. Lúc này ta mới hiểu được hóa ra hắn không dùng công năng ma âm, đây là nguyên âm của hắn!

Nếu hắn đã ở đây, ta cũng không sợ không tìm thấy Lý Ma Tử, nghĩ tới việc ta cố lấy dũng khí tiến vào thôn.

Rất nhanh ta phát hiện ra có điểm không đúng, bởi vì trong thôn ta một gốc cây ngọn cỏ, từng viên gạch ngói một đều vô cùng quen thuộc. Thậm chí phòng ốc tiếp theo, giao lộ có đặc điểm gì, trong đầu đều có thể xuất hiện sớm.

"Quả thực ngôi làng này có điểm gì đó không đúng."

Ta âm thầm đánh linh hoạt, lặng lẽ nắm chặt linh phù trong tay. Ta cảm thấy tất cả trước mắt đều là cô hồn dã quỷ biến ảo trong thôn, dù sao ta chưa từng tới nơi này, không có khả năng quen thuộc như vậy.

Nhưng rất nhanh, ta bác bỏ ý nghĩ này, bởi vì lúc tiếp tục đi về phía trước, bên cạnh ta không ngừng có bóng đen bay qua.

Có lúc là một bóng đen, có lúc thành đàn, những bóng đen này khi xuất hiện phần lớn đều phát ra tiếng kêu quái dị, nhưng sau khi tới gần ta đều dừng lại, nhìn chằm chằm ta một hồi lâu mới không cam lòng rời đi. Chỉ có một bóng đen đi theo ta từ lúc vào thôn tới giờ, ta bắt đầu sợ hãi, sau đó mới nhớ ra đó là cái bóng của mình...

Ta còn đang may mắn vì trong tay mình cầm linh phù, nếu không còn chưa kịp nhìn thấy người thần bí đã bị đám cô hồn dã quỷ trong thôn này thu thập sạch rồi.

Cũng không biết đi bao lâu, rốt cuộc ta nhìn thấy giữa thôn có một mảng đất trống lớn, trên bãi đất trống để rất nhiều củi gỗ và rơm rạ héo rũ, ở trung tâm còn có mấy chỗ đen sì.

Mở chiến dịch điện chiếu đèn lồng ra, mới phát hiện đó là cỗ máy mà nông thôn dùng để đánh thóc, nhưng đều rỉ sét loang lổ, rõ ràng là đã đánh mấy chục năm.

Chỉ là nơi này trống rỗng, đừng nói là người, ngay cả một cọng lông cũng không có. Lúc đầu ta còn cho rằng người thần bí sợ ta theo sau giúp đỡ nên không dám hiện thân.

Chờ hơn mười phút, vẫn không có ai đi ra, mà linh phù trong tay ta đã bắt đầu nóng lên, đây là dấu hiệu linh phù sắp hết công hiệu.

Ta còn chưa khỏi khẩn trương lên, ôm tâm thái thử một chút ném tiền cho Lý Ma Tử.

Không ngờ máy truyền tin đã kết nối, một đầu khác truyền đến âm thanh của người thần bí: "Nhóc con, ngươi quả nhiên đến rồi."

"Nếu ta không tới, không phải Trương Cửu Lân." Ta cố nén lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói: "Tốt nhất ngươi không nên bày trò."

"Ha ha, ta nào dám đùa nghịch cái gì, ngươi chính là người của Giang Bắc Trương gia." Thần bí nhân âm dương quái khí nói.

"Đừng có vô dụng, mau nói cho ta biết Lý Ma Tử ở đâu?" Ta hỏi.

"Nhìn thấy cái cơ hội đánh cốc trên bãi đất trống trong thôn chứ? Dưới cơ hội đánh cốc có một cái hầm ngầm, cha con Lý mặt rỗ bị nhốt ở bên trong. Về phần hầm bằng cách nào thì đó chính là chuyện của ngươi..." Nói xong hắn cười gượng một tiếng, treo máy truyền tin.

Lúc này ta mới bình tĩnh lại, đột nhiên cảm thấy đây hẳn là một cái bẫy.

Hắn bảo ta vào hầm, tám chín phần mười là muốn đem ta trốn vào hầm ngầm! Nghĩ đến đây toàn thân ta phát run, trong đầu toàn là ý nghĩ rời đi.

Nhưng nghĩ lại, đều đã tới, vẫn là đi xem đi! Vạn nhất Lý Ma Tử thật sự ở đây.

Nhân tâm là khó nắm chắc nhất, nhưng bi kịch là lúc này ta đã bị người bí ẩn nắm mũi dẫn đi.

Ta đi đến trước lúc đả cốc cơ đưa tay sờ một cái, nhất thời hít một hơi lạnh.

Một luồng khí lạnh theo ngón tay nháy mắt truyền khắp toàn thân, giống như loại cảm giác mùa đông ngâm mình trong nước sông.

Ta lập tức hiểu được, cơ hội đánh cốc này tám thành cũng là một âm vật đại hung.

Mặc dù nó không phải là nó, nhưng hầm dưới hầm có lẽ cất giấu hung vật nào đó, bằng không sao lại lạnh như vậy!

Ta muốn từ bỏ, nhưng lại nghĩ tới gương mặt hèn mọn của Lý Ma Tử, chỉ có thể quyết tâm, nghiến răng đẩy cốc cơ qua một bên.

Theo lý thuyết thì đấu cốc cơ kiểu này cũng không nặng, một người trưởng thành như ta có thể làm rung chuyển được, nhưng trước mắt ta gần như đã dùng hết sức lực để bú mẹ thì nó lại không nhúc nhích tí nào.

Liên tục thử mấy lần đều không vác nổi, ta cũng không lo được nhiều như vậy, trực tiếp lấy ra một nắm nước bọt vẩy ở trên cơ sở múc cốc, sau đó nhanh chóng lấy Khai cốc cơ làm trung tâm, đặt một linh phù cấp thấp ở bốn phương hướng Đông Tây Nam Bắc.

Đây là một trận pháp khu tà đơn giản, có thể bức ra âm khí mãnh liệt ẩn chứa bên trong âm vật trong thời gian ngắn. Những hạt vừng trắng thì có thể hấp thu âm khí, như vậy không sợ đánh vào cốc cơ bị "Quỷ đinh" rồi.

Ta lần nữa đem Khai cốc cơ đẩy tới bên cạnh, rốt cuộc thành công, lộ ra phía dưới lỗ thủng tối như mực.

Nhưng ta còn kịp cao hứng, một luồng âm phong mạnh mẽ liền từ trong lỗ thủng thổi ra! Âm phong kia vây quanh ta xoay tròn, bốn tấm linh phù nháy mắt bị thổi bay tán loạn.

Ta cũng không có thời gian đi quản, chìa khoá chiếu vào trong lỗ thủng, không khỏi thất kinh.

Đây đâu phải là hầm ngầm gì, rõ ràng là một ngôi mộ cổ dưới mặt đất, xuyên qua lỗ thủng đen sì. Ta thấy trong mộ cổ có một cái quan tài lớn màu đỏ thẫm, hình dạng của cỗ quan tài kia rất kỳ quái, dĩ nhiên là hình tam giác, phía trên dán đầy phù lục màu đen.

Ta cả gan nhìn xem, phát hiện đồ án trên những lá bùa này, đều là ta chưa bao giờ thấy qua.

Trong lúc nhất thời trong đầu ta xuất hiện hai dấu chấm hỏi lớn, chủ nhân của cỗ quan tài hình tam giác này là ai? Những lá bùa quỷ dị này là ai dán lên?

Nhưng nghĩ lại chuyện này cũng không liên quan gì đến ta, ta đến là để tìm Lý Ma Tử, hắn không có ở đây ta liền nhanh chóng rời đi.

Nghĩ như vậy, ta lại một lần nữa bày ra khu tà trận mới, chuẩn bị mang Khai cốc cơ trở lại vị trí ban đầu. Nhưng ngay lúc này, đánh cốc cơ đột nhiên lay động một cái, sau đó hướng ta đánh tới.

Nếu không phải ta trốn nhanh, nhất định sẽ bị đập cho máu thịt be bét.

Không nghĩ tới oán khí phát ra từ trong cỗ quan tài kia lại mãnh liệt như thế, ta cũng không dám dừng lại, nhanh chóng vắt chân chạy ra ngoài thôn. Nhưng đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền tới một âm thanh quen thuộc: chạy đi đâu!

Thanh âm này phi thường quen thuộc, ta cẩn thận suy nghĩ một chút, lập tức sắc mặt kịch biến.

Cái này cái thanh âm học thành công này, thì ra bị trấn áp ở đây là Trương Học Thành tướng quân!

Ngắn ngủn vài ngày, oán khí của hắn không ngờ tăng lên nhiều như vậy, cái này khẳng định có liên quan với việc Bạch Hi nhã nhặn rời khỏi.

Giờ phút này hắn bị người thần bí điều khiển khẳng định không có lý trí, ta nào dám quay đầu lại? rống to chạy về phía cửa thôn, đồng thời nắm chặt một linh phù cuối cùng, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

Trong quá trình chạy, ta rõ ràng cảm thấy Âm Linh trương học thành ở phía sau ta, nhưng thủy chung không thể đuổi theo. Ta nghĩ là bởi vì thần bí nhân trốn quá xa, cho nên thao túng tương đối cố hết sức.

Không biết chạy bao lâu, rốt cục ta nhìn thấy tấm bia đá đỏ tươi ở cửa thôn, ta biết chỉ cần có thể chạy ra ngoài, mình sẽ an toàn!

Chương thứ bốn trăm năm mươi sáu, Nộ Trảm Long Tuyền trưởng lão!

Thế nhưng ngay lúc một chân của ta đã bước ra Tam Thủy thôn, một bàn tay cứng ngắc lạnh buốt đột nhiên kéo ta trở về.

Trong nháy mắt lòng ta chìm đến đáy cốc, căng thẳng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Trương Học Thành mặc một bộ quân phục Nhật Bản, vẻ mặt đầy lệ khí nhìn chằm chằm vào ta, hai tròng mắt của hắn hiện đầy tơ máu, lồi lên cao cao, hung tợn nói: "Đồ chó chết, ta với ngươi không thù không oán! Ngươi lại hại chết nữ nhân của ta trước, hiện tại lại muốn đánh tan hồn phách của ta, hôm nay ta cho ngươi chết không có chỗ chôn."

Nghe giọng điệu của hắn, chắc chắn là bị người thần bí mê hoặc.

"Mẹ nó, liều mạng." Đáy lòng ta gầm lên một tiếng, sau đó mạnh mẽ đập linh phù lên trán hắn.

Không ngờ linh phù của ta đối với thời khắc này phát triển căn bản là không dùng đến, trực tiếp xuyên thấu thân thể của hắn!

"Ngươi thua, ha ha ha ha."

Trương Học Thành cười lạnh bóp cổ của ta, nhưng hắn không trực tiếp bóp nát cổ họng ta, ngược lại là dần dần tăng lực đạo trên bàn tay, ta chỉ cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, từng luồng từng luồng hàn khí lạnh như băng theo tay hắn lan tràn tới toàn thân ta, lạnh đến mức ta sắp đóng băng rồi.

Ta biết mình hôm nay đang chạy trời không khỏi nắng, chỉ hy vọng sau khi chết ta có thể buông tha Lý Ma Tử và Lý Tiểu Thuần. Còn Doãn Tân Nguyệt, hy vọng cô ấy có thể sớm tỉnh lại, sau đó gả cho một người tốt...

Trong đầu ta nhớ lại thời gian hạnh phúc khi gặp Doãn Tân Nguyệt, một bóng trắng nhanh như gió đánh về phía cửa thôn, trường kiếm trong tay hóa thành một tia chớp màu lam, đâm về phía ngực Trương Học Thành, người tới không phải nam nhân được âu yếm còn có thể là ai?

Bởi vì tâm tư Trương Học Thành đều ở trên người ta, căn bản không chú ý tới sau lưng, bị nam một kiếm trinh tiết đâm thủng ngực, lập tức bộ ngực của hắn bốc lên một cỗ khói đen, sau đó cả người run rẩy lách cách.

"A!"

Trương Học Thành phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, cùng lúc đó chung quanh truyền đến một tiếng xì xì thổ huyết.

Ta đột nhiên nhìn về hướng âm thanh truyền tới thì phát hiện đó là một phòng nhỏ dùng để thay thế đồ áp chế ở cửa thôn, cửa phòng đóng chặt.

Trách không được nam nhân thương cảm có thể một kiếm đắc thủ, thì ra là tránh khỏi tầm nhìn của người thần bí! Người thần bí nếu đã hộc máu, không khó tưởng tượng hắn đã bị thương nặng, vì đề phòng tên gia hỏa này lại chạy, ta vội hỏi nam nhân an ủi thì phải làm sao bây giờ.

"Một kiếm này của ta mời Lữ tân kiếm tiên, hồn phách trương học thành đã bị áp chế, trước tiên mặc kệ hắn, theo ta đuổi theo kẻ đứng sau màn kia!" Nam nhân lo âu nói xong liền dẫn đầu lao về căn phòng nhỏ, ta theo sát phía sau hắn.

Hắn xuất kiếm chém cửa thành hai nửa, dùng tốc độ nhanh nhất đi vào trong phòng. Ta luôn cảm giác sự tình không đơn giản như vậy, nhưng muốn nhắc nhở nam nhân chú ý an toàn đã không kịp, đành phải đi vào cùng với hắn.

Ta cầm điện thoại chiếu vào thì phát hiện trên mặt đất đặt một tượng thần mặt xanh nanh vàng, còn có cả đèn, lư hương các loại, như là một pháp đàn, mà dưới chân tượng thần lại có hai tờ giấy.

"Đây là cái gì?"

Ta cầm lên xem một chút, nhất thời thất kinh, hai tờ giấy này phân biệt ghi lại tư liệu sinh tử học thành, còn có quan hệ thân tộc hắn ở trong từ đường Trương thị.

Trước đó trưởng điền tịch sau khi gửi bưu tịch tới, ta từng xem vài lần, cho nên liếc mắt liền nhận ra hai tờ giấy này là bộ phận trọng yếu nhất trong đó, bất quá rõ ràng không phải công pháp Chân Tộc, mà là bản sao sao điện.

"Đột sao cũng có thể trở thành âm vật?" Ta không xác định hỏi.

Nam nhân chăn ấm gật đầu nói tình huống như vậy tuy ít thấy nhưng là thật sự tồn tại.

Đây không phải là âm vật tự nhiên hình thành, mà là âm linh chuyên dùng để chi phối Trương Học Thành.

Nói xong hắn trực tiếp đốt hai tờ giấy, sau đó tiếp tục tìm tòi bên trong, lúc này ta mới phát hiện phía sau gian nhà còn mở một cái cửa nhỏ.

Nhưng nam nhân chăn ấm khi nhìn thấy cánh cửa kia, sắc mặt lập tức xanh mét nói: "Trúng kế rồi!"

"Làm sao vậy?" Ta nghi ngờ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa nhỏ, phát hiện ngoài cửa là một con đường nhỏ lầy lội, hai bên đường nhỏ được thắp đầy nến màu trắng, mà ở vị trí đối diện cửa lại đặt một con hung thú giấy.

Bộ dáng hung thú vô cùng xấu xí, trong miệng ngậm một thanh bảo kiếm làm bằng giấy, hung tàn nhìn tất cả mọi thứ trong cửa.

"Đây là Đào Ngột! Hắn lại bố trí Cửu Tử trận của Côn Bằng, ta thật sự đã đánh giá thấp hắn." Nam nhân lo âu quay đầu rời đi, kết quả phát hiện trên đường chúng ta tiến vào, cũng được bố trí một lục cục giống nhau như đúc.

"Hắn cũng đã hộc máu rồi, còn dám bố trí loại trận pháp liều mạng này, không muốn sống nữa sao?" Ta không dám tin tưởng nói.

Ta từng nghe gia gia nói loại trận pháp này, đây là thiên hạ phong thủy tử cục nhất đẳng, một khi trúng chiêu, chắc chắn phải chết. Bởi vì trong truyền thuyết, Giao Bằng là con trai thứ hai của Long Vương, bởi vì sinh ra đã xấu xí vô cùng, rồng không giống rồng., Yêu quái không giống yêu quái, cho nên bị Long Vương vứt bỏ. Từ nay về sau Toan Nghê bắt đầu trả thù người thế gian, phàm là người chọc nó, chạy trốn tới chân trời góc biển cũng sẽ bị đuổi tới giết chết, Thành Ngữ Tiêu tất báo là như vậy. Nhưng loại phong thủy tử cục này cần số lượng lớn tinh khí thần thi thuật chèo chống, người bình thường không dám dùng.

"Hắn muốn đồng quy vu tận với chúng ta! Ta không chết được, nhưng ngươi thì không được."

Giọng nói của nam nhân chăn bông đột nhiên sâu kín thở dài: "Xem ra chỉ có một cách rồi..."

"Biện pháp gì?" Ta kinh ngạc hỏi.

Ta mới vừa hỏi xong, liền phát hiện trong cái bóng của mình có một tiểu đạo đồng búi tóc dê đáng yêu, tiểu đạo đồng ngọt ngào cười nói: "Đệ nhất sư huynh, nơi này giao cho ta đi!"

Nhìn thấy tiểu đạo đồng, ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra từ lúc vào thôn đã bắt đầu theo bóng đen của ta, căn bản không phải là bóng dáng của chính ta, mà là tiểu đạo đồng.

Khó trách nam nhân có thể nhanh chóng tìm được vị trí của ta, trước đó cứu ta!

"Xin lỗi." Nam nhân chăn hộ dường như muốn nói điều gì, nhưng môi vẫn giật giật nhưng cuối cùng không nói hết. Tiếp đó hắn móc từ trong túi ra một tờ giấy trắng, gấp một con hạc giấy, sau đó viết xuống một chữ Sinh Nhật Bát.

Tiểu đạo đồng không chút do dự, chui vào bên trong hạc giấy. Nam nhân được an ủi cắt đứt ngón tay viết lên một nhóm tiểu triện, tiếp theo như con hạc giấy sống lại, bay về phía con côn bằng ở cửa ra vào.

"Ngươi viết tám chữ của nó?"

Đột nhiên ta hiểu ý tứ của nam nhân phụ trợ, thần bí nhân đã hấp hối, Vũ Dư Cửu Tử trận nhiều nhất chỉ có thể phát động một lần, hắn là muốn quỷ hồn tiểu đạo đồng thay chúng ta đi chết thay.

Hắn điên rồi sao?

Tiểu đạo đồng như vậy sẽ hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!

Ta điên cuồng muốn cầm hạc giấy, nam nhân đáng thương lại níu ta nói: "Trương Cửu Lân, ngươi nhất định phải sống, không được uổng phí một phen ý tốt của nó."

Hắn vừa dứt lời, Tỳ Hưu kia liền truyền đến một tiếng vang thật lớn, cùng hạc giấy cháy hừng hực lên.

Vào thời khắc cuối cùng khi tiểu đạo đồng tan thành mây khói, ta phảng phất nghe được bên tai truyền đến một trận thanh âm linh hoạt kỳ ảo: "Sư huynh, gặp lại."

Theo hỏa diễm bốc lên, toàn bộ Cửu Tử trận đều bị phá.

Khoảnh khắc đó, ta vô cùng kinh ngạc phát hiện, nam nhân quan tâm lại lén lút rơi hai giọt nước mắt, cao thủ tuyệt thế không biết nước mắt là gì rốt cuộc nước mắt rơi xuống.

Ta biết, đó là nước mắt thuộc về tiểu đạo đồng.

"Hắc thủ phía sau không thể chạy xa, đuổi theo!" Nam nhân sai vặt lạnh như băng nói.

Ta cắn răng đi theo, chạy không xa liền phát hiện trên mặt đất có một nam nhân trung niên đang gian nan bò ra ngoài thôn, trên mặt đất phía sau hắn đã lưu lại một vết máu nhìn thấy mà giật mình.

Không cần phải nói, hắc thủ phía sau chính là tôn tử này!

"Lão tử giết ngươi!"

Ta đoạt lấy kiếm trong tay nam nhân thích ăn, chém vào đầu hắn. Ta muốn dùng đầu chó của hắn tế điện tiểu đạo đồng, dù sao nơi núi hoang vu này, giết người thần không biết quỷ không hay.

Lần này nam nhân quyến rũ phá Thiên Hoang không ngăn cản ta.

"Đừng giết ta, đừng giết ta, ngươi muốn giết ta thì ta sẽ nói cho ngươi biết! Ta tên là Hạng Nguyên trấn, là trưởng lão cung phụng của Long Tuyền sơn trang, ngươi không thể giết ta..." Không đợi nam nhân trung niên nói dài một câu, ta đã dùng một kiếm chém xuống!

Đầu của hắn lập tức bay lên, chỗ cổ huyết tương giống như ống nước nổ tung, phun ra cao hai ba thước, tung tóe khắp nơi đều là máu me chằng chịt, hai tay ta vẫn duy trì tư thế chém, nửa bên mặt đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Đây là lần đầu tiên ta giết người, ta cảm nhận được sự thoải mái trước nay chưa từng có.

Tiểu đạo đồng, Trương Cửu Lân ta báo thù cho ngươi!

Long Tuyền sơn trang từ nay về sau ta với các ngươi không đội trời chung!

Ta và am tử "Nam thảo" che dấu thi thể, sau đó tìm kiếm toàn bộ Tam Thủy thôn, cuối cùng cứu Lý Ma Tử và Lý Tiểu Thuần ra, bọn họ bị vây khốn trong một căn nhà cư dân, đã đói đến độ hấp hối, may mà không có nguy hiểm tính mạng.

Âm linh Trương Học Thành mất khống chế, trở nên bình tĩnh rất nhiều, ta dùng lá thư Bạch Hi nhã nhã đả động hắn, cuối cùng hắn cam tâm tình nguyện.

Bị chúng ta vượt mức mà đi.

Vụ làm ăn này giảm ba phần, cũng coi như là kết thúc.

Ngoại trừ tiểu đạo đồng hy sinh ngoài ý muốn, tất cả những thứ khác đều xem như hữu kinh vô hiểm, ta không dám thổn thức kết cục Trương Học Thành.

Hắn ta có gia đình hiển hách, tài phú nhiều hoa không hết, quyền lực cao cao tại thượng, lại còn chưa biết thỏa mãn, một lòng muốn càng nhiều càng tốt, cuối cùng trở thành gian nhân chó của ta.

Đây không phải là hình ảnh thu nhỏ của đám quan viên đời thứ hai Vô Lương ở xã hội hiện nay hay sao?

Danh lợi danh lợi, sống không mang đến chết không mang đi, một mực đòi lấy, sẽ chỉ mất đi hết thảy.

Đừng để cuối cùng rơi vào cảnh giống như Trương Học Thành, không chỉ mình hôi thối vạn năm, ngay cả nữ nhân mà mình yêu mến nhất cũng mất.

Tổ hợp kịch liệt tại thâm sơn thứ bốn trăm năm mươi bảy

Ta và Lý Ma Tử ngồi rạng sáng ba điểm xe lửa, về tới võ hán.

Trở lại võ hán chuyện thứ nhất, chính là hạ quán gọi một bàn đồ ăn phía nam ăn như hổ đói, dù sao chúng ta thật sự không quá thích món ăn phương Bắc.

Ngày hôm sau Doãn Tân Nguyệt tới nhìn ta, nàng nhìn ta cười thần bí, nói có chuyện muốn cầu ta hỗ trợ, ta cười hỏi nàng có phải là bằng hữu của ai không có mắt, thu cái gì không nên thu hay không?

Không phải cô nói, các nàng công ty đầu tư một bộ cổ trang điển, là một bộ đại phiến võ hiệp, mắt thấy sắp khai cơ rồi, nhưng đạo diễn lại là một người tích cực, ngại đạo cụ cũ không đủ cao độ., Không nên đánh trở lại làm lại, tổ sư tổ đạo cụ đã chuẩn bị đi bảo tàng thỉnh chuyên gia tới trấn, nhưng một tổ hợp kịch mấy trăm người, diễn coi như không đập thì cũng có rất nhiều chi phí, tốn rất nhiều tiền, thật sự trì hoãn không nổi, làm ông chủ Doãn Tân Nguyệt gấp gáp như thể đang vội vàng gì đó. Nàng lập tức nghĩ tới ta, hỏi ta có mượn được hai món đồ cổ của Minh triều hay không?

Ta nghĩ nghĩ, nói: "Ta thật ra có một ít vật thể hiện, nhưng ta thu tất cả đều là âm vật, ném vào trong tổ phim, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta chẳng phải là không gánh nổi trách nhiệm sao?"

"Vậy phải làm sao bây giờ, tổ hợp kịch cả ngày chỉ ăn uống ở được có hơn vạn, thế mà còn chưa tính là phí đất đai." Doãn Tân Nguyệt uất ức nói: "Đám đạo diễn thối này, đúng là phiền chết người rồi..."

Linh cơ của ta khẽ động: "Đúng rồi, tìm Lý mặt rồi, trên tay hắn chắc chắn có không ít đồ cổ! Mặt khác, các ngươi định thu tổ chứa tiền đồ vật của người ta sao?"

Doãn Tân Nguyệt gật đầu: "Vậy chắc chắn rồi. Công là việc công hay việc tư, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi Lý Ma Tử."

Ta lập tức gọi cho Lý Ma Tử, kể lại sự việc một lần, vừa nghe nói có tiền làm hắn hưng phấn, lập tức đồng ý.

Ta và Doãn Tân Nguyệt ra ngoài ăn một bữa cơm, khi trở về Lý mặt rồi Lý mặt rỗ đã dừng bên ngoài cửa hàng, gọi ta cùng giúp hắn khuất, mấy rương lớn đều là cổ kiếm, lư hương, ngọc bội, văn võ của tại sao trong nhà hắn lại có nhiều đồ vật như vậy?

"Đều là trước kia thu về, một mực đặt ở trên tay bán không được, về sau không phải theo ngươi làm nghề này sao? Cho nên những thứ này cũng ném vào trong hong động ăn bụi rồi." Lý Ma Tử giải thích.

"Hôm nào ngươi không làm nghề này, tùy tiện mở một cái cổ điếm, hàng hóa trên tay cũng đủ cho ngươi ăn cả đời, rất tốt a." Ta nói.

"Tốt cái gì chứ, 99% đều là hàng nhái, trách ta lúc trước mắt không có mắt." Lý Ma Tử lén lút ghé vào lỗ tai ta nói.

Doãn Tân Nguyệt nhìn đại khái một chút, Lý mặt rỗi hỏi nàng đã đủ hay chưa, không đủ hắn lại kéo vài rương tới. Doãn Tân Nguyệt nói: "Đủ rồi, thật ra cũng không phải lấy ra quay phim thật, mà là làm mô phỏng cho tổ hợp đạo cụ."

"Đệ muội, phí thuê này tính như thế nào?" Lý Ma Tử ngược lại là không chút hàm hồ.

"Việc này còn phải bàn bạc trực tiếp với đạo diễn, nhưng bây giờ hắn đang quay phim trong núi, ta giúp ngươi chạy một chuyến! Dù sao bây giờ ta cũng đang mang danh hiệu giám sát, cứ cách dăm ba ngoặt là phải đi sang bên đó một chuyến." Doãn Tân Nguyệt giải thích.

"Hay là chúng ta tổ hợp kịch tự mình bàn đi? Coi như mở mang tầm mắt, ta xem phim truyền hình lớn như vậy cũng không ít, quay phim một lần chưa từng thấy." Lý Ma Tử nháy mắt với ta một cái.

Ta hiểu rõ ý tứ của hắn, một bộ phim quay mấy tháng, lại là hoàn cảnh ngăn cách với thế nhân, thêm vào trong tổ chức kịch, sói nhiều thịt ít. Một mình Doãn Tân Nguyệt đi ta còn có chút không yên lòng, vì thế phụ họa nói: "Dù sao gần đây cũng không có chuyện buôn bán gì, đi xem cũng tốt."

Doãn Tân Nguyệt dùng khuôn mặt xinh đẹp trừng mắt nhìn ta: "Trương ca, có phải ngươi lo lắng ta bị người ta lén lút quy tắc hay không?"

"Không có không có!" Ta vội vàng xua tay: "Sao ta lại nghĩ về hướng đó được, ta còn chưa yên tâm về ngươi mà."

"Yên tâm với ta? Hóa ra ta không hấp dẫn như vậy." Doãn Tân Nguyệt bĩu môi nói.

"Ta tuyệt đối không có ý này!"

Doãn Tân Nguyệt lập tức đạo diễn cuộc gọi, nhân lúc này, Lý Oanh Tử mặt mày hớn hở nói với ta: "Nghe nói trong tổ hợp phim mỹ nữ đặc biệt nhiều, vừa vặn có thể đi đầy hứa hẹn".

Ta khinh bỉ nhìn hắn một cái, ta lại cho rằng hắn đang suy nghĩ cho Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt lập tức đặt xỉ, tổ hợp kịch bản ở một thị trấn nhỏ ở Hàm Đan Hà Bắc, nàng lại gọi một chiếc xe đưa đến sân sau. Tuy rằng đều là gân gà không bán được, nhưng tốt xấu gì cũng coi như đồ vật đáng giá. Lý Ma Tử liền theo xe đi cùng, ta và Doãn Tân Nguyệt đánh xe ngựa khác, ước định sẽ đụng nhau ở bãi đá.

Làm xong thủ tục vận chuyển không gian, chúng ta ngồi bay chiều, một giờ đã tới Hàm Đan, nhưng từ Hàm Đan đi đến trấn nhỏ kia lại tốn mất cả buổi chiều.

Ta hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Sao tổ hợp kịch lại không đến Ảnh Thị thành quay phim? Cứ nhất định phải chọn nơi vắng vẻ như vậy chứ."

"Ngươi đến rồi chẳng phải sẽ biết sao, nơi đó có một cổ trấn đời trước, có cầu nhỏ nước chảy, đặc biệt xinh đẹp, chúng ta tốn không ít công sức mới thuê được. Thật ra bộ võ hiệp phiến này được chia làm hai phần, một phần nhỏ là ở bên này, còn lại đi Ảnh Thị thành đấu."

"Quay phim cũng thật khổ cực!" Ta thở dài.

"Không phải đâu, thời điểm ta đập phim trước kia, một ngày chỉ có thể ngủ bốn năm giờ, làm cho người ta phải đi đường đều bay. Có khi mùa đông vào mùa đông, mùa hè vỗ mùa đông, ngươi nghĩ lại xem lẻ năm lần mặc áo mỏng, hoặc là có cảm giác gì như trời nắng nóng bọc áo bông." Doãn Tân Nguyệt kể khổ.

Lý mặt rỗ chê vào một câu: "Tại sao phải ngược lại điên đảo vỗ, nhưng không thể mùa hè vỗ hè, mùa đông vỗ mùa đông?"

"Diễn kịch mấy tháng liền đập xong, làm sao có thể thong dong vỗ một năm, hiện tại cạnh tranh rất kịch liệt, tất cả mọi người đều đang chạy theo tranh tài Thời Gian, bằng không một ngôi sao làm sao có thể một năm quay bốn năm diễn."

Doãn Tân Nguyệt vừa nói tới đề tài này thì không dừng được, nàng phổ cập cho bọn ta một ít kiến thức phổ biến trong phim truyền hình.

Nàng nói Trung Quốc là đại quốc phim truyền hình, phim truyền hình sản xuất một năm có trên vạn tập, ngàn vạn người học nghề đang cống hiến mồ hôi và trí tuệ của mình, nhưng hàng năm cũng chỉ có mấy bộ như vậy, đại đa số người còn lại có thể ngay cả tên cũng chưa ai nghe nói đến. Một bộ diễn kịch có thể hay không?, Thật sự không thể nói chính xác được, tiền của bên đầu tư đều trôi theo dòng nước, có đôi khi cho dù là đầu tư quy mô lớn, đại trận dung, đạo diễn, có thể cũng chỉ là bồi thường càng thảm hơn.

Vào lúc chạng vạng tối, chúng ta đã đến trấn nhỏ nơi tổ chức phim hí, đúng là một tòa trấn cổ được bảo tồn hoàn hảo, kiến trúc gạch ngói cổ hoàn hảo, bên cạnh là một ngọn núi, làm cho người ta có một loại cảm giác yên tĩnh phong cách cổ xưa, đạo diễn này rất biết chọn địa điểm.

Cửa vào trấn nhỏ dừng không ít xe, có xe riêng của, có xe đang phun chữ "Công ty Ảnh Thị", trên cây kéo một tấm hoành phi: "Trên TV cổ trang võ hiệp hạng lớn 《 Dong Khúc hiệp khách quay phim ở hiện trường". Ta thấy trên mặt đất có không ít vụn giấy đánh pháo lưu lại, Doãn Tân Nguyệt nói trước khi khai cơ đều phải tế bái Quan nhị gia, vốn là tập tục bên Đoàn Tự, hiện tại cũng bắt đầu chú ý rồi, vì để giữ màu sắc.

Hắn nhìn thấy khối xe gần đó, Doãn Tân Nguyệt búng vào, không bao lâu có một chiếc xe ngừng lại, từ trên xe bước xuống một người đàn ông, Doãn Tân Nguyệt giới thiệu là người đàn ông trưởng Từ Tổ, Từ Tổ huyên náo vài câu, nói ra vài câu cảm kích, chúng ta giúp hắn chuyển đồ vào trong xe, sau đó đặt xe của hắn vào trong trấn nhỏ.

Xe chậm rãi mở trong trấn nhỏ, chúng ta nhìn thấy một ít trọng cơ, Doãn Tân Nguyệt nói dùng để treo uy chương lên xuống, còn có một ít nhân viên nhân viên công tác quay phim phải dùng đến đường quay phim, bên cạnh có một nam nhân trung niên mang điệp, đang thảo luận cái gì với những người còn lại.

"Heo mạ chính là Trương Đạo!" Doãn Tân Nguyệt nói.

"Chúng ta ở lại chỗ này, sẽ không gây thêm phiền toái cho người ta chứ?" Ta hỏi.

"Hay là các ngươi đi báo tú chúng diễn viên? Đặc biệt hẹn diễn viên cũng được, chỉ diễn vai trò gia đinh, tiểu nhị gì đó, không nói mấy lời thoại." Doãn Tân Nguyệt cười nói.

"Nhưng chúng ta chưa từng diễn trò." Ta nói.

"Không cần diễn xuất gì khác, cũng chỉ lộ mặt ngoài như chạy bộ bình thường thôi." Doãn Tân Nguyệt cười ngả nghiêng.

"Vậy ngươi cảm thấy hình tượng này của ta có thể lên gương được không?"

"Không có việc gì, bộ dạng Thái soái ngược lại sẽ cướp gương, đạo diễn còn chưa dám dùng đâu."

"Ai nha, lời này của ngươi làm ta bị thương rồi!" Ta che ngực nói ra.

Quan công tượng thứ bốn trăm năm mươi tám bị nghiền nát.

Doãn Tân Nguyệt vừa cười vừa nói: "Trương ca, trong lòng ta ngươi vĩnh viễn là đẹp trai nhất."

"Ta hỏi Lý Ma Tử: "Thế nào, ngươi có muốn chạy bộ rồng không?"

Lý mặt rỗ cười ha ha: "Trên TV đúng là quan trọng nhất, quay về lộ ra cho ta vài khuôn mặt, khi tiểu đạm học cũng có mặt mũi! Không phải cha mẹ ai cũng có thể quay phim."

"Vậy lát nữa ta sẽ nói với đạo diễn một tiếng." Doãn Tân Nguyệt gật đầu nói.

"Đúng rồi, buổi tối chúng ta ở đâu?" Lý Ma Tử hỏi.

"Buổi tối có người nối phim tổ chức khách sạn, nếu các ngươi muốn ở đây cũng được, đều là phòng trống." Doãn Tân Nguyệt nói.

"Thì ra là người ở đây?" Lý Ma Tử hỏi.

"Tạm thời mang đi đi, tổ chức phim định quay phim thuê toàn bộ trấn nhỏ! Ta thường xuyên đến các nơi trong nước quay phim, ngược lại không thành vấn đề, phải xem hai người các ngươi." Doãn Tân Nguyệt mỉm cười nhìn ta và Lý Ma Tử nói.

Ta cảm thấy chỉ vì ngủ một giấc mà ngồi xe lăn qua ngủ lại quá khổ, nếu trong trấn nhỏ có chăn mền, thì có thể ghé lại chỗ này một đêm cũng được.

Chiếc xe dài Từ Tổ dừng trước một cái áo liệm, nơi này là nhà kho tạm thời cất giữ đạo cụ, hắn gọi tới mấy người giúp chuyển đồ, đêm nay bắt đầu bắt đầu gấp công làm đạo cụ.

Bọn ta cũng không quấy rầy, trực tiếp đi tìm đạo cụ, trên đường bọn ta thấy một hồ nước lớn đã khô cạn, bốn biên giới liền hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Nơi này xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có việc gì, chỉ phát hiện mấy thi thể thôi." Doãn Tân

Nguyệt nói.

"Hả?" Ta giật nảy mình.

"Không phải như ngươi nghĩ đâu, hai ngày trước cái đầm này đột nhiên làm rồi, trong vũng bùn dưới đáy đầm có vài bộ xương khô chết rất nhiều năm, tổ hợp kịch đã gọi cảnh giới này đến, điều tra một cái là phát hiện ra mấy trăm năm trước tử thi, còn phát hiện ra một ít văn võ." Doãn Tân Nguyệt vội vàng giải thích.

"Không chừng là thi thể đạo tặc?" Lý Ma Tử ở bên cạnh nói.

Ta dừng lại quan sát xung quanh dãy núi, nơi này phong thuỷ không tệ, là một khu vực bảo địa tốt, vì vậy bèn hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Toàn những người trong trấn này có họ gì?"

"Đều họ Cao!" Doãn Tân Nguyệt đáp.

Ta lập tức đưa ra kết luận, dân cư trong trấn này, rất có thể là đời sau người thủ mộ. Thời cổ đại làm người thủ lăng, triều đình sẽ phát ra rất nhiều ưu đãi, tỷ như miễn thuế, tỷ như các loại trợ cấp, cho nên dần dần hình thành một trấn trấn.

Đầm nước đột nhiên khô cạn, đây tuyệt đối không phải là dấu hiệu gì tốt, ta nghĩ thầm cũng đừng để lại cái gì, chúng ta thật thành Kha Nam rồi, đi đến đâu sẽ xảy ra chuyện.

Doãn Tân Nguyệt dẫn chúng ta tới đạo diễn, giới thiệu sơ lược một chút, đương nhiên không nói ra thân phận thật sự của chúng ta, mà chỉ nói đó là một thương nhân cổ bối.

Tiền thuê, đạo tràng rất sảng khoái đã đồng ý, sau đó hỏi ta: "Ông chủ Trương làm đồ cổ nhiều năm như vậy, có nghiên cứu về một số đồ cổ kỳ lạ không?"

Ta nghe ra trong lời nói của hắn có hàm ý, cau mày hỏi: "Ngươi chỉ là phương diện nào?"

"Chính là cái loại có thể thay đổi vận thế của người khác." Đạo diễn có chút thần bí nói.

Đây không phải là âm vật sao? Ta lập tức hứng thú hỏi lại:

"Phương diện này ta có chút nghiên cứu!"

"Vậy thì tốt quá." Hắn rất kích động nói: "Có thể giúp ta xem một thứ không."

Sau khi ta hứa xong, đạo tràng đưa bọn ta tới một căn phòng nhỏ, ta thấy trên bàn có một bàn thờ, lại không cho tượng thần. Hắn lấy từ trong ngăn kéo ra một bao vải đỏ, vừa mở ra, bên trong là một bức tượng Quan nhị gia đã vỡ.

"Đây là một bộ đồ cổ năm đó sư phụ tặng cho ta, rất là linh nghiệm, ỷ vào sự phù hộ của nó nên mấy năm nay ta vỗ mấy vở kịch đã bán không tệ, hai ngày hôm trước nó đột nhiên vỡ nát, ta lo lắng nó sẽ không phải là dấu hiệu tốt lành gì!" Đạo diễn lo lắng nói.

"Đã vỡ từ lúc nào?" Ta hỏi.

"Sau khi nghi thức khai cơ xong, ta không dám nói với mọi người, sợ quân tâm bất ổn." Đạo diễn nói.

Ta cầm mảnh vỡ pho tượng Quan nhị gia đặt ở trong lòng bàn tay thưởng thức. Nhìn từ mặt vỡ, lịch sử của pho tượng cũng không có bao nhiêu năm, chỉ là sản phẩm nghề nghiệp hiện đại, đạo diễn lại xem nó như bảo bối, ta nghĩ hơn phân nửa là tác dụng tâm lý.

Nhưng Quan Nhị Gia vỡ vụn, xác thực không phải chuyện tốt, điều này nói rõ phụ cận có đồ vật yêu tà cường đại gì đó, ngay cả Vũ Thánh Quan Vũ cũng áp không được.

"Gần đây tổ phim có xảy ra chuyện gì kỳ lạ không?" Ta hỏi.

"Quái lạ..." Đạo diễn suy nghĩ một chút rồi nói: "Quái sự không có, nhưng thật ra xảy ra chút ngoài ý muốn, thì ra nam nhân chính định hai ngày trước đã xảy ra một vụ đánh xe, bẻ gãy chân hắn, không còn cách nào khác đành phải làm nhân vật chính trong số hai nam giới vậy."

"Sao ta không nghe nói?" Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc hỏi.

"Đúng lúc đó Doãn tiểu thư không ở đây."

"Tất cả những việc này, đều phát sinh sau khi thủy đàm tiêu diệt?" Ta rất nhanh tìm được mấu chốt vấn đề.

"Đúng, đúng, chính là như vậy." Đạo diễn liên tục gật đầu, nhìn ánh mắt ta cũng thay đổi, giống như đang đối mặt với một lão thần tiên liệu sự như thần.

Trong lòng ta đại khái có lông mày, từ trong túi lấy ra một tấm gương đồng đưa tới nói: "Thực không dám giấu, ta chính là làm sinh ý này."

Đạo diễn là cầm tấm giày nghi hoặc một hồi: "Thỉnh giáo một chút, âm vật là cái gì?"

Ta giải thích cho hắn một lần, đạo diễn nhất thời mừng rỡ, nói Quan nhị gia hắn là một món âm vật, hy vọng ta có thể tu sửa nó.

Ta có chút dở khóc dở cười, đầu tiên hắn căn bản không phải âm vật, sau đó ta cũng sẽ không tu bức tượng. Nhưng ta biết tác dụng tâm lý cường đại, nhất là bộ kịch này vừa mới vỗ không lâu, càng không thể đả kích quân tâm.

Vì thế ta mới nói với hắn, ta có thể làm một cái pháp mời linh của Quan nhị gia vào một pho tượng khác, cũng phù hộ hắn bán ra lớn, đạo diễn vô cùng cảm kích.

Sau khi cáo từ, Lý Ma Tử châm chọc nói: "Phái này ngượng ngùng, lấy hàng nơi buôn bán xem như bảo bối, điều này cũng tính là đồ cổ, hũ xì thức ăn nhà ta đều là văn võ bảo hộ cấp quốc gia..."

"Sáng mai chúng ta sẽ lên trấn đi dạo, mua ít đồ." Ta thản nhiên nói.

"Trương gia tiểu ca, ngươi khách khí như thế, cần cái gì ta cần mua là được." Lý Ma Tử bảo đảm.

"Không, ta muốn nhân tiện hỏi thăm chút chuyện!" Ta nói.

Buổi tối chúng ta sẽ ăn cơm ở trong một viện lớn. Đầu bếp nhóm kịch liệt làm một bàn đồ ăn lớn. Nhưng ta và Lý Ma Tử không quen ai, đành phải ngồi bên Doãn Tân Nguyệt.

Người ngồi ở đây đều là nhân viên chính sáng tạo, diễn viên là một người không đến, một đám nam nhân uống chút rượu ở nơi đó thổi phồng bản thân trước kia từng hợp tác với cổ tay lớn nào, về sau lại bắt đầu bới móc một ít tin tức trong vòng giải trí, đều là chút sức mạnh mãnh liệt, xoát mới ta quen biết một số đạo diễn, tinh tú nào đó.

"Xúy giải trí quá kích thích." Ta nói với Doãn Tân Nguyệt.

"Ngôi sao cũng là người bình thường, người không hoàn chỉnh, sao có thể không có khuyết điểm chứ? Hôm nay có ta ở đây, cho nên bọn họ ngại nói vài chuyện về những vụ nổ lớn hơn." Doãn Tân Nguyệt khẽ cười nói.

"Muội yêu, muội có muốn đi nhà tắm không?" Ta trêu chọc.

"Ngươi chết đi!" Doãn Tân Nguyệt cười đấm ta một cái.

Cơm nước xong xuôi, một bản kịch bản đã dẫn bọn ta tìm được một gian nhà dân, có hai phòng ngủ ngủ, hoàn cảnh rất tốt, buổi tối cũng không có giải trí gì, bọn ta đã sớm tắt đèn ngủ từ lâu rồi.

Ta và Lý Ma Tử ngủ chung một phòng, hắn uống nhiều rượu, rất nhanh liền dậy lên tiếng ngáy, làm ta không thể ngủ được, lúc này Doãn Tân Nguyệt lại gửi một lá thư tới: "Trương ca, mau tới đây!"

Ta tranh thủ choàng áo lên người, đi vào phòng nàng. Doãn Tân Nguyệt bọc chăn, sắc mặt trắng bệch, nói lúc nãy sau khi ngủ có cảm giác gì đó xông vào mặt nàng thì giật mình tỉnh lại, sau đó nghe thấy tiếng bước chân biến mất ở ngoài cửa.

Ta nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, bên ngoài chính là hồ nước kia, tám phần là có đồ vật không tốt, Doãn Tân Nguyệt ôm ta nói: "Ta rất sợ, Trương ca, ngươi ở lại giúp ta đi."

"Được! Ta về phòng của ta lấy chút đồ." Ta nói.

Doãn Tân Nguyệt không để ta đi, ta kéo đèn, nhìn thấy trên kệ có một túi muối ăn, đã chịu thủy triều kết khối. Ta đổ muối ra bóp nát, rải lên khung cửa và bệ cửa sổ.

Sau đó lại tìm thấy một ngọn đèn than, dùng ngón tay lau tro bụi trên lồng pha lê, lau nhẹ trên vai trái phải và giữa mi tâm Doãn Tân Nguyệt một chút.

Ta nằm bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, nàng yếu ớt hỏi: "Như vậy là được sao?"

"Được rồi, cho dù có cô hồn dã quỷ, cũng sẽ đi vòng quanh phòng này, có điều..."

Ta mới vừa định nói có thể sẽ đi tìm Lý Ma Tử, thì nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Lý Ma Tử truyền đến: "Mẹ kiếp, cứu mạng, có quỷ à!"

Thứ bốn trăm năm mươi chín nước ớt, Trị Dã Quỷ

Lý mặt rỗ giương nanh múa vuốt xông vào, thấy ta và Doãn Tân Nguyệt nằm trên giường, tức tới nổ phổi mắng: "Trương gia tiểu ca, ngươi cũng quá không giảng nghĩa khí, tự mình ôm đại mỹ nhân đi ngủ, ném một mình ta vào trong phòng kia!"

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

Lý Ma Tử nói vừa rồi có một bàn tay lạnh lẽo sờ loạn lên mặt, hắn đột nhiên mở mắt ra, chỉ thấy một người mặc quần áo tơ lụa cổ đại, sắc mặt trắng bệch nằm nhoài trên giường, thiếu chút nữa doạ hắn sợ hãi, lăn lông lốc chạy tới nhà này.

Ta mới chú ý tới hắn ta còn chưa mang giày, cũng thật sự quá chật vật.

"Y phục tơ lụa cổ đại?"

Ta lập tức hiểu rồi, đột nhiên rất muốn mắng người, căn nhà này không sạch sẽ, tổ hợp kịch không ai ở mới tặng cho chúng ta.

Ta nói cho Lý mặt rỗ, quỷ này có thể là mấy bộ xương khô trong thủy đàm kia. Bản thân thủy đàm âm tính rất mạnh, làm cho chúng nó bị vây ở bên trong mấy trăm năm không thể đầu thai, oán khí phi thường lớn, cho nên sau khi thủy đàm cạn mới có thể đi đến lần bộ này.

"Vậy đêm nay làm sao?" Lý Ma Tử hỏi.

"Đúng vậy a, chúng ta cũng không thể ngủ chung một phòng được, ra ngoài xem coi, nghĩ cách siêu độ bọn chúng đi!" Ta nói xong liền mang theo Lý Ma Tử về phòng mặc quần áo trước, gọi Doãn Tân Nguyệt tới tìm chúng ta, bởi vì lúc ra ngoài chơi, trên người ta chỉ mang theo Thiên Lang Tiên và mấy tấm phù.

Ta chuẩn bị lấy tài liệu tìm chút đồ, Lý Ma Tử khẩn trương đi theo phía sau ta, ta ở phòng bếp tìm được một cái nồi sắt lớn, gài nó xuống đất, dùng dao phay cạo một ít giấy xám để nhét vào trong túi.

Phía dưới mái hiên treo mấy chuỗi quả chanh chua và đe, ta mỗi bên lấy một chuỗi để Lý Ma Tử cầm, lại tìm được một thanh dao chẻ củi, có chút hơn không, cũng nhét vào tay.

Lý mặt rỗ trêu chọc ta: "Thái quân, trong phòng còn có Hoa cô nương làm việc."

"Sao Doãn Tân Nguyệt còn chưa tới?"

Ta vào trong phòng xem xét, đèn tắt rồi, Doãn Tân Nguyệt còn chưa đi ra, trong lòng lập tức lộp bộp một cái.

Ta xông vào phòng ngủ, phát hiện mới vừa rồi chúng ta ra vào đã đạp tan sợi chỉ dùng muối trên mặt đất không còn lưu lại. Cửa sổ mở rộng, Doãn Tân Nguyệt không nói tiếng nào đi về phía đầm nước, giống như bị quỷ làm mê hoặc.

Ta ngay cả kêu vài tiếng cũng không để ý tới ta. Ta vừa nhảy ra khỏi cửa sổ chuẩn bị cứu nàng, đột nhiên một đôi tay lạnh như băng sờ lên mặt ta một cái, tóc gáy trên người ta đều dựng lên, lập tức giận dữ.

"Đây là do các ngươi tự chuốc lấy! Lý Ma Tử, đưa cho ta bình nước suối mỏ quặng!"

Lý Ma Tử vội vàng lấy ra một bình nước suối, từ cửa sổ đưa cho ta.

Ta tìm hắn lấy chút quả chua khô cùng chanh chua, vo vỡ rơi vào trong nước, lắc lắc, ngậm một ngụm ở trong miệng liền phun vào giữa không trung!

Trong chốc lát, trong hơi nước có một bóng người giống như bị đốt cháy, trên người bốc lên ngọn lửa, phát ra tiếng kêu thê lương quái dị bay vào trong rừng cây nhỏ, biến mất không thấy.

Lý Ma Tử cũng nhìn thấy một màn này, trợn mắt há hốc mồm nói: "Tiểu ca Trương gia lợi hại, đây là lần đầu tiên ta biết quả ớt và công hiệu này!"

Bây giờ ta không có thời gian giải thích, lại ngậm một ngụm nước hướng trên dao bổ củi phun, hai mặt mỗi bên phun một lần, liên tục ngậm hai ngụm nước ớt, hiện tại trong miệng ta cay độc giống như bị đốt cháy.

Lúc ta và Lý mặt rỗ chạy tới bên cạnh thủy đàm, đã thấy Doãn Tân Nguyệt đang ngồi xổm phía dưới thủy đàm, đang dùng tay lột một cái gì đó trên bùn nước, vẻ mặt trống rỗng.

Hai người chúng ta nhảy xuống đáy hồ cạn khô, Lý mặt rỗ đột nhiên vỗ ta một cái, chỉ chỉ bốn phía, chỉ thấy trên đất bùn còn có một dấu chân mới mẻ. Nhìn kỹ lại, có hai người mặc y phục cổ đại đi tới đi lui ở nơi đó, cúi đầu hình như đang tìm cái gì đó.

Ta đã lấy nước suối mỏ đưa cho Lý Ma Tử, sau đó lấy Thiên Lang Tiên từ trong ngực áo ra, vung về hướng đó. Hai con hồn phách lập tức bị dọa chạy.

Ta bước sâu một bước nhẹ tới bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, dùng dao bổ củi kéo vài cái trước mặt nàng. Doãn Tân Nguyệt đột nhiên tỉnh, kinh ngạc hỏi: "Trương ca, vì sao ta lại đào bùn ở đây?"

"Ngươi trúng tà." Sắc mặt ta ngưng trọng nói.

"Cái gì?" Doãn Tân Nguyệt mở to hai mắt.

Lúc này Lý mặt rỗ lập tức đi theo nói: "Thủy Đàm này quá tà môn rồi, ngày mai phản ứng một chút với đạo diễn, gọi người nạp!"

"Cho hả lời, đám cô hồn dã quỷ kia đến chỗ nghỉ chân cũng không còn, còn không mau quấy rầy người khác? Các ngươi nhìn phía sau đi." Để ta chỉ một cái sau lưng Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt.

Hai người nhìn theo hướng ngón tay ta chỉ, ba con Dã Quỷ đang đi tới đi lui không có mục tiêu, hai người bọn chúng không nhìn thấy quỷ hồn, nhưng có thể nhìn thấy dấu chân đột nhiên xuất hiện trên mặt đất, đương nhiên dấu chân rất cạn, rất nhanh đã biến mất...

Hai con dã quỷ cứ đi lại đụng phải nhau, rõ ràng lại đánh nhau, tạo ra một ít dấu vết lộn xộn trên vũng bùn. Lý Ma Tử hỏi: "Tình huống này là sao?"

"Chúng nó đang tìm cái gì, phải nói là tranh đoạt cái gì đó. Ta đoán ba tên trộm mộ tặc này năm đó cũng là vì tranh đoạt một kiện bồi táng phẩm ám toán lẫn nhau, cuối cùng chết ở chỗ này." Nói ra.

"Bảo bối gì đáng giá để chúng để ý lâu như vậy, chết rồi mà vẫn còn để ý, thật sự là đáng buồn!" Lý Ma Tử cảm khái nói.

Ta mặt hướng lên trời sờ xuống, có quỷ sao lại sờ mặt người chứ?

Chẳng lẽ lại lặp lại động tác trước khi chết, muốn sờ lên thứ gì đó trên mặt thi thể?

Ta nhìn thoáng qua ngọn núi lớn sau lưng, trong lòng đại khái có chút manh mối, chỉ là còn không dám xác định.

"Trở về đi!" Ta khoát tay nói.

Ba tên tiểu quỷ này chỉ là kẻ không có thành tựu, thậm chí không đáng để ta lãng phí Địa Tạng Vương Bồ Tát, ta liền đốt quả ớt thành tro, lại rắc lên một chút tinh muối, đốt đến mức khiến ta nghẹn đến chảy nước mắt ròng ròng, sau đó dùng bức tranh ở bốn phía phòng.

Mặc dù làm biện pháp bảo hộ, nhưng Doãn Tân Nguyệt vẫn không quá dám ngủ một mình, cứ muốn ta ở cùng. Lý Ma Tử cũng không dám một mình, ta liền đem dao bổ củi đưa cho hắn, bảo hắn đặt dưới gối đầu, cam đoan sẽ không có chuyện gì, thật ra là dỗ dành hắn.

Ngày hôm sau ta đã sớm tỉnh lại, ngồi ở trong sân ngẩn người, sau khi Doãn Tân Nguyệt tỉnh dậy, đi ra nói với ta: "Ngươi không phải muốn đi huyện thành nghe ngóng chút chuyện sao?"

"Ngươi nói khi phát hiện hài cốt và văn võ trong hồ nước, tổ hợp kịch liền báo cảnh báo. Khi phái ra người mang văn võ đi, có để lại hình hay không?" Ta hỏi.

"Cái này ta cũng không rõ, nếu không ta giúp ngươi hỏi thăm trong tổ phim một chút?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

Ta nói ta "Được rồi", ta cũng là mù quáng, nếu những văn võ đó thật sự bị phái ra thu đi, ta chỉ nhớ thôi cũng vô dụng.

Lúc tám tuổi, chúng ta đã ăn điểm tâm do phim tổ chức cung cấp, liền cùng nhau đi phụ cận huyện thành, vừa đi tới cửa vào trấn nhỏ, một chiếc xe treo màu đen liền mở vào, dừng lại ở ven đường, tám thành là xe của riêng diễn viên nào đó.

Cửa xe kéo ra, từ phía trên nhảy xuống một nam nhân cao gầy, mặc áo sam màu hồng phấn và quần cao lân bó sát người, miệng đeo râu hùm. Trang phục hắn mặc, nhất cử nhất động đều cho người ta một loại cảm giác âm nhu.

"A, đây không phải là ai kia sao?" Lý Ma Tử vỗ trán một cái, kinh hỉ nói: "Dịch Tỳ, diễn qua rất nhiều vở kịch trên TV."

"Hắn là nam số một trong bộ kịch này." Doãn Tân Nguyệt giới thiệu.

Dịch Tỳ cười đi về phía chúng ta. Ta ngửi được trên người hắn có mùi hương rượu, râu quai nón hắn cũng cong ngón tay lên chào hỏi: "Bịch, Doãn tỷ tỷ lâu rồi không gặp. Ta rất nhớ tỷ đấy."

"Đã lâu không gặp, gần đây ngươi bận cái gì?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Làm càn thôi! Hai vị này là..."

Lúc này Doãn Tân Nguyệt giới thiệu ta cùng Lý mặt rỗ, vừa nghe nói ta là vị hôn phu của Doãn Tân Nguyệt, Dịch Tỳ lập tức lộ vẻ ghét bỏ: "Doãn tỷ tỷ, ngươi nói điều kiện ngươi tốt như vậy, tìm ai không được? Làm sao hết lần này tới lần khác lại tìm một thương nhân đồng nát, trong nhà ngươi thiếu chút tiền ấy sao?"

Lúc ấy ta liền nổi giận ba trượng, mặc kệ có phải là minh tinh hay không, giáp mặt hại người cũng quá không tố chất đi? Vì thế đáp lại một câu: "Ngươi biết bao nhiêu về ta, cứ như vậy bình luận lung tung, không cảm thấy có chút không lễ phép sao?"

"Ai da!" Hắn đưa tay vỗ vỗ bả vai ta: "Trương tiên sinh, trách ta đùa quá nặng, đừng để trong lòng, ngươi có giấy bút không? Ta đưa cho ngươi một tờ ký tên coi như là bồi lễ, có được không?"

Gương mặt của ta run rẩy một hồi, này người phương nào, bản thân cảm giác cũng quá tốt đi!

Doãn Tân Nguyệt vội vàng nói: "Chúng ta còn phải đi huyện thành làm chút việc, cáo từ trước."

"Được rồi, ta sẽ quay lại tổ hợp kịch bản."

Trước khi đi, Dịch Tỳ còn ném mị nhãn cho Doãn Tân Nguyệt, tưởng ta không nhìn thấy, kỳ thật ta đều nhìn thấy trong mắt.

Chương thứ bốn trăm sáu mươi ba, Lan Lăng Vương.

Doãn Tân Nguyệt ngượng ngùng giải thích với ta: "Trước kia chúng ta đã cùng nhau quay phim với nhau, đó là quan hệ bằng hữu bình thường, ngươi tuyệt đối đừng hiểu lầm."

"Ta sẽ không."

Ngoài miệng ta mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy cháu trai này trương dương có điểm đáng ghét! Bất quá không sao cả, dù sao ta và loại người này cũng không có giao hảo.

Lý Ma Tử nói: "Sao ta lại cảm thấy người này có chút ẻo lả, không phải là nhân yêu đấy chứ?"

"Suỵt!" Doãn Tân Nguyệt ý bảo Lý mặt rồi nhỏ giọng một chút: "Ngàn vạn lần đừng nói trước mặt hắn, hắn rất kiêng kị chuyện này, có một lần bởi vì một trợ lý nói hắn không đủ điên, hắn phát hỏa diễn một tuần, mới hại phiến kia tổn thất mấy chục vạn."

Chúng ta thêm một chiếc trung tâm đi huyện thành, mua chút vật dụng, lại mua một cân Hoàng Lương, một con gà trống, giấy vàng, muối thô. Ta thấy có mực thừng bán thợ mộc dùng, nên mua một cái, trải qua chuyện tối qua, ta cảm thấy vẫn nên có chuẩn bị trước thì tốt hơn.

Sau đó chúng ta lại mời một pho tượng Quan nhị gia, đây là đạo tràng dạy dỗ.

"Ta hỏi lão đại gia kia ở trước chùa miếu bán tượng thần, nơi này trước kia từng chôn cất hoàng thân quý thích gì đó, ông ta đắc ý nói: "Cái này ngươi hỏi rồi, núi chúng ta sông tốt, nghe nói trong núi có Lan Lăng Vương đấy!"

Đại gia bán khoai đỏ bên cạnh mắng: "Đừng nghe hắn nói bậy, mộ Lan Lăng Vương ở huyện từ khi nào chạy tới đây."

Hai người lo lắng tranh chấp, chúng ta cũng không chen vào được, lặng lẽ đi ra.

Dọc theo đường đi, ta đã tính toán xong sẽ nói với Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt: "Loại mà ba tên quỷ kia muốn tìm tối qua có thể là mặt nạ của Lan Lăng Vương! Cho nên chúng mới sờ tới mặt người ở khắp nơi."

Lan Lăng Vương tên thật là Cao Trường Cung, là hoàng thất của Tề Bắc triều Nam Bắc, cũng là một thành viên nổi tiếng trong lịch sử.

Nghe nói hắn sinh ra "dung mạo nhu tráng, thanh dung kiêm mỹ nhân", mỗi lần ra ngoài đều khiến ngàn vạn thiếu nữ cuồng hoan, là mỹ nam tử nổi tiếng trong lịch sử. Nhưng người ta dù sao cũng là tướng lĩnh dẫn binh đánh giặc, nhìn đẹp như vậy lại không trấn được tướng sĩ thủ hạ, mặt khác cũng để cho quân địch chê cười, cho là Bắc Tề không người, tìm một tiểu bạch kiểm tác chiến.

Cho nên khi hắn chiến tranh, đều đeo mặt nạ quỷ dữ tợn, trong một trận chiến lừng danh, Bắc Tề bị quân đoàn địch bao vây, hắn mang theo năm trăm người giết ra khỏi thành, thấy Thần giết Thần, thấy Phật giết Phật! Ngay từ đầu tướng sĩ thủ thành không biết hắn là ai, cho đến khi tháo mặt nạ xuống hắn mới biết là Lan Lăng Vương, nhất thời sĩ khí đại chấn, giết cho quân địch tơi bời hoa lá.

Sau đó các binh sĩ dùng một bài hát, ca tụng Thiên Hạ Vô Song của Lan Lăng Vương, nổi tiếng là Đạp Lan Lăng Vương vào trận khúc Khúc. Cho đến hôm nay, Trung Ương tri sĩ còn đem Triều Lan Lăng Vương vào trận Khúc Khúc làm trấn quán bảo tàng, xưng Lan Lăng Vương: Ma Vương dung mạo tuyệt diệu.

Cuộc đời của Lan Lăng vương cũng là một truyền kỳ, có tiếng tăm rất lớn trong dân gian, mấy năm trước còn bị đập thành phim truyền hình. Người bình thường có thể không biết Bắc Tề là triều đại nào, nhưng nhất định đã từng nghe tới Lan Lăng vương!

"Trương gia tiểu ca, ngươi chắc chắn chứ?" Lý Ma Tử kích động hỏi.

"Tám chín phần mười, hơn nữa ta cảm thấy mặt nạ kia chắc chắn không phải là nơi phái xuất." Ta nói.

Lý Ma Tử hỏi ta đoán ra bằng cách nào, ta phân tích, nếu phát hiện mặt nạ Lan Lăng Vương, thì trên đó đã sớm tuyên truyền ùn ùn, ta ngày thường cũng chú ý đến loại tin tức này, nhưng cũng không đề cập tới.

Mặt nạ này vẫn còn ở trong núi, hoặc là lưu lạc đến tay người nào đó trong tổ đội phim.

Ta vẫn luôn hi vọng là người sau!

"Nhưng đại gia bán khoai lang không phải nói mộ Lan Lăng vương ở huyện từ kỳ à?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Khẳng qua chỉ là một mộ mộ nghi của Lan Lăng Vương, huống hồ chỗ sai trong lịch sử còn sai hơn chỗ nào cũng có, ta càng tin tưởng, đây mới là sự thật! Dù sao sau khi chúng ta hồi tổ, sẽ có thêm tâm, nói không chừng còn có manh mối gì đó." Ta nói.

Lý Ma Tử vui vẻ nói: "Không ngờ mới ra ngoài chơi một chuyến, còn thu hoạch ngoài ý muốn, xem ra sau này chúng ta phải ra ngoài một chút."

"Không nên để ý tới việc này, trước tiên đừng cao hứng quá sớm."

Chúng ta đang ở huyện thành ăn trưa xong mới quay về tổ phim, buổi chiều trở về, nhìn thấy trên trấn người đến người đi, đều là người hiện đại mặc đồ cổ, ta kinh ngạc một chút xem tình huống như thế nào? Thì ra vở kịch đã bắt đầu vỗ, những người này đều là diễn viên quần chúng.

Dịch Tỷ mặc một bộ đồ cổ, diễn trò với đối thủ trong một quán rượu nhỏ và mấy diễn viên diễn trò với nhau. Tuy ta không ấn tượng tốt với hắn đầu tiên, nhưng hắn diễn kịch rất chuyên nghiệp, hoàn toàn khác với khí chất âm thầm của hắn.

Vở kịch này là mấy kẻ thù tới tìm phụ thân của nhân vật chính báo thù, vừa vặn gặp được nhân vật chính trong quán rượu, nhân vật chính định dạy dỗ mấy người này một chút, ở chỗ đó trêu đùa bọn họ.

Đối thoại đến cao trào, Dịch Tỳ lật bàn, rút bảo kiếm ra, ta cho là muốn đánh, không ngờ đạo diễn lại hét lên "Két", Doãn Tân Nguyệt nói đùa giỡn đều là dùng thế thân, Dịch Tỳ chưa bao giờ tự mình lên.

Trợ lý đang chờ ở bên cạnh tranh thủ thời gian đi qua, lại khoác áo lau mồ hôi, Dịch Tỳ vặn nước suối, uống một ngụm, từng trận cười nhạo nói: "Người mà ngươi mời là ai, có phải là diễn kịch không? Đối với loại người như vậy ta còn cảm thấy mất mặt."

Ta thật bội phục tiểu tử này, hai khuôn mặt đùa vui ngoài biểu diễn, hóa giải tự nhiên.

Vẻ mặt mấy tên đồng môn bị chỉ trích tỏ vẻ khó chịu, cản phải Dịch Tỳ là một lá bài lớn thì không biết nói gì, chỉ có một người nhỏ giọng thì thầm cái gì.

Dịch Tỳ nghe thấy, nước suối trong tay cũng đập xuống, chỉ vào người nọ mắng: "Lỗ chạy long bộ chết tiệt, ngươi vừa mới nói ta cái gì, ngươi không muốn lẩn vào trong bóng râm sao?"

Vị cầm sừng kia xấu hổ đỏ mặt nói: "Trong miệng ngươi sạch sẽ một chút, cái gì gọi là chạy bộ chết tiệt, người vừa bước lên chính là nhân vật chính? Đều là diễn viên, dựa vào cái gì chúng ta lại bị ngươi xem thường. Hơn nữa, nhân vật chính của ngươi đến như thế nào, chỉ có chính ngươi biết rõ trong lòng."

Khuôn mặt Dịch Tỳ trở nên âm trầm: "Ngươi nói lại lần nữa xem!"

Lúc hắn nói những lời này, giống như trong nháy mắt biến thành một khuôn mặt khác. Đây không phải là ví dụ, hình như ta thật sự nhìn thấy một khuôn mặt quỷ rất dữ tợn khác trên mặt hắn.

Đạo diễn, mấy người chế ra nhanh chóng lên giảng hòa, một nam giới mặc trang phục mang đi dịch tỳ, ở một bên trấn an hắn, động tác thân mật, tựa hồ quan hệ không tệ, nhưng vẻ mặt Dịch Tỳ lại tức giận khó có thể tiêu tán.

"Vậy là ai?" Ta hỏi Doãn Tân Nguyệt.

"Tiểu Tống, là quản lý của Dịch Tỳ." Doãn Tân Nguyệt đáp.

Nghỉ ngơi một lát, vở kịch lại bắt đầu vỗ, một người thế thân mặc đồ giống như Dịch Tỳ, đánh nhau với mấy người đứng phụ, Dịch

Tỳ ở bên cạnh nói chuyện phiếm với quản lý, ngay cả nhìn cũng không thấy.

Màn kịch này quay xong, Dịch Tỳ mới lên sân khấu, sửa mấy cái ống kính đặc biệt, biên tập lại một lần ở phía sau, giống như là hắn đang đánh nhau vậy.

Ta đại khái tính toán một chút, ống xe của quán rượu này phóng có thể chỉ năm phút, nhưng khi vỗ lên lại phải tốn hơn hai canh giờ, còn chưa tính là chuẩn bị từ trước, đập TV quả thật rất không dễ dàng.

Đạo diễn gọi "Két", nói nghỉ ngơi một lúc, các diễn viên lập tức đi ra ngoài, đột nhiên trong lều truyền đến một tiếng vang thật lớn, sau đó chính là tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi của một người.

Tất cả mọi người đều chạy về nơi đó, thì ra một cái máy chụp ảnh cánh tay lắc lư đột nhiên đứt đoạn, máy ảnh nặng mấy chục cân nện không chút sai lệch nện lên người diễn viên, diễn viên này chính là góc cạnh từng có đấu khẩu với Dịch Tỳ.

Dịch Tỳ đứng trong quán rượu chậm rãi vắt mỏ ra uống một ngụm, khóe miệng lộ ra một vòng cười lạnh. Ta nhìn thấy trên mặt hắn xuất hiện một gương mặt quỷ dữ tợn.

Ta vô cùng xác định người này có vấn đề!

Chương thứ bốn trăm sáu mươi mốt theo tung tích mặt nạ.

Mọi người chạy tới kiểm tra thương thế của diễn viên kia, chúng ta cũng chen qua, vài chục cân máy quay phim nện lên đầu hắn, hôn mê bất tỉnh tại chỗ, máu chảy đầy đất. Tuy còn có hô hấp, nhưng sợ là phải nằm một hồi.

Có người đánh đã hai mươi thậm, ta gọi Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt đến bên cạnh: "Ta nói chuyện với các ngươi, các ngươi ngàn vạn lần đừng sợ."

"Sao vậy, Trương ca?" Doãn Tân Nguyệt tò mò.

"Mặt nạ Lan Lăng vương nằm trên người Dịch Tỳ!" Ta nói ra suy đoán của mình.

Từ lần đầu gặp mặt ta đã cảm thấy trên người hắn có một cỗ âm khí, hai lần nữa ta nhìn thấy hắn thì trên mặt hiện ra một mặt quỷ dữ tợn như đang đeo mặt nạ.

Nhưng mặt nạ Lan Lăng Vương này có công dụng gì, sao lại có thể chạm tới người hắn, ta nói không chừng.

Doãn Tân Nguyệt bảo ta nghĩ lại đối sách, nếu như ba ngày hai lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vở kịch này chắc chắn sẽ được lợi, đến lúc đó tiền đầu tư sẽ không thu về nữa.

Ta đã nói chuyện này không thể trực tiếp đi tìm Dịch Tỳ xác nhận, chắc chắn hắn sẽ không thừa nhận, lỡ như chọc giận hắn, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì trên người chúng ta, vậy thì cái được không bù nổi cái mất, đầu tiên chúng ta cần một người có phân lượng nói chuyện trong tổ phụ giúp.

Người này không nghi ngờ gì nữa chính là đạo diễn!

Ta phải bảo đạo diễn biết Dịch Tỳ có vấn đề, thế là gọi Doãn Tân Nguyệt giúp một chuyện nhỏ, đêm nay ta định làm kẻ lừa đảo giang hồ!

Đạo diễn bên kia đang bận rộn, chúng ta chỉ có thể trở về phòng đợi trước. Sau khi trời tối ta lại mang một vài thứ đến đầm nước với Lý Ma Tử ngày hôm qua, Lý mặt rỗ oán giận nói mình tới đây làm gì? Ta nói muốn bắt quỷ.

Sau đó chúng ta lấy tượng thần Quan nhị gia từ trong túi ra, đặt xuống đất nói chuyện đắc tội. Rồi hắn dùng một tấm vải đỏ bịt kín mắt Quan nhị gia lại.

Ta lại mổ ra mấy con Hoàng Lương, dùng Hoàng Lương Huyết bôi một chút lên trên người tượng thần, đặt ở bên đầm nước kêu Lý Ma Tử trông coi. Nói với hắn một lát nữa khi tượng thần động đậy, sẽ lập tức cởi bỏ vải đỏ!

Ta đem bột ớt và muối trộn lẫn cùng một chỗ, chứa vào một cái bình, ôm nó đi vào đầm nước, rải loạn chung quanh.

Đầm nước này mặc dù đã khô cạn, nhưng diện tích khá lớn, ta rải gần một giờ, trên mặt đất mới bắt đầu xuất hiện một ít dấu chân. Ta tiếp tục vẩy, dấu chân bắt đầu di động về hướng không có bột ớt ở chỗ nào, ta lấy ra Thiên Lang Tiên quất mạnh vài cái, một luồng âm phong phiêu đãng đãng rời khỏi đầm nước.

"Có động rồi." Lý Ma Tử ở bên bờ hô to.

"Mau cởi vải đỏ ra!"

Ta chạy về bên bờ, tượng thần Quan nhị gia vẫn không ngừng lay động, Lý mặt rỗ ngạc nhiên hỏi: "Tiểu ca Trương gia, đây rốt cuộc là nguyên lý gì vậy?"

"Rất đơn giản, ta đem ba con quỷ trong đầm nước vây khốn trong bụng Quan nhị gia." Ta giải thích.

"Cái gì, ngươi đối với Thần Linh cũng quá bất kính đi?" Lý Ma Tử sợ hết hồn.

"Lát nữa ta còn muốn để nó vỡ nát đây này, xem thử ngay trước mặt Dịch Tỳ bị vỡ!"

Ta biết đây là có chút bất kính, nhưng chỉ có lợi dụng đạo diễn để thuyết phục Quan nhị gia, mới có thể khiến Dịch Tỳ lộ ra sơ sót. Ta tính sau khi xong việc này, tìm Quan Đế miếu quyên góp chút tiền hương hỏa, xem như nhận lỗi.

Bản thân tượng thần này có Dương khí rất nặng, cho nên ba con quỷ trốn không thoát, chỉ có thể không ngừng giãy dụa bên trong.

Ta đốt chút tiền giấy cho chúng nó, lạnh lùng nói với chúng nó: "Các ngươi có muốn cái mặt nạ kia không? Nếu muốn thì ngoan ngoãn chút cho ta, nếu không ta sẽ nhốt các ngươi cả đời ở trong đó."

Lời này vừa nói ra, chúng nó lập tức yên tĩnh lại, sau đó ta lại bế Quan nhị gia lên, giống như trầm xuống một chút so với trước.

Ta và Lý Ma Tử đem tượng Thần lấy được đạo diễn, Doãn Tân Nguyệt đang dựa theo kế hoạch của ta ngăn chặn đạo diễn, hai người ở đó tán gẫu, nhìn thấy chúng ta cầm Quan Nhị Gia tiến vào, đạo diễn lập tức đứng lên.

"Trương tiên sinh, ngươi mời vị Quan nhị gia này từ đâu tới vậy?"

"Trong huyện thành, có điều ngươi yên tâm, ta đã mời Thần Linh tượng thần của ngươi vào trong rồi." Ta khẽ cười nói.

Đạo diễn nửa tin nửa ngờ, ta đặt tượng thần lên bàn thờ, đốt ba nén hương lên.

"Tên diễn viên buổi chiều kia thế nào rồi?" Ta hỏi.

"Đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng thầy thuốc nói bị đập tới mức đầu óc chấn động, có lẽ phải nghỉ ngơi một lúc." Đạo diễn đưa thuốc cho hai ta, chúng ta xin chối, ông thở dài nói: " tổ phim mấy trăm người, lúc quay phim chỉ sợ xảy ra điều gì ngoài ý muốn. Trương lão bản, vừa rồi Doãn tiểu thư nói trên tay ngươi có không ít thứ có thể chuyển vận, ta cảm thấy năm nay ta hơi xui xẻo, có thể bán cho ta một món hay không?"

"Những âm vật này quả thật có thể chuyển vận, nhưng phải trả một cái giá rất lớn cho người sử dụng, sơ sẩy một chút sẽ đưa tới tai họa bất ngờ." Ta chuyển đề tài nói: "Thật ra ta cảm thấy đạo diễn vận mệnh bản thân ngươi rất không tồi, không cần làm phép gia tăng, làm phép giảm là được."

"Trương tiên sinh, cái gì gọi là giảm pháp thuật, chẳng lẽ xung quanh ta có thứ gì không tốt hay sao?" Đạo diễn hỏi.

"Thực không dám giấu diếm, trong tổ hợp phim của ngươi có người giấu một âm vật vô cùng hung hiểm, cho nên mới xảy ra việc ngoài ý muốn vào buổi chiều." Ta thần bí tới gần đạo diễn nói ra.

"Tẩy tai lắng nghe!" Đạo diễn dựng lỗ tai.

"Ta muốn hỏi thăm ngươi một chuyện, gần đây tính tình Dịch Tỳ có đại biến hay không?"

"Sao lại hỏi cái này, không có." Đạo diễn mê mang lắc đầu.

"Những phương diện khác thì sao?" Ta tiếp tục hỏi.

Đạo diễn nghĩ một chút rồi vỗ đầu: "Đúng rồi, ngay từ đầu chúng ta cảm thấy nó không thích hợp diễn vai chính của nam nhân này, lúc trước lúc diễn lễ giáo khoa cảm thấy khí chất nó quá âm nhu, không thích hợp với loại nhân vật thái dương cương này, lúc ta vạch mặt nó, nó còn nổi giận với ta. Ài, thằng nhóc này rất có tài hoa, chỉ là tính cách quá xấu."

"Sau đó thì sao?" Ta hỏi.

"Sau đó quản lý của hắn thỉnh cầu ta, lại cho Dịch Tỳ thử một lần, ta cho hắn một cơ hội. Không nghĩ tới cảm giác hoàn toàn khác, diễn tốt vô cùng, cho nên ta cho hắn làm nam chính!" Đạo diễn cũng có chút kỳ quái nói.

Đoán chừng nguyên nhân chắc chắn là vì Dịch Tỳ đã đoạt được mặt nạ.

Chính vì Lan Lăng Vương quá xinh đẹp, thiếu khí tức dương cương mới đeo mặt nạ quỷ lên. Nói theo một ý nghĩa nào đó, mặt nạ này có thể khiến người ta tự tin.

Nhưng e rằng không chỉ là tự tin đơn giản như vậy.

"Ta sẽ nói thẳng, tên Dịch Tỳ này có vấn đề!" Ta nói với đạo diễn.

"Trương tiên sinh, lời này là có ý gì, ngươi nghi ngờ nhãn lực của ta? Người mà ta chọn nhất định sẽ không có sai." Đạo diễn có chút mất hứng.

"Không không không, ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải nói nhân phẩm của hắn, mà là nói trên người hắn có vật gì đó không sạch sẽ. Để nghiệm chứng, có thể hay không mời ngươi gọi hắn tới? Chỉ cần hắn đi vào phòng này, ngươi lập tức sẽ rõ ràng." Ta nói.

Đạo diễn bán tín bán nghi cấp cho Dịch Tỳ một cái máy truyền tin, nói về chuyện nói kịch bản, Dịch Tỳ đáp ứng.

Dịch Tỳ đeo mặt nạ kia nhất định sẽ mang theo bên người, chỉ cần hắn đi vào trong nhà, ba con quỷ kia sẽ xôn xao, khiến pho tượng Quan nhị gia nứt ra, đạo diễn của hắn cũng tin tưởng hắn có vấn đề.

Không bao lâu sau, Dịch Tỳ đi vào, vừa cười vừa nói: "Nhóm chỉ diễn muộn như vậy, muốn tìm ta làm gì, ta vừa tháo trang định chuẩn bị về khách sạn đây."

Thấy chúng ta đều ở đây, y kinh ngạc: "Không phải nói kịch bản à? Hai người ngoài này còn cố vấn làm gì?"

Tượng thần của ta nhìn thoáng qua, tượng thần kia lại không có bất cứ động tĩnh gì, lẽ nào mặt nạ không có trên người Dịch Tỳ?

"Là thế này, Trương tiên sinh nói có việc tìm ngươi. Trương tiên sinh, ngươi vẫn là tự mình nói đi." Đạo diễn cười xấu hổ nói.

Ta lúng túng, đang nghĩ cách làm sao để xuống bàn thì đại quản lý của Dịch Tỳ đã đi vào. Lúc này Quan Nhị Gia trên bàn thờ rung lên bần bật, chỉ nghe thấy một tiếng giòn vang, Quan Nhị Gia nứt thành vô số mảnh nhỏ, một luồng gió âm từ bên trong chui ra.

Ba con hồn phách kia tới thẳng quản lý, lúc sắp tiếp cận hắn, lại giống như đụng phải một bức tường vô hình, trong nháy mắt tan thành mây khói.

Một cảnh tượng tượng tượng thần nổ tung bị tất cả mọi người ở đây nhìn thấy, đạo diễn cũng kinh ngạc tới choáng váng, một hồi nhìn tượng thần, một hồi lại nhìn quản lý: "Tiểu Tống, trên người ngươi có thứ gì không tốt sao?"

Quản lý nói: "Chẳng có gì cả, đạo diễn của ngươi đừng nghi thần nghi quỷ, chắc chắn là mấy tên lừa đảo giang hồ này đã động tay động chân ở trên tượng Thần."

Nói xong hắn xoay người rời đi, ta tiến lên một bước ngăn hắn lại: "Ngươi hoàn toàn có thể kiểm tra tượng thần một chút, xem xem rốt cuộc ta có động tay động chân hay không! Nếu không thì chính là ngươi có vấn đề! Ngươi dám lấy đồ vật trong ngực ra không."

Quản lý bị theo bản năng mà chạm phải cổ phần nào, ra vẻ bình tĩnh nói: "Nực cười, ta căn bản không biết ngươi đang nói cái gì."

Chương thứ bốn trăm sáu mươi hai, tình yêu đồng tính.

Ta xác định mặt nạ sẽ ở trên người quản lý, liền nói với hắn: "Các ngươi không rõ thứ này có bao nhiêu lực lượng, tuy nó có thể mang đến cho các ngươi một ít lợi ích trong khoảng thời gian ngắn, số lần có thể dùng càng nhiều càng nguy hiểm, các ngươi sớm muộn cũng sẽ bị nó lừa chết."

Trên khuôn mặt quản lý lúc xanh lúc trắng, vẫn đang phủ nhận, lúc này tỷ ấy đột nhiên nổi giận: "Ngươi tính toán cái gì, nói hươu nói vượn ở đây, còn lôi kéo những kẻ giang hồ làm chỗ dựa cho ngươi, thối không biết xấu hổ! Doãn tỷ tỷ, tìm loại nam nhân này, ta thật là bi ai thay ngươi!"

Cái mồm cay nghiệt của Dịch Tỳ, ta thật muốn qua đánh hắn một trận. Nhưng nghĩ tới thảm trạng diễn viên buổi chiều kia, cũng không dám chọc giận hắn, đành phải nén giận.

Dịch Tỳ hừ một tiếng, Tống quản lý nói: "Chúng ta đi, không để ý tới bọn họ!"

Hai người đi rồi, đạo diễn lại hỏi ta: "Trương... Trương lão bản, ngươi có chắc trên người Tiểu Dịch có đồ vật tà môn không?"

"Chắc chắn." Ta gật đầu nói.

"Vậy chúng ta phải làm sao?"

Ta thở dài một tiếng, cũng không thể cướp cứng được đúng không? chọc giận hắn, mọi chuyện sẽ càng ngày càng tệ. Lập tức nói với đạo diễn: "Hai ngày nay theo hắn một chút, ngàn vạn lần đừng chọc hắn tức giận, nếu không sẽ xui xẻo."

"Thủ đoạn của ngài cao minh, không thể nghĩ ra biện pháp giải quyết à?" Đạo diễn hỏi.

Ta nói chuyện như là xem bệnh, ta không muốn chữa, thầy thuốc cũng chẳng có cách nào.

Nhưng nếu chờ hắn "lược dịch" chuyển xấu, tổ hợp kịch không biết sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì hiện tại ta cũng hơi đau đầu.

Sau khi cáo từ đạo diễn, trên đường về nhà, Doãn Tân Nguyệt vụng trộm kéo quần áo của hắn: "Trương ca, ta tiết lộ chút chuyện với ngươi! Ngươi tuyệt đối không được truyền lung tung."

"Ngươi nói đi!" Ta gật đầu.

"Thật sự rất dễ làm cho người ta có một ít tài năng."

"Không thể nào!" Lý Ma Tử mở to hai mắt nhìn: "Buổi sáng ta còn đang lục soát hắn, phát hiện tiểu tử này rất phong lưu, cứ cách nửa năm sẽ truyền một lần bay đi."

"Đó đều là đồ giả, trước kia khi còn là một tổ phim, nó đã nói với ta, nó từ nhỏ đã thích nam nhân, cho nên nó luôn rất tự ti." Y Tân Nguyệt nói.

"Sao hắn không trực tiếp giở trò?" Ta hỏi.

"Có thể nhìn được nhiều như vậy, hắn cuối cùng cũng có thể coi là một nhân vật đáng tưởng tượng, nhưng lại có nhiều người được hắn sùng bái một số nữ tử như vậy, được mọi người biết hắn là người đáng khinh thưởng, bao nhiêu đau khổ trong lòng bấy nhiêu năm nay đều uổng phí vô ích."

"Ngôi sao sống cũng thật đủ mệt mỏi." Ta nói: "Đúng rồi, nói như vậy, quản lý kia và hắn..."

"Ta đoán tám phần mười là một đôi." Doãn Tân Nguyệt nở nụ cười hết sức bát quái.

Ta cũng cho là như vậy, trừ phi là người có quan hệ đặc biệt thân thiết, bằng không trên tay có chuyện âm vật, hắn không thể để người ngoài biết được, huống chi mặt nạ còn đang quản lý người quản lý.

"Sao hắn không đi xem bệnh lang? Cũng không phải là không có tiền, tục ngữ nói bất hiếu có ba cái, vô hậu vi lớn, nếu nhà ta bắt đồng nam, ta nhất định đánh gãy chân hắn!" Lý Ma Tử nói.

Ta và Doãn Tân Nguyệt khinh bỉ nhìn hắn, nói: "Nếu ngươi coi như nhân loại nói như vậy, chắc chắn sẽ bị đánh chết."

Lý Ma Tử vẻ mặt mờ mịt: "Ta nói không đúng sao?"

Ta lười tranh luận với hắn, Lý Ma Tử thuộc thế hệ có tư tưởng bảo thủ kia, không thể chấp nhận loại chuyện này. Hai năm qua Trung Quốc bị ảnh hưởng của văn hóa Âu Mỹ, mọi người cũng dần dần ngầm thừa nhận tồn tại Đồng Nha.

Tương xứng với thánh lực dựa vào thánh kim của hắn, cũng nhận ra hắn chính là một Tương Tư Kỳ.

cá nhân ta cũng cảm thấy, thích nam hay nữ là tự do của người ta. Còn về phần bản thân ta, chắc chắn trong đầu đều là nữ nhân.

Chúng ta về phòng rửa mặt chuẩn bị ngủ, ta giả mù nói với Lý Ma Tử: "Đêm nay ta đi cùng ngươi!"

"Thôi bỏ đi! Đỡ nửa đêm lại lén lút trượt đi, hay là qua ngủ với đệ muội đi, ta một mình rất tốt, hai người các ngươi đừng làm ra động tĩnh quá lớn là được rồi." Lý mặt rỗi khổng lồ nói.

"Cút đi." Ta cười mắng một tiếng.

Doãn Tân Nguyệt còn chưa ngủ, ngồi trên giường chơi điện hạ, ta tới phòng bếp dùng một chậu nước ấm để ngâm chân cho cô bé, Doãn Tân Nguyệt cảm động hỏi tại sao đối với cô bé tốt như vậy, ta cười nói chuyện nên làm.

Bọn ta nói chuyện phiếm vài câu, lúc này đèn trong phòng lóe lên vài cái, sau đó trong sân truyền đến một chút động tĩnh, Doãn Tân Nguyệt sợ hãi ôm cánh tay của ta, hỏi ta có nên vào đây không.

"Đều là người của tổ phim, ai trộm ai? Ta đi xem thử." Nói.

"Đừng, chỉ một mình ta sợ." Doãn Tân Nguyệt run rẩy nói.

"Vậy ngươi đi với ta!" Ta nói xong quơ một cây gậy gỗ trong tay, đẩy cửa ra ngoài. Doãn Tân Nguyệt theo sát sau lưng ta. Ánh trăng chiếu sáng khắp sân, ta nhìn quanh bốn phía, đột nhiên nghe thấy trên nóc nhà truyền đến một số động tĩnh, ngẩng đầu nhìn lên, có bóng người mơ hồ đứng trên đó.

Người nọ mặc một bộ giáp màu vàng, sau lưng là áo choàng màu đỏ óng, làn da trắng nõn, tóc thật dài, chỉ là trên mặt đeo mặt nạ quỷ dữ tợn.

Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức hét lên một tiếng, ta cũng sợ toát mồ hôi lạnh, đây quả thực là Lan Lăng vương tái thế!

Ta đem côn gỗ giao cho Doãn Tân, móc ra Thiên Lang Tiên, cái bóng kia từ trên nóc nhà trực tiếp nhảy xuống, vững vàng rơi xuống đất, thừa dịp hắn còn chưa đứng lên ta đã vung roi ra! Không nghĩ tới hắn một phát đã túm được roi Thiên Lang, mạnh mẽ kéo ta ngã xuống đất.

Hắn nhấc lên thanh kiếm sáng loáng đâm về phía ta, trong tình thế cấp bách ta đã ném roi đi, hai tay nắm chặt lưỡi kiếm.

Vốn ta vốn cho rằng tay không sẽ nhận dao trắng sẽ rất đau, thế nhưng bảo kiếm nắm ở trong tay một chút cũng không cảm thấy sắc bén, hơn nữa ta hơi dùng sức một chút, thanh kiếm này vậy mà lại gãy mất...

Làm cả buổi, đây chỉ là một thanh đạo cụ kiếm!

Người đeo mặt nạ ném thanh kiếm gãy trong tay xuống, đá vào bụng ta một cái, một cước này đá thẳng, ta đặt mông ngồi xuống đất, thiếu chút nữa hộc máu.

"Trương ca!" Doãn Tân Nguyệt chạy tới muốn giúp ta, ta bảo nàng mau chóng đi.

Người đeo mặt nạ kéo cánh tay Doãn Tân Nguyệt đẩy sang một bên muốn đẩy Doãn Tân Nguyệt sang bên. Doãn Tân Nguyệt vừa đá vừa đánh, hắn căn bản không để ý.

Thấy y hành động thô bạo với Doãn Tân Nguyệt, ta tức giận tới nổi trận lôi đình: "Dịch Tỳ, đừng tưởng rằng đeo mặt nạ là ta không nhận ra ngươi!"

Phía dưới mặt nạ truyền đến một tràng cười quái dị âm trầm, ta sửng sốt một chút, âm thanh này không giống của dịch tỳ, cũng không giống như là của quản lý.

Hắn bóp cổ ta, nhấc ta từ dưới đất lên giữa không trung, khiến ta cảm thấy hít thở không thông, không ngừng giãy dụa. Có thể một tay nhấc một người lên, khí lực này phải lớn bao nhiêu chứ?

Lúc này Lý Ma Tử chạy tới, bị cảnh tượng này làm cho sợ ngây người, ta gian nan từ trong kẽ răng bật ra một câu: "Cứu ta!"

Lý Ma Tử trái tìm phải tìm trái, cuối cùng cũng lấy ra được một cái bình gốm, từ sau lưng người đeo mặt nạ chậm rãi tiếp cận.

Chỉ nghe cạch một tiếng, Lý Ma Tử ném bình gốm vào đầu người đeo mặt nạ. Bình gốm vỡ vụn khắp nơi, người đeo mặt nạ lại như không hề bị thương, chậm rãi quay sang nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử. Lý Ma Tử lúng túng nặn ra một nụ cười.

"Ngươi... ngươi giỏi lắm!"

Người đeo mặt nạ đánh một quyền trúng ngực Lý Ma Tử, Lý Ma Tử kêu thảm một tiếng, giống như bao cát bị đánh vào trong phòng.

Thừa dịp hắn đối phó Lý Ma Tử, ta thò tay nhặt Thiên Lang Tiên trên đất lên, tuy nhiên lại không nhấc lên được, ngẩng đầu nhìn bị người đeo mặt nạ dùng chân giẫm phải, hắn nâng lên một cái chân khác đá ta tới, may mắn ta tránh nhanh.

"Phải nghĩ biện pháp bỏ mặt nạ của hắn xuống!"

Ta cũng đang nghĩ, người đeo mặt nạ đang cầm roi Thiên Lang trên mặt đất trong tay. Roi Thiên Lang được làm từ da của Bắc Thương Lang, theo lý thuyết Cương Thi Dã Quỷ căn bản không dám đụng vào. Hắn có thể lấy tay chạm vào để chứng minh hắn không bị phụ thân, vẫn có ý thức riêng của mình.

Ta vội vàng hô to với hắn: "Dịch Tỳ, soái ca, có chuyện gì từ từ nói, chúng ta tới giúp ngươi, không phải tới hại ngươi sao."

Người đeo mặt nạ căn bản không để ý tới ta, vung roi lên. Cánh tay của ta bị quất một cái, lập tức xuất hiện một vết máu, đau đến mức ta phải hít một hơi khí lạnh.

Ngẫm lại ta cầm Thiên Lang tiên này không biết đã tiêu diệt bao nhiêu yêu ma quỷ quái rồi, thế mà có một ngày lại bị người ta dùng Thiên Lang tiên quất cho một trận, ra ngoài lăn lộn, sớm muộn gì cũng phải trả lại nha!

Lan Lăng Vương vào trận, thứ bốn trăm sáu mươi ba, Lan Lăng Vương vào trận khúc.

Người đeo mặt nạ này hệt như cao thủ võ lâm, múa Thiên Lang tiên tới mức uy vũ mãnh liệt, ba người chúng ta hoàn toàn không ứng phó được. Doãn Tân Nguyệt nói: "Trương ca, ngươi mau nghĩ cách đi!"

"Còn có thể nghĩ ra cách gì, trực tiếp chạy trốn."

Ta nhớ ra Lý mặt rỗ còn ở trong phòng, hô với hắn vài tiếng mà không ai đáp ứng, ta lúc này mới ý thức được, hắn đã bò ra khỏi cửa sổ bỏ đi.

Một lần chậm trễ này, ta lại trúng mấy roi, đau đến nhe răng trợn mắt, vội vàng ôm Doãn Tân Nguyệt rời khỏi viện tử.

Bọn chúng mới chạy ra khỏi viện, chỉ nghe thấy một tiếng hô, người đeo mặt nạ nhảy lên tường viện, vung roi quất vào ta, mục tiêu của hắn dường như chỉ có mình ta.

"Chia nhau ra chạy!" Ta nói với Doãn Tân Nguyệt.

"Không được, ta không thể bỏ lại ngươi." Doãn Tân Nguyệt vội vàng nói.

"Ngươi đi tìm một ít người, chỉ bằng vào hai chúng ta không đối phó được hắn!" Ta cùng nàng dặn dò vài câu, Doãn Tân Nguyệt đáp ứng một tiếng, chạy qua một ngõ nhỏ khác.

Ta cố gắng chọn ngõ hẹp chật chạy, người đeo mặt nạ không quất được roi ta, vẫn luôn đuổi theo không rời trên nóc nhà, tràng diện tỷ võ hiệp phiến kia còn kích thích.

Ta dần dần không chạy được, người đeo mặt nạ "Vèo" một cái hạ xuống trước mặt ta, vung roi lên như rắn. Ta vô thức đỡ một chút, lại bị roi quấn lấy hai tay.

Ta cũng là người thường xuyên dùng roi, biết thói quen của hắn, hắn định kéo ta ngã xuống đất. Lập tức dùng chân đạp lên roi, sau đó cởi bỏ trói buộc trên cổ tay, nhanh chóng chạy về hướng ngược lại.

Người đeo mặt nạ vung roi lên, quật mạnh vào sau lưng ta, đau tới mức mắng ta một hồi.

Ta may mắn mình mang theo là roi, nếu có một cây đao cũng không biết chết bao lần rồi...

Lúc này điện thoại di động vang lên, Doãn Tân Nguyệt vừa đưa máy truyền tin tới vừa nói: "Trương ca, mau chạy về phía đông của trấn nhỏ, đã chuẩn bị xong xuôi theo lời ngươi nói rồi."

Nhất cổ tác khí của ta chạy đến phía đông trấn nhỏ, nhìn thấy nơi đó đứng đấy rất nhiều người mặc áo giáp cổ, cầm đao thương kiếm kích, đương nhiên đều là đạo cụ.

Trên mặt đất còn cắm một thanh đạo cụ kiếm, ta lách qua thanh kiếm kia, bởi vì phía dưới là một cái bẫy.

Từ trưởng lão tổ đạo cụ và Doãn Tân Nguyệt đứng dưới một gốc cây, lá xích nhận một cái rương âm, nhìn thấy ta chạy tới vội vàng gọi một tiếng.

Lúc này người đeo mặt nạ đuổi sát theo, thấy nhiều người như vậy, lập tức đứng ở nơi đó không dám động đậy.

"Thả âm nhạc đi!" Ta kêu lên.

Từ trưởng lão mở rương âm ra, lập tức vang lên một âm nhạc hùng tráng, đó chính là âm nhạc dạo đầu của Kính Lan Lăng Vương.

Đây là thứ Lan Lăng vương quen thuộc lúc còn sống, người đeo mặt nạ đã có phản ứng. Hắn vứt roi xuống ôm đầu quỳ dưới đất, có vẻ rất đau đớn.

"Giết!"

Nhân viên mặc áo giáp đồng thời hô to, người đeo mặt nạ bị kích thích, đi đến thanh kiếm kia, vừa mới đến gần người liền trũng xuống.

"Mau bắt lấy hắn!"

Từ trưởng lão hô một tiếng, mọi người ném vũ khí đi, căng ra một tấm lưới lớn rồi chạy tới, phủ lên trên cạm bẫy.

Người đeo mặt nạ muốn nhảy ra nhưng lại bị lưới lớn trói chặt, không ngừng giãy dụa trên mặt đất, mấy thằng nhóc nhào tới người hắn đều không đè nổi.

"Chặt mặt nạ của hắn xuống!"

Ta vừa nói vừa chạy qua, chỉ thấy hai tiểu gia hỏa kêu thảm bay qua bên cạnh ta, Lan Lăng Vương dẫu sao cũng là một danh tướng, sức mạnh kinh người.

Liên tiếp có người bị ném ra ngoài, chỉ nghe thấy một tiếng rào, người đeo mặt nạ đã xé rách cái lưới, ta nhặt Thiên Lang Tiên lên, âm thầm niệm khẩu quyết, roi giữa không trung khua lên, phát ra tiếng vang ba ba, từ phía sau quấn lấy cổ người đeo mặt nạ.

Hai tay hắn nắm lấy roi đi về phía trước, ta muốn đối kháng với hắn thế nhưng hai chân vẫn bị hắn kéo lê thành hai khe rãnh sâu hoắm trên mặt đất, sức lực này quả thực không phải là con người.

"Đào mặt nạ lên, đừng lo lắng!" Ta khàn cả giọng quát.

Mọi người không ai dám lên, nhặt thanh binh khí dài trên mặt đất lên đỡ người đeo mặt nạ lại. Người đeo mặt nạ bị chọc tới tức giận, răng rắc một tiếng liền bẻ gãy mấy cây trường mâu.

Thừa cơ hội này, ta ném roi từ phía sau xông lên, lấy mặt nạ của hắn xuống. Mọi người nhìn thấy khuôn mặt dưới mặt nạ, ai nấy đều nghẹn họng trân trối, người kia đúng là Dịch Tỳ.

Mặt nạ vừa tháo xuống, Dịch Tỳ giống như hao hết sức lực, cắm đầu ngã xuống đất.

"Sao lại là hắn?" Từ trưởng lão kinh ngạc hỏi.

"Áo giáp trên người hắn là lắp đạo cụ à?" Ta hỏi.

"Đúng vậy, Doãn tiểu thư vừa tới tìm ta, ta tới thương khố xem xét, quả nhiên thiếu vài thứ. Rõ ràng ta đã khóa cửa, nhưng lại có người vặn đứt khóa." Từ trưởng bối nói.

Ta hít sâu một hơi: "Trước tiên trói hắn lại đã."

Ta nhìn qua mặt nạ trên tay, đó là một mặt quỷ xanh lè răng nanh. Hai đầu đeo trên tai một cái thòng lọng.

Mặt nạ này mang theo một cỗ sát khí cực mạnh, năm đó Lan Lăng Vương đeo nó phá trận giết địch, bên trên nhất định bắn ra không ít máu tươi của địch nhân. Hơn nữa tướng sĩ Bắc Tề vừa nhìn thấy mặt nạ này đã biết Lan Lăng Vương đến, mặt nạ dần dần trở thành biểu tượng của Lan Lăng Vương, những nguyện lực này vô hình trung tính mạnh mẽ của nó.

Nguyện lực con người sẽ sinh ra một lực lượng vô hình, tỷ như xá lợi tử, xá lợi tử bản thân chỉ là hạt tro cốt sau khi hỏa hóa hình thành, nhưng bởi vì mọi người cho rằng nó là thánh vật, nó cũng đã thành thánh vật.

Mọi người đang ba chân bốn cẳng trói Dịch Tỳ lại, lúc này quản lý tức giận chạy tới nói: "Trương tiên sinh, hạ thủ lưu tình!"

"Tới đúng lúc lắm. Ngươi giải thích cho ta một chút đi. Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy!" Ta cười lạnh nói.

Lần này đã có tang vật, hắn cũng không thể nào chống chế được, chỉ có thể ấp úng nói: "Kỳ thật cái mặt nạ này là ta nhặt được ở trong đầm nước ngày đó, Tiểu Dịch sau khi nhìn thấy thì thích chí vô cùng, liền đưa cho hắn."

"Các ngươi phát hiện nó có công dụng đặc thù nào?" Ta hỏi.

"Sau lần diễn lễ đầu tiên, nhân vật chính của Tiểu Dịch bị người ta đoạt, hắn sinh cả một ngày buồn bực! Nam nhân chính kia được tiện nghi còn khoe mẽ, nói khắp nơi trong tổ chức vở kịch không diễn được, không phải nam nhân. Lời nói truyền tới tai Tiểu Dịch, hắn vô cùng tức giận, các ngươi biết lòng tự tôn của Tiểu Dịch rất mạnh, không được phép nửa điểm nghi ngờ."

"Sau đó thì sao?"

"Đêm đó nam nhân chính là xảy ra một vụ đánh xe, gãy chân, Tiểu Dịch lặng lẽ nói cho ta mặt nạ này có sức mạnh thần kỳ, về sau hắn lại mang mặt nạ đi tới lần hai, thoáng cái đã thông qua, càng tin rằng thần hồn điên đảo. Nhưng ta cảm thấy những chuyện tốt này đến quá dễ dàng., Khuyên hắn không sai biệt lắm liền thu tay lại, nhưng hắn không nghe, lúc diễn kịch nhất định phải mang theo bên người, hắn nói không có cái này thì hắn không có tự tin. Trong quân ngục người si mê, người ngoài cuộc tỉnh táo, ta phát hiện từ sau khi hắn có bộ mặt nạ này, tự mình bành trướng đặc biệt lợi hại..." Quản lý nói như thật.

Dường như ta đã hiểu rõ rồi, cái mặt nạ này có thể làm cho người ta tự tin, tự tin quá nhiều liền trở thành tự phụ, không cho phép bất cứ kẻ nào nghi ngờ.

Một khi có người nghi ngờ chủ nhân mặt nạ, mặt nạ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ví dụ như nam nhân vai chính ban đầu, cùng với góc cạnh xế chiều kia.

Quản lý đại lý lại nói: "Ta sợ mặt nạ sẽ sinh ra ảnh hưởng không tốt đối với Tiểu Dịch, vì lẽ đó kể lại với hắn, lúc không diễn kịch thì cứ giao cho ta bảo quản. Chuyện này vốn chỉ có hai ta biết, ta không biết các ngươi làm sao nhìn thấu được chuyện này, trên đường trở về Tiểu Dịch vô cùng tức giận, nói nhất định phải trả lời cơn tức giận này, liền mang mặt nạ lên để hù dọa các ngươi."

"Hù dọa hả, thế này mà gọi là hù dọa hả?" Ta cười lạnh liên tục.

"Hắn vốn là nghĩ như vậy, nhưng ta không nghĩ tới chuyện sẽ biến thành như vậy... " quản lý than thở nói.

Ta cả giận nói: "Hắn sử dụng quá mức thường xuyên, đã bị lực lượng của mặt nạ ăn mòn nội tâm, người quản lý ngươi rốt cuộc là làm thế nào?"

Quản lý đại lý lúng túng nói: "Bình thường ta đều nói gì Tiểu Dịch cũng nghe nấy, ta chỉ hy vọng hắn có thể vui vẻ."

Ta thấp giọng hỏi: "Bởi vì ngươi thích hắn đúng không?"

Quản lý kinh ngạc mở miệng, ta vội vàng an ủi hắn: "Yên tâm đi, nghĩ tới vấn đề danh dự của Dịch Tỳ, ta tuyệt đối sẽ không nói lung tung."

"Thế nhưng ngươi làm sao nhìn ra được?" Quản lý buồn bực hỏi.

"Ngươi trên người có mặt nạ sự tình cũng không gạt được ta, chút chuyện này có thể giấu được ta sao?" Ta cười thần bí.

Quản lý vô cùng khâm phục nói: "Trương tiên sinh, ngài đúng là cao nhân, có thể mời ngài cứu Tiểu Dịch hay không!"

Chương thứ bốn trăm sáu, về quê, bắt tiểu nhân.

Ta khẽ gật đầu: "Cũng được, nhưng dựa theo quy củ của chuyến đi lần này, sau khi thành công thì mặt nạ phải thuộc về ta."

Quản lý liên tục xua tay: "Nói hay lắm, mấy thứ tà môn thế này, bây giờ ngươi lấy đi cũng được."

Lúc này Dịch Tỳ tỉnh lại, bởi vì bị mặt nạ hãm hại nên hắn đã có chút thần trí mơ hồ, đứng đó la to: "Tiểu Tống, đừng để ý tên lừa đảo trên giang hồ kia, ai dám chửi bới ta, ta sẽ giết hắn! Để hắn chết!"

Mọi người giật nảy mình, sự khó xử của quản lý nói: "Trương tiên sinh, cái này..."

Hiện tại Dịch Tỳ vẫn là ý thức của mình, chỉ là vô cùng nóng nảy, ta đem mặt nạ giao đến trong tay quản lý: "Mặt nạ ngươi bảo quản trước, nhưng đừng để cho hắn chạm vào! Sau khi trở về ngươi ăn nói tốt đẹp với hắn, mai ta sẽ chuẩn bị đồ đạc, sau đó làm phép."

"Đến lúc đó chúng ta cũng phải tới?" Quản lý hỏi.

"Đương nhiên!" Ta nói.

"Vậy được, ta dẫn hắn về khách sạn trước." Người quản lý nói cám ơn.

Tên ta là nhân viên công tác mở trói cho Dịch Tỳ, vừa mới phá giải nó liền hướng ta chạy tới, giương nanh múa vuốt nói muốn đánh ta, mặc dù bị mọi người chặn lại, nhưng vẫn liều mạng đá vào ta cát, nhổ nước miếng, tựa như một tiểu hài tử táo bạo.

Ta biết không chịu chút thiệt thòi, hắn là không yên tĩnh, đã đến lúc thể hiện kỹ thuật tinh xảo!

"A!" Ta ôm ngực ngã xuống đất: "Trái tim của ta thật khó chịu, mau cứu ta."

Dịch Tỳ cười như điên: "Lũ lừa đảo trên giang hồ biết ta lợi hại như thế nào không?"

Quản lý đại lý lôi kéo hắn rời đi, ta còn lăn lộn trên mặt đất rên rỉ, Doãn Tân Nguyệt cười hì hì một tiếng nói: "Trương ca, bọn họ đã đi rồi."

"Ồ, sao ngươi còn không sợ hãi, ta diễn không giống sao?" Ta kinh ngạc hỏi.

"Cũng tạm thôi." Doãn Tân Nguyệt ngượng ngùng nói.

Ta bị đả kích mạnh, quả nhiên không phải ăn bát cơm này.

Ta viết bệnh phạt cho Lý Ma Tử, năm phút sau hắn chạy tới, cười hì hì hỏi ta: "Đã giải quyết xong chưa?"

"Ngươi còn mặt mũi hỏi, thỏ còn không chạy nhanh bằng ngươi!" Ta hận không thể đá hắn một cước: "Ngày mai ngươi chuẩn bị chút đồ cho ta, ta muốn một túi than cốc vạn người giẫm qua, một bình máu quạ đen, một bộ y phục nữ nhân cổ đại mặc."

Lý mặt rỗ khó xử nói: "Một thời gian ngắn này, ngươi kêu ta tới làm y phục nữ nhân cổ đại mặc?"

Từ trưởng lão vẫn luôn ở bên cạnh lắng nghe, chen vào nói: "Ta cũng có, nhưng các ngươi dùng hết sẽ trả lại."

"Ta hỏi: "Ta có thể mua một món ở chỗ ngươi không? Bởi vì có thể sẽ phá hỏng."

Từ trưởng lão do dự một chút rồi nói: "Được rồi, lát nữa ta tặng ngươi một bộ, coi như để cho vở kịch này được thuận lợi quay xong."

Ta nói tiếng cám ơn với hắn, Lý Ma Tử lại thầm nói: "Thảo than vạn người từng giẫm qua, bảo ta đi đâu tìm?"

"Đi cửa nhà máy nung than hình người kia tìm xem, nơi đó hàng ngày số lượng người chảy cũng hơn vạn, nhất định có thể lấy được." Nói ra.

"Được rồi!" Lý Ma Tử gật gật đầu.

Từ trưởng lão lúc này hỏi: "Trương tiên sinh, ngươi định xử lý Âm Linh của Lan Lăng Vương như thế nào?"

"Hiện tại còn không tiện nói." Ta thần bí nói.

"Vậy đến lúc đó ta có thể tới tham quan một chút không?" Từ trưởng lão tò mò hỏi.

"Có thể!" Ta nói.

Giờ cũng không còn sớm, ta gọi mọi người mau về nghỉ ngơi, ba người chúng ta cũng về phòng ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, đùa giỡn lại bắt đầu, nhưng hôm nay Dịch Tỳ có chút không ở trạng thái, lời thoại không nhớ được, vẫn luôn thất thần, một cái ống kính đơn giản cũng vỗ mấy lần.

Lý mặt rỗ đi huyện thành lấy đồ vật, ta tên là Tiểu Nguyệt đi lên núi một chút, nhìn phong thuỷ một chút.

Trong mảnh núi này mọc đầy Lật Tử Thụ, không thân mật như hạt dẻ treo trên ngọn cây. Chúng ta đi tới giữa sườn núi, quay đầu nhìn lại, toàn bộ Cổ trấn đời Minh đều thu hết vào mắt, cục diện phong thủy cũng không tệ lắm, xem ra có cao nhân thiết kế.

Doãn Tân Nguyệt đã quá mệt mỏi, hắn hỏi rốt cuộc hắn muốn tìm cái gì.

"Đi tìm mộ Lan Lăng vương." Ta nói.

"Ngươi cảm thấy mộ của hắn ở trên núi này?" Doãn Tân Nguyệt lập tức kích động.

"Có khả năng này chứ."

Ta năm đó trên núi phát hiện một gian miếu đổ nát, tường đã đổ, bốn phía còn trồng một ít cây bách và dương thụ, hiển nhiên là một ngôi chùa.

Ta ở trong đống Lạc Diệp phát hiện một phiến đá, bên trên có khắc một hàng chữ: "Tộc vương quận Bắc Lan Lăng Cao Trường Cung, vui mừng nói rồi tìm được. Doãn Tân Nguyệt tới gần nói: "Ta nhớ Lan Lăng Vương trong lịch sử là bị Hoàng thượng ban cho chết, không ngờ lại được chôn rất đáng chú ý..."

"Đây không phải là lúc chôn!" Ta cau mày nói.

"Vì sao?"

"Ngươi xem, nơi này viết "Bắc Tề", bọn họ sẽ không quản mình gọi là Bắc Tề, nên đời sau mới gọi như vậy, cho nên ta đoán là người sau an táng." Ta giải thích.

Lan Lăng Vương là người ưu tú tới cực điểm, không chỉ có vẻ ngoài tuyệt sắc của nhân gian mà còn tài văn chương tung bay, lại có thể dẫn binh đánh giặc, giống như thần thánh ở Bắc Tề. Hoàng đế khó tránh khỏi nghi kỵ đối với hắn.

Trong một lần yến hội, Hoàng đế vừa khuyên rượu vừa nói với Lan Lăng Vương: "Huynh đệ, xông pha chiến tranh quá nguy hiểm, sau này ngươi đừng tự mình lên chiến trường nữa, trẫm sợ ngươi có gì sơ suất mà."

Lan Lăng Vương trả lời: "Đều là chuyện của nhà mình, không để ý nhiều như vậy."

Lan Lăng Vương vốn là hoàng tộc Bắc Tề, lại là đường ca của hoàng đế cho nên mới nói như vậy. Thế nhưng Hoàng đế nghe rất không thoải mái, ai cùng nhà với ngươi, thằng nhãi nhà ngươi có muốn soán vị đoạt quyền không? Vì vậy ban thưởng một chén rượu độc cho Lan Lăng Vương, khi Lan Lăng Vương chết mới ba mươi hai tuổi.

Lan Lăng Vương chết, các tướng sĩ Bắc Tề nức nở khóc rống, khóc lóc Chiến Thần Ly thế, quốc gia ắt phải chết.

Quả nhiên, bốn năm sau Bắc Tề đã bị Vũ Văn của Bắc Chu Hoàng Đế hủy diệt, tất cả Hoàng thất bị tịch thu toàn bộ, không lưu lại một ai.

Nghe nói Vũ Văn Tường và Lan Lăng vương trên chiến trường là một đối thủ thưởng thức lẫn nhau rất có ý anh hùng. Rất nhiều tiểu thuyết, trong ảnh quan đem hai người miêu tả cơ tình bắn ra bốn phía.

Thậm chí có dã sử ghi lại, chuyện đầu tiên sau khi Vũ Văn Tường công phá thành Bắc Tề chính là đeo mặt nạ Lan Lăng vương, tế điện bằng hữu đã chết! Hoàng đế cho rằng oan hồn của Lan Lăng vương không tan mà trở về báo thù, sợ tới mức hồn phi phách tán.

Vì thế ta nói với Doãn Tân Nguyệt, rất có thể ta là Lan Lăng vương được Vũ Văn Tường an táng, sau đó lại thả cho tộc nhân Lan Lăng vương một con đường sống, để bọn họ ở lại nơi này làm người thủ mộ.

"Trương ca, vậy chúng ta vào trong mộ này nhé?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Vậy thì không cần, ta mang đất đi là được rồi."

Nói xong, ta liền cởi áo khoác ra, tìm mảnh ngói, bới trên mặt đất một hồi, đem toàn bộ đất mộ đào ra dùng y phục bọc lại.

Trên đường xuống núi, ta không ngừng rải mộ thổ ra ngoài, cuối cùng chỉ còn lại một nâng, gói xong dự bị, lát nữa sẽ phát huy tác dụng lớn.

Âm linh của Lan Lăng vương được mang ra khỏi mặt nạ, ta muốn đưa âm binh trở về. Đương nhiên, cách giải quyết hoàn mỹ nhất là cả mặt nạ cũng được, nhưng dù sao ta cũng là thương nhân của âm vật.

Ta và Doãn Tân Nguyệt trở lại tổ chức vở kịch, đạo diễn giống như ngóng sao ngóng trăng chạy tới nói: "Trương tiên sinh, ngươi chạy đi đâu vậy? Hôm nay trong tổ hợp phim dường như lật cả trời."

"Ta hỏi được: "Lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?"

Đạo diễn nói thì không có, hôm nay Dịch Tỳ tính khí càng nóng nảy, còn đánh bằng một trang điểm sư, mọi người nào dám trêu chọc hắn, đành phải luôn miệng khuyên bảo, buổi sáng cũng không có mấy ống kính.

"Hắn ở đâu?" Ta hỏi.

"Cơm nước xong thì về xe nghỉ ngơi, buổi chiều ta trước tiên tổ chức vở kịch của những nhân vật khác!" Đạo diễn cay đắng nói.

Chờ Doãn Tân Nguyệt ta ăn cơm trưa xong, Lý mặt rỗ cũng chạy về, mệt mỏi đến toát mồ hôi. Hắn đặt một túi nhựa trượng lớn vào trước mặt ta: "Thế nào, ta làm việc có lưu loát không, đồ đạc ngươi muốn ta cũng tìm đến rồi."

Ta khen ông ta một câu, nói: "Buổi chiều không có việc gì, giúp ta bóp tiểu nhân đi!"

"Niết tiểu nhân, bắt tiểu nhân cái gì?" Lý Ma Tử vẻ mặt kinh ngạc.

"Lát nữa ngươi sẽ biết." Ta cười nói.

Ta ở trong trấn nhỏ múc một thùng nước giếng, trở lại trong phòng, đem đất mộ cùng bùn, đổ một chút máu quạ đen, lại đốt chút tiền giấy trộn vào.

Nhìn ta giống như mì đang ở nơi đó cùng bùn, Lý mặt rỗ trêu ghẹo nói: "Trương gia tiểu ca, chơi rất vui vẻ, có tìm về cảm giác ấu thơ không?"

"Nói hươu nói vượn, hồi nhỏ ta nào có chơi bùn, mỗi ngày gia gia đều gọi ta vào nhà học. Được rồi, hai cái tay các ngươi rửa ráy một chút, lại đây giúp ta nặn bùn người!" Ta nói với Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt.

Đất mộ chỉ có một thùng, ta bảo bọn họ không nên nặn quá lớn, tùy tiện nặn một con ngựa nhỏ, không giống theo đuổi hình như, chỉ cần thần giống là được.

Mặt khác, sau khi nắm chắc, ngàn vạn lần không được để mặt trời phơi nắng, phải đặt ở trong phòng tự nhiên là âm trầm.

Doãn Tân Nguyệt chăm chú, cũng khá dễ nhìn, Lý Ma Tử siết quá xấu, hệt như tác phẩm nghệ thuật ở thời hiện đại vậy, chúng ta bận rộn cả nửa ngày, mệt đến sống lưng đau xót, chỉ lấy ra hơn một trăm cái.

"Đã bốn điểm rồi còn nhiều vậy sao, Trương ca!" Doãn Tân Nguyệt buồn rầu.

Ta lấy tay lau mồ hôi trên trán: "Ngươi đi tìm Từ trưởng tổ, nhờ tiểu tử bảo hắn mang theo mấy đạo cụ đến hỗ trợ."

Ta nghĩ người của đạo cụ, tay nghề nhất định rất tốt, Doãn Tân Nguyệt đáp ứng một tiếng rồi đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận xôn xao, nàng vội vã chạy về: "Trương ca, không tốt rồi, bên ngoài xảy ra đại sự rồi!"

Cuối cùng, đây là lần thứ bốn trăm sáu mươi năm điên cuồng của Dịch Tỳ.

Doãn Tân Nguyệt nói Dịch Tỳ đeo mặt nạ Lan Lăng vương, cầm đao đả thương người khắp nơi trong trấn, đã chém vài người bị thương.

"Mau ra xem!" Ta vội vàng nói, lại dặn dò hai người bọn họ một câu: "Dẫn theo gia hỏa phòng thân."

Doãn Tân Nguyệt chuẩn bị cầm xiên cỏ, ta thấy thứ này quá nguy hiểm, nên cô đổi một cây trúc phơi quần áo khác.

Hai ta sau khi ra cửa, Lý Ma Tử mới tới, vừa nhìn thấy hắn tạo hình thiếu chút nữa thì lòi cả tròng mắt ra ngoài, trên đầu hắn đeo một cái thùng sắt, hai tay đều cầm một cái nắp nồi lớn.

"Mang vật nặng như vậy, ngươi không sợ lát nữa không chạy thoát sao?" Ta hỏi.

Lý Ma Tử cảm thấy ta nói có lý, đưa một cái nắp nồi lớn cho ta.

Chúng ta đi ra ngoài, nhìn thấy người của tổ phim và đám diễn viên quần chúng đang kêu loạn chạy trốn, mỗi người đều hoảng hốt chạy bừa, thiếu chút nữa húc ngã chúng ta. Sau đó ta nhìn thấy Từ Tổ trưởng bị hai tiểu tử dìu đi, giống như bị trọng thương.

Ta đi qua hỏi hắn có chuyện gì, vừa rồi hắn nói lúc chạy không cẩn thận khiến chân bị trật, sau đó hắn đưa một cái túi giấy cho ta: "Đây là thứ ngươi muốn. Trương tiên sinh, ba người các ngươi có thể giải quyết được không? Có cần báo động không?"

"Trước tiên đừng báo động, cảnh báo tham gia mà nói, sẽ càng tệ hơn." Ta nghĩ nói một chút rồi nói.

Dù sao thì Dịch Tỳ cũng là một nghệ nhân. Loại chuyện này nếu bị Tiết Đông lộ ra ngoài ánh sáng, thì con đường của hắn sẽ bị hủy.

"Hắn đột nhiên nổi điên như thế nào?" Ta hỏi.

"Không rõ lắm, đột nhiên lại chạy đến chém người trong tổ phim, không ngăn được..." Từ trưởng lão vẫn còn sợ hãi nói.

Ta bảo bọn họ đi trước, nếu ta cần thì thông báo cho hắn, Từ trưởng tổ liên tục đáp ứng.

Ta lấy bọc giấy vào trong phòng trước, mang theo Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử đi vào trong tiểu trấn. Chỉ thấy Dịch Tỳ từ một con hẻm vọt ra, đeo mặt nạ, trên tay cầm một con dao phay máu chảy đầm đìa. Trên người hắn mơ hồ có một luồng khí đen quấn quanh, cho người ta một loại cảm giác đằng đằng sát khí, ngay cả ta cũng cảm thấy sợ hãi.

"Ai dám xem thường ta! Lão tử giết sạch các ngươi!"

Dịch Tỳ khàn giọng rống lên, đi về phía chúng ta. Lý Ma Tử líu lưỡi nói: "Ai lại xem thường hắn? Lòng tự tôn của tiểu tử này quá mạnh đi."

Ta lớn tiếng gọi: "Dịch Tỳ, Dịch soái ca, bọn ta vẫn rất tôn trọng ngươi, bọn ta cùng đứng chung một chỗ với ngươi! Ngươi có gì bất mãn cứ nói ra, bọn ta có thể giúp ngươi giải quyết."

"Hừ hừ, các ngươi dám xem thường ta, giết các ngươi!"

Hắn vung dao phay xông tới, hai mắt dưới mặt nạ đỏ rực, ta không biết chuyện gì kích thích hắn, khiến hắn phát rồ như thế.

"Không ổn, không nói rõ đạo lý với tiểu tử này, chạy mau!" Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ nói.

"Chạy con mẹ ngươi! Lý Ma Tử, hai người chúng ta ở phía trước chống đỡ. Doãn Tân Nguyệt, ngươi cầm cây gậy trúc đánh dao trong tay hắn." Ta phân phó nói.

Vì vậy Lý Ma Tử theo ta ở phía trước, giơ nắp nồi chậm rãi tiếp cận hắn. Doãn Tân Nguyệt đứng giữa hai ta, hệt như trận hình hành quân đánh nhau trong quá khứ.

"Cái nắp nồi gỗ này có thể bị chém mấy đao?" Lý Ma Tử thầm nói.

"Đừng sợ, càng kéo càng hỏng!" Ta mắng một câu.

Nhưng đúng lúc này, Dịch Tỳ gào thét chạy tới, giơ dao phay lên bổ loạn lên nắp nồi của ta khiến cả cánh tay ta đều run lên. Còn Doãn Tân Nguyệt thì dùng cây trúc đánh vào mu bàn tay và ống tay hắn.

Dịch Tỳ nổi giận, muốn đẩy hai chúng ta ra ngoài chém Doãn Nguyệt mới, ta hô to gọi Lý Ma Tử ngăn trở.

Chúng ta một trái một phải kẹp chặt lấy hắn, Dịch Tỳ vùng vẫy thò tay phải ra từ khe hở, chặt chém lung tung giữa không trung. Lưỡi đao dính đầy máu tươi kéo lên trên dưới cách mặt của mấy công quỹ.

Doãn Tân Nguyệt đánh hắn đến xanh cả mu bàn tay, nhưng Dịch Tỳ không chịu buông tay! Đột nhiên ầm một tiếng, cây gậy trúc bị chém ra, miếng trúc tổn thương tay Dịch Tỳ, máu tươi chảy ròng ròng.

"Không được, Trương ca, hắn nắm quá chặt!" Doãn Tân Nguyệt gấp đến độ sắp khóc.

Bên này hai ta cũng sắp không chịu được nữa, khí lực của Dịch Tỳ quả thực lớn đến không thể tưởng tượng nổi, phía dưới mặt nạ phát ra thanh âm hô hào, giống như một con dã thú phát cuồng.

Ta bay ra một cánh tay, lấy xuống một thùng sắt trên đầu Lý Ma Tử, ngắm nghía thời cơ chụp lên bàn tay đang cầm đao của Dịch Tỳ.

"Giữ hắn lại!"

Ta hô một tiếng, đem trọng lượng toàn thân đặt ở trên người Dịch Tỳ, đè hắn ngã xuống đất.

Ta tên là Lý mặt rỗ, nhanh chóng đánh rơi đao của hắn, Lý mặt rỗ lập tức đập vào cổ tay hắn với hắn vài lần rồi hỏi ta: "Vạn nhất gãy rồi thì làm sao bây giờ?"

"Giảm giá thì giảm, không quản được nhiều như vậy!"

Ta vừa nói vừa gỡ mặt nạ xuống, nhưng Dịch Tỳ giãy dụa rất lợi hại, đầu óc lắc lư cả nửa ngày cũng không sờ được mặt nạ.

Chỉ nghe cạch một tiếng, Dịch Tỳ rốt cuộc buông lỏng dao phay ra, ta gọi là Lý Ma Tử nhanh chóng ôm đầu hắn.

Hai ta hợp lực, rốt cuộc cũng ổn định được Dịch Tỳ, khi ta lấy mặt nạ xuống, thấy hai mắt Dịch Tỳ đầy tơ máu, miệng sùi bọt mép, há mồm cắn ta, may mà ta phản ứng nhanh, hắn mới chỉ cắn tới tay áo.

Rầm một tiếng, hắn đã giật rách một nửa ống tay áo của ta.

"Không đúng!" Ta kinh ngạc nói: "Tặc mặt nạ đã bị lấy xuống!"

"Trương ca, làm sao bây giờ." Doãn Tân Nguyệt nói.

Ta ném mặt nạ cho Doãn Tân Nguyệt, bảo nàng đi tìm Từ trưởng, mang theo nhiều nhân thủ hơn. Xem ra không đến tối, nhất định phải thừa dịp hiện tại dùng mặt nạ Lan Lăng Vương ngăn chặn!

Ta từ trong ngực lấy ra một tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát, cũng mặc kệ có tác dụng hay không, trước tiên dán một tấm rồi nói, kết quả Dịch Tỳ há mồm cắn, nhai vài miếng liền nuốt xuống.

"Tiểu ca, chuyện này tựa hồ không giống với chuyện chúng ta xử lý trước kia." Lý Ma Tử phát sầu nói.

"Hắn không có bị phụ thân, chỉ là tâm trí đã mất, khẳng định là có người kích thích hắn, hơn nữa là một kích thích không nhỏ!" Ta buồn bã nói.

Dịch Tỳ giãy giụa rất hung hãn, chẳng mấy chốc đã dày vò chúng ta ra rồi, Lý Ma Tử nói: "Tiểu tử này không mệt sao? Chúng ta có nên đánh ngất hắn không?"

"Ngươi có chắc chắn không? Đừng phá hỏng hắn đấy." Ta nói.

"Để ta thử xem sao." Lý Ma Tử nóng lòng muốn thử.

"Chuyện này không phải là trò thử chơi!" Ta cười khổ nói.

Lý Ma Tử bảo ta ngăn cản Dịch Tỳ, hắn cúi người xuống nhặt nắp nồi đập người, không nghĩ tới Dịch Tỳ đột nhiên đẩy cả hai ra, bò lên bỏ chạy.

"Nguy rồi, mau đuổi theo!" Ta và Lý Ma Tử lập tức đuổi theo.

Nhưng khi Dịch Tỳ chạy rất nhanh, mới đuổi tới mấy ngõ nhỏ đã bỏ trốn mất dạng. Lúc này Doãn Tân Nguyệt đã tới máy truyền tin, nói cô đã dẫn người tới đây, đang đợi chúng ta ở nơi vừa mới tách ra.

"Còn có một việc, hình như ta biết vì sao hắn lại nổi điên..." Doãn Tân Nguyệt ở dàn đá kích động nói.

"Sao vậy?"

"Ngươi tìm tên hắn trên mạng!"

Ta treo máy truyền tin, dùng điện thoại tìm tòi hai chữ Dịch Tỳ, trên trang lưới che kín trời đất, đều là "Dịch Tỳ" và nam tử hôn nhau, ta không tin vào mắt mình, đối với Dịch Tỳ mà nói chuyện này quả thật là đả kích mang tính hủy diệt!

Hơn nữa lại ở tại điểm mấu chốt này, nếu không phải trùng hợp, vậy nhất định là có người muốn hủy diệt Dịch Tỳ.

Lúc này ta nghe được một ít động tĩnh, liền nhìn về phía Lý mặt rỗ, hắn cũng đang cầm lấy điện thoại, nhìn rất hăng hái. Hắn cho rằng ta đang nhìn hắn, lập tức căm giận nói: "Ngươi sẽ không hoài nghi Phi Văn là ta vạch trần đó chứ? Ta mặc dù không tán thành đồng bạn lắm, nhưng ta cũng biết nặng nhẹ, tuyệt đối sẽ không nói lung tung đâu!"

Trong lúc Lý Ma Tử nói chuyện, thì Dịch Tỳ đã xuất hiện trên nóc nhà sau lưng Lý Ma Tử, bộ dáng hung thần ác sát. Ta hô to một tiếng: "Cẩn thận phía sau!"

Chương thứ bốn trăm sáu, phép khích tướng.

Lý Ma Tử vừa định xoay người lại nhìn thì Dịch Tỳ đã nhảy từ trên nóc nhà xuống, nhào tới trên người hắn, há mồm định cắn.

"Mẹ kiếp, Trương gia tiểu ca, mau cứu ta!"

Lý Ma Tử vừa khóc vừa dùng tay đẩy hắn, vội vàng lấy Thiên Lang Tiên ra, quất vài cái lên lưng Dịch Tỳ nhưng hắn không buông Lý Ma Tử ra.

Đối với một ngôi sao vừa đánh vừa đánh, đoạn sự tích vinh quang này ta có thể một mực thổi phồng đến cháu của ta sinh ra, đương nhiên ta phải sống đến lúc đó mới được.

Trong miệng Dịch Tỳ không ngừng chảy ra dòng nước, mắt thấy sắp cắn trúng yết hầu của Lý Ma Tử, Lý Ma Tử cũng phải nói gì đó. Ta thật sự quyết tâm, vì bạn bè mà hai sườn cắm đao, chỉ trong nháy mắt đã hét to một tiếng.

"Dịch Tỳ, tên gay chết tiệt không biết xấu hổ nhà ngươi!"

Đột nhiên Dịch Tỳ dừng lại, đôi mắt sung huyết kia mở lớn, nhìn chằm chằm vào ta, sau đó chậm rãi ngồi thẳng lên.

Bị ánh mắt hung ác kia nhìn chằm chằm, ta sợ hãi, vội vàng lui về phía sau. Lúc Dịch Tỳ xông tới, ta co giò bỏ chạy.

Dịch Tỳ ở phía sau liều mạng đuổi theo, phát ra tiếng thở hổn hển như dã thú, cách ta càng lúc càng gần. Ta siết Thiên Lang Tiên trong tay, mới quay người lại, Dịch Tỳ liền nhào tới, đè ta xuống phía dưới.

Ta giết roi Thiên Lang của ta nhét vào trong miệng nó, Dịch Tỳ nghiến răng rắc rắc, từng giọt nước miếng nhỏ xuống cổ của ta. Da của roi Thiên Lang này vô cùng cứng rắn, răng người không cắn được.

Nhưng khuôn mặt gần ngay gang tấc kia thật sự quá kinh khủng, hơn nữa móng tay của hắn rắt thật sâu vào trong vai ta, đè ta trên mặt đất không thể động đậy, ta không biết có thể ngăn cản tên điên này bao lâu.

Lúc này Lý Ma Tử từ phía sau chạy tới, bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ: "Trương gia tiểu ca, ngươi không sao chứ?"

"Ngươi cảm thấy sao, mau nghĩ cách đi!" Ta quát.

"Bây giờ ta sẽ gọi người..."

"Quay lại cho ta!"

Lý mặt rỗ lại quay về, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Ta ở đây cũng không giúp được gì."

"Trên người ngươi có tiểu đao, đinh gì không?" Ta hỏi.

Lý mặt rỗ tìm rồi nói: "Ta đây có cả một lượt kéo nhỏ."

"Cũng được, bây giờ ta sẽ cố gắng hết sức để ổn định nó, ngươi ở trên vai và giữa hai hàng lông mày của nó, nhất định phải hút máu nó!" Ta ra lệnh.

"Vậy không tốt sao..." Lý Ma Tử có chút do dự.

"Ta sắp bị cắn chết rồi!" Ta chửi.

"Được được được, ta làm theo đây." Lý Ma Tử vội vàng lấy kéo ra.

Ta nghe gia gia nói qua, người được mất tâm điên là ba đạo dương hỏa trên người bị tà vật lây nhiễm, trạng thái Dịch Tỳ hiện tại, cùng thất tâm điên khùng cũng không sai biệt lắm, ta đây cũng là bệnh cấp bách đầu thai.

Vì thế ta mới bắt đầu niệm đạo đức lăn tăn, Lý Ma Tử từ phía sau sờ lên, đâm vào vai Dịch Tỳ, hắn thế mà lại không cảm thấy đau chút nào.

Sau khi hai bên đều đã đâm qua, Lý mặt rỗ cẩn thận đi vòng qua mặt bên, nói một câu xin lỗi, Dịch soái ca, tay nắm chặt kéo, ngắm nửa ngày không dám xuống tay, trên miệng ta đang niệm kinh ngô và đạo đức, cũng không tiện thúc giục hắn.

Lý Ma Tử dùng một kéo đâm rách mi tâm Dịch Tỳ, trong nháy mắt hai mắt sung huyết của Dịch Tỳ dần trở nên bình thường, sau đó hai mắt nhắm lại, hôn mê bất tỉnh.

Lúc đầu thân thể Dịch Tỳ không được tốt cho lắm, bị một cỗ tà khí khống chế tâm trí, đã tiêu hao thể lực đến cực hạn, cho nên Dương Hỏa tắt đi là lập tức bỏ cuộc.

Ta cẩn thận đẩy hắn ra, thở phào nhẹ nhõm, mới phát hiện mồ hôi lạnh trên người đã thấm ướt.

"Đến đây, chúng ta mang hắn đi." Ta nói với Lý Ma Tử.

"Vạn nhất tỉnh thì phải làm sao?" Lý Ma Tử hỏi.

"Sẽ không đâu, nhanh lên một chút."

Chúng ta nhấc Dịch Tỳ lên, để chúng ta về gần đó, Doãn Tân Nguyệt và đám người Từ trưởng lão đang lo lắng chờ đợi. Thấy chúng ta khiêng Dịch Tỳ đang hôn mê về, Doãn Tân Nguyệt kinh hỉ nói: "Trương ca, các ngươi giải quyết hắn như thế nào vậy?"

"Chậm một chút nữa sẽ không về được đâu, tới rồi đưa tay cầm hắn vào trong phòng." Ta thở hồng hộc nói.

Hai tên nhóc này tiếp nhận Dịch Tỳ, ta hỏi Từ trưởng: "Có gây ra tai nạn chết người không?"

"Không có, vừa rồi đã tới đây được một20. Mang mấy người bị thương đi thì cũng không có gì đáng ngại cả." Từ trưởng lão nói đầy may mắn.

"Vậy là tốt rồi!"

Dịch Tỳ được đặt trong đại sảnh, ta gọi bọn họ mang bàn ghế đi, sau đó từ phòng bếp lấy ra gà trống mua ngày hôm qua, giết vào trong sân, nhận một chén lớn máu gà trống nóng hầm hập, đổ hết vào trong hộp mực.

Ta để một đám tiểu tử hỗ trợ, trên mặt đất, trên tường và Dịch Tỳ bắn ra rất nhiều đường nét. Mặc Thằng vốn là thứ thợ mộc công dụng, bởi vì có thể bắn ra đường thẳng tắp, đại biểu cho "Độc", dần dần đã biến thành một cái đạo cụ khu tà, máu gà trống càng không cần phải nói.

Rất nhanh toàn bộ phòng đều là đường màu đỏ, nghĩ đến tình huống hiện tại của Dịch Tỳ, sợ rằng không thể thực hiện theo kế hoạch ban đầu, ta lập tức hỏi mọi người: "Có kẻ nào thuộc tộc trâu không?"

Một đám tiểu gia hỏa đứng ra kể ta nghe.

Ta tên là hắn khoác lên y phục của nữ nhân cổ đại, lại đeo mặt nạ lên người Lan Lăng Vương, người đàn ông này lúc đầu không tình nguyện, bởi vì mặt nạ này quá tà môn, mọi người đều biết rõ. Ta nói với hắn không quan trọng, chỉ là bởi vì mệnh cách của hắn rất gần Lan Lăng Vương, lâm thời làm thế thân mà thôi.

Đám nhỏ này vừa nghe càng không nhịn được, ta lặng lẽ dụ dỗ nó, nói: "Lúc quay đầu ta sẽ tặng con một món âm vật có thể phát tài."

"Thật chứ?" Hai mắt đám nhóc lập tức sáng lên.

"Sẽ không lừa ngươi."

"Vậy ngươi phải đảm bảo an toàn cho ta!"

"Ta có thể thề, ngươi tuyệt đối sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì." Ta gật đầu nói.

Lúc này, tiểu tử mới cởi áo khoác ra, khoác lên quần áo nữ nhân, lại đeo mặt nạ lên, ta bảo hắn ngồi ở chính giữa sân, lúc này đã là hoàng hôn, không có ánh mặt trời.

Sau đó chúng ta lại gọi hai đứa con ngựa bùn đất đã nặn xong trước đó, bày toàn bộ lên ngọn núi lớn đằng sau tiểu trấn kia.

Sau khi chuẩn bị xong, ta lấy ra một túi cặn bã, vẩy lên người tiểu gia hỏa kia, trong miệng lặp đi lặp lại niệm lại một đoạn chú ngữ thỉnh linh, những người còn lại ở bên cạnh yên lặng nhìn chăm chú, thở mạnh cũng không dám phát ra một tiếng.

Ta làm vậy là để đẩy âm linh của Lan Lăng vương ra, để hắn trở lại mộ của mình! Nếu làm vậy hiệu lực của mặt nạ sẽ giảm bớt, Dịch Tỳ cũng sẽ thoát khỏi nguy hiểm.

Gọi là "thế thân" mặc quần áo nữ nhân, chẳng khác nào mắng Lan Lăng Vương là một nữ nhân, mà vạn người giẫm qua cát than là thứ hèn hạ, cũng chẳng khác nào đang sỉ nhục hắn.

Đối phó với âm vật, có lúc phải dùng phép khích tướng, có lúc phải sơ xuất, không có phương pháp nào tốt nhất, chỉ có đúng bệnh mới làm được.

Ước chừng qua hơn mười phút, thanh niên thế thân bắt đầu run rẩy, từ trong cổ họng phát ra tiếng quái dị, đột nhiên tiếng nói hắn thay đổi: "Tên chuột nhắt vô tri, lại nhục nhã bổn vương!"

Sau đó hắn đứng dậy, mọi người sợ tới mức vội vàng lui lại, ta ra hiệu bọn họ không nên lên tiếng.

Hắn cúi đầu nhìn quần áo nữ nhân mặc trên người mình, trang phục này đại khái khiến hắn cảm thấy vô cùng xấu hổ, lại nhìn đám bùn đất kia, mắng: "Đợi ta dẫn dắt thiên quân vạn mã, lấy mạng chó của ngươi!"

Một đám khí đen từ trên người thanh niên thế thân xông ra, xoay tròn bay lên vòng quanh thân hắn, cuối cùng rời khỏi từ đỉnh đầu, bám vào trên đám bùn đất kia.

Nê nhân ngựa dồn dập đung đưa, ào ào tản ra thành một chỗ. Ta đi đến ngoài cửa, nhìn thấy một luồng âm phong xẹt qua từ thôn, thẳng đến ngọn núi lớn kia.

"Tốt, đã đưa đi rồi!" Ta cao hứng nói.

Ta quay về tiểu viện, tiểu tử thế thân ngất trên mặt đất, ta tháo mặt nạ trên mặt hắn xuống, dùng Mặc Thằng búng mấy cái, bảo đảm oan hồn sẽ không trở về nữa.

Sau một lát, tiểu tử liền tỉnh lại, đối với chuyện mới vừa rồi một chút ấn tượng cũng không có, đương nhiên trên người cũng không có cảm giác dị thường, người vây xem cũng bị một màn này chấn nhiếp đến, nhao nhao bày tỏ vẻ bội phục thủ đoạn của ta.

"Trương ca, Tiểu Dịch tỉnh rồi!" Lúc này Doãn Tân Nguyệt từ trong phòng đi ra, nói với ta.

Quản lý thứ bốn trăm sáu bảy, đê tiện.

Bọn ta đi vào phòng, nhìn thấy Dịch Tỳ ngồi dậy, hai mắt vô thần, vội vàng nói muốn uống nước.

Ta cầm một bình nước suối mỏ cho hắn uống, uống xong mấy ngụm, hắn nhìn quanh mọi người, đột nhiên ôm Doãn Tân Nguyệt khóc lên: "Doãn tỷ tỷ, ta phải làm sao bây giờ, diễn viên của ta hỏng hết."

Tin tức trên mạng, ta còn chưa đọc kỹ, lấy ra điện thoại di động ra để xem một chút, mặt trên nói buổi sáng hôm nay có nhân sĩ nặc danh đi khuếch tán tin tức của nhiều nhà, còn có một ít ảnh đưa tin, là ảnh của Dịch Tỳ cùng một ít nam nhân thân mật, quả thực khó coi.

Mặc kệ hắn thích nam nhân hay là nữ nhân, cuộc sống riêng tư này cũng không khỏi quá loạn một chút đi?

Tượng này không có khả năng là cùng một ngày đập, hẳn là có người thời gian dài tích góp được, đây là có người cố ý bôi đen hắn.

Trong đầu ta lập tức nghĩ tới một người, liền hỏi: "Hôm nay quản lý của ngươi có chỗ nào không thích hợp sao?"

"Tiểu Tống? Buổi sáng hắn nói có việc phải rời đi một chút..." Nói được nửa câu, sắc mặt Dịch Tỳ đại biến: "Khốn kiếp, là hắn hại ta! Ta muốn làm thịt hắn!"

Thân thể của hắn còn rất yếu ớt, giãy dụa một cái không đứng lên lại trở về ngồi.

Hắn vừa mới bình tĩnh lại tâm thần, ta lại lo lắng hắn xảy ra chút gì ngoài ý muốn, liền nói: "Trước tiên ngươi bình tĩnh một chút, cái mặt nạ này không phải là ta để quản lý cầm sao? Sao ngươi lại đeo vào?"

"Ta không biết, ta ngủ trưa trên xe, sau khi tỉnh lại hắn đã không còn ở đây, đeo mặt nạ để ở trong túi dùng. Sau đó Kinh Kỷ công ty bảo ta đã xảy ra chuyện rồi, trên mạng xuất hiện rất nhiều tin tức tiêu cực liên quan tới ta, ta vừa nhìn thì đầu liền choáng váng..."

Hắn ta nghiến răng nghiến lợi nói: "Sau đó ta nghe thấy rất nhiều người trong tổ chức kịch nói đang cười với ta, ta hận đến không thể, liền đeo mặt nạ vào, chuyện sau đó không nghĩ ra được gì nữa."

Việc này hiển nhiên là có ý đồ, ta nói với Dịch Tỳ: "Ngươi cứ nghỉ ngơi ở đây trước đã, chúng ta giúp ngươi tìm quản lý, đối chất có được không?"

Dịch Tỳ đáp ứng, ta và Doãn Tân Nguyệt Lý mặt rỗ đi vào cửa trấn, bởi vì chuyện chiều nay, tất cả mọi người trong tổ phim đều trốn ở đây, hệt như chim sợ cành cong vậy, ta hỏi quản lý đạo lý Dịch Tỳ đi đâu vậy? Hắn nói không biết.

"Không phải ta bảo các ngươi lừa hắn sao? Tin tức lớn như vậy, tại sao phải đứng sau bàn tán về hắn chứ?" Ta tức giận nói.

Đạo diễn ra vẻ mặt vô tội: "Một buổi chiều ta đều quay phim, tổ hợp mấy trăm người, ta lại không thể quản được miệng của mọi người."

Ta nói xong thì nói, đi tới chỗ Dịch Tỳ dừng xe, bánh xe không đóng cửa, ngồi xe ném một phong thư lên, trên đó viết tên của Dịch Tỳ. Ta đang định mở ra, Doãn Tân Nguyệt liền ngăn lại: "Như vậy không ổn đâu? Lỡ đâu hắn biết ngươi lén trộm thư của hắn chứ không phải càng tức giận hơn."

"Vạn nhất trong thư có nội dung gì quá đáng thì làm sao bây giờ? Ta xem trước một chút đã." Nói.

Ta đem thư mở ra, đó là một phong thư từ chức, bên trên có vô số Dịch Tỳ hấp thu hoa ghẹo cỏ ở bên ngoài, mỗi lần đều là quản lý thu thập cục diện rối rắm, cùng với trải qua rối rắm chuyện tình cảm giữa hai người.

Quản lý này cũng vì yêu thích Dịch Tỳ mà sinh hận, cuối cùng nghĩ ra cách hủy diệt hắn chỉ bằng một chiêu như vậy. Thử nghĩ nếu như hôm nay Dịch Tỳ giết người, cảnh sát mới sẽ không để ý đến âm vật quấy phá, hoặc là ngồi tù hoặc là vào viện người điên, đừng nói là sau này tiếp tục làm minh tinh, ngay cả cuộc sống của người bình thường cũng đừng nghĩ tới nữa, huống hồ cho tới bây giờ Dịch Tỳ sống tốt đẹp hơn xưa nay, sự chênh lệch này quả thực so với chết còn thống khổ hơn.

May là chúng ta đã xử lý kịp thời, nếu không hậu quả khó mà lường được.

"Cuộc sống riêng của Tiểu Dịch đúng là không có nguyên tắc." Doãn Tân Nguyệt nhíu mày nói: "Nhưng mà việc quản lý này làm có hơi quá đáng."

Cứ để hắn chạy như thế, ta cảm thấy trong lòng có chút lo lắng.

Sau khi bọn ta trở về, cũng không có chuyện gì nhắc tới Dịch Tỳ, chỉ nói chuyện chính miệng quản lý thừa nhận là hắn làm, hơn nữa từ chức, Dịch Tỳ hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Bình thường ta đối với hắn tốt như vậy, không ngờ sau lưng lại đâm ta một đao!"

Hắn ôm đầu: "Xảy ra chuyện lớn như vậy, sau này ta nên làm gì đây!"

Doãn Tân Nguyệt an ủi hắn: "Kỳ thật ta cảm thấy cũng không có gì ghê gớm, là chính ngươi vẫn luôn cất giấu, quá coi trọng, rất nhiều minh tinh hào phóng mới ra giá được, ngược lại nhân khí còn cao hơn trước kia, chi bằng cứ thế mà chuyển hình đi được không?"

Dịch Tỳ thở dài một tiếng: "Chúng ta ăn chén cơm này, sống quá khổ cực."

Ta nói: "Sau này ngươi sống riêng một mình chú ý một chút, minh tinh đều là sinh hoạt phía dưới kính phóng đại, người bình thường cũng sẽ tùy tiện một chút, ngôi sao không giống nhau, ngươi có thể có được vầng sáng như vậy, nhất định phải hy sinh một chút tinh thần, ngươi nói đúng không?"

Dịch tỳ nước mắt lưng tròng nhìn ta, duỗi một bàn tay đặt ở trên vai ta: "Trương lão bản, đa tạ ngươi giúp ta, ngươi có thể ở lại cùng ta không?"

"Ặc, cái này..." Ta nhìn Doãn Tân Nguyệt, nàng đang cố gắng nín cười: "Ta còn có chút việc phải xử lý, đi trước."

Chuyện này cuối cùng cũng qua, chúng ta ở trong tổ phim mấy ngày rồi, Dịch Tỳ rất nhanh khôi phục lại, mất đi mặt nạ trợ giúp, lập tức hắn không nắm bắt được nhân vật nào, tuy nhiên tiểu tử này cũng rất bền dẻo, lén lút phỏng đoán lời thoại và nhân vật, dần dần đã tìm lại được cảm giác đó.

Một người có tự tin vốn là chuyện tốt, nhưng nếu tự tin quá mức sẽ biến thành tự luyến, tự phụ, nghe không được bất luận phê bình gì, không còn ý định chất vấn, dần dần phong bế bản thân, cuối cùng đi đến tuyệt cảnh chúng phản thân ly mới hối tiếc không kịp.

Ta tin rằng thông qua chuyện này, chắc chắn Dịch Tỳ sẽ cố gắng hết sức, nhất định sẽ không đi tới loại cực đoan này nữa!

Khi chúng ta chuẩn bị rời khỏi tổ đoàn, tiểu tử thế thân kia tìm đến ta, nói ta không nói uy tín, rõ ràng đáp ứng cho hắn một món âm vật có thể phát tài, sự tình trôi qua rồi ngay cả nhắc cũng không đề cập tới.

Ta đây mới nhớ tới hứa hẹn hôm đó, nói rằng bây giờ trên người ta không mang theo, sau khi trở về gửi lại cho nó, nhân tiện ta muốn phương pháp liên lạc với nó.

Sau khi trả Võ Hán, ta nhìn thấy trên mạng có người gõ mạnh Dịch Tỳ bị lộ ra ngoài, rất nhanh đã có người vạch trần chuyện này, đây đều là do quản lý giở trò.

Chuyện này lại gây nên cơn sóng nhiệt lần thứ hai, có người trêu chọc nói hiện tại tìm người quản lý mà không dám tìm họ Tống. Nhưng mà trào phúng chính là, Tống quản lý càng bị mắng càng nổi tiếng, có không ít người tình nguyện thuê hắn, một số tội danh nói dối chất lượng dịch tỳ được hắn phát triển đặc biệt, còn được mời lên bàn một ít tiết mục, trong lúc nhất thời lại phong sinh thủy khởi.

Đầu năm nay, càng có nhiều người không biết xấu hổ hơn, ta cảm thấy không thể không làm thịt hắn được rồi!

Nửa năm trước ta thu được một túi tiền Âm Dương, là một thứ khá lừa cha, chia làm hai túi tiền. Một cái là hoàn hảo, một cái là rách, người cầm túi tiền sẽ không ngừng kiếm được tiền, nhưng người cầm túi tiền lại không ngừng có vận may xuất hiện. Nếu như hai túi tiền này trên tay một người, vậy hiệu quả thế nào cũng không có.

Còn có một cái hố khác, nếu một bên cầm túi tiền không ném đi, bên kia làm sao cũng không ném được.

Cho nên ta đem túi tiền tốt này gửi cho tiểu tử kia, về phần túi tiền nát kia, ta viết một tờ giấy "Không làm việc trái lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa" nhét vào. Thông qua Doãn Tân Nguyệt thăm dò được địa phương Tống tân quản lý hiện nay đang làm việc, gửi cho hắn.

Ta hy vọng hắn có thể nhớ thật lâu, đừng làm loại chuyện đâm sau lưng này, bất luận xuất phát từ lý do gì, đều làm người ta khinh thường!

Chương thứ bốn trăm sáu mươi tám, hỏa hoạn thần bí

Sau chuyện lần trước, quan hệ giữa ta và Lý Ma Tử càng ngày càng tệ hơn, cái loại tình cảm sống chết không cần nói cũng biết.

Mặc dù chúng ta đã thề sống thề thốt đáp ứng Doãn Tân Nguyệt như tuyết, nói từ nay rửa tay gác kiếm, không làm mua bán liên quan đến âm vật nữa.

Đây là trong lòng ta rõ ràng, đời này chỉ sợ cũng không rửa được tay.

Bỏ ra tiền không nói, hai ta lập tức nghiện!

Huống chi thương nhân âm vật làm một chút chính là cả đời, nào để cho ngươi sớm thu tay lại? Cái này không phải, vừa mới nghỉ trong tiệm hai tháng, đã có người tìm tới tận cửa.

Tên này đầu trọc, dáng người khôi ngô vô cùng, trên cánh tay có khắc hai con Thanh Long đang giương nanh múa vuốt, trên cổ đeo sợi xích màu vàng thật lớn. Vừa nhìn đã biết là tên lưu manh trên xã hội, cho nên ta sinh ra hứng thú với hắn.

Bởi vì việc bẩn thỉu xã hội làm chính là cướp bóc, cho vay nặng lãi, thường thường sẽ tiếp xúc với âm vật mà chúng ta không tiếp xúc đến được.

"Này tiểu tử, đi mời Trương lão bản các ngươi đến đây!" Đầu trọc mới vừa vào tiệm, đã lạnh lùng liếc nhìn Lý Ma Tử một cái, vô cùng kiêu ngạo nói.

Ta có lòng muốn trêu đùa hắn, nói Trương lão bản không có ở đây, mời trở về đi.

Lý mặt rỗ biết tâm tư của mình, đứng một bên che miệng cười trộm.

Đại quang đầu nghe xong vẻ mặt sững sờ, tự nhủ sao đạo lý lại không có ở đây? Đột nhiên hắn phát hiện Lý Ma Tử đang cười, lập tức ý thức được mình bị đùa bỡn.

Lập tức chỉ vào mũi của ta quát: "Mau mẹ nó gọi lão bản Trương ra đây, nếu không lão tử đêm nay sẽ đốt nhà của ngươi!"

Nhìn bộ dáng nổi giận đùng đùng kia, ta không những không tức giận, ngược lại ý thức được đầu trọc này có thể gặp phải phiền toái lớn, nếu không hắn không thể lo lắng như vậy.

Vì thế ta mới ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nói ta là Trương Cửu Lân.

"Ta mặc kệ ngươi là ai, ngươi mau gọi ông chủ Trương... Cái gì, ngươi chính là Trương Cửu Lân?"

Đầu trọc nói được nửa câu bỗng nhiên dừng lại, hai mắt đánh giá ta với vẻ không thể tin nổi.

"Không thể giả được." Ta thu lại nụ cười, sau đó làm ra một tư thế mời, ý là nếu không tin thì xin trả lại.

"Được được được, Trương lão bản tốt ngài tốt, trách ta mù mắt chó!"

Tốc độ phản ứng của đầu trọc không phải là nhanh bình thường, y nhẹ nhàng tát cho mình một cái nói: "Không cần ngài phải động thủ, tự ta vả miệng lại, ngài phải để đại nhân không tiểu nhân qua tiểu nhân chứ."

Giờ phút này đầu trọc cùng lúc trước như là hai người khác nhau, ta rất thích loại chân tính tình này, liền cười dài nói không sao, sáng sớm như vậy đến tiệm của ta có chuyện gì sao?

"Đại sư, ngài phải giúp ta nha." Tên đầu trọc kích động túm lấy tay của ta nói: "Nếu ngài không cứu ta, ta thật sự không biết phải làm sao bây giờ..."

"Đừng nóng vội, uống một ngụm trà trước rồi hãy nói." Ta gọi Lý Ma Tử đi pha cho tên đầu trọc một chén trà Long giếng, sau đó bảo tên đầu trọc ngồi xuống nói.

"Công ty của ta không biết xảy ra chuyện gì, thứ gì dính phải không sạch sẽ, đã liên tục chết mấy người!" Đầu trọc thần sắc hoảng loạn nói.

Nghe hắn nói, ta khẽ cau mày, mơ hồ cảm thấy chuyện này phi thường khó chơi.

Làm nghề này của chúng ta, nhưng là lập được quy củ ba không thu, theo thứ tự là người đả thương tính mệnh không nhận, nhiễu loạn khí vận người không thu, hút người tinh huyết người không thu, ba loại âm vật này một khi tiếp nhận hậu hoạn vô cùng.

Nếu như bởi vì đầu trọc, mới dẫn đến âm vật hại người, ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay!

Đầu trọc không hổ là xuất thân lưu manh, trực tiếp nhìn thấu tâm tư của ta, hắn thề son sắt vỗ ngực nói: "Trương lão bản ngài cứ yên tâm đi! Đại Xuyên ta mặc dù hỗn hắc đạo, nhưng chưa bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý."

"A, vậy ngươi nói tiếp đi." Ta gật gật đầu, ý bảo hắn nói tỉ mỉ một chút.

"Là thế này, ta mở một quán rượu đầu tiên. Vốn dĩ mọi chuyện đều ổn thỏa, đợi sau khi trang hoàng xong ta quyết định khai trương, còn tìm Hắc Bạch lưỡng đạo đến cổ vũ. Thế nhưng không nghĩ tới buổi tối lại xảy ra chuyện!"

Đại quang đầu nói đến đây sắc mặt hơi biến đổi: "Bởi vì là lễ vật đại khai nghiệp, rượu lầu một toàn bộ miễn phí, cho nên khách nhân tới tương đối nhiều. Kết quả có người uống nhiều việc, hai bang người cuối cùng chết một người, còn có hai người bị thương nặng."

"Chờ một chút, ngươi xác định đánh người đánh nhau có liên quan tới âm vật sao?" Ta dở khóc dở cười hỏi.

Đầu trọc nói: "Lão bản Trương, ngài nghe ta nói hết đã."

Tiếp theo gã tiếp tục kể, lúc ấy sau khi hai nhóm người đánh nhau phát hiện người chết, tất cả khách nhân đều chạy ra ngoài như điên, trong lúc này xảy ra sự kiện giẫm đạp nghiêm trọng, lại có hai người chết đi, một người trong đó còn là con trai của quan viên địa phương nào đó.

Khách sạn khai nghiệp xảy ra chuyện như vậy, đầu trọc vô cùng tức giận, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì làm lành.

Người chết bình thường đều bồi thường một nhà một trăm vạn, nhưng quan viên tuổi già sầu bi muốn chết, cứ muốn phán đầu trọc ngồi tù.

Dù sao thì đầu trọc có lịch sử Hắc Ám, mỗi trảo một cái là chuẩn, tên đầu trọc sợ tới mức vừa kêu người khác năn nỉ vừa chuẩn bị chạy trốn.

Không ngờ chuyện này còn chưa xong, khách sạn sẽ lại xảy ra...

Trong phòng bếp lầu một không hiểu sao lại cháy mất, theo lý thuyết cho dù có bị cháy thì cũng có thể dập tắt ngay tức khắc, bởi vì biện pháp phòng lửa ở loại địa phương như quán này rất tốt.

Thế nhưng trận lửa này sao mà ùn ùn kéo tới không thể diệt, trước khi xe lồng chưa đến đã vọt tới lầu ba.

Cuối cùng, lửa cháy cháy nhóm đội viên cứu viện cũng bị dập tắt, nhưng khách sạn lại bị đốt rối tinh rối mù, đầu trọc mới cảm thấy có kẻ đối đầu hại mình, thề phải cho đối phương biết tay mình.

Nhưng hắn nhìn ảnh điện ảnh vô số lần, chẳng những không tìm được người nào khả nghi, ngược lại hoảng sợ phát hiện lửa kia hình như là từ dưới đất chui ra!

Đầu trọc không tin, mang theo một đám tiểu đệ, từ trong phòng bếp bốc cháy đào xuống dưới, muốn nhìn một chút dưới đất rốt cuộc có cái gì? Kết quả đào không sâu bao nhiêu, những tiểu đệ kia liền toàn bộ sùi bọt mép, ngã xuống co quắp, ánh sáng chết người trong vòng ba ngày kế tiếp.

Tuy là lão đại xã hội đen nhánh lưỡi đao liếm máu, hoàn toàn vô thần. Nhưng lần này tên đầu trọc thật sự sợ hãi!

Hắn biết cửa hàng của mình nhất định là bị những thứ không sạch sẽ để mắt tới, cho nên đem toàn bộ chuyện này nói cho quan viên muốn bắt hắn phải ngồi tù kia.

Quan viên là một lão già, nghe xong trầm mặc một lúc lâu mới lạnh lùng nói: Bất kể là người hay quỷ cũng phải điều tra rõ ràng, bằng không sẽ chứng kiến tòa án!"

Tên đầu trọc nào còn dám trì hoãn, lúc này tìm kiếm cao nhân khắp nơi, cuối cùng thông qua vòng tròn tìm được ta.

"Ta thít tắt cái gì, cái gì mà hung dữ như vậy?" Lý Ma Tử nghe xong sắc mặt đại biến, nhưng hai con mắt lại tản mát ra ánh sáng tham lam.

Vật hung ác như vậy nếu thật là âm vật, giá tiền tuyệt đối cao đến nổ tung. Cho nên trong lòng ta cũng là ngứa ngáy, bất quá chỉ sợ đây căn bản không phải âm vật, mà là sát khí.

Mấy người kia đào mấy miếng bọt mép trên mặt đất, hình như đã bị hung sát xông lên. Lúc trước gia gia cũng từng kể cho ta nghe những chuyện tương tự, cho nên ta nói với đầu trọc, ta có thể đi xem trước, nhưng nếu như mọi chuyện không giải quyết được, ta sẽ lập tức rời đi.

Tên đầu trọc liên tục gật đầu, ta cũng minh bạch hắn bây giờ là chim sợ cành cong, bất cứ cơ hội nào đều bị coi thành cọng rơm cứu mạng.

Ta và Lý Ma Tử lúc này thu thập một ít đồ vật, đầu trọc xe ngựa chạy vào trong Mông Mông Đầu.

Đến đó nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày hôm sau hai ta đã được đại quang đầu đưa tới khách sạn của gã.

Quả nhiên như hắn nói, cửa hàng mới khai trương, thậm chí ngay cả mảnh vụn pháo hoa trước cửa cũng chưa dọn dẹp sạch sẽ.

Trên tầng cao nhất điêu khắc bốn chữ lớn kim quang lóng lánh: bế nguyệt giai nhân!

Giờ phút này khách sạn đã bị niêm phong, chỉ có thể từ cửa sau tiến vào. Lần đầu tiên sau khi vào cửa, ta đã phát hiện cả đại sảnh lầu một tối như mực, đầy dấu vết sau khi thiêu đốt, ghế dựa thật sự đã bị đốt chỉ còn lại giá sắt bên trong, đèn lồng xa hoa cũng đã vỡ, khắp nơi đều là thủy tinh nhỏ.

Ta nhịn không được có chút đồng tình đầu trọc rồi, tuy nói là hỗn hắc xã hội, nhưng tiền của hắn cũng là đổ máu mới lấy được, kết quả là trôi theo dòng nước.

"Xem ra ta không có cái mạng này, lần này giải quyết xong phiền toái, ta an tâm tìm một chỗ dưỡng lão đi! Cũng không làm ăn nữa."

Đầu trọc ngược lại lại nhìn rất thoáng qua, ta mỉm cười, để hắn trực tiếp dẫn ta đi đến phòng bếp bốc hỏa.

Đầu trọc Đại Quang gật gật đầu, sau đó đẩy cửa phòng bếp ra. Ta thấy toàn bộ phòng bếp đã chật vật không chịu nổi, khắp nơi đều là nồi niêu xoong chảo, gạch sứ trên mặt đất cũng bị xốc lên, chung quanh còn chất đống bùn đất cùng mấy cái xẻng.

Ta biết đây là nơi xảy ra chuyện, lập tức bắt đầu đánh giá cẩn thận.

Rất nhanh ta đã cảm giác được có chút không thích hợp, nếu nói ngọn lửa lớn như vậy, nơi khởi hỏa hẳn là cháy lợi hại nhất! Nhưng phòng bếp loạn là điểm loạn, nhưng một chút dấu vết thiêu đốt tối như mực cũng không có, tựa như chưa bao giờ phát sinh qua hoả hoạn.

Lý Ma Tử cũng phát hiện ra một điểm, nghi hoặc nhìn về phía đầu trọc: "Ngươi xác định lửa bốc lên từ chỗ này?"

"Cực kỳ chính xác!" Đầu trọc thề son sắt nói.

Lông mày của ta nhíu lại, càng như vậy càng nói rõ sự tình cổ quái. Để xác định mức độ hung hiểm của đồ vật phía dưới, ta lấy la bàn ra ngồi xổm bên cạnh hố nhỏ, nhẹ nhàng đo lại.

Vừa mới bắt đầu kim chỉ la bàn dừng lại bất động, ta cho là la bàn hỏng rồi, chuẩn bị vỗ một cái, không ngờ đúng lúc này, kim đồng hồ bỗng nhiên nhanh chóng xoay tròn!

Chương thứ bốn trăm sáu mươi chín, Ninh chọc trăm con quỷ, không dính một con sát nào.

Không tốt! Tình huống như vậy nói rõ dưới lòng đất có một Âm Linh rất cường đại, rất có thể là sát!

Nếu thật sự là sát, ta chỉ có thể buông tha mối làm ăn này, thà chọc trăm con quỷ, không dính một cái sát, đây là gia gia nhắc nhở ta.

Kim đồng hồ không chuẩn bị rơi xuống trong chốc lát, lại đột ngột dừng lại, hơn nữa kim đồng hồ giống như thiên cân rơi xuống.

Trong lòng ta vui mừng khôn xiết, dùng la bàn thăm dò để vào trong hố đất mà đầu trọc đào lúc trước, liên tục chuyển đến mấy chỗ tốt, cuối cùng toàn bộ kim đồng hồ đều chìm xuống.

"Phù..."

Ta thở dài một cái, sau đó nhét la bàn vào trong túi. Đại đầu trọc nhanh chóng hỏi ta nhìn ra cái gì, giải thích: " kim hạ trầm, nói rõ trong tiệm này của ngươi quả thật là nháo quỷ, bất quá không phải ác quỷ, mà là người kêu oan cái chết."

Nói đến đây ta cũng rất khó hiểu, đã không phải ác quỷ, tại sao còn hại chết nhiều dân chúng vô tội như vậy? Chẳng lẽ là đầu trọc sửa chữa xảy ra vấn đề? Vì thế ta liền hỏi đầu trọc.

Không nghĩ tới đầu trọc lắc đầu liên tục nói: "Không có không có, ta chỉ là muốn làm một điểm đường hoàng cho tửu lâu giàu có, căn bản cũng không có bới đất đào cái gì cả."

"Chuyện này kỳ quái..." Ta hỏi tên đầy đầu. Lý Ma Tử nói đừng để ý nhiều như vậy, móc ra xem chẳng phải sẽ biết à?

Nói xong, hắn từ góc tường nhấc lên một cái xẻng sắt, rồi đào lên.

Âm linh nếu núp dưới đất, khẳng định là nhập vào trong một món đồ nào đó, bởi vậy đây là âm vật đường chính, mà không phải hung sát, cho nên ta cũng không ngăn cản Lý Ma Tử.

Không ngờ vừa đào không đến một phút, Lý Ma Tử mười phần nhiệt tình đã bắt đầu đổ mồ hôi, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch như tuyết, giống như bệnh nặng mới khỏi.

"Mau dừng lại!" Ta tranh thủ thời gian hô.

Không nghĩ tới lực lượng âm vật này lại lớn như vậy!

Không ngờ Lý mặt rỗ lại như không nghe thấy lời của ta, ngược lại càng điên cuồng đào bắt đầu.

Ta bị tình huống của Lý Ma Tử làm cho hoảng sợ, cho rằng hắn bị âm linh hất lên, mau mau kéo hắn tới. Kết quả thằng nhãi này lầm bầm nói Trương gia tiểu ca đừng quản ta, ta còn không tin tà!

Hóa ra tiểu tử này là đối nghịch với Âm Linh, ta một tay kéo hắn ra, tức giận nói ngươi nhanh yên tĩnh chút đi, nếu thật xảy ra chuyện, ta không có cách nào cứu ngươi.

"A? Vậy sao ngươi không nói sớm." Lý Ma Tử sợ tới mức vứt hết hối lộ.

Sau đó có chút khổ não ngồi dưới đất nói: "Đây chính là manh mối duy nhất rồi, ngươi còn không cho đào, vậy kế tiếp phải làm sao bây giờ?"

Ta xoa đầu suy nghĩ một chút, bảo đầu trọc tìm đến mấy đồ tể giết heo ở chợ bán thức ăn. Mặc dù hắn rất khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, lên tiếng rồi đi.

"Tiểu tử này khá yên tâm với chúng ta, khách sạn lớn như vậy mà không có ai, không sợ chúng ta đem đồ đạc của hắn đi luôn à?" Lý Ma Tử vừa nói, tròng mắt vừa đi quanh khắp nơi, hiển nhiên là muốn xem có đồ vật nào đáng tiền hay không.

Ta một bàn tay đập vào đầu gã mắng: "Ngươi cũng đừng nhàn rỗi, đi chuẩn bị chút đồ cho ta!"

"Đồ vật gì?" Lý Ma Tử hỏi.

"Mua một tấm gương thủy tinh lớn, có thể khiến cả mặt tường đều che khuất, còn có tro thảo mộc còn có máu dơi hùng." Ta suy tư về thứ có thể dùng được, nói.

Lý mặt rỗ nghe xong sắc mặt liền khó coi, bĩu môi nói: "Hai loại trước đó không thành vấn đề, nhưng dơi này ngươi bảo ta đi đâu tìm? Còn phải là nổi hùng."

"Ngươi biết cái gì? Ta luôn cảm giác khí tràng của âm vật này quá mức cường đại, hoàng thiện huyết phỏng chừng không thể chiêu ra, chỉ có thể dùng máu của dơi đực, dơi dữ được máu huyết chính là pháp bảo nhất đẳng." Ta nghiêm túc nói.

Lúc này Lý Ma Tử mới thu hồi nụ cười bỉ ổi kia, nghiêm túc nói yên tâm đi, việc này giao cho ta đáng tin cậy.

Nói xong Lý mặt rỗ đi ra ngoài, ta vẫn ở lại trong tiệm quán không có việc gì làm, liền cầm xẻng móc xuống một phen. Kết quả còn chưa kịp phất một cái thì thở xuống ngực bỗng chộp bất định, nhịp tim bất ngờ tăng tốc. Ta đành phải ném xẻng xuống, buồn chán bất động ở trong quán trọ.

Không thể không nói cửa hàng đầu trọc này quả thực rất cao cấp, lầu hai trên toàn bộ là nền đất bằng gỗ lim, trà lâu lầu ba còn chuyên môn dùng trúc xanh dựng thành từng phòng nhỏ, cao nhã vô cùng, ý vị mười phần, đáng tiếc bị đốt hơn phân nửa.

Lầu bốn tầng năm là phòng khách, ta trực tiếp nhảy qua đi thẳng đến lầu sáu, nghe nói lầu sáu là dự định làm sòng bạc, ta còn chưa thấy qua sòng bạc lớn thế nào? Chuẩn bị nhìn mới mẻ.

Không ngờ còn chưa đợi ta lên lầu, đã cảm thấy xung quanh đột nhiên toát ra một luồng âm khí nồng đậm. Âm khí này bao vây ta, chỉ trong giây lát, đầu ngón chân của ta đã bắt đầu phát lạnh.

Trong lòng ta lập tức lộp bộp một tiếng, không ngờ thứ này bây giờ lại dám đi ra. Ta không mang theo pháp bảo phòng thân nào cả, bèn bỏ chạy xuống lầu dưới!

May mà vật kia không đi theo ta, ta thở phào nhẹ nhõm.

Về phần cuối cùng đó là thứ gì, chỉ có thể chờ tới tối mới biết

được.

Giữa trưa, đại quang đầu mang theo năm sáu hán tử lưng hùm vai gấu đến. Ta bắt đầu đánh giá từng người, phát hiện trên mặt những người này đều mơ hồ hiện ra một tầng sát khí, thoả mãn gật đầu.

Bởi vì mỗi ngày người thợ giết heo đều đang mổ heo, cho nên thân thể ngày ngày tích tụ vô số sát khí, có thể làm động đất chấn nhiếp âm linh, đây cũng là nguyên nhân ta bảo đầu trọc tìm bọn họ đến đây.

Đám đại hán này ăn mặc trang phục đều rất thảm, xem ra là một người đầu trọc đặc biệt từ nông thôn mời tới. Bọn họ rõ ràng cũng biết Điểm Phong Kiến mê tín, nhìn thấy trong đại sảnh cháy tối như mực, cùng với dưới chân hố đất, đều nhỏ giọng nghị luận, phỏng chừng là nên cân nhắc có nên tiếp việc này hay không.

"Những người này ngươi phải dặn dò cho kỹ, đừng để đến lúc đó nguyên một đám chạy mất rồi."

Ta nhắc nhở một tiếng, sớm đưa kim dự phòng cho đầu trọc, sau đó tìm cái ghế cũ nát nằm xuống.

Hắn muốn ngay cả mấy thằng mổ heo này cũng không làm được, vậy thì cũng đừng có lăn lộn xã hội nữa!

Ngủ hơn một canh giờ, Lý mặt rỗ đã mang theo một cái hồ quay lại, ta hỏi hắn đã chuẩn bị xong mọi thứ chưa? Hắn ngượng ngùng cười nói hai thứ trước đều tốt, nhưng máu dơi thật sự là không lấy được.

"Ai, được rồi." Ta thở dài, biết Lý Ma Tử đã cố gắng hết sức, nên chuẩn bị đi mua mấy con Hoàng Lương để cứu gấp.

Ai ngờ được đằng sau cái đầu trọc bên cạnh nghe được, nói hắn biết nơi nào có dơi hùng, thì ra hắn có một bằng hữu trên đường không có việc gì là thích nuôi thú vật nhỏ, giống như con dơi nhím, mèo đen gì đó.

Ta nghe sau đó kích động không thôi, bảo hắn mau đi tìm mấy con dơi hùng đến đây! Hắn cũng rất ra sức, liền lái xe rời đi, cũng không lâu lắm mang theo một cái lồng sắt trở về, bên trong đại khái chứa bảy, tám con dơi.

Cái trò dơi này khi bay còn đẹp mắt hơn một chút, sau khi rơi xuống đất thì tất cả cánh đều thu lại, thân thể trụi lủi cuộn mình ở cùng một chỗ, nhìn qua còn buồn nôn hơn so với chuột.

Muốn ta đổ máu cho chúng nó quả thực có chút áp lực, ném việc này cho Lý Ma Tử.

Chạng vạng tối, tấm gương lớn Lý Ma Tử đặt cũng đã tới, ta cho người mang tấm gương đặt ở trên tường phòng bếp, sau đó ở phía trên rải lên một tầng bụi cỏ mỏng.

Không nghĩ tới máu dơi không nhiều lắm, suy đi nghĩ lại vẫn là đợi đến lúc đó mới dùng!

Không biết Đại Đầu trọc dùng biện pháp gì, dù sao đám lợn kia đều lựa chọn ở lại hỗ trợ, sau đó ông ta tổ chức một bàn tiệc rượu mời chúng ta ăn cơm. Cho dù ông ta là đối với những kẻ giết heo chúng ta hay là đối với chúng ta đều rất nhiệt tình, hết sức nhiệt tình mời chào mọi người, quả thực là một hán tử hào sảng!

Trở lại khách sạn đã mười điểm, vẻ mặt hung thần đáng sợ của tên thợ mổ heo đã say rượu. Ta ra lệnh một tiếng, bọn họ đều mang theo xẻng đào lên.

Tên đầu trọc mặt mũi tràn đầy kinh ngạc hỏi ta, mục đích gọi bọn hắn tới là đào hố sao?

"Không sai, vạn vật thế gian đều tương sinh tương khắc, âm linh tuy rằng lợi hại, nhưng cũng sợ thợ mổ lợn." Ta vừa cười vừa nói.

Tên đầu trọc kia chép miệng nói sớm biết ta sẽ đi giết heo.

Trên đầu ta lập tức hiện ra một dãy hắc tuyến...

Ngay lúc chúng ta đang nói chuyện, thì mấy con heo mổ heo đã nhảy vào trong đào lên khí thế ngất trời. Xem ra chúng còn dễ dàng hơn chúng ta đào bới nhiều, một đoạn thời gian dài sau vẫn không xuất hiện dị thường gì.

Vốn tưởng rằng bọn họ có thể thuận lợi đào bới được toàn bộ, kết quả sau một khắc, toàn bộ những người này đều ngừng lại, đầu lĩnh chui ra khỏi hố, sắc mặt trắng bệch nói với ta: "Đại huynh đệ, chuyện này hình như không đúng lắm, chúng ta bỏ tiền đi, hôm nay chỉ đến nơi này thôi đi?"

"Hả?" Ta nhướng mày, đẩy bọn hắn đến bên hố đất nhìn xem, thình lình phát hiện hố sâu đất kia đang chảy máu ừng ực ra ngoài.

Tuy lượng máu không lớn, chỉ có một tầng mỏng, nhưng máu này giống như nước sôi sôi, không ngừng nổi lên bong bóng, đã nhấn chìm mấy thợ mổ mổ lợn.

Ùng ục không ngừng nổi lên bong bóng, đã không còn đứng trong mắt cá chân mấy tên thợ mổ lợn nữa.

"Đừng đào, mau ra đây!"

Ta không biết máu này đến từ thế nào, chỉ có thể nhanh chóng gọi bọn họ ra trước, sau đó sắc mặt ta ngưng trọng nhảy vào hố sâu, ngồi xổm xuống dùng ngón tay chấm chấm vào máu, sau đó đặt ở phía dưới mũi hỏi, nhưng cũng không có mùi máu tanh.

Ta nghi hoặc vuốt vuốt mũi, ngửi lần nữa mới xác định đây không phải là máu, mà là một loại chất lỏng màu đỏ kỳ quái.

Tiếp theo tay ta đưa vào trong máu, muốn móc một khối bùn ở dưới đáy ra, không ngờ vừa đưa tay vào liền cảm nhận được một cỗ hấp lực thật lớn!

Tựa như phía dưới ẩn giấu một vòng xoáy nhỏ, ta không kịp phản ứng, cả bàn tay đã bị hút vào, bùn đất phía dưới rất mát, chỉ đụng một cái ta đã cảm nhận được một trận hàn ý rét thấu xương.

Mặt ta biến sắc, vội vàng rụt tay lại, nhân cơ hội này ra một khối bùn.

Nhìn kỹ bùn đỏ như máu trong tay, rất nhanh ta phát hiện một chi tiết nhỏ.

Bằng hữu phương bắc đều biết, mùa đông đất đai sẽ bị đông cứng, hình thành một loại đất lạnh, mà bùn trong tay ta chính là cái dạng này.

Nhưng bây giờ vừa mới lập thu, tại sao có thể có lãnh thổ chứ?

Ta xoa đầu, bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ kinh hãi: Bùn đất này bị âm khí đông cứng.

Để nghiệm chứng ý nghĩ này, ta đã bảo thợ săn giết heo kiên trì tiếp tục đào sâu xuống hơn một mét, chờ đến khi hố nhỏ có thể chôn kín hoàn toàn người khác mới bảo bọn họ dừng tay.

Sau đó ta bảo mọi người tản ra, rải một vòng máu dơi quanh cái hố nhỏ, tiếp đó lẳng lặng chờ đợi!

Chương thứ bốn trăm bảy mươi bảy, hàn khí.

Bởi vì lầu một tửu lâu đã bị ít đi sạch sẽ, đã sớm đứt dây, cho nên chiếu sáng buổi tối cần dùng đến ngọn nến.

Lý Ma Tử hiểu ta đang triệu hoán âm linh, chỉ hỏi có cần dùng nến thổi tắt hay không?

"Không cần thiết, âm khí nặng như vậy làm sao lại e ngại ánh nến một chút?" Nghĩ đến cảnh tượng ban ngày trên đỉnh lầu, ta lập tức lắc đầu nói.

Tất cả mọi người trốn ở góc phòng bếp, không nhúc nhích nhìn chằm chằm hố sâu, nhất là ánh mắt đầu bóng lưỡng, ngoài sự sợ hãi còn mang theo một chút tò mò.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Âm Linh lại không có chút dấu hiệu nào đi ra, mọi người có chút không kiên nhẫn nữa.

Ta nghĩ có lẽ thứ này không có hứng thú đối với máu dơi, nên để mọi người chuẩn bị về nhà trước, tối mai lại nói. Không ngờ lúc này, ánh nến vẫn bình ổn đột nhiên lung lay!

Ngay sau đó một cỗ cuồng phong từ trong hố sâu thổi ra, mang theo từng giọt máu lạnh buốt, không khí chung quanh cũng kịch liệt hạ xuống!

Ta biết thứ kia sắp ra, vội vàng nhìn về phía tấm gương lớn của phòng bếp, muốn nhìn rõ dáng vẻ của nó. Không ngờ cơn gió này tới nhanh đi cũng nhanh, trước sau bất quá mười mấy giây, sau đó xung quanh lại khôi phục một mảnh tĩnh mịch.

"Tiểu ca Trương gia, có còn là vật kia không?" Lý Ma Tử từ trong góc đi ra, không hiểu hỏi.

Ta lắc đầu nói không biết, bởi vì trong gương căn bản không xuất hiện bất kỳ hình ảnh nào.

Lúc này đầu trọc đột nhiên hét thảm một tiếng, không thể tin chỉ vào hố sâu nói điều này sao có thể.

Ta nhìn qua chỗ ngón tay của hắn ta, chỉ thấy máu dơi ta rải trước đó vậy mà biến mất toàn bộ, chỉ lưu lại tại chỗ một vết tích nhàn nhạt.

Ta hơi sửng sốt, sải bước đi lên xem xét, ngay cả hố đất trong hố sâu cũng bị đông cứng hoàn toàn!

"Đệt, cái này cũng khoa trương quá chứ?" Lý mặt rỗ đi theo sau ta, kinh ngạc há hốc mồm.

Cho đến bây giờ Âm Linh còn chưa xuống tay với chúng ta, nhưng dựa vào cỗ âm khí cường đại này của nó, cũng đủ nghiền ép chúng ta, một lần nữa cho thấy nó không phải ác linh gì.

Cho nên trước khi biết rõ chân tướng, ta không thể tùy tiện công kích nó, để tránh chọc giận đối phương.

Ta bảo đầu trọc mua một chút cung phụng ở bên hố sâu, cái gì ngàn cân bánh, đàn hương, trái cây cũng có thể dùng, cứng cũng không được, chỉ có thể đến nhũn ra thôi.

Đêm đó, tên đầu trọc kia làm theo phân phó của ta, mua vài thứ ở bên cạnh hố sâu đặt một ngọn núi nhỏ.

Vốn ta định để đám thợ mổ heo này về, vì bọn họ ở lại cũng vô dụng. Đầu trọc lại kiên trì giữ bọn họ ở lại, nói ai cũng an tâm.

Ta cũng không nói gì nữa, mọi người quấn hết chăn đệm lên, trốn trong góc có thể quan sát cái hố nhỏ không dám ngủ!

Sau nửa đêm tất cả mọi người đều mệt mỏi, lần lượt ngủ, ý thức của ta cũng dần dần mơ hồ, nhưng trực giác nói cho ta biết vật đêm nay còn có thể thoát ra, cho nên nhất định phải kiên trì đến khi nó xuất hiện.

Nhưng mà cơn buồn ngủ nặng nề không ngừng ập tới, cuối cùng ta vẫn không thể chiến thắng chính mình, từ bên cạnh túm chăn một cái giường, liền chui vào bên trong ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, tựa như có người đang bước đi. Ban đầu ta cứ tưởng là ai đứng dậy đi nhà xí, cũng không chú ý, kết quả tiếng bước đi kia không ngờ lại vang lên không dứt, vây quanh chúng ta.

Ta bị vây đến không chịu nổi, theo bản năng liền chửi ầm lên: "Chuyện gì xảy ra, còn không cho phép người ta ngủ nữa sao?"

Những lời này hô xong ta trong nháy mắt liền tỉnh lại, từ trái sang phải nhìn thoáng qua, tất cả mọi người đều căn bản không có ai ngồi lên giường ngủ, ta lập tức phản ứng lại, vừa rồi phát ra âm thanh chính là âm linh!

Đám người Lý Ma Tử cũng ngồi bật dậy, hỏi ta làm sao. Ta hỏi bọn họ vừa rồi nghe thấy tiếng bước chân không có, kết quả bọn họ đều lắc đầu lia lịa.

Chẳng lẽ do thần kinh của ta quá mức nhạy cảm, sinh ra ảo giác?

Ta vượt qua mọi người, đi đến trước tấm gương nhìn một chút cỏ cây tro tàn phía trên có lưu lại dấu vết hay không? Nếu như tiếng bước chân kia là thật sự tồn tại, trên gương không thể không có dấu vết.

Nhưng mà khi ta đi đến trước gương, lại phát hiện toàn bộ tro cây phía trên đã tróc ra, vây quanh chân tường chồng chất một tầng thật dày.

"Đây là tình huống gì?" Chứng kiến một màn này, Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ hỏi ta.

Hắn khác với đám đầu trọc này, chỉ một ánh mắt cũng biết ta đang suy nghĩ gì.

Hắn vừa nói vừa đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ sờ trước gương, kết quả ngón tay vừa mới đụng phải, kính thủy tinh gần mười mét vuông liền rầm một tiếng vỡ nát!

Địa thủy tinh nguyên vẹn lại biến thành vô số mảnh nhỏ to bằng ngón cái, rơi lả tả trên mặt đất.

Đám người đầu trọc nghe được động tĩnh liền chạy tới xem xét, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

"Mọi người về trước đi!"

Ta nhìn mảnh thủy tinh vỡ sửng sốt tới nửa ngày mới khôi phục tinh thần, uể oải phất phất tay với mọi người. Ta cảm thấy suy nghĩ lúc trước của mình quá đơn giản, có thể nói tất cả hành động của ta đều nằm trong sự khống chế của âm linh.

Trong mắt nó, phỏng chừng ngay cả thằng hề nhảy nhót cũng không tính là.

Đại quang đầu cũng ý thức được sự tình nghiêm trọng, không kiên trì để mọi người lưu lại.

Rất nhanh, đám thợ mổ lợn lục tục rời đi, nhưng chỉ còn lại một người mặt đầy râu quai nón. Hắn nhìn thủy tinh đầy đất, lại nhìn ta. Ánh mắt lấp lóe, tựa hồ có lời gì muốn nói.

"Nhị Phi, có lời gì thì nhanh nói đi, đừng có mài giũa như một đàn bà đấy." Đầu trọc ở bên cạnh thúc giục.

Hai hổ cao ngất một hơi, mới nói cho chúng ta biết, mấy ngày hôm trước trong nhà hắn cũng xuất hiện tình huống gương vỡ đầy đất.

"Cái gì?" Con ngươi ta co rút nhìn về phía hắn.

"Trước đó vài ngày trong nhà đột nhiên có gì đó không đúng, lúc ta và lão bà ngủ nửa đêm luôn bị đông cứng, sau khi tỉnh lại liền cảm thấy có một đôi mắt đang dõi theo chúng ta xem." Cao Nga nhớ lại.

Đầu bóng lưỡng còn muốn nói cái gì đó, ta vội vàng dùng ánh mắt ý bảo hắn không được đánh gãy hai cọp!

"Sau này khi lão bà của ta tắm, không cẩn thận đụng phải gương rửa mặt, không nghĩ tới cái gương kia kêu lên một tiếng liền biến thành nát nhừ. Ban đầu ta cho rằng dùng thời gian đã lâu, tự nhiên hư rồi, bây giờ đến nhà ta xem tám phần là có quỷ rồi!"

Nói xong lời cuối cùng, hai hổ không ngừng đi lau mồ hôi lạnh trên trán.

Nghe xong Cao Nga nói, ta cảm thấy Âm Linh dây dưa với Cao Hổ rất có thể có quan hệ với âm linh đang dây dưa, dù sao trước mắt bên này cũng không có đầu mối, liền quyết định đi nhà Cao Nga nhìn xem, coi như là giúp hắn làm việc.

Tên đầu trọc nghe ta nói như vậy, sắc mặt có chút khẩn trương nói: "Lão bản, ngươi cũng không thể cứ mặc kệ ta như vậy chứ."

Chẳng lẽ hắn cho rằng ta muốn mượn cơ hội trốn đi sao, ta cười vỗ vai hắn nói: "Ngươi cứ yên tâm đi! Nếu như tiếp nhận cuộc làm ăn này, ta khẳng định sẽ quản đến cùng."

Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, đề xuất cùng đi với chúng ta.

Đêm đó ba người chúng ta liền đi theo Cao Nga về nhà, nhà hắn mặc dù ở nông thôn, nhưng cách khách sạn đầu trọc cũng không xa. Chỉ là bởi vì kinh tế phát triển không ổn định, nhà hắn khắp nơi đều là nhà bằng phẳng, cho nên Cao Nhị mới liều mạng bán thịt heo, tranh thủ sau này dọn đến thành thị.

Vừa vào nhà hai người, ta đã phát hiện trong sân có một cái nồi lớn.

Cao Hổ nói cho chúng ta cái nồi này là dùng để nấu cơm, để rụng lông.

Giờ phút này mới vừa rạng sáng hai ba điểm, mặt trăng lờ mờ, trong không khí còn thổi qua những cơn gió không lớn không nhỏ, gió thổi những cái móc sắt treo thịt heo vang lên vài tiếng leng keng, phát ra âm thanh chói tai.

Lý Ma Tử nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng hỏi: "Sao ta lại cảm thấy trong nhà ngươi âm u, chẳng lẽ ngươi không sợ hai hổ sao?"

"Sao lại không sợ?" Cao hổ còn khẩn trương hơn cả Lý Ma Tử.

"Suỵt!" Lúc này, tên đầu trọc suốt ngày không mở miệng bỗng nhiên ra hiệu cho chúng ta đừng lên tiếng, sau đó hắn tiến tới bên cạnh ta, cẩn thận từng li từng tí nói với ta: "Lão bản, ta cảm thấy đồ lén lút trong quán của ta trốn ở chỗ này."

"Làm sao ngươi biết?" Ta hỏi.

Đầu trọc chắc chắn không nói dối, nếu hắn nói như vậy nhất định là đã phát hiện ra điều gì đó.

"Cảm giác bằng cảm giác!" Đại Quang ngứa răng nói, hóa ra từ khi ông ta bắt đầu trang hoàng trong khách sạn, vẫn ở gian phòng lầu sáu. Ban đầu mọi chuyện đều rất bình thường, không ngờ khi đến mấy ngày khai trương, mỗi đêm đều cực kỳ lạnh lẽo.

Hắn còn cho rằng thân thể mình quá yếu ớt, mua rất nhiều người liên lụy trở về ăn, nhưng vẫn như cũ không chịu nổi cái rét lạnh thấu xương kia.

Vốn dĩ hắn đã quên chuyện này, cho đến lúc trước Cao Nga nói mình và lão bà mỗi đêm ngủ đều sẽ bị đông cứng, hắn mới nhớ tới, trong lòng nhất thời nghĩ lại mà sợ! Nhưng hắn cũng không tin mình cùng Cao Nga gặp phải Âm Linh.

Thẳng đến khi tiến vào sân nhỏ hai hổ, hắn lập tức cảm nhận được cái loại khí tức âm lãnh này, cùng khí tức âm lãnh trong khách sạn giống nhau như đúc, lúc này mới dám bảo đảm Âm Linh ngay ở chỗ này.

Tên đầu trọc nói xong hết thảy, xoa xoa đầu nói, mình cũng không làm chuyện xấu gì? Sao lại bị quấn lấy rồi.

Ta có lẽ nghĩ Âm Linh kia trước sau quấn lấy hai hổ cao và đầu trọc, hiển nhiên không phải ngẫu nhiên.

Nghĩ đến đây ta cẩn thận đánh giá phòng ốc trước mắt này, phát hiện phía bên phải phòng ốc có chút không bình thường.

Ta tranh thủ thời gian nhắm mắt lại, đọc một lần 《 Đạo Đức Kinh 》 khiến mình bình tĩnh lại, sau đó đi cảm thụ vị trí kia, phát hiện dưới lòng đất nơi đó đang cuồn cuộn không ngừng tản ra âm khí.

Xem ra vấn đề là ở chỗ đó, ta mở mắt nhìn về phía hai người, hỏi hắn từ khi cái gương trong nhà vỡ ra, có xảy ra chuyện lạ gì khác không?

Hắn cẩn thận nhớ lại một phen, lắc đầu.

"Ngay cả tình huống nửa đêm bị đông cứng tỉnh lại cũng không có?" Ta bất khả tư nghị hỏi.

Âm khí nặng như vậy cuồn cuộn không ngừng xuất hiện trong phòng, nhà hắn hết thảy đều bình thường, cái này thật không hợp với lẽ thường!

Cao Nga lần nữa gật đầu, sau đó có chút mất hứng hỏi ta có phải hi vọng nhà hắn có việc.

"Ngươi có biết nói không vậy?" Lý Ma Tử nghe xong lập tức nổi nóng, kéo ta phải đi ngay.

Ta đây mới ý thức được mình nói chuyện có vấn đề, an ủi Lý Ma Tử vài câu, sau đó nói ra nghi ngờ trong lòng mình.

Cao Hổ nghe xong biến sắc, tiếp theo lắp ba lắp bắp nói: "Vị trí kia chính là vị trí nhà vệ sinh nhà ta! Đại sư ngài nhất định phải hỗ trợ, nếu không ta cũng không dám mua nhà này nữa!"

"Đừng nóng vội, vào xem một chút rồi nói sau."

Ta nói xong liền để Cao Nhị mở cửa, lúc này Lý mặt rỗ túm ta lại, lo lắng hỏi: "Trương gia tiểu ca, cái gì chúng ta cũng không mang vào là vào?"

Vốn dĩ ta quả thật định tay không vào xem một chút, nhưng Lý Ma Tử vừa hỏi như vậy, ta đột nhiên nghĩ đến lúc xử lý danh sách buôn bán lúc trước, bởi vì nhất thời chủ quan thiếu chút nữa bị Âm Linh giết chết.

"Vậy được, ngươi mang đầu trọc đến xe lấy Thiên Lang tiên! Còn lại, ngươi cầm lấy."

Để cho an toàn, ta vẫn nghe theo lời Lý Ma Tử. Lý Ma Tử gật gật đầu, sau đó lôi theo một tên đầu trọc đi ra ngoài.

Trước sau bất quá mấy chục mét, ta cũng không đợi bọn họ, sau khi hai hổ mở cửa liền trực tiếp đi theo vào.

Hắn mở đèn ra để ta ngồi uống nước ở ghế thấp, sau đó trở về phòng gọi lão bà ra chào hỏi.

Ta không khỏi cười, không ngờ ngũ đại đa tam đại hổ còn tinh tế hơn.

Không ngờ hắn đi vào không bao lâu, sắc mặt sợ hãi chạy ra, chảy nước mắt hô: "Đại sư, ngài mau cứu vợ ta đi, hình như bà ấy sắp chết..."

Ta vội vàng đặt chén trà xuống, theo Cao Nga vọt vào phòng ngủ xem, phát hiện gã lửng ở trên giường, còn duy trì tư thế đi ngủ, nhưng trên mặt lại kết một tầng sương trắng thật dày, nghiễm nhiên giống như là thi thể trong hầm lạnh!

Chương thứ bốn trăm bảy vô địch thiên hạ.

Ta đi tới kéo chăn mền trên người Cao Nga lão bà ra, muốn nhìn xem cô còn có nhịp tim hay không? Không ngờ kéo ra nhìn vào tầm mắt rõ ràng là hai đoàn Đại Bạch thỏ!

Ta vội vàng đem nắp chăn đóng lại, mặt đỏ hồng nói với Cao Nga là mình không cẩn thận nhìn thấy.

Cao Hổ lắc đầu nói: "Lúc này đâu còn để ý nhiều như vậy? Đại sư, cứu người quan trọng hơn nha."

Ta chỉ có thể bất đắc dĩ ghé lỗ tai sát vào ngực đại tẩu, kết quả thoáng cái đã nghe được tiếng tim đập của nàng, căn cứ vào tần suất phập phồng trên ngực nàng, nàng ngủ rất an tường!

Nàng đặt tay lên chóp mũi nàng, lại không cảm giác được hô hấp của nàng.

Đầu ta lập tức lớn hơn một vòng, còn chưa bao giờ thấy qua chuyện ly kỳ như vậy, chỉ có ký thác hi vọng vào Thiên Lang Tiên.

Kết quả đợi hơn nửa ngày cũng không thấy hai người Lý Ma Tử trở về, ta đưa tin cho Lý Ma Tử hắn cũng không nhận.

Ta đây mới ý thức được có chuyện, vội vàng chạy ra ngoài, hai hổ đứng dậy do dự một chút, vẫn lựa chọn ở trong phòng giữ vợ.

Chờ ta chạy ra bên ngoài, về sau xe nhìn thấy Thiên Lang Tiên và những tên kia vẫn còn ở đó, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lý mặt rỗ cùng đại quang đầu biến mất khẳng định là bị âm linh mê hoặc, may mà cao hai người trong thôn, chỉ có một con đường đi ra ngoài!

Ta vội vàng tháo Thiên Lang Tiên và vài tấm linh phù từ trong xe, dùng tốc độ nhanh nhất theo đường đi về phía trước, cuối cùng gặp được bọn họ ở cửa thôn.

Bọn họ như tượng gỗ, chậm rãi di động, ta chạy tới trước mặt bọn họ la lớn, bọn họ cũng không có bất cứ phản ứng gì.

Ta rút Thiên Lang Tiên ra, chuẩn bị cưỡng ép đánh thức bọn họ. Nhưng nghĩ lại vẫn là chuẩn bị đi theo phía sau bọn họ, tìm kiếm manh mối.

Vốn tưởng rằng bọn họ sẽ đi đến những nơi đáng sợ nào đó, không ngờ đi cả buổi mà hai người đã đi tới một quán rượu mà nguyệt nữ đầu trọc!

Bất quá cái này vừa vặn nói rõ cảm giác đại quang đầu là đúng, dây dưa hai nhà là cùng một Âm linh.

Bởi vì bọn họ hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của ta, từ đầu đến cuối ta cũng nghênh ngang đi theo bọn họ, không ngờ vừa mới từ cửa sau tiến vào đại sảnh, hai người liền đồng loạt quay đầu.

Con mắt của bọn họ trở nên đỏ tươi vô cùng, lạnh lùng nhìn ta, trong mắt tràn đầy vẻ giận dữ.

Ta vô ý thức lui một bước, dò hỏi thử một chút: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Tiểu tử, đừng vội nhúng tay vào chuyện của bản tướng quân! Nếu không nhất định ngươi sẽ chết không có chỗ chôn!" Lý Ma Tử cùng đại quang đầu hai người đồng loạt mở miệng, thanh âm giống nhau như đúc, giống như là đọc thêm được.

Đột nhiên ta toát ra một ý nghĩ máu chó: Chẳng lẽ Âm Linh là song sinh sao?

Trong lúc ta ngẩn người, hai người lại cùng đi tới, đồng thời giơ tay bắt lấy ta. Ta vô thức muốn phản kháng, lại phát hiện lúc này hai người bọn họ giống như là Cự Linh Thần phụ thể, chỉ nhẹ nhàng giơ cánh tay lên rồi ném ta ra xa vài mét.

Phốc phốc!

Yết hầu ta ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu, có một loại cảm giác lực bất tòng tâm. Người ta căn bản không coi ta là bàn thức ăn, rõ ràng hạ thủ lưu tình còn làm ta hộc máu, làm sao đấu đây?

Chờ ta chậm chạp qua đây ngẩng đầu nhìn xem, nào còn có bóng dáng bọn họ, ngược lại trong cầu thang truyền đến tiếng bước chân đông đông đông.

"Không tốt!"

Nhớ tới đoàn âm khí cao nhất trong ban ngày kia, theo bản năng ta chửi rủa một câu, dùng hết toàn lực để đuổi theo.

Lúc đi ngang qua phòng bếp ta cố ý dừng lại, đưa đầu vào nhìn hố sâu một chút.

Nhà bếp quá tối đen nhìn không rõ lắm, nhưng mơ hồ có thể nghe được trong hố sâu truyền đến tiếng nước ùng ục ùng ục. Ta biết đó là âm linh đi ra, sau đó không còn âm khí đóng băng, tất cả đất băng đều bị hòa tan.

Cũng may bọn họ đi cũng không nhanh, ta ở lầu ba đuổi tới bọn họ, nào dám trì hoãn nữa, trực tiếp vung vẩy Thiên Lang Tiên lên một chút ở trên người mỗi người bọn họ.

Không nghĩ tới sau khi một roi xong, bọn họ chỉ dừng lại chốc lát, sau đó không quay đầu lại tiếp tục đi lên.

"Ta cũng không tin..."

Âm Linh cường hãn vượt quá sự dự kiến của ta, nhưng cũng kích phát ý chí chiến đấu cường đại của ta. Ta hô to một tiếng, sau đó đọc ra Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết, phối hợp với Thiên Cương bộ lần nữa vung lên trên người bọn họ.

Hai người bọn họ nhao nhao phát ra một tiếng hét thảm, sau khi phục hồi tinh thần, vẻ mặt mờ mịt nhìn ta.

"Các ngươi bị âm linh đầu độc, nói nhảm ít nói mau rút đi theo ta!"

Ta sốt ruột hô một câu, sau đó dẫn đầu chạy xuống lầu, Lý Ma Tử và đại quang bám sát theo sau lưng.

Lúc đi xuống dưới, trong lòng ta rất bất an, Âm Linh này có thực lực quá mạnh, mặc dù bị Thiên Lang đánh ra thân thể Lý Ma Tử cùng đại đầu trọc, cũng không có khả năng chạy trốn.

Nếu đã không chạy trốn, lại không đuổi theo chúng ta, vậy trong hồ lô của hắn bán đến tột cùng là thuốc gì?

Rất nhanh chúng ta đã chạy lên lầu một, khi quẹo ngoặt thình lình phát hiện trước người xuất hiện một bóng người màu trắng. Nhìn từ đường nét bên trên, hắn mặc áo giáp thật dày, trên đầu búi tóc cao, giống như triều nhân.

Cách đó mấy mét, ta đều có thể cảm nhận được sát khí cường đại trên người hắn tản mát ra!

Sát khí này là trước giờ chưa từng xuất hiện, xem ra hành động của ta đã chọc giận hắn, vội vàng ra hiệu cho Lý Ma Tử và Đại Quang Đầu lui về sau mấy bước.

Sau đó hai tay chúng ta ôm quyền, khom người với bóng trắng một cái, tiếp đó dùng Văn Văn Văn nói: "Xin hỏi tôn tính đại danh anh hùng, sao lại làm khó hai vị người vô tội?"

Có thể có được khí tràng cường đại như thế, vậy khi còn sống nhất định là đại nhân vật khá nổi danh. Mà đại nhân vật đều tương đối nể mặt, ta sẽ dùng văn văn chương nửa thẳng, cùng hắn trò chuyện.

"Nói bậy nói bạ, bản tướng quân lúc nào khó làm người vô tội. Ngược lại ngươi nhiều lần cùng ta đối nghịch, ngươi rốt cuộc là ai?" Bạch Ảnh nổi giận đùng đùng quát, lại không đề cập tới thân phận của mình chút nào.

Ta chỉ có thể hỏi tên của hắn một lần nữa.

Ai ngờ lòng hắn quá nghi trọng, hung tợn trừng mắt nhìn ta, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi còn không xứng biết đại danh bổn tướng quân! Nói, ngươi có phải là mật thám quân địch phái tới hay không?"

Trong lòng ta không còn gì để nói nữa, nghĩ thầm chắc chắn hắn trúng độc quá sâu rồi, tranh thủ thời gian lắc đầu.

Ai ngờ nó còn trạng thái như vậy, đưa tay bắt lấy ta!

Mắt thấy bàn tay khổng lồ kia muốn chụp lấy ta, ta đành phải lấy ra linh phù đập lên người hắn. Thân thể Âm Linh lập tức nổi lên một luồng khói đen, hắn nhướng mày, nghiêm nghị quát: "Không ngờ thương tổn bản tướng quân, còn nói không phải là gián điệp quân địch, bản tướng quân hiện tại sẽ đâm chết ngươi!"

Thì ra vừa rồi hắn chỉ là đang thăm dò ta, hiện tại mới thật sự động sát tâm, ta phản ứng kịp thời thì đã chậm, hắn căn bản không sợ linh phù của ta, hoặc là nói linh phù này căn bản không thể tổn thương được hắn.

Chỉ trong nháy mắt bàn tay to của hắn vươn thẳng cổ ta, ta căn bản không kịp trốn tránh, nếu như bị hắn bắt đi, cổ họng ta khẳng định sẽ lập tức bị bóp nát! Ta sợ tới đầu óc trống rỗng.

Cũng may Lý Ma Tử cùng đại quang đầu đủ nghĩa khí, chẳng những không chạy, còn đồng thời xông lên gắt gao giữ chặt tay Âm Linh, ta thừa cơ chạy đến cắn chót lưỡi một bên, phun máu tươi lên linh phù, sau đó một mạch vỗ vào trán Âm Linh.

Vầng trán là nơi hấp thu âm khí, là uy hiếp của Âm linh, vỗ lên trên trán, động tác của đối phương lập tức dừng hẳn lại.

"Cơ hội tốt, Trương gia tiểu ca mau giết chết hắn!" Lý Ma Tử cao hứng bừng bừng kêu lên.

Ta nhất thời không còn gì để nói, lôi kéo tên đầu trọc chạy ra bên ngoài. Lúc này Lý Ma Tử mới kịp phản ứng, tranh thủ thời gian đuổi theo ở phía sau.

Nhưng còn không đợi chúng ta chạy ra khỏi tửu lâu, phía sau đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, theo bản năng ta nhắm hai mắt lại, đến khi ta mở mắt ra, phát hiện Âm Linh lại một lần nữa chắn trước chúng ta.

"Mẹ kiếp, liều mạng!"

Thiên lang tiên hiển nhiên là vô dụng, linh phù cũng bị ta ăn cả ngã về không dùng hết, không nghĩ tới ngay cả cơ hội chạy trối chết cũng không tranh thủ được. Ta hô to một tiếng, kiên trì vung nắm đấm đánh về phía âm linh.

Quyền này lực đạo mười phần, trực tiếp đánh vào trên cổ của hắn.

Nhưng hắn căn bản không cảm thấy đau, nhấc chân nặng nề đạp lên bụng ta, ta cảm giác mình như bị một chiếc xe ngựa lớn chạy với tốc độ cao, cả người bay ra ngoài. Lúc rơi xuống đất trước, chỉ nghe răng rắc một tiếng, ta thoát trật khớp rồi!

"A!"

Ta không nhịn được kêu lên một tiếng, Lý Ma Tử thấy ta bị thương, cắn răng xông tới, nhưng cũng bị một cước đạp bay.

Đại đầu trọc bị dọa sợ, vội vàng móc từ trong ngực ra một cây súng pháo, nhắm ngay Âm Linh không chút nghĩ ngợi trực tiếp nút.

Tuy nói xã hội đen có dùng binh không có gì kỳ quái, nhưng động tác này của hắn vẫn khiến ta kinh hãi không ít.

Âm Linh bị một thương đánh trúng, khó tin nhìn thân thể bị xuyên thủng của mình, sau đó chỉ vào mũi thương trong tay đại quang, nghi ngờ hỏi: "Trong tay ngươi cầm ám khí gì, lợi hại như vậy?"

Hắn ta vừa hỏi vừa đi về hướng đầu trọc.

Lý mặt rỗ ghé sát vào bên tai ta nhỏ giọng nói: "Trương gia tiểu ca, hôm nay khẳng định là có người muốn an bài tại chỗ này, nếu không nhân cơ hội tiểu tử này hấp dẫn âm linh kia, chúng ta mau chóng rút lui a?"

Ta nghe xong sững sờ, nghĩ đến Doãn Tân Nguyệt ở nhà chờ ta, cùng Âm Linh căn bản không cách nào chiến thắng trước mắt này, do dự.

Nhưng ngay lúc này Lý Ma Tử lại kinh hỉ kêu lên: Hắn đi rồi! Ha ha ha ha, chúng ta không cần chết nữa!

Ta nghe xong đột nhiên nhìn lại, phát hiện vị trí Âm Linh vừa mới ở trống không, mà đầu trọc nắm thương trong tay, đầu đầy mồ hôi ngồi trên mặt đất thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

"Chẳng lẽ là bị thương dọa chạy rồi?" Lý mặt rỗ khó hiểu hỏi.

Ta lắc đầu nói là không có khả năng, đừng nói chạy mất, uy lực loại thương binh này cũng không lớn, chỉ là có thể tạo thành thực thể công kích mà thôi, căn bản không đả thương được Âm Linh.

"Có phải là hắn nghĩ tới chuyện gì trọng yếu hay không?"

Đầu trọc lau mồ hôi, chưa tỉnh hồn mở miệng nói: "Ví dụ như, đi nhà cao hai hổ."

"Đi mau, hai tay có nguy hiểm!" Đại đầu bóng lưỡng nhắc nhở ta, ta vì đuổi theo bọn họ đem hai người để ở nhà một mình. Âm linh đột nhiên biến mất, khẳng định là đi nhà họ.

Ta hô to một tiếng, muốn dùng tay chống đỡ thân thể đứng lên, thẳng đến khi trên cánh tay truyền đến đau đớn kịch liệt, mới nhớ tới chính mình trật khớp rồi.

"Tiếp cho ta, có nắm chắc không?" Ta nhìn Lý Ma Tử, cắn răng hỏi.

trật khớp không phải là việc lớn, người thuần thục chỉ cần nhấn một cái, đem xương cốt kẹt lại một chỗ là được. Nhưng gặp phải người mù chỉnh lại rất dễ bị xương lệch vị trí, Lý Ma Tử quan sát cả buổi, cuối cùng mặt mũi tràn đầy vẻ lúng túng lắc lắc đầu.

"Để cho ta!"

Đại quang đầu hơi hồi sức, sau đó đi tới trực tiếp bắt lấy cánh tay của ta, sau đó để Lý Ma Tử ấn bả vai của ta, dùng sức ấn xuống, xương cốt lập tức nối lại.

Lúc này ta mới nghĩ đến chuyện Hỗn Độn Hắc xã hội bị thương quá mức bình thường, hắn cũng biết chiêu này cũng rất bình thường.

Người trong số thứ bốn trăm bảy mươi hai, Lữ Bố, thỏ đỏ trong ngựa...

Ba người chúng ta lập tức chạy tới nhà Cao Nga gia, đi vào phòng xem xét, phát hiện lão bà của nàng đã rời giường, nhìn qua khí sắc cũng không tệ lắm, nào có nửa điểm chết nhanh?

Trên mặt đất có một bãi máu loãng, hiển nhiên Âm Linh đã tới.

Ta ở trong phòng tìm một vòng cũng không thấy được cao hai hổ, liền hỏi cao hai hổ đi nơi nào?

"Các ngươi là ai?" Nữ nhân chẳng những không trả lời mà vẻ mặt đầy cẩn thận nhìn bọn ta. Ánh mắt lấp lóe, bộ dạng chột dạ.

Chẳng lẽ nàng có chuyện giấu Cao Song, hay nói nàng cùng Cao Nga hai vợ chồng đang giấu chúng ta?

Bất quá hai hổ cao đột nhiên biến mất, ta cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là ánh mắt khinh bỉ nữ nhân nói: "Đại tẩu, ta cứu hai hổ, tốt nhất ngươi nên nói cho ta biết hắn đi nơi nào! Bằng không ngươi nhất định sẽ hối hận."

"Đúng vậy, đại tẩu. Đây là một vị đại sư rất lợi hại! Hắn được hai hổ nhờ tới, chuyên môn đến giúp nhà các ngươi trị quỷ." Đại đầu trọc đi tới, tận tình khuyên bảo.

Nữ nhân kia sắc mặt do dự nhìn chúng ta, trầm mặc một lúc lâu mới ộc một tiếng: "Hai cánh không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên chạy vào trong sân mài đao, sau đó chạy tới giết Hầu Tam Nhi."

"Cái gì, giết người?"

Lý Ma Tử sau khi nghe xong há hốc mồm, khó có thể tin nói, hai hổ thoạt nhìn là một người thành thật, làm sao lại giết người chứ?

Ta biết hai hổ cao tám phần là bị âm linh khống chế, nhưng ta truy hỏi nhà Hầu Tam Nhi ở nơi nào, nữ nhân lại không nói lời nào, nhìn bộ dáng của nàng kia hình như có gì đó khó nói.

May mắn gã đầu trọc biết rõ Hầu Tam Nhi này, vội vàng đưa chúng ta đến nhà hắn. Trên đường đi đại đầu trọc nói cho chúng ta biết, Hầu Tam Nhi cũng là một trong những người mổ heo lúc trước giúp chúng ta, nhưng ngày thường hắn có quan hệ đặc biệt với Cao Nga, Cao Nga không có lý do gì phải giết người a!

"Đến nơi sẽ biết..." Ta xoa mắt nói.

Trải qua ba lần bảy lượt tối hôm nay, ta mơ hồ cảm giác được chân tướng ở ngay trước mắt, không ngừng thúc giục đầu trọc đi nhanh một chút.

Giờ phút này trời đã gần sáng, phía đông mơ hồ có bụng cá lộ ra, không khí đặc biệt mát mẻ, thổi vào trên thân khiến cho tinh thần người ta sảng khoái.

Cuối cùng đầu trọc dừng xe trước một ngôi nhà đơn độc trong một ngôi nhà, nói đây là nhà của Hầu Tam Nhi.

Ta xuống xe xem xét, phát hiện đại môn nhà Hầu Tam Nhi mở rộng, đi tới phía trước vài bước, mơ hồ nghe được bên trong truyền ra tiếng đánh nhau leng keng.

Ta không dám trì hoãn, lúc này chạy về hướng âm thanh truyền tới, từ rất xa đã thấy hai bóng người vặn vẹo đánh nhau, đi tới trước mới phát hiện chính là hai người Cao Hổ và Hầu Tam Nhi.

Dáng dấp Hầu Tam Nhi có chút gầy yếu, giống như một cây gậy trúc thật dài, nhìn qua là không thể đánh giữa đám thợ mổ lợn kia. Trước mắt vậy mà có thể đánh ngang tay với hai hổ cao lớn, ta không khỏi bội phục hắn.

Phải biết rằng hai người là bị âm linh nhập vào thân, ngay cả trước mặt âm linh ta cũng không hề có lực chống đỡ...

Không ngờ đúng lúc này, Hầu Tam Nhi đột nhiên nhìn về phía chúng ta, hung tợn mắng: "Tiểu thú con từ đâu tới, mau cút đi!"

Mắt hắn đỏ tươi, thanh âm thô lỗ, không hợp với tuổi tác, ta lập tức phản ứng lại, hắn cũng là bị Âm Linh phụ thể.

Chẳng trách hai người dây dưa không dứt, hóa ra là hai âm linh mượn thân thể bọn họ để đánh nhau.

Ta biết hiện tại không đi, bọn họ rất có thể liên thủ đối phó ta, đành phải phất phất tay với Lý Ma Tử và đại quang đầu.

Đợi sau khi từ nhà Hầu Tam Nhi đi ra, bên trong lại truyền đến tiếng đánh nhau của bọn họ. Mắt thấy trời sắp sáng, Lý Ma Tử lo lắng hỏi: "Trương tiểu ca, ta cứ như vậy mà đi ra sao?"

Xem ra hắn cũng biết cơ hội khó có được, đầu ta đau đớn nhìn ngôi biệt thự nhỏ, đột nhiên thấy đèn trong biệt thự lóe lên, trong nháy mắt đã có chủ ý. Bèn nhanh chóng hỏi xem đầu trọc có biết xài trọ của lão bà Hầu Tam Nhi không?

Đầu trọc thò tay lấy ra điện thoại lật nửa ngày, tìm được thật rồi, ta vội vàng bảo hắn gạt qua. Thông tin nhanh chóng bị truyền tin, truyền đến tiếng khóc nhỏ của một nữ nhân.

"Hầu đại tẩu, chúng ta tới cứu Hầu Tam Nhi, hiện tại ngay ở cửa nhà ngươi, ngươi có thể nói cho ta biết trước đó đã xảy ra chuyện gì không?" Ta đoạt lấy điện thoại di động, nhanh chóng nói ra.

Đầu máy truyền tin kia khóc một hồi, sau đó giọng run run nói: "Ta cũng không biết, ta và lão Hầu ngủ ngon thì đột nhiên tỉnh lại, mở mắt ra vừa nhìn thấy bên giường có một bóng người đang đứng, hắn cầm dao phay trong tay, cười lạnh muốn giết lão Hầu, trong miệng vẫn không ngừng chửi bới."

"Mắng cái gì?"

"Đồ vô sỉ cái gì, bán chủ cầu vinh một đống lớn, hoàn toàn giống như một người cổ đại, nhưng ta mở đèn phát hiện người tới lại là cao hai hổ."

Nữ nhân khó có thể tin nói: "Phải biết rằng lão hầu nhà ta có quan hệ tốt với hai đôi hổ, hắn lại muốn hại chúng ta! Càng kỳ quái hơn là lão hầu thấy hai hổ muốn giết mình, sửng sốt cả buổi, sau đó trực tiếp run rẩy lên, đến khi lão đứng lên thì dường như biến thành một người khác, ngay cả thanh âm cũng thay đổi..."

Nghe xong lời nữ nhân này nói, ta mơ hồ hiểu được đại khái về âm vật này, nhưng còn chưa thể xác định, liền để nàng bảo trì trạng thái nói chuyện với ta, sau đó cột điện động vào trên dây thừng, từ trên lầu chậm rãi treo xuống.

Rất nhanh, nữ nhân không nói thêm gì nữa. Phía đối diện truyền đến tiếng vang ào ào, hiển nhiên là nàng đang thả dây.

Qua hai phút, ta liền mượn cái điện thoại của nữ nhân kia, nghe được tiếng chém giết phía dưới biệt thự!

Thấy Cao Nga Nga quát: "To gan lớn mật, vong ân phụ nghĩa đầu nhập vào Tào tặc, bản Ôn Hầu hôm nay sẽ lấy mạng chó của ngươi!"

Sau đó, âm linh âm dương quái khí trong cơ thể Hầu Tam Nhi cười nói: "Chim khôn chọn cây mà đậu, Lữ Phụng các ngươi trước mắt không có người, chỉ có Xích Thỏ Mã cùng Phương Thiên Họa Kích, chỉ biết mỗi ngày đều sủng hạnh chồn ve, đánh chúng ta, huynh đệ chúng ta vì sao còn thay ngươi bán mạng."

Nói xong bọn họ lại y y nha đánh nhau, bên này Lý mặt rỗ cùng đại quang đầu nghe được đoạn đối thoại này, miệng rốt cục há to ra.

Cho dù biết chân tướng, trong lòng ta vẫn dấy lên sóng to gió lớn.

Âm Linh mà chúng ta gặp phải lại là Đệ Nhất Chiến Thần Lữ Bố của Tam Quốc!

Như vậy âm vật tương quan rất có thể chính là Phương Thiên Họa Kích!

Tên Lữ Bố này trong lịch sử thật sự là quá nổi tiếng, hắn ta vô địch về phe, anh hùng vô song, lúc mười tám lộ chư hầu thảo phạt Đổng Trác, Lữ Bố một thương một ngựa đem bọn đại tướng liên quân phái đi làm đồ ăn.

Hơn nữa còn đại chiến với Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi trước cửa Hổ lao.

Cho dù là ba nước thời đại dũng mãnh như mây, nhưng trong lòng mọi người đều cho rằng, đệ nhất là Lữ Bố, cho nên mới có tiếng của Lữ Bố, Xích Thố trong Mã Trung.

Chỉ tiếc về sau Lữ Bố bị đại quân Tào Tháo vây khốn ở Từ Châu, thủ hạ Hầu Thành của Lữ Bố và Tống Hiến thừa dịp Lữ Bố đang ngủ, trộm Phương Thiên Họa Kích đi, sau đó đem trói gối Ngũ Hoa quăng cho Tào Tháo.

Kết quả Lữ Bố bị Tào Tháo chém đầu, Xích Thố Mã bị Tào Tháo đưa cho Quan Vũ. Từ đó về sau Phương Thiên Họa Kích không còn rơi xuống.

Nghĩ đến điều này, hai tay của ta kích động tới mức run nhè nhẹ, Phương Thiên Họa kích chính là tuyệt thế thần binh ở thời kỳ Tam Quốc có thể đếm được trên đầu ngón tay, đừng nói là đặt nó ở thời kỳ này, ngay cả năm đó nó cũng là tồn tại có tiền cũng vô giá!

Lý mặt rỗi nửa ngày mới phản ứng lại, cũng kích động hô: "Tiểu gia tiểu ca, một màn này coi như phát đạt hai người chúng ta rồi!"

Ta không nói chuyện, nhưng trong lòng lại vui vẻ dị thường. Cho dù không phải Phương Thiên Họa Kích, ít nhất cũng là một món Âm vật có giá trị liên thành. Huống chi còn liên lụy đến một Hầu Thành, tiểu tử này trong lịch sử ít nhiều có chút danh tiếng, âm vật hắn cư trú cũng giá trị xa xỉ!

Lý mặt rỗ gọi xong, mới không rõ nhìn chằm chằm ta, nói ta như thế nào ngươi đã sớm đoán được là Lã Bố? Làm sao ngươi biết?

"Bởi vì âm linh này mặc một thân áo giáp của tam quốc, hơn nữa anh dũng vô địch. Lúc ấy hắn ở trong phạm vi xâm nhập châu, danh nhân ở châu không nhiều, trong đó võ tướng càng là rất ít, cho nên ta lập tức nghĩ đến Lữ Bố!"

"Lợi hại của anh đây ngươi đều có thể nghĩ ra được!" Lý Ma Tử chớp đôi mắt nhỏ vô tri, sau đó yếu ớt hỏi ta kế tiếp nên làm như thế nào.

"Chờ hừng đông, chờ sau này chúng ta giải quyết từng người một." Ta đã tính trước nói.

Lữ Bố là tồn tại cấp bậc gì? Quan Vũ cũng không chịu nổi năm mươi hiệp, Hầu Thành trong mắt hắn chỉ sợ cái rắm cũng không phải. Hiện tại bọn họ đánh không dứt, chắc chắn là vì Lữ Bố đã bị ta đánh trọng thương.

Nghĩ đến điều này ta đột nhiên nảy sinh ngoan độc, lập tức bảo đầu trọc đưa chúng ta về khách điếm.

Sau khi đến đó, ta trực tiếp lấy mấy cục đá không dùng được từ góc tường đổ vào trong hố nhỏ mà Lữ Bố ẩn thân, sau đó thêm nước.

Rất nhanh tro bụi liền sôi trào, từng đợt sóng nhiệt từ bên trong đánh úp lại, ba người chúng ta đành phải lui về phía sau.

Sau đó ta bảo Lý mặt rỗ gỡ hết đám hắn trên xa xa xuống, chờ Lữ Bố trở về!

Thạch Hôi Thuỷ cực cao nhiệt lượng, có thể ngăn chặn âm khí, từ xưa đến nay chính là hóa thân dương khí, chính khí. Minh Huy còn cố ý làm một bài《 Thạch Giải Thạch 》, dùng thiên chuy vạn kích còn cứng cỏi, muốn giữ lại trong sạch tại nhân gian ca tụng Thạch Hôi.

Lữ Bố chiến đấu suốt một đêm, nhất định sẽ quay về nơi này để bổ sung âm khí. Đến lúc đó lực lượng Dương khí mãnh liệt mà Thạch Hôi phát ra sẽ lập tức thôn phệ âm khí trên người hắn, ta sẽ dùng Âm Dương Tán lần này tiếp tục đón, bắt lấy hắn dễ như trở bàn tay.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi tất cả mọi thứ, Lý mặt rỗ lại vô cùng cẩn thận, hỏi ta có nên giải quyết Hầu Thành trước hay không, dù sao hắn cũng dễ đối phó hơn Lữ Bố nhiều.

"Ừm?" Ta bất ngờ nhìn hắn một cái, Lý Ma Tử tính cách khéo léo, nhưng lúc xử lý âm vật chưa bao giờ qua loa, lần này sao lại đột nhiên đổi tính.

"Ta cũng không biết, ta luôn cảm thấy hôm nay không thích hợp thu thập Lữ Bố, cảm thấy sắp xảy ra chuyện!" Lý Ma Tử nói một câu không đầu không đuôi.

Ta nghe xong trong lòng lộp bộp một chút, làm hàng lâu có đôi khi rất tin tưởng cảm giác thứ sáu, cho nên ta quyết định nghe theo ý kiến của hắn, thu hồi gia hỏa này chạy về nhà Hầu Tam Nhi.

Còn chưa đi vào nhà hắn, từ xa đã nghe thấy tiếng khóc ồn ào cùng rất nhiều người xì xào bàn tán. Trong lòng ta dâng lên dự cảm bất thường, đi vào trong viện vừa nhìn thấy đã dựng xong linh đường.

Đối với vị trí biệt thự nhỏ có đặt một cái quan tài chưa kịp thượng sắc, có mấy người đang cầm xoẹt xoẹt đỏ lên trên.

Mà vị trí cách quan tài không xa, mặt đất bao trùm một tầng máu tươi thật dày, đây là nơi Lữ Bố và Hầu Thành đánh nhau trước hừng đông.

Chẳng lẽ Hầu Tam Nhi đã chết?

Ta lướt qua đám người đi vào trong phòng, nhìn thấy một nữ nhân khoác lên người áo vải dầu đang ngồi bên giường lau nước mắt.

Đầu trọc nhỏ giọng nói với ta nàng chính là vợ của Hầu Tam Nhi. Xem ra Hầu Tam Nhi thật sự đã chết rồi.

Giờ phút này hắn tiến lên hỏi thăm có chút không đúng thời, nhưng ta chỉ có thể kiên trì đi lên vỗ vỗ bờ vai của nàng, nói một câu nén bi thương.

Nàng nghe được thanh âm của ta liền sửng sốt, tiếp theo đột nhiên ngẩng đầu đánh giá ta một chút, trong mắt xẹt qua một tia hận ý. Xem ra nàng đã trách chúng ta lúc trước thấy chết mà không cứu.

Ta cũng muốn cứu, nhưng phải có thực lực đó nha!

"Đại tẩu, Hầu đại ca đi như thế nào?"

Người đầu trọc nói nhiều như vậy giờ phút này đều có chút nghẹn lời, mặt mũi tràn đầy áy náy thỉnh bà vợ của Hầu Tam Nhi đem chuyện này kể cho chúng ta biết, như vậy chúng ta mới có thể báo thù cho Hầu Tam Nhi.

Lý mặt rỗng bảy trăm bảy mươi ba điểm lo lắng.

Nghe được hai chữ báo thù, đôi mắt vợ tam nhi vô thần thoáng hiện ra một tia tinh quang. Tiếp theo nàng đứng lên phù phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt ta, nghẹn ngào cầu ta báo thù cho nam nhân của nàng.

"Vốn Hầu Tam Nhi cùng Cao Nga đánh ngang tay, những điều này có lẽ các người đều thấy được. Về sau lúc trời sắp sáng, ta đột nhiên nghe một tiếng hét thảm, vội vàng tiến đến bên cửa sổ nhìn, phát hiện Hầu Tam Nhi vẻ mặt đầy nghi hoặc nhìn qua Cao Nhị, giống như không biết trước đó xảy ra chuyện gì, còn hỏi Cao Nhị sao lại ở chỗ này? Kết quả Cao Nhị căn bản không đáp lời, trực tiếp một món đao đem hắn..."

Nói đến đây, vợ của Hầu Tam Nhi lại nhịn không được khóc lớn lên.

Lữ Bố là người bị hầu trở thành thủ lĩnh bán đứng, cho nên đến báo thù đời sau của Hầu Thành. Hầu Thành là tổ tông, vào thời khắc mấu chốt ra mặt bảo vệ Hầu Tam Nhi, nhưng không biết vì sao lại chạy...

Hầu Tam Nhi đáng thương đã thành kẻ chết thay.

Nếu như Hầu Thành lúc trước đến cứu Hầu Tam Nhi, hồn phách của hắn khẳng định sống nhờ trên một món âm vật, vì thế ta hỏi: "Đại tẩu, trong nhà có đồ vật gì cổ hoặc là thế hệ trước truyền xuống hay không?"

Không nghĩ tới ta vừa nói xong, vợ của Hầu Tam Nhi liền hừ lạnh một tiếng nói: "Đây mới là mục đích của các ngươi?"

Nói xong lại đuổi chúng ta ra ngoài.

Ta bất đắc dĩ đành phải ăn nói thật: "Đại tẩu, trong nhà ngươi chắc chắn có đồ cổ nào đó không sạch sẽ. Ngươi không phát hiện lúc Hầu Tam Nhi đánh nhau giống như thay đổi thành người khác sao?

Thật ra thì đó là hai con quỷ đang đánh nhau, khống chế Hầu Tam Nhi chính là con quỷ nấp trong đồ cổ nhà ngươi. Nếu như không giải quyết được nó, sau này ngươi cũng phải chết."

"Ngươi nói cái gì?" Nghe ta nói vậy, người vợ của Hầu Tam Nhi đặt mông ngồi xuống đất, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin.

Nhìn chúng ta, lại nhìn quan tài của trượng phu của nàng, cuối cùng khóc sướt mướt nói: "Vậy các ngươi đến từ đường Hậu thị xem một chút đi!"

"Hậu thị từ đường?" Ta nhíu nhíu mày.

"Không sai, Hầu gia xác thực có một kiện bảo bối giấu ở trong từ đường, bất quá rất trân quý, cho dù từ lúc gả cho tới bây giờ, cũng chưa từng thấy bảo bối này lớn lên như thế nào! Chỉ biết rằng kiện bảo bối này đặt trong một cái rương huyền thiết, khi còn sống Hầu Tam Nhi nói cho ta biết, đó là truyền gia bảo của thời đại Đông Hán lưu truyền xuống, một bối bối truyền tới tay hắn. Truyền gia bảo này tại sao còn hại người nhà mình?"

Nàng dâu của Hầu Tam Nhi đã khóc không ra tiếng. Nàng gắng gượng đứng dậy cầm bút viết cho ta địa chỉ, sau đó lấy một cái chìa khóa cho ta mượn, để ta dùng xong rồi trả lại cho nàng.

"Yên tâm đi đại tẩu, ta nhất định sẽ không để Hầu đại ca chết không minh bạch!"

Ta nhận lấy chìa khóa, trịnh trọng cúi người với nàng, sau đó xe dựa theo địa chỉ đến từ đường Hầu gia.

Trên đường, ta bỗng nhiên cảm thấy sự tình không đơn giản như ta nghĩ. Lúc ấy tướng lĩnh chủ yếu phản bội Lữ Bố, ngoại trừ Hầu Thành, còn có Tống Hiến và Ngụy Kế.

Hiện tại Lữ Bố Âm Linh thức tỉnh, chắc chắn sẽ không chỉ tìm Hầu Tam Nhi một người, Tống Hiến và hậu nhân của Ngụy Tích chỉ sợ cũng chạy trời không khỏi nắng.

Nghĩ đến đây ta liền hỏi tên đầu trọc, quan nhị bị chết là họ gì.

"Họ Ngụy à, làm sao vậy?" Đại quang đầu không hiểu hỏi.

Ta lắc đầu nói không có chuyện gì, nghĩ thầm cái này nên đối đầu với tên hậu nhân của Tống Hiến, chỉ còn lại Tống Hiến còn chưa có chuyện. Xem ra phải mau chóng giải quyết Lữ Bố, nếu không nhất định sẽ tiếp tục chết người.

Ta rất không hiểu vì sao Lữ Bố đi sớm không đi không ra, vẫn cố tình đi ra vào lúc đầu trọc khai trương.

Đầu trọc lớn lúc trước vẫn ở trong khách sạn, nếu như có thù oán chỉ sợ đã bị Lữ Bố giết chết từ lâu rồi, đã không có thù, tại sao Lữ Bố lại muốn đốt tiệm của hắn ta chứ?

Hơn nữa chuyện của vợ chồng Cao Nhị cũng là một bí ẩn, những đầu mối này tựa như từng sợi dây chằng chịt tràn ngập trong đầu ta, căn bản không rõ ràng cho lắm.

Lúc này Lý mặt rỗ gọi ta một câu, nói tình hình có chút không đúng. Ta hỏi hắn làm sao vậy, hắn chỉ vào ngô địa hai bên đường, rất cẩn thận nói: "Chúng ta đều qua mấy thôn, trên diều hâu mới biểu hiện đi được một nửa, các cô nương kia sẽ không lừa chúng ta chứ?"

"Từ đường chắc chắn là xây trong nơi nghèo khó, vừa vặn chúng ta ngủ một giấc trước."

Ta cảm thấy Lý Ma Tử đã thay đổi, trở nên mẫn cảm quá mức, nói xong liền không quản hắn nữa, nhắm mắt lại ngủ.

Có lẽ cả đêm hôm qua không ngủ, giấc ngủ này của ta, đến khi bị Lý mặt rỗ đánh thức mới biết đã đến.

Ta lắc lắc đầu định xuống xe, Lý mặt rỗi nhanh chóng kéo ta lại, nói vừa rồi hắn cùng với tên đầu trọc đi xuống xem xét tình hình một chút, phát hiện bên trong tử đường rất quạnh quẽ. Trên cửa chính gỗ một cái khóa chặn đầy rêu, nhìn xuyên qua cửa sổ, không thấy gì cả!

"Không thể nào?" Ta nghe xong thì có chút không tin, đi thẳng tới từ đường.

Ta vừa đi vừa nhìn quanh, phát hiện thôn này đặc biệt nhỏ, cách thật xa mới nhìn thấy mấy gia đình, ngẫu nhiên có người xuất hiện nhưng căn bản không chú ý đến chúng ta.

Mà cái gọi là từ đường chính là một gian nhà ngói vỡ, phóng tầm mắt nhìn thì rất nhiều ngói vỡ đều tróc ra, còn lại đều mọc đầy rêu xanh. Trong sân mọc đầy cỏ dại cùng bồng bềnh, một cảnh tượng rách nát.

Ta cau mày đi đến bên cửa sổ muốn nhìn xem bên trong thế nào, kết quả vừa tới gần cửa sổ, liền cảm nhận được một cỗ âm khí mãnh liệt.

Bởi vì ban ngày, ta căn bản nhìn không ra cái gì, chỉ là cảm giác cỗ âm khí kia tràn đầy toàn bộ từ đường, nhưng trong từ đường xác thực như Lý Ma Tử nói, cái gì cũng không có.

Ta không dám chủ quan, vội vàng về xe lấy ra Âm Dương tán, sau đó đưa mấy thứ như máu chó đen, muối tinh, mực đấu tuyến cho Lý Ma Tử và đại quang đầu, dặn dò: "Ta hoài nghi trong từ đường có đồ vật, các ngươi cẩn thận một chút!"

Giờ phút này cõng Âm Dương Tán, trái tim của ta an tâm hơn rất nhiều, liền để cho Lý Ma Tử mở khóa ra.

Hắn lại cười khổ một tiếng, nói: "Ta cũng muốn mở a, nhưng có chìa khoá cũng không được, tim tim bị khóa này bị người khác chắn rồi..."

"Cái gì?"

Ta cầm lấy khoá sắt xem xét, mới phát hiện bấc khóa bị người rót vào lượng lớn nước thép, chắn chặt căn bản không thể mở ra. Sợi xích to cỡ cánh tay, cũng đạp không vỡ.

"Chỉ sợ là có người tới trước chúng ta..."

Lý Ma Tử thở dài, chỉ vào lồng sắt nói là nước thép này mới rót vào không lâu trước đây: "Trương gia tiểu ca, ta thấy hay là chúng ta nên quay về phủ đi, đây là người đứng sau nhắc nhở chúng ta, đừng tiếp tục nhúng tay nữa!"

Nói xong hắn lộ ra vẻ bất lực.

Đầu trọc là người đủ nghĩa khí, trầm mặc chốc lát liền dùng sức dậm chân nói: "Quên đi, ta đổi chỗ mở tiệm đã! Ma Tử huynh đệ nói đúng, các ngươi không cần liều mạng vì ta."

"Lý mặt rỗ, hôm nay sao có gì không đúng?" Ta kỳ quái nhìn Lý Ma Tử nói.

"Tiểu ca Trương gia, như tuyết truyền tin nói nàng mang thai, ta không muốn cho hài tử sinh ra đã không có phụ thân..." Lý Ma Tử cúi đầu, ngượng ngùng nói.

Nghe hắn nói xong, ta lập tức minh bạch, chẳng lẽ Lý Ma Tử dọc đường đi đều cẩn thận.

Tuy nhiên ta vẫn cao hứng thay hắn, liền nói: "Ngươi đi về trước đi! Chuyện này giao cho ta xử lý."

"Vậy không được." Lý Ma Tử thở dài, nói: "Là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi, chơi đi!"

Nói xong ảo thuật của hắn như lấy ra được một đoạn dây cưa, đặt trong miệng khóa lại.

Rất nhanh Lý Ma Tử liền mở khóa, trong nháy mắt đẩy cửa ra đột ngột tạo ra một cỗ âm phong mãnh liệt, thổi cho da đầu ta tê dại.

Ta bung Âm Dương Tán ra dẫn đầu xông vào trong nhà, bốn phía bắt đầu đánh giá.

Nếu trong phòng trống trơn, nơi này khẳng định có mật đạo, mật thất gì đó.

Chương thứ bốn trăm bảy mươi bảy huyền thiết bảo hòm.

Âm phong kia kéo dài không lâu, đợi ba người chúng ta đến, gió cũng ngừng theo.

Ba người chúng ta ở trong từ đường tìm cả buổi, rốt cục phát hiện một tia dị thường!

Hắn phát hiện có một khối màu sắc hơi kém hơn một chút so với các địa phương khác, nếu không nhìn kỹ căn bản không nhìn ra.

Ta đi tới trên mặt đất gõ nhẹ mấy cái trên mặt đất, nghe thấy tiếng vọng lại leng keng, bằng vào âm thanh này cũng biết dưới mặt đất trống không.

Ta mất hết niềm vui sướng trong lòng, kích động đến mức phóng ra chiếc xe kéo của chiếc nhẫn kia, cắm vào trong khe hở trên mặt đất, sau đó dùng sức cạy một cái, một tảng đá lát thành hai bên cạy ra.

Lý Ma Tử và đại quang đầu vội vàng nắm lấy phiến đá, sau đó dùng sức lật phiến đá lên một bên, dưới phiến đá nhất thời lộ ra một cái cửa hang đen nhánh, cùng lúc đó một cỗ âm phong từ trong động vù vù thổi ra.

Ta vội vàng kéo bọn hắn trốn sang một bên, chờ âm phong hoàn toàn tản ra, mới dẫn đầu đi xuống trước.

Dưới cửa động có một thang lầu nhỏ, tuy nhiên đi đại khái mười mấy bậc thang, cùng lúc đó ta ngửi thấy một cỗ thi thể mãnh liệt, giống như một cỗ thi thể bị thối rữa đè nén trong động.

Cho dù Lý Ma Tử ở phía sau đánh điện đồng chiếu sáng cho ta, nhưng âm khí nơi này quá dày, căn bản ánh sáng không chiếu được xa.

"Cẩn thận một chút!"

Ta lại dặn dò một câu, sau đó cẩn thận từng li từng tí tìm kiếm phía trước, sợ không cẩn thận xúc động cơ quan bên trong.

Đại khái đi được khoảng vài chục mét, phía trước xuất hiện một cái bàn bát tiên. Lúc này chúng ta cũng đã chầm chậm thích ứng bóng tối, ta miễn cưỡng có thể nhìn thấy trên bàn bày mấy cái mâm sơn đỏ, hoa quả và cống phẩm trong mâm đã sớm đón gió khô rồi.

Trên mặt bàn tích đầy một tầng tro bụi thật dày, giống như rất nhiều năm chưa ai quét dọn qua. Sau bàn là giá gỗ, phía trên bày một loạt vò màu đen, phía sau mỗi bình còn có một bức họa nhân vật.

Có lẽ những thứ này chính là liệt tổ liệt tông của Hầu gia? Ta cúi người với bọn họ, âm thầm nói: "Vô Tâm quấy rầy, xin đừng trách tội!"

Sau đó ta vượt qua bàn bát tiên, tiếp tục đi đến nơi truyền mùi hôi thối của thi thể.

Đầu trọc đoán chừng lần đầu tiên tới loại địa phương như thế này, trên mặt sớm đã lấm tấm mồ hôi lạnh, hắn sờ sờ mũi, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Rất nhanh ta đã tới nơi tản mát ra mùi thi thể, phát hiện nơi này cũng không có thi thể, mà là một cái rương sắt lớn màu xanh đen.

"Này phỏng chừng là bảo vật truyền gia mà bà nương kia nói, sao lại thối như vậy?" Lý Ma Tử hùng hùng hổ hổ quan sát cái rương sắt, nhưng tìm hồi lâu cũng không thấy mở miệng ở đâu.

Chiếc rương này hình như không thể mở ra được!

Đầu trọc lóc ra súng súng, nếu không dùng thương thử thì sao?

Ta nghĩ cũng chỉ có một biện pháp này, nhanh chóng lui qua một bên, đại đầu quang minh chiếu động tác của rương sắt, phanh phanh. Sau đó chúng ta lại tiến lên, rõ ràng phát hiện ở giữa rương xuất hiện một vết rách.

Xem ra cái rương này là một cái có thể người chế tạo, một khi khép lại, cơ quan đặt bên trong sẽ tự động khép lại, mà chấn động bắn lên khiến cho cơ quan lệch vị trí, cho nên cái rương mới được mở ra.

Ta vội vàng tiến lên mở cái rương ra, bất chấp mùi vị gay mũi kia nhìn vào bên trong.

Vốn tưởng rằng đây là truyền thế chi bảo, không nghĩ tới bên trong lại là đầu Hầu Tam Nhi!

Đầu trọc đại quang đi theo ta tới gần, gã thấy cảnh này cũng không nhịn được nữa, ngồi chồm hổm trên mặt đất nôn thốc nôn tháo.

Ta cũng không phải do một trận dời sông lấp biển, mấy ngàn năm trước còn nhìn thấy hắn đánh nhau với hai hổ cao trong sân, sao hiện tại lại bị người cắt đầu để ở đây rồi?

"Tiểu ca Trương gia, mau rút lui đi! Chắc chắn chúng ta đã bị con đàn bà kia chơi đùa rồi."

Lý mặt rỗ lúc này rất bình tĩnh, lôi kéo ta cùng đại quang đầu bỏ chạy ra bên ngoài. Ta vừa nghe thấy đột nhiên phản ứng lại, thế thể của Hầu Tam Nhi có vấn đề!

Nhưng nàng chủ động đem chìa khóa từ đường giao cho ta, còn tận lực nói cho ta thứ giấu ở trong rương sắt này, mục đích là gì?

Nàng không sợ ta thấy cái đầu này trở về tìm nàng tính sổ à? Hay là nàng nói chắc chắn ta sẽ không ra được?

Nghĩ đến điều này, ta đột nhiên sinh ra dự cảm không lành, kích động kêu lên: "Mau, mau đi ra ngoài!"

Đáng tiếc đã không kịp, ta vừa dứt lời, liền nghe trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng vang trầm thấp, phiến đá lúc trước chúng ta xốc lên bị người lần nữa chụp trở về.

Cùng lúc đó, trước mặt chúng ta đột nhiên xuất hiện một bóng đen. Bóng đen kia từ từ rõ ràng, nhìn hình dáng gầy yếu kia rõ ràng là quỷ hồn của Hầu Tam Nhi.

"Tam ca yên tâm, huynh đệ nhất định báo thù cho ngươi!" Đầu trọc lớn sợ hãi, nơm nớp lo sợ nói.

"Báo thù ư?"

Hầu Tam Nhi phát ra tiếng cười trộm âm trầm, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đại quang đầu trọc nói: "Người chết tiệt nhất chính là ngươi! Nếu như không phải ngươi thức tỉnh Lữ Bố, ta cũng sẽ không chết!"

Hắn cũng không nhìn chúng ta, trực tiếp nhào tới phía đầu trọc, vội vàng mở ra Âm Dương Tán ngăn trước mặt gã đầu trọc.

Chỉ thấy Âm Dương Tán tỏa ra hai quầng sáng Thái Cực màu trắng đen, quỷ hồn Hầu Tam Nhi kêu thảm một tiếng, vội vàng lui về phía sau, tiếp theo hung tợn nhìn ta: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là vì sao ngươi muốn tìm hắn báo thù? Kẻ thù của ngươi là Lữ Bố." Ta lạnh lùng nói.

Khuôn mặt quỷ dữ tợn vô hạn của Hầu Tam Nhi nói: "Nếu không phải hắn, âm linh Lữ Bố căn bản sẽ không thức tỉnh!"

Lời nói của Hầu Tam phẫn nộ dị thường, không giống như là nói dối. Vì sao Lữ Bố đột nhiên tỉnh lại cũng là vấn đề mà ta luôn suy tư, vì thế ta hạ thấp thái độ, để Hầu Tam Nhi nói một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hầu Tam Nhi mặc dù hận đại quang đầu thấu xương, nhưng lại hết sức kiêng kị Âm Dương Tán của ta, do dự một chút rồi nói rõ chân tướng sự việc ra.

Hóa ra đầu trọc vì tửu lâu của mình hấp dẫn người ta, đặc biệt lấy danh nghĩa cửa hàng giai nhân nhắm trăng, mỗi lúc trời tối còn có nam nữ gì đó đến thu hút khách hàng. Cái này còn chưa tính, vì hô ứng cái tên này, đầu trọc không tiếc tiền mời họa sĩ làm mấy bức họa chim ưng, treo trên bức tường cao nhất.

Những bức họa kia cơ bản đều không có mặc quần áo, rất lộ xương, ở trong mắt mọi người đều đỏ mặt, huống chi là cổ nhân hai ngàn năm trước?

Mà Lữ Bố và Điêu Thiền lại có cảm tình rất sâu đậm, lúc trước Lữ

Bố bị giết ở Bạch Môn Lâu, chồn Thiền có cơ hội sống sót lại đối với Lữ Bố trung trinh không nói, cuối cùng hai người cùng chết.

Âm Linh của Lữ Bố thấy người yêu của mình bị khinh bạc, tự nhiên vô cùng phẫn nộ, cũng có trận đại hỏa chiêu sinh khách đại khai nghiệp.

Là đệ nhất chiến thần tam quốc, Lữ Bố kiêu căng khó thuần cả đời, không cam lòng thần phục bất cứ ai, nhưng lại chỉ bái vào váy Thạch lựu của Điêu Thiền, điều này cũng dẫn đến cái chết của hắn sau này.

Nhớ ngày đó ở trước cửa Hổ lao, Lữ Bố từng đại chiến với Phương Thiên Họa Kích của Lưu Bị lợi hại tới cỡ nào? Đến nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, còn rơi vào xú danh của gia nô.

Cho nên trong lòng hắn có ba chấp niệm, một là Điêu Thiền, một là thanh danh của mình, còn lại là hận thủ hạ phản bội!

Vị quan nhị đời kia là hậu nhân Ngụy tục, ngày khai trương tửu lâu vừa đúng đi đâu, để Lữ Bố lầm tưởng là Ngụy tục muốn hại mình, cho nên giết chết quan nhị đại kia.

Sau đó Lữ Bố còn chưa giải hận, chuẩn bị giết chết Tống Hiến và hậu nhân của Hầu Thành, kết quả đầu trọc mặt trời xui khiến mời đến giết Trư Tượng Hầu Tam Nhi, điều này khiến cho Lữ Bố đạp phá giày sắt không tìm thấy chỗ, có được lại chẳng tốn chút công sức nào!

Vì thế nó nhập thân vào người Cao Nga, nửa đêm mài đao đi giết Hầu Tam Nhi, không nghĩ tới âm linh Hầu Thành cũng không tán đi. Cho nên đôi chủ tớ này gặp nhau ngàn năm trước, không thể tránh khỏi một cuộc ác đấu!

Cho dù Lữ Bố bị trọng thương, Hầu Thành cũng không phải là đối thủ của hắn. Cuối cùng y sợ đến bỏ chạy, cho nên Hầu Tam Nhi bị giết.

Ta nghe xong tất cả, nhịn không được thở dài. Cái gọi là vòng tuần hoàn nhân quả thật sự rất có đạo lý, nhân vì hơn hai ngàn năm trước, hôm nay rốt cục đã có quả.

Lý mặt rỗ nếm đi, miệng nói cái này cũng quá cẩu huyết đi? Cảm giác so với phim truyền hình còn đặc sắc hơn.

Đại quang đầu nghe xong hết thảy, cả người có vẻ có chút sụp đổ, không ngừng nắm lấy đầu mình. Ta vỗ vai của hắn nói: "Ngươi không cần tự trách, cho dù không phải là ngươi, sau này cũng sẽ có người thức tỉnh Lữ Bố."

Từ khi Lữ Bố bị giết, đoạn nhân quả này đã định trước, không ai có thể ngăn cản!

Nói xong, ta nhìn qua quỷ hồn của Hầu Tam Nhi, hỏi xem trong rương là cái gì?

"Đó là của lão tổ tông Hầu Thành bỏ vào, hắn nói hôm nay ta chết vì hắn, hắn muốn ta cùng một chỗ đi vào, được hương hỏa của hậu nhân cung phụng."

Hầu Tam Nhi nói đến cuối cùng thanh âm nhỏ đi rất nhiều: "Ài, mọi người đều đã chết, còn cần cung phụng làm gì nữa?"

Nghe đến đó ta mới hiểu được, tất cả những thứ này đều là do Hầu Tam Nhi lão bà lừa gạt chúng ta đi tới, chính là muốn đầu trọc đền mạng cho Hầu Tam Nhi.

Không thể không nói nữ nhân kia lòng dạ độc ác, nhưng nhớ tới cuộc sống cô nhi quả mẫu, ta cũng có chút thương cảm với nàng.

Oan oan tương báo đã tới lúc nào rồi!

Ta quyết định giải quyết triệt để mâu thuẫn của mấy nhà bọn họ, vì thế xoay người khom người với rương sắt, sau đó cung kính hô: "Vãn bối mời Hầu tướng quân ra gặp mặt, không biết tướng quân có thể đồng ý không?"

Sau khi ta kêu xong, bên cái rương không có chút phản ứng nào. Ta nghi ngờ nhìn về phía Hầu Tam Nhi, chỉ thấy y chỉ vào Âm Dương Tán trong tay ta.

Ta đây mới bừng tỉnh đại ngộ, Âm Dương Tán là vật chí âm chí dương trên thế gian, ngay cả Lữ Bố nhìn thấy cũng phải sợ hãi, huống chi là một người hầu.

Sau khi thu hồi Âm Dương Tán, ta nhìn quỷ hồn Hầu Tam Nhi chân thành nói: "Hầu đại ca, mời lão tổ nhà các ngươi ra đi! Nhân quả giữa hắn và Lữ Bố một ngày chưa giải quyết xong, chỉ sợ Hầu gia các ngươi còn có người bị tai ương."

Nó do dự một chút, mới quỳ xuống dập đầu về phía rương sắt ba cái.

Nhưng vào lúc này, cái rương sắt bên kia nổi lên một trận gió lạnh, trực tiếp sững sờ thổi về phía chúng ta.

Sau đó chỉ thấy một cái bóng mơ hồ hiện lên giữa không trung, mặc áo giáp thật dày, mang mũ giáp, mặt râu quai nón.

Đây chắc hẳn là bộ tướng của Lữ Bố đã thành!

Hầu Thành xuất hiện lạnh lùng nhìn ta, nói: "Tiểu tử, ngươi tìm bản tướng quân có chuyện gì?"

Ta ho nhẹ một tiếng, hai tay ôm quyền nói: "Chẳng lẽ tướng quân định vĩnh viễn trốn trong từ đường, để Lữ Bố dẫn hương hỏa Hầu gia các ngươi nhổ tận gốc sao?"

"Nói bậy nói bạ, Hầu Thành ta mặc dù không phải đại anh hùng gì, nhưng cũng sẽ không liên lụy con cháu. Hôm nay trở lại từ đường là hành động bất đắc dĩ, chờ ta khôi phục nguyên khí, nhất định phải làm cho tên Lữ Bố kia đẹp mặt!" Hầu Thành bị ta nói vẻ mặt đỏ bừng, nổi giận đùng đùng quát lên.

Trong lòng ta rất khinh thường hắn, nhưng vẫn ăn ngay nói thật: "Đừng nói là ngươi, cho dù là Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi cùng tiến lên, lại có thể đánh thắng Lữ Bố sao?"

Lần này Hầu Thành không nói gì, chung quanh chỉ có gió lạnh thổi qua, xem ra hắn vẫn tự hiểu lấy mình.

Một lúc lâu sau, Hầu Thành mới có chút thẹn thùng hỏi: "Tiểu tử, vậy ngươi cảm thấy bổn tướng quân nên làm gì bây giờ?"

Hắn nói như vậy đã tỏ rõ thái độ, trong lòng ta mừng rỡ, xem ra hắn cũng muốn kết thúc ân oán với Lữ Bố, như vậy thì việc hành động của ta sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Cho nên ta giả bộ vô cùng khâm phục nói: "Hầu tướng quân khi còn sống vì bách tính Từ Châu, bất đắc dĩ bắt Lữ Bố hiến cho Tào Tháo. Hiện tại lại vì an nguy của con cháu, quyết định trọng tu với Lữ Bố. Loại nhân nghĩa này thật khiến tại hạ bội phục!"

Ta vừa nói xong những lời này, bản thân cũng cảm thấy chán ghét.

Nhưng Hầu Thành lại ngẩng cổ, híp mắt, bộ dáng rất đắc ý. Một lát sau mới thản nhiên nói: "Vậy làm theo lời ngươi đi!"

Nói xong thân hình hắn lóe lên, về tới trong rương huyền thiết.

Tiếp đó ta hỏi hồn ma Hầu Tam Nhi có tính toán gì không, hắn có chút xấu hổ nói mình lúc trước bị cừu hận hãm hại tâm trí, suýt nữa phạm sai lầm lớn. Nếu hiện tại lão tổ đã quyết định tu bổ cho Lữ Bố, vậy hắn cũng không còn gì để nói nữa, chỉ cầu ta mang về cho đầu của hắn, để cho thi thể hắn cùng được chôn cùng một chỗ.

Ta biết rõ ngươi đã chuẩn bị đầu thai, liền gật gật đầu nói: "Hầu đại ca ngươi yên tâm đi đi! Ta sẽ giúp chị dâu xử lý tốt hậu sự của ngươi."

"Vậy cảm ơn huynh đệ!" Hầu Tam Nhi nói xong thì cười ha hả, tiếp theo thì biến mất.

"Hắn đi đâu vậy?"

Đầu trọc nghi hoặc hỏi, ta nói hắn đã nhìn thấu nhân quả, đã đại triệt đại ngộ, trong lòng không có chấp niệm, tự nhiên đi đầu thai.

Nói xong ta liền đi đến trước cái rương sắt, lấy đầu Hầu Tam Nhi bỏ vào trong túi nhựa nhựa, sau đó cẩn thận từng li từng tí đậy kỹ cái rương huyền thiết, lúc này mới rời khỏi từ đường.

Trên đường trở về Lý Ma Tử đột nhiên hỏi ta: "Trương gia tiểu ca, ngươi nói phiến đá kia là ai gõ lên?"

Ta nghe xong trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Âm mưu cao cao hai hổ số bốn trăm bảy.

Trước đó chỉ lo dây dưa với oan hồn của Hầu Tam Nhi, lại quên đi điểm này!

Chẳng lẽ có người ngay từ đầu đã theo dõi chúng ta, vậy người này rốt cuộc là ai?

Hắn chặn lại phiến đá, nhất định là muốn vây khốn chúng ta ở trong mật thất, nhưng sau đó làm sao lại mở ra giúp chúng ta được chứ.

Trở lại nhà Hầu Tam Nhi, nàng dâu hắn đang an bài hạ táng, nhìn thấy ba người chúng ta sau đó quá sợ hãi, sợ tới mức trốn vào trong phòng, chúng ta không nhanh không chậm đuổi theo, đem nàng chặn ở cửa ra vào.

"Các ngươi... Các ngươi rốt cuộc là người hay là quỷ?" Giọng nói của bà vợ Hầu Tam Nhi run run hỏi.

Lý Ma Tử tức giận thở phì phò nói lão tử đương nhiên là người, bọn ta một lòng giúp các ngươi, ngươi lại còn muốn hại chết bọn ta!

Nàng ta không tin trừng to mắt, yếu ớt hỏi: "Các ngươi thật sự là người?"

"Chị dâu, ta ở từ đường đã thương lượng xong với hồn ma Hầu đại ca rồi, chuyện này cứ để nó qua đi!" Ta biểu thị không truy cứu chuyện nàng hãm hại chúng ta nữa, sau đó đem túi mật chứa đầu Hầu Tam Nhi đặt lên bàn.

"Đây là cái gì?"

"Ngươi khẳng định biết trong này chứa cái gì, an táng Hầu đại ca cho tốt, chuyện còn lại ngươi không cần quản..." Nói xong ta liền mang theo Lý Ma Tử cùng đại trọc rời khỏi nhà Hầu Tam Nhi.

Liên tục hơn ba mươi giờ đồng hồ không có nghỉ ngơi, ba người chúng ta đều dị thường mỏi mệt, trở về khu chợ bánh bao trực tiếp tìm một khách sạn ngủ một giấc.

Ngủ một mạch đến sáng ngày thứ hai, chuyện đầu tiên sau khi tỉnh lại là sai người dỡ toàn bộ bức họa Điêu Thiền trên đỉnh lầu xuống, nếu làm như vậy ít nhiều cũng khiến cơn giận của Lữ Bố tiêu tan một ít.

Sau đó ta liền chạy tới nhà Cao Ngao, kết quả vừa tới cửa thôn, liền thấy hai hổ cưỡi ba bánh xe từ trong thôn đi ra, phía trên kéo theo một xe đầy thịt heo.

Hắn vừa đi vừa ngâm nga một khúc hát, nhìn qua rất thoải mái.

Nhìn thấy chúng ta sau này hắn dừng lại, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc hỏi chúng ta làm sao lại tới đây?

Xem ra hắn cũng không nhớ được chuyện phát sinh tối hôm qua, ta cũng lười giải thích, trực tiếp mở miệng nói: "Hôm qua không phải ngươi nói trong nhà có gì không đúng sao? Ta đến xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

"Hả, trong nhà có gì đó không đúng sao?" Cao Nga nghe xong sững sờ, sau đó rất hồi hộp nhìn ta nói: "Đại sư ngài đừng hù dọa ta, ta còn khỏe, sao có chuyện gì chứ."

Nói xong hắn cũng không có ý mời chúng ta vào phòng ngồi một chút, cưỡi ba bánh xe rời đi, để lại một đường khói đen.

Lý Ma Tử nhìn theo bóng lưng hắn, ánh mắt trở nên phức tạp.

Ta hỏi hắn có chuyện gì, Lý Ma Tử đột nhiên nói: "Ngươi nói ở Hầu gia từ đường nhìn chằm chằm người của chúng ta, có phải là cao hai hổ không?"

Trong lòng ta trầm xuống, cẩn thận ngẫm lại thì khả năng này cũng không sai!

Cũng bị Âm Linh quấn thân giống như Lữ Bố, Hầu Tam Nhi chết thảm, nhưng nhà cao hai hổ lại chuyện gì cũng không có.

Mấu chốt nhất là ngày hôm qua Cao Nga còn cầu ta giúp hắn, nhưng hôm nay lại biến thành người khác. Hắn bị Lữ Bố phụ thân đoạn thời gian ấy trí nhớ có lẽ đã không còn, nhưng sau khi hắn về nhà thấy vợ của mình không hô hấp, sau đó cầu xin ta cứu nàng chuyện của nàng tuyệt đối không có khả năng một đêm quên mất!

Cao Ngao khẳng định có vấn đề!

Vì không muốn đả thảo kinh xà, ta để Lý mặt rỗ cùng đại đầu trọc ra khỏi xe, lưu lại.

Nhà Cao Ngao gia ở tận cùng trong thôn, sau lưng phòng là một sân làm bằng gỗ, bên trong có rất nhiều cây tròn chỉnh tề, còn chưa kịp gia công. Ta nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai chú ý, liền nhân cơ hội giẫm lên cây tròn bò lên nóc nhà Cao Hổ gia.

Một ngày hai hổ đều chưa trở về, cũng không biết hắn làm cái gì? Vợ lão bà hai hổ trái lại từ trong nhà đi ra vài lần, nhưng biểu hiện của bà ta rất bình thường, không có chỗ nào khả nghi cả.

Đến khi trời sắp tối đen, hai hổ mới trở về, thịt heo trên ba xe cũng không còn, ta nghĩ chắc tiểu tử này thật sự sẽ bán thịt heo một ngày được chứ?

Sau đó hai hổ mới dừng ở trong sân, từ trên xe lấy ra một bọc đồ vật căng phồng đi vào phòng, vật kia rất giống dược liệu của dược điếm.

Ta nghĩ cái bao này là mấu chốt, tranh thủ thời gian theo cái thang nhà hắn thật cẩn thận bò xuống, sau đó trốn ở góc cẩn thận lắng nghe.

"Lão bà, đây là thuốc ta làm theo phương thuốc mà Ôn Hầu đưa cho. Nhớ ăn vào đúng giờ, phối hợp với cách độc công độc của Ôn Hầu, chắc chắn có thể khỏi hẳn." Cao Nga mở miệng, giọng nói rất dịu dàng.

Ta nghe xong hơi sững sờ, lập tức trong lòng đã có tính toán, hai hổ cao này tám phần là hậu nhân của đại tướng Lữ Bố Cao Thuận!

Khi còn sống Cao Thuận là tâm phúc đại tướng của Lữ Bố, thống soái năm trăm trận doanh, mỗi lần đại chiến đều xung phong ở phía trước. Sau khi Lữ Bố bị bắt, nhiều lần Tào Tháo muốn chiêu hàng cao thuận, nhưng là Cao Thuận trung thành bất khuất, cuối cùng cùng lại bị giết hại cùng Lữ Bố.

Như vậy có thể giải thích được tại sao Lữ Bố lại xuất hiện ở nhà Cao Hổ, nhưng không làm hại đến vợ chồng bọn họ.

Lữ Bố không dây dưa đến bọn họ mà báo đáp trung thành cao ngoan năm đó của Lữ Bố!

Kết hợp với lời nói của Cao Hổ, cùng với bộ dáng cả người hai hổ lão bà đóng băng tối qua, ta nghĩ nàng khả năng mắc phải bệnh cấp tính gì, sau đó Lữ Bố dùng âm khí của bản thân phong bế huyết mạch của nàng, để làm dịu bệnh tình.

Nghĩ đến điều này, trong lòng ta ê ẩm, thế nhân đều nói Lữ Bố là kẻ vô ơn bạc nghĩa, vong ân phụ nghĩa. Ai có thể nghĩ đến thời gian đã qua ngàn năm, hắn vẫn không quên cao thuận tình nghĩa năm xưa!

Ta chỉ có thể khẽ cảm thán, thế nhân chỉ biết Lữ Bố dũng mãnh, nhưng không ai có thể hiểu được trái tim của Lữ Bố.

Lữ Bố cũng là người cảm tính, ta càng thêm tự tin thuyết phục hắn. Nhưng chuyện gì hai mươi hai hổ đều giấu ta, ta chỉ có thể nhìn xem tiếp theo hắn có động tác gì, tìm hiểu rõ ràng.

Nghĩ xong ta phát một lá thư cho Lý Ma Tử, bảo hắn gom góp đủ thứ thường dùng, chuẩn bị sẵn sàng tùy thời tới đón ta.

Trời rất nhanh liền tối xuống, Cao Ngao tự mình nấu cơm cho lão bà, sau đó lại cho bà đun thuốc cho bà uống.

Sau khi tất cả đều đã làm xong xuôi, hai tay ôm lão bà xuống giường, tiếp đó hắn lấy một bộ đồ mưa từ trong ngăn kéo ra ngoài.

Ta vội vàng trốn vào trong góc, chờ sau khi xác định hắn đã ra khỏi nhà, mới cẩn thận từng li từng tí đuổi theo, không nghĩ tới tiểu tử này lại ngồi ba bánh xe ở cửa, rất nhanh đã bỏ rơi ta rồi.

Vừa lúc Lý Ma Tử gọi tới, hỏi ta bên này thế nào rồi.

"Cao Hổ đi ra ngoài, hắn cưỡi xe ta không theo kịp, các ngươi mau đến đón ta." Nói xong ta đóng máy truyền tin, dừng ở tại chỗ chờ Lý Ma Tử.

Qua hơn hai mươi phút, đám người Lý Ma Tử mới chạy tới.

"Làm sao mà tới đây được?" Ta cau mày hỏi.

Đại lão đầu trọc vẻ mặt đưa đám nói: "Đại sư, có người ở trong tiệm giở trò! Ta và Ma Tử huynh đệ sau khi trở về, dựa theo ngươi phân phó phá hủy toàn bộ bức họa Điêu Thiền, kết quả vừa mới chuẩn bị tới tìm ngươi, lại phát hiện những bức họa kia lại bị treo lên... "

Nghe hắn nói vậy, ta mới phát hiện hai người đều mặt xám mày tro, trên cánh tay Lý Ma Tử còn loang lổ vết máu, vội vàng hỏi hắn xảy ra chuyện gì.

Lý mặt rỗ như tuyết vừa mang thai, nếu Lý mặt rỗ xảy ra chuyện không ngắn thì ta làm thế nào trả lời với Như Tuyết đây?

"Không có chuyện gì lớn, chỉ là không biết là ai vụng trộm đem những bức họa lộ cốt kia treo lên hết, chọc giận Lữ Bố. Nếu không phải hai ta chạy trốn nhanh, lần này khẳng định toi rồi." Lý Ma Tử nói.

"Không có việc gì là tốt rồi!"

Ta thở phào một cái, dùng sức vỗ vỗ bả vai hai người bọn họ, tiếp theo lên xe đi tìm hai hổ cao.

Đường lớn trong thôn chỉ có một, chúng ta dùng kiệu nhỏ đuổi ba bánh xe hẳn là không thể.

Lúc đầu ta còn có ý định khống chế xe tốc độ, sợ bị Cao Nga phát giác, nhưng sau đó dần dần ta cảm giác có điều không đúng.

Cao Nga hình như muốn đi bế nguyệt giai nhân!

"Không tốt!" Ta hơi sững sờ, rất nhanh liền kịp phản ứng, hét lớn một tiếng liền giẫm nát cửa dầu đến cùng.

"Sao vậy?" Lý mặt rỗ khó hiểu hỏi.

"Chúng ta xem thường hai người rồi, mẹ nó." Ta thở phì phò mắng.

Giờ phút này ta mới kịp phản ứng, ban ngày hai hổ cao lãnh đạm với chúng ta như vậy là do hắn cố ý, mục đích của hắn là muốn hấp dẫn sự chú ý của chúng ta, tranh thủ thời gian cho Lữ Bố.

Kể cả cuối cùng hắn cưỡi ba bánh xe rời đi cũng là cố ý, chính vì để Lý mặt rỗ đi đón ta, như vậy vừa đến khách sạn liền sẽ không còn ai nữa rồi!

Lữ Bố bị ta dùng tro bụi vây trong tửu lâu không ra ngoài được, chắc chắn vô cùng tức giận, nếu như hai người thật sự thả hắn ra thì hậu quả khó mà lường được!

Lúc đi tới cửa ra vào của khách sạn, ta thình lình phát hiện ra ba bánh xe cao hai hổ đã dừng ở cửa ra vào. Ta không để ý nhiều lời, cầm Âm Dương Tán liền phóng đến nóc lầu!

Vừa đi ngang qua phòng bếp lầu một, trong hố sâu liền thổi tới một cỗ âm phong mãnh liệt, cùng lúc đó ở đầu cầu thang truyền đến tiếng bước chân chạy trốn.

Ta ngừng lại, để Lý mặt rỗ cùng đại quang đầu đuổi theo hai người, chính mình thì đứng ở hố sâu trước mặt hòa khí nói: "Lữ tướng quân, ta đã biết trong lòng ngươi suy nghĩ cái gì, chúng ta có thể nói chuyện hay không?"

"Ngươi định nói gì?" Một giọng nói không chút tình cảm vang lên.

Rốt cuộc Lữ Bố là Lữ Bố, không chút vệt mực nào, trực tiếp hiện lên trên hố sâu, nghiến răng nghiến lợi nhìn ta.

"Tướng quân dũng mãnh vô song, nhốt ngài ở chỗ này thật sự là bất đắc dĩ..."

Ta cúi người với hắn một cái, sau đó nói cho hắn biết, Hầu Thành hy vọng hóa giải ân oán của kiếp trước, hi vọng Lữ Bố có thể tha thứ cho hắn.

"Không có khả năng! Hầu Thành tiểu nhi phản bội ta, không giết hắn khó có thể giải mối hận trong lòng ta!" Lữ Bố không hề nghĩ ngợi, trực tiếp quát.

Cảm giác buồn rầu của ta, nghĩ đến bộ dáng đau thương, chậm rãi khuyên nhủ: "Thế nhân đều cho rằng Lữ tướng quân sẽ chỉ sính cường, nhưng ta lại hiểu ý nghĩ của tướng quân bình định thế gian. Hầu Thành làm sao không phải bởi vì sự phụ trách của ngài mà đi theo ngài?"

"Năm đó phản bội ngài cũng là bất đắc dĩ a! Nếu ngài tử chiến đến cùng thì các tướng sĩ vô tội Từ Châu kia phải làm sao bây giờ? Các dân chúng Từ Châu làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngài muốn nhìn thấy bọn hắn bị Tào Tháo tàn nhẫn sát hại? Bọn họ làm một chuyện tốt thay ngài, ngài không những không hận bọn họ, mà ngược lại phải cảm tạ bọn họ mới đúng!" Nói xong ta lui về phía sau vài bước, sợ Lữ Bố đột nhiên nổi giận.

Cũng may Lữ Bố không nổi giận, ngược lại mê man lẩm bẩm: "Bọn họ không làm sai sao?"

Thấy hắn như vậy, ta lập tức biết mình đã thành công cược. Lữ Bố và Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ là khác nhau, Hạng Vũ chỉ biết giết, hơn nữa vừa mới tự bảo thủ, không thể nghe được bất cứ ý kiến gì. Lữ Bố bên ngoài mạnh mẽ, nội tâm dịu dàng!

Đứng thứ bốn trăm bảy mươi sáu, Lữ Bố và Điêu Thiền.

Ta thừa dịp nóng đốt sắt nói: "Lữ tướng quân, ngươi dùng tính mạng một người đổi lấy mấy vạn sinh mệnh của Tây Lương quân, lại cứu vớt bách tính toàn thành Từ Châu, chẳng lẽ còn chưa đủ vĩ đại sao?"

Lữ Bố nghe xong lập tức biến sắc, nhưng vẫn thất lạc, cười khổ nói: "Vậy thì có ích lợi gì? Ngay cả phụ nữ mà ta yêu mến nhất cũng không bảo vệ được, còn thành gia nô ba họ được thế nhân chửi bới..."

Lúc này Lý Ma Tử cùng đại trọc đầu đã túm cao hai hổ từ trên lầu xuống, trên người còn khoác áo mưa, thấy Lữ Bố phốc một tiếng quỳ trên mặt đất, chảy nước mắt nói: "Ôn Hầu, tiểu nhân không thể cứu ngài ra, thật có lỗi với ngài!"

Ta nhìn thấy một màn này, từ đáy lòng bội phục trung nghĩa của Cao gia, cho dù đến bây giờ cao hai hổ còn tận tâm trung thành với Lữ Bố.

Lữ Bố nhìn theo hai người trên cao, trong mắt tràn ngập sự thương tiếc của trưởng bối đối với vãn bối.

Ta biết thời điểm không sai biệt lắm, lần thứ hai hướng Lữ Bố thi lễ, sau đó nói với hai cọp, lịch sử đã qua hai ngàn năm, Hán triều cũng đã sớm biến mất, mọi người còn có ân oán gì đáng nói? Chẳng lẽ ngươi muốn Lữ tướng quân đem hậu nhân của mấy nhà giết sạch từng người một?"

Giết xong rồi sao?

Cao hai hổ cúi đầu, có chút không dám nhìn chúng ta. Ta biết hắn biết sai rồi, cũng không làm khó hắn, để hắn trấn an Lữ Bố, đừng gây ra tai họa gì.

Sau đó chúng ta đi từ đường Hầu thị, nói cho Hầu Thành, Lữ Bố đã đồng ý cùng hắn thương lượng một chút. Hầu Thành sau khi nghe xong vẻ mặt có chút ngây ngốc, sau đó nghẹn ngào khóc rống lên.

"Hơn hai ngàn năm rồi, chủ công rốt cục chịu tha thứ cho ta! Bản đại quân cảm ơn các ngươi."

Hầu Thành chỉ cái rương bằng sắt trên mặt đất nói: "Trong rương là binh khí khi còn sống mà ta dùng được, truyền mãi tới bây giờ. Nếu ngươi đã giúp ta, tặng binh khí này cho ngươi! Dù sao ta cũng không cần dùng."

Nói xong tay hắn dùng sức vung lên, nắp rương sắt hoàn toàn mở ra, bên trong trong trong khoảnh khắc lộ ra hai đạo hàn quang.

Lý mặt rỗ mang ra nhìn, thì ra là hai cây búa lóe lên ngân quang, trên cán búa có khắc mạ vàng mãnh hổ.

Ta sợ ngay tại chỗ run rẩy một cái, trong lòng tự nhủ Hầu Thành không hổ là một trong những Bát Tráng tướng thủ hạ của Lữ Bố, dùng binh khí đúng là trâu bò!

Ta vốn không có thiện cảm gì với Hầu Thành này, cũng không khiêm tốn, trực tiếp bảo Lý Ma Tử dời búa xuống xe. Chiếc rương chứa huyền thiết chắc cũng rất đáng giá, nhưng ta nghĩ nó là đồ cổ cuối cùng của Hầu gia nên giữ lại cho người ta.

Sau khi trở về ta cố ý bảo đầu trọc từ các nơi khác của đấu đêm chọn một công chúa tướng mạo ngọt ngào lại đây, chồn Thiền chính là xuất thân ca cơ, cùng giai điệu công chúa thật ra là một loại người.

Khi ta nói chuyện với cô bé, bảo cô giả trang hồn phách của Điêu Thiền và Lữ Bố nói chuyện với nhau, cô lập tức sợ đến choáng váng, kiên quyết không đồng ý nhận việc này, còn nói mình không muốn liều mạng kiếm tiền mà mất mạng.

"Lữ Bố sẽ không làm tổn thương ngươi, nhược điểm lớn nhất của hắn chính là Điêu Thiền! Hơn nữa hắn cũng biết Điêu Thiền đã chết, bây giờ là để ngươi giúp hắn, để hắn có thể yên nghỉ, xin nhờ ngươi!"

Ta nói rất chân thành, nhưng đối phương vẫn quyết tuyệt.

Đầu trọc trực tiếp lấy ra súng binh chống lên đầu công chúa Dạ Tràng, nổi giận đùng đùng nói: "Còn dám bàn điều kiện với ta, tin giết cả nhà ngươi không!"

Nàng ta bị dọa sợ, giống như đang cầu cứu ta.

Ta chỉ là không nhìn thấy, chuyển đầu sang một bên, nàng thực sự không có cách nào khác mới đồng ý.

Sau đó ta liền lục soát tất cả ghi chép chính diện liên quan tới Lữ Bố, chỉnh hợp những nội dung kia lại trong một văn hệ.

Tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng sau này, trong lòng ta đột nhiên trống rỗng. Từ khi Lý Ma Tử đạt được hai món binh khí kia, bản sắc cuối cùng cũng khôi phục tham tài, đưa tay lên mặt ta vỗ vỗ, hỏi ta đang nghĩ cái gì.

"Ta chỉ là cảm thấy sự tình quá đơn giản, lần này chúng ta cơ bản không gặp nguy hiểm gì..." Nói ra.

"Nếu không phải ta và đại đầu trọc dốc sức liều mạng giúp ngươi, ngươi đã sớm bị Lữ Bố làm thịt, như vậy còn không tính là nguy hiểm?" Lý Ma Tử mắng.

Ta gật đầu, Lý Ma Tử nói không sai, có lẽ là ta nghĩ nhiều rồi.

Xét thấy thanh danh Lữ Bố lưu lại trong lịch sử quá kém, ta sợ ông ta tạm thời ra tay với chúng ta nên cố ý vẽ ra rất nhiều linh phù cho mọi người, sau đó lại tạm thời đánh ra một thanh kiếm ở Ngũ Kim điếm.

Lúc trước nam nhân tốt lành đã học qua chú ngữ mời khách Kiếm Tiên Lữ Động Khuyết, nếu Lữ Bố thay quẻ, đến lúc bất đắc dĩ ta sẽ mời Kiếm Tiên tới hỗ trợ.

Thời gian trôi qua từng chút, sắc trời cũng càng ngày càng tối...

Giờ Tý rất nhanh đã đến, bởi vì tro bụi sau khi thoát nước ngưng kết thành khối cứng, đại đầu trọc đặc ý mời đến Thi Công đội hỗ trợ đào móc.

Quá trình này là ta lo lắng nhất, sợ Lữ Bố đột nhiên tàn nhẫn, đại khai sát giới. Cũng may từ đầu đến cuối hắn đều rất an phận, thẳng đến khi đám người Thi Công đội triệt để ly khai, hắn mới mượn âm phong xuất hiện ở trước mặt chúng ta.

"Đa tạ Lữ tướng quân."

Ta nói xong liền lùi lại mấy bước, để công chúa sắm vai chồn ve đi qua, sau đó bảo mọi người trốn vào trong góc.

Công chúa kia dựa theo lời ta dặn dò, hàm tình mạch mở miệng nói: "Tướng quân, thời gian qua ngàn năm, Kính Nhi cuối cùng cũng gặp được ngươi."

Rốt cuộc là ca cơ, thanh âm của nàng rất có lực hấp dẫn, hơn nữa ta cho nàng phục sức Hán trang phục, trong phút chốc đã là cảm giác của Điêu Thiền.

"Nương tử, phụng sự vô năng trước, để ngươi chịu khổ rồi!"

Lữ Bố nói xong, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, hắn ta vừa quỳ xuống đất đã cảm thấy mặt đất rung chuyển.

Lý Ma Tử cùng đại quang đầu cũng cả kinh há hốc mồm, đều biết Lữ Bố thích chồn Thiền, nhưng không ai ngờ Lữ Bố lại muốn quỳ xuống. Phải biết rằng ở thế giới nữ nhân không có bất kỳ địa vị xã hội gì, cho nên mới có thể có: Huynh đệ như tay chân, thê tử như y phục.

Ca cơ kia phỏng chừng bị Lữ Bố làm cho cảm động, không ngờ lại rơi nước mắt, xông lên muốn nhào vào lòng Lữ Bố, nhưng lại vồ hụt.

Lữ Bố muốn ôm nàng vào lòng cũng đã thất bại, dù sao hắn cũng chỉ là âm linh, nghiêm khắc mà nói thì hồn phách cũng không được tính là gì.

Lữ Bố giữ nguyên tư thế giang hai tay ra sửng sốt hồi lâu, sau đó bình tĩnh nói với ca cơ: "Ta biết ngươi không phải trích nhi của ta, Kính Nhi đã sớm chết rồi. Ngươi đi đi! Cảm ơn ngươi có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện này."

Ta nghe xong trong lòng chua xót, nguyên lai Lữ Bố vẫn cảm thấy có lỗi với Điêu Thiền cho nên muốn biểu đạt sự áy náy trong lòng.

Ca Cơ rời khỏi, ta vội vàng tiến lên, đem tư liệu chuẩn bị tốt giao cho Cao Nga, để hắn đọc lên.

"Lữ Bố, người đứng đầu, Đông Hán đệ nhất mãnh tướng! Từng tru sát Quốc tặc Đổng Trác, được triều đình phong làm Ôn Hầu, có công với xã tắc. Sau đó lại bắn côn, ngăn cản một hồi đồ thán sinh linh. Mà Lữ Bố và Điêu Thiền lại là giai thoại để anh hùng phối hợp mỹ nhân, ngâm tụng đã lâu..."

Cao Nga lưỡng lự thì thầm.

Lữ Bố nghe vậy, vẻ mặt biến đổi, thậm chí còn rơi vài giọt nước mắt, đến cuối cùng mới khôi phục lại dáng vẻ anh hùng, cười ha hả hỏi hai hổ là có thật hay không?

"Bẩm Ôn Hầu, mấy cái này đều là thật. Tuy rằng có chửi ngài, nhưng không ai hoàn hảo, ngài không thẹn với lương tâm là được!"

Cao Nga bình tĩnh nói, ta nghe xong trong lòng lộp bộp một tiếng, bởi vì theo yêu cầu của ta, cao hai hổ là thật hay là tốt rồi, hắn lại thêm lời!

Lữ Bố có tính cách gì, rất có khả năng sẽ nổi giận sau khi nghe xong. Ta theo bản năng nắm chặt Âm Dương Tán chuẩn bị liều mạng với hắn, ai ngờ Lữ Bố chẳng những không tức giận, ngược lại còn ngửa đầu cười như điên.

"Hay cho câu hỏi không thẹn với lương tâm, không hổ là hảo huynh đệ của ta ở Mỹ Châu!"

Ta thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy Lữ Bố không hề có tình người như trong sách viết. Chỉ còn mỗi Hầu Thành là chưa giải quyết xong, ta hỏi Lữ Bố chuẩn bị tốt hơn gặp mặt chưa.

"Ta là chủ tử của hắn, há có thể chờ hắn?" Lữ Bố hừ lạnh một tiếng, sau đó vung tay áo chui trở vào hố sâu.

Ta biết rõ ngươi muốn Hầu Thành tới cầu hắn, liền ra hiệu Lý Ma Tử thả âm linh của Hầu Thành ra.

Lý mặt rỗ gật gật đầu, nhanh chóng từ trên xe gỡ hai cây đại phủ xuống, âm linh dựa vào nơi đó.

Sau khi đi vào đại sảnh còn chưa đợi ta mở miệng, Hầu Thành Vèo một tiếng từ trong phủ chui ra, hắn nhìn trái nhìn phải, cuối cùng đem ánh mắt tập trung ở trong hố sâu. Sau đó nhanh chóng đi về phía trước vài bước, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, khóc lóc xé tim xé phổi: "Tội thần hầu thành bái kiến chủ công!"

"Chúng ta ra ngoài trước đi." Ta nói với Lý Ma Tử và đầu trọc.

Dẫu sao bọn họ cũng là cổ nhân, nhưng ngay lúc ta ra ngoài, trong bóng tối đột nhiên lóe lên kim quang chói mắt, không đợi ta kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Hầu Thành.

Ta ý thức được không ổn, vội xoay người sang chỗ khác, đột nhiên phát hiện một cây đại kích kim quang toàn thân đâm vào thân thể Hầu Thành, lực lượng khổng lồ trực tiếp ghim Hầu Thành trên tường.

Ngay lập tức, cả người ta ngây dại, đều bị hào quang của Phương Thiên Họa kích hấp dẫn.

Chỉ thấy Phương Thiên Họa kích nhanh chóng xoay tròn, tiếng kêu thảm thiết của Hầu Thành càng lúc càng lớn, cuối cùng run rẩy vài cái, hóa thành một làn khói đen tiêu tán trong không khí.

Ngay sau đó Phương Thiên Họa Kích "Loảng xoảng" một tiếng rơi trên mặt đất.

"Không phải vừa nói chuyện hòa đàm sao? Sao lại phải làm." Lý Ma Tử có chút phát mộng hỏi.

"Bất luận Hầu Thành ngụy biện thế nào, hắn phản bội Lữ Bố đều là sự thật. Lữ Bố có thể bị chúng ta siêu độ, nhưng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Hầu Thành!"

Ta thì thào nói, Lý Ma Tử nghe xong sửng sốt, sau đó lại trừng mắt hỏi ta, tất cả những chuyện này có phải đều nằm trong dự liệu của ta hay không?

"Không sai!" Ta cười lạnh thừa nhận nói, Lữ Bố sở dĩ đồng ý với ta là bởi vì ta lặng lẽ giao dịch cùng hắn.

Nội dung giao dịch chính là ta lừa Hầu Thành đến trước mặt hắn, chỉ cần có thể tiêu diệt Hầu Thành, Lữ Bố sẽ cam nguyện rời đi.

"Tiểu ca Trương gia, mẹ nó ngươi..."

Lý Ma Tử vung quyền đánh mặt ta nhưng vẫn không thể rơi xuống. Hắn thở dài nói ra ngươi đã thay đổi, không còn nhận ra Trương Cửu Lân ngây thơ thiện lương kia nữa.

"Ta chỉ không muốn đứa nhỏ như tuyết kia sinh ra không có phụ thân, cũng không muốn mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt. Ngươi cho rằng dựa vào chúng ta, có thể đánh thắng được Chiến Thần Lữ Bố sao?" Ta nhìn về phía Lý Ma Tử quát.

Hắn ngây ngẩn cả người, yên lặng đối mặt với ta, sau đó hai ta không hẹn mà cùng cười.

Lữ Bố đi, để Phương Thiên Họa kích lại, cộng thêm Song Phủ đầu hổ, chúng ta nhận được hai món đồ đen.

Cũng không lâu lắm thì có một đống binh khí cổ cất giấu tìm tới cửa, cuối cùng ta dùng giá ba trăm vạn để bán búa đầu hổ của Hầu Thành ra ngoài.

Về phần Phương Thiên Họa Kích, tạm thời ta không định xuất thủ, không chỉ vì Phương Thiên Họa Kích thiên hạ vô song, quan trọng hơn là mỗi khi ta nhìn thấy Phương Thiên Họa Kích, là có thể nhớ tới đoạn ân oán vượt qua ngàn năm này.

Ài!

Bất kể là ân hay oán cũng vậy, thời gian dần qua, nên quên thì cũng phải quên.

Nhưng giai thoại của Lữ Bố và Điêu Thiền lại là vĩnh hằng.

Kim phong ngọc lộ tương phùng, liền hơn nhân gian vô số.

Chương thứ bốn trăm bảy xuất phát, châu Âu!

Sau khi từ bao đầu trở về, Lý Ma Tử bắt đầu kiêng rượu, tắt cửa hàng của mình, toàn tâm toàn ý chăm sóc mang thai như tuyết, ngay cả thời gian cùng ta ra ngoài làm ăn cũng ít.

Dùng lời của Lý Ma Tử nói, từ sau khi kết hôn, cũng không tiếp tục nói chuyện với nhau nữa, cho nên nhân cơ hội này mà hoàn hảo trả lại một chút!

Doãn Tân Nguyệt thấy chúng ta nhàn rỗi hiếm khi được rảnh, bèn từ công ty xin nghỉ, về chuyên môn ở cùng ta, còn nói muốn ta dẫn nàng đi du lịch.

Ta cười hỏi nàng muốn đi đâu?

Doãn Tân Nguyệt nói muốn đi châu Âu, đi xem tòa thành của thế kỷ trung niên, biển hoa mỹ lệ. Về việc gần đây vợ chồng Lý Ma Tử không ra cửa lớn nào, ta cũng không có ý định mời bọn họ cùng đi.

Không ngờ sáng sớm hôm sau khi xuất phát, Lý Ma Tử lại cõng bao núi, đỡ lấy tuyết trắng xuất hiện trước cửa tiệm cổ của ta, vẻ mặt hèn mọn cười nói: "Trương gia tiểu ca, còn muốn lén đi du lịch? Lần này nhất định phải mang theo chúng ta mới được, hơn nữa tất cả phí tổn ngươi bao hết."

Ta nhất thời đen sì, không nói gì nhìn tuyết: "Như tuyết, thân thể ngươi có thể làm được sao?"

"Không thành vấn đề, mới có hai tháng."

Như tuyết cười híp mắt vuốt ve bụng, vẽ một thủ thế trang phục, ta lập tức gật gật đầu không nói gì nữa.

Bởi vì Doãn Tân Nguyệt là công ty Quốc Ảnh, từ bên trong có thể lấy được bổng phúc, nên chỉ vài phút là nàng đã giải quyết xong tất cả thủ tục. Lý Ma Tử hưng phấn gọi chị dâu vạn tuổi.

Ta nghe thấy trong lòng ngọt ngào.

Nửa tháng tiếp theo, chúng ta đầu tiên là đi Bắc Âu tứ quốc, đi xíu mại cổ hương An Đồ sinh. Tiếp theo lại chuyển tới tô ong, đi Phổ La Vượng xem thế giới áo đăng thảo, sau đó một đường tận hưởng thụ các nước Âu Minh.

Những quốc gia này đều không lớn, bọn chúng không khác mấy so với một tỉnh của Trung Quốc, nhưng phong cảnh ven đường thật sự đẹp không sao tả xiết, giống như đi tới một thế giới cổ tích mới.

Đây là lần đầu tiên ta ra nước, cảm thụ sâu sắc nhất chính là cảm ngộ được cuộc sống của nhân dân quốc gia sẽ được hưởng thụ!

Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết một đường đi mua một đường, hơn nữa chỉ phụ trách mua hay không mang theo. Bắt đầu ta và Lý Ma Tử còn có thể chịu đựng được, nhưng bôn ba mấy ngày liền đều gầy ta và Lý Ma Tử một chút, cuối cùng thật sự không chịu nổi nữa, đành gửi lời về nước.

Không ngờ tuyết trắng nhất định phải đến thành thị láng giềng dạo chơi, ta và Lý Ma Tử cũng không có biện pháp, chỉ có thể tiếp tục làm cu li.

Đi dạo suốt một ngày, chạng vạng còn đi học viện Kinh Dương âm nhạc, sau đó tìm khách sạn ở gần đó ở lại.

Sau khi ta trở lại phòng thì rửa mặt một phen, sau đó nằm trên giường ngủ say như chết, bốp bốp bốp bốp, tức giận Doãn Tân Nguyệt không ngừng giơ chân đạp ta.

Cũng may nàng cũng mệt mỏi không chịu nổi, lăn qua lăn lại một hồi liền ngủ thật say, ta lập tức tiến vào mộng đẹp.

Lúc ngủ say, đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng gõ cửa dồn dập, mơ hồ giống như có người đang gọi tên ta.

Ta theo bản năng mắng một câu, trở mình chuẩn bị không để ý tới. Kết quả tiếng gõ cửa kia càng lúc càng lớn, cuối cùng Doãn Tân Nguyệt bị đánh thức, ngồi dậy đẩy ta: "Trương ca, hình như là Lý mặt rỗ đang gọi huynh."

Không thể cưỡng lại được, choàng lên quần áo rồi mở cửa, nổi giận đùng đùng mắng: "Tiểu tử ngươi hơn nửa ngày không ngủ, mò mẫm mẫm cái gì đó?

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy tiếng Lý Ma Tử nức nở: "Tiểu ca Trương gia, ngươi mau mau cứu Như Tuyết đi, nếu nàng xảy ra chuyện gì thì ta làm sao mà sống được!"

Vừa nghe xong lời này, trong nháy mắt ta đã rơi vào hầm băng, lạnh toát từ đầu đến chân.

Lúc này mới nhìn thấy đầu Lý Ma Tử đầy mồ hôi, sắc mặt đỏ lên, giống như đang nghẹn vậy.

Nhìn xuống dưới, trên cổ của hắn thình lình xuất hiện một vết rách màu tím!

Ta ngẩn người một chút, xoay người đi phòng tắm tưới một chậu nước lạnh lên đầu, cưỡng ép làm cho mình tinh thần tỉnh táo, tiếp theo ngay cả tóc cũng chưa lau sạch sẽ, khẩn trương hỏi: "Nhìn rõ là thứ gì không?"

Lý mặt rỗ coi như đã trải qua không ít sóng to gió lớn, rất ít có thể khiến hắn hoang mang như vậy.

Ta cũng nhớ lúc mới vừa rồi nhìn Lý Ma Tử, cảm giác được vết tích trên cổ hắn bị một tầng hắc khí lượn lờ, hắn khẳng định là gặp phải thứ bẩn rồi!

"Ta ngủ trong Chính Hương, đột nhiên cảm giác hít thở khó khăn, sau đó liền bị nghẹn tỉnh lại! Mở mắt ra đột nhiên thấy giống như tuyết kỵ trên người ta, đang dùng một sợi dây buộc cổ của ta." Lý Ma Tử nói.

"Ban đầu ta còn tưởng nàng ta đang đùa giỡn với ta, nào biết nàng ta khí lực càng lúc càng lớn, sắc mặt cũng trở nên càng ngày càng dữ tợn, rõ ràng là muốn ghìm chết ta! Hơn nữa ta cảm giác khí lực của nàng ta đột nhiên lớn hơn rất nhiều, ta căn bản không dùng được. Vốn cho là mình cứ như vậy game chơi, ai ngờ tại thời điểm mấu chốt nhất đột nhiên dừng lại như tuyết, sau đó liền ngất xỉu trên giường, ngươi đi xem một chút đi!"

Lý Ma Tử sau khi một hơi nói xong căn bản không ngừng, kéo tay ta chạy về phòng của hắn. Doãn Tân Nguyệt biết sự tình không thích hợp bèn vội vàng khoác y phục theo sau.

Đi vào phòng Lý mặt rỗ, ta liếc mắt một cái liền thấy trên giường như một luồng tuyết, phát hiện nàng sắc mặt trắng bệch, nhanh chóng đi tới bên giường muốn dìu nàng lên, không ngờ vừa chạm vào nàng lại cảm thấy lành lạnh.

Trên người Tuyết Như Sơn quá lạnh!

Ta cau mày thử cử động cánh tay của nàng, cảm giác tứ chi mơ hồ có xu thế trở nên cứng ngắc, vội bảo Doãn Tân Nguyệt tới nước ấm, dùng khăn ấm lau thân thể cho nàng.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi nhất định phải cứu nàng, ta cầu xin ngươi!"

Lý Ma Tử gấp đến độ đầu đầy mồ hôi không dùng được, chỉ biết là cầu xin ta.

Lợi ích lớn nhất của hắn chính là trọng tình cảm, Sở Ly Thế trước đó thiếu chút nữa khiến hắn thất bại không gượng dậy nổi, thật vất vả mới có cảm giác hạnh phúc sống chung với Như Tuyết, ta nói gì cũng phải cam đoan an toàn như tuyết!

Dựa theo tình huống trước mắt như tuyết, kỳ thật việc cần làm nhất chính là cho nàng uống phù thủy, khu trừ âm khí trong cơ thể.

Đáng tiếc hiện tại nàng đang mang thai, trẻ con mới có hai tháng đại hồn phách còn chưa thành hình, nếu uống xong một đạo phù thủy, rất có thể đem hồn phách của trẻ con cùng nhau xua tan.

"Tại sao lại như vậy?"

Ta đang định gãi tai, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên hét lên một tiếng, nhìn qua ta và Lý Ma Tử như phản xạ điều kiện, đột nhiên phát hiện những nơi bị khăn lông dán trên người đều bắt đầu chảy mủ.

Nước mủ màu vàng nhạt từ trong một cái bong bóng nước chảy ra, Lý mặt rỗ thấy cảnh này thì trực tiếp sụp đổ, đặt mông ngồi xuống đất liền gào khóc.

"Lý Ma Tử, ngươi bình tĩnh lại một chút, Như Tuyết nhất định còn có thể cứu được, ngươi tin ta!"

Một phát ta tóm được hắn từ trên mặt đất, điên cuồng quát: "Mau đi mua sữa bò tới, độ tinh khiết càng cao càng tốt."

Lý mặt rỗ như không nghe được lời ta, ánh mắt đờ đẫn nhìn như tuyết, ta tát cho hắn một cái, nói ngươi còn muốn cứu như tuyết, cứ làm như ta nói đi.

"Đúng, cứu Như Tuyết! Nàng còn có thể cứu!"

Lúc này Lý Ma Tử mới lấy lại tinh thần, đứng dậy chạy ra ngoài tửu điếm.

Chờ hắn đi ra ngoài, ta lấy ra một chén giấy có tính chất như tuyết, để vầng trăng mới tiếp tục lau chùi thân thể giúp nàng, mỗi khi có nước mủ chảy ra, ta liền tiếp vào trong chén giấy.

Không lâu sau tứ chi trắng như tuyết bị chà xát qua một lần, nhưng sắc mặt nàng đã trở nên tái nhợt. Doãn Tân Nguyệt hoảng sợ, khóc lóc hỏi xem có phải Tuyết đã không cứu được nàng hay không.

"Ta không biết..."

Ta thở dài, thống khổ trả lời. Tiếp theo lấy ra tấm gương phóng to, bưng nước mủ lên cẩn thận quan sát.

Dựa theo tình huống Lý Ma Tử nói, từ Tuyết muốn bóp chết hắn, đến khi chúng ta vào nhà, trước sau hết không bao lâu, trong khoảng thời gian ngắn chiêu số có thể làm người ta toàn thân hóa mủ cũng không nhiều, dựa theo hiểu biết của ta, chỉ có vu cổ Miêu Cương trong nước mới có thể đạt tới loại hiệu quả này!

Nghe nói dùng cổ cao thủ chỉ cần tóc hoặc nước miếng người khác là có thể hạ được cổ, nhẹ thì bệnh nặng mấy tháng, nặng thì toàn thân thối rữa, vô số sâu nhỏ mắt thường rất khó phân biệt nhúc nhích trong cơ thể cuối cùng cũng phá thể mà ra, tươi sống giày vò người ta.

Nếu như tuyết thật sự bị hạ độc, vậy thật sự là vô lực hồi thiên rồi! May mắn là ta lấy kính phóng đại cẩn thận nhìn hồi lâu, cũng không phát hiện có sâu bọ nhỏ, trên cơ bản có thể loại trừ khả năng vu cổ.

Trên hành lang thứ bốn trăm bảy mươi tám lộng lẫy.

Cũng không lâu lắm Lý Ma Tử đã trở về, trong tay hắn đã có thêm một thùng sữa bò lớn. Sau khi vào cửa đặt sữa bò xuống mặt đất, hắn liền thở hổn hển từng hơi một.

Bởi vì lần này chỉ đơn thuần đến du lịch, chúng ta căn bản không mang theo bất kỳ sự tình gia hỏa nào cả, nên bây giờ tha hương đi làm máu chó đen ở dị quốc, những thứ cọc gỗ đào kia cũng không hiện thực, mặc dù hao hết tâm tư kiếm được, chỉ sợ cũng sẽ làm tổn thương đến đứa bé trong cơ thể như tuyết, cho nên ta mới nghĩ đến việc dùng sữa bò.

Rất nhiều người đều biết đem nước mắt trâu lau ở trên mí mắt có thể nhìn thấy quỷ hồn, nhưng rất ít người biết sữa trâu có thể trừ tà. Mẫu nhũ bởi vì nuôi dưỡng đời sau thuộc tính tự mang dương khí trừ tà, mà bản thân trâu lại là một loại động vật thông linh, cho nên Ngưu Nhũ là vật phẩm rất tốt trừ tà, hơn nữa sẽ không sinh ra tác dụng phụ.

Để cho an toàn, trước tiên ta đã bỏ vào chén sữa bò vào trong nước mủ, sau đó quan sát. Chỉ thấy nước đục đục ngầu phát ra âm thanh xì xì, sau đó dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được trở nên trong suốt, cuối cùng biến thành chất lỏng vô sắc vô vị với sữa bò!

Lý mặt rỗ thấy cảnh này kích động không thôi, vội vàng tiến lên cho dễ bò, Doãn Tân Nguyệt cũng vội vàng dùng khăn lông nhúng vào sữa bò lau thân thể. Không ngừng phát ra tiếng động, trên mặt như tuyết dần dần có màu máu, mà những bọt nước trên người nàng cũng dần biến mất, nước nhiễm trên thân cũng hóa thành mồ hôi hôi hôi đen sì.

Ta cảm thấy âm khí của mình đã gần đến mức rút ra hết, chỉ để Doãn Tân Nguyệt tắm xong sữa bò còn dư lại bằng nước dùng như tuyết, rửa sạch ô uế còn sót lại trên người. Trong khoảng thời gian tắm rửa như tuyết này, Lý Ma Tử biết Như Tuyết không có chuyện gì, vẻ lo lắng trên mặt rút cuộc cũng giảm đi một ít. Ta nhẹ nhàng vỗ lên hắn, hỏi hắn không nhớ rõ tình huống lúc đó à?

Vật kia nếu mượn thân thể như tuyết để ghìm chặt Lý Ma Tử khẳng định là có kiêng kị!

Sau đó khi nó rời khỏi người như tuyết, hoặc nhiều hoặc ít đều lộ ra dấu vết, ví dụ như một cái bóng, hoặc là không khí xung quanh không hiểu sao lại tăng tốc lưu động vân vân. Dựa vào kinh nghiệm của Lý Ma Tử, tuyệt đối sẽ không xem nhẹ những chi tiết này, ta cảm thấy lúc trước là hắn quá lo lắng như tuyết, mới dẫn đến suy nghĩ không rõ ràng lắm.

Không ngờ Lý Ma Tử sau khi nghe xong lại nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng lắc đầu, kiên quyết nói mình cái gì cũng không nhìn thấy. Ta mới bỏ xuống được trái tim lại một lần nữa cùng nhau, Lý Ma Tử khẳng định sẽ không gạt ta, vậy thì thứ này không đơn giản!

Còn nữa, tại sao vào thời khắc cuối cùng nó lại thả Lý mặt rỗ xuống?

Lặc Ngân trên cổ Lý Ma Tử nhìn mà giật mình, điều này nói rõ vật kia là đang muốn giết chết hắn, cuối cùng lại ngoài ý muốn buông tha hắn, trong này khẳng định có biến cố gì đó.

Nghĩ tới đây ta lại một lần nữa xem xét gian phòng, đáng tiếc gian phòng bố trí vô cùng tốt, căn bản không có phạm vào cấm kỵ.

Ta có chút hối hận không mang la bàn tới, bằng không thì có thể trực tiếp căn cứ la bàn chỉ vị trí để phán đoán Âm Linh vị trí, trước mắt trong căn phòng không có bất kỳ chỗ cổ quái nào, trong lúc nhất thời ta cũng không có biện pháp nào.

Cũng may, sau khi Doãn Tân Nguyệt tắm tuyết xong, Tuyết Nhược Y đã tỉnh lại, chỉ có điều sắc mặt vẫn còn tái nhợt.

Lý mặt rỗ cắn môi, có chút xấu hổ hỏi: "Trương gia tiểu ca, có cách nào làm cho như tuyết nhanh chóng tốt lên không?"

"Vừa rồi rút nhiều nước mủ như vậy, khiến cho trong cơ thể thiếu nước mới có thể như vậy, uống nhiều chút nước vào là tốt rồi, không cần lo lắng." Ta an ủi một câu, ý bảo hắn không cần lo lắng.

Lúc này Lý Ma Tử mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó biến sắc, nghiến răng nghiến lợi nói lần này nhất định phải đánh cho vật kia hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh, nếu không thề không làm người!

Kỳ thật ta nghĩ là thừa dịp hiện tại mọi người không có việc gì vội vàng rút lui, thật tình không muốn ở dị quốc gặp phiền phức. Nhưng Lý Ma Tử kiên quyết như thế, ta biết khuyên hắn là không có khả năng, chỉ có thể kiên trì đọ sức với âm linh một phen.

Nhưng có vấn đề nằm ngay trước mặt chúng ta: Cái thứ bẩn thỉu này là Lý mặt rỗ vô ý kiếm được từ bên ngoài? Hay là cái khách sạn này có vấn đề.

Nếu như là khả năng phía trước, tình cảnh chúng ta sẽ trở nên dễ bị động. Bởi vì thân thể tuyết không tốt, lại càng lo lắng cho vật kia có thể hồi mã thương. Đêm nay chúng ta không ngủ được, đợi sau khi trời sáng ta mới dám để hai cô bé nghỉ ngơi.

Tiếp đó ta gọi Lý mặt rỗ xuống lầu, muốn tìm một ít đồ vật có thể phòng thân. Đáng tiếc một bộ đồ vật ở đấy nước nấm cuối cùng không tìm được ở đầu đường. Cả một buổi sáng chỉ tìm được một tiền đồng tiền nước chảy ra trong một cửa hàng.

Những đồng tiền này mặt ngoài loang lổ, nhưng sờ vào lòng bàn tay cảm thấy ấm áp, dương khí mười phần, có chúng phòng thân đúng là không có vấn đề gì. Nhưng nếu muốn hoàn toàn tiêu diệt vật kia, còn xa xa không đủ.

Lúc ăn cơm xong Lý mặt rỗ đề xuất mì nấm ăn, ta đối với ăn luôn luôn không có yêu cầu gì đặc biệt, tùy hắn phân biệt. Lý mặt rỗ ăn thỏa mãn rồi, lại để nhân viên cửa hàng đóng gói hai lô phải nói muốn đem cho Như Tuyết và Nguyệt.

Nhân viên đơn giản trong âm mưu, Lý Ma Tử bát quái hỏi người ta làm thế nào? Nhân viên cửa hàng mỉm cười mở miệng: Đỗ Lan Tiểu Mãng.

Ta nghe xong bỗng nhiên nghĩ đến, đối phó đồ vật bẩn thỉu có thể dùng xíu mại!

Hạt giống thực vật đều có linh tính, trong đó hạt giống tính chất cứng rắn thì hiệu quả càng tốt, cho nên nhiều khi gặp phải thứ không sạch sẽ, ta đều lựa chọn nhai đậu tương.

Lúc này hạt đậu vàng là loại khó tìm, lại có thể dùng Đỗ Lan thay thế. Đỗ Lan, Tiểu Mãng là loại lúa mạch nhỏ cứng rắn nhất, hiệu quả tuyệt đối không kém hơn hạt đậu vàng.

Ta không khỏi kích động lôi kéo Lý mặt rỗ đi thương điếm mua một túi nhỏ của Đỗ Lan tiểu mạch mang về khách sạn.

Sau khi trở về, hai cô gái đã tỉnh, ta đem một xâu tiền đồng nhỏ ta mua được chia làm bốn phần, trên người mỗi người ôm mấy miếng, thời khắc nguy cơ có thể lấy ra phòng thân.

Sắc mặt nàng đã khá hơn nhiều sau khi ăn thứ như tuyết trắng. Nàng đã nghe được mọi chuyện xảy ra ở chỗ Doãn Tân Nguyệt, nhưng lại không phát hiện được gì như Lý Ma Tử cả.

Chỉ nhớ rõ mình đang ngủ, đột nhiên đầu trầm xuống, sau đó liền mất ý thức, nói xong trên mặt nàng nhiều hơn một tia áy náy.

"Không có chuyện gì, tối hôm ấy chắc chắn vật kia sẽ xuất hiện, ta không tin nó lợi hại đến nỗi một chút chân ngựa cũng không lộ!" Ta lạnh lùng nói.

Nói xong, ta để cho các nàng tiếp tục nghỉ ngơi, sau đó cùng Lý mặt rỗ đứng ở cửa sổ hai phòng, gần cửa sổ, mép giường toàn bộ đều rải tiểu mạch.

Lúc làm những chuyện này ta phát hiện Lý Ma Tử luôn vô tình gãi ve vết nhăn trên cổ mình, ta vội vàng hỏi hắn có phải cổ không được thoải mái lắm không?

"Không có gì làm gì, chỉ là ngứa ngáy..."

Lý Ma Tử phất phất tay tỏ vẻ không có gì đáng ngại, lúc này ta mới yên tâm. Sau đó ta lại dùng giấy trắng vẽ mấy tấm linh phù, hiệu quả mặc dù không bằng lá bùa vàng, nhưng thời khắc mấu chốt phối hợp tinh huyết cũng có thể cứu mạng.

Tất cả những chuyện xảy ra đêm qua trong lòng ta mới yên ổn, rửa mặt ngủ thật say. Chạng vạng tối chúng ta cùng nhau xuống lầu ăn cơm, ta phát hiện tần suất gãi cổ Lý Ma Tử tăng nhanh hơn rất nhiều!

Ngay cả Như Tuyết cũng cảm thấy không bình thường, hỏi Lý mặt rỗ có chuyện gì xảy ra, hắn cười hắc hắc lộ ra hàm răng lớn nhăn nhúm trên cổ mình.

Bọn ta đề nghị hắn tới đó xem thử, nhưng Lý mặt rỗ khăng khăng nói không có việc gì, huống chi lúc trước ta đã lau sạch sữa bò trên cổ hắn, rồi còn ép âm khí ra, cho nên mọi người không nói thêm gì nữa.

Đến khi trở lại khách sạn thì trời hoàn toàn tối đen, ngoại trừ gian phòng của chúng ta ra, toàn bộ khách sạn đều trở nên đặc biệt yên tĩnh, mỗi khi chúng ta mở miệng nói chuyện ngay lập tức sẽ nghe được hồi âm.

Tựa như tuyết sau khi trải qua chuyện tối hôm qua, lá gan tựa hồ nhỏ đi rất nhiều, không ngừng run rẩy trong ngực Lý Ma Tử.

Khi ta đóng cửa được một gian đèn thì thấy chung quanh đèn là một vùng tối đen.

Lý mặt rỗ gãi cổ hỏi ta có được như vậy không? Vạn nhất vật kia không lên tiếng thì làm sao bây giờ.

"Yên tâm đi, chúng ta đã rải sẵn quả lúa Đỗ Lan trên đường của nó rồi, chỉ cần nó dám tới thì nhất định sẽ phát ra âm thanh!"

Ta hai tay buông lỏng, ra vẻ thoải mái nói, nhưng trong lòng khó tránh khỏi khẩn trương.

Tất cả mọi người không nói gì thêm, cả phòng chỉ còn lại âm thanh tí tách không ngừng. Từ hôm qua đến giờ ta và Lý Ma Tử không chợp mắt, chờ đến khi cơn buồn ngủ nổi lên, nhịn không được bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Nhất là Lý Ma Tử, mí mắt hắn không ngừng đảo qua, chỉ thiếu một cây diêm bổng mà thôi.

"Hai người các ngươi ngủ trước đi, có động tĩnh ta sẽ gọi các ngươi." Doãn Tân Nguyệt đau lòng nói.

Ta ngáp một cái, nhìn Lý mặt rỗ nói ta còn có thể chịu được, ngươi đi nghỉ một lát.

"Ừm... đi đi!"

Lý Ma Tử thực sự mệt muốn chết nên không chối từ, lầu bầu nói mập mờ một câu rồi trèo lên giường. Đúng lúc này, trên hành lang đột nhiên vang lên tiếng tụng kinh.

Trước sau bất quá hai giây, nhưng tiếng lộc cộc gõ xuống mặt đất lại có chừng hơn mười tiếng, giống như là có người mặc hong chạy, lại sau một khắc biến mất!

Chương thứ bốn trăm bảy mươi chín yêu dây dưa Ma âm mệnh.

Trong nháy mắt tinh thần ta tăng lên rất nhiều, vội vàng ra hiệu mọi người đề cao cảnh giác. Lý Ma Tử giống như biến thành một người khác, vẻ mệt mỏi trên mặt biến mất, thay vào đó là cừu hận thật lớn!

Nhưng khi chúng ta ngừng thở, hết sức chăm chú dựng thẳng lỗ tai lên nghe, bên ngoài vậy mà truyền đến tiếng lá cờ du dương, khúc phong mười phần bi thương.

Giọng nói kia cực kỳ rõ ràng như thể là có người đứng bên ngoài cửa đang tấu nhạc vậy.

Cho dù ta không hiểu dây đàn, lại có thể nghe ra tiếng đàn này trong các âm điệu hoàn mỹ quá độ, chỗ cao trào khiến người ta rơi lệ cực giàu biểu hiện sức mạnh.

Trong lúc vô tình ta đã tập trung vào đó, trong đầu xuất hiện một nữ nhân mắt xanh màu vàng, nàng có một khuôn mặt trái xoan, có được khí chất vị trí nữ tính cao tại châu Âu điển nhã, trên người khoác tơ lụa đặc sắc mang theo trung niên, mặc dù yên tĩnh vẫn tản mát ra mị lực vô tận, trong lúc lơ đãng ta lại có loại xúc động muốn tiến lên bắt chuyện.

Đúng lúc này, sắc mặt nữ nhân đột nhiên trở nên u oán vô cùng, hai mắt xanh biếc lóe lên u sầu, hai gò má đẹp đẽ như hiện lên một tầng băng sương, ngay cả cái trán cũng gắt gao nhăn lại, tựa hồ gặp chuyện đau lòng gì đó.

Theo tiếng lá mạ uyển chuyển, ta tựa hồ đọc hiểu được nỗi buồn của cô gái này, từ sâu trong linh hồn trào ra một cỗ xúc động muốn ôm nàng vào trong ngực từ từ yêu thương. Cùng lúc đó, hai chân như bị khống chế bước ra ngoài cửa!

Cũng may, đầu óc ta trong nháy mắt khôi phục lý trí, ta lập tức kịp phản ứng, đây là vật kia đang mê hoặc chúng ta.

Dùng dư quang quét qua, bọn Lý Ma Tử mặt mũi cũng đầy vẻ say mê, đang cứng ngắc đi ra cửa! Trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, dùng sức cắn đầu lưỡi, máu tươi trên đầu lưỡi làm ta hoàn toàn tỉnh lại từ trong ma âm.

Nhìn về phía trước, Lý mặt rỗ đã tiếp cận, ta nào dám để hắn ra ngoài? Hắn vội vàng đi tới trước, tát mạnh vào mặt hắn một cái, lập tức quất tỉnh Lý rỗng, mặt hắn tràn đầy hoảng sợ hỏi ta có chuyện gì.

"Chúng ta đều bị mê hoặc, Đỗ Lan ngươi ngậm mấy quả lúa nhỏ trong miệng, cảm thấy có gì không đúng liền dùng sức nhai nát, nhưng đừng nuốt xuống!"

Ta nói rất nhanh, đồng thời lấy ra hai đồng tiền đặt lên mi tâm của Như Tuyết và Tân Nguyệt, sau đó các nàng nhao nhao phục hồi tinh thần, tê liệt ngã xuống đất. Như Tuyết sợ tới mức không nói nên lời, không ngừng lấy tay vỗ ngực. Tân Nguyệt cũng không khá lắm, giọng run run hỏi: "Trương ca, làm sao bây giờ a?"

"Nếu như vật kia muốn mê hoặc chúng ta ra ngoài, như vậy đã nói rõ Đỗ Lan thu hoạch ra sao, chỉ cần chúng ta không ra khỏi cửa sẽ không có nguy hiểm..."

Ta nói xong ta đưa cho các nàng một ít lúa mạch nhỏ ngậm trong miệng, sau đó kêu Lý Ma Tử đi tới bên cửa sổ.

"Tiểu ca Trương gia, đối phó được không?" Lý Ma Tử hỏi.

"Khó mà nói được." Ta lắc đầu.

Tiếp theo hắn nhẹ nhàng đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, nếu như bên ngoài thời tiết tốt, ta cùng Lý Ma Tử bò dọc theo cửa sổ đi xuống, sau đó lặng lẽ lên lầu, xem xét chân diện mục của vật kia trong hành lang.

Không ngờ bên ngoài nổi lên một tầng sương mù mỏng, ngọn đèn trên đường phố cũng trở nên vô cùng mờ ảo, hai người còn sống từ giữa không trung đi xuống, rất có thể sẽ bị Âm Linh công kích, còn không bằng trực tiếp đi ra đại chiến với Âm Linh ba trăm hiệp!

Lý Ma Tử nghe ta nói xong trên mặt hiện lên một tia khiếp đảm, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường. Hắn làm theo lời ta kể, bỏ vào túi áo một nắm Đỗ Lan tiểu lúa, sau đó lấy đồng tiền của mình chia cho Như Tuyết và Tân Nguyệt, bảo các nàng ở trong phòng đợi thật lâu không được ra ngoài.

Làm xong hết thảy, hắn thở sâu một hơi nói ra: "Mặc kệ vật kia là thần thánh phương nào, hôm nay không phải nó chết thì ta chết."

Ta giơ ngón tay cái với Lý mặt rồi đầu tiên đẩy cửa phòng ra, Lý mặt rỗ theo sát sau ta. Nhưng ngay khi ta vừa bước ra khỏi cửa phòng, đột nhiên cảm giác được một cỗ oán khí mãnh liệt vờn quanh ở ngoài cửa, trong lòng ta đánh lộp một tiếng, lập tức thu hồi chân, xoay người đưa mắt ra lệnh cho Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử chỉ hơi sửng sốt sau đó nhanh chóng lấy ra một nắm lúa mạch, chuẩn bị sẵn sàng ném ra ngoài!

Theo chúng ta dừng lại, ta cảm giác oán khí kia không còn mãnh liệt như vậy. Xem ra nữ quỷ này đoán chúng ta sắp đi ra ngoài, muốn chơi mấy cọng ôm cây đợi thỏ, trong lòng ta cười lạnh, cởi áo khoác của mình ra liền ném đi.

Ngay khi áo khoác ra cửa, một vật thể màu đỏ hình khuyên trong nháy mắt hiện lên, quấn chuẩn xác vị trí cổ áo của ta, cũng trực tiếp thu nhỏ lại thành cỡ nắm tay.

Trán ta đột nhiên toát mồ hôi lạnh, nếu không phải thời khắc cuối cùng ta cảm thấy nguy hiểm thì hiện tại cổ nàng đã bị kéo đứt rồi!

Mà vật dạng vòng kia phát hiện chính mình tựa hồ bị lừa, nhanh chóng khôi phục như cũ chuẩn bị tránh ra, sớm ở một bên chuẩn bị tốt Lý Ma Phi đã nhanh chóng tiến lên một bước, dùng hết toàn lực rải lò nhỏ mại Đỗ Lan trong tay ra ngoài.

Quầng sáng kia tránh không kịp bị đánh trúng, lập tức toát ra một làn khói đen, ở giữa không trung rung động vài cái hóa thành một bóng người! Ta cẩn thận nhìn lại thì đúng là nữ nhân châu Âu xuất hiện trong đầu lúc trước.

Lúc này trên mặt nàng bò đầy giòi bọ, hai con mắt lồi ra đầy vẻ hung dữ nhìn chằm chằm vào ta và Lý Ma Tử. Ta bị nàng nhìn chằm chằm mà tê cả da đầu, theo bản năng cúi thấp đầu nhưng lại phát hiện nữ quỷ này vậy mà không có bụng!

Nàng như một con gà mái già bị mổ bụng, bộ ngực trở nên trống rỗng chỉ còn là lớp da mỏng manh hai bên, nhìn kinh khủng dị thường. Hơn nữa từ khi nàng hiện ra hình dáng ban đầu thì tản mát ra mùi tanh hôi mãnh liệt, so với thi thể tiểu động vật còn khó ngửi hơn.

Lý Ma Tử một tay nhéo mũi, một tay nhanh chóng gãi gãi cổ. Vết xước trên cổ hắn suốt một ngày không những không biến mất, ngược lại giờ phút này càng trở nên rõ ràng hơn.

Xem ra âm khí trong cơ thể hắn còn chưa hoàn toàn rút ra, ta không khỏi lo lắng!

Tất cả nói ra thì phức tạp, nhưng chỉ xảy ra trong vài giây, không đợi ta phục hồi tinh thần, nữ quỷ kia liền hét lên một tiếng, bay về phía ta, cũng ở giữa không trung không ngừng biến hóa, chờ tới gần cổ ta lại biến thành quầng sáng màu đỏ.

Nghĩ lại một màn sinh tử vừa rồi, tiềm lực của ta bị kích phát ra, lúc này thân thể ta dùng sức ngửa ra sau một cái, chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một vòng hồng quang sát theo mũi.

Ta phát hiện trên trán mình bị Lưu Lan Hải đồng loạt cắt đứt, tóc rơi xuống ẩn ẩn mang theo một tia máu tươi. Nhưng mặc kệ nói thế nào cũng phải tránh thoát một kiếp, ta vội quay người lại nhìn về phía vầng sáng màu đỏ kia, đồng thời lấy ra một nắm Đỗ Lan Mạch nhắm ngay nó!

Nữ quỷ này thấy ta có chuẩn bị, thay đổi phương hướng, liền bay về phía Lý Ma Tử, ta tranh thủ thời gian rải hạt lúa mạch ra ngoài, lại bị nó dễ dàng né tránh. Lý Ma Tử bắt đầu nghĩ nữ quỷ là muốn đối phó ta, toàn bộ lực chú ý trên người ta, lần này bị đánh trở tay không kịp, hai mắt hoảng sợ nhìn hồng quang tới gần, trong lúc nhất thời bối rối không biết làm sao bây giờ mới tốt.

Một chiêu này của nữ quỷ cực kỳ hung ác, trúng chiêu cũng đồng nghĩa với việc bị chặt đứt cổ. Mắt thấy Lý mặt rỗ sắp bị giết chết, cả người ta run rẩy nhưng không thể làm gì được. Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, phía sau Lý Ma Tử đột nhiên hiện ra một mảnh kim quang, kim quang bay ra cùng với quang hoàn màu đỏ do nữ quỷ hóa thành cùng một chỗ phát ra tiếng vang thanh thúy, lập tức quầng sáng kia liền bị đánh trở về nguyên hình, biến thành bộ dáng nữ quỷ.

Chỉ là bộ dáng lần này của nàng còn đáng sợ hơn vừa rồi, mắt phải từ trong hốc mắt tuôn ra, mềm nhũn gục trên mặt, toàn bộ mặt phải như bị đá đập lõm xuống thật sâu.

Hình như nàng ta bị đánh tới mơ màng, nghi hoặc ngẩng cổ lên, có lẽ muốn nhìn xem rốt cuộc là thứ gì làm mình bị thương?

Ta và Lý Ma Tử nào có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm khó gặp này, chỉ liếc mắt nhìn nhau, liền đồng loạt móc ra lúa mạch nhỏ vẩy về phía thân thể nàng, lần này hai ta liên thủ không chênh lệch công kích hết sức hữu hiệu, chỉ trong nháy mắt toàn thân nữ quỷ liền hiện lên khói đen, kèm theo tiếng nổ ầm ầm không ngừng.

Thân hình của nàng lung lay mấy cái kịch liệt, tựa hồ cảm nhận được sợ hãi, thân hình chợt lóe hướng phía cuối hành lang chạy trốn. Lý Ma Tử cắn răng muốn đuổi theo, ta tóm lấy hắn kéo hắn trở về phòng.

Trở lại phòng, câu đầu tiên của Lý Ma Tử là hỏi tại sao phải thả nữ quỷ kia đi?

"Ngươi cho rằng nữ quỷ kia rất dễ đối phó sao?" Ta cười lạnh một tiếng.

Nói xong, ta xoay người ở cửa phòng nhặt lên mấy đồng tiền kia đưa cho Lý Ma Tử, để hắn xem thật kỹ.

"Mẹ kiếp, sao lại như vậy?"

Nhìn đồng tiền đen nhánh, mặt mũi Lý Ma Tử tràn đầy vẻ không thể tin được, hỏi.

Chương thứ bốn trăm tám linh, Kinh Hồn nửa giờ.

Không sai, vừa rồi cứu Lý Ma Tử một mạng, đúng là mấy đồng tiền này!

Trong phòng như tuyết và Doãn Tân Nguyệt thấy chúng ta gặp nguy hiểm bèn ném đồng tiền ra ngoài. Đồng tiền qua tay ngàn vạn người, khí thế rất nặng, vừa rồi cảm nhận được lệ khí toát ra từ nữ quỷ nên hóa thành vài luồng sáng vàng đánh nàng bị thương.

Nhưng những đồng tiền này cũng trong nháy mắt bị nữ quỷ hủy hoại, vốn màu đồng cổ bên ngoài biến thành màu đen nhánh, còn xuất hiện lít nha lít nhít vết rách, cái này đủ để nói rõ nữ quỷ mức độ hung ác.

Nói cách khác, đồng tiền là bùa hộ mệnh cuối cùng của chúng ta, nhưng cũng chỉ có thể đả thương nữ quỷ, đuổi theo quả thực là tự tìm đường chết. Cũng may là nữ quỷ sợ hãi, nếu như để nàng biết tiền đồng của chúng ta đã dùng hết, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

"Mẹ kiếp, nói như vậy chúng ta thật có mạng lớn!"

Lý Ma Tử nghe ta nói xong, lại sợ đặt mông ngồi dưới đất mắng. Cũng không lâu lắm liền phát ra tiếng ngáy, hắn cứ như vậy ngồi ngủ.

"Trương ca, ngươi giúp ta dìu Ma Tử lên giường đi! Hắn quá mệt mỏi." Mặt tuyết trắng tràn đầy vẻ đau lòng nói.

Ta gật đầu rồi cùng nàng nâng Lý Ma Tử lên giường. Đợi sau khi Lý Ma Tử nằm xuống, ta thấy vết nhăn trên cổ hắn, nghĩ tới hôm nay hắn cả ngày đều gãi gãi cổ, trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng, muốn kiểm tra giúp hắn thật cẩn thận.

Nhưng bây giờ hắn đã mệt mỏi thành bộ dáng này rồi, ta thở dài, tâm đạo thì ngày mai rồi nói sau.

Không nghĩ tới nhất thời do dự này của ta, lại thiếu chút nữa khiến Lý Ma Tử chết nhà hắn!

Lý mặt rỗ ngủ ở phòng ta, ta liền can đảm đưa Doãn Tân Nguyệt tới phòng khác nghỉ ngơi. Dù sao nữ quỷ bị đánh trọng thương, ít nhất đêm nay sẽ không tới, sau khi về phòng rửa mặt đi ngủ, không ngủ bao lâu, ta cảm thấy có bóng người đang đi lại trước mặt.

Lúc ấy ta còn chưa hoàn toàn ngủ say, vẫn đang trong giấc ngủ cạn, trạng thái có ý thức, cho nên ta trong nháy mắt liền hiểu rõ trong phòng có thứ bẩn thỉu. Doãn Tân Nguyệt ôm ta đã ngủ, phát ra tiếng thở như mèo nhỏ. Ta sợ nàng bị hù dọa nên không có lập tức mở chăn ra., Mà là lặng lẽ nheo mắt lại, không ngờ phát hiện có một gương mặt đang nhìn mình ở khoảng cách gần, khoảng cách giữa ta và gương mặt này không quá nămcm, hai con mắt vô thần như lúc nào cũng có thể nổ tung, sau đó đập lên mặt ta.

Trong lòng ta lộp bộp một tiếng, suýt chút nữa kêu thành tiếng!

Chẳng qua nhìn vào cảm giác con mắt này rất quen thuộc, ta dứt khoát mở mắt ra mới phát hiện đây là mặt Lý mặt rỗ.

Ta thở dài một cái, từ trên giường ngồi dậy, tức giận nói: "Tiểu tử canh ba ngươi nửa đêm không ngủ, chạy vào phòng ta làm gì? Chẳng lẽ giả quỷ doạ lão tử."

Nói xong ta liền hít một hơi thuốc chuẩn bị ăn vào, không ngờ Lý Ma Tử nắm chặt cánh tay của ta, giọng nói âm trầm: "Tối nay, tốt nhất đừng hút thuốc."

Đây không giống giọng nói của hắn, hơn nữa ngay khi hắn chộp được mình, ta có thể cảm thấy da dẻ hắn lạnh như băng. Trong lòng ta sinh ra dự cảm không lành, đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, chẳng lẽ Lý Ma Tử bị vật kia khống chế rồi?

Nhưng khi ánh mắt ta quét về phía cửa phòng, trong đầu ù một tiếng liền nổ tung.

Bởi vì cửa phòng bị khóa lại, khi chúng ta vào cửa đã khoá chết cửa phòng, Lý Ma Tử không có thể căn bản là vào được!

Nói cách khác, người trước mắt này căn bản không phải là Lý Ma Tử!

Hắn rất có khả năng là quỷ, quỷ sợ lửa, cho nên hắn không cho ta điểm khói!

Ta không hiểu được vì sao thứ này phải giả thành Lý mặt rỗ đến phòng của ta, nhưng nhất định là không có ý tốt.

Ta vô thức muốn cởi quần áo, bên trong còn có Đỗ Lan tiểu mạch chưa dùng hết, không nghĩ tới ta vừa sờ tới quần áo, Lý Ma Tử đột nhiên cười lạnh một tiếng nói: "Không cần uổng phí sức lực, ngươi cảm thấy ta sẽ sợ những loại lúa mạch này sao?"

Nói xong hắn xoay người cầm lên một nắm lớn Đỗ Lan Thuẫn trên mặt đất.

Ta đây mới kịp phản ứng, vị trí mấu chốt của gian phòng này trước lúc trời tối đã bị ta phủ kín Đỗ Lan tiểu mạch.

Nhìn Lý Ma Tử cười lạnh không ngớt trước mắt, trong lòng ta dâng lên một cảm giác sợ hãi, ra vẻ trấn định hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Nếu hắn là người, làm sao có thể lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện ở phòng của ta chứ?

Huống chi thân thể hắn lạnh như băng, động tác cứng ngắc căn bản không giống như người sống, nhưng lại không sợ tiểu mạch dương khí rất nặng.

Chẳng lẽ đạo hạnh của hắn đã mạnh đến không thèm đếm xỉa đến dương khí trong tiểu mạch?

Cho dù trong lòng rất sợ hãi, nhưng ta vẫn nghiêm túc nhìn hắn chằm chằm, muốn từ trên mặt hắn tìm kiếm manh mối. Lý Ma Tử cũng không cười lạnh, nhìn thẳng vào ta, đang lúc ta sắp không kiên trì được, hắn lại phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, nước mắt đầy mặt cầu khẩn: "Tiểu ca, cứu ta, cầu cứu giúp ta..."

Khi hắn nói những lời này, rõ ràng chính là giọng của Lý Ma Tử.

Ta không sợ chút nào, nhạy cảm nghĩ đến vết thương màu tím trên cổ Lý Ma Tử, vội vàng hỏi: "Có phải trong cổ ngươi có đồ vật gì đó không sạch sẽ hay không?"

Hắn ta không nói thêm gì nữa, hoặc là nói hắn ta rốt cuộc cũng không phát ra được âm thanh nào nữa.

Miệng không ngừng mấp máy, ta căn cứ vào giọng nói thì chỉ nói nhiều nhất: Cứu ta!

Hắn càng như vậy thì ta lại càng sốt ruột, nắm lấy cánh tay hắn quát: "Huynh đệ, rốt cuộc ngươi đã xảy ra chuyện gì, con mẹ ngươi đừng dọa ta."

Nhưng cuối cùng hắn không thể phát ra thanh âm nữa, cả người dần dần trở nên mơ hồ, cuối cùng hóa thành một vũng máu.

Cảnh tượng khủng khiếp này ta đã thấy nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người bên cạnh dùng phương thức này để tử vong. Lúc đó không chịu nổi một tiếng "A" kêu lên.

Sau tiếng hét này, ta đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy, cảm giác lạnh buốt sau lưng, đưa tay sờ vết mồ hôi dính đầy trên giường. Doãn Tân Nguyệt từ bên cạnh sờ mặt ta, ân cần hỏi han: "Trương ca, huynh gặp ác mộng rồi à?"

"Ngươi tỉnh lại lúc nào?" Ta nghi ngờ hỏi.

Nàng lại cười nói: "Ta căn bản là không ngủ được mà! Ta và Như Tuyết ngủ cả ngày, hiện tại làm sao còn có thể ngủ được, vẫn luôn ở trên giường chơi điện thoại."

"Cái gì?" Ta nghe xong sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía Lý Ma Tử bị hóa thành máu, chỉ thấy nơi đó là Đỗ Lan tiểu mạch được trưng bày chỉnh tề, căn bản không có máu.

Hộp thuốc khói vẫn còn ổn định đặt ở vị trí đã ngủ, lại xem thời gian, cách lúc chúng ta trở về phòng chỉ ngắn ngủn nửa giờ.

Ta đây mới hiểu được mình thật sự gặp ác mộng, không khỏi thở dài một hơi. Doãn Tân Nguyệt vội vàng lau mồ hôi lạnh trên trán cho ta, rốt cuộc đã mơ thấy cái gì rồi?

Trong lòng ta cảm thấy khó chịu, không thèm nói nhiều với nàng, liền vội vàng khoác áo lên để gõ cửa phòng tuyết.

Rất nhanh cửa đã mở, như tuyết mặc đồ ngủ từ bên trong đi ra, giận dữ nói: "Sao ngươi còn không ngủ, hơn nửa đêm gõ cửa hù chết tỷ tỷ nha!"

"Đừng làm rộn, Lý mặt rỗ đâu?"

Ta nhìn thấy trên giường trống rỗng, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia dự cảm bất thường, thanh âm có chút khàn khàn.

"Ở nhà cầu nghỉ, sao vậy?" Thấy ta căng thẳng như vậy, như tuyết thu hồi cợt nhả, có chút kỳ diệu hỏi.

Đồng thời đưa tay gõ cửa nhà cầu một cái: "Mạch, sao ngươi còn có thể ra ngoài?"

Lời còn chưa dứt, cửa lại tự mở ra, ta nhìn vào bên trong, sau đó cả người đều không tốt.

Bên trong nhà cầu căn bản không có ai!

"Hơn nửa đêm hắn sẽ đi đâu đây, còn ngươi đột nhiên tới tìm hắn, có phải phát hiện ra cái gì không?" Như Tuyết ngây người nửa ngày mới khôi phục tinh thần, thần sắc bối rối hỏi, nàng cũng cảm giác được sự tình không ổn.

Ta vô thức nắm chặt nắm đấm, cắn răng hỏi như tuyết, lần cuối nhìn thấy Lý Ma Tử là thời gian gì.

"Trước khi đến đây vài phút nha!"

Như Tuyết, lúc nói câu này thì sắp khóc rồi, ta nghe xong thì muốn xuống lầu đuổi theo, đúng lúc trăng mới từ phòng đi ra, ta dặn dò nàng luôn bảo trì tỉnh táo trong phòng như tuyết, bất kể xảy ra tình huống gì cũng không được mở cửa, nhất định phải đợi đến hừng đông!

Nói xong, ta không để ý đến lời hỏi của hai nàng mà vội vàng đi xuống lầu dưới, chạy đến phòng quản lý của tửu lâu để xem xét quản chế, gã đàn ông láng giềng bên trong nhiệt tình giúp ta tìm được hình ảnh mấy phút trước, ta rõ ràng thấy Lý Ma Tử đi trên đường nhỏ ruột dê phía sau tửu điếm.

Trong lúc ta muốn đuổi theo, thì thằng nhỏ kia lại một tay kéo ta lại, dùng giọng Hán Ngữ nói: "Bằng hữu, tối tốt nhất đừng tới chỗ đó, nghe nói nơi đó có ma quỷ."

"Cảm ơn!"

Ta nghe xong sững sờ, cám ơn hắn một tiếng, sau đó nhanh chóng đuổi theo hướng Lý Ma Tử.

Mỗi một dân tộc đều có thứ mà mình kính nể, dân bản xứ phương đông kính sợ Ngọc Đế và quỷ quái, dân chúng phương tây kính nể Đế Sa Linh, quả thật trong đó có không ít sắc thái mê tín, nhưng ai có thể đảm bảo những thứ này không tồn tại chứ?

Tên ăn ý này chính là người địa phương, hắn nói chỗ đó không sạch sẽ chắc chắn sẽ không giả, trong lòng ta càng thêm lo lắng.

Chương thứ bốn trăm tám mươi tám, Lữ Động Tân Châu nữ quỷ.

Sau khi tiến vào con đường nhỏ ruột dê, thế giới xung quanh thoáng cái trở nên đen kịt vô cùng, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy phía xa có một điểm đen đang di chuyển. Ta biết đó là Lý Ma Tử, lúc này bước chân tăng nhanh!

Dưới sự truy đuổi với tốc độ cao nhất, rất nhanh đã rút ngắn khoảng cách giữa chúng ta đến khoảng hai mươi mét. Nhưng hai mươi mét cuối cùng này giống như là có ma lực, làm cho ta từ đầu đến cuối không cách nào đuổi theo Lý Ma Tử.

Bất luận ta kêu thế nào, hắn giống như không nghe thấy, chỉ biết cắm đầu đi về phía trước.

Phía trước hắn đã không còn nhiều đường nữa, ngay phía trước là một toà cổ bảo màu đen tương tự chùa miếu, bất quá phía trên cũng không có thập tự giá, nhìn kỹ sẽ không khó phát hiện, tốc độ lưu thông không khí chung quanh tòa kiến trúc này cực nhanh, tựa như gợn nước vậy.

Ta biết đây là nguyên nhân âm khí trong cổ bảo quá nặng, không khỏi càng thêm sợ hãi đối phương, cắn răng chuẩn bị tiếp tục đuổi theo.

Vừa đuổi theo được hai bước ta đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng, Lý Ma Tử còn đứng nguyên tại chỗ.

Dựa theo tốc độ lúc trước của Lý Ma Tử, trong khoảng thời gian ta dừng lại tự hỏi, hắn gần như đã có thể đi tới cửa ra vào của tòa kiến trúc này, nhưng hắn cố ý như đang chờ ta.

Để xác minh suy nghĩ này, ta cố ý đi một chút dừng lại. Kết quả quả quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, chỉ cần ta dừng lại, Lý Ma Tử sẽ dừng lại. Chỉ cần ta đuổi theo, hắn sẽ chậm rãi đi về phía trước, rõ ràng là muốn dẫn ta đi vào!

Xem ra thứ kia không chỉ muốn hại chết Lý Ma Tử, mà còn muốn lưu ta lại.

Ngược lại còn nhắc nhở ta, vừa rồi vô cùng lo lắng từ trong khách sạn chạy ra, vậy mà không mang theo bất kỳ tên gia hỏa nào.

Nếu là ta tay không đi vào sẽ chết, nhưng trơ mắt nhìn Lý Ma Tử đi vào cũng không phải là phong cách của ta, trong lúc nhất thời ta không biết nên làm cái gì bây giờ?

Ngay lúc ta đang do dự, Lý Ma Tử đột nhiên bước nhanh hơn, trong nháy mắt đã đi vào cửa lớn của Pháo đài cổ màu đen.

"Mẹ kiếp, đừng nên như vậy chứ!"

Ta bị chọc tức tới mức không còn cách nào, nện một quyền lên vách tường đá, cuối cùng đành nhắm mắt đuổi theo.

Ngay lúc ta tới gần cửa lớn, đột nhiên thấy chung quanh có tia sáng hiện lên. Ta vô thức quay đầu, chỉ thấy trên vách tường hai bên có từng hàng rào sắt, hàng rào kia cũng tương tự trường mâu, dưới ánh trăng mơ hồ hiện ra hàn quang.

Nhìn những trường mâu này, ta đột nhiên có chủ ý, tranh thủ thời gian bò lên trên tường vây, dùng hết toàn lực bẻ xuống nửa đoạn trường mâu.

Việc này cũng nhờ có trường mâu trống rỗng, nếu không ta cũng không nhất định có thể bẻ gãy nó!

Đã có nửa đoạn trường mâu trong tay, trong lòng ta an tâm hơn rất nhiều, nghênh ngang đẩy cửa đi vào. Sau khi đi vào ta phát hiện trong pháo đài giơ tay lên không thấy năm ngón, chỉ có từng đợt gió lạnh thổi qua bên tai.

Trong lòng ta âm thầm bồn chồn, mở ra công năng ống tẩy.

Theo tia sáng sáng bừng lên, thoáng chốc ta đã thấy rõ hoàn cảnh trong pháo đài, đây rõ ràng là một ngôi chùa, trước mắt lít nha lít nhít tràn đầy chỗ ngồi, ở giữa lưu lại một đường nhỏ rộng khoảng một mét, theo đường nhỏ đi tới phía trước là một chỗ diễn thuyết đài diễn thuyết, hẳn là chỗ các sư phụ, các sư phụ đang đọc kinh thánh.

Tất cả chùa giáo đều phải hy sinh thập tự giá thật lớn, để biểu thị sự tôn kính đối với Chúa cứu thế đã chết.

Nhưng hết lần này tới lần khác trong gian đường phố này, một cái thập tự giá cũng không có, lộ ra vẻ phi thường quỷ dị!

Ta tìm khắp nơi, liếc mắt một cái liền thấy Lý Ma Tử.

Giờ phút này Lý Ma Tử đang đứng trên diễn thuyết đài, tay cầm một sợi dây thừng màu đỏ đậm, nhón mũi chân lên chuẩn bị thắt cổ.

Ta quá sợ hãi, ta hét lớn một tiếng liền xông lên, một cước đạp vào diễn thuyết đài, nghĩ thầm lão tử đạp đổ cái đài, xem nữ quỷ ngươi làm thế nào dụ Lý Ma Tử thắt cổ! Kết quả một cước đạp xuống, ta không đứng lên nổi.

Con mẹ nó, diễn thuyết này là từ tảng đá.

Ta đau đến mức muốn rơi nước mắt, nhưng sắc mặt Lý Ma Tử lại cứng ngắc, nhìn cũng không thèm nhìn ta một cái. Hắn thong dong vươn đầu vào trong bao dây thừng, động tác tao nhã giống như thân sĩ châu Âu.

Ta thật sự phải cắn chặt răng, chịu đựng đau đớn kịch liệt trên chân truyền đến, đi tới chịu chết ôm đùi Lý Ma Tử muốn kéo hắn xuống. Không nghĩ tới thân thể tên này tựa như bàn thạch, ta dùng hết khí lực toàn thân cũng không thể di động hắn mảy may.

Chỉ sợ đây không đơn giản chỉ là quỷ mê tâm khiếu, Lý Ma Tử tám phần là bị bắt giữ, nếu không tại sao nặng như vậy.

Cũng may lúc ta phát hiện ra trong túi quần áo còn chưa xong, Đỗ Lan Tiểu Bàn vội vàng móc ra đổ lên người Lý Ma Tử.

Quả nhiên, trong nháy mắt khi hạt lúa mạch được rắc lên, toàn thân Lý Ma Tử run lên một cái, tiếp theo cả người giống như là một cái mỳ mềm, từ trên diễn thuyết rớt xuống, ta vội vàng đỡ lấy hắn.

Nhắm chừng dương khí trên người hắn bị va chạm mạnh, tất cả không lập tức tỉnh lại. Ta chỉ có thể ném hắn lên mặt đất, sau đó nắm lấy trường mâu đâm mạnh một cái về phía sau.

Cho dù ta không quay đầu lại, nhưng từ bên trong oán khí mạnh mẽ kia, biết được nữ quỷ đang đứng phía sau ta.

Nó đã bị ta đả thương mấy lần, đoán chừng cũng sợ, lúc ta vung trường mâu vội vàng lóe lên phía sau một cái. Nhưng chỉ thoáng một cái, rất nhanh nó đã nhìn ra được trường mâu này của ta chỉ là đồng nát sắt vụn, lập tức nghiến răng nghiến lợi mắng một câu nước ngoài ta nghe không hiểu.

Nói xong nữ quỷ liền nhào về phía ta, tuy nhiên tốc độ so với lúc trước ở trong tửu điếm hoàn toàn không cùng đẳng cấp. Ta không sợ hãi nữa, vội vàng lui về sau mấy bước, khi nàng nhào tới thì nhanh chóng nhắm mắt lại, đọc nhanh một chuỗi khẩu quyết.

Chuẩn bị mời Lữ Động Tân Kiếm Tiên ra!

Từ sau khi học bộ khẩu quyết này từ nam nhân thương cảm, ta vẫn chưa từng dùng qua, cũng không biết linh nghiệm có linh nghiệm hay không?

Trường mâu này trong tay Lữ Động Tân trường mâu mặc dù là sắt vụn, nhưng ở trong tay Lữ Động Tân liền biến thành lợi khí. Mặc dù Lữ Động Tân là Kiếm Tiên, để hắn dùng trường mâu khả năng không thuận tay, bất quá đối phó nữ quỷ nửa tàn khuyết này có lẽ không có vấn đề.

Như Ý tính mà đánh không tệ, đáng tiếc sau khi ta niệm xong chú ngữ thân thể một chút phản ứng cũng không có, mà nữ quỷ đã nhào tới. Ta còn không đến mức ngốc nghếch đánh nhau với nàng, chỉ có thể vừa chạy vừa lặp lại câu khẩu quyết kia.

Cuối cùng Kiếm Tiên không mời được mình lại bị nữ quỷ ép đến góc tường, nàng cười lạnh biến thành một cái vòng tròn màu đỏ, muốn siết cổ mình.

"Cút mẹ Lữ Động Tân ngươi, kẻ lừa đảo, đại lừa đảo!"

Ta tuyệt vọng mắng một câu, sau đó rống to cầm trường mâu lên, nhắm cái vòng tròn màu đỏ kia đâm tới.

Không ngờ không đợi ta giơ tay lên, trên mặt lại chịu một bạt tai thật mạnh.

"Con mẹ nó ai đánh lão tử chứ?" Dù sao sắp chết, ta cũng không thèm trêu chọc thêm mấy cô hồn dã quỷ, dứt khoát chửi ầm lên.

Không nghĩ tới mới vừa mắng xong, mặt khác trúng một bạt tai, đồng thời một thanh âm trung khí mười phần nói: "Tiểu tử thối, ngươi lại mắng bản tiên nhân thử một câu xem?"

Ta nghe xong câu nói này liền sửng sốt, ngay sau đó liền phản ứng lại, đây chính là Lữ Động Tân, trong nháy mắt nước mắt chạy trốn!

Thừa dịp nữ quỷ còn chưa xông lên, vội vàng nói: "Kiếm Tiên ngài cuối cùng đã tới, nếu không đến ta nhất định phải chết..."

"Kỳ thật ta đã sớm tới đây, chẳng qua lười quản ngươi thôi. Lấy một cây thiết côn nát mà đã muốn bản tiên nhân giúp ngươi, thật sự là làm nhục nhã nhặn." Lữ Động Tân thanh âm phiêu dật, tức giận nói.

Ta nghe xong một trận hồng hào, trong lòng nói có thể có cây phá côn đã tốt lắm rồi. Không đợi ta mở miệng, liền cảm thấy thân thể lập tức trở nên mềm mại, Phá Trường mâu trong tay cũng dần dần tản mát ra một tia lam quang sáng chói.

Xem ra tiên lực khách Lữ Động đã đến, ta không khách khí với nữ quỷ nữa, giơ lên trường mâu đâm tới nàng.

Nhưng nữ quỷ lại hóa thành quầng sáng màu đỏ bay tới bay lui xung quanh ta. Mấy lần công kích liên tục của ta không còn gì, như thể Ly Ngưu không giẫm chết ruồi, cực kỳ buồn nôn.

Cuối cùng Lữ Động Tân thật sự nhìn không nổi nữa, nói một câu tiểu tử ngươi thật vô dụng, sau đó thân thể của ta liền không bị ta khống chế nữa.

Trường mâu ở trong tay Lữ Động Tân lam quang ngút trời, trong chớp mắt liền vung ra một mảnh thương hoa, hơn nữa toàn bộ chuẩn xác đâm vào phía trên quang hoàn. Kèm theo vài tiếng kêu thảm thiết, nữ quỷ rốt cục chống đỡ không nổi, biến trở về nguyên hình.

Mặt nàng đầy vẻ sợ hãi nhìn ta một cái, tiếp theo hóa thành một đạo hồng ảnh hướng bên ngoài bỏ chạy. Trong đầu ta nghĩ nhanh chóng đuổi theo, nhưng thân thể lại không khống chế được.

Vừa định hỏi Lữ Động Tân vì sao không cho ta đuổi theo hắn, lão nhân gia ông ta lại mở miệng trước: "Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng đi! Nơi này không phải đất đông, bản tiên nhân cứu ngươi đã phá hỏng quy củ..."

Ta nghe hết mới hiểu rõ, Lữ Động Tân là Thần Linh của Hoa Hạ, nhưng ở phương Tây lại là khách không mời mà đến, cần tiếp nhận quy củ của phương Tây.

"Bất quá ngươi cũng đừng sợ! Vật kia đã bị bản tiên nhân đâm bị thương, sẽ không đến tìm ngươi gây phiền toái..." Lữ Động Tân thản nhiên nói.

Sau khi nói xong ta chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, đợi khi tỉnh táo trở lại thì thân thể lại khôi phục bộ dạng ban đầu, trên chân lại truyền đến đau nhức kịch liệt.

Vốn định đánh thức Lý mặt rỗ bảo hắn cõng ta quay về, kết quả tiểu tử này sao lại kêu không tỉnh. Hơn nữa ta cũng nói với Doãn Tân Nguyệt, khuya hôm nay mặc kệ phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không thể mở cửa, vậy là ngủ ở đây.

Dù sao Lữ Động Tân cũng nói nữ quỷ sẽ không tới tìm ta gây phiền toái nữa.

Ta nằm ở bên cạnh Lý Ma Tử, trong đầu không những không sợ hãi, ngược lại có chút hưng phấn, hưng phấn chính mình rốt cuộc cũng mời được kiếm tiên Lữ Động Tân, đây cơ bản là chuyện trước đây chưa từng nghĩ tới.

Suốt một đêm ta đều hưng phấn trải qua, thẳng đến khi bên ngoài trời sáng rõ, Lý Ma Tử mới từ từ tỉnh lại, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc hỏi: "Trương gia tiểu ca, đây là nơi nào? Chúng ta sao lại ở chỗ này."

"Ta ở đây này, có phải là hộp cốt xám không?" Ta xoa ngón chân sưng lên, tức giận nói.

Ta đã nói qua tất cả những chuyện phát sinh tối hôm qua, nguyên bản bản ta đã nói với Lý Ma Tử một lần, Lý Ma Tử sau khi nghe xong vẫn còn sợ hãi nói: "Ài! Trương gia tiểu ca, ngươi lại cứu ta một mạng..."

"Đúng vậy, kỳ thật ta rất quan tâm ngươi, ngươi nói ngươi chết rồi, có phải ta có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức hay không?" Ta cố ý trêu chọc.

"Chắc chắn là ngươi không nỡ, mặc dù bản lĩnh của ta không lớn, nhưng lại là trợ thủ đắc lực của ngươi." Lý Ma Tử nhe răng cười, đứng dậy muốn cõng ta.

"Đừng giả mù sa mưa! Lão tử không cần." Ta mắng, nhưng trong lòng lại ấm áp.

Âm nhạc Chương thứ bốn trăm tám mươi hai tấm khăn lụa quỷ tài trắc.

Con người! Có đôi khi rất là cổ quái, tối hôm qua trong nguy hiểm, ta hận không thể lôi kéo Lý Ma Tử chạy ra ngoài, một giây cũng không muốn ngây ngốc trong gian nhà thờ này. Thế nhưng lúc này hừng đông nguy hiểm cũng đã được giải trừ, ta lại càng thêm hiếu kỳ với thân phận nữ quỷ kia.

Nữ quỷ kia khẳng định thường xuyên ngủ đông ở đây, nếu không tòa chùa đường này không thể tản mát ra âm khí mãnh liệt như vậy!

Hơn nữa nó nhiều lần hóa thành vầng sáng màu đỏ siết cổ người, chứng tỏ nó không phải quỷ hồn, mà là âm linh, bám vào trên âm vật.

Thương nhân âm vật trời sinh hiếu kỳ đối với âm vật, tựa như nông dân và đất đai, nhìn thấy hoa màu trong ruộng của người khác lớn lên tốt, cũng muốn đi xem.

Đi theo có phải mình hay không, có nhận được hay không cũng không quan hệ.

Đây là một thói quen nghề nghiệp!

Lý Ma Tử hiểu được tâm tư của ta, hơn nữa bản thân hắn cũng có hứng thú rất lớn với âm vật. Hai người chúng ta lập tức đi lên Nhà Thơ tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng tìm được một cây măng trong một cái rương phủ đầy tro bụi.

Hôm qua lúc nữ quỷ lần đầu xuất hiện, chính là dùng thanh âm cầm cờ để mê hoặc chúng ta, hơn nữa giờ phút này ta cũng có thể cảm nhận được âm khí phát ra từ bên trong lá cờ, âm vật nữ quỷ sống nhờ hiển nhiên chính là cây đàn này!

Nhưng từ bề ngoài xem ra cây nấm này cũng không có chỗ nào đặc biệt, thậm chí trên thân cây gỗ có vài chỗ xuất hiện vết nứt, điều duy nhất làm ta cảm thấy hứng thú nhất chính là dây đàn cầm có màu đỏ nhạt, rất giống sợi dây thừng mà Lý Ma Tử dùng để thắt cổ tối qua.

Dù vậy, ta cũng nhìn không ra dây đàn có chứa đạo gì, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Lý mặt rỗ đẩy ta, con ngươi xoay vòng hỏi: "Trương gia tiểu ca, trò này có thể nuôi ra âm linh hung ác như vậy, khẳng định giá trị không ít tiền, chúng ta có cầm đi bán không?"

"Quên đi, Lữ Tiên Nhân nói đúng, mọi chuyện đều phải giảng quy củ."

Ta thở dài, đem nguyên bản ban đầu tượng bò cạp thả trở về, cũng lau khô tro bụi ngoài rương da, sau đó cùng Lý Ma Tử bằng phẳng rời đi.

Trên đường trở về ta mới chú ý tới vết hằn trên cổ Lý Ma Tử đã biến mất, nhìn qua chỉ còn lại một ấn ký màu xám, đây là hiện tượng sinh lý bình thường, không tới vài ngày sẽ biến mất, ta cũng triệt để yên lòng.

Sau khi trở lại khách sạn, Như Tuyết và Doãn Tân Nguyệt thấy chúng ta, hai mắt lập tức đỏ lên. Hai người khóc lóc nói rằng sẽ không còn được gặp lại chúng ta nữa, hai ta đã phí hết bao nhiêu công sức mới dụ dỗ được họ.

Có loại chuyện này, chúng ta không còn tâm tư tiếp tục du lịch nữa. Nhưng nghĩ đến việc cần nghỉ ngơi với Lý Ma Tử, thì ở lại ngày cuối cùng, sau đó ngồi máy bay về nước.

Không ngờ sau khi tỉnh lại, vết hằn màu tím trên cổ Lý Ma Tử lại xuất hiện!

Hơn nữa so với lúc ban đầu còn to hơn, trong vết đọng như ngón cái đầy nước bọt to bằng hạt gạo, nhẹ chạm vào sẽ chảy ra nước mủ chảy ra ngoài. Lý Ma Tử ngay cả nói cũng không dám, cũng không dám uống nước uống, thậm chí nuốt một ngụm nước cũng sẽ chịu đựng đau đớn cực lớn.

Hắn thậm chí thừa dịp tuyết không có ở đây, đánh một hàng chữ lên di vi cho ta xem: "Trương gia tiểu ca, huynh đệ ta lần này đủ khó chịu rồi, ngươi cho ta được chết thống khoái đi!"

Ta xem xong trong lòng ứa máu, nhưng lại không biết phải làm sao bây giờ? Cổ khác với những nơi khác, xử lý không tốt kết quả chính là chết!

Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể lần nữa ném Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết xuống khách sạn, mang theo Lý Ma Tử chạy đến nhà gỗ màu đen đằng sau. Lần này cho dù Lữ Động Tân không đồng ý, ta cũng phải kiên trì tiêu diệt nữ quỷ kia.

Ta lùi một bước, nàng lại không biết tai họa sống chết hại Lý Ma Tử, cục tức này ta nuốt không trôi!

Lúc xuống lầu thì gặp tiểu tử tửu lâu tối qua nhắc nhở ta, hắn nhìn thấy hai người chúng ta đang khỏe mạnh, giơ một ngón tay cái lên. Phỏng chừng là cảm thấy chúng ta có thể còn sống trở về từ dưới tay ma quỷ, rất ghê gớm đó chứ?

Trong lòng ta đang rất nôn nóng về thương thế của Lý Ma Tử, chỉ lễ phép gật gật đầu rồi tiếp tục đi xuống.

Không ngờ đám nhóc này nhìn thấy vết cào trên cổ Lý Ma Tử quá sợ hãi, kích động nói: "Bằng hữu của ngươi là trúng độc, nhất định phải nhanh chóng giải độc, nếu không sẽ mất mạng đấy."

Lời hắn nói như đinh đóng cột, dáng vẻ hiểu rất rõ bệnh trạng, ta nhẫn nại lắng nghe hắn nói.

Hóa ra ngôi chùa phía sau khách sạn kia được gọi là: U Linh cổ bảo.

Tất cả những người từng đi qua nơi đó, đều ù ù cạc cạc đi ngủ, sau đó trên cổ xuất hiện loại vết bầm màu tím này. May là phụ cận có một thần y có thể trị loại bệnh này, những người trúng chiêu kia mới may mắn thoát khỏi.

Ta nghe xong sửng sốt, không xác định hỏi: "Ngươi nói là, chỗ kia mặc dù nháo quỷ nhưng chưa từng có người chết, đúng không?"

"Không sai." Đám nhỏ gật đầu nói.

Trong lúc trò chuyện, bọn ta giới thiệu bản thân, hắn là người địa phương Đại La, làm người phục vụ ở trong khách sạn, gọi là lái hoại.

Sau đó hắn nhiệt tình nói: "Trương, ta biết địa chỉ của thầy thuốc kia, có cần ta dẫn ngươi theo không?"

"Vậy cám ơn ngươi." Ta hơi cảm động nói.

Sau đó cùng Lý Ma Tử lên xe ngựa, trên đường đi ta không ngừng nghĩ tới một vấn đề: Nữ quỷ chưa từng trực tiếp giết người, vậy nàng căn bản không tính là hung linh gì.

Vậy thì nàng vì sao lại muốn quấn lấy Lý Ma Tử chứ?

Huống chi từ tình huống buổi sáng nhìn xem, nữ quỷ đã buông tha Lý Ma Tử, sao đột nhiên lại biến thành quẻ bói? Trong này có phải đã xảy ra biến cố gì không?

Ta quyết định chờ Lý Ma Tử chữa khỏi cổ rồi mới tới chùa xem thử. Nếu như có khả năng ta sẽ giúp đỡ nữ quỷ kia, coi như kết một mối thiện duyên.

Vị thầy thuốc trong miệng họ là Húc, ở tại đồng đoàn tây bộ núi láng, cách tửu điếm đại khái mười mấy dặm, dọc đường phải qua vô số cây cầu đạo khẩu. Nhưng xe hàng lại như xe nhẹ đường quen, trước cửa chính ruộng trại của Phó phố xá, ta lén lút hỏi hắn làm sao quen với nơi này?

Tiểu tử này cười ha hả một tiếng, nói Húc Y Sinh là phụ thân của hắn ta, lúc ấy ta cũng không biết nói gì cho phải...

Đợi đến lúc chúng ta gặp phú nam viên, hắn đang đánh láng giềng, đây là một người trung niên tướng mạo phúc hậu, mũi rất cao, vóc người mập mạp, ánh mắt tuy còn rất nhỏ nhưng lóe ra tinh quang. Nói tóm lại cũng chỉ là một người hèn mọn bỉ ổi như Thử tiền bối, nhưng thân lại mang tuyệt kỹ.

Đừng làm cho ta không nghĩ tới chính là Mục Dung có thể nói ra một ngụm âm văn lưu loát, hắn rất có đạo đức nghề nghiệp, chỉ hỏi bệnh tình của Lý Ma Tử phát triển đến trình độ nào? Đối với chúng ta như thế nào lại trêu chọc vào nữ quỷ, trải qua cái gì, một chữ cũng không đề cập tới.

Đợi sau khi Lý Ma Tử nói xong, Húc Y Viện bảo chúng ta chờ một lát, sau đó tự hắn tiến vào biệt thự, không biết đi làm cái gì. Qua không đến một khắc đồng hồ hắn liền đi ra, trên tay có thêm một bát vật thể dạng đen xì cùng một bình dầu đặc vàng rực rỡ.

Hộ bà này bảo Lý mặt rỗ uống sạch một giọt dầu mật ong, sau đó tự tay bôi nó lên vết động vật thể đen sì sì sì kia.

Thông qua sự tự tin của phụ tử bọn họ, ta cảm thấy thứ này chắc chắn có tác dụng, nhưng không ngờ hiệu quả lại rõ ràng như vậy. Sau khi quét xong chỉ nghe anh hùng nói cái gì đó, sau đó vết hằn đó nhanh chóng biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Không tới một nén nhang, Lý Ma Tử đã có thể mở miệng nói chuyện.

Đương nhiên, ta biết y thuật này tuyệt đối không phải y thuật bình thường, nhưng bất kể trị khỏi thế nào cũng được, cũng không cần phải đi Bát Quái người ta xuất thân từ môn phái nào.

Nghĩ đến trước khi ta trở về quốc gia muốn đi U Linh cổ bảo kia tìm hiểu ngọn ngành, ta vẫn căng da đầu hỏi thăm một chút tình huống nơi đó.

Hắn cười tết vải, hỏi ngược lại một câu: "Bằng hữu đến từ Trung Quốc, ngươi đã từng nghe nói khăn Cách Ni chưa?"

"Ừm, ta biết rõ đây là một Nhà tắm vĩ đại!" Ta gật đầu nói.

Đối với ta mà nói, Cách Cách Ni chỉ là cha cưỡi cá trên thế giới này, ngoài ra cũng không có hiểu biết gì nhiều. Nhưng nếu Bồ Tát đã nhắc tới hắn, rất có thể lá ô cũng có liên quan tới khăn và Cách ni!

Không ngờ tráo sau khi nghe ta nói xong, tâm tình đột nhiên kích động hẳn lên: "Không! Hắn không xứng có được hai chữ vĩ đại; hắn là một ma quỷ, rõ đầu rõ đuôi!"

Hóa ra khăn Cách Ni lúc đầu chỉ là một nghệ nhân đầu đường, tác phẩm của hắn cũng không được người xem yêu thích, chỉ có thể mỗi ngày theo đoàn áo lá miễn cưỡng ấm no. Sau đó một vị nữ tất gia xinh đẹp trẻ tuổi yêu hắn, cũng đem tuyệt học của mình truyền thụ cho ni Cách.

Nhân sinh của Da Cách Ni từ nay về sau đã xảy ra kịch biến, nhưng lá cờ mà hắn kéo ra, thủy chung không sánh bằng sư phụ kiêm mến người lẫn gái của mình.

Sau đó khăn Cách Ni tàn nhẫn giết chết nữ sư phụ của mình, sau đó mổ bụng vỡ bụng, dùng bụng của nàng làm thành trên dây đàn cầm.

Từ đây âm nhạc mà cái khăn lụa kéo ra phảng phất có một loại ma lực, để thế nhân say mê, không ngừng đạt được các loại vinh dự.

Thời kỳ cuối năm, khăn Cách Dịch bị ảnh hưởng nghiêm trọng của tinh thần, cuối cùng buông tay ra khỏi thế gian. Vào thời điểm hắn bị lưu lại, hắn nói ra chân tướng sự việc với người bên cạnh, biểu đạt chính mình sám hối. Cái khăn này gọi là quỷ tài ma quỷ mới dần dần truyền ra ngoài...

Ta nghe xong tất cả những điều này, trong lòng chua xót, cảm thấy không đáng. Ta không thể lý giải cái khăn Cách Ni giết chết người yêu của mình, tâm trạng sẽ như thế nào?

Khó trách âm hồn vị tóc lá nữ này không tiêu tán.

Nhưng cho dù có oán khí ngút trời, một giây cuối cùng nào đó nàng cũng có thể khống chế được tấm lòng của mình, chưa từng lấy mạng người.

"Ngươi muốn giúp nàng?" Sùng giàu có hứng thú hỏi.

Giờ phút này mặc dù chúng ta không biết rõ, nhưng đều hiểu đối phương ăn chén cơm này, hết thảy đều trong miệng.

Ta dứt khoát gật đầu, cười nói: "Chẳng lẽ không giúp được sao?"

"Chúc ngươi may mắn, bằng hữu thân ái của ta, cũng chúc nàng may mắn."

Baker cười ha ha, ôm lấy ta một cái ôm, sau đó quay đầu ngựa, bắt đầu rong ruổi trong lửa.

Lúc rời đi, ta đem một khối ngọc bội mang theo bên mình nhiều năm giao cho Bang Bang, khối ngọc này là gia gia lúc còn sống cầu cho ta, có thể gặp tai họa hung hóa cát tránh nạn, xài man cũng không từ chối, hào phóng thu vào.

Ta muốn từ tận đáy lòng nguyện ý trở thành bằng hữu với hai phụ tử này!

Lúc trở lại khách sạn thì trời đã tối rồi, để không cho hai người lo lắng cho Tuyết và Doãn Tân Nguyệt, ta và Lý Ma Tử vượt qua khách sạn đi thẳng tới nhà trọ, chuẩn bị dẫn nữ quỷ ra hỏi một chút xem nàng có chấp niệm gì không?

Không ngờ vừa tới gần cửa nhà giáo, ta đã ngửi được một mùi hôi thối, cảm giác trên người nàng ta giống hệt như lần đầu chúng ta nhìn thấy nữ quỷ. Lý Ma Tử cũng cảm nhận được không tầm thường, bởi vì nếu trong nhà thờ không có nữ quỷ đương nhiên sẽ không xuất hiện, nhưng nếu là có người, thì sẽ là ai? Dù sao thì người địa phương cũng không dám tiến vào.

Hai ta không mở thêm que đuốc, vào sau cửa lặng lẽ mò mẫm về phía trước.

Mơ hồ nghe được có người đang nói chuyện, chính là tiếng trong, hơn nữa thanh âm này dường như ta đã nghe được ở nơi nào.

Bởi vì cách quá xa, thanh âm của đối phương lại nhỏ, chúng ta chỉ có thể nghe hiểu đại khái ý tứ. Người Trung Quốc này không ngờ lại uy hiếp nữ quỷ, làm cho nàng phải cuốn lấy Lý Ma Tử lần nữa, nếu không sẽ đánh tan hồn phách của nàng!

"Con mẹ nó, con mẹ nó, lão tử cũng muốn xem xem ngươi là ai!"

Lý Ma Tử vừa nghe xong lời này sao còn có thể chịu đựng được, lúc này mới nhảy dựng lên lao về phía bóng người.

Ta cũng tức giận đến ngứa răng, vậy mà ở nước ngoài bị đồng bào của mình tính kế, mẹ nó chuyện này là sao chứ?

Nếu như một lần hai lần thì cũng thôi đi, nhưng hiện tại xem ra từ khi chúng ta bắt đầu vào chuồng, đã nằm trong kế hoạch của đối phương rồi.

Đối phương nghe được động tĩnh, trực tiếp giơ bổng ảnh lên, nhìn thấy chúng ta rõ ràng hơi sửng sốt, sau đó không quản nữ quỷ nữa, xoay người chạy về phía sau đường giáo. Đợi ta cùng Lý Ma Tử đuổi theo, người nọ đã không thấy, người kia chạy còn nhanh hơn so với thỏ.

Nhưng khi chúng ta chuẩn bị rời đi thì Lý Ma Tử lại dẫm phải một vật cứng, vừa cúi đầu nhìn thì thấy đó là một bộ chiến lợi phẩm của quốc sản.

Ta vội vàng mở ra xem một chút, muốn từ trong di vi tìm được một chút dấu vết, không ngờ lại phát hiện mấy đoạn nói chuyện gần đây của hắn vậy mà là...

Chương thứ bốn trăm tám mươi ba như tuyết là nội gian?

"Vì sao, vì sao lại như vậy?"

Lý Ma Tử run lẩy bẩy nhìn điện thoại trên điện thoại, cả người đều sửng sốt.

Đã qua rất lâu, hắn mới kéo cánh tay của ta, không dám tin tưởng hỏi: "Trương gia tiểu ca, ngươi nói tại sao nàng lại làm như vậy, ta sẽ yêu nàng như thế!"

Nước mắt từ khóe mắt Lý Ma Tử rơi xuống, trong lòng ta cũng dâng lên một cỗ lửa giận ngập trời. Người nói chuyện cuối cùng với thần bí này lại như tuyết!

Ta không biết nên an ủi Lý Ma Tử thế nào, bởi vì ngay cả bản thân ta cũng biết tám phần mười là nội gian.

Ban đầu là như tuyết một lần nữa kiên trì đến hoắc, thậm chí ngay cả khách sạn nàng đều chọn. Nghĩ đến những thứ này ta thậm chí cảm thấy đêm đó những thứ suýt chút nữa khô chết Lý Ma Tử không phải là nữ quỷ ngoại quốc, mà là như bản thân tuyết!

Có lẽ cuối cùng nàng ta nghĩ tới Lý mặt rỗ đối với nàng ta rất ưa thích nên mới thả Lý mặt rỗ ra. Nhưng ta nghĩ không ra những tuyết sao lại có liên hệ với người thần bí kia, nàng ta bị mua lấy? Hay là ngay từ đầu đã bắt đầu là quân cơ do người khác đặc vào?

Những vấn đề này nhanh chóng xuất hiện trong đầu ta, nhưng nghĩ đến tình cảm của Lý Ma Tử, ta vẫn nhẹ nhàng nói: "Ngươi trước đừng kích động, chuyện này có lẽ có ẩn tình gì đó..."

"Bí ẩn?"

Lý Ma Tử lau nước mắt, tự giễu hỏi: "Ẩn tình gì có thể khiến nàng buông bỏ tình cảm phu thê của chúng ta?"

Nói xong hắn liền cúi đầu không nói thêm gì nữa, nhanh chóng đi đến khách sạn.

Ta thật sự sợ hắn đi lên chỉ tìm Như Tuyết Hưng Sư vấn tội, nhưng lại không thể nói thêm gì, chỉ có thể theo sát phía sau hắn.

Đợi đến lúc hành lang sắp vào cửa, Lý Ma Tử đột nhiên dừng lại, hai mắt đỏ bừng nhìn thẳng vào ta nói: "Tiểu ca của Trương gia, Lý Ma Tử ta không phải người tốt nhưng cũng biết ấm lạnh, ngươi đã cứu mạng ta nhiều lần, ân tình này không có cách nào trả. Nếu như lần này đúng là nàng ta bán đứng chúng ta, ta sẽ tự tay giết nàng, sau đó tới tham binh thú!"

Nói xong Lý mặt rỗ trực tiếp mở cửa, Lý mặt rỗi như thay đổi thành một người khác, trên mặt vẫn treo dáng vẻ tươi cười chiêu bài, cùng với Như Tuyết Tân Nguyệt hào hứng bừng bừng so sánh với Doãn Tân Nguyệt, làm cho Doãn Tân Nguyệt mấy lần lén lút tra hỏi ta có phải có tâm sự việc gì hay không.

Ý tứ của Lý Ma Tử rất rõ ràng, hắn muốn ta làm một cái thế cục thăm dò như tuyết. Cho nên sau khi trở lại phòng, ta liền nói cho Doãn Tân Nguyệt biết tất cả.

"Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể nào!"

Doãn Tân Nguyệt nghe ta nói xong, không hề nghĩ ngợi trực tiếp lắc đầu: "Như tuyết là cô nương tốt, các ngươi hiểu lầm rồi."

Ta biết các nàng cảm tình tốt, nhưng chỉ có thể căng da đầu nói: "Từ tình cảm nói ta và Lý Ma Tử cũng nguyện ý tin tưởng như tuyết, nhưng chuyện đã tới nước này, chúng ta lại không thể nhìn cảm tình. Nếu vừa rồi ta và Lý Ma Tử không nghe thấy người thần bí và nữ quỷ, e rằng đêm nay Lý Ma Tử chết chắc."

Nói đến nước này, Doãn Tân Nguyệt rốt cục vẫn lựa chọn nghe lời ta, nàng có chút bi thương hỏi: "Trương ca, nếu trên điện thoại điện thoại là của ta, ngươi sẽ đối xử với ta như với Như Tuyết như thế đối đãi với ta như thế sao?"

"Sẽ có ngày đó ư?" Ta cười ha hả, sau đó ôm Doãn Tân Nguyệt vào lòng.

Doãn Tân Nguyệt cười hắc hắc, tựa vào vai của ta.

Buổi tối mười hai điểm vừa tới, ta liền đứng dậy chạy đến phòng

Lý mặt rỗ, ra vẻ hoang mang gõ vang cửa phòng Lý Ma Tử. Hắn nhanh chóng mở cửa, khoác lên người y phục hỏi ta làm sao vậy? Nằm trên giường cười tủm tỉm nhìn chúng ta, không biết đang suy nghĩ gì.

"Chúng ta đi thẳng đến chùa giáo, không thu nữ quỷ kia ta không cam lòng!" Ta lớn tiếng nói.

Vừa nói vừa liếc mắt ra hiệu cho Lý Ma Tử, Lý Ma Tử hơi sững sờ, rất nhanh hiểu ý của ta. Hắn quay đầu để Như Tuyết đi ngủ chung phòng với Doãn Tân Nguyệt rồi theo ta rời khỏi khách sạn.

Hai người chúng ta rời khỏi tửu lâu, chân sau lại lén lút quay trở về, trốn ở trong hành lang quan sát nhất cử nhất động của tuyết trắng.

Lý Ma Tử hai mắt mở to, thân thể không ngừng run rẩy, hắn sợ nhìn thấy một màn mà mình không muốn nhìn thấy.

Ta cũng sợ!

Doãn Tân Nguyệt vì phối hợp với bọn ta mà ngay sau khi bọn ta xuống lầu liền tới gian phòng như tuyết, đây cũng là một loại ăn ý giữa bọn ta.

Chúng ta đang giúp Như Tuyết, chỉ cần nàng không liên hệ với người thần bí, chúng ta sẽ không truy cứu chuyện trước đó nữa. Mà tác dụng của Doãn Tân Nguyệt chính là theo dõi sát sao cho có, khiến nàng suy nghĩ thật kỹ xem đến cùng là bại lộ hay không.

Đáng tiếc, điện thờ trong tay ta vẫn vang lên, là đánh qua như tuyết.

"Ha ha..."

Lý mặt rỗng thấy một màn như vậy, sau đó không nói một lời đi về phòng, nhưng mỗi một bước thân thể đều sẽ kịch liệt run rẩy, khi tới trước cửa, thân mình hắn đột nhiên mềm nhũn, đứng thẳng quỳ trên mặt đất.

"Tiểu ca Trương gia, dìu ta dậy!" Hắn dùng hai tay chống đất, mấy lần nỗ lực muốn đứng lên cũng không thể thành công, chỉ có thể rơi lệ nói với ta.

Khóe miệng ta run rẩy mấy lần, không để ý Lý Ma Tử, trực tiếp quẹt vào cửa.

Sau khi vào cửa, ta chỉ thấy Doãn Tân Nguyệt ngốc trệ ngồi đầu giường, không thấy được Như Tuyết. Doãn Tân Nguyệt liếc ta một cái nhưng không nói gì, vẻ mặt bất lực chỉ chỉ vào phòng tắm.

"Ngoan, về phòng của chúng ta chờ ta." Ta sờ sờ gò má của nàng, có chút đau lòng nói.

Doãn Tân Nguyệt gật đầu, rất hiểu chuyện đi mất, sau đó nhẹ nhàng đi tới trước cửa phòng vệ sinh đốt một gốc khói chờ đợi.

Trong khoảng thời gian này, điện thờ thần bí trong tay ta không ngừng lóe ra, tất cả đều như tuyết. Lý Ma Tử giờ phút này đã đứng dậy, dựa vào tường ngơ ngác nhìn bồn tắm.

Rốt cuộc cũng mở được cánh cửa, Tuyết Như từ bên trong đi ra, sau khi nhìn thấy chúng ta rõ ràng là sững sờ, sau đó không hiểu hỏi: "Sao hai người các ngươi lại trở về nhanh như vậy? Sự tình giải quyết nhanh gọn?

"Như Tuyết, lúc này ngươi vẫn còn giả bộ, ta thật đúng là mắt mù mới yêu ngươi!" Lý mặt rốt cuồng gào lên.

Rống xong liền vươn bàn tay vỗ tới mặt tuyết trắng, nhưng ngay thời khắc cuối cùng đã thu trở về.

"Được rồi, ngươi đi đi! Từ giờ trở đi chúng ta chính là người xa lạ."

Lý Ma Tử cuối cùng vẫn luyến tiếc thương tổn như tuyết, phất tay ý bảo nàng rời đi, đây cũng là điều ta muốn thấy nên xê dịch thân thể tránh ra một con đường.

Không ngờ mặt tuyết đầy ủy khuất, nhào tới ôm lấy Lý Ma Tử, nức nở hỏi: "Ngươi không muốn ta nữa sao? Có phải ta làm không tốt ở đâu đó không?"

Lý Ma Tử sớm đã lệ rơi đầy mặt, hắn nhẹ nhàng đẩy ra như tuyết, không nói thêm câu nào nữa.

"Được, ta đi!" Như Tuyết ngẩn người nhìn Lý mặt rồi sau đó cười cười tự giễu. Sờ lên cái bụng hơi nhô ra của mình, xoay người khoác lên áo khoác mang theo quần áo của mình rời đi, vừa đi vừa đi tìm cái gì đó ở trong túi.

Chờ nàng hoàn toàn biến mất lang thang phía sau, Lý Ma Tử phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất thống khổ lấy tay gõ gõ sàn nhà, bỗng dưng hắn dùng đầu đâm vào tường.

Được những người yêu thích nhất bán đi mùi vị thật quá khó chịu. Ta hiểu được nỗi thống khổ của hắn, nhưng không thể trơ mắt nhìn huynh đệ của mình tự tàn! Liền xuống lầu xách mấy bình rượu bồ đào lên, thường thường ta và Lý Ma Tử đều thích mua chút thức ăn trong tiệm cổ, uống vài ngụm rượu. Nhưng đó là thời gian nhàn hạ nhất trong ngày chúng ta, thảo luận về chuyện làm ăn cùng tương lai.

Đâu giống như bây giờ, hai người ai cũng đều không nói chuyện, cầm lấy rượu xa hoa giá cả uống nước lạnh, hút từng cây thuốc khói.

Lý mặt rỗ vẫn đang khóc, ta không biết nên an ủi hắn thế nào, chỉ có thể âm thầm khóc cùng hắn.

Ai nói rượu không say người, ta thấy Lý mặt rỗ đã say, ai nói nam nhi nước mắt không nhẹ?

Chỉ là chưa tới nỗi thương tâm mà thôi.

Không biết qua bao lâu, ta và Lý mặt rồi cùng uống cạn tất cả rượu, hai người giống như tên ngu đến nằm trên sàn. Lúc này có một bóng người đi vào, nhìn thấy chúng ta kinh hô một tiếng, sau đó bất khả tư nghị hỏi: " Trương, các ngươi làm sao vậy?"

Ta nghiêng mặt nhìn sang, phát hiện người đến là bánh xe, ta cố sức ngồi dậy, lắc lắc cái đầu mờ mịt nói sao ngươi lại đến đây.

"Ta ở bên ngoài nhặt được một bộ di động, nhìn qua là do quốc gia các ngươi chế tạo, trên đó còn có ảnh của Lý tiên sinh, ta nghĩ chắc là do một người nào đó trong số các ngươi mất đi?" Ngu Lợi nói xong lắc lắc tay, ta định nhìn qua thì phát hiện đây chính là điện thoại tuyết.

Lý Ma Tử nghe được lời do lang hán nói, ngồi dậy theo phản xạ có điều kiện, vội vàng hỏi điện thoại này của hắn là phát hiện ở đâu, phát hiện ở chỗ nào.

"Chạng vạng tối nhặt được trên con đường nhỏ đi thông đến U Linh bảo. Phụ thân biết các ngươi muốn đi nơi đó, sợ các ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì bảo ta qua giúp các ngươi, bất quá lúc ta đến các ngươi đã không ở nơi đó nữa..."

Hai tay Ách Nhất giang ra, nhìn gian phòng bị hai ta tiêu phí không có chỗ dừng chân lần nữa hỏi: " Trương, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Không có gì, cám ơn bạn tốt." Ta vỗ vỗ bả vai của bánh răng, sau đó tiếp nhận điện thoại di động từ tay hắn, liền cùng Lý Ma Tử lao xuống lầu như điên.

Nếu như bạn tốt đã nhặt được điện thoại như tuyết, vậy vừa rồi gọi điện thoại cho thần bí nhân căn bản không phải là như tuyết, mà là người khác.

Rốt cuộc, thứ bốn trăm tám mươi bốn là lang ân y.

Ta bỗng nhiên nghĩ đến lúc Tuyết Tuyết rời đi không ngừng lột da, hiện tại mới biết nàng đang tìm điện thoại di động. Bộ điện thoại này có thể là người thần bí cố ý lưu lại, ghi chép ở bên trong đương nhiên cũng là hắn cố ý làm, mục đích là để nội bộ chúng ta sinh ra mâu thuẫn!

Trước mắt như tuyết rời đi, chúng ta không thể không buông bỏ hết thảy tìm kiếm như tuyết, sau đó nữ quỷ liền có thời gian sung túc chờ chết Lý Ma Tử.

Chỉ là ta không hiểu Lý Ma Tử từ khi xuất đạo tới nay luôn là phó thủ của ta, căn bản không kết thành cừu gia. Cho dù trong lúc vô ý chúng ta đắc tội với người, mục tiêu hàng đầu của đối phương cũng phải là ta, vì sao hao hết tâm tư muốn hại Lý Ma Tử?

Giờ phút này mặt mũi Lý Ma Tử đầy áy náy, lại không biết làm sao ngoài cửa tửu điếm.

Như tuyết đã rời đi rất lâu, theo dõi thấy nàng tên là Xa, về phần xe đi đâu chúng ta căn bản không biết được.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi nói xem liệu như tuyết có nguy hiểm gì không?"

Lý mặt rỗ ngồi xuống đất, một bộ dáng suy sụp không chịu nổi nói: "Như Tuyết chỉ là một tiểu cô nương mang thai, đối với người khác không tạo ra được bất cứ uy hiếp gì, nàng sẽ không có nguy hiểm đúng không?"

Ta cau mày không biết trả lời như thế nào, đối phương đã hao hết tâm tư để kích xích chúng ta, sao có thể bỏ qua được chứ?

Không hề nghi ngờ, Như Tuyết bị bắt cóc.

Hình như mọi chuyện lại trở về hồi trước khi cha con Lý Ma Tử bị kẻ địch trói đi, ngoại trừ đợi điện thoại của đối phương, cái gì cũng không làm được.

Hơn nữa ta nghĩ đối phương nếu có thể lấy đi điện thờ như tuyết ở ngay dưới mí mắt chúng ta, vậy chắc chắn hắn không phải một người, có lẽ nhất cử nhất động của chúng ta đã bị người ta giám thị rồi!

Tin rằng bọn họ rất nhanh sẽ tới máy truyền tin, ta bảo Lý mặt rỗ chờ ta ở ngoài, tự mình đi vào nhà cầu của khách sạn bắt đầu liên hệ nam nhân thương nhân. Thời gian trước hắn trở về dãi tàu, nói là bên kia có vị phú thương nhờ hắn xử lý phiền phức, sau đó liền không có tin tức, cũng không biết hiện tại hắn đang ở đâu? Nếu có thể, ta hi vọng hắn có thể giúp ta.

Bởi vì ta phát hiện kẻ địch thật sự không phải nữ quỷ mà là người sống ẩn núp trong bóng tối. Rất có thể bọn hắn đến từ Long Tuyền sơn trang.

Sau khi máy truyền tin kết nối, nam nhân thích lập tức đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Chuyện gì?"

Thói quen ít nói của hắn chỉ sợ cả đời cũng không thay đổi được, ta thở dài, nhanh chóng nói chuyện một lần, hỏi hắn có thể đến Đại Minh giúp đỡ không.

Dựa theo tính cách nam tính, ta nói xong hắn lập tức đáp ứng, không ngờ lần này hắn trầm mặc trong chốc lát mới chậm rãi mở miệng nói: "Ta đi không được."

Ta nghe xong liền sững sờ, mới phát hiện thanh âm của hắn rất suy yếu, giống như bị thương, liền tranh thủ thời gian hỏi hắn có phải xảy ra chuyện gì hay không? Hắn ừ một tiếng, nói là cùng Bạch Mi thiền sư tiếp nhận một mối làm ăn, nhưng bây giờ gặp phiền phức, tựa hồ là người Long Tuyền sơn trang ở sau lưng giở trò quỷ, cho nên hắn không có biện pháp giúp ta.

"Vậy ngươi cẩn thận một chút, bên này ngươi không cần xen vào, ta sẽ có biện pháp." Nói xong ta liền tắt máy liên lạc.

Nam nhân chăn hộ đối với ta xưa nay đều bình thản, hắn nói không được nhất định sẽ gặp phiền toái lớn, mà hắn và Bạch Mi thiền sư bây giờ gặp phải tình huống rất có khả năng còn hỏng bét hơn ta, ta ngược lại lo lắng thay bọn họ.

Sau đó ta suy nghĩ một chút, chỉ có thể căng da đầu đẩy điện thoại của tiền bối chuột. Không nghĩ tới lão nhân này hiện tại cũng không nhàn rỗi, lão nói nơi mình ở đã bị kẻ thù phát hiện, chỉ có Vạn Quán gia tài nhưng không có lấy một chỗ xóm nghèo, hiện tại cả ngày tránh né truy sát.

Lão nhân Thử tiền bối này, tuy bình thường rất không tiết tháo, hay nói nhảm với mấy tên tiểu bối chúng ta, thế nhưng lúc chúng ta cần ông ta trợ giúp, lão nhân đúng là không có mơ hồ. Cho nên lời ông ta nói chắc chắn sẽ không giả, ta chỉ có thể để ông ta cẩn thận một chút, sau đó ảm đạm ngắt máy thông tin.

Lúc này ta mới phát hiện mặc dù mình nhận nhiều mối làm ăn như vậy, nhưng đều không thể rời bỏ nam nhân thương cảm, Bạch Mi thiền sư, Thử tiền bối còn có gia gia trợ giúp, hiện tại bọn họ không thể giúp ta, ta thì không làm được gì cả!

Nghĩ vậy, ta bỗng ý thức được một vấn đề: Những người chúng ta đồng thời bị kiềm chế, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Hy vọng tất cả chỉ là trùng hợp! Ta thấp thỏm trong lòng thầm nghĩ, sau đó đi ra ngoài cùng Lý Ma Tử bắt đầu chờ đợi.

Cũng không lâu lắm như điện thoại tuyết vang lên, Lý mặt rỗ đứng lên đoạt lấy điện thoại, sau khi nhận lấy liền điên cuồng hét lên: "Ngươi muốn thế nào ta cũng đáp ứng ngươi, đừng để mẹ nó làm tổn thương ngươi như tuyết!"

Người trong máy truyền tin trầm mặc một hồi, mới lạnh lùng nói: "Muốn ta thả nàng ra thì rất đơn giản, một mình ngươi đến U Linh cổ bảo, nghe cho rõ là chính ngươi đến đấy!"

Ta sau khi nghe xong cũng không nhịn được nữa, hướng về trong máy truyền tin hô to ngươi đến cùng là người phương nào, tại sao lại hại chúng ta.

Đối phương cười lạnh nói: "Trương Cửu Lân, nếu ngươi không muốn cô bé này chết thì cũng đừng đi theo! Nếu không hai người bọn họ đều phải chết. Đương nhiên Lý Ma Tử có thể không đến, ha ha."

Người kia nói xong liền tắt máy truyền tin, Lý mặt rỗ nhìn ta đang chờ, nói xong quay người định chạy về hướng con đường ruột dê. Ta kéo hắn lại mắng: "Con mẹ ngươi không muốn sống nữa hả, ngươi muốn đi chịu chết sao?"

Lý Ma Tử nghe xong dừng lại, bất đắc dĩ nhìn ta cười khổ một tiếng, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Ta sửng sốt, không cản hắn nữa.

Bị bắt đi chính là đứa nhỏ của thê tử hắn, hắn không đứng phía trước thì có thể nào đứng về phía trước chứ?

So sánh với ta, tiểu tử này thoải mái hơn nhiều, kết quả kém cỏi nhất của hắn là cùng chết với người yêu, ta lại muốn cứu hắn cũng không cứu được, chỉ có thể đứng xa xa đi theo phía sau Lý Ma Tử.

Bởi vì lần trước kiếm tiên Lữ Động Tân chấn nhiếp nữ quỷ, tầng âm khí bên ngoài U Linh bảo tiêu tán rất nhiều, mượn ánh trăng mơ hồ có thể thấy rõ ràng chỗ ngồi đối diện với đại môn, cũng không nhìn thấy cái gì nữa.

Lý mặt rỗ hô to một tiếng, thay ta chăm sóc kĩ lưỡi nhỏ bếch như tuyết, sau đó cũng không quay đầu lại tiến vào.

Lời này là nói cho ta nghe, ta từ bỏ ý nghĩ vào trong đó. Không khó tưởng tượng, trong đó ngoài nữ quỷ ra, còn có không chỉ có một kẻ địch, đi theo ta cũng là chịu chết. Nhưng nghĩ lại, những người kia khẳng định không phải sợ hãi ta, mà không cho ta đi vào, vậy đây là nguyên nhân gì chứ?

Ta nghĩ không ra tất cả những điều này, thế cục không phải ta có thể khống chế được, nếu Lý Ma Tử không ra ngoài được nữa, ta chỉ hy vọng đám người này tuân thủ hứa hẹn thả xuống như tuyết.

Ta sẽ dẫn nàng cùng Doãn Tân Nguyệt về nước, đem các nàng giấu cho tốt, sau đó nghĩ hết tất cả biện pháp, tìm ra đám người này báo thù cho Lý Ma Tử!

Tất cả những thứ liên quan đến đám địch nhân này, ta đều sẽ tự tay hủy đi, bao gồm cả con cái thân nhân, một cái cũng không tha!

Để không gây thêm rắc rối, ta chuẩn bị trở về khách sạn đón Duẫn Tân Nguyệt trước. Nếu ngay cả tháng mới mà gặp bất trắc, mẹ nó, ngay cả tư cách xử lý hậu sự cho Lý Ma Tử ta cũng không có!

Hắn đang đi về, chợt phát hiện có hai người đi tới trước mặt, nhìn qua mới phát hiện là luồn đào và anh em họ, phú y viên cầm một cây trượng chế bằng gỗ, sau khi nhìn thấy ta thì thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó hỏi: "Tình hình bên trong hiện giờ là như thế nào?"

Hóa ra bánh xe ở trong khách sạn nhìn thấy ta và Lý Ma Tử bối rối xuống lầu, ý thức được chúng ta đang có phiền toái, liền vội vàng mời phụ thân của mình tới, bọn họ từ trong giám sát biết được chúng ta đi tới U Linh Cổ Bảo, liền vội vàng chạy đến giúp chúng ta.

Ta nghe xong tất cả những điều này cảm động không nói nên lời, khom người thật sâu với cha con bọn họ, sau đó kể lại chuyện của người thần bí một lần. Bồng Y Sinh nghe xong thì cười ha ha một tiếng, chỉ vào Quỷ Bảo đầy khí phách nói: "Ở trong tòa pháo đài cổ này, ngoại trừ ta ra, người khác không có quyền nói chuyện!"

Nói xong hắn xách quyền trượng lên thúc ngựa đi vào trước, ô nhiễm sau lưng phụ thân hắn làm ta yên tâm hơn, ta giơ ngón tay cái lên, trong lòng liền thả lỏng hơn rất nhiều.

Có một câu nói rất hay, cường long khó áp địa đầu xà. Trước mắt có hai cha con hông rắn địa đầu này, ta còn sợ cái lông gì?

Bang Kính một bước không ngừng đi vào chùa, theo phía sau hắn, thấy được Lý Ma Tử bị trói như tuyết trên ghế và ngã xuống đất. Bên cạnh bọn họ có ba người áo đen đứng, mặc dù trên mặt ba người đều phủ lụa đen, nhưng không che dấu được gương mặt người phía đông bọn họ.

Ta xem qua một vòng cũng không tìm được bóng dáng nữ quỷ, chắc là Lý Ma Tử đã bị bắt, những người áo đen này không cần nó nữa.

Kỳ thực từ sau khi chúng ta tiến vào giáo đường thì bọn họ đã phát hiện ra chúng ta. Kỳ quái là khi đối mặt với chúng ta thì bọn họ cũng không hề ngăn cản, cũng không hề nói gì, từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm vào nhà giàu và quyền trượng trong tay hắn!

Chương thứ bốn trăm tám mươi lăm, ma quỷ.

Những người này tựa hồ rất kiêng kị Cung Uyển, người áo đen dẫn đầu tức giận nói: "Ngươi thật muốn nhúng tay vào chuyện của Long Tuyền sơn trang chúng ta? Đã nghĩ đến hậu quả chưa?"

"Ba người các ngươi, có thể rời đi."

Bạch Trạch căn bản không có hắn, liếc mắt nhìn Tuyết Như Sơn và Lý Ma Tử trên mặt đất, chỉ khinh thường phất tay nói.

Ta nghe xong trong nháy mắt nhiệt huyết dâng trào, có cỗ cảm giác nhiệt huyết xem xét mảng lớn Âu Mỹ.

Ba người kia nghe xong tựa hồ rất phẫn nộ, nhìn chằm chằm vào bia đá, tựa hồ muốn động thủ. Lúc này anh dâu đưa quyền trượng ra ngang, miệng nhanh chóng lẩm bẩm vài câu, sau đó ta chỉ cảm thấy nhiệt độ phía sau bỗng nhiên giảm xuống rất nhiều, hơn nữa từ ánh mắt kinh hãi của ba người áo đen, quả thật phía sau chúng ta có thêm vài thứ đồ.

Ta mới vừa định quay đầu xem thử vật gì? Đà Phong bên cạnh ngăn ta lại, lắc đầu với ta.

Ta chỉ có thể bỏ qua ý định này, chuyên tâm nhìn chằm chằm vào đám người áo đen kia. Chỉ thấy bọn họ do dự một hồi lâu, sau đó mới cam tâm vái tên họ, rồi vội vàng rời khỏi nhà thờ phía sau.

Sau khi rời đi, ta nhanh chóng cởi dây thừng trên người nàng ra, thấy nàng không bị thương, nhất thời thở phào một cái. Tiếp theo gọi Lý Ma Tử tỉnh lại, hỏi mới biết hắn chỉ bị đánh cho hôn mê, những người áo đen kia cũng không có thương tổn gì đối với hắn.

Ta không hiểu vì sao bọn họ chỉ đánh ngất tại đây? Chỉ hỏi tổ phụ thôi. Một chiêu vừa rồi hắn để lộ kia đã chứng minh thực lực của mình, chắc chắn có thể giúp ta.

Phái Uyển nghe xong cũng không nói gì, mà nhìn quanh một vòng.

Khi hắn nhìn thấy nóc nhà đột nhiên hít vào một hơi lạnh, ta và cướp tranh thủ thời gian đi theo, bất ngờ phát hiện trên đỉnh đầu chúng ta có một thi thể nữ nhân treo ngược, tóc vàng buông thõng xuống, theo gió thổi mà không ngừng phiêu diêu.

Ta lấy ra mạ Phật cẩn thận chiếu qua, phát hiện đó là một cỗ thây khô, trừ bộ phận thân thể bên ngoài tóc đã khô quắt, quần áo trên người cũng đã biến màu thối rữa, nhìn qua thập phần buồn nôn.

Ta thấy bộ y phục mà nữ thi mặc này có chút quen mặt, cẩn thận nghĩ lại thì đây chẳng phải là tơ lụa cổ điển mà nữ quỷ kia ăn sao? Chẳng lẽ đây là thi thể nữ quỷ bên trong áo choàng?

"Phụ thân, đây là có chuyện gì?"

Đột nhiên nhìn Đặng Mục, giọng nói run rẩy hỏi: "Sao thi thể của nàng lại ở chỗ này?"

Ta thấy người vẫn luôn rất chuẩn, Liêu Chính là loại người vô luận gặp phải bất cứ chuyện gì cũng có tính cách bình tĩnh, thuộc về sự nhục nhã không sợ hãi. Nhưng nữ thi này lại làm cho hắn thất thố như thế, trong lòng ta không khỏi trầm xuống.

"Xem ra mục đích của đám Đông Phương Nhân này không chỉ là gia hại Trương, mà bọn hắn là muốn đánh thức ma quỷ! Bọn hắn điên rồi sao?" Phó Lang phẫn nộ nói, nói xong vội vã mang theo chúng ta rời khỏi U Linh cổ bảo.

Trở lại khách sạn, Mục Lang đã bảo bọn ta ở trong khách sạn, mà chính ông ta thì đi chuẩn bị một vài thứ, cũng dặn dò bọn ta, trước khi ông ta trở về tuyệt đối không cho phép ra khỏi cửa.

Ta mới biết được, chỗ chúng ta ở trong khách sạn là do nhà bọn họ mở ra, trước đó còn tưởng rằng họ là một người làm thị nhỏ, hóa ra người ta là Thái tử gia ở đây...

"Ba Bang, có thể nói cho ta biết chuyện về nữ thi không? Lời lệnh tôn ta không hiểu lắm." Đợi Trát đi, ta liền khẩn trương hỏi.

Diêm gật đầu, bắt đầu nói với ta.

Cái gọi là ma quỷ của phương Tây cũng giống với bản chất âm linh trong nội bộ chúng ta, đều thuộc về một loại linh thể.

Sự khác nhau chính là âm linh có thể bị cao nhân khống chế, mà ma quỷ thì lại không bị quản thúc, bản thân cũng không có ý thức, mục đích của nó chỉ có một, đó chính là giết sạch tất cả những thứ còn sống bên cạnh, bởi vậy người phía Tây thống hận ma quỷ!

Năm đó Cách Cách Cách Ni trước khi chết đã thẳng thắn thành thật tội trạng của mình, cũng có người hảo tâm chôn cất nữ sư phụ làm bằng khăn lụa, cũng đem chiếc áo đó làm thành quan tài đặt ở trong quan tài, hi vọng nàng có thể sớm cởi bỏ nỗi đau, từ đó thăng tiến vào thiên đường.

Đáng tiếc nữ quỷ bị thương quá sâu, thật lâu không muốn rời đi.

Cái bản tính quỷ quái ấy bảo nàng đi hại người, nhưng bởi vì cái tính năng lương thiện nguyên thủy nhất mà nàng không đả thương tính mạng người ta.

Sặc ở nơi này mở tửu lâu, chính là bởi vì lúc nào cũng quan tâm đến u linh cổ bảo, do đó cứu trợ những người bị nữ quỷ làm tổn thương, song phương cũng mơ hồ có ăn ý.

Nhưng bây giờ đám thần bí nhân kia vậy mà đào ra thi thể nữ quỷ treo ngược trên Nhà lang, điều này làm cho hồn phách nữ quỷ phẫn nộ, rất dễ dàng làm thi thể cùng âm linh hợp hai làm một, lại thêm âm khí của u linh cổ bảo tẩm bổ, cuối cùng hóa thành ma quỷ. Mà người thần bí kia lại ném Lý măm tử và Như Tuyết vào trong đó, là muốn nữ quỷ kia hấp thu hồn phách của bọn họ, sớm một chút thành hình!

Ta nghe lái lái nói xong hết thảy, trong lòng vừa hận lại vừa sợ, hận chính là bọn hắn vậy mà nuôi dưỡng ma quỷ lục thân bất nhận, sợ là địch nhân chúng ta vậy mà phát rồ như thế.

"Trương, ngươi đắc tội với người như vậy, e rằng phiền phức lớn rồi..." Dịch vỗ vỗ bờ vai của ta nói.

Ta nghe một trận đau đầu, đồng thời trong lòng không khỏi xác định, mấy người áo đen này hoàn toàn chính xác đến từ Long Tuyền sơn trang. Đối với ta mà nói, phát rồ như thế thực lực lại khổng lồ như vậy chỉ có bọn họ.

Nói chuyện với lái tàu đã sáng lắm rồi. Ta và Lý mặt rỗ đỡ Lý rỗ lên lầu tuyết như vậy. Nàng khá khách khí với ta, nhưng đối xử với Lý Ma Tử lại lạnh nhạt. Xem ra Như Tuyết còn đang hiểu lầm bản thân vì Lý mặt rỗ, cái này ta không giúp được bọn hắn, chỉ có thể nhìn bản lĩnh dỗ vợ của Lý mặt rồi.

Sau khi đưa bọn hắn về phòng, ta trở lại phòng của mình, Doãn Tân Nguyệt đã nằm trên giường ngủ mất rồi, trên tay còn cầm một cái điện thoại di động. Ta mở điện thoại ra xem xét hình ảnh trên đó là bốn người chúng ta đang du ngoạn.

Ta còn không khỏi đau lòng, ôm nàng vào lòng.

"Ngươi đã trở về?"

Doãn Tân Nguyệt bị ta ôm lấy, thân hình run mạnh một cái rồi tỉnh lại. Cô thấy ta không có quá nhiều mừng rỡ, ngược lại buồn bã hỏi: "Như Tuyết, thế nào rồi?"

"Con dâu ngốc, tất cả đều trôi qua." Ta ôm chặt nàng, nói ra hết thảy.

Doãn Tân Nguyệt sau khi nghe xong, trên mặt lập tức hiện lên ý cười, sự lo lắng lúc trước đã bị quét sạch, cười hắc hắc nói ta biết sẽ không phản bội mọi người.

"Mau ngủ đi! Ngày mai còn phải về nước đấy."

Xét thấy tình huống trước mắt, trước khi giải quyết nữ quỷ ta và Lý Ma Tử không thể nào rời đi. Dù sao anh họ mới giúp chúng ta nhúng tay vào chuyện này, nhưng ở nơi này ta sợ hai cô bé sẽ gặp nguy hiểm, cho nên chuẩn bị để các nàng về nước sớm.

Doãn Tân Nguyệt tuy không muốn bỏ rơi chúng ta, nhưng vẫn hiểu chuyện đồng ý.

Chờ sau khi Doãn Tân Nguyệt ngủ được, ta và Lý Ma Tử xuống lầu, cũng không lâu lắm anh em dâu đã trở lại, trên tay ngoại trừ cây quyền trượng bằng gỗ kia ra, còn thêm một tấm gương đồng và một bức điêu khắc nửa người bằng khăn lụa.

Trên đường nhỏ đi về hướng U Linh bảo, Húc nói cho chúng ta biết, hắn muốn dùng pho tượng bằng khăn, cách ni để hấp dẫn hồn phách nữ quỷ, sau đó nhân cơ hội bò lên trên xà nhà, lấy nữ thi thể và hồn phách ra. Chỉ cần tách thi thể ra, âm mưu mà hắc y nhân chăn nuôi ma quỷ kia cũng sẽ không công tự phá!

Nhưng tu vi nữ quỷ đã mấy trăm năm, điêu khắc chỉ dựa vào một tấm khăn lụa chỉ sợ không lừa được nữ quỷ kia, cho nên cần có người một tay cầm gương đồng, một tay ôm pho tượng, chiếu bản thân và pho tượng vào trong gương.

Gương thuộc âm, nhất là loại gương đồng thế kỉ trung niên này. Chỉ cần người sống trên gương chiếu vào sẽ lưu lại khí tức linh hồn của mình, nữ quỷ sẽ nhầm tưởng đây là hồn phách ni ni.

Nhưng chuyện xui xẻo này thập phần nguy hiểm, hiện tại nữ quỷ sắp trở thành ma quỷ, lệ khí bạo tăng, vạn nhất tránh không kịp có thể sẽ mất mạng. Vốn dĩ ta và Lý Ma Tử đều tranh nhau làm chuyện này, không nghĩ tới Hộ bà thế mà lại sai Ngu đến làm người nâng gương.

Bởi vì ta và Lý Ma Tử không biết nói ngôn ngữ chân chính, đợi nữ quỷ nói chuyện tuyệt đối sẽ nhìn thấu, cho nên chỉ có thể phục tùng an bài của anh dâu.

Sau khi tiến vào U Linh cổ bảo, Húc thì dùng quần áo bọc kỹ pho tượng bằng vải kiểu ni, sau đó mang đến một cái thang sắt loang lổ vết rỉ từ phía sau. Sau đó Sặc Bảo chậm rãi trèo lên trước, ta và Lý Ma Tử nhanh chóng giúp hắn.

Lang Phong cũng vội vàng lấy bức tượng bằng khăn lụa ra, rất nhanh đã có một cỗ gió lạnh từ phòng nhỏ phía sau thổi đến, sau đó thân ảnh nữ quỷ liền xuất hiện ở diễn thuyết đài diễn thuyết, chờ ta nhìn rõ mặt của nàng về sau không khỏi hít một hơi lạnh, tựa như ái quỷ nói, mặt của nữ quỷ đã biến thành màu xanh mét, lông mày biến thành màu tím, bờ môi đỏ tươi lạ thường!

Sau khi nàng nhìn thấy trên mặt ta về sau lộ ra một tia hồ nghi, ngay sau đó liền thấy được bia đá đang leo lên cao, thấy chúng ta muốn gỡ thi thể của nàng xuống, nàng nhất thời nổi giận, răng nanh mở miệng ra liền hướng chúng ta đánh tới.

Tất cả những chuyện này phát sinh quá nhanh, không đợi đà lang phản ứng, nữ quỷ đã đi tới trước mặt chúng ta. Trong lúc cấp bách ta sinh trí cầm quyền trượng của tổ Đản liền rút trên người nàng ta. Trong khoảnh khắc nữ quỷ đã bị bắn ra vài thước, nhưng quyền trượng trực tiếp đứt thành hai đoạn, gan bàn tay của ta cũng bị đánh nứt, máu tươi chảy đầy bàn tay.

Cũng may lần này tranh thủ được thời gian cho Lang Bang, chỉ nghe hắn dùng tiếng cá mập nói câu gì đó, nguyên bản hắn tức giận nhìn sang nữ quỷ của ta. Sau khi nhìn thấy điêu khắc bằng khăn lụa, nữ quỷ lộ ra vẻ dữ tợn trước nay chưa từng có, cách vài mét ta cũng có thể cảm giác được oán khí ngút trời kia!

Nhưng nàng cũng không lập tức xông tới, mà đứng tại chỗ do dự.

Mang thấy thời điểm không sai biệt lắm, lập tức giơ gương đồng lên chiếu trên người, trong gương mơ hồ lập tức xuất hiện một cái Cách Ni trông rất sống động.

Nữ quỷ thấy thế không do dự nữa, kêu lớn lao về phía hắn!

Mâu bốn trăm tám mươi sáu thanh mâu của Thiên Ngô.

Ách nhanh chóng chạy ra ngoài, sức nặng của bức tượng kia không nhỏ, điều khiển hắn đứng thẳng còn tạm được, mang theo khó khăn chạy sẽ rất lớn. Các bức tượng chưa chạy được mấy bước đã lắc lư vài cái ở trong tay hắn, sau đó "Bốp" một tiếng ngã trên mặt đất.

Nữ quỷ lập tức phản ứng lại, hung tợn trừng mắt liếc bọn ta một cái, sau đó hóa thành một quầng sáng màu đỏ, đi thẳng đến yết hầu Đản Y Sinh.

Lúc này Mục Lăng mới vừa sờ thấy thi thể, đang cởi dây thừng trên thi thể ra, thấy nữ quỷ nhào về phía mình, y tranh thủ thời gian nhảy xuống cái thang, sau đó nhặt quyền trượng trên mặt đất lên, cho ta nửa đoạn, vội vã nói: "Phương án này không được, lực lượng của nữ quỷ vượt qua sự tưởng tượng của ta."

Nói xong hắn dẫn đầu chạy ra khỏi chùa, nữ quỷ muốn đuổi theo chúng ta, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn bay lên giữa không trung bảo vệ thi thể của mình.

Đợi bọn ta đi ra, Bàng Dung thuận tay ném quyền trượng lên đường, rõ ràng là không có ý định lấy, thế nên ta hỏi quyền trượng của ông ta làm sao sẽ gãy?

Dù sao quyền trượng này ở trong tay Lang Gia uy lực vô cùng, hơn nữa nhìn hoa văn và tiêu chí tuyên truyền trên đó cũng biết không phải vật phàm, lần này trực tiếp hư hại thật sự là ngoài dự liệu của ta.

Mân Châu lắc đầu, tiếc hận thở dài một hơi.

Ách ở bên cạnh kéo ta một cái, lặng lẽ nói cho ta biết quyền trượng không phải là pháp khí bình thường, cần phối hợp chú ngữ mới có thể dùng tốt, vừa rồi thời điểm khẩn cấp ta căn bản không niệm chú ngữ, cho nên quyền trượng hỏng rồi.

"Ba, thật có lỗi..."

Thấy cha con họ đều đau lòng, ta biết mình không cẩn thận phá hủy bảo bối của người ta, không biết làm sao. xài lái lại cười ha ha nói bảo bối của phụ thân mình nhiều hơn, làm hư mất hai kiện không phải là vấn đề.

Ta cười gật gật đầu, trong lòng tính toán tương lai sẽ đưa mấy món âm vật đền bù tổn thất cho bọn họ.

Trước khi đi khỏe xấu nói cho ta biết, ban nãy y thả trùng ở trên người nữ thi, trong hoàn cảnh âm khí lượn lờ trùng trùng sẽ nhanh chóng sinh sôi, trong vòng một đêm có thể sinh ra vô số giòi bọ, cắn cũng có thể đem thi thể gặm sạch sẽ.

Nhưng đám người áo đen chắc chắn sẽ không ngồi yên mặc kệ, vì vậy giòi bọ chỉ có thể trì hoãn thời gian nữ quỷ biến thành ma quỷ, nhưng không cải biến được kết quả.

Cho nên phải về nhà cân nhắc cách đối phó ma quỷ, còn đề xuất để cho chúng ta rời đi. Ngụ ý chính là việc này không cần chúng ta quan tâm, ta làm sao có thể đáp ứng? Sáng sớm hôm sau đã đưa Như Tuyết và Doãn Tân Nguyệt lên máy bay về quốc gia.

Nhìn thấy an toàn của hai đứa bé rời đi, ta và Lý Ma Tử nhìn nhau, đều mỉm cười.

Nam nhân trước nay không sợ khiêu chiến, chỉ là sợ có ràng buộc! Trước mắt người yêu đã an toàn, kế tiếp có thể đi theo Cẩn, ngoan ngoãn đánh một trận lớn với ma quỷ.

Mấy ngày kế tiếp ta và Lý Ma Tử chạy khắp phố lớn, cuối cùng tìm được một thanh kiếm gỗ đào chính tông. Toàn thân thanh kiếm này lộ ra hào quang màu hồng nhạt, chuôi kiếm vì thời gian dài được người ta cầm trong tay nên vô cùng bóng loáng. Bởi vì giao tiếp lâu dài với đồ cổ, ta liếc mắt liền nhận ra đây là đồ vật Đường triều, lúc này liền muốn ra giá cao mua lại, nhưng ông chủ cự tuyệt không bán, bất quá cho phép chúng ta dùng xong rồi hãy trả lại.

Ngoài ra ta còn kiếm được hai khối cổ ngọc trơn bóng, đeo trên người có thể gia tăng dương khí. Cuối cùng nó cũng vẽ được rất nhiều linh phù lên trong tửu điếm, sau khi mọi việc đã được chuẩn bị tốt, ta hỏi Liệu Liệu lúc nào có thể bắt đầu? Nó nói cho ta biết anh Hùng ta còn cần thời gian một ngày để chuẩn bị, chờ tối mai thì có thể động thủ.

Ta nghe xong kích động không thôi, nghĩ thầm chuyện này cuối cùng cũng coi như kết thúc, chỉ hy vọng không xảy ra sai lầm gì nữa. Vì an toàn, chúng ta cả ngày mèo trong quán rượu, đợi đến ngày thứ hai anh em dâu ra ngựa, không ngờ còn chưa kịp ngày thứ hai thì đã xảy ra chuyện.

Lang Thiên nhận được điện lang của quản gia, quản gia khóc nói Húc bệnh qua đời rồi!

Lúc Hối Nha chảy nước mắt kể lại tin tức này cho ta biết, cả người ta đều ngây ngẩn cả người. Lúc này ông ta theo bánh xe về trang viên, ở trong hồ bơi thấy được thi thể Già đã ngâm nát.

Nhìn từ đặc trưng của thi thể, khoe khoang ít nhất chết mất mười hai giờ đồng hồ, nói cách khác ngày hôm qua khi chúng ta tụ tập cùng Họan ăn mừng, họ Lang đã chết rồi.

Ách Quái không trách bất cứ người hầu nào, cũng không đi điều tra anh dâu chết như thế nào, mà là xử lý hậu thế của anh dâu. Bởi vì anh Hùng là một trong những thương nhân từ thiện trứ danh nhất quanh núi trừng, sau khi hắn chết có tư cách vào nhà đường núi túy.

Bởi vì nữ ma quỷ kia sắp thành hình, bánh xe trực tiếp đặt thi thể Sùng Ngoa vào quan tài, sau đó ở trong Thánh Tượng.

Ta và Lý Ma Tử bởi vì không phải đệ tử thực tế, không thể tiến vào khu vực trung tâm của giáo phái, chỉ có thể đứng bên ngoài chờ đợi.

Là đường giáo anh tuấn nhất thế giới, tất cả nơi này đều vô cùng trang nghiêm, mỗi tín đồ bên trong đều có vẻ thành kính như vậy, hơn nữa âm nhạc uyển chuyển, ta chỉ cảm thấy toàn thân đều nổi hết da gà, lôi kéo Lý Ma Tử đi ra ngoài. Không nghĩ tới hắn chẳng những không đi, còn hào hứng bừng bừng muốn ta nhìn lại trung tâm triều đình, nói hình ảnh Thiên Ngô ở đây khác với những nơi khác.

"Phải không?" Ta nghe xong cũng cảm thấy rất mới mẻ, liền đem tín bán nghi đi tới bên cạnh pho tượng bị khó chịu của Thiên Đế.

Ta phát hiện cây thánh tử này đang ngửa đầu, hai tay hai chân đều bị đóng đinh ở trên thập tự giá, bên cạnh hắn còn cắm một cây trường mâu kỵ sĩ La Mã toàn thân màu trắng bạc, mơ hồ tản mát ra một cỗ hàn quang đoạt hồn người.

Ly kỳ nhất chính là, mũi mâu của thanh trường mâu này, từ đầu đến cuối đều có một tia máu chưa ngưng kết, giống như vừa mới từ trong cơ thể con người rút ra vậy.

Chờ Ngu Ngu xử lý tang lễ xong đi ra, ta cùng Lý Ma Tử an ủi hắn vài câu. Hắn biểu thị sẽ kế thừa di chí của phụ thân, tiếp tục đấu tranh với ma quỷ, nhưng hắn không có bản lĩnh của phụ thân, không biết tiếp theo nên làm gì bây giờ?

Cho dù bạn tốt tuyên bố với bên ngoài phụ thân là lúc bơi lội mà chết, nhưng chúng ta đều rõ ràng, đây là độc thủ của Long Tuyền sơn trang.

Bởi vậy bọn lang nha chuẩn bị trọng kim mời các đại sư huynh công thự công chính đến hỗ trợ, ta tranh thủ thời gian lắc đầu, để hắn tuyệt đối không nên có loại suy nghĩ này.

Bây giờ tóc tơ vừa qua đời, toàn bộ bánh xe đều tiếp nhận sản nghiệp của ông ta, địa vị ở công ty còn chưa ổn định. Nếu lúc này gây ra động tĩnh lớn, rất dễ dàng bị nhà giàu có lợi dụng, cướp đi gia nghiệp do ông ta vất vả lưu lại.

Hắn nghe phía sau gật gật đầu, xem như tiếp nhận ý kiến của ta, ảo não nắm tóc. Ta chỉ có thể nói chút chuyện không liên quan chuyển sự chú ý của hắn, Lý Ma Tử đúng lúc hỏi hắn cây trường mâu mang máu kia là cái quái quỷ gì vậy?

"Châu của Đế Đế!"

Lý mặt rỗ nhìn thoáng qua ánh mắt của Lý rỗ, vô lực trả lời một câu, sau đó lại cúi đầu xuống.

Nghiêm túc mà nói, Liêu Nhất là một thanh niên có lý tưởng.

Nhưng đột nhiên phụ thân mất rồi, trọng trách nặng nề trong nháy mắt đè ở trên người hắn, hắn lập tức trở nên bối rối cùng bất lực. Đêm hôm đó ngựa cũng dựa theo quy củ, trong nhà tụng giữ linh cho phụ thân, ta và Lý Ma Tử ở bên cạnh cùng hắn.

Trong chùa giáo rộng lớn chỉ còn lại ba người chúng ta, ánh đèn trong chùa đều tắt, chỉ còn lại có ngọn nến thô to đang từ từ cháy lên.

Trong hoàn cảnh lờ mờ, thứ lo lắng nhất chính là vệt máu tươi trên thanh mâu của Thượng Đế!

Ta không kìm nén được lòng hiếu kỳ, hướng Mã Lang hỏi Đế Chi Mâu đến căn nguyên của Đế Mâu? Mã Lang nói cho ta biết, năm đó đế quốc Thiên La Mã bị phán định là tà giáo đồ, muốn đem cái đinh đóng trên thập tự giá, xử tử Thiên Ma. Nghe nói thời khắc này cả thành La Mã cuồng phong nổi lên, mây đen dày đặc, phảng phất ngay cả đế quốc cũng đang khóc than.

Bảy ngày sau, vì xác định hôm qua có phải hay không chết, một gã chiến sĩ La Mã đâm trường thương, đâm vào bụng Thiên Đế, kết quả xác chết thiên đế dĩ nhiên phun ra máu tươi, thiên hạ cũng mở to mắt trọng sinh.

Chiến sĩ La Thành này nháy mắt bị Thiên Bắc cảm hóa, trở thành Cơ Đốc đệ, thanh trường mâu nhuộm máu mùa đông máu tươi này, cũng được đời sau xưng là: Đế Đế Chi Mâu!

Theo sự phát dương Quảng Đại Phổ của Thiên Cơ trưởng lão, Thiên Đế dần dần trở thành thần chí cao vô thượng trong mắt người châu Âu, thanh trường mâu này cũng trở thành thần khí chùa giáo lớn hùng vĩ.

Nghe nói mặc kệ bất luận lúc nào, mặc kệ gió táp mưa sa, máu trên Đế Chi Mâu cũng sẽ không rút đi, nó thủ hộ toàn bộ Phổ, bảo vệ con dân của tất cả Thần, đem tất cả ma quỷ đánh vào hắc ám!

Ta nghe xong gật đầu nhẹ, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Đây có lẽ là âm vật phương Tây?

Bài thứ bốn trăm tám mươi bảy tại Kinh Thánh Tốn ...

Nhưng còn không đợi mình ngủ, không khí chung quanh lại chợt lạnh xuống. Ta cảnh giác mở hai mắt ra, lại phát hiện cửa ra trống không.

Nhưng cỗ âm khí kia rõ ràng là từ cửa ra vào, lẽ nào cảm giác lỗi của ta?

Lý Ma Tử đang chơi điện thoại bên cạnh, Chiêm Nhược vẫn duy trì tư thế cúi đầu như cũ, ta hỏi bọn họ có thấy đồ vật nào không sạch sẽ không? Hai người đều lắc đầu.

Lý mặt rỗ càng khinh thường nói, đây là điểm lớn nhất của lúa, là nơi cư trú của Đế, làm sao lại đến với đồ dở đây?

Nói xong hắn cúi đầu tiếp tục chơi điện thoại, ta nghĩ đúng là đạo lý này, liền chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Nhưng vào lúc này, một cỗ âm phong mãnh liệt hơn so với trước cửa lại một lần nữa từ thổi vào, lần này ngay cả Lý Ma Tử và Mã Dịch đều cảm giác được, hai người đều kỳ quái nhìn về phía cửa ra vào.

Âm khí nơi cửa ra vào càng ngày càng nặng, ánh nến trong chùa bị thổi lay động trái phải, đây cũng không phải là dấu hiệu tốt lành gì! Hơn nữa hôm nay ta chuyên môn tới tham gia lễ tang, không mang theo bất cứ thứ gì, trong lúc nhất thời trong lòng hoảng hốt làm một đoàn.

Từng trận gió lạnh thổi qua, rốt cuộc thổi tắt toàn bộ ngọn nến trắng trong phòng, sau đó ta thấy Doãn Tân Nguyệt đứng ngoài cửa vẫy vẫy ta, nhìn thấy nàng ta hưng phấn một hồi, muốn đi qua.

Nhưng vừa chạy được vài bước, Doãn Tân Nguyệt đã trở về nước, trước mắt nhất định là ảo giác!

Nghĩ tới điều này, ta phải tranh thủ cắn chót lưỡi, cố gắng để cho mình tỉnh táo lại. Đợi sau khi Doãn Tân Nguyệt kia biến mất khỏi tầm mắt ta ta ta, ta mới thở phào một hơi, định dặn dò Lý Ma Tử và Bang Đà cẩn thận một chút, lại phát hiện xung quanh ta trống rỗng, ở đâu còn bóng dáng của bọn họ?

"Mẹ nó!" Ta ảo não mắng một câu, sau đó liền chuẩn bị ra ngoài tìm kiếm bọn họ.

Lúc xoay người, thấy được thanh Thượng Đế Mâu Chi Mâu mang theo máu này, trong lòng khẽ động, trực tiếp hai tay chắp trước ngực thành kính hướng Thiên Ngô bái một cái, sau đó rút trường mâu, nhanh chóng ra khỏi cửa.

Ta nghĩ, Âm Linh nước ngoài, dùng thần khí nước khác đối phó, hẳn là càng có hiệu quả chứ!

Không ngờ ta từ đường giáo đuổi theo ra xem, bên ngoài căn bản không có bóng dáng hai người bọn họ, mà trong không khí lại tràn ngập một cỗ âm khí nồng đậm. Ta biết bọn họ bị đồ vật bẩn thỉu lừa đi, tranh thủ thời gian đuổi theo ra phía ngoài, nhưng chạy thật xa cũng không thể nhìn thấy bọn họ. Ngược lại từ trong không khí ngửi được âm khí của nữ quỷ, hơn nữa càng đi ra ngoài âm khí càng rõ ràng.

Ta sửng sốt một chút, sau đó lập tức nghĩ tới một khả năng kinh khủng: có thể nữ quỷ đã biến thành ma quỷ...

Lúc trước nàng bị chúng ta dằn vặt không ít, trong tiềm thức khẳng định đã coi chúng ta là kẻ địch đầu tiên, cho nên nàng mới muốn lừa chúng ta từ trong chùa đường. Bất quá điều này cũng nói rõ nữ quỷ bên cạnh rất kiêng kỵ Đế Đế!

Ta nhìn nhìn Đế Trụ trong tay, cắn răng đi về phía cổ bảo u linh mà nữ quỷ ẩn thân.

Dọc theo đường đi ta đều đang suy nghĩ rốt cuộc nữ quỷ này có biến thành ma quỷ hay không? Nếu như không may còn tốt, nếu thật sự bất hạnh bị ta nói trúng, vậy Thượng Đế chi Mâu còn có thể dùng tác dụng sao? Mặc dù có tác dụng, Lý Ma Tử và Phiền Tử có thể chờ được ta không?

Vì cướp được pháo đài trước khi nữ quỷ đến, ta còn cố ý gọi một chiếc xe cát, thế nhưng mãi đến khi đến cửa ra vào của khách sạn cũng không thể đuổi kịp bọn họ. Chuyện này thực sự nằm ngoài dự liệu của ta, bởi vì tốc độ đi đi của người ta lúc bị mê hoặc đã rất chậm, trong lòng càng thêm lo lắng an nguy của bọn họ.

Xét thấy không biết Cây mâu Đại Đế có tác dụng hay không, ta còn cố ý quay trở lại khách sạn lấy kiếm gỗ đào ra, chuẩn bị liều mạng với nữ quỷ!

May mắn là sau khi ta tiến vào con đường nhỏ ruột dê, liếc mắt liền thấy Lý Ma Tử và Liêu Đà đang đi vào bên trong, có thể nữ quỷ cảm thấy bọn hắn chạy không thoát, cho nên giảm thấp tốc độ.

Ta lập tức bắt được hi vọng, ba bước cũng thành hai bước đuổi theo, dùng hết toàn lực tát một cái vào mặt bọn họ.

Không nghĩ tới bọn họ chẳng những không tỉnh lại, ngược lại hung tợn nhìn chằm chằm ta, trong mắt tản ra hồng quang giống như dã thú, lập tức đồng loạt hướng ta đạp. Ta không ngờ nữ quỷ có thể điều khiển bọn họ công kích ta, trong nháy mắt đã bị Lý Ma Tử một cước đạp ngã trên mặt đất, sau đó hai người bọn họ vẫn không dừng tay, nhe răng trợn mắt nhào tới đè lên người ta.

Giờ phút này thân thể bọn họ so với bình thường nặng hơn rất nhiều, hai người đè trên người ta nặng như ngàn cân, ta dùng hết toàn lực giãy dụa, lại không có bất cứ hiệu quả gì. Cuối cùng chỉ có thể cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu mũi trên mi tâm bọn họ!

Chỉ thấy thân thể hai người trì trệ, lập tức xụi lơ xuống, trọng lực đè ở trên người ta cũng biến mất theo. Ta biết hai người bọn họ thanh tỉnh, vội vàng bò dậy, nổi giận đùng đùng nhìn lại hướng cổ bảo.

"Tiểu ca Trương gia, làm sao bây giờ?" Lý Ma Tử khôi phục vẻ mặt vội vàng hỏi.

Xem ra hắn biết rõ mình đã làm gì, chỉ là vừa rồi thân thể không chịu khống chế mà thôi. Ta cắn răng nói: "Đã đến bước này, còn có thể làm gì? Liều mạng với nàng."

Nói xong đã cầm theo Đế Chi Mâu xông vào.

Vào cửa, ta cảm giác Âm khí bên trong so với trước nặng hơn rất nhiều. Trong không khí ẩn ẩn lóng lánh hào quang màu tím. Gia gia từng nói, cái này gọi là lệ khí, phàm là đồ vật đã thành lệ đều khó đối phó.

Ta muốn rời đi, nhưng thấy bánh xe mất cha vừa rồi lập tức khôi phục tinh thần.

Lúc đi đến gần diễn thuyết đài, ta phát hiện, xác khô nữ quỷ không còn, trong lòng ta chìm xuống đáy cốc, chẳng lẽ thi thể của nữ quỷ và hồn phách đã dung hợp?

Nghĩ tới đây ta vội vàng nhìn quanh, muốn tìm ra vị trí nữ quỷ, kết quả âm khí chung quanh giống như mù mịt, căn bản ta không nhìn ra phương hướng. Ta còn chưa nghĩ ra làm sao, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu chói tai, ta vội vàng quay đầu, phát hiện hai người Lý mặt đều rất dữ tợn, bộ dáng muốn giết chết đối phương.

Ta chỉ chậm một nhịp, Lý Ma Tử đã bóp cổ Mã Lang, mà bánh xe tựa như không biết khó chịu, căn bản không ngừng dùng nắm đấm nện lên đầu Lý Ma Tử.

Ngắn ngủn mấy chục giây, trên hai người đều dính máu tươi. Ta biết nữ quỷ là muốn thấy chúng ta tự giết lẫn nhau, mau mau đi lên đánh thức bọn họ. Lý Ma Tử sau khi tỉnh lại trực tiếp mắng: "Con mẹ nó làm sao bây giờ, một chút không cẩn thận đã bị mê hoặc!"

"Ngươi cầm cái này!" Ta đưa Đế Chi Mâu cho Lý Ma Tử.

Nữ quỷ hai lần muốn mê hoặc chúng ta, nhưng ta lại không có chuyện gì cả, ngoại trừ định lực của bản thân ta mạnh mẽ ra, khẳng định cũng có liên quan với Đế Chi Mâu này.

Ta lại để cho bánh lái cõng quyển thánh hương!

Nếu Đạo giáo 《 Đạo Kinh 》 có thể an thần trừ tà, ta nghĩ Cơ Đốc Kinh Thánh Liên Mỹ khẳng định cũng sẽ có hiệu quả tương tự.

Quả nhiên, theo tiếng nấm khắc trang trọng phát ra từ miệng bánh ú, âm khí chung quanh chúng ta nhanh chóng giảm đi rất nhiều, tựa hồ có cỗ ánh mặt trời muốn chiếu vào, sinh ra cảm giác ấm áp.

Tiểu Dạ khúc thứ bốn trăm tám chương yêu thích.

Lúc này đỉnh đầu chúng ta đột nhiên truyền đến một trận cuồng tiếu tê tâm liệt phế, ngẩng đầu nhìn, thây khô nữ quỷ rõ ràng treo ở trên xà nhà. Trong lúc chúng ta nhìn tới, nàng đột nhiên vung tay lên, đem toàn bộ quần áo trên người ném ra, lộ ra tổ chức cơ bắp đã sớm mục nát bên trong.

Ta nhịn không được nôn khan một tiếng, lấy kiếm gỗ đào ra nhắm vào nàng!

Ai biết được nàng cũng không có công kích chúng ta ngay mà là dừng lại trên diễn thuyết, trong miệng mơ hồ đọc cái gì đó.

Theo đó nữ quỷ không ngừng phát ra thanh âm quái dị, ta ngạc nhiên phát hiện âm khí chung quanh nhanh chóng hướng nàng tựa vào, tiếp theo hai tay nàng mở rộng miệng rộng dùng sức hút vào. Theo âm khí không ngừng hút vào trong cơ thể, thân thể thối rữa của nữ quỷ vậy mà nhanh chóng sung mãn lên, trước sau không đến một phút nàng đã biến thành một nữ nhân gợi cảm hấp dẫn.

Lý Ma Tử nuốt nước miếng, nói chết trong tay nàng cũng đáng.

Không phải ta để ý tới Lý Ma Tử, quay đầu bảo mã chú ý đến mình, sau đó xách kiếm gỗ đào xông về phía nữ quỷ. Họa kéo lại kêu với ta: " Trương, ngươi không thể đi! Hiện tại nàng đã biến thành ma quỷ rồi, ngươi không phải đối thủ của nàng."

"Có thử hay không mới biết, liều mạng!"

Ta hiểu渣 là có ý tốt, nhưng trước mắt không liều mạng, căn bản không có đường sống, cho nên ta vứt bỏ bánh lái liền đâm ra một kiếm.

Trong quá trình tiếp cận ta, nữ quỷ không nhúc nhích, mỗi lần như vậy đều là tiết tấu biến thành quang hoàn. Ta cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm thứ lão tử luyện mấy ngày nay chính là Cách Không Thứ Quang Hoàn nên mới đề phòng.

Nhưng ta không ngờ rằng, nữ quỷ lại không theo kịch tính xuất bài, ngay lúc ta sắp đâm trúng ngực nàng, khóe miệng nhếch một cái rồi trực tiếp biến mất.

Nhất kiếm đâm vào không khí, sau đó sửng sốt một giây ngắn ngủi, ngay sau đó liền nghe Lý Ma Tử hô to: "Cẩn thận!"

Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng khổng lồ đánh lên trên lưng của ta.

Ta bị đụng bay xa mấy mét, lúc rơi xuống đất miệng "Phốc" phun ra một ngụm máu tươi. Nữ quỷ đứng ở chỗ ta vừa đứng, nhìn ta lộ ra nụ cười khinh thường, khiêu khích liếm ta cái lưỡi.

"Cút mẹ ngươi đi!"

Thế mà dám đem lão tử coi như chuột con chơi đùa, ta cắn răng đứng lên, cố nén đau nhức kịch liệt sau lưng dùng hết toàn lực đâm ra ngoài, nhưng chỉ cần vừa tiếp xúc nữ quỷ, nàng sẽ lập tức biến mất.

Lần này ta có kinh nghiệm, thuận tay đâm kiếm gỗ đào ra sau lưng, nhưng vẫn đâm hụt. Không đợi ta kịp phản ứng, nữ quỷ đã xuất hiện phía trên, móng tay màu đỏ sắc bén cắm vào cổ ta, máu tươi văng khắp nơi.

Ta theo bản năng lóe lên tránh công kích trí mạng về phía sau, sau đó chém thanh kiếm gỗ đào vào đầu.

Nữ quỷ bị đánh trúng, trên làn da bóng loáng nhiều thêm một lỗ hổng nhìn thấy mà giật mình, chung quanh vết thương dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được trở lại khô quắt. Trong lòng ta vui vẻ, nghĩ thầm ngươi cho dù trở nên xinh đẹp hơn nữa, bên trong cũng chỉ là một thây khô!

Đã có kinh nghiệm hai lần trước, ta không chủ động công kích nàng nữa, mà chờ nàng động thủ trước, sau đó thông qua âm khí trên người nàng phán đoán phương hướng, khiến nàng liên tiếp mấy lần đều bị kiếm gỗ đào gây thương tích, trên thân trở nên chồng chất vết thương.

Ta biết sau khi kéo dài uy lực của kiếm gỗ đào sẽ biến mất, chờ nàng lần nữa từ chính diện đánh tới, ta dùng hết toàn lực đâm ra một kiếm, trực tiếp đâm trúng nàng.

Nhưng hình ảnh đâm xuyên thân thể nàng không xuất hiện, bản thân kiếm gỗ đào lại toát ra một cỗ khói đen sau đó đứt từng khúc!

Cùng lúc đó, ta phát hiện bên cạnh mình xuất hiện vô số nữ quỷ, các nàng giống nhau như đúc, hơn nữa trên thân đều tản ra âm khí.

Thấy cảnh này ta trực tiếp sửng sốt, bởi vì đây không phải ảo cảnh, mà là phân thân thật sự!

Một nữ quỷ ta còn không làm được, lần này chẳng phải chết chắc rồi sao...

Ngay khi ta muốn từ bỏ, bên cạnh lại đột nhiên truyền đến một đạo bạch quang chói mắt, cùng lúc đó những nữ quỷ kia dường như cảm nhận được cái gì đó rất đáng sợ, đều đồng loạt lui về vị trí diễn thuyết đài.

Ta xoay người nhìn lại, phát hiện vật thể phát sáng chính là Đế Mâu của Lý Ma Tử!

"Trương, đây là hôm nay Thiên Đế giúp chúng ta! Cảm tạ đế đế, chủ của ta." Họ Lộ ở bên cạnh kích động nói không nên lời.

Sau đó nhắm mắt lại, hắn thành kính đọc lên Thánh Kinh, theo tốc độ nói của hắn tăng nhanh, bạch quang trên thân Đế Chi Mâu càng thêm chói mắt.

Xem ra Đế Đế thực sự hiển linh, ta hưng phấn hét lớn một tiếng, sau đó từ trong tay Lý Ma Tử tiếp nhận Đế Chi Mâu, chậm rãi đi về phía nữ quỷ.

Trong quá trình này, tầm mắt của ta dần dần mơ hồ. Trong đầu một mảnh hỗn độn, đột nhiên xuất hiện một người nước ngoài người ta mặc áo trắng, thân mặc râu quai nón, một tay hắn phủ quần áo, một tay giơ ở trước ngực, mỉm cười hướng ta gật đầu nhẹ.

Sau đó bỗng nhiên hóa thành một điểm sáng, trực tiếp đâm vào bên trong Đế Ma Mâu!

Ta chỉ hoàn toàn cảm thấy trong đầu truyền đến một tia nhức mỏi, lập tức ánh mắt trở nên vô cùng rõ ràng, bàn tay nắm lấy Đế Chi Mâu cũng trở nên linh hoạt hẳn lên. Cùng lúc đó những nữ quỷ kia giống như gặp phải khắc tinh, chạy tứ tán.

Ta đang lo lắng bị các nàng chạy mất đây này!

Tay cầm trường mâu vô thức giơ lên, trường mâu trong nháy mắt vẽ một vòng tròn trên đỉnh đầu, lập tức vòng này tản mát ra bạch quang nóng bỏng cũng nhanh chóng mở rộng ra, sau một khắc toàn bộ tòa kiến trúc đều bị bạch quang bao phủ, tất cả phân thân nữ quỷ giống như bị niệm siết chặt, toàn bộ ngã xuống đất quay cuồng lên.

Lúc này lang thang tốc độ quá nhanh, không thể không tạm thời ngừng lại, bạch quang trong phòng thoáng cái ảm đạm rất nhiều, nữ quỷ kia bắt được cơ hội, hú lên quái dị hợp thành một thể nhào về phía ta, cũng trong nháy mắt tiếp cận ta hóa thành một cây đàn hồi khí đen lượn lờ!

Trên đàn tản ra lực lượng ma quỷ làm cho toàn thân ta run lên, thậm chí quên tránh né, chỉ là theo bản năng cầm Đế Mâu nghênh đón, nhưng ta biết cho dù có đâm trúng nàng, bản thân cũng đủ sặc mùi.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Chiêm Đồng một lần nữa niệm lên Thánh Kinh, toàn thân ta một lần nữa tràn đầy lực lượng, mà trước mắt không có nữ quỷ, chỉ có một bộ xương lấp lóe hào quang màu tím.

Ta không nghĩ ngợi gì nữa, trực tiếp nắm chặt trường mâu, hướng đến bộ xương mà đâm tới.

Chỉ nghe một tiếng phốc trầm đục, ánh mắt của ta khôi phục bình thường, lại nhìn qua ngực nữ quỷ trước kia, vậy mà xuất hiện một lỗ máu to lớn, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được nhìn lồng ngực mình, trên mặt không có vẻ không cam lòng, mà là mê mang vô hạn.

Sau đó bắt đầu từ đầu, cả người nàng hóa thành tro tàn, nhanh chóng huy động trong không khí.

Bọn họ sợ nàng còn chưa chết nên niệm tiếp, tràng cảnh trước mắt ta lại thay đổi...

Ở trong một biển hoa, cô nương trẻ tuổi tướng mạo xinh đẹp tay cầm lá cờ, mặt mũi tràn đầy ý cười nhìn ta, sau đó phất phất tay, xoay người biến mất ở trong cỏ um mỹ lệ.

"Đừng đọc nữa, nàng ta đã rời đi rồi."

Ta gọi bọn lang thang một tiếng, sau đó dẫn theo bọn họ rời khỏi cổ bảo u linh.

Sau khi nữ quỷ bị diệt sạch, người của Long Tuyền sơn trang lại lần nữa biến mất thần bí, ta không biết bọn họ đi đâu, nhưng cũng lười quan tâm bọn họ. Đợi man di xong vài ngày đã bước trở về quốc gia.

Đáng nhắc tới là, ta ở tại khách sạn đêm cuối cùng, mơ thấy nữ nhân châu Âu xinh đẹp kia, nàng cầm cờ không ngừng nhìn về phía sau lưng, mỗi lần nhìn một cái, trên mặt sẽ thêm ra một vệt đỏ ửng.

Người phía sau nàng ta vẫn chưa thấy rõ, chỉ biết đó là một thanh niên đang cầm cờ.

Tuấn Cách ni, mong ngươi có cơ hội quý trọng Đế phẩm, là nữ nhân trên trời đối đãi tốt với mình!

án thứ bốn trăm tám chín khâu liên hoàn đứt đầu mối.

Sau khi trở về từ châu Âu, chuyện đầu tiên ta làm chính là đưa tin cho nam nhân có tốt, hỏi hắn có cần giúp đỡ không?

Chuyện hắn nói đã giải quyết xong, lại hỏi ta bên này thế nào, ta nghĩ lập tức nói ra chuyện Long Tuyền sơn trang nhúng tay vào, sau đó hỏi hắn có biết mục đích của Long Tuyền sơn trang không.

"Có lẽ không phải cố ý."

Nam nhân chăn hộ rất nhanh phản ứng lại ý tứ của ta, nhưng hắn cho rằng mọi người chúng ta đồng thời gặp phiền toái, cũng không phải Long Tuyền sơn trang làm khó dễ, còn nói nếu thật sự là như vậy, người của Trương gia Giang Bắc sẽ không ngồi yên không để ý tới.

Ta nghĩ cũng là đạo lý này, nên không nghĩ nhiều nữa, sau đó lại viết tờ giấy phạt cho Thử tiền bối.

Mặc dù lão nhân này rất vô sỉ, nhưng lại nhiều lần giúp ta trong lúc nguy cơ, hơn nữa bản thân hắn vốn là người của Trương gia, còn cùng bối phận với gia gia. Cho nên bất tri bất giác ta đã đối đãi hắn như là gia gia, thật sợ hắn bị cừu gia đuổi tới, xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

"Đại tôn tử, tìm ta có chuyện gì?" Vừa máy truyền tin chuyển động, âm thanh của Thử tiền bối đáng khinh bỉ liền truyền tới.

Nghe giọng nó liền biết trạng thái của nó không tệ, ta thở phào nhẹ nhõm, cười nói lão già nhà ngươi đừng có chiếm tiện nghi của ta, cẩn thận ông nội ta sẽ quay lại đánh ngươi.

Nói xong ta thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm túc hỏi hắn tình huống thế nào, cần không cần hỗ trợ.

"Còn có thể như thế nào nữa, bọn họ muốn tìm được ta cũng không dễ dàng như vậy, nhưng ta muốn thoát khỏi bọn họ hoàn toàn cũng không đơn giản. Cho nên ta dứt khoát không quản nữa, chạy đông chạy tây chơi bời thôi."

Thử tiền bối nói không tim không phổi, tâm thái lạc quan này, ta có chút bội phục hắn rồi.

Hai người chúng ta lôi kéo một hồi, ta đang chuẩn bị sủa, Thử tiền bối lại hạ thấp giọng, hỏi xem gần đây ta có rảnh không.

"Hả?" Ta hơi nhướng mày, nghĩ thầm không phải là bảo ta tiếp đơn hàng gì đó chứ?

Hắn nhanh chóng lắc đầu nói ngài già đừng hãm hại ta. Lần này ta có thể sống sót trở về đã coi như là không tệ rồi, nên muốn nghỉ ngơi thật tốt một đoạn thời gian.

"Nói cái gì vậy, ngươi là cháu của Diệu Dương, có khác gì cháu ruột của ta?"

Thử tiền bối cười hắc hắc, bắt đầu nói với ta.

Mấy ngày hôm trước hắn trốn tránh kẻ thù khắp nơi, lúc đi ngang qua huyện Hà Lâm, đã nghe được một chuyện lạ.

Nói là dân chúng nơi đó mạo hiểm tuyết lớn đi bắt thỏ rừng, kết quả đột nhiên biến mất, qua ba ngày mới trở về.

Ban đêm khi hắn trở về, lão bà và trẻ nhỏ đã chết ở trong nhà, thậm chí ngay cả đầu cũng bị chặt xuống.

Nhưng gã không chỉ không thương tâm, còn cười ha ha với thi thể, thỉnh thoảng mắng vài câu, tựa như kẻ thù chết đi.

Hắn biến mất ba ngày, các thôn dân đều biết tin tức này, cho nên rất nhiều người cảm thấy hắn gặp phải thứ gì đó không sạch sẽ, bị quỷ nhập thân rồi; còn có người nói hắn cố ý giả ngây giả dại, người chính là hắn giết.

Nhưng sau khi cảnh báo tham gia đã phát hiện tinh thần của y bình thường, lão bà con cũng không phải do y giết.

Thậm chí ngay tại chỗ tóc tai không để lại bất kỳ vân tay nào, đầu và đứa con của vợ tựa như tự mình rơi xuống.

Cuối cùng cảnh sát chỉ có thể kết án qua loa, Thử tiền bối lại nhạy cảm ngửi được điểm quỷ dị trong đó, liền dừng lại ở huyện Lâm Tri.

Quả nhiên, mấy ngày tiếp theo liên tiếp phát sinh những trường hợp lạ lùng như vậy, cảnh báo sốt ruột đến mức trán sứt đầu mẻ trán, không đạt được chút manh mối nào, lại phát hiện ra Thử tiền bối cũng đang trong giai đoạn này.

Hai bên nói chuyện với nhau xong, Lưu trưởng công tử ở nơi đó muốn mời Thử tiền bối hỗ trợ.

Không ngờ chuột tiền bối vừa nhận vụ án này thì kẻ thù phía sau đã đuổi tới.

"Cửu Lân nha, ta đã thu phí chỗ tốt của cảnh sát, ngươi nhất định phải làm đẹp chuyện nha, bằng không chiêu bài của ta sẽ nện đó!" Thử tiền bối ra vẻ đáng thương nói, thanh âm muốn bao nhiêu ti tiện bao nhiêu.

Ta có ý trêu đùa hắn, nhưng không tức giận nói: "Tiền là ngươi thu, chuyện gì cũng bảo ta đến làm, tính toán như vậy không tệ, tiểu gia ta không làm!"

"Ngươi chắc chắn không?"

Trong giọng nói của Thử tiền bối lộ ra một tia uy hiếp, ta nói không làm, ngươi có thể làm gì ta?

"Vậy ta tự mình đi, quay đầu lại bị kẻ thù bắt đi, xem sau này ngươi gặp phải phiền toái ai giúp."

"Mẹ nó, xem như ngươi lợi hại..." Ta bất đắc dĩ nói, đối phó với lão ngoan đồng như thế ta không biết nói gì, chỉ có thể đáp ứng.

Sau đó, Thử tiền bối đã gửi điện thoại của Lưu trưởng lão cho ta, để ta đến huyện Lâm Tri liên hệ với hắn.

Huyện Lâm Tri ở Trung Quốc cổ đại được xưng là Nghiệp thành, là thành thị phồn hoa nhất Nguỵ Quốc thời kỳ Tam Quốc, đáng tiếc theo hơn hai ngàn năm qua cũng dần dần xuống dốc, hiện tại còn kém rất xa những thành thị lớn trên Bắc Kinh Hải.

Nếu đã đáp ứng Thử tiền bối, ta cũng không trì hoãn nữa, mang theo Lý Ma Tật xe tiến về huyện thành Lâm Tri.

Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết đều là người phương nam, vừa nghe tới chuyện phải đi phương Bắc lập tức kích động, nói là muốn đi đánh tuyết, chồng chất người tuyết.

Cuối cùng ta phải dùng lý do chuẩn bị hàng hóa để ngăn các nàng lại.

Sau khi bọn ta đến bờ bắc thì trời đã tối, cân nhắc trên đường có quá nhiều tuyết đọng, ở tạm một đêm ở đó.

Đêm đó ta cho Lưu trưởng lão đăng ký, nói rõ ý đồ đến đây của mình. Sau khi nghe xong, ông ta rất không vui, cho rằng tiền bối không giải quyết được, thì tìm một tiểu đồ đệ đến lừa gạt ông ta.

Tuy nhiên ta và hắn ta hợp tác với cảnh sát phá án trước đó, thái độ của hắn ta lập tức trở nên nhiệt tình hơn.

Giống như vòng cổ Nhân Cốt, cổ họa giết người, loại đại án này đều đang được cảnh báo đăng ký trên mạng trong hệ thống, kiểm tra là có thể tra được, hắn không thể không tin!

Sau đó Lưu trưởng công liền đề nghị chúng ta lập tức lên đường, thảo nào đường địa hình còn chưa quen thuộc, chờ đến hừng đông rồi hẵng nói. Không nghĩ tới hắn lập tức tỏ vẻ đến đón bọn ta, ta và Lý Ma Tử đành phải chạy suốt đêm tới Lâm Tri công bố cục.

Vừa mới xuống xe đã thấy một viên viên ngoại mày rậm khoác áo khoác rộng mắt to, vội vã nghênh đón, kích động nói: "Các ngươi cuối cùng đã đến, nếu không đến ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ!"

"Ngươi là ai?" Lý Ma Tử hừ một tiếng, cố ý làm bộ không quen.

Kỳ thật nhìn Chương cảnh sát này, rất rõ ràng chính là Lưu trưởng công, Lý mặt rỗ hỏi như vậy rõ ràng là muốn phát tiết bất mãn của mình, ta cũng không ngăn cản.

Quả nhiên, sau khi Lý Ma Tử nói xong, Lưu trưởng lão sửng sốt một chút.

Sau đó ngượng ngùng tự giới thiệu: "Ta tên Lưu Chính Nghĩa, là trưởng công đoàn cảnh báo của huyện Lâm Tri, ta đại biểu phụ lão hương thân của huyện Lâm Tri hoan nghênh các ngươi!" Nói xong còn vội vàng vươn tay ra.

Ta nghĩ cũng đủ rồi, liền mỉm cười nắm tay hắn, nhẹ nhàng mở miệng: "Thương nhân âm vật Trương Cửu Lân."

Sau đó Lưu trưởng lão dẫn bọn ta tới gian phòng của mình, vừa mới vào cửa đã ngửi thấy mùi than đá nồng đậm, nhìn qua mới phát hiện trong góc đặt một cái lò sắt cũ kỹ, trong bếp có than đá, ngoài ra trong phòng chỉ có một cái bàn làm bàn đực mấy cái, trên bàn bày một xấp văn kiện thật dày.

"Huyện vẫn còn nghèo, chưa phát ra ấm áp, hợp lý có thể làm việc là được."

Lưu trưởng công cười mời chúng ta ngồi xuống, sau đó rút ra một phần thông tin từ trên bàn đưa tới, ta nhìn lướt qua tư liệu phát sinh vụ án hiếm thấy của mấy gia đình, vội vàng nghiêm túc đọc.

Thử tiền bối nói với ta người bắt thỏ tên là Chu Hội Xuân, tư liệu của hắn xếp hạng đầu. Ngoại trừ hắn còn phát sinh ba sự kiện tương tự. Người thứ hai tên là Vương Tráng tráng, chạng vạng tối ở phụ cận di chỉ đàn Đồng Tước biến mất một cách ly kỳ, sau vài ngày về đến nhà, cái đầu và thân thể của hắn cũng chia nhau.

Người thứ ba tên là Lý Thiên Sinh, hắn ta trên đường đi về nhà ù ù cạc cạc ngã sấp xuống đất, đêm đó bị chém đầu.

Người thứ tư tên Trương Dương, cũng bị chém đầu, nhưng người này là lão Quang Côn, khi còn sống đã phát sinh chuyện gì, không ai biết rõ.

"Trừ những tài liệu này, cảnh sát các ngươi còn có phát hiện gì không?"

Sau khi xem xong, ta suy nghĩ một chút, sắc mặt ngưng trọng hỏi.

Từ bốn sự kiện này, có người bị chém đầu, không khó nhìn ra là do cùng một hung thủ gây nên. Bởi vì ba người trong cuộc phía sau đã bị giết, Chu Phàm Xuân đã biến thành đầu mối trọng yếu!

Huống chi ba người khác đều bị chém đầu, chỉ có bản thân hắn còn sống, điều này đã nói rõ vấn đề. Nhưng tư liệu cảnh báo lại chứng tỏ Chu Hội Xuân không có vấn đề gì, thậm chí ngay cả giám thị cảnh giác bình thường cũng không an bài, ta nghi ngờ trong này có nội tình gì đó.

"Những người này đều chết ở trên giường nhà mình, nhưng chúng ta tra xét tỉ mỉ hiện trường cũng không phát hiện bất luận manh mối gì, chỉ có thể từ hiện trường đến xem khả năng hắn giết, trừ phi là..."

Lưu trưởng công nói đến cuối cùng vẻ mặt trở nên vô cùng tái nhợt, hai tay ta nói cả ba người phía sau đều đã chết, chỉ có Chu Phàm Xuân còn sống, chẳng lẽ các ngươi không nên theo dõi hắn?

Nói xong ta liền nhìn chằm chằm không chớp mắt vào Lưu trưởng công, nhưng ánh mắt hắn thủy chung rất thẳng thắn, không giống là có chuyện gì giấu ta, điều này khiến ta rất khó lý giải, trực tiếp hỏi ra.

"Ai nói không có giám thị, nhưng hắn sau khi vụ án xảy ra thì không ra cửa thứ hai, cho dù ngẫu nhiên đi ra ngoài cũng đều là mua chút đồ ăn rồi lập tức về nhà, thậm chí chúng ta còn đột kích kiểm tra vài lần, nhưng bên trong vẫn bình thường thường. Sau đó lại liên tiếp xảy ra ba chuyện như vậy, chúng ta cảnh giác có hạn, chỉ có thể thu hồi nhân thủ lại..."

Lưu trưởng lão nói xong đột nhiên phản ứng lại, há hốc mồm nhìn ta: "Ý của ngươi là Chu Ứng Xuân là hung thủ?"

"Không nhất định hung thủ là hắn, nhưng nhất định có liên quan đến hắn, nếu không hắn không sống được đến bây giờ."

Ta nói xong liền bảo Lưu trưởng lão lập tức dẫn ta đến nhà Chu Phàm Xuân, hắn liên tục gật đầu, sau đó phải đi bánh xe. Ta nghĩ nói: "Hay là mở xe của chúng ta đi! Lời bánh xe vào thôn rất có thể đánh rắn động cỏ."

Dựa theo trực giác của ta, Chu Thố Xuân chắc chắn có liên quan tới ba vụ án mạng phát sinh sau này. Mỗi lần cảnh báo đột kích kiểm tra đều không thể phát hiện vấn đề, rất có thể chính là mục tiêu xe ngựa bại lộ.

Lưu trưởng công gật đầu lia lịa, khen ngợi đầu óc ta lanh trí.

Ta khẽ mỉm cười, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Con đường tuyết đọng nghiêm trọng, Lưu trưởng lão mở rất cẩn thận, có lúc ta cảm giác đi xuống so với xe đi nhanh hơn, may mà Chu Tấn Xuân gia ở phụ cận huyện thành, nửa giờ sau liền tới.

Rốt cuộc là vi phạm lệnh, trước khi Lưu trưởng lão tiến vào thôn đã lặng lẽ tắt đèn, chỉ có cảm giác chậm rãi đi về phía trước.

Giờ phút này đã là đêm khuya, toàn bộ thôn là một mảnh đen kịt, bầu trời xám xịt, căn bản không nhìn thấy mặt trăng.

Theo chúng ta vào thôn, cửa thôn có mấy hộ gia đình vất vả kêu lên, cũng may gió lạnh ô ô gào thét mà qua, đem tiếng chó kêu át đi.

Đợi đến cửa thôn, Lưu trưởng lão liền chỉ vào nhà cửa đèn phía trước nói chính là nhà Chu Hữu Xuân.

Nói xong liền đánh cửa xe, gió lạnh thấu xương lập tức rót vào cổ áo của chúng ta. Ta dùng hết sức quấn lấy quần áo bông trên người rồi xuống xe.

Đi tới trước mặt ta mới phát hiện đó là một gian phòng gạch xanh, không khỏi nhíu mày, Lý Ma Tử sau khi thấy hắn cẩn thận hỏi ta là sao vậy?

"Đây là niên đại gì? Còn dùng gạch xanh xây nhà, khó trách sẽ chọc phải thứ không sạch sẽ."

Ta lắc đầu nói, trong lòng cơ hồ đã xác định vụ chém đầu lần này không phải do con người làm, mà là có liên quan đến đồ dơ.

Sau khi cải cách mở ra toàn bộ kiến trúc Đại Giang Nam Bắc Trung Quốc đổi thành gạch đỏ, rất ít người lại dùng gạch xanh xây phòng ốc.

Nhưng nói từ tính thực dụng, tính nhẫn nại của gạch xanh, kháng tính ăn mòn cao hơn viên gạch đỏ, từ Tần chuyên Hán cổ đại của Trung Quốc nói chính là gạch xanh, vậy tại sao mọi người còn dùng gạch đỏ?

Bởi vì gạch xanh thuộc âm, cho nên khi người Trung Quốc xây dựng nghĩa trang đều sẽ dùng gạch xanh hoặc phiến đá xanh, một ít phòng gạch xanh tuổi tác đã lâu rất có khả năng bị cô hồn dã quỷ phụ cận xem như là chỗ ở dành cho bọn chúng, từ đó mà vào ở.

Bản thân phòng gạch xanh Chu Lạc Xuân ở đã phạm vào tối kỵ, chỉ là phòng kia của hắn hình như không xây được bao lâu, làm sao lại đưa tới đồ vật lợi hại như vậy?

Chương thứ bốn trăm chín mươi chín, trong mộng giết người.

Nghĩ đến đây, ta lén nhìn thoáng qua trong phòng, phát hiện Chu Hội Xuân đến bây giờ còn chưa ngủ, cứ lẳng lặng đứng trong phòng như vậy, trong tay tựa hồ còn nắm một cây nến trắng.

Đây khẳng định không phải là Chu Phàm Xuân, người bình thường ai sẽ nửa đêm không ngủ, ở trong phòng đốt một cây nến?

Ta không có do dự, bảo Lý Ma Tử nhanh chóng mở khóa, đồng thời ra hiệu Lưu trưởng lão đã chuẩn bị sẵn sàng đi vào trong.

Phương diện mở khóa đúng là Lý Ma Tử có hảo thủ, chỉ là Chu Luân Xuân Gia là loại khóa kiểu cửa kiểu như nông thôn, cần mở hai lần mới mở ra được. Vòng khóa thứ nhất mở dễ như trở bàn tay, kết quả phát hiện bên trong không ngờ còn có thêm một cái khóa nữa.

Bởi vì người bên ngoài chỉ có thể đưa vào một cánh tay, nhưng mở khóa lại cần hai cánh tay. Lý Ma Tử sầu não, vò đầu bứt tai nghĩ biện pháp.

Lúc hắn mở khóa, Lưu trưởng lão hỏi ta có nhìn ra điểm gì không? Ta gật đầu nói Chu Ứng Xuân khẳng định không bình thường, trong phòng có thể có thứ gì không sạch sẽ.

"Vậy làm sao bây giờ?hương có tác dụng không?"

Lưu Minh nghe xong trực tiếp rút súng súng tay áo ra, rõ ràng trong lòng luống cuống.

"Đừng có mà lấy thương, hôm nay chúng ta chỉ giẫm mạnh một chút, tốt nhất đừng để hắn phát hiện. Nếu như bị phát hiện thì tranh thủ thời gian mà chạy, nếu không một khi bị chọc giận, nhất định sẽ cắn chúng ta không tha."

Ta vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng răng rắc vang lên, khóa bên trong lại. Phải biết rằng Lý Ma Tử chỉ dùng một cánh tay tự giác, ta không nhịn được giơ ngón tay cái lên cho hắn!

Cùng lúc đó, trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng nói chuyện của một nam nhân trung niên, nghe giống như đang nói chuyện với người khác.

Ta cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa phía trước, cố gắng không để nó phát ra âm thanh, không ngờ tới khi ta mở cửa, dưới chân lại đột nhiên truyền đến một tiếng loảng xoảng.

Ta cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện ở cửa lại có một bình bia, hiển nhiên là Chu Phàm Xuân cố ý bày ra ở đây!

Ta thấy mình đã bại lộ, dứt khoát cũng không trốn tránh nữa, sải bước vọt vào trong nhà. Cũng chính là khoảnh khắc ta tiến vào cửa, nến trong phòng đột ngột tắt đi...

Trong nháy mắt tầm mắt của ta tối sầm lại, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mơ hồ nhanh chóng hiện lên ở trước mắt.

Ngay sau đó Lý Ma Tử và Lưu trưởng lão cũng vọt vào, Lưu trưởng lão dưỡng thành bệnh nghề, còn lập tức mở đèn trong phòng ra.

Ta thầm nghĩ một tiếng hỏng bét, ánh đèn sẽ che giấu những thứ dơ bẩn phát ra âm khí. Nhưng ngăn cản Lưu trưởng lão đã không kịp nữa, chỉ có thể dựa vào trực giác nhìn về phía cái bóng kia bỏ chạy, lại phát hiện đó là vị trí giường.

Một người đàn ông trung niên đắp chăn bông nằm trên giường, xem ra đây là Chu Phàm Xuân.

Chu Phàm Xuân miễn cưỡng ngồi dậy, dụi mắt đánh giá chúng ta, một bộ dạng bị chúng ta đánh thức.

Đầu tiên hắn tràn ngập địch ý nhìn ta một cái, sau đó mới nhìn thấy Lưu trưởng công phía sau, vẻ mặt rất cứng ngắc nói: "Lưu trưởng công, ngươi xông vào nhà ta làm gì?"

"Công việc công, trước khi liên hoàn giết người, chúng ta có quyền lực đột kích kiểm tra, phối hợp phá án."

Lưu trưởng công nói xong liếc mắt ra hiệu với ta một cái, ta âm thầm gật gật đầu. Thừa dịp hắn nói chuyện với Chu Hội Xuân, nhanh chóng xoay người thoa hai giọt nước mắt trâu vào mắt, sau đó trực tiếp nhìn lại chỗ gần cửa sổ, phát hiện nơi đó có một đám khói đen nhàn nhạt bao quanh, có thể vì ánh đèn chiếu vào đang nhanh chóng tiêu tán.

Điều này nói rõ lúc trước ta không nhìn lầm, đã đi dọc theo quỹ tích sương đen từng chút từng chút một di chuyển ánh mắt, cuối cùng ánh mắt trở lại trên giường Chu Phàm Xuân.

Ngoài dự đoán là trên giường căn bản không có âm khí, nhưng bóng đen kia đích xác là đang khai đèn trong nháy mắt chạy lên giường.

Chẳng lẽ là nó bám vào trên người Chu Phàm Xuân?

Ôm ý nghĩ này, ta từ trong túi lấy ra một tấm linh phù giấu ở trong tay, cẩn thận tới gần Chu Phàm Xuân.

Ông ta như cảm giác được ta muốn làm gì, thân thể co rụt lại phía sau, cẩn thận hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Ta căn bản không để ý tới hắn, tiếp tục đi về phía trước hai bước, tiếp theo hai chân phát lực nhảy về phía trước, trực tiếp dán linh phù lên ót Chu Phàm Xuân.

"Con mẹ nó ngươi có bệnh hả, dán cái thứ gì dính lên đầu lão tử!"

Chu Phàm Xuân bị ta tát một cái, có chút choáng váng, phản ứng một hồi mới chửi ầm lên, thuận tay gỡ linh phù từ trán xuống ném xuống đất.

Thanh âm và biểu lộ của hắn trước sau dán linh phù cũng không phát sinh bất kỳ thay đổi nào, ta cũng không thấy được hình ảnh đồ vật bẩn thỉu bị đánh ra như trong tưởng tượng, lập tức nhướng mày.

"Xin lỗi, làm phiền rồi."

Ta mặt không biểu tình hướng Chu Phúc Xuân nói một câu, sau đó mang theo Lý Ma Tử và Lưu Trãi trưởng lão rời khỏi nhà hắn.

Lúc ra cửa Chu Phúc Xuân còn mắng to một câu: "Cảnh báo rất giỏi, ở con mẹ nó, ta không tố cáo các ngươi đi!"

Mãi tới khi đi tới trước xe, ta vẫn không nghĩ ra bóng đen kia rốt cuộc đi nơi nào? Vì sao vô duyên vô cớ biến mất, ngay cả một tia âm khí cũng không lưu lại.

"Tiểu ca Trương gia, sắc mặt ngươi sao lại khó coi như vậy?" Lý Ma Tử ân cần hỏi han.

Ta thở dài nói, chỉ sợ thứ ta gặp phải lần này không đơn giản, sau đó kể lại tình huống cho hai người bọn họ một lần.

Lưu trưởng công nghĩ ngợi một chút rồi nói: "Người có lẽ nhìn hoa mắt lầm rồi! Dù sao thì một khi đèn tắt chúng ta cũng đã đi vào, cho dù vật kia có năng lực biến mất trong nháy mắt, Chu Hội Xuân cũng không thể bò về giường trong thời gian ngắn như vậy được, hơn nữa còn chưa gây ra chút động tĩnh nào."

Lưu trưởng công nói vậy không phải không có lý, nhưng ta lại không tin là mình nhìn lầm, cuối cùng chuẩn bị để bọn họ trở về trước, ta quay đầu lại giết cho Chu Phàm Xuân một cái hồi mã thương.

"Không được!"

Lý Ma Tử không chút do dự cự tuyệt, Lưu trưởng lão cũng tranh thủ thời gian mở miệng, nói vật kia lợi hại như vậy, chắc chắn cũng có phòng bị đối với chúng ta, nếu không tạm thời Chu Phàm Xuân bên này thì đừng tra xét nữa, xem có thể tìm cách nào khác hay không?

"Lưu trưởng công, các ngươi bên này còn chưa phổ biến hỏa táng à? Ngươi biết quan tài ba người khác chôn ở nơi nào không?"

Ta nghĩ hồi lâu mới chậm rãi hỏi. Lưu trưởng quản sửng sốt, hỏi có nên mở quan tài nghiệm thi hay không.

"Nếu như không tìm thấy manh mối, cũng chỉ có thể làm như vậy!"

Nghĩ đến cảnh Chu Phàm xuân nắm ngọn nến quỷ dị kia, ta không thể làm gì mà nói.

Sau khi trở lại cục diện công an, Lưu trưởng lão liền bố trí cho ta và Lý Ma Tử một gian phòng, sau đó đi ngủ.

Đây là gian phòng chuyên chiêu đãi lãnh đạo, không có tình huống đặc biệt, bình thường không ai ở trong, cho nên bên trong cũng sạch sẽ.

Duy nhất chưa đủ chính là bên trong sinh ra than đá, mùi vị rất quái dị. Cửa sổ đóng lại sợ trúng độc, trong khoảnh khắc gió bên ngoài cửa sổ sẽ rót vào.

Trong lúc do dự, ta cũng không dám lấy mạng nhỏ ra đùa giỡn, đem cửa sổ mở ra một khe hở nhỏ, cũng may chăn mền tương đối dày, ta liền hướng trên mặt ngủ say.

Không biết đã ngủ bao lâu, ta đột nhiên cảm giác được hô hấp khó khăn, đầu óc giống như rơi vào sữa đặc trở nên hỗn loạn, chỗ ngực cũng truyền đến cảm giác bị đè nén mãnh liệt.

Theo bản năng, ta há hốc mồm thở dốc, lại hít vào một hơi lạnh, hàn ý mãnh liệt thổi ta xuyên thấu tim!

Tuy nhiên điều này cũng làm cho ta phấn chấn hẳn lên, cảm giác đầu tiên của ta chính là một cái ô than độc, cho nên hô hấp mới khó khăn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì không khí cũng đã lạnh như vậy, làm sao lại có thể trúng độc một cái ô phỏng?

Đây không phải khoa học!

Không đợi ta nghĩ rõ ràng chuyện gì xảy ra, ta liền cảm thấy một luồng khí tức mát lạnh thổi lên trên mặt, giống như là có người ghé vào trên mặt ta thổi phồng vậy.

Không biết vì sao, ta đột nhiên nghĩ tới bóng đen mà mình gặp ở Chu Phôi Xuân gia, cả người run rẩy một chút, sau đó dùng sức cắn đầu lưỡi xuống, thân thể lập tức khôi phục tự do. Ta vội vàng mở mắt ra, không ngờ phát hiện có một bóng đen đang ngồi bên giường của ta.

Mà trên tay hắn mang theo một thanh bảo đao huyết quang chiếu sáng, cảnh tượng này cùng cảnh tượng ta vụng trộm nhìn thấy lúc trước giống nhau như đúc!

Rốt cuộc hắn lại theo tới đây!

Ngay tại ta ngây người, bóng đen phát ra tiếng cười lạnh khằng khặc, sau đó hai tay giơ cao bảo đao, trực tiếp hướng cổ ta cắt xuống.

Xem ra mấy người phía trước bị chặt đầu như vậy, chân tướng đã rõ ràng, ta lại đối mặt với uy hiếp tử vong!

Sau một khắc, ta đột nhiên nghĩ đến đầu giường có gương, vội vàng bắt lấy tấm gương vào trong tay, chiếu tới bóng đen.

Chỉ nghe thấy bóng đen kêu thảm một tiếng, sau đó trực tiếp biến mất, áp lực tụ lại trên ngực của ta cũng từ từ tan đi.

Ta tranh thủ thời gian ngồi dậy, mới phát hiện sau lưng mình đã ướt đẫm, hơn nữa vừa rồi dùng lực quá mạnh, trên cổ đau đớn một trận.

Cầm lấy gương chiếu lên, mới phát hiện trên cổ có thêm một lỗ máu mỏng.

Nếu vừa rồi còn chậm một bước, đầu của ta lại trở về nhà mất.

Lúc này ta đột nhiên nghe thấy thanh âm giãy dụa từ cách vách truyền đến, mới nghĩ đến Lý Ma Tử và Lưu trưởng lão cũng sẽ là đối tượng trả thù của bóng đen này. Hắn lập tức nhảy xuống giường, ngay cả áo bông cũng không mặc, đành cầm gương chạy tới trước phòng Lý Ma Tử.

Xuyên qua cửa sổ, liền thấy bóng đen kia đang giơ cao bảo đao chuẩn bị cắt đầu Lý Ma Tử ra, mà Lý Ma Tử dựa vào thân thể linh hoạt đang giãy dụa lần cuối.

Cũng may khóa cửa phòng rất đơn sơ, ta dùng hết toàn lực đá một cước trực tiếp đá vào cửa, sau khi vào cửa, nhanh chóng lấy ra gương nhắm vào bóng đen.

Trong nháy mắt ánh mắt bóng đen kia trở nên đỏ tươi, hung tợn trừng mắt nhìn ta một cái, rồi mới cam lòng rời đi.

Ta vừa định đánh thức Lưu trưởng lão, liền nhìn thấy hắn xách thương vội vã chạy tới, hiển nhiên là nghe được động tĩnh ta đạp cửa.

Ta thở ra một hơi, trong lòng càng sợ bóng đen.

Công An cục là nơi nào? Là chấp pháp cơ quan của quốc gia, đại biểu cho Hạo Nhiên Chính Khí, loại địa phương này trời sinh mang theo dương khí rất nặng, đồng thời cũng có sự bảo hộ của Thần Linh.

Thế nhưng bóng đen kia lại có thể qua lại tự nhiên ở đây, chẳng lẽ trước khi nó sinh ra đã là một người không để ý triều đình sao?

Thấy ta hồi lâu không nói lời nào, Lưu trưởng lão phất tay tỏ vẻ mình sẽ về ngủ tiếp, xoay người định quay về.

Nghe đến hai chữ đi ngủ, ta bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, thất thanh kêu lên: "Ta nghĩ tới rồi!"

"Tiểu ca Trương gia, ngươi đã nghĩ ra cái gì rồi?"

Lý Ma Tử vội vàng truy hỏi, Lưu trưởng công cũng vội vàng tới gần.

Vừa rồi ta và Lý mặt rỗ đều là Đạo Nhi ngủ mơ chơi, mà Lưu trưởng lão nghe thấy động tĩnh liền chạy tới, cho nên hắn mới không bị công kích. Mà bốn người gặp chuyện không may lúc nãy cũng là chết trên giường!

Điều này khẳng định không phải trùng hợp, bóng đen hẳn là chỉ có thể giết chết người nằm ngủ trên giường. Để kiểm chứng ý tưởng này, ta vội vàng hỏi Lưu trưởng đốc có điều tra chuyện xảy ra cùng ngày, Chu Phàm Xuân ngủ ở nơi nào không?

"Hắn uống say nằm nhoài trên bàn ngủ, ta có ghi lại trong tư liệu." Lưu Minh nhớ lại một chút, chậm rãi nói.

Ta gật đầu nói vậy là đúng rồi, Chu Thố Xuân bởi vì ngày đó không ngủ trên giường, cho nên mới tránh được một kiếp.

"Lợi hại quá, ngươi không nói là ta cũng không chú ý tới điểm này, cảnh báo của chúng ta còn không bằng một tên thương nhân cổ hủ nhà ngươi!"

Lưu trưởng lão nói rồi giơ ngón tay cái lên với ta, Lý mặt rỗ cũng nhân cơ hội vuốt mông ngựa, ta lại cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Nếu nói Chu Phàm Xuân tránh được một kiếp là vì ngủ trên bàn, vậy vì sao những ngày sau đó hắn không bị giết chết?

Mà tối nay bóng đen còn xuất hiện trong nhà Chu Phúc Xuân.

"Không được, chúng ta phải trở về xem mới được! Nếu không Chu Phàm Xuân có thể sẽ chết!"

Nghĩ đến đây da đầu ta không khỏi run lên, không kịp giải thích nhiều, khoác lên người áo quần liền lôi hai người bọn họ lần nữa chạy về phía Chu Phàm Xuân gia.

Chương thứ bốn trăm chín mươi chín, toái thi...

Trên đường đi ta đem suy đoán của mình nói cho Lý mặt rỗ cùng trưởng lão họ Lưu, Lý mặt rỗ nói nếu như Chu Yến Xuân chết thì làm sao bây giờ?

"Đó chính là số mệnh hắn không tốt. Chúng ta đều đến nhà hắn, hắn lại mắng chúng ta ra."

Lưu trưởng công tức giận mắng, nhưng biểu hiện quan tâm của Chu Thố Xuân không thể nghi ngờ, từ trên mặt ông ta ta thấy được sự đảm đương của cảnh sát nhân dân.

"Hắn chết rồi, chúng ta chỉ có thể ra tay từ thi thể của ba người khác, nếu hắn còn chưa chết..."

Nói tới chỗ này thì ta dừng lại một chút, lạnh lùng nói: "Người chính là do hắn giết!"

Không sai, tuy rằng cho tới bây giờ, ta vẫn không thấy rõ bóng đen kia có bộ dáng như thế nào, nhưng từ một thanh bảo đao trong tay hắn, có thể phán đoán nó là Âm Linh.

Quỷ không có binh khí, có binh khí tất là âm linh, mà binh khí bọn họ sử dụng phần lớn chính là bản thân âm vật, giống như Lữ Bố sử dụng Phương Thiên Họa Kích lúc trước.

Mà Âm Linh, dưới điều kiện nhất định có thể cùng tồn tại với người. Chu Hội Xuân sở dĩ sống đến bây giờ, rất có thể là do hắn cùng Âm Linh có một loại ăn ý nào đó.

Hoặc có thể nói bọn họ có cùng tính cách, không phải là có thể mang lợi ích đến cho đối phương sao!

Cho nên Chu Phàm Xuân nhất định không phải là kẻ tốt lành gì, lần này vì để tránh bị phát hiện, còn chưa vào thôn, ta đã bảo Lưu trưởng công tử dừng xe, sau đó bảo bọn họ đừng quá thân cận, một mình nhanh chóng chạy đến nhà Chu Sủng, sau đó trèo lên tường.

Vốn định ghé sát vào trong phòng quan sát trên tường xem xét, không ngờ vừa đụng phải tường đã cảm thấy hai tay dinh dính.

Ta vừa mở điện thoại di động ra thì đột nhiên phát hiện tường vây đã dính đầy máu người, chuyện này chắc chắn là vừa mới tung lên, trước khi chúng ta tới vẫn chưa có.

Đột nhiên ta có một loại dự cảm không tốt, trái tim lập tức nhảy thẳng vào sân, vội vã mở cửa nhà Chu Phàm Xuân, lập tức mở đèn ra.

Sau một khắc, ta thấy chăn đệm trên giường mùa xuân đã bị máu tươi nhuộm đỏ, gần sát vách tường cùng trên mặt đất bị lít nha lít nhít thịt nát chất đầy, trong đó bao gồm cả nội tạng người.

"Ọe!"

Ta chỉ cảm thấy trong dạ dày quay cuồng một trận, nhịn không được nôn khan một tiếng.

Lúc này Lý Ma Tử và Lưu trưởng lão cũng đuổi tới, nhìn tình cảnh trong phòng, sắc mặt đột biến, sau một khắc đồng loạt nằm rạp trên mặt đất nôn mửa.

Sau nửa ngày nôn thoải mái, Lý Ma Tử mới lau nước miếng trên khóe miệng, sắc mặt trắng bệch hỏi: "Trương gia tiểu ca, đây mẹ nó ngươi cũng quá doạ người đi? Hay là chúng ta..."

Hắn còn chưa dứt lời, nhưng thái độ không muốn quản chuyện này tương đối rõ ràng, có thể giết âm vật chúng ta trêu chọc không nổi.

Ngay cả Lưu trưởng lão cũng không chống đỡ được, khóe miệng run rẩy nói muốn kết án như vậy sao? Tội phạm phạm nhân Chu Nhâm Xuân uý tội tự sát, trong nhà dẫn cháy than khí...

"Đủ rồi!"

Lưu trưởng công còn chưa nói xong, đã bị ta cắt ngang thô bạo, nhuộm đỏ, ta chỉ vào mũi hai người bọn họ mắng: "Lúc này đây, các ngươi còn chưa nhìn ra sao? Bóng đen này giết người đến căn bản không phân biệt trắng đen, chúng ta chỉ tới xem một chút, đã bị một đường đuổi tới cảnh giới. Nếu là người khác thì sao? Không giải quyết cái thứ này, thị trấn này không biết chết bao nhiêu người."

Nói xong ta chỉ cảm thấy lửa giận trên người mình phát tiết ra hết thảy, đặt mông ngồi dưới đất, uể oải nói: "Chuyện này các ngươi không quản nữa, tự ta làm đi! Đồ vật kia xác thực rất khó đối phó, các ngươi không cần phải mạo hiểm theo ta."

"Vô nghĩa, ta đã bao giờ vứt bỏ ngươi?" Lý Ma Tử đột nhiên tiến tới vỗ vai ta: "Nói thế nào thì ta cũng là huynh đệ của huynh, huynh và Tân Nguyệt còn chưa kết hôn, ta phải suy nghĩ thay huynh."

Ta sửng sốt, nhìn hắn trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Lý mặt rỗ nhếch mép cười nói: "Nếu ngươi muốn quản tới cùng, huynh đệ cùng ngươi vậy là được."

"Thật có lỗi, là ta bị tình cảnh vừa rồi hù dọa. Bất quá nếu ngươi cũng không sợ, trên đầu ta người đỉnh quốc huy này của ta còn sợ gà con sao?"

Lưu trưởng lão móc ra súng thương, cắn răng mắng: "Mẹ nó chứ!"

Ta nhìn bọn họ, nở nụ cười ngốc nghếch.

Ở tại chỗ trì hoãn một hồi, Lưu trưởng lão báo cho người của cảnh sát đến nhặt xác, sau đó dẫn bọn ta về ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại lại đi xem nghĩa trang ba người đã chết trước đó.

Kết quả vừa ra khỏi nhà Chu Tương Xuân, liền thấy có bóng người lén lén lút lút trốn ở góc phòng, sau khi thấy chúng ta liền vắt chân lên cổ bỏ chạy.

Tiếng bước chân của hắn rất nặng, hiển nhiên là người sống!

Ta và Lý Ma Tử có thể sống quá giờ cũng chính là tốc độ phản ứng, trong vài phút liền đuổi theo đi quật ngã hắn.

"Tiểu Điểu, ngươi hơn nửa đêm ở đây làm gì?"

Lưu trưởng lão thấy rõ tướng mạo của đối phương, đá binh khí trở về trong túi, sau đó giải thích với ta, người này là thôn dân trong thôn, ngày thường có chút trộm vặt, cho nên người trong thôn đặt cho hắn một cái ngoại hiệu gọi là Tiểu Loan. Bản tính của con chim non này không tệ, có lẽ không có vấn đề.

Nhóc Tỳ do dự hồi lâu mới ấp úng nói: "Ta vừa rồi tìm chỗ tiểu đi tiểu, nhìn thấy Chu đại ca ra ngoài, liền muốn thừa dịp không có ai đến nhà huynh đệ ăn trộm chút đồ để trả nợ."

Ta nghe xong trực tiếp sửng sốt, Chu Thiển Xuân đi ra ngoài, đống thịt nát trong phòng kia là ai?

Tiểu điểu nói xong, thừa dịp chúng ta không chú ý thì chạy nhanh như chớp, tám phần là sợ bị bắt vào cảnh sát, Lưu trưởng công tử căn bản không rảnh quản hắn, thần sắc bối rối hỏi ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lý Ma Tử nuốt nước miếng, quay đầu lại nhìn thoáng qua căn phòng Chu Phàm Xuân, sợ tới mức nói không ra lời.

Nhà hắn tường vây cùng với máu phòng ngủ đều rất mới mẻ, người bị băm thây bên trong hẳn là vừa mới bị giết, ta nghĩ nghĩ nên đi bắt Chu Phàm Xuân trước, xem lần này hắn nên ngụy biện như thế nào! Dù sao quyết định cùng hắn ngả bài, ta liền bảo Lưu trưởng lão nghênh ngang nghênh ngang đuổi về phía trước, không ngờ đường nước tường thôn bọn họ chỉ sửa một nửa, chờ qua khỏi thôn liền thành cây cầu nhỏ biến thành đất.

Lưu trưởng công sau một cái không chú ý liền đẩy xe vào trong khe rãnh, thân xe trong nháy mắt nghiêng qua, suýt nữa lật qua. Ta đang chuẩn bị xuống xe đẩy, lại nghe thấy tiếng vang ào ào ở bên cạnh!

Cành ngô trong ruộng đã sớm thu lại, trải qua một mùa thu gió táp mưa sa, lá trên ngô bóc ra bảy tám phần, ta theo cành ngô trụi lủi nhìn qua, liếc mắt liền thấy có bóng người đưa lưng về phía chúng ta trốn ở bên trong, xuyên qua ở trong rừng ngô.

"Chu Phàm Xuân, đứng lại!"

Ta vô thức hô lên, bởi vì buổi tối hôm nay ngoại trừ hắn không có người khác ở đây.

Hắn nghe xong thân thể bỗng nhiên trì trệ, ngay sau đó tăng tốc chạy vào trong, cũng may phụ cận tương đối trống trải, cũng không lâu lắm chúng ta liền đuổi kịp bóng đen, lại phát hiện người này là chim non.

Lưu trưởng công đã bốn năm mươi tuổi, trải qua một phen giày vò như vậy, tức giận mắng: "Tiểu Loan, mẹ kiếp ngươi có phải thật sự muốn đi tù không?"

"Không dám, không dám, Lưu trưởng lão, ngài đây là muốn làm gì?"

Trong miệng chim non nói, hai tay cố ý vô tình sờ lên cái mông. Ta quan sát cẩn thận hắn, tiếp theo trong lòng hồi hộp một chút, lớn tiếng hô: "Cẩn thận!"

Lý mặt rỗ đang muốn đi tới nghe ta gọi xong, trực tiếp đi vào trạng thái cảnh giới, Lưu Minh cũng lập tức nắm chặt lấy, ngay cả tiểu cầu hữu đều vẻ mặt nghi hoặc nhìn ta.

"Ngươi rốt cuộc là ai!" Ta trực tiếp đi tới trước mặt tiểu điểu nhi lớn tiếng quát, tay đã nắm chặt linh phù trong túi.

Vừa nhìn thấy hắn, ta đã cảm thấy có gì đó không đúng, sau khi rời khỏi cửa Phượng Hội Xuân gia, chúng ta lập tức thúc ngựa đuổi theo hướng này, Tiểu Hồng không lý do gì lại lùa đến trước chúng ta, bản thân nó đã rất khả nghi rồi.

Huống chi vừa rồi lúc nhìn hắn ta phát hiện, y phục trên người tiểu tử này không giống vừa rồi, hắn khẳng định có vấn đề!

Lưu trưởng lão nghe ta nói xong, rất nhanh đã phản ứng lại, trực tiếp cầm thương chống lên trán chim non hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Tiểu Loan thấy mũi thương kề sát vào đầu thoáng cái liền hoảng sợ, phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, dập đầu không ngừng nói:

"Lưu trưởng lão, người không phải do ta giết, thật sự không phải ta giết..."

Lúc này ta mới chú ý tới cái mông sau của hắn đeo một cái tiền tiền, bên trong túi phồng lên giống như đang giả bộ không ít tiền bạc. Mở ra nhìn thấy bên trong có chứng trắc của Chu Phàm Xuân, hiển nhiên là tên nhóc con trộm mất.

Hắn ta không ngừng dập đầu cầu xin chúng ta tha cho hắn ta, cảm giác sợ hãi trong ánh mắt mười phần mãnh liệt, hơn nữa ta chú ý tới lúc hắn ta nói chuyện thân thể đều đang run rẩy kịch liệt.

"Tiểu ca Trương gia, có lầm không, ngươi thấy tiểu tử này giống như là giả đấy sao?" Lý Ma Tử có chút xem thường chim non, nhếch miệng hỏi.

Không nói chuyện, đứng tại chỗ thở một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt hướng về phía chỗ của Tiểu Loan cảm thụ, mơ hồ nhìn thấy ba chén Dương Hỏa trước mắt đang hừng hực thiêu đốt, điều này nói lên Tiểu Loan không có vấn đề gì. Ta thở phào nhẹ nhõm, mở mắt ra ra ra ý bảo Lưu trưởng lão và Lý Ma Tử không cần khẩn trương, sau đó hung hăng trừng mắt nói:Tốt nhất là ăn nói thật, nếu không thì phải làm giết người, hiểu chưa?

"Hiểu rõ..."

Tiểu điểu liền gật đầu, lúc này mới ấp a ấp úng nói.

Chương thứ bốn trăm chín mươi hai đổi thi thể.

Hóa ra thời gian trước Chu Hữu Xuân làm đám tang sự cho thân nhân, nhận được một khoản tiền. Chuyện này cho tiểu Loan biết, tiểu Loan liền động tâm tư, chuẩn bị thừa dịp Chu Phàm Xuân còn chưa tiết kiệm ngân hàng, vụng trộm trộm trộm tiền, không ngờ vừa vào phòng Chu Hội Xuân lại thấy một màn đáng sợ kia!

Bất quá tiền thì vừa vặn đặt ở trên bàn, tiểu Loan do dự một phen, vẫn là kiên trì trộm lấy tiền. Ăn trộm xong mới nghĩ đến có thể mình bị định làm sát nhân, liền chuẩn bị suốt đêm chạy ra khỏi thôn làng.

Lưu trưởng đốc nghe xong chỉ tay vào chim non hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Ngươi đúng là tên khốn đòi tiền không muốn sống."

Nói xong không để ý tới hắn nữa, ngược lại hỏi ta có phát hiện gì hay không.

"Chu Phàm Xuân không nhịn được rồi, tiếp theo chắc chắn hắn sẽ có động tác lớn, chúng ta cho hắn ôm cây đợi thỏ!" Ta nhớ lại cảnh tượng tanh máu trong phòng ngủ kia, trong lòng có chút manh mối.

Người vừa rồi lừa chúng ta tới đây khẳng định là Chu Phàm Xuân, Tiểu Loan trộm tiền là hắn cố ý buông xuống, mục đích chính là để cho Tiểu Oa hấp dẫn sự chú ý của chúng ta.

Về phần Chu Phàm Xuân bản thân đi nơi nào, ta nghĩ chẳng mấy chốc sẽ có đáp án.

Do có Tiểu Điểu Điểu ở đây nên ta cũng không nhiều lời, đợi sau khi đuổi nó đi, trưởng công tử họ Lưu hỏi ta về chuyện tiếp theo sẽ đi đâu.

"Ngươi có biết phần mộ ba người bị hại còn lại phân biệt ở đâu không? Ai cách nơi đây gần nhất?" Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt, dò hỏi.

Lưu trưởng công nghĩ nghĩ muốn nói Lý Thiên Sinh cách nơi đây gần nhất, bởi vì hắn sống ở trấn sát vách.

"Dẫn ta đi xem một chút, hiện tại đi." Ta nói.

"A?" Lưu trưởng lão có chút không hiểu, há hốc mồm, nhưng cũng không nói thêm gì.

Chờ đến lúc đến trấn nhỏ ta liền bảo hắn dừng xe, sau đó rón ra rón rén mò về phía phần mộ của Lý Thiên Sinh.

Lưu trưởng công có thể làm trưởng quầy, vẫn có chút năng lực, chỉ là thời điểm điều tra kiểm tra kiểm tra kiểm chứng đã tới nơi này một lần, hiện tại đêm hôm lớn dẫn đường cho chúng ta sẽ có mắt nhìn, rất nhanh liền dẫn chúng ta tới một khu đất trũng.

Người phía nam sau khi qua đời phần lớn lựa chọn hỏa táng, mà người phương bắc sau khi chết đều là chôn ở trong ruộng tổ nhà mình, cho nên phần mộ có vẻ rất phân tán. Lưu trưởng lão nói cho ta biết mảnh đất trũng này là nước lũ chín tám năm phát ra, vì đào bới để nạn lụt mà đào bới sông., Lúc ấy chuẩn bị quán thông Kính Hà, nhưng sau cơn hồng thủy mọi người đã quên mất chuyện này, liền tiếp tục trồng hoa màu lên, bởi vì lúc đào bới lòng sông đã san bằng phần mộ bên trên, cho nên trước mắt nơi này chỉ có một ngôi mộ lẻ loi của Lý Thiên Sinh.

Nói xong, hắn chỉ cho ta xem, ta từ xa đã thấy ngôi mộ mới kia, phía trên trơ trụi không có một cây cỏ dại, bởi vì thời gian an táng không dài, vòng hoa cùng gai đâm trên phần mộ vẫn còn.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt ta biến đổi, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, bởi vì cảnh tượng này không giống như trong tưởng tượng của ta.

Lưu trưởng công thấy thế vội vàng hỏi ta, ta lắc đầu nói chuyện không thích hợp, tới xem trước rồi nói sau.

Không ngờ lời ta vừa dứt Lý mặt rồi, Lý mặt rỗ lại nắm chặt tay ta, chỉ vào một địa phương ở cách đó mấy mét, cẩn thận nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi xem đó là cái gì?"

Ta nhìn qua chỗ ngón tay của hắn, thình lình phát hiện nơi đó có một cái hố to đường kính khoảng hai mét, nhưng bởi vì khoảng cách khá xa cũng không biết rõ hố sâu bao nhiêu? Ta vội vàng chạy tới xem xét, kết quả vừa mới đi hai bước trong hố nhỏ đột nhiên truyền đến một trận tiếng ho khan.

"Suỵt!"

Sau khi nghe thanh âm này, ta lập tức nằm rạp trên mặt đất, ra hiệu cho Lý Ma Tử cùng Lưu trưởng lão không lên tiếng, tiếp theo cẩn thận từng li từng tí nằm rạp xuống mà đi tới.

Trong không khí gió lạnh gào thét, ta cũng không lo lắng người bên trong nghe được động tĩnh, đợi đến lúc bên cạnh hố lớn ta dựng thẳng lỗ tai lên cẩn thận lắng nghe, mơ hồ nghe được trong hố truyền đến tiếng thở dốc dồn dập, nghe thanh âm đúng là của Chu Phàm Xuân, hắn giống như đang chuyển đồ vật gì đó ở bên trong, thở hồng hộc.

Ta kiềm chế dục vọng bắt hắn, cúi người tiếp tục nghe, phát hiện bên trong truyền đến một tiếng trầm đục, tiếp theo Chu Phàm Xuân tự nhủ: "Huynh đệ, ta cũng là không có biện pháp, ngươi quay đầu tìm kiếm phiền toái cũng đừng tìm được trên đầu ta."

Tiếp theo ta cảm giác tiếng đi đường của hắn càng ngày càng rõ ràng, xem ra là sắp đi ra rồi. Ta vội vàng trốn ở phía sau mộ, Lưu trưởng công và Lý Ma Tử thấy thế cũng theo sát tới.

Qua không tới một phút, một bóng người chậm rãi từ trong hố bò ra, ta trợn tròn mắt nhìn qua phát hiện hắn quả nhiên là Chu Hữu Xuân!

Chỉ thấy tay y cầm lấy một cái xẻng sắt, đi ra ngoài đầu tiên là nhìn quanh bốn phía một chút, sau đó buồn bực lấp hố lại. Đến khi đã lấp xong hố bèn dùng sức giẫm, sau đó nhanh chóng rời đi.

Chờ sau khi hắn rời đi, ta chậm rãi đứng lên, nhìn phương hướng hắn biến mất cười lạnh.

"Xem ra là hắn đang đào mộ, nhưng hơn nửa đêm hắn đến đào mộ làm cái gì? Hơn nữa cái gì cũng không lấy liền đi..." Lưu trưởng công không hiểu hỏi.

Ta nói đợi ngươi tới sẽ biết, sau đó dùng sức chà chà bàn tay, nằm ở vị trí hố to rồi dùng sức đào lên. Bởi vì hố vừa mới bị đóng băng còn chưa bị đóng băng, ba người chúng ta đào cũng không tốn sức, chỉ tốn không đến nửa giờ đã hoàn nguyên cái hố trước Chu Hội Xuân.

Sau khi đi vào ta mở ra đuốc chiếu vào bên trong, liếc mắt liền thấy quan tài quét sơn đen, đi tới phía trước cẩn thận nhìn lại phát hiện cái đinh trên quan tài đã bị cạy mở.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng ta kích động hẳn lên, trực tiếp gỡ cái đinh đang buông lỏng ra, sau đó đẩy mạnh quan tài ra, không kịp chờ đợi nhìn vào bên trong, kết quả bên trong rỗng tuếch.

Thi thể Lý Thiên Sinh không thấy nữa rồi!

"Đây... Đây là có chuyện gì?"

Lưu trưởng công ngây ngẩn nhìn quan tài trống rỗng, nhưng rất nhanh liền hiểu ra: "Lẽ nào thi thể tan nát của Chu Ứng Xuân gia..."

"Không sai."

Ta khẽ gật đầu, xác vỡ xuất hiện trong phòng Chu Phàm Xuân kia đúng là thi thể của Lý Thiên Sinh. Âm linh kia vì mê hoặc chúng ta, đã phái Chu Hội Xuân đến gần phần mộ Lý Thiên Sinh, trộm thi thể của hắn ra sau đó vỡ thi, mục đích là khiến chúng ta nghĩ lầm Chu Hội Xuân đã chết rồi.

Nhưng Chu Mai Xuân vừa nát thây xong còn chưa kịp giải quyết xong chúng ta lại tới, cho nên phát sinh một màn vừa rồi.

"Vậy kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?"

Lưu trưởng công có chút xấu hổ hỏi, chuyện đêm nay quá ly kỳ, cảnh sát lâu năm như hắn lăn qua lăn lại như tiểu học sinh, động một chút là hỏi làm sao bây giờ.

"Rất đơn giản! Nếu hắn đã giả chết, chúng ta cũng tương kế tựu kế. Ngày mai sẽ công bố tin tức Chu Phàm Xuân chết, sau đó bên ngoài không cần phái cảnh giác theo bên này nữa, ta sẽ tự mình theo dõi, xem rốt cuộc trong hồ lô hắn bán thuốc gì?" Ta nói.

"Cảnh cáo có thể làm gì?" Lưu trưởng lão rất tích cực hỏi.

Ta nghĩ ngươi sẽ nói một lần nữa bảo vệ hai phần phần mộ còn lại! Ta cảm thấy Chu Ứng Xuân còn có thể giở lại trò cũ.

"Được." Lưu trưởng lão vui vẻ đáp ứng, cân nhắc đến khả năng đám viên ngoại ở huyện thành chưa trải qua sự kiện nào linh dị, ta liền để Lý Ma Tử và Lưu Trưỡng công trưởng một chỗ, mà bản thân thì nhìn chằm chằm vào Chu Luân Xuân.

Sau khi trở lại nơi phái đi, trời đã tờ mờ sáng, ba người chúng ta yên tâm ngủ thiếp đi. Đợi đến buổi chiều cảnh báo sẽ giả vờ giả vịt nói khi Chu Phàm Xuân gia phát hiện ra mảnh vỡ, sau đó cuộc sống cứ thế kết thúc.

Chạng vạng tối Lưu trưởng công và Lý Ma Tử mỗi người mang theo hai tên lừa đảo mặc thường phục, chia ra đi hai phần mộ khác đã chết, mà ta thì mang theo linh phù cùng một mặt gương nhỏ, lặng lẽ mai phục phía sau đại thụ ở cửa Chu Lạc Xuân gia.

Theo ánh trăng dần dần đậm hơn, ánh sáng cuối cùng trong thôn cũng tắt, toàn bộ thôn xóm bị tuyết đọng trên mặt đất chiếu rọi sáng như tối, cực kỳ giống U Minh thế giới trong phiến khủng bố.

Ta quấn chặt quần áo không nhìn xung quanh nữa, toàn tâm toàn ý nhìn chằm chằm phòng gạch xanh của Chu Phúc Xuân gia.

Chờ đến hơn mười điểm, trước mắt đột nhiên hiện lên một đạo ánh sáng, phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, thình lình phát hiện trong phòng đốt một cây nến, sau đó hiện ra một bóng đen đung đưa qua lại.

Tình cảnh lần này giống như đúc lần trước chúng ta đến đây, sau khi do dự một hồi ta vẫn quyết định đi vào xem một chút, nhưng vừa mới từ phía sau cây đại thụ đi ra, nến trong phòng liền tắt.

Ta tưởng mình bị phát hiện rồi, không khỏi ảo não! Nhưng đúng lúc này cửa phòng lại "đùng" một tiếng mở ra, ngay sau đó bóng đen từ bên trong bay ra.

Xem ra hắn cũng không phát hiện ra ta, ta thở ra một hơi, tiếp tục nhìn chằm chằm.

Chỉ thấy bóng đen mặc một bộ quần áo tơ lụa màu đen cổ đại, trong tay nắm chặt một thanh bảo đao huyết quang lóng lánh, vừa đi vừa quơ. Chờ sau khi tới gần, rốt cuộc ta thấy rõ mặt của hắn, cảm giác đầu tiên chính là hắn rất đen!

Nếu như mi tâm có thêm một cái trăng lưỡi liềm, ta sẽ không chút do dự coi hắn như bao trọn cả Thanh Thiên. Hơn nữa trên gương mặt đen sì của hắn tràn đầy tức giận, vừa bay vừa nhe răng trợn mắt mắng cái gì đó, chỉ có điều âm thanh quá mơ hồ ta không thể nghe rõ.

Bảo đao bốn trăm chín ngàn ba ngàn bảy sao.

Khi bóng đen kia đi tới ngã tư, ta đang do dự có nên đuổi theo hay không?

Trong phòng Chu Hữu Xuân lại lần nữa truyền đến một trận thanh âm, ta quay đầu nhìn lại, kinh ngạc phát hiện ngọn nến trong phòng lại sáng lên, mà trong phòng lại nổi lên một đạo hắc ảnh.

Chuyện gì xảy ra, vì sao lại có hai bóng đen?

Nhưng rất nhanh, ta phát hiện bóng đen trong phòng kia là kẻ giả mạo, bởi vì chung quanh hắn căn bản không có một tia âm khí, hiển nhiên là bóng đen Chu Phàm Xuân cố ý giả dạng.

Trong nháy mắt ta đã hiếu kỳ với hắn, quỷ thần xui khiến thế nào đi tới đạp cửa tới, liếc mắt liền nhìn thấy Chu Hiển Xuân đang giả thần giả quỷ kia.

Ta thuận tay mở đèn, sau đó hung hăng trừng mắt với hắn ta!

Theo lý thuyết kẻ này trước đó giả chết, hiện tại đột nhiên bị ta phát hiện, đáng ra phải thất kinh mới đúng.

Mà hắn giống như đã sớm biết ta sẽ đến, vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhìn ta nói: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hai bằng hữu của ngươi đã chết rồi, ha ha ha..."

"Ngươi có ý gì?" Nhìn thấy bộ dạng tiểu nhân đắc chí của Chu Ứng Xuân, ta lập tức lo lắng an nguy của Lý Ma Tử và Lưu trưởng đốc.

Nhưng nghĩ lại thì bóng đen kia vừa mới đi ra ngoài, căn bản không kịp hại bọn họ, lập tức gầm lên với Chu Phàm Xuân: "Con mẹ ngươi hù ai vậy?"

"Ha ha, hôm qua lúc các ngươi đào quan tài Lý Thiên Sinh, ta vụng trộm mang theo âm hồn của hai kẻ bị hại khác làm người xem." Chu Mai Xuân cười nói: "Ngươi cảm thấy như vậy, đêm nay hai tên bằng hữu ngu xuẩn của ngươi đến phần mộ của bọn họ gác đêm, sẽ có đường sống sao?"

Nghe được lời này của Chu Hội Xuân, cả người ta sửng sốt, thì ra một màn tối qua là hắn cố ý diễn cho chúng ta xem, mục đích là để ba người chúng ta đào mở quan tài, như vậy hồn phách của hai người bị hại sẽ tưởng lầm là chúng ta đang làm trò quỷ, do đó từ chúng ta sinh ra oán hận!

Phải biết rằng bọn chúng vốn là quỷ uổng mạng, có oán khí cường đại, oán khí lại thêm cừu hận, nhất định sẽ hóa thành lệ quỷ, bọn Lý Ma Tử nhất định lành ít dữ nhiều.

Nghĩ đến đây, ta vội vàng lấy ra điện thoại di động muốn nhắn tin cho Lý Ma Tử, Chu Ứng Xuân lại một tay ngăn cản ta.

"Cút mẹ ngươi đi."

Một quyền ta đánh vào mặt hắn ta, cắn răng mắng một câu.

Tình huống đã rất rõ ràng, Chu Phàm Xuân đích xác cấu kết cùng âm linh kia, hắn giả vờ giả vịt là vì dẫn ta vào phòng, để cho Âm Linh kia nhân cơ hội chạy ra ngoài.

Điều duy nhất không hiểu chính là, âm linh kia rốt cuộc đi nơi nào?

Ta biết rõ đương thời vẫn phải thông báo cho Lý Ma Tử và Lưu trưởng lão trước, ai biết tên Chu Hội Xuân này hình như không sợ đau, ôm chặt lấy ta, không cho ta gọi điện.

Ta không biết mình đã cho hắn bao nhiêu quyền, chỉ cảm thấy tay của mình đau nhức, mặt mũi cũng bị ta đánh thành đầu heo, nhưng lại không buông tay, giống như thuốc cao vỏ chó dán chặt vào người. Cuối cùng ta thực sự không còn cách nào, đành phải đánh ngất hắn, sau đó nhanh chóng cho Lý mặtt đất đánh tới, máy truyền tin nhanh chóng được kết nối, Lý Ma Tử hỏi xem tình hình bên này ra sao?

"Lý Ma Tử, nghe kỹ, đêm nay tất cả hành động hủy bỏ toàn bộ! Ngươi và Lưu trưởng công trượng dùng tốc độ nhanh nhất về cảnh giới chờ ta." Ta nghiêm túc nói.

"Chờ một chút." Lý Ma Tử đột nhiên nhỏ giọng nói, tựa hồ sợ người khác nghe thấy: "Trương tiểu ca, ta cảm thấy Lưu trưởng lão có điểm gì đó kỳ lạ, vừa rồi hắn nhất định phải dẫn ta đến di chỉ đàn Đồng Tước, ta hỏi hắn vì sao? Hắn cũng không nói, ngươi nói Lưu trưởng trạm này có hay không..."

Lúc này tiếng nói chuyện của Lý Ma Tử đã hơi run rẩy, xem ra hắn đã ý thức được điều gì.

Ta trầm mặc một lúc hỏi hắn, xác định chứ? Lý mặt rỗ mang theo nức nở nói: "Chắc chắn!"

Người thứ hai kết án là Vương Tráng, chính là ở chỗ di chỉ Đồng Tước Đài chụp ảnh, sau đó đầu bị cắt mất.

Lưu trưởng đốc chắc chắn là bị hồn ma Vương Tráng phụ thể. Nếu nó muốn mời Lưu trưởng lão và Lý Ma Tử vào di chỉ Đồng Tước Đài thì chắc chắn có đầu mối gì đó.

Nghĩ đến đây ta nuốt một ngụm nước miếng, ra vẻ trấn định nói với Lý Ma Tử: "Vậy ngươi đi theo Lưu trưởng công, nhưng nhất định phải giả bộ như cái gì cũng không biết. Bây giờ ta sẽ chạy về di chỉ đàn Đồng Tước."

"Được, vậy ngươi nhanh lên!"

Lý Ma Tử nói xong máy truyền tin, mắt nhìn Chu Liên Xuân đang ngất xỉu trên mặt đất, sau đó dùng bản đồ thay đổi vị trí của đài Đồng Tước, đài di chỉ này nằm ở bờ Bắc của bờ sông Truy Hà, cách phần mộ Vương tráng chỉ có không đến năm dặm, còn ta lại cách xa gần gần hai mươi dặm!

Huống chi bọn họ mở xe đi, cho dù đường không tiện, tối đa cũng chỉ có Lộ Tư, thời gian của ta căn bản không kịp. Dưới tình thế cấp bách ta phát hiện trong ngăn kéo của Chu Sật Xuân gia có một xấp đèn cầy cùng đàn hương chưa dùng hết, nhất thời linh cơ khẽ động đã có chủ ý.

Ta sẽ mở cửa sổ ra toàn bộ, sau đó đốt nến thơm trên mặt đất, cắn ngón tay vẽ một cái đồ án bát quái đơn giản xung quanh ngọn nến! Sau đó dùng vải đỏ dính máu cột hai chân mình lại, sau đó nhắm mắt lại, bắt đầu niệm linh chú.

Đây là một loại chú ngữ gia gia dạy cho ta, có thể dùng máu tươi làm vật dẫn, phối hợp Kỳ Môn Độn Giáp Thuật trong thời gian ngắn khống chế cô hồn dã quỷ phụ cận, nhờ bọn họ dẫn đường cho ta đến nơi mà mình muốn.

Nghệ Thủy truyền Trung thần hành Thái Bảo mang tông, sở dĩ có thể ngày đi năm trăm dặm cũng là dùng loại pháp thuật này.

Nhưng thần chú này cắn trả rất mạnh, nếu người thi thuật không đủ công lực, rất có thể sẽ bị cô hồn dã quỷ thỉnh tới làm bị thương, thậm chí mất mạng, cho nên ta chưa từng dùng qua. Tình huống trước mắt gấp gáp tới mười vạn lần, ta mới bất đắc dĩ sử dụng chiêu này!

Theo chú ngữ đọc xong, không khí bên cạnh ta nhanh chóng hướng bốn phía lưu động, vị trí chỗ ta trong nháy mắt biến thành chân không khu vực, ngay sau đó một cỗ âm phong từ bên ngoài xông vào viện tử, sau đó sững sờ tấn công ta.

Hết thảy chỉ phát sinh trong chớp mắt, thậm chí không đợi ta kịp phản ứng, liền cảm thấy hai chân trở nên nhẹ nhàng vô cùng, sau đó toàn bộ thân thể không khống chế được chạy về phía trước.

Trong quá trình chạy ta không nhịn được mở to mắt, phát hiện hết thảy trước mắt đều nhanh chóng lui về sau, chờ ta thích ứng tiết tấu xong trong lòng liền không lo lắng nữa, ngược lại có chút hiếu kỳ chính mình mời tới rốt cuộc là linh hồn gì?

Ôm lấy ý nghĩ thử xem, ta đột nhiên cúi đầu, liếc mắt liền thấy có một bóng dáng màu đỏ ở dưới thân ta, cõng ta bay về phía trước.

Như có thể cảm nhận được ta đang nhìn nó, bóng đỏ quay đầu nhìn về phía ta.

Ta thình lình nhìn thấy một khuôn mặt đầy giòi bọ, cái mũi cao cao lật lên trên; mắt to một nhỏ, cái viên to kia lóe ra ánh sáng xanh biếc, giống như quả bóng da nhô ra. Viên kia mặc dù là mắt người, lại chảy ra máu tươi.

Con quỷ kia cứ như vậy dùng hai mắt nhìn ta, còn nhìn ta khẽ mỉm cười. Ta cố nén xúc động muốn phun ra, cắn răng gật gật đầu với nó, sau đó nhắm mắt lại cũng không dám nhìn lung tung nữa.

Qua năm phút đồng hồ, ta đột nhiên cảm thấy thân thể trầm xuống, sau đó hai chân liền dừng lại.

Mở to mắt ra mới phát hiện quỷ mới mời tới đã biến mất không thấy gì nữa, máu tươi trên mắt cá chân bị hút sạch sẽ.

Xem ra đây là một con thiện quỷ, chỉ thưởng thức hương hỏa cùng máu tươi ta cung cấp, cũng không có ý hại ta.

Không phải ta quan tâm nhiều đến nó, quay đầu nhìn chung quanh một chút, rất nhanh phát hiện phía trước có một đài cao to sừng sững!

Đài cao này vô cùng nguy nga, tráng lệ, dưới đài là dòng sông còn nổi tiếng hơn nữa.

Nghe nói Tào Tháo từng thu thập mỹ nữ trong thiên hạ, nuôi ở trong Đồng Tước Đài, hơn nữa còn thích triệu tập một đám văn nhân uống rượu phú thi trên Đồng Tước Đài, có một bài thơ cổ còn viết: Đông Phong không cùng Chu Lang, Đồng Tước Xuân Tỏa Nhị Kiều.

Cho dù Đồng Tước Đài trước mắt là tái tạo lại hậu thế, nước trong Hoàng Hà cũng bị đông cứng, nhưng ta vẫn cảm nhận được khí khái hùng hồn của Tào Tháo năm đó.

Ta nhìn khắp nơi, còn không phát hiện ánh sáng của đèn xe, xem ra Lưu trưởng công và Lý Ma Tử còn phải đợi một lát mới đến, liền đứng dậy từ trên mặt sông chạy qua, chuẩn bị leo lên đài Đồng Tước.

Nhưng khi ta đang chuẩn bị lên đài, chỗ cao nhất trên Đồng Tước đài lại đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài.

Thanh âm hùng hậu kia không ngừng quanh quẩn trong bầu trời đêm, cho dù chỉ là một tiếng thở dài, từ đó ta lại cảm nhận được vô tận bi phẫn.

Không đợi ta lên đường, trên đỉnh đài lại truyền đến âm thanh phẫn nộ: "Tào Tháo ta há lại là gian thần? Nếu không có Tào Tháo giúp đỡ đại hán, trên thế gian này lại có mấy người xưng Đế, mấy người xưng Vương? Tại sao lại không ai hiểu ta."

Nói xong thanh âm kia cuồng hống lên.

Ta nghe xong trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, nguyên lai trên đài Đồng Tước căn bản không phải là người sống, mà là đại nhân vật đáng bàn về lịch sử lớn nhất thời kỳ Tam Quốc: Ngụy Vũ Đế Tào Tháo!

Nghĩ đến mấy người bị hại đều bị giết ở phụ cận đài Đồng Tước, ta đột nhiên phản ứng lại, âm linh giở trò lần này hẳn là Tào Tháo.

Trách không được Âm Linh này nhìn qua đen như vậy. Dung mạo của Tào Tháo trong lịch sử đã có tiếng tăm.

Cẩn thận nhớ lại lúc Âm Linh giết người này, trong tay luôn mang theo một cây đao, cùng với đặc điểm sau khi nó gặp được gương đã bị dọa bỏ chạy. Tây ý nghĩ của ta trong nháy mắt rộng mở lên, xác định Âm Linh này chính là Tào Tháo.

Âm linh kia trong tay mang theo Thất Tinh đao, tương truyền Thất Tinh đao là do chế tạo hai thanh bảo kiếm là huyền thiết nhai thành, là một thanh bảo đao vót sắt như bùn.

Năm đó Tào Tháo ám sát Đổng Trác đã lấy được Thất Tinh Đao, kết quả khi đi tới bên giường, Đổng Trác thấy được Tào Tháo rút đao từ trong gương. Tào Tháo đành phải linh cơ khẽ động đưa một thanh bảo đao cho Đổng Trác, sau đó vội vàng chạy trốn.

Khoảnh khắc đó Tào Tháo đã để lại sợ hãi cả đời, cho nên âm linh của hắn ta mới sợ gương như vậy. Còn hắn ta chỉ có thể nhân lúc người ta ngủ mà chặt đầu người ta, e rằng có liên quan tới điển cố giết người trong mộng của Tào Mạnh Đức.

Tương truyền Tào Tháo sau khi làm Thừa tướng, vì phòng ngừa thích khách giết mình, cố ý nói dối mình lúc ngủ không yên ổn, có người tới gần, sẽ giết người. Còn cố ý giết chết một tiểu thái giám nửa đêm đắp chăn cho mình, từ đó trở đi thích khách trong thiên hạ cũng không dám có ý đồ với Tào Tháo nữa!

Sau khi nghĩ thông suốt tất cả những điều này, trong lòng ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Tào Tháo không thể xưng là người tốt, nhưng tuyệt đối là một kiêu hùng đỉnh thiên lập địa. Ta nghĩ âm linh của hắn sẽ không vô duyên vô cớ đi ra hại người, tám phần là mấy người chết kia làm chuyện xấu gì.

Mà khi còn sống Tào Tháo còn Ninh dạy ta người phụ thiên hạ, đừng gọi người trong thiên hạ là phụ tính cách của ta, cho nên hắn đuổi tới cảnh giới truy sát ta cũng không khó lý giải.

Khi người ta còn sống mang thiên tử ra lệnh cho chư hầu, quản lý xã tắc nửa đời người, sao có thể sợ hoàng khí của cảnh giới?

Suy nghĩ rõ ràng xong ta chuẩn bị đi lên gặp Tào Tháo một lần, hỏi rõ ràng chấp niệm của ông ta, sau đó dốc hết toàn lực giúp ông ta giải quyết.

Dù sao Tào Tháo cũng là đại anh hùng trong lòng ta, ta không hy vọng cuối cùng ông ta rơi vào kết cục hồn phi phách tán!

Chương thứ bốn trăm chín mươi bốn, Thủy Quỷ Hà.

Nhưng không đợi ta có hành động gì, phía sau liền truyền đến tiếng thùng xe đập kịch liệt, ta quay đầu xem xét, phát hiện xe của Lưu trưởng công trưởng đã đến.

Cỗ xe dừng lại, Lưu trưởng lão và Lý Ma Tử liền từ trên xe bước xuống.

Khóe mắt ta nhanh chóng bôi hai giọt nước mắt trâu, tiếp theo tập trung tinh thần nhìn qua, phát hiện dương hỏa trên người Lưu trưởng công đã diệt hai chén, một bóng đen không đầu ghé vào vai ông ta, hiển nhiên là oan hồn của Vương Tráng.

Lưu trưởng công xuống xe, kéo Lý mặt rỗ đi nhanh tới vị trí của ta.

"Chẳng lẽ Vương tráng trai là muốn dẫn bọn hắn đi gặp Tào Tháo?"

Ta nói thầm một câu, sau đó linh cơ khẽ động, vội vàng trốn đằng sau tảng đá, lẳng lặng quan sát.

Chờ bọn họ đi tới, quả nhiên thuận theo bậc thang chỗ ta vừa mới ngồi mà lên.

Lý Ma Tử vừa đi vừa nhìn ngó bốn phía, xem ra là sợ ta không chạy tới đây.

Ta biết nếu không đi theo Lý Ma Tử thì rất có thể sẽ lộ tẩy, huống chi Lưu trưởng lão còn tra tấn cái mạng nhỏ của mình nữa là xong, lập tức móc ra một khối bùn đất lạnh lẽo trên mặt đất nhét vào trong miệng.

Sau khi người chết đều muốn hồn về đại địa, cho nên bùn đất thuộc âm, bùn đất bị đóng băng âm khí càng nặng! Hàm ở trong miệng có thể tạm thời che khuất dương khí trên người, tránh để bị Vương tráng kiện và Tào Tháo phát hiện.

Theo Lưu trưởng công và Lý mặt rỗ đi lên đỉnh đài Đồng Tước, ta cuối cùng cũng nhìn thấy Tào Tháo.

Giờ phút này thân ảnh của hắn không còn mơ hồ nữa, toàn bộ cái bóng dị thường rõ ràng, tựa như người sống. Hắn thân khoác đồng phục thừa tướng, tay cầm Thất Tinh đao, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn Lý Ma Tử, trong mắt tràn đầy vẻ cười lạnh.

Lúc này thân thể Lưu trưởng công đột nhiên run rẩy kịch liệt, ta vội vàng nhìn qua đỉnh đầu lão, phát hiện Vương Tráng đã từ trên người Lưu trưởng công trưởng nhảy xuống, nó ghé vào trước mặt Tào Tháo một mực cung kính dập đầu ba cái, sau đó vội vàng xoay người rời đi.

Ta nào chịu bỏ qua cơ hội này, thừa dịp Vương tráng tráng không chú ý, trực tiếp thu hồn phách của hắn vào bách quỷ đại túi.

Tào Tháo giống như cảm giác được uy lực của túi bách quỷ, cẩn thận nhìn hướng ta, sau đó vậy mà chậm rãi đi tới.

Cho dù hắn nhìn thấy ta, cũng nhất định sẽ cho rằng ta là người chết, cho nên ta cũng không lo lắng cho mình. Nhanh phát một lá thư cho Lý Ma Tử, bảo hai người bọn họ nhân cơ hội rời đi, sau đó ở trước khi Tào Tháo thấy ta cắn chót lưỡi, phun ở trên chân, sau đó đá một cước vào đũng hắn.

Không phải ta vô sỉ, nếu muốn triệt để chọc giận Âm Linh, còn muốn khiến nó trong thời gian ngắn mất đi lực công kích chỉ có một chiêu này.

Theo một cước này của ta đi xuống, Tào Tháo ai ui một tiếng, sau đó cả khuôn mặt thống khổ quay lại với nhau, ngồi xổm trên mặt đất xoa đũng quần.

Ta nhân cơ hội dẫn Lý Ma Tử và Lưu trưởng lão xuống Đồng Tước Đài, sau khi lên xe không nói hai lời, một đường giẫm cửa dầu đến cùng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía cảnh sát.

Sau khi xuống xe ta bảo Lưu trưởng lão thu gom lại tất cả gương cảnh giới, sau đó bày những tấm gương này thành hình bát quái trong phòng ta, tiếp theo lại bảo Lưu trưởng lão tìm kiếm một ít đồ Vũ y, bảo hắn che đi tấm gương, hắn vừa làm theo lời ta vừa hỏi ta cái này có tác dụng gì?

"Ta đá trứng Tào Tháo, bằng tính cách của hắn nhất định sẽ đến trả thù ta, chúng ta liền cho hắn ôm cây đợi thỏ!"

Ta nói xong liền cười, bởi vì lúc ta bày ra gương thì đã tốn tâm tư, ngoại trừ cửa phòng không có dán tấm gương, thì bảy cửa khác đều có một cái gương, mà cửa phòng vừa vặn tương ứng với cửa chết trong bát quái.

Chỉ cần Tào Tháo dám đến, chắc chắn ông ta sẽ nhập trận. Đến lúc đó ông ta chỉ có thể hướng ta cầu xin tha thứ hoặc xông vào tử môn; nhưng ta tin chắc Tào Mạnh Đức từng từ bỏ tu bào khi còn sống sẽ không tiến vào tử môn!

Lúc ta và Lưu trưởng lão chuẩn bị tất cả mọi thứ, Lý mặt rỗ vẫn ngồi ở bên cạnh không nói một câu, sắc mặt rất tái nhợt.

Lúc đầu ta tưởng rằng hắn còn chưa phục hồi tinh thần từ trong sợ hãi trước đó, nên cũng không quản hắn nữa, nhưng sau khi ta và Lưu trưởng lão làm xong việc, tiểu tử này vẫn mang dáng vẻ ngây ngốc.

"Lý mặt rốt cục ngươi sao lại như thế?"

Ta ở trước mắt hắn quơ quơ tay, sau đó nhẹ nhàng đẩy đẩy hắn, ai ngờ Lý Ma Tử trực tiếp ngã về phía sau, hai mắt cũng chậm rãi nhắm lại.

Lưu trưởng công thấy thế biến sắc, vội vàng đỡ lấy Lý Ma Tử, dùng tay quơ quơ dưới mũi Lý Ma Tử kêu lên: "Hắn hắn, hắn không còn thở nữa..."

"Cái gì?"

Ta kinh hãi biến sắc, vội vàng sờ sờ phía dưới mũi Lý Ma Tử, quả nhiên đúng như Lưu trưởng công nói, hắn đã không còn hít thở.

Ta chỉ hoàn toàn cảm thấy ông già đầu óc nổ tung, sau đó trong đầu nhớ tới cùng Lý mặt rỗ từng trải qua sinh tử, nhớ tới tuyết còn rất có cái bụng lớn đang chờ trượng phu ở nhà. Hắn không thể chết, hơn nữa ta cũng không tin hắn cứ như vậy mà chết.

Nhưng ta lau nước mắt trâu lên nhìn, thình lình phát hiện ba chén Dương Hỏa trên người Lý Ma Tử đã tắt toàn bộ, vị trí trên đỉnh đầu hắn vờn quanh một đoàn hắc vụ, đang cuồn cuộn không ngừng hấp thu dương khí cuối cùng trên người hắn.

"Cút mẹ ngươi đi!"

Trong nháy mắt mắt mắt ta đỏ lên, mắng to một tiếng rồi lấy ra một tấm linh phù vỗ lên đầu Lý Ma Tử, trực tiếp đánh tan đoàn hắc vụ kia, sau đó đặt Lý Ma Tử lên giường.

Hắn khẳng định đã bị một người bị hại trước sau không lộ diện quấn lấy oan hồn. Trên đường chúng ta từ Đồng Tước Đài trở về Lý Ma Tử còn đang ngoan ngoãn, khẳng định là đã xảy ra chuyện sau khi đến cảnh vệ.

Trước sau tính qua nhiều nhất nửa giờ, hồn phách của Lý Ma Tử khẳng định không đi xa.

Nghĩ đến điều này, ta vội vàng đem bát quái trận bố trí thay đổi một chút, đem sinh môn bát quái nhắm ngay cửa vào gian phòng, sau đó cởi quần áo Lý Ma Tử đưa cho Lưu trưởng lão, bảo hắn mặc quần áo, đi bên ngoài cảnh vệ lớn tiếng gọi tên Lý Ma Tử!

Lưu trưởng lão sửng sốt một chút, nhưng vẫn làm theo lời ta nói. Đợi sau khi rời khỏi bát quái trận, ta thắp ba nén hương, ngồi xếp bằng dưới đất, nhắm hai mắt, yên lặng niệm chú ngữ chiêu hồn.

Theo tiếng gọi của Lưu trưởng đốc càng lúc càng cao, tốc độ ta niệm chú ngữ cũng càng lúc càng nhanh, dần dần ánh sáng trước mắt ta trở nên mơ hồ bất định, ta cẩn thận từng li từng tí đem mắt nheo lại một khe nhỏ, phát hiện mùi đàn hương khói nhẹ hướng phía tây bắc bay đi.

Xem ra hồn phách của Lý Ma Tử đã cảm ứng được chúng ta đang gọi hắn, đang đi về bên này!

Trong lòng ta vui vẻ, tăng nhanh tốc độ đọc lên.

Bình thường mà nói thì hồn phách của Lý Ma Tử sau khi nghe động tĩnh sẽ lập tức chạy về, tốc độ khói xanh phiêu tán cũng sẽ càng lúc càng nhanh, chờ đến khi hồn phách của Lý Ma Tử trở lại cơ thể mình thì khói xanh sẽ lại trở nên yên tĩnh trở lại.

Nhưng ta đọc hồi lâu, hồn phách của Lý Ma Tử chưa trở về thì không nói, đàn hương còn chưa hề có dấu hiệu tiêu diệt.

"Không tốt!"

Đây nhất định là người bị hại của án đầu tiên, oan hồn Trương Dương đang ngăn cản Lý Ma Tử trở về, ta tức giận đến mức nện một quyền xuống đất, sau đó ra ngoài để Lưu trưởng trạm trông coi thân thể của Lý Ma Tử, tự mình đuổi theo hướng tây bắc.

Phía tây bắc an toàn là ngoại thành huyện Lâm Tri, nơi đó có một con sông nhỏ, trên cầu là một chợ phiên chợ. Bởi vì những tiểu thương hàng rong thường ném rác rưởi vào trong sông, lại không có người xử lý, sông nhỏ này nghiễm nhiên thành rãnh nước thối, cách xa cũng có thể ngửi được một mùi tanh hôi.

Lúc trước khi đi ngang qua sông nhỏ, Lưu trưởng lão còn nhắc nhở ta một chút, nói lãnh đạo không phải mặc kệ, vài lần muốn thanh lý đường sông, đội công trình thì luôn xảy ra chuyện, không phải người dọn dẹp bị đánh bị thương, thì cho dù là máy hư, cuối cùng cũng chỉ có thể không làm được.

Ta vốn định sau khi xử lý xong án đầu đứt, mới nhìn xem sông nhỏ này đến cùng là có điều gì cổ quái? Ai biết được hồn phách của Lý Ma Tử lại bị dẫn dụ đến nơi này.

Chẳng biết tại sao, ta luôn cảm thấy Lý Ma Tử mất hồn chỉ sợ có quan hệ với con sông nhỏ này. Khi đi tới bờ sông, ta mơ hồ nghe được tiếng nước ào ào truyền đến, cứ như là có người đang tắm ở bên trong vậy.

Nhưng mặt ngoài nước đã sớm trôi theo các loại rác rưởi, nước phía dưới cũng bị băng đông lại, sao có thể có âm thanh của nước chứ?

Chỉ sợ thanh âm này là từ trong nước bẩn vật làm ra, nghĩ đến này thì cố kỹ của ta lại được tái sử dụng, hướng trong miệng quăng một bãi bùn, sau đó vội vã đi đến trên cầu đi xuống.

Kết quả chỉ nhìn thoáng qua, ta nhịn không được kinh hô lên.

Nước sông vốn còn đông lạnh giờ phút này vậy mà không có một tia băng, những thứ rác rưởi trôi nổi trên mặt sông kia cũng không thấy, thay vào đó là từng bộ thi thể!

Những thi thể này đều sưng phù tứ chi, bị ngâm như quả dưa trắng, có cái ngay cả ngũ quan cũng không nhận ra. Khi ta phát ra âm thanh đó, chúng lập tức đồng loạt nhìn về phía ta, trong ánh mắt lộ ra một nụ cười lạnh.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng của Lý Ma Tử: "Tiểu ca Trương gia, là ngươi sao?"

Ta nghe xong đột nhiên quay đầu lại, quả nhiên thấy Lý Ma Tử đứng ở phía sau ta. Bởi vì Lý Ma Tử này chỉ là hồn phách, thân thể có vẻ tương đối mơ hồ. Toàn thân hắn ướt sũng, giống như mới từ trong nước bò ra.

Thấy ta xem qua, hắn thở dài nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi trở về đi! Nơi này nguy hiểm."

Nói xong hắn quay người chạy về phía sau, theo bản năng đuổi theo, nhưng vừa chạy được hai bước liền phát hiện hai chân mình bị thứ gì đó kéo lại. Ta cúi đầu xem xét, phát hiện chính là con quỷ dẫn đường mà mình mời tới khi nãy.

Nhìn nó, cảm giác đầu tiên của ta chính là thứ nó muốn tìm ta gây phiền phức, theo bản năng là muốn vỗ linh phù trong túi.

Ai ngờ ta còn chưa kịp động thủ, quỷ kia đã biến mất vô tung vô ảnh.

Ta không quan tâm đến nó nữa, cắn răng tiếp tục đuổi theo Lý Ma Tử, không ngờ lại phát hiện bản thân không biết lúc nào đã vượt qua lan can cầu kiều lại muốn nhảy sông!

Đối mặt với đám người trong sông kia nhìn ta cười lạnh, ta đột nhiên ý thức được vừa rồi căn bản không phải hồn phách của Lý Ma Tử, mà là đám tiểu quỷ khác biến ra mê hoặc ta.

Nếu như không phải thời khắc mấu chốt dẫn đường quỷ vật kéo ta một cái, chỉ sợ ta đã rơi vào sông bị bọn chúng hại chết rồi!

Ta không dám tiếp tục chờ nữa, bước nhanh hơn thông qua cầu nhỏ, đuổi theo đường nhỏ phía trước.

Còn đang chạy về phía trước, bả vai đột nhiên bị vỗ một cái, trong lòng ta lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ chẳng lẽ lại có quỷ đuổi theo ta?

Do dự một chút, ta quyết định không quản, đuổi theo Lý Ma Tử quan trọng hơn, tiếp tục chạy.

Không nghĩ tới mới chạy được vài mét, bả vai lại bị vỗ một cái, cùng lúc đó ta nghe thấy tiếng chuột kêu chít chít từ trên bờ vai truyền đến.

Ta sửng sốt một chút, tiếp theo đáy lòng truyền đến kinh hỉ cực lớn, liền quay đầu nhìn lại bả vai, thình lình thấy một con chuột to mập hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm ta.

Đó chính là con chuột mà Thử tiền bối nuôi!

Nó xuất hiện ở chỗ này nói rõ Thử tiền bối đang ở gần đây, ta tranh thủ thời gian hỏi chuột, có biết hồn phách của Lý Ma Tử đi đâu không?

Trận bát quái thứ bốn trăm chín năm, vây khốn Tào Tháo.

Chuột yêu nghe xong nhảy lên vai ta vài cái, sau đó nhanh như chớp chạy về phía trước.

Ta tranh thủ thời gian đuổi theo sau con chuột, rất nhanh liền cảm nhận được một cỗ âm khí, giống như đúc âm khí vờn quanh trên đầu Lý Ma Tử lúc trước.

Lại lần nữa đuổi theo không đến mười phút, ta đã thấy một bóng đen đang kéo hồn phách Lý Ma Tử chạy về phía trước. Hiển nhiên Lý Ma Tử không muốn đi cùng với nó, chỉ một bước ba lần quay đầu lại nhìn sau lưng.

Thấy hồn phách Lý Ma Tử nguyên vẹn, ta thở dài một hơi, sau đó chạy nhanh vài bước vọt tới trước mặt bóng đen, nổi giận đùng đùng quát: "Thật to gan, lại dám câu hồn phách người khác!"

Bóng đen bị giọng nói đột ngột của mình dọa cho thân thể run rẩy, chậm rãi lui về sau vài bước, u ám nói: "Là hắn đào thi thể của ta trước, ta chỉ là vì báo thù..."

Bóng đen chỉ quấn lấy Lý Ma Tử, không thể nghi ngờ là Quỷ hồn đang kiêu ngạo. Cho dù hắn có oán khí lớn mấy đi nữa cũng chỉ là tân quỷ. Đối mặt với một kẻ như ta vẫn có cảm giác sợ hãi nhất định, ta tóm được ưu thế này rồi lại quát tiếp: "Đồ đần, bị lừa rồi! Chúng ta là tới giúp ngươi điều tra án này, tìm hung thủ thật sự."

"Thật vậy không?"

Trương Dương nghe xong vẻ mặt liền cứng lại, mơ màng màng hỏi.

Ta nhân cơ hội dùng Bách Quỷ Đại thu hồn phách của hắn và Lý Ma Tử lại, sau đó nhìn về phía chuột yêu, muốn chuột yêu dẫn ta đi gặp Thử tiền bối, không ngờ chuột đã rời đi.

Xem ra Thử tiền bối căn bản không muốn lộ diện, nếu không đã cứu Lý Ma Tử từ lâu rồi. Ta thở dài, quay về đường cũ của mình.

Lúc đi ngang qua cầu nhỏ lại nghe được tiếng nước chảy ầm ầm dưới đáy sông, nghĩ đến một màn lúc trước kia, ta chỉ cảm thấy tê cả da đầu, nhắm mắt vọt tới.

Trên đường đi ta cũng đang lo lắng, sợ Tào Tháo sẽ đuổi tới Cảnh Doanh trong khoảng thời gian ta rời đi này để đại khai sát giới. Cho nên vừa vào cửa đã vội vã chạy về phòng.

Vào trong phòng, thấy bài trí không thay đổi, Lý Ma Tử vẫn nằm lặng lẽ trên giường, Lưu trưởng lão ngồi bên giường, sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào bát quái trận, sau này thấy ta rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hỏi ta thế nào.

"Có lẽ không thành vấn đề..."

Ta trả lời một câu, sau đó bảo hắn ra ngoài, một mình trong phòng thả hồn phách Lý Ma Tử ra, niệm chú ngữ ra để linh nhục Lý Ma Tử hợp nhất.

Sau khi làm xong nghi thức hồi hồn, Lý Ma Tử dần dần khôi phục hô hấp, ba chỗ dương hỏa lại lần nữa cháy lên.

Bất quá hồn phách của hắn trước đó bị âm khí khuếch trương trùng kích quá lớn, dương hỏa còn rất yếu ớt, dẫn đến Lý Ma Tử tạm thời tỉnh lại không được, vì thế ta đem Lý Ma Tử đặt tại vị trí trung tâm Bát Quái trận.

Như vậy vừa có thể bảo vệ Lý Ma Tử an toàn, còn có thể dùng hắn hấp dẫn lực chú ý của Tào Tháo.

Sau đó, ta và Lưu trưởng lão hai người ngồi trong góc phòng ngủ lẳng lặng chờ đợi. Giờ phút này ngoài cửa sổ tiếng gió nhỏ đi rất nhiều, bầu trời bắt đầu bông tuyết rơi.

Bông tuyết bắt đầu bằng hạt gạo, càng xuống thấp càng lớn đến sau càng phát triển thành tuyết lông ngỗng, trong sân không ngừng có cành cây Ngô Đồng Thụ bị tuyết đọng đè gãy, rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang rì rào.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy tuyết lớn như vậy, nhịn không được đi đến cửa quân đội thưởng thức. Phóng mắt nhìn khắp mặt đất đều là một màu, nối liền một thể với bầu trời tối tăm mờ mịt, tạo thành một bức tranh mỹ lệ nhất.

"Tuyết lớn như vậy, còn vật kia có thể tới sao?"

Lưu trưởng công đi theo ra ngoài, đứng ở một bên phủi quần áo tuyết, nửa tin nửa ngờ hỏi.

"Nhất định!" Ta kiên định nói.

Tào Tháo là tính cách gì? Chắc chắn chuyện ông ta muốn làm sẽ không bị gió tuyết cản trở.

Vừa dứt lời, ta liền nghe bên ngoài vang lên một trận tiếng gió dồn dập, sững sờ hướng quan quân lính đánh tới.

Cả người ta trong nháy mắt tinh thần phấn chấn lên, nhỏ giọng nói một câu đến đây, sau đó kéo Lưu trưởng lão trốn phía sau băng cân, bởi vì tốc độ gió quá nhanh, chúng ta đã không kịp vào nhà.

Quả nhiên, chúng ta vừa trốn xong, Tào Tháo đã tiến vào cửa lớn cảnh sát, sau đó thân ảnh của lão chợt lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện dưới lầu ký túc xá.

Hắn tiên tiến nhất chính là gian phòng của Lưu trưởng lão, sau khi đi vào phát hiện không có ai, lại đi vào gian phòng Lý Ma Tử.

Lưu trưởng công nhìn thấy một màn này trán trực tiếp toát ra mồ hôi lạnh, hắn run run nói thầm một câu: "Mẹ nó!"

Nói xong giơ ngón tay cái lên với ta.

Ta cười lắc đầu rồi nhìn về phía Tào Tháo. Khi ta phát hiện trong phòng Lý Ma Tử cũng không có ai, Tào Tháo đi thẳng vào phòng ta cuối cùng. Bởi vì cửa phòng mở toang, hắn liếc mắt là thấy Lý Ma Tử đang nằm bên trong nhưng lại không đi vào mà lựa chọn đi dạo ngay tại chỗ.

"Tiểu sư phụ, hắn đang làm gì vậy?"

Lưu trưởng công không hiểu hỏi, sắc mặt ta trầm trọng ý bảo Lưu trưởng lão đừng nói chuyện, sau đó nhìn chằm chằm vào Tào Tháo, trong lòng đột nhiên nổi lên.

Đến bây giờ ta mới phát hiện mình đã xem nhẹ tính cách đa nghi của Tào Tháo, nếu ta nhốt hắn ta ở cửa nhất định sẽ tiến vào. Hiện tại cửa phòng mở rộng, theo tính cách của hắn ta hơn phân nửa không dám đi vào.

Nếu hắn cứ như vậy mà đi, công tác chuẩn bị của ta cũng trở thành vô ích, muốn thu phục nó càng thêm khó khăn!

Không nghĩ tới sợ cái gì đến, Tào Tháo bồi hồi ở trước cửa một hồi, cuối cùng xoay người chuẩn bị rời đi.

Chờ khi hắn đi qua vị trí của ta, ta cũng không nhịn được nữa, trực tiếp từ phía sau rổ nhảy ra, đồng thời hô to một tiếng: "Tào Nhị Hắc!"

Tào Tháo ở nhà xếp hạng lão nhị, dáng người lại đen, cho nên khi còn bé bị người ta đặt biệt hiệu là Tào Nhị Hắc. Bản thân ông ta vô cùng chán ghét chuyện này. Nguyên nhân chủ yếu nhất mà ông ta giết Dương Tu là vì từng gọi tên hiệu Tào Tháo này. Cho nên ta vừa dứt lời, Tào Tháo đã trực tiếp quay đầu, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm.

Dựa theo ý tưởng của ta, sau khi chọc giận hắn thì mình liền chạy vào phòng, không nghĩ tới lúc nhảy ra lại trượt chân, té thẳng xuống phân chó gặm.

Tào Tháo đã vọt tới, tuy hiện tại ông ta không thể chém đầu nhưng lại có thể đả thương người!

Thất tinh đao tản mát ra hàn quang bị tuyết trắng phản xạ, đâm vào mắt ta khiến mắt ta đau nhức.

Ta muốn chạy trốn nhưng thời gian đã không còn kịp nữa, dứt khoát lăn lộn trên mặt đất, đồng thời lấy ra một nắm lạc đậu phộng ném sang Thất Tinh đao.

đậu phộng là lúc Lưu trưởng lão đợi Tào Tháo tới lấy ra, vốn định uống chút rượu đậu phộng làm ấm người, không ngờ trời xui đất khiến lại bị ta dùng làm pháp bảo.

Tào Tháo nhìn thấy đậu phộng sau lưng đột nhiên biến sắc, cực kỳ khủng hoảng lui về phía sau. Chuyện này đúng là nằm ngoài dự liệu của ta, bởi vì đậu phộng nhiều nhất chỉ có thể phá hủy một chút âm khí, tạo thành thương nhẹ đối với hắn, hắn hoàn toàn không cần thiết làm như vậy.

Chuyện tiếp theo khiến ta càng thêm bất ngờ xuất hiện, Tào Tháo lui về phía sau mấy bước đã tránh được lạc đậu phộng, mà Thất Tinh đao lại bị đánh trúng, trong nháy mắt tóe ra tia lửa, sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

"Tại sao lại như vậy..."

Ta tận mắt nhìn thấy những thứ này nên không cách nào nhịn được mà há miệng, cơ bản không tin đây là sự thật, không tin một món thần binh lại bị phế như vậy.

Nhưng còn không đợi ta từ trong khiếp sợ khôi phục lại, Tào Tháo lại cười ha ha, toàn bộ thân thể nằm trong tuyết đọng, sau đó một màn khiến ta khó có thể tin xuất hiện. Thất Tinh đao vừa mới phá toái nhanh chóng ngưng kết lại, chờ đến khi Tào Tháo đứng dậy, Thất Tinh đao lại tản mát ra hàn quang.

"Còn đứng ngây đó làm gì, mau vào phòng đi."

Ta chẳng quan tâm nhiều, thừa dịp Tào Tháo còn chưa tới, lôi Lưu trưởng lão chạy vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

Lúc này trong lòng ta hơi yên tâm một chút, mới nghĩ ra Thất Tinh Đao có thể phục hồi như cũ, là hấp thụ âm khí trong tuyết.

Thủy thuộc âm, cho nên bên bờ sông, giếng nước bên cạnh vẫn luôn là nơi dơ dáy thường xuyên lui tới, mà tuyết chính là do nước gặp lạnh ngưng kết thành, âm khí càng tăng lên!

Hơn nữa khi tuyết trắng từ không trung bay xuống sẽ hấp thu ô uế trong không khí, sau khi rơi xuống đất mặc dù nhìn qua rất sạch sẽ, nhưng trên thực tế bẩn thỉu dị thường.

Lưu trưởng lão vỗ ngực nhìn về phía cửa phòng, cẩn thận hỏi thăm: "Con vật kia đi rồi sao?"

"Không có, nó đang do dự có nên tiến vào hay không."

Ta nhắm mắt lại với cửa phòng, chỉ trong chớp mắt đã thấy Tào Tháo quanh quẩn trước cửa, nhẹ giọng giải thích. Sau đó ông ta lại suy tư tới cảnh tượng Thất Tinh đao bị đậu phộng đánh nát.

Ta dùng lạc đậu phộng mài được, dương khí bên trên rất yếu ớt, nhưng như thế mà vẫn có thể đánh nát Thất Tinh đao, nói rõ một vấn đề: đao là giả!

Trên thực tế từ sau khi Tào Tháo bị ép hiến đao cho Đổng Trác, Thất Tinh đao liền nhạt đi sân khấu lịch sử, ngay cả La Quán trong sách cũng không nhắc tới, cho nên Thất Tinh đao khẳng định không trở lại trong tay Tào Tháo nữa.

Nói như vậy, Thất Tinh Đao trong tay Tào Tháo nhất định là do Thất Tinh Đao chế tạo ra, thậm chí là được làm từ gỗ hay bùn đất, mới có thể không chịu nổi một kích như thế.

Trước đó ta sợ nó, chủ yếu là uy danh của Thất Tinh đao quá lớn, hiện tại xem ra Tào Tháo không có gì đáng sợ. Sau khi nghĩ rõ ràng một điểm này ta liền bảo Lưu trưởng lão không cần phải lo lắng, tiếp theo ngồi xuống bên cạnh Lý Ma Tử chờ đợi.

Đại khái qua mười phút, cửa phòng đóng chặt rốt cuộc bị thổi mở, sau đó hai mắt phiếm hồng của Tào Tháo giết vào.

Nhìn thấy ba người chúng ta đều ngồi ở vị trí trung tâm, hắn chần chờ một chút, cẩn thận nhìn bát quái trận dưới thân ta.

"Ha ha ha, thôn phu Gia Cát Khổng Minh kia khoe khoang trận pháp, mà ngươi cũng dám lấy ra bêu xấu?"

Hiển nhiên Tào Tháo đã nhận ra Bát Quái trận, nhưng vẻ mặt lại đầy khinh thường. Nói xong lão trực tiếp vọt lên.

"Thành công rồi!"

Ta rốt cuộc không kìm nén được vui sướng trong lòng nữa, trước tiên cùng Lưu trưởng lão cùng kéo Lý Ma Tử ra khỏi Bát Quái trận, cùng lúc đó kéo đứt dây thừng trong tay.

Dây thừng tách ra, những tấm gương mưa che chắn kia, tấm vải buồm lập tức rơi trên mặt đất, ngoại trừ cửa phòng còn lại bảy hướng trong nháy mắt chiết xạ ánh sáng.

Mà trung tâm bát quái mà Tào Tháo đứng tuôn ra một vầng sáng trắng, trực tiếp vây bóng của gã vào giữa.

Kỳ thật vào thời điểm ta và Lưu trưởng lão làm tất cả những chuyện này, Tào Tháo hoàn toàn có thể chạy ra khỏi Bát Quái trận, chỉ là tính cách đa nghi của ông ta khiến mình sợ đầu sợ đuôi, cuối cùng bỏ qua cơ hội này.

Hắn nhìn thấy vầng sáng màu trắng biến sắc, ý thức được mình trúng kế, nhưng lúc này muốn chạy không đơn giản như vậy, hai tay hắn trảo trong nháy mắt bị đánh ngã lăn trên mặt đất.

Đối mặt với hắn là cánh cửa chết hung ác nhất trong bát quái! Mắt thường thường nhìn qua, nhưng những người này nhìn qua sẽ phát hiện trong tử môn tất cả đều là bộ xương chất thành núi, khói xanh bốc lên.

Cách rất xa, ta đều cảm thụ được khí tức tử vong mãnh liệt kia, theo bản năng lui về phía sau.

"Ngươi đang nhìn cái gì vậy? Sao ta không nhìn thấy gì hết nhỉ?"

Lưu trưởng công thấy vậy hết sức chuyên tâm nhìn chằm chằm ra cửa, khó hiểu hỏi.

Ta mỉm cười, từ trong bình nhỏ có hai giọt nước mắt trâu nhỏ xuống. Tiếp theo xoa xoa mi mắt hắn, nói ngươi nhìn xem!

Lưu trưởng công xem xong, trên mặt tràn đầy khiếp sợ, hoảng loạn hỏi nơi này của ta về sau còn có thể rời đi sao?

"Yên tâm đi, đợi ta thu hồi trận pháp, tử môn sẽ tự biến mất theo."

Dứt lời ta chậm rãi đi về phía trước vài bước, hai tay ôm quyền thi lễ với Tào Tháo, cung kính nói: "Tào Thừa Tướng, tiểu bối hữu lễ."

Tào Tháo biết mình sau khi bị vây khốn, sắc mặt trắng bệch, dưới bảy tia sáng theo phương hướng ánh sáng chiếu xuống, ông ta giống như Tôn Ngộ Không bị thi triển Khẩn Chú, hai tay không ngừng đấm vào đầu, khuôn mặt vặn vẹo gân xanh bạo khởi, chỉ thiếu chút nữa lăn lộn trên mặt đất.

Hắn ta đã nhiều lần muốn lao ra khỏi tử môn, nhưng cuối cùng vẫn thất bại!

Chương thứ bốn trăm chín mươi sáu, miếu hoang.

Đáng tiếc Âm Linh dù sao cũng khác với người khác. Trước mắt vị này nhiều nhất chỉ đại diện cho Tào Tháo một tia ý niệm, chênh lệch khá xa với vị đệ nhất kiêu hùng Tam Quốc kia, chớ nói chi là trao đổi bình thường với ta.

Đột nhiên ta có chút tiếc hận, sau khi suy nghĩ một chút đã khiến Lưu trưởng công tử nhốt tốt cửa, đừng để phong tuyết ảnh hưởng đến bát quái trận.

Sau đó chúng ta nhảy qua cửa sổ ra ngoài, đi tới một gian phòng khác, thả ra quỷ hồn Trương Dương và Vương tráng.

Cho đến bây giờ tổng cộng có bốn người xảy ra chuyện. Chu Phàm Xuân là đồng lõa của Tào Tháo, mà thi thể Lý Thiên Sinh bị băm thành thịt nát, hồn phách khẳng định tán đi, cho nên Trương Dương và Vương Tráng mới thành manh mối tốt nhất!

Oán khí trên người bọn chúng đã hấp thu trăm túi quỷ, sau khi ra ngoài vẻ mặt dại ra, ánh mắt tan rã, giống như Trì Mộ Lão Nhân đang mê mang nhìn ta, động tác cứng ngắc giống như người máy.

Đây rõ ràng là dấu hiệu hồn phi phách tán, ta thầm nghĩ một tiếng nguy hiểm thật, vội vàng nắm chặt thời gian hỏi: "Nói, các ngươi chết như thế nào."

"Chết?" Hai người đồng loạt ngẩng đầu lên, sau đó bắt đầu khóc lớn.

Bọn họ khóc rất thương tâm, thanh âm bi ai thê lương, giống như đến từ địa ngục hò hét. Da đầu của ta không khỏi tê dại, sau đó nổi giận đùng đùng quát: "Đừng có mẹ khóc nữa, mau trả lời vấn đề này."

Thanh âm khóc lóc thảm thiết không thể nghe, nếu không người sẽ bị mê hoặc tâm trí!

Có thể là ta trợn mắt nhìn hình tượng quá hung tàn, hoặc là Bách Quỷ Đại Lực chấn nhiếp bọn họ quá mạnh, Vương Tráng cùng Trương Dương liếc nhau, chậm rãi kể ra.

Hóa ra bốn người ở đây đều biết chuyện xảy ra, nhưng chỉ có gặp mặt một lần. Trước đó bọn họ đã đi ngang qua một chiếc xe cho thuê ở huyện thành Lâm Tri.

Mà cho thuê xe là xe đen, cho nên cảnh báo không thể tra ra manh mối này.

Theo lý thuyết, khi bốn nông dân này về nhà ăn Tết, chắc sẽ lập tức chạy về nhà gặp vợ con, không ngờ Chu Mai Xuân lại thịnh tình mời ba người khác đến nhà hắn ngồi một chút.

Trong thôn người đơn giản, Chu Phàm Xuân nói rất thực tế, hơn nữa đã quá nửa đêm, ba người còn lại cũng không muốn giày vò vợ con, do dự một chút sau đó cùng hắn trở về nhà.

Đêm đó Chu Phàm Xuân chẳng cần chiêu đãi bọn họ làm gì, chỉ cho nổ một hạt đậu phộng, làm một mâm rau cải trắng, một mâm thịt khô.

Sau đó bốn người sưởi ấm bếp than đá, liền uống rượu tán gẫu.

Qua ba đợt rượu, mọi người uống đến say khướt, lời nói cũng nhiều thêm, kể về những tao ngộ bi thảm khi mình làm công ở đại thành, không khỏi khóc lên.

Lúc này Chu Hữu Xuân hạ giọng, nói cho mọi người trong một tòa miếu đổ nát phụ cận giấu một kiện bảo bối, chỉ cần làm một cuộc sống tốt, mọi người đều có thể sống an lành, hỏi bọn họ có hứng thú hay không?

Dưới tình huống bình thường, không ai tin lời Chu Phàm Xuân nói. Nhưng mà mấy người uống say khướt, nhờ hơi rượu nên cầm cuốc xẻng sắt, Chu Hội Xuân đi tới tòa miếu đổ nát dưới sông Truy Hà.

Sau khi đến đó, mọi người được Chu Phàm Xuân dẫn dắt, đập vỡ tượng Bồ Tát trong miếu. Kết quả phát hiện trong tượng Bồ Tát còn có một tôn Tào Tháo.

Ta nghe xong hết thảy, không khỏi nhíu mày, không xác định hỏi: "Nói như vậy, Chu Hội Xuân lúc đó liền biết tượng Bồ Tát này có cổ quái?"

"Hắn biết rõ, hắn cố ý hại chết chúng ta." Quỷ hồn cường tráng nghiến răng nghiến lợi nói. Nhưng có điều không làm gì được, bởi vì có Âm Linh của Tào Tháo ở đây, bọn hắn không có biện pháp tìm Chu Phàm Xuân gây phiền phức.

Lúc ấy nhìn thấy Tào Tháo như vậy, hơi rượu của mọi người lập tức thối lui hơn phân nửa, người nông thôn đều mê tín, mọi người cảm thấy tượng thần bên trong lại xuất thần, chuyện này không đúng lắm, chỉ muốn mau chóng rời đi.

Ai ngờ Chu Phàm Xuân đột nhiên cười lạnh, nói các ngươi uống rượu của ta còn muốn chạy sao?

Nguyên lai hắn ở bên trong hạ mê dược, ba người Vương Tráng quả nhiên không thể đi ra ngoài, liền bị Chu Phàm Xuân trói lại.

Tiếp theo Chu Phàm Xuân dùng cung khí rút chút máu lên trên thân ba người, sau đó bôi lên hai mắt và bờ môi của Tào Tháo. Sau đó Chu Hội Xuân ngồi xếp bằng đối diện, lặng lẽ lẩm bẩm.

Chuyện tiếp theo khiến ba người khác cả đời cũng không quên được xuất hiện! Tên Tào Tháo ngăm đen kia vậy mà sống lại, đi đến bên cạnh Chu Phàm Xuân kéo hắn ta đứng lên. Sau đó hai người nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Đợi đến ngày thứ hai, bọn họ phát hiện mình đã nằm ở nơi dã ngoại hoang vu, trên người cũng không có gì ngoài ý muốn. Hơn nữa một màn kia quá ly kỳ, liền lựa chọn quên lãng.

Lại không nghĩ tới mới được vài ngày, bọn họ đã liên tiếp bị chém đầu rồi!

Ta nghe hết thảy điều này không nhịn được nắm đấm, sự tình đã tương đối rõ ràng, điểu nhân Chu Ngu Xuân này không biết từ đâu học được tà thuật, vậy mà dùng tinh huyết ba đại hán nông thôn đánh thức Âm Linh của Tào Tháo! Đồng thời hắn lại lấy tính mạng ba người làm thẻ cược, để Tào Tháo hỗ trợ.

Hành vi này của chúng ta được gọi là: Hạ Cửu Lưu là vì có những con ngựa hại bầy này nên Chu Lê Xuân không làm nên chuyện gì, ta nói gì cũng phải diệt trừ hắn!

Sau khi hạ quyết tâm, ta lại hỏi hồn phách cường tráng của Vương Chử Bằng, nhớ không được phóng tòa miếu rách nát của Tào Tháo ở đâu? Nó nhàn nhạt gật gật đầu, sau đó chậm rãi hướng ta đi tới.

Ta sửng sốt, tiếp theo minh bạch ý tứ của nó, giơ hai tay lên, cùng quỷ hồn cường tráng mười ngón đan vào nhau.

Sau đó ta nhắm mắt lại, trong đầu liền rõ ràng hiện ra lộ tuyến từ cảnh giới đến miếu đổ nát!

Làm xong hết thảy, ta có chút ngưng trọng hướng Vương Tráng lạy một cái. Bởi vì hồn phách hắn đã rất suy yếu, lại thông qua phương thức linh hồn câu thông báo chỉ đường cho ta, hồn phách sẽ bị dương khí của ta làm tổn thương.

Sau đó ta sợ nó hồn phi phách tán, chỉ có thể một lần nữa thu chúng nó vào Bách Quỷ Đại.

Chờ đến khi ta lại đi gặp Tào Tháo, lại ngạc nhiên phát hiện tử môn biến mất rồi!

Hơn nữa gương trên vách tường đã vỡ tan thành từng mảnh, mà trong bát quái trận nào còn bóng dáng Tào Tháo?

"Mẹ nó!"

Ta tức giận mắng một tiếng, sải bước chạy lên xem, thình lình phát hiện Lưu trưởng lão máu me đầy đầu ngã xuống đất, đang run rẩy không ngừng. Hắn sau khi nhìn thấy ta, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng viết 'Chu' trên mặt đất, sau đó hai mắt khẽ đảo rồi ngất đi.

Chu Phàm Xuân, chắc chắn là Chu Hội Xuân vào thời khắc cuối cùng xuất hiện đánh lén Lưu trưởng công, phá hủy Bát Quái Linh Kính Trận của ta!

Ta cắn răng cho súng quay phim một20, bảo bọn họ tới cảnh giới cảnh giới cứu Lưu trưởng công, sau đó xách Thiên Lang Tiên và

Đào Hồn Hoa đuổi theo.

Giờ phút này tuyết đã ngừng rơi, hiếm thấy không có gió thổi, rất có khả năng tồn tại tuyết lại bảo tồn âm khí của Tào Tháo để lại. Ta thuận theo mùi âm khí đuổi theo nơi ông ta đi đến lại là miếu hoang kia.

Lúc này Chu Phàm Xuân mang Tào Tháo về gửi thân nó, nhất định có âm mưu!

Trong lòng ta âm thầm thêm cẩn thận, chờ tới thời điểm đi vào miếu đổ nát, ta không khỏi há hốc mồm, bởi vì một ngôi miếu đổ nát này đều là đồ cổ, bao gồm gạch xanh, ngói màu đỏ, lư hương trong miếu, ít nhất cũng có hơn ngàn năm lịch sử.

Thân là thương nhân cổ tác, ta liếc mắt liền nhìn ra tòa miếu đổ nát này là danh thắng cổ tích, không nghĩ tới huyện thành Lâm Tri nho nhỏ lại có một nơi cất giấu bảo bối như vậy.

Ta đang ở phía Nam, chưa từng nghe qua nơi này có một ngôi miếu đổ nát cũng không có gì lạ, thế nhưng ba người Vương tráng kiện đều là người địa phương, nhưng cũng chưa từng nghe qua. Chuyện chỉ sợ không đơn giản như vậy, ta đánh giá lại ngôi miếu đổ nát này lần nữa, cuối cùng phát hiện chút vấn đề.

Ngôi miếu rách nát này đang hơi lay động trước mắt ta!

Hết thảy chung quanh đều rơi vào trạng thái bất động, chỉ có ngôi miếu này đang lay động, thực sự có chút khiếp người, ta do dự một chút, kiên trì chuẩn bị đi vào tìm hiểu.

Nhưng ngay lúc này phía sau đột nhiên có người gọi một tiếng: "Đừng vào."

Đây là thanh âm của Lý mặt rỗ, ta vừa quay đầu lại bỗng nhiên nhớ tới Lý mặt rỗ vẫn hôn mê cảnh sát, làm sao lại xuất hiện ở đây? Trong lòng nhất thời đánh bộp một chút, theo bản năng nắm chặt Thiên Lang tiên.

Thấy ta không phản ứng, Lý Ma Tử lại nói: "Tiểu ca Trương gia, ngôi miếu rách nát này là cái bóng! Không phải là tồn tại chân thật, thật ra ngôi miếu đổ nát này là một cái bẫy của vạn người."

Lời này khiến toàn thân ta run lên, lại nhìn ngôi miếu đổ nát, nhìn thế nào cũng thấy sợ hãi.

Ngay sau đó Lý Ma Tử liền từ phía sau đi về phía ta, ta biết không thể đợi thêm nữa, dứt khoát dùng sức vung Thiên Lang Tiên ra sau, đồng thời quát lớn: "Đừng tới đây."

"Tiểu ca Trương gia, là ta." Lý Ma Tử bắt lấy Thiên Lang Tiên, sau đó khẩn trương nói.

Ta tập trung nhìn vào thật đúng là Lý Ma Tử.

Hắn có thể tiếp được Thiên Lang Tiên mà không tổn thương chút lông tóc nào, cho thấy hắn tuyệt không phải là quỷ hồn.

"Tiểu tử ngươi không phải đã hôn mê rồi sao? Sao lại xuất hiện ở chỗ này."

Ta thở dài một hơi, sau đó không giải thích được mà hỏi, đồng thời ánh mắt cẩn thận đánh giá miếu cổ trước mặt.

"Ta cũng không rõ mình tỉnh lúc nào. Dù sao cũng là nghe thấy Lưu trưởng lão kêu thảm một tiếng, sau đó ta liền tỉnh. Ta vừa chuẩn bị rời giường liền thấy Chu Hội Xuân hủy trận pháp của ngươi, mang theo âm hồn Tào Tháo bỏ chạy..."

Nói đến đây Lý mặt rỗng lại một chút, gãi đầu nói tiếp: "Ta không biết ngươi đang ở đâu, cũng không biết nên làm cái gì? Chỉ có thể đuổi theo rồi nói sau."

Nhìn bộ dáng hèn mọn của hắn, ta có chút cảm động vỗ bờ vai của hắn.

"Nói chính sự, ngươi đoán ta vừa mới nhìn thấy gì?" Lý Ma Tử đột nhiên ánh mắt sáng quắc hỏi ta.

Đợt thứ bốn trăm chín bảy mươi bảy, nửa đời hoạ mộng tung thuật nửa đời.

"Lúc trước Chu Hữu Xuân tới đây, rõ ràng nơi này là một bãi tha ma, rất nhiều phần mộ, quan tài! Nhưng hắn không biết động tay động chân gì, vẫy tay một cái liền biến thành một tòa miếu đổ nát, sau đó hắn liền rời đi, ta không dám đi theo, đành phải đứng ở đây chờ ngươi." Lý Ma Tử nói.

"Ồ?" Ta nghe xong nghi hoặc một hồi, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại.

Tào Tháo sợ là gương, mà Chu Phàm Xuân không chế Tào Tháo thì vừa vặn dùng tấm gương.

Chỉ sợ âm vật chân chính không phải Thất Tinh Đao, mà là thứ gì đó cùng loại với gương! Chu Ứng Xuân tới nơi này, chắc chắn cũng là vì để cho Âm Linh Tào Tháo đạt được Âm khí loạn phần mộ tẩm bổ.

Nghĩ tới đây ta không chậm trễ thời gian nữa, bảo Lý Ma Tử chỉ đường cho ta, chúng ta mau chóng đuổi theo hướng Chu Phàm Xuân rời đi.

chuyến này chạy gần một giờ, cuối cùng ta xác định Chu Phàm Xuân đã về nhà mình.

Lúc tới nhà hắn ta nhận được điện bàn của Lưu trưởng công, Lưu trưởng công đã tỉnh lại, băng bó đơn giản rồi ra khỏi viện, hỏi ta đang ở đâu?

"Dẫn người tới Chu Phàm Xuân gia, chuẩn bị thu lưới đi!"

Ta nghĩ sẽ nói, cũng nên đưa Chu Tấn Xuân Thằng đi rồi.

Liên lạc máy truyền tin, ta liền đi về phía Chu Liên Xuân gia. Đến gần nhìn mới phát hiện cửa sân đang mở ra, Chu Hội Xuân đang mặc một thân Hán phục, múc lên một cái bàn trong đống tuyết. Trên bàn là một xấp giấy tuyên dày, y cầm bút lông vẽ vội vàng gì đó.

"Ngươi đang đợi ta sao?" Ta đi qua hỏi.

Vào thời khắc sống còn, tâm tình của ta ngược lại buông lỏng rất nhiều.

Ta nhìn qua bức vẽ Chu Liên Xuân Bút, đây là một bức tranh cảnh tuyết: Dưới một mảng tuyết trắng mênh mông, một trấn nhỏ phồn hoa bắt đầu một ngày mới. Người bán hàng rong đầu đường ai nấy trông rất sống động, trên mặt sông đóng băng có rất nhiều đứa trẻ đang trượt tuyết. Ở bên cạnh là các mẹ lo lắng.

Đây là một tác phẩm có thể so sánh với Thanh Minh Thượng Hà Đồ, một nhân vật trong bức họa nhảy vọt trên giấy. Có thể vẽ ra được tác phẩm như vậy chứng tỏ trong lòng tác giả rất yêu thương, ta không khỏi sinh ra hứng thú với Chu Liên Xuân, dò hỏi: "Bức họa này không tệ, hình ảnh vô cùng duy mỹ, nhưng ngươi tại sao phải làm một kẻ giết người?"

Chu Phàm Xuân dường như khinh thường giải thích, tiện tay xé mảnh nhỏ của tác phẩm đã vẽ xong, sau đó chỉ vào quần áo của mình kêu lên: "Từ nhỏ ta đã thích văn hóa Trung Quốc, ta cảm thấy những đồ vật của người nước ngoài không có gì ghê gớm, trung hoa văn minh năm ngàn năm chúng ta mới đáng kiêu ngạo nhất! Cho nên ta thích mặc Hán mặc đồ học quốc họa, có thể nói những bức họa này ngưng tụ tâm huyết nửa đời người ta."

"Ta là một nông dân, có thể vẽ thành như vậy thật không dễ dàng! Nhưng khi ta tràn đầy hy vọng tham gia bức hoạ, người ta lại cười nhạo ta, nói một nông dân như ta, có thể vẽ được cái gì, vẫn là cút về gạch đi! Mấy tháng sau, ta lại ngẫu nhiên phát hiện tác phẩm của mình trở thành đệ nhất họa sĩ nổi tiếng nhất trong bức họa, nhưng tên kí lại không phải là ta..."

Ta hậu tâm chấn động, không khỏi có chút đồng cảm với Chu Hội Xuân Lai, lập tức khuyên nhủ: "Bất kể thế nào, đây cũng không phải lý do ngươi lạm sát người vô tội, thu tay lại đi! Chỉ cần ngươi chịu nhận tội, ta và Lưu trưởng lão đều sẽ nói tình cho ngươi, không đến vài năm nữa ngươi sẽ ra khỏi ngục, sau đó bắt đầu lại lần nữa."

"Ha ha ha..."

Chu Phàm Xuân nghe xong đột nhiên cười như điên, sau đó hai mắt lập tức đỏ lên, hắn chỉ vào ta điên cuồng quát: "Chính là vì những người thành thị cao cao tại thượng các ngươi khinh thường nông thôn chúng ta mới khiến thế giới này trở nên bất công như vậy, các ngươi đều đáng chết!"

Nói xong gã ôm lấy tờ giấy tuyên bố trên bàn, dùng sức vung lên trời, theo giấy tuyên rơi đầy trời, ta thấy trên đó vẽ đầy binh sĩ hung thần ác sát, cùng với danh tướng Nguỵ Quốc, Hứa Diễm, Điển Vi, Vu Cấm, Trương Liêu vân vân.

Chu Hội Xuân ném xong giấy tuyên liền nhanh chóng trở về phòng, ngay sau đó lại đi ra, trong lòng hắn nhiều hơn một khối gương đồng hình tròn, cả khối gương đồng nhìn qua bóng loáng vô cùng, công nghệ tinh xảo, lại tản mát ra âm khí nồng đậm.

Ta biết rõ đây hẳn là âm vật quấy phá rồi, lại nhìn thấy bức họa đầy đất của nhân vật, đột nhiên sinh ra một tia dự cảm bất thường.

Theo bản năng muốn xông lên đoạt gương đồng, cùng lúc đó bên ngoài truyền đến tiếng sáo vang.

Chu Mai Xuân nghe được có vẻ vô cùng kích động, cười lạnh nói đi, đến đây đi, chúng ta đồng quy vu tận. Nói xong chúng ta trực tiếp cầm đao cắt qua yết hầu mình, máu tươi hắn phun ra, lập tức nhuộm đỏ cả gương đồng.

"Mau ra ngoài, nói cho Lưu trưởng lão biết bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào sân, bất cứ kẻ nào!"

Ta biết đã không thể ngăn cản Chu Phàm Xuân, bị ép hét lớn một tiếng với Lý Ma Tử, hắn sửng sốt sau khi nghe xong, sau đó cắn răng chạy ra ngoài.

Ngay trong nháy mắt khi hắn xuất môn, thế giới trước mắt ta đã thay đổi.

Ta cảm thấy mình phảng phất như đang ở trong chiến trường cổ, toàn bộ thế giới đều tràn đầy sát khí. Đối diện ta là hàng ngàn hàng vạn đại quân, người cầm đầu chính là Tào Tháo mặt đen.

Hai bên hắn phân biệt là những danh tướng Tào doanh, phía sau là vô số binh sĩ cầm binh khí, toàn bộ bọn họ cười lạnh nhìn ta, phảng phất như đang nhìn một món đồ chơi.

Hắn quay đầu lại, phía sau không một bóng người.

Không nghĩ tới ông trời lại nể tình như vậy, để một mình ta khiêu chiến với hơn vạn đại quân dưới trướng Tào Tháo, ta không biết nên khóc hay nên cười?

Ta nghĩ thừa dịp bọn chúng không động thủ mà chạy, vô luận chạy như thế nào thì cũng không ra khỏi viện.

Ta biết là trúng quỷ đánh tường rồi, trừ phi đám Tào Tháo thối lui, nếu không ta căn bản không thể ra được. Dù sao đều là chết, ta cũng sẽ không ngồi chờ chết, tay trái xách Thiên Lang Tiên, tay phải giơ Đào Hồn Hoa, hét lớn một tiếng liền lao về phía Tào Tháo.

Tào Tháo hừ lạnh một tiếng, rút Thất Tinh đao ra vung về phía trước, đám người như thủy triều liền tấn công ta.

May mắn hắn không có bắn tên, nếu không ta trực tiếp biến thành con nhím. Sau khi giao thủ ta phát hiện thực lực những âm binh này cũng không cao, thường thường một roi có thể đánh ngã một mảng.

Nhưng uy lực Thiên Lang Tiên và Đào Hồn Hoa đều có hạn, rất nhanh hai kiện bảo bối này liền mất đi hiệu lực, mà binh sĩ lại càng ngày càng nhiều, vây quanh ta.

Ta cầm lá linh phù cuối cùng, trong lòng tính toán có nên tự sát hay không?

Nhưng vào lúc này, bên cạnh ta đột nhiên thoáng hiện một đạo lam quang, tựa vào binh sĩ trước mặt trực tiếp hôi phi yên diệt, toàn bộ còn lại lui về bên người Tào Tháo.

Ta nghiêng mặt nhìn lại, không ngờ phát hiện người đến là nam nhân an nhàn.

Nam tử an ủi một thân áo trắng, trong tay giơ cao Phương Thiên Họa Kích!

"Ta đến rồi, đừng sợ."

Nam tử chăn hộ nhẹ nhàng nói với ta một tiếng, sau đó chỉ Phương Thiên Họa Kích vào Tào Tháo nói: "Tào Mạnh Đức, hôm nay Lữ Bố ta muốn lấy đầu của ngươi!"

Sát khí phương thiên họa kích phóng lên tận trời, Tào Tháo sợ tới mức trực tiếp ngã từ trên ngựa xuống, dưới sự nâng đỡ của một đám tướng quân mới hốt hoảng rời đi.

Chờ đến khi tên binh sĩ cuối cùng biến mất, cảnh vật trước mắt ta lại biến thành sân nhỏ của Chu Phàm Xuân gia.

Giờ phút này Chu Hội Xuân đã chết, mà trên gương đồng trong lòng hắn ta, máu tươi cũng đã khô cạn.

Ta thấy Chu Phàm Xuân thở dài, hắn một lòng muốn chết, ta không cứu được hắn.

Sau đó nhìn nam nhân thích nhất, hỏi y sao lại tới?

Nam tử sai vặt nói cho ta biết, là Thử tiền bối thông báo cho hắn biết, hắn sợ không đối phó được Tào Tháo, cho nên trước khi đến đã đặc biệt lấy Lữ Bố đã dùng qua Phương Thiên Họa Kích.

Nếu như không phải nam tử chăn ấm có Phương Thiên Họa Kích trong tay, Tào Tháo tuyệt đối sẽ không bị dọa chạy!

Sau đó Lưu trưởng lão dẫn người thu dọn qua loa thi thể Chu Tấn Xuân, sau đó tuyên bố kết án.

Kẻ ngu cũng nhìn ra gương đồng kia là bảo bối, kết quả có cảnh báo nhỏ muốn cất vào túi vật chất, Lưu trưởng công chính quát lớn: "Đi đi, một tấm gương rách thì ngươi thu cái gì? Làm chuyện nên làm đi."

Nói xong liền cùng ta ý vị thâm trường cười cười, ta cười gật đầu với Lưu trưởng quản.

Ngày hôm sau ta lại làm một màn pháp sự ở Loạn Táng Cương cùng bờ sông, siêu độ những oan hồn kia, cũng coi như giúp dân chúng địa phương làm một việc thiện.

Liên Hoàn Đoạn Đầu án đến đây cuối cùng cũng kết thúc, Chu Phàm Xuân đố kỵ hay bất công Vận Mệnh, ý đồ khống chế Âm Linh của Tào Tháo lạm sát kẻ vô tội. Nếu không phải bị Thử tiền bối phát hiện kịp thời, chỉ sợ người chết không chỉ có như vậy.

Sau đó ta hỏi Thử tiền bối thấy chuyện này như thế nào, hắn suy nghĩ một chút liền nói một câu: Cái xã hội khốn kiếp này!

Ta nghe xong bật cười.

Cái vòng xã hội chúng ta sinh sống, thật sự càng ngày càng khôi hài, nhất là có một đống phần tử tinh anh như vậy, cảm giác mình có học thức, có phẩm vị, có nhan sắc, cho nên bọn họ đánh sâu vào đáy lòng coi thường nông dân, cảm thấy đứng chung một chỗ với nông dân là chuyện mất mặt nhất thiên hạ...

Còn có chủ trì tên là Chu Lập Ba, thậm chí công khai đi nhục mạ nông dân, bày ra mặt biển chỗ mình là một thành thị lớn tới cỡ nào.

Nhưng hiển nhiên bọn họ đã quên mất một việc.

bối phận tổ tiên của bọn họ là ai? Là nông dân!

Ai nuôi được bọn họ? Hay là nông dân!

Hai chữ nông dân giản dị tự nhiên, mặt hướng lên đất vàng, lại là tồn tại vĩ đại nhất của dân tộc Hoa Hạ.

Cái rương này không sờ tới nổi cái rương thứ bốn trăm chín mươi tám.

Làm việc buôn bán ở vòng tròn âm vật phần lớn là sinh ý chết người, thời gian dài khó tránh khỏi sẽ trêu chọc thứ không sạch sẽ, hoặc là bất tri bất giác tổn hại phúc báo cùng âm đức của mình.

Bởi vậy nghề bọn ta có quy định bất thành văn, định kỳ ra ngoài hành thiện. Trên đường hành thiện không được làm bất cứ chuyện gì, gặp phải bất luận kẻ nào bất luận chuyện gì cũng phải khiêm nhường nhường, như vậy mới có thể triệt để khu trừ vận rủi!

Đây là quy củ cả đời gia gia thủ hộ, đến đời này của ta cũng sẽ không phá quy củ, cho nên vừa qua năm ta liền đề nghị để Lý Ma Tử cùng ta kết thiện duyên.

Nhưng hắn quá lười, vừa nghe đến người nghèo lập tức không có hứng thú, lấy Tuyết sắp sinh con để từ chối ta.

Ta không cưỡng ép nữa, sau khi bắt chuyện với Doãn Tân Nguyệt xong thì một mình ra khỏi nhà, sau đó chuyên chọn con đường nông thôn vắng vẻ để đi.

Bởi vì mới khai xuân, trong ruộng không có bao nhiêu hoa màu cần bận rộn, đám nông dân lớn cũng không có việc gì để làm, thích tụ tập đánh mạt chược. Từ bắc đến bắc sông đều là như thế, có mấy lần ta còn được các đồng hương mời đến lau chùi vài cái, chẳng qua là tay không đặc biệt kém.

Gần nửa tháng nay ta đều ở giúp thôn dân ven đường vẽ bình an phù, phát cho cô phụ một ít tiền bổ sung sinh hoạt, trừ những chuyện này còn chưa thực gặp phải phiền toái gì, bất tri bất giác đã đến chợ Kính Dương.

Mặt trời mọc lại ở phía bắc cũng chính là Hàm Đan. Bởi vì lần trước vừa xử lý xong chuyện ở phụ cận Hàm Đan, nên mới đi vào đó, trong lòng lại cảm thấy đặc biệt ngột ngạt, nên dừng lại ở mặt trời khuyết.

Mỗi lần gia gia ra ngoài đều mười ngày nửa tháng, tính đến nhiệm vụ lần này có lẽ ta đã hoàn thành rồi, cho nên phải nghỉ ngơi cả đêm, ngày mai quay về phủ.

Nhưng làm cho ta tuyệt đối không nghĩ tới là trên xấu này lại xảy ra chuyện!

Bởi vì là Oan uyển, ta ngại đi ngủ thêm một gian phòng, mở một gian phòng ở một khách sạn nhỏ đơn sơ.

Ông chủ là một lão thái thái hơn sáu mươi tuổi, nàng nhanh nhẹn phân chia phòng tốt cho ta, sau đó mang ta một bình nước nóng lên lầu.

Sau khi buông nước xuống, nàng cũng không lập tức rời đi, mà là nắm lấy một miệng Hà Nam thuần khiết nói chuyện với ta, thông qua cuộc nói chuyện với nhau ta biết được nàng là một quả phụ, nhà này là nàng và phu phụ dùng để kết hôn với con trai.

Sau đó con trai ra ngoài mua phòng, rất ít khi về nhà, trượng phu của nàng cũng qua đời, bà lão đổi nhà thành khách sạn nhỏ, sống qua ngày như ngựa ngựa như hổ.

Ta nghe xong rất bội phục vị lão nhân cần cù chăm chỉ này, cũng mở ra hô hào với nàng.

Khi nàng nghe được ta là một thương nhân chuyên thu âm vật thì ánh mắt sáng lên, vẻ mặt có vẻ thập phần do dự, nhưng cuối cùng vẫn dặn dò ta nghỉ ngơi sớm một chút, sau đó liền xuống lầu.

Nhìn bộ dáng này của nàng, ta đã biết nàng gặp phải phiền toái, hơn nữa còn là phiền toái lớn, nếu không lão nhân gia sẽ không sầu như vậy.

Nếu nàng không chịu nói, ta cũng không thể hỏi nhiều, nhưng lăn qua lăn lại trên giường ta không ngủ được, luôn cảm thấy kết thiện duyên phải chung sống thiện lương, nếu không thì không thể tính là thành công.

Ta lập tức xuống lầu dưới, chứng minh ý định ban đầu của mình, hỏi xem rốt cuộc bà lão kia gặp phải phiền toái gì?

Lão thái thái trầm mặc một lát mới chậm rãi mở miệng nói: "Tiểu tử, ngươi đi theo ta."

Nói xong cô đi về phía sau khách sạn, ta vội vàng theo sau. Sau khách sạn là một sân nhỏ, bên trong chất đống rất nhiều tạp vật. Đi vào liền là một căn nhà cũ nát, trên nóc nhà đầy rơm rạ, ta cảm thấy đây chính là nơi ở trước kia của bà lão.

Mới vừa tới gần khu nhà trệt, ta đã ngửi thấy một mùi đàn hương nhàn nhạt, sau khi lão thái thái đẩy cửa ra, mùi hương này càng trở nên nồng đậm hơn, thậm chí có chút gay mũi.

Ta nhịn không được bóp mũi, hỏi lão thái thái trong nhà vì sao lại có hương thơm đàn hương nặng như vậy, thứ đồ chơi này tuy rằng trừ tà, phòng trùng, nhưng có thể vượt qua người ta mà nói cũng có hại, lẽ nào lão thái thái không biết đạo lý này?

"Đây cũng là do không có cách nào nha..."

Lão thái thái bất đắc dĩ lắc đầu mời ta vào phòng, lúc này ta mới phát hiện chiếc bàn bát tiên trong phòng lại được chế tạo từ gỗ đàn, hơn nữa còn là đàn tử đàn trân quý nhất trong đàn mộc!

Tử Đàn còn gọi là Thanh Long Mộc, là tuyệt hảo trừ tà lợi khí, đồng thời có thể mang đến vận may cho người ta, lúc phong kiến xã hội quan quý nhân đều sẽ đặt trang sức hoặc là gia dụng chế tạo Tử Đàn Mộc.

Tử Đàn Mộc thời kỳ Minh triều hầu như bị chặt đứt hầu như không còn, triều đình liền chuyên môn phái người đi Nam Dương các quốc gia mua, bởi vậy có thể thấy được Tử Đàn trân quý thế nào!

Ta không nghĩ ra trong nhà lão thái thái bình thường lại cất giấu một bảo bối như vậy, vội vàng tiến lên đưa tay sờ sờ, xác định là đàn tử đàn thật sự. Sau đó liền phát hiện lư hương, bát đũa trên bàn cũng đều dùng gỗ đàn mà làm.

Đằng sau lư hương có một cái rương màu đồng cổ, đây cũng là cái duy nhất trên bàn không phải là vật phẩm điêu khắc bằng gỗ Đàn Hương, ta vô thức đưa tay sờ thử, không nghĩ tới lão thái thái nắm chặt lấy tay của ta, biểu tình sợ hãi nói: "Hài tử, cái rương này không sờ được."

"Chẳng lẽ vấn đề lại xuất hiện ở phía trên cái rương này?" Ta nhỏ giọng hỏi.

Lão thái thái gật đầu trầm trọng, sau đó ghé sát vào bên tai ta, cẩn thận hỏi ta nhìn ra cái gì đó không?

Thấy nàng cẩn thận như vậy, thần kinh của ta cũng trở nên khẩn trương, quay đầu nghiêm túc đánh giá chiếc rương này.

Ta phát hiện trên rương có vài chỗ đã nứt ra lỗ nhỏ, lộ ra màu đỏ nhạt bên trong, thế mới biết đây cũng là một cái rương gỗ, chỉ là quét một lớp sơn màu đồng ở bên ngoài.

Chính vì có lớp sơn đồng này nên ta không cách nào phán đoán được niên đại của chiếc rương này. Mà lão Thái cũng không nhắc nhở ta bất cứ điều gì, ta chỉ có thể nhìn xuyên qua những vết nứt nho nhỏ kia mà thôi.

Qua hồi lâu ta vẫn không nhìn ra chút kỳ quặc nào, lập tức đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía lão thái thái.

"Nếu đã như vậy, ta cũng cho ngươi xem một chút!" Lão thái thái do dự một hồi lâu rồi mới nói.

Sau đó nàng đẩy lư hương trên bàn ra, chậm rãi kéo kéo ta lùi về vị trí cửa ra vào, sắc mặt âm trầm.

Ta vừa muốn hỏi nàng đang làm gì? Chiếc bàn bát tiên trước mặt đột nhiên rung động đùng đùng, tập trung nhìn cái rương da đồng kia giống như là sống lại, kịch liệt nhảy lên trên mặt bàn.

Mỗi lần nhảy lên một cái, trong cái rương lại tản mát ra một cỗ sương mù màu đỏ, chẳng những không tản ra, ngược lại càng tụ càng nhiều, đảo mắt đã bao phủ toàn bộ bàn bát tiên.

Mặc dù ta còn không rõ rốt cuộc trong rương chứa cái gì, nhưng có thể áp chế được vật Tử Đàn Mộc tuyệt đối không đơn giản, ta không khỏi khẩn trương lui về phía sau, con mắt không chớp nhìn chằm chằm vào hồng vụ, muốn xem nó muốn làm gì.

Không ngờ khói đen căn bản không có ý công kích chúng ta, sau khi bao phủ hoàn toàn cái bàn bát tiên kia thì không thấy động tĩnh gì nữa, khoảng quá mười phút, sương đỏ vậy mà chậm rãi tiêu tán, khi nó hoàn toàn biến mất thì trong rương vang lên tiếng khóc thê lương.

Tiếng khóc này đến rất nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ là trong nháy mắt trước mắt liền khôi phục bình tĩnh, tựa như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

"Lão đại nương, chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

Ta mơ hồ nhìn lão thái thái hỏi, bởi vì khi đối mặt với sương đỏ sắc mặt bà ta hết sức bình tĩnh, hiển nhiên màn sương đỏ này không phải xuất hiện lần đầu tiên, hơn nữa nhiều năm như vậy cũng không có hại bà ta.

Nhưng sao lúc trước bà lão lại căng thẳng như vậy? Ta cảm thấy chắc chắn trong chuyện này có ẩn tình gì đó.

Bà lão nhìn ta một chút rồi lại nhìn cái rương một chút, cuối cùng đặt lư hương lại bàn bát tiên, thắp ba nén hương thành kính rồi dẫn ta rời khỏi bình phòng.

Trở lại khách sạn nhỏ, Lão thái thái ngồi xuống, mắt đỏ hồng, nghẹn ngào nói: "Nói thật cho ngươi biết, lão già nhà ta chính là bị thứ kia hại chết..."

Ta hơi nhướng mày, chờ sau khi tâm tình lão thái thái ổn định lại mới dò hỏi: "Đại nương, có thể nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra không?"

"Được, vậy ta sẽ nói cho ngài nghe."

Lão thái thái lau nước mắt nói, bà để ta chỉ làm chuyện ma quỷ nghe tạm một chút, đừng quản việc này.

Xem ra nàng cảm thấy ta không thể hạ được vật kia, nên gật đầu cũng không nói thêm gì, mà chăm chú lắng nghe!

Chương thứ bốn trăm chín mươi chín, yêu quái rương đồng kỳ nói chuyện.

Hóa ra trượng phu của lão thái thái là một lão binh, tham gia phản kích càng lúc càng nhiều, bởi vì đã giết chết mấy con quỷ phượng hoàng, còn nhận được huy chương vinh dự. Nhưng sau khi phục hương thì chính phủ địa phương cũng không bố trí công tác cho hắn, thậm chí ngay cả phụ tá cơ bản nhất cũng không có.

Lúc đó hai vợ chồng đã gần trung niên chỉ có thể trở về quê nhà, chuẩn bị làm ruộng, nhưng ruộng đồng của bọn họ lại bị sung công, lý do là bọn họ là quân đội, quyền lực không thuộc về giai cấp nông dân không phân ruộng.

Rơi vào đường cùng, hai người đành phải đến phía sau núi không ai muốn khai hoang, không nghĩ tới ở trong núi đào ra một cái rương da đồng.

"Đại nương, ý của ngài là cái rương không sạch sẽ này đã có từ mấy chục năm trước rồi?" Nghe đến đây ta nhịn không được mà cắt lời bà lão.

Theo lý mà nói cái rương này ghê gớm như vậy, lúc phu thê bọn họ đào được cái rương thì sẽ gặp xui xẻo, làm sao mấy chục năm rồi mà vẫn không việc gì, mãi tới bây giờ mới ra ngoài gây sự?

"Không sai, sớm đã có rồi."

Lão thái thái thở dài, ánh mắt đờ đẫn nhìn lên bức tường phía sau, ta đi theo dõi, không ngờ phát hiện nơi đó có một tấm ảnh đen trắng, người đàn ông bên trong mặc quân trang, trước ngực treo mấy cái huy chương quân công, trên mặt chữ quốc tràn đầy nụ cười tự tin.

Trong lòng ta đột nhiên có chút ngột ngạt, nếu như ngay cả những anh hùng thay quốc gia bảo vệ biên cương cũng không thể an hưởng tuổi già, vậy thì dân tộc này còn có hi vọng gì nữa?

Lão thái thái nghỉ ngơi một lát rồi nói tiếp: Sau khi đào được cái rương đồng kia, lão già vui mừng lắm rồi, chuẩn bị đi mua ít tiền, bởi vì lúc đó ngay cả cơm chúng ta cũng không ăn được nữa... "

"Đại nương, quốc gia có lỗi với các người."

Ta nghe cái mũi sau không khỏi chua xót, có chút bi ai nói ra.

Lúc đó hai người phu thê muốn bán cái rương này đi, nhưng sau đó phát hiện cái rương không phải do đồng mà làm, căn bản không đáng giá. Nhưng bọn họ thấy cái rương này rất đẹp, nên không nỡ bỏ ra mà ở lại trong nhà.

Bởi vì cái rương không có mở ra nên chiếc rương cứng rắn mở ra đã hỏng nên vẫn luôn không nỡ mở ra.

Sau đó bọn họ dựa vào sự cần cù của mình để từ từ nhận được những ngày tốt lành, thậm chí còn có cuộc sống lâu đời. Hai vợ chồng vốn tưởng rằng có thể hạnh phúc tiếp tục, không ngờ tất cả những năm đứa con trai mười tám tuổi đều thay đổi.

Con trai bọn họ gọi là Chu Thiên, từ nhỏ đã là đứa bé sáng sủa, hiếu thuận hiểu chuyện rất được thân thích bằng hữu, tất cả mọi người cảm thấy nó lớn lên sẽ có tiền đồ.

Ai cũng không ngờ rằng sau khi Chu Thiên qua sinh nhật mười tám tuổi thì đột nhiên trở nên u ám, cả ngày nhốt mình trong phòng không ra cửa, cũng không muốn nói chuyện với người khác nữa, thậm chí buổi tối còn có thể khóc rống lên.

Mới đầu lão hai miệng nghĩ rằng Chu Thiên đã gặp phải phiền lòng, hỏi thăm mấy lần rồi nhi tử đều hờ hững, bọn họ cũng không hỏi nhiều nữa. Trong lòng nghĩ đến một đoạn nhi tử, không nghĩ tới sự tình lại càng ngày càng nghiêm trọng...

Có một buổi tối hai người ngủ say đột nhiên bị một tiếng nổ làm thức giấc, ngay sau đó trên lầu liền truyền đến tiếng khóc thê lương của Chu Thiên.

Bọn họ vội vàng khoác y phục lên người rồi chạy lên lầu xem, phát hiện Chu Thiên vậy mà có thể đập tan cả dải điện to lớn mà hắn vừa mua được trong nhà, toàn bộ máy truyền hình đã biến thành vô số mảnh nhỏ bằng bàn tay.

Bản thân Chu Thiên đã nằm trên đống mảnh vỡ ôm mắt lăn qua lăn lại, vừa lăn vừa gào khóc, như đang chịu nỗi oan khuất cực lớn.

Lão hai miệng chưa kịp đau lòng với máy truyền hình, vội vàng tiến lên kéo con trai, mạnh mẽ đẩy cánh tay con trai ra, sau đó một cảnh tượng khiến hai người cả đời khó quên xuất hiện: nhãn châu của Chu Thiên biến mất, hai hốc mắt trống rỗng đang chảy máu tươi ra ngoài!

Lão thái thái kinh ngạc cả nửa ngày, sau đó hai mắt khẽ đảo rồi hôn mê bất tỉnh.

Phụ thân Chu Thiên dẫu sao cũng là quân nhân, tuy tuổi tác lớn nhưng vẫn có thể gánh vác trách nhiệm, lúc này hắn đang chuẩn bị cõng con trai tới y, nào ngờ Chu Thiên ngày thường da bọc xương lại trở nên mạnh mẽ vô cùng, trực tiếp đánh phụ thân của mình ngất xỉu.

Ngày hôm sau vợ chồng lão tỉnh lại phát hiện ánh mắt Chu Thiên rất tốt, mà mảnh vỡ của máy truyền hình vẫn còn, điều này nói rõ chuyện phát sinh tối hôm qua là thật.

Bọn họ cực kỳ ăn ý nhận thức được con trai có thể gặp được đồ vật sạch sẽ, liền đi mời tiên sinh hiểu chuyện đến xem.

Tiên sinh kia nói chắc như đinh đóng cột, nhưng sau khi thấy cái rương đồng là lập tức bỏ chạy, không dám tiếp nhận cuộc làm ăn này nữa!

Lão thái thái không cam lòng, lại đi mời mấy tiên sinh nổi tiếng, không ai dám tiếp nhận. Sau đó bọn họ chỉ có thể vứt bỏ rương, hy vọng đổi lại an bình, ai ngờ ông lão ban đêm đã chết.

"Lão già nhà ta chết thảm lắm!"

Nói đến đây lão thái thái lại bật khóc một lần nữa, ta biết bà ta nói đến thời khắc mấu chốt rồi, nhắm mắt cố gắng truy hỏi đêm đó đã xảy ra chuyện gì.

"Ta ngủ mà đột nhiên nhìn thấy lão đầu tử xuất hiện ở trước mặt ta, hắn khóc lóc nói ta dùng đàn mộc cung phụng cái rương kia, nói như vậy mới có thể cứu mạng nhi tử! Còn nói việc hắn hối hận nhất chính là đem cái rương mang về nhà, chuyện nên đến cũng không trốn được."

"Lão già nói xong liền vẫy vẫy tay với ta, thân thể của lão càng ngày càng xa, thẳng đến khi hoàn toàn biến mất. Đến khi ta tỉnh lại phát hiện lão già đã tắt thở, hai tay lão ôm chặt cái rương kia, ô ô."

Lão thái thái nói xong cũng không khống chế nổi nữa, bật khóc.

Thông qua miêu tả của nàng ta có thể kết luận trong cái rương này có âm vật, hoặc là bản thân cái rương này chính là một món đồ vật, nếu không lão đầu trước khi chết sẽ không để cho lão thái thái phụng cái rương này.

Nếu đã là âm vật, ta có nắm chắc giải quyết được nó!

Bất quá từ chu thiên mười tám tuổi âm vật này mới bắt đầu náo nhiệt đến xem, chủ nhân âm vật lúc còn sống khẳng định cùng mười tám con số này có liên quan.

Chờ lão thái thái khóc mệt rồi, ta hỏi Chu Thiên hiện tại ở nơi nào? Nàng nói ở khu Vụ Dương, còn nói từ sau khi lão đầu tử chết, nàng vẫn luôn cung phụng cái rương, Chu Thiên quả nhiên khôi phục bình thường, sau khi tốt nghiệp đại học thuận lợi cưới vợ sinh con, ở trong chợ mua nhà, sống qua ngày tốt đẹp.

"Vậy sao hắn không đưa ngươi vào phòng?"

Ta thấy lúc lão thái thái nhắc tới nhi tử vẻ mặt ảm đạm, liền hỏi thêm một câu.

Nàng nghe xong có chút xấu hổ nói, từ khi biết cái rương này có chút cổ quái, Chu Thiên cũng không có trở về nhà. Hơn nữa hắn sợ vợ, căn bản không có ý định ở lại với Lão thái thái bà, coi như để cho bà lão tự sinh tự diệt.

"Tên nghịch tử này! Thật quá đáng."

Ta cắn răng nói, quyết định đợi sau khi xử lý xong âm vật, cho Chu Thiên một bài học!

Sau đó ta hỏi ra địa chỉ mới của Chu Thiên, sau đó dặn dò lão thái thái đêm nay không nên dâng hương cho cái rương nữa, ta cũng muốn xem âm vật này rốt cuộc có thể làm gì Chu Thiên.

Trước khi ra cửa, bà lão kia luôn nhắc nhở ta, nhất định phải bảo vệ chu thiên thật tốt, nói đây là cốt nhục duy nhất của phu thê bọn họ, nếu như Chu Thiên gặp chuyện không may mà nói mình cũng không sống nữa.

Con đi ngàn dặm mẹ lo lắng, mẫu đi ngàn dặm con không lo! Ta được mẹ của bà lão yêu thích cảm động, đang ở nhà Chu Thiên, trong lòng không nhịn được nhớ tới cha mẹ mình.

Từ nhỏ ta đã chưa từng thấy phụ thân và mẫu thân.

Tuy rằng gia gia đối xử với ta rất tốt, nhưng ta biết tình yêu của cha mẹ là vĩnh viễn không cho được gia gia. Chu Thiên là may mắn, hắn lại không biết quý trọng! Nghĩ tới chuyện này ta lập tức rơi lệ, mãi tới khi lái xe mới hồi phục tinh thần lại.

Sau khi xuống xe, ta lau lau nước mắt, phát hiện Chu Thiên vẫn ở một khu vực nhỏ tương tự biệt biệt thự, bên trong mỗi phòng đều rất xa hoa, đối lập rõ ràng với khách sạn nhỏ của lão thái thái.

Lúc bảo an vào cửa khu nhỏ sống chết không cho ta vào, ta chỉ có thể nói mình là biểu đệ Chu Thiên, nhờ hắn liên hệ Chu Thiên.

Một lát sau, một nam nhân trung niên mặt chữ quốc cau mày tiến vào phòng bảo vệ, vừa đi vừa lẩm bẩm nói: "Khi nào thì có thêm một biểu đệ vậy?"

"Chu Thiên, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Trung niên nhân này rõ ràng là Chu Thiên, ta cũng không có giả bộ biểu đệ gì, nói thẳng vào vấn đề.

Sau khi nghe xong, gã có chút cẩn thận nhìn ta: "Ngươi là ai, tìm ta làm gì?"

"Là mẹ ngươi gọi ta tới, mượn cớ nói chuyện." Ta nhìn ánh mắt chằm chằm của mấy bảo an xung quanh, dứt khoát đưa Chu Thiên ra ngoài khu nhỏ.

Chu Thiên không hiểu ra sao hỏi: "Mẹ ta bị làm sao vậy?"

"Mẹ ngươi không có việc gì, nhưng ngươi sắp gặp nguy hiểm rồi." Ta bị thái độ của nó làm cho tức điên lên, tức giận nói, tiếp theo nói cho nó biết, từ bây giờ ta phải canh hai mươi bốn tuổi bảo vệ an toàn cho nó, cho nên nó phải quản lý.

Không ngờ sau khi nghe thấy Chu Thiên cười khúc khích một tiếng, từ trong túi lấy ra một trăm đồng tiền ném xuống đất, sau đó vẻ mặt khinh thường nhìn ta, nói ngươi muốn lừa tiền thì cứ việc nói thẳng, đừng quanh co lòng vòng như vậy.

Sau đó hắn dứt khoát xoay người về nhà, không nhìn ta lấy một cái.

Ta nhìn một trăm đồng hồ trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy thật trứng thật sự của Chu Thiên!

Lão nương vất vả mở khách sạn, bởi vì sinh ý không tốt, một ngày cũng kiếm trăm đồng hồ, hắn lại ở đây kiếm tiền.

Trong một khoảnh khắc như vậy thật muốn quay đầu rời đi, để cái rương đồng thau giết chết tên khốn kiếp này! Nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng đáng thương của lão thái thái, ta liền mềm lòng, cuối cùng ta chỉ có thể mở một lưới ở một nhà đối diện mở cửa sổ.

Khi tới gần mười hai điểm, ta đóng máy tính, nghiêng người nhìn về phía cửa chính.

Nếu như đêm nay Âm vật kia thật sự tìm đến Chu Thiên gây sự, Chu Thiên nhất định sẽ tin tưởng lời ta nói ban ngày, hắn nhất định sẽ trở về chỗ lão thái thái kia tìm ta.

Giờ phút này bên ngoài không có một người đi đường, xuyên qua đèn dầu nhìn sang, phòng bảo an cũng mơ mơ màng màng ngủ gật, phòng ốc bên trong khu nhỏ toàn bộ treo đèn, nhìn qua một mảnh an tường.

Cứ như vậy chăm chú nhìn hơn nửa canh giờ, ngay tại lúc ta cảm giác đêm nay sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, xa xa mơ hồ truyền đến một tiếng thét chói tai của nữ nhân, lập tức đã có đèn của một hộ gia đình phát sáng lên!

Vị đại tẩu năm trăm linh linh một này xin tự trọng.

Tinh thần ta trở nên mạnh mẽ, cẩn thận nhớ kỹ vị trí gia đình này, sau đó quan sát cẩn thận. Rất nhanh đã có một nữ nhân mặc đồ ngủ chạy ra, thần sắc bối rối đi tìm bảo an.

Tám phần này chính là lão bà của Chu Thiên, ta lập tức đi ra khỏi lưới.

Còn không đợi phụ nữ đi gõ cửa phòng bảo vệ, ta trực tiếp che ở trước mặt nàng, hỏi phu phụ nàng có phải là Chu Thiên hay không?

Nàng nghe xong liền sững sờ, tiếp đó như túm được cọng rơm cứu mạng, hỏi: "Chẳng lẽ ngươi chính là cao nhân trong miệng Chu Thiên."

"Mau nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Sau khi xác định thân phận nữ nhân một khắc ta cũng không dám dừng lại, lôi kéo nàng chạy về phía khu nhỏ, vừa chạy vừa hỏi.

Giọng nói nữ nhân run run nói: "Ta đang ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc, tựa như có người ngồi ở bên cạnh ta khóc, mở mắt ra vừa nhìn thấy là Chu Thiên đang khóc. Nhưng hình như hắn đổi thành một người khác, cho ta một cảm giác rất lạ lẫm."

"Nói trọng điểm!"

Tới gần cửa phòng ta đã nghe rất rõ ràng tiếng khóc ở bên trong, hạ thấp giọng nói với nàng.

Nữ nhân kia liên tục gật đầu nói: "Chu Thiên bị mấy thứ dơ bẩn quấn lấy, lúc ý thức của hắn còn chưa biến mất đã bảo ta tìm ngươi cầu cứu."

"Biết rồi, ngươi đừng lo lắng."

Ta móc ra Thiên Lang Tiên giấu ở phía sau, tiếp theo để cho nàng mở cửa. Sau khi vào nhà, ta liếc mắt liền thấy Chu Thiên đang nằm lăn lộn trong đại sảnh, giờ phút này tròng mắt của hắn đã biến mất, trong hốc mắt trống rỗng tràn đầy máu tươi.

Nữ nhân chứng kiến một màn này lập tức hét lên một tiếng, sau đó ngồi bệt xuống đất run rẩy. Chu Thiên nghe thấy âm thanh này thì đột nhiên ngồi dậy, hung hăng mắng: "Đồ thối, kêu lão tử giết ngươi sau!"

Nói xong hắn che mắt lăn lộn một lần nữa, hoàn toàn coi ta là không khí.

Nữ nhân lúc này liền che miệng lại, nước mắt lưng tròng nhìn ta. Ta chỉ chỉ ra ngoài bảo nàng ra ngoài trước, đợi nàng rời khỏi gian phòng ta chậm rãi đẩy về phía trước, Chu Thiên thủy chung vẫn coi ta như không tồn tại.

"Rốt cuộc ngươi là thứ gì? Vì sao phải quấn lấy hắn."

Ánh mắt ta lạnh như băng siết chặt Thiên Lang Tiên, muốn kinh sợ vật bám vào trên người Chu Thiên.

Nào ngờ âm linh này căn bản không trúng kế, nó chi phối thân thể Chu Thiên xoẹt một cái liền bò đến trước mặt ta, dùng đầu lưỡi liếm liếm hốc mắt chảy ra máu tươi, vẻ mặt trào phúng nói: "Ngươi không phải đối thủ của ta..."

"Có phải là đối thủ hay không, phải đánh mới biết được!"

Nếu nó không muốn nói chuyện với ta, vậy cũng chỉ có thể ngạnh kháng, ta rống to một tiếng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai vung ra Thiên Lang Tiên.

Một roi này mạnh mẽ quất vào cổ Chu Thiên, Chu Thiên hét thảm một tiếng, thân thể búng ra xa hai mét, nằm trên mặt đất không có động tĩnh gì.

Ngay sau đó ta liền cảm giác sau lưng nóng rát đau đớn, quay đầu kinh ngạc phát hiện sau lưng mình xuất hiện một cỗ sương mù màu đỏ, đang không ngừng chui vào trong thân thể ta.

Xem ra cảm giác đau đớn đến từ hồng vụ, lúc này ta móc từ trong túi ra một ít muối đã sớm chuẩn bị đổ vào. Một trận âm thanh xì xì vang lên trước mắt, sau lưng lại lần nữa hiện lên cảm giác đau đớn.

Sương đỏ kia là đang cố ý trêu đùa ta, vô luận ta ở hướng nào, nó đều xuất hiện từ sau lưng ta, dần dần động tác của ta chậm lại, một luồng hơi lạnh từ trong nội tâm truyền đến.

Ta không nhịn được hắt hơi một cái, minh bạch sương đỏ này đang từ từ ăn mòn dương khí của mình! Nếu để sương đỏ đạt được mục đích, chỉ sợ ta phải nằm lại đây.

Ngay khi ta vắt hết óc nghĩ biện pháp chống cự cỗ sương mù này, nó đột nhiên đổi đường số, bốn phương tám hướng ta đồng thời hiện ra sương đỏ cuồn cuộn.

Chúng nó như sợi dây thừng quấn vào nhau, tạo thành một tấm lưới lớn kín không kẽ hở, bao vây chặt chẽ ta.

Lúc trước ở trong phòng bằng đá của lão thái thái, âm vật chính là đối phó Tử Đàn Mộc như vậy đấy.

Tử Đàn Mộc không có biện pháp đối với nó, mới không ngừng lay động, chống đỡ tiếp chỉ có một con đường chết.

Đầu óc ta nhanh chóng xoay tròn, thừa dịp tầm mắt của mình còn chưa bị sương đỏ hoàn toàn che khuất, dư quang thấy được dưới bệ cửa sổ đặt một chậu cầu Tiên Nhân, lập tức có chủ ý.

Giống như quả cầu Tiên Nhân, Tiên Nhân chưởng hấp thu bụi trần, trong thực vật tinh lọc không khí ẩn chứa dương khí tràn đầy, dùng để khu trừ ô uế và âm khí là vô cùng thích hợp. Ta vội vàng ngã xuống đất lăn đến bên cạnh quả cầu Tiên Nhân, ôm lấy nó dùng hết toàn lực nện xuống đất, quả cầu Tiên Nhân cứng rắn lập tức chia thành vô số khối.

Ta nhanh chóng nhặt lên một miếng thịt chưa đâm vào miệng, mùi vị đắng lập tức tràn ngập khoang miệng, sinh ra một luồng nhiệt lượng.

Theo lượng nóng truyền khắp toàn thân, ta chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng linh hoạt hơn nhiều, cảm giác đau đớn khi hồng vụ chui vào người cũng biến mất hơn phân nửa.

Thấy uy lực quả cầu tiên nhân, lòng tin của ta tăng nhiều, mỗi khi lượng nóng nhanh chóng biến mất, lại tìm khối cầu tiên nhân ngậm trong miệng nhai nuốt, dần dần sương mù màu đỏ trở nên mỏng manh.

Bỗng nhiên, khói đen tụ tập thành một đường, chậm rãi dịch chuyển về phía cửa, xem ra tinh lực nó không còn chỗ nào để chạy trốn. Ta làm sao bỏ lỡ cơ hội này? Lúc này xông lên dùng roi Thiên Lang quật mạnh lên.

Mỗi khi vụ đỏ vụ vụ vụt qua sẽ phát ra tiếng khóc thê lương, uy lực mấy roi giáng xuống Thiên Lang tiên liền biến mất, màn sương đỏ nhân cơ hội đó mà trốn đi.

Ta tranh thủ thời gian đến bên cạnh Chu Thiên kiểm tra, phát hiện ánh mắt của nó lại khôi phục bình thường, nhưng sắc mặt hết sức khó coi, hiển nhiên bị xung kích không nhẹ.

Cứ tiếp tục như vậy mặc dù sẽ không mất mạng, nhưng sẽ làm giảm bớt tuổi thọ của hắn, ta đem vợ nàng gọi vào phòng trong, để nàng nấu một bát canh gừng cho Chu Thiên uống, bản thân thì ngồi ở phòng khách nghỉ ngơi.

Nếu Âm Linh kia đã gọi bà lão chu thiên kia, ta nghĩ khi còn sống nhất định là lão bà của mình cho xanh, thậm chí lão bà Chu Thiên cũng từng ra mặt.

Đây là một manh mối! Nhưng sau khi suy xét đến vấn đề hòa thuận giữa Chu Thiên và lão thái thái, không tới mức cuối cùng ta sẽ không dùng chiêu này.

Rất nhanh nữ nhân đã làm một bát canh gừng cho Chu Thiên ăn, tiếp theo nàng cảm kích nói rất nhiều với ta, còn hỏi ta mấy thứ dơ bẩn có phải bị ta tiêu diệt rồi không?

"Khụ... "

Ta thật sự chưa phun nước ra ngoài, bất đắc dĩ giải thích nói: "Thứ kia không đơn giản, vừa rồi có thể đuổi nó đã là vạn hạnh lắm rồi, tiêu diệt nó cũng không dễ dàng như vậy."

Nữ nhân kia nghe ta nói xong thì sửng sốt một chút, sau đó nhìn nhìn lên giường giống như heo chết, không đầu không đuôi hỏi: "Tiên sinh, ngài thấy ta có đẹp không?"

"Hả?" Ta không hiểu nhìn về phía nàng.

Không ngờ nàng khẽ cắn môi, đứng bật dậy cởi nút áo ngủ, lộ ra cả mảng lớn trắng như tuyết, lập tức trực tiếp ngã nhào lên người ta, hé đôi môi đưa lên miệng ta đính.

Mọi chuyện phát sinh quá nhanh, chờ tới khi ta kịp phản ứng, trong tai chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề của hai người chúng ta.

Dù sao ta cũng là nam nhân bình thường, đã lâu rồi không đụng tới nữ nhân, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nghênh đón.

Thấy ta không cự tuyệt, nữ nhân giống như nhận được cổ vũ, không kịp chờ đợi mở đai lưng của ta ra, hai tay bởi vì quá kích động mà nhịn không được run lên.

Lúc này Chu Thiên đang nằm trên giường đột nhiên trở mình, ta đột nhiên phục hồi tinh thần, đẩy nữ nhân ra, nhanh chóng đọc lên《 Đạo Đức Kinh 》, lúc này mới khiến mình tỉnh táo lại.

Nàng không biết ta đang làm gì, nàng muốn nhào lên lần nữa, gần như điên cuồng rên rỉ nói: "Cho ta được không?"

"Đại tẩu, xin hãy tự trọng!"

Lần này ta không mắc bẫy nữa, trực tiếp vọt tới cạnh cửa, lạnh mặt nói: "Ta đến đây chỉ là vì giúp các ngươi giải quyết âm vật, nếu ngươi còn làm vậy ta lập tức rời đi ngay."

"Ai ui!"

Chu Thiên phu nhân nghe xong vẻ mặt sững sờ, sau đó thở dài não nề, nước mắt theo đó rơi xuống, nàng khóc lóc hỏi: "Ngươi cảm thấy ta đặc biệt tiện à?"

Ta xem qua nàng, không nói gì.

"Đã kết hôn nhiều năm như vậy hắn chưa từng thỏa mãn ta, thậm chí mỗi lần đều là ta chủ động đề ra. Hắn chính là một phế nhân hàng thật giá thật, ta có thể làm gì chứ? Ta cũng là người, ta cũng muốn nếm thử mùi vị của việc làm phụ nữ!"

Nữ nhân đột nhiên kích động hẳn lên, chỉ vào Chu Thiên mà lớn tiếng quát. Ta không khỏi xấu hổ, nghĩ thầm tên tiểu tử Chu Thiên này nhìn có vẻ lưng hùm vai gấu, sao lại không dùng được?

Tuy nhiên ta cũng không có tâm tư quản sinh hoạt riêng của vợ chồng bọn họ, tùy tiện kéo vài câu với nàng rồi vào phòng nghỉ ngơi.

Chương thứ năm trăm linh một, cõng theo thủy nhất chiến

Vừa nằm xuống cửa phòng không bao lâu liền vang lên tiếng thùng thùng, ta mở cửa nhìn thấy là bà của Chu Thiên, vẻ mặt nàng đầy lo lắng nói: "Đại sư, bà bà ta vừa mới đưa tin nói thứ kia đi bên kia náo loạn rồi, ngài mau giúp đỡ chút đi!"

"Nguy rồi."

Ta đột nhiên vỗ đùi, sau đó mặc lên quần áo rồi chạy xuống lầu. Âm vật đó tại chỗ ta chịu thiệt, rất có thể là thẹn quá hóa giận ra tay với lão thái thái, sao ta lại quên điểm này chứ?

Sau khi ra khỏi khu nhỏ ta liền gọi một chiếc xe cho thuê, mất năm trăm đồng hồ để cho tài xế dùng tốc độ nhanh nhất tới khách sạn nhỏ của lão thái thái.

Sau khi tới khách sạn nhỏ, ta thấy lão thái thái nằm trên ô dâu lông tóc không chút tổn thương, lúc này mới thở dài một hơi, hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì?

Ai ngờ bà lão kia có trả lời ta hay không, ngược lại còn hỏi ngược lại một câu: "Con trai ta thế nào, bên kia có an toàn không?"

Nhìn ý tứ này của nàng, hoàn toàn không ở cùng ta một cái kênh, ta đột nhiên sinh ra một tia dự cảm không rõ ràng, cau mày hỏi: "Đại nương, sau khi ta đi lữ điếm thật sự không có chuyện gì sao?"

"Chỉ một bà lão như ta, có thể xảy ra chuyện gì chứ."

Lão thái thái thấy biểu tình của mình nghiêm trọng như là ý thức được điều gì đó, căng thẳng nói: "Rốt cuộc sao lại thế này?"

"Không đúng." Ta không giải thích quá nhiều, lúc này chạy tới phía sau là một tiểu bình phòng, lại phát hiện rương trên bàn bát tiên đã không thấy đâu!

Sau đó lão thái thái vào phòng thấy một màn như vậy thì há hốc mồm, mặt không thể tin nổi nằm co quắp trên mặt đất: "Trước khi ngươi tới, ta vừa mới kiểm tra một lần, sao nói không thấy đã không thấy rồi?"

"Xem ra nó ngồi không yên rồi..." Mặt ta âm trầm nói ra.

Sau đó lấy ra la bàn nhẹ nhàng xoay quanh bàn bát tiên, lúc chuyển đến phương hướng đông nam thì kim đồng hồ bắt đầu run rẩy kịch liệt, điều này nói rõ nơi đây có âm khí, cái rương kia rất có thể là từ phía đông nam chạy trốn.

Dựa theo chỉ tự mình chỉ dẫn, ta chậm rãi tiến về phía trước, bất ngờ phát hiện trong phòng phía Đông Nam có một lỗ hổng chừng một mét.

Cái rương chắc chắn là theo lỗ hổng đi ra ngoài, lão thái thái thấy ta nhíu mày, giải thích: "Đây là hố than hỏa ta đục sớm mấy năm, cửa động dùng để vứt phế than cốc ra ngoài."

"Đại nương, ngài ở nhà ngoan ngoãn đợi."

Giờ phút này thảo luận về cửa động để làm gì hoàn toàn không có ý nghĩa, ta dặn dò một câu, sau đó cũng không để ý dơ bẩn nữa, vùi đầu theo cửa hang đen sì chui ra ngoài, sau đó bắt đầu mời linh dạo một vòng.

Thông thường, lúc thỉnh Linh không thể mở mắt, nhưng ta cần thông qua la bàn xác định vị trí âm vật rời đi, chỉ có thể kiên trì mở to mắt.

Lần này mời tới là một đứa bé trai mặc áo yếm đỏ, đầu của nó lớn lạ thường, đôi mắt lóe ra lam quang.

Có thể là La Bàn trong tay ta làm cho nó cảm nhận được uy hiếp, dưới thân ta không ngừng run rẩy. Ta nhìn nó nói ngươi đừng sợ, la bàn này là dùng để đối phó ác linh, ngươi ngoan ngoãn đưa ta đến nơi không thiếu tiền thưởng cho ngươi.

Nó nghe hiểu lời ta, tốc độ lập tức tăng nhanh, tất cả mọi thứ trước mắt nhanh chóng lướt về phía sau. Ta vẫn luôn ấn theo hướng chỉ đường của kim đồng hồ, cuối cùng xác định rương chính là tới nhà Chu Thiên.

Sau khi dừng lại ta nhỏ thêm mấy giọt máu trên mặt đất, xem như là ban thưởng cho tiểu hài tử, tiểu quỷ như nó rất dễ dàng hồn phi phách tán, cho nên mới giúp chúng ta làm việc nhỏ này, thay chút tinh huyết duy trì hồn phách.

Quỷ ăn kỳ lực hơn xa đám quỷ hồn động một chút sẽ hại người kia nhiều lắm!

Sau đó ta sải bước hướng nhà Chu Thiên chạy đi, không đợi nàng vào nhà liền nhìn thấy thê tử của Chu Thiên ngồi ở cửa, hai tay nàng đặt ở trên đầu gối, đầu ngẩng lên, ánh mắt ngốc trệ nhìn nóc nhà, động tác thập phần quỷ dị.

Vừa định hỏi nàng xảy ra chuyện gì, trong phòng liền truyền đến thanh âm lốp bốp rơi đồ vật. Trong lòng ta run lên, quay người lao vào phòng, bất ngờ thấy một bóng đỏ bay về phía gian phòng Chu Thiên.

Tuy rằng chỉ nhìn thấy một bóng lưng nhưng ta vẫn chú ý tới dưới bắp chân nó trống rỗng, chứng tỏ âm linh này không có hai chân.

Sau đó ta chú ý tới dưới chân, phát hiện trong phòng phàm là đồ vật có thể ngã đều bị văng khắp nơi, đồ nước ấm, mảnh vỡ bàn ghế lót đầy mặt đất.

Ta không khỏi sửng sốt, nghĩ thầm tên Âm Linh này cũng thật hiếm thấy, động một tí là ném đồ, hơn nữa khí lực của nó cũng thật lớn, có thể khiến mọi thứ đều vỡ nát.

Tại ta ngây người, trong phòng lần nữa truyền đến một tiếng hét thảm, ngay sau đó lại vang lên âm thanh lốp bốp.

Toàn bộ gia sản phòng thân đều đặt ở khách sạn của lão thái thái, trước đó ta cùng với Âm Linh tranh thủ thời gian nên không kịp lấy đồ, trước mắt chỉ có thể từ dưới đất nhặt lên mấy khối cầu Tiên Nhân chưa từng dùng qua, sau đó kiên trì xông vào trong nhà.

Trong nháy mắt đi vào một đoàn sương đỏ liền bổ nhào tới ta, ta còn chưa kịp nhai nuốt quả cầu tiên nhân, cả người đã bị đánh ra, nặng nề ngã xuống đất.

"Khụ... "

Cổ họng ta ngòn ngọt, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó ngực truyền đến đau đớn kịch liệt, tựa như bị nổ tung trong chảo dầu nóng hổi một lần vậy.

Mồ hôi lớn như hạt đậu từ trán chảy ra, ta như một người nghiện độc phát đau đớn lăn lộn trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy. Ta biết chỉ cần ngậm một khối cầu Tiên Nhân là có thể lập tức giảm bớt thống khổ, nhưng hai tay đang run run, căn bản không bắt được bất cứ thứ gì.

Lúc này một bóng người từ trong phòng đi ra, ta vừa liếc mắt liền hoảng sợ phát hiện người vừa đến dĩ nhiên là vợ của Chu Thiên!

Vẻ mặt nàng đầy trêu tức nhìn ta, trên tay cầm một cái lưỡi cưa nát, cười lạnh nói: "Muốn chết."

Đây là thanh âm của Âm Linh, xem ra Chu Thiên lão bà đã bị Âm Linh phụ thể, ta thở phào nhẹ nhõm. Sau đó đột nhiên ý thức được sự tình có gì đó không đúng, nếu nàng ta đã bị Âm Linh phụ thân, vậy cô gái ngồi ở ngoài cửa kia là ai?

Không đợi ta nghĩ kỹ, chỗ mắt cá chân truyền đến một trận đau đớn, ta cúi đầu nhìn, không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

Nàng lại ngồi trên đùi ta dùng cương, cưa hai chân của ta, mà cả người ta lại không thể xuất ra một chút khí lực nào!

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đại môn gian phòng phát ra một tiếng loảng xoảng thật lớn, ngay sau đó có một bóng dáng mơ hồ cực tốc bay tới ngón tay nữ nhân.

Theo từng bước tới gần, ta mới nhìn rõ đây là Hồng yếm tiểu nam hài vừa mới giúp ta chạy đi, nó không dừng lại chút nào, dùng hết toàn lực cắn một cái trên ngón giữa của Chu Thiên lão bà.

Trung chỉ là nơi tinh huyết nhân loại thịnh vượng nhất, nhất là dương khí trong ngón tay sau khi bị đè ép sẽ lập tức bị phóng thích. Bởi vậy rất nhiều người bị quỷ thượng sau lưng, đều áp dụng phương thức trừ quỷ kẹp chiếc đũa.

Một chiêu tiểu nam hài nhìn như đột nhiên xuất hiện, kỳ thật chính là chỉ đơn thuần muốn cứu ta!

Âm Linh trong rương toàn tâm đứng ở hai chân cưa của ta, bị tiểu nam hài trở tay không kịp, hét lên một tiếng thảm thiết rồi rời khỏi trên người Chu Thiên lão bà, tiếp theo hóa thành hồng ảnh không hai chân nhào tới cậu bé.

Mắt thấy đứa bé bị nó bắt lấy, phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ. Ta cắn chặt răng dùng hết sức hét lớn một tiếng, thân thể lập tức ngồi dậy, nhanh chóng nhặt một khối cầu Tiên nhân từ trên mặt đất lên bỏ vào miệng.

Sau khi nhấm nháp mấy lần, nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống, chỗ đau đớn nơi ngực cũng giảm bớt.

"Cút mẹ ngươi đi."

Trước mắt không có biện pháp nào khác, ta mắng to một tiếng, dùng sức cắn chót lưỡi, một ngụm máu tươi phun lên thân Âm Linh, trên người nó lập tức toát ra một trận sương mù.

Có lẽ cảm nhận được sự uy hiếp của ta, gia hỏa này buông bé trai ra, sau đó nhìn chằm chằm về phía ta.

Từ trạng thái do dự do dự của nó, gia hỏa này cũng sợ hãi, mà ta sau khi dùng xong tinh huyết đầu lưỡi, xác thực không có bất kỳ thứ gì có thể công kích.

Trái lại cầu Tiên Nhân có thể bảo vệ chính mình an toàn, lại không có biện pháp bảo trụ đứa bé trai này.

Trong lúc nhất thời ta và âm linh không ai dám động trước, nhìn chăm chú đối phương, thế cục trong lúc nhất thời trở nên vi diệu.

Ta biết rõ thứ này rất có thể sẽ kịp phản ứng, lúc này quyết định đánh cuộc một phen. Ta quay đầu mang theo Thiên Lang tiên đặt trên mặt đất, làm bộ làm tịch đọc một tràng chú ngữ, làm bộ rút lên người nó.

Nó chần chờ một giây, không đợi roi đánh lên người đã hóa thành một làn sương mù màu đỏ chạy trốn.

Chờ sau khi nó triệt để rời đi, ta thở phào nhẹ nhõm, cả người tê liệt ngã xuống đất.

Lúc này tiểu nam hài bay đến trước mặt ta cười ngượng ngùng. Giờ phút này ta không cảm thấy bộ dạng của nó quá kinh khủng, ngược lại cảm thấy nó rất thân thiết, bèn thử dò hỏi: "Ngươi có phải muốn theo ta hay không?"

Ta hỏi như vậy là bởi vì gia gia từng nói cho ta biết, có một số tiểu quỷ không chỗ nương tựa rất muốn những người như chúng ta thu dưỡng, miễn cho kết cục hồn phi phách tán.

Vận khí tốt thì gặp đúng chỗ, không khéo còn có thể trả dương. Tiểu đạo đồng được nam nhân an ủi là ví dụ rất tốt, hơn nữa nó cũng có cơ hội hoàn dương.

Chỉ tiếc vì giúp ta, hồn phi phách tán.

Tuy dùng cách này nhận nuôi tiểu quỷ là kết thiện duyên, có khác biệt về bản chất tà giáo dạy người nuôi quỷ hại người. Nhưng ta vẫn không quen mang một con tiểu quỷ bên cạnh, chủ yếu là muốn tìm một con ma quỷ thích hợp cho trai.

Quả nhiên, sau khi ta hỏi xong, cậu bé gật đầu lia lịa, sau đó lại cúi đầu vuốt ve ngón tay, có chút không dám nhìn ta.

Chắc là sợ ta từ chối?

Ta cười cười, tìm một tờ giấy trắng gấp thành ngàn tờ hạc giấy, sau đó nhỏ chút máu tươi lên trên, ra hiệu đứa bé trai bay vào.

Thấy ta đồng ý thu hắn, tiểu nam hài trong nháy mắt hoa chân múa tay, quỳ trên mặt đất hướng ta dập đầu ba cái, tiếp theo hóa thành một sợi khói xanh bay vào trong Thiên Chỉ Hạc.

Sau đó ta nhét Thiên Chỉ Hạc vào túi. Sau khi đi vào phòng, Chu Thiên đang hấp hối nằm trên giường, bên cạnh hắn là một cái rương da bằng đồng.

Xem ra Âm Linh vừa rồi quả thật bị ta hù dọa, cũng không dám trở lại trong âm vật, bất quá chuyện này rất hợp ý ta!

Cổ Ngọc hình rồng thứ năm trăm lẻ hai

Ta suy tư một hồi, sau đó đặt rương lên sàn nhà, lại dùng máu tươi vẽ ra vài thanh đao lên chung quanh rương, hình dạng của thanh kiếm, cuối cùng hòa vào vệt máu của những vũ khí này tạo thành một tầng muối tinh.

Làm xong tất cả những điều này ta hài lòng nhẹ gật đầu, hai chân Âm Linh kia bị chặt đứt nhất định rất sợ đao kiếm, mà máu tươi tạo thành đao kiếm cùng muối tinh đều là chí dương, không dọa nát lá gan nó mới là lạ!

Vì phòng ngừa âm linh lại giết trở về hồi mã thương, ta bảo đứa bé trai về khách sạn lấy ba lô cho ta, còn nói nó tận khả năng không kinh động lão thái bà.

Mới thu phục được nó đã để cho nó làm việc, trong lòng ta có chút ngượng ngùng nhưng mặt mũi nó lại tràn đầy vẻ vui vẻ, sôi nổi rời đi.

Sau khi rời đi, hắn mới triệt để nhàn rỗi, chuẩn bị đỡ Chu Thiên phu nhân dậy, lại hoảng sợ phát hiện nàng đã không còn hô hấp, thậm chí thân thể có chút cứng ngắc.

Lúc này ta mới kịp phản ứng, nữ nhân ngoài cửa kia căn bản không phải người khác mà là hồn phách của nàng!

Chắc chắn là Âm Linh thừa dịp ta không chú ý xông vào người nàng, sau đó đuổi hồn phách của nàng ra ngoài, rồi lừa gạt khách sạn của bà lão ta quay về.

Nghĩ thông suốt hết thảy, ta không khỏi nghĩ lại mà sợ, nếu như ta không biết kính linh chú mà nói, hôm nay vợ chồng Chu Thiên nhất định phải chết.

Ta làm tới cửa, phát hiện hồn phách nữ nhân còn ngồi ở nơi đó, ta mới thở phào nhẹ nhõm, lợi dụng Chiêu Hồn chú đem nàng thu vào trong Thiên Chỉ Hạc.

Chưa tới mười phút, thằng bé đã mang theo bao của ta trở về. Ta mở ra nhìn một chút mấy thứ linh phù, Đào Hồn Hoa ở bên trong, trong lòng lập tức yên tâm.

"Tiểu Lân, bây giờ ta muốn cho nó hoàn hồn! Ngươi đi ra ngoài chờ một chút, không được vào nhà."

Ta chỉ vào lão bà Chu Thiên nói với đứa bé trai, bởi vì hồn phách của nó không ổn định, rất có thể sẽ bị chú ngữ hút cả vào thân thể nữ tử này, đến lúc đó sẽ xuất hiện một cục diện cả hai linh hồn.

Mà Tiểu Lân thì là ta dùng Trương Cửu Lân lấy tên cho hắn, hắn dường như rất hài lòng về cái tên mà ta đặt cho hắn, cười híp mắt bay ra ngoài.

Ta cũng phát ra tiếng cười từ nội tâm, đứng dậy đóng hết thảy ánh đèn trong phòng, ở bên cạnh đầu nữ nhân nhóm một cây nến màu trắng, sau đó thả hồn phách của nàng từ trong thiên giấy hạc, phối hợp chú ngữ hồn thể làm cho hồn phách của nàng hợp làm một thể.

Có người nói chiêu hồn thuật rất phức tạp, cũng có người nói đơn giản. Thật ra bản thân chiêu hồn thuật cũng không khó, mấu chốt là ở chỗ hồn phách rời khỏi nhục thân, thời gian hồn phách rời khỏi nhục thân, khoảng cách giữa hồn phách và nhục thân.

Ba loại quan hệ này rất thuận lợi, tự nhiên có thể hoàn hồn!

Sau đó ta ôm nàng lên giường, đem Tiểu Lân cất vào bên trong Thiên Chỉ Hạc, sau đó ở tất cả góc phòng dán linh phù lên, xác định âm linh không vào được sẽ gục đầu xuống ghế nằm ngủ say.

Sáng hôm sau khi tỉnh lại đã là giữa trưa, mở mắt ra liền phát hiện mình nằm trên giường, xem ra là vợ chồng Chu Thiên sau khi tỉnh lại đã đẩy ta lên giường.

Đi ra khỏi phòng, chỉ thấy Chu Thiên đang nói chuyện phiếm cùng lão thái thái, lão phu của nàng đang nấu cơm, thỉnh thoảng nàng trả lời một câu, một hình ảnh như đang vui vẻ hòa thuận.

Ta lập tức buồn bực, nghĩ thầm tên Chu Thiên này đổi tính rồi hay là chuyện gì xảy ra? Tại sao lại trở nên hiếu thuận như vậy.

Lúc trước ta còn quyết định xử lý xong âm vật, sau đó động tay chân một chút, thuận tiện giáo huấn tên bất hiếu tử này một chút, hiện tại bản thân hắn cải tạo lại khiến ta bớt lo.

Nương ho nhẹ một tiếng, đi lên phía trước nói: "Đại nương, người tới lúc nào vậy."

Nghe được thanh âm của ta, một nhà ba người bọn họ toàn bộ dừng lại nhìn ta, trong ngày hôm qua còn có bộ dáng vênh váo hung hăng hôm qua? Kích động đi tới trực tiếp quỳ xuống trước mặt ta, cảm tạ ân cứu mạng của ta.

Vợ ông kia tuy rằng không quỳ, nhưng mặt mũi tràn đầy cảm kích đứng bên cạnh nhìn ta. Bất quá vẻ mặt của bà ta có chút phức tạp, có lẽ còn nhớ rõ chuyện tối hôm qua bà ta câu dẫn ta, ta mơ hồ nhìn bà ta mỉm cười, ý bảo bà ta không nên để ở trong lòng, mà sau này hướng bà lão nhìn lại, lúc này mới phát hiện trên đùi ông lão đánh lên thạch cao.

"Đại nương, ngài đây là?" Ta kích động hỏi.

Thương cân động cốt trăm ngày, thương thế đối với lão nhân mà nói như vậy kỳ thực chính là sinh mệnh đếm ngược. Huống chi tối qua nàng còn rất tốt, sao đột nhiên lại...

"Tiểu tử đừng lo lắng, chỉ là ta không cẩn thận một chút thôi, không có gì đáng ngại."

Lão thái thái vui mừng nói, ta chú ý tới hai mắt nàng không ngừng đánh giá gian phòng, có thể đây là lần đầu tiên nàng tới nơi này kể từ khi đánh con trai kết hôn.

Cho nên so với hạnh phúc, thương thế trên đùi đối với nàng mà nói không tính là gì.

Lão thái thái không chịu nói nhiều, ta liền hỏi Chu Thiên có chuyện gì vậy? Mắt hắn đỏ lên, vừa đứng dậy liền phù phù một tiếng, quỳ gối khóc rống trước mặt lão thái thái: "Mẹ, con xin lỗi người!"

Hóa ra ngày hôm qua sau khi ta xử lý xong chuyện bên này thì ngủ, quên gửi thư cho lão thái thái, kết quả lão nhân gia lo lắng an nguy của con trai và con dâu, hơn nửa đêm rồi mình từ khách sạn đi về hướng này.

Nàng lớn tuổi, chân không tiện, không cẩn thận giữa đường té ngã, nửa đường sau hoàn toàn bò lên, cuối cùng ngất xỉu tại cửa khu vực cách đó không xa.

May mắn là có một người dọn dẹp vệ sinh sáng sớm phát hiện ra nàng đã đưa nàng đến viện tử, nếu không lão thái thái sẽ bị đông chết.

Mà vợ chồng Chu Thiên tỉnh dậy buổi sáng, sau đó nhìn thấy ta đang nằm bừa bãi trên ghế nằm, nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối hôm qua, trong lòng áy náy không thôi.

Thường Ngôn đạo nhân sắp chết tới nơi cũng chân thiện, linh hồn Chu Thiên đại nạn không chết được tẩy lễ một lần, sau khi nghe được gã viện tử phát điên chạy đến viện tử như phát điên.

Mẫu thân đối với tình yêu, chăm sóc từng màn quan trọng hiện tại ở trong đầu, Chu Thiên hoàn toàn vô cùng hối hận.

Chu Thiên nói ra tất cả những điều này, nước mắt không ngừng rơi xuống, vợ chồng và lão thái thái cũng dồn dập khóc rống lên, ta bị bầu không khí cuốn hút cũng theo đó mà rơi vài giọt nước mắt.

"Chu đại ca, hiện tại còn chưa tính là muộn."

Ta xoa xoa mắt, mạnh mẽ nói: "Chỉ cần sau này để cho đại nương không còn cảm thấy đau lòng nữa là đã quá hiếu thuận rồi!"

Đúng, không hài tử nào trả lại ân đức cho cha mẹ, có thể làm cho bọn họ không rét đã là may mắn lắm rồi!

Cái rương đồng vẫn còn nằm tại chỗ hôm qua, đao kiếm ta vẽ chung quanh vẫn bảo trì nguyên trạng, ngược lại trên cửa sổ có mấy chỗ linh phù bị thiêu hỏng, xem ra tối hôm qua vật kia quả thật đã trở về, bất quá ngại bởi Linh Phù chấn nhiếp, nên không dám vào trong nhà.

Dù sao thì cái rương ở trên tay ta, cũng không lo nó không quay về.

Qua mấy lần tiếp xúc, ta sinh ra hứng thú nồng đậm đối với âm vật lần này, ăn cơm xong thừa dịp ánh mặt trời đang thịnh, dùng cơ hội cắt chém đem cái rương cắt ra.

Vừa mở cái rương ra, trong nháy mắt bên trong liền toát ra ánh sáng chói mắt, theo bản năng nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra thình lình nhìn thấy một vật thể hình vuông được bọc trong một chiếc khăn lụa.

Ta sẽ lấy khăn tay ra, cảm giác cái khăn tay nặng trịch, tính chất cứng rắn, nhìn không được vừa há hốc mồm.

Cái khăn tay này dĩ nhiên là dệt bằng tơ vàng, phía trên còn thêu đồ án hình rồng!

Mặc dù ta không thể nhận ra niên đại của cái khăn tay này, nhưng sự thành thục của nó, công tác đều chứa khí tức hoàng thất nồng đậm.

Người ở cổ đại có thể đâm đồ án hình rồng vào tay áo, thân phận nhất định rất tôn quý!

Ta không kịp chờ đợi, cởi khăn tay ra, muốn nhìn xem bên trong rốt cuộc là bảo bối gì, kết quả bên trong lại chỉ là một khối ngọc thạch không theo quy tắc.

Ta là sinh ý cổ lỗ, đối với khối ngọc thạch này nghiên cứu tương đối thấu triệt, vì lẽ đó liếc mắt liền nhận ra đây là khối ngọc lâu năm, thậm chí có khả năng sinh sản từ thời đại Tần Tiên.

Thế nhưng Ngọc Từ trước đến nay có thị trường vô giá, giá trị thu thập kim ngân ngọc giá trị vượt xa giá trị thực tế, hơn nữa chịu ảnh hưởng của chất, màu sắc cùng nhân tố nhiều tầng.

Bởi vậy, mặc dù khối ngọc này là hàng thật giá thật, nhưng bởi vì ngoại quan cùng ngọc thân không theo quy tắc tỳ vết mà mất đi giá trị cất dấu.

"Trương đại sư, khối ngọc này có giá trị không?"

Chu Thiên ghé sát bên cạnh bừng bừng hứng thú hỏi, bất quá nhìn bộ dáng kia của hắn ta cũng biết hắn ta không biết ngọc.

"Là đồ cổ, nhưng không đáng tiền."

Ta ăn ngay nói thật, Chu Thiên nghe xong có chút thất vọng, nhìn hắn như vậy ta đột nhiên ý thức được quy củ của thương nhân âm vật mà mình trước đó không nói với bọn họ, trong lúc nhất thời có chút khó xử.

Chương thứ năm trăm lẻ ba. Truy hung.

Dù chân con ruồi có nhỏ, tốt xấu gì cũng là một khối thịt.

Mặc dù ngọc này không đáng tiền, nhưng dù sao cũng không tốt hơn là bao, huống chi tơ lụa của Kim Ti tuyệt đối có thể bán được một khoản tiền lớn. Ta không muốn bỏ lỡ cơ hội lần này, nhưng không biết mở miệng như thế nào?

May mắn là lão thái thái nghe ta nhắc đến chuyện buôn bán âm vật nên liền kiên nhẫn nói với Chu Thiên: "Con à, con cũng đừng nghĩ tới mấy thứ này nữa, Trương đại sư có ơn cứu mạng cho chúng ta, những thứ này cứ để hắn làm đi!"

"Được, vừa vặn sau này ta cũng không cần phải lo lắng sợ hãi nữa..." Chu Thiên nghe xong bèn giang tay ra, cực kỳ sảng khoái nói.

Ta cười nói không vội, đợi đến khi giải quyết xong toàn bộ vật kia rồi nói sau. Sau đó liền thu dọn rương da, kêu mọi người trở lại khách sạn của Lão thái thái.

Buổi chiều ta chuyên môn đến vườn cây đào gần đó mua một ít cành đào, lại đến chợ nông dã mua một thanh liêm đao sắc bén.

Trong thời gian này Chu Thiên vẫn luôn đi theo sau mông ta, hắn không hiểu hỏi: "Trương đại sư, gỗ đào có thể trừ tà thì ta biết, nhưng liêm đao có tác dụng gì chứ?"

"Đến lúc đó ngươi sẽ biết." Ta cười lộ diện, không giải thích gì thêm.

Trở lại phòng ở, ta dùng cành gỗ đào vây quanh bàn bát tiên, sau đó cắm cành đào còn sót lại vào khe gạch trên mặt đất, hình thành một con đường dẫn tới than đá.

"Ngươi muốn kéo vật kia tới đây?"

Chu Thiên nhìn ra môn đạo của ta, lại có chút khó hiểu nói ngươi muốn dụ nó đừng có phá hỏng cái bàn nha, nếu không chắc chắn nó sẽ chạy mất, đến lúc đó tìm không thấy nó thì nguy to.

"Chính là hiệu quả này! Những ký thân âm linh bên trong âm vật cũng không thể rời khỏi âm vật quá lâu, nếu không sẽ bị dương khí ngoại giới thôn phệ. Nó nếu có thể ở bên ngoài trong thời gian dài như vậy, khẳng định còn có cái gì có thể làm cho nó ẩn thân. "

Trong lòng ta cũng đang thầm tính toán.

Âm vật lần này là một khối ngọc của thời đại Tần, vật tối hôm qua để cho Âm Linh tạm ở cũng không phải là đồ để phá đồng nát, nếu không sẽ còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Ngoài ra còn có một khả năng: năm đó có người muốn hại hai vợ chồng lão thái thái, cố ý để bọn họ đào được âm vật. Mà âm linh bên trong hiện tại không dám cùng ta giao thủ, cho nên trở lại bên cạnh chủ nhân.

Loại sau đó có thể là ta không muốn nhìn thấy, nhưng chuyện đã đến nước này cũng không thể trách được, chỉ có thể kiên trì tiếp tục đi xuống.

"Ta có thể giúp đỡ được gì chứ?" Chu Thiên hỏi.

Nhìn ra được hắn rất muốn thay ta làm chút gì đó, bất quá ta quả thật không có đất dụng võ của hắn, để hắn mang theo lão nương cùng vợ con ngoan ngoãn ở trong khách sạn.

Với ta mà nói, bọn họ không thêm phiền thì loạn đã là hỗ trợ rồi.

Bóng đêm dần dần đậm hơn, nhiệt độ cũng thấp xuống. Ta cầm liêm đao trốn ở góc phòng cũ, cẩn thận quan sát hố lửa.

Thành thật mà nói đối mặt âm linh như vậy, ta có đủ khả năng tự bảo vệ mình, nhưng lại không nắm chắc chế ngự được nó.

Cho nên chỉ có thể lấy lui làm tiến, phá hủy chỗ ẩn thân của nó trước, làm cho nó không chỗ để đi rồi mới đàm phán với nó, phần thắng sẽ lớn hơn một chút.

Chờ đợi là ma sát nhất, càng tới gần mười hai điểm trong lòng ta lại càng khẩn trương, suy nghĩ một chút vẫn lấy la bàn ra đặt bên cạnh.

Cứ như vậy cho dù ta không chú ý tới động tĩnh, kim đồng hồ trên la bàn cũng sẽ phát ra âm thanh rất nhỏ.

Không biết qua bao lâu, âm thanh rì rào vang lên từ cửa động, tinh thần ta lập tức phấn chấn, nắm chặt liêm đao nhìn chằm chằm vào nó, nghĩ thầm cuối cùng nó cũng đến rồi!

Thế nhưng âm thanh kia vang lên không lâu liền biến mất, cửa động lại khôi phục bình tĩnh, trong quá trình này la bàn cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

"Đây là có chuyện gì?"

Ta cau mày nói thầm một câu, đứng lên chuẩn bị đi lên quan sát.

Kết quả tiền viện đột nhiên truyền đến tiếng kêu thống khổ của Chu Thiên: "Cứu mạng!"

Xem ra Âm Linh phát hiện ta bố trí ở hậu viện, cho nên trực tiếp đi tiền viện tìm Chu Thiên, trong lòng ta trầm xuống, buông liêm đao chạy về phía tiền viện.

Âm thanh ban nãy là từ lầu một truyền tới, nhưng sau khi ta tới lầu một khách sạn thì phát hiện bên trong trống không, ngay cả bóng người cũng không có.

Ta sửng sốt một chút, quay người chạy lên lầu, lúc này trong hành lang lại truyền đến tiếng đi xuống lầu.

Rất nhanh ta đã nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Chu Thiên chạy xuống, sau khi nhìn thấy ta, hắn vốn thở dài một hơi, tiếp đó thở hổn hển hỏi: "Đại sư, vừa rồi là ai đang cầu cứu? Sao giọng nói giống hệt ta vậy?"

"Không xong, trúng kế rồi!"

Trong nháy mắt ta đã kịp phản ứng, vội vàng chạy về chỗ ở của mình xem xét, phát hiện cái rương bằng da trên bàn bát tiên cùng với biến mất không thấy gì nữa!

Mà trận cây đào của ta còn bảo tồn hoàn hảo, thậm chí vị trí cành đào này cũng chưa từng di chuyển. Điều này chứng tỏ lấy đi âm vật không phải là âm linh, mà là người sống.

Chỉ có người sống tới lấy, gỗ đào mới không có hiệu lực, xem ra cách nghĩ của ta không sai, sau lưng âm vật thật sự là có người khác.

Ngoài ra ta còn chú ý tới một vấn đề: Âm vật này hình như chuyên nhắm vào Chu Thiên, lại không chủ động trêu chọc người khác.

Lẽ nào tiểu tử Chu Thiên này đã làm chuyện gì thương thiên hại lý?

Nghĩ đến việc thần xui quỷ khiến của mình nhìn về phía Chu Thiên, gương mặt hắn đầy vẻ lo lắng phất phất tay nói đại sư nhìn mình làm gì, bây giờ nên làm gì đây?

Được hắn hỏi như vậy, lập tức phục hồi tinh thần, vội vàng lấy ra mấy tờ linh phù đưa cho Chu Thiên, bảo hắn ở lại khách sạn bảo bà lão bảo vệ, sau đó ta tự mình theo cửa động đuổi theo.

Phía sau nhà là một con hẻm nhỏ chất đầy tạp vật, hơn nữa lúc này đã là đêm khuya, ta đuổi theo ra sau nhìn hai bên không phát hiện bất cứ động tĩnh gì.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải thả Tiểu Lân ra, để nó căn cứ phương hướng phán đoán của mùi trong rương. Cũng may hôm qua nó đã giao thủ với sương mù màu đỏ kia, rất nhanh đoán được vị trí cái rương rời đi.

"Đại ca ca ngồi xuống đi, ta mang ngươi đuổi theo!"

"Xem tình hình đi, ngươi về trước đi."

Ta nói xong bèn đem Tiểu Lân thu hồi vào trong Thiên Chỉ Hạc, sau đó dùng hết toàn lực đuổi theo hướng nó chỉ ra.

Mặc dù bảo Tiểu Lân mang ta đuổi theo rất nhanh là có thể đuổi kịp, nhưng người nọ có thể trộm đi Âm vật ở ngay trước mắt ta, thực lực có thể thấy được một chút.

Đuổi theo phía sau, nếu người nọ thẹn quá hóa giận đối phó với Tiểu Lân, Tiểu Lân chắc chắn lành ít dữ nhiều, cho nên không phải lúc vạn bất đắc dĩ, ta không muốn để kẻ đứng sau màn nhìn thấy Tiểu Lân.

Cũng may khu vực khai phá gần nhất, sau khi ra khỏi con hẻm nhỏ chính là công trường mênh mông vô biên.

Phóng mắt nhìn khắp nơi đều là hàng rào sắt được làm bằng gân thép, trên đường phố ngay cả bóng người cũng không có. Điều này làm cho ta thuận tiện không ít, đuổi theo hơn nửa canh giờ, rốt cục phát hiện một bóng người Côn Bằng đang chậm rãi đi về phía trước, xem ra là một lão nhân.

Một lão nhân đã hơn nửa đêm xuất hiện ở chỗ này rất khả nghi, dù sao tốc độ của hắn rất chậm, ta dứt khoát vòng đến gần hàng rào sắt, không nhanh không chậm đi theo.

Theo khoảng cách với hắn không ngừng thu nhỏ, ta dần dần thấy rõ đồ vật trong ngực hắn, chính là cái rương da đồng kia!

Theo bản năng, ta lấy Âm Dương Tán từ sau lưng xuống chuẩn bị xông lên, không ngờ nó như cảm nhận được điều gì đó, thân thể đột nhiên dừng lại, xoay người qua một bên lén lút nhìn xung quanh.

Bên cạnh ta vừa có một tấm bảng quảng cáo, thừa dịp lão đầu còn chưa nhìn sang, ta vội vàng trốn sau bảng quảng cáo.

Nhưng mà lão già kia lại chỉ nhìn chằm chằm vào chỗ ta đứng lúc nãy mà cười lạnh, da đầu của ta hơi tê dại, nghĩ thầm chẳng lẽ bị phát hiện rồi sao?

Lúc này sau lưng đột nhiên truyền đến một trận tiếng kêu khóc quen thuộc, theo bản năng quay đầu lại, liền thấy có một cỗ sương mù màu đỏ hướng ngực mình đánh tới.

"Mẹ nó, lại dùng chiêu này!"

Ta mắng to một tiếng, thân thể cấp tốc hướng bên cạnh lóe lên, tránh thoát công kích của âm linh. Lập tức dưới chân nhanh chóng bước ra khỏi Thiên Cương bộ pháp, quơ lên Âm Dương Tán liền hướng hắc vụ đánh tới.

Lão đầu nhất định là phát hiện ra ta, cho nên phái ra âm linh cuốn lấy ta, để cho hắn thoát thân. Ta biết mấu chốt của vấn đề là lão đầu, cấp bách muốn thoát khỏi công kích của âm linh, cho nên lần này dùng hết toàn lực, âm dương tán hắc bạch phân minh trực tiếp đem hồng vụ đâm thủng.

Ta nắm lấy cơ hội, mạnh mẽ căng ra Âm Dương Tán, lập tức nhanh chóng xoay tròn, một đoàn sương đỏ hoàn chỉnh trong nháy mắt bị phân tách thành vô số khối nhỏ, đảo mắt liền tiêu tán trong không khí.

Lúc này ta mới cảm giác được sự tình có gì đó không đúng, hôm qua lúc ta dùng Thiên Lang Tiên đón tiếp khói đen, âm linh sẽ lập tức bị đánh cho trở về nguyên hình, quỷ ảnh lập tức hét thảm trở về, biến thành hai chân không có chân.

Nhưng bây giờ dùng Âm Dương Tán đối phó nó, nó lại từ đầu đến cuối đều không phát ra nửa điểm thanh âm, phải biết rằng uy lực Âm Dương Tán cao hơn so với Thiên Lang Tiên rất nhiều!

Không đợi ta hiểu được chuyện gì xảy ra, lòng bàn chân đột nhiên truyền đến đau nhức kịch liệt, lập tức ta đứng thẳng không nổi, cả người ngã sấp xuống đất.

Cùng lúc đó, ta phát hiện Âm Linh đang nằm sấp trên mặt đất cười lạnh ta, lúc này mới phản ứng kịp, đoàn hồng vụ vừa rồi là Chướng Nhãn pháp nó cố ý làm ra.

Không đợi ta đứng lên, âm linh liền "Vèo" một tiếng từ dưới đất bay ra, hai cánh tay phân biệt cầm chùy cùng cái đục hung tợn đập ta đầu tới.

Nếu bị nện trúng, đầu của ta chắc chắn sẽ biến thành dưa hấu, ta kinh hãi đổ mồ hôi lạnh toàn thân, cắn răng lăn hai vòng tránh thoát một kích trí mạng này, lập tức thu Âm Dương Tán vào trước ngực nó ném tới!

Âm Linh không ngờ tới tốc độ phản ứng của ta lại nhanh như vậy, hơi chần chờ một chút liền bị Âm Dương Tán đánh trúng, trước ngực nó trực tiếp toát ra một đoàn ánh lửa chói mắt, lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, hóa thành một đoàn sương đỏ đuổi theo hướng lão nhân.

Đợi sau khi nó hoàn toàn rời đi, ta mới khó khăn nhặt được Âm Dương Tán lên, rồi nhìn về phía trước xem, nơi nào còn bóng dáng của lão đầu chứ?

Huống chi hai chân của ta bị thương, đuổi theo cũng không chiếm được chút tiện nghi nào. Đành phải chịu đựng đau đớn, chậm rãi đi về khách sạn của bà lão.

Rời đi không bao lâu thì thấy được Chu Thiên, ta không khỏi trở nên cẩn thận, dùng Âm Dương Tán chỉ vào hắn hỏi: "Ngươi là ai!"

"Trương đại sư, ta là Chu Thiên nha, mẹ ta chỉ sợ một mình ngươi đuổi theo vật kia sẽ gặp nguy hiểm, cho nên ta mới qua giúp ngươi. May mà ngoài cửa có treo TV, nếu không ta thật đúng là không tìm được ngươi."

Chu Thiên nói xong đột nhiên dừng lại, há to miệng nhìn hai chân không ngừng run rẩy của ta, hoảng loạn hỏi: "Trương đại sư, người làm sao vậy?"

Chương thứ năm trăm linh bốn cùng thị bích bích.

Ta không nói gì, chậm rãi tới gần hắn, sau đó lấy từ trong túi ra một tấm phù chú, dùng chút sức lực cuối cùng đập lên người hắn.

Thân ảnh bị ta vỗ một cái, thân ảnh lay động một cái, lập tức khó hiểu hỏi ta làm cái gì?

"Không có... Không có việc gì."

Xem ra hắn thật sự là Chu Thiên, ta thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo hai mắt khẽ đảo, hôn mê bất tỉnh.

Chờ đến khi ta tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đã nằm trên giường bệnh y viện, trên xà xá chỉ có một mình ta. Ta ngồi dậy lắc lắc cái đầu mơ hồ, lúc này mới nhớ tới mình có lẽ mất máu quá nhiều mới dẫn đến hôn mê.

Ta không biết mình hôn mê bao lâu, cũng không biết trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì, trong lòng đột nhiên phát hoảng.

Nếu như trong khoảng thời gian hôn mê này, âm vật kia lại trở về quấy phá, Chu Thiên có thể sẽ gặp nguy hiểm!

Nghĩ đến đây ta chuẩn bị xuống giường, hai chân lại truyền đến một trận đau nhức kịch liệt. Ta nhấc chăn lên xem xét, phát hiện hai chân bị quấn băng vải thật dày.

"Con mẹ nó!"

Lửa trong lòng ta lập tức bùng lên, nện một quyền lên tường.

Vết thương dưới lòng bàn chân không giống với nơi khác, vết thương chân không thể đi được, làm chân chúng ta rời khỏi bàn chân tương đương với sói bị nhổ răng, chỉ có phần chờ chết.

Ta hiểu chỉ dựa vào chính mình thì rất khó vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt này, liền chuẩn bị cho nam nhân chăn nuôi hoặc là

Thử tiền bối máy truyền tin cầu cứu. Không nghĩ tới vòng nửa ngày đều không tìm được điện thoại, trong lúc nhất thời không biết nên làm cái gì mới tốt.

Ngay lúc này cánh cửa khu vực gác đột nhiên bị đẩy ra, sau đó một thầy thuốc khoác áo choàng trắng bước vào, hắn đeo một bộ ánh mắt thật dày, trên mặt còn đeo một cái lồng lớn, sau khi nhìn thấy ta khẽ cười.

Ta chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt hắn, cho nên chú ý tới trong ánh mắt hắn lộ ra một tia hung ác, ta đột nhiên cảm thấy không tốt, vội vàng nắm lấy dao hoa quả trên tủ trên giường, cẩn thận hỏi: "Ngươi là ai?"

"A..."

Hắn thấy ta kích động như vậy, lúng túng dừng lại tại chỗ, nói tiếp: "Vừa rồi có người đưa tới cho ngươi một phần hàng chuyển phát nhanh, nhờ ta chuyển giao cho ngươi."

Nói xong hắn chuyển vào một cái rương giấy lớn, đặt trong phòng cười rời đi.

Ta thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra vấn đề nằm ở nơi nào.

Ta cũng không nghĩ nhiều nữa, xuống giường gỡ cái rương giấy ra, nghĩ thầm sẽ có ai đưa hàng chuyển phát nhanh cho ta chứ? Ngoại trừ nhà Chu Thiên, còn có người biết chỗ ở của ta sao?

Trực giác nói cho ta biết trong này không phải chứa thứ gì tốt, nhưng dưới sự điều khiển của lòng hiếu kỳ, ta vẫn không nhịn được mà dùng đao hoa quả mở ra.

Mở cái rương ra, ta ngây ngẩn cả người, bên trong chứa cái rương bằng da kia!

Ta đột nhiên nghĩ tới vì sao lúc nãy lại cảm thấy không bình thường, vừa rồi vị thầy thuốc kia chắc chắn là kẻ đứng sau, lúc theo dõi hắn thì ta từng gặp qua mặt hắn, cho nên hắn mới dùng bịt miệng che mặt, nhưng ta vẫn phải dựa vào con mắt để nhận ra hắn.

Nhưng hắn vì sao phải đưa âm vật trở về?

Ta vẫn chưa tìm ra nguyên nhân, liền cảm giác tức ngực khó chịu, cúi đầu xem xét, kinh ngạc phát hiện âm linh đã từ trong rương da đồng đi ra. Nó lần nữa hóa thành một cỗ sương mù màu đỏ bao quanh ta lại.

Rất nhanh trước mắt của ta trở nên một mảnh huyết hồng, toàn thân đều vô cùng đau đớn, hô hấp càng ngày càng khó khăn, ta chỉ cảm thấy khí lực trên người bị rút đi từng chút một.

Ngay khi ta cho rằng mình sắp chết, áp lực trên người đột nhiên biến mất, sau đó ta ngạc nhiên phát hiện hồng vụ lại biến thành bóng người, theo cửa sổ nhanh như chớp biến mất.

Ngay sau đó, ta liền nghe được trên hành lang truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, sau đó cửa phòng bị đẩy ra, đập vào tầm mắt là nam tử đáng thương.

Sau khi ta nhìn thấy hắn thì trong lòng liền an tâm lại, muốn chào hỏi nhưng nói không ra lời, cuối cùng chỉ có thể cười với hắn một tiếng.

Nam nhân sầu lo chứng kiến mình bị hành hạ đến bộ dáng này, mày kiếm lập tức nhăn lại, khi hắn thấy cái rương bên cạnh, ánh mắt lập tức tập trung trên cửa sổ.

Tiếp theo hắn kêu ta ở trong viện không cử động, nhanh như chớp nhảy ra cửa sổ đuổi theo.

Sau khi nam nhân chăn bông rời đi, Chu Thiên cũng đi vào, hắn cẩn thận vượt qua cái rương da đồng, khiêng ta lên đến trên giường, sau đó lấy ra tiền trọ từ trong túi.

Đôi mắt của ta nhìn hắn một cái, hắn hiển nhiên hiểu rõ ý tứ của ta, cười hắc hắc liền nói với ta.

Ta hôn mê một ngày một đêm, thời gian này là Chu Thiên đi đón nam nhân có ý tốt.

Hóa ra gần đây nam tử chăn nuôi này phải nuôi dưỡng một ngàn con động vật nhỏ, chuẩn bị mang người máy truyền tin lên cho nên vừa hay bị Chu Thiên nhận ra.

Sau khi Chu Thiên biết được nam nhân thương cảm là bằng hữu của ta, bèn kể hết mọi chuyện cho hắn biết, lúc này nam nhân được an ủi lập tức chạy tới.

Nói xong lời cuối cùng, Chu Thiên không nhịn được tán thưởng: "Trương đại sư, vị bằng hữu này thật lợi hại, mới vừa đi vào cửa lầu đã cảm giác được trong gian phòng này có âm linh quấy phá..."

"Ha ha."

Ta nhẹ nhàng cười, áp lực trong lòng nháy mắt biến mất.

Đêm qua Âm Linh bị ta đả thương, cho nên không dám tới gây sự với Chu Thiên. Tối nay nó còn chưa kịp động thủ, nam nhân chăn hộ đã giết tới, thế này có tính là tự có định số không đây?

Ta nghĩ, hẳn là vậy.

Khoảng nửa giờ sau, nam nhân chăn nuôi đã trở về, sắc mặt hắn khó coi, có chút uể oải nói vật kia chạy quá nhanh, không đuổi kịp.

"Ngươi lợi hại thật, nó khẳng định sợ đến mức chạy trối chết a!" Thể lực của ta khôi phục được một ít, cười đùa với hắn một câu.

Ta cố gắng xuống giường, đi đến trước rương da đồng, đưa cả tơ vàng và khối ngọc vụn cho con trai thương, thu hồi nụ cười nghiêm túc nói: "Chính là thứ này một mực quấy phá, ngươi có biết lai lịch của thứ này không?"

Nam nhân chăn hộ không nói gì, đầu tiên là quan sát khăn tay Kim Ti, sau đó ánh mắt lạnh lùng đánh giá khối ngọc thạch kia, vẻ mặt dần trở nên ngưng trọng.

Thấy hắn như vậy, trong lòng hắn cũng thắt chặt theo. Chu Thiên càng không dám thở mạnh, hai người chúng ta cứ thế không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào nam nhân an ủi.

Một lát sau hắn đột nhiên mở miệng nói: "Ta nghĩ tới rồi!"

"Cái gì?" Ta vội vàng hỏi.

"Huyên Bích, đây là cùng thị Bích!" Nam tử sầu lo lần đầu tiên lộ ra vẻ kích động, khuôn mặt trắng nõn đó cũng hồng hồng lên.

Ta nghe trong lòng nhấc lên kinh đào hải lãng, nằm mơ cũng không nghĩ tới khối ngọc thạch này tướng mạo xấu xí lại là cùng thị Bích trong truyền thuyết!

Nhưng sự nhiệt tình của ta rất nhanh tiêu tán, lần này ngươi cảm thấy nam nhân trị an là nhìn lầm. Đây cũng không phải nghi ngờ nhãn lực của hắn, mà là căn cứ theo lịch sử ghi chép, sau khi Tần Diệt Lục quốc, Tần Thủy Hoàng sẽ phái người đem Cộng Thị Bích điêu khắc thành ngọc tỷ truyền quốc.

Từ đó về sau ngọc tỷ trở thành tượng trưng cho Hoàng đế chí cao vô thượng, bị các triều đại tranh đoạt, cuối cùng biến mất trong dòng sông lịch sử.

Ta cảm thấy cho dù ngọc tỷ phóng thời gian có lâu hơn nữa, cũng sẽ không sụp đổ thành bộ dạng này.

Nam nhân chăn ấm hình như nhìn ra sự nghi ngờ của mình, thản nhiên giải thích: "Cùng thị Bích thật ra là một khối ngọc thạch hoàn mỹ không tỳ vết, ngọc tỷ chỉ là một phần trong đó mà thôi. Nếu ta không đoán sai, âm vật này chính là phần còn lại sau khi chế tạo ngọc tỷ."

"Nói như vậy thật sự có khả năng." Chu Thiên tiếp lời, vuốt ve ngọc vụn nói: "Nhìn qua đúng thật là muốn đến đấu giá."

Nam nhân tốt nhất gật đầu, tiếp theo hỏi ta có biết nhân vật nổi tiếng thời Xuân Thu hay không?

"Ta biết, Biện Hạ Tây Hải, trên sách giáo viên đã có rồi."

Còn không đợi ta trả lời, Chu Thiên đã tỏ vẻ đắc ý mở miệng, nói xong còn lấy lòng nam tử lo lắng cười cười, xem ra hắn ta đã triệt để trở thành kẻ mê muội của nam giới rồi.

Trên trán ta bốc lên một loạt hắc tuyến, ho nhẹ một tiếng nói ra chuyện Tây Hải chính là Trịnh Hòa, Biện Hòa cùng là người đầu tiên khai thác ra Hòa Mẫu Bích trong lịch sử.

Nói đến đây thì ta chợt phản ứng lại, vô cùng khiếp sợ hỏi vợ chồng: "Ý của ngươi là Âm Linh là Biện Hòa?"

"Không sai, bằng không hai chân hắn làm sao không thấy?"

Nam tử do dự xác định, ta nghĩ là đúng là như vậy thật.

Theo truyền thuyết, Tưởng Hàn và là một vị nông phu thập phần khổ bức, ông ta là người Sở quốc thời Xuân Thu, có một lần ở Sở Sơn nhặt được một khối ngọc giản (Chưa được gia công quá độ mỹ ngọc), liền đem nó hiến cho Sở Lệ Vương. Lệ Vương gọi phân biệt ngọc để giám định, kết quả người chuyên gia nhất trí cho rằng đây là một cục đá, Lệ Vương giận dữ, cho rằng Phiên cùng bị phạm vào tội ức hiếp quân, liền kêu đao phủ chặt chân trái của ông ta.

Không lâu sau, Lệ Vương chết, Võ Vương lên ngôi, Tưởng Tư cùng lại đem khối ngọc thô này kính dâng cho Võ Vương. Võ Vương cũng phái chuyên gia phân biệt ngọc đi giám định, kết quả cũng nói là tảng đá, Võ Vương lại lấy tội ức hiếp quân chặt đi chân phải cùng chân phải...

Võ Vương chết rồi, Văn Vương lên ngôi. Úy cùng ngọc thô đến dưới Sở Sơn khóc rống, khóc suốt ba ngày ba đêm. Nước mắt cũng đã khóc cạn, cuối cùng khóc ra máu. Văn Vương nghe nói về sau., Người ta liền phái người hỏi hắn: "Thiên hạ có rất nhiều người bị chém đứt chân, nhưng đều không khóc rống như vậy, vì sao ngươi lại khóc đến bi thương như vậy chứ?" xấu hồi đáp: "Ta không phải vì chân của ta bị chém đứt mà khóc rống lên, ta đau buồn vì có người nói bảo ngọc thành đá, cô phụ khối ngọc truyền thế này nha!"

Cho nên Văn Vương liền phái người tiến hành cắt khối ngọc thô này, bên trong quả thực cất giấu một khối mỹ ngọc long lanh trong suốt, thế là đem khối ngọc này đặt tên là "Hoá Bích".

Sau đó cùng với thị Bích rơi vào tay Tần Thủy Hoàng, càng bị chế thành ngọc tỷ truyền quốc, điêu khắc tám chữ to "Nhận mệnh trời", tuổi thọ vĩnh hưng", trở thành biểu tượng của lịch đại quân vương.

Ta còn chưa khỏi bội phục sức quan sát của vợ, không có hai chân, mỗi ngày khóc rống nước mắt, điều này hoàn toàn ăn khớp với láng giềng âm linh. Chỉ là không rõ với thị Bích đã vang danh thiên hạ, Biện Hòa vì sao lại biến thành âm linh chứ?

Hơn nữa lão già kia rốt cuộc là ai, tại sao lão ta phải dùng âm vật hại Chu Thiên.

Ta đem những vấn đề này ném cho nam tử lo nghĩ, hắn xoa huyệt Thái Dương suy nghĩ một phen, cuối cùng cầm lấy khăn tay tơ vàng tỉ mỉ quan sát.

Thấy hắn như vậy, trong lòng ta cũng có đếm được, Biện Pháp và quấy phá tám phần là có liên quan tới Kim Ti Thủ Tí này!

Kiếm lần lượt đâm vào Hồ Ly Tinh, thứ năm trăm lẻ năm.

Quả nhiên, không lâu sau nam tử thương cảm lại giãn lông mày, hắn mờ mịt nhìn ta và Chu Thiên một cái, bất động thanh sắc gắt gao đóng cửa sổ lại, tiếp theo rút tám mặt đại hán kiếm trên lưng, trực tiếp đâm tới khăn tay Kim Ti!

Hắn chỉ muốn bức thứ bên trong ra, cho nên vừa mới đâm trúng đã kịp thời thu kiếm, tránh cho khăn tay bị đâm thủng.

Dù vậy tấm khăn tay vẫn phát ra một trận thanh âm xì xì, ngay sau đó truyền đến thanh âm tiêu hồn một nữ nhân: "Đáng ghét, ngươi đâm người ta làm cái gì..."

Thanh âm này tê tê tới mức nào, trực giác của ta chỉ hơi tê dại, theo bản năng đọc lên 《 Đạo Đức Kinh 》, mà Chu Thiên ôm đũng quần nói một câu đi vệ sinh liền vội vã đi ra ngoài, cũng không biết có phải thật đi nhà vệ sinh hay không.

Chờ sau khi thần trí của ta khôi phục lại, phát hiện trên khăn tay tơ vàng hiện lên một tuyệt sắc mỹ nữ dáng người yểu điệu, nàng trên thân mặc áo hồ cừu trắng nõn, hạ thân vây quanh một cái khăn lụa hơi mờ, toàn bộ dáng người nhìn thập phần mang cảm xúc, nhất là đôi mắt quyến rũ kia, cực kỳ giống Đát Kỷ trong truyền thuyết.

Thấy ta nhìn nàng, ánh mắt nữ nhân lưu chuyển, nũng nịu mở miệng nói: "Xuân Tiêu một khắc trị giá ngàn vàng, ta thấy mặt mũi công tử mệt mỏi, không bằng đến nơi này của ta nghỉ ngơi đi?" Nói xong nàng vậy mà cởi hết y phục, hai chân vờn quanh một chỗ, hai tay nhét vào trong miệng, một tay nhẹ nhàng ngoắc ta.

Đang lúc ta không nhịn được loại mê hoặc này, chuẩn bị nhào tới, trường kiếm nam tử tốt nhất đột nhiên rời vỏ, lần này hắn dùng hết toàn lực, trực tiếp đem tơ vàng đâm thủng khăn tay.

Nữ nhân hét thảm một tiếng, cả người hóa thành một đoàn khói mù biến mất vô ảnh vô tung. Sau đó ta phát hiện, ánh sáng lộng lẫy trên khăn tay tơ vàng đã biến mất, trở nên một mảnh lồi lõm, nhất là bộ phận bị nam châm chọc trong người lại chậm rãi rỉ ra nước đen.

"Chuyện gì xảy ra?" Ta hỏi.

Nữ nhân kia vừa nhìn đã biết không phải là đối thủ của nam nhân thích chết mà nam tử có thể đối phó với âm linh luôn luôn siêu độ. Lần này lại hoàn toàn không cho nữ nhân cơ hội nói chuyện, trực tiếp một kích đoạt mạng, điều này làm cho ta rất là nghi hoặc.

"Ả không chết, Biện Pháp với sẽ không yên bình..."

Nam tử chăn mền nói xong liền nhặt khăn tay cho ta mượn, để ta nghe thấy mùi. Ta cúi đầu ngửi, không khỏi nhíu mày.

Chẳng lẽ nữ nhân kia vốn là một hồ ly tinh?

"Không sai, nàng là một con hồ ly. Nam nhân này chuyên môn câu dẫn sắc đẹp, sau đó hấp thu tinh nguyên của bọn họ, không biết là ai đã giam con hồ ly tinh này trong khăn tay Kim Ti. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng Kim Ti Thủ khăn tiếp xúc với thị Bích lâu dài, âm linh bên trong đều cảm nhận được sự tồn tại của nhau, qua một thời gian dài con hồ ly này nhất định sẽ câu dẫn Biện Bàn này!"

"Nhưng Biện pháp cùng với là một người cao ráo, không muốn tiếp nhận khiêu khích của nàng, cho nên bị bức bách thành Âm Linh!" Nam tử cầu hôn giải thích.

Ta nghe xong gật gật đầu, đối đãi với loại yêu tinh này xác thực không cần hạ thủ lưu tình, bởi vì chúng cho dù biến thành bộ dáng người cũng vẫn như cũ không thông với nhân tính, không có khả năng cảm hóa.

Chỉ là, thật đáng tiếc cho tơ lụa tay áo của ta.

Tiếp đó nam tử chăn hộ vạch tấm vải che chân của ta ra, lấy ra một nắm gạo nếp đặt lên trên, ta chỉ cảm thấy chỗ ngứa của bàn chân trở nên mãnh liệt, theo bản năng vươn tay muốn gãi, nam nhân chăn hộ lại gắt gao nắm cánh tay của ta, nghiêm túc nói: "Kiên trì một chút, ta đang rút âm khí cho ngươi!"

Theo nam tử tăng cường, ta dần dần thích ứng trạng thái dưới chân, cảm giác hơi lạnh toàn thân đều tụ tập tới bàn chân, rất nhanh bột gạo nếp trắng nõn biến thành màu đen nhánh.

Tiếp theo hắn lấy từ trong túi ra một cái bình nhỏ, sau đó đẩy ra một chút đồ vật giống như đá phúc bôi ở chỗ ta bị thương, bàn chân chợt nhói lên, ta nhịn không được quát to một tiếng.

Nghe thanh âm vội vàng chạy vào, Chu Thiên và nam nhân an ủi đồng thời ngăn cả tứ chi ta lại, mãi đến khi chân ta cứng đờ mới buông ta ra.

Lúc này ta ngạc nhiên phát hiện hai chân đã không đau nữa, nhấc chân lên nhìn rõ ràng đã phát hiện miệng vết thương đã kết vảy, ta thử đi hai bước, quả nhiên không đau!

Ta còn không chịu vui nữa, vỗ vai con trai thương cảm, nói bản lĩnh của con vẫn là lớn như vậy, có rảnh thì truyền thụ cho ta mấy chiêu.

"Ha ha."

Nam nhân mai táng hiếm thấy cười cười, sau đó lạnh lùng hỏi ta, có biết lão già kia trốn ở đâu không?

Ta nghe xong cũng nghiêm túc theo, lúc ấy ta chỉ theo dõi được một nửa thì đã bị hắn phát hiện, đúng là chưa biết địa chỉ của hắn. Tuy nhiên vừa nãy hắn tự mình tới y viện hại ta, chắc chắn đã để lại manh mối.

Nghĩ đến điều này, ta vội vàng cùng nam nhân an ủi xuống lầu, dùng tiền điều ra giám thị của y viện, rất nhanh đã nhìn thấy lão đầu đi ra khỏi phòng của ta, sau đó trực tiếp xuống lầu, cởi áo choàng lớn và bịt miệng trên người, nghênh ngang rời khỏi y viện.

Mấy trăm thước trước y viện chính là ngã tư đường, căn bản không cách nào phán đoán hắn đi phương hướng nào? Đàn ông thương ai thở dài nói, nếu tiểu đạo đồng còn ở thì tốt rồi, nó khẳng định có thể phân biệt được dương khí trên người lão đầu.

Ta nghe xong đột nhiên nhớ lại Tiểu Lân của mình nhận nuôi, lúc này nó từ trong Thiên Chỉ Hạc thả ra, Tiểu Lân cao hứng đi ra, đang chuẩn bị hết thảy gian phòng lật qua lật lại, kết quả thấy được nam nhân thương cảm, lập tức sắc mặt đại biến, vèo một cái nhảy lên vai của ta, hiển nhiên là cảm nhận được uy hiếp của nam nhân.

"Không cần sợ, đây là người của mình."

Ta cười sờ đầu Tiểu Lân, tiếp theo hướng nam tử có ý tốt bĩu môi nói, ta thay ngươi nhận nuôi.

Nam tử chăn bông thản nhiên liếc nhìn Tiểu Lân hỏi: "Tại sao ngươi lại sợ ta."

"Bởi vì ngươi rất lợi hại." Tiểu Lân rụt đầu lại, cẩn thận nói.

Nam nhân chăn bông gật đầu, trực tiếp cắn đầu ngón tay của mình đặt lên miệng Tiểu Lân, nhìn ra được nó thật sự rất thích tiểu quỷ này. Tiểu Lân thấy vậy theo bản năng tiến lên uống máu nam nhân chăm sóc, nhưng vào thời khắc cuối cùng dừng lại, do dự nhìn về phía ta.

Trong lòng ta cảm động lắm, gật đầu nói: "Đi đi! Bản lĩnh của hắn còn sớm hơn ta có thể giúp ngươi hoàn dương."

Tiểu Lân lúc này mới vui vẻ hút lấy máu tươi nam tử mang thai, xem như trở thành người hầu của nam nhân.

Sau đó dựa theo chỉ thị nam tử của Tiểu Lân từ trên cái rương bằng đồng ngửi được khí tức của lão đầu, tiếp theo nó đi vòng quanh bệnh viện vài vòng, cuối cùng xác định được hướng lão nhân rời đi, ta, nam nhân an ủi và Chu Thiên lập tức mang theo gia hỏa đuổi theo.

Đi trên đường, ta phát hiện sắc mặt Chu Thiên rất khó coi, trước đây lúc y giám sát thì ta đã chú ý thấy ánh mắt hắn không đúng lắm, ta sợ hắn xảy ra chuyện nên hỏi: "Ngươi làm sao vậy, có tâm sự sao?"

"Không... Không có gì."

Chu Thiên nhanh chóng lắc đầu, ra vẻ ung dung đi về phía trước, điều này càng khiến ta thêm vững tin rằng hắn có vấn đề.

Lúc này nam nhân chăn bầu bất động thanh sắc giơ tay cản ta lại, ta ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy hắn mịt mờ liếc nhìn Chu Thiên, trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, không khỏi cảnh giác lên.

Chẳng lẽ Chu Thiên cũng có vấn đề?

Theo Tiểu Lân đuổi không bao lâu, ta thấy được công trường hôm qua mình đã đi qua, xem ra lão già kia đang chạy về nhà. Khi đi đến gần hàng rào sắt, Tiểu Lân đột nhiên dừng lại, sợ hãi nhìn xung quanh.

Trong lòng ta vốn đã đủ khẩn trương, thấy thế trực tiếp rút ra Âm Dương tán cẩn thận nhìn chằm chằm dưới chân. Nam nhân âu yếm cũng ấn tám thanh đại hán kiếm dựa lưng vào ta, chúng ta dựa lưng vào tất cả mọi thứ xung quanh, nhưng chung quanh yên tĩnh, không có bất cứ điều gì khác thường.

Một lát sau nam tử tốt nhất thu hồi kiếm, nghi hoặc nhìn về phía Tiểu Lân, hỏi: "Ngươi có phải cảm thấy mắc lỗi không?"

Tiểu Lân lắc đầu liên tục, mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn xung quanh nhưng vẫn không thấy mục tiêu, cuối cùng nam tử sầu lo phất tay nói: "Đừng quản nữa, tiếp tục cảm giác đưa bọn ta đi."

Tiểu Lân nghe xong sợ hãi một trận, nhưng cuối cùng vẫn nghe được lời ái nam.

Tiếp tục đi về phía trước vài dặm, đất xây dựng chung quanh càng ngày càng ít, đồng ruộng bắt đầu đứt quãng. Ở giữa ngẫu nhiên có một ít căn nhà gỗ nhỏ, xa xa nhìn lại những căn nhà gỗ nhỏ đen sì này, không biết bên trong có người sống không?

Lúc này, trong một gian nhà gỗ nhỏ cách xa mấy trăm thước đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Chu Thiên.

Ta nghe xong sững sờ, chợt quay đầu nhìn lại, thình lình phát hiện Chu Thiên không thấy nữa!

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Nam tử chăn hộ thấy Chu Thiên biến mất, lập tức nhướng mày, hỏi tiếp: "Rốt cuộc Chu Thiên này là ai?"

"Hắn có vấn đề ta không biết, nhưng đúng là âm vật vẫn luôn tìm kiếm phiền phức của hắn." Ta nói thật, đồng thời trong lòng có chút ảo não, từ sau khi tới đây, lực chú ý của ta và nam tử đáng kiều dùng hết để quan sát tình hình địch, căn bản không chú ý chu thiên, thế cho nên ngay cả hắn biến mất lúc nào cũng không rõ.

Tuy nhiên ta có thể xác định lúc nãy khi Tiểu Lân dừng lại Chu Thiên vẫn còn, lúc ấy nó ôm hòm da đồng, biểu lộ trên mặt cực kỳ phức tạp. Nghĩ đến chuyện này ta cả kinh, lẽ nào Tiểu Lân nổi điên có liên quan đến Chu Thiên?

"Cố cũng không được nhiều như vậy!"

Nam nhân chăn bầu không nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng chạy về phía xa, chân ta vừa vặn tốc độ chậm lại rất nhiều, đảo mắt đã bị hắn ném ra mười mấy mét. Đang chuẩn bị đuổi theo, lại phát hiện sau lưng có lực lượng nắm lấy mình, lập tức ta cảm thấy đau đớn.

Cha con Diêm Chử Bằng năm trăm lẻ sáu Chương thứ nhất.

Trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, biết là con âm linh kia đến rồi.

Lập tức đâm Âm Dương Tán về phía sau, đồng thời xoay người. Không ngờ vật kia lại học tinh, trước khi ta đâm tới đã mạnh mẽ lui về phía sau, sau đó biến thành quỷ ảnh không có hai chân.

"Biện Hòa, thu tay lại đi!"

Thành thật mà nói, ta vẫn có vài phần khâm phục vị danh nhân lịch sử kiên nhẫn này đấy, huống chi cảnh ngộ của hắn quả thật rất đáng thương, lại thêm hắn không quá hung ác âm linh, trong mắt ta lại không muốn gây tổn hại tới hắn.

Ai ngờ nó căn bản không nhận tình, phát ra tiếng cười âm trầm, bỗng dưng há hốc mồm hướng ta phun ra một đoàn hồng vụ. Ta kinh hãi thất sắc căng ra Âm Dương Tán nhanh chóng xoay tròn, bức lui hồng vụ từng chút một.

Nhưng lời nói như vậy chỉ có thể tự bảo vệ mình, căn bản không thể bứt ra đi giúp người đàn bà an nhà, chỉ cần động tác của ta hơi chậm một chút, Biện Hòa và sương mù đỏ sẽ nhanh chóng lao đến. Ta muốn chết nhất chính là ta căn bản không đả thương được nó, trải qua một đêm tĩnh dưỡng, Biện Hòa tựa hồ lợi hại hơn rất nhiều!

Khí lực trên người ta càng ngày càng nhỏ, động tác cũng càng ngày càng chậm, cuối cùng chỉ chuyển biến tốt đẹp thủ công, cưỡng ép đọc ra Bắc Đẩu Thiên Lang quyết, sử xuất Thiên Lang tiên pháp.

Theo hiệu suất Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết, bên ngoài Thiên Lang Tiên lập tức hiện ra một tầng huyết quang lập lòe chói mắt, ta cắn chặt răng xuất ra toàn bộ lực lượng đánh ra roi này. Biện pháp cùng lúc phản ứng lại thì cũng đã chậm, trên mặt lộ ra một tia sợ hãi.

Thấy một roi này sắp thành công, trong lòng ta ít nhiều có chút tiếc hận, một roi này đủ để cho hắn hồn phi phách tán!

Không ngờ khi roi Thiên Lang quất xuống, nó cũng không kêu thảm như ta đoán, thậm chí trên mặt ngay cả một chút đau đớn cũng không có.

"Điều này sao có thể?"

Ta há hốc miệng, bất khả tư nghị nhìn Biện Hòa, lại kinh ngạc phát hiện bên cạnh chẳng biết từ lúc nào đã vây một vòng cười lạnh Âm Linh!

Nó vậy mà học được phân thân, cứ như vậy vừa rồi ta bổ trúng nhiều nhất xem như là một cái bóng, ngay cả tóc của nó cũng không tổn thương được. Nhưng ta đã dùng hết toàn lực, hai chân như nhũn ra, đả kích cả nội tâm, thân thể lảo đảo ngã xuống đất.

Lúc này trên mặt Biện Hòa lộ ra nụ cười dữ tợn, tiếp theo lần nữa há to miệng hướng ta phun ra một đoàn sương đỏ.

Trong lúc nhất thời sương đỏ từ bốn phương tám hướng kéo tới, nhưng ta đã không còn khí lực vung Thiên Lang Tiên. Ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này nam tử lao tới, thanh âm kỳ ảo niệm tụng chú ngữ dễ nghe.

Lập tức trường kiếm của hắn rời vỏ, trên tám mặt nam tử tản mát ra lam quang bén nhọn.

"Nghiệp chướng lớn mật, nhìn thấy bản tiên còn không quỳ xuống!"

Thanh âm trắc thương của Kiếm Tiên truyền ra từ trong miệng nam tử thích ăn, ta thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại có chút khó chịu với Lữ Động Tân, lúc trước ta mời hắn mài giũa giũa không chịu ra, đến trong tay nam nhân chăn ngựa lại tùy tiện gọi, thực sự không công bằng.

Lại xem Biện Hòa, hắn nghe thấy thanh âm Lữ Động Tân theo bản năng liền ngẩn người, hồng vụ hướng ta bay tới cũng theo đó mà biến mất. Tiếp theo Biện Thân cũng biến mất, chỉ còn lại âm linh nguyên thủy nhất đứng ở trước mặt ta, nhìn xem vợ chồng, sát khí trong mắt tiêu tán, thay vào đó là vẻ mặt mơ hồ.

Lúc này, trong căn nhà gỗ nhỏ phía sau đột nhiên truyền tới giọng nói của ông lão: "Ngươi làm chuyện mình nên làm, người này căn bản không phải thần tiên, hắn lừa ngươi!"

Lão đầu nói xong câu đó, ánh mắt Biện Hòa trong nháy mắt trở nên đỏ hồng một mảng, hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn nam tử cầu hôn, tiếp theo phát ra một tiếng khóc thê lương, sau đó phân thân trở lại. Hơn nữa lần này số lượng phân thân so với trước nhiều hơn gấp đôi, bao vây ta cùng nam đoàn này.

Ta sửng sốt một chút rồi lập tức phản ứng lại: Lữ Động Tân là người sinh ra ở Đường triều, sinh hoạt ở Biện Lý và nghe giảng ở thời đại Tần Quốc cũng chưa từng nghe qua về hắn!

"Không biết tự lượng sức mình!" Nam tử cơ thể hừ lạnh một tiếng, thân thể nhảy lên như mũi tên rời rạc, thanh kiếm của tám mặt xoay tròn với tốc độ cực nhanh, ta còn chưa biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Biện Hòa đã bị vô số kiếm hoa đánh nát.

Mỗi khi xuất hiện một đóa kiếm hoa, trong tai ta lại truyền đến Biện Hùng thảm một tiếng. Cuối cùng trước mắt chỉ còn lại một cái Biện Hùng cùng thân ảnh. Vẻ mặt nó tràn đầy hoảng sợ liếc nhìn nam tử chăn hộ, tiếp theo biến thành một đám sương mù màu đỏ chạy về phía căn nhà gỗ.

"Muốn chạy sao?"

Nam nhân chăn hộ nhà Lăng Không ném tám thanh đại hán kiếm ra ngoài, chỉ thấy thân kiếm lóe lên u quang màu lam trực tiếp đánh xuyên hồng ảnh, sau đó bữa tiệc cùng âm linh nhanh chóng tiêu tán như cát chảy.

Cùng lúc đó, trong căn nhà gỗ nhỏ truyền đến tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế: "Ba, ba..."

Giải quyết xong âm linh, Lữ Động Tân một khắc cũng không dừng lại, trực tiếp rời đi. Nam tử sầu khổ chậm rãi mở hai mắt ra, đi tới căn nhà gỗ nhỏ trước tiên. Ta cũng đi theo, đi vào trong phòng, thình lình phát hiện Chu Thiên ôm lão đầu khóc rống lên.

Mà trong miệng lão đầu thì không ngừng phun máu tươi ra ngoài, tứ chi không ngừng co quắp, mắt thấy không sống nổi.

Nghe thấy trong miệng Chu Thiên không ngừng gọi cha già là ba ba, ta đột nhiên hiểu ra vì sao Chu Thiên nhìn thấy sắc mặt không bình thường như vậy.

Hóa ra phụ thân hắn ta căn bản không có chết, mà là trốn trong bóng tối tìm cơ hội hại mình!

Nhưng làm một người phụ thân, tại sao lại trăm phương ngàn kế hại con mình? Hết thảy điều này thật khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi trải qua chuyện của bà lão này, Chu Thiên đã trở thành một gã hiếu tử, nếu đã biết phụ thân muốn hại mình, hắn vẫn quỳ bịch một tiếng trước mặt nam nhân chăn nuôi ta, cầu xin chúng ta cứu lão đầu.

Ta bị hiếu tâm của Chu Thiên đả động, định cứu ông lão, nhưng lại phát hiện hồn phách của hắn đã tiêu tán hơn nửa, vốn không cứu được. Ta hỏi con trai thương là sao?

Không ngờ nam tử lo lắng lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng Biện ngữ cùng gần một đêm có thể luyện ra phân thân sao? Đó là bởi vì lão đầu dùng linh hồn của mình đến tẩm bổ Biện Hòa, cho nên Phòng Biện và hồn phi phách tán, lão đầu cũng bị phản phệ theo. "

Ta nghe không biết nên nói gì, đành phải kéo Chu Thiên từ dưới đất lên.

Nam nhân chăn ấm nghĩ một chút ngồi xổm bên cạnh lão đầu, thản nhiên hỏi: "Trước khi chết, có thể nói cho ta biết nguyên nhân vì sao lại làm như vậy không?"

"Khục..." Lão đầu phun ra một ngụm máu tươi, cố gắng hỏi ngược lại một câu: "Tiểu tử, ngươi đã nghe qua điển cố Chu thị thủ linh chưa?"

"Cái gì, ngươi là người Chu thị?"

Nam tử chăn hộ nghe xong sửng sốt, ánh mắt lão đầu tràn đầy tôn kính, chậm rãi đọc lên một bài thơ cổ: "Chu thị thủ ở mé Linh Nam sơn, không có Phong Vân Tang Điền ngàn năm, vợ xấu không hối hận ý niệm chung thân, Niết Bàn Sơn Thủy là Biện Hòa."

Lão đầu lẳng lặng nghe nam niệm xong bài thơ này, sau đó nhìn về phía Chu Thiên, mấp máy môi định nói gì đó, nhưng còn chưa kịp nói xong đã nhắm mắt lại.

"Cha!" Chu Thiên ôm thi thể lão đầu gào khóc.

Ta không chịu nổi bầu không khí này nữa, lôi kéo nam nhân an ủi đi ra ngoài, hỏi Chu thị là ai, bài thơ kia có ý gì.

Nam nhân chăn bầu nói cho ta biết, Chu thị kỳ thật chính là Biện và thê tử, bởi vì tướng mạo xấu xí, Biện Hòa liền cho bà ta nghỉ, một lần nữa cưới một nữ nhân xinh đẹp. Nhưng mà trời có bất trắc phong vân, Biện Môn cùng thị thị tiến cử chẳng những không được ban thưởng, ngược lại bị chém mất hai chân, nữ nhân xinh đẹp kia cũng liền từ bỏ Biện Hòa hòa.

Ngược lại Chu thị bị bỏ rơi lại một mực hết lòng chiếu cố Biện Hòa, đem Biện Lý cùng lệ nóng uyển chuyển đã chết. Biện pháp cùng sau khi chết, Chu thị canh giữ ở trước bia mộ cho đến tận cuối đời.

Toàn bộ thủ linh Chu thị vẫn luôn là biểu tượng của trung trinh!

Nam nhân chăn ấm nói tới đây thở dài, Chu Thiên nhìn thoáng qua Chu Thiên trong phòng: "Vì để hoàn thành nguyện vọng của tổ tiên Chu thị, đời đời thủ hộ ở trước Biện Lý và mộ phần. Lão nhân này có thể điều khiển Biện Linh để điều khiển Âm Linh, chắc hẳn là người giữ mộ đời này. Mà tại sao hắn lại muốn hại con mình, ta nghĩ chỉ có mẫu thân Chu Thiên biết được..."

Quả nhiên, sau khi chúng ta trở về đem sự tình nói cho lão thái thái, lão thái thái lập tức nghẹn ngào khóc rống lên, run rẩy nói: "Lão nhân, ngươi làm sao ngu ngốc như vậy, ngươi làm sao ta sống được chứ."

Hóa ra Chu Thiên không phải là con trai ruột của lão nhân, mà là trong lúc lão đầu làm lính, lão thái thái thái bị du côn trong thôn cưỡng hiếp sinh ra. Sau khi lão đầu trở về, thấy Chu Thiên đã ra đời, biết rõ đây không phải là cốt nhục ruột của chính mình, nhưng lão ta rất yêu thê tử của mình, đến giờ vẫn chưa phá được.

Trong bóng tối lại không ngừng hỏi thăm tin tức, cuối cùng biết tin Địa Ngục đã bị bệnh chết.

Một nỗi lửa giận không chỗ phát tiết, lão đầu đành phải chĩa mũi dùi vào cái hạt giống hoang dã này, nhưng để không cho lão thái thái bà đau lòng, mới nghĩ tới biện pháp giết người của âm vật.

Hắn khổ sở sắp đặt kế hoạch nửa đời người, lại theo sự xuất hiện của ta mà tuyên bố phá sản, đây có lẽ chính là ý trời.

Nhưng nhìn từ ánh mắt trước khi lão đầu chết, hẳn là y tiếp nhận đứa con trai này.

Dùng cái chết của hắn đổi lấy trái tim hiếu tử của Chu Thiên, cũng coi như là bị chết đi!

Cuộc hành trình Nhật Bản năm trăm lẻ bảy...

Thật vất vả mới được nhàn rỗi, kế hoạch của ta là đi du lịch, thả lỏng một chút thần kinh, ta dự định lần này sẽ gọi hết nam nhân an ủi.

Doãn Tân Nguyệt nói không bằng đi Nhật Bản một chuyến nhỉ? Trước mắt chính là thời gian du lịch túng quy, nàng đã sớm muốn đi kinh đô, đáng tiếc thời gian không có, chi bằng thừa dịp hiện tại đi một hành trình viên mộng.

Ta không quan tâm tới Nhật Bản mặc dù không quá cảm tình, có điều Doãn Tân Nguyệt cứ muốn làm như vậy là đồng ý.

Ta viết bệnh phạt cho Lý Ma Tử, hắn sảng khoái đáp ứng. Hắn tính mang Như Tuyết đi Nhật Bản ăn vé, nam nhân được âu yếm lại không có ý kiến gì với chuyến du lịch lần này, vì thế việc đi kinh đô cứ quyết định như vậy.

Sau một tuần, chúng ta ngồi máy bay ở sân bãi Đại Phiên, ra ngoài sân sau có một nam nhân nâng thẻ cơ của ta đang chờ ở đó.

Đây là một phiên bản phiên dịch mà ta thuê ở mục tiêu du lịch, tên là Tiểu Cao.

Tiểu Cao khoảng hai mươi tuổi, đeo kính mắt, hào hoa phong nhã, hắn là học sinh Trung Quốc đến phàm trần lưu học, nhân lúc nghỉ phép mà phiên dịch học phí.

Ta đi qua nói chuyện với hắn, Tiểu Cao cầm lấy tay của ta nhiệt tình nói: "Ta đã đặt vé ô xe cho mấy vị đi kinh đô, sáng mai chín mai, hôm nay ta dẫn các ngươi đi dạo xung quanh trước, các ngươi có muốn đi chợ hay không?"

Tiểu Cao đã giúp bọn ta đổi Nhật Nguyên xong, ấn tượng đầu tiên của ta đối với nó rất tốt, cảm thấy tiểu tử này chẳng những có thể nói hiểu, mà còn rất cởi mở, hẳn là phiên dịch làm việc đúng nghĩa.

Doãn Tân Nguyệt nói mua đồ xong lại nói, trước tiên tới tìm khách sạn ở đi! Vì vậy Tiểu Cao gọi hai chiếc xe cho thuê, đoàn người xuất phát trong thị trường, trên đường đi hắn đã đặt sẵn một quán trọ.

Bọn ta không có nhiều hành lý, chỉ có một ít quần áo tùy thân, ở trước tửu đài giao cho người phục vụ bảo quản, liền ra ngoài ăn cơm.

Tiểu Cao hỏi chúng ta ăn Nhật thức ẩm thực vẫn là Trung Hoa, ở Nhật Bản thì món ăn đặc biệt được hoan nghênh, đặc biệt là món ăn sống bằng sông, nhưng phiên hạp chap lại không được ăn cay, phần lớn món ăn đều bị đổi thành vị ngọt.

Mấy người chúng ta nhất trí ý kiến, nếu đã tới đây chơi, đương nhiên phải nếm thử phong vị địa phương!

Bọn Tiểu nhân đưa chúng ta cao đến một cửa hàng chuyên bán nấm, khách nhân vây quanh một cái bàn tròn lớn ngồi, phía trên có truyền tống, hai đầu thông hướng phòng bếp. Phòng bếp bốn phía đều là thủy tinh, có thể thấy rõ ràng bên trong có mấy đầu bếp đang dùng cá sống cá sống làm bánh lề, mái chèo làm thành đĩa, đặt ở trong truyền tống mang vào, tùy tiện lấy đồ ăn, sau đó dùng đĩa thừa đến tính toán.

Doãn Tân Nguyệt phát hiện một chuyện chơi vui, sau khi ăn xong một cái đĩa có thể bỏ vào trong miệng thu về, năm cái đĩa có thể rút thưởng một lần, nàng và Như Tuyết chơi cả buổi, rút mấy tờ giấy ký sinh thái, gọi chúng ta cũng thử tay nghề một chút.

Lý Ma Tử nóng lòng muốn thử vài lần, nhưng chỉ có thể rút được một con rối lên, lập tức đeo lên.

Ta chỉ vừa rút được một con rối, lại ngắm nam nhân chăn nuôi, hắn mặt không biểu tình rút một đống trứng quay, cơ hồ mỗi lần đều không thụt lùi, khiến chúng ta nhìn mà than thở...

Tuy hương vị thịnh soạn cũng chỉ như vậy, nhưng bữa cơm này lại ăn rất vui vẻ, Lý mặt rỗ tán thưởng: "Thật đúng là đừng nói, tiểu bản tử phục vụ quả thật rất tốt, ta đã tìm được cảm giác làm Đế Quốc rồi."

"Chủ yếu là bởi vì ta cảm thấy rất thú vị, những tiệm ăn này bình thường đều sẽ làm một số thứ đồ chơi nhỏ, để khách nhân nước khác vừa ăn vừa chơi." Tiểu Cao giải thích nói.

Ta hỏi hắn: "Sau khi tốt nghiệp ngươi sẽ ở lại chỗ này sao?"

"Ta học là chuyên gia kiến trúc cổ xưa, về sau vẫn là dự định báo cáo cho tổ quốc đi." Tiểu Cao cười nhạt một tiếng.

"Vì sao lại chạy đến Nhật Bản để học kiến trúc cổ?"

"Thật ra rất nhiều phòng ốc ở kinh đô đều là phong cách kiến trúc của Trung Quốc Đường triều, bảo tồn tương đối hoàn hảo. Trong nước cơ hồ không nhìn thấy kiến trúc Đường triều, cho nên tới đây học tập là điều tất yếu phải có! Kiến trúc nổi tiếng nhà Lương Tư thành, năm đó cũng là chuyên nghiệp ở kiến trúc cổ ở Nhật Bản." Tiểu Cao giải thích.

Ta khen hắn một tiếng có chí khí. Ăn cơm xong, Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết muốn đi dạo cửa hàng ở Đại Phản. Ta và Lý Ma Tử đương nhiên phải bồi tiếp, chỉ là khiến nam tử chăn nuôi theo ở phía sau có chút băn khoăn. Trên đường hắn cũng không nói gì, cõng theo một thanh kiếm, giống như không cùng một thế giới với chúng ta.

Thỉnh thoảng có học sinh bản nữ dừng lại, hét lên với nam nhân có ý tốt "Tạp phạt", còn có người lấy ra điện thoại di động phải cùng với hắn hợp bóng để lưu niệm, cô gái ở đây hoạt động hơn người Trung Quốc rất nhiều.

Chúng ta đang đi dạo ở thương trường một hồi, Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết vào một cửa hàng y phục khác để chọn quần áo, mấy nam nhân chúng ta ở bên ngoài tìm nhà cà phê để nghỉ ngơi, Tiểu Cao nói nếu như buổi tối chúng ta muốn tới loại địa phương đó, hắn cũng có thể giới thiệu.

"Là loại địa phương nào?" Ta hỏi.

"Cửa hàng phong tục Nhật Bản, không khác gì hộp đêm nội quốc, du khách thường đến du lịch thường đều sẽ đến đó. Những nơi này đều là chế độ hội viên, cần có người quen giới thiệu mới có thể chơi." Tiểu Cao uống một ngụm cà phê nói.

Ta cười khổ một tiếng: "Không thấy chúng ta đều mang vợ sao? Có phải muốn chúng ta trở về quỳ lạy..."

"Không sao, chúng ta có thể giúp các ngươi bịa một cái cớ." Tiểu Cao cười tủm tỉm nói, ta nghĩ thầm tiểu tử này quá gặp nhau rồi.

Trong lòng ta có chút mâu thuẫn, Lý mặt rỗ lại hèn mọn bỉ ổi hỏi Tiểu Cao chỗ nào có gì thú vị chứ? Cuối cùng chúng ta thống nhất ý kiến, tìm một cửa hàng không lộ ra nhiều như vậy coi như tăng thêm kiến thức, bởi vì ta quả thật có chút tò mò.

Ta không để ý nam nhân chăn ấm nói: "Khó khăn lắm mới tới một chuyến, ngươi cũng cùng đi đi."

"Ta là đạo sĩ, sao có thể đi tới chỗ đó?" Nam nhân sai vặt lạnh lùng liếc nhìn chúng ta.

Tiểu Cao khuyên hắn, cũng chính là uống chút chén trà tâm sự gì đó, sẽ không phạm lệnh.

Nam nhân đáng thương do dự một chút, cuối cùng gật đầu.

Đêm đó ăn xong cơm, bốn người chúng ta lấy cớ đi động cả thành, sau đó đánh xe tiến về Phong tục điếm, bầu không khí xanh rượu kia làm chúng ta thập phần không thích ứng được.

Một người ăn mặc và mẹ tang rất nhanh liền nghênh đón, cúi người thật sâu, sau đó chào hỏi Tiểu Cao, xem ra bọn họ vô cùng quen thuộc.

Ta muốn tìm một vị trí ngồi xuống, uống chút nước uống và chút đồ ăn vặt, không bao lâu có bốn cô gái quần áo gợi cảm tới hướng chúng ta cúi đầu, sau khi Tiểu Cao giới thiệu từng người một, các nàng liền ngồi lại đây, một người dán một người, kéo cánh tay chúng ta nhiệt tình trò chuyện.

Cái này bỏ gánh, khiến ta có chút không biết phải làm sao, nam nhân bên cạnh càng trực tiếp tiến vào trạng thái minh tưởng mắt nhìn mũi nhìn tim.

Lý mặt rỗ lập tức tiến vào trạng thái vui vẻ, xem vài câu nói cứng rắn của cuộc du lịch, nói chuyện với mọi người, nếu trong tình huống không nói được vậy mà còn có thể trò chuyện vui vẻ như vậy, xem như ta phục.

Mấy chén rượu sâm vào bụng, Lý Ma Tử càng không biết xấu hổ, học bộ dáng khách nhân, gập tấm vé một vạn Nhật Nguyên lại trước ngực thiếu nữ, thiếu nữ hờn dỗi đấm vào người hắn. Ta thấy Lý Ma Tử khuôn mặt rạng rỡ lúc xuân quang, nghĩ thầm nếu như quay một bức ảnh cho tuyết xem, chỉ vài phút sẽ cho hắn quỳ xuống.

Tiểu Cao cũng đánh tưng bừng với các muội muội, cuối cùng ta cũng hiểu được, nơi này tiêu phí cao, một học sinh nghèo hèn bình thường đến không nổi, liền cực lực giựt dây du khách tới nơi này, nhân cơ hội chơi một vố.

Ta và nam nhân chăn bông ngồi song song với nhau, có vẻ đặc biệt xấu hổ, nước trái cây trước mặt, nước trà gần như không nhúc nhích, hai cô bé thấy chúng ta không nói lời nào, liền ngồi xuống chỗ Lý Ma Tử và Tiểu Cao.

Trong lòng ta hối hận vì đã đến một vạn địa phương như thế này lãng phí tiền, liền nói với nam nhân an tâm: "Ra ngoài hít thở không khí một chút đi!"

"Được!" Hắn vừa đứng lên, đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm một hướng.

Ngồi đối diện là một đại thúc trung niên mập mạp ngốc nghếch, rất giống Thái Quân ở trong phim truyền hình, đại thúc mỗi người ôm một hầu gái, cười đến rất phóng đãng.

Đại thúc hói đầu còn ngồi bên phải một thiếu niên mặc áo trắng, nhìn khoảng mười tám mười chín tuổi, da dẻ trắng nõn, giống như một cô bé dễ thương. Hắn đang ôm một thùng bỏng ngô lớn, ăn từng ngụm từng ngụm.

"Sao vậy?" Ánh mắt con thấy nam nhân thích lập tức lóe lên ý kiến, bèn hỏi.

"Có yêu khí." Nam tử an ủi nói: "Thiếu niên áo trắng kia không phải người!"

Chương thứ năm trăm linh tám có yêu khí

Nghe nam nhân cầu hôn nói vậy, ta hỏi hắn, thiếu niên áo trắng kia không phải người thì là gì? Nam tử ôm người lắc đầu nói: "Không rõ lắm, có thể là yêu quái, hơn nữa tu vi cũng không thấp."

Yêu quái văn hóa của Nhật Bản rất thịnh hành, lưu truyền không ít truyền thuyết ở các chợ, nhưng ta không ngờ ở trong thành thị cũng gặp phải yêu quái.

Chúng ta dứt khoát ngồi xuống nhìn thiếu niên áo trắng kia, không bao lâu, một cô gái mặc váy bó sát người đi tới trước mặt trọc đại thúc kia lạy một cái. Cô nhìn có vẻ đã hơn ba mươi tuổi, tuy không còn trẻ như những cô gái khác, nhưng giơ tay nhấc chân đều đặc biệt có phong vận, dáng người trước lồi sau vểnh lên, dưới váy lộ ra hai cái chân vừa trắng vừa dài, vô cùng tức giận.

Đại thúc hói đầu lập tức gọi nữ hài bên cạnh ngồi xuống, rất cung kính rót rượu cho nữ nhân kia, hai người hàn huyên.

"Ta hỏi Tiểu Cao nữ nhân kia là ai vậy? Hắn uống hơi nhiều, liếc mắt nhìn một cái, nói: "Ai nha, đó chính là bài đầu hộp đêm của nhà này, Kim Nha Y tiểu thư, khách nhân bình thường muốn hẹn trước với khách nhân mấy tháng, trừ phi là đại nhân vật đặc biệt có mặt mũi đến, nàng mới có thể đích thân tiếp khách."

Nói vậy, đại thúc hói đầu kia có lai lịch không nhỏ.

Tiểu Cao nheo mắt nhìn chằm chằm mầm y trong chốc lát, rồi lại đi theo Lý Ma Tử và mấy muội tử chơi trò ném xúc xắc phạt rượu...

Đại thúc hói đầu cho hai cô gái một chút tiền, đuổi đi, lúc này thiếu niên áo trắng cầm lấy một cái chén trống, nhổ ra một bãi nước miếng, từ dưới mặt bàn đưa cho đại thúc hói đầu, tiểu động tác này ta thấy rất rõ ràng.

Đại thúc hói đầu dùng cái chén này rót rượu, mời Minh Y uống, Nha Y chối từ vài cái, cuối cùng vẫn uống một nửa.

"Tiểu tử kia đang thi triển yêu thuật!" Nam nhân chăn hộ lạnh lùng nói.

"Ta hỏi Tiểu Cao: "Tiểu thư nơi này có thể mang ra mở phòng được không?"

Tiểu Cao cho rằng mình muốn đưa nữ hài nào đó đi mở phòng, liền vội vàng lắc đầu: "Không được không được, cửa hàng này không cung cấp loại dịch vụ này, ngươi ngàn vạn lần chớ xằng bậy, vạn nhất bị phát hiện thì ta sẽ bị xếp vào danh sách đen đấy..."

Lý Ma Tử lè lưỡi nói: "Trương gia tiểu ca, ta còn tưởng ngươi là người đứng đắn, mới quen biết vài phút đã nghĩ khai phòng rồi, bội phục bội phục!"

Ta mặc kệ hai con ma men này, nói với nam tử thích lập tức: "Có phải là mị thuật gì không? Đại thúc hói đầu kia vốn muốn ngủ bài đầu của cửa hàng này nên mới mời một yêu quái làm trợ thủ."

Nam nhân đáng thương gật đầu.

Nếu thật sự là loại chuyện này, chúng ta cũng không cần can thiệp, bởi vì chúng ta không có nghĩa vụ này.

Nha Y sau khi uống rượu xong, cũng không xuất hiện điều gì khác thường, nàng đứng dậy cáo từ.

Thiếu niên áo trắng kia chú ý tới chúng ta, nhìn chúng ta cười quỷ dị, đứng dậy đi phòng tắm.

"Cửu Lân, nhìn bóng dáng hắn." Nam tử sai vặt nói.

Trong cửa tiệm phong tục ánh sáng lờ mờ, bóng dáng thiếu niên vứt trên mặt đất rất nhạt, ta nhìn thấy cái bóng sau đó kéo theo một cái đuôi thật dài, giống như rắn lay động, trên đầu cái bóng còn có một đôi tai tam giác rất lớn rất nhọn.

"Hắn là một con hồ ly tinh!" Ta kinh ngạc nói.

Lúc này lại có một nhóm khách nhân tới, là một đám nam nhân sắc mặt âm trầm mặc áo khoác đen, mỗi người đều mang một bộ bồ trùng, nam nhân cầm đầu ngậm cây quạt ba lăng, trên mắt phải có một vết sẹo thật dài, treo dây chuyền vàng lớn, bộ dáng hung thần ác sát.

Mẫu thân Tang vội vàng tiến lên đón, khuôn mặt tươi cười, vô cùng nhiệt tình mang bọn họ vào chỗ ngồi, ta hỏi Tiểu Cao những người kia là ai? Nó nói là sơn khẩu tổ thành, cũng chính là xã hội đen Nhật Bản.

Bên này Hắc xã hội hợp đồng, có mối làm ăn của riêng của mình, tỉ như cho vay nặng lãi, mở hộp đêm, giao dịch điện, cái nhìn ban đầu, không phạm nước sông với bá tánh bình thường, xem như một đại kỳ quan trong xã hội Nhật Bản.

Người của tổ nguồn sơn khẩu ngồi xuống không lâu, lập tức có tiểu thư tới bồi rượu, một lát sau Nha Y cũng tới, cúi đầu ngồi xuống bên cạnh lão đại.

Những xã hội đen này mặc dù dáng dấp rất hung hăng, nhưng cũng là quy củ, không động tay động chân với các tiểu thư, hoàn toàn khác biệt với diễn viên trong TV.

Nam nhân chăn bông đột nhiên lặng yên không lên tiếng đi về phía bọn họ, đám tiểu đệ phát hiện nam nhân đeo kiếm đi tới, lập tức cảnh giác, Tiểu Cao sợ tới mức rượu cũng tỉnh, tranh thủ thời gian đuổi theo nam nhân ngăn cản, ta cũng đi theo.

"Ca, ca, mau quay lại, trên người bọn họ đều mang đao đấy!" Tiểu Cao liều mạng kêu lên.

Đúng lúc này, đồng tử của Nha Y đảo mắt, hai con mắt đen kịt biến thành màu trắng. Nàng mạnh mẽ nắm lấy trái cây trên bàn, đâm về phía cổ của lão đại kia.

Lão đại phản ứng cũng nhanh, đưa tay ngăn cản, trái cây rắn chắc từ cổ tay hắn đâm vào, đau đến mức hắn oa oa kêu to.

Đám tiểu đệ thấy thế, đứa nào cũng móc con dao găm ra, Nha Y dùng chân đá một cái bàn, cả cái bàn lật qua nện lên người bọn tiểu đệ, sức lực lớn đến kinh người.

Nha Y giơ lên đao hoa quả tiếp tục đâm về phía lão đại, lão đại chật vật che lấy cổ tay bị thương, vừa chạy vừa cầu cứu, toàn bộ cửa hàng phong tục nổ tung. Khách nhân nhao nhao đứng lên hướng bên này nhìn quanh, trên sân khấu đang có âm nhạc nhạc nhạc cũng đã ngừng.

Nha Y lấy tay xé chiếc váy ngắn vướng víu, lộ ra bắp đùi trắng như tuyết, nhanh nhẹn giẫm lên ghế dựa, một đường truy sát Hắc lão đại. Khi nàng đi ngang qua bên cạnh chúng ta, nam nhân săn sóc đột nhiên rút kiếm chém về phía mình.

Nàng nhảy về phía sau một cái liền tránh được, sau khi rơi xuống đất một tay chống mặt đất, hung ác nhếch môi dưới, thần thái động tác hoàn toàn giống như một con dã thú.

Sau đó gào thét một tiếng, đâm liên tục vài đao về phía nam tử thích đáng, nam tử được an ủi không nhanh không chậm hiện lên, một kiếm bổ xuống, Nha Y dùng binh đao ngăn trở, lập tức tạo ra một tia lửa chói mắt.

"Cửu Lân, nghĩ biện pháp giải trừ chú thuật trên người nàng!" Nam nhân lo lắng, vừa hô hoán với ta.

Ta móc ra một tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát phù, nhưng hai người ngươi tới ta lui, nhìn mà hoa cả mắt, căn bản không có cách nào xuống tay.

Lúc này Lý mặt rỗ chạy tới, rượu của hắn đã hoàn toàn bị dọa tỉnh rồi, hỏi ta chuyện này là sao? Ta gọi hắn đi phòng bố vệ sinh xem, nếu như nhìn thấy một thiếu niên áo trắng, ta nghĩ hết mọi cách ngăn cản hắn thi triển.

"Làm sao ngăn cản?" Lý Ma Tử vẻ mặt mờ mịt hỏi.

"Ngươi có muối không? Ném lên người hắn, nếu không được thì lấy nước tiểu cho hắn."

"Được... Được!"

Lý Ma Tử liên tục gật đầu xông vào phòng vệ sinh, nam nhân chăn bông đột nhiên bảo chúng ta tránh ra, chỉ thấy Nha y từ trên một cái bàn nhào xuống, không muốn sống mà công kích nó.

Nam nhân chăn hộ không phải không đánh lại, chỉ sợ tổn thương tính mạng của cô, cũng không dám xuống tay độc ác, tình cảnh mười phần bị động.

Đám người xã hội đen kia cũng bị điệu bộ này làm cho kinh sợ, vây quanh ở bên ngoài nhìn, không biết có nên xông tới đây hỗ trợ hay không?

Hai người giao thủ ba bốn phút, nam tử thích ăn mặc đột nhiên nắm lấy cổ tay Nha Y, ta vừa thấy có cơ hội, liền tranh thủ thời gian từ phía sau một tay ôm lấy nàng, dán Địa Tạng Vương Bồ Tát phù lên đầu nàng.

Nha Y như bị điện giật, thân thể cong về phía sau, ngửa cổ run rẩy một cái, cuối cùng ngất xỉu trên mặt đất.

"Tám răng lộ!"

Hắc lão đại thấy nàng bị chế phục, từ trong tay tiểu đệ đoạt được một con dao găm, khí thế hung hăng muốn xông tới.

Hắn vừa đi tới, đã bị một lưỡi kiếm sắc bén ngăn lại, thiếu chút nữa cắt yết hầu, nam tử ân cần đơn tay cầm kiếm, lạnh lùng nói với hắn: "Nữ nhân này bị yêu thuật khống chế, người muốn giết ngươi cũng không phải là nàng..."

Tiểu Cao nhanh chóng phiên dịch bên cạnh, Hắc lão đại trừng mắt nhìn, trả lời một câu gì đó, Tiểu Cao phiên dịch cho bọn ta nghe.

" trai Đằng tiên sinh nói, các ngươi thoạt nhìn rất có bản lĩnh, chỉ cần có thể giúp hắn tìm ra hung phạm thật, hắn có thể trả các ngươi một món thù lao phong phú."

"Làm sao ngươi biết hắn họ trai dây leo?" Ta hỏi.

Tiểu Cao chỉ chỉ ngực đối phương để ta xem, vốn trên huy chương có khắc hai chữ "Úc Đằng" ở ngực Hắc lão đại, Tiểu Cao nói đối phương là tổ trưởng lắp bắp của trai đằng, là tiểu đầu mục chuyên cho vay nặng lãi, ở vùng này là một nhân vật hung ác nổi danh.

Ta thật sự không muốn bán mạng cho một xã hội Nhật Bản đen, hơn nữa vừa rồi lúc hỗn loạn, đại thúc hói đầu kia đã chạy trốn, liền nói với Tiểu Cao: "Ngươi nói với hắn, bọn ta chỉ là đến du lịch, không muốn quản những chuyện này."

Tiểu Cao phiên dịch lời này qua một bên, trai đằng nhíu nhíu mày, hung hăng nói mấy câu, mặc dù ta nghe không hiểu Nhật Văn, nhưng hắn mở miệng một câu "Bát Yết Lộ" vẫn có thể nghe ra, khẳng định không phải lời gì tốt đẹp.

"Ta hỏi cao cao đối phương nói gì, Tiểu Cao lau mồ hôi lạnh nói: " trai Đằng tiên sinh nói, các ngươi nếu biết nữ nhân này bị yêu thuật khống chế, khẳng định biết nội tình gì đó! Tốt nhất ngoan ngoãn hợp tác, nếu không hắn có mấy chục loại thủ đoạn đối phó các ngươi!"

Chương thứ năm trăm lẻ chín bỏ mạng chạy trốn.

Nghe xong, ta lập tức nổi giận: "Dù nhỏ này có phải có bệnh hay không? Chúng ta dọc đường thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ, hắn chẳng những không cảm tạ chúng ta, còn dựa vào chúng ta đúng không."

Tiểu Cao hỏi ta: "Trương tiên sinh, ta phải trả lời hắn như thế nào?"

"Nói thế đi!" Ta cả giận nói.

"Như vậy không tốt lắm đâu..."

trai đằng một mực trừng mắt chờ chúng ta trả lời, ta nghĩ thế nào xã hội đen cũng giống nhau, hung thần ác sát, không phải thứ tốt lành gì.

Tiểu Cao nói vài câu với hắn, thần sắc trai đằng mới dần dần hòa hoãn xuống, liên tục gật đầu, từng ngụm từng ngụm thảnh hướng tây.

"Ngươi đã nói gì với hắn?" Ta hỏi.

"Ta đồng ý giúp ngươi." Tiểu Cao cười khổ nói.

"Cái gì?"

"Ây da, kế hoãn binh mà thôi, trước tiên thoát thân rồi nói sau." Tiểu Cao liên tục nháy mắt với ta.

Trước mắt tựa hồ chỉ có biện pháp này, ta đành phải gật gật đầu.

Lúc này nam nhân thương cảm thản nhiên hỏi: "Lý Ma Tử đi bao lâu rồi?"

Ta tên là hỏng bét, vội vàng chạy về phòng tắm, những người còn lại cũng đi theo tới. Ta cũng đẩy cửa phòng chung quanh ra, mấy người phía trước đều trống không, khi đẩy ra một cánh cửa cuối cùng, phát hiện Lý Ma Tử đang ngồi ở bên trong, đang cúi đầu, hai tay chống trên mặt một cái.

"Ngươi làm gì ở đây? Làm sao vậy, sao lại để mèo cào chứ?" Ta tò mò hỏi.

"Tiểu ca, mặt của ta sao mặt của ngươi ngứa như thế?" Giọng điệu của Lý Ma Tử hết sức sắc bén, nghe có chút quái lạ, hắn ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy mặt hắn ta không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Miệng Lý Ma Tử vừa dài vừa nhọn, trên mặt mọc đầy lông thô to, con ngươi cũng biến thành màu xanh lá. Khi hắn ngẩng đầu lên, một đôi lỗ tai hình tam giác màu đỏ từ sau đầu bắn ra.

"A, yêu quái, các ngươi đều là yêu quái..."

Lý Ma Tử nhìn thấy ta, đột nhiên kêu lên một tiếng, nhào tới chỗ ta, ta tranh thủ lùi lại.

Khi hắn lao ra khỏi mật thất, mọi người trong phòng đều sợ ngây người, các tiểu đệ trong xã hội đen dồn dập móc đao ra, ta hô to: "Đừng động vào đao, người này là bằng hữu của ta."

Lý Ma Tử đẩy ta vào trong tiểu trì, hét lên chói tai đẩy mọi người chạy ra ngoài.

Chúng ta vội vàng đuổi theo, người trong cửa hàng phong tục nhìn thấy một đại thúc mặt hồ ly chạy ra, sợ tới mức ùn ùn lui ra, tiếng thét chói tai vang lên, có vài tiểu thư sợ đến choáng váng tại chỗ.

"Yêu quái! Yêu quái!"

Lý Ma Tử như con ruồi không đầu chạy loạn, quay người lại hướng cửa sổ chạy đi, trực tiếp nhảy từ lầu bốn xuống. Trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, lúc này Lý Ma Tử từ ngoài cửa sổ "vù vù" lên, thì ra bên ngoài có một cái ống bễ.

"Là ảo thuật!" Nam tử thích lập tức nói: "Mau cắn đầu lưỡi."

Ta nói hắn làm rồi, đau đớn khi cắn đầu lưỡi khiến ta run rẩy một chút, lại nhìn Lý Ma Tử ngoài cửa sổ, khuôn mặt đã khôi phục bình thường.

Ta, nam nhân chăn ấm cùng Tiểu Cao theo sát ra ngoài cửa sổ, không biết Lý Ma Tử coi chúng ta là cái gì, sợ tới mức cả người run lên, không quay đầu lại mà một đường chạy trốn.

Lúc này một đám người cũng chuẩn bị đi theo ra, ta chợt lóe lên linh cơ, nói với Tiểu Cao: "Bảo bọn hắn đừng đi theo, ta bảo vệ bọn hắn không được! Mặt khác bảo hắn giúp ta trông hộ vệ chỗ ngồi, bên trong có tiền túi cùng hộ chiếu của ta."

Tiểu Cao phiên dịch qua dây leo trai một lần rồi hỏi ta: "Trương tiên sinh, hộ chiếu của ngươi ở trong túi?"

"Lừa hắn rồi, ta làm gì có bao, hộ chiếu đặt ở trong khách sạn luôn rồi, tiền và điện thoại đều ở trên người hắn." Ta nói.

Ta định nhân cơ hội này Thiền vàng thoát xác.

Mắt thấy Lý mắt thấy Lý mặt rỗ sẽ chạy trốn đến trên đường, ta vội vàng toát mồ hôi, hận không thể trực tiếp lập rời khỏi lan can, bầu trời phụ cận lại giơ tay ngăn cản chúng ta, hắn chỉ đầu một cái, đối với chúng ta nói: "Các ngươi nhìn nơi đó đi."

Ta ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con hồ ly màu lông trắng tinh nằm trên bệ cửa sổ, híp mắt đánh giá chúng ta, giống như đang cười vậy.

"Nghiệp chướng, muốn chết!"

Nam tử quyến rũ vừa dứt lời, một cái đầu to chui ra từ trong ngực hắn, chính là Tiểu Lân mặc áo yếm đỏ.

Thân thể Tiểu Lân giống như quả bóng, nhẹ nhàng bay lên trời, con hồ ly màu trắng thấy thế lập tức nhảy lên một cái bệ cửa sổ khác, hai bên đạp lên bệ cửa sổ nhảy tới gọi lui đuổi theo, khiến chúng ta kinh tâm động phách.

Lúc này, Tiểu Lân đột nhiên từ phía sau bắt được cái đuôi của bạch hồ ly, bạch hồ ly đau đến kêu loạn một hồi, lông toàn thân như kim đồng hồ nổ tung. Nó quay đầu cắn cổ Tiểu Lân, Tiểu Lân cũng dùng hai tay ôm lấy thân thể của nó.

Sau đó hai bên dây dưa cùng một chỗ, từ bệ cửa sổ ngã xuống, rơi vào trên đỉnh một cỗ xe, đỉnh xe đập ra một cái lỗ khảm.

Người đi đường phát ra một mảnh kinh hô, hồ ly thả ra một cái rắm thối, mùi kia giống như sương mù tràn ngập ra, quả thực có thể dùng sặc mũi cay mắt mà hình dung, phàm là người ngửi được đều kịch liệt ho khan lên.

Ta liều mạng dùng tay quạt, khó khăn lắm cục rắm này mới tản ra, lại vừa nhìn hồ ly đã không thấy, khẳng định là đã chạy thoát rồi, Tiểu Lân cũng biến mất rồi.

"Đứa bé vừa mới chết chưa?" Tiểu Cao kinh ngạc hỏi.

"Ở trong tay ta." Nam nhân râu quai nón nói xong liền mở con hạc giấy trong lòng bàn tay ra.

Ta thấy Lý Ma Tử đứng ở trên đường vẻ mặt mờ mịt, vì thế đi qua kéo hắn. Hắn vừa nhìn thấy ta giống như thấy người thân, thiếu chút nữa đã bật khóc.

"Ai nha, các ngươi ở đây, ta vừa rồi giống như nằm mơ, nhìn thấy khắp nơi đều là yêu quái đáng sợ! Sợ tới mức không còn mạng chạy trốn, chớp mắt đã chạy ra đường lớn, ta còn tưởng rằng cùng các ngươi tẩu tán đây." Lý Ma Tử nói.

"Ngươi trúng huyễn thuật của hồ ly tinh." Ta giải thích.

"Cái gì? Các ngươi bắt được hồ ly tinh kia không?" Lý Ma Tử hỏi.

Ta sợ xã hội đen muốn đuổi theo, nên lắc đầu: "Chưa, mau về khách sạn, về rồi nói sau!"

Tiểu Cao lo lắng nói: "Không thể trốn ở trong khách sạn được, mấy người Trung Quốc chúng ta quá nổi bật, lấy nhân mạch của trai đằng, một lát là có thể tìm được chúng ta."

"Cạch thật nặng, choang Tân Nguyệt và Như Tuyết chuẩn bị chạy trốn!"

Lý Ma Tử hỏi ta trêu chọc phải ai, ta trả lời chủ đề là ở sơn khẩu, hắn sợ tới mức mặt tái mét: "Mẹ kiếp, Trương gia tiểu ca, ngươi cũng quá mạnh! Chỉ chớp mắt công phu đã chọc vào xã hội đen, ta ở trong phim đã xem qua, tổ chức sơn khẩu rất ác, băm ngón tay người ta chặt thành đĩa cắt cho người ta tự ăn, ngươi trêu ai không được, lại còn muốn trêu chọc bọn chúng?"

Ta uy hiếp nói: "Nếu ngươi còn bí mật như vậy nữa, ta sẽ đem chuyện ngươi vừa sờ mông tiểu thư nói cho biết như tuyết."

Lý Ma Tử vội câm miệng.

Ta cho nàng phúc, bảo các nàng mang hành lý đến cửa tửu lâu chờ chúng ta, trên đường chúng ta thống nhất tiếng ăn nói, chuyện đi dạo hộp đêm tuyệt đối không nên đề cập tới, chỉ nói là đi tửu phòng uống rượu, việc này dù sao cũng không dễ nghe.

Lý Ma Tử chắc chắn sẽ không nói, nam nhân được âu yếm là một khúc gỗ, Tiểu Cao là dựa vào chúng ta kiếm tiền, đương nhiên cũng sẽ giữ miệng như bình.

Giữa những nam nhân hữu nghị như vậy, lúc này mới thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn!

Chỉ chốc lát, chúng ta liền chạy về khách sạn, hội họp cùng Doãn Tân Nguyệt đang chờ ngoài cửa tửu điếm, sau đó gọi hai chiếc xe cho thuê rời đi. Trên đường ta đã kể chuyện ta đã xảy ra cho Doãn Tân Nguyệt biết, đương nhiên phát hiện trên đường đã đổi quán rượu rồi.

Doãn Tân Nguyệt thông minh lập tức nhận ra sơ hở, cười hỏi ta: "Sao trong quán rượu lại có người hầu rượu? Thành thật gọi tới, rốt cuộc các ngươi đi đâu thế?"

Ta chỉ có thể nói thật, nói là đến cửa hàng phong tục, cũng may Lý Ma Tử và Như Tuyết ngồi trên một chiếc xe khác.

"Ta tuyệt đối không làm gì, không tin lát nữa ngươi mới hỏi sơ bộ." Ta nói.

"Ta tin ngươi rồi, nhưng lần sau nhớ mang ta theo, ta cũng muốn kiến thức phong tục nghiệp." Doãn Tân Nguyệt mỉm cười véo mặt ta.

"Thật ra... cũng chẳng có gì hay." Ta vội vàng lắc đầu.

Tiểu Cao từ trên phi liễn dò xét thân thể, mặt mày hớn hở nói bản xứ còn có ngưu lang, chính là ý tứ nam công quan, chuyên môn phục vụ phụ nữ.

Ta hung hăng trừng mắt với hắn một cái, vẫn còn nhiều chuyện như vậy, nếu không phải hắn nói đi cái gì phong tục điếm, làm sao lại bị sơn khẩu tổ chức bức tới mức suốt đêm chạy trối chết chứ? Cuộc hành trình của Nhật Bản mới bắt đầu một ngày, cũng sắp bắt đầu kịp rồi.

Chúng ta đang ở lều tàu phụ cận tìm một khách sạn nhỏ nghỉ qua đêm, sáng sớm ngày hôm sau liền ngồi trên mặt đất, hướng kinh đô xuất phát.

Âm Dương Sư thứ năm trăm linh một, an táo gấp mấy phần sáng trong...

Buổi sáng chín muồi, chúng ta đã lên tới kinh đô rồi.

Dọc theo đường đi, Lý mặt rỗ và Như Tuyết đang ngồi ở hàng phía sau không ngừng cười nói chuyện, làm cho ta cắn đến nỗi không có cách nào tập trung tinh thần suy nghĩ chuyện, ta mấy lần nhắc nhở bọn hắn chú ý tố chất, đừng làm người Trung Nhân Hoa mất mắt, bởi vì đây là xe điện, không ít người đang ngủ ở xe.

Như tuyết bĩu môi nói: "Ca không treo bảng nói chuyện, sao không cho nói."

"Ngươi không nhìn thấy rất nhiều tộc đi làm cũng đang ngủ sao?" Ta hỏi.

"Hắn ngủ luôn rồi, ta nói, ta nói, cũng không ảnh hưởng..."

Lúc này Tiểu Cao vội vàng hòa giải, nói Nhật Bản khác với tình yêu nước Trung Quốc, chỗ công cộng bên này tương đối an tĩnh, nhỏ giọng chút ít thì hơn, lúc này mới thu liễm một chút.

Ta thấy Nhật Bản và Trung Quốc có sự chênh lệch rất lớn ở phương diện này, ví dụ như lên xe xếp hàng đặc biệt, ta ngồi trên xe ngựa, phân loại rác rưởi cũng rất tốt, tuy trong nước vẫn luôn đề xướng, nhưng mọi người căn bản không có ý nghĩ này. Ví dụ như đi nhà xí của Nhật Bản, nhà cầu Trung Quốc lại hôi thối hoắc, khó coi.

Trong tin tức ta quen biết ở đó, Nhật Bản vẫn luôn là dân tộc lộ cả tính dã man, các loại tin tức biến thái thường thấy không ít, nhưng đến nơi này du lịch mới phát hiện, giáo dục của bọn họ thật ra rất tốt.

Lịch sử Trung Quốc có lịch sử rộng rãi, sau khi cải cách xong kinh tế nhanh chóng bay lên, thế nhưng giàu có cũng có tai hại, mọi người bao tiền cạn, tố chất lại không theo kịp, ta cảm thấy có vài mặt thật sự nên học tập từ nước láng giềng này mới đúng!

Suy nghĩ của ta lại về sự kiện tối hôm qua, trai đằng là một tiểu đầu mục cho vay nặng lãi, trọc đỉnh đại thúc kia có thể là nợ khổng lồ, trong lúc vô ý quen biết một yêu quái, cầu hắn ra mặt hỗ trợ giải quyết dây leo kia.

Bất quá con hồ ly tinh kia nhìn qua pháp lực tương đối cao cường, làm sao lại khuất phục từ một người?

Lúc này trên xe có bán, bụng ta có chút đói, chuẩn bị mua một phần. Tiểu Cao khuyên ta không cần mua, giữ bụng chờ lát nữa xuống xe ăn cơm áo đá.

Đại Phản đến kinh đô chỉ có bốn mươi dặm, một giờ là đến, sau khi chúng ta xuống xe vẫn là bộ dáng cũ, tìm xe cho thuê, đặt khách sạn, buổi trưa vừa vặn chạy tới trong chợ, ở một tiệm xử lý có chút danh tiếng dùng cơm trưa.

Món ăn của Nhật Bản đã được làm vô cùng đẹp mắt, nhưng ví dụ như kỳ lạ chính là, bọn họ chỉ chú trọng là sắc, hương, ý, hương, hương thơm... đạo cảnh là cái quỷ gì?

Món ăn Hoài Thạch tuy không tệ lắm, nhưng ta cảm thấy so ra vẫn kém nồi lẩu cay cay của Trung Quốc, quả thực kém xa.

Cơm nước xong xuôi, đoàn người chúng ta đi dạo trên đường, tiểu cao làm đường cho chúng ta du lịch, hắn nói kinh đều là tòa thành cổ lâu đời lịch sử, có rất nhiều chùa miếu, thần xã cùng di chỉ văn hóa, bố cục tòa thành này là mô phỏng theo thành Trường An của Trung Quốc xây dựng, qua một đoạn thời gian, vẫn là động của Nhật Bản, trải qua mấy triều mấy đời, địa vị ở Nhật Bản đại khái tương đương với Nam Châu Trung Quốc.

Ta cảm thấy không khí của Kinh đô hoàn toàn khác với ở Đại Phản, có thể nhìn thấy các kiến trúc cổ đại ở khắp nơi, tiết tấu sinh hoạt của mọi người cũng rất chậm rãi, con đường rất hẹp và hẹp, cũng rất ít khi trông thấy nước bùn bằng gân thép, hoàn toàn không giống một tòa thành thị hiện đại.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Chỗ này quá tốt, rất muốn tới đây để an độ tuổi già."

Tiểu Cao nói: "Phong di cư Nhật Bản vẫn rất phiền toái, thẩm tra rườm rà không nói, sau khi đến còn phải đổi tên Nhật Bản..."

Như tuyết cười to nói: "Còn phải ký tên Nhật Bản, Doãn tỷ tỷ tỷ cứ dứt khoát gọi là sơn bản nguyệt tử, anh rể tên Điền Trung Cửu Lân."

"Thật là khó nghe! Ta mới không muốn Nhật Bản di cư đâu." Ta lắc đầu nói.

Như tuyết rất nhanh phát hiện đồ chơi vui vẻ, cửa một sân kịch, một soái ca mặc trang cổ ở nơi đó phát tờ rơi, giống như đồ chơi. Nàng chạy qua vỗ bức thiếp với soái ca cổ trang, cầm một tấm truyền đơn trở về.

"Trên này viết cái gì?" Như Tuyết chỉ vào truyền đơn hỏi Tiểu Cao.

"Hình như là diễn kịch An Tình Minh đang diễn." Tiểu Cao phiên dịch nói.

"An Tình Minh Nhật Bản không phải là Âm Dương sư nổi tiếng nhất Nhật Bản sao?" Ta hỏi.

"Đúng vậy, An Luân Tinh Minh là Âm Dương sư vĩ đại nhất Nhật Bản, khi còn sống hàng yêu phục ma, lưu lại rất nhiều truyền thuyết động lòng người. Nghe nói mẫu thân An Luân Hồi Minh là một con hồ ly chín đuôi." Tiểu Cao gật đầu nói.

"Sao ta lại thích hồ ly tinh như vậy?" Tuyết Như Tuyết hỏi.

"Ở Nhật Bản, hồ ly được chia làm gia hồ, Dã Hồ, Huyễn Hồ, Thiên Hồ vân vân, trong đó Huyễn Hồ ở trong truyền thuyết dân gian, là thần linh bảo vệ ruộng đồng cho các nông phu, giống như thổ thần Trung Quốc, đặc biệt được người ta tôn kính. Thiên Hồ thì tiếp cận Thần, chỉ có trước Ngọc Tảo mới được xưng là Thiên Hồ." Tiểu Cao giải thích nói.

"Trước ngọc tảo không phải là Đát Kỷ Kỷ của Trung Quốc sao?" Ta hỏi.

Tiểu Cao nói cho chúng ta biết, quả thật có truyền thuyết này, năm đó sau đại chiến Phong Thần Bảng, quân đội Tây Kỳ lật đổ sự thống trị tàn bạo của thương triều.

Vì trốn tránh Khương Tử Nha đuổi giết, Hồ Yêu Đát Kỷ chạy trốn tới Nhật Bản, trước khi hóa thân thành ngọc tảo tuyệt luân xinh đẹp, mê hoặc Thiên Hoàng Nhật Bản lúc đó, tiếp tục làm vương phi của mình.

Dưới sự đầu độc của ngọc tảo, Thiên Hoàng ngày ngày không để ý tới triều chính, chỉ là ăn uống chơi bời, xem các mỹ nữ nhảy múa. Cuối cùng các đại thần bắt đầu hoài nghi, liền mời Âm Dương sư dàn xếp tình hình rõ ràng thu phục yêu ma. Trải qua một trận ác chiến, Ngọc Tảo rốt cuộc trước khi được an ổn tinh minh giết chết, trong lúc chết oán khí hóa thành một viên sát sinh thạch, Sát Sinh thạch này có thể hấp thu hết thảy mọi vong hồn trong phạm vi mấy trăm dặm, dùng để cải tạo lại thân thể cho tảo ngọc.

An Trọng Tình Minh biết không cách nào tiêu diệt hoàn toàn Hồ Tiên, liền phong ấn nó tại một nơi không người biết được...

Tiểu Cao làm chúng ta sửng sốt hỏi: "Những câu chuyện này đều là bịa ra đúng không?"

Tiểu Cao cười nói: "Chỉ là một truyền thuyết, cũng không có ai thật sự đi khảo chứng."

Quay đầu lại, ta phát hiện nam nhân tốt lành không thấy đâu nữa, làm nửa ngày hắn đứng ở trước sân kịch nhỏ, đang nhìn chằm chằm hũ vải Tinh Minh.

Hắn ta quay đầu nói: "Ta muốn xem cuộc vui."

Tiểu Cao nói diễn chính là diễn kịch, là một loại kịch cũ cực kỳ cổ xưa, đừng nói người Trung Quốc không biết Nhật Ngữ, ngay cả phiên dịch Nhật Bản của hắn cũng nhìn không hiểu lắm. Đại khái cũng tương đương với diễn vui Hoàng Mai của một người Mỹ nhìn Trung Quốc, chắc chắn là nhìn mà không hiểu gì...

Ta có thể hiểu tâm tình của nam nhân, tuy văn hóa khác nhau, nhưng An Tinh Minh cũng coi như đồng hành với hắn, hơn nữa còn là nhân vật Thần cấp trong lĩnh vực này.

Hiếm thấy hắn cảm thấy hứng thú với một chuyện như vậy, cho nên ta mới đề nghị đi xem cùng hắn, Tiểu Cao dẫn những người khác đi dạo phố, đợi diễn kịch xong thì tụ hợp tại chỗ, cuối cùng tất cả mọi người đều đồng ý.

Bọn ta mua hai tấm vé vào sân khấu, ngồi xuống một vị trí gần sân khấu, chờ một lát, ánh đèn tắt, màn vải chậm rãi kéo ra, diễn viên mang mặt nạ và phục vừa lên, khán giả cùng vỗ tay, sau đó yên tĩnh thưởng thức.

Toàn bộ diễn xuất kéo dài 5, diễn viên đều là ca tụng tốt, biểu diễn được một bản, mười phần có ý vị, hiệu quả sân khấu phi thường tốt, diễn kịch kể lại...

Cmn ta một câu cũng nghe không hiểu!!!

Mới nhìn nửa giờ, ta nhịn không nổi, khốn đến mức mí mắt đánh nhau, trong tai toàn là tiếng ê a a, nhưng nam nhân chăn ấm lại ngồi trong bóng tối, nhìn rất nhập thần, ta không thích hắn, đành phải miễn cưỡng xốc lại tinh thần xem tiếp.

Về sau nữa, ta thật sự không kiên trì nổi nữa, chọc chọc nam nhân môi giới, hỏi hắn có muốn ra ngoài hít thở không khí không.

Nam nhân đáng thương đột nhiên ngồi thẳng dậy, ta kinh ngạc hỏi: "Ngươi ngủ lúc nào?"

"Không, ta vẫn luôn xem xét."

Nói dối rõ ràng như vậy khiến ta và hắn cười nhạo, hắn khoát khoát tay: "Thôi bỏ đi, chúng ta đi thôi!"

Chương thứ năm trăm, hồ ly sứ sứ thứ nhất

Ra khỏi sân kịch, sắc trời đã tối, trên đường có một đám người đi qua, mặc các loại trang phục kỳ quái, vừa hát vừa nhảy, phía sau còn có vài chiếc xe sặc sỡ chậm rãi mở ra. Có chiếc xe đằng sau đặt một chiếc trống lớn, vài cánh tay trần đang gõ trống, có người trên xe là một mỹ nữ áo đỏ phong tình, đầu đeo tai hồ ly, sau lưng buộc mấy cái đạo cụ, uốn lượn vòng quanh eo thủy xà nhảy điệu múa yêu diễm.

Trên đường người đi đường giống như nổi điên hoan hô lên, vây quanh thải xa.

Đây đại khái là một loại khánh điển gì đó, bởi vì hẹn với bọn Lý Ma Tử ở chỗ này tụ hợp, ta cùng với nam nhân âu yếm mua điểm quan đông nấu, vừa ăn vừa xem.

Ông chủ nói với chúng ta một câu, ta trả lời là không hiểu mấy chuyện, hắn lập tức hiểu ra, cầm một tờ giấy viết lên cho ta một hàng chữ, sau đó cho ta vào.

Mặc dù đó là Nhật Văn, nhưng bên trong xen lẫn không ít chữ Hán Phồn Thể, ta vậy mà có thể xem hiểu được bảy tám phần, ý tứ đây là tại hàng năm đều tổ chức Đạo Hà Thần Tế Điển, vận khí chúng ta vừa vặn đuổi kịp.

Ta dùng bút đáp lời một câu, là có liên quan tới mùa thu sao?

Câu nói này ông chủ lại xem không hiểu, nam nhân thương nhân nhận bút, dùng phồn thể viết một lần. Ông chủ gật đầu nhẹ, viết: Đúng vậy, Trung Quốc các ngươi cũng sùng bái Hà Thần à?

Vì thế, ta cũng dùng chữ phồn thể đáp lại hắn, bởi vì sách cổ mà gia gia lưu lại thường xuyên dùng, ta đều viết một ít chữ phồn thể. Ta nói đi văn hóa Hồ Tiên Trung Quốc rất thịnh hành, có rất nhiều tượng Tiên Hồ Tiên, nhưng sau khi Trung Quốc mới phá bốn lần thì không còn ai sùng bái nữa, ngoại trừ là thôn Đông Bắc nông còn giữ lại truyền thống như vậy, mặt khác ta tỏ vẻ rất tán thưởng quốc gia bọn họ đối với truyền thống văn hóa tôn kính.

Ông chủ nói xong câu "A Vi Đa" này, cũng viết lên giấy: Hắn đặc biệt thích ăn uống của Trung Quốc, có nhiều thứ mà không đếm xuể, thật bội phục tay nghề nấu nướng của người Trung Quốc, không giống Nhật Bản lật qua lật lại mấy món được.

Hắn còn thích xem phim truyền hình truyền hình Trung Quốc, giống như cái gì 《 Hoàn Châu Cách 》, 《Lang Gia Bảng 》, ở Nhật Bản đã từng nóng chảy. Hắn cảm thấy phim cổ của Trung Quốc biểu diễn rất hào hùng, không giống mấy tiểu gia tử phóng khoáng như phim truyền hình của quốc gia bọn họ.

Nói xong hắn còn cho chúng ta thỏa hứng bắt chước một đoạn lời thoại còn trong 《 Hoàn Hoàn Châu Cách Cách 》, vươn tay, dùng Hán ngữ cứng rắn nói: "Tử Vi, không được đi!" Đem chúng ta đều đùa cợt, ta cảm thấy ông chủ này thật quá có ý tứ...

Ta ở trên giấy viết, ta cũng rất thích xem nhật bản sôi nổi, 《 Hỏa 》 nhẫn, 《 Trung Tiểu đương gia 》 cái gì đó, rất nhiều kinh điển động lòng người quả thực chính là hồi thơ ấu ấu, còn có nghề chơi thời thơ của Nhật Bản cũng rất tốt, ta lúc còn bé thường xuyên chơi siêu cấp khánh thiền, hồn đấu la, quyền hoàng vân vân.

Đương nhiên ta không nói trong máy tính của mình còn cất giữ rất nhiều phim đảo quốc.

Chúng ta nói chuyện vui vẻ vô cùng, hai người không hiểu hết không ngờ lại tiến hành giao lưu hữu hảo với văn hóa trung nhật một lần. Sau đó nghe Tiểu Cao nói, giọng Hán có chữ Hán và hai kiểu văn vẻ, văn tự Hán viết pháp và người Trung Quốc là có thể hiểu được, trên cơ bản thì câu thông không gặp trở ngại gì. Trước kia Tôn Trung Sơn và ngư dân Nhật Bản đã từng bàn luận với nhau, ví dụ như Lương Khai Siêu phiên dịch rất nhiều sách Nhật Bản, thật ra căn bản không hiểu tiếng trời.

Ông chủ đưa hai bình rượu cạn cho chúng ta, ta không tặng lại thứ gì, đưa tiền cho quá tục khí, dứt khoát móc từ trên người ra một tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát phù đưa cho hắn, viết lên giấy: Đây là linh phù có thể tiêu tai nạn tránh tà.

Ông chủ nâng trong tay, làm bảo bối yêu thích không buông tay, cẩn thận dán lên xe mình.

"Ông chủ này không tệ nha." Ta nói với nam tử an ủi.

"Ừm." Hắn gật đầu nhẹ.

Bọn ta đang uống rượu, ăn thịt Quan Đông nấu, tiếp tục xem tế lễ, càng về sau càng đặc sắc. Có không ít người trung ta sắm vai thần linh cổ đại, đi xuyên qua đám người, nam nhân tu vi, Huyễn Dạ Cơ, những người còn lại thì ta không quen biết.

Trên một chiếc xe y phục an tĩnh như ngọc tảo, hai người đang đánh nhau, động tác ưu mỹ như vũ công.

Nam nhân chăn bầu đột nhiên chỉ vào một hướng gọi ta xem, ta nhìn thấy một chiếc xe sặc sỡ chậm rãi lái tới, ở trên một đài hoa sen, nằm sấp một con hồ ly trắng, bên cạnh có mấy vu nữ giơ đủ loại pháp khí nhẹ nhàng nhảy múa, con hồ ly trắng đó giống yêu hồ hôm qua chúng ta thấy ở Đại Phiên!

Nó nhìn thấy chúng ta, nheo mắt, giống như đang giễu cợt.

Ta vội vàng hỏi ông chủ, con hồ ly đó có lai lịch gì?

Ông chủ nói con hồ ly này do Thần Xã nuôi dưỡng, nó rất nổi tiếng, có thể hiển linh, mỗi ngày đều có rất nhiều người đến quỳ bái.

Ta hỏi hắn, hồ ly này đã rời khỏi kinh đô sao?

Ông chủ sửng sốt một chút, cười ha hả, ta lại một lần nữa nhìn vào xe sặc sỡ, phát hiện đó chẳng qua chỉ là một con hồ ly sứ sứ, chế tác rất đẹp đẽ.

Ông chủ bỗng dưng viết lên giấy, nói con hồ ly đó không phải vật sống mà là làm bằng sứ, mười mấy năm trước bị phát hiện trong phế tích của hoàng cung cũ, Thần Xã lập tức đem con cáo sứ này trở thành thần vật cung phụng, trở thành vật cát tường của kinh đô người dân nhân dân, hàng năm mới triển lãm một lần.

"Đây là một vật âm, hơn nữa pháp lực khá cao cường." Nam tử lo lắng lạnh lùng nói: "Ngày đó chúng ta gặp bạch hồ ly, rất có thể là nó huyễn hóa ra..."

Ta gật gật đầu, không ngờ ở Nhật Bản cũng có thể nhìn thấy âm vật, một người chuyên nghiệp tri thức quyết định thứ hắn nhìn thấy, giống như nhà khoa học Địa gia đi đến nơi nào cũng sẽ lưu ý đất đai bản xứ, thực vật gia đi đến nơi nào cũng sẽ chú ý thực vật.

Nghĩ như vậy, thì ra trải qua hai năm ma luyện, ta coi như là một thương nhân âm vật.

Sau khi đội ngũ đi qua, ta vẫn thấy chưa đã thèm, một lát sau đám người Lý Ma Tử đã trở về, bọn họ đi dạo một thương trường phụ cận, mua một túi lớn bao nhỏ đồ vật, nhìn qua rất vui vẻ.

Ta nói với bọn họ, bọn họ bỏ lỡ chuyện tốt nhất nên chơi, như tuyết không phục nói: "Hoa xe trôi có cái gì đẹp? Trên đồi núi của ta cũng không phải là chưa từng xem."

"Vậy tối nay chúng ta đi ăn hải sản, ngươi ở bên cạnh nhìn là được rồi, dù sao đều như nhau cả." Ta giang tay ra.

Như tuyết tức giận trừng mắt nhìn ta, đi tìm Lý mặt rỗ xin giúp đỡ, Lý mặt rỗ bất đắc dĩ nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi bảo lão bà của ta một chút cũng không phải là không biết."

"Ai cẩn thận không?!"

Như tuyết móc ra một cái chùy gỗ, một đường đuổi đánh Lý Ma Tử, Lý Ma Tử vừa chạy vừa kêu hắn tha mạng, nửa ngày sau mới dừng lại.

Ta âm thầm cảm khái, hai người này đúng là không phải oan gia không tụ đầu.

Bọn ta cáo từ với ông chủ, sau đó đi ăn một bữa cơm, sau đó trở về khách điếm nghỉ ngơi.

Ngày hôm nay mọi người đều chơi rất hưng phấn, tạm thời không muốn ngủ, thì đi đến quán bar trên tửu điếm ngồi một lúc, gọi mấy chén nước uống trà.

Lý mặt rỗ nhìn theo hướng thường xuyên của mĩ nữ Nhật Bản, bị Như Tuyết véo tai giáo huấn một trận, nữ sinh Nhật Bản không phải nói xinh đẹp, nhưng đặc biệt biết cách ăn mặc, khó trách hai năm nay thuật hóa trang của Nhật Bản lại lưu hành ở Trung Quốc.

Ta xin chỉ thị của Doãn Tân Nguyệt: "Lãnh đạo, ta có thể xem vài lần không?"

"Xem đi!" Doãn Tân Nguyệt phất phất tay: "Thật ra ta cũng cảm thấy đám nữ hài này rất biết cách trang điểm đấy, rất muốn học hành với các nàng ấy hóa trang."

Chỉ chốc lát, Như Tuyết mệt rồi, bảo Lý mặt rỗ đưa nàng về nghỉ ngơi, hai vợ chồng nhỏ phải ở chung một mình một lúc, chúng ta cũng không phải không có mắt, vì thế ta lại gọi ba chén Tràng ân cùng một chén Cam.

Ta vừa uống một ngụm rượu, đột nhiên máy truyền tin vang lên, nhìn thấy là Lý Ma Tử đánh tới. Ta nghĩ có phải hắn có bệnh hay không? Rõ ràng là đang ở trong một tửu điếm còn gọi điện ảnh, du lịch quốc tế đắt đỏ.

máy truyền tin vẫn đang vang vọng, ta chỉ có thể nhấn nút nghe, hỏi hắn làm sao vậy.

"Tiểu ca Trương gia, không tốt rồi. Chúng ta bị nhốt rồi!" Lý Ma Tử lo lắng nói.

"Các ngươi bị nhốt trong thang máy sao? Đừng sốt ruột, ta lập tức tìm tửu điếm phục vụ tới cứu ngươi." Ta kinh hoảng kêu lên.

"Không không, là thang lầu, chúng ta bị nhốt ở trong thang lầu... " Cái máy truyền tin kia nói.

huyễn thuật tầng thứ năm trăm mốt, mạnh nhất....

Lý Ma Tử nói hắn cùng Tuyết Cương vừa tiến vào thang lầu, đột nhiên phát hiện bậc thang như thế nào đi cũng không hết. Hắn hoảng hốt vô cùng, lập tức lôi kéo như tuyết chạy về phía trước. Nhưng mà hành lang ngay trước mắt, bậc thang lại cao hơn cả hỉ mã tu sơn, có bò thế nào cũng không bò hết được.

May mắn chính là, máy truyền tin còn có thể đánh thông tin, hắn nói lúc này như tuyết đã gấp đến sắp khóc.

Ta tên là bọn họ không cần gấp, ta tới ngay đây.

Treo máy truyền tin, ta đứng dậy nói với nam tử thích môi trường: "Bọn họ gặp phải quỷ đánh tường, chúng ta mau..."

Ta còn chưa dứt lời, nam nhân ăn mặc bên cạnh đã nhanh chóng lui về phía sau. Ta thấy Doãn Tân Nguyệt và Tiểu Cao cũng đang đi xa chỗ ta. Bàn ghế, đàn tràng, khách ngồi xung quanh đều như vậy, xung quanh trở nên trống trải vô cùng, cứ như không gian chỗ ta đang ngồi bị kéo giãn ra vậy.

Nam nhân chăn bầu vừa lui lại hô với ta: "Là ảo thuật, nhanh cắn chót lưỡi..." Giọng nói của hắn dần dần nhỏ đến mức không nghe thấy, người cũng biến thành một hạt vừng, cuối cùng hoàn toàn không nhìn thấy.

Ta lập tức cắn đầu lưỡi, nhưng đầu lưỡi lại cứng đờ như cục đá, làm sao cũng không duỗi ra được, ta ô ô muốn nói, phát hiện mình nói không nên lời.

Không ổn, nhất định là trong rượu vừa rồi đã rơi xuống rồi!

Ta nghĩ thầm nếu đây là huyễn thuật, chắc chắn đều là giả, liền chạy về hướng nam tử định bụng mẹ, gạch dưới chân theo ta đi tới quả thật không ngừng lui về phía sau, thế nhưng chạy nửa ngày cũng không nhìn thấy một người.

Ta vội vô cùng, lấy ra một tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát dán lên ót, nhưng không có hiệu quả.

Cuối cùng ta hoàn toàn từ bỏ giãy dụa, đành phải ngồi dưới đất chờ cứu viện. Thời gian trôi qua vô cùng chậm chạp, không biết ngồi mấy phút vẫn là mấy tiếng, ngoại trừ cảm thấy nhàm chán ra, ta cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Ban nãy ta uống vài chén rượu, theo lý thuyết có lẽ sức rượu sẽ lên, nhưng không có.

Đột nhiên ta hiểu rồi, huyễn thuật này kéo dài thời gian vô hạn, ảo thuật là trực tiếp ảnh hưởng tới đầu óc người ta, nghe nói ảo thuật sư lợi hại có thể đem người ta vây khốn trong giây lát, nhưng vài giây giây giây qua lại gần như vĩnh hằng. Tinh thần con người không chịu nổi loại tàn phá này, cuối cùng đại não sẽ siêu tải tiến vào trạng thái giả chết.

Ta đã đợi không biết bao lâu, có thể đã trôi qua sáu bảy giờ, ta bắt đầu bối rối, nghĩ tới mình phải bị nhốt trong một giây dài vô hạn, không biết phải cách mười mấy năm, thậm chí mấy chục năm mới có thể gặp được Doãn Tân Nguyệt, đàn ông giúp Lý Ma Tử, bọn họ không khỏi khổ sở khóc lóc.

Lúc này xa xa bỗng xuất hiện một ánh sáng màu lam, chỉ thấy một thanh kiếm bay tới, ta sợ tới mức co cẳng bỏ chạy, nhưng thanh kiếm kia như viên đạn khóa chặt lấy ta, làm sao tránh cũng không thoát.

Đột nhiên ta nhận ra, đó là hán kiếm bát phương nam đang an ủi nam tử, liền đón lấy thanh kiếm kia, dũng khí dựng thẳng thân thể!

Kiếm "Vèo" một tiếng bay qua khoảng cách dài đằng đẵng, tinh chuẩn đâm vào mi tâm của ta. Theo một trận đau đớn, vô hạn không gian được Huyễn thuật xây dựng đột nhiên bắt đầu co rút lại, kéo hết thảy về bên người ta.

Ta thấy một nam nhân chăm sóc một tay cầm kiếm, điểm ở mi tâm của ta, ảo thuật ảnh hưởng còn chưa hoàn toàn chấm dứt, thời gian trôi qua có chút chậm chạp, động tác của nam nhân đáng thương giống như ống kính chậm rãi, hơn nữa trong lỗ tai vang lên ong ong, thanh âm gì cũng nghe không rõ.

Mũi kiếm rời khỏi mi tâm của ta, thời gian lập tức khôi phục bình thường, tốc độ của nam nhân thích an lành nhanh chóng dùng kiếm điểm nhẹ mi tâm Doãn Tân Nguyệt, một tay khác nắm lấy một chén rượu vỗ nát trên đài, nắm một mảnh thủy tinh chui vào mi tâm của Tiểu Cao, Tiểu Cao hét lên một tiếng thảm thiết rơi xuống đất.

Lúc này, ánh mắt Doãn Tân Nguyệt đột nhiên khôi phục bình thường, nàng khóc lớn, ôm chặt lấy ta: "Trương ca, muội tưởng sẽ không được gặp huynh nữa rồi! Thật đáng sợ! Thật đáng sợ!"

Sau đó Tiểu Cao cũng tỉnh lại, lăn lộn trên mặt đất, vừa khóc vừa gọi mẹ, làm cho khách nhân chung quanh đều bị hù chết.

"Ta hỏi tên thích nam nhân chúng ta bị nhốt trong huyễn thuật bao lâu, hắn nói: "Chưa đến một giây!"

"Cái gì? Nhưng ta cảm thấy mình đã trải qua ít nhất mười giờ đồng hồ!" Doãn Tân Nguyệt nói.

Ta ngồi xuống bàn xem, vừa rồi người phục vụ rót rượu không thấy nữa, chắc là yêu hồ huyễn hóa ra.

Y chắc chắn sẽ đổ rượu vào cái gì đó, ngoại trừ nam nhân tốt bụng chỉ uống Cam, ba người chúng ta đều trúng chiêu!

Nam nhân chăn ấm trong nháy mắt chúng ta đã dùng tốc độ nhanh nhất đồng thời giải trừ huyễn thuật của ba người, thử nghĩ nếu hắn chậm vài giây chúng ta sẽ bị vây khốn vài ngày, thậm chí mấy năm, thật sự là quá kinh khủng.

Việc này không nên chậm trễ, ta lập tức xông ra khỏi quán rượu, nhìn thấy Lý mặt rỗ và Như Sương ôm nhau khóc thút thít trong thang lầu.

Nam nhân sai vặt dùng tay áo quét sạch sẽ thanh kiếm, chạy vội lên, mỗi người cho một kiếm, lực đạo của hắn nắm chặt lô hỏa thuần thanh, chuồn chuồn điểm nước gặp phải mi tâm lập tức rời khỏi, hai người lần lượt bị giải trừ huyễn thuật.

Lý mặt rỗ khóc trách hiệu chúng ta: "Sao các ngươi mới tới đây, biết chúng ta bị nhốt bao lâu rồi không? Ta thiếu chút nữa là sụp đổ."

Ta thấy ở góc hành lang có một bóng người mặc y phục màu trắng chợt lóe rồi biến mất, tạm thời không có thời gian để nghe Lý Ma Tử kể khổ, vừa đuổi vừa móc Thiên Lang Tiên từ trong ngực ra.

Ta chạy ở phía trước, rất nhanh người đàn ông thương đuổi tới, chúng ta qua một khúc rẽ, quần áo màu trắng chạy rất nhanh, nhanh chóng xông vào trong thang máy hành lang bên kia, sau đó xoay người lại nhìn về phía chúng ta.

Đó là một đứa trẻ do yêu hồ huyễn hóa ra, trên đầu có một đôi tai hình tam giác nhọn hoắt, sau lưng có một cái đuôi thật lớn màu lửa đỏ đang lay động.

Đứa bé này rất giống yêu hồ hôm qua mà chúng ta đã gặp, nhưng rõ ràng nó là một cô gái!

Chẳng lẽ có hai con Yêu hồ?

Nữ hài áo trắng không chút hảo ý cười với chúng ta, mắt thấy cửa thang máy sắp khép lại, nam tử thương cảm móc ra một cái túi bịt quỷ, dùng sức kéo đứt dây, ném qua.

Túi Quỷ vật giữa không trung phóng ra một đoàn khói đen chui vào trong thang máy, hóa thành một đại hán vạm vỡ hai mắt trắng bệch, toàn thân đầy máu.

Nữ hài gặp phải uy hiếp, miệng lập tức trở nên vừa nhọn vừa dài, trong miệng đều là răng nanh sắc bén. Nàng phát ra một tiếng gầm rú, chém giết cùng đại hán vạm vỡ kia.

Mỗi khi hắn chạy tới trước thang, nó đã đi xuống rồi, một thang máy khác vẫn còn dừng ở lầu một, chúng ta không có thời gian, đành phải lựa chọn đi thang lầu.

Khách sạn này có hai mươi tầng, chúng ta mau chạy xuống dưới, ta chạy như muốn tắt thở. Khi đi vào đại sảnh lầu một, mồ hôi đã ướt sũng, vội vã vịn vào tường thở hổn hển vài hơi.

"Còn kịp!"

Nam nhân chăn bầu nói xong thì vọt qua bên cạnh ta, khiến ta kinh ngạc chính là hắn mặt không đổi sắc, thậm chí không có mồ hôi. Tiểu tử này nhìn qua có vẻ văn nhã yếu đuối, hóa ra thể chất thân thể tốt như vậy, xem ra bình thường ta phải rèn luyện thêm nhiều nữa.

Lúc này thang máy mới tới tầng ba, chúng ta lại dùng hai chân chạy thắng thang máy, xem ra mấy đoạn cầu trong phim cũng không phải đang khoác lác.

Chúng ta canh giữ trước thang máy, khi cửa thang máy từ từ mở ra, ta thấy vách trong phòng thang máy văng đầy máu quỷ, đại hán vạm vỡ bị yêu hồ xé thành mảnh nhỏ, dù sao cũng là oan hồn, sức chiến đấu hoàn toàn kém yêu quái tu luyện thành tinh.

Nhưng cô bé kia lại không thấy, ta nhìn thấy phía trên cửa mật khẩu bị đẩy ra, lẽ nào nàng đã chạy thoát từ nơi đó?

Ta đang suy nghĩ, một mảnh giấy dính đầy máu tươi từ trong thang máy bay ra, bay qua giữa chúng ta, trong thang máy giấu kín ta sao có thể có gió, nhìn có chút không tự nhiên.

Ta nhấc chân giẫm mạnh, chỉ nghe thấy một tiếng "A" vang lên, mảnh giấy biến thành cô gái vừa rồi, mà cô bị giẫm lên chính là cái đuôi đầy lông lá kia!

Chương thứ năm trăm, thứ ba tiểu hồ tiên vĩ ngọc.

Ta không nghĩ mình dễ dàng bắt được tiểu hồ ly tinh này như vậy, xem ra đuôi của nó là nhược điểm. Vì vậy, người xung quanh đưa tay nắm đuôi nó, từng người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chúng ta, nhưng trước mắt cũng không thể quan tâm nhiều như vậy.

Ta hỏi nàng: "Rốt cuộc ngươi là ai, vì sao phải ám toán chúng ta?"

Tiểu cô nương đáng thương nhìn chúng ta, hai lỗ tai rũ xuống dáng vẻ rất ủy khuất. Ta cho rằng nàng nghe không hiểu ngôn ngữ trung ương, lấy ra điện thoại di động chuẩn bị cho Tiểu Cao lên tiếng phiên dịch.

Kết quả, tiểu cô nương mở miệng: "Là Hoàng tiên sinh bảo ta tới bảo hộ các ngươi."

Ta hơi kinh ngạc, tiểu cô nương bình thường này nói rất có tiêu chuẩn, nhưng dù sao nàng cũng là yêu hồ, sống tương đối sống tương đối lâu, học thêm một ngôn ngữ cũng không có gì lạ.

"Hoàng tiên sinh cái gì? Sao ta chưa từng nghe nói qua." Ta hỏi.

"Ngươi chưa từng nghe nói qua sao? Không tin ngươi hỏi bằng hữu mặt rỗ kia"

"Ngươi nói là Lý Ma Tử?" Ta suy nghĩ một chút cảm thấy lời nàng ta nói có chút sơ hở: "Nếu là tới bảo vệ chúng ta, vậy ngươi dùng huyễn thuật đối với chúng ta làm gì?"

"Ta cũng không làm gì hại các ngươi." Tiểu cô nương lắc đầu nói.

"Cái đó cũng gọi là không có tổn thương, chúng ta thiếu chút nữa đã gục ngã trong huyễn thuật của ngươi rồi, mà ngươi lại gọi Hoàng tiên sinh thành thật đến, rốt cuộc tên Hoàng tiên sinh này là ai?" Ta lớn tiếng hỏi.

"Hắn... Hắn bảo ta mang các ngươi đến một chỗ, sau khi đi rồi thì hiểu rõ."

Ta nghe không hiểu gì cả, quay đầu lại nhìn nam nhân được an ủi, cau mày, đột nhiên nói: "Cô ta đang lừa ngươi!"

Ta quay đầu nhìn lại, tiểu cô nương nhếch miệng cười một tiếng, sau đó một đoàn khí thể hôi thối từ dưới thân nàng khuếch tán ra, sặc đến ánh mắt ta cũng không mở được, che miệng ho khan kịch liệt.

Cái đuôi lớn đầy lông lá kia như một con rắn, nhân cơ hội này chạy trốn khỏi bàn tay ta, ta không khỏi ảo não, thế mà lại bị con yêu hồ này thuận miệng nói bừa rồi.

Nam nhân sầu lo đuổi sát theo, đâm ra hai kiếm, tiểu cô nương thân pháp linh hoạt giẫm lên quầy hàng bên cạnh nhảy lên giữa không trung, hai chân câu ở trên dây chuyền thủy tinh đại sảnh, thân thể treo ngược xuống, vừa đi vừa hướng chúng ta giả mặt quỷ.

"Đồ ngốc, ngu ngốc, ha ha ha ha ha!"

Ta cũng muốn hận nghiến răng, lấy ra roi Thiên Lang quất về phía cô, tiểu cô nương dùng tay nắm đuôi roi, ý đồ muốn kéo đi.

Yêu hồ này cũng không biết trời cao đất rộng, trên Thiên Lang Tiên khắc đầy phù chú hàng ma trừ tà, nàng vừa mới cầm tay liền kêu thảm một tiếng, trên bàn tay đã bị bỏng ra một vết máu cháy đen.

Ta đem roi Thiên Lang này rung lên, vung ra roi thứ hai. Tiểu cô nương giẫm lên treo đèn nhảy ra cửa khách sạn, vèo một tiếng đã biến mất.

Ta nghĩ ta sẽ đuổi theo, nam nhân tốt nhất ngăn ta lại: "Yêu hồ này lai lịch không rõ, cẩn thận trúng kế, ả ta ngoại trừ huyễn thuật sẽ không có gì khác, trước mắt án binh bất động là an toàn nhất."

Ta gật đầu, lần giày vò này khiến ta rất mệt mỏi, đang định về nghỉ ngơi thì Doãn Tân Nguyệt lại tới máy truyền tin nói: "Trương ca, ngươi bắt được tiểu hồ ly tinh kia sao?"

"Không có." Ta đột nhiên cảm thấy không đúng, Doãn Tân Nguyệt rõ ràng không thấy cô, làm sao biết cô là tiểu hồ ly, trong này tất nhiên có bẫy.

Doãn Tân Nguyệt nôn nóng nói: "Các ngươi mau đuổi theo cô ấy đi. Cô ấy trộm hộ chiếu của chúng ta đi hết."

"Những vật khác có ít hay không?" Ta hỏi.

"Không có rồi, bốn bản hộ chiếu đều đã mất rồi. Tiền cũng không ít. Ngươi tranh thủ thời gian đuổi theo đi, hộ chiếu ném đi sẽ rất phiền toái đó!"

Ta cười lạnh một tiếng: "Hồ ly tinh, ngươi còn muốn gạt ta, ngươi căn bản không phải là Doãn Tân Nguyệt!"

Trầm mặc khoảng mười giây, Doãn Tân Nguyệt nói: "Trương ca, có phải ngươi đụng vào đầu rồi không?"

"Hồ ly thối, ngươi có phải trộm điện thoại của vợ ta? Giả thành giọng nói của nàng muốn gạt ta, ta cho rằng ta bị lừa sao?" Ta hung hăng mắng.

Quả nhiên đối phương đuối lý, bàn thờ đã tắt, ta tự cảm thấy tự hào về cơ trí của mình.

Không lâu sau, Doãn Tân Nguyệt đi ra từ một thang máy khác, tức giận mắng: "Ta sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên bị người nghi ngờ không phải ai, nhưng vẫn bị ngươi làm cho tổn thương nặng nề, ngươi xem thử đây là cái gì?"

Nàng giơ lên điện thoại, bên trên là một tấm hình ảnh vừa chụp được, trên tường của phòng chúng ta dùng Mặc Thủy Long Phi Phượng Vũ viết mấy chữ to: "Tiểu Hồ tiên ngọc đến đây một chuyến."

Nàng lật lên bức thiếp thứ hai, là hòm du lịch được cạy ra. Trừ hộ chiếu ra thì những thứ khác đều ở bên trong.

"Tin xong chưa?" Doãn Tân Nguyệt tức giận hỏi.

Ta kinh ngạc nói không nên lời, chỉ hận không tìm được một cái lỗ chui xuống, đầu tiên là bị yêu hồ lừa gạt, sau đó lại nghi ngờ phát tác nghi ngờ Doãn Tân Nguyệt, giả vờ thất bại thật sự là mất mặt đến nhà bà ngoại.

Ta lén liếc mắt sang nam tử thích nhất, phát hiện khóe miệng y nhếch lên như cười như không, bèn hỏi: "Ngươi không cười ta chứ?"

"Không có!" Sắc mặt hắn lập tức băng lãnh, chết cũng không đối chứng.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì. Truy theo đi. Hộ chiếu bị ném đi thì chúng ta không thể về lại nước được, sau này chắc chắn sẽ thành khách qua đường!" Doãn Tân Nguyệt sắp phát điên.

Kỳ thật sự tình cũng không nghiêm trọng như nàng ta nói. Hộ chiếu mất có thể đi sang chó trúc để bù đắp, nhưng phải cung cấp rất nhiều chứng cứ, thủ tục vô cùng rườm rà, có thể ở lại Nhật Bản hơn một tháng.

Nam nhân chăn ấm nói: "Đi thôi, thừa dịp nàng chưa đi xa!"

Ta bất lực mà vâng một tiếng: "Được!"

Hai ta ra khỏi khách sạn, nam nhân chăn hộ một đường ngửi, ta hỏi hắn làm sao có thể ngửi được yêu khí? Ta chỉ có thể nhìn thấy quỷ hồn, yêu khí lại không cảm giác được chút nào, hắn lạnh nhạt nói: "Ngươi chỉ là còn chưa hoàn toàn thức tỉnh thôi."

Chúng ta đi không biết bao lâu, đột nhiên nhìn thấy tiểu cô nương kia ngồi ở trên một cái đèn, ôm cái đuôi đầy lông tơ đang chải vuốt, giống như đang đợi chúng ta.

Ta đang định gọi tên của nàng lên nói: "Đuổi Ngọc tiểu thư, chúng ta không thù không oán, hộ chiếu cứ trả lại cho chúng ta đi."

"Không tốt!"

"Rốt cuộc ngươi muốn cái gì, có thể cho ta một lời thống khoái hay không?" Ta bất đắc dĩ nói.

"Ta muốn các ngươi ở lại chơi với người ta!"

Nói xong nàng móc một bản hộ chiếu từ trong túi áo ra. Một xé thành hai nửa, ta thiếu chút nữa thì kêu lên thành tiếng.

Hóa ra ả ta xé nát chỉ là một phần bảo hộ của bên ngoài hộ chiếu. Ả ta cầm lấy bốn bản hộ chiếu, mở ra giống như bài tú lơ khơ, cười hì hì nói: "Các ngươi đuổi theo ta. Nếu đuổi kịp thì ta sẽ trả lại cho các ngươi."

Nói xong, ở trên Lộ Đăng nhẹ nhàng đạp một cái, nhảy lên một ngọn đèn khác, Vĩ Ngọc hi hi ha ha nhảy tới gọi lui, chúng ta chỉ có thể ở phía dưới đuổi theo, trong lòng ta cảm thấy vô cùng uất ức.

Bình thường bị ác quỷ, cương thi đuổi giết thì thôi, thật vất vả mới chạy đến Nhật Bản chơi một chuyến, còn bị một con tiểu yêu trêu đùa, ta ở trong lòng thề, lại thấy nàng nhất định phải làm thành một cây cỏ da!

Chạy vội, chúng ta dần dần rời khỏi khu vực này, kinh đô vốn không phải là một thành thị lớn.

Con đường biến thành một dốc đất, hai bên đều là cây cối rậm rạp, ta bò đến thở hồng hộc, vĩ ngọc nhảy đến một cái cổng chào màu đỏ, hình dạng tương tự chữ Hán "Khai", ta nhớ rõ tên nó là chim ở, là bức tượng khắc ký hiệu của xã hội Nhật Bản.

Ngọc đuôi ở trên một loạt điểu cư nhảy tới nhảy lui, cuối cùng biến mất trong bụi cây bên cạnh, chúng ta bất tri bất giác bị đưa đến trước Thần Xã, trong bóng tối đứng vững một toà kiến trúc cổ đại, có thể là bởi vì dựa vào núi xây, từ góc độ chúng ta nhìn đặc biệt to lớn đồ sộ.

Nếu như ta nhớ không lầm, đây là Thần Xã thần tăm nổi tiếng ở kinh đô đó nha!

Đúng lúc chúng ta chuẩn bị đi vào, một cây gậy trúc đột nhiên nhằm vào yết hầu của ta, trước mặt xuất hiện một vị nữ hài, nàng đại khái hơn hai mươi tuổi, tết một bím tóc đuôi ngựa, bậc trung, y phục trên người kiểu dáng tương tự Trung Quốc, phía trên là áo khoác rộng thùng thình màu trắng, phía dưới là một cái váy đỏ tươi, bộ dáng này không phải là vu nữ của Nhật Bản sao?

Về phần cây gậy trúc kia, kỳ thật là một cây chổi cầm ngược, ánh mắt cô gái kia sáng ngời nhìn chằm chằm chúng ta, tựa hồ tràn ngập địch ý!

Bữa thần có năm trăm năm mươi bốn đang náo loạn quỷ thần.

Vu Nữ nói một câu Nhật ngữ, chúng ta đương nhiên nghe không hiểu, nàng lại dùng Hán ngữ cứng nhắc hỏi: "Các ngươi làm việc gì vậy? Vì sao xâm nhập Thần Xã."

"Ngươi biết tiếng Trung Quốc sao?" Ta vô cùng kinh ngạc.

"Ta từng đọc sách cổ của Trung Quốc, đã học qua ngôn ngữ Hán." Vu nữ này mặc dù biết ngôn ngữ Hán, nhưng lại đọc không rõ ngôn ngữ lắm, nghe có chút quái lạ. Nàng giơ cây chổi lên lần nữa, ngôn từ nghiêm túc chính nghĩa hỏi: "Mau trả lời câu hỏi của ta!"

"Chúng ta đang đuổi theo một con tiểu hồ ly. Nó trộm hộ chiếu của chúng ta. Không tin ngươi có thể hỏi nó." Ta chỉ đứa con trai được an ủi.

Vu nữ hồ nghi đánh giá chúng ta, nói: "Đuổi theo một con hồ ly? Ngươi nói dối!"

"Vậy ngươi cảm thấy đêm khuya chúng ta xông vào nơi này làm gì? Chẳng lẽ là đến trộm đồ, trong Thần Xã có đồ vật gì có thể trộm sao?"

Cô trừng mắt nhìn ta một cái: "Ở đây chúng ta không có hồ ly!"

Ta tuy nói chuyện nàng có chút muốn cười, nhưng vẫn nhịn được, cái này có chút không lễ phép, Hán ngữ khó học như vậy, song phương chúng ta có thể câu thông đã không tệ.

Ta nói: "Nơi này là lúa Hà Thần Xã, cung phụng không phải là hồ ly sao?"

Vu nữ cười lạnh một tiếng: "Nói như vậy, Quan Âm tự của Trung Quốc, cũng có Quan Âm?"

Nam nhân tốt bụng giải thích: "Thực không dám giấu giếm, ta là đạo sĩ xuất gia ở Túy Mê Đường quan, con hồ ly kia hẳn là mang theo mục đích nào đó dẫn chúng ta tới nơi đây, có thể dẫn chúng ta vào tham quan một chút hay không? Chúng ta tuyệt đối không quấy rầy quý vị."

Vu Nữ nhíu mày, lại hỏi ta: "Vậy còn ngươi?"

"Ta là thương nhân vật âm âm, có lẽ ngươi chưa từng nghe nói tới nghề này."

Vu Nữ không hiểu cái gì gọi là âm vật, chỉ nghe hiểu hai chữ thương nhân, liền hỏi: "Thương nhân và đạo sĩ sao lại đi cùng nhau?"

Ta nói: "Bản chất mà nói, hai ta xem như là đồng hành, cùng loại với Âm Dương sư của Nhật Bản các ngươi."

Nàng ta nghe không hiểu, buông cây chổi xuống nói: "Được rồi, ta có thể dẫn các ngươi đi vào xem. Nếu không có hộ chiếu, ta sẽ cảnh báo, bắt các ngươi lại."

"Được!" Ta gật đầu.

Vu nữ dẫn chúng ta đi dọc theo sơn đạo, tuy mặc áo khoác rộng tay Vu Nữ, nhưng cũng có thể nhìn ra dáng người của nàng rất tốt, không mập không gầy, đường cong lả lướt, đương nhiên ta cũng không phải người cầm thú như vậy, đối với Vu Nữ đều có suy nghĩ.

Trên sơn đạo rất xa xôi, có một hàng điêu khắc màu đỏ, phía trên treo một ít đèn lồng, chiếu sáng có hạn, cũng may đêm nay trăng rất sáng.

Hai bên đường là rừng cây tối như mực, khi thì chim chóc kêu rột, có thể nhìn thấy tượng đá của hồ ly, lớn nhỏ không đều, lớn nhất khoảng nửa người. Chúng nó đứng giống như người, trên người mặc quần áo cổ đại, hai tay khép lại, đôi mắt nheo lại như cười như không, nếu đêm khuya một mình đi ở đây, chắc sẽ cảm thấy có chút âm trầm quỷ dị.

Đi tiếp, trước mắt đột nhiên sáng tỏ thông suốt, xuất hiện một toà lầu gỗ cao lớn màu đỏ, phía trên có chữ Hán viết mấy chữ "Cộc Hà Thần Xã", trên hai bệ nước bùn hai bên đều ngồi xổm một con hồ ly, trong miệng ngậm một bó lúa.

Vu nữ mang bọn ta vào cửa, sân nhỏ rất rộng rãi, sàn nhà quét sạch sành sanh, trồng rất nhiều cây, có hòn non và nước suối, chung quanh là một ít kiến trúc Đường kiểu Đường màu đỏ, nhìn phi thường mới tinh, nhưng ta biết niên đại hẳn là rất lâu đời.

Ta không khỏi có loại cảm giác xuyên không về Đường triều, ở chỗ này đập cổ trang phiến đại khái cũng không thành vấn đề, nghe nói bộ thích khách Phong Kỳ diễn viên năm trước có một phần cảnh tượng là lấy ở kinh đô.

Ta lưu ý bố cục phong thuỷ nơi này, phát hiện bố trí mười phần xảo diệu, nói vậy lúc xây dựng có cao nhân chỉ điểm, nơi này tốt xấu gì cũng là Thần Xã cấp bậc quốc bảo Nhật Bản.

Lúc này Vu Nữ ngừng lại, xoay người nói với chúng ta: "Hộ chiếu ở đâu? Ta đưa các ngươi đi tìm, không được tự tiện xông vào lung tung."

Ta nghĩ thầm rằng Vu nữ này cố ý làm khó chúng ta. Nếu không tìm kiếm khắp nơi thì làm sao chúng ta biết hộ chiếu ở đâu? Nam tử chăn hộ mệnh lại đột nhiên nói: "Ta cảm giác được yêu khí nên ở nơi đó."

Hắn ta duỗi một ngón tay ra, chỉ vào vị trí đại điện.

Vu Nữ nghi ngờ hỏi: "Ngươi chắc chắn chứ?"

Nam nhân đáng thương gật đầu.

"Được, ta mang các ngươi đi." Vu Nữ nói.

Tiến vào đại điện phải cởi giày, bên trong đại điện thờ phụng một tượng thần khoác vải đỏ, tuy là dáng vẻ của con người, nhưng thần thái khuôn mặt lại có mấy phần giống hồ ly, ta hỏi Vu Nữ đó là trước ngọc tảo sao? Nàng nói không phải: "Rất nhiều du khách Trung Quốc đều hỏi ta loại vấn đề này, dở khóc dở cười."

"Là dở khóc dở cười." Ta sửa lại nàng.

Trên bàn thờ quả nhiên để vài bản hộ chiếu. Ta cầm lên, năm người còn lại đều ở nơi này. Dưới trướng hộ chiếu còn có một vật, đó là một tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát!

Tấm phù này dán trên cả tấm ván gỗ, Vu Nữ kinh hô cầm trên tay kiểm tra, đôi mắt trừng thật lớn, ta và nam bộ lạc nhìn nhau.

Tấm phù này là ta đưa cho tên bán quán chủ kia, bản thân yêu hồ là yêu tà, không thể tùy tiện đụng phù chú, liền cạy tấm ván gỗ xuống. Nàng để phù chú ở đây, lại không ngại vất vả dẫn chúng ta vào, ta nghĩ tiểu hồ ly này an bài ra, khẳng định không có chuyện gì tốt.

Vu Nữ hỏi ta: "Tấm phù này cũng là của các ngươi sao?"

Dọc theo đường đi Vu Nữ đều đề phòng chúng ta, hình như không quá hoan nghênh chúng ta, ta vốn không muốn tiết lộ sự việc ra ngoài, về khách sạn nghỉ ngơi sớm một chút, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nói: "Là ta vẽ!"

"Ngươi biết vẽ loại phù này?" Nàng càng thêm kinh ngạc.

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

Hai tay nàng chắp trước ngực, vô cùng thành khẩn nói: "Có thể tặng cho ta mấy tấm được không?"

Nàng nói chuyện này có chút khó xử, gần đây trong Thần Xã có chút không thích hợp, tựa như là ma quỷ, đêm khuya luôn có động tĩnh kỳ quái, có thứ gì dán tường vây ném viên gạch vào bên trong, có người còn nhìn thấy một võ sĩ không đầu đi tới đi lui trên đường núi, dọa vài vu nữ bị dọa, tháng trước còn có một cái đầu bốc lửa bay tới bay lui ở trong sân.

Mà thần quan trong Thần Xã to nhỏ một chút biện pháp cũng không có, mặc dù bản thân ngày thường có phương pháp tu luyện của Thần đạo giáo và Âm Dương giáo, nhưng không có phương pháp đứng đắn, Vu Nữ Quan làm người hầu phụng dưỡng thần, bản thân cũng không có năng lực hàng yêu phục ma, cá biệt vu nữ xác thực có được thần lực, nhưng đó là trong huyết thống tự mang. Còn Âm Dương sư trong lịch sử sớm đã mất đi truyền thừa.

Vu Nữ ngượng ngùng nói: "Bà nội ta là Vu Nữ năm đó nổi danh ở kinh đô, nhưng đến thế hệ của ta, đã không còn chút pháp lực nào nữa..."

"Xin hỏi xưng hô như thế nào?" Ta hỏi.

Vu nữ tự xưng là Thiên Diệp Lâm, ta và nam nhân an ủi cũng tùy tiện báo gia môn, ta nói: "Thiên Diệp tiểu thư, ngươi làm sao biết tờ phù này có pháp lực?"

"Bởi vì, Địa Tạng Vương Bồ Tát phù chúng ta cũng có." Hai mắt Vu Nữ tỏa sáng nói.

Ta kinh ngạc một hồi, nàng chẳng những biết phù này có pháp lực, còn biết tên của nó, cô gái này xem ra còn có chút kiến thức.

"Hai vị có thể đi theo ta không? Ta muốn xem một vật." Vu Nữ đưa tay làm tư thế mời.

Tinh thần ta rung lên, nghĩ thầm lại có vụ làm ăn tới cửa.

Chương thứ năm trăm năm mươi một của ruồi nhặng, phá vỡ phong ấn.

Thiên Diệp mang bọn ta đi vào một gian thương khố chuyên môn dùng để chứa vật phẩm tế tự trong đại điện, trong kho hàng thu thập rất chỉnh tề, có một cỗ hương thơm nồng đậm, trên từng hàng giá trúc bày biện trang phục tinh mỹ, trống nhỏ, quạt nhỏ, vân vân.

Nàng vẫn luôn đi vào sâu trong thương khố, quỳ xuống trước một cái tủ gỗ lim, chắp tay trước ngực thành mười cầu nguyện trong chốc lát, sau đó mở ngăn tủ gỗ lim ra.

Trong ngăn tủ là một cái hộp gỗ, hai đầu đều có một cái tay màu đồng, kiểu dáng cổ xưa. Nàng đem cái hộp kéo ra, trên hộp quấn từng sợi tơ đỏ, còn dán mấy tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát tàn phá, ta kinh ngạc hỏi: "Những phù này ngươi lấy được ở đâu?"

Thiên Diệp nói phù chú xuất phát từ thế hệ của bà nội nàng, trong hộp này có yêu ma quấy phá, có một tiên sinh tới từ Trung Quốc hàng phục yêu ma, dán những phù này.

Họa pháp Địa Tạng Vương Bồ Tát phù có sự khác nhau, giống như một bộ quyền pháp truyền đến trong tay mỗi đồ đệ có khác biệt, ta nhìn kỹ những phù chú này, phía trên tranh vẽ rồng bay phượng múa rất có thần vận gia gia.

Ta thầm nghĩ, chắc không phải là gia gia chứ? Lão nhân gia người cũng chưa có nhắc qua hắn đi Nhật Bản, có lẽ là những người còn lại trong nhà Giang Bắc Trương.

"Ta có thể nhìn một chút cái rương này không?" Ta hỏi.

"Được." Thiên Diệp gật nhẹ đầu.

Ta chuyển cái rương đến trước mặt, cái rương này phong ấn rất trọng yếu, hồng tuyến phía trên mở ra chính là phong ấn trận có lục mang tinh, mấy tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát phát ra tác dụng gia cố phong ấn, hiển nhiên là do cao nhân làm ra.

Nhưng mấy tấm phù lục này đã không trọn vẹn, hiệu quả hoàn toàn không có, hồng tuyến cũng bị cắn đứt mấy chỗ, phong ấn đã sớm bị phá.

" tủ này một mực khóa sao?" Ta hỏi.

"Chỉ có ta và đại thần quan mới có chìa khóa tủ." Thiên Diệp trả lời.

Nam tử tốt cầm chổi quét từ trong ngăn tủ ra một đống ruồi chết, Thiên Diệp sợ hãi, hỏi ta chuyện gì đang xảy ra vậy.

Ta kiểm tra đáy hòm một chút, phát hiện bị người chui vào một cái động, sau đó nắm lấy thi thể con ruồi đặt ở dưới mũi hít hà, có một mùi máu.

Ta trao đổi ánh mắt với nam nhân thân thích một chút, đã đoán được nguyên nhân, có người cố ý phá hoại!

Ta không quan tâm Thiên Diệp giải thích, con ruồi này là thả vào máu quạ đen nuôi lớn, âm khí phi thường nặng, có người theo lỗ thủng đáy hòm nhét chúng vào. Bản thân phong ấn chính là dương khí rất nặng, âm dương tương kích, con ruồi xuất phát từ bản năng sẽ bắt đầu phá hư phong ấn. Mặc dù sức mạnh của một con ruồi có hạn, nhưng rất nhiều con ruồi đã tiêu hao hết sinh mệnh, cuối cùng có thể cắn vỡ phong ấn.

Biện pháp này coi như là có rất sáng ý, ta cảm thấy người âm thầm giở trò nhất định rất quen thuộc pháp thuật Trung Quốc.

Thiên Diệp không phải quá hiểu âm dương học, chớp mắt hỏi ta: "Phá hoại sẽ ra sao?"

"Yêu ma bên trong sẽ chạy ra." Ta nói.

"Có thể mời Trương tiên sinh phong ấn lại hay không?"

Ta lắc đầu: "Liệt thủy khó thu, nó đã trốn thoát rồi, phong ấn lại cái rương này cũng vô nghĩa. Đúng rồi, ngươi có thể mở nó ra xem một chút được không?"

"Được!" Thiên Diệp cởi dây đỏ quấn ở bên ngoài, mở rương ra.

Trước mắt ta sáng ngời, không ngờ bên trong lại là pho tượng hồ ly, được đặt ở bên trong cẩn thận bảo vệ rất tốt.

Ta có buồn chán một chút, hỏi Thiên Diệp thứ này chạng vạng không phải là đi theo triển lãm thải xa sao? Nhưng nhìn bụi đất phía trên nó, đã lâu rồi không được mở ra.

Thiên Diệp cười nói, hàng năm triển lãm mang ra, đều là hàng nhái có thể thợ may khéo léo chế tạo, chính phẩm quý giá như thế, vu nữ bối phận khá thấp ngay cả nhìn cũng không cho phép liếc mắt một cái.

Ta muốn lấy ra kiểm tra một chút, Thiên Diệp nói chờ một lát, đi lấy hai tay để cho chúng ta đeo vào.

Bức tượng hồ ly này là chế từ bạc, rất nặng, mặt ngoài năm tháng thâm thúy đã chuyển sang màu đen. Ta và nam nhân cầu hôn cẩn thận từng li từng tí dâng lên, đặt ở trên vải vóc. Hình dáng pho tượng này là một con hồ ly đang ngồi, lỗ tai kề sát trên đầu, dáng người gầy gò, khá giống chó, đúc đến da lông cũng rất giống thật.

Vật này hẳn không phải là vật tầm thường, là pháp khí của thời đại Thiên Hoàng, vật này trong lúc rèn đúc thường thường sẽ để vào bên trong một số thứ khác, ví dụ như xá lợi tử của cao tăng, máu của Thiên Hoàng, xương cốt yêu quái gì đó.

Nhưng ta lại không phát hiện ra âm khí, ngược lại, buổi chiều ta lại cảm thấy uy hiếp rõ ràng trên tôn đồ dỏm kia.

"Chỗ này làm sao lại trống không?" Nam tử chăn hộ chỉ vào hốc mắt hồ ly hỏi.

"Con mắt Ngân Hồ đại nhân vốn là trống không?" Thiên Diệp lộ vẻ khó hiểu.

"Không đúng, nơi này hẳn là có hai con mắt." Nam tử sai vặt nói.

"Ta không rõ, ta cũng chỉ gặp qua ba lần, cũng không có con ngươi." Thiên Diệp buồn bực nói.

Ta phỏng đoán nói: "Chúng ta ở Đại Minh từng nhìn thấy một con yêu hồ biến thành thiếu niên áo trắng, đêm nay lại nhìn thấy một con yêu hồ biến thành nữ hài, chẳng lẽ hai người bọn họ chính là con mắt Ngân Hồ này hóa thành?"

Nói như vậy, chạng vạng tối trên tế điển nhìn thấy hồ ly hẳn là cô gái kia. Nàng bám vào hàng nhái, khiến ta nghĩ đó là một món âm vật. Lúc ấy nàng nhìn thấy Địa Tạng Vương Bồ Tát Phù ta đưa cho ông chủ hầm đông, liền lặng lẽ bóc xuống, đặt ở chỗ này, sau đó lại trăm phương ngàn kế lừa gạt chúng ta. Chỉ là ta không nghĩ ra vì sao nàng lại làm như vậy, hình như không có chỗ tốt với nàng nhỉ?

Ta nói cho nam nhân có suy đoán của ta về "con bé" này, nói: "Có phải con bé muốn chúng ta trợ giúp Thiên Diệp tiểu thư không?"

"Nói cách khác, thiếu niên áo trắng kia ở bên ngoài trợ trụ vi ngược, nữ hài muốn để hắn quay đầu lại, thế nhưng lấy sức mạnh của nàng lại không thể làm được, liền vạch kế hoạch một màn như vậy, dẫn chúng ta đến nơi này." Ta phân tích nói: "Nhưng thiếu niên áo trắng kia ở xa tít trong Đại Khuyết, chúng ta còn muốn trở về sao? Làm không tốt tổ chức sơn khẩu đang truy nã chúng ta ở khắp thành."

"Cửu Lân, ngươi cảm thấy phong ấn này là do ai phá hư?" Nam tử sai vặt hỏi.

"Lẽ nào là nam hài kia làm!" Ta bừng tỉnh hiểu ra: "Ý của ngươi là hắn sẽ còn tới nơi này?"

Nam nhân đáng thương gật đầu.

Thiên Diệp ở bên cạnh nghe vậy không hiểu ra sao, ta liền đem chuyện gặp phải ở Đại Kiền, cùng chuyện đêm nay bị yêu hồ đùa cợt kể lại một lần, nàng kinh ngạc che miệng: "Hai người bọn họ chẳng lẽ là hóa thân Hồ Tiên đại nhân?"

"Xem ra là vậy" Ta nói với Thiên Diệp: "Thực không dám giấu diếm, công việc của ta chính là thu phục những âm vật quấy phá này"

"Âm vật, đó là cái gì?" Thiên Diệp không hiểu hỏi.

Ta giải thích với nàng về nguồn gốc của âm vật, sau khi nghe xong, Thiên Diệp nói: "Vậy thật sự là quá tốt rồi, xin Trương tiên sinh nhất định phải giúp đỡ Thần Xã, thù lao ta sẽ nói với Đại Thần Quan."

"Chúng ta ra mặt, giá cũng không thấp đâu!" Ta vừa cười vừa nói.

Thiên Diệp cau mày, nghiêm trang nói: "Thần Xã không có quá nhiều tích góp, hy vọng giá cả của Trương tiên sinh sẽ công đạo một chút..."

Ta có chút không đành lòng nói cho nàng biết quy tắc của chuyến đi này, sự kiện giải quyết đồ vật thuộc về ta.

Thứ trước mắt dù sao cũng thuộc đẳng cấp quốc bảo, đừng nói Thiên Diệp không thể làm chủ, Đại Thần Quan Thần Xã chắc cũng sẽ không đồng ý chứ?

Nam nhân mai táng ta nhìn thoáng qua, hỏi ý kiến hắn, hắn lạnh nhạt nói: " ủy thác việc này chúng ta nhận."

Ta nghĩ cũng phải, coi như là một việc thiện, bảo vệ mối quan hệ hai nước là được rồi.

"Thật tốt quá!" Thiên Diệp Hưng cao hứng nói: "Cảm ơn, cảm ơn Trương tiên sinh cùng tiên sinh sơ nhất."

Lúc này Doãn Tân Nguyệt đã tới máy truyền tin, hỏi chúng ta sao còn chưa quay về? Bây giờ ta mới phát hiện đã mười một điểm, liền cáo từ Thiên Diệp trước.

Chương thứ năm trăm một trăm sáu, Phong Thủy tứ linh thú

Sau khi trở lại khách sạn, ta kể lại chuyện tiếp nhận ủy thác cho Doãn Tân Nguyệt, nàng rất vui vẻ nói: "Giúp Thần Xã bắt yêu quái, chơi vui quá! Chuyện này còn thú vị hơn nhiều so với thăm thú bình thường."

Ta hỏi Lý mặt rỗ đi đâu rồi? Doãn Tân Nguyệt nói vừa rồi Lý mặt rỗ bị nhốt ở thang lầu quá lâu, tinh thần có chút không chịu nổi, hai người về phòng nghỉ ngơi.

Trước mắt địch tình không rõ, ta cũng không có cách nào chuẩn bị, liền sáng mai đi Thần Xã điều tra một chút.

Sáng sớm ngày thứ hai, chúng ta đang chuẩn bị xuất phát, Lý mặt rỗ lại chết sống không muốn đi, ôm chăn trên giường nói: "Lần này cho dù có nhiều tiền hơn nữa ta cũng sẽ không đi, ta cũng không muốn lại gặp loại chuyện này nữa!"

"Nhìn bộ dạng sợ hãi của ngươi kìa!" Ta uy hiếp nói muốn đem hắn sờ sờ mông tiểu thư nói ra, Lý Ma Tử mới không tình nguyện xuống giường.

Như Tuyết cũng do dự, muội đã cho nàng túi phong quỷ mà nam tử đã dùng để trị an tối qua, nói thứ đồ chơi này có thể phòng thân, nên nàng tin là thật, lúc này mới yên tâm để trên người.

Ăn xong điểm tâm, chín điểm tâm chúng ta liền đến Đinh Hà Thần xã, vốn tưởng rằng nơi này rất sớm, nhưng nơi này đã có không ít du khách, rất nhiều người xếp hàng dài, hướng tượng Hà Thần sơn cầu nguyện, viết tâm nguyện ở trên một tấm ván gỗ nhỏ.

Doãn Tân Nguyệt nói muốn viết một tâm nguyện, nhưng vẫn nói: "Nhiều người như vậy, chúng ta làm chính sự trước, đợi buổi tối không có ai lại tới cầu nguyện."

Chúng ta xem xét chung quanh, bị một nam nhân mặc trang phục vu sư gọi lại, líu ríu nói một đống Nhật ngữ. Tiểu Cao cùng hắn nói chuyện với nhau, nói với chúng ta: "Vị này là thần đại thần quan của Thần Xã đảo Phổ tiên sinh, hắn nói nơi này không cho du khách vào tham quan."

"Ngươi nói với hắn, chúng ta không phải du khách, là khách Thiên Diệp tiểu thư mời tới!" Ta nói.

Tiểu phiên dịch cho Phổ đảo nghe, Phổ đảo bán tín bán nghi, lúc này Thiên Diệp mang theo một thùng nước đi tới, vội vàng buông thùng nước và nói rõ tình huống đảo Phổ. Thái độ Phổ đảo đại biến, nhiệt tình tỏ vẻ hoan nghênh đối với chúng ta, bất quá hắn còn có việc phải xử lý, liền để Thiên Diệp mang chúng ta đi chung quanh xem xét.

Doãn Tân Nguyệt kéo kéo tay áo của ta, chỉ vào Thiên Diệp nói: "Đây là vu nữ trong truyền thuyết à? Quả nhiên khí chất khác với tất cả mọi người."

"Cảm ơn!" Thiên Diệp khẽ mỉm cười.

"Ngươi biết cái gì mà nói Trung Quốc?" Doãn Tân Nguyệt giật nảy mình.

"Từng học chữ Hán." Thiên Diệp nói.

Lý Ma Tử cười hì hì khen ngợi: "Thiên Diệp tiểu thư thật xinh đẹp." Bị Như Tuyết hung hăng trừng mắt một cái.

Lúc tiến vào Thần Xã, ta phát hiện một cái đèn lồng đá điêu khắc trong góc đã hư hỏng, du khách có lẽ nhìn không ra cái gì, nhưng ta và nam nhân thương xót lại chú ý tới, đèn lồng đá này có chỗ bất đồng với các thạch lồng khác, ta chú ý tới phía trên điêu khắc một con Chu Tước, trên mặt ta chà xát một chút âm văn, rõ ràng xen lẫn một tia âm khí nhàn nhạt!

Bên trong thạch đèn lồng này có khả năng là đất nghĩa trang, dùng để xây dựng bố cục phong thuỷ của toàn bộ Thần Xã, kiến trúc phong thuỷ cũng không phải chỉ dùng dương khí nặng là tốt rồi, có đôi khi cũng có một ít tài liệu âm tính nặng, dương âm tương thành, để cho gió nước nổi lên.

"Nếu ta phán đoán không sai, Thần Xã tứ giác đều có đèn lồng bằng đá như vậy, chính là khắc Tứ Thần Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ của Trung Quốc." Ta nói.

Thiên Diệp rất bội phục gật đầu: "Trương tiên sinh nhãn lực quả nhiên tốt, thạch đăng lồng như vậy đúng là có, nhưng mấy ngày nay đều bị người phá hủy một cách khó hiểu..."

"Tiểu thư, ngươi nói chuyện sao không giống với quỷ tử Nhật Bản trong TV." Như tuyết mỉa mai một tiếng, nàng có chút địch ý với Thiên Diệp, có thể là oán hận Lý Ma Tử vẫn luôn nhìn trộm nàng.

"Quỷ tử Nhật Bản? Là yêu quái sao?" Thiên Diệp vẻ mặt khó hiểu, từ nhỏ lớn lên ở Thần Xã, đại khái không nhìn thấy TV.

Ta chuyển đề tài, nói nàng đưa chúng ta nhìn những nơi khác một chút.

Trên đường đi, gã cao lớn sửa chữa lại ngôn ngữ Hán diệp một chút, tuy rằng thiên diệp nói chuyện luôn là kỳ lạ, nhưng nàng băng tuyết thông minh, một khiếu thông suốt bách khiếu, rất nhanh có thể nói tiếng Hán bình thường.

Phía sau Thần Xã là đồng ruộng, người trong Thần Xã đang trồng rau ăn ở đây, xa xa có rất nhiều phần mộ, trên đó mọc đầy cỏ xanh, ta nói với Doãn Tân Nguyệt: "Ta kiểm tra ngươi, đặt ở phía trước kiến trúc thì tốt hơn, vẫn là phía sau tốt hơn?"

"Đằng sau, phía trước khó coi biết bao." Doãn Tân Nguyệt nhíu mày nói.

"Sai rồi, phần mộ nên đặt ở phía trước! Trong phong thủy học nói "Ninh kêu trước nhà chất đống lên, chớ kêu quỷ trong phòng đến đẩy "Đem", phần mộ đặt ở phía sau nhà là phong thủy đại kỵ." Ta giải thích.

Thiên Diệp nháy mắt nói: "Trương tiên sinh, chúng ta ngày thường không chú ý phong thuỷ, nhưng hình như cũng không có ảnh hưởng gì, thứ cho ta mạo phạm, có thể thấy được lời nói phong thủy quả thật vô căn cứ."

"Ngươi cho rằng không có ảnh hưởng sao?" Ta cười lạnh một tiếng, sau đó nói cho nàng, đầu tiên Thần Xã Dương khí nặng, tà túy không dám đơn giản tiến vào; Tiếp theo, phần lớn những người trong Thần xã phần lớn là cả đời không kết hôn, không nhìn thấy ảnh hưởng, không thấy ảnh hưởng; cuối cùng phong thuỷ bố cục Thần Xã này là cao nhân chỉ điểm, phi thường nghiêm cẩn, nhưng hiện tại chỉ có bốn cái đèn lồng bị hủy, lập tức sẽ bắt đầu náo quỷ, huống chi là về sau?

Thiên Diệp bừng tỉnh nói: "Có biện pháp nào có thể giải quyết không?"

"Trong những phần mộ này đều chôn cất những ai?" Ta hỏi.

"Các đời thần quan vu nữ, bọn họ đều là người hầu lúa thần trung thành, chắc sớm đã thành phật rồi nhỉ." Thiên Diệp chỉ phía trước phần sơn nói: "Nhưng trên ngọn núi này còn chôn cất không ít võ sĩ chết trận, theo cách nói của ngài, phong thuỷ hẳn là không tốt lắm nhỉ?"

Trong núi trồng đầy cây trúc, tràn ngập một cỗ sương mù trắng xoá, quả thật có cỗ âm khí rất mạnh.

"Đêm nay ta tu bổ một chút phong thủy bố cục nơi đây, hẳn sẽ không lại náo quỷ nữa." Nói.

"Cảm ơn." Thiên Diệp cảm kích gật đầu.

Nam tử thích nhất vẫn không nói lời nào đột nhiên hỏi: "Người xây dựng cái xã hội thần này là ai?"

Thiên Diệp trả lời: "Nghe nói là Âm Dương sư vĩ đại an khang xây dựng."

"Cháu trai của Tình Minh?" Nam tử có điều muốn nói nhíu mày.

"Đúng vậy." Thiên Diệp gật đầu nhẹ.

Ta mở điện thoại di động kiểm tra một chút, ở thời kỳ bình an cổ xưa của Nhật Bản, Âm Dương sư là một chức nghiệp vô cùng giỏi, mà an trí gấp bội chính là Âm Dương sư dùng để ngự lâm Thiên Hoàng, chuyên môn phụ trách phong thuỷ và tế tự hoàng cung.

Mà tôn tử an toàn hơn Tình Minh, an khang gấp bội, là muốn thế tập kích chức vị Âm Dương sư.

Ta thầm nghĩ, chẳng lẽ Thần Xã này có mối liên hệ nào đó với Hồ Yêu Ngọc Tảo bị phong ấn năm đó?

Lúc này trong Thần Xã truyền đến một trận rối loạn, một vu nữ tới nói mấy câu với Thiên Diệp, ta hỏi nàng làm sao vậy, nàng nói có hai vị du khách ngất xỉu.

Đến thì cũng đã đến, chúng ta đi qua xem một chút, hai du khách kia nằm ở một chỗ yên tĩnh, một nam một nữ, như là một đôi vợ chồng. Đảo Phổ cũng ở đó, đang gọi điện báo cứu quan, ta vừa thấy sắc mặt hai vợ chồng này đã cảm giác không thích hợp.

Nam nhân chăn hộ đi qua chớp mắt bọn họ, nói với ta: "Bị hút dương khí..."

"Các ngươi có thể cứu bọn họ không?" Thiên Diệp hỏi.

Ta nói cho nàng biết, đôi vợ chồng này không nguy hiểm đến tính mạng, nằm trên giường mấy ngày là được rồi.

Ban ngày bình thường không có quỷ, hút dương khí bọn họ chỉ có thể là yêu, rất có thể là một trong hai con yêu hồ kia.

Ta vừa nhìn tất cả mọi người ở đây, bỗng nhiên nhướng mày: "Không tốt, chúng ta khả năng trúng kế điệu hổ ly sơn! Đối phương là chạy lên pho tượng hồ ly."

Đảo Phổ kinh hãi, lập tức chạy tới nhà kho kiểm tra, những người còn lại theo sát phía sau.

Khi ta đến đây, đảo Phổ đã mở ngăn tủ ra, bên trong trống không, hắn hô to gọi nhỏ, nam nhân sầu lo đột nhiên thò tay hướng trong ngăn kéo, đem cái rương bảo tồn thật tốt ra ngoài.

Một màn như ảo thuật này khiến Thiên Diệp và Phổ đảo chấn kinh, nam tử an ủi nói: "Là Chướng Nhãn pháp."

Đảo Phổ không yên lòng, muốn tự mình mở ra xác nhận một chút, khi pho tượng hồ ly bị lấy ra, Tiểu Cao đột nhiên từ trong tay hắn đoạt lại, cướp đường mà chạy!

Chương thứ năm trăm một điều, điều hổ ly sơn.

Một màn này xảy ra quá đột ngột, Lý Ma Tử bị đụng một cái suýt nữa ngã sấp xuống.

Cũng không biết Tiểu Cao phát điên cái gì, cầm lấy pho tượng hồ ly một đường móc ra thương khố!

Việc này không nên chậm trễ, chúng ta hỏa tốc đuổi ra, Phổ đảo hô to gọi nhỏ người đến giúp, không ít thần quan, vu nữ từ trong điện lao ra, muốn ngăn cản Tiểu Cao. Nhưng giờ phút này Tiểu Cao giống như tiểu thư ngày đó ở trong phong tục quán, khí lực lớn đến kinh người, dùng bả vai liên tiếp đánh ra vài tên thần quan, chạy vào trong đình viện.

Ta tên là nam nhân thiếp thân bọc đánh, vây quanh Tiểu Cao. Hai tay Tiểu Cao bảo vệ pho tượng hồ ly, hai mắt đỏ ngầu, hung ác nhe răng trợn mắt về phía chúng ta.

Ta chụp lấy roi Thiên Lang điên cuồng quất một phát, Tiểu Cao một mực chạy quanh lồng đèn đá, nhiều lần thiếu chút nữa đắc thủ, cuối cùng roi lại quấn trên lồng đá! Hắn linh hoạt như cá chạch, tăng thêm trong sân có hòn non bộ, cây cối trong sân, chúng ta lại không bắt được hắn.

Lúc này Thiên Diệp chạy tới, hô to: "Đừng đuổi theo hắn, con hồ ly chân chính ngự thủ đã bị người ta mang ra Thần Xã rồi."

"Ngươi nói cái gì?"

Ta nhìn Tiểu Cao một cái, nó đang trốn phía sau giả sơn thăm dò, giống như đang chờ chúng ta đuổi theo.

Ta cắn đầu lưỡi, đau đớn khiến ta giật cả mình. Nhìn lại, pho tượng hồ ly đang cầm trong tay kia rõ ràng là một tảng đá.

Lúc hắn cướp từ tay Phổ đảo hẳn là thật, sau khi ra khỏi cửa có người tiếp ứng hắn, nhanh chóng đánh tráo pho tượng hồ ly.

Chúng ta lại bị Tiểu Cao đùa bỡn xoay vòng, khiến Chân Hung có thời gian mang theo pho tượng hồ ly chạy trốn.

Ta trao đổi ánh mắt nam tử tốt một chút, vội vàng đuổi theo xuống núi, ven đường ngựa ngừng cỗ xe, từ trong cửa sổ xe lộ ra đại thúc hói đầu đã từng gặp một lần ở quán phong tục. Hắn cười với chúng ta không có ý tốt, đuổi đi.

Hai mắt ta trợn tròn, quả thực khó mà tin được, ban ngày ban mặt hắn lại trộm đi pho tượng hồ ly ngay dưới mí mắt chúng ta.

Thiên Diệp từ trên sơn đạo chạy xuống, trông thấy ốc xe nghênh ngang rời đi, gấp đến độ chửi ầm lên: "Hai người các ngươi là ngu ngốc hả? Đều có thể thả chạy sao! Vậy làm sao bây giờ? " Nàng ngồi xổm xuống, ảo não ôm đầu.

Đột nhiên ta chú ý tới, phương thức nói chuyện của nàng không giống với Thiên Diệp, hơn nữa Hán Ngữ Thiên Diệp cũng không lưu loát như vậy.

Nam nhân chăn hộ cũng phát hiện, gã rút kiếm ra chỉ vào cổ họng cô, lạnh lùng thốt lên một hàng chữ: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Thiên Diệp sợ hết hồn, sau lưng đột nhiên nhảy ra một cái đuôi đầy lông lá, giơ hai tay lên.

Lúc này, Thiên Diệp cùng Doãn Tân Nguyệt chân chính từ trên sơn đạo đi xuống, bị một màn trước mắt làm cho chấn kinh, dưới tầm mắt của tất cả mọi người, Thiên Diệp chậm rãi thay đổi bộ dáng, hóa ra là tiểu hồ ly đùa bỡn chúng ta tối hôm qua.

"Nguyên bản đem chuyện này nói cho chúng ta biết bản địa!" Nam tử lo lắng nói.

Tiểu hồ ly rũ tai xuống: "Ồ!"

Khi bọn ta trở lại Thần Xã, Tiểu Cao đã bị bắt lại, mấy tên quan thần đè hắn, miệng hắn sùi bọt mép, há mồm cắn loạn, ta móc ra một tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát dán lên cho hắn, lúc này mới dừng lại.

Nam tử sai vặt vặn nắp bình nước tùy thân Tiểu Cao mang theo, ngửi một cái, hắn ta trúng độc giống như tiểu thư của Phong tục quán, yêu hồ phun nước miếng vào trong, khống chế tâm trí của hắn ta, có thể là trước khi Thần Xã chúng ta chôn xong phục bút.

"Thiếu niên áo trắng kia có quan hệ thế nào với ngươi?" Nam tử sai vặt hỏi tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly quét nhìn những người xung quanh, vẻ mặt có chút sợ hãi, không chịu mở miệng.

Ta hỏi Thiên Diệp: "Có thể tìm gian phòng yên tĩnh nào không, chúng ta thẩm vấn nàng cho tốt!"

Thiên Diệp gật đầu: "Ta mang các ngươi đi."

Sau đó mấy người chúng ta áp giải tiểu hồ ly đi tới một căn phòng trống, Tiểu Cao thì ở lại để Phổ đảo chăm sóc, sau khi vào nhà, tiểu hồ ly liền nhảy dựng lên mắng to: "Thật sự là lòng tốt coi như lòng lang dạ thú, ta nhiều lần giúp các ngươi, các ngươi còn coi ta là người xấu?"

"Giúp ư? Đêm qua cũng gọi là giúp sao?" Ta hỏi ngược lại.

Tiểu hồ ly ôm hai tay, hừ một tiếng: "Đó chỉ là thử xem năng lực của các ngươi ra sao thôi, ta đâu có làm thương tổn gì các ngươi."

"Tiểu hồ ly tinh, ngươi còn có mặt mũi nói lời này à, tối hôm qua thiếu chút nữa ta đã sụp đổ rồi!" Lý Ma Tử vừa nghĩ tới chuyện tối qua, liền tức giận không chỗ phát tiết.

Như tuyết luôn ở bên cạnh trừng mắt, nhỏ giọng hỏi ta: "Anh rể, nàng ta thật sự là yêu quái sao?"

Tiểu hồ ly nghe thấy câu này thì nhe nanh múa vuốt, sợ tới mức như tuyết ôm chặt lấy cánh tay Lý Ma Tử. Tiểu hồ ly tự giới thiệu: "Ta tên là Vĩ Ngọc, thiếu niên áo trắng kia tên là Nha Ngọc, chúng ta đều là thị vệ của Ngọc tảo tiền đại nhân."

"Thế chẳng phải ngươi đã rất già rồi à?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Cũng không phải vậy... Thật ra phần lớn thời gian chúng ta đều ngủ say."

Chuyện nói tiếp theo của Vĩ Ngọc làm cho mọi người chấn động, hắn và thiếu niên áo trắng là yêu quái dùng linh hồn của mình luyện hóa trước Ngọc Tảo, tương đương với phân thân của Ngọc tảo, nhưng pháp lực thật sự có hạn, chỉ tinh thông một ít huyễn thuật, mị thuật.

Năm đó trước khi Hồ Yêu Ngọc Tảo bị giết chết một cách an phận, hai người bọn họ cũng bị phong ấn trong hai viên Lưu Ly Châu, biến thành hai con mắt được Ngân Hồ ngự hộ cung phụng ở chỗ này, nói là cung phụng, kỳ thật là phong ấn!

Theo thời gian trôi qua, lực lượng phong ấn dần dần giảm xuống, hai người bọn họ liền chạy ra ngoài, Nha Ngọc nhìn thấy thời đại này đã không có người nào lợi hại như vậy, liền muốn tái sinh ngọc tảo trước. Vì thế cùng một thương nhân trong ruộng thông đồng, phong thuỷ Thần Xã đều là do người ta phá hư đồng ruộng, trộm đi pho tượng hồ ly tự nhiên cũng có phần của hắn.

So với tính cách của Nha Ngọc, Ngọc Vĩ thì nàng thiện lương hơn rất nhiều. Nàng biết rõ ngọc tảo trước đó bị phong ấn hơn một ngàn năm, oán khí phi thường vô cùng mạnh mẽ, một khi được phóng thích ra, chỉ sợ hậu quả khó mà lường được! Nhưng bằng sức một mình nàng thì không thể ngăn cản được Nha Ngọc, vừa đúng lúc phát hiện chúng ta có thể vẽ ra loại bùa này, liền dẫn dụ chúng ta từ tửu quán đến Thần Xã, tham dự vào chuyện này.

Nói xong những lời này, Ngọc Vĩ đột nhiên quỳ xuống cầu xin: "Ta có thể giúp các ngươi cùng nhau ngăn cản Nha Ngọc, nhưng ta có một thỉnh cầu, mời các ngươi ngàn vạn lần thương tổn hắn."

Ta trầm ngâm nói: "Pho tượng hồ ly và phong ấn ngọc tảo trước đó có quan hệ gì sao?"

"Không có vấn đề gì!" Vĩ Ngọc lắc đầu.

"Vậy tại sao hắn lại trộm?" Ta buồn bực nói.

Thiên Diệp lúc này giải thích: "Ngân Hồ ngự thủ là trấn xã chi bảo của Thần Xã, một khi tin tức mất trộm công bố ra ngoài, sẽ ảnh hưởng phi thường không tốt, Phổ đảo tiên sinh sẽ bị trách phạt từ chức, rất có thể Thần giới bị người thu mua."

"Bị người thu mua?" Ta hỏi.

"Thần Xã cũng có sản lượng, thuộc về chính phủ, kinh doanh không tốt sẽ đổi thành người phụ trách." Thiên Diệp nói.

Dựa theo ý tưởng này, đến lúc đó ra ngoài thu mua Thần Xã khẳng định là vị đại thúc hói đầu kia, ta hỏi ngọc: "Điền Trung Vì cái gì muốn Thần Xã?"

"Có thể Nha Ngọc nói với hắn, dưới Thần Xã còn có bảo tàng, kim khoáng gì đó đi, Điền Trung là thương nhân phá sản." Đồ án cuối ngọc nói.

"Làm sao ngươi biết rõ ràng như vậy?" Ta hỏi.

"Nếu là ta, ta cũng sẽ lừa hắn như vậy, hồ ly chúng ta đều biết gạt người mà!" Nàng nở nụ cười đắc ý, lộ ra một cặp răng nanh nhỏ, nàng và Nha Ngọc tựa như hai em song sinh, phương thức tư duy tiếp cận, lại cùng nhau lớn lên, chuyện gì cũng không thể gạt được đối phương.

"Ngươi còn tự hào về mặt này!" Lý Ma Tử mắng đến nước bọt, ngọc đuôi đang giả bộ mặt quỷ với hắn.

"Trên thực tế có cái gì?" Ta hỏi: "Lẽ nào phong ấn ngọc tảo trước đó là ở đây?"

Ngọc Vĩ ngọc gật đầu: "Ngọc tảo đại nhân trước đã bị phong ấn ở ngọn núi phía sau Thần Xã!"

Chương thứ năm trăm, Ngọc tảo tiền đại nhân, con thứ năm trăm tám...

"Ngươi biết phong ấn ở đâu không?" Ta hỏi.

"Làm sao ta biết được, ta chỉ có thể cảm nhận được yêu khí của Ngọc tảo đại nhân trước đây, ở ngay trên núi." Ngọc Vĩ Bàn đưa tay nói.

Doãn Tân Nguyệt tò mò: "Tiểu hồ ly, Hán ngữ của ngươi nói thế nào cũng tốt như vậy? Ngươi không phải hồ ly Nhật Bản sao?"

"Trước đại nhân là người Trung Quốc, cho nên chúng ta cũng sẽ nói lời của Trung Quốc, hơn nữa, ta cũng trốn ra được mười năm rồi!" Đuôi ngọc bĩu môi nói.

"Ta cho rằng ngươi mới vừa trốn thoát!" Ta kinh ngạc nói.

"Lúc đầu chúng ta bị giam ở bên trong Ngân Hồ ngự bảo, thật vất vả phá tan phong ấn, lại tới một tiên sinh Trung Quốc xen vào việc của người khác, gia cố phong ấn. Về sau có một lần Ngân Hồ Ngự Thủ được lấy ra chữa trị, chúng ta liền thừa cơ mị hoặc một chuyên gia. Để hắn hủy đi phong ấn, chúng ta có thể tự do tự tại đi ra chơi!" Vẻ mặt của Vĩ Ngọc hiện lên vẻ kiêu ngạo, ngẩng cái đầu nhỏ lên.

"Năm đó người gia cố phong ấn kia có hình dạng như thế nào?" Ta hỏi.

"Không khác gì ngươi..."

"Cái gì?" Ta giật nảy mình.

"Ngươi thật sự đặc biệt phiền phức! Vẻ ngoài như thế nào ta biết, lúc ấy ta bị nhốt ở bên trong." Vĩ Ngọc nói ra.

Lần sau nếu như lần sau gặp lại gia gia, ta phải hỏi hắn về việc này.

Vĩ Ngọc ngáp một cái, bản thân nàng ta vốn là một kiện âm vật, không duy trì được bao lâu. Nếu tồn tại lâu sẽ hấp thu âm khí như Nha Ngọc, thế là biến thành một viên Lưu Ly Châu óng ánh, ta cất vào túi trước rồi cất đi.

Thiên Diệp cau mày hỏi: "Trương tiên sinh, hạt châu này..."

"Yên tâm đi, ta chỉ là tạm thời bảo quản, chuyện xong rồi sẽ còn trả lại cho các ngươi." Ta nói.

Chúng ta rời khỏi gian phòng này, Phổ đảo tới nói Tiểu Cao đã tỉnh, hắn chuẩn bị báo động, ta đã nói với hắn ngàn vạn lần không được báo động, cảnh báo một khi phong tỏa nơi này, chúng ta sẽ không thể tự do hành động, làm không tốt chúng ta còn phải bị mang đi Lục khẩu, Tiểu Cao còn bị bắt lại như kẻ thù.

Tiểu Cao không có ở đây, Thiên Diệp tạm thời phiên dịch cho nên Phổ đảo cảm thấy có đạo lý, liền đáp ứng bất an, nhưng hy vọng chúng ta có thể mau chóng đem Ngân Hồ ngự thủ đuổi theo.

Việc này hơi khó, ta cũng không dám nói quá đầy đủ, chỉ nói là làm hết sức!

Cả thành tìm nơi này thật quá ngu ngốc. Chúng ta cũng không phải trinh thám, ta muốn dùng bất biến ứng vạn biến chờ Nha Ngọc tới đây, chỉ cần bắt được hắn, Ngân Hồ ngự thủ cũng lập tức tìm về được.

Ta và nam nhân chăm sóc chuẩn bị lên núi xem, vừa rồi Lý Ma Tử bị hành hạ một chút, đau lưng đau khổ, không có ý định đi, như tuyết ở lại bồi tiếp hắn, ta tên Doãn Tân Nguyệt cũng ở lại, nàng nhất định phải ở cùng một chỗ.

Thế là, ta, Doãn Tân Nguyệt, nam tử an ủi và cả Thiên Diệp cùng nhau lên hậu sơn.

Đây là một ngọn núi nhỏ, đường núi cũng không cao ngất, trong rừng trúc tĩnh lặng, sương mù dày đặc tràn ngập, như một tầng chướng khí. Cánh tay Doãn Tân Nguyệt chăm chú kéo sát, có vẻ hơi sợ hãi.

Nam nhân chăn ấm dưới đất cầm lên một nắm đất quan sát trong chốc lát, trầm mặc một hồi rồi nói: "Nơi này từng chết rất nhiều người..."

"Đánh nhau thôi! Những võ sĩ bản xứ kia ngày ngày giành địa bàn, giành được chỗ to bằng bàn tay, hình như loài người có thể sống rất lâu." Âm thanh là từ trong lòng ta truyền tới, là cuối ngọc đang nói chuyện.

Nam tử ăn năn đọc chú ngữ, Tiểu Lân liền từ trong lòng hắn chui ra, nhẹ nhàng đi trước dẫn đường, không bao lâu chúng ta nhìn thấy một tòa tượng đá, đã còn sót lại không chịu nổi, không cách nào phân biệt bộ dáng ban đầu là như thế nào.

Lúc Tiểu Lân đi qua tượng đá, đột nhiên lung lay một cái, giống như màn hình tivi run run. Ta lập tức hiểu được, viên đá này giống như một bộ phận của trận phong ấn, bởi vậy có thể thấy được trận phong ấn này rất lớn, hầu như bao trùm cả ngọn núi!

"Sức mạnh phong ấn đã rất yếu." Ta nói, Tiểu Lân là linh thể, nếu như sức mạnh của trận pháp phong ấn đủ mạnh, nó hẳn là không thể đi vào.

Nam nhân đáng thương gật đầu.

Thiên Diệp nói: "Trương tiên sinh, có thể sửa chữa không?"

"E rằng sẽ phá hủy được phong ấn ban đầu, rồi lại phong ấn thêm lần nữa. Đương nhiên, giải trừ phong ấn lại là nguy hiểm nhất, không khéo tảo biển trước đó đã chạy ra đây..." Ta nói.

Nam nhân chăn bầu đột nhiên chỉ vào ngực ta, ta phản ứng lại, nguyên lai hắn có vẻ đề phòng Vĩ Ngọc, sợ hai con hồ ly này nội ứng ngoại hợp, thừa dịp chúng ta giải trừ phong ấn động thủ.

Tình huống như vậy không thể không cân nhắc, một khi thả Hồ Yêu Ngọc Tảo ra trước, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, vậy chúng ta sẽ trở thành tội nhân rồi.

"Trước tiên phải xuống núi chuẩn bị ít đồ ăn, chậm một chút chúng ta lại đến." Ta nói.

Sau khi trở lại Thần Xã, ta bảo Lý mặt rỗ đi mua vài thứ, xen vào chuyện có thể nghe được bọn ta nói chuyện, ta tùy tiện nói một ít vật phẩm, đồng thời dùng điện thoại đánh vài chữ, muốn Lý Ma Tử thay ta làm một túi đá bụi, một túi ngọc vụn, một túi bột chì, mấy cái đinh sắt, mấy cái xẻng, một bình máu gà trống.

Lý Ma Tử cười khổ nói: "Tiểu ca, thứ ngươi cần hàm lượng kỹ thuật càng ngày càng cao, đây là bản nhật, ta đi đâu làm chứ."

Thiên Diệp nhìn lướt qua nói: "Những thứ này kinh đô đều có thể lấy được, ta có thể đi cùng với ngươi."

Vừa nghe Thiên Diệp muốn đi cùng hắn, Lý Ma Tử rất vui vẻ, Như Tuyết lập tức đứng ra nói: "Cảm ơn, không cần, tá điền cái gì cũng có thể làm, đúng không?"

Lý Ma Tử lúng túng nói: "Được, ta nghĩ cách."

"Ngươi nhanh lên một chút, tốt nhất đừng đợi trời tối, tình huống lần này khác với lúc trước." Ta dặn dò.

"Ta sẽ đi ngay bây giờ!"

Nói xong, Lý Ma Tử và Như Tuyết đi trước, bởi vì ngôn ngữ không hợp, nên cũng đem Tiểu Cao mang theo. Ta, Doãn Tân Nguyệt và nam nhân đáng lý cũng tạm thời cáo từ, đi ăn chút cơm, buổi chiều hai điểm Lý Ma Tử, Như Tuyết, Tiểu Cao đến tìm chúng ta, đồ đạc đều đã tìm được. Lý Ma Tử nói: "Tiểu ca, mảnh ngọc vụn ta thật sự không làm được, nên không mua được ngọc khí làm thành phấn. Ngươi không biết ngọc khí ở bản xứ khó mua thế nào, tốn không ít tiền đâu."

Ta kiểm tra một chút rồi nói: "Không có việc gì, chút nữa trả lại cho ngươi."

"Đúng rồi, ta còn chưa hỏi, lần này ta có thể kiếm được bao nhiêu tiền?"

"Dù sao cũng không thiệt cho ngươi đâu." Ngoài miệng ta qua loa, nếu biết kiếm không được bao nhiêu tiền, có khi Lý mặt rỗ sẽ quẳng gánh không tham gia.

Ta tên là Tiểu Cao bồi tiếp Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết đi dạo trước, buổi chiều đều là cu li, không có gì đẹp mắt. Mà chúng ta thì đi Thần Xã tìm kiếm Thiên Diệp, như tuyết không có ở đây, Lý Ma Tử liền sinh động, cười hí hửng nói chuyện với Thiên Diệp, Thiên Diệp chẳng qua là xuất phát từ lễ phép mà thôi.

Ta ta giết Lý Ma Tử tới nói: "Ngươi chú ý một chút hình tượng được không? Người ta là Vu Nữ trong tu hành, ngươi hỏi người ta có nói chuyện bạn bầu dục hay không, đây không phải là tìm lời mắng sao?"

"Một cô nương xinh đẹp như vậy sao có thể sống giống như ni cô được, thật đáng tiếc." Lý Ma Tử lắc đầu thở dài.

"Ta thật khinh bỉ ngươi!" Ta dở khóc dở cười nói.

Bốn người bọn ta lên núi, một mình đàn ông thương cảm đi giải trừ phong ấn, bọn ta và Lý Ma Tử lại tiến hành phong ấn, hai bên cùng tiến hành, như vậy sẽ an toàn hơn.

Nếu chỉ là oan hồn, có thể làm một tiểu trận là có thể giải quyết. Nhưng muốn phong ấn một con hồ yêu tu hành ngàn năm, phải đem quy mô này biến lớn.

Ta dùng đá xám vẽ thành bộ dáng lục mang tinh, bắt đầu đào rãnh với Lý Ma Tử, toàn bộ quá trình mất gần hai giờ, rất nhanh trong núi đã tối xuống, sau đó chúng ta đem mảnh ngọc vụn rải vào rãnh, phía trên đắp bột chì, tưới lên máu gà trống.

Bản thân Ngọc vốn là đồ vật có Dương khí khá nặng, nhưng thuộc tính tương đối ôn hòa, gia gia ta từng nói qua nếu như phong ấn tà ma chỉ cần một thứ có dương khí dồi dào, thì tà túy phía dưới sẽ kịch liệt phản kháng, rất nhanh đã phá tan phong ấn đến tàn phá không còn đầy đủ.

Phong ấn sắp sáng sủa cũng rất ôn hòa, cho nên mới có thể duy trì ngàn năm, xem ra có một số đạo lý là thả ra biển bốn biển là đều chuẩn.

Sau khi hoàn thành vòng ngoài, chúng ta đi tới chỗ hạch tâm của phong ấn, ở đó có một gốc cây tùng thật lớn, chung quanh cơ hồ tất cả đều là đất trống, nam tử lo lắng đứng dưới tàng cây nói chờ chúng ta nửa ngày cũng không xong.

"Nơi này là trận nhãn, ta còn chưa mở!" Hắn nói.

"Tiến hành bước cuối cùng đi." Ta nói xong, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, trước mắt tối sầm, cả người liền ngã xuống.

Chương thứ năm trăm nhất Bách Quỷ Dạ Hành thứ năm trăm.

Ta bị Lý Ma Tử bóp chết mấy lần, lúc này mới tỉnh lại, lúc này trời đã tối, chỉ nghe thấy đuôi ngọc ở bên cạnh ủy khuất nói: "Đây cũng là lỗi của ta? Là hắn muốn đặt ta trên người."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ta đỡ lấy đầu, choáng váng, giống như bị móc sạch thân thể.

"Cô ấy đang hút dương khí của ngươi đó." Nam tử sai vặt nói.

"Cái gì?" Ta kinh hãi biến sắc: "Con hồ ly thối lấy oán trả ơn này của ngươi!"

Vĩ Ngọc khó chịu nói: "Cái gì mà lấy oán trả ơn, ngươi có ân gì với ta, ta lại có thù gì với ngươi? Người các ngươi muốn ăn cơm, ta muốn hít dương khí cũng là chuyện bình thường! Ta mới hút một chút dương khí ngươi đã đổ mất, thân thể không tốt ngươi trách ai?"

Tiểu hồ ly này nhanh mồm nhanh mồm, ta nói không lại nàng, tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, nam nói: "Thứ này quá nguy hiểm, còn chưa bị thuần phục, tạm thời ngươi không nên mang theo bên người."

"Cái gì, nói như vậy một cô bé không lễ phép như vậy sao." Vĩ ngọc hai tay chống nạnh, tức giận từ trong túi tiền của ta nhảy ra.

Ta đứng lên thở dài: "Tiếp tục mang phong ấn đi cho tốt!"

Chắc chắn bên trong cây tùng có giấu thứ gì đó để ngăn chặn mắt trận, nhưng động này chúng ta cũng không chui vào được. Lúc này ta nghĩ tới cái đuôi ngọc, bèn nói với nàng: "Đù Ngọc tiểu thư, phiền ngươi kiểm lại một chút."

Nàng dương dương đắc ý nói: "Ta được lợi gì?"

"Ta về sau ta mua cho ngươi đồ ăn ngon nè." Ta cố gắng dỗ dành nàng.

"Hừ, ta không thèm đâu! Ta cần bộ quần áo mới!"

"Được được được!"

Ngọc đuôi hóa thành hồ ly chui vào hốc cây, cũng không lâu lắm lại chạy ra, biến trở về hình người, vừa đập lá rụng trên người vừa nói: "Bên trong là thanh đao của võ sĩ rỉ sét, còn có một áo giáp võ sĩ."

Đoán chừng đó là thứ từng giết rất nhiều người, sát khí cực nặng, mới có thể trấn trụ được Phong Ấn Trận.

Trên tay bọn ta tạm thời không có đồ vật tương đương có thể thay thế, thế nên ta và nam nhân thương cảm thương lượng, dứt khoát giữ lại vật áp trận này, đàn ông thương cảm đồng ý.

Bọn ta chuẩn bị kích hoạt phong ấn trận mới, lúc này dưới chân núi truyền đến tiếng chiêng cảnh báo, vang vọng cả bầu trời đêm, Thiên Diệp chạy tới nhìn một cái, nói: "Không tốt rồi, có rất nhiều cảnh báo đã đến Thần Xã rồi."

Ta kinh ngạc một trận, nói: "Không phải gọi là Phổ đảo cảnh báo sao?"

Sự tình trở nên có chút phiền phức, ta dự định trước kích hoạt đại trận, thế là đeo bao tay lôi mấy con hắc xà ra, đính ở trên cây tùng này, khiến cho máu chúng chảy vào đất, niệm chú.

Vừa mới đọc xong, một đám người đốt chuối tây xông lên núi, Phổ đảo dẫn một đám cảnh báo chỉ trỏ, ngữ khí mười phần không tốt lành gì. Ngọc đuôi bị một màn này dọa cho hoảng sợ, lập tức biến thành hạt châu trở lại túi của ta.

Những cảnh báo kia lấy ra thương, lớn tiếng quát lệnh, thiên diệp liều mạng dùng Nhật ngữ để giải thích, bị đảo Phổ dữ dằn kéo qua một bên.

"Bọn họ nói gì?" Ta hỏi.

"Bọn chúng nói các ngươi là kẻ trộm ngân hồ ngự thủ, cho các ngươi không được nhúc nhích..."

Thiên Diệp còn chưa dứt lời, bị Phổ đảo quát tháo một câu, đại khái là bảo nàng im miệng.

Trong đầu ta ông lên một chút, Phổ đảo đang giải thoát trách nhiệm cho chúng ta, hoặc là ngay từ đầu hắn đã có mục đích khác!

Nhưng đây chỉ là du khách Trung Quốc, cộng thêm ngôn ngữ không thông, căn bản không thể nói chuyện, chỉ có thể để mặc cảnh báo mang theo tù phạm, trong lòng ta cảm thấy lạnh, lần này khả năng phải ngồi tù!

Lý mặt rỗ đưa đám, miệng mở ra một tiếng Thái quân, trông cậy vào việc đối phương nghe thấy lời hắn.

Lại nhìn sang nam nhân thích ăn, hán kiếm tám mặt của hắn cũng bị xem như hung khí không thu, vẻ mặt hắn lạnh lùng, đối mặt với một đám người bình thường, hơn nữa lại là là bằng hữu, cho dù là hắn cũng không lui lại.

"Trương tiên sinh, ta sẽ nghĩ cách cứu các ngươi." Thiên Diệp lớn tiếng kêu lên.

Ta lặng lẽ hỏi: "Đế Ngọc, ngươi có thể giúp chúng ta không?"

"Ta có thể mà!" Vĩ Ngọc lộ ra cái đầu hồ ly nói: "Nhưng có hậu quả gì ngươi tự gánh chịu."

"Được rồi được rồi!" Ta liên thanh nói, nàng mất hứng hừ một tiếng, không nói nữa. Dù sao nàng cũng là yêu quái, thủ đoạn cực đoan, vạn nhất lại chọc phải phiền toái gì, liền thật sự nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không rõ.

Bọn ta bị cảnh sát dẫn xuống núi, nơi đó dừng mấy chiếc xe quay, trong lòng ta nghĩ đã thật sự xong rồi. Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng thương vang, không ít người ở đây đều sợ tới mức khom lưng, có cảnh vệ trẻ tuổi hai tay cầm thương, run rẩy chỉ vào một hướng, trưởng quan chạy tới mắng hắn một trận, cảnh vệ trẻ tuổi bắt đầu giải thích.

Cảnh tượng này cứ như không văn tự, nhưng rất nhanh ta đã hiểu có chuyện gì xảy ra. Một võ sĩ mặc giáp còn sót lại, không có đầu to từ sau lưng trưởng quan chậm rãi đi tới, không ít người đều thấy, hô to gọi nhỏ.

Kỵ trưởng quay đầu nhìn lại, con mắt trừng thẳng, võ sĩ kia giơ cao võ sĩ đao, bổ xuống ông ta, trưởng quan sợ tới mức ngồi bệt xuống đất.

Phịch phịch vài tiếng thương vang, đạn xuyên thấu thân thể Võ Sĩ oan hồn, tựa như đánh vào trong nước tung ảnh, chỉ run run vài cái.

Ta ngắm nhìn bốn phía, phát hiện trong thần xã hội nổi lên một tầng sương mù dày đặc, trong sương mù xuất hiện một ít bóng người lờ mờ, có một số là oan hồn cổ đại, có cái là hiện đại, dọa các thần quan, Vu nữ, cảnh báo ở đây sợ tới mức la to.

Hiện trường lúc đó liền đại loạn, ta mới phát hiện thì ra ta, thì ra ta sợ quỷ như vậy, có thể là bọn họ khá tin chuyện này đúng không? Các cảnh sát cầm thương lung tung, thần quan, vu nữ thì trốn vào trong phòng.

Ta đang nhìn ra thần, đột nhiên nghe thấy một tiếng răng rắc, cánh tay của ta bị mở ra, cúi đầu nhìn, bàn tay ngọc ngà cầm chìa khóa, nháy mắt với ta: "Cảm tạ ta như thế nào?"

"Mở khóa từ đâu tới vậy?" Ta hỏi.

"Lấy lá cây biến! Nói nhảm, đương nhiên là thừa loạn ăn trộm!"

Nàng lại đưa cho Lý mặt rỗ cùng với Lý mặt rỗ bắt tay, ba người chúng ta tự do, liền lui tới một nơi an toàn, bắn ngược lại bay loạn tại chỗ, chúng ta cũng không muốn bị ngộ thương.

Có người từ phía sau đụng ta một cái, là Thiên Diệp, nàng nói: "Trương tiên sinh, tiên sinh Phổ Đảo không thấy rồi!"

"Hắn nhất định sẽ lên núi, muốn hủy diệt phong ấn của chúng ta!"

Ta bây giờ đã hiểu rõ, Phổ đảo cũng là đồng bọn của bọn họ, nếu như buổi sáng không phải hắn cố ý muốn mở hộp ra, Nha Ngọc cũng không có khả năng đắc thủ, lúc ấy mọi người chúng ta rõ ràng đều không hoài nghi hắn.

Chúng ta lập tức lên núi, bắt Phổ đảo cũng có thể chứng minh sự trong sạch.

Mới vừa tới sơn đạo đã thấy vô số oan hồn đi trên núi, số lượng rất nhiều kinh người, không khỏi khiến ta nghĩ tới một từ - Bách Quỷ Dạ Hành.

"Má ơi!" Lý Ma Tử sợ tới mức trốn ra sau một gốc cây: "Ta không đi thì không đi, dù sao ta cũng không giúp được, ta ở đây chờ các ngươi đi."

Ta cũng đang mắng hắn sợ, phía sau Lý Ma Tử xuất hiện một nữ quỷ tóc rối, tạo hình giống như trinh tử vậy, hắn cười ta nói: "Xem xem sau lưng ngươi là cái gì."

Lý Ma Tử quay đầu lại nhìn, hét lên một tiếng, hoa chân múa tay chạy tới trốn sau lưng ta.

Lúc này, vô số oan hồn bị khí tức người sống hấp dẫn, tụ về phía chúng ta, vươn tay muốn bắt chúng ta, hai tay Thiên Diệp kết ấn, quát: "Tà linh thối tán!"

Có lẽ là nguồn gốc của di truyền, nàng vẫn còn có chút pháp lực, xua tan một phần oan hồn yếu kém.

Ta móc Thiên Lang Tiên ra, đọc thầm khẩu quyết, múa roi lên như con rắn, oan hồn ở đâu cũng hóa thành khói khiến Thiên Diệp cũng phải kinh ngạc.

Những oan hồn này cấp bậc không cao, không cần nam nhân an ủi ra tay đều giải quyết hết. Ta giải quyết tất cả ở trong đám oan hồn, bảo bọn hắn mau tới đó, không có đề phòng từ phía sau giết tới một tên võ sĩ oan hồn. Lúc ta quay đầu nhìn lại, võ sĩ đao lạnh lẽo đã bổ đầu ta tới, trong lòng ta mát lạnh.

"Quỳ xuống!" Nam tử sai vặt nắm chặt tay, quát lớn.

Chỉ thấy võ sĩ kia như bị Thái Sơn áp đỉnh quỳ gối trước mặt ta, nghiến răng nghiến lợi dùng đao võ sĩ chống xuống đất. Ta chú ý tới ruột hắn chảy đầm đìa máu tươi lộ ra bên ngoài, có thể là giải phẫu tự sát, tự sát oan khí đều rất nặng.

Nam nhân quyến rũ rút kiếm ra khỏi vỏ, nhẹ nhàng vung lên, đầu võ sĩ bị chặt đứt, lập tức tan thành tro bụi.

Chương thứ năm trăm lượng lẻ giết ra một con đường máu.

Những oan hồn này mặc dù không đủ gây sợ, nhưng số lượng thực sự có chút nhiều, tốc độ đẩy mạnh của chúng ta thực sự quá chậm!

Ta nghĩ rằng toàn bộ oan hồn ở kinh đô đều tập trung đến đây rồi, số lượng oan hồn võ sĩ bên trong cũng rất nhiều, diện tích quốc gia quốc gia không đến một tỉnh rộng như Trung Quốc này, lịch sử lại chiến loạn không ngừng. Hơn nữa những võ sĩ này lại muốn mặt mũi, đánh thua thì xẻ bụng, kết quả khiến trong núi tất cả đều là cô hồn dã quỷ.

Lý Ma Tử nói: "Tiểu ca, sao đột nhiên có nhiều quỷ như vậy?"

Ta nhớ là trong sách nhắc tới Sát Sinh thạch có thể hấp thu linh thể, liền nói cho nó: "Chắc chắn là do bị người ta hấp dẫn tới, Sát Sinh thạch hiện tại vẫn còn rất yếu ớt, muốn liên tục hấp thu oan hồn mới có thể tái tạo thân thể cho Ngọc tảo trước."

Thiên Diệp nói: "Vậy chúng ta phải nhanh chóng tìm ra nó mới được, nếu không sẽ muộn mất."

Nam nhân hưởng thụ cau mày, nắm thanh kiếm chuẩn bị trong tay, ta đoán hắn ta lại muốn sử dụng đại chiêu gì đó, cứng rắn giết ra một con đường máu không phải không thể, nhưng ta lo lắng hắn ta ăn không tiêu.

Ta ngăn y lại: "Ta có cách, là mọi người phải chịu khổ."

"Chịu khổ cũng không sao, chỉ cần không gặp nguy hiểm là được." Lý Ma Tử nói ra bản tính sợ hãi của hắn.

"Ngươi yên tâm, một chút nguy hiểm cũng không có, ta cam đoan những oan hồn này sẽ làm như không thấy chúng ta." Ta quay về phía Vĩ Ngọc nói: "Phiền ngươi hút đi dương khí của chúng ta, đừng hút quá mức, chỉ cần không bị oan hồn cảm giác là được."

"Lợi hại lợi hại!" Lý mặt rỗ tán dương: "Tiểu gia tiểu ca, đầu của ngươi càng ngày càng linh quang, loại cách này cũng nghĩ ra được."

Ngọc Vĩ đang ngồi ngây ngốc trên một thân cây, nghe ta nói như vậy, tinh thần lập tức tỉnh táo, liếm môi nói: "Vậy ta không khách khí nữa!"

Nàng nhảy xuống, bắt đầu hút dương khí của chúng ta, một luồng khí ấm áp từ trên người chúng ta bay ra ngoài, bị Vĩ Ngọc hút vào trong miệng, sau đó ta đột nhiên có chút choáng váng đầu óc, vội vàng nói: "Được rồi, được rồi, hút nữa là ngất đi."

Vỗ vỗ bụng ngọc: "Đa tạ đãi đãi!"

Bốn người bọn ta đều bị hút đến váng đầu hoa mắt, oan hồn xung quanh quả nhiên làm như không thấy, bọn họ nói một tiếng: "Đi thôi!"

Đi lại trong đội ngũ oan hồn, cảm giác thực sự là quỷ dị, không ít oan hồn duy trì bộ dạng lúc chết đi, không có đầu, bị xe nghiền ra ruột, còn có thân thể từ chính giữa vỡ thành hai nửa, từng cái từng cái ánh mắt trống rỗng như cái xác không hồn hướng về một phương hướng tụ lại.

Lý Ma Tử nắm chặt lấy cánh tay của ta, Thiên Diệp ôm bả vai, chúng ta không dám nói lời nào, sợ làm kinh động tới bọn họ, chuyện như vậy cả đời này ta sẽ không bao giờ phải trải qua lần nữa!

Bọn ta đi tới chỗ phong ấn, phát hiện phong ấn đã bị người ta đào đứt, oan hồn liền từ chỗ lỗ hổng cuồn cuộn không ngừng đi vào.

Chuyện này có chút khó khăn a, hiện tại chúng ta không có tài liệu để chữa trị phong ấn, chỉ có thể tiếp tục đi tới.

Đi tới chỗ mắt trận, ta nghe thấy thanh âm thùng thùng, nhìn thấy một người đang cầm phủ đang ra sức chém cây tùng kia, trên người hắn máu chảy đầm đìa, đại khái là tưới máu quạ đen, máu rắn linh tinh, khiến oan hồn không cảm giác được dương khí của hắn.

Xem từ bóng lưng người nọ, chính là Phổ Đảo!

Thiên Diệp gọi hắn lại, Phổ đảo xoay người nhìn thấy chúng ta, phi thường giật mình.

Rất may cây tùng còn chưa bị chặt đứt, oan hồn ở bốn phía chờ bị sát sinh thạch hấp thu, tầng tầng lớp lớp, nhìn qua một mảnh trắng xoá, phi thường dọa người.

Ta cầm Thiên Lang Tiên lên, nam nhân thân thiện cũng rút kiếm ra, ta nói với đảo Phổ: "Mau khoanh tay chịu trói đi, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!"

Đảo Phổ cắn chặt răng, vứt phủ xuống nhấc một cái túi trên mặt đất rồi bỏ chạy, chúng ta mau chóng đuổi theo. Ta chuẩn bị dùng roi Thiên Lang đối phó hắn, bị nam nhân thương tình đè tay xuống, chung quanh đều là oan hồn, vạn nhất kinh động bọn hắn, chúng ta sẽ bị vạn quỷ cắn nuốt.

Nam nhân tốt lành ném ra mấy ngàn con hạc giấy, đuổi theo đảo Phổ ở phía trên, chúng ta liền đuổi theo ngàn con hạc giấy chạy, chạy ra khỏi oan hồn trên đảo Phổ. Ta vung roi Thiên Lang cuốn mắt cá chân hắn, Phổ đảo rú thảm một tiếng, túi lớn trong tay rơi xuống đất.

Ta xông tới, dùng roi ghìm chặt cổ của hắn, quát hỏi: "Rốt cuộc ngươi có mục đích gì!"

Hắn ta nói chuyện, ta cũng nghe không hiểu, may mà Thiên Diệp chạy tới, ta bảo nàng phiên dịch một chút, Thiên Diệp ấp úng nói: "Hắn đang mắng ngươi xen vào chuyện của người khác."

Thiên Diệp bắt đầu nói chuyện với hắn, Phổ đảo ngay từ đầu đã kích động, sau đó lại ảo não, liều mạng đập đất.

Nam tử sầu lo nhặt cái túi lên, mở ra nhìn vào bên trong là Ngân Hồ ngự thủ.

"Đuổi Ngọc, ngươi không phải nói, thứ này và phong ấn không có quan hệ sao?" Ta hỏi.

"Ta nào biết!" Vĩ Ngọc từ phía sau ta toát ra: "Thứ này cũng không phải ta chế tạo."

Thứ này hiển nhiên là chỗ mấu chốt để phóng thích ngọc tảo, nam quyến rũ chuẩn bị cất nó vào trong túi, đột nhiên rút kiếm đâm vào không trung, một thiếu niên áo trắng hiện ra, ôm cánh tay bị thương lùi lại mấy bước.

"Đều là các ngươi phá hư chuyện tốt của ta!" Hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

"Nha Ngọc, cuối cùng ngươi cũng hiện thân rồi!" Vĩ Ngọc cao hứng vỗ tay nói.

"Tại sao ngươi lại giúp đám Nhân loại này hồi sinh Ngọc tảo đại nhân này, không phải sứ mạng của chúng ta từ trước đến nay sao?" Nha Ngọc tức giận mắng.

"Chúng ta căn bản không có sứ mệnh như vậy, nếu Ngọc tảo tiền đại nhân sống lại, toàn bộ kinh đô, à không, cả nhật bản đều sẽ gặp tai ương..."

"Ta mới không để ý đến sự sống chết của nhân loại! Ngươi là phản đồ!"

Nói xong, Nha Ngọc nhe răng trợn mắt xông về phía Vĩ Ngọc, hai người lộ ra răng nanh và đuôi dài, đánh nhau trên bãi đất trống. Ngươi tới ta đi vô cùng hoa lệ, nhưng cũng khiến người ta đổ mồ hôi.

Ta chuẩn bị đi qua hỗ trợ, lại bị nam nhân thương cảm ngăn lại: "Chúng ta đem những oan hồn này đưa đi, chúng nó tụ tập ở đây quá nguy hiểm."

"Nhưng phải tặng như thế nào?" Ta hỏi.

Nam nhân chăn cáo cầm lấy pho tượng hồ ly, hắn cắn đầu ngón tay nhỏ máu tươi lên trên, máu tươi chảy vào trong miệng hồ ly, bị hút vào.

Ta khiếp sợ không thôi, thứ này nhất định có danh tiếng gì đó.

"Ta đoán, xương cốt ngọc tảo trước đó bị niêm phong ở bên trong, nên mới triệu được nhiều oan hồn đến như vậy!" Nam tử cầu hôn nói.

"Có lý." Ta gật đầu.

Thứ này tựa như một viên nam châm cường đại, chúng ta đem nó ngăn cách lại, nói cách khác, chính là phong ấn.

vĩ ngọc dần chiếm thượng phong, vốn hai người thực lực tương đương nhau, nhưng vĩ ngọc vừa mới hấp một trận dương khí, trên người Nha Ngọc đã bị cào ra mấy vết máu, răng ngọc thối lui sang một bên, hổn hển cắn răng.

Nha ngọc nổi giận gầm lên một tiếng, hướng mắt trận phóng tới, dọc theo đường đi không ngừng xé nát đám oan hồn kia nuốt vào bụng.

"Không xong, con hồ ly kia đang hấp thu oan hồn!" Ta kêu lên.

Nha Ngọc trong nháy mắt hấp thu mấy chục oan hồn, trên người toát ra âm khí nồng đậm, ánh mắt cũng biến thành cực đoan hung ác, đuôi ngọc kinh ngạc hô to: "Nha Ngọc, đừng như vậy!"

"Các ngươi tất cả đều đi chết đi!" Nha Ngọc rống to xông tới chúng ta, đuôi ngọc muốn ngăn cản hắn, lại bị một trảo đánh bay, thân thể nho nhỏ từ bên cạnh lướt qua, trùng điệp đụng vào trên một thân cây.

Ngay sau đó, Nha Ngọc lại xông về phía Thiên Diệp không hề phòng bị, dọa cho Thiên Diệp sợ đến sắc mặt trắng bệch, ta một roi vung tới, Nha Ngọc vậy mà một tay tiếp được, tuy rằng bàn tay bị đốt tới mức bốc khói, nhưng lại chết không buông, cứ thế kéo ta lại.

Nam nhân chăn bầu lao tới, dùng kiếm đâm một cái, Nha Ngọc nhanh chóng né tránh, đột nhiên hóa thành một con hồ ly khổng lồ, móng vuốt chụp về phía nam tử chăn ngựa, trong nháy mắt bụi đất tung bay.

Bóng dáng nam tử mang thai trong nháy mắt bị đập tan, trong lòng ta cả kinh, lẽ nào hắn bị đập chết rồi sao?

"Nghiệt súc, nhận lấy cái chết!"

Nam nhân chăn bầu hét lớn một tiếng, hồ ly khổng lồ biến mất, thì ra chỉ là ảo ảnh. Hắn đâm tới, Nha Ngọc sợ thanh đại kiếm này, không ngừng né tránh, sau đó xung quanh hóa thành biển lửa hừng hực.

Đương nhiên lại là ảo ảnh, nam nhân chăn trợ bất vi sở động, tiếp tục tấn công.

Bản lĩnh của Nha Ngọc chỉ có huyễn thuật, một khi bị nhìn thấu sẽ có chút lúng túng, căn bản không ngăn cản được kiếm phong của nam nhân lo nghĩ.

Lúc này Lý mặt rỗ từ sau cây chui ra, vừa rồi không biết đã trốn đi đâu rồi, không đến sớm không tới, nhưng lúc này mới chạy ra.

Nha ngọc ngửi được mùi người sống, đột nhiên xông qua ôm lấy Lý Ma Tử muốn cắn cổ họng hắn, Lý Ma Tử dùng sức đẩy, ngã trên mặt đất la to, răng ngọc rất khỏe, Lý Ma Tử thấy sắp không chịu nổi nữa rồi.

"Tự tìm đường chết!" Nam tử râu quai nón ném tám thanh kiếm xuống, sượt kiếm vèo một tiếng cắm thẳng vào ngực của Nha Ngọc.

"Không nên!" Tiếng gào xé tim xé phổi của Vĩ Ngọc quanh quẩn trong rừng cây.

Chương thứ năm trăm hai, hồng nhan họa thủy thủy.

Nha Ngọc nhìn thanh kiếm cắm vào ngực, mặt mang vẻ không dám tin, phun ra một ngụm máu tươi. Vĩ ngọc gào thét xông tới, ôm nó vào lòng, khóc hu hu.

Nha ngọc co lại thành một hạt châu, vĩ ngọc hung tợn nhìn nam nhân đáng yêu, nhe răng ra nói: "Ta muốn giết ngươi!"

Ngọc đuôi ngọc nhanh chóng nhào tới, nam nhân ăn xin dùng hai ngón tay ở giữa không trung nhanh chóng vẽ bùa, điểm lên trán ngọc một cái, ngọc đuôi liền phát ra một tiếng hét thảm, cũng co lại thành một hạt châu.

"Làm ta sợ muốn chết." Lý Ma Tử lau mồ hôi trên trán, ngồi dậy.

"Vừa rồi ngươi chạy đi đâu vậy?" Ta hỏi.

"Các ngươi "xoạt" một tiếng đã không thấy bóng dáng, khắp nơi đều là quỷ, ta lại không dám hô lên, nửa ngày nữa sẽ tìm được các ngươi." Lý Ma Tử vẻ mặt uất ức, nắm lấy Lưu Ly châu trên mặt đất: "Thứ này trị giá bao nhiêu tiền?"

"Giao cho ta!" Nam nhân môi giới khẽ vươn tay ra.

Lý Ma Tử bất đắc dĩ không muốn giao ra hạt châu.

"Ngươi thật sự giết con hồ ly nhỏ kia?" Ta hỏi.

"Không có, hồ ly này là hồn phách trước ngọc tảo biến thành, chết không dễ dàng như vậy, đại khái sẽ ngủ một thời gian." Nam nhân chăn ấm nhàn nhạt nói.

"Khốn kiếp, ta muốn giết ngươi!" Ngọc Vĩ biến thành hạt châu ở trong lòng bàn tay hắn lúc ẩn lúc hiện, hô to.

Nam nhân chăn bông bất vi sở động, đem hai viên châu nhét vào hốc mắt trống rỗng của pho tượng hồ ly, không biết có phải do ta ảo giác hay không, trong nháy mắt nhét vào, một đạo ngân quang từ trên người pho tượng lướt qua, giống như con hồ ly này sống lại.

"Chúng ta đi phong ấn nó lại." Nam tử đáng thương nói.

"Được!"

Ta tên Lý Ma Tử mang theo Phổ đảo, đoàn người xuống núi, oan hồn trong núi bị hấp dẫn, nhao nhao theo tới đây, nhưng chúng nó vẫn lảo đảo đi tới, tốc độ không nhanh.

Trên đường ta nói với nam nhân thích kỵ: "Thứ nhất, chuyện ta thương lượng với ngươi."

"Hửm?"

"Ta muốn thu phục tiểu hồ ly này." Ta nói.

Nam nhân quyến rũ nói: "Cô ta tuy bản tính không tệ, nhưng dù sao cũng là yêu, là bàng môn tà đạo, huống chi còn hút dương khí người khác."

Ta trầm ngâm không nói, nghĩ thầm vậy thì thôi đi!

Nhưng nam nhân chăn ấm tiếp lời: "Nếu ngươi thật lòng muốn, ta sẽ thu phục giúp ngươi. Nhưng ta phải mang dã tính của nàng trước, sau đó phải tốn một khoảng thời gian."

Vĩ Ngọc nghe thấy, chửi ầm lên: "Đạo sĩ thối, chờ ta ra sẽ cắn chết ngươi!"

Ta cười khổ, tuy hồ ly này đáng yêu, nhưng quả thật dã tính chưa thuần phục.

Ta luôn luôn hâm mộ nam tử có tiểu đạo đồng sai sử, đã sớm muốn có tiểu yêu lợi hại làm người hầu, nhưng việc này cũng không thể để cho ta một tia hy vọng, liền hỏi đuôi ngọc: "Ngươi muốn đi Trung Quốc một thời gian ngắn không?"

" Trung Quốc..." Nàng ta lẩm bẩm, dù sao đó cũng là cố hương của nàng ta: "Các ngươi đánh răng ngọc thế nào rồi?"

"Hắn bị phong bế hồn phách, phải ngủ say mười mấy năm." Nam tử an ủi nói.

Ta nói cho nàng: "Ngươi nên nghĩ kỹ, đợi lát nữa khi chúng ta phong ấn pho tượng hồ ly, ngươi sẽ lại mắc kẹt trong hộp mấy chục năm nữa."

"Được rồi, vậy ta đi Trung Quốc!" Vĩ Ngọc nói: "Nhưng ngươi phải hút Dương khí cho ta."

"Ngươi nghĩ hay thật!"

"Ngươi là kẻ có tiền sao?"

"Không tính là có tiền, bất quá ngươi muốn ăn thịt thì vẫn phải có."

"Được, một lời đã định, lừa ta ta ta sẽ cắn chết các ngươi!"

Thật sự là dã tính khó thuần!

Nam nhân sai vặt bảo ta lát nữa dùng máu mình viết tên mình trên giấy, mặt trái lại viết cái tên Vĩ Ngọc. Hắn làm phép, chuyển đuôi ngọc trước phong ấn lên giấy, đại khái có thể bảo quản một hồi, chờ trở về tìm con hồ ly làm pháp thân của nó.

Thiên Diệp đuổi theo phía sau, nói nàng hỏi ra chân tướng sự tình, nguyên lai trong đảo Phổ này vốn mang họ Điền, là nhi tử của đại thúc hói đầu kia.

Đại thúc hói đầu kinh doanh phá sản, còn thiếu rất nhiều vay nặng lãi, để cầu con nghĩ cách, ví dụ như từ trong Thần Xã trộm chút đồ vật đáng tiền để bán.

Cuộc đối thoại của hai người đại khái đã bị Nha Ngọc nghe thấy, Nha Ngọc liền giao dịch với bọn họ, chỉ cần hiệp trợ hắn phóng xuất Ngọc tảo tiền đại nhân ra, với lực lượng của ngọc tảo tiền đại nhân, bọn họ phát tài dễ như trở bàn tay.

Chuyện này phụ tử không muốn sống liền bắt đầu âm thầm giở trò, đầu tiên là phá hư phong thuỷ Thần Xã, sau đó là trộm đi Ngân Hồ ngự phòng, cuối cùng là phá hư phong ấn, không ngờ cuối cùng vẫn là công phạt trong gang tấc, rơi vào giỏ trúc đục nước một hồi.

Tội danh có liên quan đến quốc bảo trộm cắp, tội danh này cũng đủ để vứt bỏ công tác trên Phổ đảo, nói không chừng còn phải ngồi tù.

Thiên Diệp nói đảo Phổ năn nỉ chúng ta, vô luận như thế nào cũng đừng đem Trọc Đỉnh đại thúc nói ra, hắn ta muốn một mình gánh vác tội danh, không liên lụy đến phụ thân.

Ta nghĩ bụng đảo Phổ cũng là hiếu tử mà! Vì để phụ thân mình tái khởi Đông Sơn, chuyện như vậy đều có thể làm được, bất quá chúng ta thiếu chút nữa bị lừa phải ngồi tù, ta tuyệt không đồng tình với hắn, tính đem chuyện hắn trộm quốc bảo nói cho cảnh báo cảnh cáo.

Trở lại Thần Xã, cảnh sát nhìn thấy bọn ta trở về, đồng loạt chỉ vào bọn ta. Thế nhưng nhìn thấy bọn ta đang cầm trên tay pho tượng hồ ly, cùng với... đại quân oan hồn từ từ di chuyển đến từ phía sau núi, ai ai cũng kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

Thiên Diệp vội vàng giải thích với bọn họ. Chúng ta phải lập tức phong ấn hồ ly lại, nếu không Bách Quỷ Dạ Hành sẽ trình diễn một lần nữa!

Bang phủ tin tưởng đồng ý, Thiên Diệp lưu lại cùng bọn họ thương lượng, đem sự tình phổ đảo nói rõ, ba người chúng ta thì cầm chìa khóa đi thương khố, chuẩn bị phong ấn.

Trong kho hàng có giấy cùng dây đỏ đã hiện sẵn, ta ấn chú nam nhân cầu hôn viết tên mình và Vĩ Ngọc lên trên, giao cho hắn, lúc nam tướng đuôi ngọc tốt chuyển lên, ta dùng dây đỏ bện thành một cái phong ấn trận loại nhỏ.

Ngọc đuôi được thuận lợi chuyển lên giấy, chúng ta thả pho tượng hồ ly vào cái hộp, phong ấn nó lại, dán lên mấy đạo phù, sau đó khóa lại trong ngăn tủ.

Lúc đi ra, rất nhiều cảnh báo ở trên núi nhìn quanh, chỉ thấy những oan hồn kia nhao nhao tản đi, trong núi lại khôi phục yên tĩnh, bất quá vẫn như cũ tràn ngập một đạo sương mù.

Chuyện này cuối cùng cũng kết thúc, Phổ đảo bị cảnh sát mang đi, chúng ta thật sự rất mệt mỏi, về tửu lâu nghỉ ngơi trước đã, Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết đi dạo phố về biết được chúng ta đã giải quyết xong xuôi, vô cùng ảo não, nói sẽ bỏ qua trò hay!

Ngày thứ hai chúng ta mang theo một ít đồ vật Hồi Thần Xã, hai việc, một là tu bổ tốt phong ấn ngọc tảo trước, điều thứ hai là thoáng cải tạo một chút phong thuỷ Thần Xã, để nơi này không còn giở trò quỷ nữa, đều là khí lực hoạt động, không có gì để nói.

Thiên Diệp cảm ơn chúng ta ngàn ân vạn ơn, cho chúng ta một ít thù lao, tính toán đại khái mười vạn nhân dân, xem ra Thần Xã không có tiền gì.

"Ph Phổ đảo đã bị bắt, sau này ai tới làm đại thần quan, ngươi không?" Ta hỏi nàng.

Thiên Diệp cười nói: "Đương nhiên là không có khả năng, xưa nay chưa từng có tiền lệ vu nữ lên làm đại thần quan."

"Loại truyền thống này đúng là chẳng hữu hảo gì với nữ giới cả... " Ta nói.

"Người phụ nữ ở Nhật Bản địa vị vốn không cao." Thiên Diệp cười khổ một tiếng, hy vọng sau này chúng ta có thời gian có thể trở lại chơi.

Lúc sắp đi, Như Tuyết phát hiện Lý Ma Tử đang lén tìm Thiên Diệp muốn bút ký, trên đường trở về đều đang nổi bão, làm cho chúng ta ầm ĩ đến mức một giây đồng hồ cũng không có cách nào thanh tĩnh, phỏng chừng Lý Ma Tử trở về phải kiểm kê lại bản thân.

Tại phiên ngoại dự cơ, ta đột nhiên phát hiện một nữ tử cổ đại mặc hoa phục đứng đó nhìn ta, cực kỳ xinh đẹp, cách ăn mặc đó rõ ràng là trước ngọc tảo, hoặc là ta nên gọi nàng là Hồ Yêu Đá Kỷ Kỷ Kỷ!

"Hỏng bét, Đát Kỷ chạy ra rồi!" Ta quát to một tiếng, tỉnh lại từ trong mộng. Doãn Tân Nguyệt đang cúi đầu chơi du lãm Âm Dương sư tào bỗng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn ta, hỏi: "Ngươi vừa gặp ác mộng sao?"

Hướng ta vừa mới xuất hiện là Đát Kỷ liếc nhìn một cái, cái gì cũng không có, quả nhiên là một giấc mộng.

Đột nhiên ta nghĩ, Đát Kỷ là nữ nhân vô tội cỡ nào, chỉ vì bộ dạng quá xinh đẹp, thương triều vong muốn trách nàng, chạy đến Nhật Bản làm hoàng phi, lại bị coi là yêu ma quỷ quái...

Từ xưa đến nay, lịch sử đều là do nam giới viết, nữ thì một chút địa vị cũng không có, chỉ có thể làm đồ chơi nam giới.

Có lẽ Đát Kỷ trong lịch sử kia cũng không đáng ghét như vậy, nàng chỉ muốn tìm một người phụ nữ toàn tâm toàn ý yêu nàng mà thôi!

Chỉ tiếc, hồng nhan luôn là họa thủy, hồng nhan cũng luôn là mệnh bạc.

Quỷ Chương thứ năm trăm hai yêu thích uống trà.

Trong khoảng thời gian này bên cạnh ta xảy ra hai việc vui, đầu tiên là như tuyết rơi trải qua mười tháng mang thai sinh hạ của Lý Ma Tử, Lý mặt rỗ vì kỷ niệm Sở Tức mà chết đi, lấy tên con gái làm Niệm Sở, ta thuận lý thành chương mà thành thúc thúc. chuyện thứ hai là Thử tiền bối trải qua mấy tháng chạy trốn, cuối cùng thoát khỏi truy sát của kẻ thù, nghênh ngang xuất hiện ở trong quán của ta gần nửa tháng sau mới rời đi.

Thử tiền bối sau khi đi, cuộc sống của ta lại trở nên nhàm chán. Mỗi ngày Doãn Tân Nguyệt bận rộn không có thời gian bồi tiếp. Lý Ma Tử lại giống như lão thái giám, hai mươi bốn tuổi hầu hạ bên người, trong lúc nhất thời ta lại thành người cô độc.

Bản thân ở trong tiệm không đến ba ngày ta đã chịu không nổi, Kể cho Thử tiền bối hỏi hắn ở đâu, muốn đi tìm hắn.

"Tìm ta làm gì? Lão tử hiện tại đang bận làm ăn kiếm tiền, không rảnh chơi với ngươi." Thử tiền bối hết sức thô bỉ nói.

Trước khi đi hắn đã nói với ta, trong khoảng thời gian này chạy trốn nhận rất nhiều mối làm ăn, tiếp theo phải đi giúp các chủ thuê giải quyết phiền toái, xem ra hắn thật sự bận không thể chi trả. Ta nghĩ ngươi thật sự có thể bận mà không chia cho ta một, hai vụ làm ăn, vừa vặn ta cũng không có việc gì để chạy.

"Thật sao?"

Thử tiền bối nghe xong lập tức mừng rỡ, giống như sợ ta đổi ý vội vàng mở miệng nói: "Phúc Kiến có một tên là Lục Diễm, mấy ngày hôm trước đã tới tìm ta! Ta đem phương thức liên lạc của hắn gửi cho ngươi, cảm ơn cháu trai lớn của ngươi..."

Nói xong hắn quay máy tắt, ngay sau đó phát tới một lá thư.

Ta thấy trên đó có địa chỉ của Phúc Kiến Tuyền Châu, cảm thấy mình bị lừa, lão già này tuyệt đối là đem việc làm ăn xa xôi nhất vứt cho ta. Nhưng quả thật ta nghẹn đến hỏng rồi, nên không kén chọn đôi cân béo nữa, lúc này liền viết điện thoại cho Lục Diễm, hỏi hắn bây giờ còn cần giúp đỡ không?

Vốn thái độ của Lục Diễm rất lạnh lùng, sau khi nghe ta biểu hiện ra thân phận của mình, lập tức quay ngược lại ba trăm sáu mươi độ, khúm núm nói, mình cần hỗ trợ, hỏi khi nào thì hắn sẽ đích thân tới đón.

Thái độ của hắn đối với ta quả thực còn thân hơn với cha ruột, ta biết vị thương nhân này khả năng gặp phải phiền toái lớn rồi! Vậy thì để hắn chờ ta một ngày, sau khi máy máy truyền tin trực tiếp mua lại tấm vải bay về phía Tuyền Châu.

Sáng hôm sau ta đã đến sân bãi Tuyền Châu, đây là lần đầu tiên ta đến Tuyền Châu, cho nên không lập tức treo cổ gọi điện cho Lục Diễm, mà là di chuyển quanh thế giới.

Có thể có quan hệ với nghề nghiệp, ta đặc biệt tôn sùng văn hóa truyền thống Trung Quốc, mà tuyền châu truyền thống cực kỳ phong phú, một ngày qua ta đi Mã Quan Hoa tham quan rất nhiều cổ kiến trúc Chân Võ miếu, Hải Ấn tự, đặt mình trong những kiến trúc cổ hương cổ xưa này, thật sự có thể cảm nhận được lịch sử toà thành thị Dao Châu này cảm giác dày nặng. Đáng tiếc ta còn có nhiệm vụ bên người, đến buổi tối bất đắc dĩ đả thông hồ sơ Lục Khuyết.

Hắn biết ta sau khi tới Tuyền Châu đã kích động không thôi, rất nhanh đã xe ngựa tới đón ta.

Trước đó, trong lòng ta còn suy đoán bộ dáng của Lục Diễm, cảm thấy có lẽ ông ta là một phú ông bụng phệ lớn, đợi đến khi ông ta đến mới biết mình đã nghĩ sai.

Dáng dấp của Lục Diễm rất giống phim tỉnh táo Trần Đạo Minh, hắn khoảng ba bốn mươi tuổi, dáng người rất tốt, trong mắt lấp lánh tinh quang, một bộ quần áo sạch sẽ phối với giày da sáng bóng, nhìn qua thập phần tinh luyện. Chẳng qua vành mắt của hắn hơi biến thành màu đen, ta nghĩ cái này hẳn là bị thứ bẩn thỉu náo loạn.

Trên đường chạy tới nhà hắn, Lục Diễm sửng sốt hỏi thăm, nói đến bây giờ ngươi vẫn không biết chuyện gì xảy ra hay không?

Nhất thời ta không còn gì để nói. Trong lòng mắng Thử tiền bối một vạn lần, mới lúng túng mở miệng nói: "Lúc Thử tiền bối giới thiệu ta đến đây, ta cũng không có nhiều lời."

"Ặc, ta hiểu."

Lục Diễm nhướng mày, hiển nhiên có chút hoài nghi bổn sự của ta, nhưng y vẫn rất lễ phép gật đầu, điều này làm cho ta cảm thấy trong lòng rất thoải mái.

Thì ra gia tộc Lục Diễm nhiều thế hệ đều buôn bán trà lá, nhưng các tiền bối đều là tiểu đả tiểu nháo không có thành tựu gì lớn, đến đời này của Lục Diễm, hắn bằng vào thủ đoạn tiêu thụ internet của siêu phàm, một hơi đem lá trà nhà mình làm đến tình trạng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí còn đi ra quốc môn tiêu thụ ngày thường và các quốc gia đông tây nam bắc, trở thành người làm đại gia nổi danh thực.

Hơn ba mươi tuổi để đạt được thành tựu này, Lục Diễm đã trở thành một ngôi sao mới ở Trà Diệp giới! Ngay cả hắn có đôi khi cũng cảm thấy cuộc sống của mình rất hoàn mỹ, không ngờ từ tiết xuân năm trước, trong nhà đã bắt đầu đứt quãng phát sinh một số chuyện quỷ dị.

Ban đầu là không thấy lá trà ngon nhất đặt trong ngăn tủ, lúc đầu hắn cho là khách tới thăm tiện tay mang về thưởng thức, cũng không có để ý. Không ngờ từ hôm đó trở đi, hầu như cách mỗi mấy ngày nhà hắn đều mất một bộ phận trà ngon nhất thượng đẳng, hắn quyết định tra tra một chút rốt cuộc là ai trộm? Liền lặng lẽ lắp máy ở trong phòng.

Nói đến đây, Lục Diễm nuốt nước miếng, biểu lộ trở nên ngưng trọng, ánh mắt cũng có chút yếu ớt, xem ra là nghĩ đến chuyện đáng sợ nào đó nên không dám nói tiếp.

"Đừng lo lắng, ta tới đây nhất định sẽ giúp ngươi giải quyết phiền toái!"

Xem ra quả thật hắn đã bị hù dọa, ta không thể làm gì khác hơn là cho hắn ăn viên thuốc an tâm.

Lúc này sắc mặt Lục Diễm mới trở nên dễ coi hơn một chút, nói tiếp: "Hôm sau TV ổn định, quả nhiên lại có ba bao lá trà giá trị hơn mười vạn mất đi, ta nóng lòng đi điều tra đăng ký, lại phát hiện nửa đêm sau tủ trà do mình đặt trên lá trà tự mở ra, sau đó lá trà từ từ bay ra, phảng phất như bị một người trong suốt lấy đi."

Ta nghe thấy tại đây có cảm nhận được, cảnh tượng trước mắt xuất hiện như lời hắn nói, da đầu không khỏi có chút tê dại. Mở mắt ra, ta hỏi: "Đang tìm Thử tiền bối, ngươi đã từng mời các sư phụ khác chưa?"

Đây nhất định là có đồ vật bẩn quấy phá, chỉ là Phúc Kiến có rất nhiều hòa thượng đạo sĩ trứ danh tồn tại, mà Lục Diễm lại thuộc hàng thượng lưu, nếu hắn muốn mời một sư phó cũng không khó, tại sao lại mời Thử tiền bối từ xa đến hỗ trợ chứ?

Thấy ta hỏi như vậy, sắc mặt Lục Diễm lập tức trở nên rất đau đớn, hắn nói mình nhìn thấy hình ảnh kia là biết trong nhà có thể bẩn thỉu vật gì đó! Đặc biệt tìm mấy tiên sinh Phong Thủy thành chủ chốt, nhưng bọn họ đi vào nhà không tới mấy phút, quay đầu bước đi, đều không dám nhận cuộc làm ăn này.

Chỉ có một người thử dán mấy cái bùa vàng trong nhà hắn, nhưng không thu tiền của hắn, còn nói mình có thể làm được nhiều như vậy, nếu như không dùng thì mời người khác cao minh hơn.

Sau khi tiên sinh kia rời đi, trong lòng Lục Diễm liền trở nên khẩn trương, sợ rằng phù chú không có tác dụng, những ngày mà lá trà có thể biến mất hắn thậm chí không dám ở nhà, đợi đến hôm sau về đến thấy mấy lá bùa màu vàng đã bị đốt thành tro bụi. Lục Diễm thấy thế trong lòng nguội lạnh, vội vàng mở ngăn tủ ra nhìn, rốt cuộc lá trà bên trong vẫn biến mất!

Hắn lập tức đi tìm vị tiên sinh kia, muốn mời đối phương giúp mình một chút, nhưng người ta sống chết không nhúng tay vào nữa.

Cuối cùng Lục Diễm thông qua vòng tròn bằng hữu biết được vị cao nhân Thử tiền bối này, muốn bỏ ra số tiền lớn thuê chuột tiền bối hỗ trợ. Bất quá đoạn thời gian thử tiền bối kia bận rộn chạy trốn, trong phút chốc đã quên đi đơn hàng này...

Ta nghĩ sau này khẳng định lại xảy ra chuyện gì đáng sợ, nếu chỉ là ném lá trà, Lục Diễm quả quyết không khủng hoảng như vậy!

"Nếu đã không có ai giúp đỡ, ta dứt khoát không nghĩ nhiều như vậy nữa, nghĩ thầm tổn thất một chút lá trà cũng không có gì, không ngờ từ ngày phù vàng bị đốt bảy, mỗi buổi tối ta đều mơ thấy một lão đầu râu bạc! Hắn mặc áo liệm màu đen, mặt mày dữ tợn cầm gậy gõ đầu ta mãi cho đến khi ta tỉnh lại mới thôi."

"Ta cảm thấy có thể là hoàng phù chọc giận cái gì đó cô hồn dã quỷ, liền đốt rất nhiều tiền giấy đưa cho nó, còn đem từ trong nhà ra ngoài. Nhưng mà vô luận ta ngủ ở đâu cũng mơ thấy lão đầu, mỗi lần đều đem ta sợ hãi sau đó dùng quải trượng gõ tỉnh ta, về sau ta thử ngủ ban ngày, tình huống mới chuyển biến tốt đẹp..."

Lục Diễm nói xong hết thảy, cả người đều có chút hoảng hốt, ta coi như hiểu được vì sao vòng mắt hắn lại tối như vậy, hóa ra mấy tháng nay hắn vẫn luôn ban ngày ngủ ban đêm, Thần Tiên cũng không gánh nổi nha!

Từ lời miêu tả của Lục Diễm, lão già kia hẳn là sẽ không quá hung dữ, nếu không cho dù ban ngày ngủ cũng sẽ mơ thấy lão đầu này. Huống chi lão đầu cũng không có ý thương tổn Lục Diễm, lão chỉ dùng gậy gõ lên đầu Lục Diễm, như là đang dạy dỗ lão.

Ta cảm thấy Lục Diễm có thể đã làm ra chuyện xấu lương tâm gì đó, liền đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Lục lão bản, có phải ngươi đắc tội với ai rồi không? Hoặc là đã làm ra chuyện gì thương thiên hại lý hay không?"

"Cái này..."

Lục Diễm sau khi nghe xong trầm tư thật lâu, cuối cùng lắc đầu, nói hắn một mực bận rộn buôn bán, làm gì có chuyện thương thiên hại lí? Mặc dù trên thương trường có không ít đối thủ, nhưng đó cũng là cạnh tranh thương nghiệp bình thường, người ta không đến mức toàn bộ Quỷ lão đầu đều tới đối phó với mình.

Lục Diễm nói rất có lý, nhưng ta luôn cảm thấy lão nhân kia sẽ không vô duyên vô cớ lấy gậy gõ hắn, liền thử hỏi: "Lục lão bản, ngươi suy nghĩ cẩn thận lại, lão đầu kia nhiều lần xuất hiện trong giấc mộng của ngươi, chưa từng nói qua gì sao?"

"Nói rồi, mỗi lần nó đều bộ mặt dữ tợn mà hướng ta rống lớn, nhưng ta lại không nghe thấy gì hết!" Lục Diễm ủy khuất sắp khóc.

"Vậy à, vậy ta biết nên làm thế nào rồi..."

Ta nghe trong lòng vững tâm hơn rất nhiều, nếu lão đầu chịu mở miệng nói chuyện chứng minh có đường giao lưu. Lục Quỳ nghe không được âm thanh, có thể âm khí Quỷ lão đầu quá nhẹ không đủ để người sống nghe được, chờ ta trở về bố trí một phen, Lục Diễm tự nhiên có thể nghe được lão đầu nói, không chuẩn vấn đề liền có thể giải quyết.

Rất nhanh, Lục Diễm dừng xe trước một biệt thự, lúc mở cửa ta phát hiện trên cửa giăng đầy mạng nhện, Lục Diễm lúng túng nói từ khi trong nhà có quỷ quái, nơi này sẽ không có ai ở nữa.

Ta cười nhạt một tiếng, tiếp theo vào bên trong cùng với hắn, sau đó ta nghiêm túc đánh giá, phát hiện bố cục trong phòng đều rất hợp lý, liền hỏi hắn có phải lúc sửa nhà mời Phong Thủy tiên sinh không?

"Không sai, chính bởi vì như vậy ta mới buồn bực! Phong thuỷ nhà ta tốt như vậy, làm sao biết nghịch quỷ?" Lục Diễm vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Trong lòng ta cũng dâng lên một dấu chấm hỏi thật lớn, bởi vì trước biệt thự của hắn có một dòng suối nhỏ, phía sau là một vùng đồi núi xanh um tươi tốt, cấu thành bố cục tuyệt hảo để tàng phong tụ khí. Trong phòng bàn ghế, giường chiếu bày càng theo phong thuỷ thường thức, hoàn toàn không có lý do gì đưa tới âm linh, vì lẽ đó Quỷ lão đầu rất có khả năng là sống nhờ ở nhà Lục Diễm.

Nhưng mà ta tìm khắp một ngóc ngách biệt thự, cũng không phát hiện một tia âm khí nào cả! Trong phòng hết thảy đều bình thường, như vậy xem ra khả năng quấy phá âm vật cũng rất nhỏ.

Lúc này Lục Diễm đột nhiên hét lên một tiếng, ta vội vàng nhìn theo ánh mắt của lão, phát hiện lão toàn thân run rẩy ngồi ở trước mặt một cái tủ, lúc này tủ trà đã được mở ra, khắp nơi bên trong đều là lá trà, đặc biệt ngổn ngang.

"Lại ít nữa à?" Ta hỏi.

Nhìn bộ dáng này, ta liền biết khả năng lá trà lại bị lão đầu cầm đi, Lục Diễm ngơ ngác gật đầu, tiếp theo cười khổ nói: "Ta đi ra ngoài ở ba tháng, lá trà nơi này thiếu mất mười hai bao, xem ra nó một ngày cũng không trễ! Ta xem như đã phục, trên thế giới này lại có quỷ yêu uống trà như thế."

Ta tiếp nhận hơn mười cây âm vật lớn nhỏ để mua bán, những con âm linh đó làm cái gì cũng có, nhưng lại không có trộm lá trà, lão già này cũng rất hiếm thấy.

Chờ đến khi trạng thái Lục Diễm tốt một chút, ta trực tiếp hỏi thăm hắn trong nhà hắn đã từng mua đồ vật gì không? Ai ngờ hắn không thèm nghĩ ngợi liền lắc đầu nói, hắn cũng không có sở thích cất giữ đồ cổ.

Thật là kỳ quái!

Ta nhất thời có chút không bắt được đầu mối, cũng may lão đầu mỗi đêm đều sẽ xuất hiện lúc Lục Diễm ngủ, không sợ nó không hiện thân!

Hồ Tử Sa thứ năm trăm hai mươi ba thần bí (2 chương hợp tập)

Ta nghĩ một chút liền bảo Lục Diễm quét dọn vệ sinh trong phòng, sau đó rải một vòng giấy tro quanh đầu giường, lại đem cành cây buộc ở mép gương, đặt ở bên cạnh gối đầu.

Tro bụi giấy và cành liễu đều thuộc âm, hai thứ này là dùng để bức bách Quỷ lão đầu hiện thân đấy! Vì đảm bảo an toàn cho Lục Diễm, ta đã vẽ bát quái đồ án lên trên ván giường và nhỏ xuống tinh huyết của mình. Sau khi làm xong hết thảy ta liền trốn vào nhà cầu, nắm lấy Thiên Lang Tiên cẩn thận từng li từng tí quan sát, chỉ cần Quỷ lão đầu xuất hiện ta lập tức sẽ khởi động Bát Quái Trận, sau đó phối hợp với Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết bắt nó lại.

Lục Diễm là ông chủ thân gia trên trăm triệu, lúc nào quét dọn vệ sinh? Lần này giày vò mệt mỏi không ít, nằm trên giường liền ngủ khò khè. Theo tiếng ngáy trầm trọng của Lục Diễm vang lên, trong phòng ngược lại trở nên an tĩnh lại, chỉ cần tiếng ngáy của hắn dừng lại quanh người liền tĩnh lặng dọa người, ta không khỏi khẩn trương lên.

Làm ta thật bất ngờ chính là, suốt một đêm Lục Diễm đều không có tỉnh dậy, ta cũng không phát hiện bất kỳ tình huống gì dị thường, thậm chí sau khi hừng đông, ta gọi Lục Diễm rời giường, mặt mũi hắn còn tràn đầy vẻ không vui hỏi ta làm gì?

Hóa ra ta cứ ngơ ngơ ngác nhìn chằm chằm một đêm, hắn vừa ngã ngủ lại vừa ngửi hương thơm, ta không khỏi tức giận, nói tối qua ngủ của ngươi vẫn tốt hơn.

"Thật sảng khoái, đã lâu chưa ngủ ngon như vậy..."

Lục Diễm vừa nói vừa duỗi lưng một cái, ngay sau đó ông ta đột nhiên phản ứng lại, vẻ mặt đầy kinh hỉ hỏi: "Trời ạ, tối qua lão nhân kia không xuất hiện sao?"

"Tối hôm qua tất cả đều bình thường." Ta thành thật nói.

Trong lòng lại cảm thấy hắn có chút chuyện bé xé ra rồi, khả năng lão nhân kia chỉ là cô hồn dã quỷ vô tình lao vào, thấy lá trà của hắn không tệ liền đòi lại hưởng thụ, đương nhiên cũng có thể là lão đầu thấy Lục Diễm tối nay luôn không ngủ, cũng lười dây dưa với hắn. Ta nói suy nghĩ này với Lục Diễm, hắn lại liên tục lắc đầu, kiên quyết gọi lão nhân kia chính là tìm tới cửa nhắm vào hắn.

Thấy hắn khẳng định như vậy trong lòng ta cũng không yên tâm, mấy ngày kế tiếp hắn vẫn dựa theo bố trí lúc trước chờ đợi lão đầu, kết quả mấy ngày sau hắn ngủ thoải mái, ta lại thành một vòng mắt đen.

Ta nghĩ nghĩ, có thể lão nhân cảm giác được ta bố trí bát quái trận cho nên không dám xuất hiện, đem trận pháp thu hồi, nhưng cho dù như thế vẫn không có xuất hiện.

Lục Diễm cũng không còn khẩn trương như lúc trước nữa, khuôn mặt dần dần lộ ra nụ cười. Ta cảm thấy chuyện của lão đầu đã qua đi rồi, ban đêm không tiếp tục gác đêm nữa, nhưng vẫn cẩn thận bố trí cành liễu và tro giấy.

Bởi vì tiếng ngáy của Lục Diễm rất lớn, ta một mực không thể ngủ, chỉ là đang ở vào trạng thái ngủ cạn. Sau nửa đêm, hắn ngủ yên tiếng ngáy càng lúc càng nhỏ, ta mới bắt đầu nhẹ nhàng.

Ngủ đi ngủ mơ hồ nghe được bên tai truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, nhưng ta mệt mỏi tới mức không quản nhiều như vậy, cho rằng Lục Diễm đứng lên đi vệ sinh. Nhưng âm thanh kia càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng giống như là ngừng bước chân ở bên cạnh ta vậy.

Lúc này trong tiềm thức của ta đã cảm thấy không thích hợp, bất quá ánh mắt thật sự không mở ra được, chỉ có thể nắm chặt nắm tay lẳng lặng cảm thụ. Chỉ cảm thấy một lát sau, tiếng bước chân kia lại vang lên, ngay sau đó ta chợt nghe thấy một tiếng "Cạc cạc" giòn vang.

Đây là tiếng mở tủ!

Trong giây lát, ta tỉnh táo lại, mở to mắt nhìn về phía ngăn tủ, đồng thời bưng lên gương liễu chiếu qua, thình lình thấy trong gương xuất hiện một lão đầu mặc áo liệm màu đen.

"Ngươi là ai?" Trên người nó tản mát ra âm khí rất yếu, cho nên ta cũng không sợ gã, nghiêm nghị hỏi.

Không ngờ hắn căn bản không để ý tới ta, thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn ta một cái, móc ra một gói lá trà rồi chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Ta liên tục nấu một tuần là để chờ nó, sao bây giờ lại thả nó đi? Lập tức nhảy từ trên giường nhào tới, không ngờ tốc độ của nó đột nhiên nhanh hẳn lên, ta vừa mới đến cổng biệt thự đã mất dấu rồi, đành phải trở về phòng.

Đèn trong phòng đã mở ra, Lục Diễm bị đánh thức, hắn ngồi trên giường, giọng nói run run hỏi ta: "Lão già kia lại tới nữa, đúng không?"

"Ừ..." Ta nhẹ nhàng gật đầu, Quỷ lão đầu xuất hiện lần nữa, ta phát hiện suy đoán lúc trước cũng đã không còn nữa.

Xem từ tốc độ biến mất vừa rồi của lão đầu, nó so với dự liệu của ta còn lợi hại hơn. Đừng nói là Lục Diễm, ngay cả ta cũng thấy lạnh trong lòng.

Lục Diễm lại lần nữa hỏng mất, cầm lấy tay của ta hỏi ta phải làm sao bây giờ? Ta nghĩ một chút, cảm giác lão đầu nếu phát hiện Lục Diễm đã ngủ tối, nhất định sẽ tìm cơ hội tiến vào mộng đẹp của hắn lần nữa, vì thế mới bảo Lục Diễm tiếp tục ngủ.

Hắn bắt đầu còn không dám đáp ứng, ta một bữa khuyên nhủ mới đồng ý xuống.

Chờ sau khi Lục Diễm ngủ say, ta tiếp tục bị theo dõi trong nhà cầu, kết quả lão già kia không xuất hiện. Sau đó mấy ngày mấy đêm, ta để Lục Diễm ở trong những căn phòng khác, ngủ trong những hoàn cảnh bất đồng, lão già kia vẫn không xuất hiện, giống như đã hoàn toàn rời đi.

Không nghĩ tới một tuần sau trong ngăn tủ trà vẫn còn ít, ta không khỏi nghi hoặc. Nếu như nói Quỷ lão đầu chỉ vì lá trà, vậy tại sao lúc trước cứ dây dưa với Lục Diễm trong mộng?

Chẳng lẽ là do tấm phù vàng của Âm Dương tiên sinh kích thích hắn? Bát quái trận mà ta bày ra lợi hại hơn rất nhiều so với phù vàng, lão đầu sao lại không tức giận chứ?

Thời gian nửa tháng trước, ta chỉ gặp qua Quỷ lão đầu kia một lần, chính mình lại khiến cho sức cùng lực kiệt, trong lòng cũng nghẹn khuất nhiều. Xét thấy lão đầu không xuất hiện, sinh hoạt của Lục Diễm bình thường trở lại, tiếp tục kinh doanh trà của hắn, nhưng hắn chỉ cần ngủ tối liền để ta ở bên cạnh, hoàn toàn coi ta là " thiếp thân bạn giường".

Loại việc xấu này chẳng thú vị gì cả, dù sao ta cũng không có sở thích làm nền.

Ta chuẩn bị chờ Quỷ lão đầu lần sau đến lần trộm lá trà gặp vận khí, nếu vẫn không đuổi kịp lão liền mặc kệ chuyện này, dù sao lão đầu cũng không đả thương người.

Không ngờ cuộc sống trộm lá trà của lão đầu còn chưa tới, Lục Diễm lại xảy ra chuyện trước! Ngày đó lão đi Lư môn hợp tác trao đổi một mối làm ăn hợp tác với Nhật Bản, hào hứng bừng bừng nói cho ta biết, nói nếu như vụ làm ăn này thành công, có thể khiến sự nghiệp của lão tăng cao một tầng.

Có thể thấy được hắn rất coi trọng lần đàm phán này, nhưng chuyện xảy ra trên thương trường thì ta không giúp được gì, đứng ở căn phòng bên cạnh chơi điện thoại chờ hắn. Đang lúc đang chơi đến nhập thần, đột nhiên nghe thấy phòng họp bên cạnh truyền đến một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó tiếng rống giận của Lục Diễm liền truyền tới.

Ta ý thức được không ổn, lúc này thu hồi điện thoại di động vọt vào phòng nghị sự, phát hiện Lục Diễm mang theo chiếc ghế không ngừng hướng một người đánh tới, những bảo tiêu bên cạnh nhao nhao tiến lên ngăn cản, nhưng chưa kịp tới gần đã bị một cước của y đá bay.

Gã bị Lục Diễm dí dí sát mũi, râu mép dựng ngược, rõ ràng là đồng bọn của gã Nhật Bản vừa hợp tác, giờ phút này mũi tên tiểu quỷ này đang dựng sóng.

Máu tươi ra ngoài. Chứng kiến một màn này, trong lòng ta thầm thấy sảng khoái, nhưng nhớ tới những lời Lục Diễm nói với ta, ta liền cảm thấy có chút không đúng...

Loại thương nhân xã hội thượng lưu này, sao lại nói đánh người thì đánh người chứ? Hơn nữa còn là cầm lên cái ghế đập.

Huống chi đối phương còn là đồng bạn làm ăn đặc biệt để hắn ta đặc biệt để ý, nghĩ đến chuyện này ta vội vàng tiến lên giữ chặt Lục Diễm, để gã bình tĩnh một chút.

Không ngờ Lục Diễm lại điên cuồng quát: "Cút đi!"

Nói xong đạp ta một cái, ta không nghĩ tới hắn ngay cả ta cũng đánh, lập tức bị đạp ngồi phịch xuống đất.

Một cước này thiếu chút nữa đã đạp ta đến tức giận, ta không tin Lục Diễm gầy yếu lại có thể có khí lực lớn như vậy, đứng dậy hướng về hộ vệ bên cạnh quát: "Mẹ nó chớ có lỗ mãng, mau đến hỗ trợ, đánh tiếp tiểu quỷ kia nhất định sẽ bị đánh chết."

Đám hộ vệ nghe ta nói vậy nhao nhao phản ứng lại, dưới tình thế cấp bách không còn cố kỵ thân phận Lục Diễm nữa, tất cả đồng loạt đổ hắn xuống đất.

Nhưng Lục Diễm giống như một lực sĩ không ngừng giãy dụa, con mắt đỏ tươi không ngừng đảo quanh người ta và tên chiến bạn kia, nhất là khi nhìn thấy ta, không ngờ lại ken két, nghiến răng.

Bị hắn nhìn như vậy, ta hít sâu một hơi. Vội vàng tìm kiếm một vòng trong phòng, cuối cùng tìm được hai cây bút cỡ trung, sau đó nhào tới dùng bút cỡ trung kẹp lấy ngón giữa, dùng sức đẩy một chút. Lục Diễm lập tức phát ra một tiếng hét thảm, thân thể cũng run rẩy theo, cuối cùng hai mắt trở nên choáng váng ngã xuống đất.

Mọi người thấy thế đều sợ tới mức rời khỏi người hắn, một cuộc đàm phán không vui mà giải tán, phòng hội nghị xoay vòng trong chốc lát chỉ còn lại hai người chúng ta. Thẳng đến khi người phục vụ trong tửu điếm hỏi ta có cần trợ giúp hay không thì mới hồi phục tinh thần lại, cảm giác sau lưng lạnh buốt, đưa tay sờ trên quần áo tràn đầy mồ hôi lạnh.

Vừa rồi tình huống khẩn cấp ta không nghĩ quá nhiều, cảm giác Lục Diễm đột nhiên nổi điên giống như bị thứ bẩn dính vào thân, theo bản năng cầm bút kẹp lấy ngón giữa của gã. Chờ sau khi Âm Linh bị đuổi đi, ta mới kịp phản ứng lại bây giờ là ban ngày!

Ban ngày ban mặt ở trước mắt bao người mà có thể lặng yên không một tiếng động khống chế Lục Diễm, âm linh kia thật là đáng sợ!

Chỉ là ta không rõ âm linh vừa rồi rốt cuộc có phải là Quỷ lão đầu hay không? Nếu như không phải, chứng tỏ không chỉ có Âm Linh nhìn chằm chằm Lục Diễm, mà gặp phải chuyện này.

Sau đó ta liền kéo Lục Diễm đến khách sạn nghỉ ngơi, chính mình ngồi trên giường nhớ lại tình cảnh lúc lão đầu ăn trộm lá trà, trong mắt ta, nó chỉ là tốc độ nhanh một chút, căn bản không đủ năng lực ban ngày.

Ngay lúc ta đang mơ, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, đẩy cửa nhìn ra là vị người phục vụ vừa rồi.

"Có chuyện gì không?" Ta có chút chột dạ hỏi, đồng thời nhìn lại phía sau hắn.

Dù sao vừa rồi Lục Diễm đã đánh bị thương Tiểu Nhật Bản, ta sợ người phục vụ mang cảnh giới đến.

Cũng may chỉ có một người phục vụ, hắn thiện ý cười với ta, tiếp theo cho ta mượn một bình cát tím tinh xảo.

Hắn nói đây là ấm trà tùy thân của Lục Diễm, lần trước khi bọn họ họp ở tửu lâu, hắn đã bảo quản thay, hôm nay vừa vặn có thể đưa vật trở về nguyên chủ.

"Vậy cám ơn ngươi."

Ta cười tiếp nhận ấm trà, còn chuẩn bị học máy truyền hình diễn cho người phục vụ ném chút tiền tiền, nhưng khi ta thấy rõ bộ dáng của ấm trà, ánh mắt lập tức trừng lớn lên gấp mấy lần!

Xung quanh ấm cát tím tràn ngập một tầng khí tím nhàn nhạt, mặc cho ta lay động thế nào, đoàn khí tím này chính là không tiêu tan, tựa như bị hút ở phía trên vậy.

Ta nhìn ấm trà một hồi rồi sửng sốt, sau đó kết luận ấm trà này là một món âm vật. Hơn nữa, rất có khả năng nó có liên quan đến Quỷ lão đầu kia.

Điểm quan trọng nhất chính là người phục vụ nói Lục Diễm vốn mang theo bình cát tím bên người, kết quả lại biến thành ném xuống quán trọ, hình như chuyện này không hợp lẽ thường.

Loại ông chủ thân gia hơn ức như hắn, nhất định là thứ có thói quen không thể rời khỏi thân thể, nhưng Lục Diễm lại lâu như vậy rồi không về tửu lâu lấy ấm Tử Sa, trong này chắc chắn có âm mưu!

Nghĩ đến điều này, ta vội vàng lấy ra mấy trăm đồng tiền đưa cho người phục vụ, để hắn kể tỉ mỉ cho ta nghe, lần trước lúc Lục lão bản họp ở đây, đã xảy ra chuyện gì?

Người phục vụ nhận lấy tiền xong lập tức tươi cười hớn hở, nhưng sau khi do dự một chút rồi trả tiền lại cho ta, nói chuyện này được bảo mật trong khách sạn, nếu như để người khác biết hắn tiết lộ bí mật, chắc chắn hắn sẽ bị đuổi học.

Nghe hắn nói vậy, ta xác định trong bụng thằng nhãi này có món đồ gì đó! Nhanh chóng giữ chặt hắn lại rồi nói một tràng thật tốt, thêm chút tiền cho hắn, lúc này người phục vụ mới không tình nguyện giấu tiền vào túi, còn thề ta không nói với bất cứ ai.

Sau khi xem ta gật đầu, hắn mới cẩn thận ghé sát bên tai ta nói: "Lúc họp lần trước, Lục lão bản giống như là bị ma vậy, lúc nào cũng uống trà không ngừng, âm thanh nói chuyện cũng thay đổi rồi! Trên mặt với tốc độ mắt thường có thể thấy được bò đầy nếp nhăn, chỉ trong nửa giờ đã già đi ba bốn mươi tuổi."

"Mọi người đều bị cảnh này hù cho sợ, một cuộc đàm phán hỏng bét như vậy! Đợi sau khi tất cả mọi người rời khỏi, vẻ mặt Lục lão bản lần nữa khôi phục nguyên trạng, cười lớn mà đi. "

Người phục vụ vừa nói xong, trên hành lang liền xuất hiện nhân viên công tác tửu lâu khác, hắn nháy nháy mắt với ta, sau đó nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Dựa theo cách nói của người phục vụ, hai lần đàm phán này đi ra giở trò nghịch ngợm, không nghi ngờ gì chính là lão Quỷ.

Ta không khỏi quan sát cẩn thận ấm Tử Sa này, ấm Tử Sa sinh ra ở Minh Triều, bình Tử Sa do Giang Tô chế ra là tốt nhất. Bởi vì chỗ đó có một loại đất trời màu tím, ấm trà được đun ra vừa đẹp, ngâm nước lại ngọt ngào uống ngon lành.

Nhìn từ tầng âm khí màu tím bên ngoài, ấm trà này chắc chắn là cổ vật, bởi vì âm vật đương đại không có khả năng có nội tình dày như vậy!

Sau đó, hắn mở nắp bình trà ra, hương trà thơm ngát tràn ngập cả không khí.

Đột nhiên ngửi thấy hương vị của nó có chút giống với loại trà ngọt bị bán trong ngõ chợ, nhưng sau khi thưởng thức qua thì ta phát hiện hương trà thơm ngát hơn, tựa như vừa mới ngâm xong.

Xem ra Quỷ lão đầu kia lén dùng lá trà để pha trà, khi còn sống nhất định là hắn đặc biệt thích uống trà a? Ta đột nhiên nghĩ đến Kỷ Hiểu Yên Thương đã nhận được từ rất lâu trước kia, không khỏi bắt đầu hiếu kỳ với thân phận lão quỷ thích uống trà này.

Sau đó ta lấy ra kính phóng đại nhắm ngay miệng bình cẩn thận quan sát, vừa xem thật đúng là phát hiện vấn đề!

Lợi và hại của âm vật thứ năm trăm hai bốn.

Trong ấm trà không có lấy một giọt nước nào, nhưng dưới đáy và bốn phía lại xuất hiện một tầng gỉ đồng thật dày.

Đào sứ sao lại rỉ sét được, lẽ nào đây căn bản không phải là Tử sa bình?

Ôm loại ý nghĩ này, ta đem tai lên lấy nhẹ nhàng gõ một cái, nhất thời nghe được thanh âm thanh thúy đặc hữu của đồng khí, mà không phải là âm thanh trầm đục của đồ gốm.

Hiển nhiên cái này căn bản không phải Tử Sa Hồ, mà là ở bên ngoài bình đồng bôi lên một tầng Tử Sa, cái này khiến manh mối trở nên phức tạp.

Minh triều mới có ấm Tử Sa, cho nên vấn đề đầu tiên bày ra trước mắt là muốn biết rõ ràng niên đại ấm trà này là ở thời điểm nào, hay là sau minh triều? Điều này rất quan trọng đối với việc phán đoán chủ nhân âm vật.

Lục Diễm thân là ông trùm của trà nghiệp, chắc chắn ông ta có nghiên cứu về ấm trà, nhất định biết cái bình cát tím này là đồ cổ. Nhưng trước đó vài ngày ta hỏi ông ta trong nhà ông ta có thời điểm đồ cổ hay không thì ông ta lại phủ định ngay!

Chẳng lẽ Lục Diễm có vấn đề?

Nghĩ đến đây, ta nhíu mày nhìn Lục Diễm nằm trên mặt đất, lại khiếp sợ phát hiện Dương Hỏa trên người hắn đều có ở đây!

Ban ngày bị Âm Linh mang trên người, lại không bị bất cứ tổn thương gì, điều này hoàn toàn phá vỡ nhận thức của ta.

Ta thấy gã chắc chắn có đồ vật gì đó đang gạt ta, hoặc là nói gã nhất định đã hiểu rõ ấm trà này rồi, chỉ là không muốn nói cho ta biết mà thôi.

Chờ lúc Lục Diễm tỉnh lại, nhìn thấy bầu cát tím trên bàn rõ ràng sửng sốt một chút, tiếp theo hỏi ta chuyện này là sao.

"Ngươi biết mình đã làm gì không?"

Ta không trả lời vấn đề của hắn, mà mặt không biểu tình hỏi.

"Không biết, chỉ nhớ tại họp, mở ra đầu óc đau nhức liền không nhớ được gì cả." Lục Diễm mơ mơ hồ hồ nói.

"Ha ha, nếu như vậy chuyện này ta không quản được, ngươi nên mời cao minh khác đi." Ta cười lạnh quẳng xuống một câu, quay người muốn rời đi.

Lục Diễm nào dám để ta đi? Vội vàng đuổi theo, cầu xin ta hỗ trợ đến cùng, bỏ ra bao nhiêu tiền cũng có thể thương lượng được.

Tiếp theo hắn tự giác đổi giọng, nói mình bị Quỷ lão đầu khống chế, tuy đầu óc còn thanh tỉnh nhưng thân thể vẫn không bị khống chế. Còn nói dối là vì trốn tránh trách nhiệm, dù sao hắn suýt chút nữa đã đánh chết thương nhân của Nhật Bản, đây là trách nhiệm hình sự.

"Vậy bầu cát tím này giải thích thế nào đây? Còn nữa lúc trước ngươi họp đã trải qua chuyện tương tự, vì sao không nói cho ta?" Ta có chút tức giận hỏi.

Mình ngu ngơ canh giữ cho hắn nửa tháng, kết quả người ta căn bản không hề nói thật với mình.

"Cô... cô biết rồi mà."

Lục Diễm sửng sốt một chút, lời ta nói đến nước này rồi cũng không giấu diếm nữa, một mạch nói ra.

Hắn không chỉ biết ấm Tử Sa này là âm vật, hơn nữa hắn dựa vào bình Tử Sa đã trợ giúp, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã có được vị trí bá chủ của trà nghiệp.

Chỉ là tuyệt đối không nghĩ tới, từ khi hắn tính toán mở rộng việc làm ăn tới toàn thế giới, bình Tử Sa cũng không giúp hắn nữa, trái lại còn cảnh cáo hắn.

Lục Diễm không muốn từ bỏ cơ hội phát triển tốt đẹp, nhưng lại không muốn để người khác biết ông dựa vào âm vật mới tay không lập gia đình, cho nên lâm vào hoàn cảnh xấu hổ tìm người hỗ trợ lại không thể nói thật.

Ta sau khi nghe xong không tức giận nữa, trên thực tế chuyện như vậy rất nhiều, thế nhân chỉ biết lợi dụng âm vật mưu cầu ích lợi, thường cuối cùng đều sẽ bị âm vật làm hại!

Lục Diễm không bị thương tổn gì, đã xem như là may mắn.

Ta thở dài, hỏi ấm trà của hắn từ đâu tới? Có biết lai lịch ấm trà này không?

Quỷ lão đầu đã thể hiện thực lực của mình, cưỡng ép đấu tiếp cũng không nhất định là đối thủ của nó. Huống chi nó không phải ác linh gì, chi bằng ta thuận nước đẩy thuyền, để Lục Diễm cầm ấm trà trả về.

"Bình trà này ta kiếm được từ Tây Song phiên bản của ta, người bán nói mang ấm trà theo bên mình sẽ có trợ giúp rất nhiều đối với sự nghiệp của ta. Ta chỉ muốn mua thử xem thế nào, kết quả thật hữu dụng."

Nói đến đây Lục Diễm dừng lại một chút, có chút xấu hổ nói những điều hắn biết chỉ có bấy nhiêu.

" phục ngươi rồi!"

Ta không nhịn được lườm hắn một cái, âm vật không phải là muốn thu là có thể thu, phải cân nhắc trình độ hung ác của bản thân âm vật, bối cảnh âm vật cùng với độ đáng tin cậy của người bán. Chỉ hơi vô ý liền có thể chọc phải phiền phức, thậm chí rơi vào bẫy của người khác.

Lục Diễm chỉ nghe một câu nói của người ta rồi cũng dám cất bình trà đi, may mà ông ta mạng lớn, nếu không đã có cơ hội chờ ta cứu ông ta rồi.

Nhưng chuyện đã đến nước này, nói thêm gì nữa cũng vô dụng. Ta suy nghĩ một chút, quyết định tự mình mang ấm trà theo Lục Diễm chạy tới Tây Bộ Nạp, hỏi y còn không nhớ vị trí cụ thể của người bán hàng.

"A... Nhớ rõ."

Lục Diễm thấy ta muốn đi, trong lúc nhất thời có chút do dự. Xem ra là không nỡ đưa ấm trà đi, ta không thèm để ý tới y, tự mình xử lý chuyện của tên gia hỏa kia.

Chạng vạng tối, Lục Diễm dưới sự lôi kéo của ta, có chút không tình nguyện ngồi lên đoàn tàu đi về hướng Tây.

Sau khi lên xe hắn không ngừng vò đầu bứt tai, giống như Tôn Hầu Tử vậy. Ta vỗ vỗ hắn, nói ngươi đừng khẩn trương như vậy, việc buôn bán của ngươi lớn như vậy, hoàn toàn có thể không dựa vào âm vật rồi.

"Ừm."

Lục Diễm không yên lòng trả lời một câu, nhưng cảm xúc vẫn còn rất thấp kém, ta bất đắc dĩ lắc đầu.

Tác dụng của âm vật là đưa than vào trong tuyết, đơn giản mà nói chính là trong tình huống bất đắc dĩ đem ra vượt qua khó khăn, như vậy sẽ không tạo thành nguy hại gì cho người khác.

Chỉ là nhân tính quá tham lam, rất nhiều người dùng một lần về sau sẽ sinh ra ỷ lại đối với âm vật, thậm chí cuối cùng triệt để đánh lạc hướng bản thân, trở thành khôi lỗi của âm vật! Lấy thành tựu Lục Diễm mà nói, kỳ thật thành tựu của hắn phần lớn là tự mình cố gắng đổi lấy, nhưng trong tiềm thức hắn cảm thấy tất cả đều là công lao của âm vật.

Cho nên nói với hắn nhiều cũng vô dụng, chỉ có thể giải quyết âm vật, khiến hắn tự tin một lần nữa!

Chờ hắn an ổn một chút, ta lại hỏi hắn nhớ không nhớ kỹ địa chỉ, dù sao phiên bản Tây Song Đại Nạp lớn như vậy, nếu không nhớ vị trí cụ thể cũng là phiền toái.

"Nạp hai bản thứ ba ở phía tây, huyện Toái Hải, Đảm Hải Hương."

Phụ cận Tây Song Bản là trà viên tự nhiên, Lục Diễm quanh năm giao tiếp với trà đối diện cũng quen thuộc, không hề nghĩ ngợi liền nói ra.

Trải qua hai lần dốc xe, rốt cuộc chúng ta cũng tới quê hương, lúc này trời đã sáng choang, non xanh nước biếc chung quanh đều thu hết vào mắt.

Phóng mắt nhìn xung quanh thấy cối bò, rừng quả, trà đều có vẻ rất nguyên thủy, nhất là sơn trại tượng trưng cho văn hóa địa phương làm cho người ta thích nhất.

Ta thậm chí còn đang nghĩ, qua vài năm nữa ta đã đưa Doãn Tân Nguyệt xây một căn phòng nhỏ ở đây, từ đây trốn ở sơn thủy không quan tâm chuyện đời.

So với sự thanh nhã tao của ta, Lục Diễm khẩn trương hơn nhiều, từ sau khi tiến vào Hoành Hải Hương, sắc mặt hắn đã khó coi hơn rất nhiều, hai tay gắt gao nắm chặt ấm trà.

Ta sợ gã đổi ý không chịu trả âm vật, đành phải thu hồi tâm tư chơi đùa, bảo hắn dẫn ta đi tìm tên bán hàng kia.

"Chỉ có thể đi vào ban đêm, trại bọn họ không mở ra cho người bên ngoài." Lục Diễm nói.

"Vậy sao ngươi không nói sớm?"

Nhất thời ta có chút tức tối, miễn cưỡng cười nói mình cũng vừa mới nhớ ra. Nhưng ngay sau đó hắn lại nói mình có số hiệu của người kia, sau đó lấy ra số hiệu tùy tiện mà đếm.

Ngược lại máy truyền tin đã được đả thông, nhưng vang lên rất lâu cũng không có ai nối, cuối cùng Lục Diễm cũng không có biện pháp, hậm hực nói chỉ có thể chờ tới buổi tối.

"Vậy được rồi, vừa vặn ban ngày ngủ ngon một giấc."

Ngồi xe cả đêm ta xác thực mệt mỏi, cảm giác mới lạ đối với hoàn cảnh chung quanh đã bị vây khốn đến mắt không mở được, ở phụ cận tìm tiểu quán khách ngủ rồi.

Lục Diễm mở cửa phòng bên cạnh ta, ta sợ hắn cải trang nên đem ấm trà tới phòng mình, sau đó không thèm để ý đến hắn nữa, bắt đầu ngủ.

Ngủ một giấc thật ngon, ngủ thẳng đến tối. Nếu không phải Lục Diễm đánh thức ta dậy, đoán chừng ta có thể ngủ đến hừng đông.

Gã đánh thức xong thì không thể chờ đợi được nữa mà dẫn ta đến sơn trại bán nhà kia. Bộ dạng này hệt như ấm trà nóng bỏng ra tay, so với lúc trước tựa như hai người khác nhau vậy.

Ta rất bất ngờ nhìn hắn một cái, cảm giác khí sắc của hắn đã tốt hơn rất nhiều, nghĩ thầm hẳn hắn cũng nghĩ muốn mở hả? Liền không suy nghĩ nhiều nữa, vội vàng ôm ấm trà cùng hắn rời khỏi quán nước.

Hoành Hải Hương vốn không lớn, lại bị mấy trại chia cắt thành mấy khu vực, cho nên địa phương bán nhà rất dễ tìm. Chúng ta đi không đến 20 phút, liền thấy một cửa trại dùng đá đắp thành, trước trại là một dòng suối nhỏ rộng hai mét.

Từ rất xa đã thấy trại trại giăng đèn kết hoa, đầu người nhốn nháo, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng hoan hô.

Ta thật tò mò bọn họ đang làm cái gì, muốn vào xem lại sợ phá quy củ của người ta, liền hỏi Lục Diễm có biết bọn họ đang làm gì hay không.

"Chíu tộc ca múa vũ nha, ngươi muốn xem không?" Lục Diễm lơ đễnh nói, hiển nhiên loại chuyện này đối với hắn không mới mẻ, nhưng đối với ta lại có sức hấp dẫn rất lớn.

"Chẳng phải ngươi nói chúng ta không được đi vào à? Rốt cuộc có vào hay không?"

Ta nghi hoặc hỏi, Lục Diễm hặc hặc cười nói không thể vào ban ngày, buổi tối thì tùy tiện, một số ít nữ đồng tộc nhiệt tình đón tiếp không chừng còn có thể mời ngươi nhảy một nhánh đấy.

"Vậy vào xem thôi!"

Ta đến đây có hứng thú, liền đi vào trại, nhưng đi ra xa cũng không thấy Lục Diễm đuổi theo, tức giận hô: "Tiểu tử ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, một khối vào đi."

Ở chung nửa tháng, ta phát hiện tên Lục Diễm này cũng không phải là ông chủ lớn, rất bình dị gần gũi, cho nên cũng tùy ý nói chuyện với hắn.

Chỉ là sau khi ta hô xong lại không được đáp lại, theo bản năng quay đầu tìm hắn, lại phát hiện sau lưng căn bản không có ai.

Cách cửa trại gần nhất cũng ba bốn trăm thước, thời gian ngắn như vậy Lục Diễm không thể nào chạy ra, cách giải thích duy nhất chính là cái Lục Diễm vừa rồi là giả!

U Linh sơn trại thứ năm trăm hai năm mươi hai.

Ta không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó nói với bản thân không được hoảng sợ, cắn răng chạy về phía cửa trại.

Không ngờ còn chưa kịp chạy qua cửa trại do tảng đá đắp thành đột nhiên biến thành mấy cái quan tài chồng chất lên nhau, mà dòng suối nhỏ kia cũng biến mất, con đường lúc sau biến thành vách núi.

Hắn đứng trên vách đá nhìn xuống, trong khe núi tràn đầy khí lưu màu đen. Những khí lưu này theo gió hóa thành hàn khí âm trầm đập vào mặt, thổi cho da đầu ta tê dại một hồi.

Không còn đường lui nào khác, muốn đi ra ngoài cũng chỉ có thể đi xuyên qua bên trong. Nhưng ta quay đầu nhìn lại, lần nữa bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Vừa rồi ca múa Hàm tộc còn ồn ào trời đã biến mất, những người đó tựa như chưa từng xuất hiện, trước mắt ta chỉ còn lại một đống xương trắng cùng những nhạc khí bị gió cát ăn mòn hơn phân nửa kia.

Chết người là những nhạc cụ còn có thể phát ra âm thanh, theo gió thổi một cái, khắp thế giới tất cả đều là loại âm thanh trầm bi thương kia, cực kỳ giống nhạc khúc lúc nông thôn có tang!

Ta biết mình cần phải nhanh chóng rời khỏi, mạnh mẽ nâng cao dũng khí cho mình không nhìn bạch cốt kia, cắn răng chạy vào trong.

Nhưng chạy chưa được bao xa đã phát hiện phía trước đồng dạng cũng là vực sâu vạn trượng, ta triệt để bị vây khốn...

Thấy mình không còn đường đi, ngược lại tỉnh táo lại.

Cẩn thận suy nghĩ, Lục Diễm hoàn toàn có thể thừa dịp ta đang ngủ mà giết chết ta, nhưng hắn không làm như vậy, mà lừa ta đến nơi này.

Hiển nhiên hắn không muốn thương tổn tính mạng của ta, chỉ là vì tạm thời nhốt ta ở chỗ này. Điều này rất giống phong cách của Quỷ lão đầu, cho nên ta càng lo lắng tình huống của Lục Diễm lúc này!

Thời gian dần trôi qua, trong lòng ta càng lúc càng khẩn trương. Thời gian dây dưa với Lục Diễm thường ngày của Quỷ lão đầu cũng không quá dài, nhưng lần này lại có thái độ khác thường, chẳng lẽ lão biết chúng ta biết chúng ta muốn đem bình trà để lại cho người bán, cho nên tức giận sao?

Từ bản chất âm vật là một cỗ chấp niệm khi còn sống của người chết, cho nên chúng nó hiểu được nhận chủ. Nếu chủ nhân muốn vứt bỏ âm vật, âm vật sẽ tự mình tìm về, thậm chí triển khai trả thù như phát điên.

Nghiêm túc mà nói thì trước mắt Lục Diễm vẫn chưa vứt bỏ ấm trà, nhưng Quỷ lão đầu lợi hại như vậy, rất có thể đã nhận ra ý đồ của chúng ta.

Nghĩ đến điều này ta bắt đầu căng thẳng, cuối cùng quyết định đánh cược một phen. Nếu lão đầu không muốn giết ta, vậy vách đá che trước người ta chỉ là ảo giác mà thôi!

Ta cẩn thận từng li từng tí trở lại vị trí đại môn Thạch trại lúc trước, nhìn thấy chân núi khe sâu không thấy đáy thoáng cái đã mềm nhũn, nhưng nghĩ đến Lục Diễm thì ta không để ý được nhiều như vậy nữa, cắn răng muốn nhảy xuống.

Lúc này chân trái của ta đột nhiên bị thứ gì đó cuốn lấy, ta vùng vẫy mấy cái cũng không thể thoát ra. Đang chuẩn bị quay đầu nhìn, lại đột nhiên ý thức được một vấn đề: đồ vật câu lấy chân trái ta tựa hồ là một quải trượng.

Mà mỗi lần Quỷ lão đầu xuất hiện trong giấc mơ Lục Diễm, lúc gõ đầu lão đều dùng gậy chống!

Thật sự ta không muốn ở chỗ này nhìn thấy lão đầu Quỷ, nhưng nếu lão xuất hiện ta chỉ có thể kiên trì xoay người, đồng thời làm xong chu đáo cá chết lưới rách. Bởi vì ta rời giường liền trực tiếp theo sau lưng lão, trên người không mang theo gia hỏa phòng thân.

Trong nháy mắt quay đầu, hắn liền thấy Quỷ lão đầu một thân áo liệm màu đen đang đứng cách mình không đến hai mét, tay đang cầm quải trượng móc chặt chân nhỏ của mình. Đây là lần đầu tiên ta tiếp xúc gần gũi với hắn, ngạc nhiên phát hiện hắn cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng, thậm chí mặc ngoài tuổi thọ, cũng không khác gì người sống.

Thấy ta xem qua, khuôn mặt hắn hồng nhuận đột nhiên trở nên vô cùng phẫn nộ, thậm chí có chút dữ tợn, miệng nhanh chóng lẩm bẩm, không biết đang nói cái gì? Bất quá hắn đã xuất hiện ở đây, tối thiểu nói rõ rằng Lục Diễm an toàn, ta cũng không cần phải mạo hiểm nữa.

Ta nhìn lão đầu cười cười, thừa dịp lão còn chưa kịp phản ứng, hét lớn một tiếng, tiếp theo dùng hết toàn lực chạy vào trong trại.

Nhớ lại lúc lão đầu nhìn Lục Diễm ta dùng bút ép hắn từ trên người Lục Diễm ra, ta biết nó sẽ không giảng đạo lý với ta! Cho nên biện pháp duy nhất của ta chính là lôi kéo lão thất phu này.

Kéo đến hừng đông có lẽ còn có một chút hi vọng sống, rơi vào tay nó tuyệt đối không có kết quả tốt. Nhưng ta xem nhẹ tốc độ của lão đầu, còn chưa chạy được vài bước đã ngã sấp xuống đất. Quay người nhìn lại mới phát hiện lão đầu đã đuổi kịp, lão dùng quải trượng bẻ ngã ta. Ta hung hăng trừng mắt liếc nhìn nó một cái, đứng dậy tiếp tục chạy về phía trước, kết quả nó vẫn không ngừng đuổi theo.

Mấy người qua lại, khí lực trên người ta dùng không sai biệt lắm, nhưng vẫn không thể thoát khỏi lão đầu. Ta biết tốc độ của mình không thể chạy bằng nó, dứt khoát đem tâm nó quyết định, cắn chót lưỡi phun một ngụm máu về phía nó!

Cho dù ông đây có chết cũng không thể để ngươi thoải mái được.

Đúng lúc này bên tai ta đột nhiên truyền đến tiếng vang nặng nề, tiếp theo liền nghe thấy Lục Diễm đang gọi ta, ta chỉ cảm thấy thân thể lập tức trở nên mềm nhũn, con mắt cũng theo bản năng nhắm lại một chỗ.

Sau một khắc ta vẫn không quên nhìn lão đầu một cái, phát hiện lão đang nói gì với ta, đáng tiếc ta không nghe được. Ta cho rằng mình muốn chết, ai ngờ sau một khắc ta lại đột nhiên ngồi dậy, mở mắt ra phát hiện mình còn đang nằm trên giường.

Còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, cửa phòng liền vang lên, theo bản năng mở cửa, thình lình phát hiện Lục Diễm đứng ở ngoài cửa, hỏi ta chuẩn bị xong chưa? Tranh thủ thời gian đi sơn trại rồi.

"Phù..."

Ta nhìn hắn sửng sốt hồi lâu, mới hiểu được chính mình lúc trước là vừa trải qua một cơn ác mộng, lập tức thở phào một cái. Hắn thấy ta khẩn trương như vậy, hỏi ta có phải là đã xảy ra chuyện gì không? Ta lắc đầu nói không có việc gì, hỏi hắn hiện tại đang lo lắng.

"Bảy điểm nhiều, ngươi giỏi ngủ lắm."

Lục Diễm vui đùa với ta một câu, nói tiếp đó là hiện tại trời đã tối rồi, chúng ta mau mau đi qua xem một chút. Thần thái nói chuyện, ngữ khí quả thực giống hệt Lục Diễm trong mộng, trong lòng ta âm thầm cảnh giác, đồng thời mang toàn bộ gia hỏa này theo bên người.

Ra khỏi khách sạn vừa thấy, trời quả nhiên tối đen, chúng ta ở bên ngoài tùy tiện ăn chút bánh quẩy và ống trúc bản song, sau đó liền chạy về trại bán hàng. Càng về sau ta càng kinh hãi, bởi vì con đường này giống như đúc trong mộng.

Mỗi khi hắn đi đến trước cửa Thạch Đầu trại, khi nhìn thấy dòng sông nhỏ và đám người trong trại, cả người ta đều ngây ngẩn cả ra.

Cuối cùng trong mộng cũng biểu hiện cửa đá biến thành quan tài, ta thừa dịp Lục Diễm không chú ý vụng trộm lau nước mắt trâu trên con mắt, sau đó mở to mắt nhìn qua, thình lình phát hiện căn bản chỗ đó căn bản không phải cửa đá, mà là ba cái quan tài màu đỏ lớn đắp lên!

Lúc này Lục Diễm vỗ vỗ ta, cười hỏi: "Đây là ca vũ yến hội của Lư tộc, nếu ngươi có hứng thú có thể đi vào xem một chút, bọn họ sẽ rất nhiệt tình chiêu đãi ngươi."

Ta vừa nhìn thấy hắn cười ha hả, trong lòng hoàn toàn nguội lạnh.

Quả nhiên hắn muốn hại ta, nhưng ta không thù không oán với hắn, vì sao hắn muốn hại ta chứ?

Ta nghĩ cũng không hiểu, nhưng nói với bản thân mình phải cẩn thận đề phòng, hơn nữa ta cũng muốn nghĩ kỹ, chỉ cần chịu đựng đến hừng đông lão tử sẽ về nhà, không cùng hắn chơi nữa. Sau khi hoàn thành quyết định, ta ngược lại càng tự bảo vệ mình dễ dàng hơn nhiều so với việc bảo vệ người khác, nhưng vừa ngẩng đầu lại phát hiện Lục Diễm tiến vào cửa đá.

Hắn đã đi được mười mấy mét, thấy ta còn tại chỗ liền dừng lại, hỏi ta sao không đi theo? Còn không đợi ta nói chuyện trước mắt, sơn trại đột nhiên biến thành một tòa lầu treo chân.

Vừa nhìn liền biết phòng treo đã lâu không có người ở, khắp nơi đều là mạng nhện cùng tổ dơi, thậm chí có rất nhiều cây trúc đã hư thối, nhìn qua phòng ốc tùy thời có thể sụp đổ.

Xem ra đây mới là chân diện mục của sơn trại kia! Tám phần là Lục Diễm gặp phải tình huống trong mộng. Ta biết hết thảy đều là Quỷ lão đầu làm ra, vội vàng mở bao lấy ra bầu cát tím, sau đó cắn chót ngón tay, nhỏ vài giọt tinh huyết lên miệng bầu.

Trong số những người miệng ấm tương đương người, là mệnh môn của ấm trà, giọt tinh huyết chí dương nhỏ lên trên đó nhất định có thể tạo thành thương tổn đối với lão đầu! Sau đó ta đặt bình trà trên mặt đất, chống âm dương tán vào trong bùn đất bao phủ ấm trà, tiếp theo đọc ra thần chú ô.

Dù thần chú là chú ngữ chuyên môn của Âm Dương Tán, theo chú ngữ trong miệng ta đọc lên, Âm Dương Tán chỉ một thoáng phát ra đồ án Hắc Bạch Thái Cực chói mắt, đồng thời nhanh chóng xoay tròn, ánh sáng cuồn cuộn không ngừng xoay tròn theo thân ô bắn vào trên người ấm trà.

Qua gần ba phút, lầu treo trước mắt đều không xuất hiện bất cứ biến hóa gì, thậm chí ngay cả ấm trà cũng không nhúc nhích giữ nguyên tại chỗ. Mà đầu ta đã cảm thấy choáng váng đầu hoa mắt, chỉ có thể tạm thời ngừng lại.

Âm Dương Tán là một pháp khí phòng ngự lợi hại nhất gia gia để lại cho ta, thậm chí ngày thường ta cũng chưa từng dùng thần chú dù, lần này lấy bản lĩnh ép đáy hòm ra, vốn tưởng có thể giải quyết Quỷ lão đầu trong một lần, ai ngờ người ta làm gì cũng không có.

Lại nhìn về phía ấm trà, đáy lòng hắn dâng lên một cảm giác sợ hãi.

Chén trà này rốt cuộc là cái gì người để lại?

Nữ nhân tập thể thứ năm trăm hai sáu tập thể tự sát.

nhụt chí thì nhụt chí, nhưng Lục Diễm vẫn phải cứu, ta nghỉ ngơi một chút liền lấy ra mấy cái linh phù trung đẳng mà đàn ông chăn nuôi lưu lại dán lên trên ấm trà, sau đó ngồi ở bên cạnh lẳng lặng quan sát.

Nếu như vậy vẫn không thể làm lão đầu bị thương, ta chỉ có thể cầu viện cho Thử tiền bối...

Qua không đến một phút, trong lầu treo tĩnh mịch đột nhiên truyền đến một tiếng vang giòn, ngay sau đó là tiếng đánh nhau lách cách. Trong nháy mắt trong lòng ta đã nhảy lên cổ họng, phản xạ nhìn về phía ấm trà, kinh hỉ phát hiện ấm trà động.

Cuối cùng cũng có hiệu quả!

Ban đầu ấm trà chỉ chuyển động quanh mặt đất, càng về sau động tác càng kịch liệt, thậm chí không ngừng nhảy nhót. Bình trà mỗi lần nhảy một cái, kim quang trên linh phù trung đẳng sẽ ám một phần. Ta sợ linh phù không chống đỡ nổi Lục Diễm xuất hiện, vội vàng nắm chặt Thiên Lang tiên nhìn chằm chằm.

Chỉ cần uy lực của phù lục biến mất, ta sẽ lập tức bắt chuyện!

May mắn là ấm trà sau khi nhảy múa không gián đoạn thì "ầm" một tiếng rơi trên mặt đất không chút động tĩnh, ngay sau đó cảnh tượng trước mắt biến thành dáng vẻ sơn trại. Lục Diễm mặt tái xanh từ bên trong chạy ra, sau khi nhìn thấy ta liền hô to: "Trương đại sư, đây rốt cuộc là địa phương quỷ quái nào vậy? Tại sao ta không thể đi ra được?"

Thanh âm của hắn mang theo tiếng khóc nức nở, nhưng ta cũng không cảm thấy hắn mất mặt, chúng ta đều đánh giá thấp Quỷ lão đầu.

Xảy ra việc này, chúng ta nào dám ở lâu, lúc này liền trốn về khách sạn. Lục Diễm hoàn toàn bị dọa sợ, chết sống không dám trở về phòng của mình, cứ muốn cùng ta ở chung một chỗ.

Chờ tâm tình của hắn ổn định lại, ta hỏi hắn sau khi đi vào nhìn thấy cái gì? Sắc mặt Lục Diễm trong nháy mắt trở nên trắng bệch, hai tay đang cầm chén nước cũng kịch liệt run rẩy.

"Đừng sợ, không phải bây giờ không có chuyện gì chứ?" Ta an ủi nói.

Hắn sau khi nghe xong cảm thấy có chút chuyển biến tốt hơn một chút, cẩn thận từng li từng tí nói mình gặp phải quỷ rồi.

"Ta vừa định kêu ngươi theo ta cùng xem ca vũ vũ của những tộc nhân Hàm tộc kia, kết quả hết thảy trước mắt đột nhiên thay đổi, những nữ nhân xinh đẹp kia toàn bộ biến thành ác quỷ mặt xanh nanh vàng, bọn chúng cười lạnh vây ta ở chính giữa, há cái miệng rộng muốn ăn tươi ta..."

Nói đến đây, cả người Lục Diễm run mạnh: "Trương đại sư, hay là chúng ta trở về đi! Thù lao của ngươi cứ như vậy ta sẽ cho ngươi, ta thà rằng mỗi ngày mất ngủ cũng không muốn nhìn thấy đám nữ quỷ kia nữa."

"Ngươi nói là ngươi bị một đám nữ quỷ bao quanh?" Ta vô cùng bất ngờ hỏi.

Từ đầu đến cuối, chuyện này đều là Quỷ lão đầu quấy phá, tại sao lại xuất hiện một nhóm nữ quỷ chứ, hơn nữa chỉ dựa vào Lục Diễm hai lần này, làm sao có thể đào thoát từ trong tay một đám nữ quỷ chứ?

"Không sai, chính là một đám nữ quỷ!" Lục Diễm xác định trả lời, sau đó cẩn thận nói với lão.

Hóa ra đám nữ quỷ vây quanh hắn vẫn không động thủ, dường như có điều gì đó cố kỵ. Sau đó đáy lòng Lục Diễm đột nhiên truyền đến một âm thanh, y căn cứ theo âm thanh chỉ dẫn kia mà dần đi ra khỏi sơn trại. Hơn nữa dọc đường y cũng không phải là thuận buồm xuôi gió, trên đường có vài lần đi qua vài lần, chỉ dẫn trong lòng đột nhiên biến mất, sau đó nữ quỷ kia lập tức chen chúc kéo tới.

Cũng may mỗi lần thanh âm kia tới đều rất kịp thời, lúc này đám nữ quỷ mới không thể thực hiện được.

Lục Diễm cười tự giễu nói: "Xem như ta đã triệt để bị dọa sợ rồi, Trương đại sư, người có biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào không?"

Ta nghe xong sửng sốt một chút, sau đó cẩn thận nhớ lại mộng cảnh của mình, trong đầu lại toát ra một ý nghĩ khó tin. Ngay sau đó ta lấy ra ấm trà cẩn thận kiểm tra một phen, phát hiện vị trí miệng bầu xuất hiện mấy vết nứt rất nhỏ.

"Ngươi có dám cùng ta đi một chuyến về sơn trại không?" Ta nhìn về phía Lục Diễm.

Ta cảm thấy mình thật muốn sờ đến điểm môn đạo rồi, trong nháy mắt kích động lên như đánh tiết gà. Lục Diễm nghe xong run rẩy hỏi: "A? Hôm nay phải đi sao? Ta còn chưa phục hồi lại được đâu."

"Vậy ngươi ở tân quán nghỉ ngơi đi, có đi cũng không giúp được gì." Ta nói.

Thuật nghiệp có chuyên công, ngươi không có khả năng nói để Trương Phi đi thêu hoa, tự nhiên cũng không thể để cho một thương nhân bình thường sợi tơ đi theo âm vật để mạo hiểm. Vì để Lục Diễm an tâm ở lại khách sạn, ta đã vẽ mấy đạo phù chú, dán tại nơi tân quán dễ dàng tiến vào dơ bẩn, sau đó lại dùng chu sa trên giường vẽ ra Thiên Cương trận.

Làm xong tất cả những việc này, ta nhìn Lục Diễm cười cười: "Thiên Cương trận là trận pháp lợi hại nhất ta nắm giữ, nhất định có thể đảm bảo an toàn cho ngươi! Cho dù có đồ vật bẩn đi nữa, cũng không đả thương được ngươi mảy may."

"Làm sao ngươi biết trận pháp này có hiệu quả?" Lá gan Lục Diễm rõ ràng lớn hơn một chút, nhưng vẫn còn có chút lo lắng.

Ta khẽ mỉm cười: "Bởi vì Thiên Cương trận là dùng linh lực của ta vẽ, câu nói của ta, chỉ cần ta không chết, không thứ gì có thể phá trận."

"Cảm ơn!" Lục Diễm nghe xong có chút cảm động, mắt đỏ lên nói.

Ta nói cám ơn thì không cần, quay đầu lại chỉ cần phong cho ta bao lớn cho anh là được, hắn cười ha ha một tiếng nói không thành vấn đề.

Chờ khi ta đi ra cửa, Lục Diễm đột nhiên gọi ta một tiếng: "Trương đại sư!"

"Sao vậy?"

Ta nghi hoặc quay đầu lại, phát hiện khuôn mặt hắn đang do dự, giống như đang giãy dụa trong lòng. Phỏng chừng là hắn cảm thấy mình ở lại quán cũ bảo ta mạo hiểm, cho nên ta chưa kịp mở miệng đã cướp lời: "Không cần phải ngại, ngươi vốn không phải làm nghề này, ngoan ngoãn ở đây chờ ta."

Nói xong ta đóng cửa lại, chạy về hướng sơn trại, ta cũng muốn nhìn một chút nữ quỷ dây dưa Lục Diễm kia rốt cuộc là thứ gì!

Địa hình Hủy Hải Hương cũng không phức tạp, không bao lâu ta đã tìm được sơn trại. Vì phòng ngừa đồ vật dơ bẩn bên trong bày mê hồn trận cho ta, ta còn cố ý trước đó cắm vào chỗ Âm Dương Tán kiểm tra một chút, xác định nơi này chính là địa phương lúc trước, lúc này mới yên tâm lớn mật đi vào.

Bởi vì bóng đêm quá tối, ta mở ra đèn đũa chiếu sáng, kết quả chạy một vòng phát hiện toàn bộ phòng ốc trong sơn trại đều là lầu treo dầu.

Ngoại trừ có lớn có nhỏ, ngoại hình những lầu treo này cơ hồ giống nhau như đúc, tựa như là một khuôn đúc được khắc lên vậy.

Trong lòng ta lộp bộp một cái, cho là mình gặp phải mê hồn trận, nhưng cẩn thận nhìn lại mức độ hư thối của những mốc này cùng mạng nhện phân bố đều có sự khác biệt rất lớn, hiển nhiên không phải ảo giác gì.

Tuy rằng không rõ năm đó cư dân ở đây vì sao lại xây dựng nhiều mốc meo giống nhau như đúc, nhưng có thể xác định là toàn bộ sơn trại đều trống không, không có người ở.

Cho dù bóng đêm rất sâu, nhưng chỉ cần trợn to mắt, chỉ dựa vào mắt thường cũng có thể nhìn thấy khí đen phát ra từ gian nhà. Nếu như bình thường gặp phải cảnh này, ta sẽ không chút do dự quay đầu tránh né, nhưng hôm nay để chứng minh suy đoán của ta, ta chỉ có thể bất chấp tất cả!

Chờ đi tới toà lầu treo cuối cùng, ta liền giẫm lên thang trúc liền leo lên, không nghĩ tới cầu thang trúc đã hư thối, ken két đứt đoạn vài đoạn, suýt nữa ngã xuống.

Sau khi leo lên lầu treo, ta cảm giác dưới chân mềm nhũn, giống như trải một tầng đệm, ta cúi đầu xem phát hiện trên mặt đất lại phủ đầy lá trà thật dày. Những ngày này ta đã xem thường sách vở liên quan tới lá trà của Lục Diễm gia., Cho nên đại khái có thể phán đoán được, đây đều là chồi non do cây trà phát ra, cũng chính là đợt lá trà đầu tiên. Nếu đặt ở chợ, giá trị tuyệt đối xa xỉ, chỉ tiếc những lá trà này cũng gió khô, tùy tay sờ một cái liền vỡ thành bột phấn.

Tiếp theo ta bắt đầu đánh giá bốn phía, phát hiện trong phòng bài trí rất đơn giản, chỉ có một cái giường nhỏ, một cái ghế, một cái bàn trang điểm, ngoài ra còn có một vài công cụ hái trà đơn giản.

Trên đài trang điểm bày mấy cái hộp gỗ ố vàng, vừa nhìn đã biết là son phấn nữ tử cổ đại dùng, điều này nói rõ chủ nhân toà lầu treo này là nữ giới. Sau đó ta cẩn thận tìm kiếm trong phòng, muốn tìm một ít tin tức hữu dụng, kết quả bận rộn cả buổi không tìm được gì, còn dính đầy bụi bặm.

Xem ra đầu mối này cũng đứt đoạn, ta có chút chán nản vỗ vỗ đất trên người, chuẩn bị đi ra, lại hoảng sợ phát hiện một đôi mắt đỏ như máu đang trừng ta nhìn!

Ta cả gan bu lại phía trước, thình lình nhìn thấy trên tường đối diện treo một bộ xương khô, bộ xương này treo rất cao, cho nên vừa rồi ta không thể phát hiện ra.

Thành thật mà nói, ta đã gặp qua không ít khô lâu, cũng đã nhìn qua không ít người chết, nhưng lại chưa từng gặp qua thân thể nào là khô lâu, nhưng đầu lại bảo tồn người chết hoàn hảo! Nhất là cặp mắt màu đỏ kia, quả thực không khác gì người sống.

Chỉ thấy trên cái giá xương trắng hếu, một nữ nhân nằm trên đầu, đây chính là chủ nhân của gian treo cước lâu này sao? Ta cúi đầu với bộ xương khô một cái, sau đó đi kiểm tra những nơi khác.

Không nghĩ tới toà thứ hai cũng giống toà thứ nhất, đều trải đầy lá trà trên mặt đất, nữ chủ nhân treo trên tường, toàn thân trên dưới chỉ còn lại đầu hoàn hảo, bộ phận còn lại đều biến thành khung xương màu trắng.

Trải qua nửa đêm dằn vặt, cuối cùng ta cũng đi qua tất cả lầu canh, kết quả đều giống nhau như đúc.

Ta mệt như chó chết nằm dưới lầu cuối cùng, thậm chí cũng không chú ý tới những nữ quỷ này tại sao lại hại Lục Diễm, ngược lại càng muốn biết tại sao các nàng lại muốn tự sát toàn tập?

Lam trà kinh số năm trăm hai bảy thiên thứ nhất《 Kinh 》

Nghỉ ngơi nửa giờ, ta thoáng khôi phục chút thể lực, chuẩn bị đánh đường về phủ. Đêm nay tuy rằng trong lòng rất thấp thỏm, nhưng đến sau hoàn toàn là dạo chơi, thậm chí ngay cả những nữ quỷ kia đều không xuất hiện, trong lòng ta ít nhiều có chút thất vọng.

Đúng lúc này, ta mơ hồ nghe được trong sơn trại truyền đến tiếng bước đi, tinh thần lập tức phấn chấn. Khi đến phía sau lầu treo, nhìn lại phát hiện có một đạo nhân đang lén lút xuyên qua xuyên qua sơn trại.

Người này nửa đêm xuất hiện ở chỗ này, chỉ định có âm mưu gì!

Nó càng ngày càng gần, ta không thể chờ đợi được nữa liền vội vã đi theo, đi theo nó giống như cảm giác được điều gì, kỳ quái quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Ta vội vàng trốn qua một bên, chờ hắn tiếp tục đi về phía trước, lại chui ra đuổi theo. Chiêu này thật hữu dụng, dọc đường hắn nhiều lần quay đầu quan sát, cũng không phát hiện ra ta.

Cuối cùng người này dừng lại trước tòa nhà treo cuối cùng, sau đó ngồi xổm xuống mặt đất, trái tim của ta lập tức nhảy lên cổ họng, cho là bị phát hiện. Ai ngờ hắn căn bản không nhìn tới đây, mà là vểnh mông lên đào đất.

Bởi vì tầm mắt cản trở nên ta không thấy rõ cụ thể hắn đang làm gì? Chỉ biết là hắn sau khi đào móc một hồi, cả người đã biến mất không thấy bóng dáng, ta nghĩ nơi này phải cất giấu một địa đạo.

Ta đang chuẩn bị tới gần xem xét, trái tim đột nhiên run rẩy, ngay sau đó thân thể bắt đầu không còn chút sức lực nào. Đây là dấu hiệu hiệu hiệu hiệu của Thiên Cương trận, không ngờ tới thực sự có Âm Linh dám xông vào Thiên Cương trận!

Ta thầm mắng một tiếng, đành phải từ bỏ manh mối không dễ tìm ra, chuẩn bị trở về cứu Lục Diễm. Kết quả không đợi đến lúc ta động thân, cảm giác run rẩy kia biến mất, sau đó thân thể ngược lại còn thoải mái hơn so với lúc trước.

Điều này nói rõ suy đoán của ta là đúng, người trợ giúp Lục Diễm thoát khỏi sự vây khốn của nữ quỷ, chính là lão đầu!

Ngay từ trong mộng ta đã chuẩn bị mạo hiểm nhảy núi, kết quả lão đầu dùng gậy xoa bóp chặt chân ta, lúc ấy ta cho rằng lão muốn hại ta.

Chờ sau khi Lục Diễm nói ra chính mình bị nhốt trong sơn trại, ta đột nhiên cảm thấy cứu hắn chính là Quỷ lão đầu, mà thanh âm trong lời của hắn thỉnh thoảng biến mất, có thể là Âm Dương Tán cùng trung đẳng linh phù của ta tạo thành thương tổn đối với lão đầu.

Cho nên sau khi ta nhìn thấy cái khe trên ấm trà, ta mới ý thức được sở dĩ Quỷ lão đầu kéo ta như vậy có thể cũng là vì cứu ta!

Vừa rồi Thiên Cương trận có hiệu quả, sau đó cảm giác áp bách biến mất, kỳ thật không phải có thứ bẩn nào đó đang trùng kích pháp trận, mà là có âm linh định xông ra ngoài.

Âm linh trong gian phòng kia, chỉ có lão đầu!

Sau khi hiểu rõ quan hệ, từ tận đáy lòng ta đối với Quỷ lão đầu đã sinh ra một cỗ cảm giác thân thiết, trong tiềm thức đã không còn xem hắn là đối thủ nữa, mà là một vị trưởng lão hiền lành.

Ta cho rằng ngay từ đầu nàng không định thương tổn Lục Diễm, tám phần là Lục Diễm làm chuyện trái lương tâm nên mới trêu chọc đến lão già này.

Bọn ta vừa mới bắt đầu đã tìm sai hướng, kẻ địch thật sự không phải là Quỷ lão đầu, mà là cái tên chui vào lầu treo phía dưới kia!

Nghĩ tới đây ta đột nhiên trở nên căng thẳng, nếu Quỷ lão đầu là người một nhà, vậy nó đột nhiên xông ra Thiên Cương trận nhất định là vì cứu ta, nói cách khác là ta gặp nguy hiểm!

Đáy lòng ta lập tức sinh ra ý nghĩ rút lui, nhưng lại có chút không cam lòng, sau khi cân nhắc một phen mới quyết định tiếp tục quan sát, tốc độ lão đầu nhanh như vậy, nhất định kịp thời đuổi tới. Ta lập tức rút Thiên Lang Tiên từ trong địa đạo chui vào.

Nhảy xuống cái hố kia, ta nhanh chóng đánh giá hoàn cảnh xung quanh, không khỏi há to miệng, nơi này lại là một quán trà!

Bàn ghế xếp hàng đều đều, thậm chí rất nhiều bàn còn đặt chén trà. Vị trí dựa tường có một bàn sách, bên trên bày sổ sách thật dày, mà cái tên vừa mới tới kia lại không thấy đâu.

Ta không ưa nơi này quá quen thuộc nên không đuổi theo nữa, nhanh chóng đi tới trước bàn đọc sách rồi mở sổ sách đọc, phát hiện trên đó viết chi chít chữ cổ đại mà ta xem không hiểu.

Có điều trên đó có rất nhiều lá trà cắm trên bản đồ, hẳn là một quyển lá trà nổi tiếng. Ta có chút nhụt chí tùy ý lật ra phía sau, trong lúc lơ đãng lại thấy được vẽ chân dung Quỷ lão đầu!

Ta lập tức nghi hoặc, xem ra từ manh mối nắm giữ trước mắt, người dẫn ta vào đây là muốn hại chúng ta. Mà Quỷ lão đầu muốn cứu chúng ta, cho nên giữa bọn họ có quan hệ đối địch, vậy thì hắc thủ phía sau còn vì sao phải thu gom bức họa của Quỷ lão đầu nữa chứ.

Bởi vì ta nhìn không hiểu văn tự, đành phải đổi một quyển khác, phát hiện trong bản này cũng ghi chép rất nhiều tri thức liên quan đến lá trà, cuối cùng cũng có một bức họa Quỷ lão đầu.

Lúc này sâu trong địa đạo truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, xem ra người nọ sắp đi ra rồi. Trong lòng ta trở nên khẩn trương, hoảng loạn mở quyển thứ ba ra, ngạc nhiên phát hiện trên quyển sách này có ghi chữ phồn thể mà ta có thể hiểu được!

Trang thứ nhất rõ ràng là hai chữ lớn《 Kinh ngô 》, bộ phận chính văn giảng cách pha trà, làm thế nào để thưởng thức trà và một số câu chuyện nhỏ có liên quan tới văn hóa trà.

Nhìn thấy cảnh này, ta đột nhiên ý thức được điều gì, lập tức lật tới trang cuối cùng, không ngờ lại thấy được bức họa Quỷ lão đầu viết trên chân dung Trà Thánh Lục Vũ!

Lục Vũ! Lục Vũ!

Tay của ta bất giác run rẩy lên, lão nhân này dĩ nhiên là tác giả của《 Kinh trà 》, được xưng tụng là Trung Hoa Trà Thánh Lục Vũ!

Trách không được ban ngày hắn có thể dính lên người Lục Diễm, chẳng trách âm khí lợi hại như vậy trên người gã lại rất nhẹ.

Hắn căn bản cũng không phải là Âm linh mà là người đã trở thành Tiên.

Lục Vũ là nhân vật nổi tiếng thời Đường triều, hắn cả đời thích trà, tinh về uống trà, đi khắp nam bắc đại giang, chỉ vì muốn nếm thử sơn tuyền ở các nơi, hương vị trà mà lá các nơi nấu ra là gì. Cuối cùng viết ra bộ trà lá đầu tiên trên thế giới này là "tạp trà" chuyên riêng, được toàn thế giới công nhận là: Trà Thánh.

Nghe nói hòa thượng Lục Vũ là hòa thượng Tích Công, cũng là một người thích trà đạo, hắn chẳng những có thể phân biệt trà là trà gì, còn có thể phân biệt nước dùng pha trà. Loại bản lĩnh thưởng trà này, một truyền mười, mười truyền trăm, cuối cùng truyền tới trong tai Đường đại tông.

Đường đương nhiệm sau khi nghe được tin đồn này, bán tín bán nghi, liền hạ chỉ chiêu tới hòa thượng Tích Công, quyết định là trò cười!

Hòa thượng Tích Công vừa vào trong cung, Hoàng đế liền sai thái giám pha trà, pha một bát lá trà thượng đẳng, ban thưởng cho hòa thượng tích công thưởng thức. Tích công tạ ơn cầm trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, liền buông chén trà xuống, rốt cuộc không uống thêm ngụm trà thứ hai.

Đường đời tông hỏi hắn vì sao không uống? Tích công hòa thượng cười nói: "Ta uống trà, đều là Lục Vũ tự tay đun, đã quen uống trà đun, lại uống trà người khác bưng, liền cảm thấy nước ngọt như nước."

Đường thời sau khi nghe xong, hỏi Lục Vũ hiện ở nơi nào? Hòa thượng Tích Công đáp: "Lục Vũ rất yêu thương tự nhiên, khắp nơi trên biển tên là Sơn Đại Xuyên, thưởng thức danh trà mỹ tuyền trong thiên hạ, bần tăng hiện tại nơi nào cũng khó biết được."

Vì vậy đám hộ vệ mệnh tông môn Đường triều cưỡi ngựa khoan khoái, tìm kiếm Lục Vũ khắp nơi, qua Chiết Giang cuối cùng cũng tới được thăm Lục Vũ. Lập tức mời Lục Vũ vào Hoàng cung, Đường đại tông thấy Lục Vũ tuy nói chuyện lắp bắp, nhưng tiên phong đạo cốt, tri thức uyên bác, trong lòng phi thường thích, vì thế bảo Lục Vũ ở hiện trường thổi trà cho mình thưởng thức một phen, nhìn xem rốt cuộc có thần kỳ như trong truyền thuyết hay không?

Lục Vũ Hân đồng ý, liền lấy ra lá trà Thanh Minh tự hái trước, dùng nước suối đun sôi, dâng cho Hoàng đế. Đường Đại tông tiếp nhận bát trà, nhẹ nhàng mở bát ra., Một mùi thơm ngát ập tới trước mặt, lại nhìn vào lá trà màu xanh nhạt trong suốt trong suốt trong chén, uống lên quả thực là cực phẩm nhân gian, liên tục gật đầu khen ngợi trà ngon. Tiếp theo lại bưng một chén, để cung nữ tặng cho hòa thượng Tích Công thưởng thức. Tích Công hòa thượng chỉ uống một ngụm đã kinh ngạc hỏi: "Ồ, Lục Vũ cũng tới hoàng cung?"

Hoàng Đế giật nảy cả mình, hỏi Tích công hòa thượng làm sao biết Lục Vũ đến? Tích công hòa thượng cười ha ha nói: "Trà như vậy chỉ có Lục Vũ mới có thể đun ra, đây đã không phải nước trà nhân gian, mà là trà Tiên cảnh."

Đường triều vô cùng bội phục công phu trà đạo của Lục Vũ, muốn giữ hắn lại ở hoàng cung chuyên môn hầu hạ mình. Nhưng Lục Vũ không tham luyến vinh hoa phú quý, không lâu sau liền dắt ngựa, tiếp tục lưu lạc thiên nhai, chuyên tâm viết 《 trà kinh 》 đi.

Ta cảm thấy Lục Diễm rất có thể là hậu nhân của Lục Vũ, bất quá Lục Diễm đã làm sai chuyện gì đó, chọc giận lão tổ tông, cho nên Lục Vũ mới đi dạy dỗ hắn.

Điều này có thể giải thích vì sao Lục Vũ luôn xuất hiện trong giấc mộng Lục Diễm, dùng quải trượng gõ đầu gã...

Lui một bước mà nói, cho dù Lục Diễm không phải hậu nhân của Lục Vũ, thì lão ta thân là trà thương cũng khẳng định hiểu rõ Lục

Vũ, tuyệt đối có thể nhận ra Lục Vũ. Nhưng cho tới bây giờ lão cũng chưa từng nhắc tới chuyện này với ta, lão ta còn đang lừa ta!

Nhớ lại trước khi đi ra, Lục Diễm gọi ta từ sau lưng, bộ dáng muốn nói lại thôi, ta mới ý thức được lúc ấy có thể hắn muốn nói cho ta biết chân tướng. Ta lại nghĩ rằng hắn ngượng ngùng, không đợi hắn nói xong đã rời đi.

Nếu 《 trà kinh 》 của Lục Vũ để ở chỗ này, ta nghĩ những nữ nhân đã chết trong lầu canh kia, có lẽ cũng có quan hệ mật thiết với Lục Vũ.

Nghĩ đến đơn độc vật sinh ý này, có thể liên quan đến một đoạn bí mật không có ghi chép trong lịch sử, trong lòng ta liền một trận kích động, không thể chờ đợi được muốn gỡ bỏ hết thảy!

Liệt Nữ Tử Tình thứ năm trăm hai mươi tám...

Lúc này sau lưng đột nhiên truyền đến một cỗ sát ý, ta nhịn không được rùng mình một cái, xem ra tên kia đã đến.

Ta ra vẻ tùy ý đưa tay bên hông gãi gãi, sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, rút từ bên hông ra Thiên Lang Tiên quất về phía sau!

Quả nhiên tên kia đứng sau lưng ta, lúc ta xoay người thì hắn đang đỏ bừng hai mắt nhìn chằm chằm ta, trong tay mang theo một thanh đao xay xương hung thần ác sát bổ nhào tới ta.

Ta may mắn chính mình phản ứng kịp thời, nếu không một đao này của hắn có thể trực tiếp chém chết ta.

Đao còn chưa rơi xuống, ta liền lăn mình một cái tránh thoát, tiếp theo dùng Thiên Lang Tiên vô cùng chính xác đánh vào trên cổ tay của hắn.

Bàn tay hắn bị đánh vang "Bốp" một tiếng, đau buông dao xương ra. Ta mới nhìn rõ tướng mạo của hắn, hắn mặc một bộ trang phục của Hàm tộc, làn da ngăm đen có chút giống người Ấn Độ, đặc điểm lớn nhất là khóe miệng có một nốt ruồi đen lớn.

Hành gia vừa ra tay liền biết có hay không, hắn sau khi trúng ta một roi cũng trở nên cẩn thận hẳn lên. Ta thở hổn hển, lạnh lùng hỏi: "Tại sao phải hại Lục lão bản?"

"Đó là hắn tự chuốc lấy!"

nốt ruồi đen lớn hung tợn nói, xem như chính mình thừa nhận chính là đem ấm Tử Sa bán cho Lục Diễm.

Ta thật tò mò, tại sao bình cát tím Lục Vũ đã dùng qua lại tại sao lại ở trong tay hắn? Thật ra kỳ lạ hơn cùng những nữ nhân trong lầu treo chân kia rốt cuộc có quan hệ gì.

Ai ngờ hắn nghe ta hỏi như vậy, trong nháy mắt trở nên nổi giận, liều mạng chém ta tới.

Ta không thể làm gì khác hơn là bị động để phòng ngự, nhưng sau mấy chiêu tốc độ của hắn rõ ràng chậm hơn rất nhiều. Ta cảm thấy hắn hẳn là không có công phu gì, lập tức phản công to gan, không quá vài cái đã bức lui hắn.

"Có bản lĩnh thì ngươi đuổi theo đi!"

Hắn thấy mình không phải đối thủ của ta, cười lạnh một tiếng liền nhanh chóng chạy vào sâu trong địa đạo. Thông qua hai lần đọ sức trước đó không khó nhìn ra nốt ruồi đen nhánh này am hiểu đùa mê hồn trận, giống như Miêu Nhân thiện cổ.

Ta biết có khi đuổi tiếp theo sẽ có lúc gặp nguy hiểm, nhưng ở ót không quản nhiều như vậy trực tiếp đi theo.

Chỗ sâu trong địa đạo giống như mê cung, khắp nơi đều là điểm ngã rẽ, ta chỉ có thể dựa vào tiếng bước chân phán đoán phương vị nốt ruồi đen lớn.

Rốt cuộc tuổi của hắn lớn rồi, tốc độ so với ta chậm hơn rất nhiều, khoảng cách giữa chúng ta càng lúc càng nhỏ. Nhưng ngay lúc ta muốn đuổi theo hắn, thân ảnh của hắn lại biến mất trong lối rẽ!

Hơn nữa bên trong là tử lộ.

Đến cùng vẫn là đạo nhi của y, ta thầm kêu một tiếng không tốt, quay đầu trở về đường cũ, lại phát hiện đường sau lưng cũng thay đổi.

Nhìn hoàn cảnh mê cung này, trong lòng ta trở nên thấp thỏm, thầm thăm dò bên ngoài, nhưng đi hồi lâu vẫn không thấy được lối ra, thậm chí phát hiện chính mình lại nhớ tới nguyên điểm.

Lúc này ta mới chỉ nghe thấy bốn phương tám hướng truyền đến tiếng cười điên cuồng: "Tiểu tử, đây là Mê hồn trận đặc trưng của Thang tộc chúng ta, ngươi bất luận thế nào đều không ra được, chỉ có thể một mình ở chỗ này chết! Ha ha ha..."

Tiếng cười biến thái của hắn không ngừng vang vọng bên tai ta, một hồi ta cảm thấy hắn đang ở ngay trước mắt, một hồi lại cảm thấy hắn cách ta rất xa, căn bản không phân biệt được hắn đến cùng đang ở chỗ nào.

Âm thanh của hắn dần dần biến mất, ta biết hắn đã rời đi, không cam lòng tiếp tục xông vào, kết quả lại trở về điểm xuất phát.

Ta thậm chí còn thử dùng phương pháp đối phó quỷ đả tường đi ra ngoài, đáng tiếc hoàn toàn không có hiệu quả.

Ngay lúc ta không biết nên làm gì bây giờ, trước mắt đột nhiên thoáng hiện một đạo ngân quang. Sau đó một thân áo liệm lão đầu xuất hiện.

Cho dù hắn vẫn bảo trì bộ dáng nổi giận đùng đùng, ta lại cảm thấy nó đặc biệt hiền lành. Quả nhiên, nó hung hăng trừng ta một cái, sau đó xoay người đi về hướng một cái ngã rẽ, ta vội vàng theo sau nó.

Đi như vậy chừng mười phút, rốt cuộc ta cũng ra khỏi mê hồn trận rồi. Lập tức Quỷ lão đầu nhìn vào ba quyển Trà Trà Kinh trên bàn, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, biến mất vô tung vô ảnh.

Thông qua biểu tình vừa rồi của hắn, ta kết luận chuyện của Lục Vũ cùng với những nữ tử treo dấu chân kia có liên quan. Hắn chắc chắn sẽ không nói cho ta biết là đã từng xảy ra chuyện gì, cho nên còn phải tìm điểm đột phá trên cơ thể người đại hắc nữa!

Từ địa đạo leo ra sau, ta phát hiện trời đã sáng, trong trại tràn ngập âm khí đã thoái tán, nhưng không khí vẫn như cũ thập phần rét lạnh. Ta không tiếp tục chờ nữa, vội vàng chạy về khách sạn.

Lúc vào nhà, Lục Diễm đang nâng cằm, ngẩn người nhìn trần nhà. Hắn sau khi nhìn thấy ta trở về, trên mặt lộ ra một tia kinh hỉ, sau đó ngồi bật dậy từ trên giường, hỏi ta sao lại trở về.

"Xem ra ngươi không hy vọng ta trở về."

Nhìn ra được hắn thật sự lo lắng cho ta, chỉ là lời này có bệnh, ta cố ý nghiêm mặt nói.

Hắn nhanh chóng lắc đầu nói không phải, sau đó cúi đầu nói: "Trương đại sư, thật xin lỗi."

"Ài, thôi bỏ đi, nói cho ta biết tất cả những chuyện này rốt cuộc là như thế nào đi!"

Nếu hắn chịu nói thật, ta cũng không có gì tức giận, liền thở dài ý bảo hắn nói tiếp.

"Kỳ thật ta biết rõ thân phận của Quỷ lão đầu kia, lão chính là tổ tiên Lục gia chúng ta, Trà Thánh Lục Vũ." Lục Diễm nói.

Do ta đã đoán được, vì vậy không hề ngạc nhiên, chỉ gật đầu, tiếp đó hỏi hắn vì sao không nói thật với ta.

"Loại sự tình này sao có thể nói với ngoại nhân? Nói rồi ta chẳng phải là thành đứa con cháu bất tài." Lục Diễm nói tới đây liếm môi: "Sơn trại kia là chỗ chấp niệm của tổ tiên khi còn sống, ta chính là từ nơi đó lấy được ấm Tử Sa, ta đã không thể tiếp tục có ấm Tử Sa này, thì chuẩn bị trả lại bình Tử Sa, ai biết được ấm Tử Sa này lại muốn hại ta..."

Xem ra hắn đối với quan hệ giữa Lục Vũ cùng sơn trại cũng không hiểu rõ lắm, ta nghĩ hỏi tên bán hàng kia có phải khóe miệng có một nốt ruồi đen lớn không?

Lục Diễm nghe xong kinh ngạc hỏi ta làm sao biết, ta liền nói chuyện tối hôm qua cho hắn biết.

Kết quả là sau khi hắn nghe xong, sắc mặt thoáng một phát liền trở nên xanh mét, toàn thân kịch liệt run rẩy, mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán chảy ra, ngay cả hai con mắt cũng muốn lồi ra ngoài.

Ta vội vàng tiến lên bóp chặt lấy đám người của hắn, đồng thời ý thức được Lục Diễm có thể đang nghĩ đến chuyện gì đó đáng sợ.

Hắn trì hoãn một lát rồi hoảng sợ mở miệng nói: "Xem ra... Xem ra truyền thuyết về ba mươi sáu nữ tuẫn tình là thật!"

Nói xong hắn kích động đến mức nắm lấy tay của ta, hỏi ta những cái lầu treo chân kia có phải tổng cộng có ba mươi sáu cái không.

"Ta không đếm cụ thể, nhưng không sai biệt lắm chính là con số này." Ta nhớ lại một chút, tiếp đó hỏi Lục Diễm, cái gì là ba mươi sáu nữ tuẫn tình?

Con mắt Lục Diễm trở nên đỏ bừng, chảy nước mắt bắt đầu kể lại một truyền thuyết trong gia tộc.

Hóa ra Lục Vũ sinh sống ở thời kỳ Đường triều, trời sinh y cảm thấy hứng thú với trà, bởi vì tạo nghệ về phương diện trà rất cao, mà kết bạn với rất nhiều quan lại quý nhân, hiển hách nhất thời.

Vì để nghiên cứu lá trà sâu hơn, viết xong quyển sách《 Kinh 》 này, Lục Vũ dắt một con ngựa cao gầy, cách không xa vạn dặm đã chạy tới Nam Chiếu quốc trồng rất nhiều lá trà.

Lúc ấy Nam Chiếu quốc là sự giúp đỡ của Đường triều, cho nên Lục Vũ được Nam Chiếu người dân nhiệt liệt hoan nghênh! Hơn nữa y học thức uyên bác, tiên phong đạo cốt, rất nhanh làm cho rất nhiều thiếu nữ trẻ tuổi ngầm đồng ý.

Trong đó có ba mươi sáu cô gái thích nhất là Lục Vũ, tự nguyện tiến về chỗ ở của Lục Vũ, trợ giúp hắn soạn soạn soạn Kinh Kính. Lục Vũ cảm thấy sự chân thành của những cô gái này, liền kiến tạo cho mỗi người một tòa lầu treo. Hắn và các cô gái mỗi ngày ở cùng một chỗ trồng trà, phẩm trà, mặc dù không thân thiết với bất kỳ cô bé nào, nhưng trên thực tế những cô bé này đã ngầm thừa nhận Lục Vũ là phu quân của mình.

Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, không quá mấy năm chiến loạn bộc phát, Nam Chiếu quốc nhân cơ hội phản bội Đại Đường, quan hệ hai nước lập tức khẩn trương lên, Lục Vũ bị ép về nước. Trước khi đi y bảo nữ hài tiếp tục phơi trà cho y, nếu như ba năm sau y chưa thể trở về, thì có nghĩa là y đã chết, để cho các cô gái kia giải tán trà trang, bắt đầu cuộc sống mới.

Ai ngờ được Lục Vũ lại bặt vô âm tín đi ba năm không nói, ba mươi sáu nữ tử cương tính kia nhớ lại chuyện ở chung với Lục Vũ, đều tự sát ở Kình Lâu, biểu đạt trung trinh đối với tình lang!

Nhưng Lục Vũ không chết, y bởi vì viết châm biếm thơ của Đại Đường bị đưa vào Thiên Lao, vài năm sau vì bạn tốt trong triều cứu giúp mới được ra khỏi ngục. Sau khi ra khỏi ngục, y vừa chảy nước mắt vừa hung hăng quật cường tuấn mã đi Nam Chiếu quốc, nhưng lại phát hiện ba mươi sáu hồng nhan tri kỷ đã vì tri kỷ mà tử tình.

Từ đó về sau trong lòng Lục Vũ xám như tro tàn, toàn bộ tinh lực tập trung nghiên cứu trên lá trà, cuối cùng viết ra "Thiếu trà Kinh " cấp bậc Thế Giới cấp khổng lồ.

Cuối cùng Lục Vũ không thể già hơn ở Nam Chiếu quốc. Trước khi rời đi, y dùng máu tươi của mình trộn lẫn nước đồng, chế tạo ra ba mươi sáu bình cát tím, phân biệt chôn ở bên cạnh những nữ hài này!

Hạt đậu đen thứ năm trăm hai mươi chín chỉ đường.

Ta nghe xong câu chuyện ba mươi sáu nữ tử tự cứu tinh, đắm chìm rất lâu rất lâu mới hồi phục tinh thần. Trong lòng tràn đầy khâm phục đối với liệt nữ tử này, đồng thời cũng nghĩ rõ vì sao nốt ruồi đen lớn hại Lục Diễm.

Hai nốt ruồi đen lớn rất có thể là hậu nhân của một trong những cô gái đó, đời đời kiếp kiếp đem thù hận đối với Lục Vũ lan truyền xuống dưới.

Lục Diễm cũng nghĩ tới điểm ấy, có chút nghi hoặc hỏi: "Nếu ngay từ đầu gã đã định hại ta, tại sao phải đợi đến bây giờ? Trực tiếp động thủ vào lúc ta mua ấm trà không phải được sao?"

"Không rõ lắm, chúng ta lấy bất biến ứng vạn biến, hắn nhất định còn có thể làm ra động tác đấy!" Ta nghĩ nói một chút.

nốt ruồi đen lớn này sở trường bày mê hồn trận, lão tử lần này đến cho hắn ôm cây đợi thỏ, hắn có lợi hại hơn nữa cũng không đến nỗi biến khách sạn thành hình dạng sao?

Nhưng những chuyện tiếp theo đã chứng minh rằng, hắn thật sự làm cho tân quán biến mất rồi...

Nếu đã biết rõ thân phận của Lục Vũ, ta cũng không bố trí lại trận pháp phòng ngự nữa. Mà nốt ruồi đen chóp ngoài việc bày mê hồn trận ra hình như không có bản lãnh gì, ta cùng Lục Diễm thương lượng một chút quyết định cho hắn ôm cây đợi thỏ, chờ đến khi trời tối đen hai ta sẽ ở trong phòng khách sạn chờ đợi.

Trong phòng không bố trí cái gì, nhưng vì an toàn nên thấy ta vẫn là đặt mấy tấm linh phù vào trong túi Lục Diễm, sau đó tự mình cài Đào Hồn Hoa bên hông.

Người trong trấn Tiểu Hương vốn đã ít, trời một tối lại càng không có người. Lúc trước còn không cảm thấy có cái gì, giờ lại tiếp tục chờ đợi cảm thấy xung quanh thật vắng lặng.

Cũng may có ấm trà ở bên cạnh, hai người bọn họ cũng không sợ hãi, chỉ ngây ngốc chờ đợi cảm giác không thể lên tiếng là thực sự khó chịu.

Chờ qua mười hai điểm đen ruồi còn chưa tới, Lục Diễm liền ngáp một cái nói nhảm muộn như vậy, hắn khả năng sẽ không xuất hiện chứ?

"Có lẽ vậy, ngươi ngủ trước rồi ta đợi một lát."

Ta liếc nhìn ấm trà, thấy nó hết thảy đều bình thường, liền ra hiệu Lục Diễm đi nghỉ trước. Hắn gật đầu ngã xuống giường ngủ.

Lần này chỉ còn lại bản thân mình, giữ hơn nửa giờ rồi ta cảm thấy khả năng có nốt ruồi đen lớn đến cũng không lớn, bèn buông lỏng cảnh giác, lấy ra di động động viên chơi cái đồ ăn để đại chiến với cương thi.

Chơi đùa với đột nhiên nghe tiếng ấm trà vang lên, ta phản xạ quay đầu nhìn lại, thì ra là Lục Diễm lật người đem ấm trà đá ngã.

Ta cười cười, nghĩ thầm tiểu tử này đi ngủ còn không thành thật, đứng dậy đem ấm trà cất xong lại chơi tiếp.

Đợi ta chơi mỏi, xem thử di động đã rạng sáng hai điểm, cảm thấy nốt ruồi đen lớn đêm nay sẽ không tới, xoay người chuẩn bị đi ngủ lại phát hiện trên giường trống rỗng.

Lục Diễm biến mất rồi!

Nhà cầu và cửa đều ở phía trước cả ta, nếu như nó đứng dậy thì chắc chắn ta sẽ phát hiện ra, thế nhưng nó chẳng chút tiếng động nào biến mất, cứ như bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Chẳng lẽ hắn ngủ được nên bị nốt ruồi đen lớn kéo vào ảo cảnh? Tại sao Lục Vũ kia không giúp đỡ?

Nghĩ đến đây, ta vội vàng nhìn về phía ấm trà, phát hiện nó không biết đã bị đánh ngã bao nhiêu lần, trên nắp bình xuất hiện rất nhiều vết nứt nhìn thấy mà giật mình.

Chứng kiến một màn này, ta mới ý thức được vừa rồi ấm trà phát ra tiếng vang, rất có thể chính là Lục Vũ nhắc nhở cho ta.

Đến bây giờ Lục Vũ vẫn không có xuất hiện, ta chỉ có thể dựa vào chính mình, nhưng trong đầu ta căn bản không có biện pháp đối phó yêu hồn trận của Thang tộc, trong lúc nhất thời rối loạn chừng mực, giống như kiến trên chảo nóng quay loạn trong phòng.

Chờ đến góc tường nhìn thấy quần áo Lục Diễm khoác lên trên kệ, ta đột nhiên có chủ ý. Hắn tranh thủ thời gian thắp ba nén hương trên bệ cửa sổ, sau đó mở cửa sổ dùng vạt áo nâng y phục của hắn lên trên cao, lớn tiếng kêu tên của hắn.

Đây là cơ bản nhất gọi hồn pháp, rất nhiều nơi nông thôn cũng có biện pháp tương tự. Theo thanh âm của ta càng lúc càng cao, không khí chung quanh dần dần nguội lạnh, sau một trận gió đột ngột qua đi, bên cửa sổ xuất hiện bóng dáng lít nha lít nhít.

Phóng nhãn nhìn khắp nam nữ già trẻ đều có, đây là cô hồn dã quỷ phụ cận, nghe thấy ta kêu hồn tới đây xin thưởng, đây là không thể cự tuyệt. Nếu không bọn chúng sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế ngăn trở hồn phách Lục Diễm, ta chỉ có thể lấy từ trong ba lô ra mấy tờ giấy vàng đốt cho bọn chúng.

Đại đa số quỷ hồn thu hương hỏa rồi tản đi, chỉ còn lại có ba lão quỷ lượn vòng bên cửa sổ không chịu rời đi, còn cười xấu xa nhìn ta.

"Đố sứ đụng phải ta à?" Ta cười lạnh một tiếng.

Đã sớm nghe trong quỷ hồn cũng có người ngóc đầu sứ, hóa ra ta còn không tin, lần này coi như được chứng kiến.

Nếu chúng nó đã không thức thời ta cũng không khách khí nữa, lúc này xuất ra chỉ quyết đem lá bùa ném ra ngoài, trong đó có một quỷ hồn bị đánh trúng, kêu thảm một tiếng hóa thành một làn khói đen. Hai con quỷ còn lại thấy thế quá sợ hãi, vội vàng rời đi.

Ta không quan tâm đến chúng nó nữa mà tiếp tục đi về phía xa để kêu tên, một lát sau ta phát hiện ba nén hương vốn đang cháy đều đột nhiên dao động, hai nén hương trong đó cháy rất nhanh nhưng rõ ràng đã chậm lại.

Ba nén hương phân biệt đại biểu cho ba hồn của Lục Diễm, tốc độ thiêu đốt ba nén hương trước mắt bất đồng, nói rõ Lục Diễm đã cảm nhận được sự kêu gọi của ta đang dốc sức liều mạng chạy về, nhưng bị mê hồn trận vây khốn ở bên trong, dưới hai phương lực đạo lôi kéo nguy hiểm của Tam hồn tách ra.

Nếu như trong đó bất cứ một chi hương nào thiêu đốt xong Lục Diễm còn chưa trở về, thì ý nghĩa là chiêu hồn thất bại, vậy đêm nay khẳng định nó sẽ không về lại được.

Phải biết rằng nó ở trong ảo cảnh lâu một giây cũng sẽ gặp nguy hiểm, ta không khỏi khẩn trương lên!

Lúc này ấm trà sau lưng lại vang lên một tiếng, ta vội vàng cúi đầu, phát hiện ấm trà lại đổ xuống, đi lên phía trước phát hiện nắp bình đã triệt để phân liệt thành mấy khối.

Xem ra tình huống phía Lục Vũ bên kia còn tệ hơn so với bên ta, ta không thể trông cậy vào nó hoàn toàn được. Đang chuẩn bị quay đầu lại gọi Lục Diễm, khi dư quang quét đến ấm trà không nắp thì linh cơ ta khẽ động, đã có chủ ý.

Ấm trà này là chỗ của Lục Vũ Tinh Nguyên, cho dù chỉ là một tia khí tức của ấm trà, cũng có thể chấn nhiếp những tên tiểu quỷ kia! Mà Lục Diễm thân là hậu đại của Lục Vũ, khẳng định thập phần quen thuộc với loại khí tức này.

Ta nghĩ kỹ một chút rồi cầm ấm trà chạy tới bên cửa sổ, đưa miệng đặt vào trong bình dùng hết toàn lực hô lên. Sau đó thanh âm từ miệng bầu truyền ra, theo không khí bay về phương xa.

Sau một hồi gào thét, ta phát hiện tốc độ ba nén hương thiêu đốt lại ngang hàng, điều này nói rõ phương pháp của ta có hiệu quả.

Ngay sau đó ta liền thấy từ phương xa gió lạnh thổi tới, chỉ thấy một điểm đen đang bay về phía cửa sổ. Tốc độ di chuyển của điểm đen rất nhanh, cũng càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng hóa thành một bóng đen.

Chờ sau khi thấy rõ bóng đen ta mới thở phào một hơi, đây chính là hồn phách Lục Diễm.

Chẳng qua hồn phách của hắn bị chú ngữ của ta cưỡng ép từ trong thân thể rút ra, giờ phút này có vẻ hơi chất phác, ánh mắt ngốc trệ nhìn ta.

Tuy nhiên mục đích của ta đã đạt được, chờ sau khi gói kỹ tất cả việc của gia hỏa kia, ta sẽ trực tiếp dập tắt ba nén hương.

Hồn phách Lục Diễm trong nháy mắt như muốn lui về, ta sớm đã dự đoán sẽ như vậy, vội vàng dùng linh phù đã sớm chuẩn bị dán lên trên ót của nó.

Linh phù có thể giảm tốc độ hồn phách Lục Diễm trở về mê hồn trận, đồng thời sẽ không làm hắn bị thương, đối với việc muốn theo dõi ta thì nó thích hợp nhất.

Ta và hồn phách Lục Diễm một đường đi về phía trước, phát hiện hướng đi của nó vừa vặn ngược với hướng của Lục Vũ sơn trại.

Bởi vì không quen thuộc địa hình, trong lòng ta đặc biệt cẩn thận, chờ đi vào một chỗ đình nhỏ bên cạnh, hồn phách Lục Diễm lập tức biến mất.

Xem ra tiểu đình này chính là cửa vào mê hồn trận, ta vội vàng lấy từ trong túi ra một nắm đậu đen, vừa rải vừa đi về phía trước.

Quả nhiên, sau khi tiến vào tiểu đình, hoàn cảnh chung quanh trong nháy mắt biến thành mê cung. Cũng may hồn phách Lục Diễm còn chưa đi xa, ta vội vàng đuổi theo, cuối cùng tại trung tâm mê hồn trận thấy được thân thể Lục Diễm.

Hồn phách của hắn nhìn thấy sau lưng nhục thân trở nên kích động, vội vội vàng muốn chui vào. Ta tranh thủ thời gian đánh ra chỉ quyết đem hồn phách đánh qua một bên, sau đó một tay đem thân thể Lục Diễm vác ở trên vai.

Sau đó ta nắm hồn phách trong tay, đi đến một địa phương có thể nhìn thấy đậu đen, lúc này mới xé nát linh phù dán trên ót hồn phách ra.

Hắc đậu dương khí rất nặng, mặc dù không thể phá vỡ nốt ruồi đen bố trí mê hồn trận, lại có thể tạo thành trùng kích rất lớn với hồn phách Lục Diễm.

Hồn phách kia nhìn thấy đậu xanh liền vô thức muốn chạy theo một hướng khác, nhưng lại bị ta khống chế chặt chẽ ở trong tay.

Trận pháp lợi hại nhất ở chỗ vị trí không ngừng biến hóa, làm cho người ta vĩnh viễn tìm không thấy lối ra, nhưng bất luận vị trí thay đổi thế nào, đậu đen ta rải xuống cũng sẽ không biến mất.

Thế thì mỗi khi ta đi về phía trước một bước đều dừng lại, chờ hồn phách Lục Diễm bắt đầu khẩn trương tức là mê hồn trận chuyển tới hướng đậu đen, ta sẽ không chút do dự đi tới một bước.

Cứ như vậy vừa đi vừa giày vò một giờ, rốt cuộc cõng Lục Diễm thoát khỏi mê hồn trận.

Lúc này hồn phách Lục Diễm đã bị hạt đậu đen phá hủy hấp hối, ta vội vàng để cho gã quay trở lại trong thân thể, sau đó một chưởng đánh tỉnh gã.

Kỳ thật hồn phách Lục Diễm bị va chạm, cần nhất chính là nghỉ ngơi. Nhưng hiện tại Quỷ lão đầu gặp phiền toái lớn nhất định cần ta hỗ trợ, ta tự đi đến đó sợ Lục Diễm lần nữa bị mê hoặc, chỉ có thể cưỡng ép đem lão đánh thức.

"Trương đại sư, ngươi thật có..."

Lục Diễm hiển nhiên nhớ ra ta làm thế nào cứu hắn ra, hướng ta giơ ngón tay cái lên, bất quá thanh âm của hắn rất suy yếu.

"Lão Quỷ kia nhất định đã gặp phải phiền toái, chúng ta phải đi cứu lão ta, thân thể ngươi có thể chịu đựng được không?" Ta có chút lo lắng hỏi, thật sợ thời khắc mấu chốt lão ta lại rơi mất dây xích.

Giải cứu, hay là không cứu?

Lục Diễm miễn cưỡng cười cười nói rằng mình không có vấn đề gì, tiếp theo đột nhiên kịp phản ứng, kích động hỏi: "Tổ tiên gặp phải phiền toái gì sao?"

Ta khẽ gật đầu.

"Ta biết ngay là nốt ruồi đen còn có âm mưu!"

Lục Diễm nghe Lục Diễm gặp nguy hiểm, trên người dường như ngay lập tức tỉnh táo lại, kéo ta chạy về hướng sơn trại.

Trên đường đi hắn nói cho ta biết mình ngủ, đột nhiên nghe lão kêu mình, sau đó nhìn thấy lão giả đang vẫy tay với mình, liền theo bản năng đi theo. Kết quả là khi đến gần mới phát hiện là nốt ruồi đen lớn, không chờ mình chạy thoát trước mắt thì hoàn cảnh đã thay đổi.

Lục Diễm biết mình không ra được, đành phải cẩn thận nhìn nốt ruồi đen lớn, chuẩn bị đến lúc vạn bất đắc dĩ liều mạng với lão. Ai ngờ nốt ruồi đen lớn căn bản không có ý định giao thủ với Lục Diễm, mà quay người rời đi, lúc đi còn bỏ lại một câu: "Đi thu thập lão già kia trước, rồi mới tới xử lý tên tiểu tử này..."

Lúc ấy Lục Diễm đã cảm giác được không đúng, nói xong hết thảy, hắn hỏi ta có chắc chắn đối phó được với ba mươi sáu nữ quỷ kia hay không.

"Có ý gì? Đám nữ quỷ kia muốn xuống tay với Lục Vũ sao?" Ta nghe đến đây, không khỏi dừng bước lại, cau mày hỏi.

Lục Diễm gật gật đầu nói: "Dưới tình huống hai ta đều không có việc gì, có thể dẫn tổ tiên ra ngoài cũng chỉ có ba mươi sáu hồn phách cô bé kia thôi."

Tuy rằng những nữ hài kia rất yêu Lục Vũ, nhưng lúc chết trong lòng ít nhiều cũng có chút oán khí, oán khí tích lũy hơn một ngàn năm qua đã trở nên vô cùng mãnh liệt. Nếu lúc này các nốt ruồi đen nhánh lại thêm mắm thêm muối về phía nữ quỷ để lộ ra Lục

Vũ năm đó chưa chết, các nàng nhất định sẽ giận dữ ngập trời!

Lục Vũ tuyệt đối không sợ các nàng, nhưng xuất phát từ áy náy, y rất có thể mặc cho nữ quỷ gây tổn thương cũng không chịu hoàn thủ...

Ta nghĩ sau này hiểu được, mặc dù ta nghĩ đến cách đối phó với ba mươi sáu nữ quỷ cũng vô dụng, Lục Vũ cũng sẽ không cho phép ta làm tổn thương các nàng. Biện pháp duy nhất chính là xử lý nốt ruồi đen trước khi nữ quỷ thành công.

Chỉ có như vậy mới có thể thức tỉnh yêu thương trong lòng đám nữ quỷ!

Lục Diễm thấy ta ngẩn người, vội vàng hỏi ta đang suy nghĩ gì? Ta cấp tốc đem ý nghĩ của mình nói với hắn một lần, sau đó hỏi hắn có biết nốt ruồi đen nhánh ở nơi nào hay không.

"Hóa ra ta cho rằng nhà hắn ngay trong sơn trại. Hiện tại xem ra..."

Lục Diễm lắc đầu, có chút chán nản hỏi ta chẳng lẽ thật sự không có cách nào khác sao?

"Đi hiện trường xem xem." Ta bất lực nói, nhưng trong lòng cơ hồ đã không ôm hy vọng.

Lục Vũ không nhẫn tâm, ta cố gắng thế nào cũng vô dụng, giống như một người cố ý tự sát, có cứu thế nào cũng không được!

Vừa đi tới sơn trại, chúng ta đã nhìn thấy từng luồng âm khí màu tím tụ lại thành một vòng tròn, mà ở trung tâm vòng tròn là Lục Vũ đứng cầm trong tay cầm quải trượng.

Đám nữ quỷ đang giương nanh múa vuốt xé rách thân thể của hắn, nhưng Lục Vũ căn bản không phản kháng, chỉ còn nước mắt đứng đó thở dài.

Tình huống giống hệt như trong tưởng tượng của ta!

"Con mẹ nó, ta đi vào liều mạng với chúng nó."

Lục Diễm thấy một màn này trực tiếp bộc phát, đôi mắt đỏ hồng rống lên một câu, ngay sau đó liền muốn xông vào trong.

Thanh âm của hắn rất lớn, những nữ quỷ kia sau khi nghe vậy toàn bộ quay đầu lại, trong lòng ta nhất thời đập lên trống nhỏ, may mắn sự chú ý của các nàng đều đặt ở trên người Lục Vũ, chỉ nhìn thoáng qua rồi quay người tiếp tục xé rách Lục Vũ.

Ta kéo Lục Diễm lại, sau đó tát một cái tát vào mặt hắn ta, cắn răng trầm giọng nói: "Ngươi có thể đừng làm loạn được không? Con mẹ nó của ta cũng không phải thần tiên, thật sự không có bản lĩnh cứu ngươi từ trong tay ba mươi sáu ngàn năm của nữ quỷ, nghe lời ta có được hay không!"

Nói xong mũi của ta đột nhiên cay cay, cảm giác mình trước sau bận rộn một tháng, cuối cùng lại có kết cục như vậy, trong lòng không thoải mái.

Ai ngờ Lục Diễm sau khi nghe ta cười với mình, vô cùng bình tĩnh nói: "Trương đại sư, tâm tư của ngươi ta hiểu, nhưng ta đi vào không phải là kích động!"

"Hửm?" Ta nghe xong liền sửng sốt, lập tức phản ứng lại.

Hắn muốn đi vào, cố ý hấp dẫn đám nữ quỷ kia công kích hắn.

Lục Vũ có thể không màng đến an nguy của mình, nhưng tuyệt đối sẽ không quan tâm đến sống chết của hậu bối. Y rất có thể vì cứu Lục Diễm mà ra tay với đám nữ quỷ, bởi vậy nữ quỷ có khả năng chạy trốn.

Kỳ thực đây cũng là một chủ ý không tệ, chẳng qua quá mạo hiểm, chỉ cần Lục Vũ do dự một chút, Lục Diễm sẽ bị nữ quỷ xé nát. Ta nghĩ cả nửa ngày, vô lực hỏi: "Nguy hiểm đi cứu một người chết hơn một ngàn năm như vậy, đáng không?"

"Hắn là tổ tông của ta!"

Lục Diễm mạnh mẽ nói, sau đó vỗ vỗ bờ vai của ta: "Trương đại sư, hôm nay ta đã thông qua điện thoại để chuẩn bị cho ngươi một khoản tiền, xem như là thù lao, nếu như ta không ra được thì ngươi hãy mau rời khỏi nơi này đi."

Nói xong hắn cởi nút thắt áo quần, nhanh chóng vọt tới vòng tròn.

Ta thấy một màn này có chút ướt át, vẫn luôn cảm thấy Lục Diễm nhỏ gan, không ngờ còn có đám gia hỏa này.

Hắn xông tới trực tiếp cắn nát đầu lưỡi, tích góp từng ngụm máu lớn phun ra ngoài. Bảy tám nữ quỷ gần hắn nhất lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Nhưng hồn phách Lục Diễm suy yếu, tinh huyết cũng chỉ có chút tác dụng ấy. Bất quá vẫn thành công chọc giận những nữ quỷ này, các nàng kêu to nhào tới Lục Diễm.

Nhưng Lục Vũ vẫn không nhúc nhích, tựa như không thấy được tất cả sự việc phát sinh trước mắt.

Trong nháy mắt tim Lục Vũ nhảy lên cổ họng, theo bản năng muốn vọt vào cứu hắn ra. Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lục Vũ đột nhiên cười một tiếng.

Tuy tiếng cười này còn khó nghe hơn tiếng khóc, nhưng cũng đủ để nói rõ Lục Vũ đã lựa chọn, ta tạm thời thở phào nhẹ nhõm, nắm lấy Đào Hồn Hoa tiếp tục chăm chú nhìn.

Quả nhiên sau khi Lục Vũ cười to một tiếng, cả người tản mát ra một cỗ ngân sắc quang mang chói mắt, ánh sáng mãnh liệt trong nháy mắt đem ba mươi sáu con nữ quỷ phát ra âm khí màu tím thôn phệ, sau một khắc những nữ quỷ kia toàn bộ ngừng tay lại, tựa như bị định thân vậy.

Ta triệt để yên lòng, hướng về phía xa Lục Diễm giơ ngón tay cái lên! Hắn hướng ta cười cười, sau đó hướng Lục Vũ dập đầu ba cái, thỉnh cầu Lục Vũ rời khỏi nơi này cùng với ta.

Lục Vũ nhìn Lục Diễm, trên mặt rốt cục hiện ra nụ cười hiền lành, nhưng gã lại không động, ngược lại bồi hồi trên người đám nữ quỷ cùng Lục Diễm.

Sự nguy hiểm của Lục Diễm đã biến mất, Lục Vũ lại bắt đầu do dự!

Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách hay, ta cầm linh phù trong tay, quyết định thượng đi tìm kiếm thu được Lục Vũ vào linh phù. Dù sao hiện tại hắn cũng đang bị trọng thương, có lẽ không chạy thoát được.

Không nghĩ tới không đợi mình ra tay, tình huống lại thay đổi. Những nữ quỷ kia như điện đồng loạt run rẩy.

Đột nhiên ta xuất hiện một cỗ dự cảm không tốt, quả nhiên nhiên, đám nữ quỷ sau khi run rẩy một hồi đột nhiên khôi phục tự do, ngay sau đó vòng sáng màu bạc Lục Vũ tản mát ra vỡ thành vô số khối, đảo mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

Sau đó thân ảnh Lục Vũ ngã sấp xuống đất, cùng lúc đó ta nghe được dưới chân truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Ta hơi sửng sốt, lập tức phản ứng lại đây là nốt ruồi đen, nguyên lai hắn đã trốn ở phụ cận!

Chương thứ năm trăm ba mươi mốt, Thiên Cổ Nhất Trà Thánh

Từ tiếng kêu rên ban nãy, không khó đoán ra hắn cũng bị trọng thương, ta hành hạ hắn hoàn toàn không có áp lực. Cho nên lớn mật đi theo hướng phát ra tiếng kêu, phát hiện có khối đất trống nhô ra vàicm so với chung quanh.

Ta ngồi xổm xuống xem xét, thình lình phát hiện phía dưới còn có ánh sáng.

Không khỏi bội phục nốt ruồi đen, tiểu tử này thích đào hang như vậy, quả thực giống như chuột vậy!

Ta lập tức một cước đá bay tấm ván gỗ đậy trong động, sau đó trực tiếp nhảy vào.

Trong quá trình rơi xuống đất, hai mắt ta nhanh chóng tìm kiếm mục tiêu, phát hiện nốt ruồi đen lớn nhắm mắt ngồi xếp bằng dưới đất, miệng và trước ngực tràn đầy máu tươi, điều này chứng tỏ hắn quả thật đã bị trọng thương.

Sau khi hạ xuống ta thuận thế ngồi xổm xuống, sau đó một cái chân quét đường xinh đẹp đánh vào trên đầu nốt ruồi đen lớn, hắn kêu đau một tiếng ngã xuống.

Ta nắm lấy cơ hội nhanh chóng xông lên đè hai tay hắn ta xuống, hắn ta lập tức không cách nào nhúc nhích được nữa.

Sau khi khống chế được hắn, ta mới yên lòng, phát hiện trước người hắn đặt một cái chậu đồng nhỏ, trong chậu đựng đầy chất lỏng màu đen, mà phía trước chậu nhỏ thì lại là một nhúm tóc.

Ta cẩn thận đếm số lượng phát hiện số tóc không nhiều vừa vặn không ít ba mươi sáu đốt, thì ra là hắn thông qua tóc để điều khiển đám nữ quỷ bên ngoài kia.

Lúc này Lục Diễm cũng từ cửa động nhảy vào, nhìn thấy ta chế ngự nốt ruồi đen lớn rồi mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi về phía bên này.

Sau khi nhìn thấy nước đen, hắn sửng sốt một chút, tiếp đó hít hít mũi một cái, theo bản năng hỏi: "Đây là muối bỏ sao?"

Nghe hắn nói xong ta cũng kịp phản ứng, trách không được cảm thấy nước đen kia có chút quen mắt, nguyên lai là chất lỏng dùng thít thít thít làm, thứ này so với độc vật bình thường thì dễ nghiện hơn.

nốt ruồi đen lớn không thể nghi ngờ là dùng loại đồ vật mê hoặc tinh thần của nữ quỷ này để khống chế, nhưng hắn khẳng định vẫn đang bỏ thêm vào một thứ khác vào trong hũ.

Ta hung hăng đè ép thân thể hắn nói: "Ngươi thua."

"Đúng vậy, ta thua rồi!"

nốt ruồi đen nhánh thở dài một hơi, mắt đỏ hồng nói: "Không nghĩ tới ngươi nhanh như vậy đã có thể cứu được họ Lục từ trong mê hồn trận, là ta đánh giá thấp ngươi, cho nên ta thua cũng không có gì để nói..."

"Ta cố gắng vạch ra chuyện nửa đời người, lại hư ở trong tay một đứa nhỏ, có lẽ đây là mệnh không? Chỉ là đáng tiếc ba mươi sáu tổ tiên chết vô ích của ta."

Nói xong nốt ruồi đen lớn cuối cùng đã lệ rơi đầy mặt, nhưng gã không nói một câu nhượng bộ, cũng không mở miệng nhục mạ chúng ta, mà là rất có phong độ để cho chúng ta thống khoái.

"Lão đại, ngươi không cam lòng đúng không?"

Lục Diễm nhặt dao mổ trên mặt đất lên đi đến trước mặt nốt ruồi đen lớn, nghiêm mặt hỏi. Sau đó không đợi hắn đáp lời, thình lình cắm đao vào trong bắp đùi mình.

Nhìn bắp đùi đầm đìa máu tươi, Lục Diễm rên lên một tiếng nói: "Ân oán giữa các tổ tiên bọn họ cứ để bọn họ tự giải quyết đi, hậu bối của chúng ta đừng nhúng tay vào nữa được không? Một đao này coi như ta bồi tội với ngươi."

nốt ruồi đen lớn hiển nhiên không nghĩ tới Lục Diễm sẽ làm như vậy, ánh mắt lóe lên một cái, nhưng hắn vẫn nghiêm mặt nói mình không cam lòng.

Lục Diễm nghe xong khẽ gật đầu, một tay nắm chặt lấy bả vai của ta, sau đó một tay khác trực tiếp rút đao từ đùi ra.

Máu tươi nóng bỏng phun trào ra, văng nước miếng đầy mặt, ánh mắt nốt ruồi đen nhánh phát sinh biến hóa.

Đau đớn kịch liệt khiến trên trán Lục Diễm toát ra mồ hôi to bằng hạt đậu, hắn cố nén không để mình ngã xuống, sau đó giơ đao muốn tiếp tục đâm lên đùi.

Lúc này nốt ruồi đen nhánh nắm chặt Khai Cốt đao, lạnh lùng nói: "Lục lão bản, thành ý của ngươi ta thấy, nhưng rất nhiều chuyện không phải có thành ý là có thể giải quyết. Ra ngoài xem một chút, nếu những nữ quỷ kia có thể bỏ qua chuyện này."

Nói xong hắn giãy giụa thoát ta, dẫn đầu leo ra hang.

Chờ ta mang theo Lục Diễm bò lên bò trên, phát hiện nốt ruồi đen lớn đang nhìn chằm chằm trong trại, ánh mắt chăm chú lạ thường.

Theo ánh mắt của hắn, ta thình lình nhìn thấy dưới một mảnh tử quang, ba mươi sáu nữ quỷ xấu xí không gì sánh được theo trình tự ngồi xuống chung quanh Lục Vũ.

Lục Vũ trò chuyện vui vẻ với các nàng, khí khái tiên phong đạo cốt hiển lộ không thể nghi ngờ.

Đại hắc nốt ruồi cười nhìn Lục Diễm, sau đó khập khễnh rời đi. Mặc dù từ đầu đến cuối hắn cũng không mở miệng, đến chúng ta cũng biết hắn đã tiêu tan tâm tình.

Lục Diễm tự mình dùng một đao đổi lấy hòa bình đối đáp ân oán ngàn năm, cũng coi như là một thiện duyên khó có được.

Sau đó chúng ta không quấy rầy Lục Vũ cùng đám nữ nhân của y nữa, dìu nhau trở về khách sạn.

Ta đơn giản rải chút thuốc cho Lục Diễm, sau đó cho hắn uống bát nước phù.

Theo lý thuyết sẽ rất mệt mỏi khi Lục Diễm mất máu, nhưng hắn lại có vẻ rất phấn chấn, cười ha hả nói với ta: "Tổ tiên nói với ta, khuya hôm nay hắn sẽ cùng với những nữ quỷ này rời đi..."

"Ừm!" Ta cười gật gật đầu, cũng không có gì ngoài ý muốn.

Hắn thấy ta thờ ơ, hắc hắc cười ngây ngô một hồi, sau đó nói: "Ngươi còn chưa hỏi ta, vì sao tổ tiên luôn ở trong mộng lại cầm gậy đập đầu ta như vậy."

"Ta hỏi ngươi một câu, đừng tưởng ta không biết." Ta bị gã đùa bỡn, cười mắng một câu.

Kỳ thật trong cuộc nói chuyện với người phục vụ ở tửu lâu lần trước, ta đã phát hiện một vấn đề, chỉ có lúc Lục Diễm và ta đàm phán với nhau, Quỷ lão đầu mới đi ra quấy rối.

Lúc ấy hắn cũng để ý, cuối cùng phát hiện Lục Diễm đang chuẩn bị ký một hợp đồng gói gói trà vào với Nhật Bản.

Cụ thể mà nói, chính là Lục Diễm lợi dụng ưu thế của mình để lũng đoạn thị trường trà diệp, hạ giá thu mua rất nhiều lá trà ưu tú, vận chuyển vào ngày mai gói hàng, lại dán lên trên nhãn hiệu của Nhật Bản trà đạo vận chuyển đến đại lục bán với giá trên trời.

Vừa về tới, Lục Diễm và người chiến bại đều có thể kiếm được nhiều tiền, lại lừa được người tiêu tiền và người tiêu tiền của Trung Quốc.

Nói nhỏ thì nói đây là tổn hại lợi ích của người khác, lớn tiếng nói đây là văn hóa không tôn trọng truyền thống, làm đồng lõa cho ta, nói cho toàn bộ thế giới thứ phát nguyên không phải là Trung Quốc, mà là Nhật Bản!

Nếu Quỷ lão đầu đã ngăn cản hành động này, chứng tỏ y không phải ác linh.

Sau đó, sau khi biết được Quỷ lão đầu chính là Trà Thánh Lục Vũ, ta hoàn toàn hiểu rõ quan hệ: Ngay từ đầu tiểu tử Lục Diễm này đã muốn hợp tác vô nghĩa với ta, hắn không những biết Quỷ lão đầu là Lục Vũ, mà còn biết vì sao Lục Vũ lại trừng trị hắn. Nhưng hắn vẫn lừa mình dối mình, muốn không bị Lục Vũ quấy rầy, lại muốn đạt thành hợp tác với ta.

Bây giờ nghĩ lại, cách làm của hắn quả thực giống như là trẻ con!

"Ngươi không giận ta sao? Ta cũng không nói thật với ngươi." Lục Diễm ngượng ngùng hỏi.

Ta cười khổ nói: "Sao ta lại không tức giận chứ? Ngay từ đầu ta đã không muốn quản chuyện này, nhưng sau đó cũng hiểu được ngươi, lãng tử quay đầu lại không đổi vàng, có thể quay lại là tốt rồi."

Mặc dù Lục Vũ đã đi rồi, nhưng xem từ hành vi Lục Diễm dám cầm đao đâm mình, chắc chắn y đã hoàn toàn nghĩ thông suốt, tuyệt đối sẽ không hợp tác với ta nữa, càng sẽ không bao giờ ghi nhật nhật nhật trà văn hóa nữa.

Quả nhiên, sau khi ta rời khỏi tháng thứ hai, Lục Diễm liền tới máy truyền tin, nói hắn đã triệt để đoạn tuyệt quan hệ với phương diện Nhật Bản. Đồng thời ở Tây Song bản của hắn xây dựng trang viên trà văn hóa cỡ lớn, để kỷ niệm sự cống hiến của Trà Thánh Lục Vũ đối với toàn thế giới.

Hắn nói với ta, hắn sẽ tập trung toàn bộ tích góp đầu nhập vào trang viên này, để tất cả du khách tham quan đều có thể cảm nhận được mị lực văn hóa trà Trung Quốc.

Ta hỏi hắn tại sao lại như vậy? Hắn nói đầu tiên là nghĩ tới nhớ lại tổ tiên, tiếp theo là muốn vì truyền thừa văn hóa truyền thừa cạn kiệt một phần lực lượng nhu nhược!

"Xem ra ngươi thật hiểu ý tổ tiên của ngươi rồi..." Ta vừa cười vừa nói, từ tận đáy lòng vui mừng thay cho hắn.

Cho dù hiện tại cuộc sống của chúng ta càng ngày càng tốt, nhưng mỗi một giây, di sản quý giá của chúng ta đều bị mất truyền thừa của lão tổ tông.

Vì sao thế? Bởi vì người ngoài tôn sùng quyến rũ quá nhiều.

Tâm lý nô tài mãnh liệt khiến bọn họ cảm thấy mặt trăng nước ngoài tròn hơn Trung Quốc.

Để bọn họ có thể giúp người nước ngoài phất cờ hò hét thủ tiêu Trung Y!

Để bọn họ có thể thi triển Nhã Tư Tư, lại nói Hán Ngữ lão Thổ Trung Quốc!

Để bọn họ có thể không biết liêm sỉ đi quỳ cho Hàn Quốc sao lại cả ngày đi vây quanh Âu Ba!

Nhưng bọn họ lại quên mất, năm ngàn năm qua, thế giới Trung Quốc vẫn luôn là trung tâm, chính vì có văn hóa truyền thống của Trung Quốc nên mới diễn sinh Nhật Quốc văn hóa, văn hóa Hán...

Lục Diễm là may mắn, vào thời khắc mấu chốt có thể có Lục Vũ xuất hiện kéo lão một tay, nhưng Lục Vũ chỉ có một.

Lại có ai tới kéo chúng ta nữa?

Ta thật sự không muốn nhìn thấy dân tộc Trung Hoa vĩ đại sa đọa.

Vì tưởng niệm Trà Thánh Lục Vũ, ta đã đổi tiếng chuông di động thành vò trà trà gia gia pha cho hậu thế của hắn ta pha cho.

"Gia gia pha trà, có một loại tên là nhà, đầu của hắn đầy tóc trắng, lúc uống trà thì không được phép nói chuyện."

"Lục Vũ pha trà, nghe nói danh lợi cũng không lấy, hắn dắt một con ngựa nhỏ đi tới chân trời..."

Quái nhân đầu tiên là năm trăm ba mươi hai Chương đốt phòng ốc...

Trong khoảng thời gian này, sinh ý trong tiệm ngày càng vắng vẻ, ngay cả những người bình thường không có việc gì tìm ta nói nhảm cũng ít, khiến cho ta chỉ có thể ngẩn người ra mỗi ngày.

Lý Ma Tử mỗi ngày đều đòi hai mươi bốn canh giờ mới hầu hạ được Nguyệt Tử như tuyết.

Ta nghĩ nghĩ một chút chính mình đi dạo quanh một vài khu nông thôn phụ cận, chuẩn bị thử vận may xem có thể thu được một hai kiện âm vật không? Có thể đi dạo một vòng, ngay cả một cọng lông cũng không thấy, bất đắc dĩ đành phải trở về cổ điếm tiếp tục.

Một tuần sau, ta cảm thấy trên người gần như mốc meo, ta thật sự không chịu nổi nữa, đang nghĩ có nên đi dạo một vòng quanh chợ cổ kia hay không, tiếng chuông thông tin đột ngột vang lên.

Ta vừa nhìn là người xa lạ phát điện, địa chỉ là Quảng Tây, lập tức tinh thần tỉnh táo. Bởi vì người của ta thông tin thông tin này biết không nhiều, ngoại trừ người quen, bình thường đều là khách hàng tìm ta giải quyết phiền phức.

Quả nhiên, ta cầm lái vừa rồi, đối phương liền gấp gáp không kịp chờ đợi mở miệng nói: "Xin hỏi ngài là Trương tiên sinh đúng không? Ta tên Hồng Thiên Bảo, gần đây ta gặp phải một chuyện rất kỳ quái, trải qua giới thiệu có người biết được ngài là cao nhân, cho nên muốn mời ngài tới đây xem một cái..."

Hồng Thiên Bảo tuy giảng khá cấp bách, nhưng cũng may là trật tự coi như rõ ràng, nói rõ ra, ta liền biết đại khái.

Hồng Thiên Bảo vẫn luôn làm sinh ý ở phía tây rộng rãi, một tuần trước hắn nhận được điện thoại của đệ đệ, nói gần đây cha hắn hồng lão hán vẫn luôn là lạ, buổi tối luôn chạy ra đất, ban ngày lại như không nhớ gì cả. Ban đầu Hồng Thiên Bảo cảm thấy đây không phải chuyện gì lớn, hơn nữa còn làm ăn ngọc thạch, nên không để ý tới, nhưng hôm trước xảy ra một chuyện khiến hắn không thể không giao chuyện làm ăn ngọc thạch cho thê tử quản lý, vội vàng chạy về nhà.

Thì ra, cha hắn dĩ nhiên phóng hỏa đốt nhà giàu trong thôn, đồng thời một mình trong lửa cháy ha ha cười điên cuồng, cũng may lửa mới lên đã bị phát hiện, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Phải biết rằng giết người phóng hỏa đều là trọng tội, loại tình huống này nếu náo đến cảnh ngục ta, tuyệt đối sẽ để cho cha hắn ngồi chơi trong đại lao. Đệ đệ Hồng Thiên của Hồng Thiên bảo mạnh mẽ cầu người ta một hồi lâu, lại đáp ứng bồi thường cho hai vạn khối người, người ta lúc này mới không có báo động.

Hồng Thiên Bảo đã liều mạng ở bên ngoài nhiều năm, cũng gặp rất nhiều chuyện tà môn, hắn về nhà xem xét, liền cảm thấy có thể cha hắn gặp phải thứ gì đó bẩn thỉu. Lúc này mới trăm phương ngàn kế nghe ngóng tin tức về máy móc của nhà ta, mời ta nhất định tới hỗ trợ, đồng ý cho ta thù lao xa xỉ.

Ta đang nhàn rỗi hốt hoảng, thù lao lại phong phú, đương nhiên không có lý nào từ chối. Lập tức mua khoán, đi tới sân bắc Quảng Tây, đến chỗ Hồng Thiên Bảo tự mình đón, sau đó chúng ta ngồi xe đến quê quán của Hồng Thiên Bảo Kim Điền thôn.

Hồng Thiên Bảo vừa béo vừa khỏe, thoạt nhìn tối thiểu cũng có hai ba trăm cân. Vừa lên xe hắn đã gấp gáp không đợi được hỏi ta việc này giải quyết thế nào? Ta có chút bất đắc dĩ cười cười, nói cho hắn biết trước khi thấy người bị hại, ta cũng không biết giải quyết như thế nào.

Hắn nghe một lời xin lỗi, nói mình quá nóng vội. Ta nhìn hai mắt hắn cũng đen sì, cũng không trách hắn cái gì, người xảy ra chuyện cha hắn không vội mới là lạ.

Dọc theo đường đi ta đều đang nhắm mắt dưỡng thần, Hồng Thiên Bảo cũng thức thời, mặc dù gấp cũng không tiếp tục quấy rầy ta nữa.

Sau khi xe qua đi quẩn lại mấy ngày, Hồng Thiên Bảo đã đánh thức ta, ta vừa giương mắt nhìn thì xe đã ngừng lại rồi.

"Trương tiên sinh..."

Hồng Thiên Bảo xoa xoa đôi bàn tay, có chút do dự.

Ta ngắt lời hắn nói: "Hồng đại ca, ngài lớn tuổi hơn ta, cứ gọi thẳng tên ta là được, không cần khách khí như vậy."

Hồng Thiên Bảo không hổ là nhân tinh trên đấu trường, nghe ta nói vậy, lập tức Cửu Lân huynh đệ, Cửu Lân huynh đệ kêu lên rồi.

Sở dĩ hắn do dự, là vì cha hắn hiện tại đã điên cuồng, phản cảm nhất với người khác nói mình trúng tà. Hồng lão hán cảm giác mình không có bất cứ vấn đề gì, cho nên hết thảy mọi thứ đều là do đứa con trai Hồng Thiên bảo này bởi vì không muốn nuôi hắn nên mới nói ra.

Cho nên Hồng Thiên Bảo sợ ta đến nhà hắn, hồng lão hán đối với ta có hành vi ngang ngược. Ta tỏ vẻ không có vấn đề, làm nghề của chúng ta, bị người chất vấn quá bình thường, ta đã sớm học được cách bình thản xử lý.

Dù sao vật âm vật này, thật sự không phải người thường có thể tiếp nhận, huống chi Hồng Thiên bảo đã nói phụ thân hắn hiện tại cái gì cũng nhớ kỹ, có hành vi quá khích nào cũng có thể lý giải.

Thấy ta tỏ vẻ không thèm để ý, Hồng Thiên Bảo thở phào nhẹ nhõm, nhảy xuống xe trước tiên.

Quê của Hồng Thiên Bảo là ba gian nhà ngói bình thường, phía trước mang theo một cái sân không lớn không nhỏ, bên trong phơi nắng một ít hàng khô.

Thấy chúng ta xuống xe, một nam nhân trung niên bộ dạng có bốn năm phần giống Hồng Thiên Bảo lập tức ra đón đón. Nghe Hồng Thiên Bảo giới thiệu, mới biết được nam nhân này có vẻ già hơn một chút so với Hồng Thiên Bảo, lại là đệ đệ của y, Hồng Thiên mạnh hơn.

Hồng Thiên mạnh là nông dân địa đạo, rất giản dị, cũng không biết nói lời khách khí gì, hết sức để ta vào trong phòng ngồi, sau khi vào nhà lại là rót trà cho ta, lại là mang bánh hấp cho ta ăn.

Ở tại thành thị này đã lâu, ăn chút đồ ăn vặt trong nông thôn cũng không tệ, ta lập tức ngồi ở trong phòng tán gẫu với bọn họ.

"Cha ngươi đâu?" Nói chuyện hồi lâu, ta cũng không nhìn thấy thân ảnh Hồng lão hán, có chút kỳ quái hỏi.

Hai huynh đệ liếc nhau, sau đó thở dài một hơi. Hồng Thiên mạnh sắc mặt đỏ lên, nghẹn một lúc lâu cũng không phun ra được một chữ, trong lòng ta càng thêm kỳ quái, chẳng lẽ Hồng lão hán lại xảy ra vấn đề gì sao?

Rốt cuộc Hồng Thiên Bảo ở bên ngoài lang bạt, do dự một hồi cũng nói ra.

Nguyên lai, bọn họ sợ buổi tối Hồng lão hán lại ra ngoài đốt phòng ốc, cho nên tạm thời đem Hồng lão hán gác ở trong phòng, ngày hôm qua hồng lão hán cả đêm, đoán chừng bây giờ đang ngủ.

Ta giương mắt lên nhìn, quả nhiên trong phòng có một gian phòng là khóa lại, khó trách bọn họ nói không nên lời, khóa cha mình lại, đây là hành vi vô cùng bất hiếu của nông thôn.

Tuy nhiên ta cảm thấy hành vi của nó cũng bình thường, phóng hỏa phòng ốc còn có thể lớn nhỏ, nếu thật sự loạn lên, cha nó không phải ngồi lao tù thì cũng là vào cương ngục.

canh giờ ta thấy cũng không còn sớm, bảo ta đi nghỉ ngơi trước, khi trời tối rồi mới gọi ta.

Hai huynh đệ nhẹ gật đầu, liền an bài một gian phòng sạch sẽ cho ta. Hai người bọn họ tính toán phòng khách sắp sửa một đêm, ta cũng không khách khí, ngả đầu ngủ.

Đến buổi tối gần mười hai điểm, ta bị Hồng Thiên Bảo đánh thức. Mở hai mắt ra, chỉ thấy hắn dựng ngón tay lên môi suỵt một tiếng, ý bảo ta yên lặng, sau đó thật cẩn thận chỉ chỉ gian phòng khóa lại kia.

Lập tức ta ý thức được, hồng lão hán bắt đầu hoạt động, vội vàng xoay người xuống giường, rón rén đi đến gian phòng của hồng lão hán, ghé lỗ tai lên.

Rất nhanh sau đó, từng tiếng bước chân nặng nề truyền ra từ trong phòng. Hẳn là hồng lão hán vội vã tìm lối ra, thậm chí ta còn nghe được từng đợt tiếng thở dốc như dã thú.

Xem ra là hắn bị Âm Linh Thượng Thân phát hiện không ra, cho nên mới vội vàng xao động.

Ta lặng lẽ ra hiệu Hồng Thiên bảo mở cửa. Hồng Thiên Bảo gật gật đầu, khi chìa khóa cắm vào không cẩn thận phát ra một chút âm thanh, tiếng bước chân bên trong lập tức dừng lại.

"Mau tránh ra!" Ta ý thức được không tốt, lôi kéo Hồng Thiên Bảo tránh qua một bên.

Lúc này Hồng Thiên dụi mắt tới hỏi chúng ta chuyện gì, vừa tỉnh ngủ hắn đã gặp chuyện này, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Ta vẫn chưa kịp giải thích thì cửa phòng đã bị một lực mạnh đá văng, một lão hán sinh long hoạt hổ chừng bảy tám chục tuổi từ bên trong đi ra.

Hắn nhìn chúng ta một cái, ánh mắt đỏ bừng, giống như nhìn thấy cừu nhân vậy. Hồng Thiên Bảo tiến lên một bước đoán chừng muốn nói chuyện với cha hắn, nhưng bị ta gắt gao giữ lại.

Ta biết hiện tại Hồng lão hán đã bị âm vật hoàn toàn khống chế, Hồng Thiên Bảo hiện tại đi lên, rất có thể nguy hiểm.

"Cha, cha... cha không sao chứ?"

Ta mới vừa kéo Hồng Thiên bảo, chỉ thấy Hồng Thiên mạnh mẽ ghé sát vào cánh tay của hồng lão hán, vẻ mặt lo lắng. Trong nháy mắt tim ta nhảy lên cổ họng, tay trái vụng trộm cầm một lá linh phù, chuẩn bị vào thời khắc mấu chốt xông lên cứu Hồng Thiên mạnh một mạng.

Không ngờ ta vừa cầm linh phù, tầm mắt hồng lão hán liền chuyển tới bên ta. Động tác của hắn phi thường thong thả, thậm chí ta có thể nghe thấy xương đầu lúc chuyển động phát ra tiếng ken két, tựa như máy móc rỉ.

Ánh mắt hắn không nhịn được đánh giá hai tay của ta, có thể là nhìn ra trong tay ta có linh phù. Nhưng hắn không hề sợ hãi, thậm chí khinh miệt cười một tiếng.

Ta nhất thời khó chịu, một tay đem Hồng Thiên bảo kéo ra phía sau, sau đó làm tư thế chuẩn bị cho tên cuồng vọng này một bài học! Nhưng ta còn chưa ra tay, lão hán đột nhiên nắm lấy cổ áo Hồng Thiên, sau đó xách cả người hắn lên.

Một lão nhân bảy tám chục tuổi dễ dàng nâng một người trưởng thành lên, hình ảnh kia cảm thấy hết sức quỷ dị.

"Ngươi, không được."

Hai tay hắn giơ lên hồng thiên mạnh mẽ hướng chúng ta đánh tới, ta cùng Hồng Thiên Bảo vội vàng tiếp được hồng thiên cường, vừa đem hắn đặt xuống đất, hồng lão hán liền chậm rãi nói ra ba chữ.

Không biết chuyện gì xảy ra, ta nghe xong trong lòng giật thót một cái. Điều kỳ quái là hắn không làm gì tổn thương chúng ta nữa mà lạnh lùng đi ra khỏi phòng.

Ta để Hồng Thiên Bảo và Hồng Thiên mạnh mẽ ở trong nhà bảo vệ người nhà, sau đó đứng dậy đuổi theo!

Vị trí năm trăm ba Chương khăn đầu đỏ thứ ba.

Trên đường đi trong tay ta đều nắm thật chặt linh phù, sợ Hồng lão hán đột nhiên quay đầu lại, thoáng một cái. Đồng thời ta đánh cái chỉ quyết che khuất dương khí của mình, như vậy Hồng lão hán hẳn là sẽ không phát hiện ta đang theo dõi hắn.

Tốc độ chạy của hồng lão hán rất nhanh, ta không khỏi lo lắng Hồng lão hán tới, cũng không biết bộ xương người kia có thể ăn hết hay không?

Trên đường đi, bóng đèn mù mịt, chung quanh yên tĩnh dọa người.

Ta cẩn thận từng li từng tí theo phía sau, phát hiện Hồng lão hán cuối cùng dừng lại trước một tảng đá lớn, trong miệng lẩm bẩm cái gì đó.

Ta không dám tới quá gần, nghe không rõ lắm, đang lúc gấp rút nên làm cái gì thì đột nhiên hắn động.

Chỉ thấy hắn nắm tay phải, cao cao nâng quá đỉnh đầu, trong miệng đột ngột quát lớn: "Thiên hạ nhất gia, diệt trừ thanh yêu!"

Thân thể bị hắn rống rung một cái, chỉ quyết buông lỏng, dương khí trên người lập tức lộ ra. Lão già vừa rồi còn dõng dạc hô hào hùng hùng hồn lập tức nhìn về phía ta với ánh mắt âm u.

Ta ý thức được không ổn, vội vàng lui về phía sau, đồng thời tay trái linh phù nặng nề vỗ vào chỗ ta vừa mới ở qua.

Quả nhiên, vừa lùi lại thì thân ảnh của lão già họ Hồng xuất hiện. Tay phải của hắn đã thành trảo, hiển nhiên là muốn tóm lấy cổ ta.

Trong lòng ta cả kinh, đây nếu không phải ta lui nhanh, không chết cũng trọng thương!

Xem ra hắn thật sự khó đối phó, ta lập tức rút Thiên Lang Tiên ra giằng co cùng Hồng lão hán. Kì thật trước khi đến Quảng Tây, ta cho rằng chỉ là việc nhỏ bình thường, cho nên một mực buông lỏng, nên không chuẩn bị quá nhiều thứ, chỉ đem theo Thiên Lang Tiên.

Hồng lão hán thấy ta lấy ra Thiên Lang Tiên, ánh mắt lóe lên một cái, không còn khinh miệt như trước nữa.

"Không nên xen vào việc của người khác!"

Có lẽ biết ta không dễ đối phó như trong tưởng tượng, hồng lão hán lại muốn ép ta lui.

Ta nào bị hắn dọa lui, đối đáp gay gắt hỏi: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Nhìn ra được, âm linh này và hồng lão hán không giống như là có cừu oán, hình như chỉ là mượn thân thể của hắn hoàn thành chuyện gì đó.

Bình thường mà nói thân thể người sống trên âm vật không phải vì trả thù người này, chính là muốn người sống giúp mình hoàn thành tâm nguyện chưa hoàn thành.

Nếu ta có thể hỏi ra, giúp hắn thực hiện tâm nguyện, nói không chừng chuyện này có thể giải quyết.

"Leng keng leng keng... "

Hắn đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười tựa như phát ra từ trong bụng, vô cùng nặng nề, tiếp đó ngẩng đầu, hiên ngang lẫm liệt nói: "Đại nghiệp chưa thành, bọn tiểu dân ngu dốt như các ngươi sao có thể hiểu được chứ?"

Ta nghe xong một trận hắc tuyến trên trán, trong lòng tự nhủ gia hỏa này hẳn là người cổ đại?

Nhưng đại nghiệp là cái quỷ gì? Đại nghiệp con mẹ ngươi, tưởng mình là Hoàng đế à!

"Ta khuyên ngươi nên từ bỏ đi, bằng không đến cuối cùng chỉ có kết cục tan thành mây khói!" Ta mềm nhũn cứng rắn khuyên một câu, nhưng hồng lão hán căn bản không cảm kích, thấy ta không thỏa hiệp, lần nữa tấn công ta.

Đã có Thiên Lang Tiên trong tay, hắn cũng không dễ dàng tới gần ta như vậy, hơn nữa ta đã có kinh nghiệm đối phó Âm vật, chuyên môn rút ra khỏi tay Hồng lão hán.

Cho nên tuy rằng hắn ta không ngừng tấn công, nhưng lại không chiếm được chút lợi thế từ một cọng tiền.

Mà sắc mặt ta tuy rằng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất giật mình.

Hắn giằng co với ta lâu như vậy, vậy mà không có chút ý tứ muốn bỏ chạy. Phải biết rằng Thiên Lang Tiên có thương tổn rất lớn đối với âm vật, âm linh bình thường trúng một roi trực tiếp bỏ chạy, dù có ít hơn nữa cũng sẽ phát ra tiếng kêu thảm thiết. Đâu giống như hồng lão hán, cùng ta đánh đập.

Một lần Thiên Lang Tiên chỉ có thể dùng bảy lần, trước mắt còn thừa lại hai roi cuối cùng.

Trong lòng ta cảm thấy nặng nề, xem ra hắn không thể giải quyết dễ dàng như vậy!

Trước khi Hồng lão hán xuất thủ, ta đã hung hăng vung ra một roi mang theo tiếng gió vù vù hướng về phía đầu của hắn gào thét mà đi, chỉ cần cây roi này đánh trúng, lập tức có thể đem âm linh từ trong cơ thể hồi lão hán đánh ra, ta có thể trì hoãn thời gian.

Ai ngờ hồng lão hán vừa rồi còn đánh không phân thắng bại với ta đột nhiên lui về phía sau, lập tức cười lạnh nhìn về phía ta, khóe miệng lộ ra một ít trào phúng.

Ta còn không khỏi chấn động, không nghĩ tới suy nghĩ của hắn là gì, không ngờ lại làm ra bộ dáng chuẩn bị rời khỏi thân thể Hồng lão hán bất cứ lúc nào.

Hồng lão hán lớn tuổi lại bị hắn xông lên thân thể, hồn phách vốn đã rất yếu ớt, nếu lại bị một roi đánh vào đầu, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Roi Thiên Lang đã cách Hồng lão hán chưa tới 10cm, ta bối rối phất tay phải, cố gắng rút roi ra, lướt sát qua lỗ tai hồng lão hán.

Ta còn chưa kịp thấy may mắn, đã thấy Hồng lão hán mặt âm trầm, hung hăng đánh tới phần eo ta.

Vừa rồi ta ra sức khống chế Thiên Lang Tiên, thân thể đã phát sinh nghiêng, lần này hắn đánh tới ta chỉ nghe được nơi eo mình chà một tiếng, sau đó cả người phịch một cái đánh tới mặt đất.

Ta phốc phốc phun ra một ngụm máu tươi, nhìn hồng lão hán từng bước tới gần, đáy mắt hiện lên vẻ ngoan độc, tay phải chống đỡ mặt đất dịch chuyển về phía sau.

Nhìn như sợ hãi mà lui về phía sau, trên thực tế ta lặng lẽ bấm chỉ quyết, chuẩn bị tại thời khắc mấu chốt dùng Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết phối hợp một roi cá chết lưới với hắn!

Âm Linh đắm chìm trong vui sướng thắng lợi, hoàn toàn không phát hiện động tác của ta. Hắn đứng ở vị trí trước mặt ta một mét, từ trên cao nhìn xuống quát: "Ngươi nhất định là tặc tử do Thanh Yêu phái tới, muốn ngăn cản đại nghiệp của ta, chết không đáng tiếc!"

Nói xong hắn hung hăng giơ tay lên, hướng đầu ta chộp tới. Ta tính toán khoảng cách, nhẹ nhàng giơ cánh tay chuẩn bị ra tay, chỉ cần một đòn này đắc thủ, Âm Linh này khẳng định nguyên khí sẽ đại thương.

"Cha!"

Ta mới vừa chuẩn bị động thủ, một bóng người lao tới ngăn trước mặt ta.

Thì ra là Hồng Thiên Bảo, hắn không biết từ lúc nào đã đi theo tới trước mặt ta, cứ như vậy che trước mặt, hai mắt đỏ bừng nhìn ông lão Hồng quát: "Ngươi muốn giết cứ giết con trai ngươi trước đã!"

Hồng lão hán bắt đầu giãy dụa, hai tay hắn ra sức ôm đầu, chậm rãi ngồi xổm xuống. Qua rất lâu sau hắn mới ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng mờ mịt, tựa hồ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hồng Thiên Bảo lấy điện thoại ra, không biết điều gì cho Hồng lão hán xem, chỉ thấy sau khi thấy Hồng lão hán xem xong con mắt bỗng nhiên trợn to, tràn đầy vẻ không thể tin.

Hồng Thiên Bảo không để ý đến phản ứng của lão già họ Hồng, mà xoay người đỡ ta dậy, xác định không sao rồi lại nhìn về phía lão già họ Hồng.

Lúc này Hồng lão hán có thể bị kích thích, ánh mắt có chút ngốc trệ, ta đi qua xem hình ảnh trên máy vận động, lúc này mới phát hiện Hồng Thiên Bảo vậy mà đã đem cảnh tượng Hồng lão hán và ta đánh nhau rơi xuống.

Ta không thể không bội phục sự cẩn thận của Hồng Thiên Bảo, chỉ cần Hồng lão hán biết trạng thái hiện tại của hắn, nhất định sẽ phối hợp hành động với chúng ta sau này.

Kỳ quái là hồng lão hán sau khi xem video, vô luận Hồng Thiên Bảo nói gì với hắn, hồng lão hán cũng không hé răng, một đôi mắt cứ như vậy ngơ ngác nhìn phương xa.

Hồng Thiên Bảo bất đắc dĩ đành cõng Hồng lão hán lên đi về nhà. Lúc này ta mới phát hiện, sau một phen lăn lộn như vậy trời cũng sắp sáng rồi.

Khi bọn ta về đến nhà, Hồng Thiên cường đang lo lắng chờ ở cửa, nhìn thấy bọn ta trở về, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Huynh đệ hai lão hán đang ngủ an trí xong, liền tìm rượu thuốc bôi thân thể cho ta.

Kỳ thật ta có chút lúng túng, với tư cách là cao thủ mà bọn họ mời tới, lần đầu tiên ra tay đã gây ra một thân thương tích, thực sự là ngại lộ liễu, cho nên chỉ có thể mạnh miệng nói mình không có việc gì, sau đó vào phòng nghỉ ngơi.

Ngủ một giấc đến trưa, hồng thiên mạnh mẽ chuẩn bị một bàn thức ăn, ta vừa ngồi xuống đã thấy hồng lão hán thổi râu giương mắt trợn mắt đi ra.

Hắn cầm đôi đũa gõ ầm ầm trên bát, đồng thời nổi giận đùng đùng quát: "Hai thằng nhóc các ngươi, sao không đem lão tử khóa chết trong phòng?"

Hồng Thiên Bảo vừa nghe thấy giọng điệu không đúng liền lập tức bàn chuyện video với hắn. Ai mà biết được vừa nhắc tới Hồng lão hán lại càng tức giận hơn, biểu thị hôm qua hắn đã ngủ trong phòng, video không video hắn nghe không hiểu.

Ta nghe sau một trận thở dài, nghĩ thầm thật vất vả mới có chút đột phá, này Hồng lão hán không thể không nhận sổ sách a!

Hồng Thiên Bảo cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, lập tức lấy ra điện thoại, muốn quay video cho hồng lão hán xem, nhưng lần này lộn một vòng càng kỳ quái hơn, vậy mà video không biết lúc nào đã bị xóa bỏ...

Hồng lão hán lập tức hùng hùng hổ hổ, nói cái gì nuôi nhi tử vô dụng, không nuôi hắn còn muốn an bài cái danh quỷ quái cho hắn.

Hồng Thiên Bảo vừa nghe liền cuống lên, chạy tới nhấc lên quần áo của mình, chỉ vào eo cho lão hán xem: "Cha xem, huynh đệ ta bị thương này là tối qua ngươi đánh."

Ta có chút xấu hổ, vừa định lấy y phục đậy lại, hồng lão hán lại mở miệng: "Nói bậy! Làn da trắng trẻo mềm mại này cùng một dạng với tiểu cô nương, có thương tích gì chứ!"

Ta vừa nghe không đúng, hôm qua quả thật ta đã bị trọng thương, nhưng hắn vừa nói như vậy, ta mới phát hiện từ sau khi tỉnh lại, eo không còn đau nữa. Ta cuống quít tìm một cái gương chiếu, ngay cả vết bầm bầm ở phần eo cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Giống như sau khi tỉnh ngủ, tất cả chuyện phát sinh ngày hôm qua đều biến mất...

Hồng lão hán vẫn ở một bên hùng hùng hổ hổ, trong ánh mắt ta và Hồng Thiên Bảo nhìn nhau, đều lộ ra một tia sợ hãi.

Sự tình trong nháy mắt trở nên xấu hổ, hiện tại chúng ta không có bất cứ chứng cớ nào, làm sao để cho Hồng lão hán phối hợp được?

Một bữa cơm dứt khoát vô vị, trong thời gian này ta cẩn thận đánh giá Hồng lão hán một phen. Lão nhân hơn bảy mươi tuổi, thoạt nhìn vô cùng cường tráng, mặc áo ngắn vải ngắn, quần ống dài, trên đầu buộc một cái khăn đầu đỏ, trang phục nông dân rất bình thường.

Tuy nhiên khăn trùm đầu màu đỏ kia ta lại thấy rất quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó. Nhưng ta suy nghĩ hồi lâu, xác định chung quanh ta không có ai đeo loại khăn trùm đầu màu đỏ này.

Hồng lão hán phỏng chừng cảm giác được hắn ta vẫn luôn dò xét, bất mãn trợn trắng mắt nhìn ta một cái, để Hồng Thiên Bảo nhanh chóng đuổi cái tên lừa tiền của ta đi.

Xem ra thời gian một bữa cơm này không chỉ ta đang nghiên cứu hắn, hắn cũng đang nghiên cứu ta. Hơn nữa vừa nghe thấy nghề nghiệp của ta liền phản cảm, giống như lão tử nợ hắn 100 đồng tiền vậy.

Ta chuyển đầu quay sang một bên, nhưng trong lòng vẫn đang nghiên cứu cái khăn đầu màu đỏ kia. Cảm giác không nói lên lời, dù sao thì ta cũng cảm thấy cổ quái.

Lúc này ta đột nhiên nghĩ đến đêm qua hồng lão hán mở miệng nói ra một tiếng thanh yêu, lại phối hợp thêm cái khăn đầu đỏ này, ta đột nhiên sinh ra một suy đoán to gan!

Tuy nhiên, hết thảy đều phải đợi đến khi lấy được khăn đầu màu đỏ rồi tính tiếp.

"Đại gia..."

Ta cố gắng làm cho bản thân mình hiền lành hơn một chút, nhẹ giọng nói: "Mặt khăn đầu đỏ này của ngài có vẻ rất chân thật, là mua được từ đâu?"

"Ngươi muốn làm gì? Chiếc khăn trùm này ai trong các ngươi cũng đừng hòng lấy được."

Không nghĩ tới Hồng lão hán phản ứng đặc biệt lớn, hắn nổi giận đùng đùng ném chén xuống đất, ném xuống một bàn đồ ăn rồi trở về phòng, làm ta có chút trở tay không kịp.

Hồng Thiên Bảo nhìn ra ta đang hoài nghi chiếc khăn đầu đỏ kia, liền nói về lai lịch của chiếc khăn đầu đỏ này.

Thì ra khăn Hồng Đầu này là do Hồng gia tổ truyền, nghe nói đã truyền mấy đời, bất quá Hồng Thiên Bảo vẫn luôn không tin tưởng, một cái khăn đầu rách sao có thể cùng với gia bảo truyền.

Nhưng Hồng lão hán lại rất thích cái khăn đỏ này, bình thường vẫn cất giữ ở tầng dưới cùng của tủ quần áo, uống hai ngụm rượu nhỏ, là muốn thổi phồng truyền gia bảo này cùng người trong thôn.

Gần đây không biết tại sao, hắn đột nhiên lấy khăn mặt này ra buộc lên trán. Nhưng bên này rất nhiều người ở dưới đất, để phòng mặt trời chói chang, đều buộc khăn lông lên đầu, hai huynh đệ bọn họ cũng không cảm thấy có gì không đúng.

"Là gần đây mới đeo lên sao?" Nghe đến đây, ta càng phát giác được là chiếc khăn đầu đỏ này đang quấy phá.

Hồng Thiên Bảo cảm thấy không thể tin nổi, bèn cười cười nói: "Muốn biết có phải Hồng Đầu Cân quấy phá hay không rất đơn giản, chỉ cần tháo khăn Hồng Đầu xuống, lại nhìn Hồng lão hán có nổi điên hay không, hết thảy đều không rõ ràng sao?"

Ai ngờ Hồng Thiên Bảo lại liên tục lắc đầu, nói chuyện này rất khó, bởi vì bây giờ Hồng lão hán rất coi trọng khăn đầu đỏ này, ai muốn lấy khăn đầu đỏ của hắn, chính là muốn mạng già của hắn.

Ta nghe thấy thế lập tức cảm thấy đau đầu, tiếp tục như vậy sẽ không chịu nổi! Cửa đột phá duy nhất ngay tại đây, phải biết nền tảng của chiếc khăn đầu đỏ này, ta mới có thể ra tay giải quyết.

Chương thứ năm trăm ba mươi bốn Thái Bình Thiên Quốc

Nhưng Hồng Thiên Bảo lại không muốn dùng thủ đoạn cứng rắn thương tổn cha mình, dưới tình huống bất đắc dĩ ba người chúng ta chỉ có thể thay phiên gác đêm, nhìn Hồng lão hán không cho hắn gây sự.

Không nghĩ tới liên tiếp mấy ngày, hồng lão hán không chỉ không đi ra ngoài, buổi tối còn cố ý gây ra động tĩnh, không phải hô to gọi nhỏ, chính là ngã, ngược lại đem mấy người chúng ta giày vò đến mệt mỏi tinh thần.

Nhưng ta không dám buông lỏng, từ lần trước giằng co có thể nhìn ra được, thông minh của Âm Linh này không thấp, có lẽ nó cố ý làm tinh lực của mấy người chúng ta tiêu hao, chờ thời khắc chúng ta sụp đổ.

Nhưng ta thực sự không chịu nổi mấy ngày mấy đêm không ngủ, hôm nay đến phiên ta trông coi Hồng lão hán, bảo vệ ta đã bắt đầu vây khốn, mí mắt trên dưới không ngừng đánh nhau.

Trong mơ màng màng, ta cảm giác giống như có người đang nói chuyện, thanh âm nói chuyện cách ta rất gần, khi nói chuyện từ trong miệng phun ra khí đều sẽ phun đến trên mặt ta, một trận ướt lạnh, cảm giác phi thường khó chịu.

Ta tưởng là hai huynh đệ Hồng Thiên bảo, liền theo bản năng vẫy vẫy tay với nơi nói chuyện, muốn bọn họ cách xa ta một chút, đừng quấy rầy ta nghỉ ngơi.

Nhưng tay lại vung lên, bên cạnh ta căn bản là không có ai!

Ta trong nháy mắt giật mình tỉnh lại, sau đó mở mắt ra nhìn, phát hiện huynh đệ Hồng Thiên Bảo đang ở phòng khách ngủ say sưa, trong lòng ta căng thẳng, giương mắt nhìn về phía phòng của lão hán, chỉ thấy cửa phòng mở rộng ra.

Ta vội vàng tiến lên xem xét, bên trong nào còn có người? Ta tranh thủ thời gian đuổi theo ra ngoài, nhưng cũng không tìm thấy bóng người bên ngoài.

Đang lúc ta suy tư xem Hồng lão hán có thể đi nơi nào, một đạo hồng diễm hỏa quang chiếu sáng bầu trời đêm.

Xong rồi, lão già này có đi đốt nhà người ta...

Trong lòng ta chỉ còn lại một ý niệm này, lập tức dùng hết toàn lực chạy về phía ánh lửa.

Đợi đến lúc đến nơi, mới phát hiện bên cạnh đống lửa lớn đã tụ tập không ít người, hai huynh đệ Hồng Thiên bảo cũng đã đến, nhìn bộ dáng lúng túng đó của bọn họ thì sẽ biết bọn họ giống như ta nghĩ, hỏa này rất có thể là Hồng lão hán phóng hỏa.

Từng người từng người trong thôn dân từ nhà gánh nước hỗ trợ dập lửa, mà chủ nhân gian phòng này thì lại ngồi dưới đất gào khóc, nói mình tích góp nửa đời người đã không còn...

Đại hỏa thiêu hơn một giờ mới bị dập tắt, tuy con người rảnh rỗi nhưng căn nhà này đã hoàn toàn thay đổi.

Ta ở trong đám người cẩn thận tìm tòi, cũng không thấy thân ảnh Hồng lão hán, nói cách khác lão phóng hỏa xong liền chạy, ta sợ lão lại xảy ra chuyện gì, vội vàng chào hỏi để Hồng Thiên mạnh mẽ đi xuống đất xem một chút.

Sau đó Hồng Thiên Bảo cùng ta trở về nhà, bởi vì trời sắp sáng, khả năng Hồng lão hán về nhà rất lớn, dù sao âm vật ở ban ngày không dám ra ngoài hoạt động.

Quả nhiên, vừa về nhà đã thấy cửa phòng Hồng lão hán đóng lại, rõ ràng là sau khi trở về lão nằm lăn ra ngủ.

Ta đẩy cửa, phát hiện cánh cửa từ bên trong khóa lại, gõ vài cái cũng không ai mở.

Phóng lửa là trọng tội, ta và Hồng Thiên Bảo nhìn nhau một cái, lập tức ta dùng hết toàn lực một cước đá về phía cửa phòng!

Cũng may cửa gỗ nông thôn cũng không phải đặc biệt rắn chắc, một cước đi xuống cửa phòng nổ tung. Ta liếc mắt liền thấy Hồng lão hán, hắn tựa hồ bị ta đạp cửa đến dọa sợ, trừng cặp mắt đục ngầu nhìn chằm chằm ta, hồi lâu mới phản ứng lại, chỉ vào cái mũi của ta mắng to ta khốn nạn.

Ta không có nghe hắn nói nhảm, lớn tiếng hỏi đạo hỏa có phải do hắn phóng ra không? Không ngoài dự liệu, hắn đối với việc mình làm xong cũng không có nửa điểm ấn tượng.

Một lời giải thích của ta, nói cho hắn biết, có thể bị một âm vật tà môn khống chế, mà khống chế âm vật của hắn, chỉ có tám chín phần là chiếc khăn đầu màu đỏ kia.

Hồng lão hán không tin, vừa thấy ta có chủ ý đánh hắn khăn đầu đỏ, lập tức hai tay giữ được đầu, giận dữ hét lên muốn tháo khăn đầu đỏ, trước hết phải lấy mạng của lão bộ xương già này!

"Hừ hừ, là kẻ bất nhân, thì nên bị lửa thiêu chết đi!"

Ta đang hết cách, bên tai lại bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm băng lãnh, nhưng Hồng lão hán rõ ràng không há miệng, Hồng Thiên Bảo bên cạnh cũng đang hút thuốc.

Chẳng lẽ bởi vì gia đình kia bất nhân vì giàu có, làm cái gì thiếu đạo đức, hồng lão hán mới đi đốt phòng của hắn?

Ta sửng sốt một chút, nghĩ đến trước đó hồng lão hán tựa hồ còn nhắc tới cái gì thiên hạ nhất gia, tru diệt thanh yêu, trong lòng trong nháy mắt đã đoán ra lai lịch âm vật này.

Ta lập tức lôi kéo Hồng Thiên Bảo, cùng nhau dùng xích sắt giam cầm lão già họ Hồng vào trong phòng.

Hồng Thiên Bảo biết cha hắn đã hết thuốc chữa, cho nên cho dù Hồng lão hán chửi bậy như thế nào, hắn đều thờ ơ.

Cũng may là lần này mọi người vẫn chưa biết lửa là do Hồng lão hán phóng ra, tạm thời không cần lo lắng cảnh báo tới cửa. Không bao lâu sau hồng đại cường liền quay lại, vừa nhìn thấy Hồng lão hán bị trói, nhất thời ngồi trên ghế thở dài nặng nề.

Ta thấy hai huynh đệ đều ở đây, liền nói ra suy đoán của mình.

Ta cảm thấy, có khi nào Hồng gia có quan hệ cùng với Hồng Tú lãnh tụ vận động của Thái Bình Thiên Quốc hay không?

Nơi này là Kim Điền thôn, chính là nơi năm đó Thái Bình Thiên Quốc khởi nghĩa.

Vào những năm cuối triều Thanh, triều đình mờ mịt, dân chúng các nơi đều bị những quan viên tham ô nghiền ép không thể nhịn được nữa. Ngay lúc này, một nông dân tên là Hồng Tú đứng dậy, ông ta hiệu triệu dân chúng gia nhập Thiên Tây truyền đến Thừa Quốc, thờ phụng đế đức, cùng nhau tru diệt Thanh Yêu, hơn nữa dưới sự trợ giúp của Dương Tú Thanh, Phùng Vân Sơn, Tiêu Triều, được Kim Điền khởi nghĩa thành công.

Hồng Tú đặt tên cho quốc gia mới mà mình sáng lập là Thái Bình Thiên Quốc, đề xướng đả thổ hào, chia ruộng, hơn nữa tự phong làm Thiên Vương. Thái Bình Thiên Quốc vận động rất nhanh đã mở rộng đến cả nước, chiến sĩ thái bình quân ai ai cũng đeo khăn đỏ, cho rằng như vậy có thể là chúa tể của mình phù hộ, đao thương bất nhập trên chiến trường.

Ở trước ngã sau của vô số chiến sĩ thái bình quân lao xuống, nghe tin Đại Thanh triều bị giết đã sợ vỡ mật, mất đi vô số đất đai. Nhưng Thiên Bình Thiên quốc đông nghịt vận động, cuối cùng vẫn thất bại dưới tai hoạ bên ngoài, thi thể toàn bộ bản thân Hồng Tú cũng bị Đại Thanh triều băm thành thịt vụn, bỏ vào trong đống pháo, ý tứ là để cho đầu sỏ tạo phản chọc vào tro cốt.

Ta cảm thấy có thể là Hồng Tú hoàn toàn không cam lòng thất bại, cho nên một đám âm linh mới bám vào trên khăn đầu đỏ, ra ngoài quấy phá!

Hiển nhiên, suy nghĩ của ta làm cho hai huynh đệ đều không tiếp nhận được.

Hồng Thiên Bảo tỏ vẻ trực tiếp, người của Kim Điền thôn tuyệt đại bộ phận đều là đời sau của nghĩa quân năm đó, nếu là như vậy, gia hộ nhà đó không phải đều rối loạn sao? Làm sao hết lần này tới lần khác chỉ có một nhà bọn họ xảy ra vấn đề?

Ta chưa nói gì, vẫn kiên trì suy đoán này, bởi vì đây là suy nghĩ duy nhất hiện tại tương đối đáng tin cậy.

Hồng Tú toàn bộ là Thiên Vương của Thái Bình Thiên Quốc, hắn không cam lòng thất bại là chuyện bình thường, dù sao lúc ấy Thái Bình Thiên Quốc đã đánh hạ được nửa vách Giang Sơn, Hồng Tú khẳng định không bỏ xuống được quyền lực chí cao vô thượng này.

Hai huynh đệ bị lời nói của ta làm cho khiếp sợ, liên tiếp hút thuốc.

Cuối cùng huynh đệ hai người bọn họ vẫn quyết định tin tưởng ta, nếu đã quyết định phương hướng, vậy thì đơn giản thôi. Chúng ta nhất định phải làm cho Hồng Tú hoàn toàn tiếp nhận Thái Bình Thiên Quốc hiện thực đã diệt vong, lúc đó khởi nghĩa quân thất bại như thế nào, chúng ta tái diễn lại một lần nữa là được rồi.

Nhưng để không có sơ hở, ta vẫn quyết định xác định lại một chút.

Thế thì ta nói với hai huynh đệ, nhất định phải nghĩ cách lấy được khăn Hồng Đầu! Cầm khăn Hồng Đầu, ta có thể kết luận Âm Linh kia có phải toàn bộ Thiên Vương Hồng Tú không!

Liên tiếp mấy ngày, chúng ta đều không có cơ hội động thủ. Hồng lão hán tuy rằng bị trói, nhưng chỉ cần chúng ta vừa tới gần, liền sẽ kêu to oa oa, gắt gao giãy dụa.

Tình huống bây giờ có chút ngoài ý liệu, nguyên lai tưởng rằng bất quá chỉ là âm vật. Nhưng bây giờ xem ra, vật âm này lai lịch tương đối lớn, mà mục đích rất có thể là phục quốc!

Hồng lão hán lại bị giam ba ngày, Hồng Thiên Bảo mỗi ngày ăn uống ngon lành cung cấp hắn, vẫn bị Hồng lão hán đánh đấm lại mắng, tráng hán mập mạp này, rốt cuộc bắt đầu vụng trộm lau nước mắt.

Ta nhìn mà chua xót, việc này nếu cho ai cũng cảm thấy khó chịu.

Hồng lão hán không hợp tác, điều tra của ta liền lâm vào bình cảnh, ta dựa vào tường nghĩ muốn dùng biện pháp gì lấy được khăn đầu đỏ?

Hiện tại Hồng lão hán đối với ta vô cùng phòng bị, lần trước ta cưỡng ép phá cửa với Hồng Thiên Bảo, đoán chừng đã tạo cho hắn bóng ma tâm lý thật lớn.

Đối phương nếu là một tiểu tử, ta còn có thể trực tiếp động thủ, nhưng người ta là một lão hán thân thể gầy yếu, ta nếu là cường hành động thủ chọc giận âm linh trong cơ thể hắn, không cẩn thận liền đem lão già này giết chết.

"Cửu Lân huynh đệ."

Hồng Thiên Bảo không biết khi nào đã đi tới, hắn dựa vào tường cúi đầu, hình tượng trong nháy mắt từ thương nhân ngọc thạch biến thành ông chủ nhỏ phá sản, nhìn thế nào cũng thấy chán chường.

Hai mắt hắn đầy tơ máu, kỳ thật nửa tháng nay khó chịu nhất chính là hắn.

Ta nhìn hắn nhất thời không biết nói cái gì, tình huống hiện tại không thể lạc quan, ta chỉ có thể vỗ vỗ bờ vai của hắn để hắn yên tâm, sự tình nhất định sẽ giải quyết.

Hắn gật đầu nhẹ, hung hăng hít một hơi thuốc, sau đó chà chà mặt khiến sắc mặt thoạt nhìn không tệ, sau đó giả vờ thoải mái cười nói: "Cửu Lân huynh đệ, lão ca là người thẳng tính, ngươi nói thật với lão ca, chuyện này có phải khá phiền toái hay không?"

"Có chút khó giải quyết! Xem ra mấy ngày nay quan sát, thần trí lão nhân gia đã hoàn toàn bị ảnh hưởng, hơn nữa tuổi của ông ta lớn như vậy, xương cốt cũng không kéo nổi."

Ta thở phào một hơi nói ra lo lắng của mình.

Hồng Thiên Bảo nghe xong liền mạnh mẽ dập tắt khói nói: "Ba ngày, ngươi cho ta thời gian ba ngày! Nhất định lão ca đã đưa khăn đầu đỏ cho ngươi."

Nói xong, hắn giống như hạ quyết định, bước chân có chút nặng nề. Ta không biết hắn muốn dùng biện pháp gì lấy khăn đầu đỏ, nhưng hẳn không phải biện pháp tốt.

Hồng lão hán hiện tại ngoại trừ điểm tâm, bất cứ thời khắc nào cũng không cho phép người khác tới gần.

Nếu đã có chuyện khó giải quyết này Hồng Thiên bảo lập tức ôm hết, ta cũng chuẩn bị đến lúc cần đến thứ đó!

Linh phù, tinh muối, những vật phẩm cơ bản đều mang theo bên người, hơn nữa hạt giống lương thực địa phương rất nhiều, thời khắc mấu chốt đều có thể lấy ra phòng thân.

Chỉ là hiện tại vẫn còn thiếu một thứ, ta cần một thứ chí dương để khởi động Thiên Cương trận, âm linh bình thường không dám xông vào Thiên Tuyền trận, nhưng nếu như lần này Âm Linh thật sự là toàn bộ của Hồng Tú thì chắc chắn sẽ không sợ hãi, cho nên ta cần phải thêm mắt trận vào Thiên Cương trận!

Nếu âm vật đã lựa chọn Hồng lão hán, vậy lúc ta giải quyết âm vật, Hồng lão hán cũng sẽ gặp nguy hiểm, ta phải dùng Thiên Cương trận nhãn bảo vệ hắn.

Bởi vì ta không thể thoát thân, mà huynh đệ Hồng gia lại không muốn cho cha mình đều biết thế giới mình xảy ra chuyện, ta chỉ có thể cho Lý mặt rồi phạt tiền.

Lý Ma Tử vẫn hèn mọn như vậy, nhận được thông tin liền cứng rắn nói ta không thể rời khỏi hắn, ta cười mắng một câu, nói đơn giản tình huống một chút. Cũng căn dặn hắn trong vòng ba ngày, nhất định phải mang theo bình rượu tử sa lần trước làm ăn đi tới Kim Điền thôn.

Hắn vừa nghe ngữ khí của ta rất nghiêm túc, lập tức thu hồi cợt nhả, còn cam đoan ngày mai trước khi mặt trời xuống núi ta có thể nhìn thấy hắn.

Sau khi khóa máy truyền tin, ta không khỏi cười cười, nghĩ thầm rốt cuộc thằng nhóc này vẫn có chút tác dụng.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng xong, ta liền trở về phòng buồn bực ngủ một giấc. Trong khoảng thời gian này, tâm lực ta lao lực quá độ, Lý Ma Tử vừa tới tay khăn đầu đỏ, mới là thời khắc mấu chốt nhất.

Trước đó ta phải đặt mình vào trạng thái chiến đấu tốt nhất!

Đau đớn ở vị trí thứ năm trăm ba mươi ba Thiên Vương.

Một ngày buồn bực chìm vào giấc ngủ, vẫn luôn mơ một giấc mộng kỳ kỳ quái quái quái: Ta mơ thấy quần áo mình tả tơi, cùng chó tranh ăn với nhau; ta mơ thấy mình đứng trên đồi cao, vung tay hô một tiếng, hình ảnh chinh chiến khắp nơi; ta mơ thấy mình mặc long bào, ở trong cung điện tráng lệ trong cung điện của tráng lệ.

Ta mơ thấy mình uống thuốc độc vào, bên ngoài tường thành vang lên tiếng kêu giết rung trời, hình ảnh chết không nhắm mắt...

Lý trí nói cho ta biết, đây là chuyện xưa cả đời của âm linh, hắn muốn dùng những này để ảnh hưởng ta, cảm động ta, để ta đứng về phía hắn.

Ta nghĩ đến cảnh vừa rồi, trong lòng một trận bi thương.

Cảnh trong mộng của ta chính là sự miêu tả cả đời của Hồng Tú, Công Nguyên một tám sáu năm, ba đại doanh Thanh quân đánh vỡ Nam Kinh của Thái Bình Thiên quốc, Hồng Tú chết hết ở trong Thiên Vương phủ, nguyên nhân cái chết.

Hôm nay từ cảnh tượng trong mộng cảnh, hắn đúng là uống thuốc độc mà chết, chắc là nhìn thấy Bán Bích Giang sơn vất vả khổ cực đánh xuống trở thành mây khói qua mắt, không cam lòng chứ?

Nhưng đây không phải lý do hắn đi đốt phòng ốc của người khác!

Triều đại thay đổi là chuyện vô cùng bình thường, thái bình Thiên quốc cuối cùng đi về hướng thất bại là không thể tránh khỏi, mà hiện tại đã qua trăm năm, hắn làm sao có thể phục quốc?

Khi lý trí trở về, cảm giác ngột ngạt kia lập tức biến mất, ta cũng từ trong giấc mơ tỉnh lại. Vừa tỉnh dậy đã thấy Hồng lão hán đứng bên cạnh ta, hai tay buộc vào xích sắt, đang âm u nhìn ta.

Ta lập tức nhảy lên, trong nháy mắt đã cầm Thiên Lang Tiên trong tay.

Khó trách lại có những giấc mộng này, nguyên lai là hắn quấy phá! Ta không khỏi nghĩ lại mà sợ, nếu như hắn vừa mới động thủ với ta, hiện tại chỉ sợ ta đã sớm tới Diêm Vương điện báo cáo, nghĩ đến đây ta chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo.

Không ngờ, bên ta lại như lâm đại địch, hắn ta lại như một bằng hữu, ngồi bên cạnh ta.

Sau đó lầm bầm nói: "Chúng ta là một đám nông dân, nếu không phải bị ép không có biện pháp, ai cũng không dám cầm cuốc đầu lưỡi hái đi tạo phản! Nhưng tất cả mọi người đói không chịu nổi, thực sự không còn cách nào, mới động ý nghĩ khởi nghĩa trong đầu., Sau đó không thể vãn hồi. Ta cùng Dương Tú, mấy huynh đệ chí hướng đồng đạo, mang theo nông dân khổng lồ một đường bắc lên, quân thanh mục nát căn bản không phải là đối thủ của chúng ta. Rất nhanh chúng ta đã chiếm lĩnh Nam Kinh, thời điểm định đô, chúng ta tổ chức tiệc ăn mừng ba ngày ròng rã."

"Làm vương của bọn họ! Đãi ngộ ta cho các con dân Thiên quốc, để bọn họ ăn no mặc ấm, nhưng là vì cái gì, ngắn ngủn hơn mười năm ta liền chiến bại như núi ngã? Lúc thanh quân vây khốn Nam Kinh, ta biết mình phải thua, chúng ta vốn đã là một đám cát tan., Vì ăn no mặc ấm áp mới đi cùng nhau, nhưng sau khi ăn no mặc ấm, chúng ta đã không còn mục tiêu! Chúng ta bắt đầu ham hưởng lạc, chúng ta bắt đầu vào tửu trì thịt rừng, mỗi người chúng ta đều nuôi vô số mỹ nữ, chúng ta còn chưa lật đổ Mãn Thanh, đã lại chế tạo một Mãn Thanh khác!"

"Tại sao dã tâm ban đầu của năm đó lại biến thành như vậy? Ta không có dũng khí đối mặt với thất bại, nhìn quyền lực từng bước thành lập cứ thế giải tán, ta lựa chọn tử vong. Nhưng ta không cam lòng, ta thật sự không cam lòng!"

Nói đến đây, ánh mắt lão hán hồng bắt đầu nổi lên hồng quang. Ta nắm lấy Thiên Lang Tiên, nuốt một ngụm nước miếng, hắn... Đây là muốn nổi điên sao?

Ta vội vàng trấn an hắn ta, nói cho hắn ta biết chuyện xã hội hiện tại chính là như những gì hắn ta hy vọng nhìn thấy, công bằng chính trực, mỗi người đều ăn no mặc ấm.

Ai ngờ hắn nghe xong liền cười khinh miệt: "Vậy sao? Nhưng đây không phải là của ta, không phải do ta xây dựng nên!"

Vừa nghe lời này, liền biết hắn bị quyền lực che phủ tâm lý, vì cái gì vì người dân thiên hạ ăn no mặc ấm, căn bản là giả.

Hồng lão hán sờ sờ khăn trùm đầu trên trán khiêu khích nhìn ta, cảnh cáo ta không trêu chọc Thái Bình Thiên quốc, sau đó xoay người rời đi.

Ta tê liệt ngã xuống giường, nói thật vừa rồi trong lòng ta rất sợ xung đột với hắn, bởi vì chính mình căn bản không có thứ gì có thể đối phó với hắn.

Kỳ quái là hai chúng ta ồn ào đến mức động tĩnh lớn như vậy, bọn Hồng Thiên Bảo nhất định nghe được, nhưng hai người bọn họ lại ngay cả mặt cũng không lộ ra, chuyện này thật sự không phù hợp với lẽ thường.

Không đúng, phòng không phải là khóa sao? Này hồng lão hán làm sao lại đi ra.

Nghĩ đến điều này, ta vội vàng chạy ra xem xét, cả người trong nháy mắt ngây dại, da đầu tê dại.

Đây nào phải nhà của hồng lão hán, mẹ nó, đây rõ ràng là nghĩa địa!

Quay đầu nhìn lại, chỗ ta vừa mới ngủ, không ngờ lại là một khối bia mộ đã ngã xuống.

Sau lưng ta phát lạnh một trận, rốt cuộc là ảo cảnh do Hồng lão hán biến hóa thành hay là dưới tình huống hắn thật sự có năng lực hoàn toàn không biết mà đưa ta đến chỗ này?

Ta vội vàng cắn trúng ngón tay, dùng máu lau trên mắt, sau đó nhìn quanh, cảnh sắc xung quanh vẫn không có gì thay đổi...

Nói cách khác, ta xác thực đang ở trong mộ. Tại sao hắn lại muốn đem ta đến nơi này? Hắn có thể biết loại nghĩa trang bình thường này căn bản không thể tạo thành uy hiếp đối với ta.

Hắn đã không muốn hại ta, tại sao còn đem ta đến nơi đây chứ? Ta nhớ lại những lời hắn nói với ta, hắn nói... quốc gia này là do hắn thành lập! Cho nên, hắn đem cái đinh trong mắt này rời đi.

Chẳng lẽ hắn đã biết chuyện ta phải làm?

Hồng Thiên bảo kia bọn họ đã gặp nguy hiểm, ta không nghĩ nhiều nữa, sau khi xác định phương hướng, lập tức chạy ngược về.

Lúc ta đang trên đường trở về, phát hiện trong thôn vẫn bình thường, chỉ có hắc khí trùng thiên ở vị trí Hồng gia.

Nhưng cỗ hắc khí này hình như có chút do dự, một hồi muốn khuếch tán ra ngoài một hồi lại xoay quanh trên không Hồng gia một hồi.

Ta vội vàng chạy tới, chỉ thấy ông lão họ Hồng hai mắt đỏ au, trên người khí đen lượn lờ. Mà Hồng Thiên Bảo và Hồng Thiên Cường mỗi người đều cầm một cây đao chống lên cổ mình.

Hồng Thiên bảo và Hồng Thiên buộc Hồng lão hán tháo khăn hồng xuống, bằng không cả hai đều chết ở trước mặt hắn!

Ta giờ mới hiểu được vì sao hắc khí cứ quanh quẩn trên không trung.

Tuy nói Hồng lão hán bị khống chế, nhưng hắn rốt cuộc là phụ thân của Hồng Thiên Bảo bọn họ, trên cổ Hồng Thiên Bảo cũng đã có vết máu, chắc là vì uy hiếp Hồng lão hán mới phải làm.

Xem ra trong vòng ba ngày Hồng Thiên Bảo nói nhất định phải lấy được khăn Hồng Đầu, muốn sử dụng phương pháp này.

Ta còn không khỏi chấn động, như vậy quá nguy hiểm. Rốt cuộc hồng lão hán bị khống chế rốt cuộc có thể giữ được lý trí bao nhiêu, vẫn là một ẩn số.

"Cút ngay!"

Quả nhiên, vừa nghe bọn họ muốn cầm khăn Hồng Đầu, Hồng lão hán liền nổi giận, hắc khí trên người trong nháy mắt đánh tới, sau đó đem hai người Hồng Thiên Bảo bọc lại.

Thấy tình hình này, ta không kịp chờ Lý Ma Tử, lập tức lấy Thiên Lang Tiên phối hợp với Hồng lão hán ra.

Chú ngữ vừa khởi động, toàn thân Thiên Lang Tiên lóng lánh ra ánh sáng màu bạc, giống như bắc đẩu thất tinh giáng lâm, những nơi đi qua, sương đen kia sẽ tiêu tán.

Hồng lão hán thấy ta lợi hại như vậy, hai tay nắm chặt khống chế hai người Hồng Thiên Bảo.

Hắc khí kia từng chút một chui vào miệng Hồng Thiên Bảo huynh đệ, ta biết nếu cứ tiếp tục như vậy hai người bọn họ cũng sẽ trở thành khôi lỗi trọn vẹn, đến lúc đó ta khẳng định sẽ không ứng phó nổi.

Nghĩ đến đây ta cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết lên Thiên Lang Tiên, thừa dịp một roi cuối cùng vẫn còn uy lực, lại bổ xuống người Hồng lão hán lần nữa.

Hồng lão hán thấy ta hoàn toàn không muốn sống, nhất thời hai tay có chút bối rối giơ lên muốn chống lại, thả lỏng khống chế hai người Hồng Thiên Bảo.

Ta nhân cơ hội này đem roi chuyển một cái, nhanh chóng đem Hồng Thiên bảo quyển lại. Hắn bị hắc khí ăn mòn, thần chí có chút mơ hồ, ta gắt gao bóp lấy trong đám người của hắn, đầu hắn nhoáng lên một cái rồi tỉnh táo lại.

"Ta đi cứu đệ đệ ngươi, thuận tiện hấp dẫn lực chú ý của cha ngươi, ngươi nhân cơ hội lấy khăn đầu đỏ!" Bên tai Hồng Thiên Bảo thấp giọng nói một câu.

Thấy hắn gật đầu, liền đem lực chú ý một lần nữa phóng tới trên người Hồng lão hán.

Hồng lão hán nhe răng cười hai tiếng, tay phải xách Hồng Thiên Cường liền ném ta qua.

Thời khắc mấu chốt ta chỉ có thể mặc kệ hắn, trực tiếp lăn một vòng trên mặt đất, tiếp theo phi thân mà đi, không lưu tình chút nào quất Thiên Lang Tiên lên cổ hồng lão hán.

Hồng lão hán không nghĩ tới ta mặc kệ Hồng Thiên cường, bị ta đánh một trận gọn gàng.

Thiên Lang tiên trực tiếp đánh tới trên ấn đường của hắn, lập tức một bóng đen từ trong thân thể hắn bay ra, ngay sau đó thân thể hồng lão hán run rẩy một trận, bịch một tiếng ngã xuống đất.

Hồng Thiên Bảo nhân cơ hội đó lấy khăn đầu màu đỏ cho ta mượn.

Ta còn chưa khỏi mừng rỡ, sau khi cường tửu Hồng Thiên tỉnh, liền dán mấy tấm linh phù trung đẳng lên khăn đầu đỏ.

Âm vật không có sức chiến đấu của kí chủ mà giảm xuống một cách thẳng tắp, huống chi hắn bị lực lượng tinh thần của Thiên Lang Tiên của ta làm bị thương, tạm thời không phá được linh phù.

Ba người bọn ta thở dài một hơi, trải qua nhiều ngày đánh cờ như vậy cuối cùng cũng có đột phá!

Hồng lão hán lần nữa tỉnh lại, phát hiện hắn không thấy khăn đầu đỏ, vậy mà không có phản ứng gì, xem ra lúc trước hắn đem khăn hồng coi sinh mệnh như quỷ cũng là hồng tú làm ra.

Thân thể lão nhân yếu ớt, ta liền đi phụ cận hái một ít Trung thảo hầm dưỡng cho lão, thuận tiện từ trong miệng lão nhân biết được lai lịch cái khăn đầu đỏ này.

Thì ra khăn đầu đỏ này thật sự là Hồng Tú đã đeo hết!

Nghe nói khi Hồng Tú mặc toàn bộ độc chết, một ngụm máu tươi cuối cùng phun lên chiếc khăn đầu màu đỏ này, hắn đem khăn hồng giao cho bộ lạc, cũng chính là tổ tiên của Hồng lão hán, để cho bộ hạ nhất định phải cùng Thanh triều tiếp tục chiến đấu.

Có lẽ nhờ ngụm máu tươi này mới khiến cho Âm linh hồng tú sống nhờ khăn đầu đỏ, hơn nữa còn nhờ thân thể hồng lão hán ôn dưỡng hồn phách, chỉ tiếc là lão còn chưa thành công đã bị ta bóp chết từ trong trứng nước...

Lúc Lý mặt rỗ chạy tới, ta nói cho hắn sự tình đã giải quyết, chuẩn bị chờ thân thể Hồng lão hán khôi phục liền rời đi.

Nhưng ngay khi ta cho rằng tất cả đã kết thúc, sự tình vừa vặn mới bắt đầu!

Chương thứ năm trăm ba mươi sáu, khó có thể tưởng tượng hung thủ thật sự...

Trong thôn bắt đầu cách lúc có người gặp chuyện, bọn họ và hồng lão hán giống nhau như đúc, hơn nửa đêm chạy ra bên ngoài giống như tuyên thệ kêu gào cái gì đó, sau đó liền đi đốt nhà giàu.

Ngay từ đầu là một đám, sau đó là một đám, nói cách khác bọn chúng đạt được mục đích âm linh!

Một đám người ghét ác như thù, có đôi khi thậm chí ở ban ngày mà dám cả gan đi cướp nhà giàu, báo cảnh báo cũng không có tác dụng, bởi vì bọn họ đều không nhớ rõ trên người mình đã xảy ra chuyện gì, cảnh sát cũng không có biện pháp nào.

Một nhà lão hán Hồng than ngắn thở dài, bọn họ tự nhiên biết thứ gì đang quấy phá.

"Cửu Lân huynh đệ, không phải vật kia đã bị tiêu diệt rồi sao?" Hồng Thiên Bảo ngồi trên bậc cửa khổ não hỏi.

Ta không biết trả lời thế nào đối với hắn, âm vật bây giờ còn bị linh phù của ta giữ chặt, theo lý thuyết không nên xuất hiện tình huống như vậy.

Lý Ma Tử thấy bộ dáng mặt ủ mày chau của chúng ta, nửa đùa nửa thật nói: "Có khả năng chúng ta đã bị cái gọi là Hồng Tú hồn phách hoàn toàn kia lừa..."

Ta nghe Lý Ma Tử nói như vậy, lại cẩn thận suy nghĩ lập tức cảm thấy mình xem thường Hồng Tú toàn bộ.

Lúc trước hắn chịu mấy roi của ta cũng không việc gì, cuối cùng làm sao có thể bị một roi đánh bay?

Rất có thể hắn đang mê hoặc ta!

Bởi vì hắn biết rõ ta đã tìm được biện pháp đối phó hắn, đến lúc đó dù hắn dính vào trên người Hồng lão hán cũng xong đời, cho nên trước tiên hắn cố ý bại trước cho ta, để ta lấy được khăn đầu đỏ.

Cứ như vậy chúng ta sẽ cho rằng chuyện đã được giải quyết, đương nhiên sẽ không chú ý đến hắn nữa. Mà hắn lại có thể tranh thủ thời gian tiếp tục ân cần săn sóc linh hồn của mình, dù sao muốn tìm một người tới tìm là quá đơn giản rồi!

Hiện tại hắn đã thành công cho nên những người kia đều điên cuồng đập phá, chiêu này lấy lùi làm tiến thật sự là cao!

Nghĩ tới đây ta đột nhiên đứng lên, Hồng Thiên Bảo và Lý Ma Tử kinh hãi không nhẹ, tưởng rằng ta cũng trúng tà.

Ta không nói chuyện với bọn họ, quay đầu vào phòng, bắt đầu nhớ lại từng chi tiết trong nửa tháng qua.

Đến tối Hồng Thiên Bảo gọi ta, nói có việc cùng ta thương lượng, hắn mang ta ra cửa, không nói tiếng nào đi về phía trước, đảo mắt đã đến nơi không người đi qua.

Ta cảm thấy Hồng Thiên Bảo có chút không thích hợp, âm thầm đề cao cảnh giác.

"Cửu Lân huynh đệ!"

Hồng Thiên Bảo lấy một làn khói ra, hút hai hơi.

Ta gật đầu, ý bảo hắn nói tiếp, hắn phun ra một ngụm khói, giọng điệu có chút nặng nề: "Ta vốn không muốn nói, nhưng chuyện phát triển tới mức này, ta sợ không nói thật sẽ gây thành đại họa..."

Thì ra Hồng Thiên Bảo vậy mà vẫn giấu ta chuyện gì đó! Ta có chút tức giận, nhưng chuyện cho tới bây giờ tức giận cũng không giải quyết được bất cứ chuyện gì, đành phải để cho hắn nói rõ ràng.

Kỳ thật Hồng lão hán thật sự cùng nhà nhà ở Kim Điền thôn đều có thù!

Hồng Thiên Bảo ở bên ngoài làm sinh ý ngọc thạch, một hai năm không thể về một lần, hồng thiên cường lại thành thật chất phác, đến nay chưa cưới vợ. Những ruộng đất trong nhà đều dựa vào một mình hồng lão hán quản lý, cho nên nhà bọn họ ở trong thôn rất chịu thiệt.

Người trong thôn thấy Hồng Thiên Bảo có tiền, luôn muốn chiếm chút tiện nghi từ nhà bọn họ. Điều này làm cho Hồng lão hán rất tức giận, mỗi lần đều ra tay đánh nhau với người khác trên đồng ruộng, đợi đến lúc Hồng Thiên cường kịp thời đuổi tới nơi mới không xảy ra chuyện gì.

Nào ngờ hồng lão hán vừa nuốt cơn tức này, ngày thứ hai tỉnh lại đã phát hiện hoa màu trên mặt đất cũng bị một mồi lửa đốt cháy!

Ngày đó người ở đây rất nhiều, Hồng lão hán cũng không xác định là ai làm, cho nên ngay cả người trong thôn cũng căm hận, việc này hồng lão hán họp bàn cùng Hồng Thiên Bảo từng đề cập qua, nhưng Hồng Thiên Bảo chỉ cho đó là ân oán nho nhỏ.

Sau đó hồng lão hán liền đeo khăn đầu đỏ lên, tiếp theo liền xuất hiện một loạt sự kiện quỷ dị phía sau.

Ta nghe xong kinh ngạc mở to hai mắt, chẳng lẽ lúc đó Hồng lão hán cùng âm vật làm một khoản giao dịch? Hắn để cho âm vật khống chế thân thể, hoàn thành việc muốn hoàn thành, âm vật giúp hắn răng hoàn răng, cho nên mới có mấy hộ gia đình bị điểm phòng ốc?

Việc này cũng giải thích thông suốt, tại sao Hồng lão hán không nhớ gì hết, quay điện thoại cũng bị xóa đi một cách khó hiểu, hắn căn bản không phải là không nhớ gì hết, mà là cái gì cũng biết!

Khó trách hắn lại che khăn đầu đỏ, bảo vật gia truyền nào đó, chỉ sợ ta nhìn ra manh mối.

Còn có một việc không giải thích được a...

"Nếu đã như vậy, vì sao cuối cùng hắn còn nói với ta về lai lịch của khăn Hồng Đầu?"

Hồng Thiên Bảo lắc lắc đầu, tỏ vẻ hắn cũng không biết, hắn cho rằng có thể là trong lòng Hồng lão hán băn khoăn, dù sao làm nông dân cả đời thành thật thật, loại chuyện chủ động hại người này cho tới bây giờ cũng chưa từng làm qua.

Cho nên muốn giữ ta lại, vạn nhất xảy ra đại sự gì, ta còn có thể giúp đỡ.

"Đúng rồi, còn có một việc, chiếc khăn trùm đầu đỏ kia của ngươi căn bản là giả dối!"

Hồng Thiên Bảo lại ném một quả bom nặng.

Cái gì, là giả sao? Ta liều chết mới đoạt được khăn Hồng Đầu lại là giả sao?

Hồng Thiên Bảo gật gật đầu. Hắn từng xem khăn đầu đỏ gia truyền, bởi vì đã nhiều năm rồi, cho nên màu sắc cũng không tươi đẹp như vậy, bên trên còn có máu tươi dơ bẩn như hoa mai, ngày đó của ta lại tươi đẹp chói mắt, vô cùng sạch sẽ.

Chỉ là hôm đó bị dọa đến choáng váng, cũng không chú ý tới chi tiết này, mãi tới hai ngày nay lại xảy ra chuyện, hắn mới ý thức được khăn đầu đỏ không đúng. Ta hít sâu một hơi, khăn đầu đỏ là giả, hai ngày nay lão hán hong cũng không đội khăn trùm đầu, vậy khăn trùm đầu thật sự bây giờ ở đâu?

Hồng Thiên Bảo tỏ vẻ hắn cũng không biết, hắn chỉ là ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, sợ rằng cả đời này khó mà an tâm được.

"Cửu Lân huynh đệ, tiếp theo phải dựa vào ngươi, mặc kệ khăn Hồng Đầu có phải giả hay không, ít nhất một phần tàn hồn kia là thật! Thời gian này ta theo ngươi, cũng biết thiếu một bộ phận tàn hồn như vậy, Âm Linh bây giờ hẳn là cũng rất suy yếu a?"

Hồng Thiên Bảo rất thông minh, phân tích rất đúng chỗ.

Ta hít thở một hơi, cái này thì có ích gì chứ, chúng ta căn bản không biết Âm Linh hiện đang trốn ở nơi nào. Xem hành vi của người trong thôn, tuy rằng âm linh suy yếu, nhưng thực lực vẫn như cũ không thể khinh thường. Ta vỗ vỗ bả vai Hồng Thiên Bảo, để hắn yên tâm, việc làm ăn đã như tiếp ta khẳng định sẽ cố hết sức, hơn nữa ta cũng không muốn nhìn thôn dân tốt, bị một Âm Linh tai họa thành như vậy.

Hồng Thiên bảo thở phào nhẹ nhõm, lúc này Hồng Thiên mạnh mẽ từ đằng xa chạy tới, nói có chuyện muốn tìm ta.

Ta và Hồng Thiên Bảo nhìn nhau cười, cho rằng Hồng Thiên Cường cũng phát hiện không thích hợp, muốn nói ra chân tướng với ta. Nhưng ai ngờ Hồng Thiên Cường nói cũng không phải như vậy, chỉ là trong thôn lại có một gia đình xảy ra chuyện, mời ta đi xem một chút.

Ta tự nhiên không dị nghị, Hồng Thiên Bảo về nhà chiếu cố Hồng lão hán, ta cùng Hồng Thiên mạnh thì đi vào nhà thôn dân gặp chuyện không may.

Gia đình họ Lý này ở cuối thôn, cách nơi ở của chúng ta vẫn có chút khoảng cách. Ta và Hồng Thiên cường vừa đi vừa nói chuyện phiếm, ta có chút kinh ngạc phát hiện, Hồng Thiên cường luôn hiền lành, hôm nay lại khá hay nói chuyện, trên đường đi không khiến ta cảm thấy nửa điểm nhàm chán.

Ta cũng không để trong lòng, nghĩ đến có thể là bởi vì hiện tại hồng lão hán khôi phục, cho nên hắn hưng phấn, tâm tình mới trở nên thoải mái hơn một chút.

Đi chưa qua mười mấy phút đã tới cửa Lý gia. Ta phát hiện trời đã hoàn toàn tối đen, nhưng Lý gia vậy mà không có đèn, chỉ là trên mặt bàn trong sân có một cây nến, nến sáng cùng hắc ám giao giới, có một bóng người ngồi ở chỗ đó, không thấy rõ hình dạng.

Hồng Thiên cưỡng ép ta đừng để ý nữa, nói trượng phu của Lý quả phụ qua đời sớm, chỉ để lại một đứa con trai, trong nhà nghèo vì cho con đọc sách còn thiếu nợ cái mông, cho nên lúc con trai không ở nhà, trời tối Lý quả phụ đã ngủ rồi, không bao giờ gọi đèn, ngay cả ngọn nến cũng không nỡ lấy một chút.

Ta hiểu được tới đây, liền theo Hồng Thiên mạnh mẽ tiến vào viện tử.

Nhưng không nghĩ tới sau khi vào tiểu viện, Hồng Thiên cường lại đột nhiên nói có việc đi trước, ta nhất thời kỳ quái, ngược lại Lý quả phụ từ trong bóng tối đứng lên, hướng về Hồng Thiên mạnh mẽ cảm tạ hồi lâu. Ta luôn cảm thấy thái độ của Lý quả phụ đối với Hồng Thiên cường cực kỳ cung kính, chẳng qua là hỗ trợ kêu một người, nhưng bà lại liên tục cúi đầu với Hồng Thiên, người khom lưng kia, chỉ thiếu chút nữa đã quỳ xuống...

Nàng tới gần, ta phát hiện, Lý quả phụ này ngoại hình cũng rất nổi bật, thoạt nhìn là hơn bốn mươi tuổi, mặt trái xoan tiêu chuẩn, mắt to, mũi nhỏ, nếu không phải bởi vì nguyên nhân cuộc sống, trên mặt có chút thô ráp, ánh mắt có chút ngốc trệ, đi ra chắc chắn là nữ nhân có phong vận.

Sau khi hồng thiên cưỡng ép đi, Lý quả phụ đột nhiên ngừng nói, phỏng chừng là không biết nói gì. Nhìn bộ dáng của nàng, ta chỉ có thể mở miệng hỏi nàng có chuyện gì trước? Lý quả phụ do dự hồi lâu, cũng không nói ra nguyên cớ, chỉ nói mời ta vào phòng xem một chút là hiểu.

Ta nhìn vào trong phòng, đèn đen cháy rừng, như vậy sao? Nhưng chịu không nổi Lý quả phụ cầu hồi lâu, trong lòng ta quyết đoán, nghĩ cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đại sự, liền đi vào trong phòng. Trong phòng tối như mực, ta thích ứng hồi lâu, mới có ít nhiều nhìn thấy chút đồ.

Lý quả phụ này thật đúng như hồng thiên cường nói, gia đồ bốn vách là hình dung tốt nhất đối với nơi này. Phòng trống rỗng, bếp bàn ngay trong phòng khách, bố cục rất nhỏ, thậm chí có mùi mốc. Nhưng nhìn một hồi, cũng không thấy vật gì đặc thù, ta thật sự không biết nàng muốn ta nhìn cái gì, liền quay đầu lại muốn hỏi nàng một chút.

Lý quả phụ đứng dưới ánh nến, đôi mắt xinh đẹp nhìn ta. Nhưng khuôn mặt kia một nửa là hoàn hảo, một nửa khác lại cởi da, mơ hồ trong đó còn có cái gì nhúc nhích, một chọi một như vậy, khiến ta hoảng sợ thiếu chút nữa hét lên.

Ta nhất thời ngây ngẩn, chỉ thấy Lý quả phụ cúi đầu thổi tắt nến, trong nháy mắt ánh nến tắt, nàng ngẩng đầu nhìn ta. Ánh mắt kia thoạt nhìn dị thường quỷ dị, còn lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Giây tiếp theo, tràng cảnh chung quanh trong nháy mắt thay đổi, không gian bắt đầu vặn vẹo, từng bộ từng bộ thi thể tàn phá không đầy đủ xuất hiện ở trước mặt ta, nhìn thi thể khô quắt, chắc hẳn có chút niên kỷ.

Trên đầu thi thể này đều buộc khăn đầu đỏ... Chẳng lẽ đây là thái bình quân năm đó?

Nhưng không có đạo lý a, thái quân lúc ở Kim Điền thôn chẳng qua là một đám nông dân khởi nghĩa, quy mô còn không lớn, cũng không có thương vong gì, nhưng hiện tại vây quanh ta thái bình quân âm linh ít nhất có mấy trăm người.

Trời ơi, chẳng lẽ Hồng Tú di chuyển toàn bộ âm linh của những nơi khác tới đây? Chẳng lẽ hắn định tổ chức một chi âm binh?

"Leng keng leng keng... "

Ta mới vừa nghĩ tới đây, một bóng người xuất hiện ở tận cùng của thái bình quân này, hắn bước từng bước một tới, trên đầu buộc khăn đầu đỏ, trên mặt mang theo ý cười, ý cười này phụ trợ cho thi thể ở xung quanh mang theo vẻ âm hàn đặc biệt.

Khiến ta khiếp sợ nhất là người này lại là cường thiên Hồng, Hồng Thiên thật thà thành thật kia!

"Cảm thấy thế nào? Đại quân phục quốc của ta." Hồng Thiên có chút dương dương đắc ý nói.

"Sao lại là ngươi?"

Ta nhất thời không thể tiếp nhận, nhìn ngữ khí nói chuyện của hắn ta, rõ ràng từ đầu đến cuối chuyện này đều do một tay hắn ta điều khiển.

Chương thứ năm trăm ba bảy, nhân cách quái dị.

Hồng Thiên tâm tình rất tốt, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực tiếp nhận đám quỷ hồn kia cúng bái, giải thích hết thảy cho ta.

"Từ nhỏ đến lớn, người trong thôn đều xem thường ta..." Hồng Thiên cao giọng lạnh như băng nói.

Hắn vừa mở đầu đã biết đây là một người tâm lý vặn vẹo, không tiếc giao dịch với Âm Linh, cũng phải đạt được mục đích của mình.

Quả nhiên, thời khắc này Hồng Thiên không còn hiền lành chất phác như trước, ngược lại chậm rãi nói: "Hôm nay là ngày vui! Vừa rồi không cẩn thận đã hàn huyên thêm với ngươi hai câu, quả nhiên lúc vui vẻ mà nói nhiều."

Hóa ra là như vậy, khó trách hôm nay ta cảm thấy hôm nay Hồng Thiên mạnh như thế nào lại đột nhiên nói nhiều như vậy. Lúc ấy ta vậy mà không có nổi lên nghi ngờ, hắn rõ ràng nhiều lần đều đem đề tài đặt lên quyền lực, lúc ấy ta còn ngây ngốc cùng hắn giảng một đống đạo lý lớn.

Bây giờ nghĩ lại, nếu thật sự muốn bóp chết chính mình, hắn là một nông dân thành thật thật giao nộp, làm sao có thể bỗng dưng khao khát quyền lực?

Hồng Thiên Cường bắt đầu kể lại những chuyện mình trải qua, mẹ của Hồng Thiên cường qua đời sớm, một mình Hồng lão hán lôi kéo hai đứa con trai, dẫn đến trong nhà ăn mấy bữa cũng không có bữa sau, bởi vậy Hồng gia ở Kim Điền thôn địa vị vẫn luôn rất thấp.

Ca ca Hồng, do vóc người mập mạp, cho nên không ai dám bắt nạt. Nhưng Hồng Thiên khi còn bé dáng người gầy yếu, lại thêm người hiền lành, đương nhiên là đối tượng bọn trẻ bắt nạt...

Về sau Hồng Thiên Bảo càng ngày càng ưu tú, Hồng Thiên dưới sự phụ trợ của quầng sáng đại ca cũng càng ngày càng tự ti.

Hồng Thiên Bảo sau khi làm việc làm ăn ngọc thạch, Hồng Thiên mạnh như cũ chỉ có thể ở nhà làm nông, điều này làm cho Hồng Thiên rất ghen tị, cho rằng ca ca đã quên đệ đệ của mình, đem hắn vứt ở nông thôn cả đời làm nông dân.

Cái này còn không phải trọng yếu nhất, quan trọng nhất là trong thôn không có cô nương nào nguyện ý gả cho hắn, mỗi lần phụ thân muốn sắp xếp xem mắt, luôn bị người trong thôn cự tuyệt, thậm chí còn trực tiếp trào phúng Hồng Thiên mạnh là một thằng ngốc không ai muốn.

Cuối cùng, ngay cả tang phu trẻ tuổi như Lý quả phụ cũng bị xếp vào trong phạm vi thông hôn. Ở nông thôn quả phụ được coi là không rõ ràng, có thể nghĩ Hồng Thiên mạnh mẽ cỡ nào trong thôn, không được hoan nghênh. Điều khiến Hồng Thiên phẫn nộ là ngay cả Lý quả phụ cũng từ chối hắn!

"Dựa vào cái gì! Nàng chẳng qua là một quả phụ, lão tử coi trọng nàng, nàng hẳn là lập tức gật đầu, dựa vào cái gì ngay cả một quả phụ như nàng cũng xem thường ta?"

Hồng Thiên mạnh có chút không chịu khống chế, sau đó đột nhiên cười rất hèn mọn bỉ ổi: "Nhưng khinh thường ta, cuối cùng không phải vẫn phải đi theo ta sao?"

Ta vừa nghe đến đây, liền biết chuyện này nhất định là Hồng Thiên mạnh mẽ đi theo lối rẽ, vội vàng để hắn cẩn thận giảng giải. Hắn cho là ta cảm thấy rất hứng thú, lập tức giống như hài tử hiến bảo vậy, đem mọi chuyện nói cho ta biết, sau khi ta nghe xong, chỉ muốn mắng hắn súc sinh!

Thì ra, hắn vì Lý quả phụ cự tuyệt, ở trong thôn không ngẩng đầu lên được.

Cuối cùng tìm một đêm tối giơ tay không thấy được năm ngón, cạy mở cửa phòng Lý quả phụ. Nơi xa Lý quả phụ, một số người xung quanh căn bản không nghe được gì, hơn nữa nhà quả phụ hầu như không đốt đèn, mọi người cũng đã quen với trạng thái tối hôm nay, tối đen như mực.

"Ngươi cũng không biết, loại tư vị này có bao nhiêu tiêu hồn?"

Hồng Thiên cố liếm môi, dữ tợn cười nói: "Ngoài cửa sổ không ngừng có người đi qua, Lý quả phụ muốn kêu, lại không gọi ra được."

"Ta uy hiếp nàng nói, có người tiến đến nói, ta nói nàng hấp dẫn ta trước! Quả phụ câu dẫn một lão quang côn, có hài tử, không thể mất mặt người này!"

Ta siết chặt nắm đấm, nhìn hồng thiên trước mắt cường đại, nghĩ đến ta cùng hắn đồng hành ở cùng nhau nhiều ngày như vậy, thật sự cảm thấy buồn nôn.

Hắn vẫn đang nói tiếp: "Ta cũng không cần che miệng của nàng ta, chính nàng cũng không dám hé răng nữa, ngươi không biết nhìn nàng dưới thân thể, biểu tình thiên biến vạn hóa thoải mái bao nhiêu!"

"Sau đó thì sao?"

Ta không muốn nghe hắn dùng ngôn ngữ vũ nhục như vậy lại đi hình dung một quả phụ, xem dáng vẻ Lý quả phụ vừa rồi, rõ ràng chính là quỷ hồn đã chết, nhưng Lý quả phụ không phải không phản kháng sao? Vì sao hồng thiên cường còn muốn giết nàng?

"Sau đó?" Hồng Thiên nhếch miệng cười một tiếng, dường như trong khoảng thời gian này là ký ức tốt đẹp của hắn.

"Về sau, trừ lúc con của nàng ở nhà, hầu như mỗi ngày ta đều tới. Cuối cùng ta cũng biết vì sao đàn ông đều muốn cưới một người vợ, loại cảm giác đó, chậc chậc, thật sự cả đời cũng không quên được."

Hồng Thiên cố gắng nhớ lại, tính cách Lý quả phụ dịu dàng, thấy Hồng Thiên mạnh mẽ đối với nàng không xấu, cũng không cự tuyệt nữa, lại càng nảy sinh ý nghĩ muốn gả cho Hồng Thiên.

Biến cố phát sinh vào một buổi chiều, con trai Lý quả phụ đọc sách bên ngoài lâm thời cho nghỉ, muốn về nhà chúc mừng Lý quả phụ. Nhưng khi hắn nhìn thấy mẫu thân luôn kính trọng và hồng thiên cường điên đảo phượng trên giường thì sắc mặt liền thay đổi! Lập tức không quay đầu lại trường học, đồng thời cực lực phản đối mẫu thân gả cho Hồng Thiên cường.

Cả đời Lý quả phụ quan tâm nhất chính là đứa con này, thấy con không đồng ý, bà cũng bắt đầu cự tuyệt qua lại với Hồng Thiên. Thử xem hồng thiên có hương vị thế nào mới chịu gãy như vậy? Cho nên vẫn thường xuyên đến, Lý quả phụ không đồng ý liền dùng sức mạnh.

Thi thoảng dùng sức mạnh là tình thú, lần thứ hai dùng sức mạnh, sức kiên nhẫn của Hồng Thiên dùng hết, có một lần cuối cùng thất thủ đem giá nến ở đầu giường đập về phía Lý quả phụ. Nửa bên mặt Lý quả phụ bị đốt hỏng, liên tục kêu thảm thiết. Hồng Thiên sợ dẫn người tới, liền dùng chăn đắp miệng Lý quả phụ, chỉ ngắn ngủn vài phút, Lý quả phụ đã không còn hơi thở.

Hồng Thiên mạnh cũng sợ, nhưng cũng may lúc thường Lý quả phụ không ra ngoài, mấy ngày nay cũng không gây ra động tĩnh gì. Nhưng cuối cùng giấy không gói được lửa, cái chết của Lý quả phụ cũng bị phát hiện rồi, Hồng Thiên cố kỵ con trai của người trong thôn liên hệ với Lý quả phụ, hắn vừa về, nhất định sẽ hoài nghi tới đầu mình.

Ngay lúc này, hắn phát hiện khăn đầu đỏ mà phụ thân kiêu ngạo kia đã có động tĩnh, sau đó hắn mới biết được, cái khăn đầu đỏ này nguyên lai là thủ lĩnh Thái Bình Thiên quốc lưu lại. Mặc dù hắn không đọc sách, nhưng làm thôn dân Kim Điền thôn, đối với Thái Bình Thiên quốc tự nhiên không xa lạ gì.

Âm Linh dụ dỗ hắn đội khăn đầu màu đỏ lên, chỉ cần ngoan ngoãn nghe theo phân phó, sẽ giúp Hồng Thiên giải quyết tất cả phiền phức. Hồng Thiên mạnh cũng không phải ngốc, biết rằng nếu đeo khăn đầu đỏ lên có thể sẽ bị Âm Linh cuốn lấy, cho nên mới nghĩ ra biện pháp dụ dỗ Hồng lão hán đeo vào.

Quả nhiên, hồng lão hán mang khăn đầu đỏ lên, trong thôn mới có hai ngày đã xảy ra chuyện, không phải là tiền nhà này bị trộm mất, thì cũng là nhà bị cháy không hiểu sao, nhà mình có vấn đề thì cũng không ai chú ý tới người khác, đành phải táng Lý quả phụ qua loa, cũng không nhớ tới thông báo với nhi tử của nàng.

"Nếu không phải cha đốt phòng ốc ở trong thôn bị người ta phát hiện, ta không thu được, cũng sẽ không bảo Hồng Thiên Bảo trở về..."

Hồng Thiên mạnh mẽ thanh âm lạnh lùng, trong ngoài đều không có bộ dáng xem Hồng Thiên Bảo là ca ca.

"Ta bảo hắn trở về, bất quá là bảo hắn lấy tiền để chặn miệng thối của những thôn dân kia, ai biết được hắn lại tự tiện mời ngươi đến."

Hồng Thiên mạnh mẽ hiển nhiên rất bất mãn với sự xuất hiện của ta, bất quá hắn cũng sợ bị hoài nghi, cho nên cũng tuỳ ý để chúng ta giày vò.

Sau khi thử thân thủ của ta, hắn biết ta không phải đối thủ của Âm Linh, liền sử dụng một kế sách như vậy, thay bằng khăn Hồng Đầu, lại để phụ thân phối hợp với hắn diễn một vở kịch. Rốt cuộc là nhi tử của mình, cho dù biết hắn phạm sai lầm, Hồng lão hán cũng không nhẫn tâm mặc kệ.

Kết quả là Hồng Thiên ép trả một phần tàn hồn để đổi lấy thái bình.

"Ai biết được lão già kia lại đổi ý, giữ ngươi lại..." Hồng Thiên cường vẻ mặt có chút vặn vẹo: "Chỉ cần ngươi đi, thôn trang này lập tức là thiên hạ của ta! Ta xem nhà thôn dân kia, còn có ai coi thường ta?"

"Ngươi xem, Lý quả phụ này."

Hồng Thiên vung tay phải lên, Lý quả phụ liền ngoan ngoãn đi tới, lúc này mặt của bà ta đã khôi phục bình thường, cả người khúm núm đứng bên cạnh Hồng Thiên cường. Hồng Thiên đắc ý ôm lấy Lý quả phụ, nói với ta: "Ngươi xem, cho dù ta giết bà ta, chẳng phải bây giờ bà ta cũng cung kính với ta sao?"

Ta cười lạnh một tiếng, nhìn Hồng Thiên xem bản thân là chí cao vô thượng mạnh mẽ mắng: "Đáng đời ngươi bị người ta xem thường!"

cặn bã như vậy, làm sao có ai để mắt tới? Hắn chỉ thấy người khác cô lập bản thân, lại nguyện ý để ý tới Hồng Thiên Bảo, ghen tị với ca ca của mình. Nhưng hắn làm sao lại không nghĩ đến, gia cảnh như nhau, vì sao mọi người coi trọng Hồng Thiên Bảo nhưng lại khinh thường hắn?

Điều này chứng minh Hồng Thiên cưỡng ép mình có vấn đề, hiện tại lại làm ra nhiều loại súc sinh như vậy không bằng, còn không biết xấu hổ đắc chí, thật sự là cặn bã!

Hồng Thiên cường biến sắc, một tay đẩy Lý quả phụ ra, đứng lên nói: "Ta biết ngươi có bản lĩnh gì, nhưng Kim Điền thôn là thiên hạ của ta, bây giờ ta sẽ để con dân của ta giết ngươi!"

Nói xong, hắn làm một động tác, thái bình quân hồn phách xung quanh liền bắt đầu đè xuống ta. Ta khinh thường cười, loại cô hồn dã quỷ này, làm sao có thể là đối thủ của ta?

Ta không nói hai lời, trực tiếp ném Thiên Lang Tiên ra, phàm là âm hồn dính đến trong nháy mắt hóa thành bột phấn. Sắc mặt Hồng Thiên có chút khó coi, dù sao đây cũng là âm quân mà ông ta vẫn tự cho là kiêu ngạo.

Hắn cũng không tiếp tục xem kịch nữa, mà gia nhập vào hàng ngũ âm hồn, có hắn toàn lực chỉ huy, âm hồn bắt đầu từ từ đột phá phòng tuyến của ta.

Nhưng hiện tại ta không dám dùng tinh huyết, bằng không một khi bị xa luân chiến tiêu hao hết, ta sẽ không còn khí lực đối phó tên súc sinh Hồng Thiên Cường này nữa!

Ta chống đỡ gắt gao, trông cậy vào Hồng Thiên Bảo phát hiện ta đã lâu không trở về, mang theo Lý Ma Tử tới trợ giúp. Pháp lực của roi Thiên Lang càng lúc càng mỏng manh, nhưng âm hồn lại cuồn cuộn không ngừng, cho dù hóa thành bụi phấn, dưới sự chỉ huy của Hồng Thiên chúng nó lại chậm rãi tụ tập lại, tựa như đường da trâu không cắt ra được.

Mắt thấy dần dần lâm vào hạ phong, ta bắt đầu chậm rãi lui ra phía ngoài, chỉ cần lui trở về kiên trì đến ban ngày, hồng thiên cường không có khôi lỗi trợ trận, chính là hổ không có móng vuốt, đến lúc đó lại đối phó tiếp sẽ thuận tiện hơn nhiều!

Tựa hồ nhìn ra ý đồ của ta, hồng thiên đẩy nhanh tốc độ, âm hồn cơ hồ ùn ùn tiến lên, xem ra Thiên Lang Tiên không dùng được, ta đang muốn cắn rách ngón tay, phun ra tinh huyết liều mạng với Hồng Thiên, lúc này một bóng người lướt qua, gắt gao ôm lấy Hồng Thiên mạnh mẽ.

Là Lý quả phụ!

Nàng nhìn ta, ta có thể cảm giác rõ ràng khát vọng trong mắt nàng.

Nhưng động tác này của nàng cũng chọc giận Hồng Thiên mạnh mẽ, Hồng Thiên cường công kích từng luồng rơi ở trên người nàng, linh hồn của nàng càng ngày càng trong suốt. Nàng ôm rất chặt, cho dù biết cứ tiếp tục như vậy mình sẽ hóa thành tro bụi, nhưng nàng vẫn như cũ không buông tay.

Ta biết rõ đây là nàng đang báo thù!

Lập tức không hề do dự, trực tiếp đánh cho âm hồn gần đó thành bụi phấn, sau đó liền chạy ra ngoài.

Hồng Thiên cường không theo tới, ta nhanh chóng trở về Hồng gia. Ta biết Hồng Thiên mạnh ở chỗ này không dám động thủ, loại người như hắn, ngoài miệng nói lợi hại nhưng cũng chỉ dám vụng trộm làm chút động tác nhỏ mà thôi.

Ta tìm được Hồng Thiên Bảo, nói cho hắn biết sự tình trước sau, bởi vì nếu ngày hôm sau muốn bắt Hồng Thiên Cường, Hồng Thiên Bảo không tin tưởng sẽ là trở ngại lớn nhất.

Hồng Thiên Bảo không thể tin nổi nói: "Cửu Lân huynh đệ, ngươi không cần nói lung tung, huynh đệ ta đây từ nhỏ đã ngoan rồi, không thể nào làm ra loại chuyện này được!"

Ta biết nhất thời khó có thể tiếp nhận, nhưng vẫn hết sức thuyết phục hắn, cũng nói cho hắn biết Hồng lão hán hẳn là cũng biết một phần, trận kịch lúc trước do Hồng lão hán phối hợp nên mới diễn thật như vậy.

Hồng Thiên Bảo không quản Hồng lão hán đã ngủ, lôi kéo ta đi chất vấn Hồng lão hán. Hồng lão hán thấy ta biết toàn bộ chân tướng, nhất thời không còn thanh âm, kế tiếp là trầm mặc thật dài.

Sự trầm mặc của hắn cũng làm Hồng Thiên Bảo tin tưởng ta, nếu như ta phỉ báng, lấy tính cách Hồng lão hán đã sớm nhảy dựng lên mắng to, nhưng hắn lại không nói gì. Hồng Thiên Bảo không ngờ mọi chuyện đều là do đệ đệ thành thật kia của hắn làm ra, lập tức chịu đả kích.

"Cha, sao người... sao lại..."

Hồng Thiên Bảo nói xong, thống khổ gãi gãi đầu.

Chút năm trăm ba mươi tám của dù thần chú phát uy!

Hồng lão hán nhanh tám mươi rồi, chỉ muốn an tâm vượt qua tuổi già, làm sao nỡ tiễn con mình đi vào nhà lao chứ?

"Ai biết tiểu súc sinh này lại làm ra chuyện như vậy!"

Hồng lão hán vỗ đùi một cái, nước mắt tuôn trào. Lúc này Hồng Thiên mạnh mẽ từ bên ngoài chạy về, chúng ta đều dừng miệng lại. Nhưng Hồng Thiên cường cũng không phải kẻ ngốc, vừa thấy vẻ mặt của chúng ta liền biết chúng ta đang nói cái gì, hắn cũng không che dấu nữa mà cười lạnh một tiếng, sau đó tự động đi ngủ.

Ta biết hắn không sợ hãi, Lý quả phụ đã chết rất lâu, chứng cứ trong nhà nàng phỏng chừng cũng bị Hồng Thiên mạnh mẽ phá hư, hiện tại hắn lại có âm linh Hồng Tú hỗ trợ, tự nhiên là mười phần lực lượng.

Thái độ Hồng Thiên Bảo bị hắn làm cho tức run cả người, hồng lão hán ở một bên lau nước mắt, trong miệng một mực hô tạo nghiệt!

Ta an ủi bọn họ vài câu, cũng không nói ra được những lời khác, lúc này phải xem quyết định của bọn họ, bởi vì một khi ta ra tay, chuyện hồng thiên cường nhất định không giấu được. Đứa con trai Lý quả phụ sớm muộn gì cũng sẽ trở về, hắn về phát hiện mẫu thân đã chết, người đầu tiên hoài nghi là hồng thiên cường.

Ta vỗ vỗ bả vai Hồng Thiên Bảo để hắn suy nghĩ một chút, ta tôn trọng lựa chọn của hắn, sau đó liền trở về phòng.

Lý mặt rỗ nằm ngủ trên giường, ta đốt một làn khói, lại nghĩ cách ở bên cạnh.

Hung hăng hút một ngụm khói, trong lòng ta rất phiền muộn, thân là một thương nhân âm vật mà gặp phải vụ án mạng như vậy, không nhúng tay vào bất an trong lòng, nếu nhúng tay, lại sợ cha con lão hán cảm tình không tiếp nhận được...

Sáng sớm ngày hôm sau, thanh âm hô to gọi nhỏ của Lý Ma Tử lập tức đánh thức ta, ta tưởng rằng lại xảy ra chuyện lớn gì, vội vàng đứng dậy. Kết quả ta vô cùng lo lắng lao ra khỏi phòng, mới phát hiện Lý Ma Tử bất quá là nhìn một đám gà con vừa mới nở mà vui mừng quá đỗi.

Ta tiến lên vỗ vỗ hắn, ra hiệu đừng nên làm như chưa trải việc đời. Lý Ma Tử đang vui vẻ làm sao có thể chú ý đến ta, trực tiếp đánh rớt tay của ta, muốn mang theo một con gà để chơi.

Nhưng tay của hắn vừa mới đụng tới gà con, gà mái già liền nhảy dựng lên nhắm ngay trán hắn hung hăng mổ một cái. Lý Ma Tử ôm trán đuổi theo gà mái, gà trong sân bị hắn đuổi theo nhảy lên nhảy xuống.

Hồng Thiên Bảo tựa ở cạnh cửa nhìn ta, trên mặt phi thường thống khổ. Ta không thấy hồng thiên cường, gần đây chuyện trong thôn đều do hắn gây ra, hiện tại đoán chừng lại đi phụ cận náo sự rồi?

Hồng Thiên Bảo thở dài tỏ vẻ hi vọng ta có thể diệt trừ Âm Linh, còn chuyện Hồng Thiên mạnh hơn hắn vẫn chưa nghĩ ra, nhưng hắn hy vọng sau khi Âm Linh bị diệt trừ, Hồng Thiên có thể khôi phục lý trí.

Ta khẽ gật đầu, sở dĩ Hồng Thiên trở thành như bây giờ, cũng có một phần công lao âm linh. Ta nhìn Hồng Thiên Bảo tâm lực lao lực quá độ, rất đau lòng cho hắn. Toàn bộ trọng trách đều đặt ở trên người hắn, liền vỗ vỗ bờ vai của hắn để hắn yên tâm.

Bên này Lý Ma Tử đuổi gà xong, nhìn bộ dáng chúng ta như điềm đạm, giả bộ rất hiểu nói: "Không phải chỉ là một kiện âm vật thôi sao? Còn về phần ai oán than thở như vậy."

Miệng Lý Ma Tử nói không nên lời, cho nên chuyện Hồng Thiên ép ta cũng không nói cho hắn biết, bởi vậy Lý Ma Tử không biết bản chất sự tình đã thay đổi, nếu như chỉ là âm linh hoàn toàn của Hồng Tú, ta hoàn toàn có thể liều mạng thu phục nó.

Nhưng xem tình hình hiện tại, Hồng Thiên cường, rõ ràng đã hòa làm một thể với Âm Linh, mạnh mẽ đem Âm Linh từ trong cơ thể

Hồng Thiên mạnh mẽ trục xuất ra, có khả năng cũng đánh tan cả Hồng Thiên cường hồn phách.

Hồng Thiên Bảo ở bên cạnh nghe ta và Lý Ma Tử phân tích, đột nhiên cắt ngang lời nói của chúng ta, hỏi xem ta có thể giữ được mạng mạnh mẽ của Hồng Thiên không, còn nói chỉ cần đệ đệ hắn không chết là được!

Ta gật gật đầu nói vậy là hoàn toàn có thể làm được, Hồng Thiên Bảo cắn răng bảo ta lập tức động thủ, hắn đã bị thứ sương khói đen chướng khí này làm cho tức điên người. Mặc dù hắn không đành lòng đem chuyện Hồng Thiên mạnh mẽ cáo phát, nhưng trong lòng lại vô cùng thống hận hành vi của Hồng Thiên, cho nên muốn ta cho hắn một bài học.

Nếu Hồng Thiên Bảo đã quyết định, ta tự nhiên không cần do dự nữa, gọi Lý Ma Tử và ta trở về phòng chuẩn bị một phen, chờ trời tối nhé!

Hồng Thiên mạnh vì để thực hiện cái gọi là đại nghiệp của hắn, nửa đêm luôn ở bên ngoài mê hoặc thôn dân, hành động này vừa lúc mang đến thuận lợi cho bọn ta. Nửa đêm mười hai điểm ta cảm thấy thời cơ đã tới, liền dùng Thiên Cương trận bảo vệ Hồng Thiên cùng Hồng lão hán, sau đó thả tàn hồn Hồng Tú ra ngoài.

Tàn hồn Hồng Tú nhìn điệu bộ này, liền biết mình không đánh lại chúng ta, lập tức thét chói tai muốn chạy trốn. Ta nào chịu cho hắn cơ hội chạy trốn? Nhanh chóng căng ra Âm Dương Tán chụp hắn xuống, ngay sau đó niệm thần chú dù, Âm Dương Tán lập tức cấp tốc chuyển động, toàn bộ tàn hồn Hồng Tú càng lúc càng thưa thớt, tiếng thét chói tai càng lúc càng yếu.

Mắt thấy nó sắp tan thành mây khói, đại môn viện lại bị người đẩy ra.

Là Hồng Thiên mạnh, một tay hắn ôm đầu, một tay duy trì tư thế đẩy cửa, lạnh lùng nhìn ta. Ta chú ý tới khăn đầu đỏ buộc trên trán hắn đã sinh ra một khe hở, đây là dấu hiệu tàn hồn sắp biến mất.

Lý Ma Tử đã sớm nắm lấy Thiên Lang Tiên của ta chờ ở bên cạnh đã lâu, chính là mạnh trong Hồng Thiên!

Nếu Hồng Thiên mạnh đến, ta liếc mắt ý bảo Lý mặt rồi hắn có thể động thủ. Lý mặt rỗ gật gật đầu, vẻ mặt trở nên ngưng trọng dị thường. Hắn phải ngăn chặt Hồng Thiên cường, tranh thủ thời gian cho ta.

Theo tốc độ đọc chú ngữ của ta càng lúc càng nhanh, Hồng Thiên càng ngày càng lo lắng, hắn không nói hai lời liền xông về phía ta. Không đợi hắn tới gần ta, Lý Ma Tử quất một phát Thiên Lang Tiên ra, mạnh mẽ dây dưa cùng một chỗ với Hồng Thiên.

Nhưng Lý Ma Tử không biết Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết, bảy tám roi đi qua đã héo rũ, hoàn toàn rơi xuống hạ phong. Một tiếng trầm đục vang lên, Lý Ma Tử bị Hồng Thiên dùng một cước mạnh mẽ đạp bay ra, té trên mặt đất run rẩy.

Hồng Thiên cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp hướng về phía ta đánh tới. Trán ta lập tức chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, cảm thụ được âm phong càng ngày càng gần, tốc độ niệm chú ngữ của ta cũng càng lúc càng nhanh, cũng vô thức nhắm mắt lại.

Qua hồi lâu, ta cũng không bị Hồng Thiên mạnh mẽ công kích, nghi hoặc mở mắt ra liếc một cái, mới phát hiện Lý Ma Tử đang ôm chặt đùi hồng thiên cường, bị hắn đánh miệng phun máu tươi cũng không buông tay.

Ta nhìn thấy lửa trong lòng một màn này lập tức dâng lên, lần nữa tăng nhanh tốc độ niệm chú ngữ!

Đột nhiên, bên tai truyền đến một tiếng "Răng rắc" vang giòn, giống như thủy tinh vỡ vụn, chỉ thấy tàn hồn Hồng Tú toàn bộ biến thành vô số mảnh vỡ, sau đó tiêu tán trong không khí.

Bị Lý Ma Tử ôm, sắc mặt Hồng Thiên cứng đờ, sau đó phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Ngay sau đó, khăn trùm đầu màu đỏ trên trán hắn xuất hiện càng nhiều vết nứt hơn.

"Nhanh!"

Lý Ma Tử cảm thấy hồng thiên biến hóa mạnh, thanh âm run rẩy hướng ta quát.

Ta biết vừa rồi giải quyết chỉ là một tia tàn hồn trước đó Hồng Tú cố ý từ bỏ, người thực sự lợi hại còn ở trên người Hồng Thiên mạnh, cho nên không dám thả lỏng chút nào, nhào tới dán lên đầu Hồng Thiên mấy cái phù chú.

Sau đó ngựa không ngừng vó của ta dùng máu vẽ phù văn lên mặt hắn, hồng thiên giãy dụa cũng càng ngày càng kịch liệt, nhưng trên người hắn dán linh phù, lại bị Lý Ma Tử dùng hết toàn lực ôm lấy, căn bản là không giãy thoát được.

Phù văn rất nhanh đã có tác dụng, Âm Linh toàn bộ Hồng Tú thoát ly Hồng Thiên mạnh từng chút một, thoạt nhìn đặc biệt quỷ dị.

"Lý mặt rỗ, mau vào trận!"

Mắt thấy Âm Linh toàn bộ Hồng Tú xuất hiện, ta vội vàng hướng Lý Ma Tử hô to một tiếng. Lý Ma Tử nghe xong, tay sau lưng buông lỏng, tiếp theo cả người nằm nhoài trên mặt đất, hiển nhiên là không còn sức lực. Hồng Tú cười một tiếng toàn cục, giơ tay muốn bóp đầu Lý Ma Tử.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, thân thể Lý Ma Tử như cá chạch trượt vào trong Thiên Cương trận, ta quay đầu nhìn lại thì ra là Hồng Thiên Bảo đang trong thời khắc mấu chốt liều mạng kéo Lý Ma Tử vào.

Thấy Lý Ma Tử thoát khỏi nguy hiểm, ta cũng một lòng niệm chú ngữ. Lúc này hồng thiên cường đã khôi phục tự do, hắn đỏ mắt nhìn lại, hiển nhiên là muốn giết chết ta. Chỉ là thân thể hắn quá suy yếu cũng không thể làm gì ta, Hồng Thiên Bảo vừa thấy thời cơ đã đến, bất chấp nguy hiểm trực tiếp chạy ra khỏi Thiên Cương trận, dùng hết toàn lực đem Hồng Thiên ép mạnh vào Thiên Tuyền trận.

Lúc này bên ngoài chỉ còn lại hồn phách của ta và Hồng Tú, bởi vì liên tục đọc thần chú nên có chút choáng váng đầu óc, mà nó cũng bởi vì tàn hồn bị ta tiêu diệt nên có vẻ hơi cẩn thận, trong lúc nhất thời lại giằng co với nhau!

Ta nghỉ ngơi một hồi, đột nhiên phát hiện hồn phách Hồng Tú đã từ trong suốt biến thành hơi mờ. Ta không nghĩ tới tốc độ khôi phục của hắn lại nhanh như vậy, biết chờ đợi thêm chút nữa mình sẽ thua, lập tức cắn trúng ngón tay.

Hồng Tú thấy ta chuẩn bị động thủ, lập tức biến sắc nhào tới.

Nhưng hắn chậm một bước, trước khi cắn nát ngón giữa ta đã lặng lẽ mở ra Âm Dương Tán. Giờ phút này hắn lao tới chính hợp ý ta, ta vội vàng nhảy vào Thiên Tuyền Trận, lấy máu bôi lên khăn đầu màu đỏ của Hồng Thiên mạnh mẽ, đồng thời dùng phượng hoàng đốt khăn hồng.

Theo khăn đầu màu đỏ bị đốt, hồn phách toàn bộ Hồng Tú trong nháy mắt trì trệ, trở nên có chút mê mang. Ta nắm lấy cơ hội, xông lên dùng Âm Dương Tán vây quanh hắn, lại đọc ra thần chú ô, lập tức hồn phách toàn bộ Hồng Tú bay lên.

Dường như nó cảm giác được mình đang biến mất, phát ra tiếng kêu rên không cam lòng.

Ta liên tục tế ra chú ngữ, đầu khó tránh khỏi có chút khó chịu, tốc độ nói không khỏi chậm lại. Hồng Tú sau khi phát hiện toàn bộ thì cười lạnh một tiếng, bắt đầu toàn lực va chạm với Âm Dương tán.

Bởi vì Âm Dương Tán là dựa vào ý niệm của ta chèo chống, lúc nó tấn công Âm Dương Tán đầu ta đau nhức như bị kim đâm, xem ra nó biết mình không ra được, hoàn toàn là muốn đồng quy vu tận với ta.

Nghĩ tới đây ta không mềm lòng nữa, cố gắng xốc lại tinh thần dùng hết toàn lực tiếp tục niệm chú, quang mang thái cực Âm Dương Tán tản mát ra đột nhiên trở nên chói mắt, toàn bộ hồn phách Hồng Tú lập tức bị đánh xuống mặt đất.

Theo hắn, không còn cơ hội đứng lên nữa, dưới sự chiếu rọi của quang mang, thân ảnh càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng biến mất vô tung vô ảnh.

Ta thở hắt ra, lập tức trợn hai mắt một cái té xỉu trên mặt đất.

Chờ khi ta tỉnh lại, Hồng lão hán đang khóc hu hu, Lý mặt rỗ ở bên cạnh không ngừng khuyên bảo. Mà Hồng Thiên Bảo và Hồng Thiên mạnh mẽ hơn không thấy. Hỏi ra mới biết Hồng Thiên Bảo đã mang theo đệ đệ đi tự thú rồi.

cưỡng ép giết người, ta nghĩ cho dù Hồng Thiên cố ý chủ động tự thú, cũng sẽ không thay đổi thẩm phán. Ta nhìn lão hán tóc trắng sắp đưa người tóc đen cho hắn, không khỏi thở dài.

Trên đời từ trước đến nay đều là chiếm được tiện nghi nhỏ để ăn thiệt thòi lớn, nếu không phải Hồng lão hán và Hồng Thiên cố gắng nghĩ cách lợi dụng âm vật, sao lại rơi vào kết cục như vậy?

Khăn đầu lâu âm vật lần này bị thiêu hủy, Hồng Thiên Bảo có chút ngượng ngùng muốn thù lao cho ta, ta nhã nhặn từ chối, lại để cho con trai của Lý quả phụ đọc xong đại học.

Hồng Thiên Bảo không chỉ đồng ý, còn nói mình sẽ nhận nuôi đứa nhỏ kia.

Sau đó hắn thật sự làm như vậy, đồng thời bỏ lại mối làm ăn bằng ngọc thạch, chuyên tâm chiếu cố cha già của mình ở Kim Điền thôn.

Bởi vì nhân duyên của Hồng Thiên bảo trong thôn vô cùng tốt, hồng lão hán không còn bị khi dễ nữa, coi như là nhân họa đắc phúc đi!

Chương thứ năm trăm ba mươi chín cứu mạng! Cứu mạng!

Sáng sớm hôm nay rời giường phát hiện bầu trời bên ngoài tối tăm mờ mịt, ta khoác lên quần áo mở cửa sổ ra, nháy mắt cảm nhận được khí lưu thấu xương ngoài cửa sổ.

Vào mùa thu càng ngày càng lạnh, xem ra tiếp theo lại phải giảm nhiệt độ rồi. Ta xoa xoa tay, không tình nguyện mở cửa hàng ra lắm.

Gần đây Doãn Tân Nguyệt bận việc không ở trong tiệm, bữa sáng đầu tiên của ta đều mua xong, ngày thứ hai nóng lên trực tiếp ăn.

Ăn xong điểm tâm, ta cầm ấm trà nằm thảnh thơi trên ghế chủ quán, nhìn đám người bên ngoài lui tới, không khỏi cảm giác mình sống thật thoải mái, thậm chí còn ảo tưởng mỗi ngày đều có thể thoải mái như vậy.

Ngay lúc ta đang buồn, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng Lý Ma Tử la hét, khiến ta cả kinh thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống.

"Tiểu ca của Trương gia, xảy ra chuyện gì rồi!"

Lý mặt rỗ hoảng hốt nói, đồng thời không ngừng nhìn chằm chằm ở ngoài cửa.

Tâm tình tốt của ta bị quấy rầy không còn một mảnh, có chút khó chịu mắng: "Muốn chết! Lửa đốt lửa, sáng sớm có thể xảy ra chuyện gì?"

"Cửa ra vào là một người toàn thân là máu, nói là có chuyện rất cấp bách cần ngài hỗ trợ..." Lý Ma Tử nói.

Ta nghe xong ý thức ý thức có thể đến mua bán, trực tiếp bước nhanh ra đồ trọ, quả nhiên nhìn thấy một người ngồi trên đường cái cách đó không xa, sắc mặt của hắn tái nhợt, nửa bên gương mặt đều là vết máu, quần áo cũng bị xé rách rách rách tả tơi, giống như vừa mới trải qua một trận truy sát.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, tim ta lập tức nhảy lên cổ họng.

Lập tức đi qua vỗ vỗ nhẹ nhẹ lên vai đối phương hỏi: "Vị huynh đệ này, mau tỉnh lại!"

Hắn không có chút phản ứng nào, ta đột nhiên cảm giác không tốt, vội vàng lấy tay sờ soạng hơi thở của hắn, may mà hắn còn chưa tắt thở. Ta thở ra một hơi, quay người nói với Lý Ma Tử đang ngẩn người: "Mau chuyển phát thi cứu đan đi, nếu chậm trễ sẽ khiến người ta chết không chừng."

Lý Ma Tử vội vàng gật đầu, lấy ra điện thoại điều khiển mười lăm phút, sau khi xe cứu thương chạy tới đưa bệnh nhân lên xe, hỏi chúng ta ai là người nhà bệnh?

Lý Ma Tử sợ chịu trách nhiệm, vội vàng giải thích: "Chúng ta không biết hắn, chỉ chứng kiến hắn hôn mê ngay cửa hàng từ sáng sớm."

Sau khi tiểu sư nghe xong không thể làm gì khác hơn là báo động, dù sao bọn họ cũng sợ người chết ở trên xe.

Rất nhanh hai cảnh sát chạy tới, hai người họ đều là dân cảnh ở gần, phụ trách trị an ở một con phố, ngày thường mọi người cũng rất thân thiết, hỏi ta chuyện gì xảy ra vậy?

Ta nói đơn giản tình huống, hai người bọn họ gật gật đầu, vỗ mấy tấm bia đá vết máu trên mặt đất, sau đó theo xe cứu thương đi tới y viện.

Vốn tưởng chuyện này cứ thế kết thúc, không nghĩ tới chạng vạng tối ba ngày sau, đang lúc ta và Lý Ma Tử chuẩn bị kiểm tra quan điếm, hai dân kia lại nói bệnh nhân hôn mê ba ngày ba đêm, cho tới hôm nay mới tỉnh dậy, vừa tỉnh dậy đã cãi vã muốn gặp ta, còn nói có chuyện rất quan trọng muốn tìm ta hỗ trợ.

Ta sau khi nghe xong thì vội vàng đi tới viện tử tìm người kia.

Trên đầu của hắn bị đầy băng vải, nhìn qua rất sống động giống một cái Húc Mộc là Y.

Lúc chúng ta vào, hắn ta vẫn không ngừng hò hét: "Ta muốn gặp Trương Cửu Lân! Càng nhanh càng tốt, nếu không không không biết sẽ chết bao nhiêu người."

Nghe ý tứ trong lời nói của hắn, hẳn là đã gặp chuyện gì đó tà môn.

Ta cau mày đi đến bên giường, ho nhẹ một tiếng nói: "Ta chính là Trương Cửu Lân, có phải ngươi gặp phải phiền toái gì không?"

Người này nghe xong trong mắt liền hiện ra một tia thần thái, phảng phất như nắm lấy cọng cỏ cứu mạng, níu cánh tay của ta, miệng không ngừng hô: "Trương đại sư, ngươi mau cứu chúng ta đi!"

"Bằng hữu ngươi trước đừng kích động, có chuyện gì chậm rãi nói, chỗ có thể giúp ta nhất định giúp." Ta vỗ vỗ bàn tay của hắn, khách khí nói.

Đối phương lúc này mới tỉnh táo lại, ngay sau đó thật cẩn thận nói: "Chuyện này ta chỉ có thể nói với ngươi, không thể để cho người khác nghe được."

Ta nghe xong có chút lúng túng nhìn hai người kia cảnh báo, hai người bọn họ cười khổ nhún vai, sau đó rời khỏi phòng giam.

Sau đó Lý Ma Tử tự cảm thấy đóng nắp phòng, nói mình là trợ thủ của ta, để cho hắn tranh thủ thời gian nói.

Đối phương do dự một chút rồi mở miệng nói: "Ta tên là Thang Hiển Tổ, ở tại Thang gia thôn Tử Kim Sơn, mấy năm gần đây phát triển du lịch nơi chúng ta phát triển khá tốt, rất nhiều đất đai đều bị khai phá thương bao."

"Sau đó thương trường khai phá công trình liền phái đội, cả ngày đào bới cơ hội đào trên đồng, ban đầu mọi người cũng thật cao hứng, cảm thấy ông chủ làm việc có hiệu suất! Nhưng qua một thời gian ngắn sau mọi người mới phát hiện, nhà bán khai phá này ngoại trừ đào hố khắp nơi trên đồng ruộng, thì chuyện gì cũng không làm nữa, ngắn ngủn nửa tháng thời gian, thôn Thang gia đã bị đào mấy trăm lỗ thủng to nhỏ..."

Thang Hiển Tổ dù sao cũng có thương tích trên người, nói không được mà ho khan lên một chút, ta vội vàng cho hắn uống chút nước, sau đó ra hiệu hắn từ từ nói.

Thang Hiển Tổ nói ngay cho ta biết, tuy người trong thôn cảm thấy hành động khai phá buôn bán rất kỳ quái, nhưng đất đai đã bị trưng bày, bọn họ cũng không có gì để nói.

Đại khái khoảng một tuần trước, mấy tên tử đảng của Thang Hiển Tổ tìm được hắn, nói muốn đào kho báu dưới đất!

Hóa ra trong thôn bọn họ có một mảnh đất rất đặc biệt, mỗi năm bốn mùa đều không có một ngọn cỏ, gặp thời tiết hạn hán, đất đai khác cơ bản đều rạn nứt, duy chỉ mảnh đất đó không có gì.

Thang Hiển Tổ nghe mấy lão nhân trong thôn kể về mảnh ruộng kia rất tà môn, trước kia quốc gia thống nhất phân chia đất đai, kết quả phàm là thôn dân được chia đất đó, trồng trọt, ngô chết, lúa khô, lúa gạo chết, người trồng trọt liên tục, lại liên tục bị điên lên. Dần dần mảnh đất này cũng trở thành vùng đất hoang không ai muốn, bởi vì không có chủ nhân cộng thêm mảnh đất này rất vắng vẻ, thời điểm khai phá đất thương bán vừa vặn tránh được nó.

Vốn là bọn chúng nghe lời lão nhân, chưa bao giờ đi tới đó.

Nhưng theo lỗ thủng khai phá thương càng ngày càng nhiều, giống như là tìm kiếm thứ gì ở gần đây? Đám tử đảng của Thang Hiển Tổ nhạy cảm thấy dưới đáy thôn có khả năng chôn bảo bối, hơn nữa rất có khả năng chôn ở mảnh ruộng tà môn không ai thèm kia.

Mấy người anh họ tụ tập lại một chỗ, nói dăm ba câu liền kết giao đêm nay đi thăm dò rốt cuộc là ai! Thang Hiển Tổ vốn dĩ không muốn đi, nhưng sợ bị người ta cười nhạo mình nhát gan, đành phải kiên trì đi theo.

Vừa bước vào khối thiên địa này, Thang Hiển Tổ đã cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo, nhịn không được mà rùng mình một cái.

Trong lòng hắn chợt nhảy một cái liền đề xuất muốn về nhà.

Nhưng đám người chết tiệt kia nói thời tiết buổi tối vốn đã lạnh, đánh lạnh run là chuyện rất bình thường, sau đó ném cho Thang Hiển Tổ một cái cuốc, để hắn đào theo.

Làm mọi người tuyệt đối không nghĩ tới chính là, mảnh đất này dị thường cứng rắn, giống như dòng sông bùn lầy vậy, cuốc đập xuống làm cho người ta run rẩy, bất quá điều này cũng làm bọn họ tin tưởng dưới lòng đất quả thật có thứ gì đó.

Thang Hiển Tổ mất rất nhiều công sức mới đào được hơn nửa mét, hắn thở hồng hộc chuẩn bị ngồi xuống hít một hơi thuốc.

Nhưng mà ngay lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy đám bạn bè kêu to: Tìm được rồi, đã tìm được rồi!

Thang Hiển Tổ vội vàng chạy tới, phát hiện cái cuốc của một tên tử đảng bị dập mất một lỗ hổng lớn, trong đất giống như có thứ gì sáng loáng.

Ta nghe thấy điều này, trong lòng đã xác định khối vật giấu dưới đất kia, nếu là âm vật, chẳng phải ta lại có thể vơ vét một khoản tiền lớn sao?

Lý Ma Tử phỏng chừng cũng theo cách nghĩ của ta, hai con mắt nhỏ bắt đầu đảo một vòng, thúc giục Thang Hiển Tổ mau chóng nói.

Thang Hiển Tổ gật đầu, nói tiếp: "Chúng ta tiếp tục đào bới trong chốc lát, phát hiện trong đất có một cây gậy bốc lên hàn quang! Một tên tử đảng dứt khoát dùng tay đào đất bùn xung quanh, muốn nhìn xem cây gậy kia rốt cuộc là thứ gì? Nhưng bất luận rút thế nào cũng không được, cây gậy kia phảng phất như mọc cùng một chỗ với đất đai."

"Sau đó chúng ta đuổi một con trâu nước đến, mới coi như là đem côn rút ra! Đợi khi toàn bộ đều lộ hết ra ta mới phát hiện cây côn này không sai biệt lắm dài hơn hai thước, phía trước có một mũi thương sáng lập lòe, rõ ràng chính là trường thương của tướng quân thời cổ đại dùng."

"Tất cả mọi người đều hiểu rõ đây có thể là đồ cổ, vội vàng đem bùn cát, tro bụi trên đó đều rửa sạch, cái này không rửa không biết, tắm một cái mới phát hiện, thanh thương này thế mà lại dùng bạc thuần chế tạo, toàn thân lóng lánh hàn quang!"

Ta nghe thấy nơi này không nhịn được kích động, theo kinh nghiệm của ta, thương này nhất định có lai lịch lớn! Bởi vì kỹ thuật tinh luyện dã cổ đại vô cùng lạc hậu, kim loại cũng đáng giá, tướng lãnh bình thường cầm thương đều là mũi thương làm bằng gỗ, không dùng bạc ròng để chế tạo, người có thể dùng ngân thương nhất định là đại tướng tiếng tăm lừng lẫy thời cổ đại.

Huống chi bởi vì sự tồn tại của cây thương này, khối đất đã biến thành cỏ không sinh, điều này nói rõ rằng cây thương này ẩn chứa sát khí mãnh liệt cỡ nào! Có thể chém giết hết thảy sinh vật nơi đây.

Nghĩ đến mình sắp có được một cây thương bạc, khóe miệng ta bất giác cong lên.

Thang Hiển Tổ thấy ta mỉm cười, vội vàng hỏi ta chuyện gì? Lúc này ta mới phát hiện mình đã thất thần, lúng túng bắt hắn nói tiếp.

Kế tiếp, Thang Hiển Tổ đã nói xong toàn bộ quá trình kể từ đầu đến cuối với ta, ta nghe xong mà thiếu chút nữa mũi không khỏi tức giận.

Hóa ra đám người này thấy lợi quên nghĩa, vừa nhìn ra là ngân thương, cũng mặc kệ bất tử đảng, đều muốn chiếm nó làm của riêng. Nhưng ngân thương chỉ có một thanh, cuối cùng bọn họ quyết định đem ngân thương hòa tan theo trọng lượng chia đều bạc.

Đây quả thực là phung phí của trời!

Cho nên không đợi Thang Hiển Tổ nói xong, ta đã tức giận thở phì phò hỏi: "Các ngươi thật sự hòa tan cây thương kia sao?"

"Cái này thì không..."

Thang Hiển Tổ lắc đầu liên tục, nói tuy bọn tử đảng cao hứng bừng bừng, nhưng hắn chẳng thể nào cao hứng nổi, luôn cảm thấy chuôi ngân thương này rất tà môn. Bởi vì chỉ cần vừa sờ vào thanh ngân thương kia, hắn liền có thể cảm giác được một luồng hàn ý chui vào tim, thậm chí ngay cả máu cũng đông cứng!

Thang Hiển Tổ sợ chọc phải phiền phức, liền đề nghị bọn tử đảng chôn cất ngân thương vốn không nhúc nhích, chuyện đêm nay coi như chưa từng xảy ra. Nhưng những bọn kia kiên trì muốn đi hòa tan ngân thương, Thang Hiển Tổ khuyên nhủ không được, chỉ có thể buồn bực quay về.

Về đến nhà, Thang Hiển Tổ luôn không bình tĩnh nổi, luôn cảm thấy sẽ có chuyện không tốt xảy ra, trong lòng hốt hoảng. Lão bà phát hiện hắn không bình thường thì hỏi hắn làm sao, nhưng hắn không dám nói ra, tùy tiện tìm một lý do để lấp liếm.

Tối hôm đó, hắn mất ngủ, nhắm hai mắt lại, liền ngửi thấy mùi máu tươi phát ra từ trên thương bạc, cuối cùng Thang Hiển Tổ dứt khoát không ngủ, dựa vào giường chơi điện thoại.

Cũng không biết chơi bao lâu màn hình của điện thoại di động đột nhiên tối sầm lại, hắn cho rằng đó là chuông đồng chuẩn bị sạc, quay đầu lại không ngờ phát hiện đầu giường có một người đang quỳ!

Bởi vì trước mắt đột nhiên tối đen, hắn không thấy rõ người nọ là ai, còn tưởng là ăn trộm theo bản năng mắng: "Con mẹ nó ngươi là ai vậy? Tại sao tới nhà ta!"

Ai ngờ sau khi mắng xong, bóng người kia lại khóc hu hu lên, ban đầu âm thanh rất nhỏ nhưng cũng rất mơ hồ, đến cuối cùng âm thanh càng lúc càng lớn nên càng lúc càng rõ ràng, Thang Hiển Tổ nghe thấy cũng bắt đầu cảm thấy thương cảm. Cuối cùng lại quên cả sợ hãi, chủ động hỏi bóng người sao lại muốn khóc thế?

Không ngờ bóng người căn bản không quan tâm đến hắn, chờ Thang Hiển Tổ mở đèn ra mới phát hiện, trên giường chẳng qua là bắn ra một đạo bóng đen mà thôi, căn bản là không có người nào.

Hắn sợ đến mức hồn phi phách tán, nhưng để không để cho lão bà hài tử sợ hãi theo hắn, cố nén không kêu ra tiếng. Lúc này bóng đen đứng lên, Thang Hiển Tổ thình lình thấy được một cỗ mặc áo giáp, không có thi thể, cổ không có đầu, máu vẫn còn chảy xuống.

Máu tươi trên mặt đất càng tích tụ càng nhiều, Thang Hiển Tổ ngửi thấy một mùi vị quen thuộc, đột nhiên nghĩ đến mùi vị của hương vị này cùng ngân thương phát ra giống nhau như đúc!

Nghĩ tới đây Thang Hiển Tổ không nhịn được nữa kêu lên một tiếng, ngay sau đó lão bà mở cửa, hỏi hắn có chuyện gì.

Thang Hiển Tổ cả gan nhìn lại phía trước, phát hiện bóng đen và vết máu đều không có, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cho dù là gặp ác mộng, cũng khiến ông ta tin chắc chuỗi ngân thương này không đơn giản, sáng sớm hôm sau liền vội vàng vàng đi tìm những tên đồng đảng kia.

Đầu năm trăm tứ linh kết không đầu kỵ sĩ.

Chờ đi tới trước cửa nhà tử đảng mang theo ngân thương kia, phát hiện chung quanh tụ tập rất nhiều thôn dân, đều đang chỉ trỏ trong sân, thông qua vẻ mặt của bọn họ không khó nhìn ra, tử đảng gia xảy ra chuyện!

Thang Hiển Tổ lập tức lao vào trong sân, kinh ngạc phát hiện những người tối qua tham gia đào đất toàn bộ đều ở đây.

Nhưng bọn họ giờ phút này lại nằm rạp trên mặt đất nhổ cỏ dại trên mặt đất, gạo rơm hướng trong miệng nhét vào. Ánh mắt dại ra, còn thỉnh thoảng ngẩng cổ hô to, tựa như ngựa đang hí vang.

"Là tiếng ngựa?"

Ta có chút ngạc nhiên, đám người này vậy mà toàn bộ lại ăn cỏ dại, còn phát ra tiếng ngựa. Chẳng lẽ lần này Âm Linh là một con ngựa?

Nhưng nếu là ngựa thì bóng đen xuất hiện trên giường tổ của Thang Hiển Tổ làm sao giải thích được nữa, ta cũng không ngốc đến mức cho rằng đó là một cơn ác mộng. Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, ta nghĩ tới một khả năng: Lúc còn sống người chết là một người võ nghệ siêu quần, hắn ta và chiến mã của mình đồng sinh cộng tử, sau khi chết Âm Linh song song tiến vào trong binh khí, bởi vậy mới xuất hiện tình huống như vậy!

Nhưng dù sao cũng chỉ là suy đoán của ta, phải chờ sau khi nhìn thấy thương bạc mới có thể đưa ra kết luận.

Ta nghĩ xong liền bảo Thang Hiển Tổ đưa địa chỉ bốn người đó cho ta, dù sao hiện tại Thang Hiển Tổ đang có thương tích trong người, không thể đi cùng chúng ta được.

"Hiện tại bọn họ đang bị thôn dân trói lại, ngươi đi trực tiếp đi tìm trưởng thôn, trưởng thôn sẽ hỗ trợ."

Thang Hiển Tổ nói xong viết nhạc dài cho ta, ta nghe xong bảo hắn nghỉ ngơi ở bệnh viện, sau đó mang Lý Ma Tử về tiệm chuẩn bị một phen, tiếp theo ngựa không ngừng vó chạy tới thôn Thang gia.

Thôn Thang gia là tiểu sơn thôn cách đây bảy tám chục dặm, vốn tưởng rằng xe không vào được, đến khi vào đến cửa thôn mới phát hiện sơn đạo được mở rộng, có lẽ là công lao của vị kia khai phá thương hàng.

Trên đường đi ta liền phúc cho trưởng thôn, cho nên lúc chúng ta đến, ông ấy đã đợi chúng ta ở cổng thôn.

Trưởng thôn là một ông lão tầm sáu mươi tuổi, mặc một bộ trung sơn trang trắng bệch, dưới chân giẫm một đôi giày tơi, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn nhưng ánh mắt rất kiên nghị, lưng thẳng tắp.

Nói chuyện phiếm vài câu, sau đó ta vào thẳng chủ đề, hỏi hắn mấy tên ăn cỏ kia hiện tại thế nào rồi?

Trưởng thôn đốt một làn khói cũ, mạnh hít mấy hơi mới kể cho ta nghe.

Lúc ấy hắn nghe nói mấy người trẻ tuổi kia không thích hợp, vội vàng dẫn người chạy tới, phát hiện bọn họ đang nằm trên mặt đất ăn cỏ, vì vậy lớn tiếng hỏi chuyện gì xảy ra? Có phải bị bệnh rồi không?

Kết quả bọn họ căn bản không để ý đến trưởng thôn, thân thể giống như cọc đá, thế nào cũng kéo không được. Cuối cùng trưởng thôn sốt ruột, triệu tập tráng hán toàn thôn đem bọn họ chế ngự, sau đó cột lại.

Trong thôn còn chuyên môn phái người canh chừng hai mươi bốn giờ, ngay cả ăn cơm hiện tại cũng có người chuyên môn làm.

Lý Ma Tử nghe chen miệng nói: "Vậy bọn họ đi nhà cầu như thế nào?"

Trưởng thôn lúng túng một hồi. Nói cởi dây thừng thì bọn họ sẽ nổi điên lên, bởi vậy chỉ có thể mặc cho bọn họ kéo vào đũng quần.

Ta nghe xong một hồi hắc tuyến trên trán, nhưng không thể không nói biện pháp này là an toàn nhất.

Sau khi trói mấy người trẻ tuổi kia lại, trưởng thôn sẽ đến nhà bọn họ hỏi, cuối cùng mới biết được mấy tên khốn không muốn sống này vậy mà lại đi tới mảnh ruộng quỷ dị kia!

Ngay sau đó, hắn liền đem những người kia tới cổng đền công đức trong thôn, cái gọi là đền thờ công đức chính là phần mộ của tổ tiên người Dương gia thôn, phàm là người đã cống hiến cho thôn Thang gia, đều sẽ làm gương báo hiệu cho phường thị, cho nên gọi là phường xuất chúng.

Trưởng thôn lên tuổi biết, bọn họ bị đồ vật dơ bẩn trên mặt đất cuốn tới, hi vọng liệt tổ liệt tông trong cổng đền công đức có thể tạm thời bảo trụ một cái mạng nhỏ của bọn họ, đồng thời bảo Thang Hiển Tổ dùng tốc độ nhanh nhất tìm ta xin giúp đỡ.

Trưởng thôn sau khi nói xong, còn có chút nghi hoặc hỏi Thang Hiển Tổ tại sao không cùng về? Ta nghe xong đột nhiên ý thức được có chỗ không thích hợp.

Khi Thang Hiển Tổ rời khỏi thôn thì lông tóc không chút bị thương, lúc đi vào cửa tiệm cổ lại hấp hối, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Vì để trưởng thôn yên tâm, cũng để thuận tiện cho chuyện tiếp theo cần làm, ta lập tức phạt tiền cho Thang Hiển Tổ, hỏi vết thương trên người ông ta là sao.

Thang Hiển Tổ nghe vậy thì ấp a ấp úng, hình như không dám nói.

Nghiêm túc mở miệng nói: "Ta cần biết chân tướng! Nếu không mấy tên tử đảng kia của ngươi chắc chắn phải chết, ngay cả dân chúng Thang gia thôn cũng gặp nguy hiểm."

"Cái này..."

Thang Hiển Tổ nghe xong thì càng thêm khó xử, dù đã cách một đoạn máy truyền tin ta cũng có thể cảm giác được hắn đang run rẩy, xem ra hắn thật sự không dám nói. Ta đang chuẩn bị tạm thời không ép hắn hỏi nữa, vừa định hỏi ai biết hắn đột nhiên hỏi:

"Trương đại sư, ngươi tin rằng trên thế giới này có quỷ sao?"

"Phí lời, nếu như không có, ta còn làm sinh ý gì!"

Ta xem như đã ngầm thừa nhận thế giới này có quỷ, Thang Hiển Tổ nghe xong thì hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi mở hộp đề tài.

Hắn nói buổi tối trước một ngày, hắn đã tới quán cổ của ta, nhưng lúc ấy cửa tiệm đã đóng, hắn không biết ta có thói quen khai trương buổi tối, đành phải tìm một tửu quán nhỏ gần đó chuẩn bị đối phó một đêm.

Kết quả ngủ được, đột nhiên cảm giác nhiệt độ xung quanh giảm xuống mười mấy lần, hơn nữa còn nghe được tiếng ngựa hí.

Bởi vì ban ngày hắn vừa nghe thấy bọn người chết phát ra loại thanh âm này, cho nên cả người lập tức thanh tỉnh lại, mở mắt ra, thình lình phát hiện trong phòng mình xuất hiện một bóng người cao lớn.

"Hắn làm gì ngươi?"

Ta nghe thấy nơi này vội vàng hỏi, bởi vì bóng người này rất có khả năng chính là âm vật biến ảo thành.

"Hắn cưỡi một con ngựa trắng cao lớn, trên người khoác áo giáp màu trắng, không có đầu, nhưng ta lại nghe thấy tiếng cười lạnh của hắn! Sau đó hắn chậm rãi giơ ngân thương trong tay lên. Ta liếc mắt liền nhận ra đây chính là thương mà mấy người chúng ta móc ra, biết hắn tới tìm ta trả thù, lúc ấy ta nhảy từ trên giường xuống liều mạng chạy ra ngoài." Thang Hiển Tổ sợ hãi nói.

"Ta vừa chạy vừa dùng sức kêu lớn, muốn đánh thức người khác hỗ trợ, nhưng yết hầu giống như là bị thứ gì chặn, căn bản là không phát ra âm thanh. Bởi vì ta hoảng hốt chạy bừa, cuối cùng bị chặn đến một ngõ cụt. Kỵ sĩ không đầu kia cười lạnh vài tiếng, sau đó từ trong bụng phát ra một trận ta nghe không hiểu, sau đó nâng thương hướng ta đâm tới."

Thang Hiển Tổ nói tới đây thì dừng lại một chút, nghi hoặc nói tên kỵ sĩ không đầu kia hình như là cố ý đùa bỡn mình, lại giống như hạ thủ lưu tình với mình. Rõ ràng hắn có thể một thương đâm chết mình mà không hạ tử thủ.

Ngân thương của kỵ sĩ không đầu kia đâm trên người Thang Hiển Tổ như mưa rơi, chung quanh lại truyền đến tiếng gà trống gáy, sau đó kỵ sĩ không đầu cả người lẫn ngựa liền biến mất. Thang Hiển Tổ bị thương khắp người vội vàng chạy tới cửa tiệm của ta, kết quả là vừa lúc nhìn thấy Lý Ma Tử từ sáng sớm tới cửa tiệm, nói xong liền ngất xỉu.

Sau khi tắt máy truyền tin, ta bắt đầu suy nghĩ, Âm Linh kia rốt cuộc là hạ thủ lưu tình hay là muốn từ từ chơi chết Thang Hiển Tổ vậy?

Nghĩ đến đây ta hỏi trưởng thôn những người bị trói kia có điều khác thường không? Trưởng thôn trực tiếp lắc đầu, nói mấy ngày nay một mực phái tráng hán canh giữ ở bên cạnh, mấy người kia trừ ăn cỏ cùng phát ra tiếng ngựa hí, không có tình huống đặc thù gì.

Ta nghe xong lông mày không khỏi nhíu một cái, cảm thấy Thang Hiển Tổ có thể đang có chuyện gì đó giấu ta.

Dựa theo lời của hắn mà nói, trừ hắn ra, các tử đảng khác đều muốn hòa tan ngân thương, chỉ có chính hắn mang lòng kính sợ. Kết quả đến bây giờ người khác đều không sao, duy chỉ có hắn vết thương chồng chất, căn bản không giải thích được!

Lý Ma Tử cũng ý thức được điều này, lén lút nhìn ta một chút rồi lại nhìn trưởng thôn, hiển nhiên là muốn ta cẩn thận trưởng thôn, dù sao Thang Hiển Tổ cũng là người mà trưởng thôn phái tới tìm ta.

Ta có lẽ thấy trưởng thôn không phải người xấu, có thể là chỗ của Thang Hiển Tổ có ẩn tình gì. Ta nghĩ một chút liền bảo trưởng thôn mang chúng ta đi xem mấy người ăn cỏ ở miếu Công Đức. Không ngờ trưởng thôn lại đột nhiên phun ra nuốt vào, xem ra có chút không muốn để cho chúng ta qua đó.

Lúc này Lý mặt rỗ vô cùng lo lắng, cẩn thận lôi kéo ta muốn trở về phủ.

Chuyện này khiến trưởng thôn lo lắng tới phát điên, ông tranh thủ thời gian bắt lấy chúng ta, sau đó nói ra chân tướng.

Cũng không phải là gã không cho chúng ta nhìn thấy, mà là mấy người kia mấy ngày nay có phân có nước tiểu đều giải quyết ngay tại chỗ, đến bây giờ gian phòng kia đã không còn cách nào khác.

Hơn nữa mấy người kia chẳng những trên người bốc mùi hôi thối mà còn mọc đầy bọt nước, như bị nước sôi qua, chỉ cần da bị phá sẽ toát ra một bãi nước mủ lớn. Người trong thôn nghi ngờ đó là nấm mồ hiếm thấy, cho nên cũng không dám tới gần.

Hóa ra trưởng thôn ấp úng là sợ chúng ta bị lây bệnh, trong lòng ta ấm áp, tiếp theo nói với trưởng thôn: "Lão thôn, ngươi yên tâm đi! Cái trời lạnh này cơ bản sẽ không gây ra bất cứ cục u gì, ta nghĩ thứ đó chắc là bẩn tạo ra."

"Ngươi nghĩ xem có phải trừ mấy người kia ra, những thôn dân khác đều không có việc gì hay không? Nếu quả thật là côn trùng, các ngươi ra ra vào vào đã sớm bị lây bệnh..." Lý Ma Tử tiếp tục khuyên nhủ.

Trưởng thôn già nghe xong đôi mắt liền đỏ lên, thở dài nói: "Hiện tại các ngươi tới đây thì ta yên tâm rồi, nhưng các ngươi trước khi đến ta chỉ có thể nói là Suy Bá, nếu như nói náo quỷ, toàn thôn cũng không biết khủng hoảng thành cái dạng gì!"

Nếu như chúng ta đều không quan tâm, trưởng thôn cũng không nói gì nữa, chắp tay sau lưng dẫn chúng ta đi đến hậu sơn, rất nhiều nghĩa trang sơn thôn đều ở phía sau núi, thôn nhân Thang gia cũng không ngoại lệ.

Trên đường ta tùy ý quan sát bốn phía, phát hiện chung quanh thật sự giống như lời của Thang Hiển Tổ nói, bị đào bới làm thủng trăm ngàn lỗ, căn bản là không có biện pháp tiếp tục trồng trọt nữa.

Nếu như trên đường khai phá thương trường mà rời đi, những thôn dân này chỉ sợ ngay cả vốn liếng trồng trọt cũng không có.

Đột nhiên ta lại nhớ tới ruộng đất thần bí trong miệng Thang Hiển

Tổ kia, liền hỏi trưởng thôn chỗ này ở đâu?

Cánh thương bạc xinh đẹp, năm trăm bốn mươi mốt thương bạc.

"A... Xem thử cũng được, dù sao cũng tiện đường." Trưởng thôn lau mồ hôi nói.

Cho dù trưởng thôn không muốn đi lắm, nhưng cũng chỉ có thể dẫn ta đi tiếp, tiếp tục đi về phía trước một hồi, đợi đến trước một sườn núi nhỏ, trưởng thôn nói cho ta biết mảnh ruộng kia ngay trên sườn đồi.

Ta để trưởng thôn và Lý Ma Tử ở nguyên tại chỗ chờ, một mình đi lên sườn núi.

Chẳng bao lâu ta đã nhìn thấy mảnh ruộng này đích xác giống như trong truyền thuyết, trụi lủi, cho dù là một cây cỏ dại cũng không dài.

Trong đó có rất nhiều hố đất không lớn không nhỏ, chắc là mấy người Thang Hiển Tổ đào ra trước, mảnh đất bùn bên cạnh hố nhỏ gió thổi bay tán loạn, nhìn qua cực kỳ hoang vu.

"Khụ khụ..."

Giờ phút này hai chân ta bỗng nhiên truyền đến một hồi rét lạnh thấu xương, tranh thủ thời gian dậm chân, chờ thân thể bắt đầu nóng lên, liền đi thẳng đến một cái hố to lớn nhất.

Chỉ thấy trong hố đất mơ hồ có một luồng khí đen tràn ra ngoài.

Dường như cảm nhận được sự tồn tại của ta, hắc khí kia còn cố ý đi vòng quanh ta mấy vòng.

"Đây là khiêu khích hay là lấy lòng đây?"

Ta ở đáy lòng nói thầm một câu, sau đó lấy ra nước mắt trâu lau trên mí mắt, sau đó phóng tầm mắt nhìn về phía toàn bộ ruộng đất.

Vừa nhìn thấy ta kinh hãi thiếu chút nữa là đặt mông ngồi dưới đất, cả mảnh ruộng đều đang không ngừng tản mát ra oán khí, có thể mọc ra thực vật mới là lạ!

Vị trí ta vừa vặn là trung tâm mảnh đất này, khí đen cũng nồng nặc nhất, ta không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, nghĩ thầm rốt cuộc là thứ gì có thể có oán khí mạnh như vậy?

Kỳ thực oán khí lớn như vậy, hoàn toàn có thể giết chết toàn bộ người của thôn lân cận, bởi vì oán khí này có thể thay đổi cục diện phong thủy nơi này.

Nhưng âm vật lại chỉ canh giữ mảnh đất này, chưa từng ra ngoài hại người, ta nghĩ khi còn sống chủ nhân của âm vật nhất định phẩm tính không xấu.

Bất quá nén oán mà chết không cam lòng, ý niệm dung nhập vào trong binh khí khi còn sống của hắn, mới thành âm vật.

Điều này cũng nói rõ Thang Hiển Tổ không nói dối ta, hắn bị tên kỵ sĩ không đầu kia đâm cho bị thương, hơn nữa tên kỵ sĩ không đầu này cố ý lưu tình để lại thủ hạ.

Không biết vì sao, nghĩ tới đây ta lại cảm thấy chuyện này tuy rất ly kỳ nhưng hẳn là không khó giải quyết.

Thử nghĩ một con ác quỷ oán khí lớn như vậy, lúc người khác mạo phạm mình còn không đành lòng hạ sát thủ, sao có thể là dầu muối không ăn chứ?

Thế thì ta không tiếp tục ở lại nữa, xuống dốc liền để trưởng thôn dẫn ta đến đền thờ Công Đức.

Lý Ma Tử tò mò hỏi ta phát hiện cái gì không, ta liền đem ý nghĩ của mình nói với bọn họ, Lý Ma Tử nghe xong chỉ là gật đầu nhẹ, ngược lại là trưởng thôn vành mắt đỏ lên.

Ta thấy trưởng thôn phản ứng mãnh liệt như vậy, liền hỏi ông ta có biết chút gì hay không? Đầu tiên ông ta lắc lắc đầu, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của ta và Lý Ma Tử lại gật gật đầu.

"Đây chỉ là một truyền thuyết được truyền lưu ở thôn Thang gia, ta cũng không biết là thật hay giả..."

Khóe mắt trưởng thôn già lóe ra nước mắt, nguyên lai ngay từ đầu thôn Thang gia cũng không gọi là thôn Thang gia, mà gọi là hạt giống địa làng.

Ở thời kỳ Tùy Đường, nơi này thuộc về nơi binh gia tất tranh, sau khi triều Tùy diệt vong, các nơi Hoa Hạ có vô số người tự lập làm vua, xưng là: Mười tám đường Phản Vương.

Trong mười tám Phản Vương này, Lý Uyên là người có thực lực mạnh mẽ nhất.

Lúc ấy Lý Uyên đã thành lập con trai trưởng Lý Kiến thành lập cho Thái tử, nhưng con trai còn lại của Lý Uyên là Lý Thế Dân, lại đang dẫn binh đánh giặc, quản lý phương diện nội chính đều mạnh hơn Lý Kiến Thành.

Chậm rãi, Lý Kiến Thành bắt đầu đố kỵ đệ đệ này rồi!

Hắn sợ em trai cướp đi vị trí thái tử của mình, cho nên khắp nơi nghĩ trăm phương ngàn kế, muốn diệt trừ những đại tướng đi theo Lý Thế Dân.

Trong chiến đấu ở hạt giống địa, Lý Kiến Thành biết rõ kẻ địch bố trí mười mặt mai phục, còn bức bách đại tướng La Thành tấn công dưới trướng Lý Thế Dân!

Đáng thương nhất thế hệ tên gọi La Thành, cuối cùng rơi vào trong vũng bùn, bị vạn tiễn của địch nhân xuyên tim, đầu vẫn bị cắt xuống lĩnh thưởng. Nghe nói sau đó lúc đốt cháy thi thể của La Thành, đốt ra mũi tên nặng mấy cân, có thể thấy được La Thành chết thảm tới mức nào.

La Thành có tướng mạo anh tuấn, thương pháp vô địch, người kêu: Sắc mặt lạnh lùng, hàn thương.

Đáng tiếc La Thành trung thành tuyệt đối với Đại Đường như thế, lại bị tiểu nhân Lý Kiến Thành hại chết, trước khi chết trong lòng hắn phẫn nộ cùng không cam lòng, toàn bộ dung nhập vào ngân thương trong tay.

Chiến mã của gã là Tiểu Bạch Long sau khi chết liền nhảy vào vũng bùn tự sát, biểu đạt sự trung thành với chủ nhân.

Địch nhân cảm nhận được La Thành anh dũng, còn có sự trung thành của tiểu bạch long, cuối cùng đem thi cốt La Thành cùng chiến mã hợp táng tại hạt giống.

Hạt giống sau này trở thành địa phương thiên hạ người chiêm ngưỡng, cũng xây miếu thờ cho hắn, đáng tiếc sau khi kiến quốc thì miếu thờ bị phá huỷ, hạt giống cũng bị đổi tên thành thôn Thang gia.

Nghe xong hết thảy những điều này ta không khỏi có chút cảm khái, nhìn khắp ngàn vạn anh hùng thời đại Tùy Đường, La Thành đoán chừng là kết cục thảm nhất.

Mắt thấy Đại Đường sắp đánh hạ giang sơn, hắn lại bị người hãm hại, rơi vào một vạn tiễn xuyên tim, nghĩ đến đây trong lòng ta rất không thoải mái.

Lý Ma Tử cũng phát hiện có điểm gì đó không đúng, bèn hỏi trưởng thôn vì sao lại khó chịu như vậy, kết quả trưởng thôn lại nói hắn là hậu nhân của La Thành!

Ta nghe xong giật mình, vội vàng hỏi hắn không phải là thật? Ta mặc dù đồng tình La Thành, nhưng vẫn mang La Thành trở thành nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết, dù sao trong chính sử cũng chưa từng ghi chép lại một người như vậy.

Ai ngờ trưởng thôn sau khi nghe vậy đột nhiên nổi giận, mắt đỏ lên nói: "Hừ! Thiên hạ vốn đen như quạ đen, sau khi Lý Thế Dân được thiên hạ, liền quên đám tướng quân chiến đấu hăng hái hăng hái hăng hái hăng hái với mình, ngược lại còn chú ý tới thanh danh Lý gia, cho nên mới để sử quan đi làm chuyện Lý Kiến Thành hãm hại La Thành."

"Chỉ tiếc thiên hạ không có tường nào không lọt gió, cho dù hắn là hoàng đế cũng đừng hòng ngăn chặn người trong thiên hạ. Kể từ đó, trên đường đã lưu truyền tới những truyền thuyết hàn thương xinh đẹp..."

Trưởng thôn sau khi nói xong có chút khẩn trương hỏi ta, mấy người Thang Hiển Tổ bọn họ liệu có phải đã móc đứt La Thành chiến thương hay không? Còn nói nếu quả thật là La Thành trở về, hi vọng ta không nên làm tổn thương vị anh hùng này.

"Có thể là vậy..."

Mặc dù ta còn chưa thấy thương, nhưng nhờ sự gặp gỡ của Thang Hiển Tổ, hơn nữa oán khí mà bản thân tận mắt nhìn thấy kia, cơ hồ có thể kết luận lần nháo sự này chính là âm linh của La Thành!

Nếu như là La Thành thì ta muốn ngồi xuống nói chuyện một chút với đối phương, tranh thủ giải quyết ổn thỏa.

Vì lẽ đó, ta cũng không vội vã nhìn mấy người trẻ tuổi trúng tà kia, mà là bảo trưởng thôn dẫn ta đi xem thanh thương bạc kia.

Trưởng thôn gật đầu đáp ứng, nói từ sau khi xảy ra chuyện thì tất cả mọi người đều cảm thấy ngân thương có vấn đề, cảm thấy nên chôn nó ở chỗ cũ. Thế nhưng không ai dám bước vào mảnh ruộng kia, cuối cùng đành phải tiếp tục đặt ngân thương ở nhà người trẻ tuổi kia, chuẩn bị chờ ta đến rồi lại nói sau.

Thôn Thang gia không lớn, trong thôn chỉ có một con đường nhỏ, kỳ quái là ban ngày đã đi rất lâu mà không thấy một bóng người, ngay cả những phòng ốc gần ven đường cũng đều đóng chặt cửa lớn.

Cả thôn yên tĩnh dị thường, thậm chí ngay cả tiếng chó cũng không có, phải biết rằng cả nông thôn đều sẽ nuôi chó, gặp được người lạ vào thôn khẳng định sẽ điên cuồng kêu la không thôi.

Theo một trận gió thổi tới, ta ngửi được một mùi máu tươi nồng đậm, trong lòng đột nhiên có một cỗ cảm giác không tốt, giống như đã xảy ra chuyện lớn.

Lại nhìn trưởng thôn già, sắc mặt ông trở nên đỏ lên, hai con mắt lộ ra ánh mắt khó mà tin nổi, bởi vì quá sợ hãi, đi trên đường hai chân đều nhẹ nhàng run rẩy.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Lý mặt rỗ cẩn thận hỏi, hắn ngay tức đầu đã cảm thấy trưởng thôn không phải người tốt, hiện tại càng thêm cẩn thận.

Ta cũng không phải không thể cảnh giác, ai ngờ trưởng thôn lắc lắc đầu, còn ngây thơ hơn cả bọn ta nói: "Chuyện này sao có thể chứ, sáng sớm ta đi đón các ngươi còn tốt, sao bây giờ lại biến thành bộ dáng này?"

Nói xong, hắn dùng sức gõ cửa phòng hai bên, kết quả hoặc là cửa đóng chặt, hoặc là trong phòng căn bản không có người.

Nhưng rất nhiều sân nhà người ta máu tươi bắn tung tóe, ngửi không giống như máu người, mà giống máu trong nhà, trách không được trong thôn lại an tĩnh như vậy.

Lý mặt rỗ bị cảnh tượng trước mắt làm cho trong lòng không yên, không còn thư thái như trước, có chút sợ hãi hỏi mình nên làm thế nào.

"Xem trước một chút rồi nói!"

Ta cau mày nói, đồng thời thúc giục trưởng thôn nhanh chóng dẫn đường, chờ đi tới nhà người trẻ tuổi kia, phát hiện người nhà của ông ta cũng không ngoài dự liệu mà biến mất.

Trưởng thôn không để ý quá nhiều, vọt vào phòng liền mở ra một cái tủ gỗ, nhưng bên trong trống không không có gì.

"Tại sao có thể như vậy, Ngân thương vẫn luôn để ở đây, lẽ nào lúc này còn có người dám đánh chủ ý của nó, thật sự là không muốn sống nữa!" Trưởng thôn sửng sốt một chút, tiếp theo phẫn nộ mắng.

"Trưởng thôn, mau dẫn ta đi đền thờ công đức của thôn các ngươi đi!" Thấy ngân thương quả thật đã biến mất, ta vội vàng nói với trưởng thôn.

Hắn biết tính nghiêm trọng của sự việc, vội vàng đưa ta chạy tới cổng chào Công Đức.

Không nghĩ tới lão già như hắn không thể so với ta và Lý Ma Tử chậm hơn, nhất là thời điểm nửa đoạn sau leo núi tốc độ so với chúng ta còn nhanh hơn rất nhiều, ta và Lý Ma Tử không khỏi có chút xấu hổ.

Sớm đã nghe nói Sơn dân thân thể cường tráng, lần này xem như là lĩnh giáo.

Trưởng thôn cho rằng ngân thương là bị người ta trộm, nhưng ta lại cảm thấy hẳn là nó tự bỏ chạy, bởi vì Thang Hiển Tổ cũng nói ngân thương một hai người căn bản không nâng lên nổi, vì lẽ đó mặc dù thật sự có người muốn đánh cược một phen, cũng không có năng lực trộm lấy ngân thương!

Nếu nó đã rời khỏi, mà trong thôn lại xảy ra chuyện lớn như vậy, ta không thể không cân nhắc lại nguồn gốc của âm vật.

Chẳng lẽ ta và trưởng thôn nghĩ sai rồi, Âm Linh căn bản không phải là La Thành?

Thôn dân hoảng loạn đầu tiên là năm trăm bốn mươi hai Chương.

cổng đền làm từ công đức của thôn Thang gia ở chính giữa một phần mộ lớn, nghe trưởng thôn nói đây là do để cho hồn phách của tổ tông đã chết đều hội tụ cùng một chỗ, có thể bảo hộ thôn dân.

Lý Ma Tử khịt mũi coi thường chuyện này, ta lại cảm thấy biện pháp này không tệ, tuy rằng hồn phách của người bình thường không có năng lực gì, nhưng nhiều hồn phách tiền bối như vậy hội tụ cùng một chỗ mà nói, ít nhiều vẫn có thể đưa đến tác dụng che chở hậu nhân.

Nhưng khi chúng ta đi đến trước cổng đền công đức, lại phát hiện đại môn đóng chặt, bên trong mơ hồ truyền đến thanh âm ồn ào.

Ta không dám tùy tiện đi vào, đứng ở trước cửa quan sát tỉ mỉ, nhưng hoàn toàn không cảm giác được âm khí bên trong, không khỏi cảm thấy một hồi nghi hoặc.

Lúc này, trưởng thôn tiến lên đẩy cửa ra, phát hiện bên trong thậm chí đã khóa lại.

Hắn lập tức rống cổ họng hướng bên trong hô: "Mau mở cửa, là ta!"

Lời nói vừa dứt thì đã có vài đôi mắt thuận theo khe cửa nhìn sang, xác định là trưởng thôn sau này mới mở cửa ra.

Nháy mắt khi mở cửa, mấy người chúng ta đều không nhịn được há hốc mồm: Phòng nhỏ không đủ hai mươi mét vuông, mọi người đều trước ngực dán sau lưng, rất nhiều người trưởng thành thậm chí đem trẻ con đẩy qua đầu, mọi người đều tràn ngập khủng hoảng.

Cảm giác đầu tiên của ta, lại là ống kính trong phim thế giới, cảm giác trước mắt chính là tận thế của hiện thực!

Nương ánh đèn lờ mờ, ta nhìn thấy một lão già chống gậy cố sức từ trong đám người chen ra, sau khi đi ra lão đầu tiên là cố sức thở ra một hơi, lúc này mới nhìn trưởng thôn hỏi: "Trưởng thôn, ngươi đã nhận được Trương đại sư chưa?"

Nguyên lai trưởng thôn tiến lên chào hỏi vừa lúc chặn được chúng ta, ánh sáng trong phòng lờ mờ, hơn nữa ánh mắt ông lão không tốt lắm liền không nhìn thấy chúng ta.

Trưởng thôn nghe xong thì dứt khoát tránh thân thể ra, chỉ vào chúng ta nói đã nhận được, nhưng mà nghi hoặc hỏi ông lão, vì sao tất cả mọi người đều chen chúc trong cổng chào công đức?

Không ngờ lão già kia nghe được ta chính là Trương Cửu Lân, liền bước thẳng về phía trước vài bước, rồi sau đó phù phù một tiếng liền quỳ xuống, khẩn cầu nói: "Trương đại sư, xin ngài nhất định phải cứu người là cha lão hương thân của thôn Thang gia!"

Ta vội vàng đỡ hắn lên, sau đó để mọi người trước tiên đi ra khỏi phòng.

Nếu không những thứ dơ bẩn còn chưa động thủ, những người này chắc phải nghẹn chết ở bên trong rồi...

Xem ra bọn họ xác thực buồn bực, thấy ta cho bọn họ ra ngoài, như ong vỡ tổ từ cổng chào tuôn ra, mỗi người tìm một chỗ hô hấp. Sau đó ta mới nhìn về phía lão đầu, để lão nói tình huống bên dưới.

Trưởng thôn nói cho ta biết, ông già là người có bối phận lớn nhất trong thôn, tất cả mọi người đều tôn xưng ông là tam gia, ta cũng liền lấy Tam gia xưng hô ông.

Tam gia nói cho ta biết từ khi bọn Thang Hiển Tổ đào ngân thương ra, trong thôn liên tục xuất hiện tình huống gà vịt bị mất, lúc đầu mọi người đều không để ý, nhưng loại chuyện này càng ngày càng nhiều, mọi người đều cảm giác được có gì đó không đúng.

Chỉ là tình huống hiện tại rất đặc biệt, nếu không làm bị thương người, mọi người đều lựa chọn bỏ qua.

Trưởng thôn nghe được lần vỗ đùi này thì có chút tự trách nói rằng chỉ lo cho thương bạc này mà lại quên mất, nói xong lộ ra một bộ dáng rất áy náy.

Ta không khỏi cạn lời, nhưng ta cũng không nói gì với ông ta, mà ý bảo tam gia nói tiếp.

Tam gia gật gật đầu, trong ánh mắt đục ngầu lộ ra một tia sợ hãi, trong lòng ta bất giác lộp bộp một tiếng, bởi vì đến tuổi Tam gia đã rất ít chuyện có thể làm cho hắn sợ hãi.

Cho nên, tình huống hiện tại có thể còn tệ hơn nhiều so với tưởng tượng của ta!

Chờ tam gia nói xong, ta và Lý Ma Tử dồn dập nhíu mày. Hóa ra buổi sáng hôm nay khi trưởng thôn đi đón chúng ta, Tam gia liền mang theo mấy người quản sự trong thôn, cùng từng nhà từng nhà gõ cửa.

Mặc dù chỉ là gà vịt mất rồi, nhưng đây là một phần thu nhập của thôn dân, Tam gia chuẩn bị thống kê cho tốt thời gian và tần suất mất gà vịt của mọi người, thuận tiện báo cáo cho ta.

Kết quả là ngay khi bọn họ đi dạo khắp thôn, cả gia cầm trong thôn đồng thời trở nên hung tợn!

Chó bắt đầu sủa điên cuồng, vịt gà bắt đầu không ngừng vỗ cánh, ngay cả chuột trong lòng đất cũng ra sức chạy loạn, tựa hồ có đại sự sắp xảy ra.

Tam gia lớn tuổi nhất trong thôn, trải nghiệm nhiều nhất nhưng ông ta chưa từng thấy cảnh tượng này, càng khỏi đề cập tới những người khác.

Cho nên mấy quản sự thương lượng một chút liền triệu tập người cả thôn lại, chuẩn bị cùng đến cổng thôn đón chúng ta.

Nhưng thôn dân vừa tụ tập lại thì chuyện đáng sợ đã xuất hiện!

Trên con đường nhỏ duy nhất của thôn Thang gia xuất hiện hơn trăm con Hoàng Thử Lang hình thể cực lớn, chúng nó nhìn chằm chằm vào đám người Tam gia, phát ra âm thanh kẽo kẹt kẽo kẹt.

Mọi người nào thấy cảnh tượng này? Sợ tới mức chạy hết vào trong cổng chào công đức, mới có một màn tráng lệ lúc mở cửa vừa rồi.

Ta nghe xong liền minh bạch tại sao trong thôn có nhiều máu tươi như vậy, nguyên lai gia cầm đều bị Hoàng Thử Lang ăn mất.

Nhưng đây khẳng định không phải là Hoàng Thử Lang bình thường, nếu không bọn chúng có lợi hại hơn nữa cũng không thể ăn hết cả gia súc cỡ lớn như heo được.

Ta đoán chừng, tám phần trong thôn có Hoàng Thử Lang thành tựu, liền hỏi dò: "Tam gia, trong thôn có người bái hộ gia tiên sao?"

Tam gia nghe xong hai mắt tỏa sáng, gọi thẳng ta là cao nhân, tiếp theo nói cho ta biết trong thôn có rất nhiều người chạy trốn từ Đông Bắc đến khổ sở, có truyền thống bái Hoàng Đại Tiên, trong trước thôn xây dựng quốc gia vẫn luôn có Hoàng Đại Tiên miếu, nhưng sau đó bị huỷ đi.

Khiến Tam gia không hiểu là, từ khi biết chuyện hắn chưa từng xảy ra chuyện Hoàng Đại Tiên ăn thịt gia cầm, lần này sao lại xuất hiện nhiều Hoàng Thử Lang như vậy!

Ta nghe sau gật đầu, không xoắn xuýt đề tài này nữa, ngược lại để hắn dẫn ta đi gặp mấy người trẻ tuổi trúng tà kia.

Tam gia vẫy tay, các thôn dân liền đem mấy người trẻ tuổi bị trói gô kia khiêng ra. Bọn họ vừa ra ngoài liền mang đến một mùi phân, phóng mắt nhìn đũng quần căng phồng, vàng không kéo được bao nhiêu, ta thiếu chút nữa nôn ra.

Suy nghĩ một chút, hắn liền lấy từ trong túi ra mấy tấm linh phù mình vẽ đưa cho trưởng thôn, để ông dán linh phù lên trán mấy người này, sau đó hảo hảo rửa ráy cho bọn họ rồi nói sau.

Trưởng thôn lúng túng tiếp nhận linh phù, mang theo các thôn dân bận rộn lên.

Sau đó ta từ trong miệng Tam gia hỏi ra di chỉ Hoàng Đại Tiên Miếu, hắn kéo Lý Ma Tử đi về hướng đó.

"Trương gia tiểu ca, ngươi chờ ta chút, chờ ta một chút."

Lý Ma Tử ở nhà ôm Như Tuyết đợi một thời gian ngắn, thân thể rõ ràng đã yếu ớt, có chút không theo kịp tiết tấu của ta. Ta khinh bỉ nhìn hắn nói tiểu tử ngươi có được không, không được sớm về nhà bế hài tử đi.

"Ha ha, nam nhân không thể nói là không được..."

Lý Ma Tử cười hèn mọn, tiếp theo thần sắc trở nên ngưng trọng, hỏi ta chuyện này có phải có quan hệ với Hoàng đại tiên không.

Ta lắc lắc đầu, bởi vì ngay chính ta cũng không xác định.

Bảo gia tiên chỉ ra những súc vật có linh tính, thông qua tiếp nhận nhân loại cung phụng hộ cư dân bình an, Bảo gia tiên ở các nơi đều không giống nhau, có hồ ly, hoàng thử lang, gai nhím, rắn các loại, nhưng nổi danh nhất chính là Hồ Hoàng Nhị Tiên phía Đông Bắc!

Bảo vệ gia tiên mặc dù là do súc vật biến thành, nhưng chỉ cần nhân loại cung phụng tốt, cũng sẽ không hại người. Cho nên ta mới cảm thấy kỳ quái, nếu là Hoàng đại tiên bất mãn thôn dân, mấy chục năm trước lúc Hoàng đại tiên miếu bị phá hủy sẽ bị trừng phạt thôn dân, sẽ không đợi đến hiện tại.

Nhưng nếu như không quan hệ với Hoàng đại tiên, trong thôn xuất hiện trên trăm con Hoàng Thử Lang thì giải thích thế nào đây?

Lý Ma Tử không hiểu mấy thứ này lắm, nghe ta nói xong vẻ mặt ngây ngốc, trực tiếp hỏi xem có nguy hiểm hay không.

"Sẽ không đâu. Bảo gia tiên bắt nạt yếu sợ cứng, đối phó với người bình thường còn có thể chứ nhìn thấy loại người như chúng ta chạy trốn còn không kịp ấy."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..."

Lý mặt rỗ vỗ ngực nói, nhìn bộ dạng đê tiện này của hắn ta nhịn không được hô to một cái tát ở trên đầu hắn.

Trong khi nói chuyện chúng ta đã đi đến đỉnh núi, nhìn thấy một chỗ kiến trúc rách rưới rưới rưới, đây chính là miếu Hoàng Tiên của thôn Thang gia.

Tam gia nói với ta nơi này chỉ có một kiến trúc như vậy, cũng không sợ nhận sai.

Nói là miếu thờ, kỳ thực chỉ còn lại một mặt tường và mấy cây cột chống trên đỉnh, từ xa nhìn lại đã phát hiện tượng Hoàng Tiên bằng đất bị đánh chia năm xẻ bảy, trải qua gió táp mưa sa bị ăn mòn rất nghiêm trọng.

"Ở nơi này bẩn thỉu còn không bằng nhà cầu, ta có nên đi vào không?"

Lý mặt rỗ nhón chân nhìn vào bên trong, sau đó vẻ mặt chán ghét nói.

Ta không phản ứng với hắn, tự mình đi vào trong miếu quan sát, nhưng bên trong chỉ có mạng nhện cùng tro bụi đầy đất, xem ra bên trong căn bản không có Hoàng đại tiên, nếu không sẽ không bẩn như vậy.

Lúc này Lý mặt rỗ cũng đi theo lên, hỏi ta có phát hiện gì không. Ta lắc lắc đầu, chuẩn bị về phủ, kết quả Lý mặt rỗ đi lại mất dạng!

Ta nhanh chóng kéo hắn lên, lúc này mới phát hiện chúng ta không phải đang giẫm trên mặt đất, mà giống như là một loại sàn nhà ba lớp, bởi vì tuổi già thất tu cho nên bị Lý Ma Tử một cước dẫm gãy.

Sau khi kéo Lý mặt rỗ ra, ta nằm sấm trên mặt đất cẩn thận quan sát, phát hiện phía dưới vậy mà có ẩn giấu một căn phòng nhỏ.

Bởi vì góc độ vấn đề ta nhìn không hoàn toàn trong đó, nhưng ít nhất có thể nhìn ra, không gian dưới đất sạch sẽ hơn bên trên rất nhiều, hơn nữa ta ngửi được một mùi máu tươi gay mũi!

"Mau lật tung sàn nhà lên!"

Trực giác nói cho ta biết phía dưới có manh mối quan trọng, ta mừng rỡ chào hỏi Lý Ma Tử động thủ, đồng thời vội vàng đào lên.

"Còn nói Ma ca không làm được, ta không đến được ngươi có thể phát hiện cái phòng tối này không?"

Lý mặt rỗ dương dương đắc ý nói, ta nhìn hắn vậy mà không nói gì, đừng nói, tiểu tử này có đôi khi thật sự có thể đi được một chút vận khí cứt chó.

Chương thứ năm trăm bốn mươi ba, hút máu yêu quái.

Rất nhanh chúng ta đem sàn nhà vén lên một lỗ thủng khoảng hai thước, Lý Ma Tử dẫn đầu nhảy vào trong, ta tranh thủ thời gian giữ chặt hắn, sau đó thử vẩy một ít muối vào trong lỗ thủng!

Làm hàng ngày này ta dưỡng thành thói quen cẩn thận, mặc dù ta không muốn thừa nhận, nhưng Thử tiền bối không chỉ một lần nói với ta, gia gia cũng là bởi vì nhất thời sơ ý mới mất mạng, ta chỉ có thể cẩn thận gấp bội.

Như muối tinh, hạt đậu đen này ta đi ra ngoài cũng thường tiện tay cầm một cái.

Một ít muối rắc xuống, phía dưới không có nửa điểm động tĩnh, lúc này ta mới yên lòng, nhìn Lý Ma Tử nói sau này ngươi lại liều lĩnh như vậy, ta cũng không thèm để ý đến ngươi.

"Hắc hắc, đây không phải là cùng ngươi ở chung sao? Ta không cần dùng nhiều tâm tư như vậy."

Lý mặt rỗ hậm hực cười, sau đó chui vào, vừa đi xuống liền kêu thảm "Ái da" một tiếng, lập tức đặt mông ngồi xuống đất.

Ta bị hắn kêu to một tiếng, đột nhiên nhảy vào, vừa rơi xuống đất đã rút Thiên Lang Tiên ra vung quanh chúng ta một vòng.

Kết quả một roi vung trống, xem ra bốn phía căn bản không có thứ gì dơ bẩn, ta vừa muốn mắng Lý Ma Tử cái tên kinh ngạc này, lại nhìn thấy ánh mắt hắn dại ra hướng phía trước nhìn lại.

Ta nói rồi, ánh mắt của hắn nhìn qua, không khỏi hít vào một hơi lãnh khí!

Ở tại vị trí phía trước chúng ta không cho phép năm thước, trưng bày vô số thi thể động vật, có gà vịt, mèo con thậm chí còn có heo to con như vậy nha.

Những thi thể này xếp hàng rất chỉnh tề từ nhỏ đến lớn, giống như là đang cố ý bày ra vậy.

Được ở nơi này, ngoại trừ thi thể động vật, thì không còn thứ gì khác, ta chỉ cần chậm một chút liền khôi phục lại, biết rõ đây chính là gia cầm bị mất trong thôn!

Ta cả gan đi lên trước, nhấc lên thi thể vịt lên quan sát, phát hiện trên dưới toàn thân nó chỉ có vết thương trên cổ, mà thi thể đã cứng ngắc như một tảng đá, ta dùng hết toàn lực lỏng, thi thể vậy mà không có chảy ra một giọt máu!

Sau đó, ta lại tìm mấy thi thể con gà nhìn một chút, tình huống đều giống nhau.

Chẳng trách nhiều thi thể bày ở đây mùi máu tanh lại rất nhẹ, hóa ra máu của chúng đã bị hút sạch.

"Trương gia tiểu ca, cái này... Bảo gia tiên khởi hỏa thật là tàn nhẫn!"

Lý Ma Tử qua nửa ngày mới run rẩy nói, ta lắc đầu nói: "Cái này không phải do Hoàng Đại Tiên làm."

Hoàng đại tiên yêu thích ăn thịt, nhưng không thích hút máu.

Cho nên nhiều lúc Hoàng Thử Lang ăn vụng gà vịt, đều ăn thịt, để lại lông vũ và máu tươi đầy đất.

Mà thi thể nhiều động vật trước mắt đã nằm nguyên vẹn trên đất, hiển nhiên là cái tên sau lưng muốn hút máu!

Nghĩ tới đây ta ngẩng đầu cẩn thận đánh giá một vòng, phát hiện ám thất cùng phía trên Hoàng Tiên Miếu chiếm diện tích không sai biệt lắm, đoán chừng là người năm đó tu kiến Hoàng Tiên Miếu cố ý lưu lại, để cho Hoàng Tiên dưới mặt đất hoạt động.

Mặc dù không rõ là thứ gì đang giở trò? Nhưng nó sau khi bị đào ngân thương xong thì gây sóng gió, khẳng định không phải ngẫu nhiên.

Lý Ma Tử suy nghĩ hồi lâu, hai bức bách hỏi ta có phải là La Thành hợp tác với gia hỏa này hay không, hoặc là nói máu này chính là của La Thành.

"Cút đi chết đi!" Ta cạn lời chửi bới, tính cách của La Thành trong lịch sử cao ngạo tinh khiết, làm sao lại đi làm chuyện như vậy chứ?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai chuyện này rốt cuộc có quan hệ hay không, vẫn phải xem thương bạc!

Nhưng ngân thương lại tự bỏ chạy...

Đang lúc ta phát sầu làm sao tìm được ngân thương, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân ầm ĩ, ta cùng Lý Ma Tử liếc nhau, theo bản năng trở nên cảnh giác.

Sau đó, phía trên lại truyền đến âm thanh của trưởng thôn: "Trương đại sư, Lý đại sư, hai người các ngươi có ở đây không?"

Ta thở phào nhẹ nhõm, theo thanh âm nhìn sang, phát hiện trưởng thôn và mấy tráng hán trong thôn đang nằm nhoài ở chung quanh lỗ thủng nhìn xuống.

Hóa ra trưởng thôn nghe Tam gia nói chúng ta đến Hoàng Tiên Miếu, sợ chúng ta chịu thiệt nên dẫn người đến hỗ trợ.

Vốn dĩ ta không muốn để bọn họ nhìn thấy tình huống bên trong, sợ bọn họ sợ hãi. Nhưng không đợi ta mở miệng, đã có mấy người trẻ tuổi nhảy xuống, lập tức thấy được bày ra thi thể chỉnh tề.

Lần này bọn họ bùng nổ, sau đó liền trưởng thôn đều xuống tới, mọi người sau khi khiếp sợ qua hỏi ta những động vật này còn có thể mang về hay không?

Dù sao nuôi lâu như vậy, hiện tại không thể bán lấy tiền, lấy về ăn bao nhiêu cũng có thể bù lại chút tổn thất.

Chẳng qua chưa biết rõ rốt cuộc là tại sao làm trò quỷ, ta cũng không dám mạo hiểm như vậy, liền nói với trưởng thôn để hắn canh chừng thôn dân, ai cũng không thể đem thi thể những gia cầm này về.

Trưởng thôn gật đầu đáp ứng, những người khác mặc dù trên mặt lộ ra vẻ không cam lòng, ngược lại cũng nghe lời.

Buổi chiều các thôn dân ở dưới sự an ủi của ta thì tự mình về nhà, ai cũng không dám ra ngoài, trong thôn vẫn yên lặng như trước.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi chuẩn bị ra tay từ chỗ nào?"

Lý mặt rỗ cau mày hỏi một câu, ta nhìn thôn trang trống rỗng, cắn răng nói tìm tới đám gia hỏa ăn trộm gia cầm trước.

Bất luận ngân thương kia có liên quan tới La Thành hay không, đến bây giờ nó vẫn chưa làm chuyện gì quá đáng, ngược lại súc sinh hút máu kia mang đến uy hiếp nghiêm trọng cho thôn dân!

Nói xong ta liền dẫn theo Lý mặt rỗ quay về Hoàng Tiên Miếu, nếu vật kia đem thi thể đồng đất bày ra thì chắc chắn nó còn có thể qua lại trong đó.

Không khéo ban ngày nó không ở đây lại đi tìm gia cầm hút máu xung quanh?

Đến trong miếu, ta và Lý mặt rỗ cẩn thận dò xét bên trong một vòng, cảm thấy mùi máu tươi trong phòng bí mật đã nồng đậm hơn một chút, đằng sau phát hiện bên trong lại có thêm hai hàng thi thể của động vật nhỏ. Lần này không chỉ có gia súc mà còn có một ít chim chóc, còn có thỏ hoang, hoẵng hay mấy thứ gì đó trong núi.

Máu của bọn nó cũng bị hút khô, có điều vẫn không nhìn thấy tên kia ở sau lưng.

Đây đã là lần thứ hai nhìn thấy cảnh tượng này, Lý mặt rỗ không còn sợ hãi như trước, kéo quai hàm hỏi: "Thứ gì cần uống nhiều máu như vậy, nó có thể tới sao?"

"Nhất định sẽ làm được, nếu không thi thể đã không còn ở đây rồi. Ta nghĩ chắc chắn nó còn có thể dùng đến những thi thể này."

Ta dựa vào cảm giác trả lời một câu.

Bởi vì không rõ nó khi nào trở về, ta không dám ở lâu, nhanh chóng từ trong miếu rút ra, lôi Lý Ma Tử trốn ở trong cành cây bên cạnh lẳng lặng chờ đợi.

Chờ gần một giờ, vật kia chưa tới không nói, bầu trời lại rơi xuống mưa to như trút nước, mà ta và Lý Ma Tử đang ở chỗ cỏ cây trũng xuống, trong nháy mắt hai ta đã bị ngâm ở bên trong.

Loại thời tiết này thích hợp nhất để quỷ mị quấy phá, ta không để ý thân thể bị nước mưa lạnh buốt ngâm mình, nhẫn nại chờ đợi.

Mưa càng rơi càng lớn, hoàn toàn che khuất tầm mắt của ta, ngay cả Lý Ma Tử cùng một chỗ với ta, cũng chỉ còn lại một cái bóng mơ hồ.

Nửa giờ trôi qua, Lý Ma Tủy không nhịn nổi nữa, phát lạnh hỏi: "Tiểu ca Trương gia, chúng ta có nên về trước không? Ta cảm thấy thân thể đều sắp vỡ..."

Tuy ta không cam lòng, nhưng vẫn chờ đợi cũng không phải chuyện tốt, liền gật đầu chuẩn bị trở về. Nhưng còn chưa kịp đứng dậy, trên trời đột nhiên đánh xuống một đạo sấm sét.

Sau đó bên tai ta truyền đến tiếng lao nhanh, nghe động tĩnh này hình như có thiên quân vạn mã đang vọt tới chúng ta.

Thanh âm này càng ngày càng gần, ta không khỏi khẩn trương lên. Lúc này trên bầu trời lại vẽ ra mấy đạo thiểm điện, ta tiếp theo tia sáng này, chấn kinh phát hiện vô số chuột từ bốn phương tám hướng lao tới, cuối cùng xông vào Hoàng Tiên Miếu.

Qua ba phút, động tĩnh của đàn chuột mới biến mất. Lý Ma Tử cũng nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, sợ tới mức liên tục thả mấy cái rắm, cuối cùng mới thất hồn hỏi ta chuyện này là sao.

"Xem ra hẳn là một con Thử Yêu đang quấy phá!"

Sau khi khiếp sợ xong ta lại tỉnh táo hơn rất nhiều, nhiều con chuột như vậy cùng xuất hiện, không thể nghi ngờ chính là Thử Vương ở nơi này.

Mà Thử Vương, khẳng định là đã giết chết những hung cầm kia. Nhưng nó hút nhiều máu như vậy làm gì? Chẳng lẽ là muốn độ kiếp?

Nghĩ tới đây, ta ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện mây đen trên bầu trời bắt đầu tụ tập phía trên miếu đổ nát, tia chớp vốn tùy ý xuất hiện cũng dần dần tụ lại nơi này!

Thiên kiếp, đây chính là tiết tấu hình thành thiên kiếp!

Ta chỉ cảm thấy hoa cúc căng thẳng, chẳng trách nó hút khô máu của nhiều động vật trong thời gian ngắn như vậy, thì ra là muốn dùng tinh huyết của các động vật để cường hóa bản thân.

Máu và linh hồn giao hòa lẫn nhau, nếu như ý tưởng của ta là đúng, nơi này có một con Thử Vương. Vậy nó hút nhiều máu động vật như vậy, trên người chắc chắn có vô số tàn hồn.

Do đó, tỷ lệ tránh thoát thiên kiếp của nó sẽ tăng lên rất nhiều!

Ta không tưởng tượng được sau khi một con Thử Yêu độ kiếp thành công sẽ có bản lĩnh lớn bao nhiêu, nhưng đối thôn dân phụ cận mà nói tuyệt đối là tai nạn hủy diệt.

Nghĩ tới đây ta đưa Âm Dương Tán cho Lý Ma Tử, mình cầm Thiên Lang Tiên Tiên Tiên Hoa và mình, cắn răng lao tới miếu Hoàng Tiên.

Vốn tưởng rằng những con chuột kia sẽ điên cuồng ngăn cản chúng ta, không ngờ dường như chúng không phát hiện ra chúng ta, toàn bộ ngẩng đầu lên, không nhúc nhích nhìn vào bức tường còn lại trong miếu.

Ta cũng ngẩng đầu theo, không ngờ phát hiện trên tường không biết từ lúc nào đã có thêm một con chuột bự!

"Ọe..."

Ta chỉ nhìn một cái liền không nhịn được phun ra, con chuột này lớn chừng con nghé con, toàn bộ thân thể nó dựng thẳng thành hình người, bộ lông toàn thân đều biến thành màu đỏ.

Chết người nhất chính là trong nháy mắt ta nhìn thấy bộ lông của nó bắt đầu tróc ra, lộ ra màu đỏ thịt bên trong, mà bộ lông dần dần vặn vẹo, mơ hồ có xu thế hóa thành người.

Quả nhiên là đang độ kiếp, ta không để ý tới quay cuồng bụng, cắn răng xông tới.

Nhưng không đợi mình dựa lên nó đã bị nó phát hiện!

Nó dùng nửa khuôn mặt nửa gương mặt nửa người nửa chuột kia lạnh lùng cười với ta, sau đó ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Ngay sau đó là con chuột vốn ngơ ngác như đạt được mệnh lệnh, như điên bò lên người hai chúng ta.

"Mẹ kiếp, liều mạng!"

Trong nháy mắt trên người ta liền bị cắn mấy cái, thấy không còn đường lui ta dứt khoát không để ý tới mình nữa, quyết định phải chết cũng phải ngăn cản Thử Yêu độ kiếp.

Ta điên cuồng vung roi Thiên Lang, bất cứ con chuột nào ngăn trước ta đều bị đánh cho da tróc thịt bong, tan xương nát thịt!

Hạng năm trăm bốn chương Hoành Thương, giục ngựa, hàn mang!

Nhưng số lượng chuột thật sự là quá nhiều, căn bản đánh không hết. Trong nháy mắt khí lực trên người ta gần như đã dùng hết, Thiên Lang Tiên cũng không còn uy lực, tình huống lập tức nghiêm trọng hẳn lên.

Cũng may trước Lý Ma Tử từng theo ta học vài câu chú ngữ, miễn cưỡng đem Âm Dương Tán tế ra.

Dưới Âm Dương Tán tạo thành một vòng sáng cực kỳ an toàn, Lý mặt rỗ đứng bên trong mười phần an toàn, phàm là con chuột đến gần đều sẽ bị bắn bay ra ngoài. Hắn thấy ta không thể chống đỡ nổi nên vội vàng vàng chụp ta vào ô.

"Trương tiểu ca, chúng ta tự bảo vệ mình thì không thành vấn đề, nhưng con chuột bự kia thì phải làm sao?"

Lý mặt Lý mặt rỗ đã bị máu chuột cùng thịt nát bao trùm, hắn sờ soạng một hồi, sau đó hoảng hốt hỏi. Ta nhìn theo ánh mắt của hắn, bất ngờ phát hiện lông của con chuột bực đã rụng tới ngực, vị trí lồng ngực trở lên đã thành hình người!

"Lý mặt rỗ, có dám cùng ta chơi với con mẹ nó hay không?"

Ta thấy Thử Yêu sửng sốt hồi lâu, sau đó cười ha hả hỏi. Tình huống hiện tại đã rất rõ ràng, mặc kệ Thử Yêu, ta và Lý Ma Tử có thể an toàn rời khỏi, nhưng dân chúng thôn Thang gia lập tức sẽ gặp tai ương.

Nếu như chúng ta được ăn cả ngã về ngăn cản nó thì không nhất định sẽ thành công, nhưng nhất định sẽ thành công!

Chỉ cần chúng ta vừa rời khỏi Âm Dương Tán, trong nháy mắt sẽ bị bọn chuột gặm sạch ngay cả cặn xương cũng không còn.

Dùng tính mạng hai người đổi lấy một cơ hội, có đáng không?

Lý Ma Tử nghe xong chẳng qua chỉ sửng sốt, im lặng ba giây sau đó quay đầu hướng phía võ hán thị rống một câu: "Như Tuyết, kiếp sau Tiểu Ma Tử còn muốn ngươi sinh hài tử cho ta!"

Sau đó hắn chuyển chủ đề, cười vỗ vỗ ta, nói hắn chuẩn bị xong rồi.

Từ trong tay hắn ta có cầm lấy Âm Dương Tán, nhớ lại tất cả những gì đã trải qua với Lý Ma Tử, chậm rãi đem Âm Dương Tán đâm về phía Thử Yêu.

Nhưng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, phía sau chúng ta đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa đạp, ngay sau đó ta phát hiện chuột yêu vây ở sau lưng chúng ta trở nên xao động, ngay cả Thử Yêu vừa mới hóa thành hình người sắc mặt cũng trở nên khủng hoảng.

Ta nghi hoặc quay đầu đi, phát hiện một bóng trắng đang cưỡi ngựa lao đến chỗ chúng ta.

Bóng trắng không có đầu, trên tay cầm ngân thương, giống như u linh kỵ sĩ ở phương Tây trong truyền thuyết.

Nó càng ngày càng gần, ta rất rõ ràng nhìn thấy trên áo choàng của nó có thêu một chữ "Yến" thật to, lập tức trong lòng ta vui vẻ, xác định lời Tam gia và trưởng thôn nói, nó chính là Hàn Thương Khuê La!

Phụ thân La Thành Bắc Bình Vương La Nghệ, hàng năm thay triều đình trấn thủ biên cảnh Yến địa, cũng chính là hôm nay dọc Bắc Kinh, cho nên phụ tử bọn họ có tình cảm thâm hậu với Yến Địa.

Nhất là theo thiên hạ đại loạn, cuộc sống của La Thành trở nên hùng hồn trống trải, điều này làm cho hắn càng hoài niệm cố thổ hơn. Cho nên ở trên áo choàng thêu chữ "Yến", biểu đạt hoài niệm đối với cố hương.

"La Thành tướng quân, nhất định phải ngăn cản Thử Yêu này!"

Không biết vì sao, trong tiềm thức nói cho ta âm linh này là tới cứu chúng ta, cho nên cả người trong nháy mắt nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

La Thành một mình một ngựa, giống như một tia chớp màu trắng đẩy bầy chuột ra.

Hắn nhanh chóng đi tới bên cạnh chúng ta, ngừng ngựa một chút rồi tính toán câu trả lời, sau đó lập tức thúc ngựa, cả người như có cánh, nhảy lên!

Đúng như diễn nghĩa miêu tả: Hoành Thương, thúc ngựa, hàn mang!

La Thành chưa tới, thương đã như rắn độc đâm tới. Trên mặt Thử Yêu bối rối chí cực, căn bản không có đường sống để hoàn thủ, quay đầu muốn chạy trốn.

Chẳng qua là hắn một nửa thân người nửa chuột, động tác căn bản không cách nào cân đối, trực tiếp rơi trên mặt đất, sau đó La Thành trực tiếp ném ngân thương tới chỗ nó.

Không biết là ý trời hay là chuyện gì xảy ra, vào lúc này trên trời đột nhiên hiện lên một đạo lôi điện mạnh mẽ, trong nháy mắt đánh vào trên thương bạc.

Ta và Lý Ma Tử đứng ngoài mười thước lại có Âm Dương tán che chở, nhưng vẫn cảm thấy toàn thân rất nhức mỏi.

Ngân thương lóe lên tia lửa đâm thẳng vào bụng Thử Yêu. Thân thể nó run rẩy một hồi, không kịp kêu lên tiếng nào đã biến thành một đống thịt nát khét.

"Ọe..."

Ta nhìn thấy nơi này, trực tiếp nôn ra, Lý mặt rỗ còn tốt hơn ta không được bao nhiêu, hai chúng ta ngồi xổm trên mặt đất tựa lưng nôn mửa một hồi.

Đợi bọn ta thổ lộ, họ đứng dậy, phát hiện những con chuột kia đã sớm biến mất vô tung vô ảnh, La Thành cũng đã rời đi, chỉ để lại thịt nát và máu tươi đầy đất.

Từ xưa đến nay dịch chuột sẽ xảy ra ôn dịch, bởi vì trên thân chuột thể mang theo lượng lớn độc dịch, nếu những con thú con nhà thú kia đã bị Thử Yêu hút máu, thịt của chúng khẳng định là không thể ăn, thậm chí ngay cả chuột chết trên mặt đất cũng phải kịp thời dọn dẹp, nếu không chúng nó mục nát theo dòng nước mưa đến sông nhỏ phụ cận, làm không tốt sẽ dẫn phát mủ.

Nghĩ tới đây ta không suy xét tới chuyện của La Thành nữa, vội vàng phúc cho trưởng thôn.

Nói đơn giản cho y biết tình huống của Thử Yêu, sau đó kêu y đánh thức cả thôn, cùng đi nhặt chuột chết.

Giờ phút này thiên kiếp đã qua, mưa trở nên thưa thớt. Ta đứng ở đỉnh núi nhìn vào trong thôn, nhìn thấy từng hộ dân trong thôn đèn sáng lên, trong lòng đột nhiên nhớ tới gia gia.

Khi còn bé, mỗi khi mưa, gia gia liền mở đèn kể chuyện cho con, không biết hiện tại lão nhân gia ở phía dưới như thế nào.

"Tiểu ca của Trương gia, vừa rồi có phải Ma ca là các đặc gia hay không?"

Lý Ma Tử ngồi xổm bên cạnh ta, nửa đùa nửa thật hỏi. Lúc này ta mới ý thức được vừa rồi hai người ta thiếu chút nữa muốn đi gặp Diêm Vương gia, nhịn không được giơ ngón tay cái lên với Lý Ma Tử.

Lý mặt rốt cục không chau mũi, ngược lại có chút mong chờ hỏi ta lúc nào có thể gặp lại La Thành?

Lý Ma Tử nhìn ra cũng giống ta, đều tương đối sùng bái La Thành. Hơn nữa chuyện mới vừa rồi đã xác minh suy đoán của ta, La Thành chẳng những không thông đồng với Thử Yêu, ngược lại giúp bách tính giải quyết yêu nghiệt.

Nhìn Thử Yêu thấy La Thành sợ tới mức chạy trốn, điểm này hẳn không phải lần đầu gặp phải La Thành.

Vậy vì sao trước đó La Thành không giết Thử Yêu?

Bên này ta đang buồn bực đây, chợt nghe trên đường núi truyền đến tiếng vang ầm ĩ, ngẩng đầu nhìn lên, dân chúng cả thôn tay xách bao tải giật giật, thùng dầu lít nha lít nhít chạy lên núi, thậm chí có rất nhiều trẻ con ôm mèo trong lòng.

Đầu lĩnh chính là trưởng thôn và tam gia, sau khi đi lên không cần ta mở miệng, các thôn dân liền chủ động thanh lý chuột chết trên mặt đất, ta nhìn xem hình ảnh này đột nhiên cảm giác mình xuyên không.

Nhìn qua, giống như con mẹ nó trở lại thời đại loại tứ hại.

Không đợi ta mở miệng, trưởng thôn và Tam gia đã bắt lấy tay ta bày tỏ sự cảm tạ, ngay sau đó mấy người trẻ tuổi từ phía sau bọn họ bước ra, quỳ bịch một tiếng trước mặt ta và Lý Ma Tử, cảm tạ ta đã cứu mạng bọn họ.

Ta nhìn kỹ, phát hiện mấy người trẻ tuổi này, chính là mấy tử đảng của Thang Hiển Tổ.

"Vừa rồi trước khi ngươi đăng ký, bọn họ đã chậm rãi khôi phục bình thường, chỉ là ta kích động quên nói cho ngươi biết."

Tam gia cười ha hả nói, trong mắt tràn đầy cảm kích, sau đó hỏi ta vì sao dám quấy phá là Thử Yêu, đám người bọn họ lại biết cách kêu ngựa?

Không đợi ta mở miệng, trưởng thôn lại bồi thêm một câu: "Còn có một câu thương bạc, vì sao Thử Yêu giải quyết, thương bạc vẫn chưa rơi."

Hiển nhiên các thôn dân đã nói chuyện với La Thành và Thử Yêu, ta chỉ có thể nhẫn nại giải thích kỹ càng với bọn chúng, nghe được hai vị lão nhân rơi lệ đầy mặt.

Đặc biệt là trưởng thôn, hắn thân là hậu nhân của La Thành, cảm kích sự giúp đỡ của tổ tiên rồi lại cảm thấy xấu hổ, lúc này quỳ xuống cầu xin ta nhất định phải giúp hắn tìm được thanh thương bạc kia.

"Đây là điều ta nên làm, La Thành là một vị anh hùng ta bội phục nhất!" Ta nắm chặt nắm đấm, kiên định nói.

Lý Ma Tử cũng nói tiếp: Ta cũng vậy.

Rốt cuộc là sức lực nhiều người lớn, chuột chết khắp núi rất nhanh liền thu dọn sạch sẽ thôn dân, ta bảo bọn họ mang toàn bộ chuột chết đổ vào trong phòng tối, sau đó đổ đống rộng lên, ngay cả gia súc bên trong vốn có sẵn đồng thời đốt sạch sành sanh.

Sau đó chúng ta trở lại trong thôn, tất cả mọi người đều mệt mỏi trở về sớm nghỉ ngơi, chỉ có lão thôn trưởng ở bên cạnh, hỏi ta có biện pháp tìm kiếm La Thành thương bạc không.

Ta không trả lời vấn đề của hắn, mà thuận theo suy nghĩ của mình hỏi: "Khụ đất kia từ lúc nào không có một ngọn cỏ?"

Trưởng thôn nghe xong nâng cằm suy nghĩ một hồi, nói cụ thể là khi nào thì ông cũng không biết, nhưng hình như chính vài năm sau khi chùa Hoàng Tiên bị dỡ xuống.

"Vậy mới đúng chứ!" Ta vỗ mạnh đùi, đã hiểu rõ chân tướng sự tình.

Sau khi chùa Hoàng Tiên bị hủy, Hoàng Tiên ở bên trong liền rời đi, thôn Thang gia không còn Hoàng Tiên bảo vệ, nên bị Thử Yêu để trong lòng.

Thử Yêu xuất hiện chuẩn bị huyết tẩy thôn trang, lại bị La Thành ngủ say phát hiện, vì thế La Thành đơn thương độc mã chống lại nó, mảnh đất kia liền thành chiến trường của hai bên.

Sau đó mấy người Thang Hiển Tổ lại móc mấy thương của La Thành ra, Thử Yêu không còn ngân thương để trấn nhiếp, cho nên lại lần nữa đi ra quấy phá.

Về phần mấy người trẻ tuổi bị làm cho giống ngựa nằm rạp trên mặt đất ăn cỏ, có thể là do tọa kỵ của La Thành làm bất bình cho chủ nhân của mình?

La Thành đã xuất hiện vào thời khắc mấu chốt khi Thử Yêu độ kiếp, chứng tỏ hắn ta đã theo dõi Thử Yêu từ lâu.

Nghĩ tới đây ta vỗ vai trưởng thôn nói ngài yên tâm đi! Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khối thực vật đó rất nhanh sẽ mọc ra.

Ta nghĩ, thương hẳn là đã trở lại cái hố đó nhỉ? Duy nhất khó hiểu chính là tại sao La Thành cứ phải nhìn chằm chằm vào Dương Hiển Tổ không tha.

Dù sao đến giờ La Thành cũng chỉ có một mình đi tìm Thang Hiển Tổ, thậm chí còn thiếu chút nữa đâm chết hắn.

Ta quyết định ngày mai trở về viện hỏi Thang Hiển Tổ, chắc chắn ông ta có việc giấu chúng ta.

Ngày hôm sau là một ngày nắng tốt, ta mang theo Lý mặt rỗ một lần nữa đi vào trong miếu, chuẩn bị xem những thi thể kia cháy thế nào rồi.

Đi vào xem tro tàn đầy đất, rất nhiều tiểu động vật còn bảo trì nguyên trạng, Lý Ma Tử một cước đá vào trên thân một con thỏ còn nguyên vẹn, kết quả trực tiếp ăn một khúc tro cốt.

Ta theo bản năng né về phía trước, lại phát hiện trong phòng tối vậy mà có thêm một cái lỗ.

Đi đến trước mặt nhìn kỹ mới biết cái động này vốn có, nhưng bị bùn nhão phủ ở giữa, cho nên trước khi đến đây chúng ta không phát hiện ra.

Không ngờ chuột yêu còn tự mình làm một cái thông đạo chuyên môn! Ta mang theo Âm Dương Tán khom lưng đi vào trong, thông đạo này mặc dù không lớn, nhưng dù sao hình thể như chuột yêu nghé con đều có thể thông qua, trưởng thành đi vào cũng không có áp lực.

Lý Ma Tử sợ gặp nguy hiểm, theo phía sau không ngừng muốn kéo ta trở về. Nhưng ta cảm thấy Thử Yêu đều đã chết, bên trong khẳng định hết thảy đều bình thường.

Đi thật lâu cũng không thấy có gì dị thường, Lý mặt rỗ cũng yên lòng, ngược lại giục ta tranh thủ đi. Đi không biết bao lâu, trước mắt đột nhiên xuất hiện một tia sáng, trong lòng ta mừng rỡ, theo ánh sáng bò ra ngoài.

Chờ sau khi ta bò ra ngoài, ngạc nhiên phát hiện chúng ta đã đi tới mảnh ruộng không có một ngọn cỏ.

"Trách không được La Thành vừa rời khỏi Thử Yêu liền đắc ý! Nguyên lai nó đã sớm đả thông nơi này." Ta bừng tỉnh đại ngộ nói ra.

Sau đó, ta sải bước đi đến nơi ngân thương bị đào ra, lại phát hiện hố kia đã bị lấp kín, thậm chí ngay cả một chút vết cũng không lưu lại. Nếu không phải ta nhớ rõ vị trí, tuyệt sẽ không tin nơi này có cái hố lúc trước.

Ta tập trung chú ý một vòng, phát hiện những hắc khí tồn tại trước đó cũng tan.

Tin rằng mùa xuân năm sau, mảnh đất này sẽ mọc ra hoa màu lớn nhất.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Thấy ta nhìn chằm chằm nơi đó, Lý Ma Tử như có điều suy nghĩ hỏi.

Ta cười nhạt một tiếng, thương tự mình trở lại dưới đất, hố chắc chắn cũng là La Thành tự lấp vào. Nếu La Thành đã không muốn rời khỏi nơi này, ta chỉ có thể tôn trọng lựa chọn của hắn.

giường bệnh giết người thứ năm trăm bốn mươi lăm...

Sau khi trở lại trong thôn ta tìm trưởng thôn, mang lựa chọn của La Thành nói cho ông ta biết.

Trưởng thôn nghe nín nửa ngày, cuối cùng thở dài.

Ta biết hắn muốn biểu đạt hoài niệm đối với La Thành, cho hắn một đề nghị. Dù sao kế tiếp thôn bọn hắn muốn khai phá ngành du lịch, còn không bằng ở trên mảnh đất đó xây dựng một công viên văn hóa Tùy Đường, đã có thể mang đến thu nhập cho thôn, còn có thể làm cho anh linh của La Thành được an ủi.

Trưởng thôn nói ông sẽ suy xét, về phần ông có thể làm theo lời ta hay không, cũng không có ta chú ý.

Sau khi ăn xong cơm, ta và Lý Ma Tử cáo biệt trưởng thôn và tam gia, hai người bọn họ cầm thôn dân đưa đến mấy vạn đồng tiền biểu thị cảm ơn.

Đặc biệt là trưởng thôn, ông ta nhanh chóng tra xét trong túi ta. Ông ta biết quy củ hành nghề của chúng ta, cảm tạ ta vì tâm nguyện của La Thành nên lựa chọn từ bỏ thương bạc.

Lần này ta không cự tuyệt, nếu không trong lòng các thôn dân sẽ rất bất an. Ta nhận tiền, tiện tay ném cho Lý Ma Tử, sau đó trở lại y viện tìm Thang Hiển Tổ.

Kết quả nơi đó vừa nhìn thấy hắn đã rời đi, lại lưu lại cho ta một phong thư!

Nguyên văn như sau:

"Trương đại sư tôn kính, khi ngươi nhìn thấy phong thư này, liền nói rõ ngươi đã giúp thôn giải quyết phiền phức. Nói thẳng, ta lừa gạt ngươi, sở dĩ ta bị thương khi bị ta., Là bởi vì ta tham lam muốn trộm ngân thương từ trong nhà bằng hữu, đổi lấy một khoản tiền lớn. Kỳ thật ta đã sớm biết lang sĩ không đầu kia đã là La Thành, ngày hôm qua nghe người ta nói La Thành làng tướng quân hiển linh giúp tiêu diệt Thử Yêu, ta cảm thấy ta không còn mặt mũi nào trở về thôn nữa, cho nên tạm biệt!"

Xem xong thư ta không nhịn được lắc đầu, nghĩ thầm Thang Hiển Tổ đúng là điển hình của việc đòi tiền không muốn sống, may mà lần này là chọc phải La Thành, nếu đổi lại là âm linh như Tây Sở Bá Vương, Sát Thần Bạch Khởi, hắn làm sao còn có cơ hội viết thư cho ta?

Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, nhập giới lâu như vậy, ta vẫn luôn thu phục âm vật, bị âm vật cứu mạng vẫn là lần đầu tiên.

Nghĩ đến thời điểm giằng co với Thử Yêu, La Thành đột nhiên xuất hiện một màn kia, ta và Lý Ma Tử hiểu ý cười cười, đang chuẩn bị về nhà.

Vừa đi ra khỏi bệnh viện, liền thấy một đám thầy thuốc đang cúi đầu xin lỗi hai vợ chồng trẻ, chẳng qua hai vợ chồng trẻ này không ngừng chửi rủa.

Ta đại khái nghe được hai câu, mới hiểu được mẫu thân của bọn họ nằm bệnh trong y viện. Khi được đưa vào, mặc dù bệnh tình của lão nhân rất nghiêm trọng, nhưng căn bản không có nguy hiểm tính mạng, kết quả sau khi nằm ở bệnh viện cả đêm ù ù cạc cạc qua đời...

Cho nên nàng ta cho rằng việc phu thê nhỏ hại chết mẹ mình, khóc lóc đòi một câu trả lời thật hợp lý.

Tranh cãi y hoạn quá nhiều rồi, ta thở dài, cầu khấn bà lão kia đi đường bình an, liền xoay người xuống lầu.

Lúc đi ngang qua hộ vệ đứng đó, đột nhiên nghe được một thanh âm nói: "Ài! Lại chết mất một người, ta nói cái giường kia có vấn đề, viện trưởng lại không nghe..."

Không riêng gì ta, ngay cả Lý Ma Tử nghe được câu này cũng biến sắc, quay đầu lại vừa nhìn thì hóa ra là hai tiểu hộ vệ đang xì xào bàn tán.

Thấy bọn ta nhìn sang, các nàng lập tức thu thập thông tin trên bàn, làm bộ như đang rất bận.

"Cô nương, lời vừa rồi ngươi nói là có ý gì?" Ta cau mày hỏi.

Nếu như nàng nói là sự thật thì chắc chắn lão thái thái đã chết rất kỳ lạ.

Không ngờ hộ sĩ khoát tay áo, không nhịn được nói: "Đi đi, đi chỗ khác, nghe ngóng lung tung cái gì."

Lý Ma Tử nghe xong lời này không vui, nhìn lại giấy chứng nhận công việc trước ngực tiểu hộ vệ, hung tợn nói ta nhớ kỹ tên của ngươi, nếu ngươi không nói, ta lập tức đi tìm viện trưởng của các ngươi, cam đoan ngày mai các ngươi sẽ bị phạt tiền!

Tiểu hộ sĩ nghe xong ánh mắt lập tức đỏ lên, mặt mũi tràn đầy ủy khuất nhẹ gật đầu.

Ta còn chưa khỏi giơ ngón tay cái lên với Lý Ma Tử, mẹ nó một vật này mà cũng hạ xuống một vật, nói cũng có lý!

Sau đó, tiểu đội sĩ phận nói cho chúng ta biết hiện tại không phải là lần đầu tiên bệnh viên đó chết người, trước đó lão thái thái đã chết ba người, cho nên nàng cảm thấy cái giường kia có vấn đề.

Cô còn nói mình còn đọc được danh sách chỗ ở của cái giường bệnh, phát hiện tất cả những người từng ngủ qua đêm ở trên giường kia đều sẽ liên tiếp chết đi...

"Xem ra đây đúng là vấn đề nằm trên giường."

Ta và Lý Ma Tử liếc nhau, quyết định thuận tay giúp y viện giải quyết phiền toái này.

May mắn giam này là hai gian phòng, bởi vì lão thái thái chết ở bên trong, cho nên một người khác sợ tới mức vội vàng xin thay phòng.

Hai vợ chồng nhỏ làm ầm ĩ đến xế chiều mới rời đi, một khắc cũng không trì hoãn mà tìm đến viện phòng tẩm bổ.

Kết quả thầy thuốc bốn mươi năm mươi tuổi kia vẫn rất chịu trách nhiệm, đẩy lão Hoa Kính nói: "Tiểu tử này vừa chết người ở đó, đổi phòng khác đi!"

"Chưa chết hơn người ta còn không đi đâu!"

Lý Ma Tử thuận miệng nói, sau đó vội vàng đổi giọng: "Kỳ thật, ta rất thích lồng giam kia, mỗi lần tới y viện của các ngươi đều ở đâu."

"Được rồi, thích ở thì ở đi! Vừa lúc cho hai đại tiểu tử các ngươi đi phòng kia thêm chút dương khí đi."

Vị thầy thuốc trung niên này nghe Lý mặt rỗ nói như vậy, sau đó một lần nữa đánh giá chúng ta một phen, tựa hồ đã hiểu mục đích của chúng ta, phất tay một cái liền mở cư trú cho chúng ta.

Mới vừa vào trong phòng, ta đã phát giác được một cỗ khí tức âm lãnh, nhất là vừa mới chết hơn người cái giường kia, chung quanh tựa như lót một tầng băng lạnh.

Nhưng không nhất định là có thứ gì đó bẩn thỉu, rất có thể là quỷ hồn mà lão thái thái hoặc là người đã chết trước đó để lại.

Thừa dịp trời còn chưa tối, ta mở cửa phòng và cửa sổ ra, sau đó điểm một cây Thương Thảo vào trong phòng.

Mùi của Ai Thảo che kín cả căn phòng, nhiệt độ bên trong không hề thấp như trước, ta cảm thấy thời điểm cũng không sai biệt lắm là đóng cửa sổ lại, cùng Lý Ma Tử ngồi trong phòng khổ sở chờ đợi.

Mười điểm sau đó bên ngoài chữa bệnh viện sẽ không còn người nào nữa, hành lang trở nên vắng lặng, nhiệt độ trong phòng lại bắt đầu giảm xuống...

Xem ra vật kia tựa hồ ngồi không yên, ta để Lý mặt rỗ nằm ở trên giường mà lão thái thái đã nằm, sau đó tự mình trốn ở đối diện dưới giường phía dưới.

Ta nói thật ra là đã học vẽ Già Dương Phù, chỉ cần dán lên người một cái là có thể tạm thời che khuất dương khí trên người, tà mị đến trừ phi tận mắt thấy ta, nếu không căn bản không cảm giác được sự tồn tại của ta!

Lý mặt rỗ cũng thật lớn, rõ ràng bảo hắn nằm mở miệng giả ngủ, kết quả hắn không đến thời gian trống đã ngủ say, phát ra tiếng vang vù vù.

Ta còn chưa rõ chuyện gì đã vui, vừa định đánh thức hắn, lại phát hiện sắc mặt hắn đột nhiên đỏ bừng, sau đó Lý Ma Tử tỉnh lại, hai tay đặt lên cổ không ngừng kéo ra ngoài, dường như có một đôi tay đang nắn cổ họng hắn!

Tình huống khẩn cấp, ta không để ý được nhiều như vậy nữa, lập tức từ trên giường lăn ra, vung Thiên Lang Tiên đánh về phía cổ Lý Ma Tử.

Không đợi đánh được hắn thì Thiên Lang Tiên đã đụng phải lực cản. Sau đó ta liền nghe thấy một tràng tiếng trẻ con khóc, sau đó một bóng dáng màu đỏ nhạt xuất hiện giữa ta và Lý Ma Tử.

Tập trung nhìn vào, phát hiện đây là một đứa trẻ không mũi, ngũ quan dị dạng. Ánh mắt nó một lớn một nhỏ, nhưng đều tràn đầy tơ máu trừng mắt ta, tựa hồ muốn xé nát ta.

Nhìn xuống dưới đầu, phát hiện nó không thắt dây yếm, ruột và máu tươi thông qua cuống rốn chảy ra thật dài thật dài.

Hiển nhiên, tiểu hài tử này là một oán anh!

Gia gia từng nói với ta oán anh chia làm ba loại. Loại thứ nhất là loại thai nhi chết trong bụng. Loại thứ hai là khi sinh ra đã chết đứa con trai mới sinh ra, loại thứ ba là đứa bé bình thường ra đời sau bất ngờ chết non.

Loại oán anh thứ ba bởi vì hưởng thụ hạnh phúc trên nhân gian, cho nên oán khí tương đối nhỏ một chút, khả năng độ hóa lớn hơn một chút. Mà hai loại oán anh trước đó oán khí phi thường mạnh, gia gia không chỉ một lần dặn dò mình gặp phải oán anh muốn nhanh tay, tâm ngoan thủ giải quyết.

Tuyệt đối không thể lưu lại hậu hoạn. Bởi vì oán Anh rất nhớ thù, một khi có liên quan sẽ quấn quít lấy ngươi không gián đoạn.

Xem ra đứa bé trước mắt này là lúc nó sinh ra đã chết, từ vẻ bề ngoài dị dạng của nó không khó để đoán ra nó bị cha mẹ từ bỏ.

Nếu ta không nắm chắc có thể thuần phục hoàn toàn nó, cho nên đành lấy Âm Dương Tán ra nhắm vào nó.

Đứa bé kia có thể cảm nhận được uy lực của Âm Dương Tán, hung hăng trừng mắt nhìn ta một cái, sau đó buông Lý Ma Tử ra rồi nhảy ra ngoài cửa sổ.

"Muốn chạy cũng không dễ dàng như vậy!"

Nếu đã xuất thủ, ta căn bản không cho nó một chút cơ hội nào, căng ra Âm Dương Tán đánh tới.

Nó nhìn ta một cái tựa hồ rất khinh thường, sau đó dùng sức đụng lên cửa sổ. Nhưng nó không nghĩ tới ta đã sớm dán linh phù lên trên, trực tiếp bị bắn trở về, vừa vặn bị Âm Dương Tán bay qua che mất.

Nó đau đớn vùng vẫy, cuối cùng lại nhìn về phía ta, trong mắt tràn ngập khát khao. Ta biết nó đang cầu xin tha thứ, nhưng ta không thể tha cho nó.

Bởi vì ta biết, nếu tình cảnh trái ngược, nó nhất định sẽ không bỏ qua cho ta!

Không đến hai phút, thân ảnh trẻ con đã triệt để tiêu tán, Lý mặt rỗ đã tỉnh lại. Hắn nhìn Âm Dương Tán sửng sốt cả nửa ngày, có chút không dám tin hỏi: "Thế là xong rồi?"

"Nếu không thì sao?"

Ta nói rồi một tay kéo nó lên, mặc xong quần áo không ở lâu thêm một khắc nào, trực tiếp đuổi về nhà.

Lý mặt rỗ cảm thấy xử lý oán anh rất đơn giản, đó là bởi vì ta bỏ qua quá trình vô nghĩa.

Cho tới bây giờ hắn cũng không cảm thấy xử lý thứ dơ bẩn kia là một chuyện rất khó khăn, chỉ là ta tình nguyện đi tìm hiểu sau lưng âm linh, độ hóa từng nhân vật huyền thoại kia.

Nếu chỉ là tiêu diệt âm linh, thu lấy âm vật làm mục tiêu, vậy ta cũng không phải là một thương nhân âm vật đủ tư cách.

Thương nhân âm vật là thế nào?

Ăn là cơm trăm nhà, đi theo Âm Dương lộ, kết thiên hạ duyên!

Đợt trò chuyện săn yêu quái thứ năm trăm bốn mươi sáu...

Xử lý xong con Thử Yêu thôn Thang Sơn, ta và Lý Ma Tử liền lập tức quay về chợ, cũng trời xui đất khiến giải quyết xong một con oán anh.

Trở lại tiệm cổ, tiếp tục sống cuộc sống nhàn vân dã hạc, Lý Ma Tử tiếp tục giống tiểu thái giám về nhà hầu hạ vợ, nhưng thỉnh thoảng vẫn tới tìm ta.

Ngày đó ta sau khi tỉnh lại vội vàng mở cửa tiệm, chuẩn bị mua hai bình Lam Hải và Lý Ma Tử uống một chén.

Vừa mở cửa đã phát hiện Lý Ma Tử đã tới, hắn ngồi ở cửa tiệm, vừa thảnh thơi uống Long giếng Tây Hồ, vừa dùng đôi mắt ti hí đánh giá mỹ nữ thường lui tới trên đường.

Xem ra tật xấu của tôn tử này không thể thay đổi được, không biết sau khi Tuyết biết có khiến hắn quỳ xuống hoa sen không?

Bất quá Lý Ma Tử cũng coi như có chút lương tâm, thấy ta đi ra vội vàng đem bữa sáng bên người cho ta.

Ta ngồi xuống gặm một miếng mỳ, hỏi tiếp: "Hai ngày này trong tiệm của ngươi thế nào?"

"Còn có thể thế nào nữa, người hiện tại không dễ lừa gạt rồi. Mấy thứ hàng giả, lông tóc của ta cũng không bán đi được."

Lý Ma Tử nhếch miệng, có chút bất mãn nói.

Ta cười nhạt một tiếng, trong lòng đã sớm dự liệu được, làm nghề này chính là cho một cây gậy vào bụng, cũng may mỗi lần tiếp khách đều có thể vơ vét một khoản, bồi dưỡng chúng ta thành hai phú gia.

Sau đó Lý mặt rỗ nói cho ta biết, Như Tuyết đã mang theo tiểu thiểu nữ và tiểu Niệm Sở trở về nhà mẹ đẻ.

Doãn Tân Nguyệt bởi vì công việc bận rộn ở công ty, mà ta và Lý Ma Tử đều là người không nhịn được. Không phải, vừa mới có cơ hội, Lý Ma Tử liền ti tiện hỏi ta có muốn ra ngoài kiếm chút chuyện hay không?

"Biết rõ đức hạnh của tiểu tử ngươi, ta đợi lát nữa sẽ đưa tin cho Thử tiền bối hỏi một chút đi! Không biết hắn nơi đó còn có danh sách không." Ta cười nói.

Đã rất lâu rồi không có tin tức gì về Thử tiền bối, ta rất muốn biết ông ta đi nơi nào tránh né kẻ thù.

Không ngờ đúng lúc ta chuẩn bị gọi điện, máy bay trong tiệm đột nhiên vang lên tiếng. Lý Ma Tử vội đi nhận tiền, không nói được mấy câu hắn đã nhìn ta một cái ánh mắt mập mờ.

Xem ra là khách tới cửa!

Thật sự là buồn chán liền có người đưa lên gối, ta nhanh chóng nhận lấy thông tin, nói ta chính là Trương Cửu Lân, sau đó để đối phương kể sơ lược một chút sự tình xảy ra, là trong nhà giở trò quỷ, hay là có đồ cổ gì đó làm ầm ĩ.

Kết quả ta vừa dứt lời, người của đầu máy truyền tin liền vội vã kêu lên: "Trương tiên sinh, có một chuyện muốn nhờ ngươi giúp đỡ! Hi vọng ngươi không nên từ chối."

Hắn nói xong tựa hồ sợ ta không đáp ứng, lại tăng thêm một câu là Thử tiền bối bảo hắn tìm ta.

Ta nghe xong vỗ đùi, nghĩ thầm cùng lão gia hỏa này đúng là tâm hữu linh tê, vậy mà giới thiệu cho nhau một công việc lớn.

Nhưng ta sợ cái tên Thử tiền bối này lừa ta, dù sao hắn luôn làm cho ta một số vấn đề khó, trong lòng không khỏi lẩm bẩm, đồng thời bảo đối phương kể chuyện cho ta biết.

Ai ngờ đối phương nói một câu cũng không rõ ràng, để ta tự mình đi một chuyến, sau đó treo lá chai. Ngay sau đó ta liền nhận được một lá thư, bên trên viết Thẩm Dương.

Xem xong lá thư ta không khỏi tức giận, nghĩ thầm người này cũng có ý tứ, cầu xin ta làm việc vẫn mạnh mẽ như vậy, nếu như không phải là việc làm ăn của Thử tiền bối giới thiệu, ta khẳng định sẽ không để ý tới hắn.

Lúc này đã là mùa thu, thế giới phía sau sông vàng một mảng vàng óng ánh, chờ sau khi vượt qua sơn hải quan, không khí xung quanh chợt giảm, ta không nhịn được run rẩy lên. Cũng may Lý Ma Tử có dự kiến trước, lấy từ trong túi ra một cái áo bông khoác lên cho ta, lập tức ấm áp hơn nhiều.

Chúng ta thật vất vả mã đến Thẩm Dương, ta trực tiếp gán cho đối phương. Cũng không lâu lắm một chiếc bảo mã đã xuất hiện ở trước mặt chúng ta, một vị thanh niên mặc áo khoác đen từ trên xe đi xuống. Hắn mang theo pho tượng, đi trên đường gập lưng thẳng tắp, lộ ra một cỗ tự tin, xem bộ dáng có lai lịch không nhỏ.

"Tên gia hỏa này có tiền! Về sau nhớ tìm cho kỹ." Lý Ma Tử thừa dịp đối phương còn chưa tới, nhỏ giọng nói với ta.

Ta gật đầu, hàn huyên vài câu với thanh niên mặc áo lụa, sau đó xe đi theo hắn trên đường cao lắm, bất tri bất giác đã đến ngoại thành của Thẩm Dương.

"Huynh đệ, tìm ta đến cuối cùng là có chuyện gì?" Ta gác đến vị trí ngang với hắn, lái xe hỏi.

Ai mà biết được hắn lại nói là mình cũng không biết, khi đã chờ đến nơi, ông chủ tự nhiên sẽ nói cho ta biết.

Nguyên lai hắn chỉ chạy chân, ta cũng không hỏi nhiều nữa, ngược lại đưa mắt nhìn bốn phía. Đi về phía trước một hồi, ta thấy phía xa xuất hiện một quần thể kiến trúc quy mô không nhỏ, cung điện cổ hương cổ sắc, lầu các quấn quýt lấy nhau, tạo thành một hình ảnh đẹp đẽ.

"Cung điện này nhìn thật quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi?" Lý Ma Tử đi tới, hào hứng bừng bừng nói.

Ta nghe hắn nói như vậy lần nữa dò xét kỹ càng, sau đó đột nhiên nghĩ đến, nơi này hẳn là Thanh Đông Lăng của Thẩm Dương, Hoàng Đế khai quốc của triều Thanh liền chôn ở chỗ này.

Trong lòng ta có một trái tim kính sợ tiếp tục quan sát, phát hiện toàn bộ Thanh Đông Lăng đang mơ hồ tản mát ra một luồng khí lưu màu đen, ta đây cảm thấy có gì đó không đúng.

Mặc dù nơi nào cũng có lăng mộ sinh ra âm khí, nhưng nơi này là hoàng lăng, là nơi chôn cất Thiên tử Chân Long! Mặc dù có âm khí cũng có thể hiện lên màu trắng hoặc tím, hiện tại lại bốc lên hắc khí, điều này nói rõ bên trong rất có thể tồn tại Âm linh.

Lúc này, qua cửa sổ xe ta chú ý tới một người qua đường, mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng từ trên người hắn cảm giác âm khí rất nặng, giống như hắn bị thứ gì đó không sạch sẽ bám vào thân vậy.

Vốn còn định xuống xe giúp hắn xem xét, nhưng xe của thanh niên mặc quần áo đã mở rất xa, ta sợ ném đi lại phải tiếp tục xe, nhưng trong lòng lại càng thêm tò mò về lăng mộ này.

Theo chiếc xe ra khỏi thành, trước mắt hắn biến thành núi non nước đen, cuối cùng bảo mã của thanh niên mặc áo bào ngừng lại ở một khe núi.

Ta đại khái nhìn một chút, phát hiện khe núi này rất giống một cái Tụ Bảo Bồn. Sau lưng có núi, phía trước có đồi núi, sông ngòi liên miên, phải có từng sườn núi nối liền nhau, là bảo địa phong thủy hiếm thấy.

Nhìn khe núi này, ta càng thêm vững tin thân phận đối phương không đơn giản. Sau đó thấy một biệt thự trong khe núi, từ xa nhìn qua rất truyền thống phát hiện biệt thự xây dựng, tràn ngập phong tình Trung Quốc, chiếm diện tích không nhỏ, nhìn mẹ nó còn cho là hoàng cung.

Ta không vội vã cười, đều đứng đấy đi tiểu, vì sao chênh lệch lại lớn như vậy chứ?

Không đợi chúng ta đi vào biệt thự, đã thấy một nam nhân béo nhìn qua khôn khéo luyện thành chạy ra đón, hỏi rõ ta là Trương Cửu Lân sau khi kích động cầm tay của ta, sau đó lôi kéo ta liền muốn đi đại sảnh nói chuyện.

Sau khi vào đại sảnh, hắn tự giới thiệu trước, công bố chính mình chính là cái kia chính là đến đưa tin cầu cứu người, gọi là Diệp Thần.

Ta nghĩ thầm ngươi sắp đừng nói vô ích, bảo hắn nhanh chóng nói chuyện xảy ra chuyện gì? Dù sao biểu hiện của hắn cũng bối rối như vậy.

Nghe thấy ta hỏi như vậy, khuôn mặt Diệp Thần trong nháy mắt trầm xuống, hai tay không biết làm sao đặt lên bàn. Trầm mặc vài giây mới nói cho ta, kỳ thật không phải hắn gặp phiền toái, mà là ông chủ Kim Thánh Thanh của hắn dạo gần đây giống như trêu vào thứ gì đó không sạch sẽ, mà hắn chỉ phụ trách liên hệ với trợ thủ của chúng ta...

Ta nghe xong không khỏi kinh ngạc, cảm giác ông chủ Kim này mời chúng ta hỗ trợ, làm sao lại kết hợp với một tầng từng tầng vụ vụ?

Diệp Thần nói với bọn họ rằng ông chủ Kim làm buôn bán về kim tệ, thích vận động ngoại hộ, yêu nhất chính là cung tên, ngày thường không có việc gì mà chỉ thích săn bắn xung quanh Trường Bạch sơn.

Đại khái nửa tháng trước, Kim lão bản lần nữa mang theo hắn cùng một đám bảo tiêu, tiến về Trường Bạch sơn.

Chiến quả lần này rất phong phú, đánh tới mấy chục con dã vật, Kim lão bản cũng rất vui mừng, trọng thưởng cho tất cả mọi người đi theo.

Nhưng sau khi trở về, Kim lão bản liền trở nên không thích hợp, ban đầu chỉ là tính tình đặc biệt xấu, rất dễ nổi cáu, mọi người cho rằng gần đây áp lực của lão rất lớn sẽ không để ý tới. Ai biết lão tình huống của lão càng ngày càng tệ, đến bây giờ chỉ cần vừa nhìn thấy tình cảnh thân thích của mình thì sẽ mất khống chế, động một chút là đánh người.

Bởi vì trạng thái của ông chủ Kim gia không tốt, Diệp Thần và mấy hộ vệ ở lại trong biệt thự chăm sóc hắn.

Mấy ngày trước, ông chủ Kim gia đột nhiên gào thét trong phòng, sau đó là từng đợt thút thít nỉ non.

Mấy người Diệp Thần nghe thấy tiếng động lập tức vọt vào bên trong, sau đó phát hiện ông chủ Kim đang ngồi dưới đất, chống cằm, vểnh lan hoa chỉ, mặt mũi tràn đầy ủy khuất lau nước mắt, cả người bất luận là động tác hay là thần thái đều không giống ông chủ Kim nghiêm túc ngày thường, nhìn qua giống như một người phụ nữ.

Bọn họ bị dọa sợ, vừa định đi tới an ủi ông chủ Kim, không ngờ ông chủ Kim xoay đầu lại phát ra âm thanh của nữ nhân!

Nói đến đây giọng nói của Diệp Thần có chút run rẩy, trên mặt cũng toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Hắn uống ngụm nước, lúc này mới tiếp tục nói: "Ta nghe nói thử gia am hiểu xử lý loại chuyện này, kết quả lúc tìm được hắn, hắn đang định ngồi máy bay đến Phổ Phi tránh né kẻ thù thì để ta liên lạc với ngươi rồi."

Nghe Diệp Thần nói xong những lời này, trong đầu ta liền nhớ lại những hình ảnh lúc ấy, trong lòng không khỏi rét lạnh một trận.

Nhưng những chuyện như vậy hắn chưa từng trải qua, trong sự kiện Tú Hoa Ngoa, không phải Lý Tiểu Oa đã bị nữ quỷ phụ thể hay sao? Cho nên ta lập tức định thần vấn Diệp Thần: "Nếu Kim lão bản chuyển ra khỏi biệt thự thì sẽ không xuất hiện tình huống như thế này đâu?"

"Vô dụng, biện pháp có thể thử chúng ta đều đã thử qua, bất luận Kim lão bản chuyển ở nơi nào, chỉ cần đến buổi tối sẽ như vậy..."

Nói đến đây, Diệp Thần mạnh mẽ kéo tay của ta, cầu xin ta nhất định phải giúp đỡ ông chủ Kim.

Ta gật gật đầu, hỏi ông chủ Kim đang ở đâu?

"Ông chủ Kim đang tản bộ, hắn biết hôm nay ngươi tới cho nên chắc chắn sẽ trở về vào lúc chạng vạng tối. Các ngươi cứ vào trong nhà nghỉ ngơi đi!

Chờ ông chủ Kim trở về, ta lập tức thông báo cho các ngươi." Diệp Thần nói.

Mắt thấy tâm trạng Diệp Thần tương đối suy sụp, nên ta không hỏi thêm câu nào khác nữa.

Cây cung đồng xanh số năm trăm bốn mươi bảy (Thượng]

Chờ sau khi Diệp Thần rời đi, ta mang theo Lý Ma Tử loanh quanh trong biệt thự.

Có lẽ Kim lão bản nổi điên khiến mọi người sợ hãi, hiện tại trong biệt thự ngoại trừ mấy hộ vệ, cũng chỉ còn lại một đầu bếp chuyên môn nấu cơm.

Hắn thoạt nhìn không có gì đặc biệt, ta nhìn lướt qua cũng không chú ý quá nhiều.

Sau khi đi dạo một vòng, ta phát hiện phong thuỷ trong biệt thự không có vấn đề gì, cho nên bệnh của ông chủ Kim, tuyệt đối không phải cô hồn dã quỷ vô tình xông vào.

Đặc điểm này càng phù hợp với tác quái của âm vật!

Đáng tiếc trừ phòng ở của chúng ta, phần lớn gian phòng khác đều khóa lại, ta cũng không phát hiện vấn đề gì.

Chỉ chốc lát, đầu bếp đã bưng hai cái bàn tiệc pháp thức đến, đừng nói đầu bếp này không lớn lên mà nấu ăn tây còn rất ngon. Ta và Lý Ma Tử gần như ăn xong, sau đó nằm trên giường lớn ngon lành ngủ một giấc.

Lúc chạng vạng tối bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bánh xe, ta cảm thấy có thể là Kim lão bản đã trở về, liền bắt chuyện với Lý Ma Tử nhanh lên.

Quả nhiên không lâu sau Diệp Thần đã bảo chúng ta lui xuống.

Vừa ra cửa, ta đã cảm giác được trong đại sảnh nhiều thêm một cỗ hương vị, mặc dù có mùi hoa thoang thoảng, nhưng cẩn thận xem xét thì thấy đây là âm khí!

Đây là hương vị trên người Kim lão bản, xem ra hắn đã hai mươi bốn giờ được Âm Linh theo, ta nhịn không được nhíu nhíu mày.

Lúc này Lý mặt rỗ lên tiếng trước hết, đột nhiên hét lớn: "Ơ, sao Kim lão bản nhìn quen mắt như vậy? Không phải là kia ai đó..."

Ta nghe xong vội vàng xuống lầu, khiếp sợ phát hiện ông chủ Kim này chính là người qua đường quỷ dị ta thấy trước kia đi ngang qua Thanh Đông Lăng.

Lúc ấy cần thanh niên áo khoác đi quá nhanh, ta mới đi xuống nói chuyện với y.

Kim lão bản thấy hai người chúng ta kinh ngạc như vậy, nghi hoặc hỏi: "Chắc hẳn hai vị chính là Trương đại sư và Lý đại sư? Sao lại thấy ta giật mình như vậy?"

"Chào Kim lão bản, ta là Trương Cửu Lân."

Ta đã nói với ngươi xuống tay, nói trên đường đi đã gặp hắn, Kim Thánh Thanh gật gật đầu nói mình đích thật có thói quen chạy bộ ở Thanh Đông Lăng.

Không phải ta lại xoắn xuýt đề tài này, mà là đi thẳng vào vấn đề hỏi hắn như thế nào? Diệp Thần có nói nhiều hơn nữa cũng không chống lại được câu nói của người trong cuộc.

Kim lão bản cười khổ một tiếng, chậm rãi nói: "Nói đến đỏ mặt, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa ban đêm chính mình sẽ thân bất do kỷ, sau đó giống như nữ nhân khóc sướt mướt."

"Minh Minh hiểu ý ta, nhưng lại không khống chế nổi bản thân, không hiểu sao cảm thấy đặc biệt bi thương, đặc biệt muốn khóc..."

Ông chủ Kim rốt cuộc cũng là người thành công, tuy trong lòng rất sợ hãi nhưng ông ta cũng không biểu hiện ra vẻ hoảng loạn mà tiếp tục nói: "Hơn nữa mỗi lần ta khóc, đều cảm thấy có người đang nắm cổ ta. Tuy ta không nhìn thấy gì cả, nhưng ngày hôm sau rời khỏi giường, trên cổ sẽ luôn lưu lại vết thương màu đỏ."

Nói tới đây, ông chủ Kim mở áo khoác của mình ra, cổ lộ ra, ta thình lình nhìn thấy trên cổ gã rậm rạp chằng chịt đầy là dấu tay, giống như là bị lửa đốt qua.

Thấy cảnh này, trong lòng ta trở nên khẩn trương. Mặc dù tiếp nhận nhiều âm vật như vậy, sớm đã phá bỏ quy củ, nhưng lần này âm vật hiển nhiên là kẻ hại người hại người.

Ta quyết định tự mình quan sát một phen, để xem âm vật này rốt cuộc là thứ gì!

"Kim lão bản, tối nay ngươi nghỉ ngơi bình thường, ta sẽ ở bên giường canh giữ, ngươi không cần lo lắng." Ta nhìn Kim lão bản nói.

Ông chủ Kim lập tức nói cám ơn liên tục, ông ta vốn đã đỏ bừng hai mắt, khi nói chuyện dùng sức là lộ ra vô số tơ máu, xem ra mấy ngày nay ông ta đã chịu mọi tra tấn.

Không qua bao lâu thì đầu bếp đã làm xong cơm tối, ăn xong món thịt ngỗng, sau khi cơm nước xong xuôi ta bảo Kim lão bản và Diệp Thần chờ ở dưới lầu, sau đó vỗ vỗ Lý Ma Tử, hai người lên lầu trước bố trí một thông phòng ông chủ Kim.

Xét thấy Âm Linh có thể là một nữ nhân, còn cả ngày khóc sướt mướt, ta thấy khi còn sống bà ta nhất định chịu đủ oan khuất, cho nên đặc biệt chuẩn bị một tấm bút đơn giản dán trên tường.

Bởi vì bất kể đối phương là người cổ đại hay hiện đại, đều sẽ không xa lạ với Đậu Nga, ngươi có thể có Đậu Nga oan sao?

Sau đó, dưới giường Kim lão bản phủ kín một tầng chu sa tốt, để bảo vệ hắn an toàn.

Sau khi làm xong, ta gọi Kim lão bản vào, chờ hắn nằm xuống đóng cửa phòng và đèn lại, sau đó cùng Lý Ma Tử trốn trong tủ kệ lẳng lặng đợi.

Theo bóng đêm càng thêm an tĩnh trong phòng, mà cây cối phía ngoài lại bị gió núi thổi cát rung động.

Châm di chuyển từng chút từng chút, đến gần mười hai điểm thì ta có chút khốn đốn, chuẩn bị thừa dịp vật kia còn chưa tới hút một sợi thuốc giải mệt trước, nhưng lúc này Lý Ma Tử đột nhiên vỗ ta một cái!

Ta hơi sững sờ, thuận theo ngón tay của hắn nhìn qua, thình lình phát hiện cửa phòng tự mở một khe hở, cùng lúc đó trong hành lang truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, nghe thanh âm đúng là đi tới phòng chúng ta.

Ta lập tức tinh thần tỉnh táo, nắm chặt Thiên Lang Tiên chờ nó xuất hiện. Nhưng sau khi tiếng bước chân đó đến cửa liền biến mất.

Ta tưởng là nó phát hiện ta và Lý Ma Tử tồn tại nên vội vàng lấy ra hai tấm Già Dương phù dán lên hai chúng ta, như vậy có thể che khuất dương khí trên người chúng ta.

Làm xong tất cả những chuyện này, nữ quỷ vẫn không đi vào, trong lòng ta nghi hoặc, thò đầu ra ngoài, phát hiện trong phòng không có gì.

"Xem ra nàng thật sự phát hiện chúng ta rồi..."

Ta có chút mất mát, sau đó leo ra khỏi tủ, phát hiện trên hành lang xuất hiện hai hàng dấu chân nhàn nhạt. Thật không dễ dàng chờ được gặp nàng, ta cam tâm để nàng cứ như vậy chạy mất, liền đuổi theo bước chân.

Kết quả bước chân kia rất dài, ra khỏi biệt thự mất hai ngàn dặm mới biến mất.

Ta đứng tại chỗ nhìn quanh nửa ngày, cũng không phát hiện tung tích nữ quỷ kia, xoay người chuẩn bị về biệt thự, nhưng vào lúc này sau lưng đột nhiên truyền đến một luồng hàn ý.

Theo bản năng ta quay đầu lại, hoảng sợ phát hiện từng đôi mắt rỉ máu đang nhìn chằm chằm ta, ta phản xạ lùi về sau một bước, sau đó cầm roi Thiên Lang quất về phía nàng.

Chỉ là Thiên Lang Tiên còn chưa đánh tới, bóng dáng nữ quỷ đã biến mất. Ta lại lần nữa bị kinh sợ, không tự chủ được sửng sốt một chút, ngay sau đó phía sau truyền đến tiếng Lý Ma Tử rống to: "Trương gia tiểu ca, cô ấy ở sau lưng ngươi!"

Không đợi ta kịp phản ứng, một đôi tay màu xanh đen đã chộp từ cổ ta tới, móng tay lóe ra hàn quang, giống như một thanh chủy thủ sắc bén.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, ta liều mạng quăng Thiên Lang Tiên ra, tay của nữ quỷ vừa vặn nắm được cây roi. Lúc này nàng hét thảm một tiếng, ngay sau đó trên tay toát ra một luồng khói đen, có thể cảm giác mình không phải đối thủ của ta, thân thể nữ quỷ chợt lóe liền biến mất.

"Con mẹ nó, xém chút nữa đã rơi vào con đường của bà ta!"

Lý Ma Tử nhổ một ngụm nước bọt, hỏi ta tiếp theo nên làm gì bây giờ?

Ta lắc đầu nói chỉ có thể về trước, cũng không biết hiện giờ Kim lão bản thế nào rồi.

Nói tới ông chủ Kim gia ta đột nhiên run lên, ngay sau đó hắn và Lý Ma Tử đồng thời phản ứng lại, rất có thể chúng ta đã trúng kế!

Đã trúng kế điệu hổ ly sơn của nữ quỷ!

Nghĩ tới đây ta không buồn thở dốc, xoay người chạy tới biệt thự, vừa đi vào đã ngửi thấy một luồng âm khí mãnh liệt.

Ngay sau đó liền nghe thấy lầu hai truyền đến tiếng khóc của nữ nhân, ta nào còn quan tâm gì khác, liền leo lên lầu mà xông vào phòng.

Vừa vào bên trong thì lập tức có một luồng gió lạnh thổi vào mặt, ta vội vàng cúi thấp đầu xuống, chỉ cảm thấy da đầu run lên một hồi!

Sau đó cửa phòng phía sau phát ra một tiếng vang trầm thấp, ta nghiêng người xem phát môn thế mà lại cắm một mũi tên màu lửa đỏ.

Cuối cùng mũi tên không ngừng thiêu đốt lên, cuối cùng biến mất trong tầm mắt của ta.

Hiển nhiên nữ quỷ đã ở trong phòng, còn chuẩn bị dùng cung tiễn đánh lén ta, ta trực tiếp mở đèn, nhìn lại vị trí âm khí nặng nhất trong phòng, phát hiện nơi đó có một nữ nhân chân nhỏ đang lơ lửng phục sức đầy mình.

Quả nhiên trong tay nữ nhân kia cầm một cây cung màu lửa đỏ.

Ta không biết cô ta có lai lịch gì, chỉ có thể nắm Thiên Lang Tiên bị động phòng thủ!

Nữ quỷ lại không chút hàm hồ, giơ cung nhắm ngay ta không ngừng kéo dây cung, nhất thời có vài mũi tên thiêu đốt bắn về phía ta, quả thực coi ta như con mồi.

Vừa mới bắt đầu ta có Thiên Lang Tiên phòng thân, cũng khiêng bảy tám mũi tên, chờ uy lực Thiên Lang Tiên biến mất liền trở nên bị động, chỉ có thể không ngừng nhảy nhót tránh né công kích.

Tiếng ngáy của ông chủ Kim đã ngừng lại, hẳn là đã ngất đi.

Ta chắc chắn không thể vứt hắn ở đây mặc kệ, nhưng cũng không thể để mặc cho nữ quỷ coi ta như con thỏ, trong lúc nhất thời trở nên vô cùng lo lắng!

Cây cung đồng xanh số năm trăm bốn mươi bảy (vế giữa)

"Dùng linh phù có tác dụng không?"

Tình huống của Lý Ma Tử không đỡ hơn ta chút nào, đùi của hắn bị bắn trúng, ngay cả quần cũng bị liệt hỏa đốt cháy.

Nếu đẩy vàicm nữa sẽ không hạnh phúc nữa, nên hắn sốt ruột.

Ta nghe xong đột nhiên phản ứng lại, nữ quỷ khẳng định là căn cứ dương hỏa trên người hai chúng ta phát động công kích, chỉ cần chúng ta che khuất dương khí, xem nó bay đi đâu!

Nghĩ đến đây, ta không chút do dự dán Già Dương phù lên người, thế công của nữ quỷ trong nháy mắt liền suy yếu xuống.

Không nghĩ tới Già Dương phù có hiệu quả rõ ràng như vậy, ta giơ ngón tay cái lên, tiện tay vứt Thiên Lang tiên mất đi hiệu lực xuống đất, chậm rãi hướng nữ quỷ tới gần.

Vốn nàng bắn ta rất có cảm giác, trước mắt mục tiêu đột nhiên biến mất, nàng tựa hồ có chút mê mang, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Vừa lúc thuận tiện cho ta hành động, chờ khoảng cách đủ gần nàng, ta từ trong túi lấy ra chu sa sớm đã chuẩn bị tốt, vung tới!

Chờ nàng kịp phản ứng, muốn né tránh thì đã chậm, bị chu sa đánh trúng, trên thân phát ra thanh âm xèo xèo thiêu đốt.

Nàng hung hăng lườm ta một cái nhưng vẫn không tiếp tục tấn công ta. Lúc này nàng đã qua thời gian một ngày, âm khí nặng nhất. Nàng biết không phải đối thủ của ta, vậy mà lại lắc mình biến mất.

Ta mới vừa muốn đuổi theo, lại phát hiện trên mặt đất có thêm một cây cung tạo hình cổ quái.

Hiển nhiên vừa rồi nữ quỷ kia sống nhờ trên cây cung này Âm

Linh, nếu âm vật đều xuất hiện, ta cũng không cần phải đuổi theo nữa.

Ta bảo Lý Ma Tử cầm cung xem kỹ, sau đó đi tới bên giường nhìn ông chủ Kim, phát hiện hắn hít thở bình thường rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Diệp Thần nghe được động tĩnh dẫn người vọt lên, hỏi ta thế nào rồi.

Nếu như nữ quỷ hoảng sợ chạy trốn, thậm chí ngay cả cung gửi nhà cũng không cần, ta nghĩ tối nay ả khẳng định không dám đến nữa, liền để cho Diệp Thần trở về ngủ tiếp, sau đó tự mình mở đèn, ôm cung này cẩn thận nghiên cứu.

Cái này cây cung hình như là thanh đồng chế tạo, phía trên rất nhiều nơi đều mọc ra gỉ đồng, nhìn kỹ sẽ phát hiện thân cung khắc rậm rạp ký hiệu cùng một ít tiểu động vật đồ đằng.

Cái cung này hình như là vũ khí chuyên dụng của các xạ thủ Thanh, chỉ là nhìn từ bề ngoài căn bản không ra cái gì. Tuy nhiên lúc đưa tay sờ lên, ta mới ý thức được cung này không đơn giản.

Rõ ràng mặt ngoài đã rỉ sét không ra hình dạng gì, sờ vào lại cảm giác bóng loáng vô cùng, trong bóng loáng còn mang theo ấm áp nồng đậm, giống như sờ vào trên một khối than củi nung đỏ.

Nghĩ đến chuyện hôm nay Diệp Thần đã nói, ông chủ Kim đi săn từ Trường Bạch sơn về mới phát điên, ta cảm thấy có lẽ hắn có quan hệ với cây cung này, hiện tại chỉ chờ hắn tỉnh lại thôi!

Cho dù ta biết nữ quỷ không có khả năng trở về, nhưng vẫn ôm cung tên bảo vệ suốt một đêm. Theo tia nắng đầu tiên lóe lên, ta hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, đánh thức Lý Ma Tử rồi giao cung cho hắn, trở về phòng ngủ say.

Chờ ta tỉnh lại, Kim lão bản cũng đã tỉnh, nhưng hắn đối với chuyện tối hôm qua hoàn toàn không có ấn tượng, chỉ nói chính mình giống như ngủ dậy lại bị bóp chết.

Rửa mặt đơn giản xong, ta liền lấy cây cung trong tay Lý Ma Tử, chuẩn bị hỏi thăm ông chủ Kim. Nào ngờ không đợi ta mở miệng, ông chủ Kim đã lộ ra ánh mắt nghi hoặc, nói: "Cung của ta làm sao lại nằm trong tay ngươi?"

"Cung của ngươi?"

Trong lòng ta khẽ động, hỏi tiếp: "Ngươi thả cung ở đâu?"

"Từ lần đi săn trước về đến giờ vẫn luôn đặt trong nhà." Ông chủ Kim khẳng định.

Thấy hắn nói thật, ta không giấu diếm nữa, đem chuyện phát sinh tối hôm qua nói cho hắn biết. Kim lão bản nghe xong lập tức treo điện báo cho lão bà của mình, bảo nàng mở phòng cất giữ xem, thanh đồng cung tiễn vẫn còn ở đó.

Kết quả ông vợ kia nói khóa phòng cất giữ thật tốt, nhưng cung trong đó đã không còn nữa...

"Phù!"

Kim lão bản đặt mông ngồi dưới đất, cả người lập tức tràn ngập cảm giác vô lực, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, có chút bi quan hỏi: "Trương đại sư, ta nên làm gì bây giờ?"

Ta hỏi hắn cây cung này từ đâu mà tới, hắn có chút sợ hãi liếc cây cung một cái, sau đó mới rủ rỉ nói.

Rất nhiều ông chủ lớn đều có chút sở thích riêng của mình, ví dụ như có người yêu mỹ nữ, có người yêu săn thú, hoặc là sưu tầm gì đó. Mà ông chủ Kim lại là một người vừa thích săn thú vừa yêu trẻ.

Đoạn thời gian trước hắn đi Trường Bạch sơn săn thú trở về, trùng hợp nhìn thấy một đại thúc cả tộc đang bày quầy bán cung, liền hứng thú tới, kết quả liếc mắt một cái liền nhìn trúng cây cung này, bỏ ra một vạn đồng tiền mua.

Sau này hắn muốn thử tính năng của cây cung này, lại đi Trường Bạch sơn một lần nữa, kết quả sau khi đánh xong lại bị nữ quỷ quấn lấy.

Kim lão bản nói đến đây mặt mũi tràn đầy hối hận, không ngừng mắng tên bán cây cung cho hắn kia.

Ta cười không nói gì, đáy lòng lại có chút khinh bỉ hắn, nhãn lực không tốt mua được âm vật còn trách người khác...

Bởi vì tối qua mọi người đều không ngủ ngon, ăn xong đều trở về phòng ngủ bù thức ăn. Ta vừa về phòng chuẩn bị tiếp tục ngủ thì lại thấy Lý Ma Tử đang lo lắng đi đến, hình như có tâm sự gì đó.

"Sao, nhớ vợ à?"

Ta cười nói đùa với hắn, nhưng sắc mặt hắn vẫn khó coi như vậy, ta ý thức được có gì đó không đúng, trực tiếp ngồi dậy.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi biết tối hôm qua ta gặp được cái gì không?"

Lúc Lý mặt rỗ nói chuyện sắp khóc, nhưng ta lại cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì ngày hôm qua chúng ta vẫn ở bên nhau, cho dù là sau này ta thủ cung hắn ngủ, ta cũng không có cảm giác được có cái gì không đúng.

"Sáng sớm ta đang ngủ, chợt nghe thấy tiếng bước chân sàn sạt, lúc đầu ta còn tưởng là ngươi, không để ý. Kết quả tiếng bước chân kia càng ngày càng nhẹ hơn nữa thời gian không có, ta ý thức được không đúng thì chợt mở mắt ra, sau đó liền thấy một bóng trắng mang theo đao chém thẳng vào đầu ta, thật may là Âm Dương Tán đang ở ngay bên cạnh, ta đã kịp thời ngăn cản một chút, bằng không ngươi sẽ không nhìn thấy manh mối rồi!"

Ta nghe Lý Ma Tử nói xong, trong lòng chấn động mạnh.

Nữ quỷ tối hôm qua mặc trang phục toàn tộc màu hoa, mà Lý Ma Tử lại bị bóng trắng xách đao tập kích.

Điều này nói rõ ít nhất biệt thự có hai âm linh, hơn nữa bóng trắng kia lại có thể không bị Âm Dương Tán hút vào, hiển nhiên so với nữ quỷ trước kia lợi hại hơn nhiều.

Từ chuyện phát sinh tối qua đến xem, năng lực hai tên âm linh này đều không yếu, nếu bọn hắn muốn giết Kim lão bản, đó là chuyện dễ dàng, nhưng bọn hắn lại không có, chỉ là không ngừng tra tấn ông chủ Kim.

Điều này quả thật có chút kỳ quặc, ta cẩn thận suy nghĩ, sau đó cùng Lý Ma Tử thương lượng một cái kế hoạch.

Sau đó chúng ta ngủ một buổi sáng, ăn cơm xong buổi trưa ta trở về phòng, Lý Ma Tử theo kế hoạch lặng lẽ rời khỏi phòng.

Bên ngoài biệt thự đột nhiên truyền đến tiếng ốc, ta xuyên qua cửa sổ nhìn thấy xe dừng lại, sau đó hai nam một nữ từ phía trên đi xuống.

Người nữ khá lớn tuổi, ít nhất cũng phải tầm sáu mươi tuổi, là một bà lão mặc đồ nghiêm túc. Mặt khác, hai nam tuổi chừng bốn mươi, ba người này đứng đối diện với khí trường, ta có chút tò mò về thân phận của bọn họ, nhưng ông chủ Kim dù sao cũng là trùm buôn bán, có mấy người bằng hữu cũng bình thường, dứt khoát không quản tới bọn họ nữa.

Ta vừa mới nằm xuống giường chưa được bao lâu, dưới lầu đột nhiên truyền đến thanh âm lốp bốp ngã đồ vật. Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng cãi vã của ông chủ Kim với lão thái thái kia.

Vốn tưởng rằng làm ồn hai câu là xong, ai cũng biết bọn họ căn bản không có ý dừng lại. Ta rất muốn đi xuống khuyên nhủ, nhưng đây là việc riêng của Kim lão bản, cũng không tiện nhúng tay vào.

Lúc này trên hành lang truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó Diệp Thần mặt mũi tràn đầy lo lắng đi đến, thở hồng hộc nói: "Trương đại sư, lão bản lại mất khống chế..."

"Cái gì?"

Ta chân trần xông xuống lầu, phát hiện lúc này hai mắt Kim lão bản trở nên đỏ như máu, cả khuôn mặt vặn vẹo cùng nhìn dị thường dữ tợn.

Trong tay hắn cầm một cái chén thủy tinh, tựa hồ muốn đập về phía lão thái thái có khí chất kia, cũng may bị mấy hộ vệ gắt gao đè lại.

Ông chủ Kim không ngừng giãy dụa, hai mắt nhìn chằm chằm vào bà lão, miệng hét lớn: "Ta muốn giết các ngươi, trả mạng cho ta..."

Nghe y nói vậy, tất cả mọi người không hiểu gì, nhưng ta mơ hồ bắt được một chút manh mối!

Cây cung đồng xanh số năm trăm bốn mươi bảy (hạ".

Nguyệt Nương là xưng hô của mẫu thân vào thời Thanh nhi tử, mà tối hôm qua nữ quỷ mà chúng ta gặp phải vừa vặn là người trong tộc, chẳng lẽ nàng là mẫu thân của Âm Linh trước mặt?

Nghĩ đến tối qua Lý Ma Tử thiếu chút nữa chết trên tay bóng trắng, trong lòng ta giật thót một cái, bỗng nhiên phản ứng lại, hiện tại là ban ngày ban mặt!

Ngày hôm sau có thể bám lên trên người người sống, nói vậy rõ ràng bóng còn lợi hại hơn Lý mặt rỗ miêu tả...

Đúng lúc đại não của ta đang nhanh chóng xoay tròn, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết. Ta xem xét lại, khiếp sợ phát hiện ông chủ Kim lại giãy khỏi tay bốn năm hộ vệ, giờ phút này đang điên cuồng lao về phía lão thái thái.

Lão thái thái rõ ràng sợ đến choáng váng, ánh mắt đờ đẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Ta biết không thể chờ thêm nữa, lúc này cắn chót lưỡi xông tới hướng trán ông chủ Kim phun ra một ngụm tinh huyết!

Thân thể của hắn đột nhiên trì trệ, ta thừa dịp khó có cơ hội ngăn cản, trở tay hướng mặt của hắn hung hăng tát một cái.

Sau đó thân thể Kim lão bản run rẩy một trận, hai mắt khẽ đảo rồi hôn mê bất tỉnh. Cùng lúc đó, ta mơ hồ nhìn thấy một bóng trắng phiêu đãng một vòng rồi biến mất.

Xem ra ban ngày mặc dù nó có thể xuất hiện cũng phải dựa vào cơ thể người, ta không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Diệp Thần thấy ông chủ Kim đã hôn mê bất tỉnh, vội vàng hỏi ta chuyện gì xảy ra.

"Hắn chỉ bị Âm Linh khuấy động, nghỉ ngơi một chút sẽ tỉnh lại, đừng lo lắng."

Ta gật đầu nói, cái gọi là lòng bàn tay nhắm mắt đánh hồn người, chỉ chính là dùng tay đánh người đau lòng chính là thân thể, dùng tay đưa lưng đánh người đau chính là hồn phách, cho nên rất nhiều nơi đều có kiêng kỵ không cho phép dùng tay đưa lưng đánh người!

Vừa rồi ta ôm tâm thái thử dùng chiêu này, không ngờ thật sự hữu dụng.

Diệp Thần dẫn người khiêng ông chủ Kim lên lầu nghỉ ngơi, sau đó bà lão kia tiến lên ra hiệu với ta.

Sau khi nói chuyện xong ta mới biết được, hóa ra lão thái thái này là mẫu thân của Kim lão bản, hai người còn lại là đệ đệ của ông chủ Kim. Bọn họ nghe nói ông chủ bị bệnh lạ, xuất phát từ lo lắng chạy tới xem, không ngờ ông chủ Kim lại nổi điên khi trời sáng ban mặt...

Sau đó trong lúc nói chuyện, ta hiểu được Kim lão bản có một tính cổ quái, đó chính là bình thường rất tốt, nhưng một khi nhìn thấy thân thích bằng hữu thì sẽ trở nên thô bạo, ta nghĩ điều này chắc chắn có liên quan đến những gì Âm Linh đã trải qua khi còn sống!

Chạng vạng tối mẫu thân Kim lão bản và hai đệ đệ rời đi, trước khi đi nhắc nhở ta nhất định chăm sóc tốt ông chủ Kim.

Chờ đến khi trời hoàn toàn tối đen, Kim lão bản còn chưa tỉnh lại, Diệp Thần liền mời ta dùng cơm trước, còn hỏi Lý Ma Tử ta đi đâu nữa.

"Hắn có chút việc về nhà, có lẽ mấy ngày nữa mới trở về."

Ta tùy tiện tìm lý do trả lời qua loa, nói cho Diệp Thần đêm nay theo lẽ thường, bất luận nghe được động tĩnh gì cũng không được phát ra âm thanh, càng không được rời khỏi phòng.

Diệp Thần nghe xong liền nghiêm túc gật nhẹ đầu.

Nếu hai tên Âm Linh kia chỉ giày vò ông chủ Kim, có lẽ sẽ không làm tổn thương những người khác. Dù sao bọn Diệp Thần cũng không giúp được gì, còn không bằng chạy xa một chút, tránh chọc cho một trận loạn lạc!

Nửa đêm khoảng mười điểm, ta tắt hết đèn trong biệt thự, sau đó bò lên một cây đại thụ bên ngoài biệt thự, lau nước mắt vài giọt mắt, nhìn không chớp mắt về phía phòng của ông chủ Kim.

Cũng không lâu lắm, trong tầm mắt ta liền xuất hiện một bóng dáng mơ hồ, nhìn kỹ có thể nhận ra đó là nữ quỷ tối hôm qua.

Nàng đi thẳng tới phía Kim lão bản, ta không lập tức ra tay mà nhẫn nại muốn xem rốt cuộc nàng muốn làm gì.

Chỉ thấy nàng đi tới trước giường Kim lão bản nhìn chằm chằm hắn một hồi lâu, sau đó vậy mà khóc hu hu.

Tiếng khóc bi thảm đến cực điểm, trong đau đớn bao hàm phẫn nộ cực lớn, ta lại không tự chủ được sinh ra thương cảm với nàng, thương tiếc.

Theo lý mà nói ta ở bên ngoài còn nghe được tiếng khóc, ông chủ Kim khẳng định có thể nghe thấy, nhưng hắn hoàn toàn không phản ứng, tựa như một con lợn chết ngủ say.

Lúc này nữ quỷ giơ hai tay lên, xuất ra vật gì nhắm ngay Kim lão bản, ta cẩn thận nhìn lại phát hiện trong tay nàng cầm thanh đồng cung kia lại là của hắn!

Ban ngày rõ ràng ta đã đem cây cung kia cất kỹ, tại sao giờ lại xuất hiện ở trong tay nàng?

Không đợi ta nghĩ rõ ràng, nữ quỷ liền nhắm ngay ông chủ Kim gia giương cung bắn tên, lập tức ông chủ Kim phát ra tiếng gào thét thống khổ.

Hóa ra lúc trước bọn Diệp Thần nghe được giọng nói như vậy, sau khi hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, trong lòng ta lập tức kiên định hơn nhiều, sau đó đi tuần tra xung quanh biệt thự một vòng, cũng không phát hiện tung tích của một bóng trắng khác.

Chỉ có nữ quỷ không khó đối phó, làm sao ta bỏ qua cơ hội này, lấy ra một tấm Già Dương phù, sau đó phong bế dương khí trên người mình, nhẹ nhàng chạy đến hành lang, cắn rách ngón tay vẽ một ngũ hành trận đơn giản trong hành lang.

Ngũ hành trận chú trọng tương sinh tương khắc, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ chuyển hóa lẫn nhau, người hiểu biết có thể dễ dàng lợi dụng quan hệ trong đó thoát khỏi trận. Nhưng người không hiểu trận pháp căn bản không ra được, cuối cùng chỉ có thể bị vây chết ở bên trong.

Nữ quỷ cầm vũ khí trong tay đương nhiên là thuộc hỏa, mà Thủy khắc hỏa, cho nên ta mới nhắm cửa thủy để vào phòng. Như vậy nữ quỷ sẽ bất tri bất giác nhập trận.

Sau đó ta trở lại phòng của mình lấy ra Âm Dương tán, sau đó theo cửa sổ leo lên ban công gian phòng của Kim lão bản, thừa dịp nữ quỷ không chú ý trực tiếp bung ra rồi trùm lên đỉnh đầu bà ta!

Làm ta tuyệt đối không nghĩ tới chính là, nữ quỷ còn chưa phát giác, cung trong tay nàng lại đột nhiên nhảy lên một cái, trực tiếp mở đỉnh Âm Dương Tán ra, sau đó "Phanh" một tiếng đứt làm hai đoạn.

Nữ quỷ sau khi thấy Âm Dương Tán, kêu thảm một tiếng, sau đó không quay đầu lại chạy ra hành lang.

Chắc chắn nàng sắp vào trận rồi, ta không có hoảng hốt đuổi theo nàng mà đau lòng nhặt lên hai cây cung đã bị đứt thành hai đoạn, từ cú đập vừa rồi của Đoản Âm Dương tán có thể nhìn ra linh tính của cây cung này, thật sự quá đáng tiếc.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng nữ quỷ tê tâm liệt phế, ta mỉm cười mở cửa phòng, nàng quả nhiên bị nhốt ở trong Ngũ Hành Trận!

Mặc dù Ngũ Hành trận của ta so với Tam Thốn Kim Liên của nàng chỉ lớn hơn không biết bao nhiêu, nhưng nàng vô luận từ phương hướng nào chạy trốn đều bị nháy mắt hút đến nguyên điểm, tựa như không bị ngã.

Dần dần nữ quỷ không còn sức lực, thấp giọng sụt sịt. Ta chướng mắt nhất là nữ nhân khóc, mềm lòng định đem nàng thả ra, dù sao nàng cũng không phải đối thủ của ta.

Ai biết được không có chờ ta giải trận, nàng đột nhiên cười to một cách bén nhọn.

"Hoàng thượng, mở mắt ra nhìn đám con ngoan của người xem, ha ha ha."

Nữ quỷ cười nói, thanh âm trầm thấp: "Đáng thương a Ba Vô Hợi ta làm mẫu thân tốt cả đời, lại bị con trai lớn của mình ghìm chặt chết tươi. Ông trời ơi! Vì sao ngươi không chủ trì công đạo cho ta..."

Tiếp đó ánh mắt nàng trở nên đỏ rực, hung dữ nhìn chằm chằm vào ta như muốn xé xác ta ra, sau đó lại chủ động vọt tới cửa nước!

Hết thảy phát sinh trong chớp mắt, chờ ta lấy lại tinh thần, thân ảnh nữ quỷ đã trong sóng cả tiêu tán.

Ta nhìn Thủy môn dần dần bị dập tắt hơi nước, cả người giống như bị móc rỗng, vô lực ngã trên mặt đất.

Những lời cuối cùng của nữ quỷ đã để cho ta biết rõ thân phận của nàng. Nàng chính là nữ nhân duy nhất mà hoàng đế khai quốc ở Đại Thanh triều thích ấp úng nhất: A Ba Vô Hợi.

A Ba Vô Hợi là một người thông minh, thiện lương, mỹ lệ, là hiền thê khó có được trong lúc xích lõa thiên hạ.

Đồng thời cũng là một người mẹ tốt, sủng ái đối với ba đứa con trai của mình, thật sự là hàm hàm trong miệng sợ tan, nâng ở trên tay sợ ngã.

Nhưng sau khi ba nhi tử vì mạng sống, dưới sự bức bách của Hoàng Thái Cực, A Ba Vô Hợi dùng dây cung thít mà chết mẫu thân của mình.

Lúc A Ba Vô Hợi chết hẳn sẽ không còn hy vọng gì nữa đúng không?

Cho nên sau khi chết, nàng mới không tin trên thế giới này có người thân, cừu hận tất cả người thân và bằng hữu.

Âm linh này là A Ba Hợi, bóng trắng kia chính là đại nhi tử của Ba

Hợi, đa số là lá cờ chủ tinh xảo, khi còn sống đa phần là kỳ kỳ phụ thanh chính, cho nên trên người mặc áo trắng. Bởi vì từng làm chuyện xấu giết mẹ, cho nên Đa Nhĩ Cữu vẫn rất tự trách, cuối cùng sau khi lên làm Nhiếp Chính Vương, chuyện đầu tiên là truy phong mẫu thân của mình làm hoàng hậu.

Đoán chừng để báo đáp tình yêu mẹ, âm linh tới nhiều đăng rồi mới đi theo A Ba Vô Hợi?

Ta còn chưa khỏi tự trách, ứng với câu ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết. Tuy ta chưa từng nghĩ tới tiêu diệt A Ba Hợi, lại gián tiếp ép chết nàng...

Từ khi làm mua bán âm vật tới nay, ta chưa bao giờ gặp qua tình huống như vậy, nội tâm không khỏi dao động.

Mục thứ năm trăm bốn mươi tám của săn bắn Trường Bạch sơn.

Một trận mê man qua đi, ta không thể không tiếp nhận hiện thực, hơn nữa còn đánh lên mười hai phần tinh thần đối mặt với nhiều la bàn có thể xuất hiện bất cứ lúc nào!

Ta gần như có thể tưởng tượng được, đa phần đăng canh biết hồn phách của mình sau khi bị ta đánh tan sẽ điên cuồng bao nhiêu, cho nên không dám ngủ gật, ở trong phòng cùng ông chủ Kim đợi đến hừng đông.

Ăn điểm tâm không bao lâu Lý Ma Tử đã trở lại. Hắn hỏi tình hình bên này, ta đem chuyện A Ba Vô Hợi nói cho hắn, sau đó có chút cảm thán hỏi: "Có phải ta đã làm sai rồi không?"

"Phàm là đều có hai mặt, ngươi cũng đừng tự trách mình quá mức." Lý Ma Tử nghiêm trang an ủi ta.

Ta cười khổ lắc đầu nói không nhắc tới chuyện này nữa, nhiệm vụ giao cho ngươi làm thế nào rồi.

"Mẫu ca tự mình ra tay, tự nhiên là mã đáo thành công!"

Lý Ma Tử vừa cười vừa nói.

Lúc ấy nghe Kim lão bản nói xong gặp gỡ, ta bí mật thương lượng một kế hoạch với Lý Ma Tử, mình ở lại biệt thự bảo vệ ông chủ Kim, đồng thời để Lý Ma Tử đi tới Trường Bạch sơn tìm kiếm người bán bán cung tên và tiểu thương.

Không phải hắn không tin Kim lão bản, mà là rất nhiều người lúc cầu xin ta hỗ trợ đều không chịu nói thật, thích ẩn giấu bí mật nhỏ thì có cái gì.

Bọn họ như thế nào có thể lý giải cái gọi là bí mật nhỏ, thường thường sẽ mang đến cho chúng ta cảm giác nguy hiểm trí mạng!

Lý mặt rỗ nói là hắn tự mình hàn huyên với tên tiểu thương kia cả nữa ngày, tình huống đúng như ông chủ Kim đã nói. Chỉ là sau đó hắn hướng người bán hàng rong thanh đồng cong cung này hỏi thăm lai lịch, người bán hàng rong như thế nào đều không chịu nói...

Dù sao loại tuổi tác lớn tuổi này, đều có rất nhiều người từ mộ đi ra, người ta không nói cũng là hợp tình hợp lý.

Dù sao xác nhận ông chủ Kim không lừa gạt chúng ta là được rồi, Lý Ma Tử sau đó lo lắng hỏi: "Nghĩ kỹ làm sao đối phó với nhiều lá cà như vậy?"

Ta lắc lắc đầu.

"Không vội chậm rãi suy nghĩ, chúng ta đã trải qua nhiều chuyện rồi, đa số là cổ ma tính chùy!" Lý Ma Tử thấy ta không có chủ ý gì, lập tức cố gắng thêm sức cho ta.

Lúc này Diệp Thần đẩy cửa đi đến, vẻ mặt có chút do dự nói: "Hai vị đại sư, có chuyện muốn cùng các ngươi thương lượng một chút."

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Lão bản biết ngươi mang nữ quỷ tiêu diệt về sau hết sức cao hứng, chuẩn bị ngày hôm nay đi Trường Bạch sơn săn thú. Ta sợ quá nguy hiểm, cho nên hy vọng hai vị có thể khuyên nhủ hắn, bảo hắn không nên đi."

Diệp Thần nói chuyện ấp a ấp úng, xem ra ngay cả hắn cũng cảm thấy ông chủ Kim này quá khốn nạn, bởi vì săn thú thiếu chút nữa đem cái mạng nhỏ của hắn vứt đi, vừa vặn quay lại bắt đầu đắc ý.

Tuy nhiên mắt ta lại sáng lên nói: "Tại sao không đi, nhất định phải đi!"

"A?" Diệp Thần trong nháy mắt bối rối, ngay cả Lý Ma Tử cũng không hiểu ra sao.

Ta cười cười, ghé vào tai Lý Ma Tử thấp giọng nói nhỏ vài câu, Lý Ma Tử lập tức hiểu ra, cợt nhả chớp chớp mắt với ta, sau đó ôm bờ vai Diệp Thần bước ra cửa.

Sau đó ta xuống lầu tìm ông chủ Kim, phát hiện hắn đang dùng khăn tay cẩn thận lau chùi cái gì đó, tới gần về sau ta mới khiếp sợ phát hiện, thanh đồng loan cung hắn cầm trong tay rõ ràng là tối qua đã gãy mất.

"Trương đại sư, ngày mai dẫn ngươi cùng đi săn thú đi! Ăn uống no say, ở lại bao của ta."

Người gặp hỉ sự tinh thần sảng khoái, không có nữ quỷ tra tấn Kim lão bản, tinh thần trở nên phấn chấn hẳn lên, cười ha ha nhìn ta nói.

Ta đoạt cây cung trong tay hắn cẩn thận kiểm tra, lại phát hiện cây cung này hoàn hảo không chút tổn hại, ở giữa không có vết rách nào, giống như xưa nay chưa từng gãy. Nhưng tối qua nó rõ ràng bị Âm Dương tán đánh thành hai đoạn!

Kim lão bản kinh ngạc hỏi ta, nhìn dáng vẻ của hắn có lẽ sau khi tỉnh lại là như vậy rồi, ta lắc đầu nói không có việc gì, nhưng trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn!

Cả đêm qua ta cơ bản chưa rời khỏi gian nhà, vậy mà đa số đăng viên đã chữa trị xong cây cung ngay dưới mí mắt ta, ta lại không phát hiện ra.

Có thể nó kiêng kị Âm Dương tán nên mới không lập tức động thủ, ta không khỏi sợ hãi. Nếu như tối qua nó đã động thủ, ta và Kim lão bản đều chết chắc...

Đa phiên đã không hổ là Nhiếp Chính Vương triều Đại Thanh, âm linh của hắn còn lợi hại hơn tưởng tượng của ta, điều này càng thêm kiên định trừ khử quyết tâm của hắn. Đợi sau khi Kim lão bản chuẩn bị xong chiếc xe, chúng ta trực tiếp xuất phát đi Trường Bạch sơn.

"Ồ, Diệp Thần đi đâu rồi, còn có Lý đại sư nữa không thấy nữa?" Nhìn thấy xe của ta, ông chủ Kim có chút mất hứng, nói xong liền gọi điện thoại tới mắng Diệp Thần.

Ta vội vàng ngăn cản hắn nói trong nhà Lý Ma Tử có việc, cần Diệp Thần hỗ trợ xử lý, Kim lão bản sẽ không tức giận chứ?

"Ha ha ha, tất cả mọi người là huynh đệ, nào có nói gì."

Ông chủ Kim nghe xong cười to sảng khoái, bắt đầu gọi nhau là huynh đệ, không hổ là người Đông Bắc, trong lòng tự có vẻ hào sảng.

Dãy núi Trường Bạch quanh năm bị tuyết lớn bao trùm, ngang dọc Đông Bắc Tam Tỉnh, nơi ông chủ Kim đi săn ở một ngọn núi nhỏ trong dãy Trường Bạch, gọi là Vân Đỉnh Phong.

Trên đường đi hắn nói cho ta biết, hắn là huyết thống chính tông toàn tộc, là hậu duệ hoàng tộc mới yêu mới giác la, thanh triều sau diệt vong, nhất mạch bọn họ mới đổi họ Kim.

Nói xong hắn còn cười tự giễu nói: "Nếu sớm sinh ra mấy trăm năm, không khéo có thể lăn lộn cái gì với cái đó của lão."

Ta nghe vậy thì rõ rồi, ông chủ Kim này có huyết thống thích giác la mới, không chừng là hậu nhân của Hoàng Thái Cực! Cho nên A Ba Hợi mới ngày giày vò ông chủ Kim để hả giận.

Chờ đến gần Vân Đỉnh phong thì trời đã chạng vạng, cũng may chuyện làm ăn của ông chủ Kim trải rộng phía Đông Bắc, sớm đã có người của công ty phụ cận dựng lều vải cứng đối cứng với chúng ta.

Kim lão bản vừa ăn xong cơm tối nay đã vội vàng kéo ta vào núi, còn cho ta mượn một cây cung làm từ sừng trâu tinh tế, nói lúc này thú nhỏ đều ra ngoài kiếm ăn, rất dễ dàng phát hiện con mồi.

săn thú trong gió lạnh, thoải mái hơn nhiều!

Không nghĩ tới hắn lại hào hứng cao như vậy, ta cầm cung chơi vài ván cũng cảm thấy hứng thú, cùng hắn mang theo vài tên bảo tiêu cuồn cuộn tiến vào núi lớn.

Giờ phút này mây đỏ trên trời liên miên, thông qua nước sông chiết xạ trên vách núi, tạo thành một bức họa tự nhiên xa hoa.

Ta có chút say mê trong đó, nhắm mắt lại cảm thụ bức tranh này. Lúc này bên tai truyền đến tiếng xé gió dồn dập, ta tranh thủ thời gian mở mắt ra, phát hiện ông chủ Kim đang giương cung lắp tên, một mũi tên vừa vặn bắn trúng một con thỏ rừng, con thỏ rừng kia ở tại chỗ nhảy nhót hai cái liền không có động tĩnh.

"Kim lão bản thích tiễn pháp!" Ta nhịn không được tán thưởng nói.

Hắn nghe xong cười ha hả nói mình may mắn, sau đó ta cũng thử một lần.

Nam nhân mà, đều sẽ cảm thấy hứng thú đối với chuyện vũ đao chế thương. Sau khi hắn giật giây, ta cũng thử vài cái, kết quả ngay cả một cọng lông cũng không bắn tới.

Ta phải dùng thuật nghiệp có chuyên tấn công để an ủi mình...

Ông chủ Kim lại bắn thêm vài động vật nhỏ, đợi đến khi trời tối hẳn chúng ta trở lại doanh trại đốt lửa than để nướng thịt con mồi.

Sau một ngày lăn lộn, cuối cùng Kim lão bản hài lòng trở về lều trại nghỉ ngơi, những hộ vệ kia cũng buồn ngủ.

Ta lại trốn trong lều của mình chờ đợi.

Trường Bạch sơn là thần sơn của Thanh Hoàng tộc, hàng năm Hoàng đế và các đại thần trong triều đều tới đây tế bái, đa phần là lá hầu Vương gia Mãn Thanh, đương nhiên cũng có cảm tình với Trường Bạch sơn.

Hắn nhất định sẽ hiện thân bái phỏng Trường Bạch sơn, đây cũng là nguyên nhân ta tán thành Kim lão bản tới nơi này săn thú!

Thay vì lo lắng đề phòng hắn ta, còn không bằng thống khoái dẫn rắn xuất động.

Theo từng tiếng ngáy vang lên trong lều vải bên cạnh, trái tim của ta càng lúc càng căng thẳng, vén lều lên nhìn bầu trời, phát hiện ánh trăng đêm nay đặc biệt tròn, trong lòng càng thêm vững tin nhiều lều đã xuất hiện!

Quỷ mị đều sợ mặt trời, lại đối với ánh trăng tình hữu độc chuông, nhất là trăng tròn càng có thể làm cho âm linh hấp thu ánh trăng tinh hoa.

Cho nên đêm trăng tròn, rất nhiều cô hồn dã quỷ đều sẽ đi ra phiêu đãng.

Xét thấy cái cung tối hôm qua khó hiểu liền khôi phục như lúc ban đầu, ta sợ nhiều đến mức bất tri bất giác lại giết chết ông chủ, dứt khoát canh giữ bên cạnh lều vải.

Chẳng biết tại sao, tâm tình của ta đột nhiên trở nên phức tạp.

Từ đáy lòng ta hi vọng có thể nhanh chóng tiêu diệt được Dư Lương Càn, nhưng lại sợ hãi việc đối mặt với hắn có lẽ là trong lòng có chút áy náy với chuyện của A Ba Hợi?

Ta thở dài một hơi, quyết định không nghĩ nhiều nữa, kiên nhẫn chờ đợi.

Một lát sau, bên ngoài doanh địa đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập!

Hơn nửa đêm ai sẽ xuất hiện ở nơi rừng núi hoang vu, trong nháy mắt ta trở nên cảnh giác, theo bản năng nghiêng đầu, mới phát hiện là Diệp Thần.

"Tại sao ngươi lại tới đây, Lý mặt rỗ đâu rồi?" Ta vừa vui mừng lại có chút ngoài ý muốn hỏi.

Kinh hỉ là vì hắn và Lý Ma Tử đã thương lượng tốt với nhau, để Diệp Thần mang theo Diệp Thần đến Trường Bạch Sơn bố trí trận pháp tiêu diệt hơn ngươi, hiện tại Diệp Thần xuất hiện, nói rõ bọn họ đã chuẩn bị thỏa đáng.

Ngoài ý muốn chính là Lý mặt rỗ lại sai Diệp Thần thông báo cho ta, hắn vẫn ở nguyên một chỗ, trông không giống phong cách của hắn.

"Bên kia vốn đã sắp bố trí xong, chỉ là sau đó ngọn nến thế nào cũng không đốt được chút nào! Lý đại sư cảm giác không đúng, liền tranh thủ thời gian đến tìm ngươi." Diệp Thần nói.

Ta nghe xong lập tức sửng sốt một chút, lập tức minh bạch đã xảy ra chuyện gì.

Ta bảo Lý mặt rỗ dựa theo bản vẽ của ta, bày ra Ngũ Hành đại trận ở những nơi có khả năng xuất hiện của Đa Nhĩ.

Đan quê còn lợi hại hơn mẫu thân hắn nhiều, dùng tiểu trận bình thường rất khó vây khốn được hắn, cho nên ta mới sai Lý Ma Tử tới đây chọn trước.

Đại trận Ngũ Hành cao cấp hơn nhiều so với Ngũ Hành trận, địa phương họ chọn phải có núi, có sông, có rừng cây.

Núi là kim, sông là thủy, cây là mộc, mặt đất là đất, thiếu hụt duy nhất chính là lửa!

Ta có dặn dò Lý mặt rỗi phải mang thêm một ít nến, con người tạo ra ngọn lửa.

Chẳng qua ta ngàn tính vạn tính lại xem nhẹ đặc tính thời tiết đêm nay. Trăng tròn để ta thu hút nhiều lá cờ, nhưng cũng hấp dẫn tất cả cô hồn dã quỷ trong Trường Bạch sơn.

Ngọn nến của Lý Ma Tử không đáng nhắc tới, hơn phân nửa gần đây có quỷ hồn quấy rối. Nghĩ tới đây ta không khỏi lo lắng cho Lý Ma Tử, hắn hai lần đó rất khó đối phó được những quỷ quái quanh quẩn trong núi.

Dù sao còn chưa tới, ta đã để Diệp Thần nhìn chằm chằm ông chủ Kim, một khi phát hiện ra tình huống lập tức treo roi cho ta.

Sau đó nhanh chóng chạy về phía trận pháp!

Tầng thứ năm trăm bốn mươi chín hành trận Lưu Hành – Lưu Hỏa Cung.

Trong thời gian chớp mắt này, thời gian chính là sinh mệnh, ta dùng hết toàn lực ở trong đất tuyết tìm nửa giờ, cũng không phát hiện Lý Ma Tử, nghi hoặc dừng lại.

Lý Ma Tử đi đâu vậy?

Huống chi xung quanh đây cũng không có sông ngòi, làm sao tạo thành Ngũ Hành đại trận? Chẳng lẽ là Diệp Thần chỉ sai đường cho ta.

Thời gian đang buồn bực, ta bỗng nhận được điện thoại của Lý Ma Tử, vừa nối liền Lý mặt rỗ liền vội vã kêu lên: "Trương gia tiểu ca, ngươi làm cái gì vậy? Kim lão bản đã tới đây, ta và Diệp Thần vì bảo vệ tính mạng nên chỉ có thể trốn vào Ngũ Hành đại trận, hắn như bị phụ thân, khí lực đặc biệt lớn, mấy hộ vệ đều không đè nén được."

"Cái gì?"

Ta nghe xong thì kích động hỏi: "Ngươi nói là ngươi đi cùng với Diệp Thần?"

"Đúng vậy, nếu ngươi còn không qua đây thì hai chúng ta xong đời rồi..."

Ta nghe Lý Ma Tử nói, ta cảm thấy mình sắp khóc rồi, trúng kế cái mẹ nó rồi! Diệp Thần vừa chỉ đường cho ta khẳng định là giả.

Nhưng ta cũng không cảm nhận được trên người Diệp Thần có nhiều âm hồn cổ quái, chẳng lẽ hắn là cô hồn dã quỷ trên núi giả mạo?

Đang nghĩ ngợi thì phía sau truyền đến tiếng kêu gọi của Lý Ma Tử: "Tiểu ca Trương gia."

Ta theo bản năng quay đầu lại, phát hiện Lý mặt rỗ và Diệp Thần một trái một phải đỡ Kim lão bản đang hôn mê đi tới chỗ ta.

Nếu như không phải bạn Lý Ma Tử ở điện lang vừa rồi, ta khẳng định sẽ tin là thật, nếu đám tiểu quỷ này còn muốn giả mạo bọn Lý Ma Tử chơi với ta, ta sẽ chơi đùa cùng chúng nó!

Nghĩ đến đây, tay của ta chậm rãi sờ về bên hông.

Ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc ba tên yêu ma quỷ quái này là gì!

Bọn chúng khẳng định không phải Quỷ Hồn bình thường, nếu không đã không có khả năng biến thành hình dạng con người. Chờ đến khi bọn chúng tới gần, ta giả bộ đi tới hỗ trợ, sau đó bất ngờ vung lên Thiên Lang Tiên, đồng thời trong miệng nhớ lại Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết!

Ba tên giả nhân trước mắt căn bản không ngờ ta sẽ động thủ, lập tức bị thiên lang lóe ra tinh quang đánh trúng, theo ba tiếng kêu thảm thiết, trên người bọn họ bốc lên khói đen cuồn cuộn, sau đó hóa thành mấy đạo bóng trắng "Vù" chạy về phương xa.

Ta nhìn bóng trắng sửng sốt một chút, chờ chúng nó hoàn toàn biến mất mới phản ứng lại, con mẹ nó căn bản cũng không phải là quỷ, mà là ba con sài tử.

Ta đã từng nghe nói Trường Bạch sơn có rất nhiều sài lang cùng cẩu chồn tinh tu thành, yêu thích biến thành hình người thợ săn, mê hoặc lên núi, sau đó ăn không thân thể các thợ săn, hiện tại xem như lĩnh giáo.

Nếu bình thường ta khẳng định phải đuổi theo đem bọn cẩu miêu tử một lưới bắt hết, nhưng hiện tại Lý mặt rỗ kia mười vạn hỏa, đành phải buông tha ý nghĩ này.

Ta mặc dù không sợ bị mấy con vịt tinh thương, lại có chút lo lắng bọn nó lại làm thủ thuật che mắt gì đó cho ta, nên dùng thỉnh linh thuật.

Bởi vì trên người của ta mang theo toàn bộ gia sản, chẳng mấy chốc đã mời được một con dã quỷ cõng ta đi. Dã quỷ này có gương mặt xanh nanh vàng, thân cao chừng hai, ba mét, hẳn là thủ sơn dạ xoa gì đó.

Chờ nó dắt ta chạy, ta mới nhắm mắt lại cảm thụ tiết tấu nó mang ta đi đường, chỉ cảm thấy hai bên gió lạnh gào thét, tóc bị thổi bay ra sau, đến mức da đầu có chút tê dại.

Chỉ trong vài phút, con Dạ Xoa Quỷ kia đã ngừng lại.

Ta mở to mắt nhìn xung quanh một chút, chỉ thấy xa xa lóe ra một tia ánh nến nhàn nhạt.

Đây khẳng định là ngọn nến Lý mặt rỗ bố trí Ngũ Hành đại trận, chỉ là cách ta còn một đoạn, nhưng Dạ Xoa quỷ sao lại không chịu chạy về phía trước? Thậm chí trong ánh mắt nhìn về phía ta còn có một tia sợ hãi.

Xem ra nó cảm nhận được khí tức bấc Mai, không muốn đi mạo hiểm nữa.

Ta thở dài một tiếng liền cho nó một giọt tinh huyết, để nó rời đi, sau đó bản thân sải bước đi về phía trước.

Không đợi tới bên cạnh đã nghe thấy tiếng cười điên cuồng của đa số các ngươi ở xa: "Ha ha ha, trời xanh có mắt, hôm nay ta muốn giết hết các ngươi! báo thù cho các vị nương nương."

Ta theo thanh âm lại đi vào bên trong vài bước, thình lình phát hiện Kim lão bản không biết từ lúc nào đã đổi một thân áo giáp kỳ binh tám hướng, lưng đeo cung đồng xanh cong, thậm chí trên mặt của hắn còn vẽ rậm rạp chằng chịt ký hiệu.

Tuy rằng ta không hiểu đầy văn, nhưng cũng biết đây là tạo hình của thời tế tự, hiển nhiên có nhiều lá hầu xuất hiện, hơn nữa còn xuất hiện ở tế bái Thánh sơn!

Lý Ma Tử và Diệp Thần thì lạnh run trốn trong Ngũ Hành đại trận, trong tay bọn họ đều giơ đèn nhóm lửa, vừa vặn hình thành ngũ hành với hoàn cảnh xung quanh. Ngũ Hành khí tràng giống như một cái bát lớn úp ngược, bao hai người lại, nếu không đa dạng đã sớm đắc thủ rồi.

Chẳng qua nhiều thót như vậy hiển nhiên sẽ không bị Ngũ Hành đại trận ngăn cản bước chân. Hắn kéo căng cung đồng xanh, liền bắn ra một mũi tên quấn quanh hỏa diễm. Một mũi tên bắn qua khí tràng trong suốt trước người Lý Ma Tử nháy mắt lắc lư một cái.

Cũng may ngọn nến trong tay Lý Ma Tử không tắt, chỉ là ngọn lửa tương đối nhỏ một chút. Nhiều cổ đăng thấy một màn như vậy, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại.

Ngay sau đó như điên liên tục bắn về phía Lý Ma Tử, vừa bắn vừa quát: "Ta muốn giết chết các ngươi, một người cũng không lưu!"

Mà ta thì còn kinh ngạc hơn so với xà nữ của ngươi, thanh loan cung bằng đồng xanh này trước khi A Ba Vô Hợi nhiều lắm cũng chỉ khiến ông chủ Kim Hợi đau đầu muốn nứt ra ngủ không được. Trước mắt nàng nằm trong tay Đa phiên, lại có thể lay động đại trận ngũ hành của ta.

Hơn nữa những mũi tên hỏa diễm không ngừng bắn ra kia mơ hồ có dấu hiệu dập tắt ngọn nến!

Ngọn nến một khi dập tắt Ngũ Hành Trận lập tức sẽ không tồn tại, đến lúc đó đừng nói Lý Ma Tử, ngay cả ta đoán chừng cũng không biết chết như thế nào.

Trong nháy mắt ngọn nến trong tay Lý Ma Tử đã tắt, nhiều lá hầu thay đổi phương hướng, theo sát sau đó bắn vào ngọn nến trong tay Diệp Thần.

Cũng may trước khi bọn họ đến mang đến một bó nến, miễn cưỡng có thể dùng xa luân chiến thuật kéo dài một đoạn thời gian.

Đan phiênn tựa hồ nhìn ra ý đồ của hai người, bắn một lúc liền ngừng lại, ngược lại âm trầm nhìn về phía ta.

"Ta đi..."

Xem ra vẫn bị hắn phát hiện, trong lòng ta đánh bộp một tiếng, sau đó kiên trì đi về phía trước vài bước, nhìn Lý Ma Tử và Diệp Thần hô: "Không cần sợ, chỉ cần dùng ngọn nến kiên trì đến khi trời sáng là sẽ an toàn."

Nói xong ta nắm chặt Thiên Lang tiên, mặt mũi đầy cảnh giác nhìn về phía Đa La bàn.

"Vốn định cho ngươi sống thêm một ngày, nếu ngươi tự mình đưa đến cửa, ta sẽ cho ngươi nếm thử liệt hỏa thần cung của Đại Thanh!"

Hắn hung tợn nói với ta, hai mắt bởi vì nổi giận trở nên đỏ như máu, khuôn mặt cũng bắt đầu vặn vẹo.

Hiển nhiên bởi vì vị nương nương bị ta bức chết mới có địch ý sâu sắc như vậy, ta nhất thời không dám nhìn thẳng vào hắn.

Lý Ma Tử tựa hồ nhìn ra sắc mặt ta không đúng, ngồi tại chỗ la lớn: "Tiểu ca Trương gia, tỉnh lại đi, ngươi sắp thua chúng ta đều xong đời!"

"Đi chết đi!"

Lý Ma Tử vừa nói xong, nhiều thót lên hét lớn một tiếng, nâng cung bắn ta tới. Ta vội vàng tránh sang bên cạnh, tránh thoát lần công kích này.

Bởi vì tốc độ của ta khá nhanh, hắn bắn tên liên tục nhiều lần đã bị ta tránh được. Ta thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm rằng trong lòng mình hắn cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng, chỉ cần kiên trì đến hừng đông là có cơ hội rồi.

Nhưng hắn tựa hồ nhìn ra ý đồ của ta, vậy mà thay đổi hướng cung tên, bắn lên người mình một mũi tên.

Lần này trực tiếp bắn vào bắp đùi Kim lão bản, vị trí trúng "Phốc" tuôn ra một đoàn huyết vụ.

"Các ngươi có thể trốn, thế nhưng hắn lại không được!"

Đa Nhĩ cười lạnh, tiếp tục bắn một mũi tên về phía chân mình.

Hắn hiện tại bám vào trên người Kim lão bản, bắn xuống như vậy, Kim lão bản sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn tra tấn đến chết!

Hiển nhiên là do đa số Mẫu nhị của ngươi đã chuẩn bị xé bỏ vé, trong lòng ta giật thót một cái, lập tức không còn cách nào khác.

Nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn ông chủ Kim chết trước mặt ta, đành phải quát lớn với hắn: "Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?"

"Giết các ngươi!" Đai Tư Mã kéo cung thanh đồng, lại bắn một mũi tên về phía ông chủ kim.

Mắt nhìn Kim lão bản hộc máu, ta tuyệt vọng, căn bản không thể đàm phán với họ, yêu cầu duy nhất của hắn là để chúng ta chết, nhưng căn bản không làm được!

Ngay lúc ta đang định lui lại lịch sự, Lý Ma Tử lại đột nhiên từ trong trận vọt ra, đẩy ngược cây la bàn ra, đoạt lấy cây cung đồng xanh.

Tất cả lực chú ý của Đai Trúc đều đặt trên người ta, bị đánh trở tay không kịp, nhưng lực lượng của hắn dù sao cũng lớn hơn Lý Ma Tử nhiều, kịp thời bắt được cây cung đồng xanh, tranh đoạt với Lý Ma Tử.

Ta theo bản năng xông lên muốn giúp Lý mặt rỗ, Lý mặt rỗ lại la lớn: "Tiểu ca Trương gia, đừng quản ta, mau bày trận!"

Lý mặt rỗ có ý định ngăn chặt nhiều hắn, cho ta cơ hội lần nữa dựa vào hoàn cảnh xung quanh bày trận, bắt lần lượt.

Nhưng hai lần kia căn bản không phải đối thủ của ngươi, thời gian vài giây đã bị Đa Nhĩ Lư đoạt cung.

Đa mao thẹn quá hóa giận tung một quyền đánh ngã Lý Ma Tử, tiếp theo lại nhắm thẳng vào đầu Lý Ma Tử!

Chương thứ năm trăm năm mươi, tình nghĩa vĩ đại:

Giờ khắc này, muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa rồi, ta chỉ có thể trơ mắt nhìn nhiều lá sáo cài tên!

Cũng may Lý Ma Tử phản ứng không chậm, kịp thời nghiêng đầu sang bên cạnh tránh thoát một kích trí mạng này.

Dù vậy, bả vai Lý Ma Tử vẫn bị bắn trúng, mũi tên mang theo liệt hỏa thiêu đốt một mảnh đen sì trên bả vai hắn. Lý Ma Tử thống khổ kêu một tiếng, sau đó cắn răng một lần nữa hô: "Còn thất thần làm gì, động thủ đi."

"Phốc!"

Vừa dứt lời Lý Ma Đản phun ra một ngụm máu tươi, thì ra là nhiều cổ đăng bắn lên người hắn một mũi tên.

Diệp Thần nhìn ra tình huống nguy hiểm, vậy mà cũng từ trong trận vọt ra, vừa tranh đoạt cung tên với Đa La Hương vừa để ta động thủ.

"Mẹ nó!"

Ta nhìn hai người bọn họ bị treo cổ lên đánh, nhịn không được mắng một tiếng, sau đó nhìn kỹ hoàn cảnh chung quanh. Có núi có cây, có cây không có nước, con sông nhỏ kia vừa vặn xuyên qua Ngũ Hành đại trận mà Lý Ma Tử bố trí.

Thảo nào trận pháp sẽ bị phá vỡ chỉ trong nháy mắt!

Ngũ Hành đại trận bố trí phi thường trọng yếu, năm đồ vật đại biểu Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ chỉ cần giống nhau, uy lực sẽ giảm mạnh.

Đến một bước này ta cũng không thể quan tâm nhiều nữa, ta một lần nữa chuyển sang trận pháp, sau đó khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại yên lặng niệm lên chú ngữ của Ngũ Hành trận.

Nhưng càng sốt ruột lại càng không kích hoạt được lượng nước khan hiếm trong ngũ hành!

Lý Ma Tử và Diệp Thần giờ phút này cả người đầy máu, mắt thấy là sắp không xong rồi.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi đi nhanh đi! Đi được bao xa, giúp ta chiếu cố tốt đứa con gái của ta." Lý mặt rỗ phun máu tươi nói.

Hắn thấy ta không kích hoạt được đại trận nên khuyên ta tranh thủ thời gian chạy trốn, bản thân lại nắm chặt lấy cây cung của Đa Nhĩ Trúc, không cho Đa Nhĩ Trúc nhắm vào ta.

Lần đầu tiên ta nhìn thấy Lý Ma Tử cũng có lúc không sợ chết.

Đây chính là tình nghĩa, cùng nhau sinh ra tử, có phần tình nghĩa này, mới khiến cho Lý Ma Tử cam nguyện vì bằng hữu mà trả giá sinh mệnh.

"Huynh đệ!"

Mũi ta lập tức có chút chua chát, cắn răng nhìn về phía Dư Tú. Hắn cũng đang nhìn ta, trong mắt tràn đầy khinh thường người thắng cuộc.

"Lão tử liều mạng với ngươi!"

Ta không tin chính mình thật sự không kích hoạt được Ngũ Hành đại trận, lấy ra dao găm cắt ngón tay, lấy chính mình làm trung tâm vẽ ra một vòng máu, sau đó hướng về chung quanh vẽ ra bốn mũi tên, chia ra chỉ hướng toàn bộ Trường Bạch sơn, rừng rậm nguyên thủy, đất đai dưới chân cùng với dòng sông xa xa.

Hơn nữa dòng máu của mình lại nóng chảy ra lửa, vừa vặn là Ngũ Hành!

Tiếp đó ta lại niệm tiếp một lần nữa, đồng thời không ngừng nhỏ máu tươi vào trong vòng tròn của mình.

Theo máu tươi càng ngày càng nhiều, bốn đầu mũi tên cũng nhao nhao tản ra, lại duy trì hình thái mũi tên.

Hiển nhiên trận pháp đã được kích hoạt theo tinh huyết rót vào, trong lòng ta vô cùng mừng rỡ, gia tốc đọc thần chú!

Lúc này đây, ta muốn đem toàn bộ ngọn núi trên Trường Bạch sơn bao phủ trong Ngũ Hành đại trận, xem ngươi trốn như thế nào.

Rốt cuộc, trước khi toàn thân ta rét run sắp bỏ qua, bốn điểm xung quanh đồng thời phát ra ánh sáng.

Cùng lúc đó, trên ngọn núi Trường Bạch sơn hình thành một vòng sáng thật lớn!

Sau đó ta liền nghe thấy vô số tiếng kêu rên, sâu trong linh hồn như có trăm ngàn con chuột đang gặm nhấm, đau đớn thấu tim gan.

Đây là cô hồn dã quỷ bị bao phủ trong vòng sáng ngũ hành, nỗ lực phá tan hậu quả do Ngũ Hành đại trận tạo thành. Lần đầu tiên ta bày ra đại trận như vậy, cuối cùng cũng hiểu được vì sao gia gia lại nhắc nhở, không nên ngốc nghếch đem trận pháp khuếch đại ra.

Bởi vì trước khi đối phó với chiếu ma quỷ, đầu tiên là chống đỡ được trùng kích của yêu ma quỷ quái khác!

Không thể không nói, lúc trước ta không có suy xét đến điểm này, trước mắt chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Dần dần cỗ cảm giác con chuột moi tim càng ngày càng nhỏ, nói rõ những quỷ hồn nằm ở thương kia bị Ngũ Hành đại trận tiêu diệt không sai biệt lắm.

Mà ta cũng hư không rồi, mồ hôi hột như hạt đậu nành, cả người phát lạnh, tựa như đặt mình trong hầm băng, tốc độ niệm chú càng lúc càng khó, ánh mắt nhịn không được muốn bế cùng một chỗ.

Quang mang trước mắt ta dần dần biến mất, đám Lý Ma Tử đã không còn nhìn thấy mấy người ngươi đâu nữa, cảm giác như bản thân đang ở trong một mảng hỗn độn, ta cảm thấy mình mệt mỏi vô cùng, mơ mơ màng màng còn muốn nhắm mắt lại.

"Cháu trai ngoan, mau tỉnh dậy đi, đừng ngủ nữa! Sau khi cháu ngủ một giấc thì sẽ không còn tỉnh nữa đâu."

Lúc này tựa như ta sắp mất đi ý thức, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm gia gia, ta đột nhiên mở to mắt, trước mắt nào còn có bóng dáng gia gia?

Ánh sáng vẫn còn, chỉ là lờ mờ đi rất nhiều. Đa số đờ đẫn đã không còn để ý tới Lý Ma Tử và Diệp Thần nữa, cũng không biết hắn nhảy ra từ trong cơ thể ông chủ Kim khi nào, trôi nổi giữa không trung không ngừng quay cuồng.

Xem ra cũng không phải gia gia trở về, chỉ là giây phút cuối cùng sắp chết, đáy lòng ta đã hóa thành một luồng sức mạnh làm thức tỉnh ta trong tưởng nhớ gia gia.

Ta có chút mất mát, nhưng thấy đám người Lý Ma Tử nằm trên mặt đất, trong lòng dâng lên một cảm giác trách nhiệm, mạnh mẽ giữ vững tinh thần đọc lên chú ngữ.

Trước mắt ta và Đa Lan đã ở vào giai đoạn giằng co, kiên trì có lợi với ta, nhưng ta biết thể lực của mình căn bản không kiên trì được bao lâu, liền được ăn cả ngã về không, truyền tinh nguyên cuối cùng của mình vào trong vòng sáng trước người!

Chỉ nghe xoạt một tiếng, Ngũ Hành đại trận trước người trong nháy mắt thắp sáng, chiếu rõ hết thảy chung quanh như ban ngày.

Bóng người ỷ mình trực tiếp bất động, hắn "A" một tiếng hét thảm, trực tiếp hồn phi phách tán.

Ta miễn cưỡng cười cười, đợi sau khi vòng sáng tản đi, cả người giống như bị móc rỗng, trực tiếp nhắm mắt lại.

Chờ ta khôi phục lại ý thức, chỉ cảm thấy như đã trải qua một giấc mơ, bên tai không ngừng truyền đến thanh âm ồn ào, nhưng trước mắt ngoại trừ một mảnh mông lung bạch quang ra thì không nhìn thấy gì nữa.

Mãi tới khi nghe thấy Doãn Tân Nguyệt khóc rống lên, ta mới đột nhiên mở mắt. Phát hiện mình đang nằm trong viện tử, xung quanh đầy người.

Có Doãn Tân Nguyệt có Lý mặt rỗ, còn có Kim lão bản và Diệp Thần.

"Ta làm sao vậy?" Ta cố gắng ngồi từ trên giường bệnh dậy, lắc lắc đầu có chút choáng váng hỏi.

Doãn Tân Nguyệt thấy ta tỉnh lại, trực tiếp nhào vào trong ngực ta, khóc hu hu lên.

"Cửu Lân, cuối cùng con cũng tỉnh rồi, cha cho rằng con cuối cùng cũng không thể tỉnh lại được nữa rồi."

Doãn Tân Nguyệt sắc mặt rất mỏi mệt, vành mắt hơi biến thành màu đen, kể cả Lý Ma Tử bọn họ đều mang vẻ mặt mỏi mệt, hơn nữa ta còn chú ý tới thương thế trên người ba người bọn họ đã tốt hơn nhiều, hỏi một câu mới biết mình đã nằm nửa tháng!

Ước chừng nửa tháng, Doãn Tân Nguyệt khóc lóc kể cho y sư biết, nếu không tỉnh lại được, ta có thể biến thành thực vật người.

Ta nghe xong một trận nghĩ lại sợ, cũng không hối hận!

Kết quả xấu nhất bất quá là ta biến thành thực vật nhân, nhưng nếu lúc ấy không bố trí sát trận, bọn Lý Ma Tử đều phải chết.

Sống một đời, nói trường tồn không dài, nói ngắn hay không ngắn, quan trọng nhất chính là có trách nhiệm, có đảm đương!

Tựa như Lý Ma Tử lúc đó ưỡn người cứu ta vậy.

Đây mới là thứ quý giá nhất của nhân loại, một tình cảm vĩ đại khác biệt với dã thú.

Bởi vì đã tỉnh, ta sẽ không tiếp tục quấy rầy ông chủ Kim nữa, huống chi ta cũng không có việc gì, nội thương trở về từ từ điều trị sẽ khỏi hẳn, sau đó liền rời khỏi Trường Bạch sơn.

Ông chủ Kim vốn định giữ ta ở lại thêm một thời gian, nhà bọn họ đều rất cảm kích ta, nhưng ta khăng khăng muốn rời khỏi, ông chủ Kim liền đưa cây cung đồng tha cho ta.

Đồng thời mẫu thân Kim lão bản biết được Doãn Tân Nguyệt là bạn gái của ta, tặng nàng một phần lễ vật khác biệt: Một đôi thuần kim điêu khắc, bên trên có khảm vòng tay của Mã Não.

Theo mẫu thân Kim lão bản nói, đây là bảo bối tổ truyền của Kim gia, là thứ Hoàng thất dùng.

Bà ta khăng khăng muốn đưa, ta không thể khiến Doãn Tân Nguyệt lấy xuống, nhưng không nhận lại thù lao của ông chủ tiền thù lao, coi như là thông qua một vụ làm ăn, kết giao một người bạn tốt!

Chương thứ năm trăm năm mươi một của hôn lễ có chuyện quái quỷ.

Trở về chữa trị nửa tháng, ta khôi phục lại, đồng thời bắt đầu liên hệ nam nhân thích người tốt, Thử tiền bối cùng với tất cả người ta có thể liên hệ được.

Bởi vì, ta muốn kết hôn!

Doãn Tân Nguyệt và ta cùng chứng kiến tình yêu giữa Lý mặt rỗ và Sở, lại cùng nhau chứng kiến Lý mặt rỗ và Phong Hoa Tuyết Nguyệt như tuyết, thậm chí đến bây giờ còn biết đi lại.

Trong thời gian đó Doãn Tân Nguyệt không chỉ một lần biểu đạt ý nguyện kết hôn với ta, nhưng ta luôn làm bộ như không hiểu, bởi vì ta muốn chờ sau khi mình hoàn toàn ổn định lại rồi mới kết hôn. Nhưng trải qua quá nhiều chuyện của ngươi, Doãn Tân Nguyệt hoàn toàn luống cuống...

Nàng sợ tiếp tục chờ đợi, chờ đợi chính là tiếc nuối cả đời, cho nên vừa về nhà liền đề xuất kết hôn.

Ta nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng ta, bị nàng ta đả động thật sâu. Từ khi quen biết với vòng cổ xương người đến bây giờ, Doãn Tân Nguyệt và ta đã cùng nhau trải qua vô số thời khắc sinh tử, nếu nàng ta ghét bỏ nghề nghiệp của ta, chỉ sợ đã sớm rời khỏi ta.

Nếu cô đã không để ý, ta cần gì phải sợ hãi rụt rè? Bất luận tương lai ra sao, chúng ta không cầu vĩnh viễn, chỉ cầu lập tức.

Cho nên, vốn dĩ ta khiêm tốn tới mức xưa nay chưa từng có, không chỉ liên hệ với các chủ tiệm trong làm ăn, thậm chí ngay cả đám bằng hữu của Lý Ma Tử, thân nhân như đám người đông nghìn nghịt đánh không lại cũng mời hết người, chính là vì cho tân Nguyệt một hôn lễ cả đời khó quên!

Trước đêm kết hôn một ngày, ta mơ thấy gia gia, ông cười ha ha nhìn ta nói: "Cháu ngoan, ta rời đi lâu như vậy, cuối cùng ngươi cũng làm một việc đứng đắn, kết hôn nhanh chóng sinh một đứa cháu trai cho ta."

Ta đã nói với ông lão kia rồi, gia gia chưa bao giờ nói nhảm, vỗ vai ta rồi rời đi.

Ngày kết hôn, cả một con phố xưa nay chưa từng chật chội, bằng hữu quen biết đều đến cổ động, ít thì mấy ngàn thì mấy trăm ngàn, mấy chục vạn tiền, khiến Lý Ma Tử đang phụ trách thu lễ, trên mặt nở hoa.

Tụ lễ kết hôn không có gì để nói, do ông chủ Kim một tay đảm bảo, vì làm long trọng một chút, ông chủ Kim đặc biệt mở hơn mười chiếc xe Lan Bác Cơ làm hôn nhân của ta.

Sau khi kết thúc ta lại đặc biệt ngồi chung một chỗ uống với nam tử thân thích, Thử tiền bối, Bạch Mi thiền sư bọn họ cùng nhau uống chút rượu.

Nếu như nói nghề làm này của ta bị gia gia ảnh hưởng, ta có thể sống đến ngày hôm nay, thì không thể thoát khỏi ba vị này trợ giúp.

Nam tử tốt thủy chung giúp ta vô điều kiện, Bạch Mi thiền sư cũng nhiều lần đến đây cứu giúp, ngay cả Thử tiền bối hèn mọn bỉ ổi, kỳ thật cũng là lấy tâm tính trưởng bối dạy bảo ta.

Có lẽ bởi vì kết hôn mà tâm tình ta đã xảy ra thay đổi, nên chỉ uống thêm mấy chén, thừa dịp men say gọi ông nội vài tiếng.

Không biết có phải Thử tiền bối uống say hay không, dù sao hắn nghe xong cũng không lâu mà đã lặng lẽ khóc rồi.

Người ta tạm thời không nói chuyện, sau khi kết hôn các bằng hữu lục tục rời đi, trong lòng cũng tự nói với mình sau này phải phụ trách gia đình Doãn Tân Nguyệt và, chuyện âm vật có thể bớt nhúng tay vào thì sẽ bớt nhúng tay.

Nhưng có một câu nói rất đúng, nhiều khi ngươi không gây sự, sự tình lại tới tìm ngươi!

Chờ sau khi bọn hắn rời đi, ta và Lý Ma Tử sửa sang lại quà tặng, không phải sợ Lý mặt rỗ thuận tay dắt dê, chủ yếu là món đồ nhân tình này từ trước đến nay vẫn luôn có quà qua lại, nhất định phải nhớ cho rõ.

Đối với lễ đơn xong, ta ngạc nhiên phát hiện trên danh sách còn có ghi chép của Trương gia Giang Bắc. Trương gia đưa tặng là một bộ thêu bằng lụa Kim Đồng Ngọc Nữ, tất cả tài liệu thêu đều là tơ vàng tia bạc, thời gian lạc khoản là Đại Minh Hồng Vũ năm.

Không nghĩ tới lại chỉ là thứ sáng sớm, giá trị ít nhất tới tám trăm vạn. Lần này Trương gia xem như đã đổ máu, còn có ngụ ý của quý tử sớm sinh.

Xem ra Trương gia mặc dù không nhìn trúng mạch này của ta, nhưng cũng hy vọng ta có thể khai chi Tán Diệp cho Trương gia.

Bất kể nói thế nào, tất cả mọi người đều đến từ một gia tộc cổ xưa, ta báo đáp đầu tiên gửi con số thanh đồng loan cung này đến Đại Kim Nha, coi như là đáp lễ cho các trưởng bối của Trương gia.

Đáng nhắc tới là tất cả mọi thứ trên danh sách quà tặng đều đối phó xong, còn sót lại một cây ngọc trâm kỳ quái!

Vị ngọc trâm này chế tạo tinh xảo, sờ vào trong tay có một cỗ cảm giác mát mẻ, kỳ lạ nhất chính là trong trâm do thuần ngọc chế tạo thế mà có một con phượng hoàng màu đỏ, tựa như phượng hoàng kia giấu ở trong ngọc phôi vậy.

Kỹ thuật như vậy vô cùng thần kỳ, ta còn tưởng là công nghệ hiện đại, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện đây là hàng thật giá thật, ít nhất có lịch sử ngàn năm.

Có thể đem vật quý trọng như thế tặng cho ta, hiển nhiên quan hệ rất không bình thường, ta có chút trách cứ Lý Ma Tử, người khác tặng món quà lớn này, đều quên mất tên rồi!

Doãn Tân Nguyệt liếc mắt một cái liền trúng cây trâm này, trực tiếp cắm lên tóc. Lúc ngủ còn cười hì hì hỏi ta có thể đưa cây trâm này cho nàng không?

Khoan hãy nói cô đeo nó vào rất đẹp. Nhưng bây giờ còn chưa biết trâm này do ai đưa, ta đã nói trước với Doãn Tân Nguyệt đừng đeo trâm ngọc này ở bên ngoài.

"À, được rồi..."

Tân Nguyệt nghe xong khẽ gật đầu, rõ ràng có chút không vui.

Nàng rất ít khi có cái dạng này, xem ra nàng rất thích cây ngọc trâm này rồi, ta có chút hối hận nói không cho nàng đeo, cảm giác mình như vậy có chút mất hứng, liền tranh thủ thời gian thay đổi cách ăn mặc cho nàng tùy tiện, tiếp theo tựa như hổ đói nuốt sói đem nàng đè ở dưới thân.

Vốn tưởng rằng nàng sẽ vui vẻ trở lại, ai ngờ nàng vẫn mang dáng vẻ không vui đó, thậm chí liên tiếp mấy ngày liền mặt mũi đầy u buồn.

Lúc bắt đầu ta cứ nghĩ nàng là do ta không cho nàng đeo trâm, hoặc là nàng sau khi phạm vào hôn sự mà hậm hực bệnh, mấy ngày nữa sẽ tốt hơn.

Đêm đó ta bị tiểu thiếp làm nghẹn tỉnh, vén chăn lên sờ soạng theo bản năng, lại phát hiện trăng mới không ở trên giường.

Ta tưởng cô ta cũng đi nhà xí, vội vàng chạy ra ngoài xem ngọn đèn đang đóng, sau khi mở đèn ra, không ngờ lại phát hiện trăng mới vậy mà lẻ loi trơ trọi ngồi trên ghế.

Nàng mặc trên người, lại là hồng giá y hôm chúng ta kết hôn, hơn nữa trên mặt còn phủ một lớp phấn dầy, nhìn kinh khủng dị thường. Mấu nhất là nàng cau mày, giống như gặp chuyện gì đó thống khổ, ngay cả ta đứng bên cạnh nàng cũng không nhận thấy, cả người như khúc gỗ.

"Tháng mới, ngươi sao vậy?"

Ta nhìn nàng, căng thẳng hỏi, từ khi kết hôn tới nay đã cảm thấy nàng không thích hợp, trước mắt cơ hồ đã xác định nàng có tâm sự.

Lúc này nàng mới khôi phục tinh thần, chỉ gật đầu nhẹ với ta một cái, không nói một câu đã trở lại trong phòng ngủ.

Ta sợ nàng lại đi ra, liền giả bộ như ngủ gật bên mép giường, kết quả mãi cho đến hừng đông nàng cũng không đi ra nữa.

Ban ngày, Lý Ma Tử và Như Tuyết tới ăn cơm, trong thời gian này hai người bọn họ luôn tụ tập lại một chỗ nhỏ nói chuyện với nhau, ta hỏi bọn họ làm sao vậy Lý Ma Tử chỉ lắc đầu.

Đợi sau khi Doãn Tân Nguyệt đi tắm, mặt Lý mặt rỗ mới ngưng trọng nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi không cảm thấy không thích hợp sao? Tại sao ta cảm thấy đệ muội có chút kỳ quái."

"Phải rồi, sau khi kết hôn, trăng mới giống như thay đổi thành một người khác! Nhất cử nhất động của cả người đều vô cùng đoan trang, hoàn toàn khác với tính cách hoạt bát lúc đầu" Như Tuyết ở bên cạnh phụ họa nói.

Ta cười hắc hắc không nhìn bà lão kia là ai, tri thư đạt lễ nhất định phải trích.

"Ta không có ý như vậy, ý ta là..."

Lý Ma Tử nói tới đây liền lặng lẽ nhìn về phía sau một chút, thấy trăng mới không có chú ý bên này, lúc này mới trầm giọng nói: "Đệ muội chắc nhận được thứ gì đó rồi?"

Ta nghe thấy điều này, đột nhiên nghĩ đến hành động quái dị tối hôm qua, ngay sau đó nhớ lại dáng vẻ trầm mặc ít nói của nàng từ khi kết hôn tới nay, không khỏi sửng sốt.

Nếu như nàng chỉ vẻn vẹn đối xử với ta như vậy thì hiện tại ngay cả bạn bè khuê mật tốt nhất của nàng cũng cảm thấy nàng rất xa lạ, vậy thì thật sự có vấn đề rồi!

Sau đó ta mượn công phu ra ngoài mua khói cùng Lý mặt rồi rời khỏi cửa hàng cổ, đem phát hiện đêm qua nói cho hắn biết. Lý mặt rỗ nghe xong vỗ đùi nói tiểu tử ngươi bình thường cũng rất thông minh, làm sao lại chuyện tình phát sinh trên người mình lại hồ đồ.

"Có ý gì?"

"Ngươi suy nghĩ một chút xem đệ muội có hình dạng gì, hiện tại dạng gì, tám thành là quà tặng chúng ta thu nhận có cổ quái, hơn nữa rất có thể là lai lịch bất minh ngọc trâm kia giở trò quỷ!"

Một lời của Lý Ma Tử khiến người trong mộng bừng tỉnh, Doãn

Tân Nguyệt hình như từ sau khi cài cây trâm vào, cũng không tháo xuống nữa.

Chương thứ năm trăm năm mươi hai, thái bình công chúa...

Để làm rõ có phải là ngọc trâm đang giở trò quỷ hay không, đợi đến đêm, ta nhân lúc Doãn Tân Nguyệt ngủ, lấy cây trâm từ trên đầu nàng xuống, khóa vào trong tủ, lúc này mới an tâm ngủ.

Đến lúc canh ba nửa đêm, đột nhiên nghe thấy trong đại sảnh truyền đến tiếng bước chân, ta cho rằng kẻ trộm trong nhà vào rồi lập tức tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã phát hiện không thấy Doãn Tân Nguyệt đâu nữa!

Mà đèn lồng trong phòng ngủ mở ra, cái tủ đã bị trướng lên...

Xem ra thật sự là vấn đề ngọc trâm, thật ra thừa dịp tháng mới ngủ được ngọc trâm, tiêu hủy nó thì sự tình này liền kết thúc. Nhưng ta dưỡng thành bệnh của vấn đề kết thiện duyên, ít nhất âm linh trong ngọc trâm đến bây giờ cũng chưa thương tổn đến Doãn Tân Nguyệt.

Huống chi thông qua biểu hiện gần nhất của tháng mới, ta nghĩ Âm Linh hẳn là một oán phụ, nếu không cả ngày sẽ không buồn bực không vui.

Cho nên ta không quấy nhiễu nàng thêm lần nữa, mà là rón ra rón rén cầm lấy roi Thiên Lang tránh ở cửa sau lặng lẽ quan sát!

Chỉ thấy nàng ngồi ở ghế thấp thỉnh thoảng thở dài, cuối cùng mở cửa ra rời khỏi nhà. Ta vội vàng đi theo, phát hiện nàng tựa như có mục đích đi về phía trước, đi thẳng ra ngoài thành.

Đến ngoại thành thì tốc độ của nàng rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, ta sợ nàng có gì sơ suất vội vàng đẩy nhanh tốc độ, kết quả không cẩn thận dẫm lên một cành cây.

Doãn Tân Nguyệt trực tiếp dừng lại, sau đó xoay người nhìn về phía ta, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Sở dĩ cái gọi là quỷ dị, không phải nụ cười này rất đáng sợ, ngược lại nụ cười này hết sức ngon, chỉ là nụ cười của một người phụ nữ khác mà thôi!

Ta đang định không biết nên làm cái gì thì Doãn Tân Nguyệt lại trợn hai mắt hôn mê bất tỉnh. Ta vội vàng đi tới nhổ ngọc trâm xuống, sau đó bế nàng trở về nhà.

Một đêm này ta canh giữ bên giường, cũng không phát sinh cái gì, kết quả ngày hôm sau Doãn Tân Nguyệt bắt đầu bị sốt. Ta tranh thủ thời gian múc một bát nước phù cho nàng uống, lúc này mới dần dần chuyển biến tốt lên.

Không ngờ nàng tỉnh lại, chuyện đầu tiên nàng làm chính là tìm ta xin ngọc trâm, rất có tư thế liều mạng cùng ta!

Ta nghĩ một chút rồi đem cây trâm này trả lại cho Doãn Tân Nguyệt.

Nhưng lại lén lút hẹn với Lý mặt rỗ, đêm nay chia nhau theo dõi Doãn Tân Nguyệt, xem rốt cuộc nàng muốn làm cái gì?

Đêm hôm đó ta tiếp tục giả bộ ngủ, cảm thụ động tác của Doãn Tân Nguyệt bên cạnh. Kết quả dường như nàng biết kế hoạch của ta và Lý Ma Tử thật sự đã ngủ say.

Không lâu sau liền truyền đến tiếng ngáy nhè nhẹ, ta hơi thở phào nhẹ nhõm, liền phát một lá thư cho Lý Ma Tử rồi để hắn đừng ngồi ở bên ngoài, về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, rồi sau đó cắm đầu ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, điện thoại di động đột nhiên vang lên, ta mơ mơ màng màng cầm lấy điện thoại tiếp nối, mặt ủ mày chau hỏi: "Ai đấy?"

"Tiểu tử ngươi vẫn còn ngủ hả? Nàng dâu của ngươi cũng không còn nữa rồi!"

Lý mặt rỗ lo lắng, ta nghe thấy phản xạ khẽ đụng vào bên người, Doãn Tân Nguyệt đã biến mất.

"Con mẹ nó!" Ta một quyền đập vào giường, đồng thời để Lý Ma Tử theo dõi sát sao, còn mình phủ thêm quần áo chạy đuổi theo.

Rất nhanh ta đã nhìn thấy Lý Ma Tử, hắn đi theo phía sau Tân Nguyệt mấy chục mét. Sau khi thấy ta tới hung hăng trừng mắt nhìn ta một cái, nghiêm túc nói: "Trương gia tiểu ca, lần này ngươi phải nghe ca, nói thế nào cũng phải hủy cây trâm rồi, ngươi kết hôn!"

Đây là lần đầu tiên Lý mặt rỗ dùng thân phận ca ca nói chuyện với ta, có ba đoạn hôn nhân hắn có tư cách này giáo huấn ta.

Ở phương diện Cố gia, hắn làm rất tốt. Ta khẽ gật đầu, cắn răng hạ quyết tâm, nếu trâm này đã ba lần hành hạ lão bà của ta, ta cũng sẽ không khách khí với lão bà của ta.

Tiếp tục đuổi theo phía trước nửa giờ, chúng ta đi tới bờ sông, Doãn Tân Nguyệt lại không định dừng lại chút nào, tiếp tục đi tới.

"Mẹ kiếp, đệ muội không phải là muốn nhảy sông chứ?"

Con mắt Lý Ma Tử trợn tròn lên, ánh mắt của ta lập tức trở nên đỏ như máu, liều lĩnh xông tới.

"Ai ui!"

Lúc này Doãn Tân Nguyệt nhàn nhạt quay đầu sang, nhìn hai người chúng ta có chút bất đắc dĩ rồi lắc đầu, lập tức đâm đầu vào trong sông.

Cũng may đoạn nước sông này tương đối bình ổn, ta tranh thủ thời gian nhảy xuống ôm lấy nàng.

Trong quá trình kéo lên trên, ta rõ ràng cảm giác được thân thể của nàng không ngừng biến nặng, giống như lực đạo vô tận đang rơi xuống. Cũng may trên eo ta có Thiên Lang Tiên, vội dùng roi cuốn lấy Doãn Tân Nguyệt, lúc này mới thành công cứu nàng trở về.

Trở lại bờ sông, Lý mặt rỗ trực tiếp rút ngọc trâm từ trên đầu Doãn Tân Nguyệt xuống. Sau đó ta không khách khí nữa, một tay cầm roi đánh ra chỉ quyết, đợi Thiên Lang Tiên quán chú đầy pháp lực, "Đùng" một cái liền rút cây trâm ra.

Sau đó từ trong ngọc trâm kia truyền đến một tiếng hét thảm. Ngay sau đó, một nữ nhân đầy đặn mặc áo cưới, đầu đội mũ phượng từ bên trong nhẹ nhàng đi ra.

Theo lý thuyết một nữ quỷ bị ta đánh thành như vậy, hoặc là mặt mũi tràn đầy sợ hãi đào tẩu, hoặc là hung tợn chuẩn bị trả thù ta, nhưng nàng lại dừng lại không nhúc nhích ở đó, trên mặt trừ nhất quán u buồn ra, không có bất kỳ biểu tình gì.

"Còn thất thần làm gì, nếu không phải ta nấu đêm, đệ muội bây giờ chết rồi!" Lý Ma Tử thấy ta ngẩn người, sợ ta động lòng trắc ẩn, ở một bên hận rèn sắt không thành thép nói.

Ta nghe xong đột nhiên phục hồi tinh thần, Lý Ma Tử nói không sai. Lúc ngủ ta từng bảo Lý Ma Tử trở về, nếu như hắn nghe xong lời ta nói, hiện tại Doãn Tân Nguyệt chỉ sợ...

"Đừng trách ta độc ác, ta đã cho ngươi cơ hội!"

Ta hung tợn hướng về nữ quỷ mặc áo đỏ nói, đồng thời giơ Thiên Lang Tiên lên, tế ra Bắc Đẩu Thiên Lang quyết.

Nữ quỷ này không có lực công kích gì, dùng Bắc Đẩu Thiên Lang quyết đã đánh tan ả, ai ngờ ta còn chưa dùng tay, nhưng sau lưng lại truyền đến giọng nói của Doãn Tân Nguyệt: "Phu trưởng, đừng làm hại đến nàng ấy..."

Ta đột nhiên quay đầu lại, kinh hỉ phát hiện Doãn Tân Nguyệt đã tỉnh lại. Ngoại trừ khí sắc không tốt, mọi thứ đều trở lại bình thường.

"Không được, việc này không thương lượng! Ngươi có biết hay không, nó thiếu chút nữa hại chết ngươi."

Ta vừa nói lửa giận lại dâng lên từ đáy lòng, Doãn Tân Nguyệt lại kiên quyết nói: "Là tự ta muốn nhảy, không liên quan tới nàng!"

"Cái gì?"

Ta nghe xong trực tiếp sửng sốt, mặt mũi Lý Ma Tử cũng bối rối.

"Phu quân, nàng ta chỉ là một nữ nhân khát vọng tình yêu, lại gặp nhiều vứt bỏ của nam nhân như vậy, nàng ta thật sự rất đáng thương..."

Doãn Tân Nguyệt kể lại chuyện nữ quỷ khóc sướt mướt cho chúng ta nghe.

Ngọc trâm đúng là âm vật, ta và Lý mặt rỗ đoán không sai. Chỉ là nữ quỷ không có ý thương tổn bất cứ ai, những ngày này nàng vẫn một mực giảng giải về kinh nghiệm của mình với Tân Nguyệt...

Thì ra nàng chính là Thái Bình công chúa đại danh đỉnh đỉnh trong lịch sử, thân là con gái của Võ Tắc Thiên, Thái Bình công chúa thông minh lanh lợi từ nhỏ, hơn nữa cao quý xinh đẹp.

Theo lý thuyết cô gái như vậy hẳn là nên có một đoạn hôn nhân hạnh phúc, nhưng hôn nhân của nàng lại là bi kịch thật lớn!

Đầu tiên gả cho Tiết Thiệu, cuối cùng gả cho Võ Mạch. Trong cuộc đời nàng đã xuất giá ba lần, mỗi một lần đều khát vọng có thể thu hoạch tình yêu, nhưng đều là công cụ tranh đấu quyền lực, cuối cùng lại khiến bản thân mình thương tích đầy mình.

Nàng mặc ba lượt áo cưới nhưng lại không thể thu được một phần tình yêu. Trong vòng xoáy tình cảm trong cuộc đời nàng không thể tự kềm chế, cuối cùng phải chết một cách cô độc. Cho nên sau khi nàng chết có một tia linh hồn để lại trong cây trâm ngọc mà mình yêu thích nhất, khao khát có thể chờ đợi được tình yêu của mình.

Ta nghe xong có chút buồn vô cớ, trách không được Doãn Tân Nguyệt luôn luôn mặc áo cưới, bởi vì đây là thương cảm nhất trong cuộc đời Thái Bình công chúa nhưng lại là đoạn ngắn chấp niệm sâu sắc nhất.

Mà Doãn Tân Nguyệt cũng bị cảm xúc bi quan của Thái Bình công chúa lây nhiễm, mới có thể nhảy xuống nước tự sát.

Tất cả những điều này, đều bởi vì một chữ tình!

Đột nhiên ta phát hiện bản thân nên cảm tạ Thái Bình công chúa đã, nếu Doãn Tân Nguyệt có đủ cảm giác an toàn, cũng không bị chấp niệm của Thái Bình công chúa ảnh hưởng đến.

Nàng sở dĩ đi tự sát là vì trong tiềm thức nàng không có cảm giác an toàn, điều này nói rõ ta làm bạn với nàng còn xa mới đủ.

Cuối cùng ta vẫn không thương tổn thái bình công chúa, nhưng vì không để cho nàng tiếp tục ảnh hưởng đến cô gái khác, ta liền đem ngọc trâm đưa cho một tòa ni cô am.

Nàng không ảnh hưởng tới những ni cô tâm phàm tính kia, có lẽ còn có thể hoàn toàn nhìn thấu hồng trần trong tụng kinh quanh năm của đám ni cô. Nếu quả thật là như vậy, thì lại là một mối thiện duyên rồi.

Cuộc sống nhìn như lại khôi phục bình tĩnh, nhưng ta và Lý Ma Tử lại trở nên cảnh giác trước nay chưa từng có.

trâm ngọc đã được giải quyết, nhưng người có thể đưa trâm ngọc lại không để lại chút dấu vết nào.

Hắn biết là ai? Có phải đang ở một góc nào đó chúng ta không nhìn thấy, nhìn chằm chằm chúng ta...

Tấm hình mỹ nữ màu xanh lục thứ năm trăm năm mươi ba.

Sau khi chuyện phát sinh từ ngọc trâm xong, ta và Lý Ma Tử giống như chim sợ cành cong, cả ngày đều đề phòng người mang ngọc trâm này. Kết quả là qua một đoạn thời gian rất dài hắn đều không xuất hiện nữa, tựa như biến mất vào hư không.

Cái này rất phù hợp tác phong làm việc của Long Tuyền sơn trang, ở thời điểm ngươi lơi lỏng nhất, cướp đi mạng của ngươi!

Chúng ta dứt khoát dừng việc tiếp nhận tất cả sinh ý, an tâm ở trong nhà, thời gian thanh nhàn khó có được này, để ta có thể cầm quyển sổ, ghi chép tất cả âm vật mình gặp được trong khoảng thời gian này, gửi cho bằng hữu nhà văn kia.

Hôm nay, ta đang kể chuyện về đại trà áo đỏ, gương mặt hèn mọn của Lý Ma Tử đột nhiên ghé đến dưới mí mắt của ta, dọa cho ba hồn ta bỏ đi hai hồn, phản xạ điều kiện đưa bút trong tay ném vào mặt Lý Ma Tử.

Hắn kêu rên một tiếng, sau đó dùng một đôi mắt nhỏ ủy khuất nhìn ta...

Thấy ta không để ý tới hắn, Lý mặt rồi cũng thức thời, lập tức cầm đầy hộp lớn ở trên bàn. Hóa ra hắn muốn ta, muốn tới đây cùng ta uống một chén rượu.

Thịt bò kho tàu, nấm Tử Lăng xào, còn có hai hộp tôm hùm cái lớn đổ vào cơm.

Mùi thơm của đồ ăn lập tức gợi lên con sâu thèm ăn của ta, bụng cũng kêu lên một tiếng ục ục, ta mới phát hiện bất tri bất giác mình đã nhớ tới mấy tiếng chuyện xưa.

Ta vặn vẹo cổ có chút tê trướng, mở ra một đôi đũa liền ăn.

"Trương gia tiểu ca, trên đường đi ta phát hiện một kiện thiên đại bảo bối... " Lý Ma Tử dùng chiếc đũa gõ gõ lên bàn, một bộ dạng rất thần bí.

Ta không cần phải dính vào cái trò này của y, bảo y nói có chuyện gì thì mau nói đi.

Lý mặt rỗ biết tính cách của ta, cười hắc hắc hai tiếng đem sự tình nói ra.

Hóa ra lúc trước ông đi ngang qua một cái quán ven đường chuyên bán đồ cổ rải rác, đương nhiên đồ cổ trên quầy hàng là chuyện gì?

Trong lòng loại nghề của chúng ta đều có thể đoán được.

Cho nên Lý Ma Tử vừa nói như vậy, ta không có hứng thú với đám hàng nhái sơn trại này.

Nhưng Lý mặt rỗ rất hào hứng, nói hắn nhìn trúng một bức tranh cổ, trên tranh còn kèm theo thời.

Ta nghe xong liền a một tiếng, Lý Ma Tử cảm thấy hứng thú với thư họa sao? Đây chính là chuyện mới mẻ nên Bát Quái hỏi hắn về bức tranh mỹ nữ gì đó.

Lý mặt rỗ liếc ta một cái: "Tiểu ca Trương gia, thơ từ này chính là hậu chủ cái đó, ta đã kiểm tra cẩn thận bút tích, tám chín phần mười không rời, lúc này có thể chúng ta nhặt được rồi!"

Nghe Lý mặt rỗ nhắc đến hai chữ sau đầu, ta lập tức nghĩ đến Nam Đường hậu chủ nổi danh trong lịch sử Lý Sùng.

Bởi vì từ xưa đến nay, Hoàng đế biết viết thơ cũng không nhiều, đáng để khen ngợi chỉ có Lý Mục.

Bài của hắn: Vấn Quân có thể có bao nhiêu lo lắng, giống như một dòng sông mùa xuân chảy về phía đông, không biết đã khiến bao nhiêu người mê mẩn!

Nhưng dấu vết thật sự lưu lại không nhiều lắm, dù sao hắn cũng là một vua vong nước, bị độc tửu độc chết, tác phẩm khi còn sống chẳng biết đi đâu.

Thực sự có vết tích thật của Lý Mục, làm sao có thể tùy tiện xuất hiện ở một cửa hàng nhỏ?

Lý Ma Tử thấy ta không tin, đặt đũa xuống, định kéo ta qua xem xét.

Ta cứ như không có chuyện gì ra khỏi cửa với hắn, coi như là đi tản bộ sau bữa cơm vậy! Lý Ma Tử nói cửa hàng nhỏ cách đồ cổ không xa, đi 20 phút là đến.

Chỉ là giờ phút này trước quán nhỏ vắng vẻ, ngẫu nhiên trải qua mấy người hỏi cái giá cũng đều quay đầu bỏ đi...

Bức vẽ mà Lý mặt rỗ nói, bị quầy hàng nhỏ dùng gậy trúc treo lên. Bức tranh rất đơn giản, một tòa giả sơn, bên cạnh hòn non bộ là một mỹ nhân áo lục, dáng vẻ xinh đẹp động lòng người. Bên trái là một bài thơ: Hoa Minh Nguyệt lồng ám vụ, đêm hôm nay tốt đến cạnh lang, dạo Thải Bộ hương giai, tay cầm giày vàng. Họa đường phía nam thấy, luôn luôn dựa sát vào người. Ta muốn đi ra, giáo quân tùy ý tiếc rẻ.

Ta biết, bài thơ này là Lý Mục viết cho đệ nhất mỹ nữ Nam Đường tiểu chu, xem ra mỹ nhân áo xanh trong bức tranh chính là tiểu chu hậu.

Tương truyền rằng, Tiểu Chu hậu có một ham thích kỳ quái, đối với tình cảm màu xanh biếc có một cái chuông độc nhất vô nhị trên người, trang trí trong cung điện đều phải có màu xanh lá, nếu không sẽ giận dữ, lại thêm mấy câu như thủy triều dâng lên, thân phận của nàng không cần nói cũng biết.

Khi dòng chữ này được viết ra, hậu đại tỷ tỷ của tiểu chu hậu sinh bệnh nặng đã hấp hối, trước khi chết muốn gặp muội muội của mình một lần, vì vậy tiểu chu hậu được triệu tới cung.

Nhưng Tiểu Chu sau khi tiến cung liền bị Lý Mãng nhìn trúng, hai người ngươi ngươi ta, rõ ràng trộm tình dưới mí mắt hậu đại.

Lý Ký cũng thật là một hoàng đế phong lưu, trộm tình sau lưng lão bà của mình cũng có thể viết thơ tình họa ý như vậy, không khỏi làm người ta tấm tắc lấy làm lạ.

Nhưng mà không biết có phải ảo giác hay không, ta chỉ cảm thấy bức tranh này có một luồng ma lực, đang âm thầm hấp dẫn ta.

Chủ quán thấy ta cùng Lý mặt rỗ nghiên cứu bức họa một lúc lâu, lập tức nhiệt tình kêu lên: "Hai vị lão bản, ánh mắt thật đúng là tốt!"

Hắn vừa đến liền bắt đầu khen: "Bức họa này chính là chân tích Nam Đường hậu chủ Lý Sùng! Hiện tại trên thị trường độc nhất vô nhị, ngươi xem bức họa này, ngươi xem ý cảnh này..."

Hắn còn chưa nói hết, ta đã cắt ngang lời hắn ta, trực tiếp hỏi giá cả.

Đồ cổ này, cho dù là thật, cũng phải chia đẳng cấp. Ví dụ như bên trong chân tích của Lý Mục xác định là cái đầu kia: Vấn Quân có thể có bao nhiêu ưu sầu, giống như Nhất Giang Xuân Thủy hướng đông lưu đáng giá nhất, mà cái từ trộm tình này, nói thật, cũng không có giá trị cất dấu cao như vậy.

Chủ quán hai mắt quay tròn, mặt mày hớn hở nói: "Khó được lão bản yêu thích! Hôm nay ta giảm cho ngươi một cái thật lớn, vốn là muốn bán ba vạn, cho ngươi hai vạn đi!"

Ta cười lạnh một tiếng, cái này quả nhiên coi ta là đầu sỏ để làm thịt!

Bức họa này thoạt nhìn chính là hàng nhái, chủ quán lại dám sư tử ngoạm, nếu không muốn nghiên cứu một chút bức họa ma lực trong bức họa đến tột cùng là như thế nào. Ta sẽ không để ý đến hắn.

Vì thế ánh mắt ta sáng ngời nhìn hắn nói: "Ba ngàn."

Nhìn ánh mắt không tình nguyện của chủ sạp, ta lập tức bổ sung một câu: "Tự ta cũng làm sinh ý cổ quái, đạo đạo trong này ta nhà ngươi thanh toán, cái giá này tuyệt đối đủ cho ngươi kiếm, thích bán hay không!"

Nói xong ta kéo Lý mặt rỗ xoay người rời đi.

Thấy mình hình như thật sự muốn đi, chủ quán kéo cánh tay ta: "Ông chủ, giá mua đồ phải bàn nha! Ngài xem năm ngàn đi?"

Ta liếc mắt nhìn hắn ta, không nói gì.

Chủ quán nóng nảy: "Bốn ngàn, không thể ít hơn! Lúc ta thu cũng gần như đồng ý, ông chủ dù sao cũng phải để ta kiếm chút tiền chứ."

Ta cười hai tiếng: "Như vậy đi! Ta cũng không ba ngàn rồi, nhường một bước, ba ngàn năm."

Chủ sạp thở dài: "Ba ngàn năm thì ba ngàn rưỡi, ông chủ thật biết trả giá!"

Hắn vừa lẩm bẩm vừa gỡ bức tranh xuống, tiện tay đóng gói một chút, liền để vào trên tay ta.

Ta không để ý tới hắn, trả tiền xong đi về.

Khi chủ quầy đặt bức tranh trong tay ta, ta cảm giác bức tranh này nặng dị thường, giống như bên trong chứa cái gì đó.

Lý Ma Tử vừa vào điếm, hai mắt liền sáng lên nhìn bức tranh trong tay ta, mạnh mẽ hỏi ta bức tranh này cầm đi bán đấu giá có giá trị bao nhiêu tiền?

Ta nhất thời không nhịn được nói cho hắn biết bức tranh này thật ra là hàng nhái, cũng là giả.

Lý Ma Tử chưa từ bỏ ý định, giờ ta đưa mấy dấu vết có thể thấy rõ ràng cho hắn, hắn mới hết hy vọng.

Ngồi ở một bên than thở một hồi, đột nhiên lại nhảy đến bên cạnh ta hỏi: "Nếu đã biết là giả, vì sao ngươi còn muốn mua?"

"Bởi vì bức họa này mang lại cho ta một cảm giác kỳ lạ, ta hoài nghi là một âm vật." Ta xoay người đem bức họa đặt lên trên quầy, chậm rãi mở ra.

Không thể không nói, bức họa này làm rất thành công, vô luận là dùng liệu hay là chữ viết, đều hầu như lấy giả thật. Nhưng giả thì là giả, tờ giấy tuyên bố này dùng mặc dù cũng không tệ, nhưng rõ ràng là miếng vải bông tương đối thấp trong giấy tuyên bố, chứa da đàn tương đối thấp.

Lý Ký là quốc chủ Nam Đường Đường, y sử dụng tờ giấy như thế nào cũng sẽ là thượng phẩm, dù sao tờ giấy tuyên bố bắt nguồn từ Đường đại, lúc đó tờ giấy đều là làm cống phẩm tiến cống cho hoàng thất.

Ta còn chưa kịp nghiên cứu kỹ bức họa này rốt cuộc có phải là âm vật hay không? Một thằng nhóc hơn hai mươi tuổi đột nhiên thần sắc bối rối vọt vào tiệm cổ.

"Trương đại sư, ngươi phải cứu chúng ta!"

Tiểu nhị vừa vào tiệm đã quỳ bịch xuống, một nước mắt nước mũi lôi kéo Lý Ma Tử cầu cứu.

Lý Ma Tử vẻ mặt ngơ ngác, chỉ vào nói: "Đây... Vị này mới là Trương Cửu Lân."

Trên mặt tiểu nhị hiện lên vẻ xấu hổ, sau đó lại ôm lấy chân ta, tiếng khóc càng lớn hơn nữa.

"Đừng gấp, trước tiên nói cho ta biết đến cùng là xảy ra chuyện gì đã!" Ta đỡ được hắn lên ghế ngồi, đưa cho hắn một chén trà, hắn ừng ực liền uống sạch sẽ, sau đó dùng một đôi mắt đỏ bừng bất lực nhìn ta, lúc này mới chậm rãi nói ra chuyện đã xảy ra.

Quỷ ốc thứ năm trăm năm mươi bốn tâm thần hoảng loạn...

Hắn tên là Trầm Hạo Nhiên, một tháng trước hẹn một đám hồ bằng cẩu hữu trong xã hội uống rượu, mấy người tuổi trẻ vừa quát cao, tựu chơi trò so can đảm! Cũng không biết là ai đề nghị, cuối cùng bọn hắn không ngờ tới quỷ ốc nổi tiếng ở địa phương.

Đêm đó mọi người uống ngây ngô ngô ngô, cũng không nhớ rõ xảy ra chuyện gì.

Chỉ biết sau khi tỉnh lại, trên thân mọi người đều hiện đầy dấu móng vuốt to to nhỏ nhỏ, giống như là chó mèo gãi thứ gì đó. Mọi người còn tưởng rằng mèo hoang trong quỷ phòng, cũng không quá để ý.

Mấy người hoàn hảo không chút tổn hại từ trong phòng quỷ đi ra, hít thở không khí mát mẻ, cảm thấy thật sự quá kích thích.

Nói tới đây, Thẩm Hạo Nhiên tựa hồ nghĩ đến điều gì, tay cầm chén trà cũng phát run: "Vốn chúng ta muốn dự tuần một chuyến tới quỷ ốc, xem lần này không uống rượu mà nói, người nào quỷ nhát gan sẽ bị hù chết! Ai biết, buổi tối đó quân cam liền xảy ra chuyện..."

"Giương tử là một tiểu thái muội vừa đầy 18 tuổi, đọc xong thì không đọc nữa, mỗi đêm đều theo chúng ta ngâm rượu. Kết quả đêm đó lá cam không tới, chúng ta đang lấy làm lạ, mẫu thân của chanh tử lại tìm tới cửa., Nói là chanh tử điên rồi! Chúng ta vô cùng lo lắng chạy tới nhà chanh, nhìn thấy cờ cam rối tung tóc dài, trong tay cầm một bức họa, mười móng tay sờ tới sờ lui, bộ dáng như si như say, như trong tranh tự có một cỗ ma lực." Thẩm Hạo Nhiên nói.

Nghe được này trong lòng ta đột nhiên dâng lên một cảm giác cổ quái, bất quá rất nhanh cảm giác cổ quái kia biến mất, ta gật gật đầu để Thẩm Hạo Nhiên tiếp tục nói.

"Trương đại sư, ngươi không biết đó thôi! Lúc ấy khuôn mặt của cam tử quả thực làm người ta sợ hãi, tái nhợt không còn chút huyết sắc nào, ánh mắt trợn lên, giống như Trinh Tử trong chuông hung lúc nửa đêm." Thẩm Hạo hít sâu một hơi nói ra.

"Bức kia là cái gì?" Ta hỏi.

"Lúc ấy chúng ta đều bị dọa điên rồi, đâu còn quan tâm vẽ gì! Bất quá ta khẳng định đó là một bức tranh chữ cổ đại." Thẩm Hạo Nhiên nói.

Giờ ta mới hỏi thêm một câu nữa, mới biết bức tranh này là do cô gái nhỏ tên là Chanh tử này mang ra từ Quỷ ốc, lúc đó mọi người vẫn chưa để ý, không ngờ lại xảy ra chuyện.

Lý Ma Tử nghe xong hai mắt lại bắt đầu phóng ánh sáng, xem ra hắn cũng giống như ta nghĩ, đều cảm thấy bức tranh này là âm vật.

"Sau đó thì sao?"

Lý Ma Tử không kịp chờ đợi, thúc giục Thẩm Hạo Nhiên nói tiếp.

"Về sau, mẹ của Chanh Tử thấy nàng cả ngày đối mặt bức tranh kia, không ăn không uống, đã gầy thành da bọc xương, một lòng độc ác liền đánh ngất, đốt bức tranh kia..." Thẩm Hạo Nhiên nói.

"Đốt?" Ta nhíu nhíu mày, bình thường âm vật đều có được ý thức của mình, nó làm sao có thể dễ dàng tha thứ người khác thiêu hủy bản thân chứ? Chẳng lẽ đây không phải là âm vật.

Bất quá ta biết sự tình khẳng định không đơn giản như vậy, nếu không Thẩm Hạo Nhiên hôm nay cũng sẽ không tới chỗ ta cầu cứu.

Quả nhiên, Trầm Hạo dừng lại một chút rồi nói: "Không riêng gì Chanh mẫu thân, bao gồm cả chúng ta đều cho rằng chỉ cần đốt bức tranh này là không sao cả, nhưng không ngờ ngày hôm sau nó tỉnh lại, không nhìn thấy bức tranh, cả người giống như nổi điên lao ra khỏi nhà, tìm bức họa trên đường! Miệng nó còn không ngừng lẩm bẩm cái gì đó, có xe từ bên cạnh mở ra cũng không biết trốn, nhiều lần suýt chút nữa bị đâm chết."

"Chung mẫu mẫu sợ nàng xảy ra chuyện nên không ngừng nhìn nàng dù chỉ một khắc nhưng cuối cùng vẫn xảy ra chuyện..."

"Hơn nửa đêm, cam tử mẫu thân cho rằng nàng đã ngủ, cũng ngủ thiếp đi một lúc, nhưng lúc mở mắt ra, quân cờ cờ cam đã không thấy đâu nữa, mẫu thân Chanh tử tìm khắp đường, sau đó vẫn tìm thấy một thân màu cam trong gian quỷ phòng kia. Cam Tử mẫu thân mau mau đưa nàng tới y viện, khó khăn lắm mới cứu được nàng, nhưng tới hôm nay Cam Tử vẫn không tỉnh lại." Thẩm Hạo Nhiên nói.

Trừ lần đó ra, Thẩm Hạo còn nói với ta, trong đám bằng hữu của bọn họ có một người tên là A Long, hai ngày qua cũng có chút không thích hợp, cũng không ra chơi, mỗi ngày nhốt mình ở nhà, máy móc cũng không nhận.

Thẩm Hạo sợ đám người kia bị bức tranh quấn lấy, cho nên mới mời ta đến hỗ trợ.

Trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, đám người trẻ tuổi chơi bài mù mờ này đúng là tìm đường chết sẽ không chết! Bọn hắn rất có thể đã trêu chọc phải một vật cực kỳ lợi hại, cho nên mới bị quấn lấy.

Theo lý mà nói, loại âm vật này có thể mặc kệ, nhất là đối với việc vừa mới kết hôn ta.

Nhưng nhìn thấy Thẩm Hạo Nhiên đang ở trên mặt đất ầm ầm dập đầu với ta, cuối cùng lòng ta mềm nhũn, đáp ứng có thể đi qua nhìn xem.

Sau đó ta cùng Lý mặt rỗ thu dọn đồ một chút, chuẩn bị đội xe tiến tới. Mới vừa ra khỏi cửa hàng, ta đã thần xui quỷ khiến người ta quay trở về, đem bức tranh bày trên tiệng nhét vào ba lồng.

Sau khi xuống xe, con đường rõ ràng đã kém hơn nhiều.

Tâm tình Thẩm Hạo Nhiên bị Lý Ma Tử một đường lây nhiễm, đã khôi phục rất nhiều, thậm chí còn đùa giỡn với Lý Ma Tử.

Ta mở cửa xe, xuyên thấu qua hậu kính quan sát tỉ mỉ Thẩm Hạo Nhiên một chút, lúc này mới phát hiện Thẩm Hạo Nhiên lớn lên vẫn rất đẹp trai, dáng người cũng tương đối cân xứng, nhuộm lông vàng, mang theo đinh tai, thoạt nhìn giống như là Hàn Quốc minh trong tạp chí.

Trong lòng ta hơi động, bật thốt lên: "Tiểu Thẩm, ngươi đã yêu chưa?"

Thẩm Hạo đang nói giỡn với Lý Ma Tử bị ta hỏi có chút choáng váng, sau đó lắc đầu.

"Có phải là tiểu cô nương nào thích không?"

Thẩm Hạo nhiên gật gật đầu, lại lắc đầu.

Ta bị hắn làm cho không hiểu ra sao, hỏi mới biết tiểu cô nương mà hắn thích tác phong đoan chính, không đồng ý với bọn họ ở cùng một chỗ.

Ta mỉm cười, liền không nói nữa, chuyên tâm lái xe.

Đường càng lúc càng khó đi, thân xe có chút xóc nảy, ta dùng hết toàn bộ sức lực lên đường, thế cho nên Lý Ma Tử và Thẩm Hạo Nhiên nghị luận kịch liệt sau đó, ta cũng không nghe rõ.

Cho đến Lý Ma Tử từ phía sau đẩy ta lại, lái xe liều mạng mới đột nhiên tỉnh thần.

"Tiểu ca của Trương gia, ngươi điên rồi sao? Ta bảo ngươi dừng lại!" Lý Ma Tử như bị uy hiếp, điên cuồng hét lên với ta.

Ta bị hắn rống lên có chút mê man, theo bản năng giẫm xuống dừng lại, sau đó cỗ xe đột nhiên dừng lại. Ta mới biết vừa rồi thiếu chút nữa thì mình đụng vào nhà dân bên đường, không khỏi hoảng sợ.

Sau đó ta thấy trên xe có một khuôn mặt màu trắng pha lê che gió, xem ra ta vừa mơ mơ màng màng thiếu chút nữa đụng xe, chính là Đạo Nhi mặt trắng này rồi!

Chỉ thấy khuôn mặt này rất bằng phẳng, như một tờ giấy trắng, không có mũi miệng, chỉ có hai con mắt đang nhìn chằm chằm vào ta.

Đối mặt với mặt nạ trắng bệch, lòng bàn chân của ta có chút mềm nhũn, mồ hôi to như hạt đậu nành trên trán. Lý Ma Tử cũng không khá hơn chút nào, ánh mắt hoảng sợ nhìn thủy tinh che gió, khí thế vừa mới hét của ta hoàn toàn biến mất...

Thẩm Hạo Nhiên đừng nói nữa, cả người hắn sắp nằm trong đũng quần của Lý Ma Tử rồi.

Ta không có tinh lực quản bọn họ, vừa định rút Thiên Lang Tiên ra, lại phát hiện ba lô phi hành đã không cánh mà bay!

Không còn cách nào khác, ta đành phải gỡ một chuỗi phật châu treo trong xe ra, cầm trên tay.

Khuôn mặt trắng trẻo này thật không đơn giản, ngay cả ta cũng bất tri bất giác bị hắn mê hoặc, nếu như không phải Lý Ma Tử lanh lợi, ba người chúng ta hôm nay phải húc chết ở trên đường lớn rồi!

Trong lòng ta không khỏi có chút kỳ quái, bây giờ ở xung quanh thành thị rất khó gặp phải quỷ quái, chứ đừng nói là quỷ quái lợi hại như vậy.

Chẳng lẽ đây là Âm Linh mà bọn Thẩm Hạo Nhiên gặp phải, biết ta muốn đối phó nó, cho nên muốn giải quyết chúng ta giữa đường?

"Tiểu Thẩm, nơi này cách chỗ ở của ngươi còn xa không?" Thẩm Hạo cũng không quay đầu lại hỏi.

Thẩm Hạo run rẩy nói cho ta biết, tối thiểu còn phải mở nửa giờ xe.

Trong lòng ta cảm thấy nặng nề, xem ra mặt trắng này cũng không phải Âm Linh mà Thẩm Hạo gặp phải.

"Tiểu ca của Trương gia..."

Lý Ma Tử cùng Thẩm Hạo đột nhiên nhập vào nhau, giọng nói nức nở hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Ta không rảnh để ý tới hắn, bàn tay nắm thật chặt phật châu, nếu ta nhớ không lầm phật châu này đã được khai quang rồi, đây là món đồ duy nhất của chúng ta trước mắt.

Khuôn mặt trắng bệch dán chặt lên chiếc xe như thủy tinh, không nhúc nhích nhìn ta.

Ta từng khởi động xe, chậm rãi mở ra mấy mét, cuối cùng gương mặt cũng biến mất.

Thân thể ta mềm nhũn tựa vào ghế dựa, vừa mới thở phào một hơi, sau đầu vậy mà truyền đến một trận sát khí. Trong lòng ta chấn động, vô thức cúi đầu, sát khí lướt qua đầu ta bay tới.

Ta định thần nhìn thấy bay qua chẳng qua chỉ là một cái nút thắt nhỏ nhưng sát khí vừa phát ra lại nồng đậm như vậy.

Ta quay đầu nhìn lại, thì ra là Lý Ma Tử!

Trên áo của hắn thiếu mất một cái nút thắt, tay phải duy trì tư thế ném mạnh.

Thẩm Hạo Nhiên ở một bên mặt đầy hoảng sợ nhìn Lý Ma Tử, trong lúc nhất thời ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Không chỉ có hắn ta, ngay cả ta cũng bị cảnh tượng này làm cho sợ ngây người.

Thấy ta quay đầu lại, Lý mặt rỗ phát ra tiếng cười âm trầm như có vậy giật mình trong cổ họng.

Ta không kịp nghĩ nhiều, cắn chót lưỡi phun tinh huyết lên phật châu, sau đó đột nhiên giơ phật châu đập vào trán Lý Ma Tử.

Không nghĩ tới tốc độ Lý mặt rỗ phản ứng lại rất nhanh, hắn vậy mà nhìn ra ý đồ của ta, thân thể hướng sang bên cạnh một cái.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, vừa rồi Thẩm Hạo còn bị hù chết muốn chết vậy mà gắt gao ôm lấy Lý Ma Tử.

Sau khi bị phật châu đập trúng, thân thể Lý Ma Tử mềm nhũn, nằm nhoài trên lưng Thẩm Hạo Nhiên.

Ta còn chưa khỏi giơ ngón tay cái lên với Thẩm Hạo, không ngờ tới thời khắc mấu chốt, tiểu tử này thật sự không qua loa!

Lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng loa kèn chói tai, ta nhìn xuyên qua hậu kính mới phát hiện xe của chúng ta vậy mà nằm ngang ở ven đường.

Con đường này thập phần chật hẹp, xe ở phía sau đã bị chúng ta chặn lại. Ta tranh thủ thời gian đốt lửa, điều chỉnh tốt phương hướng rồi tiếp tục đi tới.

Khi dư quang quét đến bằng lái, ta ngạc nhiên phát hiện ba lô còn an tĩnh nằm ở đó, giống như cho tới bây giờ cũng không có bỏ qua.

Nếu không phải nút thắt then chốt trên y phục của Lý Ma Tử quả thật thiếu một viên, ta còn tưởng rằng hết thảy những chuyện vừa rồi đều là phán đoán của mình.

Sau đó không xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn nữa, chúng ta thuận buồm xuôi gió đi tới trấn nhỏ Thẩm Hạo Nhiên đang ở.

Bí mật tiểu năm trăm năm mươi khúc thứ nhất...

Bởi vì vừa rồi trên đường bị dọa đến hồn phi phách tán, Thẩm Hạo Nhiên chết sống cũng không chịu lập tức mang chúng ta đi quỷ ốc.

Ta bất đắc dĩ nhún vai, đành phải cùng Lý Ma Tử tìm nhà trọ ở lại trước!

Bởi vì có một màn phát sinh trên xe, ta không dám cởi bỏ Thiên Lang Tiên nữa, vừa nằm xuống trên giường liền mở ba lô, lật ra Thiên Lang Tiên quấn ở bên hông.

Lý mặt rỗ nằm ở một bên xem TV, hắn không thể nhớ tới việc mình bị thượng thân chút nào, vì không muốn ta cũng không nhắc tới hắn.

Nhưng vì nghĩ cho an toàn hay là móc ra Âm Dương tán để hắn mang theo bên người, sau đó lại xuất ra vài tấm phù chú dán tại nhà cầu và cửa sổ, lúc này mới an tâm hơn rất nhiều, vừa chuẩn bị khép ba lô lại, tay ta lại đụng phải một thứ như quyển trục, lấy ra xem xét mới phát hiện là bức họa cổ xưa mua được hôm nay.

Ta chán quá bèn mở bức tranh ra, nghiêng đầu đánh giá hồi lâu, luôn cảm thấy bức tranh này hơi khác với lúc trước, nhưng cụ thể chỗ nào không giống, ta lại nói không nên lời...

Lý Ma Tử thấy ta đem bức họa này mang tới, Hồ Tác khiếp sợ kêu lên: "Trương gia tiểu ca, ngươi không coi trọng mỹ nữ trong bức họa này chứ?"

Nói xong nó còn nháy mắt ra hiệu với ta, ta bị nó đùa như vậy, cũng không còn tâm tư suy nghĩ chuyện khác nữa, lườm nó một cái liền thuận tay thu bức tranh lại, chuẩn bị đi ngủ.

Mở một cỗ xe trên đường, tinh thần của ta phi thường mỏi mệt, nằm xuống không bao lâu liền ngủ thiếp đi. Chỉ là ngủ cũng không yên ổn, trong mộng có một khuôn mặt trắng bệch lúc ẩn lúc hiện, ta thế nào cũng không thấy rõ bộ dạng mặt trắng.

Cứ thế trải qua một đêm, khi đứng dậy tinh thần hoảng hốt, đầu vẫn còn mơ hồ đau. Lý Ma Tử đã tỉnh, xem ra ngủ rất tốt.

Ta có chút ghen tị, trong lòng thầm nghĩ Lý mặt rỗ này quả thật có chút động đậm, ngươi nói hắn lá gan lớn, gặp phải âm linh là có khả năng bị đe dọa. Nhưng nếu nói hắn nhát gan, mặc kệ cho dù lúc nào cũng có thể ngủ một cách thực chậm.

Nhìn qua chuyện tối hôm qua vẫn không có chút ảnh hưởng nào đối với hắn, hắn còn tiến tới hỏi tại sao hắn lại treo hai con mắt gấu trúc?

Cũng không phải ta tức giận trừng mắt nhìn gã một cái, thu dọn đồ đạc xong liền chuẩn bị đi ra ngoài, kết quả vừa ra cửa đã thấy Thẩm Hạo Nhiên.

Hắn cũng là một đêm không ngủ ngon, treo vòng mắt tối đen còn lớn hơn cả ta, cả người phi thường uể oải, trong tay mang theo một túi sữa dán, xem ra là mua cho chúng ta.

Ta và Lý Ma Tử vội vàng giải quyết mấy cái bánh bao, chậm rãi chơi bài tú lơ khơ. Thẩm Hạo Nhiên bị chúng ta kéo đánh một hồi, liền gấp đến độ không chịu nổi, mấy lần muốn đứng lên, ta không thể làm gì khác hơn là giải thích: "Từ ngày hôm qua gặp phải khuôn mặt trắng trẻo kia đến xem, chúng ta phải đối phó đồ vật không đơn giản! Chờ buổi trưa nóng nhất lại đi quỷ ốc, nắm chắc sẽ lớn hơn một chút."

Nghe ta nói vậy, Thẩm Hạo Nhiên mặc dù chơi đùa vẫn không yên lòng, nhưng tóm lại không thúc giục nữa. Buổi trưa chúng ta tùy tiện ăn một chút, liền đi đến quỷ ốc trong miệng Thẩm Hạo Nhiên.

Trấn nhỏ không lớn, thỉnh thoảng còn có người quen đến chào hỏi Thẩm Hạo Nhiên, xem ra hắn là một mảnh địa đầu xà này.

Thẩm Hạo Nhiên mang theo chúng ta đi chừng hai mươi phút, quẹo đến một con phố tương đối hoang vu, sau đó dừng lại trước một tòa hậu lâu nát nhừ. Ta ngẩng đầu đánh giá gian quỷ ốc này một chút, kết quả cũng không phát hiện gì.

Đúng vậy, căn phòng này ngoại trừ có chút cũ, hơn nữa có thể thời gian dài không có ai ở, lộ vẻ hoang vu một chút, ngoài ra không có bất kỳ chỗ nào không thích hợp, nhìn qua không có một tia âm khí.

"Vào xem rồi hãy nói!"

Ta hất cằm nói, nghĩ thầm không nên quá coi thường Võ Đoạn, dù sao từ bề ngoài căn bản nhìn không ra cái gì, bên trong lại có huyền cơ khác.

Thẩm Hạo Nhiên nghe thấy muốn đi vào, bắp chân liền có chút đảo quanh, một lúc lâu không chịu xê dịch về phía trước một bước.

Lý Ma Tử đi theo phía sau, vỗ vai hắn, trâu bò hò hét nói: "Sợ cái gì, hiện tại là thời điểm dương khí thịnh nhất trong ngày, những thứ không sạch sẽ không dám ra!"

Ta liếc Lý Ma Tử một cái, không vạch trần hắn, dù sao lời nói của hắn cho tới bây giờ vẫn là một nửa chém gió vơ vét của ta, không còn gì để nói.

Thẩm Hạo Nhiên nghe xong cúi đầu trầm mặc hồi lâu, lúc này mới sớm chết sớm siêu sinh đồng dạng đẩy chúng ta ra khỏi quỷ ốc đại môn!

Đi vào xem xét, phát hiện trong phòng quỷ quái trang trí rất bình thường, đặt bàn ghế gỗ rất thổ khí trong nông thôn, trên đất trải gạch sứ màu trắng, có một thang lầu nối thẳng lên lầu hai. Đây là phong cách biệt thự nhỏ điển hình của nông thôn, cũng không có chỗ nào kỳ quái hay phá hư phong thuỷ gì cả.

Sau đó, ta lại đi dạo lầu hai và lầu ba một lần nữa, cũng không sai biệt lắm, cả một vòng xem ra ngoại trừ dính một thân tro bụi, không có bất cứ tin tức gì hữu dụng. Bất quá trong mơ hồ, ta lại cảm giác giống như có chỗ không thích hợp...

Ta hoàn toàn chỉ cảm thấy trong đầu hiện lên một tia ý niệm, trong tiềm thức hiểu được ý niệm này vô cùng quan trọng, làm sao cũng không tóm được! Cuối cùng dứt khoát đặt mông ngồi ở trên cầu thang, nhớ lại bố cục cả tòa lầu từng chút một.

Thẩm Hạo Nhiên cùng Lý mặt rỗ nhìn ta một bộ nghiêm túc, cũng không dám hé răng.

Ta nghĩ đến đột nhiên đầu lóe linh quang, bắt được địa phương không thích hợp: Trầm Hạo nói bọn họ ở trong quỷ phòng nhặt được một bức thư họa cổ đại, nhưng nhìn bố cục của căn phòng này, người ở nơi này như thế nào cũng không giống là một người biết cất giữ sách cổ đại.

Mị lực của nghệ thuật ở chỗ ý cảnh, ngươi để một người không có ý cảnh cất giấu chữ viết là tra tấn!

"Ngươi xác định bức tranh trong tay Chanh Tử là nhặt được ở trong phòng quỷ chứ?" Ta nhìn chằm chằm vào Thẩm Hạo Nhiên, không buông tha bất kỳ một chút cảm xúc nào của hắn.

"Vâng, thưa..."

Giọng nói của Thẩm Hạo Nhiên có chút chột dạ, lúc nói chuyện con mắt theo bản năng xoay chuyển, rõ ràng không dám đối mặt với ta, ta lập tức xác định gã nhất định che giấu ta cái gì!

Ta cưỡng chế lửa giận trong lòng, tiếp tục hỏi: "Ta đã xem qua, căn nhà này rất bình thường, tại sao lại bị truyền thành quỷ ốc?"

Thẩm Hạo Nhiên ho khan một tiếng, sau đó giải thích cho ta một chút nguyên nhân đến từ quỷ ốc.

Nguyên lai, trước đó ở chỗ này chính là một đôi vợ chồng và trượng phu già. Vốn một nhà ba người ở rất vui vẻ, nhưng bốn năm trước sau khi mẹ già qua đời, gian lầu này liền bắt đầu phát sinh chuyện lạ.

Mỗi buổi tối, nữ chủ nhân lại nghe thấy một giọng nói khó hiểu. Lúc đầu là bát của nữ chủ nhân trong nhà rơi từ trong tủ cơm xuống vỡ nát, về sau đồ đạc trong nhà bắt đầu tự mình xê dịch vị trí, đến cuối cùng mỗi khi nữ chủ nhân tỉnh lại, đều sẽ phát hiện trên quần áo của mình có thêm rất nhiều lỗ thủng.

Chuyện này truyền đi một lúc, trên trấn bắt đầu xuất hiện lời đồn đại, nói là bất hiếu thuận ngược đãi mẫu thân của nhi tử và nhi tử, cho nên lão nhân gia sau khi chết trở về tìm bọn họ...

Hai vợ chồng sợ hãi, lại chịu không được người khác chỉ trỏ trỏ, dứt khoát liền dời đến địa phương khác, căn lầu này liền trống không, sau đó một truyền mười truyền trăm cuối cùng trở thành quỷ ốc tất cả mọi người đều biết.

Ta nghe xong sắc mặt chuyển biến tốt đẹp một chút, biết Thẩm Hạo Nhiên không tiếp tục gạt ta nữa. Sau khi chết, linh hồn xác thực sẽ trôi nổi ở dương gian một đoạn thời gian, bởi vì không biết mình đã chết, cho nên chúng còn có thể lặp lại làm một số chuyện khi còn sống. Nhưng loại hồn ma này hại người không được, khác biệt về bản chất Âm Linh.

"Ngày hôm đó sau khi các ngươi tỉnh lại trong quỷ phòng, nằm ở chỗ nào?" Ta hỏi.

Ta vừa mới hỏi vấn đề này, sắc mặt của Thẩm Hạo Nhiên liền cứng đờ, nói mình không nhớ rõ nữa.

Nghe hắn nói thế, lửa giận của ta trực tiếp bốc lên, ghét nhất người cầu xin ta hỗ trợ còn không nói thật, lập tức liền kéo Lý Ma Tử nói: "Mao Tử, chúng ta đi, việc này ta không quản được!"

Lý Ma Tử nghe xong lời ta nói, lại nhìn nhìn khuôn mặt Thẩm Hạo Nhiên đỏ bừng, lập tức hiểu rõ tiểu tử này không nói thật, đi theo ta ra ngoài.

Thẩm Hạo Nhiên thấy chúng ta sắp đi, nhất thời đỏ mắt: "Trương đại sư, ta..."

Ta quay đầu nhìn lại, phát hiện nó gấp đến độ nước mắt cũng sắp rơi xuống.

"Nói đi, cơ hội cuối cùng!"

Ta không phải người tâm ngoan, bộ dáng vừa rồi cũng chỉ là bức Thẩm Hạo Nhiên nói thật mà thôi.

Thẩm Hạo ngồi ở cầu thang, hai tay cắm vào tóc, nhỏ giọng nức nở. Qua một lúc lâu, hắn mới lên tiếng: "Trương đại sư, tối qua không phải ta đã nói với ngươi ta có cô nương mà ngươi yêu sao?"

Ta gật đầu: "Là quân cờ cam!"

"Đại sư quả nhiên không tầm thường." Thẩm Hạo Nhiên cười khổ một cái, rốt cuộc thành thành thật thật nói ra hết thảy.

Nguyên lai Thẩm Hạo đặc biệt thích quân cờ cam đơn thuần hoạt bát, hơn nữa gia cảnh của hắn cũng không tệ, cho nên mẹ Chanh Tử cũng không có phản đối hai người kết giao, chỉ là lo lắng Chanh Tử tuổi còn nhỏ, cho nên dự định đến muộn mấy năm nữa mới lo lắng chuyện hôn sự.

Nhưng bọn họ còn trẻ xúc động, căn bản là không kiềm chế được Hà Nhĩ Mông trong cơ thể, Thẩm Hạo Nhiên thường xuyên ra ngoài. Một tháng trước bằng hữu của Trầm Hạo Nhiên không biết từ đâu kiếm được một bộ tranh chữ Lý Túc, thần thần bí bí bí cho bọn họ xem.

Vốn dĩ Chanh Tử và Thẩm Hạo Nhiên mấy ngày kia định tìm cơ hội ở chung một mình, bằng hữu hẹn nhau cho cờ chanh tử linh cảm, liền lừa gạt cha mẹ nói muốn đi đến nhà hảo bằng hữu chơi hai ngày. Bọn họ vốn định xem xong bức họa của bằng hữu, liền tùy tiện tìm một thế giới hai người, không ngờ sau này xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Ngày đó tất cả mọi người đều đến đông đủ, bằng hữu Thẩm Hạo Nhiên một mực khen bức tranh kia nhưng thật lâu không lấy ra, chỉ không ngừng khuyên mọi người uống rượu.

Sau vài bình rượu, Thẩm Hạo Nhiên có chút bất tỉnh nhân sự, vỏ cam cũng bị rót không ít rượu. Lúc này người bằng hữu kia lại cầm bức tranh ra, nhưng lúc đó mọi người uống đến mơ mơ màng màng, chỉ thấy một quyển sách, căn bản chưa từng mở ra xem kỹ.

Phía sau có người uống nhiều muốn chơi trò mạo hiểm, đi quỷ ốc! Vì thế mấy người lảo đảo đi đến quỷ ốc, kết quả phát hiện cái quỷ ốc căn bản chỉ là một phòng ốc bình thường, bên trong căn bản không có quỷ, lập tức tốp năm tốp ba trở về nhà.

Thẩm Hạo uống rượu xong, đã sớm thương lượng với quân cờ chanh xong xuôi, liền đi ngay, sau đó thừa dịp tất cả mọi người không chú ý lặng lẽ quay trở về phòng quỷ, lặng lẽ làm chuyện thiếu nhi không thích hợp trong phòng quỷ.

Nói tới đây Thẩm Hạo đột nhiên dừng lại một chút: "Thật ra chuyện này cũng không có gì, ta và cờ cam vốn muốn kết hôn rồi."

"Sau đó thì sao?" Ta biết sự tình bắt đầu từ điểm này không đúng lắm.

Kỳ nhân thứ năm trăm năm mươi sáu,

Trong mắt Thẩm Hạo Nhiên lóe lên một tia sợ hãi, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng tiếp tục nói.

Sau đó hắn và cam nửa đêm tỉnh lại, bởi vì sức say của hắn qua đi, hai người phát hiện thân ở quỷ ốc có chút sợ hãi, lúc ấy chuẩn bị rời đi. Lúc đứng dậy phát hiện hai người đều trần truồng, Thẩm Hạo Nhiên lập tức cảm giác được, lúc này tiếp tục xâm lược đào, sau đó hai người hoàn toàn quên đi sợ hãi.

"Nhưng vì sao bức tranh kia lại ở chỗ này!"

Thẩm Hạo Nhiên đột nhiên trở nên có chút điên cuồng, hai tay theo bản năng làm ra mấy động tác xé rách.

Thẩm Hạo Nhiên nói cho ta biết, lúc ấy bọn họ đang ngọt ngào, bàn tay chanh tử lại không cẩn thận đụng phải một cái gì, cầm tới tay mới phát hiện là bức tranh của bằng hữu kia. Bởi vì chưa khai đèn, cho nên bọn họ cũng không biết trên bức tranh đến cùng là cái gì? Nếu như là dấu chân tích thật của chanh chua, bọn họ liền phát tài rồi.

Thẩm Hạo Nhiên lúc ấy cũng không biết chuyện gì xảy ra, quỷ xui quỷ khiến cầm lấy bức tranh chậm rãi mở ra, nhưng chấn kinh nhìn thấy trong bức tranh vậy mà chui ra một bóng trắng. Bóng trắng đứng ở trước mặt bọn hắn, đôi mắt sững sờ nhìn bọn hắn, lúc này quân cờ cam lập tức bị dọa hôn mê bất tỉnh, Thẩm Hạo Nhiên cũng không tốt hơn là bao, sợ hãi cả người cũng không dám nhúc nhích.

Bóng trắng kia nhìn hắn chằm chằm thật lâu, Thẩm Hạo sợ tới thở cũng không dám thở mạnh, thiếu chút nữa nghẹn họng. Cũng may bóng trắng không làm gì hắn, chỉ chuyển động quanh hắn và Chanh Tử, qua hơn nửa ngày mới biến mất...

Trầm Hạo đã sớm bị dọa đến chết khiếp, sau khi thấy bóng trắng biến mất, cõng lên viên cam chạy ra khỏi quỷ ốc, tùy tiện tìm một cái khách sạn lại gần một đêm. Ngày thứ hai sau khi viên cam tỉnh lại thần trí có chút mơ hồ, Thẩm Hạo Nhiên cho rằng nàng vẫn còn chưa khỏi kinh hãi, trong lòng cũng không để ý lắm.

Xét thấy cờ bạc trước khi đi cùng cha mẹ mắng chửi, Thẩm Hạo Nhiên cũng không tiện đưa nàng về nhà, liền đưa nàng đến một nơi cách nhà không xa, nhìn nàng vào cửa, lúc này mới yên tâm rời đi.

Không ngờ sau đó hắn lại gặp lá cam, phát hiện bức tranh vứt vào trong phòng quỷ, lại trở về trong tay kẻ đó.

Nói xong hết thảy Thẩm Hạo thở phào một hơi, thề son sắt nói hắn không còn bí mật nữa.

Lý Ma Tử nghe xong rất kỳ quái hỏi: "Chuyện này có gì mà giấu diếm?"

Ta lườm Lý Ma Tử một cái, trong lòng thầm nghĩ câu này không cần nói nhảm sao? Thẩm Hạo và Chanh Tử dù sao cũng chưa có kết hôn, hắn vì thanh danh của Chanh Phát mà khẳng định phải giấu diếm chuyện ăn trộm trái cây.

Dựa theo Thẩm Hạo ngụy biện, bức họa kia vẫn luôn rất bình thường, chỉ là Thẩm Hạo Nhiên mở ra sau đó âm linh mới chạy ra. Điều này nói rõ trước đó âm linh có thể vẫn bị phong ấn trong tranh, Thẩm Hạo Nhiên không cẩn thận mở ra bức tranh, lúc này mới phóng thích âm linh.

Sau đó lá cam như bị bức tranh hút khô huyết nhục, trong thời gian ngắn đã gầy thành da bọc xương, thậm chí trở nên có chút điên điên khùng khùng.

Ta suy nghĩ một chút, cảm giác như là hành vi mẫu thân cam đốt bức tranh chọc giận âm linh, cho nên nó dưới sự giận dữ liền đi trả thù chanh tím, cho nên bây giờ lá cam mới chưa tỉnh lại. Nghĩ đến đây, trước mắt ta chợt sáng ngời, bỗng nhớ lại khuôn mặt trắng bệch, theo bản năng nhìn Thẩm Hạo Nhiên hỏi: "Ngươi đã thấy gương mặt trắng bệch kia có đúng không?"

Thẩm Hạo khẽ gật đầu, hoảng sợ nói: "Nó đi theo, nó sẽ không tha cho chúng ta, tất cả những bức họa chạm vào đều phải chết, đều phải chết!"

"Ngươi bình tĩnh một chút, Chanh Tử không phải vẫn chưa chết sao?" Ta rống lên một tiếng, thật sự không chịu nổi thỉnh thoảng hắn lại nổi điên.

Thẩm Hạo bị ta rống đến sững sờ, cuối cùng vô lực ngồi dưới đất, không nói gì nữa.

"Bóng trắng kia có đặc thù gì không?" Ta hỏi.

Nếu là trong tranh đi ra, rất có thể là một vị nhân vật lịch sử, nếu như có thể biết hắn là ai, ta liền có đầu mối.

Thẩm Hạo đầu tiên là lắc đầu, sau đó tựa hồ nhớ tới điều gì, có chút không xác định nói: "Mắt của nó rất kỳ quái, trong một con mắt hình như có hai con mắt!"

Ta nghe một tiếng vù trong đầu, vội vàng nói: "Mau trở về tân quán đi."

Lý Ma Tử không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy ta chạy ra ngoài liền biết không ổn, vội vàng kéo Thẩm Hạo Nhiên theo sau mông.

Hai con ngươi là song đồng, Nam Đường hậu chủ Lý Mục chính là song đồng!

Xem ra thật sự là Âm Linh của Lý Túc, sau khi ta lên xe liền vội vàng quay lại khách sạn, sau đó ngựa không ngừng vó lên lầu, sau khi mở ra gian phòng liền trực tiếp đổ toàn bộ đồ vật trong ba lô ra, duy chỉ thiếu có bức tranh chữ Lý Mục kia.

Lúc này, Lý mặt rỗ cùng Thẩm Hạo cũng không kịp thở, đuổi theo, nhìn thấy tên gia hoả đầy giường kia, không hiểu nỗi hỏi ta là làm sao.

"Là Lý Ký!"

Ta có chút vô lực nói, khó trách hôm qua hắn đã chặn đường chúng ta, thì ra hắn đang ở bên cạnh chúng ta.

"Ta ghìm lại."

Lý Ma Tử kinh ngạc thốt lên, sau đó kinh ngạc hỏi: "Tiểu ca Trương gia, bức tranh đó không phải là giả sao? Lẽ nào ngươi đánh mắt."

Mắt nhìn thấy là nói được, ý tứ chính là nhìn đồ cổ sai rồi, đã nhìn nhầm rồi, hoặc là đem sự giả bộ thành thật.

Ta lập tức nhìn về phía Thẩm Hạo Nhiên: "Tốt nhất ngươi nên gọi tất cả bằng hữu ngày đó, bao gồm cả mẹ của Chanh Tử đến!"

Thẩm Hạo thấy sắc mặt của ta ngưng trọng, lập tức lấy ra điện thoại di động bắt đầu gọi điện thoại, thông báo từng cái đến y viện chỗ quân cờ cam. Điều kiện của y viện trên trấn không phải quá lớn, người trong bệnh viện cũng không nhiều lắm., Hổ xá chanh tử là bốn nhân gian nhưng trước mắt chỉ có mình nàng ở. Lúc chúng ta đến y viện, trong lồng đã có hai vị bằng hữu Thẩm Hạo Nhiên đến. Qua giới thiệu, ta biết được trong đó có một người cao gầy tên là A Tiền, mà một người béo chính là Thẩm Hạo Nhiên nói với ta là A Long.

Mẹ của Chanh Tử nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của bọn ta, Thẩm Hạo Nhiên tiến lên giới thiệu thân phận của ta.

Mẹ của Chanh Tử nghe xong thì lập tức bước tới nắm lấy tay của ta, cầu xin ta phải cứu lấy quân cờ màu cam, nhìn dáng vẻ thì đã muốn quỳ xuống ngay lập tức rồi.

Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, để bọn họ yên tâm, sau đó nghiêm túc hỏi: "Điệt di, người thật sự đốt bức tranh kia sao?"

Mẹ của Chanh Tử nghe xong thì sắc mặt hoảng hốt, nhưng sau khi do dự vẫn nói cho ta bức tranh kia không phải bị đốt mà là bán.

Vốn nàng đã chuẩn bị đốt, kết quả vừa lúc gặp được hàng rong toàn trấn hét to thu đồ về, nàng còn ước gì có thể nhanh chóng thoát khỏi bức tranh này, dùng năm trăm bức tranh bán cho người nọ.

Ta nghe xong có chút đau thịt, hiển nhiên người bọn họ gặp được chính là chủ của một sạp hàng nhỏ, đáng thương cho ta hơn ba ngàn đại dương. Không nghĩ tới Họa Âm chênh lệch rơi vào trong tay của ta, trách không được lúc ấy ta liền cảm thấy bức tranh này có chút không thích hợp, nguyên lai là bám vào âm linh!

Đợi một hồi, hai bằng hữu khác của Thẩm Hạo Nhiên cũng đã đến. Đơn giản giới thiệu một chút, mọi người không nói gì thêm, tốp năm tốp ba ngồi trên giường bệnh có chút nặng nề, dù là đại sư hèn mọn như Lý Ma Tử, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Tuy nhiên ta lại cảm thấy bầu không khí như vậy vừa vặn, có thể để cho ta an tâm suy nghĩ chuyện. Ta ngồi xuống cửa sổ, toàn bộ đại não bắt đầu cấp tốc vận chuyển, từ ta mua bức tranh kia đến Thẩm Hạo Nhiên cầu cứu, thật sự là quá trùng hợp, tựa như có đồ vật gì đó ở sau lưng yên lặng thúc đẩy...

Ta nghĩ cả nửa ngày cũng không có đầu mối, mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, Thẩm Hạo tự nhiên mua về một đống đồ ăn rồi đón tiếp chúng ta. Sau khi ăn xong sắc trời đã tối, mọi người thần kinh đều khẩn trương!

Ta phát cho mỗi người một linh phù để bọn họ giấu kĩ. Sau đó để Lý Ma Tử mang theo tất cả mọi người đến phòng trống bên cạnh, Lý Ma Tử có Âm Dương Tán hộ thân, những người này tạm thời ở cùng với hắn sẽ không gặp nguy hiểm. Huống chi một khi Âm Dương Tán bị công kích, ta khẳng định có thể cảm ứng được, khoảng cách gần như vậy cũng đủ để ta xông tới cứu viện.

Chờ bọn họ đều đi cả, ta dán linh phù lên người con cam, tiếp theo rải lá mầm quanh giường bệnh. Làm xong hết thảy, ta đèn đóng cửa nằm ở trên giường bệnh bên cạnh màu cam, dùng chăn đắp kín mình không lộ ra, hai tay nắm chặt Thiên Lang tiên!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ta cũng càng ngày càng dày vò. Quá trình chờ đợi ta nghe được bên ngoài truyền đến không ít động tĩnh, có thầy thuốc đến hỏi vì sao phải tắt đèn? Cũng có người đội sĩ muốn tiến vào xem xét, đều bị Lý Ma Tử cùng Thẩm Hạo Nhiên cản lại.

Theo thời gian gần mười hai điểm, chung quanh không có thanh âm gì, cả phòng ốc giống như chết lặng lại. Thần kinh của ta cũng theo đó căng thẳng lên, ngay cả hô hấp cũng theo bản năng chậm đi rất nhiều!

Bỗng nhiên, trên hành lang loáng thoáng truyền đến tiếng bước chân đạp đạp.

Thanh âm rất nhẹ cũng rất thong thả, dần dần tới gần phòng ốc cuối cùng dừng lại tại cửa ra vào. Ta nhắm mắt lại cảm thụ thanh âm mở cửa, sau đó cửa phòng bị mở ra, ta vậy mà nghe được một trận thanh âm nghẹn ngào của nữ nhân.

Thanh âm uyển chuyển du dương, nhưng đêm khuya lại làm cho người ta sợ hãi dị thường.

Bởi vì trên người của ta có đeo Già Dương phù động tác lại rất nhẹ nhàng, cho nên không sợ quấy nhiễu đến âm linh, liền chậm rãi vén chăn lên xem. Nhưng lại phát hiện con rắn màu cam vừa rồi còn nằm trên giường đã tỉnh lại. Nàng dựa vào đầu giường, đang cúi đầu lau nước mắt.

Cả người nhìn qua vô cùng ủy khuất, khiến người ta nhịn không được rủ xuống, ta sợ bị nàng nhiễu loạn tâm trí, tranh thủ đọc vài câu đạo đức dày đặc, sau đó tiếp tục quan sát.

Mà bên cạnh quân chanh có bóng trắng, nó giống như không bị lá cây ảnh hưởng chút nào, đôi mắt tràn ngập nhu tình nhìn quân cờ cam.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng lẽ hắn yêu quân cam, chuẩn bị trước giết chết quân cờ đen sau đó làm uyên ương đối với quỷ? Ta theo bản năng ngừng thở, muốn xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.

Nhưng ta cứng đầu nhìn nửa ngày, bọn họ còn không có bất cứ động tác gì, cứ ngồi ngây ngốc như vậy.

Ta còn chưa đi khỏi lại có chút lo lắng, nghĩ thầm các ngươi không chê mệt mỏi là lão tử còn ngại phiền phức lắm, mau mau lên đường đi!

Lý Ma Tử bị thương, đứng thứ năm trăm năm mươi bảy.

Lúc này bóng trắng đột ngột đứng lên, song đồng quỷ dị lại hướng ta bên này quét qua một cái, ta đã không kịp trốn. Hắn và ta ánh mắt ngắn ngủi tiếp xúc, sau đó xoay người muốn đi.

Thấy hắn muốn đi, quân cờ cam cũng không cúi đầu nghẹn ngào nữa, nâng khuôn mặt thanh tú lên, hướng về bóng trắng điên cuồng quát: "Ngàn năm trước ngươi đã phụ ta, bây giờ còn phụ ta một lần nữa sao?"

Bóng trắng không nói gì, thậm chí bước chân cũng không dừng lại, gương mặt màu cam trong nháy mắt trở nên vặn vẹo, hai mắt đỏ như sắp chảy máu tươi, toàn bộ thân thể bắt đầu tản mát ra hắc vụ.

"Khanh khách!"

Trong miệng chanh tử phát ra tiếng cười chói tai, ta nghe xong trong lòng cả kinh: "Đây chẳng phải là thanh âm hôm qua phát ra từ trên xe sao? Chẳng lẽ người hắn không phải Lý Sượng, mà là nữ quỷ này?"

Sau đó nữ quỷ khống chế thân thể cờ cam, chậm rãi đi tới bên cửa sổ, sắc mặt dữ tợn quát: "Không chết tử tế được, các ngươi đều không được chết tử tế!"

Hống xong liền nhảy ra ngoài cửa sổ, trong lòng ta kinh hãi, bất chấp bị bọn họ phát hiện, một con cá chép bị nhô lên khỏi giường lật qua, vung roi Thiên Lang quất vào tóc đen.

Theo một tiếng kêu thê lương thảm thiết, một nữ quỷ mặc váy màu vàng từ trong thân thể màu cam ngã xuống, sau đó thân thể màu cam ngã xuống đất, nữ quỷ bay tới một bên, mở đôi mắt màu đỏ máu gắt gao nhìn chằm chằm ta, nghiến răng nghiến lợi tựa hồ muốn xé ta thành mảnh vụn.

Ta nhanh chóng đem quân cờ màu cam thả lại lên giường, sau đó thấp thỏm đánh giá hai con âm linh, trong lòng khẩn trương biết bao. Ngay cả Hi Diệp Phấn và Thiên Lang Tiên cũng không thể dọa được bọn chúng, ta thật sự không có lòng tin đánh thắng hai con này.

Lý Lăng mặt trắng không nhìn ta, chỉ cúi đầu nhìn nữ quỷ ngã xuống đất, vẻ mặt đau thương lại bất đắc dĩ. Ta đã xem qua không ít phim truyền hình liên quan tới Lý Sùng, mẹ nó đám diễn viên kia cũng đều là loại vẻ mặt này, thoạt nhìn ôn nhu, kỳ thật quá mức mềm mại, quả cắt đứt.

Nữ quỷ thấy Lý Mục Tư dừng lại nhìn mình, màu đỏ tươi trong mắt rút đi một ít, cả người lại trở nên ôn nhu vô cùng.

Chúng ta bị biến hóa mang tính kịch để mắt trợn tròn mắt, tưởng rằng bọn họ định diễn một vở tình cảm. Nhưng ngay lúc này, phòng bên cạnh lại vang lên tiếng hét thảm!

Trong lòng ta kinh hãi theo bản năng liền chạy ra ngoài, chạy hai bước cẩn thận quay đầu nhìn lại, phát hiện Lý Đặng cùng nữ quỷ đều đã không thấy nữa.

Ta mở cửa còn chưa chạy ra ngoài, một người đã ngã vào trong ngực ta. Ta vội vàng kéo đèn, mới phát hiện là Thẩm Hạo Nhiên. Sắc mặt hắn trắng bệch, cả người giống như mất hồn không nói một lời, ta lo lắng bọn Lý Ma Tử tiện tay đẩy Thẩm Hạo Nhiên ra, chạy vài bước chạy tới phòng bên cạnh.

Chỉ thấy sáu người vẻ mặt bối rối vây lấy Lý Ma Tử, mà trên tay Lý Ma Tử lại cầm một cây đao hoa quả!

Thấy ta đến nơi đây, sáu người đều thở dài một hơi, nhưng mặt mũi ngưng trọng nhìn Lý Ma Tử chằm chằm. Ta tò mò nhìn Lý Ma Tử, vừa nhìn như vậy lập tức giật nảy mình.

Chỉ thấy hắn mở rộng áo, mạch máu nhô lên cao không ngừng run run, giống như có đồ vật gì đó ở bên trong bơi tới bơi lui. Mặt hắn vặn vẹo, đã không còn hình dạng, trái cây đao trên tay dính đầy máu tươi.

Ta nhìn kỹ thì phát hiện trên bụng hắn ta có rất nhiều vết thương, xem ra là do hắn ta tự dùng dao cắt.

"Con mẹ nó, sao các ngươi không cản hắn!" Nhìn thấy bộ dạng Lý Ma Tử như vậy, ta nhịn không được mắng với mấy người còn lại.

Sau đó hắn tiến lên một tay đoạt lấy đao của Lý Ma Tử, thừa dịp hắn không kịp phản ứng, đánh một quyền vào huyệt Thái Dương trực tiếp đánh hắn ngất xỉu.

Sáu người bọn họ ở đây lại trơ mắt nhìn Lý Ma Tử tự tàn sát mình. Nếu như vừa rồi ta bị hai âm linh kéo ở nơi đó, chỉ sợ Lý Ma Tử lành ít dữ nhiều.

Ta càng nghĩ càng giận, cảm xúc cả người đều có chút không khống chế được. Lúc này Lý Ma Tử vô ý thức hừ một tiếng buồn bực, lúc này ta mới phục hồi tinh thần lại, Lý Ma Tử vẫn còn trong nguy hiểm.

Ta vội vàng để Lý Ma Tử bằng mặt, cầm lấy dao hoa quả đơn giản dùng âu xoá độc xong, cắt một lỗ nhỏ trên bụng Lý Ma Tử, sau đó lấy ra một đạo linh phù khu tà biến thành nước phù cho hắn uống.

Tiếp theo ngón trỏ và ngón giữa khép lại, không ngừng đè nén trên bụng Lý Ma Tử, sau đó ta khiếp sợ nhìn thấy một đám tiểu trùng màu đen bò ra từ trong bụng Lý Ma Tử, vừa ra đã lập tức chết mất!

Sau khi ép côn trùng ra ngoài thì ta sẽ xử lý sơ qua vết thương của hắn một chút, sau đó mới gọi là y sư tới. Y sư rất biết điều nên không hỏi nhiều, chỉ châm thuốc cho Lý mặt rỗ, băng bó một chút.

Nhìn thấy sắc mặt luôn vui vẻ của Lý Ma Tử tái nhợt nằm trên giường bệnh, hai hàng lông mày nhíu chặt dường như rất thống khổ, ta chỉ muốn mắng đám người khoanh tay đứng nhìn.

Thẩm Hạo Nhiên không biết từ lúc nào đã tiến vào. Sắc mặt của hắn đã khá hơn một chút, thấy ta mặt tối cũng không dám nói thêm cái gì. Hắn không nói chuyện ta cũng muốn biết tình huống cụ thể, đành phải mở miệng hỏi hắn hết thảy chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Hắn ấp úng hơn nửa ngày, mới đứt quãng nói ra hết thảy lúc

trước.

Nguyên lai mấy người bọn họ vì sợ hãi, vẫn không có xích lang. Ban đầu mọi người là luân lưu ngủ, chuyện gì cũng không phát sinh. Ngay vừa tới lượt Lý Ma Tử gác đêm, Lý Ma Tử lại đột nhiên thống khổ xé rách quần áo, tất cả mọi người đều bị Lý Ma Tử làm cho tỉnh táo lại, muốn xem chuyện gì xảy ra với hắn.

Ai cũng không nghĩ tới lúc này trên vai Lý Ma Tử đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt nữ nhân! Nữ nhân kia đang há hốc miệng, đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm vào mọi người, làm cho tất cả mọi người đều sợ đến phát khóc.

Sau đó bụng Lý Ma Tử lồi ra, hắn nhìn qua hết sức thống khổ nhưng không thốt ra được tiếng nào. Trước khi mọi người kịp phản ứng, Lý Ma Anh đã cầm lấy trái cây trên bàn, nhắm ngay bụng mình đâm vài nhát.

Mẹ của Chanh Tử sợ tới mức hét lên một tiếng, mà Thẩm Hạo lại lo lắng Lý Ma Tử tiếp tục tự tàn, cũng bất chấp sợ hãi, giơ linh phù lên run cầm cập chạy đến cách vách tìm ta. Ta nghe xong sắc mặt tối sầm, cởi áo của Lý Ma Tử ra để hở hai bên vai. Quả nhiên, hai bên vai hắn đều có dấu tay màu đen, xem ra nữ quỷ vừa rồi nằm trên lưng Lý Ma Tử.

Trách không được nữ quỷ ngã trên mặt đất sau đó không có động tác nào khác, hoá ra là thừa dịp ta không chú ý chạy tới gây họa cho Lý Ma Tử!

Mặc dù đối với đám bằng hữu của Thẩm Hạo Nhiên bất mãn, nhưng bọn họ dù sao cũng là người bình thường, chứng kiến nữ quỷ bị dọa ngốc cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Ta che mặt đêm nay sẽ nói cho bọn họ biết, sau đó liền trở về phòng giam màu cam.

Trái cây đã trải qua một trận giày vò như vậy mà không hề có dấu hiệu tỉnh lại, hô hấp vẫn rất vững vàng, chỉ là linh phù dán trên người nàng không biết từ lúc nào đã hóa thành tro tàn.

Nữ quỷ này cường đại vượt quá dự liệu của ta, ta hít sâu một hơi chuẩn bị ngày mai phải nghiên cứu kỹ càng nàng, nếu không lần này ta và Lý Ma Tử có về hay không cũng khó nói trước được...

Giày vò hơn nửa đêm ta cũng mệt, liền nằm xuống giường vùi đầu ngủ.

Khuôn mặt trắng trẻo kia trong giấc mộng không ngừng xuất hiện, cuối cùng ta cũng thấy được bộ dáng của hắn. Lý Mục tựa hồ không có ác ý, thấy ta nhìn thấy được hắn ngược lại cười cười với ta, khí chất quý tộc trên người liền bộc phát ra.

Hắn cầm quạt xếp trong tay, theo bản năng theo sát phía sau, muốn nhìn hắn làm gì? Cuối con đường là một vườn hoa, trong vườn hoa có một cô gái đang nhảy múa, tư thế nhảy múa phiêu dật, rất thú vị. Nhưng ta không thấy rõ khuôn mặt cô gái này, chỉ là trong tiềm thức cảm thấy cô ta nhất định là khuynh quốc khuynh thành.

Lý rận đứng ở bên cạnh, khóe miệng nở một nụ cười, nhìn nữ tử đang nhảy vẻ mặt cưng chiều lại tràn ngập đau thương.

Ta bị hắn ép không vò được đầu óc, sao hắn lại để ta tới đây?

Vũ tư của cô gái càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, xoay tròn nhảy múa cơ hồ chỉ thấy cô múa ống tay áo, cả người như muốn bay lên. Đột nhiên, động tác của cô gái như bị người ta bóp gãy, cả người từ trong xoay tròn tốc độ cao đột nhiên ngã xuống đất, một ngụm máu tươi phun ra chậm rãi thấm vào đất xung quanh.

"Ta không cam lòng, không cam tâm!"

Nữ tử ngẩng phắt đầu lên, hướng về phía chúng ta rống to vài tiếng. Mộng cảnh im bặt mà dừng, ta đau đầu muốn nứt ra tỉnh lại, phát hiện trước giường đã có không ít người vây quanh, ngoại trừ Lý Ma Tử cùng kẻ cờ bạc nằm trên giường bệnh, những người khác đều đang ở.

Nhìn bộ dáng bọn họ, ta biết mình vừa rồi khẳng định có cử động kỳ quái gì đó.

Thẩm Hạo Nhiên vẻ mặt lo lắng nhìn ta, nói vừa rồi ta vẫn luôn hô cái gì mà nga hoàng, hắn nói đầu của ta vừa hiện, không lẽ là Chu

Nga Hoàng?

Chu Nga Hoàng chính là sau khi bà lão Lý Ngũ Thận đại tuần, nàng đặc biệt thiện vũ, một thân vũ đủ để khuynh đảo thế nhân. Nhớ lại đoạn vũ điệu khuynh thành trong mộng kia, cũng chỉ có nàng có thể làm được, khó trách nàng nói Lý Hâm ngàn năm trước phụ nàng.

Mặc kệ nữ nhân như vậy hiền thục bao nhiêu, bao nhiêu đó, trong lúc bệnh nặng của mình không ở bên cạnh, lại cùng muội muội trộm tình, chỉ sợ ai cũng không thể chịu được? Hiển nhiên, nữ quỷ tác quái lần này chính là Chu Nga Hoàng, Lý Mục từ trong bức tranh đi ra kia còn đảm đương nhân vật gì chứ?

Nghĩ đến Thẩm Hạo Nhiên nói quân cam cầm lấy quyển họa dáng vẻ không ngừng xoa xoa, trong lòng ta đã có bài bản: Cuộn tranh là âm vật sống nhờ linh hồn Lý Túc, mà Chu Nga Hoàng lại vừa vặn sờ lên thân quân cờ cam!

Chương thứ năm trăm năm mươi tám, đại hán phụ tâm Lý Sùng.

Biết được thân phận của Âm Linh, mọi chuyện dễ xử lý hơn nhiều!

Chu Nga Hoàng là một nữ nhân vô cùng hiền thục, sở dĩ biến thành lệ quỷ, đoán chừng là bởi vì thống hận Lý Ký và muội muội mình trộm tình, chỉ cần giải quyết vấn đề này, nàng tự nhiên sẽ tiêu tan.

Ta đặc biệt đi trên võng vơ vét rất nhiều điển cố có quan hệ với Lý Trí và sau một vòng lớn nhỏ, nhưng những thứ tìm được lại làm cho lòng ta nản lòng thoái chí. Bất kể là lịch sử chính sử dã sử, trong lúc Chu Nga Hoàng bệnh nặng và tình cảm sau tiểu chu hậu đều là chuyện lịch sử không thể sửa đổi.

Nhìn lịch sử ghi chép, ta đối với đại tuần hậu thổn thức không thôi, một mỹ nữ tài tình song toàn quả thực là một đôi trời tạo đất, có thể nói là hậu cung giai lệ độc sủng một mình nàng, nhưng cuối cùng vẫn là đánh không lại tiểu chu xác trẻ tuổi.

Tiểu chu sau so với nàng nhỏ hơn tròn mười bốn tuổi, đại chu hậu bệnh chết là lúc hai mươi chín, làm sao có thể so bì được với tiểu chu kiểm mới mở của Tình Đậu chứ?

Ta suy tư liên tục dự định chiêu hồn, từ mộng cảnh ngày hôm qua ta có thể nhìn ra Lý Lăng không có địch ý với ta, hắn là một điểm đột phá rất tốt!

Ta muốn bức tranh kia mới có thể triệu hồi hồn phách Lý Lăng, nghĩ đến vừa rồi nó có xuất hiện ở bệnh viện, như vậy bức tranh hẳn là cách đây không xa. Nhưng muốn ở một bệnh viện nào đó tìm kiếm một bức tranh vẽ không khác gì mò kim đáy biển, huống chi còn kinh động đến người của bệnh viện...

Đang lúc ta không biết nên làm gì bây giờ, bỗng nhiên nghĩ đến trong mộng, Lý Mục hẳn không chỉ muốn ta thấy Chu Nga Hoàng, hắn một đường dẫn ta đi về phía trước, tựa hồ có thâm ý khác!

Ta nhắm mắt nhớ lại lộ tuyến một chút, yên lặng ghi nhớ trong đầu, sau đó bắt đầu theo lộ tuyến từng bước một đi tới. Đây là phòng ở đây, đi đến hành lang thứ nhất quẹo trái là chỗ thua dịch, xuyên qua khu vực thua dịch đi qua lại đến chỗ rẽ trái là rút máu luyện nghiệm, tiếp tục đi về phía trước vài bước, ta dừng ở cửa một gian phòng.

Xem ra cuộn tranh ở ngay đây, bây giờ là sáng sớm, theo lý mà nói bên trong không có ai, ta thử dùng tay đẩy, cánh cửa kẽo kẹt một tiếng liền mở ra.

Sau khi đi vào thấy một cái bàn làm công, bài trí trên bàn rất đơn giản, chỉ là chính giữa có bức tranh kia. Ta vừa định đi lấy, ngạc nhiên phát hiện bên cạnh có một bóng người màu trắng đang ngồi.

"Ngươi đã đến rồi."

Thấy ta vào, Lý Mục mỉm cười giương mắt nhìn ta một cái, xem ra hắn đặc biệt chờ đợi ta.

Nhất thời ta không biết nên nói cái gì, trực tiếp hỏi Chu Nga Hoàng hình như nhược điểm cũng không tốt lắm, cho nên đành phải trầm mặc.

Hắn giống như đang nói chuyện phiếm với bạn tốt vậy, chậm rãi hàn huyên với ta.

Hắn không nói nhiều, chủ quan là mình trải qua một ngàn năm thống khổ đã đủ mệt mỏi, hy vọng hết thảy ân oán đều có thể nắm trong tay ta kết thúc.

Sau đó hắn giới thiệu cuộn tranh cho ta, nhẹ nhàng nói: "Lưu điểm của Nga Hoàng chính là nhược điểm của ta."

Nói xong hắn hóa thành một đạo bạch quang bám vào trên họa trục, từ bên cạnh họa trục lập tức trở nên lập thể, nguyên lai âm linh trước đó của hắn bám vào trên bài thơ.

Sau khi trời sáng, tất cả đều yên bình lại, ta cầm quyển trục không ngừng nghĩ cách làm ra hành động vào ban đêm.

Mi điểm của Chu Nga Hoàng là Lý Tư Nhiên, nói cách khác tối nay ta cần dùng âm linh của Lý Lăng đi uy hiếp nàng, mà làm như vậy Lý Phái Linh nhất định sẽ bị tổn thương, thậm chí hôi phi yên diệt.

Ta có chút do dự, từ bức tranh xuất hiện đến bị ta mua đi, trước đó ta cảm thấy quá trùng hợp, hiện tại xem ra là Lý Sùng cố ý an bài, mang bức tranh có tâm huyết dâng trào trước khi ta xuất phát, cũng đều là do hắn âm thầm ảnh hưởng ta.

Lý Ký muốn chấm dứt ân oán ngàn năm này, nhưng ta thật sự phải tự tay tiêu diệt một vị thiên cổ từ nhân này sao?

Ngày hôm nay không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Lý Ma Tử cũng tỉnh lại. Nhìn dáng vẻ hắn khi trêu đùa tiểu hộ vệ, ta biết hắn đã không còn gì đáng ngại rồi. Ngược lại là Chanh Phát vẫn còn trong trạng thái hôn mê, lúc y kiểm tra nói nàng có thể chinh chiến sinh mệnh là chuyện bình thường, sở dĩ hắn không tỉnh lại có thể là không muốn đối mặt với sự thật.

Thẩm Hạo Nhiên vừa nghe đã biết quân cờ đen không muốn đối mặt với thứ gì, đêm đó kinh lịch thực quá mức kinh sợ, nàng quá mức kinh hãi, hiện tại không muốn tỉnh lại cũng bình thường.

Ta muốn Thẩm Hạo Nhiên yên tâm, chờ chuyện Âm Linh giải quyết xong, chanh Tử tự nhiên sẽ tỉnh lại. Thẩm Hạo Nhiên cười hắc hắc, đây là lần đầu tiên thấy hắn cười xán lạn như vậy.

Ta ăn lung tung chút gì đó, xoay quanh toàn bộ phòng.

Trấn nhỏ này thời cổ đại cũng không phải Nam Đường thủ, Âm Linh của Lý Tam Tư ở đây là bởi vì họa trục, Chu Nga Hoàng kia ở nơi này tự nhiên cũng có âm vật phụ thuộc!

Đi dạo xong toàn bộ y viện đều không phát hiện bất thường gì, ta cũng không kiên trì nữa, bắt đầu về phòng giam màu cam bố trí.

Xét thấy lúc trước Diệp Hôi bố trí linh phù khiến Diệp Hôi không còn tác dụng với nàng, lần này ta cố ý lấy ra một khối gạch tường thành đã lâu, đặt dưới gối màu cam. Trên tường gạch đại biểu cho tinh thần của dân chúng Trung Hoa chống cự kẻ địch, mang theo uy lực cực lớn. Đồng thời, sau khi trải qua cả một thời gian dài, khi nhìn thấy tường thành chắc chắn cô ta sẽ nhầm tưởng đó là hoàng thành, tự nhiên không dám tới gần.

Tiếp đó ta lại bố trí tại chỗ cửa sổ và cửa ra vào hai trận pháp nhỏ tương sinh tương khắc.

Cái gọi là tương sinh tương khắc chính là căn cứ bút ký gia gia lưu lại, tự mình cân nhắc ra một cái trận pháp. Chỉ lưu lại trong bát môn sinh tử hai môn, âm linh từ cái phái nào tiến đến, phiến môn này chính là sinh môn, đồng thời một cánh cửa khác chuyển hóa thành tử môn.

Vì phòng ngừa Chu Nga Hoàng phá tan Sinh Môn, ta mới bố trí hai tiểu trận này. Như vậy có thể cam đoan nàng trốn không thoát, lại có thể lưu lại đường sống cho nàng trong hai trận.

Bố trí xong hết thảy cũng trở nên tối đen. Ta để Thẩm Hạo sai đám hồ bằng cẩu hữu của hắn đi, đám người kia sẽ không còn chuyện gì nữa. Âm linh của Lý Mãng nói cho ta biết, Chu Nga Hoàng có thể cảm ứng được vị trí của hắn cho nên không có khả năng đi nơi khác quấy phá. Điều này cũng làm cho ta hiểu được tại sao trên đường đến trấn nữ quỷ lại đột nhiên xuất hiện, nàng không thể nghi ngờ là cảm nhận được hương vị của họa quyển trong xe.

Thẩm Hạo kiên trì không đi, ta cũng không đuổi kịp hắn, bảo hắn ở lại chiếu cố Lý Ma Tử.

Tiếp theo, ta căng Âm Dương Tán ra bảo vệ Lý Ma Tử cùng Thẩm Hạo Nhiên, lúc này mới vào phòng giam của Chanh Phát. Sau đó lấy quyển trục ra, để ngang ở trên một cái bàn, sau đó ấn xuống quyển họa, nhắm ngay góc quyển họa bắt đầu bốc cháy.

Đương nhiên thời điểm đốt ta rất thích khống chế hỏa hầu, cam đoan vừa không làm bị thương Lý Lăng Hoàng lại có thể lừa được Chu Nga Hoàng.

Ta mới vừa làm tốt tất cả những thứ này, cửa sổ liền ào ào vang lên. Ta vội vàng nắm chặt roi Thiên Lang, nhìn chằm chằm cửa sổ thủy tinh lắc lư bất định, nhưng rất lâu không thấy bóng dáng nữ quỷ.

Đang lúc ta vô hạn nghi hoặc, đột nhiên một đôi móng tay băng lãnh bóp lấy cổ của ta!

Con đường thứ năm trăm năm mươi chín điều một sông Xuân Thủy chảy về phía đông.

Ta sợ đến mức vội vàng tránh ra, hóa ra nữ quỷ đã xuất hiện ở sau lưng ta. Ta móc từ trong ngực ra một nắm tro bụi dính trên cổ, tiếp theo đứng lên, cẩn thận nhìn chằm chằm vào nữ quỷ!

Vũ khí của nữ quỷ là ống tay áo thật dài, nhảy múa trong mộng khiến người ta tán hồn, bây giờ khiêu vũ lại đòi mạng.

Nếu ta không có ý định cứng đối cứng với nàng ta, mà là đem bổng ốc tới gần họa trục, quát lớn: "Chậm đã, ngươi muốn cho trượng phu của ngươi tan thành tro bụi sao?"

Nàng nghe xong động tác liền trì trệ, sau đó càng thêm lăng lệ công tới ta!

Ống tay áo nước bị cô ta vung vẩy thành gió, trước mắt ta căn bản không còn quỷ ảnh của cô ta, chỉ còn lại ống tay áo không ngừng xoay tròn.

"Mẹ kiếp, Lý Mục ngươi hại ta thê thảm..."

Trong lòng ta phát điên vô cùng, ta cảm giác Lý Mục có điểm đánh giá cao địa vị của mình trong lòng Chu Nga Hoàng rồi, Chu Nga Hoàng đã trở thành lệ quỷ, làm sao có thể quan tâm đến trượng phu phụ tình của mình chứ?

"Đừng do dự, đốt!"

Lúc này bên tai ta đột nhiên truyền đến thanh âm gấp gáp của Lý Mục, xem ra hắn đã quyết định.

Ta có chút không đành lòng, thiêu hắn lần này thật sự sẽ tan thành mây khói!

Ta không để ý đến hắn, không ngừng lách mình tránh thoát công kích của Chu Nga Hoàng, ném Thiên Lang Tiên đã đánh mất pháp lực sang một bên, tiện tay nắm lên bộ thua trong ổ giam.

Giá này không biết đã thua bao nhiêu người, ít nhiều lây nhiễm một chút dương khí. Ta dùng cái giá này cuốn lấy ống tay áo của nữ quỷ, quả nhiên khiến nàng hét lên một tiếng.

Nhìn thấy trọng thương đã nổi lên tác dụng, ta càng thêm ra sức vung vẩy, chỉ là cái giá này hơi nặng, quơ vài cái ta liền thở hồng hộc ngừng lại.

Nữ quỷ thấy ta không nhúc nhích, lập tức thê thảm hướng ta bay tới. Ta rất nhanh bị nàng đẩy vào góc chết, không còn đường lui!

"Tôn hoàng!"

Đúng lúc này, thanh âm Lý Mục lại vang lên, ta đột nhiên mở mắt ra, phát hiện móng tay nữ quỷ dừng ở trước trán ta cách mườicm, kém một chút sẽ đâm thủng đầu ta.

Ta kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện âm linh Lý Mục mỉm cười cầm lấy bức tranh, dừng ở trên ngọn nến.

Tuy nến nho nhỏ căn bản không thương tổn được Lý Mục Nhất, nhưng nếu như Lý Mục Nhất chính mình thiêu thân lao đầu vào lửa đâm thẳng vào ngọn nến, muốn toàn thân trở ra đã không đơn giản như vậy!

"Xin lỗi Nga Hoàng! Năm đó ta không nên hạ tại tháng trước cùng muội muội muội ngươi, lưu ngươi một mình trong tử cung bệnh tử. Muội muội ngươi xác thực càng trẻ hơn, nhưng thật sự có thể bầu bạn hiền thê tử của ta thì chỉ có một mình ngươi. Ài! Ta cũng từng hối hận, nhưng lúc hối hận thì cũng đã muộn rồi, người ài, tại sao lúc có được mà không trân quý, mất đi hối hận mới không kịp? Đây thật sự là vấn quân có nhiều ưu sầu, giống như một sông Xuân Thủy hướng Đông Lưu."

Lý Túc nói xong liền đem bức tranh ném về phía ngọn nến, ta nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới Lý Mục đối với mình tàn nhẫn như vậy!

Nữ quỷ hiển nhiên cũng không ngờ hắn quyết tuyệt như thế, kêu rên một tiếng liền nhào tới. Nhưng bức họa đã kịch liệt bốc cháy, toát ra từng luồng khói đen, Âm Linh của Lý Mục theo bức tranh được nhóm lửa mà dần dần biến mất. Bị lửa lớn thiêu đốt, hắn lại không rên một tiếng, vẫn bảo trì một chỗ khí của đế vương, ta không khỏi có chút bội phục hắn.

Nhưng mà theo sự biến mất của âm linh Lý Túc, nữ quỷ trở nên càng thêm hung ác, hắc vụ bên cạnh càng ngày càng đậm, cũng nhanh chóng vây ta lại.

"Các ngươi đều phải chết, các ngươi đều phải chôn cùng hắn!"

Tựa hồ thấy ta không còn vật phòng thân, nàng ngược lại không vội đối phó ta nữa mà điên cuồng rống lên.

Ta có chút không biết nói gì, âm linh của Lý Tự không phải là bị bà ta bức chết sao? Làm sao tính đến ta chứ.

Nhưng ta cũng hiểu được theo hồn phách Lý Tư Nhiên tiêu tán, quỷ hồn hòa bình siêu độ cho Chu Nga Hoàng đã là không thể. Trước đó ta chưa khởi động trận pháp là không muốn thương tổn Lý Sùng, ai ngờ tính cách hắn lại kiên cường như vậy.

Thừa dịp nữ quỷ còn chưa ra tay đối phó ta, ta lập tức nhảy đến vị trí mắt trận.

Nữ quỷ lúc này nghiến răng nghiến lợi lao tới, ta nào dám buông tha cơ hội cuối cùng, nhanh chóng nhắm mắt niệm thần chú, đồng thời tay cũng không nhàn rỗi, lấy từ trong ngực ra hoa đào đã chuẩn bị xong đặt ngang trước người.

Uy lực của Đào Hồn Hoa không thể coi thường, chỉ là hình thể quá nhỏ bé không thích hợp để công kích, nhưng lại có hiệu quả phòng ngự rất tốt. Theo Đào Hồn Hoa xuất ra, một luồng sáng chói mắt màu hồng tỏa ra đẩy ống tay áo của nữ quỷ ra, nàng hét thảm một tiếng, cùng lúc đó hào quang của Đào Hồn Hoa tan đi.

Ta mở to mắt nhìn về phía nàng, phát hiện khuôn mặt nàng tràn đầy nụ cười dữ tợn, hiển nhiên là biết Đào Hồn Hoa đã mất hiệu lực. Ta lắc đầu, triệt để cắt đứt ý nghĩ siêu độ của nàng, trực tiếp khởi động tương sinh tương khắc trận.

Sau đó lấy ta làm trung tâm xuất hiện hai quầng sáng, quầng sáng kia không ngừng xoay tròn, tản ra quang mang làm nữ quỷ vội vàng không kịp chuẩn bị. Nàng sững sờ nhìn ta hồi lâu, mới phản xạ hướng cửa sinh đánh tới.

Đáng tiếc nàng mới vừa đột phá Sinh Môn, đã bị tử môn tiểu trận ngăn cản lại. Bởi vì tốc độ xoay tròn của hai quầng sáng, cho dù nàng đi ra khỏi cửa kia cũng sẽ gặp phải tử môn.

Dưới ngân quang chiếu xạ, hắc khí trên người nữ quỷ càng ngày càng mỏng manh, cuối cùng biến mất hầu như không còn.

Ta thở phào nhẹ nhõm, muốn hỏi một chút cuối cùng nàng còn muốn nói gì nữa, nhưng đột nhiên nàng lao về phía quyển họa đang bị thiêu đốt kia, trơ mắt nhìn nàng bị lửa lớn nuốt chửng, trong lòng ta dâng lên một cảm giác không nói nên lời...

Lý Vịnh và Chu Nga Hoàng, nếu đặt ở hiện tại tuyệt đối là một đôi phu thê ân ái đến già.

Nhưng nhìn chung là vợ chồng thì đã sao? Còn không phải là chống lại sự hấp dẫn của mỹ sắc nhân gian hay sao.

Đây là nam nhân, là nam nhân chân thực nhất.

Chu Nga Hoàng có thể nhịn được oanh oanh yến yến trong hậu cung, lại không chịu được trượng phu cùng muội muội trộm tình.

Tương truyền sau khi Chu Nga Hoàng biết chuyện Lý Ký và tiểu chu hoàn, mỗi ngày nằm trên mặt tường, đến chết cũng không có nhìn lại nam nhân phụ lòng kia một chút nào.

Sáng ngày hôm sau, chanh tử tỉnh lại, trải qua chuyện nháo loạn như vậy, mẫu thân đã đồng ý hôn sự của con gái. Thẩm Hạo Nhiên nhận định ta có ơn tái tạo đối với nó, quyết định từ nay về sau không hề làm lưu manh nữa, mà gánh vác trách nhiệm của một trượng phu. Hơn nữa để ta nhất định lưu lại một chén rượu mừng.

Hôn lễ của bọn họ tổ chức rất nhỏ, nhưng lại rất ấm áp. Ta và Lý Ma Tử cự tuyệt hảo ý mời chúng ta ngồi, trốn trong góc lặng lẽ uống rượu. Sau khi ăn xong một bữa rượu, ta và Lý Ma Tử ngủ một đêm, dưới sự tiễn đưa của phu thê tân hôn đã mở xe quay về võ hán.

Ta sẽ đốt những bức tranh còn lại ở trên người, định trở về tiếp tục nghiên cứu. Bởi vì ta vẫn không hiểu nổi, một tên hàng nhái sao lại trở thành âm vật ẩn thân của Lý Sùng – hậu chủ Nam Đường?

Trước đó ta đã tìm chuyên gia của Thư họa giới, mới biết đây là một bức tranh ghép lại, vẽ là giả, nhưng bài từ lại là thật.

Nghĩ đến Lý Vịnh một thân bạch y dõng dạc đốt lửa, ta không khỏi thổn thức một trận. Hắn không ngờ lại lựa chọn dùng phương thức này hủy diệt mình, hiển nhiên sâu trong nội tâm đã áy náy mấy ngàn năm, hắn muốn làm một trượng phu tốt, nhưng cuối cùng lại thành một nam nhân phụ lòng.

Cũng giống như đại minh tinh văn ra quỹ đạo được truyền đến ồn ào náo nhiệt gần đây, vì cái gì cứ nhất định phải tham luyến sắc đẹp, mà thương đến hiền thê già nhất chứ?

Ngươi vốn có thể làm một trượng phu tốt.

Chương thứ năm trăm sáu mươi linh thứ nhất, Toái Thi Cuồng Ma.

Vào thu, nước mưa phía nam bắt đầu nhiều hơn, theo lý thuyết, loại mùa mưa nhiều như vậy sẽ bị cọ rửa sạch sẽ dương khí, rất nhiều đồ dơ sẽ xuất hiện quấy phá vào thời điểm này, vốn nên là thời điểm một năm đến đỉnh đầu của ta, nhưng không ai tìm tới cửa!

Bởi vì trời mưa, ta lười đi ra ngoài, chỉ có thể ở trong tiệm chờ xui xẻo.

Lý Ma Tử là loại người có tính thiếu nhân, hai ngày trước còn tới cửa tiệm chơi Hồn Đấu La với ta, vừa nghe thấy tuyết rơi từ nhà mẹ ta trở về, lập tức coi như tiểu thái giám của mình đi, để lại một mình ta chỉ có thể uống trà tìm thời gian góp vui.

Ta ngồi trên ghế giở tờ báo chí lên, cảm giác tin tức bây giờ hầu như không còn mạnh bằng lúc trước nữa, giai tiêu đề bay đầy trời, không phải là tên anh minh này đã kết hôn, thì chính là quỹ đạo của ngôi sao đó, không có chút thực chất nào, thật cmn không thú vị gì cả.

Tùy tay ném báo chí qua một bên, đang định hoạt động gân cốt, dư quang khóe mắt ta bỗng nhiên liếc thấy một tiêu đề khiến người ta nhìn thấy mà giật mình: Nhà giàu có nổi tiếng, Trần Nhất Thanh ly kỳ tử vong!

Ta có rất nhiều tin tức về kinh tài đều đã thấy Trần Nhất Thanh, gia hỏa này mới hơn 40 tuổi, dáng vẻ vô cùng rèn luyện, khi còn trẻ cùng thê tử trắng tay lập nghiệp, trong thời gian năm ngắn ngủi đã làm ra thẻ hàng hóa điện vật nổi tiếng nhất Phúc Kiến. Hiện tại còn bán điện khí ở nước ngoài, hàng năm số lượng giao dịch được lên tới mấy tỷ, là kỳ tích trong thế giới điện.

Đáng lẽ ta không nhịn được mà cầm tờ báo lên, xem hết tin tức này bằng một mắt mười lần.

Sau khi xem xong toàn bộ tin tức, lông mày của ta không khỏi nhíu lại!

Tin tức mặc dù đánh ngáy khắc, nhưng ta vẫn có thể nhìn ra tử trạng của gia hỏa này cực kỳ thê thảm, thi thể băm thành từng miếng to bằng móng tay, nhất định là cừu sát! Nhưng quỷ quái là, cảnh sát lại nói ở hiện trường không phát hiện dấu hiệu bất luận kẻ nào gây án, mẹ nó vô nghĩa.

Thời đại này loại chuyện này cũng không mới mẻ gì, thương trường như chiến trường, bất cứ tranh chấp thương lượng nào cũng có thể trở thành lý do giết người, ta xem xong không chú ý nữa.

Điều khiến ta không ngờ tới chính là, chuyện Trần Nhất Thanh chỉ mới bắt đầu. Sau mấy ngày, Phúc Kiến liên tục khởi xướng vài vụ án vụn thây đáng sợ, bị giết đều là nhân sĩ thành công, hơn nữa hiện trường cũng không tìm ra bất kỳ dấu vết để lại nào.

Sự kiện nhanh chóng bùng nổ, liên hoàn toái án ở tỉnh Phúc Kiến tạo ra khủng hoảng không nhỏ! Giám sát cảnh báo, cho rằng hung thủ này tâm lý biến thái, hơn nữa có tâm lý thù tình nghiêm trọng, bọn họ đã thất nghiệp, tiến hành kiểm tra trọng điểm.

Kết quả điều tra còn chưa có tiến triển, lại có một người chết ở trong nhà.

Người chết xuất hiện, phá vỡ suy đoán của cảnh sát đối với hung thủ, bởi vì gia cảnh người chết này rất bình thường, hầu như có thể nói là nghèo khó.

Ta lật qua một xấp báo chí dày đặc, Trần Nhất bị giết ở số hai mươi mốt tháng mười. Mỗi ngày kế tiếp đều có một án mạng xảy ra, chặn đứng một người cuối cùng chết, tổng cộng xảy ra bảy vụ án xác chết. Cảnh sát không tìm được bất cứ chứng cứ gì ở hiện trường, vân tay, bộ lông, công cụ làm vụ án đều không có, cho dù là những nơi theo dõi thiết kế dày đặc cũng không tìm được bất cứ nhân vật khả nghi nào.

Lấy kinh nghiệm nhiều năm tiếp xúc với âm vật của ta, một loạt sự kiện này rất không đơn giản, rất có thể là không sạch sẽ đồ vật phá rối, nếu không không có khả năng liên tục bảy ngày gây án, nhưng không có một tia chứng cớ.

Ta cầm chén trà uống một ngụm, cân nhắc chuyện này có nên chủ động nhúng tay hay không?

Có thể băm thành từng miếng thịt vụn to bằng móng tay người bị hại, quả thực so với lăng trì còn thê thảm hơn! Sau lưng quấy phá không phải ác linh chính là Quỷ Vương, bình thường ta có thể trốn liền trốn.

Nhưng dựa theo tình huống này phát triển, kế tiếp có thể phải chết càng nhiều người hơn, nếu như ta đã nhìn thấy, nếu như bỏ mặc không quản, chỉ sợ lương tâm sẽ bất an.

Ta suy nghĩ cả nửa ngày rồi đột nhiên cất chén trà xuống, đưa ra quyết định: Dù thế nào ta cũng muốn đi xem một chút!

Trước khi đi ta viết điện thoại cho Lý Ma Tử, bảo hắn hầu hạ như tuyết nhớ giúp ta trông coi tiệm, đừng quay đầu lại tiệm bị chuyển trống không biết là ai làm.

Phúc Kiến ở trên biển, tăng thêm mùa thu nước mưa vốn đã nhiều, toàn bộ đại bộ khu vực của các tỉnh đều rơi vào mưa, mà mưa rơi ở Phúc Châu sau khi ta đến thì dần dần lớn lên.

Ta xoa xoa đôi bàn tay, bó chặt y phục trên người, giơ một cái ô thâm sắc đi vào trạm gác.

Kết quả dân chúng chịu trách nhiệm lén lút làm khó dễ đối với thứ bẩn thỉu này, cho rằng ta là tên điên đến từ đâu. Ta chỉ có thể bảo hắn đánh xe điện thoại tới Công An sảnh, điều ra tư liệu về huyết án mà ta lấy được trước đây, hắn mới bán tín bán nghi đưa ta tới chỗ lãnh đạo.

Tiếp đãi lãnh đạo ta là một trung niên khỏe mạnh, hắn cao cỡ trung bình, mập mạp không gầy, chủ động đưa tay với ta một cái, chỉ một lần này ta đã biết đối phương là một luyện gia tử. Hắn diện mạo nho nhã, chỉ là bên trái trên mặt có một vết sẹo dữ tợn giống như rết, phá hủy cả chỉnh thể khí chất, ngược lại nhiều thêm một phần tàn nhẫn.

Bọn ta giới thiệu lẫn nhau, mới biết hắn là đội trưởng đội Cân

Phong.

Đơn giản nói rõ ý đồ đến đây với hắn, hắn trầm mặc một hồi hỏi ta một vấn đề: "Trương lão bản, mấy vụ án phân thây này, xác suất làm bẩn là bao nhiêu?"

Ta thở phào nhẹ nhõm, hắn hỏi như vậy cũng chứng minh hắn tin tưởng ta.

Ta nghĩ nghĩ, dựa theo tình huống trước mắt thì khả năng gần như đạt tới trăm phần trăm. Hơn nữa theo tần suất án mạng phát sinh, thì tối nay còn có người bị ngộ hại.

Lưu Phong nghe xong đoạn văn ngoài hành lang, lúc đi vào sắc mặt rất nghiêm túc, điều này làm cho ta hơi khẩn trương một chút.

Hắn đặt máy móc lên bàn, hỏi ta có biết hắn vừa thông tin tin với ai không?

Sắc mặt ta cũng nghiêm túc lắc đầu với hắn, lén lút liếc mắt, ta lại không có công năng đặc dị, làm sao biết hắn đánh cho ai.

"Là trưởng công của chúng ta." Lưu Phong nói.

Thì ra vừa rồi hắn xin chỉ thị của tổng quản trưởng đoàn, không ngờ trưởng công tử lại đồng ý ngay, hơn nữa còn yêu cầu toàn bộ Phúc Kiến Chấp Pháp Quan phối hợp với công việc của ta.

Điều này khiến ta có chút kinh ngạc, âm thầm phỏng đoán trưởng công của bọn họ có phải biết ta không? Hoặc là biết một số thủ đoạn của ta?

Bất quá bây giờ không phải là lúc nghĩ mấy vấn đề này, nếu trưởng công đều đã đáp ứng, chuyện kế tiếp cũng dễ làm hơn nhiều.

Trước đó ta đã lật xem tư liệu của bảy người bị hại một chút, hiểu biết đại khái về bọn họ.

Giới tính của đám người bị hại khác nhau, tuổi tác khác nhau, trên người cũng không có điểm giống nhau. Người nhà người chết cũng xem sách, cơ bản sáng sớm giống nhau, nhìn thấy trên giường máu me đầm đìa, khắp nơi đều là xương vụn, thất kinh thất thố báo cảnh báo.

Đây là lưu trình phá án chính thức, rất nhiều tin tức đối với ta mà nói thì vô dụng, ta cần một lần nữa thẩm vấn người nhà đã chết. Lưu đội rất phối hợp, đưa nơi ở của mấy gia đình chết cho ta, đồng thời phái một đội viên tên là Tiểu Lâm đi theo ta.

Chỉ là chúng ta còn chưa ra cửa lớn của Cảnh Sự, đã thấy một bóng người màu đỏ đang phụ trách cảnh giác ngăn trở mạnh mẽ xông vào.

Đây là nữ nhân mặc quần áo màu đỏ, đầu tóc rối bời che khuất mặt. Dưới chân nàng ta là chiếc dép lê nhà ở, còn bị mất một chiếc.

Chân trần có một vài vết thương, cả người bị nước mưa xối xả làm cho vô cùng chật vật. Nàng một bên cố gắng thoát khỏi sự cảnh giác của dân chúng, một bên rống to. Nhưng âm thanh vỡ vụn vụn vụn vụn vụn vặt, không có một câu hoàn chỉnh, ta mơ hồ nghe được mấy lời tai nạn chết người.

Xảy ra ngã rẽ này, chúng ta đành phải tạm thời dừng lại, mang theo nữ nhân trở lại văn phòng, sau đó rót cho nàng một chén nước ấm.

"Cảm ơn, cảm ơn."

Nữ nhân mang theo ân đức nói lời cảm tạ với chúng ta, sau đó uống hết một chén nước ấm, cảm xúc mới hoàn toàn ổn định lại. Chẳng qua bả vai không ngừng nhún nhảy, nói rõ giờ phút này nội tâm của nàng vẫn còn vô cùng sợ hãi.

Lưu đội cầm giấy bút ngồi ở một bên, hỏi mấy vấn đề đơn giản về tính cách tuổi. Mấy vấn đề này không chỉ có thể để cho chúng ta có một đại khái hiểu rõ đối với nữ nhân, cũng có thể làm cho nữ nhân thích ứng với giai đoạn nói chuyện phiếm kế tiếp.

Thông qua câu trả lời đứt quãng của nữ nhân, chúng ta biết được nữ nhân tên là Vương Bình, năm nay ba mươi bảy tuổi, nhà ở một khu vực nhỏ không xa cảnh ngục.

Lưu đội thấy Vương Bình có thể trả lời vấn đề như bình thường, liền hỏi nàng chuyện gì?

Kết quả Vương Bình nghe được vấn đề này, sợ tới mức chén cũng rớt xuống, trừng lớn hai mắt tràn đầy hoảng sợ.

"Thật là nhiều người đang khóc, rất nhiều người đang khóc... Bọn họ muốn giết ta!"

Vương Bình đem đầu vùi trên mặt bàn, thanh âm khàn khàn vì sợ hãi không ngừng phát run.

Lưu đội không biết ghi chép thế nào, đành phải hỏi nàng là ai muốn giết người? Lúc này câu trả lời của Vương Bình càng làm cho người ta không hiểu ra sao, lại làm cho tinh thần của ta rung lên.

"Thật nhiều khuôn mặt...rồi xuất hiện trên tường, tủ tủ, trên giường, ta cảm thấy những khuôn mặt đó khẳng định muốn giết ta, liền chạy ra ngoài."

Ta và Lưu đội liếc nhau, hiển nhiên cũng hoài nghi Vương Bình rất có thể là người bị hại, ta muốn tiến thêm hiểu rõ tình huống, liền đề xuất muốn đi vào nhà nàng xem một chút.

Vương Bình có chút không muốn về nhà, tam thời cam đoan nàng sẽ không xảy ra chuyện, nàng mới do dự một chút rồi mang theo ta về nhà của nàng.

Vừa vào cửa, ta đã thấy một thằng bé sáu bảy tuổi đang ngồi trên ghế thấp, nó nghe được tiếng động chỉ là ngẩng đầu lên nhàn nhạt nhìn chúng ta một cái, trên mặt tràn ngập chán ghét.

Ta không khỏi sững sờ, nghĩ thầm tiểu hài tử như vậy tại sao có thể có cảm xúc cực đoan như thế? Theo bản năng liền nhìn về phía Vương Bình ở bên cạnh. Ta là người xa lạ, cảm xúc chán ghét của nam hài rất có khả năng là nhằm vào ta, ngược lại giống như đang nhằm vào Vương Bình.

Vương Bình nhìn thằng bé, nhướng mày, ngữ khí xông lên để cho thằng nhóc về phòng, bằng không đêm nay đánh chết nó.

Đứa bé trai không nói gì, mà là cúi đầu, trong ngực ôm một con rối bố hổ yên lặng lên lầu, chỉ là trước khi lên lầu cố ý nhìn mình một cái, ta cảm thấy ánh mắt đứa nhỏ này có sự quỷ dị không nói nên lời!

Vương Bình miễn cưỡng cười cười với ta, nói con trai không hiểu chuyện khiến ta không cần để ý. Ta tùy ý cười cười, không nói gì, trong lòng càng thêm cảm giác quái dị.

Vừa rồi Vương Bình đi cảnh báo cầu cứu, thế mà lại ném con nhỏ như vậy vào nhà, vừa rồi còn đánh đánh chửi con trai, mắng con, điều này khiến ta có chút phản cảm với Vương Bình!

Bất quá đây là việc riêng của người ta cũng không tiện nhúng tay vào, sau khi lên tiếng chào Vương Bình, ta liền bắt đầu kiểm tra ở nhà nàng ta.

Phòng khách nhà nàng rất lớn, bày một cái ghế dựa bằng da thật, còn là trà thủy tinh trong suốt, đối diện là cái TV dùng nửa bức tường nước. Bên cạnh TV còn đặt một cái khuôn mặt, có đứa bé trai vừa rồi, cũng có của Vương Bình và một người đàn ông, nhìn qua hẳn là chồng của nàng.

Về phần ở trên lầu có hai gian phòng ngủ, một gian trống có một gian khóa lại, chắc là gian phòng của đứa bé.

Một vòng qua đi cũng không có phát hiện gì, căn bản không nhìn thấy Vương Bình lúc trước nói đến khóc lóc khắp nơi.

Sau đó ta xuống lầu liền bảo Vương Bình đem tình huống lúc đó nói lại một lần nữa, lúc này Vương Bình đã sửa sang lại đơn giản, thay y phục, tóc cũng đã lau sạch sẽ, ta lúc này mới tính rõ diện mạo của nàng.

Trên mặt ba mươi bảy mươi tám tuổi không có một nếp nhăn, làn da bảo dưỡng rất tốt, bởi vì kích động mà tái nhợt khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn qua đặc biệt yêu mị, rất dễ khiến nam nhân sinh ra xúc động.

Ta biết mình tà kình lên, vội đọc một lần Vũ Dư đạo đức dày xéo, sau đó nghiêm trang nghe Vương Bình kể.

Đứa con cò thứ năm trăm sáu một cởi khỏi quần!

Ngày hôm qua nàng làm việc quá bận rộn, ròng rã cả đêm mới đem tư liệu sửa sang xong, sau đó nàng trở về phòng ngã đầu ngủ, không ngờ mơ hồ nghe được tiếng khóc của trẻ con.

Ngay từ đầu nàng cũng không để ý, cho rằng phụ cận là ai hài tử đang khóc, sau đó nàng mới cảm giác được không thích hợp, bởi vì tiếng khóc là từ bốn phương tám hướng truyền tới, hơn nữa càng ngày càng gần nàng!

Sau đó nàng bừng tỉnh khỏi giấc mộng, vừa mở mắt ra đã thấy một gương mặt trẻ con xuất hiện trên tủ quần áo của nàng, nước mắt màu máu cùng làn da tái nhợt khiến nàng sợ tới mức thét lên thành tiếng, hoảng loạn từ trong cửa xông ra.

Không nghĩ tới trong phòng khách càng khủng bố hơn, trên màn hình truyền hình, trên tường giấy, thậm chí ngay cả sàn nhà cũng tràn đầy vẻ dở khóc.

Nàng thất hồn lạc phách chạy ra ngoài, một hơi chạy đến cửa Cảnh Sự Thính, lúc này mới có một màn ta gặp phải trước đó.

Ta nghe sau lưng chau mày, nhìn một chút sắc trời bên ngoài, hiện tại bất quá vừa lau đen nhi, cho dù bởi vì mưa mưa không có ánh mặt trời, bình thường đồ vật bẩn thỉu cũng không dám đi ra, nghĩ tới lần này lai lịch không đơn giản.

Ăn cơm tối đơn giản xong, ta để Vương Bình về phòng nghỉ ngơi.

Nàng có chút sợ hãi nắm lấy ống tay áo của ta, lo lắng hỏi: "Những khuôn mặt khóc kia sẽ còn tới nữa, có đúng hay không?"

Ta khẽ gật đầu, nói cho nàng biết chỉ có thứ này đến, ta mới có thể nghĩ biện pháp đối phó, chính là muốn nó đến.

Vương Bình tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn nghe lời của ta trở về phòng. Ta ở trong phòng nàng dán một tấm linh phù bậc thấp ích tà, mấy tấm linh phù này uy lực không phải quá lớn, vừa vặn có thể cam đoan an toàn của nàng, cũng không làm cho linh cảm âm linh đến sợ hãi, dùng đến bây giờ là thích hợp nhất.

Sau khi bố trí xong, ta liền trốn vào tủ quần áo lớn của Vương Bình gia, để lại tủ gỗ một khe nhỏ.

Quần áo của nàng phần lớn đều ở trong phòng khách, nơi này chỉ treo mấy cái quần áo bình thường, ta trốn ở bên trong nhìn rất rộng rãi.

Vương Bình phỏng chừng là thật mệt, nằm trên giường mấy phút hô hấp liền ổn định, còn phát ra tiếng ngáy không đều.

Ta nắm Thiên Lang Tiên, nhắm mắt nghỉ ngơi trong ngăn tủ, tinh thần tập trung cao độ, luôn luôn chú ý động tĩnh chung quanh!

Thời gian chờ đợi luôn quá dài, ta không ngừng nhìn đồng hồ, nhìn kim đồng hồ từng chút từng chút xẹt qua, trong lòng không hiểu sao có chút xao động.

Mười hai điểm... Một điểm... Thế nhưng vật kia vẫn không hề xuất hiện.

Ta cảm thấy đêm nay nó hẳn là sẽ không đến đây, tinh thần buông lỏng, vây khốn lập tức cuốn lên, trong nháy mắt đầu liền có chút choáng váng.

Ngay lúc này một tràng nữ nhân thét lên làm ta giật mình, buồn ngủ hoàn toàn biến mất, cầm Thiên Lang Tiên trong tay liền phi thân lao ra khỏi ngăn tủ!

Lúc bốn mắt nhìn nhau, nàng mới phát hiện nàng đang hoảng sợ nhìn chằm chằm vào ta. Ta ý thức được không tốt, bỗng nhiên bước về phía trước một bước, nhanh chóng quay người lại, ngay sau đó cây roi Thiên Lang liền hất lên.

Tiếng khóc thê lương trong nháy mắt vang lên khắp căn phòng, ta ngẩng đầu lên nhìn, trên trần nhà, bên trên tủ tràn ngập những khuôn mặt khóc lóc mà Vương Bình đã nói.

Đây là một khuôn mặt của đứa nhỏ, không phân biệt được là nam hay nữ, vẻ mặt dữ tợn và giọng gào khóc có lẽ sẽ làm người ta đau lòng, thế nhưng làn da tái nhợt cùng huyết lệ ồ ồ chảy ra lại làm cho da đầu ta run lên.

Lòng bàn tay của ta ướt đẫm mồ hôi, tinh thần căng thẳng hẳn lên.

Âm linh chia làm vài loại, có âm linh siêu độ, mà có âm linh một khi quấn lên ngươi, chính là không chết không thôi. Nhất là đứa trẻ, âm linh trẻ con một khi trở thành ác linh, sẽ phi thường khó đối phó.

Ta vung Thiên Lang Tiên, hung hăng đánh vào trên mặt một tên, mặt buồn rười rượi phát ra tiếng kêu chói tai, sau đó tựa như một cái khay vỡ vụn, lộ ra máu thịt be bét bên trong.

Ta nhịn không được mà buông ra một kích động, như cách làm để đối phó với những khuôn mặt khác đang khóc lóc, nhưng những thứ này dường như có thể sinh trưởng vô hạn.

Sau nửa ngày, ta mệt mỏi đến mức hít thở không thông, linh lực trên roi Thiên Lang cũng bị tiêu hao không còn bao nhiêu, nhưng những khuôn mặt này lại bò lên từng góc gian phòng, hơn nữa từng chút từng chút một tới gần.

Vương Bình cả người co lại ở bên trong chăn, thỉnh thoảng lại thét lên hai tiếng, bộ dạng như điên cuồng.

Ta không rảnh an ủi nàng, nhìn vòng vây càng ngày càng nhỏ, ta thu lại Thiên Lang Tiên, cầm lên một nắm ngự rửa muối vung ra bốn phía!

Những mặt quỷ này đụng một cái liền phát ra thanh âm xì xì, giống như đặt trên lửa thiêu đốt vậy.

Không biết có phải vì nguyên nhân tâm lý hay không, mà ta còn ngửi thấy mùi thịt khét lẹt. Những cái mặt quỷ kia rất có linh tính, sau khi bị ta đả thương lập tức rụt trở về, tụ tập trên trần nhà, tủ sách, tường thành như hổ rình mồi chờ cơ hội.

"A!"

Ta vừa thở phào nhẹ nhõm, một tiếng thằng bé kêu liền từ trên lầu truyền đến.

"Con mẹ nó."

Ta thấp giọng mắng một câu, con của Vương Bình còn ở trên lầu.

Ta suy nghĩ trong chốc lát, lập tức móc ra Đào Hồn Hoa bảo hộ Vương Bình, sau đó hướng bên cửa rải một nắm muối ăn, quả nhiên truyền đến tiếng mặt quỷ khóc lóc cùng với tiếng thịt nướng tưới tiêu.

Thừa dịp mặt quỷ biến mất, ta kéo cửa phòng ra, mang theo Vương Bình muốn đi lên lầu.

Cảnh tượng bên ngoài khiến ta hít vào một ngụm khí lạnh: Trên mặt chi chít chằng chịt vẻ mấp máy, vừa nhìn thấy ta đã bắt đầu gào thét xé họng.

Đối mặt với mấy trăm đứa trẻ đang chảy nước mắt nhìn ta khóc lóc, trong nháy mắt đầu óc ta liền nổ tung, vậy mà sửng sốt mấy giây.

Trong chốc lát như vậy, mấy cái mặt quỷ trên sàn nhà đã trèo lên ống quần của ta, vừa khóc vừa kéo bắp thịt trên đùi ta xuống.

Đau đớn kịch liệt kéo thần trí của ta trở về. Ta học biện pháp đổ chút muối ăn, xua đuổi mặt quỷ, mặc kệ chân vẫn còn đang chảy máu đang ra sức chạy lên lầu.

Trong tiếng khóc của mấy trăm đứa trẻ, có một đứa con Vương Bình phát ra.

Ngay từ đầu hắn kêu khóc kịch liệt, nhưng trải qua khoảng thời gian ta bị ngăn chặn, thanh âm của hắn tựa hồ đã biến mất...

Ta hoảng hốt chạy lên lầu. Đến phòng nam hài đẩy cửa mới phát hiện cửa phòng bị khóa trái. Ta lùi lại vài bước, dồn hết khí lực đạp mạnh cửa một cái, trực tiếp đá cửa phòng văng ra.

Ta vội vàng chạy vào, lại phát hiện bé trai đang ngồi trên giường, trong mắt buồn ngủ nhìn ta, giống như không hề hay biết chuyện vừa rồi.

"Ngươi vừa rồi không khóc sao?"

Ta kinh ngạc hỏi, bởi vì trên mặt hắn trắng nõn không có một tia nước mắt.

Hắn lắc đầu, ôm thật chặt con hổ, tràn đầy phòng bị nhìn ta. Xem ra hắn chỉ bị tiếng ta đạp cửa đánh thức, cái khác hoàn toàn không biết.

Ta lúng túng cười cười, đóng cửa lại rồi đi trở về, mới vừa đi hai bước đột nhiên ý thức được không tốt, ta xác định vừa rồi mình nghe được tiếng khóc không giống với mặt quỷ kia, còn có tiếng thét chói tai.

Chẳng lẽ ta trúng kế? Nghĩ đến đây ta vỗ đùi một cái, vô cùng lo lắng chạy xuống lầu.

Trong quá trình xuống lầu, ta không ngừng quơ Thiên Lang Tiên, đánh ra một cái thông đạo từ trong mặt quỷ.

Âm thanh cầu cứu của Vương Bình đã rất yếu ớt, sau khi ta xông lên phát hiện toàn thân nàng đã bò đầy mặt quỷ, trên khuôn mặt xinh xắn toàn là vết máu, miệng mở lớn, nhưng thanh âm phát ra lại rất nhỏ.

Trong lòng ta trầm xuống, nhanh chóng niệm vài câu chú ngữ, Đào Hồn Hoa trong lòng Vương Bình tùy theo tiếng chú ngữ có hiệu quả xoay tròn nhanh chóng, từng vầng sáng dâng lên, đem toàn thân Vương Bình bảo hộ vào.

Cái mặt quỷ dán trên người Vương Bình ý thức được không tốt, buông ra nàng liền muốn chạy ra ngoài, nhưng Đào Hồn Hoa dưới sự khống chế của chú ngữ tăng cường uy lực, sao có thể để cho chúng chạy thoát?

Theo ta hét lớn một tiếng, một vòng mặt quỷ gần Đào Hồn Hoa nhất hóa thành từng làn khói đen, biến mất trong không khí.

Cứu được Vương Bình, trong lòng đang lo lắng của ta cuối cùng cũng đã buông lỏng xuống.

Kỳ thật vừa mới lên lầu thì phải nhận thấy không thích hợp, tiếng la khóc của lầu một vang lên đinh tai nhức óc, thế nhưng lầu hai lại không có chút âm thanh nào!

Chuyện này thật sự quá quỷ dị, chỉ có điều lúc ấy ta lo lắng cho đứa bé trai, vừa khẩn trương liền quên đi điểm ấy.

Trải qua một phen dằn vặt, tính khí của ta cũng bị giày vò nổi lên, đầu đầy khóc rống làm đầu ta đau muốn nứt ra, chỉ muốn cho chúng dừng lại.

Lúc nãy cây Thiên Lang tiên đã mất đi hiệu lực khi ta xuống lầu, ngự rửa muối cũng tiêu hao gần hết rồi, bởi vì trên thân nó cũng không mang theo bất cứ tên gia hỏa nào khác. Ta lo lắng nhìn quanh bốn phía, muốn tìm chút đồ vật có thể phòng thân, không ngờ thật sự tìm được!

Có thể là Vương Bình cũng không chú ý, nàng vừa thay quần áo xong, trên đó có một mảng lớn vết máu, điều này nói rõ nàng đã đến dì của mình, mắt thấy mặt quỷ lại muốn xông lên, ta hét lớn với nàng một tiếng: "Đem quần của ngươi cởi ra cho ta!"

Chương thứ năm trăm sáu mươi hai, Kinh Khắc yêu tà.

Kinh huyết của nữ nhân là một thứ vô cùng ô uế, không chỉ có thể làm cho quỷ quái hiện hình còn có thể bức lui chúng nó.

Tình huống trước mắt khẩn cấp, ta cũng không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ lo lắng Vương Bình không phối hợp.

Cũng may là Vương Bình phản ứng rất nhanh, chỉ sửng sốt một chút rồi lập tức cởi quần, dùng sức ném qua một bên cho ta.

Ta cầm lấy quần dính máu, vung mạnh một cái về phía mặt quỷ đang tiến tới, quả nhiên mặt quỷ thê lương kêu thảm thiết một tiếng. Ngay sau đó trong phòng khách truyền ra một tiếng thét chói tai, sau một khắc những mặt quỷ chi chít giống như nhận được mệnh lệnh này, trong nháy mắt liền biến mất.

Xem ra mặt quỷ chỉ huyễn hóa ra, âm vật hẳn là ở trong phòng khách, vì vậy lên tinh thần liền đuổi theo.

Lúc này toàn bộ khuôn mặt quỷ trong phòng khách cũng đã biến mất, ta mơ hồ nhìn thấy một bóng đen nhanh chóng từ trong khe cửa chui ra ngoài...

Thật vất vả mới nhìn thấy bản tôn, nếu để nó cứ như vậy chạy mất thì thiệt thòi lớn rồi! Ta cắn răng, kiên trì tiếp tục đuổi theo.

Bởi vì hiện tại chính là sáng sớm, toàn bộ khu nhỏ an tĩnh không có chút âm thanh, mấy cây đèn tối tăm phản đối bóng đêm càng thêm quỷ dị. Dưới mưa còn muốn lớn hơn chạng vạng tối, vừa ra khỏi cửa đã bị mưa to ướt đẫm.

Tiện tay lau nước mưa trên mặt, theo con đường nhỏ bóng đen vừa mới nhìn thấy bóng đen chạy trốn đi theo. Trong khu nhỏ phần lớn đường xá nối liền với từng căn nhà cư dân. Vừa đuổi chưa được mấy bước, bóng đen đã quẹo vào một căn nhà khác, ta vội vàng chạy ra vài bước, dưới chân đột nhiên trống rỗng, ngay sau đó cả người rơi xuống.

"Con mẹ nó, chơi trò này có được không!"

Nhìn bản thân tiến vào một cái cống rãnh không nắp giếng, ta không khỏi mắng một câu. Sau đó dùng sức bám vào mép miệng giếng, vừa dùng lực mắt cá chân liền truyền đến cảm giác đau đớn, hẳn là mới vừa rồi ngã xuống thì bị trật.

Công năng đèn dầu của điện thoại di động ta điều ra, chiếu bốn phía một cái, lúc này mới phát hiện nơi này vậy mà là một dòng nước giả, khó trách không có mùi khó ngửi.

Đáy rãnh giả là thứ mà một số gian thương phát minh để tiết kiệm chi phí, có thể làm ra phí tổn tiết kiệm hữu hiệu, nói cách khác chỉ có một cái giếng, phía dưới căn bản không có đường ống đào thông.

Tuy rằng ta chỉ khịt mũi coi thường loại công trình mặt mũi này, nhưng hiện tại ta vẫn cảm thấy có chút may mắn vì mình không bị vây trong cống rãnh chân chính, nếu không nhất định phải chết!

Sau khi xác định thân thể tạm thời không có nguy hiểm, ta mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi liệt trên mặt đất khôi phục thể lực. Tuy lo mặt quỷ sẽ lần nữa trở về trong nhà thương tổn Vương Bình, nhưng ta hiện tại trạng thái thật sự không có cách nào tay không bò ra khỏi cái rãnh nước cao hai, ba mét...

Nghỉ ngơi một đoạn thời gian, ta cảm giác trạng thái của mình không sai biệt lắm, đứng dậy hoạt động tay chân một chút. Cũng may, cái cống nước này tu giả tương đối thô ráp, có không ít nước bùn tuôn ra, ta dựa vào những chỗ lồi lên này cuối cùng cũng bò ra khỏi đó.

Sau đó ta dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phòng, trong lòng không ngừng cầu nguyện Vương Bình không xảy ra chuyện gì.

Cũng may lúc ta đẩy cửa đi vào, Vương Bình vẻ mặt lo lắng ngồi ở ghế dựa. Ta thấy nàng không có việc gì thì thở ra một hơi, sau đó cả người lập tức mềm nhũn, vô lực ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Đợi ta hồi sức lại, Vương Bình lấy một bộ y phục phu nhân của nàng cho ta mượn.

Ta tắm rửa xong quần áo mới thay xong thì trời đã tờ mờ sáng, Vương Bình nấu bát mỳ cho ta, ta không lo nóng lên liền nhét vào trong miệng, một bát xuống bụng mới cảm thấy ấm áp.

Chờ khi trời hoàn toàn sáng rồi ta mới ra ngoài nhìn một chút, phát hiện mưa đã ngừng, xem ra vẫn là một ngày nắng.

Âm Linh kia đến buổi tối cũng có chút sợ hãi, ban ngày khẳng định không dám xuất hiện. Ta nói với Vương Bình tình huống, bảo nàng đừng lo lắng nữa, sau đó bảo Vương Bình tìm cho ta một gian phòng trống.

Dù sao buổi tối còn có một cuộc ác chiến, ta nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt!

Dưới lầu chỉ có một gian phòng ngủ, nơi ta nghỉ ngơi đương nhiên là ở lầu hai. Khi trải qua phòng ngủ của con Vương Bình, ta mơ hồ nghĩ đến một chút manh mối, nhưng lại không thể bắt được cái gì, đành phải lắc đầu đi vào gian phòng bên cạnh, ngã lăn ra giường ngủ say như chết.

Không ngờ rằng mới nằm xuống không đến năm phút đồng hồ, tiếng chuông thông tin tựa như đòi mạng, ta tiện tay sờ lên máy móc thông tin, có chút khó chịu hỏi: "Ai đấy?"

"Trương lão bản, đã xảy ra án mạng!"

Theo thanh âm trầm ổn của Lưu đội truyền đến, ta mới ngồi dậy một chút đã vội vã ra cửa, cũng không giải thích được cho Vương Bình.

Lúc ta chạy tới cảnh báo, Lưu đội đang dẫn theo Tiểu Lâm và mấy viên ngoại thương chuẩn bị xảy ra cảnh báo. Lưu đội thấy ta sau này lên xe chở xe, hắn ở trên xe kể đơn giản tình huống.

Báo án là một cô bé mười một mười hai tuổi, nàng sáng sớm dậy đã phát hiện phụ thân chết trên ghế dựa phòng khách, nhưng tiểu nam hài vẫn nói không rõ tình huống, ngay cả địa chỉ cũng là ở đó hỏi thăm liên tục mới nói ra.

Ta nghe xong trong lòng tựa như một tảng đá đè ép, hôm qua lúc nhìn thấy Vương Bình ta còn tưởng rằng nàng gặp phải Âm Linh hại chết bảy người phía trước, không nghĩ tới ta cùng nó dây dưa một đêm, hôm sau vẫn là có người ngộ hại...

Lưu đội thấy ta trầm mặc không nói, vỗ vào bả vai của ta nói: "Lão bản, đừng nóng vội, chờ đến hiện trường hãy nói."

Ta chỉ vừa tốt vừa gật đầu, nhưng trong đầu lại hỗn loạn.

Xe đi được khoảng chừng một giờ mới đỗ trước một khu biệt thự, bảo an nhìn thấy chứng viên cảnh báo của đội Lưu đưa ra đã được thả rồi.

Mệnh án xảy ra ở gần khu biệt thự, bọn kỵ binh vừa tới hiện trường liền bận rộn, có người bận rộn kéo đường cảnh giới, vội vàng tiến hành trấn an tiểu cô nương báo án, cũng có người bắt đầu kiểm tra thi thể.

Ta đeo bao tay và bao giày lần trước cũng theo vào phát hiện trường, tùy ý đánh giá bố cục biệt thự một chút, sau đó bắt đầu nghiên cứu thi thể.

Nhìn vết máu đầy đất, còn có những thi thể rải rác bị cắt vụn khắp nơi, ta ghê tởm lắc đầu.

Nhưng đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy thi thể như gà luộc, không hiểu sao lại có đôi chút áp lực trong lòng.

Sau đó ta đi về phía viên kiểm tra đang thu thập dụng cụ, hỏi hắn người chết trước khi chết có sợ hãi hay không? Không biết thân phận của ta, cho rằng ta cũng là một viên hỗ trợ nhỏ.

Cũng có thể hắn làm nghề ly gián quá lâu đã không còn cảm giác gì đối với thi thể nữa, tóm lại hắn chỉ lạnh lùng nói cho ta biết, người chết quả thật có phản ứng quá độ kinh hãi, không loại trừ là bị hù chết mới bị bầm thây.

Nói xong hắn liền xách hòm công cụ đi, khối thi thể cũng được chứa vào túi nhựa nhựa đó mang đi, bọn họ sớm phát hiện chút manh mối, liền có thể sớm một chút kết án.

Lưu đội điều tra hiện trường, lưu lại hai viên đề phòng, sau đó chuẩn bị mang ta rời đi. Ta lắc đầu, hy vọng có thể tham dự quá trình bút lục.

Ta không hiểu Hình Hâm, cũng không hứng thú với phương diện này, ở lại chỉ muốn nhìn xem có chút manh mối nào từ trong cuộc trò chuyện của bọn họ hay không thôi!

Bởi vì ta phát hiện những thi thể kia bị cắt đứt, rất giống với những vết thương trên mặt Vương Bình, không có vết thương nào lớn. Nhưng vết thương nhỏ này lại rất dày đặc, cho nên mới có thể cắt một thi thể thành từng mảnh nhỏ bằng móng tay.

Lưu đội thấy ta chấp nhất muốn lưu lại liền đồng ý, nhưng liên tiếp phát sinh nhiều án thi thể như vậy, hắn bận đến chân không chạm đất, chỉ là sau khi dặn dò ta mấy câu, liền vội vàng mang những người khác rời khỏi nơi này.

Sau đó hai hộ vệ phân biệt làm bút tích đối với bốn người hầu của biệt thự, bọn họ đều không có điểm đáng ngờ gì, ngoại trừ một a di nấu cơm ra thì những người còn lại đều không ở trong biệt thự.

Sáng nay lão a di kia căn bản chưa rời giường. Nó bị tiếng thét chói tai của tiểu cô nương làm bừng tỉnh, hiện trường cũng không có bất kỳ manh mối nào của nó.

Còn con gái người chết là Viện Viện. Năm nay mười hai tuổi, sắc mặt nàng đến bây giờ vẫn còn trắng bệch. Xem ra phụ thân chết đã đả kích nàng rất lớn!

Giám săn sợ hãi nàng, hỏi ý tứ cố ý hạ giọng, mà nàng tuy sợ hãi đường nói chuyện coi như rõ ràng, đem nàng xuống lầu thấy quá trình thảm chết của phụ thân miêu tả một lần, sau đó hỏi cảnh báo lúc nào có thể tìm ra hung thủ?

Ta nghe xong không kìm được nhìn tiểu cô nương một chút, bởi vì phản ứng của nàng có chút kỳ quái!

Ngoài sợ hãi, trên mặt nàng không lộ ra bất cứ cảm xúc gì, phải biết rằng người chết chính là phụ thân nàng nha, nàng không thương tâm chút nào sao?

Ta vừa định hỏi nàng và phụ thân nàng quan hệ, dư quang đột nhiên bỏ lại ở lầu hai một bóng đen nho nhỏ hiện lên, xem ra tối qua giống hệt bóng đen ta đuổi theo. Ta không nói hai lời, nhắc tới Âm Dương Tán liền đuổi theo.

Xét thấy bóng đen này xuất hiện giữa ban ngày ban mặt cũng dám trắng trợn, ta không dám khinh thường, từ chỗ đội trợ thủ mượn lá cờ từ ngực mình.

Hào giả đại biểu cho chính nghĩa, có thể có tác dụng chấn nhiếp âm linh, ít nhiều cũng có tác dụng!

Bóng đen kia tốc độ rất nhanh, đảo mắt liền lướt qua hành lang lầu hai, đi vào chỗ sâu hơn, ta sợ bị nó ám toán, căng ra Âm Dương Tán cẩn thận từng li từng tí theo ở phía sau.

"Hì hì!"

Khi đi qua một căn phòng, bóng đen đột nhiên dừng lại một chút, sau đó trong phòng truyền ra tiếng trẻ con chơi đùa.

Bóng đen quay đầu lại nhìn ta một cái, hơi xa một chút, ánh sáng lầu hai lại có chút lờ mờ, ta không thể thấy rõ diện mạo của nó. Chỉ là mơ hồ nhìn ra là một tiểu hài tử béo mặc áo vải thô, đại khái khoảng bảy tám tuổi.

Sau đó bóng đen hướng về phía ta nhếch miệng cười một tiếng, hóa thành một làn khói đen theo cửa khâu vào phòng. Ta sợ nó thương tổn hài tử trong phòng, vội vàng đi theo, lại phát hiện cửa là khóa. Dùng sức gõ cửa, cũng không nhận được bất cứ sự đáp lại nào.

Ta chần chừ một chút, lập tức chạy xuống lầu tìm người hầu lấy chìa khoá. Kết quả hắn cho ta một xâu dài, không có thời gian thử nghiệm cả đám rồi kéo hắn lên lầu.

Kết quả lại đến cửa phòng, người hầu nói cái gì cũng không chịu mở cửa. Ta vừa nghe liền cảm giác được có cái gì đó không đúng, chỉ có thể cho hắn tội danh bang hung, hắn bị buộc tới mức không thể nào mở cửa được...

Chỉ là sau khi mở cửa ra làm sao còn có bóng đen? Càng kỳ quái chính là lúc trước ta rõ ràng nghe nơi này có thanh âm chơi đùa trẻ con, nhưng bây giờ bên trong ngay cả sợi lông cũng không có!

Trong lòng ta rất muốn chết, rất sợ bóng đen đưa con đi, liền phân phó người hầu nhanh chóng tìm kiếm xung quanh, sau đó ta theo hướng âm khí nặng nhất tiếp tục đuổi theo.

Không ngờ vừa đi được hai bước đã bị người hầu kéo lại. Nàng ta kinh hãi nhìn chằm chằm vào ta, sau đó gằn từng chữ một: "Nơi này vốn chẳng có đứa trẻ nào..."

Ta sửng sốt một chút, cảm giác biểu lộ của nàng không thích hợp. Một truy hỏi mới biết người chết vốn có hai người con gái, con gái chính là Viện Viện dưới lầu, mà con trai mỗi ngày vừa qua một tuổi đã chết trong phòng này.

Ta vừa nghe càng cảm thấy không thích hợp, hào quang trong nhà này liền có bốn người, làm sao còn nhìn không nổi một đứa trẻ chứ?

"Tên nam hài mỗi ngày kia là chết như thế nào?" Ta vội vàng hỏi.

Người hầu nghe xong thở dài, lắc đầu nói: "Một mình trẻ con ở trong phòng bú sữa, không một ai phát hiện, tới lúc phát hiện thì hài tử đã không cứu sống được nữa..."

"Phụ mẫu của hài tử đâu?"

Người hầu nghe ta hỏi như vậy, giọng chế nhạo: "Ngày đó cha mẹ hắn đều ra ngoài tham gia yến hội cao cấp, căn bản không quản tới hài tử... hôm nào cũng đáng thương, khi bị phát hiện thân thể đều tím ngắt, đúng là gây nghiệt mà!"

Kéo dài lâu như vậy, ta biết không có khả năng lại đuổi theo bóng đen, dứt khoát hàn huyên với người hầu, trò chuyện mới biết vợ chồng nhà này đều không về nhà một lần, mỗi ngày đều la hét sự nghiệp làm nặng, gia đình thì nhẹ.

Thậm chí trượng phu đã chết, thê tử đến giờ còn chưa xuất hiện, tám phần là uống say ở đâu nghỉ ngơi.

Ta không khỏi thổn thức quá mức, nghĩ tới tiểu Thiên Thiên Thiên

Thiên kia sinh ra mấy tháng, khi mẹ nó còn có thể đi ra ngoài xã giao, tâm này cũng rất lớn.

Như người hầu đã nói, cha mẹ tội nghiệp đáng thương là đứa trẻ!

(D: Chúc mọi người Nguyên Quan vui vẻ! Một năm đại cát đại lợi mới, mỗi người có được âm vật có thể tâm tưởng thành. Thương nhân Âm gian chính thức đọc tập QQ: 2020607, hoan nghênh các bằng hữu của đốm lửa gia nhập, lão Cửu chờ các ngươi ở chỗ này.)

Chương thứ năm trăm sáu mươi ba. Hổ dữ không ăn thịt con.

Sau khi bút lục hoàn thành, ta và hai viên khám báo liền trở về trạm gác.

Trước khi trở về trùng hợp gặp được nữ chủ nhân mới vừa trở về, nàng ta nghe thấy trượng phu bị phanh thây, chỉ là không sao cả gật đầu, để cảnh sát mau chóng phá án. Sau đó liền đá rơi bổng hôn vào phòng nghỉ ngơi, ngay cả đứng ở phòng khách vẻ mặt bất lực như con gái.

Nếu không phải nàng có đủ loại chứng cứ không có ở đây, ta còn hoài nghi có người nàng muốn giết...

Trải về trạm gác, ta lại một lần nữa lấy ra tất cả tư liệu về tế kiến, muốn tìm ra điểm giống nhau của bọn họ.

Nghiên cứu một lúc hai giờ, cuối cùng cũng phát hiện một ít dấu vết để lại: tám người chết kia có thân phận địa vị ra sao, bọn họ đã kết hôn với nhau, hơn nữa còn có ít nhất một đứa bé.

Ta lập tức nói cho Lưu đội biết chuyện ta phát hiện, Lưu đội lại cho rằng phạm vi của nó quá rộng lớn, chẳng lẽ hung thủ lại muốn giết hết những người đã sinh con sao? Đó chẳng phải là cuồng ma biến thái siêu cấp sao.

Ta nghe hắn nhìn thật kỹ một chút, nói với hắn một câu: "Ta thấy Âm Linh kia rồi!"

Lưu đội nghe xong trực tiếp trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

Ta hít sâu một hơi, nói cho nó biết Âm Linh là một tên tiểu quỷ, cho nên mới có thể lựa chọn gia đình có hài tử.

Ta cảm thấy sở dĩ nó giết người, chắc chắn là bởi vì khi còn sống tao ngộ chuyện gì đó, mà hiện tại tám đứa nhỏ người chết này có những trải nghiệm tương tự với nó.

Lưu đội sau khi tỉnh táo lại, thần sắc ngưng trọng hỏi ta chuẩn bị làm gì?

Ta lắc lắc đầu, nói hiện tại chỉ biết gia đình của Âm Linh chuyên môn hại hài tử, về phần động cơ giết người là gì, còn chưa rõ ràng.

Cho nên bây giờ là việc cấp bách, trước tiên muốn tra xét quan hệ những gia đình tù nhân này, đặc biệt là quan hệ giữa cha mẹ và con gái mới có thể bước tiếp theo.

Lưu đội nghe ta vừa nói, lập tức phái người đi thăm dò. Ta không đi theo nữa, mà là đi đến nhà Vương Bình bảo hộ nàng. Bây giờ còn không xác định được kế tiếp Âm Linh muốn hại có phải là Vương Bình hay không? Nhưng nó đã từng xuất hiện ở đây, nói rõ khả năng Vương Bình bị hại là rất lớn.

Vương Bình thấy ta tới, trên mặt hiện lên sự vui sướng. Ta cố ý tán gẫu với cô bé, sau đó phát hiện một vấn đề: Cô không giống những mẫu thân khác nhắc tới con mình liền dễ dàng mở hộp ra, vội vã nói hai câu liền chuyển đề tài.

Trên tổng thể, Vương Bình cho ta một bộ dáng nàng hoàn toàn không quen thuộc với con mình, nghĩ đến đây tim nhảy mạnh một cái, cảm thấy đã nắm được vấn đề mấu chốt nhưng lại không biểu đạt ra được.

Ta bị loại cảm giác này làm cho bực bội, liền không tiếp tục nói chuyện với Vương Bình nữa, đứng dậy đi về phía phòng ngủ lầu hai.

Cánh cửa phòng ngủ của con trai Vương Bình đóng hờ, theo bản năng ta nhìn thoáng qua bên trong, lại phát hiện đứa bé trai đang nói chuyện cùng con bố lão đang ôm trong ngực, xem bộ dáng giống như là đang biểu dương chuyện gì cũng giỏi, thoạt nhìn hết sức quái dị.

Ta muốn ghé qua nghe rõ một chút, cậu bé đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cửa, giống như đã phát hiện ra ta!

Ta như bị điện giật lui mấy bước, nghe lén bị phát hiện chuyện này thật sự có chút xấu hổ, ta giả bộ như vô tội nhanh chóng mở cửa phòng mình, sau đó đi vào.

Tính toán ra ta đã hai ngày hai đêm không nghỉ ngơi tốt, nằm trên giường không bao lâu liền ngủ say, đến lúc tỉnh lại đã là buổi chiều.

Mới vừa xuống lầu Vương Bình đã gọi ta ăn cơm, đồng thời nói với ta có cảnh sát đã tới, nói chuyện ta phải tra có kết quả.

Ta nghe xong đâu còn nhớ tới ăn cơm, lúc này liền chạy đến trạm gác, vừa vào văn phòng liền phát hiện sắc mặt Lưu đội đen như bao nhiêu trời vậy.

"Sao vậy?" Ta nghi ngờ hỏi.

Hắn không có nói chuyện, mang ta đi vào hồ sơ, sau đó đem một xấp tư liệu thật dày đẩy tới trước mặt ta. Ta lật xem tư liệu, sắc mặt cũng chậm rãi trầm xuống...

Ở trong thế giới quan của ta, cha mẹ vĩ đại nhất là vô tư nhất, cho dù có đôi khi phụ mẫu làm sai, xuất phát điểm cũng là vì tốt cho hài tử, nhưng những tư liệu trước mắt này lại phá vỡ tam quan của ta!

Nhìn từ điều tra, tám người chết bất luận điều kiện kinh tế ra sao, đều có một điểm giống nhau đó chính là mất đi hài tử, nghiêm trọng thậm chí còn biết ngược đãi hài tử!

Hai ba người chết trong đó là người xứ khác, sau khi phát triển ở Phúc Châu, suốt ngày chỉ lo cho đất hoa thiên tửu của mình, lại vứt hài tử ở nhà mặc kệ không hỏi. Còn có một người chết, thường thường ở nhà u hội tình nhân, tùy ý người thân dùng thủ đoạn nghiến nến nhỏ giày vò con gái mình!

"Con mẹ nó chứ, đây là người ư? Quả thực là súc sinh mà!"

Ta phịch một tiếng đóng tư liệu lại, trong một khoảnh khắc như vậy thật sự muốn buông tay không quan tâm chuyện này nữa, bởi vì những người này vốn đã đáng chết!

Lưu đội nhìn thấy tâm tình của ta kích động, áp chế bàn tay đang có chút run rẩy của ta, chậm rãi nói: "Trương lão bản, ta nghe nói đám người các ngươi đều tin tưởng chuyển thế luân hồi, đúng không?"

Ta khẽ gật đầu, không hiểu sao chủ đề của hắn lại đột nhiên chuyển biến nhanh như vậy.

Hắn hít một hơi thuốc mới nói: "Buổi sáng không phải ngươi nói quấy phá là một tiểu quỷ sao? Ngươi thật sự nhẫn tâm buông tay mặc kệ, để một đứa bé đáng thương khi còn sống phải bình an sau khi chết còn không được sao? Nó giết người đó là bởi vì trong lòng nó có khổ, có hận, hận khắp thiên hạ ngược đãi cha mẹ ruột của nó."

Ta bị đội ngũ này nói khẽ giật mình, sau đó lúng túng sờ lên mũi, ngay cả người ngoài hành xử như hắn mà cũng có thể nhìn thấu, không ngờ suýt nữa vì phẫn nộ mà mất nguyên tắc.

Xem ra phải thường xuyên niệm một đoạn 《 Đạo Đức Kinh 》, nếu không cảm xúc luôn mất khống chế.

Lưu đội thấy ta không còn tức giận nữa, liền hỏi ta định làm gì bây giờ? Hiện tại mỗi ngày Âm Linh đều hại chết một người, còn như vậy thì muốn đi Phúc Châu rồi.

Ta suy nghĩ một chút, dùng tay phải gõ nhẹ lên bàn nói: "Triệu Bình hại là khả năng lớn nhất! Ngày hôm qua nếu không phải ta ra tay, người chết khẳng định là nàng. Sau này tiểu quỷ biết không giết được Vương Bình, cho nên mới lâm thời đổi nhân tuyển."

Sau đó Lưu đội hỏi có nên tiếp tục bảo vệ Vương Bình hay không, ta lắc lắc đầu.

"Ta không nắm chắc có thể diệt trừ được Âm linh. Nếu nó nhìn thấy ta mà lại chạy đi gây họa cho người khác, như vậy tội của ta sẽ lớn lắm đây..."

Ta bất đắc dĩ nói, tiếp theo để Lưu đội chọn lựa hai đứa bé sinh con, hơn nữa gia đình kỵ binh vô cùng hòa thuận đến Vương Bình gia, mà bản thân ta thì trốn ở bên ngoài.

Âm Linh kia có phải chỉ giết đám người không tốt đối với nhi nữ hay không, thử một lần tất cả đều rõ ràng.

"Đúng rồi, ta ở bên ngoài quan sát không được nói cho bất luận kẻ nào, miễn cho lộ ra dấu vết." Ta suy nghĩ thêm một câu, Lưu đội gật gật đầu rồi đi an bài.

Thẳng đến khi đội Lưu an bài hai viên thương binh trung niên rời đi một đoạn thời gian, ta mới đi theo.

Để đảm bảo không bị phát hiện, không đợi đến gần Vương Bình gia ta đã dán Già Dương phù lên người, sau đó mới lớn mật bò đến leo lên cây ngoài cửa sổ nhà Vương Bình.

Già Dương phù che khuất dương khí trên người ta. Trừ phi âm linh nhìn thấy ta luôn, bằng không sẽ không phát hiện ta.

Bầu trời lại bắt đầu mưa, rất nhanh cả người ta ướt đẫm, quần áo dán chặt trên người cảm giác phi thường không thoải mái. Ta tận lực bỏ qua loại cảm giác này, mắt không chớp nhìn chằm chằm trong phòng, xuyên thấu qua cửa sổ có thể thấy hai viên giám sát đang cùng Vương Bình nói chuyện.

Có lẽ thấy ta đến trễ như vậy còn chưa trở lại bảo vệ, sắc mặt Vương Bình thoạt nhìn có chút bối rối.

Con trai Vương Bình vậy mà phá Thiên Hoang dưới mặt đất, ôm Bố Hổ cười ha ha với sầu sĩ, tựa hồ rất vui vẻ.

Nhưng hắn và Vương Bình hầu như không có giao lưu, thậm chí là dựa vào kỵ sĩ ngồi xuống, nhìn qua đối với mẫu thân của mình không có chút cảm giác ỷ lại, điều này làm cho ta càng thêm xác định suy đoán của mình.

Buổi tối chừng mười ngày, một tên quan chức trong đó đứng dậy dắt tay con trai Vương Bình Bình đi lầu hai, hẳn là dỗ dành hắn đi ngủ.

Một vị kỵ binh khác vẫn ở cùng Vương Bình nói chuyện phiếm, nhìn dáng vẻ của bọn họ là không định ngủ.

Ta không khỏi có chút gấp gáp, Âm Linh kia hôm qua đã bị ta đánh rất hăng, nếu như không lốc xoáy mà nói thì nó có khả năng không dám xuất hiện.

Sau đó ta vất vả lấy ra điện thoại viết thư cho Lưu đội trưởng, ngay sau đó ta liền nhìn thấy bên trong chở giám cầu nhận điện, sau khi lấy máy truyền tin và nói chuyện đơn giản với Vương Bình vài câu, sau đó Vương Bình trở về phòng ngủ.

Giám binh tựa vào xe ngựa hít một hơi thuốc, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi. Tối qua Âm Linh mới xuất hiện vào rạng sáng, từ thời gian nhìn tới còn phải đợi một đoạn, ta liền nhắm mắt chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lúc này, trong phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng "Đùng" giòn vang, ta mở bừng mắt nhìn sang, phát hiện bên cạnh TV đã rớt xuống!

Sau đó ta ngạc nhiên phát hiện một khuôn mặt trẻ con đáng yêu xuất hiện ở trên TV, đối diện vu sư. Khác với cái mặt buồn khóc tối hôm qua, hôm nay nó cười, hơn nữa còn rất mơ hồ.

Cho dù đội săn thú đột nhiên mở mắt cũng không nhất định chú ý tới nó, ta thấy nó không có ý thương tổn đội kỵ sĩ, liền nhẫn nại tiếp tục quan sát...

Chỉ thấy nó nhìn chằm chằm đội kỵ binh cười thật lâu, sau đó rời khỏi TV, chậm rãi hướng phòng ngủ mà bò đi. Xem ra ta phỏng đoán không sai, trước đó khi nó xuất hiện ở Vương Bình gia, toàn bộ phòng khách đều là nước mắt, hiện tại nó lại đi thẳng đến phòng ngủ, xem bộ dáng là không muốn bị dọa đến một vị phụ thân tốt.

Ta dời chỗ một chút, hy vọng có thể nhìn thấy tình huống trong phòng ngủ. Không nghĩ tới Vương Bình lại kéo rèm cửa lên.

"Mẹ nó, thất sách!"

Ta thầm mắng một tiếng, sau đó vội vàng từ trên cây trượt xuống, lặng lẽ bò lên ban công.

Không nghĩ tới cửa sổ ban công còn mở ra, trong lòng ta rất vui, cởi giày nhẹ nhàng đi đến phía sau cửa sổ, sau đó đẩy ra một khe để chuẩn bị quan sát. Ai ngờ ta vừa mới mở cửa sổ ra, một khuôn mặt khóc lóc phóng đại hướng về phía ta, đôi mắt chảy đầy huyết lệ lớn chừng nắm tay.

Trong nháy mắt ta bị dọa đến ngồi dưới đất, sau đó lửa giận lập tức bùng lên trong lòng.

"Cút mẹ ngươi đi!"

Ta hét lớn một tiếng, đột nhiên đem Âm Dương Tán đâm tới. Sau đó nét mặt khóc lóc hóa thành một bóng đen định chạy ra khỏi phòng, ta nhanh chóng theo ra ngoài, lần này tuyệt đối không thể để nó chạy nữa!

Sĩ quan phòng khách đã tỉnh, hắn thấy ta mang theo Âm Dương Tán mặt mũi tràn đầy hung quang xông tới, nhất thời có chút phát mộng.

Chương thứ năm trăm sáu, gia đình bạo lực.

Ta không rảnh giới thiệu với hắn, cắn nát ngón tay niệm ra Thỉnh Linh Chú, theo ta vận dụng thỉnh linh chú số lần càng ngày càng nhiều, kinh nghiệm cũng càng ngày càng phong phú, rất nhanh sẽ có quỷ quái phụ cận tới hỗ trợ!

Sau đó, trong nháy mắt tốc độ của ta liền tăng lên, khoảng cách với bóng đen càng lúc càng ngắn. Sau khi khoảng cách thu nhỏ lại đến phạm vi công kích của Âm Dương Tán, ta nhanh chóng ném Âm Dương Tán qua.

Chỉ là ta quên mất chênh lệch giữa bản thân và bóng đen, không đợi ta khởi động Âm Dương Tán, bóng đen lại lần nữa chạy mất...

Ta đã xác định rõ nó sợ ta, nó căn bản là không còn sống mà chạy về phía trước. Ta nghĩ tới lần trước nhờ nó bỏ trốn, sau đó có người bị phanh thây, ngực như bị lửa đốt, lấy ra một cái áo choàng màu vàng đeo lên người.

Nghe nói đây là Càn Long hoàng đế xuyên qua áo khoác ngựa vàng, thật ra chính là áo choàng tơ lụa màu vàng. Chẳng qua khi Hoàng đế đi qua, bên trên còn có long khí.

Hơn nữa dân chúng cổ đại, bất kể là người lớn hay là trẻ nhỏ đều kính sợ màu vàng, nếu bóng quỷ này là người cổ đại thì nhất định nó sẽ sợ hãi.

Quả nhiên, mới vừa bị áo khoác ngựa vàng bao lại, tốc độ bóng đen đã chậm lại, còn có xu thế muốn quỳ xuống. Xem ra tìm đúng phương pháp, ta thở phào nhẹ nhõm, chống đỡ Âm Dương Tán đi qua, một tay khác lấy ra một tấm Nhiếp Hồn Phù.

Có thể đây là một đứa bé lúc còn sống bị ngược đãi đến chết, ta không đành lòng khiến nó hồn phi phách tán, cho nên muốn dùng linh phù trị nó, lại nghĩ biện pháp siêu độ.

"Thúc thúc!"

Ta mới vừa dán linh phù lên người bóng đen, sau lưng liền truyền đến thanh âm của Vương Bình Nhi Tử. Ta theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy con của Vương Bình ngay cả giày cũng không mặc, bị mưa dầm làm run rẩy.

Ta mới vừa muốn cho hắn nhanh chóng về nhà, cái ót liền truyền đến đau nhói. Ta ý thức được chính mình đã trúng kế, ôm cái ót quay đầu lại thì thấy bóng đen đã giãy thoát khỏi khống chế của linh phù, hấp tấp chạy ra ngoài thật xa.

Cảm giác đau nhói sau gáy rất nhanh liền biến mất, đoán chừng là Quỷ ảnh trước khi chạy đã thuận tay bắt lấy ta.

Đuổi thì không đuổi kịp rồi, chỉ có thể hi vọng nó có thể rõ ràng đạo lý hại người cuối cùng hại mình, đừng đi hại người nữa!

Ta xoay người đem nam hài còn đang phát run bế lên về nhà Vương Bình, vừa đến nhà nam hài liền ngoan ngoãn lên lầu, ta tùy tiện lấy cái khăn lông ngồi ở xe ngựa lau tóc, thuận tiện hỏi giám sát hơn nửa buổi, hài tử chạy ra ngoài sao cũng không ngăn cản chút nào?

Giám săn rõ ràng sửng sốt, nói hắn căn bản không thấy đứa nhỏ ra ngoài, còn kỳ quái hỏi tại sao mang theo đứa nhỏ cùng trở về.

Ta nghe không nhịn được nhíu mày, nói một đứa nhóc con như vậy chạy ra ngoài mà ngươi cũng không thấy, cảnh sát ngươi làm sao làm được?

Giám binh nghe xong cũng nổi tiếng, vỗ mạnh một cái tỏ vẻ vừa rồi căn bản không ai đi ra ngoài, hắn ngay cả chợp mắt cũng chưa đánh, có người đi ra hắn khẳng định sẽ nhìn thấy!

Ta nghe xong cảm giác không đúng, vung cái khăn lông liền lên lầu, thấy cánh cửa nam hài khép hờ, mà nam hài nằm trên giường cũng ngủ say sưa.

Tóc của hắn ướt sũng, vừa nhìn thấy liền đi ra ngoài. Ta lập tức đem hắn lay tỉnh, hỏi hắn tại sao vừa mới đột nhiên lại ra ngoài? Nam hài buồn ngủ ngơ ngác nhìn ta, vẻ mặt mờ mịt.

Xem ra vừa rồi hắn bị bóng đen mê hoặc, ta thở dài xuống lầu, cùng trung niên vu sư độc ác hút thuốc.

Vừa nghĩ tới ngày mai lại có khả năng có người giết hắn, trong lòng lại rất bực bội, đã nhiều năm làm nghề này vẫn là lần đầu ủy khuất như vậy, thậm chí cho đến bây giờ cũng không biết gặp phải ác quỷ hay âm vật, đến mức bị nó trêu đùa nhiều lần.

Kỵ binh ở một bên an ủi ta, bảo ta không nên gấp gáp, nhưng ta sao có thể không vội? Mỗi ngày đều có một mạng người máu chảy đầm đìa!

Ta không nói chuyện, chỉ yên lặng hút thuốc sau đó ép bản thân nghỉ ngơi, đội kỵ binh cũng không nói gì nữa, tựa vào ghế ngồi ngủ rồi.

Ngày thứ hai ta nói chuyện với Vương Bình một mình, để nàng quan tâm nhiều đến con trai, đối tốt hơn một chút.

Vương Bình nghe xong sắc mặt có chút quái dị, nói đây là việc nhà, bảo ta không nhúng tay vào. Ta chỉ có thể nói cho nàng biết, nàng bị âm linh quấn lấy là bởi vì nàng đối với con trai không tốt.

Vương Bình nghe xong liền biến sắc, cuối cùng chỉ nói một cách qua loa rằng chính mình sẽ chú ý. Ta xem bộ dáng của nàng hiển nhiên là thật, cũng không nói thêm gì nữa, giống như nàng nói, đây là chuyện nhà của nàng ta, ta không có quyền can thiệp.

Vì để an tâm cho Vương Bình, chúng ta để lại một vị viên ngoại đoàn quân ở cùng nàng, mà ta và một vị khác trở về trạm gác.

May mắn thay, hôm nay không nhận được báo án, ta thở phào nhẹ nhõm, xem ra tiểu quỷ hôm qua đã bị thương.

Nếu như đã không có người Mệnh án, ta đã không ở lại cảnh giới này nữa, lên tiếng chào Lưu đội, liền ra khỏi đại môn.

Chủ yếu là mấy chuyện trên người hắn không có bao nhiêu, hai ngày qua việc tẩy muối dùng hết rồi, Thiên Lang Tiên đã sớm phế bỏ, Đào Hồn Hoa tạm thời còn lưu lại chỗ Vương Bình.

Tình huống đêm qua không khó nhìn ra bóng đen không sợ linh phù, hơn nữa ta cũng không muốn đánh nó hồn phi phách tán, chỉ có thể dùng một ít thứ uy lực thích hợp với nó.

Đi dạo hơn nửa ngày, ta chọn lấy mấy thứ hài lòng, căng túi làm một bao đựng ba lô mới chậm rãi quay về Cảnh Tĩnh.

Không nghĩ tới sau khi ta chuẩn bị đầy đủ, nó lại liên tiếp mấy ngày cũng không xuất hiện nữa. Cha chồng của Vương Bình biết sau khi trong nhà xảy ra chuyện đã từ bên ngoài chạy về, nam nhân dương khí mạnh hơn một chút, canh giữ ở Giám Sự nhà hắn cũng rút lui khỏi quan phủ.

Tiếp tục chăm chú theo dõi hai ngày vẫn không phát hiện tung tích bóng đen, liền tìm đến quán quan lại ở đây. Cho đến bây giờ vụ án vẫn chưa có tiến triển, hơn nữa còn chưa có án mạng mới xuất hiện, Lưu đội bọn họ đã tạm thời kết án, mặc dù ngoài sáng còn an bài một tiểu đội theo dõi, nhưng Lưu đội cùng ta trong lòng đều rõ ràng, vụ án này cuối cùng chỉ có thể định tính là không đầu không treo án...

Năm ngày kế tiếp ta đều không ngừng ở trong đầu nhớ lại tình cảnh lúc trước, đợi đến đêm ngày thứ năm ta rốt cục nghĩ đến một loại khả năng!

Ngày đó con trai của Vương Bình đột nhiên xuất hiện mới khiến ta thất bại trong hành động của bóng đen, sau đó ta vẫn cho là mình trúng kế, nhưng mấy ngày nay càng nghĩ càng không đúng.

Bởi vì lúc ấy là ta tự tay ôm hắn về phòng, nếu hắn bị Âm Linh thượng thân, như thế nào lại thành thành thật thật về phòng nghỉ ngơi?

Dựa theo ý tưởng mới, ta một lần nữa đi vào nhà Vương Bình, vừa vặn là đứa bé mở cửa cho ta, hắn dùng ánh mắt phòng bị nhìn ta, một lần nữa lại xác định suy nghĩ trong lòng.

Vương Bình và trượng phu của nàng đang xem TV, nhưng sắc mặt hai người đều có chút không tốt, xem ra là vừa phát sinh cãi nhau rồi.

Vương Bình nhìn thấy ta đến, lập tức khẩn trương hỏi ta có phải là cái khuôn mặt khóc lóc đã trở về hay không? Ta cầm giỏ hoa quả trên tay, cười lắc lắc đầu, nói bởi vì ta cách cửa hàng có việc nên mới phải đi, trước khi đi đến thăm bọn họ một chút.

Lúc nói lời này, ta vẫn nhìn thằng bé một mực, quả nhiên nó nghe thấy ta muốn đi, trong nháy mắt liền cao hứng hẳn lên.

Vợ chồng Vương Bình nhiệt tình giữ ta lại ăn cơm tối, sau bữa cơm chiều lại lôi kéo ta tán gẫu hồi lâu, ta xem thời gian không còn nhiều lắm nói ngày thứ hai ta còn phải gấp rút lên đường, cho nên phải trở về nghỉ ngơi.

Ta nói như vậy, bọn họ sẽ không ở lại nữa, cám ơn ta nhiều lần rồi đưa ta ra cửa.

Ta vừa ra khỏi khu vực nhỏ, sau khi trở lại Tân quan, ta đem những đồ vật có sắp đủ đều mang về, lại âm thầm không một tiếng động trở về nhà nàng.

Nếu suy đoán của ta là chính xác, biết ta muốn rời đi, tối hôm nay Âm Linh không giết người chắc chắn sẽ không kiềm chế nổi, ta chỉ cần đến ôm cây đợi thỏ là được!

Lần này ta học khôn rồi, dùng Vũ y bao lấy thân thể mới leo lên cây, trong tay cầm kính viễn nhìn hướng phòng khách của Vương Bình gia.

Không nghĩ tới vợ chồng Vương Bình đang cãi nhau, trên mặt đất tất cả đều là đồ vật ngã vỡ, nam hài run rẩy ngồi ở góc tường, mặt đầy nước mắt. Ta kinh ngạc phát hiện trên mặt của hắn lại có dấu chưởng ấn, sau đó trượng phu của Vương Bình không biết mắng to với Vương Bình cái gì, sau đó liền bỏ đi.

Ông mẹ vừa đi, lửa giận trên người Vương Bình không có chỗ trút, vậy mà kéo thằng bé đánh nhau, giống như không phải hài tử của mình điên cuồng quyền cước đá, mà thằng nhóc bị đánh như vậy lại không rên một tiếng, trong mắt tràn đầy hận ý!

Đánh trong chốc lát, Vương Bình không chỉ không thu tay ngược lại càng đánh càng nặng, nam hài bị nàng dùng cái giày cao đá vào đùi, rốt cục không nhịn được kêu khóc lên.

Con mắt của ta cay cay, thật sự là nhìn không nổi nữa, muốn xông qua cứu nam hài ra. Nhưng vào lúc này Vương Bình đột nhiên "A" một tiếng hét thảm, sau đó ôm mặt ngã xuống đất.

Ngay sau đó trong kẽ ngón tay nàng liền ồ ồ chảy ra máu tươi, nam hài thì từ dưới đất bò dậy, ôm con cọp vải lạnh lùng nhìn Vương Bình.

Ta thấy trong lòng tại đây chấn động: Vừa rồi Vương Bình bị bóng đen chui ra từ trong Bố Hổ gây thương tích!

Hóa ra âm vật đúng là đồ chơi như vậy, trước đó luôn nhìn nam hài ôm nó, tưởng là một con rối bình thường, không nghĩ tới lại là một vật âm vật!

Chương sáu trăm sáu mươi ba, yêu Bố Dã Hổ kỳ đàm.

Chỉ cần là âm vật, ta sẽ có biện pháp đối phó nó!

Sau đó Vương Bình bị khuôn mặt khóc lóc vây quanh, tiếng kêu thê thảm vô cùng, trên người cũng chậm rãi có vết máu, nam hài chỉ là gắt gao ôm chặt con cọp, lạnh nhạt chứng kiến hết thảy.

Ta có ý định khiến Vương Bình phải chịu giáo huấn, chậm rãi xuống cây, mãi đến khi cô bị giày vò không sai biệt lắm mới đẩy cửa ra.

Trong nháy mắt đẩy cửa ra, ta đã chuẩn bị tốt máu gà trống văng ra ngoài. Con gà trống vẫn luôn dùng thần vật trừ tà âm dẫn dương, ở Trung Quốc vô luận là việc vui hồng bạch, gà đều là một loại không thể thiếu, thậm chí nhiều chỗ còn cho rằng gà có thể thay thế người chết bái đường.

Chủ yếu là vì gà trống có thể dẫn dắt mặt trời, có thần tính trừ tà thông thiên, gà gáy càng là cùng ánh sáng hỗ trợ lẫn nhau, mà máu gà trống cũng có công hiệu tương tự, huống chi ta còn đặc biệt thêm chu sa vào trong máu gà trống.

Vuốt vào mặt nạ khóc Công Kê, như điện giật lui đến bên cạnh nam hài, trong phòng khắp nơi đều là thanh âm kêu khóc, ầm ĩ đến mức làm đầu ta đau.

Ta căng Âm Dương Tán ra nhưng không làm gì được, thằng bé hung tợn nhìn chằm chằm ta, lòng bàn tay ấn trên mặt làm cho người ta đau lòng.

Tiếng kêu thảm thiết của Vương Bình đã ngừng lại, sau khi xác định nàng sẽ không chết, ta cũng không quan tâm nàng nữa. Hành vi vừa rồi của cô gái này thật sự khiến ta không có cách nào đối với cô có một chút thông cảm.

Ta đã thử liên hệ với nam hài, hy vọng hắn có thể giao con Bố Hổ này cho ta xử lý. Nhìn khí đen lượn lờ trên mặt con hổ, ta sợ nam hài bị hắn đoạt mất thần trí.

Nam hài nghe ta nói như vậy, ôm chặt Bố Hổ, kiên định mở miệng: "Ta chết cũng sẽ không để ngươi đả thương A Cát! Ngươi là một tên bại hoại, đại bại hoại."

Xem ra A Cát hẳn là tên của âm linh này. Đáng tiếc cũng không phải là nhân vật lịch sử nổi danh gì, nếu không ta còn có thể tìm kiếm điểm đột phá trên người nó.

Ta nói: "Ngươi yên tâm đi! Ta chỉ là muốn giúp A Cát."

Một lát sau, nam tử có thể nhìn ra ta không có ý định làm hắn bị thương, liền điểm đối với hắc ảnh dẫn dẫn ta.

Ta từ trong túi lấy ra một bộ tráng phục trẻ con, là dùng giấy vàng đâm, nhìn rất là ra dáng.

Trước đó A Cát chết thảm, hẳn là chưa từng mặc qua quần áo tốt như vậy, cho dù bây giờ nó đã là âm linh, nhưng bất quá chỉ là đứa trẻ, khẳng định không thể chống lại sự hấp dẫn của y phục xinh đẹp.

Quả nhiên, ta vừa đưa hán phục qua, A Cát quần áo tả tơi vội vàng chui vào.

Chỉ có điều, A Cát vừa mới chui vào liền phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Nam hài liền biến sắc, thao túng lão hổ muốn đem Âm linh thu hồi lại!

Ta chuẩn bị vô cùng đầy đủ, bộ quần áo người giấy này là do ta bỏ ra khí lực rất lớn mới bện thành, kim tuyến quấn quanh phía trên đều là rút từ trên phật châu đã khai quang, sao có thể để cho tiểu nam hài lấy được?

Theo kim tuyến trên tay kéo một cái, tiếng kêu của A Cát càng thêm thảm thiết, theo từng tiếng kêu thảm thiết, hắc khí nồng đậm trên người nó dần dần tiêu tán, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn, chỉ là đôi mắt kia vẫn đỏ như máu.

Nhìn ra được hắn ta tràn ngập thù hận với tất cả mọi người, mà cừu hận lại bắt nguồn từ việc oan ức của bản thân hắn ta!

Ta thở dài, đọc thầm mấy câu thần chú rồi thu A Cát vào trong hồ lô nhỏ bằng ngọc.

Mới vừa thấy đứa bé trai không có phản ứng gì với mẫu thân, nó thực cuống lên, không ngờ lại lao về phía mình.

Không có A Cát giúp đỡ, nó chỉ là đứa trẻ bảy tám tuổi, nó đánh ở trên người ta cứ như gãi ngứa vậy, cuối cùng ngồi dưới đất bất lực khóc lên.

Kỳ thực, chuyện ở đây đã kết thúc. Nhưng ta xuất phát từ tình cảm cá nhân, muốn làm chút gì đó cho A Cát, ta càng muốn biết rốt cuộc thù hận thế nào? Có thể khiến một đứa bé sau khi chết oán hận mấy ngàn năm.

Ta sẽ cho nó ngồi sang một bên, trước tiên đánh một mươi năm để nó đỡ Vương Bình đang bị thương, sau đó mới quay người đi trao đổi với nam hài.

Ngay từ đầu nam hài không để ý tới ta, lúc ta nói muốn trợ giúp A Cát chuyển thế đầu thai, hai mắt hắn sáng ngời, sau đó mắt đỏ hồng gật gật đầu.

Ta vừa giúp hắn vừa bôi thuốc vừa nói ra thân thế của A Cát, có thể hắn cũng cảm giác được sự khác biệt giữa ta và Vương Bình, nói cho ta nghe về câu chuyện của A Cát.

Hóa ra A Cát là con trai của một quan viên triều Hán, vốn A Hữu Bồng tuy chỉ là một chức quan nhỏ, bổng lộc lại cũng đủ để một nhà cơm canh sạch. Nhưng Dã tâm của A Tượng cha bừng bừng, suốt ngày không phải để đón gió cho quan lớn này thì cũng là tặng lễ cho quan lớn kia, chỉ là hy vọng thăng quan phát tài, mặc kệ đối với con trai bảo bối của mình.

Về sau cha A Cát thành công thăng chức, kết quả thay đổi tâm tình, chỉ biết ở bên ngoài đất hoa thiên tửu, uống say về đến nhà liền cộng với A Cát và mẹ hắn quyền cước.

Một lúc sau, A Đăng Nương chịu không nổi tra tấn như vậy, tìm giếng nước tự sát. Nàng làm một con hổ cho A Cát trước khi chết, nói sau này bảo hổ đi cùng với A Cát.

A Cát không có mẹ thân chiếu cố, cuộc sống càng thêm gian nan, thường mấy ngày không được ăn cơm. Sau đó A Công trở thành cha treo cờ thêm vào, bởi vì trong yến hội lần này A Cát mất mặt liền nhốt A Cát lại, cửa ải này chính là bảy ngày, người duy nhất bầu bạn với A Cát chính là con cọp vải này.

Bảy ngày sau, đợi khi A Tượng cha nhớ tới lúc có đứa con trai này, A Cát đã bị chết đói rồi...

Bởi vì không cam lòng, linh hồn A Cát mới dựa vào con thằn lằn này, mà đứa bé trai mặt trời xui đất khiến ở bên ngoài nhặt được con thằn lằn này, lúc này mới thả ra âm linh.

A Cát đáng thương thề phải khiến phụ thân xấu xa của cả thế giới gặp phải báo ứng, sau đó mới có những thi án liên hoàn phá xác.

Ta nghe xong thở phào một hơi, sờ sờ hồ lô ngọc trong túi, đang muốn rơi nước mắt. Sau đó ta đưa nam hài đến phòng nghỉ ngơi, tiếp theo đi viện tử gặp Vương Bình.

Lúc này mới phát hiện trên người Vương Bình đều là vết thương nhỏ, xem ra tiểu nam hài rốt cục vẫn lưu tình với nàng.

Đến y viện ta là muốn khuyên nàng đối tốt với hài tử, hành vi hiện tại của nàng đã có nghi ngờ ngược đãi nhi đồng, là phạm pháp!

Không nghĩ tới nàng vừa nhìn thấy mình, nước mắt nước mũi nước mũi như muốn hỏi con trai nàng có chuyện hay không, ta nghĩ thầm người này vậy mà biết quan tâm tới con trai, chẳng lẽ đổi tính rồi?

Nghe nàng ấy nói một hồi, ta mới hiểu được, thì ra nàng ta đứng ở một bên lạnh nhạt nhìn dáng vẻ của đứa bé trai ngày hôm qua, xem nàng như là người không rời nửa bước đối với mình...

Nếu đây là một hiểu lầm mỹ lệ, ta cũng không nói thật tình. Vương Bình dựa theo ý mình, thề sau này nhất định phải đối đãi tốt với nhi tử, đem trước kia thiếu nợ hắn bù lại.

Ta nghĩ nghĩ, chỉ là âm linh đã bị ta thu phục, mà âm linh tìm tới nàng cũng bởi vì nàng ngược đãi hài tử.

Vương Bình nghe xong vẻ mặt áy náy, thề sau này sẽ không bao giờ ngược đãi hài tử nữa. Sau đó ta đưa Vương Bình về nhà, phát hiện chồng của nàng đã trở về, nhìn thấy Vương Bình toàn thân bị thương, ông ta liên tục xin lỗi, nói rằng ông ta không nên không tin Vương Bình.

Ta mới biết được, hai người cãi nhau là bởi vì trượng phu của nàng không tin trên đời này thật sự có quỷ.

Vương Bình nghe cha mình xin lỗi thì không tức giận nữa, mà là lên lầu tìm con trai. Ta lén đi theo, chỉ thấy Vương Bình ôm con trai khóc rống lên.

Nam hài thấy mẫu thân khóc thành như vậy, lại nói xin lỗi với hắn, sau này nhất định sẽ đối xử tốt với hắn, hận ý trên mặt từng chút từng chút biến mất, cuối cùng ủy khuất nằm úp sấp vào trong lòng Vương Bình khóc rống lên...

Ta có chút vui mừng, vốn còn lo lắng cho cuộc sống của đứa bé, hiện tại xem ra ta quá lo lắng rồi!

Đáng tiếc tám đứa nhỏ chết kia, không chỉ không có được tình thân, cuộc sống về sau cũng nhất định nhiều tai nạn khó khăn.

Nhưng đây là mệnh, thương nhân âm vật có thể thuận theo thiên mệnh, nhưng không thể đi ngược ý trời, chỉ hy vọng những đứa trẻ này có thể sớm hiểu vận mệnh, lạc quan khi đối mặt với tất cả.

Ta đợi ở lầu dưới một hồi, không bao lâu Vương Bình đỏ mắt sưng đỏ đi xuống lầu, trên tay cầm con hổ vải có chút không hiểu cho ta, nói là con nàng tặng lễ vật cho ta.

Ta cười cười, nghĩ thầm đứa nhỏ này quả nhiên thông minh!

Sau đó ta đi vòng quanh tìm một chỗ bỏ hoang để chuẩn bị siêu độ cho A Cát, khiến cho đứa bé ngàn năm ôm hận này có một chỗ để về.

Muốn siêu độ cho A cát cũng không khó, A Cát hận cha hắn nhất, nhưng cũng muốn được cha hắn yêu thương nhất. Chỉ cần cởi bỏ khúc mắc này, nó tự nhiên nguyện ý đầu thai.

Ta từ trong ba lô lấy ra một bộ trang phục người lớn, thậm chí còn mang theo tóc dài. Qua hơn ngàn năm, nó đại khái ngay cả hình dạng của cha cũng quên, chỉ là hận ý trong hồn phách vờn quanh ở trong lòng phát tiết không ra mà thôi.

Không sai, ta giả trang thành bộ như vậy, chính là cha của A Cát một lần nha!

Chương thứ năm trăm sáu A Cát, hẹn gặp lại!

Sau khi chọn xong địa điểm, ta đốt ba nén nhang cắm trên mặt đất, mở nắp hồ lô ngọc ra, A Cát.

A Cát vừa ra đã hung hăng ăn mấy ngụm khói, ta đứng ở phía sau nó nhẹ nhàng kêu nó một tiếng.

A Cát nhìn thấy ta, ánh mắt có chút mê mang. Ta nhẹ nhàng nói, gọi nó một tiếng: "A Cát con gái ta, phụ thân nhớ con rồi!"

Ta đều bị thanh âm của mình làm cho một thân da gà nổi cả lên, nhưng vì A Cát cũng chỉ có thể kiên trì.

A Cát vừa nghe đến hai chữ này, con mắt lập tức trở nên đỏ như máu, mặt mũi tràn đầy hận ý nhìn chằm chằm vào mình, trong miệng phát ra tiếng nghẹn ngào nức nở, lập tức liền xông về phía ta.

Vì không để hắn nhìn ra ta là cha giả, ta đã khiêng công kích của nó. Lần này nó dùng đủ lực, trực tiếp cắn một cái vào cổ họng của ta.

Oán khí cường đại trong nháy mắt làm cho giọng ta ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu tươi.

Lần này cũng khiến ta triệt để trầm tĩnh lại, nó rõ ràng có cơ hội giết ta lại chỉ đả thương ta.

Đứa nhỏ A Cát này hận mấy ngàn năm, cuối cùng vẫn không đành lòng sát hại phụ thân mình...

Đám trẻ hiếu thuận biết bao nhiêu nha, nó thật sự không nhiều lắm, mũi của ta có chút cay cay, suýt nữa rơi lệ, lúc này mới ý thức được mình đang diễn kịch, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía nó.

Mà A Cát thấy ta không trốn càng không đánh trả, ánh mắt màu máu dần dần giãy dụa lên, đôi mắt lúc sáng lúc tối xoắn xuýt vô cùng.

Vẻn vẹn phụ thân không đánh trả, hận trong lòng nó liền dao động, ta lại càng thêm đau lòng.

Ta bình phục tâm tình, thử đi lên phía trước sờ sờ đầu của nó, trong quá trình này nó không nhúc nhích.

Đặt nay đặt tay lên đầu nó, sau đó nó đầu tiên là vặn qua vặn lại để ta không đụng vào, sau đó từ từ không còn động tĩnh, ánh mắt trở nên trống rỗng, mê mang.

Ta ngồi xổm xuống, tay áo đặt lên bờ vai nó nghẹn ngào khóc rống lên.

"Vi phụ sai rồi, A Cát con ngoan ngoãn đi đầu thai, chúng ta kiếp sau lại làm phụ tử, để vi phụ đền bù thiệt thòi cho con!"

Mặc dù ta làm bộ làm cha nó, nhưng nước mắt lại là thật.

Đối với nó mà nói, tình yêu của phụ thân là xa vời, A Cát nghe xong liền sửng sốt, tiếp theo trong hốc mắt từ từ chảy ra huyết lệ.

Nó vừa khóc vừa nói a a gì đó, ta nghe không hiểu lời nó nói, trước mắt làm phép khẳng định sẽ lộ ra, trong lòng nhất thời khẩn trương lên, nếu như bị nó phát hiện, rất có thể làm cho oán khí của nó càng sâu hơn.

Ai ngờ không đợi ta nghĩ nên làm thế nào, A Cát lại quỳ bịch bịch xuống đất, dập đầu về phía ta nghiêm túc.

Mỗi một lần nó đều đặt đầu rất thấp, rất thấp, sau đó ta khiếp sợ phát hiện nó nhỏ xuống đất tạo thành hai chữ: "Cảm ơn!

Ta xem xong trong lòng chấn động, đột nhiên nhìn về phía nó, chỉ thấy A Cát chậm rãi đứng dậy chỉ chỉ ba lô sau lưng, nhếch miệng cười.

Thì ra, nó đã sớm biết ta làm bộ phụ thân của nó, nó đã sớm biết phụ thân của mình sẽ không nói những lời này với nó.

Dù vậy, nó vẫn nguyện ý tiếp tục diễn cùng ta!

Đột nhiên ta hiểu rồi, trong lòng A Cát không chỉ có hận, còn có sự cô phụ không cách nào nói rõ. Ta chỉ nghĩ mình sẽ lộ ra, lại không nghĩ tới trong mấy ngàn năm trước đây, ngay cả một người phối hợp nó diễn kịch cũng không có!

Con trai của Vương Bình mặc dù luôn bầu bạn với nó, nhưng giữa hai người chỉ là đang kể khổ với nhau, tiếp tục như vậy sẽ làm chấp niệm của hai người càng ngày càng sâu, vĩnh viễn cũng sẽ không có ngày bỏ ý ra.

"Con à, hy vọng con có thể hạnh phúc hơn một chút, thương cha mẹ con có bạn bè chơi với con."

Ta không thể kìm nén được nước mắt nữa, vừa nói vừa giật xuống chòm râu giả dán trên mặt, sau đó nước mắt chảy hướng nó gật đầu.

Nó cũng nở nụ cười, giống như hôm đó trốn ở máy truyền hình nhìn trung niên, cười rất xán lạn, rất ngây thơ.

Thời gian dần trôi, huyết lệ kia sắc mặt càng ngày càng nhạt, đến sau đó hóa thành nước mắt trong suốt.

Quỷ Lưu Lệ đại biểu cho Niết Bàn trọng sinh, đại biểu nó có cơ hội luân hồi. Trong lòng ta vui vẻ, vội niệm chú ngữ siêu độ vong hồn.

Thân ảnh A Cát càng ngày càng mỏng, cuối cùng chậm rãi biến mất ở trước mặt ta.

Nhìn A Cát rời đi, ta hít sâu một hơi, cũng chuẩn bị trở về khách sạn, lúc quay người phát hiện trên mặt đất hiện ra một hàng chữ nhỏ: Ta giết người, chỉ là không muốn ta tái hiện ở trên người bọn trẻ...

"Ai ui!"

Ta bất đắc dĩ thở dài, trong thời đại sinh vật ngang ngược này, có bao nhiêu người vì tiền tài mà liều mạng?

Cố gắng vốn là để cho người nhà sống tốt hơn, nhưng nếu bởi vậy mà bỏ qua người nhà, đây là buồn cười đến mức tận cùng!

Bây giờ đứa bé lưu giữ đất nước của ta càng ngày càng nhiều, những người mặc dù ở bên cạnh cha mẹ không được yêu thương "Chuẩn cho trẻ con lưu trú" càng vô số kể.

Chuyện của A Cát và Vương Bình thì chỉ là một cái bóng thuấn di lưu lại ngàn vạn người, một cái đại biểu. Có lẽ chuyện bọn họ trải qua ở một khu vực núi xa xôi nào đó lại đang tái hiện trên thân một đứa bé, tái hiện...

Những đứa bé kia bi thương cô độc thất lạc, đồng thời cũng khao khát hy vọng ảo tưởng.

Bọn họ chỉ muốn một phần quan tâm từ cha mẹ, một phần không cần cô độc làm bạn!

Ngày hôm sau, ta và Lưu đội nói chung tình huống, nhưng giấu diếm sự thật nam hài là độc thủ phía sau màn. Lưu đội mặc dù đối với tao ngộ của A Cát cũng biểu thị đồng tình, nhưng hắn dù sao cũng là cảnh sát, cực kỳ không quen nhìn những hành vi tổn thương của mình liền trả thù xã hội.

Chỉ là A Cát là Âm Linh, hắn cũng không có biện pháp xử lý, cuối cùng định tính là một vụ án khó hiểu.

Cuối cùng mọi chuyện cũng giải quyết xong, ta và Lưu đội lên tiếng chào hỏi, sau đó trở về khách sạn chuẩn bị mang máy bay chiều lên, kết quả lúc xuống lầu lại nghe thấy lầu ba có chút ồn ào, hình như là người chết.

Khi đến tiền đài làm thủ tục trả phòng, tiền đài đang cùng phục vụ phòng khách bên cạnh nói: "Cứ nói gian phòng đó không thể có người ở, người vào đều chết mấy cái rồi, ông chủ còn không tin, hiện tại lại xảy ra chuyện?"

phục vụ phòng trọ gật gật đầu: "Vậy thì hay, người nhà làm ầm ĩ, không biết có ảnh hưởng đến việc làm ăn khách sạn hay không."

Trên tiền đài nghe xong lập tức bĩu môi: "Chỉ mong có thể mở không ra, hai ba ngày hai con sẽ chết một con, nơi này chắc chắn có ma, ta không muốn chọc phải xui xẻo!"

Hai người trò chuyện quá hưng phấn, vậy mà không phát hiện ta đến. Ta ho nhẹ một tiếng, hai người lúc này mới kinh hoảng ngẩng đầu lên, nhìn thấy ta chỉ là khách trọ muốn lui phòng, sắc mặt tốt hơn nhiều, nhưng cũng không tiếp tục đề tài vừa rồi.

Ta ở trên đơn trả phòng ký xong chữ, sau đó lấy cớ có cái gì ở trong phòng lên lầu, theo tiếng khắc khẩu đi tới lầu ba. Chỉ thấy trước một gian phòng khách đang cử hành đánh giá thương thế.

Di tượng trắng đen hai bên đốt nến màu trắng, mấy người đang xếp hàng dâng hương trong lư hương. ồn ào chính là bảo an khách sạn cùng thân thích người chết, còn có một số khách trọ xem náo nhiệt không chê.

Xương cốt trong bồn cầu số năm trăm sáu trăm bảy.

Làm một quán ăn lành trại cũng coi như là sáng tác rồi, lão bản đương nhiên là không vui, cho nên bảo an đang chạy ra ngoài đánh người!

So với bảo an, thân thích của người chết càng kích động hơn, la hét nói là tân nương hại chết, hiện tại muốn đòi lại công đạo.

Cũng không biết là ai báo cảnh báo, không bao lâu đã có cảnh sát tới mang tất cả người gây sự đi, sau đó bảo bảo bảo bảo bảo bảo bảo bảo an thông báo ông chủ đồng thời quay về trạm gác điều tra tình hình.

Khách trọ vừa nhìn không có náo nhiệt để xem, đều trở về phòng, ta đợi mọi người rời khỏi chỗ này về sau mới đi đến trước phòng.

Trong di tượng là một nữ sinh rất trẻ tuổi, tuổi tác tốt đã chết rất đáng tiếc. Nghĩ tới đằng trước có chuyện ma quái, ta quyết định đi vào xem một chút.

Cũng may vừa rồi náo quá dữ, căn phòng này căn bản không ai nhớ tới đóng lại. Bước vào liền nhịn không được rùng mình một cái, xem ra các nàng nói là sự thật!

Dựa theo ý niệm tốc chiến tốc thắng, ta rút ra Đào Hồn Hoa nắm ở trên tay, dùng nó ngược đãi bình thường tiểu quỷ là thừa sức.

Lúc này, nhiệt độ trong phòng lại giảm mấy độ, xem ra Âm Linh bên trong nhịn không được rồi, ta ngồi trên giường giả bộ muốn ngủ.

Vừa nằm được nửa đường, một bóng trắng đã hạ từ trần nhà xuống, có điều ta đã sớm phòng bị, lăn lộn tại chỗ, đứng dậy đã thấy đôi mắt chỉ có tròng trắng.

Xem ra thật đúng là một con ác quỷ, ta không dám khinh thường nữa, cả người từ trên giường nhảy lên, sau đó dùng Đào Hồn Hoa chỉ vào nàng quát: "Tại sao phải hại người!"

Nàng căn bản không để ý tới ta, kêu lên một tiếng thê lương, lần nữa nhào về phía ta, ta vội ném Đào Hồn Hoa về phía nàng. Ai ngờ thân thể của nàng tự động xuất hiện một lỗ hổng, chờ Đào Hồn Hoa xuyên qua rồi sau đó nhanh chóng khép lại.

Không ngờ ngay Đào Hồn Hoa cũng không chế phục nổi cô, ta nhớ tới mình sơ suất vừa rồi, không khỏi có chút vả mặt. Sau đó nhãn châu xoay động, thấy gương mặc y phục trước cửa gian phòng, nhảy vài bước tới tay không đập tấm gương, giơ một tấm chiếu về phía nữ quỷ.

Từ xưa đến nay tấm gương này có thể trừ tà, nhưng rất nhiều người không biết cách dùng, thường thường đặt vị trí không đúng, không chỉ có tác dụng trừ tà lại biết trừ tà, dần dà rất nhiều người cũng không dám tùy ý dùng tấm gương trừ tà nữa.

Thật ra gương là một loại vật phẩm trừ tà rất tốt, gương có phản chiếu ánh sáng, nếu dùng ánh sáng phản xạ này trong thời gian dài sẽ khiến thần kinh người ta suy yếu, thậm chí xuất hiện ảo giác, nhưng nếu dùng ánh sáng chiếu tới đối phó với quỷ sẽ có hiệu quả càng mạnh hơn!

Bị gương chiếu, nữ quỷ hét lên một tiếng muốn chạy, nhưng vừa mới chạy đến cửa sổ đã bị một thứ gì đó không thể nhìn thấy bắn ngược trở về.

Ta hơi sửng sốt, sau đó phản ứng lại sở dĩ nàng làm việc ác chính là bị vây ở cái địa phương này không ra được, dần dà oán khí càng ngày càng nặng, không hại người mới là lạ!

Thấy bản thân không trốn thoát được, nữ quỷ nhe răng trợn mắt rống lên với ta, lại không dám chủ động công kích nữa.

Ta vừa nắm lấy tấm gương, vừa nói ta có thể giúp nàng rời khỏi nơi này.

Nàng tựa hồ nghe không hiểu lời ta, vẫn là kêu to với ta. Ta chỉ có thể vừa phòng nàng vừa tìm kiếm trong phòng.

Nữ quỷ nếu trốn không thoát, trong phòng này nhất định bố trí trận pháp hoặc là có huyền cơ gì đó.

Ta đi vào lâu như vậy cũng không phát giác được có trận pháp tồn tại, vì vậy có lẽ lớn nhất là thả thứ gì đó trong phòng!

Rất nhanh ta đã kiểm tra hết thứ gì trên mặt ngoài, chỉ còn lại có đáy giường.

Một nữ quỷ ở bên cạnh nhìn chằm chằm, ta cũng không dám trắng trợn đi xuống đáy giường. Cũng may trong phòng có loại giá nhỏ để khách trọ treo quần áo, ta lấy ra tìm kiếm dưới đáy giường.

Sau đó ta bất đắc dĩ phát hiện giường mình rất chân thực, bên dưới căn bản không có không gian, lúc này ta lại đặt ánh mắt vào phòng tắm.

Xem ra, có chút kỳ quái ở trong phòng vệ sinh, thấy ta ở bên phòng vệ sinh chơi, nữ quỷ đột nhiên trở nên kích động, nhiều lần muốn nhào lên, nhưng lại có chút do dự.

Nhìn tới đây thật sự có thứ khiến nàng sợ, thấy nàng không dám tới, ta liền yên tâm đi vào phòng tắm kiểm tra. Lưu Ly Đài, phòng tắm, hoa rơi vãi khắp nơi đều rất bình thường.

Cuối cùng ta nhìn sang thung lũng...

Hẳn ta nghĩ sẽ không có máu chó như vậy chứ? Nhưng vẫn mở nắp bồn cầu ra, phát hiện trong ngõ nhỏ bồn cầu có một khối xương dán phù.

Xương này quá nhỏ, nhìn không ra là từ vị trí nào, nhưng có thể nắm được hồn phách trên cơ bản đều là xương sọ.

Ta cầm xương cốt mở ra trước mặt nữ quỷ, nàng quả nhiên kích động hướng ta rống vài tiếng. Xem bộ dáng chính là nó, ta cầm Âm Dương tán bảo vệ chính mình, sau đó nhìn chú ngữ trên linh phù.

Hóa ra đây chỉ là một cái Nhiếp Hồn Chú đơn giản, một khối xương sọ người chết, phối với chú ngữ có thể vây khốn hồn phách của người chết. Đương nhiên giải chú cũng phi thường dễ dàng, chỉ cần xé rách lá bùa là được.

Không biết ai có cừu oán lớn như vậy với một nữ nhân, lại muốn cho nàng chết cũng không được yên ổn, khó trách nữ quỷ này lại hung tàn như vậy.

Ta lắc đầu, tiện tay gỡ lá bùa xuống. Nữ quỷ vừa thấy linh phù mất tác dụng, liền quay đầu hướng cửa sổ phóng tới.

Ta vội vàng đi theo, cũng may nơi này chỉ là lầu ba. Ta dựa vào mấy cái vòng trống an ổn rơi xuống đất, sau đó theo khí tức nữ quỷ đuổi theo.

đuổi nửa ngày ta mới phát hiện không đúng, trong quán nước hoàn cảnh âm u, nữ quỷ xuất hiện cũng không có gì lạ. Nhưng bên ngoài lại là Tình Thiên, nàng thật sự dám xuất hiện sao?

Nghĩ đến đây ta vỗ đùi một cái, đột nhiên xoay người chạy về hướng khách sạn, chờ ta trở lại khách sạn thì thấy toàn bộ lầu ba đều nổi lên hắc khí, bên trong truyền đến tiếng thét chói tai của khách trọ...

Ta vội vã lên lầu ba, bị khí đen vây khốn cứu ra khỏi khách sạn, sau đó trở lại gian phòng vừa mới kia.

Nữ quỷ không còn bị lá bùa đè xuống nhìn thấy ta trở về mà không chút sợ hãi, ngược lại còn vươn hai tay nhe răng trợn mắt lao đến.

Ta cũng muốn không được tự tát một cái, nhàn rỗi không có việc gì làm sao tay cứ ti tiện như vậy!

Tuy nhiên nữ quỷ này ngay cả ân nhân cứu mạng còn muốn giết, nàng cũng không có tiền đồ gì lớn, vừa vặn lúc trước đối phó máu gà chu sa chuẩn bị cho A Cát còn giữ một túi, ta không khách khí nữa, mạnh mẽ lấy từ trong túi ra giội lên người nàng ta.

"A!"

Nữ quỷ như bị điện giật rơi xuống đất, sau đó phát ra tiếng kêu thảm thiết. Nhưng ta không thương hại nàng nữa mà xông lên dùng Âm Dương Tán che lại, sau đó nhanh chóng niệm chú ngữ.

Cho đến khi nàng ta hóa thành tro bụi, ta mới ngừng lại.

Lúc xuống lầu lại nghe thấy hai cô bé đang xì xào bàn tán, các nàng đang thảo luận xem chuyện quỷ quái này đến tột cùng là xấu đến mức nào.

Ta không khỏi nhếch miệng, nhân tâm còn đáng sợ hơn quỷ. Chẳng qua nhân tâm có thể ẩn nấp, còn quỷ tâm không thể giấu mà thôi...

Ngày thứ năm trăm sáu mươi tám nước Yên có mời!

Tục ngữ nói ba trăm sáu mươi nghề, hành tẩu Trạng nguyên, nhưng ai có thể nghĩ đến một thương nhân âm vật nho nhỏ như ta, lại có thể được quốc gia ưu ái chứ?

Sau giờ ngọ hôm đó, ta như thường ngày kiếm một chút thức ăn, ngồi trước cửa tiệm cổ xưa, vừa uống rượu vừa nhìn những bông tuyết bay bên ngoài, trong lòng mơ hồ dâng lên hào hùng hiệp khách cổ đại.

Đây chính là nơi tận cùng của một con phố, một chiếc xe càng hoang chạy ầm ầm tới đây!

Ta tùy ý nhìn lướt qua nhưng lại phát hiện trên bảng số xe in một chữ "Quân" đỏ tươi, không khỏi giật mình.

Xe của quân đội sao đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ là có người không có mắt trộm quốc bảo?

Nghĩ đến đây, ta yếu ớt tiến vào cửa hàng, thu mấy món hàng nhái trên kệ vào, vạn nhất tâm huyết bọn họ triều đến kiểm tra tiệm của ta, vậy thì chơi không vui...

Làm sinh ý đồ cổ kỳ thật chính là thật hay giả, chỉ cần không đầy đủ giả là thương nhân ngay thẳng, ai là hàng thật thì mới là kẻ ngu.

lạc thú cất chứa của đồ cổ chính là khác biệt đối với thời đại chân giả.

Tuy nói thế, nhưng tốt nhất vẫn nên khiêm tốn một chút, ai biết trong hồ lô của đám quân ca ca này bán thuốc gì chứ?

Sau khi thu lại hàng nhái, bộ quần áo lông tơ bừng bừng ta chuẩn bị đi ra ngoài náo nhiệt, không nghĩ đến chiếc xe kia Việt Dã xa căn bản sẽ không có xu thế dừng lại, mà là trực tiếp hướng ta đánh tới.

"Mẹ kiếp..."

Chờ ta xác định bọn họ tới tìm ta thì nhịn không được run lên một chút, dù sao ta cũng từng thu phục loại âm vật đẳng cấp như Phương Thiên Họa Kích này, nếu như phía trên thật sự muốn tra, tùy tiện gài một tội danh cũng có thể phán ta vài năm.

Quả nhiên, xe ở cửa tiệm cổ thú dừng lại một cái, sau đó cửa xe mở ra, bên trong đi xuống hai người trung niên mặc quân trang thẳng tắp.

Một người trong đó mang theo đôi mắt kim ti thật dày, một người khác cầm trong tay một vật như hồ sơ, bọn họ xuống xe liền mỉm cười nhìn ta.

Xem ra bọn họ không phải tới tìm việc, ta hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó cẩn thận hỏi: "Hai vị tìm ta có chuyện gì sao?"

"Trương lão bản, mời tạm thời nói chuyện."

Trung niên nhân đeo tròng mắt khẽ gật đầu, sau đó rất bình tĩnh đi vào trong tiệm của ta, ngồi trên ghế chủ quán của ta, dáng vẻ mười phần phong thái, rõ ràng là một lão luyện thuộc quân giới.

Hắn cười tủm tỉm quan sát ta, một quân nhân trung niên khác cầm văn tài liệu lập tức mở miệng nói: "Vị này chính là tổ tổ đội hành động đặc biệt của Quốc An bộ, ta là Bí Thư Tiểu Tuyền của hắn!"

Ta nghe xong trực tiếp ngây ngẩn cả người, tuyệt đối không ngờ rằng, có một ngày cơ quan quốc gia sẽ tìm tới ta, cũng không biết là phúc hay họa?

Giờ phút này, Bí Thư Tiểu Tuyền đã đọc lên cuộn giấy trong tay: "Trương Cửu Lân, võ hán nhân, làm việc buôn bán thời gian dài, năm năm qua giải quyết sự kiện vô số âm vật, trợ giúp Công An cơ quan phá được đại án quan tài sản, đồng thời hiến dâng quốc gia nếu làm, nó che giấu thân phận cho Trương gia Giang Bắc. Trước đây không lâu, Doãn Nguyệt kết hôn với Ảnh Thị Nhân - Doãn Nguyệt, từng vì ân oán cá nhân, chém bay đầu thủ lĩnh pháp sư cấp Long Tuyền sơn trang cung phụng trấn..."

Không đợi suối nhỏ đọc xong giấy nợ, trán ta đã toát mồ hôi lạnh, hắn đọc không phải thứ gì khác, chính là một phần hồ sơ chi tiết liên quan tới ta!

Rốt cuộc là người của quốc An, cái hồ sơ này quả thực đem ta sờ đến Thủ Phủ rõ ràng, thậm chí giúp tiểu đạo đồng báo thù, tức giận chém đầu Hạng Nguyên trấn bọn hắn đều biết.

Xem ra bọn họ đã nghiên cứu ta không phải chỉ nghiên cứu ta một ngày hai, nếu như chỉ buôn bán đồ cổ ta còn có thể từ chối, nhưng một khi thành lập tội danh giết người, nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch...

Ta rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa, thanh âm khẽ run hỏi: "Rốt cuộc các ngươi muốn làm cái gì?"

"Ở nước chúng ta có hai bộ pháp luật, một bộ gọi là quốc pháp, một bộ gọi là nhân tình."

Tiểu Tuyền khép lại tư liệu nói: "Biết rõ ngươi giết người lại bất động ngươi, là vì chúng ta coi trọng nhân tình. Nhưng nếu ngươi không nói nhân tình, sợ rằng hồ sơ này ngày mai sẽ gửi cho công thính."

"Phù..."

Ta nghe một hơi thở dài, nguyên lai bọn họ không có muốn bắt ta, chỉ muốn ta hỗ trợ, trước chụp xuống mã uy cho ta đã!

Hiển nhiên, tiểu tuyền thành công làm ta sợ hãi, mặc dù tính cách ta khá cương trực, nhưng còn không đến mức đối nghịch với cơ quan quốc gia, chỉ có thể yếu nhược nhìn về phía giang sơn.

Tiểu Tuyền chỉ là một bí thư dùng nước tương, người thực sự lợi hại chính là giang sơn.

Giờ phút này, giang sơn nâng tròng mắt màu vàng, thần sắc trở nên phức tạp: "Trương lão bản, hoạt động của ta là xuất sắc nhất trong nước, nhưng chuyện gặp phải lần này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của chúng ta, kính xin ngươi nhất định ra tay giúp đỡ!"

"Mời ngài nói."

Ta gật đầu trả lời một câu, trong lòng lại hỏi thăm tổ tông mười tám đời của hắn một lần, đến bây giờ ta còn có quyền từ chối sao?

"Rất tốt, quốc gia cần loại người tốt này."

Thấy ta đồng ý, Giang Sơn mỉm cười xé nát hồ sơ đen của mình, sau đó lên xe đi, lưu lại thư ký Tiểu Tuyền kể lại chuyện đã xảy ra cho ta nghe.

Suối nước nhỏ nói cho ta biết, một khoảng thời gian gần đây cũng không biết xảy ra chuyện gì, đã có rất nhiều nhân viên nghiên cứu quốc gia bị giết, những người này chết rất thê thảm, có người bị chém đứt đầu, có người bị chém thành hai đoạn, thậm chí có người còn bị chia thành tám khối, máu tươi cùng thịt nát chảy đầy đất.

Bởi vì những người này đều tham dự sự phát triển của vũ khí hoặc nhiều hoặc ít, cho nên tạo thành ảnh hưởng vô cùng ác liệt!

Bộ Công An không dám tiếp nhận nên chuyển giao cho tổ đội hành động đặc biệt của quốc gia.

Chỉ là sau khi quốc An xâm nhập điều tra, phát hiện phần lớn chuyên gia này giảng dạy nửa đêm chết mất mười hai điểm, về sau trải qua khám phát giám định, xác định thân thể bọn họ bị một binh khí lạnh cỡ lớn một đao chém đứt.

Ngoại trừ tổ chức hành động cũng không có bất cứ manh mối nào, bởi vì phát hiện trường điều này không để lại dấu chân vân tay, thậm chí ở góc quay, cũng biểu hiện những người trước khi chết không có hành động khả nghi nào lui tới.

Thành viên tổ chức hành động đã trải qua rất nhiều chuyện ly kỳ cổ quái, cho nên rất nhanh liền liên tưởng đến sự kiện linh dị, cho rằng những chuyên gia này dạy dỗ là do ác quỷ giết chết.

Dù sao những người này còn chưa kịp phát ra âm thanh cầu cứu đã bị chặt đứt ngang hông, thử hỏi người bình thường ai có lực lượng như vậy?

"Bên trên còn tin cái này?"

Ta nghe thấy nơi này không nhịn được chen vào một câu.

"Ha ha..."

Tiểu Tuyền hiển nhiên minh bạch nỗi lo của ta, khẽ mỉm cười nói ngươi yên tâm đi! Chúng ta tìm được ngươi, tức là quốc gia cần nhân tài như ngươi, yên tâm lớn mật mà làm đi!

Nhìn bộ dáng của hắn không giống như đang nói dối, huống chi ta cũng đã đồng ý rồi.

Suối nhỏ thúc giục rất gấp, thấy ta đồng ý liền bảo ta lập tức thu dọn đồ đạc đi theo hắn. Ta không biết bọn họ rốt cuộc tính toán cái gì, nên không thông tri cho Lý Ma. Chỉ đưa cho hắn và Tân Nguyệt một lá thư nói ta tiếp nhận một cuộc làm ăn, tạm thời đi công việc vài ngày, để cho bọn họ đừng lo lắng.

Đêm đó suối nhỏ bay nhanh, giữa đường không ngừng có xe càng lớn đuổi theo, dần dần hình thành từng đoàn xe nhỏ, thống nhất quân đội, ta bất tri bất giác hưởng thụ đãi ngộ được làm lãnh đạo một lần, trong lòng có chút tự hào.

Buổi sáng ngày hôm sau chúng ta đến khu tập kết Bắc Kinh Hải, giang sơn tổ chức trụ sở đặc biệt ở phố Thanh Hà, khắp nơi đều là binh lính tuần tra, đây là nơi đầu tiên chúng ta xuất hiện loại địa phương bức bách thế này, không khỏi có chút khẩn trương.

Giang Sơn dẫn ta tới nhà ăn, hắn giống như nhìn ra tâm tư của ta, gật đầu cười nói Hoàng Thành đề phòng nghiêm ngặt, thói quen liền tốt.

Sau khi xuống xe ăn xong miếng cơm thì Sơn Giang liền rời đi, để Tiểu Tuyền ở lại giúp ta xử lý vụ án. Ta mới biết được, nguyên lai tổ đội hành động phải xử lý không chỉ có vụ án này, Giang Sơn hôm qua có thể tự mình đến tiệm của ta, chỉ là người ta tiện đường tham gia náo nhiệt, kiến thức một chút âm vật thương nhân ta đây mà thôi.

Sau khi giang sơn rời đi, Tiểu Tuyền liền lấy ra tư liệu mấy người chết cho ta xem, ta xem xong kinh nghiệm của bọn họ không khỏi chấn động trong lòng, bởi vì trong đó có không ít đại công thần tham dự sản xuất vũ khí trang bị phát triển của quân ta.

"Các ngươi có chắc đây là âm linh đang quấy phá không?"

Ta nghi hoặc hỏi, loại người nghiên cứu vũ khí như bọn họ thời cổ đại chính là thợ rèn thân phận, trên người tự mang dương khí, tiểu quỷ bình thường căn bản không dám tới gần bọn họ.

Lui vạn bước, mặc dù có một tên âm linh ăn mật báo tim gấu nhưng sao có thể chuyên giết nhân vật nghiên cứu phát triển vũ khí chứ?

Chữ máu màu đỏ tươi thứ năm trăm sáu mươi chín.

Cho nên ta cảm thấy bọn họ không phải bị âm linh giết chết mà là bị người ám sát, chỉ có điều thủ đoạn cao minh, không có lưu lại dấu hiệu mà thôi.

Nghe xong lời ta, Tiểu Tuyền trầm tư trong chốc lát, hạ giọng nói: "Ta biết ý của ngươi! Thậm chí ban đầu chúng ta cũng cho rằng là ngoại cảnh địch đặc biệt đang phá rối! Thế nhưng những chuyên gia này khi còn sống cũng không phải cùng một ngành làm! Hơn nữa cũng không hoàn toàn đều là tinh anh lĩnh vực này, trong đó không thiếu công việc bình thường, cho nên cơ bản có thể loại trừ khả năng đặc vụ mưu sát."

Suối nước tuy nói rất nhanh nhưng lời nói cũng rất rõ ràng.

Ta nghe ý thức xong thì nhíu mày.

đơn vị công tác người chết khác nhau, cấp bậc cũng bất đồng, thậm chí bọn họ khi còn sống cũng không quen biết, khả năng bị tập thể mưu sát lập tức giảm xuống rất nhiều...

Nhưng cũng không thể lập tức loại trừ khả năng mưu sát, ta nghĩ, sau đó bảo tiểu tuyền dẫn ta đi phát hiện trường ra.

Quốc gia đối với loại người như bọn họ mới được đãi ngộ hậu đãi, thống nhất phân phối phòng ở, cho nên người chết đều ở khu lũy ngoài biển, ngược lại để chúng ta thuận tiện hơn nhiều.

Một buổi sáng, ta và năm người chết liên tục đi cùng với tiểu tuyền, phát hiện án tràng vẫn còn bảo tồn hoàn hảo, chỉ là vì phòng ngừa thi thể hư thối, đều ở phía trên phun ra phúc địa lâm, đến mức ta ngửi được hương vị khó ngửi của cả buổi sáng.

Tình huống giống như suối nhỏ lúc trước giảng cho ta, những người này đều bị phân thây! Có người thậm chí còn mở to mắt, duy trì thần thái hoảng sợ trước khi chết.

Nghe nói vật cuối cùng nhìn thấy trước khi chết luôn luôn bảo tồn trong mắt, ta ôm tâm thái thử tìm hiểu trước người này quan sát nửa ngày, kết quả không nhìn thấy gì cả.

Nhìn từ bề ngoài, hiện trường tử vong không có lưu lại bất kỳ dấu vết để lại nào, rất phù hợp đặc điểm quỷ thần giết người, nhưng ta lại biết sự tình không đơn giản như vậy.

Theo lý mà nói mặc dù Âm Linh giết xong người rồi rời đi, trong vết thương hoặc trong người chết đều giữ lại một phần âm khí, dù thi thể cũng sẽ xảy ra chút biến hóa, ví dụ như trong thời gian ngắn thi thể mọc ra nấm mốc hoặc là móng tay, tóc điên cuồng sinh trưởng.

Trước đó ta tiếp nhận chuyện làm ăn, phần lớn đều biết nội tình của âm vật, hoặc là căn cứ âm khí khóa chặt là quấy phá gì, còn chưa từng gặp phải tình huống như vậy, trong lúc nhất thời không còn cách nào khác.

Tiểu Tuyền nhắm chừng cho rằng ta không có sức ra sức, có chút trách cứ nói: "Thiên hạ hưng vong thất phu có trách nhiệm, các công thần của quốc gia chúng ta bị giết hại thảm hại, Trương lão bản sao có thể..."

"Ta không có!"

Ta có chút thô bạo cắt ngang lời hắn, trên thực tế từ sau khi nhìn thấy những thi thể này ta không cân nhắc chính mình, trong lòng nghĩ làm sao tìm kiếm đầu mối, làm sao để những người chết không nhắm mắt lại.

Đây là lần đầu tiên ta cứng rắn nói chuyện với tiểu tuyền như thế. Hắn hơi sửng sốt một chút, sau đó thái độ dịu đi, có chút lúng túng nói chính mình cũng là nhất thời sốt ruột, khiến ta đừng để ý.

"Bỏ đi, ngươi cũng là vì phá án!"

Ta phất phất tay, bảo Tiểu Tuyền dẫn người về tổ, ta lẻ loi một mình đi Phan quê hương.

Phan gia là thị trường giao dịch lớn nhất trong nước, đối với những người chơi ngược cổ chúng ta tuyệt đối là một thánh địa.

Các quầy hàng của Phan gia viên rất đa dạng, trong đó không thiếu những dân tộc buôn bán, hơn nữa các thương nhân cổ đến từ các nơi, tạo thành cục diện ngư long hỗn tạp, cũng dẫn đến chỗ này tám mươi phần trăm đều là đồ dối trá. Nghe nói đồ cổ phỏng chế nơi này có thể lấy giả làm thật, không ít chuyên gia học tập đều liếc mắt, bởi vậy trước khi những kẻ bán hàng cổ xưa bắt đầu đại bộ phận đều sẽ tới nơi này luyện mắt luyện nhãn lực!

Đương nhiên, ta đến đây không phải là vì đào vật, mà là vì sưu tầm tiền của Ngũ Đế. Tiền của Ngũ Đế có phân chia lớn nhỏ, Đại Ngũ Đế tiền chính là chỉ Tần Hoàng Hán Vũ, Đường Tông Tống Tổ và năm vị Đế Vương vĩ đại của Chu Nguyên Chương đang trong thời gian còn ở vị trí này. Đáng tiếc loại tiền tệ này bởi vì lưu lại từ lâu nên không có khả năng sưu tập quy mô lớn.

Tiểu Ngũ Đế Tiền chỉ là đồng tiền lưu thông của năm vị Hoàng Đế lúc triều Thanh tới ngôi Gia Khánh, loại tiền đồng này hiện có rất nhiều, hơn nữa giá cả không cao, cho nên trở thành công cụ trừ tà nóng nhất.

Bất quá ngay cả tiền đồng cũng có tạo giả, cũng may ta có nhãn lực nhất định, trải qua một buổi chiều Chân biệt, cuối cùng cũng chọn ra gần trăm đồng tiền màu sắc tươi sáng, sau đó ta gọi Tiểu Tuyền lần nữa tiến về nhà người chết, bên cạnh mỗi một thi thể người chết đều đặt một đồng tiền.

Tiểu Tuyền ở bên cạnh nhìn không hiểu ra sao, nghi hoặc hỏi: "Trương lão bản, một đồng tiền cổ nho nhỏ cũng có thể biết là vật gì đang quấy phá rồi sao?"

Bởi vì trước mắt không có bất kỳ đầu mối nào, cũng không biết có phải thứ bẩn thỉu đang giở trò hay không, việc ta có thể làm chỉ có những chuyện này.

Chỉ cần có Âm Linh xuất hiện, phía trên đồng tiền ánh sáng lộng lẫy khẳng định sẽ biến mất, như vậy tối thiểu có thể xác định không phải Âm Linh quấy phá hay không.

Nghe ta nói xong, Tiểu Tuyền nhẹ gật đầu, ngay sau đó hỏi ta có muốn ở dưới lầu hay không?

"Không cần, ngay cả Âm Linh cũng không biết ngươi thủ ở chỗ nào?"

Ta nói xong thì bảo con suối nhỏ lên xe, đánh đường quay về phủ.

Tối nay ta ngủ trong túc xá quốc An, nằm trên giường không ngừng nhớ lại cảnh tượng hôm nay, vẫn không xác định được rốt cuộc có âm linh hay không!

Nói thẳng, ta bày ra những đồng tiền nhỏ kia có chút ý vị ngựa sống còn chữa trị, trong lòng căn bản là không ôm bao nhiêu hy vọng.

Có thể do thân ở quốc gia nên ta mất ngủ, nửa đêm nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được. Sau nửa đêm vừa mệt mỏi, nhưng không hiểu sao lại trở nên hoảng loạn.

Đây là một loại cảm giác không nói nên lời, tim đập thình thịch, không khí chung quanh đột nhiên ngưng kết, phảng phất thời gian đình chỉ.

Theo bản năng ta nghĩ rằng trong phòng có thứ bẩn thỉu nên mãnh liệt đứng dậy nhìn quanh bốn phía, nhưng trong phòng lại không có chút âm khí nào, chỉ là có chút cảm giác rét lạnh!

Liên tưởng đến nhân viên nghiên cứu phát triển phát triển của những vũ khí chết thảm kia, trong phòng bọn họ đồng dạng không có bất kỳ âm khí nào, chẳng lẽ vật kia đã theo dõi ta rồi sao?

Trái tim của ta lập tức lộp bộp một cái, cảm giác có một đôi mắt đang nấp trong bóng tối nhìn chằm chằm mình. Ta nuốt nước bọt vào bụng, nhìn về phương hướng nguy hiểm, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cửa phòng.

Ta từ bên cạnh gối lên Thiên Lang Tiên, đứng tại chỗ lấy lại bình tĩnh, sau đó mới lấy dũng khí chậm rãi đi ra cửa.

Đây tuyệt đối là lần nguy hiểm nhất từ khi ta xuất đạo tới nay! Cũng không thấy rõ là thứ gì, thậm chí nó còn chưa vào phòng đã khiến ta hoảng sợ từ sâu trong linh hồn.

"..."

Chờ tới gần cửa, ta nhắm một mắt lại, tập trung tinh thần nhìn mắt mèo, như vậy tuy rằng rất tốn sức nhưng an toàn. Ta thật sợ sau khi tới gần cửa, đối phương đột nhiên ra tay, ngay cả cơ hội né tránh ta cũng không có.

Theo ánh mắt ta không ngừng co rút lại, phát hiện đối diện với mắt mèo hoảng sợ thật sự có một con mắt!

Con mắt đỏ tươi như máu, đối mặt với Thạch Hạo thì lộ vẻ ngạo mạn thế nhưng lòng căm hận lại càng nhiều hơn.

Nó khẳng định là hung thủ giết chết những người kia, không nghĩ tới dĩ nhiên lại hận ta cùng một khối. Mặc dù hắn cho ta một loại cảm giác rất nguy hiểm, nhưng đây là manh mối duy nhất mà ta có thể nắm được, ta lấy dũng khí dứt khoát mở cửa phòng, đồng thời tay kia trực tiếp đem Thiên Lang Tiên đánh bay ra ngoài.

Trước tiên phát chế người là một thói quen tốt ta dưỡng thành, có thể có hiệu quả tự bảo vệ mình, huống chi lần này đã xác định bên ngoài có âm linh, ta cảm thấy một roi này nhất định có thể đánh trúng nó, không nghĩ tới lại vồ hụt!

Sau đó ta khiếp sợ phát hiện con mắt kia đã biến mất, theo bản năng ta lui về phòng cẩn thận xem xét xung quanh thân thể mình, sợ nó thừa dịp ta không chú ý đánh lén ta, không nghĩ tới nhìn một vòng lại không tìm được nó. Hơn nữa ta đột nhiên kịp phản ứng theo tròng mắt biến mất, cảm giác khủng hoảng này khiến ta đè nén, cảm giác cũng biến mất theo.

"Phù..."

Ta thở ra một hơi thật dài, cả người ngồi dưới đất, hồi lâu nửa ngày mới miễn cưỡng đứng dậy được.

Mặc dù chỉ là đánh một cái đối mặt, nhưng ta biết nếu cứng đối cứng mà nói chính mình căn bản không phải là đối thủ của thứ này. Chỉ là ta rất nghi ngờ vì sao nó lại xuất hiện ở ngoài cửa phòng của ta.

Nếu là để giết ta, vì sao nó không tiến vào?

Nếu như không phải muốn giết ta, mục đích nó tới đây là gì.

Suy nghĩ hồi lâu vẫn không có được đáp án, ngược lại ta có chút mệt mỏi, đi lên chuẩn bị đóng cửa nghỉ ngơi, nhưng liếc mắt liền thấy trên sàn nhà ngoài cửa có thêm hai vũng máu!

Ta bị dọa đến dựng cả tóc gáy, cả gan đi tới nhìn kỹ mới phát hiện đây là hai chữ lớn được viết bằng máu.

Một cái là trung, chỉ có điều chữ "Trung" này lại bị huyết họa một cái đại hồng xoa.

Mà một chữ khác, rõ ràng là đã chết!

Ta nhìn hai chữ này sửng sốt hồi lâu, loáng thoáng đã hiểu được mục đích của âm linh. Chắc chắn là hắn muốn thông qua hai chữ này để truyền đạt tin tức gì đó cho ta.

Vấn đề là chỉ hai chữ này thôi mà ta cũng không nhận ra là manh mối gì.

Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể nằm trên giường tiếp tục suy nghĩ, kết quả bất tri bất giác ngủ thiếp đi, mãi đến khi nghe tiếng tiểu tuyền gõ cửa dồn dập, ta mới từ từ tỉnh lại.

"Sao vậy?" Tốt xấu gì Tiểu Tuyền cũng là nhân viên quốc gia an, nếu không phải có chuyện gì quan trọng tuyệt sẽ không bối rối như vậy, cho nên ta ngay cả y phục cũng chưa kịp mặc, vội vàng hỏi.

"Lại có người xảy ra chuyện..."

"Cái gì?" Ta không nghĩ tới Âm Linh vậy mà tìm xong tai họa cho người khác, lập tức hỏi Tiểu Tuyền người xảy ra chuyện tối qua là chết như thế nào.

"A... Hắn không chết." Tiểu Tuyền sửng sốt một chút rồi nói.

Ta nghe xong trong nháy mắt nhẹ nhàng thở ra, sau đó để hắn tiếp tục nói.

Hắn nói cho ta biết người xảy ra chuyện lần này là người lãnh đạo một ngành vũ khí nghiên cứu phát triển nào đó, tên là Diệp Vệ Quốc.

Tối hôm qua Diệp Vệ Quốc cùng mấy bằng hữu ở quan trường uống rượu sáng sớm, trời sắp sáng mới về nhà, không nghĩ tới vừa vào nhà hắn liền cảm giác trong nhà rất lạnh, hắn lập tức lưu lại tâm nhãn, mình không đi vào, mà để thủ hạ vào trước.

Thủ hạ kia vừa đi vào liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó Diệp Vệ Quốc liền cảm thấy mặt mình nóng lên, đưa tay sờ sờ phát hiện trên mặt tràn đầy huyết dịch nóng bỏng.

Hơi rượu của hắn lập tức biến mất, lặng lẽ liếc nhìn vào trong, lại kinh ngạc phát hiện thủ hạ của mình đã bị chém thành hai đoạn!

Diệp Vệ Quốc sợ tới mức kinh hô một tiếng, xoay người lảo đảo chạy xuống lầu. Những người gần nhất đều đang thảo luận mấy vụ án giết người này, Diệp Vệ Quốc cũng không ít tin tức như bát quái, cho nên thấy cảnh này lập tức ý thức được mục tiêu tiếp theo của nó là mình.

"Vậy Diệp Vệ Quốc làm sao đào thoát được chứ, Âm Linh không tiếp tục truy đuổi hắn sao?" Ta hỏi.

Tiểu Tuyền khẽ gật đầu rồi tiếp tục nói: "Lúc Diệp Vệ Quốc chạy xuống dưới liền cảm thấy sau lưng có một làn gió lạnh thổi qua. Hắn cảm thấy tình cảnh của mình vô cùng nguy hiểm, cũng biết mình nhất định sẽ bị đuổi theo, liền nhanh trí chạy về quân doanh bên kia."

"Khi đó trời sắp sáng rồi, Diệp Húc vừa vặn gặp được đội ngũ ra khỏi quân doanh rèn luyện buổi sáng, cho nên mới nhặt được một mạng."

Nói đến đây sắc mặt của Tiểu Tuyền liền trở nên ngưng trọng, hỏi ta phải làm gì bây giờ.

Ta không nói chuyện, từ bề ngoài xem ra là khí chính trên người binh lính bức lui âm linh, nhưng cẩn thận nhớ lại âm linh tối hôm qua xuất hiện mang đến cho ta khủng hoảng, ta cảm giác nó hẳn là sẽ không sợ hãi binh sĩ tầm thường.

Vậy vì sao nó phải rời đi?

Ngoài ra, ta vừa mới tiếp nhận vụ án này thì bị Âm Linh để mắt tới, vậy chẳng phải người của tổ chức hành động này của bọn Tiểu Tuyền đã sớm bị Âm Linh tìm tới cửa rồi sao?

Nhưng bọn họ chưa từng nhắc tới với ta, từ lúc bọn họ nói chuyện với nhau thì không có cảm giác xuất hiện âm linh, điều này khiến ta có chút kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Chương thứ năm trăm bảy mươi, giấy thế thân thuật nhân.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Tiểu Tuyền và Diệp Vệ Quốc hẹn nhau nói chuyện, hắn là một quân nhân trang phục điển hình.

Hắn ta mặc quần màu xanh lá, trên người là quân trang kiểu mã giáp rộng thùng thình, tướng mạo rất bình thường, thuộc về loại người đặt trên đường cái khiến người ta không nhận ra.

Bộ trang phục trên người Diệp Vệ Quốc vừa nhìn là quan chỉ biết phấn đấu qua loa, ta vẫn rất bội phục loại người này, liền chủ động hướng về phía hắn hỏi thăm.

Hắn cũng không có sửa lại chức quan cho ta, rất là tức giận rót chén trà cho ta, sau đó mới hồi tưởng lại rồi mới kể cho ta nghe.

Ta nghe thật lâu phát hiện nội dung hắn nói cùng tiểu tuyền kể cho ta đại khái như vậy, thứ duy nhất khiến cho ta chú ý chính là Diệp Vệ quốc cũng không hề nhắc tới quan hệ thế mạng quỷ chết kia với mình.

Nhưng từ vẻ mặt sợ hãi, bi phẫn của hắn đến xem, hắn và người chết hẳn không chỉ là đơn giản là trên dưới cấp độ như vậy!

Địa điểm phát án cũng ở khu đọng ngoài biển, nhưng Diệp Vệ Quốc nhậm chức ở Quảng Châu, lần này Bắc Kinh là tham gia một lần nghiên cứu vũ khí, cho nên cũng không mang theo người nhà cùng đến, bình thường ở trong căn phòng phân phối.

Ta đại khái nhìn lướt qua hiện trường, cùng tình huống mấy người chết lúc trước không sai biệt lắm, tên xui xẻo này cũng bị chém thành hai đoạn.

Bởi vì hắn mới vừa vào cửa đã bị chém, cho nên máu tươi nhuộm đỏ cả vách tường trắng như tuyết.

Sau khi thu thập xong thông tin hiện trường, tiểu tuyền liền kêu thủ hạ mang thi thể đi, đoán chừng là để thuận tiện cho hành động tiếp theo.

Dù sao Âm Linh rất có thể sẽ tiếp tục gây sự với Diệp Vệ quốc, cho nên hắn nhất định phải làm mồi nhử ở chỗ này, giữ lại một người được chia làm hai nửa ở nhà, như thế nào cũng cảm thấy xui xẻo.

Nhưng ta luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, bảo bọn họ giữ lại thi thể, còn đùa giỡn hỏi Diệp Vệ Quốc sợ không sợ.

"Lão tử là từ phản kích lại, lúc trước lăn qua lăn lại trong đống người chết, đây là cái quái gì?" Diệp Vệ Quốc sảng khoái nói.

Giữa trưa, thừa dịp ánh mặt trời bên ngoài đang sáng, ta lần lượt đến nhà mấy người chết trước đó, muốn nhìn một chút tiền đồng có biến hóa hay không, kết quả toàn bộ chỗ tiền đồng này đều không có ánh sáng!

Cũng chính là nói toàn bộ nhà của những người này đều gặp phải âm linh. Ta không khỏi có chút nghi hoặc, người cũng đã bị diệt rồi, tại sao còn phải chạy đến nhà chúng nó làm gì.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không có manh mối, duy nhất có thể xác định là âm linh kia phải thông qua số tiền đồng này mới để mắt tới mình!

Điều này cũng khiến ta ý thức được không thể phòng thủ nhất vị, dù sao minh thương dễ dàng tránh né ám tiễn khó phòng, Diệp Vệ quốc tránh được một lần tính mạng lớn, nhưng hắn có thể tránh né nhiều lần sao?

Suy nghĩ liên tục ta quyết định chủ động ra tay, trước tiên phải làm rõ thân phận Âm Linh đã!

Vì để đảm bảo an toàn cho Diệp Vệ Quốc, buổi chiều ta tìm được một cửa hàng xiêu y cố định một người giấy, ông chủ làm việc rất tốt, đứng cách xa người giấy thì mặt tựa như người sống vậy.

Chờ ta mặc lên người nó xong quần áo thường xuyên của Diệp Vệ Quốc, ngay cả bản thân nó cũng không kìm được mà cảm thấy kỳ lạ.

Sau đó ta hỏi ra ngày sinh tháng đẻ của Diệp Vệ Quốc, viết sinh nhật của hắn lên phù chú, sau đó dán lên trán người giấy, cuối cùng để ngón tay Diệp Vệ Quốc cắn rách nhỏ vài giọt máu lên chữ bát.

Đây là một loại sách lược lừa gạt, âm linh giết người chính là dựa vào dương khí cùng tinh khí trên thân người sống.

Ta ngụ trên người người giấy viết tám chữ sinh nhật của Diệp Vệ Quốc, lại thêm máu huyết của hắn. Đến lúc đó đang dùng Già Dương Phù tạm thời che đi dương khí trên người hắn, chờ Âm Linh đến chắc chắn sẽ đem người giấy coi là Diệp Vệ Quốc đối phó.

Làm xong tất cả những thứ này đều đã chạng vạng, suối nhỏ cùng chúng ta ăn cơm, cũng ở trên bàn cơm không ngừng hỏi ta Diệp Vệ quốc hội sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Chẳng trách buổi sáng Tiểu Tuyền nghe nói Diệp Vệ Quốc gặp chuyện không may mà hoang mang như vậy thì ra hai người đã giao tình không tệ. Ta uống chén rượu để cho bọn họ yên tâm, tối nay tối đa chỉ là lao công mà vô ích, nhưng tuyệt đối có thể bảo đảm an toàn cho mọi người.

Người phương bắc uống rượu sảng khoái, thêm vào hai người bọn họ tương đối nhiệt tình, ta cũng sẽ không câu thúc nữa, buông ra cùng bọn họ uống.

Dù sao cơ hội ngồi uống rượu với đại lãnh đạo không nhiều lắm, lúc về nói với Lý Ma Tử, tiểu tử này tuyệt đối gọi thẳng ta như vậy là không có ý nghĩa, có chuyện tốt như vậy mà không nói cho hắn...

Ta mặc dù không có việc gì là thích uống hai ngụm rượu nhỏ, nhưng rất ít khi uống nhiều, dưới sự luân phiên oanh tạc của Tiểu Tuyền và Diệp Vệ Quốc rất nhanh đã gãy mất, có chút mơ hồ nằm úp sấp ở trên bàn. Bởi vì buổi tối còn có việc cần làm, bọn họ sẽ không kiên trì để ta uống rượu nữa.

Cứ như vậy nằm úp sấp trên bàn một hồi, chờ đến khi ta cảm thấy không mệt mỏi như vậy đột nhiên muốn đi nhà xí, ngẩng đầu nhìn Diệp Vệ quốc và Tiểu Tuyền đều không có ở đây, tùy tùng hỏi bên cạnh mới biết bọn họ đã đi nhà cầu.

"Đi nhà xí cũng tổ chức đoàn, sao không mặc chung quần..."

Tiếng nói nhỏ của ta thì thầm một câu, đứng dậy đi đến nhà cầu.

Cái khách sạn này bởi vì chúng ta đến để nhường toàn bộ tầng lầu này ra ngoài cho nên trong hành lang không có lấy một bóng người, vừa đi đến cửa nhà cầu thì ta đã vội vã cởi quần chui vào trong, nhưng đột nhiên lại nghe thấy tiếng suối nhỏ quát: "Lão Diệp, ngươi không thể nghe một câu khuyên của ta sao?"

"Tiểu Tuyền, chúng ta là con cháu của nhân dân, làm người không thể quên gốc!" Sau đó chính là giọng nói phẫn nộ của Diệp Vệ quốc.

Ta nghe thấy trong này có tiếng đầu ong ong, cảm giác giữa hai người bọn họ nhất định có bí mật gì đó, lập tức nhẹ nhàng đi đến một căn phòng trong số đó nghe được.

Tiểu Tuyền thấy thái độ cương ngạnh của Diệp Vệ Quốc, đột nhiên nở nụ cười, thái độ chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, có chút tận tình khuyên bảo nói lão Diệp nha, việc này không phải là chuyện ngươi có thể quản, ngươi sắp về hưu cần gì phải trôi vào vũng nước đục này?

"Vô nghĩa, ta là người Trung Quốc, chỉ cần ta không chết thì không thể để bọn họ thực hiện được."

Diệp Vệ Quốc phẫn nộ dị thường nói, nhưng không nói hết những lời còn lại, ta chỉ nghe thấy tiếng ngã cửa, hiển nhiên là Diệp Vệ Quốc thở phì phò rời đi.

Trước mắt chỉ còn con suối nhỏ, ta tiến đến trên khe cửa lặng lẽ nhìn qua, phát hiện hắn đang nắm chặt nắm đấm, hai mắt đỏ bừng nhìn phương hướng Diệp Vệ Quốc rời đi, hung tợn nói: "Ha ha, vậy xin lỗi!"

Nói xong hắn cũng rời đi, ta sửng sốt nửa ngày mới phản ứng lại chuyện gì xảy ra.

Dòng suối nhỏ hẳn là làm ra những chuyện không sạch sẽ, kết quả bị Diệp Vệ quốc trong lúc vô ý phát hiện. Diệp Trực Quốc muốn báo cáo, tiểu tuyền thấy không thể thuyết phục liền động sát tâm.

Đây là quan trường, khói thuốc súng lại tàn khốc hơn bất cứ chiến trường nào. Ta đương nhiên không muốn nhúng tay vào chuyện của bọn họ, nhưng không biết có chuyện gì đột nhiên ta lại hoài nghi Tiểu Tuyền, cảm giác hắn có thể có quan hệ với án giết người.

Dù sao Diệp Vệ Quốc vừa mới xảy ra chuyện, Tiểu Tuyền đã tìm hắn nói chuyện, tuy rằng ta chỉ mới nghe được một nửa, nhưng cảm giác như là một thông điệp cuối cùng!

Đang nghĩ ngợi, trong hành lang truyền đến tiếng bước chân cùng suối nhỏ gọi ta, ta biết tuyệt đối không thể để cho hắn biết ta đã nghe lén bọn họ nói chuyện, nếu không ngay cả chết như thế nào ta cũng không biết.

Theo tiếng bước chân càng lúc càng gần, ta quyết định nhanh chóng bám theo ống nước bên ngoài cửa sổ nhà cầu bò ra ngoài, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến phòng bao trên lầu của chúng ta.

"Ông chủ Trương, ngài đi đâu vậy?"

Lúc đi vào Diệp Vệ Quốc đang một mình uống rượu, tâm trạng có chút suy sụp, nhìn thấy ta đến trực tiếp rót cho ta một chén.

Ta chỉ có thể làm bộ như không biết đi theo uống rượu, không bao lâu, tiểu tuyền bước vào phòng, sau khi nhìn thấy ta thì thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo tùy tiện hỏi ta vừa đi đâu.

"Xuống lầu thấu khí, nhanh uống bất tỉnh... "

Ta giả như uống say, mơ hồ trả lời một câu, nhưng trong lòng âm thầm đề phòng suối nhỏ, cảm giác hắn nhất định có âm mưu gì đó!

Uống rượu xong, chúng ta ở trong phòng khách sạn nghỉ ngơi một chút, tới chạng vạng thì chúng ta trở lại nước Diệp Vệ, ban ngày người giấy đã trải trên giường, bây giờ chỉ xác nhận lại một chút, khó tránh khỏi có gì sơ suất.

Xác định không có vấn đề gì, ta liền xuống lầu trở lại trong xe, đưa cho Diệp Vệ Quốc một tấm Già Dương Phù. Hình như hắn không quá tin cái này, tiện tay cất vào trong túi.

Dù sao bỏ túi vào cũng có hiệu quả, ta không nói gì, bóng đêm càng lúc càng trở nên lạnh lẽo, ta tiện tay đóng cửa sổ xe lại, trong lúc vô tình nhìn xuyên qua hậu kính thấy ánh mắt tiểu tuyền chuyển động ùng ục như đang suy tư điều gì đó.

Âm Linh lúc nào cũng có thể xuất hiện, tại thời điểm mấu chốt như vậy, Tiểu Tuyền lại biểu hiện rất lo lắng, mục đích không cần nói cũng biết.

Ta giả bộ như đang ngủ gà ngủ gật, nằm nhoài trên xe nghỉ, đáy lòng lại tính toán.

Nếu như tiểu tuyền thực sự xảy ra chuyện gì, ta có nên vạch trần hay không? Mặc kệ hắn nói lung tung như vậy Diệp Vệ quốc tám phần là xong rồi, nhưng nếu tùy tiện nhúng tay, tuyệt đối đắc tội tiểu tuyền...

Nếu như ngoài ý muốn để hắn chạy, ta khóc cũng không kịp, dù sao trong tay hắn nắm giữ hồ sơ đen của ta!

Trong lúc nhất thời trong lòng ta khẩn trương chưa từng có, chỉ cần suối nhỏ vừa động, ta liền gặp phải cảnh tiến thối cốc.

Năm trăm bảy mươi mốt Chương Ngũ Hổ đại tướng Quan Vũ.

Thật mong Tiểu Tuyền và Diệp Vệ Quốc chỉ đấu đá lẫn nhau trên quan trường, đáng tiếc sự thật luôn không thỏa mãn lòng người. Sau khi ta nhắm mắt lại mấy phút, Tiểu Tuyền vốn nhẹ giọng gọi ta, đương nhiên ta không lên tiếng.

Sau đó hắn mở cửa xe đi ra ngoài, nói với Diệp Vệ Quốc rằng mình phải đi nhà xí.

Sau khi hắn xuống xe, ta lập tức mở hai mắt ra.

Diệp Vệ Quốc bị ta dọa hết hồn, nói ngươi không phải đang ngủ sao? Nhưng hắn cũng là nhân tinh, rất nhanh đã ý thức được ta đang nhìn chằm chằm vào suối nhỏ.

Diệp Vệ Quốc ho khan một tiếng rồi nói: "Ông chủ Trương, thói quen này của ngươi không được tốt rồi, tiểu Đồng Tiêu Tiêu một lòng giải quyết vụ án này, sao có thể có vấn đề chứ?"

Ta nghe xong sửng sốt, người tâm đạo có thể ngồi đến vị trí này quả nhiên đều không phải hạng người bình thường, Diệp Vệ quốc càng liếc mắt một cái nhìn ra tâm tư của ta, chỉ là hắn hẳn là không ngờ Tiểu Tuyền muốn xuống tay với mình chứ?

Ta đang lo vì sao lại đàm phán với nó, Tiểu Tuyền lại quay trở lại, sau khi lên xe mỉm cười với ta, nói ngươi tỉnh rồi.

Người khác thấy tiểu tuyền chỉ là thuận miệng ân cần thăm hỏi, mà ta lại hiểu đây là tiểu tuyền cấp cho ta!

Hắn chắc chắn không chắc chắn mình có biết lai lịch của hắn hay không, cố ý xuống xe vào thời khắc mấu chốt, hồi tưởng lại nếu hắn thật sự có vấn đề, sao lại ngu xuẩn đi ra đầu sóng ngọn gió đây?

Ta quá cận lợi, trong lúc nhất thời có chút không biết trả lời thế nào, ngược lại Diệp Vệ quốc mạnh mẽ nói: "Ta cho rằng ngươi lâm trận chạy thoát, liền liền đánh thức Trương lão bản cùng ta tâm sự."

Không nghĩ tới năng lực quan sát sắc bén của Diệp Vệ Quốc lại cao như vậy, không ngờ lại thay ta giảng hòa. Tiểu Tuyền nghe hắn nói xong hơi sững sờ, sau đó lại nhìn vào trong ánh mắt của ta có thêm chút nghi hoặc, xem ra hắn vẫn không xác định phán đoán của mình.

Ta thở phào nhẹ nhõm, làm bộ như không có việc gì bị hút ra thả khói, sau đó nhìn lại gian phòng của Diệp Vệ quốc.

"Con mẹ nó, đúng là buồn ngủ quá, ta cũng làm một cây!" Diệp Vệ quốc nôn nóng cũng lên rồi, đưa tay vào trong túi mò.

"Ngươi đừng có móc, rút của ta."

Tiểu Tuyền cười hì hì đưa cho Diệp Vệ quốc một làn khói, sau đó ba người chúng ta đều không nói gì, trong xe nháy mắt khói lượn lờ.

Bởi vì sương mù tồn tại, ta không thấy rõ mặt của tiểu tuyền, nhưng luôn cảm thấy hắn không thích hợp.

Sau khi hút xong, ta vừa chuẩn bị xuống xe hít thở không khí, Diệp Vệ Quốc lại phù một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

"Chuyện gì xảy ra?" Một tay ta đỡ lấy hắn, lo lắng hỏi.

Tiểu Tuyền cũng mang vẻ mặt mờ mịt, sau đó để cho ta đứng tại chỗ bảo vệ tốt Diệp Vệ Quốc, hắn thì nhanh chóng chạy đi gọi thầy thuốc.

"Tựa như, tựa như thân thể bị chém thành hai nửa vậy."

Diệp Vệ Quốc từ đầu đến cuối chỉ nói một câu như vậy, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Ta nghe xong sững sờ, sau đó lật qua y khố của hắn, lại khiếp sợ phát hiện Già Dương Phù trước đó không lâu đã đưa cho hắn không thấy.

Từ đầu đến cuối hắn đều không xuống xe nha! Đột nhiên, ta nghĩ đến Tiểu Tuyền vừa rồi xuống xe rất nhanh trở về. Chắc chắn là hắn trộm Già Dương Phù sau đó đưa ra ngoài xử lý.

Phải biết rằng tốc độ phản ứng và lực quan sát của ta đặc biệt mạnh, rất ít người có thể làm ra động tác nhỏ ngay dưới mắt ta, tiểu tuyền vậy mà trong tình huống thần không biết quỷ không hay trộm đi Già Dương Phù, thật sự là lợi hại!

Sau đó người trong viện chạy tới, tiểu tuyền lại không thấy bóng dáng đâu, ta nghĩ đã bỏ qua. Hắn chắc chắn đang chờ tin tức, nếu Diệp Vệ quốc chết mất thì hắn sẽ nắm giữ quyền lên tiếng.

Nếu Diệp Vệ quốc không chết, tình cảnh của tiểu tuyền kia sẽ trở nên lúng túng, dù sao hành vi trộm phù vừa rồi của hắn đã bại lộ rồi...

Ta thậm chí còn sợ tiểu suối nước nhỏ bổ đao, cũng may xe cứu thương đến còn có một đám đội thiết huynh đệ của Diệp Vệ quốc, nghĩ đến sẽ không có nguy hiểm gì.

Chờ sau khi bọn họ rời đi, ta mang Thiên Lang Tiên lên liền giống như điên lên lầu, vừa rồi Diệp Vệ Quốc phản ứng mãnh liệt như vậy, không thể nghi ngờ là linh hồn bị đả kích.

Tám chữ cùng linh hồn tương thông, hiển nhiên là người giấy bị Âm Linh chém, cho nên Âm Linh nhất định ở trên lầu!

Chạy lên trên lầu rồi ta trực tiếp mở đèn, liếc mắt liền thấy người giấy vốn rất sống động bị chặt đứt ngang người, chỉ có điều ta mơ hồ cảm giác có chút gì đó không đúng lắm.

Vừa định đi tới phía trước, đỉnh đầu hắn lại đột nhiên đánh tới một trận âm phong, theo bản năng ta đem Thiên Lang Tiên vung ra, đồng thời thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước.

Sau khi lăn một vòng trên mặt đất, ta đứng dậy xem qua, thình lình phát hiện chỗ mình vừa đứng xuất hiện một thân ảnh hư ảo.

Ảnh Tử có màu xanh, chòm râu rất dài, tay cầm một thanh binh khí lạnh cực lớn, hiển nhiên những người chết kia đều là bị nó giết, chỉ có điều đặt tay sau lưng, ta không thấy rõ là binh khí gì.

Nó nhìn chằm chằm vào nó, như muốn nhảy vào trong mắt mình, đôi mắt vô cùng sắc bén! Nếu chỉ nhìn một mình, hiển nhiên nó chính là người hôm qua xuất hiện trước cửa nhà ta.

Bởi vì không rõ ràng lai lịch đối phương ta cũng không dám tùy tiện ra tay, chuẩn bị bất biến ứng vạn biến. Ai ngờ nó nhìn chằm chằm vào ta một lúc sau đó trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc, sau đó lắc đầu, tiếp theo thân thể lóe lên biến mất vô tung vô ảnh.

"Đây là đường gì?"

Ta chưa hiểu thì thầm một câu, sau khi xác định Âm Linh rời khỏi mới đi đến chỗ người giấy nhìn một cái, quả nhiên đã phát hiện ra vấn đề!

Mặc dù trên người giấy dán chữ Sinh Nhật của Diệp Vệ Quốc, nhưng không phải là người giấy ta mua được.

Ta nhớ rất rõ ràng, vì để Âm Linh Tín phục, ta còn cố ý để thợ làm giấy vẽ lại người giấy theo hình của Diệp Vệ Quốc, sau đó ngay cả bản thân Diệp Vệ Quốc cũng cảm thấy giống. Nhưng mặt người giấy bị chặt đứt trước mắt này, lại rất giống suối nhỏ!

Người biết kế hoạch của người giấy chỉ có ba người chúng ta, tiểu tuyền không thể trộm đổi thành người giấy có hình dáng giống mình, người trộm bọc giấy chỉ có thể là Diệp Vệ quốc.

Thế nhưng vì sao y phải làm vậy?

Hồi tưởng lại tính cách của Diệp Vệ Quốc, ta bỗng nghĩ đến một khả năng: Diệp Vệ Quốc căn bản không bị âm linh công kích, cái gọi là bị âm linh đuổi giết hôm qua rất có thể là do chính mình bịa đặt.

Mà tối hôm qua xem ra tên cấp dưới kia đã trở thành kẻ thế thân quỷ, hoàn toàn chính là kẻ mà Âm Linh muốn giết!

Sở dĩ ta nghĩ như vậy là vì Âm Linh đã tìm tới ta từ trước khi Diệp Vệ Quốc xuất hiện, còn tận lực lưu lại cho ta hai chữ.

Lúc ấy ta không rõ một cái chữ "Chết" cùng bị người ta đóng xem có quan hệ gì, nhưng hôm nay vô tình biết được bí mật của Diệp

Vệ quốc cùng tiểu tuyền, ta mới dần dần nghĩ thông.

Cái Âm Linh muốn nói cho ta là, những người bất trung bất nghĩa đều đáng chết!

Nói cách khác, y đang cảnh cáo ta không khiến nó bị buộc phải giết chết những kẻ bất trung bất nghĩa.

Chắc hẳn những người bị chém chết lúc trước cùng nhóm với tiểu tuyền.

Điều này chứng tỏ Diệp Vệ Quốc không hiểu gì cả, hơn nữa còn luôn tìm cơ hội lợi dụng Âm Linh để đối phó với đạo Vũ của Tiểu Tuyền và Tiểu Tuyền, hắn chỉ giả ngu ở bề ngoài mà thôi.

Nếu như Âm Linh nói mình giết người bất trung bất nghĩa, vậy Diệp Vệ quốc hẳn không phải người xấu, huống chi ta cũng cảm thấy hắn là người tốt.

Ta thấy luôn luôn rất chuẩn người, Diệp Vệ Quốc cho ta cảm giác rất đơn giản, cho dù vì quốc gia mà trở nên vô tình một chút cũng có thể chấp nhận được.

Về phần Âm Linh là ai, trong lòng ta cũng đã có bài bản.

Miệng ngậm miệng nói lời trung nghĩa, người áo xanh râu đỏ từ xưa đến nay chỉ sợ cũng chỉ có Quan Vũ!

Quan Vũ trong lịch sử tam quốc quả thực có thể nói là nhân vật mang tính truyền kỳ. Hắn ta kết nghĩa với Lưu Bị, Trương Phi Đào Viên, tay cầm một con rồng tám mươi hai cân Thanh Nguyệt Đao, dưới háng con ngựa đỏ, trảm Nhan Lương, tru văn xấu xí, thiên hạ vô song.

Dù cho Tào Tháo ban thưởng vô số Kim tiễn mỹ nữ, ba ngày một bữa tiệc nhỏ, một bữa tiệc lớn năm ngày, cũng không để Quan Vũ đầu hàng.

Cuối cùng Quan Vũ cũng vì danh nghĩa trung nghĩa mà đi một mình ngàn dặm, rời khỏi Tào Tháo về tới bên cạnh đại ca Lưu Bị.

Về sau Quan Vũ trở thành người đứng đầu Thục Hán Ngũ Hổ đại tướng, trong cuộc chiến ở Kinh Châu bất hạnh chết trận, trung nghĩa của hắn đã được hậu thế truyền tụng từ rất lâu. Vì muốn biểu lộ tinh thần trung nghĩa Quan Vũ, về sau Hoàng Đế Quan Vũ phong Quan Vũ thành Vũ Thánh, Quan Đế gia, hiện tại Quan Đế miếu ở cả nước cũng là để kỷ niệm Quan Vũ thành lập.

Trên thực tế nếu như không phải trong tay Âm Linh kia cầm Thanh Long U Nguyệt Đao, chỉ sợ không thể lần lượt chém người thành hai nửa. Vừa rồi nó đưa tay sau lưng nhìn như tùy ý, nhưng trên thực tế là cố ý không để cho ta nhìn ra thân phận của nó.

Đáng tiếc, đặc thù của Quan nhị gia quá rõ ràng, không cách nào nhìn ra được là ai!

Quan Vũ vừa rồi rất xoắn xuýt bộ dáng của ta, hẳn là không hiểu ta là người phương nào, ngay từ đầu ta là Tiểu Tuyền mời đến, cho nên hắn đối với ta có địch ý không nhỏ.

Sau đó hắn và Diệp Vệ Quốc hôm nay quen biết nhau hòa thành một nhóm, huống chi trong tay ta còn cầm Thiên Lang Tiên tượng trưng cho chính đạo trong thiên hạ, Quan Vũ xoắn xuýt cũng bình thường.

Mà nếu như tiểu tuyền trong danh sách đen của Quan Vũ, lại có thể sống đến bây giờ, ta nghĩ hắn phải có bảo tiêu của mình, hoặc là nói bản thân hắn là đồng nghiệp của ta, chỉ là giả heo ăn thịt hổ mà thôi.

Chiêu này của Diệp Vệ Quốc quả thực là lưỡng bại câu thương! Không chỉ làm tiểu tuyền trọng thương mà còn đả thương chính mình.

Khi Diệp Vệ Quốc mới vừa bị thương, ta thấy sắc mặt của tiểu tuyền trở nên rất thống khổ, lúc đó còn tưởng rằng lương tâm của nó đã phát hiện, không nghĩ tới mình lại đau.

Nghĩ đến điều này ta không khỏi vui lên một chút, nhưng rất nhanh liền căng thẳng, ngay cả ta đều có thể nghĩ đến người giấy đổi của Diệp Vệ Quốc, Tiểu Tuyền có thể nào không nghĩ tới?

Lần này song phương đã triệt để vạch mặt, khẳng định là sẽ không chết không thôi.

Từ khi Diệp Vệ Quốc vừa bị thương, đội ngũ của hắn ta đã xuất hiện cùng với nhân viên y hộ vệ, không khó nhìn ra những thứ này đều là do hắn ta thiết kế!

Hình thức hiện tại rất rõ ràng, Diệp Vệ Quốc sau khi ra khỏi viện sẽ toàn lực thu thập suối nhỏ, mà cách duy nhất của suối nhỏ chính là làm cho Diệp Vệ Quốc vĩnh viễn không tỉnh lại được.

Cứ như vậy Diệp Vệ Quốc gặp nguy hiểm, người của hắn dù nhiều cũng đều là người thường, nếu như bên kia suối nhỏ có ta đồng hành, sự tình sẽ rất tồi tệ.

Điều làm ta lo lắng nhất là ta đã bị ép đứng chung một chỗ với Diệp Vệ Quốc, không cách nào rút lui được nữa. Chỉ cần Diệp Vệ Quốc vừa chết, quyền lên tiếng đều nằm trong tay tiểu tuyền, đến lúc đó không cần hồ sơ đen mà hắn đang nắm trong tay, chỉ riêng Diệp Vệ Quốc tử vong thì ta cũng không thể nói rõ.

Bởi vì trước khi Diệp Vệ Quốc được đưa đến xe ngựa, ta còn ngốc nghếch lật y phục của hắn ta...

Nghĩ đến điều này, ta chạy xuống lầu viện nhanh chóng hướng về phía y viện, nhưng từ xa đã thấy được giới nghiêm xung quanh bệnh viện đang vây quanh thành một đội trưởng quan, xem ra là đã vây cả y viện lại rồi.

Chương thứ năm trăm bảy mươi hai bán quốc tặc.

Ta biết mình chắc chắn không vào được, dứt khoát vòng quanh y viện một vòng, tìm kiếm điểm đột phá!

Cuối cùng phát hiện phía sau viện giống như không có cảnh báo canh gác, kết quả đến gần xem xét, sắc mặt ta trong nháy mắt khó coi, nơi này có một cái rãnh nước thối rộng chừng ba thước, trong mương nước thối không chỉ có nước bẩn, còn có cặn thối, cùng với một ít khí quan cơ thể người bỏ hoang.

Nhưng mà giờ phút này không còn cách nào khác, ta chỉ có thể cố gắng vượt qua rãnh nước thối này, nhưng ta do dự hơn nửa ngày ở trước rãnh nước, thật sự không có dũng khí nhảy vào, đành phải nhìn bốn phía một chút xem có thể lắp một cây cầu đơn giản hay không?

Đáng tiếc chung quanh không có tấm gỗ gì, chỉ có đống rác rưởi màu trắng chồng chất thành núi, ta sửng sốt hồi lâu đột nhiên nghĩ ra một biện pháp: Mời linh!

Không sai, mời được âm linh có thể phi hành trong thời gian ngắn, lúc trước mỗi lần ta mời linh khí đều là giúp ta tăng tốc, lại không chú ý đến tác dụng có thể bay.

Nói là làm, ta lập tức chuẩn bị gọi cô hồn dã quỷ chung quanh. Kết quả vừa mới cắn rách ngón tay, liền nghe được phụ cận truyền đến tiếng bước chân Côn Bằng.

Trong lòng ta lập tức trầm xuống, chết tiệt, đám cảnh sát này cũng chuyên nghiệp quá rồi đấy chứ? Ta vừa đi đến cửa sau liền bị phát hiện.

Đang lúc ta chuẩn bị chạy trốn, lại đột nhiên nghe được thanh âm của tiểu tuyền: "Đi vào về sau không cần lưu tình, trực tiếp giết chết Diệp Vệ quốc, đến lúc đó tất cả tội danh đều bị tên tiểu tử họ Trương kia vứt cho, chúng ta sẽ an toàn hoàn toàn..."

"Ha ha ha, diệu kế." Tiểu Tuyền vừa nói xong, liền nghe một người trung niên cười to.

Giọng nói này nghe rất quen thuộc, ta trốn sau đống rác lặng lẽ xê dịch thân thể, nhìn sang phía âm thanh, liếc mắt liền thấy suối nhỏ.

Mà đứng bên cạnh hắn, dĩ nhiên là quốc An đặc biệt tổ chức tổ đội Trường Giang sơn!

"Mẹ nó, hang rắn."

Ta tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, thật không phải bởi vì bọn hắn tính kế ta, mà là vì bọn hắn là tinh anh quốc gia liên thủ để làm chuyện xấu.

Chuyện này và ô lại tham quan cổ đại có khác gì nhau? Ta cắn răng, hạ quyết tâm nhất định giúp Diệp Vệ quốc diệt trừ giang sơn và suối nhỏ.

Sau đó hai người bọn họ dừng lại ở rãnh nước thúi, cách ta cũng xa mấy mét. Xem ra bọn họ cũng bị cảnh báo cản đường, bị ép đi vào cửa sau.

Chẳng qua bọn họ là hai người, hành động thuận tiện hơn nhiều, giang sơn ngồi xổm bên rãnh nước thúi làm tư thế cắm ngựa, hai tay khoác lên nhau, hiển nhiên là muốn làm người cho suối nhỏ.

Ta ý thức được không tốt cũng không thể ngăn cản, dù sao hiện giờ bọn họ vẫn chưa động thủ thì bất cứ lúc nào cũng có thể cắn ngược ta một cái!

Sau đó tiểu tuyền lại lùi về sau mấy bước, nhanh chóng chạy vài bước, thoáng cái nhảy lên hai tay giang sơn, mượn lực nhảy lên tấm cầu.

Khi rơi xuống đất, hắn đã đi tới bờ sông thúi kia, núi Trùng Giang lộ ra một nụ cười âm trầm tiến vào viện.

Chờ thêm Diệp Vệ Quốc khẳng định sẽ xong đời, chờ sau khi tiểu tuyền đi vào, ta lập tức lao ra, trực tiếp bay ra một quyền nện lên huyệt thái dương của giang sơn.

Không ngờ hắn còn khá chịu đòn, không ngờ lại không ngất xỉu, chỉ đứng yên tại chỗ lắc lư vài cái.

"Ngươi biết hết cả rồi sao?" Giang Sơn trừng mắt hỏi ta.

Nếu ta không có công phu nói nhảm với hắn, lần nữa ra tay đánh tới, giang sơn cười lạnh một tiếng, cứng đối cứng với ta bắt đầu đánh.

Tuy rằng thân thủ của hắn đặc biệt lợi hại, nhưng cũng may không đồng hành, hơn nữa vừa rồi bị ta đánh không sai biệt lắm, cho nên thừa dịp hắn không chú ý ta trở tay vung một nắm chu sa lên mắt hắn.

"A..."

Giang Sơn nhất thời che mắt phát ra tiếng kêu thống khổ, có thể hắn cũng sợ dẫn tới cảnh sát, còn tận lực đè ép thanh âm. Ta không hề khách khí nữa, đấm đá một trận với giang sơn đã mất đi mắt, trực tiếp đánh ngất xỉu.

Tiếp theo, ta không thu tất cả công cụ thông tin của hắn mà buộc hắn lại trong đống rác, chỉ chừa lại một khoảng trống để cho hắn nín thở.

Làm xong hết thảy những điều này, ta biết là không có khả năng chạy tới trước tiểu tuyền, chỉ có thể cầu khẩn thủ hạ Diệp Vệ quốc có thể kiên trì thêm một chút, sau đó ta gọi ra một con cô hồn dã quỷ da bọc xương, đem tám chữ của Diệp Vệ quốc nói cho nó.

Vừa vặn trên người ta có máu Diệp Vệ Quốc phun ra lúc trước, Dã Quỷ kia căn cứ theo tám chữ và máu tươi cảm thụ một chút, sau đó trực tiếp dẫn ta tới tầng năm y viện, cuối cùng dừng lại bên ngoài cửa sổ lầu năm.

"Diệp Vệ quốc ở bên trong?" Ta bất chấp sợ bệnh nặng, hai chân run rẩy hỏi.

Dã Quỷ da bọc xương kia nhẹ gật đầu. Cùng lúc đó, trong phòng lại truyền ra một tràng tiếng kêu thảm thiết, sau đó là một trận đánh hỗn loạn không đầu không đuôi.

Xem ra Tiểu Tuyền đã đến, đang công kích thủ hạ của Diệp Vệ Quốc.

Ta từng thử động động cửa sổ, phát hiện cửa sổ không khóa, sau đó ta bảo Dã Quỷ rời đi, đẩy cửa sổ nhảy vào. Sau đó liền thấy Diệp Vệ Quốc ngồi ở trên giường bệnh đầy sắc mặt giận dữ nhìn ra cửa dãy núi.

Thấy mình đột nhiên xuất hiện, hình như y cũng không giật mình, chỉ cười nhạt với ta một tiếng.

Ta nhìn ra ngoài một chút, phát hiện thủ hạ của Diệp Vệ Quốc đều là những quân nhân thiết huyết, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị tốt để phòng ngừa tiểu tuyền ám sát, tiếng kêu thảm vừa rồi có thể là vị quân nhân nào bị tiểu tuyền làm bị thương.

Dù sao trước mắt Diệp Vệ Quốc không có việc gì, ta lập tức trầm tĩnh lại, tiến đến bên giường bệnh cười ha hả hỏi: "Ngươi cố ý giả trang trọng thương à?"

"Đúng vậy, đây là cơ hội cuối cùng ta cho Tiểu Tuyền, đáng tiếc nó vẫn không nắm bắt được."

Diệp Vệ Quốc nói thở dài, cho ta xem một phần giấy tờ trên bàn. Ta tiếp nhận chỗ trên đó toàn là tư liệu về người chết, không khỏi nghi hoặc, dù sao lúc trước ta cũng đã xem qua những tài liệu này.

"Ngươi xuống dưới xem." Diệp Vệ Quốc nghiêm mặt nói.

Ta chỉ có thể nhẫn nại tiếp tục theo dõi, đến cuối cùng nhịn không được há hốc mồm, càng nhìn càng kinh hãi.

Quả nhiên giống như ta nghĩ, người bị Quan Nhị Gia giết đều là thủ hạ của Giang Sơn cùng Tiểu Tuyền. Chẳng qua ta bắt đầu cho rằng bọn họ nhiều nhất chỉ là tham ô nhận hối lộ, kết bè kết đảng tư, lại không nghĩ tới việc bọn họ làm lại là bán nước!

Lợi dụng chính khả năng làm việc trực tiếp, đánh cắp tư liệu về vũ khí quốc gia, chuyển tay bán cho thế lực bên ngoài lãnh địa, từ đó thu hoạch được lợi nhuận mấy trăm vạn ức vạn.

Nói tóm lại, đây là một đội ngũ người Hán gian lấy Giang Sơn, Tiểu Tuyền cầm đầu.

"Ta cùng tiểu tuyền tư giao không tệ, có lần đi nhà hắn trong lúc vô tình phát hiện bí mật này, liền thuận đằng mò mẫm tra được những thứ này."

Diệp Vệ Quốc nói rất bất đắc dĩ, hắn thu thập được chứng cứ về sau cũng không dám nộp lên trên, bởi vì tổ chức hành động đặc biệt là bảo bối của quốc An, nếu như không bắt được hiện hành, rất khó trị tội bọn họ.

Hơn nữa từ tình cảm cá nhân mà nói, hắn càng hy vọng người bạn tốt Tiểu Tuyền này có thể nghe lời của mình, kịp thời thu tay lại. Ai ngờ Tiểu Tuyền căn bản không nghe khuyên, Diệp Vệ Quốc đang lúc không biết nên làm gì, Âm Linh Quan Vũ lại xuất hiện...

"Cho nên ngươi đứng một bên quan sát sự việc phát triển, vừa chờ đợi cơ hội! Khi ta được bọn chúng mời tới bắt quỷ, ngươi cảm thấy cơ hội của mình đã tới, đúng không?"

Ta cười hỏi, trong lòng lại đột nhiên cảm thấy Diệp Vệ quốc có chút đáng sợ, ông ta đã làm một cái cục diện thật lớn, bao vây tất cả những người có quan hệ với chuyện này.

Diệp Vệ Quốc không phủ nhận, chỉ vào quân nhân ngoài cửa không ngừng bị đánh ngã xuống đất nói Trương lão bản có thể tới khiến ta rất vui vẻ, nhưng hôm nay ngươi không cần động thủ, cứ ở bên cạnh xem là được rồi.

Ta nghe xong liền biết hắn còn có hậu thủ, dứt khoát không nghĩ tới chuyện này nữa, ngược lại nhớ tới Quan Vũ.

Nếu nói hồn phách Quan nhị gia còn du đãng ở nhân gian căn bản không hiện thực, vì vậy Quan nhị gia tác quái nhất định là sống nhờ trong âm vật, hơn nữa món âm vật kia chắc chắn đang ở khu vực lắng đọng biển.

Ta xem qua Diệp Vệ Quốc, muốn hỏi hắn có biết chút manh mối hay không, nhưng nghĩ đến bộ dáng cất đao trong cười của hắn, trong lòng ta giật thót một cái, sau đó trong đầu nảy ra một ý tưởng: Chẳng lẽ Âm linh phát uy của Quan nhị gia, kỳ thật chính là Diệp Vệ Quốc giở trò sau lưng?

Nhớ lại sự ăn ý mà hắn và Quan nhị gia duy trì, khả năng này thật sự có khả năng, nhưng hiện tại ta không thích hợp nói nhiều, nếu Tiểu Tuyền phát huy hết quyền nói của Diệp Vệ Quốc.

Đối với ta mà nói Vận Mệnh vẫn nằm trong tay người khác, chẳng qua là Diệp Vệ Quốc nhìn qua càng làm cho người ta yên tâm hơn mà thôi...

Lúc này dưới lầu vang lên tiếng sáo cảnh báo dày đặc, ta chạy đến bên cửa sổ xem xét, phát hiện rất nhiều cảnh báo xuống lầu.

Thì ra đây chính là trò hay Diệp Vệ Quốc muốn cho ta xem, không bao lâu cảnh sát liền giết vào bệnh viên, Diệp Vệ Quốc lấy thân phận người bị hại trình bày ra Tiểu Tuyền cố ý mưu sát chính mình, sau đó biểu diễn biểu diễn chuyện Tiểu Tuyền hướng thương của mình chép lại.

Sau đó Diệp Vệ Quốc trước mặt cảnh sát cởi bỏ quần áo, lộ ra áo choàng phòng ngự bên trong, hắn chỉ vào quan viên dẫn đội quát: "Ở đây không có trưởng quan, chỉ là người bị hại và hung thủ, hy vọng cảnh sát đồng sĩ xử lý công bằng."

"Vâng!" Pháp sĩ cảnh giới cung kính, sau đó đem Tiểu Tuyền đã bị chế ngự áp giải xuống lầu.

Ta muốn nhìn trạng thái hiện tại của hắn, liền tò mò đi xuống lầu.

Không nghĩ tới hắn lại quay đầu nhìn nhau một cái, thậm chí trên mặt hắn không có chút lo lắng nào, ngược lại lộ ra nụ cười tà dị dựng cờ lên cho ta một tư thế.

Ta sửng sốt nửa ngày cũng không biết hắn có ý gì, đợi lúc lấy lại tinh thần cảnh báo đã đi sạch từ lâu rồi, trong viện trống rỗng.

Ta chuẩn bị đi quốc gia Diệp Vệ xem thử có thể tìm được manh mối liên quan đến âm vật không, kết quả không đợi ra khỏi y viện, trên lầu liền truyền đến một tiếng hét thảm.

Tiếng kêu thảm thiết của Diệp Vệ Quốc!

"Không được!" Liên tưởng đến vẻ mặt trước khi tiểu tuyền đi, ta cảm thấy nó cố ý bị cảnh báo bắt đi, sau đó hấp dẫn sự chú ý của cảnh sát qua đó, tiện cho hành động của người khác.

Nhưng khi ta đi đến phòng giam chứng kiến cảnh tượng bên trong, cả người liền mơ màng màng!

Chương thứ năm trăm bảy mươi ba, Diệp Vệ Quốc bị giết.

Diệp Vệ Quốc chết rồi, thân thể bị chém thành hai đoạn, máu tươi phun tung toé khắp phòng, ruột trắng nõn lơ lửng giữa giường bệnh và mặt đất nhỏ máu xuống, phát ra tiếng tí tách.

Đây nhất định là Quan Nhị Gia gây ra, ngoại trừ nó không ai có thể làm được điều này, mà trước khi chết Diệp Vệ Quốc có thể kêu thảm một tiếng vì phòng bị nổi lên tác dụng trì hoãn nhất định, nếu không hắn ngay cả cơ hội kêu thành tiếng cũng không có.

Nhưng ta không rõ Quan nhị gia vì sao phải giết Diệp Vệ Quốc, lẽ nào Diệp Vệ Quốc cũng có chuyện giấu ta?

Mấy thủ hạ của Diệp Vệ Quốc nhìn thấy cảnh này, tất cả đều sợ tới mức run rẩy. Ta biết sự tình không đơn giản như vậy, túm cổ áo một người trong đó quát hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

"Vừa rồi lãnh đạo đang cười lớn, trong phòng đột nhiên xuất hiện bóng người cầm đại đao, sau đó lãnh đạo kêu thảm một tiếng. Đợi tới lúc chúng ta phản ứng lại, hắn đã..."

Cho dù thủ hạ này nói đứt quãng, nhưng điều này cũng coi như rõ ràng. Nếu nó có thể ở đây bảo hộ Diệp Vệ quốc, khẳng định là thân tín trong thân tín, chắc hẳn biết một ít nội tình, cho nên ta đem những người khác đuổi đi, sau đó để cho hắn nói cho ta biết tất cả sự tình, kể cả Diệp Vệ Quốc trước khi chết đang cười cái gì?

Thủ hạ kia nhìn ta một cái, nhưng lại không dám nói.

"Diệp Vệ Quốc đã chết, nếu kéo dài thêm một thời gian nữa ngay cả tất cả mọi người trong chúng ta đều phải chết, ngươi hiểu chưa?"

Rơi vào đường cùng, ta chỉ còn cách gọi tất cả mọi người thấy cảnh này trở về, trừng mắt quát bọn họ.

Đây cũng không phải là hù dọa bọn họ, Diệp Vệ Quốc vừa chết, bọn họ chắc chắn tội khó thoát.

Đi theo bên cạnh lãnh đạo đã lâu, những người này có ai mà không phải là nhân tinh? Một lát sau bọn họ liền phản ứng lại, so với trước đó càng thêm hoảng loạn hỏi ta nên làm cái gì, không thể nghi ngờ là đã biến ta thành người chủ chốt.

"Có báo động không?"

Ta sợ thẩm vấn, lúc này nếu tin tức chết của Diệp Vệ Quốc truyền ra ngoài, mấy người chúng ta lập tức sẽ trở thành mục tiêu công kích, cũng may bọn họ đều lắc đầu.

Ta thở phào nhẹ nhõm, sau đó bảo bọn họ tạm thời giảm hẳn tin tức này xuống, hơn nữa thành thật nói ra Diệp Vệ Quốc trước khi chết đã làm những gì.

"Đạo trưởng trước khi chết hạ một mệnh lệnh cuối cùng là muốn chúng ta thiêu hủy ngôi miếu quan trọng đã trải mười lăm dặm kia, sau đó là giết chết ngươi để diệt khẩu!"

Một thủ hạ trong đó không chịu nổi áp lực, một mạch nói ra, ta nghe xong vừa kích động vừa tức giận.

kích động chính là nếu Diệp Vệ Quốc muốn dỡ một ngôi Quan Công miếu dài mười lăm dặm, vậy nơi này khẳng định cùng Âm Linh của Quan Vũ có liên quan, hơn nữa điều này cũng trực tiếp chứng minh Âm Linh là bị hắn ảnh hưởng mới đi ra giết người.

Chỉ là ta không rõ tại sao hắn lại muốn giết ta diệt khẩu?

Dù sao trong tay của ta không có nhược điểm nào của hắn, nghĩ đến điều này ta liền hỏi đám thủ hạ kia còn biết chút ít gì đó.

"Gần đây Diệp lãnh đạo có liên quan đến thế lực nước ngoài rất nhiều lần, hình như mâu thuẫn giữa hắn và tiểu tuyền có quan hệ với chuyện này."

"Ngươi đã biết mâu thuẫn giữa hai người bọn họ, cho nên chắc chắn hắn ta phải giết ngươi diệt khẩu!"

Bởi vì đã có người mở đầu, lần này ta vừa hỏi xong đám người liền mồm năm miệng mười nói hết ra, ta nghe xong trong lòng đã có tính toán, nguyên lai trăm phương Diệp Vệ quốc diệt trừ tiểu tuyền không phải vì quốc gia, mà là tiểu tuyền chặn đường tiền tài của hắn.

Nói cách khác, hắn muốn xử lý tiểu tuyền sau đó chiếm lấy nó, lấy được càng nhiều tiền từ nước ngoài!

Giết chết ta, thuần túy là vì để ngừa vạn nhất.

Ta nhìn Diệp Vệ quốc bị chặt đứt ngang lưng, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất ghê tởm. Bởi vì hắn quá giỏi ngụy trang, nếu như không phải thủ hạ của hắn nói ra một mạch, ta làm thế nào đều sẽ không tin tưởng hắn là người xấu.

Ta nghĩ nghĩ một chút rồi bảo đám thủ hạ đem chứng cớ Diệp Vệ Quốc thu thập được từ Tiểu Tuyền và hợp lại với nhau, sau đó lấy danh nghĩa của Diệp Vệ Quốc đưa ra giao nộp cho quốc gia.

Cho dù không thể một chút liền lật đổ suối nhỏ, cũng khiến hắn tổn thương đến gân cốt!

Sau đó ta rời khỏi y viện, thuê một chiếc xe cho thuê đi về phía cửa hàng mười lăm dặm.

Trên đường ta đặc biệt hỏi sư phụ lái xe xem tình huống trong mười lăm dặm, thợ rèn nói cho ta biết đây là một trấn nhỏ ở phía tây, ưu thế lớn nhất trong thôn là phố cổ bảo quản nguyên vẹn, thậm chí đến hiện tại kiến trúc bên trong vẫn là phong cách chỉnh tề.

Lẽ ra nơi này còn cao hơn so với Cổ Thành Phượng Hoàng, du lịch cổ thành Bình Dao Thành ngắm cảnh, chỉ tiếc là cách rất gần với cố cung, du khách nơi khác đều bị hấp dẫn đến cố cung, cho nên dân chúng địa phương sống cũng không tốt.

Những năm gần đây theo sự phát triển của ngành sản xuất Ảnh Thị, dần dần có tổ chức diễn trò đến trên trấn, cửa hàng mười lăm dặm mới dần dần có chút tên tuổi!

Sau khi xuống xe, ta đã bị tòa nhà trên trấn hấp dẫn. Tứ hợp viện chỉnh tề trang trí đầy vẻ đoan trang mà ấm áp, hai bên đường nhỏ là cây ngô đồng, ống khói trên nóc nhà thậm chí những viên gạch xanh cũ nát cũng lộ ra mười phần thú vị.

Nếu không phải vội vàng tìm kiếm Quan Công miếu, ta cũng muốn ở lại đây vài ngày. Bởi vì trước mắt là đêm khuya, cho nên trên đường căn bản không ai, bất quá trên đường có rất nhiều đèn dầu, chắc là chuẩn bị cho du khách?

Không bao lâu sau, ta đã tới được trung tâm của Tiếu Trấn, thấy một tấm bảng quảng cáo lớn, trên đó viết: Hoan nghênh đến cửa hàng mười lăm dặm du ngoạn ngắm cảnh.

Ta đang lo không tìm được Quan Công miếu ở nơi nào, nhìn thấy có tấm bảng quảng cáo trực tiếp tiến lên quan sát tỉ mỉ.

Kết quả là từ đầu nhìn thấy hết, phát hiện trên bảng quảng cáo căn bản không có nhắc tới quan công miếu, trong lúc nhất thời có chút mộng mị, lẽ nào nơi này không có Quan Công miếu?

Quan Vũ là ai vậy, Trung Hoa Vũ Thánh, từ xưa đến nay vẫn luôn là hóa thân trung thành, phàm là địa phương có quan hệ với hắn, dù chỉ là một tảng đá hoặc là nơi hắn chết trận cũng có thể trở thành cổ tích, huống chi là miếu thờ của hắn!

Đối với dân chúng suốt mười lăm dặm phát rầu, làm sao có thể buông tha cơ hội này đây? Ta cảm thấy có thể là tên có xuất nhập, liền xem lại bảng quảng cáo một lần, cũng quan sát kỹ càng cảnh tượng có liên quan tới trung nghĩa hay không.

Kết quả vẫn không thu hoạch được gì, nhưng ta tin tưởng mệnh lệnh cuối cùng khi còn sống Diệp Vệ Quốc ra lệnh tuyệt đối không phải giả, hơn nữa mấy thủ hạ khó bảo toàn bản thân cũng không có lý do lừa gạt ta.

Vậy vấn đề cuối cùng nằm ở chỗ nào?

Ta lưu luyến không rời khỏi quảng cáo, chuẩn bị vào thôn trấn từng nhà hỏi, bởi vì có chút không cam lòng, vẫn còn một bước ba đầu quay đầu lại.

Không ngờ quá trình quay đầu lại vẫn bị ta phát hiện điểm dị thường, từ trên bảng quảng cáo nhìn ra toàn bộ mười lăm dặm hiện lên hình bầu dục.

Ở trong phạm vi hình bầu dục lại phân chia thành rất nhiều khối nhỏ, phía trên ghi rõ tên của cảnh điểm, thậm chí không có chỗ nào phong cảnh đều chỉ dẫn chỗ nào là dân cư. vân vân vân, nhưng duy chỉ có một khối nhỏ trống rỗng, phía trên không có tiêu ký gì.

Phải biết rằng ở loại khu du lịch này có một tấc đất một tấc vàng, không thể nào có một khu đất trống rộng lớn như vậy, nếu là dòng sông hoặc là những kiến trúc khác cũng có thể để lại dấu hiệu.

Nếu bình thường ta thấy nơi này có lẽ không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng hiện tại, trong lòng lại cảm thấy nơi này rất có thể chính là Quan Công miếu!

Ta ở trên bảng quảng cáo tìm ra vị trí của mình, sau đó nhớ kỹ phương hướng mảnh đất trống kia, dựa vào cảm giác đi qua.

Trấn nhỏ vốn cũng không lớn, ta đi cũng chỉ hơn mười phút, liền phát hiện con đường phía trước đã bị vây chặt...

Đi tới trước mặt nhìn qua không chỉ có con đường dưới chân ta bị chặn lại, đường về bốn phương tám hướng cũng đều bị chặn lại, nói cách khác khối địa phương mà trên bản đồ chưa tiêu ký bị nhốt hoàn chỉnh.

Ta sờ lên hàng rào sắt kia, phát hiện phía trên có một tầng rỉ sắt thật dày, có nơi đều ngưng tụ thành khối sắt nhỏ.

Xem ra những hàng rào sắt này vây quanh nơi này có chút tuổi tác, sau đó ta đi quanh nơi này một vòng mà không thấy bất luận cái cửa nào, không khỏi bắt đầu nghi hoặc.

Nếu như nói bên trong thật sự là Quan Công miếu, vậy Diệp Vệ quốc đi vào bằng cách nào? Nếu như không phải Quan Công miếu, vậy tại sao nơi này lại bị bao vây?

Có thể sợ có người bò vào, hàng rào sắt này cao chừng ba mét, hơn nữa phía trên cố ý làm ngược thứ. Cũng may ta sẽ mời linh thủ đoạn, lập tức mời đến một con dã quỷ cõng ta nhảy qua.

Chỉ là sau khi đi vào, không đợi ta cắn đứt ngón tay cho Dã Quỷ ăn tinh huyết, dã quỷ kia liền chạy trối chết giống như hóa thành một trận khói trốn đi...

Nhìn vẻ sợ hãi khi nó rời đi, ta đột nhiên ý thức được chính mình đã rơi vào nguy hiểm, nhưng bị bức đến nước này ta cũng chỉ có thể kiên trì chịu đựng.

Phóng tầm mắt nhìn ra, bên trong hàng rào không khác gì bên ngoài hàng rào, chỉ là một ít kiến trúc cổ sắc phong cổ xưa cùng một ít cây cối giàu có tang thương, bất quá nơi này không có đèn thắp.

Ta mở quyển măng tre ra, mò mẫm đi về phía trước, cuối cùng dừng lại trước một tòa miếu thờ nhìn tương đối cao lớn.

Trên tòa miếu thờ này treo một tấm bảng hiệu, chỉ có điều chữ viết phía trên vì gió mưa sa đã biến mất vô tung vô ảnh.

Ta cơ bản không dừng lại ở cửa, cẩn thận từng li từng tí đi vào. Từ xa đã thấy trong miếu thờ có dựng một pho tượng, chờ khi đi đến nhìn rõ ràng trước mặt ta không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. Quả nhiên là Quan Vũ!

Chương thứ năm trăm bảy mươi bốn, đơn kỵ đi đường ngàn dặm

Ta căng thẳng một hồi, sau đó mới phát hiện pho tượng Quan Vũ mặc dù rất dọa người, nhưng trong miếu lại không có loại khí tức nguy hiểm làm cho người hít thở không thông này, hiển nhiên Âm Linh Quan Vũ tạm thời không có ở chỗ này.

Diệp Vệ Quốc đã để thủ hạ thiêu hủy ngôi miếu này, ta nghĩ trong miếu nhất định giấu chân ngựa gì đó, lập tức nghiêm túc tìm kiếm, cuối cùng tìm được trong một cái bình gốm đựng chứng cứ cùng một phần văn tư.

Nội dung thông tin chia làm hai bộ phận, một bộ phận là chứng cứ nhóm Tiểu Tuyền bán đứng quốc gia, một bộ phận còn lại là nội dung cuộc nói chuyện giữa Diệp Vệ Quốc và Tiểu Tuyền, trong đó Diệp Vệ Quốc mịt mờ nhắc tới muốn Tiểu Tuyền rút lui, để hắn tiếp quản cùng thế lực ngoài biên cảnh tiếp tục hợp tác.

Nói đơn giản, phần văn kiện này có thể trực tiếp lật đổ hai người bọn họ, ta không khỏi bội phục Diệp Vệ quốc. Lúc trước hắn ném văn kiện ở đây, khẳng định là đã chuẩn bị tâm lý thất bại cho Tiểu Tuyền, cho nên ghi chép tội ác của mình cũng đặt ở bên trong.

Dù sao nếu mình thua thì cũng chẳng quan tâm gì cả, hơn nữa chính mình ngược lại càng có sức thuyết phục. Mà đêm nay hắn thấy mình thắng được suối nhỏ, cho nên mới phái thủ hạ thiêu hủy Quan Đế miếu!

Tiếp đó ta lại đặt thẻ tích trữ vào trong tay, phát hiện bên trong toàn bộ là video, bao gồm cả chuyện gián điệp của Tiểu Tuyền và bên ngoài, trong đó không thiếu một ít quyền lợi, quyền sắc giao dịch.

Ta xem hết những phẫn nộ này, sau khi xem xong thở phào nhẹ nhõm một hơi, có những chứng cứ này, ta liền an toàn.

Cẩn thận đem tư liệu cất kỹ, chuẩn bị rời khỏi Quan Đế miếu. Không nghĩ tới trước khi đi ngang qua dư quang không cẩn thận liếc nhìn hai con mắt Quan Vũ, phát hiện hắn đã mở mắt ra. Thế nhưng lúc ta đi vào hắn thấy rất rõ ràng, lúc ấy hắn đang nhắm mắt lại!

Từ xưa đến nay, dân gian có liên quan đến công không mở mắt, mở mắt ra thì phải giết người. Ta thân là thương nhân âm vật cũng một mực tín nhiệm điều này, không nghĩ tới hôm nay ta lại gặp được.

Ta tự hỏi thực lực không có đánh một trận với Quan Công, trong lúc nhất thời có chút rối loạn.

Nhưng qua thật lâu cũng không cảm nhận được nguy hiểm, đang lúc buồn bực, đột nhiên nhận được điện thoại của thủ hạ Diệp Vệ Quốc, hắn kích động nói với ta ngay vừa rồi giang sơn cũng bị chém thành hai nửa.

Ta nghe xong đặt mông ngồi dưới đất, nghĩ thầm thì thì thì ra người Quan công muốn giết không phải là ta mà là giang sơn.

Quan Vũ đã ra tay, hẳn là rất nhanh sẽ trở lại rồi, ta không dám chờ lâu, đứng dậy liền rời Quan Đế miếu, trước khi ra cửa theo bản năng quay đầu lại nhìn một chút, phát hiện con mắt của hắn lại vẫn còn mở to!

Đột nhiên ta ý thức được mình không giết sạch đám Quốc tặc bán nước, Quan Vũ sẽ không thu tay lại. Mà ở phạm vi ta hiểu rõ, người tham dự chuyện này chỉ còn lại có suối nhỏ...

Nhất định phải gấp gáp vạch tội trạng Quan Vũ giết chết hắn trước tiểu tuyền, nếu chết không đối chứng, cho dù ta lấy ra chứng cứ, cũng sẽ bị cuốn vào vụ án.

Nghĩ đến điều kiện ta dùng tốc độ nhanh nhất trở về y viện, thông qua thủ hạ của Diệp Vệ Quốc liên hệ với quan viên ngày thường giao hảo với hắn, thỉnh cầu bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất đem tội trạng của suối nhỏ công khai ra ngoài.

Đương nhiên để tỏ lòng thành ý, ta đã đem toàn bộ video có liên quan đến tiểu tuyền cho bọn họ.

Sau khi xem xong bọn họ trực tiếp liên hệ với Kỷ Phong thư ký, cũng đưa chứng cứ phạm tội của tiểu tuyền ra.

Rốt cuộc người Kỷ kiểm muốn thanh liêm hơn một chút, nhìn thấy tiểu tuyền cấu kết với gián điệp cảnh ngoại với cảnh giới bên ngoài thì sắc mặt tái nhợt toàn bộ hành vi bán đứng tình báo quốc gia. Một người cầm đầu vỗ bàn một cái, hung hăng nói: "Điều tra cho ta! Có người xử lý!"

"Cái này... Thư ký ngài có thể chờ một chút hay không."

Ngay từ khi Kỷ Xuyên Thư xuất hiện, ngay lúc này ta đang cân nhắc có nên đem tin tức Diệp Vệ Quốc tử vong nói cho hắn biết hay không, dù sao Diệp Vệ Quốc vị trí quá cao, ta nhiều nhất có thể giấu diếm cả đêm, đến ngày thứ hai nhất định sẽ bị phát hiện, đến lúc đó làm không tốt sẽ bị tùy ý mà tới làm văn chương.

Biện pháp tốt nhất là trước khi tin tức lan ra đã tìm được một chỗ dựa vững chắc. Còn Kỷ Huyền Thư nói chuyện có sức mạnh, làm việc thì hiệu suất, nhìn qua vô cùng thanh liêm, là lựa chọn tốt nhất.

"Ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Kỷ Ký đi tới mặt không biểu tình hỏi, kỳ thật từ lúc hắn ta đã chú ý đến ta từ lúc vào cửa, chỉ là không nói gì.

Ta xem qua người bên cạnh hắn, cắn môi không lên tiếng. Hắn hơi sửng sốt, sau đó phất tay ra lệnh mọi người rời khỏi, sau khi tất cả mọi người rời khỏi, ta mới lạnh lùng nói: "Diệp Vệ quốc chết rồi, nếu như ta đoán không sai, thủ hạ của tiểu tuyền cũng đã chết..."

"Cái gì?"

Hắn vừa ngồi xuống, nghe xong lời của ta liền mạnh mẽ đứng dậy, trợn mắt quát: "Ngươi nói lại lần nữa!"

Ta lập tức lại nói một lần nữa, lại kể lại chuyện phát sinh sau khi ta rời khỏi cổ quán, tất cả mọi chuyện phát sinh cho hắn một chữ không lạc.

Đương nhiên, ta không nói chuyện Giang Sơn lấy hồ sơ màu đen uy hiếp ta, chỉ nói mình nghe được quốc gia cần, liền nghĩa vô quay đầu đáp ứng thỉnh cầu của bọn họ...

Trong lúc ta nói chuyện, tên thư sinh này vẫn chưa nói một lời, nhưng vẻ mặt lại vô cùng phong phú, lúc nghe ta nói Tiểu Tuyền và Diệp Vệ Quốc đang nói chuyện nhà cầu trong tửu lâu thì lông mày hắn nhíu chặt, khi nghe được Diệp Vệ Quốc âm thầm điều tra tiểu tuyền lại lộ vẻ vui mừng.

Đợi ta nói xong, quyển sách đã trầm mặc hồi lâu, trung khí mười phần nói: "Tiểu tử, làm tốt việc mà ngươi có thể làm, ta sẽ toàn lực phối hợp với ngươi!"

"Vậy thì mời thư ký dùng tốc độ nhanh nhất công bố án Tiểu Tuyền cho mọi người, nếu không hắn vừa chết ta..."

Không phải ta đã nói rõ ràng, chỉ là mịt mờ nói với hắn ta ta không hoàn toàn tin tưởng Kỷ Lâm.

"Ha ha!"

Thư ký nhếch miệng cười cười, sau đó viết chép, hình như là đang tìm người trưng cầu ý kiến. Sau khi tắt máy liên lạc hắn ưỡn ngực nói: "Ta vừa mời cấp trên lãnh đạo, hắn chỉ cho ta tám chữ, Thiết Huyết xuất kích, nhanh chóng kết án!"

Ta nghe xong hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, điều này nói rõ ta đạt thành nhận thức chung với bọn họ. Sau đó người Kỷ Huyền lấy thủ đoạn lôi đình tra ra chứng cứ phạm tội của tiểu tuyền, lúc cách ly kiểm tra ta khiêm tốn nghe ở bên cạnh nghe, phát hiện tiểu tuyền này cặn bã hơn hiện tượng của ta!

Hắn không chỉ bán tin tình báo quốc gia, còn từng lợi dụng chức vụ tham ô, giết người, vân vân.

Đây là một vụ án từ lập án đến phán quyết nhanh nhất, tiểu tuyền trong vòng hai mươi bốn canh giờ đã được chuyển đến Tiền án quân sự, xét thấy nguy hại nghiêm trọng đối với xã hội, nó bị phán tử hình.

Ngày thứ hai sau khi tiểu tuyền chết, dưới sự trợ giúp của Kỷ Chỉ Thư, ta đã đốt sạch toàn bộ thi thể của người chết, sau đó mang tro cốt của bọn họ đưa tới cửa hàng mười lăm dặm, đặt chỉnh tề ở trước mặt Quan Đế gia.

Theo hương nến nhen lửa, sương mù rất nhanh lượn lờ lên, ta nhắm mắt tụng niệm《 Đạo Đức Kinh 》, từng cái từng cái trình bày tội phạm của bọn họ, bồi tội thay bọn họ hướng về Quan Vũ.

Cuối cùng, ta quỳ trên mặt đất thành kính dập đầu ba cái thật to cho Quan Vũ. Trên thế giới này, ngoại trừ gia gia ra, còn không có người nào hưởng thụ được vinh dự đặc biệt đến bực này.

Cũng không phải là ta sợ Quan Vũ, mà là ta bội phục hắn thân tại Tào doanh tâm tại hán trung nghĩa!

Chờ ta đứng dậy, ngẩng đầu phát hiện hai mắt Quan Vũ đã nhắm lại, mà ta lần nữa cảm nhận được cỗ cảm giác ngạt thở kia, bất quá lần này lại không cảm thấy nguy hiểm, ngược lại còn mang theo một tia ấm áp.

Quan Vũ trở về, mang theo gan hiệp nghĩa chí chưa từng ma diệt hai ngàn năm qua, tiếp tục thủ hộ mảnh đất này.

Đừng nói ta không phải là đối thủ của hắn ta, dù ta có thể hàng phục hắn ta cũng sẽ không làm như vậy!

Sau đó truyền lang truyền bá một tin tức nặng nề, sau khi tham gia tang lễ của tiểu tuyền xong, bảy tám tên quan viên Diệp Vệ quốc cầm đầu bất hạnh bị hỏng xe, toàn bộ nhân viên trong xe đều tử vong.

Lý do này là Kỷ Huyền Thư nhớ kỹ, tuy rằng có chút gượng ép nhưng cũng là phương pháp duy nhất...

Theo lý thuyết, vụ án giết người này đã bị phá, ta cũng nên rút lui, nhưng ta lo Quan nhị gia lại ra ngoài giết người nên ở trong mười lăm dặm dừng lại, thuận tiện quan sát nhân tình nơi này.

Lại chờ một tuần, Bắc Thành dần dần khôi phục bình tĩnh, ta yên lòng cáo biệt với Kỷ Chỉ Thư, đồng thời đề nghị với hắn một đề nghị.

Ta nói mà ta hy vọng có thể để hắn ra mặt, xây dựng một căn cứ giáo dục trung thành ái quốc ở trong miếu Quan Đế, phát dương tinh thần và truyền thừa Quan Vũ.

Thư ký nghe xong do dự, ta cho rằng hắn không muốn, ai ngờ hắn nói mình là người đảng, không thể tin được.

Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể lùi một bước, xin xây dựng một tòa kết nghĩa viên trong cửa hàng mười lăm dặm.

Lấy tên nghĩa là ba kết nghĩa ở vườn đào, một là để kỷ niệm quan Vũ bên trong, hai là lấy tình nghĩa giữa Lưu Quan Trương và sự trung thành của ba người bọn họ đối với xã tắc để cổ vũ thế nhân.

Bởi vì có đại lực lãnh đạo, lữ khách lữ khách trong mười lăm dặm rất nhanh đã được tăng lên, càng có rất nhiều cha mẹ đưa con tới Kết Nghĩa Viên nhận giáo dục chủ nghĩa quân yêu.

Nhìn những hài tử miệng còn hôi sữa này thề quốc kỳ với vẻ mặt thành kính, những hài đồng non nớt kia lại không rõ tiếng đọc: Ta là một người Trung Quốc, những người ta yêu tổ quốc của mình, trong nháy mắt ta rơi nước mắt.

Nếu như Tiểu Tuyền và bọn họ trung thành với quốc gia của chính mình, liệu sẽ có kết cục như vậy không?

Đang lúc ta lau khô nước mắt thì nhìn thấy một người cưỡi một con thỏ đỏ, tay cầm theo Thanh Long từ trong Đế miếu thúc ngựa đi ra.

Người nọ mặc trường bào màu xanh lục, râu dài ba thước đón gió phiêu đãng, một đôi mắt sắc bén lạnh lùng quét qua vùng đất này.

Ta biết, Quan Vân trưởng vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Hắn đang đợi một kẻ bất trung bất nghĩa xuất hiện!

Mọi người cùng nhau tâm sự trong lòng: Chương này miễn phí)

chào mọi người, ta là tác giả của thương nhân Cảm Âm gian, các ngươi cứ gọi ta là lão Cửu là được.

Bởi vì mỗi ngày có rất nhiều bằng hữu đọc sách đặt vấn đề, cho nên hôm nay ta mở một đơn chương nói chuyện với mọi người.

Ngày thứ nhất mỗi ngày lúc nào mới cập nhật?

Tình huống bình thường mỗi ngày vào sáng sớm chín điểm, canh mười hai điểm một, thuận tiện cho các tộc làm việc.

Làm sao mới có thể tăng thêm?

Mỗi lần hơn nghìn chương đề cử phiếu, lão Cửu sẽ tăng thêm sáu điểm vào ngày hôm đó.

vé đề cử mỗi ngày đều có thể được miễn phí, đám học giả chịu giá có bốn tấm, cách ngày làm hỏng, ba trăm sáu mươi đất tuyết trắng lăn lộn cầu vé.

Ba quyển sách có chút đắt thì phải làm sao bây giờ?

Bởi vì sách đã đổi mới một năm, cho nên người đọc mới nhìn nhanh một lần, thu phí tự nhiên cao.

Nhìn thấy thứ mới nhất thì tốt rồi, đại khái chia đều cho mỗi ngày mấy cọng tiền, hiện tại mấy đồng tiền có thể làm gì?

Đổi lấy một tác giả vắt hết óc, dùng sinh mệnh viết nên một tiết tấu, siêu giá giá có giá trị bằng gỗ, hy vọng mọi người đều ủng hộ tiểu thuyết đốm lửa, duy trì bản chính.

Khu bình đánh giá gần đây có thanh âm không hài hòa?

Lão Cửu mỗi ngày viết sách, phải chi bảy tám giờ đồng hồ không ngừng đánh máy tính trước đó, thường thường đau thắt lưng, thức khuya, thậm chí vắt hết óc suy nghĩ tình tiết, chỉ để mọi người thấy tiết tấu nóng hầm hập ra lò.

Cứ thế mãi, khó tránh có chỗ sơ hở, mong mọi người thêm một phần lý giải, bớt đi một phần chửi rủa.

Tác giả không dễ, mỗi ngày cập nhật nhiều thứ như vậy, ai cũng không viết ra được thiên thư hoàn mỹ không thiếu khuyết gì.

Nhưng ta có thể bảo đảm, cho dù viết bao lâu ta cũng sẽ không động một chút là lấy chữ mà tu tiên, đánh ra hệ ngân hà.

Ta sẽ mang đến cho mọi người một sự nghi vấn rất lớn! Dù là ta vất vả một chút.

Nhưng tại sao bọn họ lại liên hệ với các tác giả?

Chú ý tới hiệu công chúng của lão Cửu là được: Đạo Môn lão Cửu.

Vương đại nghĩa năm trăm bảy mươi lăm.

Gần đây ngày càng lạnh, nhiệt độ ở thị Võ Hán đã hạ xuống không dưới ba độ, nhiệt độ mới mua được đều bị bạo phát.

Ta chỉ là rụt cổ trong quán cổ, uống một ngụm trà xem báo chí, từ chối tất cả công việc buôn bán.

Ngày đó ta pha ấm trà, bày một nồi dê hầm cách hầm thịt chính là thứ tốt nhất, Lý mặt rỗ mang áo khoác quân nhu đi vào.

Hắn xoa xoa đôi bàn tay, cầm lấy một bộ bát đũa rồi tranh ăn với ta, ăn một hồi lâu mới lấy lại sức, đặt đũa xuống hỏi ta gần đây có nhận việc hay không?

Ta cười ha hả hỏi hắn sao lại tới đây, Lý mặt rỗ khoanh tay nói: "Như tuyết về nhà mẹ đẻ."

Ta nhấp một ngụm trà nóng nói: "Chẳng trách ngươi lại nhớ tới ta, gần đây ta còn chưa nhận việc gì, trời lạnh không muốn đi lại."

Lý Ma Tử vừa nghe vậy không vui, ân cần dạy bảo ta: "Chính là lạnh mới phải hoạt động gân cốt, đến đến đến đến, ta tìm việc cho ngươi."

Hóa ra hai ngày trước Lý Ma Tử mang Như Tuyết đi ăn nồi lẩu nóng bỏng, ăn xong chuẩn bị đi, một nhà đang ngồi phía sau bọn họ liền làm ầm ĩ đòi gặp Quyển Lâu, nói là nồi lẩu có độc, khiến người ta nôn mửa!

Lý mặt rỗ quay đầu nhìn lại, quả nhiên phát hiện một nam nhân gầy yếu đang ôm thùng đồ nôn như điên không thôi. Nhân viên phục vụ đứng ở một bên đỏ mặt, không ngừng xin lỗi, nói đã đi mời khóa rồi.

Lý Ma Tử thấy có chuyện náo nhiệt có thể xem, cũng không vội mà đi, ôm Tuyết Nhược ngồi ở trên ghế xem kịch.

Mấy phút sau đến rồi, nam nhân kia vẫn còn đang nôn, kinh điển không ngừng xin lỗi, muốn miễn đơn cho người nhà này.

Nhưng gia hỏa này không vui, muốn trong tiệm cho tiền thuốc men.

Xem ra nam nhân nôn thành cái dạng này, khoa chính mặc dù có chút không vui, nhưng vẫn bồi thường mấy ngàn đồng tiền để bọn họ đi rửa dạ dày.

Người nhà này thấy toàn bộ khách nhân ở thành Hỏa Bổng đều đang nhìn bọn họ chằm chằm, cũng cảm thấy ngượng ngùng, liền chuẩn bị dìu nam nhân đi. Ai biết được nam nhân này lại khua môi múa mép, tiếp tục ăn biển uống.

Người nhà hắn vừa kéo vừa kéo, chính là kéo không được hắn, chỉ chốc lát đồ ăn còn lại trên bàn đều vào bụng nam nhân.

Thấy không có gì ăn, người đàn ông kia đang nâng cái bụng tròn vo đi tìm thức ăn khắp nơi. Lúc đi qua bàn Lý Ma Tử, nam nhân kia đột nhiên nhào tới, cầm lấy cái bụng trên bàn nhét vào trong miệng.

Lý Ma Tử nhìn mà trợn mắt há hốc mồm: Trời ạ! Mao bụng vẫn còn...

Người nhà hắn vừa thấy không đúng, lần nữa kéo nam nhân ra ngoài, tay nam nhân lại gắt gao nắm lấy bàn không buông, vẫn không quên lấy ra một bàn tay để ăn.

Lý Ma Tử vừa thấy, biết người này không thích hợp, lập tức hỗ trợ đem nam nhân ra khỏi thành lẩu. Đồng thời lưu lại phương thức liên lạc cho con trai nam nhân, nói nam nhân đến lúc xảy ra chuyện có thể đưa điện thoại liên lạc với hắn.

Nói tới đây, Lý Ma Tử vỗ đùi một cái nói: "Vừa nhận được túi xe của đứa bé kia, nói buổi chiều ba nó ăn hết đồ vật trong máy lạnh, trong kho lạnh có năm mươi quả trứng gà, 5 cân rau cải trắng, còn có 20 cân thịt lợn nữa, hiện tại đang giặt dạ dày ở viện."

Thời gian vừa qua trong tay ta có chút rảnh rỗi, nghe Lý mặt rỗ nói rất thú vị, đương nhiên là muốn đi nhìn một chút.

Y viện cách không xa, xe ngựa gần mười phút là tới, một thằng nhóc vừa xuống xe đã chạy ra đón.

Lý mặt rỗ nói cho ta biết, vị này chính là con trai của nam nhân Lâm Hạ.

Lâm Hạ đại khái khoảng hai mươi tuổi, đeo kính mắt màu đen, trắng trẻo sạch sẽ, chính là một miếng thịt tươi nhỏ, cái loại đặt ở trong đám người cảm thấy rất chói mắt.

Vừa nhìn thấy Lý Ma Tử, Lâm Hạ nhanh chóng đi tới nói: "Đại sư, tình huống của cha ta về hắn lại nghiêm trọng rồi..."

Lý Ma Tử ngắt lời hắn, giới thiệu nói ta mới là đại sư, tình huống cụ thể còn phải xem trước rồi mới tính. Lâm Hạ lập tức khách khí vài câu với ta, đưa bọn ta đến phòng giam.

Phụ thân Lâm Hạ, Lâm Thu Sinh giờ phút này đang nằm trên giường mê rượu, cười chào hỏi chúng ta.

Lâm Thu Sinh nhìn qua thì chính là một phiên bản trung niên Lâm Hạ, gầy gò, mảnh nhỏ, thoạt nhìn rất lịch sự nho nhã, rất khó tưởng tượng bộ dáng hắn cầm lấy chén đĩa điên cuồng nuốt đồ ăn. Xem ra trực giác của Lý Ma Tử không sai, hắn khẳng định là bị cái gì đó ảnh hưởng.

Thấy Lâm Thu Sinh tinh thần còn tốt, ta hỏi hắn khi nào thì hắn bắt đầu biết loại tình huống này? Trước đó có gặp phải chuyện gì đặc biệt hay không?

Lâm Thu Sinh nói chỉ mấy ngày nữa thôi! Bản thân đang an ổn, đột nhiên biến thành một vị vua dạ dày, ăn một cái là không ngừng lại được, lần nào cũng bị người nhà đánh ngất, sau đó đưa đến viện tử tẩy dạ dày.

Ta nhíu nhíu mày vừa định nói gì đó, cửa phòng bị đẩy ra, một nữ nhân khoác áo khoác đi đến hỏi Lâm Thu Sinh xem trực tiếp buổi tối có thể ghi lại hay không? Lâm Thu Sinh cười gật đầu, nữ nhân nói buổi chiều sáu điểm liền đón hắn đi.

Ta nghi hoặc hỏi Lâm Thu Sinh phát sóng gì đó?

Lâm Thu Sinh giải thích với hắn là một mỹ thực, chủ trì một tiết mục truyền hình, mỗi tuần sáu tiếp sóng, đề cử cho mọi người ăn uống khỏe mạnh.

Lâm Hạ ở bên thì nói với phụ thân tiết mục như vậy thế nào, con cùng Lý mặt rỗ cũng nghĩ hắn hiện tại tốt nhất không nên tiết mục, các tiết mục mỹ thực khẳng định sẽ chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon. Lâm Thu Sinh nếu tại trực tiếp phát sóng vi phạm bệnh, đối với hắn ảnh hưởng tiêu cực quá lớn...

Lâm Thu Sinh thở dài nói hắn cũng biết tình huống hiện tại không thích hợp, nhưng đều ký hợp đồng, tiết mục vừa qua một đoạn thời gian, hiện tại hắn ngừng lại không chịu nổi trách nhiệm này.

Hắn nói cũng có đạo lý, ta cũng không tiện khuyên hắn, để Lý Ma Tử đi mua một đôi đũa đỏ mang theo Lâm Thu Sinh, vạn nhất thật sự gặp chuyện không may, liền dùng đôi đũa đỏ dùng sức kẹp ngón giữa một cái.

Lâm Thu Sinh bị quỷ chết đói nhập vào thân, ngón tay kẹp chiếc đũa đỏ có thể khiến quỷ chết đói hiện hình, tạm thời đuổi nó đi.

Bình thường tiết mục mỹ thực không quá dài, chỉ cần vượt qua là ta có biện pháp giải quyết!

Nói chuyện một lúc lâu, sắc mặt Lâm Thu Sinh có chút không tốt, ta thấy cũng không có gì hỏi liền cùng Lý Ma Tử rời đi trước.

Lý mặt rỗ kết xe, trong miệng ngậm tăm xỉa răng nói: "Lâm Thu Sinh viện này tám phần là quỷ đói chết rồi, ăn lấy đồ ăn đến mấy trăm năm không dính mùi độc."

Ta lắc đầu nói: "Cái này không nhất định! Quỷ chết đói đến thân, hung hăng ăn một bữa liền cảm thấy mỹ mãn rời đi, giống như Lâm Thu Sinh mỗi ngày ăn thật đúng là hiếm thấy."

Dù sao trên quỷ thân không phải nói lên là ngay, loại tiểu quỷ chết đói không có đạo hạnh gì như quỷ chết tùy tiện trên thân người sẽ bị dương hỏa hỏa thiêu đến, cho nên quỷ chết đói rất ít có thân người.

Ta đang giải thích cho Lý Ma Tử, hắn đột nhiên dừng lại. Ta cắm đầu lên chiếc ghế phía trước, mở miệng quát: "Con mẹ nó, ngươi muốn chết cũng đừng mang theo ta! Thuận thuận lợi như vậy, ngươi dừng lại trong chớp mắt chơi đùa hả?"

Rống trong chốc lát không nghe thấy gì, ta xoa đầu mê mang nhìn qua, lập tức toàn thân kinh sợ toát ra mồ hôi lạnh.

Người điều khiển phi hành trống rỗng, Lý Ma Tử vậy mà không thấy đâu nữa.

Theo bản năng ta nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, phát hiện trời đã tối, kiến trúc bốn phía càng lúc càng cách xa ta, trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, suy đoán khả năng mình trúng huyễn thuật.

Lúc này hắn cắn đầu lưỡi một cái, ảo ảnh chậm rãi rời xa ta, vừa quay đầu lại đã thấy Lý Ma Tử đang yên đang ngồi trên chiếc dù, nhìn xuyên qua Thị Kính hoảng sợ nhìn ta: "Trương tiểu ca, vừa rồi ta có một lát không thấy ngươi..."

Trong lòng ta cả kinh, xem ra ta và Lý Ma Tử đồng thời trúng huyễn thuật!

Ta biết là ảo thuật nên dùng máu lưỡi phá nó, xem dáng vẻ của Lý Ma Tử hiển nhiên không biết, ta rất tò mò vì sao hắn đi ra?

Lý mặt rỗ nghe xong cười hắc hắc, đắc ý giơ dây đỏ buộc trên cổ tay trái lên: "Năm nay bổn mạng năm nay, như tuyết ở miếu Bồ Tát cầu cho ta sợi dây đỏ, vừa rồi ta thấy nó còn tưởng rằng mình hoa mắt."

Nghe hắn nói xong, ta không thể không bội phục vận khí của Lý Ma Tử. Chỉ là hiện tại ta cảm thấy khả năng chết đói nháo sự còn nhỏ hơn, ta vừa mới gặp Lâm Thu một lần, cái gì còn chưa làm, nó đã tìm tới cửa, còn cảnh cáo ta một câu không nhỏ.

Nếu Lý mặt rỗ tỉnh lại chậm một chút, rất có thể chúng ta sẽ xe hủy người vong!

"Nhanh, quay người về viện tử." Nghĩ tới đây, ta sốt ruột nói với Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗ nghi hoặc nhìn về phía ta, ta giải thích nhanh chóng: "Chúng ta vừa xem qua tình hình, vật kia đã muốn hại tính mạng chúng ta, đương nhiên sẽ không bỏ qua việc Lâm Hạ mời chúng ta tới! Nếu thêm một bước nữa thì Lâm Hạ phải chết không nghi ngờ."

Lý mặt rỗ nghe xong lập tức quay đầu tại ngã tư đường, xe chạy như bay.

Xe còn chưa dừng, ta nhảy xuống, vội vã tiến vào viện tử. Vừa định đẩy cửa phòng giam ra, liền nghe trong phòng giam truyền đến tiếng ồn ào.

Lâm Thu Sinh ngồi trên giường bệnh quát lớn: "Con trai, chuyện này con không nên quản. Ngàn vạn lần không thể để cho người khác biết vật ấy ở trên người của ta, nếu không phụ thân sẽ hủy cả đời."

Thanh âm Lâm Hạ nghe sắp khóc: "Phụ thân, người biến thành hiện tại đều là thứ hại kia! Ta không muốn làm tiết mục mỹ thực không được sao?"

"Ngươi thì biết cái gì, tiết mục mỹ thực là sở thích cả đời của cha ngươi, làm sao mà không làm?" Trong thanh âm của Lâm Thu Sinh xen lẫn một tia tức giận.

Sau đó Lâm Hạ rốt cuộc khóc: "Thích gì, không phải vì tiền sao! Nhà chúng ta có thể nghèo một chút, nhưng không thể đòi tiền mà không cần mạng mà."

Xem ra việc này có điều kỳ quái, ta vừa định ghé tai vào cửa tiếp tục nghe, Lý Ma Tử lảo đảo tới hỏi sao không vào?

Nếu ta bại lộ, đành phải đẩy cửa tiến vào phòng giam.

Vừa tiến vào phòng giam, ta lập tức làm ra bộ dáng cả người suy yếu, miệng thở hổn hển nói: "Các ngươi lần này trêu chọc đồ vật cũng không đơn giản!

Ngay cả thân thể của ta mà cũng dám tiến tới, khiến cho đầu óc ta phình to, hiện giờ còn chưa kịp tỉnh táo."

Lý Ma Tử thông minh bực nào, tranh thủ thời gian phối hợp với ta: "Đúng vậy a, Trương gia tiểu ca sợ nó tìm tới các ngươi, cho nên mới vội vàng chạy về. Hôm nay chúng ta không thể đi nữa, tùy thời theo các ngươi phòng ngừa quỷ trên người chết đói!"

Lâm Thu Sinh vừa cười vừa nói hai vị đại sư có thể ở lại thì tất nhiên là cầu còn không được, chỉ là buổi tối ta còn muốn quay sang tiết mục, bây giờ muốn ngủ một chút.

Lý Ma Tử nhếch miệng cười: "Hiểu, hiểu."

Lâm Thu nằm xuống rạp, yên tĩnh trở lại. Ta muốn giả bộ bị thương, không thể nói chuyện. Lý Ma Tử thử hàn huyên vài câu với Lâm Hạ, nhưng nhìn Lâm Hạ với bộ dạng tâm sự nặng nề thì không sao.

Buổi sáu đêm, nữ nhân quần áo lụa chỉnh tề quả nhiên đã đến đúng giờ, thấy Lâm Thu Sinh muốn mang theo chúng ta cũng không nói gì, dứt khoát lưu loát nhanh chóng để cho người của tổ tiết mục đổi lấy một chiếc bánh bao.

Thời gian ngồi xe chúng ta tùy ý trò chuyện đôi câu, biết nàng là phụ tá của Lâm Thu Sinh ở công ty Tiểu Triệu.

Tiểu Triệu nhìn nàng rất lạnh lùng, nhưng trên thực tế nàng rất biết nói chuyện phiếm, tuy nói chuyện không nhiệt liệt nhưng cũng rất vui vẻ.

Lý mặt rỗ thích mỹ nữ lạnh lùng cực kỳ như vậy, lên xe trò chuyện với nàng ở giữa kênh phát trực tiếp.

Lâm Thu Sinh đến phòng phát sóng trực tiếp thì đã bị ấn lên trên ghế trang điểm. Nghe thấy Tiểu Triệu nói lúc trước hắn cũng có thể trực tiếp xuất cảnh, hai người này chỉ có thể trang điểm áp lực mà thôi!

Ta hiểu được gật đầu, nhân vật công chúng nha, có ai không muốn hiện ra mình tốt nhất trước ống kính chứ?

Vị trí thứ năm trăm bảy mươi sáu ăn ngon, mất đi vị ngon.

Nam nhân trang điểm rườm rà không giống nữ nhân, mười mấy phút sau cũng chỉ giày vò xong, trong thời gian này Tiểu Triệu và mấy trợ lý khác đã chuyển nguyên liệu nấu ăn lên trên sân khấu.

Lâm Thu Sinh đi qua đứng trước sân khấu với mỹ nữ và hợp tác, nở nụ cười ôn hòa với ống kính.

Ta sợ trên đường phát trực tiếp xảy ra chuyện, cho nên tìm nơi gần Lâm Thu Sinh nhất, đồng thời ngồi kính kính quay lại không đến được.

Lâm Thu Sinh tuần tự giới thiệu mỗi loại nguyên liệu nấu ăn cùng phương pháp nấu nướng, thỉnh thoảng còn hợp tác trêu ghẹo vài câu với nhau, làm tiết mục rất đặc sắc.

Sau khi giới thiệu xong nguyên liệu nấu ăn, lại để cho ta cảm thấy hồi hộp nhất - bình phẩm thức ăn ở hiện trường! Tổng cộng có ba món ăn, đều do tiết mục tổ chức đã chuẩn bị tốt, vì tiết mục hiệu quả, tìm ba nhân viên công tác ra khỏi gương hoạt động một phen, mới đem ba món ăn bày ra trước mặt Lâm Thu Sinh.

Lâm Thu Sinh mỗi một món ăn nếm thử một miếng, lại tùy tiện bình luận một chút, cái vòng này cũng trôi qua.

Về sau Lâm Thu Sinh còn muốn làm một món ăn ngay tại chỗ, lúc hắn chuẩn bị đồ ăn cần dùng, nhân viên công tác dỡ xuống ba món ăn, dọn sạch không gian cho hắn.

Mắt thấy nhân viên công tác bưng lấy ba món ăn muốn lui ra khỏi ống kính, ta có chút thở phào nhẹ nhõm.

Nào ngờ nhân viên vừa mới bước ra khỏi ống kính, Lâm Thu Sinh vừa rồi còn rất bình thường đột nhiên vọt lên, mở cái mâm ra, cầm rau lên định nhét vào miệng!

Ta lập tức đi tới đè hắn lại, tay trái không chú ý đến nơi ống kính lấy ra đôi đũa đỏ kẹp vào giữa ngón tay hắn.

Không ngờ cái gắp này hoàn toàn vô dụng, Lâm Thu Sinh giãy dụa ngược lại càng lúc càng lớn, món ăn trong tay sắp bị gã nuốt vào miệng. Ta thấy thế lập tức bỏ đũa lại, từ trong túi lấy ra bức họa Thao Thiết dán lên người gã!

Thao Thiết là hung thú thượng cổ, tính cách tham lam, đặc biệt thích ăn, là tổ tông tham ăn. Nghe nói, Thao Thiết chỉ có một cái đầu là vì thân thể nó bị nó ăn thịt, bởi vậy có thể thấy được mức độ yêu thích của Thao Thiết.

Con Thao Thiết này là ta mượn từ nam nhân an lành lúc trước, ta cảm thấy nếu lần này nó là thứ có thể ăn hoặc là kính nể Thao Thiết thì nhất định nó sẽ e ngại hoặc là kính sợ Thao Thiết!

Quả nhiên chiêu này thật hữu dụng, chân tượng Thao Thiết vừa mới chạm vào, thân thể Lâm Thu Sinh run lên như cái sàng, ngắn ngủn vài giây đã khôi phục bình thường.

Tình huống hiện trường hắn ta cũng biết đã xảy ra chuyện gì, cho nên sắc mặt có chút khó coi.

Ta vừa muốn an ủi hắn là thấy Tiểu Triệu đang ra hiệu với ta, ta dựa theo ý của nàng mà kéo Lâm Thu Sinh ra khỏi ống kính.

Chúng ta có lên đài thì lập tức đi khoa trương cười nói, đem chuyện Lâm Thu Sinh không thích hợp nói thành đoạn tiết mục cố ý chuẩn bị. Trong một món ăn vừa rồi tổ chức tiết mục cố ý trộn lẫn một phần gia vị không nên sử dụng, chính là muốn xem xem Lâm Thu Sinh có thể phân biệt hay không?

Lúc trước nói món ăn là người xem làm, hiện tại lại nói là tiết mục tổ chức, mặc dù rõ ràng là có sơ hở nhưng cuối cùng cũng đã đem chuyện Lâm Thu Sinh mạnh mẽ vượt qua, không đến mức làm cho hắn quá khó xử.

Tiếp theo Lâm Thu Sinh một mặt giới thiệu những điểm tốt của mùa đông, tiết mục này cũng coi như là viên mãn đã xong. Bởi vì trên người hắn mang theo bức tượng Thao Thiết nên vòng này cũng không xảy ra vấn đề gì.

Sau khi Tiết mục kết thúc ta muốn đi Lâm Thu Sinh gia xem một chút. Lâm Thu Sinh nói mình có chút mệt mỏi, hỏi ta có thể ngày khác lại đi hay không?

Ta nghĩ đến đoạn đối thoại của hắn và Lâm Hạ viện, biết hắn là sợ ta đến nhà hắn nhìn ra cái gì. Mặc dù ta rất muốn đi xem, nhưng hắn đã nói như vậy, ta cũng không tiện nói cái gì nữa, chỉ là nói bóng gió cho hắn biết có việc liền báo cho ta biết.

Chờ sau khi Lâm Thu Sinh ngồi xe rời đi, ta mới nghĩ đến xe của mình còn đỗ ở bệnh viện, đang chuẩn bị đánh xe với Lý Ma Tử thì tiểu Triệu liền ấn cái loa ra hiệu tiện đường dẫn chúng ta đi.

Lý Ma Tử vừa lên xe đã trêu ghẹo cô bé không đi cùng ông chủ? Cẩn thận bị khấu trừ tiền lương.

Tiểu Triệu khẽ mỉm cười nói làm sao có thể, là ông chủ bảo nàng tới tiễn chúng ta. Ta cười hắc hắc một tiếng, nghĩ thầm Lâm Thu Sinh này thật có ý tứ, công phu bề ngoài làm cho người ta không chê cười, nhưng chính là không nói thật với ngươi.

Ta kêu Tiểu Triệu đưa ta đến y viện. Nhìn thấy Tiểu Triệu rời đi, ta lập tức lên xe đi theo phía sau. Lý Ma Tử ngồi trong tay lái xe hỏi tại sao lại muốn theo Tiểu Triệu?

Ta lườm hắn một cái nói cái này còn cần phải hỏi sao? Đương nhiên là vì làm rõ Lâm Thu Sinh trêu chọc cái gì.

Ta sẽ đem một màn trộm được chiều nay ở phòng giam nói cho Lý Ma Tử, Lý Ma Tử trừng mắt nói khó trách vẻ mặt của tiểu tử Lâm Hạ này không đúng, thì ra ngay từ đầu hắn đã biết cha hắn có vấn đề!

Theo hơn nửa canh giờ, xe ngựa của Tiểu Triệu đi vào một khu vực nhỏ cao cấp. Khu nhỏ cao cấp như vậy bình thường không cho xe ra vào, ta đem xe đỗ ngoài cửa khu nhỏ, cầm trong túi tiền mùi khói thơm cùng bộ lạc bảo an quen thuộc.

Bảo an là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, nhìn qua rất hiền lành nhưng thực tế rất khó đối phó. Ta cống hiến mấy bao trinh hoa nhưng lông tóc đều không thăm dò được, rơi vào đường cùng đành phải đi xe.

Lý Ma Tử trên đường hùng hùng hổ hổ: "Ta đúng là rảnh rỗi đau khổ mới nghĩ đến chuyện làm ăn này, có chỗ tốt gì chưa chưa nói, còn khiến ta bực bội!"

Ta lại cảm thấy chuyện này căn bản không hỏng như vậy, Lâm Thu Sinh mặc dù không nói thật nhưng rõ ràng là muốn tìm người trợ giúp. Chỉ là ta yên lặng suy nghĩ một đường, cũng không biết làm thế nào mới có thể để Lâm Thu Sinh mở miệng.

Trong đầu hắn lúc nào cũng muốn có sự tình, cứ cắm đầu xuống xe đi vào cửa tiệm, thiếu chút nữa thì đụng phải một người. Ta ngẩng đầu lên mới phát hiện là Lâm Hạ, cả khuôn mặt hắn đều đóng băng, xem ra tiết mục vừa kết thúc hắn đã đến một cửa hàng cổ xưa.

Nhìn thấy ta, hắn có chút kích động cầm lấy tay ta nói: "Trương đại sư..."

Ta khoát tay áo, ý bảo vào cửa hàng trước rồi hãy nói, trời lạnh như vậy ta không muốn bị đông lạnh thành băng.

Lý Ma Tử giận dữ nhìn Lâm Hạ, xe chạy như bay vào cửa tiệm, sau đó nâng lên một chén trà nóng uống cạn. Chờ ta dẫn Lâm Hạ vào, hắn đặt chén trà lên bàn rồi đạp đạp lên lầu, khiến Lâm Hạ lộ vẻ lúng túng.

Ta rót cho Lâm Hạ một chén trà, tiện thể an ủi hắn rằng Lý Ma Tử vốn là người thẳng tính, bảo hắn đừng để bụng. Lâm Hạ lắc đầu nói sẽ không, sau đó liền bưng trà có chút câu thúc đứng ở nơi đó, chần chờ nửa ngày mới hỏi: "Trương đại sư, buổi chiều cãi lộn chắc ngài cũng nghe thấy chứ?"

Ta mới vừa uống một ngụm trà thiếu chút nữa phun ra, hóa ra vở kịch buổi chiều của ta xem như uổng phí, tên tiểu tử Lâm Hạ chưa mọc đủ lông cũng nhìn ra rồi, Lâm Thu Sinh không lý nào nhìn ra cả.

Ta lúng túng gật gật đầu, nói với hắn ta xác thực nghe được, nếu hắn biết cái gì manh mối tốt nhất nói cho ta, như vậy ta mới tốt nhất giúp hắn phụ thân.

Lâm Hạ thở dài, chậm rãi mở miệng nói: "Ta cũng không biết cụ thể là chuyện gì xảy ra, chỉ biết là trước một tuần trước cha ta thần bí bí nói ông ấy mua một thứ tốt, từ đó về sau ông ấy liền biến thành như vậy... "

Lão nói vậy, trong lòng ta ít nhiều cũng có nắm chắc, Lâm Thu Sinh nói thứ tốt này hơn phân nửa là âm vật. Xem ra Lâm Thu Sinh cũng biết thứ này không sạch sẽ, đoán chừng là muốn mượn nó đạt được mục đích gì đó!

Lâm Hạ nhìn ta nửa ngày không nói lời nào, khẩn trương hỏi cha hắn có xảy ra chuyện hay không. Ta gật đầu nói nếu cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ xảy ra vấn đề, những thứ khác không nói, chỉ nói cha ngươi mỗi ngày ra biển ăn uống thân thể như vậy cũng chịu không nổi.

Lâm Hạ vừa nghe con mắt đã đỏ lên, hỏi con có cách gì giúp được cha hắn không.

Ta vỗ vỗ bả vai của hắn để hắn đừng nóng vội, bận rộn nhất định sẽ giúp, bất quá ta muốn biết thứ này rốt cuộc là lai lịch gì, mới có thể ứng đối.

Lâm Hạ kích động cầu xin ta giúp ông, sau đó đem chén trà vừa đặt lên bàn đã chạy ra ngoài, để lại ta vẻ mặt ngơ ngác nhìn bóng lưng ông.

Lý mặt rỗ ngồi xuống đối diện ta, hắn nói tiểu tử này nhất định phải đi gặp tình nhân, chạy còn nhanh hơn cả thỏ. Ta liếc mắt nhìn hắn: "Đừng tưởng ai cũng giống như ngươi, ta xem Lâm Hạ này không tệ."

Lý mặt rỗ cười hắc hắc hỏi ta định làm như thế nào? Ta giả bộ kinh ngạc nhìn hắn, nói ngươi không muốn mua gánh sao?

Lý mặt rỗ ho khan vài tiếng nói: "Sao có thể, ta chỉ là gặp đường gặp chuyện bất bình một tiếng... "

Biểu hiện tối nay của Lâm Hạ khiến ta có chút bất an, ta luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện. Cho nên sau khi cùng Lý Ma Tử tán loạn một hồi, lên lầu chuẩn bị vài món pháp khí có thể dùng được, lúc này mới đi ngủ.

Vốn định ngủ một giấc, kết quả sáng sớm đã bị thanh âm ồn ào của Lý Ma Tử đánh thức. Ta còn tưởng có chuyện đại sự gì đó, mặc quần áo xong vội vã xuống lầu, lại phát hiện Tuyết Chính đang đuổi theo Lý Ma Tử chạy khắp phòng.

Bà mẹ nó ở trên thang lầu nhìn một hồi liền biết là chuyện gì xảy ra rồi, tối hôm qua Tuyết Nhược Tử từ nhà mẹ ta trở về liền biết nhất định là hắn đang ở chỗ ta, sáng sớm hôm nay chạy tới tìm hắn, lại phát hiện Lý Ma Tử đang chảy nước miếng đối với mỹ nữ ni mỹ nữ có hàm chứa tạp chất này.

Lý Ma Tử ném cho ta một ánh mắt cầu cứu, nhún vai khiến hắn tự cầu phúc, tiếp theo liền ra ngoài ăn điểm tâm. Ta rất ít khi ăn điểm tâm ở bên ngoài, nhưng nhìn tuyết như vậy nhất thời nửa khắc sẽ không tiêu được khí, dứt khoát đi ra trốn tránh.

Chậm rãi đi đến một con phố của đồ cổ, tìm một chỗ ngồi xuống, mới ăn được một nửa thấy bên ngoài có người vội vàng đi qua, thoạt nhìn như là Lâm Hạ. Ta kỳ quái như vậy sao hắn lại ở chỗ này, lo lắng hắn sẽ xảy ra chuyện, đem tiền bữa sáng đặt lên bàn rồi đi ra ngoài.

Nhưng khi ta theo phương hướng hắn đi nhìn lại, lại phát hiện hắn đã không thấy nữa. Con đường này thẳng tắp tiến về phía trước, theo phương hướng hắn đi phải hai trăm thước mới có một ngã ba, thời gian ngắn như vậy hắn không có lý nào lại biến mất.

Chẳng lẽ hắn vào cửa hàng nào đó?

Trong lòng ta nghĩ vậy, đồng thời dọc đường tìm qua, nhưng mãi cho đến ngã ba cũng không nhìn thấy hắn. Ta cảm thấy không thích hợp lắm liền lập tức viết điện thoại cho Lâm Hạ, máy truyền tin vang lên hai tiếng liền kết nối, Lâm Hạ vội vàng hỏi ta có phải đã nghĩ ra cách hay không.

Ta tùy tiện lấy cớ tắt máy truyền tin, nghĩ thầm hẳn là ta vừa mới nhìn hoa mắt. Trải qua khâu này ta cũng không có tâm tư ở bên ngoài ăn, mua chút sủi cảo liền trở lại tiệm tạp nham.

Lý Ma Tử và Như Tuyết đã ngồi ở ghế thấp Khanh ta. Ta đem món sủi cảo cho Lý Ma Tử, cầm máy di động kiểm tra tư liệu về Lâm Thu Sinh, hy vọng có thể tìm ra nguyên nhân Lâm Thu Sinh ỷ lại vào âm vật.

Liếc nhìn điện thoại di động chừng hai giờ, cuối cùng ta cũng nhìn thấy một chút manh mối trong một đống tin tức thật giả!

Ba tháng trước đọc thuộc lòng một quyển sách về Lâm Thu Sinh rất sôi nổi, văn chương được làm rất nhiều. Đại khái nội dung của nó là một loạt tiết mục mỹ thực mời Lâm Thu Sinh làm khách quý. Vì không khí sôi động nên các tiết mục đã chuẩn bị một đường chính để dành cho Lâm Thu Sinh ngồi đầy ba chung kẹo đường khoe khoang vô cùng.

Không nghĩ tới hắn lại mặt không đổi sắc ăn hai miếng đồng thời đánh giá rất cao. Ngoại giới cho rằng vị giác của Lâm Thu Sinh đã xảy ra vấn đề.

Bất quá tin tức này ảnh hưởng không lớn đối với sự nghiệp của Lâm Thu Sinh, bởi vì tổ chức Lâm Thu Sinh đã kịp thời tuyên bố đây chỉ là công hiệu của tiết mục mà thôi, còn nói có thể là có người ác ý công kích Lâm Thu Sinh.

Nhưng diễn biến tiếp theo của Lâm Thu Sinh trong mấy tiết mục liên tiếp cũng không được tốt lắm. Tin tức liên quan đến việc hắn mất đi vị giác trong nháy mắt được phô trương, những tiết mục mỹ thực thường xuyên hợp tác tình nguyện đền bù phí tổn vi phạm cũng muốn bội ước, sự nghiệp của Lâm Thu Sinh thoáng cái rớt xuống đáy cốc...

Mãi tới một tuần trước hắn mới ký một tiết mục mới của công ty, sau khi gieo một kỳ rồi mới miễn cưỡng cứu vãn một chút nhân khí.

Lâm Hạ nói Lâm Thu Sinh cũng là người nhận được âm vật tuần trước, thời gian rất phù hợp, xem ra bản biên soạn này tám chín phần là thật rồi! Bây giờ ta biết vì sao Lâm Thu Sinh không chịu nói sự thật cho ta biết, một nhà mỹ thực không có vị giác giống như không có người trong Âm nhạc gia, không có mấy người có thể chịu được đả kích như vậy.

Sau đó ta chuẩn bị nói chuyện với Lâm Thu Sinh, cảm thấy đã đến lúc nói chuyện với hắn.

Ai ngờ ta còn chưa mở máy truyền tin đã vang lên, hơn nữa chính là Lâm Thu Sinh đánh nhau.

Nói Tào Tháo đến, ta nhận bàn hài chỉ định mở miệng, chợt nghe Lâm Thu Sinh kinh hoảng truyền tới: "Đại sư, con ta mất tích!"

Chương thứ năm trăm bảy, ngón tay âm vật thứ bảy.

Ta vừa nghe Lâm Hạ mất tích, lập tức liền nhớ tới thân ảnh mà buổi sáng chứng kiến, trong lòng có một cỗ dự cảm không rõ, vội vàng hỏi Lâm Hạ mất tích khi nào?

Lâm Thu Sinh ấp úng, nói trong máy truyền tin không thể nói rõ, hỏi ta hiện tại có thời gian đến nhà hắn.

Đương nhiên ta có thời gian, vì không muốn để cho hắn biết rõ ta từng theo dõi Tiểu Triệu, ta còn cố ý hỏi địa chỉ một chút, treo máy truyền tin, ta liền đem ba lô pháp khí đã chuẩn bị mang lên đường.

Lý Ma Tử thấy thế cũng muốn đi theo, ta nói chỉ là đi tìm hiểu một chút tình huống, bảo hắn ở chỗ này chiếu cố Như Tuyết thuận tiện xem qua cửa hàng một chút.

Khi ta đến, Tiểu Triệu đang đứng chờ ta ở cửa khu nhỏ, vừa nhìn thấy ta, nàng cực kỳ kích động chạy ra chào đón, sau đó chúng ta đi vào thang máy tầng mười bốn.

Lúc này mới qua một đêm, ta phát hiện khí sắc Lâm Thu Sinh còn kém hơn, xem ra tựa như người bệnh ung thư đến muộn.

Sau khi nhìn thấy ta, hắn ảo não nói không nên giấu diếm chân tướng.

Ta cười nhạt một tiếng, hỏi hắn có phải là chuyện vị giác mất linh không?

Hắn kinh ngạc nhìn ta một cái nói làm sao ngươi biết được. Không đợi ta trả lời, hắn lại tự giễu: "Ngươi biết thế nào cũng không kỳ quái, mạng lưới náo loạn nhiều như vậy, một chút cũng là mấy ngàn tin tức..."

Không phải ta tiếp tục nói chuyện với y, mà là trực tiếp hỏi Lâm Hạ mất tích.

Lâm Thu Sinh thở dài nói: "Chắc chắn là vì thứ kia, nhi tử của ta mới mất tích đấy!"

Sau đó Lâm Thu Sinh nói cho ta biết, đoạn thời gian trước hắn mua được một đoạn xương ngón tay nhỏ bằng ngón út của gió, sau khi lấy được xương ngón tay, hắn phát hiện bản thân không chỉ khôi phục vị giác, hơn nữa năng lực nhấm nháp mỹ thực cũng nâng cao một bước, khuyết điểm duy nhất chính là không khống chế nổi bản thân mình, đang muốn ăn cái gì đó.

Vì sự nghiệp của mình, ông ta không nói với ta chuyện này, ai biết được Lâm Hạ vậy mà mang theo xương ngón tay mất tích, ông ta lo Lâm Hạ bị ảnh hưởng bởi xương ngón tay cũng không ngừng ăn, cho nên muốn ta nhanh chóng tìm được Lâm Hạ.

Nghĩ đến buổi sáng mình còn đả thông điện thoại Lâm Hạ, ta liền hỏi Lâm Thu Sinh có hay không nói chuyện với Lâm Hạ?

Lâm Thu Sinh có chút lúng túng, cuối cùng cũng nói cho ta biết Lâm Hạ đã từng liên lạc với hắn, hơn nữa còn muốn hắn phối hợp với ta để giải quyết chuyện này. Nếu không thì cứ trốn nhà mà không nhận hắn làm cha.

Ta nghe xong trong lòng vui mừng, khó trách Lâm Thu Sinh đột nhiên nghĩ thông suốt, nguyên lai là bức con trai mình.

Ta lập tức viết sớ cho Lâm Hạ, nói cha hắn đã nói toàn bộ sự việc cho ta biết, để hắn mau chóng về nhà.

"Đại sư cứu ta, ta đang ở công viên khu nhà nhỏ..." Đầu máy truyền tin kia, Lâm Hạ ợ một cái rồi nói.

Ta lập tức nhảy ra ngoài, Lâm Thu Sinh và Tiểu Triệu cũng vội vàng đi theo phía sau. Xuống lầu ta mới lúng túng phát hiện ta không biết công viên khu vực nhỏ ở đâu, đành phải hỏi Lâm Thu Sinh.

Hắn nghe xong lập tức dẫn đường cho ta, mấy phút sau chúng ta tìm được Lâm Hạ bụng đã sắp căng đầy nổ.

Trên ghế dài phủ đầy nấm, nấm, nấm, các đồ ăn vặt, dưới ghế dài chất đầy túi tiền đã ăn không còn, khó có thể tưởng tượng hắn làm thế nào ăn mấy thứ này đến trong bụng như thế nào?

Nhìn thấy chúng ta về sau, hắn một bên nức nở cầu cứu, một bên tiếp tục nhét đũa vào trong miệng.

Ta xông lên chống lại ót của hắn, hắn trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Trên trán là Thiên Cung, đại biểu khí vận của một người, mà phản thủ vỗ ót có thể gọi lên khí vận của một người, tạm thời ngăn chặn tà khí! Bất quá loại phương pháp này không thể dùng thường xuyên, bởi vì lật tay vỗ trán là lập tức đem khí vận trên trán nhấc lên, mà khí vận của một người là có hạn, cho nên thường xuyên làm như vậy sẽ khiến vận khí càng ngày càng kém.

Lâm Thu Sinh ôm lấy Lâm Hạ chạy về hướng y viện. Thấy bụng con tròn vo, mắt hắn đã đỏ lên!

Ta cũng không ngờ rằng Lâm Hạ lại dùng loại phương pháp này để ép Lâm Thu sinh phải tuân theo khuôn khổ, trong lòng ít nhiều cũng có chút kính nể, nhưng nhìn thấy cái bụng to như quả bóng bay thì trong lòng ta cũng không được tốt lắm, nếu sáng nay ta lại cẩn thận tìm hắn một lần nữa, nói không chừng hắn sẽ không xảy ra chuyện.

Vào trong viện tử lại là vừa thúc giục vừa xoa bụng một lúc lâu, cuối cùng Lâm Hạ cũng tỉnh lại, cứ thế dằn vặt hắn một hồi, sắc mặt hắn dần trở nên trắng bệch.

Dù vậy, nó nằm trên giường vẫn không quên cầu xin cha nó nhất định phải cứu nó.

Lúc này ta mới nhớ ra đoạn xương ngón tay mà Lâm Thu Sinh nói có lẽ vẫn còn ở trên người Lâm Hạ, để cho Lâm Hạ lấy xương ngón tay ra cho ta xem một chút, kết quả khi hắn vừa sờ vào túi lại phát hiện không thấy xương ngón tay!

Ta có chút tức giận hỏi Lâm Hạ, hôm qua sau khi lấy được xương ngón tay, tại sao không lập tức đưa cho ta? Hiện tại gây ra một đống chuyện như vậy.

Lâm Hạ bị lời ta nói sắc mặt đỏ bừng, vội vàng giải thích thật ra hắn là muốn cho ta, chỉ là không biết vì sao hắn không thể khống chế mà vọt vào chợ đêm, sau đó mua một đống đồ ăn ăn rồi ngồi ở trong công viên ăn hết một ngày một đêm...

Xem ra không thể trách Lâm Hạ, hắn hoàn toàn là chịu khống chế từ đoạn xương ngón tay đó. Nhìn dáng vẻ tự trách của Lâm Hạ, ta an ủi hắn hai câu, đồng thời để hắn nghỉ ngơi thật tốt, tiếp theo liền ra khỏi phòng giam.

Vừa ra khỏi tâm lý ta đã cảm thấy không đúng, bên ngoài lồng vậy mà muốn ấm áp hơn so với trong phòng!

Ta tiến vào lồng giam, quả nhiên phát hiện trong phòng giam u ám, vừa rồi không cảm thấy có gì không đúng. Dù sao âm khí trong y viện so với nơi khác nặng hơn, hiện tại xem ra vật kia vẫn còn ở lại trong phòng giam.

Lâm Hạ thấy ta đã trở về, liền hỏi ta chuyện này sao? Ta ra hiệu cho hắn không cần nói chuyện, lấy la bàn ra ở trong phòng giam bắt đầu tìm kiếm. Kim đồng hồ của la bàn kịch liệt run rẩy mấy giây liền dừng lại, ta ngẩng đầu nhìn lên, kim chỉ vậy mà lại là giường bệnh của Lâm Hạ.

Ta dùng loại miệng nói cho Lâm Hạ biết, hắn vừa mới rời khỏi ta mà đã quất roi Thiên Lang lên giường một roi. Trên giường vang lên một tiếng thét chói tai, tiếp theo chăn mền lồi ra một khối lớn, "Xoẹt" một tiếng từ bên trong bay ra một đoạn xương ngón tay, muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Ta co cẳng đuổi theo, chỉ thấy nó chuyên chọn chỗ âm u để chạy, tốc độ cực nhanh. Hiện tại ban ngày ta không thể mời Âm Linh phụ cận, chỉ có thể dựa vào hai chân ra sức đuổi theo.

Truy theo một khoảng, nó đột nhiên quẹo ngoặt, ta mới vừa chuyển hướng đã thấy nó bay xuống dưới lầu. Lúc này ta phát hiện một vấn đề: Tuy nó bay rất nhanh nhưng không có bỏ ta lại, giống như là cố ý chờ ta.

Nghĩ tới đây ta đột nhiên cả kinh, nghĩ thầm món đồ chơi này sẽ không bố trí cạm bẫy tốt để chờ ta chui vào chứ?

Bất quá đến một bước này cũng không cho phép ta, thật vất vả bức nó hiện thân, cũng không thể để nó cứ như vậy chạy đi.

Ý nghĩ này vừa mới rơi xuống, ta phát hiện âm khí xung quanh đột nhiên nặng lên rất nhiều. Ta vội vàng dừng lại, mới phát hiện bất tri bất giác đã đuổi tới nơi y viện dừng thi thể!

Ngừng thi thể một năm bốn mùa không thấy một điểm ánh mặt trời, người được đặt nhiều nhất là người đột tử, là nơi âm khí nặng nhất của cả viện. Người bình thường đến nghỉ thi phải mang theo chút dương khí nặng nề vật, sau khi trở về ra cửa phải vỗ vỗ bụi bặm trên người, lại dùng nước nóng tắm rửa, bằng không rất dễ trêu chọc thứ dơ bẩn.

Ta và xương ngón tay đang giằng co ở giữa không trung, tùy thời chuẩn bị công kích! Không nghĩ tới xương ngón tay lại quơ quơ trái phải, đột nhiên gia tốc bay qua đỉnh đầu ta, ta đang muốn xoay người đuổi theo, ánh đèn giữa thi thể thoáng cái đã tắt.

Không có ánh đèn, âm khí giữa xác chết tựa hồ càng thêm nặng, xuyên thấu qua quần áo xâm nhập lỗ chân lông, ta không khỏi rùng mình một cái. Nắm Thiên Lang tiên cẩn thận từng li từng tí lui về phía sau, lúc này lại thấy một đôi mắt hiện ra lục quang nhìn chằm chằm vào ta trong bóng đêm.

Mẹ nó, lần này chơi lớn rồi!

Trong lòng ta lộp bộp một tiếng, thu hồi Thiên Lang Tiên, sau đó cầm Âm Dương Tán trong tay.

Trong bóng tối từng con quỷ chậm rãi tới gần ta, xem ra muốn bao vây ta. Ta cầm Âm Dương Tán đâm xéo về phía mấy con quỷ, vừa tiếp xúc với Âm Dương Tán chúng nó liền kêu thảm hóa thành tro tàn.

Quỷ hồn nơi này không khó đối phó, nhưng số lượng chúng nó quá nhiều, tiếp tục như vậy tinh lực của ta sớm muộn gì cũng sẽ bị hao hết, sau đó bị chúng quỷ vây công, cho nên phải tốc chiến tốc thắng!

Ta hít sâu một hơi, đột nhiên tăng nhanh tốc độ chuyển động Âm Dương Tán, trong khoảnh khắc gần ta nhất một vòng quỷ hồn đều hóa thành tro tàn, ta thừa dịp khoảng trống ngắn ngủi này từ trong ba lô nhanh chóng lấy ra Già Dương Phù dán lên người. Những quỷ này chính là tìm lấy dương khí công kích, ta đem dương khí trên người che khuất, chúng nó cũng không cảm giác được ta.

Vừa mất đi mục tiêu chúng nó lập tức đình chỉ công kích, ánh mắt ngốc trệ tìm khắp nơi trong đình thi.

Ta nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận từng li từng tí tránh đi quỷ hồn không ngừng thổi qua người, hướng cửa đình thi đi tới. Tuy rằng không cẩn thận đụng phải mấy tiểu quỷ, nhưng bằng vào Âm Dương Tán, cuối cùng ta cũng hữu kinh vô hiểm đi ra, lau mồ hôi trên trán, một trái tim đang căng thẳng rốt cục cũng buông lỏng xuống.

Trì hoãn một chút như vậy, xương ngón tay đã sớm chạy không thấy bóng dáng, ta thu Âm Dương Tán về phòng Lâm Hạ. Lâm Hạ thấy ta trở về, chờ mong hỏi ta thế nào rồi? Ta lắc đầu nói xương ngón tay này không đơn giản, thiếu chút nữa ta đã đáp lại nó.

Lúc này Lâm Thu Sinh từ bên ngoài đi vào, vừa nhìn thấy mình rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, ta có chút kỳ quái, Lâm Hạ nói phụ thân hắn sợ ta xảy ra chuyện, cho nên mới đi ra ngoài tìm ta.

Bà mẹ nó nghỉ ngơi cái ghế này một hồi, sau đó hỏi Lâm Thu Sinh đến cùng là lấy được thứ đồ chơi âm tà như vậy từ nơi này sao?

Nếu không có người trong nghề giới thiệu, người bình thường sẽ không dễ dàng lấy được đồ vật.

Trận linh Truy Linh thứ năm trăm bảy tám.

Lâm Thu Sinh tỏ ra có chút cố kỵ, nhìn hắn như vậy, ta liền biết đoạn xương ngón tay này có lai lịch không đơn giản!

Hắn trầm mặc một hồi lâu, mới hạ quyết tâm nói: "Chỉ cốt kia là ta mua được từ hội đấu giá dưới đất..."

Đấu giá hội dưới đất giao dịch đồ vật đủ mọi chủng loại, nhưng phần lớn là không thể lộ ra ngoài, có cái lấy trộm được, có cái là trộm mộ đoạt được, thậm chí có cái pháp luật không cho phép bán quốc bảo.

Lâm Thu Sinh lấy từ nơi này ra một đoạn xương ngón tay của nhân loại cũng không có gì lạ, vấn đề là hắn làm sao biết xương ngón tay này hữu dụng đối với hắn?

Lâm Thu Sinh cười khổ một tiếng giải thích. Kể từ khi cảm giác của mình mất đi cảm giác, hắn đã tìm rất nhiều lão trung y mở đường đi, về sau có một người nặc danh gửi tin tức cho hắn, nói xương ngón tay này có thể trợ giúp hắn. Lúc ấy hắn cũng gấp đến choáng váng, cho nên phải nhanh chóng đến đấu giá hội dưới đất mua một mẩu xương nhỏ.

Bây giờ ngẫm lại, người truyền tin này xuất hiện cũng thật là kịp thời!

Ta cười lạnh nói nhất định là có người hại ngươi, âm vật tuy có thể khiến ngươi tạm thời đạt được thứ đồ đó, nhưng cuối cùng tám chín phần mười sẽ bị phản phệ.

Lâm Thu Sinh bị ta nói vẻ mặt xấu hổ, hỏi ta bây giờ có biện pháp nào để hàng phục đoạn xương ngón tay đó không?

Ta lắc đầu nói: "Hiện tại chỉ có thể đến đấu giá hội dưới mặt đất kia thử vận may một chút, xem xương ngón tay này rốt cuộc là ai để ở trong ký ức kia? Người này nếu muốn hại ngươi, khẳng định có quan hệ không nhỏ với xương ngón tay."

Lâm Thu Sinh có chút khó xử nói: "Bình thường hội đấu giá dưới đất sẽ không tiết lộ tin tức khách hàng, con đường này chỉ sợ đi không thông."

Ta nhún vai nói: "Hiện tại chỉ có một con đường như vậy, không đi đi đi xem một chút, chẳng lẽ ngồi ở trong nhà chờ chết?"

Lâm Thu Sinh bị ta chặn họng, cuối cùng bất đắc dĩ nhẹ gật đầu. Chẳng qua ban ngày, loại đấu giá hội dưới mặt đất này không khai trương lại, gấp thế nào cũng chỉ có thể đợi đến tối.

Cách trời tối còn hơn nửa ngày, ta đi ra ngoài chuẩn bị một ít thứ, sau khi trở về lại bổ sung một cái giác giác quan.

Đến buổi tối, Lâm Thu Sinh đem tiểu Triệu ở lại trong viện chiếu cố Lâm Hạ, sau đó tự mình đưa ta tới hội đấu giá dưới mặt đất.

Vừa đến nơi ta mới phát hiện, buổi đấu giá này cách con phố cổ xưa rất gần!

Bởi vì Lâm Thu Sinh đã từng tới đây nên rất dễ để chúng ta đi vào. Cầm danh sách chỗ ngồi mà lính gác cửa cho, sau khi ngồi vào chỗ, phát hiện đấu giá đã bắt đầu.

Trên đấu giá hội có rất nhiều đồ cổ, nhưng ta dùng mắt đảo qua thì biết không có hai kiện, chỉ có thể lừa gạt những tên gà mờ này.

Ta có chút buồn chán tựa vào ghế nghỉ ngơi, lại cảm thấy có người lặng lẽ nhìn chằm chằm ta phía sau, lúc quay đầu lại lại không nhìn thấy ai.

Ta yên lặng quay đầu lại tiếp tục nghỉ ngơi, cố ý quên đi ánh mắt thỉnh thoảng liếc sau lưng. Người này phỏng chừng cho rằng mình đang ngủ, ánh mắt càng lúc càng không kiêng nể gì, ta thấy cũng không sai biệt lắm liền mạnh mẽ quay đầu lại, chỉ thấy một người trung niên đang tràn ngập hận ý nhìn ta, thấy hắn, hắn tranh thủ thu hồi ánh mắt, sau đó vội vã rời khỏi hội trường.

Ta nghĩ cũng không nhớ mình có quan hệ gì với hắn, dứt khoát không quản nữa. Thời điểm đấu giá hội sắp đến thời điểm kết thúc, Lâm Thu Sinh có thể tùy ý vỗ một vật, đợi sau khi đại hội đấu giá kết thúc, chúng ta liền đi ra hậu trường trả tiền.

Lâm Thu trả xong tiền, giả bộ như vô tình hỏi nhân viên, ở đây còn mảnh xương ngón tay hữu ý nào của hắn hay không? Nhìn hàng khách muốn mua đồ, nhân viên công tác lập tức kiểm tra máy tính, sau đó nói cho hắn biết đã không còn gì rồi.

Lâm Thu Sinh trên mặt lộ ra vẻ có chút tiếc nuối, nói lần trước cái xương ngón tay bị hắn không cẩn thận làm hỏng, hôm nay cố ý tới đây thử vận khí, không nghĩ tới vậy mà lại không có...

Nhân viên công tác cũng tỏ vẻ tiếc nuối, Lâm Thu Sinh vừa hỏi nhân viên công tác, có thể đem phương thức liên lạc của chủ nhân nhiệm trên xương ngón tay cho hắn hay không? Nói không chừng trong tay đối phương còn có hàng tồn kho. Hắn vừa nói vừa đem mấy tờ hộ pháp gia gia kín đáo kín đáo đưa cho nhân viên công tác.

Nhân viên công tác nghe Lâm Thu Sinh nói phương thức liên hệ khách hàng của mình, chuẩn bị đuổi người, nhưng mấy tấm vé đỏ bịt lại, hắn lập tức cười tủm tỉm nói, chính mình nếu như tiết lộ bí mật sẽ bị đuổi học.

Lâm Thu Sinh cười nói lý giải, lại lặng yên không một tiếng động đưa tới một xấp Mao gia gia.

Nhân viên công tác cười càng vui vẻ, vụng trộm viết xuống một chuỗi địa chỉ cùng danh tính nhét vào túi Lâm Thu Sinh.

Lâm Thu Sinh thấy mục đích đã hoàn thành bèn dẫn ta ra khỏi hội đấu giá dưới đất. Liên tiếp những lời giao lưu này khiến ta trợn mắt há hốc mồm. Lâm Thu đưa địa chỉ trong tay cho ta, nói đây là người muốn tìm!

Ta nhịn không được giơ ngón tay cái lên nói hiệu suất làm việc của ngươi thật sự là quá cao, Lâm Thu Sinh cười cười nói có tiền có thể sai khiến quỷ mà thôi.

Sau khi lấy được phương thức liên hệ, Lâm Thu Sinh có chút vội vàng hỏi ta có thể lừa được người này hay không?

Ta lắc đầu nói: "Người này nếu muốn hại ngươi, nói không chừng vẫn luôn âm thầm theo dõi! Rất có thể hắn đã gặp ta, vì không muốn đả thảo kinh xà, nhất định phải tìm một người hắn chưa từng gặp dẫn ra."

Lâm Thu Sinh giang hai tay ra nói: "Trương đại sư, loại chuyện này chỉ có thể dựa vào ngươi, mục tiêu của người bên cạnh ta nhất định là rất lớn."

Ta nghe sau bất đắc dĩ lắc đầu, ai! Lý Ma Tử chỉ sợ cũng không được, còn có ai đây?

Đúng, như tuyết!

Nghĩ đến đây ta lập tức trở về cổ điếm, Lý Ma Tử giờ phút này đang cùng ổ tuyết xem ti vi, thấy ta trở về chỉ chỉ bàn đồ ăn, vừa vặn ta ăn được. Ta nói ăn cơm không vội, có việc muốn hỗ trợ như tuyết.

Lý Ma Tử nghe ta muốn tìm Tuyết hỗ trợ, không có tiền đồ nói việc này hắn không làm chủ được. Ta không để ý đến hắn, mà nói cho Như Tuyết một chút tình huống cụ thể, như tuyết thấy hắn phát điện thì cũng đồng ý.

Chỉ là ta nghĩ cả buổi cũng không biết lấy cớ gì để lừa người này ra ngoài? Như Tuyết bĩu môi nói chuyện này thì dễ, nói xong liền kích phát máy truyền tin.

"Này, là Vương ca sao?"

Ngay khi máy truyền tin kết nối, Lý mặt rốt cục nũng nịu lên, tức giận muốn mắng, ta tay mắt nhanh chóng che miệng hắn lại.

Như ba ba lời nói khiến đối phương tin tưởng mình đã thầm mến đối phương đã lâu, hy vọng có thể gặp mặt nhau, ta không khỏi há hốc mồm. Như Tuyết và tên Vương này hàn huyên hơn nửa ngày, cuối cùng đối phương cũng đồng ý tối mai gặp nàng ở một gian dây câu.

Lạch một cái, Lý mặt rốt cục lôi kéo như tuyết qua một bên giáo huấn. Chỉ vài phút sau mọi người đã thay đổi nhau, như tuyết nhấc tai Lý mặt bắt đầu khiến hắn phải thật cẩn thận.

Xem sự tình xong xuôi, ta lại đi xe ngựa tới y viện. Lâm Thu Sinh thấy buổi tối ta cũng tới trông coi, cảm động có chút nói không ra lời. Ta đưa ảnh của Như Tuyết cho hắn xem, nói cho hắn biết người đã hẹn xong, ngày mai bên cạnh y viện sẽ có một ngôi nhà dừng chân, cho hắn sớm một giờ đến, âm thầm xem rốt cuộc có người gặp Như Tuyết đến tột cùng là ai!

Thương lượng xong chuyện gặp mặt ngày mai, ta bố trí sơ qua một chút ở trong phòng giam. Đầu tiên là dán một bức tượng Thao Thiết trên giường, bức này giống như tự ta vẽ, tuy rằng so ra kém vợ nhưng có ít nhiều tác dụng.

Tiếp theo ta dùng Chu sa bút ở cạnh cửa, bên cửa sổ phân biệt vẽ một cái Truy Linh trận. Chỉ cần cốt ngón tay từ hai chỗ này tiến vào hoặc xuất ra ngoài, Truy Linh trận liền sẽ lập tức khởi động, cho dù nó chạy trốn ta cũng có biện pháp tìm được nó.

Sau khi nịnh nọt ta nhìn Lâm Thu Sinh, thấy sắc mặt hắn không tốt liền để hắn đi nghỉ ngơi trước. Hắn có chút xấu hổ, ta cười nói ta thường xuyên nhìn chằm chằm chỉ một đêm, cũng đã quen rồi. Hắn lúc này mới kéo cái ghế dựa bên giường nghỉ ngơi, chỉ chốc lát sau đã truyền đến tiếng ngáy đều đều.

Ta ở trên người dán Già Dương Phù sau khi chui vào đáy giường, lỗ tai dựng thẳng nghe động tĩnh bên ngoài. Chờ cả nửa ngày, cửa rốt cuộc truyền đến động tĩnh. Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, ta xuyên thấu qua khe hở đáy giường nhìn thấy một bóng dáng trong suốt nhẹ nhàng tiến vào!

Sau đó ta nhẹ nhàng đem đầu nó dịch ra bên ngoài một chút, muốn nhìn xem nó muốn làm cái gì? Chỉ thấy nó dừng lại quá lâu ở Lâm Thu Sinh và Lâm Hạ, sau đó đột nhiên phóng lên người Lâm Hạ.

Ta nhanh chóng bò từ dưới gầm giường lên, lúc này nó đã bám vào người Lâm Hạ.

Lâm Hạ đột nhiên ngồi dậy, đôi mắt vô cùng ngốc trệ, lập tức vén chăn lên, tựa hồ có chút không thích ứng vặn vẹo cổ, tiếp theo liền đi ra ngoài phòng giam.

Ta thấy Lâm Hạ ra cửa mới đánh thức Lâm Thu Sinh.

Lâm Thu Sinh vừa thấy Lâm Hạ biến mất, gấp đến độ thở hổn hển. Ta nói Lâm Hạ để ta đuổi theo, hắn lưu lại coi trận pháp ta bày ra. Lâm Thu Sinh gật đầu hỏi ta phải làm thế nào? Ta đưa Chu Sa bút cho hắn, sau đó giải thích: "Một khi phát hiện trận pháp biến tối, ngươi liền dùng Chu Sa bút thay đổi một lần theo ấn ta vẽ, nhớ kỹ lúc tu bổ nhất định tâm lặng như nước."

Nói xong ta liền nhanh chóng chạy ra ngoài. Trên Truy Linh trận cho thấy Lâm Hạ đã lên một chiếc xe, cách viện tử đã rất xa. Ta lập tức niệm lên linh chú để tiểu quỷ xung quanh đưa ta bay lên.

Xe ngựa của Lâm Hạ đi rẽ ngang rẽ dọc ra khỏi khu vực, một đường chạy ra ngoài thành. Ta đi hơn nửa ngày, cuối cùng dừng trước một biệt thự ở ngoại thành.

Bất quá nơi này nói là biệt thự, còn không bằng nói là một chỗ công trình cuối cùng, mấy chục cột biệt thự xây dựng được một nửa không hề có dấu hiệu đầu tư rút lui, lúc đó chuyện này còn ầm ĩ rất lớn.

Người này khống chế âm vật mang đến nơi này khẳng định là Lâm Hạ không có ý tốt! Ta âm thầm cẩn thận, chỉ thấy Lâm Hạ trước nhìn bốn phía một vòng, sau đó mới tiến vào biệt thự.

Ta ngay cả vội vàng lặng lẽ tiến vào trong bụi cỏ, nơi này đen kịt một mảnh ngược lại thuận tiện cho ta ẩn núp.

Cũng không lâu lắm, lầu một của biệt thự sáng lên ánh đèn, chiếu rọi thân ảnh Lâm Hạ rất rõ ràng. Giờ phút này trước mặt Lâm Hạ xuất hiện một người, sau khi thấy rõ tướng mạo của đối phương, ta rất kinh ngạc, hắn chính là người trung niên trong hội đấu giá nhìn chằm chằm vào ta.

Chỉ thấy người trung niên kia âm dương quái khí nói: "Không ai theo tới đây, làm không tệ, một lát hầm chung với ngươi Vương Bát Thang!"

Đao đao thứ năm trăm bảy mươi chín thấy máu,

Nói xong, người trung niên giơ lên một cây dao mổ lợn, định chém đầu Lâm Hạ.

Dưới tình thế cấp bách ta cũng không lo được nhiều như vậy, trực tiếp nhảy vào biệt thự vung Thiên Lang Tiên, một roi đánh bay dao mổ lợn của đối phương, sau đó kéo Lâm Hạ chạy ra ngoài.

Vừa chạy được nửa đường tay trái của ta đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhói, ta vừa quay đầu lại đã phát hiện Lâm Hạ đờ đẫn nhìn ta, đang dùng hàm răng tham lam cắn xé cánh tay của mình.

Con mẹ nó cái chăn!

Ta không nhịn được mắng một tiếng, tên khốn này khẳng định trước đó đã phát hiện ra ta, cầm đao chém Lâm Hạ chính là muốn bức ta ra, lại khống chế Lâm Hạ đến tập kích ta.

Ta cắn chặt răng, dùng hết toàn lực đánh về phía Lâm Hạ, chỉ thấy một cái bóng trong suốt kêu rên từ trong thân thể Lâm Hạ bay ra, dừng ở bên người trung niên đuổi theo.

Ta đây mới thấy rõ cái bóng trong suốt này, là một Âm Linh tai to mặt lớn.

Lâm Hạ mơ mơ màng màng hỏi ta, tại sao mình lại ở đây? Ta không có thời gian giải thích với hắn quá nhiều, lạnh lùng nói cho hắn bên ngoài có xe, bảo hắn tranh thủ thời gian vặn gãy cửa hàng cổ của ta, để cho Lý Ma Tử mang tiểu gia hỏa tới giúp ta, nói xong còn nhét mấy đạo linh phù cho hắn.

Lâm Hạ rốt cuộc là người thông minh, nghe ta nói xong hơi sững sờ, sau đó cái gì cũng không hỏi, cầm lên phù chú vắt chân chạy ra bên ngoài.

Người trung niên chỉ tay, âm linh bay về phía Lâm Hạ, ta vung roi

Thiên Lang chặn đường nó. Nam nhân kia thấy Lâm Hạ đã chạy xe, bèn dứt khoát khống chế Âm linh tới đối phó ta.

Mấy cái roi hạ xuống liền mất đi pháp lực, ta đem Thiên Lang Tiên quấn trở về bên hông, lấy ra mấy tấm phù lục hướng trên cánh tay bị thương quẹt một cái, tiếp theo liền hướng trên thân Âm Linh dán lại.

Máu huyết trên cổ tay mặc dù không phải là tinh huyết, nhưng cũng có dương khí nhất định!

Trung niên nhân vừa nhìn ta dùng chiêu này, lập tức khống chế âm linh lui về phía sau, nhưng âm linh dưới sự khống chế của hắn hiển nhiên có chút không đủ linh hoạt, không kịp tránh né liền bị ta dùng linh phù dán trên trán.

Âm Linh lập tức phát ra một tiếng hét thảm, thân ảnh cũng lập tức nhỏ đi rất nhiều, trung niên nhân nhanh chóng thu Âm Linh vào trong xương ngón tay.

Ta hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, hiện tại đối phó chỉ có người trung niên này thôi! Ta từ trong ba lô lấy ra một con dao găm sắc bén, chăm chú nhìn người trung niên, hỏi hắn vì sao phải hại Lâm Thu Sinh?

Người trung niên cười âm hiểm vài tiếng, nói đây là chuyện riêng giữa hắn và Lâm Thu Sinh, bảo ta không nên xen vào việc của người khác.

Ta nhổ vào một chút, giơ cánh tay vẫn đang chảy máu lên nói: "Con mẹ nó ngươi để Âm Linh cắn ta một cái, sau đó bảo ta đừng có xen vào việc của người khác?"

Trung niên nhân bị ta hỏi sắc mặt tối sầm, nhặt lên dao mổ lợn trên đất liền đâm ta.

Ta nhanh chóng đem thân thể vặn qua một bên, đồng thời đao của hắn tránh thoát khỏi sau lưng hắn, chủy thủ đâm thẳng vào ngực hắn, sau đó hung hăng vạch một đường tiếp!

Thường xuyên tiếp xúc với âm vật, ta cũng gặp qua không ít thi thể, đối với kết cấu cơ thể vẫn là vô cùng hiểu rõ, ra tay nhanh chuẩn độc ác, nam nhân kia gầm nhẹ một tiếng, dư thế dao mổ lợn vẫn không giảm mà hướng về phía ta đâm tới.

Bởi vì trận chiến vừa rồi khiến cho ta có chút mỏi mệt, động tác chậm nửa nhịp, dao mổ lợn đâm sượt qua vai, nhất thời máu tươi chảy như suối.

Vì phòng ngừa người trung niên tiếp tục công kích ta, ta thuận thế lăn sang một bên.

Vừa quay đầu lại đã thấy người trung niên ôm ngực xách đao đi về phía ta, ta cắn răng tỉnh táo tinh thần, giơ dao găm hung tợn trừng mắt nhìn hắn.

Ngay khi người trung niên cách ta càng ngày càng gần, ta nắm chặt con dao găm chuẩn bị liều mạng với gã, bỗng nhiên bên ngoài bụi cỏ vang lên tiếng kèn kèn kẹt!

Người trung niên biết viện binh của ta tới, sắc mặt kịch biến, vội vàng chui vào bụi cỏ, sau đó biến mất trong màn đêm.

Toàn bộ động tác liền mạch mà thành, hiển nhiên là mượn nhờ lực lượng Âm Linh.

Sau khi Lý mặt rỗ và Lâm Hạ xuống xe, nhìn thấy ta bị thương như vậy thì hoảng sợ. Lý mặt rỗ xử lý đơn giản vết thương cho ta, trực tiếp đưa ta tới bến viện. Sau khi tới y phục y dược dùng cồn một lần nữa đánh hạ ta, thương thế trên vai dọa người, kỳ thật chỉ bị chém một tầng da mà thôi, ngược lại cánh tay bị âm linh cắn thương gân mạch, phải một đoạn lâu sau mới khỏi hẳn.

Lý mặt rỗ khuyên ta chăm chỉ tu dưỡng, tìm Thử tiền bối hoặc nam nhân đứng tiền bối tiếp nhận chuyện này. Ta cảm thấy không cần thiết, nhưng chỉ là bị thương một chút cũng không phải là cả người không thể nhúc nhích.

Hơn nữa ngày hôm nay làm như vậy cũng không phải là không có thu hoạch. Hiện tại xem ra thực lực âm linh rất bình thường, chỉ cần giải quyết được chuyện người khống chế nó thì dễ làm rồi!

Điều lo lắng duy nhất là ta cho người kia một con dao găm, không biết ngày mai hắn còn thấy tuyết như hay không.

Lý Ma Tử buồn bực nói: "Tiểu ca Trương gia, có phải đầu óc ngươi bị đánh hỏng rồi không? Không phải ngươi đã gặp người kia rồi sao? Có thể hình dung một người có diện mạo đặc thù không vừa mắt."

Ta nghe xong vậy mà tìm không thấy lý do phản bác...

Sáng sớm ngày thứ hai, ta cùng Lâm Thu Sinh nói chuyện với trung niên nhân. Lâm Thu Sinh sau khi nghe ta nói xong sắc mặt liền khó coi, qua nửa ngày mới thở ra một hơi, thở phì phò mắng: "Không nghĩ tới lại là hắn!"

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Vừa nghe Lâm Thu Sinh nói hắn biết người này, ta lập tức lên tinh thần.

Lâm Thu Sinh nói người trung niên kia tên là Vương Kiệt, là bạn nối nghiệp lúc hắn vào thời kỳ phát học. Sau khi tốt nghiệp hai người quan hệ vẫn như vậy, sau đó cũng không còn liên hệ nữa, cho đến hai năm trước ngẫu nhiên gặp nhau trong một buổi tụ họp bạn học, mới lần nữa có liên hệ.

Lý Ma Tử nghe xong bĩu môi: "Vậy tại sao hắn lại hại ngươi?"

Lâm Thu Sinh sắc mặt cứng đờ, thở dài nói: "Vương Kiệt giống như ta đều là người làm tiết mục mỹ thực, chỉ là hắn không có thiên phú gì, vẫn luôn lăn lộn không tốt lắm. Thấy ta lăn lộn cũng không tệ lắm, cho nên mới cầu ta có cơ hội giúp hắn, ai biết đám người này còn giúp ra thù..."

Hóa ra Lâm Thu Sinh từng dẫn Vương Kiệt đến tổ chức tổ chức của mình, làm trợ thủ cho chính mình. Sau đó Lâm Thu Sinh tận tâm dạy hắn, đem kinh nghiệm mỹ thực của mình dốc túi truyền thụ. Sau khi học tập một năm, Vương Kiệt cũng muốn tự mình chủ trì tiết mục, nhưng hắn thật sự không có thiên phú, chủ trì một lần hỏng.

Về sau không biết xúi giục ai, Vương Kiệt vậy mà cho rằng Lâm Thu Sinh là sợ bị đoạt vị trí nghệ gia mỹ thực số một, lúc này mới xâu chuỗi làm hỏng tiết mục của mình, trong lòng bất mãn trong nháy mắt bùng nổ, trong cơn tức giận liền bỏ cuộc.

Sau đó hai người không liên hệ nữa, không nghĩ tới Vương Kiệt vậy mà không biết tốt xấu, còn muốn hại Lâm Thu sinh.

Ta nghe xong cảm thấy có chút không dám tin tưởng, Vương Kiệt lại chỉ vì một chuyện nhỏ như hạt vừng này mà muốn lấy mạng của ân nhân?

Lý Ma Tử lại rất tán đồng, nói trên đời này người nào cũng có, có loại cặn bã này cũng rất bình thường.

"Chẳng lẽ vị giác của ngươi cũng không hiểu vì sao biến mất, thấy thầy thuốc nào mà nhìn không được?" Ta suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi.

Lâm Thu Sinh lập tức hiểu ý tứ của ta: "Chẳng lẽ việc này cũng là do Vương Kiệt làm ư?"

Ta gật gật đầu, mặc dù không thể khẳng định, nhưng kinh nghiệm nói cho ta biết tám chín phần mười chuyện này có liên quan đến Vương Kiệt.

Lâm Thu Sinh mặt đỏ bừng, thở phì phò mắng Vương Kiệt không có lương tâm. Ta bất đắc dĩ lắc đầu, đã biết hung thủ là ai, như tuyết cũng không cần phải đi.

"Không, vẫn phải đi!" Lâm Thu Sinh vô cùng nghiêm túc nói.

Tiếp theo hắn nói cho ta biết, Vương Kiệt này không chỉ tham tài rất háo sắc, chỉ cần hắn không phải đặc biệt trọng thương, khẳng định vẫn sẽ phó ước.

Dù sao sự tình sớm hay muộn cũng phải giải quyết, ta nghĩ nghĩ một chút liền đồng ý!

Công tử Tống và Vương Bát Thang, tên công tử Tống, Chương thứ năm trăm lẻ tám.

Ngày hôm sau ta và Lâm Thu Sinh tìm một gian phòng ốc kín đáo điểm một giờ.

Một giờ nữa ta mới nhìn thấy hoa chi phấp phới như tuyết, đang chọn một nơi trong tầm mắt của chúng ta, nhưng lại không nhìn thấy chúng ta.

Quả nhiên đúng như Lâm Thu Sinh nói, nàng ngồi xuống không bao lâu thì Vương Kiệt đã tới. Lưng Vương Kiệt rõ ràng sưng phù lên một vòng, xem ra là bị trói băng. Hắn vừa thấy tuyết, ánh mắt lập tức trợn lên, không ngừng thân cận với tuyết trắng!

Như Tuyết vốn là lấy danh nghĩa thích hắn tới, đặc biệt dịu dàng quyến rũ với nàng, chỉ chốc lát đã khiến Vương Kiệt mê đến thần hồn điên đảo.

Ta cảm thấy không sai biệt lắm là dùng điện thoại chấn động như tuyết, như tuyết lập tức nũng nịu hỏi Vương Kiệt có muốn đến nhà nàng ngồi một chút hay không? Vương Kiệt thấy Như Tuyết chủ động như vậy sao có thể cự tuyệt, liền ôm lấy thắt lưng như tuyết lên xe ở bên ngoài.

Ta và Lâm Thu Sinh lập tức từ cửa sau đi ra ngoài, ngồi lên xe đã sớm chuẩn bị sẵn bánh bao.

Tiểu Triệu một cái cửa dầu liền đẩy xe ra ngoài!

Đi vào phòng bọn ta tạm thời, ta gõ cửa thấy không ai đáp lại mới cầm chìa khóa mở cửa, sau đó mỗi người tìm một chỗ trốn đi.

Vừa mới trốn xong, ngoài cửa liền truyền đến tiếng mở khóa, sau đó ta liền nghe thấy tiếng cười bỉ ổi của Vương Kiệt. Sau khi xác định cửa đã đóng chặt, nếu nói Tuyết Tuyết đi tắm trước, sẽ thoát khỏi sự khống chế của Vương Kiệt.

Ta và Lâm Thu Sinh một người cầm một thanh đao xông ra ngoài, trực tiếp vây Vương Kiệt lại. Bởi vì đến gặp mỹ nữ, trên người Vương Kiệt cũng không mang theo cái gì, xem tư thế này của chúng ta làm hắn sợ hết hồn, trực tiếp lấy ra xương ngón tay phóng ra âm linh.

Trước khi chỉ huy âm linh, ta lại nghe thấy hắn nói sẽ nấu Vương Bát Thang cho âm linh uống.

Làm xong hết thảy, hắn cũng không có khống chế âm linh giống như hôm qua, mà là tiện tay cầm lấy cây côn giằng co cùng chúng ta!

Ta liếc mắt ra hiệu cho Lâm Thu Sinh, Lâm Thu Sinh cầm đao chém về phía Vương Kiệt. Chỉ là mặc dù Lâm Thu Sinh cầm đao, nhưng rõ ràng gã chưa từng đánh nhau, chỉ chém lung tung một trận, không tạo thành bất kỳ tổn thương gì đối với Vương Kiệt, ngược lại Vương Kiệt thường xuyên cho Lâm Thu một gậy.

Ta ở bên cạnh nhìn sốt ruột, nhưng cũng không có thời gian đi quản, bởi vì Âm Linh đã hướng ta bay qua!

Tốc độ công kích của âm linh càng lúc càng nhanh, ta mới vừa chặn lại nó một chút, chiêu tiếp theo của nó đã đánh tới từ phía sau lưng.

Nếu như ta không bị thương mà nói miễn cưỡng có thể ứng phó với tốc độ như vậy, đáng tiếc hiện tại cánh tay trái hoàn toàn không thể động đậy, cả người bị hạn chế.

Âm Linh dường như cũng nhìn ra tay trái của ta có vấn đề, có ý thức công kích tay trái của ta, ta ứng phó rất cật lực. Lâm Thu Sinh dựa vào đao còn có thể miễn cưỡng chống đỡ được một đoạn thời gian, bên ta lại chậm rãi rơi xuống hạ phong.

Mắt thấy mình sắp bị âm linh đè ép, ta lập tức vỗ tay một cái. Thanh âm vừa mới rơi như tuyết liền từ trong phòng đi ra, đem hai bàn thức ăn màu sắc đầy mùi thơm trên tay đặt lên trên bàn.

Đây là Lý mặt rỗ đã sẵn cho Như Tuyết, hắn nói khi nhìn thấy âm vật ăn thì tự nhiên không thể đi được, vào thời điểm mấu chốt có thể dùng mỹ thực ngăn chặn nó!

Phương pháp của Lý mặt rốt cục quả nhiên có hiệu quả, âm linh vừa thấy được ăn thì lập tức nhào tới, cũng không quản công kích ta. Tuy rằng nó là linh thể không thể ăn gì, nhưng nó vẫn nằm ở trên bàn hung hăng đánh hương vị đồ ăn, mặc cho cho Vương Kiệt rống như thế nào cũng vô dụng.

Vương Kiệt rống cả buổi thấy âm linh vẫn không chịu khống chế, vội kêu to sau này sẽ không bao giờ hầm Vương Bát Thang nữa.

Hắn kêu lên như vậy, âm linh vậy mà thật sự không thèm thuồng đồ ăn trước mắt. Xem ra Vương Bát Thang này khẳng định có quan hệ rất lớn với âm linh khi còn sống, điều này làm cho ta rất tò mò rốt cuộc Âm linh lúc còn sống là ai?

Thấy âm linh hung ác thêm một lần nữa, ta không thể không lên tinh thần, nhưng tay trái bị thương lại ảnh hưởng quá lớn đến ta, dùng hết sức mới có thể bất phân thắng bại với âm linh.

Lâm Thu nhìn thấy tình huống bên ta, đột nhiên liều mạng hướng Vương Kiệt chém tới. Vương Kiệt thoáng cái luống cuống tay chân, theo bản năng côn trên sở trường cản Lâm Thu công kích, kết quả côn theo âm thanh mà đứt, đao bầu thế như chẻ tre của triều vương công tiếp tục bổ xuống.

Vương Kiệt ngồi dưới đất, mắt thấy sắp bị chém trúng, hắn buộc phải triệu hồi âm linh, để cho âm linh khống chế thân thể của hắn từ cửa sổ nhảy xuống giữ mạng.

Từ đầu đến giờ ta luôn đề phòng hắn ra tay như thế, hắn vừa mới lấy ra một ít muối Tinh để trả lời. Không nghĩ tới Âm Linh mặc dù kêu thảm một tiếng, nhưng tốc độ lại không giảm chút nào!

Chờ ta chạy tới cửa sổ đã không nhìn thấy Vương Kiệt nữa, vừa nghĩ tới lần này bị hắn chạy thoát, lần tới bắt hắn còn không biết lúc nào, ta liền nhịn không được mắng: "Móa nó, thật sự là rùa đen rụt đầu..."

Mắng đến đây, đột nhiên ta nghĩ đến điều gì, lập tức dùng điện thoại lục soát qua Vương Bát Thang, sau đó rất nhanh chóng nhảy ra khỏi trang sách, nói Trịnh Quốc thời kỳ xuân thu chiến quốc, có một người tên là Công Tử Tống, là thân thích của Trịnh Vương, cho nên rất được Trịnh Vương chiếu cố.

Có một ngày Công Tử Tống theo thị vệ tiến cung, dọc theo ngón trỏ đều run rẩy không ngừng, thị vệ tò mò hỏi đây là chuyện gì? Công tử Tống liền đáp: Thực chỉ của mình đặc biệt linh nghiệm, chỉ cần động một cái, đã nói rõ là sắp ăn được mỹ vị.

Mọi người tiến vào cung, quả nhiên phát hiện Trịnh Vương đang hầm Vương Bát Thang chiêu đãi đại thần.

Trong bữa tiệc, thị vệ báo cáo với Trịnh Vương những tin tức thú vị về công tử Tống Thực Chỉ động ngón tay, Trịnh Vương liền nói đùa một câu, lúc phân phát Vương Bát Thang thì không cấp cho công tử Tống, còn châm chọc hắn nói chuyện quay về phòng mình làm sao không nghiệm mắt rồi?

Trong cơn tức, Công tử Tống Nhất Khí dùng ngón tay chấm một chút canh từ trong bát của Trịnh Vương, hút vào: Ngón trỏ của ta sao lại không linh cảm? Bây giờ không phải nếm được mỹ vị sao?

Nói xong câu đó, y liền nghênh ngang bỏ đi, vì phòng ngừa Trịnh Vương nổi giận giết chết mình, ngày hôm sau công tử Tống gia liền dẫn theo gia đinh tiến vào Hoàng cung, trước tiên ra tay cường diệt Trịnh Vương, hơn nữa nâng đỡ công tử thượng vị.

Nhưng đáng tiếc Tống công tử không có nhân tâm, không lâu sau đã bị các đại thần lấy tội mưu nghịch xử tử, thi thể cũng bị vứt ra bên ngoài hoang vu cho chó ăn.

Xem xong những tin tức này, ba người chúng ta đưa mắt nhìn nhau, công tử Tống gia này quả nhiên lợi hại, vì một chén canh mà giết quốc quân, Trịnh Vương này chết cũng quá uất ức rồi...

Xem ra đoạn xương ngón tay kia rất có thể chính là ngón trỏ của công tử Tống. Nó vốn dĩ là đồ ăn lại có người cố ý điều khiển, cho nên ảnh hưởng đến Lâm Thu Sinh, khiến cho hắn vừa nhìn thấy đồ ăn liền liều mạng nhét vào trong miệng!

Phát hiện này khiến ta dở khóc dở cười, nhưng trước mắt quan trọng nhất vẫn là tìm được chỗ ẩn thân của Vương Kiệt, công tử Tống một ngày chưa giải quyết xong Lâm Thu Sinh thì một ngày không được bình sinh.

Lâm Thu Sinh vừa cười vừa nói: "Không cần lo lắng, dựa theo tính cách của Vương Kiệt một khi tức giận thì chuyện gì cũng có thể làm được! Cho nên chỉ cần hắn cho rằng vị giác của ta đã khôi phục, hắn khẳng định sẽ không nhịn được nhảy ra. Ngày mai ta tiêu ít tiền để hưởng tiết mục mỹ thực là được rồi..."

Ta khẽ gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

Tiết mục tổng cộng truyền ba ngày, nhưng Vương Kiệt một chút động tĩnh cũng không có. Chúng ta đều cho rằng Lâm Thu sinh vô dụng, nhưng hắn lại thề rằng Vương Kiệt tuyệt đối chống đỡ không quá một tuần!

Đêm thứ tư ngày thứ tư ta vẫn canh giữ trong nhà Lâm Thu Sinh như cũ. Mắt thấy thời gian trôi qua từng chút một, ta lắc đầu, xem ra hôm nay lại không công rồi.

Không ngờ tiếng cảm thán vừa dứt, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng chuông. Tinh thần ta chấn động, tay nắm Thiên Lang Tiên xiết chặt: Có cái gì đó xông tới!

Ta dùng dây đỏ cực kỳ tinh tế xuyên qua mười mấy đồng linh đang ở từng ngóc ngách nhà Lâm Thu, sau đó đóng chặt cửa sổ nhà hắn, tận lực không để gió lùa vào, hiện tại chuông vang chỉ có thể nói rõ có cái gì đó đến.

Ta nhìn chằm chằm phương hướng chuông vang, không bao lâu đã có một cỗ âm phong hướng ta thổi tới. Ta ngửa ra sau, cả người lật một vòng vừa mới tránh thoát âm phong, phía sau lại truyền đến một trận hàn ý, theo bản năng vung Thiên Lang Tiên về phía sau, mượn cỗ lực này trượt về phía trước một đoạn mới miễn cưỡng tránh thoát công kích.

Vừa quay đầu lại, chỉ thấy Âm Linh của công tử Tống công tử đỏ mắt, lại nhào về phía ta lần nữa.

Trong lòng ta kinh hãi, mới có mấy ngày, âm khí của công tử Tống gia tăng nhiều như vậy, ngay cả một nửa hồn phách bị ta đánh cũng đã khôi phục lại.

Xem ra Vương Kiệt sở dĩ nhịn đến hôm nay mới ra tay, là bởi vì hắn nghĩ biện pháp tăng cường âm khí của công tử Tống!

Liên tiếp thủ mấy ngày, tinh lực của ta có điểm không đủ, hơn nữa đánh giá thấp Tống công tử, trong lúc nhất thời ta lại bị nó đè ép đánh. Dần dần ta bị đánh ra lửa, đem roi Thiên Lang thu lại, móc ra một cái đai cải cách đã lâu lắm rồi quất về phía Tống công tử.

Người cổ đại chết rồi, tất cả vật phẩm dùng để khâm liệm đều không thể dùng làm mẫu, đó là bởi vì hắn rất sợ hãi vùng da. Quả nhiên, công tử Tống công kích vừa rồi rất mãnh liệt, sau khi gặp phải khuông thắt thì động tác đã rõ ràng chậm lại.

Nó vừa mới ổn định, ta đã lập tức xông tới, nhanh chóng đem công tử Tống tầng tầng Tống công tử bao vây lại. Công tử Tống Việt giãy dụa trói buộc càng chặt, ta thấy thời cơ đã đến, Vương Bát Thang đã sớm chuẩn bị trên bàn thi pháp liền hướng trong miệng công tử Tống công tử trút vào.

Công tử Tống ngay từ đầu đã giãy dụa rất nhiều, nhưng vừa ngửi thấy mùi vị của Vương Bát Thang liền lập tức thành thật trở lại. Ta thừa dịp gã chưa kịp phản ứng, nhanh chóng đổ hết một chén canh vào miệng.

Ta thêm vào chén canh Vương Bát Chỉ này hai con gà trống, hơn nữa đã hầm liên tục mấy ngày, uy lực có thể tưởng tượng được!

Chương thứ năm trăm tám mươi mốt của Ngọc Trung Linh

Quả nhiên, Vương Bát Thang trút xuống, công tử Tống bắt đầu thống khổ tru lên, sau đó giống như bị ăn mòn từng chút một tan rã. Đúng lúc này, Vương Kiệt đột nhiên xông vào, nhìn thấy bộ dáng thê thảm của công tử Tống, hắn biết tình huống không tốt liền quay đầu muốn chạy!

Ta vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy công tử Tống Khuyết xông lên đánh vào thân thể của hắn.

Vương Kiệt cứng đờ cả người, máy móc xoay người lại, nhìn dáng vẻ kia rõ ràng là đã bị công tử Tống khống chế.

Công tử Tống khống chế Vương Kiệt sau đó dữ tợn xông về phía ta, tốc độ nhanh đến mức khiến ta líu lưỡi. Trong lúc hoảng loạn ta rắc một ít muối vào hắn, không ngờ một chút tác dụng cũng không có.

Ta vốn định lấy ra Âm Dương tán chống đỡ một đoạn thời gian, không nghĩ tới tốc độ của nó nhanh đến mức ta không có cơ hội lấy Âm Dương tán.

Trong nháy mắt, trên người hắn đã bị công tử Tống lôi ra từng vết máu, ta vừa trốn vừa nhìn bốn phía, xem có thứ gì có thể dùng hay không. Nếu cứ tiếp tục như vậy, mẹ ta sẽ bị nó chụp thành cái sàng...

Lúc này ta đột nhiên nhìn thấy trên bàn sách Lâm Thu sinh có một cái bánh lồng, ta nhìn đúng thời cơ vội vàng xông tới lấy bật lửa vào tay. Sau đó dùng hết toàn lực ném lên trên mặt đất, theo một tiếng ầm thật lớn, đốm lửa phát ra khi xù lửa vỡ ra trực tiếp đốt lên đài.

Thanh âm quỷ sợ bạo phá, cho nên ta vốn chỉ muốn làm ra tiếng nổ dọa nó, có cơ hội lấy Âm Dương Tán ra, không ngờ lại đúng ngay cả hỏa diễm!

Động tác của Công tử Tống dừng lại, ta vội vàng lấy Âm Dương Tán ra che trên người nó.

Nó ý thức được không tốt, xoay người muốn chạy trốn, nhưng Vương Kiệt dù sao cũng là người, một phen tấn công mãnh liệt như trước, thân thể Vương Kiệt đã có chút không khống chế được, cho nên động tác của công tử Tống có vẻ rất không hài hoà.

Ta thấy đã có cơ hội này, niệm thần chú với tốc độ nhanh hơn, Âm Dương Tán xoay tròn với tốc độ cao, trực tiếp vây công tử Tống Công tử ở giữa.

Ta muốn tiếp tục giết chết hắn, nhưng thân thể đột nhiên không thể chống đỡ nổi, ngã xuống đất cùng với công tử Tống ở dưới Âm Dương Tán.

Theo vầng sáng của Âm Dương Tán từng chút từng chút ảm đạm, công tử Tống công tử liếm liếm môi, hiển nhiên là muốn ăn cả ta!

Ta nghĩ thầm ngươi đem lão tử làm thành bộ dáng này, nếu lại để cho ngươi đắc ý, lão tử dứt khoát về nhà trồng trọt đi! Sau đó ta liều mạng cắn đầu lưỡi một cái, lảo đảo tiến đến bên cạnh Âm Dương Tán, phun ra một ngụm máu. Có tinh huyết của ta, Âm Dương Tán quang mang đại thịnh, tiếng kêu thảm thiết của công tử Tống gia sau đó tiêu tán vô tung vô ảnh.

Vương Kiệt ngã lăn trên mặt đất, vùng vẫy hơn nửa ngày cũng không thể bò lên. Ta hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, cả người tê liệt ngã xuống đất.

Không lâu sau, Lâm Thu Sinh đẩy cửa đi vào. Thấy hai người ta và Vương Kiệt nằm dưới đất, vội hỏi ta có nên giải quyết công tử Tống công tử không?

Ta giơ ngón tay chỉ vào Vương Kiệt nói: "Tiệt Chỉ Cốt khẳng định vẫn còn ở trên người hắn, công tử Tống giày vò ta nhiều ngày như vậy, xương ngón tay này coi như là lãi suất."

Lâm Thu Sinh vừa nghe xong bật cười, lập tức cúi người lấy xương ngón tay từ trên người Vương Kiệt đưa cho ta. Theo quy củ bây giờ coi như là thù lao của ta, ngoài ra hắn còn phải trả thêm một khoản tiền cực khổ.

Ta cười ha hả một tiếng, không cự tuyệt, tiếp theo hai mắt trợn ngược, triệt để hôn mê...

Chờ ta tỉnh lại đã là buổi trưa, trước ngực đói dán sau lưng cầm lấy đũa ăn cơm. Lâm Thu Sinh cười ha ha nói: "Nhìn ngươi như vậy, cũng giống như bị xương ngón tay ảnh hưởng."

Trong miệng ta ăn cơm căn bản không rảnh để ý tới hắn, thẳng đến khi bụng no căng phải cuống lên, ta mới buông bát đũa hắn làm sao? Vương Kiệt?

Lâm Thu Sinh khẽ thở dài: "Thả ra đi!"

Ta nghe rất kinh ngạc, không nghĩ tới Lâm Thu Sinh còn có độ lượng như vậy, chẳng lẽ không sợ Vương Kiệt tiếp tục trả thù?

"Ôi! Không biết vì cái gì mà Vương Kiệt đột nhiên ý thức được mình sai rồi, nước mũi nước mắt nước mũi nói xin lỗi ta, ta thấy dáng vẻ đó của hắn không giống như đang giả vờ..." Lưu Thu Sinh nói.

Ta nghe xong lời này, cuối cùng minh bạch chuyện gì đã xảy ra, đoán chừng là chuyện công tử Tống cuối cùng bám vào trên người hắn dọa hắn, bất quá Vương Kiệt có thể nhận sai tóm lại là chuyện tốt.

Trước tiên có thể làm bạn bè không nói đến chuyện ít nhất là về sau Lâm Thu Sinh đã bớt đi một vài kẻ thù.

Ta ăn uống no đủ, sau đó cầm thù lao hậu hĩnh Lâm Thu Sinh đưa cho rồi cáo từ. Lâm Thu Sinh bảo Tiểu Triệu đưa ta đi. Trước khi lên xe, ta mới nhớ tới chuyện mất đi vị giác của nó, liền hỏi nó có khôi phục lại hay không?

Lâm Thu Sinh lắc đầu nói: "Thôi đi! Cả đời này ta cũng đã kiếm đủ tiền rồi, vì tiền thiếu chút nữa bỏ cả mạng vào, giờ cuối cùng cũng nhìn thấu rồi."

Ta hậu tâm cười một tiếng, nghĩ thầm hắn cuối cùng minh bạch, hiện tại có bao nhiêu người ở trước mặt ích lợi mặt mặt xấu trăm ra, vì tiền có thể không để ý tôn nghiêm thậm chí là hy sinh nhục thể.

Cũng không phải là nói tiền không tốt, chỉ có thể nói lòng người quá tham lam. Tiền vĩnh viễn chỉ kiếm không đủ, mà tiền mới là cuộc sống tốt hơn. Nếu như ngay cả sinh mệnh cơ bản nhất cũng bảo đảm an toàn không được, kiếm nhiều tiền hơn nữa thì có ích lợi gì chứ?

Vương Kiệt sở dĩ vì một tiết mục nho nhỏ mà muốn hại Lâm Thu Sinh tánh mạng, chẳng qua chỉ là đáp một từ "Tham". Hắn là may mắn, hắn gặp phải người đại thiện như Lâm Thu Sinh.

Nhưng trên đời này có quá nhiều Vương Kiệt, lại có Lâm Thu Sinh ở đây sao? Cuối cùng chỉ có thể tham lam ở trong vòng xoáy càng lún sâu, thẳng đến chính mình bị nhấn chìm!

Ta ngồi trên xe đang cảm thán. Tiểu Triệu ngồi xe ngựa phía trước đột nhiên hỏi ta có thể giúp nàng một chuyện được không? Ta gật đầu nói chuyện nhất định giúp được.

Nàng cười cười, tìm một chút xe dừng lại, ý bảo ta xuống xe.

Chúng ta đi đến một hiệu sách ven đường sau khi ngồi xuống, Tiểu Triệu nói gần đây hình như bị thứ gì đó không được sạch sẽ cuốn lấy. Ta nghe thấy trên trán xuất hiện một trận hắc tuyến, nghĩ thầm giữa thủ hạ cấp trên này thật đúng là có ăn ý, ngay cả thứ gặp bẩn cũng chạy tới cùng một chỗ, nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn nghiêm túc để cho nàng nói cụ thể.

Tiểu Triệu kéo miếng huyết ngọc trên cổ xuống cho ta mượn, nói ngọc này vốn màu vàng, không biết bắt đầu lúc nào thì bên trong có một tia màu đỏ, mấy ngày gần đây đã hoàn toàn biến thành huyết ngọc, có lúc còn nóng nữa!

Ta đem Ngọc Thu nhận lật qua lật lại xem vài lần cũng không nhìn ra vấn đề gì, liền nói với nàng khối ngọc này toả ra hơi nóng nhàn nhạt, là ngọc ấm áp điển hình. Đeo dây thường xuyên có thể nuôi dưỡng thân thể, mặc dù là màu máu nhìn có chút doạ người, nhưng phía trên ngọc cũng không có âm khí.

Nghe Tiểu Triệu nói như vậy hai mắt đột nhiên đỏ lên, chúng ta cũng bất chấp đại đình rộng rãi, xòe áo choàng lộn xuống, để ta xem cổ cô bé!

Ta có chút lúng túng nhìn bốn phía một chút, cũng may chúng ta ngồi ở nơi tương đối hẻo lánh, phụ cận không có người nào cả. Động tác của Tiểu Triệu mới không khiến cho người khác chú ý.

Đợi sau khi ta thấy rõ ràng cổ của Tiểu Triệu, ta không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, trên cổ nàng tràn đầy vết hôn, có một số là màu đỏ như máu, thậm chí là màu xanh đen, hiển nhiên những vết hôn này là liên tục mấy ngày không ngừng hôn tạo thành, hơn nữa nhìn sâu vào bên trong, rõ ràng là mang một nụ hôn có tính chất khác.

Tiểu Triệu thấy ta nhìn chằm chằm vào cổ nàng cũng có chút lúng túng, đưa tay sửa sang lại quần áo cho tốt, sau đó khóc nức nở nói với ta mấy ngày nay nàng luôn cảm giác có người hôn nàng, nhưng mở mắt ra lại không nhìn thấy ai, ngay từ đầu nàng cho rằng mình ngủ say nên không chú ý tới, nhưng có một ngày sáng sớm lúc nàng soi gương thì phát hiện trên cổ những nếp nhăn này.

Bắt đầu từ ngày đó, màu sắc ngọc đã càng ngày càng đậm.

Nàng an ủi mình có lẽ là trong nhà đã vào biến thái, cho nên nàng lén lút dùng điện thoại để ghi lại hình ảnh, ngày thứ hai mở điện thoại ra thì thấy trên giường mình lăn qua lộn lại, nhìn qua có vẻ như là muốn đẩy đồ đạc trên người ra!

Nói xong nàng cho ta mượn điện thoại, ta nhận lấy xem video.

Quả nhiên đúng như nàng nói, mơ hồ có thứ gì đó nằm trên người nàng, mà vết tích trên cổ nàng cũng chậm rãi hơn nhiều, xem ra thật sự là dính phải thứ bẩn...

Ta ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiểu Triệu, lúc này mới phát hiện nàng quả thật rất xinh đẹp, nếu đi con đường diễn nghệ nhất định là cấp nữ thần, chẳng lẽ lại trúng chiêu quỷ rồi?

Tuy nhiên, nụ hôn càng sâu, màu sắc của ngọc cũng càng đậm, nói rõ chuyện này có quan hệ với khối ngọc bội này. Ta hỏi khối ngọc này của Tiểu Triệu mang theo bao lâu rồi? Nàng nói mình từ lúc ký ức đến giờ, nghe nói là từ gia truyền, vốn là truyền nam không truyền nữ. Nhưng thế hệ Triệu gia này chỉ có một đứa bé như nàng, cũng liền truyền cho nàng.

Càng lâu đai ngọc càng có linh tính, đặc biệt là thân thể xử nữ là thích hợp nhất để dưỡng ngọc. Nàng mang theo hơn hai mươi năm, lại là bảo bối tổ truyền, theo đạo lý mà nói ngọc này không nên có vấn đề.

Tuy ta đã từng nghe qua một truyền thuyết, ăn ngọc lâu cũng sẽ sinh ra tình cảm với chủ nhân, nếu như ôn dưỡng ra Ngọc Linh, Ngọc Linh có khả năng sẽ yêu chủ nhân.

Khối ngọc này của Tiểu Triệu rất có thể đã thai nghén Ngọc Linh, ta nghĩ muốn hỏi Triệu gần đây có phải là yêu đương hay không.

Cô kinh ngạc nói: "Làm sao cô biết?"

Ta cười cười, nghĩ thầm như vậy là đúng rồi, nhất định là Ngọc Linh ghen rồi.

Vì để xác định ý nghĩ của mình, ta đành phải căng da đầu hỏi: "Có phải ngươi có quan hệ gì với thê thiếp của ta không?"

Trên mặt Tiểu Triệu có chút không thoải mái, nhưng nàng cũng không ngốc, rất nhanh liền phản ứng lại, có chút nghi ngờ hỏi: "Cũng bởi vì chuyện này?"

Ta nhẹ gật đầu, nói cho nàng biết vạn vật đều có khả năng thai nghén ra linh thể, những linh thể này một khi có trí tuệ liền đặc biệt dễ dàng sinh ra tình yêu ái đối với người thai nghén ra chúng.

"Lần này ngươi chắc là Ngọc Linh thấy ngươi yêu đương rồi, trong lòng ghen tị cho nên mới ra đây làm loạn."

"Hả?"

Tiểu Triệu trợn tròn mắt, có chút kinh ngạc mở miệng: "Vậy ta phải làm sao bây giờ, cũng không thể vì khối ngọc cả đời không kết hôn đi?"

Ta sẽ cầm ngọc xoa nhẹ trong tay hai cái liền đưa cho tiểu Triệu.

Bởi vì việc này không khó giải quyết, chỉ cần đem Ngọc để vào trong nước, cứ ba ngày lại đổi một lần nước, khi huyết sắc hoàn toàn rút đi, Ngọc Linh cũng sẽ tan vào trong nước.

Chỉ cần sau này nàng không mang khối ngọc này, sẽ không phiền phức nữa.

Tiểu Triệu nghe không xong cảm tạ ta, nhưng tâm tình ta lại không được tốt cho lắm. Bởi vì sau khi Ngọc Linh bị hòa tan trong nước, nó cũng đã mất đi linh tính. Trong mắt ta, chuyện này không khác gì hại một mạng người cả.

Nhưng thông qua xem màu sắc của khối ngọc này, ta biết nếu tiếp tục như vậy, rất có thể Ngọc Linh sẽ trở thành hung linh, cho nên dứt khoát một lần cố gắng để giải quyết nó.

Ta không bảo Tiểu Triệu đưa ta nữa mà là chậm rãi đi vào trong tiệm. Mấy ngày tới xử lý sạch công tử Tống công tử đã khiến ta sức cùng lực kiệt, vừa rồi lại tự tay hủy đi một Ngọc Linh, ta chỉ cảm thấy trong lòng có chút khó chịu!

Hiện tại có rất nhiều người dựa theo phương pháp dưỡng Linh trên võng, một khi xảy ra vấn đề, những linh thể này sẽ bị hủy diệt.

Thậm chí có Linh cảm được bồi dưỡng thành hung linh, dùng để thỏa mãn dục vọng nhân loại, cuối cùng chỉ có thể rơi vào kết cục hồn phi phách tán, thật sự là đáng thương.

Chỉ có thể nói, người cuối cùng vẫn là ích kỷ, điểm này thương nhân âm vật vĩnh viễn không thay đổi được, điều duy nhất có thể làm là cố gắng hết sức để trợ giúp bọn họ.

Tựa như khen phụ trục nhật, biết rõ không có khả năng thành công, lại nghĩa vô cố gắng kiên trì.

Đây là chức trách của chúng ta, cũng là số mệnh của chúng ta!

Nữ nhân ghét ăn chính là người mẫu thứ năm trăm tám mươi hai chán ghét.

Sự kiện âm vật ở xương ngón tay xem như đã kết thúc, ta đã đem tiền thù lao Lâm Thu cho Lâm Thu thuê một cỗ xe kéo đỉnh cấp khoái thú, coi như là vất vả cho mình một chút.

Đáng nhắc tới là, trải qua khúc ngoặt truyền bá, rất nhanh ta đã tìm được một chủ nhân thích hợp trong đoạn ngón tay bị cắt đứt này.

Đó là một người mẫu bị chứng chán thực quốc tế, mỗi ngày vì gây rối không ngừng khống chế vóc dáng, cuối cùng gầy thành da bọc xương, trà không nhớ cơm không nghĩ, mắt thấy sắp không xong rồi...

Ta đang nghĩ, đối phương bây giờ thấy ăn mà không có khẩu vị, ngón tay cụt lại có thể khiến người ta thèm nhỏ dãi, điên cuồng cắn nuốt sơn trân hải vị, đây không phải con mẹ nó bệnh đúng sai sao?

Thế là giao dịch này rất nhanh đã hoàn thành, nghe nói từ sau khi đeo đoạn chỉ, lượng cơm của người mẫu kia tăng nhiều, cân nặng trong một tháng liền tăng lên năm mươi cân, khen thẳng ta là đại ân nhân, còn nhiễm thói quen yêu thích uống canh Vương Bát Thang, người tiễn biệt hiệu: Vương Bát tiểu thư.

Đây đương nhiên là câu nói sau.

Ngày hôm nay chính ta giống như thường lệ lau lau đồ cổ trong cửa tiệm, một đầu phố lại mở ra một cỗ bác hoa văn màu trắng, ta tùy ý nhìn lướt qua phát hiện trên đó là bảng hiệu của Tấn Khuyết.

Ai ya, chiếu bài này so với xe chạy cấp nhập môn của ta quý hơn nhiều...

Sơn Tây rất nhiều thổ hào bởi vì đào than mà giàu, lại còn rất thích sưu tầm đồ cổ, bày ra phẩm vị của mình. Người này mở ra xe quý tới Phố chợ, rõ ràng là tiết tấu để người ta làm thịt.

Ta ngay cả cũng vội vàng đứng dậy đem mấy vị trí đầy bắt mắt nhất trên kệ bày biện ra đấy, dê béo à... Không làm thịt Bạch không làm!

Làm sinh ý đồ cổ thật ra chuyên lừa bịp, gặp được một đồ cổ hiểu chuyện chỉ đủ kiếm tiền nước trà, thì có câu không hiểu lại giàu nứt đố đổ vách, không vào chỗ chết làm thịt cũng có lỗi với mình.

Những ông chủ này phần lớn đều mua đồ để khoe khoang, bình thường không quá quan tâm giá tiền, chỉ xem số tiền đó có khoe khoang hay không thôi.

Sau khi bày xong đồ cổ, ta khí định thần nhàn ngồi ở cửa tiệm, chậm rãi cầm một chén trà hoa nhàn nhạt uống.

Quái hoa trà là nam nhân thích nhất đối phương, nghe nói bình sinh không uống không uống nước bọt, cũng không uống nước uống rượu ngon, đành phải uống một ngụm trà hoa trạm, ta cũng dần dần dính vào thói quen này.

Mới vừa vào miệng, chỉ cảm thấy mùi thơm ngát xông vào mũi, cả người phiêu phiêu dục tiên nói không nên lời.

Cái nghề cổ lỗ này ngoại trừ mồm mép lưu loát ra còn phải giả bộ, trang bức cao lớn, đó mới gọi là lợi hại.

Không bao lâu bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân bối rối, trong lòng ta vui vẻ: Thật đúng là mắc câu!

"Xin hỏi ngài là ông chủ Trương Cửu Lân sao?"

Ta mới vừa chuẩn bị nghênh đón, một tiếng khàn khàn liền truyền tới.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một nam nhân trung niên hơn năm mươi tuổi trừng đôi mắt đục ngầu nhìn ta, nhìn qua vô cùng tiều tụy.

Nhìn dáng vẻ y đã biết không phải tới mua đồ, mà là tới tìm ta hỗ trợ.

Vì thế ta vội vàng đứng lên nói: "Ta là Trương Cửu Lân, ngài có chuyện gì sao?"

Nam nhân trung niên không nói gì, mà vỗ vỗ bàn tay, hai gã hộ vệ đứng ở phía sau hắn lập tức để cái rương đang cầm trong tay lên trên quầy, mở ra trước mặt ta.

Trong rương hai đống nhân dân chất đầy một đống tiền, tính ra là hơn trăm vạn!

Bảo tiêu đẩy rương hòm cho ta, đây là tiền đặt cọc cho ta. Tiền này nếu đặt ở lúc ta vừa mới làm thương nhân âm vật, nhất định có thể đánh ngất ta, đến bây giờ ta nhận đơn hàng càng lúc càng lớn, hơn một trăm vạn kim tệ còn chưa đến mức làm ta mất lý trí.

Ta cũng biết, thù lao càng nhiều thì chuyện càng khó làm.

Vì thế ta mới nhàn nhạt đẩy cái rương trở về, để nam nhân trung niên nói trước một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không nghĩ tới ta vừa hỏi xong, nam nhân trung niên kia đã ngồi xổm xuống lau nước mắt, hồi lâu không nói được một câu. Ta vừa nhìn thấy điệu bộ này thì vội vàng đỡ hắn lên xe ngựa, kéo vài trang giấy cho hắn.

Qua một lúc lâu, người đàn ông trung niên mới đỏ mắt tự giới thiệu: "Lão bản, ta là Giang Đằng, lần này tới là muốn xin ngài báo thù cho con trai ta!"

Nói đến đây, hắn run rẩy từ trong kiểm tra lấy ra một xấp giấy chứng chỉ cho ta.

Hình như hắn không đành lòng nhớ lại chuyện cũ, hít mũi mấy lần cũng không thể nói ra, cuối cùng dứt khoát để hộ vệ nói với ta, mình lại đỏ mắt đi ra ngoài.

Hộ vệ kia thở dài nói: "Trương lão bản đừng để ý, chủ tịch vừa mới mất con trai, tâm tình rất không ổn định."

Cái này cũng khó trách, bi kịch thế giới này không ai là người tóc trắng tiễn người tóc đen, ta nhìn thoáng qua Giang Đằng đứng bên ngoài cửa tiệm, chỉ thấy hai tay hắn che mặt, bả vai co rút lại, thoạt nhìn cực kỳ bi thương.

Hộ vệ thấy ta xuất thần liền gọi ta một tiếng, ý bảo ta xem hồ sơ trên tay trước một chút.

Cho đến khi ta lật tờ giấy ra, sợ tới mức thiếu chút nữa ném nó ra, đây căn bản không phải là vật liệu gì, mà là ảnh một thi thể huyết nhục mơ hồ!

Thi thể nằm ngang trên giường, đầu bị đập nát như quả dưa hấu, óc trắng bắn đầy đất, từ việc mặc trên có lẽ là một nam hài còn rất trẻ.

Phía sau tấm ảnh còn ghi một bản báo cáo Thi Kiểm, người chết tên là Quan Giang, tử vong là do bị trọng kích không rõ trọng thương trong khoảnh khắc tử vong.

Ta khép lại văn tự, chậm rãi hỏi: "Đã xác định không phải là người mưu sát sao?"

Hộ vệ gật đầu nhẹ nói, sau khi bọn họ phát hiện thi thể lập tức báo động, nhưng cảnh báo ở hiện trường không có dấu hiệu của bất luận kẻ nào phát hiện ra, mà trạm gác xung quanh biệt thự cũng không phát hiện người khả nghi ra vào, hơn nữa...

Nói đến đây, hộ vệ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, mới tiếp tục nói: "Căn cứ kết quả của thi kiểm, thiếu gia chỉ bị một đòn nghiêm trọng, toàn bộ đầu đã hoàn toàn vỡ vụn."

Nghe đến đó ta cuối cùng minh bạch, đầu lâu là xương cốt cứng rắn nhất trong cơ thể con người, người bình thường tuyệt đối không có lực lượng một lần đập nát đầu người, cái này chỉ có thể là Âm Linh làm.

"Trương lão bản, ngài xem?"

Hộ vệ nhìn ta không nói gì cả buổi, có chút thấp thỏm hỏi.

Lúc ta nhìn hình ảnh đã quyết định đón lấy cái này, có âm vật dám giết người dưới ban ngày ban mặt, hàng phục nó là chức trách của thương nhân âm vật.

Giang Đằng giờ phút này đã vào cửa tiệm, thấy ta đáp ứng, lập tức vô cùng kích động hỏi: "Không biết lúc nào Trương tiên sinh có thể xuất phát? Thù hận cho tiểu nhi!"

Ta hiểu tâm tình nóng vội của hắn, liền nói cho hắn ta biết trước thu thập một ít đồ vật, sau đó liền lên đường.

Đang thu dọn đồ đạc, đợi ta chuyển cho Lý Ma Tử và Doãn Mạt Nguyệt một lá thư, nói ta nhận một đơn hàng ngoài, tính ra phải mất một khoảng thời gian mới về, bảo bọn họ không cần lo lắng.

Thu thập xong đồ đạc xuống lầu, tất cả mọi người đã ở trên xe chờ ta. Ta vừa lên xe đã phát hiện Giang Đằng đang nhìn ta, một bộ muốn nói lại thôi.

"Làm sao vậy?" Ta cho rằng lại xảy ra đại sự gì, vội vàng hỏi một câu.

Ai ngờ hắn lại nói, để cho ta không lưu ý hành động vừa mới vào cửa đã lấy tiền, lúc ấy thật sự là bị đau đến mức đầu choáng váng.

Ta nhún vai nói ta rất hiểu tâm tình của hắn làm cha mẹ, lúc này Giang Đằng mới thả lỏng, ngẩng đầu lên dặn dò lái xe.

Nhân thời gian trên đường, ta để Giang Đằng nói tỉ mỉ tình huống trước sau vụ án. Cảm xúc Giang Nguyên đã ổn định lại, thanh âm hắn trầm thấp nói êm tai với ta.

Một ngày trước vụ án là sinh nhật của giang quan, hắn mang theo một đám bằng hữu trẻ tuổi ở bên ngoài chơi sáng nay mới về nhà.

Lúc con trai về nhà thì Giang Đằng còn đang bận rộn làm việc, cho nên nhớ rất rõ ràng. Lúc đó con trai uống say dư, được người hầu đỡ mới tìm được gian phòng của mình.

Giang Đằng nói con mình lúc uống say đều biết say khướt, lần này lại lặng lẽ phát ra tiếng động. Qua khoảng mười phút, Giang Đằng có chút không yên lòng vào nhà xem con trai mình thế nào.

"Không ngờ... Không ngờ quan hắn..."

Nói tới đây Giang Đằng lại lần nữa sụp đổ, hai mắt đỏ bừng, đều trách hắn không vào nhà sớm, bằng không rất có thể nhi tử sẽ không chết.

Nghe hắn nói như vậy ta đã xác định âm linh là làm, người thường căn bản không có khả năng giết người trong thời gian ngắn như vậy mà tiêu hủy hết thảy chứng cứ.

Ta sợ Giang Đằng không khống chế được không hỏi gì nữa, mà nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Buổi sáng ngày hôm sau chúng ta tới Thái Nguyên thị, khi xe chạy trên cây cầu cao, qua cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, một cỗ khí tức văn hóa dày nặng đập vào mặt, không hổ là cổ thành ngàn năm, từng cọng cây ngọn cỏ từng viên gạch đá đều vô cùng thú vị.

Sau khi xuống cầu cao, xe ngựa đi thẳng về hướng đông, nửa ngày sau xe dừng lại trước một tửu điếm cấp Ngũ Tinh.

Ta kỳ quái nhìn thoáng qua khách sạn, bởi vì nhìn dáng vẻ nóng lòng như lửa đốt của Giang Nguyên lúc trước, ta còn tưởng rằng hắn sẽ bảo ta đi thẳng vào nhà.

Giang Đằng vẻ mặt có chút cổ quái nói hắn hiện tại muốn đi giải quyết hậu quả một vài sự tình, sợ chậm trễ ta mới an bài tửu lâu này, ăn chơi đùa vui, hi vọng ta không để ý.

Lúc đó ta mới nhớ tới lúc hắn nửa đường nhận lấy một cái máy móc, lúc ấy ta ngủ mơ mơ màng màng, cũng không nghe rõ nội dung máy truyền tin, chỉ mơ hồ nghe được hắn đang chờ trở về xử lý cái gì đó, hiện tại xem ra hắn đang có chuyện gấp.

Bất quá, chuyện gì còn quan trọng hơn việc báo thù cho nhi tử chứ?

Hôm qua còn khóc chết đi sống lại muốn hung thủ thiên đao vạn quả, hôm nay lại có thể sắc mặt như thường xử lý sự tình...

Ta nhàn nhạt nói một tiếng ngài làm việc trước, rồi theo hộ vệ vào khách sạn.

án thứ năm trăm tám mươi ba

Bảo tiêu ở phía trước bưng thẻ phòng cho ta, sau đó có chút xin lỗi nói hắn phải đi bảo hộ chủ tịch.

Ta mỉm cười phất phất tay: "Mau đi đi! Ta cũng không phải đứa trẻ ba tuổi."

Lúc này bảo tiêu mới xoay người ra khỏi khách sạn.

Hắn đặt phòng cao nhất là phòng ốc cao nhất, tối nhất cũng phải hơn năm ngàn, đứng ở trước cửa sổ sát đất có thể quan sát hơn phân nửa Thái Nguyên. Ta mang một cái ghế về phía cửa sổ đã rơi xuống đất ngồi xuống, lại không có tâm tình thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

Ta đang suy nghĩ, nếu Giang Đằng thương con trai mình như vậy, tại sao vẫn còn tâm tư đi xử lý chuyện khác chứ?

Nếu như hắn muốn xử thiện hậu sự tình có quan hệ với con mình, tại sao phải tránh ta chứ?

Suy nghĩ nửa ngày ta cũng không nghĩ thông, dứt khoát không nghĩ nữa, tùy tiện ăn chút cơm trưa liền nằm xuống giường nghỉ ngơi, chuẩn bị nghênh đón đợt khiêu chiến kế tiếp.

Lúc ta tỉnh ngủ thì trời đã tối, chiếu rọi một mảng lớn Nghê Hồng Đăng đáp xuống ngoài cửa sổ, thoạt nhìn cực kỳ đẹp, ta không nhịn được lấy ra điện thoại điện thoại, vỗ một vòng tròn bằng hữu điềm đạm.

Đánh xong ta mới cảm thấy kỳ quái, Giang Đằng không chỉ không tới tìm ta, thậm chí ngay cả một cái máy truyền tin cũng chưa đánh tới. Ta nhíu nhíu mày, trong đầu nghĩ thầm tên này cũng quá kỳ quái, đám khổ chủ gặp phải âm vật đều muốn nhanh chóng giải quyết phiền phức, hắn ngược lại, hầu hạ ta ăn uống ngon lành ở trong tửu điếm một ngày.

Ta sợ hắn cũng bị âm vật tập kích, vội vàng bật câm cho hắn, vang lên một hồi lâu máy truyền tin mới bị kết nối.

"Trương lão bản, chủ tịch đang bận việc, ngài có chuyện gì không?"

Vừa nghe thanh âm của bảo tiêu ta cũng yên tâm, vội vàng nói không có việc gì, là muốn hỏi xem lúc nào có thể bắt đầu làm việc.

Hộ vệ trầm mặc một chút rồi nói chủ tịch gặp phải một số chuyện khó khăn, trước mắt còn không biết lúc nào có thể xử lý tốt, chờ xử lý tốt sẽ đến đón hắn.

Ta có chút không còn gì để nói, cầm áo khoác này ra khỏi khách sạn. Thái Nguyên là tên thành lịch sử văn hóa của quốc gia, khó khăn lắm mới đến một chuyến, không ra ngoài đi dạo cũng là đáng tiếc!

Ta từ bên ngoài chậm rãi đi dạo, dọc đường nhấm nháp vài loại mỹ thực Thái Nguyên, thịt bò, thịt dê hầm luộc, đậu phụ non xa xa, vân vân, đợi no bụng tròn vo, sau đó đang chuẩn bị trở về, lại nhận được bàn ngắn bảo tiêu.

Giọng nói của ông ta rất khủng hoảng, nói chuyện còn đứt quãng, nghe nửa ngày rồi ta mới biết ông ta ở trong tửu lâu đợi ta, để ta nhanh trở về.

Ta vừa nghe liền biết trời sập rồi! Nhanh chóng ngăn một chiếc xe ngựa chạy đến tửu điếm. Đến tửu điếm là nhìn thấy bảo tiêu đang ngồi ở trong hành lang chờ ta, hắn cúi đầu, một tay chăm chú ấn vào cái côn điện bên hông, thoạt nhìn rất khẩn trương.

Ta chạy tới vỗ vỗ bờ vai của hắn, hỏi hắn xảy ra chuyện gì? Chờ hắn ngẩng đầu lên, ta mới phát hiện sắc mặt hắn rất tái nhợt, bắp thịt co giật từng đợt từng đợt, rõ ràng là bị kinh sợ.

Hắn ta nhìn thấy ta giống như thấy được cứu tinh, đứng dậy túm chặt cánh tay của ta, run run nói: "Bát... Trương lão bản..."

Bảo tiêu cố gắng hơn nửa ngày mới phun ra một câu đầy đủ: Lại có người bị bạo đầu rồi!

Ta nghe xong trong lòng chấn động, tranh thủ thời gian kéo hộ vệ đi vào phòng, chờ cảm xúc của hắn ổn định lại mới bảo hắn nói ra tình huống cụ thể.

Hộ vệ hít sâu mấy hơi, sắc mặt cuối cùng cũng khá hơn một chút, lúc này mới chậm rãi nói: "Người chết là bằng hữu của thiếu gia."

Hóa ra chuyện hôm nay Giang Đằng đi xử lý xác thực có liên quan tới giang quan con trai. Bạn bè của Giang Quan nói trong tay hắn có một phần kỷ niệm của lễ vật lúc trước, ghi lại toàn bộ những chuyện phát sinh đêm đó, nhưng không biết sự việc gì đã xảy ra lại bị phơi bày.

Sinh nhật của con em nhà giàu luôn có một ít vật không thể lộ ra ngoài, Giang Đằng không muốn con mình sau khi chết còn phải bị võng dân nhổ nước bọt, vội vã liên hệ mấy nhà phượng báo, yêu cầu bọn họ xóa bỏ tin tức trên mạng.

Không nghĩ tới vậy mà lại có một dân chúng cố ý làm ngược lại, bất luận Giang Đằng đập bao nhiêu tiền, chính là vì không chịu xóa bớt nội dung ghi chép của hắn trên chiến cược kỳ lạ, đây cũng là nguyên nhân Giang Đằng hôm nay chậm chạp không thể tới tìm ta.

Cuối cùng Giang Đằng cũng hết cách rồi, đành tìm ô ô lai giảo bác, không ngờ tên này cũng là cao thủ ô ô, hai bên chỉ cần một trận giao chiến, tốn rất nhiều công phu mới phá hủy được bài bác của đối phương.

Giải quyết xong chuyện này, Giang Đằng liền tính đến đón ngôi nhà của hắn.

Bạn trai của Giang Quan nghe nói ta có thể báo thù cho Quan Giang, nên đưa ra đề nghị đến xem một chút.

Giang Đằng biết đối phương là huynh đệ tốt của nhi tử khi còn sống, cho nên không cự tuyệt, ai biết tiểu tử này biểu hiện trên đường rất bình thường, ở tại một giao lộ đỏ vọng không phải ầm ĩ muốn xuống xe, mặc kệ Giang Đằng kéo thế nào cũng kéo không được.

Tiểu nhị xuống xe bắt đầu xoay quanh bánh xe. Lúc này sáng lên, xe không ngừng xoay cái loa.

Giang Đằng tranh thủ thời gian vớt nắp xe gọi tiểu tử kia trở về, không ngờ tiểu tử này lại đi tới đầu xe, xem ra muốn ngăn xe lại không cho đi phía trước.

Ngay lúc Giang Đằng không biết nên làm gì bây giờ, đột nhiên cái đầu nhóc con "rầm" một tiếng trực tiếp nổ tung, phun đầy máu trên thủy tinh chắn gió...

Hộ vệ ngồi ở trên chỗ bằng lái thấy một màn này, máu đầy cửa sổ sợ tới mức tay chân hắn nhũn ra, qua nửa ngày mới nhớ tới cảnh báo.

Hắn biết rõ việc này không phải do người làm báo động cũng là vô dụng, nhưng nếu không báo động thì hắn với Giang Đằng đã nói không rõ. Cảnh vệ tới rất nhanh, bảo vệ và Giang Đằng là người bị nghi ngờ kéo về làm trạm gác, cảnh sát nhìn nhiều lần thì mới tin đây là vụ án vượt qua phạm vi mà bọn họ biết.

"Giang Đằng đâu?" Ta có chút không hiểu hỏi vệ sĩ, nếu bọn họ vẫn ở cùng một chỗ, sao không thấy Giang Đằng tới.

Bảo vệ cười khổ nói mặc dù cảnh báo tin người không phải do bọn họ giết, nhưng phụ mẫu của người chết không phải nói là bọn họ động tay động chân, quấn lấy không để cho bọn họ đi.

Giang Đằng rơi vào đường cùng đành phải để hộ vệ tới tìm mình trước, còn mình thì ở lại nơi đó ứng phó với cha mẹ của người chết.

"Quiếp tịch muốn ngươi qua xem một chút, xem có phát hiện được gì không."

Ta gật đầu, cầm ba lô ra khỏi khách sạn. Xe của hắn còn bị coi là vật chứng dừng ở cảnh báo, hai chúng ta đành phải đánh xe. Cũng may trên đường cũng không tắc, không qua bao lâu đã đến Cảnh Sự.

Không vào cửa ta đã nghe được tiếng khóc tê tâm liệt phế, sắc mặt bảo tiêu ta liền biết người khóc hẳn là cha mẹ của người chết.

Quả nhiên, trong đại sảnh làm việc công, một nam một nữ đang lôi kéo vật dẫn của Giang Đằng. Mấy tên cảnh sát ở bên cạnh khuyên bảo, nhưng đều không có một chút tác dụng nào, cha mẹ nhận định con trai của mình chính là bị Giang Đằng hại chết.

Giang Đằng vốn mang vẻ mặt bất đắc dĩ tùy ý để bọn họ lôi kéo, nhìn thấy ta về sau vội vàng thoát khỏi phụ mẫu người chết, tiến lên vài bước nắm lấy tay ta kích động nói: "Ông chủ Trương, cuối cùng ngươi cũng tới rồi!"

Tình huống khẩn cấp ta cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp để hắn dẫn ta theo giám sát.

Quan viên phụ trách vụ án này vừa nghe ta là chuyên xử lý sự kiện linh dị, lập tức dẫn ta đi giám sát phòng.

Tình huống giống với bảo tiêu nói không sai biệt lắm, tiểu tử giám sát trông có vẻ bực bội, một mực đi tới đi lui bên cạnh xe, chờ bóng đèn sau này sáng lên thì thúc giục hắn một tiếng, không ngờ hắn đột nhiên đi đến đầu xe, sau đó đầu không chút dấu hiệu nổ tung, máu tươi trộn lẫn óc tán loạn ra bốn phía.

Ta xem xong trong dạ dày giám sát bốc lên một trận, thiếu chút nữa nôn ra. Lúc trước nghe đám hộ vệ giảng còn không có cảm giác gì quá lớn, hiện tại nhìn kỹ thì quá tanh máu rồi!

Trong lòng ta có chút sợ hãi, mặc dù đã gặp qua rất nhiều âm linh thương tổn tính mệnh, nhưng vũ lực tanh máu như vậy thật sự là hiếm thấy.

Âm Linh quấy phá đa số đều làm ra động tĩnh tốt như hù dọa người, nhưng lần này Âm Linh chỉ có một mục đích, đó chính là giết người.

"Ta có thể nhìn xem thi thể không?"

Ta suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu hỏi bên cảnh báo.

Hắn nói dựa theo trình tự tư pháp, thi thể hiện tại hẳn là đặt ở khoa chứng giám, nếu như muốn xem hắn có thể dẫn ta đi.

Cha mẹ người chết thấy ta muốn xem thi thể, lập tức nhào tới cầu xin ta nhất định phải bắt được hung thủ, vừa nói vừa trừng Giang Đằng.

Giang Đằng không nói gì, chỉ bất đắc dĩ ngồi đó thở dài.

Nhìn dáng vẻ bi thống của cha mẹ người chết, ta liền biết hiện tại nói chuyện với bọn họ cái gì cũng vô dụng, cho nên ta chỉ tùy ý an ủi bọn họ vài câu, sau đó liền rời khỏi đại sảnh làm việc của cảnh sát.

Chứng thực khoa học ở lầu sáu, bởi vì lúc này án mạng người bận rộn khí thế ngất trời, nhưng xem biểu tình bọn họ liền biết căn bản không có tiến triển gì.

Thấy chúng ta tiến đến, một tên lang thang mặc áo khoác trắng đeo lồng miệng tiến lên đón, báo cáo báo cho báo cáo bên cạnh báo cho bọn ta, vô cùng nghiêm túc nói: "Lão Ngô, vụ án lần này giống với vụ án lần trước, không có bất kỳ manh mối nào."

Lão Ngô gật đầu, lật xem báo cáo sau đó cho ta.

"Vị này là ai thế?"

Nạn thi thấy lão Ngô vậy mà chuyển báo cáo cho ta, có chút tò mò liếc ta một cái.

Lão Ngô giới thiệu đơn giản ta là người năng năng năng năng sự xử lý sự kiện linh dị trong dân gian, Xu Động khiến ta nhàn nhạt gật đầu, nhưng ta từ trong mắt của hắn nhìn ra nồng đậm không tin tưởng.

Ta tùy tiện lên tiếng chào hỏi, sau đó bảo lão Ngô đưa ta đi xem thi thể.

Thi thể được đặt ở kho vật cuối lầu sáu, ta và lão Ngô mặc một bộ áo trắng, giày đeo găng tay một lần duy nhất mới đi vào. Vừa mới đi vào ta đã rùng mình một cái, vội vàng bọc quần áo trên người lại.

Thi thể người chết dùng vải trắng đắp lên, cho dù ta chuẩn bị nửa ngày, trong nháy mắt xé vải trắng ra, vẫn bị hù dọa! Trên thân người chết sạch sẽ không có một vết thương nào, duy chỉ có đầu chỉ còn lại một phần ba, máu tươi và óc hỗn hợp cùng một chỗ cực kỳ chấn động.

Con mẹ nó xuống tay cũng quá độc ác rồi, ta cố nhịn không nhổ ra, tiếp theo cẩn thận kiểm tra một hồi, phát hiện toàn bộ đầu đã bị vật nặng nào đó đập bẹp, hơn nữa xung quanh vết thương lại không có ấn ký màu đen!

Bình thường mà nói, Âm Linh hại chết người về sau lưu lại dấu vết màu đen xung quanh vết thương, chỉ cần người có chút nhãn lực đều có thể nhìn thấy.

Làm nghề này lâu như vậy, ta cũng có chút kinh nghiệm, trước mắt âm linh sẽ không lưu lại vết tích âm khí đại khái chia làm hai loại: loại thứ nhất là âm linh đã tu thành quỷ vương, có thể che dấu âm khí của bản thân.

Một loại khác chính là Âm Linh sau khi chết bị Phong Thần Phong Phật, giống như lúc trước gặp được Tế Công hòa thượng, Trà Thánh Lục Vũ vậy.

Bất kể Âm Linh lần này là loại nào, cũng không thể giải quyết dễ dàng!

Trong lòng ta không khỏi gõ trống nhỏ lên, lại ở bên trong một hồi, thấy không còn gì để xem liền bảo lão Ngô rời khỏi hầm lạnh.

Vừa trở lại đại sảnh làm việc, Giang Đằng và cha mẹ lập tức chạy tới hỏi xem có nhìn thấy gì hay không.

"Có chút phiền phức."

Ta cau mày nói, Giang Đằng nghe xong sắc mặt lập tức trầm xuống, lo lắng hỏi tiếp theo ta nên làm gì bây giờ?

Tờ tiền giấy thứ năm trăm tám mươi bốn

Ta lắc đầu, nói hiện tại đau đầu nhất là không biết âm linh này xuất hiện từ nơi nào?

Lại càng không biết tiếp theo nó còn không giết người?

Vật này vừa ra tay chính là miểu sát, giết xong liền lóe lên, cơ bản không cho ta thời gian phản ứng.

Ta đã đứng nguyên tại chỗ nửa ngày cũng không thể nghĩ ra biện pháp, để Giang Đằng dẫn ta đến thăm nhà hắn một chút.

Hộ vệ mở xe một đường bay nhanh, dáng vẻ chỉ mới mười mấy phút, xe ngựa đã dừng trước một ngôi biệt thự xa hoa, lập tức có người hầu đến cửa xe, cung kính mời chúng ta xuống xe.

Lúc ta xuống xe cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, không thích ứng được với loại cảm giác này. Nhưng rõ ràng Giang Đằng đã quen rồi, không thèm nhìn người hầu đã vào trong biệt thự.

Bên trong biệt thự trang trí hết sức xa hoa, ngay cả sàn đều là Bàn Tư, từ bề ngoài mà xem thì thật đúng là không phát hiện Giang Đằng có nhiều tiền như vậy.

Ta quét qua vài lần đã phát hiện vị trí chứa bí quan biệt thự ứng với nguyên lý phong thuỷ nạp khí, chắc chắn là tìm người nhìn qua.

Bởi vậy phong thuỷ của gian nhà đá này không chỉ có thể tụ tài mà còn có thể trừ tà. Giang Quan ở nơi này không lý do gì chọc phải thứ không sạch sẽ. Ta cảm thấy trong này hẳn là có ẩn tình khác, liền nhìn Giang Đằng hỏi: "Thiếu gia trước khi chết có hành động gì khác thường không?"

Giang Đằng suy nghĩ trong chốc lát, khẳng định lắc đầu.

Ta không cam lòng hỏi: "Vậy hắn có đắc tội với ai không?"

Giang Đằng nghe xong sắc mặt có chút cổ quái, qua nửa ngày mới có chút lúng túng nói đứa con trai mình có chút phản nghịch non nớt, không thích kể chuyện của mình cho người nhà.

Ta mới muốn hỏi tiếp, bảo tiêu lại đẩy cửa đi vào, có chút khẩn trương nói: "Quế trưởng, người kia lại tới gây rối..."

Giang Đằng biến sắc, âm trầm quát: "Con mẹ nó, bảo an là phế vật sao?"

Bảo vệ vừa muốn giải thích đã bị Giang Đằng cắt đứt, hắn bực bội nói: "Được rồi, ta tự mình đi xem."

Sau đó bảo tiêu có chút khó xử nhìn ta một cái, rõ ràng là không muốn ta đi theo. Ta nhíu mày nói mình còn phải kiểm tra một chút phong thuỷ phòng ngủ, cho bọn họ không đi cùng.

Nghe ta nói như vậy, hai người bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vàng chui từ dưới đất lên.

Cửa sổ phòng ngủ Giang Quan quan đối diện cửa phòng biệt thự, ta trốn sau màn che có thể nhìn thấy rành mạch chuyện dưới lầu.

Chỉ thấy mấy bảo an đang vây quanh một ông lão tóc hoa râm, ông lão kia quỳ gối trên bãi cỏ, trước người đặt một cái chậu đồng, vừa khóc vừa nhét vào bên trong cái gì đó, ta nhìn kỹ mới phát hiện lão đang đốt tiền giấy!

Thiêu tiền giấy ở cửa nhà là chuyện rất may mắn, khó trách vừa rồi sắc mặt Giang Đằng kém như vậy.

Mà mấy bảo an cao lớn thô kệch kia tuy rằng đều đứng ở một bên đem điện côn gõ ầm ầm lên, nhưng không một ai dám động thủ, nhìn qua hết sức kỳ quái.

Lúc này có một bảo an dịch chuyển thân, ta mới phát hiện lão già kia đang cầm một con dao phay kề vào cổ mình, tư thế như chỉ cần một lời không hợp là tự sát ngay.

Rất nhanh, sắc mặt Giang Đằng liền âm trầm xuất hiện trong tầm mắt của ta, không nghĩ tới hắn vậy mà ngay lập tức xoay người nhìn thoáng qua vị trí của ta. Ta sợ đến mức che màn cửa lại, theo bản năng cảm thấy hắn đang nhìn ta.

Nếu hắn sợ ta biết chuyện này, chỉ sợ lão nam nhân đến gây sự có quan hệ với giang quan.

Rất nhanh dưới lầu liền truyền đến thanh âm kêu la ầm ĩ, mơ hồ nghe được tiếng nhục mạ của Giang Đằng cùng với tiếng kêu rên của lão già kia.

Mấy phút sau, biệt thự khôi phục lại yên tĩnh, lại một hồi trên hành lang truyền đến tiếng bước chân, chắc là Giang Đằng lên lầu, ta vội vàng nhìn chằm chằm vào mặt đất làm bộ kiểm tra nghiêm túc.

"Trương lão bản..."

Hộ vệ kêu ta một tiếng, mơ hồ có mùi thăm dò.

Ta đột nhiên ngẩng đầu hỏi hắn làm sao, thấy ta phản ứng mãnh liệt như vậy, thăm dò trên mặt hộ vệ lập tức biến mất, lộ ra nụ cười ôn hòa: "Trời không còn sớm, Trương lão bản có muốn nghỉ ngơi trước không?"

Ta đứng dậy gõ gõ chân có chút chết lặng, gật đầu nhẹ, tiếp theo ta bảo vệ an bài ta ở phòng ngủ đối diện giang quan.

Kết quả là ta đau khổ đợi một hồi cũng không phát hiện bất luận đầu mối gì, thế cho nên ta hoài nghi rốt cuộc Âm Linh có trở lại hay không.

Lúc bảo vệ đến gọi ta ăn cơm còn lạ lùng hỏi ta làm sao có hai mắt gấu trúc, ta cũng không biết xấu hổ nói mình đã thủ cả đêm không ngủ, kết quả là lông cũng không còn phát hiện...

Sau khi ăn xong điểm tâm, ta bảo vệ đi mua một ít giấy đỏ về, Giang Đằng có chút không hiểu hỏi: "Mạo muội hỏi một câu, cần giấy đỏ làm gì?"

Ta nhìn hắn một cái, thản nhiên nói đợi buổi tối ngươi sẽ biết. Không biết vì sao, từ tối qua nhìn thấy lão già tóc hoa râm kia, ta đối với Giang Đằng cũng có chút địch ý.

Mấy năm nay ta gặp qua không ít người giàu có âm thầm làm xằng làm bậy, cho dù Giang Đằng có cố ý giấu giếm, cũng có thể đoán được đại khái bảy tám phần.

Giang Đằng thấy ta không muốn giải thích, không tiếp lời nữa, mà ta thì thừa dịp hộ vệ mua giấy đỏ để nghỉ ngơi một lát.

Không nghĩ tới lúc hộ vệ trở về lại có thêm một người bên cạnh, người này bộ dạng vênh váo tự đắc, lúc nói chuyện ánh mắt còn không ngừng liếc lên trời, dẫn tới một trận phản cảm.

Chờ hắn cùng Giang Đằng tiến vào thư phòng, ta xoay người hỏi bảo tiêu, mới biết được người này là một bằng hữu trên thương trường của Giang Đằng. Nếu hắn và Giang Quan không có quan hệ, ta cũng không quản hắn nữa.

Ta nghĩ một chút rồi bảo vệ cầm giấy đỏ theo ta vào phòng ngủ, tiếp theo dùng kéo dựa theo ảnh của người giấy để cắt ra.

Sau khi cắt xong, ta dùng bút chu sa viết tám chữ trên người giấy, sau đó lấy ra mấy giọt máu dòng sông lau ở phía trên, làm xong hết thảy về sau ta liền đặt người giấy lên giường của giang quan.

Chờ ta bận rộn xong, bảo vệ có chút tò mò hỏi ta làm cái gì?

"Làm thế thân."

Ta vừa dùng khăn lông lau hai tay, vừa giải thích với hắn: "Đem sinh nhật Giang thiếu gia phong ở trên người giấy, lại thêm tinh huyết phụ thân, Âm Linh kia khẳng định lầm tưởng hắn còn sống."

Dù sao thì Giang Quan và Giang Đằng cũng là cha con, Âm Linh khẳng định không phân biệt được, đến lúc đó chắc chắn nó sẽ tới.

Hộ vệ nghe xong hít vào một ngụm khí lạnh, không thể tin hỏi: "Ý của ngươi là muốn dẫn nó tới đây?"

Ta kỳ quái nhìn hắn một cái, trong lòng tự nhủ đây không phải là nói nhảm sao? Không đem Âm Linh dẫn ra thì ta giải quyết làm sao được.

Hộ vệ ý thức được mình thất thố, có chút lúng túng nói mình hôm qua bị dọa không nhẹ, cho nên chợt nghe được âm linh xuất hiện có chút chịu không nổi.

Ta gật đầu tỏ vẻ hiểu được, tiếp theo đưa cho hắn một tấm phù chú phòng thân, hộ vệ cuống quít tiếp nhận lấy rồi trực tiếp nhét vào túi quần áo, sau đó không ngừng nói cảm ơn.

Ta khoát tay để hắn không cần khách khí, nói tiếp chính mình muốn đi ngủ bù, để hắn nhìn phòng ngủ của quan lớn, không cho bất luận kẻ nào tiếp cận người giấy.

Khuôn mặt bảo tiêu đau khổ hỏi ta có thể thay người hay không? Nhìn dáng vẻ sợ hãi của hắn, ta không khỏi vui vẻ, chỉ chỉ mặt trời bên ngoài sắp lên tới đỉnh đầu nói, Âm Linh trên cơ bản sẽ không ra ngoài, bảo hắn yên tâm thủ hộ, chờ lúc mặt trời xuống núi lại gọi ta.

Lúc này hắn mới nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ bộ ngực cam đoan nhất định xem xét người giấy, ta hài lòng gật gật đầu rồi xoay người rời đi.

Gần chạng vạng tối, bảo vệ bấm điểm đánh thức ta, sau khi ta rời giường ăn chùa chút ít liền tiến vào phòng ngủ của Giang Quan, sau đó trốn vào ngăn tủ đối diện cửa sổ.

Vì thuận tiện quan sát, ta đem ngăn tủ đẩy ra một khe hở. Theo bóng đêm buông xuống, ánh sáng trong phòng ngủ từng chút từng chút biến mất, rất nhanh đã hoàn toàn tối đen.

Ta ở trên người lau một chút ấm áp che khuất dương khí trên người, sau đó liền nhắm mắt đợi.

Theo thời gian trôi qua từng chút, ta cũng càng ngày càng khẩn trương, chờ mười hai điểm vừa tới bên cửa sổ đột nhiên truyền đến một trận tiếng gió.

Quả nhiên nó đã tới!

Chương thứ năm trăm tám mươi năm đánh ngất quân, đánh hạ ác dân.

Sau khi xác định vật kia vào phòng, ta liền nắm chặt Thiên Lang Tiên, ngay sau đó liền thấy một bóng người cao gầy giơ lên một cây roi sắt ngăm đen, nhắm ngay đầu người giấy hung hăng nện xuống!

Thừa dịp bóng người còn chưa phát hiện ra ta, ta cẩn thận đánh giá, phát hiện nó mặc quần áo thời Đường, đội mũ quan, từ trên quần áo thêu hoa văn hoa lệ nhìn xem chức quan khi còn sống của nó còn chưa thấp.

Chỉ tiếc là nó quay lưng về phía ta, ta không nhìn thấy mặt nó.

"A!"

Lúc roi sắt đập trúng người giấy, dưới lầu truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Giang Đằng.

Ta hơi sửng sốt, ngay sau đó liền ý thức được không ổn. Mặc dù ta thêm tinh huyết Giang Đằng trên người người giấy, nhưng đây chỉ là dùng để gia tăng dương khí người giấy mà thôi, không nghĩ tới Âm Linh lợi hại như vậy, lại có thể phản phệ đến bản thân Giang Đằng.

Một chiêu Cách Sơn đả ngưu này quả thực vượt quá dự liệu của ta, ta biết không thể chờ thêm nữa, giơ roi Thiên Lang quất tới một roi, ai ngờ âm linh kia không quay đầu lại đã dùng roi sắt ngăn Thiên Lang tiên lại, pháp lực trên roi Thiên Lang nháy mắt bị rút khô!

Ngay sau đó trên người nó tản mát ra một cỗ sát khí dày đặc ép ta không thở nổi.

Ta vừa nhớ Mang Đạo Đức kinh ngăn cản sát khí, lại phát hiện động tác của Âm Linh hơi chậm lại, sau đó sát khí đầy trời như thủy triều lui xuống.

"Hừ!"

Tiếp theo Âm Linh hừ lạnh một tiếng, thuận theo cửa sổ nhảy một cái, trực tiếp biến mất không thấy bóng dáng.

Chờ sau khi nó rời khỏi ta đặt mông ngồi dưới đất, lau mồ hôi lạnh trên đầu, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn: Âm Linh này rốt cuộc có lai lịch gì, ta thậm chí ngay cả một chiêu cũng không tiếp nổi.

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, ta định thần mở cửa ra, phát hiện hộ vệ đang đứng ở ngoài cửa vẻ mặt chờ mong nhìn ta.

Ta lắc đầu, có chút ủ rũ nói: "Ài! Đừng nói thu phục âm linh, ngay cả nó dài bao nhiêu ta cũng không thấy, chỉ biết là nó mặc quan phục màu đen cùng loại với Đường triều, thân thủ tuyệt vời."

Bảo tiêu thất vọng thở dài, ngay sau đó mới nhớ tới để ta xuống lầu xem Giang Đằng. Ta vội vã xuống lầu, phát hiện Giang Đằng đang ôm đầu, vẻ mặt đau khổ nằm trên ghế.

Ta tiến lên xem xét phát hiện hắn không có vấn đề gì lớn, chỉ là trên đầu hiện lên một cục u, bảo hắn không cần lo lắng.

Lúc này Giang Đằng mới thở phào nhẹ nhõm, theo sự dìu bảo tiêu trở về phòng. Sau khi Giang Đằng đi rồi, ta ngồi ở ghế dựa hồi tưởng lại một màn vừa rồi, có chút nghĩ không ra vì sao âm linh đột nhiên bỏ qua cho ta?

Sát khí ban đầu của nó tuyệt đối không phải là giả, loại cảm giác khiến người ta nghẹt thở kia khiến cho người ta nhớ lại mà sợ hãi, nhưng nó quả thật đã rời đi rồi.

Suy nghĩ hơn nửa ngày cũng không có suy nghĩ, đầu lại trở nên mơ màng hỗn loạn, ta loạng choạng bước lên lầu, vừa chuẩn bị trở về phòng lại phát hiện cửa phòng ngủ của Giang Quan Quan phòng ngủ có gì đó không đúng.

Ta tới gần xem xét, kinh ngạc phát hiện cửa phòng xuất hiện một hàng chữ Khải đẫm máu: Đánh hôn quân, hạ đánh ác dân.

Ngay sau đó liền cảm giác trong dòng chữ tản mát ra một cỗ hận ý ngập trời!

Ta cảm thấy giật mình, nghĩ thầm khẳng định mào giang này đắc tội với người nào đó, lập tức cũng không lo được giấc ngủ, bôn ba chạy xuống lầu tìm Giang Đằng, bảo hắn tranh thủ kiểm tra đêm qua của con mình trước khi chết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Khi hắn nghe mấy chữ "Đánh hôn quân, dưới đánh ác dân", sắc mặt đột biến, lúc này biểu thị sẽ dùng tốc độ nhanh nhất điều tra chuyện này.

Ta gật đầu, lại dặn dò kết quả, sau đó nhất định phải lập tức nói cho ta biết, sau đó liền trở về phòng ngủ. Vào ngày thứ hai, Giang Đằng và bảo vệ đều không ở đây, người hầu của biệt thự nói sáng sớm bọn họ nhận được một cái máy truyền tin, liền vội vàng ra khỏi cửa.

Sẽ không phải xảy ra chuyện gì chứ? Trong lòng ta thầm nghĩ, thật sự sợ lại thấy một cỗ thi thể bị nổ đầu.

Ta thấp thỏm ở trong biệt thự chờ một buổi sáng cũng không nhận được tiếng chuông hai người bọn họ, liền chủ động đánh tới, không nghĩ tới hai tiếng di động của hai người đều đã bế quan.

Điều này làm trong lòng ta càng thêm bất an, dứt khoát rời biệt thự ra ngoài loanh quanh, ta dọc đường đi thẳng, nghĩ cách gì mới có thể dẫn Âm linh ra lần nữa? Dù sao lần này Âm linh cường đại đến đáng sợ, thế thân chỉ có thể lừa nó một lần.

Trong lòng thầm suy nghĩ, bất tri bất giác đi thật xa, vừa ngẩng đầu kinh ngạc phát hiện mình vậy mà đi tới trước một chỗ công mộ.

Ta thầm than một tiếng xui xẻo, tùy ý nhìn lướt qua mộ công định quay trở về, nhưng trong lúc vô tình liếc qua người đàn ông đốt giấy trước cửa nhà kho ở sông.

Hắn xách theo rổ trúc rỗng, lưng còng, đang thong thả từ trong mộ công đi ra.

Xem bộ dáng hắn hẳn là vừa mới tế điện vong nhân, vì hôm trước hành vi của hắn khiến ta có ấn tượng sâu sắc, ta không khỏi nhìn hắn thêm vài lần, vừa nhìn lại thì thấy ta đang có một vấn đề: mái tóc hắn trắng muốt, trông như một lão nhân hơn sáu mươi tuổi, nhưng khuôn mặt che kín vẻ đau thương nhiều nhất chỉ mới hơn bốn mươi tuổi.

Tương phản như vậy khiến cho trong lòng ta mạnh mẽ giật mình, ngay sau đó một ý niệm mơ hồ hiện lên trong đầu, đáng tiếc không đợi ta bắt được đã lại biến mất...

Lúc lão nam nhân đi ngang qua bên cạnh ta, nhàn nhạt nhìn ta một cái, ánh mắt kia phảng phất như đang nhìn kẻ thù!

Theo bản năng, ta lùi về phía sau, khi muốn nhìn rõ thì đối phương đã đi xa rồi. Ta lắc lắc đầu nghĩ thầm có lẽ vừa rồi mình chỉ là ảo giác.

Lúc trở lại biệt thự đã chạng vạng, Giang Đằng cùng vệ sĩ vẫn chưa trở về.

Ta ăn qua loa mấy miếng cơm liền nằm xuống trên giường đội ngũ, nhắm mắt lại tưởng tượng cảnh tượng ban nãy khi Quan Giang Quan xảy ra chuyện không may: uống rượu say, đầu óc choáng váng đi vào gian phòng, ngã lăn ra giường ngủ say như chết.

Lúc này gian phòng đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh, tên đầu giang quan bị đông cứng tưởng rằng cửa sổ không đóng xong, liền mơ mơ màng màng bò lên đóng cửa sổ. Đúng lúc này một cây roi sắt ẩn chứa ngàn cân đột nhiên đập xuống, trực tiếp làm cho óc hắn vỡ toang!

Nghĩ đến đây trong lòng của ta đánh bộp một tiếng, sau đó đột nhiên ngồi dậy.

Vừa rồi trong nháy mắt tưởng tượng ra cái mào bị nổ, ta vậy mà lần nữa cảm nhận được cỗ sát khí nồng đậm kia: Nó lại tới!

Ta cả gan ngẩng đầu nhìn về phía sát khí truyền đến, thình lình nhìn thấy người kia đang đứng quay lưng về phía ta.

Nó đeo roi sắt sau lưng, hai tay chắp lại thật lâu không có động tĩnh gì.

Ta lập tức chuẩn bị đi vòng ra phía trước xem tướng mạo của nó, kết quả vừa mới thoáng cái giường, nó liền nhảy ra cửa sổ!

Xem ra nó định dẫn ta tới đâu, ta do dự một chút liền nắm chặt Thiên Lang Tiên nhảy xuống, quả nhiên thấy mình cách đó không xa.

Ta cắn răng đi theo, dần dần phát hiện nó vẫn cố ý bảo trì một khoảng cách với ta, vừa không cho ta mất dấu, cũng không để cho ta thấy rõ mặt của nó.

Vì đuổi kịp nó, ta bèn niệm lên linh chú, tìm mấy con tiểu quỷ khiêng ta bay đi, không ngờ đám tiểu quỷ nhìn thấy bóng lưng phía trước lại sợ hãi bỏ chạy tứ tán...

Ta nghĩ rõ thân phận của nó càng thêm tò mò, đi theo hơn nửa ngày xác định nó sẽ đi về phía thành nam.

Đi đại khái chừng ba giờ, nó đột nhiên tăng tốc quẹo vào một góc, ta vội vàng theo sau, phát hiện nó đã không thấy đâu. Trước mắt xuất hiện một tấm bia đá, trên tấm bia đá mơ hồ có khắc mấy chữ, ta cách xa có chút không quá rõ, nhưng trong tiềm thức cảm thấy mấy chữ này rất trọng yếu, vội vàng tiến lên vài bước, không ngờ vừa muốn thấy rõ ràng lại nghe được hộ vệ phía sau gọi ta.

Ta mới vừa chuẩn bị quay đầu, lại hoảng sợ ý thức được bảo tiêu không thể ở chỗ này! Lúc này, một tiếng rống như sấm rền đâm thủng màng nhĩ, ta đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện mình vậy mà vẫn còn ngủ trên giường đội giang quan.

Nhìn thấy tình hình này, đáy lòng ta bỗng nhiên dâng lên một tia hàn ý, xem ra mình vừa rồi bị Âm Linh hãm hại trong mộng, may mà bảo vệ tốt kịp thời đánh thức ta, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Bảo vệ chờ ta phục hồi sức lực xong, sắc mặt biến đổi, trầm giọng nói: "Trương lão bản, lại có người bị nổ đầu rồi."

"Cái gì?"

Trong nháy mắt ta đã mở to hai mắt, bảo tiêu gật đầu, tiếp theo thì nói với ta.

Tụ linh trận thứ năm trăm tám trăm sáu.

Hóa ra người chết lần này là con trai của một vị lãnh đạo lớn trong chợ, cùng hai người trước đều bị nổ tung đầu.

Mà vị lãnh đạo này tuy không phải một tay giơ lên, lại nắm giữ quyền lực rất lớn, lúc này ta từ chỗ Giang Đằng biết được sự tồn tại của ta.

Nói xong lời cuối cùng, gã hộ vệ cười nói: "Trương lão bản, lần này nếu ngươi có thể giúp người chết báo thù rửa hận, sau này nếu có thể có quan hệ..."

Ta nghe xong một trận không nói gì, trong lòng tự nhủ đời này ta ghét nhất chính là cùng quan trường giao tiếp, sự tình làm thành có lẽ sẽ bị giết người diệt khẩu, sự tình phá hỏng điếm cũng không cách nào mở, thực khổ công.

Sau đó bảo vệ hỏi ta có cần đi hiện trường hay không, ta gật đầu, nếu lãnh đạo đã lên tiếng, nói cái gì cũng phải đi xem thử. Dọc theo đường đi bảo vệ không ngừng dặn dò ta đến nơi nhất định phải thu hồi khí lực, đừng tranh chấp với lãnh đạo cái gì.

Hắn không nói ta cũng biết đạo lý dân bất đấu quan ta vẫn hiểu.

Sau khi đến nơi, xe của chúng ta bị chặn ngoài cửa sắt, sau đó cảnh báo cảnh giới lục soát từ trong ra ngoài một lần, thậm chí ngay cả những tên gia hỏa ăn cơm kia cũng bị bọn họ lấy đi.

Dưới sự dẫn dắt của cảnh báo, chúng ta trải qua tầng tầng lớp lớp canh gác mới đến phòng khách, trong phòng khách đặt một cái quan tài thủy tinh, ta nhìn xuyên qua quan tài trong suốt thấy được những thi thể nằm bên trong.

Mà trước ghế có một chiếc ghế làm bằng bút, xem ra nơi này chính là hiện giới chết.

Cỗ thi thể này giống như hai cỗ thi thể lúc trước, ngoại trừ đầu bị đập bể ra thì không có vết thương nào khác. Ta hỏi qua vệ sĩ một chút, mới phát hiện lần này cùng hai lần trước có chút khác biệt:

sự kiện phát sinh này phát sinh vào sáng sớm, khi đó mặt trời đã mọc lên...

Tuy rằng ánh mặt trời buổi sớm không quá mãnh liệt, nhưng độ sáng trong phòng khách lại vô cùng cao, âm linh bình thường không dám xuất hiện vào lúc này, đây tuyệt đối là một tin tức xấu với ta!

Đợi sau khi ta kiểm tra cẩn thận xong hiện trường liền bị đưa về hậu viện, bảo tiêu muốn đi theo, lại bị cảnh báo ngăn lại.

Hậu viện là một chỗ ngồi Giang Đằng cùng một nam tử nhã nhặn mang kính mắt ngồi, tư thế ngồi Giang Đằng rất chính xác là hắn đang rất khẩn trương, mà nam tử nhã nhặn tựa lưng vào ghế thoải mái hơn nhiều.

Nhìn thấy Văn Tường nam tử phất phất tay, lập tức lui ra ngoài với tên lừa đảo phía sau ta, sau đó hắn đánh giá ta từ trên xuống dưới một phen, nói: "Ta nghe Lão Giang nói ngươi rất có bản lĩnh."

"Thời hạn ba ngày, bắt được tên quỷ vật giết người khắp nơi kia, không thành vấn đề chứ?"

Mấy chữ cuối cùng hắn cố ý kéo dài ngữ điệu, ngón tay còn lại một chút không có gõ trên mặt bàn.

Thấy ta nửa ngày không trả lời, nam tử nhã nhặn lại nói thêm một câu: "Trong tay Trương lão bản có không ít thứ tốt nhỉ? Trong đó có vài món là quốc bảo."

Ta nghe xong trong lòng giật mình, người này vậy mà trong vòng một ngày có thể tra ta rõ ràng như vậy, có thể thấy được bối cảnh.

"Không thành vấn đề!"

Khóe miệng của ta run rẩy đáp ứng, sau lưng lại mắng tổ tông mười tám đời nhà hắn mấy lần.

Trên đường trở về ta không để ý tới Giang Đằng, cảm thấy người này làm việc quá không đáng tin. Bên ta không có tiến triển gì cả, hắn lại trực tiếp bán đứng ta.

Giang Đằng nhìn ta, một mực không biết xấu hổ nói chuyện, bảo vệ biết tình huống không đúng, trên đường đi chỉ lo vùi đầu xe, không nói lời nào.

Xe ngựa vừa dừng lại, ta liền bị tiếng động lớn của biệt thự hấp dẫn, nguyên lai lão già tóc hoa râm kia lại tới gây chuyện!

Hắn như một con sư tử nổi giận đốt tiền giấy ở ngoài biệt thự, miệng bị bảo an che không thể nói chuyện, chỉ có thể phát ra tiếng nghẹn ngào trầm thấp, nghe đặc biệt thê lương.

Mà trên mặt đất lại không có bất ngờ bày ra một đống minh tệ, ta quay đầu nhìn về phía Giang Đằng, phát hiện hắn ánh mắt đen sì hung tợn nhìn chằm chằm lão nam nhân.

Trong lòng ta chấn động mạnh, cảm giác Giang Đằng đã động sát tâm.

Giang Đằng thấy ta nhìn về phía hắn, thu hồi vẻ tàn nhẫn trên mặt, có chút bất đắc dĩ nói: "Ài! Gặp được một gia hỏa càn quấy, khiến Trương lão bản chê cười rồi."

Nói xong, hắn liền bảo hộ vệ xuống xe, chỉ huy đám người đuổi lão già đi, ngay khi lão già bị ném ra khỏi cửa, hắn hung tợn trừng mắt liếc ta một cái.

Ta thật sự không phải hoa mắt lần này, nhưng ta cũng không nghĩ nhiều, dù sao ta và Giang Đằng cũng từ một xe đi xuống, hắn có thể coi ta như chó săn của Giang Đằng.

Sau đó ta không suy nghĩ nhiều nữa, hít sâu một hơi nói với hộ vệ: "Lập tức chuẩn bị một nồi gạo nếp được nấu chín cùng một chén máu gà mới mẻ, còn có hai cây nến trắng và một tờ giấy trắng!"

Bảo tiêu không hỏi gì đã chạy đi chuẩn bị, ngược lại Giang Đằng ở bên cạnh hỏi ta muốn làm gì.

"Tụ linh!"

Nếu ta không tức giận thì trả lời hắn hai chữ.

Kỳ thật Tụ Linh cùng rất nhiều người trẻ tuổi thích chơi bút tiên có chỗ giống nhau, bất quá cái này so với bút tiên càng nguy hiểm hơn. Đều nói mời tiên dễ đưa tiên khó, bút tiên mời tới thường đều là quỷ hồn oán khí tương đối sâu, chỉ cần tuân thủ quy củ còn sẽ không hại người.

Nhưng tụ linh lại khác, Tụ Linh là đem một mảng quỷ hồn to to nhỏ nhỏ đều đưa tới, một khi không cẩn thận liền có thể đưa tới một cái bánh mạ lớn! Ngàn vạn một cây ung dung mời đến, không ra chút máu thì nó sẽ không trở về.

Nhưng ta không có lựa chọn nào khác, ba ngày sau không giải quyết được Âm Linh thì ta xong đời rồi, còn không bằng hiện tại liều một phen, không khéo vận khí lại kéo Âm Linh đang quấy phá tới đây?

Hai thứ lần này đều rất bình thường, vì vậy nửa giờ bảo vệ phải quay về.

Ta ra hiệu hắn cắt đi toàn bộ nấm mồ, cuối cùng chỉ còn lại hai cây nến trắng trên bàn phòng khách tản ra ánh sáng màu ám hoàng.

Chờ ta cảm thấy thời gian đã sắp đến, liền nói với bọn Giang Đằng: "Các ngươi về phòng trước đi, một hồi không cần nghe được thanh âm gì cũng không được đi ra!"

Bọn họ vốn sợ hãi, nghe ta nói một khắc cũng không chậm trễ liền trở về phòng.

Ta bất đắc dĩ lắc đầu, tiện tay trải giấy trắng lên trên bàn, chấm chấm máu gà dính vài vệt đỏ giao nhau ở trên đó. Tiếp đó chia cơm nếp thành bốn phần, chia ra múc ở bốn góc giấy trắng. Cái này hợp thành Tụ Linh trận đơn giản.

Sau đó ta ngồi xổm trước bàn, thành kính niệm lên chú ngữ: "Dùng huyết tế, dùng bổng lộc nuôi dưỡng..."

Theo chú ngữ đọc lên, hồng tuyến ở giữa giấy trắng mơ hồ phát ra ánh sáng, ta thấy hiệu quả của trận pháp khẩn trương tăng nhanh tốc độ, mấy sợi tơ màu đỏ kia phát ra quang mang càng ngày càng thịnh, đợi chú ngữ kết thúc, vài đạo hồng tuyến phát ra quang mang đã ở giữa không trung giao nhau thành một cái đồ án phức tạp quỷ dị.

Tụ linh trận bắt đầu xoay tròn, tốc độ càng lúc càng nhanh, theo chuyển động không ngừng của nó, âm linh xung quanh nhộn nhạo theo từng lộ tuyến chạy tới.

Lúc đầu chỉ có một số tiểu quỷ, chỉ cần vài nén nhang là có thể đuổi sạch đám quỷ hồn kia đi, còn quỷ hồn ở giữa thì lợi hại hơn một chút, ta dùng một giọt tinh huyết cũng có thể đưa bọn chúng đi.

Thế nhưng theo những đạo hạnh âm linh này càng ngày càng cao, ta ứng phó cũng càng ngày càng cố hết sức.

Ta căng ra Âm Dương Tán đánh vào người, đồng thời cảnh giác nhìn chằm chằm mấy con âm linh đang nhìn chằm chằm vào ta, nhịn không được mắng: "Đừng con mẹ nó vật kia không tới, lão tử bị vắt khô trước!"

Mắng xong ta hạ quyết tâm đợi hai phút cuối cùng, nếu không đến phiên Lão Tử lập tức đóng Tụ Linh Trận!

Không nghĩ tới ta vừa nghĩ ra cách này, một trận gió lạnh mãnh liệt thổi tới, mấy hồn ma vốn còn đang giằng co với ta, cảm nhận được âm phong "xoạt" một tiếng liền chuồn mất.

Ngay sau đó một luồng sát khí lạnh thấu xương đập vào mặt! Nói thẳng, hai chân ta như nhũn ra, nhưng đây là cơ hội duy nhất của ta, ta nghiến răng nắm chặt Thiên Lang Tiên để sẵn sàng đón quân địch.

Đầu tiên là năm trăm tám mươi bảy Chương Thần dò xét Kiệt Kiệt.

Nhưng đợi hơn nửa ngày cũng không có âm linh động thủ, ta sợ sau khi chờ đợi Tụ linh trận sẽ mất hiệu lực, lập tức nhắm mắt lại, dựa vào cảm giác hướng chỗ sát khí nồng đậm nhất hung hăng quất một roi.

"A!"

Cùng lúc đó, Giang Đằng truyền đến một tiếng hét thảm, sau đó vô ảnh vô tung vây quanh sát khí biến mất.

Ta ý thức được không tốt, sau khi kéo ra điện áp liền chạy về phía gian phòng Giang Đằng, bảo vệ vừa vặn từ trong phòng vọt ra, hai ta cùng tiến vào cửa phòng, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, hai người chúng ta đồng thời hít một hơi khí lạnh: Giang Đằng đang ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, trên trán chảy ra máu tươi.

"Mau treo giải tử! "

Ta rống to một tiếng, sau đó lục lọi hòm y dược trong phòng khách đưa cho Giang Đằng băng bó đơn giản.

Chờ xe cứu thương đến y viện, Giang Đằng mới bị đẩy mạnh vào phòng cấp cứu, mấy cảnh báo đã từ cuối hành lang đi tới, nguyên lai là cảnh báo của y viện.

Cũng may người dẫn đầu là lão Ngô lần trước dẫn ta đi giám chứng khoa, lúc này mới không tạo thành hiểu lầm.

Lão Ngô biết ta phụ trách vụ án mấy tông này, chỉ hỏi vài câu liền dẫn người rời đi, sau đó ta cùng vệ sĩ liền chờ đợi.

Đến bây giờ ta cũng không thấy mặt chính của Âm Linh, lại để cho mình chủ cố mạng lơ lửng một đường, ta thề nhất định phải giải quyết nó, nếu không chiêu bài của ta coi như đập rồi!

Cũng may Giang Đằng được thầy thuốc toàn lực cứu giúp nên thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, thế nhưng cả người vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, ta và hộ vệ luân phiên canh giữ trong lồng một ngày một đêm, mãi đến tối hôm sau vẫn không thể tỉnh lại.

Bảo tiêu có chút sợ hãi hỏi Âm Linh có tìm được tới viện tử không? Ta nghe xong hai mắt tỏa sáng, lập tức có chủ ý.

Trong viện âm khí nặng nề, vốn dễ dàng chiêu quỷ, hơn nữa hôm qua nó giết Giang Đằng hành động thất bại, tối nay có khả năng rất lớn tới đây.

Nghĩ tới đây, tinh thần ta lập tức tỉnh táo, để bảo vệ tìm viện tử thay đổi một nấm mồ cho Giang Đằng.

Bảo vệ nghe xong lập tức lắc đầu nói: "Thầy thuốc dặn ta, chủ tịch chưa tỉnh lại nhất định phải luôn ở trong phòng giam giữ bệnh nặng."

Ta quay đầu lại nhìn tình huống của Giang Đằng, cảm giác bây giờ hắn xác thực không thích hợp ở phòng ốc khác. Ta nghĩ lát nữa bảo vệ nghĩ cách thuyết phục y sư, để ta mặc áo yếm mặc vào.

Thấy hộ vệ có chút do dự, ta nhíu mày nói: "Ngươi muốn nhìn hắn bị bạo đầu, đừng đi."

Hộ vệ nghe xong lời này xoay người đi về phía văn phòng viện, chỉ chốc lát sau hắn liền xách hai bộ nặc y trở về, tiện tay cho ta vào một bộ trong đó, tiếp đó lại khoác một bộ khác lên người mình.

Ta thấy hắn cũng muốn đi vào, liền dặn dò hắn thành thật trốn sang một bên, ngàn vạn lần đừng để Âm Linh phát hiện.

Bọn chúng mới bước vào, cửa phòng giam trọng bệnh liền đóng chặt, thanh âm bên ngoài trong nháy mắt bị ngăn cách.

Sau khi vào nhà, ta lấy từ trong túi ra một bản Đạo Đức Đạo Kinh đặt ở đầu giường Giang Đằng, đã không rõ thân phận Âm Linh, dứt khoát dùng phương pháp phổ biến nhất đối phó nó.

Tiếp theo ta đem mấy đoạn đạo đức dày trong《 Đạo Kinh 》tương đối nhớ, đưa cho vệ sĩ, để gã phát hiện tình huống không thích hợp, sau đó bắt đầu đọc xem.

Bảo tiêu nghiêm túc gật đầu, ngồi xuống bên giường Giang Đằng. Ta khởi động Âm Dương Tán bao phủ cả góc gác, lại lấy Thiên Lang Tiên ra nắm trên tay, trong lòng mới an tâm hơn một chút.

Chờ lúc nửa đêm, trong lồng giam tạo nên một trận gió lạnh. Trong nháy mắt tinh thần ta trở nên phấn chấn, chờ Âm Dương Tán xuất kích, không nghĩ tới đợi một hồi lâu vẫn không có động tĩnh như cũ, ta biết chậm tắc sinh biến, vội vàng hô: "Niệm kinh!"

Bảo vệ hầu như phản xạ hát vang《 Đạo Đức Kinh 》, theo môi hắn mấp máy, Đạo Đức Kinh đầu giường đại thịnh kim quang, đưa hai người Giang Đằng cùng hộ vệ đi vào.

Kim quang vừa mới bao phủ lại bọn họ, một cây roi sắt mang theo tiếng gió rít đã đập tới trên vòng sáng.

Vòng sáng bị nện đến mức run rẩy một trận, ta khẩn trương nhìn chằm chằm Giang Đằng, thấy hắn không có bất kỳ phản ứng nào về sau mới thở dài một hơi!

Ta đang thấy may mắn lúc đạo đức lăn tăn hữu dụng, một cỗ âm phong đột nhiên từ đỉnh đầu đánh tới, trong lòng ta "Lộp bộp" một cái ngã về phía sau, tránh được chỗ yếu hại, nhưng chân lại bị nó đánh một trận thật mạnh.

Ta tưởng rằng chân của mình sắp bị gãy, không ngờ chỉ có một chút nhức mỏi, ta không khỏi nghi hoặc: Thứ này một thiết tiên có thể gõ rơi hạt dưa, nhưng chỉ khiến chân ta hơi đau, lẽ nào nó cố ý thả ta một chân?

Rất nhanh ta liền đè nén ý nghĩ này xuống, từ trong lòng lấy ra một nắm chu sa vẩy ra ngoài, nó cuống quít trốn ở một bên.

"Con mẹ nó chứ!"

Thấy chu sa có tác dụng khiến ta kích động thiếu chút nữa rơi nước mắt, lâu như vậy cuối cùng cũng tìm được thứ mình sợ. Ta mắng to một câu rồi lại móc ra một nắm chu sa, chỉ thấy cái bóng kia vừa tiếp xúc trên người chu sa liền toát ra một luồng khói đen, trong lòng ta vui vẻ, vội vàng khu động âm dương tán muốn bao phủ nó.

Âm Dương Tán nhanh chóng xoay tròn bọc nó ở giữa nhưng ta lại phát hiện Thái Cực quang mang của Âm Dương Tán căn bản không gây tổn thương gì tới nó.

Nó ngẩng đầu nhìn ta một cái, trên mặt lộ ra một tia trào phúng.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy chính mặt của nó, ngũ quan giống như đao gọt, sống mũi cao thẳng, mắt sáng như sao, râu ngắn ba vuốt khiến nó phụ trợ Hạo Nhiên Chính Khí, loáng thoáng có cảm giác quen thuộc.

Ta bị nó chọc cho tức tới ngứa răng, vung roi điên cuồng về phía nó, nhưng đều bị nó né tránh hết, chờ cho pháp lực của Thiên Lang Tiên biến mất, con âm linh kia lại nở nụ cười lạnh với ta lần nữa, tiếp đó thân thể lóe lên rồi biến mất.

Đợi sau khi nó rời đi, trong đầu không ngừng hiện ra một hình ảnh, cuối cùng nhớ tới tấm bia đá chưa kịp thấy rõ trong mộng kia!

Chờ đến hừng đông, ta hỏi người phụ trách đưa thuốc cho Giang Đằng, nơi này có danh tiếng gì hay không? Thầy thuốc suy nghĩ một hồi cũng không có gì vui, chỉ có Địch thôn coi như nổi danh.

"Địch thôn?"

Ta không nghe đầu nổ tung nên càng xác định suy nghĩ trong lòng hơn, lúc này mượn xa phong trần mệt mỏi của bảo vệ chạy về phía trước, thế nhưng sau khi tới đó thì chẳng nhìn thấy thứ gì cả.

Trước đó ta đã lôi kéo mấy người dân địa phương hỏi một phen mới biết được di tích của Địch thôn đều bị dời đến công viên Đường Hiên.

Công viên Đường Hòe cách nơi này vài trăm mét, ta đi bộ hơn mười phút là đến ngay, cách rất xa đến mức ta liền thấy được cây hòe lớn kia là do chính tay Chiêm Lâm tự tay gieo xuống, dưới cây hòe còn có một khối bia đá: "Địch Lương công."

Đúng vậy, lần đó ta nằm mơ thấy tấm bia đá giống tấm bia đá như đúc này!

Ta theo tiểu đạo của công viên đi về phía trước, chỉ chốc lát đã thấy được từ đường tế điện Địch Địch, bên ngoài từ đường có một nửa pho tượng do đồng thau đứng thẳng, thoạt nhìn cũng không có gì khác thường.

"Chẳng lẽ là ta đoán sai?" Ta không cam lòng tiếp tục đi vào trong, trong lòng kỳ thật đã không ôm hy vọng.

Không nghĩ tới trong từ đường còn có một pho tượng nhỏ, bên trên pho tượng Địch Địch cầm vũ khí, mặc quan phục Đại Đường màu đen, bày ra một bộ dáng uy phong lẫm liệt.

Nhìn thấy vũ khí trong tay hắn ta hít một hơi khí lạnh, bốn cạnh thiết giản trong tay hắn cùng vũ khí Âm Linh sử dụng giống nhau như đúc, xem ra hung thủ thật sự là hắn!

Tương truyền rằng giang hồ Bá Kiệt một đời làm quan, hai tay áo Thanh Phong, hơn nữa còn làm tể tướng Đại Đường hai lần. Trong lúc hắn làm quan, vì dân mà thỉnh mệnh, diệt trừ tham – quan, trợ giúp Võ Tắc Thiên lập nên một cái Đại Đường thịnh thế phồn vinh.

Hơn nữa Hỗn Độn còn có một kẻ đặc biệt, đó chính là án kết thúc như Thần, thiên hạ hiếm thấy!

Trong thời gian nhậm chức ở Đại Lý Tự, hắn tốn trọn vẹn một năm, phá hết toàn bộ vụ án oan uổng của Đại Lý Tự, tổng cộng vụ án không đầu, nhân viên thẩm án đạt tới hơn một vạn bảy ngàn người, sau đó không ngờ không một ai kêu oan, được xưng là: Thần Thám Kiệt.

Ngay cả các trinh thám ngoại quốc nhìn thấy chuyện của Địch Nhân đều sợ ngây người, đem hắn ví dụ là: Chân Hùng ở phương đông.

Trong truyền thuyết dân gian, vì để Hải Kiệt đoạn án không ngại, tiên hoàng đích thân ban cho Địch Kiệt một vũ khí, tên là: Kháng Long giản! Đánh ngất quân bên trên, hạ đánh ác dân, thấy Kháng Long giản như gặp hoàng đế bệ hạ.

Mặc kệ Hinh Long giản có tồn tại hay không, đều gửi gắm nguyện vọng tốt đẹp của nhân dân tầng chót cổ đại, thể hiện ra hình tượng Địch Cương cương chính bất khuất.

Bởi vì Kháng Long giản chỉ đánh ác nhân, không đánh người vô tội, cái này có thể giải thích vì sao ta và Ô Kiệt đánh nhau mấy lần, cuối cùng hắn đều hạ thủ lưu tình với ta!

Kháng Long tầng thứ năm trăm tám hối hận...

Ta biết mình nên bắt đầu từ đâu rồi!

Bởi vì thế cho nên ta mới đi thẳng tới công mộ xe, ta muốn tìm lão già tóc hoa râm kia.

Hắn năm lần bảy lượt đốt tiền giấy ở bên ngoài biệt thự, ta không thể không hoài nghi, có phải Giang Đằng hoặc là Giang Quan hại chết người thân của hắn, khiến hắn không có chỗ để giải oan hay không?

Trực giác nói cho ta biết, chắc chắn hắn sẽ đến công mộ tế điện lần nữa.

Ta đứng ở cửa ra vào ngôi mộ đợi đến khi trời tối, rốt cục nhìn thấy hắn xách hoa quả đi tới.

Khi hắn đi ngang qua bên cạnh ta, ta liền nắm lấy cánh tay hắn, kết quả hắn như chim sợ cành cong, đưa tay liền đập giỏ về phía ta, sau đó co giò bỏ chạy.

Cũng may hắn trượt chân không thuận lợi, chạy khập khiễng.

Ta cũng không đuổi theo, chỉ là ở phía sau hô to: "Đại thúc, có phải ngươi có thân nhân chết trong tay Giang Đằng hay không?"

Lão nam nhân đột nhiên dừng lại, quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn ta, thanh âm khàn khàn quát: "Ngươi và tên súc sinh kia là hàng tốt!"

Ta vội vàng đi qua, quan sát ánh mắt của hắn nghiêm túc giải thích.

"Đại thúc, ta và Giang Đằng không có bất kỳ quan hệ gì! Ta là pháp sư mà hắn nhờ tới xử lý sự kiện linh dị, nhưng theo sự điều tra sâu xa của ta, phát hiện sự tình càng ngày càng không thích hợp, cho nên ta mới tới tìm ngươi."

Nam nhân già bán tín bán nghi nhìn ta, cuối cùng chậm rãi vẫy vẫy tay với ta: "Đi theo ta."

Đi được một lát, hắn dừng ở trước một bia mộ, vuốt ve tấm bia mộ nghẹn ngào nói nơi này chôn con gái mình.

Ta mượn ánh trăng để nhìn ảnh, phát hiện người đó là một cô bé mười tám tuổi, nở nụ cười vô cùng trẻ trung ngọt ngào.

"Nữ nhi của ta là nửa tháng trước tự sát."

Ta chưa kịp hỏi thì lão nam nhân kia đã khóc lóc nhớ lại rồi, xem ra hắn đã bị đè nén quá lâu!

"Lão bà của ta đi sớm, ta chỉ là ngọt ngào một đứa con gái bảo bối như vậy, những năm gần đây muốn lôi kéo nàng cũng không dễ dàng. Đứa nhỏ này rất hiểu chuyện, học tập chưa bao giờ cần ta quản, năm ngoái vừa thi đậu trọng điểm đại học, ta còn mơ hồ nhớ rõ, lúc nhận được thẻ thông báo trúng tuyển, nó nói cha, cuộc sống khổ của chúng ta rốt cuộc cũng chấm dứt, sau này con gái sẽ nuôi dưỡng con!"

Nhưng không ai ngờ rằng, một cô gái vừa tròn mười tám tuổi, lúc sinh mệnh rực rỡ nhất lại gặp phải ác mộng đáng sợ nhất.

Thời gian trước, Giang Quan chăm chỉ bắt đầu làm công ở tửu điếm, lại đang ăn cơm nhìn lên.

Đầu tiên là quan lớn dùng tiền bạc dụ hoặc ngọt ngào, không ngờ rằng lại chẳng hề ăn mấy cái bộ dạng này của gã, trực tiếp xoay người rời đi.

Quan lớn mất mặt trước mặt bạn bè lập tức nổi lên lửa giận, mạnh mẽ kéo về uống một chén rượu ngọt ngào thêm mê dược...

Chờ lúc ngọt ngào tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường của tửu lâu, giang quan liền trần truồng - thân thể ngủ ở bên cạnh nàng.

ngọt vừa thấy đã xảy ra chuyện gì, thất kinh hét lên, mào giang sau khi bị nàng đánh thức liền hung tợn cảnh cáo nàng không nên sanh sự, nếu không sẽ khiến nàng bẽ mặt!

ngọt ngào đem chuyện này nói cho phụ thân, đồng thời lập tức phái ra báo động, nhưng phụ tử Giang Đằng lại trả đũa, nói ngọt là vì tiền mới bò lên giường của Giang Quan.

Trong lúc nhất thời chuyện này trở nên ồn ào huyên náo, hàng vạn hàng ngàn đạo hữu đều trợ giúp đỡ Phú nhị đại vô lương này, nhưng mà phụ tử Giang Đằng tay mắt thông thiên, không ngờ lại mua được chứng cứ giả mạo cảnh sát trưởng quan, trực tiếp phán Giang Quan vô tội thả ra.

Dù cho có gì ngọt ngào đến bái phỏng, thì cầu sao cảnh sát, cũng không được.

Một án gian – ác cùng hung cực được tiền tài thúc đẩy trở thành bi kịch của xã hội. Cuối cùng không chịu được khuất nhục, lựa chọn cắt mạch tự sát, nàng cắt cổ tay thành mấy chục vết cắt thật sâu, nhìn qua căn bản là không có ý định sống sót...

Ta nghe xong hết thảy đột nhiên cảm thấy rất buồn nôn, vì ta mấy ngày qua cùng Giang Đằng ở dưới một mái hiên nên cảm thấy hổ thẹn!

Con mẹ nó, lão tử trước đó không nên cứu hắn, bảo hắn bị Kháng Long giản đập nát đầu là được rồi!

Ta ngồi trong nghĩa trang cùng lão nam nhân thật lâu, hắn liên miên nhắc tới một đống chuyện ngọt ngào, ta cũng không cảm thấy mất kiên nhẫn, chỉ là càng nghe càng thấy tiếc nuối cho nữ sinh mười tám tuổi này.

Đang trò chuyện, ta cũng không vòng vo nữa, trực tiếp hỏi: "Đại thúc, là ngươi ở sau lưng thao túng người ta Kháng Long giản đúng không?"

Ông lão nghe thấy ta nói vậy, chớp mắt đã trợn tròn mắt nhìn ta, trong ánh mắt cũng đầy vẻ đề phòng. Ta không quan tâm tới phản ứng của ông ta mà tiếp tục hỏi hai người đã chết khác đã làm chuyện gì với lương tâm.

"Một đứa bé gian - gian, còn có một chiếc xe bão đâm chết một nhà ba người, đều là vô tội phóng thích, giải thích thành gian nghỉ chân bệnh tâm thần."

Cuối cùng ông lão cũng thừa nhận, câu nói này rất đơn giản thế nhưng lại vô cùng khó chịu, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Qua hơn nửa ngày ta mới có thể chịu được một chút, liền hỏi lão nam nhân tại sao mỗi lần khẩn cấp đều buông tha ta. Lão nam nhân nghi hoặc hỏi: "Không phải là tự ngươi chạy thoát sao?"

Xem ra thật sự là Phương Kiệt tha cho ta một mạng.

Ta có chút cảm khái thở dài, sau đó nhớ ra còn một chuyện rất quan trọng chưa làm xong, bèn hỏi lão phu nhân có thể giúp ta một chuyện không.

"Hỗn trợ?" Hắn có chút không hiểu nhìn ta.

Ta sẽ nói ra chuyện đại lãnh đạo kia uy hiếp ta.

Lão nam nhân nghe xong trầm mặc một lát, đỏ mắt nói: "Nếu không ta giúp ngươi giết hắn?"

Ta sững sờ, sau đó cười nói: "Chỉ cần để Kháng Long giản phối hợp ta diễn một màn trước mặt đại lãnh đạo kia, để hắn cho rằng ta đã hàng phục Âm Linh là được."

"Đương nhiên, sau này ngươi cũng không thể sử dụng Kháng Long giản nữa. Ta sẽ không vạch trần tội trạng của ngươi, bởi vì những người đó đều đáng chết! Thiên đao vạn quả cũng không đủ tiếc!" Nói xong ta liền ân cần nhìn hắn.

Nam nhân trung niên vuốt ve mộ bia ngọt ngào, thoải mái nói. Nếu như Quan Giang Đằng chết rồi, Giang Đằng cũng chịu được giáo huấn, coi như ta đã báo thù cho con gái mình, cũng được!

Ba ngày sau, ta gọi đại lãnh đạo tới biệt thự của Giang Đằng, sau đó phối hợp với Kháng Long giản diễn một vở kịch.

Sau một hồi lăn qua lộn lại, cuối cùng đại lãnh đạo cũng cho ta mượn một phần tư liệu nguyên thủy.

Ta vừa lật ra xem, bên trong hoàn toàn là chứng cứ phạm tội của ta, ta tranh thủ thời gian dùng bổng ốc đốt nó...

Chờ sau khi đại lãnh đạo đi rồi, ta lặng lẽ ra khỏi cửa, đi cùng phụ thân đến công viên Đường Hiên.

Kháng Long giản là của Địch Nhân, tự nhiên là muốn vật quy nguyên chủ. Cuối cùng hai người chúng ta đem Kháng Long giản chôn ở một vị trí bí ẩn của từ đường.

Tuy rằng ta cũng không phản đối hành vi của phụ thân, nhưng Kháng Long giản dù sao cũng là âm vật, sớm muộn gì cũng sẽ nghênh đón thương nhân âm vật giống như ta.

Ta không động vào nó, không bảo đảm người khác không đỏ mắt, cho nên biện pháp tốt nhất chính là khiến nó trầm miên dưới mặt đất.

Sau khi chôn Kháng Long giản, ta hướng Giang Đằng cáo từ, thuận tiện hung hăng gõ hắn một phát!

Trên đường về nhà, ta nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, trong lòng càng ngày càng áp lực, ta rất khó tưởng tượng nếu phụ thân ngọt ngào không có năng lực điều khiển Kháng Long giản, giang quan còn có thể lấy tư thái sinh hoạt như thế nào, lại có bao nhiêu thiếu nữ mùa xuân sẽ bị hắn tàn phá?

Thời gian quan lại bảo vệ quan chức thì còn chưa qua đi, màn đen quyền tiền giao dịch ở khắp mọi nơi, văn vẻ, quyền bí mật tung bay khắp trời, đây chính là thời đại tươi đẹp chúng ta sinh tồn.

Ở mặt khác của ca vũ thăng bình, là trăm triệu nhân dân cùng nghèo chen chúc hò hét, nhưng lại không lên tiếng...

Kháng Long giản chôn dưới lòng đất, ngươi đã nghe thấy chưa?

Lăn lộn kẻ đen trắng, giết!

Mắt không nhìn pháp giả cấp vương, giết!

Gian – dâm bắt cóc người, giết!

Bắt nạt dân chúng, giết!

Kháng Long giản nơi nào đi qua, Sát! Sát! Sát! Sát!

(Chú ý: Căn cứ theo nội dung xã hội xã hội xã hội được chỉnh biên, nhưng xin đừng vô lễ với nhau:

Chương thứ năm trăm tám chín, ôm đá ném sông.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt mùa hè đã đến rồi.

Lý mặt rỗ mang theo đôi chút ngây ngô, còn có một tuổi là Tiểu Mâu Sở trở về nhà mẹ đẻ, Lý mặt rỗ bắt được cơ hội, nhất định phải kéo ta ra ngoài một chuyến!

Ta sợ hắn nếu tiếp tục nhịn nữa sẽ phát điên lên mất, đành phải cùng hắn đi cùng ngao du. Mỗi ngày đều ở sơn dã viên hẻo lánh chạy đi, vây khốn tùy tiện tìm một chỗ nào đó đối phó một đêm, đói bụng ăn một chút gì đó đi đệm lót đi.

Cuộc sống mặc dù rất khổ, nhưng thật sự nhìn thấy vô số phong cảnh, cứ như vậy trôi qua một tuần tuần, ta cảm thấy không có gì phải chơi cùng Lý mặt rỗ đưa ra về nhà.

Hắn rõ ràng còn chưa đủ to, lảm nhảm nói muốn chơi nhiều thêm mấy ngày, ta chỉ đành đi theo hắn.

Bởi vì trên người hai người chúng ta đều không có tiền, hơn nữa mấy ngày liền màn trời chiếu đất quả thật rất mỏi mệt, liền cố ý đến gần huyện thành, chuẩn bị tìm khách sạn nghỉ ngơi một lát. Thuận tiện lấy ít tiền ra, nếu không thật sự phải uống gió tây bắc...

Khi đi ngang qua một thôn trang, Lý mặt rỗ đột nhiên dừng lại, như chó to thè lưỡi ra ngoài, sau đó mở miệng nói: "Trương gia tiểu ca, chúng ta vào thôn đòi nước uống đi? Yết hầu ta cũng bốc khói rồi."

Dựa theo tính tình Lý mặt rỗ, không cho hắn uống nước nhất định sẽ không tiếp tục đi nữa. Huống hồ hiện giờ thời tiết nóng bỏng, ngay cả ta cũng có chút không chịu nổi, liền gật đầu đáp ứng.

Kết quả còn chưa vào thôn, trước mắt đã xuất hiện một mảnh dưa hấu xanh mơn mởn, trong mắt Lý Ma Tử trực tiếp toát ra ngôi sao nhỏ, chạy tới trực tiếp gõ một con dưa hấu gặm lấy.

Trán ta không khỏi hiện lên một dãy hắc tuyến, nghĩ thầm tên này đừng bị người trong thôn coi là trộm dưa chuột bắt đi.

Cũng may lúc này trong đất không có ai nhìn, ta tìm một chỗ bóng cây ngồi hóng mát, đồng thời đánh giá thôn này.

Chỉ thấy quanh thôn được cây xanh vờn quanh, ở phía đông chúng ta lại có con sông nhỏ, lần này ta đến hứng thú, chuẩn bị đi trong sông tắm rửa.

"Tiểu ca của Trương gia, đến ăn dưa hấu."

Lý Ma Tử nhanh chóng ăn sạch một trái dưa hấu mà không quên cho ta hai con, vừa nói vừa cho ta vào.

"Ta không ăn nữa, ngươi ăn đi! Ăn đi tắm."

Nói xong ta liền đi tới bờ sông, Lý Ma Tử hiển nhiên cũng cảm thấy hứng thú với việc xuống sông tắm rửa, dẫn đầu cởi hết áo trên người định nhảy xuống.

Ta theo thói quen đánh giá con sông nhỏ một chút. Muốn nhìn xem nước ở vị trí sâu bao nhiêu? Lại phát hiện nước sông vô cùng yên tĩnh, bên trong có một con cá, một chút rung động cũng không có, giống như một hồ nước sôi.

Chuyện này có chút không đúng, ta theo bản năng kéo Lý Ma Tử sắp nhảy vào, hắn nghi ngờ hỏi ta làm gì.

"Đợi đã, con sông này hình như có vấn đề!"

Nói xong ta dụi dụi con mắt, cưỡng ép mở mắt âm dương ra sau đó lại nhìn mặt sông.

Vừa nhìn thấy ta không khỏi há hốc miệng, dòng sông này mặc dù không sâu lắm, phía trên lại hiện đầy một tầng sương đen mông lung.

Theo lý mà nói nước sông phơi nắng, sẽ bốc hơi nóng ra ngoài. Nhưng bây giờ ta chỉ đứng ở bên bờ, cũng đã cảm nhận được hàn ý lạnh lẽo từ chỗ sâu trong nước sông.

Lý mặt rỗ thấy vẻ mặt ta ngưng trọng, rất nhanh đã kịp phản ứng lại, hắn có chút thấp thỏm nói: "Hà này quá tà môn."

"Xem ra chúng ta có việc phải làm, vào thôn hỏi trước đi!" Nói xong ta liền chuẩn bị hướng trong thôn, trong sông khẳng định có đồ vật gì đó.

Thực ra ta hoàn toàn có thể coi như không biết, nhưng nếu như có thể cứu mấy thôn dân xuống, nói không chừng có thể tích góp công đức.

Thế thì ta không thể bỏ qua!

Còn chưa đi được mấy bước, ta chợt nghe "Phốc phốc" một tiếng, theo thanh âm nhìn tới, thình lình phát hiện thiếu niên mặc áo đỏ phía đối diện đang nhảy vào trong sông, đảo mắt đã trầm xuống.

Thủy tính của ta không tốt lắm, chỉ có thể nhìn về phía Lý mặt rỗ, Lý mặt rỗ không nói hai lời, cởi giày muốn nhảy xuống. Ta tranh thủ thời gian tóm lấy hắn, nhét một vũng bùn vào miệng hắn mới cho hắn xuống sông.

Hà Thủy thuộc âm, Thổ cũng thuộc âm, như vậy ít nhiều có thể làm Lý Ma Tử thích ứng được ấm nước, không đến mức cứu không được người còn đem mình mắc vào.

"Con mẹ nó Thủy Chân này thật lạnh!" Lý mặt rỗ nhảy vào, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Hắn hung hăng mắng một câu, lúc này mới lặn xuống nước, bơi qua hướng người kia rơi xuống. Ta đứng ở trên bờ không khỏi lau mồ hôi thay hắn.

Cũng may hắn rất nhanh tìm được nam tử lưng đỏ, mưu túc khí lực muốn kéo đối phương lên. Chẳng qua kỳ quái chính là, mỗi lần nam tử lưng đỏ lộ ra, lại nhanh chóng chìm xuống, giống như trong sông có cái gì đang hút hắn xuống.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Ta vội vàng hỏi, sợ trong sông có quỷ nước.

Lý mặt rỗ khoát tay với ta nói không sao, lại ở trong nước mấp máy, qua hơn nửa ngày đem người lên bờ.

Lý Ma Tử nhổ ra mấy ngụm nước mới tức giận nói: "Con bà nó, tiểu tử này tám phần là không muốn sống rồi! Không ngờ lại ôm một tảng đá nhảy sông, nếu không phải lão tử sức lực lớn đoạt lại, sợ rằng hôm nay phải cùng hắn chìm xuống một khối."

Ta nghe xong sững sờ, nhìn về phía nam tử lưng đỏ đã ngất xỉu, dùng sức ấn ngực mấy cái, mới ép hắn vào trong bụng nước.

Bởi vì hắn vừa mới nhảy xuống đã được chúng ta cứu, cho nên cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chờ sau khi đi ra ngoài cũng không lâu thì hắn mới từ từ tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, mặt mũi hắn tràn đầy mất mát nhìn qua nước sông, lại nhìn chúng ta một chút, cuối cùng lại cúi đầu khóc hu hu.

Ta ngay cả khóc nữ nhân cũng chịu không nổi, huống chi đối mặt một đại lão gia, lập tức quay đầu qua một bên. Ngược lại Lý Ma Tử tức giận thở phì phò mắng: "Các ngươi một đại lão gia có gì nghĩ không thông? Lại còn muốn nhảy sông, hiện tại còn mặt mũi khóc ở đây, sớm biết như vậy lão tử đã không cứu ngươi rồi..."

"Ngươi tưởng ta muốn chết à!"

Nam tử lưng đỏ bị Lý Ma Tử mắng cho nghẹn họng, giọng nói rất hùng hồn.

Ta nghe đến đó, sâu sắc ý thức được sau lưng chuyện này có thể có ẩn tình, bệnh nghề nghiệp lập tức phạm tội, phản xạ điều kiện hỏi: "Có phải gặp phải thứ bẩn gì hay không?"

Hỏi xong, ta liền cảm giác mình đường đột, vừa chuẩn bị đem lời vòng trở về, không nghĩ tới nam tử lưng đỏ đột nhiên lại gật đầu nhẹ, sau đó khóc sướt mướt kể lại.

Hắn tên là Trương Hận Thủy, là thôn dân của thôn này.

Hắn nói dạo này cả ngày mình không tinh lọc, mỗi ngày ngủ mười mấy ngày cũng không đủ ngủ, lúc đầu hắn cho rằng gần đây mình làm việc đồng áng nhiều, thân thể mỏi mệt, cho nên cũng không để ý.

Không nghĩ tới từ sáng sớm hôm nay, trong đầu hắn vậy mà thỉnh thoảng truyền đến âm thanh thúc giục một người khác.

Trương Hận Thủy cảm thấy mình đi ngủ nên mơ màng màng, liền xách xẻng ra khỏi nhà, chuẩn bị hít thở không khí thuận tiện tu sửa ruộng lúa.

Nhưng sau khi vào trong ruộng, thanh âm trong đầu càng thêm mãnh liệt, không ngừng lặp lại: Nhanh lên, nhanh tới bờ sông!

Thanh âm này làm cho trong lòng Trương Hận Thủy thấp thỏm, hắn dứt khoát dựa theo chỉ thị của thanh âm đi vào bờ sông, muốn nhìn một chút rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Không nghĩ tới hắn mới vừa tới gần bờ sông, sau lưng liền truyền đến một trận gió lạnh, tiếp theo cả người hắn liền mất đi cảm giác.

Ta nghe xong nhịn không được nhíu nhíu mày, cái này hiển nhiên là nhận được thứ bẩn thỉu, lập tức hỏi hắn trong nhà gần đây có phát sinh chuyện lạ gì hay không.

"Trong nhà hết thảy đều bình thường, chỉ là ta cảm giác mình ngủ mỗi ngày cũng mệt hơn làm việc trong ruộng, có đôi khi nằm trên giường, lại cảm giác mình đi trên đường mấy ngàn vạn mét, sau khi tỉnh lại toàn thân đau nhức, căn bản không xuống được giường..." Trương Hận Thủy không cần nghĩ ngợi nói, xem ra gần đây hắn đã trải qua không ít việc này.

Chỉ có điều tình huống này khá giống mộng du, cũng không nhất định là có thứ bẩn thỉu quấy phá, ta muốn hỏi hắn trước kia có mộng du chứng của gia tộc hay không?

Kết quả không đợi ta mở miệng, trong giây lát hắn lại nhớ tới một sự kiện!

Chương thứ năm trăm chín mươi ba, Thi sinh hòe cây hòe.

Lúc trước, Trương Hận Thủy có đêm hôm đó làm đau bụng, mượn ánh trăng liền đi nhà cầu, lúc ngồi xổm hắn mơ hồ nghe được có người đang khóc.

Bất quá thanh âm kia đứt quãng, vừa mới bắt đầu còn tưởng là tiếng gió, nên không để ý. Kéo bụng xong liền đi vào trong phòng, lúc này lại cảm giác sau lưng có tiếng bước chân xích mích, giống như có người đang theo dõi mình.

Trương Hoài bởi vì tưởng là kẻ trộm trong nhà, đi vài bước rồi đột nhiên quay đầu, phát hiện sau lưng căn bản là không có người, chờ hắn chuẩn bị vào nhà, ánh mắt đột nhiên phát hiện sau lưng cái bóng của mình còn có một cái bóng!

Nói tới đây hắn không nhịn được nuốt nước miếng, dừng một chút mới mở miệng nói: "Chờ đến khi ta cẩn thận xem xét lại, cái bóng kia lấp lóe liền biến mất. Lúc ấy ta cảm thấy mình hoa mắt. Kết quả từ hôm đó trở đi, mỗi tối về sau sẽ mơ thấy một người mặc trường bào..."

Trương Hận Thủy nói mình chưa từng thấy mặt người mặc trường bào, nhưng luôn có thể nghe được tiếng khóc của hắn.

Nói xong hết thảy hắn chặc chặc lưỡi, hỏi ta cùng Lý Ma Tử có phải người mặc trường bào kia đem hắn tới đây nhảy sông hay không?

"Không sai biệt lắm." Ta nhẹ gật đầu, bảo hắn đưa chúng ta đến nhà xem một chút.

Trương Hận Thủy nhìn bọc vải vàng trên lưng ta, lập tức hiểu ra thân phận của ta và Lý Ma Tử, vội vàng từ dưới đất bò dậy dẫn đường cho chúng ta.

Lúc đi đến cổng thôn, ta thấy có một đại hán đang nhắm mắt ngồi hóng mát, nhìn rất thích ý.

Mà Trương Hận Thủy nhìn thấy người kia, sau đó biến sắc, vội vàng chạy tới quơ quơ cánh tay của hắn, người kia lại như một cọc gỗ hoàn toàn không phản ứng.

"Nguy rồi!"

Trương Hận Thủy thấy thế vỗ mạnh đùi, sau đó chạy đến bờ sông bẻ một cành liễu, hung hăng quật lên người đại hán.

Ba lượt sau đó đại hán đột nhiên mở to mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ mê man nhìn Trương Hận Thủy quát: "Ngươi đánh ta làm gì?"

"Ta đang cứu mạng ngươi."

Thấy hắn tỉnh lại Trương Hận Thủy mới thở phào nhẹ nhõm, giải thích cho chúng ta.

Nguyên lai trong thôn này có quy củ của một tổ tông bối bối phận truyền xuống: Tại buổi trưa cùng buổi tối người trong thôn không thể ở cửa thôn.

Trước kia có rất nhiều người không tin tà này, nhất là thời đại sáu mươi năm, vệ binh đỏ từ bên ngoài tới kiên trì để mấy nông dân sau khi làm xong việc ở dưới cây hòe lớn cửa thôn nghỉ ngơi, kết quả mấy nông dân này ở mấy ngày kế tiếp đều chết đuối rồi.

Sau đó lại có một đứa nhóc bướng bỉnh đi chơi dưới cây hòe lớn, kết quả chơi đùa thì không thấy nữa, cuối cùng các thôn dân ở bờ sông tìm được chiếc giày ướt nhẹp của bọn nó...

Trương Hận Thủy nói đến đây vuốt ve cành liễu trong tay, nói đây cũng là biện pháp để tổ tiên lưu lại. Nếu như có người dưới tàng cây không có tri giác thì tranh thủ thời gian rút cành lên người, là có thể cứu người trở về.

Đại hán này là từ nơi khác đến giúp người xây nhà, nghe xong những lời này sắc mặt biến đổi, cám ơn chúng ta sau đó nhanh chóng chạy đi, chờ hắn đi rồi ta nhịn không được bắt đầu quan sát cây hòe lớn kia.

Cây liễu vốn là thuộc âm, nhưng lại có thể trừ tà, theo truyền thuyết là Liễu Thụ Tinh bị Quan Âm Bồ Tát thu phục, sau đó tinh lọc tới Ngọc Tịnh Bình, cho nên có linh khí.

Mặc kệ những truyền thuyết mà Trương Hận Thủy nói kia là thật hay giả, nếu hắn có thể sử dụng cành liễu đánh thức đại hán, vậy đã nói rõ đại hán đích xác đụng phải tà ở dưới tàng cây hòe này.

Vừa nhìn ta thật đúng là nhìn ra điểm đạo, toàn thân cây hòe vờn quanh một tầng hắc vụ, càng tới gần gốc rễ thì hắc vụ càng dày đặc, hơn nữa cây hòe này cành lá rậm rạp căn bản không giống như bị thứ bẩn chiếm cứ ở phía trên, giống như một gốc cây sống.

Thi Sinh Thụ chỉ vào người hoặc là tiểu động vật thối rữa sau đó dung hợp với hạt giống thực vật chôn dưới lòng đất, cùng nhau thai nghén ra cây cối. Loại cây này có âm khí rất mạnh, hơn nữa tám chín phần mười trường không lớn!

Rất nhiều nơi sau cơn mưa sẽ phát hiện có cây cối bị sét đánh trúng, cả vỏ cây đều tối đen như mực, loại thi sinh thụ bị sét đánh sắp thành tinh này không thể tránh thoát thiên kiếp.

Bất quá Thi Sinh Thụ cũng dễ đối phó, chỉ cần đào cây ra là được, ta nghi ngờ hỏi Trương Hận Thủy tại sao không đem cây đào rồi?

"Khó mà làm được!"

Trương Hận Thủy nghe xong trừng mắt, đầu lắc thành trống bỏi. Hắn nói chỉ cần không tới gần cây này, cây cũng sẽ không hại người, hơn nữa gặp nạn năm, người nơi khác đều không ăn cơm, duy chỉ có dưới cây hòe lớn không ngừng xuất hiện mùi dân dã.

Vì vậy nhiều thế hệ thôn dân cung phụng cây hòe này như thần thụ, vừa kính vừa sợ!

Ta nghe xong liền hiểu đại khái, cái này giống như mời Hồ Tiên vậy, biết rõ đắc tội Hồ Tiên hội bị trừng phạt, có thể rất nhiều nơi vẫn mời.

Đây là lựa chọn của thôn dân, cũng là truyền thừa văn hóa của một khu vực, ta cũng không có lý do gì phải nói thêm nữa, cứ để Trương Hận Thủy tiếp tục dẫn đường.

Rất nhanh chúng ta đã đến nhà Trương Hận Thủy, thê tử của hắn nghe nói ta và Lý Ma Tử là tới hỗ trợ, rất nhiệt tình chiêu đãi chúng ta.

Trương Hận Thủy có con gái nhỏ hơn ba tuổi, đang ngồi trên ngưỡng cửa chơi búp bê vải, Lý Ma Tử có thể nghĩ tới Tiểu Niệm Sở, liền ngồi ở bên cạnh đùa với tiểu nữ hài.

Ta không lạc quan như Lý mặt rỗ, bởi vì vừa vào nhà ta đã cảm thấy trong lòng hoảng sợ, nhưng giữa trưa nay trong phòng lại không có âm khí gì, cầm la bàn đi vài vòng cũng không nhìn ra cái gì cả, xem ra chỉ có thể đợi đến tối mới quan sát tiếp.

Buổi chiều chúng ta ở trong nhà, Lý mặt rỗ cùng cô bé chơi vui quên trời đất, ta dứt khoát tìm một gian phòng mát mẻ để nghỉ ngơi.

Chạng vạng tối, Trương Hận Thủy nương đã chuẩn bị xong một bàn đồ ăn mời chúng ta ăn cơm, ta rửa mặt rời giường, quay đầu phát hiện Lý Ma Tử đã ngồi ăn không chút khách khí, nhưng lại không thấy bóng dáng Tức Thủy đâu.

"Chị dâu, Trương đại ca không ở nhà sao?" Ta thuận miệng hỏi.

Trương Hận Thủy nương phất tay nói: "Đại huynh đệ, các ngươi ăn trước đi, lão Trương đi ra ngoài hái dưa hấu cho các ngươi, mùa hè ăn nhiều dưa hấu, mát mẻ hả..."

Nhưng nói xong, chính nàng cũng lẩm bẩm: "Lão Trương này làm việc càng ngày càng không đáng tin, hái dưa hấu cả buổi cũng không về được."

Ta nghe cảm giác mãnh liệt không đúng, Trương Hận Thủy giữa trưa đi ra ngoài đều bị vật đó làm cho nhảy sông, càng miễn bàn tới chạng vạng tối. Huống chi ý tứ của vợ hắn, hắn đi ra ngoài đã hơn nửa ngày.

Nghĩ đến đây, ta kéo Lý mặt rỗ đang ăn vại đang xông ra ngoài. Lý mặt rỗ hơi sững sờ, sau đó phản ứng lại, vừa chạy vừa hỏi ta nếu giờ Trương Hận Thủy đã giá tây, thì phải ăn nói như thê tử của hắn.

"Cút mẹ ngươi đi, ngươi mới cưỡi hạc bay về phía tây đó!"

Nếu ta không tức giận mắng hắn một câu, nhưng trong lòng càng thêm sốt ruột, trực tiếp chạy về phía ban ngày có hận thủy nhảy sông.

Vô luận là người mặc trường bào trong mộng kia, hay là cây hòe già ở cửa thôn, phương pháp giết người đều không thể rời khỏi con sông nhỏ này, cho nên hiện tại nếu như hắn thật sự gặp nguy hiểm mà nói, khẳng định là ở bờ sông!

Chờ đi tới bờ sông, ta phát hiện mặt sông rất yên tĩnh, không có một chút bọt nước.

Lý Ma Tử thở hổn hển hỏi chúng ta tới chậm hay là lưỡng lự quá vậy?

Ta không nói chuyện, liều mạng tìm ở bờ sông, cuối cùng ở bên cạnh một ụ đất thấy được một vũng nước đọng cùng quần áo Trương Hận Thủy.

Những quần áo này đều bị giật không ra hình thù gì, giống như trước khi hắn rơi xuống nước đã trải qua một phen đánh nhau kịch liệt. Lý Ma Tử thấy thế cũng không nói nhảm, cởi quần áo nhảy xuống.

Ta còn không khỏi vui vẻ, tự nhủ thầm, Lý Ma Tử chỉ có chút lợi ích nho nhỏ này, ăn nói miệng lưỡi người khác không bằng người ta, ăn cơm của người ta làm việc thì chính là lưu loát!

Sau đó ta liền ngồi xuống lặng lẽ niệm Đạo Đức Kinh, theo thiên một hắc thủy càng thêm âm hàn, có trời mới biết trong đó sẽ có thứ gì bẩn thỉu không? Niệm Niệm Kinh có bao nhiêu có thể chấn nhiếp chúng nó một chút, tranh thủ thời gian cho Lý Ma Tử.

Qua gần năm phút sau mặt sông còn chưa có động tĩnh gì, ta cũng không có tâm tình niệm kinh, vội vàng đứng dậy hướng Lý Ma Tử nhảy xuống gọi: "Mao, thế nào? Không được, ngươi lên đi!"

Ngay cả vài tiếng hô cũng không đáp lại, trong lòng ta cũng trở nên khẩn trương, sợ Lý Ma Tử chết đuối ở chỗ này, nhưng mình quả thật không biết bơi, chỉ có thể dậm chân ngồi trên bờ.

Lại mấy phút trôi qua, ta nhìn thấy mặt nước tĩnh lặng, mắt đã đỏ lên, trong tiềm thức đã cảm giác Lý Ma Tử xong rồi!

Chương thứ năm trăm chín có người muốn hại ngươi!

Nhưng vào lúc này, mặt nước phẳng lặng đột nhiên toát ra một cái bong bóng lớn, ngay sau đó cái đầu Lý Ma Tử vọt ra. Sắc mặt hắn đỏ bừng, nhưng thoạt nhìn còn có chút thể lực, một tay nhào xuống nước, một tay giơ cao oán hận, chậm rãi bơi qua bơi lại với ta.

"Con mẹ nó, ngươi hù chết lão tử rồi!"

Ta nhịn không được rống lên một tiếng, sau đó nhìn xung quanh một chút, tìm đến một cây gậy vươn về phía Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử cố gắng bơi về phía trước mấy mét, một phát bắt được gậy, ta cắn răng chậm rãi kéo về phía sau, cuối cùng đem bọn họ lên bờ.

Vừa lên bờ Lý Ma Tử liền nằm rạp trên mặt đất phun mấy ngụm nước lớn, sau đó tức giận chỉ vào Trương Hận Thủy nói: "Chẳng những lần này hắn ôm một tảng đá lớn, còn trói chặt hai chân hắn! Nếu không phải ta thủy tính tốt, lần này khẳng định phải ngã."

Ta nghe xong nhìn lại hai chân Trương Hận Thủy, lúc này mới phát hiện hai chân gã vậy mà bị Ni Long Thằng quấn chặt, trách không được Lý Ma Tử xuống dưới nửa ngày cũng không có động tĩnh.

"Xem ra chúng ta phải tăng tốc độ rồi, phòng ngự như vậy cũng không phải là biện pháp tốt!"

Hai lần này đều có thể kịp thời cứu Trương Hận Thủy trở về, chỉ có thể coi như hắn vận khí tốt, nhưng xem cử động nhảy xuống nước lần này của hắn, âm linh kia đã không kịp chờ đợi muốn dìm hắn chết đuối!

Trước khi tìm được âm linh, tuyệt đối không thể để cho Trương Hận Thủy đi ra ngoài nữa, nếu không ai cũng không thể bảo đảm sẽ phát sinh chuyện gì.

Tiếp đó ta cởi dây chuyền trên chân Trương Hận Thủy ra, lại dùng biện pháp của gia gia đưa cho phong ấn huyệt vị xung quanh ngực hắn, phòng ngừa lồng ngực tích nước, sau đó ấn ngực hắn.

Qua tầm năm sáu phút, Trương Hận Thủy mở mắt, liên tục nhổ mấy ngụm nước bọt, tiếp theo quỳ trên mặt đất cầu xin chúng ta cứu hắn, sau đó nước mắt nước mũi chảy dài kể lại cho ta.

Kỳ thật không cần hắn nói ta cũng có thể đoán được, đơn giản là bị thanh âm kia mê hoặc, không tự chủ được trói mình lại sau đó nhảy xuống nước. Ta không chú ý tới những thứ này nữa, lôi kéo hắn trở về nhà, sau đó dặn dò hắn không nên ra ngoài một mình.

Trên đường tràn đầy hận thủy xin ta đừng nói chuyện này với thê tử hắn, bảo ta bịa ra lý do để gạt qua đó, bớt cho nàng lo lắng.

Việc này khiến ta rất khâm phục hắn, bất quá loại chuyện này sao có thể giấu diếm được chứ? Vừa nhìn thì thê tử hắn là người khôn khéo, chắc chắn có thể nhìn ra cái gì.

Quả nhiên, chúng ta vừa về đến nhà Trương Hận Thủy Mẫu liền ôm hắn khóc lên, một lát sau, chờ sau khi tâm tình nàng ổn định lại, ta liền bảo nàng ôm con gái về phòng nghỉ ngơi. Thông qua hai lần nhảy sông, ta cảm thấy Âm Linh chỉ nhằm vào Trương Hận Thủy, bất quá vì an toàn gặp ta hay là đem Đào Hồn Hoa cho nàng mượn để phòng thân.

Sau đó ba đại lão gia chúng ta ở bên ngoài cũng tiện thể ăn cơm, sau đó lẳng lặng chờ đợi.

Bởi vì trăng trên bầu trời treo cao, thẳng đến mười hai điểm bên ngoài vẫn rất sáng, hơn nữa âm linh lần này khác với trước kia, nó thông qua hình thức xuất hiện ra ngoài khống chế Trương Hận Thủy, chỉ cần coi trọng Trương Hận Thủy là được.

Ta nghĩ một chút cảm giác chờ đợi cũng không phải biện pháp, liền lấy ra la bàn ở trong sân lẳng lặng chuyển động, vốn la bàn biểu hiện hoàn toàn bình thường, đợi đến gần nhà vệ sinh kim đồng hồ đột nhiên chìm xuống!

Chỉ châm trầm xưng phóng châm, cho thấy nơi này có Âm Linh tham gia, hơn nữa là Âm Linh chết thảm hoặc là người uổng mạng, nhìn đến đây ta tạm thời thu la bàn lại, ngược lại hỏi Trương Hận Thủy đoạn thời gian này có làm chuyện gì thương thiên hại lý hay không?

Bởi vì Âm linh phóng châm bình thường đều rất đặc thù, chúng nó không có hung khí quá mạnh, không dễ dàng chọc đến người sống, cho dù ngẫu nhiên quấy nhiễu người sống cũng là cơ duyên xảo hợp, hy vọng có thể giúp mình hoàn thành nguyện vọng khi còn sống, rất ít người có thể trực tiếp hại tính mạng người, cho nên ta hoài nghi Trương Hận Thủy đắc tội Âm linh này.

Nếu thực sự là như vậy, ta cần phải suy nghĩ một chút, rốt cuộc có nên nhúng tay vào chuyện này hay không! Dù sao mọi việc đều phải chú ý nhân quả, thương nhân âm vật cũng không thể tùy tiện làm hỏng quy củ.

Nghe ta hỏi như vậy, đầu tiên Trương Hận Thủy là nghi hoặc ngẳn ngủi, sau đó kiên quyết lắc đầu nói hắn sống tới bây giờ còn chưa từng đỏ mắt với người khác, càng đừng nói tới làm chuyện gì trái lương tâm.

Nói xong hắn hoảng sợ hỏi ta có phải nhìn ra điều gì không?

Tại lúc hắn nói chuyện, ta vẫn nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn, phát hiện sự bình tĩnh hết sức của hắn không giống như đang nói dối. Huống chi ban ngày hắn nhìn thấy đại hán kia đứng dưới tàng cây hòe, còn vội vàng đánh thức đối phương, thấy thế nào đều giống như một người lương thiện lương thiện.

Nghĩ tới đây ta lựa chọn tin tưởng hắn, một lần nữa cầm la bàn lên quan sát. Vốn ta cho rằng vấn đề xuất hiện trong hầm tranh, bởi vì nhà xí từ xưa đến nay chính là nơi ô uế tụ tập, rất dễ trêu chọc không sạch sẽ đồ vật.

Ta ở trong nhà xí lắc lư nửa ngày cũng không nhìn ra cái gì, lại phát hiện chỉ trỏ vào đầu tường nhà xí lay động không ngừng!

Xem ra vấn đề đã được đẩy ra khỏi vách tường, ta nhíu mày, lệnh cho Trương Hận Thủy mang tới hai cái xẻng sắt. Sau đó, hắn và Lý

Ma Tử theo chỉ thị của ta cố gắng đào lên.

Lý mặt rỗ đào một bên đôi mắt vô tri của Trương gia, nói: "Tiểu ca của Trương gia, hơn nửa đêm để cho chúng ta đào bới, truyền ra tin tức không phải làm cho người ta cười chết răng lớn sao."

Ta không phản ứng với hắn, nghiêm túc quan sát la bàn, phát hiện theo tốc độ đào của bọn họ tăng nhanh, tần suất kim đồng hồ rung động cũng càng nhanh, bộ dạng Lý Ma Tử đột nhiên hô to một tiếng: "Đào lên rồi!"

"Là cái gì?"

Ta phản xạ nhìn qua, liền thấy trong khe gạch dưới vách tường kẹp lấy một khối đá toàn thân đen nhánh, đang liên tục không ngừng tản ra hắc khí.

Xem ra vấn đề là ở trên người thứ này rồi!

Ta cầm lấy xẻng sắt trong tay Lý Ma Tử dốc sức đào lên, cuối cùng đào khối đá đen này lên. Tảng đá này lớn chừng chậu rửa mặt, ít nhất cũng nặng cỡ ba mươi cân.

Trương Hận Thủy nhìn tảng đá này há hốc mồm, khó hiểu nói: "Lúc đi nhà xí rõ ràng dùng là gạch đầu, làm sao lại có thêm một tảng đá kỳ quái như vậy?"

"Bởi vì có người muốn hại ngươi." Ta lạnh mặt nói.

"Ta hỏi Trương Hận Thủy, còn nhớ nhà xí là ai tu cho gia đình hắn không?

Đồng thời trong lòng cũng rất nghi hoặc, đến cùng là ai người âm hiểm như vậy, vậy mà trong nhà cầu người ta có chút trò xiếc bàng môn tà đạo.

"Nhà xí này là mới được tu sửa gần đây, lúc ấy mới tìm ba công nhân cùng làm việc này."

Trương Hận Thủy nhớ lại một chút rồi đáp, tiếp theo hắn ta vô cùng ủy khuất nói mình vẫn giữ bổn phận, sao lại chọc đến loại người này!

Ta không để ý tới an ủi hắn, trong lòng nhanh chóng tính toán, tuy rằng có ba người công việc cùng nhau làm việc, nhưng động thủ cước khẳng định chỉ có một người.

Từ tình huống kiểm tra hiện tại, chỉ sợ ba người này đã không còn kịp nữa rồi, ta nghĩ nghĩ quyết định vận dụng một lần Dẫn Linh Thuật!

Cái gọi là Dẫn Linh Thuật, nói trắng ra chính là đem tảng đá toả ra âm khí chung quanh một lần nữa tụ tập cùng một chỗ, cũng thông qua những âm khí này tìm được đầu nguồn, cũng chính là vị dân công kia động tay chân.

Kế tiếp ta cắn ngón giữa, nhỏ vài giọt máu lên hòn đá đen, đọc bí chú, để hòn đá đen thông qua tinh huyết và bản thân thông linh ngắn ngủi. Khi ta cảm nhận được ý niệm của mình có thể truyền tới trên hòn đá, ta sẽ dùng hết sức hét lớn một tiếng: "Mở!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy tinh huyết trên hòn đá đen cấp tốc tản ra, hiện ra hình dạng của một cột mốc tọa độ. Ta tranh thủ thời gian vây quanh hòn đá, trên tọa độ dần dần xuất hiện một mũi tên nhỏ.

"Đi theo ta!"

Không ngờ dẫn linh thuật ra sức như vậy, ta vui mừng ra mặt chào hỏi Lý Ma Tử và Trương Oanh, sau đó cầm roi Thiên Lang chạy về hướng đầu mũi tên đang chỉ.

Bởi vì Dẫn Linh thuật hoàn toàn dựa vào tinh huyết bên trên để chèo chống, chờ tinh huyết dùng hết sẽ mất đi hiệu lực, cho nên ta cứ việc ôm đá, nhưng tốc độ đi lại cực nhanh. Cuối cùng khi chạy đến một công viên ở ngoại thành, tinh huyết trên tảng đá đã bắt đầu khô kiệt, ta chỉ có thể lại trích ra mấy giọt tinh huyết nhỏ lên đó.

Nhưng tinh huyết lần này không biến thành đầu mũi tên như trước mà ngưng kết thành một hạt châu to bằng hạt đậu nành, đung đưa trên mặt đá, dường như đang tìm kiếm cái gì đó...

Không đợi ta kịp phản ứng, huyết châu "Vèo" bay vào sâu trong công viên, ta hơi sững sờ sau đó cất bước đuổi theo, đuổi theo đại khái hai ba trăm mét, phía trước đột nhiên xuất hiện hai bóng người.

Vì không đánh rắn động cỏ nên ta chỉ có thể dừng lại, theo hai người càng lúc càng gần mình, ta càng thấy rõ bọn họ là một nam một nữ.

Sau khi thấy rõ tướng mạo của người tới, sắc mặt Trương Hận Thủy đột nhiên biến đổi, trừng mắt định lao ra ngoài.

Ta và Lý Ma Tử gắt gao ấn hắn, chờ hai người đi xa về sau tức giận mắng: "Nam nhân kia chính là một trong ba công nhân dân, thật đúng là muốn hại ta!"

Thần sông Thang La Giang năm trăm chín mươi hai, Khuất Nguyên.

"Đừng nóng vội, xem bọn họ muốn làm gì."

Ta trấn an Trương Hận Thủy một câu, sau đó giấu ở trong rừng rậm, xác định sẽ không bị bọn họ phát hiện mới chậm rãi đi theo.

Cuối cùng một nam một nữ dừng trước một tấm bia đá, sau đó hai người quỳ xuống, thành kính mặc niệm cái gì đó, nam nhân còn nghiến răng nghiến lợi nói mấy lời nhất định phải báo thù.

Phía sau tấm bia đá này có một sườn đất hình bán nguyệt được tu sửa qua, nhìn qua có vẻ là mộ, ta cảm thấy có thể là tổ tiên của bọn họ chôn ở chỗ này.

Đợi sau khi hai người rời đi, ta vội vàng chạy lên, nhìn lên tấm bia đá, ngẩn cả người, trên đó lại viết: "Mộ của Sở Tam Dục đại phu."

Tam Khuyết đại phu của nước Sở chẳng phải chính là Khuất Nguyên đại danh đỉnh đỉnh sao?

Chẳng lẽ nơi này là mộ Khuất Nguyên!

Khuất nguyên là thi nhân nổi tiếng ở Sở quốc thời kỳ chiến tranh, lưu lại bài hát ly gián thiên cổ. Nghe nói khuất nguyên chí hướng xa xôi, mang ý kiến cho Sở Hoài Vương vô số lợi dân, nhưng đều bị Sở Hoài Vương hoang mang phủ định, còn phủ định cả khuất thổ tha hương của hắn, Khuất Nguyên cuối cùng ôm hận nhảy vào La Giang chết đi.

Sau khi Khuất nguyên chết, dân chúng khóc rống lên, phấn đấu quên mình vẽ một con rồng lên long thuyền, tiến vào trong sông tìm kiếm thi thể Khuất Nguyên. Cũng ở trong sông Kỳ La ném ra lượng lớn cơm bánh chưng, cầu xin đám tôm cá đừng ăn thi thể Khuất Nguyên, từ đó về sau, ngày hôm nay liền được đặt là ngày ngọ, mỗi đến lúc này, dân chúng Trung Hoa đều sẽ dùng phương thức ăn bánh chưng ủ long thuyền, để kỷ niệm hồn của dân tộc phải khuất nguyên.

Lại liên tưởng đến cố nhân ủy nguyên ôm đá nhảy xuống sông, ta có thể xác định Trương Hận Thủy đã bị Âm Linh Khuất Nguyên quấn lấy!

Trong thiên hạ thích chơi loại chết này, cũng chỉ có một nhà Khuất Nguyên.

Chẳng qua từ xưa đến nay Khuất Nguyên đều là khuôn mẫu của trung quân ái quốc, một vị đại thi nhân có liên quan hoài bão như vậy, sao có thể đi gây hấn với Trương Hận Thủy chứ?

Còn có, vừa rồi một nam một nữ kia hiển nhiên là hậu nhân của Khuất Nguyên, bọn họ lại xuất phát từ mục đích gì mưu hại Trương Hận Thủy, hết thảy đều trở nên một mơ hồ.

Ta nghĩ một chút, cảm giác vẫn phải tìm cách đột phá từ trên người Trương Hận Thủy.

Sau khi trở về, ta cẩn thận vặn hỏi gia thế Trương Hận Thủy, rốt cục phát hiện một tia dị thường!

Nam nhân trong nhà hắn ta đều không phải tử vong bình thường, bắt đầu từ tên tiểu bối Thái gia gia của hắn ta, tất cả nam đinh trong nhà về cơ bản đều không sống nổi quá năm mươi tuổi. Khi Thái gia gia đang rửa mặt bị chìm trong chậu rửa mặt, gia gia đang ngập nước lập tức chết đuối, phụ thân của Trương Hận Thủy cũng chết oan ở bờ sông.

Từ đó về sau, nhà bọn họ chỉ còn lại một nam đinh là Trương Hận Thủy, sau đó hắn kết hôn sinh thêm một cô con gái, cũng chưa từng xảy ra chuyện quái lạ gì...

Ta nghe xong những thứ này liền hiểu rõ, hai nhà Khuất Nguyên cùng Trương Hận Thủy hẳn là kẻ thù truyền kiếp, cho nên Trương Hận Thủy rõ ràng lương thiện thiện, nhưng vẫn như cũ bị nhìn tới.

Chỉ là dựa vào những thứ này, vẫn không rõ vì sao Khuất Nguyên lại muốn hại hắn, Lý Ma Tử nâng má suy nghĩ nửa ngày, sau đó hỏi ta có thể hay không ôm cây đợi thỏ?

"Có thể thử xem."

Ta gật gật đầu, thay vì chờ đợi như thế thì không bằng chủ động lộ ra sơ hở cho bọn họ, như vậy thì bao nhiêu thì có thể nắm giữ quyền chủ động chứ.

Vì thế buổi sáng ngày hôm sau Trương Hận Thủy liền đưa tin cho ba người dân kia, xưng nhà vệ sinh nhà xí nhà mình sập rồi, để bọn họ tới đây sửa lại một chút.

Lúc chiều thì ba người làm dân tới, trong đó người muốn hại Trương Hận Thủy còn biểu hiện rất nhiệt tình, nhìn bộ dạng trung hậu thành thật của hắn, trong lòng ta cả kinh, nếu như không phải tối hôm qua phát hiện bí mật của hắn, chắc chắn sẽ bị hắn lừa gạt!

Vì cho hắn cơ hội động tay chân, Trương Hận Thủy đã sớm vào phòng, mà ta thì núp ở trên nóc nhà cẩn thận quan sát.

Không ngờ công nhân dân kia từ đầu đến cuối đều là quái dị quy củ, không có nhiệm vụ hành động quái dị, thẳng đến khi tu sửa tốt nhà cầu, lúc đi mới lạnh như băng trừng Trương Hận Thủy một cái.

Cái nhìn này khiến ta cảm nhận được sự tự tin của hắn, trực giác nói cho ta biết Trương Hận Thủy sẽ gặp nguy hiểm, nhưng ta lại không nhìn ra vấn đề là gì.

Sau khi trời tối, rõ ràng ta cảm giác được không khí trong viện trở nên quỷ dị, trong lòng càng thêm bất an, từ trong bao quần áo lấy ra Càn Khôn Liên đeo ở trên cổ tay Trương Hận Thủy.

Càn Khôn liên là do một sợi dây đỏ và bảy bảy bốn mươi chín sợi tiền xâu thành. Uy lực của năm đồng tiền đương nhiên không cần phải nói nhiều, mà dây đỏ lấy dây hương từ trong chùa, sau đó lại dùng máu chó mực màu đen chí dương ngâm trong ba ngày, hai loại vật kết hợp với nhau liền biến thành lợi khí trừ tà.

Người nọ tràn đầy tự tin rời đi, Trương Hận Thủy khẳng định hung hiểm đến cực điểm, mang theo Càn Khôn Liên ít nhất có thể bảo vệ tính mạng của hắn!

Bởi vì không biết người nọ dùng thủ đoạn gì, chúng ta cũng chỉ có thể trở về phòng chờ, sau khi trời hoàn toàn tối đen, nhiệt độ trong phòng đột nhiên thấp đi nhiều, tựa như đang ở trong kho vậy.

Lý Ma Tử cùng Trương Hận Thủy bị lạnh run lên, ta dùng sức chà xát lòng bàn tay, sau đó xuyên thấu qua khe cửa tụ tinh thần nhìn ra ngoài, phát hiện trong sân trắng xoá, như là dưới một tầng sương!

Ta không nghĩ âm khí đã mạnh đến trình độ này, trong lúc nhất thời trong lòng có chút hốt hoảng.

Lúc này trong viện đột nhiên truyền đến thanh âm hỗn loạn, cẩn thận vừa nghe giống như tiếng khóc, nhưng trong tiếng khóc lại xen lẫn tiếng cười lạnh tâm cuồng loạn. Những thanh âm này thoắt ẩn thoắt hiện, chợt xa chợt gần, làm cho người ta nghe có loại cảm giác muốn phát cuồng.

Xem ra kẻ kia ban ngày động tay chân đã bắt đầu có hiệu quả, chỉ là ta không rõ hắn rốt cuộc ra tay từ nơi nào? Dù sao ta đứng trên nóc nhà không nhúc nhích nhìn hắn chằm chằm.

Trong giây lát, ta đã nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu rồi!

Tuy rằng tài liệu xây nhà cầu đều là tấm biển thù hận tự mình chuẩn bị, thế nhưng chất liệu cuối cùng là do đám dân công mang đến, người kia khẳng định là thêm đồ vào trong chất liệu.

Ta có chút ảo não, nhưng chuyện đã tới nước này rồi thì gấp cũng vô dụng. Hơn nữa chỉ dựa vào âm linh của mình Khuất Nguyên không thể nào tạo thành động tĩnh lớn như vậy, ta cảm thấy đối phương tám phần là dùng ảo thuật.

Cũng may sau hành trình Nhật Bản, ta đã sâu sắc lĩnh ngộ được huyễn thuật lợi hại, mang theo trên người là dịch hương óng ánh.

Tất cả mọi người đều biết vạc hương hỏa có thể đề tỉnh lực nóng, mà bột hương lỏng chính là cặn bã thải sắc, lại thêm hương hôi, nước tiểu đồng tử nhiều vị nguyên liệu phối chế thành, chuyên môn đối phó huyễn thuật!

Ta đến trước là nhỏ một giọt trên trán mình, chất lỏng ở bên ngoài da nhanh chóng thẩm thấu vào, cả người ta bắt đầu tỏa ra hơi nóng, cũng không cảm thấy xương cốt lạnh nữa. Ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, những thứ như sương trắng kia đã biến mất, sau đó ta chia ra cho Lý Ma Tử một giọt nước đọng nhang, lại nhỏ một con Thiên Chỉ Hạc.

Mặc dù ta tạm thời phá huyễn thuật của đối phương, nhưng cái này chỉ có thể coi là kế tạm thời, vì xác định vị trí của hắn, ta viết tám chữ hận thủy trên thiên hạc, tiếp theo nhỏ vài giọt tinh huyết lên trên, sau đó đọc chú ngữ, thiên hạc giấy chậm rãi giương cánh bay lượn.

Vốn ta cảm thấy người kia hẳn là ở bên ngoài, nếu như vậy mà nói Thiên Chỉ Hạc vừa ra ngoài đã có thể phản hồi tin tức. Kết quả nó bay ra ngoài cả nửa ngày cũng không có động tĩnh gì. Lý Oanh Tử biết ta đang làm gì, cho nên hắn có chút sốt ruột hỏi: "Trương tiểu ca, người kia có căn bản không tới hay không?"

"Khó nói."

Ta lắc đầu tỏ vẻ chính mình cũng không rõ ràng, kết quả ngay lúc này, trong đầu ta đột nhiên truyền đến tiếng chim kêu thê lương, điều này nói rõ Thiên Chỉ Hạc đã bị người kia phát hiện.

Ta không có dám trì hoãn, nắm roi Thiên Lang liền chạy về phía chim hót, cuối cùng ở dưới cây hòe già ở cửa thôn thấy được nhân công kia.

Hắn nhìn thấy chúng ta về sau cũng không cảm thấy giật mình chút nào, xem ra đã sớm biết ta và Lý Ma Tử tồn tại, hắn cười lạnh đánh giá chúng ta, ngũ quan cả khuôn mặt cũng vặn vẹo méo mó.

Ta tiến lên một bước quát hỏi: "Tại sao lần thứ ba lại muốn hại tính mạng Trương Hận Thủy!"

"Trương Nghi hậu nhân, một người cũng không giữ lại, toàn bộ đều chết, ha ha ha..." Tên dân công có chút điên cuồng mỉm cười, sau đó lắc mình bỏ chạy.

Ta nghe xong hơi sững sờ, tiếp theo tìm kiếm trong đầu người Trương Nghi này!

Vị trí năm trăm chín mươi ba Chương thuỷ quỷ ngọc sáo.

Chẳng mấy chốc ta đã nghĩ đến Trương Nghi, hắn là một vị chính trị nổi tiếng thời Chiến quốc, năm đó Sở quốc và Tề quốc liên hợp chống lại Tần Quốc, Tần Vương liền phái Trương Nghi Sở Quốc ly gián Sở Tề liên minh.

Không thể không nói Trương Nghi rất thông minh, đầu tiên là bỏ ra số tiền lớn mua chuộc mấy vị trọng thần thủ hạ của Sở Hoài Vương, tiếp theo lại lấy việc cắt đất làm điều kiện để dụ dỗ Sở Hoài Vương.

Sở Hoài Vương rất nhanh đã đồng ý đoạn tuyệt quan hệ với Tề Quốc, điều này làm cho nỗ lực nhiều năm của Khuất Nguyên bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Sau đó Sở Hoài Vương biết mình bị Trương Nghi lừa gạt, thẹn quá hóa giận tuyên chiến với Tần Quốc! Mà Khuất Nguyên cảm thấy lúc này khai chiến bất lợi đối với nước Sở, liền tiến về Sở Hoài Vương gián điệp, cuối cùng bị lưu đày tha hương, cắm đầu vào sông mà chết, sau khi chết được phong làm thần của Kính La Giang.

Chẳng trách đời đời của Trương Hận Thủy Tổ đều bị nước giết chết, hóa ra hai nhà kết oán lớn như vậy. Nhưng nhìn từ góc độ hiện tại, mặc dù ta rất thông cảm với Khuất Nguyên, nhưng lại kiên quyết phản đối hắn làm như vậy!

Đồng thời trong lòng bọn họ cũng cảm thấy mất mát, không ngờ rằng đại Thánh Nhân nổi danh thiên cổ cũng không thoát khỏi ân oán trần thế hẹp hòi...

Nghĩ tới đây ta chợt phục hồi tinh thần muốn đuổi theo, lại phát hiện dân công kia đã rời đi, ta có chút tức giận hướng Lý Ma Tử quát một câu: "Tại sao không đuổi theo!"

Hắn không nói gì, chỉ cùng Trương Hận Thủy đồng thời há hốc mồm nhìn về phía cây hòe lớn, ta nghi ngờ nhìn qua, kinh ngạc phát hiện cây hòe lớn đang liên tục không ngừng toả ra hắc vụ.

Cùng lúc đó, hoàn cảnh chung quanh bắt đầu lạnh. Theo từng đợt âm phong, bốn phía chúng ta vậy mà xuất hiện vô số cô hồn dã quỷ.

Bọn chúng có con mắt gục xuống, có lè ra ngoài đầu lưỡi thật dài, có mặt bị ngâm trắng bệch, toàn bộ những âm linh này mặc trang phục cổ đại ướt sũng, xem ra đều là Thủy Quỷ bị chết đuối đi qua.

Chúng nó xoay quanh đỉnh đầu chúng ta, khi thì khóc lúc thì cười, một lát sau dân công kia lại trở về, hắn cầm một cây sáo màu xanh biếc thổi lên. Theo tiếng sáo vang lên, âm linh giống như nhận được mệnh lệnh đồng loạt hướng chúng ta đánh tới.

Ta không nghĩ tình huống thoáng cái trở nên nguy cấp như vậy, vội vàng lấy ra roi Thiên Lang phòng ngự, cơ hồ một roi liền có thể đánh gục một mảng, nhưng những Âm Linh này giống như vô cùng vô tận, đánh thế nào cũng đánh không hết.

Lý Ma Tử ở bên cạnh trực tiếp bung Âm Dương Tán ra, trải qua nhiều lần rèn luyện cho tiểu tử này cơ bản đã có thể khống chế Âm Dương Tán. Hắn vừa dùng Âm Dương Tán công kích Âm Linh, còn không quên bảo vệ mình và Trương Hận Thủy, nhìn qua thành thạo điêu luyện.

Ta nhất thời có chút đỏ mặt, có cảm giác dạy đồ đệ chết đói sư phụ, nhưng chiến đấu bên người hắn ta lại chia sẻ gánh nặng cho ta.

Sau đó pháp lực Thiên Lang tiên dùng hết, ta hét lớn một tiếng, đem roi đánh ra, trên miệng nhanh chóng niệm thần chú thỉnh giáo.

Lần này Lữ Động Tân Kiếm Tiên không có đùa giỡn với ta, theo chú ngữ vừa rơi xuống ta liền cảm giác thân thể trở nên nhẹ nhàng, trên tay phảng phất có lực đạo vô cùng, một tiếng quát tháo liền đánh tan toàn bộ âm linh xông lên.

Dường như dân công kia cảm thấy điều gì đó, thu hồi sáo ngọc lại lần nữa cắm vào trong rừng cây.

Ta dùng ý niệm thỉnh cầu Lữ Động Tân dẫn ta đuổi theo, ai ngờ hắn lại trầm giọng nói: "Giải Linh còn phải hệ chuông người, nhân quả thế gian người ta nên để bọn họ tự mình đi giải quyết, bản tiên sẽ không nhúng tay nhiều..."

Nói xong ta chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, roi Thiên Lang trong tay cũng mềm đi. Ta không khỏi than thở một câu, trong lòng tự nhủ Đại Tiên này cũng quá không đáng tin cậy, nói thế nào đi là đi.

"Tiểu ca Trương gia, chúng ta có đuổi theo không?"

Lý Ma Tử tựa hồ bị Lữ Động Tân phụ thân làm cho mắt mù, giờ phút này nổi lên ánh mắt vô tri, hỏi.

Ta quay đầu nhìn cây hòe lớn tràn ngập quỷ dị, vẫn khẽ cắn răng nói: "Lần này để hắn chạy, lần sau sẽ bắt lại!"

Nói xong ta dẫn đầu đuổi theo.

Chạy không bao lâu ta đã thấy được tung tích của dân công kia, hắn đang chậm rãi đi trong rừng, dường như không nghĩ tới chúng ta sẽ đuổi theo.

Dù sao hắn lợi hại nhất chính là huyễn thuật, hiện giờ Lữ Động Tân đã giúp ta giải quyết đám Thủy Quỷ kia, nghĩ đến cũng không có gì đáng sợ, ta dứt khoát không trốn trốn trốn nữa, hét lớn một tiếng liền đuổi theo hắn.

Dân công kia nghe được âm thanh đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy chúng ta sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi, tiếp theo không muốn sống chui vào trong bụi cây.

Bởi vì lúc trước chúng ta chiến đấu với bầy quỷ đã tiêu hao không ít thể lực, trong lúc nhất thời vậy mà không đuổi kịp hắn, bất quá may mắn có thể nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Dần dần, phía trước xuất hiện một tiểu viện nông gia đơn sơ, dân công kia trực tiếp trốn vào trong sân, nhưng cũng không có khóa cửa, chắc hắn biết cửa cũng vô dụng?

Chờ đến trước mặt, ta thình lình phát hiện tiểu viện nông gia này là một chỗ làm bằng giấy, bên trong chất đầy cỏ lau, còn có từng tầng từng tầng giấy màu, mà trong sân lại dựng thẳng mười mấy người giấy.

Những người giấy này rất sống động, đứng cách xa nhìn một chút cũng không khác con mẹ nó chân nhân là mấy.

Sau đó ta cẩn thận đánh giá, cảm giác nơi này hẳn không có cửa sau, vì phòng ngừa đối phương lại dùng huyễn thuật, ta lần nữa nhỏ giọt uẩn hương dịch, tiếp theo một ngựa dẫn đầu xông vào trong phòng, kết quả bên trong căn bản không có người trống rỗng.

"Chẳng lẽ hắn còn có thể ẩn thân sao?"

Lý Ma Tử khó hiểu thầm nói, lúc này bên ngoài truyền tới tiếng cười của nam nhân kia: "Ha ha ha ha, hôm nay các ngươi đều phải chết!"

"Mẹ nó, trúng kế rồi!" Ta nghe được giọng nói đầu tiên là sững sờ, tiếp theo là phản ứng.

Tên này đã có thể tạo ra huyễn thuật, chắc chắn có thể biến ra một cá nhân, nói cách khác vừa mới dẫn chúng ta vào trong viện, căn bản không phải là bản nhân hắn.

Đột nhiên ta có dự cảm bất thường, lôi kéo Lý Ma Tử và Trương Hận Thủy chạy ra ngoài, kết quả vừa tới sân đã phát hiện những người giấy trên mặt đất đều sống lại!

Hoặc có thể nói chúng căn bản không phải người giấy mà là Thi. Hơn mười cương thi đứng thẳng trong sân, trên người chúng nó đều phủ một tầng sương trắng rất dày. Mặc dù ta đứng cách đó hơn mười thước vẫn cảm nhận được hàn ý phát ra từ trên thân cương thi!

Phía sau cương thi có một nữ nhân đeo mặt nạ đen, ta nhìn kỹ, phát hiện nữ nhân này chính là nữ nhân trước đó bái tế nguyên. Mà nam dân đứng ở bên cạnh nàng, lạnh lùng nhìn chằm chằm ta.

Trong tay nữ nhân kia đang run run một tấm lưới. Tốc độ run rẩy của nàng càng lúc càng nhanh, những cương thi kia cũng nhao

nhao nhảy dựng lên, đồng loạt đánh về phía chúng ta.

Lý Ma Tử nhìn đám cương thi mặt xanh nanh vàng kia, ý chí hào hùng vừa rồi lập tức biến mất, hắn lúng túng chạy tới phía sau ta, nghiêm mặt lấy ra một tấm linh phù mạnh mẽ vỗ lên đầu một cương thi gần ta nhất.

Mặc dù linh phù của ta không phải là chuyên nghiệp trấn thi phù, nhưng ta tin nó ít nhiều có thể chống đỡ được một hồi, không ngờ cương thi chỉ dừng lại trong vài giây, sau đó linh phù liền từ màu vàng biến thành màu đen, tiếp theo phịch một tiếng hóa thành mảnh nhỏ!

Cũng ngay lúc linh phù nổ tung, toàn bộ cương thi này trở nên xao động, giương nanh múa vuốt chụp tới chúng ta.

Ta lui về phía sau một bước, đóng mạnh cửa phòng lại, sau đó đẩy toàn bộ bàn ghế ghế đến phía sau cửa, sau đó liền thấy đám cương thi chen chúc đập cửa lớn!

Chương thứ năm trăm chín mươi bốn, trung quân ái quốc.

Bùm! Bùm! Bùm!

Cửa đập mỗi một cái, trái tim ta lại nhảy lên một cái, hiện tại Thiên Lang Tiên đã mất linh, mà Âm Dương Tán có dùng trả lại cho cương thi hay không, cho dù hữu dụng cũng không bảo hộ được ba người chúng ta, càng đừng nói đến bên ngoài còn có đôi cẩu nam nữ kia đang chờ chúng ta.

Lúc này bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của Thử tiền bối: "Đứa cháu trai lớn, nhưng tiểu tử ngươi lại không được sao?"

"Ngươi cút đi, lúc này là lúc nào rồi mà còn đùa với ta."

Ta vô thức trả lời, sau đó đột nhiên phản ứng lại, Thử tiền bối tới, chúng ta đã cứu được! Sau đó ta hưng phấn nhìn quanh, cuối cùng trong hang chuột ở góc tường phát hiện một con chuột bự xám xịt, chính là Thử Yêu chuột bổn mạng của hắn.

Xem ra lão già này đang ở gần đây.

"Con chuột huynh, ngươi mau đi báo cho lão nhân, nói ta không chống nổi rồi..."

Dưới tình thế cấp bách, ta cũng bất chấp tiết tháo, nói năng lộn xộn, trong lòng lần đầu tiên cảm thấy con chuột mập này đáng yêu đến thế.

Ai ngờ nó nghe xong kêu lên hai tiếng chi chi, tiếp theo từ trong hang chuột bò tới, lúc này ta mới phát hiện trên đuôi nó có đeo một cái chuông nhỏ màu bạc.

Nếu như Thử lão đầu đã bảo hắn mang lục lạc cho ta, tức là cái chuông này có thể giúp đỡ. Ta lập tức từ trên đuôi chuột gỡ xuống linh đang, cẩn thận quan sát.

Bảo bối lợi hại hơn nữa thì không dùng được, nhưng bị mù!

Cũng may lúc ta còn bé không có việc gì liền theo gia gia học phân biệt các loại âm vật, cho nên rất nhanh liền nhận ra Tiểu Linh Đang này gọi là Huyễn Tư Linh.

Huyễn Tư Linh là thứ có thể khống chế tâm trí con người, người tâm có tà niệm nghe được âm thanh của nó sẽ đau đầu muốn nứt ra, mà người tâm vô tạp niệm nghe được tiếng chuông này sẽ cảm thấy thư sướng dị thường, hơn nữa còn có thể trừ tà thông vận.

Nghĩ tới đây, ta ngồi xếp bằng dưới đất niệm lên 《Đạo Đức Kinh》, làm tâm linh của mình an tĩnh lại trước.

Lúc này bên tai truyền đến "Phanh" một tiếng vang thật lớn, ta mở mắt ra, phát hiện cửa phòng đã bị cương thi đụng nát, Lý Ma Tử cùng Trương Hận Thủy một người cầm một cây gậy đang ra sức chống cự cuối cùng!

Ta biết không thể chờ thêm nữa, đứng dậy chậm rãi bắt đầu Huyễn Tư Linh.

Đinh linh linh! Đinh linh linh!

Những cương thi kia nghe tiếng chuông xong liền trực tiếp dừng lại tại chỗ, trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt, tiếp theo hai tay mềm nhũn rũ xuống, nhìn qua lại thành người giấy.

"Theo sát ta, ra khỏi viện, Lý Ma Tử ngươi mang Trương đại ca đi trước!" Ta vừa chạy ra ngoài vừa nhỏ giọng nhìn Lý Ma Tử hô.

Bởi vì Huyễn Tư Linh rất có thể không có hiệu quả đối với nam nhân kia, dù sao hắn cũng là dựa vào huyễn thuật để kiếm cơm.

Quả nhiên sau khi đi ra cửa phòng, ta phát hiện toàn bộ cương thi bên ngoài cũng đã thành thật đứng lên. Nữ tử đeo mặt nạ màu đen cũng nằm xụi lơ trên mặt đất, trong tay nắm thật chặt tấm lưới kia.

Chỉ là, cái bóng của công nhân nam dân đã mất đi!

Xem ra Huyễn Tư Linh thật sự vô dụng đối với hắn, ta không thể làm gì khác hơn là tạm thời không quản hắn, bảo Lý mặt rỗ nhặt võng trên mặt đất lên.

"Nếu không phải đại gia Ma Tử thiện tâm, hôm nay không nên mang tính ngươi rèn luyện một trăm lần!"

Lý mặt rỗ căm giận hướng về nữ nhân trên mặt đất nói, tiếp đó cố sức xé rách mạng che, kết quả phí cả nửa ngày mạng che mặt cũng không có gì làm, còn bản thân hắn cũng quá nổi.

"Có thể xé nát mới là lạ!"

Ta không khỏi có chút hoài nghi chỉ số thông minh của Lý Ma Tử, đưa Huyễn Tư Linh cho hắn sau đó tự mình cầm mạng nhện kiểm tra một lần, phát hiện niên đại tấm mạng nhện này không nhỏ, từ văn tự điêu khắc trên tay có thể là chim chóc của Sở Quốc.

Nếu quả thật là vật lưu lại từ thời kỳ Sở Quốc, cho dù là một tấm lưới rách cũng tuyệt đối giá trị liên thành, bất quá những cương thi này đều là do mạng nhện khống chế, ta chỉ có thể cắn răng lấy ra lưới vải che thiêu thành tro bụi!

Lúc ta đốt mạng lưới, nữ nhân mặt đen bắt đầu phẫn nộ giãy dụa, xem ra là muốn ngăn cản ta. Đáng tiếc Lý Ma Tử lại gọi Huyễn Tư Linh rung động, căn bản không cho nàng cơ hội.

Quả nhiên, theo sa võng bị thiêu hủy, những cương thi kia ầm ầm một tiếng đều bị cháy, bên cạnh hỏa thiêu phát ra thanh âm lãi bốp, ta cảm thấy có chút không đúng, đi tới trước mới phát hiện những cương thi này vậy mà là người giấy làm.

Nguyên lai lúc mới bắt đầu chúng ta không nhìn lầm, cương thi chính là người giấy, người giấy chính là cương thi, nghĩ đến bám vào phía trên cũng là Thủy Quỷ chết đuối trong sông kia chứ?

Nữ tử đeo mặt nạ màu đen khi ta thiêu hủy mạng che, hai mắt lập tức khẽ đảo rồi hôn mê bất tỉnh. Ta vội vàng chuẩn bị một tấm bùa bảo mệnh dán lên người nàng ta, sau đó mới để cho Trương Hận Thủy và Lý Ma Tử trói lại.

Sau khi từ giấy đóng cửa, trong lòng ta run sợ, sợ nam dân kia lại lần nữa thi triển huyễn thuật với chúng ta, không ngờ hắn vẫn không xuất hiện.

Khi đi đến phía dưới cây hòe già, ta đột nhiên bị người ta che mắt lại, ta đầu tiên là sững sờ sau đó kích động lên, mở miệng nói:

Lão bất tử nhà ngươi đang khoái hoạt ở đâu vậy?"

"Thằng nhóc này càng ngày càng không có quy luật rồi, gọi là ông nuôi đi!" Thử tiền bối sau khi buông ta ra thì dùng sức đá vào mông ta một cước.

Ta cười hắc hắc, xoa xoa tay nói lần này may mà nhờ tiền bối.

"Chuyện này còn tính là một câu người!" Thử tiền bối vuốt vuốt râu cá trê của mình, giải thích một chút, lúc đi ngang qua thôn này, hắn cảm giác trong thôn có gì đó không đúng, vì thế bảo chuột bản mệnh tới đi tiền trạm.

Kết quả vừa vặn nhìn thấy chúng ta bị người giấy vây khốn, cũng chính là một màn đưa Huyễn Tư Linh cho ta Bản Mệnh Thử.

"Xem ra hai ông cháu ta thật đúng là có duyên nha!"

Ta một bên nịnh hắn, một bên bất động thanh sắc đem Huyễn Tư Linh nhét vào trong túi áo. Dù sao lão gia hỏa này cũng nhiều bảo bối, có thể thuận một kiện là một kiện.

Không nghĩ tới vẫn bị hắn phát hiện, hắn giống như trẻ con cướp đoạt đi, cuối cùng dưới sự liên hợp công kích của ta và Lý Ma Tử, Thử tiền bối rốt cục khuất phục. Hắn hùng hùng hùng hổ hổ nói sớm biết như vậy cũng mặc kệ các ngươi, để tên kia đẩy các ngươi lên sông chết đuối.

Ta nghe xong mới biết được, nguyên lai nam dân kia không phải không có ý định đối phó chúng ta, chỉ là bọ ngựa bắt ve chim sẻ ở phía sau, hắn một mực ở bên ngoài nhìn chằm chằm Thử tiền bối dọa chạy!

Thử tiền bối thấy ta không có nguy hiểm, vốn đã dự định rời đi, chẳng qua khi hắn nghe nói âm linh quấy phá lần này thế mà lại là Khuất Nguyên đại danh đỉnh đỉnh, lập tức quyết định sẽ giúp đỡ kẻ anh hùng vĩ này.

Nữ tử đeo mặt nạ màu đen đã tỉnh lại ngày thứ hai, sau khi tỉnh lại nàng ta không còn thù hận trước kia, trái lại trong mắt tràn đầy âu lo. Thử tiền bối hiếm khi dùng giọng trưởng bối dạy bảo nói: "Nha đầu, nói với lão đầu tử ý nghĩ của ngươi, không khéo ta có thể giúp hắn."

Lời Thử tiền bối nói hắn tất nhiên là chỉ Khuất Nguyên, nữ tử đeo mặt nạ đen nghe xong sửng sốt một chút, sau đó mới kể cho chúng ta nghe.

Hóa ra lúc đầu nàng còn có cuộc sống hạnh phúc của mình, kết quả có lần đi cùng trượng phu của mình, cũng chính là nam nhân kia cùng nhau đi công viên du ngoạn, sau khi trở về buổi tối về sẽ mơ thấy một người mặc trường bào chỉ còn lại nửa cái đầu, nửa còn lại đầu là làm từ vàng ròng, lấp lóe ánh sáng chói mắt.

Mỗi lần trong mộng, đối phương sẽ khóc lóc kể lể mình ủy khuất cỡ nào, không cam lòng cỡ nào. Lúc này nữ tử đeo mặt nạ đen mới biết được người trong mộng của mình chính là Khuất Nguyên.

Nguyên lai sau khi khuất nguyên nương sông, dân chúng tự tại đến đây cứu viện hắn, vì không muốn hắn bị tôm cá ăn tươi, dân chúng còn chuyên môn bỏ gạo xuống sông.

Nhưng ba ngày sau thi thể của hắn mới bị bắt ra, lúc ấy hắn đã bị tôm cá ăn đầu, vì thế nữ nhi của Khuất Nguyên dùng cả đời tiếp tục, làm nửa cái đầu vàng cho Khuất Nguyên. Bách tính cảm thán nữ hiếu thuận, cũng phát ra "Cửu tử không thể Táng phụ, một nữ liền có thể đánh được đầu vàng" cảm khái.

Sở Tương Vương nghe nói sau đó thẹn quá hóa giận muốn đào mộ của Khuất nguyên, khuất nữ sợ phụ thân bị đào mộ, liền ở trên một ngọn núi cao bất phân biệt ngày đêm rung động lưới đào, bụi bặm rơi xuống chậm rãi nhô lên mấy ngọn đồi nhỏ.

Nữ nhân tủi thân cũng mệt mỏi quá độ ngủ thiếp đi. Trong lúc ngủ, nàng nhìn thấy một ông lão chui ra từ dưới đất, lão đầu dùng gậy gõ trên mặt đất mười một cái, giữa sông núi liền mọc ra mười một nhánh cây giống như Khuất Nguyên Mộ. Cho nên, Sở Tương Vương phái người đào mộ tới cũng không thể phân biệt được phần mộ nào là của Khuất Nguyên...

"Nói cách khác, ngươi vốn không biết mình là hậu nhân Khuất

Nguyên, là khuất nguyên tiến vào mộng cảnh của ngươi, buộc ngươi phải báo thù giúp hắn?" Ta bắt lấy điểm mấu chốt này hỏi.

Nữ tử đeo mặt nạ đen kiên định lắc đầu, nói Khuất Nguyên cũng không muốn nàng báo thù, chỉ là muốn thi thể của mình có thể quy táng quốc công.

Mà đôi vợ chồng trẻ này vì muốn tổ tiên giải hận nên tự tiện hại chết Trương Nghi.

"Oan oan tương báo lúc nào, tội gì ngươi phải khổ như vậy?"

Thử tiền bối thở dài, theo đó ta cũng lắc đầu, chỉ là còn không hiểu mộ Sở Quốc mà Khuất Nguyên nói là có ý gì?

"Về sau tôn tử của Sở Hoài Vương làm Khuất Nguyên bình – Phản, xây cho hắn một cái mộ y quan ở ngoài thành công viên." Nữ tử che mặt đen giải thích.

Ta nghe thấy trong lòng đã có đại khái, hỏi nàng có phải là thi thể ở dưới cây hòe lớn kia hay không?

"Không sai!" Nàng nhẹ gật đầu.

Ta không khỏi có chút cảm khái. Khuất nguyên mặc dù bị Sở Hoài Vương lưu đày, nhưng đến chết cũng kiên trì giữ bổn phận thần tử, thật sự là khiến người ta khâm phục.

Cuối cùng ta và Thử tiền bối bỏ ra năm trăm vạn, mời các đội công trình tốt nhất từ dưới cây hoè lớn đào ra di hài Khuất nguyên, cùng với khối hắc thạch to lớn mà Khuất Nguyên Trầm Giang ôm kia, cùng được chôn ở trong mộ của Sở quốc, hơn nữa đem cái tiểu công viên mà mình danh bất truyền kia hảo hóa đẹp một phen.

Ta nghĩ, nghi thức di thí lần này qua đi, khi âm linh Khuất nguyên đối mặt với tảng đá đen này, sẽ không còn gì bi phẫn và bất đắc dĩ nữa chứ? Mà là kiêu ngạo cùng tự hào vô hạn, bởi vì tảng đá đen này chứng kiến hắn trung thành ngàn năm bất hủ.

Sau khi chuyện này kết thúc một thời gian ngắn, ta và Lý Ma Tử đều không tiếp khách nữa, mà là cố ý đi khắp Bắc Nam của tổ quốc Đại Giang, tìm một vị Khuất Nguyên đương đại.

Người này phải Trát Thiết Cốt, người này phải trung quân ái quốc.

Người này nhất định phải ra khỏi nước bùn mà không bị nhuộm, người này phải là Du Thanh, mà không yêu.

Rất đáng tiếc ta không tìm được, ta hỏi Thử tiền bối tại sao tìm không thấy, hắn nghe xong trầm mặc thật lâu, hỏi ngược lại ta một vấn đề: Hiện tại trong đầu người còn có khái niệm quốc gia này sao?

Ta lập tức rơi lệ như mưa.

Chương thứ năm trăm chín mươi lăm, Yến tiền đường...

Sau khi vượt qua Âm Linh Khuất nguyên xong, một đoạn thời gian rất dài ta cảm giác được tương đối mê man, có chút không nhìn được phương hướng, về sau Thử tiền bối thấy ta sa sút như vậy, liền bảo ta đi theo hắn một chút!

Quả thật rất lâu rồi ta đã cùng hắn xử lý âm vật rất lâu rồi, bèn đáp ứng, trong lòng tính toán đến lúc đó nhân cơ hội thuận theo hai bảo bối của hắn thì hắn lấy gì ra đây...

Vốn dĩ Thử tiền bối không có ý định mang theo Lý Ma Tử, nhưng tiểu tử này nhiều thông minh, hắn biết đi theo chuột tiền bối có kiếm, ăn xin trắng đồ không bắt buộc phải đồng hành, ngay cả Thử tiền bối luôn hèn mọn cũng không làm gì được hắn.

Dựa theo hiệu suất của ta và Lý Ma Tử, nếu chủ động đi ra ngoài kiếm chuyện làm ăn thì tám phần sẽ tay không quay về, không ngờ đi theo Thử tiền bối không đến ba ngày lại có khách đến cửa!

Đối phương là người của Tô Châu, nghe Thử tiền bối nói là một nữ nhân, Lý Ma Tử vừa nghe xong lời này liền tinh thần phấn chấn, cười hề hề mà hỏi: "Bộ dạng thế nào? Có chồng hay không?"

"Có ông chồng nào liên quan cái rắm gì đến ngươi không, còn đắc ý thì ta bảo Như Tuyết đại điệt nữ đánh ngươi."

Thử tiền bối "Bốp" một cái tát vào đầu Lý Ma Tử, Lý Ma Tử yếu đuối rụt rụt đầu lại, không dám nói nữa.

Ngày hôm sau chúng ta ước hẹn gặp tại một cây Tràng nhỏ Tô Châu, đợi lúc chúng ta chạy tới, đối phương đã chờ, sau khi nhìn thấy chúng ta nhiệt tình bắt tay với nhau.

"Được được được... "

Lý mặt rỗ mấy lần nắm tay với nàng, chảy ra một ngụm nước miếng không có tức, nếu chuyện khác là ta không thể không đạp hai chân hắn, nhưng phản ứng của hắn cũng nói rõ tướng mạo của cô gái này không tầm thường.

Dáng vẻ nàng này khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, dáng dấp không khác gì điện ảnh của minh tinh Triệu Lệ Dĩnh, thuộc về mỹ nữ có hình dạng say sưa, nhất là đường kinh doanh trước ngực cực kỳ nổi bật, chỉ có điều lông mày nàng ta vẫn nhíu chặt lại, thoạt nhìn giống như đang có tâm sự nặng nề.

Sau khi ngồi xuống, nữ nhân nói cho chúng ta biết nàng tên là Lý Thu Thủy, là người địa phương ở Tô Châu, sau khi tốt nghiệp cùng với bạn bè thân đang trang điểm hóa phẩm, hiện tại đã có một khoản tiền tích cóp không nhỏ.

Ta nghe xong vụng trộm vui vẻ, trong lòng tự nhủ Lý Thu Thủy giới thiệu mình quá toàn diện đi? Đây cũng không phải đại hội xem mắt.

"Khuê mật của ta tên là Trương Yến. Quan hệ của chúng ta bắt đầu từ khi bắt đầu đại học vẫn rất tốt, là ăn cơm chung với nhau, cùng nhau ngủ không phân biệt ta với tên đồng bọn, sau khi tốt nghiệp càng là cùng nhau cố gắng. Lúc nghèo nhất hai người đều chưa từng cảm thấy khó khăn khi ở trong động phủ. Cuộc sống sau này tốt lên, tình cảm giữa chúng ta cũng không có thay đổi. Nhưng mà gần đây không biết xảy ra chuyện gì, Trương Yến nàng..."

Nói đến đây ánh mắt Lý Thu Thủy thoáng cái đã đỏ lên, nàng ý thức được mình có chút thất thố, vội vàng cầm khăn lau mắt, tiếp theo lại kể tiếp.

Hóa ra khuê mật tốt của nàng Trương Yến gần đây không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên trở nên chanh chua cay nghiệt, không còn ôn nhu săn sóc như trước nữa, trái lại khắp nơi muốn ganh đua với Lý Thu Thủy, thậm chí khắp nơi còn muốn vượt qua nàng!

Bắt đầu Lý Thu Thủy còn không thèm để ý, dù sao nhiều năm qua hai tỷ muội đều tiến bộ lẫn nhau trong cạnh tranh. Nhưng có lần đàm phán hợp đồng với một vị khách hàng lớn, đến thời khắc cuối cùng ký tên, theo thói quen của Lý Thu Thủy lập tức ký tên của mình, Trương Yến lại đột nhiên nổi điên xé bỏ bản hợp đồng kia, lý do là không muốn ký ở phía sau tên của Lý Thu Thủy.

Lúc ấy Lý Thu Thủy đã cảm thấy rất ủy khuất, nhưng quan hệ nhiều năm như vậy, nàng cũng không nói gì, kết quả sau này, Trương Yến khắp nơi đối nghịch với nàng, thậm chí không ai không có, ác ý hãm hại nàng...

Dù vậy, Lý Thu Thủy vẫn không nỡ bỏ phần tình tình tỷ muội này, liền điện cho chồng của Trương Yến. Hỏi một câu mới biết Trương Yến không đơn giản chỉ đối với chính mình như vậy, đối với tất cả mọi người đều như vậy, thậm chí ở nhà cũng bày ra một bộ dáng toàn thế giới phải đối địch với nàng.

Lý Thu Thủy và trượng phu Trương Yến tán gẫu một chút, hai người đều cảm thấy Trương Yến không thể vô duyên vô cớ biến hóa lớn trong thời gian ngắn như vậy được, liền đoán có thể nàng trúng tà!

Lý Thu Thủy vừa vặn có lần ăn cơm với một khách hàng, nghe được uy danh của Thử tiền bối, liền muốn bỏ số tiền lớn ủy thác Thử tiền bối đến xem một chút.

Nghe xong hết thảy những điều này, ta cảm thấy Trương Yến khẳng định là trêu chọc phải đồ dơ bẩn bèn quay đầu nhìn Thử tiền bối một chút. Thử tiền bối nhàn nhạt gật đầu.

Nhìn xem ý hắn là bảo ta xử lý chuyện này, hắn ở bên cạnh làm chỉ đạo, ta sẽ không nhiều lời nữa, hỏi Lý Thu Thủy có thể mang chúng ta đến nhà Trương Yến nhìn một chút hay không?

"Điều này chỉ sợ có chút khó..."

Lý Thu Thủy mặt lộ vẻ khó xử nói cho chúng ta biết, nói hiện tại Trương Yến lòng đề phòng rất mạnh, giống như bị đoan chính vậy. Nhưng nàng có thể hẹn trượng phu của Trương Yến ra ngoài, không chừng có thể hỏi ra chút manh mối.

"Vậy ngươi xem hiện tại hắn có thời gian không?"

Ta gật đầu nói. Dù sao cùng giường với nhau sinh sống cùng nhau, Trương Yến trượng phu sẽ hiểu rõ thêm một chút.

Lý Thu Thủy sau đó liền đưa điện ảnh cho trượng phu của Trương Yến Viễn chinh, Phùng Viễn Trư nghe nói chúng ta đang chờ hắn có vẻ vô cùng kích động, tỏ vẻ chính mình đã đến. Nhưng đã lâu rồi phát thông tin cũng không có xuất hiện, sắc mặt Thử tiền bối không khỏi trầm xuống...

Ta cũng cảm thấy có chút quá đáng, bảo bốn người chúng ta ngồi ở đây chờ hắn, nếu không phải nể mặt Lý Thu Thủy thái độ thành khẩn, đã sớm đi mất rồi!

Lại đợi gần một giờ, mới nhìn thấy một người lảo đảo xông vào ốc lang. Trên người hắn bẩn thỉu, còn có chút vết máu rải rác, nhìn qua như là ăn mày. Lý Ma Tử cầm lấy một mâm điểm tâm từ trên bàn đưa tới, có chút phản cảm nói: "Mang bên cạnh ăn đi."

"Thu Thủy đại muội tử, ta là Phùng Viễn chinh a."

Đối phương không tiếp điểm tâm, mà là trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Lý Thu Thủy, lúc này Lý Thu Thủy mới nhận ra hắn, không thể tưởng tượng nổi hỏi hắn làm sao lại ăn mặc như vậy?

"Ực, cái này..."

Phùng Viễn chinh chiến ấp a ấp úng hồi lâu, cuối cùng cắn răng nói: "Lần cuối cùng treo máy truyền tin ta phải đi ra ngoài, kết quả Tiểu Yến kiểm tra điện thoại của ta, không phải nói hai bên ta có gì đã khoá ta ở trong phòng, đến lúc đó ta cảm thấy nàng sẽ không thả ta ra ngoài, đành phải nhảy từ lầu hai xuống... "

"Phụt!" Lý Ma Tử vừa mới uống một ngụm cà phê, nghe thấy lời này trực tiếp phun ra. Ta dùng sức trừng mắt nhìn Lý Ma Tử, sau đó nói Phùng Viễn đi chinh phục tình huống khác thường của lão bà!

Phùng Viễn chinh trên đường có thể đã nghĩ kỹ nên lời nói rất rõ ràng, chẳng qua những gì hắn nói với Lý Thu Thủy không sai biệt lắm, đều là những tình huống bên ngoài. Thử tiền bối nhịn không được ngắt lời, trầm giọng hỏi: "Nhà của ngươi gần đây có phát sinh những chuyện quái lạ gì không, hoặc là có mua vật cổ quái gì hay nhà nào khác hay không?

"Quái sự? Mọi chuyện đều phát sinh ở xung quanh Tiểu Yến, bất quá..."

Nói đến đây mắt Phùng Viễn chinh sáng lên, vỗ vỗ đầu nói: "Ta nghĩ tới rồi, Tiểu Yến từ nhà mẹ đẻ trở về mới biến thành như vậy!"

Ta vừa nghe lời này thì tinh thần lập tức phấn chấn, để hắn giảng giải kỹ càng cho chúng ta. Phùng Viễn gật gật đầu, nhớ lại thời điểm mùa thu, Trương Yến Hồi về giúp cha mẹ thu hoạch lúa nước. Lúc đi còn rất tốt, sau khi trở về tính cách đã thay đổi.

Bởi vì Trương Yến biến hóa này không phải chuyện tốt đẹp gì, Phùng Viễn chinh cũng không thông tri cho cha mẹ Trương Yến, nhưng đến bước này hiển nhiên là không giấu được nữa. Ta liền bảo hắn dẫn ta đi thôn lão Trương Yến nhìn xem.

Thử tiền bối ngại ngồi xe phiền toái, đi tìm khách sạn ngủ, bốn người trẻ tuổi chúng ta mở xe chạy băng băng, giữa trưa liền tới Trương Yến quê hương.

Cha mẹ nàng là nông dân thuần phác, rất nhiệt tình chiêu đãi chúng ta, ăn cơm xong Phùng Viễn chinh tổ chức ngôn ngữ cả buổi, mới đem chuyện Trương Yến cùng nhạc mẫu nói ra, nói xong cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Cha, mẹ ơi, thời gian trước ở nhà Tiểu Yến có đụng phải thứ gì không nên chạm hay không?"

"Ai u...Tiểu Yến nhà ta sao lại nhận ra thứ đó!"

Mẫu thân của Trương Yến là điển hình của phụ nữ nông thôn, sau khi nghe xong hai mắt đỏ lên trực tiếp khóc lên, ngược lại phụ thân của Trương Yến sầm mặt lại, vẫy vẫy tay như đang suy nghĩ gì đó: "Các ngươi đi theo ta."

Chúng ta đi theo hắn năm sáu phút đường, tới trước một gian nông phòng rách nát, ngoài sân là cửa hàng rào, trên nóc nhà mọc đầy cỏ dại, trên tường có rất nhiều vết nứt, rõ ràng không có ai ở.

Trương phụ bên cạnh mang theo chúng ta đi vào bên trong giải thích, nguyên lai nơi này là chỗ ở của bà nội Trương Yến khi còn sống, Trương Yến khi còn bé thường ở chỗ này chơi đùa cùng hai vị lão nhân.

Sau đó hai lão qua đời, Trương Yến cũng ở trong thành An gia.

Nhưng nàng không quên gốc, mỗi lần về quê nhà đều sẽ quét dọn một chút.

Thời gian trước thu hoạch mùa thu, Trương Yến trở về hỗ trợ, lại một lần nữa đi vào gian nhà cũ này. Kết quả phát hiện dưới mái hiên của nhà già có thêm một tổ chim én.

Yến trước đường vẫn luôn được coi là biểu tượng của cát tường, Trương Yến liền cao hứng đem chuyện này nói cho cha mẹ. Phụ thân nàng nghe xong cũng rất cao hứng, tựa như một đứa bé mang theo thang trúc về nhà ngắm tổ chim yến, lại phát hiện trong tổ chim én kia lại có một con chim én to bằng bàn tay, cũng không biết từ đâu tới?

Con Thiết Yến này trông rất sống động, từ con mắt đến lông vũ đều vô cùng tinh xảo, Trương Yến lúc ấy đã thích nó, hơn nữa trong tên mình có một chữ Yến, liền đem Thiết Yến Tử cất đi.

"Thiết Yến Tử này lai lịch không rõ, hiển nhiên có kỳ quặc, ngài sao lại để nàng tùy tiện cầm đi vậy?" Ta thở dài nói ra.

Thấy ta nói như vậy, Trương phụ có chút tự trách cúi đầu.

Ta nghĩ nghĩ, Thiết Yến Tử sẽ không tự mình xuất hiện trong ổ Yến Tử, nhất định là có người động tay động chân, liền hỏi hai lão xem có đắc tội với ai hay không, hoặc là phạm vào kiêng kỵ gì đó?

Ma nữ yêu mị năm trăm chín mươi sáu chương thứ nhất...

Không đợi Trương phụ đáp lời, Phùng Viễn chinh liền kiên quyết lắc đầu.

Y chắc chắn tự nhạc mẫu của mình là hoa màu thành thật, sống hơn nửa đời người cũng chưa từng chọc ai, không có khả năng già rồi còn mâu thuẫn với người khác...

Hắn nói xong ta liền trầm mặc, thông qua ngắn ngủi tiếp xúc ta cũng cảm nhận được hai lão nhân này thuần phác, không giống người kết thù.

Cũng may Thiết Yến Tử đang trong tay Trương Yến, có thể nghĩ biện pháp lấy Thiết Yến Tử từ trong tay nàng, lại tiến thêm một bước điều tra!

Nếu quê hương chỉ có chút manh mối này, chúng ta liền cáo biệt trở về, trước khi đi ta dặn dò Trương Phụ âm thầm quan sát tòa nhà cũ kia, nếu như chuyện này thật sự là có người quấy phá, vậy đối phương khẳng định sẽ xuất hiện.

"Viễn chinh ca, Yến tỷ từ trong nhà trở về lâu như vậy, chẳng lẽ tỷ một lần cũng chưa từng thấy Thiết Yến Tử sao?" Trên đường trở về Lý Thu Thủy nghi ngờ hỏi.

Đây cũng là điều ta muốn hỏi, lúc trước khi Trương phụ nhắc tới Thiết Yến Tử, Phùng Viễn chinh với vẻ mặt bối rối, hiển nhiên là lần đầu tiên nghe được thứ này.

Phùng Viễn chinh nghe xong trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, hắn đỏ mặt nói kỳ thật kể từ khi Trương Yến lần này về nhà, bọn họ đã không ngủ cùng nhau nữa. Hơn nữa Trương Yến căn bản không cho mình vào phòng ngủ, thậm chí ngày thường lúc ăn cơm đều trốn trong phòng ngủ không đi ra.

Ta không nghĩ Phùng Viễn chinh ở nhà ủy khuất đến mức này, nhưng điều này cũng nói rõ hắn rất thích Trương Yến.

Lập tức vỗ vỗ bả vai của hắn nói: "Huynh đệ yên tâm đi! Ta nhất định sẽ làm cho Trương Yến trở nên tốt đẹp hơn"

Trở lại khu vực đã là chạng vạng tối, ta đem Thử tiền bối gọi ra cùng ăn cơm, đồng thời bảo Phùng Viễn phái Trương Yến ra ngoài.

Trương Yến nguyên bản còn không muốn đến, Phùng Viễn chinh đành phải lừa nàng nói rằng nàng nhìn thấy một nữ nhân còn xinh đẹp hơn. Trương Yến nghe xong lời này lập tức nổi trận lôi đình, lấy địa chỉ liền "Bốp" hạp bốp".

Chúng ta ngồi bên phòng ăn chờ, qua 20 phút, Lý Thu Thủy đột nhiên cười khổ nói: "Tới rồi."

Chúng ta đồng loạt nhìn ra cửa, chỉ thấy một nữ nhân quần áo sạch bóng hấp dẫn hướng chúng ta đi tới, người còn chưa tới đã nổi giận đùng đùng quát: "Phùng Viễn quân, Hồ Ly Tinh mà ngươi nói ở đâu vậy, lão nương muốn nhìn xem nó có hình dạng thế nào!"

Phùng Viễn chinh tương ứng coi như nhanh, gọi Trương Yến ngồi xuống, nói gã đàn ông có chút chuyện ra ngoài, đợi chút nữa sẽ trở về.

"Hừ!" Trương Yến lạnh lùng hừ một tiếng, hoàn toàn không để ý đến chúng ta, nghênh ngang ngồi xuống gắp đồ ăn ăn, nhìn dáng vẻ như đã rất lâu rồi chưa ăn qua thứ gì tốt.

Thử tiền bối đã ăn từ trước, giờ phút này cũng không ngẩng đầu lên trêu chọc tiểu cô nương. Ngược lại Lý Ma Tử cau mày như muốn nói gì, ta tranh thủ thời gian ngăn Lý Ma Tử lại, sau đó ngẩng đầu quan sát tỉ mỉ.

Trương Yến mặc dù không ngon như Lý Thu Thủy, nhưng lại có khí chất, đặc biệt là con mắt có chút giống với ốc lớn tinh thanh hà, chỉ có điều nàng có vành mắt thâm đen rất nặng, nhìn qua gần đây còn chưa được nghỉ ngơi.

Trong nhà bếp ánh sáng quá chói mắt, ta dùng mắt thường rất khó nhìn ra điều gì, lặng lẽ lau nước mắt của Trương Yến, sau đó liền phát hiện trên đầu Trương Yến có một đoàn khí thể màu tím đen đang xoay quanh!

Màu đen đại biểu cho âm khí, màu tím đại biểu cho tiên khí, mà màu tím đen lại là khí thể chỉ có đại sát to lớn mới có thể phát ra, không nghĩ tới Thiết Yến Tử kia lại lợi hại như vậy, ta nhịn không được nhìn về phía Thử tiền bối.

Thử tiền bối mặt ngoài vẫn đang chơi điện thoại, lại hung hăng đá ta một cước dưới bàn.

Lúc này ta mới cảm giác được chung quanh truyền đến một cỗ địch ý thật sâu!

Sau đó lại thấy Trương Yến đang dùng một đôi mắt oán hận trừng ta, bất quá cũng trong nháy mắt nàng lại khôi phục bình thường, giống như là ảo giác vậy.

Trương Yến đoán chừng ăn uống no đủ rồi, nhìn Phùng Viễn chinh chiến lạnh lùng hỏi: "Những người này đều đang làm cái gì?"

"Bằng hữu, bằng hữu!" Phùng Viễn nhỏ giọng giải thích, sau đó bất động thanh sắc nhìn ta, ta gật đầu với hắn.

Hắn lập tức như được đại xá nói: "Con dâu bảo bối, ăn no rồi chúng ta về nhà đi!"

Trương Yến trực tiếp lắc đầu, dã man nói không thấy hồ ly tinh kia nàng kiên quyết không đi, còn nói nếu như nữ nhân kia không xinh đẹp, sẽ đem quần áo người ta cởi ra.

"Thật ra căn bản là không có nữ nhân..." Lý Thu Thủy ở một bên yếu ớt nói: "Chồng ngươi chỉ muốn ra ngoài ăn cơm."

Trương Yến vừa nghe thấy lập tức xù lông, tát một cái liền tát vào mặt Phùng Viễn chinh, bảo hắn đừng cùng bọn ta kẻ kẻ bất trí kẻ bốn người lui tới.

Trương Yến nói xong cũng không quay đầu lại mà rời đi, ta cùng Lý Ma Tử đều nhìn về phía Phùng Viễn chinh đầy thương cảm, Phùng Viễn chinh cười khổ một chén uống rượu, đợi sau khi hắn hoàn toàn rời đi, mới khẩn trương hỏi chúng ta có phát hiện hay không?

"Bây giờ nàng đã hoàn toàn bị âm vật mê hoặc, đến mềm chắc không chịu nổi, chỉ có thể thừa dịp nàng không ở nhà, trộm Thiết Yến Tử ra đây!" Không đợi ta nói chuyện, Thử tiền bối liền nghiêm mặt mở miệng nói.

Phùng Viễn chinh tới cùng là một nam nhân, lúc này tỏ vẻ ngày mai sẽ nghĩ biện pháp đưa lão bà của mình ra ngoài, còn lại giao lại cho chúng ta!

Ta gật đầu, sau đó liền gần tìm một khách sạn ở lại đây.

Ta và Lý Ma Tử, Thử tiền bối, ba người đều tự mở một gian phòng, sau khi về phòng ta tắm rửa nằm dài trên giường ngủ say sưa, sự giày vò này khiến ta vô cùng mệt mỏi.

Ngủ ngủ đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm đặc trưng trên người nữ tử, trong tiềm thức ta cảm thấy là mình nhớ Doãn Tân Nguyệt, lật người tiếp tục ngủ.

Không nghĩ tới mùi hương kia chẳng những không biến mất, ngược lại càng thêm nồng đậm, mơ hồ còn cảm giác được có một nữ nhân dáng người nổi bật quấn trên người ta.

Làn da bóng loáng của nàng thỉnh thoảng lại đè ép lên thân thể của ta, ta dần dần bắt đầu khó chịu, từ trong giấc mộng nghẹn ngào tỉnh lại, sau khi tỉnh lại mới phát hiện cơ bản trước mắt căn bản là trống rỗng không có nữ nhân gì?

Ta tưởng mình vừa rồi là nằm mơ nên chuẩn bị ngủ tiếp, không ngờ cảm giác vừa nhắm mắt đã theo nhau trôi tới.

Qua mấy lần, ta dần dần tỉnh lại, cảm giác hẳn là có cái gì đó tiến vào, tuy nhìn không thấy nhưng không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được loại áp lực kia! Ta không biết nàng là cái gì, đành phải mặc niệm đạo đức dày đặc.

Sau vài lần trải qua đạo đức, loại cảm giác đó cuối cùng cũng biến mất, ta đợi đến khi phát hiện nàng chưa trở về, trong lòng hơi nhẹ nhàng thở ra, lúc này trong phòng Lý Ma Tử cách đó truyền đến "Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Ta sững sờ một chút, ngay sau đó ý thức được tình huống không đúng, bắt lấy Thiên Lang Tiên cùng Huyễn Tư Linh xông ra ngoài, dù sao thể tích Huyễn Tư Linh rất nhỏ, ngày bình thường ta đều làm thủ lĩnh quấn ở trên cổ tay.

Vừa ra khỏi cửa, đã nghe thấy trong phòng Lý Ma Tử truyền đến tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt. May mà lúc đi ngủ ta đã khe cửa sổ mở ra, bằng không thật đúng là không nghe được động tĩnh gì.

Chúng ta ở trên lầu, hiện tại chạy xuống phía dưới tìm nhân viên công tác chỉ sợ đã không kịp, cũng may Thử tiền bối vì tiết kiệm tiền chọn nhà khách sạn bình thường, cho nên cửa phòng cũng không quá rắn chắc. Ta lui về phía sau một bước hô sâu một hơi, dùng hết toàn lực đạp một cước về phía cửa, chỉ nghe răng rắc một tiếng gian phòng mở ra.

Một khi ta đẩy cửa đi vào lau sậy mở ra, lại phát hiện Lý Ma Tử toàn thân trần truồng nằm ở trên giường, đang ngồi dựa vào chỗ dựa, thỉnh thoảng còn điên cuồng hôn lên trên gối, một bộ dạng đang tạo hình tiểu nhân. Nhưng ta vẫn không nhìn thấy vật gì quấy phá, đành phải cắn chót lưỡi phun về phía đầu Lý Ma Tử.

Sau khi phun lên máu tươi và nước bọt hỗn hợp, thân thể Lý Ma Tử lập tức run rẩy như điện, cùng lúc đó trong không khí xuất hiện một tia mùi cháy khét!

Lý Ma Tử run rẩy trong chốc lát, giống như heo chết nằm nhoài trên giường. Ta còn chưa kịp hỏi rõ chuyện gì xảy ra, cửa sổ căn phòng tự động mở ra, sau đó một trận gió mạnh từ trên giường bay tới, chỉ để lại một tiếng u oán của nữ tử.

"Con mẹ nó!"

Ta đuổi tới cửa sổ, nện một quyền ở trên tường tức giận mắng. Vật kia vừa mới ngay dưới mí mắt ta, nhưng ta lại không cảm giác được chút nào. Ra đường lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này!

Ta xoa xoa khuôn mặt, khóa cửa sổ lại, tiện tay dán một tấm linh phù lên trên, sau đó trở lại bên giường lật tung cả người Lý Ma Tử lại, lúc này mới phát hiện sắc mặt hắn trắng như tờ giấy.

Xem ra hắn bị nữ quỷ mê hoặc tiết tinh nguyên, nếu không phải ta kịp thời chạy tới chỉ sợ sẽ bị vắt khô, lúc này trở về phòng của mình lấy Cố Nguyên Cao ra.

Cố Nguyên Cao là dựa theo bút ký gia gia lưu lại, tự mình chế ra một loại thuốc mỡ, dùng các loại dược liệu như Hải Cẩu Tiên, Lộc Nhung, Dương Thận, tác dụng chủ yếu chính là tinh nguyên trong cơ thể! Bởi vì rất nhiều người sau khi bị quỷ thượng thân đều sẽ bệnh nặng, từ góc độ trị liệu mà nói là trên thân thể quỷ hồn tạm thời phá hủy hệ thống miễn dịch của cơ thể con người, cho nên các loại bệnh tiềm ẩn bùng phát, khiến cho mọi người nằm trên giường không dậy nổi.

Vị tiền bối Thử gia thật sự là năm trăm chín mươi bảy chương thật hay giả...

Chờ ta cầm thuốc mỡ đến tìm Lý Ma Tử, phát hiện Thử tiền bối đã ở đây rồi, bản mệnh chuột ngồi xổm trong góc, đôi mắt nhỏ líu ríu nhìn chúng ta.

Sau khi nhìn thấy ta, Thử tiền bối tức giận nói: "Ngủ ngon đi ngủ liền, bị tiếng ngươi đạp cửa đánh thức..."

Thử tiền bối nói xong liền muốn chữa thương cho Lý mặt rỗ, lúc này bổn mạng chuột thoáng cái bò lên giường, hướng tới Thử tiền bối kêu loạn một trận. Chuột tiền bối sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, sau đó bối rối kêu ta đuổi đi.

"Vâng, thưa vâng!"

Sắc mặt ta trầm xuống, dùng sức gật gật đầu, sau đó mạnh mẽ đem Thiên Lang Tiên quất ở trên người hắn!

Người này căn bản không phải Thử tiền bối, Thử tiền bối đã xem thử chuột bổn mạng là con ruột của mình, làm sao có thể sợ.

Một roi qua đi, vật giả mạo này của Thử tiền bối kêu thảm một tiếng, cả người trong nháy mắt hóa thành một bóng màu xanh lục thuận theo cửa phòng chạy ra ngoài.

Hết thảy chỉ xảy ra trong chớp mắt, chờ khi ta xem kỹ lại, bóng xanh đã chuồn đi thật xa, ta cắn răng đuổi theo, nhưng lại lạc mất dấu ở trên lâu đạo.

Ta thở hổn hển một hơi, đành phải trở lại phòng. Lại kinh ngạc phát hiện Thử tiền bối lại xuất hiện ở trong phòng Lý Ma Tử, giờ phút này đã nâng Lý Ma Tử dậy, đút những gì vào miệng hắn.

"Cút mẹ ngươi đi!"

Nê nhân còn ba phần huyết tính, huống chi tiểu tử huyết khí phương cương của ta, liên tiếp bị thứ này trêu đùa đã sớm không chịu nổi, hét lớn một tiếng xông lên nhắm ngay ót Thử tiền bối.

Không ngờ roi còn chưa đánh xuống, Thử tiền bối đã nhanh nhẹn cầm lấy roi Thiên Lang, thở phì phò hỏi: "Thằng nhóc con này, ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi thật sự là Thử tiền bối?" Ta dè dặt hỏi.

"Tiểu tử ngươi ngay cả ông nuôi cũng không nhận ra, ngu ngốc!" Thử tiền bối mắng.

Lúc này ta mới kịp phản ứng, nếu không phải bản thân Thử tiền bối nói, khẳng định không dám tay không tiếp được Thiên Lang Tiên, huống chi Bản Mệnh Thử hiện tại đã khôi phục bình thường, An An ngồi xổm trên vai Thử tiền bối.

Xác định thân phận xong, ta triệt để nhẹ nhàng thở ra, đem chuyện phát sinh lúc trước nói một lần với Thử tiền bối. Thử tiền bối nghe xong khẽ gật đầu, không nói gì tiếp tục cho Lý Ma Tử ăn thuốc mình phối hợp, ta cũng bôi chút Cố Nguyên Cao lên Thiên Linh Cái của Lý Ma Tử, làm xong hết thảy chuyện này ta mới có chút nghĩ mà sợ hỏi thăm: " Thử tiền bối, ngươi cảm thấy thứ này có liên quan đến Thiết Yến Tử sao?"

Thử tiền bối cau mày suy nghĩ một hồi mới gật đầu nhẹ, trầm giọng nói ra: "Ba người chúng ta đều ở khách sạn này, nhưng vật kia chỉ tìm hai người các ngươi, nói rõ nàng ta hẳn không phải là đối thủ của ta! Về phần có phải có quan hệ với Thiết Yến Tử hay không, ta nghĩ rất nhanh sẽ có đáp án."

"Ngươi nói là, có người ở sau lưng giở trò?" Ta hỏi.

"Ngày mai sẽ biết, ông đây phải về nhà ngủ sớm thôi."

Thử tiền bối phất phất tay rời khỏi phòng, tại chỗ suy nghĩ một chút cảm giác thấy vật kia hẳn là không dám tới, kiểm tra gian phòng một chút rồi trở về tiếp tục ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lý Ma Tử cũng đã tỉnh, sắc mặt của hắn tốt hơn rất nhiều, ra sức hỏi ta tối hôm qua rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Nghĩ đến một màn bẩn thỉu hôm qua của hắn, ta cũng lười phản ứng, cuối cùng thật sự không thể lay chuyển được sự tình trải qua, đành phải nói ra.

Lý Ma Tử nghe xong hít một hơi lạnh, hoảng sợ nói: "Ngày hôm qua ta mơ thấy cái gì đó như tuyết, chẳng lẽ bị thứ kia mê hoặc?"

Quỷ vật kia nếu có thể giả trang thành bộ dáng Thử tiền bối, nghĩ chắc biến thành bộ dạng như tuyết mê hoặc Lý Ma Tử cũng không phải việc khó.

Biết được hắn không phản bội như tuyết, ta cũng không tức giận như vậy, trở về đánh thức Thử tiền bối. Sau khi ăn cơm xong xe chạy tới gần nhà Phùng Viễn chinh chiến.

Đây là khu vực nhỏ cao cấp, bảo an thấy chúng ta không phải nhà ở lại không có ai dẫn vào cửa, sống chết không cho chúng ta vào, ta chỉ chỉ có thể trước tiên đưa tin cho Phùng Viễn chinh chiến, hỏi hắn hiện tại trong nhà thế nào?

"Đừng nói nữa, hôm nay chắc là Tiểu Yến sẽ không ra ngoài..."

Phùng Viễn Chiến bất đắc dĩ nói: "Nửa đêm hôm qua, ả đã lén lút chuồn ra ngoài. Sau khi trở về, sắc mặt ả rất khó coi, quần áo rách rưới rưới, nhìn qua giống như đã đánh một trận với người ta, bây giờ còn đang ở trong phòng ngủ buồn bực đây này!"

Nói đến đây, Phùng Viễn chinh có chút khó khăn hỏi ta có thể ngày khác lại tới hay không? Ta không trả lời, mà quay đầu nói với Thử tiền bối Trương Yến tối hôm qua đã ra cửa.

"Càng ngày càng thú vị..."

Thử tiền bối nghe xong ánh mắt sáng ngời, đoạt lấy điện thoại di động của Phùng Viễn để hắn trông coi Trương Yến, sau đó liền dẫn mọi người trở về khách sạn điều tra giám sát.

Tối hôm qua ta cùng Thử tiền bối cũng hoài nghi có người đang giở trò, hiện tại nghe Phùng Viễn chinh miêu tả, cảm giác Trương Yến chính là độc thủ đứng sau màn ngày hôm qua!

Đương nhiên, tất cả những việc này phải đợi đến lúc quan sát kỹ lưỡng mới có thể xác định được.

Vừa đi vào khách sạn đã phát hiện ông chủ khách sạn chỉ trỏ bạn ốc sên, ta nhìn theo tầm mắt của hắn, liền thấy Trương Yến đứng ở ngoài cửa sổ, hai tay chống trên ban công.

Vị trí của nàng vừa lúc là ban công trong phòng Lý Ma Tử, hơn nữa thời gian cũng ăn khớp với tối hôm qua, điều này cũng chứng minh suy đoán của Thử tiền bối!

Ta đi lên trước xem xét cẩn thận một lần, không ngờ ngữ khí lão bản bất thiện nói: "Tiểu tử, tối qua ngươi đạp cửa, bây giờ lại đến giám sát, là muốn tiêu hủy chứng cứ sao?"

"A..."

Ta chần chờ trong chốc lát, sau mới nhớ tới tối qua vì cứu Lý mặt rỗ, trong tình thế cấp bách trực tiếp đá văng cửa phòng khách sạn, mà buổi sáng hôm nay lúc đi ra, nhân viên công tác quán trọ còn chưa lên lầu, ta cũng đã quên chuyện này.

Ta lập tức bồi thường cho ông chủ phí tổn thất mấy ngàn đồng tiền, sau đó lại lần nữa đưa ra giám sát theo dõi. Thái độ của ông chủ lần này tốt hơn nhiều, khách khách khí đem giám sát điều động đến cảnh tượng đêm qua Trương Yến xuất hiện, trong lòng nhất thời cầm đến một khối!

Chỉ thấy Trương Yến trong màn hình, đầu tiên là nhìn khắp nơi, sau đó theo đường ống thủy bò lên, chuẩn xác đứng ở tầng lầu của chúng ta. Nhìn thấy cảnh này, ta nhịn không được há hốc mồm, cảm giác dùng thân nhẹ như yến để hình dung cũng không đủ để thể hiện tốc độ của nàng, Trương Yến cũng không phải là không có.

Nàng đi dọc theo cái giá trên không đánh giá từng gian phòng của ba người chúng ta, cuối cùng nhảy qua cửa sổ nhà Thử tiền bối trực tiếp đi tới, trong miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm điều gì đó...

Sau đó trong cơ thể nàng thoát ra một bóng dáng màu xanh lá, ở giữa không trung phiêu diêu mấy lần rồi dần dần trở nên trong suốt, sau đó theo cửa sổ bay đến trên giường của ta.

Mấy phút sau, đạo bóng xanh kia từ bên trong bay ra, xem ra đây là bị đạo đức kinh lúc ấy ta niệm gây thương tổn.

Trương Yến có chút không cam lòng nhìn ta một cái, tiếp theo lại chạy ra ngoài cửa sổ của Lý Ma Tử, cẩn thận tiễn đạo ảnh kia vào trong.

Lần này qua một hồi lâu bóng dáng cũng không có đi ra, Trương Yến nhất thời trên mặt lộ ra nụ cười có chút biến thái. Ta biết rõ lúc này Lý Ma Tử đang ở thần hồn điên đảo tạo ra tiểu nhân, có chút khinh bỉ mà nhìn hắn.

Lý mặt rỗ hậm hực cười, ta liếc mắt với hắn, dù sao biết rõ là Trương Yến đang làm trò quỷ, liền chuẩn bị đột nhận video. Thử tiền bối vẫn không nói chuyện nên mãnh liệt ngăn ta lại, để ta tiếp tục nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Trương Yến cười cười sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, sau đó đặt mông ngồi trên không điều khiển, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, giống như bị người đánh một trận, qua rất lâu mới gian nan rời đi.

Xem xong những điều này, trong đầu ta toát ra một đống lớn dấu chấm hỏi, vì sao trong phòng ta dùng Thiên Lang Tiên quật quật bóng xanh kia, Trương Yến lại cảm thấy đau đớn?

Chẳng lẽ nàng ta cùng âm linh kia đã hòa làm một thể!

Ta đem ý nghĩ của mình nói với Thử tiền bối, Thử tiền bối thổi râu cá trê nói: "Ngươi còn cảm thấy là Âm Linh đang khống chế nàng ta không? Ta lại cảm thấy là Trương Yến ra lệnh cho Âm Linh giết chết chúng ta."

Ta nghe xong có chút không thể tưởng tượng nổi há hốc mồm, mặc dù đã lĩnh hội qua chanh chua của Trương Yến, nhưng nếu nói nàng đi lên liền muốn giết chết chúng ta, cái này không khỏi khoa trương quá rồi?

Âm bảo thứ năm trăm chín mươi tám.

Thử tiền bối phảng phất nhìn thấu tâm tư của ta, hừ một tiếng nói: "Không tin ta sẽ cho ngươi nhìn một chút!"

Nói xong hắn đánh máy truyền tin cho Phùng Viễn chinh chiến, sao lại phì phò mắng: "Đêm qua vợ ngươi thiếu chút nữa đem Lý Ma Tử hại chết, hiện tại hắn nhất định phải cầm quan trắc đi công an cục báo án! Chúng ta căn bản không ngăn được, ngươi mau trốn đi cho lão bà của ngươi."

Sau khi tắt máy truyền tin, thử tiền bối bảo Lý mặt rỗ đi tới cục diện công định gần đây nhất, còn chúng ta thì lại lén lút cản một chiếc xe xe ngựa đang đi ở phía sau.

Bởi vì Trương Yến gia cách nơi này một đoạn thời gian, Lý mặt rỗ cố ý đi lại rất chậm, nếu quả thật như Thử tiền bối nói, Trương Yến nghe được tin tức, nhất định sẽ không tiếp tục tận trở lại ngăn cản Lý mặt rỗ.

Ngón tay lái xe dần dần cũng nhìn ra bọn ta ăn ý với Lý mặt rỗ, buồn bực hỏi: "Huynh đệ, các ngươi hát kiểu gì vậy?"

"Ôm cây đợi thỏ!"

Ta mỉm cười, thuận tay lấy ra năm trăm đồng tiền đập vào xe, ý là nói cho tài xế biết xe tốt, anh không thiếu tiền.

Cứ như vậy qua hơn hai mươi phút, tuy Lý Ma Tử đã tận khả năng thả chậm tốc độ, nhưng vẫn tới cửa Công An cục, hắn dè dặt nghiêng đầu nhìn về phía chúng ta.

"Có phải chúng ta đoán sai không?" Ta nhẹ giọng hỏi.

"Không thể nào, ngươi tên Lý Ma Tử tiếp tục đi vào trong." Thử tiền bối nói.

Ta chỉ có thể viết thư cho Lý Ma Tử để hắn vào, Lý Ma Tử xem xong buồn bực muốn vào cuộc.

Mắt thấy sắp đi vào Công An cục, ngay cả lông mày Thử tiền bối cũng không khỏi cau lại, không ngờ đúng lúc này trên đường đột nhiên lao ra một chiếc xe trực tiếp hướng Lý Ma Tử đánh tới, xem ra tư thế rõ ràng là muốn đập chết hắn!

"Nhanh, bám sát vào chiếc xe này!"

Ta tinh thần lập tức tỉnh táo, vội vàng bắt chuyện với lái xe xe, bởi vì Lý mặt rỗ đã sớm đi chuẩn bị, vừa thấy tình huống không đúng "Vèo" một cái liền chuồn vào phòng làm việc của Công An cục.

Xe kia thấy đánh lén không thành, quay đầu nhanh chóng chạy ra đường, viên ngoại trách nhiệm trong phòng nhìn thấy cảnh này thì cau mày ra mắng hai câu, sau đó làm xong việc...

Ta không quản Lý mặt rỗ, gọi xe xế xế liều mạng đuổi theo, tốc độ của chiếc xe kia cực nhanh, hơn nữa kỹ thuật xe cộ ngang ngược, không ngừng xuyên qua lại giữa xe. Tốt là lái xe của chúng ta cũng có kinh nghiệm nhất định, tuy khoảng cách càng lúc càng lớn nhưng miễn cưỡng còn chưa mất.

Trong lúc này, Thử tiền bối đưa tin cho Phùng Viễn, vừa hỏi rõ Trương Yến quả nhiên đi ra ngoài xe.

Thử tiền bối quyết định thật nhanh, khiến hắn không tiếc mọi giá mở gian phòng của Trương Yến, xem xem có thể tìm được Thiết Yến Tử không? Nếu có thể tìm được lập tức bắt Thiết Yến Tử đi Lý Thu Thủy gia chờ chúng ta.

Dần dần người trên chiếc xe kia phát hiện chúng ta tồn tại, tốc độ ngược lại nhanh hơn, bất quá vẫn không thể quăng chúng ta ra.

Khi mở một mảnh ruộng ngoài thành, xe phía trước đột nhiên ngừng lại. Ta cho rằng Trương Yến muốn chạy trốn, không ngờ cô không xuống xe, mà giống như là cố ý dừng lại ở đó chờ chúng ta.

Đợi chúng ta đuổi theo xong, mới phát hiện trong xe căn bản không có ai!

"Mẹ nó, chuyện quái quỷ gì thế này?"

Tài xế là vì tò mò nên đi theo chúng ta xuống xe, thấy cảnh này sắc mặt lập tức trắng bệch, lắp bắp hỏi: "Đại huynh đệ, các ngươi, rốt cuộc các ngươi làm cái gì vậy?"

"Bắt quỷ!"

Tài xế nghe xong sửng sốt ít nhất phải đợi ba giây, sau đó vèo leo lên xe một làn khói chạy trốn.

Ta không quản hắn nữa, mà là hỏi Thử tiền bối bước tiếp theo nên làm gì.

Con mắt Thử tiền bối xoay chuyển như đang suy nghĩ điều gì, qua hồi lâu mới bừng tỉnh đại ngộ hỏi: "Lý Ma Tử liên hệ với ngươi chưa?"

"Không có nha... Sao.."

Ta nghi hoặc mở miệng, nhưng chỉ nói được phân nửa thì trong lòng đột nhiên cả kinh. Dựa theo tính cách của Lý Ma Tử, mặc dù không đuổi kịp cũng sẽ không ngừng cười cho ta nghe, nhưng từ khi chúng ta theo dõi chiếc xe này đến hiện tại, hắn không liên hệ với ta dù chỉ một lần!

Nếu trong xe không có ai, người vừa rồi đi xe hiển nhiên là Âm Linh, vậy Yến kia đi đâu?

Nghĩ đến đây ta và Thử tiền bối liếc nhau, không hẹn mà cùng kêu lên: "Trúng kế rồi!"

Chắc chắn Trương Yến đã nhận ra ý đồ của chúng ta, cho nên cố ý đâm lừa chúng ta, sau đó đi đối phó Lý Ma Tử.

Chúng ta vội ngăn cản một chiếc xe chạy về, dọc theo đường đi không ngừng chuyển điện cho Lý Ma Tử, mỗi lần đều có thể thông báo nhưng đều không ai nhận, Thử tiền bối lắc đầu nói đừng đánh nữa, chờ máy truyền tin là được rồi.

Dứt lời hắn liền bảo tài xế trực tiếp đổi đường đi đến nhà Lý Thu Thủy, lúc đến gần Phùng Viễn viễn viễn viễn dịch quyên cho ta một quyển. Nói hắn đem cửa phòng ngủ đá văng ra, từ bên trong quả nhiên tìm được một Thiết Yến Tử, hiện tại đã ở trong nhà Lý Thu Thủy. Ta nghe xong hoan hỉ ngoại, có Thiết Yến Tử trong tay, Trương Yến cũng không dám làm gì Lý Ma Tử!

Đợi sau khi Lý Thu Thuỷ gia, Thử tiền bối cầm lấy Thiết Yến Tử, híp mắt quan sát cẩn thận.

Ta suy nghĩ một chút, cảm giác được Trương Yến hẳn là không biết là Phùng Viễn chinh trộm đi Thiết Yến tử, để chắc chắn về sau còn có thể biết được hướng đi của nàng, ta liền để cho Phùng Viễn viễn chinh trở về, để diễn cho vui vẻ, sau khi hắn đồng ý còn đập trên người hắn mấy quyền.

Sau khi Phùng Viễn chinh phục rời đi, ta nhận lấy Thiết Yến Tử từ trong tay Thử tiền bối, phát hiện thứ này thật đúng là rất sống động, lông vũ trên người xinh đẹp dị thường, tư thế giương cánh bay cao. Nếu như chỉ dựa vào mắt thường nhìn không được thì rất khó biết đây là giả.

Con Thiết Yến Tử này đặt trong tay nặng trịch, sờ lên những sợi tơ lạnh, nhưng trừ nó ra, ta cũng không nhìn ra cái gì khác nữa, dù lau hai giọt nước mắt trâu cũng không cảm nhận được chút âm khí nào.

Ta nghĩ là vô cùng khó hiểu, chơi đùa với Thiết Yến Tử hỏi: "Chẳng lẽ thứ này không phải âm vật?"

"Không, thứ này chính là âm vật!"

Thử tiền bối cắn một cái, sau đó có chút lo lắng nói: "Chúng ta không nhìn ra được, rất có thể nó đã hòa làm một thể với Âm Linh, trở thành Âm Bảo trong vạn người không có một."

Ta nghe xong không khỏi giật nảy cả mình, tuyệt đại bộ phận âm vật đều là một tia hồn phách còn sót lại khi còn sống bám vào ở phía trên, giống như là ký sinh vậy, chỉ cần đem hồn phách bóc ra, âm vật cũng trở thành đồ cổ bình thường.

Nhưng một khi hồn thể kết hợp, vậy có nghĩa là chỉ âm vật tiến hóa thành âm bảo trong truyền thuyết! Cũng giống như nhục thân và hồn phách người giao hòa, như vậy chúng ta căn bản không nhìn ra, mà loại âm vật này nếu bị điều khiển, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Nhưng loại âm vật này có tử huyệt, chỉ cần phá hủy âm vật, mặc cho âm linh lợi hại cũng chỉ có thể tan thành tro bụi.

Mà thủ đoạn của Trương Yến từ tối hôm qua đến bây giờ, thoạt nhìn rất giống như là hồn thể kết hợp, giải thích vì sao lúc ta đánh âm linh nàng cũng sẽ đau đớn, cho nên dù chúng ta lấy được Thiết Yến Tử, cũng không thể hủy hoại, bằng không rất có thể sẽ làm hại đến Trương Yến.

Trước mắt cho dù nàng biến thái đến đâu, cũng là bị âm linh đầu độc, điểm này ta vẫn có thể phân biệt được. Huống chi Thiết Yến Tử này nhìn qua nội tình trong lịch sử rất trọn vẹn, không khéo vẫn là một kiện bảo bối.

Cũng không lâu lắm Phùng Viễn chinh đã về máy truyền tin cho ta, hắn nói mình đã đến nhà, xem ra Trương Yến vẫn chưa trở về. Ta sợ chậm trễ Lý Ma Tử bị nàng vắt khô, liền để Phùng Viễn chinh chủ động đưa tin cho Trương Yến, nói chúng ta cưỡng ép xông vào nhà cướp đi Thiết Yến Tử.

Liên lạc xong, ta lẳng lặng chờ đợi, Thử tiền bối vỗ ta, có chút tức giận nói: "Ngươi nghĩ đến Phùng Viễn chinh sao? Nếu Trương Yến không tin hắn, rất có thể sẽ giết chết hắn!"

"Không thể nào?"

Ta nghe xong cảm thấy có chút khó hiểu, dựa theo tính cách hiện tại của Trương Yến, nếu nàng muốn giết Phùng Viễn chinh đã sớm giết, sẽ không đợi tới bây giờ. Nhưng nếu Thử tiền bối nhắc tới nơi này, ta liền phát cho Phùng Viễn chinh một lá thư, để hắn chú ý an toàn, tình huống không đúng lập tức giải tán.

Sau đó chúng ta lẳng lặng chờ đợi, không lâu lắm Lý Ma Tử đột nhiên gọi máy truyền tin tới, ta hít một hơi thật sâu, nhưng không có mở miệng trước.

"Xem ra ngươi thật đúng là giữ được bình tĩnh! Tên mặt rỗ Bát Quái này phỏng chừng cũng vô dụng, ta tiễn hắn lên đường vậy!"

Thanh âm âm trầm u ám của Trương Yến từ một đầu khác của máy truyền tới, nàng vừa dứt lời, ta liền nghe thấy Lý Ma Tử hét thảm một tiếng, tiếp theo vọt tới thông tin bị mất cốt khí hô to: "Trương tiểu ca, mau cứu ta..."

Con chim thứ năm trăm chín mươi chín tập kích, Huyễn tư linh phát uy!

Ta chỉ có thể cau mày để cô bé không động tới Lý Ma Tử.

Trương Yến cười hắc hắc nói: "Chẳng muốn nhiều lời với ngươi! Hoặc dùng Thiết Yến Tử đổi Lý Ma Tử, hoặc là chờ nhặt xác hắn đi."

Nàng nói xong ta liền nhìn về phía Thử tiền bối, Thử tiền bối khẽ gật đầu, lúc này ta mới đồng ý. Trương Yến phát ra một nụ cười như đã thực hiện được, để cho ta một mình đêm nay đi vườn thú ngoại thành tìm mình.

"Xem ra nàng vẫn sợ ngươi, gọi tên đạo tính để một mình ta đi." Ta nhún vai, bất đắc dĩ nói với Thử tiền bối.

Thử tiền bối lườm ta một cái, nói đây rõ ràng chính là Hồng Môn Yến, ngươi còn ngồi nơi này cười.

Nói xong đoạt lấy điện thờ đánh cho Phùng Viễn chinh, hỏi tình huống nơi ở của hắn. Ta không khỏi có chút không nói được, lão gia hỏa này rõ ràng có điện ỷ của Phùng Viễn chinh, nhưng mỗi lần đều phải dùng điện thờ, chỉ vì tiết kiệm phí mấy đồng tiền điện thoại.

"Ngay từ đầu nàng ta thật sự nghi ngờ ta, ánh mắt kia giống như muốn giết ta vậy!"

Phùng Viễn chinh khách sợ hãi nói. Ông ta nói nếu tố chất tâm lý thiếu chút nữa, thì vừa rồi đã ăn nói chắc chắn.

Thấy Phùng Viễn chinh không có việc gì, Thử tiền bối cũng yên lòng, trực tiếp nằm xuống ghế dựa ngủ. Lý Thu Thủy rất nhiệt tình mời ông ta lên lầu nghỉ ngơi, ông ta khoát tay nói mình là một lão đầu tử cặn bã ngủ ở đâu cũng thế, ta không khỏi vui vẻ, trong lòng tự nhủ hôm nay mặt trời đã tính là mọc ở phía tây rồi.

Sau đó ta lại cùng Lý Thu Thủy hàn huyên vài câu, liền tìm một gian phòng trống ngủ say.

Chạng vạng rời giường ăn chút cơm, ta mang theo Thiên Lang Tiên cùng Huyễn Tư Linh xuất phát, cân nhắc đến Âm Linh sợ chuột, ta liền mang bản mệnh chuột tiền bối giả ở trong túi.

Như vậy vừa có thể chấn nhiếp Âm linh, còn có thể thuận tiện cho việc Thử tiền bối tìm được vị trí của ta thật tốt!

Nghe thấy cái tên của vườn thú hoang ở ngoại thành cũng không có gì đặc biệt lắm, trên đường vừa nghe ngóng về tài xế, tài xế thì bĩu môi nói đó cũng có thể gọi là vườn thú? Gọi là lồng chim còn tạm được.

Hóa ra cái gọi là vườn thú hoang này nói thẳng ra chính là một công viên trống trải, bên trong nuôi mấy con chim mà thôi, bình thường để bách tính ra ngoài thành đi tản bộ mà thôi.

Sau khi đến nơi, ta phát hiện xung quanh ngay cả đèn cũng không thèm đóng, theo lái xe đi, toàn bộ công viên đều rơi vào một màu đen kịt!

Ta đứng nguyên tại chỗ một hồi, chờ sau khi thích ứng bóng đêm rồi mới chậm rãi đi vào. Công viên cực kỳ trống trải, thậm chí đến ghế ngồi cũng không thấy, tầm mắt có thể nhìn thấy khắp nơi đều là bãi cỏ, đi được khoảng hai trăm mét ta mới tìm được một tảng đá thấp, dứt khoát ngồi ở phía trên.

Gió đêm thổi qua người có chút lạnh lẽo, ta châm một hơi thuốc, cẩn thận từng li từng tí nhìn xung quanh. Nếu Trương Yến đã lựa chọn tới đây, chắc chắn nàng sẽ tới trước ta. Hiện tại đoán chừng nàng đang nấp trong góc nào đó nhìn chằm chằm ta.

Lúc này một con chim từ xa bay tới, líu ríu ở không trung, ta không khỏi hứng thú, trong lòng tự nhủ con chim này rất khác loài, đêm hôm khuya khoắt còn ra ngoài lắc lư, liền nhìn chằm chằm nó, chim chóc giống như có linh tê trong lòng ta, vậy mà bay về phía ta.

Ta đang nhìn, túi áo đột nhiên rung động một trận, ngay sau đó liền nghe tiếng kêu chi chi chi của bản mạng chuột! Nó theo Thử tiền bối đã nhiều năm như vậy đã sớm có linh tính, ở thời điểm mấu chốt này mà kêu gọi ta nhất định là để nhắc nhở ta gặp nguy hiểm.

Sau giây lát sững sờ, ta liền đột nhiên phục hồi tinh thần, liếc mắt liền thấy con chim kia cực tốc hướng ta bay tới, móng vuốt lóe hàn quang vươn tới trước, rõ ràng muốn công kích ta!

Lúc này muốn phản kích cũng không kịp, ta vô thức nghiêng đầu, cơ hồ cùng lúc nó xẹt qua bên tai ta, móng vuốt sắc bén nháy mắt cào rơi một tầng tóc của ta.

"Mẹ nhà ngươi!"

Ta rên lên một tiếng, tức giận mắng một câu. May mà bản mạng thử đã nhắc nhở ta, nếu như lúc nãy không quay đầu lại, con chim này chắc chắn sẽ mổ con mắt ta lườm nguýt một cái mất.

Mà sau khi con chim kia bắt ta bị thương, tốc độ phi hành rõ ràng chậm lại, cũng chỉ bay được khoảng mười mét, cuối cùng vô lực đáp xuống mặt đất hai cái cánh đã không còn động tĩnh.

Vừa chạy qua đã thấy con chim này chết hẳn, thi thể cứng rắn giống như đã chết một thời gian ngắn, xem ra vừa rồi là Âm Linh đang khống chế thi thể con chim này.

Không biết tại sao, ta nghĩ tới cách lái xe nói nơi này là lồng chim, lập tức hiểu được tại sao Trương Yến chọn nơi này như vậy! Chắc là nàng muốn dùng những con chim này đối phó ta.

Nghĩ đến đây ta liền sợ hãi, nhưng không phải sợ Âm Linh, mà là nghĩ đến hình ảnh chim bay đầy trời tấn công ta, chân cũng có chút nhũn ra.

Thật sự là sợ cái gì đến cái đó, ta còn chưa nghĩ ra nên đối phó như thế nào, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào, ta quay đầu lại chỉ thấy đủ loại chim chóc rợp trời rợp đất hướng ta bay tới! Toàn bộ chúng nó giống như tên lửa, lúc xông tới căn bản không có vỗ cánh, rõ ràng đã chết như con chim kia.

Không nghĩ tới Trương Yến vì đối phó ta mà giết nhiều con chim như vậy, ta sợ hãi đồng thời lại có chút phẫn nộ!

Trước mắt bên người chỉ có Thiên Lang Tiên cùng Huyễn Tư Linh, Thiên Lang Tiên đối phó loài chim có thể tích tương đối nhỏ căn bản là vô dụng, ta do dự một chút lấy ra Huyễn Tư Linh ra dùng sức lắc.

Âm Linh khẳng định là dựa vào ý niệm để điều khiển những con chim này, mà Huyễn Tư Linh lại chuyên đối phó huyễn thuật, giữa hai thứ có chung tính nhất định, ta cảm thấy nó ít nhiều cũng có thể cho ta tranh thủ chút thời gian.

Quả nhiên, theo tiếng chuông vang lên, đám chim ở hàng trước nhất vùng vẫy mấy lần, tiếp theo là bịch bịch rơi trên mặt đất.

Ta không ngờ Huyễn Tư Linh có tác dụng như vậy, thậm chí còn chủ động áp sát bầy chim. Mắt thấy càng ngày càng nhiều chim chóc ngã trên mặt đất, trong lòng ta dần dần trầm tĩnh lại.

Nhưng vào lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, là số hiệu của Lý mặt rỗ, ta một tay lắc chuông một tay, điên cuồng hét lên: "Trương Yến, mẹ nó ngươi chơi đủ chưa?"

"Hình như ta rất sợ cái chuông trong tay ngươi, cho nên ngươi phải vứt nó đi!"

Trương Yến nói xong thản nhiên cười, tiếp theo Lý Ma Tử lại nói, hắn mang theo nức nở cầu xin ta đem Thiết Yến Tử trả lại cho Trương Yến, còn nói chỉ cần sau này không nhúng tay vào việc này, Trương Yến sẽ không tìm chúng ta gây phiền phức nữa.

Sau khi hắn nói xong, Trương Yến đã treo chung hôn, ta xem cái bàn đã tắt, trong lòng nghẹn một hơi không phun ra được.

Vứt Huyễn Tư Linh đi, ta thật sự không còn vũ khí phòng thân gì nữa, nếu như không để mặc kệ Lý Ma Tử nhất định sẽ bị tra tấn, âm thanh bên trong máy truyền tin vừa nãy đã suy yếu cực độ.

Cân nhắc liên tục, ta cắn răng quát: "Ma rỗ, nếu ngươi chết, ta sẽ giúp ngươi chăm sóc người nhà!"

Nói xong ta lại lay chuông, đồng thời dùng hết toàn lực chạy vào giữa đám chim chóc kia.

Y theo trạng thái hiện tại của Trương Yến, khiến cho nàng buông tha chúng ta quả thực là si tâm vọng tưởng, một khi ta buông Huyễn Tư Linh xuống chỉ sợ ta và Lý Ma Tử cũng không sống được, biện pháp duy nhất chính là cứng đối cứng.

"Đủ rồi!"

Lúc này phía sau truyền đến âm thanh phẫn nộ của Trương Yến, ta phản xạ nhìn sang, chỉ thấy nàng đẩy Lý Ma Tùng từ phía sau một tảng đá đi ra. Hai tay Lý Ma Tử bị trói ngược lại cùng một chỗ, ánh mắt nhìn hắn có chút quái dị.

"Sao vậy, thấy mấy con chim này không ổn nên không nhịn được nữa à?" Ta lạnh lùng hỏi.

Trương Yến nghe được lời giễu cợt của ta, thẹn quá hóa giận rút ra một lưỡi dao găm đâm vào đùi Lý Ma Tử một đao, Lý Ma Tử kêu thảm "A" một tiếng.

"Đừng nhúc nhích!"

Ta biết đối phó với loại mất đi lý trí này chỉ có một biện pháp, lập tức trực tiếp lấy từ trong lòng ra Thiết Yến Tử, tiếp đó cắn chót lưỡi phun một ngụm máu tươi lên đầu Thiết Yến Tử.

Lúc trước lấy nàng là bởi vì không nhìn thấy vị trí của nàng, mệnh căn của nàng ở trong tay ta, còn không phải theo ta chơi sao?

Quả nhiên, một ngụm máu tươi chảy xuống cả người Trương Yến run rẩy vài phần, chủy thủ trong tay bốp một tiếng rơi trên mặt đất.

Nhưng rất nhanh nàng đã khôi phục bình thường, mạnh tay bóp cổ họng Lý Ma Tử, chậm rãi tăng cường độ. Lý Ma Tử vô thức dùng hai chân trơ mắt nhìn mặt đất, một đôi mắt lồi ra ngoài, hiển nhiên chống đỡ không được bao lâu nữa.

Cũng may ta đã sớm chuẩn bị, xuất ra phân chuột chuột tiền bối cho ta, liền bôi lên người Thiết Yến Tử.

Phân chuột vốn không có công năng trừ tà, nhưng lần này âm linh đặc biệt sợ chuột, phân chuột tự nhiên thành lợi khí.

"Ngươi... ngươi mau lau đi thứ dơ bẩn đó! Nếu không ta giết cái tên tê chết bầm này... ói!"

Sắc mặt Trương Yến đột nhiên thay đổi, lực đạo trên tay hiển nhiên buông lỏng xuống, nàng vừa nhổ nước bọt vừa hổn hển quát.

Ta thừa cơ đi về phía trước, nghĩ đến việc bất ngờ cướp Lý Ma Tử lại. Nàng không ngờ, nhìn ra mục đích của ta, liều lĩnh bóp chặt cổ Lý Ma Tử, điên cuồng hét lên: "Hoặc là chúng ta trao đổi, hoặc là cá chết lưới rách!"

Hiển nhiên là cô sợ, chúng ta đang chờ câu này. Bởi vì chúng ta đã biết tình huống đại khái của Thiết Yến Tử, cũng không thể phá hủy nó thật, cho nên trong tay có Thiết Yến Tử quan hệ không lớn hay không, dùng nó đổi lấy Lý Ma Tử là vô cùng có lợi.

Thế thì ta không nói nhảm nữa, cách mấy mét thì gọi cô bé: "Cô tránh hắn ra trước đi. Đợi hắn đi vào rồi ta sẽ lại ném Thiết Yến Tử cho cô!"

"Dựa vào cái gì?"

"Chỉ bằng tốc độ ngươi nhanh hơn ta!" Ta đối đáp gay gắt.

Đồng thời lén lút thả bản mạng chuột từ trong túi áo ra ngoài, nó vèo một cái chui vào bụi cỏ sau lưng ta.

Trương Yến nghe ta nói xong không phản bác nữa, buông Lý Ma Tử ra. Mặt Lý Ma Tử dại ra, chậm rãi đi về phía ta, chắc là bị Trương Yến nhéo lên.

Đợi sau khi Lý mặt rỗ đi tới trung gian, ta đột ngột quát lên: "Cho ngươi!"

Trương Yến Mãnh ngẩng đầu nhìn lại, cùng lúc đó ta lấy ra Thiết Yến Tử mãnh liệt ném qua hướng bản mạng chuột chạy đi.

Trương Yến thấy thế liều mạng chạy tới, ta nhân cơ hội lôi kéo Lý Ma Tử chạy ra ngoài.

Ngắn ngủn vài giây sau, Trương Yến kêu lên một tiếng chói tai, sau đó nàng xé rách cõi lòng hét lớn: "Ta muốn giết con chuột thối kia!"

Khóe miệng ta lộ ra một vòng ý cười, lôi kéo Lý Ma Tử chạy nhanh ra ngoài, đợi đến cửa công viên, Thử tiền bối đã tới, hắn dùng ánh mắt đánh tiếng chào hỏi với ta, sau đó nhanh chóng hướng phía Trương Yến giết tới.

Trước khi đến đây chúng ta đã thương lượng xong, ta đem Lý mặt rỗ đổi lại, lại lợi dụng âm linh sợ nhược điểm của chồn chuột, để bản mạng thử ngăn chặn nàng, sau đó Thử tiền bối đi lên triệt để thu phục nàng!

Chương số sáu trăm linh linh thứ ba Hán cung Phi Yến.

Sau khi ra khỏi cửa công viên, ta lo rằng một mình Thử tiền bối không đối phó được Trương Yến, thì cởi dây thừng trên người Lý Ma Tử ra, để hắn nghĩ cách đánh xe trước đi tìm Phùng Viễn chinh.

Nói xong ta xoay người định chạy vào trong, lại bị Lý Ma Tử bắt được. Hắn trầm giọng mở miệng nói: "Phùng Viễn chinh đã chết."

"Cái gì vậy?"

Ta nghe nguyên vẹn cá nhân sững sờ tại chỗ, Lý Ma Tử gật gật đầu nói Phùng Viễn chinh bán đứng Trương Yến đã bị nàng phát hiện, Trương Yến dưới cơn giận dữ đã giết hắn.

"Nói như vậy, Trương Yến dẫn chúng ta đến đây là một cái bẫy?"

Trong lòng ta lộp bộp một tiếng, nhưng không ngờ vấn đề lại xuất hiện ở đâu. Lúc này trên mặt Lý Ma Tử nở nụ cười, nói ngươi không cảm thấy bây giờ đã muộn rồi sao?

"Có ý gì."

Ta nhìn Lý Ma Phàm khác thường, đáy lòng đột nhiên dâng lên một tia dự cảm chẳng lành, muốn lui về phía sau cũng đã không còn kịp nữa rồi. Lý Ma Tử vèo một cái lấy ra một con dao găm từ trong túi áo, cắm thẳng vào trong bụng ta, lạnh lùng nói: "Đi chết đi!"

Ta chỉ hoàn toàn cảm thấy bụng truyền đến một trận áp lực, nhưng lại không cảm thấy đau đớn, cúi đầu nhìn mới phát hiện một đao này của Lý Ma Tử đã đâm vào la bàn trong túi của ta.

Hắn thấy ám sát thất bại, cắn răng nhổ dao găm ra muốn cắt cổ tự sát. Hiển nhiên là hắn đã bị mê hoặc tâm trí, Âm Linh biết chỉ có một cơ hội, bị ta may mắn chạy thoát sau này nàng đã muốn giết chết Lý Ma Tử.

"Cút mẹ ngươi đi!"

Ta đột nhiên ra tay bắt lấy cổ tay Lý Ma Tử, sau đó ngón trỏ và ngón giữa tay kia khép lại, dùng sức đâm vào mi tâm Lý Ma Tử một cái.

Lý Ma Tử lúc ấy hai mắt trợn tròn hôn mê bất tỉnh, ta sợ Âm Linh lại giở trò thiêu thân gì đó, nắm Thiên Lang Tiên cảnh giác nhìn bốn phía.

Qua năm sáu phút, Thử tiền bối từ bên trong thở hồng hộc đi ra, mặt mũi tràn đầy vẻ tiếc nuối, để nàng chạy mất.

"Bình thường, ta sẽ không tính đêm nay lưu nàng lại!"

Thử tiền bối trở về, ta cùng Lý Ma Tử an toàn, ta thở phào nhẹ nhõm, hỏi hắn có thấy rõ thứ gì quấy phá hay không.

"Một bóng dáng màu xanh lá, mơ hồ có thể nhìn ra là một nữ nhân mặc váy xanh lá, cái khác thì không biết, tốc độ của mấy mụ nương kia quá nhanh..."

Thử tiền bối hùng hùng hổ hổ nói, sau đó hắn nhìn thoáng qua Lý Ma Tử và chủy thủ rơi trên mặt đất, nhàn nhạt mở miệng nói: "Coi như tiểu tử ngươi mạng lớn!"

Ta xấu hổ cười cười, kéo Lý mặt rỗ đánh xe quay về tân quán, vì phòng ngừa Trương Yến nửa đêm lại đến giở trò, ta cùng Thử tiền bối chuyên môn bố trí mấy đạo trận pháp ở phòng của Lý mặt rỗ, cam đoan chỉ cần có động tĩnh là có thể kịp thời tới.

Theo lý thuyết mà nói, lăn lộn một ngày, ta nên nằm xuống giường thì ngủ mới phải, nhưng nằm xuống rồi lăn qua lộn lại mới ngủ không được, luôn cảm thấy quên mất chuyện gì.

Cũng may thời gian không quá muộn, ta thử gửi một lá thư cho Doãn Tân Nguyệt, hỏi nàng ngủ sao? Không ngờ nàng nhanh chóng về máy móc, hỏi ta sao còn chưa ngủ.

Nơi nàng đang hò hét loạn lên, hiển nhiên là đang thức đêm quay kịch, ta chưa nói chuyện với nàng bên này, tùy tiện nói vài câu, để nàng làm xong việc nghỉ ngơi sớm liền treo khăn xích...

Thành thật mà nói, mặc dù ta kết hôn với Tân Nguyệt, nhưng cũng làm việc khác trước khi kết hôn. Mặc dù tình cảm của chúng ta rất ngọt ngào, nhưng như vậy cũng không phải là chuyện gì, ta chỉ muốn đợi vụ buôn bán này xong, phải nghỉ ngơi thật tốt một năm rưỡi năm rồi tiếp đón nàng, đi đến nơi nàng muốn đi, nhìn một chút Lam Thiên Bạch Vân, nghĩ đến khóe miệng của ta không nhịn được mà vểnh lên.

Lúc này tiếng lá thư lại vang lên, ta nghĩ cô ấy lại có chuyện gì, vừa mở ra nhìn thì ra là Phùng Viễn đã phát tới.

Phùng Viễn chinh chiến!

Ta cuối cùng hiểu được vừa rồi mình vì cái gì mà tâm thần bất an, Lý mặt rỗ nói Phùng Viễn chinh đã bị giết, nhưng bây giờ hắn lại phát lá thư cho ta, chuyện này rốt cuộc là sao?

Đương nhiên, có khả năng là Trương Yến cầm điện võng của hắn đến để nói chuyện với ta, vì lẽ đó ta dứt khoát quay về điện thoại, không nghĩ tới bị đối diện ngắt nút, ngay sau đó lại có một lá thư: Trương đại sư, hiện tại ta không thể viết điện thoại nữa, ta cho ngươi nói cho ngươi biết, hình như ta phát hiện thứ đó là ai!

"Ai?"

Vừa nghe lời này, ta đã ngồi phắt dậy từ trên giường.

Nhưng qua hồi lâu cũng không có đọc lại lá thư, nghĩ tới nghĩ lui, ta thủy chung không cách nào xác định bia đá có phải bản thân Phùng Viễn chinh chiến hay không?

Nếu như hắn thật sự bị ngộ hại, vậy bây giờ chúng ta đi qua đó chính là tự chui đầu vào lưới. Nhưng nếu không đi, ta lại không cam lòng, cuối cùng đành phải gõ cửa Thử tiền bối, hỏi hắn làm thế nào bây giờ.

Thử tiền bối xoa xoa đầu nói: "Đi, tại sao không đi?"

Ta hơi sửng sốt, rất nhanh liền phản ứng lại, quan tâm có phải là bẫy hay không, chỉ cần có thể thấy rõ ràng khuôn mặt Âm Linh là được. Nghĩ đến điều này ta không khỏi có chút khinh bỉ chính mình, cảm giác sau khi kết hôn lá gan mình rõ ràng biến nhỏ đi.

Sau đó ta gọi Lý Thu Thủy tới đây, có nàng nhìn Lý mặt rỗ, ta cũng không còn phải lo lắng gì nữa. Lúc này ta và Thử tiền bối cùng nhau chạy về nhà Phùng Viễn chinh chiến.

Đến cửa khu nhỏ vừa chuẩn bị cho hắn quay điện, phía sau liền truyền đến âm thanh suy yếu: "Trương đại sư, ta ở đây."

Ta quay đầu nhìn lại, phát hiện Phùng Viễn chinh phạt từ trong bồn hoa bò ra, động tác của hắn thập phần chậm chạp, giống như là bị thương. Ta nhanh chân chạy tới đỡ hắn lên, phát hiện sắc mặt hắn tái nhợt, toàn thân đầy sương nước và bùn đất, xem ra đã nằm bò ở bên trong từ lâu rồi.

Trên cổ có vết cắt rõ ràng, chỗ cổ áo còn mơ hồ có vết máu, ta vội vàng hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì.

"Vốn dĩ ta đã giấu giếm rồi, ai biết vị huynh đệ của ngươi đột nhiên mở miệng bán đứng ta..."

Phùng Viễn chinh nói gần nói xa đều tỏ vẻ oán trách Lý Ma Tử, ta không nỡ nói ra đó là Lý Ma Tử bị mê hoặc tâm trí, hi vọng hắn không để bụng.

"Nguyên lai là có chuyện như vậy!" Phùng Viễn chinh nói cho chúng ta biết, lúc ấy Trương Yến trực tiếp bóp cổ gã, phản kháng thế nào cũng vô dụng, bởi vì sức lực của Trương Yến lớn kinh người.

Cũng may Phùng Viễn chinh chỉ bị bóp hôn mê bất tỉnh, bị ném vào phòng vệ sinh. Sau khi tỉnh lại, hắn phát hiện TV trong phòng khách mở ra, liền cẩn thận từng li từng tí bò tới cạnh cửa xem. Hắn phát hiện Trương Yến đang ngồi trên giỏ xem TV, vừa lau nước mắt vừa nhìn, vẻ mặt u oán và không cam lòng, khí chất cả người Trương Yến đã thay đổi, trông như một người khác.

"Nàng xem TV gì vậy?" Ta nôn nóng hỏi.

Phùng Viễn chinh không hề nghĩ ngợi nói: "Lam Hán cung phi yến, phim truyền hình này rất già rồi, trước kia cũng chưa từng thấy nàng, gần đây lại xem một lần nữa! Ta vẫn không chú ý vấn đề này, mãi cho tới hôm nay phát sinh nhiều chuyện như vậy, ta mới vừa phát hiện ra vấn đề có thể xuất hiện ở chỗ này."

Ta nghe nhanh chóng dùng điện thoại của Thang Phi Yến Chử tìm tòi bản phim truyền hình này, biết được đây là một bộ kể chuyện Hán Thành Đế cùng với Ái phi Triệu Phi Yến, tỷ muội Triệu Hợp Đức.

Nghe nói Triệu Phi Yến là một trong những mỹ nữ nổi tiếng thời cổ đại, nguyên lai là thị nữ trong phủ Dương A công chúa, một lần Hán Thành Đế cải trang tới thăm, trong lúc vô ý phát hiện sự tồn tại của Triệu Phi Yến. Trong phút chốc đã bị ánh mắt câu người của Triệu Phi Yến làm cho nước miếng chảy ròng ròng.

Hơn nữa Triệu Phi Yến dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, biết nhảy đủ loại vũ diễm, thậm chí có thể khiêu vũ "Bàn tay" trong tay người khác, lần này liền khơi dậy dục vọng chinh phục Hán thành Đế, đêm tối cũng may, rốt cuộc không thể rời bỏ nàng.

Sau đó Hán Thành Đế nghe nói Triệu Phi Yến còn có một muội muội tên là Triệu Hợp Đức, lớn lên vô cùng quyến rũ, thậm chí ngay cả Triệu Phi Yến cũng không sánh bằng. Vì thế Triệu Hợp Đức triệu vào hậu cung cùng nhau hầu hạ mình, kết quả Triệu Hợp Đức này lại là một con kỹ nữ tâm cơ, không ngừng lừa gạt Hán thành Đế, khắp nơi đè ép tỷ tỷ của mình, cuối cùng thành công thượng vị, mà Triệu Phi Yến lại dần dần bị lạnh nhạt...

Ta xem xong những tài liệu này, lại liên hệ đến con Thiết Yến Tử kia, cùng với tính cách chanh chua của Trương Yến gần đây, tám chín phần mười là âm linh Triệu Phi Yến quấy phá, liền hỏi Thử tiền bối nên làm thế nào.

"Cái này còn cần phải hỏi ta sao? Lên đó đánh nàng!"

Thử tiền bối nói xong liền dẫn đầu đi vào khu nhỏ, hai người bọn họ tranh thủ thời gian đuổi theo, sau khi đến lầu dưới nhà bọn họ thì mỗi người ta và Thử tiền bối dán một cái Già Dương Phù, dưới sự dẫn dắt của Phùng Viễn, theo mương nước bò vào phòng vệ sinh nhà bọn họ.

Sau đó ta liền nghe thấy tiếng khóc nức nở của nữ nhân trong phòng khách truyền đến, đi đến khe cửa nhìn ra phía ngoài, quả nhiên giống như lời Phùng Viễn chinh nói, Trương Yến Chính Bà kính sợ nhìn Tuyên Hán Cung Phi Yến trong TV.

Mà trên người nàng rõ ràng tản ra một cỗ khí thể màu xanh lá, khiến nhiệt độ cả gian phòng giảm xuống không ít.

Tiếp nhận cuộc làm ăn này đến nay vẫn không thể nhìn thấy bản tôn âm linh, đến bây giờ nàng cuối cùng cũng lộ ra chân tướng, ta vội vàng nhỏ vài giọt nước mắt lên mí mắt, sau đó lại nhìn qua! Không ngờ phát hiện trong thân thể Trương Yến có một nữ nhân nhỏ mặc trang phục màu xanh biếc, con mắt nàng nhìn chằm chằm vào TV, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Xác định nàng là Triệu Phi Yến về sau ta lui về phía sau, hỏi thử tiền bối có muốn xông lên không? Thử tiền bối để ta ở lại phòng vệ sinh, chờ hắn chạy đến một phương hướng khác giết Triệu Phi Yến không kịp trở tay, nói xong liền bò ra khỏi cửa sổ.

"Đợi lát nữa sẽ giao thủ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ngươi vẫn tiếp tục giả chết. Nếu như nàng đi tới bên cạnh ngươi, ngươi hãy dùng nó bất ngờ cắm vào ót nàng!" Ta dùng điện thoại di động nói một đoạn, chờ Phùng Viễn chinh xem xong liền nhét Đào Hồn Hoa vào trong tay hắn.

Triệu Phi Yến cho là Phùng Viễn chinh chiến đã chết, chắc chắn sẽ không phòng bị hắn, mà cái ót là chỗ yếu hại của cơ thể người. Nếu Phùng Viễn chinh thật sự có thể xuất kỳ bất ý dùng Đào Hồn Hoa đánh trúng Trương Yến, thì hồn phách Triệu Phi Yến kia nhất định sẽ bị trục xuất ra ngoài!

Phùng Viễn Chinh hiểu ý, sau đó trực tiếp nằm trên mặt đất, ta không nói chuyện với lão nữa, cầm lấy Âm Dương Tán chuẩn bị sẵn sàng.

Trải qua mấy lần giao thủ, ta phát hiện Triệu Phi Yến dùng roi Thiên Lang này đối phó với tốc độ cực nhanh, rõ ràng đã ngoài tầm tay!

Triệu Phi Yến còn đang tiếp tục khóc, Thử tiền bối lại còn chưa động thủ. Mắt thấy thời gian Già Dương phù sắp trôi qua, ta không khỏi khẩn trương lên.

Khoảng mười phút sau, Triệu Phi Yến đột nhiên nhìn sang phòng vệ, trong lòng ta hơi hồi hộp, vừa cúi đầu nhìn thấy Già Dương phù đã mất tác dụng, toàn bộ khí tức trên người mình cũng hiện ra theo!

Ngay lúc ta không biết nên làm gì bây giờ, cánh cửa phòng ngủ phía sau Triệu Phi Yến "Phành" mở ra, Thử tiền bối từ bên trong nhảy ra hét lớn một tiếng: "Nghiệp chướng, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!"

Chương thứ sáu trăm lẻ. Song chiến Triệu Phi Yến.

Thử tiền bối nói xong, liền chộp tới Triệu Phi Yến.

Triệu Phi Yến hơi sững sờ, sau đó liền nhanh chóng từ ghế dựa bay ra ngoài, tránh thoát công kích. Ngay sau đó hai sợi váy màu xanh biếc từ sau lưng bay ra, vung vẩy đánh nhau với Thử tiền bối!

Thấy một màn này, ta không khỏi nhớ tới Nam Đường Hoàng Hoàng và Chu Nga Hoàng mà mình từng gặp, cảm giác trải qua hai người rất giống nhau, đều là tỷ muội cùng nhau hầu hạ quân vương, cuối cùng rơi vào kết cục bị bỏ rơi, sau khi chết vậy mà dùng vũ khí tương tự như vậy.

Chu Nga Hoàng dùng chính là ống tay áo, Triệu Phi Yến với bộ quần áo xanh biếc này chắc chắn cũng rất có lai lịch. Nghĩ tới đây, ta đang chuẩn bị kiểm tra một chút tư liệu chi tiết về Triệu Phi Yến, không ngờ Thử tiền bối lại đột nhiên quát: "Tiểu tử thúi, con mẹ nó ngươi đang ngây ra đó làm gì?"

Ta đột nhiên ngẩng đầu, phát hiện Thử tiền bối đã sắp không chịu nổi nữa, bị hai sợi váy của Triệu Phi Yến bức lui về phía sau từng bước, cuối cùng đành phải đem bản mạng chuột thả ra.

Triệu Phi Yến nhìn thấy động tác của bản mạng chuột thì nhất thời khựng lại, hét ầm lên hướng về phòng vệ sinh lui tới. Nàng khẳng định đã phát hiện ra ta, có thể là cảm thấy ta dễ đối phó hơn so với chuột, ta lập tức niệm chú ngữ, Lăng Không đem Âm Dương tán ném ra ngoài.

Lý niệm Đạo gia giảng giải vô vi, mặc dù là chú ngữ hàng yêu trừ ma cũng có một bước tiến lên, mỗi lần chúng ta niệm chú ngữ kỳ thật đều là từ thấp tới sâu. Nhưng lần này vì đối phó Triệu Phi Yến, ta thay đổi thái độ, đã đem uy lực Âm Dương Tán phát huy đến cực hạn! Trong khoảnh khắc trên mặt ô quang mang vạn trượng, chiếu sáng cả gian phòng, hơn nữa lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đem Triệu Phi Yến bao phủ ở phía dưới.

Nàng bị bao lại, trong nháy mắt vậy mà không có chạy trốn, cũng không có thể hiện ra bao nhiêu khủng hoảng, mà là vẻ mặt khiếp sợ nhìn ta. Sau đó âm u nhìn ta cười ta, cả người xoay tròn, mạnh mẽ dùng hai cái váy vung ra một vòng sáng hình tròn màu xanh biếc.

Vốn ta tưởng rằng mình đã thành công, thấy cảnh này lại nhịn không được hít một ngụm khí lạnh!

Bất cứ âm linh nào ở dưới Âm Dương Tán đều sẽ phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ, cho dù là âm linh lợi hại cũng sẽ biểu hiện ra hoảng sợ và hoảng loạn. Mà Triệu Phi Yến dưới sự chú ngữ của ta lại không có bất kỳ phản ứng nào, điều này nói rõ tốc độ nhảy múa của nàng đã vượt qua tốc độ xoay tròn của Âm Dương Tán.

Quả nhiên là vũ nữ đệ nhất cổ kim!

Thử tiền bối đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vào Triệu Phi Yến, vẻ mặt đầy nghiêm nghị.

Thật ra lão già này có rất nhiều bảo bối, nhưng lần này một món cũng không mang ra, phỏng chừng là sợ ta cướp đi, kết quả tạo thành cục diện lúng túng như bây giờ. Chỉ có thể tự vệ không thể bắt được Âm Linh, chỉ có thể ký thác tất cả hy vọng vào Âm Dương Tán.

Lại qua vài phút, tốc độ nói của ta có chút không theo kịp, tốc độ Âm Dương Tán trực tiếp hạ xuống, nhưng Triệu Phi Yến căn bản không biết mệt.

Dần dần ta cảm giác có một cỗ áp lực vô hình hướng ngực kéo tới, mỗi khi đọc được một câu chú ngữ trong lòng sẽ run rẩy một chút, cuối cùng ta thực sự nhịn không được nữa, phù mà phun ra một ngụm máu tươi!

Đấu pháp chú trọng chính là kiên trì, theo ta hộc Huyết Âm Dương Tán trực tiếp rơi trên mặt đất, quang mang phía trên cũng biến mất theo.

Ta cưỡng ép thở ra mấy hơi mới ngăn được thương thế, ôm ngực dịch đến bên cạnh Thử tiền bối, cảnh giác nhìn chằm chằm vào

Triệu Phi Yến.

"Cháu trai, xem ra hôm nay hai ông cháu chúng ta thật sự không đi ra được..."

Thử tiền bối vỗ vỗ bờ vai của ta, lộ ra một tia quan tâm đối với hậu bối. Sau đó hắn ngồi xếp bằng dưới đất, niệm lên một chuỗi chú ngữ mà ta nghe không hiểu. Theo tiếng hắn bô bô mở miệng, bên cạnh Triệu Phi Yến vậy mà xuất hiện một vòng sáng màu xám.

Triệu Phi Yến vốn đang chuẩn bị động thủ với chúng ta, bỗng nhìn thấy quầng sáng, sắc mặt lập tức trắng bệch, sau đó ngồi chồm hổm trên mặt đất nôn khan, ta dụi dụi mắt nhìn lại mới biết trong quầng sáng kia lại là vô số con chuột bự nhe răng trợn mắt!

"Ta liều mạng với ngươi..."

Triệu Phi Yến phát ra tiếng rít bén nhọn, lần nữa vung vẩy chiếc váy mang đến, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn trước rất nhiều, khiến tóc của ta bị thổi bay hết ra sau.

Nói thật ra ngay từ đầu ta rất lo lắng, nhưng nhìn một hồi vừa phát hiện Triệu Phi Yến sắp không xong rồi, tốc độ của cô ta nhanh, nhưng động tác lại rối loạn hơn nhiều so với lúc trước, đã không cách nào hình thành bình chướng xanh biếc nữa.

"A!"

Theo một tiếng thét chói tai, Triệu Phi Yến ngã sấp xuống đất, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ cùng bất an. Thử tiền bối thu hồi vòng sáng màu xám, trung khí mười phần nói với ta: "Đi tới thu nàng!"

Ta không hiểu vì sao Thử tiền bối vào thời khắc mấu chốt lại thả Triệu Phi Yến ra, nhưng cũng không hỏi nhiều, lấy Thiên Lang Tiên bên hông xuống rồi chậm rãi đi về phía nàng.

Triệu Phi Yến không có tốc độ lại rất kém, đi theo ta tới gần nàng chậm rãi lui vào trong phòng vệ sinh, lùi tới trước người Phùng Viễn.

"Tại sao ngươi lại hại người?"

Ta không đuổi theo nữa, mà dừng ở cửa phòng tắm lạnh lùng hỏi: "Ngươi thân là tỷ tỷ, vậy mà cùng tranh giành tình cảm với muội muội, không thấy xấu hổ sao?"

Chấp niệm của Triệu Phi Yến nằm ở chuyện tỷ muội tranh sủng với nàng, khi còn sống còn có thể chịu đựng được là bởi vì còn lưu lại một chút tình nghĩa tỷ muội, nhưng sau khi nàng chết đã không còn cảm tình, tia tà niệm kia mới có thể càng ngày càng sâu, cuối cùng thành ra dạng này.

Nghe xong lời của ta, Triệu Phi Yến sững sờ, tiếp theo cười lạnh quát: "Nực cười, nàng cướp mất phu quân của ta, cướp mất hạnh phúc của ta, cướp đi ba ngàn sủng ái của ta. Nàng là kẻ thù của ta, ta hận nàng!"

"Hợp đức chính là muội muội ruột của ta nha, đến mẹ em họ còn có thể đối xử với ta như vậy, huống chi những người khác đâu? Ta biết, các ngươi đều muốn hại ta, ta nhất định phải giết sạch tất cả những người hại ta."

Thanh âm Triệu Phi Yến có chút điên cuồng, tại thời khắc này ta lại lý giải cho nàng. Vừa vào cửa cung sâu như biển, ngay cả các cung nữ cũng vì chủ động sinh tồn hoặc bị động mà thay đổi bản thân mình. Huống chi Triệu Phi Yến đã từng mẫu nghi thiên hạ thì sao?

Loại biến cố này đối với bất luận kẻ nào mà nói đều khó có thể chịu đựng được!

Ta nhất thời thất thần, bên tai lại đột nhiên hét lên một tiếng hét thảm, theo phản xạ có điều kiện của ta nhìn qua, nguyên lai là Phùng Viễn chinh động. Hắn dựa theo phân phó của ta lúc trước, chuẩn xác dùng Đào Hồn Hoa gõ vào ót Triệu Phi Yến một cái.

Chỉ thấy Trương Phi Yến run rẩy một hồi, sau đó âm linh từ trong thân thể mềm nhũn của Trương Yến bay ra.

Thấy mình bị đánh lén, nàng thẹn quá hóa giận bóp cổ Phùng Viễn chinh, trực tiếp giơ hắn lên.

"Được, ngay cả ngươi ngươi cũng muốn hại ta, vậy đừng trách ta không khách khí!" Trương Phi Yến cười lạnh nói.

Mạng người quan trọng như vậy, ta nào còn dám đồng tình với Triệu Phi Yến? Hắn hét lớn một tiếng, vung roi đánh thẳng lên người Triệu Phi Yến. Triệu Phi Yến bị ép phải buông Phùng Viễn chinh ra, sau đó bay ra khỏi cửa sổ.

Ta mới vừa muốn đuổi theo, lại phát hiện trên cửa sổ đột nhiên hiện lên một tầng kim quang, Triệu Phi Yến đã bị bắn trở về. Ta mượn kim quang mới thấy rõ trên thủy tinh dán đầy linh phù, hiển nhiên là trước đó Thử tiền bối động tay chân.

Một chiêu này mặc dù có thể tránh được âm linh chạy trốn, nhưng cũng có thể làm cho nàng cùng chúng ta cá chết lưới rách, ta vội vàng đem Huyễn Tư Linh ra, liều mạng lay động.

Huyễn Tư Linh đối với người có tạp niệm cùng âm linh đều có tác dụng, giờ phút này linh hồn Triệu Phi Yến bị thương nặng, rốt cuộc không thể tránh né Huyễn Tư Linh nữa, trong lúc nhất thời thống khổ té trên mặt đất giãy giụa qua lại.

"Mẹ nó, rốt cuộc cũng không bị đè xuống đánh nữa..." Ta thầm mắng một tiếng.

Nhưng con người ta đúng là đồ đê tiện, nhất là khi đối mặt với nữ nhân, tâm trạng vô cùng mềm mại. Cho dù cô ta là người hay là quỷ, vừa rồi còn hận không thể đánh cho cô ta hồn phi phách tán. Nhưng theo Triệu Phi Yến kêu thảm liên tục, ta lại không nhịn được mềm lòng, lay động Huyễn Tư Linh tốc độ chậm lại.

"A!"

Không nghĩ tới Triệu Phi Yến chuẩn xác nắm lấy cơ hội này, đột ngột hét lớn một tiếng, sau đó liều lĩnh hướng cửa sổ đụng tới, trực tiếp phá tan linh phù phát ra kim quang, sau đó hóa thành một cái bóng biến mất vô tung vô ảnh.

Ta nhìn vào đống thủy tinh vụn đầy đất, hận không thể cắn hai cái vào miệng mình. Mặt mũi Phùng Viễn chinh đầy hoảng sợ bò dậy, hỏi ta bây giờ nên làm gì bây giờ?

"Tiễn vợ ngươi tới Y viện, mẹ kiếp thì làm sao đây?" Trong lòng ta tức giận, tức giận đáp lại một câu.

Lúc này trong phòng khách truyền đến một tiếng vang bịch thật lớn, ta tranh thủ chạy ra xem xét, thình lình phát hiện mặt mũi Thử tiền bối vàng như nến ngã trên mặt đất, trong miệng đang không khống chế được đổ máu ra ngoài.

"Chung tiền bối, ngươi sao vậy?" Ta sợ muốn chết, chưa từng thấy dáng vẻ này của hắn.

Thử tiền bối run rẩy nói: "Đừng tự trách mình, nàng chạy là chuyện tốt! Nếu vừa rồi nàng nhìn ra ta không được, hôm nay chúng ta đều phải chết, mau rời khỏi nơi này..."

Nói xong Thử tiền bối trợn tròn hai mắt, hôn mê bất tỉnh. Lúc này ta mới hiểu được vừa rồi Thử tiền bối thu tay lại không phải muốn thả Triệu Phi Yến một đường, mà là chính mình cũng bị trọng thương!

Phùng Viễn chinh hoảng loạn gọi đến xe cứu thương, sau đó thử tiền bối và Trương Yến được khiêng lên xe cứu thương.

Y định đi theo, ta kéo y lại, nói lát nữa sẽ tới.

"Hôm nay Triệu Phi Yến bị chúng ta đánh trở tay không kịp, cho nên tên Thiết Yến Tử kia khẳng định vẫn còn trong nhà ngươi. Chúng ta nhất định phải tìm ra hắn, nếu không Triệu Phi Yến còn sẽ tới!"

Ta kiên nhẫn giải thích một câu, Phùng Viễn nghe xong liên tục gật đầu, mang theo ta tìm kiếm khắp phòng, cuối cùng tìm được Thiết Yến Tử ở dưới giường của Trương Yến phòng ngủ.

"Triệu Phi Yến đã bị đánh văng khỏi cơ thể vợ ngươi, hiện tại Thiết Yến Tử lại bị chúng ta lấy đi, ta muốn thu phục nó không còn xa nữa!" Ta cười nói với Phùng Viễn.

Kỳ quái là sau khi hắn nghe xong thì sắc mặt cũng không thay đổi bao nhiêu, vẫn là bộ dáng lo lắng kia.

"Đừng suy nghĩ nhiều."

Xem ra hắn vẫn còn lo lắng. Dù sao trong vòng ba ngày nữa là có thể giải quyết Triệu Phi Yến xong, ta cũng không nhiều lời, lôi kéo hắn đi thẳng đến y viện.

Đầu thứ sáu trăm lẻ hai xoay ngược lại.

Đợi sau khi tới y viện, ta ngạc nhiên phát hiện Lý Thu Thủy cũng ở đây, nguyên lai là Phùng Viễn cử đưa tin tới bảo cô chăm sóc Trương Yến. Ta mặc dù có chút khó chịu nàng bỏ mặc Lý Ma Tử nhưng cũng không nói gì thêm.

Thử tiền bối đã tỉnh, dựa vào gối uống thuốc bổ, nhưng sắc mặt kém cỏi. Đám người chúng ta chính là như vậy, trừ phi thật sự muốn chết, nếu không có rất nhiều người hôn mê bất tỉnh trong thời gian dài, chịu đựng đại đa số là nội thương.

Trương Yến mặc dù còn chưa tỉnh lại, nhưng có Phùng Viễn quân cùng Lý Thu Thủy ta cũng yên tâm.

Ta sợ Lý Ma Tử lại xảy ra chút chuyện, ngồi ở đầu giường bồi Thử tiền bối một lát liền nhanh chóng trở về khách sạn.

Cũng may là lúc trở về thấy hắn còn đang ngủ ngon giấc, cửa sổ cũng không có dấu hiệu di chuyển, ta lập tức trở về phòng ngủ.

Ngày hôm sau Lý mặt rỗ cũng tỉnh dậy, hắn nhìn thấy sau lưng ta, vẻ mặt có chút lúng túng gãi đầu, hậu hực nói: "Trương gia tiểu ca, một đao đó không cố ý đâm ngươi, là không chịu khống chế."

"Tỉnh rồi là tốt rồi!"

Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn, sau đó hỏi hắn lúc ấy rốt cuộc gặp phải cái gì.

"Các ngươi đuổi theo xe chạy ra ngoài, về sau ta định nói chuyện với ngươi một tiếng, kết quả vừa lấy ra điện thoại, ta liền bị người ta từ phía sau vỗ một cái! Mới đầu ta cho rằng là cảnh báo tìm ta tra hỏi, kết quả sau khi quay đầu lại căn bản là không có ai..."

Lý Ma Tử lòng còn sợ hãi nói cho ta biết, thì ra vừa mới ra khỏi bố cục công phá hắn đã bị vật gì đó trên thân, sau đó không tự chủ được đi Trương Yến gia. Lúc ấy Trương Yến đang cãi nhau với Phùng Viễn chinh chiến, Phùng Viễn chinh vẫn luôn một mực giải thích chuyện của Thiết Yến Tử, thế là Lý Ma Tử đã thần xui quỷ khiến thế nào mà bán đứng Phùng Viễn chinh.

Sau đó Lý Ma Tử liền có cảm giác mình đã tỉnh táo lại, tiếp đó Trương Yến như nổi điên bóp chết Phùng Viễn, đem thi thể ném vào phòng tắm.

Xem ra Lý Ma Tử cũng cho là Phùng Viễn chinh chết, ta liền nói với hắn chuyện phát sinh tối hôm qua, trong lòng hiện ra vài dấu chấm hỏi.

Thứ nhất, Lý mặt rỗ đã bị bám ngay trước cửa Công An cục, người lái xe luôn đi là ai?

Thứ hai, khi Lý mặt rỗ tiến vào Trương Yến gia, Trương Yến cùng Phùng Viện đang cãi nhau, nhưng lúc ấy thân thể Lý rỗ còn bị âm linh khống chế, nói cách khác Trương Yền là rất thanh tỉnh!

Vậy vì sao nàng còn muốn truy hỏi tung tích của Thiết Yến Tử?

"Sao vậy?"

Thấy ta ngẩn người, Lý Ma Tử khó hiểu hỏi. Ta lắc đầu nói chuyện có điểm gì đó không ổn, sau đó kéo hắn đánh xe trở lại viện tử.

Thử tiền bối vẫn đang húp canh như trước, nhưng Trương Yến nằm trên giường bệnh bên cạnh đã không còn, hai người Phùng Viễn quân cùng Lý Thu Thủy cũng không thấy tung tích.

"Bọn họ đâu rồi?" Ta thuận tay đưa hộp cơm mà Thử tiền bối mang tới, sau đó tùy ý hỏi thăm.

Không ngờ Thử tiền bối lại thần bí bí nói chuyện với ta một hồi, sau khi nghe xong lời nói lặng lẽ, cả người ta đều ngây dại, qua hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, không dám tin hỏi: "Ngươi có chắc không?"

Thử tiền bối gật gật đầu, sau đó cầm lấy hộp cơm liền bắt đầu ăn. Ta nghĩ nghĩ, nên để Thiết Yến Tử cho Thử tiền bối, sau đó mang theo Lý Ma Tử đi tới vườn thú ngoài thành trước đó.

Do xung quanh không có nhiều người, nhưng thi thể chim chóc đầy đất vẫn chưa dọn dẹp, có chỗ đã tỏa ra mùi hôi thối. Ta bịt mũi không nói một lời đi thẳng về phía trước, Lý Ma Tử như thể mười vạn vì sao dọc đường không ngừng hỏi ta muốn làm gì.

Cuối cùng ta thật sự bị hắn làm phiền, đành phải thở dài nói: "Đi cứu Trương Yến, Phùng Viễn quân và Lý Thu Thủy có khả năng sẽ giết chết nàng!"

Đúng vậy, chuột tiền bối ở bệnh viện nói nhỏ với ta chính là, hắn phát hiện Lý Thu Thủy cùng Phùng Viễn chinh quan hệ không tầm thường. Thậm chí trước khi ta tới y viện, Lý Thu Thủy đã định len lén nắm lấy ống hít khí hít thở khiến Trương Yến nghẹn chết, chỉ là sau này có thầy thuốc đi vào mới không thể thực hiện được ý đồ.

Vốn hắn tưởng Lý Thu Thủy có vấn đề, nhưng về sau phát hiện ánh mắt Phùng Viễn nhìn Trương Yến Địa cũng tràn đầy thù hận, rõ ràng đã động sát cơ.

Sau đó sáng sớm nay sau khi Trương Yến tỉnh lại, đối với Lý Thu Thủy cũng không tốt lắm sắc mặt, ba người tràn đầy mùi thuốc súng nhìn nhau một hồi lâu vậy mà trực tiếp ra khỏi viện.

Phùng Viễn chinh cùng Lý Thu Thủy dẫn đầu ra khỏi lồng giam, trước khi đi Trương Yến đột nhiên nghiêng đầu, hướng về Thử tiền bối giả bộ ngủ nói: "Ta biết ngươi đã phát hiện tất cả điều này, muốn biết nguyên nhân nguyên nhân, buổi chiều sẽ đến tham gia náo nhiệt của vườn cây!"

"Xoịn Ly, lẽ nào là luyến hình tam giác?" Lý Ma Tử ánh mắt hiện lên vẻ vô tri, sau đó nhổ một bãi nước miếng nói còn tưởng Lý Thu Thủy là tỷ muội tốt, không ngờ cũng là một bà kỹ tâm cơ!

"Ta không nói gì nữa, kéo hắn tới trung tâm công viên, phát hiện Trương Yến đang ngồi trên một tảng đá, xem ra đang đợi người.

Nàng nhanh chóng phát hiện ta và Lý Ma Tử, quay đầu lại như cười như không nhìn chúng ta một cái, sau đó lại như không có chuyện gì nhìn về phía cửa công viên.

"Trong hồ lô nàng bán thuốc gì vậy?" Lý Ma Tử lại không hiểu.

Ta suy nghĩ một chút, cảm thấy cô ta sẽ không đối phó với chúng ta, đầu tiên là cô ta chủ động mời chúng ta đến xem kịch. Kế tiếp cho dù cô ta muốn hại chúng ta, nhưng hiện tại Thiết Yến tiền bối cũng không có thực lực.

Đợi chừng nửa giờ, sắc mặt Trương Yến đột nhiên trầm xuống, nhìn theo ánh mắt của cô, bất ngờ phát hiện Phùng Viễn chinh chiến cùng Lý Thu Thủy kéo tay nhau đi vào.

Xem ra Lý Ma Tử đã đoán đúng, hai người này thật sự là gian tình.

"Trương Yến cũng rất không tệ nha, vì sao trượng phu của hắn muốn làm giày rách chứ?"

Lý mặt rỗ căm giận nói, ta không nói nên lời kéo hắn ra sau tảng đá. Trương Yến đối với chúng ta không có ác ý, không có nghĩa là Phùng Viễn Trập muốn chúng ta biết chuyện này.

Ngay cả thê tử cùng giường cũng nói giết là giết, càng đừng nói tới chúng ta.

Theo bọn họ càng ngày càng gần, hốc mắt Trương Yến càng ngày càng đỏ. Nàng nghẹn ngào nói: "Cuối cùng các ngươi cũng dám thừa nhận, lừa ta lâu như vậy, mệt không?"

"Ha ha."

Lý Thu Thủy khinh thường cười cười, tiếp theo sắc mặt thay đổi lạnh lùng nói: "Ngươi cũng đừng giả làm thánh nữ! Ngươi cho rằng ta không biết sao, là ngươi cố ý dùng Thiết Yến Tử hại ta."

Mặc dù đã sớm đoán được khả năng này, nhưng giờ phút này ta vẫn còn nho nhỏ chấn kinh một chút, đây thật đúng là một vở tuồng gia đình lý lẽ.

"Hại?" Trương Yến nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta làm gì hại các ngươi? Ta chỉ thống hận sự hèn yếu của mình, biết rõ trượng phu cùng tỷ muội tốt nhất ăn trộm, lại vì tình nghĩa tỷ muội mà một mực giả bộ hồ đồ. Giả bộ đủ rồi lại không có dũng khí vạch trần các ngươi, chỉ có thể mượn lực lượng của Thiết Yến Tử, nó sẽ làm ta trở nên kiên cường!"

"Nếu không phải mệnh viễn chinh đại, đã sớm bị ngươi bóp chết rồi!"

Lý Thu Thủy tiến lên một bước nghiêm mặt nói, nói xong không đợi Trương Yến kịp phản ứng, liền tát một cái vào mặt Trương Yến, sau đó lại liên tục đạp vài cước lên Trương Yến.

Trong quá trình này, Phùng Viễn chinh mắt thấy cảnh này căn bản không ngăn cản được, Lý Ma Tử có chút không nhìn nổi, cắn răng muốn đứng dậy, ta vội vàng ấn hắn lại, nói trước đừng gấp, đây là chứng cớ!

Nói xong ta lấy ra điện thoại, điều chỉnh góc độ tốt vỗ lên.

Một lát sau Lý Thu Thủy đánh mệt, dừng lại hự hự trừng mắt nhìn Trương Yến, Trương Yến chỉnh lại quần áo, sờ sờ gò má mình có chút sưng vù, nhìn Phùng Viễn chinh lệ lưng tròng nói: "Giết ngươi là ý của Triệu Phi Yến, ta không ngăn được nàng nên chỉ có thể tự mình động thủ, như vậy ngươi mới có cơ hội sống sót, ta là cứu ngươi!"

Sau khi nói xong, nàng cũng không nhìn Lý Thu Thủy lấy một cái, chậm rãi rời đi.

Phùng Viễn chinh nghe vậy sửng sốt một chút, sắc mặt có chút do dự. Nhưng Lý Thu Thủy lại giống như người điên kéo lấy hắn, nhanh chóng quát: "Viễn chinh, nhất định phải giết ả! Nếu không ả sẽ còn đưa tới cái quỷ vật kia, tra tấn chết tươi chúng ta."

Lúc Lý Thu Thủy nói chuyện vẻ mặt dữ tợn vô cùng, khiến ta ghê tởm vô cùng, nghĩ đến lúc chúng ta vừa gặp mặt nàng kể ra ủy khuất của mình, ta thật muốn một chưởng đánh chết con kỹ nữ này.

Phùng Viễn chinh nhìn Trương Yến, lại nhìn Lý Thu Thủy, cuối cùng cắn răng móc từ trong túi ra một sợi dây thừng, nhanh chóng chạy đến sau lưng Trương Yến ghìm chặt cổ nàng!

Con chuột bản mệnh sáu trăm lẻ ba Chương bỗng chết đi.

Lý mặt rỗ thấy cảnh này, con mắt trực tiếp đỏ lên, ta lại đè hắn xuống, khiến hắn yên tâm.

"Không ra ngoài thì người chết đi!" Lý Ma Tử trừng mắt quát.

Giờ phút này, Phùng Viễn chinh nghe được trong công viên còn có thanh âm khác, lập tức buông lỏng dây thừng, muốn tìm ra chỗ ẩn thân của ta cùng Lý Ma Tử. Đúng lúc này, cả công viên đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, sau đó là công kích tự sát đầy trời.

"Thấy không, Trương Yến cũng không ngốc, làm sao lại tự chui đầu vào chỗ chết vô ích được?"

Vốn dĩ ta cũng có chút lo lắng, nhưng tiềm thức nói cho ta biết, Trương Yến nhất định còn có hậu chiêu!

Ta vỗ vỗ khuôn mặt Lý Ma Tử, sau đó tắt đèn đi, tiếp tục quan sát một màn xa xa.

Trong nháy mắt Lý Thu Thủy và Phùng Viễn chinh được đám phi điểu kia bắt toàn thân đầy máu, quần áo cũng vỡ thành vô số mảnh.

Ta đã nói không ngăn cản là muốn cho bọn chúng một bài học, nhưng nói thế nào thì bọn chúng đều là người sống sờ sờ, ta không thể thấy chết mà không cứu được.

Mắt thấy bọn hắn sắp bị tra tấn chết, ta lấy ra Huyễn Tư Linh nhanh chóng lay động, những chim chóc kia dồn đập xuống đất.

Sau khi được cứu Phùng Viễn và Lý Thu Thủy nhìn nhau, lại nhìn vẻ mặt mất mát của Trương Yến, cuối cùng hoảng sợ hỏi: "Các ngươi đã biết rồi chứ?"

"Muốn người không biết, trừ phi người khác không biết!"

Ta nói xong không nhìn bọn họ nữa, đánh tại chỗ một trăm mười, chờ cảnh sát đến rồi ta trực tiếp đem hai người mưu sát video giao cho cảnh sát, bọn họ lấy tội danh giết người chưa rõ tội cáo, chờ đợi bọn họ chính là trừng phạt pháp luật.

"Ngươi sẽ xử lý Phi Yến như thế nào?"

Chờ cảnh sát mang người đi xong, Trương Yến điều chỉnh trạng thái xong, gần như cầu xin hỏi.

Nhìn ra nàng là một nữ nhân tốt, cho dù Phùng Viễn quân đối xử với nàng như vậy, nhưng lúc Phùng Viễn bị cảnh sát bắt đi, nàng vẫn rơi lệ. Còn Triệu Phi Yến là Âm Linh, theo lý thì sau khi xử lý xong chuyện của Phùng Viễn chinh, nàng không còn lợi dụng gì nữa, nhưng nàng vẫn lo lắng cho an nguy của Triệu Phi Yến.

"Nàng ta không trêu chọc ta nữa, đương nhiên ta sẽ không làm gì nàng cả! Mọi chuyện đều có nhân quả, nhân quả giữa ngươi và Triệu Phi Yến đã bị chặt đứt, cho nên kết cục của nàng ta đã không còn liên quan gì tới ngươi nữa."

Nghe xong lời ta, Trương Yến gật đầu, sau đó chủ động kể lại chuyện của nàng và Triệu Phi Yến.

Trương Yến từ nhỏ đã là một nữ hài thông minh hiểu chuyện, sau khi tốt nghiệp đại học gả cho Phùng Viễn chinh, lại cùng Lý Thu Thủy sáng tạo nghiệp, cuộc sống hạnh phúc. Về sau nàng lại vô tình phát hiện trượng phu của mình ăn trộm cùng khuê mật, ngoài chuyện đau buồn, Trương Yến lại không muốn phá hỏng gia đình hài hòa, liền đem thống khổ ở trong bụng, chỉ có lúc về nhà mới có thể đến mộ địa Triệu Phi Yến kể lể tâm sự.

Bởi vì ngoài thôn Trương Yến đúng lúc có mộ Trương Phi Yến, người khác căn bản là không coi mộ Triệu Phi Yến ra gì, còn Trương Yến vì có kinh nghiệm giống Triệu Phi Yến nên thường xuyên tới bái kiến Triệu Phi Yến, hai bên trái phải lập tức trở thành bằng hữu với âm linh của Trương Phi Yến! Trương Yến liền cầu Triệu Phi Yến giúp mình.

Chẳng qua chung quy Triệu Phi Yến vẫn là âm linh, đến cuối cùng đã không còn bị Trương Yến khống chế, lúc này mới phát sinh một loạt bi kịch.

"Vậy sau này ngươi làm thế nào?" Ta nghe xong có chút cảm khái hỏi, cảm thấy nàng rất đáng thương.

Trương Yến vén tóc, thở dài nói thì làm sao bây giờ, ly hôn sau đó bắt đầu cuộc sống mới thôi.

"Như vậy cũng tốt!"

"Ha ha..."

Nàng nhếch miệng cười cười, phất tay rời đi.

Trên đường trở về viện, ta không nói với Lý Ma Tử một câu, trong lòng vẫn đang suy nghĩ điều gì khiến Lý Thu Thủy biến thành bộ dạng này.

Dựa theo điều kiện kinh tế và giá trị nhan sắc của nàng, căn bản không lo tìm chồng tốt, vì sao hết lần này tới lần khác lại muốn tranh đoạt với tỷ muội tốt nhất của trượng phu chứ?

Lý Ma Tử tựa hồ nhìn ra được suy nghĩ của ta, tự nhủ: "Kỳ thật chuyện này cũng không kỳ quái, hiện tại đám khuê mật nhìn tình cảm rất tốt, nhưng có người nào không phải là đang so cao thấp lẫn nhau chứ?"

"Ngươi mua một bộ quần áo, ngày mai ta sẽ phải mua một đôi giày tốt. Ngươi hôm nay mua một cái bọc da, ngày mai ta sẽ mua một bộ trang điểm hóa trang... Như vậy so tới đấu lui, cướp chồng cũng không có gì lạ."

Lý mặt rỗ nói xong thở dài một hơi, ta cũng thở dài. Có đôi khi Lý mặt rỗ nhìn mọi việc thấy rõ ràng còn rõ ràng hơn cả ta, chỉ là hắn nhìn thấy liền xong chuyện này.

Ta lại tại tự hỏi mình, là cái gì tạo thành loại hiện tượng khuê mật này? Nếu như không giải quyết được, bi kịch của tên Yến kia sẽ không ngừng trình diễn.

Trở lại bệnh viện ta kể lại chuyện ta đã nói với Thử tiền bối, hắn cũng cảm khái vạn phần, nhưng khi ta hỏi hắn làm sao mới có thể giải quyết hiện tượng như vậy, Thử tiền bối hít một hơi thật sâu nói: "Thằng nhóc thối tha này, thế này là nhân tính!"

Ta nghe thấy trong lòng chua xót, nhưng không phản bác.

Đêm đó Thử tiền bối đã ra ngoài, ta hỏi hắn có muốn trở về hay không. Thử tiền bối nghĩ ngợi một chút, có lẽ Triệu Phi Yến sẽ không từ bỏ ý đồ, vẫn nên giải quyết triệt để nàng sau này sẽ đi khỏi thì tốt hơn.

Ta đồng ý với quan điểm của Thử tiền bối nên vẫn tiếp tục ở lại mấy ngày, bởi vì tạm thời không có phiền toái gì, ba người chúng ta du ngoạn ở Tô Châu, cuộc sống trôi qua cũng tiêu sái.

Trương Yến cũng không liên lạc với chúng ta nữa, xem ra Triệu Phi Yến không đi tìm nàng. Đợi một tuần sau, ta và Thử tiền bối thương lượng một chút, liền chuẩn bị sáng sớm hôm sau rời khỏi Tô Châu, không ngờ đêm hôm đó Lý Ma Tử lại xảy ra chuyện!

Bởi vì ta và Thử tiền bối ít nhiều có thể liều một phen với Triệu Phi Yến, những ngày này phòng ngự trọng điểm đều nằm trên người Lý Ma Tử. Ngoại trừ dán linh phù lên cửa sổ, Thử tiền bối còn cố ý đặt bản mạng chuột ở phòng của Lý Ma Tử.

Ban đêm đó chúng ta đã ngủ từ lâu, thậm chí ta còn mơ thấy Doãn Tân Nguyệt. Ngay lúc tình cảm và cô ấy dâng lên nồng đậm thì đột nhiên y hét thảm một tiếng, ta vô thức ngồi dậy, phủ y phục lên người rồi vọt tới phòng của Thử tiền bối.

Không nghĩ tới hắn căn bản không thụ thương, híp mắt hỏi ta chuyện gì xảy ra? Ta sửng sốt một chút, xoay người chạy đến gian phòng Lý Ma Tử, thình lình phát hiện Lý Ma Tử một tia không treo nằm ở trên giường, da bọc xương toàn thân gầy gò.

Mà bên cạnh hắn, bản mạng chuột đang không ngừng run rẩy. Chỉ thấy đầu bản mạng chuột cùng thân thể phân chia, máu tươi rải đầy đất, trong phòng tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc.

"Phốc!"

Thử tiền bối thấy cảnh này sắc mặt đột biến, phun ra một ngụm máu tươi, ta tranh thủ thời gian đi lên đỡ hắn. Thử tiền bối lại đẩy ta ra, điên cuồng hét lên: "Cửu Lân, nhanh báo thù cho bản mệnh thử của ta!"

Hắn vừa nói vừa đưa tay chỉ cửa sổ, ngẩng đầu nhìn mới chú ý cửa sổ được mở ra, linh phù phía trên sớm đã không còn sáng bóng.

Xem ra Triệu Phi Yến mời đến giúp đỡ, nếu không Bổn mạng thử tuyệt đối sẽ không chết thảm như vậy. Ta cắn răng thuận theo cửa sổ nhảy xuống, ở giữa không trung đã ngửi được một mùi hôi thối.

"Con mẹ nó chứ!"

Ta cẩn thận xem xét một chút, mới phản ứng lại mùi hôi thối trên thân mèo. Không nghĩ tới Triệu Phi Yến lại có thể tìm được một con mèo thông linh, ta không nhịn được mắng một tiếng, lập tức niệm ra Thỉnh Linh Chú, để cho Âm Linh ở gần đó dẫn ta đi đuổi theo con mèo này.

Chương thứ sáu trăm linh bốn trong lòng bàn tay, múa qua Phi Yến Tuyệt.

Lần này mời tới là một con tiểu quỷ cụt tay thiếu chân, ngũ quan nó đều biến hình nghiêm trọng, nhắm chừng là nó ra ngoài phát xe chết, ta có chút thương hại nó, cố ý cho nó thêm vài giọt tinh huyết. Tiểu quỷ này cũng biết ơn báo, tốc độ chạy càng lúc càng nhanh, qua gần một giờ sau mới ngừng lại.

Lần đầu tiên bị Âm Linh mang ra xa như vậy, ta lại cho nó đốt mấy tờ tiền giấy, sau đó dò xét khắp nơi, lại phát hiện trước mắt là một tiểu sơn thôn hết sức quen thuộc.

Qua nửa ngày mới phản ứng lại, đây là quê của Trương Yến!

Không nghĩ tới con mèo kia lại chạy đến nơi đây, ta không khỏi khẩn trương lên, nắm lấy Thiên Lang Tiên theo mùi mèo rừng cây ngày càng rõ ràng tiến về phía trước.

Càng đi về phía trước, ta càng cảm thấy không thích hợp, lúc mới vào thôn chung quanh hết thảy đều rất rõ ràng, ánh trăng trên trời còn tương đối sáng tỏ, thế nhưng theo ta tiến vào thôn, chung quanh vậy mà xuất hiện sương mù màu trắng sữa.

Phóng mắt nhìn lại, cả thôn đều bị bao phủ trong sương mù màu trắng, hơn nữa càng đi vào trong sương mù càng dày đặc, cuối cùng ngay cả hoàn cảnh trước mắt ta cũng không thấy rõ, chỉ có thể dựa vào trực giác mò mẫm tiến lên, thế nhưng là cứ như vậy liền không cách nào hết sức chăm chú cảm thụ khí tức mèo.

Đi đại khái chừng nửa giờ, ta cảm thấy sương mù nhỏ đi, lúc này mới một lần nữa nhìn kỹ hoàn cảnh chung quanh. Phát hiện mình đã ra thôn, đi tới một triền núi vắng vẻ, trên mặt đất tràn đầy cỏ xanh, bốn phía là bụi cây rậm rạp, đi bên trong không bao lâu đã bị đánh ướt nhẹp.

Ta đứng nguyên tại chỗ hít sâu, nhắm mắt lại muốn lần nữa phân biệt mùi vị mèo, nhưng chỉ ngửi thấy mát lạnh.

Nếu trong thôn vô duyên vô cớ nổi sương mù, hiển nhiên là con mèo kia đã phát hiện ta, mà ta lại không tìm thấy nó. Ta đột nhiên cảm giác không tốt, bàn tay lặng lẽ đưa đến trong túi lấy linh phù, trong lòng mới yên tâm hơn một chút.

Lúc này cách đó trăm thước đột ngột truyền đến một tiếng mèo kêu, ta theo bản năng đuổi theo, đến khi vị trí kia nhìn qua căn bản không thấy bóng dáng mèo. Ta đang buồn bực, phía sau đầu đột nhiên truyền đến một cỗ hàn ý mãnh liệt, ta vô thức ngồi xổm xuống, sau đó nương theo dốc trên mặt đất cấp tốc lăn một vòng.

Sau khi đứng dậy mới phát hiện bên cạnh có một con mèo trắng hình thể to mọng, nó đang đứng thẳng dạng người. Nhìn qua nó không khác gì nghé con, đôi mắt lấp lóe u quang màu xanh lục, đang như hổ rình mồi trừng mắt nhìn ta!

Ta nuốt nước miếng, vô thức lui về phía sau, giơ Thiên Lang Tiên lên cắn răng xông tới. Con mèo trắng lớn liếm liếm đầu lưỡi, lộ ra một tia khinh thường, lúc ta sắp tới gần nó thì nhảy lên đất, chớp mắt đã bay qua đỉnh đầu ta.

Ta vội vàng điều chỉnh lại vị trí của roi, cuối cùng đánh thẳng lên trên đuôi của nó.

"Xoẹt" nó phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Điều này làm ta có chút bối rối, không nghĩ tới nó nhìn qua lưng hùm vai gấu, lại là một tên vô dụng, ta nắm lấy cơ hội nhảy lên, lần nữa đánh ra một roi, trực tiếp đánh vào lưng nó, lần này Miêu yêu triệt để sợ hãi, kêu thảm chạy về phía trong núi.

Ta thu hồi cây roi, sau đó chạy đuổi theo sau, cuối cùng thì phát hiện ra nó ở trước một tấm bia đá rách nát.

Giờ phút này nó không còn sợ hãi ta như lúc trước nữa, bộ dáng ngược lại có chút hiên ngang lẫm liệt, đứng trước tấm bia đá hộ vệ.

Ta đánh giá tấm bia đá một chút, phát hiện phía sau tấm bia đá có một ngôi mộ, nhưng phần mộ đã hoang vu, phía trên mọc đầy cỏ dại, hơn nữa rất nhiều nơi đều đã bị đào ra, xem ra là bị trộm mộ chiếu cố qua vô số lần.

Trương Yến đã nói với ta về nghĩa trang của Triệu Phi Yến làng của các nàng, hơn nữa dáng vẻ của Miêu yêu bây giờ, ta cảm giác đây là nghĩa trang của Triệu Phi Yến, liền hướng về phía phần mộ hô: "Triệu Phi Yến, ra đây đi!"

Vừa dứt lời, chung quanh phần mộ đột nhiên nổi lên một trận âm phong, sau đó Triệu Phi Yến mặc váy xanh biếc từ bên trong bay ra, hung tợn nhìn chằm chằm ta.

Thân thể con mèo yêu kia lập tức trở nên mười phần khéo léo, cuối cùng nhảy vào trong ngực Triệu Phi Yến. Triệu Phi Yến trìu mến vuốt ve bộ lông trên người nó, mèo nhỏ cũng dịu dàng dùng đầu lưỡi liếm nát cánh tay Triệu Phi Yến.

Xem ra con mèo này khi còn sống là sủng vật của Triệu Phi Yến, cùng nàng ở chỗ này một ngàn năm, ta không khỏi có chút cảm động, suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói trước: "Triệu Phi Yến, thu tay lại đi, nếu không ngươi sẽ hại chết nó!"

Ta cũng không có hù nàng, hiện tại nơi ẩn nấp của nàng bị ta phát hiện, Thiết Yến Tử lại đang sinh tồn cũng bị thử tiền bối cầm trong tay, giải quyết nàng chỉ là chuyện trong phút chốc.

Nếu như nàng khư khư cố chấp, con mèo cưng trăm ngàn năm theo nàng này tự nhiên cũng sẽ bị đánh hồn phi phách tán!

Triệu Phi Yến nghe xong, ánh mắt vốn lăng lệ ác liệt lập tức đình trệ, có chút mê mang nhìn con mèo nhỏ trong ngực. Nàng không thể nghi ngờ là nghe lọt tai ta nói, ta thừa cơ rèn sắt, chân thành khuyên nhủ: "Đừng hại người nữa, ta cam đoan sẽ tìm một chỗ nghỉ chân cho nó."

"Thật vậy không?"

Nghe được câu này, hai mắt Triệu Phi Yến sáng ngời.

Ta khẽ gật đầu, có chút trái lương tâm nói: "Ngay từ đầu chúng ta đã không có ý định gây tổn thương ngươi, nếu không cũng sẽ không thủ hạ lưu tình với ngươi."

Triệu Phi Yến không nói gì thêm, con mắt đỏ hồng nhìn con mèo trắng trong tay, sau đó cắn răng vứt nó qua.

Ta chụp lấy con mèo, trực tiếp dùng linh phù dán lên gáy nó, như vậy có thể tạm thời phong bế lệ khí trong cơ thể nó, tránh cho nó ám toán ta. Sau đó ta lại hỏi Triệu Phi Yến có tính toán gì, cũng không thể ẩn nấp ở trên sườn núi hoang vu này mãi được.

"Trong lòng bàn tay tiếng tiêu tiêu tuyệt, ba mươi sáu cung lam dạ trường!"

Triệu Phi Yến có chút ưu tư mà đọc ra hai câu ca ngợi ngàn cổ giai điệu của nàng, sau đó nhìn con mèo trắng lớn một cái thật sâu, xoay người rất nhanh bắt đầu khiêu vũ vạt áo.

Mấy ngày nay ta đã tra được lai lịch váy này, đây là bộ váy tiên Hán mệnh thành công khéo léo chế tạo cho nàng, thân váy là dùng ngọc dịch chắp vá mà thành, đông ấm hè mát, cánh ve nhẹ như cánh ve, là một bộ váy nổi bật nhất toàn bộ Hán vương triều.

Mấy lần trước nàng vũ động băng váy cũng là vì đối phó ta, mà trước mắt là nhảy múa tâm không suy nghĩ, ta nghiêm túc nhìn, bị điệu múa của nàng cải phục thật sâu.

Không ngờ cô nhảy lên, thân thể đột nhiên bùng cháy.

Xuyên qua ánh lửa, ta cảm nhận được mùi vị của lân trắng, nàng lợi dụng lân trắng và âm khí trong mộ tự bốc cháy. Tại thời khắc này, ta đọc được Triệu Phi Yến, tâm cảnh của nàng là điềm nhiên như vậy!

Bởi vì bi kịch tỷ muội tranh chấp với nhau cả ngàn năm, nhưng lại bởi vì con mèo trắng quan tâm mà từ bỏ oán hận, ai nói Phi Yến là họa thủy hồng nhan, chẳng lẽ quân vương không có trách nhiệm?

Ta lui về phía sau một bước, chân thành cúi người với nàng, hy vọng nàng có thể sớm đi đầu thai. Lại không nghĩ rằng bạch miêu nhảy ra khỏi lòng bàn tay của ta, giống như một đạo thiểm điện xông vào trong lửa lớn, nhào vào trong ngực Triệu Phi Yến.

Thời gian dần qua, thân ảnh nó dần dần hư hóa, dần dần phát run, nhưng không tiếp tục phát ra một tiếng hét thảm nữa.

Ta thấy tất cả những thứ này, lỗ mũi bủn rủn, chờ ánh lửa biến mất rồi, định đi tới sửa mộ giúp nàng một chút, lại ngạc nhiên phát hiện ở trong một đống tro tàn, tiên váy trơn bóng không tỳ vết đang rạng rỡ tỏa sáng.

Ta sẽ mang quần tiên về, đi bộ trở về khu vực đó, trên đường nhớ lại lời nói của Thử tiền bối thì không khỏi thổn thức.

Trên đời này có rất nhiều khuê mật, theo thời gian trôi qua, tình cảm ngày càng thâm hậu. Lúc kết hôn còn cho nhau là bồ đoàn của đối phương, lớn tuổi còn thường xuyên bầu bạn du lịch cùng nhau, cùng nhớ lại thời gian vui vẻ khi tuổi còn trẻ.

Trên đời cũng có một ít bạn khuê mật, đối mặt tranh giành ích lợi, đối mặt một chút việc nhỏ như hạt vừng, không ngừng tính kế lẫn nhau, cuối cùng trở mặt thành thù.

Nhưng mặc kệ thế nào, ta đều hi vọng các nàng đừng quên ở trong thanh xuân của mình, đã từng có một tỷ muội tốt đi ngang qua!

Chuỗi thứ sáu trăm lẻ năm, Bất Tử Thảo thứ sáu trăm lẻ năm...

Trở lại khách sạn, ta phát hiện Thử tiền bối đang ôm bản mạng thử thất thanh khóc rống, kỳ thật đừng nói là lão, ngay cả ta cũng đã xem thử bản mệnh chuột thành thân nhân kề vai chiến đấu!

Ta đã kể kết cục của Triệu Phi Yến và Bạch Miêu cho Thử tiền bối nghe, sau đó đưa váy Tiên cho hắn. Mặc dù ta rất thích chiếc váy này, nhưng Thử tiền bối vì mối làm ăn này mà mất đi tiểu đệ của mình, ta chỉ có thể nhịn đau cắt yêu thương.

Không nghĩ tới Thử tiền bối luôn tham tiền vậy mà không nhận, mà cầm thuốc mỡ mình phối chế bôi lên người Lý Ma Tử.

Lúc trước vội vã đuổi con mèo trắng, ta cũng không nhìn kỹ Lý Ma Tử, hiện tại mới phát hiện hắn gầy cả người một vòng, toàn thân không có một tia huyết sắc, thậm chí làn da nhiều nơi đều đã thối rữa, bộ vị quan trọng của thân thể đã sưng phù không ra hình dạng, thoạt nhìn giống như thây khô đào từ trong đất ra.

"Tại sao lại như vậy?" Ta hoảng sợ hỏi.

Thử tiền bối hừ lạnh một tiếng nói tiểu tử này chó không đổi được – phân, nhất định là trúng Mỹ Nhân Kế mèo trắng, nếu không phải bản mạng chuột dốc sức liều mạng cứu giúp, hắn hiện tại khẳng định ngay cả xương vụn cũng không còn.

Ta tuy tức giận nghiến răng, nhưng vẫn lo lắng hỏi Thử tiền bối nên làm gì bây giờ.

"Không chết được, dùng thuốc mỡ của ta ngăn chặn vị trí thân thể đang tán loạn, phòng ngừa vết thương tiếp tục thối rữa, sau đó ăn nhiều một chút đại bổ, từ từ có thể dưỡng trở lại."

Thử tiền bối nói xong không nói nữa, đau lòng bôi lên toàn thân Lý Ma Tử, buổi chiều ngày hôm sau Lý Ma Tử đã tỉnh lại, nhưng thanh âm nói chuyện so với trước đó ít nhất cũng già hơn hai mươi tuổi, nghe vậy còn tưởng là một lão thương tang lão bá.

Tiếp theo Thử tiền bối viết tờ đơn cho ta, bảo ta giữ lại dược liệu mỗi ngày đều bôi thuốc cho Lý Ma Tử, sau đó hắn thu dọn đồ đạc, xem bộ dáng là muốn rời khỏi đây. Ta hỏi hắn đi đâu, hắn đỏ mắt nói đi tìm Bất Tử Thảo.

"Bất Tử Thảo?"

Đây là lần đầu ta nghe thấy cái tên này, có chút tò mò hỏi. Thử tiền bối nói Bất Tử Thảo là một loại dịch thảo sinh trưởng trên quan tài hàn ngàn năm, có công dụng khởi tử hồi sinh.

Đương nhiên loại khởi tử hồi sinh chỉ có hiệu quả với sinh mệnh uổng mạng, lại không cứu được những người đang tan ngủ. Thử tiền bối nói bởi vì bản mạng chuột thay đổi mệnh cách của mình, sớm đã vượt qua phạm trù sinh tử bình thường, dùng Bất Tử Thảo nhất định có thể cứu lại tính mạng của nó.

"Vậy ta sẽ đi cùng ngươi!" Ta nghe xong suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói.

Dù sao Thử tiền bối vì nể mặt ta nên vẫn luôn chiếu cố Lý Ma Tử, hiện xảy ra chuyện gì cũng không thể để chính hắn gánh vác.

Sau khi trải qua chuyện này, tựa hồ Thử tiền bối đối xử với ta rất tốt, không giống như trước đây cậy già lên mặt, ngược lại biểu hiện rất hòa ái đối với ta. Hắn nói một mình ta có thể xử lý tốt, để ta sớm đưa Lý Ma Tử về võ hán, nhưng mà hắn càng nói như vậy ta lại càng lo lắng, cuối cùng vẫn để Lý mặt rỗ tự mình trở về, sau đó chết sống vô ích đi theo tiền bối chuột.

Thử tiền bối không thể lay chuyển được ta, đành phải đáp ứng, nhưng trả Thiết Yến Tử lại cho ta, coi như là ta bồi thù lao tìm kiếm Bất Tử Thảo với hắn.

Gần đây chúng ta tra được lai lịch Thiết Yến Tử, đây là thời kì Hán Thành Đế, pho tượng Thiết Yến Tử được chôn cất trên nóc phòng Vị Ương Cung thành Trường An thành là do hán thành Đế đặc biệt chế tạo cho Triệu Phi Yến. Sau này Triệu Phi Yến thất sủng về sau Thiết Yến Tử cũng bị thợ thủ công phá hủy, cuối cùng chôn cùng với Triệu Phi Yến...

Cho nên Thiết Yến Tử bất kể làm công, hay là từ giá trị lịch sử mà nói, đều là hàng thượng đẳng, bảo đảm có thể bán ba trăm vạn, ta dự định tìm một cơ hội bán nó đi.

Mà Lưu Tiên váy thì càng không nói tới, quả thực đại biểu cho khoa tay cổ đại cùng chế tạo đỉnh phong, hơn nữa hán thành đế cùng Triệu Phi Yến tình yêu thê lương, khiến cho Lưu Tiên váy thành bảo bối có tiền cũng vô giá!

Thế thì ta không định bán, chờ một thời gian sau khi âm khí tiêu tán sẽ đưa cho Doãn Tân Nguyệt, bảo cô rảnh rỗi vũ điệu cho ta.

Tóm lại sau sự kiện của Triệu Phi Yến, Thử tiền bối một cọng tiền cũng không kiếm được, còn tổn thất bản mạng chuột. Thử tiền bối rõ ràng là cố ý bồi dưỡng ta, nhưng đây không giống phong cách hành sự của hắn.

Ta mơ hồ cảm giác có chút bất an, hỏi hắn có phải vì chuyện gì hay không? Hắn lắc đầu không nói, cuối cùng ta chỉ có thể từ bỏ hỏi, ngược lại hỏi hắn rốt cuộc là Bất Tử Thảo ở nơi nào.

"Bất Tử Thảo chỉ có thể tìm thấy ở thâm sơn Vân Nam. Bởi vì tiên dân nơi đó giỏi về Thi Cổ, sau khi chết bọn hắn vì phòng ngừa thi thể bị rắn rết cắn, để vào thảo dược thần bí trong quan tài. Còn những thảo dược này được Âm khí bồi dưỡng hàng năm hàng tháng, được tẩm bổ thành nấm đen dài trên quan tài, từ từ hình thành Bất Tử Thảo!"

Thử tiền bối nói không ngừng chuyển động con mắt, nhìn qua cũng nửa vời với Bất Tử Thảo. Ta hỏi hắn trước đó có từng nhìn thấy Bất Tử Thảo hay không, hắn lắc đầu, nói mình chỉ nghe đồn Bất Tử Thảo, cho nên lần này chỉ có thể thử vận may.

Ta nghe xong không khỏi nhớ tới rất lâu trước kia vì cứu Sở Sở, chúng ta hao hết tâm tư đi tìm Dạ Long Địch, kết quả cuối cùng Dạ Long lược tìm được, Sở đã qua đời.

So sánh như vậy, ta càng có thể cảm nhận được tình cảm của Thử tiền bối đối với Bản Mệnh Thử sâu bao nhiêu, âm thầm hạ quyết tâm bất luận thế nào cũng phải giúp hắn tìm tới Bất Tử Thảo.

Thử tiền bối vì chuyện này còn cố ý mua một phần địa đồ Vân Nam, dựa theo ấn tượng đại khái của mình đánh dấu một vị trí trên bản đồ, ta cầm lên xem xét, phát hiện khu vực hắn vây lại vừa vặn là khu vực phía Tây Điền Tây.

Ta không quan tâm ấn tượng sâu nhất của Điền Tây chính là Điền Tây danh tiếng kháng chiến, mỗi lần nhìn thấy hai chữ này trong đầu liền hiển hiện hình ảnh quân dân Trung Quốc liều chết tranh đấu với Quỷ Tử Nhật Bản.

Điền Tây Sơn nhiều nước ác, tự nhiên hoàn cảnh phi thường ác liệt, trong rừng sâu núi thẳm tự nhiên không thể thiếu nguy hiểm. Vì an toàn, Thử tiền bối mang theo ta về nhà hắn trước, lấy một món vật phẩm công nghệ tương tự như quải trượng.

Hắn nói thứ này gọi là Thánh Mẫu Trượng, là một âm vật được hắn thu phục, là binh khí của Bạch Liên giáo chủ Bạch Liên giáo, nàng lợi dụng binh khí tàn bạo, truyền thống tàn bạo dẫn dắt dân chúng phản kháng thanh triều, đáng tiếc cuối cùng binh bại bị giết.

Sau đó hắn lại lấy ra một thanh hàng mi khuyết lấp lóe hàn quang cho ta mượn nhờ, nói roi của ta mỗi lần chỉ có thể cho thêm vài món nữa, ngoài ra còn phải thêm đồ nữa.

"Cái này là bảo bối gì?"

Ta nhe răng hỏi, Thử tiền bối khoát tay nói tiểu tử ngươi đừng có trộm vui, đây chính là Nga Mi thứ cho ngươi mượn dùng, sau khi quay lại còn phải trả lại cho ta!

Ta ngay cả gật đầu, Lưu Tiên váy và Thiết Yến Tử đều cho ta, quả thật ngượng ngùng nên mới lừa đồ của hắn nữa. Lúc này Thử tiền bối mới nói cho ta biết, Gai Nga này là pháp khí mà chưởng môn Bạch Mi đạo trưởng của phái Nga Mi từng dùng qua.

"Ngươi có thể đừng ra vẻ được không, còn mặt mày chau, sao ngươi không nói phái Võ Đang đi?" Ta nhếch miệng nói.

Thử tiền bối phách một cái tát vào cổ ta, tức giận nói rằng tiểu tử ngươi còn nhiều chuyện chưa biết, lấy người bình thường mà nói, bọn hắn sẽ tin tưởng chuyến đi thương nhân âm vật chúng ta?

Nghe ta nói có lý nên không nói thêm gì nữa, sau khi nhận đồ ăn liền ngồi máy bay về phía Côn Minh.

Sau khi đến Côn Minh thì đổi đường đến huyện Bảo Sơn, nơi này tụ tập ba dòng sông lớn, dưới sự bảo vệ của mười vạn đại giang sơn mà vẫn giữ nguyên dạng phong cảnh nguyên thủy nhất.

Biên giới san sát và hồi tưởng, gần như mỗi lần thay đổi triều đại ở Trung Nguyên, nơi đây đều được tẩy lễ bằng máu! Sau khi cải cách xong, cùng với sự hưng thịnh du lịch, trình độ kinh tế bản địa mới tốt một ít.

Chạng vạng tối ta cùng Thử tiền bối đi một vòng cũng không tìm được khách sạn thích hợp. Cũng may thời tiết không tệ, chúng ta mượn ánh trăng từ huyện thành đi ra ngoài.

Thử tiền bối nói trong núi càng có khả năng xuất hiện Bất Tử Thảo, cho nên mục đích của chúng ta cũng rất rõ ràng, trực tiếp tới gần núi cao nhất có thể nhìn thấy trong tầm mắt.

Sau nửa đêm thời tiết có chút lạnh, chúng ta cũng có chút mệt mỏi, dựng lều nghỉ ngơi ngay giữa sườn núi.

Trời sắp sáng, ta bị nước tiểu làm nghẹn tỉnh, từ trong lều bò ra thuận tiện một chút, lúc quay người lại đột nhiên nghe trong núi sâu truyền đến tiếng vang quỷ dị.

Nghe âm thanh giống như hồ ly đang gọi, nhưng cẩn thận nghe lại giống như nữ nhân đang khóc, bởi vì cách quá xa ta không phân biệt rõ rốt cuộc là thứ gì đang kêu to! Đứng tại chỗ quan sát một chút chung quanh lều vải không có gì khác thường, mới lớn mật trở về ngủ.

Lúc tỉnh lại đã là giữa trưa, bởi vì thời tiết không tốt cho lắm nên trên con đường nhỏ dưới chân núi không có lấy một người, hai người chúng ta lấy trộm mấy cái bình, liền lấy bọc hành lý tiếp tục đi về phía trước.

Ta muốn nghe tiếng đến sáng sớm cùng Thử tiền bối nói một chút. Hắn nghe được gật đầu nói nơi này khẳng định có không ít chuyện cổ quái, bảo ta đừng để ý, còn nói chỉ cần không ảnh hưởng đến chúng ta, coi như cái gì cũng không biết.

Đi suốt một ngày, chúng ta đã tiến vào khu vực Mã yên sơn, đằng đằng xông gần núi lửa rất nhiều lần, nhưng nổi danh nhất trong đó chính là Mã yên sơn, vì hình dạng cực giống như yên ngựa nên mới có tên như vậy.

Mặc dù là một ngọn núi lửa, nhưng trên núi có ba hồ nước ngọt, tầng ngoài cũng có thảm thực vật, đặc biệt là chân núi có thảm cỏ um tùm, cũng chỉ là nghĩa trang địa phương cư dân.

Dưới chân núi rất nhiều phần mộ, càng lên cao phần mộ càng ít. Nhưng ta có thể nhìn ra thời gian càng lên cao mộ càng lâu, bởi vì các phần mộ đều đã bị đào lên, sàn quan tài rải rác khắp nơi, không thể nghi ngờ là gặp phải ánh mắt của đạo tặc...

Trên đường ngẫu nhiên sẽ thấy bảng hiệu của bộ phận liên quan lưu lại, điều này nói rõ mã yên sơn cũng được khai phá, ta không khỏi có chút ủ rũ hỏi: Thử tiền bối, đều đã thành cảnh điểm, còn có Bất Tử Thảo không?"

"Tiểu tử ngốc, loại cảnh tượng này cũng biết đem nơi không thể tới, ngươi không xem tin tức sao? Mỗi ngày đều có rất nhiều du khách chết trong khu phong cảnh, thật ra là bọn họ tự tìm đường chết."

Thử tiền bối đốt một làn khói, tức giận nói: "Bọn hắn chắc chắn là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ, tự mình xông vào Cấm khu!"

Ta nghe rất tự tin nên không nói gì nữa. Quả nhiên, lúc giữa trưa chúng ta liền gặp chướng ngại vật, tới gần đỉnh núi vây quanh một tầng lưới sắt, cùng bụi gai bên cạnh gắt gao ngăn chặn đường lên núi.

Trên bảng hiệu viết là đỉnh núi thi công, nhưng sơn hại trên đó cũng thoát ra đất không ra hình thù gì, hiển nhiên chỉ là ngụy trang. Ta không khỏi giơ ngón tay cái lên với Thử tiền bối, hắn cười rắm chó, từ trong túi lấy ra hai đôi giày leo núi.

Sau khi thay giày xong, ta bẻ hai nhánh cây to bằng cánh tay trẻ con, cẩn thận từng li từng tí mà giẫm bụi gai đi vào bên trong.

Bụi gai này rất lớn, gần hai dặm, tầng ngoài phủ đầy cỏ dại mọc đầy gai, dưới đất là ao đầm nước bùn, hơi không cẩn thận sẽ lún vào, cho nên chúng ta đi rất cẩn thận, dùng hai giờ mới đi ra ngoài.

Lúc này hắn lại nhìn bốn phía, phát triển cây cối chung quanh rậm rạp hơn nhiều so với trước, mà rất nhiều nơi đều tản ra khí thể màu tím đen.

"Đây hẳn là chướng khí, chúng ta đợi đến tối lại vào!" Thử tiền bối nhìn những chướng khí kia liếm liếm bờ môi, cẩn thận nói.

Ta nghe xong trong lòng hồi hộp một chút, nhịn không được nhìn thêm một chút.

Chướng khí là một loại khí độc được hình thành từ khí độc dưới khí hậu, sau khi thi thể động thực vật chết đi lại sinh trưởng trong hoàn cảnh bế quan và nhiệt độ cao. Nổi danh nhất là Chư Cát Bình Nam Man thì gặp chướng khí, lúc đó rất nhiều Thục quân đều bị độc chết. Trước mắt ta cùng Thử tiền bối căn bản không mang mặt nạ phòng độc, tùy tiện đi vào rất có thể sẽ không ra được.

Cũng may chướng khí không phải chỉ hai mươi bốn giờ mà thôi, điểm này rất giống sương sớm, chỉ có điều sương sớm bị bốc hơi theo vầng mặt trời, còn chướng khí thì theo màn đêm phủ xuống mà tiêu tán.

Bất quá nơi có chướng khí trái lại còn gia tăng khả năng tồn tại Bất Tử Thảo, ta cùng Thử tiền bối nghỉ ngơi tại chỗ. Dù sao nơi này cách đỉnh núi không xa, chúng ta đã dựng lều vải xong, chuẩn bị tạm thời coi nơi này là cứ điểm của chúng ta!

Hạng sáu trăm chương đen trắng Song Sát thứ hai.

Ta ăn chút gì đó liền ngủ dậy, ngủ được một nửa, lại nghe được thanh âm quái dị tối qua, mà lần này âm thanh hết sức rõ ràng, ta tò mò đi ra khỏi lều trại theo thanh âm nhìn qua, phát hiện ra nguồn gốc của âm thanh ở trong rừng cây cách đó không xa. Lúc này chướng khí đã tiêu tán gần hết, ta chuẩn bị tiến đến xem có thứ gì kêu to không.

"Quên lời ta nói rồi sao?"

Lúc này thanh âm của Thử tiền bối vang lên, hắn nghiêm mặt kéo ta về lều trại, đổ dập đầu mắng: "Tiểu tử ngươi bịt lấy lỗ tai lừa rồi hay là ngại mình sống đủ rồi, chuyện nơi này không phải chúng ta có thể quản được!"

Ta sợ tới mức không dám nói lời nào, nhưng trong lòng lại rất nghi hoặc, Thử tiền bối vì sao kiêng kị chuyện ở nơi này như vậy?

Một lát sau chờ hắn hết giận, sau đó ta lại cười ha ha hỏi hắn xem nơi này có xảy ra chuyện gì không.

"Muốn biết?"

Thử tiền bối hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói: "Vào thời điểm một, chín, bốn năm, quân đội quốc dân đảng dọc theo rơm rạ xuất chinh, nghênh chiến quỷ tử ngày mai, trong đó có một lúc đi ngang qua nơi này, trong vòng một đêm toàn bộ biến mất..."

"Cái gì?"

Ta nghe hít vào một hơi lạnh, ngay sau đó lại có chút không cho là đúng, dù sao lúc đó binh mã loạn lạc, không chừng là bị Nhật quân đánh lén dẫn đến toàn quân bị diệt.

"Ngày thứ hai sau khi bộ đội biết việc này, chuyên môn phái người đi thăm dò, kết quả người điều tra cũng mất tích."

Thử tiền bối nói tới đây thì ánh mắt đã tràn đầy sợ hãi, ông ta có chút kinh hoảng mở miệng nói: "Một đoàn có hơn ngàn người, cho dù toàn quân bị diệt thì cũng làm sao không lưu lại một chút manh mối nào!"

"Vậy sau đó thì sao, không có ai tra xét sao?" Ta nghe xong trong lòng kinh ngạc, lại có chút hiếu kỳ.

Thử tiền bối khoát tay nói sau khi chiến thắng, chính phủ quốc gia trước sau phái người vào núi điều tra, nhưng đều không thu hoạch được gì, cuối cùng đành phải lấy lý do trong núi quá nhiều dã thú phong kín nơi này lại.

Hắn còn nói trong dân gian có vài đệ tử Huyền môn tới nơi này điều tra, nhưng những người kia cuối cùng cũng chỉ rơi vào kết cục không thấy người chết không thấy xác.

"Vậy chúng ta còn vào nữa không?"

Trong lòng ta gõ lên trống nhỏ, Thử tiền bối thấy ta sợ hãi, cười cười nói cũng không cần phải khẩn trương như vậy. Trăm ngàn năm qua, trong núi lớn có quá nhiều bí mật không thể nói rõ, chúng ta không cần phải đi xa tìm hiểu rõ ràng tất cả mọi chuyện, chỉ cần chúng ta an phận, hẳn sẽ không có việc gì.

Thử tiền bối sau khi nói xong cầm Thánh Mẫu Trượng dẫn đầu đi ra khỏi lều, tay trái ta nắm Âm Dương tán, tay phải cầm điện mắt sói, bên hông trái phân biệt treo roi Thiên Lang cùng lông mày gai Nga, giống như chạy nạn theo phía sau hắn vào rừng cây.

Vốn tưởng bên trong sẽ rất buồn chán, không nghĩ tới chướng khí lại tản ra, trong rừng cây lại có chút mát mẻ. Theo gió nhỏ thổi qua, mơ hồ còn có cảm giác thích thú!

Chỉ là loại cảm giác này không kéo dài bao lâu đã được lạnh lẽo thay thế, loại cảm giác này như rơi vào hố băng, lại như đứng trước một tòa công lớn điều khiển bầu trời lạnh giá giữa mùa đông, ta không ngừng thở ra hơi nóng trong lòng bàn tay, nhưng thân thể vẫn có chút run rẩy.

"Đừng hoảng hốt, nơi có thể sinh ra Bất Tử Thảo tuyệt đối lạnh hơn bây giờ, thích ứng với nó là được rồi."

Thử tiền bối nói xong lấy từ trong túi ra một tờ giấy lớn chừng bàn tay đập vào ngực ta, sau đó ta liền cảm thấy một dòng nước ấm từ ngực hiện lên rồi truyền tới toàn thân, tiếp tục đi đường liền tự nhiên hơn rất nhiều.

Thời gian dần qua ta đã thích ứng với nhiệt độ xung quanh, đi thêm vài dặm nữa mới thấy được một tấm bia đá với trung tâm lạnh giá.

Phía sau tấm bia đá có một phần mộ hình vòm, xem ra vị Mộ chủ đến từ phương Bắc, dù sao thì người dân địa phương cũng có thói quen cách thức hạ táng treo quan tài. Thử tiền bối kích động bước nhanh hơn, hắn nói quan tài chôn cất còn có thể mọc ra Bất Tử Thảo!

Nhưng đi tới trước mặt nhìn, Thử tiền bối không khỏi nhụt chí, ngôi mộ này bị trộm, từ góc độ của chúng ta có thể thấy ngôi mộ này được bảo tồn hoàn hảo, nhìn từ góc độ khác sẽ phát hiện bên kia ngôi mộ đã bị đào ra, chiếc quan tài cũng tùy ý vứt xuống mặt đất.

"Chúng ta tới chậm rồi, bị người đoạt trước."

Thử tiền bối dùng mũi hít một cái, sau đó đặt tay lên quan tài, vuốt ve vài cái, cuối cùng ảo não nói.

Ta đi lấy đèn đuốc chiếu vào, thông qua mức độ ướt nhẹp cùng bùn đất trên ván quan tài đoán được phần mộ này hẳn là vừa mới bị đào, thậm chí có khả năng chính là bị đào vào hai ngày qua, cho nên ta có chút kinh hồn táng đảm hỏi: "Thỏ tiền bối, ngươi nói có phải người của Long Tuyền sơn trang đang âm thầm giở trò hay không?"

"Không thể nào, cho dù bọn chúng muốn đối phó với chúng ta, cũng không cần phải mạo hiểm tới nơi này lấy Bất Tử Thảo đi."

Thử tiền bối kiên định lắc đầu, sau đó ra hiệu ta không cần quá lo lắng, hắn nói người muốn Bất Tử Thảo nhiều, vừa vặn bị đoạt trước chỉ có thể nói rõ chúng ta điểm lưng, đi nơi khác tìm là được.

Lời nói nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng trên mặt hắn lại lộ ra một tia mất mát, ta không nói nữa, cắn răng đi vào trong.

Lúc này sau lưng lại truyền đến tiếng vang leng keng, giống như là quải trượng gõ lên mặt đất. Lúc đầu ta còn cho rằng là Thử tiền bối gõ, lại đi về phía trước mấy bước, nhưng phía sau vẫn vang lên tiếng gõ.

Ta mới vừa muốn quay đầu thì đã nghe thấy Thử tiền bối ho nhẹ một tiếng, đột nhiên phản ứng lại: Không nên quản!

Đi về phía trước mấy trăm mét, đến khi không nghe được âm thanh kia, ta mới trầm tĩnh lại, hỏi thanh âm vừa rồi của Thử tiền bối là chuyện gì xảy ra.

Thử tiền bối suy nghĩ một chút, thản nhiên mở miệng nói: "Thi thể ở trong mộ, ánh trăng chiếu vào, tự nhiên tạo thành cương thi."

"Cương... Cương thi..."

Ta cả kinh há hốc mồm, trong đầu trong khoảnh khắc hiện lên tình tiết tình tiết trong bộ phim Lâm Chính Anh, mới ý thức được tiếng vang vừa rồi căn bản không phải tiếng gậy, mà là tiếng cương thi dưới mặt đất nhảy lên lúc phát ra.

Nghĩ tới đây, ta không khỏi nghi ngờ hỏi Thử tiền bối vì sao không thu phục cương thi kia? Tuy rằng cương thi kia không tạo thành nguy hại gì với chúng ta, thế nhưng vạn nhất nó nhảy ra khỏi núi lớn, chạy đến trong thôn hại người thì làm sao bây giờ?

"Đó chính là ý trời, đến lúc đó chúng ta có thể giải quyết nó, nhưng bây giờ lại không thể động thủ."

Thử tiền bối nói xong thở dài một hơi, nghĩ đến nửa ngày mới hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, không khỏi lắc đầu theo.

Trải qua khúc nhạc dạo ngắn này, ta cảm thấy Bất Tử Thảo cũng không khó tìm như trong tưởng tượng. Ai mà ngờ thời gian tới chúng ta lại đi loanh quanh trong núi sâu. Tuy đã phát hiện ra vô số ngôi mộ lạnh lẽo nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Bất Tử Thảo.

Ngay cả Thử tiền bối cũng có chút uể oải. Hắn thở dài nói, trên tòa Bất Tử Thảo này hoặc là bị người đoạt trước, hoặc là chưa kịp mọc ra, chỉ sợ chúng ta chỉ có thể đi nơi khác.

"Không thì chúng ta lên đỉnh núi nhìn một chút?"

Ta không cam lòng hỏi. Trước đó chúng ta chỉ đi dạo vòng quanh sườn núi một vòng nhưng mãi vẫn không lên tới đỉnh. Bởi vì Thử tiền bối cảm thấy trên đỉnh núi sẽ có đại gia hỏa.

"Cũng chỉ có thể như vậy, nhưng ngươi chỉ có thể ở bên ngoài chờ ta, không được phép đi vào theo ta."

Thử tiền bối sớm cho ta một cái dự phòng, sợ ta không đáp ứng lại bổ sung một câu: "Như vậy đối tốt với hai ta, nếu không ta còn phải phân tâm chiếu cố ngươi."

Hắn không phải đang giả bộ, bình thường ta còn có thể cấp cho hắn trợ thủ, nếu quả thực gặp phải gia hỏa đặc biệt lợi hại, chỉ sợ làm hắn thêm rối loạn, liền gật đầu nhẹ với hắn.

Thấy ta đáp ứng, Thử tiền bối mỉm cười, quay người chống thánh mẫu trượng đi lên đỉnh núi.

Ta tranh thủ thời gian đuổi theo, lúc sắp lên tới đỉnh không khí chung quanh đột nhiên hạ xuống, mặc dù ta dán bùa hộ mệnh của Thử tiền bối cho, nhưng thân thể vẫn nhịn không được run rẩy lên.

Nhưng ta không hề hoảng loạn, ngược lại kích động nói với Thử tiền bối: " Thử tiền bối, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Không khác lắm, bên trên hẳn là có hàng!"

Thử tiền bối cũng kích động chà xát bàn tay, nói xong liền bước nhanh hơn. Không ngờ không đợi chúng ta lên tới đỉnh, trong đường núi đột nhiên có hai quái nhân nhảy ra.

Ta không thấy rõ bọn họ rốt cuộc là người hay quỷ, chẳng qua cách rất xa mới cảm nhận được hàn ý mãnh liệt trên người bọn họ, mà quần áo trên người hai người bọn họ một đen một trắng, nhìn mãnh liệt giống như Hắc Bạch Vô Thường.

Bụng của ta trực tiếp mềm nhũn, nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng hỏi Thử tiền bối bây giờ nên làm gì bây giờ?

Không đợi Thử tiền bối đáp lời, hai quái nhân kia đồng thời mở miệng nói: "Tới đâu lui tới đấy, nếu không ta giết các ngươi!"

Giọng nói của bọn họ rất khàn khàn, chồng chất cùng một chỗ phát ra tiếng người máy, ở dưới tác dụng hoàn cảnh chung quanh quanh quanh quanh quanh quẩn ở bên tai chúng ta.

Thử tiền bối trầm mặc một hồi, níu ta không quay đầu lại hướng dưới chân núi đi tới.

Chờ sau khi đi xa, ta không nhịn được quay đầu lại nhìn một chút, phát hiện hai quái nhân một đen một trắng kia không đuổi theo, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, không khỏi nghĩ mà sợ hỏi: "Hai gia hỏa kia là người hay quỷ, làm gì vậy?"

"Ta cũng không biết."

Lông mày Thử tiền bối nhăn lại, xoa huyệt Thái Dương nói: "Nếu như nói bọn họ là người, trên người sao có thể có âm khí nặng như vậy? Nếu như không phải người, làm sao có thể có cái bóng."

Ta nghe sau càng thêm bội phục Thử tiền bối, vừa rồi chính mình bị dọa ngốc căn bản quên đi chuyện này, Thử tiền bối lại quan sát được bọn họ có bóng dáng.

"Nếu bọn họ là người thì không có gì phải sợ, chúng ta xông lên liều một phen đi!" Ta nói.

Thứ không biết mới là thứ sợ nhất, nếu đối phương là người, dù lợi hại tới đâu cũng sẽ không khiến ta sợ tới mức chân mềm nhũn, cho nên ta muốn quay về hồi mã thương, thử xem lộ số của bọn họ, tùy thời mà đoạt lấy Bất Tử Thảo.

"Ngươi có nghĩ tới hàn ý kia căn bản không phải là Bất Tử Thảo phát ra hay không, mà là trên người hai người bọn họ!"

Thử tiền bối nói một lúc, sau đó lại mở miệng nói: "Âm khí trên người bọn họ lúc nãy, ngươi không phải không cảm thấy chứ?"

Ta nghe xong có chút bực bội lắc lắc đầu, Thử tiền bối nói không sai, hàn ý trên thân hai người bọn họ đặc biệt mãnh liệt, bởi vậy căn bản xác định không biết đỉnh núi đến cùng có Bất Tử Thảo hay không, vậy liều mạng với bọn họ cũng không có ý nghĩa.

Sau đó chúng ta liền chạy về hướng lều vải, lúc nhanh tới thì Thử tiền bối dừng lại, hít mũi xung quanh, biểu cảm trở nên rất cổ quái: "Xung quanh có dương khí, có người đã tới chỗ chúng ta!"

Tộc nhân A Xương thứ sáu trăm lẻ bảy...

"Ai?" Ta phản xạ có điều kiện nhìn lại bốn phía.

Thử tiền bối thu hồi ánh mắt, nói dựa theo dương khí trong không khí để phán đoán, đối phương không phải nhân vật đặc biệt lợi hại, có lẽ không có ác ý gì, nếu không phải là du khách trong lúc vô ý chạy vào.

Nói xong hắn nghênh ngang đi về phía lều trại, lại một cước giẫm rỗng, sau đó cả người biến mất không thấy bóng dáng. Bởi vì sắc trời quá tối, ta không biết xảy ra chuyện gì, vội vã chạy lên xem xét.

Kết quả dưới chân trượt một cái, cũng theo Thử tiền bối cùng rơi xuống!

Qua vài giây mới rơi xuống đất, ta tranh thủ thời gian mở ô ô chiếu, phát hiện đây là một chỗ cạm bẫy nhân tạo ra, dưới đáy có khoảng một hai mét vuông, Thử tiền bối liền rơi bên cạnh ta.

"May mà bọn họ không thả dao găm trong bẫy rập, hay là hai người chúng ta biến thành con nhím... "

Thử tiền bối lau mồ hôi lạnh trên mặt, tiếp theo từ trong tay ta cầm đũa chiếu lên đỉnh đầu. Ta ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện hố này sâu ước chừng bốn năm mét, nhưng lúc trước chúng ta bố trí lều vải căn bản không phát hiện có cạm bẫy gì cả.

Ta có chút sợ hãi mắng: "Con mẹ nó đây rốt cuộc là ai? Có thể đào được hố sâu như vậy trong thời gian ngắn, còn chưa để lại một chút dấu vết."

Nếu ở khu bình nguyên đào hố ngược lại cũng không có gì, nhưng ở trên núi, dưới tầng dưới đều là Huyền Vũ Nham!

"Chắc là sinh sống ở đây từ thời nguyên thủy, không hài lòng chúng ta lại tùy tiện xông vào cấm địa. Nhưng mà ta nghĩ bọn họ hẳn là không có ác ý, nếu không hai ta đã sớm xong đời rồi."

Thử tiền bối nói xong thì ngã lăn ra ngủ, dù sao bốn phía trụi lủi, căn bản không có khả năng leo lên.

Nhưng ta cũng không phải thản nhiên như hắn, trong lòng run sợ nhìn chằm chằm vào vị trí cửa động. Theo hắn ngủ, ta cảm thấy cửa động không ngừng có âm phong thổi qua, da đầu không khỏi run lên một hồi.

Không biết qua bao lâu, mí mắt ta nhịn không được dựng lên, mơ hồ có ủ rũ. Lúc này trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên thanh âm giống như hồ ly kêu, lần này ta nghe rất rõ ràng, thanh âm kia ngay tại cửa động, ta nghiêng đầu muốn nhìn rõ ràng rốt cuộc là thứ gì? Chỉ là nó một mực không xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của ta.

Gọi chừng nửa giờ rồi, giọng nói kia mới biến mất, ta nhìn điện thoại phát hiện có bốn điểm sáng rạng sáng, chắc là không có thứ bẩn thỉu đâu, tinh thần vừa thả lỏng liền ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dày đặc. Ta vốn là ngủ đã không vững, nghe được động tĩnh đằng ngồi dậy, phát hiện thử tiền bối đã tỉnh, đang ngồi xuống bên cạnh ta.

Thấy ta tỉnh lại, hắn cười chỉ chỉ đỉnh đầu, nói chính chủ đã tới!

Quả nhiên, sau khi tiếng bước chân dừng lại, phía trên truyền đến tiếng mắng chửi ầm ĩ, trong đó còn kèm theo một ít ngôn ngữ dân tộc nghe không hiểu. Một lát sau, trên đó liền thả lại một cái dây thừng, ta vừa muốn đi lên, Thử tiền bối liền đưa tay ngăn cản ta lại.

"Ngươi thành thật đợi ở đó, ta đi lên xem thử tình huống như thế nào đã."

Nói xong hắn túm lấy dây thừng chậm rãi bò lên, sau khi hắn đi lên cũng không lâu lắm liền đem dây thừng ném xuống, ý bảo ta có thể lên được rồi.

Rất nhanh ta liền kéo dây thừng bò lên, lúc này mới nhìn rõ người đang đi tới. Những người này cầm thổ thương hoặc là cung tiễn, trên người mặc quần áo màu sắc rực rỡ, có người trên đầu còn cài lông động vật, vừa nhìn đã biết là thợ săn dân tộc phụ cận.

Tất cả bọn họ đều nổi giận đùng đùng nhìn chúng ta, tựa như giữa chúng ta có cừu oán vậy, ta không chịu nổi loại đối địch khó hiểu này, liền chủ động mở miệng: "Tại sao đào cạm bẫy đối phó chúng ta?"

"Hai người các ngươi tới trộm mộ đi, không trực tiếp giết chết các ngươi cũng đã rất nhân từ rồi đó!" Một tên thợ săn dùng lời nói trơn tru bình thường.

Trộm mộ gì chứ, chúng ta đâu có trộm mộ!

Ta mới vừa muốn giải thích, Thử tiền bối đã đẩy ta ra, sau đó đi đến trước mặt thợ săn nghiêm trang nói, chúng ta mới đến đây hôm qua, là vì tìm kiếm Bất Tử Thảo trong truyền thuyết, căn bản cũng không có trộm mộ.

Nói xong Thử tiền bối mở lều trại ngay trước mặt bọn họ, chỉ vào pháp khí phòng thân của chúng ta chậm rãi mở miệng nói: "Các huynh đệ có phải nghĩ sai rồi không, ngươi xem chuyện của bọn ta, có cái nào là dùng trộm mộ không?"

Thợ săn dẫn đầu nghe xong chần chờ một lúc, lúc này một người khác dùng phương tiện nói một câu gì đó, sắc mặt hắn càng thêm khó coi, lạnh lùng mở miệng nói: "Gần đây nghĩa trang tổ tiên chúng ta liên tiếp bị trộm, hơn nữa mỗi lần trộm mộ đều sẽ phát ra tiếng kêu tương tự như hồ ly! Đại Trụ ngày hôm qua ngồi xổm phụ cận, hắn nghe rõ tiếng kêu của hồ ly là từ nơi này truyền ra, ngươi còn có lời gì để nói."

"Chờ chút, ngươi nói có giống tiếng hồ ly hay không, lại có chút giống âm thanh của nữ nhân khóc hay không?"

Ta nghe thấy nơi này đột nhiên nhớ tới từ sau khi lên núi, chính mình liên tiếp nghe được loại thanh âm đó, thậm chí ngay tối qua thanh âm còn tại cửa động vang nửa ngày.

Lúc ấy còn không biết chuyện gì xảy ra, hiện tại ta đã hiểu, nó muốn ta và Thử tiền bối gánh tội thay!

Sau khi lên núi, ta kể lại toàn bộ những chuyện mà mình gặp được cho thợ săn cầm đầu một lần. Sau đó hắn nhỏ giọng trao đổi với những người khác một phen, cuối cùng gật đầu nói: "Có thể tạm thời tin tưởng các ngươi, nhưng các ngươi phải chứng minh sự việc không phải là do các ngươi làm."

Ngay sau đó thợ săn phất tay, ra lệnh cho những người khác ném chuột tiền bối vào trong cạm bẫy, sau đó cười xấu xa nói: "Trước khi tìm được đạo tặc, nhất định phải lưu lại một con tin làm con tin."

"Được rồi!"

Ta bất đắc dĩ gật gật đầu, trong lòng tự nhủ, ta cùng Thử tiền bối coi như tính mệnh lớn, đụng phải chính là đồng bào Vân Nam tương đối ôn hòa, nếu phát sinh ở khu vực ẩn nấp, nhất định sẽ để cho dân ẩn tàng hung hãn như thỏ bắn.

"Ta tên Ba Cát, là thợ săn ở gần đây, những người này là huynh đệ ruột thịt của ta."

Thương lượng xong xuôi, ta sẽ giúp bọn hắn tìm ra hung phạm. Kế hoạch của Ba Cát biểu hiện ra bộ mặt đầy nhiệt tình hiếu khách của một số dân tộc. Y dùng tiếng heo rừng vừa đánh tới chiêu đãi ta, ta đang gặm cái đùi lợn rừng thơm nức mũi, nghe bọn họ kể lại những chuyện quái lạ phát sinh gần đây.

Hóa ra những thợ săn lấy hắn cầm đầu đều là người A Xương tộc phụ cận, bọn họ đời đời kiếp kiếp đều sinh sống ở nơi này, lấy săn bắn mà sống. Sau khi lão nhân trong tộc qua đời, đều mai táng trên yên ngựa.

Nghe nói như vậy, các tiền bối có thể phù hộ đời sau áo cơm không lo.

Trước đó vài ngày Ba cát dẫn theo thợ săn vào núi săn thú, ngẫu nhiên phát hiện trong tộc có một vị mộ phần của lão nhân bị trộm, ngày đó tuy bọn họ rất tức giận, nhưng chỉ coi là chuyện ngẫu nhiên, sau khi sửa xong ngôi mộ kia cũng không để ý.

Ai biết từ sau này trên núi luôn luôn bị trộm, bọn tiểu tử huyết khí phương cương này thề phải đòi công đạo cho các tiền bối! Cho nên không phân biệt ngày đêm thay phiên nhìn chằm chằm ở trên núi, dần dần phát hiện chỉ cần vang lên tiếng hồ ly, tiếp theo sẽ có phần mộ bị trộm, cho nên bọn họ mới hiểu lầm chúng ta.

"Chẳng lẽ các ngươi theo dõi lâu như vậy, một chút phát hiện cũng không có sao? " Nghe Ba Cát nói xong, ta nghi ngờ hỏi.

Ba Cát ấp úng nói: "Chúng ta có lần tận mắt thấy hai tên trộm mộ tặc đang đào bới phần mộ, liền ỷ vào người nhiều xông lên, không nghĩ tới tốc độ của bọn hắn rất nhanh, hơn nữa giống như người máy đao thương bất nhập, cuối cùng để cho bọn hắn chạy mất..."

Nói đến đây, mặt Ba Cát đỏ bừng, xem ra đối với bọn họ mà nói, để cừu nhân chạy trốn là chuyện rất mất mặt.

Ta mới muốn an ủi Ba Cát mấy câu, lại đột nhiên nhớ lại đêm qua hai quái nhân ép chúng ta từ đỉnh núi về, vô thức hỏi: "Hai tên trộm mộ kia có phải một mặc đồ đen không, một người mặc quần áo trắng!"

"Làm sao ngươi biết?" Ta vừa mới hỏi xong, ngay cả mọi người cùng với Ba Cát đều đứng lên.

Thấy phản ứng của bọn họ mãnh liệt như vậy, ta đã biết mình đoán đúng, không nói hai lời, kéo Ba Cát chạy lên đỉnh núi.

Hắn do dự một chút, vẫn phất tay. Để vài tên cầm thương ở lại bên cạnh bẫy rập, trông coi Thử tiền bối.

Qua khoảng nửa giờ, ta dẫn bọn hắn đi tới chỗ tối qua gặp phải hai quái nhân kia, kỳ quái là dưới vị trí hai quái nhân kia rõ ràng đã có thêm một cái hố to.

"Khốn kiếp, ta nhất định phải giết hai tên kia!" Ba Cát chứng kiến một màn này cả người sững sờ tại chỗ, sau đó thống khổ quát.

Ta đi theo hắn mới phát hiện bên dưới cái hố là một ngôi mộ, chỉ có điều quan tài đã bị cạy mở, thi thể bên trong sớm đã hoàn toàn thay đổi.

Sau đó những người khác sửa chữa phần mộ, Ba Cát tức thì hai mắt đỏ bừng nhìn ta nói: "Đây là mộ tổ mẫu của ta! Lúc trước lão nhân gia nàng sợ bị trộm mộ nên cố ý không có để lại bia mộ, không nghĩ tới vẫn bị..."

Không đợi ta trả lời, hắn lại bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, cầu xin ta nhất định phải giúp bọn hắn. Trong lúc nhất thời ta có chút bối rối, trong lòng nói ta còn chưa rửa sạch hiềm nghi đây, sao đột nhiên lại thành thần tiên sống?

Sau đó Ba Cát nói y căn cứ vào bùn đất quanh phần mộ tổ mẫu mình để phán đoán, thì rạng sáng ngôi mộ bị đào lên, mà lúc đó ta cùng Thử tiền bối đã rơi vào trong cạm bẫy, chúng ta tự nhiên thoát khỏi nghi ngờ này.

Mà hắn cầu xin ta đã nhìn ra ta và Thử tiền bối không phải người bình thường, cho nên muốn chúng ta giúp một chuyện!

Chương thứ sáu trăm lẻ bảy cứu mạng, cứu mạng!

"Không thành vấn đề, ta nhất định sẽ hỗ trợ!" Vừa nghĩ tới bộ dáng hung hăng của hai quái nhân tối qua, ta hận nghiến răng nghiến lợi.

Huống chi bọn thợ săn này tuy dũng mãnh hơn người, nhưng dù sao không phải là bọn ta, nếu không giúp đỡ bọn hắn khẳng định sẽ phải chịu thiệt. Quan trọng nhất là bọn hắn là dân bản xứ bản địa, có quan hệ tốt với bọn hắn, khẳng định có lợi cho việc tìm kiếm Bất Tử Thảo.

Thấy ta đáp ứng, Ba Cát có vẻ vô cùng cao hứng, ân cần trao đổi với đám đồng bào của hắn một hồi. Sau đó ta cảm giác thái độ của mọi người đối với ta đều thay đổi, ta đã bảo Ba Cát nói với mọi người không nên câu nệ như vậy.

Sau khi chúng ta trở lại doanh địa, trước tiên liền kéo Thử tiền bối lên, ta đã nói với hắn ý tưởng của mình, Thử tiền bối nghe xong lập tức tỏ vẻ ủng hộ, còn thở phì phò mắng: "Tìm hai người kia thế nào cũng phải thu thập cho tốt, làm gì không tốt nhất cũng phải lột mộ tổ tiên của người ta!"

Nói xong hắn hung tợn cắn một miếng thịt trên đùi heo, quay đầu hướng Ba cát hỏi: "Đại huynh đệ mang tỏi à? Cầm lá tỏi cho ta..."

Đêm hôm đó ta và Thử tiền bối liền trốn trong lều trại chờ đợi, hai quái nhân một đen một trắng kia nhìn qua rất khó đối phó, đám người Ba cát cũng không giúp đỡ được cái gì, ta bảo bọn họ về nhà an tâm chờ tín nhi.

"Lưu tiền bối, chúng ta làm vậy không coi là phạm vào quy củ của núi lớn chứ?"

Theo không khí chung quanh hạ xuống, trong đầu ta không ngừng hồi tưởng lại chuyện quân đội quốc quân nghe được trước đó mất tích, trong lòng có chút đột ngột.

Thử tiền bối lắc đầu để ta đừng lo lắng, sau đó cười tủm tỉm mở miệng nói: "Chúng ta đang giúp người địa phương, tổ tiên của bọn hắn chắc chắn sẽ không đối phó chúng ta."

Ý nghĩ của ta cũng là đạo lý này, liền nhẹ nhàng thở ra, nghiêng lỗ tai nghe lên, không nghĩ tới ròng rã bên ngoài đều im lặng, âm thanh hồ ly kia biến mất.

"Chẳng lẽ hai tên trộm mộ kia chạy rồi sao?" Ta có chút buồn bực nói thầm.

Ba Cát đã nói qua với hai người này không phải trộm mộ mỗi ngày mà là làm ăn một lần rồi lại biến mất một thời gian, sau đó bất thình lình làm lại một cuộc. Nếu hôm qua bọn họ làm xong tấm vé sẽ biến mất, ta cùng Thử tiền bối cũng có thể đợi được.

Thử tiền bối nghe xong suy nghĩ, liền nhờ ta dẫn hắn đến trước mộ phần tổ mẫu của Ba Cát. Sau đó thử tiền bối nằm rạp trên mặt đất bóp một đống bùn đất ngửi ngửi, cười tủm tỉm nói: "Bọn hắn còn có thể động thủ."

"Làm sao ngươi biết?" Ta nghi hoặc hỏi.

Thử tiền bối chỉ vào phần mộ nói phong thuỷ nơi này, mà trong bùn đất cũng không có nhiều khí thịnh, nói rõ vật phẩm tuẫn trong phần mộ không nhiều lắm. Đám tặc trộm mộ làm nghề này chính là cầu tiền tài, không có bảo bối khẳng định sẽ không cam tâm.

"Căng khí?" Ta vẫn là lần đầu nghe nói từ này.

Thử tiền bối cười nói khí vượng cũng gọi là thiện khí, là một loại khí sinh ra từ hơi khí do tuẫn táng phẩm, những tên trộm mộ kia chính là căn cứ độ vượng phán đoán trong lòng đất có bảo bối gì không? Đám thợ bào giả kia cũng dựa vào cái này để phân biệt mộ phần trong lòng đất. Mà nếu vượng khí hình thành sẽ tồn tại một khoảng thời gian, cho nên sẽ không vì mộ bị trộm mà lập tức biến mất.

"Hai tên này xem ra rất chuyên nghiệp, vì sao còn đánh mắt thế?" Ta hỏi.

Ngay cả người ngoài cửa như Thử tiền bối cũng biết vượng khí, vậy bọn họ thân là đạo tặc trộm mộ cũng không có đạo lý không biết nha!

Thử tiền bối cau mày nói: "Ta cũng không hiểu bọn họ đang làm gì, kiên trì chờ một chút."

Nói xong, Thử tiền bối dẫn ta về hủy lều, làm ra vẻ như rời đi, đợi sau khi chạy tới huyện thành rồi ta mới đấm bóp Ba Cát, nói lại tình huống tối qua cho hắn biết.

Ba Cát lập tức nổi nóng, nói các ngươi không thể buông tay mặc kệ như vậy nha.

"Đừng nóng vội, chúng ta rời khỏi là cho hai người kia xem, tiếp theo các ngươi nên theo dõi sát sao lại, làm bộ như bắt trộm. Nhưng không nên thật sự đi bắt, hiểu chưa?" Ta từng câu từng chữ giải thích.

Qua sự việc tối hôm qua, ta cảm giác hai quái nhân kia chủ yếu đề phòng ta và Thử tiền bối, mà những thợ săn kia trước đó luôn luôn theo dõi, cũng không bị thương tổn, điều này nói rõ bọn trộm mộ tặc không muốn thương tổn bọn họ.

Vừa hay lợi dụng thợ săn hấp dẫn sự chú ý của bọn họ!

Dù sao khoảng cách từ huyện thành đến Mã yên sơn cũng không xa, gặp phải tình huống khẩn cấp thỉnh linh chú chỉ mấy phút là chạy tới, hai người chúng ta cũng không quá khẩn trương, tìm nhà khách sạn ở lại.

Mấy ngày tiếp theo ta không nhận được điện thoại nào, liền chủ động đánh tới, hắn nói mấy ngày này trên núi rất thái bình.

Liên lạc máy truyền tin xong, ta không nhịn được nôn mửa, mặt mũi hắn đầy vẻ thản nhiên nói: "Ngươi còn không tin, lão phu nói vậy lúc nào thì bỏ lỡ?"

Hắn nói vậy nhưng trong lòng ta cũng không chắc chắn, nên đã chuẩn bị xong việc thủ hộ lâu dài, lại viết vụ án cho người nhà. Doãn Tân Nguyệt nói cho ta biết gần đây vụ làm ăn trong tiệm như vậy, nàng tạm thời đóng cửa quán cổ này. Lý Ma Tử dựa theo phương thuốc mà Thử tiền bối mở ra uống thuốc, thân thể đã khá hơn rất nhiều.

Biết được Lý mặt rỗ không có chuyện gì, tảng đá trong lòng ta rơi xuống, cùng Doãn Tân Nguyệt nói chuyện. Nàng hỏi ta làm xong chuyện này có thể bớt chút thời gian cùng nàng đi thăm nhà một chút hay không? Ta mới ý thức được mình chưa bao giờ gặp nhạc nhạc mẫu thần bí thế nào, trong lòng lập tức áy náy, trực tiếp đáp ứng.

Bởi vì liên tiếp mấy ngày ngựa yên núi đều rất thái bình, ta cũng không lại cẩn thận như vậy, chờ đến khi trời tối liền nằm ở trên giường ngủ vù vù, ngủ đến nửa đêm đột nhiên bị một trận tiếng sáo dồn dập đánh thức.

Ta mơ màng màng nhìn lướt qua, nhìn thấy là Ba Cát đánh tới, cả người nhất thời tinh thần phấn chấn, ngồi bật dậy từ trên giường, kích động hỏi: "Hai quái nhân kia lại xuất hiện?"

"Cứu mạng... Mau cứu chúng ta..."

Giọng nói của Ba Cát rất yếu ớt, tuy rằng tốc độ nói không nhanh nhưng vẫn tỏ ra rất hoảng loạn. Ta vừa định hỏi y chuyện gì xảy ra thì máy truyền tin đã bị ngắt lời rồi.

Ta không dám trì hoãn, tắm rửa tử tế cầm trang bị xong liền chuẩn bị đi gõ cửa phòng của Thử tiền bối, không ngờ ông ta đã chuẩn bị xong, liếc mắt nhìn ta, khinh bỉ hỏi: "Thế nào là cháu trai lớn, ta nói có đúng hay không?"

"Lúc này mà ngươi còn có tâm trạng làm màu thì muộn gì đi gặp bọn họ là xong chuyện hả!"

Ta chẳng quan tâm tới chuyện nói chuyện với Thử tiền bối, lôi kéo hắn vội vàng chạy xuống lầu, đọc lên linh chú cực tốc chạy về phía yên ngựa.

Vốn ta định trực tiếp xông lên, không nghĩ tới Thử tiền bối lại xua tiểu quỷ giúp chúng ta ở giữa sườn núi, ta vừa định đặt câu hỏi, mặt hắn lại âm trầm chỉ về phía trước.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, kinh ngạc phát hiện đỉnh núi bị một tầng sương mù màu đỏ vây quanh, mơ hồ còn có thể nghe được phía trên có người kêu thảm thiết, đoán chừng là bọn Ba cát, dù sao người khác sẽ không lên núi.

"Đây là yêu khí, ngươi cẩn thận một chút!"

Thử tiền bối trước tiên cho ta một cái dự phòng châm, dùng Già Dương Phù ngăn trở dương khí trên người chúng ta, sau đó mới cầm thánh mẫu trượng xông tới.

Nhìn bộ dáng khẩn trương này của hắn, hẳn là nhìn ra cái gì, ta không dám khinh thường, cũng xông tới theo.

Lúc đến gần đỉnh ngọn núi, tiếng kêu thảm thiết của đám người Ba Cát càng ngày càng rõ ràng, nghe ra dường như là chỗ chúng ta đã dựng lều vải trước đây. Ta sợ bị phát hiện, đành phải chậm rãi tăng cường tốc độ, sau khi đi tới rốt cục thấy được bóng dáng hai quái nhân kia!

Bọn họ đứng ở hai bên cạm bẫy mà Ba Cát đã đào trước đó, còn đám người Ba Cát thì xếp thành đội tiếp đội nhảy vào trong cạm bẫy, mỗi một người nhảy vào đều phát ra một tiếng hét thảm...

Chờ tất cả mọi người nhảy vào, quái nhân màu trắng kia mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng, sau đó há mồm rống lên, ta lại một lần nữa nghe được thanh âm tương tự như tiếng hồ ly.

Hóa ra thanh âm này là hắn phát ra, ta nắm chặt nắm tay tiếp tục quan sát, quái nhân màu trắng kêu một hồi, sau đó cùng quái nhân màu đen liếc nhau, sau đó bọn họ vậy mà một người cầm lấy một thanh xẻng sắt, chậm rãi đắp lên mặt đất phía trong cạm bẫy!

Giao dịch thứ sáu trăm lẻ chín bắt đầu hàng thi ra khỏi lồng.

Mắt thấy bọn họ sắp phải chôn sống đám người Ba Cát, ta cũng không nhịn được nữa, trực tiếp nhảy ra, cách không đem lông mi dựng thẳng ném ra ngoài, chuẩn xác đánh vào trên người quái nhân màu trắng!

Dựa theo lực cánh tay của ta, lần này tuyệt đối có thể đâm vào, không ngờ gai lông mày như là đánh vào trên khối thép, phát ra "Phanh" một tiếng trầm đục, sau đó cắm thật sâu trên mặt đất.

Ta nhìn thấy một màn này trực tiếp sửng sốt, bọn họ lại xoay người nhìn ta, lạnh lùng kêu lên: "Muốn chết!"

"Cút mẹ ngươi đi!"

Thử tiền bối chạy chậm một hồi, thân thể nhảy dựng lên, ở giữa không trung vòng một cái, đá tới cổ quái nhân màu đen.

Một cước này lực đạo mười phần, ta nhìn cũng cảm thấy sợ. Không ngờ quái nhân màu đen tránh cũng không tránh, cứng rắn tiếp một cước của Thử tiền bối, sau đó mạnh mẽ đưa tay nắm lấy chân hắn, ném Thử tiền bối ra xa vài thước như là túi cát.

"Ai ui..."

Thử tiền bối lăn trên mặt đất, kêu lui tới bên cạnh ta, sau đó khuôn mặt trở nên nghiêm túc, cau mày nói: "Hai người này căn bản không phải là người, mà là hàng thi."

"Cái gì, hàng thi!"

Ta nghe theo bản năng lui về phía sau mấy bước, xác chết là lội bộ, cúi đầu trông như hồi tưởng mà lợi dụng thi thể luyện ra một loại quái vật! Hàng thi cùng cương thi không khác lắm, đều có thân thể cứng rắn, ngoài ra thi thể còn có trí tuệ đơn giản, có thể bắt chước ra động tác cơ bản của người sống, xác hàng rong lợi hại nhất thậm chí có thể giấu kín ở giữa người sống làm cho người ta phân biệt không ra.

Hàng thi khởi nguồn từ thời Hán, ban đầu là Nam Man bộ tộc vì dùng chúng để ngăn cản Trung Nguyên vương triều. Nhưng theo xã hội tiến bộ, càng ngày càng nhiều đầu sư hàng đầu bắt đầu dùng đầu hàng đầu hại người, hàng thi cũng biến thành danh từ tà ác.

Trước đó ta chỉ mới nghe gia gia nói về những chuyện này, lại không nghĩ rằng đã gặp phải ở đây. Ta không kịp suy nghĩ nhiều, hai cái xác hàng này đã lần lượt nhào tới tấn công ta và Thử tiền bối.

Bởi vì gai nhọn lông mày Nga không dùng đối với chúng, ta cũng không thể làm gì khác hơn là rút roi Thiên Lang hướng lên người Bạch Thi đang đánh tới ta!

Một roi lên tựa như quất vào trên thùng sắt phát ra tiếng keeng keeng, trên người nó lập tức toát ra một cỗ khói đen, còn đang run rẩy nhảy vài cái. Nhưng sau đó nó lại nhào tới, hai cái cánh tay như kìm lớn cào vào ngực ta.

Tốc độ của nó rất nhanh, ta đã không kịp dùng roi, chỉ có thể dùng tay nắm cánh tay của nó. Đáng tiếc tay của ta không thể so sánh với nó, trong nháy mắt đã bị nó mở ra, ngay sau đó lại hướng ta chộp tới, ta thở sâu một hơi đem toàn bộ lực lượng tập trung ở trên tay phải, mạnh mẽ đập tới đầu của nó.

Không ngờ, còn chưa đánh tới tay hắn đã cảm thấy đau nhức kịch liệt, ta thu tay về, phát hiện trên tay có mấy lỗ thủng sâu tới tận xương! Máu tươi trong nháy mắt đã chảy đầy bàn tay.

Thì ra, ngón tay của nó trong nháy mắt mọc ra móng tay sắc bén, như dao nhọn rạch thương ta.

Ta vốn không phải là đối thủ của nó, hiện tại tay phải bị thương càng không thể liều mạng với nó, ta nghiến răng trước khi nó lao tới đã di chuyển thân thể sang một bên, còn tay kia mạnh mẽ vung Thiên Lang Tiên đánh về phía sau lưng nó!

Hai cái xác này rõ ràng không phải là thứ lợi hại nhất trong đội ngũ hàng, động tác có chút cứng ngắc, cho nên không thể né tránh, bị Thiên Lang đánh cho run rẩy. Chúng ta chính là cơ hội này, thừa dịp nó rung động liên tục hướng về phía sau của nó quất sáu bảy roi, trực tiếp đem pháp lực Thiên Lang Tiên dùng hết.

Bình thường mà nói, cái ót là tử huyệt hàng thi, các sư phụ hàng đầu sở dĩ có thể khống chế hàng thi, là bởi vì bọn họ ở phía sau thi thể tụ tập một cỗ thi khí, chỉ cần đánh vỡ ót đem cỗ khí thể kia phóng ra, dạng hàng thi sẽ lập tức đánh mất sức chiến đấu, sau đó biến thành thi thể bình thường.

Dưới sự đánh liên tục ở trên người ta, cái ót của bạch thi đã nát nhừ, mơ hồ có thể nhìn thấy đoàn thi khí màu trắng trong đầu nó!

Đánh xong một roi cuối cùng, ta bất chấp đau đớn như bị kim châm ở tay phải, dùng hai ngón tay khép lại đánh ra một chỉ quyết, lấy chỉ làm kiếm mà thẳng tắp đâm vào giữa ót nó.

"Hí! "

Ngón tay của ta vừa chọc vào, đoàn bạch khí kia liền phát ra một trận tiếng vang kịch liệt, tựa như đem bàn ủi nóng hổi bỏ vào nước lạnh. Ngay sau đó ngón tay của ta liền truyền đến đau đớn kịch liệt, theo bản năng liền thu trở về. Ta cúi đầu nhìn, phát hiện trên hai ngón tay cắm vào bị bỏng ra rất nhiều bọt nước.

Lúc này Bạch Thi chậm rãi nghiêng đầu, đôi mắt nó đỏ như máu nhìn chằm chằm ta, mãnh liệt há to miệng ngửa mặt lên trời thét dài.

"Ngươi nói ngươi là hồ ly, ngươi còn không dứt sao?" Ta mắng to một tiếng, sau đó chạy về phía đuôi lông mày của Nga Mi.

Ngay sau đó Bạch Thi liền đuổi theo, chỉ là thi khí của nó bị phá hư, động tác rõ ràng chậm lại.

Chờ ta chạy đến gần đám Xi Mi Thứ cố ý làm ra bộ dáng té ngã trên đất, bạch thi quả nhiên trúng kế, thân thể thẳng tắp xuống tới, hai cánh tay như hai ngọn dao nhọn lóe lên hàn quang đâm thẳng vào ngực của ta.

Ngay thời điểm nó sắp đắc thủ, ta đột nhiên lăn một vòng, sau khi lăn ra mấy mét, một con cá chép đứng thẳng người lên, sau đó hét lớn một tiếng nhảy lên tại chỗ, lên đến chỗ cao nhất sau lao xuống phía dưới, nhất cử đâm vào phía trên đoàn thi khí kia.

"Hí, tê, tê..."

Động tác Bạch Thi trì trệ, sau đó ầm ầm ngã xuống đất, ta sợ nó sống lại, dùng mi chu đâm vào bên trong dùng sức quấy, chờ Thi khí triệt để tiêu tán trong không khí về sau mới nhẹ nhàng thở ra.

Tình huống lúc này biến đổi, thân thể bạch thi kia biến hóa với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cuối cùng trở thành một con hồ ly toàn thân lông trắng. Ta hơi sững sờ, sau đó phản ứng lại, đây là một con hồ yêu tu luyện thành hình người, sau khi chết lại bị hàng thi, bởi vậy mới phát ra tiếng vang bán hồ ly.

Sau đó ta không nhìn Hồ Yêu nữa, xoay người nhìn về phía Thử tiền bối bên kia, hắn lợi dụng thánh mẫu trượng cùng hắc thi dây dưa cùng một chỗ, song phương ai cũng không chiếm được tiện nghi. Chỉ là Thử tiền bối nhiều lần nhiều lần đều có cơ hội đem thánh mẫu trượng cắm vào ót nó, lại một mực không hạ tử thủ...

Ta do dự một chút, vẫn là nắm chặt lông mày nhướng xông lên, tuy rằng không thể tạo thành thương tổn quá lớn cho nó, nhưng ít nhiều có thể hấp dẫn sự chú ý của nó.

Thời gian dần trôi qua, xác đen rơi xuống hạ phong dưới giáp công của hai người chúng ta, nó quay người chạy về phía một rừng cây. Có điều như vậy vừa vặn để lộ sau gáy, ta giơ sợi lông mi Nga lên định ném sang. Thử tiền bối lại tóm lấy ta, nhẹ giọng nói: "Đi theo."

"Đã rõ!"

Ánh mắt ta nhìn qua Thử tiền bối, rất nhanh đã phản ứng lại. Chúng ta hôm nay xử lý hai xác hàng rong này cũng không giải quyết được vấn đề gì, đầu sỏ gây chuyện chính là đầu hàng sư ẩn núp trong bóng tối.

Bây giờ chắc chắn hắn biết chúng ta đang tồn tại, vì vậy nhất định phải mau chóng tìm ra hắn.

Hàng đầu sư bình thường đều là người có thù có thù tất báo, chúng ta làm hỏng chuyện tốt của hắn, còn giết hắn hàng táng, song phương đã kết tử thù!

Hắc thi vừa mới chạy rất chậm, sau khi tiến vào rừng cây tốc độ lại thoáng cái tăng lên, cũng may ta cùng Thử tiền bối có chút công phu, mới không bị mất dấu.

Phương hướng chạy của nó vừa lúc là hướng bên kia yên ngựa, trái lại đường lên núi chúng ta đi lên, bất tri bất giác đã đuổi theo ra yên ngựa, đi tới một sườn núi không biết tên.

Lúc này tốc độ hắc thi đã chậm lại, hơn nữa đi mỗi một đoạn thời gian đều quay đầu lại nhìn một cái, xem ra biết chúng ta đang theo dõi. Thử tiền bối nghĩ nghĩ, dứt khoát nghênh ngang đuổi theo.

Kỳ quái là nó không chạy nữa, mà là theo chúng ta tới gần trên mặt hiện ra nụ cười lạnh u ám, răng nhe ra nụ cười sắc bén càng dọa người. Không biết xảy ra chuyện gì, ta thấy đáy lòng nó đột nhiên có dự cảm không rõ ràng như vậy, đưa tay kéo tay Thử tiền bối, lo lắng nói: "Có gì đó không đúng..."

"Hửm?"

Thử tiền bối sửng sốt một chút, sau đó giả bộ như không biết chuyện gì tiếp tục đi về phía trước. Chẳng qua hắn không buông tay ta ra, mà cái mũi lại nhanh chóng hít hít vào.

Đại khái đi chừng vài chục bước, cánh tay Thử tiền bối run mạnh một cái, ta phản xạ nhìn về phía hắn, kinh ngạc phát hiện trên trán vậy mà chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

"Đừng hoảng hốt, ta đếm được ba, chúng ta cùng nhảy về phía sau, hiểu chưa?"

Con mắt Thử tiền bối không nhúc nhích nhìn chằm chằm hắc thi, miệng nhanh chóng nói với ta, ta không biết hắn phát hiện ra cái gì, chỉ gật gật đầu tỏ vẻ mình hiểu.

Chương thứ sáu trăm linh một, bom nhân người người...

"Một..."

"Hai..."

Thử tiền bối chậm rãi mở miệng, lúc này Hắc Thi tựa hồ đã phát hiện ý đồ của chúng ta, cười lạnh chạy về phía chúng ta. Thử tiền bối hoảng sợ, hét lớn một tiếng: "Ba!"

Vừa dứt lời, chúng ta đồng thời quay đầu lăn xuống sườn núi sau lưng, cùng lúc đó phía trước truyền đến một tiếng vang ầm ầm, lỗ tai của ta chấn động mạnh một cái, ngay sau đó là tiếng tiêm minh thời gian dài.

Sau khi lăn mấy chục mét mới dừng lại, ta nghỉ ngơi một chút rồi nghi hoặc nhìn lại hướng hắc thi, kinh ngạc phát hiện nơi đó đã là một biển lửa.

"May mắn ngươi kéo ta một chút, đầu hàng sư tử vậy mà đựng thuốc nổ trên người thi thể đen!"

Thử tiền bối chỉ vào khe núi chúng ta, nghĩ mà sợ nói: "Nếu không phải phía sau chúng ta vừa vặn có độ dốc, hôm nay đã ngã rồi."

Ta sau đó triệt để sửng sốt, nhưng rất nhanh ý thức được chuyện này không đơn giản như vậy, sư cúi đầu núp ở chỗ bí mật gần đó nếu lựa chọn dẫn bạo hắc thi, nói rõ hắn khẳng định sẽ giấu ở phụ cận, chỉ là không muốn bị chúng ta tìm tới mà thôi.

"Chắc chắn hắn đang ở gần đây, nhưng chúng ta không thể đuổi theo!"

Thử tiền bối nhìn ra được suy nghĩ của ta, mặt mũi tràn đầy tiếc nuối. Nói nơi đây đã là biên giới hồi tưởng, đuổi về phía trước chỉ sợ sẽ gặp phải phiền toái lớn.

Hồi ức tượng sư đầu bạc đông đảo, phần lớn ẩn tàng trong núi thẳm phụ cận giao giới hai nước, lo lắng của chuột tiền bối là tất yếu, chỉ là ta không cam lòng, trên đường trở về trong lòng đặc biệt ngột ngột ngạt, có cảm giác như vịt con bị nấu chín bay mất.

Thử tiền bối nói ta không được chán nản, hắn nói không được ba ngày nữa sẽ hàng đầu sư nhất định tìm tới cửa.

"Ngươi là cha hắn à, ngươi bảo hắn tới thì hắn tới?" Ta tức giận hỏi.

Thử tiền bối nghe xong vui vẻ, tát một cái vào cổ của ta, nhe răng nói: Chúng ta ở chỗ này chặn đường tiền tài của nó, cho nên nó so với hai ta còn sốt ruột hơn!

Không thể không nói, Thử tiền bối nhìn hoàn toàn vấn đề so với ta, trải qua hắn nói như vậy ta cũng thoải mái hơn rất nhiều. Lúc trở lại gần cạm bẫy, hắn nghe được tiếng kêu thảm thiết bên trong, ta cùng Thử tiền bối liếc nhau, mới nhớ tới đám người Ba Cát còn đang bị vây ở bên trong.

Chúng ta là người tới cứu bọn họ, chỉ là bị hàng thi dời đi sự chú ý, nhất thời quên mất chuyện này. Cũng may xác nhận chỉ là vứt bọn họ ở trong, cho nên ngoại trừ vài người đi vào trước tiên bị gãy xương ra, đám người Ba Cát không có vấn đề gì lớn.

"Thế nào rồi?" Ba Cát vừa tới đã vội vàng hỏi, xem ra y đã ý thức được lúc trước mình bị mê hoặc.

Ta cũng không có nói nhảm, chỉ vào thi thể bạch hồ ở bên cạnh nói đơn giản vài câu, lại nói tiếp chuyện hắc thi, cuối cùng nói cho bọn họ biết tiếp theo không cần lên núi gác đêm nữa.

Dù sao sư đầu hàng chắc chắn lấy mục tiêu đệ nhất trả thù của ta và Thử tiền bối, trước khi chúng ta đấu ra một cái kết quả, phần mộ trên núi hẳn là sẽ không bị trộm.

Ba Cát nghe xong cũng không có rời đi, mà là rõ ràng hỏi: "Chúng ta có gì có thể hỗ trợ sao?"

Những người khác chung quanh cũng nhao nhao nói, ta nghe không hiểu nội dung, nhưng nhìn bọn hắn quần hùng xúc động không khó nhìn ra đại gia hỏa muốn sóng vai chiến đấu với chúng ta.

"Ba Cát, các ngươi khỏe mạnh chính là trợ giúp lớn nhất đối với chúng ta."

Ta có chút cảm động với sự chân thành của đồng bào A Xương tộc, liền đi thẳng vào vấn đề: "Cách hành như núi, các ngươi không phải là nghề chúng ta, thật sự không giúp đỡ được cái gì."

Ba Cát nghe xong có chút mất mát, nhưng cũng tiếp nhận sự thật này, dưới sự dẫn dắt của ông ta, mọi người lưu luyến không rời xuống núi.

Sau khi đưa Ba Cát đi, ta hỏi Thử tiền bối tiếp theo muốn làm gì. Gã nghiêm sắc mặt, lạnh nhạt phun ra một chữ: "Chờ!"

"Đây không phải nói nhảm sao?"

Ta không biết nói gì nữa, đợi cho chắc chắn, vấn đề là như thế nào, nói thế nào cũng phải chuẩn bị một phen chứ? Thử tiền bối lắc đầu nói việc này không cách nào chuẩn bị được, bởi vì dù có đầu hàng sư đến cũng sẽ núp trong bóng tối quan sát một phen, lựa chọn thời cơ có lợi nhất động thủ, thay vì hao hết tâm tư chuẩn bị, còn không bằng nghỉ ngơi chuẩn bị đại chiến tiếp theo đi.

Thử tiền bối ở loại chuyện này nói còn không có bỏ qua, ta cố gắng cho tâm yên tĩnh lại, sau đó hai người trở về quán trọ. Thử tiền bối tuy miệng nói không cần chuẩn bị, nhưng vẫn là dán trên cửa sổ phòng hai người chúng ta mấy tấm linh phù. Lúc hắn dán phù còn chua xót nói: "Nếu là bổn mạng chuột còn sống, chúng ta cũng không đến mức bị động như vậy..."

Trong lòng ta xúc động một hồi, đành phải an ủi sau khi kết thúc chuyện này, khẳng định có thể tìm được Bất Tử Thảo, cứu về bản mạng chuột!

Trừ linh phù ra thì chúng ta không bố trí bất cứ thứ gì, chỉ đem mấy tên gia hỏa dùng để bảo vệ tính mạng đặt ở bên người, cam đoan chỉ cần tiện tay là có thể mò được.

Thiên Lang Tiên của ta lúc đối phó bạch thi đã bị phế bỏ, trong thời gian ngắn rất khó khôi phục, ta dứt khoát bỏ nó vào trong túi, sau đó đặt chân mày Nga lên tủ giường, để Âm Dương Tán ở bên kia giường, còn dán vào trong y phục bên người để mấy tấm linh phù.

Làm xong hết thảy, ta nằm xuống ngủ, một đêm này không phát sinh dị thường, thậm chí lúc ta dậy chuột tiền bối còn đang ngủ say. Đem hắn đánh thức, về sau chúng ta đơn giản ăn chút gì đó, liền đi quanh phụ cận, đi tới những nơi nổi tiếng nhất tuần hoàn cùng Thuận Cổ trấn.

Hòa cổ trấn được xây dựng ở Minh triều, lúc ấy triều đình đóng quân ở đây, những binh sĩ Trung Nguyên thì an gia ngay tại đây. Trải qua gần ngàn năm phát triển và tích lũy, nơi này đã trở thành cổ trấn nổi tiếng cả nước., Nơi này không chỉ có đông đảo cổ tích thanh u, đáng nhắc tới nhất chính là ở đây nhiều dân tộc cùng tồn tại một thời tiết, vậy mà lại là kiến trúc thuần hán trong Thuận Cổ trấn, rất nhiều kiến trúc đều có thể phản ứng ra đặc điểm kiến trúc cổ Trung Quốc, là một thánh địa văn hóa hoàn toàn xứng đáng.

Đặt mình vào trong đó, ta có thể cảm nhận được cảm giác hào hùng và sầu muộn như nam nhi Trung Nguyên vì bảo vệ vùng biên cương của các tổ quốc mà phấn chấn xa lánh như cõi trần, gạch ngói một ngói, thậm chí là nền tảng đá dưới chân cũng có tình cảm nồng đậm của dân tộc.

Thậm chí Thử tiền bối nói nếu như ông ta có thể sống đến già, thì ở chỗ này mua phòng ở lại. Ta bĩu môi nói ngươi không phải vẫn còn sống sao? Không có việc gì nhắc đến chuyện chết không hết.

"Sau này ngươi sẽ hiểu, có một số việc có thể tránh được, mà có một số việc là không thể tránh khỏi."

Thử tiền bối vỗ vỗ bờ vai của ta, cười hòa ái.

Ta thấy hắn như vậy vô cùng không thoải mái, thường nói năm mươi mà hiểu được thiên mệnh, bây giờ hắn đã quá năm mươi tuổi rồi, bây giờ lại còn lải nhải nói với ta những chuyện này, chẳng lẽ là tính ra cái gì?

Nhưng khi ta hỏi y, y lại không nói gì, ta chỉ có thể bỏ qua.

Buổi chiều chúng ta lại đến mộ viên của quốc gia Chử Bằng, nơi này chủ yếu để kỷ niệm quân nhân quốc dân chiến tranh kháng Nhật Trung Quốc, thu hồi tòa thành trì đầu tiên trong lúc kháng chiến.

Dưới sự phối hợp của bách tính địa phương, quốc quân chiến đấu với Nhật Quân gần bốn tháng, cuối cùng tiêu diệt sạch Nhật quân, giành được thắng lợi!

Đằng trùng là cửa Tây Nam của Trung Quốc, có ý nghĩa rất quan trọng, ta xem qua một tấm hình lịch sử, từ trên thân hình cằn cỗi của đám Liệt Tiên mà cảm nhận được quân hồn mà bọn hắn giữ đất chống địch. Nghĩ đến những tin đồn đang chửi bới quân nhân mấy ngày trước, trong lòng ta rất không thoải mái.

Kỳ thực quân nhân ở niên đại hòa bình gian nan hơn so với quân nhân trong chiến tranh, hiện tại người lại cho rằng thiên hạ thái bình, quân đội trở thành gánh nặng của quốc gia, thật sự là lời nói vô căn cứ!

Liên tiếp ba ngày, ta cùng Thử tiền bối đều đi tới đi lui quanh khu vực phụ cận, chờ đi dạo hết cảnh đẹp nổi tiếng xung quanh, vẫn còn không đợi tên sư phụ hàng đầu kia tới, dần dần ta lại có chút táo bạo, hỏi Thử tiền bối có thể nghĩ biện pháp chủ động dẫn hắn ra ngoài hay không?

"Chờ một chút, ta cảm thấy đêm nay hắn sẽ có tất cả động tác."

Thử tiền bối sờ tám chữ nói bậy, nếu không phải hắn cau mày, chắc chắn ta cảm thấy hắn đang nói đùa.

Nhớ lại phần thứ sáu trăm lịch sử đầu sư cúi đầu.

Chạng vạng tối ta cảm thấy đói bụng, bèn tự mình xuống phố ăn chút đồ ăn vặt, lúc trở về trong hành lang thì đụng phải một gia hoả từ lầu dưới, mang ta về cho Thử tiền bối, đụng đụng khắp nơi trên mặt đất.

Ta mới vừa muốn tức giận, lại nhìn thấy mặt hắn đầy vẻ lo lắng giống như là có việc gấp gì đó, ngay cả một câu xin lỗi cũng chưa nói đã trực tiếp chạy ra ngoài.

"Chạy đi đâu!"

Lúc này Thử tiền bối từ trên lầu đuổi theo, nhìn thấy ta về sau hắn sửng sốt một chút, tức giận kêu lên: "Tiểu tử ngươi còn không tranh thủ thời gian đuổi theo!"

Ta bỗng nhiên kịp phản ứng tên kia có vấn đề, cắn răng đuổi theo sau.

" Thử tiền bối, hắn có phải là tên sư phụ hàng đầu kia không?" Ta vừa chạy vừa hỏi.

Vừa rồi ta ở trong hành lang thấy rõ mặt người nọ, cảm giác hắn tuy dáng vẻ hèn mọn bỉ ổi, nhưng lại không có mùi vị hung thần ác sát, cảm giác không quá giống sư cúi đầu.

Thử tiền bối nghiêm mặt nhẹ gật đầu, không nói một lời nhìn chằm chằm gia hỏa phía trước.

Lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, chạy ra đường phố thành chủ huyện sau này đã không có người đi đường, ta loáng thoáng cảm giác có chút gì đó không thích hợp, liền cau mày hỏi: "Thíu tiền bối, ngươi có cảm thấy người này là lạ hay không?"

"Hửm?"

Thử tiền bối nghi hoặc hừ một tiếng, tạm thời dừng lại, lúc này tên kia lại ngừng lại, trông như cố ý đợi chúng ta. Ta thấy một màn này cuối cùng cũng phản ứng lại, có chút khẩn trương nói hắn cố ý dẫn chúng ta tới chỗ nào! Chúng ta không mang theo đồ đạc, tùy tiện đuổi theo chỉ sợ sẽ chịu thiệt.

Đang nói, tiếng lá thư đột nhiên vang lên, ta xem xong đáy lòng giật thót một cái, vô thức siết chặt nắm tay.

"Sao vậy?"

"Ba Cát nói trên núi lại có mộ phần bị trộm!" Ta cắn răng nói.

Thử tiền bối nghe xong trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó kiên định mở miệng: "Trước tiên bắt lấy người này lại rồi hãy nói."

Ta khẽ gật đầu, sau đó thừa dịp Thử tiền bối đang đuổi theo phía trước, cấp tốc đọc lên linh chú thỉnh, rồi lập tức bảo tiểu quỷ cõng ta quay về phía sau.

Tờ thư vừa rồi vốn không phải của Ba Cát, mà là của Thử tiền bối! Sau khi tỉnh lại hắn phát hiện ta không ở trong phòng, cho nên hỏi ta ở nơi nào.

Nhận được lá thư, về sau ta liền nghĩ thông suốt, con thử tiền bối giả mạo trước mắt này hẳn là chính là tên đầu mục kia, mà tên hèn mọn nãy giờ dẫn chúng ta chạy về phía trước, có thể chỉ là tiểu quỷ đầu hàng hoặc là hàng thi cấp thấp.

Dù sao động tác của hắn cứng ngắc, hơn nữa lúc chạy cũng không tương xứng, lúc trước ta cũng không nghĩ quá nhiều đến hắn!

Rút lá thư về của Chuột tiền bối không quá hiện thực, cho nên ta đem toàn bộ hi vọng gửi hết lên người cô hồn dã quỷ ở xung quanh.

Cũng may ta đọc xong một đoạn chú ngữ, lập tức có tiểu quỷ xuất hiện mang ta rời khỏi nơi này, nhìn thân ảnh Thử tiền bối giả càng ngày càng xa, ta thở phào một hơi.

Thế nhưng rất nhanh ta cảm thấy có gì đó không đúng, dựa theo tốc độ của tiểu quỷ này có thể đưa ta đến khách sạn trong vòng năm phút, nhưng nó mang ta bay gần 20 phút còn chưa có ý dừng lại, ta mơ hồ cảm nhận được một chút nguy hiểm, thò tay vào trong túi áo nắm chặt linh phù, sau đó lớn tiếng quát: "Ngươi muốn mang ta đi đâu!"

Vừa dứt lời nó liền quay mặt nhìn về phía ta, bất ngờ ta thấy tiểu quỷ này khoác lên người bộ y phục đặc biệt của Di Việt quốc, làn da nó ngăm đen, lông mày còn khảm mấy cây đinh ngựa, hiển nhiên là hồi tưởng người.

Ta mới ý thức được tiểu quỷ mình mời đến rất có thể chính là người sư phụ hàng đầu kia đã phái tới, dù sao trước đó Thử tiền bối cũng từng nói qua đặc điểm của vị sư phụ hàng đầu này rất phù hợp với việc Nam Dương Dương cúi đầu dạy.

Lúc trước Nam Dương là danh xưng chung của Nam Tư Mãng, nhớ nhung và các quốc gia đông tây nam nhu, nếu tiểu quỷ này đã có một thân ghi nhớ, thầy cúi đầu đương nhiên cũng là hồi tưởng người xưa.

Nghĩ tới đây ta không khỏi giận dữ, móc ra linh phù đập vào thân tiểu quỷ, thân thể nó run rẩy một hồi sau đó chậm rãi dừng lại.

Không ngờ còn không đợi ta buông lỏng, thân thể của nó lại tràn đầy lực lượng, lại dùng tốc độ nhanh hơn dẫn ta xông về phía trước, liên tục thử qua mấy lần, về sau toàn bộ linh phù của ta đã dùng hết, trên người không còn thứ phòng thân nữa, thế nhưng tiểu quỷ này lại một lần nữa huyết mãn phục sinh!

Xem ra hôm nay nếu không phải vi sư đầu hàng giết ta thì ta chỉ có thể tạm thời buông tha giãy dụa, tiết kiệm thể lực đầy đủ.

Trước mắt, duy nhất có thể trừ tà chính là máu lưỡi và ngón tay chính là tinh huyết của lưỡi mình, còn có Thỉnh Thần, ta chỉ nghĩ tới lúc bất đắc dĩ thì mời Lữ Động Tân Kiếm Tiên tới hỗ trợ.

Lại qua nửa giờ, tiểu quỷ rốt cục dừng lại, nó chưa kịp rơi xuống đất đã vèo một cái rời khỏi người ta, ta từ trên cao hai, ba mét ngã xuống, phía sau lưng vừa vặn cắn một tảng đá, ta chỉ cảm thấy yết hầu ngọt ngào nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

Ta cố nén đau đớn sau lưng, mở to hai mắt nhìn quanh, phát hiện đây là trường học bỏ hoang, mà ta đang đứng chính giữa sân.

Chính phía trước là một gian phòng học đã tổn hại nghiêm trọng, tổng cộng có ba tầng, trên bức tường dùng quét tước đánh dấu màu trắng đỏ, dưới chân mọc đầy cỏ dại, rễ tường còn chất đống sắt rỉ sét. Toàn bộ trong trường học tối đen, chỉ có phòng cuối cùng của lầu một lóe lên ánh nến yếu ớt.

Xem ra hàng đầu sư đang ở bên trong!

Ta quay đầu lại nhìn, phát hiện phía sau chính là cổng trường học, ta không nghĩ lại trực tiếp chạy theo cửa lớn, chuẩn bị thừa cơ chạy trốn.

Không nghĩ tới sau khi ra cửa mới chạy ra vài bước, trước mắt lại xuất hiện một cánh cửa lớn giống hệt như đúc. Ta hít sâu một hơi, không thể tin nổi xoay người lại, thình lình phát hiện mình vừa mới đi qua cánh cửa lớn đã biến thành một tòa học lâu.

"Má ơi."

Ta mắng to một tiếng, cắn răng gỡ dây lưng ra cầm trong tay, nổi giận đùng đùng chạy về phía gian phòng lóe lên ánh nến kia.

Hàng đầu sư tử này không chỉ có thể khống chế Hàng Thi, còn có thể huyễn hóa thành bộ dáng người khác, hiện tại lại tạo ra một thứ mê hồn trận, thực lực có thể thấy được chút ít! Ta biết rõ không liều mạng với hắn rất có thể ra không được, nếu không hắn cũng sẽ không ở trong phòng đi ra.

Đi tới trước mặt mới phát hiện đây là một gian văn phòng, ta nhấc chân đá văng cửa phòng, liếc một cái liền thấy trong văn phòng có một nam tử làn da ngăm đen, tuổi ước chừng bốn năm mươi tuổi, trong mắt nam tử tràn đầy hung quang, trên tay đang chơi đùa cái gì đó, ta nghiêm túc xem thì phát hiện đó là một mặt nạ.

"Dịch Dung Thuật?" Nhìn thấy bản nhân hàng đầu sư tử, ta ngược lại không khẩn trương như vậy, thuận miệng hỏi.

Hắn gật đầu, thuận tay chỉ cây cọc gỗ bên cạnh, nói đây là người mà chúng ta vừa đuổi theo kia.

"Thật là ngươi."

Vẻ mặt ta vẫn mỉm cười, nhưng sau lưng lại hít một hơi lạnh, cảm giác hắn khó đối phó hơn nhiều so với tưởng tượng của ta.

Mà giờ phút này sư phụ hàng đầu lại hung tợn nói: "Mỗi một nghề đều có quy củ của mình, ngươi và lão nhân kia dựa vào cái gì phá hỏng chuyện tốt của ta, còn giết ta hàng thi!"

"Quy củ?"

Ta cười lạnh một tiếng, khinh bỉ nói: "Lúc ngươi đào mộ tổ tiên người ta có nói quy củ chưa? Huống chi ngươi là một người nước ngoài lại dám trộm mộ ở Trung Quốc, bất cứ một người Trung Quốc nào có lương tri đều không cho phép ngươi!"

Ta biết sự lợi hại của đầu hàng sư phụ này, vì để tránh bị động, ta vừa nói xong liền mạnh mẽ đá ra một cước.

Không ngờ y tựa như biết ta sẽ làm như vậy, khéo léo lùi về phía sau, sau đó lật ngã ta xuống đất.

"Đi chết đi!"

Sắc mặt hắn lập tức trở nên dữ tợn, móc từ trong ngực ra một cây u quang Ni Bạc quân đao bổ vào cổ họng ta!

Hàng ngũ độc hàng lâm, trừ đi sáu trăm yêu quyển đầu tiên.

Bây giờ toàn thân ta là thương tích, nhớ tới thân lại không dùng được sức, chỉ có thể nhắm mắt lại, chờ đợi thời khắc cuối cùng tiến đến.

Không ngờ lúc này trước mắt đột nhiên hiện lên một đạo kim quang, ngay sau đó bên tai liền truyền đến tiếng vang đinh đương, như là thanh âm binh khí va chạm. Ta mở to mắt nhìn, kinh hỉ phát hiện Thử tiền bối không biết lúc nào xuất hiện bên cạnh ta, hắn dùng thánh mẫu trượng đem quân đao Ni Bạc Nhĩ của hàng đầu sư cản lại.

Đối mặt với ánh mắt của ta, Thử tiền bối cười cười, từ bên hông gỡ xuống sáp mi thứ đánh rơi tới.

Dục vọng cầu sinh của ta bị hắn đánh thức, một phát bắt lấy gai mi Nga, sau đó dùng nó chống ở trên mặt đất cố gắng đứng lên!

"Tuổi lớn như vậy đã chơi một đứa nhỏ, ngươi có biết xấu hổ không?"

Lời dạo đầu của Thử tiền bối luôn luôn là lôi nhân, nói xong hắn đặt Thánh Mẫu Trượng ngang ở trước ngực, ngoắc tay với sư cúi đầu.

Hàng đầu sư chuyển mắt, hiển nhiên là trong lòng có chút chột dạ. Đại đa số sư phụ đầu hàng còn có Dưỡng Quỷ Sư đều có một nhược điểm trí mạng: cận chiến thực lực cặn bã!

Loại người như bọn họ am hiểu quay lưng hại người, sở dĩ hôm nay tự thân xuất mã, tám phần là nhìn xem trên người ta không mang binh khí, hắn có lòng tin một lần hành động giết chết ta, chỉ là Thử tiền bối đột nhiên đến làm rối kế hoạch của hắn.

"Chỉ bằng ngươi cũng xứng động thủ cùng ta?" Hàng đầu sư lạnh lùng nói, sau đó mạnh mẽ từ trong túi lấy ra một nắm đồ vật ném tới.

Ta biết đây là hắn thả sương mù ra, liền liều lĩnh xông vào giữa sương mù dày đặc, sau đó hét lớn một tiếng: " Thử tiền bối, mau đuổi theo!"

Không ngờ Thử tiền bối căn bản không đuổi theo, mà sắc mặt đại biến nhìn ta, kích động nói: "Nguy rồi..."

"Làm sao vậy, ta lại không sao." Ta còn tưởng là sương mù dày đặc kia có độc, lại phát hiện chính mình bình yên vô sự.

"Nếu như ta đoán không sai, tiểu tử ngươi hẳn là đã trúng phải thuật rồi!"

Chuột tiền bối mặt âm trầm nói, sau đó cắn răng vác ta lên, trong tay cầm thánh mẫu trượng vội vã chạy ra bên ngoài.

Lúc đi tới cổng trường học, ta phát hiện Thánh Mẫu Trượng mơ hồ tản mát ra khí thể màu vàng bên ngoài, hình thành một thứ tương tự mũi tên, Thử tiền bối căn cứ mũi tên cắm đầu xông về phía trước, căn bản không quan tâm phía trước là tường vây hay vách núi.

Phàm là nơi chúng ta đi đều biến thành đường núi bình thường, đi nửa giờ, khí lưu trên Thánh Mẫu Trượng đã biến mất, Thử tiền bối mới thở phào nhẹ nhõm, dừng lại đặt ta xuống đất.

"Khu Thử tiền bối, làm sao ngươi có thể tìm được nơi này?"

"Xem xong có thể biết ngươi bị tên kia lừa gạt, về phần làm sao tìm ra ngươi, he he..."

Nói đến chỗ này, Thử tiền bối cười bỉ ổi, hỏi ta ban ngày ở trong khách sạn có phải làm hỏng việc hay không? Ta nghe xong liền nhìn sang cái lông mày nhăn nhăn trong tay, lúc này mới ý thức được hắn tiến vào phòng ta.

Nghĩ đến giấy vệ sinh chưa kịp thu xếp, ta không khỏi đỏ mặt lên. Thử tiền bối vỗ vỗ người trẻ tuổi của ta nói, ham chơi cũng là bình thường, nếu không phải tinh nguyên trên khăn tay, ta còn không tìm thấy ngươi đâu.

Trên đường trở về khách sạn ta đã cảm thấy sau lưng có chút ngứa ngáy, thỉnh thoảng đưa tay ra gãi gãi, Thử tiền bối thấy thế sắc mặt trầm xuống, tăng nhanh tốc độ.

Sau khi trở lại phòng, ta chỉ cảm thấy sau lưng có trăm ngàn con kiến đang bò, hận không thể dùng đao cắt tấm da sau lưng xuống. Lúc này mới nhận ra là do thuật đầu hàng đã phát huy tác dụng.

Thử tiền bối bảo ta nằm nhoài trên giường, hắn cầm một thanh dao nhỏ nướng lên, sau đó ở trên lưng ta vạch ra một vết rách, dùng chén nhỏ tiếp một ít máu, sau đó hỏi ta cảm giác thế nào.

"Thoải mái... "

Ta có chút thích thú đáp.

Nhưng lời còn chưa nói xong thì miệng vết thương đã truyền đến cơn đau như khoan tâm, phảng phất như thân thể đang bị thiêu đốt trong ngọn lửa, ta cố nén không kêu lên tiếng, thịt ở phụ cận vết thương lại không tự chủ run rẩy lên.

"May mà chỉ là ngũ độc bình thường hạ xuống."

Bên này đau muốn chết, Thử tiền bối lại thở phào nhẹ nhõm, thuận tay cầm chén rượu đưa tới, chỉ thấy máu tươi bên trong đã biến thành màu đen nhánh, trong máu lơ lửng vô số côn trùng nhỏ bằng hạt đậu tương, nhìn kỹ thì ra là ấu hạt!

"Chắc chắn là tại thời điểm giao thủ với ngươi thu thập huyết thủ, may mắn là ngũ độc giảm xuống. Nếu như đầu hàng lợi hại khác, ta đúng là không nhất định có thể cứu ngươi." Thử tiền bối nghiêm khắc nói.

Ta cũng ý thức được chính mình chủ động chui vào hành vi sương mù lỗ mãng, nghiến răng ý bảo hắn mau mau hóa giải hàng.

Thử tiền bối gật đầu nói quá trình sẽ có chút đau, để ta nhịn một chút, nói xong liền lấy từ trong túi của mình ra một cái đồ vật cùng loại với tiền, mở ra nhìn xem bên trong chằng chịt chi chít tất cả đều là ngân châm.

Tiếp theo hắn đem tất cả những cây châm này găm hết lên lưng ta, lại lấy ra toàn bộ, lại dùng nước muối giội sau lưng ta một lần nữa.

"A!"

Ta không nhịn được kêu lên tiếng, cảm giác phía sau lưng đều không phải là của mình, lúc này Thử tiền bối dùng sức đỡ ta lên, nắm đấm nắm chặt từng quyền đấm vào ngực ta.

Bởi vì Thử tiền bối rất có chừng mực, ta cũng không cảm thấy đau đớn bao nhiêu, chỉ là ngực lại càng ngày càng khó chịu, thân thể nhịn không được chĩa vào nhau.

Thử tiền bối lại vòng ra sau lưng ta tưới một chén nước muối, lần này ta triệt để chịu không nổi, nằm nhoài trên mép giường oa oa phun lên!

Trọn vẹn qua năm phút đồng hồ ta mới cảm giác thân thể trở nên thoải mái, lúc này mới phát hiện thứ mình thải ra lại là trứng bò cạp đầy đất.

"Được rồi, ngươi đến phòng ta ngủ đi!"

Thử tiền bối vẫy vẫy tay với ta, xem ra ngũ độc đã giảm, ta không khách khí, trở về ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, trên lưng mặc dù còn có chút đau đớn nhưng trên chỉnh thể lại cảm giác nhẹ nhàng, có loại cảm giác thoát thai hoán cốt. Thử tiền bối nói là ngũ độc hàng lâm trong vô tình đả thông huyệt vị trong cơ thể ta, tăng nhanh huyết dịch tuần hoàn, cho nên mới có loại cảm giác này.

Ta nghe xong tâm tư nói muốn là đầu hàng sư có thể lợi dụng những bản lĩnh này giúp người chữa bệnh thì tốt biết mấy, một dạng có thể danh lợi song thu, vì sao lại muốn đi tà lộ chứ?

Thử tiền bối thấy ta đã không còn trở ngại gì, nghiêm mặt nói đêm nay sẽ phải hoàn toàn giải quyết gã đầu hàng sư, thời gian hao phí trên người ngài đã quá nhiều, nếu tiếp tục hao tổn nữa bản mạng chuột sẽ không thể cứu về được nữa.

"Nên làm như thế nào bây giờ?"

Ta rất tán thành quan điểm tốc chiến tốc thắng của Thử tiền bối, chỉ là không biết tại sao lại dẫn đầu sư đoàn đầu hàng ra ngoài.

Thử tiền bối cười lạnh nói hắn đã thích chơi trò dịch dung, vậy chúng ta cùng hắn chơi đùa!

"Nếu như ta đoán không sai, hắn vẫn luôn âm thầm theo dõi, đợi lát nữa ta giả trang thành bộ dáng của ngươi đi xuống, hắn chắc chắn còn có thể giả mạo, đến lúc đó chúng ta kế tựu kế!"

Thử tiền bối nói xong ta liền hiểu được ý tứ của hắn, là hắn muốn lợi dụng sự khinh thường của hàng đầu sư tử, bất ngờ bắt lấy hắn.

"Ta có thể làm gì?"

Trước mắt cũng không có biện pháp khác, ta chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận chủ ý của hắn, nhưng trong tiềm thức cảm thấy đối phương không dễ lừa như vậy.

Thử tiền bối để cho ta tránh ở trên lầu quan sát, chỉ cần xuất hiện chuyện ngoài ý muốn liền để ta theo sau, nếu như hắn lỡ tay để đầu hàng sư trốn thoát, ta vừa lúc nhảy ra bổ đao.

Giữa trưa, bên ngoài ánh nắng rất độc, ta và Thử tiền bối ở trong phòng ăn dưa hấu nói chuyện phiếm, lầu dưới lại đột nhiên có người gọi ta, đứng dậy đi qua xem xét thì phát hiện là lão bản của khách sạn, trong tay hắn mang theo hai cái rương giấy lớn, nhìn dáng vẻ hết sức phí sức.

Thấy ta thò đầu ra, ông chủ hiển nhiên thở phào nhẹ nhõm, có chút thẹn thùng mở miệng nói: "Đại huynh đệ, xuống giúp ta chuyển đồ đi."

"Vâng, thưa vâng!"

Ta lập tức đáp ứng, phụ cận khách sạn rất nhiều, cơ hồ mỗi nhà đều cải trang thành khách sạn, nhưng tỉ lệ vào ở lại thấp đến đáng thương, có lẽ khách sạn mà chúng ta ở chỉ có mình ta là khách trọ trẻ tuổi.

Lúc xuống lầu, ta thấy ông chủ đang lên lầu, tùy ý bảo ta xuống hỗ trợ, ngài còn tự mình tới một chuyến.

"Có ý gì?" Mặt lão bản bối rối, hỏi.

Ta hơi sửng sốt, sau đó nhanh chóng chạy về phòng, đi đến bên cửa sổ lặng lẽ nhìn xuống, liếc mắt liền thấy một tên giống ông chủ giả mạo giống nhau như đúc đang chờ ở bên ngoài khách sạn. Ta vội vàng xoay người lại nói với Thử tiền bối: "Ông chủ bên ngoài có vấn đề."

"Ồ?"

Thử tiền bối đã bắt đầu dịch dung rồi, nghe lời này thì nhếch miệng cười cười, nói ta cũng muốn nhìn xem hai người chúng ta ai đang giả vờ rất tốt! Nói xong, hắn nhanh chóng đùa nghịch vài cái, lại bôi lên một ít nước thuốc kỳ quái quái, cả khuôn mặt vật lại biến thành hình dáng ta.

"Cầm lấy, thời điểm mấu chốt có thể phối hợp với Bắc Đẩu Thiên Lang quyết sử dụng."

Thử tiền bối cho ta mượn Thánh Mẫu Trượng, rồi tự mình cầm lấy hai hàng lông mày nhăn lên đai lưng, xoay người đi xuống lầu.

Một phút sau ta đã nhìn thấy Thử tiền bối và người cúi đầu khiêng cái rương đi về phía xa. Động tác của Thử tiền bối bắt đầu cứng ngắc lại, rõ ràng là bị người cúi đầu cho "Khống chế" rồi.

Ta sợ sẽ không đợi thêm được nữa sẽ không tìm được người, vội vàng theo sau! Trên đường thử tiền bối phát hiện có gì đó không đúng, quay đầu chạy về, sau đó bị đầu hàng sư phụ bắt lấy. Hắn xách Thử tiền bối cấp tốc chạy thục mạng ra xa, sau đó chạy trốn đột nhiên biến mất...

Chiêu thức của hắn giống hệt trước đây, ta nghĩ chắc vị trí cuối cùng cũng là trường học, chỉ có điều trường học là do hắn huyễn hóa ra, ta không vào được, chỉ có thể đợi ở nơi bọn họ biến mất!

Tích Thủy chi ân thứ sáu trăm ngàn một, Dũng Tuyền tương báo...

Vốn tưởng rằng không bao lâu nữa có thể nghe được động tĩnh, không nghĩ tới mãi đến khi trời tối mịt bọn họ còn chưa ra, trong lòng ta không khỏi cảm thấy bực bội!

Thẳng thắn giảng ta cũng không lo lắng an toàn của Thử tiền bối, hắn muốn nói ra cũng không ngăn được, huống chi cho dù hắn bị đầu hàng sư phụ hại chết, tên đầu hàng kia hẳn là cũng đi ra rồi.

Đang sốt ruột phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm, ta phản xạ nhìn sang, lại phát hiện nơi đó vẫn là hoang sơn dã lĩnh trước đó, căn bản không có biến hóa. Ta biết bọn họ giao thủ trong ảo cảnh, vội vàng vểnh tai lên nghe.

Quả nhiên, bên trong truyền đến một trận tiếng vang đinh đương, còn có tiếng hò hét của Thử tiền bối cùng hàng đầu sư phụ.

Nghe nói khí thế của Thử tiền bối còn muốn cao hơn một bậc, xem ra hắn đã đánh lén thành công, ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nắm chặt Thánh Mẫu Trượng chờ đợi...

Lại qua mười phút, tiếng đánh nhau càng ngày càng rõ ràng, trên bãi đất trống phía trước mơ hồ xuất hiện hai cái bóng, ta biết bọn họ đi ra, vội vàng trốn đằng sau một tảng đá lớn. Không lâu sau hai người bọn họ xuất hiện, Thử tiền bối một tay cầm gai lông mi Nga đang nhỏ máu, một bài che ngực, xem ra là bị thương.

Bộ dạng đầu hàng sư còn thảm hơn so với Thử tiền bối, nửa người trên quần áo hầu như đã nát bét, khắp người đầy vết thương, có khả năng bởi vì mất máu quá nhiều, thân thể đứng trên mặt đất cũng hơi lay động.

Mà ta vừa lúc ở phía sau hắn ta, đại khái tính toán khoảng cách sau này liền chuẩn bị xông lên từ phía sau chơi lại hắn một cái!

Không ngờ còn không đợi ta động thủ, sư cúi đầu đột ngột cười cười, chỉ vào Thử tiền bối nói: "Lão già, ta thừa nhận chính mình không phải là đối thủ của ngươi, nhưng chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới, vì sao đến tối mịt ta mới cùng ngươi giao thủ hay sao?"

Ta nghe xong liền ý thức được hắn còn có chuẩn bị phía sau, lúc này liền ghé vào phía sau tảng đá chuẩn bị quan sát, lúc này bốn phương tám hướng đều truyền đến tiếng kêu gào!

Đây là âm thanh của con bạch hồ bị ta đánh chết, chẳng lẽ nó không chết? Nghĩ đến đây ta lại hoảng sợ nhìn theo âm thanh, chỉ thấy bảy tám con bạch thi từ bốn phương tám hướng xông lên, đảo mắt đã vây quanh Thử tiền bối, sau đó đồng thời xông lên.

Trong tay Thử tiền bối chỉ có một cây gai lông mày cong, căn bản ngăn không được công kích của chúng, ta cắn răng muốn xông lên, lại phát hiện Thánh Mẫu Trượng đột nhiên run lên.

Ta đột nhiên nhớ tới lời Thử tiền bối từng nói, mắt đỏ hồng từng chút từng chút một tới gần người đầu lĩnh, tất cả tinh lực của hắn đều đặt ở trên người Thử tiền bối. Căn bản không nghĩ tới ta sẽ ở phía sau hắn.

Chờ khoảng cách đủ gần về sau ta nhanh chóng đọc ra Bắc Đẩu Thiên Lang quyết, sau đó thân thể nhảy dựng lên mãnh liệt, dùng hết toàn lực đem Thánh Mẫu Trượng đâm tới ngực hắn.

Lúc này hắn giống như cảm nhận được sát khí, kinh ngạc quay đầu lại, khi hắn nhìn thấy thánh mẫu trượng lóe lên kim quang, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, lui về sau một bước muốn chạy trốn.

Ta thuận thế đem thánh mẫu trượng ném ra ngoài, cúi đầu thầy thấy không kịp trốn tránh, vội vàng rút ra quân đao của Ni Bạc. Không nghĩ tới thánh mẫu trượng tản mát ra hào quang sáng chói vô hạn, trực tiếp hóa thành một đạo thiểm điện đem quân đao của Ni Bạc chém gãy, sau đó xuyên thủng thân thể đầu hàng.

Chờ lúc thánh mẫu trượng rơi xuống đất, ngực đầu sư đã xuất hiện vết sẹo to như bát, máu tươi phun đầy mặt ta, hắn không thể tin cúi đầu muốn xem vết thương của mình, lại nặng nề quỳ trên mặt đất.

Ta không nghĩ tới uy lực mẫu mẫu trượng cường đại như vậy, mắt thấy Thử tiền bối không được, cầm lên thánh mẫu trượng liền vọt tới đám bạch thi, không ngờ không đợi ta xông qua chúng nó nhao nhao ngã xuống đất.

"Tiểu tử, được đấy!" Thử tiền bối giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Ta bĩu môi nói bảo bối lợi hại như vậy sao ngươi không dùng sớm một chút? Hắn nghe xong thổi râu mép, tức giận mở miệng nói: "Tiểu tử ngươi đừng không biết tốt xấu! Năng lượng trên Thánh Mẫu Trượng cần phải kích hoạt, hơn nữa còn nhận chủ, ta cho ngươi lần đầu tiên dùng là vì tốt cho ngươi."

"Được rồi, thương thế của ngươi thế nào rồi?"

Ý tứ trong lời nói của Thử tiền bối rõ ràng là muốn đưa thánh mẫu trượng cho ta, nếu đặt ở trước kia, chắc chắn ta sẽ vui mừng hớn hở tiếp nhận. Thế nhưng mấy ngày nay ta cảm thấy hắn nói chuyện hậu sự, liền cười ha ha chuyển đề tài.

"Bị cắt vài đường, không đáng ngại."

Thử tiền bối phất phất tay, sau đó bảo ta đưa tin cho Ba Cát. Sau khi máy truyền tin chuyển thông tin, ta liền cao hứng phấn khởi nói: "Ba Cát, chúng ta giải quyết bọn trộm mộ tặc, phần mộ tổ tiên của các ngươi về sau an toàn."

"À, cảm ơn!"

Ngoài dự đoán, Ba Cát cũng không vui sướng như trong tưởng tượng, thậm chí trong giọng nói còn kèm theo một chút thương cảm.

Ta có chút không vui, trong lòng tự nhủ hai ông cháu chúng ta vì các ngươi suýt chút nữa đã mất mạng, các ngươi thì ngược lại, chơi trò kia thì một tay cũng là chơi đến dây dưa vô tình.

Không ngờ vừa rồi lúc Ba Cát định tắt, lại nói có phần lễ vật tặng cho chúng ta, để ngày mai chúng ta gặp nhau ở chỗ cạm bẫy đó.

Ta cũng không muốn lễ vật của bọn họ, nhưng vẫn có chút tò mò, sáng sớm hôm sau đã kéo chuột tiền bối cùng đi. Vốn hắn còn chưa muốn đi, ta đã nói dù sao còn phải tiếp tục tìm kiếm Bất Tử Thảo, chúng ta dứt khoát gặp mặt bọn họ sau này trực tiếp theo tùy tùng đi về phía đông là được rồi.

Chuột tiền bối lúc này mới đáp ứng, miệng mồm lơ đễnh nói đám nhóc Ba Cát này có thể tặng lễ vật gì? Còn không bằng cho mình một cái chân heo lớn...

Xem ra hắn ăn chân lợn rừng của người ta đến nghiện rồi!

Hai người chúng ta cười toe toét đi tới bên cạm bẫy, lại kinh ngạc phát hiện toàn bộ bọn Ba Cát đều mặc áo trắng, trước mặt đặt một cái quan tài màu đen.

Ta cẩn thận đánh giá một chút, phát hiện nhân vật số hai của đoàn bọn họ, cũng không thấy cây cột kia đâu, ngoài ra, bao gồm cả Ba Cát ở bên trong, trên thân vài người đều đã bị thương.

"Cột đã chết rồi sao?" Ta có chút không dám tin hỏi lại.

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, ta vội vàng hỏi Ba Cát: "Sao lại như vậy?"

Hắn không nói chuyện, chậm rãi ôm một cái hộp từ dưới đất đưa cho Thử tiền bối. Thử tiền bối tiện tay mở ra, sau đó ánh mắt run rẩy nói: "Bất Tử Thảo, đây là Bất Tử Thảo?"

Ta đứng ở bên cạnh hắn, nghe được lời này trực tiếp nhìn qua, thình lình phát hiện trong hộp nhỏ chứa là một cây cỏ lóe lên u quang màu lam, phía trên thậm chí còn mang theo bùn đất.

Hóa ra Bất Tử Thảo trưởng thành có bộ dạng này!

Sau đó Ba Cát rưng rưng nói cho chúng ta biết, mấy ngày hôm nay bọn chúng đối phó với đạo tặc trộm mộ, cả đám tìm kiếm Bất Tử Thảo cả ngày lẫn đêm trên núi.

Bọn họ là người địa phương, biết bên ngoài thường xuyên có người đến tìm loại thực vật này, mặc dù không biết tác dụng của Bất Tử Thảo, nhưng cũng hiểu được thời đại càng lâu thì công hiệu càng lớn.

Đám người liền đi đến một ngọn núi hung hiểm nhất, rốt cục tìm được Bất Tử Thảo mọc ở trong hàn quan, lại quấy nhiễu cương thi ở bên trong.

Cuối cùng cây cột cũng đã chết, những người còn lại bị thương phải trả giá mới mang Bất Tử Thảo về.

Thử tiền bối nghe xong sửng sốt thật lâu, sau đó bịch một tiếng quỳ gối trước quan tài, ta cũng đỏ mắt theo đó quỳ xuống!

Chuyện này để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng ta, thế cho nên rất nhiều lần sau đó Thử tiền bối đều hỏi vì sao lúc đó ta phải quỳ xuống. Ta nói ngươi là ông nội ta, ngươi đã quỳ ta còn không quỳ sao?

Sau đó chúng ta đều nhìn nhau cười, bởi vì chúng ta đều hiểu mình đang quỳ ở A Xương tộc, phẩm chất của đồng bào chính là cảm tạ sự thuần phác và tình cảm.

Giọt thủy chi ân đương lấy dũng tuyền tương báo.

Đây chính là phẩm đức kiêu ngạo nhất của dân tộc Hoa Hạ, bây giờ lại chỉ có thể thâm tàng đại sơn, hầu như không nhìn thấy ở bên ngoài...

Bệnh Ngư Lân Đầu thứ sáu trăm bốn...

Sau khi từ đằng trùng trở về, ta cố ý muốn ở lại cùng Thử tiền bối quá lâu, cũng lại cùng hắn làm vài cọc sinh ý, nhưng đều là âm vật tương đối dễ đối phó.

Lại qua hơn nửa tháng, sau khi Lý Ma Tử đầy máu sống lại nhất định phải chạy tới tìm ta. Thử tiền bối biết sau này sẽ đuổi ta đi, nói có Lý Ma Tử ở đây, có làm gì cũng không an tâm.

Ta nghe xong một trận xấu hổ, cũng sợ Lý mặt rỗ thật sự đuổi tới, thấy Thử tiền bối xác thực không có nguy hiểm gì liền cáo biết với hắn, trở lại tiệm trọ của ta, Lý mặt rỗ hô hoán ta không đủ ý.

Hôm đó hai nhà chúng ta ở bên ngoài phải ăn một bữa tiệc lớn, đến chạng vạng tối Lý mặt rồi Lý mặt rỗ cùng Như Tuyết ôm Tiểu Niệm Sở về nhà. Ta cũng nắm tay Doãn Tân Nguyệt chậm rãi quay về.

Lúc ăn cơm ta đã phát hiện nàng có chút không bình thường, tuy bề ngoài thoạt nhìn nàng rất cao hứng phấn chấn, nhưng hai đầu lông mày lại không che giấu được thương cảm, cho nên vừa về đến tiệm ta đã hỏi nàng có tâm sự gì hay không?

Cô lắc đầu nói mình không sao, nhưng ở chung một chỗ thời gian dài như vậy, ta đã sớm biết tính khí cô ra sao, lại sao lại tin lời cô?

Tháng mới của ta mà truy hỏi rốt cuộc không nhịn được, ôm lấy ta khóc nửa ngày mới co rút nói: "Phu phụ, cha mẹ ta bị bệnh, ta mời cả tiểu đội y sư nước Mỹ đến đều tra không ra nguyên nhân bệnh, thân thể bọn họ lại càng ngày càng kém, ta nên làm gì bây giờ?"

Ta nghe xong thì ngây ngẩn cả người, nếu như ba mẹ trong lời nói của nàng sinh bệnh không phải một hai ngày thì giờ mới nói cho ta biết, chắc chắn không muốn khiến ta phân tâm.

Kết hôn lâu như vậy, ta chưa từng cùng nàng, thậm chí ngay cả nhạc phụ nhạc mẫu cũng chưa từng gặp...

Cảm giác áy náy mãnh liệt từ đáy lòng trào ra, một tay ta ôm nàng vào trong ngực, an ủi: "Con dâu đừng sợ, ta nhất định sẽ giúp con chữa khỏi bệnh cho nhạc phụ mẫu!"

dỗ nửa ngày nàng mới ổn định lại được tâm tình, mắt đỏ hồng nói cho ta nghe về tình huống của nhị lão.

Trước đó vài ngày, tháng vừa rồi không có việc gì làm, mà ta ở bên ngoài vội vàng xử lý chuyện làm ăn, nàng liền về nhà xem một chút, lại phát hiện sắc mặt cha mẹ mỗi người đều vô cùng khó coi.

Lúc đầu nàng còn tưởng rằng cha mẹ đã kết hôn lâu như vậy mà vẫn không dẫn con rể về nhà, đợi đến tối mới phát hiện phụ thân cẩn thận từng li từng tí bưng một chậu nước vào phòng ngủ. Không lâu sau, bên trong phòng truyền đến tiếng rên rỉ thống khổ của mẫu thân.

Doãn Tân Nguyệt thông minh cỡ nào, lập tức ý thức được cha mẹ có chuyện giấu mình, liền lén lút theo khe cửa quan sát, vừa rồi nhìn nàng trực tiếp không nhịn được thét lên: đùi mẹ, bụng thậm chí sau lưng đều mọc đầy lân phiến màu lam, phụ thân đang cầm kéo giúp mẫu thân cắt xuống.

Mỗi một đao chém xuống sẽ có một dòng máu tươi chảy ra. Cho dù là Nguyệt đi theo ta đã chứng kiến quá nhiều chuyện kỳ quái, nhưng sau khi chứng kiến chuyện người thân nhất của mình gặp phải vẫn hỏng mất, liền khóc lóc hỏi cha mẹ đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Cha mẹ Tân Nguyệt thấy không giấu được bèn thở dài nói ra chân tướng.

Nguyên lai tháng trước Nhị lão bắt đầu, trên thân liền ù ù cạc cạc, bắt đầu bọn họ không để ý, gãi ngứa giúp nhau sẽ không tiếp tục để ý nữa. Ai biết được mấy ngày kế tiếp trên người càng ngày càng ngứa, gãi thế nào cũng không dùng được, giống như có đồ vật gì đó từ dưới làn da chui ra ngoài vậy.

Hai lão này không khỏi có chút lo lắng, bèn tìm khắp nơi y vấn y hỏi thuốc. Kết quả là vô luận là đại y viện hay là phòng cầu nhỏ cho đến tu viên Xích Túc ở thôn cũng không tìm ra bất cứ vấn đề gì, có dùng một ít Sát Thải dược cũng không làm nên chuyện gì.

Bọn họ thật sự là nông dân ở, bản thân có chút không nỡ tiêu tiền chữa bệnh, hơn nữa căn bản tìm không ra nguyên nhân, liền từ bỏ tu bổ. Sau khi về nhà dựa theo một bộ phận ngứa ngáy lợi hại nhất dùng kim đâm thủng, hy vọng có thể đem độc khí bên trong đẩy ra.

Nào ngờ vừa tỉnh lại, trên thân hai người đều mọc ra lân phiến màu xanh lam, nhìn tựa như vảy rồng vậy.

Lúc này hai vị lão nhân mới ý thức được sự tình không đơn giản như vậy, nhưng quan niệm truyền thống của bọn họ, có chút ngại quá đi cứu viện chữa bệnh, sợ bị người ta coi là yêu quái, cho nên liền nhịn đau đem toàn bộ lân phiến cắt đi.

Không nghĩ tới ngày thứ hai vảy lại dài ra, nhìn qua so với lần đầu tiên còn nhiều hơn, bọn họ hoàn toàn choáng váng, biết rõ thứ này căn bản là cắt không hết, nhưng người bình thường ai nguyện ý trên người mọc ra mấy thứ này? Cho nên bọn họ mỗi ngày đều biết khẩm phiến, thời gian một lớp vảy càng ngày càng cứng, thân thể nhị lão càng ngày càng kém...

Doãn Tân Nguyệt nói tới đây lại tan vỡ, nghẹn ngào nhìn ta nói: "Phu phụ, van xin người nhất định phải cứu cha mẹ ta, bọn họ chắc chắn bị thứ bẩn kia quấn lấy. Lúc trước người ở bên ngoài ta không muốn khiến người phân tâm, bây giờ người đã trở về, van xin cha!"

Nàng kích động nói năng có chút lộn xộn, ta nghe xong trong lòng càng áy náy hơn, ôm nàng nói vợ ngươi yên tâm đi! Ta chính là liều mạng cũng sẽ chữa khỏi bệnh cho cha mẹ.

Doãn Tân Nguyệt không nói gì thêm, nàng kiên định gật đầu, sau đó chui đầu vào trong lòng ta. Chờ sau khi nàng ta ổn định rồi ta sẽ không chậm trễ một khắc nào nữa, mang theo Nga Mi và Thánh Mẫu Trượng cùng với một số thứ có thể sử dụng được rồi xuất phát.

Thử tiền bối cuối cùng vẫn cưỡng ép lưu Thánh Mẫu Trượng lại cho ta, Thánh Mẫu Trượng có được công năng chung của Thiên Lang Tiên và Âm Dương Tán, cho nên ta tính có thể không dùng đến Thiên Lang Tiên cũng không cần, nó luôn dùng Pháp lực tán hết, thời khắc mấu chốt có thể lừa người chết.

Chuyện này phát sinh trên người thân của mình, suy xét đến cảm nhận của Doãn Tân Nguyệt, ta cũng không nói với Lý Ma Tử, mà là tìm cái cớ đi gặp nhạc phụ nhạc mẫu.

Tổ tịch Doãn Tân Nguyệt tộc, nhưng khi cha mẹ nàng còn trẻ đã đi phương bắc, cuối cùng hộ tống ở trong một thị trấn nhỏ của sơn Đông Bình Chiếu thị, ta mở xe không nhanh không chậm nghỉ chạy một buổi tối, ở trời mới tờ mờ sáng tiến vào thôn.

Đây cũng là do Doãn Tân Nguyệt cố ý dặn dò ta, bởi vì người phương bắc hào sảng và tùy tính. Nếu biết con rể trở về, chắc chắn đám hương thân sẽ tới nhà tham gia náo nhiệt, như vậy bệnh tình cha mẹ nàng sẽ không giấu nổi.

Ta ở cửa thôn liền dừng xe lại, sau đó đánh giá toàn bộ thôn xóm, đây là một cái thôn quê phía bắc điển hình, mặt đất là đường nhỏ làm bằng đá vụn. Bởi vì vừa mới có tuyết rơi, mặt đất tràn đầy vụn băng, giẫm lên trên sẽ phát ra tiếng vang thanh thúy, gió thổi thấu tâm mát lạnh, ngẫu nhiên trên cây sẽ có tuyết đọng rơi, ta và Tân Nguyệt liền cùng nhau trắng đầu.

Nhà nàng là một tiểu viện nhà nông bình thường, bởi vì trên đường đi cũng đã thông qua máy truyền tin, nhị lão dậy sớm chờ chúng ta. Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy mẫu thân thì trực tiếp nhào vào lòng nàng, hai mẹ con ôm nhau bật khóc.

Cha nàng thì đỏ mắt, nắm lấy tay của ta hồi lâu, miệng không ngừng lặp lại: "Được, được, về nhà là tốt rồi..."

Hai vị lão nhân đều là nông dân giản dị tự nhiên, áp lực trong lòng ta lập tức giảm đi rất nhiều, vào nhà ăn bát mì thịt bò, ta cảm giác trên người không còn lạnh như vậy, liền nhìn phụ thân Doãn Tân Nguyệt nói: "Nhạc phụ, cho ta xem vết thương của ngài đi!"

Vừa gặp mặt ta đã cảm giác sắc mặt bọn họ trắng dị thường, ban đầu còn tưởng là ở trong phòng than đá đông lạnh, nhưng ở trong phòng lửa than khói ấm lên cả buổi sắc mặt bọn họ vẫn như vậy, ta nhịn không được bắt đầu lo lắng.

nhạc phụ gật gật đầu, cởi nút thắt chiếc áo bông ra, đảo mắt đã cởi bỏ hết mọi tinh quang trên người, ta chỉ mới nhìn thoáng qua đã nhịn không được hít một hơi lạnh!

Tình huống của hắn còn hỏng bét hơn lời nói của Doãn Tân Nguyệt, từ rốn của Tỏa Cốt trở lên không ngờ không còn một miếng thịt nào tốt, mà là rậm rạp vảy, nếu không nhìn những nơi khác, đây hoàn toàn chính là bụng của rồng.

Bởi vì mỗi ngày hắn đều cắt vảy, tạo thành lớp da bên ngoài dày đặc vảy máu, nhìn dị thường buồn nôn.

Sau khi xem xong, ta cau mày nhìn Nhạc mẫu, vẻ mặt đau khổ gật đầu tỏ vẻ mình cũng là người giống thế.

"Trong nhà gần đây có phát sinh chuyện lạ gì không?" Ta hỏi.

Trường lân trên người rõ ràng là chọc phải thứ gì đó bẩn thỉu, xem bộ dạng bọn chúng nếu còn không giải quyết nhanh, lân phiến sẽ nhanh chóng mọc đầy toàn thân, đến lúc đó có thần tiên đến cũng không còn cách nào, ta biết mình phải dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra nguyên nhân.

Nhưng bọn họ suy nghĩ hồi lâu vẫn khẳng định lắc đầu, nói là ngoài vảy trên người thật sự không có chuyện lạ gì khác.

Ta khẽ gật đầu, sau đó bảo Doãn Tân Nguyệt lấy cho ta một bát dấm nhỏ. Ta ngửa đầu uống cạn, sau đó đứng bên cạnh nhạc phụ nhắm mắt lại ngửi.

Một số đồ ăn bẩn thỉu lợi hại có thể ẩn tàng âm khí bản thân, mà ghen tuông có thể hữu hiệu đề cao khứu giác, bình thường đều có thể phá chướng nhãn pháp đồ bẩn thỉu, chỉ là không nghĩ tới sau này ta uống dấm vẫn không cảm nhận được âm khí tồn tại.

Cứ như vậy, căn bản ta căn bản không thể nào xuống tay, đành phải tạm thời dùng biện pháp của Thử tiền bối giao cho ta phối chế một ít thuốc giải thi độc bôi lên trên người bọn họ. Vừa bôi không bao lâu ta liền chú ý tới nhạc phụ bắt đầu vặn vẹo động thân, ban đầu hắn có thể bận tâm đến hình tượng trước mắt ta, động tác có biên độ rất nhỏ, thế nhưng càng về sau động tác càng lớn, cuối cùng thì dứt khoát dựa vào trên tường cọ xát, đồng thời cầm kéo lên người bắt đầu vặn xoẹt xoẹt.

"Phu quân, lẽ nào ngoại trừ việc cắt đi những miếng vảy này thì không còn biện pháp nào khác sao?"

Nhạc mẫu kêu Doãn Tân Nguyệt giúp mình cắt, Doãn Tân Nguyệt nắm kéo nước mắt lưng tròng hỏi thăm, dù sao vảy cũng mọc trên người phụ mẫu, cắt những lời trên người chẳng khác gì cắt thịt.

Thế nhưng trước khi tìm được nguyên nhân, mỗi ngày đều phải cắt đi lân phiến, nếu không lúc lân phiến mọc đầy toàn thân, chỉ sợ sẽ sinh nhân mạng.

Sau khi cắt vảy xong, nhị lão trở về phòng nghỉ ngơi, ta nhặt từ dưới đất một mảnh lân phiến lên mũi ngửi ngửi, phát hiện phía trên có mùi tanh hôi rất nặng, giống như cá chết phơi khô ở bờ sông. Ta cau mày đi ra ngoài, tiếp nhận lân phiến trong vại nước, kết quả hương vị phía trên không có tiêu tán chút nào.

Doãn Tân Nguyệt thấy một màn như vậy bất lực, hỏi ta có cách gì không?

Ta chỉ có thể ôm lấy nàng chờ thêm một thời gian nữa, không khéo thuốc của ta có thể chữa được cho nhạc phụ nhạc mẫu, tuy khả năng này không lớn.

Lúc chạng vạng tối bọn họ tỉnh lại, nhạc phụ kích động nói bệnh của ông ấy đã khỏi, nói xong liền biểu diễn một chút vết thương trên người cho ta xem. Ta phát hiện trên vết thương vẩy đã để lại, lộ ra thịt mềm ục ịch.

nhạc mẫu nhìn ta, cười tủm tỉm nói: "Ngày thường, lúc này sẽ có lân phiến mới xuất hiện! Hôm nay lại không có, ta cảm giác thân thể đặc biệt thoải mái."

Nói xong nàng vòng hai vòng ngay tại chỗ, vui vẻ nhìn ta, hiển nhiên là đáp lời Mẫu nương trượng kia nhìn con rể, càng nhìn càng vui mừng.

Doãn Tân Nguyệt không ngờ sự tình lại thuận lợi như vậy, sửng sốt cả nửa ngày về sau, nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói:

"Cảm ơn ngươi, cảm ơn trượng phu..."

"Nha đầu ngốc, khóc cái gì."

Ta lau khô nước mắt thay nàng. Vì trừ tận gốc bệnh lạ của thân thể hai lão, ta đã chế một ít thuốc cho bọn lão một lần.

Sau đó, tháng mới đơn giản làm chút đồ ăn, sau khi ăn xong nhạc phụ nhạc mẫu đã sớm ngủ thiếp đi. Ta nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, sợ ngày hôm sau tỉnh lại hết thảy lại về điểm ban đầu, dứt khoát mang theo thánh mẫu trượng ngồi xuống trong sân, cảnh giới.

Bởi vì thủ đoạn ẩn giấu âm khí của thứ này rất lợi hại, ta cố ý lau nước mắt của trâu, sau đó lại cắn rách ngón tay lau một chút tinh huyết ở Thiên Cung.

Thiên Cung chỉ chính là vị trí giữa hai mắt, người đạo hạnh cao thậm chí có thể lợi dụng chú ngữ để cường khai thiên nhãn, ta tuy rằng không đạt tới trình độ đó, nhưng lợi dụng thiên cung cảm thức âm khí vẫn là dư sức có thừa!

Hạng sáu trăm chương thứ năm mươi một – nam nhân cầu cứu cơ nghiệp.

Bởi vì lực chú ý tập trung cao độ, suốt một đêm ta đều không chợp mắt, mãi nghe được trong thôn truyền đến thanh âm gà trống gáy, ta mới biết được trời sắp sáng, theo bản năng nhẹ nhàng thở ra, cả người nháy mắt mềm nhũn.

Ta vẫn chưa dám trở về ngủ, cố gắng xốc lại tinh thần!

Đến khi trời đã triệt để sáng tỏ, thấy nhạc phụ từ trong phòng đi ra, ta vội vàng đứng lên hỏi: "Nhạc phụ, hôm qua ông ngủ tốt không? Bệnh trên người thế nào rồi?"

"Hài tử, con ở chỗ này thủ một đêm?" nhạc phụ nhìn ta sửng sốt một chút, cảm động nói.

Sau đó không đợi ta trả lời, hắn liền vén áo, ta phát hiện trên bụng hắn càng có nhiều thịt non mọc ra, thoạt nhìn tuy có thể nhìn ra vết sẹo, nhưng tuyệt đối không thể tưởng tượng được trên bụng hắn đã từng mọc lân phiến, xem ra bí phương chữa độc của Thử tiền bối quả thật có tác dụng.

Sau đó ngay cả cơm ta cũng không ăn, trực tiếp trở về phòng ngủ.

Sau khi tỉnh lại đã là buổi chiều, ta và Doãn Tân Nguyệt cùng đi ruộng lúa mạch, bởi vì tuyết rơi đã hòa tan gần hết, toàn bộ ruộng đồng nhìn qua trắng xanh mơn mởn, dung hợp hoàn mỹ với đường chân trời phương xa, nhiều thêm một vẻ đẹp mông lung.

Hai ta giống như trẻ con, rải một nắm ngô trên đất, sau đó dùng côn gỗ đè cái sọt bắt chim. Đến chạng vạng tối tổng cộng bắt bảy tám con chim, chờ chúng nó ăn sạch hạt ngô, về sau ta mở ra giỏ, lại thả chúng nó sinh trưởng.

Bởi vì thời tiết ban ngày rất tốt, lúc chạng vạng chân trời xuất hiện mây lửa, ta cũng không ngại dơ bẩn trên mặt đất, lôi kéo nàng nằm trên mặt đất đùa giỡn.

Doãn Tân Nguyệt cười hì hì không ngừng, ta chưa từng thấy cô ấy vui vẻ như vậy bao giờ, trong lòng cũng rất ngọt ngào.

Có người từng nói, thời gian vui sướng luôn ngắn ngủi, kỳ thực ta cảm thấy đây là một loại tham lam.

Bởi vì tham lam, cho nên mới cảm thấy ngắn ngủi, thế giới lúc nào cũng vận động, sao có thể yêu cầu vĩnh hằng xa vời được?

Hai ngày tiếp theo ta vẫn canh giữ bên ngoài phòng nhạc mẫu, kết quả hai ngày qua cũng không phát sinh chuyện gì lạ, nhị lão khôi phục cũng rất nhanh, trên cơ bản đã thoát khỏi thống khổ do lân phiến mang đến, sắc mặt cũng khá hơn rất nhiều.

Mà ta lại bởi vì mấy ngày liền cường độ cao đêm mất, dẫn đến thân thể có chút hư nhược, đêm ngày thứ tư cả nhà đều khuyên ta đừng thủ đêm. Ta thấy bọn họ thật sự không có chuyện gì làm, cũng trở về phòng ngủ say sưa ngủ thiếp đi, không ngờ một giấc ngủ này lại xảy ra chuyện.

Ngủ đến nửa đêm ta đột nhiên nghe một tiếng thét chói tai, sau đó nghe thấy tiếng nhạc phụ quát: "Cút ngay, nếu không lão tử đánh sống ngươi!"

Cha vợ chất phác thật thà mở miệng lớn như vậy, ta lập tức ý thức được có thể là có thứ bẩn thỉu vào nhà, đứng bật dậy xách thánh mẫu trượng xông ra ngoài. Kết quả đến cửa lớn nhị lão lại phát hiện bên trong lẳng lặng không có một tiếng động nào.

Ta đã từng nhỏ giọng gọi vài câu nhưng vẫn không được đáp lại, thậm chí còn mơ hồ nghe thấy tiếng hít thở của bọn họ.

Ta còn chưa khỏi nghi hoặc, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ là mình nằm mơ à? Lúc này Doãn Tân Nguyệt khoác áo khoác đi ra, khó hiểu hỏi: "Phu quân, ngươi làm sao vậy?"

"Ngươi vừa rồi không nghe thấy thanh âm gì sao?" Ta kinh ngạc hỏi.

Doãn Tân Nguyệt nghiêm túc lắc đầu, tỏ vẻ không nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì. Tốc độ phản ứng của nàng ta luôn rất nhanh, nếu như nàng ta không nghe thấy động tĩnh, ta nghĩ chắc là mình nằm mơ, lắc đầu trở về phòng tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại, Doãn Tân Nguyệt cười nhìn ta, chuẩn bị rời giường nhưng lại đột nhiên mở to hai mắt, có chút khủng hoảng hỏi: "Phu quân, hôm qua trong nhà đã xảy ra chuyện?"

Theo ánh mắt của nàng, ta nhìn thấy thánh mẫu trượng, mới nghĩ đến tối hôm qua chính mình quá khẩn trương, liền đem thánh mẫu trượng một mực nắm ở trong lòng bàn tay.

Vừa định giải thích với nàng, lại đột nhiên ý thức được tối hôm qua nàng rõ ràng nhìn thấy ta mang thánh mẫu trượng lên giường, sao có thể có phản ứng mãnh liệt như vậy?

Quả nhiên, sau khi ta hỏi xong sắc mặt Doãn Tân Nguyệt lập tức trắng bệch, bối rối lắc đầu nói mình tối qua căn bản không tỉnh lại.

Ta chỉ là cảm thấy đầu óc phát ra một tiếng "Ông" vang lên, đứng dậy chạy đến trước phòng nhạc phụ, cắn răng đá văng cửa, ngửi thấy một mùi tanh hôi nồng đậm. Ngay sau đó liền thấy Nhị lão Đông ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất, dưới thân tràn đầy vết máu đen nhánh, khiến cho ta sợ nhất là trên người bọn họ lại mọc đầy lân phiến!

Hơn nữa lần này vảy dày hơn so với lúc trước, màu sắc càng đậm hơn, thậm chí có cái đã đâm rách quần thu của bọn họ lộ ra. Doãn Tân Nguyệt thấy cảnh này thét chói tai, sau đó toàn thân ngất xỉu trên mặt đất.

Nàng là đang nóng vội công tâm, ta bất chấp nàng, vô cùng lo lắng chạy đến bên cạnh nhạc phụ, run rẩy đưa ngón tay đặt ở chóp mũi của ông ta...

Đêm qua ta nghe được thanh âm đến hiện tại đã sáu bảy giờ đồng hồ, hai vị lão nhân nằm trên mặt đất lăn lông lốc lâu như vậy, lại chảy nhiều máu như vậy, ta thật sợ bọn họ đã qua đời, như vậy cả đời cũng không tha thứ cho mình.

Cũng may nhạc mẫu nhạc phụ vẫn còn hơi thở yếu ớt, ta tranh thủ thời gian dùng linh phù phong bế huyệt vị của bọn họ, phòng ngừa máu tươi chảy ra một bước. Tiếp theo dùng phần dược cao còn lại bôi lên người bọn họ, cuối cùng cắn răng dùng kéo cắt toàn bộ lân phiến trên người bọn họ.

Làm xong tất cả, bọn họ hô hấp tuy vẫn còn rất yếu ớt, nhưng cuối cùng cũng ổn định lại, xem ra nhị lão chỉ là bởi vì mất máu quá nhiều mới thành cái dạng này. Ta tranh thủ thời gian dùng các loại bổ huyết như quả táo, rau dưa, thức ăn đề khí làm một nồi thập cẩm tạp, sau đó phân biệt cho bọn họ uống một chén.

Nhìn hô hấp của bọn hắn bắt đầu chiều bình thường, ta nhẹ nhàng thở ra, dùng dịch axit nén hương khiến Doãn Tân Nguyệt tỉnh lại.

Nàng mở mắt ra, chuyện đầu tiên làm là nhìn về phía cha mẹ mình, nhìn thấy Nhị lão nằm ở trên giường đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, lúc này mới mềm nhũn ngã xuống, ta vội vàng xông lên ôm lấy nàng.

" chồng, ta sợ lắm, thiếu chút nữa ta mất cha mẹ, ta rất sợ..."

Doãn Tân Nguyệt sụp đổ, lặp lại câu này, ta không an ủi nàng nữa, mà là cầm miếng lân phiến phủ lên vài bức thiếp gửi cho nam nhân thích ăn, hỏi hắn có biết đây là thứ gì không.

Vốn chỉ muốn tìm một chút manh mối từ chỗ hắn, ai ngờ hắn lại trực tiếp trở về máy truyền tin, âm thanh nghiêm túc hỏi: "Cửu Lân, vảy từ đâu mà có?"

Điện thoại di động mở sách miễn phí, hắn hỏi như vậy, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên phản ứng lại, khóc lóc cầu trợ giúp nam tử cầu trợ giúp.

Vốn dĩ ta còn muốn tự mình kiên trì thêm một đoạn thời gian nữa, nếu nàng đã mở miệng, ta cũng thuận tiện kể lại chuyện đã xảy ra, hỏi vợ lẽ có thời gian tới giúp ta không?

"Địa điểm phát điện thoại của ta, trước khi đến ngươi nhất định phải ngăn chặn bệnh tình của bọn họ!"

Nam nhân chăn ấm này nghe nói là sau khi mẹ ta xảy ra chuyện, không nói hai lời lại nói với ta. Sau khi tắt máy truyền tin, ta cảm thấy Doãn Tân Nguyệt đã kiên định hơn không ít, kiên định nói: "Vợ yêu, có sự trợ giúp lớn nhất định có thể giải quyết được chuyện này! Bây giờ chúng ta chỉ cần bảo đảm buổi tối cha mẹ không bị tổn thương là được, nàng đừng sợ."

" chồng, thật xin lỗi, ta thật sự sợ mất cha mẹ..."

Tân Nguyệt gật đầu, nước mắt rơi xuống xin lỗi ta, dù sao vừa rồi nàng đã trực tiếp cầu mẹ con, có điểm không tin tình nghi của ta.

"Ngu ngốc, ta là chồng của ngươi, sau này đừng có nói như vậy nữa."

Ta ở trên mặt nàng tràn đầy nước mắt hôn một cái, sau đó thu thập tất cả lân phiến dùng hỏa thiêu không còn một mảnh.

Chạng vạng còn chưa tỉnh lại, Doãn Tân Nguyệt lo lắng hỏi ta chuyện gì xảy ra? Ta nghĩ đã bảo cô ấy đừng lo lắng. Dù sao tuổi tác của họ đã lớn nhưng vẫn bị thương nặng như vậy, hôn mê một thời gian là chuyện bình thường, hơn nữa thời kỳ hôn mê còn có lợi cho việc khôi phục thể lực.

Sau đó hai ta đơn giản ăn cơm, Doãn Tân Nguyệt bưng bát cháo hỏi ta có thể cho cha mẹ ăn không? Ta gật đầu, nàng cười vào phòng, sau đó ta nghe nàng hét lên "A" một tiếng, ngay sau đó là tiếng vang thanh thúy phát ra từ cái chén rơi trên mặt đất.

"Sao vậy?"

Điều kiện ta phóng ra chạy vào, liếc mắt liền thấy trên giường bên cạnh có thêm một chữ chết to.

Chữ chết này lớn chừng một mét, màu đỏ tươi nhìn qua như dùng máu tươi viết.

Trước đó trong phòng tuyệt đối không có chữ này, cho nên khẳng định có cái gì đó thừa dịp chúng ta đang nấu cơm xông vào, ta tranh thủ thời gian nhìn về phía nhạc mẫu, phát hiện hai người bọn họ còn bảo trì hô hấp vững vàng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng nghĩ tới thứ kia ngay dưới mí mắt chúng ta, ta lại không biết nó ở nơi nào, trong lòng không khỏi luống cuống. Nam nhân thương cảm bảo ta kiên trì tới tay hắn, ta có thể chịu được sao?

"Phu quân, đừng như vậy."

Tân Nguyệt biết cha mẹ sau khi không có việc gì cũng nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, nàng nhìn thấy bộ dạng của ta, chậm rãi cổ vũ ta: "Ngươi có cảm thấy vật kia rất sợ chúng ta không? Hoặc có thể nói nó rất sợ ngươi."

"Hửm?"

Ta nghe xong liền tĩnh tâm cẩn thận suy nghĩ một chút, phát hiện đúng là như vậy thật, mấy ngày trước chúng ta đều cho rằng nó đã được giải quyết, nhưng hiện tại xem ra nó chỉ ẩn núp một đoạn thời gian mà thôi.

Mà mấy ngày hôm đó ta vừa vặn gác đêm, hơn nữa nửa đêm hôm qua ta nghe thấy động tĩnh, sau đó chạy ra, gian phòng nhạc phụ mẫu lập tức yên tĩnh lại, lúc ấy ta chỉ tưởng mình xuất hiện ảo giác, quay đầu nhìn lại, rõ ràng là vật kia sợ hãi bị ta phát hiện.

"Vậy thì thú vị rồi..."

Những năm gần đây ta tiếp xúc Âm Linh nhiều vô số kể, trong đó không thiếu quân vương, mãnh tướng cổ kim, cũng có dân chúng bình thường. Mặc kệ chúng nó thực lực thế nào, thật đúng là không sợ ta đến trình độ này.

Càng khiến ta nghi hoặc là nếu thứ kia nhỏ gan như vậy, vì sao nó còn dây dưa với cha mẹ Doãn Tân Nguyệt nữa?

Quyết định thử một lần con đường của nó, tuy rằng kế hoạch của ta có thể cam đoan an toàn cho cha mẹ Doãn Tân Nguyệt, nhưng vẫn thương lượng với nàng một chút.

Doãn Tân Nguyệt nghe xong hết mười phần cẩn thận hỏi: "Phụ mẫu thật sự không sao chứ?"

"Ta không chết, bọn họ sẽ không việc gì." Ta nghiêm túc nói.

Doãn Tân Nguyệt cắn môi gật đầu, nói là nàng tin tưởng ta.

Kỳ thật ta sở dĩ kiên trì như vậy, không phải bởi vì muốn nổi tiếng ở trước mặt nàng, dù sao nam nhân lo lắng quá xa tới hỗ trợ, nếu ta ngay cả đánh nhau cũng làm không tốt, thì thật sự nói không trôi qua được.

Quái vật thứ sáu trăm một trăm sáu xuất hiện.

Sau khi trời tối, hai lão già yếu ớt tỉnh lại, ta thừa dịp Doãn Tân Nguyệt đi tắm, tranh thủ thời gian hỏi bọn họ rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

nhạc mẫu đang mang vẻ mặt đau khổ. Nghe câu hỏi này của ta vô thức mà run rẩy một chút, cuối cùng chỉ vào nhạc phụ, đỏ mắt nói: "Cứ hỏi lão đầu tử nhà chúng ta đi!"

"Ngày hôm qua trong phòng có một con quái thú đến, nhìn qua không khác trâu là mấy, nhưng trên người còn có lân phiến, hơn nữa còn có rất nhiều chân nhỏ, quả thực là không giống tứ phía."

Không đợi ta há mồm, nhạc phụ đã chậm rãi nói ra, mặc dù tốc độ nói rất chậm, nhưng âm thanh vẫn rất nghiêm trọng.

Đừng nói là hắn, ngay cả ta nghe xong miêu tả cũng giật thót trong lòng!

nhạc phụ dừng lại một chút, chờ trạng thái của mình tốt hơn một chút rồi nói tiếp: "Trên người nó đặc biệt lạnh, giống như một khối băng vậy. Hôm qua ta và mẹ ngươi đều bị đông cứng, khi tỉnh lại phát hiện nó thò đầu về phía chúng ta. Lúc đó mẹ ngươi đã sợ tới mức ngất đi, ta cầm trái cây trên giường định hù dọa nó, kết quả vừa hô một câu liền mất trực giác."

Nói đến đây sắc mặt hắn tối sầm lại, mất một lúc mới nói ra: "Cửu Lân, hay là ngươi mang theo mặt trăng mới về đi! Ta sợ vật kia sẽ quay lại quấn lấy các ngươi."

Ta nghe xong trong lòng rất không phải tư vị, đáng thương cha mẹ trong thiên hạ, nhưng làm sao ta có thể buông tay mặc kệ? Lúc này tỏ vẻ mình nhất định sẽ giải quyết vật kia, hi vọng nhị lão có lòng tin với ta. nhạc phụ lắc đầu, kiên quyết nói: "Chúng ta đều là một lão già, chết cũng đã chết, các ngươi đừng kéo mình vào."

Lúc này Doãn Tân Nguyệt vừa vặn bưng thức ăn vào, nghe xong những lời này sắc mặt xoát liền thay đổi, không thể nghi ngờ nói: "Ba, chúng ta sẽ không đi, hơn nữa Cửu Lân là cao thủ khu ma trấn tà, nhất định có thể bình an đuổi con quái vật kia đi."

"Ai ui!"

nhạc phụ thở dài còn muốn nói gì nữa, Nhạc mẫu vội dùng tay đánh hắn một cái, sau đó hai người đều không lên tiếng nữa. Thừa dịp bọn hắn ăn cơm, ta ra bên ngoài cầm cây gậy đánh rớt toàn bộ băng lăng treo trên mái hiên, lại đem con mèo con mới trong nhà mới dùng linh phù phong bế huyệt vị.

"Tháng mới, ta phải đem lửa than trong phòng nhạc phụ nhạc mẫu dập tắt, buổi tối có thể sẽ rất lạnh, ngươi thêm mấy giường cho họ ăn."

Nói ta đem lư than đá về trong viện, dùng nước lạnh dội vào, quả cầu than đá vang lên vài tiếng liền triệt để không có động tĩnh. Chờ nhiệt độ phòng ngủ hai lão thư sinh hạ xuống, ta mang băng Lăng sưu tập được dựa theo trận pháp Thiên Diện kính bày ra.

Cái gọi là Thiên Diện trận, chỉ là một hư vô, trọng điểm ở trong hoàn cảnh đặc biệt, sắp xếp rất nhiều tấm gương theo phương thức kỳ môn độn giáp thuật, tầng tầng đan xen nhau, lấy hiệu quả giống như mê cung.

Thông thường Thiên Diện Trận dùng để phán đoán vị trí âm linh, phân biệt phương hướng âm linh, đương nhiên người lợi hại thậm chí có thể trực tiếp dùng trận pháp này tiêu diệt âm linh, nhưng trước mắt ta còn chưa đạt tới trình độ này!

Nhưng lần này trên thân đồ vật bẩn thỉu có lân phiến cùng với mùi hôi thối dày đặc, mặc kệ nó rốt cuộc là thứ gì, khẳng định là không rời được. Ta dùng băng lăng thay thế tấm gương đúng là lợi dụng điểm này, bởi vì hiệu quả của băng lăng trong suốt sau khi trận pháp có hiệu quả giống với tấm gương, lại có thể bởi vì đặc tính lạnh giá tạm thời tạo thành biểu hiện giả của Băng Tuyết mê cung.

Đương nhiên đây chỉ là một suy đoán của ta mà thôi, kỳ thật trong lòng không yêu cầu xa vời có thể làm nó bị thương, mà có thể nhìn thấy bộ dáng của nó thì ta cũng thấy đủ rồi. Chỉ là khi khởi động trận pháp thì ta không thể tránh khỏi phải vận dụng linh lực, ta lo lắng vật kia sẽ chạy đến chạy lui sau cửa chăn mèo nhỏ.

"Ngươi muốn dùng mèo nhỏ để kéo dài thời gian?"

Tân Nguyệt thấy ta làm xong hết thảy, nghi hoặc hỏi.

Ta cười gật đầu. Con mèo nhỏ này trời sinh là khắc tinh của loài cá, mặc dù nhạc phụ nói vật kia là một thứ không giống nhau, nhưng chỉ cần sinh hoạt dưới sông thì nhất định là thuộc tính cá, nhất định sẽ e ngại con mèo nhỏ này. Đương nhiên như vậy cũng có nguy hiểm nhất định, không loại trừ nó được ăn cả ngã về phía mèo nhỏ. Chỉ là tình huống khẩn cấp bây giờ ta đã không cố kỵ được nhiều như vậy nữa rồi...

Chờ sau khi cơm nước xong xuôi, ta phân biệt cho bọn hắn một tấm Hộ Thân phù, chủ yếu là chống cự âm khí khi âm linh xuất hiện mang đến, lúc trước bọn hắn mất máu nhiều nhất chính là sợ rét, rất dễ bị âm khí làm thân thể bị thương tổn.

"Yên tâm đi cậu bé, hai người chúng ta già miệng mưa gió mấy chục năm rồi, cái này cũng không tính là gì."

Nhạc mẫu nhìn ra áp lực của ta và Doãn Tân Nguyệt đều vô cùng lớn, gượng cười khích lệ nói.

Ta phải cười theo, Doãn Tân Nguyệt nghe xong quay đầu lại bắt đầu lau nước mắt. Ta cau mày kéo cô vào phòng ngủ của chúng ta, nghiêm túc nói: "Tháng mới. Ngươi làm vậy sẽ khiến cảm xúc nhị lão sa sút. Như vậy sẽ bất lợi cho việc chống cự âm khí. Người sống đối phó âm khí hữu hiệu nhất là có tín niệm kiên định, biết không?"

Tại sao rất nhiều người không sợ chết, lại sợ bị tra tấn? Rốt cuộc chính là vấn đề tín niệm, nếu như tín niệm mạnh đến trình độ nhất định thật sự sẽ xuất hiện trình độ bách độc bất xâm, chỉ có điều loại người sống cuộc đời thực thực này quá ít ỏi.

Doãn Tân Nguyệt hiểu được ý tứ của hắn, lau khô nước mắt, miễn cưỡng cười nói chuyện với phụ mẫu.

Mà ta nhìn trang trí trong phòng một chút, căn cứ phong thủy học ở cửa sổ tương ứng sắp xếp một chút, lại đem lông mày Nga đâm đặt ở bên gối của Doãn Tân Nguyệt, lúc này trong lòng mới an tâm một chút.

Theo bóng đêm càng lúc càng khuya, không khí bên ngoài càng ngày càng lạnh, cửa sổ phòng ngủ của chúng ta đã đóng đầy băng hoa, ta xem thời gian, cảm thấy đã đủ rồi, liền ra ngoài cho nhị lão ngủ, lại kéo Doãn Tân Nguyệt trở về phòng.

Dưới tình huống này chắc chắn là nàng ngủ không yên, ta dứt khoát đem hàng mi cong của nàng giao cho nàng, để nàng chú ý an toàn, nói xong liền muốn đi ra ngoài. Doãn Tân Nguyệt từ phía sau ôm lấy ta, nhẹ nhàng nói: "Phu phụ, người nhất định phải cố gắng lên."

"Thằng ngốc này!"

Ngược lại ta giật mũi của nàng, sau đó cắn răng bò lên nóc phòng.

Thang thượng của nhà Doãn Tân Nguyệt là tự mình dùng giá sắt gắn thành, bên ngoài bôi một lớp sơn đỏ, có thể không được đánh bóng qua loa, mặt trên có vẻ gập ghềnh, mỗi một bậc thang trên đầu ngón tay ta cảm thấy sắp bị đông lại., Thật vất vả trèo lên tới nóc nhà, dưới chân chạy một cái thiếu chút nữa là rớt từ nóc nhà xuống. Trong lòng ta kêu lên một tiếng, vội ngồi xổm xuống ổn định tâm thần, lúc này mới phát hiện trên nóc nhà không ngờ đóng một tầng băng dày, thử sờ tay áo, phát hiện cả băng lăng ước chừng hai ba tấc, toàn bộ nóc phòng bị đóng băng, giống như mặt hồ bị đông cứng.

Ta sửng sốt một chút, nhìn qua nóc nhà hàng xóm, phát hiện trên nóc nhà bọn họ đều sạch sẽ!

Nhưng thoạt nhìn nhạc phụ nhạc mẫu đều là người rất chăm chỉ, sao có thể ngay cả tuyết đọng cũng lười quét sạch chứ?

Nghĩ tới đây, ta đột nhiên ý thức được một vấn đề: Mấy ngày nay ta vẫn quan sát động tĩnh bên ngoài cửa sổ, không ngờ lại không nghĩ tới nóc phòng. Hơn nữa khi thứ kia viết chữ "Chết" ở trong phòng, ta và Doãn Tân Nguyệt ngay bên ngoài cửa, không thể nghi ngờ là nó bò từ nóc nhà vào trong ống khói.

Ta chần chờ một chút, vẫn là chậm rãi đi đến bên cạnh ống khói cẩn thận ngửi ngửi, quả nhiên bắt được một tia tanh hôi.

Xem ra vấn đề xuất hiện ngay trên nóc phòng!

Vốn là ta định đi lên quan sát, không nghĩ tới trong lúc vô tình lại phát hiện trọng đại, nếu như vật kia lần nào cũng hiện thân nơi đây, để không bị nó phát hiện, ta dứt khoát trốn ở một mặt khác của ống khói xa.

Đợi đến nửa ngày vẫn không thấy con vật kia xuất hiện, thân thể của ta lại sắp bị đông cứng rồi. Mắt thấy nó đã qua một ngày, ta cảm thấy vật kia có khả năng sẽ không đến nữa, liền chuẩn bị đi xuống nghỉ ngơi.

Nhưng vào lúc này, trên nóc phòng đột ngột nổi lên một trận âm phong, ta đột nhiên trở nên khẩn trương, lặng lẽ nắm Thánh Mẫu Trượng trong lòng bàn tay, lại vội vàng dán cho mình một tấm Già Dương Phù.

Quả nhiên, theo âm phong tán đi, bên cạnh ống khói chậm rãi xuất hiện một bóng dáng. Cái bóng bắt đầu rất mơ hồ, sau khi rơi xuống đất dần dần rõ ràng lên, rốt cuộc ta thấy được bản tôn vật kia, lại bị buồn nôn rồi!

Cả người nó giống như con nghé con, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện trên bụng nó mọc đầy những thứ như chân rết, phía sau lưng mơ hồ có lân phiến phát sáng, ngạc nhiên nhất chính là hai bắp đùi của nó lại giống như vuốt rồng, lóng lánh kim quang loá mắt.

"Con mẹ nó... Rốt cuộc đây là thứ đồ chơi gì vậy?"

Ta nhịn không được thầm than một câu, con mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm nó. Chỉ thấy nó cẩn thận nhìn chung quanh, lúc này mới hóa thành một cái bóng chui vào ống khói.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng ta tức giận nghiến răng, ngay mấy ngày hôm trước ta theo dõi, nó không phải không tới, mà là nhìn thấy ta lại chạy trối chết rồi.

Tính toán thời gian cũng không sai biệt lắm, ta thuận tay từ trên mái hiên giật xuống một khối băng ở lòng bàn tay, sau đó cắn chót lưỡi để máu tươi nhỏ xuống khối băng. Thừa dịp nó còn chưa tan, ta nhanh chóng đọc chú ngữ, đồng thời ném khối băng dính máu ra giữa không trung.

Khối băng tới điểm cao nhất rồi cũng không dừng lại mà lơ lửng ở đó, khối băng trong suốt dần dần đục ngầu, trong nháy mắt đã bị máu tươi nhuộm đỏ. Sau đó, sột soạt một tiếng, khối băng vỡ thành vô số khối nhỏ, dồn dập thuận theo khe cửa xông vào trong nhà!

Lúc này ta mơ hồ nghe được nhạc mẫu la hét, trong lòng giống như bị đâm một cái, nắm chặt nắm đấm tiếp tục đọc chú ngữ.

Rất nhanh, gian phòng tối đen bắt đầu sáng lên, dưới vô số băng lăng chiếu rọi sáng như ban ngày, ngay sau đó trong phòng liền truyền đến một tiếng kêu kì quái.

Lúc này ta mới ý thức được chính mình vừa rồi quá khẩn trương, vậy mà không thả mèo nhỏ đi ra, may mắn Thiên Diện trận đã có hiệu quả!

Nếu như vật kia dễ đối phó hơn ta tưởng tượng một chút, ta liền quyết định dứt khoát, trực tiếp nhảy từ nóc nhà xuống, lăn trên mặt đất một vòng rồi đá văng vào phòng ngủ nhạc nhạc mẫu của mình. Liếc mắt một cái, đã thấy quái vật đang đau đớn chạy qua chạy lại trong khối băng, nhìn qua động tác lại càng ngày càng chậm.

Xem ra lạnh giá của băng lăng đã có hiệu quả, chỉ là ta nghi ngờ là nếu nó sợ băng, tại sao lại làm ra một mảng lớn như vậy trên nóc phòng chứ?

Trong khoảng thời gian ngắn ta không nghĩ ra nguyên nhân, lại sợ nó phá tan trận pháp đào tẩu, dứt khoát cách không dùng Thánh Mẫu Trượng đâm tới đầu nó.

Đây là một chiêu Thử tiền bối dạy cho ta, dưới ý niệm thúc giục cường đại đem thánh mẫu trượng ném ra ngoài, có thể khiến nó trong nháy mắt bộc phát ra lực sát thương to lớn!

Mặc dù loại biện pháp này chỉ có thể dùng trong lúc đấu pháp một lần, nhưng ta tin tưởng bằng một kích trí mạng trong khoảng cách ngắn như vậy!

Giao loại thứ sáu trăm bảy trăm dặm.

Chỉ là theo Thánh Mẫu Trượng ném ra, Thiên Diện Trận mạnh mẽ tản đi, gian phòng trong sát na lại trở nên đen kịt.

Ta đây mới ý thức được không tốt: Trận pháp đều là dựa vào ý niệm để duy trì, vừa rồi ta dùng toàn bộ ý niệm ném ra thánh mẫu trượng, Thiên Diện trận tự hành mất đi hiệu lực rồi!

Đáng sợ hơn chính là, ngay sau đó ta nghe được một tiếng trầm đục, đó là thanh âm Thánh Mẫu Trượng rơi xuống đất, nhưng không truyền đến tiếng kêu thảm thiết của quái vật.

Tay đen trong phòng không thấy năm ngón, ta chỉ có thể mò mẫm mở đèn ra, quay đầu lại mới phát hiện thánh mẫu trượng lẻ loi trơ trọi cắm trên mặt đất, mà quái vật kia đã sớm không thấy bóng dáng.

Ta phản xạ nhìn qua ống khói, thình lình phát hiện một bóng dáng phiêu phù vài cái đã không thấy bóng dáng.

"Mẹ nó!"

Ta rút ra thánh mẫu trượng liền xông lên nóc phòng, chuẩn bị theo khí tức của nó đuổi theo, lại kinh ngạc phát hiện tầng băng trên đỉnh phòng công phu lần này vậy mà biến mất!

Nhìn rõ ràng, không phải hòa tan mà là biến mất, giống như trong nháy mắt bị bốc hơi vậy.

Ta mơ hồ đoán được cái gì, tranh thủ thời gian ngửi bên ống khói, quả nhiên không có một tia âm khí.

Xem ra là nó đã triệt để sợ ta, cho nên đem băng lăng cùng mang đi, bởi vì băng Lăng bên trên có mùi của nó!

Lúc trở lại phòng, nhạc mẫu nhạc phụ, Doãn Tân Nguyệt đều đã rời giường. Doãn Tân Nguyệt vừa nhìn thấy ta liền vội vàng hỏi: "Sao rồi?"

"Xin lỗi, để nó chạy thoát..." Ta uể oải nói, trong lòng vô cùng áy náy.

Doãn Tân Nguyệt nghe xong thì đứng sững lại, tuy ngay sau đó cô an ủi ta, nói sau này còn có cơ hội, nhưng trong mắt cô không che giấu được vẻ thất lạc. Ta cũng hiểu, lần này không bắt được thì sau này rất khó có cơ hội, nhất là con quái vật này nhát như chuột, hơn nữa tính cảnh giác rất mạnh.

nhạc phụ và nhạc mẫu ngược lại lộ ra rất bình tĩnh, không ngừng an ủi ta. Ta đã cẩn thận kiểm tra, bọn họ không bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi chồm hổm trên mặt đất nghỉ ngơi.

Cũng không lâu lắm, phía đông nổi lên màu trắng bạc như cái bụng cá, ta lại đảo chút thuốc mỡ lên cho Doãn Tân Nguyệt bôi cho hai lão già, còn mình thì trở về phòng bù cái giác ngộ hồi lồng.

Hai ngày tiếp theo đều là ban ngày ngủ và gác đêm, không ngoài dự liệu, quái vật kia cũng không xuất hiện nữa.

Mặc dù ta có chút mất mát, nhưng cũng có chút may mắn, tóm lại là tạm thời cam đoan an toàn cho nhạc phụ nhạc mẫu.

Ngày thứ ba nam nhân sai vặt đã đến rồi, chuyện này làm ta và tháng mới vui mừng không thôi, đừng quản gặp phải khó khăn gì, chỉ cần có hắn ở đây, ta đều sẽ cảm thấy an tâm.

Nam nhân chăn bông bất chấp nghỉ ngơi, chỉ uống chén trà dơ bẩn đã bắt đầu công tác. Sau khi xem thịt non vừa trưởng thành trên người nhạc phụ, sắc mặt ngưng trọng cuối cùng cũng có chút hòa hoãn, điều này khiến ta cảm nhận được hi vọng, vội vàng hỏi hắn có nhìn ra điều gì không?

"Còn phải quan sát thêm nữa."

Nam tử sầu lo phất phất tay với ta, bình tĩnh hỏi: "Cắt vảy xuống còn không?"

"Có." Ta gật đầu, xoay người trở về phòng kéo ngăn kéo.

Từ sau khi cho nam tử chổi, ta liền biết hắn đến nhất định sẽ quan sát lân phiến, cho nên chọn vài miếng để giữ lại.

Ai biết được lại kéo kéo kéo ngăn kéo ra nhìn qua, toàn bộ miếng vảy lớn nhỏ trong lòng bàn tay toàn bộ thu nhỏ thành cỡ móng tay, bên cạnh lại có rất nhiều lông trâu thô ráp mọc ra.

Ta không biết chuyện này là sao, đành phải gọi nam nhân tốt nhất vào trong phòng cho hắn thấy, khi hắn nhìn thấy lông trâu và vảy nhỏ thì con ngươi không khỏi co lại, lạnh như băng nói: "Trời ạ, sao bây giờ còn cả thứ này?"

Nói xong hắn nghiêm mặt, hỏi ta có biết tám trăm dặm giao hay không.

"Ta biết a! Tám trăm dặm giao là một loại trâu trong truyền thuyết, trong lời của Tân Khí Tật còn từng xuất hiện, tám trăm dặm đồng thời phân biệt tiểu cứu dưới trướng, năm mươi dây cung được điền vào bên ngoài phát ra tiếng động, là tiếng thu điểm binh trong sa trường."

Ta nghi hoặc mở miệng, nhưng chỉ nói được một nửa liền khôi phục tinh thần, không thể tưởng tượng nổi nhìn nam tử âu lo nói: "Chẳng lẽ, thứ này là tám trăm dặm giao?"

Nam nhân chăn bầu gật đầu, hắn nói mặc dù không tận mắt thấy, nhưng từng nghe một ít lão tiền bối miêu tả trong vòng tròn. Thứ này thật sự tồn tại trong lịch sử, chỉ bất quá số lượng cực ít, người gặp qua lại không nhiều, cho nên rất nhiều người cho rằng tám trăm dặm giao chỉ là một truyền thuyết.

Lúc ấy nhìn thấy hình chiếu ta phát tới, hắn đã nghĩ đến khả năng này, chỉ là còn không xác định được.

Hiện tại xem ra tám trăm dặm giao thật sự lại xuất hiện trên nhân thế rồi!

Tám trăm dặm giao vốn là một con trâu có tốc độ cực nhanh, về sau chủ nhân của nó là Tấn Vương vì tăng tốc độ của nó liền có cách cưỡng ép thu nạp thuật sĩ giang hồ dùng vô số đan dược.

Quả nhiên, tám trăm dặm sau khi uống thuốc sinh ra rất nhiều chân giao phụ trợ chạy trốn, trên người cũng mọc ra áo giáp dùng để phòng thân, thậm chí ngay cả móng vuốt của nó cũng mơ hồ có biến hóa, xuất hiện hình dáng ban đầu của vuốt rồng, tốc độ chạy nhanh tăng lên rất nhiều.

Tấn Vương đại hỉ, lập tức được ban thưởng những thuật sĩ kia, thuật sĩ được tiền tài liền rời đi, không nghĩ tới bọn họ đi chưa được vài ngày, phong ấn trên người tám trăm dặm giao long liền mất hiệu lực, nó không nghe lời Tấn Vương nữa, lại sợ hãi bị nhân loại thương tổn, cuối cùng dấn thân vào trong bùn nhão.

Cuối cùng bởi vì cơ duyên xảo hợp, nó chẳng những không chết mà còn đạt được linh lực nào đó, hóa thân thành một loại sinh vật sống ở hai mảnh thủy lục, nhưng nó cũng không cải biến thói quen nhát gan của mình, vừa nhìn thấy người xa lạ liền sợ hãi, cho nên trên cơ bản đều là sinh hoạt dưới mặt đất.

Bởi vậy, tám trăm lý giao chỉ là một loại súc vật đáng thương mà thôi.

Nói đến đây, trên mặt nam tử có chút thổn thức. Hắn bảo ta không nên lo lắng, nói tám trăm dặm giao sẽ không chủ động hại người, cũng không phải là thứ thù dai gì. Nó quấn lấy nhạc mẫu của ta có thể chỉ là một sự tình rất nhỏ ngẫu nhiên.

"Vậy vì sao nó lại tới gây sự với cha mẹ ta, còn lưu chữ chết trong phòng?" Doãn Tân Nguyệt nghe xong nghi vấn hỏi.

Nam nhân chăn ấm này suy nghĩ một chút rồi nói: "Tám trăm dặm giao quấn lấy phụ mẫu ngươi, có lẽ không biết mình đã làm hại bọn họ, mà là một loại ỷ lại đối với cha mẹ ngươi."

"Hả?" Ta giương mắt nhìn nam nhân chăn tớ, cảm thấy lý do này đặc biệt gượng ép.

Nhưng tóm lại cũng là một cách nói, vậy chữ chết nên giải thích như thế nào đây?

Không đợi ta hỏi, nam nhân thích lập tức thở dài, cái chết này chưa chắc là nhằm vào nhị lão, rất có thể là do nó miêu tả tình huống của mình. Hoặc là nó không ngừng quấn lấy nhị lão là vì mình không làm vậy sẽ chết đi.

"Cái này..."

Ta và Doãn Tân Nguyệt đều há hốc miệng, cảm giác việc này quá mức ly kỳ, thế nhưng từ tám trăm lý giao chưa từng chủ động thương tổn điểm này của chúng ta, lời nói không phải không có đạo lý.

Cho dù nó sợ ta, cũng có thể tìm cơ hội đánh lén ta nha!

Huống chi cho dù không đánh được ta, cũng có thể chọn Doãn Tân Nguyệt ra tay, nhưng nó lại không có.

Đặc biệt là cái ngày khi ta giao thủ với nó, nó rõ ràng có thể thừa dịp xung quanh tối đen xông tới đối phó ta, nhưng chỉ là lựa chọn trốn chạy để khỏi chết.

Nghĩ đến đây ta dần dần thoải mái, thậm chí bỏ qua người bị hại là nhạc mẫu và nhạc phụ vợ ta không nói, ta đều có thể tưởng tượng được một con nghé con bị thương trốn trong góc tối tăm một mình liếm láp vết thương.

" một con vật thật đáng thương."

Trên mặt Doãn Tân Nguyệt hiện lên vẻ buồn bã, nhưng chỉ trong nháy mắt đã đặt trọng điểm lên người cha mẹ, hỏi nam nhân âu yếm thì làm sao đối phó được tám trăm dặm giao?

Nước mắt cá nhân đầu tiên đạt sáu trăm chương thứ tám...

Nam nhân hưởng thụ lắc đầu cười cười, nói tám trăm dặm giao sẽ không xuất hiện nữa.

"Tám trăm dặm giao long chỉ đánh bậy đánh bạ xông tới đây, cho là đã tìm được chỗ cư trú. Nếu Cửu Lân suýt nữa dùng Thiên Diện trận bắt nó, vậy nó chắc chắn sợ đến không dám tới nữa."

Nam nhân chăn ấm vừa nói xong, ta đột nhiên nhớ tới tầng băng trên nóc nhà, liền thuật lại chuyện xảy ra với hắn một chút.

Nam tử chăn hộ nghe xong gật đầu nói vậy là đúng rồi, tám trăm dặm giao hẳn là bị thương, cho nên mới dùng băng đắp thân thể, nếu đã dời tầng băng đi, thì mang ý nghĩa sẽ không tới nữa.

Nói xong hắn nói xong thấy ta và Doãn Tân Nguyệt, mặt mũi tươi cười, nhíu mày nói: "Mặc dù tám trăm dặm giao long đi rồi, nhưng sự tình vẫn còn rất xa mới kết thúc..."

"Cái gì?"

Nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, trong lòng ta nhịn không được giật thót một cái.

Sau đó nam nhân chăn ấm kia bắt đầu giải thích với ta, hóa ra người sống một khi bị tám trăm dặm giao quấn lấy, mọc vảy, mặc dù sau này rời khỏi, vảy vẫn sẽ không ngừng sinh trưởng cho đến khi chết.

Hơn nữa theo số lần cắt vảy tăng nhiều, tầng ngoài thân thể người bệnh sẽ càng ngày càng cứng rắn, cuối cùng biến thành nhân súc!

Có lẽ sợ Doãn Tân Nguyệt không chịu nổi, nam tử sai vặt nói đoạn này rất nhanh, nói xong chuyển đề tài, chậm rãi mở miệng: "Muốn giải độc tố của tám trăm dặm giao long, biện pháp duy nhất chính là dùng Giao Nhân Lệ."

"Nước mắt Giao nhân là thứ gì vậy?" Doãn Tân Nguyệt đợi lâu như vậy rốt cuộc cũng có phương pháp thành công, vội vàng hỏi.

Mặc dù ta cũng rất vui mừng, nhưng mất mát nhiều hơn cả Doãn Tân Nguyệt. Bởi vì ta biết nước mắt Giao nhân tuyệt đối khó tìm hơn nhiều so với Bất Tử Thảo.

Ta cũng không sợ khó khăn gì, chỉ lo nhị lão kiên trì không được tới ngày chúng ta kiếm được nước mắt Giao Nhân!

"Nước mắt Giao nhân chính là nước mắt của mỹ nhân ngư."

Nam nhân chăn ấm vừa mở miệng đã khiến Doãn Tân Nguyệt trợn mắt há hốc mồm, sắc mặt cũng tối sầm lại.

Còn Mỹ Nhân Ngư, sao không nói đến vẻ huyền bí của mình đi...

Hắn không để ý vẻ mặt của chúng ta mà tự thuật lại.

Nghe nói năm đó tám trăm dặm giao nhảy vào vũng bùn gần như mất đi sinh mệnh, bên cạnh bơi tới một mỹ nhân ngư xinh đẹp.

Nhân ngư kia muốn cứu nó ra ngoài nhưng lại không đủ sức, chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng, cuối cùng ở tám trăm dặm giao hoàn toàn chìm vào trong đó, nước mắt mỹ nhân rơi xuống.

Tám trăm dặm giao thấy được một màn này, oán hận và không cam lòng trong lòng nó tại thời khắc này triệt để hóa giải, có chỉ là sự cảm kích cùng tình yêu của mỹ nhân ngư.

Mặc dù sau đó nó may mắn không chết, nhưng trong lòng vẫn không quên giọt nước mắt mỹ nhân.

"Đầu tiên, cô đã gặp mỹ nhân chưa?"

Câu chuyện rất thê mỹ, nhưng ta căn bản không có tâm tư mơ màng, dùng vẻ mặt âm trầm hỏi. Dù sao loài cá nhân này quá mức yếu ớt, chí ít trước mắt ta chưa từng thấy qua.

Nam nhân chăn bầu lắc đầu, lần đầu tiên hắn không khẳng định như vậy mà hơi không tự tin nói: "Hẳn là vậy, ta chỉ nghe được truyền thuyết..."

Nói xong hắn uống một hơi cạn sạch chén trà hoa trên bàn, nhìn chúng ta kiên quyết nói hắn nhất định sẽ giải quyết phiền toái này, bảo chúng ta đừng lo lắng.

Ta gật gật đầu, chuyện đã đến nước này, hết thảy chỉ có thể phục tùng con trai thương hại, liền hỏi hắn có ý nghĩ gì hay không?

"Tìm được tám trăm dặm giao, có thể tìm được mỹ nhân."

Nam nhân chăn ấm khẳng định nói, ta nghĩ cũng có chuyện như vậy, tám trăm lý giao khẳng định so với chúng ta còn muốn tìm được mỹ nhân ngư sớm hơn.

Sau đó hắn quay người đi ra bên ngoài, hỏi thăm nhạc phụ và nhạc mẫu, trước khi bị bệnh có uống qua nước thường xuyên hay không, ăn qua thịt bò mà không hay ăn, hoặc là có đi qua các nơi như bờ sông, bờ giếng hay không.

Ta ở bên cạnh không nói gì, nhưng trong lòng lại rất tò mò, rốt cuộc nhị lão vô tình gặp phải tám trăm dặm giao? Tỷ lệ này gần giống với các hành tinh nhỏ va chạm địa cầu, sao bọn họ lại bắt kịp chứ...

nhạc phụ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẻ mặt vô tội lắc đầu, mà ánh mắt nhạc mẫu lập loè, thoạt nhìn như đang nghĩ tới điều gì.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn sang, nhạc mẫu do dự nửa ngày mới thấy nhạc phụ ấp a ấp úng nói: "Lão đầu tử, có phải là có liên quan tới việc chúng ta đào rau dại hay không."

"Càn rau? Làm sao có thể chứ."

nhạc phụ nghe xong sửng sốt một chút, ta lại cảm giác vấn đề có thể xuất hiện ở đây, liền vội vàng hỏi rau dại thế nào.

"Lúc mới vào thu, trong lòng sông phía đông thôn có một mảnh đất hoang mọc ra rất nhiều rau dại. Ta và mẹ ngươi từ trong đất trở về thấy được, cảm thấy có thể ăn, liền cắt một ít về nhà..." nhạc phụ nói.

Lúc này ta và nam nhân chăn nuôi nhìn nhau, lập tức hiểu ra vấn đề nằm ở trên rau dại.

Đầu tiên, mùa thu sơn đông khối khô vàng ngàn dặm, sao lại đột nhiên mọc ra rau dại xanh mượt?

Sau đó là vì sao người khác không sao cả, chỉ có nhạc phụ nhạc mẫu có vấn đề, là người khác cũng không đi hái rau dại sao? Hay là chỉ có bọn họ nhìn thấy rau dại?

Đáp án rõ ràng, quá nhiều nông thôn sống qua từ năm tháng nghèo khổ, cho nên bây giờ cho dù sống cuộc sống sung sướng, vẫn như cũ nhớ mãi không quên món ngon quá khứ. Hơn nữa trong thôn luôn có người nghèo khổ, không lý do gì cả thôn chỉ có hai người bọn họ đi hái!

"Nha, đúng là có chuyện này."

nhạc phụ thấy sắc mặt hai chúng ta không đúng, cũng lâm vào trầm tư, một lát sau đột ngột vỗ đùi xuống, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Trách không được hôm sau những rau dại kia hoàn toàn không còn, ta và mẹ ngươi còn tưởng rằng bị người ta cắt hết trong đêm chứ."

"Phụ mẫu, sao các người lại hồ đồ như vậy, chúng ta thiếu tiền sao? Thứ lai lịch không rõ sao có thể tùy tiện ăn!"

Không đợi ta nói chuyện, Doãn Tân Nguyệt đã nhịn không được bạo phát. Nàng rống lên một tiếng rồi đột nhiên thấp giọng, nước mắt chảy ròng ròng: "Mấy năm nay ta liều mạng ở bên ngoài, mỗi tháng đều gửi tiền vào nhà, không phải là để các ngươi sống tốt hơn sao? Các ngươi sao lại..."

Nói xong nàng che miệng chạy về phòng ngủ, ta đuổi theo an ủi nàng vài câu, sau đó theo nhạc phụ dẫn dắt, cùng nam nhân săn sóc đi tới bờ sông.

Tối hôm khuya khoắt không có một bóng người nào, ngược lại giúp chúng ta bớt được không ít lo lắng. nhạc phụ vừa đi vừa giảng giải cho chúng ta, sông nhỏ trong thôn bọn họ là nhánh nhánh của Hoàng Hà, vốn dĩ hàng năm đều sẽ đến đây bơi một lần. Những năm gần đây Hoàng Hà đoạn lưu càng ngày càng nghiêm trọng, sông nhỏ cũng hoàn toàn đứt đoạn nước, có chút thôn dân có chút tâm nhãn gieo trồng hoa màu ngay trong dòng sông.

Quả nhiên, đợi đến đầu cầu, ta cầm ống đũa xuống dưới chiếu, liền thấy được dầu xanh dầu trơn nhỏ bé, nhưng ở trong đó có một khối đá trơn trụi lủi, lộ ra mảnh đất phía dưới.

Mảnh đất này vừa vặn ở chính giữa lòng sông, thôn dân không lý do nào để trống nó, bởi vậy không đợi nhạc phụ mở miệng thì chúng ta đã biết đây là mảnh đất trồng Trường Dã kia, nhanh chóng chạy tới.

Nam hài tử trực tiếp rút tám mặt hán kiếm của hắn ra, cắm thẳng xuống mặt đất, toàn bộ thân kiếm trong nháy mắt chui vào!

Ta tưởng rằng hắn định niệm chú ngữ, không ngờ hắn lại nhổ ngay sau đó, sau đó lấy từ trong túi ra một nắm tro thơm rơi trên thân kiếm.

Chỉ thấy tro bụi phát ra tiếng khấp phới, như nước đang sôi không ngừng nổi lên bong bóng.

Qua đại khái một phút, những tro bụi kia mới chậm rãi từ thân kiếm tróc ra, lúc này ta ngạc nhiên ngửi được trên thân kiếm đang tản mát ra mùi tanh hôi.

"Không sai."

Nam nhân quyến rũ dùng khăn tay lau sạch sẽ tám mặt mới thu lại vỏ, sau đó như cười như không nói: "Tám trăm dặm giao rất thông minh, nó lại dùng băng lăng phụ cận che giấu âm khí của bản thân."

Nam nhân chăn ấm nói xong, ta mới ý thức được đất dưới chân mềm xốp nên không bị đông cứng. Hóa ra cả khối băng trong lòng đất đều bị tám trăm Lý Giao hấp thu hết rồi. Xem ra nó cũng không dễ dàng gì, rõ ràng nó rất sợ lạnh nhưng lại dùng khối băng đắp lên người.

Ta thở dài, hỏi nam nhân thương cảm có thể tìm được vị trí tám trăm dặm giao không?

Nam nhân chăn bông nói có thể thử một chút, sau đó lấy một cái hồ lô thả Tiểu Lân từ bên trong ra.

Đội thám hiểm thứ sáu trăm một chín biến mất.

Gần đây dưới tay nam nhân chăn bông Tiểu Lân hiển nhiên sống không tệ, ít nhất hồn phách đã khôi phục thành bộ dáng người bình thường, yếm đỏ kim quang lòe lòe. Nó nhìn thấy ta về sau không ngừng vỗ tay, lộ ra nụ cười hưng phấn, xem ra còn chưa quên chủ nhân đời thứ nhất của ta.

"Ngươi thuận theo khe kiếm đi vào, nhìn xem có thể tìm được phương hướng mùi gì rời đi hay không!"

Nam nhân chăn bông nói xong bèn đặt miếng vảy trước mũi Tiểu Lân, Tiểu Lân nhắm mắt lại ngửi ngửi, sau đó nhanh như chớp chui vào mũi nó.

"Khụ khụ..."

nhạc phụ lớn tuổi, bị gió lạnh thổi qua thân thể liền có chút không thoải mái, ta tranh thủ thời gian cởi áo khoác khoác cho ông ấy, sau đó nhìn vết kiếm khẩn trương lên.

Rất nhanh Tiểu Lân từ phía dưới bò ra, nó hơi thẹn thùng lắc đầu với nam nhân được âu yếm, sau đó đưa tay chỉ xuống dưới đất.

"Ai ui!"

Nam nhân chăn bông thở dài, thu Tiểu Lân vào trong hồ lô, sau đó nói: "Tiểu Lân nói tám trăm dặm giao trực tiếp chui xuống..."

Hắn còn chưa dứt lời thì ta đã biết tình huống rồi. Dưới đất ngoại trừ chôn giấu người chết còn có rất nhiều sinh vật không biết tên, dựa vào đạo hạnh mạt hạng của Tiểu Lân căn bản không dám đuổi theo quá sâu.

Mà tám trăm dặm giao long ở sâu dưới mặt đất, đất đai dày đặc có thể che giấu mùi nó rất tốt, nói cách khác chúng ta hoàn toàn không tìm thấy chút manh mối nào từ nơi này.

Trên đường trở về, bước đi của ta có chút lâng lâng, cảm giác từ trước tới nay chưa từng gặp chuyện khó khăn như vậy, hơn nữa hết lần này tới lần khác đều phát sinh trên người thân nhân.

nhạc phụ không ngừng an ủi ta, mà nam nhân đáng thương thì mặt âm trầm không nói lời nào.

Đợi chúng ta về đến nhà, Doãn Tân Nguyệt đã ngủ. Gần đây nàng vẫn chưa ngủ ngon, con trai của nàng xuất hiện giúp nàng có cảm giác an toàn, ta canh cánh cho nàng, đi ra ngoài hỏi thăm con trai âu lo có biết ở đâu có thể xuất hiện nước mắt Giao nhân không.

"Có lẽ vịnh Lai Châu sẽ có."

Nam nhân tốt lành nhớ lại một chút, nói: "Ta nhớ từng nghe lão bối nhắc tới tại vịnh Lai Châu từng xuất hiện mỹ nhân ngư."

"Khi nào vậy?"

"Trước khi cải cách mở ra, nghe nói lúc ấy huyên náo đến ồn ào, bị quốc gia đè ép xuống." Nam tử lo lắng nói.

Hóa ra phụ cận vịnh Lai Châu có một Long Vương thôn, trong thôn có một chỗ vũng nước, nghe nói đã xây từ rất lâu trước kia. Thời kỳ thương triều, một mảng tai hoạ hạn hán này, Thương Vương thành canh phái người cứu trợ thiên tai, vốn muốn đào đứt vũng nước ở Long Vương thôn, không ngờ vừa đào xong mấy lần đã giăng đầy mây đen, ngay sau đó là một trận mưa to như trút nước.

Từ đó về sau mọi người liền cảm giác nơi này là Long Nhãn, mấy ngàn năm sau chỉ cần có hạn tình, các thôn dân sẽ đào móc phụ cận, nhiều lần khó chịu, mọi người hoàn toàn tin tưởng nơi này chính là chỗ Long Nhãn.

Sau khi cải cách mở ra, một đội thám hiểm trứ danh nào đó của quốc gia phụng mệnh đến Lai Châu Long Vương thôn điều tra bí ẩn của Long Nhãn, kết quả gặp phải Giao nhân hung mãnh tập kích, cuối cùng toàn quân bị diệt.

Phải biết rằng đội thám hiểm này từng đại biểu cho Ngọc Long Tuyết Sơn, từng đi qua hoàng lăng dưới lòng đất của Côn Luân Sơn, sinh sống trong vô số hoàn cảnh hung hiểm, cuối cùng toàn bộ chết ở Long Vương thôn, trong nội cảnh khiếp sợ nhanh chóng phái người phong tỏa tin tức.

Hơn nữa ngoại trừ người của đội thám hiểm, không ít thôn dân bản địa cũng đã nhìn thấy nhân ngư thân ngư, cho nên mặc dù cao tầng cực lực giấu diếm, tin tức này vẫn bị nhanh chóng lan truyền.

Nam nhân chăn bầu nói tới đây đột nhiên im lặng, ta tò mò hỏi: "Sau đó xảy ra chuyện gì?"

"Sau đó..."

Không biết vì sao, nam nhân hưởng thụ nói đột nhiên lau nước mắt, trừ lần tiểu đạo đồng hy sinh, ta chưa từng thấy nó khóc, không khỏi khẩn trương hỏi nó sau này đã xảy ra chuyện gì.

"Về sau rất nhiều thương nhân âm vật thám hiểm tới, nhưng bọn hắn đều đã chết, trong đó có cả người ta yêu nhất."

Hắn nói xong ngẩng đầu lau nước mắt, gượng cười nói hắn còn phải cảm ơn ta. Nếu như không phải lần này ta cung cấp cho hắn cơ hội này, chỉ sợ cả đời hắn cũng sẽ không đặt chân vào thôn Long Vương.

Ta nghe xong sửng sốt hồi lâu, không nghĩ tới lưng nam phụ nhiều như vậy, trong lòng đột nhiên rất ngột ngạt, cảm giác có một bụng lời nói muốn nói nhưng đến bên miệng lại nuốt trở vào. Cuối cùng mấp máy bờ môi, thì thào nói: "Huynh đệ chúng ta cùng đi!"

Nếu nam nhân được thương yêu đều chết ở Long Vương thôn là chuyện bất tranh, vậy Long Vương thôn có mỹ nhân hay không đã không còn quan trọng nữa rồi, có thể nhìn ra được hắn rất muốn mượn cơ hội lần này để điều tra chân tướng sự việc, ta sao có thể từ chối chứ?

Sau đó bọn ta không nói gì nữa, lần lượt trở về phòng nghỉ ngơi. Sáng hôm sau ta sẽ cùng Doãn Tân Nguyệt viết, muốn xuất phát tìm kiếm nước mắt Giao nhân.

Ta biết lần này đi vô cùng hung hiểm, cho nên chưa nói với cô bé muốn đi đâu, chỉ bảo cô bé ở nhà chăm chỉ bầu bạn với nhạc phụ mẫu.

"Phu quân, ta... Làm khổ ngươi rồi..."

Doãn Tân Nguyệt khóc như một con mèo nhỏ, ta hiểu tâm tư của nàng, một mặt không muốn ta đi mạo hiểm, một mặt lại không muốn nuôi nấng song thân của nàng phải chịu đựng tra tấn, bất luận thế nào đối với nàng cũng là một loại tổn thương.

"Lão bà, ở nhà chờ ta, chúng ta sẽ trở về nhanh thôi!"

Ta đưa tay vuốt ve mái tóc của nàng, mỉm cười nói, trong lòng lại đau đớn như bị kim đâm.

Lúc trước khi chia tay, Nhạc mẫu và Doãn Tân Nguyệt đã ôm nhau khóc lóc như nước mắt. nhạc phụ thì lại giống như lần đầu gặp mặt, hai mắt đỏ bừng nắm chặt lấy tay ta. Nửa ngày sau, bà ta mới run rẩy nói: "Cẩn thận một chút, đừng lo cho chúng ta, có Nguyệt mới đấy."

Để đảm bảo an toàn cho bọn họ, lúc rời khỏi, nam nhân thích ăn trộm giữ Tiểu Lân ở lại, để nó núp trong bóng tối chú ý đến nhà, một khi tình huống không tốt nó sẽ lập tức thông báo cho chúng ta.

Lai Châu vịnh cách chúng ta cũng không xa, nam nhân tốt lập tức đánh xe chạy như bay bốn giờ liền tới chợ Lai Châu.

Hắn dùng diều hâu đi tới một con phố, mang theo ta đi vòng bên trong. Ta biết hẳn hắn phải chuẩn bị một vài thứ, không nói không ra tiếng đi theo phía sau.

Đi hơn một canh giờ, nam tử thích lập tức mua một cái đỉnh Hạ triều, một tấm Ngũ Lôi Thiên Sư Phù còn có một pho tượng nửa người Khương Tử Nha.

Kết hợp với truyền thuyết về nam nhân chăn nuôi trước đó, ta không khó tưởng tượng tác dụng của mấy thứ này, người mà Khương Thái Công muốn câu cá mắc câu, Khương Tử Nha là người đứng đầu trăm ngàn năm qua săn cá, nhất định sẽ có tác dụng chấn nhiếp mỹ nhân ngư.

Ngũ Lôi Thiên Sư Phù càng không cần phải nói, khắc chế tất cả quỷ quái thế gian. Mà đỉnh là tượng trưng cho quyền lực, bản thân có khí tràng cường đại, đáng lẽ cho nam nhân mua chén Hạ Đỉnh này nhìn qua là hàng nhái, ta không nhịn được hỏi hắn có tính toán gì không.

"Loại vật này là loại nước mắt Giao nhân thích hợp nhất. Âm khí có thể chứa được nước mắt của Giao nhân không đến mức khiến nó tiêu tán."

Nam nhân chăn ấm nói xong, khóe miệng nhếch lên một đường cong, ta đột nhiên cảm thấy dáng dấp của hắn còn đẹp mắt hơn so với tưởng tượng của mình.

Lúc đi từ chợ Lai Châu xuống đã không thoải mái như vậy, tuy con đường Sơn Đông Tỉnh chỉnh thể không tệ, nhưng con đường này của Lai Châu lại tương đối cặn bã. Ta nghĩ có quá nhiều khả năng là xe kéo đi qua nơi này, khoảng cách mấy chục dặm đã gặp vài lần chặn xe, lăn đến tận xế chiều hơn ba giờ mới tới được thôn Long Vương.

Sau khi dừng xe, ta chuẩn bị xuống dưới tìm hộ gia đình dò đường, không ngờ nam tử thích chết lại bắt được ta, lạnh lùng nói: "Cửu Lân, ngươi tin ta không?"

"Tin! Làm sao vậy?"

Ta bị hắn ép tới mức không nắm bắt được đầu óc, bèn nghi ngờ hỏi.

Nào biết nam nhân hưởng thụ mặt âm trầm nhìn đám người đi lại bên ngoài, lạnh như băng nói: "Người trong thôn này cực độ bài ngoại, đám thương nhân âm vật năm đó tám phần mười chết trong tay bọn họ."

"Cái này..."

Ta sửng sốt một chút, sau đó phản ứng lại chuyện gì xảy ra: Vô luận là đội thám hiểm quốc gia kia hoặc là nam nhân được âu yếm, đều là cao thủ ngoại lệ, nhưng bọn họ đều đã chết.

Nhưng những tiểu dân thôn Long Vương này lại có thể tồn tại đến bây giờ, điều này cũng đã nói rõ vấn đề!

Huống chi chúng ta đã không chỉ một lần vì xử lý đồ vật dơ bẩn bị cư dân địa phương nhốt lại, lại thêm nam nhân được âu yếm chính là chết ở chỗ này, ta nhất thời không có dục vọng đi ra ngoài, ngồi ở trong xe mê mang.

(tháo: Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, xin mọi người chú ý đến hiệu công công của lão Cửu, hơi tin – tăng thêm – lục soát: Đạo môn lão Cửu, có kinh hỉ ngoài ý muốn! Hơn nữa mỗi ngày đều cập nhật một truyền thuyết khủng bố.)

Chương thứ sáu trăm hai mươi ba Dưỡng Quỷ thôn.

Dần dần ta cảm giác có điều gì đó không đúng, bởi vì nắm chặt nắm đấm nam tử lo lắng mãi, hiển nhiên là hắn cùng những thôn dân này có huyết hải thâm cừu.

"Có thể nói chuyện một chút không?" Ta hỏi.

Nam nhân tốt bụng hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn ta: "Cửu Lân, ngươi không cần để ý, chuyện này ta sẽ xử lý tốt! Chờ khi nào kết thúc ngươi tự nhiên sẽ biết."

Nói xong hắn liền bảo ta đi ngủ, chuẩn bị cho buổi tối hành động. Sau đó không đợi ta đáp lời đã bò lên xe ngủ thiếp đi.

"Làm sao ta có thể không tin ngươi, chỉ là muốn giúp ngươi gánh chịu..."

Đáy lòng ta ta yên lặng thở dài, sau đó nhắm mắt lại.

Chạng vạng tối chúng tôi tự động tỉnh lại, quan sát xung quanh đèn đuốc sáng trưng, không ít hàng hóa vẫn đang được dỡ bỏ, công nhân ít nhất cũng phải đến vài trăm.

Ta có chút lo lắng nói vạn nhất bọn hắn uống quá đêm, thì chúng ta làm sao mà động thủ đây?

"Yên tâm đi, mười một điểm nửa trước bọn họ nhất định sẽ rời đi."

Nam tử lo lắng nói, cho ta một loại cảm giác hắn rất quen thuộc đối với nơi này, ta không nói gì nữa, chỉ nhìn công nhân bên ngoài cảm nhận được sự hưng thịnh của lạc biển mậu dịch.

Nơi này cách bến tàu của vịnh La Châu mấy chục dặm, vậy mà đều có thể bận rộn đến trình độ này, chẳng phải là không phân biệt được vận hành ngày đêm ở thành thị ven biển phía đông nam kia?

Trong quá trình tổ chức sản nghiệp màu lam của tổ bội tổ tiên ta phát triển, nam tử săn sóc không ngừng đánh giá tám mặt trong tay mình, trên mặt có chờ mong cũng có khẩn trương.

Thi thoảng ta lại vô ý nhìn lướt qua, nhưng nam nhân chăn bầu ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Nếu không phải ta hiểu nam nhân thích ăn chơi, khẳng định đã đem hắn trở thành một tên ngốc...

Mãi tới lúc mười một điểm, công nhân bên ngoài vẫn đang vận chuyển hàng hóa, ta nghĩ thầm sao nam nhân chăm lo cũng học được cách nói nhảm rồi? Còn nửa giờ đã là mười một điểm rưỡi, những công nhân này lại không hề có dấu hiệu kết thúc công việc.

Ta dứt khoát nhắm mắt ngủ luôn, đỡ phải đau đầu với nam nhân có ban sai sót sau này, không ngờ không đợi ta ngủ, nam nhân sầu lo liền vươn tay vỗ vỗ ta, cười như không cười chỉ vào ngoài cửa sổ: "Cửu Lân, xem kịch thôi."

Cùng lúc đó, ta nghe thấy một tiếng còi.

Mở mắt ra nhìn, chấn động phát hiện ra toàn bộ công nhân ở bên ngoài đều bỏ việc đang làm xuống, chạy trối chết bằng xe, sau đó những cỗ xe này nhanh như chớp rời khỏi khu vực này.

Trong nháy mắt hiện trường chỉ còn ta và nam nhân thân thích, còn có hòm hàng chưa chứa đầy thế giới bên ngoài.

"Có thể a."

Ta nhịn không được giơ ngón tay cái lên với nam nhân thích ăn, sau đó hỏi hắn có muốn nhân lúc này không có ai vào thôn xem không?

"Đợi chút nữa."

"Chờ?" Ta nghi hoặc quay đầu nhìn một chút, bốn phía ngay cả bóng người đều không có, không biết còn chờ cái gì nữa.

Qua vài phút sau ta nhịn không được, vừa định mở miệng hỏi lại, nam tử âu yếm lại mãnh liệt đem ánh đèn trên xe dập tắt, trừng mắt nhìn ta chằm chằm.

Hai mắt hắn đỏ như máu, tay phải run rẩy ấn thanh kiếm lớn tám mặt, nhìn qua có thể rút kiếm giết ta bất cứ lúc nào.

Ta nhịn không được run lên một chút, vừa định hỏi hắn thì sao? Nhưng ánh mắt hắn đột nhiên nhìn ra ngoài xe của ta, có thêm một cái bóng.

"Chẳng lẽ..."

Ta theo bản năng nghiêng đầu, liếc mắt đã thấy ngoài cửa sổ dán một gương mặt!

Khuôn mặt này mỏng như cánh ve, nhưng ngũ quan phía trên lại rõ ràng như vậy, thân thể phía sau cũng giống như là túi nhựa cây tung bay theo gió.

Mặt quỷ này dường như biết chúng ta đang chú ý nó, khóe miệng lộ ra một tia khinh thường, lại giống như khiêu khích không ngừng nhìn chúng ta lè lưỡi.

Ta chỉ là mới đầu tiên bị nó làm cho kinh ngạc, phục hồi tinh thần lại xem, nó cũng chỉ là tiểu quỷ bình thường, lúc này lấy ra lông mày Nga đâm muốn ra ngoài chơi nó, không ngờ nam tử đáng thương lại vội vàng ấn ta xuống, thấp giọng nói: "Đừng động đậy, nó đang thử thăm dò chúng ta."

Ta nghe xong trong lòng giật mình, sau đó cẩn thận nhìn qua, đối mặt với nó.

Qua đại khái một phút, mặt quỷ xoạt bay khỏi cửa sổ, sau đó lại chạy đến những thùng xe khác.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Xác định nó đã không nghe được tiếng ta, ta mới cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Nam nhân sầu lo tức giận nói đây là tiểu quỷ chăn nuôi thôn dân, mỗi buổi tối đều tới nơi này kiểm tra, chỉ cần phát hiện người từ bên ngoài đến qua đêm ở đây, đều sẽ giết chết bọn họ.

Tiếp theo nam nhân chăn ấm mở miệng, nói với ta, thật ra trước đó hắn có rất nhiều lần tới đây, lúc đầu không biết tình huống, cũng giống như ý nghĩ ban nãy của ta lao xuống giết sạch tiểu quỷ, nhưng ngay sau đó có vô số tiểu quỷ từ bốn phương tám hướng lao tới.

Không nghĩ tới trong thôn nhìn như bình thường vậy mà nuôi nhiều tiểu quỷ như vậy, ta không khỏi tặc lưỡi, nhưng ta cảm thấy người nam thích nhất định không phải chết trên tay những tiểu quỷ này.

Động tác của tiểu quỷ càng lúc càng nhanh, thế nhưng xe quá nhiều, qua một giờ tiểu quỷ mới dạo quanh mấy lần, nó kêu vài tiếng rồi bay vào trong thôn.

Cùng lúc đó, bên ngoài truyền đến rất nhỏ rung động, ta tò mò nhìn ra, lúc này mới phát hiện chung quanh ẩn nấp rất nhiều tiểu quỷ, chúng nó kết đội chạy về phía trong thôn.

Sau khi chúng nó vào thôn, vỗ vỗ con mẹ nó, ý bảo có thể xuống xe. Thật thà thì cảnh tượng vừa rồi nằm ngoài dự liệu của con!

Nếu như nói xung quanh nghĩa trang xuất hiện nhiều tiểu quỷ như vậy, ta miễn cưỡng còn có thể tiếp nhận, nhưng chúng nó lại bỗng dưng xuất hiện trên công trường xa như ngựa xe, đủ để chứng minh năng lực của những người này trong Long Vương thôn.

Càng như vậy, trong lòng ta càng tin tưởng nơi này có Giao Nhân lệ!

Nam tử tốt lành xuống xe, trực tiếp đi tới cửa sổ vừa dán mặt quỷ, lấy từ trong ngực ra một tờ giấy vàng lớn dán lên trên, tiếp theo dùng chu sa nhẹ nhàng tung lên.

Chứng kiến kỳ tích thời khắc xuất hiện, phàm là tiểu quỷ kia chạm tới nơi nào, chu sa liền dính lên trên, mà những nơi còn lại chu sa thì nhao nhao rơi xuống mặt đất.

Trong nháy mắt hình dạng tiểu quỷ liền hiện ra, nam tử thương cảm dùng kéo tiểu quỷ cắt xuống, làm xong hết thảy kẻ giấy này bỏ vào trong túi, cầm tám thanh đại hán kiếm chậm rãi đi tới phía trước.

Tay trái ta nắm thánh mẫu trượng, tay phải nắm mũi nhọn Nga Mi, cẩn thận đi theo phía sau hắn.

Lúc bắt đầu thì không có gì, bên cạnh đều là những cái rương chất đống, nhưng đi vài phút rồi, hoàn cảnh trước mắt đã thay đổi, xuất hiện một thôn nhỏ còn rách rưới hơn cả nhà Doãn Tân Nguyệt.

"Đây chính là thôn Long Vương."

Nam nhân chăn ấm trực tiếp đi tới trước một cái thủy tháp cũ nát ngừng lại, hắn nói thủy tháp này là trung tâm thôn, đứng lên có thể thấy rõ toàn bộ thôn trang.

Thủy tháp hiển nhiên đã hoang phế rồi, sau khi leo lên ta dính một thân mạng nhện, bất quá cái này cũng nói rõ là chỗ lựa chọn đàn ông thương cảm vẫn rất an toàn. Tiếp theo hắn móc ra vừa rồi vẽ người giấy, cắn rách ngón tay nhỏ một giọt máu trên mắt tiểu quỷ, sau đó để ta nhìn chằm chằm thôn, nói xong nhắm mắt lại, mặc niệm cái gì đó, vừa nói vừa lấy tay quơ quơ người giấy.

Nhìn bộ dáng hắn như vậy là muốn lợi dụng người giấy dẫn tiểu quỷ kia ra, ta không dám khinh thường, cẩn thận nhìn chung quanh, cuối cùng phát hiện một hộ gia đình dựa vào con sông bắt đầu bốc lên âm khí.

Lúc này ta nhìn không dời mắt, quả nhiên một lát sau có bóng dáng bay ra, đợi nó bay tới gần ta mới thấy rõ, không thể nghi ngờ là tiểu quỷ đang nằm trên cửa sổ xe của ta!

Vốn tưởng nam nhân thương cảm sẽ để nó dẫn đường cho chúng ta, không ngờ tiểu quỷ bay lượn đột nhiên bốc cháy, chớp mắt đã hóa thành tro bụi.

Ta mới vừa lắc đầu, liền thấy nam nhân dùng linh hỏa đốt sạch giấy, nhịn không được hỏi: "Để nó dẫn đường không tốt hơn sao?"

"Không diệt nó, hành tung của chúng ta sẽ bại lộ."

Nam nhân quyến rũ cắn răng nói, sau đó hỏi ta không nhìn thấy nó thuộc gia đình nào bay ra ngoài. Ta tranh thủ thời gian gật đầu, chỉ cho nó xem hộ gia đình nào. Nó cười lạnh một tiếng, tiếp tục giải thích: "Bí mật duy nhất trong thôn là liên quan tới mỹ nhân ngư, cho nên vừa có gió thổi cỏ lay, các thôn dân liền sẽ nghĩ ra có người có chủ ý nhắm mắt rồng và mỹ nhân ngư!"

"Vạn nhất hắn lại đi ra ban ngày thì sao?"

Nam nhân chăn bông muốn tiêu diệt tiểu quỷ đả thảo kinh xà, để chủ nhân tiểu quỷ tiến đến long nhãn xem xét một phen, chúng ta cũng có cơ hội bám theo. Dù sao Long Nhãn cùng thác nước trải qua trăm ngàn năm qua cọ rửa nước biển, vị trí biến đổi liên tục, trừ dân bản xứ không ai biết rõ vị trí chính xác ở đâu.

Phương pháp này không tệ, nhưng ta vẫn có chút không an tâm, cảm thấy tỉ lệ người ta đi ra đêm hôm nay không lớn.

"Ta nói sẽ ra, liền nhất định sẽ đi ra!"

Nam nhân chăn bông thản nhiên nói, sau đó hết sức chăm chú nhìn, ta không còn tâm trí nữa, dứt khoát dựa vào bốn phía trong thủy tháp nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu nam nhân sầu lo mở miệng nói: "Đi ra!"

Chương thứ sáu trăm hai, rít gào đi! Thánh Mẫu trượng...

"Đây là đâu, ở chỗ nào..."

Ta nghe xong cảm giác toàn thân chấn động, theo bản năng ngồi dậy.

Theo ánh mắt nam tử có sầu lo nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy một lão đầu khô khan từ hộ gia đình kia đi ra, sau đó cõng một cái sọt lén lút hướng tiểu hà đi đến.

Sau khi đi tới bờ sông, hắn đem cái sọt đặt ở trên mặt nước, tự mình ngồi trong cái sọt chậm rãi chèo về phía xa, thoạt nhìn có chút giống với trẻ con chơi bời chơi nước.

Ta không hiểu lão đầu này đang làm cái gì, liền hỏi con trai có ân cần, hắn nghĩ có khả năng là đang cảm thụ khí tức của Long Nhãn.

Nói xong hắn nắm chặt tay hán kiếm nhanh chóng rơi xuống thủy tháp, sau đó vội vã chạy tới bờ sông.

Lúc này ông lão kia đã bơi đi khá xa, nam tử chăn hộ cắn răng bám theo, đuổi về phía trước mấy trăm thước thì sông nhỏ đột nhiên chuyển ngoặt, chuyển hướng vừa vặn có một ít kiến trúc giản dị, chặn tầm mắt của chúng ta. Đợi sau khi chúng ta vòng qua đường vòng, trong sông đã không còn bóng dáng của lão già họ Ba!

"Làm sao bây giờ?"

Ta có chút mù mờ hỏi.

Nam nhân tốt nghiệp nhìn ta một cái, không muốn nhiều liền nhảy xuống sông, ta không giỏi bơi nên chỉ có thể ở lại trên bờ chờ.

Nửa giờ trôi qua mà không thấy nam nhân thích quan tâm trở về, ta đành đi dọc theo đường nhỏ đuổi theo, mới đi được vài bước đã phát hiện nam nhân chăn hộ theo nước sông bơi về. Ta vội vàng kéo hắn lên bờ, lúc này mới phát hiện trên người hắn dính đầy máu, sắc mặt cũng tái nhợt dị thường.

"Mau cõng ta trở về."

Nam nhân quyến rũ nói xong lập tức ngất xỉu, ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đối phương có thể khiến hắn bị thương đến như vậy, thực lực có thể thấy được chút ít. Ta cắn răng vác hắn lên, nhanh chóng chạy về hướng xe ngựa.

Không ngờ chạy nửa giờ còn chưa ra ngoài, ta mới ý thức được có gì đó không đúng, bởi vì lúc đi vào căn bản không cần thời gian dài như vậy, chắc chắn ta đã tiến vào ảo cảnh rồi.

Xem ra nam nhân chăn ấm này nói không sai, thôn nhỏ nhìn như bình tĩnh này có sát cơ ngầm, ta bị ép dừng lại, cau mày lấy ra Huyễn Tư Linh chuẩn bị dao động vài cái xem có thể đi ra hay không, kết quả vừa lấy ra liền bị nam nhân đáng thương đè lại.

"Ngươi đã tỉnh, vừa rồi xảy ra chuyện gì?"

Trong lòng ta vui vẻ, mau mau thả hắn từ trên lưng xuống, chỉ cần hắn ở đây, bất luận gặp phải tình huống gì ta đều có thể thong dong đối mặt.

Nhưng nam nhân chăn giục không sử dụng Huyễn Tư Linh mà chỉ cười lạnh ném nó tới một nơi rất xa, sau đó âm u nhìn ta, trêu tức nói: "Với tiêu chuẩn này của ngươi mà cũng dám tới thôn Long Vương?"

"Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?"

Giọng nói của đối phương khi nói chuyện căn bản không phải nam nhân âu yếm, ta vô thức lui lại phía sau, hoảng sợ hỏi.

Hắn cười cười lần nữa, đưa tay vuốt lên cằm mình hai cái, sau đó dùng sức kéo một cái, trực tiếp kéo mặt xuống, lộ ra khuôn mặt khô cằn nhăn nheo.

"Là ngươi!"

Ta nhìn lão đầu khô khan trước mắt, hít một hơi lãnh khí, cả gan hỏi: "Ngươi đem hắn làm sao vậy?"

"Ngươi nên tự suy xét bản thân trước đã."

Lão đầu nói xong cấp tốc lùi lại mấy bước, sau đó thân thể vậy mà hư không tiêu thất, ngay sau đó chung quanh truyền đến tiếng ầm ĩ, lông mày ta trầm xuống, nắm thật chặt Thánh Mẫu Trượng.

Quả nhiên, thanh âm càng ngày càng gần, ta lại lần nữa thấy được vô số tiểu quỷ, chỉ là mục tiêu lần này của chúng là ta!

Chúng nó cũng không cùng nhau tiến lên, mà chia thành từng nhóm từ bốn phương tám hướng áp sát.

"Mẹ nó!"

Ta nhịn không được mắng một câu, sau đó dùng sáp mi nhọn đem một tên tiểu quỷ gần nhất đẩy bay, trong lòng hối hận không mang Âm Dương Tán vào.

Trước mắt chúng tiểu quỷ từng nhóm tiến lên, căn bản ta không có cách nào hốt gọn một mẻ, mặc dù dùng Bắc Đẩu Thiên Lang quyết cũng không nắm chắc có thể tiêu diệt toàn bộ chúng nó, huống chi ta còn đang ở trong ảo cảnh, tuyệt đối không thể tiêu hao quá nhiều tinh lực trên người chúng.

Cũng may lão đầu khô gầy không mang Huyễn Tư Linh đi, vừa dùng thánh mẫu trượng cùng lông mày Nga phòng thân, vừa di động về phía Huyễn Tư Linh, mắt thấy Huyễn Tư Linh xuất hiện ở trước mắt, trong lòng ta cuối cùng cũng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, mạnh mẽ đem thánh mẫu trượng vây quanh thân thể từng vòng bức lui quỷ hồn phụ cận, tiếp theo thân thể nhảy lên mãnh liệt, túm lấy Huyễn Tư Linh lay động lên.

Nhưng ta không ngờ là giọng nói của Huyễn Tư Linh lại vô hiệu với lũ tiểu quỷ này, hoặc là nói khiến chúng càng cuồng nhiệt, xem ra lão già này cố ý để lại Huyễn Tư Linh.

Hắn khẳng định sẽ sợ Huyễn Tư Linh, mà các tiểu quỷ cũng không sợ. Ta không kịp suy nghĩ đây là nguyên nhân gì, liền cảm thấy trên bờ vai truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, ta nghiêng mặt nhìn thình lình phát hiện có một con tiểu quỷ đã vọt lên, đang kéo vai ta.

"Cút mẹ ngươi đi!"

Ta một tay ta cắm Nga Mi xuống đất, lật tay lấy ra một tấm Linh Phù từ trong túi đập vào ót của nó, tiểu quỷ này lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, trong khoảnh khắc liền hóa thành một làn khói.

Những tiểu quỷ kia vốn đang nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, thấy cảnh này không ngờ nhao nhao sững người tại chỗ, con mắt xoay chuyển ùng ục, rõ ràng là sợ hãi.

Xem ra chúng nó sợ linh phù, trong lòng ta tự nhủ cuối cùng cũng tìm được khắc tinh của chúng nó, lại lấy từ trong túi ra mấy cái linh phù chủ động xông tới đám tiểu quỷ.

Bọn chúng lập tức giải tán, mà mấy tiểu quỷ cách ta gần nhất không thể chạy thoát, trực tiếp bị đánh tan.

Xác định bọn chúng sợ linh phù, ngược lại ta không dùng linh phù nữa, mà dùng thánh mẫu trượng chủ động tới gần, mỗi khi chúng chuẩn bị nhào tới ta sẽ để tay vào trong túi áo móc ra động tác linh phù, động tác của chúng sẽ trì trệ.

Nhưng như vậy coi như ta triệt để giằng co cùng bọn tiểu quỷ, căn bản không có thời gian cân nhắc làm sao chạy ra khỏi ảo cảnh, trong lòng càng ngày càng sốt ruột, động tác trên tay cũng trở nên ngổn ngang.

Đám tiểu quỷ dường như nhìn ra nhược điểm của ta, không ngờ lại xông lên như ong vỡ tổ, ta chỉ có thể bỏ qua biện pháp bảo thủ, chuyển sang dùng linh phù.

Chỉ là đám tiểu quỷ này quá nhiều, khi bọn chúng nhào tới một lần nữa thì theo thói quen giơ tay vào túi áo, lại phát hiện linh phù đã dùng hết!

Động tác của chúng nó trì trệ, sau khi phát hiện ta không lấy ra linh phù, toàn bộ trở nên vô cùng hưng phấn, thét chói tai nhào tới ta.

Đến bước này đã không còn biện pháp khác, ta nghiến răng niệm ra Bắc Đẩu Thiên Lang quyết, thánh mẫu trượng nhất thời kim quang chợt hiện, xoay tròn đem ta coi là trung tâm đám tiểu quỷ toàn bộ đánh tan.

Bởi vì số lượng tiểu quỷ quá nhiều, áp lực của thánh mẫu trượng càng lúc càng lớn, ta rõ ràng cảm giác tinh lực có chút không theo kịp, liền được ăn cả ngã về không đem thần chú gia trì đến cấp bậc cao nhất ta có thể khống chế.

Sau khi niệm xong chú ngữ, thánh mẫu trượng phút chốc bay lên giữa không trung, phạm vi kim quang mở rộng vô hạn, đem tiểu quỷ trong huyễn cảnh giết sạch không còn một mống.

Ta thở phào nhẹ nhõm, ngồi chồm hổm trên mặt đất thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, dùng sức vỗ vỗ bụng mới không nôn ra.

"Đi chết đi!"

Đúng lúc này, phía sau truyền đến âm thanh giận dữ của lão đầu, ngay sau đó một cỗ hàn ý mãnh liệt từ phía sau kéo tới, ta ý thức được không tốt nhưng không thể lực né tránh.

Sau đó, ta chỉ cảm thấy giống như bị xe lửa đụng vào cả người mình bay ra mấy mét, máu tươi phụt ra. Lúc rơi xuống đất ta thậm chí còn không cảm nhận được đau đớn, tứ chi lại không bị khống chế co quắp lại.

Chuyện cũ của nam nhân đáng ly hôn sáu trăm hai Chương Hữu!

Ta muốn bò lên, nhưng thân thể căn bản không dùng được, tứ chi không ngừng run rẩy.

Lão đầu gầy còm từ phía sau đi tới, dùng đôi giày vải kẽo kẹt kẽo kẹt dẫm lên đầu ta, hung tợn nói: "Nhóc con, bao nhiêu người có thể tới nơi này đều quỳ rồi, ngươi có thể lợi hại hơn bọn hắn?"

"Ta... ta chỉ muốn tìm đến một ít thứ... Vô Tâm mạo phạm."

Bởi vì thân thể run rất mạnh, tiếng nói của ta đều đứt quãng.

Ta cố gắng chứng minh mình không có ác ý, một mặt là đang kéo dài thời gian, một mặt khác cũng muốn biết vì sao Long Vương thôn lại bài ngoại như thế?

"Tìm đồ?"

Lão đầu khô cằn cười lạnh gia tăng độ trên chân, ta chỉ cảm thấy đầu muốn nổ tung, hô hấp trở nên cực độ khó khăn.

Không biết qua bao lâu, hắn mới dời chân từ trên đầu ra, xoay người cầm thánh mẫu trượng vào trong tay, vuốt ve thánh mẫu trượng cười cười, nói đây thật sự là món bảo bối tốt, bất quá để ở trên tay ngươi lãng phí.

Nói xong hắn mạnh mẽ hét lớn một tiếng, hai tay giơ thánh mẫu trượng lên đập thẳng vào đầu ta!

Lần này nếu như đầu của ta bị đập trúng, chắc chắn sẽ biến thành trái dưa hấu bị vỡ. Dưới dục vọng muốn sống mãnh liệt kích thích, ta lật mạnh người, tránh thoát một kích trí mạng.

Thánh Mẫu Trượng nặng nề nện trên vai ta, ta chỉ cảm thấy nửa người tê rần, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

"Mẹ nhà ngươi!"

Ta há miệng đỏ như máu chửi ầm lên, ta cảm giác người này hơi biến thái, căn bản không cho hắn cơ hội nói chuyện, vừa tới đã muốn giết người. Lão nhân khô cằn sau khi nghe xong tròng mắt lập tức đỏ bừng, điên cuồng quát: "Ngươi đây là muốn chết!"

Sau đó hắn lại vung vẫy thánh mẫu trượng đập xuống, vừa rồi trốn ta đã tiêu hao toàn bộ thể lực, hiện tại chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng trường kiếm rời vỏ, ngay sau đó ta liền thấy nam nhân chăn hộ mang theo một mảng mũi kiếm từ trong bóng tối thoáng hiện ra.

Ta kinh hỉ mở mắt ra, phát hiện nam nhân thương cảm dùng tám mặt Hán kiếm ngăn cản thánh mẫu trượng, giờ phút này đang giằng co cùng Ba lão đầu. Kỳ quái là hai người bọn họ giằng co đã lâu, nhưng không ai chủ động động động động thủ.

Nam nhân quyến rũ quay lưng về phía ta, ta không thấy được biểu cảm của hắn, nhưng vẻ mặt của ông lão họ Ba ta thấy hết sức rõ ràng. Hình như ông ta có một cảm tình phức tạp với nam nhân chăn nuôi, mặt mày tuy vô cùng hung ác, nhưng trong ánh mắt lại có thêm một chút do dự.

Bọn họ cứ như vậy giằng co vài phút, ông lão họ chán nản quay đầu rời đi, chờ sau khi hắn biến mất, phía xa mới truyền đến thanh âm của hắn: "Mang theo thằng nhóc này rời đi, nể mặt Tỳ Hưu hôm nay tha cho các ngươi một mạng, đây là lần cuối cùng!"

Câu này của hắn rõ ràng là nói với nam nhân thích lập tức, hơn nữa trong đầu ta quả thật không có người uể oải, liên tưởng tới nam nhân có ý đồ tốt, nói mình yêu thương sẽ chết trong thôn này, ta nhịn không được mà bắt đầu hóng hớt.

"Bị thương không nặng nhỉ?"

Nam nhân chăn mền lôi ta từ dưới đất lên, nhanh chóng điểm một vòng trên tứ chi ta, cuối cùng ta cũng không run rẩy nữa, cười khổ lắc đầu tỏ vẻ mình không có việc gì.

Dù sao ông lão cũng là trực tiếp đánh ta, chỉ bị một vài vết thương ngoài da, tiếp đó ta hỏi hắn đã đi đâu.

"Ta đi thật lâu, mới phát hiện hắn biến mất trên mặt sông, lúc này mới ý thức được mình đang tính kế! Nhanh lên đuổi theo, may mà không đến chậm."

Nam nhân chăn hộ nói xong vặn y phục vẫn còn nhỏ nước, thở dài nói: "Đi thôi! Trước khi lão già kia đổi ý rời đi."

Nghe nam nhân chăn nuôi nói vậy ta mới phát hiện hoàn cảnh xung quanh thay đổi, xem ra lão già này đã triệt hồi ảo cảnh.

Trên đường trở về, đáy lòng ta không khỏi tự nhủ, xem bộ dáng nam tử lo lắng tựa hồ phi thường kiêng kị lão nhân kia, lão nhân kia rốt cuộc có lai lịch gì đây?

"Ông ấy là... nhạc phụ ta."

Không đợi ta mở miệng, nam nhân chăn nuôi liền chủ động nói, tiếp theo ánh mắt hắn đỏ lên, bắt đầu nói với ta.

Hóa ra tên Tỳ Hưu kia chính là con gái của bà lão họ Cốt, cũng là nam nhân đáng thương.

Không biết vì nguyên nhân gì mà các thôn dân của Long Vương thôn, nhiều thế hệ trước đều là người bảo vệ Long Vương thôn, cực độ thù hận với ngoại giới. Giao Bằng dưới ảnh hưởng của phụ thân trưởng thành rất nhanh, tuổi còn trẻ đã trở thành cao thủ, giết chết từng kẻ xâm nhập.

Sau đó nam nhân cầu hôn vì điều tra chân tướng mà đến nơi này, Lam lại một lần nữa ra tay, lại âm thầm yêu thương nam tử.

Hai người kết hợp, ngây thơ cho rằng có thể thuyết phục được lão đầu Ba Tư, không ngờ lão già nổi giận, ép Chử Bằng giết chết nam nhân đáng thương.

Đôi tình nhân này bất đắc dĩ rời khỏi thôn Long Vương, qua một thời gian ngắn ngơ ngác cho rằng thời gian sẽ để phụ thân trôi qua, không ngờ lão đầu Ba kia không thay đổi chút nào, vẫn bức nàng giết chết nam nhân âu lo, sụp đổ rồi, cuối cùng lựa chọn tự sát...

Sau khi Chử Bằng chết, Ba lão đầu mới biết hối hận, nhưng hắn cực đoan đem trách nhiệm đặt trên đầu nam nhân thích ăn. Có thể là xuất phát từ áy náy đối với nữ nhi, cuối cùng hắn bỏ qua cho nam nhân "nhưng hai người từ đó về sau vẫn duy trì loại cừu hận này.

Nói đến đây, nam nhân chăn ấm kia khẽ thở dài: "Ngươi nói xem, ta có nên giết hắn không? Hắn hại chết nữ nhân ta yêu nhất, nhưng hắn lại khăng khăng là phụ thân của nữ nhân kia."

"Xin lỗi..."

Từ lúc vào thôn, ta đã cảm thấy nam nhân chăn nuôi không thích hợp, chính mình âm thầm nghĩ qua vô số khả năng, lại chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ như vậy. Thanh quan khó xử gia sự, huống chi trong chuyện này bao hàm thù giết vợ cùng quan hệ huyết thống, ta ngoại trừ trầm mặc cái gì cũng không làm được. Chỉ là thay hắn cảm thấy đáng tiếc, tuy rằng ta luôn coi hắn là bạn bè, nhưng trong lòng ta biết hắn giống Thử tiền bối, Bạch Mi thiền sư, thuộc về trưởng bối của ta.

Thế thì ta hoài nghi vì sao hắn không lập gia đình, giờ cuối cùng cũng hiểu.

Qua hồi lâu, nam nhân thích phái mới khôi phục lại, thản nhiên nói: "Cửu Lân, thật xin lỗi! Ta không thể xuất kiếm với hắn, hắn cho dù tội ác tày trời cũng có thể tính là nhạc phụ của ta."

"Không sao, chúng ta đi nơi khác nhìn xem, kiểu gì cũng sẽ tìm thấy Giao nhân nước mắt."

Không đợi nam nhân chăn hộ nói xong, ta liền nhanh chóng cười đáp, làm ra vẻ không sao cả, nhưng trong lòng lại đột nhiên đau một chút.

Doãn Tân Nguyệt vẫn đang ở nhà chờ ta, nếu như không tìm thấy nước mắt Giao nhân, ta làm sao trở về gặp được nàng đây?

Nhưng ta có thể bức bách nam nhân được không? Hắn đã làm cho ta quá nhiều!

Bây giờ ta mới hiểu vì sao lần này hắn luôn cao ngạo lại cẩn thận như vậy. Hắn muốn tránh mặt nhạc phụ ta, tìm được nước mắt Giao nhân, chỉ là không nghĩ tới lão già kia nhìn thấu diễn kịch của chúng ta, cho chúng ta tương kế tựu kế.

Hành động này của chúng ta đã trong suốt rồi, hơn nữa lão đầu nói rất rõ ràng, chỉ bỏ qua cho chúng ta lần này thôi, lần sau gặp lại khẳng định là ngươi chết ta sống.

Ta nghĩ một chút nói: "Mới đầu, chúng ta không được liền đi hỏi Bạch Mi thiền sư, lão nhân gia người kiến thức rộng rãi, biết được Giao Nhân đầu mối nước mắt."

Nam nhân chăn ấm không phải loại người đa sự, không tiếp tục xoắn xuýt đề tài kia, mà là cắn răng gật gật đầu.

"Ta mệt rồi, ngủ một đêm rồi hãy đi!"

Sau khi lên xe, nam nhân tốt nhất không đi xe, mà là đưa ra nghỉ ngơi ở trong xe một đêm. Toàn thân ta gần như tan rã, đương nhiên không có ý kiến gì, nửa nằm sau lưng không bao lâu liền ngủ mất.

Vừa ngủ ta đột nhiên nghe thấy tiếng khóc của Doãn Tân Nguyệt, mở mắt ra, phát hiện Doãn Tân Nguyệt mặc áo cưới, khoác mũ trùm đầu quỳ gối trước giường.

Mà người nằm trên giường chính là nhạc mẫu nhạc, sắc mặt bọn họ tái nhợt, con ngươi tan rã, không ngờ đã qua đời.

Ta không nghĩ nhị lão nhanh như vậy đã qua đời, thất hồn lạc phách đi tới trước an ủi Doãn Tân Nguyệt. Ai ngờ nàng mạnh mẽ đẩy ta ra, thống khổ quát: "Trương Cửu Lân, ngươi là kẻ lừa đảo, là kẻ lừa đảo..."

Chữ "ân Nguyệt" tru tâm trong lời nói của Doãn Tân Nguyệt, ta cắn răng muốn ôm lấy nàng. Ai ngờ Doãn Tân Nguyệt đã sụp đổ đột nhiên nắm lấy kéo, cắm thẳng vào cổ mình, máu tươi phun thẳng vào mặt ta.

"Tháng mới, không cần!"

Ta thống khổ quát, chạy nhanh về phía nàng, đỉnh đầu truyền đến một cơn đau nhức kịch liệt.

Ta ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện chính mình đâm vào nóc xe, nhìn thấy mình vừa ở trong xe, ta biết mình vừa rồi là ác mộng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa lau mồ hôi lạnh vừa theo thói quen nhìn ra ngoài cửa sổ, lại hoảng sợ phát hiện Doãn Tân Nguyệt mặt không chút máu đứng ở trước cửa sổ, đang ngơ ngác nhìn ta.

Ta vô thức muốn mở cửa xe, lại phát hiện cửa xe bị khóa rồi, đành phải kêu nam nhân an ủi mở khóa, quay đầu nhìn lại phát hiện căn bản chỗ ngồi phía trước không có ai cả.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Ta nghi ngờ lấy ra điện thoại chuẩn bị cho nam nhân quyến rũ quay lại, lại nhìn thấy hắn viết thư cho ta, nói hắn ra ngoài làm chút chuyện, vì an toàn của ta mà khóa ta ở trong xe, còn nói hồn ma ở nơi này rất tà môn, có thể tiến vào cõi mộng của người khác, bảo ta bất luận mơ cái gì cũng không phải là thật.

Xem xong lá thư, đầu óc ta vù một tiếng, trong lòng tự nhủ trách mình không hiểu được vì sao nhạc phụ nhạc mẫu qua đời, giấc mộng trăng mới tự sát đó! Thì ra là tiểu quỷ đang tìm ta gây phiền toái.

Ta nhìn tiểu quỷ bên ngoài, trong lòng cười lạnh, lặng lẽ từ trong túi lấy ra một lá linh phù bậc trung kẹp trong lòng bàn tay, sau đó làm ra bộ dáng muốn nói chuyện với nàng, ngoắc tay với nàng. Chờ nàng dán chặt lên cửa sổ xe, sau đó ta chợt dán linh phù lên!

Tiểu quỷ lập tức biến về nguyên hình, hoảng sợ muốn chạy trốn, nhưng linh phù bậc trung mà nam tử an lành vẽ ra có uy lực cực lớn, trong nháy mắt đã đem thân thể nó thôn phệ.

"Mẹ nó má ơi, thật sự là hổ lạc đồng bằng bị chó khinh!"

Ta chỉ cảm thấy trong ngực nghẹn thở một hơi, nhịn không được mắng to. Bao nhiêu sóng to gió lớn đều đã trải qua, nhưng trước mắt lại vì tìm kiếm Giao Nhân nước mắt, bị loại tiểu quỷ này trêu đùa.

Tuy nam nhân sầu khổ không ở trong lá thư nhắc tới chính mình làm gì, nhưng ta biết hắn nhất định là đang làm cho ta cố gắng cuối cùng. Hắn ném ta vào trong xe cũng là chuyện không có cách nào, dù sao vào thời khắc mấu chốt Ba Tư lão đầu có thể buông tha hắn, nhưng sẽ không bỏ qua ta!

Đại hội giao dịch Quỷ Môn Quan thứ sáu trăm hai mươi ba

Bởi vì chuyện tiểu quỷ vừa rồi, ta cũng không dám ngủ nữa, muốn tìm Doãn Tân Nguyệt nói chuyện lại có chút không cách nào đối mặt với nàng, cuối cùng cho Lý Ma Tử phạt phạt.

Không ngờ hắn lại thật sự không ngủ, hỏi mới biết tên này đang trống trải đi xem mộ Sở, nói xong hỏi ta thế nào rồi?

"Ta vẫn làm như vậy! Chỉ là nửa đêm ngủ không được." Ta giả bộ thoải mái cười nói, đem lời mới đến bên miệng nuốt xuống.

Lý Ma Tử thật biết điều, nếu hắn nghe nói ta gặp khó khăn gì, nhất định sẽ không nói hai lời giúp ta.

Dưới sự yêu cầu của hắn, ta không thể làm gì khác hơn là đáp ứng hắn một đoạn tiếp theo sẽ thu âm vật, nhưng trong lòng có chút lo lắng.

Lúc này ta mới cảm nhận được cô độc, cũng hiểu vì sao bản thân nhiều lần chuẩn bị làm ăn, nhưng vẫn không nhịn được. Thương nhân âm vật không chỉ có nghề nghiệp của ta, mà cũng là tính mạng của ta, rời khỏi nó, ta vậy mà không tìm được một người có thể nói chuyện.

Sống hai ba mươi năm, ta chưa bao giờ cô độc như vậy, cảm giác cả đêm dài dằng dặc, thậm chí mỗi một giây đều là dày vò như vậy.

Cuối cùng, theo phương đông trắng như xanh, tia nắng đầu tiên dâng lên, rốt cuộc ta không cần kiên trì nữa, ngã đầu ngủ thiếp đi.

Lần này ngủ rất yên ổn, cũng không mơ, về sau bên ngoài có tiếng ồn ào quá lớn, ta tự động tỉnh lại. Nhìn ra ngoài thì thấy đám thợ thủ công lại đang làm việc, ta thấy thời gian đã là giữa trưa, nhưng nam nhân chăn mền còn chưa về, ta không khỏi lo lắng, khẩn trương cho nó phát điện.

Không ngờ máy truyền tin nhanh chóng bị kết nối, âm thanh của nam nhân thích hôn âm thanh suy yếu nói hắn đang trên đường trở về, nói ta không nên gấp gáp. Quả nhiên, cũng không lâu lắm hắn liền trở về, thế nhưng sự sầu não của gấu bản lại đã xé nát, trên mặt còn có vết máu rõ ràng.

Sau khi lên xe, y bất lực nói một câu, nơi này không có nước mắt giao nhân, nói xong thì cho xe về nhà, còn y thì đăng ký lên ngủ.

Từ khi bắt đầu tối qua ta đã không ôm bao nhiêu hy vọng với Giao nhân, cho nên nói xong ta cũng không quá ba động tâm lý.

Chạng vạng trở về thôn trang phụ mẫu Doãn Tân Nguyệt, ta ở cổng thôn dừng lại đánh thức nam tử thích thân.

"Ta đã giao thủ với hắn, không có dũng khí giết chết đối phương! Nhưng hắn nói cho ta Long Vương thôn thật sự không có mỹ nhân ngư, mà là có bí mật khác, chỉ là hắn không nói cho ta biết."

Nam nhân chăn hộ có chút uể oải nói, ta biết hắn là chỉ lão già họ Lỗ kia, liền gật đầu nhẹ.

Tiếp theo hắn nói cho ta biết, trong thời gian ngắn không tìm thấy nước mắt của Giao nhân, nhất định phải tạm thời duy trì sinh mệnh của hai lão.

"Có ý gì?" Ta nghe xong hai mắt tỏa sáng, bởi vì hắn bình thường nói như vậy chính là có chủ ý.

Nam tử lo lắng gật gật đầu, nói cho ta biết dưới mười lăm tháng bảy sẽ có một đại hội giao dịch thần bí, đại hội hội này sẽ do âm vật tạo thành, đến lúc đó sẽ có vô số cao thủ, yêu quái, lão quỷ ngàn năm tham gia, bọn họ cũng sẽ mang đến các loại dược liệu hiếm thấy, nội đan, âm vật, pháp bảo, để đổi lấy những thứ thiếu sót của mình.

Cho nên nam nhân quyến rũ cảm thấy nhất định ở nơi đó có thể tìm được nước mắt Giao nhân!

Bây giờ còn chưa tới hai tháng. Trong thời gian nửa năm kế tiếp, chúng ta cần khống chế tốt bệnh tình của nhạc phụ nhạc mẫu, phương pháp bình thường căn bản không thể kéo dài thời gian dài như vậy được. Nam tử có điều suy nghĩ nửa ngày, quyết định dùng chuột tiền bối cùng bản mạng thử trao đổi phương pháp mệnh cách, tạm thời dùng động vật trao đổi mệnh cách của nhị lão cùng nhị lão.

Nhưng động vật bình thường có thể không kiên trì đến ngày 15 tháng 7, sẽ chết, như vậy số mệnh nhạc phụ bọn họ cũng tan theo. Vì bảo vệ an toàn, nam tử lo lắng quyết định trở về đem con tiểu hồ ly ngày mai chúng ta thu phục tới, đồng thời quyết định mượn bản mạng chuột của chuột tiền bối dùng một lát.

"Cảm ơn ngươi, thứ nhất."

Ta nghĩ nghĩ, nhìn hắn nghiêm túc nói, nam nhân ân cần cười cười, sau đó liền rời khỏi nhà.

Bản thân ta cống hiến nửa ngày dũng khí mới cứng đầu về đến nhà, vốn tưởng rằng Doãn Tân Nguyệt hội sẽ truy đuổi hỏi ta có lấy được nước mắt Giao Nhân hay không, không nghĩ tới nàng chú ý nhất là ta có bị thương hay không. Ta lắc lắc đầu, sau đó nói chuyện với nam nhân đáng yêu của mình một lần.

"Như vậy cũng tốt, chỉ cần có thể bảo vệ cha mẹ, sao cũng được."

Không biết là cố ý an ủi ta, hay là cảm xúc của nàng ta thật sự ổn định, Doãn Tân Nguyệt không khóc sướt mướt như trước nữa.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày ta đều điều chế thuốc mỡ cho nhạc mẫu ba vợ. Mấy ngày sau, nam tử chăn nuôi này mang theo tiểu hồ ly và bản mạng chuột trở về, hắn dùng thần chú đổi lấy tính mạng của nhị lão và bọn chúng.

Làm xong tất cả những điều này, trên mặt nam tử có vẻ thoải mái, hắn nói chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nửa năm tiếp theo hai lão sẽ không còn nguy hiểm nữa, chỉ chờ đại hội giao dịch mười lăm năm Quỷ Môn Quan vào tháng bảy trở lại!

Ta biết khả năng phát sinh bất ngờ theo như nam nhân mai táng cơ hồ bằng 0. Bởi vì Thử tiền bối cùng bản mạng chuột đã đổi mệnh cách lâu như vậy, chưa từng xảy ra vấn đề.

Doãn Tân Nguyệt nghe xong mọi chuyện, khuôn mặt cũng không buồn bã nữa. Dù sao nàng cũng có công việc, không thể ở lại đây mãi được, mấy ngày nay gặp mặt nhị lão đúng là không xảy ra chuyện gì nữa, chúng ta chuẩn bị trở về nội thành, ta vốn định dẫn nam nhân thích hợp trở về chơi đùa vài ngày, nhưng hắn lại từ chối, nói mình còn phải về Long Vương thôn xử lý chút chuyện.

"Vậy ngươi cẩn thận một chút."

Ta hỏi hắn làm cái gì, như ta không hỏi hắn Buổi tối hôm đó khóa ta trong xe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mỗi người đều có bí mật của mình, không cần phải moi ngọn ngành, chỉ cần yên lặng chúc phúc là tốt rồi.

Sau khi trở về thành thành tháng mới thì phải bận rộn làm việc, ngày thường rất ít về nhà, ta lại lâm vào cuộc sống của một người, càng cảm giác mình cô độc.

Cũng may vào thời khắc mấu chốt Lý Ma Tử lại mang đến cho ta một mối làm ăn, hơn nữa khách hàng ở phụ cận võ hán. Ta nghe hắn nói xong lập tức hứng thú, xử lý chút gia hỏa thì hỏi địa chỉ khách hàng cụ thể của Lý Ma Tử.

Ai ngờ Lý Ma Tử học gian trá, bẩn thỉu nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi trước tiên đáp ứng dẫn ta theo, nếu không ta sẽ mang địa chỉ nát trong bụng."

Nói xong Lý mặt rỗ nhắm mắt lại, làm ra vẻ như heo chết không sợ nước sôi.

Gần đây ta quả thật đã tức chết, cũng không có tâm tình náo nhiệt với hắn, đành phải đồng ý. Hắn mới nói cho ta biết đối phương ở một nơi gọi là Bạch gia thôn.

"Mẫu da, ngươi lại nhận được công việc này từ đâu?"

Trên đường chạy tới bách gia thôn, ta buồn chán vô vị hỏi.

Lại nói, tiểu tử này luôn làm ra một đống việc làm ăn như đang làm ảo thuật.

Lý mặt rỗ cười hắc hắc, nói hắn ở trên xe lửa quét về có gặp phải một nam nhân mặt sầm mặt ủ rũ. Lý Ma Tử là người lớn nhất, ưu điều lớn nhất chính là biểu hiểu nhìn sắc, hắn cảm giác người này có thể gặp phiền toái, liền dùng ba tấc lưỡi lưỡi hỏi thăm, không nghĩ tới thật đúng là có chuyện gì đó.

Nam nhân này tên Hà Khuê, hắn đi Nam Hải cầu Bồ Tát.

Nguyên lai từ sau khi phụ thân hắn qua đời trong nhà liền quái sự không ngừng, đầu tiên là lão bà không cẩn thận động thai, chảy trong bụng hài tử; tiếp theo Hà Khuê công việc trong thành cũng mất, bất đắc dĩ đành phải mang theo lão bà về thôn nông sinh hoạt.

Dù vậy, bọn họ cũng không được an bình. Khi thê tử của Hà Khuê đang ngủ, bọn họ mơ thấy công công đã chết đang khóc với mình, thậm chí là chửi ầm lên.

Dù sao lão bà Hà Khuê trước kia rất xem thường công công này, ghét bỏ hắn là người nông thôn, mang đặc sản trứng gà ăn bớt, tiết kiệm dùng tiết kiệm đưa tới ném vào thùng xe, còn đuổi công công ra cửa tuyết rơi.

Hà Khuê biết sau này sẽ nhanh chóng đến trước mộ phụ thân đốt giấy, cầu phụ thân tha thứ cho bọn họ, thế nhưng căn bản không có tác dụng, tình huống này thậm chí càng ngày càng nghiêm trọng, khiến cho buổi tối thê tử căn bản không dám ngủ.

Nếu như nói những lời này còn có thể nhịn được, kế tiếp chuyện này khiến Hà Khuê hoàn toàn hận phụ thân của mình.

Trong khoảng thời gian này ông vợ vợ rốt cục sinh ra một đứa con gái, không ngờ con gái sau khi sinh ra vẫn luôn nhiều bệnh hoạn, thậm chí nhiều lần phụ cận bệnh viện kiểm tra đến mấy lần, thầy thuốc tỏ vẻ không có vấn đề gì, nhưng con gái vẫn cứ oa oa khóc không ngừng, hình như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Hai người bọn họ kết hợp lại, đều cảm thấy có thể là lão phụ thân đang hù dọa hài tử, dưới sự bất đắc dĩ Hà Khuê đành phải đi Nam Hải cầu Quan Thế Âm Bồ Tát!

Chương thứ sáu trăm hai mươi bốn, khóa mệnh dài.

"Ngươi cảm thấy lời của Hà Khuê có mấy phần đáng tin?" Nghe Lý Ma Tử nói xong, ta rất có hứng thú hỏi thăm.

Lý Ma Tử cười hắc hắc, vô cùng ăn ý lắc đầu.

Loại chuyện này chúng ta thấy quá nhiều, xét cho cùng chính là nhi nữ bất hiếu thuận, để cho cha mẹ của mình ôm hận ly thế, cuối cùng biết bị phụ mẫu quấn quýt mới biết sợ hãi, hơn nữa thời điểm tìm ta hỗ trợ, trên cơ bản đều không nói thật chính mình đã làm cái gì táng tận lương tâm với phụ mẫu.

Thế thì ta và Lý Oanh nhất trí cho rằng Hà Khuê nói dối, hoặc là nói sự thật xoá bỏ mình và thê tử bất hiếu.

Nhưng quỷ dù sao cũng là quỷ, ta không thể để mặc nó gieo vạ cho trẻ con vô tội!

Sau khi đến thôn Bách Gia, Hà Khuê đã chờ ở cửa thôn, nhìn thấy chúng ta về sau hắn đạp đạp vài bước chạy lên, kích động nắm tay của ta nói cuối cùng thì mấy người cũng tới.

Xem ra Lý mặt rỗ đã sớm giới thiệu qua cho ta rồi, ta sẽ không nói lời dừng nữa, bảo hắn đưa ta về nhà gặp mặt.

Hà Khuê nghe xong có vẻ hơi do dự, dường như có chuyện gì đó. Lý Ma Tử phất phất tay bảo y có việc thì nhanh chóng nói ra.

"Trương đại sư, chỗ ta có một thứ, người xem..."

Hà Khuê cúi đầu suy nghĩ một hồi, sau đó mới cẩn thận lấy từ trong túi ra một cái chìa khóa mệnh cho ta.

Từ bề ngoài mà xem, khoá Trường Mệnh này được làm bằng đồng, có nhiều chỗ màu sắc đã biến thành đen, hiển nhiên không đáng giá gì. Khiến ta cảm thấy kỳ quái là trong khe hở của khoá Trường Mệnh đầy bùn đất tươi mới, giống như là đào từ trong đất lên, hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì.

Không ngờ hắn vừa nghe ta hỏi như vậy, sắc mặt liền trầm xuống, mấp máy nửa ngày mới lắp ba lắp bắp nói: "Cái này là phụ thân ta đưa tới."

"Cái gì?"

Lý Ma Tử vừa cầm khoá tính mạng trong tay, sợ tới mức lại ném cho ta, ta hơi nhíu mày, ý bảo Hà Khuê nói tiếp.

Hắn nói với chúng ta từ Nam Hải trở về mấy ngày nay, bệnh tình tiểu nữ không những không yếu bớt, ngược lại nghiêm trọng hơn. Hơn nữa thê tử mơ thấy phụ thân số lần so với trước đó càng nhiều hơn, đến hôm qua hắn thực sự không chịu nổi loại khủng hoảng vô hình này, cho nên mới gọi điện hạ bảo Lý Ma Tử chạy tới hỗ trợ.

Ai biết được sau khi tỉnh lại, trên giường nhỏ của con gái lại có thêm một cái chìa khóa lâu dài này!

Hà Khuê khẳng định nói đây là phụ thân mình đưa tới, bởi vì đây là vật từ khi phụ thân còn sống chưa bao giờ rời khỏi thân thể, sau khi qua đời cùng chôn xuống phần mộ.

"Phần mộ lệnh tôn ở đâu, thuận tiện để ta đi xem một chút được không?"

Nếu đồ vật được chôn trong mộ được người chết đưa ra ngoài, tình huống sẽ tương đối nghiêm trọng, nói đến là người chết muốn dùng thứ đồ vật chính mình đưa tới đổi lấy mạng người.

Nhưng loại tình huống này phần lớn là người chết muốn lừa người sống để làm bạn đồng hành của mình, cũng chính là một loại âm hôn cưỡng chế. Ta cảm thấy Hà lão tiên sinh chắc chắn sẽ không có ý đồ xấu với cháu gái mới sinh ra của mình, liền muốn đến trước phần mộ xem rõ ràng.

Hà Khuê đương nhiên sẽ không cự tuyệt, lúc này dẫn chúng ta đi vào trong ruộng, cuối cùng dừng lại ở một địa thế tương đối trũng, gần trung tâm là một phần mộ không lớn không nhỏ.

Cả một vùng đất chỉ có một cái mộ, cho nên không đợi hắn nói gì, ta liền đi trước, cúi người khom lưng một cái, sau đó mới nghiêm túc quan sát. Chỉ là nhìn nửa ngày, cũng không phát hiện có chỗ nào không đúng, chỉ vẻn vẹn nhìn ra một chút âm khí tiêu tán, nhưng càng như vậy lại càng bất thường.

Bởi vì vị trí thấp nhất trong cả phần mộ, như vậy dòng nước cùng hàn khí xung quanh đều sẽ tụ tập về phần mộ, theo đạo lý mà nói phía dưới phần mộ hẳn là có một đoàn âm khí mãnh liệt, mà hiện tại trong phần mộ sạch sẽ, rất có thể bên trong căn bản không có thi thể!

"Trương đại sư, nhìn ra cái gì không?"

Hà Khuê thấy sắc mặt ta khó coi, giống như nhận ra cái gì, có chút bối rối hỏi. Ta đem ý nghĩ của mình nói ra, thương lượng xem có thể mở phần mộ ra được không.

Hắn đầu tiên là cả kinh, đến khi nghe ta nói đào phần mộ thì sắc mặt lập tức trầm xuống, khó xử hỏi xem ta có thể không đào mộ hay không.

"Vậy quan sát rồi nói sau."

Ta gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, dù sao lão gia tử đã xuống mồ, không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên đào mộ mới tốt. Ta lại nhìn một hồi, vẫn không phát hiện vấn đề gì, liền theo Hà Khuê trở về nhà.

Nhà ông là một nhà lợp gạch xanh, nhìn qua niên đại rất lâu, tuy rằng miễn cưỡng còn có thể người ở, nhưng cũng xem như phòng ốc tồi tàn nhất trong thôn rồi, ta nghi hoặc hỏi tại sao ông không xây một căn phòng mới.

Hà Khuê nghe xong sắc mặt đỏ bừng, lúng túng nói căn nhà này là xây khi phụ thân còn trẻ, mà sau khi tốt nghiệp đại học của mình xong đã tìm việc trong thành, lúc kết hôn thì tiêu sạch tiền tích góp của mình và cha, sau khi kết hôn thê và thê tử vào thành thuê.

Sau khi đánh mất công việc, bọn họ ngay cả tiền thuê cũng không trả nổi, bị ép về quê. Ta nghe xong có chút khinh thường hắn, nhưng cũng minh bạch hắn dính líu nặng nề với phụ thân hắn như vậy, liền không thảo luận đề tài này nữa, ngược lại hỏi con gái hắn hiện tại thế nào.

"Con không nói ta vẫn còn quên, tối qua nữ nhi không có ồn ào nữa, ngủ no say rồi."

Nhắc tới nữ nhi, Hà Khuê cuối cùng đã có một tia ý cười.

Lý mặt rỗ nghe xong thuận miệng nói: "Có khi nào là nội tác dụng kéo dài tính mạng?"

"Hả?"

Hà Khuê nghe nửa ngày không có phản ứng lại, cuối cùng có chút không thể tin được nói: "Nếu là như vậy, ngay từ đầu phụ thân đã không tra tấn chúng ta rồi... "

Hắn nói xong Lý mặt rỗ cũng không hé răng, hai người đều nhìn về phía ta.

Thật ra Lý mặt rỗ nói vấn đề ta cũng nghĩ tới chuyện này, nhiều lão nhân căm thù con dâu mình đến tận xương tủy, nhưng lại rất yêu thương con mình.

Hà lão tiên sinh sau khi chết bởi vì oán hận mà quấn lấy con dâu, cũng không cản trở ông ta thương yêu cháu gái của mình. Ta cảm thấy người làm con gái của Hà Khuê cũng không phải là Hà lão tiên sinh, mà là có thứ khác!

"Ý tưởng này đáng tin cậy."

Lý mặt rỗ mạnh mẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với suy đoán của ta, mà sắc mặt Hà Khuê thì trở nên rất phức tạp, có hoài nghi, cũng có đối với sự áy náy của phụ thân.

Mới vừa tiến vào sân nhỏ đã nghe được trong phòng truyền đến tiếng khóc của trẻ sơ sinh, âm thanh lớn hơn một tiếng, vô cùng đáng sợ!

Hà Khuê sắc mặt trầm xuống, chạy nhanh vào phòng, ta và Lý mặt rỗ theo phía sau, phát hiện có một nữ nhân trẻ tuổi đang ngồi bên giường, dỗ dành đứa trẻ trong ngực.

Nữ nhân nhìn thấy chúng ta phía sau liền tranh thủ thời gian đưa đứa con tới, không ngừng van xin chúng ta cứu con gái mình.

Ta chỉ mới liếc mắt nhìn thôi thì xác định đứa trẻ con đã chui vào trong vết bẩn rồi, sắc mặt nàng xám ngắt, Thiên Cung sụp đổ, trên Thiên Linh Cái có một luồng khí tím mơ hồ.

Trẻ con có thể nhìn thấy những thứ dơ dáy là bởi vì lúc mới sinh ra trên Thiên Linh Cái có một đoàn linh khí màu tím, đoàn tử khí này cũng đại biểu cho mệnh số tân sinh. Theo hài tử lớn lên, đoàn linh khí này sẽ dần dần rót vào thân thể, trở thành sinh mệnh tinh nguyên.

Linh khí tiểu nữ hài trước mắt sắp tiêu tán, tiếp tục như vậy không đến ba ngày sẽ chết mất. Ta vội vàng xuất ra một tấm Dương Hỏa Phù dán trên trán nàng, tạm thời duy trì tính mạng nàng. Sau đó bắt đầu đánh giá cả căn phòng, lúc này mới phát hiện trong phòng vậy mà tràn ngập một cỗ hắc vụ, liên tục không ngừng nhào lên giường.

Trách không được Thiên Linh Cái của tiểu nữ hài lại bị ăn mòn. Ở trong phòng này tương đương với cả ngày ngâm mình trong Âm khí, thời gian lâu dài đừng nói là trẻ con, coi như là người trưởng thành cũng sẽ bị ảnh hưởng!

Sắc mặt lão bà Hà Khuê cũng rất tiều tụy, tám phần là bị âm khí ập tới, ta để Hà Khuê mở cửa sổ toàn bộ ra, tiếp tục quan sát. Phát hiện cỗ âm khí này căn bản không chạy ra ngoài, cho dù là gió bên ngoài thổi vào thổi tan âm khí đi, đến khi nó qua khỏi âm khí lại tụ tập lại một chỗ, tiếp tục xoay quanh trên giường.

"Đây là có chuyện gì?" Ta cau mày nói thầm.

Sau đó nhờ Hà Khuê cùng Lý mặt rỗ chuyển chiếc giường đến một địa phương khác, muốn nhìn xem dưới giường có thứ gì hay không, kết quả là dưới giường ngoại trừ một chút tro bụi ra thì không có gì cả.

Lúc này, ta khiếp sợ phát hiện âm khí vậy mà cũng theo đến!

Tiếp theo ta liên tục để bọn họ thay đổi giường một vài phương vị, nhưng vô luận đặt ở chỗ nào, đoàn âm khí kia lập tức sẽ đuổi theo.

Lý Ma Tử thấy ta vẫn luôn nhìn lên trên đỉnh đầu mình, đoán được trên đó có âm khí, liền hỏi xem ta có tìm được nơi phát ra âm khí không?

Ta lắc đầu, đoàn âm khí này từ đầu đến cuối đều tụ thành một vòng tròn, không ngừng xoay quanh căn bản không phân ra được điểm nào là điểm xuất phát.

Cũng may âm khí này chỉ quanh quẩn quanh giường, sau khi ta ôm được con thì đoàn âm khí cũng không theo tới. Điều này nói lên rằng vật kia không phải nhằm vào hài tử, chỉ là trước đó Hà Khuê cho rằng đứa nhỏ bị phong hàn cho nên cơ bản không cho nó ra khỏi cửa, hoàn toàn hại nó.

Bà lão Hà Khuê nghe ta nói xong, tranh thủ thời gian dọn dẹp giường trẻ con đi.

Quả nhiên, vừa ra ngoài hài tử liền ổn định lại, tử khí trên ót dần dần ổn định, ta hỏi ra chữ bát của nàng, dùng Hồi Hồn Thuật thu hồi linh khí của nàng.

Nhưng bản thân tiểu hài tử rất yếu ớt, sau khi tản đi rất khó tụ tập trở lại, cho nên chỉ thu hồi một phần, bất quá tối thiểu có thể làm cho nàng thoát khỏi nguy hiểm tánh mạng, tiếp theo chỉ cần bảo đảm nàng không bị âm khí quấn thân, thân thể tự nhiên sẽ khôi phục lại.

Sau khi giải quyết xong vấn đề của hài tử, Hà Khuê Tiểu nhẹ nhàng thở ra, không ngừng nói cám ơn với ta. Ta khoát tay nói ra không có việc gì, sau đó nói cho hắn biết hiện tại âm khí đến từ nơi nào, cần phải đợi đến buổi tối lại quan sát.

Hà Khuê gật đầu, vội gọi lão bà làm chút đồ ăn, ta và Lý Ma Tử xác thực đói bụng nên liền ăn một miếng, buổi chiều lại ngủ ngay trong nhà hắn một lát.

Chờ sau khi ngồi dậy buổi tối, ta sẽ bảo Hà Khuê một nhà ba người đi ngủ ở gian ngoài, còn ta và Lý Ma Tử thì trốn vào gian phòng kia!

Người đào cỏ ban đêm thứ sáu trăm hai mươi lăm...

Âm khí trên đỉnh đầu vẫn không ngừng xoay quanh như ban ngày, Lý Ma Tử ngồi một hồi lâu đã không còn kiên nhẫn, nhưng ta cảm thấy đêm xuống nhất định sẽ có dị thường.

Vì phòng ngừa Âm Linh kinh hãi đến mức có khả năng xuất hiện, ta cố ý cùng Lý Ma Tử trốn dưới giường, lại dán trên người Già Dương phù. Theo bóng đêm sâu hơn, chung quanh dần dần an tĩnh lại, trong tai chỉ còn lại âm thanh ngáy của Hà Khuê.

Ta nghiêng người qua cửa sổ nhìn một chút, phát hiện sắc trời bên ngoài rất âm u, không có trăng, càng tin chắc Âm Linh sẽ ra ngoài.

Nhưng theo thời gian dần trôi, lòng tin của ta cũng dần dần biến mất, đợi đến hơn hai điểm âm khí trên đỉnh đầu vẫn bảo trì nguyên dạng, ta không khỏi có chút nhụt chí, mà Lý Ma Tử đã sớm ngủ say dưới giường.

Xem ra Âm Linh tối nay sẽ không đến đây, ta đánh thức Lý mặt rỗ, bò ra khỏi gầm giường. Lý mặt rỗ đứng dậy lầm bầm: "Trương gia tiểu ca, ta ngủ khỏe ngươi đập lung tung cái gì a."

"Ta gõ cái gì vậy?"

Ta bị hắn nói một câu không hiểu ra sao, tức giận nói.

Lý Ma Tử ồ một tiếng, tiếp theo lỗ tai giật vài cái, rồi mới lắc đầu nói: "Ta vừa rồi rõ ràng nghe thấy tiếng gậy, tưởng là ngươi đang gõ... "

Không đợi gã nói xong, ta liền che miệng của gã, sau đó nằm xuống dán tai sát mặt đất cẩn thận lắng nghe. Quả nhiên nghe thấy dưới mặt đất mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau cùng loại với quải trượng, giống như có người đang đi lại.

Thanh âm là từ dưới đất truyền đến, ta vừa định bảo Lý mặt rỗ lấy xẻng đào lên sàn nhà, âm thanh kia thoáng cái đã biến xa, giống như đi ra hướng cửa. Ta tranh thủ đứng dậy, nắm Thiên Lang Tiên đuổi theo.

Bởi vì chỉ khi sát mặt đất mới có thể nghe được âm thanh, ta đuổi theo một đoạn liền muốn nằm rạp xuống nghe ngóng một chút, đến khi đuổi tới cửa thôn thì ta đã nằm xuống, nhưng lại không nghe được động tĩnh gì nữa.

"Mất dấu chân rồi?"

Lý Ma Tử có chút bối rối, gật đầu, bất đắc dĩ, vỗ vỗ đất trên người rồi đi về nhà.

"Tiểu ca Trương gia, ta cảm thấy động tĩnh vừa rồi là Hà lão gia tử làm ra, ngươi cảm thấy thế nào?"

Trên đường trở về, Lý Ma Tử nhỏ giọng hỏi, ta phát hiện tiểu tử này từ sau lần trước bị trọng thương đầu óc đột nhiên thông minh hơn rất nhiều.

"Hẳn là hắn."

Ta gật đầu nói, ban ngày ta cảm thấy thi thể Hà lão gia tử không nằm lại trong mộ, thông qua động tĩnh vừa rồi càng xác định suy nghĩ này.

Hơn nữa quỷ hồn bình thường căn bản không thể hành tẩu dưới đất, rất có thể hắn đã chết đầy xác chết!

Trở lại phòng, ta ngồi xổm xuống chuẩn bị rửa sạch tro bụi trên mặt, Lý Ma Tử lại kinh hô một tiếng. Ta vội vàng quay đầu lại, phát hiện mặt hắn dại ra nhìn chằm chằm nóc phòng, ta vô thức ngẩng đầu, phát hiện âm khí vờn quanh ở nóc phòng đã biến mất.

"Đây... Đây là có chuyện gì, chẳng lẽ là lão gia tử lấy đi âm khí?"

Lý Ma Tử hồi thần hồi phục nửa ngày, có chút buồn bực hỏi, ta cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng âm khí biến mất cũng không phải chuyện xấu.

Xảy ra chuyện này ta cũng không còn tâm trạng nào mà đi ngủ, dứt khoát đánh một cái giường xuống đất, cùng Lý Ma Tử nằm rạp trên mặt đất đợi, đợi đến lúc trời sắp sáng mới đột nhiên truyền đến những tiếng vang rất nhỏ, ta ngồi bật dậy, liếc mắt ra hiệu cho Lý Ma Tử một cái.

Hắn sửng sốt một chút liền hiểu ý tứ của ta, nằm rạp trên mặt đất nghe lên, sau đó duỗi ngón tay chỉ xuống đất.

Ta lặng lẽ đi theo hướng ngón tay hắn ta chỉ, một lát sau ngón tay của Lý Ma Tử dừng lại, hắn nghe xong mới đứng dậy nói với ta: "Đi."

Ta tranh thủ thời gian dùng miết đâm ở dưới chân vẽ một vòng, tiếp theo ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên đỉnh đầu lại bắt đầu xoay tròn âm khí.

"Muốn mở nó ra hay không?" Lý Ma Tử thử hỏi một câu.

Ta muốn nói đợi đến rạng sáng rồi nói sau! Dù sao thứ vừa tới rất có thể là Hà lão gia tử, huống chi thứ Âm khí phía dưới rất mạnh, ban ngày đào được một ít.

"Cũng được, cũng xem dáng vẻ này mỗi ngày đều đến một lần như vậy, cũng không cần lo lắng nó phải chạy."

Lý Ma Tử gật đầu tán thành, sau đó chúng ta nhân lúc trời chưa sáng, tranh thủ thời gian mà ngủ một giấc.

Chẳng biết đã ngủ bao lâu, chúng ta bị Hà Khuê đánh thức, hắn xoa xoa tay, sắc mặt cổ quái nói: "Trương đại sư, ta vừa mới đi nhà lớn, phát hiện một chuyện lạ!"

Nguyên lai Hà Khuê sau khi trở lại nông thôn liền bắt đầu dựng lều lớn, trồng một ít rau trái cây mùa ngược. Cách mỗi một đoạn thời gian hắn lại đi vào trong lều nhìn xem, chỉ là gần đây thân thể nữ nhi càng ngày càng kém nên không còn tâm tư xuống đất nữa. Ngày hôm qua ta vừa cứu nữ nhi của nàng trở về, Hà Khuê liền gấp rút cõng cái cuốc đi lều lớn nhổ cỏ, không nghĩ tới lại đến nơi đó nhìn lại, phát hiện trong lều lớn vậy mà sạch sẽ, không có một gốc cỏ dại.

Nhìn qua mỗi ngày đều có người bố trí TV giúp hắn nhổ cỏ. Trong thôn đặt cho khu lều lớn, phòng ngừa có người ăn vụng, Hà Khuê sẽ đi điều động ghi lại, muốn xem rốt cuộc là người có lòng tốt nào lén lút giúp mình.

Kết quả giám thị cảnh hiện tượng này, căn bản không ai tiến vào căn lều lớn cả!

"Tiểu ca Trương gia, xem ra thật sự là Hà lão gia tử."

Lý Ma Tử nghe Hà Khuê nói xong, nhịn không được nói một câu.

Hà Khuê thấy thế nghi hoặc hỏi ta chuyện gì xảy ra, ta liền nói chuyện tối hôm qua cho y biết một chút.

Ngày hôm qua ta còn tưởng thanh âm kia là tiếng gậy chống, hiện tại xem ra là tiếng cuốc phát ra. Đáng thương thiên hạ phụ mẫu tâm, Hà lão gia tử cho dù qua đời, vẫn còn lo lắng giúp nhi tử, Hà Khuê nghe xong thì vành mắt ửng đỏ, hỏi ta kế tiếp phải làm sao bây giờ?

"Lão gia tử hẳn là xác chết giả chết, nếu không thi thể sẽ không tự động đi lại. Bất quá hắn khẳng định đối với các ngươi không có ác ý, về phần âm khí tổn thương hài tử, hẳn là có liên quan đến cái cuốc lão gia tử sử dụng."

Ta đã thử phân tích, bởi vì sau khi lão gia tử đem cái cuốc lấy đi, luồng âm khí đó liền biến mất. Đợi hắn đem cái cuốc trở về, âm khí lại trở về, về phần cái cuốc kia vì sao lại có âm khí mạnh như vậy, chỉ sợ đào nó lên mới biết được.

Hà Khuê nghe xong do dự hồi lâu, hỏi ta có thể giải quyết chuyện này không tổn hại đến tiền đề của lão gia tử hay không.

Trên thực tế ngay từ đầu hắn đã đặc biệt để ý tới phụ thân, nhìn ra được hắn thật sự là một đứa nhỏ hiếu thuận. Ta gật đầu nói với hắn nếu lão gia tử không có ác ý, hẳn là có thể được trấn an, để hắn yên tâm. Hà Khuê nghe xong sắc mặt mới khá hơn, hỏi ta có muốn mở mặt đất hay không.

"Đào đi, thừa dịp bây giờ ánh mặt trời sung túc, đào lên sẽ dễ dàng hơn một chút!"

Ta thuận tay đóng cửa sổ lại, dán linh phù lên mặt đất, rồi mới ra hiệu Hà Khuê động thủ.

Lý Ma Tử rất tự giác cầm lấy một cái xẻng, cùng đào với Hà Khuê, nhưng tiến độ rất chậm. Bởi vì tòa nhà này quá già rồi, có thể là do lúc trước Hà lão gia tử xây nhà làm nền nên có đặt rất nhiều gạch vỡ đầu dưới mặt đất.

Thừa dịp bọn hắn đào hố, ta để lão bà Hà Khuê dày thêm một cái sọt cỏ cây, mỗi khi bọn hắn đào sâu xuống một chút, ta sẽ rải một tầng tro bụi vào bên trong, như vậy bọn hắn cũng sẽ không quá cố sức.

Theo bọn họ đào càng ngày càng sâu, đào lên cũng không phải đầu gạch, mà là bùn đất màu đen.

Ta ngồi xổm xổm bên cạnh bóp một dúm lông để lên chóp mũi ngửi, phát hiện trên đó có một mùi của lạnh sắt rất nặng!

Xem ra cái cuốc kia ở phía dưới, Hà Khuê cùng Lý Ma Tử đầu mệt mỏi đầy mồ hôi, ta sợ bọn họ bị âm khí xông đến, liền gọi bọn họ lên, tự mình đi đào lấy. Ban đầu còn chưa phát giác phí sức nhiều, nhưng đào đến lúc thứ ba liền cảm giác có một cỗ lực hút, căn bản là không nhấc nổi, rõ ràng là vật dưới mặt đất đã bắt đầu phát lực.

"Manh, rải tro lên người ta!"

Ta hét lớn một tiếng, sau đó nhanh chóng đọc một đoạn 《 Đạo Đức Kinh 》, cùng lúc đó Lý Ma Tử quăng nửa sọt còn lại một đống tro bụi. Ta tuy bị sặc muốn chết, nhưng thân thể lại trở nên nhẹ nhàng.

Nhân cơ hội này, ta nhanh chóng đào bới vài cái, xẻng đột nhiên phát ra một tiếng vang giòn. Ta cẩn thận nhìn lại, phát hiện trong đất có một khối sắc. Ta tranh thủ thời gian đào một hồi, cuối cùng cũng đào được toàn bộ này ra.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, đây là một cái cuốc rỉ sét, trên cuốc có ấn tích một bãi màu đen, xem ra đã từng có máu tươi rải lên trên.

Ta bảo Lý Ma Tử đem cuốc ném vào trong sân, ngước mắt lên nhìn âm khí trên đỉnh đầu tản đi, ta tranh thủ rèn sắt trong phòng làm một ít thay đổi đối với vật nhỏ trên phong thuỷ, rất nhanh âm khí trong phòng hoàn toàn biến mất, thậm chí còn có thêm mấy phần thịnh khí.

Hà Khuê nghe nói sau khi âm khí tiêu tán, bèn chuẩn bị lấp kín hố lại, ta cản hắn lại, vừa cười vừa nói: "Tối nay lão gia tử chắc sẽ còn tới lấy cuốc."

"Ta hiểu rồi." Hắn gật gật đầu, vành mắt càng đỏ hơn.

Ta vỗ vỗ bả vai của hắn, sau đó gọi hắn vào trong sân, hỏi hắn có thấy cái cuốc này hay không?

Nếu như có một ngày nào thứ sáu trăm hai mươi sáu...

Lúc mới đầu Hà Khuê lắc đầu, khi nhìn thấy vết máu trên cuốc mở to hai mắt thì không thể tưởng tượng nổi, cuối cùng nước mắt lão chảy dài nói: "Ta biết rồi."

Thì ra cái cuốc này là Hà lão gia tử lúc còn sống dùng, mà vết máu trên cuốc cũng là của bản thân lão gia tử.

Hà Khuê nói khi còn bé có một lần phụ thân xuống đất làm việc, một người buôn lậu đi ngang qua nhà hắn, thấy được hắn đang nấu thủy tinh châu, liền muốn bắt hắn đi bán.

Đúng lúc phụ thân trở lại, nhìn thấy nhân buôn lúc ấy liền nổi giận, điên cuồng dùng cuốc hướng trên đầu người buôn đánh nhau.

Dưới sự dây dưa, Hà lão gia tử thất thủ đánh chết kẻ buôn người, chính mình cũng đang bị thương trong lúc đánh nhau, máu tươi rải lên trên cuốc.

"Lúc ấy nhà ta còn chưa xây nhà này, phụ thân liền chôn cái cuốc xuống phía dưới! Thời đại đó hoang vắng cảnh giới cũng không quản, huống chi người chết là buôn người, cho nên phụ thân đã tránh được pháp luật trừng phạt."

Hà Khuê nói xong lệ rơi đầy mặt, y si ngốc hỏi ta là không phải vì phụ thân giết người, cho nên sau khi chết mới không được an bình.

"Phàm là đều có nhân quả, nhưng bất luận thế nào thì lão gia tử cũng đã đi rồi, không nên chịu sự dằn vặt nữa."

Ta an ủi Hà Khuê một câu, sau đó trước mặt hắn đặt bom lên mặt cuốc, một mồi lửa đốt không còn một mảnh.

Cái bám vào trên cái cuốc căn bản không phải là Hà lão gia tử, chỉ là ác niệm Hà lão gia tử lưu lại lúc giết người, cho nên ta cũng không có gì mềm tay cả.

Thi thể lão gia tử bị cái cuốc ảnh hưởng, cho nên mới tìm vợ, bây giờ cái cuốc đã bị thiêu hủy, chắc hẳn sau này nàng cũng có thể an ổn ngủ rồi.

"Trương gia tiểu ca, ngươi đem cuốc đốt đi, lão gia tử còn có thể tới sao?" Lý Ma Tử đột nhiên phản ứng lại, vỗ đùi ảo não hỏi.

Ta cười gật gật đầu, sau đó kiềm chế tính tình giải thích: "Nếu như Hà lão gia tử chỉ là hồn phách bị ảnh hưởng, cuốc kia bị thiêu hủy hắn sẽ không đến, nhưng lần này thi thể lão gia tử đều bị ảnh hưởng, đã hình thành xác chết giả, cho nên có âm vật gì thì hắn sẽ trở lại."

Hà Khuê biết buổi tối phụ thân trở về, sớm mua rất nhiều cống phẩm, trời tối liền đặt bên cạnh hố nhỏ, còn cắm ba cây hương cùng hai cây nến trắng.

Chờ đến nửa đêm, trong hố nhỏ đột nhiên truyền đến tiếng bước đi, Hà Khuê đứng dậy định chui vào bên trong.

Lý Ma Tử vội vàng ngắt lấy hắn, hỏi ta nên làm gì bây giờ? Hắn sợ lão gia tử phát hiện cuốc sẽ không còn tức giận nữa.

Ta nhìn bộ dáng hắn vẽ một cái mạ mạ, tiếp theo lấy ra hàng lông mày dựng đứng chuẩn bị. Cũng không lâu lắm trong hố xuất hiện một bóng người màu đen, bóng người kia khom lưng không ngừng quay đầu nhìn lại, hiển nhiên là đang tìm cái cuốc.

Một lát sau hắn mới chậm rãi xoay người tựa hồ muốn rời đi, ta nào để cho hắn đi, lúc này dùng a Miểu Thứ cách không đâm về phía hắn một cái.

"A..."

Bóng người chợt xoay người, phát ra một tiếng kêu kỳ quái, hai tay hung tợn chộp lấy ta, ta vội vàng nhảy sang một bên, cố ý muốn kéo hắn lên.

Trên mặt lão gia tử không có chút huyết sắc, hai mắt lại đỏ tươi dị thường, lão hung ác nhìn chằm chằm vào ta, nhưng nửa ngày đều không có động tĩnh.

Ta còn đang lo lắng, nếu hắn không nhảy lên nói, khó mà bắt được hắn!

Để kích thích hắn, ta mạo hiểm tiến lên đâm vào trên người hắn một cái, lần này lão gia tử triệt để nổi giận, gầm nhẹ một tiếng thân thể trực tiếp nhảy lên, nặng nề rơi vào trong phòng, tiếp theo giống như điên rồi muốn bắt ta lại.

"Manh, chút nến!"

Ta hướng về phía Lý mặt rống lên một tiếng, đồng thời dùng hàng lông mày vểnh không ngừng khiêu chiến với lão gia tử, hắn không ngừng trảo về phía ta, mỗi lần ra tay đều mang đến một cỗ âm phong, cũng may hắn động tác cứng ngắc, thủy chung không thể đánh tới ta.

Lý Ma Tử nhanh chóng thắp nến và hương, lay sáng theo ánh nến, lần đầu thấy rõ Hà lão gia tử, trên người lão mặc áo liệm màu đen, phía sau lưng nhô lên cao, móng tay dài khoảng năm sáucm.

Hà Khuê thấy rõ cha mình sau lưng mình, nước mắt chảy rào rào xông tới, ta nghĩ đã không kịp ngăn cản.

"Khanh khách."

Lão gia tử âm trầm cười cười, bóp mạnh cổ Hà Khuê, sau đó nhấc ông ta lên.

"Cha, con là con trai của người, con là Tiểu Khuê nha... Khục khục..."

Hà Khuê vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, ngay sau đó sắc mặt liền trở nên đỏ bừng. Ta thầm nghĩ một tiếng không xong, xông lên dùng hết toàn lực chọc vào cánh tay của gia tử. Hai tay hắn như điện chớp thu trở về, Lý Ma Tử thừa cơ cứu Hà Khuê.

"Trương đại sư, đừng làm hại cha ta."

Hà Khuê thở hổn hển hét lên một câu với ta, Lý Ma Tử thở phì phò quát: "Ngươi bị ngốc rồi à? Thứ này đã không phải phụ thân ngươi nữa rồi, hiểu chưa?"

Vốn lão gia tử đã chuyển hướng sang phía ta chuẩn bị ra tay, nhưng khi nghe đoạn đối thoại giữa Lý Ma Tử và Hà Khuê, ánh mắt hung ác đột nhiên tối sầm lại, sắc mặt mờ mịt nhìn về phía Hà Khuê.

Không nghĩ tới lão gia tử mẫn cảm với thanh âm nhi tử như vậy, ta vội vàng ý bảo Hà Khuê nói tiếp.

Hà Khuê tránh thoát Lý mặt rỗ, chỉ vào cung phẩm trên mặt đất hướng lão gia tử nói: "Cha, con đã chuẩn bị món ăn thích ăn nhất cho người, còn chuẩn bị chút tiền hương hỏa cho người. Cha đừng ở đây không nỡ ăn, muốn mua gì thì mua cái đó."

"Ùng ục."

Lão gia tử đờ đẫn nghe Hà Khuê nói, lại nhìn những cung phẩm kia một chút, lệ khí trên mặt vậy mà như kỳ tích tản ra rất nhiều. Nhìn đến đây, ta thở phào nhẹ nhõm, móc ra lông mi cong của mình nhắm ngay yết hầu của hắn đâm tới.

"Phốc phốc!"

Theo một trận tiếng xé gió, một cỗ sương mù màu đen từ yết hầu lão gia tử trào ra, toàn bộ thân thể hắn phảng phất như bóng da xì hơi nhẹ nhàng ngã trên mặt đất, móng tay thật dài trên ngón tay cũng trong nháy mắt rút ngắn.

Hà Khuê biết cha mình lần này thật sự rời đi, quỳ trên mặt đất gào khóc. Vợ lão cũng từ phòng ngoài vọt vào, không ngừng dập đầu với thi thể chồng chồng mình.

Một lát sau ta thấy bọn họ khóc không sai biệt lắm, liền kéo bọn họ lên, sau đó đào luôn một phần mộ cho lão gia tử.

Lão gia tử sở dĩ lừa gạt thi thể, mức độ rất lớn là bởi vì phần mộ chọn ra có vấn đề, lần này ta lại chọn cho hắn một nơi phong thủy chờ đợi làm một nghĩa trang, làm như vậy là để bảo đảm thi thể lão gia tử không tiếp tục bị tra tấn.

Làm ta cảm thấy vui mừng chính là, sau sự kiện lần này vợ chồng

Hà Khuê tựa như thay đổi thành một người khác, mỗi ngày Tết đều sẽ ôm con gái đến trước mộ lão gia mà thắp hương, nói chút ít chuyện nhỏ, Hà Khuê lão bà cũng không ghét bỏ vị công công này nữa, mà là chảy nước mắt khen ngợi bản thân thật tốt.

Đúng vậy!

Bụng đói khi còn sống sôi réo, chỉ vì đem trứng gà ngon nhất để lại cho nhi tử.

Sống khi chết đã ngã xuống gió tuyết, chỉ vì muốn thăm con một chút.

Ngay cả sau khi chết cũng muốn chui ra khỏi phần mộ, đi nhổ cỏ cho con trai, như vậy công công tìm ở đâu ra vậy?

Chỉ tiếc con muốn nuôi mà thân không có ở đây, bi ai lớn nhất của nhân thế giới chỉ có vậy.

Nếu có một ngày, ngươi phát hiện ra cha mẹ mình không đi nổi nữa rồi.

Nếu có một ngày, ngươi phát hiện cha mẹ ăn không hết cơm.

Nếu có một ngày, ngươi phát hiện ra phụ mẫu bỗng nhiên đề nghị ngươi về nhà thăm thú một chút.

Xin vứt bỏ tất cả trong tay, cùng phụ mẫu đi xem phim cuối cùng, ăn một bàn cơm cuối cùng, dắt tay bọn họ đi một đoạn đường cuối cùng, giống như khi còn bé họ nắm con.

Bởi vì ngươi là người ở trong năm tháng cuối cùng của bọn họ, ưu thế mỹ lệ nhất.

Con chó thứ sáu trăm hai bảy kỳ quái cất tiếng kêu.

Thông qua lần buôn bán này, ta lần nữa cảm nhận được sự gian khổ của cha mẹ, không tự chủ được liên tưởng đến cha mẹ Doãn Tân Nguyệt, bọn họ còn chưa từ trong bóng tối tám trăm dặm của con Giao kia đi ra.

Lúc rời khỏi Hà Khuê gia, hắn lấy năm ngàn đồng cho ta mượn, bất quá ta không cần, dù sao ta cũng không thiếu chút tiền ấy, mà trong nhà hắn lại hết sức khó khăn.

Được rồi, coi như kết làm thiện duyên đi!

Lý Ma Tử tuy cũng để ý tới loại chuyện giúp người làm niềm vui này, nhưng bởi vì không kiếm được tiền, cho nên sau khi về nhà ba ngày hai đầu liền rủ ta ra ngoài tìm việc làm ăn.

"Âm vật chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, ngươi vội làm gì?"

Ta không tức giận nói, nhưng Lý Ma Tử căn bản nghe không lọt tai, theo con đường tìm kiếm âm vật cần cù không biết mệt, ta cũng mặc kệ hắn.

Trong nháy mắt đã tới năm một, hai tháng này Lý Ma Tử liên tục tìm kiếm vài đơn hàng, ta cũng không thể lay chuyển được hắn, liền đi theo hắn, kết quả đều là những thứ đồ chơi nhỏ không lọt vào mắt hắn, hoặc là chuyện ma quái tầm thường.

Mấy lần trở xuống không kiếm được tiền nào không nói, còn làm cho sức cùng lực kiệt, Lý Ma Tử rốt cục chấp nhận số mệnh, không phải cả ngày hà hô bức ta ra ngoài nữa. Cuối cùng ta cũng bình tĩnh trở lại, không có việc gì liền trốn trong phòng vẽ linh phù hoặc luyện tập chú ngữ.

Trước đó vài ngày nam tử sầu báo cho ta nghe máy truyền tin, hắn nói mình đã rời khỏi Long Vương thôn, bảo ta không nên lo lắng, đồng thời nói cho ta biết ngày đó đại hội giao dịch có khả năng gặp được người của Long Tuyền sơn trang, để ta rảnh rỗi luyện tập bản lĩnh nhiều hơn.

Hắn chỉ nói chữ chưa nhắc tới chuyện của nhạc phụ mình, ta cũng triệt để giấu chuyện này xuống đáy lòng, dựa theo hắn nói mà chuẩn bị.

Nhưng lời châm ngôn rất hay, ngươi không gây chuyện, chuyện sẽ chủ động tìm ngươi.

Lý Ma Tử an tâm vài ngày, đã có khổ chủ tới cửa rồi, hơn nữa nghề làm khổ chủ lần này có chút đặc thù, là một lão đại gia bán đậu hũ, hắn nói mình tên là Trần đậu hũ.

Xế chiều hôm đó ta đang lau một bình hoa do quan đại sáng sủa chế tạo, Trần đại gia bán đậu phụ gánh liền vào tiệm, ta còn tưởng rằng hắn muốn đẩy cửa hàng đậu phụ cho ta, liền chuẩn bị ra ngoài đánh người. Ai ngờ hắn ném trọng trách xuống đất, ngây thơ nói với ta: "Tiểu huynh đệ, Trương Đại Tiên trong tiệm có đó không?"

Ta nghe xong một hồi không biết nói gì, trong lòng thầm nhủ là ai truyền mù cho mình, làm sao liền thành Tiên. Hơn nữa ta cũng không chịu nổi một lão đại năm sáu chục tuổi gọi mình là tiểu huynh đệ, vội vàng nghênh đón nói ta chính là Trương Cửu Lân, sau đó hỏi hắn có chuyện gì.

Có thể là cảm thấy ta còn quá trẻ đi? Trần đại gia kinh ngạc nhìn ta một cái, sau đó mới kể lại.

Trần đại gia vốn tên là Trần giải phóng, bởi vì bán đậu hũ cả đời cho nên được người ta gọi là đậu phụ Trần, thời gian lâu hơn hắn cũng dần dần tự xưng là đậu hũ Trần. Mà lần này hắn tới tìm ta, là bởi vì hắn cảm thấy có thứ bẩn đi theo mình.

Bất quá lúc nói chuyện trên mặt hắn không có chút sợ hãi nào, không giống như là kinh sợ với đồ vật dơ bẩn, ta không khỏi tò mò, ra hiệu hắn nói kỹ càng.

"Kỳ thật cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là mỗi lần ta ra ngoài bán đậu hũ, lúc đi ngang qua một thôn thì chó trong nhà đều sủa không ngừng! Ban đầu mọi người đều cảm thấy việc này rất hay, về sau mới phát hiện chỉ cần ta tới gần thôn làng một chút là được!, Toàn bộ chó trong thôn đều điên cuồng kêu lên. Hơn nữa tiếng kêu cũng không phải là bình thường, tiếng kêu thảm thiết hơn tiếng trước. Sau đó người trong thôn bắt đầu truyền cho ta thân thể không sạch sẽ, thậm chí có người nói ta là quỷ, hiện tại cũng không cho ta vào thôn kia nữa..."

Trần đại gia thở dài, tỏ vẻ mình lớn tuổi như vậy đã không sợ thứ gì dơ dáy bẩn thỉu, hơn nữa chưa chắc lão đã phải tới thôn kia bán đậu hũ, trong lòng cảm thấy không thoải mái, cảm thấy có chút vướng víu khó giữ được. Cho nên lão ta chỉ muốn biết rõ chuyện này, vừa hay lúc trò chuyện với người khác nghe được tên tuổi của ta, mới tới thử xem.

"Nhà ngươi từng nuôi chó chưa? Lúc đi ngang qua thôn khác thì đã như thế nào đây." Ta nghe xong, hứng trí bừng bừng hỏi thăm.

Nếu chỉ là lúc đi ngang qua cái thôn kia chó mới gọi, rất có thể là cái thôn kia có vấn đề.

Trần đại gia lắc đầu tỏ vẻ mình chưa từng nuôi chó, ông ta nói bản thân yêu thích yên tĩnh, chịu không nổi cả ngày chó sủa. Nhưng ông ta rất chắc chắn, khi mình tới thôn khác bán đậu hũ thì không có vấn đề gì, chỉ có lúc đến thôn Tiểu Lưu thì chó ở đó mới có thể gào thét điên cuồng.

"Nếu đúng như vậy, vấn đề hẳn không phải xuất phát từ trên người ngươi..."

Ta an ủi Trần đại gia một câu, sau đó đóng cửa hàng lại đến nhà hắn xem xét.

Nhà Trần đại gia là một tòa tiểu viện, chất đống rất nhiều lỗ châu mai, còn buộc một con lừa. Ông ta nói với ta, nếu như gặp phải trời mưa gió không dễ đi, thì ông ta liền đuổi xe lừa ra ngoài bán đậu hũ.

Ta gật đầu, cẩn thận đánh giá tiểu viện, cũng không có phát hiện điều gì dị thường, thậm chí bởi vì có con lừa, còn khiến tiểu viện thêm một tia sinh khí.

Trong tiểu viện tổng cộng có ba gian phòng, một gian là phòng ngủ của Trần đại gia, một gian là phòng bếp, còn có một gian chuyên môn dùng để sản xuất đậu hũ, bên trong có một điện vặt và mấy bao đậu tương.

Nhìn kỹ lại, ta liền nói với Trần đại gia rằng chỗ hắn không có vấn đề gì, Trần đại gia cũng không tin, ta chỉ có thể lấy la bàn ra đi dạo một vòng, kết quả la bàn chỉ cho thấy hết thảy đều bình thường.

Thậm chí đến cuối cùng ta còn muốn hắn an tâm, còn tới nhà hàng xóm mượn một con chó về, nhưng chó con trừ lúc bắt đầu gọi một tiếng thì thành thật trở lại, điều này nói rõ nhà Trần đại gia khẳng định không có vấn đề gì.

"Vậy rốt cuộc chuyện này là thế nào đây?" Dưới ba ấn chứng của ta, Trần đại gia cuối cùng cũng tin nhà mình không có vấn đề gì, nhưng vẫn cau mày hỏi.

Lão nhân rất thích rối rắm một chuyện, có thể nhìn ra được nếu không giải quyết vấn đề này, Trần đại gia chỉ sợ ngay cả ngủ cũng không yên.

Dù sao gần đây cũng không có chuyện gì khẩn cấp, ta nghĩ nghĩ một chút liền đề nghị để Trần đại gia dẫn ta đến tiểu Lưu thôn giẫm một chút!

Trần đại gia nghe xong thì rất vui vẻ, lúc này mặc lên xe lừa, mang theo hai miếng đậu hũ rồi lên đường, ta ngồi trên xe lừa ngắm nhìn ánh mặt trời chiều, trong lúc nhất thời cảm thấy bản thân như trở lại thời cổ đại, tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Khoảng chừng nửa giờ sau, Trần đại gia quay đầu nói với ta: "Trương Đại Tiên, đi về phía trước nữa chính là thôn Tiểu Lưu, ngươi cứ nghe tiếng chó là được."

Ta gật gật đầu, vểnh tai lên nghe, đồng thời nhìn về phía trước, phát hiện thôn cách chúng ta còn rất xa, một hộ gia đình gần nhất cũng ở ngoài năm sáu trăm mét. Cho nên ta cảm giác Trần đại gia có chút giống rắn giương cung, khoảng cách xa như vậy sao chó có thể nhìn thấy?

Nhưng ta không ngờ sau khi Trần đại gia nói xong lại đi về phía trước mấy chục mét, trong thôn lại đột nhiên truyền đến tiếng chó sủa ầm ĩ.

Nếu như nói tiếng chó sủa là từ từ vang lên còn chưa tính, dù sao chúng nó có thể truyền tin tức lẫn nhau, nhưng những con chó này của Lưu thôn rõ ràng là bắt đầu kêu to trong cùng một lúc!

Chương thứ sáu trăm hai mươi tám, yêu lạ đậu hũ.

Theo xe lừa tới gần thôn, những tiếng chó sủa kia cũng càng ngày càng rõ ràng.

Con chó trong thôn quả nhiên giống như Trần đại gia đã nói, tất cả đều điên cuồng gào thét, trong tiếng kêu lại xen lẫn một tia hoảng sợ, giống như có chuyện lớn gì sắp phát sinh.

Ta không khỏi nhíu mày, hỏi Trần đại gia cẩu là bắt đầu gọi từ khi nào vậy? Dù sao hắn bán đậu hũ nhiều năm như vậy, không thể nào đến bây giờ mới phát hiện, Trần đại gia suy nghĩ một chút mới chậm rãi nói: "Cụ thể lúc nào thì ta nhớ không rõ, nhưng chắc chắn là năm trước mới bắt đầu như vậy."

Xem ra hai năm nay trong thôn đã vào trong loại địa phương nào đó, hoặc là trong thôn đã làm cái gì để thay đổi phong thuỷ, nếu không chó con cũng sẽ không kêu vui như vậy. Chó là động vật thông linh, chúng nó cảm nhận được sự tồn tại của âm linh liền sẽ kêu không ngừng, cho nên rất nhiều người nông thôn đều biết nuôi chó con, không chỉ để đề phòng giặc càng là để phòng âm linh nhập gia.

Ta không dám tưởng tượng làm cho nhiều như vậy chó con đồng thời sợ hãi rốt cuộc là cái gì, nhưng khẳng định là một đại gia hỏa! Trực giác nói cho ta biết chuyện này không có vài cọc kinh doanh trước dễ giải quyết, liền gọi Lý Ma Tử đưa Thánh Mẫu Trượng cùng Âm Dương tán tới cho ta.

Trần đại gia thấy ta cẩn thận như vậy, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, trầm giọng hỏi ta có phải cảm thấy điều gì không.

"Tên chó này thật hung ác."

Ta cau mày nói một câu, sau đó từ trên xe lừa đứng lên đánh giá thôn Tiểu Lưu, giờ phút này chính là hoàng hôn, là thời khắc âm dương luân chuyển trong một ngày; cho nên trong thôn nếu có đồ bẩn, trong không khí nhất định sẽ có dấu vết để lại, cho dù nó ẩn tàng tốt hơn nữa, ta cũng có thể thông qua khí lưu cảm nhận được dị thường.

Thế nhưng mãi cho đến khi xe lừa đi tới đầu thôn, ta vẫn không nhìn ra cái gì, thậm chí cảm giác thôn này còn muốn an bình hơn so với những nơi khác một chút, đi tới nơi này mới có một cảm giác kiên định khó tả.

Có thể là phòng ngừa khách kéo xe đến phá hư con đường, cửa thôn Tiểu Lưu thôn chất lên hai đôn đá cỡ lớn, khe hở ở giữa chỉ có thể cho xe nhỏ đi qua. Trần đại gia lo lắng xe lừa dừng lại nên ra ngoài trước, ta cũng đi theo, chạy về phía sau giúp hắn đẩy xe lên.

Chờ sau khi đi qua ụ đá ta mới định lên xe, lại phát hiện xung quanh đã có không ít người vây quanh, nhìn chúng ta chỉ trỏ, nhưng trên mặt đại đa số người không có ác ý, chỉ lộ vẻ có chút lo lắng. Lúc này trong đám người đi ra một người trung niên, hắn đi tới trước xe lừa đưa cho Trần đại gia một làn khói, sau đó mới nhăn mặt nói: "Trần lão ca, chó trong thôn kêu chó cũng không ngừng, ta xem ngươi vẫn là..."

"Lão Lưu, lần này ta tới không phải để bán đậu hũ, mà là đến để hỗ trợ đấy."

Người này rõ ràng muốn đuổi chúng ta rời đi, Trần đại gia lại không tức giận, hít một hơi thuốc rồi nghiêm túc nói.

Lão Lưu nghe xong sửng sốt, lại nhìn túi vải vàng trên lưng ta, ánh mắt hiện lên vẻ bối rối, không quá tự nhiên mà hỏi: "Lão ca, ngươi nói vậy là sao?"

"Trần đại gia cho rằng là trong nhà mình có vấn đề, cho nên tới tìm ta hỗ trợ, nhưng ta đến nhà của hắn cẩn thận kiểm tra, không có chỗ nào không thích hợp. Cho nên ta đoán có thể trong thôn xảy ra vấn đề, liền tới đây nhìn xem, nếu ngươi không tin lời ta có thể rời đi." Ta thản nhiên nói.

Ánh mắt lão Lưu nhìn ta rất không lễ phép, ta cũng không khách khí.

Lão Lưu nghe xong sắc mặt biến đổi, nghiêm túc nhìn ta và Trần đại gia một cái, sau đó quay đầu hô với đám người phía sau: "Đừng vây quanh nữa, về nhà ăn cơm đi!"

Hắn nói xong những người kia liền tản đi, xem ra hắn tại trong thôn rất có uy vọng. Chờ đám người đều đi hết hắn mới cười khổ hướng ta vươn tay, chủ động lấy lòng nói: "Xin chào, ta là Lưu Đại Lực, là trưởng thôn trong thôn."

Sau đó ông ta có chút áy náy nói thật với chúng ta, hóa ra ông ta cũng biết vấn đề không phải là xuất hiện trên người Trần đại gia, bởi vì mặc dù Trần đại gia không bán đậu hũ trong thôn, chỉ có người trong thôn ăn đậu hũ, chó thì sẽ sủa điên cuồng, chỉ là động tĩnh không lớn như vậy mà thôi.

Lưu Đại Lực làm trưởng thôn khẳng định phải cân nhắc vấn đề tâm lý của thôn dân, cho nên chỉ có thể căng da đầu đẩy trách nhiệm lên trên đầu Trần đại gia. Gần đây gã cũng từng vụng trộm tìm một ít Phong Thủy tiên sinh., Nhưng những người kia tới hoặc là sự khoa tay múa chân của rồng bay phượng múa, kết quả căn bản không thể dùng được; hoặc là ngồi trong thôn quan sát một phen, sắc mặt đại biến vỗ mông rời đi, hoặc là chuẩn bị tiếp nhận, nhưng yêu cầu Lưu Đại Lực trả tương đối nhiều tiền tài.

Mà bản thân Lưu Đại Lực vốn đã giấu thôn dân, lại không thể triệu tập góp vốn liếng, cuối cùng cũng không thể đòi hỏi...

Nói xong hắn thở dài, kéo cánh tay của ta nói: "Vị tiểu sư phụ này, nếu không phải ngươi tới, ta đã muốn cấm mọi người sau này không được ăn đậu hũ! Thỉnh ngươi nhất định phải giúp đỡ các cô nương."

"Hừ!" Ta còn chưa nói gì, Trần đại gia đã hừ lạnh một tiếng, quay đầu xe lừa rồi muốn rời khỏi.

Xem ra gã vẫn canh cánh chuyện Lưu Đại Lực chịu tội thay, hai người chúng ta khẩn trương ngăn cản gã, không ngờ lão nhân này lại rất bướng bỉnh, nhất quyết muốn rời đi. Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể nói với gã: "Trần đại gia gia, đồ đạc lần này huyên náo có liên quan tới đậu phụ, khuya hôm nay nhất định phải dùng tới đậu phụ của ngài, ta xem hay là ngài đừng đi... "

"Lão hán đem đậu hũ lưu lại là được, Trương đại tiên ngươi hảo hảo nhìn xem, cũng đừng để vật kia lại gây họa hại người."

Trần đại gia nói xong lại trừng mắt nhìn Lưu Đại Lực lần nữa, thậm chí ngay cả xe lừa cũng không được tức giận phì phò rời đi. Ta giang tay ra, có chút lúng túng nhìn Lưu Đại Lực, y cũng bất đắc dĩ cười cười, nói Trần đậu hũ chỗ nào cũng tốt, chỉ là tính khí quá bướng bỉnh.

Trải qua khúc nhạc đệm nhỏ này, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, ta và Lưu Đại Lực chạy tới bên cạnh đống củi lửa sau nhà hắn, hắn nhiệt tình mời ta về nhà ăn cơm tối, dù sao ta còn phải chờ Lý Ma Tử tới đưa đồ, liền đồng ý.

Vừa vặn Lưu Đại Gia cũng có một con chó, vừa vào viện, ta liền nhìn thấy bốn móng vuốt nó nằm trên mặt đất, toàn bộ thân thể co quắp ở một chỗ, chỉ còn lại có cái đầu đang không ngừng gào thét, thờ ơ với người xa lạ xông vào sân như ta.

Ta cau mày đi lên trước, muốn nhìn xem nó đang nhìn về phương hướng nào, dùng cái này để phán đoán xem đồ vật ấy ở vị trí nào. Không ngờ vừa tới gần nó một chút, chó con đã mạnh mẽ lao tới, may mà cẩu tử nhà nó cũng đủ bền chắc, bằng không ta nhất định trúng chiêu!

Con chó nhỏ thấy ta dừng bước, cũng không quản ta nữa, tiếp tục nằm trên mặt đất, hơn nữa còn thay đổi phương hướng. Ta liên tục thử mấy lần phát hiện tư thế của nó sau khi rơi xuống đất không giống nhau, xem ra biện pháp của ta mất linh rồi.

Ta nghĩ nghĩ một chút chỉ có thể chờ buổi tối nói, nếu vật nọ đối với đậu phụ cảm thấy hứng thú như vậy, ta cũng không tin nó không xuất hiện.

Trong nhà Lưu Đại Lực có một cô bé đáng yêu, nàng này khoảng chừng bốn năm tuổi, hắn nói cháu gái của mình, trước mắt đang học ở trong thôn. Sau khi ăn xong cô bé ngoan ngoãn ngồi bên cạnh làm bài tập, gặp chuyện không hay liền cho Lưu Đại Lực dạy nàng, mà ta lại rất ưa thích trẻ con cho nên chủ động tới chơi với nàng ta.

Chờ cô bé thu nghiệp xong thì lão bà ôm nàng vào buồng ngủ, ta ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện đã quá tối rồi, lúc này mới nhớ ra Lý mặt rỗ còn chưa tới, tranh thủ thời gian lấy ra điện thoại điện thoại đưa thư cho lão, nhưng mãi chưa đánh thông suốt.

Ta còn chưa khỏi nhíu mày, lấy từ trong túi ra hàng mày rậm liền chạy ra ngoài, Lưu Đại Lực vội vàng đuổi theo hỏi ta có chuyện gì vậy?

"Lưu thúc, thúc đợi ở trong phòng. Ta đi đón một bằng hữu."

Nói tới ta cũng không quay đầu lại chạy về cửa thôn, dọc theo đường đi tiếng chó sủa bên tai không ngừng, ta mới ý thức được tình huống có thể còn nghiêm trọng hơn so với ta tưởng tượng. Bởi vì đám chó này đã điên cuồng kêu gào hơn hai giờ, đến bây giờ sớm đã không còn sức lực, là cái gì để cho chúng nó liều mạng mà gầm rú?

Sau khi chạy ra cửa thôn ta mới nhớ tới lúc đưa điện thoại cho Như Tuyết, nàng lại nói cho sau khi Ma Tử nhận được thông tin của ta lập tức lên đường, như vậy bắt đầu tính, Lý Ma Tử đã rời nhà ba giờ đồng hồ, nhưng lộ trình này tối đa chỉ một giờ!

"Lý Ma Tử, ngươi có trong thôn không? Lý Ma Tử."

Ta sửng sốt một chút, tiếp đó cổ họng rống lên, nhưng thanh âm của ta dưới tiếng chó kêu lộ ra mỏng manh như vậy, huống chi Lý Ma Tử khẳng định không ở trong thôn, hoặc là hắn khẳng định sẽ liên hệ ta. Ta cảm thấy hắn nhất định là không cẩn thận với thứ đồ vật kia, người bình thường vào thôn có lẽ không sao, nhưng trên người hắn mang theo thánh mẫu trượng cùng hai kiện đại sát khí, sẽ tự động bị thứ dơ bẩn nhìn thành địch nhân.

Nghĩ tới đây ta có chút ảo não vỗ đùi, trong đầu mơ hồ nghĩ đến một biện pháp, ta có thể niệm thần chú đánh thức Thánh Mẫu Trượng, chờ Thánh Mẫu Trượng tản mát ra kim quang đầy trời, ta cũng sẽ biết vị trí của Lý Ma Tử.

Cách không thi pháp, cần phải lãng phí pháp lực rất lớn, thế nhưng vì cứu Lý mặt rốt cục cũng chỉ còn cách này, ta hô to một hơi nhắm mắt lại chuẩn bị thi chú. Nhưng vào lúc này Lưu Đại

Lực lại tìm nắp máy liên lạc cho ta, lúc trước lúc ăn cơm chúng ta đã đổi máy móc, cho nên ta có số hiệu của hắn.

"Lưu thúc, sao vậy?" Ta cho là hắn hỏi ta đi đâu, liền thuận miệng nói mình ở cửa thôn, đồng thời con mắt không ngừng nhìn bốn phía.

Không nghĩ tới Lưu Đại Lực lại đang run rẩy nói ở đầu máy truyền tin: "Tiểu sư phụ, người mau trở về đi! Trong nhà... trong nhà có gì đó không đúng..."

Chương thứ sáu trăm hai mươi chín, Hoài Nam Vương Lưu An.

Ta nghe trong lòng hơi hồi hộp một tiếng, cắn răng chạy về nhà Lưu Đại Lực.

Lúc vào cửa không nghe thấy tiếng chó sủa, đợi đến trong sân mới phát hiện con chó kia đã chết, thân thể co quắp một chỗ, khóe miệng còn chậm rãi chảy máu ra ngoài. Không biết thế nào, ta đột nhiên cảm giác rất không tốt, vội vàng chạy vào trong phòng phát hiện Lưu Đại Lực hôn mê ngã trên mặt đất.

Tình huống khẩn cấp ta cũng không để ý được nhiều, trực tiếp múc một chén nước lạnh từ trong vại xối lên đầu hắn, thân thể Lưu Đại Lực bỗng nhiên run mạnh một cái rồi mở mắt ra, có chút mê man hỏi ta chuyện gì xảy ra.

"Trong nhà làm sao vậy?" Ta nói.

"Không có việc gì đâu, bằng hữu của ngươi đâu?" Lưu Đại Lực còn chưa chú ý tới nước trên người, có chút hoang mang nhìn về phía sau ta.

Ta sửng sốt một chút, vội vàng hỏi: "Vừa rồi ngươi không cười ta sao?"

Hắn nghe xong cũng sững sờ, tiếp theo lắc đầu nói vừa rồi hắn trở về phòng, sau đó đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, liền ngồi trên ghế nghỉ ngơi cho tới bây giờ.

"Mẹ nó, trúng kế rồi."

Ta thầm mắng một tiếng, ta cảm giác mình giống như thằng ngốc chạy tới chạy lui, nhưng nhất định phải chạy. Nếu nó đã dùng kế lừa ta từ cổng thôn về, nói rõ vừa rồi Lý Ma Tử đã ở ngay cạnh cổng thôn!

Lúc chạy ra sân, ta còn lại ánh mắt vô ý nhìn thấy xe lừa bên cạnh, kinh ngạc phát hiện con lừa kia ngã trên mặt đất, xe lừa cũng lật theo. Ta theo bản năng chạy tới, muốn nhìn một chút đậu phụ trên xe còn ở đó, lại phát hiện trên xe chỉ còn lại ngăn kéo trụi lủi, toàn bộ đậu phụ đã biến mất, ngay cả cặn cũng không còn.

"Cái này... Chẳng lẽ vật kia đã tới?"

Lưu Đại Lực từ phía sau đuổi theo, gã thấy một màn này, dưới chân mềm nhũn ngồi ở trên mặt đất, hai mắt vô thần nói.

Qua một lần nhắc nhở như vậy, hắn bỗng nhiên phản ứng lại: Con chó trong thôn đã không còn gầm rú nữa.

Ta sẽ kéo nó dậy, suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói: "Xem ra mấy viên đậu hũ này ăn hết rồi thì đi rồi, hôm nay chắc sẽ không xuất hiện đâu, Lưu thúc ngươi về phòng nghỉ ngơi trước đi."

Nói xong, ta liền vội vàng chạy về phía cửa thôn, trong lòng vô cùng uất ức, đối thủ trong lúc vô tình đã bắt Lý Ma Tử đi, còn đang nhai đậu hũ trong mắt chúng ta, thậm chí còn đánh đông đánh tây cho ta nhưng ta lại không tìm được chút manh mối nào.

Ngay khi ta vắt hết óc nghĩ biện pháp tìm cách cứu Lý Ma Tử về, hắn lại giật lấy máy truyền tin. Cảm giác đầu tiên của ta là Lý Ma Tử bị vật kia điều khiển, hắn lạnh lùng mở miệng: "Rốt cuộc ngươi là ai, muốn gì?"

"Tiểu ca Trương gia, ta là Lý Ma Tử, ngươi ở đâu?"

Ta mới vừa nói xong thanh âm của Lý Ma Tử liền truyền tới, xem ra là hắn thật. Ta vội vàng hỏi hắn thế nào, Lý Ma Tử cười hắc hắc nói hắn không có việc gì, sau đó nói hắn ở dưới ụ đá ở cổng thôn, bảo ta đi tìm hắn.

Liên lạc máy truyền tin xong thì ta nhanh chóng chạy ra cửa thôn, quả nhiên nhìn thấy Lý mặt rỗ đang cầm thánh mẫu trượng đứng dưới đống đá. Hắn nhìn thấy ta về sau bèn vội vàng chạy ra chào đón, cười ha hả nói: "Trương gia tiểu ca, ta phát tài đây."

"Ngươi bớt nói nhảm, nói cho ta biết vừa rồi đi đâu."

Thấy Lý mặt rỗ còn có tâm tư đùa giỡn với ta, ta không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn ân cần hỏi han.

Lý Ma Tử không nói gì, lấy từ trong túi ra một khối ngọc bội trắng noãn không tỳ vết cho ta, cười hỏi ta xem có thể nhìn ra ngọc được không.

Khối ngọc này hình vuông, nắm trong tay có thể cảm nhận được phía trên phát ra ấm áp, chính diện bóng loáng không gì sánh được, mặt sau lại có nhiều lỗ nhỏ giống như tổ ong.

Ta không khỏi cau mày nói: "Ngọc là một khối ngọc tốt, cũng rất ấm áp, từ màu sắc, tính chất trên đất xem hẳn là hàng của Tần Hán thời kỳ, đáng tiếc sau này có những tổ ong nhỏ này, bằng không khẳng định giá trị rất lớn."

"Không hổ là Trương gia tiểu ca, hảo nhãn lực."

Lý mặt rỗng nhịn không được giơ ngón tay cái lên, sau đó không ngừng loay hoay với khối ngọc này, khiến cho ánh mắt của ta lướt qua hai mắt, qua một lát hắn lại hỏi: "Ngươi xem khối ngọc này như cái gì?"

"Giống như đậu hũ!"

Ta vô thức nói ra, bởi vì đốm nhỏ giống như tổ ong quả thật rất giống bong bóng khí trong đậu hũ, lúc này trong đầu ta lóe lên linh quang, có chút khó tin nói: "Lẽ nào..."

"Ngươi đoán đúng."

Lý Ma Tử trực tiếp ngắt lời ta, sau đó kích động thuật lại với ta.

Hóa ra sau khi hắn vào trong thôn thì trời đã tối triệt để, chỉ muốn lấy mạng cho ta, lúc này có một lão đầu mặc gấm vóc đi hỏi hắn muốn đi đâu? Bởi vì Lý Ma Tử biết ta ở nhà trưởng thôn, cho nên không qua điện thoại mà trực tiếp hỏi trưởng thôn đi như thế nào. Không nghĩ tới lão già kia lại chủ động đưa ra đề nghị cho Lý Ma Tử dẫn đường., Lý mặt rỗ đi theo hắn, kết quả mất lão nhân cũng không dừng lại, mà lúc này xung quanh đã không còn kiến trúc, Lý mặt rỗ ý thức được có gì đó không đúng, cắn răng định liều mạng với Thánh Mẫu Trượng.

"Nhóc con đừng sợ, ta chỉ muốn kể cho cháu nghe một câu chuyện thôi."

Lão đầu gấm nhẹ nhàng vung tay lên, thánh mẫu trượng liền tự động thoát khỏi tay Lý Ma Tử, Lý Ma Tử biết mình không phải là đối thủ của lão đầu, hơn nữa lão đầu quả thực không có ý gây tổn thương cho mình, dứt khoát nhẫn nại chịu đựng.

Lão đầu nói mình sinh hoạt ở Hán triều hơn hai ngàn năm trước, lúc đó là Hoài Nam Vương, nhưng mình đối với chức vương gia không có chút hứng thú nào, mà là thích làm rất nhiều mỹ thực. Trong một lần mài đậu tương vô tình phát minh bí quyết đậu phụ Thạch Cao, chế tác ra loại đậu phụ trắng trẻo ngon miệng như đậu phụ này, trở thành người sáng lập đậu phụ mà Hoa Hạ công nhận.

Hoàng đế lúc đó biểu lộ sự phát minh của hắn, cố ý chế tạo cho hắn một khối ngọc bội giống như đậu hũ, từ đó về sau hắn mang ngọc bội bên người, chưa từng rời khỏi người. Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, sau đó triều đình ban bố Phiên Lệnh, chia đất phong của hắn thành mấy khối, tuy hắn không có lòng tham dự chính trị, nhưng cuối cùng vẫn trở thành vật hy sinh vì tranh đấu chính trị, bị khấu trừ tội danh mang tính phản.

"Lưu An, lại là Hoài Nam Vương Lưu An!"

Ta nghe thấy thân thể kích động nơi đây đều khẽ run lên, thành tựu lớn nhất trong cuộc đời Hoài Nam Lưu An chính là phát minh ra đậu hũ, mà đậu hũ cũng đại biểu cho sự theo đuổi cả đời của hắn, cho nên cũng không khó lý giải vì sao chỉ cần trong thôn có đậu hũ, hắn liền sẽ xuất hiện. Về phần chó sủa, ta nghĩ chỉ là cảm nhận được huyết mạch hoàng tộc trên người Lưu An, đã bị chấn nhiếp đến mà thôi.

Chỉ là ta rất hiếu kỳ tại sao gần đây Lưu An mới đi ra, tại sao lại muốn đem khối đậu hũ này tặng cho Lý Ma Tử, nên ý bảo Lý Ma Tử cứ tiếp tục nói.

"Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, ông lão nói xong móc ra miếng ngọc bội này ném cho ta, trước khi đi chỉ lưu lại một câu, công danh lợi lộc tùy khói, chuyển thế vẫn gật đầu như cũ!"

Lý Ma Tử nói tới đây thì mặt đầy nghi hoặc, yếu ớt hỏi: "Hai câu này của hắn có ý gì?"

"Công danh lợi lộc theo khói đi, chuyển thế vẫn là gật đầu."

Ta ngầm đọc lại lời nói của Lưu An mấy lần, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ ấm áp, ý của hắn là công danh lợi lộc cũng không quan trọng như vậy, sau khi người chết rồi tất cả đều sẽ quay lại, đây là một loại thông suốt thế nào?

Hắn thích thú, đồng thời cũng tự nguyện buông xuống vinh dự khi còn sống của mình, ta nghĩ hắn sẽ không tới nữa, hoặc là nói nếu như hắn có thể sớm ăn đậu hũ, chỉ sợ chuyện này căn bản không đến mức ầm ĩ đến bây giờ.

Ta nghĩ đến bài thơ của Lý Bạch: Chuyện xong xuôi, liền mặc áo vào, thâm tàng công và danh tiếng.

Lưu An làm được, nghỉ ngơi trong lòng đất hơn một ngàn năm sau mới thật sự làm được không buồn không vui, ta kính phục hắn!

"Nhớ hay không nhớ hắn đem ngươi đến nơi nào?" Thật lâu sau ta mới phục hồi tinh thần, nhẹ nhàng hỏi.

Lý Ma Tử nghĩ nửa ngày rồi mới gật đầu, nhưng không đợi hắn trả lời thì ta đã ngắt lời: "Đừng nói nữa, bản thân hắn cũng đã có bụi bặm rồi, tội gì chúng ta lại tới quấy rầy hắn?"

Không sai, ta vốn muốn tìm thấy Âm Linh của hắn, sau đó chiêm ngưỡng một phen, nhưng nghĩ lại, không quấy rầy bản thân chính là một loại tôn kính lớn nhất.

Từ nay về sau, mặc cho thế nhân liều mạng vì công danh lợi lộc bể đầu chảy máu thế nào, cũng sẽ không có người nghĩ đến, đậu phụ vương Lưu An chảy xuôi huyết mạch Hoàng tộc sẽ mai táng tại một địa phương gọi là tiểu Lưu thôn.

Chỉ để cho hắn ta ở tịnh thổ này, cười nhìn khói bụi trần thế đi!

(2) Bởi vì gần mùa xuân, tác giả cũng sắp Tết rồi, tạm định mỗi ngày sẽ khôi phục hai chương, mùa xuân sau khi khôi phục. Mặt khác tác giả đưa ra danh hiệu công chúng, hoan nghênh các người chú ý! Vi tín, tăng thêm... Tìm tòi: Đạo môn lão Cửu, được. Người muốn trao đổi với tác giả, đều có thể chú ý nhắn lại.)

Chương thứ sáu trăm ba mươi ba, Thành Phong Đô.

Lý Ma Tử sau khi nhận được ngọc bội đậu phụ của Lưu An thì yêu thích không buông tay, cả ngày khoe khoang với ta, lại không đề cập tới chuyện bán lấy tiền. Ta cố ý trêu chọc hắn, hỏi hắn sao không bán đi.

"Đây là một phần tinh thần, trả bao nhiêu tiền cũng không đổi, hiểu không?"

Hắn nghiêm trang nói, ta nghe xong trong lòng rất vui vẻ, chỉ sợ cả đời này chỉ có Lưu An mới có thể khiến Lý Ma Tử coi tiền như mạng, không có hứng thú chứ!

Mấy tháng tiếp theo ta đều nhàn rỗi ở nhà, còn thừa dịp Doãn Tân Nguyệt bận rộn cùng nhau trở về thăm nhạc phụ nhạc mẫu. Thân thể bọn họ đã triệt để khôi phục, cuộc sống bình thường cũng không bị ảnh hưởng.

Lúc này Doãn Tân Nguyệt mới yên tâm, nhìn ta trong ánh mắt vẫn luôn tràn ngập cảm kích.

Kỳ thật ta vẫn luôn coi nhạc phụ nhạc mẫu là cách đối xử của cha mẹ mình, để cho nàng không cần quá mức để ý, nhưng nàng luôn luôn lơ đãng, toát ra sự cảm tạ đối với ta, dần dà ta cũng đã đi theo nàng...

Sau khi Doãn Tân Nguyệt trở về từ nhà thì tiếp tục làm việc, mà ta thì lại không có việc gì làm mà nghỉ ngơi một tháng, cuối cùng thì Quỷ Tiết quanh năm suốt tháng cũng sắp đến. Không đợi ta liên hệ nam nhân mai mối, hắn đã chủ động đưa tin tức về cho ta, thông báo cho ta biết ba ngày sau đang trọng lễ.

Dù sao bệnh tình của mấy người nhạc phụ cũng đã được khống chế, ta không còn tiếp tục giấu giếm Lý Ma Tử nữa, nói với hắn tình huống một chút, sau đó bảo hắn chăm sóc cửa hàng cổ cho ta.

Lý Ma Tử lớn tiếng mắng ta không có ý nghĩa, ta cười lớn rồi máy truyền tin.

Khi đến chúc mừng lần nam đã đến rồi, để cho ta ngoài ý muốn chính là Bạch Mi thiền sư cũng ở đây, bọn họ đang ở gần chân núi một quán khách sạn. Người phụ cận nhìn thấy ta về sau khẽ gật đầu, nhìn qua khí sắc cũng không tốt lắm, xem ra đã xử lý tối thiệu của người này cùng nhạc phụ của hắn.

Ngược lại sắc mặt Bạch Mi thiền sư lại không được tốt như vậy, thỉnh thoảng ho khan hai tiếng, ta cau mày hỏi hắn.

"Trước đó vài ngày bị thi khí của một con thi vương vọt tới. Không có gì đáng ngại, khụ khụ khụ..."

Bạch Mi thiền sư xua tay tỏ vẻ mình không sao, nhưng còn chưa nói hết đã không nhịn được ho khan lên. Ta lo lắng nhìn nam nhân chăn nuôi, nam nhân lạnh nhạt nói: "Lão hòa thượng mệnh rất cứng, ho vài cái không có gì."

Tiếp theo hắn chuyển chủ đề, trầm giọng nói đã nhận được tin tức xác thực, người Long Tuyền sơn trang sẽ tham gia đại hội giao dịch Quỷ Môn quan lần này.

Sắc mặt ta không khỏi lạnh lẽo, hồi tưởng lại một lần Long Tuyền sơn trang lại một lần nữa hãm hại ta, kìm lòng không được nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nói: "Đợi lấy được nước mắt Giao nhân, nhất định ta phải khiến bọn chúng đẹp mặt!"

"Ngươi nghĩ nhiều rồi." Nam tử lo lắng nói: "Long Tuyền sơn trang lần này tới, chỉ sợ chuyên môn tìm chúng ta tính sổ."

Ta ngạc nhiên hỏi y có ý gì?

Nam nhân hưởng thụ hỏi ta còn nhớ lại những chuyện đã xảy ra ở Tam Thủy thôn.

"Nhớ, thế nào?"

Ta lập tức gật gật đầu, lúc ấy tiểu đạo đồng vì cứu chúng ta hy sinh bản thân, mà ta thẹn quá hóa giận chặt đầu tên cẩu tặc Long Tuyền sơn trang kia, sau đó bởi vì chuyện này còn bị người của Chiết Nhật lợi dụng.

"Người bị chúng ta giết chết kia, là một trong tứ đại trưởng lão của Long Tuyền sơn trang."

Nam nhân chăn ấm nói tới đây sắc mặt cũng trở nên không được tự nhiên, hắn lấy tay xoa huyệt thái dương, cẩn thận giảng cho ta.

Nguyên lai Long Tuyền sơn trang có bốn đại trưởng lão, được xưng là Phong Hổ Vân Long, mỗi người đều có phân công riêng của mình, trong đó có ba trưởng lão đều là cao thủ, chỉ có thân thủ của Hạng Nguyên trấn bị chúng ta giết chết bình thường.

Hạng Nguyên trấn là dựa vào đầu óc để kiếm ăn, hắn dùng tà trận đưa chúng ta vào tuyệt cảnh chính là minh chứng tốt nhất.

Lần trước hắn trong lúc chấp hành nhiệm vụ vô tình phát hiện ta, ỷ vào thông minh thuận tay làm vướng chân cho ta, kết quả bị nam nhân đáng thương kịp thời đuổi tới, ngược lại đem tính mạng mình quăng vào.

Sau khi chuyện này xảy ra, Long Tuyền sơn trang giận dữ! Nhưng vì nam nhân được an ủi và Bạch Mi thiền sư, còn có Giang Bắc Trương gia chấn nhiếp, bọn họ vẫn luôn luôn không ra tay với ta.

Nói tới đây, nam nhân lo lắng nhíu mày: "Long Tuyền sơn trang nếu đã to gan tham gia giao dịch hội lần này, chứng tỏ bọn họ đã chuẩn bị sẵn một âm mưu rất lớn."

"Sơ Nhất thí chủ nói không sai!"

Bạch Mi thiền sư khoanh tay trong tay phật châu, buồn bã nói: "Bị chúng ta đè ép lâu như vậy, tính ra đúng là bọn hắn muốn bạo phát."

Ta cảm thấy trong lời nói của Bạch Mi thiền sư hình như ẩn chứa thâm ý gì đó, vội vàng truy vấn.

Không ngờ nam nhân chăn trợ lại ho nhẹ một tiếng, cắt ngang Bạch Mi thiền sư, để ta tranh thủ thời gian ăn một chút gì đó. Trong lòng ta có chút buồn bực, nhưng nếu nam nhân chăn hộ muốn giấu diếm bí mật gì đó với ta, ta cũng không hỏi, dứt khoát không quản nữa.

Nam tử sai vặt sau khi ăn cơm dặn ta và Bạch Mi thiền sư nghỉ ngơi trước, một mình cõng kiếm lên đường, cũng không có nói đi làm gì.

Ta nằm trên giường một hồi, đầu đầy suy nghĩ lần này Long Tuyền sơn trang sẽ thi triển âm mưu gì?

Thành thật mà nói ta rất sợ bọn họ, bởi vì đám người này chưa từng gặp mặt giao thủ với ngươi, mà là am hiểu chơi xấu, ta cũng không có tâm tư kín kẽ như con trai thương, chỉ sợ không cẩn thận sẽ nói.

Chỉ là ta sợ hãi, trong lòng còn có chút kích động, thậm chí chờ mong, nếu như có thể nhân cơ hội này triệt để giải quyết ân oán giữa mình cùng Long Tuyền sơn trang, ngược lại sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Nghĩ như vậy, tâm ta triệt để trầm tĩnh lại, dần dần đi ngủ. Lúc chạng vạng, nam nhân an lành trở lại khách sạn, ta phát hiện trên quần áo của hắn dính đầy bụi bặm, trên quần ướt sũng, bộ dạng phong trần mệt mỏi, liền hỏi hắn đi nơi nào?

"Ta giẫm một chút." Nam tử an ủi lạnh lùng đáp, sau đó lại ngâm một thùng mỳ ăn nhanh, xem ra đã đói bụng lắm rồi.

Sau khi ăn xong, không đợi ta hỏi lại, nam nhân chăn hộ chủ động nói hiện tại thị trường giao dịch đã mở sơ bộ, dân chúng địa phương đang tiến hành chuẩn bị cho quỷ hồn, cho nên người tới không nhiều lắm. Cuối cùng hắn cảm thấy có chút may mắn nói: "Hiện tại người của Long Tuyền sơn trang còn chưa tới, chúng ta nhân cơ hội này đi vào, đỡ bị bọn chúng ám toán."

"Địa điểm giao dịch ở nơi nào?" Ta gật đầu biểu thị đồng ý với ý kiến của hắn.

Nam nhân chăn hộ lúc này mới ý thức được ta còn không biết địa chỉ, không chút suy nghĩ nói: "Tùy Diêm thành hạ quỷ môn quan."

"Tỳ Hưu Đô?"

Sau đó ta hít vào một ngụm khí lạnh, Côn Bằng từ xưa tới nay chính là quỷ thành, sau khi linh hồn của tương truyền nhân chết rồi đều sẽ đến nơi này, cũng chính là nơi mà mọi người thường nói đến Âm Tào Địa Phủ.

Rất nhiều tác phẩm văn học và trong phim chiếu điện đều có nhắc tới 《 Thị 》, hơn nữa rất nhiều sử liệu đều ghi chép rõ ràng 《 Đô Thành Quỷ Thành 》.

Cho dù sau khi xây dựng quốc gia biến Phong Đô thành Phong Đô đơn giản, nhưng nó có liên quan tới truyền thuyết về Quỷ Thành hay không, thậm chí từ từ trở thành trụ cột cho sự phát triển du lịch của Phong Đô.

Ta chuyên môn ăn cơm người chết, cho nên vô số lần nghe được lời đồn quỷ thành, trước mắt phải đi vào tìm tòi hư thực, trong lòng vừa khẩn trương lại vừa chờ mong.

Vốn dĩ ta cho rằng ngày mai các nam hội mai sẽ mang ta đi Phong Đô, dù sao hắn cũng mệt lắm rồi, ai biết được hắn chỉ nghỉ nửa giờ để cho chúng ta thu dọn đồ đạc.

Nam tử lo lắng trên đường chạy tới Phong Đô nói cho ta biết mở chợ giao dịch ở Quỷ Môn quan, cũng chính là Phong Đô ở dưới mặt đất lúc này, bởi vì cửa vào vừa hừng đông sẽ tự động đóng lại, cho nên nhất định phải vào buổi tối.

"Vậy chúng ta làm sao ra đây, sẽ không bị nhốt ở trong đó chứ?" Ta nghe xong không khỏi có chút lo lắng.

Bạch Mi mỉm cười, vuốt chòm râu nói: "Tiểu thí chủ không cần khẩn trương, ngươi có thể xem Quỷ Thành như ảo cảnh, người đi vào có thể dựa vào ý niệm của mình đọc."

Ta đây mới yên tâm, quay đầu nghĩ lại cũng thật sự có chuyện như vậy, người kinh doanh ở bên trong đều là quỷ hồn, bản thân cũng là một loại chuyện rất hư ảo.

Nam tử sai vặt mở xe chạy đại khái hai giờ liền tới huyện thành Phong Đô, nhưng không có ý dừng lại, ta hỏi hắn có phải còn chuyện khác cần làm không.

"Quỷ Môn quan còn phải đi về phía trước một đoạn nữa."

Nam nhân chăn bông thản nhiên giải thích. Hóa ra lúc trước khi thành Phong Đô tu kiến Tam hạp bị nước sông bao phủ, hiện tại thành Phong Đô được sinh ra sau khi dời đi.

Đi tiếp nửa canh giờ nữa, cuối cùng nam nhân an ủi cũng dừng xe lại.

Sau khi xuống xe, ta phát hiện bên cạnh đầy cỏ dại hoang vu, mà xung quanh cũng chỉ lác đác vài gian nhà tranh, gió thổi lung lay sắp đổ.

Một bên đường lớn có một con sông nhỏ, theo lý thuyết địa thế chung quanh tương đối bằng phẳng, nước sông hẳn là chảy rất chậm, nhưng dòng nước trong sông trước mắt lại chảy xiết, thỉnh thoảng phát ra tiếng nước lách cách.

Ta mới vừa đi về phía trước hai bước, liền cảm giác có cỗ hàn ý như Chùy Tâm từ dưới sông tản ra, thân thể theo bản năng run một cái, kinh ngạc phát hiện giữa sông vậy mà xuất hiện một vòng xoáy thật lớn.

"Chẳng lẽ đây là..."

Chứng kiến cơn lốc xoáy kia, ta đột nhiên phản ứng lại, đây có khả năng là lối vào Phong Đô!

Nam tử chăn hộ gật đầu, sau đó chỉ vào lòng sông sau khi trời sáng sẽ nhô lên, biến thành dòng sông bình thường, sau đó trời tối sẽ biến thành dạng này.

Tiếp theo ta hỏi hắn vì sao nơi này không có xe ngựa, dù sao hắn cũng đã nói có người đi vào. Vợ sầu lo nam tử ta liếc mắt một cái, nói đi thông dưới đất hơn nhiều, ai quy định chỉ có thể từ nơi này đi vào.

"Mẹ kiếp..."

Trán ta không khỏi hiện lên một trận hắc tuyến, còn tưởng rằng chỉ có một cái cửa vào này.

Tiếp theo nam nhân mang thai chúng ta theo thứ tự nhảy vào, lúc đầu ta còn lo lắng quần áo sẽ bị nước thấm ướt, kết quả vòng xoáy kia giống như hư ảo vậy, đánh vào trên người cũng không có cảm giác gì.

Không biết qua bao lâu, cơn sóng vòng xoáy mãnh liệt đột nhiên biến mất, trước mắt chợt tối đen. Ta biết mình đã ở trong Quỷ thành cùng với đường hầm bên ngoài, thần kinh không khỏi căng lên!

Lúc này cánh tay của ta đột nhiên bị người khác bắt được, trong lòng ta cắn răng một cái định lấy ra linh phù đập lên. Bởi vì nam nhân an ủi và Bạch Mi thiền sư đều đã nhảy xuống trước ta, giờ phút này bắt lấy khẳng định không phải bọn họ...

Nhưng ngay lúc này, bắt được người này nói: "Cửu Lân, sau này đi xuống có thể sẽ thấy một ít đồ vật không sạch sẽ! Ngươi nắm chặt ta, không được hoảng hốt."

Đây là giọng nói của nam nhân chăn nuôi, ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm, túm chặt lấy hắn ta.

Không biết tại sao ta cảm giác thân thể nam nhân có vẻ đặc biệt lạnh lẽo, vừa định hỏi hắn chuyện gì xảy ra, phía dưới thân thể lại truyền đến thanh âm đứt quãng của nam nhân: "Cửu Lân, trong thông đạo này rất tà môn, mặc kệ ai tìm ngươi đáp lời chớ để ý tới, chúng ta hội hợp ở dưới."

Ta nghe xong lông tóc toàn thân trong nháy mắt nổ lên, thân thể cũng nhịn không được run rẩy lên, hai nam tử cầu hôn phía dưới cùng khẳng định có một cái biến thành quỷ, đến cùng ai mới là thật đây?

"Cửu Lân, đừng bị mê hoặc bởi tâm trí."

Nam nhân bên cạnh nhẹ nhàng dặn dò, sau đó lớn tiếng quát: "Tiểu quỷ từ đâu tới, muốn chết!"

Việc này cũng rất giống phong cách của đàn ông thích môi gả, ta định tâm thần chuẩn bị dắt ông ta đi, nhưng phía dưới lại truyền đến một âm thanh đàn ông ân cần khác: "Mau niệm đạo đức, bằng không ngươi nhất định phải chết!"

Ta lúc này kết luận nam nhân chính thức dưới đây mới thật sự là ân huệ, nếu như hắn giả mạo khẳng định sẽ không nhắc nhở ta, nhưng khi ta muốn niệm đạo đức kinh sách, cổ đột nhiên bị bóp chặt, giả dạng âu sầu âm trầm nói: "Vẫn bị nhìn thấu, bất quá không sao, hắc hắc, ngươi đã là con mồi của ta... "

Nó vừa cười lạnh, vừa gia tăng cường độ của bàn tay. Ta không nhìn thấy được gương mặt của nó nhưng có thể cảm nhận được lệ khí mà nó phát ra.

Bởi vì thân thể ở trạng thái tự do hạ thể, ta tìm không thấy thứ gì có thể mượn lực, không có một thân khí lực lại không dùng được, muốn từ trong túi móc linh phù ra, hai cánh tay lại bị nó khóa gắt gao.

Phải biết rằng cổ họng của nó đã dùng một bàn tay, còn dùng cả hai tay để bắt ta, ít nhất cũng có ba cánh tay, thậm chí còn nhiều hơn.

Ta biết tiếp tục giằng co đối với mình bất lợi, dốc hết toàn lực đem lưỡi cắn nát phun ra một ngụm tinh huyết!

Bữa Thanh Hoa Hải thứ sáu trăm ba...

Nam nhân giả lập hét thảm một tiếng, lực trên ba tay nó đồng thời yếu bớt, ta nắm lấy cơ hội vội vàng đem linh phù trong túi móc ra một cổ vỗ vào trên người nó.

Những linh phù này là do mấy tháng nay ta vẽ thành công nhất, uy lực rất lớn, khi vỗ lên liền lóe ra một quầng lửa chói mắt, ngay sau đó nam nhân chăn nuôi giả vờ liền phát ra một trận gào thét!

Thông qua ánh sáng ngắn ngủi thấy rõ nó, ta phát hiện nó thật sự là một con quái vật, nửa người trên mọc đầy cánh tay, rậm rạp chằng chịt tạo thành một vòng tròn, có chút giống Thiên Thủ Quan Âm. Mà phần trên cổ lại là đầu con rết, trên đó còn mọc ra hai cái râu to bằng ngón cái.

Xem ra đây là một con rết tinh tu luyện thất bại, nghĩ đến vừa rồi chính mình cầm lấy một cái móng vuốt rết tinh, trong dạ dày ta nhịn không được quay cuồng một trận! Cũng may sau khi nó bị linh phù của ta đánh trúng thân thể liền bắt đầu thiêu đốt, không thể đuổi theo.

Sau khi thoát khỏi ngô công, trong lòng ta vẫn còn sợ hãi bắt lấy gai lông mi cong bên hông, trong lòng càng cảnh giác gấp bội. Một lát sau, phía dưới đột nhiên truyền đến thanh âm Bạch Mi thiền sư: "Tiểu thí chủ, cho ta mượn lông mi Nga của ngươi dùng một chút."

Trong bóng tối ta không thấy rõ vị trí của hắn, nhưng hắn nhờ ta cầu trợ cho ta khẳng định là hắn gặp phải thứ dơ bẩn, theo bản năng ta sẽ vứt Nga Mi Thứ xuống, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến lời "con vợ" nói: Vô luận là nghe được âm thanh của bất luận kẻ nào cũng không để ý tới!

Vừa rồi chỉ là nhất thời rối loạn, sau khi nghĩ đến nam nhân cầu hôn, ta mới ý thức được đồ vật nơi này căn bản không phải là đối thủ của Bạch Mi thiền sư, hắn làm sao lại nhờ ta giúp đỡ đây?

Vì phòng ngừa lại bị mê hoặc, ta dứt khoát hướng mũi nhọn Nga Mi phun ra một ngụm tinh huyết, khiến cho uy lực của nó triệt để phóng ra sau đó không ngừng huy vũ, đồng thời trong miệng một lần lại một lần niệm lên 《 Vũ Dư Kinh 》.

Theo đạo đức của Vũ Dư bắt đầu có hiệu quả, tâm cảnh của ta càng ngày càng bình tĩnh, bên tai cũng không truyền đến tiếng vang cổ quái. Dần dần ánh mắt của ta có một tia sáng, sau đó còn không đợi ta kịp phản ứng lại chuyện gì xảy ra, liền đặt mông ngồi xuống đất.

Lần này trực tiếp té ngã khiến ta thất điên bát đảo, chờ đến lúc ta tỉnh táo lại mới đứng dậy nhìn, Bạch Mi thiền sư và nam nhân chăn nuôi ở cách ta không xa, đang tự mình đập bùn đất trên người.

Ta vội vàng ghé qua hỏi bọn họ có việc gì hay không, nam nhân an ủi dùng ánh mắt khinh thường nhìn ta, cố ý nói với Bạch Mi thiền sư: "Ngươi xem hắn bây giờ lợi hại cỡ nào, đều có công phu lo lắng cho hai chúng ta rồi..."

Bạch Mi thiền sư nghe xong cười hắc hắc, vỗ vỗ bả vai của ta nói ngươi không có việc gì là tốt rồi, cũng trách lúc trước chúng ta không nhắc nhở ngươi.

Ta ngượng ngùng gãi gãi đầu, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ, nam nhân chăn nuôi trước kia chưa bao giờ nói đùa, một ngày hai mươi bốn tuổi khuôn mặt đều lạnh lùng. Xem ra từ sau xử lý ân oán với nhạc phụ, hắn dần dần mở nút trong lòng, đây cũng là một chuyện tốt.

Sau đó ta đánh giá bốn phía, phát hiện chúng ta đứng ở cổng một thôn, từ xa nhìn lại toàn bộ thôn xóm đều là kiến trúc cổ hương cổ sắc, giữa không trung tung bay rất nhiều tiểu kỳ màu đen, còn có bảng hiệu theo gió rung động.

Theo đường nhỏ nhìn qua, trong thôn thỉnh thoảng có người mặc trang phục cổ xuyên qua, thậm chí còn có người cưỡi ngựa cao lớn ở từng nhà gõ cửa thông báo cái gì đó, toàn bộ trang bị cổ xưa Phạm Nhi.

"Đừng nhìn nữa, mấy thứ này còn không phải là người sống đấy!"

Ngay lúc ta đang ngẩng cao đầu, chuẩn bị đi vỗ tay với những người mặc đồ cổ này, nam nhân chăn hộ bất thình lình giội nước lạnh vào người ta, ta đột nhiên khôi phục tinh thần, thu lại bút điện yếu ớt.

Tiếp theo, nam nhân chăn hộ nói cho ta biết mặc dù phần lớn ở đây đều là yêu ma quỷ quái, nhưng chúng nó cũng có quy củ của chúng nó, trong lúc mở chợ tuyệt đối sẽ không chủ động tìm người sống. Thậm chí vì duy trì hoạt động bình thường của hội giao dịch, chúng nó còn có thể chủ động giúp đỡ người sống.

Cũng chính là như thế này, một số người lớn mật sinh hoạt ở Phong Đô mỗi năm đều sẽ tới tham gia giao dịch, lợi dụng vị trí thuận lợi để kiếm được một ít đồ chơi từ trong tay cô hồn dã quỷ, trở lại thương nhân bán hàng cho người bán cổ ở nhân gian.

"Chắc chắn ngươi đã tham gia không ít trường hợp như vậy rồi, có kiếm được bảo bối gì không?"

Nam tử nói ra khiến ta cảm thấy rất mới mẻ, càng thêm mong đợi đối với hội giao dịch sắp tới, không nhịn được mà bắt đầu hóng hớt.

Nam tử chăn bông cười cười nói mình quả thật đã tham gia quỷ thị nhiều lần, nhưng mỗi lần đều tới tìm thứ hữu dụng đối với mình, thật sự là không vì lợi ích mà thu lấy thứ gì đó từ trong tay quỷ. Nói đến đây hắn vẫn không quên đốt một cây châm dự phòng cho ta, nói có vài thứ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, ngụ ý là nói cho ta biết ở chỗ này khả năng tìm không thấy Giao nhân lệ.

"Ai, đi một bước tính một bước đi!"

Kỳ thật không cần hắn nói, bản thân ta cũng có thể hiểu được, nếu như cái gì cũng có thể nghĩ được thấu đáo, chúng ta đi đường này sớm đã không có không gian để sinh tồn rồi.

Nam nhân chăn ấm chó thấy phản ứng này của ta, hài lòng gật đầu, sau đó nói: "Ta có một bằng hữu từng ở quỷ thị dùng phúc báo một năm đổi một cái bát từ tay Quỷ Vương, sau khi trở về phát hiện hóa ra là một đóa hoa xanh chính tông! Sau này còn được ủng hộ bởi Tầm Bảo lan, nhưng hắn đối với chuyên gia nói là tổ truyền của mình."

Nam nhân chăn bông nói tới đây cười nhạt một tiếng, để ta đoán cái chén kia giá trị bao nhiêu tiền? Ta nghĩ ngợi một chút, bởi vì chân phẩm Thanh Hoa thị của Nguyên triều giá trị ở tám trăm vạn đến một ngàn vạn.

"Mười người nhiều như vậy."

Nam nhân chăn bông thản nhiên nói, ta nghe xong hít một hơi lạnh, bởi vì hắn sẽ không đùa giỡn trong loại chuyện này, nhưng rốt cuộc là chén nào có thể giá trị một trăm triệu đây?

"Là một cái bát của hoàng thất Mông Cổ dùng qua, thời điểm tổ chức Khả Hãn chinh tây chinh đại lục châu tây bắc từng mang theo cái bát này ăn cơm, về sau Thiết Mộc Chân bệnh nguy, lúc trở về bình đài rộng lại dùng cái bát này làm thuốc cho Thiết Mộc Chân."

Hắn vừa nói vừa tặc lưỡi, theo đó ta cũng lắc đầu, trong lòng tự nhủ nếu như người ta có vận khí mà nói không có chỗ nói lý. Ai có thể nghĩ đến một cái bát tướng mạo xấu xí lại có thể có quan hệ với hai vị ngưu nhân này chứ?

Nhưng ngay sau đó, người bạn thân kia lại nói vì đột nhiên trở thành nhà giàu mới nổi, chịu sự ghen ghét của những đồng hành khác, cuối cùng bị giết hại tàn nhẫn, rơi vào kết cục của tài sản cá nhân và không còn. Nói đến cuối cùng hắn bất đắc dĩ buông tay nói: "Cho nên nói tái ông đây không biết họa phúc ra sao, quyết tâm sống tốt hơn bất cứ thứ gì."

Ta nghiêm túc gật đầu, lời này nói ra cũng không sai chút nào.

Trong khi nói chuyện, chúng ta đi vào trong thôn, quả nhiên giống như nam nhân an ủi trước đó đã nói, đa số tiểu quỷ đều cho rằng chúng ta không tồn tại, mặc dù phản ứng cũng là một tư thế hoan nghênh, lần đầu tiên ta cảm thấy quỷ cũng không đáng sợ như vậy.

Hai bên đường tràn đầy quán rượu, nếu không phải là cửa hàng, khách sạn, nam xa hoa quen thuộc dẫn chúng ta tới một quán trọ, ông chủ mặc một thân áo liệm ngồi ở trên bàn trước, sau khi thấy nam nhân an ủi, trên mặt lập tức vui vẻ, tiến lên nghênh đón tôn kính nói: "Đạo trưởng lần đầu, ngày nay lại tới, chúng ta vẫn là quy củ cũ nhỉ?"

Nam nhân chăn bầu cũng khẽ gật đầu, xem ra hắn là lão chủ nơi này chiếu cố, sau đó ông chủ liền dẫn chúng ta lên lầu mở ba gian phòng bên cạnh chúng ta, nhưng nam nhân âu yếm sợ ta một mình gặp nguy hiểm, liền để cho ta và hắn ở cùng một chỗ, mà Bạch Mi thiền sư thì ở cách vách chúng ta.

"Ông chủ này là người hay quỷ?" Đợi ông chủ đi rồi, ta nhịn không được hỏi.

Bởi vì động tác của ông chủ này rõ ràng là người sống nhưng hết lần này tới lần khác vẫn mặc một bộ áo liệm. Nam tử chăn hộ hình như mới có ý nghĩ của ta, giải thích: "Ông chủ này là người thông minh, mặc áo liệm có thể đạt được hảo cảm của đám tiểu quỷ."

Ta nghe không khỏi vui vẻ, trong lòng nghĩ ngược lại là hắn rất hiểu nhập gia tùy tục, thật sự là vì kiếm tiền liền mạng đều không cần.

Bất quá đây là lựa chọn của người ta, ta cũng không nói gì nữa.

Quỷ thị thứ sáu trăm ba mươi hai, ngày du lãm...

Sau đó, hiện tại trời đã sáng, nhưng bên ngoài vẫn là hoàng hôn.

Nam nhân cầu hôn nói cho ta biết, bây giờ Phong Đô căn bản chẳng còn ngày nào, chỉ trong một ngày, trạng thái hoàng hôn, chỉ có năm giờ đồng hồ đang chìm trong bóng tối, là để dành cho người sống tham gia quỷ thị để nghỉ ngơi.

"Mẹ nó, cái quỷ thị này cũng rất nhân tính hóa nha."

Nằm trên giường một hồi, nhưng bởi vì trong lòng quá hưng phấn, căn bản không ngủ được. Đàn ông được an ủi dứt khoát đưa ta xuống dưới mở mang tầm mắt, ta vội vàng từ trên giường bò dậy, lúc đi ngang qua phòng thiền sư lông mày trắng vừa chuẩn bị bảo hắn liền nghe được tiếng ngáy của hắn, dứt khoát không quấy rầy hắn nữa.

Sau khi xuống lầu, ta vội vã đi về phía cửa hàng hai bên, nam nhân cầu ta đừng nóng lòng, nói sẽ có thứ tốt để cho ta xem. Ta nghe hắn dứt khoát nhẫn nại chịu đựng, cũng mất mười phút theo hắn, con đường phía trước đột nhiên rộng ra, hoặc là nói không có đường đi, mà là xuất hiện một nơi giao dịch trung tâm như chợ, chỉ là trên đỉnh đầu không dựng lều mà thôi.

Nam nhân chăn bông nói cho ta biết đây là địa điểm tiếp theo quỷ thị giao dịch, chẳng qua bây giờ không có thời gian, còn không nhiều "Thương gia". Nhưng mặc dù giờ phút này chỉ có vài người bán hàng rải rác, nhưng ở giữa không trung lại tạo thành một đoàn âm khí mãnh liệt!

"Ngươi đừng coi thường mấy người bọn họ, mấy người này đều là cấp bậc Quỷ Vương, nếu không phải là đại yêu, tinh linh núi sâu ngàn năm, bọn hắn tới sớm sợ đồ vật của mình bán không được, bởi vì mấy thứ này tuy rằng tốt, nhưng bảng giá lại rất cao, cho nên trên cơ bản bán không được." Nam nhân nhỏ giọng giải thích với ta.

Ta hỏi hắn giá cả là gì, hắn cau mày nói: "Dương Thọ, phúc báo của nhi nữ vân vân..."

Ta nghe xong một trận hắc tuyến trên trán, trong lòng tự nhủ cái này nếu có thể bán đi mới là lạ, ai sẽ ăn no lấy dương thọ của mình thay đổi?

Tuy nhiên ta rất tò mò bọn họ bán cái gì, liền muốn góp vào xem một chút, nam nhân sai vặt vội vàng ngăn cản ta, nói đám Quỷ Vương này có chút khuynh hướng ép mua ép bán, chỗ nào thì tuyệt đối không nên đơn độc xuất hiện trước mặt bọn họ, nếu không rất có thể sẽ bị bọn họ nhìn chằm chằm vào.

Mặc dù bọn hắn sẽ không làm gì trong lúc ở quỷ thị, nhưng khó đảm bảo sẽ không tính sổ sau.

Không nghĩ tới một cái giao dịch hội còn nhiều môn đạo như vậy, ta liếm môi chuẩn bị rời đi, dù nam nhân an ủi nói trong lòng ta thấp thỏm, nhưng trong lúc vô ý quay người liếc qua một cái nhìn trong thị trường giao dịch, theo bản năng dừng bước chân.

"Sao vậy?" Nam nhân an ủi hỏi.

"Hình như ta đã gặp nó ở nơi nào, ngươi biết nó là ai không?" Ta nhìn thấy bóng dáng trắng trẻo kia, nhìn đặc biệt có khí chất thịt tươi nhỏ, mặc dù chỉ thoáng nhìn nhưng lại có loại cảm giác như đã từng quen biết.

Nam tử tốt nghe ta đánh giá cẩn thận thịt tươi, chậm rãi mở miệng: "Đây là một Ngọc Linh, mỗi lần ta đều có thể nhìn thấy nó, sao vậy?"

"Ngọc Linh?"

Ta sửng sốt một chút, sau đó nhớ lại lúc trước có một thư ký nữ, cả ngày mơ thấy mình bị dắt đi, hơn nữa sau khi tỉnh lại trên cổ có rất nhiều chấm hỏi, sau đó ta phát hiện đó là một con Ngọc Linh, vì phòng ngừa nó hại người khác nên trực tiếp hòa tan nó.

Nam nhân được nhắc nhở như vậy, ta mới phát hiện trên người Ngọc Linh có loại khí chất nói không nên lời, cho nên ta mới cảm thấy gặp nó ở nơi nào.

Vốn dĩ cảm thấy có thể nhìn thấy chút ít đồ quý hiếm, ai biết được quy củ nơi này rất nhiều, dần dần ta không còn nhiệt tình như lúc vừa tới nữa, bèn gọi nam nhân chăn nuôi dẫn ta về nhà.

Không nghĩ tới hắn khoát khoát tay, bảo ta đừng nóng vội, sau đó nhìn thời gian nói sẽ có một kiện bảo bối có trọng lượng, hơn nữa người bán sẽ không ép mua ép bán, có thể yên tâm vây xem.

Thấy y nói thần bí như vậy, hứng thú của ta lại bị nhấc lên, hỏi y là ai?

Nam nhân chăn ấm chó trừng mắt nhìn, đỏ mặt hỏi nam nhân ta cần nhất là gì.

"Tiền?"

Ta vô ý thức nói, dù sao đàn ông cũng phải đảm nhiệm nghĩa vụ cho nuôi gia đình, tiền chắc chắn là người đầu tiên.

Nam nhân chăn hộ lắc đầu, nói nam nhân cần nhất đương nhiên là thận.

"Phụt..."

Ta nhịn không được phun ra một ngụm nước miếng, không thể tưởng tượng nổi nói nơi này còn có bán Huyễn Dương dược? Nam tử an ủi gật đầu, nói đợi lát nữa ngươi sẽ biết. Lời vừa dứt, giữa không trung liền truyền đến một âm thanh du dương: "Ha ha ha, lão tử lại tới nữa."

Theo thanh âm rơi xuống, trên thị trường giao dịch xuất hiện một quầy hàng, đó là một lão giả tóc trắng xoá. Sau khi lão xuất hiện liền bắt đầu dọn dẹp một cái nồi sắt trên quầy hàng, bên trong chứa đầy đất cát nóng hổi, lão giả thỉnh thoảng lại lấy tay quay cuồng, như đang xào rau vậy.

"Ta hỏi nam nhân chăm sóc đang làm cái gì, hắn ý bảo ta đi xuống, theo nhiệt độ đất cát không ngừng tăng lên cao, trong nồi vậy mà xuất hiện rất nhiều quả cầu nhỏ nhiều màu sặc sỡ, những quả cầu nhỏ này không ngừng quay cuồng, không bao lâu liền tản mát ra mùi thịt tôm nồng đậm.

Lúc này lão giả giống như ảo thuật từ trong quầy nhỏ xách ra một con chó đực, lộ ra bộ phận mấu chốt của nó, sau đó tiện tay lấy từ trong nồi ra một quả cầu nhỏ nhét vào trong miệng nó.

Con chó nhỏ sau khi nuốt viên cầu, trong nháy mắt như phát điên lên, lăn lộn trên mặt đất, không bao lâu đã mệt mỏi nằm rạp trên mặt đất.

Ta mới muốn hỏi rốt cuộc có chuyện gì, lại phát hiện thân thể chó con chậm rãi nhảy lên, cuối cùng thân thể nó dừng lại cách mặt đất 3cm.

Mà đem thân thể nó chống đỡ lên, rõ ràng là roi chó của nó, vừa rồi roi chó còn mềm oặt, sau khi dùng viên cầu thì toàn thân đỏ bừng, nhìn qua giống như một cây côn sắt bị nung đỏ bừng...

Ta sửng sốt nửa ngày mới yếu ớt hỏi: "Quỷ dị như vậy sao?"

"Ừm."

Nam nhân chăn bông có chút xấu hổ gật đầu, tiếp theo nói với ta lão giả này kỳ thực là một gã tôm yêu đã có thành tựu, bởi vì thịt tôm có tác dụng tráng dương, hắn lại nghĩ tới chuyện này bán thần hoàn.

Hóa ra quả cầu nhỏ tản ra hương tôm tên thần hoàn, ta bát quái hỏi thăm: "Vậy buôn bán của hắn hẳn là không tồi."

"Chắc là vậy..."

Nam nhân chăn bầu nói xong bèn kéo ta đi về, ta chú ý nam nhân đỏ mặt, mà mình cũng có chút khô miệng đắng, trong lòng tự nhủ thần hoàn này thật đúng là thần kỳ, ta và nam nhân chăn nuôi chỉ là ngửi mùi thôi cũng chịu không nổi nữa rồi.

Sau khi trở lại khách sạn, sắc trời hoàn toàn tối sầm lại, bởi vì chỉ có thời gian mấy ngàn tiếng bóng tối, hai người chúng ta cố gắng ngủ hết thời gian.

Nhưng không ngủ bao lâu bên ngoài liền truyền đến tiếng ồn ào, ở nơi này bản thân ngủ không yên, ta và nam nhân chăn tớ gần như ngồi dậy cùng lúc, tiếp theo chợt nghe một trận cầu xin tha thứ và tiếng gào khóc thảm thiết.

Ta tò mò đi tới cửa sổ, theo thanh âm nhìn qua, ngạc nhiên phát hiện cách khách sạn không xa trên đường phố vây quanh lít nha lít nhít tiểu quỷ, trong đó cũng có ít người sống, nhìn bộ dáng bọn họ đều đang nhìn náo nhiệt.

Giữa đám người nằm một nam tử trung niên gầy gò, hắn dáng vẻ lấm la lấm lét, nhìn qua cũng biết không phải đồ tốt lành gì.

Mà bên cạnh hắn có một con thỏ nhỏ nhắn xinh xắn đang không ngừng phun khí đen lên người hắn. Mỗi khi khí đen ập vào người, người đàn ông trung niên lại run rẩy một hồi, chẳng bao lâu sau khóe miệng đã chảy ra máu tươi, xem ra không thể sống nổi.

"Chẳng phải ngươi nói sẽ có người mở giao dịch hội duy trì trật tự sao? Chẳng phải ngươi nói sẽ bị thỏ giết chết mà chưa quản sự xuất hiện hay sao."

Ta nóng lòng hỏi, nam nhân này dù có hèn mọn như thế nào thì cũng là người sống, bệnh nghề nghiệp thời gian dài khiến cho ta vô thức muốn cứu hắn.

Nam nhân chăn bông lạnh lùng liếc người kia một cái nói hắn đáng đời, tiếp tục nói với ta: "Ta từng thấy người này, hắn hầu như hàng năm đều tới tham gia giao dịch, nhưng luôn đầu cơ trục lợi đạt được một ít chỗ tốt từ trong vài tên tiểu quỷ, mà hắn sẽ hứa cho chúng một số ân huệ nhỏ, ví dụ như sau khi trở về sẽ đốt thêm tiền giấy cho người ta, cung cấp nhiều một chút gì đó vân vân."

"Nhưng hắn luôn nói mà không giữ lời, được chỗ tốt lại không giúp người ta làm việc! Bởi vì bản thân hắn ít nhiều cũng biết chút môn đạo, mà hắn lừa đều là một ít tiểu quỷ thực lực bình thường, cho nên hắn một mực nhởn nhơ."

Nói đến đây nam nhân chăn ấm thậm chí còn có phần phẫn nộ: "Ngay cả quỷ cũng bị hãm hại, loại người này chính là đáng chết. Hơn nữa người đứng đầu hội giao dịch loại này sẽ không quản, ngươi cũng đừng nhúng tay vào!"

Ta nghe gật đầu xong, vốn là muốn nhìn thấy một chút người sống kéo hắn một cái, không ngờ hắn chơi đến kinh khủng như vậy, chết cũng là đáng đời. Đàn ông lo cho thấy thế liền xuống lầu trước, nói là chỉ cần không nhúng tay vào, đi xem cũng là được.

Ta vội vàng theo sau để xem nam tử trung niên lần này lừa thỏ nhỏ cái gì, đi đến trước mặt nam tử trung niên đã chết, nhưng quần chúng vẫn chưa tản đi, nhìn kỹ mới phát hiện Thỏ nhỏ bày một cái sạp hàng vỉa hè cạnh thi thể hắn, trên sạp hàng chỉ có một sợi lông tơ màu trắng.

Thỏ nhỏ không biến thành hình người, cũng không thể mở miệng nói chuyện, con trai âu lo liền hỏi bên cạnh chuyện này là sao?

"Lần trước người này mua con thỏ Vô Hình Châm, đáp ứng liên tục cung phụng nó ba năm, kết quả sau khi trở về liền nuốt lời. Thỏ nhỏ lần này chuyên môn tại quỷ thị chờ hắn, lần này không, vừa mới vào đã bị giết chết, thật là tự làm tự chịu..."

Bên cạnh là một hồn ma mặc trung sơn trang hảo tâm giải thích cho chúng ta, ta nở một nụ cười thiện ý với hắn, sau đó hỏi Vô Hình châm hắn là cái gì?

Phong Hổ Vân Long thứ sáu trăm ba, tứ đại trưởng lão...

Dưới sự giảng giải của hắn, ta mới biết châm vô hình chính là cọng lông trên người con thỏ nhỏ này!

Mỗi sinh linh đều có chỗ khác người của mình, đặc điểm của thỏ nhỏ là bộ lông trên người vô cùng mềm mại, hơn nữa cực kỳ chắc chắn.

Con thỏ nhỏ này tu luyện nhiều năm mới luyện ra được một cây châm vô hình, vốn định dùng nó đổi lấy một ít cung phụng trên thế gian, không ngờ lại bị lừa, dưới cơn tức giận giết chết nam tử trung niên cũng là hợp tình hợp lý.

Tiếp đó trung sơn giả quỷ hồn lại nói với ta về công dụng Vô Hình châm, bởi nó có thể tùy ý biến hóa hình dạng, lại đủ cứng rắn, có thể sử dụng như ám khí.

Điểm lợi hại nhất chính là chỉ cần rót vào tinh huyết trên cọng lông này, là có thể dùng ý niệm điều khiển nó, có thể cách không giết người, cách không lấy vật....

Ta nghe xong liền thích châm vô hình, cảm giác nếu có thể mang nó trên người, về sau xử lý âm vật sẽ thuận tiện hơn nhiều, liền hỏi nó có biết giá cả của châm vô hình hay không.

"Điều này ta cũng không biết..."

Trung Sơn cùng tiểu quỷ vẫy vẫy tay, sau đó đứng dậy đi tới những cửa hàng khác. Cũng may nam tử có thể giao lưu trực tiếp với âm linh, hắn thấy ta lấy Vô Hình châm, thay ta nói chuyện với con thỏ.

Sau khi trao đổi một hồi nam tử và thỏ nhỏ nghe không hiểu gì, sắc mặt hắn lập tức trở nên khó coi, cau mày nói: "Nó nói mình sợ hãi, lần này ra giá là phúc năm năm, hơn nữa còn phải ký kết khế ước ngay tại chỗ."

Ta nghe xong một chút thất thần, ký kết khế ước là chuyện rất bình thường, cùng loại hợp đồng Dương gian, dù sao ta thật tâm muốn mua, ký kết tại chỗ không có vấn đề. Nhưng nó mở miệng xin phúc báo năm năm của ta, quả thực có chút sư tử ngoạm!

Cái này cũng mang ý nghĩa năm năm tiếp theo, tất cả chuyện tốt ta làm đều sẽ tính ở trên đầu nó, kết xuống thiện duyên cũng khiến nó được lợi!

Người bình thường năm năm không tích đức có lẽ không tính là đại sự, nhưng đối với hành trình của chúng ta mà nói, thập phần nguy hiểm.

Nhưng ta chỉ do dự một chút rồi gật đầu đáp ứng, cắn đầu thì phải nhỏ vào miệng thỏ.

Chỉ cần nó uống tinh huyết của ta thì đồng nghĩa với việc buôn bán có hiệu quả.

Lúc này nam nhân được âu yếm đã đẩy ta ra, trừng mắt mắng ngươi điên rồi à? Ngươi chẳng lẽ không biết năm năm qua không có phúc báo nghĩa như thế nào?

"Ta biết, nhưng ta nhất định phải làm cho mình trở nên mạnh mẽ!"

Mặc dù ta đã xử lý rất nhiều thứ dơ bẩn, nhưng cho tới nay đều là nam và Thử tiền bối sinh hoạt không có quan tâm, dưới sự che chở của ba người Bạch Mi thiền sư bọn họ, trước mắt thật vất vả mới có một cơ hội đề cao mình, tuyệt đối không thể bỏ qua.

"Ngươi..."

Sắc mặt nam tử oánh hồng, chỉ vào ta còn muốn nói gì, ta mỉm cười thừa dịp hắn không chú ý mạnh mẽ nhảy đến bên cạnh thỏ nhỏ máu vào miệng nó.

Thỏ nhỏ lúc này nâng lên hai chân trước, biểu thị cảm tạ ta, sau đó biến mất, ngay sau đó Vô Hình Châm chậm rãi bay đến lòng bàn tay ta.

Nam tử sầu lo nhìn xem một màn này, ngây ngẩn cả người. Đợi sau khi đám người vây xem và tiểu quỷ giải tán, ta chào hỏi nam nhân chăn tớ về khách điếm, hắn mới phục hồi tinh thần đạp ta ngã lăn ra đất, điên cuồng quát: "Ngươi điên thật!"

"Ta có chừng mực."

Ta cười bò dậy từ dưới đất, biết hắn thương ta mới tức giận như vậy, cũng không coi trọng.

Hắn hừ lạnh một tiếng không quản ta nữa, nhanh chóng đi về phía khách sạn, ta nhanh chóng theo phía sau. Cũng may sau khi trở về Bạch Mi thiền sư đã tỉnh, ta nắm lấy cơ hội không có tiết tháo mà lấy lòng nam tử, thêm vào Bạch Mi thiền sư không ngừng và bùn loãng, lúc này nam nhân được âu yếm mới không tức giận nữa, chỉ lạnh lùng mở miệng: "Không có lần tiếp theo!"

Sau khi lăn qua lộn lại, ta đói bụng kêu ọc ọc ọc, liền hỏi loại đồ ăn vặt nơi này có thể ăn được không? Dù sao nơi ở có thể gom góp, nhưng nếu ở trong nhà hàng quỷ mở ra ăn cơm, ta có chút khó mà tiếp nhận.

Có trời biết bọn họ dùng để nấu cơm gì.

"Phí lời."

Nam nhân quyến rũ liếc ta một cái, nói nơi này có mấy nhà người sống mở quầy hàng, một năm qua chỉ có ở hội giao dịch mới mở cửa mấy ngày. Loại nhà hàng này trên cơ bản không kiếm tiền, ông chủ làm chính là vì có thể kết giao một ít cao nhân tam giáo cửu lưu trong quỷ thị, cũng có thể tăng một chút thiện duyên cho mình.

Ta đây mới yên tâm, sau đó hắn dẫn bọn ta đi đến một tiệm cơm tên là Luân Hồi Tửu gia.

Trong quán ăn trang trí cổ hương cổ sắc, nhân viên phục vụ cũng mặc cổ trang, ông chủ nhìn thấy nam nhân có ý tốt lập tức chạy lên chào hỏi, xem ra nam nhân cầu hôn là khách thường ở nơi này.

Lầu một là đại sảnh, đặt vài cái bàn, trên bàn đều đặt ấm trà và một bộ đồ uống trà, phỏng chừng là để người tạm thời nghỉ chân. Ông chủ mang chúng ta lên lầu, lầu hai là mấy gian phòng trang nhã, bởi vì bình thường không ai tới đây ăn cơm, cho nên gian phòng cũng không nhiều lắm, sau khi ngồi xuống không bao lâu ông chủ đã bưng thức ăn lên, nhìn qua rất sạch sẽ, ta đói bụng quá nên bưng bát lên ăn.

"Ngày mai chính là mười lăm tháng bảy, ta đoán hôm nay người của Long Tuyền sơn trang sẽ xuất hiện."

Vừa nam nhân ăn cơm vừa nói, hắn nói trong lúc Giao dịch hội, người của Long Tuyền sơn trang tuy không dám làm cái gì trắng trợn, nhưng sau lưng khẳng định sẽ không ngừng làm chút động tác nhỏ, để cho ta phải cẩn thận.

"Không sai, tuyệt đối không được để bọn chúng chọc giận, bọn chúng chuyên đến quấy rối, nhưng chúng ta lại muốn tìm Giao Nhân Lệ, gây ra bất lợi cho chúng ta."

Bạch Mi thiền sư phụ họa một câu, nhịn xuống miệng thèm ăn không ăn, mà là dùng đũa gắp chút rau quả bỏ vào miệng.

Ta cũng không lo người của Long Tuyền sơn trang, dẫu sao ta cũng không quen thuộc hoàn cảnh nơi này, đi đến chỗ nào cũng phải theo nam tử được âu yếm và Bạch Mi thiền sư. Điều lo lắng duy nhất là nơi này có xuất hiện dấu hiệu Giao Nhân khóc hay không, nếu không có thì uổng công rồi.

Lúc này bên ngoài lại truyền tới một loạt tiếng bước chân, nghe có bốn năm người, ta hiếu kỳ đi tới cửa xem thử, phát hiện ông chủ đang dẫn bốn người đi về phía phòng bên cạnh.

Bốn người này có ba nam một nữ, nam nhân cầm đầu nhìn qua trẻ tuổi trắng trẻo, hai lão nhân bên cạnh hắn lại là râu mép hoa râm, trên người tràn đầy sát khí vô tận, nhìn qua như là bảo tiêu của hắn. Còn có một nữ tử quần áo gợi cảm, bộ dạng tựa như Xuất Thủy Phù Dung, vô cùng xinh đẹp.

Lúc ta nhìn thấy bọn họ cũng rối rít nhìn ta, nam nhân cầm đầu nhìn thấy ta thì sửng sốt, nổi giận đùng đùng mở miệng: "Trương Cửu Lân!"

"Cái gì?"

"Hắn chính là Trương Cửu Lân..."

Lời vừa nói ra, ngoại trừ ông chủ ba người khác sắc mặt đột biến, toàn bộ lộ ra vẻ hung ác, giống như có thù không đội trời chung với ta!

Ta sửng sốt một chút, lập tức phản ứng lại, đối phương rất có thể chính là người của Long Tuyền sơn trang, vừa muốn lui về phòng, nữ nhân gợi cảm ở sau cùng lại đột nhiên từ bên hông lôi ra cái gì đó, ném thẳng về phía ta.

Chờ ta thấy rõ nàng chính là ám khí, đã không kịp né tránh, cũng may nam nhân được âu lo kịp thời rút ra tám thanh đại hán kiếm đem ám khí đánh bay.

Một tràng âm thanh keng keng vang lên, những ám khí kia nhao nhao đính trên tường, trải qua tám mặt Hán kiếm chậm rãi còn có thể có lực trùng kích mạnh như vậy, đủ để nhìn ra cổ tay lực nữ nhân này!

Lúc đối phương nhìn thấy nam nhân sai vặt và Bạch Mi thiền sư, sắc mặt hơi đổi, nhưng ngay sau đó lại lần nữa phóng ánh mắt phún hoả lên người ta.

Nam nhân chăn ấm thu kiếm lại, nhìn nữ nhân lạnh lùng nói: "Một trượng xanh, ngươi muốn làm gì?"

Hóa ra nữ nhân kia kêu là xanh một trượng, nhưng sau khi cẩn thận đánh giá quần áo của nàng thì cũng hiểu được. Y phục toàn thân, kể cả tóc của nàng đều nhuộm thành màu xanh nhạt, nhìn mười phần quỷ mị.

Một trượng Thanh liếc mắt nhìn nam nhân thích ăn, vừa định mở miệng nói chuyện thì nam nhân trẻ nhất nhận ra ta tiến lên một bước, nhìn nam nhân chăn nuôi nói: "Giết chết Hạng trưởng lão, ngươi có một phần chứ?"

"Đúng vậy."

Nam tử lo lắng khinh thường thu hồi trường kiếm, nói: "Nếu các ngươi muốn chơi, chờ quỷ thị kết thúc ta phụng bồi đến cùng! Hiện tại tốt nhất nên thành thật một chút cho ta."

Nói xong ánh mắt của hắn trở nên sắc bén, theo thứ tự đánh giá mỗi người trên người, cuối cùng ước lượng hán kiếm tám mặt trong tay một chút cũng được! Ta không nhất định có thể đánh bại Tam Đại cung phụng trưởng lão, nhưng nhất định sẽ quấy nhiễu quỷ thị, đến lúc đó tất cả mọi người sẽ bị đuổi ra ngoài.

"Ngươi..."

Nam tử trẻ tuổi giơ ngón tay chỉ nam tử thân thích, cuối cùng không dám động thủ, cắn răng nói với ba người còn lại: "Chúng ta đi!"

Nói xong hắn dẫn đầu xuống lầu, đợi bốn người rời khỏi, nam nhân an ủi mới thở phào nhẹ nhõm nói: "Vừa rồi ta thật sự lo bọn họ sẽ động thủ, không ngờ Long Trạch Nhất Lang lại đến đây, xem ra lần này Long Tuyền sơn trang sẽ không dễ dàng dừng tay như vậy đâu."

"Long Trạch Nhất Lang?"

Ta nghi hoặc mà lặp lại cái tên này, nghe thế nào cũng thấy giống với ba mẹ ta. Nam nhân đáng thương gật đầu nói Long Trạch Nhất Lang là người trẻ tuổi nhất, hắn là con trai nuôi của trang chủ Long Tuyền sơn trang, cũng là thiếu trang chủ của Long Tuyền sơn trang.

Nghe nói Long Trạch Nhất Lăng là nhi tử mồ côi đầu của Nhật Bản, về sau cả gia đình ở Ui gia bị người ta diệt khẩu, một lang tộc trẻ tuổi Long Trạch đã được trang chủ Long Tuyền sơn trang thu dưỡng. Dưới đầu gối trang chủ Long Tuyền sơn trang không có con, cho nên cực kỳ yêu thương Long Trạch Nhất Lang!

Long Trạch Nhất Lang chẳng những thủ đoạn cao cường, mà còn am hiểu nhẫn thuật, nam nhân chăn hộ bảo ta cẩn thận một chút đừng giao thủ với Long Trạch Nhất Lang.

Ta cười khổ lắc đầu, trong lòng tự nhủ cái này căn bản không phải chỉ cần cẩn thận một chút là có thể giải quyết vấn đề, chẳng lẽ bọn họ tìm tới cửa ta còn muốn tươi cười đón chào?

Ngoại trừ Long Trạch Nhất Lang mang nhẫn thuật ra thì thực lực của ba người còn lại cũng không thể khinh thường.

Ông lão đứng bên trái Long Trạch Nhất Lang tên là Độc Tí Long, là rồng trong tứ đại trưởng lão của Phong Hổ Vân Long, cũng là người lợi hại nhất. Đạo hạnh của hắn gần với trang chủ trong Long Tuyền sơn trang, còn nói thẳng rằng nam nhân được ưu ái không phải là đối thủ của hắn.

Nghe nói cánh tay kia của hắn sau khi bị thi vương ngàn năm lây nhiễm, chính mình cắn răng lấy đao chém xuống.

Chỉ một câu này đã khiến ta cảm thấy sợ hãi hắn không thôi, thử hỏi hắn ngay cả việc chặt cánh tay của mình cũng không chớp mắt, lúc đối phó ta làm sao có thể nương tay?

Lão nhân đứng ở bên phải Long Trạch Nhất Lang tên là Âm Dương Hổ, là hổ trong tứ đại trưởng lão Phong Hổ Vân Long, ưu thế lớn nhất của người này là có được một đôi mắt Âm Dương, có thể dễ dàng phát giác âm khí cùng với nguy hiểm xung quanh, nghe nói buổi tối hắn nhìn đồ vật cũng giống như ban ngày, không bị ảnh hưởng chút nào.

Có hắn ở đây, nhất cử nhất động của chúng ta đều có thể bị đối phương giám thị, ta không khỏi đổ mồ hôi.

Một trượng cuối cùng là gió trong tứ đại trưởng lão Phong Hổ Vân Long, một cao thủ ám khí mau lẹ như gió.

Từ nhỏ nàng đã tiếp thu huấn luyện ma quỷ của Long Tuyền sơn trang, biến thành cỗ máy giết người không có cảm tình, nhiệm vụ đầu tiên xuất đạo chính là giết chết mẫu thân của mình.

Nam nhân chăn hộ nói tới đây ta không nhịn được ngắt lời, ngạc nhiên hỏi: "Ả bị giết thật à?"

"Ừm! "

Nam nhân chăn bầu gật đầu, nói một trượng nhỏ đã không có phụ thân, cùng mẫu thân sống nương tựa vào nhau, tình cảm rất tốt. Chỉ có người tự tay giết mình quan tâm nhất, mới có thể chân chính giết người không chớp mắt. Nàng đem mẫu thân giết chết về sau dần dần có tên tuổi một trượng, mấy năm nay một mực phụ trách hành động ám sát Long Tuyền sơn trang.

Thần châm thứ sáu trăm ba mươi bốn vô hình.

Ta nghe những người này giới thiệu tâm lý có chút sợ hãi, cảm giác tùy tiện chọn ra một người cũng có thể treo ta lên đánh, ngay tại đáy lòng nói với chính mình vô luận chuyện gì cũng không được rời đi.

Ăn cơm xong, chúng ta lại đi dạo một vòng quanh chợ giao dịch. Lúc này thương gia đã có rất nhiều, nhưng vẫn không tìm thấy Giao nhân lệ, đành phải về khách sạn.

Trùng hợp là Long Tuyền Sơn Trang cũng là khách sạn này, không biết bọn họ có phải là cố ý không?

Dù sao lúc chúng ta vào cửa thì bốn người bọn họ vừa vặn từ bên trong đi ra, hai phe chúng ta lần nữa xát ra tia lửa.

Nam nhân chăn hộ căn bản không để ý tới ánh mắt hung ác của họ, đẩy người ngăn phía trước đi lên lầu.

Ta đang lấy làm lạ là vì thực lực của đám người này không khác gì lũ nam nhân chăn nuôi, thậm chí có kẻ còn lợi hại hơn y một chút, nhưng thủy chung không dám đối đầu trực diện với chúng ta? Nhưng trước mắt cũng không phải là lúc nhiều, ta vội vàng theo chân nam nhân được an ủi lên lầu, lúc đi tới bên cạnh Long Trạch Nhất Lang, hắn cố ý dùng cánh tay chống ta một cái, thân thể loạng choạng thiếu chút ngã lăn trên mặt đất.

Vừa định nổi giận, lại nghe giọng nam nhân chăn hộ truyền đến: "Cửu Lân, chó cắn ngươi, ngươi còn có thể cắn trở lại không?"

"Ha ha, đương nhiên là không thể."

Ta cười trừng Long Trạch Nhất Lang một cái, hắn bị nam nhân chăn hộ nói mặt đỏ tía tai, nắm tay nắm chặt, ta không để ý tới hắn, đứng dậy đi về phía trước. Lúc này Bạch Mi thiền sư sau lưng đột nhiên ai u một tiếng, ta vội vàng quay đầu lại phát hiện hắn đã té ngã xuống đất, Độc Thủ Long và Âm Dương Hổ ở bên cạnh trêu tức.

"Thiền sư lông mày trắng không sao chứ?"

Ta vội vàng kéo Bạch Mi thiền sư dậy, sau đó tức giận quát bọn họ: "Con mẹ nó các ngươi có xong không?"

"Lão hòa thượng này tự mình không nhìn đường, ngã sấp mặt xuống còn có thể trách ta sao?"

Độc Thủ Long cười lạnh một tiếng, tiến lên vỗ vỗ mặt Bạch Mi thiền sư, nói sau này đi đường cẩn thận một chút, tâm tình ta hôm nay không tệ liền không truy cứu trách nhiệm giẫm lên ngươi, coi như ngươi gặp may mắn.

Nói xong đoàn người bọn họ cười điên cuồng rời đi, ta cũng không nhịn được nữa, rút ra lông mi cong vút muốn xông lên. Bạch Mi thiền sư lại kéo ta lại, bình tĩnh nói: "Tiểu thí chủ, nếu như ngươi bây giờ tức giận, lão nạp sẽ bị bọn họ nhục nhã vô ích..."

"Con mẹ nó chứ." Ta nghiêm mặt mắng một câu.

Bạch Mi thiền sư nói không sai, đối phương làm như vậy rõ ràng là muốn chọc giận chúng ta, ta cũng biết muốn tránh xung đột với bọn họ. Thế nhưng nhìn thấy năm cổ thưa thớt Bạch Mi thiền sư bị bọn họ khi nhục, trong lòng ta cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Trở lại phòng, nam nhân thích khách nhìn ta nghiêm túc nói: "Trong lòng không thoải mái liền niệm nhiều lần đạo đức dày đặc, lúc này nhất định không thể bị chọc giận."

Nói xong hắn vác kiếm đi ra ngoài, ta không có tâm trạng đuổi theo, hơn nữa lúc này người của Long Tuyền sơn trang khẳng định sẽ không trực tiếp xông vào phòng của chúng ta. Ta dứt khoát nằm ở trên giường nghiên cứu cây châm vô hình.

Bởi vì cây châm này trước đó bị nam tử trung niên không giữ lời căn dặn kia sử dụng qua, phía trên còn dính tinh huyết của gã, ta chỉ có thể ứa ra mấy giọt máu, ép tinh huyết gã ra ngoài.

Sau đó ta thử dùng ý niệm làm châm vô hình dựng đứng lên, quả nhiên, Vô Hình châm vốn bình phóng trong nháy mắt đã đứng thẳng!

Tiếp đó, ta lại thử ép nó làm mấy động tác đơn giản, sau khi nắm giữ được tiết tấu, khóa cửa phòng lại, dùng ý niệm khống chế châm vô hình cắm vào trong lỗ.

Lúc này ta ngạc nhiên phát hiện theo Vô Hình Châm ở bên trong nhúc nhích, trong lòng ta đại khái có cấu tạo cơ bản khóa cửa, bằng cảm giác khống chế nó chậm rãi đâm vào, theo một tiếng răng rắc giòn vang, đã mở ra!

"Ha ha, lần này đã nhặt được bảo bối rồi."

Ta không nhịn được bật cười thành tiếng, trong lòng thầm nhủ sau này sửa đổi thì có thể làm thợ móc, đến lúc đó ngồi ở máy tính tiền đẳng máy thông tin, thực hiện cách không mở cửa...

Sau đó ta thử dùng nó để đâm vào vách tường, bắt đầu mấy lần ta tập trung tinh thần điều khiển nó, nhưng đều thất bại, châm vô hình luôn ở gần vách tường mà mềm nhũn rơi xuống.

Nhắc tới lúc đó ta có chút nhụt chí, chuẩn bị thử một lần cuối cùng, không ngờ nó lại lập tức đâm vào.

Ta sửng sốt trong giây lát, lập tức phản ứng lại: nếu muốn dùng nó như vũ khí, ý niệm không cần tập trung quá nhiều, tùy tâm thao túng hiệu quả sẽ tốt hơn.

Dựa theo ý tưởng này, ta lại thử mấy lần, quả nhiên, trong trạng thái tùy tâm sở dục, tốc độ châm vô hình càng lúc càng nhanh, uy lực cũng càng lúc càng lớn, trong nháy mắt đâm ra vách tường giữa phòng của ta cùng Bạch Mi thiền sư đâm vào chằng chịt lỗ kim nhỏ.

Trong đó có mấy chỗ cắm xuống, vậy mà lại bị đâm ra một cái lỗ thủng to bằng ngón cái!

Ta vội vàng lấy băng vải từ trong bọc ra chuẩn bị ngăn trở cái động nhỏ kia, nhưng bỗng nhiên muốn nhìn trộm một chút xem thiền sư lông mày trắng muốn làm cái gì? Liền tiến lên nhìn, phát hiện thiền sư lông mày trắng đang ngủ.

Ta vừa định đứng dậy, lại phát hiện cửa sổ phòng của nó nhẹ nhàng mở ra, nhưng không phát ra một chút tiếng động nào.

Phải biết nơi này là cửa sổ kiểu cũ, mở một cửa không gian sẽ phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt, trước mắt lại không phát ra chút âm thanh nào, trái tim ta lập tức thắt lại.

Có thể khống chế sức mạnh tốt đến vậy khẳng định là cao thủ đến đây, ta không khỏi nghĩ tới Long Trạch Nhất Lang kiêu ngạo!

Quả nhiên, theo cửa sổ bị mở ra, một người bịt mặt từ bên ngoài nhảy vào, từ cửa sổ đến trên mặt đất chưa tới hai thước, hắn lại liên tục lật thân mấy vòng, lúc rơi xuống đất hai tay trực tiếp chống trên mặt đất, toàn bộ quá trình lưu loát dứt khoát không chút nào kéo dài.

Đây là thuật nhịn điển hình của Nhật Bản!

Không nghĩ tới hắn lại đánh lén, ta vừa định đánh thức Bạch Mi thiền sư, lại đột nhiên nghĩ tới Vô Hình châm, vừa vặn dùng Long Trạch Nhất Lang luyện tay một chút.

Long Trạch Nhất Lang sau khi hạ xuống đất cũng không động thủ ngay mà cẩn thận nhìn về phía Bạch Mi thiền sư, ta nắm lấy cơ hội lấy ý niệm để châm vô hình bay ra ngoài.

Vốn ta chỉ muốn dạy dỗ nó một bài học, liền để Vô Hình châm đâm tới lỗ tai nó. Không ngờ lúc này Bạch Mi thiền sư đột nhiên lật mình, Long Trạch Lang vô thức xoay người định chạy trốn, chìa gáy ra, châm vô hình lập tức đâm vào!

Sau một loạt tiếng xương gãy thanh thúy, Long Trạch Nhất Lang té ngã, hắn chống hai tay như muốn quay đầu xem là thứ gì đánh lén mình? Nhưng vẫn không thể xoay người lại, cuối cùng mềm nhũn nằm rạp trên mặt đất.

Bạch Mi thiền sư bị động tĩnh do Long Trạch Nhất Lang gây ra làm bừng tỉnh, ngồi dậy nhìn cửa sổ đang mở ra cùng Long Trạch Nhất Lang đang nằm rạp trên mặt đất, bất đắc dĩ đưa tay đặt trước ngực, âm u nói: "A Di Đà Phật."

Ta vội vàng chạy tới phòng của Bạch Mi thiền sư lật tung thân thể

Long Trạch Nhất Lang, phát hiện hắn đã hôn mê bất tỉnh. Tiếp theo ta thử khiêng hắn lên, kết quả khi hắn ngồi dậy đầu lại nghiêng sang một bên.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Lập tức ta trừng to mắt, lại thử đùa nghịch vài cái, phát hiện bất luận làm thế nào, đầu của hắn đều sẽ rủ xuống, tựa như cổ bị đánh gãy.

Bạch Mi thiền sư thấy thế vội vàng tiến lên sờ sờ gáy Long Trạch Nhất Lang, sau đó con mắt trợn to, không thể tưởng tượng nổi nói: "Sao lại như vậy?"

Hóa ra xương gáy Long Trạch Nhất Lang đã bị Vô Hình châm đánh nát!

Ta và Bạch Mi thiền sư cũng không nghĩ ra làm sao lại như vậy, lại sợ những người khác của Long Tuyền sơn trang tìm tới tận cửa, liền cảnh giác chờ đợi.

Cũng may không lâu sau nam nhân thương cảm trở về, hắn nhìn thấy Long Trạch Nhất Lang đang nằm trên giường khẽ cau mày, không đợi mình nói chuyện đã bước nhanh tới xem. Rất nhanh đã ý thức được xương cổ Long Trạch Nhất Lang gãy nát, sắc mặt lập tức lạnh đi, lạnh lùng nhìn ta: "Không phải bảo ngươi không động thủ với bọn chúng à? Đây là có chuyện gì?"

Bạch Mi thiền sư không thể không phân nặng nhẹ như vậy, cho nên trong nháy mắt nam nhân an ủi nghĩ đến ta, ta biết vì vậy mà mâu thuẫn giữa chúng ta và Long Tuyền sơn trang lại tăng lên, cẩn thận nói chuyện với hắn một lần nữa.

Nam nhân chăn hộ nghe vậy sắc mặt khá hơn một chút, lại sờ lên cổ Long Trạch Nhất Lang, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Trên xương cổ nối với người, các thần kinh, hiện tại người bị liệt, có thể tỉnh lại là may mắn, nếu không chính là người thực vật cả đời!"

Ta nghe xong không khỏi có chút tự trách, nam tử lo lắng lại an ủi ta, nói chuyện này cũng không trách ta, dù sao ta là muốn cứu

Bạch Mi thiền sư.

Muốn trách thì trách Long Trạch Nhất Lang quá xui xẻo, bởi vì bình thường ở tù sẽ tiến hành một số nhiệm vụ có độ khó cao, cho nên bọn họ đều học được từ Súc Cốt Công, nhiều nhất trước đây thần kinh sẽ phản xạ phương diện này.

Mà Long Trạch Nhất Lang nhìn thấy Bạch Mi thiền sư xoay người lại, do quá khẩn trương nên xương cốt toàn thân mới co lại, xương cổ vốn rất yếu ớt, bản thân đã bị châm xuyên qua, vì vậy xương cổ lập tức vỡ nát.

Ta nghe xong trong lòng dễ chịu hơn một chút, nhưng vẫn lo lắng hỏi nam nhân thương cảm tiếp theo nên làm thế nào? Ta thất thủ đánh thiếu trang chủ Long Tuyền sơn trang thành phế nhân, bọn họ nhất định sẽ không từ thủ đoạn giết ta, thậm chí trước khi đại hội giao dịch lần này kết thúc sẽ động thủ.

Chương thứ sáu trăm ba mươi ba, Vong Tình Xuyên.

"Kế tiếp chúng ta phải tận thời khắc bảo trì cảnh giác."

Trên mặt nam nhân chăn ấm cũng không còn vẻ tự tin ngày xưa, hắn tương đối cẩn thận nói: "Nếu chúng ta không địch lại bọn họ, ngươi nhất định phải nghe lời ta, lập tức rời đi!"

Hiển nhiên là hắn sợ ta vì được Giao nhân nước mắt kiên trì lưu lại quỷ thị, sớm làm một cái dự phòng.

Ta gật gật đầu, hỏi hắn xử lý tên phế nhân này thế nào?

Nam nhân chăn ấm nghĩ cách cửa sổ trực tiếp ném Long Trạch Nhất Lang xuống. Dù sao người của Long Tuyền sơn trang cũng ở trong một quán trọ với bọn ta, chắc chắn có thể nghe thấy động tĩnh.

Quả nhiên mới ném nó đi không bao lâu, tam đại trưởng lão đã xuất hiện ở bên ngoài khách sạn. Bọn họ vội vàng chạy đến bên cạnh Long Trạch Nhất Lang, đợi sau khi biết xương cổ hắn bị đánh nát ba người đều nổi giận, đỏ mắt nhìn về phía chúng ta.

Nam nhân chăn ấm nằm bên cửa sổ không để ý, thậm chí còn chủ động ném ánh mắt khiêu khích sang.

Ba người bọn họ hận không thể lập tức xông lên, nhưng còn phải đưa Long Trạch một lang tới y viện, cắn răng rời khỏi.

Chờ sau khi bọn họ biến mất, nam nhân thương cảm nhanh chóng nói: "Chợ quỷ thị không có y viện, bọn họ phải đưa Long Trạch một lang về dương gian, chúng ta phải nhanh chóng đi tìm nước mắt giao nhân!"

Vì mở rộng phạm vi tìm kiếm, chúng ta chia binh hai đường, sau khi xuống lầu, Bạch Mi thiền sư phụ trách đi từng nhà tìm kiếm, mà nam tử lo âu trực tiếp dẫn ta đi tới trung tâm chỗ giao dịch lớn nhất kia.

Bởi vì qua mấy tiếng nữa chính là mười lăm tháng bảy, nhà bán và nhà hàng trên cơ bản đều đã đến đủ, toàn bộ trung tâm giao dịch rộn rộn ràng ràng vô cùng náo nhiệt.

Làm cho ta bất ngờ chính là đi theo chúng ta tới đây. Phàm là nam nhân được an ủi hay là quỷ thì bất luận là người đều phải nhường ra một lối đi, khiến cho ta có một loại cảm giác như đang làm khách quý, bèn hỏi chuyện gì đang xảy ra vậy.

"Bởi vì ta đã xếp hàng tốt nha."

Nam nhân chăn bông rất bình tĩnh nói, bởi vì ngày mười lăm tháng bảy sẽ đến rất nhiều người, ông chủ liền đẩy ra chế độ xếp hàng vì duy trì trật tự, mà lúc trước hắn đi ra chính là chuyên môn xếp hàng, đồng thời dạo một vòng ở quỷ thị nhưng không hề phát hiện Giao nhân nước mắt.

Ta gật đầu, hỏi ông chủ quỷ thị thích nhất là ai? Đợi ở đâu, sao cảm thấy thật trâu bò.

Hắn ta nói cho lão bản Quỷ thị biết có mấy người, có phán quan Địa Phủ, Yêu Hoàng và đám người Ma Tôn, bọn họ bình thường sẽ không lộ diện, hoạt động bình thường ở quỷ thị cũng đều là người phía dưới chịu trách nhiệm.

Nói đến đây, hắn chỉ vào một kiến trúc hư hóa tương tự phía sau chợ giao dịch, nói: "Hiện tại bọn chúng sẽ ở chỗ này tiếp nhận cung phụng. Chờ quỷ thị kết thúc, sẽ trở lại địa bàn của mình tiếp tục tu luyện."

Ta rất tán thành gật gật đầu, có những tồn tại nghịch thiên như bọn họ tọa trấn, ai lại không nghĩ tới gây sự ở chỗ này?

Sau đó dưới sự dẫn dắt của nam tử mang thai đi vòng quanh chợ giao dịch một vòng, lại thấy được rất nhiều âm vật kỳ quái quái nhưng lại không tìm được nước mắt Giao nhân.

Ta còn chưa khỏi nản lòng, Giao nhân lệ cũng là bảo bối hiếm có, nơi này nếu như không có những quầy hàng nhỏ ven đường thì càng không có. Hiển nhiên nam tử an ủi mẹ cũng nghĩ như vậy, hắn vỗ vai ta nói nếu thật sự không được thì về phát bài viết giang hồ, dù sao cũng có thể nhận được tin tức của Giao nhân.

Thấy mình không động lòng, hắn lại bổ sung: "Hơn nữa mấy lão bản này vào lúc mười lăm tháng bảy mới đến, thả ra vài món trân bảo, nếu như vận khí tốt có thể có Giao Nhân nước mắt."

"Ai ui!"

Ta thở dài não nề, có chút chưa từ bỏ ý định bảo nam quyến ta dẫn ta đi gặp bạch mi thiền sư. Trên đường đi phát hiện có rất nhiều tiểu quỷ chạy về phía thôn, vừa chạy vừa nói gì đó: "Bên kia đánh nhau rồi, mau tới góp vui đi."

"Dám gây sự ở chỗ này, đúng là không muốn sống mà." Lúc này lại có một con quỷ mở miệng nói.

Ta nghe xong trực tiếp nghĩ tới Bạch Mi thiền sư, tranh thủ thời gian nhìn về phía ái nam, sắc mặt hắn cũng trở nên nặng nề, cõng kiếm chạy tới trước.

Theo chúng ta trở lại khách sạn, từ xa đã thấy trên cửa là lít nha lít nhít bóng người cùng quỷ hồn, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng đánh nhau.

Đợi chúng ta chạy đến trước mặt nhìn, rõ ràng phát hiện Bạch Mi thiền sư đang đánh nhau khó phân thắng bại với Độc Tí Tí Long. Nhưng rốt cuộc hắn ta đã mấy tuổi, thế công rõ ràng chậm hơn rất nhiều so với Độc Tí Long, hơn nữa dường như còn có xu thế bị đè ép.

Ta cắn răng xông lên hỗ trợ, nam nhân an nguy lại kéo ta lại, bình tĩnh nói: "Hiện tại là chuyện của hai người, nếu như chúng ta động thủ, chúng ta sẽ trở thành chuyện của hai người chúng ta, đến lúc đó ai cũng đừng nghĩ có kết quả tốt để ăn!"

Nghe xong lời này của y, ta lập tức hết cách, chỉ là không hiểu vì sao nơi này lại nổ tung, người phụ trách giao dịch hội còn không tới ngăn cản? Không phải nói có người chuyên phụ trách trật tự sao?

Vì vậy hắn liền hỏi nam nhân chăn hộ mình bị làm sao, nhưng vào lúc này Bạch Mi thiền sư phụt lên một ngụm máu tươi, lui lại mấy bước trực tiếp ngồi dưới đất.

Độc Thủ Long cười khinh thường, xoay người chạy ra ngoài, chẳng biết vì sao lúc hắn rời đi lại có vẻ hơi bối rối, lại như đang vội vàng, chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của ta.

Quần chúng vây xem thấy không có náo nhiệt để xem, đều quay người chạy đến thị trường giao dịch, ta vội vàng chạy tới nâng Bạch Mi thiền sư lên hỏi hắn chuyện này là sao.

"Nước mắt Giao nhân, nước mắt Giao nhân rơi xuống. Ở trên tay hắn..."

Bạch Mi thiền sư đứt quãng nói, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi. Nam tử an ủi nghe được ba chữ Giao Nhân Lệ, ánh mắt trong nháy mắt sáng lên, bảo ta lưu lại chiếu cố Bạch Mi thiền sư, nói xong hắn nhanh chóng đuổi theo.

Ta nhìn Bạch Mi thiền sư ngồi dưới đất, vành mắt lập tức đỏ lên. Từ trước đến nay hắn không thích động võ, nhưng vì giúp ta cướp được nước mắt Giao nhân mà ra tay đánh nhau, phần tình ý này nên trả như thế nào đây?

"Tiểu thí chủ, lão nạp không có việc gì, ngươi mau đuổi theo sơ nhất."

Bạch Mi thiền sư lau khóe miệng, lo lắng quát: "Ngươi đừng phạm vào hồ đồ, sơ nhất cũng không phải đối thủ của bọn họ. Nhanh đi hỗ trợ, nhanh!"

Hắn nói vô cùng kiên quyết, hơn nữa người của Long Tuyền sơn trang không có ở đây, ta suy nghĩ một chút cảm thấy thiền sư lông mày trắng sẽ không còn nguy hiểm gì nữa, dứt khoát quyết định dứt khoát đuổi theo hướng đàn ông thích ăn.

Đại khái lúc mới chạy vào thôn, ta mới phát hiện nguyên bản phía trước mơ hồ trở nên rõ ràng, mà kiến trúc trong thôn sau lưng, quỷ thị lại trong nháy mắt biến thành mông lung.

Cảm giác như hình ảnh trong một vài trò chơi hiện tại, nhìn từ bên ngoài thì chỉ có một điểm, nhưng khi ngươi đi vào thì sẽ phát hiện ra một thế giới mới.

Nếu như nói thôn trước đó bởi vì quỷ thị mở ra không kinh khủng như vậy, hoàn cảnh trước mắt lại không ấm áp như vậy...

Ta dường như ở trong chiến trường cổ hoang vắng, bên cạnh chỉ có lẻ tẻ vài kiến trúc, những phòng ốc này đã sớm rách nát không chịu nổi, tản ra từng đợt âm khí.

Hai bên đường thỉnh thoảng lại xuất hiện xương trắng, có rất nhiều bóng dáng đang chậm rãi tiến về phía trước, hoặc là thân thể chúng không trọn vẹn hoặc là sắc mặt đen sì, không ngoại lệ đều là quỷ hồn!

Đang nhìn thì xuất thần, bên người truyền đến tiếng bước chân xích mích. Ta còn tưởng là có người tiến vào, bèn quay đầu nhìn lại, không ngờ phát hiện có thi thể không đầu đang cầm đầu đang đứng bên cạnh ta.

Thi thể kia đã hư thối độ cao, nhấc đầu lên trên tay hiện ra màu đỏ tím, đôi mắt trừng to. Ta sợ tới mức thiếu chút nữa ngồi xuống đất, vội vàng lui lại mấy bước, ai biết nó không theo tới, nổi giận đùng đùng hỏi: "Ngươi có nhìn thấy đầu của ta không?"

Ta sợ thứ này muốn đầu độc ta, cắn răng để mình trấn tĩnh lại, sau đó làm bộ như không nghe thấy gì hết tiếp tục đi về phía trước. Nó lại hỏi mấy lần thấy ta không trả lời, mới có chút mất mát rời khỏi bên người ta.

Chờ sau khi hắn rời đi, ta thở phào một cái, sau đó tranh thủ thời gian đuổi theo phía trước, thế nhưng đuổi theo nửa ngày vẫn không thấy có bóng dáng người sống, trong lòng ta dần dần thấp thỏm không yên!

Nếu chỉ đơn thuần nhìn tốc độ, nam nhân chăn hộ không nhanh hơn ta được bao nhiêu, nó so với ta còn đi sớm hơn vài chục giây, hoàn cảnh này lại hết sức trống trải, theo lý thuyết ta nhất định có thể nhìn thấy nó.

Nhìn vẻ mặt mê man, chết lặng của đám quỷ hồn xung quanh, trong lòng ta càng cảm thấy bất an, cảm giác bản thân không thể đi tiếp về phía trước. Vừa hay bên cạnh lại có một tiểu quỷ đi qua, ta dán trên người một tấm Già Dương phù, sau đó lại gần hỏi:

"Phía trước là nơi nào?"

Nó nghe xong động tác cứng ngắc ngẩng đầu nhìn về phía ta, trên mặt tràn đầy nghi hoặc cùng đề phòng, xem ra không định trả lời, ta cố gắng để cho thanh âm của mình trở nên hung ác một chút, hỏi lại một lần nữa.

Lần này thân thể của nó run lên một cái, máy móc mở miệng: "Vong Tình Xuyên!"

Giao nhân thứ sáu trăm ba mươi sáu rơi lệ.

Ta nghe tiếng nổ vang trong đầu xong, xoay người liều mạng chạy đi.

Truyền thuyết trên Vong Tình Xuyên có một vị Mạnh Bà, cô hồn dã quỷ sau khi uống canh nàng đun liền chuyển thế đầu thai, không trách được những quỷ hồn này thần tình không cam lòng, chỉ sợ là không muốn kiếp trước!

Ta nhất định là không thể bước vào Vong Tình Xuyên, nếu không cả đời này cũng sẽ kết thúc. Nhưng mặc kệ ta chạy ngược lại thế nào, trước mắt đều xuất hiện hoàn cảnh mới mà không phải thôn trang lúc trước.

Giao giới giữa hai giới Âm Dương, có rất nhiều cấm địa, không cẩn thận bị nhốt ở bên trong, rất có khả năng đến chết cũng không ra được.

Vì vậy cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, ta nhìn hoàn cảnh phía trước mơ hồ, đột nhiên nghĩ tới Vô Hình Châm.

Bản thân nó vốn là âm vật, hơn nữa tốc độ cực nhanh, nhất định có thể chỉ đường cho ta!

Cứ như vậy cho dù tạm thời ta không ra được, cũng không đến mức mệt chết. Nghĩ tới đây ta lấy Vô Hình châm ra, tập trung chú ý niệm điều khiển nó nhanh chóng đi lại xung quanh.

Thôn xóm quỷ thị không lớn, nhìn một cái là biết ngay, mà người thương nam và Long Tuyền sơn trang trên người có dương khí rất mạnh, rất dễ xác nhận, cho nên ta chủ yếu tìm kiếm hai mục tiêu này.

Theo tốc độ Vô Hình Châm càng lúc càng nhanh, hình ảnh trong đầu ta giống như không ngừng gấp rút thay đổi, rất nhanh ở trong nhiều hình ảnh cảm nhận được dương khí, ta dụng ý dời hình ảnh tới, liếc mắt liền thấy ba đại trưởng lão Long Tuyền Sơn Trang cùng kẻ đứng đối diện.

Khác với những nơi khác, nơi này dĩ nhiên không có quỷ hồn, nhưng ở nơi hoang vu này phụ trợ còn kinh khủng hơn những nơi khác.

Không đợi ta kịp phản ứng, Độc Tí Long liền phi thân lên chỗ nam nhân thích ăn, bởi vì chỉ có một cánh tay, mỗi lần Độc Tí Long ra tay đều tạo ra một luồng quyền phong, còn may nam nhân của mình cầm tám mặt đại hán kiếm, có ưu thế khoảng cách hơi xa, miễn cưỡng có thể cùng Độc Tí Long duy trì ngang tay.

Nhưng ngay lúc này, một trượng sau đột nhiên lấy từ bên hông xuống mấy món ám khí, bỗng dưng quăng cho nam tử bên cạnh.

Nam nhân quyến rũ phản ứng rất nhanh, lúc này rút kiếm đánh bay ám khí xanh một trượng, nhưng con Độc Thủ Long sớm đã chuẩn bị tốt, nắm lấy cơ hội vỗ lên lưng nam nhân đáng thương.

Động tác nam tử sầu khổ trì trệ, trở tay chém một kiếm vào tay Độc Thủ Long, nhưng Độc Thủ Long giống như không biết đau đớn, không ngờ lại nhấc cánh tay lên, dùng bàn tay máu chảy đầm đìa bắt lấy trường kiếm.

Ta cảm thấy tình huống có gì đó không đúng, vội vàng dựa theo Vô Hình châm chỉ dẫn chạy về phía ái nam!

Lúc này, Âm Dương Hổ chuẩn bị cả nửa ngày đột nhiên xuất động, hai tay nắm thành hình móng vuốt hướng phía lưng nam tử bị thương phía sau móc ra; một trượng thanh nhân cơ hội lại ném ra mấy miếng ám khí, nam nhân muốn né tránh thân thể căn bản không động đậy được.

"Cút mẹ ngươi ba đánh một đi!"

Ta mắng to một tiếng, dụng ý niệm khống chế châm pháp vô hình đánh tan những ám khí kia, đồng thời mạnh mẽ giơ lên lông mi gai nhọn lên ném về phía Âm Dương Hổ.

Hắn không rõ mình mất cái gì, bị ép phải từ bỏ công kích con vợ. Đàn ông mẹ thương nắm lấy cơ hội nhanh chóng niệm một đoạn chú ngữ, sau đó tám mặt kiếm lam quang sáng chói, trong nháy mắt tước mất một ngón tay của con rồng cụt, hắn kêu thảm một tiếng, vội vàng lui về phía sau mấy bước.

Ta nhân cơ hội xông lên kết bạn với nam nhân âu yếm, hỏi hắn có việc gì không.

"Sao ngươi lại tới đây?"

Nam tử quyến rũ lạnh lùng nói: "Chúng ta trúng kế, trên tay bọn họ căn bản không có nước mắt giao nhân, Bạch Mi thiền sư kia nhất định là giả mạo."

Ta nghe xong mới minh bạch vì sao lúc Bạch Mi thiền sư đánh nhau cùng Độc Tí Long không có quỷ sai đi tới ngăn lại, bởi vì đánh nhau song phương đều là người một nhà, quỷ sai khẳng định cho rằng đây là mâu thuẫn nội bộ của bọn hắn!

Đây là một sơ hở rất rõ ràng, đáng tiếc ta cùng nam nhân quyến rũ sau khi nghe được nước mắt giao nhân lập tức sôi trào, làm sao còn chú ý cái khác.

"Các ngươi thế nào làm Bạch Mi thiền sư?"

Vì tranh thủ thời gian cho nam nhân mai táng, ta chủ động mở miệng hỏi.

Bất quá không đợi người của Long Tuyền sơn trang đáp lời, bốn phương tám hướng liền truyền đến thanh âm bi thiên thương nhân của Bạch Mi thiền sư: "Tiểu thí chủ không cần lo lắng, lão nạp không sao đâu."

Theo thanh âm càng ngày càng rõ ràng, trong không khí bắt đầu tràn ngập kim quang, sau khi kim quang tụ đến trình độ nhất định, Bạch Mi thiền sư phảng phất như từ trên trời giáng xuống xuất hiện.

Hắn rơi xuống đất đem phật châu trong tay nhét vào trong túi, kim quang kia xoát một chút biến mất.

Ta vội vàng ghé qua hỏi hắn trước đó đã đi nơi nào, Bạch Mi thiền sư nói hắn bị người Long Tuyền sơn trang dẫn tới nơi này, bởi vì không biết tình huống nơi đây cho nên vẫn bị vây khốn, không nghĩ tới trong lúc đánh bậy đánh bạ lại chạm mặt chúng ta.

Ta nghe xong trên trán hiện lên một trận hắc tuyến, tự nhủ lão nhân ngài cũng đủ chân thành, không thể nói chuyên môn tới hỗ trợ sao?

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, Bạch Mi thiền sư đến nơi, thế lực hai bên chúng ta trở nên ngang nhau, mặc dù thực lực bản thân ta yếu một chút, nhưng thắng ở chỗ có châm vô hình thần khí này, động thủ tối thiểu sẽ không quá thiệt thòi.

Ba người Độc Thủ Long vốn đang cười gian bỗng trở nên khó coi, sở dĩ bọn hắn mạo hiểm động thủ với chúng ta ngay tại tiết mục ở quỷ thị mở ra, khẳng định là sợ trở về không dễ báo cáo kết quả, cho nên mới lựa chọn đánh bại từng người.

Không nghĩ tới ba người chúng ta đánh bậy đánh bạ lại tập trung cùng nhau, bởi vậy bọn họ mới có chút cảm giác đâm lao phải theo lao.

"Còn đánh nữa không?"

Nam nhân chăn ấm ở đây nghỉ ngơi không sai biệt lắm, lạnh lùng hỏi. Người của Long Tuyền sơn trang nghe xong sắc mặt càng thêm khó coi, nhưng cuối cùng cũng không tiếp lời mà nhìn nhau rồi nhanh chóng rút lui.

"Ý tứ gì đây?"

Ta nghi hoặc hỏi, nam nhân thích lập tức cảm thấy may mắn, may mà hai người tới kịp thời, nếu không hậu quả khó mà lường được.

Bởi vì nơi này không phải địa điểm giao dịch của quỷ thị, các lão bản này không quá chú ý đến nơi này, người của Long Tuyền sơn trang mới đầu cơ trục lợi muốn bất tri bất giác giải quyết chúng ta ở chỗ này.

Nhưng là theo ba người chúng ta đến đông đủ, động thủ lần nữa nhất định sẽ lâm vào trạng thái giằng co, rất có thể sẽ dẫn dụ các đại lão phía sau quỷ thị ra, đến lúc đó người của Long Tuyền sơn trang đừng nói là trả thù chúng ta, có thể còn sống rời khỏi Côn Bằng hay không cũng rất khó nói.

Hiển nhiên bọn họ cũng hiểu đạo lý này, cho nên chủ động rời đi.

Ta nghe xong ám đạo một tiếng thật nguy hiểm, đồng thời trong lòng lại có chút lo lắng, bọn hắn nếu có thể thông qua lệ Giao nhân thiết kế đem chúng ta tách ra, không thể nghi ngờ là đã biết mục đích chuyến đi này của chúng ta. Như vậy cho dù lần Giao nhân khóc thật sự, cũng đủ sặc sỡ có thể rơi ở trên tay chúng ta.

Dù sao thực lực các phương diện bọn hắn ngang bằng với chúng ta!

Nam nhân chăn ấm tự nhiên cũng hiểu đạo lý này, lập tức mang bọn ta xuyên qua tầng tầng hư ảo trở lại trung tâm giao dịch.

Một lát sau, số lượng lưu lượng trung tâm giao dịch lại lớn hơn rất nhiều, người bán hàng bên trong cũng tăng lên không ít, thế cho nên rất nhiều quầy hàng nhỏ đều bày ở bên ngoài.

Chúng ta vội vàng lại vòng vo một vòng, nhưng vẫn không thấy được nước mắt Giao Nhân, lúc này trên không thị trường giao dịch đột ngột sáng lên ba đạo bạch quang, toàn bộ mọi người hoặc là quỷ thấy cảnh tượng này đều hoa chân múa tay hoan hô lên, ngay cả trên mặt nam tử được sắp an ủi cũng lộ ra thần sắc chờ mong.

Ta xem thời gian, vừa mới kiểm kê xong, chính thức tiến vào 15 tháng 7,! Xem ra bạch quang này chính là bảo bối các lão bản năm nay lấy ra để áp trục.

Quả nhiên, theo bạch quang tán đi, giữa không trung xuất hiện ba kiện bảo bối.

Bên trái là một bộ quần áo mỏng như cánh ve, ở giữa là mấy hạt châu trong suốt, còn bên phải là một cái mặt nạ, phía trên mặt nạ có một con hỏa phượng hoàng không ngừng du tẩu, nhìn qua thập phần khốc liệt.

Ta không biết những bảo bối này đều dùng để làm gì, liền xoay người hỏi nam nhân có lợi, không ngờ hắn và Bạch Mi thiền sư đều ngây ngẩn cả người, hai người nhìn hạt châu trong suốt ở giữa, ngẩn người. Ta cứ nghĩ là xảy ra chuyện gì, vội vàng đẩy hắn hỏi: "Sao vậy?"

"Cửu Lân, ngươi thật đúng là có chút phúc vận."

Vẻ mặt nam tử sầu khổ không che giấu được vui sướng, hắn run run nói: "Đây chính là lệ thuộc về ngươi đấy!"

Thần khí áp trục lớn thứ sáu trăm ba mươi bảy thiên sinh ba.

"Cái gì?"

Ta nghe được phản xạ điều kiện, sửng sốt nửa ngày mới kịp phản ứng lại Giao Nhân Lệ hiện tại hẳn là đã bị lực lượng nào đó ngưng kết thành hạt trân châu, chờ quay đầu lại tự nhiên sẽ biến thành chất lỏng.

Ta nóng lòng muốn lấy nó vào tay, kích động hỏi nam nhân chăn nuôi làm sao có thể có được bảo bối của ông chủ?

"Ba món thị phi này, bình thường chỉ dùng để trấn giữ, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có tình huống đưa tặng. Ví dụ như những người đã từng cống hiến hoặc đoàn thể hoạt động cao nhất trong lúc giao dịch, có khả năng đạt được phần thưởng."

Nam nhân an ủi đừng lo lắng, bởi vì lần giao dịch này ngoại trừ bọn ta và Long Tuyền sơn trang ra thì cơ bản không có tổ chức, cho nên tiếp theo có thể chỉ có bọn ta và Long Tuyền sơn trang nhận được ban thưởng.

Ta nghe xong cũng chỉ Thích Tâm, cho dù nắm nước mắt Giao nhân vào trong tay, bọn Độc Thủ Long cũng sẽ đối phó ta, cho nên không cần phải người bình thường quấy nhiễu.

Tiếp đó nam nhân chăn bông bừng bừng hứng thú giới thiệu với ta hai kiện bảo bối khác, quần áo bên trái nghe nói là y phục Vũ Tắc Thiên của Đại Đường, giá trị liên thành; mà mặt nạ hỏa phượng lưu ly bên phải có thể nói là do một vị tông sư của Đạo gia khi còn sống dùng qua, có lực công kích rất mạnh, người đàn ông thương hại nói nếu như có thể thông linh với mặt nạ, thậm chí có thể đem hỏa phượng hoàng ở bên trên thả ra, có điểm giống nhau.

Tuy rằng hai kiện bảo bối này cũng không tệ, nhưng trong đầu ta chỉ có lệ Giao Nhân, cũng không có hứng thú quá lớn với chúng.

Nếu Lệ Nhân đã rơi xuống, chúng ta cuối cùng cũng thở phào một hơi, chuẩn bị trở về khách sạn nghỉ ngơi. Thế nhưng vừa đến cửa khách sạn, đã có một đội hắc ảnh xông tới vây quanh chúng ta.

Ta theo bản năng lấy ra mi gian phòng bị, nam tử an ủi và Bạch Mi thiền sư đồng thời vươn tay ngăn cản ta, sau đó nam nhân sai vặt duy trì khuôn mặt tươi cười, dùng lời nói khó hiểu trao đổi với bóng đen cầm đầu.

Thừa dịp này, Bạch Mi thiền sư nhỏ giọng giải thích: "Những bóng đen này là quỷ sai thủ hạ của những ông chủ kia, chuyên môn phụ trách trị an ở quỷ thị!"

Ta nghe xong không khỏi nhíu mày, cảm giác bọn họ tìm tới cửa khẳng định không phải là chuyện tốt gì.

Quả nhiên, sau khi nam nhân hưởng thụ cùng bóng đen đàm phán xong sắc mặt cũng trở nên khó coi, hắn cẩn thận nói: "Mấy đại lão kia cũng biết mâu thuẫn vừa rồi giữa chúng ta và người của Long Tuyền sơn trang, bây giờ muốn bắt chúng ta khai đao!"

"Vậy..."

Bởi vì quỷ sai ở ngay bên cạnh, ta liền dùng ánh mắt hỏi nam nhân có thể nghĩ biện pháp chạy thoát không, hắn dứt khoát lắc đầu nói sớm bỏ ý nghĩ này đi.

"Mấy đại lão hợp tác làm quỷ thị tụ tập lại với nhau, ngay cả Diêm Vương cũng sợ bọn họ."

Bạch Mi thiền sư nói theo một câu, ta vừa định nói tiếp liền cảm thấy trước mắt tối sầm lại, bên tai chỉ còn lại tiếng gió vù vù, mơ hồ cảm thấy thân thể của mình đang không ngừng bay lên.

Không biết qua bao lâu, trước mắt đột nhiên sáng lên, thân thể cũng rơi trên mặt đất. Ta mở mắt ra liền thấy nam và Bạch Mi thiền sư ở bên cạnh ta, mà bên cạnh chúng ta là ba người Độc Tí Long.

Xem ra hiệu suất làm việc của Quỷ sai cũng không phải là nói quá, ta không khỏi tặc lưỡi.

Sau đó ta cả gan đánh giá, phát hiện đây là một chỗ đại điện, ở mỗi bên chúng ta có một loạt ngọn nến xanh thẫm, hai phe chúng ta giờ phút này phân biệt đứng ở hai đầu trong đại điện.

Mà ở cuối đại điện, bất ngờ lại có mấy bóng dáng có âm khí đập trời đang ngồi. Phía trước những cái bàn thơm hương này đều có đến sáu chiếc hộp hình chừng.

Những bóng đen này không thể nghi ngờ là lão bản của quỷ thị, cũng chính là những yêu hoàng, phán quan, Ma tôn...

Chỉ là ta không biết hộp trên hương án là cái gì, nhìn số lượng thì hình như là đặc biệt chuẩn bị cho chúng ta, chẳng lẽ mỗi người thưởng một phần độc dược cho mình rồi tự kết thúc?

Rất nhanh ta đã bác bỏ suy đoán của mình, nếu mấy vị này muốn giết chúng ta, căn bản không cần tốn công tốn sức như vậy.

Ta nghi hoặc nhìn nam nhân thích đáng, kết quả hắn cũng ngây ngốc lắc đầu.

Đúng lúc này, phía cái bóng kia truyền đến một giọng nữ yêu mị quyến rũ: "Bây giờ, mỗi người chọn một cái hộp, để ta chơi với các ngươi, ha ha."

Nữ nhân nói xong, tất cả mọi người đều không nhúc nhích, không biết trong hồ lô rốt cuộc nàng ta đã bán thuốc gì?

Ngay cả con Độc Thủ Long luôn ngang ngược càn rỡ cũng không dám tiến lên, dù sao thực lực của chúng ta có vẻ quá nhỏ bé so với ba ông chủ quỷ thị này.

Lúc này bóng dáng nữ nhân càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng hóa thành một vị phu nhân quý tộc mặc áo cưới đỏ thẫm, đầu đội mũ phượng. Nàng miệng rất nhỏ, trong lúc nói chuyện môi khẽ mở, vô cùng mê người.

Đáng tiếc, sắc mặt nàng trắng bệch, như bôi một lớp sương trên da, thật sự ảnh hưởng tới mỹ cảm.

Trong lúc ta đang đánh giá nàng, nàng cũng đang quan sát chúng ta, lạnh lùng nói: "Các ngươi phạm vào quy củ của quỷ thị, theo lý thuyết tất cả phải xử tử toàn bộ, nhốt vào mười tám tầng địa ngục. Nhưng nghĩ đến việc các ngươi mới xâm phạm, bổn phu nhân sẽ cho các ngươi một cơ hội sống sót!"

Nghe đến đó, ta thở phào nhẹ nhõm, nam tử an ủi lại lắc đầu nhỏ giọng nói: "Đừng có khinh thường."

Quả nhiên, trên mặt nữ nhân lộ ra một tia giảo hoạt, tiếp tục nói.

Nguyên lai sáu hộp hộp kia phân biệt chứa một âm vật vang dội cổ kim, hắn để cho chúng ta cùng người Long Tuyền sơn trang mỗi người rút một kiện, đồng thời tùy cơ quyết định ai cùng ai giao thủ.

Lúc nàng yêu cầu chúng ta giao thủ, chỉ có thể sử dụng âm vật, nếu không coi như phạm quy.

Giao thủ không hạn chế hình thức, phạm vi đánh nhau cũng không câu nệ tại trung tâm giao dịch, có thể trong phạm vi toàn bộ Hải Trãi đều tùy ý thi triển quyền cước.

Nữ nhân nói xong, mấy cái bóng ở cuối đại điện đồng thời phát ra tiếng cười ha hả, tiếp theo nàng vung tay lên, trong đại điện lại tạo thành một màn hình do hỏa diễm tạo thành.

Ta khiếp sợ phát hiện màn hình ngọn lửa này vậy mà tự động chia làm vô số khối nhỏ, phát sóng trực tiếp khắp nơi!

Hình như là vì để cho chúng ta mở mang tầm mắt, nữ nhân chuyên môn đem một khối nhỏ ở chợ đại biểu giao dịch phóng đại lên, trước mắt chúng ta nhất thời xuất hiện hình ảnh hối hả, thậm chí mơ hồ có thể nghe được thanh âm quần quỷ cò kè mặc cả.

Sau đó nữ nhân lại cắt hình ảnh thành vô số khối vuông, trêu chọc nói: "Tối nay sau khi trở về, nghiên cứu thật kỹ âm vật các ngươi rút được, ngàn vạn lần không được chạy trốn, nhất cử nhất động của các ngươi đều ở dưới mí mắt bổn phu nhân!"

Đợi nàng nói xong, ta đã kinh sợ nói không ra lời, trong lòng hoàn toàn buông tha ý tưởng đùa nghịch thông minh.

Sắc mặt nam tử sai vặt và Bạch Mi thiền sư không tốt hơn ta nhưng rốt cuộc tâm tính của bọn họ tốt hơn ta, suy nghĩ một chút rồi ôm lấy mỗi người một cái hộp.

Người Long Tuyền sơn trang nhìn thấy bọn họ hành động, vội vã chạy tới rút một cái hộp.

"Tỷ lệ lớn như nhau, đoạt lấy một sợi lông!"

Ta thầm mắng một câu, đi đến nhấc cái hộp cuối cùng lên.

Sau đó nữ nhân huyễn hóa ra sáu tờ giấy, lơ lửng trước mặt chúng ta. Mỗi người chúng ta rút ra một tờ, cuối cùng nam nhân thụ thương đấu với một trượng, Bạch Mi thiền sư đối mặt với Âm Dương Hổ, mà ta lại đối mặt với Độc Tí Long mạnh nhất...

"Vì đảm bảo tính công bằng của đấu pháp, hai bên các ngươi trước khi bắt đầu tỷ thí, không thể biết đối thủ rút được âm vật gì. Trở về chuẩn bị đi, buổi sáng bắt đầu trận tranh tài thứ tám!"

Nữ nhân nói xong không đợi chúng ta trả lời đã đi về phía cuối đại điện, sau đó thì âm sai dẫn chúng ta về khách điếm.

Lúc lên lầu, Độc Tí Long cười lạnh nhìn ta một cái, nói ngươi tốt nhất không nên quá yếu.

"Phụng bồi đến cùng!"

Ta đáp lại gay gắt một câu, nhưng trong lòng thật sự có chút thấp thỏm, dẫu sao Độc Tí Long là người có thực lực mạnh nhất trong tam đại trưởng lão, còn ta lại là người có thực lực yếu nhất trong ba người bọn ta.

Nhưng điều này vừa lúc phù hợp với quy luật đấu mã của Điền kị, nam tử thích trợ giúp và Bạch Mi thiền sư hẳn đều có thể đánh bại đối thủ của mình, mặc dù ta thua bởi Độc Tí Long cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Mấy trăm ba mươi tám lần lượt Mã Vương, quỷ lạ ở lần điểm thứ ba.

Nam nhân tốt nhất vừa trở về phòng liền mở hộp ra, phát hiện bên trong là một cây roi đồng xanh nặng trịch.

Thanh đồng tiên ảm đạm vô quang, vị trí chuôi tay mọc đầy dịch thể màu xám, trong mắt ta thì giống như một đống bầy nhầy.

Ta định cầm trong tay cân nhắc, phát hiện nó so với nam nhân tám mặt kiếm áp tử còn nặng hơn nhiều, như vậy nam nhân đáng thương cầm trong tay khẳng định sẽ chịu ảnh hưởng, ta nhịn không được bắt đầu lo lắng, hỏi nam nhân cầu hôn có biết đây là thứ gì không?

"Đây là roi Mã Vương."

Nam tử thương cảm suy nghĩ một chút nói: "Truyền thuyết nói rằng Mã vương gia là Quỷ Linh Quan do Đạo giáo bắt, bộ dạng rất hung thần ác sát, mặt vàng như tóc đỏ, hơn nữa trời sinh có ba con mắt, con mắt thứ ba chuyên dùng để quan sát quỷ quái trong dương gian. Một khi phát hiện có quỷ quái quấy phá, liền dùng roi đồng xanh này đánh chết hắn, là khắc tinh quỷ quái nhất đẳng."

Ta cũng biết sự tồn tại của Mã vương gia, nếu là vũ khí của lão nhân gia, uy lực tự nhiên bất phàm, lại thêm bản thân nam nhân được âu yếm là dùng vũ khí hình kiếm, đến lúc đó hẳn là không có vấn đề gì lớn.

Tiếp theo Bạch Mi thiền sư cũng mở hộp của mình ra, không nghĩ tới bên trong là một chuỗi tử đàn phật châu, trên mỗi hạt châu đều viết chi chít chú ngữ.

Tuy rằng ta không biết những thần chú phật giáo này, nhưng sau khi thấy Phật châu trong lòng vẫn vui như hoa nở, cảm thấy vận khí của Bạch Mi thiền sư thật tốt, bởi vì vũ khí mà bản thân hắn am hiểu nhất chính là Phật châu.

Sắc mặt nam tử do dự cũng nhẹ nhõm hơn, hỏi phật châu của thiền sư lông mày trắng này là cái gì?

"Lão nạp nhìn cũng không hiểu."

Bạch Mi thiền sư lắc đầu, trên mặt cũng không quá hưng phấn, bất quá tính cách hắn vẫn luôn sủng nhục không sợ hãi, ta cũng không coi trọng.

Hai người bọn họ đánh nhau đồ vật cũng coi như lý tưởng, trong lòng ta an tâm hơn rất nhiều, trực tiếp mở hộp ra, lại phát hiện bên trong là một giới chỉ ngân quang lập lòe.

Chiếc nhẫn này nhìn qua không khác với việc kết hôn luồn lách, chỉ bất quá phía trên khảm không phải kim cương mà là một khối mã não đỏ như máu. Khối mã não này vừa nhìn tương đối bóng loáng, nhưng nhìn kỹ lại không khó phát hiện bên trong có vô số tơ máu đang khẽ mấp máy.

Ta đang bắt đầu còn tưởng rằng là một trân bảo hiếm thấy, nhưng sau khi đeo ở trên tay không có cảm giác gì, liền tháo xuống đưa cho nam tử cầu hôn, hỏi nó có biết đây là món đồ chơi gì không?

Nam tử sai vặt xem hồi lâu lại đưa cho Bạch Mi thiền sư, kết quả hai người đều lắc đầu.

Như loại tụ lý âm vật bình thường đều cần phải dùng tinh huyết kích hoạt, ta dứt khoát cắn đầu ngón tay nhỏ vài giọt máu về phía mã não, sau đó mặc niệm vài câu chú ngữ thông dụng để cho linh lực của mình dung nhập vào.

Nhưng qua nửa ngày giới chỉ vẫn như cũ không có bất kỳ phản ứng nào, máu chảy đầy nhẫn, ta tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Mẹ nó!"

Ta không nhịn được mắng một câu, tinh huyết không dung hợp được vào cơ bản chỉ có hai khả năng. Một loại khả năng là bên trong giới chỉ có Âm Linh cường đại, cho nên linh lực bên ngoài không xông vào được; loại còn lại chính là chiếc nhẫn này căn bản không phải là Âm vật!

Chiếc nhẫn này nhìn qua không có bất kỳ chỗ nào xuất sắc, hai nam tử tốt lành và Bạch Mi thiền sư đều nói không nên tên, cho nên chiếc nhẫn này rất có thể là hàng thủy. Ta lập tức có chút buồn bực, vẻ mặt đau khổ hỏi: "Làm sao bây giờ?"

"Đừng nóng vội, không phải trước khi giao thủ Ma tôn đã nói cho chúng ta biết tên của âm vật sao?"

Nam nhân tốt lành an ủi một câu, ta xoa xoa mặt khiến mình không còn bối rối như vậy, xe đến trước núi ắt có đường, không khéo thứ mình rút được còn cặn bã hơn chiếc nhẫn của ta.

Bởi vì sáng sớm ngày mai, nam tử tốt nhất đã phải giao thủ với một trượng, chúng ta đã sớm đi ngủ rồi. Rất nhanh nam tử thân thương liền truyền đến tiếng hít thở dài lâu, ta lại thấy khẩn trương.

Ma tôn kia cái gì cũng nhắc tới, nhưng lại không nói trừng phạt đối với kẻ thất bại, thế nhưng càng như vậy ta càng lo lắng, cảm thấy bên bại trận sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Nghĩ tới đây ta nắm chặt nắm đấm, không ngừng cổ vũ bản thân, nhất định không thể làm vướng chân mọi người.

Nghĩ đến đây ta liền ngủ qua, ngày thứ hai tỉnh lại không bao lâu thì đã lên tám, đang lúc ta đoán xem Ma Tôn sẽ dùng phương pháp gì để thông báo cho anh chàng? Trong trung tâm giao dịch lại truyền đến tiếng hoan hô nóng bỏng.

Nhìn qua cửa sổ, thình lình phát hiện trong không trung giao dịch ba kiện bảo bối trên không biến thành hình ảnh lão bản biến thành, trên đó viết: roi Mã Vương đối quỷ cắt, phía dưới còn có một loạt minh văn xiêu xiêu vẹo.

Lúc đầu chúng ta đều cảm thấy, Ma tôn sẽ nhắc nhở một ít phương pháp sử dụng âm vật, ai biết được nàng ngoại trừ âm vật thì một chữ cũng không nói nhiều.

"Xem ra sự tình không đơn giản như vậy..." Ta nhịn không được nói một câu.

Bản thân một trượng thanh bản thân chính là thích khách, hiện tại lại có quỷ lạ, nam nhân sầu lo không tránh được một phen huyết chiến.

"Quỷ đặc là thần khí giết quỷ ở niên đại bình an của Nhật Bản, chủ nhân đời thứ nhất là một võ sĩ gọi là Độ Biên! Hắn từng dùng Hồi Toàn Tiêu cắt cánh tay quỷ quái Mộc đồng tử, dọa lui Bách Quỷ Dạ Hành. Từ nay về sau thanh Hồi Toàn phiêu này được gọi là quỷ lạ, chỉ sợ trên đó còn hấp thụ vong linh của không ít lệ quỷ."

Nam tử có sầu lo sắc mặt ngưng trọng nói, tiếp theo để ta cùng Bạch Mi thiền sư ở khách sạn chờ tin tức, hắn nói phải tìm một chỗ hảo hảo rửa sạch roi ngựa.

Ta biết mình hẳn là không đợi được tin tức của nhẫn, cho nên nam tử sai vặt và Bạch Mi thiền sư tuyệt đối không thể thua. Hiện tại đọ sức đã bắt đầu, ta sợ nam nhân thương cảm tự mình ra ngoài gặp nguy hiểm, liền đề xuất đi theo hắn, cũng tốt có thể chiếu cố lẫn nhau.

Bạch Mi thiền sư ở lại khách sạn vẫn tương đối an toàn, nam nhân có lo lắng cũng đáp ứng.

Sau khi xuống lầu, ta phát hiện người tham gia hội giao dịch lần này và quỷ gần như đều tập trung vào màn hình trên không trung, lúc này màn hình chia ra làm hai phần, một phần là nam tử ta tốt, phần còn lại là một trượng thanh đang cùng bọn Âm Dương Hổ thương lượng cái gì đó.

"Ban đầu, như vậy ngươi và mọi hành động khác đều trong suốt, hai người các ngươi còn có thể tính toán lẫn nhau sao?" Ta nhìn hai màn hình, khó hiểu hỏi.

Nam nhân chăn hộ nghe vậy sửng sốt, tiếp đó lắc đầu nói bọn họ không phạm phải sai lầm thấp như vậy, chắc chắn còn có cách khác.

Tiếp theo nam nhân chăn ấm này dẫn ta ra khỏi thôn, tới Vong Tình Xuyên lúc trước ta từng xông vào. Hắn nói phía trước có con sông Vong Xuyên, là con sông đen tối nhất thế gian, trong sông tràn đầy cô hồn dã quỷ không cách nào đầu thai, cho nên âm khí ngất trời.

Nam nhân sai vặt muốn dùng nguyên lý âm dương chuyển hóa, mượn âm khí trong nước sông tẩy rửa sạch sẽ ô uế trên thanh đồng tiên.

Từ nhỏ ta đã nghe Vong Xuyên Thủy, nhưng câu chuyện cầu Nại Hà đã lớn lên, trong lòng rất ngóng trông những địa phương thần bí này, trước mắt có nam nhân ân cần cùng đi, vậy mà lại không sợ hãi như vậy.

Đi nửa giờ, phía trước xuất hiện một rừng cây trụi lủi, rất nhiều thân cây đã gãy từ giữa, trên mặt đất phủ một lớp lá khô vàng, nhìn qua cực kỳ thê lương.

Không biết xảy ra chuyện gì, vừa chuẩn bị bước vào rừng cây, trong lòng ta đột nhiên giật thót một cái, vô thức lui về phía sau một bước.

Cùng lúc đó, nam tử sai vặt giơ tay che trước người ta, trầm giọng nói: "Có biến."

Ta gật đầu, rút thanh trường kiếm tám mặt từ bên hông ra, nam tử an ủi cõng thanh kiếm, nắm roi đồng đi vào.

Đi trong rừng cây không được mấy bước, ta liền ngửi được trong không khí tản ra một mùi thịt thối nồng đậm, cùng lúc đó rừng cây yên tĩnh đột nhiên truyền đến tiếng vang rất nhỏ.

Thanh âm chi chi chợt ẩn chợt hiện, nghe giống như là chuột kêu, nhưng loại địa phương này làm sao có thể có chuột?

Đầu thứ sáu trăm ba mươi chín chính là dơi giết người.

"Mau bước đi, nhanh chóng bước qua rừng cây này."

Nam nhân chăn bông nhỏ giọng nói, sau đó chúng ta bước nhanh, mùi thịt thối càng lúc càng nồng nặc, tiếng kêu chuột kêu ngày càng rõ ràng.

Lúc này đột nhiên có vài giọt nước rơi vào đầu ta, ta còn tưởng rằng là trời mưa ngẩng đầu nhìn lên, lại kinh ngạc phát hiện trên cây treo một bộ thi thể máu me đầm đìa!

Không đếm được bao nhiêu con dơi hình thể to mọng bám vào trên thân thi thể gặm cắn, máu tươi theo vết thương thi thể tí tách rơi xuống, rơi vào trên người ta...

Ta nhịn không được khom người nôn khan lên, nam nhân tốt nhất duỗi tay muốn bịt miệng ta lại, nhưng đã không kịp, ta há mồm nôn mửa.

Ngay trong nháy mắt khi ta phát ra âm thanh, toàn bộ những con dơi này quay đầu lại, nhìn thấy chúng ta về sau mắt chúng lập tức trở nên đỏ bừng, khóe miệng treo thịt nát mở ra, lộ ra hàm răng sắc bén bên trong.

"Chạy mau!"

Nam nhân chăn bầu thấy dơi đã bị kinh động, lập tức hướng ta hét lớn một tiếng. Ta không dám chần chờ, nhấc chân bỏ chạy. Lúc này phía sau truyền đến tiếng vù vù dày đặc, ta biết rõ chúng nó đang đuổi theo, cả gan quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện nam nhân chăn hộ đã bị đuổi kịp, đang nắm hai thanh vũ khí ở khi dơi vây công khai cung hai bên.

Hình thể những con dơi này không khác là gà, nếu bị cắn phải sẽ mất đi một miếng thịt lớn. Huống chi bọn chúng còn sinh sống trong hoàn cảnh như vậy chắc chắn có kịch độc, cho nên nam nhân chăn nuôi có vẻ luống cuống tay chân. Chỉ trong nháy mắt quần áo đã bị cắn đứt vài vết thương.

Ta vội vàng phóng ra Vô Hình châm, sau đó mang theo Nga Mi đâm tới, Gai Lông Nga không có ưu thế khoảng cách, mỗi khi ta đâm vào thì sẽ tóe lên máu tươi tanh hôi.

May mắn thay, loại dơi này mặc dù hung tàn, nhưng số lượng cũng có hạn, dưới sự ra sức chém giết của nam nhân chăn nuôi, phần lớn dơi đều bị giết chết, chỉ còn lại có vài con bay trở về trên cây, có chút bối rối nhìn chúng ta.

"Con mẹ nó, không thể tin nổi!"

Ta nhìn nam nhân chăn mền đã bị cắn nát quần áo, có chút nghĩ mà sợ. Đàn ông điểm điểm đầu, nói những con dơi được thi thể nuôi lớn, trường kỳ sinh sống trong hoàn cảnh tràn đầy âm khí, không biến dị mới lạ.

Nói xong hắn đột nhiên dừng lại, không nhúc nhích nhìn về phía ta, trong mắt đầy nghi hoặc. Theo ánh mắt hắn nhìn xuống, ta thấy y phục của mình, lúc này mới phát hiện mình không hao tổn gì.

"Leng keng leng keng?"

Ta chần chờ một chút, đột nhiên phản ứng lại, vừa rồi vẫn luôn là ta giết dơi, bọn chúng từ đầu đến cuối đều không chủ động công kích ta, đây là chuyện gì?

Nam nhân chăn bầu nhìn ta suy nghĩ hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: "Không tốt!"

Đúng lúc này, đàn dơi vốn đã chạy trốn về trên cây đồng loạt bay xuống, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai cắn về phía lưng nam tử thích ăn.

Ta vô thức khống chế Vô Hình châm đi ngăn cản, chỉ có thể ngăn cản một con, nam nhân được âu yếm thông qua biểu tình của ta biết mình sẽ gặp nguy hiểm, nhưng hắn đã không kịp quay người, con dơi còn lại trong nháy mắt đã cắn hắn.

Nam nhân chăn bông rên lên một tiếng, trực tiếp soi sáng lưng, ta liên tục đâm ra rặc rặc rặc, giết chết tất cả dơi.

"Ngươi thế nào rồi?"

Ta căng thẳng hỏi, nam tử thích lập tức xua tay nói không có gì đáng ngại, tiếp tục đi về phía Vong Xuyên Hà.

Tiếp theo không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn nữa, chúng ta thuận lợi đi tới bên bờ Vong Xuyên Hà, cách rất xa cũng đã có thể thấy âm khí ngút trời lơ lửng trên mặt sông.

Đi đến trước mặt sau, ta phát hiện nước sông là màu đỏ, quả thực như là một dòng sông máu, lúc này nước sông nổi lên một đóa bọt nước, ta tò mò nhìn qua, lại phát hiện chỗ đó có một tiểu cô nương tướng mạo ngọt ngào đang vẫy vẫy tay với ta, ta đang muốn đi tới nhưng lại cảm giác mặt bị người quật một cái, đột nhiên lấy lại tinh thần.

"Đã bảo ngươi ở bên ngoài chờ, giờ thì tốt rồi chứ?"

Nam tử quyến rũ nói, tiện tay đặt một khối nấm nhỏ trên roi đồng xanh lên huyệt Thái Dương của ta, sau đó chỉ vào Vong Xuyên Hà nói, ngươi nhìn kỹ người vừa giơ tay với ngươi là ai.

Ta nhìn về phía vừa rồi, liếc mắt liền thấy một cô gái bị mổ bụng, một đống ruột lơ lửng ở trên mặt nước nhìn qua thập phần buồn nôn.

Nàng tiếp tục vẫy vẫy ta, phát hiện ta trong lòng hung tợn trừng mắt nhìn nam nhân chăn nuôi, mặt tràn đầy vẻ không cam lòng lui về nước.

"Trong này đều là tiểu quỷ không cách nào đầu thai, bọn hắn thỉnh thoảng không muốn kéo người sống làm tử quỷ cho mình, cho nên người hạ âm đều là bịt tai chạy thẳng qua, ngươi cũng may tự chủ động đưa lên cửa!"

Nam nhân chăn bầu vừa nói linh tinh, vừa dùng sợi dây buộc chặt tám thanh đại kiếm và thanh đồng vào nhau, sau đó ném chúng vào trong sông.

Trong sông lập tức phát ra tiếng vang tư tư, ngay sau đó liền truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết đau đớn, ta cả gan nhìn qua, phát hiện rất nhiều tiểu quỷ đang hoảng loạn hướng bốn phía rời đi.

Qua chừng mười phút, nam nhân thích nghiệp niệm chú ngữ điều khiển tám thanh đại hán kiếm bay ra, lúc này ta mới hiểu được vì sao hắn dùng dây thừng buộc chặt hai người lại với nhau, hóa ra là hắn không biết làm sao điều khiển roi đồng xanh...

Dưới nước sông gột rửa, toàn bộ nấm đen trên thanh đồng tiên đều biến mất, nhìn như vừa mới chế tạo ra, mơ hồ lóe ra hàn quang.

Ta đưa tay chuẩn bị cởi dây thừng ra, không nghĩ tới lại buông bỏ một lúc lâu như vậy, sợi dây đã trở nên cứng rắn như sắt thép.

Nam nhân chăn ấm này khiến ta không cần để ý, nói rời khỏi nước sông không bao lâu nữa âm khí bám vào người sợi dây sẽ khuếch tán trong không khí. Đến lúc đó sợi dây sẽ biến thành một đống bột phấn.

"Lợi hại."

Ta yếu đuối giơ ngón tay cái lên, nam tử quyến rũ mỉm cười, lại cho ta một loại cảm giác miễn cưỡng vui cười, nhìn kỹ lông mày hắn hiện lên một tầng mồ hôi dày đặc, ta vội vàng hỏi hắn chuyện gì xảy ra.

"Có thể là vừa rồi trên Vong Xuyên Hà tiêu hao quá nhiều dương khí, trở về nghỉ ngơi là được rồi."

Nam nhân chăn bông cười cười, kéo ta tiếp tục đi đường. Khi đi ngang qua rừng cây, ta ngạc nhiên phát hiện những thi thể dơi bị chúng ta giết chết đã biến mất, thậm chí máu tươi rải trên mặt đất cũng đã vô tung vô ảnh.

Nam nhân thân thích chất vấn ta có chút không minh bạch có chuyện gì xảy ra, không ngờ nam nhân thương tình lại trầm xuống, sau đó nửa quỳ nửa quỳ xuống đất.

"Đầu tiên, sao ngươi không nói cho ta..."

Giờ phút này, ta đã xác định nam nhân tốt có vấn đề, vội vàng chạy đến sau lưng hắn xé rách quần áo, khiếp sợ phát hiện sau lưng hắn đều biến thành màu đen nhánh, nơi bị dơi cắn qua thậm chí biến thành màu tím, đang chậm rãi chảy máu ra ngoài.

Ngay từ đầu ta đã nghĩ đến hắn ta có thể trúng độc, chỉ là hắn ta luôn nói mình không sao, ta cũng yên lòng. Hiện tại xem ra chẳng qua là hắn không muốn ta lo lắng, tự trách mình có chút sinh khí.

"Cửu Lân, ta cho rằng chỉ là thi độc bình thường, hiện tại xem ra... Những con dơi kia làm ra từ một trượng, nàng đã thuần thục sử dụng quỷ cắt." Nam tử lo lắng đứt quãng nói.

Ta nghe xong lập tức phản ứng lại, trách không được những con dơi kia không xuống tay với ta, nguyên lai là một trượng thanh niên đã sớm khóa chặt mục tiêu là nam yêu thương, ta không nghĩ tới động tác của nàng lại nhanh như vậy, bất quá điều này cũng có thể nhìn ra nàng cũng không rõ ta và nam nhân thương cảm ở cùng một chỗ, nếu không bây giờ ta khẳng định so với nam tử sầu lo còn thảm hơn.

Sau đó ta cõng hắn lên, nhanh chóng chạy về phía lúc trước, nam nhân được an ủi bắt đầu đứt quãng chỉ đường chỉ cho ta, thế nhưng sau đó hắn ngất xỉu. Ta chỉ có thể dùng châm vô hình dò đường, không nghĩ tới Vô Hình châm đã chỉ ra đi ngay là có thể vào thôn giao dịch, nhưng bất luận ta đi như thế nào đều không ra được.

Lúc này ta mới ý thức được chính mình căn bản không có lạc đường, mà là xâm nhập vào Mê hồn trận xanh xanh một trượng, cũng may ta một mực đem Huyễn Tư Linh đeo ở trên cổ tay, tranh thủ thời gian gỡ xuống cùng chú ngữ lay động, cuối cùng thành công thoát ly khốn cảnh về tới giao dịch thôn.

Trung tâm giao dịch là ba tầng phía ngoài ba tầng như trước, tất cả người vây quanh đều tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào giữa không trung, rất nhiều người còn châu đầu ghé tai chỉ trỏ, ta ngẩng đầu nhìn qua, lại chỉ thấy màn hình màu lửa đỏ kia.

Mà ở bên ngoài đám người, Âm Dương Hổ và Độc Thủ Long đứng cùng một chỗ với vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên sau này chính thức bắt đầu thì người hai phe chúng ta sẽ không nhìn thấy màn hình nữa.

Thương thế nam thương rất nặng, ta sẽ không chần chừ nữa, một hơi cõng hắn vào trong phòng Bạch Mi thiền sư. Lúc đi vào, thiền sư Bạch Mi đang nghiên cứu phật châu, nhìn thấy ta cõng nam nhân đáng thương trở về sắc mặt đột biến, không đợi ta nói chuyện đã đón nam nhân được âu lo đặt lên giường.

Tiếp đó hắn lập tức lấy ra một bộ đao cụ, dùng ánh nến nướng một cách đơn giản, trực tiếp đào lên chỗ vết thương nam tử đang được an ủi. Nam tử đáng yêu dưới nhát đao đầu tiên tỉnh lại, hắn run rẩy gọi ta qua, một tay tóm lấy một bàn tay khác của ta kéo chặt giường ngủ, cắn răng để Bạch Mi thiền sư tiếp tục.

"Có thứ gì đó ở trên lưng ngươi, phải lập tức lấy ra ngoài, ngươi cố chịu đựng chút!"

Bạch Mi thiền sư nói xong lại nhíu mày tiếp tục lướt trên người nam sắp chết, mỗi lần vẽ nửa người trên nam tử mang thai sẽ phản xạ ra một chút, khuôn mặt xinh đẹp của lão nghẹn đỏ bừng, trên trán chảy ra mồ hôi to bằng hạt đậu nành, hai con mắt lồi lên cao từ đầu đến cuối không có kêu dừng.

Nam tử trị thương thứ sáu trăm bốn mươi phần trăm điều hòa hợp bị trọng thương.

Không đếm được tổng cộng vẽ bao nhiêu đao, rốt cuộc Bạch Mi thiền sư ngừng lại, ta ngậm nước mắt đếm một phen, hắn tổng cộng từ trong cơ thể nam nhân đáng thương moi ra mười ba khối khoan sắt to bằng quả táo đỏ!

Mà sau lưng nam tử chăn bông lúc này lại không còn một miếng thịt ngon nữa, nhưng cũng không còn đáng sợ như trước, hiển nhiên là sau khi lấy ra Thiết Tiêu độc tính đã ít đi rất nhiều.

Tiếp theo Bạch Mi thiền sư lấy từ trong túi nam nhân ra thuốc mỡ bôi lên lưng hắn, mà dược cao phối chế từ nam tử cơ bản đều là thông dụng, cho nên dược tính rất mạnh, nam tử được âu yếm bôi lên trong nháy mắt nhịn không được kêu thảm một tiếng. Cùng lúc đó trên lưng hắn bốc lên một trận khói trắng, ta vô thức thò tay muốn bôi thuốc mỡ, Bạch Mi thiền sư lại mạnh mẽ đẩy ta ra, lớn tiếng quát: "Không hiểu thì đừng có quấy rối!"

Lúc này ta đứng ngây tại chỗ, quen biết Bạch Mi thiền sư lâu như vậy tới nay vẫn là lần đầu nói chuyện với ta như vậy; tiếp theo hắn bôi lên trên lưng toàn bộ nam nhân thương cảm, nam tử thương cảm không ngừng ngã xuống ngất xỉu và đau đớn thức tỉnh.

Ta không đành lòng ra khỏi phòng, nước mắt chảy ròng ròng.

Nếu không phải ta, nam nhân chăn bầu căn bản sẽ không tới nơi này, càng sẽ không chịu nhiều thống khổ như vậy! Ta chưa từng khát vọng mình trở nên cường đại như bây giờ, bởi vì cho tới bây giờ ta mới hiểu mình sống yếu đuối cỡ nào! Ta thề phải để mình trở thành cường giả giống như Ma Tôn, không để cho người quan tâm ta bị thương tổn, cho dù là chết.

Chờ ta trở về phòng lại, Bạch Mi thiền sư ta đã bôi xong thuốc rồi, nam tử thương cốc của ta đi ngủ.

"Ta nên đi theo."

Bạch Mi thiền sư tự trách nói: "Ta vốn tưởng rằng lưu lại có thể cung cấp cho các ngươi chút tin tức, ai biết các ngươi vừa đi ta liền không nhìn thấy hình ảnh trên màn hình lớn bên ngoài! Ta xuống lầu hỏi những người vây xem nhìn thấy gì, nhưng bọn hắn căn bản không cảm giác được sự tồn tại của ta, ta cũng không nghe thấy thanh âm của bọn hắn."

Lời của hắn vừa lúc chứng minh suy nghĩ của ta, các ông chủ xác thực sử dụng vô thượng thần thông, đem sáu người chúng ta ngăn cách đi ra. Bất quá bất cứ chuyện gì cũng là tương đối, nếu chúng ta không chiếm được tin tức hữu dụng, một trượng thanh tất nhiên cũng không chiếm được.

Quỷ thiết tuy lợi hại, nhưng nó có một khuyết điểm trí mạng chính là có hạn chế khoảng cách, không thể giống như kim vô hình muốn đi đâu thì đi đó. Điều này nói rõ trước đó một trượng thanh niên đã đứng cách chúng ta không xa, chẳng qua chúng ta không nhìn thấy nhau mà thôi.

Nam nhân chiều liền tỉnh lại, tuy rằng độc trên người hắn đã được giải, nhưng vết thương sau lưng lại là thật, cho nên sắc mặt vẫn hết sức tái nhợt, sau khi tỉnh lại chuyện đầu tiên là hỏi ta có tin tức dài một trượng hay không.

"Âm Dương Hổ cùng Độc Thủ Long đã từ phía dưới rời đi, xem ra chúng ta đã thanh lui một trượng về thôn rồi..."

Bạch Mi thiền sư vừa lúc đứng bên cửa sổ, mặt âm trầm nói. Kỳ thật từ khi biết nam nhân được an ủi bị thương, sắc mặt Bạch Mi thiền sư vốn không dễ nhìn, hai người bọn họ giống như ta và Lý Ma Tử, cùng nhau trải qua vô số lần sinh tử, ta có thể lĩnh hội loại tình cảm đặc thù này.

Nam tử chăn hộ nghe xong nhắm mắt lại tự hỏi mấy phút, đột nhiên mở to mắt nói ta có biện pháp.

"Tình huống hiện tại của ta căn bản không có biện pháp tiếp tục dây dưa với nàng, chỉ có thể tìm cơ hội bắt nàng lại, nếu không trận này nhất định phải thua không thể nghi ngờ!"

Nam tử sai vặt nói xong nhìn về phía Bạch Mi thiền sư, cười khổ nói: "Lão hòa thượng, ngươi phải thay ta chạy chân."

Bạch Mi thiền sư gật gật đầu trực tiếp rời khỏi khách sạn, một lát sau nam nhân sai vặt bụng đói, xách roi thanh đồng muốn xuống lầu ăn cơm. Ta hỏi hắn vì sao không mang kiếm, dù sao kiếm của hắn cũng không rời thân.

"Không cần phải vậy."

Nam nhân chăn bông thản nhiên nói: "Cửu Lân, vì ngươi ta cũng sẽ không thua."

Ta nhếch miệng cười cười, không nói gì.

Nơi ăn cơm vẫn trong gian phòng trang nhã lần trước, ông chủ trên vẫn là mấy món ăn kia. Không biết vì sao đồ ăn lại tới, nam nhân chăn nuôi như tám đời không ăn cơm xong còn phải liều mạng lấp vào miệng, còn không ngừng thúc giục ta vội vàng ăn.

Khoảng hai phút sau, nam nhân thích khách đã ăn hết một bát cơm, mà ta mới vừa động đũa. Lúc này máy truyền điện của hắn chấn động, nam tử lo lắng buông đũa, giơ tay vỗ vỗ ta: "Đừng ăn."

Nói xong, hắn chỉ chỉ sau lưng mình, lúc này ta mới biết Bạch Mi thiền sư đi ra ngoài trước là chuyên môn canh gác ngầm cho chúng ta, vì vậy đặt đũa xuống, tay nắm mi tâm cảnh giác nhìn về phía cửa sổ.

Qua không bao lâu, một cỗ âm khí khó phát hiện từ cửa sổ nhẹ nhàng đi vào, trực tiếp bay vào bên trong mâm thức ăn.

Ta và nam nhân lo âu cười một tiếng, chậm rãi giơ tay lên, sau một khắc, đùi gà, thịt gà, eo lợn, phàm là những món ăn bình thường đều bay về phía chúng ta, dù là ta đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt hay là đã bị kinh ngạc không ít, dù sao những thứ thịt gà nướng đỏ này nhỏ hơn nhiều so với lúc trước, căn bản không thể tránh kịp.

Cũng may nam nhân thích hộ có chuẩn bị lại thể hiện thần tốc, vung roi đồng xanh thành một vòng tròn kín không kẽ hở ngăn trước người chúng ta, những món ăn kia bay tới như bắn bay.

Trong nháy mắt trên tường của nhã gian, trần nhà đã dính đầy các loại thịt, lúc này một khối thịt kho tàu rơi vào trên mặt ta, ta biết âm khí màu đỏ đã bị nam nhân thương cảm tán loạn, bình tĩnh đem thịt nướng cuốn vào trong miệng...

"Cọt đen không vô hình so với châm của đệ, nó chỉ là tạm thời bị một trượng màu xanh, vừa rồi đánh lén không thành lại bị thanh đồng đánh văng ra, một trượng màu xanh khẳng định chịu phản phệ."

Nam nhân chăn hộ nói tới đây dừng lại một chút, cười lạnh tiếp tục nói: "Nhận liên tục hai chiêu của nàng, bây giờ tới lượt ta!"

Ta có chút choáng váng, bởi vì cho đến bây giờ nam tử còn chưa rõ đặc điểm của thanh đồng tiên, căn bản không cách nào điều khiển thanh đồng tiên, vậy hắn từ đâu mà tự tin như vậy chứ?

Không đợi ta đặt câu hỏi, di động săn nam của nam nhân lại vang lên, hắn sau khi xem xong lạnh lùng nói: "Bạch Mi thiền sư đã tận mắt thấy một trượng một đường ra khỏi thôn giao dịch, một trượng xanh khẳng định ý thức được chúng ta đang tìm nàng, tuyệt đối sẽ cầu viện Âm Dương Hổ và Độc Tí Long. Bạch Mi thiền sư đã đi ngăn cản bọn họ rồi, chúng ta phải nhanh chóng đuổi theo!"

Nam nhân chăn bầu nói xong liền kéo ta xuống lầu, chạy vào một thế giới mới, ta không lo lắng hắn sẽ tìm nhầm chỗ, giống như sự ăn ý giữa ta và Lý Ma Tử vậy. Giữa hắn và Bạch Mi thiền sư đều có sự hiểu biết sâu xa không ai hiểu được.

Quả nhiên, sau khi rời khỏi hoàn cảnh hư vô này không bao lâu, phía trước xuất hiện một bóng người cao tầm một trượng, bước chân của nàng có chút tập tễnh, nam tử săn sóc cười lạnh nói: "Xem ra phản phệ của ngươi còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của ta."

Một trượng xanh nghe được âm thanh này sửng sốt tại chỗ, sau đó quay đầu nhìn nam nhân âu yếm nói: "Ha ha, ta thật đúng là đã coi thường ngươi rồi! Không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà tỉnh lại, bất quá sau lưng ngươi hẳn là rất đau a?"

Rõ ràng là nàng cố ý khiêu khích, nói xong còn cười điên cuồng một trận.

Sắc mặt ta lập tức trầm xuống, móc ra một cây châm vô hình muốn động thủ, nam nhân sầu lo lại ngăn ta lại, thấp giọng nói: "Từ giờ trở đi ngươi chỉ chịu trách nhiệm xem kịch."

"Hoàn cảnh nơi này cũng không tệ lắm, ta thấy hai người các ngươi liền kết bạn vĩnh viễn ở đây luôn đi!"

Thanh âm có phần dữ tợn vang lên, sau đó đột nhiên từ bên hông rút ra mấy viên ám khí ném về phía chúng ta.

Ta vốn định nghĩ tới nàng sẽ làm vậy, lắc mình trốn qua, nam nhân có lẽ lại không thể trốn được, hoặc là nói hắn dứt khoát không nên trốn. Phi tiêu màu xanh một trượng lập tức đâm trúng bụng hắn, động tác của nam nhân kia chậm lại nhưng ngay sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Hơi chần chờ một chút, sau đó trở nên nổi giận, tiếp tục ném mấy viên ám khí về phía nam nhân thích ăn, nhưng nam tử thương vẫn không tránh được! Vốn hắn đã mất máu quá nhiều, liên tục bị ám khí thương tổn thân thể, thiếu chút nữa quỳ xuống đất. Ta tranh thủ thời gian đi lên đỡ hắn, nào ngờ hắn đẩy ta ra, cố gắng gật đầu với ta, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

"Ngươi muốn chết!"

Có thể cảm thấy nam nhân của mình làm như vậy là đang sỉ nhục nàng, một trượng một trượng trở nên nóng nảy, móc ra khỏi lòng bàn tay, khoanh chân ngồi dưới đất, xem ra muốn đánh ra một đòn trí mạng!

Chém giết thanh niên mặc kệ sáu trăm tức một đường, giết chết thanh niên một trượng.

Cho dù nam nhân quyến rũ nhấn mạnh lại để ta xem kịch, nhưng giờ phút này ta thật sự nhịn không nổi nữa, lấy ra vô hình nhắm chuẩn Nhất Trượng Thanh, hét lớn: "Ngươi ra tay thử xem, Long Trạch Nhất Lang chính là kết cục của ngươi!"

"Thanh muội đừng lo lắng, không biết phải so sánh thế nào, ta xem ai có thể làm gì được ngươi!"

Ta mới vừa nói xong phía sau liền truyền đến thanh âm Độc Thủ Long, gã đi lên phía trước hung tợn nói: "Một chọi một, chịu thua, sao tiểu tử, đánh không nổi nữa rồi hả?"

"Ngươi..." Ta nhất thời nghẹn lời, sắc mặt nghẹn đến đỏ bừng.

Kỳ thật hắn nói không sai, trước mắt kể lại đúng là một thanh niên không hề trái với quy tắc cuộc thi, có trời mới biết nam nhân an lành đang giở trò quỷ gì!

Ngay lúc ta đang ngây người, một trượng thanh quang khẽ kêu một tiếng, ma xui quỷ dị từ trên tay nàng nhanh chóng bay ra, ở không trung hóa thành vô số luồng hàn quang, từ các hướng khác nhau đánh về nam nhân thích.

Ta mới vừa định dùng châm vô hình ngăn lại đã bị con rồng cụt tay, căn bản không thể giãy giụa, thời gian giống như ngừng lại vào giờ khắc này, theo hàn quang xẹt qua càng lúc càng gần, đàn ông chăn nuôi còn chưa thờ ơ!

"Không được..."

Mắt thấy nam nhân hưởng thụ sắp trúng chiêu, ta điên cuồng hét lên, nhưng nam nhân chính tại thời điểm này do thương thế quá nặng mà quỳ trên mặt đất. Tuy trời xui đất khiến tránh được đại bộ phận hàn quang, nhưng vẫn có rất nhiều hàn quang đâm vào bụng hắn; người thương hộc một ngụm máu tươi, sau đó ngã xuống đất hoàn toàn không có động tĩnh, thậm chí ngay cả roi thanh đồng trong tay cũng vung ra thật xa.

"Tốt cho Thanh muội, muội lập được đại công cho Long Tuyền Sơn Trang rồi."

Độc Thủ Long cười lớn, té ngã xuống đất, trêu chọc nói: "Thu thập tên khó giải quyết này, kế tiếp sẽ tới lượt ngươi!"

Ta không để ý tới sự cười nhạo của y, muốn đứng dậy nâng nam nhân có trợ giúp nhưng căn bản không dùng được sức mạnh, xương cốt toàn thân như muốn gãy, ta không chấp nhận được kết cục như vậy! Con trai có chết, tuyệt đối sẽ không chết!

"Cứ vậy là kết thúc rồi, ta còn tưởng ngươi có bản lãnh lớn lắm chứ."

Một trượng thanh niên khinh thường nói một câu với nam nhân thích ăn, đứng dậy đi tới định nhặt thanh đồng tiên lên, đúng lúc này mọi người không thể tin được, một màn xuất hiện: Thanh đồng tiên đang nằm trên mặt đất đột ngột bay lên, xuyên qua bụng thanh niên cao một trượng.

Hai giây trước, lúc ta lấy lại tinh thần đã có thêm một cái lỗ thủng to bằng miệng chén, nội tạng của nàng ào ào chảy ra, máu tươi phun ra như thác nước.

"Sao lại như vậy... Sao lại như vậy..."

Mặt nàng tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, hai tay nàng cầm lấy nội tạng cố gắng nhét vào trong bụng, nhưng còn chưa kịp thành công, nàng liền ngã xuống mặt đất, run rẩy vài cái về sau liền không có động tĩnh gì nữa.

Độc Thủ Long vừa rồi còn cao hứng phấn chấn kinh hãi nửa ngày mới hồi phục tinh thần, giống như nổi điên nhào tới ôm thi thể xanh một trượng vào trong ngực, khóc xé gan xé phổi.

"Thiện tai, thiện tai."

Lúc này sau lưng truyền đến tiếng vang, Bạch Mi thiền sư chắp tay trước ngực, nhắm mắt bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó mở mắt đi tới trước kéo ta lên, ta cũng tranh thủ thời gian nhặt thanh đồng tiên tới, hỏi Bạch Mi thiền sư hết thảy là chuyện gì xảy ra.

"Ban đầu ta biết mình căn bản không thể khống chế thanh đồng tiên, lại trúng ám toán một trượng, tiêu hao tuyệt đối sẽ thua. Cho nên hắn dùng phương pháp nguy hiểm nhất, nhân kiếm hợp nhất!" Bạch Mi thiền sư buồn bã nói.

Ta nghe xong trực tiếp sửng sốt, nhân kiếm hợp nhất một loại là một loại pháp thuật cực kỳ cao, đơn giản nói cho biết chính là dung nhập linh hồn bản thân vào trên bảo kiếm, như vậy người chính là kiếm, kiếm tức làm người, có thể trong thời gian ngắn bộc phát ra lực sát thương cường đại, vừa rồi thanh đồng tiên lấy thực lực tuyệt đối đâm xuyên qua một trượng thân thể chính là biểu hiện tốt nhất.

Nhưng loại pháp thuật này bình thường chỉ có cao nhân đắc đạo mới dám dùng, bởi vì nhân kiếm hợp nhất có rất nhiều cấm kỵ, ví dụ như kho chứa thân thể, linh hồn có thể tiếp nhận âm vật cắn trả hay không, nhân kiếm hợp nhất có đạt tới hiệu quả mong muốn hay không, chờ đợi, hơi vô ý chính là kết cục hồn phi phách tán.

Trừ những cái này, độ khó lớn nhất của nhân kiếm là ở chỗ bình thường căn bản không thể đem linh hồn của mình rút ra khỏi thân thể, nam nhân chăn hộ hiển nhiên năng lực còn không đạt tới cấp độ này, cho nên hắn không tránh né công kích của một trượng, cố ý chà đạp thân thể mình, chính là vì linh hồn có thể rời khỏi thân thể.

Vẫn luôn biết nam nhân chăn ấm vì mình có thể hy sinh tính mạng, cũng biết hắn tận lực tài bồi mình, nhưng không ngờ sẽ có ngày hắn dùng phương thức này tác thành cho ta.

Ta sửng sốt cả nửa ngày nhìn về phía Bạch Mi thiền sư, lạnh lùng hỏi: "Ngươi biết ông ta sẽ làm như vậy, cho nên ngươi cố ý thả con rồng cụt một tay vào, chính là để ông ta ngăn cản ta, tiến tới cam đoan kế hoạch giết con trai sẽ thuận lợi tiến hành, đúng không?"

"Không sai." Bạch Mi thiền sư thấp giọng thừa nhận.

Ta nghe xong giơ lên nắm đấm trực tiếp đập tới mặt hắn, nhưng cuối cùng vẫn là tới gần khuôn mặt hắn lúc dừng lại, ta ngơ ngác nước mắt, toàn thân run rẩy mở miệng: "Không có lần tiếp theo! Con mẹ nó!"

Nói xong ta đặt roi đồng xanh lên ngực nam, sau đó cắn răng ôm hắn đi ra ngoài, thiền sư lông mày trắng không nói một lời đi theo bên cạnh ta. Lúc này, con rồng cụt tay gần như điên cuồng từ phía sau đuổi theo, dùng con mắt màu đỏ tươi nhìn chằm chằm ta, nghiến răng nghiến lợi nói: "Để hắn lại, ta không giết ngươi!"

Đây là lần đầu tiên ta cảm thấy Côn Bằng nguy hiểm nhất từ khi ta bước vào đây. Nếu nói những ông chủ ở quỷ thị khiến chúng ta sợ hãi là vì bọn họ có thể thống trị sinh tử của chúng ta, vậy thì cứ coi như một người không cần đến tính mạng, cái gọi là quy củ cũng đã không còn.

Cho dù đối thủ một mất một còn, ta vẫn có thể hiểu được cảm tình giữa Độc Tí Long và thanh niên.

Người không phải cây cỏ, ai có thể vô tình? Tựa như vừa rồi một trượng một trượng xanh cùng Độc Tí Long còn đang cười nhạo ta cùng ái nam, ai có thể ngờ được sau một khắc tình huống lại xoay chuyển?

Đúng là không phải không ai nói rõ, nhất là nghề thương nhân âm vật chúng ta, kiệt tận cả đời cũng chẳng qua là đuổi theo vấn tâm không thẹn bốn chữ?

Người, ta sẽ không giao.

Nhưng bây giờ ta quả thật không có tâm tư nói với Độc Tí Long lời nói có chút hả hê, rồi quay mặt về nói: "Độc Tí Long, vừa rồi ngươi còn đang giảng quy củ cho ta, quy củ của ngươi ở đâu?"

"Con mẹ nó nếu Thanh Muội thua, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản các ngươi! Nhưng nàng chết như thế nào, nàng chết như thế nào?"

Con rồng cụt tay chảy nước mắt quát lớn, cuối cùng đã không nói nên lời, chỉ còn lại tiếng thở dốc như dã thú.

"Chiêu số sơ nhất xác thực không bình thường, nhưng hắn không hề làm trái quy tắc, không phải sao?"

Nói xong ta không để ý tới gã nữa, dù sao địch nhân chính là địch nhân, nếu như Nhất Trượng Thanh không chết, hiện tại người khóc rống sẽ là ta và Bạch Mi thiền sư.

Độc Thủ Long sau lưng "A" một tiếng, ngay sau đó ta cảm giác sau lưng truyền đến một hồi sát ý, Bạch Mi thiền sư lập tức lấy phật châu ra nghênh đón.

Nhưng vào lúc này, đỉnh đầu đột nhiên thoáng hiện một đạo hồng quang, ngay sau đó ta liền nghe được tiếng kêu thảm thiết của Bạch Mi thiền sư cùng Độc Thủ Long.

Quay đầu nhìn lại hai người bọn họ ngã trên mặt đất, mà đỉnh đầu truyền đến thanh âm gợi cảm của Ma tôn yêu kiều: "Thắng bại đã phân, chúc mừng người thắng đạt được roi Mã Vương!"

Chương thứ sáu trăm bốn mươi hai, Vạn Phật châu vạn – Thái Ất Vô Ngân Kiếm.

Ta có chút hờ hững liếc nhìn bọn họ một cái, tiếp tục cõng nam nhân chăn bầu đi tới khách điếm.

"A di đà phật."

Bạch Mi thiền sư âm u niệm phật hiệu, đi theo, chắp tay trước ngực nói: "Tiểu hữu yên tâm, sơ sơ không có việc gì."

Ta không để ý tới y, trở về khách sạn đặt nam nhân tốt nhất lên giường, cẩn thận xử lý vết thương của nam tử.

Trên thân nam nhân chăn bầu không có một khối thịt hoàn hảo, vết thương bị quỷ cắt ra không ngừng phun máu đen ra ngoài. Bạch Mi thiền sư dùng phương pháp giống lần trước xử lý vết thương nam tử, dao cắt trên người hắn, hắn lại không kêu thảm như buổi sáng.

Khi bôi thuốc lên cũng không thấy hắn chút phản ứng nào.

Ta gấp đến độ rơi nước mắt xuống, quát với Bạch Mi thiền sư: "Tại sao có thể như vậy?"

Bạch Mi thiền sư lắc đầu nói: "Linh hồn sơ nhất còn bị vây ở trong roi Mã Vương, còn cần làm phiền tiểu hữu mang hắn ra ngoài."

Ta hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Mi thiền sư một cái, hắn vẫn là bộ dáng sủng nhục không sợ hãi kia. Ta bị hắn mài mất thể diện, đành phải xuất ra cái kế hoạch thương cảm nam chiêu hồn này trước.

Mã Vương Tiên thuộc về nam nhân thích lập tức, cho nên chiêu hồn ngược lại không khó, dùng vài giọt tinh huyết nam tử mang, hồn phách của hắn liền từ trong roi Mã Vương bay ra.

Hồn phách nam tử sầu thương vô cùng suy yếu, lúc nào cũng có thể mất đi, ta vội vàng để cho hắn mau mau tiến vào nhục thân!

Nam nhân chăn bông dù trâu bò cũng là cá nhân, linh nhục chia cắt càng lâu càng khó khôi phục. Hồn phách của hắn hướng ta gật đầu, lắc lư tiến vào thân thể.

Theo nam nhân chăn mền rên lên một tiếng, ta lập tức thở phào nhẹ nhõm. Lúc này dưới khách sạn truyền đến tiếng ồn ào, Bạch Mi thiền sư biến sắc, vội vàng đứng ở bên cửa sổ, nhìn tình huống bên ngoài.

"A di đà phật."

Hắn đánh phật kệ, lạnh nhạt nói: "Đã đến lúc bần tăng ra sân."

Ta chạy tới bên cửa sổ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy hình ảnh trên trung tâm giao dịch đã đổi: "Vạn Phật châu với Thái Ất Vô Ngân kiếm."

"Bắt đầu rồi..."

Bạch Mi thiền sư yếu ớt nói, sau đó hắn vung cà sa phóng ra cửa phòng.

Ta ngay cả vội vàng chụp chuyện gia hỏa kia theo ở phía sau, mặc dù bất mãn lúc trước hắn ngăn cản nam nhân cứu giúp ta, nhưng ta cũng biết đây là ý tứ nam nhân đáng thương, Bạch Mi thiền sư chỉ là phối hợp mà thôi.

Đối phương còn có hai cao thủ, ta không thể để Bạch Mi thiền sư gặp chuyện không may.

"Sao vậy?"

Ngay khi ta bước ra ngoài đã thấy Bạch Mi thiền sư đứng yên không nhúc nhích, sắc mặt hết sức khó coi.

Bạch Mi thiền sư chỉ tay một cái, ra hiệu cho ta nhìn về phía trước.

Theo tầm mắt của hắn nhìn qua, chỉ thấy Âm Dương Hổ và Độc Tí Long vẻ mặt dữ tợn trừng mắt nhìn chúng ta.

Ta vừa nhìn đã thấy vui vẻ, xem ra cái chết của một trượng một trượng đối với bọn họ đả kích không nhỏ!

Bạch Mi thiền sư lại cau mày nói: "Không ngờ, Độc Thủ Long vậy mà khôi phục..."

Ta nghe xong, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa lập tức cứng đờ trên mặt, công kích vừa rồi của Ma Tôn mặc dù chỉ là lấy trừng trị, nhưng Bạch Mi thiền sư lại phun ra hai ngụm máu tươi, đến bây giờ khí tức còn có chút không ổn, Độc Thủ Long đã bình yên vô sự.

Rốt cuộc Độc Tí Long này cường đại tới mức nào!

Độc Thủ Long lạnh lùng cười một tiếng, bàn tay chậm rãi xẹt qua cổ, đôi mắt Âm Dương Hổ cũng tràn đầy lệ khí, ánh mắt nhìn chúng ta giống như đang nhìn người chết. Hai người bọn họ diễu võ dương oai nhìn chằm chằm một phen, sau đó mới đi ra khách sạn.

Sắc mặt ta trầm xuống, hỏi thiền sư Bạch Mi phải làm sao bây giờ? Âm Dương Hổ xem qua rất khó đối phó, lại thêm Độc Thủ Long, chúng ta tất nhiên không phải đối thủ.

Sắc mặt Bạch Mi thiền sư cũng không tốt lắm, trầm tư một lúc lâu mới thở dài nói ra: "A Di Đà Phật, lão nạp cũng chỉ có thể gặp chiêu hủy thôi."

Nói xong hắn liền đi xuống lầu, ta theo sát phía sau hắn, trên đường phố càng náo nhiệt so với hôm qua, rất nhiều yêu ma quỷ quái tụ tập ở hai bên đường, bọn họ tập trung tinh thần nhìn hình ảnh trên trung tâm giao dịch, nhưng lại làm như không thấy đối với chúng ta.

"Bắt đầu rồi!"

Ta thì thào một tiếng, bạch mi thiền sư nắm phật châu một đường đi đến bên ngoài khu vực giao dịch thôn.

Đi một lát, Bạch Mi thiền sư nhìn sắc trời một chút, quay đầu nói với ta, nhất định phải giải quyết chiến đấu trước lúc trời tối.

Ta hơi nghĩ đã minh bạch ý tứ của hắn. Đêm tối không có ánh trăng, Âm Dương Hổ có một đôi mắt âm dương có thể tự nhiên hành động trong bóng đêm. Ta và Bạch Mi thiền sư lại không được, sau khi trời tối, hành động của chúng ta khẳng định sẽ bị hạn chế.

Sau đó chúng ta tăng nhanh bước chân ra khỏi thôn giao dịch, từ xa đã thấy bóng lưng Âm Dương Hổ ở phía trước khẽ quẹo rồi biến mất không thấy gì nữa. Ta cầm theo thánh mẫu trượng muốn đuổi theo, Bạch Mi thiền sư kéo ta lại, chỉ vào phía trước trống rỗng nói: "Ngươi xem nơi đó."

Theo tầm mắt của hắn nhìn qua, chỉ thấy từng dãy sân cổ hương cổ xưa như nấm mọc từ lòng đất đen, ta đếm tổng cộng có bảy gian.

Bạch Mi thiền sư thì thào một tiếng, nguyên lai là như vậy.

Ta nghi ngờ hỏi: "Đại sư, đây là cái gì?"

Bạch Mi thiền sư khom người thi lễ với bảy toà tiểu viện một cái, trong miệng nói câu đắc tội, sau đó bắt đầu lẩm bẩm, phật châu trên tay gã như gia trì phật pháp bắt đầu hiện ra bạch quang.

Bạch quang dần dần có chút chói mắt, ta giơ tay ngăn cản con mắt, liền nghe Bạch Mi thiền sư quát to một câu: "Đi!"

Phật châu ứng tiếng bay về phía bảy tòa tiểu viện, ta và Bạch Mi thiền sư cũng đuổi theo nó đến trước tiểu viện. Trên cửa tiểu viện khắc một cái bát quái đồ, nghĩ đến âm vật của đối phương là Thái Ất Vô Ngân Kiếm, một ý nghĩ không thể tưởng tượng xuất hiện trong đầu ta: Âm linh trên âm vật này sẽ không phụ thuộc vào toàn bộ Thất Tử chứ?

Không ngờ sắc mặt Bạch Mi thiền sư nghiêm túc gật đầu nhẹ.

"Mẹ kiếp!"

Ta thầm mắng một tiếng, trong lịch sử, toàn bộ Thất Tử chính là đệ tử thân truyền của toàn bộ Nhân Vương, Trọng Dương mà toàn bộ Chân Tiên giáo sáng lập. Tuy trong các loại tiểu thuyết Vũ Hiệp Huấn xạ anh hùng được truyền đều thổi phồng võ công của Thất Tử, nhưng tu vi Đạo pháp của toàn bộ Thất Tử đích xác đạt đến đỉnh phong.

Ví dụ như Trường Xuân Khâu bên trong đã từng cầu phúc cầu vũ cho bách tính, được dân gian gọi là: Thần tiên sống, thậm chí Tây Hành vạn dặm, thuyết phục một đời thiên kiêu thành cát tư mồ hôi, không tiếp tục nâng đao giết người vô tội lên nữa, sự tích của Hoa Hạ được truyền tụng từ lâu.

Bạch Mi thiền sư cầm phật châu quan sát cả buổi, mới thở dài một hơi: "Cũng may, trên kiếm chỉ có Âm Linh Khâu Vị."

"Cẩn thận!"

Ta hét to một tiếng, kéo theo Bạch Mi thiền sư lăn một vòng trên mặt đất, một đạo kiếm phong xẹt qua đỉnh đầu, da đầu đau rát.

Bạch Mi thiền sư xoay người nhảy lên, phật châu trên tay khoác lên chuôi kiếm, bỗng nhiên kéo xuống, tốc độ kiếm trong nháy mắt giảm xuống, tiếp theo loảng xoảng một tiếng rơi trên mặt đất, bảy tòa tiểu viện sau lưng cũng từ từ biến mất không thấy gì nữa.

Ta còn chưa khỏi nhíu mày, Âm Dương Hổ Đại Chu Chương dụ chúng ta qua đó, chắc chắn không chỉ có vậy.

Vừa định nhắc nhở Bạch Mi thiền sư chú ý, tình huống đột nhiên phát sinh biến hóa, Vô Ngân Kiếm vốn ngã trên mặt đất đột nhiên dựng đứng lên, mũi kiếm khó tin xoay chuyển đâm tới trên thân Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư tránh không kịp, cánh tay bị cắt một vết máu. Vô Ngân kiếm hút máu vậy mà vang lên ong ong, trong lòng ta nói không tốt, tranh thủ thời gian đi tới kéo Bạch Mi thiền sư qua một bên.

Quả nhiên, ta và Bạch Mi thiền sư mới rời khỏi nơi đó, dưới lòng đất vậy mà đâm ra mấy cái lưỡi đao lóng lánh.

Nếu không phải động tác của ta nhanh như vậy, Bạch Mi thiền sư đã thành cái sàng rồi...

Hắn sờ mồ hôi lạnh trên trán nói là may mắn nhờ có tiểu hữu. Ta lắc lắc đầu nói với hắn: "Tình huống bây giờ rất không ổn, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Bạch Mi thiền sư nói: "Tiểu hữu, lát nữa ngươi cố gắng ít xuất thủ."

Ta khẽ gật đầu, nói hắn yên tâm!

Chương thứ sáu trăm bốn mươi ba, thông minh bị thông minh hại.

Cứ như vậy trong chốc lát, lưỡi đao trên mặt đất vậy mà sống lại, như là lưng cá mập bơi trên mặt đất tới chỗ chúng ta.

Ta lui về phía sau một bước, thanh âm hèn mọn của Lý Ma Tử đột nhiên truyền tới: "Trương tiểu ca, mau cứu ta!"

Ta không thể tin nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy Lý Ma Tử bị trói chặt trên một cây cột, một nữ quỷ đang giơ đao đâm vào người hắn. Ánh mắt hắn như hạt đậu xanh nhìn thấy ta, lập tức hiện ra nước mắt: Trương tiểu ca, mau cứu ta, lão tử cũng không muốn chết trong tay nữ quỷ còn xấu hơn này của Phượng tỷ.

Ta khinh bỉ nhìn hắn một cái, chẳng lẽ nữ quỷ xinh đẹp một chút liền muốn chết hay sao. Nhanh lên phía trước dùng mi tấn công nữ quỷ hồn phi phách tán, sau đó tùy tiện vẩy tay một cái liền cởi bỏ trói buộc trên người Lý Ma Tử.

Cẩn thận kiểm tra lại một cái, phát hiện hắn cũng không có bị thương gì, ta buồn bực hỏi ngươi tại sao lại tới nơi này?

Hắn hèn mọn trừng mắt nhìn, thấp giọng nói: "Những thứ trong quỷ thị này đều là cực phẩm, tùy tiện vơ vét một dạng, nửa đời sau ta cũng không cần lo."

Ta không nói gì nhìn hắn, người này thật sự là hết thuốc chữa, vì tiền thật đúng là nơi nào cũng dám tới. Lý Ma Tử cười hắc hắc, mạnh mẽ chuyển đề tài: "Trương gia tiểu ca, ngươi ở chỗ này làm gì vậy?"

"Đương nhiên là..."

Nói tới đây, yết hầu của ta bị kẹt lại, câu nói kế tiếp không nói ra được, đầu óc cũng đột nhiên trở nên trống rỗng.

Lý mặt rỗ ôm vai ta, tủm tỉm cười nói: "Ta vừa mới phát hiện ra đồ vật tốt, ngươi đi cùng ta để xem."

Ta hoài nghi nhìn hắn một cái: "Không phải là vật đại hung đấy chứ?"

Lý mặt rỗ khinh bỉ nhìn ta một cái: "Trương gia tiểu ca, nơi này là quỷ thị, có âm vật nào sẽ chạy đến đây quấy phá, đây không phải nước lớn xông vào long vương miếu sao?"

"Lần này thứ nhất nhìn thấy là một hạt châu kỳ quái, chậc chậc, đạt được thứ này, chúng ta liền phát tài."

Lý Ma Tử nháy mắt ra hiệu: "Mau đi đi, nếu không sẽ bị người khác cướp mất!"

Ta luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng cũng không nhớ nổi, đoán chừng là quá nhạy cảm rồi.

Bởi vì quỷ thị đã mở ra, yêu ma quỷ quái muôn hình muôn vẻ cùng nhân loại vậy mà có thể chung sống hòa bình, nhìn qua thật quỷ dị.

Lý Ma Tử kéo ta vào trung tâm giao dịch, chỉ lên trên một cái đài, nói: "Ngươi xem, thứ kia ngay trên đài thi triển, ta hỏi thăm một chút, tên là Giao Nhân Lệ, giá trị liên thành."

Nước mắt Giao nhân? Ta nghe xong đầu óc nổ vang, phảng phất như có một tia chớp bổ tới. Ta nhìn về phía Lý Ma Tử, hắn đang hoa chân múa tay giới thiệu chỗ tốt cho Giao Nhân.

"Cút ngay!"

Ta cầm lấy thánh mẫu trượng dùng sức đâm vào hắn. Sau khi chịu một chút sắc mặt hắn trở nên rất khó coi, nhìn ta ai oán nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi không cần giao nhân lệ thì thôi đi, cũng đừng đem ta ra trút giận chứ."

Ta khiếp sợ nhìn hắn, người này thật sự là Lý Ma Tử?

Tiếp đó ta cắn rách ngón tay, lau tinh huyết trên mắt lần nữa nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn vẫn bộ dạng ai oán như cũ, ba chén Dương Hỏa trên thân đều nói rõ hắn đúng là người sống.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi sao vậy?" Lý mặt rỗ giơ tay trước mặt ta lung lay, vẻ mặt hoang mang hỏi.

Ta đẩy tay hắn nói rằng hắn không sao, ngươi ở đây chờ ta. Nói xong nhanh chân chạy về phía cửa thôn nhưng lại không cảm ứng được vị trí của Bạch Mi thiền sư. Lý Ma Tử đi theo phía sau, thở hổn hển hỏi: "Ta nói này, sao tiểu ca Trương gia, làm sao ngươi lại kinh sợ chứ, thân trên quỷ sao?"

Ta hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, hắn lại đi tới kề vai sát cánh với ta, hèn mọn bỉ ổi nói có phải ngươi vừa ý nữ quỷ nào hay không, mang ta kiến thức một chút, ta nghe xong bực bội mà mở cánh tay của hắn ra.

Trong nháy mắt ánh mắt của hắn trở nên đỏ bừng, giọng nói cũng đột nhiên cao hơn vài phần: "Trương Cửu Lân, lão tử chạy từ xa tới đây, lo lắng ngươi gặp chuyện không may, con mẹ nó ngươi không biết ơn báo thì thôi đi, còn nhiều lần nhằm vào lão tử, thật sự cho rằng lão tử dễ ức hiếp sao?"

Nói xong hắn đột nhiên giơ lên nắm đấm hung hăng nện vào bụng ta, bụng lập tức truyền đến cảm giác nhói nhói, ta khó mà tin nổi nhìn về phía Lý Ma Tử, nhưng sau một khắc thân hình hắn lại vỡ vụn ra như không khí.

Phần bụng ta cắm nửa đoạn đao phiến, máu theo đao phiến chảy xuống đất, trong nháy mắt đã bị mặt đất màu đen hấp thu vô tung vô ảnh.

Bạch Mi thiền sư ra sức cõng ta lên, nhanh chóng chạy về hướng thôn giao dịch: Tiểu hữu, ngươi vừa mới lâm vào huyễn cảnh?

Ta đau đến mức có chút run rẩy, căn bản nói không ra lời, đành phải gật gật đầu.

"A di đà phật."

Hắn nhanh chóng ôm lấy ta lên lầu, đặt ở trên giường, sau đó nói: "Ngươi chịu đựng một chút."

Nói xong, y căn bản không chờ ta phản ứng, một tay đè lên vai ta, một tay cầm chặt mảnh đao hung hăng kéo ra ngoài.

Lần này khiến toàn thân ta đau đến co giật, trong lòng mắng tổ tông mười tám đời của Bạch Mi thiền sư một lượt, may mà dao găm không đâm sâu, không làm nội tạng bị thương được, nếu không chỉ có hắn lần này có thể trực tiếp hại chết ta.

Sau đó động tác của hắn nhanh chóng đổ thuốc bột vào miệng vết thương, ta nghe được thanh âm tư tư, sợ tới mức vội vàng ngửa đầu nhìn lên, lại phát hiện miệng vết thương đang khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Bất quá mấy giây sau, vết thương trên bụng liền khép lại không lưu lại một tia dấu vết, nếu không phải trải giường đầy máu, ta nhất định sẽ cho là mình vừa rồi căn bản chưa bị thương.

Bạch Mi thiền sư vẻ mặt u sầu ngồi ở một bên nói bần tăng vừa rồi cũng lâm vào ảo cảnh, vết thương này của ngươi chính là do bần tăng gây thương tích, đương nhiên phải chịu trách nhiệm chữa trị cho ngươi.

Ta nghe xong tức giận nghiến răng, hận không thể cầm đao lên trên bụng hắn một chút. Hắn đứng ở bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn hình ảnh hỏa diễm trên không trung tạo thành không nói một câu. Ta đi tới bên cạnh hắn nói: "Đại sư, trận này cho dù thất bại, chúng ta cũng vẫn có cơ hội!"

Bạch Mi thiền sư quay đầu, lại khôi phục thần sắc sủng nhục không sợ hãi, chắp tay trước ngực niệm kinh phật.

Sau một phen lăn lộn như vậy, trời ngoài cửa sổ đã tối, điều này càng thêm bất lợi đối với chúng ta. Hơi nghỉ ngơi một chút, chúng ta rời khỏi khách sạn, tuy địa điểm quyết đấu không phân biệt, nhưng ta cũng không muốn gây chuyện trong khách sạn, vạn nhất lan đến gần nam nhân thương cảm, ta sợ mình thực sự sẽ sụp đổ mất.

Ban ngày, tuy bầu trời một mực xám xịt, nhưng ánh mắt so với hiện tại tốt hơn nhiều. Giờ phút này bầu trời một mảnh màu đen thuần túy, Bạch Mi thiền sư đi trước ta nửa thước, nhưng ta cũng chỉ nhìn thấy phật châu nó hơi sáng lên.

Trên đường phố yêu ma quỷ quái lộ ra càng thêm khủng bố trong bóng đêm, đủ mọi màu sắc đôi mắt giống như quỷ hỏa du đãng bốn phía.

"Đại sư, chờ ta với!"

Tốc độ của Bạch Mi thiền sư rất nhanh, ánh sáng của phật châu cách ta càng ngày càng xa, ta vội vàng đi theo. Ra thôn giao dịch, đi tới khu vực tam mặc kệ. Ta thao túng châm vô hình dò đường, thứ này đơn giản dễ dùng đến bạo, chính là quá hao tổn tinh lực.

Đi hơn hai mươi phút, hình ảnh đầu ta sưng đến không chịu được, bất đắc dĩ thu hồi châm vô hình. Châm vô hình phản hồi vậy mà cũng là một nhúm đen.

Vốn dĩ ta cho rằng đêm hôm khuya khoắt cũng có thể nghe được không ít âm thanh cổ quái, nhưng hiện thực lại hoàn toàn ngược lại, xung quanh không có chút tiếng động nào, ngay cả âm thanh đi đường của chúng ta cũng bị bóng tối nuốt chửng.

Ta đây càng thêm bất an, ghé lại bên người Bạch Mi thiền sư không dám đi xa, rất sợ không cẩn thận liền vứt bỏ.

Bạch Mi thiền sư không nói một lời, chỉ đi nhanh về phía trước, ta chỉ cảm thấy càng chạy càng lạnh, run run hỏi: "Đại sư, chúng ta đi đâu đây?"

Bước chân hắn dừng lại, nương ánh sáng phật châu, ta lại phát hiện vẻ mặt hắn mê mang. Trong lòng ta lộp bộp một tiếng, bộ dáng này của hắn rõ ràng là bị người khống chế.

"Đại sư!"

Ta không khỏi rống lớn một tiếng, người lấy dũng khí gầm gào ra thanh âm dương khí tràn đầy, gặp chuyện linh dị hét lớn một tiếng có thể bức lui tiểu quỷ.

Bất quá ta chỉ thi triển tâm lý may mắn, có thể khống chế Bạch Mi thiền sư làm sao có thể là tiểu quỷ bình thường?

Quả nhiên, chim hắn đều không biết để ý ta, trực tiếp đi về phía trước, còn chưa tới hai bước đã biến mất trong tầm nhìn của ta.

Ta cuống quít bổ về phía trước, túm áo cà sa của hắn đi cùng với hắn.

Mặc kệ bọn Âm Dương Hổ bố trí cạm bẫy gì, ta cũng phải bồi tiếp Bạch Mi thiền sư giẫm mạnh một cái. Theo âm khí càng ngày càng dày đặc, toàn thân ta nổi da gà, Bạch Mi thiền sư lại không có cảm giác, vẫn kéo ta đi về phía trước.

Ta hắt xì một cái, cảm giác thân thể sắp bị đông cứng rồi.

"Mẹ nó, đi mười phút nữa!"

Ta rống một câu, trong lòng mặc niệm đạo đức Khu tà. Lại đi một đoạn đường, ta cảm thấy làn da đều đông cứng, tạm thời ta hung tợn nói: "Năm phút, cuối cùng đi năm phút."

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Bạch Mi thiền sư lại không có ý dừng lại, nhưng trên người ta đã đông lạnh nổi lên sương trắng!

"Mẹ nó, lão tử không thèm, trở về!"

Nói ta quay người chạy về, ai ngờ Bạch Mi thiền sư trên đường đi đều không có phản ứng gì lại kéo ta trở về, hung hăng đẩy trên lưng ta một cái.

Mẹ nó, trúng kế rồi!

Trong bóng tối, ta cảm giác thân thể của mình đang hoạt động tự do, trong lòng không ngừng chửi bới.

Dựa theo quy củ thi đấu, tám phần Bạch Mi thiền sư bị Âm Dương Hổ khống chế. Nhưng Âm Dương Hổ và đạo hạnh Bạch Mi thiền sư tương xứng, muốn khống chế Bạch Mi thiền sư, hắn khẳng định tránh ở vị trí trong vòng trăm mét.

Nói cách khác, chắc chắn hắn đã để ý hết thảy mọi chuyện vừa rồi ở trong mắt...

Theo một tiếng trầm đục, ta ngã trên mặt đất, Thổ Khâu sờ lên rất mềm, nhưng toàn thân vẫn giống như cái khung.

Ta vừa định đứng dậy, một tiếng xé gió truyền đến từ đỉnh đầu, quay đầu nhìn lại, mơ hồ thấy một bóng đen đập về phía ta.

Chờ khi nhìn thấy một vòng bạch quang trên tay bóng đen, ta mới biết Bạch Mi thiền sư cũng nhảy xuống theo.

"Phốc!"

Ta bị đập tới phun ra một ngụm máu, cũng chẳng quan tâm hắn bị ai khống chế, giơ tay đẩy hắn ra.

Hắn phịch một tiếng ngã quỵ bên cạnh, dọa cho ta nhảy dựng.

"Đại sư?"

Ta hỏi thăm một câu, hắn động thân, chắp tay trước ngực niệm một câu A Di Đà Phật, sau đó nhìn về phía ta hỏi: "Tiểu hữu, ngươi không sao chứ!"

Ngoài nói không có chuyện gì thì ta còn có thể nói cái gì chứ, tức giận hỏi hắn chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Bạch Mi thiền sư đột nhiên che miệng ta lại, cúi đầu ghé bên tai ta nhẹ giọng nói: "Vật cực tất phản, bần tăng vừa mới tính toán một chút chung quanh giếng này là nơi âm khí nặng nhất của Đô thị, nhưng miệng giếng này lại là địa phương dương khí vượng nhất, chúng ta có thể tạm lánh một đêm tại đây."

"Vậy vừa rồi ngươi giả vờ ra sao?"

"Đương nhiên, vì lừa bịp đám người Âm Dương Hổ..."

Ngay lập tức ta có chút tức giận mở miệng nói: "Đại sư, bọn họ muốn hiện tại xuất hiện, chúng ta có thể mọc cánh cũng khó thoát rồi."

Bạch Mi thiền sư nhíu mày, sau đó giãn ra, khẳng định: "Bọn họ sẽ không tới, chắc chắn hiện tại bọn họ cho rằng chúng ta đã chết."

"Đại sư, người đừng quên ba vị lão bản quỷ chợ kia!"

Ta thở dài, nếu chúng ta chết, Ma Tôn sẽ tuyên bố Âm Dương Hổ thu được thắng lợi, chiêu này hiển nhiên không lừa được bọn họ.

Bạch Mi thiền sư nghe xong sững sờ, hiển nhiên chưa từng nghĩ tới điểm ấy, hắn có chút ngượng ngùng nói lão nạp suy nghĩ không đủ chu toàn.

Ta khoát tay áo, cái này cũng không thể trách hắn được, hành động buổi tối của chúng ta đều bị hạn chế, tìm một chỗ trốn tránh vốn là cách nghĩ bình thường nhất.

Hiện tại ta lo lắng nhất chính là, ngay từ đầu nơi này đã được Âm Dương Hổ an bài!

Không nghĩ tới ta vừa mới nghĩ như vậy, phía trên giếng cạn liền truyền đến vài tiếng cười to.

Lần thứ sáu trăm bốn mươi bốn, Tử Âm Thụ.

"Ha ha, thông minh quá sẽ bị thông minh hại!"

Âm Dương Hổ cười trên nỗi đau của người khác, đứng bên cạnh giếng nói: "Nếu lão hòa thượng đã thích cái giếng này như thế, ta sẽ để chủ nhân của nó đến chiêu đãi các ngươi thật tốt."

Theo âm phong kịch liệt từ dưới chân thổi quét lên, một cỗ dự cảm bất thường trong nháy mắt nổi lên trong lòng ta, trong miệng giếng này sẽ không có một con hung linh kinh khủng nào đó chứ?

Bạch Mi thiền sư đứng thẳng người lên, phật châu trên tay càng chuyển động nhanh, thoáng chốc bạch quang chiếu sáng cả miệng giếng.

Trán của hắn cũng hiện lên không ít mồ hôi.

Ta giơ lên Hàng Mi gai Lông Nga cẩn thận nhìn chằm chằm bốn phía, nếu trong giếng này có hung linh, thì nhất định là cấp bậc Quỷ Vương. Bởi vì chỉ có như vậy mới xuất hiện tình huống Bạch Mi thiền sư nói lúc trước.

Không phải chỗ này dương khí nặng, chỉ là âm khí chung quanh không dám tới gần hung linh.

Âm Dương Hổ cười lớn rời đi, ta và Bạch Mi thiền sư liếc nhau, đều biết chuyện này khó giải quyết. Bạch Mi thiền sư thở dài nói: "Tiểu hữu, là lão nạp hại ngươi, lão nạp nhất định sẽ tiễn ngươi ra."

Ta đột nhiên nhìn hắn quát: "Ngươi nói vậy là có ý gì?"

Hắn lắc đầu nói trong lòng ngươi rõ ràng, cần gì phải truy hỏi.

Đương nhiên ta hiểu rõ, ý tứ của Bạch Mi thiền sư chẳng qua là vào thời khắc cuối cùng hy sinh bản thân, bảo vệ mạng sống cho ta.

Ta lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm, tức giận không ngừng dâng lên, cuối cùng sắc mặt đỏ lên rống lớn một câu: "Ta đã nói rồi, không có lần sau nữa!"

Hắn bị ta rống sửng sốt, bất đắc dĩ thở dài, ta không nói thêm lời nào, quay đầu không nhìn hắn nữa.

Trong nháy mắt quay đầu lại, hốc mắt của ta có chút cay cay, ta có tài cán gì có thể khiến nam tử chăn nuôi và Bạch Mi thiền sư vì ta mà không tiếc tính mạng?

Ta lại một lần nữa khát vọng mình có được lực lượng cường đại, không cần mỗi lần đều làm liên lụy bọn họ.

Bất quá bây giờ nói những điều này cũng không có, tiền đề trở nên cường đại là từ trong giếng này thuận lợi chạy đi.

Nhìn chằm chằm hồi lâu, trong giếng một điểm dị tượng cũng không có, ta nghi ngờ hỏi: "Có phải Âm Dương Hổ cố lộng huyền hư, muốn tiêu hao tinh lực của chúng ta không?"

Bạch Mi thiền sư gật nhẹ đầu, nói cũng có khả năng, không bằng ngươi ngủ trước đi, lát nữa có gì ta gọi ngươi, ta lắc lắc đầu, nói nhân vật chính của trận đấu này là ngươi, ngươi phải dưỡng túc tinh thần.

Nó gật đầu cười với ta, lập tức vén áo lên rồi nghỉ ngơi dưỡng sức ngay tại chỗ.

Bạch Mi thiền sư nhắm mắt lại, chung quanh an tĩnh chỉ còn lại tiếng hô hấp, ta thao túng châm vô hình du tẩu trong giếng, không buông tha bất luận góc nào.

Châm vô hình bay một vòng, tình huống trong giếng cũng ánh lên trong đầu, tuy rằng hình vẽ không quá rõ ràng, nhưng cũng đủ để ta hiểu rõ miệng giếng này!

Nếu như ta không đoán sai thì giếng này hẳn chính là Vong Tình Tỉnh trong truyền thuyết.

Ta thở ra một hơi, nếu là Vong Tình Tỉnh ta an tâm, vong tình giếng nước trong Quỷ Thành, một cái giếng thần kỳ nhất trong

Quỷ Thành, nghe nói quỷ hồn hữu duyên có thể nhìn thấy kiếp sau của mình ở Vong Tình Tỉnh, cho nên rất nhiều quỷ hồn đều ôm ước nguyện đi tới nơi đây, hi vọng mình chỉ có duyên quỷ, bởi vậy chúng nó đi vào Vong Tình Tỉnh cũng sẽ không làm ác.

Tinh thần vừa thả lỏng, Vô Hình Châm càng thêm sinh động, rất nhiều lần đã nhảy xuống miệng giếng.

Ta cuống quít thu hồi nó lại, trong đầu lại xuất hiện một bộ hình ảnh: Âm Dương Hổ đang hèn mọn núp ở bên cạnh giếng, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của chúng ta.

Trong lòng ta lộp bộp một cái, làm bộ tùy ý thu lại Vô Hình châm, đặt song song với Bạch Mi thiền sư, dùng cánh tay không để lại dấu vết đụng vào lão.

Bạch Mi thiền sư quả nhiên không ngủ, nhẹ giọng ừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Thấy Bạch Mi thiền sư đã có chuẩn bị, ta cũng không nói nhiều nữa, nhắm mắt nghỉ ngơi!

Lúc trời sắp sáng, ta cùng Bạch Mi đột nhiên mở mắt ra, cùng lúc đó Âm Dương Hổ bên giếng cũng có động tác. Gã đã dùng thùng nước lớn dội vào chúng ta một gáo nước lạnh thấu tim.

Một trận tà hỏa lập tức từ đáy lòng ta trào ra, lúc này mời mấy tiểu quỷ mang ta từ trong giếng bay ra, sau đó mang theo thánh mẫu trượng hướng hắn ném tới.

Bạch Mi thiền sư theo sát phía sau ta từ trong giếng đi ra, ném phật châu ra muốn trùm lên đầu Âm Dương Hổ!

Âm Dương Hổ mặc dù là một người văn võ song toàn, nhưng chỗ lợi hại nhất của gã chính là phản ứng nhanh chóng, giỏi dùng âm mưu, sức chiến đấu không phải đặc biệt mạnh, nhưng dưới sự giáp công của ta và Bạch Mi thiền sư rất nhanh liền có chút chống đỡ không nổi.

Trong lòng ta mừng thầm, chuẩn bị nhất cử đánh gục hắn. Nhưng ngay lúc này Độc Thủ Long lại đột nhiên xuất hiện, hắn cầm theo một thân ảnh màu trắng lướt qua bên cạnh chúng ta.

Ta nhìn thấy sau này trong lòng không khỏi căng thẳng, bóng người màu trắng kia rõ ràng là nam nhân thích tang.

"Mau đuổi theo!"

Bạch Mi thiền sư hô to một tiếng, ta cầm thánh mẫu trượng liền đuổi theo. Âm Dương Hổ muốn ngăn cản ta, ta vội vã đuổi theo Độc Thủ Long, không có tâm tư đọ sức với hắn, trực tiếp dùng Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết, Thánh Mẫu Trượng rất nhanh phát ra hồng quang, ta giơ nó đâm về phía Âm Dương Hổ.

Âm Dương Hổ nhanh chóng né tránh, Bạch Mi thiền sư lập tức đi lên cuốn lấy nó, ta vội vàng đuổi theo hướng Độc Thủ Long biến mất.

Tốc độ của Độc Thủ Long rất nhanh, nhưng dường như hắn ta cố ý chờ ta, cho nên ta vẫn một mực không mất dấu.

Ta biết Độc Thủ Long dẫn ta tới đó khẳng định có cạm bẫy, nhưng nam nhân trợ giúp ở trên tay hắn, ta nhắm mắt cũng lên được. Dọc theo đường đi không ngừng có tiểu quỷ xung quanh cười hì hì nhìn ta: "Ngươi mà thua, ngươi thua rồi."

Ta trong lòng phẫn nộ, uống vài hơi rượu rồi lăn lông lốc, bọn chúng lại cười hì hì chạy đi.

"Mẹ nó!"

Ta có một loại cảm giác hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, quỷ hồn mờ mịt ở Đô không phải muốn giết là có thể giết, đánh chó thì còn phải xem chủ nhân. Vạn nhất Ma tôn lại có chuyện gì, quay đầu lại thì chúng ta chết như thế nào cũng không biết.

Càng nghĩ càng thấy biệt khuất, dứt khoát phát hỏa lực trong lòng lên đến thân Độc Thủ Long. Nếu không phải bọn hắn cản trở từ trong đó, ta đã sớm cầm Giao Nhân đổ lệ trở về cứu nhạc phụ nhạc mẫu rồi.

"Tiểu hữu, sao ngươi vẫn còn ở đây?"

Lửa giận trong lòng ta càng ngày càng thịnh, cho đến khi bên tai truyền đến âm thanh kỳ ảo của Bạch Mi thiền sư, ta mới giật mình, vừa rồi còn một mực đắm chìm trong ảo tưởng của mình...

Xung quanh căn bản không có tiểu quỷ, không sai!

Hiện giờ bọn ta bị các đại lão cách ly ra, đám tiểu quỷ này căn bản không nhìn thấy bọn ta.

Ta lau mồ hôi trên trán, đang muốn tiếp tục đuổi theo, ngẩng đầu nhìn nơi nào còn có thân ảnh Độc Thủ Long? Sắc mặt ta âm trầm nói: "Lạ mất dấu rồi, không biết bây giờ thế nào rồi."

Bạch Mi nhíu nhíu mày, giơ phật châu trước người, thấp giọng đọc vài câu, bỗng nhiên ném phật châu lên đỉnh đầu.

Phật châu quay tròn vài vòng, quanh thân tản mát ra bạch quang, sau đó vậy mà chạy về một hướng.

Trong lòng ta vui vẻ, chẳng lẽ âm linh trong phật châu này có thể mang tung tích của đàn ông?

Quả nhiên, Bạch Mi thiền sư nói một câu đuổi theo, liền kéo ta chạy theo phật châu về phía trước. Chạy hồi lâu, phật châu mới dừng lại ở một cây đại thụ màu đen đủ mười người ôm.

Phía trên tán cây cây đen quay quanh một vòng âm khí màu đen, ta rất hiếu kỳ vì sao những âm khí này chỉ quay quanh phía trên cây đen. Tỉ mỉ nhìn lại phát hiện có âm khí nhè nhẹ định xông ra ngoài, nhưng vừa rời khỏi tán cây, liền bị một vòng bình chướng vô hình bắn trở về.

"Con mẹ nó, đây là cái gì?"

Ta nuốt nước miếng, thứ này xuất thế, sợ là gia gia cũng không kìm nén được nhỉ?

Bạch Mi thiền sư yếu ớt nói: "Tiểu hữu, nếu chúng ta thua, sợ rằng cũng sẽ trở thành phân bón của cây âm thụ này."

Hóa ra đây là một gốc Thi Sinh Thụ, thân thể và hồn phách chuyên môn hấp thu người chết. Ta bị lời của hắn nói mồ hôi lạnh ứa ra, vội vàng dời ánh mắt đi. Dư quang thoáng nhìn sang một bóng trắng, ta khiếp sợ nhìn sang, sau đó hận không thể xé nát con rồng cụt một tay: nam nhân được dìu ở trên nhánh cây của Tử Âm Thụ.

" Sơ Nhất!"

Ta hét lớn một tiếng, nhấc thánh mẫu trượng xông về phía tử âm thụ, nhưng chưa xông được hai bước đã bị một đạo bình chướng bắn trở về.

Toàn thân của ta như bị bỏ vào thùng lạnh suốt mười mấy câu, tứ chi trong nháy mắt trở nên cứng ngắc. Ta kinh hãi nhìn về phía chết Âm Thụ, trong lòng thầm nhủ chỉ một đạo bình chướng đã lợi hại thành như vậy, đàn ông thương cảm kia chẳng phải là cần...

Bạch Mi thiền sư nhấc áo cà sa lên ngồi xuống đất, rống lớn: "Cùng ta tụng kinh!"

Hắn niệm Kim Cương kinh Phật môn, ta đọc đạo đức kinh của ta. Sau khi đọc kinh văn mấy lần, tứ chi mới dần dần khôi phục bình thường. Ta vung cánh tay hỏi: "Đại sư, làm sao bây giờ, hắn vừa mới..."

Bạch Mi thiền sư bọc phật châu trên cổ tay, bờ môi trên dưới nhanh chóng đụng vào nhau, lập tức một đạo bạch quang bao hắn vào, tiếp đó đứng lên để ta tiếp ứng bên ngoài, sau đó một mình đi về phía Tử Âm Thụ.

Khi hắn đi tới nơi mà ta vừa mới bị bắn về, xung quanh thân thể đột nhiên sinh ra một trận chấn động. Bạch quang và một vòng khí đen hung hăng va chạm với nhau, vậy mà phát ra tiếng điện xẹt xoẹt xoẹt.

Thân ảnh của hắn lắc lư vài cái, lúc bạch quang sắp hao hết rốt cục tiến vào tử âm thụ. Sau khi đi vào, động tác của hắn nhanh hơn rất nhiều, xem ra tử âm thụ này chỉ thiết hạ một đạo bình chướng, ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vào lúc này Bạch Mi thiền sư hét lớn một tiếng không xong, thân ảnh như thiểm điện lui về, bỗng dưng đi mấy bước ngã nhào trên đất, phun ra một ngụm máu tươi.

"Đại sư..."

Ta vội vàng nâng hắn dậy, cắn răng nói hay là để ta đi!

Bạch Mi thiền sư lắc đầu, thở dài nói lần đầu bị huyễn cảnh vây khốn ở trong, trừ phi chính hắn tỉnh lại, bằng không người nào đi hắn cũng theo bản năng công kích.

Ta nghe mắng xong, quay người chạy về khách sạn, Bạch Mi thiền sư ngăn ta lại, cau mày hỏi xem ta muốn đi đâu.

Ta cười lạnh trả lời: "Đương nhiên là trở về đối phó với Âm Dương Hổ, chỉ cần hắn thua, Độc Tí Long không thể không thả ra mới nhất!"

"Tiểu hữu, không nên vọng động!"

Bạch Mi thiền sư chắp tay trước ngực niệm A Di Đà Phật một câu, sau đó dùng phật châu điểm vào mi tâm của ta: "Ngươi chớ để bị bọn họ ảnh hưởng thần trí, nếu không một đạo bằng hữu lúc đầu tính mạng rất đáng lo."

Ta nghe xong cả người giật mình một cái, đầu óc bị lửa giận làm mê muội tỉnh lại. Vội vàng đọc vài câu đạo đức kinh, đè xuống tà hỏa trong lòng.

Nam nhân tốt còn bị nhốt trong Ảo Cảnh, ta vừa đi, Bạch Mi thiền sư muốn cứu người, lại phải phòng bị công kích, khẳng định lực bất tòng tâm. Ta có chút sụp đổ hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

Bạch Mi thiền sư suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói hồn phách mới nhất đang tương dung cùng nhục thể, một khắc cũng không thể chậm trễ, bây giờ nên nghĩ biện pháp cứu hắn ra rồi lại nói.

Ta cắn chặt răng bướng bỉnh nói: "Đại sư, hay là để cho ta thử một chút xem! Âm khí của cái Âm Thụ này quá nặng, chỉ sợ hắn không chịu nổi."

Bạch Mi thiền sư nghe xong sững sờ, sau đó gật đầu. Thấy hắn như vậy không khó nhìn ra nam nhân thương cảm cũng không chống đỡ được bao lâu, trong lòng thoáng cái đã chìm xuống đáy cốc.

Bạch Mi đưa phật châu luôn đeo trên cổ hắn cho ta, sau đó đọc vài câu phật kinh, phật châu như được gia trì năng lượng sáng lên bao phủ ta lại, lập tức ta cảm giác có một dòng nước ấm chảy khắp toàn thân.

"Sau khi đi vào, vô luận nhìn thấy cái gì cũng đều là ảo tưởng, nhớ lấy, nhớ lấy!"

Bạch Mi thiền sư dặn dò, sau đó hắn ngồi xếp bằng dưới đất nói: "Lão nạp hộ pháp cho ngươi."

Độc kế của Âm Dương Hổ xếp thứ sáu trăm bốn mươi lăm Chương.

Trong lòng ta nhất định, nhấc thánh mẫu trượng lần nữa phóng đến tử thụ âm thụ, ngoài ý liệu là lần này ta lại không nhận được tử âm thụ công kích, rất nhẹ nhàng tiếp cận nam tử thương.

Vết thương trên người nam tử cơ thể đều bị xé rách, từng dòng máu tươi nhuộm đỏ y phục trắng noãn của hắn. Sắc mặt hắn tái nhợt khiến ta rất đau lòng.

"Cút mẹ ngươi đi!"

Ta không nhịn được mắng một câu, từ khi ta nhận ra hắn tới nay vẫn chưa từng thấy hắn chật vật như vậy.

Ta cố nén lửa giận trong lòng, giơ tay lên giải vây dây thừng nam tử trói chặt, không ngờ phí hết khí lực thật lớn cũng không thể cởi bỏ, ta có chút nhụt chí mắng một câu khốn kiếp.

"Cửu Lân..."

Ngay lúc ta không biết làm sao nam nhân thích khách đột nhiên kêu ta một tiếng, ta phản xạ nhìn hắn, kinh hỉ phát hiện hắn vậy mà tỉnh lại.

Ta kích động rơi nước mắt, hạ giọng hỏi: "Ban đầu, ngươi cảm giác thế nào?"

Hiện tại nam nhân mang tới cho ta cảm giác giống như búp bê vải, hắn suy yếu thở hổn hển vài hơi nói: "Ta không sao, âm khí của tử thụ phi thường nặng, ngươi giọt hai giọt tinh huyết trên dây thừng, chờ hắc khí tiêu tán liền có thể giải khai."

Ta nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện trên dây thừng bốc lên hắc khí nhàn nhạt, xem ra mình vừa mới bị hắc khí ảnh hưởng thần trí, nếu không dạng dây thừng này chính là tiểu hài tử ba tuổi có thể cởi ra.

Sau đó ta cắn chặt ngón trỏ, lấy ra vài giọt tinh huyết bôi lên dây thừng, nhưng ánh mắt lại liếc sang nam tử chăn hộ sáng ngời có thần nhìn chằm chằm ta!

Không đúng, hắn không phải "nhân nam".

Ta bối rối lau tinh huyết trên mí mắt, lại nhìn nam nhân đang âu yếm, chỉ thấy hắn vẫn hấp hối treo ở đó, căn bản không có dấu hiệu tỉnh lại.

"Má ơi."

Ta không nhịn được mắng một câu, chẳng trách nam nhân tốt lành khôi phục nhanh như vậy, hóa ra mình bị ảo ảnh lừa.

Dương khí trên người nam nhân chăn ấm áp càng lúc càng yếu, ba bình Dương hỏa vậy mà tiêu diệt hai bình, một chung cuối cùng cũng ảm đạm không ánh sáng.

Ta nhét vài giọt tinh huyết vào trong miệng hắn, chờ dương hỏa sau khi ổn định hắn mới cởi dây thừng, cõng hắn lên lưng rồi quay trở về.

Đi chừng mười phút, ta mới cảm giác được có gì đó không đúng. Tử thụ tuy lớn, nhưng năm phút tuyệt đối có thể đi ra khỏi phạm vi của nó.

Xem ra nó còn lợi hại hơn so với ta tưởng tượng, ta tranh thủ thời gian sử dụng Vô Hình Châm dẫn đường, không ngờ Vô Hình Châm bay ra ngoài vậy mà như con ruồi không đầu lượn quanh ta lộn xộn, cuối cùng mềm nhũn rơi vào trên tay ta.

Ta chỉ có thể đem Vô Hình châm thu hồi, nhắm mắt lại tùy ý đi loạn, đi hồi lâu, rốt cục ta cảm giác có một chướng ngại vật nằm ngang ở trước người, mừng rỡ mở mắt ra phát hiện trước người có một bức tường đen.

Hàn ý lạnh thấu xương ập tới trước mặt, trong lòng của ta kêu lên một tiếng khanh khách: Chỗ này là tường gì, rõ ràng là tụ tập lại cùng một chỗ âm khí thực thể!

"Tiểu hữu, là tiểu hữu sao?"

Thanh âm Bạch Mi thiền sư vang lên ở ngoài tường, trong lòng của ta vui mừng lớn tiếng hô: "Đại sư là ta, ta cứu được mới nhất, ngươi mau nghĩ biện pháp giúp ta đi ra ngoài."

Bạch Mi thiền sư thật lâu không trả lời, ta cõng nam lo lắng đi vòng quanh tại chỗ. Kỳ thực trực tiếp xông qua nhiều nhất là hao phí một chút tinh nguyên, có thể lo cho nam tử Dương Hỏa Hư, ta sợ lần xông vào này sẽ khiến hồn phách hắn mất.

"Tiểu hữu, những lời kế tiếp ngươi hãy nghiêm túc nghe, không được lên tiếng!"

Thanh âm Bạch Mi thiền sư bỗng nhiên vang lên trong đầu, trong lòng ta run lên, biết đã xảy ra chuyện gì.

"Ngươi cứu được người ban đầu là giả, vừa mới tỉnh dậy đã báo tin cho bần tăng, hắn còn đang ở khách điếm, chúng ta trúng kế."

Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, Bạch Mi thiền sư nói xong, trong nháy mắt ta cảm thấy phía sau lưng lạnh buốt.

Người của Long Tuyền sơn trang từng người từng người một một liền đến âm, lúc trước dùng Lý Ma Tử lừa ta một lần cũng không tính, bây giờ lại giở lại chiêu cũ, vậy mà mẹ nó ta lại trúng kế!

Ta cắn răng, ổn định lại tâm tình của mình, hiện tại vẫn chưa thể để hắn phát hiện ra ta đã biết thân phận của hắn.

Sợ giả mạo nhìn ra sơ hở, ta chỉ có thể làm bộ bộ lo lắng tìm kiếm biện pháp.

Giọng nói của Bạch Mi thiền sư vẫn đang tiếp tục vang vọng: "Ngươi cứu người này hẳn là Âm Dương Hổ, trên người hắn có Thái Ất Vô Ngân Kiếm, không nên liều mạng!"

Kỳ thật Bạch Mi thiền sư không nói ta cũng biết, lúc này liều mạng chính là đối với tìm chết. Sau đó ta thả Âm Dương Hổ xuống, làm bộ làm tịch tiếp tục cho nó vài giọt tinh huyết, sau đó dương hỏa trên người hắn càng thêm thịnh vượng.

Ta còn đang không biết nói gì thì chỉ cần vài giọt tinh huyết là có thể khiến dương hỏa khôi phục nhanh như vậy, trước đó nhất định Âm Dương Hổ đã cố ý che giấu dương hỏa của mình, bây giờ để tránh ta hoài nghi nên mới lộ ra vài giọt tinh huyết.

Bất quá như vậy cũng hợp ý ta, ta nhẹ nhàng hướng hắn nói: "Đệ nhất, ta mang theo ngươi lao ra, ngươi nhất định phải chịu đựng."

Nói xong ta vác hắn vọt vào trong âm khí, chờ đến khi âm khí bao vây hắn, ta rõ ràng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hắn, bởi vì hắn che khuất dương khí, cho nên giờ phút này căn bản chịu không được âm khí nặng như vậy.

Ta giả bộ như không nghe thấy thấy tiếng kêu thảm thiết của hắn ta, bay loạn trong âm khí.

Địa Âm khí dần dần chui vào trong cơ thể ta, cảm giác huyết dịch bản thân dường như cũng đông cứng, mà Âm Dương Hổ cũng đã bị ta giày vò không sai biệt lắm, lúc này mới lao ra khỏi bình chướng.

"Cẩn thận!"

Trong nháy mắt ta xuất hiện Bạch Mi thiền sư hô to một tiếng, ta vung mạnh người ném Âm Dương Hổ ra ngoài, nhanh chân chạy đến sau lưng Bạch Mi thiền sư.

Âm Dương Hổ lập tức kịp phản ứng, mặt âm trầm sinh gió cho Hổ Vũ Thái Ất Vô Ngân Kiếm Vũ, ngay sau đó liền có một mảnh kiếm khí dày đặc đâm tới mặt Bạch Mi thiền sư. Bạch Mi thiền sư thấy thế giơ phật châu nghênh đón.

Âm Dương Hổ mặc dù bị ta giày vò một phen, nhưng năng lực phản ứng của hắn vẫn rất mạnh, Bạch Mi thiền sư vài lần công kích đều bị hắn tuỳ tiện hóa giải. Sau mấy hiệp, sắc mặt Âm Dương Hổ trở nên khó coi hơn một chút, Bạch Mi thiền sư lại phun ra mấy ngụm máu.

Ta biết dù không ra tay nữa là không kịp, vội vàng khống chế Vô Hình châm đâm về phía Âm Dương Hổ, mặc dù tốc độ phản ứng của hắn nhanh, nhưng cũng theo không kịp ý niệm của ta, sau khi bị Vô Hình châm đâm vài cái động tác dần dần chậm lại.

Bạch Mi thiền sư thừa cơ đánh phật châu lên trán hắn. Toàn thân

Âm Dương Hổ chấn động, vậy mà từ bỏ phòng thủ, liều mạng thúc giục kiếm khí vây khốn Bạch Mi thiền sư.

Trong lòng ta vui vẻ, vội vàng khống chế vô hình đâm vào cổ hắn, mắt thấy châm vô hình sẽ đâm vào xương cổ hắn, hắn đột nhiên cười ha hả, vừa cười vừa điên cuồng quát: "Một mạng đổi đi một mạng, đáng giá!"

"Hỏng rồi."

Bạch Mi thiền sư đột nhiên hét to một tiếng, liều mạng phá tan kiếm khí, quay người bỏ chạy.

Nhìn thấy một cảm giác bất an dâng lên trong lòng, ta hạ quyết tâm đâm cây châm vô hình vào cổ Âm Dương Hổ. Đáng tiếc bởi vì tâm lý dao động, cây châm vô hình thiếu đi chính xác, chỉ làm cho Âm Dương Hổ phun ra một ngụm máu.

"Đừng quản hắn nữa, ban đầu có nguy hiểm."

Bạch Mi thiền sư quay đầu lại quát một câu, ta lập tức thu hồi Vô Hình châm theo Bạch Mi thiền sư chạy về.

Về khách sạn, Bạch Mi thiền sư một cước đá cửa chạy vào, ngay sau đó lại chạy ra, khẩn trương nói: "Đệ nhất không ở bên trong."

Trong lòng ta kinh hãi, vội vàng chạy vào xem xét, chỉ thấy trên giường toàn là vết máu, nam nhân Mã Vương Tiên và tám thanh đại hán kiếm cũng không còn.

Khó trách vừa rồi ta cùng Bạch Mi thiền sư đùa chết Âm Dương Hổ cũng không thấy con rồng cụt một tay xuất hiện, con mẹ nó vậy mà chạy đến nơi này gây họa thương nam.

Sát khí đằng đằng muốn xông ra bên ngoài. Bạch Mi thiền sư ngăn cản ta, ngữ khí trầm trọng nói: "Lão nạp trước đi tìm sơ nhất, ngươi nhanh đi tìm một ít dược vật bồi nguyên, sau đó đến hội hợp với ta!"

Ta kinh ngạc nhìn Bạch Mi thiền sư, hắn sốt ruột xông ra ngoài, căn bản không có thời gian giải thích với ta.

Cố bản bồi nguyên, đây là thứ lúc tụ hồn mới có thể dùng. Trong lòng ta đau xót, chẳng lẽ là Bạch Mi thiền sư cảm ứng được nam nhân lo lắng đã xảy ra chuyện?

Ta vội vàng xuống lầu tìm một phòng thuốc, sau khi nói chuyện với ông chủ nửa ngày mới phản ứng được rằng hiện tại hắn căn bản không nhìn thấy ta, dưới tình thế cấp bách nên ta chỉ có thể lưu lại một tờ giấy, sau đó cầm vài cây dược liệu vội vàng chạy về phía cửa thôn.

Vừa mới chạy đến cửa thôn, phật châu trước ngực ta vậy mà chậm rãi nhô lên, sau đó chỉ về một phương hướng, xem ra Bạch Mi thiền sư ở nơi đó, ta tranh thủ thời gian chạy tới bên kia.

Ta đi theo nó nửa ngày trời, mới mơ hồ nghe thấy tiếng đánh nhau.

Thuận theo thanh âm nhìn qua, chỉ thấy Bạch Mi thiền sư dưới sự công kích của Âm Dương Hổ cùng Độc Thủ Long lui lại từng bước, Âm Dương Hổ hét lớn một tiếng giơ kiếm chém tới Bạch Mi thiền sư.

Một tay ta ném Nga Mi Thứ sang, nhanh chóng đọc lên Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết, đồng thời còn thao túng Vô Hình Châm đâm về phía Âm Dương Hổ.

Mặc dù ta có chút lực bất tòng tâm, nhưng thời khắc mấu chốt cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần!

Đại trận Phật môn thứ sáu trăm bốn trăm sáu mươi sáu...

Âm Dương Hổ nếm qua Vô Hình Châm lợi hại, thân thể vừa chuyển đã dùng Thái Ất Vô Ngân Kiếm bảo vệ chính mình.

Sau khi hóa giải được nguy cơ của Bạch Mi thiền sư, ta thu lại Vô Hình Châm, tiếp đó yết hầu ngọt ngào bỗng dâng lên một ngụm máu, ta cau mày nuốt máu tươi vào.

Bạch Mi thiền sư thừa dịp khe hở này lui ra.

"Đầu tiên thì sao?" Ta nhìn chung quanh một vòng cũng không thấy nam nhân an nhà, có chút kỳ quái hỏi.

Bạch Mi thiền sư lau vết máu nơi khóe miệng, oán hận nói sơ qua là bị bọn họ khống chế.

Ta vẫn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, trước mắt liền hiện lên một đạo bạch quang, lập tức nam tử chăn hộ liền xuất hiện ở trước mặt chúng ta.

Sắc mặt hắn hồng hào, vết thương trên người vậy mà đã khôi phục được bảy tám phần. Lúc này thanh kiếm đã rời vỏ, khuôn mặt thanh tú vô cùng lãnh khốc.

Ta tiến lên hai bước, kích động nói: "Ngươi xong chưa?"

"Quay lại!"

Bạch Mi thiền sư hét lớn một tiếng, cùng lúc đó nam tử lo lắng giơ tám mặt trường kiếm đâm thẳng về phía ta.

Ta mặc dù không rõ tình huống, nhưng cũng biết một kiếm này đâm vào trên người mình chắc chắn sẽ chết, lập tức lăn một vòng trên mặt đất.

Tám mặt kiếm của hán tử đinh trên mặt đất bên cạnh ta, mặt đất đã nứt ra một vết rách.

Hắn thấy công kích thất bại, mặt không biểu tình rút kiếm ra một chút, ta bị ép dưới đất lăn qua lăn lại, miễn cưỡng tránh thoát công kích của hắn.

Âm Dương Hổ cùng Độc Thủ Long cười hai tiếng cùng tấn công tới, trong nháy mắt cả ta và Bạch Mi thiền sư đã rơi vào hạ phong.

Trong nháy mắt ta đã bị nam nhân thương cảm ép tới góc chết, đành phải điều khiển châm vô hình đâm vào tay hắn.

"Dừng lại!"

Bạch Mi thiền sư bỗng nhiên xông tới, ngữ khí nghiêm khắc hô: "Thu hồi Vô Hình châm, bọn hắn..."

Theo bên tai phốc một tiếng, thanh âm Bạch Mi thiền sư ngừng lại, có chút hận rèn sắt không thành thép nhìn ta. Ta nghi ngờ quay đầu lại, lại phát hiện nam nhân thích môn nắm tám mặt kiếm quỳ một gối xuống, châm vô hình thật nhỏ đã đâm vào mi tâm hắn, hơn nữa còn đang đâm vào chỗ sâu.

Ta sợ hết hồn, vội vàng thu lại Vô Hình Châm.

"Bần tăng hôm nay phải đại khai sát giới rồi!"

Bạch Mi khẽ liếc phật châu trên cổ tay, nhìn chằm chằm bọn Âm Dương Hổ, lạnh lùng nói.

Âm Dương Hổ khinh thường cười nói: "Lão lừa trọc, chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh này."

Độc Thủ Long cũng lạnh lùng nhìn chúng ta, âm trầm nói: "Không cần nói nhảm hai kẻ sắp chết này, giết chúng ta báo thù cho Thanh muội."

Ta thầm nghĩ không ổn, nhấc thánh mẫu trượng vọt tới.

Độc Thủ Long cười lạnh, tay không tiếp nhận Thánh Mẫu Trượng, lực cánh tay hắn quá lớn, thế mà trong nhất thời ta không nhúc nhích được.

Lập tức hắn bổ một chưởng vào ngực ta, ta lui mấy bước, đặt mông ngồi trên mặt đất.

Mà tình huống của Bạch Mi thiền sư càng tệ hơn, hắn hoàn toàn từ bỏ phòng ngự, mặc cho Âm Dương Hổ dùng Thái Ất Vô Ngân Kiếm lưu lại trên người hắn một vết thương lớn nhỏ, mà hắn lại cắn rách ngón tay vẽ điên cuồng gì đó trên mặt đất.

"Đại sư, lần sau không được như vậy nữa! Nói rõ rằng sẽ không có lần sau. "

Nhìn hắn giống như nam nhân an lành tự sát, ta sợ tới mức cuống quít kêu lên.

Độc Thủ Long nhấc ta lên, dữ tợn cười nói: "Tiểu tử, ngươi vẫn nên lo lắng cho bản thân thì hơn."

Đôi mắt ta đỏ tươi nhìn chằm chằm hắn, tự mình dùng chiêu số này hô to hắn, công kích không có kết cấu này, cuối cùng làm hắn rối loạn đầu trận tuyến.

"Đồ điên!"

Đột nhiên hắn làm khó dễ, một chưởng đánh lui ta, khinh thường nói ra hai chữ.

Ta phun ra một ngụm máu, cắn răng quát: "Thằng điên? Con mẹ nó thằng nào lại điên như Long Tuyền Sơn Trang các ngươi? Cả ngày đều cắn người giống như chó điên khắp nơi!"

Sắc mặt hắn âm trầm xuống, tiến lên bóp cổ của ta, hỏi từng chữ từng câu: "Ngươi nói cái gì?"

Mặt ta lập tức đỏ bừng, nhưng vẫn cố gắng nói Long Tuyền sơn trang các ngươi là chó điên, cả ngày cắn người chó điên!

Mặc dù biết lúc này không nên chọc giận hắn, nhưng nam tử an ủi và Bạch Mi thiền sư liên tiếp không muốn sống ở trước mặt ta đối phó bọn hắn, khiến cho lý trí ta hoàn toàn không còn.

"Ta giết ngươi!"

Độc Thủ Long quả nhiên đã chọc giận ta, con mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm ta quát lớn. Ta có chút xấu xa nói ngươi mẹ nó giết ta, ngươi giết ta đương nhiên có Trương gia Giang Bắc thay ta báo thù!

Tay hắn buông lỏng, không ngờ lại có chút do dự, xem ra Long Tuyền sơn trang ít nhiều cũng có chút kiêng kị Trương gia Giang Bắc.

"Đại ca, tránh ra!"

Thanh âm dồn dập của Âm Dương Hổ truyền đến, Độc Thủ Long trước tiên lăn qua một vòng sang bên cạnh, ngay sau đó một luồng bạch quang lăng lệ ác liệt đánh lên người ta.

Kỳ quái là ta vậy mà không cảm thấy đau, sau đó mới phản ứng lại Bạch Mi thiền sư đây là vẫy tay một cái, bức độc thủ long buông ta ra. Ngay sau đó lại có một đạo bạch quang thoáng hiện, như là tơ lụa mềm mại kéo ta đến bên người Bạch Mi thiền sư.

Trên người Bạch Mi thiền sư vết máu loang lổ, ta vừa há miệng ra lão liền ngắt lời ta, suy yếu bảo ta đưa đan dược cố nguyên bồi dưỡng cho lão ta.

Ta ngay cả vội vàng từ trong lồng ngực lấy ra mấy gốc dược thảo, Bạch Mi thiền sư tùy ý nhai hai cái liền cho nam nhân chăn nuôi ăn.

Nam nhân chăn bầu lại hôn mê, bất quá nhìn dáng vẻ của hắn hẳn là khôi phục lý trí. Sau đó lòng bàn tay của thiền sư lông mày trắng bị cắt đứt, không thể nghi ngờ mở miệng: "Bây giờ ta đưa hai người các ngươi về."

Đây là hắn chuẩn bị dùng càn khôn dời vị đại pháp của Phật môn!

Nhưng thi triển loại pháp thuật này đại giới chính là Bạch Mi thiền sư giảm bớt năm năm thọ mệnh, tuổi tác hắn đã rất lớn, ta rất rõ ràng năm năm ý nghĩa thế nào với hắn, cắn răng muốn cự tuyệt.

"Không được cự tuyệt!"

Bạch Mi thiền sư trực tiếp chặn lời của ta, nghiêm nghị quát: "Cho dù ngươi không cần, sơ nhất cũng không chậm trễ được."

Ta gật đầu, không nói nữa. Bạch Mi thiền sư ngồi tại chỗ bắt đầu đọc chú ngữ, trong nháy mắt quanh người sáng lên ánh sáng đỏ như máu, ta thấy bọn Âm Dương Hổ có chút kiêng kị ở bên ngoài nhìn chằm chằm vào.

"Lên!"

Theo Bạch Mi thiền sư hét lớn một tiếng, thân ảnh nam tử tiêu điều dần dần hư ảo, đợi nam tử được an ủi triệt để rời đi, ta thở phào nhẹ nhõm.

Bọn Âm Dương Hổ rốt cuộc không đợi được, vậy mà khu động kiếm khí công tới đại trận Bạch Mi thiền sư, cũng trong nháy mắt đánh nát hồng quang vây quanh bên người chúng ta.

"Phụt..."

Bạch Mi thiền sư phun ra một ngụm máu tươi, giãy dụa muốn tiếp tục bày trận, ta vội vàng quát: "Mới đầu đã trở về, hiện tại lo cho toàn bộ bản thân trước."

Nghe xong lời ta nói hắn không bày trận nữa, mà là miễn cưỡng chống đỡ phật châu, lợi dụng bạch quang bảo vệ chúng ta.

Âm Dương Hổ thấy kiếm khí bị bạch quang ngăn cản, cắn chót lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết trên thân kiếm. Có tinh huyết gia trì, lực lượng của kiếm khí tăng mạnh, bạch quang quanh thân phật châu lập tức ảm đạm xuống, phảng phất ngàn vạn Phật Đà đều tại thời khắc này viên tịch.

Ta còn không khỏi hít một hơi, đây là lực lượng toàn bộ thất tử sao?

Tiếp theo kiếm khí bay múa như gió lốc vòng qua hai người chúng ta, chỉ chốc lát sau trên thân chúng ta đã tràn đầy vết máu to nhỏ.

Bạch Mi thiền sư chợt phun một ngụm máu lên trên phật châu, bạch quang trên phật châu lại sáng lên, miễn cưỡng có thể chống lại kiếm khí.

"Mau trở về khách sạn chiếu cố sơ nhất!"

Hàng mi trắng giơ phật châu vừa mới lui ra, mắt thấy bạch quang trên phật châu sắp ảm đạm xuống, nó quay đầu hướng ta hét lớn một câu, sau đó dùng hết toàn lực ném ta ra khỏi vòng chiến.

Ta biết mình ở lại đây đã không còn tác dụng gì, huống hồ tình trạng của nam nhân chăn trẻ cần chiếu cố, cắn răng sử dụng châm vô hình tìm được cửa ra ảo cảnh, cũng không quay đầu lại chạy ra ngoài.

"Ha ha, chạy còn nhanh hơn thỏ."

Theo tiếng cười âm lãnh, một bóng đen ngăn ở trước mặt ta. Cước bộ của ta hơi chậm lại, nắm chặt thánh mẫu trượng nhìn con rồng cụt tay đuổi theo.

Cho dù trên tay hắn không có bất kỳ vũ khí nào, nhưng chân của ta vẫn không nhịn được run rẩy lên.

Ngay cả nam nhân chăn ấm cũng không phải là đối thủ của hắn, ta càng không cần phải nói, một phút là có thể bị hắn miểu sát!

Quỷ thủ tầng thứ sáu trăm bốn mươi bảy Linh Giới vĩnh viễn, quỷ thủ thứ bảy.

Ta nhanh chóng lấy ra cả những thứ có thể sử dụng được trên người, nhìn chằm chằm vào con rồng cụt một tay, không buông tha cho nhất cử nhất động của hắn!

Cánh tay hắn vung lên, còn chưa tới gần, một luồng quyền phong cường đại đã đập vào mặt, ta nhanh chóng niệm ra Bắc Đẩu Thiên Lang quyết, Thánh Mẫu Trượng Hồng Quang mới hiện, nắm đấm Độc Thủ Long đã đến trước mắt.

Hồng quang của thánh mẫu trượng bị từng tấc từng tấc ép về, ngực ta run rẩy kịch liệt, phảng phất lúc nào cũng có thể nổ tung.

Tiếp theo Độc Tí Long đâm thẳng vào cổ họng của ta, ta hét lớn một tiếng, liều mạng dùng một chút nghị lực cuối cùng cắm vào mi tâm của hắn!

Có lẽ y không ngờ dưới tình huống nỏ mạnh hết đà mình có thể phản kích, không tránh không được, trong nháy mắt đã chảy ra lượng lớn máu tươi.

Điều ta không nghĩ tới chính là hắn chỉ đưa tay lên quẹt một cái, vết thương đã khép miệng lại một cách kỳ tích.

Một cỗ tuyệt vọng xông lên đầu, ta vô lực ngã trên mặt đất, đầu óc trống rỗng, ngơ ngác nhìn tay của Độc Tí Long đập vào cổ họng ta...

Lúc này một cánh tay già nua nhẹ nhàng ngăn cản công kích của Độc Thủ Long, ta quay đầu lại phát hiện là Bạch Mi thiền sư, không biết tại sao ta cảm giác đạo hạnh của hắn hình như đột nhiên tăng lên rất nhiều.

Độc Thủ Long cùng Bạch Mi thiền sư liều mình thi triển pháp lực, vết thương giữa trán biến mất không thấy gì nữa vậy mà lần nữa nứt toác ra. Bạch Mi thiền sư thừa thắng xông lên, quấn phật châu trên cổ hắn, Độc Thủ Long lảo đảo té ngã trên đất.

"Đại ca!"

Âm Dương Hổ từ trong huyễn cảnh chạy ra, nhìn thấy bộ dáng Độc Thủ Long ngã xuống đất, hét lớn một tiếng lao đến Bạch Mi thiền sư.

Có Âm Dương Hổ trợ trận, Bạch Mi thiền sư dần dần có chút lực bất tòng tâm, đảo mắt đã bị Âm Dương Hổ đâm vào mấy lỗ thủng trên người, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất.

Lúc này ta mới biết được vừa rồi mình đột nhiên biến thành lợi hại chỉ là hồi quang phản chiếu.

Âm Dương Hổ giống như khoe khoang, một cước giẫm lên ngực Bạch Mi thiền sư, dùng Thái Ất Vô Ngân Kiếm vỗ vỗ mặt của hắn, hung tợn gầm lên: "Lão lừa trọc nhà ngươi đã lún xuống một nửa thân thể rồi, còn giả bộ đại thần cái gì nữa?"

Bạch Mi thiền sư vẫn giữ bộ dạng sủng nhục không sợ hãi, ta thấy trong mắt lại vô cùng khoan tâm.

Hắn gật nhẹ đầu với ta: "Đi mau!"

Ta nhắm mắt lại, không nhịn được rơi lệ.

Sau đó cầm lên thánh mẫu trượng bên cạnh, bất chấp tất cả chạy trở lại, đồng thời trong lòng thề sau khi giao dịch hội chấm dứt, liều mạng cũng phải tiêu diệt được Long Tuyền sơn trang!

Trở lại khách sạn, ta lập tức đứng ở bên cửa sổ nhìn về phía hình ảnh trên không trung giao dịch.

Hình ảnh vẫn là một mảnh hỏa diễm, nhưng ta phảng phất có thể xuyên thấu qua mảnh ánh lửa này, nhìn thấy Âm Dương Hổ đang tùy ý làm nhục Bạch Mi thiền sư.

Ta nắm chặt hai tay, một lần lại một lần khắc vào trong đầu bộ dáng Âm Dương Hổ, ý định vừa ra ngoài liền bắt gã khai đao trước.

"Về rồi à?"

Giọng nói yếu ớt lúc này truyền đến từ sau lưng, ta quay đầu lại nhìn phát hiện nam nhân có ý tốt đã tỉnh lại, hắn lo lắng hỏi: "Làm sao lại là ngươi, bạch mi đâu?"

Ta không dám nhìn ánh mắt của y, căng da đầu kể lại chuyện đơn giản cho y nghe.

"Muốn chết!"

Nam tử chăn hộ nghe xong hai mắt lập tức đỏ ngầu, nắm đấm càng nắm chặt, tiếp theo phun ra một ngụm máu tươi, lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Lúc này trên đường phố đột nhiên truyền đến một trận hoan hô, ta đứng ở bên cửa sổ nhìn qua, phát hiện hình ảnh giữa không trung biểu hiện ra Âm Dương Hổ chiến thắng, đồng thời đạt được Thái Ất Vô Ngân Kiếm.

Thắng bại đã phân, trái tim ta giống như bị móc rỗng trong nháy mắt, không biết Bạch Mi thiền sư bây giờ thế nào, có thể hay không đã...

Nghĩ tới đây ta như nổi điên lên, muốn xuống lầu tìm hắn, kết quả vừa ra khách sạn đã thấy Bạch Mi thiền sư bị mấy bóng đen kéo tới.

Quỷ sai cầm đầu thản nhiên bỏ lại mấy câu rồi ném Bạch Mi thiền sư lên giường, sau đó bọn họ rời đi.

Ta mặc dù không biết nó nói gì, nhưng quỷ sai trước khi đi tươi cười thiện ý là thứ Lục Đạo thông dụng, xem ra Ma Tôn sẽ không vì Bạch Mi thiền sư thua liền giết chết hắn, đây coi như là một tin tốt.

Nhìn hai người nằm trên giường, trong lòng ta cảm thấy vô cùng áp lực!

Vốn cho rằng nam nhân chăn bầu và Bạch Mi thiền sư có thể hoàn hảo thắng lợi, kết quả hai trận quyết đấu đều thân mang trọng thương.

Nam kiếm thích hợp đi lệch mới hiểm hơn một bậc, Bạch Mi thiền sư lại bị Âm Dương Hổ đơn phương nghiền ép, Vạn Phật Châu hoàn toàn không thể trấn áp được, cứ như vậy tất cả áp lực đè lên đầu ta.

Nếu như ta thua trận đấu kế tiếp, tất cả những việc " nam nhân thích mát và bạch mi liều mạng trước đó" sẽ không có ý nghĩa.

Nhưng đến bây giờ thậm chí ta còn không biết cái nhẫn rách này tên là gì, nó đối với ta mà nói đã là phế phẩm.

Cho dù mặt đối mặt với Độc Thủ Long một tay đánh ta còn không phải là đối thủ của hắn, huống chi hắn có tư cách lớn tuổi nhất Long Tuyền sơn trang, nhất định có thể vận dụng âm vật của mình vô cùng tốt.

Khoảng cách thời gian bắt đầu càng ngày càng gần, Bạch Mi thiền sư vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê, nam nhân tốt nhất lại tỉnh lại, hắn ngồi dậy, ho khan trùng trùng điệp điệp nói: "Cửu Lân, ngươi phải tin tưởng mình! Bất luận lúc nào cũng không thể bỏ qua, ngươi phải luôn nghĩ, chỉ cần kiên trì là có thể đạt được nước mắt của Giao nhân!"

Ta gật đầu, đổ chén nước đưa cho hắn, để hắn an tâm chờ, sau đó mang theo thánh mẫu trượng rời khỏi khách sạn.

Khi sắp đến trung tâm giao dịch mọi người đều chủ động nhường một lối đi cho ta, bọn họ đều biết ta là nhân vật chính trong trận đấu tiếp theo, có không ít quỷ hồn đều giơ ngón tay cái lên chỉ về phía ta.

Ta không quản chúng nó, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn về phía Giao Nhân đang lơ lửng ở trên không.

Nam nhân chăn hộ nói không sai, ta nhất định phải kiên trì, vạn dặm viễn chinh đi tới thời khắc sống còn, dù thế nào cũng không thể thua.

Nghĩ đến Doãn Tân Nguyệt còn đang ở nhà khổ sở chờ đợi, trong lòng ta lại tràn đầy sức mạnh.

Lúc này đám người đột nhiên bộc phát ra nhiệt liệt hoan hô.

"Cuối cùng cũng bắt đầu!"

Trong trung tâm giao dịch truyền tới âm thanh của Độc Thủ Long, sau đó ta thấy đám người tản ra một con đường, Độc Thủ Long khiêng một thanh đao hình thù quái dị đi lên.

Hắn đứng bên cạnh ta quan sát từ trên xuống dưới một phen, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên giới chỉ ta đeo. Nhìn một hồi lâu, hắn đột nhiên bộc phát ra tiếng cười vang, trêu tức nói: "Tiểu tử, xem ra chúng ta cần phải đánh tiếp... "

Hiển nhiên, với tư cách là nhân vật nhất đẳng trong vòng tròn âm vật, hắn liếc mắt liền nhìn ra nhẫn của ta chính là hàng hóa!

Sắc mặt ta nghẹn đến đỏ bừng, cắn răng nói không cần thiết, đánh thử rồi mới biết.

"Mau nhìn, ra rồi!"

"Ông trời ơi, đây là Quỷ Thủ đao!"

Ta mới vừa nói xong liền nghe đám người phát ra một tràng hoan hô, phản xạ ngẩng đầu lên, nhìn thấy hình ảnh hiện ra: Vĩnh Linh Giới đối mặt quỷ thủ.

Chứng kiến con rồng cụt tay chính là quỷ thủ, ta hít một hơi lãnh khí, cảm giác vốn trầm thấp lại một lần nữa nhận lấy một kích trí mạng!

...

Quỷ Thủ là một trong những vũ khí cổ quái nhất thế gian, nghe nói là do một vị thợ rèn thời kỳ Thập Tứ thế gia chế tạo, lúc đó thợ rèn này mượn một khoản nợ lớn bên ngoài để đánh cược, nhưng không cách nào trả lại, chỉ đành phải giết chết thê tử cùng con, dùng xương cốt của chúng nó để trả cho chủ nợ.

Nhưng mà ba ngày sau, cả nhà chủ nợ đã bị một trận đại hỏa thiêu chết tươi, từ nay về sau quỷ thủ đổi tay vài lần, nhưng mỗi khi chủ nhân đảm nhiệm đều chết một cách ly kỳ.

Về sau quỷ thủ mất tích, nhưng lời đồn về nó lại không hề suy giảm, từ ngữ này dần dần trở thành những đại danh từ bất tường, không nghĩ tới nó lại xuất hiện ở quỷ thị!

Mặc dù quỷ thủ mang đến vận rủi cho chủ nhân, nhưng bản thân nó khẳng định có lực sát thương cường đại, mà Độc Thủ Long thiếu mất một cánh tay, hoàn toàn thống khổ như Âm Linh trong Quỷ Thủ.

Lúc này đám tiểu quỷ lại xì xào bàn tán, rất nhiều người đều đang hỏi Vĩnh Linh Giới là vật gì.

"Chưa từng nghe nói qua, tám phần mười là lấy ra góp vốn..."

"Tên tiểu tử này thật không may, làm sao có thể rút được thứ đồ chơi chết tiệt này, không cần lo lắng nữa rồi, quỷ thủ nhất định sẽ thắng!"

Nghe bọn nó nói chuyện với nhau, đầu óc trở nên mơ hồ, tất cả mọi người đều cảm thấy ta không có khả năng thắng lợi, nhưng bản tính của ta thật sự không phải là chịu thua, càng như vậy, càng có thể kích phát ý chí chiến đấu của ta!

Đột nhiên, tiếng nói chuyện lộn xộn ở bên cạnh biến mất, hình ảnh trên hình ảnh cũng tiêu tán theo, ta biết trận đấu đã bắt đầu, xoay người liền chạy về cửa thôn.

Quyết đấu chính diện khẳng định không được, chạy vào trong ảo cảnh cùng hắn đánh du kích mới có một đường sinh cơ! Dù sao ta thông qua Vô Hình Châm có thể đi tới bất cứ nơi nào ta muốn, nhưng Độc Thủ Long hẳn là không nhẹ nhàng như vậy.

Đây là ưu thế duy nhất của ta.

Cầu Nại Hà xếp thứ sáu trăm bốn mươi tám.

"Ha ha, ta cho ngươi chạy trước!"

Độc Thủ Long như nhìn ra tâm tư của ta, ở phía sau khinh thường hô lên một câu. Ta nghe thấy trên mặt nóng lên, cắn răng bước nhanh hơn.

Vì tranh thủ thời gian cho mình, lần này ta liên tục vượt qua mấy cái huyễn cảnh, cuối cùng ngừng lại ở trong một thế giới xa lạ.

Không giống với Vong Tình Xuyên, Biên Bức Lĩnh, ảo cảnh lúc trước, thế giới trước mắt lại có mưa phùn mờ mịt.

Cho tới bây giờ vẫn cho rằng nước mưa Âm Tào Địa Phủ là màu đỏ như máu, hiện tại xem ra cũng không phải như thế. Mưa phùn này đánh vào trên người mềm nhũn, có một loại cảm giác như tùy gió lẻn vào đêm, bóng mát tinh tế vô thanh thị.

Trong lòng bàn tay ta cố nén hơi nóng, lúc này mới nhìn về phía trước, kinh ngạc nhìn thấy trong hoang dã trống trải phía trước rậm rạp chằng chịt đầy cô hồn dã quỷ.

Động tác của chúng cứng ngắc, chậm rãi đi về phía trước, giữa chúng không có bất kỳ giao lưu gì, cho dù trong lúc vô ý đụng nhau, cũng sẽ đi vòng qua tiếp tục đi tới.

Hình ảnh như vậy, lại kết hợp với nước mưa âm lãnh, quả thực tựa như ngày tận thế vậy.

Thế giới trước mắt trống trải, ta phải tìm một chỗ trốn đi, vừa vặn nhìn thấy nơi xa có một cái đình nhỏ, phía sau đình có một kiến trúc màu đen, mục đích của đám tiểu quỷ này chính là nơi đó.

Ta do dự một chút vẫn là nhanh chóng chạy về đình, vừa chạy được hai bước, ta đột nhiên cảm giác có một cỗ sát khí mãnh liệt áp sát tới, trong nháy mắt bao phủ toàn thân ta lại.

Sát khí này khẳng định không phải do Độc Thủ Long phát ra, hắn còn chưa đạt đến trình độ này, ta cẩn thận từng li từng tí quay đầu lại, liếc mắt liền thấy sau lưng cùng với tất cả quỷ hồn bên cạnh đang nhìn chằm chằm ta, trong ánh mắt tràn đầy địch ý cùng tham lam.

"Mẹ kiếp..."

Thấy một màn này ta mới ý thức được hiện tại không có ở trung tâm giao dịch, các quỷ hồn nhìn thấy dương hỏa trên người ta về sau nhất định sẽ điên cuồng mà nhào lên, cũng may ta phản ứng nhanh.

Trong nháy mắt quỷ hồn đầu tiên nhào tới, ta thầm mắng một câu, vội vàng móc ra Già Dương phù dán trên người. Động tác của chúng lúc này dừng lại, trên mặt lộ ra một tia hồ nghi, cuối cùng lắc đầu trở nên mờ mịt, tiếp tục đi về phía trước.

Ta thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh chạy đến trước tiểu đình, nhìn thấy trước đình treo một bộ câu đối.

Liên hệ phía trên là người và quỷ, quỷ cùng người, nhân quỷ chênh lệch; dưới là câu âm cùng dương, dương cùng âm, âm dương vĩnh cách. Vị trí hoành phi có một tấm biển màu đen, bên trên viết ba chữ to màu huyết hồng: Mê Hồn Điện!

Nhìn thấy nơi này, nội tâm ta lộp bộp một cái, phản xạ liền dừng bước lại.

Mê Hồn Điện là con đường thông tới Vãng Sinh Môn, nghe nói quỷ hồn xuyên qua nơi này mới tính là tử vong chân chính, mà người sống xuyên qua nơi này cũng tiến vào luân hồi, ngay cả Đại La thần tiên cũng cứu không được.

Qua Mê Hồn Điện liền xuất hiện một dòng suối, mỗi quỷ hồn đều phải uống nước suối, kể lại toàn bộ chuyện xấu mình làm cả đời vốn đã làm cho quỷ sai nghe, sau đó bị quỷ sai áp giải đến trước mặt Thập Điện Diêm La.

Quỷ hồn phía sau thấy ta đứng trước đình nửa ngày cũng không vào, đưa tay đẩy ta.

Ta vội vàng tránh ra một bên tránh đường, sau đó lấy ra Vô Hình

Châm nhắm mắt lại cảm thụ, rất nhanh trong đầu ta xuất hiện hình ảnh Độc Tí Long nắm quỷ thủ cực tốc chạy đến.

Kiến trúc duy nhất trong ảo cảnh này chính là tiểu đình cùng thông đạo phía sau, nếu không thể đi vào, ta dứt khoát quyết định, ngồi tại chỗ đợi.

Nhìn hồn ma cuồn cuộn không ngừng ùa vào Mê Hồn Điện, ta đột nhiên toát ra một ý tưởng: Dùng châm vô hình dẫn rồng cụt tay đi vào!

Ngay sau đó ta liền lắc đầu. Độc Thủ Long với tư cách là nhân vật số hai của Long Tuyền sơn trang, căn bản sẽ không mắc mưu ta.

Lúc này ta đột nhiên nghĩ đến cầu Nại Hà trên Vong Xuyên Hà!

Lúc nam nhân được âu yếm bị thương, nửa bước không dám bước vào Vong Xuyên Hà, còn ta ngoại trừ lúc đầu suýt bị mê hoặc ra, không có bất cứ cảm giác khó chịu gì.

Đây không phải mang ý nghĩa người đạo hạnh càng cao tiếp cận Vong Xuyên Hà, cũng chịu thương tổn càng lớn?

Ôm ý tưởng này, ta chủ động hướng phía Độc Tí long chạy tới nghênh đón, nhưng qua rất lâu hắn vẫn không xuất hiện, ta nghi hoặc dùng Vô Hình Châm quan sát lại phát hiện hắn vậy mà lại biến mất.

Ta cho là mình bỏ sót chỗ nào, lần nữa nhắm mắt cẩn thận cảm thụ, nhưng vẫn không thể tìm ra vị trí của hắn.

"Chẳng lẽ hắn cũng dùng thứ tương tự Già Dương phù?"

Ta âm thầm nói, dù sao Vô Hình Châm cũng là thông qua dương khí đại khái khóa chặt mục tiêu, sau đó ta lại tập trung tinh lực bài trừ. Nếu Độc Tí Long đem dương khí của mình che đi, đương nhiên Vô Hình châm sẽ không tìm thấy hắn.

Nhưng bản thân hắn không để ta vào mắt, sau khi đạt được quỷ thủ càng thêm cuồng ngạo, một bộ dáng hắn ăn chắc ta, làm sao lại che giấu dương khí của mình chứ?

Ta cảm thấy trong này có âm mưu gì đó, lại không nghĩ ra vấn đề ở đâu, nhất thời có chút rầu rĩ.

Lúc này thánh mẫu trượng đột nhiên phát ra hồng quang, lông mày ta trong nháy mắt cau lại, bởi vì chỉ có thời điểm đặc biệt nguy hiểm nó mới có thể phát sáng, thậm chí vừa rồi bị đàn quỷ bao vây nó cũng không có động tĩnh.

Sau đó hồng quang trên Thánh Mẫu Trượng lóe lên càng lúc càng nhanh, ta cũng càng lúc càng khẩn trương, bối rối nhìn quanh bốn phía, lúc này trong ảo cảnh sau lưng đột nhiên truyền đến một luồng âm khí mãnh liệt, không đợi ta kịp phản ứng, Quỷ Thủ đao lóe lên khói đen đã giết tới trước mặt!

Cũng may là Thánh Mẫu Trượng vẫn một mực để trên người, trời xui đất khiến ngăn giúp ta một chút, quỷ thủ vốn đâm tới cổ ta liền hơi lệch sang bên cạnh, sượt qua bả vai của ta.

Ngay sau đó luồng âm khí kia lại tiến gần ta, ta biết quỷ thủ lần nữa hướng ta bay tới, lập tức giật mình một cái, lách mình trên mặt đất đánh lăn một cái, vội vàng lấy ra Vô Hình châm, khống chế phương hướng nó đâm tới.

Bốn phía quỷ thủ tản ra hắc vụ nồng đậm, châm vô hình mơ hồ nổi lên ngân quang.

Chỉ cần dùng lực xuyên thấu thì Vô Hình châm cũng không yếu hơn quỷ thủ, chỉ là pháp lực của ta không cách nào so sánh với Độc Thủ Long, vừa tiếp xúc đã cảm thấy trên ngực đặt một tảng đá.

Cũng không lâu lắm, ngân quang chung quanh Vô Hình châm trở nên yếu ớt, phảng phất có thể bại trận bất cứ lúc nào. Mà hắc vụ quanh quỷ thủ không giảm chút nào, đang từng chút một đẩy lùi Vô Hình Châm về phía sau.

Theo lý mà nói ta đem tinh lực toàn thân ngưng tụ đến cùng một chỗ hẳn là có thể chống cự một trận, chỉ là Độc Tí Long còn chưa xuất hiện, ta không dám tiêu hao quá nhiều, liền tìm cơ hội rút Vô Hình Châm trở về, sau đó cấp tốc niệm ra Bắc Đẩu Thiên Lang quyết khởi động Thánh Mẫu Trượng.

Trải qua khoảng thời gian này mài giũa, Thánh Mẫu Trượng đã theo ta có ăn ý, từ từ bay ra ngoài đánh quỷ thủ lui về sau một khoảng lớn, cùng lúc đó trong quỷ thủ truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Độc Thủ Long!

Ta hơi sửng sốt, sau đó ý thức được hắn hòa hồn phách mình vào trong quỷ thủ, điều này giải thích vì sao trước đó ta không tìm thấy tung tích của hắn.

Nam nhân chăn bông hấp hối mới ép hồn phách của mình ra, mà Độc Thủ Long lại dễ dàng làm được nhân kiếm hợp nhất, lần nữa chứng minh hắn lợi hại hơn nam nhân nhiều lắm.

Thánh Mẫu Trượng lúc ban đầu khởi động đã có được lực bộc phát cường đại, lúc này mới đánh bậy đánh bạ làm bị thương Độc Tí Long bám vào quỷ thủ.

Cho dù như vậy ta vẫn không dám khinh thường, tập trung tinh thần đọc chú ngữ.

Sau một kích, ánh sáng đỏ trên Thánh Mẫu Trượng không còn cường thịnh như ban đầu, mà bắt đầu giằng co với quỷ thủ.

Ta phát hiện tuy nó vẫn không ngừng muốn xông về phía ta, tốc độ lại chậm hơn rất nhiều so với trước, xem ra Độc Tí Long cũng không chịu nổi bám vào phía trên một thời gian dài.

Dù sao hắn cũng lợi hại hơn ta nhiều, sau năm phút đồng hồ, ta đã cảm thấy tinh khí có chút không cung ứng được, uy lực của Thánh Mẫu Trượng yếu đi rất nhiều.

Tốc độ của quỷ thủ chậm hơn trước, nhưng vẫn giữ tư thế ép ta tới gần. Ta biết đấu pháp mấu chốt nhất là ở giai đoạn giằng co như hiện tại, không chống đỡ được bên kia khẳng định sẽ vừa lui lại vừa đánh mất quyền chủ động, huống chi Độc Thủ Long còn chưa dùng hết toàn lực.

Thừa dịp chính mình còn có chút khí lực, ta tung ra Vô Hình Châm giả một thương, Độc Thủ Long biết sự lợi hại của Vô Hình Châm, lập tức thay đổi thân đao ngăn cản Vô Hình Châm.

Ta nắm lấy cơ hội, tranh thủ thời gian thu hồi Thánh Mẫu Trượng cùng Vô Hình Châm, liều mạng chạy về phía thế giới hư ảo bên cạnh, Vô Hình Châm theo ý niệm tiến vào huyễn cảnh, sau đó trong đầu ta liền xuất hiện lộ tuyến đại khái.

Tốc độ của châm Vô Hình nhanh hơn rất nhiều so với con rồng cụt tay, mặc dù không ngừng bay theo phía sau nhưng cuối cùng vẫn bị ta vứt bỏ.

Ta khom lưng vịn đầu gối thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, đợi nhịp tim vững vàng về sau liền tiến đến Vong Tình Xuyên.

Vốn dĩ hắn bám vào quỷ thủ đã không ngừng tiêu hao tinh nguyên. Nếu dẫn hắn tới cầu Nại Hà, chắc chắn hắn sẽ không chịu nổi âm khí mãnh liệt như vậy, như vậy cơ hội của ta sẽ tới!

Chẳng mấy chốc ta đã tới cầu Nại Hà, cho dù tới đây lần thứ hai nhưng không có gì để lo cho nam nhân đi cùng, trong lòng ta vẫn rất khẩn trương.

Lúc này Thánh Mẫu Trượng lại bắt đầu thoáng hiện hồng quang, xem ra Độc Tí Long đã đuổi tới, ta cắn răng, đong đưa Huyễn Tư Linh bò lên cầu Nại Hà.

Vừa đi lên đã nghe thấy trong nước không ngừng truyền đến tiếng gào khóc thê lương, những cô hồn dã quỷ này đều chuẩn bị kéo ta làm kẻ chết thay, kết quả lại bị Huyễn Tư Linh kích thương.

Ta không khỏi sợ hãi một hồi, càng nhanh chóng lay động Huyễn Tư Linh, một lát sau đám tiểu quỷ phía dưới giống như nhìn thấy Huyễn Tư Linh khó đối phó, toàn bộ lui về trong nước, nhưng ta lại không dám dừng lại.

Lúc này quỷ thủ đã xông lên, nhưng nó không đi lên cầu, mà là dừng lại ở bên cầu. Điều này nói rõ suy nghĩ của ta là chính xác, suy nghĩ một chút liền chửi ầm lên phía trước nó: "Con rùa đen khốn kiếp cụt tay kia, có ngon thì lên đây đánh đi?"

"Thế nào, sợ chưa? Ta nói cho ngươi biết một trượng thanh niên chết còn chưa hết tội, lát nữa ta sẽ lại làm thịt ngươi và âm dương hổ, tứ đại trưởng lão các ngươi có thể đi Diêm Vương điện chơi mạt chược rồi."

Ta không ngừng mắng chửi, cố gắng chọc giận hắn.

Quả nhiên, theo từng tiếng mắng của ta, quỷ thủ vốn do dự dự lập tức cọ xát xông lên cầu, đâm tới ta.

Cuối cùng đã mắc câu, ta cắn chót lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết lên thánh mẫu trượng, sau đó niệm chú ngữ khu động nó nghênh đón!

Chương thứ sáu trăm bốn mươi chín, kẻ nhu nhược.

Độc Thủ Long hiển nhiên là sợ sức bật ban đầu của Thánh Mẫu Trượng, vội vàng hướng bên cạnh lóe lên. Mà ta cũng không suy nghĩ thoáng một cái liền làm hắn bị thương, tiếp tục để Thánh Mẫu Trượng giằng co với nó.

Bởi vì phải không ngừng lay động Huyễn Tư Linh đề phòng thứ dơ bẩn trong nước mê hoặc, lúc ta niệm chú ngữ có chút phân tâm, dẫn đến hồng quang của thánh mẫu trượng chợt ẩn chợt hiện!

Bất quá sương mù màu đen trên Quỷ Thủ đao lúc mạnh lúc yếu, hiển nhiên Độc Thủ Long cũng phân ra một phần tinh lực đối phó với mê hoặc của Cô Hồn Dã Quỷ.

Bắt đầu ta tin tưởng mười phần ở chỗ này hao hết tinh khí của hắn, không nghĩ tới một đoạn thời gian sau hắn còn chưa làm ra phản ứng quá lớn, ta đột nhiên trước mắt tối sầm, suýt nữa quỳ rạp xuống đất.

Ta cưỡng ép xốc lại tinh thần để mình đứng vững, sau đó đại não nhanh chóng chuyển động, mạch suy nghĩ trước đó của ta khẳng định không sai, sự thật chứng minh tinh nguyên Độc Thủ Long đã bị thương tổn, nhưng vì sao ta không chống đỡ được?

Đột nhiên, có một luồng hơi lạnh từ lòng bàn chân truyền đến, cơ hồ trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, ta nhịn không được rùng mình.

Bởi vì đánh nhau trên môi, trong miệng căn bản không niệm được chú ngữ, thánh mẫu trượng dần dần rơi xuống hạ phong, Độc Tí Long cũng muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến này, được ăn cả ngã về không liền xông về phía ta, tốc độ trong nháy mắt nhanh hơn rất nhiều.

"Phanh!"

Thánh Mẫu Trượng bị ép không chịu nổi lui về phía sau, cuối cùng nặng nề ngã xuống đất, phát ra một tiếng vang trầm.

Thân thể ta cảm thấy như bị con tê giác đang chạy trốn tông phải, bay ngược ra sau mấy mét liền rơi trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này ta mới kịp phản ứng, chính mình sở dĩ trước mắt biến thành màu đen là bởi vì trước đó cắn chót lưỡi dùng tinh huyết!

Hầu như tất cả pháp khí có dương khí đều có thể thông qua tinh huyết gia trì uy lực, cho nên hành trình này của chúng ta rất nhiều người đều ở dưới tình thế cấp bách cắn chót lưỡi.

Bản thân cầu Nại Hà chính là nơi âm hàn đến cực điểm. Vì phòng ngừa bị âm linh mê hoặc cùng âm khí xâm nhập thân thể, nên có thể che kín vết thương toàn thân.

Ta lại trong lúc vô tình cắn chót lưỡi, khiến dương khí trên người lộ ra tinh huyết nặng nhất, những cô hồn dã quỷ kia không hút hết dương khí của ta đã xem như vạn hạnh!

Lúc này Quỷ Thủ đao đã lao tới, ta biết tiếp tục chống đỡ, không cần Độc Thủ Long động thủ ta sẽ vì Dương khí tổn thất mà tuyệt khí bỏ mình.

Thông qua yêu cầu Nại Hà tiêu hao tinh nguyên của hắn phá sản, ta không thể làm gì khác hơn là dùng ý niệm còn sót lại điều khiển châm Vô Hình tạm thời ngăn trở quỷ thủ, tự mình nhặt thánh mẫu trượng chật vật từ trên cầu Nại Hà nhảy xuống.

Ở giữa có vài con quỷ hồn đã bò lên đầu cầu, vươn cánh tay thật dài vồ ta tới, cũng may cánh tay ta cột Huyễn Tư Linh, mới không trúng chiêu.

Sau khi xuống cầu Nại Hà áp lực trên người đột nhiên biến mất, thể lực cũng khôi phục không ít.

Ta biết độc thủ long sau khi hạ xuống thể năng cũng sẽ khôi phục tương ứng một chút, sẽ không lập tức thu hồi Vô Hình châm, mà là để nó ở trên cầu cuốn lấy quỷ thủ, mình chọn bừa một phương hướng đâm vào một đường chạy như điên, chờ ta xác định độc thủ long không cách nào lập tức tìm được mình về rồi mới thu hồi Vô

Hình châm.

Quả nhiên Vô Hình Châm đã cắt đứt Độc Tí Long, ta dựa theo chỉ thị của nó chạy về hướng thôn làng giao dịch.

Dù rằng ta biết trở về cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng trong tiềm thức lại cảm giác thôn giao dịch rất vững chắc, có thể là vì nam tử an ủi và Bạch Mi thiền sư ở đó, mặc dù bọn họ cũng đã mất đi sức chiến đấu.

Vốn ta định nhân lúc Độc Thủ Long không đuổi theo, tranh thời gian từ khách sạn trở về nhìn nam nhân chăn hộ Bạch Mi thiền sư, nhưng điều khiến ta không ngờ lại là vừa vào thôn, sau lưng liền truyền đến tiếng gầm giận dữ của Độc Thủ Long: "Đi chết đi!"

Ta kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện hắn đã trở lại trong cơ thể mình, đang nắm quỷ thủ hướng ta qua.

Xem ra lúc trước hắn không đuổi theo ta, chỉ là đi tìm nhục thân của mình.

Quỷ thủ còn chưa tới trước mặt, đã mang đến một trận sát khí cường đại. Lúc này trên mặt truyền đến một trận đau đớn, ta đưa tay sờ mới phát hiện làn da bị đao phong làm bị thương.

"Mẹ nó."

Ta im lặng mắng một câu, vội vàng lăn một vòng trên mặt đất, tiếp tục chạy về hướng khách sạn.

Đao phong người ta tiện tay mang theo đao cũng có thể vẽ một vết rách trên mặt ta, thế thì còn đánh thế nào được?

Ngay lúc ta vắt hết óc nghĩ biện pháp, phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng vang kịch liệt, ngẩng đầu nhìn phát hiện những yêu ma quỷ quái kia còn có người sống tham gia quỷ thị như thủy triều xông tới chúng ta, đảo mắt đã vây chúng ta chật như nêm cối.

Bọn họ hoan hô, nhảy nhót, vây quanh bọn ta thành một vòng tròn lớn, mặt mũi tràn đầy chờ mong nhìn về phía Độc Thủ Long.

Ta biết, trong mắt bọn họ ta đã thua. Nhưng chỉ cần ông chủ quỷ thị kia chưa tuyên bố kết quả trận đấu, ta còn có cơ hội!

Đường đi thông đến khách sạn đã bị phá hủy, tuy chỉ còn cách có trăm tám mươi mét, nhưng ta lại không trở về được! Mà Độc Thủ Long dường như rất hưởng thụ cảm giác được vạn chúng chú mục này, liên tiếp cười hướng về quỷ hồn chung quanh ủng hộ gật đầu chào hỏi, hoàn toàn không thèm nhìn ta.

Một lát sau sắc mặt hắn nghiêm sắc mặt, giơ Quỷ Thủ đao trêu tức nói: "Tiểu tử, không ngờ có ý tưởng kỳ lạ muốn liều mạng với ta ở cầu Nại Hà, ta nói cho ngươi biết, cho dù ngươi không có vết thương, cũng không đánh lại ta. Nếu là ngươi, đã sớm tự sát! Nào có thể sống như ngươi mặt chết vô lại!"

Nói xong gã ngửa đầu cười ha hả, quỷ hồn chung quanh cũng nhao nhao chỉ trỏ ta, trên mặt treo đầy vẻ khinh thường.

Ta đã đáng chết từ lâu rồi?

Thần xui quỷ khiến thế nào mà lặp lại lời hắn, sau đó đáy lòng hắn trong nháy mắt bị đè nén xuống. Ta nghĩ đến ái nam, nghĩ đến Thử tiền bối, nghĩ tới gia gia, nghĩ tới tất cả người đã trợ giúp ta.

Toàn bộ bọn họ đứng ở trước mặt ta, chỉ vào mũi mắng: Ngươi là kẻ nhu nhược, sống trên đời không xứng, nhu nhược!

"Được, vậy ta phải chết, vậy ta chết được rồi chứ!"

Ta không nghĩ mình lại chịu không nổi như vậy, một đám người quan tâm chờ ta tới cứu, nhưng bất lực.

Ta chảy nước mắt, tiện tay rút từ bên hông ra một cái gai mi Nga, nhắm ngay yết hầu chuẩn bị đâm xuống.

Tuy nhiên ta cố ý giảm tốc độ lại rất chậm, ta muốn trước khi chết thấy rõ vẻ mặt mỗi người bọn họ đã xảy ra biến hóa như thế nào.

Ta muốn biết khi máu tươi của mình phun trào ra, những người hy vọng ta chết sẽ sinh ra cảm giác khoái cảm như thế nào?

Ngay khi ta sắp đâm vào cổ, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng Lý

Ma Tử: Trương gia tiểu ca, ngươi mau dừng lại.

Ta ngơ ngác nghiêng đầu, liếc mắt liền thấy Lý Ma Tử lo lắng từ trong đám người chen ra, chạy tới đoạt lấy mi kiếm trên tay ta rồi ném xuống đất, tiếp đó lật tay tát một cái vào mặt ta, hét lớn: "Con mẹ nó, ngươi ngốc à?"

Bị một cái tát này làm tỉnh lại, cảm giác tiêu cực trong lòng ta mới chậm rãi tán đi.

Xem ra vừa rồi là Độc Thủ Long dùng quỷ thủ mê hoặc ta tự sát, cho nên ta mới có thể sinh ra cảm xúc bi thương như thế. Nếu không phải Lý Ma Tử kịp thời xuất hiện, hiện tại ta đã cắt cổ rồi.

Nghĩ tới đây lửa giận trong lòng ta thiêu đốt, cắn răng muốn đi lên liều mạng cùng Độc Tí Long. Lý Ma Tử ấn ta lại nói ngươi nghỉ ngơi trước, tiếp đó chắn trước mặt ta.

Ta đây mới phát hiện hắn mang theo Âm Dương Tán của ta tới, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến!

Lý Ma Tử theo ta lâu như vậy chỉ học được dùng Âm Dương tán, mà Âm Dương Tán là pháp khí phòng ngự, căn bản không phải đối thủ của Độc Thủ Long.

Lý Ma Tử chạy vài bước, bỗng nhiên bung Âm Dương Tán ra, hơn nữa trực tiếp ném nó về phía quỷ thủ.

Thấy một màn như vậy, ánh mắt ta lập tức đỏ lên, trong lòng mắng một câu ngốc.

Lý Ma Tử khẳng định biết Âm Dương Tán đã bị phế nhưng hắn vẫn được ăn cả ngã về không, dùng thần chú dù phát huy uy lực lớn nhất của Âm Dương Tán.

Hiển nhiên, hắn muốn nói cho Độc Tí Long: Dám động tới bằng hữu của ta, ta sẽ liều mạng với ngươi!

Âm Dương Tán dưới sự điều khiển của Lý Ma Tử tản mát ra vòng sáng thái cực đen trắng, nhanh chóng xoay tròn gắt gao bao phủ quỷ thủ vào bên trong. Hắc vụ trên quỷ thủ nhanh chóng biến mất.

Độc Thủ Long hiển nhiên không nghĩ tới Lý Ma Tử lại lợi hại như vậy, có chút khẩn trương muốn thu quỷ thủ về.

Nhưng Lý mặt rỗ dùng toàn lực chỉ có một chiêu như vậy, làm sao có thể khiến nó chạy mất được? Lúc này nói nhanh hơn.

Sau mấy lần đọ sức, Âm Dương Tán vẫn gắt gao bao quỷ thủ lại, đôi mắt Độc Thủ Long đỏ như máu nhìn chằm chằm vào Lý Ma Phù Tử, lại buông tha cho quỷ thủ trực tiếp vung quyền hướng bụng Lý Ma Tử đập tới.

Lý mặt rỗ thấy vậy không lùi mà tiến, tựa hồ muốn liều mạng với hắn.

"Không được..."

Ta đem hết toàn lực quát, Lý Ma Tử nghe xong ngẩn cả người, muốn chạy cũng không kịp. Độc Tí long nện một quyền vào bụng hắn, thân thể Lý Ma Tử trực tiếp bay ra ngoài, sau khi rơi xuống đất cả người run rẩy, trong miệng phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi.

Dù như vậy, hắn vẫn nhìn ta, giống như đang nói cái gì đó.

Ta vội vàng chạy qua dùng chỉ quyết phong bế chỗ yếu hại của nó, mở miệng run rẩy nói: "Mạch rỗ, kiên trì lên, ngươi nhất định phải chịu đựng!"

Dưới áp chế của chỉ quyết, cơ thể Lý Ma Tử run rẩy nhỏ đi rất nhiều, hắn nói với thanh âm mơ hồ yếu ớt: "Trương gia tiểu ca, tiểu ca, ngươi... Ngươi không thể thua..."

Không đợi Lý Ma Tử nói xong, Độc Tí long đã xách bàn tay quỷ bổ tới.

Không còn chú ngữ điều khiển Âm Dương Tán lẳng lặng nằm dưới đất, biến thành một cái ô sắt bình thường.

"Lão tử liều mạng với ngươi!"

Ta hét lớn một tiếng, dùng cánh tay quỷ có mày rậm ngăn trở, đồng thời dùng sức đá về phía đũng quần rồng cụt một tay kia.

Hắn ta không nghĩ tới ta lại tấn công hắn ta ba đường, tranh thủ thời gian tránh sang một bên.

Ta nhân cơ hội ném châm vô hình ra, đâm tới mi tâm hắn, nhưng mà độc thủ long phản thủ đem quỷ thủ ném về phía ta. Ta theo bản năng né tránh, lại bởi vậy dẫn đến Vô Hình châm không còn chính xác, một cái đâm trúng tiểu quỷ vô tội bên cạnh, nó kêu thảm thiết một cái sau khi thông qua, trực tiếp hóa thành tro tàn.

"Cái này!"

Ta nhất thời sửng sốt, tiểu quỷ này chỉ tới tham gia trò hay, lại bị ta ngộ sát.

Ngay tại ta đang ngây người, Độc Tí Long vậy mà từ phía sau đạp tới, một cước đạp ta ngã chó gặm xương!

Tay ta đã không còn thứ gì, nỗ lực đứng lên, kết quả vừa đứng dậy lại bị một quyền của hắn đấm vào bụng, lần nữa ngã trên mặt đất.

Đứng dậy cùng bị đánh ngã tuần hoàn, ta cảm giác khí lực trên người đều bị rút hết.

Độc Thủ Long dứt khoát thả quỷ thủ xuống đất, trào phúng nói: "Ta cho ngươi một cơ hội, có bản lĩnh ngươi cứ đứng lên."

Kết quả... Ta vẫn bị hắn đạp ngã liên tục.

Cho dù hắn không dùng Quỷ Thủ mê hoặc ta, ta vẫn cảm thấy mình là kẻ nhu nhược!

Trận đấu thứ sáu trăm năm mươi! Vĩnh Linh Giới!

Ta không dám đứng lên nữa, không phải bởi vì ta sợ bị đánh, mà là không chịu nổi loại cảm giác hắn tiện tay tung một quyền hoặc là một cước như vậy, ta sẽ bị đánh cho trở về nguyên hình.

Tâm tình bi quan một khi xuất hiện thì sẽ không có giới hạn lan tràn, ta biết làm như vậy không tốt, nhưng vẫn không khống chế nổi ủ rũ.

Thời gian dần trôi qua, đến dũng khí ngẩng đầu lên của ta cũng không còn nữa, giống như một con rùa đen khoanh hai tay lại với nhau.

"Cửu Lân..."

Lúc này thanh âm nam nhân chăn ấm ở đỉnh đầu truyền đến, ta mơ màng ngẩng đầu, phát hiện nam tử chăn hưu và Bạch Mi thiền sư đã tỉnh, sắc mặt bọn họ tái nhợt đứng ở bên cửa sổ vẫy vẫy ta.

Chỉ là còn chưa nghe rõ bọn họ nói cái gì, Độc Thủ Long đã một cước giẫm lên đầu ta: "Ha ha, thằng nhóc miệng còn hôi sữa, gia gia của ngươi đều là bại tướng dưới tay lão tử, ngươi làm ăn vặt mấy năm mà đã dám đến trêu chọc xui xẻo Long Tuyền sơn trang sao?"

Mặc dù ta không nâng lên nổi, nhưng mơ hồ nghe thấy nam nhân có thể giúp ta cổ vũ, lúc này Độc Tí Long giống như chơi đủ rồi, giơ bàn tay quỷ lên nhắm vào cổ ta.

"Rốt cuộc cũng sắp kết thúc rồi..."

Lúc này không ngờ ta lại không cảm thấy sợ hãi, thậm chí còn có chút chờ mong.

Thực ra ta đã thua từ lâu rồi, Ma Tôn không công bố kết quả cuộc thi, là vì ta còn chưa sử dụng Vĩnh Linh Giới, nàng không thể quyết định ta thua.

Nhưng ta căn bản không biết cái nhẫn rách này dùng như thế nào, nếu ta không chết, nó sẽ không có kết cục!

"Ta mẹ nó ngươi!"

Đúng lúc này, Lý mặt rỗ đang hấp hối lại như ánh sáng phản chiếu, đứng dậy mắng to xông tới, đầu đụng vào bụng rồng một tay.

Xương sọ của người là cứng rắn nhất. Lý Ma Tử đập mạnh vào, sắc mặt Lý Ma Tử trầm xuống, sau đó bổ một đao lên vai hắn.

Lý mặt rỗ vô lực ngã xuống đất, đều có chút xem thường rồi, vẫn không thôi mở miệng: "Trương gia tiểu ca... đứng lên, không... Không thể...."

Lời còn chưa nói hết, hắn ta đã nhắm hai mắt lại.

Độc Thủ Long đỏ bừng hai mắt quát: "Thanh muội, bây giờ đại ca đã báo thù cho muội! Đại ca đã rất yêu muội, tuy chưa nói, nhưng có tâm ý của đại ca."

Nói xong hắn nâng đao chém tới Lý Ma Tử, nếu nói lúc trước hắn vì tra tấn chúng ta cố ý không dùng toàn lực, hiện tại đao này rõ ràng là muốn cướp đi tính mạng của chúng ta.

Một đao này sẽ chặt đầu Lý Ma Tử, ta nhìn thấy một màn trước mắt tối sầm lại, hồn nhiên không phát hiện máu tươi chảy ra bị chiếc nhẫn nhanh chóng hút vào.

Sau khi máu tươi bị hút sạch, trong đầu đột nhiên xuất hiện thanh âm trẻ con: "Ting, chủ nhân, ta sống trong Vĩnh Linh Giới, tiểu giới linh. Vĩnh Linh Giới đã ngủ say suốt ba ngàn năm, chúc mừng ngài trở thành người đầu tiên làm tỉnh lại từ ba ngàn năm qua, bây giờ xin mời lập tức triệu hoán âm linh xuất chiến."

Ta nghe xong sửng sốt, theo sau to lớn kinh hỉ hỉ ập tới, sốt ruột không thể chờ đợi được hỏi: "Cái này... Chiếc nhẫn này có thể triệu hoán Âm Linh xuất chiến! Đều có Âm Linh nào giúp ta chứ?"

"Chủ nhân chờ một lát."

Theo thanh âm đáng yêu của Tiểu Giới Linh, trước mắt ta đột nhiên xuất hiện một xấp thẻ nhỏ cùng loại với bài tú lơ khơ, trên tấm thẻ toàn bộ đều là bức họa nhân vật cổ đại sinh động như thật.

Tấm vẽ thứ nhất là một bức tranh phật tế công đang ăn gà nướng, sau đó một tấm là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, sau đó còn có Liễu Như, Hàn Tín, Hồng Tú Toàn...

"Chẳng lẽ!"

Ta thấy ở đây đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, không đợi ta nói xong Tiểu Giới Linh liền mở miệng lần nữa: "Không sai, Vĩnh Linh Giới tác dụng chính là thu nhận âm linh vượt qua chủ nhân, chờ khi chủ nhân cần thì có thể gọi ngẫu nhiên một người xuất chiến. Chẳng qua sau khi ngài dùng xong một lần, ta sẽ ngủ say hai tháng, hai tháng sau mới có thể tỉnh ta lại."

"Làm sao thức tỉnh."

"Dùng máu tươi ngâm vào Vĩnh Linh Giới là được rồi!"

Tiểu Giới Linh nói xong ta mới hiểu được là vừa rồi trong vết thương chảy ra lượng lớn máu tươi, mới đánh bậy đánh bạ đánh thức Vĩnh Linh Giới.

"Chủ nhân, bằng hữu của ngài là Lý Ma Tử sắp phải đối mặt vận mệnh bị chém đầu, có lập tức xuất chiến hay không."

"Cái gì? Xuất chiến xuất chiến, mau triệu hoán một võ tướng cho bản chủ nhân xuất chiến!"

Sau khi Tiểu Giới Linh hỏi xong, ta mới nhớ tới chuyện của Lý Ma Tử, chỉ là ta không biết Vĩnh Linh Giới sẽ gọi ra vị Âm Linh nào tác chiến? Tốt nhất là Chiến Thần Lữ Bố đệ nhất tam quốc, hoặc là Sở Bá Vương Hạng Vũ, vậy khẳng định chỉ vài phút là đã đem Độc Thủ Long đánh thành bã.

Sau khi lựa chọn triệu hồi, ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, dù sao Vĩnh Linh Giới cũng chỉ triệu hoán ngẫu nhiên, lỡ như gọi được Dương Quý Phi cho ta, vậy nữ tử yếu ớt như Liễu Như này thì phải làm sao bây giờ?

Đồng thời ta cũng hiểu được, lúc ta nói chuyện với tiểu Giới Linh, thời gian là tĩnh lặng, nếu không trong lúc chúng ta nói chuyện Lý Ma Tử đã sớm bị chém đầu rồi.

Ta cũng đang nghĩ những thứ này, đột nhiên trở lại hiện thực, đao của Độc Thủ Long đang áp sát trên cổ Lý Ma Tử.

Đúng lúc này, Vĩnh Linh Giới trên tay ta đột nhiên lóng lánh ra một đoàn lục sắc Thanh Long, sau đó keng keng một tiếng vang thật lớn, Độc Thủ Long Liên Đao dẫn người bị đánh bay.

Chờ con Thanh Long kia gầm gừ xuống đất, ta mới thở phào nhẹ nhõm, lần đầu tiên vận khí quá tốt, thế mà gọi Quan nhị gia đến!

"Ting ting! Chúc mừng chủ nhân triệu ra danh tướng tam quốc, Quan Vũ tự Trường Vân, chính là một trong ngũ hổ của Thục Hán, bởi vì tình huynh đệ kết nghĩa, đi một mình ngàn dặm trong vườn đào, được hậu thế truyền tụng rộng rãi. Quan Vũ Linh tự mang kỹ năng Kỹ năng Vũ Thánh: Sau khi chủ nhân tức giận dư thừa, có vài phần trực tiếp chém giết đối thủ!"

Lúc này Quan Vũ một thân lục bào đang tay nâng chòm râu, cầm theo Thanh Long Yểm Nguyệt Đao. Đan Phượng tức giận nhìn Độc Thủ Long, phẫn nộ quát: "Vật của dị di phía Tây còn dám kiêu ngạo? Biết Quan mỗ trảm Nhan Lương, Tru Văn xấu, qua ngũ quan trảm lục tướng."

Nói xong nhanh như chớp chém đôi Thanh Long Yểm Nguyệt đao qua.

Quan Công không mở mắt, mở mắt ra muốn giết người!

Quan Công không giết người, chỉ một đao giết người!

Tàn bạo kiêu hoành trước Độc Thủ Long hoàn toàn biến mất, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ cùng không thể tin.

Hắn xoay người tựa hồ muốn chạy trốn, lại bị một kích Quan Vũ mang đao chém thành hai nửa!

Không hổ là Võ Thánh, ra tay chính là miểu sát!

Lúc này tiểu quỷ vây xem chung quanh nhao nhao bị dọa chạy tứ tán, bởi vì quỷ hồn đều biết hắn là Quan Vũ. Chỉ có số ít thương nhân âm vật lớn gan, cẩn thận từng li từng tí ở chung quanh quan sát.

"Trời đất ơi, hắn đánh thức được Vĩnh Linh Giới thật rồi!"

Lúc này, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh gợi cảm của Ma tôn, ta men theo âm thanh nhìn tới, chỉ thấy hình ảnh hoán đổi đến địa phương trước đó Âm sai mang chúng ta đi, mấy ông chủ lớn của Ma tôn cùng Yêu Hoàng đều ở đây.

Nàng nói xong hai người bên cạnh nhao nhao chép miệng, trong đó lông mày râu ria đều tím kia phán quan trêu chọc: "Ma tôn, lần này ngươi phải bồi thường lớn rồi, làm ăn thêm một trăm năm nữa cũng không kiếm lại được."

"Vậy có gì."

Ma tôn hào sảng cười một tiếng, xoay mặt nhìn phán quan làm nụ cười: "Có thể đạt được Vĩnh Linh Giới cũng là phúc phận của tiểu tử này. Phán Quan đại nhân, nghe nói lần này hắn tới là vì lấy được nước mắt Giao Nhân, ngươi cũng đừng keo kiệt mà..."

Nàng nói xong phán quan lúng túng một hồi, các đại lão khác cười ha hả một trận, sau đó nhàn nhạt gật đầu nói: "Bái kiến Võ Thánh."

"Hừ!"

Quan Vũ có chút hưởng thụ hừ một tiếng, biến mất trong Vĩnh Linh Giới.

Lúc này Ma Tôn tuyên bố ta chiến thắng ngay tại chỗ, lấy được Vĩnh Linh Giới.

Phán quan chủ động khóc lóc đưa tặng Giao nhân cho ta, nói đây là phần thưởng mà ta ban cho.

Chúng ta ba người chúng ta cùng chiến đấu với Long Tuyền sơn trang, cuối cùng thắng lợi hai ba trận, làm phần thưởng cho đoàn thể, Yêu Hoàng cũng đại phóng máu tươi đưa tặng cho ta một quyển bí tịch ố vàng.

Bởi vì nam tử chăn hộ và Bạch Mi thiền sư tạm thời đều không thể đi lại, nên ta thay ta nhận là Giao Nhân Lệ, bí tịch, Vĩnh Linh Giới và Mã Vương Tiên.

Lúc ta lấy được nước mắt Giao nhân, kích động đến rơi nước mắt, lại đột nhiên cảm nhận được vô số đạo thù hận, ánh mắt đối địch.

Ta mãnh liệt nhìn qua, lại chỉ thấy Âm Dương Hổ còn sót lại của Long Tuyền sơn trang, nhưng lại không nhìn thấy những người khác.

Ta sửng sốt một chút, phía sau lưng không khỏi phát lạnh một trận, Lục Đạo Luân Hồi, trừ Tiên Giới không có ai tham gia quỷ thị ra, còn lại yêu ma quỷ quái đều biết ta.

Đồng thời với danh lợi song thu lại, ta lập tức trở thành đối thủ của vô số người!

Cũng may trong lúc ở quỷ thị không ai dám động đến chúng ta, ta tranh thủ thời gian thu thập thảo dược đem nam nhân lo lắng, Bạch Mi thiền sư cùng Lý Ma Tử trị thương đến bảy tám phần.

Sức chiến đấu của Lý Ma Tử không đáng kể, nam tử và bạch mi sau hai ba ngày an dưỡng, thân thể khôi phục rất nhiều, tối thiểu có thể đánh ngang tay với ta.

Sau khi ra khỏi Tỳ Hưu, nam tử an ủi Bạch Mi thiền sư liền rời đi, bọn họ đem quyển bí tịch mọi người cùng cố gắng đạt được đưa cho ta.

Không phải ta từ chối, tiện tay bỏ bí tịch vào trong túi, sau đó hỏi nam nhân an ủi, tiểu hồ ly có phải đã thuần phục rồi không?

"Không sai, sau khi ngươi đổi tính mạng nhạc mẫu của nhạc phụ ngươi lại, trả con chuột thối kia cho lão nhân kia. Tiểu Vĩ Ngọc về sau sẽ đi theo ngươi."

Nam nhân chăn ấm nói xong lại cùng Bạch Mi thiền sư rời đi, một khắc không ngừng đi tới nhà Doãn Tân Nguyệt, nàng nhận được tin đang chờ chúng ta.

Thừa dịp buổi trưa âm dương luân chuyển, ta đã đổi tính mạng nhạc phụ nhạc mẫu trở về, hơn nữa còn thành công phát ra tiếng khóc Giao nhân.

Sau đó Lý mặt rỗ ôm lấy bổn mạng thực sự rời đi, nói muốn rời khỏi nơi này cho Thử tiền bối, kỳ thật là lưu lại không gian cho Doãn Tân Nguyệt và Doãn Tân Nguyệt.

Trên đường về nhà, Doãn Tân Nguyệt không nhịn được khóc lên. Nàng nằm trên đùi ta, không khỏi cảm kích.

"Phù..."

Ta nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nơi bị đầu lâu đè chặt đã trở nên lúng túng, ta do dự nửa ngày mới thở ra một hơi dài, thừa dịp đêm tối chọn chỗ hẻo lánh, xe dừng lại.

Ngoài cửa xe ánh trăng dịu dàng, bóng đêm thản nhiên.

Trong xe phong cảnh kiều diễm, vô hạn say lòng người.

"Âm thanh gì vậy, các ngươi đang làm gì thế? Trời ạ!"

Ta đang tập trung, Tiểu Vĩ Ngọc thò đầu ra khỏi túi quần áo, nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt đang trần trụi, lập tức trợn mắt há hốc mồm!

Chương thứ sáu trăm năm mươi mốt, thiện âm, ác âm, kỳ âm kỳ quái.

Sau khi xử lý xong phiền toái của nhạc phụ nhạc mẫu, Doãn Tân Nguyệt lại bắt đầu khẩn trương làm việc. Mà Lý Ma Tử là người bình thường, thân thể khôi phục tự nhiên không nhanh như vậy, một mực ở trong y viện, do Như Tuyết và Lý Tiểu Duyệt thay nhau hầu hạ hàng ngày.

Từ khi Lý mặt rỗ thiếu chút nữa chết ở Thành Quỷ Đô, thái độ đối với ta như tuyết đã thay đổi, không mở miệng một tiếng gọi anh rể nữa, nói chuyện cũng trở nên không lạnh không nóng.

Ta biết Như Tuyết hận ta, số lần dùng mặt nóng dán mông lạnh quá nhiều, cũng không tiện tới y xem Lý Ma Tử, chỉ có thể chờ sau khi khỏi hẳn Lý Ma Tử tự tới tìm ta.

Cũng may cái đuôi ngọc này tiểu hồ ly đã trải qua nam nhân chăn nuôi nghiêm khắc dạy dỗ, đã trở nên ngoan ngoãn, cả ngày kéo theo một cái đuôi lông xù, ngây thơ lắc lư ở trước mặt ta, cuộc sống cũng không quá đơn điệu.

Vĩnh Linh Giới là một kiện chí bảo hiếm có, chỉ là trong lúc nguy hiểm trước đó ta đã dùng nó gọi Võ Thánh Quan Vũ, cho nên tạm thời bị phong ấn! Trừ Tiểu Giới Linh ra thì ta không có bất kỳ cách nào để hiểu rõ về Vĩnh Linh Giới, không thể làm gì khác hơn là chờ kỳ hạn hai tháng tới tìm Tiểu Giới Linh hảo hảo trò chuyện một chút.

Đáng nhắc tới chính là, một tháng qua ta đều nghiên cứu quyển bí tịch lão bản quỷ thị đưa tặng kia. Lúc mới đầu ta còn tưởng rằng là thứ gì không hiểu, không nghĩ tới đây lại là một quyển công pháp tu luyện khó có được, chẳng những giới thiệu như thế nào trên người Âm Linh, còn giới thiệu các loại phương pháp sử dụng Âm vật cùng cấm kỵ Phổ Thiên Hạ.

Trong sách, đại thể đem âm vật chia làm thiện âm, ác âm, kỳ âm ba loại.

Như Tể Công Hoạt Phật, Trà Thánh Lục Vũ thì thuộc loại thiện âm, chỉ làm việc thiện chưa từng hại người.

Mà Lữ Bố, Hàn Tín thì lại thuộc về Âm, chính là âm linh có thể giáo hóa.

Còn lại chính là ác âm, tên như ý nghĩa, ác âm chính là cùng hung cực ác, không muốn bị siêu độ, không muốn bị giáo hóa, chỉ là lấy việc giết người làm niềm vui. Nhưng ác âm số lượng ít nhất, dù sao âm linh có ác cũng có một mặt đáng thương của chính mình, loại âm vật này điển hình nhất chính là thái niên trong sự kiện Thái Tuế Trát chỉ kia.

Trừ việc đó ra, trên bí tịch còn ghi chép rất nhiều phương pháp tìm kiếm âm vật, nếu như vận dụng có thể đạt được pháp bảo lợi hại. Đáng tiếc nội dung phía trên đều là do lão bản quỷ thị viết, rất qua loa, trong thời gian ngắn ta xem không hiểu.

Mặc dù vậy, ta vẫn tương đối hiểu rõ âm vật trên thế gian! Cũng không còn là người đàn ông ngoài cửa nữa.

Hơn nữa căn cứ theo bí tịch nói, hấp thu tu vi Âm Linh là một phương thức tu luyện nhanh nhất, dù sao loại Âm Linh mấy trăm năm, mấy ngàn năm này, ngươi dù cho rút ra một phần trăm lực lượng của nó, cũng hơn mười năm hai mươi năm bế quan tu luyện!

Trong khoảng thời gian ta nghiên cứu bí tịch không ngừng tìm tiểu quỷ đến cửa không thoải mái, bọn chúng đều đã tham gia quỷ thị, cho nên muốn đến ăn trộm kiện bảo bối trong tay ta để chiếm tiện nghi một chút.

Cũng may chúng thực lực bình thường, căn bản không cần ta động thủ, Tiểu Vĩ Ngọc có thể nhẹ nhàng giải quyết chúng nó. Mấy lần đều hữu kinh vô hiểm, ta dần dần không chú ý tới chúng nữa.

Nhưng điều khiến ta khó hiểu là từ sau khi Quỷ thị kết thúc Long Tuyền Sơn Trang đã không còn xuất hiện nữa, con nuôi bị ta phế bỏ, tứ đại trưởng lão toàn quân bị diệt, vị trang chủ này thật đúng là có thể giữ được bình tĩnh!

Bọn họ nhất định âm thầm tạo ra âm mưu gì đó, nhưng nam nhân được an ủi không liên hệ với ta, nói rõ trước mắt Long Tuyền sơn trang không định đối phó ta, ta cũng không cần lo lắng.

Thời gian nhàn rỗi trôi qua, bệnh nghề nghiệp của ta lại tái phát, muốn hỏi mấy tên nam nhân an ủi một chút xem Thử tiền bối và Bạch Mi thiền sư bọn họ gần đây có làm được chuyện gì hay không, lại sợ liên lụy nữa đến bọn họ, cuối cùng đành phải một mình vòng qua đi lại trên phố.

Thật ra sức hấp dẫn lớn nhất của chơi trên phố không phải ở những thứ đồ cổ đáng giá mà là câu chuyện động lòng người sau lưng mỗi đồ cổ. Chúng nó đều đại biểu cho sự quật khởi của một thời đại, tiêu vong của một thời đại có thể nói là trận địa cuối cùng của truyền thống văn hóa.

Hơn nữa trên phố cổ có thể nhìn thấy mấy món ăn vặt truyền thống như đánh trống, giấy cắt hoặc làm thủ công, làm bằng tay. Ta cũng cảm thấy hứng thú với mấy thứ này, mỗi ngày mua chút đồ ăn chơi đùa, cuộc sống lại đặc biệt thoải mái.

Xế chiều hôm đó ta đang bừng bừng hứng thú quan sát hai lão đại gia đạp lên cao, điện thoại di động đột nhiên vang lên. Đây là số hiệu xa lạ, xem ra lại có khách tới cửa, sau khi kết nối thì hỏi xem có phải Trương Cửu Lân đại sư không?

Thôi được, loại mở màn này nói trắng trăm phần trăm là để tìm ta hỗ trợ, ta lắc đầu tỏ rõ thân phận của mình, hỏi hắn có cần trợ giúp gì không.

"Trương đại sư, bây giờ ta đang ở trước cửa tiệm cổ của ngươi, van xin ngươi nhanh chóng trở về đi! Nếu ngươi không giúp ta, ta nhất định phải chết..."

Từ thanh âm phán đoán, nam tử ít nhất ba mươi tuổi, giờ phút này lại có vẻ dị thường hoảng hốt, xem ra là gặp phải sinh tử quan.

Ta hơi nhíu mày, nói hắn an tâm chờ ở ngoài cửa tiệm, sau đó nhanh chân trở về.

Vừa đi tới góc ngõ đã thấy cửa vào có một nam nhân đang lo lắng đi qua đi lại.

Hắn một thân quần áo màu đen, giữ lại một tấc dài, nhìn qua mười phần tinh luyện như là một tinh anh thương nghiệp.

Sau khi nhìn thấy ta, hắn vội vã tiến lên đón đỡ, kéo lấy tay của ta lần nữa cầu xin ta cứu hắn!

Xem ra trải qua thời gian dài như vậy dốc sức liều mạng, trong vòng tròn đều biết Trương Cửu Lân là một thanh niên mỹ mạo cùng trí tuệ cùng tuấn tú, ta tự giễu thở dài, tiếp theo mời gã vào cửa hàng.

Ta rót cho hắn chén nước, sau đó mới cẩn thận đánh giá, cảm giác dáng dấp của hắn giống như vừa mới tấn cấp Tiểu Sinh Ngô Diệc Phàm, đôi mắt to lập lòe tỏa sáng, cái mũi cao thẳng, nhìn qua Man Man Hữu Hàn Hạ Ba có đặc tính.

Hắn nhận lấy chén nước, vội vàng nhấp một ngụm rồi nói: "Ta tên là võ lâm, ta... có thể ta đã gặp quỷ."

"Đến chỗ ta cơ bản đều là tình huống này, ngươi nói thẳng trọng điểm đi!" Ta phong khinh vân đạm vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Hắn thấy mình nói chuyện rất tùy ý, rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, cố gắng sắp xếp lại ngôn từ cho ta nghe.

Hắn nói mấy ngày gần đây, mỗi tối tới là nghe thấy tiếng xích sắt kéo căng, ngủ leng keng không yên. Thật vất vả mới ngủ được, trong mộng còn xuất hiện một bóng đen kinh khủng, bóng đen kia không nói một lời, chỉ nhìn hắn không ngừng cười lạnh, hắn không thấy rõ gương mặt bóng đen nhưng có thể nhìn xuyên qua hai mắt bóng đen kia.

"Đại sư ngươi không biết đó thôi! Con mắt của bóng đen kia tựa như là hai cái bóng đỏ, nhìn chằm chằm ta. Còn lâu thì liếm đầu lưỡi, giống như muốn ăn thịt ta..."

Vũ Tôn nói tới đây thì chén trà đã rơi xuống đất, trông dáng vẻ hoảng sợ của hắn ta cũng biết mọi chuyện không đơn giản như vậy, bèn gật đầu ý bảo hắn ta tiếp tục nói.

"Mấy ngày trước còn đỡ, ta bị hắn dọa tỉnh ngã cũng không xảy ra chuyện gì nữa. Biết mỗi ngày hắn đều xuất hiện sau này, ta liền tìm lão nhân gia cách nhau dân gian trừ tà, đè một cái kéo dưới gối, mỗi khi bóng đen xuất hiện ta liền vô thức nắm kéo trong tay. Nhưng mà... nhưng là tối hôm qua..."

Nói tới đây thì võ lâm cũng không nói thêm được gì nữa, y gục ngã ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc lớn, trông chẳng phù hợp với vẻ tinh luyện của y chút nào.

Cho dù là người kiên cường đến mấy, lần đầu tiên gặp phải Ngưu Quỷ Xà Thần cũng sẽ như vậy phải không?

Ta thở dài, lấy một khối linh ngọc an thần từ tủ tủ ra đặt vào túi tiền của hắn.

Tâm trạng võ lâm lúc này mới ổn định lại, âm thanh trầm thấp nói bóng đen tối qua xuất hiện, hắn phát hiện mình như thế nào cũng không tỉnh lại được, vô thức thức, cầm kéo cũng không có tác dụng, thậm chí cắn chót lưỡi cũng vô dụng!

"Ngươi xác định hôm qua là nằm mơ? Có phải lúc đó ngươi căn bản không ngủ không."

Biện pháp trừ tà áp kéo và tinh huyết đầu lưỡi rất có tác dụng, trừ phi gặp phải quỷ hồn đặc biệt lợi hại, hoặc là lệ quỷ chuyên môn đến đây lấy mạng, nếu không tình huống bình thường đều có thể tỉnh lại, cho nên ta cảm thấy hôm qua hắn căn bản không phải là nằm mơ.

Ai ngờ võ lâm nghe xong hung hăng gật đầu, chắc chắn hôm qua mình đã ngủ.

"Sau khi phát hiện cây kéo này vô dụng, theo bản năng muốn chạy trốn, không nghĩ tới ngoại trừ cánh tay, những bộ phận khác thân thể hoàn toàn không nhúc nhích được, cảm giác như gặp quỷ áp giường. Bóng đen nhìn ta giãy dụa trên giường, không ngờ lại phát ra tiếng cười biến thái, sau đó hắn đột nhiên xông lên, lấy ra một cái móc sắt kỳ quái muốn kéo lưỡi của ta!"

Nói tới đây thì toàn bộ võ lâm như bị người ta đào rỗng, gắng sức thở ra một hơi.

Nguyên lai đúng lúc thiết câu của bóng đen sắp chạm đến đầu lưỡi của hắn, gà trống bên ngoài đột nhiên kêu vài tiếng, bóng đen lập tức biến mất, mà hắn cũng mở bừng mắt ra, trong nháy mắt từ trên giường ngồi dậy.

Nói xong trán Giang Thái Huyền đã túa đầy mồ hôi lạnh, hắn đỏ mắt nói: "Trương đại sư cầu xin ngài nhất định phải giúp ta chuyện này, hôm qua bóng đen kia không thể hại ta, chắc chắn hôm nay sẽ tới."

Hắn nói rất rõ ràng, xem ra bóng đen lao nhanh tới đòi mạng!

Ta không dám khinh thường, lúc này từ trên lầu mang tới Thánh Mẫu Trượng cùng bí tịch Âm Dương liền theo gia đình võ lâm tiến đến nhà hắn.

Chương thứ sáu trăm năm mươi hai, bán tiểu hồ ly.

Từ khi Tiểu Vĩ Ngọc đi theo ta, ngày ngày ta đều thả cô ra ngoài hít thở không khí, cũng có thể giải tỏa buồn buồn cho bản thân. Vì võ lâm đột nhiên tìm tới cửa, ta lập tức sốt ruột quên mất cô, kết quả ta đang mở xe, đang ở trong túi của ta, cô ta tức giận kêu lên: "Hỏa ca ca, mau thả cô ta ra ngoài, hỏng chết, hỏng chết rồi."

"Ai... Ai đang nói chuyện..."

Không đợi ta mở miệng, võ lâm trong tay điều khiển bằng đã hoảng sợ hỏi.

Cũng không trách y nhát gan, dù sao trên xe chỉ có hai người đại lão gia chúng ta, lại đột nhiên truyền ra thanh âm của một cô bé.

Ta ra hiệu cho nó không cần lo lắng, đây là một linh sủng do ta nuôi, tiếp theo nó thò tay vào túi lấy ra hạt châu màu bạc đặt ở dưới tấm bia che gió.

Hạt châu vừa rơi xuống đất liền nhanh chóng xoay tròn, cuối cùng hóa thành hình người.

Ngọc đuôi nhỏ tựa hồ biết vì võ lâm tới khiến ta không để ý tới cô, cố ý để lộ răng nanh và cái đuôi dài nhọn, nhe răng trợn mắt về phía võ lâm, như lúc nào cũng có thể lao tới.

Võ lâm nào từng thấy trận chiến này, kinh hô một tiếng, cả người dán chặt lên trên chỗ ngồi, nói năng lộn xộn: "Cứu ta, đừng để hồ ly tinh hại ta, cầu xin ngươi..."

"Đuổi Ngọc, ngươi còn làm như vậy nữa ta sẽ nhốt ngươi lại!" Ta khiển trách.

"Con người ngươi thật nhỏ mật, còn không bằng cô bé ta đây, thật không thú vị, bà cô không chơi với ngươi nữa."

Ngọc đuôi nghe ta nói xong có chút sợ hãi, lúc này mới triệt để biến trở về hình dạng người, đáng thương chỉ chỉ cái bụng khô quắt của mình.

Cô ta lại muốn uống tinh huyết của ta! Ta bất đắc dĩ lắc đầu, bảo cô ta đợi ta xử lý xong bóng đen của gia tộc võ lâm sẽ đến cho cô ta ăn.

Tiểu hồ ly này khẩu vị càng lúc càng lớn, nếu bây giờ cho nó ăn, ta không dám cam đoan mình còn có thể đấu lại bóng đen kia không.

"Không, không được, ta ăn luôn bây giờ, ta đói bụng, hu hu hu..."

Ngọc Vĩ bĩu môi nói, khuôn mặt loli kia có chút ủy khuất lại có chút hương vị đáng yêu, nhìn qua cực kỳ đáng yêu.

Thành thật mà nói, trải qua quãng thời gian lằng nhằng này, dường như ta đã đối đãi cô ta với cô ta như con gái mình, không đành lòng để cô ta đói, bèn giơ tay chuẩn bị đút cho cô ta. Lúc này đột nhiên võ lâm giơ tay ngăn cản ta lại, sau đó cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Trương đại sư, ngươi định dùng tinh huyết của mình cho cô ta ăn à?"

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Ta nghe nói đút linh sủng cần lãng phí rất nhiều tinh lực, nếu không ta thay ngươi đút cho nó ăn!"

Dường như võ lâm rất sợ ngọc đuôi, tuy là đang nói chuyện với ta, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng dù chỉ một khắc.

Có người giúp ta cho tinh huyết thì đương nhiên không có gì tốt, chỉ có điều ta hơi ngượng ngùng khi làm thuê chủ, còn gần đây khẩu vị của Vĩ Ngọc rất lớn, ta sợ nàng sẽ đào rỗng võ lâm.

Chỉ trong chớp mắt, ta đã chuẩn bị từ chối, ngẩng đầu nhìn ngọc đuôi, không ngờ lại hút lấy tay võ lâm!

Ta không còn gì để nói, đành phải đồng ý, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào sắc mặt võ lâm, đến khi sắc mặt trắng bệch thì nhanh chóng kéo đuôi ngọc ra.

"Không được nha, ta còn chưa ăn đủ."

Ngọc đuôi ngọc vẻ mặt không tình nguyện, thế nhưng mặc cho nàng hút vào, thế nào cũng phải hút khô máu võ lâm. Ta an ủi nàng cả buổi, lại cam đoan sau khi trở về sẽ nấu một chén thịt lớn cho nàng, nàng mới miễn cưỡng đồng ý, miệng lẩm bẩm bay vào trong túi của ta.

Võ lâm rốt cuộc là một chàng trai cường tráng, ngoại trừ sắc mặt hơi trắng bệch ra thì không có bất cứ khó chịu nào khác, ta chỉ hỏi địa chỉ, sau đó bảo hắn nằm úp sấp nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

Nhà của võ lâm nằm ở huyện Bình Đàm cách ba trăm dặm bên ngoài. Bình đầm nằm ở tỉnh Phúc Kiến, là hòn đảo gần san hô nhất ở đại lục, nghe nói có danh xưng tân phu Trung Quốc.

Nhưng bình đầm trước mắt vẫn đang trong trạng thái khai phá, nghe nói phía trên có rất nhiều rừng rậm nguyên thủy, tự nhiên phong quang tú lệ.

Xe ngựa đi đến Phúc Châu, sau đó ta sẽ tìm chỗ dừng lại đánh thức võ lâm. Hắn dẫn ta vào trong Bình Đàm huyện, sau đó chuyển xe tới Bình Nguyên thôn ở chỗ hắn.

Bên trong Bình Nguyên thôn có rất nhiều thổ lâu vẫn còn nguyên vẹn, những thổ lâu này có mùi hương cổ xưa, từ vẻ bề ngoài mà xem thì mỗi thổ lâu đều như một cái cửa nhỏ, có những đặc sắc riêng biệt rõ ràng.

Nguyên lai võ lâm nói gia đình hắn cũng có một tòa thổ lâu, theo mấy năm khai phá này tiến trình tăng tốc, thổ lâu đều bị trưng thu, hiện tại hắn đang ở trong căn nhà mới xây phía sau thôn.

Theo hắn đi ra phía sau thôn, có thể nhìn thấy một loạt biệt thự loại nhỏ lưng dựa vào đồi núi xây dựng, hắn ở trong đó một gian.

"Bình thường ngươi đều ở đây, lẽ nào không có công việc sao?"

Ta nghe hắn nói xong có chút hiếu kỳ hỏi thăm, bởi vì theo ý tứ trong lời nói của hắn, giống như bản thân quanh năm ở tại loại giao thông bất tiện này, rời xa trung tâm khu vực.

Võ lâm gật đầu nói mình ở nhà làm việc, ông chủ internet làm việc cũng không nói tỉ mỉ. Ta không hỏi nhiều nữa, sau khi hắn vào biệt thự thì phát hiện bên trong được sửa chữa rất có tình cảm, trên vách tường được dán giấy ấm, dưới chân là mềm như lông dê màu trắng sữa, tuy là lần đầu tới nhưng ta lại có cảm giác về nhà.

Lầu một là đại sảnh và nhà bếp, võ lâm nói mình rất ít nấu cơm, chỉ bán ra ngoài, ta đi dạo một vòng cũng không phát hiện điểm gì dị thường, bèn ý bảo hắn lên lầu.

Lầu hai có ba phòng ngủ, mỗi phòng ngủ đều có mang theo một phòng vệ sinh độc lập.

Do biệt thự mới xây nên, căn bản không có cô hồn dã quỷ vô ý xông vào, lại thêm bóng đen của võ lâm nói rõ muốn lấy mạng mình, ta hoài nghi là có người muốn hại hắn!

Nghĩ tới đây ta hỏi hắn có đắc tội với ai hay không, hoặc là làm chuyện gì trái lương tâm?

Ta không muốn vì giúp hắn chọc vào đồng nghiệp, dù sao trong cái vòng mạnh của thương nhân vật âm vật tất có kẻ mạnh mẽ. Võ lâm nghe xong lắc đầu nói bản thân trên cơ bản không ra khỏi cửa, làm sao lại đắc tội với người ngoài được chứ?

Kỳ thật không cần hắn nói thì hắn cũng biết đáp án sẽ là như vậy, võ lâm rõ ràng không thiếu tiền, tính cách lại rất ôn hòa, từ nhà cửa sửa chữa lại vẫn là một tên ấm áp, ta rất khó tưởng tượng hắn sẽ làm chuyện gì trái lương tâm, lập tức tâm tư kiểm tra lầu hai.

Theo lý mà nói, nếu như có âm linh bảo, tình huống sẽ vô cùng rõ ràng, so với nói đi đến vị trí có âm khí nhiệt độ sẽ đột nhiên giảm xuống, hoặc là trong lòng không hiểu sao cuồng loạn nhảy lên....

Nhưng ta đang cẩn thận đi vài vòng ở lầu hai, cuối cùng lấy ra la bàn cũng không thể nhận ra âm khí. Thậm chí ngay cả phòng võ lâm cũng vẫn bình thường, ta không khỏi nhíu mày.

"Đại sư, ta thật sự không lừa ngươi, có bóng đen tới đây giết ta thật, không phải nằm mơ đâu!"

Mọi võ lâm tưởng ta không tin lời y, vội vàng giải thích.

Ta đưa tay cắt đứt hắn, trầm giọng nói: "Ta biết. Muốn hại âm linh của ngươi lại có thể hoàn toàn che giấu âm khí của mình, xem ra nó không dễ đối phó như ta tưởng tượng..."

Nói xong ta bảo võ lâm chia ra cho ta một phòng ngủ, ta mở mấy giờ, quả thật có hơi mệt.

Võ lâm lo lắng hỏi ta nên làm gì bây giờ? Ta nói thứ ban ngày kia chắc chắn sẽ không xuất hiện, nếu không nó cũng không cần phải tận lực che giấu âm khí của mình nữa.

Nếu nó đang ẩn giấu mình, chứng minh nó vẫn còn lo lắng. Dù sao phải đợi, còn không bằng ngủ một giấc dưỡng thần cho tốt.

Võ lâm nghe vậy thì sắc mặt thoải mái hơn đôi chút, đóng cửa lại đi ra ngoài. Ta không quản chuyện khác, nằm trên giường sẽ nhanh chóng chìm vào mộng đẹp!

Mộc kích mộc, thứ sáu trăm năm mươi ba...

Không biết tại sao, ta đang ngủ, đột nhiên nghe thấy một hồi âm thanh của xích sắt, ý thức trong nháy mắt trở nên rõ ràng, tiếp theo liền cảm thấy tâm hoảng hốt.

Ta hơi sững sờ, sau đó ý thức được có thứ gì đó tiến vào, muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt trên dưới lại như bị dính keo dính, căn bản không mở ra được!

Ta muốn xoa mắt, lại trong nháy mắt giơ tay lên, đụng phải một vật thể kim loại dạng móc, nhưng ta nhớ rất rõ bên cạnh căn bản không có thứ này.

Trong võ lâm từng nhắc tới, bóng đen cầm thiết câu vào lưỡi hắn, chẳng lẽ giờ phút này bóng đen đã tới?

Vừa nghĩ tới đây, trán ta đã toát mồ hôi lạnh. Tuy không biết vì sao bóng đen còn chưa động thủ, nhưng hắn tới tìm ta nhất định là không bóp được cái rắm.

Ta nhanh chóng điều chỉnh tâm thái đọc mấy đoạn 《 Đạo Đạo Kinh 》, thân thể mới từ từ trở nên nhẹ nhõm, chờ ta mở mắt về sau mạnh mẽ vung một quyền về phía trước, kết quả đánh hụt.

Hắc ảnh trước mắt căn bản không có, thậm chí ta cũng không phát giác được một tia âm khí, nhưng vừa rồi cái cảm giác hít thở không thông lại rất rõ ràng.

Tình huống này không khác lắm so với lúc trước võ lâm nói với ta, ta đoán bóng đen này sở dĩ không vừa lên đã ra tay với ta, là muốn dò xét lộ số của ta.

Ta xem qua Đại Tình Thiên bên ngoài, trong lòng không khỏi trầm xuống, không nghĩ tới bóng đen lại không sợ ánh mặt trời. Trước khi ngủ ta còn an ủi võ lâm, nói bóng đen ban ngày không dám ra, thật sự là đỏ – trần trụi mà!

Nghĩ tới võ lâm, trong lòng ta kinh ngạc, nhảy từ trên giường xuống chạy tới phòng ngủ của hắn, vừa vào cửa đã thấy hắn đang ngồi trước máy tính, bốp bốp bốp.

Ta thở dài một hơi hỏi sao hắn không ngủ. Võ lâm xua tay nói hắn còn không buồn, phải tranh thủ thời gian làm việc, nói xong nhìn kỹ ta, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: "Trương đại sư, sao ngươi lại hoảng loạn như vậy?"

"Không sao, ta sợ chính ngươi ở chỗ này không an toàn, không có việc gì thì tốt rồi, ta tiếp tục đi ngủ."

Ta có chút lúng túng trả lời một câu, cũng không quản ánh mắt nghi hoặc của hắn, trở lại gian phòng của mình nằm xuống mặc kệ hồi ức, chuẩn bị tìm chút manh mối, kết quả tìm nửa ngày cũng không tìm ra manh mối.

Lúc này Tiểu Vĩ Ngọc từ trong túi chui ra, quỷ đầu nhìn bốn phía một chút, nghi hoặc nói ca ca xấu, sắc mặt ngươi sao lại kém như vậy.

Nàng không hỏi còn tốt, vừa hỏi ta đã tức giận không chỗ phát tiết, ta ngủ rồi thì thôi, nhưng một con hồ yêu như nàng lại không cảm giác được sự xuất hiện của âm linh, thật sự là mất mặt!

Ta không phải tức giận nói vừa rồi trong phòng có một bóng đen, thiếu chút nữa hại chết ta, may mà ta kịp thời đọc 《 Đạo Đức Kinh 》, bằng không thì không chừng bị hành hạ thành cái dạng gì.

Nói xong ta giả vờ giả vịt thở dài, lẩm bẩm: "Tiểu hồ ly này mỗi ngày uống tinh huyết của ta cũng không cho làm việc, có cần đuổi nó đi hay không đây..."

"Được, đi liền!"

Ngọc Vĩ nghe xong chu lên miệng nhỏ, thở phì phò quay đầu đi ra ngoài, nhưng nàng rõ ràng làm bộ dáng, một bước ba bước quay đầu lại, chờ ta khuyên nàng trở về.

Ta cố ý quay mặt sang một bên không nhìn nàng ta nữa, nàng ta đi tới cửa thì ngừng lại, do dự một chút rồi bay vọt vào trong ngực ta, quơ quơ hai cánh tay nhỏ đáng thương nói: "Hỏa ca ca, đừng đuổi ta đi được không, ta không muốn đi a..."

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng, trong lòng ta thoải mái hơn rất nhiều, huống chi nàng vốn chỉ đang đùa giỡn mà thôi, liền đưa tay sờ sờ cái mũi nhỏ của nàng.

"Át ca ca, xấu ca ca, chán ghét chết ngươi..."

Vĩ Ngọc phản ứng lại, không ngừng dùng nắm tay nhỏ đấm vào ngực mình, nhưng khí lực rất nhỏ. Một lát sau nàng mới dừng tay, có chút ủy khuất nói: "Hỏa ca, tinh huyết người kia không thuần, ta lại chưa uống no, vừa rồi lúc ca ngủ ta cũng bất cẩn ngủ mất."

Ta nghe về sau không khỏi tức cười, xem ra nàng từ Nhật Bản trở về sau một mực hút ân huệ nam tử cùng tinh huyết ta, tinh huyết người bình thường đối với nàng không có tác dụng gì, lại nói tiếp chuyện này cũng không thể trách nàng.

Ta bóp cái mũi nhỏ của nàng, hỏi nàng có cảm giác được trong phòng có cái gì không đúng hay không? Dù sao lỗ mũi của hồ ly còn linh hơn cả chó.

Ngọc Vĩ nghe xong liền nhảy ra ngoài, động tác nhanh nhẹn ở bên giường, khe cửa, lầu các cùng với bàn đọc sách chạy tới chạy lui, tựa như một dải lụa trắng đang vung vẩy.

Không đợi mình kịp phản ứng, nàng đã trở lại bên cạnh mình, mở miệng có chút khó xử: "Hỏa ca ca, thật xin lỗi, mình vẫn không tìm thấy..."

"Cái này không trách ngươi."

Ta miễn cưỡng cười cười với nàng, cắn ngón tay cho nàng vài giọt tinh huyết, sau đó đưa nàng thu hồi vào trong túi áo.

Ngọc Vĩ là hậu nhân của Đát Kỷ Kỷ, có thể nói là tiểu tổ tông của Hồ Ly giới, ngay cả nàng cũng không nhận ra được vị của bóng đen, xem ra là chuyện lớn rồi.

Bóng đen đến vô ảnh đi vô tung, đấu pháp tốc chiến tốc quyết hiển nhiên không thể thực hiện được, chỉ có thể bị động phòng ngự.

Cứ như vậy chỉ dựa vào Thánh Mẫu trượng hoàn toàn không đủ dùng, ta nghĩ nên đi ra ngoài tìm một ít thứ, lúc đi ngang qua gian phòng võ lâm nhìn một chút, thấy hắn còn đang gõ bàn đẳng cấp lách cách không gọi hắn, tự ra khỏi biệt thự.

Bởi vì Bình nguyên thôn tương đối nguyên thủy, không khó tìm được đồ vật có thể trừ tà. Trong rừng cây ta thấy một cái tổ ong thật lớn, liền dùng nhánh cây đâm xuống.

Tổ ong là nơi sản sinh ra ong độc, rất nhiều địa phương xa xôi và một số ít dân tộc nhân đều thích ăn phong phòng, nói là có thể ăn trên bếp lò.

Ta chưa từng nếm qua mùi vị của ong phòng, cũng không có hứng thú, nhưng lại biết cách vận dụng Tịch tà!

Trong quyển bí tịch có đề cập tới ong phòng, nói bên trong phong phòng có vô số hồn phách ong mật. Tuy rằng ong mật thực lực độc nhất vô nhị, nhưng nếu có âm linh xâm nhập vào trong đó, bầy ong ở bên trong sẽ ở chung một chỗ phóng thích ra, có thể thấy được uy lực như thế nào!

Chỉ là không nghĩ tới sau khi phong phòng rơi xuống đất, bên trong rậm rạp ong mật bay ra, trực tiếp dùng tay đánh về phía ta.

Ta sợ hết hồn, khẩn trương dùng Hỏa Cơ thiêu đốt lá khô trên mặt đất, khua qua vung lại. Theo làn sương mù bên người càng lúc càng đậm, mật ong dồn dập thoát đi.

Ta thở phào nhẹ nhõm, dập tắt hoàn toàn những đốm lửa trên mặt đất, ôm lấy phòng ruồi đi tiếp một đoạn, phát hiện nửa trên một thân cây trụi lủi, cả tấm vỏ cây đều đen kịt không gì sánh được.

Lôi kích mộc!

Không nghĩ tới ở đây lại vô tình phát hiện được sét đánh, trong lòng ta vô cùng mừng rỡ, lấy dao găm ra, bò lên trên cắt một cây gậy gỗ to bằng cánh tay trẻ con.

Lôi Kích Mộc là gỗ bị thiên lôi kích trúng, linh lực rất lớn, tương truyền trong bát tiên, gậy sắt thường được chế tạo từ gậy gỗ do lôi kích mộc.

Đã có sấm sét đánh vào nhà canh, trong lòng ta lại yên ổn hơn nhiều. Lúc trên đường trở về, ta lặng lẽ đào lên một tòa nhà bằng đất ở góc tường.

Bùn đất thuộc âm, bùn đất của Thổ Lâu trải qua gió táp mưa sa, mang theo linh lực nhất định, ít nhiều có thể phát huy tác dụng.

Ta nhìn ba loại bảo bối mình tìm được, trong lòng tràn đầy tự tin, không ngờ vừa tới nơi biệt thự của võ lâm đã thấy hắn bị mấy Khổng Võ mạnh mẽ ấn xuống đất, đang không ngừng giãy dụa.

Hai mắt của võ lâm đỏ bừng, sắc mặt dữ tợn, không ngừng ưỡn người lên. Nhìn ra được mấy người thanh niên trai tráng này sắp không nhịn được, ta vội vàng xông lên dùng sét đánh vào mi tâm hắn một cái!

Võ lâm kêu thảm một tiếng, thân thể run rẩy một hồi rồi không còn động tĩnh gì. Vừa rồi hắn bị âm linh bám lên người, nhưng ta vẫn không tìm được âm khí, đành cõng hắn lên chuẩn bị về biệt thự.

Lúc này mấy người trung niên kia ngăn ta lại, người cầm đầu trong đó thiện ý nhìn ta, hỏi ta có phải là Âm Dương tiên sinh do võ lâm mời tới không?

Ta gật đầu hỏi hắn có chuyện gì, hắn chuyển mắt, hỏi ta có tìm ra nguyên nhân không.

"Trước mắt vẫn chưa có manh mối, bất quá lập tức sẽ có tiến triển." Ta rất nghiêm túc nói.

"Vậy là tốt rồi, đừng để vật kia hại người..."

Nam tử trung niên thở dài, quay người dẫn người rời đi. Ta kinh ngạc quay đầu lại nắm lấy tay hắn, vội vàng hỏi: "Đại ca, ngươi nói thứ này trước khi lên võ lâm còn hại những người khác?"

Người cắt lưỡi thứ sáu trăm năm mươi bốn...

"Như thế nào, ngươi không biết?"

Tráng niên nghe ta hỏi xong, thanh âm càng lúc càng cao, sau đó tựa hồ kịp phản ứng cái gì, thở phì phò nói: "Chắc chắn là võ lâm che giấu ngươi cái gì đó, có một số việc ta không tiện mở miệng, ngươi hay là chờ hắn tỉnh lại rồi tự mình hỏi đi."

Nói xong đám người kia bèn rời khỏi, khiến ta tức tới mức khó chịu, hận không thể đạp mấy cái lên mặt võ lâm.

Nhưng nghĩ lại, có lẽ hắn thấy có điều gì khó tả nên đã đè nén lửa giận trong lòng, đưa hắn quay trở về biệt thự.

Bởi vì là ban ngày bị trên thân, ánh mặt trời chiếu xuống làm tiêu hao dương khí của hắn cũng không nhiều, nằm trên giường hơn nửa giờ liền tỉnh lại.

Sau khi mở mắt ra nhìn thấy ta, hắn lập tức hét lên một tiếng: "Đại sư cứu ta, bóng đen đến rồi, bóng đen đã đến ban ngày rồi..."

Nhìn thấy hắn bị dọa thành dạng này, trong lòng ta không còn gì để nói, liền trấn an hắn vài câu. Chờ sau khi hắn lấy lại tinh thần, ta nghiêm túc nói: "Tốt nhất ngươi đem tình huống thật sự nói lại một lần nữa cho ta, nếu còn dám giấu diếm cái gì, vậy mời người khác cao minh hơn đi!"

Sau khi võ lâm nghe xong thì sững sờ, mặt mũi ngây ngốc hỏi ta chuyện gì xảy ra?

Ta cười lạnh một tiếng, nói đừng có giả vờ nữa, ta biết trước đó ngươi đã có người bị ngộ hại, tại sao lại không nói cho ta biết!

Hắn nghe xong ngã ngồi xuống đất, toàn thân run rẩy nói không, chuyện sẽ không như vậy, ta sẽ không chết, sẽ không chết...

Ta thấy hắn như vậy, trong lòng đã có tính toán, xem ra hắn thực sự giấu giếm ta cái gì.

Một lát sau, võ lâm khôi phục lại mới thấp giọng nói hắn không phải cố ý giấu giếm ta, mà là lừa mình dối người, cảm thấy chuyện lúc trước không liên quan gì tới mình.

Hóa ra hắn và ba tiểu tử khác đều đang phục vụ cho một công ty internet, thường ngày viết bảng đánh giá đậu, làm hồ nước, làm văn án gì đó.

Mấy người mặc dù thông qua mạng lưới liên lạc, nhưng quan hệ lẫn nhau không tệ, cơ hồ mỗi ngày đều sẽ liên hệ.

Nhưng từ tháng trước trở đi, ba chàng trai khác đã dần dần biến mất. Mạng lưới võ lâm không tìm thấy bọn họ, đành phải thông qua địa chỉ lưu lại trước đó tìm kiếm, lại khiếp sợ phát hiện ba đồng bọn này đều đã chết!

Điểm giống nhau duy nhất của ba người này là phục vụ cho công ty này, võ lâm thông minh biết bao, lập tức nghĩ tới khả năng mình cũng gặp nạn, liền nhanh chóng học chút thủ đoạn trừ tà của mèo ba chân. Chỉ có điều sau đó bóng đen đã uy hiếp nghiêm trọng tới hắn, võ lâm cảm thấy mình chống đỡ không nổi mới không mời được người hỗ trợ, cuối cùng lại tìm được ta.

"Vậy ba người bọn họ chết như thế nào?" Ta vội vàng truy hỏi, ba người lần lượt tử vong tuyệt đối không phải trùng hợp.

Mặc dù việc này có thể có liên quan đến công việc bọn họ đang làm, nhưng bước đầu tiên cần phải làm rõ nguyên nhân cái chết của bọn họ, nếu không thì tất cả đều phí công.

Võ lâm bất đắc dĩ lắc đầu nói hắn chạy khắp ba nhà, nhưng người nhà ba nhà đều từ chối công bố nguyên nhân cái chết, thi thể hắn đến cũng đã được chôn cất, đành không làm gì được.

"Không giải quyết được?" Ta xoa xoa cái mũi, cảm thấy người nhà của người chết cũng có cái gì khó nói.

Chẳng lẽ là tướng chết của người chết quá thảm, hay là còn có nội tình nào khác?

Chuyện tới nước này, ta cần phải biết rõ tình huống thật, lúc này hỏi võ lâm có biết phần mộ người chết nằm ở nơi đâu hay không.

Võ lâm gật gật đầu, nói mình trước đó đã đi tới trước mộ phúng viếng, cho nên đại khái có thể nhớ kỹ nơi.

Ta nghe xong trực tiếp chuyển tên gia hỏa có thể dùng tới vào xe, lôi kéo phần mộ võ lâm bảo hắn mang người chết đi.

Cũng may ba người này đều vào cảnh nội Phúc Kiến, cũng không cần chúng ta chạy loạn khắp thế giới, sau mấy tiếng liền đến trước mộ phần người chết đầu tiên.

Có thể là cảnh nhà người chết khá tốt, lại thờ phụng thổ táng, nhưng thấy nấm mồ được xây dựa vào núi, xung quanh thì là rừng cây xanh mướt, rất là phong thuỷ điển hình.

Giờ phút này đã là chạng vạng tối, toàn bộ trên sườn núi không có lấy một bóng người, ngược lại thuận tiện cho chúng ta. Ta dắt võ lâm đi đến trước mộ quan sát, phát hiện xung quanh mộ bia của người chết phủ kín nước bùn.

Ta ngồi xổm trên mặt đất thử gõ thử, phát hiện phía dưới truyền đến thanh âm rất buồn, điều này nói rõ tất cả nước bùn đều bị phong kín.

Cứ như vậy cho dù chúng ta mở phần mộ ra, cũng không thể khôi phục hoàn hảo, làm không tốt người nhà phát hiện cảnh báo, chụp mũ đạo mộ cho ta.

Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể sai võ lâm dẫn ta tới nhà người chết.

Trên đường võ lâm nói cho ta biết người chết chỉ còn lại một mẫu thân cũ, lão thái thái sầu khi tuổi già, tính tình trở nên rất quái lạ. Cho nên lão bảo ta khi nói chuyện chú ý chừng mực, đừng kích thích lão nhân.

Ta gật đầu, trong lòng tự nhủ tiểu tử võ lâm này rất tốt!

Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước một biệt thự xa hoa Âu Tú, biệt thự võ lâm so với nhà dân quả thực giống nhau như nhà dân.

Hắn nói cho ta biết đây là nhà người chết, lần nữa nhờ ta chú ý lời nói, trong nháy mắt trán ta xuất hiện một dãy hắc tuyến...

Bởi vì võ lâm là bạn tốt của người chết, bảo an ở cửa cũng không làm khó chúng ta, dễ dàng đi tới gian phòng bà lão ở.

Mới vừa đến gần đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng khóc, khi ta đến bên cửa sổ nhìn vào liền phát hiện một lão thái thái đang cầm một bức tượng trắng đen nghẹn ngào khóc rống lên.

Vừa chuẩn bị vào thì nghe thấy bà lão kia thấp giọng lẩm bẩm: "Con trai ta đáng thương quá! Ngươi chết thảm quá khiến cho mẹ ta phải làm sao bây giờ."

Nàng nói rất chậm rãi, âm thanh rất bi thương, như là lẩm bẩm nói ra lại như là cùng người chết nói chuyện.

Ta nghe Linh Cơ vừa thay đổi chủ ý, liền liếc mắt ra hiệu một cái với võ lâm, liền ngồi xổm bên cửa sổ nghe lên.

Quả nhiên, lão thái thái lải nhải nói, rất nhiều chuyện mà lúc còn bé mẹ con đã cùng nhau trải qua, ta và võ lâm nghe được đều có chút khó chịu.

Nàng vẫn không nói người chết chết chết ra sao, ta có chút chán nản ủ rũ, nhưng lại không muốn quấy rầy nàng, nên chuẩn bị rời đi. Nhưng ngay lúc này đột ngột hét lên một tiếng chói tai, sau đó hung tợn hướng về phía chúng ta mắng: "Tên khốn kiếp trời đánh, có chuyện gì tìm lão bà tử ngươi, vì sao lại hại chết con ta! Nó còn trẻ như vậy, ngươi giết người còn chưa hết, tại sao lại cắt mất lưỡi của nó! Đồ khốn kiếp, hôm nay lão thái bà liều mạng với ngươi."

Cô vừa khóc vừa giơ gậy ném sang. Ta và võ lâm đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng chạy về phía cửa lớn, lại phát hiện bảo an đứng dậy.

Ta có chút lo lắng, sợ bảo an truy cứu trách nhiệm của chúng ta. Không ngờ không chờ chúng ta mở miệng, bảo an dẫn đầu cười khổ nói: "Từ sau khi đại thiếu gia qua đời, lão thái thái nhà ta liền biến thành như vậy, xin lỗi nhị vị..."

Hóa ra lão thái thái không phát hiện chúng ta, mà là tự mình nổi điên, ta thở phào nhẹ nhõm, nhớ lại những lời mà lão thái thái vừa nói, nhanh chóng hỏi: "Thiếu gia nhà ngươi bị cắt lưỡi à?"

"Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai, hỏi cái này làm gì?"

Sau khi bảo an nghe xong thiện ý trên mặt lập tức biến mất, sau đó liền mặt đầy cảnh giác nhìn chúng ta.

Không phải ta nói chuyện, từ trong lòng lấy ra tiểu châu tử đem Ngọc Vĩ thả ra, để nàng đi dạo một vòng chung quanh rồi thu vào trong túi, lúc này mới nhìn bảo an nói: "Ta tới báo thù cho thiếu gia nhà ngươi, hiện giờ có thể nói cho ta biết được không?"

Bảo an nhìn thấy cảnh này quả thực sợ đến choáng váng, qua hơn nửa ngày mới chậm rãi gật đầu, nhưng ngay sau đó hắn liền nói mình cái gì cũng không biết, phỏng chừng là không muốn gánh trách nhiệm, ta cũng không tiếp tục truy hỏi chi tiết nữa.

Nói tiếng cảm ơn với hắn, ta liền bảo võ lâm đưa ta tới gia đình người chết thứ hai.

Bản thân nhắm mắt lại chậm rãi suy tư: Bóng đen của võ lâm là muốn moi lưỡi của mình, còn lưỡi của người chết trước mặt lại chẳng thấy tăm hơi đâu, chẳng lẽ... bóng đen này có sở thích ăn lưỡi người?

Đây là toàn bộ manh mối ta có thể nghĩ đến, nhưng tình huống cụ thể ra sao, còn phải chờ biết rõ ràng tình huống hai người kia thế nào rồi mới kết luận.

Trong võ lâm có hai người chết còn lại ở cùng một thôn, nghe nói lúc trước có một người trong đó làm công việc này trước, cảm thấy có thể kiếm tiền liền giới thiệu cho một người khác.

Đáng tiếc cuối cùng hai người đều chết hết, ta nghe xong càng thêm hiếu kỳ bọn họ làm việc gì? Nhưng vì không muốn nhiễu loạn suy nghĩ của mình, cố nén không truy vấn.

Mở một hồi, võ lâm nói nơi hai người kia ở rất xa, để ta ngủ trước. Ta bảo hắn đánh thức một nửa rồi đánh thức ta lên lớp thay ca, tiếp theo nằm trên ghế ngủ.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên ta cảm thấy chiếc xe dừng lại, thế nhưng võ lâm không hề gọi ta, ta ngủ rất say, nghĩ rằng hắn nên xuống nhà vệ sinh.

Nhưng một lúc lâu sau xe vẫn không có động đậy, phía sau ô tô lại vang lên một tiếng thùng thùng, như là có người gõ cửa sổ. Ta mơ hồ màng gọi võ lâm, hắn cũng không trả lời.

Ta chỉ có thể cưỡng ép phấn chấn tinh thần, giương mắt lên nhìn võ lâm vậy mà gục đầu vào lên xe ngủ. Ta bất đắc dĩ lắc đầu, tùy ý nhìn lướt về phía sau, sau đó cả người trong nháy mắt tỉnh táo lên.

Phía sau cửa sổ vậy mà có dán một người, hoặc là nói dán một tấm da người!

Bức thứ sáu trăm năm mươi lăm, Quỷ sự tại Hỏa Táng tràng...

Tấm da người này tựa như bạch tuộc dán sát trên cửa sổ xe, chỉ có đầu vẫn duy trì hình dạng ban đầu, đang đón đỡ đụng vào cửa sổ xe ngựa.

Vốn dĩ cái đầu này đang vô cùng mờ mịt, sau khi nhìn thấy sự quỷ dị của ta, hắn nhìn chằm chằm không chớp mắt vào mình, đầu lưỡi nhô ra một đoạn dài, bên trên có giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống!

Khi huyết dịch từ đầu lưỡi chảy đến khóe miệng, hắn lại hút trở vào trong miệng, vẻ mặt đầy hưởng thụ cùng tham lam.

Ta chần chờ vài giây, sau đó rút ra một tấm linh phù trung đẳng ném ra, đồng thời nhanh chóng niệm chú ngữ, khu sử linh phù bay về phía cửa sổ xe.

Không ngờ da người tựa hồ cảm giác được nguy hiểm, lúc dán linh phù trước, đã lảo đảo lui về sau một khoảng, trôi nổi ở giữa không trung nhìn ta làm mặt quỷ, một bộ vẻ ngươi làm gì được ta.

Ta lập tức giận không yên một chỗ, nghĩ ta xuất đạo lâu như vậy không phải xông pha khắp nam bắc Đại Giang, cũng coi như thân kinh bách chiến, sao chịu được một con tiểu quỷ vũ nhục, liền muốn đi mở cửa xe ngựa thu thập nó.

Trong nháy mắt xoay người mở cửa, ta liếc mắt nhìn tới võ lâm, phát hiện hắn ngủ rất say, vô thức vỗ vỗ hắn, ai ngờ vỗ thân thể hắn như sợi mì mềm ngã xuống.

Cái này...

Lòng ta căng thẳng, vội vàng đưa ngón tay lên chóp mũi hắn cảm thụ, cũng may hô hấp của hắn đều đều đều đặn, nhưng đã hôn mê bất tỉnh. Ta cắn răng tát một cái vào mặt hắn, võ lâm kêu thảm một tiếng tỉnh lại, có chút ngơ ngác hỏi ta chuyện gì xảy ra.

"Ta còn muốn hỏi cô đây, sao cô mở xe ra rồi lại ngừng!"

Ta không tức giận trả lời một câu, đồng thời đánh xe nhìn ra ngoài, vừa nhìn ta lập tức toát mồ hôi lạnh, phản xạ đẩy cửa sổ lên: Ngoài cửa sổ rõ ràng là một Hỏa Táng tràng!

Võ lâm thấy mình phản ứng mãnh liệt như vậy cũng nhìn theo, sau đó mẹ hét lên một tiếng, hoảng sợ nói sao chiếc xe của mình lại tới đây.

Tiếp theo hắn nói cho ta biết tình huống, thì ra sau khi ta ngủ một mình hắn nhàm chán, liền nhìn quanh xe ngựa, dù sao cũng không phải đi đường dài, trên đường cơ bản không có những xe khác.

Cứ thế mở cánh cửa trước mặt, đột nhiên xuất hiện một bóng trắng. Do đã bị bóng đen ảnh ảnh ảnh hưởng nên võ lâm không nhịn được lo lắng, để xe chậm lại chuẩn bị đánh thức ta dậy.

Chờ đến gần một chút mới thấy trong bóng trắng là một lão đầu mặc áo trắng, lão đầu hình như muốn đi xe đẩy gió, sắc mặt rất vội vàng, vừa phất tay vừa nói cái gì đó.

Lúc đầu võ lâm còn không định đồng ý, nhưng lại sợ lão già này gặp chuyện, nghĩ thầm dù sao ta cũng ở trên xe, cùng lắm đánh thức ta thôi.

Nghĩ tới đây hắn liền chuẩn bị mở cửa, chỉ là trong nháy mắt chiếc xe dừng lại, hắn vô tình phát hiện thân thể lão đầu phiêu diêu, đột nhiên khôi phục tinh thần, hoảng sợ muốn mở miệng đánh thức ta, chỉ là không nghĩ tới đôi mắt lão đầu như có ma lực, gắt gao hút lấy ánh mắt của hắn.

Kết quả ánh mắt võ lâm không rời khỏi, miệng không nói lên lời, thân thể cũng dần dần không thể khống chế, cuối cùng đầu chìm xuống không còn trực giác.

"Xem ra ngươi đã trúng sự mê hoặc của tiểu quỷ. Cũng may trên xe chứa pháp khí của ta, nếu không tiểu quỷ khẳng định sẽ kéo ngươi lên làm kẻ chết thay!"

Giọng ta có vẻ hơi run sợ, chắc chắn bạch y lão đầu mà võ lâm nói vừa rồi đã mê hoặc tấm da người kia của ta.

May mà thời khắc mấu chốt ta nhìn ra điểm khác thường của võ lâm, nếu không chắc chắn đã bị hắn lừa vào Hỏa Táng tràng.

Làm một chuyến này tự nhiên chúng ta không sợ yêu ma quỷ quái, lại kiêng kị một ít hoàn cảnh đặc thù.

Ví dụ như nói Tang Nghi Quán, Hỏa Táng Tràng còn có vạn người thời cổ hố người. Giống như loại địa phương này đã không đơn giản như Âm Linh, âm khí, oán khí bên trong, sát khí dung hợp cùng một chỗ, đã có thể tạo thành một không gian Minh giới độc lập.

Các nhà thông thường như linh phù, máu gà trống, làm việc tại Hỏa Táng Tràng căn bản không có tác dụng, mà tinh nguyên cá nhân ta cũng sẽ nhanh chóng bị âm khí nuốt chửng.

Võ lâm nhìn ra sắc mặt ta không đúng, hỏi ta sao lại thế này, ta lắc đầu, bất động thanh sắc nhìn xuyên qua Thị Kính, phát hiện da người đã biến mất. Đoán là nó biết mình âm mưu phá sản, lại không dám hành động nên mới bị ép phải rời khỏi.

Coi như ngươi đi nhanh!

Ta tức giận nói, tiếp theo chào hỏi võ lâm lái xe tiếp tục lên đường. Hắn liên tục gật đầu, cẩn thận từng li từng tí phát động động động cơ.

Sau khi hai người chúng ta hoàn toàn không còn buồn ngủ, võ lâm mở cửa một hai giờ, cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại trước một sơn thôn nhỏ.

Vì phòng ngừa lại bị thứ dơ bẩn cuốn lấy, ta dứt khoát đem Tiểu Vĩ Ngọc thả ra thay ta đứng phía trước!

Nàng ban đầu còn không vui, nhưng nếu ta đồng ý trở về mua cho nàng ba con sóc quả hạch, sau đó mới vui vẻ bay ra ngoài.

Ta từ móc ra hai cây xẻng sắt, sau đó hai người chúng ta mỗi người khiêng một cây, vừa tán gẫu vừa đi lên núi.

Võ lâm nói cho ta biết gia cảnh của hai người chết này giống nhau, cho nên phần mộ chỉ là nấm mồ bình thường, thậm chí ngay cả bia mộ cũng không có.

"Như vậy tốt nhất, chúng ta có thể lén lút dò hỏi rõ ràng tình huống."

Ta cười trả lời một câu, sau đó cẩn thận đánh giá cả thôn một lượt, phát hiện nơi này chẳng khác gì phong thuỷ, mặc dù không phạm kiêng kị nhưng cũng không có chỗ nào xuất sắc, thuộc về chân không Quỷ Thần cũng không có hứng thú.

Không lâu sau Tiểu Vĩ Ngọc đã bay trở về. Nàng nói trên núi quả thật có mấy con quỷ cô hồn dã quỷ, nhưng những tiểu quỷ này đều là cặn bã, sau khi nhìn thấy chúng ta nhất định sẽ tránh thật xa.

Ta nghe xong triệt để buông lỏng tâm thần, tăng nhanh bước chân.

Rất nhanh chúng ta đã tới trước một ngôi mộ, trên phần mộ cắm một cây cờ giấy trắng bóng, trải qua những ngày mưa sa gió thổi, phần lớn tờ giấy trên đó đều rơi xuống mặt đất, càng lộ vẻ hoang vu.

Võ lâm nói cho ta biết đây là phần mộ của vị bằng hữu kia, hắn còn nói trước đó vài ngày mình còn ở đây để đặt hai cái giỏ trái cây, không nghĩ tới hiện tại ngay cả giỏ hoa cũng không thấy, hẳn là bị thôn dân gần đó xách đi ăn.

Cho dù chúng ta không muốn thừa nhận, nhưng các thôn dân ở khu vực xa xôi có chút ngu muội vô tri không tranh cãi thật sự, bọn họ biết rõ việc lấy đồ trước mộ của người ta mang đến vận rủi cho mình, nhưng trong lòng vẫn tồn tại may mắn, cuối cùng vẫn là lừa mình.

Ta thở dài, không nghĩ tới những chuyện này nữa, khiêng lên xẻng xẻng đào lên, tuy rằng võ lâm có chút sợ hãi, nhưng thấy ta động thủ, hắn cũng cố lấy dũng khí bắt đầu làm việc.

Hai người hợp lực đào hơn một canh giờ cuối cùng cũng đào được quan tài ra, ta nói với quan tài một hồi, nói với người chết là chính mình muốn giúp hắn báo thù, sau đó dùng lông mi nhương lên từng điểm đem cái quan tài cạy mở ra.

"Ngươi lui về sau một chút, trong quan tài khả năng có thi khí!"

Ta mới vừa muốn mở quan tài, thấy võ lâm đang góp vui trước mặt, liền nghiêm túc nói một câu.

Người này chết rất nhiều ngày, thi thể khẳng định đã hư thối, mùi hôi thối nghẹn ở trong quan tài không ra một lần nữa sẽ ngâm vào thi thể, vòng tuần hoàn như thế sẽ thành thi khí. Người sống một khi hút vào thi khí nhẹ thì đầu óc choáng váng, nặng thì nằm trên giường không dậy nổi một mạng.

Võ lâm nghe ta giải thích xong, không nói hai lời từ trong mộ nhảy ra, sau đó nhìn ta còn ở phía dưới, có chút lúng túng hỏi ta làm sao bây giờ?

"Trên người của ta dương khí vượng, thi khí bình thường không tới được ta."

Nói xong ta liền tức giận đan điền, cắn răng mở nắp quan tài ra, bên trong đột nhiên thổi ra một mùi hủ màu đen chua. Mặc dù ta đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị thi khí mạnh mẽ này hù dọa, vội vàng ngồi xổm xuống che mũi lại, đợi thi khí tiêu tán xong, mới đứng dậy nhìn qua.

Giống như ta dự đoán, trên thi thể mọc đầy nấm màu xanh, giống như cái bánh bao mốc. Điều này nói rõ chúng ta tới rất đúng lúc, nếu chậm vài ngày nữa thi thể sẽ hoá thành thịt nát, thi khí sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Ta nhìn miệng của người chết mọc đầy bụi đất màu xanh, thử vài lần cũng không nhẫn tâm trực tiếp xuống tay, cuối cùng đành phải gọi Tiểu Vĩ Ngọc ra để nàng giúp ta nhìn xem.

Quả nhiên Vĩ Ngọc rất tốt, hắn không nói hai lời mà trực tiếp nhào tới bóp lấy yết hầu người chết, một tay tách ra hai con Ngạc của người chết, đưa mắt nhìn về phía trước. Sau đó quay đầu nói với ta: "Hỏa ca, đầu lưỡi của hắn bị cắt mất rồi."

Ta nghe nắm đấm trực tiếp nắm chặt, tiếp theo hô hào võ lâm cùng ta đi lấp hố. Ngọc đuôi ở bên cạnh mặt mũi tràn đầy nghi hoặc hỏi các ngươi phí hết khí lực đào mộ, lẽ nào chỉ là để xem thi thể có đầu lưỡi hay không thôi?

"Đúng đó!"

Dân võ lâm không sợ ngọc như vậy, chủ động đáp lời.

Vĩ Ngọc khinh bỉ nhìn hắn một cái, xoay người nói với ta, sao ngươi đần như vậy, có ta còn đào mộ gì được chứ.

Ta nghe xong đột nhiên lấy lại tinh thần, loại nhiệm vụ này vốn đã nên giao cho Vĩ Ngọc tới, kết quả ta còn ngu ngốc xì xì móc nửa ngày. Cũng may có thu hoạch, nếu không ta không phải tức giận khóc không được.

Sau khi lấp xong phần mộ để không bị nhận ra, ta cố ý để đuôi ngọc bay quanh phần mộ vài vòng, cái đuôi của nàng mang theo sức gió mạnh thổi đi đất mới lưu lại trên mặt đất không còn một mảnh, ta tin rằng cho dù người nhà của người chết đến đây, cũng nhìn không ra cái gì.

Sau đó võ lâm lại dẫn ta tới trước mộ phần của một người chết cuối cùng, lần này ta trực tiếp thả ra Tiểu Vĩ Ngọc, cô bé hóa thành hình viên luân chuyển hai vòng, sau đó bay vù một cái về phía mộ phần. Không đợi ta phản ứng lại, thân thể cô ta đã biến mất.

Xem ra thuật độn địa của cô ta càng lợi hại, ta không nhịn được mỉm cười, trong lòng thầm nhủ sau này rảnh rỗi không có việc gì thì phải dùng cô ta. Võ lâm không bình tĩnh được như vậy, ngạc nhiên hỏi ta rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

"Độn địa thuật." Ta giải thích.

Không ngờ hắn nghe xong lại càng tò mò, túm ta hỏi độn địa thuật dùng để làm gì, còn nói mình cũng có được độn địa thuật. Ta đang lo làm sao có thể qua loa với hắn, lại "Vù" một tiếng, Tiểu Vĩ Ngọc bò lên, xác định nói: "Đầu lưỡi người này cũng bị cắt rồi..."

"Vất vả cho ngươi rồi."

Ta gật gật đầu, thu hồi Vĩ Ngọc.

Chuyện đã rất rõ ràng, bóng đen quấn lấy bọn họ là vì muốn lấy lưỡi bọn họ, hơn nữa bóng đen rất có khả năng đem đầu lưỡi bọn họ ăn hết.

Nghĩ tới đây ta không khỏi nôn khan một hồi, cố nén không nhả, vừa hít sâu vừa nhìn về phía võ lâm, nghiêm túc hỏi: "Nói thật cho ta biết, các ngươi rốt cuộc là làm công việc gì!"

Cáp Võng thứ sáu trăm năm sáu ngàn.

"Chúng ta... Chúng ta..."

Võ lâm vốn rất kích động, nhưng nghe câu hỏi của ta lập tức nhụt chí, ấp a ấp úng một hồi lâu cũng không dám nói rõ.

Hiển nhiên công tác của bọn họ không thể lộ ra ngoài, sắc mặt ta trầm xuống nói: "Ngươi còn không nói cho ta biết chuyện này thì ta sẽ không quan tâm."

Hắn ta sợ tới mức vội kéo ta lại: "Trương đại sư, ngươi đừng tức giận, ta sẽ nói cho ngươi biết." Tiếp theo mới do dự nói.

Hóa ra mấy người bọn họ là thủy quân chuyên nghiệp, cũng là chuyên môn phim xấu.

Bọn họ thuộc về một công ty Ảnh Thị cỡ lớn, công ty này ở trong nước có thể coi là đại ca đầu rồng, nhưng công ty chung quy vẫn chưa thỏa mãn, muốn một tay lũng loạn.

Vì vậy công ty này lợi dụng thủ đoạn thương nghiệp chèn ép đồng hành, còn đồng thời ra giá cao nuôi dưỡng một lượng lớn võ lâm như vậy.

Chỉ cần công ty khác vừa xuất điện ảnh, bọn võ lâm sẽ đăng kí mấy ngàn vạn cái thuyền nhỏ, tìm khắp nơi trên mạng lưới mà bôi đen.

Hiện tại mạng lưới phát đạt cỡ nào, mà bảng thu chi của bọn họ đều là đánh giá chung mà công nhận.

Cho nên chuyện bị bọn họ nhìn chằm chằm không đến nửa tháng, liền sẽ trở thành mảnh vụn trong mắt người xem, do đó phòng vé thảm đạm, huyết vô quy.

Ta nghe xong trong lòng rất không biết nói gì, cảm giác bọn họ vì kiếm tiền đã bán đứng tiết tháo làm người, loại hành vi này tổn hại nghiêm trọng lợi ích của người xem, hướng lớn trong đó nói thậm chí bóp chết tương lai của bộ phim Trung Quốc.

Nhưng tóm lại không có vi phạm pháp luật, chỉ là vấn đề đạo đức mà thôi, ta nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ vai của hắn nói sau này còn phải phun người nữa sao?

"Không phun, đánh chết ta cũng không phun."

Võ lâm ra sức lắc đầu, hắn nói mình làm vậy tuy rất kiếm tiền, nhưng mỗi ngày ngủ đều cảm thấy mình mất lương tâm.

Tới bây giờ, chỉ cần không phải là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra bọn họ đều là vì công việc này mới gặp phiền phức, lượng lớn hắn cũng không dám tiếp tục làm nữa.

Bất luận bóng đen kia vì sao tới tìm bọn họ, đây đều là cái giá mà võ lâm bọn họ nên trả, hoặc là báo ứng.

Chỉ là, bọn họ sai không đáng chết mà thôi...

Bận rộn đến bây giờ trời đã sắp sáng, chúng ta gần đến một huyện thành nhỏ không biết tên, tùy tiện tìm một khách sạn nào đó ở lại.

Tân quán này đúng là rất mệt mỏi, nhà cầu công dụng, không có mạng lưới, thậm chí ngay cả nơi tắm rửa ta cũng không có, giá cả lại đắt đến dọa người. Nếu không phải chúng ta vây khốn không được thì đánh chết cũng sẽ không ở chỗ này.

Bởi vì không có nước, ta chỉ có thể không quản nhiều đến thời điểm để tắm, nằm trên giường trực tiếp ngủ. Không nghĩ tới ở cái quán rách nát này ngủ rất say, ngủ một giấc đến trưa.

Ta duỗi người, đứng dậy chuẩn bị xuống lầu đi kiếm chút đồ ăn, lại đột nhiên ý thức được bản thân mình và võ lâm bởi vì quá mệt mỏi đều ngủ, tạm thời quên bóng đen tùy thời đều xuất hiện, căn bản không phòng bị gì cả!

Nghĩ tới căn phòng võ lâm bên cạnh, ta vội vàng chạy tới phòng võ lâm bên cạnh, gõ gõ thùng thùng.

Không ngờ võ lâm nhanh chóng mở cửa từ bên trong, ngáp dài cùng Trương đại sư đứng dậy như thế.

"Ngươi không sao chứ?" Ta nhẹ nhàng thở ra, sau đó có chút kinh ngạc hỏi thăm.

Võ lâm nghe xong sững người, sau đó đột nhiên phản ứng lại, kích động nói: "Đúng vậy, cả hai chúng ta đều ngủ rồi mà bóng đen kia lại không xuất hiện. Chẳng lẽ bóng đen biết chúng ta điều tra là hắn thích cắt lưỡi, vì vậy không quấn lấy ta nữa?"

Nhưng hắn vừa nói xong sắc mặt liền trầm xuống, tự nói mình nào có chuyện tốt như vậy, vật kia không tới chỉ sợ là đã chuẩn bị âm mưu gì.

Võ lâm nói không sai, cắt đứt tới giờ vẫn chưa thể giao thủ chính diện với bóng đen, chắc chắn nó sẽ không tự động rời khỏi.

Nhưng lời nói của võ lâm lại nhắc nhở ta, không khéo lại có người âm thầm theo dõi chúng ta.

Dù sao bọn họ là vì công việc mới chọc phải phiền phức, ta cảm thấy bóng đen có khả năng là bị người ta điều khiển, chuyên môn đối phó với đám tung tin đồn trên mạng lưới này. Nếu đúng là như vậy, bóng đen kia trước đó thực ra là người sau lưng cảnh cáo ta!

Chẳng lẽ lại bởi vì xử lý Âm Linh mà cùng đồng hành kết huyết hải thâm cừu sao?

Ta chỉ là cảm thấy đầu phình ra, gãi gãi đầu lung tung, chào hỏi võ lâm về nhà.

Sau khi trở lại biệt thự nhỏ của dân chúng, ta dùng dao phay cắt gian nhà tranh đã hái được trước đây thành từng mảnh trải trên giường võ lâm, sau đó dùng ga giường che kín.

Sau đó dùng đống bùn đất được đào từ nhà đất kia bóp thành một người bùn đất. Để tăng sức hấp dẫn cho bóng đen, ta còn cố ý bóp chặt lưỡi người bùn. Ta đem chữ bát võ lâm viết lên linh phù dán vào sau lưng tượng đất, sau đó đặt tượng đất lên giường võ lâm.

Bố trí xong xuôi tất cả, võ lâm hiếm khi xuống bếp làm một bữa cơm phong phú. Chưa nói đến tay nghề của tiểu tử này không tệ, ngay cả Tiểu Vĩ Ngọc cũng cầm một miếng xương to ngon lành gặm ngon lành.

Sau bữa cơm, thái độ của Vĩ Ngọc đối với võ lâm khá hơn rất nhiều, ta thầm mắng một câu, trong lòng nói rằng lập trường của nàng thật sự không kiên định!

Ăn cơm xong không bao lâu thì trời tối, ta phân phó Vĩ Ngọc nấp ở xung quanh quan sát động tĩnh, sau đó ta kéo võ lâm vào phòng tắm tắm.

Ta hảo tâm đem lôi kích mộc cho hắn phòng thân, ai ngờ tiểu tử này không biết hàng, sửng sốt cướp đi thánh mẫu trượng của ta, ta chỉ đành mặc hắn đi.

Tính cả linh phù dán trên cửa sổ lúc trước, nói không hề khoa trương chỉ cần bóng đen dám đến, ta nhất định sẽ giữ nó lại!

Đợi chốc lát võ lâm đã không chịu nổi nữa, một lát sau đều cong eo thò nửa người ra ngoài xem. Hắn sợ dán linh phù vào bóng đen không dám đi vào, hỏi có cần xé nát linh phù không?

"Ta biết vô dụng, nhưng không thể xé."

Linh phù đương nhiên vô dụng, bằng không ta đã sớm bắt được bóng đen này. Sở dĩ ta bày ra linh phù là vì muốn điều khiển bóng đen này.

Khi võ lâm nghe ta nói xong cũng hiểu rõ, dứt khoát ngồi dưới đất chơi điện thoại. Lúc đầu ta còn duy trì cảnh giác, không ngờ tới mãi đến mười hai điểm bóng đen vẫn chưa xuất hiện, ta cảm thấy rất có thể nó sẽ không tới đây.

Hơn nữa Ngọc Vĩ còn ở nóc phòng trông coi, nếu như có thứ dơ bẩn xông vào thì tuyệt đối không thoát khỏi ánh mắt của nàng. Cho nên ta cũng nhẹ lỏng cảnh giác, ngồi ở trên mềm chỗ dê lông mềm nghỉ ngơi.

Cho dù không muốn nói chuyện với Như Tuyết, ta vẫn cho nàng một quảng thời gian hỏi thăm Lý Ma Tử, dù sao thì tính ra ta cũng đã vài ngày không có hỏi thăm hắn.

Như Tuyết nói Lý Ma Tử hai ngày nay khôi phục rất nhanh, còn nói cách xa thế giới âm vật, Lý Ma Tử sống rất vui vẻ.

Mỗi chữ mỗi câu nàng đều đang cố ý nói với ta không nên tìm Lý Ma Tử nữa, điều này làm cho ta rất khó chịu, nổi giận đùng đùng quát: "Như Tuyết ngươi nghe cho rõ đây, Lý Ma Tử đã làm vậy trước khi nhận thức ngươi đấy! Ta không nợ ngươi, Ma Tử cũng không nợ ngươi cái gì! Hiện tại các ngươi đã tạo thành gia đình, ta tôn trọng ngươi, nhưng ngươi phải bày tỏ rõ ràng vị trí của mình!"

Nói xong ta lập tức tắt máy liên lạc, mọi người đều cẩn thận nhìn nữ nhân tuyết này, nhưng ta vẫn cảm thấy nàng chỉ là tính tình không tốt mà thôi, lần này vừa xảy ra chuyện là có thể nhìn ra. Như tuyết có chút không rõ Tiểu Vương, từ lúc gả cho Lý Ma Tử về sau nàng sống qua, căn bản chính là cuộc sống của nữ vương.

Ngoại trừ sinh con gái cho Lý Ma Tử, hắn không làm gì cả.

Bây giờ nhớ lại Ma Tử kiếm tiền nguy hiểm rồi, vậy nàng mua danh bài, mua Uyển Nhi, mua Túc Lận làm gì!

Lần đầu tiên võ lâm thấy ta nổi giận như vậy, yếu ớt hỏi ta làm sao. Ta lắc đầu nói không sao, cãi nhau với chị dâu hai câu, tiếp đó xoa xoa cái mặt dày, cảm thấy vừa rồi mình đúng là quá nổi rồi.

Có lẽ bị tâm tình xấu ảnh hưởng, bình thường ta căn bản sẽ không nói lời ác độc như vậy. tranh thủ đọc mấy đoạn đạo đức kinh, chờ tâm tình bình phục về sau tùy ý nhìn một cái trên giường, khiếp sợ phát hiện tượng đất bị chặt đứt!

"Hỏng bét!"

Ta hét lớn một tiếng, vội vàng chạy đến bên giường quan sát, không ngờ lại phát hiện đầu lưỡi tượng đất đã biến mất, linh phù đằng sau tượng đất cũng đã mất đi hào quang.

Quỷ ở đầu thứ sáu trăm bảy Chương thứ năm mươi bảy dây lưới bò ra.

Không ngờ chỉ trong nháy mắt, bóng đen đã từ ngay dưới mí mắt chúng ta xông vào. Ta đánh một quyền vào đầu giường, thở phì phò đem vĩ ngọc từ đỉnh nhà gọi về, tức giận hỏi nàng làm sao vậy.

"Hả?"

Vĩ Ngọc thấy tượng đất đầu giường phía sau rõ ràng sửng sốt, sau đó vành mắt đỏ lên, không thể tin nói: "Không, không thể nào. Lần này con mắt trên nóc phòng còn không chớp lấy một cái, âm linh không thể từ bên ngoài tiến vào!"

"Vậy ngươi có ý gì, âm linh là từ trong nhà đi ra?"

Ta nhìn bộ dáng tủi thân của nàng ta, cũng không đành lòng trách cứ nàng ta nữa, thanh âm đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

Ngọc đuôi không nói gì nữa, con mắt hồng hồng, đứng tại chỗ sửng sốt một hồi rồi tự động biến thành hạt châu.

Ta thở dài, cất kỹ nàng ta rồi bất đắc dĩ cho võ lâm ngủ trước. Bóng đen đã giết chết tượng đất, có lẽ tối hôm nay sẽ không tới, nhưng ta vẫn đặt sấm sét lên giường của hắn.

Sau đó, tự ta ra khỏi nhà đi dạo một vòng. Đến bây giờ bóng đen đã xuất hiện nhiều lần nhưng ta ngay cả hình dạng của hắn cũng không thấy, trong lòng không cần nói cũng thấy áp lực.

Thôn bốn bề hoàn hải, vốn không khí rất mới mẻ, theo bóng đêm sâu hơn, gió biển mặn chát thổi trên người thập phần mát mẻ.

Ta cảm thụ được không khí mới mẻ, trong lòng thoải mái rất nhiều, liền xoay người đi về biệt thự. Tuy bóng đen vừa rồi đã tới, ta vẫn không dám rời khỏi quá lâu, sợ hắn giết trở lại ngựa thương.

Lúc đi mau đến biệt thự ta đột nhiên phát hiện có người lén lén lút

lút vòng ngoài cửa, trong tay hắn cầm một vật cùng loại với kìm, thỉnh thoảng liếc nhìn vào trong biệt thự, rõ ràng không phải thứ gì tốt.

Rất có khả năng là hắn núp trong bóng tối, phát hiện bóng đen kia cắt mất đầu lưỡi làm bùn, cho nên mới tới xem tình huống như thế nào. Nghĩ tới đây ta chậm rãi trốn xuống dưới một thân cây bên cạnh, lặng lẽ quan sát.

Một lát sau, hình như hắn xác định người bên trong biệt thự đã ngủ, chậm rãi sờ vào, sau khi tiến vào đại sảnh lầu một không hề dừng lại, trực tiếp đi lên lầu hai.

Nhìn vẻ quen đường của y, hiển nhiên là chạy tới võ lâm. Ta sợ võ lâm có gì sơ suất, không dám chờ đợi nữa, từ bên hông lấy ra gai lông mi cong, nhanh chóng bám theo.

Sau khi lên lầu vừa vặn nhìn thấy hắn đi vào phòng ngủ võ lâm, ta thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp đi tới hét lớn một tiếng dừng tay!

Ai biết hắn căn bản không quan tâm võ lâm, mà là cầm trong tay thứ gì đó chỉ về phía sợi lưới bên cạnh máy tính, trông như muốn cắt đứt mạng lưới.

Theo một tiếng rống đột nhiên xuất hiện của ta, thân thể hắn run lên bần bật, đột nhiên thứ trong tay rơi xuống đất.

Hắn chỉ do dự giây giây đồng hồ, quay đầu chạy về cửa sổ, ta mắng to vồ tới, một phát túm được hắn hung hăng té ngã xuống đất, sau đó một cước giẫm lên, lạnh lùng nói: "Đợi lâu như vậy, cuối cùng bắt được ngươi rồi!"

Võ lâm đang ngủ nghe động tĩnh mở ra, mơ mơ màng màng hỏi ta chuyện gì xảy ra? Ta không quản nó, tiếp tục nhìn người tới, lúc này mới thấy rõ tướng mạo của nó.

Đây là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, hắn dáng người gầy gò, mặt ủ mày chau giống như bị thứ bẩn xông qua, nhìn thế nào cũng không giống người có thể điều khiển bóng đen.

Ta lại nhìn cái càng sắt của hắn rơi trên mặt đất một lần nữa, trong lòng thầm nhủ lẽ nào thằng nhóc này đến trộm máy tính à?

"Đại ca, ta oan uổng a, ta là người tốt..."

Không đợi mình nói chuyện, thiếu niên đã bối rối mở miệng. Nói xong hắn chỉ vào võ lâm vừa xuống giường, nói: "Ta biết võ lâm ca."

Khi võ lâm nghe được thiếu niên gọi tên mình, lập tức tinh thần phấn chấn hơn nhiều.

Hắn vội vàng dụi dụi con mắt, nhìn thiếu niên hỏi: "Ngươi là Đoạn Khôn?"

Thiếu niên nghe xong liên tục gật đầu, ta thấy bọn họ thật sự quen biết, liền đem hắn buông ra, sau đó hỏi bọn họ cuối cùng là chuyện gì xảy ra.

Hóa ra trong ba vị võ lâm chết đi có một vị tên là Đoạn Càn, ngày thường quan hệ của hai người bọn họ là tốt nhất, rảnh rỗi lại luôn thích video tán gẫu.

Thiếu niên xông vào biệt thự tên là Đoạn Khôn, là đệ đệ ruột của Đoạn Càn, hắn thông qua ca ca cũng ở trên video gặp gỡ võ lâm, cho nên hai người đều có ấn tượng đại khái với nhau.

Mà Đoạn Khôn thừa dịp trời tối cắt tỉa phòng võ lâm, bởi vì tối qua lúc ngủ mơ thấy ca ca của mình.

Ca ca nói cho hắn biết, vấn đề nằm trên mạng lưới, dù thế nào cũng muốn cắt mạng lưới trong nhà võ lâm, võ lâm sẽ không trở thành kẻ bị hại nữa...

Ta nghe xong liền nhìn về phía võ lâm, võ lâm trầm mặc một hồi rồi gật đầu lia lịa, biểu thị lời nói của Đoạn Khôn có thể tin tưởng.

Thế nhưng tuyến lưới có thể có vấn đề gì chứ?

Trong lòng ta tính toán, đi đến trước máy tính rút mạng ra đặt lên chóp mũi ngửi, căn bản không có âm khí.

Hơn nữa, nơi ở của bốn người bọn họ cách nhau mấy trăm dặm, có ai có thể động tay động chân trên mạng lưới của bốn người bọn họ được chứ?

Phải biết rằng công ty mạng lưới đã phát triển đến mức mỗi thôn trấn có một chức nghiệp viên, nếu như nói mấy giới nghiệp viên địa phương này đồng thời làm việc trong trang trí mạng lưới thì cũng không thực tế!

Ta trầm mặt nhìn về phía Đoạn Khôn, hỏi hắn rốt cuộc là đến làm gì.

Không nghĩ tới Đoạn Khôn vừa rồi còn nhẹ nhàng nhu nhược lúc nhu nhược lại thấy ta hoài nghi hắn, nhảy phốc lên giữ cổ áo của ta, cuồng loạn quát: "Ngươi dựa vào cái gì mà hoài nghi ta? Nếu bởi vì ngươi làm sai mà khiến cho võ lâm ca xảy ra chuyện, ngươi lấy gì bồi thường, ta sao đối xử với ca ca đã chết... "

Giờ khắc này ta tinh tường cảm nhận được phẫn nộ phát ra từ trên người hắn, mà người nói dối có tốt đến mấy, cũng sẽ không đạt tới hiệu quả như vậy. Cho nên ta tin tưởng Đoạn Khôn, nhưng vẫn không cảm thấy quỷ hồn có thể chạy dọc theo mạng lưới bò đến trong nhà mỗi người, cảm giác việc này có chút hoạt bát thiên hạ rồi!

Không ngờ võ lâm luôn trầm mặc đột nhiên nói mình tin tưởng Đoạn Khôn, sau khi nói xong hắn kéo Đoạn Khôn qua một bên, trầm giọng nói: "Đại sư, ngài quên rồi sao? Chúng ta ngủ trong quán trọ nhỏ không có internet, bóng đen không xuất hiện."

Ta nghe xong hơi sững sờ, sau đó mới phản ứng lại.

Lúc ấy ta còn có chút kinh ngạc vì cái gì bóng đen không thừa cơ xuất hiện, hiện tại xem ra thật sự có quan hệ với mạng lưới.

Lúc đầu do trong lòng lo lắng, cho nên không nghĩ quá nhiều. Được hắn nhắc nhở như vậy, mạch suy nghĩ của ta lập tức trở nên linh động hẳn lên: Vừa rồi lúc tượng đất bị cắt lưỡi không phải là Ngọc Vĩ không thấy mục tiêu, mà là người ta căn bản không từ bên ngoài đi vào phòng, mà là theo dây lưới bò vào đi vào!

Không nghĩ tới bản thân lại hồ đồ oan uổng Vĩ Ngọc, nhớ lại dáng vẻ ủy khuất vừa rồi của nàng, trong lòng ta đau đớn vội vàng móc ra hạt châu, cắn rách ngón tay nhỏ vài giọt tinh huyết lên đó.

Theo tinh huyết bị hấp thu hoàn toàn, giọng nói của Tiểu Vĩ Ngọc truyền đến: "Hỏa ca ca, sau này không được phép khi dễ Vĩ Ngọc nữa, Ngọc trừ ca ra thì không còn người thân nào khác."

Lời nói nũng nịu khiến lòng ta chấn động, ta thở dài nói: "Ngươi yên tâm đi! Không bao giờ nữa đâu."

Đoạn Khôn vốn định lén lút cắt mạng lưới, nếu như bị chúng ta phát hiện, nhiệm vụ của hắn coi như đã hoàn thành.

Lại dặn dò võ lâm cắt đứt mạng lưới, sau đó Đoàn Khôn liền cáo từ chúng ta. Bên biệt thự có thể nguy hiểm bất cứ lúc nào, võ lâm sẽ không giữ hắn lại.

Ta dùng cái càng cắt đứt tuyến lưới, sau đó thả Ngọc đuôi ra, hỏi nàng có thể chui vào trong lưới xem một chút tình huống bên trong được không?

Võ lâm nghe xong liên tục lắc đầu không thể nói vậy được, mạng lưới cũng giật giật. Tuy không kéo được người chết, nhưng nếu đuôi ngọc chui vào đó thì khó nói.

"Đây cũng là điều ta lo lắng."

Ta gật đầu trả lời một câu, hắn nói không sai, ta chỉ sợ Ngọc Vĩ đi vào không cẩn thận đụng vào điện giật thôi. Ai ngờ ngọc đuôi phù một tiếng bật cười, nàng che miệng lại nói: "Hai người các ngươi thật ngốc, ta không có thân thể, chỉ là một loại linh thể, với ta mà nói, dòng điện căn bản không có thương tổn gì."

"Ý của ngươi là dây chuyền, dây điện, dòng nước, thậm chí là mạch máu cũng có thể trở thành môi giới để các ngươi di chuyển?"

Ta nghe xong hai mắt tỏa sáng, cao hứng phấn chấn hỏi.

Vĩ ngọc gật đầu nói không chỉ như vậy, lúc tốc độ càng mạnh tốc độ di chuyển của chúng nó càng nhanh. Đương nhiên cái này bị giới hạn ở trạng thái linh thể, nếu như có nhục thân ký sinh, cũng sẽ bị dòng điện làm tổn thương.

Trách không được bóng đen tới Vô Ảnh đi vô tung, hóa ra hắn có thông đạo riêng của mình, âm khí của bản thân sẽ bị dòng điện lưu động không ngừng cọ rửa sạch sẽ, cho nên không để lại âm khí trong biệt thự.

Sau khi nghĩ thông suốt hết thảy, ta chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, lúc này để đuôi ngọc chui vào trong lưới tìm kiếm bóng đen. Dựa vào thủ đoạn của nàng, khẳng định có thể từ trong dòng điện cảm nhận được âm khí như có như không!

Bản đầu tiên là sáu trăm năm mươi tám chương tự gây nghiệt, không thể sống.

Sau khi Ngọc Vĩ chui vào, sau đó võ lâm hỏi có khi nào nhân viên giả giả bộ mạng lưới giở trò này thành quỷ không?

Ta nghĩ khả năng này không lớn, dù sao chỉ cần đem Âm Linh đặt vào trong võng tuyến, nó liền có thể tùy ý ở trong võng tuyến khắp thế giới này, đạt đến một nơi có thể trang bị cho nhiều võng tuyến.

Quan trọng nhất là tới bây giờ ta đã xác định sau lưng Âm Linh có người, hơn nữa còn là đối thủ thương nghiệp của bọn chúng!

Nếu như chỉ là Âm Linh đánh bậy đánh bạ đi vào lưới, hắn đã sớm đại khai sát giới rồi. Nhưng Âm Linh cho đến bây giờ vẫn như cũ nhằm vào võ lâm có tính đối phó nhau rất mạnh.

Ta cảm thấy bàn tay đen phía sau không đánh mất tri thức cơ bản nhất, có thể chỉ là bị đám người võ lâm chơi bẩn đi lại, rơi vào hạ sách này mà thôi, bèn suy nghĩ xem gần đây võ lâm có phải lại phun bộ phim gì không? Hoặc là bôi đen tên nghệ sĩ nào?

Hắn phỏng chừng không nghĩ tới ta đột nhiên hỏi những thứ này, chần chờ một chút vẫn là gật đầu.

Tiếp theo hắn nói với ta, trước khi xảy ra chuyện, bọn họ chết cả ba bộ tác phẩm đó.

Nên đạo diễn hóa ra một vị nguyên lão là nhân nghiệp phim, hàng năm đều sẽ viết ra một tác phẩm khiến người ta khó quên, nhưng đạo diễn này đã năm lần bảy lượt từ chối lời mời chào của công ty nơi võ lâm, cuối cùng lão tổng hạ quyết tâm diệt trừ mệnh lệnh của kẻ khác!

Ra lệnh một tiếng, đám võ lâm lập tức vận dụng mấy vạn cái bảng hiệu, lười biếng bôi đen, từ cuộc sống riêng lẻ đến chất lượng phim phim, dù sao chỉ cần nơi nào có thể tối thì toàn bộ đều đen một lần, không viết bừa thì cũng phải bịa ra cả.

Trước đó vài ngày, vị này đạo diễn đột phá phong tỏa, liên tiếp lên ba bộ phim, hơn nữa mỗi bộ đều trút giấc mộng đẹp cả đời của mình vào, chuẩn bị cho người xem một bữa tiệc thị giác.

Khiến hắn không ngờ tới chính là dưới sự chèn ép hai đầu đối địch với công ty phun bài chuyên nghiệp, toàn bộ ba bộ vé phòng đều thê thảm.

Đạo diễn này tài hoa hơn người, ta cũng rất tán thưởng, sau khi nghe võ lâm nói xong, ta hận không thể tát hắn hai bạt tai, càng không cần nói đến đạo diễn mộng tưởng phá diệt kia...

Ta cảm thấy vấn đề này có thể xuất hiện ở đây, nhưng hết thảy đều phải đợi sau khi ngọc cuối cùng về rồi mới quyết định.

Tính theo tính toán của mấy lần trước, Ngọc Vĩ liên sẽ nhanh chóng trở về. Không ngờ ta và võ lâm chờ đợi cả đêm vẫn không về, ta không khỏi cảm thấy lo lắng, nhưng lại không thể chui vào lưới, trong lúc nhất thời gấp đến mức giống như con kiến trên chảo nóng chạy lung tung trong phòng.

Võ lâm như muốn an ủi ta, mấy lần mấp máy miệng nhưng không nói gì. Ta nghĩ có lẽ y nhận ra sai lầm của mình, ngược lại an ủi y vài câu.

Giữa trưa ngọc cuối cùng cũng trở về, vừa về đã trực tiếp cắn ngón tay của ta, xem ra nàng thực sự mệt mỏi.

Chờ nàng ăn no đủ để trở về ngồi trên ghế dựa, thở hổn hển nói: "Ta theo nàng cả đêm, vậy mà theo đến Bắc Kinh."

Ta nghe hít vào một hơi lạnh, Bắc Kinh Thành đến Phúc Kiến cách mấy ngàn dặm, không ngờ cuối ngọc chạy một buổi tối, tốc độ này liền bạo cao!

Tiếp theo nàng nói với ta bóng đen dừng lại ở trong một tòa tứ hợp viện ở Bắc Kinh, sau đó có một lão đầu tóc hoa râm đem nó cất vào trong một cái hồ lô.

"Chờ một chút!"

Ta đánh gãy Vĩ ngọc, nhanh chóng tìm được một tấm hình của vị đạo diễn viên kia, đưa cho nàng ta. Cái ngọc chỉ nhìn lướt qua rồi liên tục gật đầu nói chính là lão già này.

Cuối cùng cũng rõ ràng rồi, đúng như ta nghĩ, đạo diễn không thể chịu đựng được những tiếng chửi rủa như mạng lưới này, liền nghĩ cách thăm vị trí của bọn họ, sau đó dùng bóng đen đối phó với bọn họ.

Mặc dù hắn lợi dụng âm linh giết chết ba người, nhưng ta lại không cảm thấy hắn một chút nào độc ác. Nếu đổi lại là ta, khả năng còn tuyệt diệu hơn so với những gì hắn làm! Dù sao người trong cục u mê tỉnh táo.

"Lão nhân kia đem bóng đen thu vào trong hồ lô, nói xong liền vào trong viện. Ta cảm thấy có lẽ hắn sẽ không tìm ngươi gây thêm phiền toái nữa".

Ngọc đuôi ngọc quay sang nói với võ lâm, đây là lời nói của đầu ngọc lần đầu tiên có thể khen ngợi võ lâm, có khi cảm nhận được sự quan tâm của võ lâm?

"Ngươi thấy sao?" Sau đó ta hỏi câu tiếp theo về Ngọc Như Ý một câu về võ lâm.

Đạo diễn kia chính xác là Bắc Kinh lão pháo, làm người hết sức chú trọng, nếu không phải bị bức đến mức nhất định khẳng định sẽ không làm như vậy.

Hắn nói thôi thì chắc chắn sẽ không gây sự với võ lâm nữa.

"Sau này ta sẽ không bao giờ làm chuyện hại tới lợi mình nữa! Nhưng cho dù đạo diễn kia không làm hại ta, con quỷ đó vẫn còn đó, không diệt trừ vạn nhất nó hại người khác thì làm sao bây giờ?" Võ lâm có chút rối rắm hỏi.

Ta chờ câu này chính là những lời này, ban đầu là hại người lợi dụng mình, đến bây giờ nam nhân đảm đương đương đương nhiên, hắn quả thực từ chuyện này hiểu ra rất nhiều đạo lý.

Ta nói chính mình muốn đi Bắc Kinh bái phỏng vị đạo diễn này một chút, võ lâm nghe xong lập tức tỏ vẻ mình cũng phải đi theo, còn nói bản thân không sợ nguy hiểm.

Ta đã cự tuyệt hắn, dù sao đạo diễn có thể tâm bình khí hòa đối mặt với mặt đất, nhưng sao hắn lại đối mặt với võ lâm? Đến lúc đó là đạo diễn đi tự thú hay tiếp tục vở kịch này?

Đêm hôm đó ta từ Phúc Châu bay tới Bắc Kinh, trước khi đi võ lâm đã đòi số Tô của ta.

Trên sân khấu ta nhận được lá thư thông báo, hắn chuyển cho ta hơn năm trăm vạn, con số chính xác đến mấy phần tiền cuối cùng.

Tiếp đó võ lâm bèn viết cho ta một lá thư, hắn nói mình đem tất cả tiền tài bất nghĩa mấy năm nay đều giữ trong tấm thẻ này, vừa rồi đã chuyển tất cả những gì tích góp được không còn lại chút nào cho ta.

Không phải ta từ chối, ném số tiền đó ra chắc chắn không phải chuyện xấu đối với võ lâm. Hơn nữa hắn có xe có phòng có biệt thự, tùy tiện làm chút gì cũng tốt, lúc đó chỉ là mất đi mối hận thiên cổ mà thôi.

Cũng may hắn mạng lớn, tìm tới ta!

Đương nhiên khoản tiền này ta chỉ để lại có một trăm vạn thù lao cho sự kiện lần này, chỉ một chút phi cơ đã tìm một tổ chức từ thiện đáng tin cậy, nặc danh đem hơn bốn trăm vạn còn lại quyên tặng ra ngoài.

Sau đó bằng vào ấn tượng đêm đó, đem ta vào một nơi tràn đầy tứ hợp viện khu vực phía Đông thành.

Chờ khi nàng đứng ở cửa một tứ hợp viện, nói cho ta biết nơi này chính là nơi ở của vị đạo diễn kia, ta không vội vã đi vào, mà ghé vào khe cửa nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy đạo tràng kia để trần nửa thân trên, thân dưới mặc quần cộc, trên bàn vuông nhỏ bên cạnh đặt một cái quạt gió.

Hắn mang theo lồng chim đùa giỡn chim bên trong, thỉnh thoảng từ trên bàn cầm lấy ấm trà nhỏ cắn một miếng, nhìn qua tựa như một lão nông vừa làm xong việc trong đất để về nhà nghỉ ngơi.

Ta càng bội phục hắn, đẩy cửa bước vào, tôn kính cúi người nói:

"Lưu gia!"

Kỵ quan đầu tiên của sáu trăm năm mươi chín chương Đại Đường lại đến anh tuấn thần.

Lưu gia là một biệt hiệu của ông ta ở phim giới, ta hô như vậy cũng rất thích hợp.

Hắn nhìn ta một cái, trên mặt cũng không có gì ngoài ý muốn, chỉ thản nhiên gật đầu nói: "Tới rồi à?"

Trong sân hắn có treo một cái giá nho nhỏ, ta rất quen thuộc lấy một cây nho tím lớn xuống, sau đó hắn đứng dậy đoạt từ trong tay ta, tốc độ cực nhanh khiến ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Tại lúc ta ngẩn ra, hắn mang cây nho cho vào thùng nước, lúc này mới cho ta vào: "Tr Bắc Kinh giới này mù mờ lắm, ăn cái gì đó để tắm."

"Ha ha."

Ta gật đầu đồng ý, sau đó không nói một lời, hắn thấy trên khuôn mặt lộ ra một tia thần thái, dĩ nhiên đi theo ta.

Cho đến khi ăn xong nho nhỏ, hắn nôn ra hạt cuối cùng, mới tươi cười hỏi: "Thế nào, tiểu ca muốn ta trốn về quy án sao?"

"Nghe ngươi nói kìa, Lưu gia."

Hai tay ta ôm quyền, đầu nhập thi lễ với hắn, sau đó học giọng điệu hắn từ tốn nói ngài quay phim rất hay, chuyện xưa kể tất nhiên sẽ không kém, nói cho ta nghe chuyện bóng đen đi.

"Hắn có gì để nói, ngược lại tiểu tử ngươi là đứa trẻ."

Lưu gia chỉ vào ta cười ha hả, lộ ra hàm răng vàng, sau đó vào trong nhà lấy ra một cái hồ lô màu đỏ to bằng bàn tay, rất xa đưa cho ta.

Sau đó hắn bắt đầu giảng giải cho ta, thì ra năm xưa khi hắn ở trong Cam Túc Cảnh quay cuồng, trong lúc vô tình đào ra một cái hồ lô nhỏ từ trong sa mạc. Vốn tưởng rằng đó là một bảo bối, không nghĩ tới sau khi trở về vừa mở ra, bên trong lại xuất hiện một tên mặc quan phục của Hình Ngục Ty Đường triều, một tay cầm đồ ma quỷ cầm xích sắt.

Ma quỷ cầm móc câu sắt đi lên muốn móc lưỡi của hắn, cũng may lúc đó đang đập vào vở kịch của Đường triều, Lưu gia nhanh chóng sinh trí kéo ra một bộ quần áo Hoàng đế mặc lên người, lúc này mới ép bóng đen trở về trong hồ lô đỏ.

Lưu gia cả đời quang minh lỗi lạc, cho nên cũng không có sợ hãi ma quỷ kia, ngược lại không ngừng tìm cơ hội câu thông với nó, cuối cùng biết được bóng đen khi còn sống chính là danh nhân tuấn thần thời Đường triều Võ Tắc Thiên.

Nghe nói thời đại Võ Tắc Thiên, cả triều văn võ đều không phục vị Nữ Hoàng đế này.

Bọn họ cảm thấy giang sơn Đại Đường nên do người Lý gia chấp chưởng, sao có thể giao cho một nữ lưu? Cho nên mặc kệ là ngoài sáng hay là ngầm chỉ trỏ Võ Tắc Thiên, châm chọc khiêu khích, thậm chí ngay cả Võ Tắc Thiên Tổ tông mười tám đời đều chửi bới.

Ban đầu Võ Tắc Thiên dùng thái độ nhân từ đối với bọn "nhanh Tử" này, các ngươi đã xem thường ta, vậy ta sẽ làm ra điểm cống hiến chiến tích cho các ngươi xem! Vì thế Võ Tắc Thiên Bắc chinh phục Đột Quyết, ban thưởng cho nông Tang, cải cách quan trường, làm cho giang sơn Đại Đường dần dần tỏa sáng.

Nhưng dù vậy, những đại thần kia vẫn không hài lòng, bất kể có hay không, luôn gây ảnh hưởng tới Võ Tắc Thiên. Mỗi ngày đọc sách, ngày ngày khóc bái tổ miếu, cầu xin Lý Thế Dân hiển linh, nhanh nhanh một tia sét đánh chết nữ yêu nghiệt này...

Lần này Võ Tắc Thiên thật sự là ngồi không yên, dứt khoát dùng thủ đoạn thiết huyết điên cuồng trấn áp bọn phun nước miếng này. Cũng vào lúc này, tuấn thần đến đi lên vũ đài lịch sử!

Làm thân tín của Võ Tắc Thiên, tuấn thần đến quá mức biết vị nữ hoàng đế này khó xử, ai nguyện ý cả ngày bị hắc lỗ tai phát sốt?

Cho nên tuấn thần trước tiên đem những đại thần kia lùng bắt quy án, hơn nữa tự nghĩ ra một trăm lẻ tám loại cực hình, ví dụ như đem phạm nhân đặt trong cái nồi lớn nấu nướng, lại ví dụ như lột da người làm đèn lồng, có thể nói chỉ cần xuống nhà tù, một trăm người trong đó chỉ có một người còn sống trở về nhà.

Lần này đám phun lửa kia rốt cuộc yên tĩnh lại, cũng không dám nhiều lời nữa, Võ Tắc Thiên rốt cục cũng có thể gối cao vô lo.

Sau khi nghiên cứu về lịch sử gia, đã đưa ra kết luận, chỉ riêng quan viên đến tuấn thần tra tấn chết mất chừng mấy vạn người, cho đến sau khi tuấn thần chết, thời đại "hung khủng bố" dài đến mười bốn năm mới kết thúc, tuấn thần cũng bởi vậy được gọi là: Đại Đường đệ nhất thống lại!

Trong dã sử có rất nhiều cố sự về các tuấn thần, trong đó nổi danh nhất chính là thuyết pháp mà các tuấn thần thích ăn nói người khác.

Hắn cho rằng những cái kia mỗi ngày nói xấu phun nước miếng, đầu lưỡi vận động lớn, chất thịt nói, cho nên phàm là uống rượu nhất định phải cắt một đầu lưỡi chấm xuống tương hạt vừng ăn. Cuối cùng vậy mà không thỏa mãn một ngày ăn một cái lưỡi người, vì thế người giết cũng càng ngày càng nhiều...

Lúc ấy ta cảm thấy đây chỉ là tin đồn, nhưng sau khi nghe Lưu gia nói xong liên tưởng đến chuyện đầu lưỡi của ba người chết kia bị cắt mất, ta mới biết được đến tuấn thần thật sự thích ăn lưỡi người.

Chúng ta đang nói chuyện, thê tử đạo tràng đã mua thức ăn trở về, hắn nói với thê tử: "Tiểu Từ, ngươi đi hầm mấy món ngon đi, ta cùng vị tiểu ca này uống mấy chén trà."

"Không được, về sau tìm cơ hội sau."

Ta vừa nói vừa vung vẩy hồng hồ lô trên tay, ta nghĩ lúc hắn làm những việc này, khẳng định là đang gạt vợ mình.

Quả nhiên, Lưu gia hướng ta giơ ngón tay cái lên: "Tiểu ca nhi, đủ nhân nghĩa!"

"Học theo Lưu gia người!" Ta cười ha hả, cầm hồ lô đi ra cửa, đi ra ngoài hai bước, sau lưng truyền đến tiếng nói đặc biệt của Lưu gia: "Đừng để nó hồn phi phách tán, được rồi."

Theo yêu cầu của Ứng Lưu gia, cuối cùng ta cũng không đánh tan hồn phách của các tuấn thần, nhưng vì dạy dỗ cho nó một bài học. Ta dùng hình phạt cực hình khi còn sống để mời quân nhập vò, trong một cái vạc nước chứa đầy vật đuổi tà, đồng thời lại dán lên bảy mươi hai lá bùa pháp môn Thiên Cương.

Cuối cùng hắn đem hồ lô nhắm ngay cửa vào của vạc nước mở ra, anh thần cười lạnh từ bên trong chui ra, lại chui đầu vào trong bộ trang phục ta đã thiết lập cho hắn. Sau một hồi kêu thảm thiết, hắn buộc phải lui về trong hồ lô.

Ta bắt lấy cơ hội nhanh chóng phong bế hồ lô, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau này mỗi khi nó nghĩ ra sẽ theo bản năng cho rằng thứ đang chờ đợi bên ngoài là Thiên Cương trận khó có thể đột phá, tất nhiên sẽ thành thành thật thật thật.

Để an toàn, ta trực tiếp chuyển hồ lô hồng cho nam nhân an lành, để hắn lấy được trấn áp trong mê quan.

Chuyện này cuối cùng cũng coi như là hoàn thành, mặc dù trải qua rất nhiều lần khúc chiết, cũng may là hữu kinh vô hiểm, xem như là kết cục tốt nhất.

Đối với võ lâm, ta chỉ có thể nói vận khí hắn tốt, còn đối với ba người chết khác, không tìm đường chết.

Mỗi người đều cố gắng, bọn họ hoặc là vì mình, hoặc là vì gia đình, hoặc là vì mộng tưởng cả đời khó có thể thực hiện.

Đối với tác phẩm của bọn họ, chúng ta hẳn là mang lòng tôn trọng mà đối đãi, một mực chơi xấu và phê phán lưu manh, cuối cùng chỉ có thể hại người khác hoặc hại chính mình.

Mạng lưới bạo lực đáng giá cho chúng ta đi sâu suy nghĩ, càng đáng giá để chúng ta cảnh giác.

Giống như bài hát trứ danh kia: nếu như yêu thương sâu sắc, nếu như không thích thì mời đi đi!

(D: Mọi người vui vẻ ngày xuân không? Lão Cửu trở về, chính thức khôi phục canh ba, nên người đọc rộng yêu cầu, đều muốn nhân vật chính lợi hại hơn một chút, cho nên ha ha, nhân vật chính chính thức bắt đầu quật khởi.)

Xuân quang vô hạn, chương thứ sáu trăm linh.

Sau khi xử lý xong chuyện tuấn thần, ta lại bắt đầu mỗi ngày nghiên cứu bí tịch trong tiệm cổ.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được một trong vài trang bí tịch cuối cùng có ghi: Tục linh!

Túc linh, chính là chỉ hấp thu thực lực trên thân âm linh mà đề cao mình, đây là một loại phương pháp nhanh chóng đề cao tu vi của mình, dù sao âm linh nhỏ thì mấy trăm năm, đại tắc ngàn năm, hơn nữa đều là văn thần số một số hai trong lịch sử.

Tùy tiện phân điểm thực lực trên người chúng nó, cũng có thể bù được với người bình thường tu hành non nửa đời người!

Tục linh thành công, không chỉ có thể tăng cường thể phách, đề cao pháp lực của mình, lợi hại nhất ở chỗ có thể mở ra đặc kỹ ngự bảo.

Ba vị lão bản của quỷ thị lợi hại ra sao? Chính là vì bọn họ biết ngự bảo, một món âm vật đơn giản trong tay bọn họ cũng có thể hóa mục nát thành thần kỳ, trở thành thần khí hủy thiên diệt địa.

Có thể nói người hiểu được ngự bảo, có thể đem uy lực một kiện âm vật gấp mười gấp trăm gấp trăm lần phóng đại.

Ta sau khi hiểu rõ những tin tức này liền bị chấn động thật sâu, cảm giác nếu có thể thông qua bí tịch tìm được một hai món âm vật truyền kỳ, dựa theo biện pháp tập trung ở bên trên, rất nhanh có thể đề cao thực lực của mình.

Đến lúc đó mặc dù không thể giết sạch vô địch thủ trong thiên hạ, ít nhất cũng có thể tự vệ, không khéo còn có thể giúp đám người đàn ông thương vong.

Mỗi khi nghĩ tới đây, ta đều không kìm nổi cười lớn, khiến cho Doãn Tân Nguyệt cho rằng ta bị bệnh tâm thần. Hơn nữa cô cũng biết giữa ta và Như Tuyết có mâu thuẫn, chỉ cần ta đi ra ngoài giải sầu.

Hiếm khi thấy nàng có nhã hứng như vậy, ta nghĩ nên đi Ba Ba ba, thỏa mãn ham muốn mua sắm của Doãn Tân Nguyệt.

Vừa vặn trong bí tịch còn có một ít nội dung ta xem không hiểu, có thể đến lạc đường tìm nam nhân thích chết lấy kinh!

Ta và Doãn Tân Nguyệt có mối quan hệ mật thiết không thể phân biệt với thành phố Tuần, nếu không phải vòng cổ xương người lúc trước, hai ta cũng sẽ không đi chung một chỗ, cho nên ta vẫn tương đối có thiện cảm với Huân.

Lần này hành trình không còn Lý mặt rỗ hay nhiều như tuyết, nhàn nhã khó có được. Ta và Doãn Tân Nguyệt một đường đi về phía nam qua Nghiễm Châu, cuối cùng ở sâu chanh nhận đường đến giới mới.

Bởi vì nguyên nhân của lịch sử, văn hóa ở đây vô cùng đa dạng, ở đây ngươi có thể nhìn thấy kiến trúc phía đông cổ lão, cũng có thể nhìn thấy cao ốc lầu các hiện đại hóa, có thể nói mác là trung tâm mậu dịch san hô danh xứng với thực.

Hai người chúng ta ngựa không dừng vó, chỉ mất một ngày đã chuyển qua Cảnh Điểm số bảy tám.

Trong nhiều lần ta muốn mua đồ cho Doãn Tân Nguyệt, nàng đã lắc đầu cự tuyệt nói chẳng muốn đi quá xa, nhưng lại không ngừng chọn quần áo cho ta.

Chênh lệch của Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết lập tức hiện ra!

Nhưng con người ta tương đối tùy tính, ngày thường chỉ mặc đồ nhàn nhã, không muốn mặc những bọc quần áo đó, liền từ chối ý tốt của nàng.

Một ngày trôi qua đến đồ vật cũng chưa mua, hai người lại mệt muốn chết, cuối cùng ở lại một khách sạn gần cảng mẫu.

Màn đêm buông xuống,是什么人c mới chân chính thể hiện mị lực đại đô thị, trên quảng trường ánh đèn sáng chói, vòng tròn trong nước xa hoa, cùng với lão nhân bán chăn đệm trà sữa trên đường, đều nói đến sự tốt đẹp của tòa thành này.

Ta đang nhìn tới xuất thần, Doãn Tân Nguyệt tắm xong đi ra, kêu ta đi tắm nhanh.

Ta quay đầu nhìn lại, dưới ánh sáng mờ mịt chỉ có Doãn Tân Nguyệt phủ một khăn lụa trong suốt, giống như hoa sen nước.

Hai mắt nàng lưu chuyển, môi đỏ mấp máy: "Nhìn cái gì đấy ngốc nghếch?"

Nói xong, gã còn hư hỏng đưa một ngón tay đặt lên môi, dùng đầu lưỡi liếm liếm.

Ta chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng từ bên hông trào ra khắp toàn thân, ma xui quỷ khiến xông lên thô bạo ôm ngang nàng lên, đi nhanh đến trước cửa sổ quảng trường đối diện.

"Ngươi làm ta đau a..." Doãn Tân Nguyệt đỏ mặt, đưa tay kéo rèm cửa đi.

Ta nhẹ nhàng bắt lấy tay nàng ta, ghé đến bên tai nàng ta nhẹ nhàng ngáp hai hơi: "Kéo tấm màn che gì đó, chúng ta lại làm tình yêu dưới ánh trăng một lần."

"Đáng ghét!"

Doãn Tân Nguyệt xấu hổ vặn cái mông, tim ta đột nhiên đập nhanh hơn, trong lúc nhất thời trong phòng xuân quang vô hạn.

Lúc tỉnh lại đã là buổi trưa, Doãn Tân Nguyệt đang loay hoay bữa sáng. Ta đứng dậy day day thắt lưng có chút mỏi, đi tới cười ngây ngô với nàng.

Sau khi ăn xong ta nhắc nhở nàng phải đi tìm nam nhân thích ăn, hỏi nàng có đi cùng với ta hay không. Nàng có lẽ cảm giác đi cũng vô ích, suy nghĩ một chút liền lắc đầu nói mình ở lại trong khách sạn chờ ta, còn nói đợi lát nữa nếu muộn tới mức phát điên thì đi chơi, bảo ta đừng để ý tới nàng.

Ta đưa tay vuốt vuốt mái tóc của nàng, cảm thấy mình tái sinh hài tử, đời này tương đối tương đối viên mãn rồi.

Huân địa rất nhỏ, không lâu sau ta đã tới đạo quan nam ẩn cư dành cho mẹ, lúc vào cửa ta không tự chủ được nghĩ tới lần trước, còn có tiểu đạo đồng đứng ở cửa chờ ta, nhịn không được thở dài!

Lúc này không khí sau lưng đột nhiên có chút khác thường, ta vội vàng tập trung tinh thần cảm thụ, phát hiện đây là một cỗ âm khí cường hãn, lúc này móc ra Thiên Lang Tiên.

Từ khi có thánh mẫu trượng, ta liền rất ít dùng Thiên Lang Tiên, nhưng dù sao nó cũng là vũ khí thuận tay nhất của ta. Mục đích chủ yếu nhất của ta lần này là xem thử có thể trợ giúp cho nam nhân của mình thành công tập linh một lần hay không, tự nhiên lựa chọn Thiên Lang Tiên dễ dàng nhất.

Quay đầu về phía sau, trong nháy mắt ta liền thấy một cái bóng lao đến, Thiên Lang Tiên kích phát ra hào quang nhanh như chớp, đánh cho cái bóng kia hét thảm một tiếng.

Tiếng kêu thảm thiết này có chút quen thuộc, ta dựa mắt nhìn lại mới phát hiện ra bóng dáng kia lại là Tiểu Lân.

Tiểu Lân mặc quần xanh, cái yếm đỏ, khuôn mặt hồng hào vô cùng đáng yêu, tựa như một đứa trẻ đầu to vậy.

Nó ngồi dưới đất khóc lớn, không ngừng nũng nịu: "Cửu Lân ca, ta nhìn thấy ngươi đến là muốn tạo cho ngươi một sự kinh hỉ, ngươi xuống tay thật tàn nhẫn."

"A... Xin lỗi."

Ta nhất thời đỏ mặt, có chút khinh bỉ chính mình, dĩ nhiên ở trong sân bãi lo lắng nam tử, khẩn trương thành bộ dạng này, vội vàng đi lên sờ sờ Tiểu Lân, sau đó hỏi nó thế nào.

"Chưa chết được, Cửu Lân ca muốn ôm, muốn ôm một cái a!"

Tiểu Lân cười hắc hắc nhào vào trong ngực của ta, hỏi ta sao lại tới đây, ta nói tìm nam nhân thích chết để lấy kinh.

"Lão đại đầu không có ở đây, hắn ra ngoài làm ăn, nghe nói lần này xử lý đồ vật rất phiền phức, trong thời gian ngắn không về được, cho nên giữ lại để ta xem nhà." Tiểu Lân nói xong ra hiệu ta tới chậm.

Ta có chút không còn gì để nói, hôm trước hắn đưa tin cho ta biết hồ lô màu đỏ thu được chứa đến tuấn thần, lúc ấy hắn vẫn còn ở trong quan, không nghĩ tới trong nháy mắt lại đi ra.

Tiểu Lân đề nghị ta đi tìm nam nhân thích hộ, nhưng ta mang Doãn Tân Nguyệt đi tới Ba Ba, đến không chuẩn hội lại thành giúp. Ta nghĩ, nên nói: "Ta về trước, chờ khi vừa tới ngươi chuyển lời cho hắn, ta có việc cần nhờ hắn giúp."

Nói xong ta chuẩn bị rời khỏi quan lạc, Tiểu Lân muốn ta ở lại cùng nó. Có thể nhìn ra được nó đợi ở chỗ này rất nhàm chán, nên ta tạm thời lưu Tiểu Vĩ Ngọc lại.

Sa nhọn thứ sáu trăm một đang nhai nuốt quái vật nước.

Mấy ngày kế tiếp, ta và Doãn Tân Nguyệt tiếp tục vui vẻ trong khách sạn, ban ngày đi loanh quanh xem, không ít thức ăn cùng đủ loại.

Một tuần trôi qua rất nhanh, Doãn Tân Nguyệt nhận được điện thoại của công ty, nói lại có tiết mục mới muốn làm, nàng đành phải về sớm một chút.

Ta bị một người vứt bỏ trong khách sạn, trong lòng có chút mất mát, muốn quay điện cho nam nhân thương nhân tới hỏi một chút về tình hình, lại sợ quấy rầy đến hắn.

Cũng may Lý Ma Tử kịp thời chép lại cho ta một tiếng, hắn nói thương thế trên người mình đã tốt hơn nhiều, kế tiếp chuẩn bị ra viện, hỏi ta gần đây phát tài ở đâu?

"Ta ở Huân, tìm nam nhân cầu hôn chơi mấy ngày." Ta biết rõ gần đây tiểu tử này nghẹn muốn chết, cố ý trêu đùa hắn.

Quả nhiên Lý mặt rỗ vừa nghe thấy liền không nhịn được nữa, lúc này tỏ vẻ muốn tới gặp ta.

Thấy ta nửa ngày không trả lời, Lý mặt rỗ có chút khó chịu nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi sẽ không sinh khí như tuyết chứ? Nàng chỉ là một con quỷ nhỏ biết cái rắm, giao tình tính mạng của hai huynh đệ chúng ta, là nàng có thể chia rẽ sao?"

"Ngươi nghĩ nhiều rồi." Nghe Lý Ma Tử nói như vậy, trong lòng ta thoải mái hơn rất nhiều.

Hắn nói không sai, như tuyết chỉ là một con quỷ nhỏ, không cần thiết tức giận với nàng. Ta nhéo nhéo mũi nói: "Ngươi đừng tìm ta, sau khi ra khỏi viện thì tranh thủ thời gian tìm việc làm ăn, ta rất nhanh sẽ trở về."

Lý Ma Tử thấy ta nghiêm túc nói, cũng đồng ý.

Sau khi tắt máy truyền tin, ta quyết định ngày mai sẽ liên hệ với nam nhân thích ăn mặc, không ngờ trời vừa sáng đã tìm được nam nhân để máy truyền tin, hắn nói mình vừa mới xử lý xong một món đồ nham hiểm, giờ đang ở đâu.

"Ngươi cứ ở trong đạo quán chờ ta đi!"

Ta vui mừng đến phát điên, lúc này mới chạy tới đạo quán, sau khi tới tận cửa, đi thẳng vào vấn đề, đưa bí tịch cho nam nhân chăm sóc, có phần nôn nóng vội vàng hỏi: "Bây giờ ta có thể tập trung tinh thần không?"

Nam nhân hưởng thụ nhìn hồi lâu, khuôn mặt không giấu được vẻ kích động.

Trong lòng ta tự nhủ việc này nên có lẽ có cửa, nếu không sao khối băng lớn như hắn không kích động như vậy.

Quả nhiên, nam nhân hưởng thụ hưng phấn nói: "Cửu Lân, trên bản bí tịch này ghi lại thật sự là quá thâm ảo, quả thực chính là tâm đắc cả đời của ba ông chủ quỷ thị! Ngươi chỉ cần vừa có kiến thức nửa vời, thực lực sẽ vượt xa ta. Nếu như ngươi có thể học được toàn bộ, sợ rằng ngay cả Ma Tôn cũng không phải là đối thủ của ngươi!"

Chỉ là không đợi ta cao hứng trở lại, hắn lại tạt gáo nước lạnh, lắc đầu nói: "Nhưng tập linh cũng không đơn giản như vậy, đặc biệt là tập linh lần thứ nhất, nhất định phải đạt thành chung nhận với âm linh."

Tiếp theo hắn giảng giải tỉ mỉ, nguyên lai tụ linh không đơn giản như ta tưởng tượng, nó cần cơ duyên!

Bởi vì Túc Linh cũng muốn tìm mục tiêu, không thể tùy tiện kéo một con cô hồn dã quỷ, như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa.

Cho dù thật sự gặp được Âm Linh lợi hại tu luyện ngàn năm, tỷ như Sở Bá Vương Hạng Vũ, nhưng ta lại không có hoàn toàn chấn nhiếp được thực lực của nó, rất có thể sẽ bị tập linh trong quá trình này phản kháng, không khéo sẽ bị Âm Linh giết chết.

Ta chỉ có thể làm trong quá trình xử lý âm vật một chút, tranh thủ gặp được một Âm Linh đã có thực lực nhất định, lại cam tâm chia cho ta lực lượng.

"Nếu như ta một mực không gặp được thì có phải vĩnh viễn không thể tập linh hay không?"

Ta nghe xong triệt để nhụt chí, nhưng vẫn không cam lòng hỏi.

Nam nhân chăn bầu nghe xong hơi sửng sốt, nhắm mắt lại bấm ngón tay tính toán, một lát sau khóe miệng hắn nhếch lên, vỗ ta nói: "Tất cả đều phải nhìn vào tạo hóa của ngươi..."

Nhìn điệu bộ này của hắn có vẻ đã tính ra điều gì, trong lòng ta có tính toán không xoắn xuýt vấn đề này nữa, ngược lại hỏi mấy ngày trước hắn ra ngoài làm gì.

"Cáo khô bên kia có một ngư dân đánh ra một con quái ngư ăn thịt người, bị ta thu thập hết rồi."

Nam phong khinh vân đạm nói, giống như hắn xử lý rất nhẹ nhàng.

Bất quá điều này cũng bình thường, hàng ý nghĩ này của chúng ta chính là sinh tử, cho nên bất luận tình huống hung hiểm cỡ nào, chỉ cần sống qua đó cũng là việc nhỏ.

Nếu như không thể tập linh, ta cũng không ở lâu nữa, mang theo Vĩ Ngọc hồi nhà.

Lý Ma Tử tiểu tử này dường như có cảm ứng tâm linh với ta, ngày đó liền quay cho ta, biết được sau khi trở về ta vô cùng lo lắng chạy tới, ôm lấy ta: "Tiểu ca Trương gia, Ma Tử, ta nhớ ngươi chết mất."

Hắn bộ dạng sinh long hoạt hổ, xem ra thật sự đã khỏi hẳn, ta cao hứng vỗ vỗ hắn, nửa thật nửa đùa hỏi hắn mấy ngày nay có vật phẩm gì tốt hay không.

"Ngươi cảm thấy thế nào?"

Ta vừa hỏi xong, Lý mặt rỗ tinh thần nhất thời dừng lại, nổi bật nói: "Trương gia giới có một phú thương vừa mới gặp phải phiền toái không nhỏ, ta thông qua vòng bằng hữu biết hắn đang tìm cao thủ khắp nơi, hay là chúng ta cùng đi xem một chút?"

Không nghĩ tới chỉ trong thời gian mấy ngày này, hắn đã tìm được khách hàng, ta không khỏi giơ ngón tay cái lên.

Sau đó lại hỏi hắn có đáng tin hay không?

Lý Ma Tử vung tay lên nói: "Mấy trò này nào có trăm phần trăm đáng tin cậy, có cũng không tới phiên chúng ta đâu! Đi một chuyến thử xem sao, vận khí tốt có thể vơ vét một khoản, nếu là giả thì chuyến đi du lịch cũng được rồi."

Đầu của hắn là đạo, xem ra trong khoang nghỉ chân thông minh hơn không ít, ta rõ ràng đã bị hắn nói động, lúc này thu thập hành lý rồi cùng hắn xuất phát.

Dọc theo đường đi, Lý Ma Tử vừa nói với ta tình huống cơ bản.

Người phú thương lần này tên là Dương Duyệt, là ở Trương gia giới.

Cái tên Dương Duyệt này rất có đầu óc thương nghiệp, mười mấy năm trước gã vẫn là một thằng nhóc nghèo vừa mới tốt nghiệp đại học, niên đại quốc gia đó phụ trách phân phối công việc cho đại học sinh, gã đã bị phân đến Trương gia giới du lịch làm việc.

Lúc ấy cải cách tiến hành hừng hực như lửa, sự nghiệp du lịch phát triển mạnh mẽ, độ cầm cố của quốc gia đối với việc sáng tạo của đại học sinh càng lớn, nghe nói chỉ cần có chứng cứ tương quan, tốt nghiệp đại học sinh là có thể không cần vay mượn.

Dương Duyệt nắm chặt cơ hội ngân hàng, lần lượt mua hết mấy mẫu đất xung quanh Cảnh khu sau đó điên cuồng du lịch cảnh điểm.

Chỉ có một phen này đảo ngược, hắn lắc mình biến thành phú thương đứng đầu cả thành thị lúc ấy. Sau đó, hắn lại đúng lúc làm ra bất động sản, lần nữa đem giá cả đất đai của Trương gia giới ra so sánh vài lần.

Đến bây giờ hắn bất mãn bốn mươi tuổi, đã giá trị mấy tỷ, trên đầu mang một loạt quầng sáng vinh quang, là một nhân sĩ thành công!

Mấy năm gần đây theo internet phát triển, hắn đột nhiên muốn bắt tay vào làm một cuộc xây dựng những sinh vật giao dịch trên mạng lưới, chuyên làm ăn cùng trưởng lão.

Một là trưởng lão không hiểu môn đạo dễ bị lừa, hai là trưởng lão không thích mặc cả, rất dễ thu hoạch bạo lợi.

Sự thật chứng minh Dương Duyệt lại một lần nữa đi trước thời đại, sinh ý đồ xấu. Không ngờ ngay lúc hắn điên cuồng ôm tiền thì xảy ra chuyện, người hầu trong nhà lại tử vong ly kỳ liên tục...

Tất cả mọi người đều suy đoán, Dương Duyệt có thể là cất giấu một vật nham hiểm làm đồ cổ, lúc này mới gây ra đủ loại tai họa, trong lúc nhất thời bằng hữu của Lý Ma Tử đều muốn nổ tung.

Lý Ma Tử nói xong, ta có chút trợn mắt há mồm, trong lòng tự nhủ Dương Duyệt này xem như là một nhân vật huyền thoại, đáng tiếc người trâu bò ở trước mặt âm vật đều nhỏ bé như vậy.

Lý Ma Tử hỏi han rõ ràng chuyện nhà Sử của Dương Duyệt, nhưng lại không hiểu nhiều về âm vật quấy phá. Ta không nói nên lời, đành nói: "Sao ngươi không nghe ngóng chút tin tức hữu dụng."

Hắn hậm hực cười cười, nói âm vật ở ngay trong nhà Dương Duyệt, chờ ngươi xem một chút không phải cái gì cũng biết sao?

Ta không để ý tới gã, nhưng trong lòng tính toán sau khi xong việc sẽ đòi Dương Duyệt đòi bao nhiêu thù lao.

Sau khi đến Trương gia giới, Lý mặt rỗ cùng Dương Duyệt đã liên lạc được, chúng ta được Dương Diệp phái bảo tiêu đón tới một ngôi nhà xa hoa gần Cảnh Khu.

Vừa mới xuống xe, Dương Duyệt đã nhiệt tình từ trong phòng đi ra, nắm lấy tay của ta nói: "Ngài chính là Trương đại sư nổi danh vạn dặm à? Khổ cho ngài đi xa rồi."

"Không sao, đây là việc chúng ta phải làm."

Ta quan sát Dương Duyệt một chút, phát hiện gã thân cao cỡ trung, vóc người hơi gầy nhưng cái bụng nhô cao, chắc là mấy năm nay xã giao tương đối nhiều, uống ra dạ dày bia.

Tiếp theo hắn dẫn chúng ta vào biệt thự xa hoa, trong biệt thự trang trí rất kiệm kiệm, không xa hoa như trong tưởng tượng của ta, nhưng phòng khách lại rất sạch sẽ mát mẻ, có một loại đẹp đơn giản.

Ta thiết nghĩ ta có nhiều thiện cảm với Dương Duyệt, sau khi hàn huyên đơn giản, ta ho nhẹ một tiếng nói: "Dương tổng, một hàng quy củ, nếu ta có thể giải quyết phiền toái, ngươi phải để cho ta chọn một bảo bối mang đi."

Ta không biết có phải lén lút lút hay không, đành phải nói với tâm thái bảo đảm, cùng lắm quay lại chọn một đồ cổ mà hắn cất giữ.

"Này, đừng nói một chuyện, chỉ cần ngài giúp ta xử lý phiền toái, đồ chơi cổ trong nhà ta, ngài tùy ý chọn." Dương Duyệt vung tay lên, sảng khoái trả lời.

Ta gật gật đầu, liền để cho hắn nói cho ta biết tình huống cụ thể.

Lý Ma Tử thấy hắn có chút do dự, chen miệng nói: "Dương lão bản có chuyện gì cứ nói thẳng, việc chúng ta làm chính là làm ăn này, không có gì không nói được."

Dương Duyệt lúc này mới đảo mắt nhớ lại: "Phải bắt đầu từ hai tháng trước mới nói, lúc ấy một hạ nhân nửa đêm đứng dậy đi nhà xí, phát hiện trong biệt thự còn đốt đèn. Phòng đó ngày thường chỉ dùng làm nhà kho, không có người ở, cho nên hắn định tiện tay tắt đi, lại nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng nói chuyện nam nữ tệ hại."

Nói đến đây, Dương Duyệt xấu hổ cười cười.

Ta khoát tay ý bảo hắn nói tiếp. Hắn lớn tuổi như lão bản, trong nhà nào không có 7~8 người hầu? Thời gian dài có người đối mặt, tìm cơ hội vui vẻ cũng không có gì lạ.

Sau đó hạ nhân kia báo cáo chuyện này cho Dương Duyệt. Dương Duyệt biết được sau khi phái người tới kiểm tra một chút, xác định kho hàng không bị mất đồ vật liền quyết định mở một mắt nhắm một mắt cho qua, coi như không biết chuyện này.

Kết quả vài ngày sau lại có một người hầu gái chết trong biệt thự, trên người nàng không có một vết thương nào, xung quanh cũng không có dấu vết tranh đấu, cơ bản có thể bài trừ khả năng hắn chết.

Giám sát hiện trường lúc đi khảo sát, đi theo kiểm tra thi thể vô số lần, lại không thể tìm ra nguyên nhân cái chết, cuối cùng chỉ có thể tự sát hồ sơ.

Tất cả mọi người đều biết đây là muốn chối từ, nhưng không ai nguyện ý phí công sức cho một người đã chết cả, chuyện này rất nhanh đã xảy ra.

Trong lúc Dương Duyệt tưởng rằng sự tình đã trở nên bình thường, lại có một người hậu phận cực kỳ chết ở trong phòng. Hắn quanh năm ở bên ngoài đánh nhau, từng nhìn thấy một hiện tượng siêu nhiên, đối mặt với loại tình huống này thì tự nhiên nghĩ đến chuyện linh dị!

Sự kiện người hầu sáu trăm sáu trăm hai Chương tử vong.

Dương Duyệt sợ nếu còn làm loạn căn biệt thự của mình thành hung trạch, liền bắt đầu tìm kiếm cao nhân đến đây làm phép.

Chẳng bao lâu sau đã có một đạo sĩ tới hỗ trợ. Đáng tiếc đạo sĩ kia là kẻ lừa đảo giang hồ, tùy tiện vẽ vài bùa vàng dán trên tường đã nói đã giải quyết phiền phức, kết quả trong biệt thự ngày hôm sau lại có một người chết, hơn nữa lần này người chết là một người hầu nam, không tra ra nguyên nhân tử vong như nữ nhân hai lần trước!

Dương Duyệt hoàn toàn luống cuống, sợ người chết sẽ là mình, lúc này tiêu phí nhiều tiền tìm kiếm cao nhân cầu cứu. Vừa hay mấy ngày trước Lý Ma Tử cũng đang kiếm chuyện làm ăn, bởi vậy hai người mới đồng ý.

Ta nghe hắn nói cẩn thận suy nghĩ, nâng cằm hỏi: "Ba người hầu kia đều chết ở đâu?"

Không phải bọn họ vô duyên vô cớ mất mạng, chắc chắn là bị thứ gì đó hại chết. Ta cảm thấy tất cả những thứ này đều liên quan tới nhà kho tạp vật kia, không khéo bọn họ lại lén lút xâm phạm cấm kỵ gì đó trong thương khố.

Nhưng trộm tình là hai người, lại có ba người tử vong, điều này khiến manh mối mơ hồ rất nhiều. Ta nhất thời không có chủ ý, đành phải hỏi kỹ.

Dương Duyệt tựa như nhìn ra tâm tư của ta, lắc đầu nói: "Ba người hầu kia vẫn chưa chết ở cùng một nơi, đều là nửa đêm đã chết trong phòng ngủ của mình. Hơn nữa ở đây ta không có TV, căn bản không thể phán đoán được người chết có phải người vụng trộm nhân tình đêm đó hay không."

"Dẫn ta đi hiện trường xem một chút!"

Ta thở dài một tiếng, theo hắn đi tới gian phòng của ba người chết, trong đó có một phòng ở của hai hầu gái, một người hầu nam khác là ở một gian phòng khác.

Móng trang trí của hai gian phòng khá hoàn chỉnh, điều chỉnh máy tính nguyên vẹn, nhìn ra được Dương Duyệt đối xử với người dưới không tệ. Bởi vì mới chết hơn người, trong phòng lộ ra một vẻ âm lãnh không tên, ta kéo lên rèm cửa, tập trung chú ý quan sát trong phòng, cuối cùng nhìn thấy một đám âm khí ở vị trí đầu giường và bàn trang điểm.

"Có phải hai nữ nhân kia đã chết trên giường và trang điểm không?"

Ta theo thói quen mà hỏi thăm, Dương Duyệt sau khi nghe xong đôi mắt trực tiếp trợn tròn lên, cầm tay ta nói thật sự là Thần Nhân a, ta đây đã được cứu rồi.

Tiếp theo hắn chuyển chủ đề hỏi ta có nhìn ra điều gì không? Ta tiếp tục quan sát lại phát hiện trong phòng chỉ có âm khí của hai người đã chết, ngoài ra không có gì khác thường.

Gian phòng ở của nam nhân cũng như vậy, thoạt nhìn hết thảy rất bình thường, càng nói rõ rằng lần này phá hỏng đồ vật không đơn giản!

Chuyện lần trước tuấn thần đến khiến ta minh bạch, phương thức thứ bẩn xuất hiện nhiều loại, chúng nó có thể từ các loại địa phương ngươi không tưởng tượng nổi xuất hiện, bởi vậy ta âm thầm dặn dò chính mình phải cẩn thận.

Nếu gian phòng người chết không tìm được đầu mối, ta lần nữa đem ánh mắt chuyển hướng sang nhà kho tạp vật, liền để Dương Duyệt dẫn chúng ta qua đó.

Hắn giống như rất kiêng kỵ kho hàng này, ánh mắt nửa ngày mới lấy lại tinh thần, ừ một tiếng chậm rãi hướng lầu hai đi tới.

Ta thấy có điểm gì đó không đúng, cùng Lý mặt rỗ nhìn nhau một cái. Lý mặt rỗ nháy với ta một cái, xem ra hắn cũng đã nhận ra Dương Duyệt dị thường!

Cuối cùng Dương Duyệt dẫn chúng ta tới một gian phòng ở tận cùng bên trong tầng hai, trên cửa phòng có quấn một sợi dây xích to bằng ngón cái, phía trên còn dán giấy niêm phong cho Công An cục.

"Sau khi xảy ra chuyện ta cảm thấy nơi này có vấn đề, bèn tìm bằng hữu của Công An cục giúp cô ta đóng cửa nhà rồi..." Dương Duyệt giải thích một câu, móc ra một chuỗi chìa khóa.

Ta ngăn hắn lại, nhẹ nhàng đi tới đưa tay sờ soạng cửa phòng, không khỏi giật mình: Bên trên lạnh lẽo dị thường, giống như khối băng mùa đông vậy.

Xem ra chính chủ giấu mình trong nhà kho tạp vật, ta ra hiệu Lý mặt rỗ cùng Dương Duyệt không nên nói chuyện, sau đó lau nước mắt lên hai giọt nước mắt.

Cửa phòng có thể ngăn cách mắt thường, nhưng không che được âm khí, theo mí mắt truyền đến cảm giác khổ sở chỉ có ở mắt trâu nước mắt, ta thấy rõ ràng trong phòng có một đoàn khí thể màu tím quấn quanh.

Mặc dù ta không nhìn ra cụ thể là thứ gì đang quấy phá, nhưng chỉ nhìn tử khí tràn ngập cả gian phòng này, vật kia tuyệt đối không đơn giản.

Tùy tiện xông vào rất dễ đánh cỏ động rắn, vì tránh cho thứ bẩn chạy thoát, ta ra hiệu cho Lý mặt rỗ cùng Dương Duyệt lặng lẽ ly khai.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi có nắm chắc không?"

Lý Ma Tử thấy thần sắc của ta cũng biết vật bên trong, lo lắng hỏi. Ta lắc đầu nói: "Xem ra không dễ đối phó."

Nói xong, ta quay đầu nhìn về phía Dương Duyệt hỏi hắn thả cái gì trong tạp vật thương khố?

Hắn suy nghĩ một chút nói đến một số đồ bỏ đi, còn có một số đồ cổ không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

"Những kẻ cổ hủ kia đều là đạo tặc bán cho ta, kết quả còn chưa kịp chuyển tay bán cho lão gia, bọn trộm mộ khốn kiếp này đã bị bắt rồi! Ta sợ chọc phải phiền toái, liền đem đồ vật tạm thời nhốt ở trong kho hàng tạp vật. Tính ra hiện tại không sai biệt lắm một năm, cũng có thể ra tay rồi."

Dương Duyệt rất tự nhiên nói, dù sao ta cũng là người ham chơi, hắn không có gì phải giấu diếm.

Ta nghe được lòng chắc chắn hơn một chút, thứ mà hắn gọi là không nhìn thấy ánh sáng là chuyện đương nhiên, đặc biệt chỉ bảo bối mà tên trộm mộ tặc đào ra.

Loại đồ cổ này vốn có âm khí và oán khí rất mạnh, hơn nữa còn có một số điều kiện đặc thù nên rất có khả năng trở thành âm vật.

Tám chín phần mười chính là một trong những đồ cổ này. Hắn nói khoảng một năm những đồ cổ này được thả trong kho hàng, chuyện chết người chỉ phát sinh trong hai tháng này.

Hẳn là hai người hầu tình trộm cắp vô tình chọc giận âm linh mới dẫn tới họa sát sinh!

Từ phía bên cạnh nói rõ Âm Linh mười phần chán ghét người vụng trộm. Âm Linh chán ghét trộm tình, thậm chí đối với người vụng trộm hận thấu xương, khẳng định có liên quan với những gì nó đã trải qua khi còn sống.

"Đại sư, người xem việc này nên làm như thế nào?"

Dương Duyệt thấy ta nửa ngày không nói lời nào, vội vàng hỏi.

"Đừng nóng vội, đợi buổi tối lại đi xem tình huống thế nào. Bây giờ là ban ngày, xông vào rất có thể khiến âm vật cảnh giác, mà ta lại không nắm chắc nhận ra được chuyện gì đang tác quái, vạn nhất nó thừa cơ chạy trốn lại là một phiền toái không nhỏ."

Nói xong ta liền bảo Dương Duyệt an bài cho chúng ta nghỉ ngơi, vừa lúc hắn nhận quyền, liền gọi người để chúng ta vào ở, còn mình thì vội vàng đi ra ngoài làm việc.

Lý mặt rỗ nhìn theo bóng lưng Dương Duyệt, cảm khái nói bất luận kẻ nào thành công cũng không dễ dàng. Tên hạ nhân sau khi nghe xong gật gật đầu, nói: "Ông chủ chính là cái dạng này, vô luận tình huống gì cũng sẽ không làm trễ chuyện tay chân."

Đợi người ta đi rồi, Lý Ma Tử quỷ não nhảy vào phòng ta, hỏi xem có cần hắn giúp đỡ gì không.

"Đệ không ngủ được thì ra ngoài tìm một con mèo nhỏ về cho ta."

Ta biết Lý Ma Tử đã có hứng thú, không đem hắn nói ra là mình rất khó ngủ, liền thuận miệng nói. Lý Ma Tử gật đầu, cao hứng bừng bừng đi ra.

Ta cố gắng ngủ, cũng may Lý Ma Tử không đến làm phiền ta nữa. Sau khi ngủ dậy đã là chạng vạng tối, sau khi xuống lầu lại phát hiện Lý Ma Tử đang cầm một con mèo trắng chơi.

Dương Duyệt ngồi đối diện với hắn, cau mày tựa hồ có tâm sự gì đó. Ta ho nhẹ một tiếng đi lên trước, hai người bọn họ nhìn thấy ta về sau đều đứng dậy hỏi ta nghỉ ngơi thế nào rồi.

"A..."

Ta lúng túng sờ lên mũi, sau đó ra vẻ thâm trầm trả lời: "Đợi trời tối, người trong biệt thự lập tức ở lại trong phòng, vô luận phát sinh chuyện gì không được đi ra, ta đi gặp thứ đó!"

Nói xong, ta nhận chìa khóa từ trong tay Dương Duyệt, cùng Lý mặt rỗ đi đến hành lang tầng hai chờ đợi.

Dương Duyệt vì để cho hành động của chúng ta được tiến hành, chuyên môn tiêu diệt dòng điện hộ thự, trong nháy mắt chìm vào bóng đêm.

Theo bóng đêm càng sâu, gian thương khố tạp vật cuối hành lang nhiệt độ thấp hơn rất nhiều, ta cùng Lý Ma Tử cách thật xa, đều cảm giác có âm phong từ nơi đó thổi tới.

"Tiểu ca của Trương gia, sao... sao lại lạnh như vậy."

Lý mặt rỗ ăn mặc không nhiều lắm, thân thể lạnh run lên, hắn xoa xoa tay, hạ giọng hỏi.

"Chờ một chút, nó sắp ra rồi!" Ta sầm mặt nói.

Chương thứ sáu trăm ba, yêu ta ngươi liền xuống địa ngục đi.

Ta phát hiện, âm khí trong nhà kho tạp vật này cũng không đơn giản, mà là oán khí cực mạnh!

Phong cách cùng xiềng xích của bọn chúng có chứa dương khí, vừa vặn khóa oán khí lại bên trong, trong thời gian ngắn tuy có thể phong ấn âm linh, nhưng thời gian dài sau khi oán khí tích lũy tới một mức nhất định sẽ bùng nổ, đến lúc đó cả biệt thự đều sẽ gặp tai ương.

Ta cũng cảm thấy đây là trùng hợp, liên tưởng đến bộ dạng mặt mũi tràn đầy do dự của Dương Duyệt kia, ta cảm thấy chuyện này còn có kỳ quặc, vô thức muốn lôi kéo Lý Ma Tử xuống lầu chất vấn Dương Duyệt.

Đúng lúc này, trong căn phòng tạp nham lại đột ngột truyền đến một hồi tiếng nữ tử thở dốc, thanh âm này hết sức quyến rũ, là nam nhân đều hiểu rõ ý nghĩa của thanh âm này như thế nào.

Ta và Lý Ma Tử liếc nhau, trên mặt tràn đầy xấu hổ. Không nghĩ tới nữ quỷ là một tên háo sắc, ta hạ thấp thanh âm chuẩn bị dặn dò Lý Ma Tử lần này đừng có tiếp tục trúng mỹ nhân kế của nữ quỷ nữa.

Không đợi ta mở miệng, nữ quỷ lại đột nhiên khóc lên, thanh âm từ duyên dáng kêu rên biến thành oán phụ kêu rên.

Ta nghiêm túc nghe một hồi, phát hiện tinh thần của nữ quỷ này giống như bị phân liệt, không ngừng chuyển đổi trong tiếng kêu xuân khóc.

Lý Ma Tử hỏi ta chuyện gì xảy ra vậy, ta chỉ lườm hắn một cái mà nói: Ta còn chưa thấy qua cảnh tượng này bao giờ.

Để làm rõ nội tình của nàng, ta đem Vĩ Ngọc thả ra, để nàng từ khe hở chui vào xem tình huống.

Không lâu sau Tiểu Vĩ Ngọc đã trở về, trên mặt nàng đỏ bừng, do dự một lúc lâu mới lên tiếng: "Là một vị phụ nữ có thai, nàng ôm mặt khóc, một hồi... lát nữa lại làm chuyện xấu hổ."

Nói xong "Vù" biến thành hạt châu bay về túi của ta, con mắt Lý Ma Tử lập tức trợn tròn, khinh tiện nhìn ta hỏi: "Tiểu ca, ngươi nói một mình nàng làm sao làm chuyện xấu hổ như vậy?"

"Chính ngươi đi hỏi nàng ta."

Ta không nói gì trợn mắt, trực tiếp đi tới dùng chìa khoá mở khóa sắt ra. Theo một tiếng rặc rặc giòn vang, ta lui mạnh về sau một bước, nắm lấy Thiên Lang Tiên cảnh giới.

Vật kia oán khí thật lớn, lúc trước bị xích sắt vây ở bên trong mới không thoát ra, theo lý mà nói giải cấm giam trong nháy mắt sẽ nhào tới.

Khiến cho ta bất ngờ chính là đợi cả buổi mà nữ quỷ đều không có động tĩnh gì, tiếng khóc trước đó cũng biến mất. Toàn bộ nhà kho tạp vật đều tĩnh lặng, thậm chí âm khí trong không khí cũng tiêu tán đi rất nhiều.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Ta cau mày nói thầm một câu, nữ quỷ đột nhiên biến mất hoặc là sợ ta, hoặc là đang chuẩn bị âm mưu gì đó.

Nghĩ đến đây ta lôi Lý mặt rỗ ra khỏi thương khố tạp vật, sau đó lén lút thả ngọc đuôi nhỏ ra.

"Hỏa ca ca, huynh không phải lại để muội đi xem nữ quỷ kia đấy chứ? Thật xấu hổ..." Vĩ Ngọc che mặt, bất mãn nói thầm.

"Nàng đã bị kinh động, sẽ không làm chuyện kia, đợi lát nữa nàng khẳng định có động tác, ngươi giúp ta nhìn chằm chằm nàng."

Nói xong ta cắn đứt ngón tay đút mấy giọt tinh huyết cho Tiểu Vĩ Ngọc, cảm thấy gần đây bà cô nhỏ này càng ngày càng khó mời.

Sau một hồi lừa gạt, đuôi ngọc cuối cùng đáp ứng, vèo bay ra ngoài. Ta cùng Lý Ma Tử ở trong phòng chờ đợi, tiểu tử này chẳng biết xấu hổ lại hỏi: "Nữ quỷ một người làm sao bộp bộp bộp a?"

"Bốp cha ngươi a cha, nàng chỉ là bất giác lặp lại những chuyện đã làm khi còn sống, ngươi cho rằng ai cũng giống ngươi hả?"

Ta không còn gì để trả lời, trong đầu tiếp tục phân tích về quan hệ của ba người chết.

Nữ quỷ là một người phụ nữ có thai, lại u oán như vậy, ta cảm thấy khi còn sống hẳn là cô bé bị nam nhân bỏ rơi, cho nên mới thống hận kẻ vụng trộm, bấy nhiêu đã có thể giải thích vì sao cô ả giết chết hai người hầu là vì trộm tình.

Suy nghĩ càng ngày càng rõ ràng, tuy nhiên còn không rõ vì cái gì chỉ có hai người vụng trộm đã chết ba người, nhưng hết thảy chờ bắt được nữ quỷ về sau có thể biết rõ ràng.

Ta cũng đang định nhập thần, một tràng tiếng xé gió dồn dập từ ngoài cửa sổ truyền đến, ta phản xạ mà cầm lấy Thiên Lang Tiên, lại phát hiện là Vĩ Ngọc đã trở về.

Cô lăn lộn trên mặt đất, sau đó hít thở không thông nói: "Ca ca, quỷ kia đi vào một cái quán trọ gần đó, nhìn dáng vẻ của cô ấy thì là muốn đi giết người."

"Mau mang ta đi!"

Vĩ Ngọc sợ phá hư kế hoạch của ta nên không lập tức ngăn nữ quỷ lại, chỉ có thể đặc biệt trở về báo cáo với ta. Nhưng nàng đã quên tốc độ của ta không thể nào so sánh với nàng. Ta thật sự sợ sau khi chúng ta chạy tới thì nữ quỷ đã đắc thủ.

Dưới tình thế cấp bách ta không thể làm gì khác hơn là bảo Lý mặt rỗ chờ ở biệt thự, sau đó đọc linh chú, nhanh chóng đuổi theo đuôi ngọc chạy về phía khách sạn.

Dưới sự trợ giúp của cô hồn dã quỷ, đã dùng thời gian không hai phút, ta liền đi tới hậu viện của tửu lâu này, ta đuổi Dã Quỷ đi, vội vàng cuống quít lên lầu theo đuôi ngọc, vừa đi đến tầng cao nhất đã nghe được thanh âm cầu xin tha thứ của một nam nhân: "Hiểu Hà, ta biết sai rồi, cầu xin ngươi tha cho ta đi."

"Tha cho ngươi? Lúc ngươi giết ta sao ta không nghĩ tới việc buông tha ta! Hôm nay ta phải giết ngươi mới phải." Giọng nói của nữ quỷ truyền đến, ta nghe sau lưng run lên một cái, cắn răng bước lên đỉnh lầu.

Liếc mắt một cái là thấy nữ quỷ đang lơ lửng trong màn đêm. Nàng mặc một bộ y phục của nữ hầu trắng noãn, giống y phục của những người hầu khác trong Dương Duyệt Lâu.

Trước mặt nàng là một nam tử trẻ tuổi đang ngồi trên mặt đất với vẻ mặt hoảng sợ, không ngừng cầu xin tha thứ.

Mượn ánh trăng nhìn qua, ta phát hiện ngũ quan thanh niên có chút quen thuộc, nhìn kỹ thì phát hiện y và Dương Duyệt có năm sáu phần giống nhau!

Chẳng lẽ...

Ta nhìn hai người bọn họ, trong đầu mạnh mẽ bắt được một ý nghĩ, cố nén không xông lên, kiên nhẫn nghe.

"Hiểu Hà, ta sai rồi, nhưng ta thật sự yêu con! Là phụ thân không cho phép ta tư thông cùng hạ nhân, ta cũng nhất thời hồ đồ mới làm sai chuyện, con tha thứ cho ta được hay không."

Nam tử trẻ tuổi tiếp tục cầu xin tha thứ, nữ quỷ bực bội ngắt lời hắn, hung hăng nói: "Đủ rồi! Ngươi yêu ta? Ha ha ha, ta tin lời ngươi mới thảm như vậy. Không phải ngươi nói yêu ta sao? Vậy xuống theo giúp ta đi."

Nữ quỷ nói xong mạnh mẽ bóp lấy cổ nam tử trẻ tuổi, lăng không xách hắn lên, xem ra muốn quăng hắn xuống dưới lầu.

Nam tử trẻ tuổi giãy dụa, đồng thời thấy được ta và Vĩ Ngọc núp ở phía sau, như là nhặt được cọng rơm cứu mạng, gian nan cầu khẩn nói: "Cứu mạng, cứu ta..."

Nữ quỷ nghe được âm thanh mãnh liệt quay đầu lại, ta biết không thể chờ thêm nữa, nhanh chóng xông tới dùng Thiên Lang Tiên cuốn lấy cánh tay nàng.

Một roi hạ xuống, nữ quỷ kêu thảm "A" một tiếng, nhịn không được buông tay ra, nam tử trẻ tuổi theo rơi xuống đất.

Ta ngăn hắn lại đằng sau, nghiêm túc đánh giá nữ quỷ tên Hiểu Hà này, phát hiện sắc mặt nàng trắng bệch, hai con mắt lồi ra như cá vàng, trên cổ rõ ràng có vết cào, hiển nhiên là bị người dùng dây thừng siết chết.

Cùng lúc ta nhìn thấy nàng cũng đang quan sát ta, nàng dường như nhìn ra ta khó đối phó, lặng lẽ lui về phía sau vài bước mới tức giận hỏi: "Đạo sĩ thối, ngươi muốn bảo vệ người cặn bã này sao?"

"Đừng nghe cô ấy nói bậy, ta là người tốt." Nam tử trẻ tuổi mạnh mẽ đứng dậy bắt lấy cánh tay của ta nói.

Ta có chút phản cảm đem hắn hất ra, nhẫn nại hướng nữ quỷ nói: "Ngươi nói hắn ở chỗ nào bại hoại?"

"Tốt, vậy ngươi đến phân xử đi!"

Nữ quỷ chảy máu nói tới, mà ta nghe xong dị thường tức giận, hận không thể đá nam tử trẻ tuổi từ trên đỉnh lầu xuống.

Hóa ra hắn là nhi tử của Dương Duyệt, tên là Dương Hào. Dương Hào là con trai duy nhất của Dương Duyệt, cho nên từ nhỏ được nuông chiều từ bé. Hắn không kế thừa ưu điểm của phụ thân, lại trở thành một thiếu gia ăn chơi phong lưu háo sắc, thường xuyên dính hoa ở bên ngoài trêu chọc.

Dương Duyệt biết tính cách của con mình, khuyên bảo rất nhiều lần, nhưng Dương Hào chỉ là luôn miệng đáp ứng, sau lưng vẫn làm việc ta, Dương Duyệt cũng chỉ có thể tùy hắn đi.

Hiểu Hà là một cô nương nông thôn, được bạn bè giới thiệu đến nhà Dương Duyệt làm việc, kết quả bị Dương Hào hoa tâm nhìn trúng. Nàng tin lời ngọt ngào của Dương Hào, hai người rất nhanh gặp mặt nhau, không ngờ rằng Hiểu Hà lại mang thai.

Dương Hào không dám để phụ thân biết chuyện này, nửa đêm đem Hiểu Hà kéo đến nhà kho tạp vật, uy hiếp nàng đem đứa con này đánh rớt.

Lúc này Hiểu Hà mới nhìn rõ bộ mặt thật của Dương Hào, cự tuyệt

Đản Thai, thẹn quá hóa giận, Dương Hào dùng dây thừng ghìm chặt lấy nàng!

Sau đó Dương Hào sợ hãi mới đem chuyện này nói cho phụ thân. Dương Duyệt tuy rằng rất tức giận, nhưng cũng không đành lòng đợi con mình ngồi tù, cuối cùng đành phải bịa ra một trò chết ly kỳ!

"Ta sẽ làm cho ngươi yên nghỉ." Ta thở dài, cắn răng nhìn Hiểu Hà nói, sau đó liếc mắt ra hiệu một cái.

Vĩ Ngọc đã sớm tức giận oa oa kêu lên, sau khi được mệnh lệnh của ta mà vèo một cái bay vào thân thể Dương Hào.

Hiểu Hà thấy vậy trong mắt hiện lên vẻ hoang mang, hỏi ta là có ý gì?

"Hắn sẽ có trừng phạt nên có, nhưng không phải bị ngươi giết chết. oan có đầu nợ có chủ, tại sao ngươi lại giết chết người vô tội này?" Ta nói.

"Ta không có giết người, ngươi đừng oan uổng cho ta!"

Hiểu Hà nghe xong tựa hồ cảm thấy ta cố ý chụp mũ nên lập tức cảnh giác lên. Ta hơi sững sờ, nhìn trên người nàng phát ra oán khí cũng không kinh khủng như trước, bừng tỉnh mở miệng nói: "Không xong."

Ta tưởng hai người khác bị Hiểu Hà giết chết, nhưng cô lại nói những chuyện này không liên quan gì tới mình. Đó chỉ có một lời giải thích: trong kho hàng tạp vật còn có một âm linh khác, mà nó mới thật sự là nhân vật lợi hại!

Dựa theo đặc điểm của Lý Ma Tử, thấy ta đuổi Âm linh rồi đi, nhất định sẽ không nhịn được chạy đến nhà kho tạp vật tìm hiểu mọi thứ.

Nghĩ đến đây ta liền tranh thủ thời gian lấy điện thoại di động đưa tin cho Lý Ma Tử, nhưng lại không có ai kết nối.

Ta ý thức được không tốt, để Vĩ Ngọc khống chế tốt Dương Hào, sau đó thừa dịp Hiểu Hà không chú ý, nhanh chóng đọc thần chú phong ấn hồn phách của nàng trên Linh phù.

Làm xong hết thảy mọi chuyện ta nhanh chóng chạy về biệt thự, không nghĩ tới Lý mặt rỗ và Dương Mạt ngồi ở ghế dựa chính diện uống nước trà, thảnh thơi trò chuyện gì đó.

"Ngươi không sao chứ?"

Ta trực tiếp chạy đến trước mặt Lý Ma Tử, một phát túm lấy hắn, nhìn thấy hắn lông tóc không tổn hao gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý mặt rỗ thấy ta kích động như vậy, cẩn thận hỏi ta chuyện gì xảy ra, Dương Duyệt cũng vội vàng lại hỏi xem ta có tiêu diệt âm linh hay không.

"Ông chủ Dương, nếu như ta đi trễ một bước, con trai ngài sẽ bị Hiểu Hà từ trên lầu vứt xuống!"

Nếu Lý mặt rỗ không có chuyện gì, ta đành chỉ đầu mâu về phía Dương Duyệt. Mặc dù hắn không hại chết Hiểu Hà, nhưng việc che giấu lại được thành lập.

Sau khi nghe xong đầu tiên là sửng sốt, sau đó hai mắt đỏ hồng nước mũi nước mắt nói tiếp.

Bởi vì ta sớm biết được những chuyện này, trong lòng không có bao nhiêu phản ứng. Lý Ma Tử tức giận lúc đỏ lúc trắng mặt mũi, cuối cùng nhịn không được mạnh mẽ kéo ta lại: "Trương gia tiểu ca, chuyện này ta mặc kệ!"

"Đừng đừng đừng mà, nhị vị đại sư ngàn vạn lần không thể buông tay mặc kệ, ta sẽ dập đầu cho các ngươi."

Dương Duyệt vừa thấy tư thế này của Lý Ma Tử, hoảng hốt tiến lên giữ chặt lấy ta, sau đó lại phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, bịch bịch bịch đập đầu vang lên!

Chiếc ghế gỗ lim ngân nga thứ sáu trăm, thứ sáu mươi.

Dùng hàng tỷ phú quỳ xuống cho ta, trong lòng ta không khỏi rung động một chút.

Bởi vì ta biết người ông ta quỳ không phải là ta, mà là đang chuộc tội cho nhi tử!

Đáng thương thiên hạ tâm phụ mẫu, đại nghĩa diệt thân bốn chữ nói đến dễ dàng, nhưng thật sự đối mặt tình huống như vậy, lại có mấy người có thể lạnh nhạt đối mặt?

Huống chi sự tình đã không giới hạn bởi ân oán giữa Hiểu Hà cùng Dương Hào, nếu như không xử lý sạch sẽ âm linh trong kho hàng tạp vật kia, chỉ sợ còn tiếp tục chết người.

Ta thở dài, bảo Lý mặt rỗ cùng Dương Duyệt an tâm, đừng nóng vội, sau đó đem chuyện trong nhà kho hàng tạp vậy còn có chuyện âm linh nói ra.

Lý Ma Tử không kích động như vậy, hắn cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc. Dương Duyệt nghe xong trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, nhưng gã cũng nhanh chóng điều chỉnh lại, lo lắng hỏi: "Đại sư, bây giờ con trai ta thế nào rồi? Nó đang ở đâu?"

"Hắn rất an toàn, còn về phần ở nơi nào..."

Ta điềm tình nói: "Ông chủ Dương, con trai ngươi đáng bị trừng phạt, ta cứu nó là muốn nó đi đền tội, chứ không phải giúp nó trốn thoát!"

Dương Duyệt nghe xong trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn, ta nghĩ hắn nhất định đã sinh ra ý nghĩ muốn giết ta cùng Lý mặt rỗ. Chẳng qua hắn là người thông minh, biết rằng nhi tử của mình đang ở trên tay chúng ta, rất nhanh đã bỏ qua ý nghĩ này.

"Ta biết lần này A Hào chạy trời không khỏi nắng, nhưng ta dù sao cũng là phụ thân của hắn, ta..."

Dương Duyệt chậm rãi chảy nước mắt. Giờ phút này ở trên người hắn không còn chút ánh sáng nào, hắn chỉ là một người cha của đứa con bị nuốt mất.

"Dựa vào thân phận của ngài, khả năng hắn chết không lớn! Hơn nữa có thể vào ngục cũng có thể dạy hắn cách làm người, chung quy so với việc thời khắc nào cũng phải đối mặt với sự uy hiếp của Hiểu Hà thì tốt hơn nhiều."

Ta đã thử mở miệng nói một câu, Dương Duyệt phảng phất trong nháy mắt già đi rất nhiều, cuối cùng thở dài thật dài, khoát tay áo với ta.

Ta mang theo hai người bọn họ đến nóc khách sạn, chào hỏi Vĩ Ngọc từ trong cơ thể Dương Hào đi ra.

Dương Hào sau khi khôi phục lại thần trí, nhìn thấy Dương Duyệt, liền lộn nhào ôm lấy đùi Dương Duyệt, khóc lóc nói: "Cha, cứu con, cha chỉ có một đứa con trai như con, con chết rồi thì người tuyệt hậu rồi, cứu con mà."

"Bộp!"

Dương Duyệt tát lên mặt hắn một cái, rưng rưng nói: "Sửa mặt viện cải tạo ngục giam cho tốt đi. Ta sẽ tìm người giúp, sẽ không để ngươi phán tử tử tử tốt đâu."

"Cái gì? Dương Dung, ngươi điên rồi à? Hổ dữ vẫn không chịu ăn thịt con đấy, ngươi lại còn muốn giết ta giao cho cảnh báo, ngươi..." Dương Hào nghe xong thì như phát điên, điên cuồng chỉ vào Dương Duyệt nói.

Đột nhiên ta cảm thấy Dương Duyệt rất bi ai, có tiền nữa thì làm được gì, sinh ra đồ chơi cẩu bành như vậy.

Lý Ma Tử không nói hai lời, một cước đá văng Dương Hào ra, sau đó gẩy mười cái.

Giá khiển xe rất nhanh đã đến, bởi vì Dương Duyệt là nhân vật có uy tín địa phương. Cảnh sát ngược lại cũng không làm khó bọn họ, cuối cùng xác định Dương Hào là đầu án tự thú.

Sau đó Dương Duyệt dẫn cảnh sát đi đến chỗ Dương Hào chôn trộm thi thể, đào thi thể của Hiểu Hà ra.

Quốc gia và pháp luật sẽ xử phạt hắn như thế nào, đã không còn là đề tài mà ta quan tâm nữa rồi, nhìn xe ngựa nghênh ngang rời đi, ta phóng hồn phách Hiểu Hà ra ngoài, lời nói thấm thía khuyên nhủ: "Cô nương, hắn đã bị trừng phạt đáng có, ngươi cũng mau đi đầu thai đi!"

Hiểu Hà nhìn Dương Hào bị bắt đi, lệ khí trên mặt tiêu tán rất nhiều, lại nhìn thấy thi thể của mình được an táng một lần nữa, cuối cùng hóa thành một làn khói.

Sau khi trở lại biệt thự, Dương Duyệt xuống xe phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, hộ vệ bên cạnh nhanh chóng đỡ hắn lên.

"Hai vị đại sư, đồ đạc trong nhà kho còn phải phiền các người giải quyết, tạm thời ta không đi cùng các người nữa."

Dương Duyệt nói xong liền cho bảo vệ mình về phòng ngủ, phỏng chừng là đi tìm quan hệ đến xin tha. Lý mặt rỗ lo lắng hỏi: "Tiểu ca, ngươi nói lão già này nếu tìm quan hệ với con mình thì làm sao bây giờ?"

"Hiểu Hà đã đi đầu thai, khúc nhân quả này cũng đã định hình rồi, cho dù hắn vận hành thế nào, Dương Hào cuối cùng cũng không tránh khỏi tai ương lao ngục, đây chính là số mệnh."

Giờ phút này trời đã tờ mờ sáng, qua đoạn thời gian lợi hại nhất của âm vật, ta mang theo Thiên Lang Tiên vọt tới nhà kho tạp vật lầu hai, vừa tới cửa liền ngửi được một cỗ mùi xạ hương nồng đậm, ta hơi dừng lại, cắn răng cất bước đi vào.

Lúc trước Dương Duyệt đã khôi phục lưới điện, ta thuận tay mở đèn ra, phát hiện trong phòng không lộn xộn như ta tưởng tượng, ở gần cửa đặt một ít rương giấy, bên trong là một cái giường cùng hai cái ghế.

Trên giường còn trải chăn đệm, cũng khó trách có người tới nơi này vụng trộm. Chân giường rất cao, ta dễ dàng nhìn thấy đồ cổ bày dưới giường.

Đều là một ít đồ sứ, chữ họa, vân vân, không có gì đặc biệt. Ta vừa lấy ra quan sát cả buổi, phát hiện phần lớn những đồ sứ này đều xuất từ quan triều Minh, mà chữ họa thì Đường Tống ở thời kỳ Đường Tống chiếm đa số.

Xem ra Dương Duyệt không có gạt ta. Nếu không phải là đạo tặc chuyền tay thì hắn rất khó thu được nhiều chân phật như vậy.

Đáng tiếc ta đem đồ dưới gầm giường lục lọi khắp nơi, cũng không tìm ra đồ cổ nào có chứa âm khí. Lý Ma Tử ngồi trên một cái ghế, không nhịn được hỏi: "Tiểu ca Trương gia, rốt cuộc có âm vật hay không."

"Không nhìn ra."

Ta đứng dậy vỗ vỗ đất trên người, trong lúc vô tình nhìn thấy Lý Ma Tử đặt mông dưới ghế, trong nháy mắt ánh mắt liền bị hấp dẫn.

Chiếc ghế này không ngờ lại là làm từ Kim Ti Nam Mộc!

Kim ti nam tử này cực kỳ trân quý, cổ nhân đều dùng nó làm quan tài, rất ít người lấy nó làm vật phẩm gia dụng. Nhưng hai cái ghế này vừa nhìn đã thấy là rất khổng lồ, ta cẩn thận quan sát cái ghế khác, phát hiện hoa văn trên mặt của cái ghế rất dày.

Đưa tay cảm giác thập phần cứng rắn, nhưng dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn một cái, lại có co dãn nhất định. Đây là Kim ti nam mộc tốt nhất, ít nhất cũng có lịch sử bảy tám trăm năm, phỏng chừng là đồ vật của Tống triều.

Mà hoàng tộc Tống triều đều dùng Kim Ti Nam Mộc làm quan tài, nổi tiếng nhất là sau khi Lục Tú phu cõng Nam Tiểu Hoàng Đế nhảy xuống biển, còn có người đem thi thể tiểu Hoàng Đế vớt lên dùng Kim Ti Nam Mộc làm quan tài an táng, từ đó có thể thấy được Hoàng tộc Tống triều ưu ái đối với Kim Ti Nam Mộc.

Mà chủ nhân hai cái ghế này sinh sống tại Tống đại, dĩ nhiên lại dùng gỗ Kim Ti Nam làm ghế, đó tối thiểu cũng là nhân vật cấp bậc hoàng thân quốc thích.

Ta vô ý thức cảm thấy vấn đề xuất hiện trên người ghế, vội vàng kéo Lý Ma Nhị ra, đặt hai cái ghế lên cùng quan sát.

Đây là một cặp ghế ngồi điển hình, cái gọi là chiếc ghế tròn chính là hoa văn và trang sức ở hai chiếc ghế đều đối xứng tả hữu, nếu như đối lập bán đi tối thiểu giá trị ngàn vạn. Đáng tiếc ngoại trừ giá trị bản thân chúng, ta cũng không nhìn ra manh mối nào khác.

Ta ngồi xuống một hồi, cuối cùng kéo Lý Ma Tử rời khỏi nhà kho, sau khi ra khỏi cửa Lý Ma Anh đột nhiên nhớ tới cái gì, chạy về phòng cho mượn mèo nhỏ mua về, hỏi ta có ích gì không?

"Tác dụng của nó chính là chơi đùa với ngươi."

Ta giang tay, trước khi Lý mặt không kịp phản ứng, nhanh chóng chạy về phòng mình.

Lý Ma Tử nghe xong sửng sốt một chút, thở hổn hển mắng: "Trương Cửu Lân, mẹ nó, ngươi đùa giỡn với ta!"

"Phanh!"

Ta đóng cửa phòng nặng nề, nằm ở trên giường suy tư, nếu Hiểu Hà có thể cam nguyện đầu thai, vậy chắc chắn nàng không gạt người, bởi vì quỷ hồn chỉ có tâm không tạp niệm mới có thể đầu thai.

Cho nên trong kho hàng tuyệt đối có đồ vật là Âm vật, vừa rồi không nhìn ra chứng tỏ thực lực của nó quá mạnh, đã ẩn dấu âm khí của bản thân. Đợi đêm nay ta làm phép xung quanh kho hàng tạp vật nhất định có thể bức nó ra.

Nghĩ tới đây trong lòng ta yên tâm hơn rất nhiều, chỉ là trong mơ hồ cảm thấy có chỗ không thích hợp, giống như mình đã quên mất manh mối trọng yếu gì đó. Ta cố gắng nghĩ cách bắt lấy manh mối kia, đầu óc lại càng ngày càng loạn, cuối cùng ngủ thật say.

Nữ tướng Dương Môn thứ sáu trăm sáu mươi năm...

Không biết qua bao lâu, ta đột nhiên bị một trận tiếng chém giết hỗn loạn làm thức tỉnh, mở mắt ra nhìn mình rõ ràng xuất hiện ở trong một chiến trường rộng lớn, tận mắt nhìn thấy mấy chục ngàn người đang chém giết lẫn nhau!

Song phương chém giết, một bên là quân đội Đại Tống khoác áo giáp, một bên khác là dân tộc Tây Hạ mặc quần áo đẹp đẽ, bởi vì rất nhiều người trên đầu đều có bím tóc nhỏ.

Ta tưởng mình đi tới tổ hợp kịch, vội vàng chạy đến trước mặt hai người đang giao chiến, vừa định hỏi bọn họ đang đập gì đó?

Đột nhiên một người trong đó vung đao chém đứt đầu tên còn lại, máu tươi phun ra cao hơn hai mét.

Ta sờ máu trên mặt một cái, hoảng sợ phát hiện đây thật sự là máu người nóng, đầu người nọ lăn trên mặt đất vài vòng cuối cùng rơi ở dưới chân ta, ta mê mang nhìn qua, lại kinh ngạc thấy được hai mắt chết không nhắm được mắt!

Đây thật sự là đầu người!

Ta hoảng loạn nhìn chung quanh, Tống quân đã bị giết đại bại, kỵ binh Tây Hạ đang không kiêng nể gì tàn sát đám Tống Quân còn lại.

Máu tươi và thi hài đầy đất, khắp nơi đều là tiếng kêu rên cùng tiếng cười biến thái của người Tây Hạ.

Lúc này, hai gã Tây Hạ nhân để lại bím tóc cưỡi ngựa đi tới bên cạnh ta, cung kính hành lễ nói: "Báo cáo đại vương, nữ tướng Dương Môn đã bị chúng ta tiêu diệt toàn bộ, mạt tướng còn bắt được mấy mỹ nhân, đặc biệt hiến cho đại vương ấm giường."

Quỷ thần xui khiến của ta đi theo bọn họ về phía trước một đoạn đường, bỗng nhiên phát hiện trong đám người đang vây quanh hơn mười nữ tử Hán tộc. Các nàng mặc áo giáp của Tống Triều, trên người dính đầy vết máu, đang dìu lẫn nhau dựa sát vào một chỗ.

Vị trí chính giữa những cô gái này có một bà lão tóc hoa râm đang đứng, trong tay bà chống quải trượng đầu rồng đang tức giận nhìn ta. Thấy ta nhìn sang, bà liền xì một tiếng, nói với giọng hiên ngang lẫm liệt: "Cẩu tặc, nếu đã rơi vào trong tay ngươi thì cho ngươi chết một cách thoải mái. Dương gia mặc dù hôm nay chết, nhưng Đại Tống sẽ không chết!"

Ta nghe xong trong lòng giật mình, theo bản năng mở miệng: "Xà Thái Quân?"

"Ha ha ha, đúng là lão thân!"

Cô ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, sau đó lao đầu vào tảng đá, mất mạng ngay tại chỗ. Các nữ tướng còn lại thấy thế đều khóc lóc, giơ binh khí lên lau cổ mình.

Lúc này người của hạ nhanh chóng bắn ra mũi tên nhọn đem binh khí của các nàng bắn văng ra, sau đó vô số người xông lên xé rách quần áo của các nàng.

"Các huynh đệ, nếm thử tư vị nữ tướng quân Đại Tống đi, không cần vội, xếp hàng, xếp hàng!"

Thiên tướng Tây Hạ bên cạnh hô to gia nhập vào trong đó, chỉ chốc lát đã xách một nữ tử nửa trần ném tới bên cạnh ta, nịnh nọt nói: "Đại vương, đây là nữ nhân đẹp nhất Dương gia, nghe nói là Quận chúa Sài của Đại Tống, xin tướng quân vui lòng nhận cho."

Hắn một lần nữa gọi ta là Đại Vương, ta nghi hoặc cúi đầu nhìn lại, chính mình lại mặc trang phục hoàng tộc của Đan tộc.

Qua nửa ngày, ta mới ý thức được mình đã đi tới Tống triều, đi tới thời khắc quyết chiến cuối cùng giữa Dương Môn tướng và Hạ nhân.

Không nghĩ tới Dương Môn nữ tướng nổi tiếng cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, ta thở dài. Lúc này vị thiên tướng kia lại một lần nữa mê hoặc nói: "Đại vương, đây chính là quận chúa Đại Tống, Kim Chi Ngọc Diệp, ngài..."

Nói xong nàng ta kéo cái yếm của nữ tử trước mặt xuống, lập tức lộ ra mảng lớn tuyết trắng. Ta không nghĩ tới mình có thể nhìn thấy thân thể quận chúa Sài, trong nháy mắt liền có phản ứng.

Lý trí nói cho ta biết mình là một hán nhân, không thể làm chuyện heo chó không bằng được, nhưng bụng lại có một cỗ tà hỏa bốc lên cao, không ngừng dâng lên đầu, trong lòng không ngừng xuất hiện một âm thanh: "Nhanh lên a, bỏ lỡ cơ hội này ngươi sẽ hối hận, mau lên đi."

Ta không ngừng giãy dụa giữa lý trí và tà niệm, cuối cùng dựa vào đạo đức dày dạn mới chiến thắng tà niệm. Lúc này tiếng kêu thảm thiết của những nữ tử bên ngoài đã biến mất, ta đã biết kết cục của các nàng, nhịn không được nắm chặt nắm đấm.

Lúc này, hai thiên tướng thấy ta không quan tâm, bọn họ nhìn nhau một chút, xoa xoa tay muốn đánh ngã quận chúa Sài.

"Cút mẹ ngươi đi, lão tử liều mạng với các ngươi!"

Ta cũng không nhịn được nữa, rút loan đao bên hông ra liền giết chết một người trong đó, sau đó đoạt lấy ngựa của hắn, bảo vệ quận chúa Sài rời đi.

"Giết hắn, hắn là gian tế của hán nhân, mau bắn tên!"

Một tên thiên tướng khác kịp phản ứng, lớn tiếng quát ngàn vạn binh sĩ bên cạnh, trong nháy mắt ta bị bao vây, vô số mũi tên bay tới.

"Xem ra chúng ta không ra được rồi, vậy thì chết cùng một chỗ thôi."

Ta vừa cười vừa nói, Sài quận chúa ở trong ngực ta tuy không nói chuyện, nhưng lại nhẹ nhàng nháy mắt với ta. Ta cúi thấp người, tận khả năng ngăn trở thân thể của nàng.

"A..."

Đang lúc ta cho rằng mình phải chịu nỗi thống khổ vạn tiễn xuyên tâm, lại đột nhiên từ trên giường bừng tỉnh, nguyên lai hết thảy mới vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Nhưng giấc mộng này lại vô cùng chân thực, ta lau mồ hôi lạnh trên trán, rất không hiểu vì sao mình lại đột nhiên mơ như vậy?

Mặc dù chỉ là một giấc mơ, nhưng nhớ lại thì có thể nói ra từng hình ảnh một. Ta không muốn tin đây là sự thật, không thể tin được Dương Môn nữ tướng lại là loại kết cục này.

Qua hồi lâu ta mới phục hồi tinh thần lại, vừa định rời giường thì đột nhiên ngửi được trong không khí có một mùi xạ hương, ta sửng sốt một chút liền phản ứng ngay sau đó, lúc chúng ta vừa tiến vào kho hàng liền ngửi thấy mùi này.

Nhưng ta và Lý Ma Tử sau khi vào cửa, mùi vị này liền biến mất, hơn nữa cũng không thấy thứ có thể tỏa ra mùi xạ hương. Chỉ là lúc đó hai người chúng ta đều quan sát trọng điểm đều ở trên cổ tác, cho nên đã bỏ qua điểm này.

Nói như vậy mới vừa rồi Âm Linh ghé qua phòng ta, mà trong mơ cảnh trước đó cũng là nó cố ý xây dựng. Chẳng lẽ Âm Linh là một thành viên của nữ tướng Dương Môn, ta đã trải qua được khảo nghiệm sắc dục, vào thời khắc sống còn liều chết cứu được Sài Quận chúa, cho nên nó mới buông tha cho ta?

Liên hệ được với hai người kia vì vụng trộm mà chết, ta cảm giác mình đoán không sai. Lúc rạng sáng ta cùng Lý Ma Tử cùng vào thương khố tạp vật, Âm Linh vừa rồi lặng yên không một tiếng động tiến vào phòng ta, khẳng định cũng sẽ đi "Thăm hỏi" Lý Ma Tử.

Nếu Âm Linh dùng chiêu số khác, Lý Ma Tử có thể nhận ra, nhưng một khi sử dụng Mỹ Nhân Kế, tiểu tử này sẽ mắc câu trăm phần trăm!

Tim ta đột nhiên đập nhanh hơn, nếu như hắn mà xảy ra chuyện, ta thật sự không còn mặt mũi nào thấy được tuyết, lúc này nhảy xuống giường mang theo Thiên Lang Tiên chạy ra ngoài, quay đầu liền thấy con mèo nhỏ ở cửa phòng Lý Ma Tử điên cuồng lăn lộn, nhìn chằm chằm vào bên trong, mặt mũi lại tràn đầy kiêng kị.

Mèo cùng chó đều là động vật thông linh, nó dị thường lại xác minh suy đoán của ta. Dưới tình thế cấp bách ta không lo tìm người mở cửa, lui về phía sau hai bước mạnh mẽ xông lên một cước đem cửa phòng đá văng.

Vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi xạ hương nồng đậm, ngay sau đó liền thấy Lý Ma Tử đang giãy giụa thống khổ ở trên giường.

Thân thể của hắn đã rời khỏi giường, chỉ dựa vào tứ chi chèo chống, thân thể vặn tới vặn lui, giống như đang tránh né công kích gì đó.

Những vị trí huyết hồng ở cổ trở lên, cách rất xa trông thấy mạch máu cao cao nhô lên của hắn!

Nhìn bộ dáng hắn bất cứ lúc nào cũng có thể chết, ta trợn mắt đỏ lên quất mạnh một roi vào ngực Lý Ma Tử, ngực hắn bốc lên một làn khói tím, sau đó cả người nằm trên giường.

Lúc này xạ hương trước mắt ta càng ngày càng đậm, cuối cùng ngưng tụ thành một bóng người, ta vô thức lui về phía sau, hắn hắng giọng một cái liền phun một ngụm nước miếng về phía bóng người kia.

Nước bọt xuất phát từ cơ thể, có dương khí nhất định. Mà lần này âm linh nếu là nữ tướng của Dương gia, thì chắc chắn sẽ không thô bạo không nói lý, ta không cần dùng tinh huyết để đối phó với nàng ta.

Một ngụm nước miếng rơi xuống, bóng người vừa mới tụ tập liền tản ra, nhưng ngay sau đó nó lại tụ tập lại cùng một chỗ. Cuối cùng hóa thành một lão thái thái bà tay cầm gậy đầu rồng, rõ ràng chính là Xà thái quân vừa mới lấy thân tuẫn quốc trong mộng!

Sáu trăm sáu mươi hai quả phụ chinh tây hạ, thứ sáu trăm sáu mươi hai.

Ta thật sự không tin Âm Linh là thê tử của vị tiểu tướng quân nào của Dương gia, không nghĩ tới lại là Xà thái quân đại danh đỉnh đỉnh, lúc này hướng về phía nàng thi lễ thật sâu, trong miệng lẩm bẩm nói: "Vãn bối bái kiến Xà lão thái quân."

"Tiểu tử, vì sao cản trở lão thân giết loại tiểu nhân vô tình vô nghĩa này?"

Xà thái quân trách cứ, nhưng không có chút địch ý nào với ta, chắc là nàng bị ảnh hưởng bởi tinh thần của quận chúa Sài.

Ta biết nghịch lân của nàng chính là chuyện nam nữ, dù sao nàng biết con dâu của mình đều bị người Tây Hạ chà đạp, trong lòng có chút không cam lòng. Mà tử huyệt của Lý Ma Tử lại là háo sắc, cứ như vậy Xà thái quân tự nhiên sẽ không tha cho hắn!

Ta và Xà thái quân cười ha hả, trong đầu lại nhanh chóng tính toán, trước mắt trong tay chỉ cầm một cây Thiên Lang Tiên, chỉ sợ không phải đối thủ của bà ta.

Dương gia từ thời Tống đời trước vẫn luôn được coi là tấm gương trung quân ái quốc.

Cho nên hoàng đế mới tự tay viết bốn chữ đầy trung liệt, đưa cho Thiên Ba phủ làm tấm biển, còn làm xong: Quan văn đến kiệu này, quan võ xuống ngựa theo quy củ, đến an ủi thiên địa của Dương gia.

Thay vì nói Xà Thái Quân trước mặt ta là quỷ, còn không bằng nói bà ta là tiên, cũng giống như Trà Thánh Lục Vũ mà ta gặp phải trước đây, đều được nhắc đến trong bí tịch!

Bởi vậy, một mặt ta đánh không lại nàng, mặt khác xác thực cũng không muốn cùng nàng sinh ra xung đột, trong tình thế cấp bách đột nhiên nghĩ đến đặc điểm đủ nghĩa khí của Lý Ma Tử, vội vàng nói: "Lão tổ tông, vị huynh đệ này của ta mặc dù có chút háo sắc, nhưng lại là một hán tử đỉnh thiên lập địa! Không tin lời nói của ngươi khiến hắn xuất hiện trong một cuộc chiến không có nữ nhân, nhìn xem hắn có thể trợ giúp hán nhân hay không."

"Vậy lão thân sẽ đánh cược với ngươi. Nếu ngươi nói đúng ta sẽ bỏ qua cho hắn, nếu không lão thân nhất định lấy mạng chó của hắn."

Xà thái quân cũng dễ nói chuyện, lúc này hóa thành một làn khói bay vào trong đầu Lý Ma Tử.

Ta nhìn thấy một màn này có chút lớn trong đầu, không ngờ nàng thông qua cách này chế tạo mộng cảnh cho chúng ta.

May mắn nàng lợi dụng chính là Xạ Hương, nếu là than đá khí mà nói không cần nàng động thủ, ta cùng Lý Ma Tử trực tiếp đạp chân nấc rắm...

Rất nhanh, thân thể Lý mặt rỗ lại được kéo căng, trên mặt hắn tràn ngập rung động, tiếp theo hắn lại do dự một lần nữa giãy dụa.

Vẻ mặt này ta rất quen thuộc, mỗi lần Lý Ma Tử lấy hay bỏ đều như vậy. Ta không khỏi khẩn trương, không tự chủ được nắm chặt Thiên Lang Tiên, trong lòng thầm nghĩ: Lý Ma Tử ngươi phải tranh khẩu khí cho lão tử, nếu không ta cũng không dám cam đoan có thể cứu được ngươi từ trong tay Xà lão thái quân!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lý Ma Tử càng ngày càng bình thản, cuối cùng hắn thở dài một hơi, cắn răng rống to: "Chết thì chết đi, mười tám năm sau mạt chược lại là một hảo hán."

Nói xong hắn hét to một tiếng, ngay sau đó cả người ngồi dậy.

Hắn nhìn thấy trên mặt sau ta tràn ngập nghi hoặc, xoa đầu không tự giác hỏi: "Trương gia tiểu ca, ta sao ở chỗ này, ta không phải ở bờ cát vàng cứu Dương Lục lang sao?"

"Ngươi vừa rồi chỉ mơ thấy một giấc mộng."

Ta khẽ cười nói, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng về trong bụng.

Xà thái quân đứng ở một bên, ta thi lễ với nàng một cái, thấp giọng nói: "Lão tổ tông, không khiến ngài thất vọng chứ?"

"Trẻ nhỏ dễ dạy."

Trên khuôn mặt mờ nhạt của Xà thái quân mơ hồ lộ ra một nụ cười. Nàng quay người nhìn về phía Lý Ma Tử, nghiêm túc nói: "Nhớ kỹ, ngày sau nhất định phải giới sắc, nếu không cuối cùng sẽ hại tính mạng ngươi."

Nói xong dường như bà chuẩn bị rời đi, ta vội vàng đi tới hỏi bà tại sao lại giết chết hai người hầu trộm tình này.

Nàng nghe xong sắc mặt trở nên vô cùng phẫn nộ, khinh thường nói: "Hai người không biết xấu hổ ở trong mắt ta bức bối, sau đó lại có chủ ý đánh lên hai cái ghế của ta!"

"Đó là chuyện sau khi phu quân và các con tử tử trận, triều đình chuyên môn tặng cho Dương gia một đôi ghế, đâu phải thứ bọn họ có thể ngấp nghé?"

Xà thái quân càng nói càng tức giận, cuối cùng thậm chí còn dùng gậy đầu rồng hung hăng gõ xuống mặt đất.

Ta nghe xong mới biết được, năm đó Dương Nghiệp mang theo bọn nhi tử đi biên quan đánh giặc, huyết chiến với người khế Đan bờ cát Kim Sắc, cuối cùng bởi vì viện binh chậm chạp không đến, tập thể tuẫn quốc, chỉ còn lại một mình Dương Lục Lang chạy về.

Tống thái tông vì muốn bày tỏ tinh thần trung nghĩa của Dương gia, đặc biệt ban tặng toàn bộ tấm biển trung thành, an ủi Dương Nghiệp trên trời!

Nhưng mặc dù khế ước đan hậu kỳ, Tây Hạ lại nhiều lần xâm phạm biên cảnh Đại Tống, giết cướp bóc, không việc ác nào không làm.

Lúc này Đại Tống đã không có chức vị tướng lĩnh dùng được, trong lúc nguy cơ, Xà thái quân mang theo các con dâu của Mục Quế Anh, quận chúa Sài Quận tới biên quan nghênh chiến tặc tử Tây Hạ, đây chính là tiếng tăm lừng lẫy: Thập Nhị quả phụ chinh tây.

Đáng tiếc mặc dù Dương Môn nữ tướng anh dũng vô địch, nhưng lại không có địch nhiều, cuối cùng toàn bộ hi sinh tại Hổ Lang hạp. Sau khi đám nữ tướng chết, binh sĩ Tây Hạ tùy ý vũ nhục thi thể của các nàng, thậm chí cắt thi thể cùng song nhũ của các nàng làm chiến lợi phẩm, quăng thi thể xuống vách núi.

Cảnh tượng này khiến cho Sơn thần rơi lệ, quả thật trời mưa gió tốt đẹp, từ đó về sau Hổ Lang hạp đã trở thành: Lưu Lệ hạp, đến nay còn có mười hai phần quả phụ, chỉ có điều đoạn lịch sử này quá mức thê lương nhục nhã, cho nên đại đa số Dương gia đều không có nhắc tới trong câu chuyện này.

Sau đó bị áp lực từ Tống triều, Tây Hạ trả lại thủ cấp của Xà Thái Quân, Tống triều và Dương Nghiệp đại tướng quân cùng chôn cùng nhau, ban cho một cặp ghế bồi táng.

Cho nên trên hai cái ghế này đều là âm hồn của nàng và Dương Nghiệp, chẳng qua đến bây giờ âm linh của Dương Nghiệp vẫn chưa tỉnh lại mà thôi. Hai người hầu vì tham tiền mà có chủ ý ngồi xuống ghế, bị Xà thái quân giết chết cũng chưa hết tội!

Huống chi ta biết Xà thái quân sẽ không Võ Đoạn lấy tính mạng hai người bọn họ, khẳng định là bọn họ không thể thông qua khảo nghiệm của Xà thái quân, cuối cùng chết trong mộng cảnh của mình.

Cho nên khi cương thi kiểm tra thi thể, không thể tìm ra nguyên nhân cái chết nào.

Ta thở dài, hỏi thăm Xà thái quân sau này có tính toán gì không? Ngụ ý chính là hỏi nàng còn muốn tiếp tục náo loạn hay không.

"Tiểu tử nhà ngươi mà cũng muốn đánh xe à?"

Người ta thường nói người lão thành tinh, Xà thái quân vốn là người khôn khéo, lại phải trải qua gần ngàn năm tu luyện, đã sớm nắm giữ trí tuệ phi phàm, trong nháy mắt nàng hiểu được tâm tư của ta, lạnh lùng hỏi.

Mặt ngoài ta không hề dao động, nhưng trong lòng lại lập tức khẩn trương, sợ ả cũng hạ tử thủ với ta.

Cũng may nàng nhìn chăm chú ta và Lý Ma Tử một hồi, mới thở dài một tiếng nói: "Hiếm khi thấy ngươi có hậu tâm thiện lương, cũng được! Hôm nay bà lão làm người thuận nước đẩy thuyền, từ đó không còn vướng bận chuyện phàm trần nữa, cái ghế này liền tặng cho ngươi."

"Nhưng cái ghế của gia phu quân ta ngươi không thể dễ dàng xoay tay, nhất định phải đợi ngày chàng tỉnh lại. Đến lúc đó, ngươi phải để chàng ấy rời đi không có vấn đề gì, có thể đáp ứng ta không?"

Chỉ sợ đây là yêu cầu duy nhất của Xà thái quân, ta cảm thấy tình cảm phu thê chân thành của bọn họ, cùng với ân tình xả thân báo quốc của Dương gia, gật đầu thật sâu để Xà thái quân yên tâm.

Nàng hài lòng cười cười, dường như chuẩn bị rời đi.

Ta lại đột nhiên nghĩ đến viên linh cầu nam giới là chuyện chỉ có thể ngộ không thể cầu, lập tức hô với nàng: "Lão tổ tông, có thể... giúp ta một chuyện được không."

Xà thái quân tu luyện gần ngàn năm, đã có thể dễ dàng hình thành mộng cảnh trong đầu người khác, lại có thể dễ dàng giết người, quả thực chính là tồn tại như mộng ma, mà hết thảy như là chuyện tay hạ bút thành văn đối với nàng, điều này đủ để chứng minh thực lực của Xà thái quân.

Nếu như có thể đối với Âm Linh Tục Linh của nàng, thực lực của ta tuyệt đối có thể tăng lên rất nhiều, nhưng lời đến bên miệng ta lại nói không ra lời.

Cầm đồ của người ta còn muốn hấp thu tu hành người ta, nói thế nào cũng có chút sần sùi.

Thổ Linh thứ sáu trăm bảy, thương pháp của Dương gia!

"Ngươi còn có việc gì sao?"

Xà thái quân quyết tâm rời đi không còn khí thế như lúc nãy, thân thể cũng mơ hồ rất nhiều, nhìn qua như một bà lão hàng xóm hiền lành. Nàng đi tới sờ lên bả vai của ta, mỉm cười hỏi.

Điều này làm trong lòng ta thả lỏng rất nhiều, liền căng da đầu nói: "Gần đây ta học được một loại pháp thuật gọi là Tụng Linh, nói trắng ra chính là hấp thu thực lực trên thân Âm Linh cường hóa mình. Nhưng ta chưa từng làm như vậy, không biết lão tổ tông có thể giúp ta hay không?"

Nàng là Thiện Âm, ta không giấu diếm nói ra, chỉ là càng về sau nói ta càng không ngẩng đầu lên được, cuối cùng con mắt thấp đã có thể nhìn thấy hai cái chân rồi.

"Vậy à."

Nàng nghe xong giơ tay đỡ đầu của ta lên, nhìn chằm chằm nửa ngày, cuối cùng mới nghiêm túc gật gật đầu: "Lão bà tử ta muốn rời đi, chia cho ngươi tu vi cũng không có vấn đề gì. Nhưng ngươi phải nhớ phải làm việc thiện, không thể dùng tu vi của ta đi làm chuyện táng tận lương tâm, nếu không Dương gia nhất định sẽ không tha cho ngươi!"

Ta nghe nàng nói nửa văn nửa trắng, chẳng những không thấy buồn cười, mơ hồ còn có chút ấm áp. Rốt cuộc là những hiền thê lương mẫu, danh truyền thiên cổ, nữ tử khoẻ mạnh, nàng từng chữ một không thể trung thành với nhân nghĩa.

"Lão tổ tông yên tâm, Trương Cửu Lân ta thề với trời, nếu làm ra chuyện táng tận lương tâm, ta sẽ chết không có chỗ chôn!"

Từ khi ta tiếp nhận đồ cổ của gia gia đến nay, ta vẫn tuân thủ loại suy nghĩ này, phát thệ không có bất cứ gánh nặng tâm lý nào.

Xà thái quân vui vẻ cười cười, nhìn ta nói: "Quỳ xuống!"

Không thân không cớ lại muốn ta quỳ xuống, đây rõ ràng là tiết tấu truyền đạo thụ nghiệp, ta không nói hai lời quỳ gối trước mặt nàng, vốn tưởng nàng sắp chuyển tu vi cho ta, ai biết nàng lại che mặt khóc lên.

"Phu quân, thiếp không cô phụ nguyện vọng của chàng, thương pháp của Dương gia thất truyền tám trăm năm sau, cuối cùng cũng có hậu!"

Nói xong không đợi ta kịp phản ứng, nàng đã bay đến phía sau ta, đặt hai tay lên lưng ta, miệng lẩm bẩm gì đó.

Ta hoàn toàn cảm thấy cái lưng sau nóng rát đau nhức, nếu không tin tưởng cách làm người của Xà thái quân, nhất định cho rằng nàng ta muốn hại ta.

Lý mặt rỗ thấy thế, mau chóng đi lên đỡ ta, ta nắm tay Lý mặt rỗ, mới miễn cưỡng không ngã xuống.

Trọn vẹn qua hai phút Xà Thái Quân mới dừng lại, sau lưng ta mặc dù vẫn còn đau nhức kịch liệt, nhưng nhìn thấy Thiên Lang Tiên trong tay lại thần xui quỷ khiến vung lên.

Roi mềm mại bị ta vung ra trường thương cảm giác, không biết sau bao nhiêu chiêu ta tự động ngừng lại, từ trong ánh mắt trợn tròn của Lý Ma Tử không khó nhận ra sự khiếp sợ của hắn.

Sau đó ta nhớ lại chiêu thức vừa rồi, ngạc nhiên phát hiện trong đầu mình lại nhiều ra một bộ thương pháp!

"Hài tử, sự ảo diệu nhất thương pháp Dương gia ở chỗ phòng thủ, trong phòng thủ ẩn chứa sát cơ vô tận, xuất kỳ bất ý chính là một chiêu hồi mã thương! Con nhất định phải dốc lòng tìm hiểu, phát huy Dương gia thương đến mức tận cùng."

Xà thái quân lời nói thấm thía, sau đó đối mặt với ta vươn hai tay, ý bảo ta đưa tay cho nàng.

"Kỹ linh lần thứ nhất đối với ngươi mà nói là một lần thoát thai hoán cốt, nhất định phải kiên trì."

Dường như nàng sợ ta kiên trì không nổi nữa, lo lắng nói ra. Ta thở sâu một hơi, cắn răng nói: "Lão tổ tông, bắt đầu đi!"

Sau đó Xà thái quân bắt đầu phát lực, ban đầu ta cảm giác có một cỗ ý lạnh theo bàn tay truyền khắp toàn thân, tiếp theo cỗ ý lạnh càng ngày càng rõ ràng, dần dần biến thành một loại cảm giác cùng loại với dòng điện.

Theo dòng điện càng ngày càng mạnh, thân thể của ta bất giác run rẩy, hàm răng cũng không nhịn được dựng đứng lên.

Thêm vào đau nhức sau lưng, cả người ta phảng phất như muốn rã ra.

Cũng may Lý Ma Tử ở phía sau ra sức đẩy ta, tuy nhiên hắn có thể cảm giác được áp lực của ta, đẩy không bao lâu liền kêu gọi rời đi, cuối cùng dọn một cái bàn ở phía sau ta.

Lần này sau lưng ta hoàn toàn không còn không gian di động, áp lực của Xà Thái Quân lại càng lúc càng lớn, ta cảm giác có một cỗ khí lưu vô hình cưỡng ép từ bàn tay chảy đến đỉnh đầu, sau đó khuếch tán ra toàn thân.

Trong quá trình này, phảng phất như mỗi khối xương cốt, mỗi một dòng máu huyết quản đều bị gột rửa. Ta không rõ chính mình trải qua đau đớn như thế nào, tóm lại thả Xà Thái Quân ra hiệu cho ta có thể đứng lên, dưới thân đã tích lũy một tầng máu loãng dày đặc.

Một nửa là mồ hôi, một nửa là nhổ ra máu tươi!

Nàng ra hiệu cho ta đứng lên, ta bất đắc dĩ lắc đầu nói mình không còn sức.

"Đừng sợ, ngươi thử xem."

Xà thái quân vừa cười vừa nói, ta cố lấy dũng khí thăm dò chuẩn bị, nhưng trong nháy mắt đứng lên.

Lúc này ta mới cảm giác thân thể của mình nhẹ bẫng, phảng phất thoát thai hoán cốt, nhẹ nhàng nhảy lên, vậy mà trực tiếp nhảy ra ngoài cửa.

"Ngươi đã có được một phần ba lực lượng của ta, còn về phần sau này những lực lượng kia sẽ biến mất, những lực lượng kia sẽ bị phát dương, phải xem vận mệnh của ngươi. Nhớ kỹ lời ta, tự giải quyết cho tốt đi!"

Xà thái quân nói xong không đợi ta đáp lời đã rời đi, có lẽ nàng đã giao linh lực cho ta, không còn tinh lực nữa.

Sau đó ta tìm được Dương Duyệt nói đơn giản về việc giải quyết Xà thái quân, đưa ra việc rời đi.

Hắn dựa theo điều kiện đã nói đem hai cái ghế đưa cho ta, lệnh bên ngoài còn thanh toán năm trăm vạn thù lao.

Nếu như cái ghế đã nằm trong tay Xà thái quân, cho nên Xà thái quân cũng đã thoải mái, ta cũng không đuổi theo hỏi Dương Duyệt lấy được cái ghế nào.

Mà nơi Trương gia giới chỉ có một nơi gọi là Thiên Ba Phủ, nghe nói là một trong những phủ đệ năm đó của Dương gia.

Ta sẽ trả năm trăm vạn thù lao cho Lý Ma Tử hai trăm vạn, ba trăm vạn còn lại đều quyên tặng cho Thiên Ba Phủ, để bọn họ tiếp tục phát dương tinh thần vĩ đại của Dương gia.

Có một vị ba tuyến đạo diễn xuất vừa lúc đang du lịch, nghe nói chuyện ta tổ chức Sùng, thế mà chạy tới hỏi ta có thể bỏ tiền trợ giúp hắn quay phim truyền hình của Dương gia hay không?

Nói thẳng ra là ta không có thực lực kinh tế này, nhưng là vì cảm tạ ân trạch của Xà Thái Quân đối với ta, ta đem đạo diễn giới thiệu cho Doãn Tân Nguyệt, dù sao thì tài lực của bản đăng ký của Doãn Tân Nguyệt rất hùng hậu, nếu đạo tràng này thật sự có bản lĩnh, nhất định có thể được như nguyện.

Quả nhiên, không lâu sau hắn đã trả lại tin tức cho ta, nói công ty quyết định cắt phim tên là một bộ phim nữ nhân Dương Môn.

Ta nghe nói trong lòng bình thản, cuối cùng cũng vì lão nhân gia bà ta làm một chuyện!

Trở lại trong tiệm, chuyện đầu tiên ta làm chính là đưa điện thoại cho nam nhân chăn mền nói về tập linh, hắn không kích động như trong tưởng tượng của ta, chỉ bình thản nói một câu: "Những thứ này ta đều tính được, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, trình độ của ngươi càng cao, kẻ địch cũng càng nhiều. Chớ quên đắc ý, gần đây cẩn thận một chút."

Lời hắn ta nói chưa từng bỏ lỡ, ta chỉ có thể âm thầm cẩn thận.

Mặc dù ta đã trải qua luyện tập, đã có được năng lực tiến vào mộng cảnh bình thường, cũng có thể dùng Thiên Lang Tiên dưới sự không khởi động chú ngữ thi triển ra thương pháp của Dương gia.

Nhưng ai có thể phủ nhận thực lực của địch nhân ẩn nấp trong chỗ tối chứ?

Khách tới từ sáu trăm tám chương thứ sáu mươi tám thẫn thờ...

Trong nháy mắt mùa thu trôi qua, lại chìm vào mùa đông giá rét. Trong khoảng thời gian này, ta đã xử lý mấy tiểu âm vật, nhưng vẫn không thể tìm thấy tập trung thích hợp.

Cũng may đã dung hợp lực lượng Xà Thái Quân thành một thể với mình, không chỉ một lần thừa dịp Lý Ma Tử đang ngủ ngủ mà tiến vào mộng cảnh của hắn.

Có một lần ta làm ác Lý mặt rồi ngưng tụ linh khí trong lúc ngủ say, để hắn làm Hoàng độ, kết quả tiểu tử này quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, về sau sẽ cả ngày cùng tam cung lục viện bảy mươi hai phi chơi đùa, trong mắt căn bản không có chuyện gì lớn của quân quốc.

Ta thực sự không nhìn nổi nữa, liền kéo hắn từ trong mộng trở về. Không nghĩ tới hắn cũng biết sau này nếu là ta làm, hắn sẽ không ngừng quấn quít để hắn tiếp tục ở trong mộng làm Hoàng đế. Ta chỉ đành chuyển Như Tuyết ra ngoài, hắn mới coi như xong.

Trước đó vài ngày ta tính toán xem Vĩnh Linh Giới đã có thể thức tỉnh, liền thả một ít máu, thành công thức tỉnh tiểu Giới Linh.

Hắn vốn cho là mình có thể tùy ý triệu hoán bất luận âm linh nào tác chiến, giới linh lại nói chỉ có thể ngẫu nhiên rút ra. Trước đó ở quỷ thị là lần đầu tiên sử dụng, cho nên mới phá lệ cho ta một Quan Vân Trường trong vạn quân lấy đầu tướng tướng trưởng.

Ta nghe xong lập tức có chút nhụt chí, đối với Vĩnh Linh Giới chờ mong không cao như vậy. Dù sao trước đó coi nó là vật cứu mạng, nếu ngẫu nhiên rút lấy, nếu có một ngày gặp phải đối thủ khó chơi, ta tỉnh lại ra sức chiến đấu thái bình công chúa năm loại, an toàn bị lừa gạt.

Tiểu Giới Linh phảng phất nhìn ra tâm tư của ta, cười nói: "Chủ nhân không nên nản chí, theo linh lực của người tăng lên, quyền lựa chọn sẽ càng ngày càng lớn. Chờ linh lực bản thân người đạt tới một trình độ nhất định, ta sẽ nhắc nhở người mở ra mô hình tuyển tướng."

Nghe nó nói xong mới có lòng tin, dù sao sau này ta sẽ tập linh nhiều lần, thực lực sẽ không ngừng tăng mạnh, đến lúc đó khẳng định có thể chọn tướng, trước mắt tạm thời không đem Vĩnh Linh Giới trở thành đòn sát thủ là được.

Ngày đó ta nhàn nhã ngồi trong tiệm cổ chơi đuổi ngọc, thỉnh thoảng vận dụng linh lực cách không gỡ đồ cổ xuống, cảm giác mình chính là cao thủ ẩn thế trong tiên hiệp phiến, trong lòng tràn đầy tự hào.

Nghĩ đến chỗ kích động không khỏi nhắm mắt lại, dù sao mỗi nam sinh đều có giấc mộng anh hùng của mình. Đang nghĩ đến đây, cửa ra vào đột nhiên vang lên một giọng nói lo lắng: "Xin hỏi Trương đại sư có ở đây không?"

Ta giương mắt lên nhìn thì phát hiện người đến là một nữ nhân. Nàng ta đại khái hơn 30 tuổi, trên đầu có đeo khăn che đầu đặc thù của một số dân tộc, đang xoa xoa bàn tay đang khẩn trương nhìn ta.

Dựa theo những lời nói bình thường bất tiêu vừa rồi của nàng, hẳn là đồng bào của một vị dân tộc ít ỏi. Ta tranh thủ thời gian nghênh đón, mỉm cười nói: "Ta chính là Trương Cửu Lân, xin hỏi đại tỷ có chuyện gì không?"

"Có có có có!"

Nữ nhân nghe xong trong mắt liền hiện lên một tia thần thái, liên tục gật đầu, nắm lấy cánh tay của ta nói: "Đại huynh đệ, ngươi nhất định phải giúp ta một chút a."

Ta không khỏi tức cười, hai câu này còn chưa nói đã đổi cách gọi mình thành đại huynh đệ rồi, may mà tính tình của ta rất ôn hòa, nếu đổi lại là cái loại đồng hành xấu tính này, không khéo lúc đó đã đuổi nàng ra ngoài rồi.

Ta hắng giọng một cái, nói cho nàng biết tình huống như thế nào.

"Ta tên là Tháp Na, từ Ngạc Hi chạy tới."

Nàng chậm một hồi, nghiêm túc nói: "Phu quân của ta tên là Thạch Quân, là người Hán tộc, vừa mới kết hôn thì hắn đối xử với ta rất tốt, thế nhưng mấy năm nay lại càng ngày càng kém ta, thường xuyên hung hăng nhìn ta, ánh mắt kia tựa như nhìn cừu nhân vậy."

"Chúng ta là người nông thôn, cũng không quan tâm nhiều như vậy, mặc dù hắn không có tốt với ta như trước, nhưng cuộc sống miễn cưỡng vẫn có thể tiếp tục như thế, ta cũng không nghĩ nhiều."

Nói đến đây tháp Na đột nhiên dừng lại, nhịn không được khóc lên.

Ta vội vàng lấy hai xấp giấy trên bàn đưa cho nàng ta, nàng ta lau lau nước mắt, thống khổ nói: "Trước đó vài ngày, chỗ chúng ta có tuyết rơi, từ đó về sau trượng phu giống như biến thành một người khác. Xem tất cả dân tộc, phảng phất có huyết hải thâm cừu, động một chút là đánh nhau, đập đồ vật của người ta, thậm chí cầm đao đả thương người, hiện tại đã bị phái ra giam giữ..."

Tháp Na vừa nói vừa vén tay áo cho ta xem cánh tay, trên đó từng khối máu bầm, có nhiều chỗ còn hiện ra tơ máu, xem ra là cầm gậy quật ra. Mặc dù nàng che mình cực kỳ kín kẽ, nhưng từ cổ áo ta vẫn nhìn ra trước ngực nàng cũng có vết thương.

Nàng gặp nỗi ủy khuất như vậy, còn một lòng muốn cứu trượng phu ra, quả thực khiến người ta rất đau lòng. Ta an ủi nàng vài câu, thử hỏi: "Nhà ngươi có thói quen cất dấu đồ cổ không?"

Thạch quân mấy năm trước đã có biến hóa, điều này nói rõ từ khi đó nó đã bị âm vật ảnh hưởng. Chẳng qua Âm Linh còn chưa tỉnh lại, cho nên nó không làm ra chuyện gì quá khác thường.

Trước đó vài ngày Đại Tuyết thức tỉnh Âm Linh, Thạch quân hoàn toàn bị Âm Linh mê trí, mới trở nên như chó điên gặp người liền cắn. Cho nên ta hoài nghi Âm vật ở trong nhà bọn Tháp Na.

Không ngờ Tháp Na lại lắc đầu cho thấy nhà mình không có đồ cổ, nàng nói mình và trượng phu mổ heo bán thịt, là làm ăn của đồ tể, trong nhà cả ngày mập mờ, không có thời gian đánh trống.

Ta nghe xong một hồi sửng sốt, phải biết rằng đồ tể bởi vì quanh năm giết heo làm dê, trên người có sát khí rất nặng, bình thường bẩn đồ vật căn bản không dám tới gần người.

Chính vì thế, rất nhiều nơi sau khi phá tà sẽ mời thợ mổ heo cầm dao mổ lợn ở trong phòng mắng lung tung, trên cơ bản đều có thể xua tan những thứ dơ bẩn.

Nhân vật giết heo như Thạch Quân thật sự không bị âm linh dây dưa nhiều lắm, thế nên ta có chút hoài nghi rốt cuộc hắn có vấn đề hay đầu óc có vấn đề?

"Nhà chúng ta sống coi như được, hài tử cũng rất nghe lời, ngày bình thường hắn và hương thân cũng rất tốt, không có lý do gì biến thành tâm thần điên khùng nha."

Tháp Na suy nghĩ một chút rồi nói, nàng vẫn cho rằng trượng phu của mình đụng phải tà.

Ta gật gật đầu, trước kia không nhìn thấy bất kỳ suy đoán nào của Thạch quân cả, ta để nàng đợi ở dưới lầu một lát, lấy được Thiên Lang Tiên và Thánh Mẫu trượng rồi dìu nàng lên xe chạy tới bên trong thác nước.

Nửa đường nhận được điện thoại của Lý Ma Tử, hắn nói mang rượu thịt đi tìm ta uống rượu, kết quả cửa tiệm bị khóa, hỏi ta đang ở đâu.

Ta biết không giấu được, liền nói với hắn phải ra ngoài buôn bán, bảo hắn ở nhà giúp ta trông coi cửa hàng.

Lần trước Xà Thái Quân thiếu chút nữa đã giết chết hắn, chuyện kia nhắc cho ta nhớ, vì vậy ta quyết định không lôi kéo hắn nữa.

Lý Ma Tử không hề trách ta, còn bảo ta yên tâm xử lý âm vật, chuyện trong nhà giao cho hắn. Dù sao Niệm Sở cũng đã học được tên là phụ thân, hắn không sợ chết, lại sợ hài tử không có cha.

Tháp Na gia ở Mãng Mãng Lư quản lý Ngạc Thác Phiên kỳ, nơi này nổi tiếng là thảo nguyên đôn hậu, có rất nhiều di tích lịch sử cùng thực vật quý hiếm trứ danh.

Thôn nàng ở không lớn, chỉ có thưa thớt mấy chục hộ. Phòng ốc kiến trúc đại bộ phận đều có đặc sắc Dĩ Uyên tộc rõ ràng, nhưng trong đó cũng có một bộ phận kiến trúc Hán tộc, thể hiện sự giao hòa giữa dân tộc.

Nhà của Tháp Na là một gian nhà nông trong viện nhỏ, trong sân có dựng cái giá để giết heo, trên đó có móc sắt và mấy thanh dao cạo Cốt Đao, bên trên phủ đầy tro bụi.

Nàng nói với ta từ sau khi Thạch quân thay đổi, cũng không tiếp tục buôn bán nữa, một nhà của một nữ nhân cũng không kiếm được nghề giết heo, đành phải thu quán, đến gần tìm vài công việc nông dân miễn cưỡng nói ra.

Tiếp theo nàng dẫn ta vào phòng. Có một cô bé đang nằm úp sấp trên bàn làm bài nghiệp. Sau khi nhìn thấy tháp Na thì khóc lóc nhào tới.

Nguyên lai đây là nàng và con gái Thạch Thôn của Thạch Thôn, đang học tiểu học, Thạch quân điên lên lúc đó, không chỉ đánh tháp Na, thậm chí ngay cả con gái của mình cũng không buông tha.

Cũng may Thạch quân đã bị bắt giữ, nếu không Tháp Na cũng không yên tâm ném con gái mình vào nhà!

Dù sao Thạch quân cũng chỉ đánh nhau với người khác, đập đồ vật gì đó, cùng lắm thì chỉ cần tạm giam vài ngày là có thể thả ra, nếu như giao nộp tiền phạt thì lập tức có thể lăn ra.

Ta không muốn tiếp tục dây dưa ở đây nữa, liền bảo Tháp Na chuộc thạch quân ra, nàng nghe xong khó xử nói trong nhà căn bản không lấy ra được tiền chuộc.

Xem ra nàng thật sự là sơn cùng thủy tận, ta thở dài, để nàng dẫn ta đi xuất sở phụ cận. Dù sao chuyện mấy trăm đồng hồ, dứt khoát thay nàng ra mặt.

Ra khỏi trấn cách đây mấy dặm, xe ngựa chưa tới mười phút đã đến rồi. Ta và Tháp Na tìm được nơi nói rõ tình huống đã được giao tiền phạt, rất nhanh đã có một nam tử trung niên râu quai nón được thả ra.

Tháp Na vội vàng chào hỏi hắn mấy ngày nay thế nào, có chịu khổ mấy ngày nay không. Không ngờ Thạch Quân tát một cái vào mặt nàng, nổi giận đùng đùng nói: "Con mẹ nó, ngươi còn không biết xấu hổ hỏi sao, sao mới tới, có phải là thừa dịp ta không ở nhà có người nam nhân khác nữa lăn lộn đi không?"

Tháp Na rõ ràng bị đánh cho choáng váng, bụm mặt nhìn trượng phu của mình, mặt mũi tràn đầy ủy khuất.

Thạch Quân thấy thế thì có hơi đạp mũi, đưa tay định đánh người.

Cuối cùng ta không nhìn nổi nữa, bước nhanh đến túm lấy cánh tay hắn, lạnh lùng nói: "Thê tử ngươi không có tiền, tiền chuộc là ta hỗ trợ giao, mấy ngày nay nàng vẫn luôn nghĩ cách cứu ngươi!"

Đầu tiên sáu trăm chín Chương, phân thành tám khối lớn.

Thạch quân kia còn muốn giãy giụa, cho dù hắn là một đại hán, sao có thể giãy giụa thoát khỏi tay ta? Dù sao bây giờ ta đã nắm giữ lực lượng của Xà Thái Quân.

Sắc mặt hắn trở nên khó coi, hỏi ta là ai.

Ta vốn không định giấu diếm thân phận của mình, nhưng nhìn thấy bộ dáng này của hắn hiển nhiên bị âm linh mê hoặc không rõ, sợ hắn mật báo với âm linh, liền thuận miệng nói: "Ta là biểu đệ vợ ngươi!"

"Ngươi có thêm một biểu đệ từ lúc nào vậy, sao ta không biết?" Thạch quân hung hăng trừng mắt nhìn ta, sau đó nhìn tháp Na, nghiêm mặt hỏi.

Tháp Na nhìn qua rất sợ Thạch quân, cúi đầu không dám nói lời nào, mãi đến khi mình nháy mắt với nàng mới dè dặt gật đầu.

Thạch Quân không ngờ Tháp Na lại dám lừa gạt mình, chỉ tin rằng ta là biểu đệ của nàng, nên hừ một tiếng rồi đi về phía trước.

Chỉ là vừa đối mặt, ta đã cảm nhận được địa vị Tháp Na trong nhà có bao nhiêu thấp! Trách không được người ta đều nói địa vị của một ít dân tộc phụ nữ giống như con kiến hôi, nàng yên lặng thừa nhận loại thống khổ này nhưng lại không nghĩ muốn rời khỏi Thạch quân, tự nhiên là chịu ảnh hưởng của tư tưởng truyền thống.

Ta an ủi nàng vài câu, sau đó đánh xe về nhà, Thạch quân không có ý định ngồi xe với chúng ta, ta cũng chẳng thèm quan tâm.

Sau khi chúng ta đến nhà không bao lâu, Thạch quân đã trở về rồi, sau khi trở về một câu cũng không nói, đóng cửa phòng lại, không bao lâu liền truyền đến tiếng ngáy.

"Đại sư, ngài muốn gọi hắn dậy sao?"

Sau khi Tháp Na làm xong cơm chiều thì đến mời ta và Thạch Thôn ăn cơm, đồng thời có chút do dự hỏi ta.

"Được rồi, để hắn ngủ một giấc đi." Ta thở dài nói.

Nàng ta hiển nhiên là thương chồng mình, muốn trượng phu ngủ thêm một hồi. Dù sao hiện tại Thạch quân không nổi điên, đánh thức cũng vô dụng, không khéo còn có thể làm cho chúng ta ngột ngạt.

Tháp Na gật đầu, lặng lẽ ăn cơm, bởi vì ai cũng không vui, một bữa cơm đơn giản chẳng có mùi vị gì, ăn xong ta bảo tháp Na mang theo tiểu cô nương đi ngủ trước.

"Ngươi đến phòng con nít nghỉ ngơi đi, mẹ con chúng ta ở bên ngoài nói chuyện."

Tháp Na ôm Thạch Điệp đang ngáp dài nói, kỳ thực lúc vào cửa ta đã phát hiện nhà bọn họ tổng cộng chỉ có hai phòng ngủ, căn bản không có chỗ ta ngủ.

Dứt khoát ta phải nhìn chầm chầm Thạch quân, căn bản không có ý định ngủ, tựu nhẹ nhàng nói với nàng: "Ngươi mang theo hài tử ngủ đi! Ta ở đây canh chừng một hồi."

Nói xong ta dùng sức nhìn gian phòng Thạch vệ một chút, Tháp Na rất nhanh đã phản ứng lại, cảm kích nhìn một chút ta liền ôm con gái trở về phòng đi ngủ.

Rất nhanh màn đêm càng thêm sâu, trong phòng khách càng ngày càng lạnh, may mắn là lúc đến ta đã mua một bộ lông mềm.

Ta nắm chặt y phục trên người, tựa vào ghế góc tường nghỉ ngơi, tuy mắt đã nhắm, nhưng lỗ tai lại không nhàn rỗi, chăm chú cảm thụ động tĩnh trong phòng Thạch quân.

Nếu như người được phái ra đã dễ dàng thả hắn ra, nói rõ trong lúc tạm giam hắn cũng không gây sự nữa. Ta cảm thấy xuất phát từ nguyên nhân nào đó mà âm linh có chút kiêng kị phái ra, cho nên cũng không quấn lấy hắn nữa.

Hiện tại Thạch quân vất vả lắm mới được thả ra, Âm linh chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này!

Nhưng đợi nửa ngày hắn đều không có động tĩnh gì, mà ta lại không thích ứng nhiệt độ không khí bên trong Cổ Mông, nhịn không được chìm vào vây khốn, chỉ chốc lát sau đã tiến vào mộng đẹp.

Còn đang ngủ, đột nhiên bị tháp Na hét lên một tiếng làm bừng tỉnh, ngay sau đó ta cảm giác có đạo hàn quang bắn tới mình.

Ta vội vàng mở mắt ra, thình lình thấy Thạch quân cầm một thanh dao cạo xương sáng loáng đâm vào cổ ta.

Nếu bị hắn đắc thủ, ta phải trực tiếp đi gặp Diêm Vương. Lập tức phản xạ có điều kiện súc thân tránh thoát một đòn trí mạng này, nhưng vẫn bị hắn đâm tới xương vai. Cũng may lông vũ tương đối dày, chỉ là rách da một chút.

Hắn thấy ta né ra, trừng hai mắt hung ác lại tấn công ta lần nữa, rõ ràng muốn lấy mạng ta.

Ta biết rõ đây là bị Âm Linh ảnh hưởng, lúc này liền lóe lên thân thể rời khỏi từ trên ghế, đồng thời từ bên hông rút ra xương mắt dê giằng co với hắn!

Vốn định lợi dụng Tiêm Chuỳ và hắn đọ sức một chút, ai ngờ hắn căn bản không quản gai mi Nga của ta, toàn tâm toàn ý dùng dao cạo xương chém ta, ta chỉ có thể bị động dùng gai mi Nga ngăn cản đao của hắn.

Mặc dù thứ gai đuôi lông mày Nga đối phó với thứ dơ bẩn này rất có tác dụng, nhưng căn bản không có ưu thế so với dao cạo Cốt dày, sau mấy hiệp trên người ta bị cắt ra mấy vết rách, tuy rằng không bị thương bao nhiêu nhưng quần áo thì hoàn toàn bị phế bỏ.

Ta bị hắn đánh ra ngọn lửa, cũng không thể quan tâm nhiều như vậy, lúc này đọc lên Bắc Đẩu Thiên Lang quyết, sau đó một tay cách không quất mạnh roi Thiên Lang từ trong túi ra, hung hăng ném roi về phía hắn.

Thạch quân nhìn thấy Thiên Lang Tiên thì biến sắc, quay người muốn chạy trốn, nhưng căn bản không kịp nữa rồi!

Roi Thiên Lang quất mạnh vào người hắn, thân thể Thạch Quân hơi chậm lại, dao găm mãnh liệt ném sang, sau đó như chó nhà có tang chạy ra ngoài nhà.

Ta vội vàng trốn qua một bên, theo sát phía sau lấy ra một tấm linh phù dán trên ót hắn, lập tức Thạch quân tựa như quả bóng xì hơi nằm xụi lơ trên mặt đất, sau khi run rẩy vài cái thì ngất đi.

Ta đã bảo tháp Na tìm một sợi dây thừng to bằng ngón tay cái trói nó lại, sau đó ném nó lên giường. Lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, có chút chưa tỉnh hồn hỏi mới vừa rồi rốt cuộc tháp Na đã xảy ra chuyện gì?

"Ta sợ hắn thấy mát nên vào nhà đóng chăn cho hắn, lại không cẩn thận đánh thức hắn. Hắn vừa mở mắt ra đã nói..."

Nói tới đây, sắc mặt Tháp Na đỏ lên: "Hắn nói ngươi là tình nhân của ta, cho rằng ngươi đã đội nón xanh cho hắn nên muốn giết ngươi."

Ta nghe xong một hồi không nói gì, trong lòng tự nhủ sức tưởng tượng của Thạch quân cũng phong phú đấy. Nếu chúng ta thật sự là nhân tình, còn ước gì để hắn chết ở bên ngoài, cần gì phải tốn sức đem hắn từ nơi phái xuất ra đây?

Trải qua một trận ầm ĩ như vậy, tháp Na càng không yên lòng đối với Thạch quân, liền bảo ta đến phòng của Thạchli ngủ, mà chính nàng lấy một cái khăn lông nóng đưa vào phòng Thạch quân.

Ta lại nghe tiếng động bên kia, cho đến khi Tháp Na tắt đi, ta mới thở phào nhẹ nhõm, nằm xuống giường ngủ thiếp đi. Lần này là hoàn toàn ngủ mất, thậm chí còn mơ, mơ thấy Doãn Tân Nguyệt vì sinh một tiểu tử mập mạp, cả nhà giữ cửa cười thoải mái.

Không ngờ ta vừa nhận lấy đứa con từ trong ngực Doãn Tân Nguyệt, hắn đột nhiên biến thành một lệ quỷ mặt xanh nanh vàng, mở miệng rộng cắn cổ họng ta.

Khoảng cách gần như vậy, căn bản là ta trốn không thoát, chỉ vô thức ngã về phía sau. Vừa nằm xuống cái ót này trực tiếp rơi vào trên giường, trong nháy mắt tỉnh lại.

Tuy ta thường nằm mơ, nhưng rất ít khi mơ thấy loại giấc mơ kỳ quái này. Điều này khiến ta cảm thấy rất không tốt. Ta muốn nói cho Doãn Tân Nguyệt biết nàng đang làm gì, nhưng trong lúc vô tình nghe được tiếng khóc hu hu ở sát vách.

Nghe giọng nói là do tháp Na phát ra, ta ý thức được có gì đó không đúng, vội vàng đứng dậy chạy qua, thình lình phát hiện tháp thư bị cột vào trên giường, trong miệng nhét một đống lớn giấy vệ sinh.

Mà Thạch quân vốn đang nằm trên giường lại không thấy bóng dáng đâu nữa, xem ra hắn đã hoàn toàn phát điên lên rồi!

Giấy vệ sinh rất dễ vỡ, theo sự giãy dụa của tháp Na chậm rãi hòa tan, đến lúc đó tám chín phần mười sẽ nhét hết khí quản, cuối cùng ngạt thở mà chết.

Nếu như ta không bị mộng đánh thức, hậu quả khó mà lường được.

Ta lập tức móc giấy vệ sinh từ trong miệng nàng ra, lại lấy tay móc ra một đống mảnh giấy vụn từ trong cổ họng nàng, sau đó dao găm vung vẩy cắt sợi dây thừng trên người nàng.

"Hắn mới ra ngoài không bao lâu, chúng ta mau đuổi theo hắn."

Không đợi ta mở miệng nói chuyện, Tháp Na đã vội vàng nói, vừa nói xong muốn xuống giường chạy ra bên ngoài. Ta kéo nàng lại, nghiêm túc nói: "Ngươi ở nhà ngoan ngoãn đợi, coi chừng thạchli."

Nói xong ta tiện tay bắn ra mấy tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát phù đưa cho nàng, sau đó đuổi ra phía ngoài.

Mặc dù trước đó Âm Linh không động sát tâm với mẹ con Tháp Na, nhưng khó đảm bảo hắn bị ta kích thích đến mức sau này sẽ không chó cùng rứt giậu, tốt nhất là cẩn thận một chút.

Từ xưa đến nay, đất rộng người thưa, thôn xóm bọn họ cũng là như thế, bốn phía nhà Na Nhi trống rỗng, ta vừa nhìn liền phát hiện xa xa có bóng người đang nhanh chóng di chuyển.

Tốc độ đi của hắn rất nhanh, ta nghĩ hắn hẳn là vội vàng đi gặp

Âm Linh, nhanh chóng theo sau. Đi hơn một canh giờ, chung quanh đã không có phòng ốc, đưa mắt nhìn lại tất cả đều là thảo nguyên mênh mông bát ngát, theo gió lạnh thổi phát ra tiếng vang sàn sạt.

Bởi vì dưới chân tràn đầy thảo đằng, ta lo lắng phát ra tiếng động đánh cỏ động rắn, nên không dám đi quá nhanh. Mà hắn lại không kiêng nể gì, phát ra tiếng vang rất lớn.

Bất quá điều này cũng thuận tiện cho ta, nếu không rất có thể ta đã mất dấu người trong bụi cỏ ở đây.

Đại khái lại đi về phía trước hơn nửa canh giờ, cuối cùng hắn cũng ngừng lại, ta dụi dụi con mắt, mở to mắt nhìn qua, thình lình phát hiện trước người hắn lại là một phần mộ!

Cái mộ này rõ ràng đã có mấy năm rồi, phần mộ phía trên đều bị gió ăn mòn thành một đống đất nhỏ thật nhỏ, nếu không nhìn kỹ thật sự không nhận ra.

Chẳng lẽ đây chính là nơi âm linh ẩn nấp?

Ta lén lút đem Thiên Lang Tiên ở trong tay, chỉ chờ Âm Linh xuất hiện liền xông lên đánh nó. Khiến ta không nghĩ tới là Thạch quân lại từ trong lòng lấy ra một cái xẻng công binh loại nhỏ, dựa theo mộ phần rắc rắc chính là mấy xẻng.

Nhìn đám Thạch quân đang cố gắng đào mộ, ta hoàn toàn mù tịt rồi, bởi vì bộ dạng hiện tại của hắn rõ ràng là muốn đào mộ, chẳng lẽ là muốn trộm mộ?

Quyết định nhẫn nại chờ đợi, xem rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Hắn giống như không biết mệt nhọc, một hơi đem quan tài móc ra, phải biết rằng bây giờ là mùa đông, đất đai bên trong đã sớm đóng băng, người bình thường căn bản không có năng lực này.

Tiếp theo hắn liền nhảy vào, ta nắm lấy cơ hội cẩn thận đi tới phía trước mấy bước, liền nghe bên trong truyền đến tiếng răng rắc răng rắc, hẳn là hắn đang mở quan tài.

Cũng không lâu lắm, bên trong truyền đến một mùi tanh gay mũi, có mùi cá muối, ngoài ra còn có mùi ẩm ướt.

Ta bóp mũi, tiếp tục quan sát, phát hiện trên lưng hắn đang cõng một thứ gì đó bò ra ngoài. Chờ sau khi hắn hoàn toàn đi ra, ta định thần nhìn lại, thình lình phát hiện đó là một cỗ thi thể khô quắt!

Thạch quân đặt thi thể dưới đất, sau đó dùng binh công hung hăng chém vào thi thể, đem thi thể xẻ thành tám khối mới dừng lại.

"Ha ha ha... Chết thì đã sao, ta cho các ngươi chết không toàn thây! Ha ha ha!"

Giờ phút này Thạch quân phảng phất như ma quỷ đến từ địa ngục, khiêng xẻng công binh hung tợn nói, thanh âm kia quả thực là âm phù thôi mệnh.

Ngay từ lúc hắn chém vào thi thể, trong lòng ta đã có chút sụp đổ, hiện tại nghe được tiếng cười của hắn, cả người nhịn không được run lên.

Cũng may sau đó hắn liền rời đi, chờ sau khi hắn hoàn toàn rời đi thì ta vội vàng đi tới dùng điện thoại ánh chớp chiếu lên thi thể, phát hiện thi thể mặc trang phục của một ít dân tộc cổ đại, xem ra cùng với quần áo của hai vị cường giả cấp này không sai biệt lắm.

Mặc dù thi thể bị phân cách thành vô số khối, quần áo cũng thành mảnh vụn, nhưng ta vẫn có thể nhìn ra được phương diện chất liệu mặt áo, đường vân của nó chính là một vị quý tộc. Nghĩ đến đây, ta hiếu kỳ nhảy vào trong hố nhìn một chút, kinh ngạc phát hiện trong quan tài lại đặt rất nhiều vàng bạc châu báu, đang mơ hồ phát ra hàn quang!

Chương sáu trăm bảy mươi lẻ thứ nhất của lốc xoáy.

Nhà Thạch quân nghèo đến nỗi không biết nói gì nữa, nhưng ông ta lại ngoảnh mặt làm ngơ với những châu báu này, hết lần này tới lần khác lại lộ ra hận ý cường đại với người chết như vậy. Ta nghĩ Âm Linh hẳn cũng là người của thời đại kia, rất có thể người trong mộ có cừu oán với người chết, vì lẽ đó sau khi thức tỉnh mới có thể tìm ông ta báo thù!

Ta nhìn những châu báu này mặc dù trông mà thèm, nhưng cũng biết đây không phải thứ mình nên cầm, nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định hành thiện tích đức, đem thi thể gom vào trong quan tài, lại lấy tay nâng lên nâng phần mộ thành hình dạng ban đầu. Chờ hai trận tuyết lớn, sau khi đóng băng xong sẽ không còn ai biết Thạch quân mở ra phần mộ nữa.

Làm tốt hết thảy, sau đó ta bất đắc dĩ thở dài, vốn là muốn theo dõi hết thảy, kết quả trừ việc biết Âm Linh có thể là người của hai Tấn, ngoài ra không có bất kỳ đầu mối nào có thể dùng được, còn phải giúp Thạch Quân chùi đít.

Vì không sinh ra nhân quả ngoài dự tính, ta mang phần mộ sửa chữa xong xuôi, thu một cỗ linh lực được thai nghén trong quan tài vào trong cơ thể.

Ta giúp hắn, lại lấy linh lực của hắn, mọi người từ đó quên mất giang hồ!

Trên đường trở về ta luôn cảm giác chính mình xem nhẹ điều gì đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra, thẳng đến khi cảm giác linh lực mới gia nhập trong cơ thể mình phun trào, ta mới đột nhiên phản ứng lại vừa rồi thạch quân nói đúng: Các ngươi chết thì thế nào!

Các ngươi có ý nghĩa rằng hắn không chỉ đào mộ một người, đáng tiếc vừa rồi ta chỉ lo giúp người chết này xong, quên tiếp tục theo dõi Thạch quân, nếu Thạch quân bị phát hiện ở địa phương khác, rất có thể sẽ bị xem như đạo tặc mà xử lý, đến lúc đó Âm Linh một khi lựa chọn người khác tiếp tục tác quái, ta sẽ lún vào vũng bùn.

Đúng lúc ta đang không biết làm sao, tháp Na đột nhiên viết một câu đồng hồ, nàng nói Thạch quân đã về nhà, hỏi ta ở nơi nào.

Xem ra đêm nay sau khi đào xong một ngôi mộ, Thạch Quân cảm thấy mệt mỏi, ta có chút may mắn nhẹ nhàng thở ra, để nàng trông coi tốt Thạch quân, sau đó nhanh chóng chạy về nhà. Sau khi trở về, Na Nhi đang đứng ở cửa chờ ta, nàng nói khi Thạch Quân trở về sẽ ngủ, rồi hỏi ta đi đâu?

"Ta... Ta không cẩn thận mất dấu."

Ta giả bộ thành một bộ dạng lúng túng, trong lòng tự nhủ ngươi sẽ biết ta nhìn thấy gì, nhất định sẽ hối hận.

Bởi vì Thạch quân chỉ đơn thuần bị Âm Linh khống chế tư tưởng, Âm Linh cũng không dừng lại trên người hắn, điều này càng làm khó ta hơn, chỉ có thể âm thầm quan sát tìm kiếm manh mối mỗi ngày.

Mấy ngày kế tiếp, Thạch quân vẫn hờ hững với mẹ con và Tháp Na, nhưng hắn giống như bị roi sói của ta chấn nhiếp, cũng không gây phiền phức cho ta. Hắn mỗi tối đi đào mộ, ban ngày ngủ, thậm chí không cần ăn cơm, mỗi ngày trốn trong phòng gặm mỳ, còn ta khổ sở tối đen tối giúp hắn chùi đít.

Sau một tuần hắn liên tục đào ra sáu cỗ thi thể, những thi thể này đều không ngoại lệ mặc đồng phục của số ít dân tộc hai bằng đại. Ta đối với thân phận của Âm Linh càng thêm tò mò, đồng thời càng ngày càng kỳ vọng vào chân diện sắp tới.

Dù sao những thứ hắn đào đều là mộ quý tộc, cho dù hắn muốn đào mộ quý tộc phụ cận cũng không được bao lâu.

Càng điều ta không ngờ chính là, ngay thời điểm ta vô cùng tin tưởng, hơn mười cảnh sát vọt vào nhà của tháp Na, hà thương trực tiếp kéo thạch quân đang ngủ say từ trên giường lên rồi trực tiếp mang đi.

Tháp Na quỳ rạp xuống đất, kéo quần áo cảnh báo dẫn đầu, ai cũng cầu xin: "Cảnh báo, nam nhân nhà ta rốt cuộc phạm tội gì, tại sao phải bắt hắn đi."

"Thạch quân vẫn luôn phá hư cổ mộ gần đây, có liên quan đến kẻ trộm."

Đám sát thủ sau khi nói xong hất tháp Na ra, vung tay lên rời đi. Để lại tháp Na vẻ mặt đầy tuyệt vọng, nàng thấy ta vẫn thờ ơ, cầu xin: "Trương đại sư, ngươi nhất định phải cứu gia quân ta, trước kia hắn không như vậy, ô ô ô..."

"Ngươi đừng vội, ở nhà chờ tin tức trước."

Ta nghiêm túc nói, nói xong nhanh chóng chạy tới nơi mấy ngày nay Thạch Quân bị hủy thi, ta rất không hiểu vì sao cảnh báo lại phát hiện, dù sao lúc trước ta sợ chính là chuyện này, cho nên việc làm trở về như cũ rất tốt.

Lẽ nào hắn đã đào qua mộ phần ở chỗ khác? Nhưng hắn vẫn bị ta lấy ra từ chỗ này, trước đó căn bản không có cơ hội gây án a!

Vừa chạy ta vừa nghĩ tới vô số khả năng trong đầu, chờ chạy đến trước phần mộ đầu tiên, kinh ngạc phát hiện phần mộ được ta chữa trị xong, không ngờ lại khôi phục thành bộ dáng sau khi bị Thạch quân phá hư!

Ta có chút không dám tin tưởng cẩn thận quan sát, phát hiện vị trí của thi thể đều giống như đúc lúc trước! Tiếp theo ta lại chạy đến mấy chỗ mộ khác, phát hiện những nơi này đồng dạng khôi phục thành bộ dáng vừa mới bị Thạch quân phá hư.

Nhưng hắn vẫn luôn giám sát, cho dù lúc ngủ, cũng sẽ để cho Tiểu Vĩ Ngọc âm thầm theo dõi. Thạch quân chỉ là người thường, khẳng định sẽ không phát hiện Tiểu Vĩ Ngọc chưa bao giờ thấy qua, cho nên tất cả những thứ này khẳng định không phải do hắn làm.

Ta nghĩ đến việc âm linh, nhưng lại gạt bỏ ý tưởng này đi rất nhanh.

Mấy chỗ này đều khá hẻo lánh, không thể nào đồng thời bị cảnh sát phát hiện, cũng lập tức khóa chặt mục tiêu. Hiện tại Thạch quân bị bắt, chỉ có một lời giải thích: có người âm thầm giở trò xấu, trước mắt Âm Linh còn đang lợi dụng Thạch quân, dù thế nào cũng sẽ không đưa hắn cho cảnh sát.

Người xấu sau lưng đã rõ tình huống nơi này như lòng bàn tay, vậy hắn khẳng định đã tận mắt thấy những chuyện đã làm trước đó, bình thường mà nói, ta cũng có thể bị cảnh báo bắt đi. Nhưng người sau lưng vậy mà trực tiếp vượt qua phân đoạn của ta, bằng bản lĩnh của hắn lại không đến nỗi phí công tốn sức để đối phó Thạch quân.

Giải thích duy nhất chính là hắn đang nhằm vào ta, để cảnh sát bắt Thạch quân vào là để cản trở ta giải quyết âm linh lần này, không cho ta cung cấp cho cảnh sát, chứng tỏ bọn chúng muốn dùng phương thức của mình đối phó ta.

Có loại năng lực này, lại đối với ta hận thấu xương, chỉ sợ chỉ có người của Long Tuyền sơn trang!

Nghĩ tới đây, ta vội vàng trở lại nhà của Tháp Na, mang Ngọc Vĩ ở bên người, như vậy khả năng có thể giảm được ám toán hữu hiệu. Tháp Na vẫn khóc sướt mướt hỏi ta làm sao bây giờ. Ta nghĩ nên viết điện thoại cho một vị bằng hữu làm trưởng cục cảnh cáo. Từ rất lâu trước đây ta đã giúp hắn xử lý một vụ án khó giải quyết, từ đó về sau hai người trở thành bằng hữu.

Thông tin nhanh chóng kết nối, hắn vừa mới lên bàn liền mở trò đùa với ta: "Ôi chao, là trận gió nào thổi đi Trương Đại Tiên chúng ta vậy?"

"Không phải là ta nhớ ngươi sao, đại ca."

Ta rất là không biết xấu hổ nói, hắn ho hai tiếng nói: "Được rồi, ta còn không biết ngươi, có chuyện gì mau nói mau thả đi, đợi lát nữa ta còn phải đi mở hội."

"Vậy ta không khách khí nữa."

Ta thật sự sợ làm chậm trễ đám cảnh sát kia đem Thạch quân giao lên trên, vậy thì thật sự phiền toái, nhanh chóng đem tình huống nói hết với hắn. Hắn biết nhân cách của ta, lúc này liền tỏ vẻ ủng hộ ta, hỏi rõ cái tên phái đi Thạch quân kia đã lập tức khóa máy truyền tin, để bọn ta tin tức.

Nhân lúc thời gian để đọc tin tức, ta cho Doãn Tân Nguyệt một câu, nàng nói mình mấy ngày nay một mực theo tổ hợp kịch bản, sống rất vui vẻ, còn nói đùa ta nghĩ thế nào mà nghĩ ra cách đưa điện cho nàng?

Thấy nàng không có việc gì ta mới yên tâm, hàn huyên vài câu liền ngắt nút máy truyền tin. Không qua bao lâu, vị trưởng công bạn của ta đã trả lời lại tin tức, nói bên này cảnh viên đang chuẩn bị đem Thạch Quân giao xuống, vừa vặn bị hắn chặn lại, để ta sai ta phái người nhắc nhở là được.

Mặc dù hắn nói phong thanh vân đạm, nhưng huyện quan không bằng hiện quản, ta biết trưởng công đại quản dị địa hắn ở nơi này cũng có hạn mặt mũi, nhất định là thay ta đánh điểm, chẳng qua hắn không nói mà thôi.

Ta nghĩ một chút, chuẩn bị sẵn hai món đồ có thể thăng quan phát tài tặng cho hắn, cũng coi như là lễ phép qua lại một chút.

Tháp Na nghe xong, sau khi ta muốn đưa nàng đi nhắc nhở người khác, thiếu chút nữa kích động quỳ xuống cho ta. Nàng chất phác nói: "Mặc kệ chồng ta làm cái gì, có chồng ta ở đây mới coi là hoàn chỉnh."

Chỉ sợ đây chính là lời giải thích tốt nhất của phụ nữ Trung Quốc đối với cuộc sống hiện tại!

Trong vòng hai tuần liên tục có một người được chuộc đi từ bên ngoài, ta cũng tính là đạt tới cảnh giới nhất định, khiến cho ánh mắt của sở trưởng nhìn ta không nói nên lời.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Thạch quân ra ngoài lại một lần trâu bò hò hét bản thân trở về nhà, đợi đến nửa đêm canh ba còn ôm công binh trong ngực chạy ra ngoài.

Ta theo lệ sau khi hắn rời đi sẽ sửa lại phần mộ, sau đó làm bộ rời đi, kỳ thật là vụng trộm dán một tấm Già Dương phù trên người, giấu ở trong bụi cỏ gần đó.

Chờ không đến năm phút, hạt châu trong túi đột nhiên nhảy lên kịch liệt, đây là ngọc đuôi báo tin cho ta!

Lúc này ta xốc lại tinh thần nhìn sang phần mộ, đột nhiên phát hiện phía sau mộ xuất hiện một vòi rồng màu đen, trong vòi rồng kia ẩn chứa Âm khí mãnh liệt, xoay quanh đi tới phía trên phần mộ, điên cuồng xoay tròn.

Lúc này, một màn khó có thể tin hiện ra!

Mộ thần thảo nguyên thứ sáu trăm bảy...

Ta mới vừa sửa xong phần mộ dưới âm khí đang ở dưới vòi rồng, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục thành bộ dáng lộn xộn!

Nhìn đến đây, ta nhịn không được nữa, lúc này đem Vĩ Ngọc thả ra ngoài, đồng thời mang theo Thiên Lang Tiên nhanh chóng nhào tới cỗ lốc xoáy màu đen kia.

Âm khí bình thường sẽ không tự nhiên xuất hiện, nhất là sau lưng âm khí mãnh liệt như thế, khẳng định có âm linh quấy phá. Nhưng sau khi ta cùng Vĩ Ngọc đi qua phát hiện phía sau trống rỗng căn bản không có Âm linh. Ta sửng sốt một chút, lập tức phản ứng lại luồng âm khí kia chính là bản tôn, nó là Âm Linh vô hình!

Ta đã sớm nghe gia gia giảng qua Âm Linh vô hình, bình thường mà nói Âm Linh vô hình lấy khí thái tồn tại, trong đó có thể chia làm hai loại lớn, một loại là từ động vật hoặc là thực vật hóa thành hình người thất bại, từ đó về sau mất đi thân thể của mình, trở thành một linh thể đặc thù phiêu đãng ở giữa Âm Dương nhị giới.

Một loại khác thì lợi hại, bởi vì tu vi của chúng đã vượt ra ngoài tam giới, không thuộc ngũ hành, có thể tự chuyển hóa thành hình thức bất cứ thứ gì. Loại âm linh này được rất nhiều Ảnh Thị kịch, trong đó một nhân vật kinh điển nhất chính là Vô Thiên Phật Tổ sau khi được Mang Tây Du Ký lưu truyền, hắn là âm linh vô hình lợi hại nhất.

Từ khi ta tiếp nhận sinh ý tới nay, lần đầu tiên gặp phải Âm Linh vô hình, nói không khẩn trương là chém gió trâu, nhưng cũng không đến mức sợ hãi. Bởi vì chắc chắn nó thuộc về loại Linh Thể vô hình yếu ớt, hơn nữa nếu nó đang giở trò quỷ, vậy thì sự kiện lần này vốn không liên quan đến người của Long Tuyền sơn trang, ta cũng không cần phải suốt ngày lo lắng đề phòng.

Nghĩ tới đây ta đột nhiên xoay người lại, phát hiện vòi rồng kia đang xoay quanh chạy vào chỗ sâu trong thảo nguyên, tốc độ của nó rất nhanh, trong nháy mắt đã chỉ để lại trong tầm mắt ta một sợi chỉ màu đen, ta tranh thủ thời gian cho Vĩ Ngọc vài giọt tinh huyết, nghiêm túc nói: "Đỉnh Ngọc, nhờ ngươi, nhất định phải giúp ta bắt được nó."

"Được rồi, hư ca ca, huynh nhìn cho rõ!"

Tinh huyết sau khi uống xong ngọc quyết liền bay ra ngoài, chỉ để lại một chuỗi thanh âm ngân nga. Ta sửng sốt một chút, tiếp theo trong lòng dâng lên rất nhiều lòng tin. Đối với nội giả thảo nguyên vô cùng xa lạ, ta không dám tùy tùy tiện sử dụng linh chú, chỉ có thể chạy nhanh đuổi theo.

Chạy một hồi thì nhìn thấy vòi rồng cùng đuôi ngọc ở giữa không trung quấn vào nhau, ta nghiến răng đuổi theo phát hiện nó căn bản không phải là đối thủ đuôi ngọc, nhưng nó thắng ở thời khắc có thể biến hóa thân hình của mình, tóm lại mà nói thì ai cũng không đả thương được ai, nhưng ta biết rõ thời gian một lúc sau Ngọc Vĩ sẽ bị nó kéo sụp, lúc này tế ra một đạo chỉ quyết đánh vào phía trên luồng lốc xoáy màu đen kia.

Ngay sau đó ta tập trung tinh thần mãnh liệt thu lại chỉ quyết, luồng vòi rồng kia cũng bị ép bay về phía ta!

Đây là một loại cải tiến đối với Ngự Bảo Thuật trong bí tịch, dựa theo nội dung trên quyển bí tịch kia, nếu tu luyện tới một trình độ nhất định thì có thể điều khiển được âm vật tương ứng cấp bậc. Sau khi xem xong, ta suy nghĩ rất lâu, luôn cảm thấy nếu là linh phù, chỉ quyết còn có tinh huyết của bản thân trong khoảnh khắc tiếp xúc với mấy thứ dơ bẩn, cũng sẽ bị Ngự Bảo Thuật điều khiển.

Chẳng qua lúc trước mình vẫn luôn thăm dò, đây là lần đầu tiên thực chiến.

Nhìn vòi rồng màu đen chậm rãi tới gần, trong lòng ta mừng rỡ, điều này nói rõ suy nghĩ của mình không sai! Chờ nó tới gần ta về sau, ta cấp tốc dùng Thiên Lang Tiên bắt chuyện.

Mỗi khi đánh ra một lần, âm khí của vòi rồng lại yếu đi vài phần. Bảy roi sau khi hạ xuống thì Thiên Lang tiên sẽ mất đi hiệu lực, vòi rồng kia phỏng chừng thật sự sợ ta, căn bản không có một chút ý định giao thủ với ta, nhanh chóng bay về phía xa.

Cái đuôi ngọc lần nữa đuổi theo, chỉ bất quá dưới dục vọng cầu sinh mãnh liệt của Âm Linh vô hình, chiếc đuôi ngọc thủy chung không thể đuổi kịp nó.

Ta kéo hai cái chân chạy đến bên người Vĩ Ngọc, về sau đã mệt mỏi thành chó chết, ngồi xổm dưới đất thở hồng hộc hỏi: "Thứ kia đi đâu vậy?"

"Nó đột nhiên biến mất, ta..."

Ngọc đuôi có chút khó xử nói, ta sửng sốt một chút, đem Vĩ Ngọc đặt ở đầu vai sau đó cẩn thận nhìn lại bốn phía.

Ngoài trừ tốc độ nhanh ra thì vòi rồng kia không có gì lợi hại cả, nó làm sao có thể vô duyên vô cớ biến mất chứ, càng không dễ dàng thoát khỏi Vĩ Ngọc, cho nên ta cảm thấy nó có âm mưu gì đó.

Đi về phía trước một đoạn, không khí chung quanh đột nhiên có chút khó chịu, cũng không rét lạnh như trước, giống như tiến vào trong hoàn cảnh phong bế.

Ta dừng lại một chút, sau đó ý thức được mình bất cẩn với đạo của đối phương. Hoàn cảnh trước mắt tuy vẫn là thảo nguyên, nhưng chúng ta khẳng định đã tiến vào những không gian khác, nếu không nhiệt độ sẽ không thay đổi lớn như vậy, huống chi chỉ có như vậy mới có thể giải thích tại sao lốc xoáy kia lại đột nhiên biến mất.

Ta giả như cái gì cũng không biết, chân lại chậm chạp, lặng lẽ hỏi: "Còn có thể đi ra ngoài nữa không?"

"Hình như... Không thể."

Ngọc đuôi ngọc cúi đầu nói, nàng cũng phát hiện chúng ta bị nhốt rồi.

Ta thở dài, nắm thật chặt lông mày nhăn ở bên hông, chuẩn bị ứng phó nguy hiểm tiếp theo. Quả nhiên, theo một tràng cười hỗn loạn, thảo nguyên trước mắt bỗng nhiên trở nên đưa tay không thấy được năm ngón.

Mỗi lần hét lên một tiếng, bốn phía sẽ đột nhiên xuất hiện một gương mặt quỷ. Ta nhìn thấy những mặt quỷ này, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Phong Đô! Lúc ta tham gia quỷ thị đã gặp qua bọn tiểu quỷ này!

Phải biết rằng ta cùng chúng không oán không cừu, hiện tại chúng nó lừa ta tới nơi này, khẳng định là đang ngấp nghé bí tịch cùng Vĩnh Linh Giới của ta.

Trong lòng ta nguội lạnh một nửa, lần mò mò mò ra điện thoại đèn dầu chiếu về phía trước, đúng lúc này bốn phía sáng rực lên một loạt đèn, chiếu trước mắt như ban ngày. Ta theo bản năng nhìn về phía trước, thình lình phát hiện mình vậy mà lại đang ở trong một ngôi mộ dưới đất., Hai bên mộ thất đều là đèn lưu ly dùng cho cung đình cổ đại, bấc đèn bên trong rất vượng, trên đất còn đặt rất nhiều con hổ được điêu khắc từ đá, hùng ưng, còn mười mấy con tiểu quỷ mặt xanh nanh vàng đang ngồi trên một cái quan tài đá lớn ở cuối mộ thất nhìn ta, trên mặt tràn đầy nụ cười đắc ý.

Không kịp suy nghĩ những thứ quỷ quái này sao có thể dẫn ta vào trong cổ mộ dưới mặt đất, một thanh âm hèn mọn đã truyền tới.

"Thế nào, Trương Cửu Lân, mặc cho pháp lực của ngươi có vô biên, còn không phải vẫn bị Thiên Biến Quỷ ta mang tới hay sao? Ha ha ha ha."

Ta thuận theo thanh âm nhìn qua, chỉ thấy vòi rồng màu đen kia ở giữa bầy quỷ chạy tới chạy lui, không hề che dấu đang hướng ta khiêu khích!

Bất quá nó cũng quá coi trọng ta, còn pháp lực vô biên, ta chẳng qua là một thương nhân vật âm vật mà thôi.

Thiên Biến Quỷ một khi đã không kiêng nể gì như vậy, nói rõ những tiểu quỷ này ít nhất cũng không để ta vào mắt. Nhưng ta nhìn sơ lại, phát hiện những tiểu quỷ này tuy lớn lên dọa người nhưng đều là những tiểu quỷ chưa nhập lưu.

Từ lúc Tỳ Hưu trở về đã không chỉ một lần gặp phải tiểu quỷ đánh bí tịch cùng giới chỉ của ta, nhưng chúng nó đều bị ta hành hạ hoàn toàn, cho nên những tiểu quỷ này cùng nhau đến cũng có thể lý giải.

Vấn đề là chúng nó cộng lại cũng không phải đối thủ của ta, sao lại lộ ra bộ dáng vô lo như vậy?

Chúng khẳng định có âm mưu gì đó, ta quyết định trước tiên phát chế người, nhìn ngọc đuôi trên bả vai một chút, sau đó nắm lấy lông mi Nga lao tới đám tiểu quỷ.

Thiên Biến Quỷ dẫn đầu nhào tới dây dưa cùng với Vĩ Ngọc, dù sao trong thời gian ngắn Vĩ Ngọc sẽ không chịu thiệt, ta dứt khoát lướt qua nó chạy tới những tiểu quỷ khác.

Ai ngờ bọn tiểu quỷ căn bản không giao thủ với ta, không đợi ta tới đã chạy tứ tán, ta chỉ có thể ném Nga Mi thứ ra ngoài, cách không điều khiển nó truy kích tiểu quỷ.

Đáng tiếc gần đây ta luôn luyện tập điều khiển Thiên Lang Tiên như thế nào, căn bản không chuẩn xác, dưới tình thế cấp bách ta chỉ có thể đọc Thiên Cương chú, bước từng bước một tiến về phía một con tiểu quỷ gần nhất.

Lần này nó không may mắn như vậy, bị ta chộp vào trong tay, ta một tay khác trực tiếp móc ra một cái linh phù đập ở ót nó, trên người nó lập tức toát ra một cỗ khói đen, đảo mắt liền hóa thành không khí.

Những tiểu quỷ khác đều sợ hãi, vẻ mặt vô cùng khủng hoảng, đều trốn phía sau quan tài đá. Nhìn bộ dáng của bọn họ, dường như quan tài đá có thể bảo vệ bọn họ.

Ta lấy lại bình tĩnh, cất bước vững vàng xông tới, không nghĩ tới lúc tới gần quan tài lại bị một lực đạo vô hình bắn ngược trở về, bởi vì trọng tâm toàn thân đều ở phía trước, cả người nhất thời bị bắn ra xa ba bốn mét.

Đám tiểu quỷ thấy vậy vẻ lo lắng trên mặt biến mất, nhao nhao trở nên hung hăng, từng đứa bắt đầu trợn mắt nhe răng trợn mắt với ta.

"Mẹ nó!"

Quan tài đá tản mát ra lực đạo vô cùng cường đại, ta nghĩ đây chính là nguyên nhân đám tiểu quỷ dám khiêu chiến ta, bất quá lão tử thật đúng là không tin cái thứ tà ác này!

Ta tiếp tục đi lên Thiên Cương bộ chậm rãi tới gần, chờ sau khi cảm nhận được áp lực của quan tài đá, thì nhanh chóng thầm niệm 《 Đạo Đức Kinh 》.

Quả nhiên, áp lực một niệm đạo đức kinh qua quan tài đá nhỏ hơn rất nhiều, ta dựa vào cảm giác chậm rãi đẩy mạnh, tuy tốc độ vô cùng chậm, nhưng cuối cùng không bị bắn trở về.

Chờ ta sắp vượt qua quan tài đá, áp lực vô hình kia đột nhiên tăng mạnh! Ta thiếu chút nữa lại bị đẩy bay, cũng may lần này có chuẩn bị xấu mặt.

Ta biết nếu mình lần nữa bị bắn bay, sẽ khó áp chế được quan tài đá, liền ngưng tụ tinh thần, đẩy nhanh tốc độ đọc sách đạo đức kinh sách.

Theo ta cách quan tài đá càng ngày càng gần, mặt ngoài quan tài dần dần chảy ra một tầng kết tinh màu đen, nhìn tương tự giọt máu màu đen, tản mát ra mùi tanh tưởi.

Đây là mùi của thi biến!

Trong lòng ta giật thót một cái, vô thức há hốc mồm, đạo đức kinh trên miệng lập tức dừng lại. Chờ đến khi ta ý thức được không tốt thì đã chậm, cả người như bị một thiết quyền đánh trúng, nặng nề ngã xuống đất.

Không đợi ta đứng lên, nắp quan tài đá "Ầm ầm" một tiếng nổ tung, vỡ thành vô số mảnh vụn, sau đó trong quan tài duỗi ra hai bàn tay đầy lông nhung màu xanh lá.

"Đuổi Ngọc, chạy mau!"

Ta thấy cảm giác đầu tiên của hai cánh tay này là xong rồi, đụng phải đại gia hỏa.

Chương thứ sáu trăm bảy mươi hai, Vương Giả diệt cương thi.

Thi thể bình thường sau khi biến hóa, chỉ cần thốt ra tử khí trong cổ họng là sẽ không có việc gì.

Thứ có chút lợi hại sẽ mọc lông trắng, cũng chính là cương thi cấp bậc thấp nhất.

Lợi hại hơn nữa chính là Hắc mao cương thi rồi, mà lúc này thi thể trong quan tài đá này lại mọc đầy lông xanh, rất có thể là Lục mao cương thi trong truyền thuyết!

Ta căn bản không có cách nào đối phó nó, chỉ có thể để đuôi ngọc chạy trước. Dù sao nàng cũng là linh thể, nhất định có thể nghĩ cách đi ra ngoài.

"Khanh khách... Ai cũng đừng hòng đi!"

Ta mới vừa gọi xong, trong quan tài liền truyền đến một trận thanh âm quỷ dị, sau đó một cương thi dáng người cao lớn khôi ngô, toàn thân mọc đầy lông xanh liền từ trong quan tài đá nhảy ra.

Ngón tay trên tay nó dài ít nhất cũng có 10cm, đôi mắt màu đỏ sắp chảy máu, cách vài mét ta đều có thể cảm nhận được hàn ý mãnh liệt.

Đầu tiên nó nhìn ta một cái, sau đó nhìn quanh một vòng, trên mặt nở nụ cười dữ tợn, đột ngột chộp móng vuốt sang hai bên.

Bởi vì bọn tiểu quỷ coi nó là thần bảo vệ, cách nó rất gần, lần này trực tiếp bị cào trúng, trong nháy mắt bị móng tay cương thi đâm xuyên tim, run rẩy hóa thành khói xanh.

Tiểu quỷ thấy thế muốn chạy trốn, nhưng con cương thi này rõ ràng đã có thành tựu, động tác không cứng ngắc như vậy, nhanh chóng bắt lấy tiểu quỷ còn lại, răng rắc răng rắc mấy lần xé hồn phi phách tán.

Trong nháy mắt hiện trường chỉ còn lại cương thi, ta, ta, Vĩ Ngọc, còn có con Thiên Biến Quỷ đáng chết kia. Đáng tiếc bọn tiểu quỷ này cơ quan lừa ta đến nơi đây, lại chết ở phía trước ta.

Thật sự đáp lại câu châm ngôn kia: Tự gây nghiệt không thể sống!

Thiên Biến quỷ có thể ý thức được mọi người đang buộc vào một sợi dây thừng, chủ động nhẹ nhàng đến trước mặt ta, dùng thanh âm kỳ ảo cầu xin: "Trương Cửu Lân, chúng ta hợp lực đối phó nó, nếu không ai cũng không thoát được."

"Sớm biết hôm nay, hà tất lúc ban đầu làm gì?"

Ta thở dài, nhưng cũng gật gật đầu, trước mắt thêm một cường viện thì thêm một phần trợ lực.

Lập tức nhặt lên gai mi Nga trên mặt đất, dẫn đầu giết tới cương thi!

Cương thi thấy ta xông tới, vậy mà không có bất cứ phản ứng gì, lòng ta mở cờ, nhanh chóng đem tinh nguyên toàn thân tập trung ở trên tay, dùng sức đâm tới.

Lần này trực tiếp đâm vào trong bụng cương thi, miệng vết thương phát ra tiếng vang xì xì, trong lòng ta mừng rỡ, rút ra gai mi nga chuẩn bị lại đến vài cái, lại khiếp sợ phát hiện theo gai mi Nga bị rút ra, vết thương của nó trong nháy mắt khôi phục hoàn hảo!

"Cái này..."

Ta nhịn không được mà lùi lại mấy bước, da đầu tê dại.

"Ta đã nói rồi, ai cũng đừng mong rời đi!"

Cương thi nói xong liền tiến lên một bước, nói như máy móc: "Đến lượt ta!"

Nói xong một quyền của nó đánh bay ta, móng tay sắc bén còn kéo lê vài vết thương trên bụng ta.

Ta phụt một ngụm máu tươi, quay đầu nhìn về phía Thiên Biến Quỷ đã biến mất không biết từ lúc nào, đột nhiên phát hiện mình bị nó đùa bỡn! Nó nhân lúc ta kéo dài cương thi lại lén lút trốn đi.

Tuy cương thi nói năng không biết ngượng, nhưng cũng không ra được, nhưng tốc độ của nó hiển nhiên không cách nào so sánh với đuôi ngọc và Thiên Biến quỷ.

Nghĩ tới đây ta trầm giọng quát: "Đuổi Ngọc, ngươi mau ra ngoài đi, sau khi ra ngoài phải đi thẳng đến lạc đường!"

"Át ca ca, ta không muốn bỏ huynh lại! Ta không muốn!"

Vĩ ngọc đã bồi dưỡng ra cảm tình với ta, căn bản sẽ không đem ta bỏ lại, ta trái tim trực tiếp dùng lông mi Nga đâm vào động mạch của mình, cứng cổ quát: "Có phải ngươi muốn nhìn ta chết hay không?"

"Hỏng ca, huynh đừng như vậy, ú lo lắng."

Tròng mắt Vĩ Ngọc thoáng cái đã đỏ lên, nước mắt chảy lã chã, hai cái tai hồ ly xinh đẹp vô lực rủ xuống.

Trong đầu ta hiện lên cảnh tượng Nhật Bản cùng nàng lần đầu gặp mặt, hàm nước mắt nói: "Cút, ta không cần ngươi nữa, ta ghét ngươi, ngươi mau cút đi cho ta!"

Lúc này cương thi gào thét lao tới, ta dùng sức ném Nga Mi thứ xuống đất, duỗi ra hai cánh tay nhào tới ôm lấy cương thi, mặc kệ không quan tâm đưa lưng về phía đuôi ngọc kêu lên: "Ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa, cút thật xa."

Không biết bị cương thi làm thủng bao nhiêu lỗ hổng trên người, ta cảm giác thân thể bị móc rỗng, mềm nhũn ngã xuống đất.

Lúc rơi xuống đất ta phát hiện ra Ngọc Vĩ đã không còn, vui mừng lộ ra vẻ tươi cười. Ngọc đuôi là hiểu ta, sau này nàng nhất định sẽ bảo vệ Doãn Tân Nguyệt!

Nghĩ đến Doãn Tân Nguyệt, ta lại nghĩ tới mộng cảnh lúc trước, chẳng lẽ đó là dấu hiệu trước khi ta tử vong sao?

Cương thi lại một lần nữa nhào tới, ta đã không chuẩn bị phản kháng, lại đột nhiên thấy được Vĩnh Linh Giới trên tay, đáy lòng chợt dâng lên hi vọng!

Cùng lắm thì chết, Linh Giới may mắn không chừng có thể giúp ta thoát chết! Nghĩ đến đây ta rút một con dao găm ra, trực tiếp đặt lên bàn tay, trên cánh tay vẽ ra một lỗ hổng lớn, máu tươi nhỏ xuống đất.

Sau khi máu tươi tích lũy đủ có thể bao phủ chiếc nhẫn, ta cảm giác hai mắt hơi có chút biến thành màu đen, run run rẩy rẩy, muốn tháo chiếc nhẫn xuống.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên toát ra một đoàn âm khí, ta tưởng rằng Ngọc Vĩ đã trở về, theo bản năng quay đầu quát: "Ai bảo ngươi trở về!"

Không ngờ người sau lưng lại là Thạch Quân!

Nói chính xác thì Thạch quân bị Âm linh bám vào, lúc này khuôn mặt của Thạch quân cương nghị, hai mắt sáng ngời có thần, khí chất cả người phảng phất như trường kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, so với cái tên bệnh thần kinh chỉ biết đánh vợ lúc trước thì như hai người khác nhau.

Ngay lúc ta cảm thấy kỳ quái, Thạch quân vỗ vỗ bả vai của ta, dùng sự thô lỗ nhấn mạnh: "Tiểu tử ngươi ngược lại có mấy phần khí phách của Hoa Hạ nam nhi! Cũng được, hôm nay cô vương sẽ cứu ngươi một mạng."

Nói xong hắn mạnh mẽ đoạt lấy chủy thủ của ta, lao về phía Lục mao cương thi.

Không đợi thạch quân tới gần, cương thi cuồng vọng đến cực điểm trước đó vậy mà còn lui mấy bước, trên mặt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, nhìn điệu bộ này có vẻ là gặp phải thiên địch!

Ta nhìn tình huống có biến, tạm thời cất Vĩnh Vân giới đi.

Chỉ thấy Thạch quân xông lên về sau trực tiếp bắt lấy cổ cương thi như chiến thần thượng cổ, đem cương thi cao hơn hai mét mạnh mẽ nhấc lên, sau đó chủy thủ vung lên, chuẩn bị đem thi khí trong cổ họng cương thi phóng ra toàn bộ.

Thi khí kia phát ra tiếng vang xì xì, như là bóng da xì hơi, làn da trên người cương thi cũng theo đó nghẹn xuống.

Kỳ thật lúc này cương thi đã bị phế bỏ, nhưng Thạch quân lại không có ý dừng lại, điên cuồng kéo toàn bộ cánh tay, đùi và đầu của cương thi xuống.

Không ngờ cương thi đã tu luyện thành đồng da sắt lại không chịu nổi một kích như vậy trước mặt hắn, thậm chí cương thi từ đầu đến cuối đều đang chạy trối chết, không có lộ ra một tia ý niệm phản kháng.

Chẳng lẽ đây chính là vật mà mọi người thường nói tới?

Ít nhất theo ý kiến của ta, ngay từ đầu đã khai quật cổ mộ, đến bây giờ hành hạ con cương thi này đến chết, Thạch quân hình như vẫn luôn nhằm vào một ít dân tộc.

Liên tưởng đến chuyện tháp Na nói với ta, Thạch quân phát bệnh sau này thường xuyên tìm người dân tộc đánh nhau, hoặc là đập đồ của người ta.

Ta lớn mật đưa ra một kết luận: Lúc còn sống âm linh là một vị anh hùng vĩ đại chống lại Hồ Nhân, thậm chí cương thi trước mắt khi còn sống bị hắn chém giết, cho nên đến chết cũng phải kiêng kị hắn.

"Ta cứu ngươi, là bởi vì ngươi là nam nhi của Hoa Hạ. Nhớ kỹ, sau này đừng gây sự với ta nữa, thi thể này sẽ là kết cục của ngươi!"

Bên này đang nghĩ ngợi đến xuất thần thì Thạch quân đã đi tới, vỗ vỗ bả vai của ta, sau đó kéo ta nhảy lên trên một cái. Ta chỉ cảm giác được hoàn cảnh xung quanh đang phát sinh biến hóa rất nhanh, chẳng mấy chốc mình đã về tới thảo nguyên mênh mông.

Mà không thấy Thạch quân đâu nữa.

Từ loại khí tràng cường đại vừa rồi của Âm Linh, xem ra thủ đoạn sắc bén khi tiêu diệt cương thi thì hắn cảm thấy chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: Phong trào Vương Giả!

Nhưng Âm linh này là bám vào trên người Thạch Quân chiến đấu, ta căn bản không nhìn thấy tướng mạo của nó. Huống chi thời kỳ hai Tấn Nam Bắc, là thời kỳ hỗn loạn nhất lịch sử Trung Quốc, trong triều đình Tây Tấn phát sinh phản loạn, lung lay sắp đổ, tái ngoại hồ nhân thấy cơ hội ngàn năm khó gặp, liền liên hợp cùng nhau giết qua biên quan, ý đồ thống nhất Trung Nguyên.

Những Hồ nhân này cưỡi trên lưng ngựa, nào đã từng thấy giang sơn xinh đẹp như vậy, cô nương xinh đẹp như vậy?

Thế là khắp nơi đều là giết người, phóng hỏa, cướp đoạt, cưỡng gian.

Bởi vì lúc ấy hán nhân thật sự bị bắt nạt quá thảm, vài năm thời gian bị đồ sát hơn ngàn vạn, viễn siêu tại hậu thế Nam Kinh đại sát phạt. Cho nên chỉ cần có dẫn đầu chống lại người Hồ, liền sẽ bị dân gian ca tụng làm dân chúng anh hùng.

Anh hùng của dân tộc như vậy chí ít cũng phải gần tám ngàn. Ta nhất thời nửa khắc cũng không biết vị Âm Linh này là ai!

Người đầu tiên tầm sáu trăm bảy mươi ba chương võ chúc Thiên Vương được gắn lại.

"Hỏng ca, ca không sao, ha ha ha quá tốt!"

Lúc này giọng nói của Vĩ Ngọc vang lên, nàng duỗi bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn ôm lấy ta, đầu tiên là kích động muốn cọ vào người ta, sau đó khóc hu hu, vừa khóc vừa mở miệng: "Ta tưởng sẽ không được gặp lại muội, nếu như muội chết thì nên làm cái gì bây giờ."

Hóa ra tuy nghe xong lời ta nói là trốn khỏi cổ mộ nhưng nàng không cam lòng rời khỏi, chỉ thủ ở phụ cận, ngóng trông có thể thấy ta đi ra, cho dù nàng biết khả năng này rất nhỏ.

Ai biết được ta lại thật sự hoàn hảo từ trong cổ mộ đi ra, cũng coi như là vạn hạnh trong bất hạnh.

Trải qua một phen khổ cực trước đó, ta và Vĩ Ngọc đã kiệt sức, dứt khoát không về nhà nữa, bắt đầu nghỉ ngơi tại chỗ.

Trên người bị cương thi vạch ra miệng vết thương đã bắt đầu thối nát, đuôi ngọc vểnh cái miệng nhỏ giúp ta đem thi độc bên trong hút hết ra, tiếp theo ta bôi cho mình chút thuốc mỡ.

Mặc dù ta biết tiếp theo Âm Linh có thể còn có thể động tác, nhưng thật sự không có khí lực đi tìm hắn, liền ôm đuôi ngọc ngủ say.

Ngủ đến nửa đêm đột nhiên bị tiếng chuông dồn dập làm cho bừng tỉnh. Ta lấy ra điện thoại di động nhìn thì thấy là Tháp Na đang đánh nhau, nàng hỏi ta bây giờ đang ở đâu.

"Hiện tại ở bên ngoài, chờ ngày mai trở về." Ta cho rằng nàng đang lo lắng cho ta, vội vàng giải thích.

Ai ngờ tháp Na ấp úng nói: "Đại sư, hiện tại lại bắt đầu có tuyết rơi rồi, ta sợ lát nữa chồng ta sẽ lại nổi điên mất."

Nghe nàng nói xong, ta mới phản ứng được trên bầu trời bắt đầu bay lên bông tuyết, đỉnh đầu tối tăm mờ mịt, đoán chừng là một trận tuyết lớn khó có được.

"Thạch quân về nhà lúc nào?"

Ta vừa trở về vừa hỏi, tháp Na nói Thạch quân đã trở về được một khoảng thời gian. Ta nhìn lên bảng, cảm giác hẳn là hắn cứu ta xong liền trực tiếp trở về nhà, không đi những nơi khác.

Trong lòng ta thoải mái hơn rất nhiều, vội vàng đi trở về, đi nửa đường bông tuyết bắt đầu biến lớn, ta sợ mình không kịp, liền để đuôi Ngọc dẫn trở về theo dõi.

"Không, ta sẽ không rời khỏi ngươi!"

Ngọc Vĩ quật cường nói, hiển nhiên còn chưa từ trong nguy hiểm trước đó lấy lại sức, ta đưa tay sờ sờ mũi của tiểu Dao, để nàng không cần lo lắng. Dù sao Lục mao cương không phải khắp nơi đều có, đồ vật bình thường không thể nào giữ ta lại được.

Nàng nghe xong do dự một chút mới gật đầu rời đi, ta thở dài, theo sau rất nhanh hướng thôn trang chỗ tháp thướt tha đi đến.

Dọc đường đi ta đều suy đoán thân phận Âm Linh, bất tri bất giác đã trở lại trong thôn, cách rất xa đã nghe được tiếng ồn ào của nhà Tháp Na truyền đến.

Nghe giọng nói thì hình như là quân Thạch đang cãi nhau với người khác. Ta trốn ở góc nhìn, quả nhiên có vài người trung niên chống nạnh đứng trong sân nhìn chằm chằm Thạch Quân. Thạch quân đang cầm xẻng công binh trong tay chuẩn bị liều mạng!

Tháp Na ở giữa không ngừng khuyên nhủ, mặt đầy lo lắng. Ta nghe xong mấy câu, mới biết những người này đều là hàng xóm của Thạch Quân, vì có lòng tốt tới giúp đỡ.

Dù sao hiện tại Vĩ Ngọc hiện tại đang tránh ở một góc nào đó gần đó, ta không sợ mất mặt Thạch quân, suy nghĩ một chút liền cho Tháp Na chai chai một tiếng: Để cho nàng trước tiên đuổi các hàng xóm đi, sau đó cố ý thả Thạch quân đi, ta tự có diệu kế.

Tháp Na nghe xong liền hiểu chuyện gì xảy ra, quay đầu nói với hàng xóm: "Các huynh đệ về nghỉ ngơi đi! Đừng để ý đến hắn, một nam nhân cũng không mất được đâu."

Mấy người kia nghe xong rất nhanh rời đi, ta thì núp trong bóng tối cẩn thận quan sát, không qua bao lâu Thạch quân liền từ trong nhà đi ra, nhanh chóng rời khỏi thôn.

Hắn mặc quần áo mới, có vẻ như muốn gặp người nào đó, ta cảm thấy rất có thể hắn đi gặp Âm Linh, vội vàng đi theo.

Đi dọc theo đại thảo nguyên mênh mông vô bờ mấy tiếng, ta đã cảm thấy sắp kiệt sức rồi, hắn vẫn không có ý định dừng lại. Ta chỉ có thể cắn chặt răng kiên trì, lại đi một đoạn thời gian về phía trước xuất hiện đường dài. Ta đại khái nhìn xuống lộ bài, phát hiện mẹ ta đã đi tới giao giới giữa Ngạc Nhĩ và bao gói rồi.

Nếu không phải Vĩ Ngọc còn đang ở phía trước quan sát, ta thật sự sẽ cho rằng Thạch quân đang cố ý dẫn ta đi dạo.

Theo bông tuyết rơi càng lúc càng lớn, tuyết đọng trên mặt đất càng ngày càng nhiều, trên đường đi một bước sâu một cước cạn đều bị làm ướt cả chân.

Lúc này phía trước thạch quân xuất hiện dị động, hắn từ trên đường dài nhảy xuống, dọc theo sườn đất bên ngoài leo một đoạn thời gian, sau đó trực tiếp biến mất không thấy bóng dáng.

Không đợi mình kịp phản ứng, Ngọc đuôi liền xuất hiện, nàng xác định mở miệng nói: "Hỏa ca ca, mặt sau sườn đất có một đường hầm! Ngươi muốn đuổi người đó tiến vào trong đường hầm à."

Xem ra Âm Linh giấu ở trong mật đạo, ta hưng phấn tăng nhanh bước chân, đợi leo lên tới dốc đất mới phát hiện mật đạo kia lớn có chút vượt quá tưởng tượng của ta, quả thực có thể so với phòng không động.

Ta cảm thấy nơi này hẳn là một chỗ công trình, chỉ có điều sau đó kết thúc rồi.

Dưới sự dẫn dắt của Ngọc Vĩ, ta cẩn thận bò vào trong hang động không người như thế này mà cũng có hồi âm. Cho nên ngay cả tia điện trên tay ta cũng vô dụng, đi đặc biệt cẩn thận, sợ làm kinh động đến Thạch quân!

Đi không được mấy phút, phía trước đột nhiên xuất hiện một tia ánh nến, ta định thần nhìn Thạch quân đang quỳ trước một tấm bia đá thật lớn, khóc rống lên.

Hắn ảo thuật như lấy từ trong túi ra một ít điểm tâm và tiền giấy dùng để cúng tế, khiến ta trợn mắt há hốc mồm, cảm giác túi tiền của hắn hệt như nhà kho nhỏ con mẹ nó vậy.

Thạch quân vừa tế bái vừa tự nhủ: "Võ thương Thiên Vương, ta là hậu nhân Thạch quân của ngài, xin nhận viên hiếu tâm này của ta."

Ta nghe một tiếng ong ong ong vang lên, Võ Lân Thiên Vương, lần này Âm Linh lại là Võ Thương Thiên Vương khiến Hồ Nhân nghe tin đã sợ mất mật!

Không phải ta đang nằm mơ chứ?

Võ kỷ Thiên Vương tên là Mẫn, là một anh hùng vĩ đại kinh thiên động địa.

Hắn cống hiến của dân tộc Trung Hoa vượt xa đám người Nhạc Phi, Trịnh Thành Công, có thể nói nếu hắn xếp thứ hai trên Anh Hùng bảng của Trung Hoa Hạ thì không ai dám xếp thứ nhất!

Lúc ấy Trung Nguyên đại địa chiến hỏa bay tán loạn, hung Nô hung hăng, quẻ tươi, bành thiên, ngô năm bộ lạc Hồ nhân liên hợp cùng một chỗ, phát động một hồi công kích trí mạng với Trung Nguyên.

Đại lượng hán nhân bị ép phải chạy về phía nam, mà hán nhân không kịp chạy thoát đã biến thành thịt trên thớt của người Hồ!

Bọn họ bị bắt nạt, bị áp bức, bị tàn sát, trong mấy năm ngắn ngủi, tựu có tám trăm vạn người chết đi, này một màn bi tráng, sử gọi là: Ngũ Hồ loạn hoa, hơn xa hậu thế Nam Kinh đại giết chóc.

Lúc ấy đất bắc thương tang, y quan nam thiên, Hồ Địch khắp nơi trên đất, Hán gia đệ tử mấy muốn bị diệt sạch hầu như không còn.

Ngay lúc Hán tộc đối mặt sinh tử tồn vong, anh hùng vĩ đại bỗng xuất hiện.

Có thể nói Uyển Mẫn xuất hiện là một kỳ tích, là một kỳ tích cứu vãn Hoa Hạ, điều này báo trước: Trời không diệt Hán tộc!

Lúc ấy Từ Mẫn đã là một đại quân phiệt dẫn dắt toàn quân vạn mã, nhưng hắn cũng không suy xét đến tư lợi của bản thân, càng không tham sống sợ chết, mà làm ra một loạt cử động làm cho người ta lau mắt mà nhìn.

Hắn phân toàn bộ lương thực quân đội cho dân chúng chạy nạn, hơn nữa ban bố Hồ Sát Lệnh danh chấn thiên hạ, cổ vũ nam nhi huyết tính của Hoa Hạ đứng lên phản kháng kẻ địch. Cuối cùng càng dẫn đầu xung phong, bị mười bốn vạn quân địch vây quanh dưới Già Nghi sơn, giận giết chết hơn bốn trăm người, sau đó mệt chết.

Sau khi Uyển Mẫn chết, trời rơi lệ, mặt đất rơi nước mắt, càng kích phát ý chí chiến đấu của toàn bộ dân tộc Trung Hoa! Cuối cùng đám Hồ Nhân này bị đuổi khỏi tái ngoại, Trung Nguyên đại địa lại khôi phục bình tĩnh, dần dà Mẫn Mẫn cũng được phong làm: Võ Mẫn Thiên Vương.

Đáng tiếc, triều đại sau này vì trấn an một ít tình cảm dân tộc, vậy mà đem toàn bộ công tích của từ Mẫn giết sạch.

Đặc biệt là những quyển sách khoa học hiện tại, không hề đề cập tới người này, thật sự đáng tiếc vô cùng.

Chính vì bị sách vở lịch sử ảnh hưởng, trong tiềm thức ta mới quên mất vị anh hùng này, nếu không phải thạch quân mở miệng, ta thế nào cũng không thể tưởng tượng ra là do nhiễm căn bản.

Nếu Âm Linh là Mẫn, vậy thù hận của hắn với Hồ Nhân lớn như vậy cũng không có gì kỳ quái!

Tiếp theo ta lại quan sát trong chốc lát, phát hiện Thạch quân lần này hình như là đơn thuần đến tế bái tập điệp, cũng không làm chuyện gì khác thường.

Một lát sau, Thạch Quân quay người đi ra từ bên trong, ta tranh thủ ngồi xổm trong góc. Cũng may ánh sáng lờ mờ ở chỗ này, mà hắn lại đang suy nghĩ sự tình, vậy mà đi qua bên cạnh ta cũng không phát hiện ra sự hiện hữu của ta.

Sau khi hắn ta ra ngoài, ta nghĩ, hiện tại tổ quốc phồn vinh giàu có, năm mươi sáu dân tộc đã sớm đoàn kết thành một gia đình lớn, cho dù hắn ta là hậu nhân của hắn ta cũng không thể biến thành bộ dáng này được, chắc chắn sẽ bị một âm vật ảnh hưởng.

Thực lực của Uyển Mẫn ta đã thấy qua, đối mặt với tồn tại vượt qua Hạng Vũ và Lữ Bố này, tìm được âm vật trước kia tốt nhất vẫn là tránh đánh nhau với hắn...

Lúc này ta từ huyệt động đi ra ngoài, đợi đến hừng đông sẽ vỗ mấy bức thiếp trên sườn đất.

Về đến nhà, muội cho Tháp Na xem ảnh, hỏi nàng có biết đây là nơi nào không.

"Đây là bánh xe ngựa phụ cận bao à?"

Nàng ta liếc mắt một cái liền nhận ra đây là nơi nào, sau đó hùng hùng hổ hổ nói: "Mấy năm trước có một lãnh đạo đến dò xét, nói muốn tìm một con đường thuận lợi cho dân chúng dưới đường hoang đường."

"Lúc ấy lãnh đạo kia tìm rất nhiều đội công trình để khởi công, mọi người đều cảm thấy làm việc cho chính phủ, chắc chắn sẽ không chịu thiệt. Ai biết làm đến nửa lãnh đạo kia mang theo tiền lương rời đi, ngay cả tiền lương công dân cũng chưa phát... "

Tháp Na nói nàng sở dĩ tức giận như vậy, là vì lúc đó Thạch quân cũng có đội công trình, cho nên nhà nàng cũng bị lừa một vố.

Ta nghe thấy trong đó vô thức hỏi: "Thạch quân có phải sau khi trở về từ công trường kia, mới bắt đầu phát sinh biến hóa hay không?"

Lệnh giết Hồ, thứ sáu trăm bảy mươi bốn.

Tháp Na nghe xong ánh mắt lập lòe, sau đó bừng tỉnh đại ngộ nói: "Đại sư, không nói ta thật đúng là không nghĩ ra, hình như từ lúc đó, trượng phu của ta cũng giống như đã thay đổi thành con người vậy."

Ta khẽ gật đầu, hỏi nàng vẫn còn nhớ rõ, trong thôn lúc trước có ai cùng đi với Thạch Quân làm việc?

Hiển nhiên là trong lúc thi công Thạch quân vô tình chạm phải cấm kỵ gì đó, hoặc là đạt được cái gì đó, mới biến thành bộ dạng này.

Bởi vì thời gian trôi qua tương đối lớn, hiện tại đi hiện trường khẳng định tìm không ra đầu mối, ta nghĩ đến lúc trước Công Hữu có lẽ sẽ có ấn tượng.

Tháp Na suy nghĩ một chút rồi nói, trước kia có một người cùng thôn đi với Thạch Quân tới đó làm việc, chỉ có điều không bao lâu sau người kia chuyển nhà, cũng không biết người kia đã đi đâu.

Ta vừa nghe liền cảm giác được việc người kia rời đi khẳng định có liên quan đến Uyển Mẫn, liền hỏi tháp Na có phương thức liên hệ người kia hay không?

Tháp Na lật bản máy truyền tin cả buổi, kinh hỉ nói còn có điện thờ của người kia, chỉ là không biết còn có hữu dụng hay không thôi. Nói rồi nàng đưa đây ống xe, chỉ vào một cái tên gọi chúc mừng nói: "Chính là người này!"

Ta ấn lên dãy đánh số, máy truyền tin rất nhanh đã được đả thông, đối phương trung khí vô cùng hỏi: "Vị nào."

Xem ra gần đây hắn sống cũng không tệ, ta không biết phải đi đường vòng thế nào, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề nói: "Hạ đại ca, huynh có thể giúp ta một chuyện hay không."

"Hửm?"

Hạnh mừng nghe xong trong nháy mắt trở nên cẩn thận, ta sờ sờ mũi, thấp giọng hỏi: "Trước kia Thạch quân năm đó làm việc ở phòng ngừa đường lang với ngươi đã xảy ra chuyện, ta là tiên sinh chuyên môn giải quyết phiền toái cho nó, hiện tại muốn hỏi một chút, các ngươi trước đó rốt cuộc đã trải qua cái gì."

"Hỏi ta làm gì, ta cái gì cũng không biết."

Ngữ khí chúc mừng lập tức lạnh xuống, xem ra là muốn thắt lưng, ta tranh thủ thời gian nhấn mạnh một câu: "Thạch quân nếu chết, vật kia sẽ tiếp tục tìm những người còn lại, chẳng lẽ ngươi muốn mình cũng bị quấn lấy?"

Hắn nghe xong rõ ràng sợ hãi, trầm mặc nửa ngày hỏi ta không phải là thật.

"Ta không cần phải lừa ngươi, thậm chí cũng không cần thiết phải đánh cái máy truyền tin này, bởi vì Thạch quân không có tiền cho ta, ta làm như vậy chính là vì giúp các ngươi mà thôi." Ta nửa thật nửa giả.

Chúc mừng rõ ràng không nhịn được, do dự một hồi rồi nói: "Hiện tại ngươi đang ở trong nhà Thạch quân sao?"

"Không sai, ngươi có tới đây không?"

Ta nói xong chúc mừng liền tỏ vẻ lập tức tới, ta bất đắc dĩ cười cười. Người đó chính là như thế, chuyện không liên quan đến bản thân treo cao, phàm liên quan đến lợi ích của bản thân, sự tích cực trong nháy mắt liền cháy lên.

Vừa ăn xong bữa cơm chúc mừng liền kéo xe tới cửa nhà, hắn cùng Tháp Na Hàn hàn huyên vài câu, liền hỏi Thạch quân ở nơi nào, nói là sẽ vào nhà ngay.

"Ngươi đừng đi vào nữa, tránh đánh rắn động cỏ."

Ta kéo hắn lại, sau đó cười nói: "Yên tâm đi Hạ lão ca, để cho ngươi chỉ là muốn nghe ngươi kể một chút tình huống lúc đó, không để ngươi đi mạo hiểm."

"Đúng vậy thưa đại ca, huynh có thể giúp đỡ một chút, nếu không thì hủy nhà này đi."

Tháp Na ở bên cạnh nhẹ nhàng nói.

Hạ mừng hít hai hơi, nặng nề gật đầu: "Được, ta nói!"

Thì ra mấy năm trước khi bọn họ đào đất, vô tình đào ra một tấm bia đá lớn.

Lúc ấy, chúc mừng cùng với mấy vị công hữu kia đều cảm thấy tấm bia đá lớn kia rất tà môn, liền chuẩn bị lách qua tấm bia đá để tiếp tục đào về phía sau.

Nhưng Thạch quân là người làm việc chăm chỉ, hắn cảm thấy giữ bia đá không tốt cho con đường thủy, bèn dẫn mọi người vắt sức đào bia đá lên. Kết quả đào nửa ngày không lấy được bia đá, lại đào được một lệnh bài to bằng bàn tay.

"Chờ một chút, lệnh bài gì vậy?"

Nghe đến đó, ta nhịn không được cắt ngang lời chúc mừng, tò mò hỏi.

Hạ Tuân thở dài nói: "Tấm lệnh bài kia hẳn là lệnh bài của giám sát cổ đại vứt xuống, bởi vì trên đó không viết bất cứ thứ gì, chỉ viết một chữ Sát màu đỏ thẫm."

"Lúc ấy ta đã cảm thấy phía dưới tấm bia đá hẳn là chôn người chết gì đó, ta khuyên Thạch quân dừng tay, nhưng hắn lại không nghe, cứ tiếp tục đào. Mọi người đều cùng một đội, thấy hắn động thủ đám người kia cũng không tiện nhàn rỗi, liền cùng nhau làm việc, kết quả không bao lâu sau liền xảy ra đại sự!"

"Cũng không biết chuyện gì xảy ra, phía dưới tấm bia đá kia thế mà bắt đầu bố huyết thủy, rầm rầm như suối phun. Những công hữu vận khí không tốt kia nháy mắt bị huyết thủy thôn phệ, chỉ còn lại hai người ta và Thạch Quân còn sống chạy ra."

Nói tới đây, vòng mắt mừng đỏ lên, run rẩy nói một đội bảy tám huynh đệ ngã trong động, ngay cả thi thể cũng không lưu lại.

"Ngươi là người của Hán tộc?" Ta hỏi.

"Đúng vậy, làm sao vậy?"

Hạ mừng có chút không hiểu được, ta lắc đầu nói không phải ngươi và Thạch Quân may mắn, mà là vật kia chỉ giết Hồ Nhân.

Hắn suy nghĩ một chút rồi gật đầu, liên tục phản ứng lại, tức giận kêu lên: "Cho nên nói thứ kia căn bản sẽ không tìm ta gây phiền phức, ngươi lừa ta đúng không?"

Nói xong hắn liền muốn rời đi, ta tranh thủ lôi kéo hắn bồi thường, lại cam đoan sẽ không mang đến nguy hiểm cho hắn, chúc mừng mới đem nghi hoặc lưu lại, tiếp tục kể chuyện.

Bọn họ sau khi chạy ra ngoài một thời gian, lại cả gan trở về xem, phát hiện trong động mấy người bạn công đều không thấy, nhưng trên đất lại bỗng nhiên có nhiều máu hơn.

Mặc dù Thạch quân to gan, nhưng cũng biết sự tình không đúng, vội vàng đem lệnh bài chôn trở về chỗ cũ, sau đó thoát khỏi hiện trường.

Hạ mừng về sau sợ gặp phiền phức, cho nên vội vàng chuyển nhà, hắn nói mặc dù lúc ấy mình rất sợ hãi, lại chưa từng nghĩ tới thứ bẩn sẽ quấn lấy Thạch quân.

Nghe ý tứ của hắn, lệnh bài liền chôn ở dưới tấm bia đá trong huyệt động kia, ta lập tức biết được lệnh bài kia là âm vật, rất có thể chính là sát hồ lệnh mà năm đó Mẫn phát ra!

Ta cảm ơn chúc mừng sau đó bảo hắn rời đi, đợi đến khi màn đêm buông xuống, xe ngựa mang theo đuôi ngọc lần nữa đi đến con đường hoang đường kia.

Mẹ nó, nghĩ tới hôm qua không hiểu sao lại theo ra ngoài xa như vậy, ta tức tới mức đau tận răng!

Mở xe không đến một giờ đã đến nơi, nhưng ta cố ý đi về phía trước một đoạn, sau đó lại đi trở về một đoạn.

Dù sao mấy ngày nay Thạch quân lúc nào cũng có thể làm chút động tác nhỏ, cẩn thận một chút cũng không có sai.

Sau khi tiến vào huyệt động, ta phát hiện ra nhiệt độ bên trong so với hôm qua nguội hơn nhiều, vừa đi vào vài bước đã cảm nhận được bia đá tản mát ra âm khí nồng đậm.

Ta rút dao găm ra cẩn thận từng li từng tí nhích tới gần, cũng may cho đến khi ta đến trước mặt, bia đá vẫn chưa phát ra động tĩnh, ta lập tức cẩn thận từng li từng tí đào lên.

Không nghĩ tới thổ chất nơi này lại cứng rắn như bàn thạch, chủy thủ căn bản không đâm vào được, rơi vào đường cùng ta đành phải cắn chót lưỡi mấy giọt tinh huyết, sau đó mới cảm giác áp lực trên mặt đất nhỏ đi rất nhiều.

Sau khi đào xong năm mươicm, đột nhiên đụng phải một khối gì đó cứng rắn, ta rất kích động mở một vòng, cuối cùng thấy lệnh bài trong miệng chúc mừng!

Lệnh bài này cầm vào trong tay cảm giác nặng trịch, có một cỗ hàn ý nói không nên lời, ta lấy tay nhổ bùn đất phía trên, thình lình phát hiện cả khối lệnh bài là chế tạo bằng vàng ròng, trong hoàn cảnh đen kịt chữ "Sát" phía trên lộ ra nhìn thấy mà giật mình.

Ta cũng đang muốn gọi Âm linh của Dậu Mẫn ra, Ngọc đuôi đột nhiên hoảng loạn kéo ta một cái, ngay sau đó tấm bia đá trước người chúng ta bắt đầu run run, kèm theo tiếng vang nặng nề, máu tươi cuồn cuộn từ trong khe hở tảng đá và mặt đất phun ra, trực tiếp hướng ta phun tới.

Nếu như không phải Vĩ Ngọc kéo ta một cái, thì hiện tại đã bị phun lên người rồi.

Ta biết dần Mẫn muốn đi ra, cảm thấy ở trong huyệt động căn bản không phải đối thủ của hắn, vội vàng chạy ra ngoài.

"Ta nói rồi, không cho phép ngươi lại gây sự với ta nữa!"

Vừa chạy đến cửa động, phía sau liền truyền đến thanh âm cuồng bạo, ta quay đầu nhìn lại, thình lình phát hiện huyết dịch quay cuồng đã đuổi theo.

Dòng máu tươi kia ngưng tụ lại hình dáng con người, nhìn dữ tợn vô hạn.

"Võ Tiễn Thiên Vương, ta bội phục ngươi, ngươi là anh hùng của dân tộc."

Nói thẳng ta thật rất bội phục hắn, đáng tiếc bây giờ đã xưa đâu bằng nay, dân tộc Hoa Hạ đều là thân thích, bộ dáng kia của hắn không phải tộc ta, tất tâm khác biệt quan điểm đã đến thời điểm, ta càng sẽ không để mặc cho hắn tùy ý để cho đồng bào một số ít dân tộc vô tội liên lụy.

Dừng một chút, ta kiên nghị mở miệng nói: "Thu tay lại đi!"

Triệu hoán phần sáu trăm bảy mươi năm chính là Tào Mạnh Đức!

"Anh hùng? Ha ha, các triều đại đang tùy ý bôi đen bản vương, nói bản vương là đồ tể, là súc sinh, tất cả những gì bản vương làm đều bị bọn họ bỏ qua. Đây là anh hùng trong miệng ngươi ư?"

Từ Mẫn cười có chút dọa người, nhưng nhiều hơn là thê lương, hắn lắc đầu tiếp tục nói: "Thôi được, Từ Mẫn Sát Hồ ta không phải vì làm anh hùng, mà là vì giữ vững huyết mạch Hoa Hạ."

"Ta không sao hiểu được, dân tộc Hoa Hạ vĩ đại ngày xưa sao lại rơi vào tình cảnh khiến người Hồ vui lòng! Ta sẽ không thu tay lại đâu, nhưng ta có thể cho ngươi một cơ hội sống sót rời khỏi nơi này, sau này đừng đến đây nữa!"

Lời hắn nói mang theo một loại u buồn Vương Giả, trong nháy mắt ta thật sự muốn rời khỏi, thế nhưng nghĩ đến câu nói "Có trượng phu ở trong tháp thư, gia đình này mới coi là hoàn chỉnh", tâm cảnh ta lập tức rõ ràng hơn rất nhiều.

Quá khứ đã trở thành lịch sử, cho dù là đúng hay sai cũng không nên lan đến xã hội hiện tại.

Uyển Mẫn là vĩ đại, nhưng gã chỉ nhìn thấy cừu hận giữa các tộc, lại không thấy sự đoàn kết giữa dân tộc, nhờ giúp đỡ giữa dân tộc.

Nghĩ tới đây một tay ta ném lệnh bài cho Vĩ Ngọc, để nàng mang theo lệnh bài rời đi trước, sau đó thừa dịp tạm thời không có phòng bị, trước tiên ném ra Miểu Thứ Nga.

Ngay sau đó, ta đọc ra Bắc Đẩu Thiên Lang quyết, hai tay nắm thánh mẫu trượng tiến về phía hắn!

Không ngờ gai lông mi cong trực tiếp xuyên qua thân thể đẫm máu của Uyển Mẫn, vô lực rơi xuống mặt đất, hắn lại không chút chuyện gì. Trên người hắn chợt tản mát ra sát khí cường đại, nhìn ta lạnh lùng rít gào: "Đây là ngươi bức ta, đừng trách bổn vương vô tình!"

Hắn mới vừa nói xong, ta đã vọt tới trước mặt, giơ thánh mẫu trượng hướng trên đầu hắn đập tới, mắt thấy sẽ đập trúng, mà dần dần "Vèo" một cái biến mất không thấy gì nữa.

Không đợi ta phản ứng lại, hắn đã đạp ta một cú nặng nề phía sau, trực tiếp đạp bay ta.

Hiển nhiên tốc độ của hắn nhanh hơn ta, ta bị ép đọc ra cao nhất Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết, ném Thánh Mẫu Trượng ở giữa không trung, theo hiệu quả của Thiên Lang Quyết, Thánh Mẫu Trượng cực tốc xoay tròn, kim quang chói mắt từ thân trượng truyền ra sau đó nhanh chóng khuếch tán, đảo mắt đã lấp đầy toàn bộ hang động.

Vốn tưởng rằng lần này có thể chế phục Uyển Mẫn, ai ngờ hắn khinh thường cười cười, âm trầm nói chút tài mọn, sau đó cánh tay vung mạnh lên, vậy mà bỗng dưng biến ra một vách tường màu máu, đem ánh sáng vàng của Thánh Mẫu trượng hoàn toàn ngăn cản ở bên ngoài.

Lúc này ta mới hiểu rõ bản thân hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn, cũng không phải trước kia hắn lợi hại cỡ nào, mà là chấp niệm của hắn quá sâu, đến nỗi sinh ra oán khí cường đại!

Ta muốn rút lui nhưng đã không kịp nữa rồi. Hắn đã bị ta chọc giận hoàn toàn, nắm lấy cổ, từng quyền từng quyền đánh thẳng vào bụng ta.

Vừa đánh vừa điên cuồng gào thét: "Vì sao thà giúp Hồ Nhân đối phó ta, cũng không để ta đối phó Hồ Nhân. Vì sao trong thân thể ngươi còn chảy huyết mạch Hoa Hạ sao?"

Y đã không vội giết ta nữa mà đang phát tiết phẫn nộ từ quyền trước của mình.

Ta bị hắn đánh tới mức cả người như sắp vỡ nát, máu tươi phun ra từng ngụm từng ngụm, ta biết hôm nay nếu còn tiêu hao nữa chắc chắn mình sẽ ngã, bất chấp tất cả giãy thoát khỏi tay hắn, sau đó đột nhiên tắm linh giới trong máu tươi.

"Chủ nhân, chúng ta lại gặp mặt."

Vừa mới bị máu tươi ngâm mình hai giây, mọi thứ xung quanh đột nhiên rời xa ta, trước mắt ta tối đen, cùng lúc đó trong đầu xuất hiện thanh âm của Tiểu Giới Linh.

"Tình huống khẩn cấp, khởi động phương thức tuyển linh! Ta cần triệu hoán một gã Âm Linh để chiến đấu cho ta."

Trước đó vài ngày ta câu thông cùng cảnh linh, song phương đã rất quen thuộc, cho nên ta không nói nhảm nữa, vội vàng quát.

"Được, đang tuyển tướng, xin chờ một chút."

Sau khi Tiểu Giới Linh nói xong, trước mắt ta liền xuất hiện hình ảnh giống như xào bài, vô số âm linh bị ta siêu độ không ngừng xoay tròn. Cuối cùng keng một tiếng, hình ảnh dừng trên người Tào Tháo.

"Tuyển tướng hoàn thành, chúc mừng chủ nhân thu được âm linh tác chiến với Tào Tháo! Tào Tháo, Tự Mạnh Đức, là gia chính trị nổi tiếng của Đông Hán những năm sau, gia gia chuyên quân sự, sáng lập Ngụy quốc trong tam quốc, được xưng là: năng lực trị thế thần, gian hùng loạn thế. Tự mang kỹ năng quy hàng: Có vài phần hàng phục loại âm linh Vũ Tướng."

Vừa dứt lời, ta lại trở về hiện thực, từ Mẫn thấy ta tránh thoát, cắn răng quát: "Bây giờ muốn đi, đã muộn."

"Những lời này nên để ta nói mới đúng!"

Ta kích động nói, vui sướng cực lớn tràn ngập toàn thân. Vậy mà ta lại mời được Ngụy Vũ Đại Đế đến Tào Tháo! Là một phương kiêu hùng, trí tuệ của Tào Tháo đã bạo căn căn bản. Huống chi năm đó Tào Tháo từ chối Ô Hoàn ở phía Bắc, cũng là một vị anh hùng dân tộc vĩ đại.

Mẫn thấy ta đột nhiên tự tin lên, kinh ngạc sửng sốt một chút. Đúng lúc này, bên cạnh ta lóe lên một đạo u linh hỏa diễm màu lam.

Lửa sau khi rơi xuống đất nhanh chóng biến thành dáng dấp Tào Tháo, chỉ thấy hắn đội vương miện, người khoác hoa phục, một tay vuốt râu đen của mình, một tay cầm Thất Tinh đao, chỉ vào

Dẫn không thành thép nói: "Ngươi biết sai chưa?"

"Ngươi... Ngươi chẳng lẽ là Tào Mạnh Đức?"

Lệ khí trên người Uẫn Thuẫn trong nháy mắt giảm xuống rất nhiều, gần như sùng bái nằm ở trước người Tào Tháo nói: "Hậu bối uẫn Sẫn Sẫn từ nhỏ tôn sùng Tào Công, một lòng muốn thủ vệ người Hoa Hạ như ngài, thậm chí vì chuyện này mà dâng sinh mệnh ra. Hậu bối không biết, không biết có sai không!"

"Từ chu triều lên, thiên hạ bắt đầu chia tám trăm chư hầu, nhưng mà cương quy thường mất hết, mới có Tần đời sau của Tần, Hán thay mặt Tần, thế cho nên sau này Tam Túc đỉnh cùng hai Tấn."

Xem ra Tào Tháo thật sự thích thú rồi, nói tới chuyện Tấn triều Tư Mã gia soán quyền thành lập, thế mà lại không lộ ra chút vẻ ân oán cá nhân nào.

Hắn nói xong liền nhìn về phía Trữ Mẫn, thanh âm đột nhiên đề cao mấy phân bối: "Chính bởi vì ngươi rất giống ta, nên ta mới không muốn cùng ngươi đối địch. Chuyện đời sau hãy để người hậu thế đi làm, rời đi cùng ta! Đừng có hỏi ân oán trước kia nữa."

Uyển Mẫn nghe xong do dự một chút, dùng sức gật đầu nhẹ.

Tào Tháo lộ ra nụ cười vui mừng, tiếp đó đối mặt với ta vuốt chòm râu rồi chuẩn bị rời đi. Ta vội vàng gọi một câu: "Tào công, ta có thể thương lượng với Võ Đà Thiên Vương không."

"Tiểu tử ngươi có thể thương lượng chuyện gì với ta?"

Trữ Mẫn bị Tào Tháo thuyết phục, giờ phút này lệ khí hoàn toàn không còn, nhìn ta thản nhiên hỏi.

"Võ kỷ Thiên Vương... Ngươi có thể chia linh lực của mình cho ta một phần được không?"

Không sai, ta lại vô sỉ muốn chiết linh! Từ Mẫn nghe xong nhìn sang Tào Tháo, thấy lão không có phản đối, cũng liền đồng ý.

Trong lòng ta mừng rỡ, lập tức lộ sau lưng cho hắn, không ngờ từẫn lại nói: "Đa phần linh lực của ta đều ở trong giết Hồ Lệnh, nếu ngươi muốn thì mang lệnh bài ở trên người, qua một thời gian ngắn linh lực sẽ bị ngươi hấp thu."

Không nghĩ tới thu hoạch linh lực Uẫn đơn giản như vậy, còn không cần chịu đựng thống khổ. Lúc này ta có thể cảm tạ hắn và Tào Tháo.

"Cố gắng nỗ lực, tạo phúc cho thương sinh, ha ha ha!"

Tào Tháo để lại cho ta một câu, liền cười lớn rời đi, cuối cùng từ từ nhìn ta một cái, cũng quay đầu rời đi.

Sự tình đến nơi đây rốt cuộc đã giải quyết, coi như hữu kinh vô hiểm, còn nhận được Dẫn Mẫn Sát Hồ Lệnh, chờ ta hấp thu linh lực xong trở thành đồ cổ bán đi, cũng có thể mạnh mẽ kiếm được một khoản.

Vừa về đến nhà, Na Nhi đã kích động tới túm lấy tay của muội, nói Thạch quân trở nên tốt hơn, trở nên ân ái với cô bé như mấy năm trước. Nàng vừa nói vừa khóc nức nở, còn tưởng cả đời này không được hưởng thụ tình yêu của Thạch quân nữa chứ.

"Cuộc sống dù sao cũng phải ngọt chua, đừng đau lòng." Ta khuyên một câu, liền chuẩn bị cáo từ.

Tháp Na cười nói: "Ngày mai Đại sư đi cũng không muộn, Thạch Quân suốt đêm sẽ tới trấn mua đồ vật, chuẩn bị chiêu đãi ngài."

"Khách sáo rồi!"

Ta cười vẫy vẫy tay, sau đó đặt sẵn cà rốt về.

Tháp Na thấy ta cố ý muốn đi, vội vàng từ trong phòng bếp xách ra nửa túi mứt quả, còn có một ít đặc sản đất như nấm, nhét vào trên xe của ta.

Nàng không cho ta tiền, là bởi vì nàng biết ta không thiếu mấy ngàn đồng hồ kia, cho nên nàng dùng đất đặc sản tỏ vẻ cảm kích lớn nhất.

Ta cười rồi, nhìn đống đặc sản đất này còn vui vẻ hơn nhận thù lao nhiều!

Có điều, ta lại không nhịn được mà cảm thấy lo lắng, lần này Thiên Biến Quỷ trốn thoát ra ngoài, ai biết được nó có trốn trong bóng tối đánh lén ta một lần nữa hay không?

Nghe ý trời là số phận! Không cần phải tính toán quá nhiều, nếu phàm sự quá cố chấp, rất có thể sẽ trở thành phần tử cực đoan như Mẫn.

Dù sao thế giới tốt đẹp, buông tha người khác, thật ra chính là buông tha cho chính mình.

(2) Công chúng của lão Cửu hơi mở rộng tín hiệu, hoan nghênh người đọc chú ý! tăng thêm.... Tìm tòi: Đạo Môn lão Cửu. Mỗi ngày đều có một câu chuyện nhỏ không thể nghi ngờ khủng bố, càng có thể giao lưu với các tác giả ở một khoảng cách lẻ tẻ, không thể bỏ qua! 】

Loại thứ bảy trăm bảy mươi sáu, rượu thị tửu thành cuồng.

Sau khi từ bên trong Mông Cổ trở về, ta liền đóng cửa hàng cổ xưa lại, mỗi ngày đều mang theo Sát Hồ lệnh ở trên người, bình thường ta cũng không có cảm giác gì đặc thù, nhưng mỗi khi đi ngủ, hình như có dòng nước ấm ùa vào nội tâm.

Sau một khoảng thời gian, ta phát hiện khí lực của mình đã lớn hơn rất nhiều, cái nặng trăm cân có thể dễ dàng nhấc lên được, đây có lẽ là lực lượng do tập trung từ Mẫn Thiên Vương trao tặng cho ta đúng không?

Đợi đến nông lịch hai mươi ba tháng chạp, như tuyết tan nghỉ nghỉ, thiên kiều bá mị quấn lấy Lý Ma Tử đi du lịch nước lớn. Thật ra Lý Ma Tử cũng giống như ta có tình cảm hương thổ kết, đặc biệt ghét mấy tên Âu Ba Phố kia đến mức không chịu nổi như mặc tích, đành phải đi theo nàng.

Ta và Doãn Tân Nguyệt thì dự định mua chút hàng Tết về sơn Đông, nếu như không tính xử lý bệnh ngư lân cho nhị lão, lần này hẳn là lần đầu tiên ta tới bái phỏng, ngay trước khi đi đã quét một vòng lớn đồ dinh dưỡng với Doãn Tân Nguyệt ở thương trường.

Gương mặt Doãn Tân Nguyệt vui vẻ như nở hoa: "Cuối cùng ngươi cũng chịu theo ta về nhà ăn Tết!"

"Thiếu Chiêu Sắt." Ta mở xe ngắm nàng một cái, rút thời gian đập một cái lên miệng anh đào của nàng.

Sau khi tiến vào phía bắc con đường kết băng nghiêm trọng, tốc độ xe chậm lại, vốn dự tính trước khi trời tối có thể đến nhà nàng, kết quả trực tiếp kéo dài đến nửa đêm mười hai điểm.

Vừa vào thôn đã thấy hai ông lão đứng trong băng tuyết vẫy tay với chúng ta, hai mắt Doãn Tân Nguyệt lập tức đỏ lên, nhanh chóng kéo cậu nhóc lên, đau lòng nói: "Cha mẹ, trời lạnh như vậy làm gì."

"Mấy ngày nay đường xá bên ngoài quá trơn trượt, muộn như vậy các ngươi còn chưa tới, ta liền chuẩn bị đón các ngươi, mẹ ngươi cũng muốn theo tới đây."

nhạc phụ mặc áo khoác bông, cười ha ha nhìn ta nói: "Mệt mỏi lắm phải không? Đi, về nhà, mẹ ngươi làm cho các ngươi một bàn đồ ăn, qua lại nóng nhiều lần rồi."

nhạc phụ và nhạc mẫu tuy rằng lạnh đến mức da trắng ngây ngô, nhưng trên mặt lại mỉm cười hạnh phúc, trong lòng ta cảm kích vô hạn. Âm thầm ấm áp, lại có chút thương cảm. Lại nói, đã rất lâu rồi ta không trở về gặp cha mẹ mình.

Đáng tiếc, ta không thể dễ dàng trở về, đây là lời cảnh cáo liên tục trước khi ông nội chết.

Ta không biết vì sao, nhưng chắc chắn tất cả những gì gia gia nói đều là đúng!

Ta sợ nhạc phụ bọn họ nhìn ra tâm tư của ta, thở sâu một hơi không suy nghĩ nữa, mà buồn bực uống cạn ngụm rượu mạnh. Ăn xong, bọn họ bèn trở lại phòng ngủ nghỉ ngơi.

"Thế nào, cha mẹ ta đối với ngươi tốt chứ?"

Sau khi đóng cửa, Doãn Tân Nguyệt mặc đồ ngủ ngồi trên giường, lấy cái chân trắng trẻo mềm mại nói.

Ta cười hắc hắc nói: "Trượng mẫu nương trông chừng cô gia, vốn càng nhìn càng thích." Nói xong ta như hổ đói vồ mồi lại chèn ép tới.

"Đợi chút nữa, cha mẹ còn chưa ngủ." Doãn Tân Nguyệt hạ giọng nói, đôi tay nhỏ bé bất lực đẩy ta.

"Không có việc gì, ta sẽ nhẹ một chút."

Ta nói bừa, mũi tên đặt trên cung thì có thể nhịn hay không bắn ra được sao?

Rất nhanh, trong phòng tràn ngập âm thanh yêu thích.

Ngày hôm sau, ta ngửi thấy mùi thịt heo hầm rời giường, vừa mở cửa đã thấy nhạc phụ dùng một cục gạch múc lên một cái nồi sắt lớn trong sân, bên trong đầy thịt heo do nông thôn tự nuôi.

Thịt Thổ Trư có thể khác với thịt heo trong thành thị, lợn trong thành thị đều ăn tài ăn thịt mà lớn lên, chất thịt mặc dù mỡ nhưng tất cả đều là độc tố. Thịt Thổ Trư thì gân mạch vô cùng, thịt khỏe mạnh rắn, hầm ra ngoài quả thực một thôn nhỏ đều có thể ngửi thấy mùi.

nhạc phụ giờ phút này ngồi ở trên ghế đẩu, thỉnh thoảng đưa ra một ít củi lửa, nhìn thấy ta về sau hiền lành nói: "Sao vậy, dù sao cũng không có chuyện gì. Ngày hôm qua ngươi mở xe một ngày, lại đi ngủ một lát đi!"

"Cha, con ngủ được rồi."

Ta có chút ngượng ngùng đi lên, muốn đốt lửa cho hắn, nhưng nhạc phụ kiên quyết không để ta làm việc thô lỗ, nói thật sự không được, ta có thể ra ngoài đi dạo, xem tuổi tác nông thôn phía bắc.

"Đúng, hai người các ngươi đi ra ngoài dạo một chút, rồi cũng lộ diện trước mặt các hương thân." Nhạc mẫu đứng trong phòng bếp đơn sơ, thò nửa người ra bám vào nói.

Ta vừa muốn nói là không cần, Doãn Tân Nguyệt lại gật đầu với các nàng, không nói lời nào lôi ta đi ra ngoài.

Hóa ra nơi này bọn họ có quy củ, kết hôn một năm. Con rể muốn tổ chức tiệc rượu vào ngày đầu năm thứ hai, đến lúc đó thân bằng hảo hữu trong thôn đều tới tham gia, thay phiên cho con rể rượu.

Mặc dù trước đó ta đã từng tới, nhưng trên cơ bản không có thôn dân nhìn thấy ta, cho nên trước đó ta cần phải quen mặt với các thôn dân, ít nhất cho hắn biết ta là con rể Doãn gia, nếu không uống hết nửa ngày, mới lúng túng.

Ta theo Doãn Tân Nguyệt đi một đường phố, phát hiện phần lớn trong thôn dán câu đối xuân vui vẻ, đám trẻ con ở trong tổ tuyết chạy tới chạy lui, nghịch ngợm đem pháo đặt trong bình, chơi tới quên cả trời đất.

Gặp phải người quen, Doãn Tân Nguyệt đều nhiệt tình chào hỏi người ta, sau đó nói cho ta biết nên gọi đại thúc người ta là đại bá hay là đại bá.

Cũng may nhà bọn họ chuyển đến đây sau này, cho nên thân thích rất ít, nhưng một vòng xong ta vẫn mệt không chịu nổi, Doãn Tân Nguyệt có chút khinh bỉ nói: "Không được rồi?"

"Ta có được hay không, ngươi không biết sao?"

Ta liếc mắt hỏi ngược lại một câu, sắc mặt Doãn Tân Nguyệt đỏ lên, giận dữ nói: "Ngươi đang ở trên đường, giở trò lưu manh đấy."

Ta cười ha ha một tiếng, tâm tình có chút thoải mái dễ chịu.

Mấy ngày kế tiếp, nhị lão không ngừng chuẩn bị đồ vật cần thiết trong vòng mấy năm qua, lại cái gì cũng không để cho chúng ta hai người làm. Ta và Doãn Tân Nguyệt mỗi ngày ngoại trừ ăn cơm thì ngủ, quả thực giống như Bồ Tát sống.

Năm thứ hai mươi tám, trong thôn có người lấy vợ, bày ra bữa rượu lộ thiên truyền thống.

nhạc phụ và lão gia tử kia có quan hệ không tệ, liền dẫn ta đi qua đó hỗ trợ, làm chút công việc bưng trà đưa nước.

Gia chủ pha nước trà cả vại, suốt một buổi sáng ta đều mang theo những bình nước lớn quanh quẩn trong các bàn rượu.

Mấy ngày nay trong thôn có không ít người nhận ra ta, nhìn thấy ta mang nước đến đây, nhiệt tình kéo ta uống hai ngụm.

Gặp được người thật tâm thật ý mời, ta cũng không ra vẻ, cũng thích hợp cụng ly với đối phương, xử lý vô cùng hòa hợp.

Đợi đến khi người cầm bốn viên thuốc bốn cạnh chén lên bàn, ta thở phào một cái, trong lòng tự nhủ coi như cũng sắp kết thúc rồi.

Đây là trước khi Doãn Tân Nguyệt ra cửa nói cho ta biết, món cuối cùng là bốn viên thuốc bốn hỉ, lấy yến tiệc để tiến hành "hoàn thành", còn chưa nói rất có ý tứ.

Không lâu sau nhạc phụ đã trở về, ông ta gọi ta cùng những người hỗ trợ khác vào nhà bếp, mỗi người xới bát thập cẩm tạp nham ngồi chồm hổm trên mặt đất ăn.

"Ăn nhiều một chút, đợi lát nữa còn phải thu dọn chén đĩa."

nhạc phụ cho ta hai cái bánh bao, giải thích một câu. Ta gật đầu tỏ vẻ hiểu được, hiện tại càng ngày càng nhiều người nông thôn thích rượu hồng, thì càng dễ dàng, nhưng cũng đã mất đi cái mùi đó.

Ta quyết định đợi sau này sinh hài tử, cũng không đến cái khách sạn lớn cấp năm gì đó nữa, ở trong thôn tổ chức một bữa tiệc nông gia như vậy.

Đang lúc ta đang suy tư, xa xa lại đột nhiên truyền đến tiếng vang giòn lốp bốp, hiển nhiên là có người đang nháo sự, đập vỡ tất cả bát đũa trên bàn, lắng nghe tinh tế, trong đó còn kèm theo tiếng chửi rủa thô lỗ.

Ta không nhịn được nhíu nhíu mày, trong lòng tự nhủ là ai đui mù như vậy, đang lúc người ta kết hôn mà gây chuyện.

"Đi qua xem một chút!"

Đôi nhạc phụ luôn chất phác nhìn chằm chằm vào nơi âm thanh truyền đến, trầm mặc vài giây, mãnh liệt đặt chén dưới đất, nghiêm mặt đi tới.

Những người mang thức ăn lên cũng nhao nhao đi theo, không ít người mơ hồ thả lỏng da, tiết tấu giống như một lời không hợp liền đánh.

Ta nhìn thấy một màn này hoàn toàn ngây ngốc, tuy nhạc phụ và các nàng chỉ vì bảo đảm tiệc rượu viên mãn chấm dứt, nhưng bức tranh này quả thực có phần cường hãn.

Ngay trong lúc ta còn đang ngây ra, đám nhạc phụ đã đi xa, ta tranh thủ chạy chậm lại nhìn lướt qua bên kia. Quả nhiên có một cái bàn bị lật ngược, trên mặt đất đầy khay thừa thãi thức ăn, nhìn bẩn như nhà vệ sinh vậy.

Mặc dù mọi người trong tiệc rượu đều đỏ mặt tía tai, nhưng rất dễ dàng nhìn ra một người tại gây chuyện!

Người này là một tiểu bình đầu, nhìn qua bộ dáng hơn ba mươi tuổi, mang theo một bộ nhãn nhãn nhãn, mặc một cái áo màu nâu, văn chất hào hoa. Lại gắt gao bắt lấy một lão đầu tóc hoa râm, vừa đánh vừa quát: "Ngươi dựa vào cái gì không cho ta uống rượu?"

Lão đầu vẻ mặt vô tội, hàm răng cũng đánh rớt một viên.

Trên bàn mỗi người đều đại biểu gia chủ bồi khách, người trên bàn này thấy nhạc phụ tới, vẻ mặt lúng túng nói: "Lão doãn, việc này làm thế nào đây?"

"Sao lại thế này." nhạc phụ hỏi.

"Vừa mới đặt bốn viên thuốc vào, mọi người đều bắt đầu ăn cơm, nhưng tiểu bình đầu này vẫn còn đang tự rót rượu cho mình, lão đầu bên cạnh lớn tuổi liền khuyên hắn uống ít một chút. Ai ngờ hắn nghe xong trực tiếp nổi giận, đứng dậy đem cái bàn lật đổ!"

Người hầu khách kể lại quá trình này, trên mặt tràn ngập lúng túng. Dù sao cũng là do hắn bồi khách, khách nhân nổi giận chính là trách nhiệm của hắn, nhưng tên tiểu tử này cũng khiến người ta im lặng, vì uống nhiều mấy chén rượu mà làm lớn chuyện như vậy.

"Chẳng phải trước đây thằng nhãi này chưa bao giờ uống rượu à?"

nhạc phụ nhìn nhìn Tiểu Bình, kỳ quái hỏi. Nói xong còn hỏi đám hương thân bên cạnh: "Ta nhớ không lầm chứ."

"Không nhớ nhầm, ta cũng nhớ hắn không uống rượu."

"Đúng đúng đúng, tiểu tử này từ trước đến nay không uống rượu..." Người bên cạnh mồm năm miệng mười nghị luận.

Lúc này bên cạnh Tiểu Bình có một đại hán râu quai nón đi tới, mặt mũi tràn đầy áy náy ôm quyền với nhạc phụ.

Trải qua giới thiệu, ta mới biết nó và Tiểu Bình là một thôn chủ, vẫn là thúc bá huynh đệ.

Gã to lớn thở dài, nhận lấy câu nói của nhạc phụ rồi nói: "Hóa ra tiểu lục tử đúng là không uống rượu, thế nhưng từ lúc đầu đến cuối, từ lúc đông năm nay, đột nhiên trở nên say rượu."

"Ngay từ đầu khi hắn mang theo bình rượu tìm ta ta cũng rất cao hứng, trong lòng tự nhủ, huynh đệ này của ta cuối cùng cũng chịu uống rượu, ai biết đánh cái kia sau mỗi ngày hắn đều tìm ta uống rượu, hơn nữa mỗi lần đều là uống lớn. Lúc đầu ta còn miễn cưỡng bồi tiếp hắn, về sau thiếu chút nữa uống ra lỗ dạ dày."

Gã cao to xoa xoa khuôn mặt, nói với vẻ sầu não: "Ta không thể uống sau này, hắn lại bắt đầu tìm người trong thôn uống rượu, không hề khoa trương. Chỉ cần nghe nói ở đâu có rượu uống, hắn sẽ lập tức tới tham gia náo nhiệt!"

"Bởi vì hắn vốn không uống rượu, mọi người đều cảm thấy mới mẻ, cho nên bắt đầu rất nhiệt tình chiêu đãi hắn, nhưng sau đó mọi người phát hiện hắn thật sự là uống rượu như uống nước, hoàn toàn không chịu nổi. Sắp tới năm rồi, mọi người đều sợ cồn của hắn trúng độc, đến phía sau sẽ không ai dám uống rượu với hắn."

"Vì chuyện này hắn không ít lần cãi nhau với người trong thôn, chỉ cần có người tốt khuyên hắn không nên uống rượu, hắn sẽ giống như một tên điên cãi nhau thậm chí còn ra tay đánh nhau. Cái này không phải, nơi này các ngươi kết hôn với nhau xem như để cho hắn có cơ hội uống rượu."

Đại hán nói xong lắc đầu, tỏ vẻ hắn cũng không có biện pháp đối với cái tên đường đệ ngốc này.

nhạc phụ nghe xong trên mặt nộ khí tán đi không ít, ngược lại có chút ân cần hỏi có mang tiểu lục tử đến y viện kiểm tra qua hay không, còn thầm chỉ chỉ đầu mình!

Chương thứ sáu trăm bảy mươi bảy liều mạng bồi quân tử...

"Ngay từ đầu ta cũng cho rằng đầu óc hắn hồ đồ."

Gã to lớn bất đắc dĩ nói: "Nhưng nhìn nhiều thầy thuốc như vậy, người ta nói hắn căn bản không có bệnh tinh thần."

"Đại thúc, trước tiên để hắn uống đi! Đợi đến lúc tiệc rượu tan hết các ngươi đừng đi, ta cho hắn kiểm tra một chút."

Ta ở bên cạnh nghe được hoàn chỉnh lời nói của đại hán, cảm thấy Tiểu Bình gật đầu khẳng định là mẹ nó là bị thứ gì đó bẩn thỉu quấn thân.

Đầu tiên, một người không dính rượu sao đột nhiên sinh ra hứng thú nồng đậm đối với rượu, trở nên không uống rượu thì cả người không thoải mái.

Tiếp theo, cho dù hắn thật sự muốn uống rượu, nhưng đem chén rượu uống như nước lạnh kia lại không uống ra máu, như vậy là bình thường sao?

"Tiểu huynh đệ, ngươi là?"

Đại hán phỏng chừng cũng không ít uống, vừa rồi còn luận bối với nhạc phụ ta, lúc này lại gọi ta là tiểu huynh đệ. Hắn không hiểu ra sao nhìn ta, tựa hồ không hiểu ý ta.

nhạc phụ lại phản ứng rất nhanh, liên tục phụ họa nói: "Con rể ta ăn cơm Âm Dương, có thể để hắn giúp xem sao."

Nam tử sau khi nghe xong hét lên một tiếng, có chút bối rối nhìn hắn: "Tiểu Lục Tử có phải là bị trúng tà hay không?"

Không điều tra qua, ta cũng không dám xác định, liền để cho hắn bình tâm lại, chờ sau khi tan cuộc, ta tìm một cơ hội thử đầu đuôi nhỏ lại rồi hẵng tính.

Loại tiệc cưới này bình thường đều là ăn xong sẽ đi, hơn nữa vừa rồi Tiểu Bình đã náo loạn như vậy, cũng không lâu lắm tất cả mọi người rút lui, chỉ còn lại một mình Tiểu Bình.

Ta ho nhẹ một tiếng, đi tới vỗ vỗ bả vai Tiểu Bình nói: "Huynh đệ, ta xem ngươi uống không tận hứng, hay là chúng ta sang chỗ khác tiếp tục uống?"

"Vậy thì tốt rồi, ngươi nói đi nơi nào thì ta liền đi chỗ đó!"

Tiểu Bình vừa nghe ta muốn mời hắn uống rượu, trên mặt lập tức trở nên vui vẻ hớn hở, lời còn chưa nói hết đã đứng lên, bộ dáng theo ta đi.

Đây quả thực là một Tửu Ma Vương không hơn không kém, ta bất đắc dĩ cười cười, nhìn về phía nhạc phụ.

nhạc phụ nhìn ra tâm tư của ta, chủ động nói: "Đi, đều đi nhà ta, mấy người chúng ta hảo hảo uống một bình."

Nói xong ta liền dẫn Tiểu Bình và đại hán về đến nhà, đại hán mặt mũi tràn đầy lo lắng, dọc theo đường đi không ngừng dùng ánh mắt hỏi thăm ta.

Ta làm bộ như ta không nhìn thấy, luôn tán gẫu với Tiểu Bình, ba câu trong miệng thằng nhóc này không nói ra được uống rượu. Cho ta một cảm giác chỉ cần có thể cho nó uống rượu là nó kêu cha cũng được.

Sau khi về đến nhà, Doãn Tân Nguyệt và nhạc mẫu vốn rất vui vẻ chiêu đãi khách nhân. Nghe ta lặng lẽ giải thích xong, trên mặt nhạc mẫu liền lộ ra lo lắng. Doãn Tân Nguyệt nghiến răng bạc chạy về phòng ngủ, thở phì phò mắng: "Ngươi xảy ra chuyện gì vậy, nhiều năm qua làm loại người này trong nhà, còn ngại phiền toái không đủ nhiều à?"

Lực đạo trên tay nàng rất lớn, con mắt đỏ rực đến mức chảy nước mắt, đây là tình huống chưa bao giờ xảy ra. Ta mới ý thức được đặc tính đặc thù của nghề mình, cảm giác đem Tiểu Bình đầu về xác thực quá đường đột.

Nhưng chuyện này lại tiếp nhận không thể đuổi đi, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Doãn Tân Nguyệt trừng mắt nhìn ta một hồi, thở dài, giọng nói nhỏ lại: "Trương ca, ngươi có biết vì sao ta luôn không phản đối ngươi liều mạng như vậy không? Bởi vì ta là nữ nhân của ngươi, ta sẽ ủng hộ quyết định của ngươi, cùng ngươi vượt qua bất cứ nguy hiểm nào. Nhưng cha mẹ ta dù sao cũng lớn tuổi, sau này... Cố gắng đừng để bọn họ dính vào loại chuyện này được không?"

"Thật xin lỗi."

Không ngờ bản thân trong lúc tâm huyết dâng trào lại khiến nàng bị thương nặng như vậy. Ta ôm lấy Doãn Tân Nguyệt nghiêm túc nói ta đáp ứng ngươi, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

Đang nói, nhà chính vang lên tiếng gọi bình thường của Tiểu Bình: "Trương huynh đệ chạy đằng nào vậy, tới mà chỉ kém ngươi!"

"Đi đi, đừng uống quá nhiều." Tân Nguyệt miễn cưỡng cười cười, giúp ta sửa sang lại quần áo một chút.

Sau khi ta vào phòng khách thì Tiểu Bình đã uống tới, nhạc phụ và người đàn ông cũng toàn thân nồng nặc mùi rượu, ta nhìn nhìn cái bình rượu, không khỏi trợn to hai mắt. Mới một lát mà bọn họ đã uống hơn nửa cân rượu trắng!

nhạc phụ nhìn Tiểu Bình hướng ta chép miệng, tỏ vẻ phần lớn đều là ông uống, cộng thêm lúc trước tiệc rượu uống, tiểu tử này ít nhất uống ba bốn cân rượu, nhưng là trên người mùi rượu rất nặng, vậy mà không có chút nào men say.

Ta định thừa dịp hắn uống say rồi kiểm tra hư thực sau, hắn uống có say kế hoạch hay không cũng chỉ thổi canh, đành phải lén lút xin ý bảo nhạc phụ và đại hán, ba người luân phiên chúc rượu cho Tiểu Bình.

Nếu đổi lại là người khác đã sớm mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng người ta là đại mã kim đao nhận khiêu chiến của ba người chúng ta!

Sau khi đi vài vòng, đại hán không chịu nổi nữa, lảo đảo ngã xuống ghế nằm, chỉ trong chốc lát đã ngủ thiếp đi.

"Đừng để ý tới hắn, chúng ta tiếp tục."

Tiểu Bình quay đầu nhìn thoáng qua đại hán, mặt mũi tràn đầy xem thường nói. Nói xong gã còn khách khí giúp ta và nhạc phụ rót đầy rượu.

Tuy nhạc phụ còn chưa say, nhưng dù sao tuổi cũng lớn rồi, ta không dám để ông ta uống quá nhiều, cứ để Tiểu Bình uống trước một lát, lấy cớ ra cửa mua rượu cùng nhạc phụ chuồn ra khỏi phòng.

"Mấy đứa con này thật là biết uống."

nhạc phụ vừa ra cửa đã phun nước bọt đầy đầu, tiếp theo hỏi ta nên làm gì bây giờ.

Ta nghĩ một chút liền hỏi trong nhà nhạc phụ có mật ong hay không, mật ong có tác dụng thôi miên, có lẽ làm cho ông ta phải buồn ngủ.

nhạc phụ nói trong nhà không có, nhưng trong thôn có người nuôi ong mật, nói xong liền vội vã ra khỏi nhà.

Ta nhắm mắt trở lại trong phòng tiếp tục uống với Tiểu Bình. Tức nhất là hắn tự uống, không phải ép ta uống. Chỉ cần ta hơi lộ ra ý tứ không thể uống, hắn sẽ lập tức biến thân.

Lúc ta sắp không nhịn được nôn ra, nhạc phụ rốt cuộc cầm theo hai bình mật ong trở về, hỏi ta dùng như thế nào.

"Đưa cho ta đi! Ngài trước tiên đi phòng ngủ nghỉ một lát".

Ta nhìn nhạc phụ đang thở hổn hển, có chút đau lòng nói.

nhạc phụ gật đầu, cho mật ong cho ta ngủ. Ta mang mật ong lên bàn, Tiểu Bình bất mãn hỏi: "Huynh đệ, nhạc phụ ngươi đâu."

"Hắn chuẩn bị đồ ăn đây, một lát nữa sẽ tới, chúng ta uống chút này trước đã."

Ta thuận tay đem mật ong đưa cho hắn, cố ý cười nói: "Huynh huynh uống rượu lợi hại, uống mật ong không sợ chứ?"

"Ai nói thế, ta có thể một hơi uống hết."

Tiểu Bình lập tức cứng cổ nói, sau đó mặt mũi đầy nghi hoặc hỏi ta, cho nó uống mật ong làm gì.

Ta sợ nếu cứ kéo nữa hắn sẽ nhìn ra tâm tư của ta, mau nói câu ngươi không uống cái này, ta sẽ không uống rượu với ngươi nữa.

Hắn nghe xong lập tức giơ bình lên nhắm ngay miệng, ừng ực ực, không một lát đã đem mật ong uống sạch không thừa một giọt.

"Ha ha... Ta uống xong rồi, chúng ta uống rượu, uống rượu."

Tiểu Bình lau đi vết nhơ trên khóe miệng, hưng phấn nói. Ta nhìn cái bụng tròn vo của nó, hoàn toàn bịt kín.

Đây mẹ nó là mật ong a, thật lo lắng hắn có thể chết Úy chết hay không.

Đến bước này, ta cũng chỉ có thể liều mình bồi tiếp quân tử, mỗi một chén dạ dày đều quay cuồng một trận, đầu cũng biến thành hỗn loạn.

Ta không ngừng cắn đầu lưỡi, không cho bản thân gục xuống, nếu lúc trước hắn ngủ, tất cả đều chỉ là chơi đùa vô ích.

Cũng may uống một lúc lâu, tốc độ nói chuyện của hắn càng ngày càng chậm, vẻ nhiệt tình trên mặt cũng dần dần tán đi, cuối cùng nặng nề nằm xuống trên bàn ngủ.

Trong lòng ta mừng rỡ, nhanh chóng chạy đến nhà cầu đưa tay vào miệng, cố gắng làm chính mình hút hết rượu ra ngoài lúc trước.

Sau đó, nhổ một gáo nước lạnh súc miệng, cảm giác trạng thái của mình đã khá hơn nhiều, tìm khắp mọi nơi trong sân, thấy được một sợi xích sắt loang lổ vết rỉ!

Sợi xích sắt này có mùi hôi thối ngập trời, còn dính lấy mấy cọng lông chó, hẳn là trước đó trong nhà nuôi chó dùng để buộc chó.

Trên thân chó vừa lúc có linh tính, phù hợp với nhu cầu của ta, ta lập tức vào nhà dùng xích sắt trói gô đầu Tiểu Bình lại, sau đó vác hắn tới gian phòng dùng để chứa đựng lương thực bình thường, tìm hai cái chăn đệm đóng lên cho hắn, cuối cùng đặt hai bình rượu đang đậy trong góc phòng.

Làm xong hết thảy, ta cố ý leo lên lầu, mắt thấy vừa lúc nằm trên nóc nhà có thể nhìn thấy đầu Tiểu Bình, ta mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng trở về phòng ngủ.

Lúc tỉnh lại đã là buổi tối tám chín, nhạc phụ bọn họ đã ăn cơm.

Doãn Tân Nguyệt bưng đồ ăn lưu lại trên bàn, nói đại hán đã về nhà, trước khi đi nhờ ta chăm sóc tốt đường đệ của hắn.

"Yên tâm đi chứ, không sợ ta bán huynh đệ của hắn à?"

Ta rất bất ngờ nói, nhạc phụ tức thì giải thích đạo đại hán kia ngày mai còn phải là thân thích. Ta gật gật đầu, để bọn hắn nghỉ ngơi sớm một chút, buổi tối cho dù nghe được động tĩnh gì đều không được lên tiếng.

Cửa ra vào đã dán lên bức họa cung kính của Tần Quỳnh và Úy Trì, có hai vị môn thần này ở đây, thật ra những thứ dơ bẩn bình thường không dám tới gần.

Nhưng hôm nay lời của Doãn Tân Nguyệt đã thuyết phục ta, vì để đảm bảo an toàn, ta đành phải dán lên cửa sổ của nhị lão vài tấm linh phù, sau đó mặc vào lông tơ thật dày, khoác một tấm lông bò lên trên nóc phòng.

Mấy ngày này thời tiết rất tốt, tuyết đọng trên mặt đất đều đã bị hòa tan, đến ban đêm đặc biệt lạnh, ta chỉ có thể vừa liếc tẩu vừa nhìn chằm chằm Tiểu Bình, vì phòng ngừa bị phát hiện, thậm chí cũng không dám lộ đầu tẩu.

Cứ như vậy, bất tri bất giác đã luyện tới mười hai điểm!

Âm linh thoái lui đầu tiên là sáu trăm bảy mươi tám roi, thứ sáu trăm, thứ bảy...

Lúc này Tiểu Bình vẫn đang nằm trên mặt đất ngủ rất say, tiếng ngáy cũng tương đối đều đặn, nhìn qua hoàn toàn không giống bộ dáng trúng tà, ta nghĩ thầm đừng chỉ là thần kinh mình lây bệnh, vậy thì có thể làm trò cười rồi.

Nghĩ tới đây ta cười tự giễu, chuẩn bị lấy ra điện thoại chơi một chút trò chơi, nhưng vào lúc này, trong sân đột ngột vang lên một hồi phong thanh, ngay sau đó cửa phòng liền phát ra tiếng cót két khiến người ta sợ hãi.

Còn chưa kịp phản ứng với chuyện gì xảy ra, khóa sắt trong phòng đã túm chuông vang lên.

Ta vội vàng nhìn xuống dưới, kinh ngạc phát hiện vừa rồi Tiểu Bình vẫn còn khò khè như sấm, giờ phút này vậy mà đã ngồi dậy!

Toàn thân hắn bị xích sắt khóa lại, động tác trong nháy mắt đã hoàn thành động tác động tác động tác độ cao, nói vậy vừa rồi chắc chắn là âm linh quấn lấy hắn. Ta âm thầm rút Thiên Lang tiên bên hông ra, một tay khác cẩn thận cẩn thận nhìn chằm chằm vào cũng không dám nháy mắt.

Tiểu Bình ngồi một hồi, hai mắt vốn mê mang dần dần sung huyết, cuối cùng trở nên đỏ tươi dị thường, ở trong phòng đen đặc đặc đặc đặc biệt bắt mắt.

"Là ai đem gia gia trói lại, mau thả gia gia ra!"

Tiểu Bình vừa mở miệng, ta đã nghe được giọng nói không thuộc về hắn. Giọng nói kia như tiếng sấm nổi giữa đất bằng, khí thế cũng rất cường đại. Nó phát hiện sau khi mình bị trói lại, cảm giác đầu tiên của mình lại không phải sợ hãi mà là sự phẫn nộ.

Đột nhiên ta cảm giác sợi xích sắt này tựa hồ không có tác dụng gì với hắn, quả nhiên, theo hắn gầm thét một hồi, sợi xích sắt chia làm vài đoạn.

Tiểu Bình quay đầu lại, quát lên khinh thường: "Chỉ bằng cái sợi dây rách này mà còn muốn trói gia gia lại, nằm mơ đi!"

Nói xong nó tiến lên một cước đạp cửa chuẩn bị rời đi, đi tới cửa lại đột nhiên ngừng lại, dùng sức hít mũi, sau đó phát ra tiếng cười hắc hắc. Sau đó đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy hai bình rượu mà mình đặt ở đó, sau đó chạy tới cầm lên một bình rượu trong đó rồi uống ừng ực, chưa tới một phút đã uống sạch một bình rượu.

Uống xong, hắn nấc một cái, hài lòng nói: "Rượu ngon, rượu ngon..."

Sau đó thò tay nắm lấy bình thứ hai.

Ta biết nó uống bình này sẽ rời khỏi, vội vàng từ nóc nhà nhảy xuống, lăn hai vòng trên đất rồi lao vào phòng.

"Ai?"

Nhìn thấy sự xuất hiện của mình, Tiểu Bình hung tợn hỏi.

Từ biểu hiện của hắn có thể thấy được tính cách hỉ nộ vô thường của hắn, ta trực tiếp đem Thiên Lang Tiên đặt ngang trước ngực, hung hăng quát: "Nghiệp chướng từ đâu tới, mau mau cút ra đây cho lão tử!"

"Ui cha ơi, ngươi dám mắng gia gia sao?"

Sắc mặt Tiểu Bình trong nháy mắt đỏ lên, đưa tay ném bình rượu tới.

Ta vội vàng tránh qua một bên, bình rượu mang theo một trận âm phong gào thét mà qua, vậy mà nháy mắt đã đem cửa phòng bằng gỗ đánh ra một lỗ thủng.

"Gia gia phải moi tim của ngươi ra mà ăn!"

Tiểu Bình thấy ta né tránh, thẹn quá hóa giận rống lên một câu, tiếp theo liền xông về phía ta. Ta không chút sợ hãi mà xông lên, giả ý dùng roi Thiên Lang quất nó, nhưng khi nghênh đón trong nháy mắt nhanh chóng xoay người lại, chuẩn xác đem linh phù dán ở mi tâm của nó.

Mi tâm là ấn đường huyệt, đại biểu cho khí vận của một người. Rất nhiều tiên sinh mở đầu cho người ta đoán mệnh chính là màu trắng, ta thấy ấn đường của ngươi biến thành màu đen... Ấn đường nơi này chính là chỉ giữa mi tâm.

Bình thường mà nói gặp phải tình huống quỷ nhập thân, dùng ngón giữa kẹp chiếc đũa liền có thể đem thứ bẩn thỉu bức ra, càng đừng nói đến linh phù dán lên huyệt Ấn Đường.

Những người đạo hạnh cao, thậm chí chỉ dựa vào một cái linh phù là có thể tiêu diệt quỷ hồn, đủ để nhìn ra điểm mấu chốt của ấn đường. Nhưng dưới tấm linh phù này của ta, Tiểu Bình chỉ lắc lắc thân thể, không dừng liền nắm tay đánh tới ta.

Ta căn bản chưa từng gặp qua loại tình huống này, trái tim lập tức có chút chột dạ. Cũng may đoạn thời gian trước thu được một bộ phận lực lượng của Thuẫn, sức chiến đấu đề cao gấp đôi.

Nhưng dù vậy mới vừa vặn tránh được, thậm chí ta còn có thể cảm nhận được quyền phong của nó đánh vào mặt, vô cùng nóng rát!

Không ngờ tên thích uống rượu này lại là một nhân vật tàn nhẫn. Ta thu hồi tâm thái lạc quan lúc trước, cẩn thận đối lập với hắn. Chờ hắn lần nữa tấn công ta đến, ta liền quỳ trên mặt đất, thân thể dựa vào quán tính trượt qua dưới khố hắn.

Thừa dịp này, ta dùng roi Thiên Lang quất xuống đáy biển!

"A a! Đau chết gia gia rồi."

Tiểu Bình sau khi trúng chiêu, lệ khí trên người lập tức giảm xuống không ít, ngồi xổm trên mặt đất thống khổ kêu rên.

Giờ phút này tất cả sự chú ý của hắn đều ở tại hạ thân, các bộ vị khác thuộc loại không thiết lập trạng thái phòng ngự, ta bắt lấy cơ hội nhằm phía sau ót, ngực, tứ chi khớp xương, các vị trí trọng yếu tương đối trọng yếu thì chính là mấy roi.

Lần này Tiểu Bình ngã lăn trên mặt đất, Thiên Lang Tiên còn thừa lại một roi cuối cùng, ta muốn tiếp tục đánh vào khố của nó, lại sợ Tiểu Bình đầu sẽ đoạn tử tuyệt tôn, nhịn không được bắt đầu do dự.

Lúc này hắn ta lại hùng hổ mắng: "Tên tiểu nhân bỉ ổi nhà ngươi lại dám đánh lén gia gia, xem gia gia dậy không lột da ngươi ra, ngao."

Không đợi hắn nói xong, sắc mặt của ta lạnh lẽo, lại hung hăng giáng một roi xuống dưới hông hắn. Hắn lập tức không gào thét nữa, bịt chặt đũng quần, nhìn ta trong ánh mắt cũng bắt đầu lộ ra sợ hãi.

Thiên Lang Tiên đã mất đi hiệu lực, nếu bây giờ vẫn chưa thể dọa hắn chạy, đợi lát nữa ta chưa chắc có thể trấn trụ được hắn!

Đến lúc đó cho dù ta thả Vĩ Ngọc ra, liên thủ cũng không thể đánh bại hắn. Nghĩ tới đây ta lộ vẻ hung ác, cười vào đũng quần của hắn nói: "Ông đây sẽ biến ngươi thành hoạn quan!"

Ai ngờ ta vừa nói xong câu đó, đôi mắt âm linh càng thêm đỏ tươi, dùng sức trợn tròn, muốn phá hủy hốc mắt. Đây không phải là dấu hiệu tốt, ta chỉ có thể làm giả thực vung Thiên Lang tiên lên, tay kia lặng lẽ thò vào túi, cầm một lá linh phù thượng đẳng màu vàng vô cùng quý trọng.

Không ngờ lúc này hắn lại hét lớn một tiếng, ngay sau đó từ trong thân thể của Tiểu Bình đã có một bóng đen lao ra. Không đợi thấy rõ hình dáng của bóng đen, nó đã hóa thành một cơn gió biến mất.

Lần đầu giao thủ này ta đã chuẩn bị không quá đầy đủ, vì để tránh âm linh kia cá chết lưới rách với ta, nên ta không đuổi theo.

Ngược lại đuôi ngọc rất tự giác từ trong túi duỗi ra nửa cái đầu hồ ly, ngây thơ ngốc nghếch hỏi: "Ách ca ca, ta có nên đuổi theo không?"

"Không cần." Ta xoa đầu của nàng nói.

Nhiều năm qua rất nhiều cô hồn dã quỷ đều sẽ đi ra tìm một ít người khí vận yếu kém chiếm tiện nghi, cũng không có ác ý gì. Hơn nữa đại bộ phận âm linh đều là thấy tốt liền thu, hưởng thụ đến điểm cung phụng liền rút lui, có rất ít âm linh sẽ khó chơi như vậy.

Bất kể nói như thế nào, có thể đem Âm Linh từ trên người có thể dọa cho bỏ chạy coi như là trận sơ chiến chấm dứt rồi! Vừa rồi hướng đến bên hông hắn đánh hai cái, khẳng định sẽ trở thành cái bóng cả đời của hắn.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiểu Bình tỉnh lại. Hắn nghi hoặc hỏi: "Sao ta lại ở đây? Trên người sao lại có mùi rượu lớn như vậy?"

Ngữ khí và khí chất của hắn đều hoàn toàn khác nhau, xem ra đây mới là chân thật.

Cũng không lâu lắm, đại hán nhận được thông báo của thông tin của nhạc phụ liền chạy tới, nhìn thấy đường đệ khôi phục bình thường, về sau bắt lấy tay chúng ta không ngừng nói cảm tạ, còn lấy từ trong bao tiền của mình ra một chồng nhỏ giấy đỏ cho ta.

"Lão ca, ngươi như vậy khiến huynh đệ khó xử." Ta cáu giận nói, thuận tay đẩy tiền về sau của hắn.

Gặp phải loại người bình thường như vậy ta bình thường đều không thu thù lao, tối đa tiện tay lấy ít đồ làm kết nhân quả. Huống chi bọn họ còn có quan hệ thân thiết với nhạc phụ, tiền này khẳng định không thể nhận.

Tên râu quai nón và còn muốn thông gia với tiểu tử, cho nên gã không tiếp tục kiên trì nữa. Nhưng khi gã đưa ra thời gian sống, tìm thời gian đến mời ta ăn một bữa. Tiểu Bình lúng túng gãi gãi đầu nói: "Ta không biết uống rượu, đến lúc đó lấy nước trái cây thay thế."

Hắn nói xong, mấy người chúng ta nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Sau đó nhạc phụ tiễn hắn ra cửa, cả đêm ta không ngủ không biết mệt mỏi, bèn trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng vừa ngủ xong lại bị nhạc phụ đánh thức. Mặt mũi ông ta tràn đầy ngưng trọng, nói: "Cửu Lân, trong thôn có người chết."

Không nghĩ tới lập tức sắp qua năm, trong thôn lại phát sinh chuyện như vậy, ta nhịn không được nói: "Thế sự khó liệu."

"Không phải ý ta là vậy." nhạc phụ lắc đầu: "Là có người lái xe khỏi thuốc đánh xe, nhưng hóa ra là hắn không uống rượu!"

Nói xong nhạc phụ có thâm ý nhìn ta một cái.

Chúc mọi người vui vẻ gấp gáp!

Sáu trăm bảy mươi chín chương thứ bảy, hảo hán Lương Sơn...

Con sửng sốt một chút rồi lập tức phản ứng lại: "Phụ, người nói người này chết có liên quan với tên tửu quỷ kia?"

nhạc phụ gật đầu nói ông ấy cảm thấy như vậy, muốn cho ta đi qua xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Nếu đúng là Âm Linh kia đang giở trò thì đã mời ta diệt trừ nó, đỡ phải tiếp tục gây họa hại người.

Trong lời nói của hắn có chút oán trách chuyện hôm qua ta không có ý tiêu diệt âm linh, ta biết hắn không có ý nhằm vào ta, chỉ là xót ruột cái mạng người này!

Con cắn răng nói: "Ba, người yên tâm! Nếu người này thật sự bị quỷ hại chết, con nhất định sẽ bắt được hắn."

"Được rồi, người chết không thể sống lại, ngươi cũng cẩn thận một chút đi."

nhạc phụ khoát khoát tay, tiếp theo dẫn ta đến đầu cầu nơi cửa thôn, dù đi xa như vậy ta vẫn thấy trên cầu có rất nhiều người vây quanh, đến khi lên đến cầu mới rõ ràng phát hiện có lan can bị đụng hỏng rồi.

Trong lòng sông khô cạn có một chiếc xe tan rã ba bánh, thân xe cùng đầu xe đè vào một chỗ, trực tiếp vắt thành bánh thịt trên chỗ lái, máu tươi chảy đầy đất, dưới ánh mặt trời chiếu rọi lóe lên sắc thái mê người, bên cạnh chiếc xe lại là hàng hóa nhỏ nhắn đầy hoa râm.

Xung quanh ba bánh xe đã bị cảnh báo kéo lên giới giới chỉ, khả năng là chờ đợi độc giác chạy tới.

Đám người vây xem trên mặt đều tràn ngập khủng hoảng, các đại nhân đều lấy tay che mắt đứa nhỏ, còn có người gan lớn ở bên cạnh nghị luận ầm ĩ.

Ta đi đến nghe một hồi, đã hiểu đại khái, nguyên lai người chết không phải người trong thôn, mà là ở thôn sát vách.

Nghe nói hắn bán hàng rong, bởi vì sắp qua Tết rồi, sinh ý trên chợ nông thôn thập phần sôi động, cho nên sáng sớm hắn mới xuất phát. Kết quả lúc xe đến cầu nhỏ đột nhiên mất khống chế, trực tiếp phá vỡ lan can đâm xuống, hiện trường tràn đầy mùi rượu cùng mùi máu tươi.

Cũng không lâu lắm đội hoạn quan chuyên nghiệp đã đến, rất nhanh liền định tính cùng nhau vì rượu sau xe chở xe tạo thành xa phu, dẫn đội quan viên trước khi đi còn nghiêm túc nhắc nhở bọn hương thân ở đây, để mọi người trong thời gian xuân tiết bớt uống chút rượu, chú ý an toàn.

Hào giả vừa rời đi, đám dân chúng này thấy không có gì náo nhiệt có thể góp lại, liền lần lượt rời khỏi, trong miệng nói cái gì cũng có, nhưng thảo luận nhiều nhất chính là đề tài thiếu uống rượu.

Sau khi đám người đi không sai biệt lắm, ta để nhạc phụ về nhà trước, chuẩn bị xuống cầu thăm dò hư thực, ai ngờ y lắc đầu nói: "Khi còn trẻ ta đã gặp qua không ít người chết, đây không tính là gì cả."

Nói xong hắn đi xuống trước, ta bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng thầm nhủ lão nhân quả nhiên rất hiếu kỳ.

Bởi vì người chết chính là người phụ cận, cũng có gia đình của mình, cho nên cảnh sát thậm chí còn thu hồi tuyến cảnh giới, ta dễ dàng đi đến bên cạnh thi thể kiểm tra, lúc này trên cầu đột ngột vang lên tiếng một nữ nhân xé rách cõi lòng: "Các ngươi muốn làm gì, đừng tới gần hắn!"

Thuận theo thanh âm nhìn qua, chỉ thấy một nữ nhân lệ đầy mặt nhìn về phía này, xem ra nàng muốn chạy tới, nhưng vừa mới bước ra một bước thân thể đã ngã sấp xuống đất, trên mặt lập tức dính đầy bùn đất.

Nữ nhân mặc kệ, khó khăn từ đầu cầu từ từ bò qua bên này.

Xem ra nàng chính là vợ của người chết, ta đau lòng thở dài, chạy tới đỡ gã lên, sau đó cõng nàng đến bên cạnh ba bánh xe.

"A... đương gia, ngươi đang khỏe mạnh sao lại không có chứ."

Sau khi nàng nhìn thấy người chết, hi vọng trong mắt lập tức tan biến, trở nên cực kỳ tuyệt vọng. Ta có thể cảm nhận được rõ ràng trên người nàng phát ra bất lực, bèn khuyên nàng nén bi thương mà biến đổi.

"Tức giận thay đổi, con cháu nhà ta mới lên tiểu học đã không có cha, nén bi thương... Ha ha..."

Nữ nhân nói xong thì đột nhiên nở nụ cười, khiến cho ta và nhạc phụ giật nảy mình, sợ nhất thời không tiếp nhận được, mà biến thành kẻ điên làm tổn thương chúng ta.

Lại sợ nàng không nhớ ra được chuyện gì đó để tự tử vì tình nên đành phải lúng túng đứng canh giữ ở bên cạnh.

Cũng may nữ nhân kia sau khi cười xong thì quỳ gối bên thi thể, khóc rống lên để chứng minh áp lực đã được phóng thích.

Chờ đến khi nàng khóc mệt rồi, yên lặng nhìn thi thể rơi nước mắt, ta nắm chặt đi lên phía trước hỏi: "Đại tỷ, trượng phu tỷ là người trong nhà đi ra phải không? Nàng uống bao nhiêu rượu?"

"Phu phụ của ta không uống rượu! Không uống!"

Nữ nhân giống như biết trượng phu của mình bị định tính là say bí chết, điên cuồng quát: "Mấy ngày nay hắn vẫn luôn vội vàng đi chợ phiên, về đến nhà là chuẩn bị hàng hóa ngày hôm sau, ngay cả thời gian ăn cơm đi ngủ cũng chen chúc ra, đâu biết uống rượu. Lại nói ngày thường hắn rất ít uống rượu, là loại người vừa gặp bàn rượu đã né tránh."

Nói xong nàng lại bắt đầu khóc, vừa khóc vừa nói trượng phu mình chết oan.

Nữ nhân nói rất rõ ràng, ta không hề hoài nghi nữa, ngược lại hỏi nàng có thể cho ta kiểm tra thi thể một chút hay không.

Nàng nghe xong sắc mặt lập tức trầm xuống, cẩn thận hỏi ta là ai?

"Hắn là ai thì ngươi đừng quản, dù sao cũng có thể giúp ngươi là được rồi."

nhạc phụ có lẽ không muốn để cho người khác biết quá nhiều tin tức có liên quan đến ta, cướp trả lời một câu, sau đó thản nhiên nói: "Biết rõ tửu ma đầu Tiểu Lục Tử gần thôn ngươi nhất chứ? Như vậy Tiểu Lục Tử có thể uống rượu bởi vì hắn bị quỷ hồn quấn thân, may mắn gặp được con rể của ta."

Nói xong nhạc phụ đưa tay chỉ ta, trên mặt tràn đầy tự hào.

Nữ nhân nghe xong, nửa tin nửa ngờ, chậm rãi móc từ trong túi ra một bộ di vi Nặc Cơ đã bị đào thải, sờ soạng một cái máy truyền tin, nhỏ giọng hỏi, nghe loáng thoáng tin tức của Tiểu Lục Tử.

Một lát sau, nàng liên lạc máy truyền tin, rồi xoay người phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy khẩn cầu nói: "Xem ra tiên sinh thật sự là cao nhân, xin tiên sinh hãy báo thù cho nam nhân của ta, không thể để cho hắn chết không minh bạch nha."

Hình như sợ ta không đáp ứng, nàng lại bồi thêm một câu: "Mấy năm nay chúng ta bán hai vợ chồng để dành được ít tiền, chỉ cần tiên sinh có thể khiến hắn nhắm mắt lại, ta đưa tiền cho ngươi, một phần cũng không thừa!"

Từ lúc bắt đầu hoảng loạn, đến sau hoài nghi, cho đến bây giờ kiên nghị, đều nói rõ nàng là một phụ nữ nông thôn chất phác.

Sao ta có thể thu tiền của nàng? Không có nam nhân, cuộc sống sau này của nàng sẽ rất khổ sở.

Không biết vì cái gì, trong lòng ta đột nhiên có chút bối rối, hít sâu vài hơi rồi mới cho nàng dẫn ta về nhà xem tình hình.

Nàng gật đầu nói có thể, nhưng phải đợi người trong thôn tới mang thi thể về mới được, hỏi ta có thể chờ một lát được không?

Ta chỉ vì chuyện này nên tất nhiên không có gì bất mãn. Chỉ là nam nhân này chết thảm như vậy, trong lòng khẳng định có rất nhiều oán khí. Ta đã miễn dịch với loại oán khí này, nhưng nhạc phụ là người bình thường, vậy thì để ông ta về nhà trước.

"Dù sao cũng không giúp được gì, ta về trước đây, ngươi chú ý an toàn."

nhạc phụ nói xong rời đi, không bao lâu sau liền có hai cái sừng chạy tới, trên xe đi xuống hơn hai mươi thanh niên trai tráng, khóc lóc mang thi thể lên, sau đó trực tiếp lôi kéo tiểu tam luân hoang phế đến chỗ phế phẩm đứng.

Kỳ thực tiểu tam luân tu nhất tu còn có thể dùng, nhưng người nông thôn tương đối tin tưởng, phàm là thứ người chết dùng qua, bình thường đều không dùng nữa.

Trong nhà người chết có một đám huynh đệ lớn, cho nên tổ chức tang lễ cũng không tốn quá nhiều thời gian. Đúng vào lễ năm mới, nữ nhân không muốn để cho tất cả mọi người đều bị liên lụy, liền đem mọi thứ theo ngắn gọn trong tang lễ.

Giữa trưa các bằng hữu bạn bè kéo đến liên tục phúng viếng một phen, buổi chiều liền có tang.

Nữ nhân nói gần đây người chết vẫn ở trong tiểu môn thị nhà họ, cho nên thừa dịp tang lễ, ta đã đi dạo vài vòng trong môn thị, chỉ là không tìm được chút manh mối nào.

Đến bây giờ người đã chôn, lại không có manh mối, ta cảm thấy có chút không thể ra tay. Dứt khoát đợi đến ban đêm, như tìm được vận may ôm một rương rượu trắng đi tới trước mộ phần người chết, sau đó dùng Độ Dương Phù che khuất dương khí trên người mình, lặng lẽ trốn vào trong rừng cây bên cạnh.

Nếu như người chết thật sự là bị Âm Linh tối hôm qua hại chết, Âm Linh kia rất có thể đêm nay còn đến trước phần mộ làm ầm ĩ một phen, nhìn thấy ta bày sẵn rượu về sau nhất định sẽ lộ nguyên hình!

Sau nửa đêm thời tiết trở nên lạnh lẽo rất nhiều, bầu trời xám xịt bắt đầu mưa tuyết, theo gió thổi lên mặt, lạnh lẽo.

Ta lại đói rồi lại mệt, co thân thể thành một đoàn, tựa vào một gốc cây nghỉ ngơi, lại thả đuôi ngọc ra cho nàng vây quanh phần mộ phụ cận theo dõi.

Mấy ngày qua Vĩ Ngọc đi theo ta không ít thịt nướng, nghe lời nhẹ gật đầu, vèo một cái biến mất vô tung vô ảnh.

Ta yên tâm nhắm mắt lại, nhớ lại câu nói tối qua khi âm linh khống chế Tiểu Bình, trong đầu lập tức xuất hiện một từ: Lương Sơn!

Giống như buổi dạo đầu mà Thủy Hử truyền tống bên trong Lương Sơn hảo hán quen sử dụng nhất chính là gia gia vậy.

Chẳng lẽ tên này là một trong những hảo hán Lương Sơn? Theo hắn thích uống rượu, tính cách tùy tiện, thật sự có khả năng này.

Dù sao Thủy Truyền là tiểu thuyết dựa theo lịch sử thật sự cải biên, cũng không hẳn là bịa đặt ra. Ôm loại ý nghĩ này, mạch suy nghĩ của ta lập tức hiện ra.

Dù sao Lương Sơn một trăm lẻ tám đem thiên cương địa sát chuyển thế, hiện tại nếu như thật sự trở thành âm linh, chỉ sợ đồ vật phổ thông rất khó đối phó, đến lúc đó không được thì nghĩ cách mời Lữ Động Tân thượng thân đi!

Ta còn đang nghĩ ngợi, Tiểu Vĩ Ngọc lại vội vã bay trở về, rơi vào trên vai ta kích động nói: "Ách ca ca, có một cỗ âm khí rất mạnh đang tới gần!"

"Mẹ nó."

Sau khi ta thu hồi Vĩ Ngọc, cau mày mắng một câu, nó sớm không đến muộn không đến, hết lần này tới lần khác vào lúc này đây, ta còn chưa nghĩ ra đối sách tốt nhất.

"..."

Chương thứ sáu trăm tám mươi, ta muốn ly hôn với ngươi!

Chỉ mấy giây trôi qua, không khí xung quanh đột nhiên nhanh chóng chuyển động, cùng lúc đó một bóng đen đột nhiên xuất hiện ở phần mộ, ta trừng to mắt nhìn qua, rất nhanh đã nhận ra nó chính là con âm linh kia hôm qua!

"Ha ha ha, có rượu uống."

Âm Linh phối hợp cười một tiếng, ngồi xếp bằng ở trước mộ phần vặn mở nắp bình ừng ực rót vào trong miệng, thỉnh thoảng phát ra thanh âm chậc chậc.

Rất nhanh liền thấy đáy rương rượu, nó chưa thỏa mãn nói: "Giết một người đã nhiều rượu như vậy, ngày mai giết thêm mấy người, ha ha ha."

Nói xong nó nấc một cái no nê, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nghe nó nói muốn giết người, trong lòng ta lập tức phẫn nộ, bất chấp nguy hiểm, lúc này lao ra dùng roi Thiên Lang chỉ vào nó, lạnh lùng quát lên: "Rốt cuộc ngươi là ai!"

Làm cho ta bất ngờ chính là, Âm Linh kia nhìn thấy ta về sau vậy mà không có nửa điểm kinh ngạc, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt đã sớm biết ta ở chỗ này.

Cái này không phải cái gì tốt, ta cắn răng hỏi lại một câu, đồng thời trong lòng bắt đầu tích súc lực lượng. Tuy linh lực trên Thiên Lang tiên đã dùng hết từ ngày hôm qua, nhưng ta lại có thể lợi dụng Ngự Bảo Thuật gia trì uy lực của nó!

Chỉ là hiện tại ta còn chưa đủ mạnh, sau khi ngự bảo sẽ sinh ra choáng váng đầu óc, hôn mê bất lương, cho nên ta trong tình huống bình thường không muốn ngự bảo, nhưng đối mặt với Âm Linh cùng hung cực này, lão tử triệt để nổi giận.

"Chỉ bằng ngươi mà cũng xứng biết tên gia gia sao?"

Bóng đen khinh thường cười nói. Ta không trả lời nó mà từng bước từng bước nhích tới. Đan điền và ngực đều tuôn ra một luồng nhiệt lưu, tụ tập lại trên cánh tay rồi truyền vào trong thân roi Thiên Lang.

Đây là lần đầu tiên cả hai chúng ta đồng thời phóng thích linh lực của Xà lão thái quân và Dực Thuẫn, đáy lòng cực kỳ kích động. Nhìn ngược bóng đen, dường như nó nhận ra sự khác thường của Thiên Lang Tiên, mặc dù theo sự chậm rãi lui về phía sau nhưng không có cảm giác sợ hãi như hôm qua.

Phải biết rằng hôm qua thiếu chút nữa là đập nát ngu ngốc của nó, nó không có lý do gì lại bình tĩnh như vậy, ta càng cảm thấy bất an, lắc lắc cái đầu mạnh mẽ ra lệnh cho chính mình không nên nghĩ tới mấy thứ đó nữa, chỉ tập trung tinh thần nhìn chằm chằm Âm Linh mà thôi.

Nhưng vào lúc này, điện thoại trong túi của ta đột nhiên vang lên, ta lấy ra điện thoại di động nhìn thấy là Doãn Tân Nguyệt mở ra, trong lòng giật mình, vội vàng kết nối.

"Trương ca, cha mẹ đột nhiên không ở trong phòng, không thấy đâu cả..."

Giọng nói của Doãn Tân Nguyệt trước nay chưa từng bối rối như vậy, bởi vì cha mẹ nàng ở trong phòng vui vẻ, nhưng chớp mắt đã biến mất.

Doãn Tân Nguyệt theo ta lâu như vậy, kiến thức trải qua quá nhiều nguy hiểm, ngay lập tức liền có thể là tửu quỷ nhốn nháo, liền khẩn cầu nói: "Phu quân, cầu xin ngươi đừng khó xử tên tửu quỷ kia nữa, ta biết chỉ cần ngươi buông tha nó, nó sẽ không lại tìm chúng ta phiền toái nữa!"

Ta nghe con mắt trong nháy mắt đỏ lên, chăm chú nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi hướng bóng đen nói: "Phụ mẫu ngươi bắt cóc người ta tính là hảo hán cái gì, có bản lĩnh đao thật thương thật làm một trận cùng lão tử."

"Hắc hắc, đại ca ta nói rồi, đối xử với địch nhân là không thể nương tay đâu!"

Bóng đen trả lời không ai bì nổi, nhưng khi nhắc tới hai chữ Đại ca thì trên mặt lại tràn ngập ý cười, mang đến cho ta một loại cảm giác hắn và đại ca trong miệng gã đang giở trò.

Tình huống bây giờ nguy cấp, ta không thể không nhân nhượng cầu toàn, kìm nén lửa giận trong lòng, thấp giọng nói: "Ta chỉ là nhận ủy thác của người, giữa hai chúng ta cũng không có ân oán. Bây giờ ngươi thả bọn hắn đi, về sau ta khẳng định sẽ không cản trở ngươi uống rượu nữa."

"Lời này là thật!"

Bóng đen nghe vậy lập tức dao động, nhưng rất nhanh nó lại nhanh chóng lắc đầu, lạnh lùng nói: "Ngươi đừng gạt ta, quân sư đã bảo sau khi ta uống rượu sẽ bị lừa, ta không nghe!"

Nói xong nó lắc đầu, sau đó không đợi mình kịp phản ứng, liền hóa thành một làn khói bay đi.

Bây giờ trong đầu ta chỉ có nhạc phụ và nhạc mẫu, chẳng còn tâm trí nào mà đi quản nó, lúc này chạy về nhà, vừa vào cửa đã thấy Doãn Tân Nguyệt ngồi ở ghế đế lau nước mắt. Cô nhìn thấy ta, tát thẳng vào mặt ta, kiên quyết nói: "Trương Cửu Lân, nếu cha mẹ ta xảy ra chuyện, ta lập tức ly hôn với ngươi."

"Phụ mẫu, không sao."

Ta căn bản không để ý cảm giác đau đớn trên mặt, càng không oán hận một cái tát này của nàng. Trong lòng tràn ngập áy náy, nếu như không phải ta xen vào việc của người khác, sao lại xảy ra việc này?

Ta một tay ôm Doãn Tân Nguyệt vào trong ngực, nàng dùng sức giãy dụa, nhưng bất kể thế nào ta cũng không buông tay. Doãn Tân Nguyệt khóc hu hu một hồi, ôm giọng ta run rẩy nói: "Phu quân, ta rất sợ."

"Đừng sợ, không sao đâu."

Ta thề son sắt nói, trong lòng lại không có một chút suy nghĩ, cái bóng đen này vì uống rượu mà có thể giết người, làm sao có thể chịu được ta đánh nó ngu ngốc chứ?

Ngay lúc ta không biết làm sao, hạt châu trong túi đột nhiên kịch liệt nhảy lên, ta vội vàng đem ngọc đuôi thả ra, hỏi nàng có phải có ý kiến gì hay không?

Sau khi Ngọc Vĩ hóa thành hạt châu cũng có thể cảm nhận được âm khí chung quanh, chỉ là không thể nào giao lưu với ta, cho nên bình thường gặp phải chuyện gấp gì đó, nàng đều sẽ thông qua hạt châu truyền đạt tin tức cho ta.

"Hỏa ca, muội có thể cảm nhận được vị trí của vị dì kia ăn ngon hơn viên thịt kia!" Mặt mũi Ngọc tràn đầy vẻ vô tội, nói.

Chẳng trách di hài trong miệng cô ta là chỉ mẹ Doãn Tân Nguyệt, ta nghe xong nắm lấy tay nàng, vội vàng hỏi: "Ở đâu, làm sao ngươi biết?"

"Nói ngươi ngốc thì ngu, ngươi đã quên lúc trước ta và a di trao đổi mệnh cách với nhau chưa?"

Vĩ Ngọc le lưỡi một cái, sau đó nhanh chóng bay ra bên ngoài. Ta và Doãn Tân Nguyệt biết nó là đưa bọn ta đi tìm nhạc phụ nhạc mẫu, tranh thủ thời gian chạy theo ở phía sau.

Một mực bay đến cây cầu nhỏ trong thôn, cuối ngọc mới dừng lại, chỉ vào chỗ sáng sớm phát hiện thi thể người chết nói là ở chỗ đó.

Ta chạy hết tốc lực, đột nhiên phát hiện không ngờ nơi này vậy mà lại xuất hiện một cái hố to sâu hơn hai mét, dùng điện thoại di động chiếu qua, liền nhìn thấy nhạc phụ và nhạc mẫu quay lưng về phía nhau, trong miệng còn bị nhét vào một cái hố bẩn thỉu.

Nhìn thấy ta và Doãn Tân Nguyệt, hai lão già lập tức đỏ cả mắt. Làm sao ta dám chậm trễ, tranh thủ thời gian cắt đứt sợi dây thừng trên người họ, sau đó theo thứ tự đỡ họ dậy.

Không đợi đi lên cầu, sau lưng đột nhiên truyền đến một trận gió lạnh, ta vô thức quay đầu lại, phát hiện bóng đen đã xuất hiện ở phía sau chúng ta từ lúc nào, nó u ám nói: "Ta chỉ là đi tìm chút rượu ăn, hai lão gia hỏa này đã bị ngươi tìm được, xem ra ngươi thật có chút bản lãnh."

"Gia gia hôm nay uống rượu uống rượu quá đã, tạm thời tha cho các ngươi một lần. Nếu như sau này còn dám đối nghịch với ta, ta sẽ không cho các ngươi cơ hội cứu bọn hắn nữa." Bóng đen nói xong cuồng tiếu ha ha, nghênh ngang đi ngang qua bên cạnh ta, hương vị khiêu khích mười phần.

Ta cắn răng định lao lên, nhưng Doãn Tân Nguyệt lại bám chặt lấy ta, nhỏ giọng nói: "Trương ca, van huynh!"

Nghe thanh âm nhu nhược của nàng, tay của nàng dần dần thả lỏng, đưa mắt nhìn hắc ảnh hoàn toàn biến mất.

Nếu ta không nắm chắc có thể giải quyết nó trong một lần, nhưng nó có thể đánh ra một đòn trí mạng với nhạc phụ nhạc mẫu bất cứ lúc nào.

Doãn Tân Nguyệt không dám đánh cược, mà ta thì không dám đánh cược!

Hai lão vô cùng sợ hãi, về nhà sớm đã nghỉ ngơi, Doãn Tân Nguyệt đã khỏe hơn nhiều, nghiêng người vuốt ve mặt mày hỏi: "Đau không?"

Ta lắc đầu không nói gì, trong đầu đều là ánh mắt tuyệt vọng của lão bà chết lộ ra kiên nghị, còn có âm linh vì uống rượu mà không hề giới hạn.

Ta định nhất định sẽ nghĩ biện pháp giải quyết nó, nếu không thật có lỗi với lương tâm của mình. Nhưng nhớ lại một màn vừa rồi cho ta, sau này ta sẽ luôn gặp phải đủ loại Âm Linh, vậy ta phải làm sao để bảo vệ thân nhân đây?

Đột nhiên, ta hiểu vì sao gia gia lại giao quán cổ này cho ta, sau này cũng không cho ta gặp cha mẹ nữa.

Hắn muốn tốt cho ta, cũng là muốn tốt cho Trương gia!

Doãn Tân Nguyệt thấy ta nửa ngày không lên tiếng, mềm mại ôm lấy ta, nức nở nói xin lỗi.

"Ta biết thân phận của ngươi nhất định không thể rời khỏi loại cuộc sống này, nhưng ta yêu ngươi, ta làm tốt chuẩn bị đi chết cùng ngươi!"

Nàng nghẹn ngào một chút, tiếp tục nói: "Nhưng ta thật sự sợ phụ mẫu bị thương tổn, ta nên làm gì bây giờ."

"Ngủ đi."

Ta rất hiểu tâm tư của nàng, vài lần muốn mở miệng nói điều gì, lại phát hiện nói cái gì cũng có vẻ vô lực, đến cuối cùng ta chỉ nhẹ nhàng hôn nàng một cái, thở dài nói một câu.

Rất nhanh sau đó Doãn Tân Nguyệt đã ngủ thiếp đi, ta mở to mắt nhìn trần nhà, trong lòng cực kỳ hoang mang.

Lựa chọn phần sáu trăm tám mốt.

Ta đứng dậy xuống giường, cầm máy truyền tin chạy đến trong sân, thông báo máy truyền tin của con trai.

"Chuyện gì?"

Rất nhanh bị máy truyền tin kết nối, nam nhân thích môi giới đi thẳng đến chủ đề, trong âm thanh không mang theo chút tình cảm nào.

Cũng may ta đã sớm quen phong cách của hắn, liền dùng tốc độ nhanh nhất đem chuyện tửu quỷ hắn nói một lần, bất đắc dĩ hỏi: "Bây giờ ta nên lựa chọn thế nào?"

Nam nhân hưởng thụ sau khi nghe xong trầm mặc năm giây, mới chậm rãi nói: "Ngươi còn có quyền lựa chọn sao?"

Ta lập tức phản ứng lại, nếu như lúc trước xử lý âm vật là vì tiền, vì kích thích, vậy từ khi quỷ thị Phong Đô trở về, ta triệt để cột cùng thân phận thương nhân âm vật.

Yêu ma quỷ quái trên thế gian đều biết tên của ta, âm thầm không biết có bao nhiêu người đang nhìn trộm ta, cho nên ta chỉ có thể đối mặt với tất cả khó khăn, nếu không ta chết không có chỗ chôn, chết còn thảm hơn cả gia gia ta.

"Ta biết rồi, vậy ngươi nghỉ ngơi sớm đi." Ta thở dài, vô lực nói, sau đó liền bấm niệm.

Nam nhân chăn hộ lại lạnh như băng mở miệng nói: "Lúc trước ngươi vì cứu bọn họ mà tham gia quỷ thị, hiện tại bọn họ vì ngươi bị Âm Linh liên lụy, cũng coi như là có nhân quả."

Nam nhân chăn ấm nói xong lại ngỏm, ta nhìn Doãn Tân Nguyệt đang ngủ tuy rất đau lòng nhưng trong lòng không hề dao động!

Ngày hôm sau tỉnh lại, không lại nghe nói trong thôn phát sinh chuyện lạ, có thể là bóng đen cũng không muốn chống lại ta, cố gắng thu liễm một chút đi.

Bất kể nói thế nào, đây cũng coi là một tin tức tốt. Ít nhất không cần lập tức đứng ở phía đối lập với Doãn Tân Nguyệt.

Liên tiếp mấy ngày bóng đen cũng không xuất hiện, chúng ta một nhà dần dần từ trong bóng tối của nó đi ra, cũng đã có một tiết xuân ấm áp.

Ngày đầu Nhị nhạc phụ ở nhà bày mấy bàn tiệc rượu, mọi người trong thôn và hắn có quan hệ tốt đều đến, chừng ba bốn mươi người thay nhau hướng ta mời rượu, hơn nữa mỗi người đều đầy ba chén.

Đây là quy củ của gia chủ bọn họ, biểu thị người nhà mẹ đối với con rể mới tán thành. Ta là người miền nam không hiểu môn đạo bên trong, ban đầu người đến không sợ, uống cạn chén rượu.

Nửa đường thật sự không chịu nổi, mượn công phu đi nhà xí hít thở không khí, Doãn Tân Nguyệt thấy sắc mặt ta hồng lên, dịu dàng bảo ta đừng uống nhiều như vậy.

"Mỗi người đều là ba chén rượu, dù ta không uống, cũng phải uống a."

Ta bất đắc dĩ phỉ nhổ, Doãn Tân Nguyệt nghe xong thì sững sờ, sau đó lúng túng mở miệng: "Cũng trách ta không nhắc nhở ngươi, ba chén rượu trước, tiêm một chén là được, chén thứ ba thì phải uống sạch mới được."

"Ta..."

Ta uống đến choáng váng, nghe nàng nói xong thiếu chút nữa khiến mũi lệch sang một bên, hận không thể ngay tại chỗ đè nàng xuống đất trả thù một trận.

Sau đó ta trở lại bàn rượu, theo lời Doãn Tân Nguyệt nói, quả nhiên thuận lợi kiên trì tới cuối cùng. Cho dù như vậy, một ngày ít nhất uống một cân rượu, mẹ nó thở dốc tràn đầy mùi rượu.

Chờ sau khi khách nhân đi rồi, ta mang cái đầu đau nhức đi đến bên giường nằm xuống, trực tiếp ngủ thẳng đến buổi trưa ngày hôm sau.

Sau khi tỉnh lại, ta còn hơi lắc lắc cái đầu đau đớn, nghe bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào, liền hỏi tình huống bên ngoài Doãn Tân Nguyệt thế nào.

"Không có việc gì, ngủ với ngươi đi!"

Doãn Tân Nguyệt nghiêm mặt nói, âm thanh ép xuống rất thấp, ta vừa nhớ ra thì đã bị một tay nàng ấn lên giường.

"Hửm?"

Ta nhìn nàng ta một cái đầy nghi hoặc, lúc này Doãn Tân Nguyệt mới nghiêm mặt nói: "Có người đến mời ngươi giúp đỡ, ta không cho phép ngươi đi."

Không nghĩ tới mới sơ tam đã có người tìm tới cửa, lần này không chỉ Doãn Tân Nguyệt không vui mà ngay cả ta cũng không muốn tiếp đơn sớm như vậy.

Dù sao dựa theo thói quen của người Trung Quốc, luôn cảm thấy chuyện không cần nhúng tay vào chính tháng giêng sẽ tốt hơn.

Ta quỳ trên giường lặng lẽ nhìn qua, phát hiện nhạc phụ đang cùng mấy người lớn tuổi ngồi xếp bằng dưới đất tán gẫu.

Mặc dù tìm ta hỗ trợ, nhưng trên mặt bọn họ đều không có câu nệ bao nhiêu, nhìn qua chỗ không tệ, nhìn kỹ lại có hai người trong đó hôm qua còn tới mời ta rượu. Có một người ta còn nhớ rõ, hình như nên gọi hắn là Vương thúc.

"Lão bà, hay là ta ra ngoài xem một chút?" Ta hỏi.

Nếu đối phương đã là bằng hữu của nhạc phụ, ta cảm thấy ở chỗ này giả ngủ thật sự có chút lúng túng. Nhạc phụ có thể ngăn cản bọn họ vì an toàn của ta, nhưng ta là vãn bối, cũng không thể lừa gạt cha ta nha.

"Đáng ghét..."

Tân Nguyệt tự nhiên cũng biết quan hệ lợi hại trong đó, liền bực bội gật đầu.

Đạt được cho phép, sau khi ta tranh thủ mặc xong quần áo, chải tóc rối bời, đi ra ngoài bắt chuyện với bọn họ.

"Tiểu Trương, đầu còn đau không?"

nhạc phụ cố ý hỏi một câu, sau đó giải thích nói: "Con rể ta là người phương nam, ngày hôm qua chén rượu đã cạn, có thể uống lớn."

"Ha ha ha!"

"Thực sự rất thành tâm, thật sự rất chân thành."

nhạc phụ nói xong, đại gia hỏa đều có thiện ý cười cười, ta ngượng ngùng gãi gãi đầu, chủ động hỏi bọn họ có chuyện gì.

Ta ra ngoài đã tỏ rõ thái độ, cho nên nhạc phụ cũng không nói sang chuyện khác, thu nụ cười trên mặt lại nói: "Vậy tửu quỷ kia lại về rồi."

"Cái gì vậy?" Ta sửng sốt.

Nguyên lai mấy vị lão ca này năm nay đều có con rể tới cửa, bởi vì hôm qua trong nhà chúng ta có mời khách, Vương thúc liền để con rể Sơ Tam của mình tới.

Ngày hôm qua Vương thúc trở về, đã đặt tiệc rượu và rượu cá vào trong sân, không nghĩ tới mấy rương rượu trắng vừa thức tỉnh đều đã uống sạch, đồ ăn cũng không còn một chút nào, trên cả bàn chỉ còn lại khói thơm không nhúc nhích.

Vương thúc trước đó đã nghe qua chuyện Tiểu Bình và người xác chết, cho nên chỉ chớp mắt đã ý thức được thứ kia tiến vào nhà mình!

Hắn cảm thấy tổn thất chút rượu không có gì, nhưng vạn nhất vật kia tâm huyết dâng lên, gây ra tai nạn chết người, cho nên muốn cầu ta bắt lấy Âm Linh kia.

"Để ta nghĩ cách."

Bóng đen xuất hiện nhiều lần đã làm ta phiền, dứt khoát hoặc là không làm, làm tới cùng, làm cho nó trở thành Âm Linh đầu tiên của năm nay!

Bởi vì nó đến vô ảnh đi vô tung, cũng không giống như âm linh khác giống không biết sống chết, mà là gặp phải nguy hiểm liền bỏ chạy, cho nên ta rất khó bắt lấy nó, chỉ có thể hạ văn chương trên rượu mà nó thích uống.

Nghĩ nửa ngày, ta nhìn mấy lão nhân hỏi: "Trong nhà ai có hoàng tửu hùng mạnh."

Rượu vàng hùng vĩ, là dùng rượu trắng chế từ hoàng kim pháo đã bị mài thành bột phấn hoặc hoàng tửu, có tác dụng khu trùng, cổ nhân đã từng tận dụng để trừ tà một thời gian.

Bởi vì hùng hoàng có độc tính, cho nên bây giờ trên cơ bản mọi người không uống nữa, mà là ở buổi lễ đầu tiên, Trọng Dương mấy ngày này dùng để trừ tà. Nếu bóng đen kia thích uống rượu, ta nghĩ đây là một điểm đột phá không tồi.

Chẳng qua thứ đồ chơi hùng hoàng này ở phương nam thịnh hành, ở phương bắc lại không nhiều thấy, ta sợ bọn họ không có.

Không ngờ nhạc phụ nghe xong lại gật đầu, nói trong nhà có rượu vàng hùng vĩ, sau đó xách từ bên nhà cầu tới một cái thùng sắt nhỏ, mở nắp ra đưa tới, đồng thời hỏi ta có phải là cái này không?

Phóng tầm mắt ra ta thấy, hảo gia hỏa! Rượu hùng hoàng đầy ắp đường chính tám kinh, mùi vị màu sắc đều rất chính tông.

"Lại nói mới hai năm, lúc về nhà Tiểu Nguyệt đã mua về, bảo ta và mẹ con rảnh rỗi rải một ít ở cửa sổ, nói là có thể trừ tà. Chẳng qua là hai người chúng ta chịu không nổi mùi này, lại không nỡ vứt bỏ mà đặt ở nhà cầu ấy." nhạc phụ cười ha hả nói.

Ta nghe hồi ức một hồi, hai năm trước ta và Doãn Tân Nguyệt đang ở giai đoạn ám muội, lúc ấy nàng đi theo ta cùng xử lý không ít thứ.

Có thể là lúc ta dùng đến hoàng tửu nàng nhớ kỹ, liền mua về cho cha mẹ, thật sự là một cô gái hiếu thuận, cũng khó trách ngày hôm qua nàng vậy mà lấy ly hôn uy hiếp ta không nhúng tay nữa!

Chương thứ sáu trăm tám mươi hai, mãnh liệt Trương Phi Phi.

Có được hoàng tửu hùng vĩ, mọi chuyện liền đơn giản hơn nhiều. Nếu hôm qua Âm Linh không có hành động gì, chứng tỏ hắn uống rượu vui vẻ, vậy thì tối nay khẳng định hắn sẽ tới nữa!

Ta bảo Vương thúc cứ như thường lệ cử hành tiệc rượu, thậm chí chờ sau khi mở màn, cùng nhạc phụ cùng nhau xách bình rượu đi qua uống hai chén với con rể nhà ông ta, tùy tiện nói chuyện vài câu, dù sao anh chàng kia cũng được coi là vạt áo liên lạc của ta.

Cả ngày đều không xuất hiện bất ngờ gì, trong thôn khắp nơi đều là người kết bè kết lũ đi hàng ngõ hẻm dập đầu, đây là tràng cảnh ta lớn như vậy còn chưa từng thấy qua, nhìn thập phần kỳ quái.

Đợi đến tối, từ tất cả các loại rượu mà ta mở ra, đều gia nhập vào Hùng Hoàng tửu có tỉ lệ nhất định.

Cứ như vậy không đến mức Âm Linh lập tức phát hiện rượu có vấn đề, chờ nó cảm giác được không thích hợp, đoán chừng cũng sắp xong đời rồi.

Ta để Vương thúc cùng người nhà bọn họ nghỉ ngơi như thường lệ, tự mình trốn đi yên lặng chờ đợi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến rạng sáng, ta ngáp một cái, sau đó khẽ nghỉ ngơi một phen.

Trải qua mấy lần tiếp xúc, ta phát hiện vật kia mỗi lần đến đều mang theo một trận âm phong, hơn nữa lúc uống rượu nó đều phát ra âm thanh, huống chi nó đem toàn bộ tác dụng sau khi uống hết sẽ phát huy hoàn toàn, đến lúc đó nó nhất định sẽ thống khổ kêu thảm liên tục.

Không nghĩ tới ta dựa vào tường không bao lâu liền ngủ mất, thậm chí không biết vì sao mình ngủ. Tóm lại ngủ say ta đột nhiên cảm thấy thân thể rất lạnh, nhịn không được ngáp dài, kết quả thoáng cái đã tỉnh lại.

Ta lục lọi mắt nhìn sang rượu, kinh ngạc phát hiện hơn hai mươi bình rượu trong sân đã bị uống sạch. Âm linh uống nhiều như vậy mà không phát ra nửa điểm tiếng động, chẳng lẽ nó không sợ hùng hoàng?

Nghĩ đến đây ta không thèm trốn tránh nữa, tranh thủ đứng dậy nhìn xung quanh, muốn xem thử nó có lưu lại manh mối gì hay không.

Lúc này, một bàn tay mạnh mẽ đột ngột đặt ở trên vai ta, lạnh lẽo thấu xương lập tức thổi quét toàn thân.

Trong lòng ta vừa động, ngay sau đó da đầu liền có chút tê dại.

"Đừng nhúc nhích, nếu không gia gia vặn gãy cổ ngươi!"

Thanh âm bóng đen truyền đến, bàn tay lạnh như băng của nó kẹp lấy phần gáy của ta, ta không chút nghi ngờ nó sẽ bóp chết ta, cho nên một bên giả bộ như từ bỏ ý định chống cự, một bên yên lặng tụ tập linh khí, chờ thời điểm Xà Thái Quân hoàn toàn thi triển ra linh lực, ta mạnh mẽ hét lớn một tiếng, thân thể nghiêng về phía trước nhanh chóng chạy thoát khỏi tay nó.

Sau đó thân thể lăn lộn dưới đất, đứng dậy đánh ra roi Thiên Lang.

Bóng đen không nghĩ tới tốc độ của ta lại nhanh như vậy, hét lớn một tiếng, lần nữa né tránh.

"Lừa chết mẹ ngươi á!"

Ta bị nó đốt tới mức toàn thân cháy bỏng, mắng to một câu, nhanh chóng phóng Vĩ Ngọc ra, khiến nó ngửi thấy khí tức bóng đen vừa rồi lưu lại trên cổ ta, cắn răng quát: "Đuổi theo!"

Ngọc đuôi như một làn khói đuổi theo, ta không nhanh không chậm theo phương hướng nàng rời đi.

Những bóng đen này vẫn luôn vây quanh thôn quấy phá, cho nên địa điểm ẩn thân của nó hẳn là không xa.

Ta quyết định phải thu thập triệt để nó, dọc theo đường đi đều đang không ngừng đánh thức tất cả năng lượng trong thân thể.

Không nghĩ tới còn chưa ra khỏi thôn, Ngọc Vĩ đã trở về, ủ rũ cúi đầu nói: "Xin lỗi, ta không đuổi theo nó..."

Ánh mắt nàng đỏ hồng, không nói được có bao nhiêu ủy khuất. Ta sờ sờ cái mũi nhỏ của nàng, để nàng đừng tự trách, sau đó đột nhiên nghĩ đến chuyện bóng đen năm trước bắt nhạc phụ cùng nhạc mẫu, vội vàng chạy về nhà Vương thúc.

Cũng may trước đó ta đã bố trí trận pháp lợi hại trong phòng nhạc mẫu phụ, lúc này không cần phải bận rộn nữa.

Sau khi trở lại nhà Vương thúc, nhìn thấy bọn họ đều còn trong phòng, trong nhà cũng không phát sinh chuyện gì khác, ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó ta liền kéo cái ghế, ngồi trong đại sảnh ngủ.

Sáng sớm ngày đầu tiên ta đã bị chữ điện Lý Ma Tử đánh thức, hắn hỏi khi nào hắn mới trở về, nói cái gì mà năm sau thì pháo thứ nhất muốn nổ vang, bảo ta mau khai trương.

Ta không nói cho hắn biết mình đã đối phó với Âm Linh, chỉ nói mình sẽ lập tức trở về, bảo hắn ngoan ngoãn ở nhà.

Sau khi tắt máy truyền tin, ta vừa chuẩn bị về nhà thì thấy nhạc phụ dẫn theo rất nhiều người chạy về nhà Vương thúc.

"Cha, sao vậy?" Con tranh thủ thời gian nghênh đón hỏi.

Trên mặt nhạc phụ lộ ra một tia bất đắc dĩ, thở dài nói: "Súc sinh trong thôn trong vòng một đêm đều chết hết rồi."

"Cái gì?"

Giọng nói của ta lập tức được nâng cao hơn một chút. nhạc phụ thống khổ gật gật đầu, bắt đầu kể lại cho ta nghe.

Trong một đêm, súc vật trong thôn vậy mà chết hết, hơn nữa trên người đều mang theo vết thương hình gợn sóng rõ ràng.

Đây cũng chưa tính là hết, mấy cửa hàng nhỏ trong thôn đều bị cướp sạch, rượu bên trong toàn bộ đều đã uống sạch, những loại hàng hóa khác mặc dù không bị mất nhưng lại trở nên rất lộn xộn.

Xem ra bóng đen muốn triệt để trả thù thôn dân, ta cắn răng, hỏi mọi người có thấy rõ bóng đen dùng vũ khí gì không.

Ta mới vừa hỏi xong tất cả mọi người trầm mặc, dù sao chuyện xảy ra ở đêm khuya, lúc ấy mọi người đều đang ngủ.

Lúc này một vị lão bản tiệm tạp hóa đột nhiên mở miệng: "Chỗ ta có giám sát, không biết có đụng được vật kia không?"

"Dẫn ta đi xem một chút."

Nơi này là một nông thôn điển hình, không nghĩ tới còn có người giả vờ theo dõi, trong nháy mắt ta kích động, theo hắn chạy về nhà.

Ông chủ dùng máy tính điều chỉnh hình ảnh tối qua, sau đó nói với ta: "Thật ra ta đã xem rất nhiều lần rồi, ngoài kỳ lạ ra, cũng không nhìn thấy ai khác."

Trong lòng ta tính toán thời gian âm linh từ bên người ta chạy thoát ra, lập tức nhanh chóng kéo dài tiến độ, rất nhanh liền đem thời gian ước định ngừng lại ba điểm sáng sớm.

Xem từ hình ảnh theo dõi, đoạn thời gian này cửa phòng bị mở ra, một bình rượu bên trong tiếp một lọ được mở ra, lại tự động thăng đến giữa không trung, nhìn giống như là có người trong suốt đang giơ cái bình uống rượu.

Hiển nhiên lúc này Âm Linh đã xuất hiện, nhưng không thể giám sát được bóng dáng của nó. Ta có chút bực bội kéo nó về phía sau, đợi sau khi tất cả rượu đều bị uống hết, ngạc nhiên phát hiện trong bức tranh hiện ra một đạo thanh sắc quang mang!

Theo quang mang càng ngày càng rõ ràng, quang mang kia dần dần biến thành một thanh vũ khí hình thương, không đợi ta kịp phản ứng, quang mang màu xanh đã nhanh chóng hướng bốn phía kệ hàng đánh tới, đảo mắt đã đem khung hàng chỉnh tề làm vỡ nát.

Sau đó quang mang lại chỉ về cửa phòng trong phòng, nhưng lại ngừng lại, xem ra là đang do dự.

Cuối cùng nó vẫn không đi vào buồng trong, mà chậm rãi biến mất ở trong video.

Ông chủ nhìn thấy một màn này thì khuôn mặt cũng trở nên xanh lét, run rẩy nói: "Còn thiếu chút nữa, thiếu chút nữa nó liền vào nhà rồi!"

Ta gật đầu, trong lòng cũng run lên một cái, buồng trong chính là chỗ phòng ngủ, ông chủ tối qua và ông vợ kia đã ngủ ở đây.

May mắn Âm Linh do dự một chút, nếu không bọn họ nhất định đã bị hại chết.

Xem ra nó vẫn còn có chút kiêng kỵ ta, mới không dễ dàng giết người. Ta xoa đầu suy nghĩ hồi lâu, chạy ra bên ngoài xem một chút giá hàng còn chưa kịp thu thập, phát hiện dấu vết phía trên cũng hiện ra hình gợn sóng.

Chẳng lẽ...

Trong đầu ta đột nhiên toát ra một ý nghĩ, nhanh chóng dùng điện thoại tìm kiếm trường bát xà mâu trên mặt đất, kinh ngạc phát hiện mâu trượng bát xà chính là đầu mâu hình gợn sóng!

Liên hệ được bóng đen yêu thích uống rượu với nó, lúc trước lại là đại ca của nó lại là quân sư, ta đột nhiên phản ứng lại.

Nó căn bản không phải là Lương Sơn hảo hán, mà là trong lịch sử tiếng tăm lừng lẫy mãnh liệt Trương Phi!

Trương Phi khác với hai ca ca của hắn, tính tình nóng nảy, thích ăn uống, hơn nữa uống say rất dễ say điên cuồng, đánh cho bộ hạ mình đầy thương tích.

Lưu Bị đã năm lần bảy lượt khuyên Trương Phi, nói: Ngươi thường xuyên đánh roi cho hắn, nhưng sau đó còn để cho bọn hắn ở hai bên hầu hạ ngươi, đây là lấy họa chi đạo! Nhưng Trương Phi vẫn không nghe, cuối cùng bị bộ hạ tới say mèm và thuộc hạ cắt đầu Trương Đạt, nương tựa vào Đông Ngô.

Trương Phi trong lịch sử cũng không có công tích gì quá lớn, truyền thế duy nhất ở Trường Phản sườn núi rống lên ba tiếng, dọa lui trăm vạn binh của Tào Tháo.

cá nhân ta không có cảm tình gì với Trương Phi cả, thậm chí còn cảm thấy sở dĩ hắn tên là Thùy Thiên Cổ là nhiễm ánh sáng của hai người Lưu Bị và Quan Vũ. Với đức hạnh của hắn, tối đa chỉ có một tên mãng phu mà thôi.

Càng đáng giận chính là việc Trương Phi trở thành Âm linh, dũng khí khi còn sống không có một quyết một trận thư hùng, vậy mà lại thành kẻ đánh không lại bèn bỏ chạy, dường như giống như đại ca Lưu Bị khi còn sống của hắn.

Ta không thể luôn thủ ở đây được, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có cách dùng sự tích ba huynh đệ bọn họ để cảm hoá hắn.

Ngày đó ta vẽ rất nhiều bức họa của Trương Đào Viên, chia ra cho những cửa hàng nhỏ đã gặp Trương Phi quang lâm.

Ta bảo bọn họ nửa đêm đem bức họa dán trên cửa sổ, sau đó khóa cửa phòng cẩn thận nghỉ ngơi trong phòng.

Lần này mọi người trong thôn đều biết trong thôn có một âm linh đến, lập tức người người sợ nó đến nhà mình, đều tới tìm ta muốn vẽ chân dung, trong lúc nhất thời cả thôn lâm vào trong u ám!

Đành bó tay, không thể làm gì hơn là triệu người cả thôn tự chuẩn bị chân dung trong vườn đào cho mình ba kết nghĩa. Đợi đến buổi tối đem theo đuôi Ngọc Mãn thôn đi dạo, mới cảm thấy mình đã thành làm tuần tra.

Trước nửa đêm trong thôn không phát sinh bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, đến nhiệt độ phía sau trở nên thấp hơn, ta có chút khốn đốn, lực chú ý rất khó tập trung, thỉnh thoảng ngáp một cái.

"Hỏng ca, huynh về ngủ một lát đi, có tình huống thì ta gọi huynh." Đoạn Ngọc đau lòng nói.

Ta cười cười, vuốt cái đầu nhỏ của nàng nói: "Tiểu Vĩ Ngọc của chúng ta càng ngày càng có vị nữ nhân, lát nữa ta tìm cho ngươi một tiểu lang quân như ý."

Ta nửa đùa nửa thật nói, Tiểu Lân và nàng trước mắt đều ở riêng, hoàn toàn có thể đối xứng nha.

Ai ngờ Ngọc Vĩ nghe xong hai mắt đỏ lên, ô ô nói: "Đuổi ngọc không cần lang quân, vĩ ngọc phải bồi hư ca ca, mãi bồi làm hư ca ca."

Lúc nói câu này của cô nàng, gương mặt ửng đỏ, có thể ngay cả bản thân cô cũng không ý thức được. Ta sửng sốt một chút, thầm nghĩ... cô ta sẽ không thích ta chứ?

Kê thứ sáu trăm tám mươi ba mươi ba kết nghĩa ở vườn đào.

" đùa ngươi thôi, mới không nỡ để ngươi rời đi, chúng ta tiếp tục đi dạo trong thôn đi."

Ta tranh thủ thời gian chuyển đề tài, thờ ơ kiểm tra thôn xóm, đến khi tới giữa thôn, đột nhiên phát hiện phía trên nhà Vương thúc có một cỗ âm khí mãnh liệt đang trôi nổi.

"Mẹ nó, thật sự tới rồi!"

Ta móc ra Thiên Lang Tiên liền vọt tới nhà Vương thúc, ở giữa đường nhìn thấy Vương thúc khó khăn nửa bước bò trên mặt đất.

"Vương thúc, người sao rồi?"

Nhìn hắn như vậy hẳn là bị thương, ta vội vàng tiến tới đỡ hắn, kinh ngạc phát hiện ngực hắn có thêm một vết thương hình gợn sóng.

Máu tươi phun ra đã nhuộm quần áo toàn thân thành màu đỏ, xuyên thấu qua vết thương mơ hồ có thể nhìn thấy nội tạng bên trong, Vương thúc hiển nhiên là không sống nổi.

Hắn vẻ mặt cầu khẩn nhìn ta, cố lấy ngón tay chỉ chỉ nhà mình, há to miệng muốn nói chút gì đó, nhưng còn chưa nói ra, ngón tay đã vô lực rũ xuống.

"Yên tâm đi, hôm nay ta nhất định phải diệt Trương Phi, đánh cho nó vĩnh viễn không được siêu sinh!"

Ta nhìn thi thể của Vương thúc, nghiến răng nghiến lợi kêu lên.

Ngày hôm qua Vương thúc dẫn đầu đến nhà mời ta hỗ trợ, kết quả hôm nay liền bị hại chết, đây chẳng những là Trương Phi đang thị uy với ta, mà cũng có thể nhìn ra tâm lý biến hóa của nó.

Nó càng điên cuồng thì càng nói rõ tính quan trọng của nó.

Ta điên cuồng chạy đến nhà Vương thúc. Vừa vào cửa, ta đã phát hiện vợ và con gái Vương thúc ôm nhau trong góc, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

"Thẩm thẩm, đừng sợ, vật kia đã đi rồi."

Ta nhanh chóng xem xét gian phòng một chút, phát hiện âm khí trong không khí đã nhạt đi rất nhiều, nghĩ đến Trương Phi còn có thể duy trì sự cuồng ngạo khi còn sống. Nó không giết hai mẹ con, không phải là từ bi bộc phát, mà là khinh thường việc giết nữ nhân.

Hai mẹ con còn không biết Vương thúc đã chết, ta quyết định trước không nói cho các nàng, nói Vương thúc đã bị thương được đưa đến y viện, bảo bọn họ ở nhà chờ tin tức.

Để ổn định các nàng, ta đem Vĩ Ngọc thả ra, để nàng lưu lại chăm sóc hai mẹ con, sau đó cắn răng xông ra ngoài.

Lúc ra cửa đã thấy bức họa ba huynh đệ Vương thúc dán trên vườn đào!

Không nghĩ tới nó vậy mà ngay cả Lưu Bị Quan Vũ cũng không nhận, sự tình lập tức liền khó khăn hơn rất nhiều.

Sau đó ta không dám dừng lại, đứng ở nóc nhà cao nhất trong thôn quan sát toàn bộ thôn làng, bất quá nó không có xuất hiện nữa.

Sau khi trời sáng, tin tức chết của Vương thúc sắp không giấu được nữa, lão bà con của lão ta khóc đến tê tâm liệt phế.

Cho dù không muốn, nhưng các nàng vẫn nghe theo sự sắp xếp của ta, ngày đó chôn thi thể lên sườn đất phía sau thôn.

Nơi này ở bình nguyên Hoa Bắc, chung quanh không có núi hoang, ta lại không thể bày trận trong thôn, để tránh nó chó cùng nhảy tường lấy bách tính làm bia tên, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có dốc đất phía sau thôn là trống trải.

Đặt thi thể của Vương thúc ở đó, ít nhiều gì cũng có thể hấp dẫn sự chú ý của Trương Phi.

Sau khi an táng xong Vương thúc, ta ngồi xếp bằng ở trước phần mộ suy tư về biện pháp đối phó với Trương Phi, vẫn là cảm giác cửa vào có lẽ là ở trên người ba huynh đệ bọn họ.

Tuy rằng bức họa không dùng được, nhưng tình cảnh ba người kết nghĩa khi đó nhất định sẽ rất hữu dụng.

Nghĩ tới đây, ta nhìn lướt qua rất nhiều kết nghĩa của vườn đào, căn cứ bài trí phía trên, từ bên ngoài thuê đến rất nhiều hoa giả vây quanh phần mộ, nhìn qua tựa như hoa đào vườn hoa.

Tiếp theo hắn lại bố trí hương án xung quanh mộ, làm một tấm vải trắng lớn, dùng bút chu sa viết một chữ "Nghĩa lí" màu đỏ tươi lên trên.

Sau đó chọc hai người cỏ Lưu Bị và Quan Vũ ở bên cạnh.

Làm xong tất cả những điều này, ta tin rằng chỉ cần Trương Phi tới nơi này, nhất định có thể nhớ tới hình ảnh ba huynh đệ kết bái. Vì không có sơ hở, ta lại thả một âm thanh nhỏ ở bên cạnh, chỉ chờ Trương Phi xuất hiện, liền phóng một khúc kinh điển trong bảng ảnh tam quốc, con mắt cong vút.

Cho dù cách nhau bao nhiêu năm, tình cảm có thể thông cảm, nhưng bài ca này chắc chắn có thể làm Trương Phi động lòng.

Những bố trí phía trước chỉ là muốn thông qua việc ba huynh đệ kết nghĩa để đả động nó, đây là một phương pháp bảo thủ, cũng là điều ta nguyện ý thấy.

Chỉ là kinh nghiệm mấy lần trước nói cho ta biết, mỗi lần Trương Phi chạy trốn, tính tình lại thô bạo thêm một phần.

Cái chết của Vương thúc khiến cháu hoàn toàn hiểu được đạo lý này, cho nên vì để đảm bảo an toàn cho nên cháu đã đứng trên sườn núi dò xét một vòng, nhìn vị trí kiến trúc trong thôn, cảm giác có lẽ không ảnh hưởng đến cháu đã bày trận, trong lòng hạ quyết tâm phải dùng Hỗn Độn Phục Ma Trận!

Hỗn Độn Phục Ma Trận khác với trận pháp bình thường.

Trận pháp bình thường là lợi dụng quan hệ giữa Âm Dương Ngũ

Hành dần dần phóng xuất ra lực sát thương, đao quang kiếm ảnh trong trận càng nhiều là một loại ý tượng, càng nghiêng về phía phong thủy.

Mà Hỗn Độn Phục Ma trận lại là đại sát chiêu, có lực bộc phát mang tính hủy diệt!

Đây là chiêu thức mới học được trong bí tịch, trong bí tịch giới thiệu về Hỗn Độn Phục Ma Trận lấy điển cố từ thời hỗn độn sơ khai - thượng thần Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Nghe nói theo thiên địa bị tách ra, yêu ma quỷ quái ký sinh ở trong thiên địa đều bị trừ đi không còn một mảnh, mà bản thân Bàn Cổ cũng bởi vì tinh nguyên hao hết mà tử vong.

Các vị đại sư Đạo môn về sau cân nhắc đến việc an toàn của bản thân đối với người bày trận, đem loại trận pháp được lưu truyền từ thời thượng cổ này đơn giản hóa. Nhưng sau khi đơn giản hóa trận pháp cũng yêu cầu rất cao đối với linh lực của người bày trận!

Thông qua Tụng linh trước đó, linh lực trong cơ thể ta đã rất mạnh, cũng muốn nhân cơ hội này thử một lần. Nếu như thật sự không được thì chỉ có thể mời nam nhân chăn nuôi hỗ trợ, vô luận như thế nào cũng không thể để tấm phi ngư này tiếp tục làm xằng làm bậy.

Nền đất dưới chân lộ ra hình tròn, chung quanh là ruộng đồng trống trải, ruộng đầy tuyết đọng cùng lúa nhỏ màu xanh còn chưa tan.

Ta từ nhà tìm một cái búa chuẩn bị sắc bén, sau đó xem tin báo thời tiết, phát hiện buổi tối là âm thiên, vừa lúc có lợi cho sự phát huy của Hỗn Độn Phục Ma trận!

Theo bóng đêm càng sâu, thôn dân dần dần bình tĩnh lại, trên đồng hoang chậm rãi xuất hiện gió lạnh, thổi qua rừng cây bên cạnh phát ra tiếng vang xoẹt xoẹt.

Ánh trăng trên đỉnh đầu bị mây đen che khuất, mặc dù ta trốn ở phụ cận ngôi mộ, vẫn không nhìn thấy đồ vật nơi đó, chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy túi nhựa chứa đầy cát phía trên vòng hoa vang lên.

Ta từng thử lau nước mắt trên mí mắt mấy giọt, lúc này ánh mắt mới trở nên rõ ràng. Nhìn xuyên qua tầng tầng bóng đêm, trên đầu mộ quanh quẩn một đoàn âm khí màu xám nhàn nhạt.

Đây là từ thi thể Vương thúc phát ra, bởi vì sau khi người chết linh hồn sẽ rời khỏi thân thể từng chút từng chút một. Đến khi hồn phách hoàn toàn thoát khỏi thân thể thì về sau nhân tài tính là chết thật rồi.

Nhớ lại mấy ngày hôm trước hắn còn cùng ta uống rượu, trong lòng luôn cảm thấy khó chịu.

Ta lắc đầu chuẩn bị nhìn về phía nơi khác, lại thình lình nghe được vòng hoa phát ra tiếng vang ào ào, thậm chí bên cạnh còn có mấy cây dao găm tiền, rương tiền cũng bay cả lên.

"Cuối cùng cũng đến rồi!"

Ta cắn chặt răng, trợn tròn mắt nhìn sang. Chờ cho cơn gió ngừng lại, quả nhiên Trương Phi đã xuất hiện ở trước mộ phần, gã mặt không biểu tình liếc nhìn mộ phần lẻ loi, sau đó ngồi xuống uống một hơi cạn sạch rượu trên mặt đất. Uống rượu xong gã liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Thấy cảnh tượng này, tim ta lập tức đập mạnh, chẳng lẽ nó không phát hiện cảnh tượng xung quanh?

Trong lúc ta đang rối rắm xem xem có nên đặt bài hát trước hay không, nó lại dừng lại, mờ mịt nhìn nhìn bốn phía hoa đào và chữ nghĩa to lớn sau mộ, lại nhìn nhìn Lưu Bị và Quan Vũ bên cạnh một chút, nhíu mày không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Phù..."

Xem ra tình nghĩa huynh đệ rốt cuộc cũng có hiệu quả. Ta thở phào một hơi, thả ca khúc hào hùng tráng lệ ra.

Theo âm điệu cao vút vang lên, lệ khí trên thân Trương Phi dần dần tiêu tán, nhắm mắt lại tinh tế lắng nghe.

Trên khuôn mặt ngăm đen của Trương Phi hiện lên một tia hồng nhuận phơn phớt, một lát sau mở mắt ra nhìn hai tên thảo nhân, dò hỏi: "Đại ca, nhị ca?"

Thiên Lôi thứ sáu trăm tám mươi bốn bị Thiên Lôi Diệt Trương Phi.

"Hỏng bét!" Nó vừa mới mở miệng thì ta đã ý thức được có gì đó không đúng, sợ nó phát hiện ra Lưu Quan hai người là giả.

Khiến cho ta trăm triệu lần không nghĩ tới, gặp hai người sau khi không phản ứng, Trương Phi không những không giận mà còn bật cười, ngay lúc đại thủ vung lên thanh Trượng Bát Xà Mâu sáng chói kia xuất hiện trong tay.

Không đợi mình kịp phản ứng, nó đã đâm hai kẻ cỏ ra hai lỗ thủng trong suốt!

"Ha ha ha, Chiêu Liệt hoàng đế, Hán Thọ đình hầu! Ngày xưa vườn đào kết nghĩa, định hạ phúc họa nương tựa, một tán gia tài giúp hai vị huynh trưởng cử sự, cuối cùng các ngươi chỉ lo cho mình, ai từng hỏi qua ta, quản ta chứ?"

Trương Phi nói xong thì điên cuồng cười ha hả, ta nghe thanh âm của nó, nửa ngày sau mới hồi phục lại tinh thần từ trong khiếp sợ!

Hóa ra không phải nó quên tình nghĩa của ba huynh đệ mà là căm hận hai vị ca ca.

Trong lịch sử Trương Phi đúng là như thế, sau khi Lưu Bị lên làm Hoàng đế thì tâm tính đã thay đổi, cũng không quý trọng tình nghĩa huynh đệ nữa, mà từ từ đẩy Trương Phi xuống nơi đóng quân của Tỳ Hưu.

Quan Vũ dựa vào danh khí lưu lại được các chư hầu lưu lại trước kia, về sau đun nước bảy quân, uy chấn Hoa Hạ, sau khi chết được phong làm hậu nhân của Vũ Thánh cung kính ngưỡng mộ. Ngược lại, Trương Phi lại thê lương hơn nhiều, rơi vào kết cục bị ám sát...

Trương Phi cười xong, nhìn chằm chằm về phía ta, điên cuồng quát: "Ra đi, trốn ở góc phòng thì tính là anh hùng hảo hán gì!"

Xem ra nó sớm đã biết ta cố ý dẫn nó tới đây, khả năng nó cũng muốn đánh với ta một trận.

Trương Phi ngay cả huynh trưởng của mình cũng dám giết, ta cũng không ôm ảo tưởng gì đối với hắn nữa. Hắn mang theo búa sắc bén xông tới, dọc đường cắt ngón tay của mình bôi lên lưỡi búa máu tươi.

"Muốn chết!"

Trong nháy mắt đôi mắt của nó lập tức trợn tròn, vốn buộc cùng một chỗ tóc của nó tản ra, một tay đem trượng trượng tám xà mâu hướng ta đẩy tới.

Nhìn điệu bộ này của nó là muốn miểu sát ta, cũng khó trách, dù sao đại tướng thời cổ đại đều thích miểu sát!

Chỉ tiếc Trương Dực Đức đã xem thường ta, không đợi Trượng Bát Xà Mâu tới, ta đã vèo một bên.

Cùng lúc đó, linh lực trong cơ thể rót vào trên lưỡi, linh lực cùng tinh huyết nhanh chóng dung hợp cùng nhau, cả búa đều bắt đầu lóe ra hồng quang khát máu.

Ngay cả ta cũng cảm giác được trên lưỡi búa phát ra sát khí, càng không nói tới Trương Phi, ánh mắt hắn co rụt lại, quay người định chạy trốn.

Ta đã chuẩn bị lâu như vậy rồi, làm sao để nó chạy thoát được chứ? Lúc này nhanh chóng đọc chú ngữ có liên quan tới Hỗn Độn Phục Ma trận trong bí tịch.

Vừa niệm xong chú ngữ, bầu trời bỗng nhiên rơi xuống một tiếng sấm rền, dọa ta thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất.

Cùng lúc đó, bên ngoài sườn đất chỗ chúng ta tản mát ra sương mù màu trắng, cũng chính là chuyện trong nháy mắt, dốc đất đã bị cách ly với thôn.

Trương Phi hoàn toàn sợ hãi, giống như con ruồi không đầu chạy loạn bốn phía, nhưng nó chạy đến chỗ nào, tiếng sấm cùng đến nơi đó.

Nó định xông phá sương trắng bên ngoài, nhưng mỗi lần xông qua đều sẽ bị bắn ngược trở về.

"Gia gia có chết cũng phải kéo theo ngươi đệm lưng!"

Trương Phi dường như biết mình không ra được, điên cuồng rống lên một câu, tiếp theo giống như một con gấu đen điên cuồng lao đến.

Linh lực của ta đã bị lưỡi búa hấp thu toàn bộ, mà lưỡi búa giờ phút này treo ở giữa không trung, trên tay căn bản không có đồ vật tiện tay, chỉ có thể cầm cái gai nhà Nga mà phòng thủ.

"A a a a, ăn một mâu của gia gia!"

Nó xông tới trực tiếp dùng Trượng Bát Xà Mâu đâm tới, ta tranh thủ thời gian nằm xuống sau lưng, đưa Mi Chu đâm qua một chút.

Cho dù mâu của trượng, tám con rùa là hư ảo, nhưng khi nó tiếp xúc với nhau thì vẫn phát ra tiếng vang mãnh liệt, một chùm lửa xuất hiện ở hàng mi của nó.

Ta chỉ cảm thấy hổ khẩu trong nháy mắt mất đi tri giác, cả người lui về sau mấy mét.

Không đợi mình đứng vững, Trương Phi lại ép tới, lần này nó giảo hoạt đâm vào khúc xương còn lại của mình.

Ta trở tay cầm lấy chiếc đuôi lông mày nhíu lại, cơ bản không hề bận tâm tới bên kia, vô ý bị nó đâm trúng nên thân thể bay thẳng ra ngoài, rơi mạnh xuống mặt đất rồi phun ra một ngụm máu tươi.

"A a a, nạp mạng đi!"

Giờ phút này, sấm sét trên đỉnh đầu càng thêm nhiều, nó không thể tránh thoát được nữa, tóc bị một đạo sét đánh dựng thẳng lên, thân thể toát ra một làn khói xanh. Chính vì thế, Trương Phi biết mình không chịu nổi nữa, muốn liều mạng giết mình.

Ta đã không đứng dậy nổi nữa, chỉ có thể dựa vào nghị lực cuối cùng của mình lăn lộn trên mặt đất.

Sương trắng chậm rãi tụ tập về phía chính giữa, không gian hoạt động của Trương Phi cũng càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhiều thiên lôi bổ vào trên người nó.

Không gian ta chuyển động cũng càng ngày càng nhỏ, mà nó vì chó cùng rứt giậu, tốc độ càng lúc càng nhanh. Thể lực của ta dần dần theo không kịp, liên tiếp bị nó đâm vào người mấy lần.

Cũng may nó cũng bị thương, uy lực của trượng tám xà mâu càng ngày càng nhỏ, linh lực không đến nỗi phá vỡ ta hộ thể.

Mặc dù vậy, trên người ta vẫn có rất nhiều vết thương, ý thức từ từ mê ly.

Lúc này, tiếng sấm dừng lại trên bầu trời, thay vào đó là từng đạo tia chớp đùng đùng, từ chân trời chảy xuống, hội tụ thành từng cái từng cái điện võng màu vàng kim bao phủ Trương Phi Trảo ở phía dưới.

"A... Mau thả gia gia ra, nếu không gia gia giết cả nhà ngươi."

Trương Phi chết đến nơi vẫn còn nói năng ngông cuồng như vậy, nó đã không còn gây thương tổn cho ta nữa, ta cắn chặt răng, nâng bụng đứng lên cười lạnh nhìn nó, nhớ lại nụ cười khi Vương thúc uống rượu với ta, kiên quyết niệm chú ngữ.

Ta sẽ dời một phần linh lực của Hỗn Độn Phục Ma trận tới chỗ Mi Chu Thứ, sau đó dùng Ngự Bảo Thuật cách không đâm về phía Trương Phi.

Nó bị lưới điện siết chết, thân thể từng khối từng khối phồng ra, lóe lên hàn quang trên lông mi của nó đâm một cái lại một lần nữa lên người nó.

Mỗi nhát đâm, thân thể Trương Phi sẽ thiếu đi một phần, dần dần cả thân ảnh biến mất vô ảnh vô tung!

Vốn tưởng rằng Hỗn Độn Phục Ma trận sẽ tự động dừng lại, không nghĩ tới sườn đất dưới chân đột nhiên bắt đầu chuyển động, mặc dù trên đỉnh đầu cùng xung quanh có tia chớp cùng sương trắng ngăn cản, nhưng ta vẫn cảm nhận rõ ràng chính mình đang di chuyển.

Qua năm phút đồng hồ, dốc đất rốt cuộc ngừng lại, đỉnh đầu thiểm điện không ngừng bổ tới hướng đông nam.

Ta nghi hoặc đi tới trước, kinh ngạc phát hiện mặt đất lại bị đánh ra một cái hố nhỏ đường kính khoảng một mét, bên trong lộ ra một đồ vật màu xanh đen.

Không đợi mình kịp phản ứng, tia chớp cùng sương trắng đều biến mất, dốc đất dưới chân cũng biến thành đáy sông.

Ta nhìn chung quanh một chút, phát hiện chính mình đang đợi dưới đáy sông, cẩn thận từng li từng tí đi lên trước, ngồi xổm trên mặt đất đào mấy lần, kinh ngạc phát hiện chôn dưới lòng đất lại là vũ khí của Trương Phi: Trượng Bát Xà Mâu!

"Ha ha ha."

Ta không nhịn được cười lên, vừa rồi Trương Phi bị đánh hồn phi phách tán, sau đó ta liền cảm giác chuyện này kết thúc, không nghĩ tới còn chiếm được vũ khí của nó, đây coi như là tiền tài ngoài ý muốn!

Bất quá cũng khó trách, Trương Phi một mực quấy phá phụ cận, xem ra lúc trước Âm Linh giấu ở chỗ này.

Ta đã đào mâu rùa lên, mang về nhà. Sau khi Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy ta trở về, hai mắt đỏ hồng, bèn ôm lấy ta.

"Ngoan, không sao."

Ta ngoáy mũi nàng, sau đó đi đến phòng nhạc phụ nói với hắn: "Cha, con báo thù cho Vương thúc rồi."

"Được, được, ta cám ơn ngươi!"

nhạc phụ nói xong nước mắt liền chảy xuống, bọn họ những lão phúc này một người đi thì thiếu một người, ông ta khó chịu cũng bình thường.

Ta không khuyên lại nữa, ngày hôm sau liền cùng Doãn Tân Nguyệt rời khỏi nhà nhạc phụ.

Một năm mới chính thức được mở màn, bất luận phía trước có khó khăn gì lớn đến đâu thì ta đều sẽ không bàng hoàng nữa.

Như nam nhân thương cảm nói, ta đã không còn lựa chọn!

Nhớ tới hắn và Lý Ma Tử, ta cảm thấy mình rất may mắn, có mấy bằng hữu có thể đồng tâm hiệp lực, vô luận gặp chuyện gì cũng có thể nắm tay cùng tiến.

Đáng tiếc bây giờ rất nhiều người đều giống như ba huynh đệ Lưu Quan Trương, có thể cùng chung hoạn nạn, lại không thể cùng phú quý một chỗ.

Cứ thế mãi, bằng hữu tình cảm sâu sắc đều sẽ mỗi người một ngả, không phải sao?

Ai muốn động tới ngươi đầu não sáu trăm tám mươi lăm!

Trượng Bát Xà Mâu nói thế nào cũng coi như là binh khí trứ danh thời tam quốc, về đến nhà ta liền tỏ quan hệ nam tử an ủi, liên hệ được một vị mỹ tịch hoa nhân, cổ binh khí phát sốt bạn bè, lấy giá ba trăm triệu đồng tiền bán Bát Xà Mâu đi.

Ta sẽ cho con trai đáng chở mẹ làm tiền giới thiệu, cuối cùng giữ lại một ngàn vạn nhân khẩu để làm giàu.

Đây là một lần kiếm nhiều tiền nhất của ta, nhưng nội tâm ta cũng trầm trọng nhất. Bởi vì ta luôn phải nhớ đến hai thôn dân vô tội bị Trương Phi giết chết kia, cảm thấy tiền của mình dùng máu chảy đầm đìa để đổi lấy mạng người.

Ta nghe nói lại xuất ra một trăm vạn phân biệt cho hai nhà bọn họ, tiền tuy không nhiều, nhưng đối với nông dân cần cù chăm chỉ mà nói đã là con số trên trời rồi, có đôi khi cho nhiều ngược lại sẽ hại bọn họ.

Mà trong khoảng thời gian này Lý mặt rỗ vẫn luôn đi loanh quanh bên ngoài, muốn đổi nhiều vài món âm vật, đáng tiếc mãi cho tới trăng sáng cũng không tìm được việc làm ăn.

Lý Ma Tử thập phần nhụt chí nói, gần đây hành tình không tốt, xem ra làm vậy cũng không có gì đảm bảo.

"Ngay cả đầu mình cũng đừng đặt trên dây lưng quần, ngươi còn nói gì đảm bảo!" Ta không nói gì mắng hắn một câu.

Nhưng hắn cũng nhắc nhở ta, khi xử lý Trương Phi Âm Linh, Doãn Tân Nguyệt đã biểu hiện ra sự bất mãn đối với ta.

Mặc dù nàng bởi vì yêu ta mà nguyện ý chịu đựng loại lo lắng này, nhưng ta thân là một nam nhân, dù sao cũng phải cho nàng nhìn một chút mới được!

Thật ra ta đã suy nghĩ rất nhiều lúc, chờ kiếm đủ tiền thì đem những cửa hàng cổ chung quanh đặt xuống, đến lúc đó tìm người giúp chúng ta quản lý chuyện làm ăn, đến làm chưởng quỹ cho Lý mặt rỗ.

Vừa lúc lần này trong lúc vô ý kiếm được một ngàn vạn, cộng thêm tiền tiết kiệm trước kia của ta và Lý Ma Tử, gom lại cùng nhau tối thiểu có thể có hai ngàn vạn.

Sinh ý gần đây không tốt lắm, có lẽ mọi người đều đồng ý ra khỏi cửa hàng, ta cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt, mà sẽ cho bọn họ một cái giá hợp lý.

Nếu như bọn họ không muốn ăn núi lở thì còn có thể làm công cho chúng ta, dù sao bọn họ cũng có quen biết với ta, dùng cũng thuận tay.

Chờ ta suy nghĩ xong xuôi, liền cùng Lý Ma Tử bắt đầu thương lượng.

Đừng nhìn tiểu tử này ngày thường trộm vặt như vậy, làm việc chính lại rất quyết đoán, lúc này tỏ vẻ cùng ta trói buộc cùng một chỗ. Nhưng mà hai ta đạt cùng nhận thức về sau phát hiện không có tác dụng gì, đều tự trở về cùng bà cô thương lượng.

Tuy nhiên ta cảm thấy không có bao nhiêu áp lực, như vậy vì để lại đường lui cho mình, ta tin Doãn Tân Nguyệt tuyệt đối sẽ không phản đối.

Quả nhiên, đợi đến tối mịt khi ta nói với Doãn Tân Nguyệt chuyện này với nàng ta, nàng ta lập tức tỏ vẻ ủng hộ, còn nói mấy năm nay mình cũng tích góp được một phần tiền, có thể lấy ra giúp ta.

"Vậy không cần, tiền của ngươi cứ để hai ta nuôi già đi!"

Nói xong ta xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, dù sao đáp ứng mẫu thân sớm một chút cho tiểu Lân Cửu Lân hoặc tiểu Nguyệt đi ra, việc này không thể qua loa được.

Ngày thứ hai ta cùng Lý Ma Tử chạy vào trong nhà, bởi vì sự tồn tại của ta, các cửa hàng ở phố cổ vốn không có sinh ý gì, cho nên rất nhiều ông chủ liền gật đầu đồng ý tại chỗ, chỉ yêu cầu ta duy nhất một lần trả hết tiền.

Đây căn bản không phải là chuyện nhỏ, tiền ta không kém nhất chính là tiền! Bất quá có mấy cửa hàng làm ăn miễn cưỡng qua được nghe ta nói xong trầm mặc, tỏ vẻ một nhà già trẻ đều chỉ vào cửa hàng sống qua, cho nên không muốn bán.

Đối với loại "Đinh tử hộ" này ta rất đau đầu, nhưng lại không thể cưỡng ép, chỉ có thể đổi một cửa hàng mới mua với bọn họ để đổi vị trí cho ta và cửa hàng của Lý Ma Tử.

Ở đây, dưới sự hứa hẹn phong phú của hai tháng trước, những ông chủ này cuối cùng cũng đồng ý. Mỗi nhà ta thanh toán mười vạn khối đặt cọc, sau đó yêu cầu bọn họ xử lý sạch sẽ mọi chuyện ở hai tháng hai trước đã bán đầu.

Hai tháng hai là rồng ngẩng đầu, lấy một năm hân hoan hướng vinh phong, bọn họ cũng đều đáp ứng.

Tính toán lại, đến lúc đó chúng ta có thể có được hơn mười nhà cửa hàng tiếp giáp nhau, chiếm trọn vẹn nửa con phố!

Chỉ là phong cách trang trí của những cửa hàng này khác nhau, vì để hình thành đặc sắc thống nhất, ta và Ma Tử quyết định sửa chữa lại một lần nữa, trong vòng một tháng Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết không ngừng chạy các loại thủ tục, ta và Lý Ma Tử thì chọn mua tài liệu trang hoàng khắp thế giới.

Nhưng tại sao bọn ta đều không nghĩ tới, tất cả mọi chuyện đều thương lượng tốt sẽ xuất hiện biến cố lớn như vậy.

Ngày mùng hai tháng hôm đó, ta và Lý Ma Tử đang ngồi trước cửa tiệm uống rượu, đột nhiên cau mày nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi có thấy có gì không đúng không? Ngày mai đã đến thời điểm ước định, nhưng những ông chủ này một người cũng không chủ động liên hệ với chúng ta, hơn nữa bọn họ cũng chưa thu dọn hành lý."

"Hửm?"

Ta hơi sửng sốt, ngay sau đó liền cảm giác trong này có vấn đề.

Lúc trước một mực vội vàng bận đông bận tây, liền quên mất chuyện này, trải qua hắn nhắc nhở như vậy, mới phát hiện, đoạn thời gian này những lão bản bên cạnh giống như vẫn làm việc riêng, hoàn toàn không có ý muốn chuyển tay về cửa hàng.

Lẽ nào, bọn họ muốn trêu chọc ta?

Ta mặt dày đi ra ngoài, Lý mặt rỗ nhìn thấy lần này nhấc lên hai chiếc bình bia thì đi theo phía sau.

Hai chúng ta đều ôm thái độ hỏi tội hưng sư ra ngoài, lại ăn một canh bế môn thật lớn! Toàn bộ cửa hàng đã đồng ý bán cho chúng ta đều bị khóa chặt, nhìn xuyên qua cửa sổ cùng khe cửa, đồ vật trong nhà vẫn là bày ra lúc đầu.

"Má ơi."

Ta cắn răng mắng một câu, lấy ra điện thoại điện thoại cho bọn họ quay điện ảnh, kết quả những lý do thoái thác của các chủ cửa hàng hoàn toàn nhất trí, cũng không nói là không muốn bán, chỉ là nói trước mắt mình có chuyện không thoát thân được, thay đổi chuyện của cửa hàng về sau nói.

Sau khi khóa máy truyền tin, ta tức giận đến ngứa cả răng, hận không thể lập tức bắt kẻ đang giở trò sau lưng mình!

Trong những cửa hàng này có hơn một nửa là cửa hàng bản điếm không kinh doanh nổi. Trừ phi các lão bản choáng váng, nếu không nhất định sẽ không cho ta nếm thử hết tất cả những thứ này. Khẳng định là phía sau màn có người đang thao túng.

Lý Ma Tử cũng không phải người ngu, tiện tay ném bình rượu xuống đất, hỏi xem phải làm sao bây giờ.

"Chờ đi, bọn họ không đến mức vì mười vạn kim đạo mà trốn chúng ta, mục đích tạm thời đi ra ngoài hẳn là đợi kết quả." Nói.

"Kết quả gì?"

"Kết quả sau khi chúng ta tranh đấu với tên kia sau màn!" Đầu ta lập tức phình to ra, vò đầu bứt tóc lung tung, trong lòng cũng căng thẳng hẳn lên.

Lần này người gây khó dễ với ta khẳng định là người, chỉ bằng hai lần đối phó với Âm Linh của ta còn không được, cùng người đấu thì không được.

Kế tiếp ta và Lý Ma Tử ngừng tất cả công việc, thậm chí còn gọi cả Như Tuyết cùng Doãn Tân Nguyệt trở về.

Một loạt thủ tục của hai nàng đã sắp hoàn thành, cho nên bắt đầu còn oán trách chúng ta, nhưng nghe ta nói xong, tất cả đều trầm mặc.

"Dạo này không có việc gì phải ra khỏi cửa, coi như ban ngày cũng phải cẩn thận một chút." Ta không yên lòng dặn dò, trong lòng bắt đầu trông ngóng độc thủ phía sau màn sớm lộ diện một chút, chờ đợi chính là dày vò nhất.

Nào ngờ ngay cả hắc thủ sau màn ba ngày cũng không lộ diện, ngược lại có không ít công cuộc muốn tra xét tiệm của ta!

Bọn họ thái độ ác liệt, vừa vào cửa liền muốn vơ vét đồ cổ của ta, nói là bên trong có thể sẽ có đồ ăn trộm mộ tặc đào ra, muốn nộp lên quốc gia linh tinh.

Ta trực tiếp xem nhẹ lời nói của bọn họ, bởi vì bọn họ khẳng định là bị người đứng sau kia sai khiến. Cũng may vừa mới làm thủ tục, ta ở chính phủ thị lại có nhân mạch nhất định, mới chịu thiệt trong chuyện này.

Bất quá chuyện này nhắc nhở ta một chút, chờ bọn hắn vừa đi, ta sẽ phúc cho đại lãnh tụ của thị trường, hỏi hắn chuyện này là sao.

"Huynh đệ, không phải ta không giúp ngươi, lần này là bên trên sẽ động tới ngươi!" Không đợi ta nói xong, đối phương đã chặn lời trước tiên.

Ta nghe xong thì ngây ngẩn cả người, dù sao bản thân đối phương cũng chính là thị trưởng, ngay cả ông ta cũng không có quyền hỏi tới, vậy thì địa vị của ta chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rồi.

"Vậy, tiện thể tiết lộ tại sao, hoặc là nói ta nên làm như thế nào bọn họ mới có thể dừng tay?"

"Cái này..."

Đối phương do dự một hồi, nặng nề thở dài: "Bọn chúng muốn đẩy ngươi ra khỏi đám võ giả, ngươi đã từng nghe nói tới tứ đại thế gia chưa?"

"Biết, làm sao vậy, lần này lại có quan hệ với bọn họ ư?" Lông mày của ta nhướng lên, nhàn nhạt hỏi.

Võ Hán nơi này vốn long xà hỗn tạp, các loại Âm Dương sư, đồ cổ thương nhân, tính mệnh, xem tướng, cái gì quan phong thủy đều có, trong đó đặc biệt là tứ đại thế gia mạnh nhất.

Nhưng tất cả mọi người đều kiếm cơm ăn, hơn nữa đều có địa bàn của riêng mình, cho nên trên cơ bản bọn họ không phạm nước sông với thế lực khác.

Điểm quan trọng nhất là ta và Lý Ma Tử chỉ là thương nhân âm vật đơn thuần, không có khả năng sinh ra bất kỳ liên quan lợi ích gì với bọn họ, cần gì phải gây khó dễ với ta?

Ta và Lý Ma Tử suy nghĩ nửa ngày cũng không rõ, đành phải đăng ký cho nam nhân chăn nuôi, hỏi hắn có biết tứ đại thế gia của võ hán hay không.

"Đã nghe qua, nhưng không thân với bọn họ."

Nam nhân chăn ấm lạnh nói, thái độ rất khinh thường những người này, sau đó hỏi ta sao đột nhiên hỏi cái này.

Ta đem chuyện hai ngày này nói cho hắn biết, giọng nam lo lắng đột nhiên đề cao thêm vài phần: "Long Tuyền sơn trang rốt cuộc không ngồi yên được nữa!"

Nhà thứ sáu trăm tám mươi sáu đại thế gia.

Thì ra tứ đại thế gia là được Long Tuyền sơn trang cổ động mới tới gây sự với ta, chuyện này cũng không có gì lạ.

"Trước đó ta đánh một trận với người của bốn đại thế gia, lúc ấy bọn họ còn muốn lấy lòng ta, ta lười để ý đến đám cỏ đầu tường này, bọn họ đã đánh một mảnh với người của Long Tuyền sơn trang rồi." Nam tử thương cảm nói.

"Vậy tứ đại thế gia làm gì?" Ta hoàn toàn không biết gì về chuyện này, cẩn thận hỏi.

Nam nhân chăn hộ nói tứ đại thế gia nghe có vẻ rất lợi hại, thật ra cũng không có bao nhiêu thực lực.

Sau văn cách phái gần hai mươi năm, Cửu Lưu cơ bản đã bị đuổi đi toàn bộ, chỉ cần phát hiện ra sẽ chụp cho ngươi một cái mũ mê tín, cho nên rất nhiều môn phái cổ xưa đều đã tan tác.

Năm thứ chín mươi tám, theo chính sách quốc gia khai sáng, địa khu võ hán xuất hiện bốn người có bản lĩnh. Bọn hắn to gan cẩn thận, lại biết từng chút tuyệt kỹ bên người, mỗi người đều vơ vét một đám du côn vô lại, tạo thành cái gọi là tứ đại thế gia.

Nghe nam nhân kể xong, ta cảm thấy tứ đại thế gia vốn là một đám ô hợp, nhưng đôi khi nam nhân thương cảm có chút kiêu ngạo, huống chi ta không so được với hắn, trong lòng thật không chắc chắn.

Vốn hắn muốn tới giúp đỡ Chấn Tràng, kết quả ta còn chưa mở miệng hắn đã nói gần đây mình có chuyện, để ta liên hệ với Bạch Mi thiền sư.

"Thôi quên đi!"

Ta thở dài tìm tắt máy truyền tin, cũng không có ý định làm phiền Bạch Mi thiền sư và hai vị lão tiền bối là Dực tiền bối, cùng lắm thì liều mạng với tứ đại thế gia.

Buổi tối khi ngủ, ta ôm Doãn Tân Nguyệt, rất cảm khái nói: "Vợ dâu, cô nhìn xem, nhiều khi không phải cô muốn rời khỏi là có thể lui, thân bất do kỷ quá nhiều chuyện."

"Vậy chúng ta đổi sang thành thị khác nhé?"

Doãn Tân Nguyệt sắc mặt có chút ủy khuất nói, không đợi ta trả lời nàng lại lẩm bẩm: "Trốn cũng không phải cách."

Đúng vậy, trốn cũng không phải biện pháp, suy nghĩ cẩn thận một chút, từ khi xuất đạo tới nay ta chưa bao giờ chủ động trêu chọc người khác, cho dù ba lần bảy lượt muốn đẩy ta vào chỗ chết, chỉ cần bọn hắn biến mất ta sẽ không truy cứu nữa. Đương nhiên đây là vì ta đánh không lại bọn hắn, nhưng ở quỷ thành Phong Đô lần trước, ta quả thật vẫn lưu tình đối với Thiếu trang chủ bọn hắn.

Thực lực của ta vẫn luôn đề cao, nhưng cứ như người khác vẫn muốn xem ta là quả hồng mềm vậy!

Hóa ra ông đây nhịn, hiện tại nhịn đi, chẳng lẽ sau này còn con mẹ nó nhịn nữa à?

Ta đã kết hôn rồi, lập tức sẽ có con cái của chính mình!

Nghĩ tới đây trong lòng ta lại một lần nữa nảy sinh ngoan độc, đi lấy tứ đại thế gia nhà ngươi, đi Long Tuyền sơn trang mẹ ngươi. Mặc kệ ngươi lợi hại thế nào, chỉ cần đừng trêu chọc đến ta, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, phàm dám đến xâm phạm, lão tử sẽ mẹ nó toàn bộ để đồ sát!

Không phải chỉ là bốn lão già từng tức giận thôi sao? Chúng ta chơi đùa thôi!

Sáng sớm ngày thứ hai ta đã gọi Lý mặt rỗ tới, bảo hắn ra ngoài tìm tư liệu về bốn đại thế gia, Lý mặt rỗ cũng rất có phong phú đối với việc làm tiểu đạo.

Hắn thấy ta quyết tâm cạn khô, trên gương mặt ngăm đen cũng lộ ra ửng hồng, kích động nói: "Con mẹ nó nên như vậy mà!"

Sau khi Lý mặt rỗ ra ngoài, ta đem toàn bộ pháp khí của mình ra hết, chuẩn bị một mạch sẽ mang tới bốn đại thế gia. Sau khi nghĩ tới cái này sẽ khiến bọn họ cảm thấy ta sợ hãi bọn họ, dù sao thì cũng là ôm một cục tức giấu, ta suy nghĩ rốt cuộc chỉ mang một cây châm vô hình, lông mày Nga thì lại dùng để phòng thân cho Ma Tử.

Ta đã dùng Ngự Bảo Thuật ghi nhớ kỹ trong bí tịch, nhưng vẫn chưa có cơ hội sử dụng đại sát khí như Vô Hình Châm, lần này vừa vặn mở mang tầm mắt cho bọn họ!

Đã đến giờ cơm trưa, Lý Ma Tử thở hổn hển trở về, hắn đặt mông ngồi trên ghế, uống hai chén nước lớn rồi thở ra một hơi không thở nữa, mở miệng nói: "Tiểu ca Trương gia, lần này chúng ta cháy hai tên rồi, trước cho ngươi xem cái này."

Nói tới giấy cho ta mượn, ta thấy trên đó phân bố thế lực của tứ đại thế gia cũng chuyên làm việc, thậm chí trong mỗi gia tộc có cao thủ ghi chép rất rõ ràng.

Tứ đại gia tộc lần lượt là Trương Vương, Triệu, Viên tứ gia. Trong đó người Trương gia ít nhất, dưới cờ chỉ có một sạp bán đoán mệnh, lại là một trong tứ đại gia tộc có danh khí lớn nhất. Đơn giản là Trương lão đầu có chút tài năng, người ta gọi là Ma Y Thần Toán Tử.

Vương gia là nghề làm ăn cổ hủ, bởi vì lúc ấy đã vượt qua được mùa xuân, chuyện làm ăn hồng hỏa, trong nhà không chỉ có huynh đệ tỷ muội, còn nuôi rất nhiều đả thủ, thương nhân âm vật như ta, có thể coi là thành viên hiện đại. Nghe nói Võ Hán thị có một cửa hàng chơi cổ xưa đều bị bọn họ lũng đoạn, cũng khó trách bọn họ có thể tìm được quan lớn để áp chế ta.

Triệu gia vốn là thợ làm giấy, về sau theo dòng nước chảy làm thành mỹ nhân, mấy năm gần đây lại bắt đầu bán nghĩa trang, quả thực bỏ ra một khoản tiền.

Người thường xuyên tiếp xúc với thi thể, người nhà họ đều có vẻ gặp vạ lây, nhưng người Triệu gia có một môn tuyệt kỹ: trận quan tài! Nghe đồn tổ tông Triệu gia là một gã tướng quân thời thái bình Thiên quốc, từng dùng trận pháp quan tài phá tan Tương Quân của

Tằng Phiên.

Tuy nhiên, ta cảm thấy trang bức này khá lớn.

Người Viên gia cuối cùng rất ít, càng không có tuyệt chiêu, nhưng người bình thường thật sự không dám chọc vào bọn họ, bởi vì bọn họ là hậu nhân của danh đạo sĩ nổi tiếng Đường triều Viên Thiên Cương, là người có gia phả. Đây có chút giống Lưu Bị năm xưa, dựa vào thân phận tông môn Hán thất, ăn uống pha lẫn ở khắp nơi...

Bản thân tứ đại thế gia đều có sức ảnh hưởng nhất định, sau khi liên hợp với nhau sẽ trở thành kẻ địa đầu xà nổi tiếng! Những tán hộ khác hoặc đám tiểu đội đều phải phụ thuộc vào họ.

Cứ như vậy, tương đương với tất cả võ giả, thế lực Huyền môn đều đứng ở phía đối lập với chúng ta, cho nên Lý Ma Tử mới nói chúng ta nổi giận.

Dưới tiền đề này, ta cũng không oán giận những ông chủ kia nữa, mà tự tin thật tốt là muốn đánh một trận với bọn họ.

Chỉ cần đánh hạ tứ đại thế gia, những người khác tự nhiên sẽ giải tán, vì phòng ngừa bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, ta quyết định phát chế nhân. Binh pháp có thể nói: Trước dễ sau khó, người dễ đối phó nhất trong tứ gia tự nhiên là Trương gia chuyên tính toán.

Thần toán Trương ở bên kia suối hổ, một bộ phòng ốc nhỏ độc lập tầng hai, vừa là nhà của gã cũng là nơi ở của cải.

Chỗ Hổ Tuyền này vốn tương đối nghèo, nhưng theo võ hán phát triển kinh tế, đại lượng người làm ngoại lai tụ tập đến đây, vốn bần dân dựa vào thuê phòng ốc, quả thực phát tài.

Trên mấy năm gần đây luôn nói muốn hủy đi, nhưng cho đến bây giờ vẫn không có động tĩnh gì, đó là bởi vì nhân viên nơi này thực sự là quá phức tạp. Bên trong có đệ tử thổ phu tử của hàng đảo đất, có người đặc thù kiêm chức, còn có rất nhiều nhóm mục, một người bạn của ta có lần đến đó tẩy não, kết quả bị giam nửa tháng, cuối cùng ở trên nhân tệ viết một đoạn đường, bị người đi đường nhìn thấy về sau mới có thể đào thoát.

Nhưng nơi càng loạn, mọi người lại càng mê tín. Thần Toán Trương điếm mỗi ngày đều có khách hành hương cuồn cuộn không ngừng, thế cho nên hắn mỗi ngày chỉ cho người ta xem năm quẻ, những người còn lại chỉ có thể chờ lần sau lại đến!

Nhưng ta không tin tên tà ma này, sau khi đến giao lộ, ta dựa theo bản đồ di động mà đi vào bên trong, mới vừa vào một hẻm nhỏ, liền thấy các muội tử ngồi ở hai bên xe đều ngồi trên ghế lót bằng nhựa đó, dồn dập vẫy tay với chúng ta: "Đại ca, mát xa không?"

Lý mặt rỗ nhìn thấy phong cảnh tuyệt đẹp này, nhất thời bất động, một đôi mắt nhỏ thô bỉ đảo liên tục, ta một cái tát vỗ đầu hắn, cắn răng nghiến lợi nói rằng ngươi cứ vậy thì ta sẽ nói cho những bông tuyết này.

Hắn ta hậm hực cười cười, lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Đi về phía trước một đoạn, liền thấy cách đó không xa có cửa hàng có gia đình đứng lít nha lít nhít rất nhiều người, già trẻ em đều có, trên mặt mỗi người đều mang biểu tình khác nhau.

Giương mắt lên nhìn, cửa tiệm treo một tấm biển gỗ màu vàng đậm, phía trên viết hai chữ: " bói toán."

Đây chắc là tràng diện thần toán trương rồi, ta nhấc chân định đi vào, nhưng Lý Ma Tử lại kéo ta, yếu ớt hỏi: "Ngươi biết bói?"

"Tìm việc còn cần bói sao?" Ta khinh bỉ nhìn hắn một cái, sải bước chen vào đám người.

Không ít người cho rằng ta muốn chen ngang, lầu bầu bất mãn cái gì, nhưng đều bị ánh mắt sắc bén của ta ép trở về.

"Người đến là ai?"

Thần Toán Trương quả nhiên có chút trình độ, đưa lưng về phía ta đã cảm nhận được địch ý, trên người gã lập tức tản mát ra một cỗ sương mù màu tím.

Ta không quản hắn, tự mình quan sát một vòng trong phòng, phát hiện bên trong chỉ có bên trên bánh xe chở dân quốc, phía trên có âm khí quanh quẩn, xem ra bên trong gửi một con âm linh.

Tuy nhiên dù sao cũng rất gần niên đại, không phải nhân vật lợi hại gì, ta chậm rãi mở bàn tay ra, đợi linh lực trong cơ thể hoàn toàn súc tích, sau đó trực tiếp hướng về phía mấy mét bên ngoài bút điện giơ tay, máy truyền tin xoát một cái liền bay đến trong tay của ta.

Thấy một màn như vậy, người chờ xem quẻ bói phía sau nhất thời sôi máu, đều hỏi ta đây là tuyệt chiêu gì? Là cách không lấy vật sao?

"Vị này chính là thiên sư chính tông, miễn phí cho mọi người tính toán, còn không cần tiền! Mọi người về sau có việc tới tìm chúng ta, đừng tới nơi này nghe lão tạp mao này nói nhảm nữa." Lý Ma Tử rất biết mượn thế, thừa dịp mọi người ăn dưa đang rơi vào trạng thái bối rối, nắm chặt thời gian lừa gạt.

Đại gia hỏa nghe lời này, trên mặt đều trở nên do dự, rõ ràng không mê tín như vậy thần toán.

Thần tính cảm nhận được không khí biến hóa, cũng không có thời gian giả cao thâm, thản nhiên nói: "Hai vị tiểu hữu có bản lĩnh cứ đi sử, bần đạo chỉ cho người hữu duyên giải thích nghi hoặc, cũng không ép buộc! chút bạc vụn này chẳng qua là dùng để tích công đức mà thôi."

Tuy lúc nói chuyện cười tủm tỉm, nhưng ta vẫn nhạy bén nắm bắt được hung quang trong mắt hắn, xem ra đây cũng là một kẻ tàn nhẫn!

mánh khóe đầu tiên của sáu trăm tám mươi bảy Thiên Thần tính là Trương.

"Tiểu sư phụ, bằng không hai người các ngươi tỷ thí một chút, cũng có thể khiến mọi người mở mang tầm mắt."

"Đúng vậy đúng vậy, tỷ thí một chút đi!"

Ta và Ma Tử rõ ràng là đến tìm gốc, không ít người hiểu rõ chuyện gì sau đó, liền xem náo nhiệt không chê cười.

Nhưng lão tử làm sao biết bói? Nhưng lại không thể nhận thua, đành phải kiên trì nhìn về phía Thần Toán Trương, cười ha hả mở miệng: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

"Nhanh đeo lại cho ta." Thần Toán Trương căn bản không trả lời câu hỏi của ta, mà chuyển chủ đề sang chuyện khác.

Ta tưởng hắn đang ở dưới bậc thang, bèn tự cho là rất ăn ý trả lại lá cà cho hắn.

Lúc đưa tới, ta phát hiện tử khí quanh quẩn ở trên người hắn đã không thấy, lập tức hơi sững sờ. Nhìn xem vợ vợ chồng đưa về vị trí ban đầu của hắn, ngạc nhiên phát hiện quanh thân hắn lại mơ hồ tản mát ra tử khí.

Những người khác không nhìn ra được, nhưng Lý mặt rỗ theo ta lâu như vậy, thấy ta vẫn quanh quẩn giữa máy truyền tin và Thần Toán Trương, rất nhanh cũng phát hiện ra vấn đề.

"Hôm khác lại tới tìm ngươi."

Linh cơ của ta khẽ động, giả bộ như đang thở phì phò rời đi. Sau khi lượn một vòng ở bên ngoài, ta dùng Già Dương phù ngăn cản dương khí trên người, rồi sau đó leo lên nóc phòng đối diện quan sát.

Phóng mắt nhìn qua, Thần Linh đang cầm cổ tay một vị phụ nữ làm bộ làm tịch vuốt ve, trong hốc mắt mọc đầy nếp nhăn một đôi mắt tinh hãn nhanh chóng chuyển động, trong tay lẩm bẩm gì đó.

Lúc này Lý mặt rỗ vỗ vỗ tay ta, thuận chỉ chỉ chiếc điện thoại của thời kỳ dân quốc kia.

Ta quay mặt nhìn lại, bất ngờ phát hiện bên trong máy truyền tin có một cái bóng bay ra, nói với Thần Linh cái gì đó bên tai, Thần Toán Thần nghe xong thì gật đầu nhẹ, sau đó liền nói với nữ nhân này mấy câu.

Nữ nhân kia nghe xong biểu hiện vô cùng khiếp sợ, sau đó lại nghe thần toán nói một hồi, mang ơn mang theo một xấp tiền dày từ trong bọc quần áo đưa cho hắn.

Xem toàn bộ quá trình, ta mới hiểu con mẹ nó thần toán này chỉ là hàng nước!

Sở dĩ hắn có thể thành danh cũng không phải do thần cơ diệu toán mà là nhờ trợ giúp âm linh trong máy truyền tin.

Rất lâu trước đó ta biết có vài người sẽ nhờ âm vật hoàn thành một loạt hoạt động không cho ai biết, chỉ có điều phần lớn sẽ gặp phải sự cắn trả của âm linh, không được chết tử tế. Mà thời đại Thần Toán dùng điện võng âm linh không dài, lại thêm hắn tự mình cung phụng, cho nên cho tới bây giờ vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Tu hành Âm Linh bình thường dù có cao, cũng không có khả năng chỉ liếc mắt là có thể dự đoán được tương lai, ta nghĩ khi còn sống Âm Linh này chắc chắn là một tên toán sư phụ nổi tiếng, ngay khi mở lưới tìm tòi tin tức về Phong Thủy tiên sinh nổi tiếng thời Nhân Quốc, nàng vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện bóng dáng Âm Linh và hình của Viên Thụ San đại sư khi còn trẻ cũng rất giống.

Ta dùng công năng cầm hình ảnh xem thành bộ dạng khi còn trẻ, vừa vặn Âm Linh lại một lần nữa đi ra ghé vào bên tai thần toán nói cái gì, ta cẩn thận so sánh một phen, cuối cùng xác định Âm Linh chính là đoán mệnh đại sư Viên Thụ San!

Viên Thụ San là đại sư số một Hoa Hạ tính mệnh thời gần đây, nghe nói phàm là người đã trải qua tính mạng của ông ta, trong đời sau này đều nhận được từng người ứng nghiệm, trong đó không thiếu một số quan viên quân chính chính của quốc dân và hải ngoại trên biển.

Cả đời hắn tính mệnh người ta, tích lũy được lượng lớn tài phú, sau đó xảy ra kháng nhật chiến tranh, hắn quyên hết tiền tài hiến cho quốc gia và nhân dân, bản thân trải qua cuộc sống thanh bần.

Kết quả chính phủ mới thành lập sau khi thành lập không được mấy năm đã phá tứ giao thừa, Viên Thụ San là một trong những đại sư nổi danh nhất, không thể tránh khỏi gặp áp – hại, nhưng sự mạnh mẽ của nó đối với văn hóa của Chu Dịch, cuối cùng bị hơn mười cái đinh ăn tươi sống mà chết.

Sau khi hiểu rõ những tin tức này, ta cũng không thắc mắc tại sao hắn cam nguyện bị thần toán lợi dụng, hắn muốn thông qua phương thức này để mở rộng môn quốc học Chu Dịch.

Nếu đã như vậy, chỉ cần máy móc ra hoặc là hủy diệt, thần toán Trương về sau coi như phế đi, nghĩ đến nơi này ta trực tiếp xông vào. Lúc này Lý Ma Tử không yên lòng thì thầm: "Viên Thụ San, Viên Thiên Cương, còn có Viên gia hiện tại của võ hán, bọn họ có quan hệ gì?"

"Chờ một chút."

Ta nghe ở đây đột nhiên khôi phục tinh thần, hiện tại Viên gia khẳng định là hậu đại Viên Thiên Cương, về phần Viên Thụ San và Viên Thiên Cương có liên hệ với nhau hay không thì ta cũng không rõ ràng lắm.

"Ngươi nói chuyện với người Viên gia một tiếng, chỉ cần bọn họ tới đây một chuyến, mọi chuyện liền rõ ràng."

Ta vừa phân phó Lý mặt rỗ vừa âm thầm ghi chép lại quá trình thần toán máy móc cùng với máy truyền tin.

Cũng không lâu lắm, Viên gia nhận được thông tin của Lý Ma Tử đã có người tới.

Chẳng qua không đợi người của Viên gia xuống xe, đã có người vội vã báo cho Thần Toán Trương, thần toán giương mắt sợ hãi đem chiếc xe chứa Âm Linh thương giấu vào trong ngăn kéo, sau đó đem quần chúng vây xem chạy hết ra ngoài, nhân lúc này lại lấy từ trong ngăn kéo ra một cái điện thoại giống hệt như đúc.

Vừa nhìn đã biết là hàng nhái, sau đó người của Viên gia tiến vào nhà, mặt mày âm trầm đi tới chủ đề kiểm tra máy móc, cuối cùng trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc, xoay người chuẩn bị rời đi.

Thần Toán Trương thấy cảnh này thì ngẩn người, ánh mắt lộ ra một tia sợ hãi, nhưng ngay sau đó lại trở nên vênh váo hung hăng: "Ta nói này lão Viên, ngươi hấp tấp chạy tới chỗ của ta làm gì? Sao hả, muốn tranh địa bàn với ta à."

"Không có ý đó." Người Viên gia khoát khoát tay, sắc mặt rất khó coi đi ra ngoài.

Nghe hai người bọn họ nói chuyện, ta hiểu suy đoán của mình và Ma Tử không sai, ngay lập tức đưa video mà mình vừa mới sao chép xong dùng máy truyền tin chuyển cho người Viên gia kia.

Sắc mặt hắn vốn rất khó coi, sau khi xem xong lá thư thì trong nháy mắt hồng lên, nắm chặt tay lập tức muốn lật bàn.

Thần Toán Phong vội vàng ngăn cản, nhưng tuổi của gã lớn rồi, bị tên trung niên Viên gia đẩy ra. Sau đó người của Viên gia liền kéo ngăn kéo, tìm ra máy móc thật sự, cẩn thận ôm máy móc, sau đó thản nhiên nói: "Lão Trương, chỗ của Võ Hán không tốt, về thôn nghỉ ngơi sớm một chút!"

Điều này rõ ràng là muốn đẩy Thần Toán Lý ra tiết tấu cho Võ Hán, ta vốn chỉ muốn tìm cơ hội đọc sách, giết chết Trương gia dễ như trở bàn tay, không ngờ trong lúc vô ý tạo ra hiệu quả tốt như vậy.

Lúc trước Lý mặt rỗ đã tìm hiểu rất rõ ràng, ba nhà còn lại rất tôn kính Viên gia, cho nên bây giờ Viên gia muốn làm giới tử, người hai nhà còn lại rất có thể sẽ đi theo xui xẻo.

"Viên lão đệ, có thể cho ta miếng cơm không..." Thần tính Trương đâu còn tư thái như trước, sắc mặt xám trắng cầu khẩn.

Người Viên gia xoay người tát hắn một cái, nổi giận đùng đùng quát: "Con mẹ nó Viên gia chúng ta đồ vật ngươi cũng dám động, quả thực chán sống rồi!"

Ta nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng rất sảng khoái, thích nhất là loại tình cảnh chó cắn chó ngập lông chó này, vì muốn tiến thêm một bước đem sự tình làm lớn lên, ta suy nghĩ một chút rồi mới chuẩn bị liên hệ với người của Vương gia.

Không đợi ta gọi lại, liền có một chiếc bò cạp kéo quan bay nhanh đến, chiếc xe sau khi dừng lại, trên xe liền có một mỹ nữ làn da trắng như tuyết, mang theo Thái Dương Kính đi xuống.

Mỹ nữ kia nhanh chóng đi đến sau lưng người Viên gia, vén lọn tóc đỏ rực, ánh mắt tối tăm phiền muộn nhìn Thần Toán rồi quay sang đám người Viên gia, mỉm cười nói: "Nghe thấy Phong nhi lập tức chạy đến thì xử lý như thế nào."

"Giữ con đường sống lại đi!"

Người Viên gia kia thở dài, một câu nói hai nghĩa: "Không lưu lại đường lui cho người khác, chỉ sợ sau này mình cũng không còn đường có thể đi a."

Mỹ nữ sau khi nghe xong, khóe miệng bất giác run rẩy vài cái. Lý mặt rỗ nói cho ta biết, nữ tử này chính là thiên kim tiểu thư của Vương gia, là một cô nương lòng dạ độc ác.

Nghe được mấy nhà bọn họ cũng không hòa thuận như bề ngoài, Vương gia dường như muốn mượn cơ hội này diệt trừ Trương Toán.

Viên gia tựa hồ không muốn gánh tội này, trong lúc nhất thời lâm vào bế tắc.

"Tiểu ca Trương gia, nghĩ biện pháp xử hắn một chút a?" Lý Ma Tử đề nghị.

"Nghĩ đến một khối."

Ta cười gật đầu, lặng lẽ đi đến cửa hàng thần toán của Trương Thần, dùng ý niệm thao túng châm vô hình.

Mỹ nữ trừng mắt liếc mắt, sau đó không cam lòng giẫm bổng rời đi. Nếu bỏ qua cơ hội này, ta rất khó diệt trừ tứ đại thế gia, lập tức điều khiển châm vô hình đâm tới gáy mỹ nữ kia.

Ta đây là chạy tới làm tê liệt nàng đi, trong khoảng thời gian này mặc dù không dùng qua Vô Hình châm, nhưng lại bí mật nghiên cứu vô số lần châm vô hình và huyệt vị cơ thể, còn nhiều lần dùng người rơm làm thí nghiệm, kỹ thuật cách không phi châm tăng lên không chỉ một cấp độ!

Vô hình châm lóe lên hàn quang tiến tới sát gáy mỹ nữ, ta không khỏi nắm chặt nắm đấm. Ngay tại lúc ta tưởng rằng có thể một kích đâm trúng, mỹ nữ kia mạnh mẽ nghiêng người né sang một bên.

Lần này thực sự ngoài dự liệu của ta, ta hơi sững sờ, chờ khi kịp phản ứng chuẩn bị khống chế Vô Hình Châm tiếp tục tiến công, tình huống lần nữa phát sinh cải biến, mỹ nữ cởi áo khoác ra, chỉ để lại một bộ quần áo bó sát người màu đen, khe hở trước ngực rõ ràng, dáng người hết sức nóng bỏng.

Nàng bất động thanh sắc mà liếc nhìn ta bên này một cái, sau đó ánh mắt thoáng nhìn, hung tợn hướng tới Thần Toán Trương xông tới, bay ra một cước đá bay thần tính.

Người Viên gia muốn ngăn cản, nhưng ngự tỷ chân dài chỉ lạnh lùng ném ra một câu: "Lão bất tử này muốn dùng phi châm giết ta, hôm nay ai tới cũng không dùng được!"

Đầu tám trăm tám chương thứ tám diệt Viên gia.

Nói xong nàng vung tay lên, mạ non lôi kéo xuống ba nam tử áo đen tinh nhuệ, trực tiếp ngăn trở người chung quanh lại.

Sau đó mỹ nữ điên cuồng bắt chuyện với Thần Toán Trương, Thần Toán Trương không có chút năng lực hoàn thủ nào, chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất gào khóc thảm thiết.

Đánh tròn chừng mười phút, phỏng chừng mỹ nữ kia mệt mỏi nên mới dừng lại.

Lúc này Thần Toán Trương đã hoàn toàn bất tỉnh, trên râu mép, y phục trên cằm dính đầy máu tươi, răng cửa cũng rụng mất hai cái.

Một người áo đen mặc áo khoác cho mỹ nữ mặc vào, tiếp theo vác thần toán chết người đến mức không thể chết hơn lên xe, quán bói toán ban đầu đang hối hả trước cửa.

Trong nháy mắt cũng chỉ còn lại người Viên gia kia.

"Trương Cửu Lân, thì ra là ngươi đang giở trò." Người Viên gia kia rút cuộc cũng có chút tài năng, nhìn chằm chằm về hướng ẩn thân của ta suy tư một hồi, rút cuộc mở miệng.

"Thế nào, không nghĩ tới ta lại chủ động tìm các ngươi xúi quẩy nhỉ?"

Ta chậm rãi từ trên nóc nhà nhảy xuống, mặt mũi tràn đầy trêu tức nhìn hắn nói: "Lúc trước tứ đại thế gia các ngươi tung hoành ngang dọc là vì không chọc ta, bây giờ chọc ta, ngày tốt lành của các ngươi cũng chấm dứt rồi."

"Ngươi..."

Khuôn mặt hắn đỏ bừng, đưa ngón tay chỉ nửa ngày cũng không nói ra lời.

Dù sao hết thảy những gì vừa rồi đều bị ta để ở trong mắt, vị mỹ nữ Vương gia kia căn bản không coi hắn là món ăn.

Ta cười lạnh kéo cái khăn của hắn nói: "Hôm nay ta phải dùng máu tươi của ngươi, hướng về tứ đại thế gia hạ chiến thư!"

Người của Viên gia chứng kiến bộ mặt dữ tợn của ta, trong mắt lập tức lộ ra một tia khiếp đảm: "Ngươi... Ngươi không thể đụng vào ta, động đến ta, tất cả võ giả của Huyền môn đều sẽ đối địch với ngươi."

"Cút mẹ ngươi đi!" Sắp chết đến nơi còn nói khoác không biết ngượng, ta mắng xong liền thao túng châm thẳng tắp đâm tới đầu gối hắn.

Hắn phát ra một tiếng hét thảm, nhưng ta cũng không nghe, mà không ngừng biến hóa ý niệm của bản thân. Châm vô hình giống như cá chạch xông vào trong xương đầu gối hắn, đảo mắt đã biến hai đầu gối hắn thành một đống xương vụn.

Hắn bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, trên mặt không còn chút huyết sắc, mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán chảy ra.

Vốn định lấy mạng chó của hắn, nhưng nhìn thấy bộ dạng này của hắn, ta có chút không đành lòng, ngồi xổm xuống vỗ vỗ vai hắn nhẹ nhàng nói: "Cho ngươi thời gian một ngày, mang theo toàn bộ Viên gia rời khỏi võ hán, nếu không lần sau liền cái chân thứ ba cùng phế cho ngươi."

Nói xong ta không nhìn vẻ mặt của hắn, cười ha ha cùng Lý mặt rỗ rời đi.

Dọc theo đường đi, ta đều suy nghĩ, chỉ có đám người nước này vì sao lại trở thành cao nhân thế gia uy chấn võ sĩ? Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể nói là giả bộ tốt, giống như đám thịt tươi nhỏ hiện tại, căn bản không có bất cứ diễn viên nào, lại động một chút mấy ngàn vạn thậm chí là hàng tỷ để cúng bái.

Rửa quầng sáng bên ngoài đi, bọn họ còn lại gì?

Vô luận nói như thế nào, từ hôm nay về sau không còn có Trương gia cùng Viên gia, chỉ còn lại có Vương gia cùng Triệu gia.

Hai thế lực này đều khá lớn, không phải chỉ một lần liền có thể tiêu diệt, ta chuẩn bị trở về chậm rãi nghiên cứu.

Không ngờ mới quay về tiệm cổ đã thấy trên cửa có cắm một con dao găm sắc bén, bên dưới có cắm một tấm vải trắng. Vừa mở ra, nhìn vào chiến thư mà Triệu gia và Vương gia hạ cho, hẹn mười lăm tháng mười lăm nhà ta quyết định thư hùng cái ở Phật Vân Sơn.

"Tốc độ thật nhanh!"

Sắc mặt ta trong nháy mắt trầm xuống, hai nhà bọn họ rõ ràng là ôm đoàn đối phó ta, đây là khởi nguồn từ thế lực hai nhà đều tương đối khổng lồ, trong lúc nhất thời rất khó ăn tươi đối phương, mặt khác Long Tuyền sơn trang rất có thể cũng hạ mệnh lệnh cho bọn họ.

Lý Ma Tử do dự hỏi ta có nên đi hay không? Dù sao hai nhà bọn họ cao thủ như rừng, không tương xứng với thế lực hiện tại của Trương gia Giang Bắc chúng ta.

"Đi, đương nhiên phải đi."

Ta rất nghiêm túc nói, đi nhiều lắm thì lão tử bàn giao hơn một trăm cân ở Phật Vân Sơn. Có trời mới biết bọn họ có lấy Doãn Tân Nguyệt và Như Tuyết làm áp lực không.

Tuyệt đối không thể để người thân bị liên luỵ, vài năm sau hai tiểu cô nương đã không còn thân thể thiên kim mềm mại như trước. Các nàng không sợ nguy hiểm, vẫn luôn bầu bạn bên chúng ta.

Bả vai của nam nhân kia chưa chắc đã dày nặng, nhưng ít nhất không thể để nữ nhân của mình gánh tội thay cho mình được!

"Mẹ nó, đúng là trâu bò mà, dám chơi chết ta, không thì mỗi tối tới cửa quán của hắn lôi thôi!"

Lý mặt rỗ cắn răng nói, logic của hắn luôn rất giống lôi nhân, ta vô lực cười cười, nhìn xem cùng Lý mặt rỗ mấy năm với ta, trong lòng rất không tư vị.

Hai người chúng ta hôm đó uống rượu nhìn đối phương, cứ như mỗi người đều nói rất nhiều với đối phương, nhưng cuối cùng uống rất nhiều rượu, không nói ra một câu nào.

Một tuần sau đó, mỗi ngày ta đều luyện tập Ngự Bảo Thuật và Vô Hình Châm, đồng thời không ngừng giao lưu với Tiểu Giới Linh.

Quyết đấu với bọn họ, pháp khí bình thường đã vô dụng, chỉ có thể đánh thắng một cách thần kỳ, cũng may theo ta hiểu rõ bí tịch, cảm giác mình gần như có được thực lực pháp bảo.

Ngay từ đầu tiếp xúc bí tịch, ta đã thấy Yêu Hoàng trong bí tịch viết một đoạn lời, có thể thông qua ý niệm trong hoàn cảnh đặc thù thu được thượng cổ pháp bảo.

Lúc ấy ta chỉ coi như là chuyện xưa xem, theo thực lực của chính mình không ngừng gia tăng, càng ngày càng tin tưởng đây là sự thật!

Ban ngày ngày ngày, Lý mặt rỗ tới tiệm, mang theo mấy dĩa thức ăn giống nhau, cùng ta nâng chén rượu uống thoải mái.

"Trương tiểu ca, đây có thể là lần cuối cùng huynh đệ ta uống rượu rồi."

Qua ba lượt rượu, Lý mặt rỗ cảm khái, hai mắt đỏ hồng nói: "Đợi đến tối đánh nhau, hai ta ai cũng không cần quản ai nữa, giết chết một người đủ vốn, giết chết hai người chính là lời lãi!"

"Được."

Nghe hắn nói, mũi ta cay cay, gật đầu chậm rãi uống với hắn, chờ trời tối xuống, Lý Ma Tử hỏi ta khi nào xuất phát.

Ta cười đứng dậy, vỗ vỗ bờ vai của hắn, lúc xoay người dùng châm vô hình đâm mạnh về phía huyệt Kiên Tỉnh của hắn!

Thân thể Lý Ma Tử run rẩy, không thể tin nổi nhìn ta một cái. Mặc dù hắn dùng sức vịn cái bàn, nhưng sau khi run rẩy vài cái vẫn vô lực ngã xuống đất.

"Đại ca tốt, ngày mai ta trở về, đến lúc đó chúng ta uống tiếp!"

Sau khi ta cột hắn lên giường, nghiêm túc nói một câu, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi thẳng đến Phật Vân Sơn.

Phật Vân Sơn ở cảnh nội Chiết Giang, tới gần Nghĩa Ô là một khu vực du lịch nổi tiếng. Bên trong phong cảnh đẹp tuyệt trần, có rất nhiều vách núi cheo leo, nghe nói còn có một gian Cổ Sát ngàn năm.

Bây giờ đang là mùa du lịch, tứ đại thế gia chọn địa điểm ở đây, đoán chừng là muốn lặng yên không một tiếng động kết thúc ta.

Ta một đường chạy băng băng, lúc đi tới Phật Vân sơn đã sáng số mười lăm.

Phật Vân Sơn không lớn, cho nên chỉ mất nửa giờ đã lên đỉnh núi. Nhưng đưa mắt nhìn chung quanh tất cả sơn mạch liên miên không dứt, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Ta nhìn xung quanh một chút nhưng không cảm nhận được khí tức của những người khác, có lẽ bọn họ còn không có chứ? Ta đi lại trong khu vực, trên đường ngắm cảnh, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Qua hơn nửa canh giờ, ta đi đến cuối Cảnh khu, vừa chuẩn bị đường cũ trở về, liền phát hiện nữ nhân Vương gia kia tựa vào một gốc cây lớn, đang thảnh thơi hút thuốc, phía sau nàng là mấy người áo đen ngày đó nhìn thấy.

"Đến sớm."

Trong lòng ta thầm thấp thỏm một chút, nhưng mặt ngoài lại làm ra vẻ không sao cả. mãnh liệt xông về phía trước vài bước, thân thể nhảy qua rào chắn khu phong cảnh, rơi vào trước mặt nữ nhân cười nói: "Vương tiểu thư, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?"

Mấy ngày nay ta đã hiểu được tin tức của nàng, nàng tên là Vương Đằng Nhi, là người nổi bật thế hệ mới của Vương gia, làm nhân tâm độc ác, giống như ta là thương nhân âm vật.

Nàng hừ lạnh một tiếng, buông bàn tay ra khinh thường, ném tẩu thuốc xuống đất dập tắt, sau đó lui về phía sau.

Những người áo đen còn lại giống như nhận được mệnh lệnh, đồng loạt móc ra chủy thủ lao về phía ta.

Bởi vì ta không mang Lý Ma Tử tới, liền tiện tay ghim chặt mi Nga ở bên hông, không nghĩ tới lại phát huy công dụng!

Mặc dù ta chưa trải qua huấn luyện chiến đấu nghiêm chỉnh, nhưng nhiều năm giẫy dụa trên đường tử vong nên đã sớm luyện được một thân bản lĩnh tốt, nhưng trước mặt mấy người này thì không đủ dùng, mỗi người bọn họ đều giống như một đội viên mật thám, căn bản không thèm làm nét mặt của ngươi, vừa tới đã trực tiếp lấy chỗ yếu hại.

Lúc đầu ta còn có thể miễn cưỡng ứng phó, nhưng sau đó, bọn họ vậy mà bắt đầu bày trận, năm người lần lượt từ các góc độ khác nhau đâm dao găm tới ta, ta nhất thời vội vàng không làm được, tứ chi và sau lưng nháy mắt đầy vết rách, may mà không bị thương chỗ yếu hại.

Tiếp tục như vậy phỏng chừng không đợi Vương Lung Nhi ra tay, ta phải mất máu quá nhiều hôn mê!

Ta suy nghĩ giây lát, trực tiếp đọc chú ngữ, trong nháy mắt mũi nhọn lông mày Nga lóe ra tinh quang, xoay xoay, quấn vào năm thanh dao găm.

Cùng lúc đó, ta thao túng châm vô hình hướng cổ tay bọn họ công tới, lực chú ý của những người áo đen này đều bị gai mi Nga thu hút, bị châm vô hình đánh ra bất ngờ, cơ hồ cùng lúc đó, năm người hét thảm một tiếng, dao găm trong tay nhao nhao rơi xuống đất.

Việc làm ta bội phục nhất chính là bọn họ cũng không vì vậy mà từ bỏ, liếc mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt xoay người dùng một tay khác đi lấy dao găm.

Ta làm sao có thể cho bọn họ cơ hội này chứ?

Lúc này hắn xông lên đem chiếc lông mày nhíu chặt vung vẩy một hồi, đem bọn họ đánh ngã trên mặt đất.

Những người này chỉ là đả thủ, ta cũng không muốn làm khó bọn họ. Vương Yến Nhi tựa hồ cũng nghĩ như vậy, từ rất xa vỗ tay nói: "Trở về đi! Các ngươi thật sự không phải là đối thủ của hắn."

Vốn tưởng rằng nàng nói xong sẽ đến giao thủ với ta, nào ngờ nàng trực tiếp rời đi, những người áo đen kia do dự một chút, nhao nhao đứng dậy đuổi theo nàng.

Cho dù không biết thực lực của nàng, nhưng hôm đó Vương Hổ Nhi có thể từ trong Vô Hình Châm chạy thoát, chứng minh nàng tuyệt đối không sợ ta. Hiện tại không đánh mà chạy, rõ ràng là đang dụ dỗ ta mắc câu.

Nhưng lão tử hôm nay thật đúng là không tin, biết rõ núi có hổ, thiên hướng núi hổ. Ta mắt không chớp đi theo, theo đến bên vách núi, đột nhiên phát hiện Vương Đằng Nhi cùng những người áo đen kia đều không thấy.

"Cái này..."

Ta cúi đầu nhìn xuống xem, phát hiện dưới chân núi là vách núi, bọn họ không thể nào cũng không cần nhảy xuống, vậy những người sống sờ sờ làm sao mà biến mất được?

Không đợi ta kịp phản ứng, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một cỗ sát khí nồng đậm!

Tước phản xạ ngẩng đầu, liền thấy một khối bia quan tài đen sì tỏa ra mùi hôi ta đập tới.

Đầu tám trăm chín Chương cứu vớt Vương Loan Nhi.

Ta đột nhiên vung lên, trực tiếp đánh nát ván quan tài, vừa thở phào nhẹ nhõm, không ngờ lại phát hiện hoàn cảnh bên cạnh mình đã thay đổi, biến thành một sơn cốc ta chưa bao giờ thấy qua!

Hai bên là núi cao nguy nga, bên cạnh cách đó không xa còn có một con sông nhỏ, chỉ là trong sông đã không còn nước, trên sống sông khô cạn khắp nơi đều là quan tài cũ nát cùng bạch cốt âm u, đỉnh đầu quanh quẩn âm khí màu xám đen.

Cho ta một loại cảm giác đây là A Tu La Địa Ngục.

Quan tài trận, ta suy nghĩ một chút phản ứng mạnh mẽ qua, chính mình bị người Triệu gia đưa vào trong quan tài trận.

Ta không biết loại trận pháp này phá như thế nào, cũng không vội vã đi ra ngoài, mà là tìm kiếm bốn phía. Đám người Vương Bặc Nhi đột nhiên biến mất, chắc chắn cũng tiến vào quan tài trận.

Đi một đoạn, ta đột nhiên cảm giác có cái gì bắt được mắt cá chân mình, cúi đầu nhìn xuống, thình lình phát hiện trong lòng sông có một cánh tay bị chém đứt đang nắm chặt lấy ta.

"Cút mẹ ngươi đi!"

Ta trực tiếp dùng Vô Hình châm đem bàn tay này làm cho nát bấy, sau đó dụng ý niệm khống chế Vô Hình châm nhanh chóng xoay tròn quanh thân thể của ta.

Sau khi tốc độ Vô Hình Châm đạt tới đỉnh phong, bên người ta như có thêm một tấm bình phong màu trắng, trong quá trình tiếp tục đi về phía trước không ngừng nghe được bên người vang lên tiếng đùng đùng.

Đây đều là tiểu quỷ chuẩn bị đánh lén ta, bị Vô Hình châm đánh tan.

Ta một đường treo hình như đi về phía trước nửa giờ, đột nhiên phát hiện trên mặt đất đã có thêm một vũng máu.

Hắn ngồi xổm xổm đưa tay điểm lên trên một chút, sau đó đặt lên chóp mũi ngửi, phát hiện đây là máu người mới mẻ. Ta đứng dậy chạy dọc theo vết máu một hồi, kinh ngạc phát hiện năm tên áo đen thủ hạ của Vương Đằng Nhi đều chết hết!

"Cái này..."

Ta há hốc miệng, có chút không dám tin, Vương gia và Triệu gia không cùng một phe sao?

Chẳng lẽ người Triệu gia muốn một mũi tên trúng hai con chim, thuận tay giải quyết Vương Bặc Nhi?

Rất nhanh, ta đã nghe được thanh âm của Vương Bật Nhi, cũng xác minh suy đoán của ta, bởi vì phía trước cách đó không xa truyền đến thanh âm của nàng: "Triệu An, ngươi điên rồi sao? Người dám giết ta."

"Ha ha, Bật Nhi, muội là giả bộ hồ đồ hay là thật không hiểu gì cả, hôm nay Trương Cửu Lân chết chắc, muội cũng phải chết!"

Giọng nói của một nam nhân khác lập tức truyền tới, ta cẩn thận từng li từng tí đi tới, liền thấy Vương Lung Nhi ném áo khoác xuống đất, lộ ra bộ dáng đang giao thủ.

Mà đối diện với nàng là Triệu An, trên người khoác trên người một cái áo khoác thật dày, vòng mắt màu đen, một khuôn mặt tái nhợt dưới y phục phụ trợ có vẻ càng thêm đáng sợ.

Hắn cười ha hả, cả người lập tức biến mất.

Cùng lúc đó, trong hẻm núi truyền ra một tiếng đất rung núi chuyển, không đếm được bao nhiêu âm linh xuất hiện, điên cuồng hướng ta cùng Vương Đằng Nhi lao tới.

Tuy nhiên ta ngược lại không quan trọng, chỉ cần đi xem não là có thể đảm bảo an toàn, còn có Vĩ Ngọc ở bên cạnh hỗ trợ, làm sao cũng sẽ không chịu thiệt, nhưng Vương Bật Nhi thì thảm!

Ngay từ đầu cô còn miễn cưỡng có thể đối phó, nhưng một lúc lâu căn bản là không chống đỡ nổi. Có thể lúc đến còn cho rằng căn bản không cần cô ra tay, cho nên ngay cả một tên gia hỏa bên cạnh cũng không mang theo.

Khi nàng đối chiến Âm Linh, ta không ngừng nhớ lại cảnh tượng vừa rồi bị mang vào quan tài, cảm giác cỗ quan tài bị ta đánh nát chính là lối vào nơi này.

Bởi vì chưa tiếp xúc qua quan tài trận, ta không rõ bên trong này đến cùng có môn đạo gì, nhưng chỉ cần có thể tìm được nguồn nước, nhất định có thể đi ra ngoài.

Đám âm linh vây công ta một đoạn thời gian sau cũng học được chút thông minh, nhao nhao thay đổi phương hướng lao tới Vương Bhiếp Nhi, cái này cho ta thắng được thời gian quý giá. Ta tranh thủ thời gian dùng Vô Hình Châm dò đường, rất nhanh phát hiện cuối hạp cốc có một con suối đang phun nước!

Trong lòng ta mừng rỡ, nhấc chân định chạy sang bên kia, nhưng chợt nghe tiếng Vương Bặc Nhi xé tim xé phổi thảm thiết, vừa quay mặt nhìn quần áo nàng đã bị Âm Linh xé nát nát bấy, làn da trơn bóng lộ ra một mảng trắng sáng.

Nàng rất để ý dung mạo của mình, cho nên phương hướng phòng thủ đều ở bộ ngực và đầu, nhưng nửa người dưới của nàng lại ở vào trạng thái không có phòng bị, vừa rồi tiếng kêu thảm thiết chính là có âm linh trực tiếp xé nát quần áo nửa người dưới của nàng.

"Má ơi."

Ta và nàng dù không hợp nhau, cũng chỉ là ân oán của nhân loại, không tới phiên đám tiểu quỷ này ngang ngược ở đây.

Ta cắn răng xông tới, Vô Hình châm trong nháy mắt xé ra một vết rách, sau khi đi qua nhanh chóng cởi quần áo khoác lên người nàng, sau đó ôm nàng chạy nhanh về hướng nước suối.

Theo tới gần tuyền nhãn, âm linh sau lưng càng ngày càng ít, lúc chờ đến lúc con suối đã an toàn.

Ta mệt không chịu nổi, đem nàng đặt trên mặt đất nghỉ ngơi.

Vương Yến Nhi chớp đôi mắt to mỹ lệ, chủ động hỏi: "Vì sao cứu ta?"

"Ta chỉ không muốn ngươi chết trong tay âm linh. Chờ ngươi bình an, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Ta ra vẻ cao lãnh nói, nhưng đáy lòng lại than thở một trận, ta là loại người đó cứu được sau đó mới giết chết được ngươi sao?

Quỷ cũng không tin.

Tiếp đó ta tìm kiếm quanh suối nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được một chỗ Ám Hà chứa được hai người cùng bơi đi, rồi cõng cô bé nhảy vào trong khó chịu.

Trong hoàn cảnh đen kịt ta không nhìn thấy gì, nhưng có nhiều lần cảm nhận được sát ý nồng đậm sau lưng. Xem ra nàng vẫn muốn giết ta, chỉ có chút do dự!

Du không biết bao lâu, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng yếu ớt, ta bơi qua nhìn, kinh hỉ phát hiện chúng ta đã tìm được lối ra!

Sau khi lên bờ phát hiện Vương Đằng Nhan Nhi đã ngất xỉu, toàn thân nàng lạnh buốt, nhưng trên trán lại nóng đến dọa người.

Đây là do nàng mất máu quá nhiều, bị âm khí ăn mòn thân thể, nhất định phải đẩy âm khí trong cơ thể ra sớm một chút, nếu không thần tiên đến cũng không cứu được nàng.

Ta nhìn xung quanh một chút, phát hiện cách đó không xa có một ngôi chùa, vội vàng cõng nàng chạy tới bên kia.

Lúc tới gần chùa đã ngửi thấy mùi đàn hương nồng đậm, xem ra hương khói trong miếu không tệ, lúc nhanh vào cửa đột nhiên gặp một người đàn ông trung niên. Hắn lén lút từ trong chùa đi ra, nhìn thấy ta về sau giống như mất hồn, lảo đảo chạy xuống chân núi.

Xem ra tiểu tử này làm chuyện trái lương tâm gì đó, bất quá hiện tại ta cũng không có thời gian quản y, ngẩng đầu ba thước có thần minh, người đang đứng nhìn trời, làm chuyện xấu nói chung lại sẽ nhận được báo ứng.

Ta mới vừa vào chùa, liền thấy một đống hòa thượng đang bối rối tìm kiếm cái gì, hỏi mới biết trong miếu có một món Phật vật thời kỳ Đường triều vừa mới mất đi.

Trụ trì trong chùa nhìn thấy ta, hỏi: "Thí chủ đến bản tự muộn như vậy, có chuyện gì?"

"Ta có vị bằng hữu bị thương, không biết đại sư có thể cho phép chúng ta tá túc một đêm, lại lấy một ít thảo dược cho chúng ta hay không." Ta nói.

"A Di Đà Phật, người xuất gia lấy lòng từ bi, thí chủ xin mời đi theo ta."

Người cầm tù không tệ lắm, nghe xong liền chia cho bọn ta một gian phòng ở, sau đó lại sai tiểu hòa thượng đưa tới cho bọn ta một bao thảo dược, ta dựa theo biện pháp bài thi độc đem dược liệu làm nát đi, sau đó bôi lên người Vương Đằng Đằng Nhi từng chút một.

lúng túng là nửa người dưới của nàng có rất nhiều vết thương, quả thực có thể nói là xuân quang chợt phát, lại nói dáng người Vương Bật Nhi cũng cực kỳ dụ hoặc, làm cho người ta nhìn một cái liền khó mà dời đi.

Ta do dự một chút, trong lòng vốn không màu, tâm thái trước mặt cũng không màu, nhắm mắt giúp nàng bôi thuốc, sau đó vô liêm sỉ đi đến nhà cầu...

Đợi sau khi ta từ nhà cầu đi ra, phát hiện trong chùa có rất nhiều cảnh sát đã đến, liền tiến tới xem náo nhiệt. Thông qua miêu tả ở trong cầm tù, ta phát hiện thể hình đặc thù của người đó cùng với người lúc trước vào cửa gặp phải giống nhau như đúc, ta nhớ tới dáng vẻ bối rối của hắn, vội vàng nói với cảnh sát.

Dừng lại, lúc này hi vọng ta có thể hiệp trợ cảnh sát báo án, truy hồi văn võ bị mất. Trong thời gian ngắn Vương Bặc Nhi còn chưa tỉnh lại, ta sợ bản thân sau khi rời đi sẽ có hòa thượng kích động, liền đề nghị cảnh báo dẫn mọi người cùng lên đường.

Dù sao cũng chỉ là chuyện nhiều chỗ ngồi, cảnh sát lập tức đồng ý.

Bởi vì tên trộm kia để lại vân tay và một chút vết máu, ngọc đuôi từ đó cảm nhận được khí tức của hắn, mang theo chúng ta điên cuồng đuổi theo, cuối cùng ngừng lại ở một thôn xóm cũ nát.

Không biết vì sao, vừa đến cửa thôn này, trong lòng ta lại không được tự nhiên, mà những cảnh báo kia có vẻ càng thêm sợ hãi, dường như biết trong thôn có vấn đề gì rồi!

Ta mới vừa muốn xuống xe, liền bị cảnh báo bên cạnh ngăn lại, hắn thần thần bí nói: "Tiểu sư phụ, thôn này gọi là Bàn Khẩu thôn, không thể đi."

Mục thứ sáu trăm chín trăm linh, quan tài cho thôn làng.

"Thôn trang này đã rất nhiều năm không có người từ ngoài đến rồi, trong thôn đều là những ông lão lớn tuổi, cả thôn đều có tử khí nặng nề." cảnh báo nói xong thở dài, mờ mịt nói rằng nơi này rất giống với Phong Môn thôn trong truyền thuyết.

Ta nghe xong trong lòng lộp bộp một tiếng, lẽ nào nơi này cũng là một cái quỷ thôn?

Tuy nhiên sau khi ngừng ở đây, tức là người nọ chắc chắn vào thôn, ta nghĩ nghĩ một chút vẫn quyết định vào tra một lần. Cảnh sát thấy ta kiên quyết, lại ngại để ta tự mình đi vào, nên đành phải xuống xe cùng với ta.

Cổng thôn có hai con sư tử đá, bởi vì gió táp mưa sa đã trở nên rách nát không chịu nổi, có một con sư tử đã mất đi nửa cái đầu, mặt trên che kín rêu xanh, một con sư tử khác cũng rơi xuống nửa người, phía trên tràn đầy vết rạn.

Đi dọc theo một con đường đá gồ ghề vào thôn, ta mới phát hiện cả thôn đã bị một cánh rừng rậm bao quanh.

Trong thôn toàn là phòng đất màu xanh, rất nhiều phòng ốc cũng đã phong hóa khá nghiêm trọng, không ít phòng ốc ngay cả cửa sổ cũng không có, bên trên che kín mạng nhện rậm rạp, hiển nhiên là lâu lắm rồi không có ai ở.

Điểm chết người chính là cửa của mỗi hộ gia đình đều đặt một cỗ quan tài đen sì!

Tiếp tục đi về phía trước một đoạn, mới ngẫu nhiên nhìn thấy lão nhân ngồi ở trước cửa hoặc là trong sân làm gì. Bọn họ nhìn thấy chúng ta sau khi đi vào chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái rồi tiếp tục làm việc của mình, trong mắt không lộ ra chút thần thái nào.

Ta mới vừa muốn đi tìm lão nhân hỏi thăm tình hình, sau lưng đột nhiên truyền đến một âm thanh: "Tiểu tử, từ đâu đến đây chứ, người ở đây không thích bị ngoại giới quấy rầy."

Quay đầu nhìn lại, chỉ còn lại một bóng dáng nhanh chóng rời đi. Ta cảm thấy bóng lưng này rất quen thuộc, nghĩ lại cẩn thận thì mẹ nó không phải chính là tên trộm kia sao? Lúc này lại gọi mấy tên cảnh vệ cùng ta đuổi theo ra ngoài, kết quả vừa tới cửa thôn, người nọ giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy!

Ta vội vàng đi hỏi quan viên ở bên ngoài, kết quả bọn họ nói căn bản không thấy người nào đi ra.

"Cái này..."

Ta đứng ở vị trí cảnh báo, nhìn về phía cửa thôn, phát hiện không có cái nhìn mù mịt, cảnh sát không lý gì không nhìn thấy người đó.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ta cau mày nghĩ đến quan tài ở cổng thôn, đột nhiên cảm thấy người trộm đồ có quan hệ với Triệu gia.

Bọn ta mới từ quan tài trận đi ra, liền nhìn thấy chùa miếu, cho nên vùng này khẳng định đều là phạm vi thế lực của hắn, quỷ dị nhất trong Bàn Khẩu thôn chính là những quan tài kia, mà tên trộm kia lại đồng dạng bốc hơi lên, tất cả đều có sắc thái nồng đậm của Triệu gia.

Nếu người nọ đã mang theo văn võ tới Bàn Khẩu thôn, vậy chắc chắn hắn sẽ xuất hiện, ta sẽ chuẩn bị đến tối hắn mới đi vào xem một chút.

Buổi chiều chúng ta ngồi ở trong xe nghỉ ngơi, ta nhìn Vương Bật Nhi một chút, phát hiện vết thương của cô bé tốt hơn rất nhiều, ta mượn được một bộ chế phục từ chỗ một vị nữ cảnh sát cho cô mặc vào.

Không phải nói, Vương Đằng Nhi mặc vào chế phục, thật sự có loại cảm giác hoa cảnh báo này.

Chờ đến tối, chung quanh Bàn Khẩu thôn trống rỗng xuất hiện một trận âm phong, ta đứng ở nóc xe, thông qua Vô Hình Châm chỉ thị nhìn tới, phát hiện duy nhất mấy hộ gia đình đều không đóng cửa, mà trên mỗi một cỗ quan tài đều nhiều ra một bộ quần áo màu trắng.

Những thứ quần áo kia bị gió chiều thổi tung lên toàn bộ phồng lên, từng cái từng cái như là đang hướng ta vẫy tay người nhỏ.

Trong lòng ta vừa lộp bộp một tiếng, vội vàng thu ánh mắt lại, lúc này chuông rách trung tâm thôn đột nhiên vang lên: "Keng... Đang... Đang...."

Theo tiếng chuông du dương trầm bổng, trong thôn thỉnh thoảng có quỷ hỏa nhảy lên.

Ta xoa xoa tay, xuống xe liền vào thôn, mấy cảnh sát khẩn trương theo sau, ta luôn cảm thấy chuyện ma quỷ nhảy múa cùng tiếng chuông có liên quan đến nhau, thì liền trực tiếp đi tới bên cạnh, không ngờ lại phát hiện dưới chuông có một giếng cổ!

Vừa định ghé qua xem thử, trong giếng đột ngột toát ra một bộ xương khô, cười lạnh nói: "Nơi này không phải nơi các ngươi tới, mau đi ra ngoài đi."

Thanh âm rất cứng ngắc, giống như người máy, ta theo bản năng lui về phía sau, vừa chuẩn bị dùng Vô Hình Châm xử lý nó, thì Khô Lâu liền chìm xuống đáy nước.

Quan viên bên cạnh sợ ngây người toàn bộ, cầm thương, toàn bộ lưng dựa vào nhau. Lúc ta đang muốn không muốn xuống giếng, phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm đội trưởng cảnh sát: "Bằng hữu, mau trở về đi, vụ án này chúng ta không quản được."

"Sao thế?" Lông mày của ta nhíu lại.

"Ài, làm sao nói với ngài đây? Kỳ thực thôn này cũng không phải chưa từng có người tới, hàng năm đều có một ít lão nhân đi vào, nhưng đều mang theo một cỗ quan tài cùng áo liệm tiến vào thôn. Tám năm trước có một giám thị muốn điều tra bí mật của Bàn khẩu thôn, kết quả sau khi đi vào thì không ra ngoài nữa."

"Lúc đó bố trí rất nhiều đồng chí tìm tòi, tỉnh còn lập tổ chức chuyên vụ, công bố thấy người chết muốn thấy xác người. Đáng tiếc không tìm được một chút manh mối, tên giám sát đó như bốc hơi khỏi nhân gian, từ đó về sau không ai dám vào cửa khẩu thôn. Sau này chúng ta phái ra không có cơ sở, ngươi đoán chúng ta nhận được cái gì!"

Nói đến đây, toàn thân vị đội trưởng cảnh sát này rùng mình một cái, hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: "Tất cả mọi người trong thôn tập thể tự sát! Bọn họ toàn bộ đi đến cái giếng cổ trong thôn, xếp hàng nhảy xuống!"

Ta nghe xong trong lòng chấn động, theo bản năng nhìn về phía miệng giếng này, cảm giác âm trầm nói không nên lời.

Xét thấy cảnh cáo đều vô cùng sợ hãi, ta không bảo bọn chúng ở lại nơi này thêm nữa, mà để cho bọn chúng về thôn đợi ta, còn mình thì chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm ở đây.

Đội trưởng muốn ở lại giúp ta, nhưng rõ ràng hắn cũng rất sợ hãi, ta thẳng thắn cự tuyệt.

Đợi sau khi các cảnh sát rời đi, trong thôn càng thêm an tĩnh, thậm chí ngay cả gió lạnh cũng ngừng thổi, cả thôn một mảnh trắng xóa, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Ta nhìn xung quanh, tìm một cây đại thụ để leo lên, muốn nhìn xem toàn bộ thôn dân ở đây nói đều là tự sát, kết quả đợi cả đêm cũng không có gì dị thường.

Lúc trời sắp sáng ta thật sự không chịu nổi nữa, dựa vào thân cây tráng kiện mà ngủ, chưa ngủ bao lâu đã cảm thấy trên mặt ướt sũng.

Ta còn tưởng là trời mưa, mở mắt ra nhìn, đó là máu đỏ tươi. Ta kinh hãi ngẩng đầu lên, phát hiện trên đỉnh đầu mình có một thi thể bị lột da, chỉ còn lại bộ mặt vẫn còn bảo trì vẻ bình thường.

Nhìn kỹ, không phải là tên tiểu tặc ngày hôm qua sao!

"Mẹ kiếp!"

Ta cả kinh, thân thể sững sờ từ trên cây ngã xuống.

Sau khi rơi xuống đất, ta nhìn thấy thi thể bị lột xác, trong lòng càng thêm hãi hùng khiếp vía, thi thể hôm qua ta đặt trên cây còn chưa lên cây nữa mà!

Nói cách khác nếu có người giết chết tiểu tặc mà ta không biết rõ, sau đó treo lên cây ngay dưới mí mắt ta.

Liên quan đến mạng người, ta không dám ở lâu, nhanh chóng ra ngoài gọi cảnh sát vào, rất nhiều cảnh sát nhỏ thực tập nhìn thấy cảnh tượng này trực tiếp nôn ra.

Hào đội trưởng sửng sốt hồi lâu,Bốp rút binh khí ra, lớn tiếng nói: "Mẹ kiếp, vụ này không trị hết được toàn bộ tiền phát công từ chỗ ta phát!"

Nhìn ra được hắn thật sự có lửa, cũng rất quyết đoán, đêm hôm đó tất cả mọi người chúng ta mai phục bốn phía miệng giếng, chuẩn bị bắt hung thủ trong bóng tối.

Lúc bắt đầu không có gì dị thường, mà chúng ta lúc trước đã chuẩn bị tốt tâm lý, cũng không cảm thấy có cái gì. Thế nhưng đến nửa đêm, thanh chuông kia đột nhiên lại vang lên, lần này thanh âm so với bất kỳ thời điểm nào đều bi thương, nghe được ta hốt hoảng một trận, vô thức che lỗ tai lại.

Vừa bịt tai lại không bao lâu, đội trưởng cảnh sát đã vẻ mặt hoảng sợ đi tới, kéo tay ta ra, thật cẩn thận hỏi: "Ngươi nghe đây... Đây là thanh âm gì vậy?"

Ta đã từng nghe qua Trương Đại lỗ tai, quả nhiên bốn phương tám hướng đều truyền đến tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt, như là thanh âm mở cửa gỗ kiểu cũ kỹ, mơ hồ còn có một chút tiếng vang leng keng, giống như là có người đang gõ cái gì đó.

Tất cả cảnh báo đều hoảng loạn nhìn quanh, âm thanh đó càng lúc càng rõ ràng, giống như cách chúng ta rất xa, hoặc như là đang ở trước mặt chúng ta vậy!

Huyết của Ngọc Nữ đầu tiên là sáu trăm chín phần mười.

"A!"

Lúc này một vị tiểu nữ báo động đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, hoảng sợ chỉ về phía miệng giếng.

Mọi người cùng lúc nhìn sang, kinh hãi phát hiện trong giếng vậy mà leo ra một cỗ thi thể toàn thân hư thối cao độ. Trên bụng thi thể còn treo một quả cầu thịt hình chậu rửa mặt, hai tay vỗ nhẹ, phát ra thanh âm thùng thùng thùng.

"Phanh!"

Có một cảnh sát áp lực không chịu nổi, trực tiếp rời đi, cùng với trận đánh này của hắn, tất cả cảnh vệ đều nổ tung, vô số viên đạn bắn thẳng vào bụng thi thể.

Nhưng nó căn bản không có chuyện gì, cười hắc hắc với chúng ta, lộ ra răng nanh đầy miệng, sau đó thu vào bụng mạnh mẽ dùng sức, vô số viên đạn phản xạ lại!

Mấy tên cảnh sát đi đầu trước bất ngờ không kịp đề phòng, trong nháy mắt bị bắn ngược xuống đất, phát ra liên tiếp tiếng kêu rên.

Cùng lúc đó, bốn phương tám hướng xuất hiện vô số bóng dáng. Ta cắn răng nhìn qua, phát hiện những bộ quần áo màu trắng trên quan tài đều sống lại. Trong mỗi bộ quần áo đều có một bộ xương khô, đang từng chút một áp sát tới.

"Không ổn, nhanh chóng lao ra!"

Ta mắng to một tiếng, cách không chụp lấy khô lâu gần nhất, dùng hàng mi nhọn của nó đánh cho nát bấy.

Đội trưởng biết sự tình đã không phải hắn có thể khống chế được, hoảng loạn chỉ huy đội kỵ binh lui về phía sau.

Ta cầm trong tay ý niệm, dùng mũi kim vô hình khống chế, cùng với vĩ ngọc tạo thành một phòng tuyến rộng khoảng năm mét, yểm hộ người bị thương rút lui.

Lúc tới gần cửa thôn, ta vừa thở phào nhẹ nhõm, sau lưng lại truyền đến sát khí cường đại, ta quay đầu lại nhìn, phát hiện đường đi rậm rạp chằng chịt của ông lão bà lão bị phá hỏng rồi!

Trên người bọn họ không có chút dương khí nào, sắc mặt tái xanh, vừa nhìn đã biết là người chết, nhưng cảnh sát lại không nhìn ra được, mấy cảnh sát đi đầu lại đi theo bọn họ.

Ta vội vàng đối phó với bạch y khô lâu đang đuổi theo, chỉ là công phu quay mặt, mấy cảnh sát kia đã hi sinh trong tay lão thái bà rồi.

"Đừng tới gần, đó là người chết đấy!"

Ta hét lớn một tiếng, ném cái gai lông mày dựng thẳng về phía đám người chết kia, ngưng thần tụ khí bức linh khí trong cơ thể đến đan điền, chờ đến lúc bụng dưới có một cảm giác bị thiêu cháy thì lớn tiếng quát: "Mở!"

Thanh âm vừa dứt, gai lông mi đang xoay tròn đột nhiên xuất hiện vô số phân thân, đếm không hết bao nhiêu gai lông mày Nga đồng thời xuất hiện, đảo mắt liền đem toàn bộ lão thái thái bà che ở cửa thôn xử lý hết.

Các bang phái vừa đánh vừa lui, cuối cùng từ thôn Bàn Khẩu lao ra, tính sơ qua một chút, tử thương tám vị đồng chí!

Sắc mặt tên thủ lĩnh đen như tro tàn, xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn nhất định sẽ bị cách chức điều tra ngay lập tức.

Mặc dù hắn thật lòng muốn phá án, nhưng chuyện này không ai nói rõ được. Hắn đỏ mắt nói mình không sợ bị bãi chức, nhưng nhất định phải tự tay giải quyết vụ án này, cho nên tạm thời giấu diếm tin tức.

Thật ra lúc đầu ta nghĩ là lao ra khỏi đây không bao giờ quản việc này nữa, không nghĩ tới đi ra nhìn thấy Vương Bặc Nhi vậy mà tỉnh lại. Nàng nhìn thấy ta về sau kinh ngạc hỏi: "Sao ngươi lại tiến vào nơi này, đây là căn cứ quan tài nuôi của Triệu gia!"

"Còn không phải vì cứu ngươi sao!"

Ta không tức giận trả lời, kể lại những chuyện ta đã trải qua, sau đó để các cảnh báo về trước, một mình xông vào trong thôn.

Nếu đây thật sự là địa bàn của Triệu gia, vậy chọn ngày không bằng gặp ngày, liều mạng với bọn họ!

Vừa về đến bên giếng, Triệu An mặc một thân áo đen liền từ trong giếng lên, khuôn mặt tái nhợt run rẩy nói: "Trương Cửu Lân, ta thật sự xem thường ngươi rồi."

"Bớt nói nhảm đi!"

Ta lười nói nhảm với hắn, thao túng châm vô hình giết tới.

Sở dĩ người trộm võ công tới nơi này, không thể nghi ngờ là để đem văn võ giao cho Triệu An.

Bọn họ đã lệnh cái gọi là Quỷ thôn nuôi người trong thôn tất cả mọi người đều biết, tự mình ở bên trong nuôi quan tài, nuôi thi thể, phái người đi đánh cắp văn võ khắp nơi, đưa đến nơi này sau khi đưa bọn họ thông qua trận pháp quan tài vận chuyển ra ngoài, tuyệt sinh một tay rửa tiền tốt!

Mà kẻ trộm kia bị giết, đoán chừng bại lộ thân phận khiến Triệu An thẹn quá hóa giận rồi?

Theo ta xông lên, Triệu An vèo lui trở về trong giếng, chuông lớn ngay sau đó bao lại miệng giếng.

Không đợi ta kịp phản ứng, trong không khí đột nhiên xuất hiện vô số âm linh, đồng loạt tấn công ta!

Vốn dĩ ta không quan tâm, dùng ý niệm khống chế Vô Hình Châm vô tình nghiền ép chúng nó, nhưng cũng không lâu lắm, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Lý Ma Tử: "Trương gia tiểu ca, cứu ta!"

Quay đầu nhìn lại, Lý Ma Tử đang cầm Âm Dương Tán ra sức chống cự, khó khăn nói: "Ngươi khiến lão tử ngất đi, lão tử sẽ không tới sao? Lão tử có thể để ngươi đi chịu chết sao?"

Một câu nói này của hắn làm ta cảm động thiếu chút nữa rơi lệ, vội vàng từ quá khứ cứu hắn, sau đó xoay người đối phó âm linh khác.

Đột nhiên, bụng dưới ta mát lạnh, quay đầu nhìn lại, bên cạnh nào còn bóng dáng Lý Ma Tử, một cái xương trắng sắc bén đâm vào bụng ta!

"Mẹ nó."

Ta đánh bay nó đi, nhưng thời gian kế tiếp không ngừng có Âm Linh giả mạo thân nhân của ta. Có tháng mới, nhạc phụ nhạc mẫu, thậm chí là hàng xóm của ta.

Lời nói cử chỉ của bọn họ đều quá mức chân thật, cho dù ta biết là âm mưu cũng phải xông lên cứu người trước!

Thứ nhất, suy nghĩ của ta chợt tê dại, uy lực của châm vô hình đã yếu bớt.

Ta chỉ có thể vận dụng linh lực khống chế lỗ chân lông cánh, nhưng làm thế nào cũng không làm được phòng thủ không có góc chết, rất nhanh vết thương chồng chất.

"Đây là mê hồn trận lợi hại nhất Triệu gia, phải nhỏ một giọt tinh huyết Ngọc Nữ vào giếng cổ mới có thể chế ngự được những Âm Linh này!"

Đúng lúc ta đang không biết phải làm sao, thanh âm của Vương âu Nhi truyền tới, nàng thay lại trang phục của mình, nhìn ta khẽ cười nói: "Một mạng đổi một mạng, lần này ta cứu ngươi, sau này chúng ta không ai thiếu nợ lẫn nhau!"

Nói xong nàng dang hai tay, nghiêm trang nói: "Ngọc Nữ chính là xử nữ, ta vẫn là ta, ngươi mau đến đây!"

"Như vậy không tốt lắm đâu?"

Ta gian nan đánh bay khô lâu bên cạnh, xấu hổ hỏi.

"Ngươi nghĩ đi đâu, chẳng qua chỉ là máu đầu ngón tay của ta mà thôi!"

Vương Bật Nhi hiểu được ý tứ của ta xong, khó được đỏ mắt, từ trong tay ta đoạt lấy mũi bàn tay của mình, sau đó xông lên đẩy cái chuông kia.

Không ngờ nàng cố gắng cả nửa ngày, chuông lớn vẫn không chút sứt mẻ. Ta lấy Sát Hồ Lệnh từ ngực ra, sau đó đem linh lực tụ trên bàn tay, sau đó mạnh mẽ vung Sát Hồ Lệnh.

Trên Sát Hồ lệnh trong nháy mắt kim quang lấp lóe, trong nháy mắt va chạm với chuông lớn phát ra tiếng kim loại chấn động, sau đó phịch một tiếng đẩy chuông lớn ra.

Vương Bật Nhi vội vàng tiến lên nhỏ tinh huyết xuống giếng, không bao lâu, dưới miệng giếng liền truyền đến tiếng vang ùng ục, như là thanh âm nước sôi quay cuồng, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết.

Âm linh chung quanh toàn bộ biến mất, ta lấy ra mạ gừng chiếu vào, phát hiện nước giếng đã biến thành màu đỏ như máu. Trong bong bóng quay cuồng, Triệu An đang co quắp, toàn thân thịt đều bị nóng chín, phát ra trận trận mùi khét lẹt.

Triệu An dùng một hơi cuối cùng chỉ vào Vương Loan Nhi, bất khả tư nghị nói: "Hai người các ngươi sao... hợp lại..."

Còn chưa dứt lời, gã đã vĩnh viễn ngủ trong giếng.

Ngày hôm sau xuất động đại quy mô cảnh sát, đem tất cả quan tài, thi thể và văn võ trong thôn, Triệu An còn chưa kịp chuyển tay toàn bộ tra xét ra.

Sau đó lại dùng thủ đoạn thiết cổ tay điều tra tất cả sản nghiệp của Triệu gia quản lý, đương nhiên trong đó ngoại trừ Công An bộ tức giận thì cũng không thiếu được lửa giận của Vương gia.

Tóm lại Triệu gia từng trâu bò một thời gian sau khi Triệu An chết, toàn bộ tuyến đều sụp đổ. Ta và Vương Lung Nhi từ việc Giám sát ghi khẩu cung xong liền được phóng thích ra ngoài.

Vừa đi ra, mấy chiếc Việt Dã Xa của Vương gia đã vây ta lại, ra sức ngâm loa kèn, giống như đang khiêu khích.

"Lúc trước ta có nói, một mạng đổi một mạng, gặp lại là kẻ địch." Vương Bặc Nhi lạnh lùng nói.

Ta thản nhiên giang tay, nhìn người áo đen ngồi trong xe: "Các ngươi ai trước?"

"Phốc phốc."

Vương Bật Nhi cười cười, sau đó nhanh chóng hôn lên mặt ta một cái, ngồi trên xe ngựa nghênh ngang rời đi: "Từ hôm nay trở đi võ sĩ chỉ có Vương gia, Long Tuyền sơn trang muốn bắt ngươi, trước phải hỏi ta đã!"

Ta sờ lên ấn môi màu hồng u hương trên mặt, nhìn con dơi nàng dần dần đi xa, không khỏi cười khổ.

Vị trí thứ sáu trăm chín mươi hai Quyền Quyền Tề Quốc.

Từ sau khi giải quyết xong tứ đại thế gia, âm mưu của Long Tuyền sơn trang cũng triệt để phá sản.

Ta và Lý Ma Tử thuận lợi tiếp nhận nửa con phố cổ quái, đáng nhắc tới là, rất nhiều cửa hàng không có ý định chuyển nhượng nhìn thấy thực lực siêu cường của ta, sau đó nhao nhao tới cửa mời ta kính trà, chuyên tâm chuẩn bị theo ta lăn lộn!

Trong lúc nhất thời ta cùng Lý mặt rỗ trở thành kẻ kiến vương hoàn toàn xứng đáng trong số đến võ hán, mỗi ngày đều có rất nhiều người hâm danh đến bái phỏng.

Lý Ma Tử ngày ngày đều uống rượu cùng khách hàng, thuận tiện kể những chuyện cũ kinh khủng chúng ta từng trải qua, khiến cho những người này sửng sốt, trong ánh mắt tràn đầy khâm phục.

Mà ta luôn không thích trường hợp này, bảo Lý Ma Tử toàn quyền phụ trách, bản thân thì nắm lấy bình tĩnh hiếm thấy, cùng Doãn Tân Nguyệt vượt qua thế giới của hai người.

Trải qua vô số nỗ lực đêm nay không ngủ, bụng Doãn Tân Nguyệt rốt cục có phản ứng, nhìn tiểu phúc của nàng ngày càng nhô lên, ta phảng phất thấy con trai kéo tay mình tên là phụ thân, tâm tình không phải bình thường vui vẻ.

Cho đến khi mang thai bảy, tám tháng sau, ta liền đưa Doãn Tân Nguyệt về nhà nhạc phụ, còn thuê cho nàng hai người hầu cũ kỹ kỹ như nàng.

Dù sao việc làm ăn của một con phố đã đi vào quỹ đạo, ta có đôi khi bận không thể dứt ra được, sợ hãi chiếu cố không tốt cho nàng.

nhạc phụ nhạc mẫu nhìn bụng to của Doãn Tân Nguyệt mà cười không ngậm được miệng, ta muốn đem tin tức này nói với phụ mẫu một câu. Nhưng nhớ tới cảnh cáo của gia gia, bất đắc dĩ đành buông tha ý nghĩ này...

Sau khi nhạc phụ ở lại vài ngày, ta liền trở lại võ giả, chính thức bắt đầu sinh ý!

Do tên tiểu tử Lý Ma Tử này có mấy trăm linh điểu, trời sinh giỏi giao lưu với người khác nên tên tuổi của chúng ta càng lúc càng lớn, ta nghĩ sẽ phân việc làm ăn thành hai khối lớn.

Lý Ma Tử phụ trách bán đồ chơi bình thường.

Mà ta thì chuyên xử lý những âm vật hung ác đến cực điểm kia!

Nói cho cùng, Lý mặt rỗng còn bận hơn ta nhiều, dù sao trên thế giới này có quá ít âm vật, ta liền lợi dụng nội dung trên bí tịch không ngừng nhàn rỗi nghiên cứu. Không biết từ lúc nào, thân thể liền trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thậm chí vào thời điểm mấy phút quan trọng, có thể rút linh hồn của mình ra khỏi thân thể như nam nhân!

Đây là nổi tiếng nguyên thần xuất khiếu chi thuật, ta luyện tập nhiều lần một tháng, cảm giác đã có thể vận dụng tự nhiên, chưa từng trải qua thực chiến, vĩnh viễn chỉ biết giấy đàm binh.

Ngay vào lúc ta nóng lòng muốn tìm một món âm vật luyện tập, Vương Bặc Nhi mở lôi căn của nàng tìm tới cửa.

Nàng mặc một bộ đồ ăn mặc hồng nhạt hệ sa, nhìn qua ngây thơ, không hề gợi cảm động như lần đầu gặp mặt, nhìn thấy ta về sau chủ động tiến lên nắm lấy tay ta, mỉm cười nói: "Lão bản, gần đây phát tài không ít nhỉ?"

Nói đến đây, nàng còn hứng thú chỉ chỉ một tấm biển chữ viết treo đầy nửa con phố.

Ta giang tay cười khổ nói: "Ta chỉ là tiểu hài mà thôi, chút sản nghiệp này so với Vương gia các ngươi căn bản không đáng nhắc tới. Đúng rồi, đại mỹ nữ tại sao có rảnh đến địa phương nhỏ này làm khách thế?"

"Có chuyện cần ngươi hỗ trợ." Đi xuống bò cạp lôi kéo, biểu cảm cũng chậm rãi trở nên nghiêm túc lên.

Thấy thế ta vội vàng mời nàng vào tiệm cổ, sau đó đại não nhanh chóng vận chuyển!

Vương gia cũng đồng hành cùng ta, trong gia tộc bọn họ cũng có không ít cao thủ thành danh vòng tròn âm vật. Nếu quả thật gặp phải khó khăn gì, có lẽ sẽ không hạ mình cầu xin ta.

Liên hệ với Vương Đằng Nhi ăn mặc nhàn nhã như vậy, ta cảm giác lần này có thể là chuyện riêng của nàng.

Quả nhiên, nàng nâng má thơm nhìn ta chớp mắt, đi thẳng vào vấn đề nói: "Vương gia từ trước đến nay không có lợi không dậy sớm, cho nên chuyện làm ăn lần này sẽ không cho ngươi tiền nào, nhưng ta tin tưởng ngươi sẽ không từ chối, bởi vì ngươi là một người Trung Quốc!"

"Ồ? Tại sao nói ta là người Trung Quốc sẽ không cự tuyệt?" Ta nhìn khuôn mặt nhỏ tinh xảo của Vương Phiền Nhi, lập tức hứng thú.

"Đoạn thời gian trước Bính đột nhiên xuất hiện một vị Quyền Quyền, tên là Khang, quyền pháp của hắn sắc bén, từng trước mặt truyền lang đá gãy bảy cây chuối tiêu, trong thời gian ngắn đã đánh hết Đông Nam Cữu Vô Địch thủ."

Nói đến đây, trong mắt Vương Yến Nhi lộ ra một tia giận dữ: "Nếu là như vậy thì cũng không sao. Đáng giận chính là cái này chính là Khang thế lực túy sau lưng, tuyên bố thái quyền thiên hạ vô địch, phát ra khiêu chiến với toàn bộ võ lâm Trung Quốc! Bát đại môn phái trong nước lấy hũ cẩm thạch cầm đầu nhao nhao nghênh chiến, kết quả bảy chết một bị thương, liền truyền thừa mấy ngàn năm Võ Đang phái, chưởng môn sư môn hướng Hư Đạo trưởng đều bị đá chết dưới chân."

"Hí... "

Ta nghe xong hít vào một ngụm khí lạnh, nếu như ngay cả phái Võ Đang cũng không phải là đối thủ, vậy Khang này thật đáng sợ!

Vương Bật Nhi phảng phất nhìn ra tâm tư của ta, cắn răng nói Võ Đang bị đánh bại, sau đó Hà Khang đã có kỷ lục thắng liên tiếp hơn năm mươi trận thi đấu, hắn tiếp tục ở trên đỉnh Côn Luân khiêu chiến Thiếu Lâm tự, đáng tiếc Thiếu Lâm tự sợ thua mất mặt, chậm chạp không phái võ tăng ứng chiến.

Dưới loại tình huống này, chính Khang Công kêu gào là người Trung Quốc là bệnh của Đông Bằng Phiên, thà làm con rùa rụt đầu cũng không dám ứng chiến vân vân, còn chuẩn bị tự mình viết ra một biển hiệu bệnh phu Đông Bằng cho dự báo Trung Quốc.

"Cút con mẹ nó đi!"

Tiểu gia luôn luôn không thích gây chuyện, nhưng khi dính đến đại nghĩa dân tộc thì tuyệt đối không chút hàm hồ, nghe xong hết thảy mọi chuyện, ta nhịn không được mắng to một tiếng, trực tiếp hỏi Vương Yến Nhi muốn ta làm cái gì.

"Ta muốn cho ngươi ứng chiến, đánh chết hắn, đánh bại hắn, giết bằng hết uy phong của Thái quyền!"

Vương Bặc Nhi chính nghĩa lẫm nhiên nói: "Ta từng điều tra tên Khang này, trước ba mươi tuổi hắn tầm thường vô vi, sau ba mươi tuổi quyền pháp lại đột nhiên tăng mạnh, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ! Ta hoài nghi sau lưng hắn có bí mật gì đó không thể cho người biết, rất có thể là lợi dụng một loại âm vật nào đó của gián ly, nhưng thế lực mật sau lưng hắn quá khổng lồ, Vương gia có mối làm ăn của riêng ở Thiệu Lương, không muốn vì vậy mà gặp phải phiền phức... Cho nên mới mời ngươi đến."

"Đúng rồi, Vương gia chúng ta cất giữ một âm vật hiếm thấy trong thiên hạ, là năm đó Tôn Trung Sơn tiên sinh vì hồi tưởng lại cái chết của Hoắc Nguyên Giáp, viết cho Tinh Võ Môn tấm biển "thịch Võ Tinh Thần", bên trên gửi một tia âm linh của Hoắc Nguyên Giáp. Nếu như ngươi chịu đi, ta đồng ý trộm tấm biển kia từ trong nhà cho ngươi mượn dùng một lát, có điều ngươi dùng hết rồi còn trả lại cho ta, ngươi nguyện ý không?"

"Ta đồng ý với ngươi."

Sau khi Vương Bật Nhi nói xong, ta nghĩ cũng không nghĩ đáp ứng, mặc dù không lấy được một xu, ta cũng muốn bồi thường cho nợ máu Khang Huyết, cái này liên quan đến khí tiết của dân tộc Trung

Quốc.

Vương Bật Nhi thấy ta đồng ý, cười ngây ngô nhìn ta nửa ngày, sau đó búng tay một cái, liền có hai người áo đen khiêng bảng hiệu đặt ở trong tiệm của ta, xem điệu bộ này giống như sớm biết ta sẽ đồng ý.

Tiếp theo nàng phân phát nơi ở và phương thức liên hệ của Khang cho ta, lại phát cho ta mấy đoạn video chính là trận so tài, để ta quan sát nhiều tiểu động tác của đối phương.

Sau khi Vương Bật Nhi rời khỏi, ta ngồi trên ghế nghiêm túc nhìn, phát hiện là Khang động tác chuẩn ngoan độc, thường thì đối thủ còn chưa ra tay, hắn đã biết người ta muốn ra chiêu số gì.

Nếu là một hai đối thủ, còn có thể hiểu là kinh nghiệm phong phú, nhưng trong nhiều lần quyết đấu như vậy, hắn đều quen thuộc các loại quyền pháp của võ lâm Trung Quốc, rất có thể nói rõ vấn đề!

Vương Bật Nhi đoán không sai, gia hỏa này tám phần mười là chứa âm vật gì đó, bởi vì thời gian quyết đấu đều là buổi tối, vừa vặn thích hợp cho âm linh qua lại.

Buổi chiều sau khi từ bên ngoài trở về, Lý mặt rỗ nhìn thấy ta đang xem tiết mục đánh đấm, hỏi ta khi nào thích tiết mục bạo lực này. Ta bĩu môi chỉ vào bảng hiệu phía dưới quầy: "Ngươi xem cái này."

"Mẹ nó, thứ này là chính phẩm, ngươi đào được từ đâu vậy?"

Lý mặt rỗ nhìn một hồi, kinh hỉ hỏi, hắn trải qua khoảng thời gian này cố gắng tạo thành năng lực phân biệt rất cường đại, trực tiếp nhìn ra đây là thực sự.

Không phải ta giấu diếm, nói rõ lai lịch tấm biển cùng lời nói của Vương Loan Nhi một lần, cảm giác bằng tính cách xúc động của Lý Ma Tử, nghe xong nhất định sẽ ầm ĩ đi đánh cho dù là Khang Nhi.

Ai ngờ hắn nhíu mày suy nghĩ một chút, cẩn thận nói: "Trương gia tiểu ca, ta cảm thấy thế này có chuyện. Vương gia dù sao cũng là địch nhân của chúng ta, Vương Yến Nhi đột nhiên xuất hiện, còn đưa lên Tinh Võ Môn thứ gì đó, thấy thế nào đều có một cỗ âm mưu!"

Ta rất bất ngờ liếc mắt nhìn hắn, cảm giác trong khoảng thời gian này vết rỗ không uổng công luyện tập, tính cách già thành rất nhiều, kỳ thật ta đã sớm nghĩ đến Vương gia có khả năng muốn mượn tay Khang Thủ giết ta, thậm chí là cố ý thiết lập bẫy cho ta.

Chỉ là ta lựa chọn tin tưởng Vương Bật Nhi, cho dù thật sự có âm mưu cũng phải đi, không nói đến đại nghĩa dân tộc, ta cũng muốn trước khi hài tử ra đời giải quyết hết thảy phiền toái có thể xuất hiện!

(D: Gần đây ta vẫn luôn cân nhắc đến lần giao phong thứ hai của Trương Cửu Lân và Long Tuyền sơn trang, cùng với mười đại thần khí thượng cổ sắp xuất thế! Cho nên sự đổi mới có hơi chậm, mọi người thứ lỗi! Tháng sau trung tuần đã khôi phục canh ba.)

Tế thứ sáu trăm chín mươi ba...

Lý Ma Tử nghe ta nói xong liền rời khỏi, tỏ ý nếu ta nhất quyết muốn đi thì dẫn hắn cùng đi.

"Ngươi coi trọng cửa hàng của chúng ta là được rồi!" Ta cười nói.

Hiện tại không thể so sánh với trước kia, trong tay có nhiều cửa hàng như vậy, hai người bọn họ không thể nào rời đi hết được.

Lý Ma Tử tuy nhiên không tình nguyện, nghe ta nói xong cũng miễn cưỡng đáp ứng, lại dặn dò ta cẩn thận hơn.

Ta thu thập một số thứ có thể dùng đến, sau đó một mình chạy tới Quảng Châu, chính là đoàn người Khang Nhất Hành ngụy trang ở một quán vận động Quảng Châu, tùy thời tiếp nhận khiêu chiến.

Vì không đánh rắn động cỏ, sau khi ta đến Quảng Châu, trước tiên lấy thân phận người xem đi tới tiệm vải vóc quan sát chính là Khang, giờ phút này hắn đang luận võ với một người Trung Quốc không môn không phái.

Chính là râu quai nón đầy mặt Khang, một thân cơ bắp màu đồng cổ, nhìn qua quả thật có chút năng lực. Mà đối thủ của hắn hiển nhiên cũng không phải đèn đã cạn dầu, trong mắt tản mát ra tinh quang có thể nói rõ thực lực không tầm thường.

Buổi chiều bọn họ ra sân, nhưng vẫn chưa giao thủ. Có thể vì để náo nhiệt, còn thỉnh thoảng sẽ cho khán giả xem võ công của mình một chút, không ngừng vỗ tay nhiệt liệt.

Trong quá trình này, ta ở trong góc chăm chú quan sát chính là Khang, nhưng không nhìn ra trên người hắn có Âm Linh tồn tại.

Đến chạng vạng tối, khoảng cách so tài càng ngày càng gần, khán giả dừng ồn ào, đều đang đợi trọng tài tuyên bố thi đấu bắt đầu!

Ta biết thời điểm mấu chốt nhất đã tới, nhìn chằm chằm không dời mắt chính là Khang, phát hiện hắn dựa theo lễ nghi Thái Cương, hướng người xem bái thật sâu một cái, sau đó đi về phía hậu trường.

Phỏng chừng là hắn đã làm ra động tác nhỏ, ta nắm chặt nắm tay, đứng lên chờ đợi. Qua đại khái năm phút, dáng vẻ của hắn đã từ đài sau đi ra, ta chăm chú nhìn, ngạc nhiên phát hiện phía sau hắn có thêm một đạo huyết ảnh thô bạo!

Vốn là Khang Mặc dù hung thần ác sát, nhưng vẫn còn trong phạm vi bình thường, mà hiện tại cả người gã trở nên vô cùng khát máu, trong ánh mắt tản mát ra hung quang như ma quỷ, không ít người xem bị gã dọa sợ cúi đầu.

Lúc nhìn thấy ta, ta không có cúi đầu, ngoài ý muốn hắn còn cảm thấy hứng thú nhìn ta một cái, ngoắc ngoắc tay với ta. Ta sợ đánh rắn động cỏ, khiến hắn cười điên cuồng khinh thường.

Chờ sau khi trận đấu chính thức bắt đầu, chính là Khang không xảy ra chuyện ngoài ý muốn tiếp tục nghiền ép đối thủ, ta nhân cơ hội lặng lẽ từ trong khán đài đi ra, thật cẩn thận từng li từng tí chuồn về phía sau đài, ta cũng muốn xem rốt cuộc Khang đã giở trò quỷ gì!

Không ngờ vừa tới cửa hậu đài, đã có hai người bộ dáng bảo tiêu ngăn ta lại, hỏi ta làm gì.

Giọng bọn họ bất thiện, ta không dây dưa nhiều, nói một câu đi vệ sinh sau đó chủ động rời khỏi. Lúc xoay người, bên trong vừa lúc có người đi ra, hắn mặc một thân trường bào màu vàng đất, tóc ánh sáng, trong tay còn cầm một cây gậy, nhìn qua có một loại cảm giác cao tăng láng giềng, quan trọng nhất là trên người hắn có một loại âm khí rất mạnh, cỗ âm khí này tương tự với khí tràng trên người Khang.

"Quả lão, ngài ra ngoài từ đâu vậy?" Bọn bảo vệ nhìn thấy hắn đi ra, cung kính hỏi.

Quả lão cũng không để ý tới bọn họ, mà trực tiếp nhìn về phía ta, dùng quả âm thanh rõ ràng hỏi: "Ngươi muốn làm cái gì."

"Thật ngại quá, ta đi nhầm đường rồi."

Quả lão này chính là một trong những thế lực ủng hộ Khang lão sau lưng, nhìn bộ dáng cũng có hai tay khua khoắng, ta nói dối xong liền nhanh chóng rời đi, lúc đi về rõ ràng cảm nhận được một đôi ánh mắt sắc bén đang trừng ta!

Chờ đến lúc ta đi ra, chính là Khang đã đánh chết tươi đối thủ hôm nay, ta khẽ thở dài một cái, liền rời khỏi tiệm vận động, tìm ở khách sạn gần đó.

Nằm ở trên giường khách sạn, ta lần thứ hai truyền tin cho Vương Bặc Nhi biết một chút tình huống, nàng nói cho ta biết, đám pháp nghiêm nhân kia mỗi ngày đều ở trong Đản Quán, chưa từng ra ngoài, phi thường kỳ quái.

Ta gật đầu một cái, đợi đến rạng sáng, liền lần nữa đi về phía phòng luyện khí.

Đi đến cửa chính phát hiện cửa chính có bảo an tuần vụ, đem cửa chính gắt gao ngăn chặn, muốn trước mắt bọn họ xông vào hiển nhiên là rất khó có khả năng!

Ta bất đắc dĩ vòng qua phía sau, phát hiện sân vận động nối liền cùng một tòa lầu các cư dân sáu tầng kiểu dáng cổ xưa.

Chẳng qua bốn phía nhà dân cũng cài lưới sắt rậm rạp chằng chịt, nhìn kỹ những lưới sắt này đều là mới trang bị, nhắm chừng cũng là bút tích của đám người Thái giám kia! Cũng may thân thủ bây giờ đã hơn xưa, lại có được lực lượng của Võ Hộc Thiên Vương từ xưa, lật qua lưới sắt, phát hiện trong nhà dân đã không còn ai ở nữa, trong hành lang tràn đầy mùi rác rưởi, tỏa ra mùi gay mũi.

Hắn ta nhếch mũi lên lầu, còn chưa đi được vài bước đã cảm nhận được âm khí dày đặc.

Trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, vội vàng cầm Vô Hình Châm trong lòng bàn tay, tiếp theo dùng Già Dương Phù ngăn trở dương khí trên người, mò mẫm từng chút một đi tới.

Mỗi một bước đi, âm khí lại cường thịnh thêm một phần, nhiệt độ xung quanh cũng tương ứng giảm xuống. Loại cảm giác này khiến ta rất cẩn thận, thế cho nên từ đường lầu đến mái nhà chỉ có bảy tám mét, ta mới đi bộ mấy phút!

Chờ đi đến cuối cùng mới phản ứng kịp, đỉnh căn bản không có đồ vật dơ bẩn, âm khí ngút trời này vậy mà là từ trong tiệm vận hành đối diện phát ra.

Xem ra thứ đó ở ngay bên trong thao thao quán, cũng may ta đã che khuất dương khí, nếu không thì rất có thể sẽ bị phát hiện.

Ta đứng tại chỗ chậm lại, chờ sau khi thích ứng với áp lực của âm khí, trực tiếp thao túng Vô Hình Châm bay về phía Thi Đường quán, nhắm mắt cảm thụ!

Rất nhanh trong đầu liền xuất hiện một hình ảnh mơ hồ, châm vô hình xuyên qua qua lại ở trong tiệm vận hành, cuối cùng dừng lại trước một gian phòng, nhẹ lắc lư đầu kim.

Điều này chứng tỏ Vô Hình châm đã cảm nhận được uy hiếp bên trong, đang xin chỉ thị có nên đi vào hay không?

Từ khi lấy được Vô Hình châm, đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống này. Ta do dự một hồi, kiên định ý niệm, để nó vọt vào.

Theo một tiếng vang nhỏ "Vèo", trong đầu ta xuất hiện một mảng hồng quang, tiếp theo hình ảnh trở nên rõ ràng, chỉ thấy lão hòa thượng láng giềng ăn mặc không sai biệt lắm đang ngồi xếp bằng ở bốn phía, trong miệng niệm tụng kinh văn nghe không hiểu.

Mà trước người bọn họ là một hương án, phía trên có một dãy ngọn nến đỏ, trên mặt bàn đặt một đầu heo máu chảy đầm đìa, chuột lột da cùng với một chậu Tử Anh tứ chi không trọn vẹn!

Sinh linh tế!

Nhìn thấy một màn này ta sợ tới mức há hốc mồm, thiếu chút nữa không kêu ra tiếng. Sinh linh là một loại phương thức hiến tế cổ xưa của Phổ quốc, giống với Bảo gia tiên thịnh hành ở phương bắc Trung Quốc, đều là thông qua tế tự, đến tìm kiếm sự bảo hộ của âm linh.

Khác biệt ở chỗ, Bảo gia tiên trong quốc thường chỉ ăn hương khói và cung phẩm bình thường, năng lực cũng có hạn.

Sinh ra linh tế thì cần cung cấp trên cơ thể, ví dụ như gia cầm, gia cầm mới mẻ, thậm chí là trẻ con cho nên những thứ bẩn thỉu đều sợ bị trời phạt, căn bản không dám tiếp nhận loại cung phụng này.

Nhưng chỉ cần có Âm Linh nhận cung phụng, sẽ mang đến lực lượng hủy diệt tất cả cho người cung phụng!

Tục truyền vào năm Gia Khánh triều Thanh, Trung ương liền có người dùng sinh linh tế ra Hỗn Thế Ma Vương, ở phía bắc trung ương và Đại Thanh dẫn phát dịch hạch, tạo thành hỗn loạn cực lớn. Cuối cùng triều Thanh cách kinh vạn dặm từ kinh sư điều tới mười mấy khẩu pháo màu hồng, lại mời tới mấy vị thiên sư Đạo giáo, mới tính hàng phục Hỗn Thế Ma Vương.

Chính bởi vì như thế, từ đó về sau trên giang hồ cơ bản không ai dám dùng sinh linh tế tế, ta cũng chỉ nghe được từ trong miệng một ít tiền bối lời đồn tương tự, không nghĩ tới hôm nay lại đánh bậy đánh bạ đụng phải một màn này!

Nếu như đoán không sai, cung phẩm của đám Quả lão nhân hẳn là toàn con heo còn sống, chuột sống cùng với trẻ con còn ở trong tã lót. Hiện tại những cung phẩm này đều trở nên không trọn vẹn, nói rõ vật kia đã tiếp nhận cung phụng.

Đáy lòng ta run lên, sau đó tập trung chú ý, phát hiện cung phụng sinh linh là một pho tượng toàn thân đỏ tươi.

Pho tượng này là phong cách điển hình của luật pháp phật giáo, chỉ có điều một chút từ bi Bồ Tát cũng không có, ngược lại mặt xanh nanh vàng, hai cái răng dài lộ ra bên ngoài.

Nó có bốn cánh tay, hai cánh tay hung dữ chộp tới phía trước, hai cánh tay sau lưng mỗi bên cầm một cây trường thương, còn có một cây thiết chùy khiến ta nhìn mà nổi cả da gà.

Theo bản năng ta nhìn về phía ánh mắt pho tượng kia, lại kinh ngạc phát hiện, vừa nhìn tới, nó đột ngột mở hai mắt ra, quỷ dị hướng về phía ta cười cười!

Tà Thần trợn mắt, vị trí thứ sáu trăm chín bốn Chương đầu tiên.

"Hí... "

Ta nhịn không được hít sâu một hơi, nhìn thấy âm khí quanh quẩn bên cạnh lúc này mới phản ứng kịp, vừa rồi nó nhìn một màn kia của ta căn bản không tồn tại, là âm khí bất tri bất giác trái phải ý thức của ta.

Ta thấp giọng mắng một câu, vừa chuẩn bị thao túng Vô Hình Châm tiếp tục quan sát, chợt nghe trong tiệm vận động đối diện vang lên tiếng bước chân vội vã, cùng với liên tiếp chửi bới Lan Tĩnh.

Sau đó ánh đèn đối diện mở rộng ra, không đợi ta kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, Vô Hình Châm liền vèo một cái trở lại lòng bàn tay của ta. Ta định thần nhìn lại, trên thân châm mơ hồ chảy ra vết máu.

Vô Hình châm vậy mà bị thương...

Cùng lúc đó, hạt châu trong túi áo cũng bắt đầu xoay tròn, xem ra vĩ ngọc cũng cảm nhận được nguy hiểm đang tới gần. Ta không dám tiếp tục chờ nữa, theo cầu thang trượt nhanh xuống cư trú lâu, trước khi bọn họ tìm được thì chạy trở về tửu lâu.

Ta ngồi trên giường vuốt ve Vô Hình Châm, không cam lòng nhớ lại một màn trước đó, muốn biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Dùng ý niệm câu thông cùng Vô Hình Châm.

Bản thân nó chính là một sợi lông của thỏ nhỏ tu luyện ngàn năm, trời sinh có linh tính, trải qua thời gian dài như vậy phai mờ, đã có sự ăn ý với ta.

Rất nhanh Vô Hình châm liền nói cho ta biết, vấn đề nằm trên người ta, là ta đột nhiên bị dọa nhảy dựng, mới bị cao tăng ở đây phát hiện kỳ quặc!

Bởi vì nó bị thương, không thể nhớ lại hình ảnh lúc trước, nên ta chỉ có thể suy đoán thông qua miêu tả ngắn gọn này.

Dọa cho ta âm khí khẳng định là do pho tượng tự mình phát ra, trước đó đám người Quả lão nhân khẳng định không biết sự hiện hữu của ta. Điều này nói rõ âm linh ở ngay trong bức tượng, thực lực của nó kinh thiên động địa, căn bản không để ý đến ta, chỉ dùng âm khí của bản thân đã khiến cho ta thiếu chút nữa sợ vỡ mật.

Mà Vô hình châm vừa lộ ra chân ngựa thì bị đám người Quả lão phát hiện, đồng thời trong nháy mắt đánh nó bị thương, điều này cũng nói rõ thực lực của đám người Quả lão!

Tuy rằng ta không nghĩ ra mục đích của bọn họ, nhưng ta cũng biết bọn họ hao hết tâm tư dùng sinh linh tế, tuyệt không chỉ đơn giản là làm cho Khang trở thành Đông Nam câu Quyền Vương đơn giản như vậy.

Sau khi nghĩ đến điểm này, ta càng thêm nóng lòng muốn giải quyết hắn, lúc này dùng số hiệu Vương Bặc Nhi cho ta đánh cho là Khang.

"Ngươi là ai?" Trong máy truyền tin truyền tin truyền đến âm thanh của một nam nhân lạnh lùng.

"Nói cho Khang, đêm hôm đó ta muốn hướng hắn khiêu chiến!" Ta cắn răng nói ra.

Đối phương nghe xong sửng sốt một chút, lập tức phát ra tiếng cười khinh miệt.

Sau khi tắt máy truyền tin, ta nhìn bảng hiệu bên giường, có chút kích động muốn gọi âm linh của Hoắc Nguyên Giáp ra! Dù sao thì sinh linh có uy lực cực lớn, ta sợ lúc đó Hoắc Nguyên Giáp vội vàng nghênh chiến, căn bản không phải là đối thủ của thứ kia.

Nhưng nghĩ lại, mảnh khu vực phụ cận này hẳn là dưới sự giám thị của người Trung luật, mời ra Hoắc Nguyên Giáp có khả năng bại lộ mục tiêu, ta cân nhắc một chút hay là quyết định chờ một chút, sau đó nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Ngủ say, bên tai đột nhiên truyền đến một trận thanh âm sởn cả tóc gáy, phảng phất có lão đầu âm trầm hát ở bên tai ta.

Ta ghét nhất là lúc ngủ bị người ta quấy rầy, mơ mơ màng màng mắng một câu: "Có thể đừng gây chuyện được không?"

Vừa dứt lời, thanh âm liền im bặt. Ta trở mình muốn tiếp tục ngủ, đột nhiên có hai giọt chất lỏng rơi trên mặt, chất lỏng kia mát lạnh, còn mang theo một tia nóng rực, giống như dầu gió.

Không đợi ta phản ứng lại, càng ngày càng nhiều chất lỏng nhỏ xuống, rất nhanh vẻ mặt ta đều là loại chất lỏng này, cả khuôn mặt giống như là bị muỗi đốt qua cảm giác ngứa ngáy.

Trong lúc ngủ mơ, ta quơ tay lung tung một cái, bất ngờ ngửi thấy mùi vị thi thể!

Trong lòng ta cả kinh, nào còn buồn ngủ, ngồi từ trên giường dậy, chợt nghe trong phòng truyền đến từng đợt tiếng cười trêu tức: "Ha ha ha..."

Nhìn theo giọng nói nhìn sang, phát hiện bên ngoài thủy tinh trong tửu lâu không ngừng có bóng người hiện lên, nhưng chỗ ta ở là lầu sáu nha.

Ta thầm mắng một tiếng, nhào tới nhìn ra ngoài cửa sổ đã hết đồ, nhìn lại nơi xa, phát hiện có mấy cái đầu nhanh chóng rời đi.

Đây không nghi ngờ chút nào là lợi hại nhất trong thuật đầu: Phi đầu hàng!

Ta từng đắc tội qua không ít sư cúi đầu và Đông Nam nhu, nhưng trước mắt có thể tìm tới cửa, tự nhiên là đám người Tùng lão kinh kia rồi.

Bùn nhân còn ba phần huyết tính, ta sao có thể dễ dàng khoan dung bị người ta bắt nạt đến tận cửa?

Ta thẹn quá thành giận phóng ra Vĩ ngọc, để cho nàng theo mùi thi thể đuổi theo, chính mình thì nắm Thánh Mẫu Trượng theo sát phía sau.

Trên đường đi ta phát hiện mặt mình đã sưng phù lên, vội vàng từ trên mặt nâng một nắm đất vàng lau lau trên mặt.

Thổ thổ đối với âm khí có tác dụng phụ trợ nhất định, rất nhanh đã đem thi thể trên mặt hút sạch sẽ, nhưng chỗ ngứa trên mặt vẫn chưa biến mất.

Ta vội vã đuổi người trung ương, tạm thời không quản những thứ này nữa, chờ khi đuổi tới cửa phòng huấn luyện thì phát hiện Tiểu Vĩ Ngọc nằm trên mặt đất không ngừng run rẩy, chạy tới mới kinh ngạc phát hiện nàng bị thương!

"Đuổi Ngọc, ngươi thế nào?"

Ta đau lòng ôm nàng trong lòng, đuôi ngọc hóa thành hình người trong lòng ta, nơi bụng nàng xuất hiện một lỗ máu đỏ tươi, đang chảy máu ra ngoài.

Ta vội vàng dùng chỉ quyết phong bế huyệt vị của nàng, sau đó đem nàng thu hồi túi tiền, mang theo thánh mẫu trượng liền hướng cửa chính phóng đi!

Cách rất xa đã thấy hai bảo an không có hảo ý đánh giá ta, ta nổi giận phi thân qua đánh ngất bọn chúng, tiếp theo lao vào tiệm vận động, dựa vào trí nhớ mơ hồ lúc trước chạy về phía phòng tượng Thái giám mà bọn chúng cung phụng.

Hạt châu trong túi áo không ngừng chuyển động, hiển nhiên Ngọc Vĩ không muốn ta đi mạo hiểm!

Nhưng ta đã sớm mất lý trí, nào còn quản được nhiều như vậy?

Chỉ là vừa tới hành lang, gian phòng hai bên đột nhiên mở rộng cửa, có không biết bao nhiêu người trung ương giơ binh khí nhắm vào ta.

Xem tư thế bọn chúng rõ ràng là muốn lấy thương, đầu của ta vang lên ông một tiếng, hốt hoảng lăn sang bên cạnh. Cùng lúc đó, phía trước liền truyền đến một hồi âm thanh cộc cộc cộc thanh thúy.

"Mẹ nó."

Tuy rằng đám người này đều mang theo tiêu âm khí, nhưng dám phóng hỏa ở địa phương này, khẳng định đã xử lý tốt quan hệ trước, ta nóng nảy mắng một câu, lăng không tế ra vô hình châm.

Mặc dù trước đó nó đã bị thương, nhưng dư sức đối phó với những kẻ cầm thương này. Chỉ thấy Vô hình châm lóe lên ánh bạc ngút trời, xông vào hành lang chỉ qua lại một lần, đã đâm thủng toàn bộ cánh tay của những thương binh này.

Một thanh Phiên Khuyết rơi trên mặt đất, phát ra tiếng leng keng trầm đục.

Sau đó ta cắn chặt hàm răng, mang theo thánh mẫu trượng xông vào hành lang, vừa mới đẩy ra cửa phòng đặt pho tượng, một cái đầu treo nội tạng liền mở ra to miệng như chậu máu cắn vào cổ ta.

Ta nhảy lên, dùng hết toàn lực đạp một cước lên cái đầu kia, trực tiếp đạp nó văng ra, tiếp theo niệm ra Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết ném thánh mẫu trượng qua.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, cái đầu kia lăng không nổ tung, lúc này ta mới thông qua nội tạng lưu lại nhận ra đây là thi thể trẻ con cung phụng.

Giương mắt nhìn về phía hương án, phát hiện đầu heo đã bị ăn hết một nửa, con chuột cũng chỉ còn dư lại cái đầu.

Pho tượng Tà Thần kia mặc dù chỉ mở ra một nửa, lại tản mát ra lực chấn nhiếp cường đại, ta nhịn không được rùng mình một cái, chà xát bàn tay mạnh mẽ cắn nát ngón giữa, để máu tươi nhỏ xuống.

Ta muốn khởi động Vĩnh Linh Giới!

Nhất định phải triệu hoán ra một âm linh cường đại trước khi Tà Thần thức tỉnh, bằng không lấy trình độ của ta, giơ giày cho nó cũng không xứng.

Không ngờ máu tươi nhỏ xuống mặt đất trong nháy mắt phát ra tiếng vang tư tư, ngay sau đó tựa như máu mổ lợn ngưng kết thành một khối, phát ra trận trận mùi hương.

Nhìn máu huyết của mình biến thành bộ dạng này, ta nôn ọe một tiếng, nhìn chung quanh cầm lấy một cái chén giấy, muốn nhỏ máu ở bên trong, ai ngờ huyết dịch nhỏ ra cũng sẽ ngưng kết ở bên trong!

"Đây... Đây là có chuyện gì?"

Nhìn một màn không thể tưởng tượng này, ta há hốc mồm, qua nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần.

Lúc này không khí chung quanh phảng phất đọng lại, ta chỉ cảm thấy bị một đôi tay vô hình siết chặt yết hầu, sắc mặt rất nhanh nghẹn đỏ lên, liều mạng cắn đầu lưỡi, sau đó đọc ra một đoạn đạo đức dày đặc, mới cảm thấy thoải mái một chút.

Ta sợ hãi nhìn quanh bốn phía, thình lình phát hiện mắt Tà Thần lại mở ra thêm một phần, tế phẩm tương ứng ít đi rất nhiều, con chuột trên bàn đã ăn xong.

Không được!

Tiếp tục như vậy nữa nó sẽ triệt để thức tỉnh rồi, ta nổi giận gầm lên một tiếng, bất chấp tất cả nhào tới đem đám đầu heo còn lại đánh rơi, tiếp theo dùng bồ búng đốt hương án.

Đầu tiên là sáu trăm chín mươi lăm Chương của "Xạ La Long Vương"

Nhưng ta còn chưa kịp cao hứng, trước thân thể ta đã đột nhiên xuất hiện một luồng khí lạnh cường đại, trực tiếp dập tắt ngọn lửa.

Ta thậm chí còn chưa kịp phản kháng, đã bị cỗ lực đạo không rõ này đả thương, thân thể loạng choạng lui về phía sau mấy bước, phốc một cái phun ra một ngụm máu tươi, cuối cùng tựa vào trên cửa.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!"

Ta vừa mới đứng vững bên này, phía sau hương án liền truyền đến một trận thanh âm già nua, ngay sau đó xoát xoát xuất hiện mấy bóng người.

Ta tập trung nhìn vào, phát hiện bọn họ đều là tăng nhân trung ương đi theo quả chín tuổi kia.

Từ tình huống hương án đến xem, Tà Thần chưa từng thức tỉnh, trước đó bọn hắn hẳn là chỉ hợp lực chuyển dời âm khí Tà Thần phát ra đến chính thể nội Khang, lúc này mới khiến Khang Chiến không ai không thắng, không ai địch nổi.

"Chết? Ha ha."

Ta phun ra một ngụm máu tươi, vô tâm vô phế cười nói: "Nếu đã tới đây rồi, ta cũng không có ý định sống sót trở về. Nhưng các ngươi yên tâm, năng lực của Hoa Hạ sẽ cuồn cuộn không ngừng đến, thứ chờ các ngươi chỉ có thể là diệt vong!"

Tử huyệt sinh linh tế đàn chính là trong lúc tế tự không thể bị cắt đứt, vừa rồi ta dùng hết toàn lực một chiêu, trên thực tế đã đánh gãy tế tự.

Con mắt Tà Thần một lần nữa nhắm lại, âm khí chung quanh yếu bớt rất nhiều.

Các hòa thượng Lan nhìn thấy cảnh này tất cả đều ảo não thở dài, nhất là sau khi nghe xong lời ta nói, khóe miệng bọn họ đều nhịn không được run rẩy lên, hơn nữa theo bản năng muốn bảo vệ thật tốt pho tượng.

"Đi chết đi!"

Ta bắt lấy cơ hội nhanh chóng đọc ra Bắc Đẩu Thiên Lang quyết, dựa vào ý niệm chỉ huy thánh mẫu trượng, sau đó đem nó đánh ngang ra ngoài.

"Chút tài mọn."

Không đợi Thánh Mẫu trượng đánh ra, những tăng nhân khẩn điện kia cơ hồ cùng một thời gian xếp thành một hàng, hợp lực đánh ra một vòng sáng màu đen, vòng sáng màu đen kia nhanh chóng xoay tròn, bức lui Thánh Mẫu Trượng từng chút một.

Ta cắn răng ức chế cơn đau trên người, tập trung tinh thần phát huy uy lực của thánh mẫu trượng đến lớn nhất, giằng co với quầng sáng, chỉ là lực lượng của một người có hạn, kiên trì không đến hai phút ta đã không chịu đựng nổi nữa, một hơi thở sau đó tán đi.

Thánh Mẫu Trượng leng keng một tiếng rơi trên mặt đất, các Phượng Bàn tăng nhân thấy thế liếc nhau một cái, cười xấu xa sử dụng vòng sáng tấn công ta. Mà chúng ta chính là cơ hội này, ở trong vòng sáng sau khi lướt qua thánh mẫu trượng chợt hét lớn một tiếng: "Thời cơ đã đến, giết!"

Ta vừa dứt lời, thánh mẫu trượng vốn dán dưới đất bắn lên đứng dậy trên mặt đất, ngay sau đó vô số lệnh bài mang theo chữ "Giết" màu máu từ bên trong tuôn ra, đồng loạt đánh về phía pho tượng Tà Thần.

Đây là một hạng tuyệt chiêu ta vụng trộm luyện thành gần đây, đem uy lực giết Hồ lệnh giấu trong Thánh Mẫu Trượng, cả hai hòa làm một thể, chỉ cần ta không khởi động Hồ Sát Lệnh, người khác căn bản nhìn không ra.

Mà giết Hồ Lệnh trải qua linh lực Thánh Nữ trượng gột rửa, uy lực sẽ tăng cường cường, xuất kỳ bất ý đồng thời còn có lực công kích rất mạnh, trong nháy mắt liền có mấy chục lệnh bài đánh vào trên người Tà Thần, âm khí của nó lần nữa yếu bớt.

Đám tăng ly kia ý thức được không ổn, hốt Hoàng thu hồi vòng sáng đi ngăn cản lệnh bài. Theo bọn họ lẩm bẩm tụng niệm một đoạn kinh văn, vòng sáng vậy mà tan làm một thể, ở trước tế đàn hình thành một tấm bình phong màu đen, mặc cho cho có nhiều lệnh bài xông lên nữa, cũng không thể phá tan bình phong.

Trải qua lần đọ sức này, ta đã khôi phục được cơ trí, không còn vội vàng liều mạng với bọn chúng nữa, nếu đã phá hủy tế đàn, nghĩ đến trong khoảng thời gian này tà thần sẽ không thức tỉnh, mình cũng đã có thời gian chuẩn bị. Lập tức giả bộ tới gần một bước, chờ bọn chúng chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón một kích toàn lực của ta thì đột nhiên quay đầu, một làn khói chạy ra khỏi tiệm vận động.

Chạy thẳng đến tửu lâu của mình mà không ai đuổi kịp, ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng may mắn lại có chút bất an, dù sao Lan Bàn luôn là có thù tất báo, ta phá hủy sinh linh tế của bọn họ, làm sao có thể để ta tùy ý rời đi chứ?

Hơn nữa người mới giao thủ với ta vừa nãy không có quả già, vậy lão quả này lại đi nơi nào?

Ta vừa suy tư về vấn đề này vừa chậm rãi lên lầu, đến khi đi đến phòng trọ của mình, rõ ràng phát hiện cửa phòng lại mở rộng!

Nhìn thấy một màn này, đáy lòng ta đột nhiên dâng lên một tia dự cảm không rõ ràng, mặt âm trầm sải bước chạy vào, kinh hãi phát hiện biển hiệu tinh thần "Thượng Vũ" không thấy nữa, thì ra nơi cất giữ thẻ bài có một đám sương đen quanh quẩn, khí tức giống hệt khí tức sinh ra lúc tăng nhân khẩn trương kia.

Ta hơi sững sờ một quyền đánh vào tường, hiểu được kế của mình đã trúng kế điệu hổ ly sơn của quả lão. Bọn họ dẫn ta đến động phủ thao thao, sau lưng lại đi trộm bảng hiệu.

Hoắc Nguyên Giáp mặc dù là võ gia võ thuật kiệt xuất thời cận đại, nhưng hiện tại hắn dù sao cũng chỉ còn lại một tia âm linh, rất có thể sẽ bị những tăng nhân kia đánh cho hồn phi phách tán.

Huống chi biển hiệu này là Vương Đôn Nhi trộm từ trong gia tộc đến cho ta, hiện tại nếu ném đi, rất có thể sẽ khiến nàng ở Vương gia không cách nào đặt chân.

Ta do dự một hồi, vẫn là nói đỡ cho nàng chuyện xảy ra một chút.

"Tại sao lại như vậy!"

Vương Bật Nhi đầu tiên là khiếp sợ, nhưng rất nhanh an ủi: "Bất kể nói sao ngươi không có việc gì là tốt rồi, không có bảng hiệu, ngươi hẳn là không phải đối thủ của bọn họ, mau chóng nghĩ cách trở về, coi như ta chưa tìm ngươi. Còn chuyện vẽ biển, tự ta nghĩ cách giải quyết..."

Nàng nói rất nhanh, muốn để cho ta an toàn rút lui, sau đó tự mình gánh lại trách nhiệm.

Nàng càng phản ứng như vậy, ta càng nhìn ra tầm quan trọng của tấm biển kia đối với Vương gia! Lúc này ngón tay vạch một cái, tiếp nhận một chén nhỏ máu tươi, chuẩn bị khởi động Vĩnh Linh Giới bất cứ lúc nào, sau đó xuống lầu chuẩn bị đi Khí Động Quán đoạt lại tấm biển.

Bởi vì mới vừa giao thủ một lần, vết thương chưa kịp xử lý, chạy lên toàn thân đau nhức kịch liệt. Ta đứng ở dưới một gốc cây muốn ngồi xuống điều trị một chút, lại đột nhiên phát hiện phía sau có đạo ảnh đi theo mình.

Ta chần chờ một giây, ngồi xổm xuống làm bộ băng khải, lại lặng lẽ đem châm vô hình thả ra trực tiếp cảm giác đâm tới cổ hắn, ngay sau đó phá tan thân bay tới.

Chỉ thấy bóng người kia vung tay lên, phía trước hắn liền xuất hiện một sợi kim quang, trực tiếp đem Vô Hình Châm bắn trở lại, không đợi ta xông lên, hắn liền quay người chạy nhanh.

Ta vô thức đuổi theo, đuổi hai con đường xong mới cảm thấy hắn cố ý dẫn ta tới đây, dọc theo đường đi đều cố gắng áp chế tốc độ.

Chuyến này ta đã mệt tới thở hồng hộc, nhưng hắn vẫn duy trì tốc độ vốn có của mình, cuối cùng dừng lại ở trong một công viên, xoay người nhìn về phía ta.

Trên người hắn không có âm khí, ngăn cản Vô Hình Châm lúc dùng mười phần dương khí, cho nên khẳng định không phải cùng phe với Lan Quốc, chỉ là ta không rõ tại sao hắn phải theo dõi ta.

"Có cần tiếp tục chạy một đoạn nữa không?"

Hắn tựa vào một tòa giả sơn, cười tủm tỉm nhìn ta. Ta thật cẩn thận đi lên trước mới thấy rõ dung mạo của hắn.

Đây là một nam tử tướng mạo tuấn tú thanh tú, dáng người gầy gò, bên ngoài khoác một cái áo vệ y màu lam to lớn, trên cổ tay trái còn có một chuỗi phật châu Hắc Đàn Mộc rất to.

Chẳng lẽ hắn là người của Thiếu Lâm?

Ta nghĩ tới đây liền bán tín bán nghi nhìn hắn mà không nói gì.

Hắn cười cười tiện tay kéo mũ Vệ xuống, lộ ra đầu trọc sáng loáng, trên mặt hiện ra một ý tốt. Hắn chắp tay trước ngực cúi đầu với ta một cái, sau đó niệm một câu A Di Đà Phật.

" Thiếu Lâm các ngươi không đi đối phó người giám thị, chạy tới đây chơi trốn tìm với ta sao?" Sau khi nhìn ra hắn không có ác ý gì với ta, ta thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo tức giận hỏi.

Hắn nghe xong bật cười, nói: "Thí chủ đừng hiểu lầm, Thiếu Lâm là môn phái đứng đầu võ lâm, đương nhiên có trách nhiệm của Thiếu Lâm."

"Những ngày này Thiếu Lâm không đáp lại chính là khiêu chiến Khang, người ngoài tưởng Thiếu Lâm sợ, trên thực tế Thiếu Lâm đệ tử đều bí mật điều tra chính là lai lịch của đám người Khang Nhất."

Hòa thượng đầu trọc nói đến đây cố ý bán tin tức, hỏi ta có muốn biết người què rốt cuộc muốn làm gì không?

Trung tâm hiếu kỳ bị hắn trêu ghẹo cũng dâng lên, bảo hắn đừng nói nhảm nữa.

"Mấy tăng nhân ong điện kia thật ra đều là tà tu, ngươi cũng có thể hiểu là vì bọn họ là thương nhân âm vật của Tê Quán. Lúc trẻ tuổi bọn họ làm nhiều việc ác, ở Trung Quốc hái âm bổ dương, hại chết hơn mười thiếu nữ hoa quý vô tội, bị các cao thủ trong nước liên hợp giáo huấn một phen. Chỉ là quốc nhân lấy lòng từ bi làm lòng, cuối cùng cũng chỉ phế đi tu vi của bọn họ, hi vọng bọn họ sau này trở về có thể sám hối ở trước đèn Phật, bỏ ác theo ý xấu..."

"Ai ngờ bọn hắn không những không hối cải, ngược lại ôm hận trong lòng, những năm qua một mực vì báo thù đang tu luyện tà thuật. Gần đây bọn hắn cảm thấy thời cơ chín muồi, muốn mượn dùng lực lượng của Tà Thần Già La Long Vương cho bọn hắn báo thù, cái gọi là Quyền Vương chỉ là một cái ngụy trang của bọn hắn mà thôi."

Hòa thượng nói cùng ta trước đó suy đoán không sai biệt lắm, chỉ là ta không rõ bọn Quả lão vì sao có thể sử dụng Già La Long Vương? Dù sao Già La Long Vương là một trong mười đại thần hộ thần Phật giáo, đại biểu cho thiện và chính nghĩa.

"Bất cứ chuyện gì đều có hai mặt thiện ác, bọn họ lợi dụng ác niệm của Già La Long Vương, hơn nữa đem ác niệm mở rộng vô hạn mà thôi."

Hòa thượng nói với ta, trước đó giao phong của ta và đám người Quả lão đều dưới sự giám thị nghiêm mật của hắn. Hắn khiến ta yên tâm, nói người Trung ương chỉ đóng bảng hiệu tinh thần của thượng võ lại chứ không dám phá hư.

bậc thứ sáu trăm chín mươi sáu, bối tự Thiếu Lâm Địa cao tăng....

Ta thở phào nhẹ nhõm, sau đó hỏi hắn có cách nào đối phó Già La Long Vương không?

Hoắc Nguyên Giáp dù lợi hại cũng chỉ là một vị anh hùng của dân tộc, căn bản không thể nào là đối thủ của Xi Già La Long Vương.

Hiện tại, tế đàn của nó tuy rằng bị ta hủy hoại thế nhưng ngày thức tỉnh lần nữa nhất định sẽ tạo nên một trận gió tanh mưa máu.

"Không cần lo lắng quá nhiều, Tà Thần như một quả bom, chỉ cần ngươi không đi kích nổ nó, sẽ không có nguy hiểm. Trước đó ngươi để Hoảng Già La Long Vương sắp thức tỉnh nhắm mắt lại, trên thực tế là tranh thủ cho chúng ta thời gian quý giá, chỉ cần trước khi nó tỉnh dậy một lần nữa hốt gọn một mẻ đám người quả già, chuyện này cũng giải quyết xong. Về phần Khang, nó chỉ là một kẻ vô dụng mà thôi."

Nói đến đây, hòa thượng cười nhạt một tiếng.

Cách nghĩ của hòa thượng rất rõ ràng, chính là vượt qua đám người Quả lão trước khi Tà Thần thức tỉnh.

Hắn đã chủ động tìm tới cửa, chắc chắn muốn ta làm chút chuyện gì đó, ta liền chủ động hỏi: "Có cái gì có thể giúp các ngươi chứ?"

"Đợi chút nữa ta sẽ dẫn đám ong bướm kia rời đi, ngươi nhân cơ hội đoạt lại bảng hiệu, sau đó ngươi lấy thân phận đệ tử Thiếu Lâm tục gia khiêu chiến chính là Khang, yên tâm, ta và mấy vị sư huynh sẽ âm thầm giúp ngươi!"

Ta nghe xong gật gật đầu, có chút không hiểu hỏi hắn vì sao bảo ta đi lên mặt ngoài chính là Ngang Khang đánh.

"A..."

Hòa thượng trầm ngâm một chút, nói lần này Thiếu Lâm phái ra đều là cao thủ chữ Địa, Thiếu Lâm tự chia thành bốn chữ Thiên Địa Huyền Hoàng, chữ Địa hầu như tất cả đều là nhân vật trẻ tuổi đỉnh cao trong số các đệ tử, nếu dùng để bồi tiếp Khang Tác Tú thì quá lãng phí.

Huống chi để cho ta và Khang Thủ giao thủ với nhau, là ý tứ của một vị cố nhân.

Ta nghe xong sắc mặt xoà hồng, cảm giác tiểu hòa thượng này có chút xem thường ta, bất quá sự chú ý rất nhanh đã bị hai chữ "Cố nhân" hấp dẫn.

"Đây là một cơ hội tốt để nổi danh quốc uy của ta, tiền bối lông mày trắng đặc biệt chào hỏi để cho ngươi đứng ra, ngươi nhất định phải cố gắng, A Di Đà Phật! Tiểu tăng thay Thiếu Lâm cảm ơn ngươi."

Mi trắng?

Ta hơi sửng sốt, giờ mới rõ ràng ý tứ Bạch Mi thiền sư.

Dù sao đây cũng là một cuộc thi đấu liên quan đến danh dự võ lâm Trung Quốc, nếu đánh thắng ta sẽ trở thành đại anh hùng được vạn chúng chú mục, như vậy trong xã hội ít nhiều gì có danh khí nhất định, tiểu mao tặc bình thường về sau khẳng định khó mà gây chuyện với ta được.

Hắn đang trải đường cho ta, nghĩ biện pháp giúp ta được ưu ái. Nghĩ tới đây ta có chút cảm động, lại ngẩng đầu lên, bên cạnh làm gì còn bóng dáng tiểu hòa thượng?

Nghĩ đến kế hoạch hắn vừa nói, ta liền dán lên người hai tấm Độn Dương phù, chạy nhanh về phía tiệm vận động, quan sát một lần nữa những nhà dân bỏ hoang.

Bởi vì Tà Thần nhắm mắt, giờ phút này âm khí của cư dân lâu so với trước yếu đi rất nhiều, ta nhìn xuyên qua cửa sổ, trong sân vận động là một mảnh an bình.

Vốn tưởng rằng tiểu hòa thượng sẽ lập tức ra tay, ai biết đợi nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, ta ngáp một cái, chuẩn bị tự mình đi xuống xem tình huống, nếu thật sự không được liền cưỡng ép xông vào.

Ngay lúc này sân vậnng yên tĩnh đột nhiên ồn ào hẳn lên, ta đột nhiên nhìn sang, phát hiện tiểu hòa thượng cầm phật châu trong tay nhanh chóng chạy ra, phía sau là năm tăng nhân Tê Tĩnh lấy quả già làm đầu.

Toàn bộ bọn họ lấy ra vòng sáng màu đen, nhưng chỉ có thể đánh ngang tay với kim quang của tiểu hòa thượng, mà trước đó ta dốc hết toàn lực cũng không thể đột phá vòng sáng màu đen của bọn họ. Chỉ một màn này thôi là có thể nhìn ra tiểu hòa thượng này tuy là thịt tươi tướng mạo thanh tú, nhưng thực lực đúng là tồn tại số một số hai của Thiếu Lâm tự.

Hai bên giằng co một hồi, tiểu hòa thượng đột nhiên quát lớn một tiếng phật ngữ, vô số kim quang hình chữ Vạn như mưa kiếm đâm tới. Đám tăng tăng ly thấy thế đồng tử co lại, đều muốn rút về vòng sáng, đáng tiếc đã không kịp, trong nháy mắt kim quang đã xông tới đánh nát vòng sáng của bọn họ!

Bình thường mà nói, khi đấu pháp bị đối thủ đánh tan, thì ý nghĩa toàn bộ bàn quay thất bại, nhưng điều khiến ta ngạc nhiên là các tăng nhân Đại Phổ cũng không phản ứng quá mãnh liệt, nhìn nhau rồi giơ hai tay lên rút đầu mình xuống, thân thể không đầu như cọc gỗ đứng yên tại chỗ, đầu lại vây thành một vòng, vòng quanh tiểu hòa thượng nhanh chóng xoay tròn.

Chúng nó cũng không tấn công, chỉ là tiêu hao thể lực tiểu hòa thượng, một lát sau, tay tiểu hòa thượng rõ ràng chậm hơn rất nhiều, kim quang kiếm vũ càng ngày càng thưa thớt.

Lúc này, cái đầu của lão bước ra sau lưng tiểu hòa thượng, con mắt xoay chuyển một vòng, sau đó lộ ra một nụ cười tà dị, mở cái miệng rộng ra, lộ ra hàm răng dài vèo vèo cắn về phía gáy hắn.

Trong nháy mắt trong lòng hắn ta đã nhảy lên cổ họng, vô thức che miệng lại, mới không nói gì.

Tiểu hòa thượng tựa hồ cảm nhận được nguy hiểm sau lưng, vội vàng dùng phật châu ngăn cản đầu lão Quả, lại bị một cái đầu khác đuổi kịp cắn vào lưng, lập tức mang đi một khối da thịt lớn, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ bảo y màu lam của lão.

Trong lúc hắn xoay người, Quả lão một lần nữa xông lên cắn một miếng trên xương bả vai hắn...

Tóm lại, sau khi tốc độ chậm lại, bất luận tiểu hòa thượng nỗ lực thế nào, đều không thể né tránh được toàn bộ công kích, chỉ trong nháy mắt quần áo trên người đã bị xé thành thịt nát, biến thành huyết nhân.

Ta thực sự nhìn không nổi nữa, nắm chắc thánh mẫu trượng muốn xông tới, dù sao thân thể của bọn họ ở ngay bên cạnh, chỉ cần phá hủy thân thể, tà thuật lợi hại hơn nữa cũng sẽ biến thành bèo không rễ!

Nhưng khi ta nhìn thấy ở cửa Thiên Hành quán, trái tim lập tức nguội lạnh: Chính Khang và một đám người trung ương cầm đánh đàn vây quanh hành lang, rõ ràng là đang hộ pháp cho đám tăng nhân trung ương kia!

Lúc này chính là bốn phía thân thể Khang quanh quẩn một tầng hắc vụ, tám phần là vừa mới tiếp nhận Tà Thần tẩy lễ, ta không dám cam đoan có thể đánh bại hắn, càng đừng nói đến tránh né nhiều lần như vậy. Nhưng lại không đành lòng nhìn thấy tiểu hòa thượng chết thảm, trong lúc nhất thời cấp tốc như con kiến trên chảo nóng.

Đang lúc ta cắn răng chuẩn bị khởi động Vĩnh Linh Giới, tiểu hòa thượng vết thương chồng chất vết thương đột nhiên dùng thanh âm kỳ ảo đọc lên một chuỗi dài phật ngữ, sau đó cả người như con quay bắt đầu xoay tròn, bốn phía thân thể tạo thành một vòng xoáy, đầu đám người Quả lão đều bị bài xích ở bên ngoài.

Lúc này tiểu hòa thượng mở bừng mắt nhìn về phía ta một chút, tiếp theo thân thể nhanh chóng nhảy lên lưới sắt, bỏ chạy ra phía ngoài động dục.

Đám tăng nhân Lan Thiên Lan lũ lượt đuổi theo, thấy cảnh này thì ta mừng rỡ, vội vàng nhân cơ hội lẻn vào Ban Hùng quán.

Sau khi tìm được gian phòng, ta quan sát bốn phía, xác định trong phòng không có ai khác, liền nhanh chóng tìm kiếm, nhưng tìm nửa ngày cũng không phát hiện ra bảng hiệu tinh thần của Thượng Võ.

Lẽ nào biển hiệu không có ở đây?

Sắc mặt ta rất khó coi, dù sao phòng này cũng là đại bản doanh của bọn họ, nếu như ở đây thì sẽ để ở đâu đây?

Bên này đang lúc vô kế khả thi, trong hành lang bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân, nghe như có người muốn vào phòng. Trong lòng ta đánh bộp một tiếng, chung quanh quan sát một hồi, mạnh mẽ tiến vào dưới cái bàn ở tế đàn, sau đó cẩn thận nhìn chằm chằm vào vị trí ở cửa.

Sau vài giây, Khang Trảo và một đám thương thủ đi đến, ánh mắt hung ác quét qua một vòng gian phòng, sắc mặt mới hòa hoãn một chút, phất tay đi ra cửa phòng. Nhưng nghe giọng nói bọn họ chỉ đứng ở bên ngoài, không đi xa.

Không nghĩ tới nhìn như dã man chính là mắt Khang Tâm mỏng manh như vậy, lần này ngay cả cơ hội đi phòng khác tìm cũng không có, có chút uể oải hướng mặt đất đập một quyền, lại phát hiện mình đánh vào trên gỗ, phải biết cửa phòng này rõ ràng là đá cẩm thạch.

Ta nghi hoặc cúi đầu xem xét, thình lình phát hiện mình đang đứng trên tấm biển thượng võ tinh thần.

Không nghĩ tới đám lão quỷ kia đem nó trốn ở chỗ này, đây thật sự là nơi gót sắt tìm không thấy, có được lại chẳng tốn công phu!

Không kịp suy nghĩ quá nhiều, ta lặng lẽ bò ra khỏi gầm bàn, xách tấm bảng hiệu đi về phía cửa sổ, lúc đi ngang qua thân thể bọn người Quả lão, ta do dự một chút, vẫn không nỡ hủy diệt nhục thể của bọn họ, nhưng cũng không có ý định buông tha bọn họ.

Ta lấy ra vô hình châm để nhắm chuẩn một bộ phận trong đó, nhanh chóng đâm vào xương đầu gối, cổ tay, các khớp xương, cổ tay của hắn, sau đó chọc qua đâm lại mấy cái vào xương cổ của hắn.

Lần này các khớp xương toàn thân hắn đều gãy nát, khi còn sống chỉ có thể làm một người không có xương!

"Tự gây nghiệt, không thể sống."

Ta cười lạnh một tiếng, chuẩn bị đổi một bộ thân thể khác, nhưng phía sau lại truyền đến một trận sát khí mãnh liệt.

Ta vô ý thức cúi đầu, thình lình phát hiện một khuôn mặt vặn vẹo của ngũ quan trôi nổi ở sau lưng ta!

Hạng sáu trăm chín mươi bảy, đại hiệp Hoắc Nguyên Giáp.

Một đòn của nó không trúng, không tiếp tục đối phó ta nữa, mà trở lại trong thân thể bị Vô Hình châm tàn phá lúc vừa rồi, xem ra nó cảm nhận được thân thể mình bị thương tổn, cho nên vội vàng chạy về.

Cho dù là cao thủ quen dùng đầu bay đầu, sau khi đầu an trở lại cổ, cũng muốn dùng hai tay lần nữa oai vệ đầu. Mà người này sau khi trở về, sau khi trở về trực tiếp rẽ ngang đường cong, hắn cúi đầu nhìn vừa vặn nhìn thấy gót chân mình.

Muốn đưa tay vặn vẹo đầu, lại phát hiện hai tay của mình mềm nhũn buông thõng xuống...

Không kịp phản ứng, tứ chi vỡ nát, cốt cách gãy nát liền thể hiện ra tác dụng, cả người hắn lập tức nằm trên mặt đất co quắp lên.

Lúc này hắn mới ý thức được thân thể mình đã bị phế, điên cuồng rống lên: "Khốn kiếp, ta muốn giết ngươi! A..."

Hắn vừa lên tiếng, ta đã ý thức được không ổn, một giây tiếp theo là Khang đã dẫn người vọt vào. Nhìn thấy ta và tăng nhân Thái Cương ngã xuống đất này, hắn sửng sốt trong chốc lát ngắn ngủi liền ra lệnh cho đám thương thủ giết ta.

Ta kinh hãi đổ mồ hôi lạnh khắp người, một tay mang theo tấm biển, dùng hết toàn lực nhảy ra ngoài cửa sổ, cảm giác giật mình đánh vào đầu mình ngay trên lầu đối diện, phát ra tiếng leng keng leng keng.

Bởi vì ta mang theo tấm biển, không cách nào mượn nhờ lực lăn lộn để gỡ bỏ, chỉ có thể để cho thân thể nghiêng về phía trước, trượt ra mấy mét, hai chân sau quỳ trên mặt đất, lúc này mới hoàn thành toàn bộ quá trình rơi xuống đất.

Mới vừa đứng thẳng người, bên cạnh đã mọc ra mấy cái đầu, là đám người Quả lão về tới, ta thầm mắng một câu: Tiểu hòa thượng không đáng tin cậy! Lại lo lắng hắn đã bị xử lý, cắn răng muốn tế ra Vô Hình châm.

Lúc này tiểu hòa thượng đột nhiên xuất hiện bên cạnh ta, giờ phút này nửa người trên của hắn trống rỗng, máu chảy dọc theo tám khối cơ bụng, sau khi nhìn thấy biển hiệu trong tay mình thì gật gật đầu thỏa mãn, tiếp đó mở miệng nói: "Nhanh rời khỏi nơi này! Ta đưa ngươi sau điện."

Nói xong hắn bắt được ta ra sức ném ra ngoài, ném ta ra khỏi vòng vây đầu hàng.

Cách ta gần nhất là Quả lão muốn đuổi theo, tiểu hòa thượng trực tiếp ném phật châu không rời tay ra nện vào đầu hắn. Quả lão kêu thảm một tiếng, lùi lại nguyên tại chỗ.

Đám hòa thượng Lan Lan nhìn ra tiểu hòa thượng muốn chết bảo vệ ta, trong lúc nhất thời ánh mắt trở nên đỏ tươi, đồng loạt lao tới triều tiểu hòa thượng, xem tiết tấu như thế là cá chết lưới rách!

Ta nhìn tiểu hòa thượng đang chiến đấu, nhớ tới Bạch Mi thiền sư kỳ vọng đối với ta, cắn răng rời khỏi hiện trường.

Sau khi trở lại khách sạn, chuyện đầu tiên ta làm là kiểm tra bảng hiệu, thấy nó không bị hư tổn gì mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo trải giấy hương và nến xuống đất, mời Âm Linh Hoắc Nguyên Giáp ra.

Mặc dù Âm Linh trước mắt chỉ là một trong ba hồn sáu phách của Hoắc Nguyên Giáp, nhìn qua thập phần mơ hồ, nhưng vẫn như cũ tản ra khí tức võ giả.

Chỉ thấy Hoắc Nguyên Giáp mặc một bộ áo dài màu xám mộc mạc, đầu đội mũ mềm, tuy thân thể cường tráng nhưng sắc mặt lại như bệnh nặng như sáp, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng.

Trong nháy mắt ta nhớ tới Hoắc Nguyên Giáp trong lịch sử!

Hoắc Nguyên Giáp là người Thiên Tân, phụ thân diêm thứ là một vị tiêu sư nổi tiếng địa phương, sam thứ từ nhỏ đã cấm Hoắc Nguyên Giáp tập võ, hy vọng hắn có thể trở thành thư sinh tài hoa, rọi sáng cửa ngõ của Hoắc gia.

Nhưng Hoắc Nguyên Giáp nho nhỏ, lại sinh lòng hiếu kỳ trời sinh đối với luyện võ, không cho hắn luyện, hắn sẽ không ngày đêm học trộm, cuối cùng luyện thành tuyệt học gia truyền: Mê tung quyền.

Sau khi luyện thành mê tung quyền, Hoắc nguyên giáp có thể nói là vô địch thủ đánh khắp Thiên Tân.

Đúng lúc này, tiếng ảo não của đại lực sĩ Anh Quốc đi lên biển khiêu chiến, cơ bắp, xuống lôi đài, hơn nữa tỏ vẻ người Trung Quốc đều là người bệnh Đông Mỹ, căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Kết quả Hoắc Nguyên Giáp nghênh chiến, một hiệp kinh động đến áo da, từ đây Hoắc Nguyên Giáp dương danh thiên hạ, được xưng là đại hiệp Tân môn.

Từ đó về sau, Hoắc Nguyên Giáp nhìn thấy quốc nhân bị hút một ngụm khói lớn, đánh mất ý chí chiến đấu, nội tâm nặng nề, liền mở ra hội tinh võ thể trứ danh. Hy vọng quốc nhân có thể thông qua luyện võ để thức tỉnh hồn của dân tộc, tự mạnh không thôi.

Nhưng tất cả những điều này ta không muốn nhìn thấy, vì thế liền phái ra võ sĩ Nhật Bản đến chiến đấu với Hoắc Nguyên Giáp, muốn giết cho bằng được nhuệ khí của vị Hoắc đại hiệp này! Bọn họ biết võ sĩ Nhật Bản không phải là đối thủ của Hoắc Nguyên Giáp, liền mượn cớ Hoắc Nguyên Giáp mắc bệnh phế, phái ra một gã thầy thuốc giả nghĩa giả nghĩa chữa bệnh cho Hoắc Nguyên Giáp, còn khai ra thuốc đặc biệt, thật ra đó căn bản chính là một lọ phế phẩm giết người!

Hoắc Nguyên Giáp quả nhiên trúng chiêu, trên lôi đài nôn ra máu không ngừng, mọi người đều tranh nhau khuyên Hoắc Nguyên Giáp bỏ quyền thi đấu, mau mau tới cứu viện. Nhưng Hoắc Nguyên Giáp vì đại nghĩa dân tộc, dứt khoát chiến đấu đến cuối cùng, mặc dù đánh thắng võ sĩ Nhật Bản nhưng lại trả giá bằng tính mạng quý giá của mình.

Sau khi Hoắc Nguyên Giáp chết đi, người nước bị cảm động thật sâu, triệt để thức tỉnh, không còn là Đông Băn bệnh phu nữa.

Tôn Trung Sơn bày tỏ kính ngưỡng Hoắc Nguyên Giáp, đặc biệt đề xuất bốn chữ "Thượng Vũ tinh thần", tặng cho Tinh Vũ thể hội, để tưởng tượng về linh hồn đại hiệp Hoắc đại hiệp trên trời!

Chứng kiến Hoắc Nguyên Giáp bệnh tật phía trước, ho khan không ngừng, ta lập tức minh bạch âm linh của hắn vẫn như cũ ở trạng thái trúng độc.

Ta không khỏi có chút lo lắng, Hoắc Nguyên Giáp, công lực nhiều nhất chỉ có năm sáu thành mà thôi, có thể phát huy công dụng sao?

Nghĩ đến đây ta lần nữa đem ánh mắt nhìn qua, phát hiện âm linh Hoắc Nguyên Giáp mặc dù là một bộ dáng ốm yếu, nhưng hai con mắt lại sáng tỏ dị thường, trong ánh mắt càng mang theo một cỗ chính khí lẫm liệt, để cho người ta không thể xem thường.

Thấy ta năm lần bảy lượt theo dõi hắn, âm linh chậm rãi mở miệng hỏi: "Gọi ta đi ra là có chuyện gì?"

Hắn chắc chắn nhìn ra thân phận của ta, cũng biết bất cứ lúc nào ta cũng có thể đánh tan hắn, nhưng khi nói chuyện thanh âm vẫn không nóng không lạnh, không kiêu ngạo không tự ti, quả thực có một luồng phong phạm đại hiệp.

Từ đáy lòng ta cảm thấy bội phục hắn, liền dựa theo lễ nghi thời niên đại đó, ôm quyền thi lễ, sau đó nói đơn giản một chút về sự tình võ lâm Bình Nguyên Khang Trung Nguyên, cuối cùng ân cần khẩn cầu: "Hoắc đại hiệp, người Phổ Quốc mượn dùng lực lượng tà linh, đánh chết không ít cao thủ môn phái Trung Quốc, cũng vũ nhục chúng ta là Đông Bát bệnh phu, ngài có thể giúp ta đánh bại bọn hắn hay không?"

"Hừ, bọn chúng tự chuốc lấy cực khổ đấy!"

Hoắc Nguyên Giáp nghe xong hừ lạnh một tiếng, hai con ngươi trong nháy mắt trở nên vô cùng kiên nghị, sau đó biểu thị chỉ cần có thể bảo vệ tinh thần dân tộc, gã nguyện ý hoàn toàn phối hợp với ta.

Dù sao cũng là nhân vật truyền kỳ, tình cảm của dân tộc Hoắc

Nguyên Giáp khiến người khác phải thay đổi sắc mặt, ta lần nữa thi lễ để hắn chờ một chút, sau đó từ từ rút âm linh của Hoắc Nguyên Giáp ra khỏi bảng hiệu.

Lúc trước liên tiếp đánh nhau đã làm ta tổn thất không ít thể lực, bây giờ lại rút Âm Linh ra, cả người ta không còn sức, ngã bệt xuống đất.

Qua nửa ngày, đợi mình hô hấp bình ổn, ta mới nhìn Hoắc Nguyên Giáp nói ra: "Làm phiền ngài tiến vào thân thể ta!"

Hắn nhìn hiểu ý đồ của ta, gật gật đầu hóa thành một làn khói chui vào trong miệng ta, ta chỉ cảm thấy có một dòng khí từ yết hầu thẳng vào đan điền, đợi sau này dòng khí này ở đan điền không ngừng biến lớn, biến lớn lên, ta chỉ cảm thấy bụng dưới đau như bị đao cắt, trên trán nổi gân xanh, liều mạng đem thánh mẫu trượng tới cắn chặt hàm răng.

Âm linh Hoắc Nguyên Giáp còn đang không ngừng biến hóa, ta nhịn không được nữa, bỏ qua chuyện bỏ thánh mẫu trượng, cả người giống như Tôn Hầu Tử bị bóp chặt, lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Thần kinh toàn thân lão đều nhảy lên, phảng phất như đang bài xích Âm Linh của Hoắc Nguyên Giáp. Ngực lão đang nghẹn một hơi, chờ đến khi lão thích ứng với thân thể của ta, trong tích tắc dung hợp, ta chỉ cảm thấy một dòng máu tươi trào lên, phụt một ngụm máu tươi phun ra. Sau đó cả người hư thoát nằm trên mặt đất, không còn trực giác.

Mãi đến sáng ngày hôm sau muội mới tỉnh lại, phát hiện tiểu hòa thượng đang ngồi xếp bằng bên mép giường, nhìn thấy muội, mỉm cười nói: "Cảm giác thế nào?"

Ta đây mới kịp phản ứng, quả lão nhân đã biết ta ở nơi này, nếu như không phải tiểu hòa thượng cẩn thận tới trông coi ta, chỉ sợ mình đã sớm bị giết chết trong giấc ngủ rồi. Nghĩ đến chỗ này, ta cảm kích gật đầu với hắn, sau đó xuống giường hoạt động một phen.

Tuy rằng cử động tứ chi còn có chút nhức mỏi, nhưng lực lượng lại tăng cường thực sự, thậm chí ta còn có thể cảm giác được quyền phong phì phò do mình đánh ra!

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều thuộc về âm linh của Hoắc Nguyên Giáp.

Tiểu hòa thượng thấy loại trạng thái này của ta, khóe mắt lộ ra tia mỉm cười, để ta chuẩn bị, ba ngày sau cùng Khang Sinh Tử quyết chiến.

"Ba ngày, bọn họ sẽ đáp ứng sao?"

Ta rất bất ngờ hỏi một câu, dù sao Tà Thần trong thời gian ngắn không thể thức tỉnh, chính là Khang giờ phút này chính là một khối bạch bản.

Tiểu hòa thượng gật đầu nói: "Vốn dĩ bọn họ cũng không muốn đáp ứng, chỉ là lần này Thiếu Lâm cường thế đưa ra ứng chiến, trong lúc nhất thời rất nhiều quốc gia châu chấu đều bắt đầu quan sát! Lúc này người què bức bách áp lực trên dư luận mới kiên trì nhận lấy..."

"Nhưng rất có thể bọn hắn sẽ giở trò sau lưng, ngươi phải cẩn thận một chút." Tiểu hòa thượng dặn dò ta.

Đối với điều này ta không lo lắng, ta tin Thiếu Lâm tự sẽ dốc hết sức bảo vệ an toàn cho mình, dù sao ta cũng đại diện cho vinh dự của bọn họ.

Ba ngày kế tiếp có rất nhiều môn phái lục tục đi tới Quảng Châu, ở lại phụ cận sân vận động, trong đó có không ít cao thủ nổi danh, ngay cả lão bản của tửu điếm chúng ta cũng nhìn ra có điểm gì đó không đúng, mấy lần muốn gọi cảnh báo...

Đồng thời mỗi tối bên ngoài đều sẽ truyền đến tiếng đánh nhau, đêm ngày đầu tiên ta còn tò mò ghé đến trên cửa sổ quan sát, vừa nhìn đã phát hiện mấy Thiếu Lâm hòa thượng đuổi đánh người Thái Phổ, không khỏi vui vẻ, phía sau cũng không chú ý tới những thứ này nữa.

Có ý tứ là mỗi ngày hai bên đều đánh không được bao lâu, bởi vì mỗi khi đánh một trận, sẽ có vô số người xem cuộc chiến nghe được động tĩnh đi ra, người Trung ương ngại thể diện sẽ lập tức lui về, các đệ tử Thiếu Lâm cũng không tiếp tục truy kích.

Trong nháy mắt đã đến ban đêm ngày thứ ba, khoảng cách ta và Khang Quyết Quyết đấu chỉ còn lại hơn một giờ, tiểu hòa thượng vẫn luôn ở bên ngoài nghe ngóng tin tức đột nhiên sắc mặt ngưng trọng chạy về, hỏi ta có biết thuốc hạ hay không.

"Sao vậy?" Ta nhíu mày hỏi.

Dược hạ là một trong thập đại tà thuật của Nam Dương, thuật đầu hàng cùng thuộc tính với Phi Lâu, bình thường thông qua các loại vật thể có độc có thể hạ xuống, cùng loại với Cổ thuật.

Tuy rằng thuốc hạ xuống rất lợi hại, nhưng không có bị đầu lâu hạ xuống nhiều biến, bởi vậy bọn ta cho rằng đầu hàng sẽ càng ngày càng lợi hại hơn một chút.

Tiểu hòa thượng thở dài, bất đắc dĩ nói: "Ngàn tính vạn lần vẫn sơ sẩy, chính là Khang hôm nay dùng lượng lớn côn trùng kịch độc, những yêu tăng Tê Kính kia liên hợp lại hạ thuốc hàng cho hắn! Khi đánh nhau, chính là Khang liền sẽ biến thành một cỗ máy không có linh hồn, ngươi biết cái này ý nghĩa thế nào không?"

"Cái này..."

Ta nghe hít vào một hơi khí lạnh, chính Khang này thuần túy là hành vi tự sát, bất luận có thể đánh bại ta hay không, một trận chiến này về sau hắn khẳng định ngũ tạng câu hủ, cuối cùng độc phát bỏ mình.

Nói đi cũng phải nói lại, trong thời gian ngắn hắn sẽ trở thành một cỗ máy giết người, mặc dù ta lấy dao đâm vào hắn hắn cũng sẽ không cảm thấy đau đớn, huống chi bản thân hắn cũng có âm khí của tà thần hộ thể!

Hoắc Nguyên Giáp có lợi hại hơn nữa, cũng sẽ có một khắc khí lực hao hết, mà chính Khang căn bản không biết đau, con mẹ nó còn đánh thế nào được?

Chương thứ sáu trăm chín mươi tám, Vạn Lý Trường Thành vĩnh viễn không ngã đổ.

"Có biện pháp không?" Ta hỏi.

"Biện pháp duy nhất chính là chúng ta mau chóng xử lý đám yêu tăng Tê Mãng kia, như vậy thuật đầu hàng của bọn họ sẽ tự hành mất đi hiệu lực!"

Tiểu hòa thượng nói tới đây dừng lại một chút, do dự một chút rồi nói: "Hay là để ta lên? Ngươi và các đệ tử khác của Thiếu Lâm cùng ngăn cản mấy lão già kia."

Ta nghĩ cũng không nghĩ sẽ trực tiếp cự tuyệt, người ta có thể nói là mấy ngày nay hết sức lo lắng, chỉ vì muốn ta ra danh tiếng một lần, ta sao có thể lùi bước?

Cũng may mấy ngày nay Âm linh của Hoắc Nguyên Giáp đã dung nhập toàn bộ vào cơ thể hắn, không còn không hài hoà như trước nữa.

Tiểu hòa thượng không khuyên nữa, chỉ để cho ta cẩn thận một chút.

Thời gian tỷ thí rất nhanh đã tới, khán giả ở Đường Lang quán ngồi đầy người, ở giai đoạn chuẩn bị ta tùy ý nhìn sang khán giả, thình lình phát hiện Vương Yến Nhi cùng mọi người trong gia tộc nàng đều ở đây, mà cách nàng không xa vẫn còn ngồi người của Long Tuyền sơn trang!

Long Trạch Nhất Lang bị ta đánh cho tàn phế ngồi ở chính giữa, hắn đứng đối diện với ta, lộ ra nụ cười lạnh biến thái. Đám người Long Tuyền sơn trang bên cạnh cũng nhìn chằm chằm vào ta như hổ đói.

"Mẹ nó."

Ta không nhịn được mắng một câu, bọn họ rõ ràng là tới tìm phiền toái, nhưng ta còn chưa kịp nghĩ ra làm thế nào để ứng đối, liền trọng tài tuyên bố thi đấu bắt đầu.

Thịt ngang người chính là Tráng cắn bím tóc nhỏ của chính mình, khinh thường khoa tay múa chân ta, trong mắt nó tản ra ánh mắt dã thú mới có, ta vô thức có chút sợ hãi.

Lúc này nhất định không thể rối loạn đầu trận tuyến, cho nên ta bảo trì tư thế phòng ngự, cũng không chủ động xuất kích.

Một lát sau hắn rống to xông lên, nắm đấm to như cái nồi trực tiếp hướng yết hầu ta gào thét mà đến!

Một quyền này không nghi ngờ gì dùng hết toàn lực, chỉ là quyền phong đã khiến ta cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình, ta vội vàng lách mình trốn tránh sang một bên, ai ngờ hắn giống như biết tâm tư ta, đạp ra một cước đá.

Ta vẫn chưa kịp phản ứng đã bị một chân hắn đạp ra mấy thước, hai tay bám thật chặt sợi dây thừng mới không rơi xuống khỏi lôi đài.

Không đợi ta đứng vững, chính là Khang lại xông tới lần nữa, nắm đấm rơi xuống như mưa!

Mặc dù tốc độ của ta rất nhanh, vẫn không thể né tránh phần lớn công kích, chớp mắt động tác đã trở nên khó khăn.

Giờ phút này hắn giống như châm vô hình của ta, cơ hồ ý niệm theo yêu tăng Lương Quốc đang ra tay, căn bản khó lòng phòng bị. Mặc dù ta tích cực tiến công, đánh vào trên người hắn lại như đánh vào ván thép, hắn cái gì cũng không làm, chính ta lại bị chấn vỡ miệng hổ, máu tươi tí tách rơi xuống.

Người bình thường có thể không nhìn ra chính là Khang có vấn đề, nhưng người xem trên đài đều là trong vòng tròn, bọn họ tuyệt đối có thể nhìn ra là Khang có bí ẩn, nhưng đều còn nhìn thích thú, lúc này ta mới ý thức được mình quá thành thật rồi!

Lúc này, âm linh đánh thức Hoắc Nguyên Giáp đang bám vào trong cơ thể của mình, cho nó chỉ điểm cho ta một trận chiến.

Thẳng thắn mà nói trước đó ta chưa từng thử qua như vậy, chẳng qua hiện tại mình đang trong tình trạng bị treo đánh, chỉ còn nước còn sống làm ngựa còn lại thử xem rốt cuộc Hoắc Nguyên Giáp quản hay không dùng được?

Vốn tưởng rằng đau đớn giống như lần trước lăn lộn trên mặt đất, ai biết Hoắc Nguyên Giáp sau khi trợn mắt chẳng những không có bất kỳ cảm giác đau đớn gì, ngược lại còn có một cảm giác ấm áp.

Sau đó ta phát hiện năng lực phản ứng của mình phát sinh biến hóa mang tính nóng nảy, giao thủ với Khang Thủ căn bản không cần tốn quá nhiều khí lực, là có thể tránh thoát.

Mượn năng lực né tránh cường đại, cuối cùng ta cũng không chịu thiệt nữa, nhưng vẫn không đả thương được tới hắn.

Trong kế hoạch ban đầu của ta, lúc bất đắc dĩ là định khởi động Vĩnh Linh Giới, nhưng bây giờ người của Long Tuyền sơn trang xuất hiện, Vĩnh Linh Giới là phù lục để bảo vệ tính mạng không thể tùy tiện lấy ra, đành phải giằng co với đám người Khang Cương, mong chờ Thiếu Lâm đệ tử đánh bại đám người lão nhân quả sớm một chút!

Đáng tiếc qua gần một giờ, trạng thái Khang cũng chưa phát sinh thay đổi, mà tốc độ của ta lại triệt để chậm lại, dù sao đây là lần đầu tiên đánh thức Hoắc Nguyên Giáp, thân thể đã chèo chống đến cực hạn, không cách nào tiếp nhận cường độ chiến đấu cao.

Ta lại lần nữa rơi vào cục diện bị treo lên đánh, bị ném tới như chó chết, ngược lại hắn không còn vội vàng đối phó ta như trước nữa, mà là cố ý tra tấn ta.

Trên khán đài thỉnh thoảng phát ra tiếng hoan hô, trong đó thanh âm lớn nhất lại vẫn là người Trung Quốc, đáy lòng ta không khỏi dâng lên một nỗi bi ai!

Cuối cùng, dường như hắn đã chơi chán rồi, từ dưới lôi đài cầm lên một cái bảng hiệu đã được chuẩn bị trước đó, cười ha hả vứt trước mặt của ta, trên tấm bảng kia viết bốn chữ lớn nhìn thấy mà giật mình: Đông Nha bệnh phu!

"Ha ha, người Trung Quốc các ngươi đều là người bệnh Đông Hạo phu." Chính Khang nhìn ta miệt thị dựng thẳng ngón giữa.

"Mẹ nó!"

Thời gian ngừng lại, ta nhìn về phía Vĩnh Linh Giới, muốn đánh thức nó nhưng đã không kịp.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chính Khang nhìn về phía ta, đột nhiên sững sờ một chút, lệ khí xung quanh thân thể thoáng cái tiêu tán mất ba bốn thành.

Ngay sau đó, trong thân thể của ta bỗng có thêm một cỗ lực lượng, nguồn lực lượng này khiến ta không thể khống chế được mà bay lên, lăng không một cái xinh đẹp xoay vòng đá tới, đá tấm biển tên "Đông Bát bệnh phu" thành hai nửa.

Một cước vừa nhanh vừa chuẩn lại tàn nhẫn, hơn nữa lực lượng làm người nghe kinh hãi, ngay cả chính mình cũng sợ ngây người.

Chỉ có một cách để giải thích, đó chính là âm linh của Hoắc Nguyên Giáp đã hoàn toàn thức tỉnh, giờ phút này hắn đang trực tiếp khống chế ta chiến đấu!

Cùng lúc đó, thanh âm của Tiểu Giới Linh vang lên trong đầu ta: "Chúc mừng chủ nhân cùng âm linh của Hoắc nguyên giáp đạt tới trăm phần trăm khớp, bản giới linh đặc biệt đến nhắc nhở."

"Trong khoảng thời gian ngắn tới, chủ nhân sẽ có được kỹ năng tinh võ của Hoắc Nguyên Giáp: Đối mặt với kẻ thù ngoại bang, lực công kích tăng gấp đôi, lực phòng ngự tăng gấp đôi, sức chiến đấu của mê tung quyền tăng gấp bội!"

"Mẹ nó, tại sao có kỹ năng biến thái như vậy?" Nghe được lời Tiểu Giới Linh nói, trong lòng ta mừng như điên.

Nhưng rất nhanh liền lộ ra khó hiểu, vì cái gì Tiểu Giới Linh Hội lại ở trạng thái ngủ say cùng ta nói chuyện?

Tiểu Giới Linh giải thích, hiện tại ta đã là chủ nhân của nó, cho nên khi cơ thể của ta dung nhập âm linh, nó sẽ tự động báo ra tư liệu liên quan đến âm linh.

"Tốt, tốt, tốt." Ta liên tục nói ba chữ tốt, liền lệ nóng doanh mộn, mặc cho Hoắc Nguyên Giáp để sử dụng thân thể của ta.

Dù sao từ nhỏ ta đã thích nghe một ca khúc: Vạn Lý Trường Thành vĩnh viễn không ngã, nước sông Hoàng Hà ngàn dặm cuồn cuộn.

Trương Cửu Lân ta sống mấy chục năm, không thấy phong thái của đại hiệp cửa hàng Hoắc Nguyên Giáp, nhưng hôm nay ta thấy được!

Trong một tiếng quát kinh thiên động địa, thân thể của ta lấy một loại lực xoáy xoay tròn khó tin, đánh ra một trọng quyền.

Chính Khang kinh hoảng thất thố muốn ngăn cản, nhưng quyền này của ta lại vòng qua hai tay của hắn, rắn chắc đánh vào lồng ngực của hắn.

Thức thứ nhất của Mê Tung Quyền: Dạ Xoa Thước Hải!

Chính Khang mặc dù không sợ đau, nhưng rõ ràng trọng quyền này đã đánh gãy hắn chí ít bốn cái xương sườn!

"A!" Chính Khang nổi giận gầm lên một tiếng, ôm thân thể ta ném ta vào giữa không trung, đây là tuyệt chiêu giết người trong Thái quyền: Cá sấu vẫy đuôi.

Nếu như ta đối mặt với một chiêu này, vậy nhất định sẽ bị Khang trực tiếp đánh chết, nhưng giờ phút này người bám vào thân thể ta là ai?

Là Hoắc Nguyên Giáp!

Hoắc Nguyên Giáp có địch thủ sao? Không có!

Người ta ở giữa không trung, hai tay vẫn không hoảng không vội bắt lấy quần áo chính là áp súc, hét lớn một tiếng, mượn lực đẩy ngược y ra ngoài.

Mê tung quyền đệ tứ thức: Lãng Tử quay đầu lại!

Chính là Khang căn bản không nghĩ ta sẽ dùng chiêu này, liền ngớ người tại chỗ, bị ta nặng nề ném lên lôi đài.

Bị đánh bất ngờ cho tốc độ cứng ngắc, căn bản không phải đối thủ của ta, rất nhanh thất khiếu chảy máu mà chết.

Cuối cùng trọng tài tuyên bố Thiếu Lâm tự chiến thắng, khán giả trên khán đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm rền. Ta lễ phép cúi người với bọn họ một cái, sau đó dùng hết toàn lực quát một câu: "Người Trung Quốc, không phải Đông Bằng phu bệnh tật Đông Bát!"

"Nói hay lắm!"

Vương Bật Nhi là người đầu tiên đứng lên kích động vỗ tay, sau đó là người Vương gia bên cạnh nàng, tiếp theo toàn bộ hội trường đều đứng lên.

Người của Long Tuyền sơn trang cũng đứng dậy theo, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn ta lại càng thêm quỷ dị.

Ta không để ý tới bọn họ nữa, mà kéo thân thể mệt mỏi đi vào hậu trường, vừa lên lầu đã thấy máu tươi đầy đất, hai gã đệ tử Thiếu Lâm nằm trên mặt đất, đương nhiên đám Ngao kia cũng không khá hơn, hầu như đã toàn quân bị diệt.

Nhưng trong đó không thấy bóng dáng tiểu hòa thượng và lão Quả, ta tìm Thiếu Lâm đệ tử hỏi, mới biết được Quả lão thấy tình huống không ổn liền chạy trốn, tiểu hòa thượng tự mình đuổi theo.

Ta nhanh chóng thả ra một cái đuôi ngọc, bảo nàng đưa ta đuổi theo tiểu hòa thượng, cuối cùng Ngọc đuôi đưa ta vào trong một cái xưởng bỏ hoang, cách rất xa ta đã nghe được tiếng cười của Quả lão.

"Ha ha, ngươi có lợi hại hơn nữa còn không phải nằm dưới chân ta?"

Ta lặng lẽ đi tới trước mặt, liền thấy quả cây ngẩng cao đầu, hung hăng giẫm tiểu hòa thượng dưới chân.

Tiểu hòa thượng toàn thân co quắp, trong tay nắm thật chặt thứ gì đó, ta nhìn kỹ mới phát hiện là phật châu của hắn, đáng tiếc phật châu đã gãy!

Theo một ý nghĩa nào đó, Phật châu liền đại biểu cho bản nhân hắn, Phật châu trước mắt đã gãy mất, mang ý nghĩa chính hắn cũng sắp không xong rồi, ta nhìn Vĩnh Linh Giới một chút, cắn răng đổ máu tươi mình chuẩn bị sẵn lên đó.

Chỉ trong nháy mắt, Vĩnh Linh Giới phát hiện một tia u quang, sau đó Tiểu Giới Linh liền xuất hiện trong đầu ta, nó cười tủm tỉm nói: "Chủ nhân, chúng ta lại gặp mặt."

"Tình huống khẩn cấp, ta muốn triệu hoán một gã âm linh xuất chiến!"

Mắt thấy quả lão muốn hạ tử thủ, ta không chờ đợi được nói, Tiểu Giới Linh lại không mãn nguyện mở miệng: "Chủ nhân, tuyệt đối không được gấp gáp. Ta muốn nói cho ngươi biết, theo tu vi của ngươi tăng lên, đã thông qua khảo nghiệm của Vĩnh Linh Giới, nắm giữ công năng sử dụng tầng thứ nhất, cũng chính là: tuyển tướng!"

"Cái gì, cuối cùng ta cũng có thể lựa chọn âm linh mình cần xuất chiến rồi sao?" Nghe xong Tiểu Giới Linh nói, đầu tiên ta sững sờ, cuối cùng vui đến phát khóc, quát: "Chọn Tể Công!"

Tế Công là Phật sống, đại biểu cho chính nghĩa và lương thiện trên thế gian, dùng hắn để đối phó đám yêu tăng kia là thích hợp nhất.

Quan trọng nhất là hắn và tiểu hòa thượng đều thuộc Phật môn, nhất định có thể cứu mạng tiểu hòa thượng!

"Chúc mừng chủ nhân, gọi ra hòa thượng Đạo Tể thành công, hòa thượng Đạo Tể là cao tăng trứ danh thời Nam Tống, mặc dù không tuân thủ quy tắc giới luật, uống rượu ăn thịt, lại vân du tứ hải, trừng ác dương thiện, cứu vớt vô số dân chúng. Bởi vậy trong dân gian rộng rãi truyền tụng, được tôn là: Tể Công Hoạt Phật. Tự mang kỹ năng phổ độ: xác suất cực lớn dẹp yên tất cả thương tích."

Tiểu Giới Linh vừa dứt lời, bên cạnh Quả lão xuất hiện một đạo kim quang, sau đó kim quang đi ra một lão hòa thượng lôi thôi lếch thếch cầm quạt nan trong tay, miệng còn ngậm nửa cái chân gà.

"Nam Mô A Di Đà Phật!"

Đạo Tể nhìn Quả lão một cái, lắc đầu niệm một câu phật kệ, sau đó mạnh mẽ phất xuống quạt hương bồ.

Từ sau khi Tế Công xuất hiện, miệng của Quả lão đã há hốc ra, mãi đến khi Tế Công ra tay lão mới phản ứng lại, muốn chạy trốn.

"Ai nha nha... Ngươi muốn chạy đi đâu a..."

Tế công cười điên khùng khùng mà gã có sẵn, lần nữa vung quạt hương bồ, cả người lão đã bị định trụ.

Tế công không quản hắn nữa, gỡ phật châu từ cổ tay xuống, đặt trước ngực tiểu hòa thượng ngã xuống đất không dậy nổi.

Phật châu chợt trở nên trong suốt, phía trên khắc phật kinh giống như phù văn hiện lên, xoay tròn quanh tiểu hòa thượng, cuối cùng dung nhập vào thân thể của hắn.

Mà vết thương trên người tiểu hòa thượng cũng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được cấp tốc biến mất.

"Tiểu hữu, chúng ta lại gặp mặt rồi, lần này ta nhìn thấy trong lòng ngươi có công đạo!"

Làm xong hết thảy, Tế Công quay người vứt sạch xương gà, giơ tay làm một tư thế uống rượu, cuối cùng cười ha hả mà đi: "M đội mũ rách, giày rách, cà sa trên người rách. Ngươi cười ta, ông ta cười ta, ai cũng cười ta..."

Hắn đang nhắc nhở trong lòng mình có Phật, mặc dù ăn thịt uống rượu cũng có thể thành Phật, trong lòng có Ma, cho dù thắp hương lễ bái, ngươi cũng chỉ có thể là một con Ma.

Ta lắc đầu, nhớ lại tình cảnh gặp mặt Tế Công lúc trước, nhịn không được thở dài một hơi.

Vị trí thứ sáu trăm chín mươi chín Chương Tiểu Vĩ Ngọc bị hủy dung.

Lúc này tiểu hòa thượng tỉnh lại, hắn rất nghi hoặc, thương thế trên người mình sao khỏi hẳn rồi?

Ta liền kể lại những chuyện vừa rồi cho hắn biết, khiến hắn vô cùng cảm kích, nhưng thân là một đệ tử Phật môn, vậy mà bỏ lỡ cơ hội gặp mặt Phật sống.

"Trong lòng có Phật, Phật đang ở bên cạnh ngươi."

Ta hiện học nói ra, hắn sửng sốt một chút, lập tức nghiêm túc gật gật đầu.

Sau đó chúng ta lại xem quả lão, phát hiện quả ngây ngốc nhếch miệng hướng chúng ta cười, giống như người bệnh si niên.

Nhìn kỹ mới phát hiện ba chén Dương hỏa của gã bị tiêu diệt mất hai chén. Gã vốn rất lớn tuổi, hiện tại dương hỏa bị diệt, nhiều bệnh qua đời là không thể tránh khỏi...

Tế công muốn thông qua phương thức này để Quả lão chuộc tội, quả thật đáng thương sao? Thật đáng tiếc sao? Đáng thương sao?

Sau đó hai người chúng ta trở lại Phôi cước quán, cùng các đệ tử Thiếu Lâm khác cùng nhau vây quanh pho tượng tà thần niệm kinh cả buổi, thẳng đến khi âm khí trên người nó hoàn toàn được tẩy rửa sạch sẽ, tiểu hòa thượng mới đưa bức tượng vào lò luyện tiêu hủy.

Ngao La Long Vương, ngươi vĩnh viễn nhắm mắt là tốt nhất!

Về phần những yêu tăng ong ong kia, toàn bộ đều bị ta dùng Vô Hình châm biến thành tàn phế.

Tuy nhiên ta vẫn giữ lại cho bọn họ đường sống, mỗi người chỉ cần bọn họ bỏ ác theo thiện, vẫn có thể tiếp tục sinh hoạt.

Đương nhiên, nếu bọn họ lựa chọn tiếp tục làm ác, vậy một ngày nào đó sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn, có thể là bị ta, cũng có thể là chính đạo trong tay Tể Công Phật!

Chuyện quyết đấu với Quyền Quyền Khang đã đến nước này, rất nhiều Khoa Báo đều báo tin tức này trước tiên, ta không ngoài dự liệu mà trở thành danh từ của một thế hệ yêu quân mới, trở thành ngôi sao nổi bật nhất của Trung Hoa võ tiết.

Nhưng ta vẫn là ta, thương nhân âm vật thông thường Trương Cửu Lân, thương nhân âm vật Cửu Lân.

Các đệ tử Thiếu Lâm liền rời khỏi Quảng Châu, bởi vì ta có thương tích trong người nên chuẩn bị đi ngủ cả đêm.

Bên tai ngủ ngủ đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết, ta lập tức mở chăn, phát hiện ngọc quyết đã biến về nguyên hình, nằm trên mặt đất co quắp.

Ta vô thức chạy tới ôm lấy nàng, lại phát hiện trong mắt nàng lóe lên một tia giảo hoạt.

Cùng lúc đó, sau lưng truyền đến âm thanh yếu ớt của cái đuôi ngọc: "Hỏa ca ca, cô ấy... cô ấy là giả..."

Không đợi ta kịp phản ứng, "Mồi ngọc" trong ngực bỗng há mồm cắn vào cổ ta, may mà thời khắc mấu chốt châm vô hình cảm cảm nhận được nguy hiểm, mạnh mẽ kéo thân thể ta ra sau mấy tấc, lúc này mới tránh thoát một kích trí mạng, trên vai lại bị giật xuống một miếng thịt lớn.

Ta vội vàng đem Thánh Mẫu Trượng bắt lấy chắn trước người, lòng còn sợ hãi nhìn giả vĩ ngọc trước mắt hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Ha ha, Trương Cửu Lân, hôm nay chính là ngày chết của ngươi."

Nó còn chưa trả lời, Long Trạch Nhất Lang đã nhảy qua cửa sổ, ôm lấy Ngọc đuôi giả, lạnh lùng cười nói: "Chẳng lẽ trong thế giới này chỉ có ngươi mới có thể nuôi linh sủng sao?"

Vừa dứt lời, trên người Giả Vĩ Ngọc liền toát ra một đoàn hắc vụ, tiếp theo nó biến thành một con thằn lằn màu đen toàn thân đầy lân phiến nhảy lên vai Long Trạch Nhất Lang hung tợn trừng mắt nhìn ta.

Long Trạch Nhất Lang dưỡng linh sủng cũng không phải chuyện lạ, nhưng điều khiến ta ngoài ý muốn là ông ta lại có thể đứng lên được, dù sao xương sống của ông ta đã bị vô hình châm nát bấy.

Dường như hắn nhìn ra tâm tư của ta, nghĩ tới kinh nghiệm của Côn Bằng, khóe miệng co giật nói: "Dưới sự trợ giúp của phụ thân, ta đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt, thù mới hận cũ hôm nay kết thúc luôn đi!"

Nói xong trong tay y xuất hiện một thanh Võ Sĩ Hoạch sáng loáng, Lăng Không làm mấy động tác, liền có vài luồng kiếm hoa lóe sáng xông về phía ta.

Ta còn chưa lùi mà tiến, quơ thánh mẫu trượng đem kiếm hoa đánh nát, từng bước ép tới, chờ đến gần hắn ta mạnh mẽ ném ra thánh mẫu trượng, không ngờ hắn ta lại sượt qua biến mất.

Không kịp nghĩ nhiều, sau lưng ta đã bị đâm một đao, chờ ta ý thức được hắn ở sau lưng muốn quay đầu nghênh địch, hắn lại một lần nữa tránh đến trước người ta.

Nhìn ra được Đông Ấp thuật nhẫn nhịn của hắn so với trước còn lợi hại hơn, ta chỉ có thể ngồi xếp bằng dưới đất niệm đạo đức trên mặt đất không thay đổi ứng vạn biến.

Cũng may ta vận dụng "đà đạo đức" tương đương thành thạo, bốn phía thân thể rất nhanh xuất hiện vòng sáng thái cực, đem kiếm hoa của hắn cản ở bên ngoài.

Long Trạch Nhất Lang thấy công kích của mình không có hiệu quả, đảo mắt một cái rồi ngừng lại, cười lạnh một tiếng, búng tay: "Ném con tiểu hồ ly kia lại đây cho ta."

Hắn mới vừa nói xong, ta chợt nghe phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Vĩ Ngọc. Lúc này mới ý thức được nàng đang gặp phải nguy hiểm.

Quay đầu nhìn lại, nội tâm không khỏi lộp bộp một cái: Trưởng lão Long Tuyền Sơn Trang may mắn còn sống sót trong quỷ thị, Âm

Dương Hổ, giờ phút này nó đang nắm chặt cổ Tiểu Vĩ Ngọc, cố gắng muốn tránh ra, nhưng Âm Dương Hổ có thể đánh bại người của Bạch Mi Thiền Sư, như thế nào lại để cho nó đào thoát?

Không chỉ có thế, bên cạnh Âm Dương Hổ còn có mấy gương mặt xa lạ đang đứng, toàn bộ bọn họ đều không có ý tốt nhìn ta.

Trước khi ngủ ta đã cân nhắc đến có thể bọn họ sẽ đến gây sự, cố ý bảo Tiểu Vĩ Ngọc giúp ta đề phòng, không ngờ nàng ngay cả cơ hội báo cho ta cũng không có!

Âm Dương Hổ chỉ nhìn ta một cái, bèn xách theo Vĩ Ngọc đi đến bên cạnh Long Trạch Nhất Lang, giơ Tiểu Vĩ Ngọc lên cao.

Tiếp theo Long Trạch Nhất Hành buông Hắc Tích Dịch ra. Con thằn lằn chết tiệt này vung vẩy cái đuôi, trực tiếp nhảy lên cắn xé.

Tiểu Vĩ Ngọc dù là hồ yêu ngàn năm, lại bị Âm Dương Hổ hạn chế pháp lực, trong nháy mắt toàn thân bị Hắc Tích Dịch cào trúng thương tích, máu tươi tí tách rơi đầy đất.

"Hỏa ca ca, đừng có mắc mưu, hắn chỉ muốn chọc giận ca thôi!" Tiểu Vĩ ngọc run rẩy nói, sau đó nhắm mắt lại chịu đựng.

Cô nói không sai, Long Trạch Nhất Lang là muốn chọc giận ta, sau đó tự tay đánh bại ta, báo thù một mũi tên ngày đó.

Nếu không dựa vào thực lực của Âm Dương Hổ, đột phá phòng ngự của ta quả thực dễ như trở bàn tay.

Tuy rằng trong lòng giống như gương sáng, nhưng khi ta nhìn Tiểu Vĩ Ngọc chịu khổ, trong lòng lại đau như bị kim đâm.

Thấy mình không vội vàng xông tới, Long Trạch Nhất Lang phất tay, liền có thủ hạ cầm một cái chai nhỏ đi tới, mở nắp ra, từ trên trán Tiểu Vĩ Ngọc đổ xuống.

Ngay khi chất lỏng đục ngầu kia chạm vào Tiểu Vĩ Ngọc, trong nháy mắt nàng phát ra tiếng kêu thảm thiết của dã thú, da lông phụt một cái bốc lên khói đen, phía trên mơ hồ còn mang theo tia lửa.

Cùng lúc đó trong không khí hiện lên một tia gay mũi mùi vị, ta hơi phân biệt một chút, trên mặt đột biến, cái này con mẹ nó là chua xót!

Rốt cuộc ta không nhịn được nữa, nhảy lên rồi bất chấp tất cả mà nhào tới, đoạt lấy chiếc đuôi ngọc trong tay Âm Dương Hổ, cắn nát đầu lưỡi phun tinh huyết của mình vào bộ vị đã bị lưu huỳnh đốt cháy.

"Muốn đấu với ta, ta muốn cho ngươi sống không bằng chết!"

Long Trạch Nhất Lang cười tà nói xong, giơ đao lên bổ vào ta, chú ý của ta đặt ở trên thân ngọc, lập tức bị lão chém trúng, toàn bộ phía sau lưng lập tức trở nên lạnh ngắt.

Sau đó hắn ném thanh đao ra, đột nhiên đá ra một cước, theo bản năng nhấc chân ta bị cản lại, nhưng bởi vì trọng tâm bất ổn ngã trên mặt đất, theo đó Ngọc Vĩ Ngọc trong tay cũng rơi ra xa.

Long Trạch Nhất Lang dường như chơi chán rồi, hai tay hợp lại nắm chặt, phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt. Sau đó cả người ông ta nhảy dựng lên hai vòng trên không trung, nắm hai quả đấm lao xuống nện vào ngực ta.

"Ách ca ca..."

Đúng lúc này, Tiểu Vĩ Ngọc đột nhiên từ bên cạnh bay tới thay ta tiếp nhận hai quyền này, sau đó nàng trực tiếp phun ra một ngụm máu đen sì, gọi ta một tiếng ca ca xấu xa rồi ngất đi.

"Long Trạch Nhất Lang, lão tử muốn róc xương ngươi!"

Ta điên cuồng rống lên, dùng hết toàn lực từ dưới đất đứng dậy, nhào tới túm lấy Long Trạch Nhất Lang. Chưa kịp ra tay, y đã giãy khỏi tay ta, chỉ để lại một bộ y phục.

Đây là Kim Thiền thoát xác thuật mà Bản Uế đã quen dùng, ta nghĩ cũng không kịp khống chế Vô Hình châm đâm về phía sau, lại vồ hụt. Cùng lúc đó Long Trạch Nhất Lang nhảy từ đỉnh đầu xuống đất đạp ta ngã xuống, hung hăng nói: "Đừng nghĩ dùng nó làm ta bị thương nữa."

Nói xong hắn giơ lên võ sĩ liên tục soạt mấy chiêu, vô số ánh đao chém ta và trên người Ngọc Vĩ.

Ta xoay người đem cái đuôi ngọc bảo vệ dưới thân, đáy lòng phi thường không cam lòng, không cam lòng chết trên tay loại tiểu nhân Long Trạch Nhất Lang này!

Kỳ thật lúc giao thủ với Khang thì ta hơi chút giữ lại thể lực, sẽ không xuất hiện cục diện như hiện tại, chỉ là trận chiến đó liên quan đến vinh dự dân tộc, ta không thể thua!

Còn vì cứu mạng tiểu hòa thượng, ta lại sử dụng lá bài tẩy cuối cùng Vĩnh Linh Giới, có thể nói bây giờ ta đã không còn sức chiến đấu.

Ngay khi ta tưởng rằng ánh đao sẽ giết chết cả ta, trên đỉnh đầu đột ngột xuất hiện một tia sáng bạc, tiếp đó là tiếng kim loại va vào nhau đinh đinh đang đang.

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện người tới là Vương Bật Nhi, trong tay nàng mang theo một thanh nhuyễn kiếm dài nhỏ, đánh bay toàn bộ đao quang của Long Trạch Nhất Lang!

Chương thứ bảy trăm linh linh, ta đến là để mang Trảm Tiên Kiếm!

Long Trạch Nhất Lang thấy thế cắn răng định giao thủ với cô bé, nhưng lại bị Âm Dương Hổ ngăn cản. Lúc này ngoài cửa sổ truyền tới một âm thanh trung khí mười phần: "Lão Hổ, Trương Cửu Lân dù sao cũng vừa mới vì vòng tránh mặt, ngươi làm như vậy, có chút không hợp quy củ đúng không?"

Vừa dứt lời, đã có một bóng người nhảy qua cửa sổ vào, sau khi hạ xuống đất liền lạnh lùng quan sát Âm Dương Hổ.

Người này nhìn qua tối thiểu nhất sáu mươi tuổi, mặc một bộ trung sơn màu nguyệt bạch sắc, mặc dù dáng người thấp bé, nhãn thần lại lộ ra tinh quang. Rõ ràng là gia gia của Vương Yến: gia chủ Vương gia!

Vương Bật Nhi không quản gì khác, vội vã chạy tới ôm lấy ta, mắt đỏ hồng hỏi: "Cửu Lân, ngươi thế nào rồi? Đều do ta tới trễ..."

Nàng mặc một bộ phong y màu đỏ thẫm, phối hợp với ống chăn dài màu đen, vốn là ngự tỷ phạm nhi mười phần, giờ phút này lại khóc như một em bé bằng sứ. Đáy lòng ta mười phần cảm động, cố gắng lộ ra nụ cười mỉm, tiếp theo cầu nàng giúp ta cứu lấy Vĩ ngọc.

Lúc này Vương Đằng Nhi mới phát hiện ta đang che hộ Tiểu Vĩ Ngọc, vội vàng bê Tiểu Vĩ Ngọc ra đặt trên mặt đất, nhanh chóng phong bế huyệt vị của nàng, sau đó dùng nhuyễn kiếm cắt khối da bị lưu huỳnh ăn mòn của nàng xuống.

Ta nhìn thấy một màn này, không nhịn được mà rơi nước mắt.

Tiểu Vĩ Ngọc về sau biến thành hình người, nhất định là bị hủy dung rồi, sau này trở về bất luận dùng biện pháp gì, nhất định phải giúp nàng sinh ra da thịt mới!

Một bên khác, gia chủ Vương gia đang giằng co cùng Âm Dương Hổ, hai bên yên lặng nhìn ta và Vương Đằng Nhi làm xong hết thảy.

"Vương lão, tốt nhất là ngươi đừng xen vào việc của người khác!"

Có thể thấy được, Âm Dương Hổ vẫn có chút kiêng kị với gia chủ Vương gia, lúc nói chuyện cũng có chút lo lắng.

Gia chủ Vương gia nghe xong phát ra một tiếng cười điên cuồng, một luồng khí tràng vô hình phóng ra, sau đó ánh mắt hắn trở nên lăng lệ ác liệt: "Tuy rằng Long Tuyền sơn trang của ngươi cao thủ nhiều như mây, nhưng hôm nay, ta mang Trảm Tiên Kiếm đến đây!"

"Cái gì?"

Âm Dương Hổ lập tức há hốc mồm, gia chủ Vương gia không nhìn gã, chỉ ngạo nghễ đứng đó.

Vương Bật Nhi một tay cầm lấy Tiểu Vĩ Ngọc, một tay dìu ta liền đi ra ngoài, Long Trạch Nhất Lang kêu to muốn ngăn cản, lại bị Âm Dương Hổ chế trụ: "Thiếu chủ, thả bọn chúng đi!"

Đợi mãi đến khi ra khỏi khách sạn, ta cũng không thể tin được cảnh tượng vừa rồi lại là thật, Long Tuyền sơn trang không ai bì nổi lại dễ dàng bỏ qua ta như vậy.

Nếu như Vương gia thật sự lợi hại như vậy, ta không đến mức bây giờ mới phát hiện.

Nếu như đoán không sai, Trảm Tiên Kiếm trong miệng gia chủ Vương gia mới thật sự là thứ mà Âm Dương Hổ kiêng kỵ. Không nghĩ tới Vương gia nhìn như không đáng chú ý lại có thần binh nơi tay, ta không khỏi có chút nghĩ mà sợ.

May mắn lúc trước mình phát thiện tâm cứu Vương Loan Nhi, bằng không lại gây thù chuốc oán với Vương gia, lại là một cái thiên đại phiền toái!

Bất quá điều này cũng nói rõ cuộc đời này, bất cứ thời điểm nào cũng phải giữ được tấm lòng hiền lành. Một chuyện nhỏ nhìn như không đáng chú ý đều có thể ngày sau sẽ dẫn ra một đoạn chuyện hay đàm tiếu, hoặc là trình diễn một hồi bi kịch...

Sau khi trở lại với võ hán, chuyện đầu tiên mà ta làm chính là nghĩ cách giúp Tiểu Vĩ Ngọc chữa thương.

Kỳ thật những tổn thương này đối với nàng cũng không tính là đại sự, phiền toái nhất là bộ vị nàng bị hắt nước bọt, vừa vặn là từ cổ trở về, thế cho nên sau khi trở về nàng sẽ không bao giờ biến thành hình người nữa, cả ngày buồn bực không vui.

Thử tiền bối đang phối chế linh dược cũng có chút tài tẩy, ta đem tình huống nói xong với lão, lão gia hỏa này chỉ mất hơn một tháng đã kèm một bình ngọc dung sinh cơ, thuận lợi gửi tới cho ta, chẳng qua là con mẹ nó đến trả.

Cũng may ngọc dung sinh cơ cơ vẫn rất có tác dụng, bôi lên sau này chỉ dùng một tuần, trên cổ ngọc liền mọc ra một lớp da mới, nàng sốt sắng không chờ nổi biến trở về hình người, làn da trên cổ trắng như dương chi ngọc vậy!

Sau khi bỏ qua tâm sự này, ta từ trong tiệm chọn ra một chén trà ngọc mà Càn Long đã dùng qua, mang theo tấm biển thượng võ tinh thần tới Vương gia bái phỏng Vương lão gia tử.

Một mặt là trả lại bảng hiệu, quan trọng hơn là cảm tạ ân cứu mạng của hắn, Vương lão gia tử giữ ta lại ăn một bữa cơm đãi, một già một trẻ trò chuyện vui vẻ.

Nhiều lần ta đều muốn hỏi hắn, thanh Trảm Tiên Kiếm kia rốt cuộc là thứ gì, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không hỏi.

Lúc chuẩn bị rời đi, Vương lão gia tử tùy ý gật đầu một câu: "Cửu Lân, con cảm thấy Lung Nhi nhà chúng ta thế nào?"

"A? San Nhi rất ngon nha."

Ta không nghĩ ngợi liền trả lời, hắn thu hồi nụ cười, thản nhiên nói: "Ngươi sẽ không thật sự cho rằng là lão phu cứu ngươi, là bởi vì ngươi tranh giành vinh quang cho quốc gia chứ."

Lần này ta hiểu rồi, sửng sốt một chút làm bộ như không hiểu hỏi: "Đương nhiên là không, giữa chúng ta không phải người hợp tác tốt nhất sao?"

"Ha ha, nói rất hay."

Vương lão gia tử cười lớn vỗ vỗ ta, ta cũng cười theo.

Chỉ là trên đường về tiệm cổ, ta lâm vào trầm tư, ý tứ trong lời nói vừa rồi của lão gia tử rất rõ ràng: Kính Lư Nhi có thể... Có lẽ... Đại khái trăm phần trăm yêu ta rồi.

Tuy rằng ta lấy lý do hợp tác, chặn trước miệng Vương lão gia tử, nhưng không cách nào lấy lý do này đối mặt với Bồng Nhi.

Xem bộ dáng phải tìm một cơ hội cùng nàng nói chuyện một chút.

Mẹ nó, tiểu gia ta năm nay phạm mệnh đào hoa sao?

Lúc trả lại bảng hiệu cho Vương gia, ta đã rút âm linh của Hoắc Nguyên Giáp từ trong cơ thể ra, hoàn bích quy thiên.

Bởi vì thân thể lúc trước đã thích ứng với âm linh của Hoắc Nguyên Giáp, sao vừa rút ra ngoài, ta rõ ràng cảm giác được linh hồn có chút trống rỗng, liền mua rất nhiều dược liệu điều trị. Qua một tháng, cái loại cảm giác khó chịu của thân thể mới chậm rãi biến mất.

Trước có bị thương tại thân ta không dám đi gặp Doãn Tân Nguyệt, sau khi khỏi hẳn lập tức rút thời gian về quê nhà Doãn Tân Nguyệt một lần. Bụng nàng đã rất lớn, tính ra khoảng hai tháng nữa hài tử sẽ giáng lâm, ta không khỏi nhớ tới gia gia.

Nếu lão nhân gia hắn biết Trương gia có nhừi nói nhất định sẽ rất vui vẻ.

Ta ở Sơn Đông ngây ngốc một vòng, mỗi ngày dìu Doãn Tân Nguyệt đến ruộng nhìn ngắm phong cảnh mỹ lệ, giúp nhạc phụ nhạc mẫu làm chút ít việc nhà đơn giản, nhìn nụ cười trên mặt gia đình, trong lòng vô cùng hạnh phúc.

Nhưng cuộc sống vui vẻ luôn ngắn ngủi, không ở lại mấy ngày đã nhận được điện bài của Lý Ma Tử, hắn nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, ngươi mau trở về đi! Có người tới cửa tiệm điểm danh muốn tìm ngươi, ta thấy hắn không giống như là tới xin giúp đỡ, có lẽ người tới không có ý tốt."

"Được, ta lập tức trở về!"

Lý Ma Tử xử lý chuyện làm ăn khá thoải mái, nhưng người đối phó với nhóm chúng ta lại không được, ta không dám dây dưa nữa, sau khi tìm máy truyền tin tạm biệt người nhà xong vội vàng chạy về với Võ Hán.

Sáng sớm hôm sau mới vào tiệm, liền thấy Lý Ma Tử nằm úp sấp trên bàn ngủ, mà một người trung niên ngồi ở ghế dựa bên cạnh.

Hắn ước chừng hơn năm mươi tuổi, mặt có một gương mặt viết chữ quốc, đeo một con mắt hình chữ tròn cho lão thư sinh, mặc một bộ quần áo, hai tay nắm một thanh cổ kiếm đen sì, tuy rằng nhắm mắt lại ngủ rồi, nhưng sau lưng vẫn đứng thẳng tắp, vừa nhìn đã biết là người luyện công.

Ta nhíu mày, mau mau gọi Lý Ma Tử dậy, hỏi hắn người này sau khi vào tiệm đã làm những gì.

"A, tiểu ca... Huynh đã trở về."

Lý Ma Tử xoa xoa đôi đũa, ngất ngây nói một câu, dụi dụi mắt chỉ chỉ vào người trung niên kia: "Từ khi tiến vào đến bây giờ, hắn vẫn luôn giữ tư thế này, xem như ta phục rồi."

Nói xong Lý mặt rỗ ngáp đi ngủ, tuy không nhiều lời, nhưng ta biết hắn đợi ta cả đêm, thực sự không chịu được mới ngủ, trong lòng vẫn rất cảm động.

"Về rồi à?"

Lý mặt rỗ vừa lên lầu, phía sau đã truyền đến thanh âm trung khí mười phần, ta nghiêng đầu nhìn người trung niên chẳng biết lúc nào tỉnh lại, hắn nhìn bóng lưng Lý rỗi lên lầu, khóe miệng lộ ra một nụ cười: " đồng bạn tuyệt đối không tệ, có chút rành rọt."

Nói xong gã đứng lên duỗi thân xuống, đăm chiêu nói: "Không hổ là người của Trương gia ta, hai ba năm đã tay không đánh ra một mảnh sản nghiệp lớn như vậy."

"Ngươi là người của Trương gia?" Ta xem nhẹ nửa câu sau của hắn, vội vàng hỏi.

Chương thứ bảy trăm lẻ lịch sử của Trương gia, trận chiến ở Côn Ngô Kiều.

Mặc dù ngay từ đầu ta không có tình cảm gì với Giang Bắc Trương gia, mỗi lần bọn họ tìm ta đều là lợi dụng ta, thế nhưng sau đó trên vấn đề Long Tuyền sơn trang, Trương gia quả thực đã giúp ta không ít.

Lại thêm răng vàng không ngừng điều hòa từ trong đó, quan hệ giữa ta và Trương gia cũng chậm rãi xóa đi hiềm khích lúc trước!

Về phần những người khác của Trương gia rất xem thường ta và Thử tiền bối, ta cũng đi theo bọn họ, năm ngón tay vẫn không đủ, tranh giành cái tên hư danh này cũng vô dụng.

"Ha ha, ngươi đã từng nghe tới tên Trương Diệu Võ chưa?"

Trung niên nhân thấy ta phản ứng mãnh liệt như vậy, hài lòng gật đầu, tiếp theo hỏi một câu.

Ta nghe xong sững sờ, khó tin hỏi: "Chẳng lẽ, ngươi là tộc trưởng?"

Trương Diệu Vũ là tộc trưởng đương nhiệm của Trương gia ở Giang Bắc, cùng với ông nội ta Trương Diệu Dương đều thuộc bối tự Diệu, nói chung là ta còn phải gọi hắn là gia gia một tiếng.

Hắn không phủ nhận, vào thẳng chủ đề nói: "Lần này ta đến là để ngươi nhắc nhở. Gần đây thiếu chủ Long Trạch lang của Long Tuyền sơn trang vẫn luôn rục rịch, hình như muốn ra tay với ngươi..."

Ta nghe sau không khỏi vui vẻ, quán thủ nói không cần lão nhân gia nhắc nhở ta, từ khi xuất đạo tới giờ Long Tuyền sơn trang giống như mỗi khắc đều muốn giết ta vậy.

Nói tới đây, ta không khỏi nghi hoặc: "Chỉ là ta có điểm kỳ quái, vì sao Long Tuyền sơn trang cứ muốn gây sự với ta?"

"Ngươi không biết?"

Tộc trưởng nghe ta hỏi xong ngẩn người, thấy ta không phản ứng lại, ông mới thở dài nói: "Xem ra Diệu Dương huynh không muốn ngươi nhúng tay vào chuyện này nữa, nhưng có một số việc tránh không được. Thôi được, ta sẽ nói với ngươi về ân oán của Trương gia và Long Tuyền sơn trang."

Thì ra sau khi giải phóng, Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc là hai môn phái ma vật lớn nhất trong nước.

Một nam một bắc chèo sông, thanh thế cực lớn, được xưng là: Nam Long Bắc Trương!

Mới đầu quan hệ song phương cũng không tệ lắm, ít nhất bề ngoài vẫn duy trì vẻ hài hòa, thế cho nên các môn phái như Cù Sơn, Mãng đều nhường lễ đối với Trương gia cùng Long Tuyền sơn trang ba phần.

Sau bảy năm, phía nam cải cách mở ra, Long Tuyền sơn trang mượn gió xuân trắng trợn vơ vét vàng, ngắn ngủn vài năm đã đem sản nghiệp dưới cờ lật lên ngàn vạn lần.

Trong thời gian đó, không ít con cháu Trương gia đều đề nghị tộc trưởng lúc đó mở rộng hướng về phía nam, nhưng tộc trưởng vẫn kiên trì cắt sông mà trị quy tắc ngầm bỏ qua một cơ hội. Vài năm sau Long Tuyền sơn trang đã trở thành thành thành tập đoàn hiện đại có quy mô khổng lồ hóa, mà Trương gia vẫn trông coi một số tiệm tạp mệnh của mình, trải rộng hoạt động của quan tài.

Vốn chuyện này cũng không có gì, chỉ là sau này Long Tuyền sơn trang giàu có bắt đầu không để Trương gia vào mắt, dùng vốn liếng để trắng trợn khuếch trương hướng bắc. Bởi vì chính phủ Bắc đối với tư bản giúp đỡ sức lực rất lớn, Trương gia mất đi sự ủng hộ, địa vị rớt xuống nghìn trượng...

Dưới tình huống này, Trương gia bất đắc dĩ tuyên chiến với Long Tuyền Sơn Trang!

Vì tốc chiến tốc thắng, quyết định bắt giặc trước tiên phải bắt vua. Lúc ấy Trương gia, Mộc, Thủy, Hỏa, tứ đại đường chủ dẫn theo sáu bảy mươi người nổi bật trong tộc mai phục tại Côn Ngô Kiều, tùy thời chém giết trang chủ Long Tuyền Sơn Trang.

Không ngờ tu vi trang chủ Long Tuyền sơn trang không những đạt tới Đại Tự Tại Hóa Cảnh trong truyền thuyết, còn chiếm được Âm vật phiên thiên ấn thời kỳ Phong Thần, ngay tại chỗ đánh cho óc của tứ đại đường Kim Mộc Thủy Hỏa nổ tung, sáu bảy mươi tên tinh nhuệ Trương gia cũng bị chém giết hầu như không còn, cuối cùng chỉ có ba người may mắn chạy thoát.

Một màn bi tráng này được xưng là: Cuộc chiến Côn Ngô Kiều.

Nói đến đây tộc trưởng dừng một chút, thân thể nhịn không được run rẩy, trong mắt tràn đầy thần sắc sợ hãi!

Nhìn bộ dáng này của hắn cũng không khó đoán ra hắn chính là một trong ba người còn sống kia, cũng khó trách hắn lại sợ hãi như thế. Phiên Thiên ấn là một trong những thượng cổ thần binh, là do linh thạch trên Bất Chu sơn điêu khắc mà thành, chỉ cần bị phiên thiên ấn đập vào đầu, Đại La Chân Tiên đều phải hồn phi phách tán!

Trước đó ta vẫn cho rằng Phiên Thiên ấn là do bịa đặt ra, không ngờ nó lại tồn tại thật sự như vậy. Nhưng pháp bảo luôn nằm trong dự liệu của mọi người, sự tình hợp lý thì Huyền môn có quá nhiều thứ không thể nói rõ được...

Ta ngược lại rót một chén nước cho tộc trưởng. Hắn nhận lấy uống một ngụm rồi mới nói tiếp: "Có thể ngươi đã đoán được ta chính là một trong ba người sống sót, hai người còn lại lần lượt là gia gia và Trương Diệu Hoa của ngươi."

"Trương Diệu Hoa?"

Gia gia tham gia lần đấu tranh đó trong dự liệu của ta, nhưng cái tên Trương Diệu Hoa này lại rất xa lạ.

Tộc trưởng lộ ra một tia cười khổ, nói Trương Diệu Hoa chính là Thử tiền bối của ngươi, Thử gia!

Sau trận chiến đó, Trương gia đã không thể đánh đấm cao thủ nữa, từ đây không thể gượng dậy nổi nữa.

Long Tuyền Sơn Trang sợ tương lai sau này có người của Trương gia quật khởi sẽ tìm bọn họ báo thù, sau đó lại bắt đầu trắng trợn tàn sát người của Trương gia.

Cũng may không lâu sau Trương gia cũng đạt được một kiện thượng cổ thần binh: Lạc bảo tiền tài, Lạc bảo tiền tài là tọa kỵ của Địa Tạng Vương Bồ Tát tạo thành, có thể trong thời gian ngắn làm cho tất cả pháp khí công kích thế gian mất đi hiệu lực.

Có Lạc Bảo Kim Tiền tồn tại, Trương gia mới tạm thời giải trừ ám ảnh tử vong của Thiên Ấn. Tuy song phương vẫn đấu tranh không ngừng, nhưng tóm lại không phát sinh xung đột tập thể.

Về sau gia gia mang theo phụ thân rời khỏi Trương gia tới Võ Hán; Thử tiền bối thảm hơn, ngay cả dòng dõi cũng không lưu lại, bất quá điều này cũng thuận tiện cho hắn vân du tứ hải.

Không quá mấy năm, Trương Diệu Vũ đã trở thành tộc trưởng mới, một lòng muốn chấn hưng gia tộc. Cho nên không ngừng tìm kiếm di mạch của Trương gia, đến lúc này mới tìm được ta.

Ta trời xui đất khiến mà cùng Trương gia mắc câu, tự nhiên mà thành đối tượng mà Long Tuyền sơn trang diệt trừ, cũng may bọn người thương âm thầm giúp đỡ, cho nên ta mới có thể sống đến bây giờ.

Tộc trưởng nói xong hết thảy, mặt mũi tràn đầy cảm khái, vỗ bả vai của ta nói: "Ngươi đã có doanh sinh của mình, ta cũng sẽ không ép buộc ngươi trở về Trương gia! Nhưng ở trên vấn đề của Long Tuyền sơn trang, hy vọng ngươi có thể đứng cùng chúng ta thống nhất chiến tuyến."

"Đó là đương nhiên."

Ta gật đầu đồng ý, tiếp theo hắn mới nói đến chính đề, thì ra mỗi lần Long Tuyền sơn trang động sát cơ với ta, Trương gia sẽ lấy Lạc Bảo tiền tài làm thẻ cược để khống chế bọn họ.

Thế nhưng lần này Long Tuyền sơn trang căn bản không đem Lạc Bảo tiền tài để vào mắt, tộc trưởng cảm giác chuyện này không đúng liền sai người âm thầm điều tra tin tức, cuối cùng khiếp sợ biết được Long Tuyền sơn trang lại nhận được một kiện thượng cổ pháp bảo: Đinh Đầu Thất Tiễn Thư!

"Mẹ kiếp!"

Ta nghe trực tiếp không nhịn được lên tiếng mắng, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư có thể nói là một trong những pháp bảo thần bí nhất trong Phong Thần Diễn Nghĩa.

Theo truyền thuyết Khương Tử Nha lợi dụng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, mới âm trầm đánh đại quân Tây Kỳ đến mức không thể tiến thêm từng bước một. Tài Thần Triệu Minh.

Cái gọi là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, đơn giản mà nói chính là thông qua phương thức người cỏ đến ám toán đối phương, chỉ cần ở trên người cây cỏ viết xuống tên họ và ngày sinh của đối thủ, đặt một chiếc đèn ở vị trí đầu và chân của Thảo Nhân, sau đó đọc chú ngữ, chờ tính mạng của đối thủ bị đốt thành tro cũng đi tới điểm cuối cùng.

Tuy nhiên rất nhanh ta đã lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, nghi hoặc hỏi: "Nếu bọn họ thật sự đạt được Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, ta hẳn là đã sớm chết rồi nha!"

"Bọn họ không biết ngày sinh tháng đẻ của ngươi, hơn nữa không đến vạn bất đắc dĩ, không cần phải lãng phí một món thượng cổ thần khí trên người một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch như ngươi." Tộc trưởng nói: "Sở dĩ ta ngàn dặm xa xôi đến võ hán, chính là bảo ngươi đừng đem sinh nhật bát tự nói với bất cứ kẻ nào, đồng thời phải hành sự cẩn thận!"

"Trương gia cũng sẽ tiếp tục gây áp lực cho Long Tuyền Sơn Trang, kéo dài thời gian cho họ động thủ! Trong khoảng thời gian này ngươi nhất định phải mau chóng tăng thực lực của mình lên."

Tộc trưởng nói đến đây thở dài, ta hỏi hắn làm sao vậy. Hắn nói cho ta trừ phi có được thần binh khác chống lại Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, nếu không chỉ cần một ngày bị động phòng ngự sẽ khiến Long Tuyền sơn trang đắc thủ.

Ta hỏi hắn thần khí khác là chỉ cái gì?

Kết quả tộc trưởng lắc đầu nói hắn cũng không rõ ràng, chỉ là một vật giáng một vật, luôn có thứ có thể chống lại Đinh Đầu Thất

Tiễn Thư, về phần ta có thể đạt được hay không, lúc nào đạt được, hết thảy đều phải xem cơ duyên.

Tộc trưởng dặn dò xong, sau đó ta liền cõng theo hắc kiếm rời đi, thậm chí ngay cả một bữa cơm cũng không ăn, trong lòng ta rất cảm kích, đáy lòng dâng lên trung thành với Trương gia trước nay chưa từng có!

Một khoảng thời gian tiếp theo ta chấp nhận không gây tai hoạ, kiên định ở lại trong tiệm kinh doanh sinh ý với Lý Ma Tử, Vương Lộc Nhi thỉnh thoảng sẽ tới tìm ta chơi. Ta mượn cơ hội vô tình truyền đạt cho nàng tình cảm giữa ta và Doãn Tân Nguyệt rất tốt, hơn nữa sắp sinh con trai cho ta.

Chắc chắn cô hiểu ý ta, nhưng thái độ của ta không thay đổi bao nhiêu, vẫn thường xuyên tới tìm ta. Một thời gian sau, cô cũng quen với Lý Ma Tử, thường xuyên tự cho mình là ông chủ thứ ba của quán cổ, cực kỳ bất đắc dĩ với chuyện này, chỉ có thể theo cô ta!

(D: Ngày mai khởi động khôi phục tam canh! Cảm tạ sự ủng hộ của khán giả.)

Chương thứ bảy trăm lẻ Cửu Lân có con.

Mấy ngày nay Vương Bật Nhi không biết vô tình hay cố ý tiếp cận ta, cũng may ta không ngừng đi ra ngoài tiếp nhận một chút sinh ý, rất nhiều lúc đều có thể khéo léo tránh được đoạn vận mệnh hoa đào này.

Chớp mắt đã qua hai tháng, cuối cùng Doãn Tân Nguyệt cũng giúp ta sinh ra một đứa con trắng trẻo mập mạp. Tuy ta hết sức điệu thấp về tới sơn đông thôn chiếu cố hai mẹ con họ, nhưng vẫn bị Trương gia tộc trường ngàn dặm xa xôi đuổi tới.

Khi hắn nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của đứa trẻ, kích động nói: "Rốt cuộc Trương gia cũng có huyết mạch rồi..."

"Hắn tên là Trương Phàm, là phàm nhân bình thường!"

Không phải ta tức giận lắm, mà tức giận trả lời một câu, ý là muốn nhi tử làm một người bình thường, không tham dự chuyện thị phi của Trương gia và Long Tuyền sơn trang ở Giang Bắc nữa.

Tộc trưởng nghe xong hơi sững sờ, lập tức cười khổ nói: "Cửu Lân à, có một số việc ngươi không thể tránh khỏi."

Tuy tộc trưởng nói dọa người nhưng ông ta nhanh chóng cõng hắc kiếm rời khỏi Sơn Đông, trước khi đi dặn dò cháu mình nhất định phải chăm sóc thật tốt cho hài tử.

Nhìn ra được hắn thật lòng thích đứa nhỏ này, cũng không phải là vì lôi kéo ta, bởi vì trước khi đi hắn còn vụng trộm cho ta mượn một món thần khí: Hoàng kỳ!

Tương truyền, lá cờ màu vàng hơi đỏ này nguyên lai chủ nhân là Thiên Thần Nguyên Nguyên Tôn thời thượng cổ, bản thân lá cờ màu vàng hơi đỏ cũng không có uy lực gì, nhưng trong nháy mắt chịu công kích, liền có thể hấp thu linh lực năm phương hình thành một cái vòng bảo hộ cường đại, bao phủ chủ nhân vào trong đó. Nguyên Thủy Thiên Tôn từng dựa vào lá cờ màu vàng Hạnh này, đỡ chín chín tám mươi mốt đạo thiên lôi!

Có thể nói là một cờ trong tay, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm!

Ta không nghĩ rằng Trương gia có thể có được thần khí như vậy, đành hỏi tộc trưởng làm sao mà có được.

"Ngươi không cần để ý, ngươi chỉ cần minh bạch ta cho ngươi mượn cờ hạnh hoàng trạch, vậy thời gian chúng ta giao thủ với Long Tuyền sơn trang không xa!" Nói xong hắn liền rời đi.

Mà ta vì tránh để người của Long Tuyền sơn trang phát hiện, không chờ con mình cả tháng đã trở về võ hán, giữ lại Doãn Tân Nguyệt ở nhà mình tĩnh dưỡng.

Lúc còn nhớ con trai ta chỉ có thể để mặt trăng mới gửi hai bức thiếp, hoặc là thông qua máy móc nghe tiếng quát tháo ô ô của nhi tử.

Cuộc sống như vậy tuy không dễ dàng nhưng Doãn Tân Nguyệt vẫn luôn oán trách nói cô như một người đàn bà góa, lúc cô nói vậy ta không dám lên tiếng, chỉ có thể nhận lỗi.

Vốn tưởng rằng như vậy thì có thể bình an cho con trai mình, thế nhưng sau đó lại xảy ra chuyện!

Ngày đó, lúc Lý mặt rỗ mang theo từng rượu đến tìm ta, ta đang chuẩn bị tới báo tin cho Doãn Tân Nguyệt. Hắn đem bình rượu hướng lên bàn vừa nói: "Trương gia tiểu ca, nhìn thấy ngươi khuôn mặt dâm đãng, không phải là muốn chơi trò văn ái đó chứ?"

Không phải ta để ý đến hắn tiếp tục kêu, thời gian này hắn thường tới đây khinh bỉ ta một phen, lâu như vậy ta liền coi hắn là không khí.

máy truyền tin vừa mới kết nối thì ta đã gọi một tiếng lão bà, đối diện im lặng, ta lại gọi một tiếng nhưng vẫn không có trả lời, nhưng mà điện thoại di động đã kết nối.

"Tháng mới, ngươi làm sao vậy?" Ta có chút lo lắng hỏi.

Lý Ma Tử tự rót tự uống uống uống một ngụm rượu, khoát tay nói phỏng chừng tín hiệu của chị dâu bên kia không tốt, ngươi uống một chén trước đi, nghỉ ngơi sẽ lại đánh.

Ta lại kêu hai tiếng, nhưng không có phản hồi liền quyết định treo cổ lên ngay.

"Trương Cửu Lân?"

Đúng lúc này, đối diện gọi ta một tiếng, là giọng của một người đàn ông, vô cùng âm lãnh.

Sắc mặt ta trong nháy mắt trầm xuống, chủ nhân của thanh âm này ta rất quen thuộc, hắn là đối thủ cũ của ta, Âm Dương Hổ trong tứ đại trưởng lão của Long Tuyền sơn trang!

Âm Dương Hổ cười lạnh nói: "Hắc hắc, con trai vợ ngươi đều nằm trong tay ta, không muốn bọn họ có việc, tối nay mười điểm đi dưới chân núi rắn chờ ta, nơi đó có một tòa đình nghỉ mát hoang phế. Nhớ kỹ, chỉ cho một người đến đây!"

Nắm tay ta nắm chặt, cực lực khống chế tâm tình của mình, nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Âm Dương Hổ cười một tiếng đáp: "Con của ngươi rất đáng yêu, hiện tại đang vui vẻ chơi đùa cùng thiếu chủ. Chỉ là nữ nhân kia không biết điều, đã bị thiếu chủ đánh ngất rồi."

Trong nháy mắt ta đã bóp nát nắm đấm, hận không thể đánh cho đám người đối diện răng rơi đầy đất.

Nghe được tiếng rống giận dữ của ta, Âm Dương Hổ nói: "Chớ quên một mình ngươi đến, nếu để ta biết có người theo ngươi đến... Ngươi là muốn thu được ngón tay vợ ngươi trước hay là ngón tay của con trai ngươi?"

Nói xong hắn cười ha hả một trận rồi tắt máy móc, ta nghe giọng nói của Đào Cơ đầu óc trống rỗng.

Khoảng thời gian này ta vẫn luôn cẩn thận, lúc tới quê hương Doãn Tân Nguyệt cũng đổi mấy xe hàng, không ngờ vẫn bị đám người này bỏ trống.

"Mẹ nó!" Một tay ta đập nát hai đồ cổ trên quầy, hung hăng mắng một câu.

Lý mặt rỗ cẩn thận hỏi ta làm sao?

Ta đỏ mắt siết chặt nắm tay nói con trai ta bị bắt cóc.

Chén rượu trong tay hắn rơi bôp bộp xuống đất, phẫn nộ kêu lên: "Tiểu Phàm bị bắt cóc à? Vậy còn chống lại làm gì, xử hắn thôi!"

Ta cầm lên bình rượu liền rót mấy ngụm rượu trắng, Lý Ma Tử sợ tới mức vội vàng gỡ bình rượu xuống: "Tiểu ca Trương gia, đừng kích động, hay là nghĩ biện pháp trước."

Một nắm đấm của ta phẫn hận ở trên bàn mắng: "Muốn cái rắm! Long Tuyền sơn trang muốn mạng của ta."

Lý Ma Tử trợn tròn hai mắt: "Lại là đám quy tôn này?"

Ta gật gật đầu đè nén sự tức giận lại, hiện tại đã chiều nay ở tại võ hán xà sơn, nhưng khoảng cách đến con đường còn có một chút, vì vậy ta vội vàng thu thập mấy gia hỏa phòng thân, vội vàng chạy tới xà sơn.

Lý Ma Tử vốn định cùng đi với ta, nhưng vừa nghe Âm Dương Hổ nói xong yêu cầu thì mặt đỏ bừng, miệng mắng một câu khốn kiếp, do dự thật lâu vẫn quyết định không lên xe.

Tại xà sơn này, dọc theo Trường Giang, địa thế phi thường hiểm trở, trải qua cải tạo đã thành một điểm nổi danh của võ hán. Đến buổi tối ta đã buổi sáng, cho nên ngoại trừ một ít ánh đèn rải rác, nửa ngọn núi đều bao phủ trong bóng đêm.

Xưa nay người của Long Tuyền sơn trang âm hiểm xảo trá, ta cũng không hy vọng bọn họ trực tiếp đem Doãn Tân Nguyệt và con trai trả lại cho ta. Vì để an toàn, ta phát một lá thư nhắn cho đàn ông chăn cho mẹ, nói với hắn tình huống một chút rồi bắt đầu tìm gian đình trong miệng Âm Dương Hổ.

Nếu là đình nghỉ mát đã là phế, nhất định sẽ không ở trong khu du lịch, ta viết số cho phó thị trưởng, bảo ông ấy hạ mệnh lệnh cho ta lên núi, sau đó một đường đi đến nơi ít ai lui tới.

Ta nắm măng chậm rãi dịch chuyển, địa thế xà sơn này phi thường hiểm trở, ban ngày bò cũng phải cẩn thận cánh, huống chi buổi tối

tối tối tối đen như đèn tắt lửa?

Dọc theo đường đi không biết ngã bao nhiêu lần, mới nhìn thấy bên cạnh nước sông cuồn cuộn có một toà đình nghỉ mát lung lay sắp đổ.

Âm Dương Hổ đứng bên cạnh đình nghỉ chân, tay ôm Tiểu Phàm. Phía sau hắn ta là hai thủ hạ của Long Tuyền sơn trang mặc đồ đen đứng. Hai người này phân biệt đừng nói tới một chiếc đèn lồng đỏ, khiến nước sông trường giang sau lưng đỏ bừng.

Tiểu Phàm nhìn thấy ta, mở hai tay ra oa oa như muốn ta ôm hắn.

Ánh mắt ta đỏ hồng rút ra roi Thiên Lang, điên cuồng kêu lên: "Long Tuyền sơn trang cũng là môn phái hạng nhất hạng nhì, có chuyện gì thì nhằm vào ta, bắt một đứa bé thì tính là bản lĩnh gì?"

Âm Dương Hổ không nói gì, vỗ tay một cái, hai thuộc hạ phía sau hắn đi tới bên cạnh Tiểu Phàm, treo đèn lồng lên cao như Tiểu Phàm, hơi nóng thiêu đốt "Oa" một tiếng khóc lên.

Trong lòng ta đau xót, rống lớn hỏi hắn phải làm sao?

Âm Dương Hổ cười lạnh một tiếng nói: "Đơn giản thôi, trước ném Thiên Lang Tiên cho Trường Giang, sau đó quỳ xuống cho lão tử."

Lòng ôm chiến đấu nhưng không thể ra tay, ta gắt gao nhìn Âm Dương Hổ, răng đều sắp cắn nát.

Y cười lạnh một tiếng, hai thuộc hạ bên cạnh đưa đèn lồng về phía trước, gần như dán vào mặt Tiểu Phàm. Tiểu Phàm càng khóc càng dữ, cảm thấy bất cứ lúc nào hắn cũng có thể quay lưng lại.

Ta thở dài một hơi, ném roi Thiên Lang vào trong Trường Giang, ngay sau đó phốc một tiếng quỳ xuống đất. Tảng đá bén nhọn cắt qua da dẻ ta, nhưng ta không cảm giác được bất cứ đau đớn gì, chỉ khẩn cầu hắn đừng hành hạ Tiểu Phàm nữa.

Âm Dương Hổ cười âm hiểm khoát tay áo, hai người kia đem đèn lồng thu lại, nhưng Tiểu Phàm vẫn khóc tới mức tan nát cõi lòng, nghe mà khiến ta vô cùng lo lắng.

Mặt hắn không chút thay đổi, đem Tiểu Phàm đặt lên ghế đá nói: "Trương Cửu Lân, có muốn tới dỗ con trai ngươi không?"

Mặc dù biết hắn không có hảo tâm, nhưng ta bây giờ đã mất lý trí, đứng lên muốn đi tới lương đình.

"Không, ta muốn ngươi bò qua đây!"

Giọng nói nhẹ nhàng của Âm Dương Hổ xen lẫn Giang Phong truyền đến trong tai ta, cắt đến mức khiến ta đau cả mặt.

Phản ứng của ta hơi chậm nửa nhịp, hắn sẽ đặt tay lên cổ Tiểu Phàm. Tiểu Phàm lập tức bị sặc ho lên.

Âm Dương Hổ – kẻ hèn hạ thứ bảy trăm lẻ ba chương.

Ta hét lớn một tiếng: "Dừng tay!"

Nhưng y theo phân phó của hắn, mặc dù cách lương đình bất quá bốn năm thước, nhưng trên mặt đất tất cả đều là đá vụn cùng thảm thực vật có gai, mỗi một bước đi trên thân đều sẽ đau thấu.

Ta cũng muốn không được lập tức đứng lên liều mạng với bọn họ, nhưng tay Âm Dương Hổ còn đặt ở trên cổ Tiểu Phàm, ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Âm Dương Hổ và hai tên thủ hạ phía sau rất có hứng thú bình luận về tư thế bò của ta, ta cắn răng nuốt máu vào trong bụng, đáy lòng giận dữ rống lên: "Mẹ nó, chỉ cần lão tử không chết, nhất định giết sạch Long Tuyền sơn trang không còn một mống!"

Thật vất vả bò đến đình nghỉ chân, ta vừa muốn đứng dậy lại bị Âm Dương Hổ một cước đá ngã ngửa, đầu "Phanh" một tiếng nện xuống mặt đất, ngã đến trước mắt ta biến thành màu đen từng đợt.

"Hặc hặc Trương Cửu Lân, không phải rất thần khí ở quỷ thành Phong Đô sao? Giết hai huynh muội ta, hiện tại ngươi tiếp tục thần khí a." Âm Dương Hổ dương dương đắc ý nói.

Thấy ta không đáp lời, hắn tiếp tục nói: "Ta biết gần đây tu vi của ngươi tăng lên không ít, nhưng như vậy có ích lợi gì? Đến cuối cùng còn không phải là như thể một con chó ghé sát chân ta?"

Nói xong hắn hung hăng đá ta một cước, sau đó giống như ghét bỏ chậc chậc hai tiếng rồi dời đi.

Ta bất chấp đau đớn, trong nháy mắt hắn buông chân ra liền nhào tới tiểu Phàm trên ghế đá.

Vừa gặp bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tiểu Phàm, Âm Dương Hổ liền ôm Tiểu Phàm nhanh chóng chạy ra khỏi lương đình.

Ta móc Vô Hình Châm ra chuẩn bị cho Âm Dương Hổ một kích trí mạng, nhưng Âm Dương Hổ lại nhấc Tiểu Phàm lên, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm ta quát: "Ngươi muốn thử xem, hay là tốc độ giết người của ta nhanh hơn?"

Ta vô lực thu hồi Vô Hình Châm, kêu lên: "Con mẹ nó, ngươi xông về phía ta, đây là tác phong của Long Tuyền Sơn Trang sao?"

Âm Dương Hổ lạnh lùng cười nói: "Chờ thiếu chủ chơi chán rồi, ta tự nhiên sẽ một chưởng đánh chết ngươi!"

Long Trạch Nhất Lang? Hóa ra là y làm!

Mắt thấy Âm Dương Hổ ôm Tiểu Phàm rời đi, ta kinh ngạc muốn đuổi theo ra ngoài, lại phát hiện chung quanh đình nghỉ mát đã bày ra pháp trận.

Ta vội vàng điều khiển châm vô hình muốn tìm ra lỗ hổng pháp trận, lại không thu hoạch được gì. Ngàn tính vạn tính vạn tính không ngờ bọn hắn hao hết trắc trở muốn vây ta ở chỗ này, ta ngồi liệt dưới đất, vết thương trên người đau nhức.

Sau khi ta xử lý các vết thương một cách đơn giản, sau đó đứng dậy rồi nghĩ cách xuất trận, lại hoảng sợ phát hiện cảnh sắc xung quanh đã thay đổi.

Nước Trường Giang cuồn cuộn không thấy, thay vào đó là rừng cây rậm rạp, trong bóng tối tựa hồ có từng đôi mắt màu xanh lục đang nhìn chằm chằm ta.

Sói, là một bầy sói!

Cũng may trước khi đến đây ta đã đoán được Âm Dương Hổ không dám cùng ta chính diện giao phong, khẳng định là muốn trước tiên để cho ta vứt bỏ vũ khí, liền lâm thời chuẩn bị một cái Thiên Lang Tiên giả. Ta liền sờ sờ bên hông, cái này cùng vũ khí lâu nhất của ta trong lòng có ít nhiều có cảm giác an toàn.

Thời gian dần trôi qua, những con mắt màu xanh lá kia cách ta càng ngày càng gần, ta vừa khống chế Vô Hình Châm súc lực chờ phát động, vừa quơ Thiên Lang Tiên phòng ngừa chúng đánh lén.

Ngọc Vĩ ở trong túi quần áo không ngừng run run tựa hồ muốn hỗ trợ, nhưng ta biết rõ có thể nàng chính là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của ta, không phải vạn bất đắc dĩ không thể thả nàng ra!

Tiềm thức nói cho ta biết những con sói lóe lên ánh sáng xanh lục trước mắt này là huyễn tượng, nhưng trong lòng vẫn không ức chế được nỗi sợ hãi đối với bầy sói, dần dần ta quên đi những thứ khác, chỉ là máy móc cầm lấy vũ khí lần lượt xử lý chúng.

Thế nhưng một đôi mắt sau khi biến mất, ngay sau đó lại có một đôi mắt khác khép lại, cuối cùng ta không thể không thu hồi Vô Hình Châm, chỉ nắm Thiên Lang Tiên phòng ngự.

Theo thế công của ta chậm lại, đàn sói lập tức tiến lên vây quanh ta, con sói đầu đàn vừa gọi chúng nó vừa lao về phía ta vừa nhào tới.

Tỉnh lại thì bị một con sói cắn trên cánh tay, ta kinh hãi phát hiện bản thân có thể cảm thấy đau đớn.

Xem ra nếu không làm thế thì cũng khó thoát khỏi đàn sói rồi! Trong nháy mắt, ta đã tế ra hoàng kỳ, niệm chú ngữ, hoàng kỳ hạnh đi vòng quanh ta, đến đâu thì hình thành một cái vòng bảo hộ kim quang lập lòe bao phủ ta vào bên trong, bầy sói không tự chủ được bắt đầu lui về phía sau.

Ta bắt được cơ hội lại một lần nữa thao túng đàn sói vô hình công kích tới, một con sói hung tàn bị Vô Hình châm đâm chết, con sói gào một tiếng, rồi rút lui như thủy triều.

Sau khi thu hồi Vô Hình Châm, trong nháy mắt ngã ngồi bệt trên mặt đất, từng giọt mồ hôi lạnh lớn như hạt đậu từ trên trán nhỏ xuống.

Thân thể hắn nằm trên mặt đất nghỉ ngơi một lát, ta cắn ngón giữa bôi tinh huyết lên trán, lần nữa nhìn vào rừng cây. Theo một trận gió thổi qua, lá cây đung đưa phát ra tiếng vang sàn sạt.

Ta có chút tuyệt vọng ngã xuống đất, Độc Tí Long này sợ là đã bỏ công lớn, thậm chí ngay cả kẽ hở của trận pháp này ta cũng không nhìn ra.

Lúc này bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nước suối leng keng leng keng, ta lập tức khởi động thân thể hướng về phía âm thanh truyền đến, có tiếng nước thì có đường ra, nói không chừng đây chính là trận pháp sinh môn!

Không biết đi bao lâu, rốt cục ta thấy một vũng nước suối rất nhỏ, nước suối theo thân núi chảy xuống, nện ở trên tảng đá bóng loáng phát ra thanh âm dễ nghe.

Sau khi thấy nước suối, yết hầu của ta bắt đầu khô đi, nghĩ cũng không nghĩ ngợi mà nhào tới, nằm sấp cạnh nước suối há miệng uống từng ngụm lớn.

Không thể không nói, đồ trên núi đúng là tốt, nước suối đều là ngọt.

Sau khi uống một hồi lâu, ta thỏa mãn nằm ở tảng đá lớn bên cạnh, mặc cho nước suối chảy xuống cọ rửa vết thương trên người.

Hướng về phía ta có chút mơ hồ, mí mắt không ngừng đánh nhau, vào lúc này bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm non nớt: "Ba ba!"

Ta đột nhiên ngồi dậy, nhìn thấy một đứa bé đại khái ba bốn tuổi đang nằm sấp trên người ta, nghịch ngợm kéo mũi của ta.

"Tiểu Phàm?"

Ta sờ sờ đầu của nó, cảm thán thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt hài tử cũng đã lớn đến như vậy.

Tiểu Phàm cười hì hì nhào vào trong lòng ta, há mồm muốn cắn cổ ta, ta cười ôm lấy hắn hôn một cái, không ngờ môi lại dán lên cánh tay mình.

Ta không khỏi sửng sốt, tiếp theo bối rối nhìn quanh bốn phía, lấy đâu ra bóng dáng Tiểu Phàm?

Ngoại trừ tảng đá dưới chân, bốn phía đen sì...

Không biết các ngươi đã từng mơ ước như vậy chưa: Trong mộng ngươi đứng trên một tảng đá lớn, tảng đá từng chút từng chút tách ra, ở giữa tất cả đều là không gian hư vô.

Bây giờ ta ở trong hoàn cảnh này, tảng đá dưới chân phân liệt chỉ còn cỡ cái ghế, hơn nữa giữa tảng đá đã xuất hiện một vết nứt lớn bằng ngón cái.

Ta ngồi xổm xuống giơ tay đỡ tảng đá hai bên, kinh hồn bạt vía nhìn hố đen dưới thân, sợ một giây sau mình sẽ ngã xuống.

Linh hồn không tốt xấu, ý nghĩ này vừa rơi xuống tảng đá dưới chân liền lặng lẽ vỡ ra. Ta a một tiếng hét lên, không ngừng hạ xuống.

Đang lúc ta tưởng mình sắp ngã chết, lại đột nhiên giật mình tỉnh lại, mở mắt liền thấy nam nhân lo lắng đang nhìn ta, gió ở bốn phía thổi đến làm đầu óc ta thanh tỉnh không ít.

Nam nhân chăn bông nói khi hắn đến đã thấy ta nằm dưới đất kinh hoảng kêu loạn, xem ra chính là trúng trận pháp mê hồn cao cấp.

Ta lập tức nắm lấy tay hắn nói: "Tiểu Phàm ở trong tay Long Tuyền sơn trang, mau đi cứu người!"

Nam nhân bên cạnh trợ giúp ta xử lý vết thương một chút rồi nói: "Đừng lo lắng, Bạch Mi đang ở một nơi bí mật đuổi theo Âm Dương Hổ, nếu như ngươi không có việc gì thì chúng ta sẽ lên đường ngay bây giờ, ta sợ một mình Bạch Mi không phải là đối thủ của bọn chúng."

Ta cuống quít gật đầu nói mình bị thương ngoài da, nam tử tốt nhìn ta một cái phát hiện ta không nói dối, lúc này mới mang ta chạy xuống chân núi.

Lúc này sắc trời đã sáng rõ, lúc đi tới khu du lịch ta và con trai anh cái xác quay đầu lại nghĩa là trăm phần trăm, không ít con gái mục nát thét chói tai đi qua bên cạnh chúng ta, ta loáng thoáng nghe thấy quan hệ của các nàng với con trai thương cảm, không khỏi có chút không biết nói gì.

Nam nhân chăn ấm không hổ là mặt núi băng, giống như không nghe thấy cuộc nghị luận, mặt không biểu cảm cõng tám mặt kiếm của hắn đi tuốt đằng trước.

Nhưng hình dáng này của hắn càng thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mấy nữ mục nát, giơ ống máy chụp ảnh không ngừng chụp ảnh, nói muốn tạo bằng hữu.

Nếu là bình thường, chắc chắn ta sẽ trêu chọc vài câu, nhưng bây giờ hắn ta lại không có tâm tình.

Đại hộ pháp thứ bảy trăm lẻ tám...

Sau khi ra khỏi xà sơn, ta tùy tiện tìm một cửa hàng trang phục đem quần áo trên người mình thay đổi, sau đó theo nam tử thích mát mẻ chạy ra ngoài Vũ Hán Khu.

Giữa nam tử sai vặt và Bạch Mi thiền sư luôn có thủ đoạn đặc biệt liên hệ, giúp chúng ta tiết kiệm không ít thời gian.

Dọc đường ta mở xe đi nhanh, lúc đi thu phí, nam nhân tốt nhất vỗ vỗ bờ vai của ta, chỉ chỉ về phía xa, rồi xuống xe.

Ta hơi sững sờ ý thức được có chuyện, nhưng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ thấy hắn đánh xe một cái đã nhanh chóng vượt qua An Kiểm, chạy lên trên bãi tuyết, hành động này lập tức khiến cho nhân viên chấp cần chú ý, hiện trường lập tức hỗn loạn. Ta dựa theo chỉ thị của nam nhân thương cảm, thừa dịp không có người lén lút lén lút chuồn ra khỏi trạm.

Không biết nam nhân chăn nuôi dùng thủ đoạn gì, nhân viên trực tiếp đuổi tới sau khi nói mấy câu liền thả hắn trở lại.

Nhưng nam nhân sa cơ vừa lên xe liền mạnh mẽ đạp cửa dầu, lúc chiếc xe sắp đụng vào chiếc xe phía trước, hắn nhảy qua cửa sổ lên trên nóc xe, sau đó liên tục nhảy qua mấy chiếc xe rồi tụ hợp lại với ta ở phía xa.

Hắn liên tiếp làm ta kinh hồn táng đảm, phải biết kỹ nghệ xe của hắn là vô cùng kém, hơi có chút sai sót có khả năng đem mình vào!

lái xe phía trước cũng phản ứng rất nhanh, chiếc xe bị đụng vào trong nháy mắt liền từ trong xe chạy ra, nhanh chóng tránh thoát xe lướt qua, một đôi mắt đỏ bừng hung tợn nhìn về phía chúng ta.

Nam tử quyến rũ cười lạnh một tiếng, xe bị thu phí cứ tưởng có chuyện gì đó xảy ra, tất cả đều dừng lại.

Nhân viên Chấp Cần lập tức kéo ra đường cảnh giới, bắt đầu khơi thông giao thông.

Tuy chúng ta chỉ cách người kia vài chục mét, nhưng những chiếc xe dừng lại này lại cho chúng ta tranh thủ cơ hội chạy trốn, nam nhân an ủi kéo ta nhanh chóng bò lên núi hoang.

Phụ cận núi này cũng không cao, hơn nữa khai phá tương đối triệt để, từng mảng lớn tảng đá trần trụi ở trên mặt đất, ngược lại tiết kiệm cho chúng ta thời gian chạy đi.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Lúc này ta mới nhớ ra hắn đã xảy ra chuyện gì, giọng nam buồn bực nói: "Tên tài xế vừa bị ta đụng là Huyết Lang, trong tám đại hộ pháp của Long Tuyền sơn trang, địa vị của hắn không thấp hơn Âm Dương Hổ bao nhiêu! Xem ra Long Tuyền sơn trang đã nhận được tín hiệu, muốn bắt hết chúng ta."

"Tuy ta làm ra giao thông xảy ra sự cố, nhưng chặn đường cũng chỉ có thể ngăn cản hắn nửa giờ, cho nên chúng ta phải mau thuê chiếc xe, chạy trước mặt hắn tụ hợp cùng bạch mi, nếu không bạch mi hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Nói xong, hắn nhanh chóng dọc theo sườn núi trượt xuống, ta cùng đi theo hắn một đường trượt xuống.

Cho dù chúng ta làm việc rất nhanh, nhưng nam nhân đáng thương vẫn thất sách.

Chúng ta vừa trượt xuống đất, đã phát hiện con huyết lang để ria mép kia đang cười lạnh đứng trước mặt chúng ta, ta còn chưa kịp phản ứng, nam nhân tám mặt trời đã đoạt lấy tám thanh đại hán kiếm trong vỏ, Huyết Lang hiển nhiên không ngờ rằng nam tử có thể trực tiếp đánh nhau, động tác có chút hoảng loạn.

Bất quá dẫu sao hắn cũng là hộ pháp Long Tuyền sơn trang, sau vài chiêu đã ổn định tinh thần, khó phân thắng bại với nam nhân an ủi.

Ta thao túng con trai "keng" của Vô Hình châm chọc khe hở trợ giúp, Huyết Lang chống đỡ không nổi, bị nam nhân đáng thương bổ một kiếm lên cánh tay, trên vết thương lộ ra xương trắng.

Huyết Lang quỳ một chân trên mặt đất, phun ra một ngụm máu nhuộm đỏ mặt đất, hắn đột nhiên cười lạnh một tiếng, một quyền nện ở trên ngực mình.

Ta trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn, trong lòng thầm nói Long Tuyền sơn trang này sao lại giống như võ sĩ Nhật Bản? Không hoàn thành nhiệm vụ thì phải tự sát.

Nam nhân chăn ấm dì đẩy ta qua một bên, cầm trường kiếm đâm vào trán con sói.

Ta thấy chuyện này hoàn toàn là thừa thãi, bởi vì Huyết Lang giống như có thù với mình, sau khi một quyền nện xuống ngực nó có chút sụp đổ, cho dù trai không đâm một kiếm này thì nó cũng chết chắc.

Không ngờ nam nhân chăn nuôi lại đột nhiên dừng lại giữa không trung, trường kiếm treo trên đầu con sói máu khoảng mười phân trên dưới.

Mà quanh thân huyết lang đột nhiên xuất hiện vòng sáng đỏ như máu, đang khuếch tán ra với tốc độ mắt thường.

Nam nhân tốt lành quay đầu lại hướng ta rống lên một câu, bản thân cũng nhanh chóng trốn về phía sau!

Bọn chúng mới rời đi, huyết lang hét lớn một tiếng tốc độ khuếch tán của vòng sáng nhanh hơn, nháy mắt đã đến trước mắt chúng ta. Ta tò mò nhìn sang, kinh ngạc phát hiện trong vòng sáng đột ngột vươn ra vô số móng vuốt khô héo, hung tợn trảo về phía chúng ta.

Ta không ngờ tới biến cố này lại bị hai cái móng vuốt khóa chặt. Mà nam nhân chăn nuôi càng nguy hiểm, đại đa số móng vuốt đều nhằm vào hắn, ngay cả tám thanh đại hán kiếm của hắn cũng bị chi chít bám vào móng vuốt không thể cử động.

Ta vội vàng dùng ý niệm điều khiển châm vô hình dí sát vào móng vuốt đang nắm đại hán kiếm, nam tử sầu lo nắm lấy cơ hội rút trường kiếm ra nhắm ngay vòng sáng bổ xuống!

Huyết Lang lại phun ra một ngụm máu tươi, nhưng gã vẫn như cũ không liều mạng thao túng vòng sáng đối phó chúng ta. Mà số lượng móng vuốt trong vòng sáng không giảm ngược lại tăng lên.

Cũng may móng vuốt này chỉ có thể ngăn chặn hành động của chúng ta, nhưng không khống chế được ý niệm, vô hình châm vũ đã đem chúng nó đập nát.

Nam tử một kiếm bổ vào khe hở của vòng sáng, sau đó hắn nhìn Huyết Lang đang lung lay sắp đổ, lạnh lùng nói: "Kéo dài thời gian lâu như vậy, đền mạng cho ta đi!"

Ta nghe mồ hôi lạnh chảy thẳng xuống, Huyết Lang sở dĩ không muốn sống kéo chúng ta, nguyên lai là ngăn cản chúng ta tiếp ứng Bạch Mi thiền sư, khó trách một kiếm nam tử so với một kiếm tàn nhẫn.

Nghĩ đến Bạch Mi thiền sư hãm sâu nguy hiểm, ta rút ra thánh mẫu trượng phối hợp với Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết liền đập tới vòng sáng.

Huyết Lang phù một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, té trên mặt đất co quắp lại. Ta nghĩ đến phàm nhân lớn mấy tháng nay, cắn răng đi qua muốn giết chết hắn.

Nam nhân chăn bầu lại một tay lôi ta chạy, nhìn vẻ mặt hắn như vậy, liền biết tình cảnh thiền sư lông mày trắng chỉ sợ vô cùng không ổn, trong lòng ta không khỏi hồi hộp một chút.

Sau khi giải quyết Huyết Lang, chúng ta không cần đi đường vòng nữa, một đường vội vã rời đi, lúc nhanh đến thành thị phụ cận thì chúng ta bay xuống với tốc độ cao, vòng quanh thôn trang chung quanh một đường đi về hướng vắng vẻ.

"Dừng xe!"

Ta mở xe đầy đầu đang suy nghĩ mẹ con Doãn Tân Nguyệt, nam nhân thương tình lại đột nhiên kêu một tiếng, ta phản xạ mà đạp gãy, bởi vì theo quán tính ngực đâm vào trên gậy gộc, ta đau không nhịn được trợn trắng mắt.

Liếc nhìn bốn phía, trừ bụi cây cùng ruộng đất không có thứ gì khác, nam nhân thương cầm lại cõng kiếm khẩn trương xuống xe.

Cảm giác của hắn luôn luôn không sai lầm, ta cẩn thận nhìn chằm chằm bên ngoài, không dám bỏ qua bất kỳ nguy hiểm nào.

Chỉ thấy nam nhân thích hộ đứng bên cửa sổ, ngón giữa và ngón trỏ tay phải khép lại đặt lên miệng lẩm nhẩm một câu, cảnh tượng trước mắt đột nhiên xảy ra biến hóa: Một hồ nước chắn trước mặt, mà đầu xe xe của ta đã lơ lửng phía trên hồ nước!

Thấy cảnh này trái tim của ta đập loạn xạ, cho dù vừa rồi gãy chậm một giây nhưng chúng ta chưa chắc còn sống mà rời khỏi được.

Ta nhìn nam nhân chăn ấm, thấp giọng hỏi hắn sao lại như vậy? Dù sao đi thẳng tới căn bản không có cảm giác âm khí.

Nam nhân chăn bầu lắc đầu không nói gì nhìn chằm chằm vào mặt hồ.

Lúc này, xe ngựa đột nhiên hơi chấn động một chút không thể nhận ra, ta mới phát hiện hai tay của mình đang không thể khống chế run rẩy, vội vàng rút tay từ trên xe ra, lúc này xe mới chậm rãi ổn định lại.

Nam nhân quyến rũ đi tới chỗ ta bình tĩnh nói: "Bây giờ ngươi nhẹ nhàng mở cửa sổ ra, sau đó cầm tay ta."

Ta lắc đầu nói: "Không cần, ta có thể đem xe quay về... "

Kỳ thật trong lòng ta rất không tự tin, nhưng tình huống thiền sư lông mày trắng nguy hiểm trong sớm tối, lúc này không có xe chỉ sợ sẽ càng hỏng bét.

Nam nhân đáng thương đương nhiên cũng biết nặng nhẹ, vì vậy không khuyên nữa mà đứng bên cạnh chuẩn bị cứu viện!

Năm trăm lẻ bảy trăm lẻ chém giết Huyết Lang.

Ta cẩn thận từng li từng tí đặt tay lên xe, trong nháy mắt khởi động liền mạnh mẽ lui xe về phía sau!

Nhưng mà hai bánh xe đều không dùng sức, đầu xe ngược lại càng nghiêng hơn.

Ta thất kinh, mồ hôi lạnh trên trán cũng tí tách rơi xuống, cuối cùng dứt khoát quyết định xoay người, đánh mạnh lên chiếc xe, mở ra như là ở trên đất bằng.

"Thành công rồi."

Mãi đến khi thanh âm nam nhân chăn ấm truyền đến, ta mới tê liệt ở trên phi hạt, dùng tay áo lau mặt.

Sau khi trải qua một màn vừa rồi thì ta trở nên có chút sợ hãi, một lần nữa rời đi khiến xe đổ trái ngã phải, cũng may nơi này không có người ở nên cũng không lo lắng đụng vào người.

Lại mở thêm mười phút, ta quay sang hỏi nam nhân thích ăn, còn bao lâu nữa, chờ một hồi cũng không có hồi âm, ta buồn bực hỏi lại: "Thứ nhất..."

Tiếng động này vừa ra khỏi miệng, ta đã đạp lên phanh phanh, sau đó tế lên Vô Hình châm "Vèo" một tiếng bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, Huyết Lang ngồi trong tay điều khiển cũng cười lạnh một chưởng đánh tới!

Ta ra sức tránh về phía sau, nhưng không gian trong xe quá nhỏ, một chưởng này đánh thẳng vào ngực ta. Ta kêu lên một tiếng đau đớn, một vệt máu theo khóe miệng chảy xuống.

Ý niệm tản ra, Vô Hình Châm cũng mất đi chính xác, nhẹ nhàng đâm vào cổ huyết lang như gãi ngứa vậy.

Huyết Lang đưa tay nhổ Vô Hình Châm xuống, dữ tợn nói: "Bảo bối này không tệ, ta giữ giúp ngươi."

Nói xong hắn liền đặt Vô Hình châm vào trong túi áo, chống người tựa vào cửa xe, cảnh giác nhìn chằm chằm vào hắn.

Huyết Lang vừa rồi còn giống như người chết bị chúng ta đánh ngã, rõ ràng sống sờ sờ ở bên cạnh ta, nếu như không phải ngực hắn lõm xuống còn có vết máu trên mặt, ta đã cho rằng một màn trước mắt này là ảo giác.

Hắn ta hài hước nhìn ta, thản nhiên nói: "Đều nói ngươi là nhân tài mới nổi trong vòng tròn âm vật... Chậc chậc, xem ra cũng chỉ là phế vật."

Hắn lau vết máu nơi khóe miệng, không nói gì, chắc lại là Long Trạch Nhất Lang căn dặn.

Cảm giác thiếu chủ Long Tuyền sơn trang là con réo rắt, muốn giết chết ta cũng không dứt khoát chút nào, một ngày cùng kịch khổ tình cứ như đi chơi đùa ngược đãi ta!

Huyết Lang vỗ vỗ mặt của ta, tựa hồ còn muốn nói gì, khóe miệng ta đột nhiên lộ ra một tia tươi cười đã thực hiện được.

Hắn bỗng nhiên dừng lại, khó tin che ngực lại, ta hét lớn một tiếng, thao túng Vô Hình Châm đâm vào trong lần nữa.

Huyết Lang đã chết, hắn biết rõ châm Vô Hình là dựa vào ý niệm khống chế, còn dám bỏ vào túi của mình, vậy lão tử không khách khí nữa!

Sắc mặt huyết lang trở nên trắng bệch, hữu khí vô lực nói: "Ngươi... Ngươi lấy châm ra, ta thả ngươi đi!"

Ta không nói hai lời, lấy gai miết ra trực tiếp hất da đầu hắn ra ngoài cửa sổ, kéo theo một nhúm tóc nhỏ cũng bị văng ra ngoài cửa sổ.

Gã kêu thảm một tiếng, toàn thân run rẩy nhìn ta, tựa hồ muốn cầu xin tha thứ lại đau đến nói không ra lời.

" vợ con ta nếu xảy ra chuyện, ta sẽ lăng trì ngươi!"

Nói xong ta đột nhiên quay đầu xe, một cước đạp cửa dầu xuống tới đáy, theo đường trở về.

Mới đào được mấy trăm mét, đã thấy nam tử thích ăn không tiêu chạy tới bên này, nam nhân chăn ước vừa dừng xe đã hùng hổ kéo Huyết Lang ra ngoài, cầm theo trường kiếm đâm vào ngực hắn.

Ta nhanh chóng dùng thánh mẫu trượng đem nam nhân thương cảm ngăn lại, sau đó nhanh chóng thao túng đàn sói vô hình đâm trái tim huyết lang thành tổ ong vò vẽ.

Huyết Lang phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, lúc chết khóe miệng còn lộ ra nụ cười quỷ dị...

Ta bị hắn tức tới mức nghiến chặt răng nghiến lợi, như điên cuồng dùng mi tấn công không ngừng lên da đầu hắn, chỉ trong chớp mắt đã biến đầu Huyết Lang thành hồ lô máu.

Nam nhân đáng thương nhíu mày, nhưng không ngăn cản.

Sau khi ta phát tiết xong thì cảm giác mình hơi quá đáng, nhưng hắn thật sự đáng chết, chúng ta thương lượng sẽ tùy ý đào hố chôn hắn ở ven đường, sau đó lại lên đường.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, ta bị nụ cười quỷ dị của Huyết Lang làm cho tâm thần không yên, dọc theo đường đi không tự chủ giẫm cửa dầu đến cùng, khi nam tử sai vặt dừng xe, xe xe của ta gần như đã báo hỏng rồi.

Sau khi dừng lại ta phát hiện phía trước là một con đường nhỏ lầy lội, xe vốn không thể vào được.

Ta và nam nhân chăm sóc nông sâu bước đi gần nửa giờ, một ngôi chùa nhỏ đầy thảm thực vật xuất hiện ở trước mắt.

"A..."

Không đợi chúng ta đi vào, một trận tiếng kêu thê lương từ trong chùa vang lên, ta và nam nhân chăn nuôi bỗng nhiên biến sắc: Đây rõ ràng là thanh âm của Bạch Mi thiền sư.

Đôi mắt nam nhân chăn ấm lập tức đỏ lên, xông lên đá văng cửa chùa miếu, cảnh tượng trước mắt khiến ta muốn rách cả mí mắt.

Toàn thân Bạch Mi thiền sư máu me, bị Âm Dương Hổ đè trên mặt đất, một người trung niên lớn tuổi lấm la lấm lét đang dùng roi quật gã.

Ta liếc mắt liền nhìn ra trên roi này gia trì pháp lực, mỗi lần co lại thân thể Bạch Mi thiền sư đều run rẩy một trận.

Mặt Bạch Mi thiền sư nhìn chúng ta, lão đã nói không ra lời, lại còn cố gắng lắc đầu với chúng ta, bảo chúng ta đừng lo lắng.

Ta đỏ mắt bất chấp tất cả, giơ thánh mẫu trượng lao tới, Âm Dương Hổ đẩy Bạch Mi thiền sư sang bên cạnh, điềm tĩnh hỏi: "Mạng của nhi tử ngươi có còn muốn lấy hay không?"

Động tác ta đình trệ, có chút do dự. Nhưng nhìn thấy Bạch Mi thiền sư ngã bên cạnh, ta càng thêm điên cuồng vọt tới.

Hắn khó mà tin được nhìn ta, nhất thời không kịp phản ứng, vừa vặn bị châm vô hình của ta đâm trúng, ngay sau đó thánh mẫu trượng liền đánh vào trên ngực hắn.

Âm dương hổ ôm bụng, không dám tin nói: "Ngươi điên rồi? Ngươi đừng quên..."

"Cút mẹ ngươi đi, cùng lắm thì lão tử để tất cả mọi người trong sơn trang Long Môn hộ ta chôn cùng!"

Ta cắt ngang lời của Âm Dương Hổ, điên cuồng hét lên.

Lúc này cánh tay đột nhiên bị kéo lại, ta quay đầu lại liền thấy Bạch Mi thiền sư hiền lành cười cười với ta: "Tiểu hữu, cần phải hành động theo cảm tính."

Mắt ta đỏ lên, khôi phục được một ít trí tuệ, nhưng vẫn phẫn hận nhìn Âm Dương Hổ.

Nam nhân hưởng thụ rút ra tám thanh đại hán kiếm, chỉ vào Âm Dương Hổ lạnh lùng nói: "Long Tuyền sơn trang các ngươi thật sự là có bản lĩnh!"

Sắc mặt Âm Dương Hổ hơi đổi, sau đó nhịn đau nói: "Đầu tiên, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ta trả lão bất tử này lại cho ngươi, có điều Trương Cửu Lân phải giao cho chúng ta."

"Mơ tưởng!" Nam tử sai vặt bước lên ngăn trước mặt ta, mặt lạnh như sương nói.

Âm Dương Hổ nhìn đồng hồ nói: "Các ngươi tự thương lượng đi, còn hai giờ nữa, nếu ta không mang Trương Cửu Lân về, bọn họ sẽ chặt một tay của đứa bé kia."

"Vậy thì đồng quy vu tận!" Ta tức giận muốn tế Vô Hình Châm lên.

Nam nhân chăn bông lại vỗ vỗ bờ vai của ta, tay làm bộ dáng lơ đãng lướt qua y phục của ta, sau một khắc, trong túi áo của ta liền có thêm một thứ nặng trịch.

Ta biết nam nhân chăn nuôi là tương kế tựu kế, trong lòng lập tức có đáy lòng, tiến lên một bước để Âm Dương Hổ mang ta đi.

Âm Dương Hổ có chút kiêng kị nhìn nam tử chăn giục nói: "Ngươi nếu không sợ đứa nhỏ kia xảy ra chuyện, liền đi lên."

Nam nhân hưởng thụ hừ lạnh nói: "Cút đi!"

Lúc này Âm Dương Hổ mới hài lòng gật đầu, sai người trung niên lấm la lấm lét dán một lá bùa lên người ta, kéo ta từ cửa sau chùa rời đi.

Lá bùa này không chỉ có thể khống chế động tác của ta, mà còn có thể khống chế tư duy của ta, thậm chí ta thử dùng ý niệm khống chế châm Vô Hình này, nó cũng không có phản ứng.

Trừ bỏ có thể hoạt động đôi tay một chút ra, hiện tại quả thực ta là một phế nhân.

Âm Dương Hổ thấy ta động đậy một cái, không khỏi có chút đắc ý: "Ta khuyên ngươi vẫn nên thành thật một chút, nếu lão tử tâm tình không tốt, thì đã cắt lỗ tai vợ ngươi xuống làm cơm tối rồi."

Ta lập tức ngoan ngoãn như con rối bị người trung niên lôi đi.

Trên đường nghe được tên trung niên nhân lấm la lấm lét kia tên là Lãnh ưng, xem ra Điện Ưng này cũng là một trong những hộ pháp của Long Tuyền sơn trang.

Âm Dương Hổ chọn đường nhỏ có chút lệch, nhưng Lãnh Ưng lại cố ý kéo ta qua cái hố trũng, đi nửa giờ thì hai chân của ta đã bị mài nát, thậm chí còn có chút máu rỉ ra từ trong giày.

Ta cắn răng không nói gì, trong lòng lại ghi nhớ hết những thù hận này!

Đi được chừng hai giờ, một thôn trang quy mô vô cùng nhỏ xuất hiện trước mắt.

Cửa thôn trang nhỏ này trồng một gốc hòe cây có đủ hai người ôm, dưới táng cây đứng mười mấy người, nhìn đều là nông dân bình thường, nhưng tinh quang trong mắt lại bán đứng thân phận bọn họ.

Xem ra tiểu thôn trang này là một cứ điểm của Long Tuyền sơn trang, nói không chừng mẹ con Doãn Tân Nguyệt cũng bị giam ở nơi này.

Hai người đứng đầu tiên vừa nhìn thấy Âm Dương Hổ liền tiến lên đón, Lãnh Ưng cười chào bọn họ.

Sau khi vào thôn, Âm Dương Hổ ném ta vào một gian nhà tranh liền cùng những người kia rời đi.

Ta theo cái tư thế vặn vẹo ngã ngồi dưới đất không thể động đậy, trong lòng đều mắng tổ tông mười tám đời của Âm Dương Hổ một lần.

Mãi đến tận sau khi mắng mệt mỏi, ta mới nhẫn nại suy nghĩ lại tình cảnh trước mắt một lần, sau đó nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi!

Triệu hoán lần thứ bảy trăm lẻ sáu, song tướng hình thức mô hình.

Lúc tỉnh lại gian nhà tranh đã trở nên đen kịt, ta thích ứng một lúc lâu mới thấy rõ hoàn cảnh xung quanh. Âm Dương Hổ đang đứng trước mặt ta, phía sau hắn là Lãnh Ưng cùng hai người lúc trước vào thôn chào hỏi bọn họ.

Thấy ta tỉnh lại, Âm Dương Hổ vừa cười vừa nói: "Muốn cứu hài tử của vợ ngươi sao? Hiện tại cho ngươi một cơ hội."

Hắn chỉ vào ba người phía sau nói: "Ba vị này đều là hộ pháp của Long Tuyền sơn trang, chỉ cần ngươi đánh bại bọn họ, ta liền dẫn ngươi đi gặp nhi tử của ngươi."

Nói xong hắn thò tay tháo lá bùa trên người ta, ta xoa nắn tứ chi cứng ngắc, trào phúng nói: "Ba đánh một, Long Tuyền sơn trang các ngươi đúng là không biết xấu hổ."

Âm Dương Hổ biến sắc, nhấc chân đá ta một cước, lạnh giọng nói ra: "Tốt nhất ngươi thức thời một chút!"

Ta há to miệng mà không phát ra âm thanh, có chút cam chịu số phận hỏi bọn họ đánh như thế nào?

Sắc mặt Âm Dương Hổ hơi khá hơn một chút, nhìn nhìn thời gian nói: "Tùy tiện các ngươi đánh thế nào, từ giờ trở đi cho đến rạng sáng, không phân ra thắng bại coi như ngươi thua."

Tuy rằng phương án này vừa nghe đã hết sức không công bằng đối với ta, nhưng ta cũng biết mình không có đường phản bác, đành phải đứng lên vừa hoạt động gân cốt, vừa cảnh giác nhìn đối phương.

Ai ngờ bọn họ chỉ liếc nhìn ta một cái, sau đó vậy mà đi theo Âm Dương Hổ rời khỏi phòng.

Khuôn mặt của ta ngơ ngác đứng tại chỗ không rõ hiện tại xảy ra chuyện gì.

Nhưng nghĩ đến Âm Dương Hổ vừa mới nói từ giờ trở đi, trong lòng ta không yên, chẳng lẽ bọn họ đã có hành động?

Nghĩ tới đây ta đột nhiên lao ra khỏi nhà lá, vừa ra khỏi cửa đã có một đạo âm phong đập vào mặt.

Ta vội vàng ngửa ra sau, tay chuyển một cái cầm lấy Nga Mi Thứ cùng Thánh Mẫu Trượng, bỗng nhiên đưa về phía trước đánh tan âm phong.

Gió lạnh tan đi, ta cảnh giác nhìn chung quanh, chỉ thấy trong thôn hoàn toàn yên tĩnh, đám người Lãnh Ưng cũng chẳng biết đi đâu.

Ta vừa đi ra ngoài, vừa cẩn thận từng li từng tí đánh giá bốn phía, lúc đi ngang qua gia đình thứ nhất thì bên trong đột nhiên truyền ra một đạo cường quang.

Ta phản xạ nhắm mắt lại, ý thức được không tốt thì trợn mắt nhìn đao bầu của ưng lạnh đã đến trước mắt!

Trong lòng ta vừa động, phù phù một tiếng, quỳ trên mặt đất cố gắng lăn một vòng về phía trước, đồng thời kéo theo con ưng lạnh hạ xuống.

Lãnh ưng phản ứng thập phần nhanh chóng, một kích không trúng trực tiếp thu đao lại, ta thấy thế chỉ có thể buông chân hắn ra, nhanh chóng lăn qua một bên.

Còn không đợi ta đứng lên, một tiếng xé gió từ một hướng khác truyền tới, giương mắt đã thấy hộ pháp kia cầm hai cây búa chém về phía ta.

Ta lật người về phía bên trái rồi lại nhanh chóng đánh thẳng, vừa mới đứng dậy lại bị một con cá chép nhảy cẫng lên, lúc này mới tránh được công kích của thiết trảo người thứ ba!

Nhưng khi làm ra động tác này, ta đã mệt thở hồng hộc, căn bản không còn sức đi chủ động công kích.

Bọn họ dường như đã nhìn ra nhược điểm của ta, không đợi ta thở phào đã xông lên.

"Tiểu nhị, phải xem ngươi rồi!"

Nếu tiếp tục kéo dài khẳng định là xong đời, ta sờ sờ Vĩnh Linh Giới trên tay, cắn chót lưỡi hợp lực đem gai mi Nga, thánh mẫu trượng cùng với Vô Hình châm đánh ra ngoài.

Ba người bị đấu pháp bức lui về phía sau mấy bước, nhân lúc bọn họ còn chưa kịp phản ứng, trực tiếp nhỏ máu lên Vĩnh Linh Giới, chuẩn bị triệu hoán Tiểu Giới Linh.

"Chúc mừng chủ nhân, thuận lợi mở ra tầng thứ ba của Vĩnh Linh Giới: Song tướng xuất kích!"

Không đợi ta mở miệng, giọng của tiểu Giới Linh liền truyền tới.

Xem ra là tu vi mình lần nữa tăng lên, đánh bậy đánh bạ thăng cấp rồi, ta không lo nghĩ quá nhiều, trực tiếp hỏi Giới Linh cái gì là song tướng?

"Một: chọn ngẫu nhiên hai chủ nhân đã độ hóa âm linh."

"Hai: Chủ nhân chỉ định một Âm Linh, hệ thống sẽ căn cứ cuộc đời Âm Linh này, lại gọi thêm một gã tôi tớ."

Tiểu Giới Linh nhanh chóng giải thích, ta nghe xong cân nhắc một chút vẫn là loại thứ hai tương đối đáng tin cậy. Nếu ngẫu nhiên rút ra, làm cho một Dương Quý Phi - Liễu Như vâng, căn bản không phải là đối thủ của Long Tuyền sơn trang.

Loại thứ hai thì tương đối đáng tin cậy rồi. Ta chọn Quan Vũ để nói chuyện nhiều nhất có khả năng xuất hiện ở vườn đào là Trương Phi và Lưu Bị.

Nếu như Trương Phi xuất hiện, vậy tổ hợp hai huynh đệ bọn họ tuyệt đối sẽ miểu sát đối thủ. Cho dù triệu hoán ra loại gà mờ như Lưu Bị, Quan Nhị Gia một mình cũng đủ đối phó mấy tên tiểu hộ pháp này rồi. Nghĩ đến điều này, ta trực tiếp mở miệng: "Ta chọn loại thứ hai, gọi Quan Vũ tới!"

Vừa dứt lời trước mắt đã xuất hiện hai đạo quang mang một đen một lục, hai bóng người chậm rãi hiện ra.

Ta giương mắt thấy qua trong lòng đại hỉ: Không nghĩ tới lần này theo Quan Vũ xuất hiện lại là một đại hán cơ bắp râu quai nón. Đại hán này mặc áo giáp dày cộm, mặc dù tướng mạo hung thần ác sát, khiến người ta không dám tới gần, nhưng hết mực cung kính phụng dưỡng bên cạnh Quan nhị gia, còn vì Quan nhị gia khiêng chuôi Thanh Long Yểm Nguyệt Đao sáu mươi hai cân kia.

Đây là... Chu Thương!

Trong nháy mắt ta đã minh bạch thân phận của đại hán này, Chu Thương trong lịch sử là một đại hán tính cách cởi mở, đã từng tham gia hoàng khăn khởi nghĩa, còn từng làm tướng lĩnh Hoàng Cân quân. Quan Vũ mang theo tẩu tẩu ngàn dặm đơn mã, ngẫu nhiên gặp được Chu Thương, như vậy gặp lại, Chu Thương đã bị trung nghĩa vô song của Quan Vũ thuyết phục, thề cả đời thay Quan Vũ yên tiền ngựa, sau đó bảo vệ Vũ Thánh trong lòng mình.

Chu Thương cũng đích xác làm như vậy, sau khi cuộc chiến Quan Vũ ở Kinh Châu kết thúc, Chu Thương không hề lưu luyến rút kiếm tự vẫn, máu nhuộm hương của hắn.

Vì kỷ niệm chu thương, trong Quan Đế miếu hậu thế đều sẽ có pho tượng quan trọng hầu hạ bên người Quan Vũ, một trăm năm, một ngàn năm tiếp tục khiêng đao vì Quan Vũ, cho nên Quan Vũ có thể mang ra quan kho cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Quan Vũ và Chu Thương sau khi rơi xuống đất vẫn không dừng lại chút nào, cầm vũ khí vọt tới, trong nháy mắt chọn lựa đối thủ của mình đại chiến, chỉ còn hai người ta và Lãnh Ưng giằng co.

Ta cười lạnh nói: "Các ngươi nhất định phải thua!"

Ta còn biết rõ thủ đoạn miểu sát của Quan nhị gia, huống chi còn có Chu Thương, mấy hộ pháp Long Tuyền sơn trang này ở trước mặt bọn họ tính là cái rắm gì chứ.

Không ngờ Lãnh ưng cũng không sợ hãi, hừ lạnh một tiếng nói: "Bộ dạng thủ đoạn kia của ngươi, chúng ta đã sớm chuẩn bị, không có gì đáng sợ."

Ta không nói nữa, trực tiếp xách thánh mẫu trượng đánh về phía

hắn.

Chỉ còn lại một mình hắn ta cũng không dám xem thường, dù sao Huyết Lang cùng cấp bậc với hắn cũng phải liên thủ với nam nhân có lợi nhất định mới có thể giải quyết được.

Lãnh ưng vừa múa đao vừa lui lại, ta thao túng châm vô hình đi theo nó, nhưng trong lòng đang suy nghĩ mục đích của nó.

Mặc dù Thiếu chủ Long Tuyền sơn trang muốn tạo ra một trận chiến công bằng để đánh bại ta, nhưng thôn dân trong thôn đều là người của họ, vào thời khắc mấu chốt nhất định sẽ đi ra hỗ trợ, cho nên ta đặc biệt lưu ý, chỉ sợ đến lúc đó bị bọn họ trở tay không kịp.

Tư duy công phu của ưng lạnh lại lao về phía ta, ta cúi đầu tránh qua, đồng thời quăng Nga Mi về phía hắn.

Hắn hơi nghiêng đầu tránh thoát cái gai mi cong, cầm lấy thanh đao bầu vừa lượn vòng vừa về lạnh lùng hỏi: "Huyết Lang có phải bị các ngươi giết rồi hay không?"

Ta cười lạnh nói: "Là ta tự tay đâm xuyên qua trái tim của hắn, ha ha ha."

Đầu tiên Lãnh Ưng hiện lên một tia giận dữ, sau đó nhìn ta có chút hồ nghi, đoán chừng là đang phán đoán trình độ thật giả của lời nói của ta.

Ta còn chưa kịp phản ứng, trực tiếp cầm thánh mẫu trượng giết qua. Hiện tại không thể để cho cái chết của huyết lang lan truyền ra ngoài, bằng không người ở trong bóng tối quan chiến liền có lý do gây khó dễ, đến lúc đó ta dù có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng không thể trốn thoát.

Con ưng lạnh lẽo đạp mạnh chân bên trái, lập tức tiến vào gian nhà lá bên cạnh, vừa cười vừa nói: "Ngươi đã thích âm linh, vậy ta cũng mời vài tên âm linh tới chơi với ngươi."

Nói xong hắn đột nhiên hét lớn một tiếng, nhà lá chợt nổ tung. Ta vội vàng lùi lại vài bước, thời điểm chim ưng lạnh ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng, chỉ có ba thân ảnh hư ảo đang đứng ở vị trí gian nhà tranh vừa rồi.

Ta thầm mắng một tiếng, vội vàng tế ra cờ vàng Hạnh hoàng bảo vệ mình, người Long Tuyền sơn trang chơi âm vật càng thêm hung ác, ba bóng người này xem ra đằng đằng sát khí.

Ba bóng người nhất trí ngẩng đầu nhìn ta, sau đó làm ra tư thế rút kiếm, sau một khắc đều nhịp đánh về phía ta.

Ta vừa dùng hoàng kỳ cản trở công kích, vừa khống chế Vô Hình Châm tìm kiếm nhược điểm của chúng!

Nhưng ba tên âm linh này phi thường ăn ý, khi ta công kích một trong số đó, hai tên kia lập tức liều mạng xông tới hoàng kỳ. Ta vừa mới cầm tới hoàng kỳ, căn bản không tinh thông thần chú ngữ khống chế, cho nên không thể không thu hồi thế công.

Vừa nhìn ta có thu liễm, ba con âm linh bao vây ta, trong miệng lẩm nhẩm cái gì đó.

Ta sửng sốt một chút mới hiểu ra: Không tốt, hình như đây là quỷ chú!

Quỷ chú tên như ý nghĩa, chính là âm thanh quỷ hồn niệm ra.

Quỷ hồn công kích nhân loại là dựa vào tinh thần công kích, đa số là dọa chết người.

Nhưng quỷ chú thì khác, quỷ chú có thể trong nháy mắt kích phát đạo hạnh của âm linh, sau đó khắc chế nhân loại.

Chỉ là Quỷ Chú không dễ điều khiển, người thi thuật sai lầm sẽ bị Âm Linh thề, cho nên ở trong vòng tròn xem như cấm thuật.

Chẳng trách Lãnh Ưng Minh biết ta am hiểu nhất là đối phó Âm linh còn làm như vậy, gã hiển nhiên là muốn một kích trí mạng sau khi ta buông lỏng cảnh giác!

Trong tình lý, ta nhanh chóng bấm ra chỉ quyết, đồng thời chỉ huy Hoàng kỳ không ngừng xoay tròn.

Cùng lúc đó ba đạo hắc khí từ trong miệng âm linh phun ra, bức mệnh môn của ta.

Hắc khí cùng cờ vàng Hạnh đụng vào nhau, nhưng không biến mất ngược lại quấn trên cờ hạnh.

Mặc dù ta không bị thương tổn, nhưng rõ ràng cảm thụ được năng lực phòng ngự của cờ vàng Hạnh rất cao, ở trong tay ta mà lợi hại như vậy, nếu là ở trong tay Đại Thần, chẳng phải có thể hủy thiên diệt địa sao?

Thất linh phi châm bảy trăm lẻ bảy diệt tam hồn.

Thừa dịp lực chú ý của chúng đều ở hoàng kỳ bên này, ta vội vàng lấy đồ từ trong túi ra, không ngoài ý muốn là hắn vẽ ra linh phù cao cấp màu vàng.

Ta cắn răng đem linh phù trực tiếp đánh ra, ba âm linh trúng chiêu chú ngữ động tác dừng lại, ngay sau đó cách đó không xa liền truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Thừa dịp trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, ta hừ lạnh một tiếng, một tiếng trống reo lên thánh mẫu trượng phối hợp với Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết xông tới, tay vung trượng giải quyết một con âm linh trong đó.

Hai con âm linh còn lại bỗng nhiên xông về phía ta, nhưng lực công kích rõ ràng thấp hơn không ít.

Ta khống chế cây kim vô hình đâm về phía chúng nó, ai ngờ chúng nó ở giữa đường đột nhiên dừng lại, xoay người liền hướng phía cây hòe lớn nơi cửa thôn bay tới.

Lúc này dưới gốc cây loáng thoáng truyền đến tiếng khóc, ta vọt tới, liếc mắt liền thấy Doãn Tân Nguyệt đang ngồi đó khóc.

"Tháng mới?"

Ta đứng nguyên tại chỗ kêu một tiếng, nàng ngẩng đầu nhìn ta, đôi mắt đã sớm khóc sưng lên.

Sau khi Doãn Tân Nguyệt bị bắt cóc, lần đầu tiên ta gặp nàng, thấy trên người nàng không có vết thương gì rõ ràng ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng hít một hơi nghẹn nghẹn không trả lời, ta vội vàng đi tới ôm lấy nàng. Không biết nàng ngồi ở chỗ này bao lâu, trên người băng giống như khối sắt, ta không khỏi đau lòng một trận, sau đó dùng sức ôm nàng vào ngực, áy náy nói: "Vợ yêu nhi không sao rồi, chúng ta không sao rồi..."

Hai tay nàng nắm chặt quần áo, nghẹn ngào nói không ra lời. Ta bế nàng lên, tiếp theo nhanh chóng niệm chú ngữ vận chuyển cờ hạnh hoàng tới cực hạn, chuẩn bị mang nàng ra ngoài trước.

Nhưng vừa đi được hai bước, đột nhiên ta lại cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn Doãn Tân Nguyệt vùi đầu vào ngực ta nhẹ giọng khóc nức nở, ta nhíu mày nhẹ giọng hỏi: "Bây giờ chúng ta về nhà được không?"

Nàng cũng không ngẩng đầu lên ừ nhẹ một tiếng, bước chân ta lập tức quăng nàng xuống mặt đất!

Không ngờ vẫn chậm một bước, nàng phản ứng rất nhanh, trở tay liền dùng dao găm đâm trúng ngực ta, ta bỗng nhiên lui về sau một bước nhưng vẫn bị nàng rạch ra một vết rách.

Vết thương tuy rằng phi thường nông cạn lại nhanh chóng đen lại đồng thời khuếch tán ra bốn phía, xem ra dao găm có độc. Ta vội vàng bôi trên vết thương một chút muối muối, độc tính khuếch tán mới chậm lại.

Giả Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc hỏi ta làm sao phát hiện ra được?

Ta không thèm cười.

Nếu như cô thật sự là Doãn Tân Nguyệt, sao có thể thờ ơ với Tiểu Phàm? Thậm chí không hỏi một chút là về nhà.

Phải biết từ sau khi có Tiểu Phàm, địa vị của ta trong lòng Doãn Tân Nguyệt đã thấp đi không ít, trong đầu chỉ toàn là con trai.

Giả Nguyệt nghe xong cười ha ha vài tiếng, biến thành bộ dáng ban đầu, chính là một trong ba âm linh lúc trước.

Mà phía sau nó rõ ràng là Lãnh ưng!

Ta xác định Lãnh Ưng vừa rồi cũng không ở đây, nói cách khác nó chỉ xuất hiện trong chớp mắt khi Âm Linh hiện nguyên hình...

Chuyện quỷ dị như vậy e rằng đến cả nam nhân thương cảm cũng không làm được, đến lúc này ta mới biết mình đã xem nhẹ thực lực của Lãnh Ưng, cơn lạnh từ đáy lòng dâng lên.

Con ưng nhe hàm răng trắng ngà nhìn chằm chằm vào mình, nụ cười quỷ dị khi cực kỳ giống Huyết Lang chết đi.

Ta sửng sốt một chút, tiếp theo trong đầu xuất hiện một ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi, run rẩy hỏi: "Ngươi... Ngươi lại đem hồn phách Huyết Lang đặt trên người mình sao?"

Huyết Lang mới vừa chết không lâu, hồn phách của gã vẫn là sinh hồn, lúc này bị người khác dụng tâm, không may về sau không thể đầu thai được nữa.

Nhưng cũng chỉ có lợi dụng sinh hồn mới có thể làm cho công lực của Lãnh Ưng tăng lên trong thời gian ngắn, huống chi ta còn là hung thủ giết chết Huyết Lang...

Huyết Lang khẳng định có thể cảm nhận được sự tồn tại của ta!

Nghĩ tới đây, một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán ta rơi xuống. Con ưng lạnh nhìn ra ta đang sợ hãi, âm trầm cười cười.

Ta bất chấp Âm Dương Hổ lúc nào cũng có thể xuất hiện, quăng Thiên Lang Tiên đến thẳng mặt Lãnh Ưng. Thiên Lang Tiên có tác dụng áp chế rất lớn với sinh hồn, Lãnh Ưng nhảy lên, thân thể lật một vòng ra sau, hai tay cùng ba con âm linh khác giơ lên vây ta ở giữa!

Ba con âm linh này không chủ động tấn công, nhưng chỉ cần ta nhanh chóng làm bị thương lãnh ưng, chúng nó sẽ dùng hết toàn lực đánh về phía ta.

Lãnh Ưng mượn nhờ công lực sinh hồn của Huyết Lang mà tăng mạnh, ba con âm linh này cũng trở nên hung mãnh hơn rất nhiều, trong thời gian ngắn ta chỉ có thể bị bọn chúng đè bẹp.

Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách hay, sớm muộn gì ta cũng sẽ mệt chết. Đợi tới lúc Lãnh Ưng tấn công lần nữa, ta trực tiếp từ bỏ phòng ngự, bị nó chém một đao.

Cùng lúc đó, ba con âm linh mà Lãnh Ưng khống chế cũng tan thành tro bụi.

Lãnh ưng hơi sững sờ, sau đó giận dữ hét: "Con mẹ nó ngươi đã làm cái gì?"

"Có phải ngươi đã quên châm vô hình của ta rồi không?" Ta ôm eo đau nhức, cười lạnh nói.

Hắn biến sắc: "Không thể nào, cho dù là Vô Hình châm cũng không thể đồng thời khiến ba âm linh..."

Nói đến đây hắn đột nhiên dừng lại, không thể tin nhìn ta.

Nhìn bộ dạng này của hắn ta cảm thấy có chút sung sướng khó tả, bắt đầu cười ha hả. Với trình độ hiện tại của ta, thời điểm bị Lãnh Ưng công kích không có khả năng đồng thời giải quyết ba con âm linh, nhưng lại có thể chuyển thương tổn tự thân chuyển dời lên trên người chúng nó!

Trong nháy mắt vừa rồi hắn xông tới, ta nhanh chóng thi triển chuyển chú trên người ta và âm linh.

Chú ngữ này là ta cùng Thử tiền bối rảnh rỗi phát minh lúc nhàm chán, lúc ấy ta thấy bản mệnh thử đột phát ý tưởng, nếu có thể trong lúc đối chiến đem mệnh số của mình đưa đến trên người đối phương trong khoảng thời gian ngắn, vậy chẳng phải là giống như mở hack sao.

Thử tiền bối cũng phi thường cảm thấy hứng thú, nghiên cứu thật lâu mới làm ra một cái vận chuyển chú có thể trong thời gian ngắn như vậy.

Chú ngữ này chỉ đơn thuần là chuyển thương tổn mình chịu đựng lên trên người linh thể khác, cũng sẽ không ảnh hưởng đến mệnh số của mình.

Chính vì thế, vừa rồi khi Lãnh Ưng công kích ta, đại bộ phận thương tổn đều chuyển tới trên thân ba con âm linh. Âm linh và Lãnh Ưng là cùng tiến cùng lui, Lãnh Ưng chém chúng nó, chúng nó đương nhiên sẽ không phản kháng, cho nên nháy mắt tan thành tro bụi.

"Không có khả năng!"

Lãnh Ưng không dám tin vào mắt mình, quát: "Trương Cửu Lân, không phải trong tư liệu có đề cập tới tính cách ngươi trung thực hay sao? Từ khi nào ngươi trở nên hèn hạ như vậy!"

"Có thể đối phó với ngươi là đủ rồi!"

Nói xong ta nhấc lên Thiên Lang Tiên, vung mạnh về phía hắn. Con ưng lạnh ngay lập tức không kịp phản ứng, bị Thiên Lang Tiên quất trúng.

Từ việc hắn dùng sinh hồn Huyết Lang đề thăng sức chiến đấu lên, không khó để lộ ra sự hứng thú với việc nghiên cứu những thứ kỳ lạ cổ quái này.

Cho nên nhìn thấy ta vừa rồi dùng di chú mới có thể lâm vào trầm tư, mà một chút thời gian này đối với ta mà nói chính là sinh cơ khó có được, ta bắt lấy cơ hội nhanh chóng vung Thiên Lang Tiên hướng trên người hắn rút đi.

"A!"

Theo tiếng niệm chú ngữ của ta, pháp lực Thiên Lang Tiên không ngừng gia trì, một tiếng kêu thảm thiết không thuộc về lãnh ưng từ trên người hắn phát ra. Tiếng hét thảm này kéo suy nghĩ của lãnh ưng trở lại, hắn đỏ mắt nói: "Chỉ là một thủ đoạn nhỏ thôi, ta xem ngươi có thể đắc ý đến lúc nào."

Vừa dứt lời, hắn bỗng nhiên ném dao chém vào ta, ta liền né ra sau, vừa định đứng lên liền có một đạo hư ảnh nhào tới ta.

Ta vội vàng lăn mấy vòng, mới lần nữa đứng lên.

Ngẩng đầu lên đã thấy ưng lạnh đang âm thầm cười nhìn ta. Còn quỷ ảnh màu đỏ như máu đang trôi nổi bên cạnh gã chính là con huyết lang bị ta giết chết lúc nãy.

Khóe miệng Huyết Lang vẫn tươi cười quỷ dị trước khi chết như cũ, sau khi đối mặt ánh mắt với ta, lần nữa nhào về phía ta.

Lãnh ưng thì ngồi xếp bằng dưới đất, hai tay nhanh chóng đánh dấu phức tạp.

Cùng lúc đó, hai tay huyết lang hư ảo cũng bắt đầu bấm chỉ quyết theo, cùng động tác của hàn ưng giống nhau như đúc.

Theo động tác tay chỉ quyết của bọn họ càng lúc càng nhanh, trên tay hai người đều xuất hiện một vòng sáng. Theo thời gian trôi qua, vòng sáng càng lúc càng sáng.

Mặc dù không biết bọn họ muốn làm gì, nhưng ta biết tuyệt đối không thể để bọn họ thực hiện được.

Ta đã quyết tâm điều khiển một châm Vô Hình châm đâm thẳng về phía Lãnh Ưng, đồng thời giơ roi Thiên Lang quất thẳng về phía Huyết Lang!

Lãnh Ưng nhanh chóng nghiêng qua bên trái, tránh thoát Vô Hình Châm. Huyết Lang cũng làm động tác như vậy nhưng vẫn bị Thiên Lang quất cho một cái. Động tác trên tay gã dừng lại, vòng sáng trong tay cũng mờ đi.

Trong lòng ta vui vẻ, trực tiếp thu hồi Vô Hình Châm, dùng hết toàn lực quất hai roi về hướng Huyết Lang.

Vòng sáng trong tay nó nổ đùng một tiếng, tiếp theo linh hồn Huyết Lang liền trở nên ngốc trệ, mặt mũi tràn đầy mê mang.

Thừa dịp hắn ngẩn người, ta sai khiến Vô Hình Châm đâm vào trán của hắn.

Theo một tiếng lạch cạch giòn vang, trán huyết lang nứt ra một khe hở, tiếp theo toàn bộ thân thể giống như vỡ vụn thủy tinh từng chút một vỡ ra.

Sau khi giải quyết Huyết Lang xong, ta xoay người nhìn về phía Lãnh Ưng, lại thấy hắn đang âm u nhìn chằm chằm ta, vòng sáng trên tay đã thành hình.

Hắn mạnh mẽ đưa tay về phía trước, vòng sáng liền cực nhanh đánh tới ta.

Cùng lúc đó tiếng nổ mạnh vang lên kịch liệt ở bên tai, ta còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, quầng sáng đã rơi vào trên người ta, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Đúng lúc này Lãnh Ưng mở to môi, nhẹ giọng mở miệng: Bạo!

Chương thứ bảy trăm lẻ tám, Quan Vũ chiến bại

Hắn vừa nói xong, ta liền cảm thấy bụng truyền đến đau đớn kịch liệt, cúi đầu nhìn phát hiện trên bụng mình đã phá một lỗ, đại lượng máu tươi từ miệng vết thương chảy ra.

"Cái này..."

Ta nhìn vết thương, bối rối sờ sờ trong túi áo thuốc bôi lên vết thương, thu Thiên Lang Tiên đã không còn pháp lực lại, chuyển tay liền nắm Nga Mi Thứ cùng Thánh Mẫu Trượng trong tay.

Lúc này cảnh sắc xung quanh đột nhiên thay đổi, ta giương mắt chỉ có thể nhìn thấy bầu trời đen kịt.

Nhà lá, cây hòe phụ cận đều biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một gian lại một gian lồng sắt như nhà tù.

Bụng mình đột nhiên không thấy đau, ta cúi đầu nhìn lại lần nữa ngạc nhiên phát hiện miệng vết thương ở bụng cũng không thấy nữa...

Xem ra tác dụng chủ yếu nhất của vòng sáng kia là khiến ta sinh ảo giác. Mới vừa đi vài bước, ta đã đứng trước một gian lồng sắt, nhìn Doãn Tân Nguyệt bên trong thấy có chút buồn cười.

Liên tục dùng để mê hoặc đối tượng của mình đều giống nhau, có lẽ đầu óc của con ưng lạnh này cũng không phải dễ dùng.

Có điều, Doãn Tân Nguyệt lần này rõ ràng giống hệt lần trước. Sau khi cô ta nhìn thấy ta thì đột nhiên nhào tới, hai mắt đẫm lệ, mở miệng nói: "Phu quân, mau cứu ta và Tiểu Phàm ra ngoài."

"Đừng giả vờ, dùng kế cùng một hai lần? Kẻ ngốc mới có thể mắc mưu!"

Doãn Tân Nguyệt nghe xong bối rối nhìn ta, sau đó kích động nói: "Trương Cửu Lân, ngươi mau cứu chúng ta ra ngoài đi, ngươi nhìn rõ ta là Doãn Tân Nguyệt đây!"

"Ngươi thật sự là Nguyệt mới?" Nhìn dáng vẻ kích động của nàng ta có chút không xác định hỏi.

Bà đá một cước vào lồng sắt, khóc lóc nói: "Ngươi sẽ không bị điên chứ? Ngay cả ta cũng không nhận ra được..."

Ta nhìn linh cơ nàng khẽ động, thở dài nói: "Ài! Sau khi các ngươi bị bắt, mỗi ngày Tiểu Đóa khóc đòi ca ca."

Doãn Tân Nguyệt sửng sốt, hỏi ta Tiểu Hoa là ai?

"Muội muội của Tiểu Phàm à, lão bà ngài ngay cả con gái của mình cũng không nhớ được sao?" Ta nói.

Doãn Tân Nguyệt nghe xong bèn giơ tay ra ngoài lồng sắt kéo ta lại: "Trương Cửu Lân ngươi bị sốt thật rồi, Tiểu Phàm đâu ra em gái?"

Ta cố ý lừa nàng ta, thấy biểu hiện của nàng ta không giống như đang giả vờ, ta mới yên lòng: "Ngươi đợi đó, ta sẽ cứu ngươi ra."

Lồng sắt không có cửa, muốn cứu Doãn Tân Nguyệt ra chỉ có thể chuyển lồng ra. Nhưng lồng sắt này rất nặng, ta sử dụng khí lực toàn thân cũng không thể để nó di động nửa phần.

Ta có chút ủ rũ ngồi dưới đất, ngẩng đầu nói với Doãn Tân Nguyệt: "Lão bà, ta ở đây bầu bạn với bà."

Nàng khẽ gật đầu, đưa tay duỗi ra muốn nắm cùng một chỗ với ta, ta đưa tay qua, vừa đụng phải đầu ngón tay của nàng liền thấy nàng trốn về phía sau.

"Lão bà, có phải là do ta hay không?" Ta thất thần hỏi.

Tân Nguyệt lắc đầu nói: "Không có. Nhưng mà... chồng, hình như lồng giam này đang di chuyển..."

Nàng vừa nói xong, ta liền phát hiện lồng sắt đang di động từng chút từng chút, ta hoảng sợ nhìn Doãn Tân Nguyệt càng ngày càng xa, liều mạng đuổi theo.

Nhưng khoảng cách giữa chúng ta vẫn đang không ngừng kéo dài!

"Ha ha..."

Lúc này, tiếng cười âm hiểm của ưng lạnh vang lên, ta rống to nói có gan thì đi ra làm rùa đen rút đầu gì đó!

Đáng tiếc, Lãnh Ưng không bị phép khích tướng của ta dẫn đi, y ẩn mình trong bóng tối, nói: "Có muốn gặp con trai ngươi không?"

Ta nắm chặt nắm đấm nói: "Không muốn!"

Lục Nhị chậc chậc hai tiếng nói: "Không biết vợ ngươi nghe được lời này là có cảm tưởng gì."

Chẳng biết tại sao, đột nhiên có một dự cảm không tốt xông lên đầu, ta lập tức quay đầu lại chứng kiến Doãn Tân Nguyệt vừa mới đi xa lại đứng tại chỗ, đang u oán nhìn ta.

"Tháng mới, ngươi nghe ta nói." Ta vừa định lao lên giải thích, nhưng Doãn Tân Nguyệt lại chậm rãi đi xa.

"Mẹ nó."

Ta hít sâu một hơi, nhắc nhở những thứ ở đây đều là ảo giác, tiếp theo thao túng châm vô hình đi lại trong một hàng lồng sắt.

Một lúc sau, khi Vô Hình châm dừng lại bên ngoài một gian lồng sắt, ta vừa nhìn thấy lồng sắt này có cửa liền biết đây tám phần là cửa ra vào của trận pháp.

Ta cẩn thận bước vào lồng sắt này, sau một khắc cảnh sắc bốn phía bỗng nhiên rời khỏi ta, thôn trang nhỏ quen thuộc lại xuất hiện ở trước mắt, mà Lãnh Ưng thì đang đứng cách ta không đến mười mét.

Ta mặc niệm Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết, mạnh mẽ ném ra thánh mẫu trượng đánh lén đầu hắn mà đi!

Lãnh ưng căn bản không nghĩ tới ta lại xuất trận nhanh như vậy. Gã giật mình tránh thoát chỗ yếu hại, nhưng bả vai vẫn bị đập một phát thật mạnh.

Ta còn chưa buông tha mà chộp lấy thánh mẫu trượng một lần nữa đập tới, nhưng đúng lúc này Vĩnh Linh Giới đột nhiên có dị động.

"Chủ nhân, Quan Vũ chiến bại! Có thu hồi Quan Vũ không?"

Hỏng bét!

Tin tức Vĩnh Linh Giới truyền đến lại là Quan Vũ thất bại, điều này sao có thể?

Ta lắc lư một cái, thu hồi Thánh Mẫu Trượng về rồi chạy về thôn, chạy đến một nửa Vĩnh Linh Giới lại truyền đến tin tức, Âm Linh Quan Vũ đã bị trọng thương, cưỡng chế rút lui.

Ta cảm thấy thân thể mình như bị móc rỗng, ngồi phịch xuống đất, một con ưng lạnh đã đem ta biến thành tro bụi. Hiện tại một tên hộ pháp khác lại rảnh tay, ta nào còn là đối thủ?

Vừa quay người đã thấy Âm Dương Hổ canh giữ ở cửa thôn, hắn ta yếu ớt mở miệng: "Trước ngày mai nhất định phải phân thắng bại, đây là lời dặn dò của thiếu chủ, lúc này ngươi chạy đi mà nói..."

Nói xong y giơ tay lên, có hai người áp giải Doãn Tân Nguyệt đi tới.

Ta quét mắt nhìn Doãn Tân Nguyệt một cái, phát hiện ngoại trừ tiều tụy chút thì không có vấn đề gì khác, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Doãn Tân Nguyệt vừa nhìn thấy ta liền kích động hô to: "Cửu Lân, mau cứu Tiểu Phàm!"

"Câm miệng!"

Âm Dương Hổ nghiêng người tát Doãn Tân Nguyệt một cái, nửa mặt của nàng lập tức sưng phồng lên, khiến mí mắt ta trợn trừng muốn nứt ra.

Doãn Tân Nguyệt lại như không cảm thấy đau đớn mà tiếp tục gọi ta, Âm Dương Hổ trở tay đánh thêm một cái.

"Âm Dương Hổ, ta giết chết ngươi!"

Ta mắng to một tiếng, cầm Thiên Lang Tiên xông lên. Lúc này lại có hai bóng người ngăn trước mặt ta, là Lãnh Ưng và Long Tuyền Sơn Trang một hộ pháp khác.

Người này đẩy ta lùi lại mấy bước, sau đó cười lạnh nói: "Nếu còn muốn chạy trốn nữa, ta cam đoan sẽ đem hai mẹ con này bầm thây vạn đoạn."

Doãn Tân Nguyệt rống đến cuống họng cũng khàn, nhưng ta không nói ra được bất cứ điều gì, chỉ có thể âm thầm thề mình nhất định sẽ cứu mẹ con mình ra!

Âm Dương Hổ đắc ý vỗ tay, bỏ lại một câu uy hiếp rồi sau đó dẫn Doãn Tân Nguyệt rời đi, để ta ở lại hai người bọn họ giằng co.

Ta không biết bọn họ còn biết cách gì, mau lấy ra quân cờ màu vàng hơi đỏ bảo vệ mình, cẩn thận đánh giá hai người bọn họ.

Lãnh Ưng và người còn lại liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người bày trận thế vây ta vào giữa, hung dữ nói: "Xuống dưới tiếp Huyết Lang đi!"

Nói xong bọn họ trực tiếp lao tới, vũ khí trên tay không có kết cấu gì hướng trên đùi ta hô.

Ta cười lạnh một tiếng, trong lòng thầm nghĩ cái chết của huyết lang quả nhiên kích thích bọn họ rồi, vội vàng nhấc thánh mẫu trượng ngăn trở đao của Lãnh Ưng, đồng thời dùng châm vô hình đâm về phía một vị hộ pháp khác.

"Săn báo, mau tránh ra!"

Lãnh ưng mãnh liệt thu hồi khảm đao, nhấc chân đá hộ pháp bên cạnh một cái. Châm vô hình trên không trung nhảy một vòng lại về bên cạnh ta.

Người được xưng là báo săn hét giận dữ giơ chuỳ sắt đập ta, ưng lạnh nhân cơ hội làm khó dễ, ta vội dùng roi Thiên Lang đem nó mở ra, sau đó trốn phía sau cờ vàng không dám cứng đối cứng.

Nhưng Lãnh Ưng căn bản không cho ta cơ hội thở dốc, một đao chém vào thánh mẫu trượng, ta bị ép phải dây dưa với gã.

Một người khác thì chạy quanh người ta, thỉnh thoảng đánh lén ta một chút, mà ta lại phải niệm chú ngữ duy trì pháp lực lá cờ màu vàng hơi đỏ, ứng phó phi thường cố hết sức.

Lãnh Ưng thừa dịp ta niệm chú ngữ, nâng dao bầu lên chặt đầu ta xuống. Ta tránh sang một bên, nhưng gã lại ép sát theo lên.

"S săn báo, động thủ!"

Lãnh Ưng đột nhiên hét lớn một tiếng, báo săn gật gật đầu, liều mạng đem cái búa trọng thương nện ở ngực của ta.

Ta bị con ưng lạnh quấn lấy không thể thoát thân, miễn cưỡng nghiêng người, nhưng vẫn bị nhát búa này nện thẳng vào người.

Ta nửa quỳ trên mặt đất trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, con báo săn kia hiển nhiên cũng không dễ chịu, bị hoàng kỳ kim quang đánh một kích, nằm trên mặt đất cả buổi cũng không bò dậy nổi.

Không đợi ta thở dốc, trên đỉnh đầu lại truyền đến tiếng xé gió, ngẩng đầu liền thấy được gương mặt dữ tợn của ưng lạnh, khuôn mặt này giờ phút này lại giống như Huyết Lang chết lúc trước.

Ta ra sức giơ thánh mẫu trượng ngăn trở chém, Lãnh Ưng hét lớn một tiếng dùng sức đè chặt đao bầu xuống, hai tay ta khẽ cong thánh mẫu trượng nghiêng qua một bên, đao bầu theo cổ ta cắt xuống.

Đồng tử của ta không ngừng thu nhỏ lại, trong đầu chỉ có bộ dạng ưng lạnh dữ tợn.

Đúng lúc này, theo tiếng vũ khí va chạm dồn dập, thanh trường đao của Lãnh Ưng lách khỏi đầu ta.

Ta thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn nam tử kia cầm trường kiếm trong tay gạt bỏ đao bầu.

Ta lau mồ hôi trên trán, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Ngươi nếu còn không tới, hôm nay ta sẽ phải nằm tại đây..."

Nam nhân chăn ấm không nói gì, bay lên một cước đá văng Lãnh

Ưng sang một bên.

Ta kéo tay nam tử thích kỵ vừa mới đứng lên, liền thấy Âm Dương Hổ mặt lạnh đứng bên cạnh Lãnh Ưng, hắn nhìn nam nhân chăn nuôi không cam lòng hỏi: "Ngươi làm sao tìm được?"

Nam nhân chăn hộ đương nhiên không để ý tới hắn, thật ra nam nhân trợ giúp có thể tìm tới đây cũng ngoài ý liệu của ta.

Âm Dương Hổ vô vị lấy cớ, quay sang nhìn về phía ta mặt âm trầm nói: "Trương Cửu Lân, xem ra ngươi không muốn vợ con."

Nam tướng đáng thương đưa trường kiếm về phía trước, lạnh lùng nói: "Ngươi thử xem!"

Âm Dương Hổ không nói gì thêm, giơ tay ném một thứ tới, ta nhận lấy, phát hiện đây là chiếc nhẫn của Doãn Tân Nguyệt.

"Ba ngày sau, vẫn là chỗ này, ngươi có bản lĩnh thì đem vợ con đi đi."

Trong lòng ta gấp gáp muốn bám theo, ai ngờ nam nhân thích tốt bổ một chưởng vào cổ ta, ta lập tức hôn mê bất tỉnh.

Chương thứ bảy trăm lẻ chín, dấu trời qua biển.

Lần thứ hai tỉnh lại, trong chùa mi thiền sư và nam nhân chăn nuôi đang đả tọa, ta nhẹ nhàng ho khan vài tiếng bọn họ liền mở to mắt nhìn ta.

"Tiểu hữu, ngươi có khỏe không?"

Bạch Mi thiền sư hỏi, ta gật gật đầu nói không có việc gì, ngược lại hỏi hắn thế nào rồi.

"Bần tăng không đáng ngại." Bạch Mi thiền sư đáp.

"Vậy thì tốt." Ta thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó bất mãn hỏi nam nhân thương cảm vì sao lại đánh ngất ta.

Nam nhân quyến rũ liếc ta một cái: "Ngươi đuổi theo thì có ích lợi gì?"

Ta...

Hắn nói không sai, hiện tại Doãn Tân Nguyệt đang nằm trong tay bọn họ, đuổi theo cũng vô dụng!

Ta thở dài thật sâu, hỏi nam tử thương cảm có biết Long Tuyền sơn trang rốt cuộc muốn làm gì hay không, chẳng lẽ chỉ là vì đánh với chúng ta một trận?

Nam nhân chăn hộ cau mày tỏ vẻ hắn cũng không biết, bởi vì cách làm lần này của Long Tuyền sơn trang thật sự có hơi quỷ dị.

Ta cũng không hiểu, nhìn hành động gần đây của bọn họ, hình như thật sự giống như lời của Âm Dương Hổ, chỉ là Long Trạch Nhất Lang đang đùa bỡn ta.

Bạch Mi thiền sư trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: "A Di Đà Phật, theo lão nạp xem, hiện tại cũng chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu thôi."

Nam tử lo lắng gật đầu sau đó treo bàn đọc nhạc, đại khái nói vị trí với đối phương, để đối phương lái xe tới nhận.

Có điều hơn một giờ, một chiếc ngựa màu đen đã dừng ở ngoài chùa.

Cuối cùng càng xe càng nhỏ, trên mặt đường gồ ghề giống như trên đất bằng.

Tài xế là một đại hán trung niên tướng mạo thô kệch, hắn nói như chuông đồng: "Sao các ngươi lại chạy lệch tới đây như vậy? Trên người không ngờ lại gãy mất."

Nam nhân hưởng thụ lạnh lùng nhìn hắn: "Không nên hỏi thì đừng hỏi."

Tài xế bị hắn làm nghẹn, lúng túng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh như đao của nam tử kia nữa.

Ta ngủ trên xe một giấc rồi về tới cửa tiệm. Lý mặt rỗ như tuyết hỏi tình hình như thế nào. Ta cười khổ nói: "Ngươi xem bộ dáng chúng ta có thể như thế nào?"

Lý Ma Tử sầm mặt, lật tung bàn, mắng chửi đám súc sinh.

Như Tuyết cũng thở dài theo: "Tiểu Phàm mới sinh được vài tháng, sao đám người kia mất lương tâm như vậy!"

Tuy nhiên ta luôn cảm thấy trong lời nói của nàng không có chút lo lắng nào, thậm chí còn có chút hả hê. Ta nhìn nàng một cái, cảm giác có thể là tâm tình mình quá hóa, liền hít sâu một cái, khoát tay áo nói người của Long Tuyền sơn trang vốn không có lương tâm gì đáng nói.

Nam nhân chăn hộ trắng đã đỡ Bạch Mi thiền sư đến tắc, lạnh lùng nói: "Thời gian không nhiều lắm, một bên khôi phục vừa thương lượng đối sách đi."

Như tuyết líu ríu nói: "Tân Nguyệt tỷ cùng Tiểu Phàm không có việc gì, người Long Tuyền sơn trang kia sẽ không đuổi tận giết tuyệt chứ?"

Nắm đấm của ta ở trên bàn, cái này như tuyết bình thường sẽ không nói chuyện thì thôi, lúc này còn đâm một câu vào tim ta.

Ai cũng biết Long Tuyền sơn trang là tử địch của ta, không chừng bọn họ sẽ giết Doãn Tân Nguyệt và Tiểu Phàm thật nhanh!

Như tuyết chu môi tức giận nói: "Tỷ phu, ta đây khuyên ngươi, ngươi nổi giận làm gì?"

Ta lườm nàng một cái không nói gì, nàng cho rằng ta là Lý Ma Tử sao, mọi chuyện đều đã quen với nàng.

Lý mặt rỗi kéo nàng sang một bên, mặt tươi cười nói: "Trương gia tiểu ca, con dâu của ta không có đầu óc..."

Như Tuyết vừa nghe không muốn, níu chặt lỗ tai Lý Ma Tử: "Lý Ma Tử, ngươi có ý gì, cái gì mà bảo ta không có đầu óc, rõ ràng chính là huynh đệ keo kiệt của ngươi!"

"Đủ rồi!"

Lý mặt rống lên một tiếng, không chỉ dừng lại như tuyết mà ngay cả ba ngoại nhân chúng ta cũng ngây ngẩn cả người.

Phải biết rằng Như Tuyết chính là tổ tông Lý Ma Tử, bình thường cung cấp nàng còn không kịp, hiện tại lại không nỡ rống lên.

Quả nhiên, viền mắt như tuyết trong nháy mắt đỏ lên, chỉ vào Lý Ma Tử nói: "Ngươi ngươi ngươi... lại dám hống ta."

Lý Ma Tử há hốc mồm, hẳn là muốn xin lỗi, nhưng cuối cùng lại quay đầu không buồn nhìn nữa.

Như tuyết tức giận, dậm chân, quay người khóc lóc chạy ra ngoài. Ta đẩy Lý Ma Tử nói: "Còn không mau đuổi theo?"

Lý Ma Tử đang tức giận, cứng cổ nói: "Lão tử chuyện gì cũng mặc kệ nàng, nhưng ngươi xem nàng hôm nay nói... Ài không nói nữa."

Một dòng nước ấm xẹt qua đáy lòng, ta cười nói: "Được rồi, chỉ có ngươi có nghĩa khí, nhưng bây giờ bên ngoài không an toàn, người của Long Tuyền sơn trang đang trốn ở đâu đó, ngươi yên tâm nàng cứ như vậy mà chạy ra ngoài sao?"

Lý mặt rỗ biến sắc, vèo một tiếng, xẹt qua bên cạnh ta, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Nam tử đáng thương lắc đầu một cái, sau đó cúi đầu xử lý vết thương cho Bạch Mi.

Thương thế của ta xem ra nghiêm trọng nhưng đều không có tổn thương chỗ yếu hại, chỉ cần nằm nghỉ ngơi vài ngày là được. Nhưng vết thương của thiền sư lông mày trắng không giống vậy, là do pháp lực gây thương tích, lại chậm trễ lâu như vậy, có nhiều chỗ đã biến thành màu đen.

Nam nhân thương cảm lúc trước ở chùa liền đơn giản giúp hắn xử lý một chút, hiện tại chỉ cần cắt thịt thối, dâng lên là được.

Trên thân Bạch Mi thiền sư thỉnh thoảng phát ra thanh âm tư tư, tựa như đem cả người hắn đặt lên tấm sắt nung nóng, nhưng mặt hắn vẫn như cũ không đổi sắc niệm kinh phật.

Nam nhân trữ hàng đều là tinh phẩm, Bạch Mi thiền sư bị hắn giày vò một trận sắc mặt hồng nhuận không ít.

Sau khi đưa thuốc tốt lên cho Bạch Mi thiền sư, nam tử sai vặt xoay người nhìn về phía ta.

Ta bịt vết thương nói đã xong không sai biệt lắm, không cần...

"Chỉ có ba ngày!"

Hắn nói một câu đơn giản, ta lập tức bỏ qua phản kháng.

Dược ngã xuống miệng vết thương, ta đau đớn run rẩy một chút, thịt không ngừng run rẩy như kẹo.

Nam nhân chăn ấm liếc ta một cái rồi nói: "Đêm nay muội ngủ đi!"

Ta gật đầu, trong lòng mắng cả nam nữ già trẻ của Long Tuyền sơn trang.

Không dám đi diệt Trương gia Giang Bắc, liền lấy ta cái chi nhánh nho nhỏ này trút giận, mẹ nó, buồn nôn.

Bọn bọn ta mới xử lý tốt vết thương, Lý mặt rỗ liền đem Như Tuyết về, không biết Lý mặt rỗ nói cái gì, như tuyết vậy mà kéo góc áo nói xin lỗi với ta: "Tỷ phu, ta là người không biết nói chuyện lắm, ngươi không nên đa tâm."

Ta cười gật gật đầu nói: "Một chút việc nhỏ, không cần để ý."

Nam tử sai vặt xua tay bảo không cần nhiều lời, tranh thủ thời gian suy nghĩ xem ba ngày sau phải làm sao để đối phó với Long Tuyền sơn trang!

Bạch Mi thiền sư tựa vào ghế dựa nói: "A di đà phật, bần tăng thật sự đoán không ra mục đích của Long Tuyền sơn trang. Ba ngày sau cần phải cứu người cẩn thận hơn."

Nam nhân chăn bầu trầm giọng nói: "Cứ như vậy đi qua khẳng định không cứu được người! Long Tuyền sơn trang đã biết lai lịch của chúng ta, phái ra khẳng định đều có thể khắc chế người của chúng ta, mù quáng đến hẹn chỉ có lành ít dữ nhiều."

Ta nghĩ nghĩ, cảm thấy bây giờ bọn họ chỉ có thể để cho thực lực của chúng ta suy giảm, mới có thể để cho bọn họ ung dung đề phòng.

Bạch Mi thiền sư gật gật đầu nói: "Chuyện này không phải đạo hữu lúc đầu không thể không! Dù sao trong ba người chúng ta, chỉ có đạo hữu mới uy hiếp lớn nhất với Long Tuyền sơn trang. Ba ngày sau nếu hắn không đi, người của Long Tuyền sơn trang nhất định sẽ chủ quan."

Lý Ma Tử lại gần nói: "Tiểu ca Trương gia, lần này ngươi phải mang theo ta."

Ta gật gật đầu nói lần này ngươi và Như Tuyết đều đi, ta đối phó Âm Dương Hổ, Bạch Mi thiền sư giúp ta ngăn mấy tên hộ pháp kia lại, các ngươi nhân cơ hội cứu người.

Như Tuyết trừng mắt nói: "Ta cũng có thể đi sao?"

Lý Ma Tử ở bên cạnh nói: "Nếu như tuyết rơi có gặp nguy hiểm gì

không?"

Ta lắc đầu nói: "Chính vì Tuyết như là một người bình thường, Long Tuyền sơn trang mới sẽ không chú ý đến nàng, cho nên nàng mới có cơ hội cứu Nguyệt ra mới là lớn nhất."

Như tuyết hưng phấn gật đầu nói: "Yên tâm đi! Ta nhất định cứu Tân Nguyệt tỷ và Tiểu Phàm trở về."

Kế hoạch mặc dù đã định, nhưng tác phong làm việc của Long Tuyền sơn trang mấy ngày nay nhất định sẽ phái người theo dõi chúng ta, cho nên việc tiếp theo cần phải làm là làm cho Long Tuyền sơn trang tin tưởng kế hoạch của chúng ta.

Chương thứ bảy trăm lẻ đại chiến sắp tới.

Sau khi xác định xong mọi chuyện, chúng ta bắt đầu nghỉ ngơi, Lý mặt rỗ mang theo Như Tuyết đi lên lầu hai, dứt khoát cùng Bạch Mi thiền sư đả tọa cùng.

Nam nhân quyến rũ lên tiếng chào hỏi, nói là có thứ cần chuẩn bị.

Cả người ta không được tự nhiên cho ngồi trên ghế dựa, Bạch Mi thiền sư cười nói: "Tiểu hữu hay là cùng bần tăng tụng kinh đi?"

Đây là một ý kiến không tồi, đọc vài đoạn kinh phật ta cảm thấy tâm tình bình thản không ít, chỉ tò mò nam nhân chuyên cầu hôn sao còn chưa trở lại.

Bạch Mi thiền sư nhíu nhíu mày nói: "Mới có chừng mực, hẳn là..."

Lúc này "Phanh" một tiếng đạp cửa cắt đứt lời Bạch Mi thiền sư, nam tử đáng thương cầm tám mặt cầm theo tám thanh trường kiếm chật vật đi vào trong tiệm.

Vừa vung tay ta đã đặt Nga Mi trong tay, cẩn thận nhìn màn đêm phía ngoài.

Nam tử sai vặt thở hổn hển, bảo ta gọi bọn Lý Ma Tử xuống lầu.

Ta mới vừa bước lên thang lầu, Lý mặt rỗ đã ôm một đứng những buồn ngủ đứng ở đầu thang, Lý Ma Tư mặt mày đạp đạp chạy xuống, nghi hoặc hỏi: "Xảy ra chuyện gì, chấn động rồi sao?"

Ta không còn gì để nói nhìn hắn, đạp vào cánh cửa an ủi nam nhân tốt tính thì có thể có bao nhiêu khí lực, hắn vậy mà có thể cảm thấy chấn động.

Ai ngờ nam tử do dự lại biến sắc kêu lên: "Như tuyết, mau xuống đây."

Tuyết như từ trong giấc mộng tỉnh lại, "Ồ" một tiếng chậm rãi đi xuống dưới lầu. Đúng lúc này một cánh tay từ trong bóng tối vươn ra, kéo Tuyết Tuyết lại. Tuyết như hét lên một tiếng tỉnh táo lại, nức nở hỏi: "Ngươi... Ngươi là ai?"

Lý mặt rỗ mắng một tiếng rồi xông lên, ta kéo hắn nhìn kỹ một chút.

Người sau lưng như tuyết đang cầm thanh đao kề sát eo nàng, chỉ cần chúng ta khẽ động là sẽ xảy ra chuyện!

Nam tử chăn hộ lạnh lùng nhíu mày: "Sao thế, người của Long Tuyền sơn trang đợi không được nữa à? Ngay cả ước hẹn ba ngày cũng chơi không nổi."

Người tới mặc một thân áo xám, bộ dạng lấm la lấm lét nhìn thì làm cho người ta sinh chán, nhưng hiển nhiên không phải là mấy tên hộ pháp Âm Dương Hổ mang theo kia, xem ra Long Tuyền sơn trang muốn dùng xa luân chiến tiêu hao thực lực của chúng ta.

Lão khống chế Như Tuyết Hạ Lâu, âm trầm nói: "Để cho một trong các ngươi đến đây đổi cô nương này!"

Lý mặt rỗ lập tức bỏ rơi tay của ta, muốn đổi một bông tuyết, bầu trời hướng nam tử đứng dậy ngã xuống, ta vội vàng kéo Lý mặt rỗ về, cùng Bạch Mi thiền sư lui tới bên cửa.

"Ta đổi nàng."

Nam nhân ái mộ đem tám thanh đại hán kiếm chắp sau lưng, lạnh lùng nói.

Nam tử áo xám nhìn chằm chằm nam tử có phần cố kỵ, chậm chạp không có hành động.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Lý Ma Tử kích động quát: "Các ngươi ai cũng đừng cản ta."

Một bàn tay ta vỗ lên vai hắn, lạnh giọng nói: "Ngươi cũng tin người của Long Tuyền sơn trang sao?"

Lý Ma Tử đỏ mắt nói: "Nhưng mà... Như Tuyết, Như Tuyết nàng..."

Đôi mắt như tuyết nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử, động tình nói: "Mạch tử, ngươi nghe anh rể đi, mấy tên cặn bã này căn bản là không thể tin."

Bốp!

Nam tử áo xám trở tay tát một cái vào mặt như tuyết, ánh mắt Lý Ma Tử lập tức đỏ bừng như máu nhìn hắn.

Ta thở dài nói ra: "Cao thủ của Long Tuyền sơn trang nhiều như mây, nhưng làm sao ngay cả dũng khí để đao thật thương thật đánh nhau một trận cũng không có chứ? Chỉ gây họa cho người nhà, truyền ra ngoài không sợ bị chế nhạo hay sao?"

Nam tử áo xám cười khà khà nói: "Long Tuyền sơn trang ta chỉ xem kết quả, không xem quá trình."

Nam nhân ái mộ đem tám thanh đại hán kiếm đặt ngang trước ngực chờ phát động.

Bạch Mi thiền sư mang theo ta và Lý Ma Tử tiếp tục lui ra phía ngoài, mẹ nó tội nghiệp nam trầm giọng nói: "Đừng lui nữa, bên ngoài cũng đều là người của Long Tuyền sơn trang!"

Ta kinh hãi nhìn ra ngoài cửa hàng cổ, chỉ thấy một đám người xa lạ tản bộ trên đường trong đêm tối, nhưng ánh mắt lại đều vô tình hay cố ý nhìn chằm chằm vào phương hướng của chúng ta.

Chúng ta đã bị Long Tuyền sơn trang bao vây rồi!

Nam nhân chăn bông chắp tay sau lưng, ta lập tức ngầm hiểu: "Như Tuyết, ngươi đi theo bọn họ đi, vừa lúc làm bạn với Tân Nguyệt."

Như Tuyết không dám tin nhìn ta, hốc mắt rưng rưng nói: "Bọn họ sẽ giết ta đấy..."

"Sẽ không!"

Ta khoát tay áo nói: "Mục đích của bọn hắn không phải ở trên người ngươi."

Lý Ma Tử ôm cổ áo quát: "Trương Cửu Lân, ta coi ngươi là huynh đệ, bây giờ vợ ta bị bắt cóc, ngươi lại dám đối xử với nàng như

vậy?"

Bạch Mi thiền sư giữ chặt Lý mặt rồi nhẹ giọng nói: "Tiểu hữu không nên nóng vội, Trương thí chủ không phải là người bỏ qua bạn bè để không quan tâm."

Lý mặt rỗ kìm nén tính tình, chỉ có thể oán hận nói: "Cửu phụ ngươi yên tâm, bọn họ mà động vào ngươi, lão tử chỉ cần không chết sẽ giết sạch người của Long Tuyền sơn trang chôn cùng ngươi."

Khuôn mặt trắng bệch như tuyết: "Ngay cả ngươi cũng mặc kệ ta?"

Nam tử áo xám không kiên nhẫn, phất phất tay nói: "Lão tử không rảnh xem các ngươi diễn kịch, lời thức thời thì mau mau đến người đổi nàng đi."

Đúng lúc này nam nhân hưởng thụ động, tám mặt nam nhân kéo lê một trận lửa điện quang trên mặt đất, thẳng tắp đâm tới nam tử áo xám.

Nam tử áo xám đem Như Tuyết hướng tám mặt kiếm hạ xuống, nam nhân thương cảm nhanh chóng thu kiếm, tay kia kết thành kiếm chỉ, hung hăng chọc vào trên tay nam tử áo xám nắm như tuyết.

Nam tử áo xám đau đớn buông lỏng như tuyết, nam nhân sầu lo kéo theo như tuyết lui về phía chúng ta.

Vừa rồi nam tử sai vặt cấp cho ta động tác, là bảo ta tùy tiện nói cái gì đó hấp dẫn sự chú ý của nam tử áo xám, hắn dễ khởi xướng công kích. Trong lúc nhất thời ta không nghĩ tới chủ đề tốt, chỉ có thể nói lung tung một phen.

Nam tướng đáng thương đặt tuyết lên mặt đất, lại đâm về phía nam tử áo xám.

Lý Ma Tử lập tức nhận lấy khối băng, khẩn trương hỏi xem có việc gì không.

Tuyết như tuyết hung hăng đấm cho Lý Ma Tử hai quyền, nói: "Sao vừa rồi ngươi không cứu ta... "

Nam tử áo xám bị nam tử chăn hộ liên tục đâm hai kiếm, tức giận huýt sáo một cái, đám người đi đường cải trang bên ngoài dồn dập lộ nguyên hình, vây quanh cửa hàng của ta.

Nhìn thấy đồng bọn đều đến, nam tử áo xám lập tức yên lòng, áp chế nói: "Các ngươi tốt nhất thả ta đi, bằng không những người này có thể san bằng tiệm cổ này!"

Nam nhân đáng thương dừng tay với chúng ta, chúng ta lập tức nhường cửa ra.

Nhưng mà chờ lúc đi hơn phân nửa, nam tử áo xám đột nhiên quay đầu, động tác nhanh chóng lao tới nam nhân thích hôn.

Nam nhân quyến rũ giơ tay định rút kiếm, nhưng còn chưa kịp chuẩn bị phòng ngự đã bị nam tử áo xám vỗ ngực một chưởng, nam nhân tốt lành lập tức lui lại một bước, phun ra một ngụm máu đen.

Nam tử áo xám đắc ý nói: "Ngươi trúng của ta hàn độc của Miêu Cương, trong vòng một tuần tốt nhất đừng sử dụng pháp thuật, bằng không thì... "

Nói xong hắn cười lớn một tiếng, mang theo một đám người hài lòng rời đi. Ta vội nâng nam lo lắng của mình lên hỏi, dù sao lúc trước không ngờ bọn họ lại có thể dùng độc.

Nam tử sai vặt giơ tay ra lau máu đen, hạ giọng nói: "Ta phát hiện hắn sẽ dụng độc, cho nên cố ý phun ra một ngụm máu để mê hoặc bọn chúng."

Ta mới thở phào nhẹ nhõm, hắn lại đột nhiên mềm đến trên người ta.

Ta kinh hoảng nhìn về phía Bạch Mi thiền sư, Bạch Mi thiền sư lắc đầu, ánh mắt mịt mờ chỉ chỉ bên ngoài.

Xem ra người Long Tuyền sơn trang còn chưa đi xong, ta hừ một tiếng đỡ nam nhân đáng thương vào phòng.

Lúc đi ra Lý Ma Tử đã mang theo Như Tuyết đi nghỉ ngơi, Bạch Mi thiền sư đang đả tọa ở một bên.

Ta ngồi xuống có chút bất an nói: "Đại sư, ta cảm giác có chút không thích hợp."

"A di đà phật." Hắn chắp tay trước ngực nói: "Mọi thứ đều có thiên ý!"

Đảo mắt đã ba ngày trôi qua, có nam nhân an ủi hỗ trợ trị thương, thân thể chúng ta khôi phục bảy tám phần.

Trước khi đi, ta tới gặp nam nhân thích ăn mặc, hắn nằm trên giường uể oải phất phất tay: "Các ngươi đi đi!"

Sắc mặt hắn tái nhợt dị thường, không khác gì bị trọng thương, ta nghĩ người của Long Tuyền sơn trang nhìn không ra, cho nên mới yên tâm mang theo bọn người Bạch Mi thiền sư lên xe.

Ta giẫm cửa dầu đến cùng, lần này trên đường không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lúc giữa trưa đã tới thôn.

Cửa thôn im lặng, chỉ có một người đang cột vào trên cây hòe lớn kia.

Ta ghé sát qua xem xét khí huyết lập tức cuồn cuộn mà lên, toàn thân Doãn Tân Nguyệt đầy máu bị tơ sắt trói ở trên cây, Tiểu Phàm thì nằm dưới chân nàng không nhúc nhích...

"Tháng mới!"

Ta quát to một tiếng chạy về phía trước hai bước, Bạch Mi thiền sư kéo ta lại trầm giọng nói: "Bọn hắn không có việc gì, máu trên người vợ ngươi là giả, đừng trúng bẫy của Long Tuyền sơn trang."

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng ta mới yên ổn không ít, lạnh giọng quát: "Đi ra đi."

"Ha ha ha ha ha!"

Theo liên tiếp cười to, Âm Dương Hổ mang theo mấy vị hộ pháp, còn có mười tên thuộc hạ từ trong thôn nối đuôi nhau mà ra.

Hắn quét mắt nhìn chúng ta một cái rồi khinh miệt nói: "Chỉ có mấy người các ngươi?"

Ta biết là chàng trai châm chọc người chăn mền bị thương không cách nào qua đây, cắn răng mắng: "Cho dù hắn không đến, các ngươi cũng thua chắc rồi."

Nói xong ta liền móc ra cờ màu vàng hơi đỏ, quay đầu nói với Bạch Mi thiền sư: "Ta đi giết Âm Dương Hổ, ba tên hộ pháp kia giao cho đại sư."

Bạch Mi thiền sư gật đầu nói: "Tiểu hữu yên tâm, chỉ là bọn hắn còn mang theo không ít bộ hạ..."

Lý Ma Tử cầm Âm Dương Tán trong tay kêu lên: "Các tiểu ca Trương gia các ngươi cứ việc lên, những tiểu lâu la khác giao cho ta."

Ta có chút lo lắng nhìn Lý Ma Tử một cái, năng lực của những thuộc hạ này khi đơn đả độc đấu khẳng định không bằng những hộ pháp kia, nhưng bọn họ chiếm số lượng nhiều, đối phó với Lý mặt rỗ nhất định là rất khó.

"Lửa đã cháy lông mi, ngươi đừng có mài giũa." Lý Ma Tử rống lên một tiếng, quay đầu lại nói với Như Tuyết: "Lát nữa ngươi cứu Tân Nguyệt, cái gì cũng không quản, chỉ cần mang theo các nàng chạy là được!"

Như tuyết khẽ gật đầu lùi sang một bên, đại chiến hết sức căng thẳng!

Thiên hạ kỳ binh số bảy trăm một...

Âm Dương Hổ vung tay lên, ba hộ pháp sau lưng tiến lên cuốn lấy Bạch Mi thiền sư. Lý Ma Tử cũng hét lớn một tiếng ngăn chặn những người khác.

Ta và Âm Dương Hổ giằng co lẫn nhau đều không nhúc nhích, chúng ta rất rõ ràng, nếu như Bạch Mi thiền sư và Lý Ma Tử tùy tiện ai thua, chiến đấu giữa chúng ta cũng hoàn toàn không cần thiết, cho nên còn không bằng tiết kiệm một chút thể lực.

Bạch Mi thiền sư giơ phật châu lên, quanh thân đều hiện ra phật quang, bởi vì biết nhược điểm của ba hộ pháp kia, cho nên trong lúc nhất thời áp chế bọn họ không cách nào ngẩng đầu lên!

Nơi Lý Ma Tử và thủ hạ Long Tuyền Sơn Trang là một mảng khí độc mù mịt.

Bởi vì đối phương nhiều người, cho nên Lý Ma Tử căn bản không dùng cứng đối cứng với bọn họ, mà tìm cơ hội đánh lén. Huống hồ Lý Ma Tử còn không biết từ đâu kiếm được một cây binh khí bằng đất, những người kia trong khoảng thời gian ngắn cũng không làm gì được hắn.

Âm Dương Hổ nhìn chòng chọc vào ta như đang nhìn một người: "Trương Cửu Lân, ta hại chết ba huynh muội tốt của ta, hôm nay còn kéo theo cả nhà chôn cùng bọn hắn, cảm giác như thế nào?"

"Ngu ngốc."

Ta lạnh lùng phun ra hai chữ, trước kia Âm Dương Hổ này thoạt nhìn cũng không ngốc như vậy, không phải bị bọn Độc Thủ Long chết kích thích đấy chứ?

Sắc mặt Âm Dương Hổ biến đổi, lập tức vọt lên.

Ta xoay người một cái, trường kiếm của hắn sượt qua thân thể ta, nhấc lên một thân da gà.

Không đợi ta đứng dậy, hắn xoay trường kiếm lại đâm xéo vào phần eo của ta!

Ta thuận thế nằm xuống, nhanh chóng lăn mấy vòng tránh thoát công kích, sau đó một con cá chép nhảy bật lên.

Âm Dương Hổ cười lạnh một tiếng, tay phải đánh một cái chỉ quyết, bốn phía đột nhiên trở nên một mảnh đen kịt.

Không tốt! Ánh mắt của hắn có thể nhìn thấy thứ trong bóng tối, nhưng ta lại không được, chỉ mới đánh ra mấy chiêu đã bị chọc thủng mấy lỗ.

Ta dứt khoát nhắm mắt lại, tế ra hoàng kỳ hạnh hoàng bảo vệ chính mình, lại thao túng Vô Hình châm đối phó hắn.

Châm vô hình dựa theo ý niệm khẽ động, cho dù con mắt không nhìn thấy được cũng không ảnh hưởng.

Công kích của Âm Dương Hổ càng ngày càng mãnh liệt, mặc dù dựa vào châm vô hình cũng không rơi xuống hạ phong, nhưng con mắt không nhìn thấy vẫn mang đến cản trở cho ta.

Không biết Âm dương hổ đã sử dụng chiêu số gì, cây châm vô hình đột nhiên cảm ứng được tồn tại thứ hai trong vòng chiến đấu của chúng ta, chỉ có điều thứ này rất hư ảo, hẳn không phải là người.

Ta khống chế Vô Hình Châm đuổi theo Âm Dương Hổ chạy, vật hư ảo này nếu là Âm Dương Hổ giở trò quỷ, vậy chỉ cần giải quyết Âm Dương Hổ là được rồi.

Rất nhanh, Vô Hình châm đã ép Âm Dương Hổ đến góc chết, gã đột nhiên cười lạnh một tiếng nói: "Tốt nhất ngươi đừng nhúc nhích!"

Trong lòng ta nhảy một cái, cảm giác bên người tựa hồ nhiều hơn một món đồ. Bởi vì Vô Hình châm đang kiềm chế Âm Dương Hổ, ta cũng không dám thu lại, mà đồ vật bên người hẳn là lúc trước nhìn thấy hư ảnh.

Ta từ trong túi có đem chu sa ném sang bên cạnh, xem ra hư ảnh này chỉ là một Âm Linh bình thường, vẩy chu sa một cái là nó có vẻ lui ra.

Âm Dương Hổ kêu lên một tiếng đau đớn, đột nhiên nhảy lên dùng trường kiếm bổ về phía cửa mệnh của ta.

Ta xoay người tránh thoát, thao túng Vô Hình Châm tìm sơ hở của trận pháp. Trong bóng tối trừ Vô Hình Châm, ta dùng cái gì cũng không được, tiếp tục như vậy nữa nhất định sẽ bị Âm Dương Hổ giết chết!

Âm Dương Hổ nhìn ra ý đồ của ta, nhấc trường kiếm tấn công ta như cuồng phong bạo vũ.

Ta miễn cưỡng dùng hoàng kỳ bảo vệ chính mình, một môn tâm tư tìm sơ hở. Đột nhiên, Vô Hình châm trực tiếp bay ra ngoài, trong lòng ta vui vẻ, vội vàng theo sau.

Âm Dương Hổ đâm một kiếm vào vai ta, ta trực tiếp trở tay cầm trường kiếm, ngăn cản đợt công kích tiếp theo của hắn.

Hai khoảnh khắc này ta liền xông ra khỏi bình phong, trước mắt một mảnh sáng sủa.

Phốc phốc phốc...

Ta mới vừa ra ngoài đã thấy Lý Ma Tử phun ra một ngụm máu tươi, xem ra không chịu nổi nữa rồi.

Mười mấy người kia không quản hắn nữa, lập tức quay người đi đối phó với Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư đối phó ba gã hộ pháp vốn có chút khó khăn, hiện tại càng thêm một cây cũng khó chống đỡ, một cái không lưu ý liền bị đánh một chưởng, phật quang trên người ảm đạm mấy phần.

Nhưng mà âm Dương Hổ dữ tợn ngăn trước mặt ta, chặn bước chân ta đi cứu viện!

Ta bị phẫn nộ đốt đỏ hai mắt, cắn răng thả Ngọc đuôi ra, để nàng cuốn lấy Âm Dương Hổ.

Nàng khẳng định không phải là đối thủ của Âm Dương Hổ, nhưng dựa vào tốc độ cực nhanh để ngăn chặn hắn thì vẫn có thể...

Mượn thời gian đuôi ngọc tranh thủ, ta nhanh chóng kéo Lý mặt rỗ qua một bên, lúc trước đã đem mười mấy người kia đá văng ra khỏi bên cạnh Bạch Mi thiền sư.

Những người này dưới công kích của Lý Ma Tử cũng đều bị vết thương không đồng nhất, ở đâu sẽ là đối thủ của ta? Sẽ dễ dàng bị ta đánh cho răng rơi đầy đất.

Chờ sau khi phế bỏ bọn lâu la nhỏ này, Lý Ma Tử triệt để ngồi bệt xuống đất, lo lắng hỏi hắn như tuyết có việc gì hay không.

Lý Ma Tử lau vết máu nơi khóe miệng, lớn tiếng kêu lên: "Đừng nói nhảm, mau mau cứu người!"

Như tuyết gật đầu, chạy đến dưới cây hòe thì đem Doãn Tân Nguyệt và Tiểu Phàm dẫn theo tới.

Ta sờ sờ mặt Doãn Tân Nguyệt, quay đầu nói với Lý Ma Tử: "Ngươi cùng Như Tuyết dẫn bọn họ trở về trước, nơi này giao cho chúng ta."

Lý Ma Tử gật đầu, dẫn theo Như Tuyết nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Doãn Tân Nguyệt và Tiểu Phàm được cứu ra, trong lòng cũng bình tĩnh lại, quay đầu thu hồi đuôi ngọc, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm Âm Dương Hổ.

Âm dương hổ cầm trường kiếm phi thân nhảy lên, rõ ràng là ra sát chiêu đối với ta. Ta cắn đầu lưỡi ngậm một ngụm tinh huyết trong miệng, xông lên đánh với nó.

Bởi vì phân thần cộng thêm tinh lực không đủ, trận kỳ vàng hơi đỏ phóng xuất ra vòng bảo hộ màu vàng càng ngày càng ảm đạm, ta dứt khoát thu cờ vàng cam lại, hoàn toàn từ bỏ phòng ngự, liều mạng mang tư thái đồng quy vu tận với hắn.

Dưới đấu pháp không cần mạng của ta, chiêu thức của Âm Dương Hổ dần dần có chút lộn xộn, mấy kiếm đều đâm lệch, trái lại bị ta nắm lấy lỗ hổng hung hăng đánh vài quyền.

Hắn lùi về phía sau, âm trầm cười nói: "Trương Cửu Lân, một khoảng thời gian không gặp, không nghĩ tới tu vi của ngươi cũng không thua kém gì ta. Nhưng giờ chết của ngươi đã đến!"

Nói xong hắn cắm trường kiếm xuống đất, hai tay đánh ra một cái chỉ quyết huyền ảo.

Theo động tác của hắn, nhiệt độ xung quanh càng ngày càng thấp, Bạch Mi thiền sư hoảng sợ hô: "Tiểu hữu, mau tránh ra!"

Theo bản năng ta xoay người lại, chỉ thấy từng luồng khí đen quay quanh Âm Dương Hổ, mà trong khí đen tất cả đều là linh hồn.

Những linh hồn này oán khí phi thường sâu, ở tại chỗ xoay một vòng sau đó nhao nhao rống giận nhào tới ta.

Trong lòng ta run lên, trong lòng thầm nhủ: Bách quỷ nghịch mệnh!

Một loại thuật pháp phi thường âm độc này, cần đem linh hồn một trăm người mạnh mẽ cắn nuốt hết.

Nói cách khác trước đó Âm dương hổ phải tìm một trăm người sống, dưới tình huống bọn họ ý thức hoàn toàn thanh tỉnh đem hồn phách bọn họ rút ra. Bình thường linh hồn này ở trong cơ thể âm dương hổ tẩm bổ, dần dà sẽ đem Âm dương hổ trở thành chủ nhân.

Những linh hồn này vô cùng hung mãnh, vào thời khắc mấu chốt còn có thể giúp chủ nhân gánh chịu vết thương trí mạng.

Nói cách khác, người có được trăm hồn nghịch mệnh tương đương với có hai cái mạng. Âm Dương Hổ hại một trăm mạng chỉ vì mạng của mình, thật sự là quá tàn nhẫn!

Chẳng qua, lúc trước ở Điền Đô quỷ thành, Âm Dương Hổ có vẻ như còn không biết môn pháp thuật này, hẳn là học mới trong khoảng thời gian này. Nhìn dáng vẻ đầu đầy mồ hôi của Âm Dương Hổ, những linh hồn này hẳn là lần đầu tiên được phóng xuất ra.

Ta nuốt nước miếng không để lại dấu vết lui về sau mấy bước, lúc này liều mạng không thể nghi ngờ là muốn chết.

Bạch Mi thiền sư bởi vì nhắc nhở ta mà phân thần, bị ba hộ pháp một chưởng đánh bay rơi trên mặt đất, phật châu tán loạn đầy trời.

Ta đi tới đỡ lấy hắn, không dám tin tưởng hỏi: "Đại sư, đây là trăm quỷ nghịch mệnh sao?"

Bạch Mi thiền sư trầm mặt gật gật đầu, hận không thể chém Âm Dương Hổ thành muôn mảnh.

Âm Dương Hổ dữ tợn nhìn chằm chằm chúng ta, hô to một tiếng: "Đi đi!"

Một trăm linh hồn mãnh liệt thoát ly thân thể hắn bay về phía chúng ta...

Linh hồn tuy đã nhận Âm Dương Hổ làm chủ, nhưng oán khí khi còn sống của bọn họ càng ngày càng nặng. Bây giờ ngay cả Quỷ Vương cũng đi vòng, huống chi là bọn ta?

Ta sẽ cờ màu vàng hơi đỏ dựng ở bên người, đem tất cả những thứ có thể trừ quỷ trên người lấy ra, một mạch ném lên người bầy quỷ trước mắt.

Động tác của chúng nó cực nhanh, đông nghịt vây ta cùng Bạch Mi thiền sư vào giữa. Bạch Mi thiền sư thấp giọng nói: "Để cho đạo hữu mới xuất hiện đi! Loại tà thuật lợi hại này chỉ bằng vào bần tăng và tiểu hữu còn không đối phó được."

Ta gật đầu đem ngón tay ngậm ở trong miệng, huýt sáo thật to.

Nam nhân chăn hộ không dám ẩn nấp quá gần, cho nên bảo ta khẩn cấp huýt sáo gọi hắn!

Âm Dương Hổ cười lạnh nói: "Sao bây giờ mới gọi viện binh? Đáng tiếc..."

Ta kỳ quái nhìn hắn, lời nói của hắn nghe vô cùng quái dị, tựa hồ biết gà lo bé đang ở gần đây. Không đợi ta nghĩ ra, bách quỷ đã nhào tới, ta và Bạch Mi thiền sư dựa lưng vào nhau quần chiến.

Bách quỷ công kích càng lúc càng hung mãnh, ta lo lắng lại huýt sáo vài tiếng!

Cuối cùng, nam nhân chăn bông từ trên trời hạ xuống, tám thanh đại hán kiếm hung hăng bổ vào thân Âm Dương Hổ. Âm dương hổ liền ngã xuống đất, bách quỷ tùy theo mà vèo chui vào trong thân thể của hắn.

Theo trăm quỷ trở về, vết thương sâu có thể thấy được xương trên thân Âm Dương Hổ vậy mà chậm rãi khép lại!

Hắn đứng lên cười lạnh nói: "Ngươi quả nhiên đã tới!"

Nam nhân hưởng thụ cau mày nói một câu không tốt, cầm tám thanh đại hán kiếm nhanh chóng đánh lui ba hộ pháp.

Hắn cũng không ham chiến, quay người đâm một kiếm kinh thiên về phía Âm Dương Hổ. Âm Dương Hổ đứng tại chỗ cười vô cùng quỷ dị.

"Mau trở lại!"

Ta bỗng kêu lên một tiếng, bộ dáng Âm Dương Hổ này nhìn không bình thường.

Nam tử chăn bông lại không bình tĩnh như thường, vẫn đâm vào đầu Âm Dương Hổ.

Tám thanh kiếm kéo theo lam sắc quang mang chói mắt, nhưng thân ảnh của Âm Dương Hổ lại biến mất không thấy. Cùng lúc đó, trên đầu gã nam nhân tốt đẹp lại đột ngột xuất hiện một con dấu nhũ bạch sắc bị hắc khí nhè nhẹ quanh quẩn.

Long Trạch Nhất Lang từ trong góc tối đi ra, thầm niệm vài câu chú ngữ, con dấu kia đập thẳng tắp vào đầu nam nhân chăn hộ!

Chương thứ bảy trăm mốt, Phiên Thiên Ấn xuất thế!

Thấy một màn này, Bạch Mi thiền sư lập tức chạy tới nam nhân an lành, Âm Dương Hổ lập tức ngăn cản.

Bạch Mi thiền sư dưới sự bất đắc dĩ cuồng loạn quát: "Liệt Thiên Ấn, phiên thiên ấn xuất thế! Mau đi cứu sơ nhất, hắn không chịu nổi phiên thiên ấn."

Ta bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, không thể tin được cái ấn không đáng chú ý này lại chính là phiên thiên ấn.

Lại nói tiếp địa vị của Thiên ấn này vô cùng lớn, là thượng cổ thần khí được ghi chép trong các tiểu thuyết Phong Thần Diễn Nghĩa, nghe nói loại đá được điêu khắc phương Phiên Thiên ấn này được lấy ở Bất Chu sơn xa xôi, trải qua mấy ngàn năm hấp thu không biết bao nhiêu là lệ khí!

Hơn nữa phiên thiên ấn sử dụng pháp quái dị, chuyên môn nện đầu người, người bị đập chết thường thường sẽ vỡ óc, chết vô cùng thê thảm. Phong thần diễn nghĩa đã nhận được phiên thiên ấn sư phụ truyền thụ rộng rãi, lập tức hóa thân sát thần, vô số Đại tướng chết trong tay hắn, bởi vậy cũng có thể nhìn ra sự lợi hại của phiên thiên ấn!

Chỉ là sau cuộc chiến Phong Thần, phiên Thiên ấn đã biến mất trong dòng sông lịch sử, ta cũng từ miệng trưởng lão Trương gia mới biết được, Phiên Thiên ấn kỳ thật được giấu ở Long Tuyền sơn trang.

Năm đó trong cuộc chiến cùng Côn Ngô Kiều với Trương gia, Long Tuyền sơn trang trang trang chủ đã phát huy Phiên Thiên ấn đến cực hạn, liên tục đánh gục hơn bảy mươi cao thủ của Trương gia, đem Trương gia Giang Bắc đường đường đánh biến thành bộ dáng bi thảm như hiện tại.

Không ngờ trang chủ Long Tuyền sơn trang lại yêu con mình như vậy, ngay cả thần khí thượng cổ như phiên Thiên ấn cũng phải đưa cho Long Trạch lang!

Ta không dám chần chừ, vội vàng chạy tới định đưa tay kéo nam nhân có ý tốt trở về.

Nam nhân chăn bông cố gắng đưa năm ngón tay trắng nõn ra, ta vừa muốn bắt lấy hắn, đột nhiên có một luồng sức lực đánh lên người ta, tay ta vừa nghiêng người phụ thuộc là nam tử đáng thương sát qua!

Phiên Thiên ấn đã dán sát vào trán nam tử thích thú, ta lo lắng vọt vào trong tế ra cờ vàng, muốn ngăn cản phiên thiên ấn.

Long Trạch Nhất Lang cười lạnh tiếp tục niệm chú ngữ, lực đạo trên phiên thiên ấn lớn hơn rất nhiều.

Rặc rặc!

Lồng ánh sáng màu vàng hơi đỏ phóng ra từ cờ vàng trong nháy mắt bị đánh thành phấn vụn, Thiên Ấn kia tiếp tục rơi xuống, tựa hồ không thu đi mạng người nam đang lo lắng, thề không bỏ qua!

Ta và nam nhân chăn trợ liếc nhau, trong mắt tràn đầy sự không cam lòng.

Tay của ta vô lực rủ xuống, ngồi quỳ trên mặt đất chờ phiên thiên ấn nện xuống.

Ầm!

Lúc này bên tai truyền đến một tiếng vang trầm thấp, còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác Phiên Thiên ấn treo ở giữa không trung bất động.

Ta quay đầu nhìn lại thì ra là Thử tiền bối, ngay thời khắc mấu chốt hắn đã đá văng Long Trạch Nhất Lang, phá tan chú ngữ của Long Trạch Nhất Lang, lúc này mới cứu chúng ta một mạng.

Ta kích động hô: " Thử tiền bối, nhờ có ngài tới kịp thời, nếu không ta và sơ sơ nhất hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Thử tiền bối trừng mắt nhìn chúng ta, sau đó thả ra một viên thuốc khói, túm lấy chúng ta liền chạy trở về.

Cũng may người Long Tuyền sơn trang cũng bị thương không nhẹ, không có đuổi theo. Tất cả mọi người đều bị thương trở về trong tiệm, Thử tiền bối tức giận quát: "Xảy ra chuyện lớn như vậy, các ngươi đều không nói một tiếng, nếu không phải Lý Ma Tử kịp thời thông báo cho ta biết, các ngươi sẽ chết cả thôi!"

Ta nghe hắn ta nói vậy, xấu hổ cúi đầu để mặc hắn ta quở trách.

Nói cho cùng lần này là ta chủ quan, Long Tuyền sơn trang luôn âm hiểm, cho dù là nam nhân được âu yếm, bọn họ cũng sẽ không phớt lờ.

Nam nhân chăn bông toàn thân đầy máu dựa vào ghế nằm, trầm giọng nói ít nhất cũng cứu được người.

Thử tiền bối bị hắn nghẹn họng nói không ra lời, vung tay áo ngồi ở một bên buồn bực.

Nam nhân chăn bầu đứng dậy nói: "Không chừng người của Long Tuyền sơn trang sẽ đuổi theo, ta ra ngoài bố trí mấy trận pháp..."

Chuột tiền bối dựng râu trừng mắt nói: "Với bộ dạng hiện giờ của ngươi, không đợi bố trí xong trận pháp sẽ mệt chết mất, nghỉ ngơi cho tốt vào."

Nói xong hắn liền chắp tay sau lưng đi ra cửa hàng cổ, sau khi ta đi tới, chỉ thấy Thử tiền bối miệng lưỡi dao đang ra sức bố trí pháp trận.

"Ngươi ra đây làm gì?" Nhìn thấy hắn tức giận mắng.

Ta ngượng ngùng gãi gãi đầu nói: "Con Thử gia, không phải là đến hỗ trợ sao?"

Thử tiền bối lườm ta một cái rồi nói: "Loại trận pháp cao cấp này ngươi không giúp được đâu, tốt nhất ngươi về nói nhỏ với vợ ngươi đi!"

Ta hơi lúng túng một chút liền nhún vai đi tìm Doãn Tân Nguyệt, sau khi nàng ta trở về vẫn luôn hôn mê bất tỉnh. Thử tiền bối nói là trong khoảng thời gian này thân thể quá yếu ớt, không có vấn đề gì lớn.

Thời gian gần đây ta vì cứu Doãn Tân Nguyệt và nhi tử, chạy mất công sức, giờ trong lòng bàn tay nắm lấy Doãn Tân Nguyệt thả lỏng, nằm nhoài xuống giường ngủ thiếp đi.

Bốp!

Đang ngủ, ta chỉ cảm thấy mình bị đánh một cái, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn Doãn Tân Nguyệt đang giơ tay, trong lúc nhất thời không hiểu vì sao nàng lại tát ta?

Doãn Tân Nguyệt giơ tay lại tát tới, lực đạo lần này nhỏ đi không ít. Ta vẫn không nhúc nhích, tùy ý để nàng hả giận. Sau khi tát hai bàn tay, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nhào vào lòng ta mà khóc rống lên.

"Phu quân, thiếu chút nữa ta và Tiểu Phàm không gặp được ngươi rồi..."

Nói tới đây cô trợn tròn hai mắt: "Đúng rồi, Tiểu Phàm đâu?"

Ta hất cằm nói là ở trên giường, Doãn Tân Nguyệt quay người lại ôm Tiểu Phàm từ đầu đến chân, hôn lấy sắc mặt cô thay đổi, run rẩy mở miệng nói: "Tiểu Phàm... sao Tiểu Phàm lại không có chút phản ứng nào vậy?"

Ta lại lẩm bẩm với Tiểu Phàm: "Có lẽ là ngủ rồi?"

Giọng nói của Nguyệt mới run rẩy: "Không đúng, nhất định Tiểu Phàm đã xảy ra chuyện... Bình thường hắn không có bộ dáng đó!"

Ta nghe xong trong lòng lộp bộp một tiếng, hôm qua tất cả mọi người sau khi trở về vội vàng nghỉ ngơi, trong lúc nhất thời căn bản không chú ý tới, hiện tại nghĩ đến từ khi trở về, cũng không nghe Tiểu Phàm khóc lóc.

Ta bỗng nhiên chui xuống lầu, gọi cả Bạch Mi thiền sư và Thử tiền bối đến đây. Thử tiền bối bất mãn nói: "Mới sáng sớm đã dám đùa giỡn bộ xương già này của ta làm gì?"

Doãn Tân Nguyệt ôm Tiểu Phàm nói: "Lão tiền bối mau tới thăm Tiểu Phàm, hắn thấy lạ."

Thử tiền bối biến sắc, nhìn mạch đập của Tiểu Phàm, khóe miệng co giật một chút, sau đó bối rối liếc nhìn Bạch Mi thiền sư: "Hình như trong cơ thể Tiểu Phàm... hình như... lão hòa thượng, ngươi nhìn xem."

Bạch Mi thiền sư vén y phục của Tiểu Phàm lên, ngón trỏ và ngón giữa khép lại ấn lên bụng nó, lại ấn ngực nó một cái. Sau đó lại đi dọc theo cánh tay Tiểu Phàm, lúc sắp tới bả vai Tiểu Phàm đột nhiên hừ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

Bạch Mi thiền sư trầm mặt nói: "Thiện tai thiện tai, bọn họ lại hạ cổ cho Tiểu Phàm!"

Trong nháy mắt ta trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào Bạch Mi thiền sư, nhất thời không nói nên lời. Doãn Tân Nguyệt rầm một tiếng quỳ trên mặt đất khóc lóc cầu xin: "Đại sư, người mau cứu hắn, người hãy cứu hắn!"

Bạch Mi thiền sư đỡ Doãn Tân Nguyệt lên nói: "Thí chủ yên tâm, bần tăng tất nhiên sẽ cứu hắn."

Thử tiền bối cau mày, yếu ớt mở miệng nói: "Mạch tượng của đứa nhỏ này cũng có chút kỳ quái."

"A di đà phật."

Bạch Mi thiền sư trầm ngâm một tiếng, chắp tay trước ngực nói: "Tiểu hữu, các ngươi tạm đi ra ngoài một lát, bần tăng và chuột thử xem có thể dẫn cổ trùng ra ngoài hay không!"

Doãn Tân Nguyệt bước từng bước một nhìn Tiểu Phàm, vừa ra khỏi cửa đã khóc rống lên, vừa khóc vừa mắng: "Đều tại ngươi, Tiểu Phàm nó còn nhỏ như vậy..."

Ta ôm chặt nàng mà nói sẽ không sao chứ, Tiểu Phàm sẽ không sao đâu.

Chờ đại khái chừng một giờ, sắc mặt Bạch Mi thiền sư vàng như nến đi ra. Thử tiền bối theo phía sau hắn lắc lắc đầu, ta trong nháy mắt sửng sốt tại chỗ. Doãn Tân Nguyệt ngồi liệt trên mặt đất, ánh mắt trống rỗng nói: "Không có khả năng... Ta không tin, hài tử còn nhỏ như vậy..."

"A di đà phật."

Bạch Mi thiền sư chắp tay trước ngực nói: "Tiểu hữu, cổ trùng này phi thường kỳ quái, cần thuốc giải đặc biệt mới có thể dẫn dụ, bần tăng vô lực."

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "Ý của đại sư là chỉ cần tìm được giải dược, Tiểu Phàm không có chuyện gì là đúng chứ?"

Bạch Mi thiền sư gật đầu nói: "Nếu có thuốc giải, bần tăng nhất định có thể cứu được tiểu thí chủ trở về."

Doãn Tân Nguyệt lảo đảo đứng dậy nói: "Giải dược nhất định nằm trong tay người của Long Tuyền sơn trang. Đại sư, ngài chờ đó, để ta đi lấy."

Nàng nói nhẹ bẫng nhưng dọa ta sợ không ít, ta ôm chặt lấy nàng quát: "Tháng mới, ngươi điên rồi à?"

Nàng bình tĩnh mở miệng nói: "Ta không điên, người của Long Tuyền sơn trang không phải muốn lấy mạng ta sao? Ta đi bọn họ nhất định sẽ đưa giải dược cho ta."

Ta đau lòng nhìn nàng, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì. Thử tiền bối trầm mặt nói người của Long Tuyền sơn trang đã hạ độc, chắc chắn sẽ không dễ dàng giao giải dược ra, ngươi đi cũng chỉ mất cái mạng nhiều hơn mà thôi.

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên đẩy ta xuống lầu, tức giận bắt đầu thu thập đồ đạc của mình.

"Lão bà, người làm cái gì vậy?" Ta đi theo phía sau nàng có chút bất an hỏi.

Doãn Tân Nguyệt lạnh lùng nói: "Trương Cửu Lân, trước kia chỉ mình ta còn chưa nói, nhưng bây giờ ngay cả con cũng bị ngươi làm liên luỵ, ta phải ly hôn với ngươi!"

Lời của nàng giống như chậu nước lạnh tưới từ đỉnh đầu ta xuống, ta kéo nàng lại nói không ra lời.

Chương thứ bảy trăm ba bắt kế hoạch nội ứng.

Nàng nói không sai, Doãn Tân Nguyệt tuy dịu dàng động lòng người, nhưng từ khi kết hôn tới giờ nàng vẫn luôn sinh hoạt trong sợ hãi, không lo lắng cho ta, chỉ lo lắng cho cha mẹ, hiện tại ngay cả nhi tử vừa sinh ra không bao lâu cũng bị ta liên lụy, nữ nhân tốt đến mấy đều sẽ sụp đổ! Ta thật sự không có mặt mũi nào khuyên nhủ nàng.

Doãn Tân Nguyệt đỏ mắt thu thập đồ đạc xong xuôi, lên lầu ôm lấy Tiểu Phàm định đi.

Ta kéo nàng lại nói: "Vợ... Cho dù phải ly hôn, cũng chờ qua khoảng thời gian này được không? Ngươi đi ra khỏi cánh cửa này, người của Long Tuyền sơn trang chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Cho dù ly hôn, Tiểu Phàm không phải là con của Cửu Lân à?" Nam nhân đứng bên cạnh đột nhiên nói một câu.

Doãn Tân Nguyệt dừng lại một chút, đột nhiên ném hành lý xuống đất, ngồi chồm hổm xuống khóc lớn.

Ta hung hăng ôm lấy nàng ta: "Để ta đi! Bây giờ ta đi mang giải dược về."

Nói xong ta đứng dậy đi ra ngoài, nam tử an ủi ta kéo về lạnh giọng nói: "Ngươi đi không phải cũng là chịu chết à?"

"Vậy làm sao bây giờ? Ta cũng không thể trơ mắt nhìn nhi tử gặp chuyện không may!" Ta rống một câu, hung hăng cho mình một bạt tai.

Nam nhân chăn bầu thở dài đáp: "Ta và Bạch Mi cứ đi là được."

"Thế nhưng mà..."

"Không có gì phải cả."

Nam nhân hưởng ứng gián đoạn lời ta nói, ngẩng đầu hỏi Thử tiền bối có thể áp chế sâu độc lan tràn hay không?

Thử tiền bối cười ha ha nói: "Lão phu mặc dù không trị được, nhưng tinh thông dược vật, áp chế một đoạn thời gian vẫn có thể."

Nam nhân chăn ấm gật đầu, Bạch Mi thiền sư tiện tay chỉnh đốn một chút rồi đi luôn, nhìn bóng lưng bọn họ, đáy lòng ta dâng lên một cảm giác áy náy sâu sắc.

Thử tiền bối vỗ vỗ vai của ta nói: "Đại tôn tử không nên nghĩ nhiều, bọn họ che chở cho ngươi cũng là điều hiển nhiên."

Tối hôm đó thử tiền bối đã áp chế cổ trùng trên người Tiểu Phàm, Doãn Tân Nguyệt khôi phục lý trí cũng không gây chuyện nữa.

Sau khi ta tỉnh táo lại, suy nghĩ lại từ đầu tới cuối, càng nghĩ càng thấy quỷ dị. Long Trạch lang bản thân không phải người thông minh, nhưng lần này vì sao có thể bỡn cợt chúng ta liên tục như vậy?

Thậm chí đắc ý chơi trò mèo bắt chuột, căn bản không nóng lòng hạ sát thủ, hắn rốt cuộc ẩn giấu át chủ bài gì?

Còn có, thời cơ hắn sử dụng Phiên Thiên Ấn quả thực là quá chuẩn, hơn nữa khi thấy nam nhân được âu yếm xuất hiện, vậy mà không chút kinh ngạc.

Đây không phải chứng tỏ bọn họ sớm đã biết nam nhân được trị vì không bị thương, biết chúng ta đang diễn trò sao?

Ta càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, vội vàng gọi Thử tiền bối tới đây. Hắn nghe ta nói xong thì vỗ đùi nói: "Lời của ngươi rất có đạo lý."

Nhưng chuyện nam giả nam bị thương chỉ có mấy người chúng ta biết, ta không có khả năng, Bạch Mi thiền sư không có khả năng, vậy chỉ còn lại...

Thử tiền bối khẽ thở dài, mà ta thì nắm chặt nắm đấm nghiến răng nghiến lợi nói: "Chỉ còn lại có mụn nhọt và như tuyết, trong hai người bọn họ khẳng định có một tên là nội gián!"

Nhưng ta không tin Lý mặt rỗ sẽ phản bội ta!

Mặc dù thoạt nhìn Lý Ma Tử hèn hạ háo sắc, nhưng sâu trong nội tâm lại là người trọng tình cảm, không thể nào làm ra chuyện như vậy.

Thử tiền bối trầm mặt nói: "Vậy ý của ngươi là như tuyết à?"

Mặc dù tính cách như tuyết có chút đanh đá, nhưng ở chung lâu như vậy, ta và Doãn Tân Nguyệt cũng đã sớm coi nàng là thân nhân, căn bản không thể tin được lại là nàng.

Nhưng hết thảy có thể không tránh khỏi trùng hợp quá?

Đầu tiên là do Doãn Tân Nguyệt đã bại lộ ở nhà, sau đó Âm Linh mà Vĩnh Linh Giới triệu hồi ra cũng bị Long Tuyền Sơn Trang khắc chế, cuối cùng giả bộ nam nhân mai phục kế hoạch bị thương tiết lộ theo. Dường như tất cả những gì chúng ta làm đều bị Long Tuyền Sơn Trang nắm mũi dẫn đi.

Lúc ấy là trùng hợp, hiện tại xem ra là có người mật báo!

Thử tiền bối trầm ngâm nói: "Cháu trai lớn, mặc dù khả năng ngươi nói là thật, nhưng chúng ta cũng không thể oan uổng một cô bé như vậy được, hay là chờ sau khi tìm được chứng cứ rồi hãy nói!"

"Làm sao mà tìm chứng cứ?"

Ta lo lắng hỏi. Nếu không sớm tìm ra tên gian tế này để nàng tiếp tục mật báo cho Long Tuyền Sơn Trang thì hậu quả thật không thể tưởng tượng được.

Sáng sớm hôm sau, Thử tiền bối đã ra ngoài. Lúc trở về, trên người y xuất hiện rất nhiều vết thương lớn nhỏ.

Lý Ma Tử và Như Tuyết dìu hắn vào trong, ta và Doãn Tân Nguyệt khẩn trương băng bó vết thương cho hắn.

Ai ngờ hắn lại ngăn cản tay ta nói: "Ta còn chưa chết được, chủ yếu là lúc đầu không có, trên người ta lại có thương tích. Nếu lúc này người của Long Tuyền sơn trang tấn công tới, đại trận bên ngoài sợ là không thể khởi động được."

"Hai ngày này các ngươi cẩn thận một chút, cố gắng ít ra ngoài, đợi thương thế của ta lành rồi hẵng nói."

Thử tiền bối nói xong tựa vào ghế ngồi, một bộ dạng dưỡng thương.

Từ lúc hắn nhắc tới Long Tuyền sơn trang, ta đã biết kế hoạch bắt nhốt nội ứng đã bắt đầu khởi động. Nếu khuya hôm nay người của Long Tuyền sơn trang thật đánh tới, vậy thì chuyện như tuyết là nội ứng cơ bản có thể tính được.

Lý mặt rỗ kéo ta sang một bên nghi hoặc hỏi: " chuột tiền bối có chuyện gì xảy ra vậy? Trước khi đi không phải là bảo chúng ta cứ tận lực đừng gây sự sao?"

Ta vừa mở miệng muốn nói cho hắn biết kế hoạch của mình, lời đến khóe miệng lại cười ha hả: "Ai mà biết được, Thử tiền bối luôn luôn tham lam, không chừng lại thấy thứ gì tốt, muốn cầm lên mà không lấy được mà thôi."

Bây giờ nói cho Lý mặt rỗ, dựa theo tính cách xúc động của hắn, nói không chừng nói cho trắng như thế, kế hoạch của chúng ta cũng sẽ thất bại.

Đến lúc đó như tuyết đánh chết mà không thừa nhận, chúng ta cũng không có bất kỳ chứng cứ nào.

Lý Ma Tử hồ nghi nhìn thoáng qua Thử tiền bối, thấp giọng nói: "Sao ta cảm giác con chuột tiền bối này có điểm gì đó kỳ quái, không phải là giả chứ?"

Lý mặt hắn vừa nói xong thì ta đã nghĩ quá nhiều, Lý mặt rốt cục cười hắc hắc không nói gì thêm, lôi kéo như tuyết đến một bên thân thiệt.

Nhìn dáng vẻ ân ái của bọn họ, ta thật hy vọng chính mình đoán sai, nếu quả thật như tuyết phản bội chúng ta, vậy Lý Ma Tử...

Ta lắc lắc đầu không muốn suy nghĩ thêm nữa.

Doãn Tân Nguyệt ôm cánh tay của ta nói: "Phu quân, ngươi làm cái trò rung đùi đắc ý này làm gì vậy?"

Nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt, ta nhớ ra nàng không biết kế hoạch của chúng ta, nàng rất tin tưởng, lỡ như bị lợi dụng không tốt.

Ta sẽ lôi Doãn Nguyệt vào trong phòng, sau đó lén lút kể lại kế hoạch bắt giữ nội ứng cho cô bé một lần. Cô che miệng kêu lên: "Không thể nào, như Tuyết Nương..."

"Suỵt!"

Ta sẽ dựng ngón trỏ lên trên môi làm một tư thế im lặng, nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Vừa rồi Doãn Tân Nguyệt nói ta đã nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài cửa.

Doãn Tân Nguyệt ta đưa mắt ra hiệu, nàng lập tức kịp phản ứng, ôm ta nhẹ nhàng hừ vài tiếng.

Mặc dù đang diễn trò, nhưng từ sau khi sinh con, ta và Doãn Tân Nguyệt đã lâu chưa từng làm qua, bây giờ nàng nói vài câu khiến ta có phản ứng. Doãn Tân Nguyệt đỏ mặt: "Sao ngươi suốt ngày nghĩ mấy chuyện này không đứng đắn thế?"

Ta cúi đầu hôn môi nàng một cái, cười nói: "Để xem ngươi có đứng đắn hay không."

Doãn Tân Nguyệt đưa tay đảo qua thắt lưng ta một cái, đỏ mặt mở cửa đi ra. Ta đứng nguyên tại chỗ sờ lên môi, có chút chưa thỏa mãn.

"Như Tuyết, đệ làm gì ở đây?"

Thanh âm của Tân Nguyệt từ bên ngoài truyền đến, ta biến sắc, sợ Như Tuyết đã nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi của chúng ta.

Hai tiếng cười khanh khách như tuyết vang lên: "Tân Nguyệt tỷ, tỷ yên tâm, muội không nghe thấy gì đâu."

Ta cất bước đi ra ngoài, chỉ thấy Doãn Tân Nguyệt bị sắc mặt như tuyết trêu ghẹo ửng đỏ, đẩy Như Tuyết ra chạy đến phòng Tiểu Phàm.

Lý mặt rỗ mất trắng như tuyết, nhìn xuống chân ta một cái, cũng cười khanh khách đi tìm Lý mặt rỗ. Mặt Lý rỗ nhăn như tuyết hỏi: "Nhi nhi, chuyện gì cười như thế?"

Như tuyết ghé sát tai Lý Ma Tử thấp giọng nói gì đó, Lý Ma Tử lập tức nhìn sang ta, nhíu mày.

Ta cầm lấy ghế dựa, gối đập về phía bọn họ. Lý mặt rỗ quá đà, vài tiếng cười vô cùng hèn mọn bỉ ổi: "Chậc chậc, nam nhân không ngửi được ta quả nhiên tính tình nóng nảy!"

Hắn lườm hắn một cái, làm ra tư thế lười biếng, ta vòng qua phòng Tiểu Phàm.

Khuôn mặt thật như tuyết của thứ bảy trăm một thật sự!

Mặc dù có Thử tiền bối hỗ trợ áp chế cổ độc, Tiểu Phàm vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Doãn Tân Nguyệt sắc mặt vẫn còn chút đỏ, thấy ta trừng mắt nhìn mình, sau đó hỏi Tiểu Phàm sao còn chưa tỉnh?

Ta sẽ ôm cô bé vào lòng nói: "Cổ độc là thứ mà rất đáng dằn vặt, Tiểu Phàm ngủ mà không tỉnh lại cũng là chuyện tốt."

Vành mắt cô lập tức đỏ bừng, nhìn Tiểu Phàm chỉ còn nước mắt không nói lời nào. Cô cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể ôm chặt lấy cô.

"Khụ khụ, ăn cơm thôi!"

Giọng nói hèn mọn của Lý Ma Tử truyền tới, như tuyết rúc trên vai hắn trêu chọc chúng ta. Doãn Tân Nguyệt lau nước mắt, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Sao các ngươi không gõ cửa?"

Lý Ma Tử vô tội nhún vai nói: "Ta gõ, các ngươi không nghe thấy mà thôi."

Quỷ tài tin tưởng lời hắn, vừa rồi ta và Doãn Tân Nguyệt cái gì cũng làm, làm sao có thể không nghe thấy tiếng gõ cửa, rõ ràng chính là hắn và Như Tuyết muốn rình coi cố ý không gõ cửa.

Lúc ăn cơm Lý mặt rốt cục nhíu mày với ta, bộ dáng hèn mọn bỉ ổi kia, ta thật muốn đem canh cá hoàn toàn trùm lên trên người hắn. Thử tiền bối dùng đũa gõ bát nói: "Hai người các ngươi mặt mày đưa tình làm việc, để hai tiểu cô nương này làm sao bây giờ."

Nghe xong lời này, trong lòng ta một trận ác hàn, trực tiếp đem đũa đập lên người Lý Ma Tử: "Con mẹ nó ngươi ăn cơm cho tốt, bằng không lão tử phế ngươi."

Phỏng chừng Lý Ma Tử cũng bị kích thích bởi lời nói của Thử tiền bối, tiếp theo không làm trò gì nữa.

Sau khi ăn xong, Thử tiền bối nhìn Tiểu Phàm một chút, nói cổ độc không có chuyển biến xấu nữa, hiện giờ chỉ cần chờ bọn họ lấy được giải dược là sẽ bình yên vô sự.

Sau đó nó liếc mắt nhìn sang ta, thấy ta gật đầu mới âm u ôm chăn đi ngủ.

Doãn Tân Nguyệt sau khi rửa mặt xong thì ở trong phòng Tiểu Phàm, như Tuyết muốn ở cùng với nàng, bị ta ngăn lại.

"Làm cái gì?" Như Tuyết kinh ngạc hỏi.

Ta cười hắc hắc: "Ta không ngủ được, ngươi và Ma Tử đánh bài với ta một lát."

Lý Ma Tử giật mình đứng dậy, vài giây sau khi trở về đã thấy bài trong tay, miệng mím như tuyết, nói đánh là đánh, thua thì dùng đồ trong tiệm gán nợ.

Vốn ý của ta chính là không cho Như Tuyết có cơ hội tới gần Doãn Tân Nguyệt, thứ thua hay không không quan trọng, nhưng Lý Ma Tử và Như Tuyết lại chơi đùa với nhau vui vẻ.

Nhưng đánh vài vòng đã là nhiều nhất như tuyết thua, người không có tâm tư như ta thắng cả đống tiền bạc.

Thời gian xem ra cũng không sai biệt lắm, ta đẩy bài ra nói: "Đều đi nghỉ ngơi đi, trên người ta và Ma Tử còn có thương tích đây."

Hắn ta hậm hực đứng lên nói: "Lần sau tiếp tục!"

Sau khi về phòng, Doãn Tân Nguyệt đã ngủ, ta ở trên trán nàng hôn một cái, sau đó dán một tấm Già Dương phù lên người nàng và Tiểu Phàm, cũng cắm cờ vàng lên đầu giường.

Trước lúc ngủ, chuột tiền bối khiến cho ánh mắt rất thâm ý, đoán chừng hắn đã cảm giác được động tĩnh của Long Tuyền sơn trang, tối nay phỏng chừng sẽ không bình yên.

Làm tốt hết thảy, sau đó ta dựa vào đầu giường nghỉ ngơi, bởi vì trong nội tâm chứa sự tình cho nên vẫn luôn ngủ say.

Trong mơ màng, một tiếng thở hổn hển chui vào lỗ tai, ta đưa tay ôm lấy nàng lầm bầm nói: "Tân Nguyệt, đừng làm loạn!"

Nàng lại không có trả lời, lưỡi Đinh Hương chậm rãi khiêu khích vành tai của ta. Ta nhắm mắt đem nàng đặt ở dưới thân, sắc mặt híp mắt nói: "Lão bà, bà..."

"Trương Cửu Lân, ngươi đang làm gì vậy!"

Tiếng hét phẫn nộ của Doãn Tân Nguyệt truyền đến, ta quay đầu kỳ quái mở miệng: "Tháng mới, sao ngươi lại..."

Nói được nửa chừng thì ta dừng lại... Doãn Tân Nguyệt đang đứng bên giường nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm ta, vậy dưới thân ta là cái gì? Cúi đầu nhìn người bị ta đè dưới thân mình, lại là một đứa bé bị chọc giận!

Ta nhảy dựng lên kinh hãi nhìn đứa bé đang nạp khí, vật này làm thế nào mà chạy đến trên giường của ta được vậy?

Hơn nữa, đứa nhỏ bị chọc giận sao còn có thể động đậy, còn biết tranh cãi với ta nữa?

Doãn Tân Nguyệt nổi giận đùng đùng nói: "Được lắm Trương Cửu Lân, nhi tử còn chưa tỉnh lại ngươi đã gấp gáp muốn làm việc phải không? Ở trước mắt ta làm chuyện như vậy, ngươi coi ta là cái gì."

Ta vội ôm lấy Doãn Tân Nguyệt nói: "Lão bà, bà đừng tức giận trước. Thứ này quỷ dị vô cùng, bà mau ôm con trai trốn phía sau cờ hạnh hoàng đi."

Doãn Tân Nguyệt nửa tin nửa ngờ nhìn ta, ta sốt ruột kêu lên: "Con mẹ nó, ta là loại người như vậy sao?"

Lúc này nàng mới trừng mắt về tới bên cạnh lá cờ màu vàng hơi đỏ, ôm chặt Tiểu Phàm vào ngực.

Ta cầm Thiên Lang Tiên hất mạnh lên đứa nhỏ đang nạp khí, nhưng đứa bé chưa kịp phản ứng. Doãn Tân Nguyệt hừ lạnh một tiếng, ta vội vàng quay đầu lại giải thích: "Tân Nguyệt, ngươi tin tưởng ta, ta..."

Ta còn chưa nói xong, Doãn Tân Nguyệt đã kinh hãi chỉ vào sau lưng ta nói: "Phu quân, phía sau ngươi có vật gì đó!"

Ta quay người nhìn lại, đứa bé chưa biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau ta, toàn thân giống như đang ngâm mình trong máu.

Tí tách... tí tách...

Chất lỏng đỏ tươi không ngừng nhỏ xuống đất, ta không chút nghĩ ngợi liền quất lên trên mấy roi.

Đứa bé cố nén giận mềm nhũn ra.

Hỏng bét!

Ta đột nhiên chạy ra ngoài cửa, thằng bé sung khí này căn bản không đủ năng lực công kích, vừa rồi cũng là đang dụ dỗ ta, xem ra nó căn bản là đang kéo dài thời gian.

Quả nhiên, đẩy cửa ra liền thấy Thử tiền bối đang quần chiến với Âm Dương Hổ, Lý Ma Tử đang đối phó với một đám tiểu lâu la, gương mặt trắng bệch trốn ở một bên như tuyết.

Như Tuyết nhìn thấy ta hốt hoảng nói: "Tỷ phu sắp giúp được một tay, nhanh!"

Long Trạch lang đứng bên cạnh xem kịch vui, nhìn ta cười ha hả: "Thứ đó không ngờ lại không mê hoặc ngươi, không phải về phương diện của ngươi đấy chứ?"

Nhìn thấy người Long Tuyền sơn trang, ta biết tuyết trắng đã phản bội chúng ta, nhưng nàng lại làm ra bộ dáng này thật sự khiến người ta ghê tởm!

Ta lạnh lùng liếc nàng một cái, cầm thánh trượng gia nhập vòng chiến của Lý Ma Tử.

Đám lâu la này hẳn là đến gom góp nhân số, dưới sự phối hợp của ta và Lý Ma Tử rất nhanh đã tan rã. Lý Ma Tử vừa đứng vững đã muốn kéo lại như tuyết, ta đưa tay mở ra tay của hắn, lạnh lùng nói: "Ngươi còn chưa thấy rõ như tuyết sao?"

"Có ý gì?" Hắn kinh ngạc nhìn ta hỏi.

Ta còn chưa nói gì, Long Trạch Nhất Lang đã mở miệng: "Như tuyết, tới đây."

Như tuyết thu hồi song Hoàng, lướt qua chúng ta liền đi về phía Long Trạch Nhất Lang. Lý mặt rỗ kéo lại, khó hiểu hỏi: "Con dâu, ngươi biết hắn sao?"

Như tuyết phủi tay Lý mặt rỗ, nhanh chóng đi tới bên cạnh Long Trạch Nhất Lang. Long Trạch Nhất Lang dương dương đắc ý nâng cái cằm trắng nõn như tuyết lên, hôn lên mặt nàng một cái.

Con mắt Lý Ma Tử lập tức đỏ bừng, hắn nhìn Âm Dương Tán như tuyết, bất chấp tất cả muốn xông tới.

Thử tiền bối dùng một chưởng chấn khai Âm Dương Hổ, nhanh chóng kéo Lý Ma Tử lại. Lý Ma Tử nức nở hỏi: "Như Tuyết, có phải là bọn họ uy hiếp ngươi hay không?"

Như Tuyết không trả lời, trực tiếp dựa lưng vào Long Trạch Nhất Lang.

"Vì sao?"

Lý Ma Tử nắm chặt tay sụp đổ hỏi, như tuyết bị một đôi tay Long Trạch Nhất Lang vuốt ve thở dốc liên tục, căn bản không kịp trả lời.

Long Trạch Nhất Lang lại có chút hứng thú nói: "Bản thiếu chủ có thể cho nàng danh phận, cho nàng tiền, cho nàng tất cả những gì nàng muốn, còn có thể ban đêm thỏa mãn nàng. Đương nhiên nàng sẽ không cần ngươi..."

Ta lo lắng nhìn Lý Ma Tử một cái, sợ gã này biết mình lục đục nên ngay cả tính mạng cũng không để ý.

Ai ngờ Lý Ma Tử chỉ bình tĩnh hỏi: "Hắn nói đều là thật?"

Tuyết Như Tuyết cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi không phải đều thấy rồi sao?"

"Lúc nào bắt đầu?"

Lý Ma Tử hỏi xong chưa đợi Tuyết Mi trả lời, liền tiếp tục hỏi: "Có phải đám người Tiểu Phàm bị bắt cóc là do ngươi làm không, kế hoạch mấy ngày trước cũng là ngươi tiết lộ đúng không? Bao gồm cả hôm nay nếu Thử tiền bối bị thương ngươi không đợi được thông báo cho Long Tuyền sơn trang tới giết chúng ta phải không?"

Tốc độ nói của hắn càng lúc càng nhanh, cuối cùng đột nhiên rống lên một câu: "Ông đây có lỗi chỗ nào, sao ngươi lại làm với ta như vậy?"

Ta tiến lên giữ chặt Lý Ma Tử, hắn ta đột nhiên quay đầu lại nói: "Tiểu ca Trương gia, có phải ngươi đã sớm biết rồi không?"

Thử tiền bối trầm giọng nói: "Cũng chính là ngày hôm qua chúng ta đã sinh ra một tia hoài nghi, cho nên hôm nay mới làm một cái bẫy."

"Vậy tức là trận pháp còn có thể dùng được?" Lý Ma Tử hỏi.

Thử tiền bối vừa mới gật đầu, Lý Ma Tử đã quát lớn: "Vậy thì nhanh khởi động đi! Hôm nay ta muốn cùng Long Tuyền sơn trang không chết không thôi."

Lý Ma Tử ngữ khí rất nóng, nhưng Thử tiền bối cũng không so đo với hắn vào lúc này, rút ra một con dao găm liền cắt lòng bàn tay của mình, sau đó đột nhiên dán sát trên sàn nhà.

Một lát sau, bốn phía vẫn không có động tĩnh gì, ta cùng Thử tiền bối không thể tin được liếc nhau một cái.

Trận pháp này chỉ cần tinh huyết của Thử tiền bối là có thể khởi động...

Như tuyết khinh miệt cười cười: "Trận pháp sớm đã bị ta hủy, các ngươi vậy mà không phát hiện."

Thử tiền bối không dám tin nhìn nàng nói: "Không thể nào, trận pháp bị hủy sao ta không cảm giác được?"

Hắn nói được nửa câu thì ngừng lại, kéo ta và Lý Ma Tử lui tới gian phòng của Doãn Tân Nguyệt, vội vàng lệnh cho ta tế cờ vàng lên phòng ngự.

Như tuyết nhẹ nhàng bước lên trước một bước, học theo dáng vẻ vừa rồi của Thử tiền bối, cắt lòng bàn tay ra đặt trên mặt đất.

Trận pháp màu đỏ máu lập tức bao vây căn phòng, sắc mặt của Thử tiền bối càng thêm khó coi. Long Trạch Nhất Lang ôm cô ta hôn một cái nói: "Tiểu bảo bối, trở về ban thưởng cho ngươi."

Nghe giọng điệu hèn mọn của hắn cũng biết phần thưởng mà hắn nói là gì. Lý Ma Tử lắc lắc người, cắn môi hung hăng nhìn chằm chằm Long Trạch Nhất Lang.

Chương thứ bảy trăm năm dùng thiếp, cứu tình lang...

Khoảnh khắc sau Long Trạch Nhất Lang và Âm Dương Hổ đồng thời tấn công về phía chúng ta, Như Tuyết thì duy trì trận pháp.

Có trận pháp này, công kích của ta và Thử tiền bối căn bản không có tác dụng, bất kỳ pháp lực nào cũng sẽ bị trận pháp hấp thu qua, chỉ có thể dựa vào cờ vàng cam đau khổ chèo chống.

Long Trạch Nhất Lang lạnh lùng nói: "Trương Cửu Lân, ngươi đã khiến ta mất hết thể diện ở Quỷ Thành Phong Đô, bổn thiếu chủ không thể không rút gân lột da ngươi ra được!"

Ta sẽ bảo vệ Doãn Tân Nguyệt ở phía sau, lạnh giọng hỏi: "Có phải nếu ta đi cùng ngươi, ngươi sẽ bỏ mặc những người khác ở đây không?"

Doãn Tân Nguyệt từ phía sau ôm lấy ta nói: "Không cần, ngươi có chết bọn họ cũng không tha cho chúng ta."

Long Trạch Nhất Lang cười ha ha nói: "Thê tử của ngươi xem rất hiểu."

Ta và Thử tiền bối dựa vào cờ vàng gắt gao chống cự, Long Trạch Nhất Lang cười âm hiểm một tiếng thao túng một tiếng Luân Thiên Ấn liền đập tới chúng ta.

Thử tiền bối mặc niệm một câu chú ngữ, khí tràng quanh thân đột nhiên tăng cường, vậy mà dùng lực lượng một mình cưỡng ép chặn lại phiên Thiên Ấn!

Dù sao Long Trạch Nhất Lang mới lấy được Phiên Thiên Ấn không bao lâu, so sánh với trang chủ Long Tuyền sơn trang thì còn kém xa!

Long Trạch Nhất Lang ấn xuống, Phiên Thiên ấn đột nhiên xuất hiện một luồng khí đen, giống như Thái Sơn áp đỉnh, hung hăng nện lên người Thử tiền bối.

Thân thể Thử tiền bối run lên như điện giật, thân thể kéo lê nửa ngồi xuống mới miễn cưỡng không ngã xuống đất.

Doãn Tân Nguyệt ôm Tiểu Phàm mặt mày trắng bệch núp sau lưng ta. Ta cắn rách ngón trỏ bôi tinh huyết lên người mẫu tử bọn họ, sau đó nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thử tiền bối.

Phiên Thiên Ấn lần nữa nện xuống, Thử tiền bối quỳ một chân trên mặt đất, khóe miệng lại tràn ra vết máu.

Thừa dịp Long Trạch Nhất Lang đặt toàn bộ lực chú ý lên người Thử tiền bối, ta bỗng nhiên lui về phía sau, nhảy qua cửa sổ bỏ chạy.

Tiếng rống phẫn nộ của Long Trạch Nhất Lang từ phía sau truyền tới: "Mau bắt lấy hắn!"

Cùng bọn họ tiếp tục hao tổn chỉ có thể bị bọn họ một lưới bắt hết, Long Trạch Nhất Lang muốn nhất là mạng của ta, ta chạy thoát được hắn nhất định sẽ phái người đuổi theo.

Thử tiền bối vừa rồi chỉ giả bộ như bị trọng thương mà thôi, hiện tại khẳng định đã đánh nhau với Long Trạch Nhất Lang.

Vừa chạy ra đường cổ, phía sau đã truyền tới tiếng gió, bước chân của ta vừa chuyển đã nhảy sang công viên bên cạnh.

Công viên nổi danh nhất chính là nó thiết kế theo hình thức mê cung, rất nhiều du khách mộ danh mà đến, cuối cùng xấu hổ bị nhân viên công tác mang ra ngoài.

Bất quá nơi này cách mặt tiền cửa hàng ta rất gần, ta thường xuyên tới đây dạo, cho nên rất quen thuộc đường đi bên trong!

Tiếng bước chân sau lưng càng lúc càng rõ ràng, nghe âm thanh có một người đuổi theo, không cần nghĩ cũng biết là Âm Dương Hổ.

Sau khi vào công viên mê cung, ta liền chạy theo con đường nhỏ phức tạp nhất, sau khi chạy mấy con đường nhỏ, liền cảm giác tiếng bước chân phía sau biến mất.

Xem ra Âm Dương Hổ lạc đường, ta ở trong lòng cười lạnh một tiếng, đi qua cửa sau liền chuẩn bị chạy về trong tiệm.

Dù sao một mình Thử tiền bối đối phó Phiên Thiên ấn khẳng định có khó khăn. Hiện tại Âm Dương Hổ bị ta dẫn dụ đi ra, phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn không ít.

"Trương Cửu Lân, không muốn lão nhân này chết thì mau cút ra đây!"

Mới đi ra cửa sau thì ta đã nghe thấy một tiếng gầm, nghe giọng là của Long Trạch Nhất Lang.

Trong lòng ta lạnh lẽo, trở lại công viên, lén lút đứng trên tường nhìn thoáng qua, chỉ thấy Long Trạch Nhất Lang xách theo Thử tiền bối uể oải, ngay cả Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt cũng bị Âm Dương Hổ khống chế.

Thử tiền bối mặt lạnh như tiền bối nói: "Tốt nhất ngươi nên thả cháu dâu ta ra, nếu không..."

Long Trạch Nhất Lang lạnh lùng nói không thì sao?

Thử tiền bối đột nhiên cười, hai tay nhanh chóng đánh ra một chỉ quyết, thời điểm Long Trạch Nhất Lang định ngăn cản đã không kịp nữa rồi.

Ta nhanh chóng nhảy từ đầu tường xuống, chạy tới chỗ Thử tiền bối. Vừa chạy đến bên cạnh Thử tiền bối, chợt nghe thấy gã hét lớn một tiếng.

"Không muốn!"

Ta lao vút lên muốn ngăn cản hắn, nhưng lại không kịp.

Quanh thân Thử tiền bối lập tức xuất hiện vầng sáng màu đỏ đầy trời, những vầng sáng này như nhảy bật lên giường, nhao nhao bắn đám người Long Trạch Nhất Lang ra ngoài, sau đó quay ngược trở về bắn trên người Thử tiền bối.

Hắn đỏ mắt nhìn ta, cười "Phốc" phun ra một ngụm máu tươi.

Chú ngữ này có thể trong thời gian ngắn tăng lên pháp lực của mình, nhưng khuyết điểm chính là mặc kệ ngươi dùng bao nhiêu lực công kích người khác, cũng sẽ bị thương tổn trình độ.

Đám người Long Trạch Nhất Lang cũng không khá hơn so với Thử tiền bối là bao, cũng phải phun ra một ngụm máu, chỉ có điều chút thương tích đó không đáng kể gì với lão.

Hắn cười lạnh một tiếng, lau khóe miệng nói ra: "Bản thiếu chủ cũng muốn nhìn xem, hiện tại các ngươi làm sao ngăn cản phụ thân Thiên Ấn?"

Ta kinh hãi nhìn phiên Thiên Ấn được Long Trạch Nhất Lang tế ra, đột nhiên đẩy Thử tiền bối một cái: "Khu Thử tiền bối, dẫn bọn hắn về trước đi."

Thử tiền bối không từ chối, nhanh chóng kéo Lý Ma Tử rời đi.

Long Trạch Nhất Lang nhìn ta, khinh thường nói: "Trương Cửu Lân, chỉ bằng ngươi mà cũng muốn ngăn cản Phiên Thiên ấn?"

Không phải ta nói chuyện mà là chuyển cả gia hỏa có thể sử dụng ra, chuẩn bị liều mạng một phen.

Ai ngờ Long Trạch Nhất Lang đột nhiên vỗ tay, hai tên bộ hạ đi lên định bắt ta.

Ta vừa mới chuẩn bị ra tay, hắn liền cười lạnh nói: "Trên đường trở về tất cả đều là mai phục, ngươi cho là mấy người kia sẽ bình yên vô sự à? Nếu không muốn bọn họ chết, tốt nhất đừng phản kháng."

Thử tiền bối đã trọng thương, chỉ dựa vào một mình Lý Ma Tử không bảo vệ được mọi người.

Ta vô lực trừng mắt nhìn hắn một cái, không dám có thêm động tác nào khác, theo bọn hắn đem ta đẩy bành bành trướng hướng địa phương khác đi.

Cuối cùng Long Trạch Nhất Lang dẫn ta tới một kho hàng bỏ hoang, sau khi đi vào thì hung hăng đẩy ta xuống đất.

Sau đó hắn ngồi ở một bên thùng sắt, ôm Như Tuyết vào trong ngực bắt đầu vỗ tay, như tuyết thẹn thùng hừ một tiếng, dĩ nhiên trước mặt mọi người cùng hắn thân thiết lên, xem ra mười phần đầu nhập lại mười phần buồn nôn.

Ta phẫn nộ nhìn một màn trước mắt này, cảm thấy thật không đáng.

"Như tuyết, ngươi thật sự không chút nhớ tới tình cảm phu thê với Lý Ma Tử sao?" Ta nắm chặt hai tay, quát như tuyết.

Như tuyết phát ra một tiếng thở hổn hển, mắt ngậm thu ba nói: "Thiếu chủ lại anh tuấn, có tiền, lại biết sủng ái ta, không biết mạnh hơn quỷ chết tiệt kia bao nhiêu lần, một người cũng biết nên chọn như thế nào."

Cô nói xong câu này, Long Trạch Nhất Lang cười ha hả, giơ tay hung hăng nhéo một cái lên người cô.

Ta cười lạnh nhìn bọn họ trình diễn Sinh Xuân Cung ngay trước mắt ta, quả nhiên người như Tuyết không có đầu óc gì. Nếu Long Trạch Nhất Lang thật sự muốn cưới nàng làm thiếu chủ phu nhân, làm sao lại làm chuyện như vậy được? Rõ ràng chỉ coi nàng ta là một món đồ chơi mà thôi, không ngờ lại vì một thiếu gia Hoa Hoa, từ bỏ trượng phu tốt kính yêu nàng!

Tuy nhiên ta cũng lười nhắc nhở nàng, loại người như nàng đáng đời tự làm tự chịu.

Sau khi hai người bọn họ xong xuôi, Long Trạch Nhất Lang ngẩng đầu cười lạnh nói: "Trong lòng cảm thấy rất khó chịu nhỉ? Lúc trước bản thiếu chủ bị ngươi làm nhục, định mua chuộc nữ nhân của ngươi, đáng tiếc nàng quá thiếu thức thời... Không ngoan ngoãn như tuyết."

Nghe y nói xong, một luồng hàn ý dâng lên trong lòng ta, không dám tưởng tượng nếu như bây giờ Long Trạch Nhất Lang ôm mình như thế nào, chắc hẳn liều mạng cũng muốn giết chết Long Trạch Nhất Lang?

Nghĩ lại, trong lòng lại cảm thấy có một dòng nước ấm lướt qua, Doãn Tân Nguyệt không phản bội ta, nàng cũng tuyệt không phản bội!

Long Trạch Nhất Lang vỗ nhẹ vào mông Tuyết Tuyết, nàng ngoan ngoãn lui sang một bên.

Tiếp theo Long Trạch Nhất Lang sờ lên cổ nói: "Lúc trước bản thiếu chủ còn chưa chọc ngươi, đã bị ngươi đâm thành phế vật. Trong khoảng thời gian đó đúng là sống không bằng chết, không hành hạ ngươi một phen thật sự là khó giải mối hận trong lòng ta, cho nên ta vẫn luôn không giết ngươi, ta muốn sống chết ngươi."

"Hơn nữa ngươi đã giết ba vị trưởng lão cung phụng của Long Tuyền sơn trang ta, khiến phụ thân đang bế quan giận dữ, món nợ này ta muốn tính sổ với ngươi!"

Long Trạch Nhất Lang nói xong bật cười: "Nhưng bây giờ bản thiếu chủ chơi chán rồi. Ngươi đi chết đi."

Đột nhiên ta cảm thấy hắn trở nên rất nguy hiểm, vội vàng lấy ra lá cờ màu vàng hơi đỏ, lại cầm trong tay cái lông mi gai nhúc nhích nhìn chằm chằm hắn.

Hắn khinh thường nhìn ta một cái, sau đó khoát tay áo. Trong nháy mắt, Âm Dương Hổ mang theo một đống người vây ta vào giữa.

"Đánh vào chỗ chết, nhớ kỹ dùng nắm đấm, đừng dùng pháp lực..."

Âm Dương Hổ cười âm hiểm đá một cước lên người ta, hai người trung niên cường tráng một tay đè tay chân của ta xuống.

Nắm đấm dày đặc từ các nơi trên thân thể rơi xuống, đau nhức còn hơn cả đao cắt trên người. Ta cố gắng điều khiển Vô Hình Châm nhưng lại bị Long Trạch Nhất Lang ngăn trở.

Âm Dương Hổ nện một quyền vào đầu ta, chế giễu nói: "Tiểu tử ngươi còn tâm tư thao túng châm vô hình, xem ra đánh không đủ tàn nhẫn!"

Dần dần ta bị đánh tới trước mắt biến thành màu đen, co người lại tận lực bảo vệ chỗ yếu hại. Không biết quá trình như vậy kéo dài bao lâu, thẳng đến khi Âm Dương Hổ nói một tiếng đủ rồi, bọn họ mới dừng lại.

Ta lắc lắc đầu choáng váng, cười khổ nói: "Con mẹ nó ngươi chỉ có chút bản lĩnh đó thôi à?"

Trải qua kiếp sống liếm máu nhiều năm như vậy, một thân da thịt này của ta đã sớm luyện được, mặc dù lúc bị đánh cảm giác rất đau, trên thực tế cũng chỉ là một vết thương ngoài da mà thôi.

Long Trạch Nhất Lang cười lạnh một tiếng, lấy Thiên Ấn từ trong ngực ra. Ta thấy thế, trong lòng hơi hồi hộp, vội vàng dùng cờ đỏ cam bảo vệ mình.

Vốn hoàng kỳ có thể ngăn cản Phiên Thiên Ấn, đáng tiếc nữ nhân tiện nhân Tuyết này cố ý ở bên cạnh khiêu khích Long Trạch Nhất Lang, dù biết nàng thành tâm nhiễu loạn trí óc ta, nhưng ta vẫn không nhịn được phẫn nộ.

Uy lực chú ngữ trong nháy mắt yếu đi rất nhiều, hắn nắm lấy cơ hội tiến lên nện Phiên Thiên Ấn lên hoàng kỳ.

Ta chỉ mới cảm thấy màn hào quang màu vàng bảo vệ thân thể giống như thủy tinh vỡ vụn từng khúc, tiếp theo phun ra một ngụm máu tươi, chú ngữ trong miệng hoàn toàn ngừng lại.

Phiên Thiên Ấn từng chút từng chút một đè ép lên đầu ta, phải biết người bị phiên thiên ấn đập trúng đầu hẳn là chết không thể nghi ngờ, ta tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Mẹ nó, không ngờ đời này tiểu gia lại thua trong tay kẻ cặn bã như vậy!

Ngay lúc ta đang chửi rủa, sau lưng chợt có tiếng vèo một tiếng, ngay sau đó có một bóng người nhanh chóng chạy tới đẩy ta sang một bên.

Ầm!

Thanh âm Phiên Thiên Ấn đập trúng thân thể truyền tới, ta kinh hoảng mở mắt ra, thình lình phát hiện Vương Lộc Nhi bị đè dưới Thiên Ấn, thân chảy ra mảng lớn máu tươi.

Cho dù chưa đánh tới đầu, nhưng tỷ lệ bị thương như vậy còn rất xa vời!

Con mắt của ta đỏ lên nhìn nàng, hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng.

Nàng vô lực nói: "Cửu Lân, ta xem như... Xem như trả ơn cứu mạng của ngươi... ân cứu mạng rồi nhỉ?"

Ta đỏ mắt nhìn nha đầu ngốc này, điên cuồng lắc đầu nói: "Không tính, ngươi hảo hảo sống sót mới là đúng với ta, mẹ nó, ngươi sống cho thật tốt đi!"

Nàng ta mỉm cười, liếc nhìn ta một cái: "Vậy coi như ta nợ ngươi đi!"

Nói xong mơ hồ có dấu hiệu nhắm mắt lại.

Ta kinh hoảng đem tất cả dược cao mang trên người đều đổ vào trên người Vương Yến Nhi, vết thương chậm rãi không đổ máu ra ngoài nữa, ta nắm chặt tay nàng, hơi nhẹ nhàng thở ra.

Vương Bật Nhi cố gắng cười cười, dáng vẻ nhu nhược không phù hợp với hình tượng ngự tỷ phong hỏa bình thường.

"Không có việc gì, ngươi sẽ không có việc gì đâu." Ta lặp lại câu này như là đọc văn cơ.

Âm Dương Hổ cười ha ha nói: "Thật thú vị, kẻ đối đầu trước kia vậy mà bắt đầu chuyện trò yêu đương, chậc chậc, thật không dễ dàng."

Long Trạch Nhất Lang giơ tay ngăn Âm Dương Hổ, sau đó cười lạnh nói: "Xem bây giờ còn có ai tới cứu ngươi."

Leng keng leng keng!

Lời nói như đáp lại lời cuồng ngôn của Long Trạch Nhất Lang vang lên, cửa thương khố bị đá văng. Một tràng âm thanh chói tai vang lên, nụ cười trên mặt Long Trạch Nhất Lang cứng đờ!

Chương thứ bảy trăm sáu, xông quan nổi giận là hồng nhan.

Ta cố gắng xoay người, lại thấy nam nhân cầm tám thanh kiếm lớn trước mặt trực tiếp chém người nọ thành hai nửa.

Một thân đầy máu tươi, giết người chỉ dùng một chiêu, thoát ra ngoài như ma quỷ từ địa ngục, bởi vì cứu ta mà biến thành ma quỷ!

Bạch Mi thiền sư theo phía sau hắn chạy tới, một tay bảo vệ ta và Vương Quỹ Nhi dưới phật quang.

Ta giống như nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, điên cuồng nói: "Đại sư, người mau cứu nàng ta, cứu nàng ta!"

Bạch Mi thiền sư nhìn Vương Mật Nhi một chút, từ trong lòng lấy ra một viên thuốc để Vương Bặc Nhi nuốt xuống.

Không lâu sau, sắc mặt nàng đã khá hơn một chút, nhưng ta vẫn có chút lo lắng nhìn nàng như cũ.

Thấy dáng vẻ khẩn trương không thôi, Bạch Mi thiền sư chắp tay trước ngực nói: "Tiểu hữu yên tâm, nàng sẽ không có việc gì. Hiện tại quan trọng nhất là mau mau chạy đi."

Nói xong Bạch Mi thiền sư đột nhiên đứng dậy, xuất phật châu và nam nhân âu yếm đứng chung một chỗ với đám người Long Trạch Nhất Lang.

Ta cẩn thận ôm lấy Vương Thận Nhi, đem nàng đặt lên khu vực an toàn.

Trên người nam tử sai vặt và Bạch Mi thiền sư đều có vết thương rất rõ ràng, Phiên Thiên Ấn của Long Trạch Nhất Lang có uy lực vô cùng lớn, ta sợ bọn họ không kiên trì nổi.

"Đừng lo cho ta, mau đi hỗ trợ."

Vương Bật Nhi cố gắng lộ ra một khuôn mặt tươi cười, ta cắn răng lấy cờ vàng Hạnh ra bảo vệ nàng, sau đó cầm Thánh Mẫu Trượng nhảy vào chiến đoàn.

Long Trạch Nhất Lang điều khiển phiên thiên ấn nện về phía chúng ta, nam nhân tốt nghiệp cầm tám thanh Hán kiếm phi thân lên, một mình ngăn cản phiên thiên ấn.

Âm Dương Hổ thấy sau này lập tức tiến lên trợ giúp Long Trạch Lang, lại bị Bạch Mi thiền sư ngăn lại.

Ta xem một chút lựa chọn đi đối phó những người khác, dù sao công lực của những người này cũng bình thường, dưới sự phối hợp của Vô Hình Châm và Thánh Mẫu Trượng, ta rất nhanh đã đánh bọn họ đánh cho không còn sức để hoàn thủ.

Theo Vô hình châm đâm vào ngực một gã hộ pháp, ta cho rằng hắn chết nên chuẩn bị đối phó những người khác, ai ngờ châm vô hình vừa ra, hắn liền rống giận hướng Vương Phiền Nhi nhào tới.

"Muốn chết!"

Ta quát to một tiếng, điên cuồng khống chế Vô Hình Châm một lần nữa đâm vào ngực hắn, rậm rạp chằng chịt kim nhãn trực tiếp cắt ngực hắn, nội tạng máu chảy đầm đìa trong nháy mắt chảy đầy đất.

Ngoài ý muốn chính là một màn này cũng không hù dọa những người khác, những người còn lại vậy mà toàn bộ đều lao đến phía Vương Phiền Nhi.

Rất nhanh nàng đã bị một người bổ một chưởng lên vai, sắc mặt tái nhợt thêm vài phần.

Trong lòng ta đau xót, xoay người nhảy lên đá bay người nọ, trên không chụp lấy thánh mẫu trượng, phối hợp với Bắc Đẩu Thiên Lang quyết dùng sức ném ra ngoài, thánh mẫu trượng lấp lóe hồng quang không ngừng bay múa, trong nháy mắt đã đem những người này đánh ngã xuống đất.

Nếu đã đến tình trạng này, vậy dứt khoát đại khai sát giới!

Ta cắn răng mang thánh mẫu trượng xông lên, nhìn đám người ngã trái ngã phải nện xuống một cái.

Trên mặt đất chỉ còn lại một đống thi thể, trên người ta dính đầy máu tươi lẫn nội tạng trắng đỏ.

Giải quyết xong những người này, đầu ta có chút choáng váng, nhưng vẫn chống một hơi chèo chống đi giúp Bạch Mi thiền sư, dù sao có thể giải quyết xong lời của Âm Dương Hổ, Long Trạch Nhất Lang dễ đối phó hơn nhiều.

Dưới công kích tự sát của Bạch Mi thiền sư, Âm Dương Hổ đã bị trọng thương, cho nên gã nhìn thấy ta đi tới, một chưởng đánh lui Bạch Mi thiền sư, quay đầu muốn chạy.

Ta cười lạnh một tiếng, thọc mi Nga qua. Tốc độ Âm Dương Hổ lập tức chậm lại, Bạch Mi thiền sư xông lên đeo chuỗi phật châu lên cổ nó, một mực khóa lại yết hầu của nó.

Ta thao túng Vô Hình châm theo động tác của Bạch Mi thiền sư đâm vào cổ Âm Dương Hổ.

Khuôn mặt Âm Dương Hổ trong nháy mắt nghẹn đỏ bừng, hai tay không ngừng đánh chỉ quyết, ta thấy thế một roi vung tới đánh tan tay của hắn.

Hắn nghiến răng nghiến lợi quát: "Trương Cửu Lân, nếu ngươi giết ta, không sợ trang chủ Long Tuyền sơn trang tự mình xuống núi sao?"

Ta không sao cả, ồ một tiếng, khống chế Vô Hình Châm tiếp tục đâm vào trong.

"Dừng tay!"

Lúc này một trận tiếng rống từ sau lưng truyền đến, ta đỏ mắt xoay người đã thấy như tuyết đang cầm chủy thủ đứng ở bên người Vương Đằng Nhi.

Như tuyết vẫn đi theo chúng ta, cho nên Hạnh Hoàng kỳ không ngăn cản nàng, để nàng chui vào chỗ trống.

"Bỏ dao găm xuống." Ta tên là nói.

Như tuyết lạnh lùng cười nói các ngươi thả Âm Dương Hổ trước, Vương Bặc Nhi đột nhiên nhẹ nhàng cười nói: "Như tuyết, không nghĩ tới ngươi lại phản bội trượng phu của mình. Chậc chậc, bình thường giả thành một bộ dáng cả người lẫn vật đều vô hại, thật sự là đáng ghét."

Từ trước đến nay Vương Bật Nhi không đối nghịch với tuyết, toàn thân như công chúa bị bệnh, mà Vương Bật Nhi lại là người làm việc quả mật.

Cho nên các nàng tiếp xúc không nhiều, hiện tại như tuyết phản bội chúng ta, Vương Yến Nhi tự nhiên phải châm chọc một phen.

Như tuyết đưa dao găm vào trong rồi, một vết máu rõ ràng xuất hiện trên cổ Vương Bặc Nhi.

"A!"

Âm Dương Hổ rống to cắt đứt động tác của Như Tuyết, dữ tợn nói: "Các ngươi không sợ ả chết sao?"

Ta lạnh giọng nói ngươi lại động đậy Vương Mật Nhi một chút, ta liền trả lại cho Âm Dương Hổ gấp trăm lần, như tuyết nới lỏng dao găm: "Ngươi thả Âm Dương Hổ, ta tự nhiên sẽ thả nó ra."

Bạch Mi thiền sư cau mày, tựa hồ chuẩn bị thả người.

Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, nam nhân "bịch bịch" một tiếng nửa quỳ trên mặt đất, mang theo một trận tro bụi.

Ta quay đầu nhìn sang chỉ thấy Long Trạch Nhất Lang lau máu trên khóe miệng, cười lạnh nói: "Nếu ngươi không bị thương, bổn thiếu chủ còn không dám động thủ với ngươi, khổ nỗi tự ngươi đưa lên cửa."

Thế cục lập tức thay đổi, như tuyết nhìn ta dương dương đắc ý nói: "Trương Cửu Lân, ngươi vẫn nên đầu hàng đi!"

Ta không để ý Bạch Mi thiền sư đưa mắt, lặng lẽ rút Vô Hình Châm ra sau lưng.

Bạch Mi thiền sư phóng phật châu ra, một chưởng bổ Âm Dương

Hổ ra ngoài.

"Thả Vương Đằng Nhi ra!"

Ta nhìn chằm chằm như tuyết, sợ ả làm chút động tác nhỏ. Hiện tại Vương Bật Nhi vô cùng yếu ớt, lại trúng một lần công kích không chừng liền mất mạng tại Hoàng Tuyền.

Như tuyết âm trầm cười một tiếng, bỗng nhiên xoay người tránh thoát Vô Hình châm, đâm dao găm về phía Vương Bật Nhi.

Ta hoảng sợ nhìn dao găm đến gần Vương Thận Nhi, liều lĩnh nhào qua nhưng căn bản không kịp!

"A..."

Lúc này đột nhiên như tuyết phát ra một tiếng thét chói tai, ta kinh ngạc nhìn qua, chỉ thấy nàng bị Lý Ma Tử đè dưới thân, trên mặt bị chủy thủ cắt một vết rách lớn.

Lý Ma Tử thô bạo đánh một cái như tuyết, tức giận quát: "Ngươi con mẹ nó vì cái gì lại phản bội ta, rốt cuộc là vì cái gì?"

Không nghĩ tới Lý mặt rỗ vậy mà vụng trộm đi theo qua, gặp phải phản nghịch giống như mở hack, như Tuyết ở trong tay nàng vậy mà không có chút sức phản kháng nào.

Vương Bật Nhi có chút ngoài ý muốn nhìn Lý mặt rỗ một cái, đoán chừng không nghĩ đến ngày bình thường Lý rỗu khinh thường như vậy cũng có mặt của nam nhân như vậy.

Lý Ma Tử phát tiết đủ rồi, nằm ở bên cạnh vừa nói: "Như Tuyết, lão tử đối xử với ngươi không tốt sao? Lão tử coi ngươi như tổ tông cung phụng, ngươi muốn ta mua cho ngươi ô uế. Ngươi muốn đánh xe mua cho ngươi xe chạy, đó đều là tiền lão tử lấy tính mạng đổi lấy. Lão tử dốc hết tâm huyết ra đáp lại ngươi như vậy, ngươi làm vậy sao?"

Hắn mang tiếng khóc nức nở khiến cho tim ta thắt lại. Một màn vừa rồi như tuyết cùng Long Trạch Nhất Lang hẳn là thấy được?

Lau vết máu trên mặt như tuyết lạnh lùng nói: "Ta không yêu ngươi, thì thế nào?"

Lý Ma Tử ngồi chồm hổm xuống đất: "Vậy ngươi có thể hại nhà Tiểu ca bọn họ? Vầng trăng mới đem ngươi coi là muội muội, lương tâm của ngươi bị chó ăn rồi sao?"

Sắc mặt Băng Tuyết biến đổi rất nhanh rồi lại khôi phục nguyên dạng, nói ra: "Vậy thì sao?"

"Con mẹ nó, ngươi không yêu ta, mau nói với lão tử đi!" Lý mặt rỗ lôi tay áo trắng như tuyết hung hăng nói.

Như tuyết không tức giận nói: "Thiếu chủ có thể để ta sống tốt hơn, có thể ngày ngày thương ta yêu, không giống ngươi ở bên ngoài làm ăn, sao ta không đi?"

Lý Ma Tử bị nàng làm cho tức giận đến đỏ bừng mặt, sau một lúc lâu mới đột nhiên lau mặt: "Coi như lão tử mắt mù yêu ngươi, lão tử lúc trước nên một đao chém chết ngươi."

"Cái xác, mau tránh ra!"

Ta bỗng kêu lên một tiếng, Lý Ma Tử đang bị thương lại không kịp phản ứng, bị một chưởng như tuyết đánh bay ra ngoài.

Vừa rồi ta cảm thấy kỳ lạ, vô luận Lý Ma Tử nói gì hay như tuyết đều sẽ không đáp lại, bây giờ nói nhảm với hắn lâu như vậy, hóa ra nàng muốn tìm cơ hội động thủ.

Lý Ma Tử trúng chiêu ngã xuống đất ho sặc sụa, ho sặc sụa không ngờ phun ra một ngụm máu.

Ta đánh hắn xảy ra chuyện, vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn nói: "Mạch tử, ngươi mang lọn xoẹt trở về trước, nếu chậm trễ tiếp theo có lẽ nàng sẽ không cứu nổi."

Hắn ngây ngốc nhìn ta tựa hồ không rõ ta đang nói cái gì, ta lạnh giọng nói: "Con mẹ ngươi cho dù ngươi giúp ta một chuyện, âu Nhi là vì cứu ta mới thương thành như vậy!"

Lần này cuối cùng hắn cũng phản ứng lại, gật đầu nói: "Ông đây liều cái mạng này cũng sẽ không để cho cô ấy xảy ra chuyện..."

Nhìn bộ dáng của hắn phỏng chừng còn đang tự trách mình chuyện như tuyết, ta tuy bất đắc dĩ nhưng cũng không biết nói cái gì cho phải.

Ngày thứ bảy trăm, Lý Ma Tử giết vợ...

Lý Ma Tử đứng lên ôm Vương Mật Nhi vào trong ngực lao ra ngoài, như tuyết mang theo dao găm đuổi theo.

Ta khống chế châm vô hình sẽ như tuyết ép dừng lại, nàng xoay người lạnh lùng nói: "Trương Cửu Lân, ngươi sẽ phải hối hận!"

"Hối hận chính là ngươi!" Ta cắn răng nói.

"Kim Cương cũng có lúc trợn mắt, Phật Tổ cũng có cử chỉ diệt thế." Bạch Mi thiền sư đột nhiên quát lớn một tiếng: "Bần tăng định đại khai sát giới rồi!"

Bạch Mi thiền sư tuy luôn giúp đỡ ta, nhưng rất ít lấy mạng người. Trong lòng ta căng thẳng quay đầu lại, thấy Long Trạch Nhất Lang đang thi triển Phiên Thiên Ấn đánh tới chỗ nam nhân chăn ngựa.

Nam nhân chăn bầu bị trọng thương, cầm tám thanh đại hán kiếm chống cự, nhưng vẫn bị phiên thiên ấn ép xuống từng tấc một.

Ta liều mạng đem tuyết trắng đánh lùi lại hai bước, xoay người bỏ chạy.

Âm Dương Hổ từ một góc phóng ra cầm thanh đao chém về phía ta, dưới tình thế cấp bách ta chỉ kịp nghiêng người một chút, gần nửa bả vai đều bị lão chặt xuống.

Ta bỗng nhiên hét lớn một tiếng, vung Thánh Mẫu Trượng hướng hắn gọi tới, tuy thoạt nhìn chiêu số của ta không có chút kết cấu nào lại làm cho hắn luống cuống tay chân, dù sao hắn cũng bị trọng thương.

Làm cho ta bất ngờ chính là Bạch Mi thiền sư đột nhiên đỏ mắt vọt tới. Bàn tay nổi gân xanh mãnh liệt nện một chuỗi Phật châu lên đầu Âm Dương Hổ. Chỉ nghe một tiếng bịch trầm đục, đầu Âm Dương Hổ nở hoa!

Phật châu tản ra giống như đạn lập tức xé rách thiên linh cái của hắn!

Âm Dương Hổ trước khi chết khó mà tin nổi nhìn Bạch Mi thiền sư, tựa hồ không nghĩ tới gã vậy mà từ bỏ ái mộ nam chuyển đến trợ giúp mình.

Long Trạch Nhất Lang thấy Âm Dương Hổ chết, biến sắc, gia tăng sức mạnh đối phó với nam nhân được âu lo.

Ta cười lạnh điều khiển Vô Hình Châm công kích hắn, hắn nhìn thấy Vô Hình Châm buộc phải thu hồi Bát Thiên Ấn, thi triển nhẫn thuật bỏ chạy.

Ta vừa quay đầu nghĩ đối phó như tuyết, lại phát hiện nàng đã sớm chạy mất dạng.

Tưởng ta và Bạch Mi thiền sư dìu nam tử về tiệm, Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt đang xử lý vết thương cho Vương Bật Nhi.

Doãn Tân Nguyệt nhìn vết thương trên vai ta, vành mắt đỏ lên không nói gì, ta dùng tay không bị thương ôm lấy cô nói: "Không sao, bị thương của đối phương còn nặng hơn chúng ta!"

Bạch Mi thiền sư để Lý Ma Tử lui sang một bên, bắt đầu trị thương cho Vương Bặc Nhi.

Vết thương do Phiên Thiên Ấn tạo thành rất khó khỏi hẳn, trước đó viên thuốc Bạch Mi thiền sư cho chỉ là góp vào duy trì tính mạng Vương Thận Nhi mà thôi.

Vương Bật Nhi cười khổ nói: "Trương Cửu Lân, lần này nếu ta chết, võ sĩ Vương gia sẽ dựa vào ngươi..."

Ta nắm tay nàng ta nói đám người Vương gia kia ta không thể đè ép được, ngươi vẫn là đừng chết thì tốt hơn.

Bạch Mi thiền sư đột nhiên điểm trên trán Vương Hổ Nhi một cái, Vương Bặc Nhi trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

"Đại sư?"

Ta nghi hoặc kêu lên một tiếng, hai tay hắn chắp trước ngực nói: "Nữ thí chủ này bị thương rất nặng, nếu cứ chống cự như vậy sợ là sẽ gặp chuyện không may."

Nói xong Bạch Mi thiền sư cúi đầu bắt đầu xử lý vết thương. Doãn Tân Nguyệt cầm hòm y dược băng bó vết thương, nam tử tốt ở một bên nhắm mắt hỏi chuột tiền bối đi đâu.

Lý Ma Tử vừa làm trợ thủ cho Bạch Mi thiền sư vừa nói: "Vừa rồi tháng trước ta nói Tiểu Phàm có chút không thoải mái, để Thử tiền bối đi xem, hẳn là rất nhanh sẽ xuống thôi."

"Cái gì?" Doãn Tân Nguyệt đột nhiên kinh hô một tiếng.

Lý mặt rỗ hoảng sợ hỏi, Doãn Tân Nguyệt nắm lấy tay của ta nói: "Phu quân, ta không có... Không đi tìm Thử tiền bối."

Nghe đến đó, đáy lòng của ta dâng lên cảm giác bất an cực kỳ, bèn đứng dậy đi lên lầu, phát hiện Tiểu Phàm vẫn đang nằm yên ở đó nhưng không thấy bóng dáng Thử tiền bối đâu cả, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một vết máu lớn!

Lý mặt rỗ chạy theo, sau khi nhìn thấy máu tươi thì đỏ mắt nói: "Nhất định là nàng, nhất định là nàng!"

Y nói không sai, nhóm người Long Tuyền sơn trang chỉ còn lại Long Trạch Nhất Lang và Như Tuyết sống sót. Long Trạch Nhất Lang hiển nhiên không có thời gian bắt Thử tiền bối trước khi chúng ta đến. Khả năng duy nhất chỉ có Tuyết, nàng đã về trước.

Nói xong Lý Ma Tử nhấc Âm Dương tán lên chạy ra bên ngoài, ta vội vàng kéo hắn lại: "Ngươi làm vậy rồi cũng không tìm thấy ai!"

Hắn ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất thống khổ gào thét: "Có phải nàng muốn xem chúng ta đều chết rồi mới cam tâm không?"

Ta nắm chặt song quyền nói hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, nên tranh thủ thời gian tìm được Thử tiền bối mới được. Thử tiền bối trước đó đã bị trọng thương, căn bản không thể chịu đựng nổi bị hành hạ như vậy.

Vết máu trên mặt đất một đường kéo dài ra ngoài cửa hàng, ta thuận theo vết máu này liền chạy như điên lên.

Bạch Mi thiền sư thấy chúng ta vội vã chạy ra ngoài, ý thức được đã xảy ra chuyện, lập tức đi theo.

Ta đỏ mắt bảo hắn lưu lại chăm sóc mẹ con Doãn Tân Nguyệt. Bạch Mi thiền sư thở dài nói: "Mỗi người đều có ngày đại nạn, tiểu hữu không thể làm trái ý trời."

Lời này của hắn rõ ràng là dự đoán được điều gì đó, cả người ta run lên, lắc lắc đầu không nói gì, tăng tốc chạy ra ngoài.

Vết máu càng ngày càng nhạt, cuối cùng trực tiếp biến mất không thấy đâu.

Ta ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỗ này là chỗ ở của một vị võ hán đang đợi chuyển đi, người bên trong sớm đã dời đi rồi, nghe nói Nguyên nhân còn chưa đến thời hạn công trình hậu kỳ, cho nên vẫn phải để ở chỗ này.

Buổi tối của thành thị vẫn đèn đuốc sáng trưng, nơi này lại tối om, ngoại trừ hai ngọn đèn tối tăm ở giao lộ, ngoài ra không còn thứ gì có thể chiếu sáng cả.

Ta không quan tâm lý ma tử ra tay ý bảo hắn cẩn thận, khả năng như tuyết mang Thử tiền bối đến nơi này vô cùng lớn.

Lý Ma Tử trầm mặt nói: "Tiểu ca ngươi đi theo ta.

"Ngươi biết ở đâu?" Ta không dám tin hỏi.

Hắn gật gật đầu nói: "Như tuyết... Ta có thể ngửi được hương hỏa trên người nữ nhân kia cách mấy dặm đường."

Tuy hắn nói hơi khoa trương, nhưng chuyện như vậy cũng rất bình thường, rất nhiều người có thể nghe ra tiếng bước chân của cha mẹ mình.

Theo hắn đi vòng vào phòng ốc lung lay sắp đổ, rón rén bò lên.

Lý mặt rỗ đứng ở một gian phòng không có cửa, gật gật đầu với ta.

Ta thao túng Vô Hình Châm cẩn thận từng li từng tí dạo một vòng bên trong, quả nhiên ở trong góc phát hiện hai đạo thân ảnh, chính là Như Tuyết cùng Thử tiền bối.

Thử tiền bối nằm trên mặt đất không nhúc nhích, như tuyết đang cầm dao găm chuẩn bị đâm vào người Thử tiền bối.

Lý Ma Tử lấy điện thoại ra, đột nhiên mở màn chiếu sáng như tuyết.

Lý mặt rốt cục che mắt lại, nhanh chóng đem nàng ta đè lên tường.

Ta lập tức ngồi xổm bên cạnh Thử tiền bối điều tra tình huống của hắn.

Thử tiền bối đã không còn hít thở, ta không dám tin đưa tay vào mạch đập của hắn, nhưng... Lại không cảm nhận được mạch đập tồn tại nửa ngày.

Tuyết Như Tuyết cười lạnh nói: "Chết rồi!"

Ta như phát điên túm lấy tóc tuyết, điên cuồng quát: "Vì sao, mục đích của ngươi không phải là vì đã đạt được rồi sao? Tại sao phải giết Thử tiền bối?"

Khó trách lúc trước ta ngăn cản như tuyết, nàng ta đã nói ta sẽ hối hận, hóa ra là ý này.

...

Nàng nói không sai, ta đã hối hận rồi! Nếu biết Như Tuyết nói hối hận là ý này, trước đó đáng lẽ ta phải cho nàng phanh thây xé xác.

Lý mặt rỗ lấy từ trong ngực ra một tấm phù triện chặt trên người những bông tuyết, trong nháy mắt ngưng đọng lại, kinh hoảng nhìn Lý mặt rỗ hỏi: "Ngươi... Ngươi muốn làm gì?"

Ta đẩy cái mụn ra, nhặt con dao găm dính máu trên mặt đất lên, nghẹn ngào hỏi: "Vừa rồi ngươi dùng thanh đao này giết chết Thử tiền bối đúng không!"

"Ta chỉ lừa hắn ra để đối phó với ngươi, ai biết hắn bị thương nặng như vậy, ta mới đâm mấy đao xong liền chết."

Như Tuyết đến bây giờ vẫn còn mạnh miệng, còn đang nói dối. Huống chi nàng theo Long Trạch Nhất Lang học được không ít pháp thuật, mặc dù thật sự chỉ đâm vài đao, nhưng cũng đủ để lấy mạng Thử tiền bối!

Bốp!

Lý Ma Tử tát một cái vào mặt như tuyết, mắng chửi một câu tiện nhân.

Ta thì ném thanh chủy thủ nhuốm máu này trước mặt như tuyết, chán ghét nói: "Tự mình động thủ đi!"

Tuyết Nhược đột nhiên khóc rống lên, nước mắt chảy xuống từng giọt lớn, nhìn Lý Ma Tử nói: "Ma tử, một ngày vợ chồng trăm ngày ân, ta còn sinh con gái cho ngươi. Ta yêu ngươi, ngươi cứu ta, cứu ta."

"Ha ha..."

Lý Ma Tử cười tự giễu: "Đúng vậy, ngươi là nữ nhân của ta, ta không cho phép người khác giết ngươi!"

Như tuyết vốn đang khóc rống, nghe được câu này, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt, há miệng tựa hồ muốn nói gì.

Đáng tiếc không đợi nàng mở miệng, Lý Ma Tử cầm dao găm đâm vào trái tim nàng.

Một đao toi mạng!

"Ta đích thân đưa ngươi đi... Mười người ngươi so ra cũng không bằng một mạng của Thử tiền bối!"

Lý Ma Tử nói xong câu này nước mắt liền chảy xuống, ta muốn an ủi hắn nhưng không biết mở miệng như thế nào.

Hắn nói không sai, như tuyết nhất định phải chết!

Nhìn thi thể của Thử tiền bối, ta đột nhiên nghĩ tới lời nói với Long Trạch Nhất Lang trước đó: Thả cháu dâu ta.

Có lẽ hắn vẫn coi ta là cháu trai, mà ta lại xem hắn là lão đầu không có tiết tháo trong một thời gian dài.

Nghĩ đến trận chiến cuối cùng của Thử tiền bối, khuôn mặt cười rưng rưng lại về bên cạnh ta.

"Tôn tử, đây là thứ ta lừa gạt được từ cái trước, ngươi dùng tiết kiệm một chút đi."

"Cút cút cút, ta là gia gia của ngươi, ngươi phải giúp ta!"

"Tiểu tử ngốc, ngươi nhẹ gật đắc ý một chút, chờ lão tử chết rồi xem ngươi làm sao?"

Từng câu từng nói của hắn quanh quẩn bên tai ta, ta không nhớ rõ bắt đầu từ lúc nào, nhưng từ nay về sau hắn chính là ông nội ruột của ta!

Chương thứ bảy trăm gặp lại, Thử tiền bối...

Đưa Thử tiền bối trở lại trong tiệm, nam tử an ủi và Bạch Mi thiền sư đều sửng sốt. Ta mang chuột tiền bối đặt xuống ghế nằm xuống, quỳ trên mặt đất cung kính dập đầu vài cái.

Đôi mắt cay đắng nhưng không chảy ra được nước mắt. Doãn Tân Nguyệt đi theo ta, quỳ ở bên cạnh, nói muốn tự trách mình không đi cùng.

"Không liên quan gì tới các ngươi." Lý Ma Tử một quyền nện lên bàn, bất lực nói.

Doãn Tân Nguyệt không thể tin nổi hỏi: "Thật sự là Như Tuyết?"

Lý mặt rỗ gật đầu xoay người đi vào phòng.

Doãn Tân Nguyệt còn muốn hỏi cái gì, ta lắc đầu ý bảo nàng đừng hỏi nữa, chắc Lý Ma Tử khó chịu lắm.

Rất nhanh, tiếng nghẹn ngào trầm thấp từ phòng truyền tới, ta thở dài nói: "Mấy ngày nay các ngươi cũng đừng có chọc Lý Ma Tử."

"Như tuyết chết?"

Nam nhân chăn bầu đột nhiên nói một câu như vậy, ta ừ một tiếng nói: "Lý Ma Tử tự tay giết."

Mọi người nhất thời trầm mặc.

Nam nhân chăn ấm nói không chừng người của Long Tuyền sơn trang sẽ không yên phận, trong khoảng thời gian này hắn phải đi xem thử.

Ta thở dài muốn để hắn dưỡng thương cho tốt rồi nói sau, hắn không trả lời ta, mà nhìn thi thể của Thử tiền bối nói: "Chờ độc của Tiểu Phàm hóa thành chuột lửa đi! Trước khi hỏa hóa niệm một lần Vũ Dư đạo đức kinh cho hắn, đừng để lại oán khí."

Nói xong hắn đưa thuốc giải cổ trùng cho Bạch Mi thiền sư rồi rời đi, lúc ra cửa còn quay mặt nhìn thi thể của Thử tiền bối một chút, con mắt đỏ lên, quay người rời đi, bờ vai của hắn run lên.

Hắn ta khóc! Nam thần không dính chút khói lửa nhân gian này khóc.

"A di đà phật."

"Yên tâm đi! Thuốc giải này là bần tăng và đạo hữu cùng tìm tới, đợi bần tăng dẫn cổ trùng ra, lại dùng thuốc này cho trẻ con ăn là được rồi." Bạch Mi thiền sư thương xót nói.

Doãn Tân Nguyệt nước mắt lã chã chảy xuống, ra sức mời Tạ Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư bảo ta dùng khăn ấm lau nóng toàn thân Tiểu Phàm. Cổ trùng thích lạnh lẽo, nhiệt độ cao có thể khiến nó sôi sục, nhưng Tiểu Phàm phỏng chừng sẽ phải chịu tội.

Ta cầm khăn lông nóng có chút do dự, Doãn Tân Nguyệt rút khăn tay ra lau cho Tiểu Phàm.

Bạch Mi thiền sư yếu ớt nói: "Lực lượng quyết đoán của tiểu hữu còn không bằng tân nguyệt cô nương."

Khóe miệng ta nhếch lên muốn cười, lại không hiểu ra sao khóc.

"Tiểu hữu không nên bi thương, chuột cũng không tính là lỗ, những năm này dương thọ đều là hắn có nhiều, hắn cũng sớm đoán được đại nạn của mình sắp buông xuống! Bụi về bụi, đất về quê, ngươi cũng không nên quá mức để ý." Bạch Mi thiền sư vỗ vỗ bờ vai của ta.

Hắn nói cũng không sai, hiện tại Thử tiền bối đã chết, Thử Yêu tự nhiên cũng theo đó mà chết theo.

Đáng tiếc mấy năm nay Thử tiền bối vì tránh né kẻ thù, sống tiêu sái hơn so với bất kỳ kẻ nào, thực tế lại biệt khuất hơn.

Đi rồi, có lẽ cũng là một loại giải thoát đúng không? Tối thiểu hắn không có lưu luyến, không có lưu luyến...

Trong lúc nói chuyện, Doãn Tân Nguyệt đã lau cho Tiểu Phàm vài lần, Bạch Mi thiền sư lập tức đi tới bắt đầu dụ cổ trùng.

Đầu tiên hắn dùng lưỡi đao nhỏ rạch một lỗ trên cánh tay Tiểu Phàm, sau đó nhét một nửa thuốc giải vào miệng vết thương.

Bạch Mi thiền sư quay đầu nói: "Lát nữa các ngươi không nên lên tiếng, cổ trùng bị hù dọa rồi lại chui vào thì thật sự không còn cách xoay chuyển."

Doãn Tân Nguyệt vội vàng che miệng mình lại, không dám phát ra âm thanh.

Chỉ chốc lát sau trên bụng Tiểu Phàm nâng lên một cái bao to bằng ngón cái, bao này bò lên ngực Tiểu Phàm, sau đó lộ ra từ miệng vết thương.

Hai tay Bạch Mi thiền sư kẹp chặt, không nhúc nhích nhìn cổ trùng.

Cổ trùng đầu tiên là thăm dò xuất ra một đoạn nhỏ, phát hiện không có nguy hiểm mới chậm rãi bò ra ngoài.

Chờ nó bò ra hơn phân nửa, bạch mi thiền sư tay mắt lanh lẹ chụp cổ trùng vào phù chỉ, sau đó đốt nó thành tro tàn.

Ngay khi cổ trùng biến mất, Tiểu Phàm và Doãn Tân Nguyệt đã khóc rống lên, đau lòng không thôi.

Bạch Mi thiền sư xử lý tốt vết thương của Tiểu Phàm, lại đổ nửa viên thuốc giải còn lại cho Tiểu Phàm uống, lúc này mới đứng dậy khẽ gật đầu với chúng ta.

Tân Nguyệt vừa khóc vừa cười quỳ bên giường, hôn lên mặt Tiểu Phàm mà không nói ra lời.

Ta không để Bạch Mi thiền sư lạy một cái: "Phiền Đại sư."

Nếu như không có nam nhân chăn nuôi và Bạch Mi thiền sư, Tiểu Phàm sợ là khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Bạch Mi thiền sư khoát tay áo một cái, nói: "Long Tuyền sơn trang tổn thất lần này không nhỏ, hẳn là sẽ yên tĩnh một đoạn thời gian. Bần tăng còn có việc khác, xin đi trước."

Không phải ta giữ hắn lại.

Bạch Mi thiền sư đi rồi, Doãn Tân Nguyệt nghỉ ngơi trong tiệm được mấy ngày, nói muốn đưa Tiểu Phàm về quê quán.

Ta cau mày nói cha mẹ không phải đã bị Long Tuyền sơn trang biết, lúc về chưa chắc đã an toàn.

Doãn Tân Nguyệt ôm Tiểu Phàm nói: "Ta đã đổi chỗ cho cha mẹ, dù sao nơi này cũng an toàn hơn."

Vốn dĩ ta định đưa Doãn Tân Nguyệt trở về, nhưng thi thể của Thử tiền bối vẫn đang chờ ta xử lý, cho nên chỉ đưa nàng đến ga tàu là về.

Một bóng người quen thuộc đứng ở cửa, là Lý mặt rỗ, hắn vẫn mang theo một bình rượu cũ, nhìn thấy hắn về sau khóe miệng nhếch lên nói: "Trương gia tiểu ca, cùng ta uống một chén."

Mới vài ngày không gặp, hắn đã gầy đi không ít, vỗ vỗ bả vai của hắn cái gì cũng không nói.

Vào tiệm có đậu phộng, có một bình rượu trắng, Lý Ma Tử nằm úp sấp trên mặt bàn không phát ra tiếng khóc.

Bà mẹ nó ngồi trên ghế nói cái quái gì vậy mà cũng không nói được sao?

Lý Ma Tử đột nhiên ném bình rượu xuống đất: "Lão tử đối xử với nàng không tốt sao? Tại sao... tại sao nàng lại làm như vậy."

Như tuyết hung ác ở chỗ này, lúc sắp chết còn làm ra bộ dáng chịu ủy khuất nhưng lại không nói gì. Lý Ma Tử trong lòng biết rõ đây là thủ đoạn nhất quán của nàng, nhưng vẫn bị nàng giày vò đến chết đi sống lại.

Ta vỗ một cái vào đầu hắn, quát: "Ma Tử, ngươi đối như tuyết thế nào, chúng ta đối đầu như thế nào, trong lòng ngươi mẹ nó đều rõ ràng, nàng bị ủy khuất gì mà lấy mạng chúng ta?"

Lý mặt rỗ khóc rất nhiều: "Trong lòng ta cũng biết rõ, nhưng ta yêu nàng như vậy, nàng muốn cái gì ta đều phải liều mạng đi kiếm tiền mua, đây rốt cuộc là vì cái gì?"

Ta thở dài thật sâu không nói gì nữa, Lý Ma Tử vừa uống rượu vừa khóc lóc kể lể, nghe được trong lòng ta chua xót không thôi.

Hắn kéo tay áo của ta nói đời trước có phải lão tử tạo nghiệt hay không? Sở Sở sinh sinh bệnh chết, như tuyết bị ta tự tay giết, đây là chuyện gì xảy ra a!

Nói xong hắn liền say khướt, ta dàn xếp xong hắn mới thở dài một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Chương thứ bảy trăm chín xem nhẹ giang hồ.

Mấy ngày sau đó ta vẫn luôn bận xử lý hậu sự của Thử tiền bối, nên cũng không rảnh quản hắn.

Kẻ thù của Thử tiền bối rất nhiều, ta không muốn sau khi hắn chết còn bị người lợi dụng, dứt khoát dùng một mồi lửa đốt, sau đó mướn một chiếc phi cơ, đem tro cốt tro cốt cùng bản mạng chuột của hắn cùng một chỗ từ bầu trời rơi vào Ba lăng xa xôi.

"Như vậy có quá tàn nhẫn hay không?"

Đi theo hắn chính là Vương Yến Nhi, nàng cau mày hỏi: "Chúng ta làm nghề này không phải tin tưởng đầu thai chuyển thế nhất sao?"

Ta sẽ đem một khúc tro cốt cuối cùng rơi vào không trung, cười nói với bọn ta, phần lớn ngành này đều không thể đầu thai được, còn không bằng tự tại bằng tan thành mây khói.

Mặc dù từ khi xuất đạo đến nay, chỗ ta chỗ nào cũng tích thiện cứu người, nhưng làm nghề âm vật vốn đã có tổn hại âm đức, chết rồi tám phần mười là muốn xuống địa ngục.

Đối với việc này hiểu rõ càng sâu, ta lại càng hiểu rõ điều này!

Thời gian qua Vương Bật Nhi vẫn ở trong tiệm của ta, ngoài miệng nàng nói là để dưỡng thương, kỳ thật là vì tiếp cận ta nhiều hơn.

Doãn Tân Nguyệt mặc dù nhìn thấy nhưng lại rất rộng lượng, không vạch trần. Đầu tiên Doãn Tân Nguyệt biết tâm tư của ta đều ở trên người nàng, còn có Vương Yến Nhi vì cứu ta mà suýt chết, Doãn Tân Nguyệt cảm thấy thiếu nợ nhân tình!

Nhưng điều này lại làm cho ta thập phần khổ não, thậm chí trong đầu muốn đem Lý Ma Tử giới thiệu cho Vương Bặc Nhi. Đáng tiếc vị đại tiểu thư Vương gia cao quý này căn bản không ưa hắn, mà Lý Ma Tử gần đây cũng không biết đi đâu chữa thương, ý nghĩ này chỉ có thể từ bỏ.

Một tuần sau, Lý mặt rỗ mới trở về. Hắn mang theo mùi khói mỏi mệt mỏi nói: "Tiểu ca, ta đã quyết định rửa tay gác kiếm rồi."

Bà mẹ nó ngồi ở bên kia hỏi: "Quyết định rồi à?"

Hắn hung hăng hít một hơi thuốc nói: "Không giấu gì ngươi, lão tử vẫn luôn ngại tiền kiếm không đủ, cuộc sống kích thích qua nhiều, rảnh rỗi xương cốt cũng ngứa ngáy. Nhưng lão tử hiện tại cảm thấy một chút ý tứ cũng không có, còn không bằng đồ cổ đổ nát trước đây, nói không chừng con mẹ nó sẽ không gặp được những chuyện sa sút này."

"Định làm gì?" Ta hỏi.

Hắn phun một ngụm khói, có chút mờ mịt: "Không biết, nhưng ta cũng để lại không ít tiền, về quê quán xem thử, cũng có thể mang Niệm Sở chạy qua các nơi. Dù sao tiểu tử đần độn kia rất lớn, phong sinh thủy sinh sôi trong trường, không cần ta quan tâm."

Nói xong ánh mắt hắn đỏ lên, bởi vì đây là ý tưởng trước đó của chúng ta, sau khi rút lui ta mang theo vầng trăng mới, hắn dẫn theo như tuyết cùng nhau chu du thế giới.

Thế nhưng hiện tại mơ ước này làm sao cũng không thể thực hiện được.

Lý Ma Tử lại hít một hơi thuốc nữa, ôm lấy ta: "Tiểu ca, sau này còn gặp lại."

Nhìn khuôn mặt hờ hững của Lý Ma Tử, ta vỗ vỗ vai hắn nói: "Ẩn trốn cũng là chuyện tốt, chờ ta ngày nào đó cũng công thành lui thân, lại đi tìm ngươi uống rượu."

Hắn cố gắng tươi cười nói: "Tiểu ca, ta chờ ngươi."

Nói xong hắn liền rời khỏi cửa, không hề quay đầu lại. Ta đã sớm đoán hắn sẽ có quyết định này, chỉ là không ngờ tới nhanh như vậy.

Xem ra phản bội như tuyết thật sự là đả kích phi thường lớn!

Thử tiền bối chết rồi, nam nhân đáng thương cũng bị trọng thương, lần này đọ sức với Long Tuyền sơn trang có thể nói là tổn thất nặng nề.

Lúc này, trên lầu truyền đến động tĩnh, ta ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Bặc Nhi tựa ở đầu bậc thang, nhìn chằm chằm bóng lưng Lý Ma Tử hỏi: "Đi rồi?"

"Đi cũng tốt, người này không tệ, nhưng không thích hợp đi đường này."

Nàng nói dăm ba câu liền cho Lý Ma Tử xác định vị trí, sau đó cười híp mắt quan sát ta: "Có rảnh không, cùng tỷ tỷ đi xem phim đi."

"Ngươi lại tới..."

Đầu ta tức thì lớn lên, gãi gãi lỗ tai, sau đó giống như thỏ nhảy lên lầu.

Vương Bật Nhi thì nghiến răng nhỏ, đuổi theo ở phía sau, cuối cùng không còn cách nào khác, ta mới bồi tiếp nàng tới dạo chơi.

Cũng may vài ngày nữa Vương lão gia tử liền triệu hồi nàng, tựa hồ có nhiệm vụ gì đó trọng yếu.

Cuối cùng ta cũng hồi phục thanh nhàn, mỗi ngày từ mặt trời đến lúc mặt trời lặn, lại từ mặt trời cho đến khi mặt trời lặn, lúc đói bụng kiếm chút đồ ăn để lừa gạt, cứ như vậy ngơ ngác ngác đi qua.

Mặc dù chỉ nhìn thấy Thử tiền bối vẫy tay với ta, nhưng khi tỉnh lại mới phát hiện ra mọi chuyện chỉ là ở trong mộng mà thôi!

Hôm đó, ta cũng thường ngày nằm ngủ trên giường, lầu dưới đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Ta bực bội muốn lật chăn lên đầu, ai lại không biết xấu hổ như vậy chứ? Cả con phố đều biết gần đây ta không nhận việc buôn bán, bất đắc dĩ tiếng gõ cửa này vẫn luôn không ngừng, ta đành phải xuống lầu xách giày đi mở cửa, lại phát hiện Doãn Tân Nguyệt đã trở lại.

Doãn Tân Nguyệt nhìn hốc mắt ta mà lập tức đỏ lên, nghẹn ngào mở miệng: "Mới mấy ngày thôi mà nàng đã biến mình thành bộ dạng này rồi à?"

Ta mừng rỡ ôm lấy nàng, không thể tin được nói: "Tháng mới, ngươi đã trở về?"

Cô mở trừng hai mắt nói: "Ta chỉ là đưa Tiểu Phàm về thôi, sao ngươi có thể làm như ta vĩnh viễn sẽ không về vậy."

Ta nhìn nàng nói rất nghiêm túc: "Ta thật sự cho rằng ngươi cảm thấy đi cùng ta sẽ rất nguy hiểm cho nên không muốn trở về."

Doãn Tân Nguyệt cười khúc khích: "Ta đi đường cả đêm, mệt chết rồi."

Nói xong cô tự mình bước lên lầu hai, lúc ta đi theo cô đã nằm trong chăn ngủ.

Nhìn Doãn Tân Nguyệt an tĩnh ngủ, trong lòng lặng lẽ quyết định, đợi sau khi giải quyết xong tai họa ngầm Long Tuyền sơn trang sẽ triệt để rời khỏi vòng tròn âm vật, chuyên tâm bồi tiếp hai mẹ con bọn họ.

Không có gì hạnh phúc hơn người nhà.

Trước đó ta và Lý Ma Tử lừa mình dối người liên tục lui ra ngoài, lại lần nữa bị lý do nhìn như bất đắc dĩ buộc phải trở về.

Bây giờ ngẫm lại những lý do này là vì bọn ta không nỡ lấy cớ từ trong vòng tròn này.

Lý mặt rỗ xem thường cái một phần máu này, ta không muốn chờ khi trăng non mất đi mới tỉnh ngộ.

Người sống cả đời, cuối cùng cũng là kết cục giống nhau, không bằng làm một số việc có ý nghĩa với người nhà.

Nhưng người sống trên đời, ngay từ đầu cũng không hiểu đạo lý này, chờ khi hiểu đã cảnh còn người mất.

Chương thứ bảy trăm hai mươi hai, phốc bạc...

Thử tiền bối qua đời vào tháng thứ ba, đồ cổ điếm của ta cũng một lần nữa khai trương. Lý Ma Tử dưới sự khuyên của ta đã trở về võ giả.

So với trước đó, trạng thái của Lý Ma Tử tốt hơn rất nhiều, thỉnh thoảng còn dẫn theo nhóc tỳ đi ướp lạnh cả ngày, dùng lời của hắn để nói thì chính là vô tội: hài tử.

Chỉ là không thể ở trước mặt hắn nói "Kết hôn" Như Tuyết "Lục Đầu" vân vân.

Ta cho nó cảm thấy vui mừng gấp bội, vì thế liền bảo nó tiếp tục giúp ta xử lý một con phố khác.

Ta thì đem mặt tiền cửa hàng ở ba tháng thu thập một chút, mỗi ngày ăn ở ở chỗ này, vẫn là thoải mái sạch sẽ một chút tương đối dễ nhìn.

Một người dọn dẹp cửa hàng có chút vất vả, ta gọi Ngọc Vĩ quét dọn giúp cô ta một tay, kết quả cô ta chưa làm được liền phải hút tinh huyết, hút đến đầu váng mắt hoa, ngược lại còn mệt hơn so với lúc trước. Ngẫm lại thôi, gọi cô ta là gì cũng đừng làm nữa...

Hôm đó ta ở trong kho hàng tìm được một cái máy truyền hình rực rỡ không biết đã để bao lâu, chuẩn bị xử lý sạch sẽ, Ngọc đuôi hỏi ta đây là vật gì, ta nói đây là máy truyền hình, bên trong có người tí hon biết động đậy.

Vĩ ngọc ồn ào muốn xem tiểu nhân, thế là ta cắm ngòi quan mở ra, không nghĩ tới còn có thể dùng được. Tuy chỉ có thể tiếp nhận đến vài cái kênh nối, nhưng Tiểu Vĩ Ngọc xem say sưa, TV luôn là loại ma lực không thể dứt lời đối với người cổ đại.

Kết quả ngọc đuôi trong TV nhìn thấy tiểu cô nương mặc váy màu sắc rực rỡ, ầm ĩ muốn mua, ta quả quyết cự tuyệt nói: "Không được, nào có loại hồ tiên mặc quần áo đó, Hồ Tiên nên có dáng vẻ

Hồ Tiên."

"Không, hư ca, muội muốn mặc bộ quần áo xinh đẹp này." Cô nằm trên ghế thấp lăn qua lăn lại.

"Chớ mơ tưởng!" Nói xong, ta đem nàng thu vào trong hạt châu.

Không nghĩ tới hôm sau, nàng còn đang nhớ tới chiếc váy xinh đẹp trên TV, nước mắt lưng tròng kéo ta: "Hỏa ca ca, ta muốn mua quần áo đẹp, trong khoảng thời gian này ta theo ca chạy đông chạy tây, không có công lao cũng không lao, nhưng mà ngươi ngay cả tiền lương cũng không cho ta, thật sự là quá xấu."

"Ngươi còn muốn tiền công, mỗi ngày hút tinh huyết của ta, ta không biết cần sống thêm vài năm."

"Hút máu có lợi cho ngươi, ngươi không phát hiện năng lực tạo huyết của bản thân đã trở nên mạnh mẽ hơn, thân thể khỏi hẳn?" Nàng cố ý cướp lời.

"Vậy mỗi ngày ta đều sẽ bỏ chút máu cho ngươi, ngươi có làm hay không?" Ta cả giận nói.

"Không, ta muốn y phục, quần áo, quần áo đẹp, không cho y phục ta thì đình công, hừ!" Nói xong, nàng chui trở vào trong hạt châu, trong lòng ta thầm nhủ ngươi là tiểu hồ ly mà còn dám cầm công đình ra uy hiếp ta, lần nào ngươi thật sự phái người dùng tới?

Quả nhiên nữ nhân mặc kệ mười tuổi, hai mươi tuổi còn có ba ngàn tuổi, bản chất đều giống nhau.

Mỗi ngày nàng đều tranh cãi với y phục mới bên tai ta, khiến cho đầu ta đau nhức, liền uy hiếp nàng nói ầm ĩ thêm nữa liền phong ấn nàng, làm cho cả đời này nàng đừng mong lộ ra ánh sáng. Quả nhiên chiêu này rất có tác dụng, ngọc đuôi không tranh cãi nữa.

Tối hôm sau, Ngọc Vĩ, thừa dịp ta không chú ý lén lút chuồn mất, lúc nàng trở về mặc một bộ loli trang phục đáng yêu, trên đầu còn đeo một cái thẻ phát sáng lấp lánh, cười hì hì hỏi ta xem có được không.

Ta kinh hãi, bộ quần áo này của cô ta ít nhất cũng đáng giá ngàn đồng, Ngọc Vĩ Châu chắc sẽ không dùng thẻ đánh cắp, cho nên hoặc là trộm, hoặc là lừa gạt, dù sao lai lịch bất chính.

"Ngươi thành thật hỏi, bộ quần áo này từ đâu tới vậy, có phải ngươi dùng thuật mị hoặc gì đối với thương điếm không?"

Bộ dạng hung thần ác sát của ta làm cho nàng sợ tới mức trốn ra sau ngăn tủ, ủy khuất nói: "Mới không phải lừa gạt đâu đấy, người ta chạy vào trong một tòa nhà lớn bán quần áo, có một ca ca nhìn ta dáng dấp đáng yêu, tặng cho ta không, người ta tốt hơn ngươi gấp trăm lần!" Nói xong giả một cái mặt quỷ.

"Đậu xanh, ngươi chẳng những học được trộm đồ, còn biết nói dối!" Ta móc ra Thiên Lang Tiên, chuẩn bị dạy dỗ nàng một phen.

Ngọc đuôi ngọc rít lên một tiếng, thân hình biến ảo thành một tiểu hồ ly màu trắng, chuẩn bị trốn vào trong hạt châu, ta đọc nhẹ chú ngữ, cưỡng ép đưa nàng trở về. Lần này nàng học khôn, nhanh như chớp chạy trốn tới ngăn tủ, đáng thương nói: "Người ta có thể thề với trời, thật là người khác đưa cho ta, ta là hồ ly tốt, làm sao lại làm chuyện đó?"

"Đừng nói nhảm nữa, xuống đây cho ta!" Ta nói.

"Hỏa ca, van ca, đừng lấy vật kia đánh ta, ta cởi bỏ bộ quần áo này có được không?" Vĩ Ngọc dù sao cũng là linh thể, lực sát thương của Thiên Lang Tiên đối với nàng to lớn. Kỳ thực ta cũng chỉ hù dọa nàng một chút, hồ ly thiên tính giảo hoạt, hơn nữa thiếu quan niệm thiện ác, một mực mặc kệ, thật sự có khả năng làm ra chuyện gì quá đáng.

Đang lúc ồn ào, Doãn Tân Nguyệt từ bên ngoài đi vào, cười hì hì nói: "Ông chồng, hai người đang làm gì vậy, náo nhiệt như vậy đấy."

Ta đã nói qua ngọn nguồn của chuyện này, Doãn Tân Nguyệt không còn gì để nói: "Chuyện lớn như thế, không phải chỉ mặc quần áo sao."

Ta nói: "Y phục chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là nàng dùng thủ đoạn không chính đáng... "

vĩ ngọc tội nghiệp trốn sau lưng Doãn Tân Nguyệt nói: "Ta thật sự không nói dối, đúng là do một anh chàng điển trai tặng cho ta, không tin ngươi có thể đi hỏi một chút mà!"

"Vừa rồi còn nói ca ca, bây giờ liền thành soái ca, ai tặng ngươi quần áo ai là soái ca, hoá ra hồ ly cũng có khí thế như vậy." Ta tức giận đến suýt cười.

Doãn Tân Nguyệt ngồi xuống xoa đầu ngọc: "Đúng rồi, Vĩ Ngọc, ca ca kia tặng ngươi bộ quần áo này ở thương trường nào vậy?"

Ngọc đuôi cắn ngón tay nhớ lại: "Hình như là... Vạn Đạt gì đó."

"Hóa ra là có việc này!" Doãn Tân Nguyệt hưng phấn nói.

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

Doãn Tân Nguyệt giải thích: "Trên đường tới đây chứng kiến rất nhiều thương trường Vạn Đạt, hỏi thăm một chút mới biết có con em nhà giàu bao hết thương trường, ai cũng có thể vào chọn quần áo, mặc cả."

"Mẹ nó, còn có loại chuyện tốt này, đây là công tử ca nhà ai ra tay xa xỉ như vậy? Quả thực chính là phá của, chẳng lẽ là thiếu gia của Vạn Đạt lão tổng gia đến sao!" Ta kinh ngạc nói.

"Ta không có chút nào không sai chứ!" Vĩ Ngọc dương dương đắc ý nói: "Đúng rồi, vừa rồi ta còn thấy một thân nam trang, ngươi mặc lại rất đẹp."

"Sao ngươi không nói sớm?"

"Ta vừa về ngươi đã hung hăng như vậy, ta làm gì có cơ hội!" Nói xong, vĩ ngọc duỗi lưng một cái, đại khái là ở bên ngoài quá lâu, hóa thành một luồng sáng chui vào trong hạt châu, quần áo rơi trên mặt đất.

"Y phục không cần sao?" Ta nhặt lên xem thử, nhãn hiệu phía trên còn chưa xé, quần áo hơn một ngàn đồng.

"Muốn mặc không được lắm, nhưng thân thể không tốt bằng ta, ta không cần thì đưa cho Tân Nguyệt tỷ tỷ mặc đi!" Ngọc bội trong hạt châu lười biếng trả lời, khiến Doãn Tân Nguyệt vui vẻ.

"Ta hỏi Doãn Tân Nguyệt muộn như vậy tìm ta làm gì, Doãn Tân Nguyệt nói: "Phu quân, có một người bạn nhờ ta nhờ huynh giúp."

"Muốn mua âm vật từ trong tay ta sao?" Ta nhíu mày.

"Không phải, lần này có chút đặc thù, hắn ném một món Âm vật, muốn mời ngươi giúp tìm về." Doãn Tân Nguyệt nói.

Doãn Tân Nguyệt nói với ta, vị bằng hữu của nàng là ông chủ của một sòng bạc Phan.

Ở loại địa phương như sòng bạc này luôn luôn rất chú ý tới phong thuỷ, chỗ sòng bạc này của bằng hữu nàng có cao nhân trước kia chỉ điểm, bố trí một trận, khiến khách nhân tiền mời không thể vào được, bảo đảm sinh ý thịnh vượng của hắn! Chuyện này nói ra có chút lừa người, nhưng rất nhiều sòng bạc lớn đều đã làm như vậy, nhất là Đông Nam Tây Nam, nghe nói có một ít sòng bạc, thậm chí là bả vai khách chuyên nuôi tiểu quỷ, để vận khí của bọn họ tiêu tán hết.

Trận này nói ra tương đối lợi hại, mắt trận là âm vật niên đại xa xưa, nhưng gần đây đột nhiên mất linh, kinh doanh liên tục hao tổn, tra xét một chút mới phát hiện món âm vật kia mất tích, ông chủ liền đóng cửa sòng bạc, không tiếc bỏ ra số tiền lớn muốn tìm vật kia về.

Ta gãi đầu hỏi: "Vậy lần này chúng ta phải đi Hộc Cơ sao?"

Doãn Tân Nguyệt nói: "Không cần, bây giờ hắn đang ở trong một khách sạn của đám võ giả, chuyên tâm ngồi máy bay đến mời ngươi xuống núi!"

Ta vừa nghe tên đã rất cao hứng, danh tiếng của mình vốn đã vang xa bên ngoài, vậy mà giờ lại có người mộ danh mà đến, khổ sở ăn không vô ích trong mấy năm qua.

Doãn Tân Nguyệt hỏi ta có nhận việc này hay không, ta nghĩ cũng không có gì xấu, hơn nữa đối phương là ông chủ sòng bạc, ra tay nhất định rất rộng rãi, bèn đồng ý.

Doãn Tân Nguyệt viết quảng cáo cho ông chủ kia. Trong lúc nói chuyện, ta nghe thấy nàng gọi đối phương là ông chủ vàng, Doãn Tân Nguyệt rất nhanh đã nói với ta: "Được rồi, hắn nghe nói ngươi cần tới đặc biệt cao hứng, đặt một bàn tiệc rượu ở sạn để chào hỏi."

"Tốt, chúng ta đi thôi!" Ta gật đầu.

Sau khi lên xe ta hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Đúng rồi, vợ ngươi, ngươi làm sao biết ông chủ sòng bạc ong bướm, ngươi sẽ không chạy đi đánh bạc đó chứ?"

Doãn Tân Nguyệt cười khúc khích: "Làm sao có thể như vậy được, ta là loại bại gia đó chứ? Kỳ thật nghiêm khắc mà nói, hắn là bằng hữu của ta, ta còn chưa gặp mặt hắn đấy."

Thuật Lao Sơn thứ bảy trăm hai một.

Ta và Doãn Tân Nguyệt đi vào khách sạn, một người phục vụ đội mũ lưỡi vịt hỏi Trương tiên sinh và Doãn tiểu thư có phải không, ta nói, hắn lập tức dẫn chúng ta đi thang máy.

Người phục vụ này kéo thấp cái mũ xuống, hơn nữa sắc mặt không được tự nhiên, trong lòng ta có chút nghi ngờ, cảm giác hắn có điểm không thích hợp, sau khi thang máy đi vào tầng mười sáu, người phục vụ chỉ vào gian phòng cuối hành lang, một mực cung kính nói: "Ông chủ họ họ đang chờ hai vị trong phòng kia."

Bọn chúng mới đi được mấy bước, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên ồ lên một tiếng: "Sao không thấy người phục vụ vừa rồi đâu? chồng, kỳ lạ quá, không còn thang máy đâu nữa!"

Ta quay đầu nhìn lại, chẳng những người phục vụ phục vụ không thấy, toàn bộ phòng thang máy đều không thấy, phía sau chúng ta biến thành một hành lang thật dài.

Đột nhiên ta cảm giác được có một bàn tay nhỏ bé đang kéo quần áo của ta, quay đầu lại nhìn tiểu hài tử không có mắt, đột nhiên dọa ta toát mồ hôi lạnh, đến lúc nhìn lại tiểu hài tử đã biến mất không thấy gì nữa.

"Sao vậy, trượng phu?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Giang lầu này bị cao nhân động tay động chân..." Ta trầm mặt nói.

"Có khi nào chúng ta bị nhốt ở đây không?" Doãn Tân Nguyệt lo lắng hỏi.

"Sẽ không đâu, đi theo ta!"

Ta vẫn luôn đi đến cuối hành lang, đẩy cánh cửa kia thì phát hiện đẩy không được, hơn nữa ta rõ ràng nhớ rõ hành lang này là đi thẳng tới, làm sao lại đột nhiên xuất hiện thêm một cái góc quay.

"Nha!" Doãn Tân Nguyệt hét lên, liều mạng vỗ vai ta, dùng ngón tay run rẩy chỉ vào góc rẽ hành lang nói: " chồng, vừa rồi có một đứa bé không nhìn thấy mặt chạy qua..."

Ta không biết là ai bố trí trận pháp này, lôi một lũ tiểu quỷ không ra gì tới hù dọa mình, không khỏi nhìn ta quá ngu ngốc. Ta hét lớn một tiếng: "Đuổi Ngọc, đi giết mấy tên tiểu quỷ quấy rối kia!"

"Được rồi, ca ca xấu rồi."

Bạch quang lóe lên, một cái đầu lông lá từ trong ngực chui ra, đuôi ngọc lắc lư cái đuôi lớn trắng noãn, bay đến cuối hành lang, rất nhanh nơi đó truyền đến một trận động tĩnh chém giết.

Bên này ta cũng không nhàn rỗi, mở la bàn trên điện di động ra xác định phương vị, kéo Doãn Tân Nguyệt đi tới trước một cánh cửa, dùng răng cắn nát ngón cái, ngầm niệm đạo đức dày đặc, dùng máu tươi ở trên cửa khẽ điểm, dùng sức đẩy ra.

Phía sau cửa lại là một hành lang giống hệt như đúc, Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc hỏi: "Phu quân, chúng ta chẳng lẽ rơi vào Vô Hạn Không Gian sao?"

"Không, cái này gọi là Bát Quái Hồi Long Trận, là từ trong kỳ môn độn giáp chuyển hóa mà thành, trong ngoài chia làm ba tầng. Bát quái trận bình thường chỉ cần từ sinh môn nhập, hưu môn ra là có thể đi ra, trận này lại là từng tầng từng tầng một, kỳ thật dùng số lượng chồng lên để gia tăng độ khó, cũng không thâm ảo, chỉ có thể hù dọa những người kiến thức nửa vời một chút." Ta giải thích.

Ta dẫn Doãn Tân Nguyệt tới chỗ nghỉ hưu ở phía tây nam, đẩy cửa đi vào, như vậy coi như phá giải thành công một tầng.

Tầng thứ hai cũng nhẹ nhàng đi ra, vì vậy chỉ còn lại một tầng cuối cùng!

Ta đang cúi đầu nhìn phương hướng trên la bàn, đột nhiên một bàn tay nhỏ trắng bệch đột nhiên vỗ tay đoạt điện thoại, ta nhìn thấy một đứa trẻ đi chân trần ôm điện thoại chạy.

Lúc này miếng ngọc không biết từ đâu chui ra, tốc độ cực nhanh đuổi theo đứa trẻ kia, ấn hắn xuống đất điên cuồng cắn xé. Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức không dám nhìn, ta vỗ vỗ nàng, nói không sao.

Tiểu quỷ bị đuôi ngọc xé nát biến thành giấy vàng đầy đất, vẽ đơn giản ngũ quan trên đầu, thật ra những đứa bé này là tiểu quỷ do ai đó nuôi, dùng để quấy nhiễu ta phá trận, đối thủ thực sự quá đánh giá thấp ta!

Ta nhặt lên điện thoại di động, dựa theo phương vị phía trên phá giải tầng cuối cùng Bát Quái trận, ảo giác tự động tan vỡ, hóa ra chúng ta còn đang đứng phía trước thang máy.

Tuy nói "Bát Hồi Long Trận" này trong mắt người hiểu chuyện không tính là gì, nhưng không hiểu sao bị người ta chỉnh sửa một chút, ta phi thường tức giận, mắng: "Không biết tôn tử nào ở sau lưng giở trò quỷ, để ta bắt được thế nào cũng phải dạy dỗ hắn một trận!"

Lúc này, ta đột nhiên cảm giác ngón tay cái ướt đẫm, cúi đầu nhìn xuống, thì ra Ngọc Ngọc nhìn thấy máu liền chịu không được mê hoặc, đang ôm ngón cái của ta hút vào.

Chẳng qua là vết thương quá nông cạn, lượng máu có hạn, cô hút một lát là cạn khô, không thoải mái lắm nên nhếch miệng nói với cô: "Bây giờ không phải lúc, ngươi nghỉ ngơi trước đi, lát nữa làm xong rồi ta lại tiếp tục khao khoái ngươi."

"Át ca ca, ngươi ngàn vạn lần đừng uống quá nhiều rượu a, sẽ đau máu đấy." Vĩ Ngọc nghiêm trang nói.

"Ngươi học được cách quan tâm người khác từ khi nào thế, là sợ ảnh hưởng đến lời nói sao?"

"Hì hì!" Vĩ ngọc giảo hoạt cười cười, thân hình huyễn hóa thành một đạo bạch quang, chui trở về trong hạt châu.

Doãn Tân Nguyệt hỏi ta: "Phu phụ, ngươi cảm thấy là ai đang hại chúng ta?"

Ta cười lạnh nói: "Theo ta thấy, tám chín phần mười là ông chủ vàng kia, người phục vụ kỳ quái vừa rồi, có thể là thủ hạ của hắn..."

Trong lúc nói chuyện, một tiếng cười sảng khoái từ trên hành lang truyền đến, một nam nhân bụng phệ nghênh ngang đi tới, mặc một bộ quần áo đẹp đẽ. Hắn thao tác giọng điệu đông dài bình thường nói: "Trương tiên sâm, Doãn tiểu thư, vừa rồi hệ thật có đắc tội rồi. Thủ hạ của ta cùng các ngươi mở một trò cười nho nhỏ, không biết có kinh sợ đến mức nào hay không, xin hai vị đừng trách."

Nói một trò đùa nho nhỏ?

Ta hừ lạnh một tiếng, nghĩ thầm lão bản này thật là tên trộm gà, lo lắng ta là tên lừa đảo giang hồ không đáng tin cậy, cho nên mới cố ý bố trí loại trận pháp này để thăm dò ta, loại phương thức "Hoan nghênh" này, thật sự khiến người ta trong lòng không thoải mái.

Hoàng lão bản kinh doanh sòng bạc, thủ hạ khẳng định có một số kỳ nhân, người này biết Bát Quái Hồi Long Trận lại biết nuôi tiểu quỷ, nghĩ đến cũng không đơn giản.

Trên miệng ta khách sáo vài câu, ông chủ Hoàng mời chúng ta vào phòng nói chuyện, trong phòng đã bày sẵn một bàn rượu và thức ăn phong phú, còn có một nam nhân đội mũ lưỡi vịt, sắc mặt tái nhợt, ta liếc mắt liền nhận ra là người phục vụ vừa mới dẫn đường cho chúng ta.

"Trương tiên sâm, Doãn tiểu thư, để ta giới thiệu một chút, đây là Nguyễn đan thủ hạ của ta." Ông chủ họ Hoàng nhỏ giọng nói "Nguyễn" "Nguyễn", nghe giống như trứng, thiếu chút nữa ta cười ra tiếng.

"Trương tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Một tay Nguyễn Đan vươn ra nắm chặt lấy tay ta, tay hắn lạnh như người chết, đôi mắt nhỏ như trộm lặng lẽ quan sát ta.

Nguyễn Đan nắm chặt bàn tay, lấy ra một cái khăn che miệng, ho khan kịch liệt vài tiếng.

"Đồ vật do Nguyễn tiên sinh nuôi sợ là âm khí nặng nhỉ? Ta cảm thấy thân thể của ngươi không được tốt lắm." Nói.

"Trương tiên sinh quả nhiên là người trong nghề, liếc mắt đã nhìn ra ngoài, thật ra ta cũng nửa đường xuất gia. Lúc mười mấy tuổi ta từng học mấy chiêu với một lão đạo du phương, thực không dám giấu giếm, thứ ta nuôi dưỡng tên là Liễu Linh Đồng. Vừa rồi ta mới gặp mặt Trương tiên sinh, chính là phân thân của nó."

Liễu Linh Đồng là pháp thuật Lao Sơn, đem rễ cây Liễu Thụ chém thành đồng tử, để một đồng tử oan hồn ký túc ở phía trên, tự nhiên oan khí càng mạnh càng tốt, sau đó dùng tinh huyết chủ nhân rót vào, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau tiểu quỷ liền thành hình.

Liễu Linh Đồng cũng xem như tiểu quỷ tương đối thích hợp, chỉ là âm khí quá nặng, cần chủ nhân không ngừng cung cấp dương khí để cung cấp nuôi dưỡng, loại tiêu hao này sẽ hao tổn lớn hơn so với hút tinh huyết của Vĩ Ngọc, tu luyện không được sẽ rất dễ dàng phản phệ sức khỏe của chủ nhân! Nguyễn Đan không phải xuất thân chính thống khái sơn, hơn nữa hàng năm mang theo Liễu Linh Đồng, thân thể mới bị móc rỗng.

Nguyễn Đan lại hỏi: "Đúng rồi, Trương tiên sinh, vừa rồi ngươi sử dụng Linh vật rất lợi hại, thứ cho ta vô tri, xin hỏi đó là cái gì?"

"Chính là một tiểu hồ tiên bình thường ở trong núi bắt được, không có gì lợi hại." Ta khiêm tốn khoát khoát tay, tượng hạt châu trong ngực tỏ vẻ kháng nghị, động một chút. Ta cũng không thể nói thẳng là Đát Kỷ mình đã biến thành tiểu hồ tiên ngàn năm nhỉ? Tục ngữ nói tài bất lộ, không biết rõ lai lịch của đối phương, ta đương nhiên sẽ không khoe khoang.

Ông chủ họ Hoàng hết sức nhiệt tình nói: "Ai da, sao ai cũng đứng nói chuyện, Trương Sâm, Doãn tiểu thư, chúng ta ngồi xuống chậm rãi nói chuyện."

Sau khi ngồi xuống, ông chủ Hoàng tranh thủ thời gian rót cho chúng ta một chén đài tranh, ta đi thẳng vào vấn đề nói: "Ông chủ Hoàng, đến lúc đó vợ ta đã đem đại khái tình huống nói cho ta biết, rốt cuộc các ngươi ném đến cùng là âm vật gì?"

Ông chủ Hoàng thở dài: "Cái này vẫn là để Nguyễn Đan tương đối thích hợp."

Nguyễn Đan hung hăng hớp một ngụm rượu nói: "Nên nói từ đâu vậy. Không biết Trương tiên sinh đã từng nghe nói đến câu nói "Nguyễn nang ngượng ngùng" này chưa?"

Nguyễn Na Nặc cảm thấy ngượng ngùng, tiếc nuối.

"Nguyễn nang ngượng ngùng?"

Thành ngữ này đương nhiên ta có nghe nói qua, là trong túi của người nghèo chỉ còn lại có một văn tiền.

Nguyễn Nang ngượng ngùng xuất thân từ Danh Văn gia Nguyền Giáp, Nguyễn Phu mặc dù mới cao hơn tám đấu, nhưng ngày thường rất ưa thích uống rượu, vì uống rượu hắn bán quần áo để bán phòng ốc, thậm chí đem kim điêu Hoàng đế ngự ban bán đi, chính là Nguyệt Quang tộc cổ đại.

Nghe nói Nguyễn Phu thường mang theo bên người một túi tiền nhỏ, trong túi vĩnh viễn lưu lại một văn tiền, dùng cái này để an ủi chính mình còn chưa tới mức táng gia bại sản, thành ngữ này chính là như vậy.

Nghe ta nói xong, ông chủ Hoàng khích lệ nói: "Trương tiên sinh quả nhiên uyên bác thông kim, bội phục bội phục."

Ta khách khí cười, ta chỉ ăn bát cơm này thôi, sao có thể không biết lịch sử.

Nguyễn Đan nói: "Thực không dám giấu giếm, thứ chúng ta ném chính là túi tiền mà Nguyễn Phu từng dùng qua."

Ta không cho là đúng, trên đời còn có người muốn thứ này hay sao? Nguyễn Phu là phá gia chi tử nổi danh trong lịch sử, nghĩ tới cái Nguyễn nang này cũng không có hiệu quả gì, khẳng định ai sẽ cầm ai đó phá tài, vì thế ta liền hỏi: "Hóa ra sòng bạc lớn là lấy nó làm cái gì?"

Hai người liếc nhìn nhau, ông chủ Hoàng cười có chút xấu hổ. Nguyễn Đan thay vào đó mở miệng nói: "Thật không dám giấu giếm. Ý của tiên sinh cũ trong sòng bạc chúng ta vẫn luôn không tốt lắm. Ông chủ nhà ta đã mời Phong Thủy đại sư xem qua, Phong Thủy đại sư nói về sòng bạc phong thuỷ rất vượng, rất tốt, rất tốt., Nhưng chính là không kiếm tiền. Nguyên lai bên trong sòng bạc cũng có đại học hỏi, những môn đạo đồng hành này tuyệt đối sẽ không nói, sau đó ông chủ thiên phương trăm phương mới thăm dò được, sòng bạc phong thuỷ tốt không, còn phải nuôi tiểu quỷ, bố trí cấm trận, đem tài vận và khí vận của khách nhân hóa thành linh phần., Sòng bạc như vậy mới có thể ngày tiến đấu tiền! Theo ta được biết, phàm là sòng bạc lớn đều có một vị đại sư tọa trận, nghe nói có sòng bạc thậm chí mời đến Kỳ Lương vu sư, ở trên trù mã lặng lẽ bôi máu và máu, gọi khách nhân dính vận rủi, Trương tiên sinh ngài ngàn vạn lần đừng cười, dù sao nghề nào cũng có quy tắc ngầm nào..."

Ta gật đầu nói: "Ta hiểu, hiểu." Trong lòng lại suy nghĩ, chẳng trách đánh bạc mười thua chín, khách nhân từ lúc bắt đầu đi vào sòng bạc đã vô hình trúng kế, dù sao đời này ta có chết cũng không đi đánh bạc!

Nguyễn Đan tiếp tục nói: "Sau đó ông chủ nhà ta thông qua một ít quan hệ đến nhà ta tìm được ta, lúc ấy ta chỉ là đi lại giang hồ kiếm cơm ăn, sống nghèo rớt mùng tơi, ông chủ Hoàng đối với ta coi như là có một phần ân tri ngộ. Vì vậy ta liền lấy ra âm vật này của tổ tiên... A, thực không dám giấu diếm, kẻ bỉ ổi chính là bảy mươi ba đời tôn sư của Nguyễn Phu., Ta vận dụng sở học trong sòng bạc bố trí một cái "Phá Vận Tán Tài Trận", đồng thời nuôi mấy cái "Hậu Vận tiểu quỷ". Từ đó về sau, thu nhập sòng bạc càng ngày càng cao, khách nhân thua nhiều so với trước kia, ngược lại càng nguyện ý tới chơi., Nói đùa, người cũng có vài phần tiện tính. Nhưng gần đây, cái trận vận tán tài này đột nhiên mất linh, ta kiểm tra một chút, mới phát hiện âm vật ta bày ra trong trận không thấy, ta đoán hẳn là bị người ăn trộm."

Ta nghĩ rằng chiêu này quá cao, loại Âm vật có hiệu quả tiêu cực lớn như Nguyễn nang, vậy mà cũng có hiệu quả thông qua trận pháp mang lại tiền tài. Ông chủ Hoàng tìm được Nguyễn Đan coi như đã tìm đúng người.

Ông chủ họ Hoàng bổ sung thêm một câu rồi nói: "Trương tiên sinh, Nguyễn nang này trong mắt người ngoài là một thứ xúi quẩy, đối với ta lại là bảo vật vô giá! Chuyện này ta cũng không có cách nào để cảnh báo, cảnh sát là không thể giúp ta tìm kiếm túi tiền nát được, ta thật sự là không còn cách nào khác, nghe nói ngài là một cao nhân nội địa, thế là đặc biệt đến xin ngài giúp đỡ."

Ta lo lắng, ta là người giúp người xử lý âm vật, bảo ta đi tìm âm vật, cái này không thuộc phạm vi nghiệp vụ của ta!

Thấy ta nửa ngày không nói lời nào, ông chủ họ Hoàng nói thêm: "Chỉ cần ngươi có thể tìm được Nguyễn Na về, thù lao đương nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, ngài cảm thấy con số này phù hợp sao?" Nói xong vươn năm ngón tay mập mạp ra, ta chú ý tới hai viên toản giới sáng lập lòe trên tay hắn.

Năm trăm vạn? Không hổ là ông chủ sòng bạc, ra tay thật xa xỉ, ta bất động thanh sắc nói: "Ông chủ Hoàng, ta đã nghe rõ rồi, xem ra âm vật này xác thực rất quan trọng đối với sòng bạc của các ngươi, nếu không như vậy, ngày mai ta hỏi hai vị các ngươi tới sòng bạc xem, Nguyễn Lư bị ném vào lúc nào, như thế nào ta cũng có thể hiểu đại khái một chút, trong lòng cũng có chút nắm chắc."

Thực ra ta muốn nói là, đi hiện trường xem, phần làm ăn này có trong phạm vi năng lực của ta không?

Nếu có người âm thầm giở trò, có lẽ ta còn có thể giúp một phen, vạn nhất là người nào không biết giữ túi này quá vướng bận, tiện tay ném đi, ta đây bất lực.

"Không cần phiền toái như vậy." Nguyễn Đan nói ra: "Kỳ thật ta đã thông qua bằng hữu thăm dò được, Nguyễn Đấu bây giờ đang ở trong Võ Hán thị. Mấy ngày hôm trước ta thả tiểu quỷ đi điều tra, đã xác định được nó rơi vào trong tay người nào đó..."

Ta nhíu mày: "Cho ta nói vài lời nhảm, nếu đã biết nơi ở, vì sao các ngươi không tự đi thu mua? Cho dù không thu về được, chỉ cần chịu tiêu tiền, mua cũng mua về nha."

Nguyễn Đan lộ vẻ khó xử nói: "Nếu là vấn đề tiền bạc, vậy chúng ta cũng không cần mời Trương tiên sinh rời núi. Trương tiên sinh ở võ hán, hẳn là đã từng nghe tới cái tên Lý Vạn Lợi này?"

Ta sửng sốt một chút, Doãn Tân Nguyệt phản ứng đầu tiên: "Ngươi đang nói lão tổng của công ty Lý thị?"

"Đúng, chính là hắn."

Ta giả bộ như biết dáng vẻ của "A" một tiếng, qua loa nói: "Nghe nói qua, đã từng nghe nói."

"Nguyễn nang không biết vì sao lại rơi vào tay cha con Lý Vạn Lợi, có thể là vì âm vật này bị áp lực quá lâu, oán khí thoáng cái liền phóng xuất ra ngoài., Nghe nói làm cho Lý gia chướng khí mù mịt, mới một tháng, hai cha con này đã đánh bại gia nghiệp hơn phân nửa. Nghe nói tối nay con Lý Vạn Lợi Lý Khang khô một món " tráng cử", đem toàn bộ Vạn Đạt bao xuống tùy tiện tặng quần áo, cả đêm liền thua mấy trăm vạn..." Nguyễn Đan dở khóc dở cười nói.

"Ta nói rồi!" Vĩ ngọc ở trong hạt châu dương dương đắc ý nói.

Thật sự là vô tình không thành sách, thì ra đêm nay Vạn Đạt làm một tin tức đại bại Thần cấp phá gia chi tử chính là thứ mà chúng ta muốn tìm, ta cuối cùng cũng hiểu được, nói đây là một ủy thác đặc thù, do Hoàng lão bản thuê ta đi thu hàng âm vật quấy phá tại Lý gia, lại cầm về cho hắn, ngay cả tìm mua nhà cũng không tính là chi phí. Năm trăm vạn giá tiền cũng coi như là công đạo, hơn nữa cái Nguyễn nang này nghe cũng không có nguy hiểm gì.

"Được, Nguyễn Đấu sẽ dốc hết toàn lực tìm về cho các ngươi!" Ta đáp.

Ông chủ họ Hoàng cực kỳ kích động bưng chén rượu lên: "Trương tiên sinh đúng là người sảng khoái, nào, chúng ta cạn chén này."

Ta từ chối: "Không không, ta còn muốn đi xe!"

Thế là ông chủ Hoàng lại rót cho ta một chén trà, nói dùng trà mang rượu, xuất phát từ lễ phép mà ta làm chén trà này.

Nguyễn Đan nói: "Ta biết thủ đoạn của Trương tiên sinh rất cao minh, nếu như cần ta giúp đỡ, báo cho ta biết ta sẽ lập tức đến, hai ngày này ta đều sẽ ở võ hán."

Nói xong đưa lên một tấm gương, phía trên viết "Sạn bạc vịnh Châu Sậu Kim", danh hiệu Nguyễn Đan treo là khách phục bệnh.

"Được." Ta nhận lấy danh thiếp, nghĩ thầm hẳn ta sẽ không tìm hắn, không phải chỉ là một túi tiền nát thôi sao? Như vậy cũng không trị nổi, không cần ăn bát cơm này nữa.

Nguyễn Đan lại nói thêm một ít chi tiết, lúc đi ông chủ Hoàng còn đưa ta một tấm thẻ vàng của sòng bạc vịnh vàng kim, hắn nói bằng tấm thẻ này đi sòng bạc của hắn chơi có thể hưởng thụ các loại ưu đãi. Ta nghĩ thầm ông chủ họ Hoàng này thật sự là gà trộm, tặng cái gì mà không nên đưa cho ta thứ này., Vốn dĩ ta đã đối với cờ bạc từ xa, hiện tại đã biết rõ ẩn tình trong sòng bạc, có đánh chết cũng không đi. Ta cũng không muốn đánh bạc suốt một đêm, bỏ những máu đổ ra tiền không phí phí vào những năm này!

Đệ tử phá gia chi thứ bảy trăm hai mươi ba cấp Thần.

Sau khi trở về, ta dùng di động tìm tòi một hồi, phát hiện Lý Vạn Lợi này trước kia làm buôn bán linh thực, hồi nhỏ ta từng ăn rất cay, kê trảo vân vân chính là sản xuất của Tiểu Nghệ phường của hắn. Tuy nghe không được cao cấp lắm nhưng năm đó cũng đã bán được khá nhiều công sức, tích lũy được một thùng vàng cho hắn!

Lý Vạn Lợi là một thương nhân tương đối đặc biệt, sau đó khó chịu phát tài, đem sinh ý mở rộng các lĩnh vực như đồ chơi, trang phục, sản phẩm điện tử, có thể nói tay không kiếm tiền, hiện tại đã tích lũy được hơn trăm triệu gia sản.

Nhưng mấy tháng gần đây, hai cha con này đột nhiên phát rồ làm từ thiện, phát phúc cho nhân viên, quyên hết tất cả tài sản có thể quyên góp ra ngoài. Nghe nói có một lần ở trên đường Lý Vạn Lợi nhìn thấy một lão đầu thu dọn đồ rách rưới, cảm thấy lão nhân này đặc biệt đáng thương, vì thế nhét khăn đeo của mình vào đối phương, tiêu sái rời đi.

Đôi cha con này chơi liều mạng phá gia, căn bản không quan tâm đến nghiệp vụ của công ty, làm cho giá của công ty đã chạm đến đáy, rất nhiều đối thủ cạnh tranh nhân cơ hội này điên cuồng thu mua công ty con Lý gia. Một ít nhân viên nội bộ cũng thấy gió bẻ gậy, nhân cơ hội đào góc tường, đưa nhân tài, khách hàng ra ngoài làm bếp lò khác, bên ngoài đã nhanh chóng tuyên bố công ty Lý thị phá sản.

Nhìn đến đây ta thổn thức một trận, tạo nghiệp dễ dàng thủ nghiệp khó khăn, Lý Vạn Lợi phấn đấu tích lũy thân gia cả đời, không đến nửa năm đã bại sạch, người xung quanh chẳng những không ngăn cản, còn nhân cơ hội kiếm được túi riêng, có thể thấy được thế thái viêm lương!

Bằng vào trực giác của ta, đây hẳn là có người cố ý hãm hại bọn họ, mức độ ác độc của hành vi này hoàn toàn không thua gì mưu tài hại mệnh.

Lập tức ta phát sầu, lần này không phải người ta chủ động mời ta, ta lấy lý do gì tiếp cận hai phụ tử này? Đương nhiên nếu chờ bọn họ phá sản ra đường cái, tùy tiện bỏ chút tiền ra mua Nguyễn nang từ trên tay bọn họ cũng được, nhưng loại chủ ý thối này ta không tiếp thu được lương tâm., Nếu có thể, ta vẫn là hi vọng có thể cứu lại phụ tử Lý thị một chút, một là tích đức hành thiện, hai là những đồ ăn vặt ấu thơ Lý Vạn Lợi sản xuất cho ta đã mang đến cho ta rất nhiều sung sướng, ta không hy vọng nó cứ như vậy mà biến mất.

Lúc ta xem điện thoại trên ghế thấp, Doãn Tân Nguyệt vẫn ngồi trước bàn tính, một đôi bàn tay ngọc thon thả đánh máy lách cách trên bàn đọc sách, trong thùng chứa âm nhạc chậm rãi, có thể là khoảng thời gian này ta quá mệt mỏi, vậy mà bất tri bất giác lại cầm máy di động lên ngủ thiếp đi.

Ngủ không biết bao lâu, ta bị một trận đau nhói trên tay làm tỉnh lại, mở mắt ra nhìn, ánh mặt trời sớm đã sáng rõ, vĩ ngọc ôm cánh tay của ta hút máu, thấy ta tỉnh lại, nàng giơ cánh tay nũng nịu nói: "Ác ca ca, tối qua rõ ràng nói muốn thưởng cho người ta, kết quả quên rồi, hại ta đói bụng cả đêm..."

"Tháng mới đâu?" Ta hỏi.

"Tối hôm qua, Tân Nguyệt tỷ tỷ nhìn ngươi ngủ mà đi, lúc gần đi nói với ta, nàng thăm dò được một ít tin tức từ bằng hữu, hôm nay lại hỏi thăm tình hình thực, bảo ngươi ở nhà chờ." Tiểu Vĩ Ngọc nói.

Lúc này ta mới chú ý tới trên người có đắp một tấm thảm, Doãn Tân Nguyệt thật sự quá biết quan tâm ta, trong lòng cũng rất hòa thuận.

Sau khi bò dậy, ta kiếm một ít đồ ăn đơn giản, nhìn sang hội thư, Doãn Tân Nguyệt liền phấn khởi bừng bừng đánh máy truyền tin: "Phu quân, có tin tức tốt, ngươi có biết nấu hố luyện đan hay không?"

"Thiêu hố luyện đan?" Ta không hiểu ra sao cả, trò chơi này không hơn không kém cặn bã phong cảnh, ta căn bản không tin.

Doãn Tân Nguyệt nói gần đây Lý Vạn Lợi mê hoặc hỏa tiễn luyện đan, ra sức cướp đoạt dị sĩ, bởi vậy bị lừa mấy trăm vạn, nhưng hắn có tiền cũng không để ý, chỉ cầu có thể luyện ra thuốc trường sinh bất lão, Doãn Tân Nguyệt cảm thấy ta có thể lợi dụng cơ hội này để tiếp cận cha con Lý gia.

Xem ra Nguyễn nang đang điên cuồng ảnh hưởng đến hai phụ tử này, khiến cho hai người bọn hắn bại trận ở độ cao mới lạ, thủ đoạn mới!

Danh sĩ thời kỳ Ngụy Tấn điên cuồng theo đuổi trường sinh bất lão, nghiên cứu thiêu hống luyện đan, đều là những trò chơi không đáng tin cậy, ngoại trừ hai thứ phát minh như đậu phụ và hỏa thuốc nổ này, ta cảm thấy luyện đan chưa từng làm ra thứ gì tốt, từ xưa đến nay không biết bao nhiêu người ăn "Cửu Chuyển Kim Đan" ăn chết, bởi vì vật này thực chất chính là lưu huỳnh cùng thủy ngân, đối với thân thể là có kịch độc.

Lúc thượng học ta đã xem qua một bài viết viết về thời kỳ Ngụy Tấn, nói lúc đó danh sĩ thịnh hành ăn một loại dược vật gọi là "Ngũ Thạch tán", thành phần là thạch chung nhũ, thạch lưu hoàng, bạch thạch anh, tử thạch anh, thạch thạch thạch anh, còn có một ít thảo dược. Loại dược này đắt muốn chết, chỉ có người có tiền mới có thể ăn được.

Sau khi ăn xong "Ngũ Thạch tán" phải chạy băng băng, để dược vật phát tán, hơn nữa cả người sẽ nóng, làn da đặc biệt mẫn cảm, nhẹ nhàng ma sát liền phá, cho nên căn bản không thể tắm rửa. Rất nhiều danh sĩ trên người đều có một mùi dị vị trên., Còn rận dài, lúc ngồi nói chuyện phiếm bọn họ thường xuyên tiện tay bắt rận, có câu thành tiếng là "Cao ốc nói chuyện". Hơn nữa không thể mặc quần áo quá căng, cũng không thể mặc giày. Cho nên danh sĩ Ngụy Tấn trong tranh cổ đều mặc trường bào rộng thùng thình, chân đạp mạ gỗ, trở thành một loại gió thượng thừa lúc đó.

Ta không hiểu Doãn Tân Nguyệt nói: "Ta cũng không biết luyện đan, không biết nghĩ cách khác sao?"

"Không được!" Nàng ta nói: "Bằng hữu của ta nói, hai cha con này hiện tại giống như bị điên, hai ngày trước giáp mặt mắng một khách hàng lớn láng giềng là ngụy quân tử người đầy mùi tiền thối, thoáng cái tổn thất vài ức đơn đặt hàng, nếu như ngươi không thể nương nhờ sở thích của họ, chỉ sợ căn bản không tiếp cận được bọn họ..."

Trong lòng ta thầm nhủ, cái này cũng quá khúc chiết rồi, ta chẳng qua là đi thu một cái Âm vật, để cho không gian đạo tựa như, còn phải lấy thân phận đặc thù đánh vào trong nội bộ địch nhân trước.

Mặc dù có chút đau đầu, nhưng ta vẫn đáp ứng: "Vậy được, ta tranh thủ bổ sung bài học, tạm thời ôm chân Phật, xem có thể lừa Lý Vạn Lợi một chút hay không."

"Được, hai ngày nữa ta sẽ gọi bằng hữu tới hỗ trợ sơ thông, nâng thân phận của ngươi trước mặt cha con Lý thị, hai ngày nữa chúng ta cùng nhau gặp họ." Doãn Tân Nguyệt đáp.

"Ta phải cảm ơn ngươi như thế nào?" Ta hỏi.

"Còn nói mấy câu khách khí đó, nếu ngươi thật sự muốn cám ơn lời của ta, đợi chuyện xong rồi, dẫn ta ra ngoài chơi nhé." Doãn Tân Nguyệt cười ha hả.

Treo máy truyền tin, ta ra ngoài mua mấy quyển sách về phương diện này, khiến ta đau đầu. Đột nhiên nghĩ tới chuyện đại sư lừa người, Lý Ma Tử không thích hợp hơn, thế là phát điện gọi hắn tới ăn cơm, nói có một phần vui mừng đang chờ hắn.

Lý Ma Tử hưng phấn bừng bừng chạy tới, hỏi ta cái gì vui mừng, ta nói ăn cơm trước, chúng ta tìm một quán thịt nướng bằng sắt, lấy mấy chai rượu, ăn uống no say trở lại trong tiệm. Ta đem mấy quyển sách luyện đan đến trước mặt hắn, Lý Ma Tử trợn tròn mắt nói: "Trương gia tiểu ca, đây chính là cái gọi là kinh hỉ của ngươi, không phải là gần đây ngươi không làm ăn quá rảnh nên mới nghiên cứu ra mấy thứ này chứ?"

"Sống đến già cũng học được già, ngươi trước tiên đem vài quyển sách này nhìn thấu, ta cam đoan có chỗ tốt cực lớn chờ ngươi." Nói.

Lý Ma Tử lập tức phản ứng lại: "Chẳng lẽ ngươi lại nhận được công việc gì?"

Hắn đã đoán được, ta sẽ không giấu diếm nữa, đem chuyện tiền căn hậu quả nói một lần, vừa nghe năm trăm vạn thù lao, Lý Ma Tử hưng phấn vô cùng, lại có chút không yên lòng: "Ngươi không hỏi bà mối Mân kia, năm trăm vạn này là nhân dân tiền, mẫu tệ hay là nguyên bản?"

"Ta quay đầu lại hỏi một chút, có thể lấy được thù lao hay không còn chưa biết được, nhiệm vụ trước mắt của chúng ta là thuận lợi lấy được tín nhiệm của cha con Lý thị, lấy được vật này." Ta nói.

"Được! Ta đọc sách đặc biệt nhanh, một lần đọc nhanh mười nghề, chỉ có mấy quyển sách này thôi sao? Ngày mai ta sẽ xem xong." Lý Ma Tử thề son sắt bảo đảm.

Đan dược thứ bảy trăm hai mươi bốn chuyển kim đan.

Hiện tại, Doãn Tân Nguyệt đi khơi thông quan hệ, Lý mặt rỗ đi gặm thử, nhiệm vụ của ta chính là đợi!

Thừa dịp này ta lật xem bút ký gia gia lưu lại, bên trong rõ ràng có đề cập đến Phá Tài Tán Vận Trận, công năng cực kỳ nham hiểm, có thể khiến cho người trong phạm vi nhất định không ngừng phá tài, đối với sòng bạc tự nhiên là sáng chế thượng tuyển.

Mấu chốt của cái Tán Vận Trận rách nát này là mắt trận, cần một âm vật có khả năng phá của, tốt nhất không nên mang theo sát khí, nếu không sẽ sinh ra một ít tác dụng phụ. Xét theo cấp độ này, có thể là Nguyễn Tàng là lựa chọn tốt nhất trong mắt trận.

Như thế xem ra, ta thật đúng là đánh giá thấp giá trị của Nguyễn Nang! Thứ này có lẽ bán được hơn năm trăm vạn, nhưng đã nói trước, ta đương nhiên sẽ giao nó cho ông chủ họ Hoàng, làm thương nhân tín nhiệm cũng là tính mạng.

Đọc xong bút ký, ta đột nhiên có ý nghĩ, vì vậy đi ra ngoài mua một bao bánh bao chay nhỏ, sau đó gọi Vĩ Ngọc ra, nàng lười biếng lộ ra một cái đầu từ trong ngực ta, giống như mới tỉnh ngủ, hỏi ta có chuyện gì.

"Đuổi Ngọc, ngươi có thể biến ảo thuật cho ta xem hay không?" Ta hỏi.

"Muốn thay đổi cái gì, ca ca xấu xa, hay là để muội biến thành mỹ nữ gợi cảm? Hay là Nguyệt tỷ tỷ không có ở đây, muội không chịu nổi rồi, hì hì."

"Nói hươu nói vượn!" Ta chỉ vào cái bánh bao to béo trên bàn: "Ngươi đem những thứ này biến thành cửu chuyển kim đan cho ta."

"Cửu Chuyển Kim Đan là cái gì? Đồ vật chưa từng thấy ta lấy đâu ra?" Tiểu Vĩ Ngọc ngẩn ra.

"Ngươi lừa quỷ đấy à, sống ba ngàn tuổi không biết cửu chuyển kim đan là cái gì, còn muốn uống máu ta nữa không?" Ta uy hiếp nói.

"Đúng đúng đúng, ta biến là được... Ta biến!"

Ta nhìn lên trên bàn, một túi Kim Đan bóng loáng biến thành kim đan lấp lánh ánh vàng, hạt nào cũng tròn trịa, phát ra ánh sáng kim loại, vừa nhìn đã biết là màu sắc cao cấp.

Ta cầm lấy một hạt ở trên tay quan sát, phát hiện trên "Kim Đan" còn có một ít đường vân thật nhỏ, ảo thuật của tiểu hồ ly này quả nhiên cao siêu, ngay cả trọng lượng cùng cảm giác của "Kim Đan" cũng phi thường chân thật. Tuy ta chưa từng thấy Cửu Chuyển Kim Đan chân chính, nhưng ta tin tưởng Kim Đan chân chính sẽ có cái dạng này.

Ta ném một hạt vào miệng nhai, hương vị và mùi vị vẫn là đồ ăn vặt, nếu đến lúc đó lừa gạt cha con Lý thị, thì bảo bọn họ tuyệt đối đừng nhai, nhất định phải nuốt vào.

Thừa dịp ta không chú ý, đuôi ngọc cầm kim đan lên ăn, thè lưỡi nói: "Không ăn được, không có thịt ngon."

"Đúng rồi, ảo thuật của ngươi có thể duy trì bao lâu?" Ta hỏi.

"Chỉ cần không bị phá giải, muốn duy trì bao lâu cũng được, không có việc gì ta sẽ đi ngủ tiếp a, buồn ngủ quá..." Nói xong, Tiểu Vĩ Ngọc biến mất trong ngực ta.

Ta đem một túi "Kim Đan" bao lại, chính là cái túi này có chút chẳng ra cái gì cả, vì vậy lấy từ trong ngăn tủ ra một cái hộp gấm cổ ngọc tinh xảo, lắp hết thảy vào. Sau đó ta lại vẽ mấy đạo linh phù chuẩn bị, có lẽ không đến mức quá mức nguy hiểm, có chuẩn bị trước khỏi hoạ chứ!

Buổi chiều ngày hôm sau, Doãn Tân Nguyệt tới máy truyền tin nói làm việc thỏa đáng, cho ta đến một Tinh Bang cà phê, tìm nàng, ta thuận tiện gọi Lý Ma Tử tới. Vì đóng vai đại sư, y đổi một thân trang phục lụa màu đen, một thân làm công nghiên cứu, trong tay còn cầm một cây quạt xếp, làm ra vẻ rất tự nhiên, hỏi ta thế nào.

"Được thôi, ta cảm thấy ngươi không làm được, đi lừa gạt đại sư cũng có thể kiếm tiền như vậy!" Ta cười nói.

"Vậy không được, lừa người quá mệt mỏi, còn có nguy hiểm, ta phải tự tại với chuyện này với ngươi." Lý Ma Tử nói.

"Ngươi đã xem xong sách mà ta đưa cho chưa?" Ta hỏi.

"Yên tâm được rồi, cam đoan đến lúc đó nói một giọt nước cũng không lọt." Lý Ma Tử bảo ta để trong lòng một trăm người.

Ta không tin vào năng lực của Lý Ma Tử, thế là lấy ra hộp chứa Kim Đan đưa cho hắn. Đến lúc đó chỉ nói không được, phải lấy ra một ít đồ vật thật, Lý Ma Tử bóp lên một hạt đánh giá, thở dài nói: "Được thôi, tiểu ca Trương gia, ngươi vẫn đúng là toàn tài, ngay cả Cửu Chuyển Kim Đan cũng có thể luyện ra?"

"Nào, ngươi nếm thử đi." Ta cười nói.

"Không không, thứ này đều là kim loại nặng, ăn vào sẽ chết người đấy!" Lý Ma Tử lắc đầu liên tục.

Ta thừa dịp hắn không phòng ngừa đẩy cánh tay của hắn nhét vào trong miệng, Lý Ma Tử sợ tới mức mặt vàng như đất: "Tiểu ca của Trương gia, khỏe chứ, ngươi sao phải hại ta..." Lúc nói chuyện vô ý nhai nát kim đan, chép miệng nói: "Không đúng, sao lại ngọt quá, mùi vị này là..."

Ta đem chân tướng Kim Đan nói cho hắn biết, lúc này Lý Ma Tử mới bừng tỉnh đại ngộ, biểu thị bội phục đối với ta.

Chúng ta đi tới chỗ Tinh Khang, Doãn Tân Nguyệt ngồi cùng một chỗ với một mỹ nữ, mỹ nữ kia mặc một thân trường trang bị cắt vừa khớp, vóc người lả lướt, bộ ngực cao ngất, dưới chiếc váy lộ ra hai chân trắng nõn khêu gợi, làn da mịn màng, mái tóc dài nhìn như tùy ý rối tung ở hai vai, đừng nói Lý Ma Tử, ngay cả ta cũng không nhịn được nhìn thêm hai lần.

Doãn Tân Nguyệt đứng lên nói: "Giới thiệu một chút, vị này là thư ký của Lý tổng, Đường tiểu thư."

Thư mỹ nữ đứng dậy, vô cùng khách khí nói: "Các ngươi có thể gọi ta là Đường Mộng Tinh, vị này chính là Trương đại sư đúng không?"

Lý Ma Tử vẫn nhìn chằm chằm vào Đường Mộng Tình, bị ta giẫm một cước, lúc này mới hiểu ra, thu liễm vẻ mặt, khẽ gật đầu: "Đường tiểu thư không cần đa lễ, ta cũng không tính là đại sư gì, chỉ là biết một chút về môn học vấn luyện đan, vị này là trợ lý, tiểu Lý."

Ta nhanh chóng tiến vào nhân vật đó, cúi đầu khom lưng nói: "Đường tiểu thư chào."

Doãn Tân Nguyệt nhìn thoáng qua hai ta, ngầm hiểu ý cười với ta.

Sau khi ngồi xuống, Đường Mộng Tình gọi hai chén trà, đại khái kể một chút tình huống, nói không biết vì sao gần đây ông chủ nàng bắt đầu trầm mê vào thời kỳ Ngụy Tấn, muốn tìm một đan sĩ đáng tin cùng luyện đan, thông qua vòng bằng hữu mới biết được kỳ nhân Doãn Tân Nguyệt quen biết phương diện này.

Lý Ma Tử vừa nghe vừa mỉm cười, biểu hiện rất phong phạm đại sư, chẳng qua lúc cúi đầu uống trà, một đôi mắt gian tặc cứ quanh quẩn trên tuyến làm ăn của Đường Mộng Tinh. Ngồi bên cạnh nhìn rõ mọi việc, trong lòng hắn cực kỳ khinh bỉ đối với hắn.

Đường Mộng Tinh nói xong, Lý măm liền vỗ cây quạt vào lòng bàn tay, nói: "Đường tiểu thư, tình huống của Lý tổng ta đã hiểu rõ, ta có thể tới gặp hắn không?"

"Được..." Đường Mộng Tình cắn môi, muốn nói lại thôi.

"Đường tiểu thư còn có lời gì cứ nói đừng ngại." Lý Ma Tử nói.

"Trương đại sư, ta không biết nói những lời này trước mặt người có vẻ không thích hợp hay không, ta vẫn hi vọng ngài có thể khuyên khuyên được Lý tổng. Gần đây hai cha con họ trở nên có chút không bình thường, tình huống của Lý tổng còn lợi hại hơn một chút., Công ty hiện tại đã tràn ngập nguy cơ, nếu cứ tiếp tục như vậy thật sự sẽ phá sản. Sau khi tốt nghiệp ta sẽ tiến vào công ty này, tổng cộng ở bảy năm. Khi ta gặp khó khăn nhất, Lý tổng quản đã từng vươn tay giúp ta, đối với ta đây không chỉ là làm việc, ta không hy vọng nhìn thấy công ty này bị phá hoại chỉ trong chốc lát." Đường Mộng Tinh nói.

Ta nghĩ rằng bí thư mỹ nữ này cũng rất có trách nhiệm, tận mắt nhìn thấy ông chủ trở nên không bình thường, công ty ngày càng không bằng một ngày, nội ưu ngoại hoạn, thế nhưng lại không thể ngăn cản những chuyện này xảy ra, còn không thể không đi giải thích những chuyện hoang đường của ông chủ. Trong nháy mắt, thậm chí ta còn muốn dứt khoát nói rõ thân phận, nói cho bà ta biết ý đồ của chúng ta.

Doãn Tân Nguyệt vỗ nhẹ lên mu bàn tay Đường Mộng Tình, nói: "Mộng Tình muội muội, muội không cần phải lo lắng. Vị Trương đại sư này của ta đã qua lại mấy lần. Y là người rất chính phái, tuyệt đối không phải loại kẻ lừa đảo giang hồ hám lợi như vậy."

Lý Ma Tử nói: "Đường tiểu thư, ta có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ngươi, ta là một người tu hành, tiền tài chẳng qua cũng chỉ như ta thấy qua mà thôi. Nếu đúng như lời ngươi nói, có nguyên nhân gì khiến cha con Lý gia trở nên không bình thường, ta nhất định sẽ khuyên bảo ngươi, nếu cần thiết cũng sẽ ra tay tương trợ!"

Đường Mộng Tinh nghe thấy liền kích động hẳn lên: "Có thật hay không? Nếu như ngươi có thể cứu vớt ông chủ chúng ta và công ty này, ta báo đáp như thế nào ngươi cũng được!" Vừa nói, nàng vừa vươn đôi tay ngọc bắt lấy Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗ hốt lên một tiếng, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, liên thanh nói: "Đều là chuyện riêng, không cần lo lắng, không cần lo lắng."

Lý lão bản đứng thứ bảy trăm năm mươi hai tu tiên,

Bốn người chúng ta ra khỏi Tinh Đốn, Đường Mộng Tình là tự mình đi xe, Doãn Tân Nguyệt không tiện biểu hiện quá quen thuộc với chúng ta, liền cùng Đường Mộng Tình ngồi chung một xe, Lý mặt rỗ lên xe của ta.

Vừa lên xe, Lý Ma Tử liền lộ ra nguyên hình, sắc mặt híp lại khích lệ Đường Mộng Tinh sao có thể đẹp được, vóc người làm sao gợi cảm, lại có trách nhiệm mới đến chuyện này, sau đó khoanh tay tựa vào hai tay ngồi trên ghế, phát ra một tiếng cảm thán thật dài: "Cùng họ Lý, ta lúc nào có thể có một bí tịch nhỏ như vậy."

"Ngươi chậm lại một chút!" Ta nói: "Ngươi ngàn vạn lần đừng lấy danh hào Đại sư ra làm những hành động không an phận."

"Sao lại ở cùng nhau lâu như vậy, ngươi còn không hiểu ta sao?" Lý Ma Tử ngồi nghiêm chỉnh, trong lòng ta nói ta hiểu rất rõ ngươi.

Ta theo sát xe Đường Mộng Tình, hai chiếc xe mở ra hơn một giờ, cuối cùng ra khỏi thành, đi tới một khu nghỉ ba. Ta dùng điện Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Các ngươi chắc không đi nhầm phương hướng chứ? Sao lại chạy tới nơi này?"

"Không sai." Đầu máy truyền tin truyền tin truyền đến giọng nói của Đường Mộng Tình: "Lý tổng đem căn nhà cũ nguyên lai đưa cho người khác, sau đó mua lại thôn khu nghỉ tậpất này, hai phụ tử hiện tại ở đây."

Có tiền, có thể làm! Ta cảm khái.

Doãn Tân Nguyệt đang ở máy truyền tin, tò mò hỏi: "Đưa người nào?"

Đường Mộng Tinh có chút xấu hổ mở miệng nói, mấy tháng trước có người tặng Lý Vạn Lợi một bộ cổ cầm, Lý Vạn Lợi vô cùng thích, rất phóng khoáng tặng cả nhà cho đối phương, nghe xong ta cũng ảo não tới mức không quen biết cha con Lý thị.

Ven đường đều là một ít kiến trúc nông thôn, trồng một ít cây dâu, xem ra là do nhân công quy hoạch, rất mất tự nhiên, lộ ra vài phần tục khí. Loại thôn nghỉ mát này chính là loại địa phương làm nông gia vui chơi chuyên môn lừa gạt du khách nơi khác, nhưng mà Lý Vạn Lợi mua lại đương nhiên không phải vì lợi nhuận doanh địa, chỉ là vì ở một mảnh đất sỏi đá không ai quấy rầy "Thế ngoại đào nguyên", cho nên những phòng ốc ven đường này toàn bộ đều hoang phế.

Chúng ta tìm chỗ dừng xe, sau khi xuống xe Đường Mộng Tình dẫn đường cho chúng ta. Doãn Tân Nguyệt nhìn bốn phía nói: "Nơi này thuê sân khấu thật tốt, một ngày thuê mấy ngàn tiền thuê, một tháng trả mười mấy vạn."

Đường Mộng Tinh cười khổ: "Lý tổng vốn là một người khôn khéo có thể có năng lực như vậy, hiện giờ mất đi hứng thú với việc kiếm tiền. Đúng rồi, lát nữa các người đừng nhìn thấy hắn nhấc tiền, nếu không hắn sẽ đuổi các ngươi ra ngoài."

Ta líu lưỡi nói: "Lý Tổng bây giờ cứ như vậy... siêu phàm thoát tục?"

"Lý Tổng hiện tại chỉ nguyện ý cùng người thổ lộ phong nhã lui tới, hắn nếu như cho rằng ngươi là tục nhân, ngay cả xem cũng không nguyện ý nhìn lại, bởi vậy đắc tội rất nhiều khách hàng lớn. Nếu không phải ta sau khi lần lượt đưa tin xin lỗi, nghĩ trăm phương ngàn kế bổ cứu, chỉ sợ công ty đã sớm đóng cửa." Đường Mộng Tinh nói.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Đúng là làm khó ngươi, Mộng Tình muội muội."

Ta lại nghe ngóng tình hình gia đình Lý tổng quản một chút, Đường Mộng Tinh nói với ta Lý Vạn Lợi ly hôn rất sớm, chỉ có một nhi tử Lý Khang, hắn là người nói một không hai, chỉ có nhi tử thì có thể nghe được một chút, nhưng lần này là hai cha con cùng nhau lên cơn thần kinh.

Chúng ta đi đến trước một tòa nhà cỏ, trong sân có một mảnh ruộng, trồng một ít rau quả, còn nuôi một ít gà. Chủ nhân nhà tranh đại khái không làm nông, những con gà này mổ côn trùng lung tung trong vườn rau, mổ lá cây thủng trăm ngàn lỗ.

Trong phòng truyền đến từng đợt tiếng đàn du dương, lại xen lẫn "con mẹ nó", "Chẳng khác nào người điên", "Chờ trên pháp quan gặp mặt đi." Chờ tiếng chửi mắng không hài hòa như vậy đi, chỉ thấy ba bốn nam nhân quần áo chỉnh tề khí khái bước ra, một người trong đó một cước đá ngã một hạt đậu phơi ở trong sân. Sau khi ra khỏi cửa, mấy người tức giận trừng mắt nhìn chúng ta một cái, hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Đường Mộng Tinh nói những điều này đều là trước kia từng tổ hợp tác tổ chức quyết định, muốn trước khi công ty phá sản, vội vàng thanh toán nợ nần, tiết kiệm được thời điểm không thu về được tiền, đoán chừng là bị chủ nhân mắng ra.

Chúng ta đi vào viện, nghe thấy trong phòng có tiếng đàn cùng ngâm lên: "Dưới hàng cà sa, bỗng nhiên gặp Nam Sơn..." Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại, thanh âm kia mắng: "Cút!" Sau đó một vò rượu "Vèo" một tiếng bay ra, vỡ vụn trên mặt đất, thiếu chút nữa đập tới chúng ta.

"Đây là đạo đãi khách gì vậy?" Lý Ma Tử nói.

"Lý mỗ có lẽ đã hiểu lầm, tưởng rằng các ngươi cũng tới đòi nợ." Đường Mộng Tình gõ nhẹ vài cái lên cửa, giọng nói rất nhẹ nhàng: "Lý tổng, ta mời đại sư luyện đan tới đây."

"Mời vào!" Thanh âm kia cung kính nói.

Chúng ta cẩn thận đi vào phòng, sợ lại ném ra một bình rượu, trong phòng không đốt đèn, đang trong một căn phòng lớn, trên đất trải chiếu chiếu cỏ, một đại thúc trung niên mặc đồ cổ, tóc tai bù xù ngồi xếp bằng ở đó, trước mặt đặt một cây đàn cổ.

Trong nhà khói hương uyển chuyển, hun người ta muốn hắt hơi một cái, cũng may là ta đã nhịn được rồi, ngoại trừ lư hương, bếp hương, đàn cổ ra thì không còn thứ gì khác nữa, thế nhưng trên mặt đất lại có không ít vò rượu rỗng.

Đại thúc này chính là Lý Vạn Lợi, nhìn bộ dạng phong lưu bất kham của hắn, nếu không biết thân phận lúc trước của hắn, còn tưởng là xuyên không tới đây từ cổ đại.

"Tại hạ Lý Vạn Lợi, vị đại sư này xưng hô thế nào?" Lý Vạn Lợi hỏi.

"Ta họ Trương, đại sư không dám nhận, nghe nói Lý tiên sinh có hứng thú cầu tiên vấn đạo, đặc biệt tới lĩnh giáo." Lý Ma Tử rất có phong độ đáp.

Lý Vạn Lợi hài lòng gật đầu: "Nói năng không tầm thường, khí vũ hiên ngang, xem ra Trương tiên sinh cũng là một vị sĩ tử phong nhã..." Sau đó giơ tay chỉ vào ta và Doãn Tân Nguyệt: "Vậy hai tục nhân này là ai?"

Mẹ nó, ta thiếu chút nữa mắng ra ngoài, vừa gặp mặt đã đánh giá lung tung, ta hận nhất loại người tự thấy mình thanh cao như vậy.

Lý Ma Nhị vội vàng giới thiệu: "Hai vị này đều là trợ thủ của ta."

Lý Vạn Lợi không thèm chào hỏi đã trực tiếp hỏi Lý Ma Tử: "Trương đại sư có nghiên cứu về luyện đan không?"

"Có biết một hai..." Nói rồi Lý Ma Tử bắt đầu chậm rãi nói. Nói là ban đầu luyện đan là từ Hoàng đế. Phàm phu tục tử hiểu lầm phần lớn đối với luyện đan. Kỳ thật luyện đan là thuận theo thủ đoạn dưỡng sinh tự nhiên, hái thiên địa linh khí. Lấy kim thạch tinh hoa để củng cố thân thể con người, thông qua ăn, thổ nạp, ích cốc cùng các thủ đoạn cường hóa bản thân, cuối cùng đạt được mục đích cùng thiên địa đồng thọ.

Lý Ma Tử đích xác là cao thủ lừa gạt, nói đến tâm khảm Lý Vạn Lợi, hắn vừa nghe vừa liên tục gật đầu đồng ý, thỉnh thoảng lại ngắt lời hỏi một câu, hai người trò chuyện rất hợp nhau, rất có ý hận gặp nhau muộn.

Nhưng khi ta và Doãn Tân Nguyệt bị ép làm người nghe nói cũng có chút khó chịu, làm trợ thủ còn không thể không đứng bên cạnh, cũng may trên đường đi Lý Vạn Lợi gọi Đường Mộng Tình dâng trà cho Trương đại sư, vì thế ta tìm cái cớ "Đi ra ngoài xem Phong

Thủy" nói với Doãn Tân Nguyệt chuồn ra.

Hai ta đi vào trong viện, ta gọi cái đuôi ngọc ra, hỏi nàng có nhận ra âm khí hay không? Vĩ ngọc từ trong lồng ngực ta lộ ra một cái đầu, nói phụ cận không có âm khí, ngay cả nàng cũng không cảm giác được, Nguyễn túi hẳn là không có ở đây. Sau khi nói xong, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào đám gà đang chạy tới chạy lui, nhe nanh, hung tướng lộ ra nói: "Thật muốn cắn chết!"

"Ngươi cũng tu hành nhiều năm, còn nhớ đến chuyện trộm gà bắt chó, thật sự là bản tính không thay đổi, mau trở về đi." Ta cười khổ nói.

"Nói cứ như bản lĩnh của ngươi cao cường, cũng không cần ăn cơm vậy, hừ!" Tiểu Vĩ Ngọc bĩu môi một cái.

Câu đối thoại giữa hai ta khiến Doãn Tân Nguyệt vui vẻ, nàng nói: "Tiểu hồ ly này thật sự là rất đáng yêu."

Ta nói: "Ngàn vạn lần không thể nuông chiều nàng ta được, còn giống người thế nào được, trong xương cốt vẫn là một yêu tinh."

"Hừ!" Vĩ Ngọc mất hứng, cứng rắn nói: "Ta về ngủ đây!"

Nàng đang chuẩn bị chui về trong hạt châu, đột nhiên con mắt nhìn về một hướng, dùng mũi ngửi nói: "Hỏa ca ca, có một luồng âm khí cường đại đang tới gần bên này!"

Chương thứ bảy trăm hai mươi sáu lộ ra một tay.

Lúc này một nam nhân khoảng hai mươi tuổi cao giọng ngâm nga: "Ngự Thiên cười to ra cửa đi, ta há lại là "Người áo tơi" từ bên ngoài đi vào. Thấy ta và Doãn Tân Nguyệt sửng sốt một chút, quát hỏi: "Các ngươi là ai?"

Đuôi ngọc sợ bị phát hiện nên nhanh chóng trốn về trong hạt châu, ta nói cho nó biết mình là trợ lý của Trương đại sư. Trương đại sư đang ở bên trong trò chuyện với Lý tiên sinh. Thần sắc nam nhân hòa hoãn lại, hóa ra ông ta chính là con trai của Lý Vạn Lợi, Lý Kha Kha.

Lý Khang chắp tay sau lưng, nghênh ngang bước vào nhà, cũng giống cha y, dáng vẻ ngông cuồng, ngay cả lễ phép cũng không hiểu.

Lúc Lý Khao đi ngang qua, ta chú ý thấy trên người có một cỗ âm khí cường đại, chắc chắn trên người hắn có bảo vật, ta hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Thấy hắn ngâm thơ gì lúc vào cửa chưa?"

"Hình như là một bài thơ của Lý Bạch." Doãn Tân Nguyệt đáp.

"Đúng, theo lý thuyết oán linh thời kỳ Đông Tấn không thể biết Đường Thi, cho nên tình huống so với ta tưởng tượng tốt hơn một chút, bọn họ chỉ là tinh thần bị âm vật ảnh hưởng, cũng không bị oán linh triệt để phụ thân!" Ta nói.

Nhưng có một điểm khiến ta rất tò mò, nhìn Lý Kha Huyền mặc quần áo hiện đại, cách nói chuyện cũng tương đối bình thường, bệnh trạng nhẹ hơn một chút; còn Lý Vạn Lợi đã phát điên, bệnh tình nghiêm trọng hơn nhiều.

Chuyện này rất kỳ quái, rõ ràng Nguyễn Đại được đặt trên người con trai, nhưng vì sao ảnh hưởng đối với cha lại lớn hơn, chẳng lẽ con âm vật này lại có thể chọn người khác?

Lúc này Đường Mộng Tình đi ra, nói với Doãn Tân Nguyệt: "Doãn tỷ, sao tỷ lại đứng ở bên ngoài."

"Không sao, ra ngoài hít thở không khí, không khí nơi này thật tốt." Doãn Tân Nguyệt cười nói.

"Đường tiểu thư, ta có chuyện muốn hỏi ngươi." Ta nói.

"Cái gì?"

"Có phải lúc trước Lý tổng đốc đã thu nhận thứ gì đó kỳ quái, nên tính tình mới đột nhiên thay đổi lớn như vậy không?"

Đường Mộng Tình hơi kinh hãi nói: "Ngươi đoán được như thế nào, đại khái mấy tháng trước, không biết ai đưa cho Lý tổng quản một cái túi vải màu đen, nói là tiền của một vị danh sĩ cổ đại đã dùng qua, có thể chiêu tài cái gì đó, kết quả mang ở trên người chẳng những không ngờ không kiếm được tài vận, Lý tổng cộng còn đột nhiên đem hết tài sản cá nhân ra ngoài, sau đó chuyển đến khu chợ này ở, mỗi ngày đánh đàn uống rượu, căn bản không quan tâm đến công ty."

Cũng giống như ta dự đoán, đúng là có người hãm hại Lý Vạn Lợi, ta thở dài nói: "Tại sao ngươi không sớm nghĩ cách?"

Đường Mộng Tình ấp úng nói: "Ta chỉ là một cái thư ký, nếu chọc giận ông chủ, hắn chỉ cần nói một câu là có thể mở ta ra. Ta thực sự không còn cách nào khác, liền nói chuyện này cho con trai của Lý tổng quản, khi hắn nói chuyện Lý tổng quản vẫn sẽ nghe. Sau đó Lý Khao cãi cọ với hắn mấy lần, cưỡng ép cướp cái túi đó đi, kết quả..."

"Kết quả ngay cả hắn cũng trở nên không bình thường?" Ta không biết nên khóc hay nên cười.

"Đúng vậy!" Đường Mộng Tình hung hăng gật đầu.

Ta thở dài một tiếng, đây chính là ác quả do không biết âm vật tự ý xử lý ủ thành: "Thật ra ngươi nên tới tìm ta sớm hơn."

"Tìm ngươi?" Đường Mộng Tình trợn tròn hai mắt.

Ta nói cho Đường Mộng Tình chính mình "gộp công việc" xử lý những âm vật này, thuận tiện giải thích với nàng cái gì gọi là âm vật. Đường Mộng Tình vui mừng quá đỗi nói: "Nếu như ngươi có thể làm cho Lý tổng trấn an bình tĩnh, cứu vớt công ty này, sau chuyện này ta nhất định sẽ bảo hắn tạ ơn ngươi."

"Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ nỗ lực hết sức, chuyện thù lao thì bàn sau!" Ta khoát tay.

Đường Mộng Tình lại hỏi: "Đúng rồi, nếu chiếu theo lời ngươi nói, thu phục âm vật này... Âm vật, có thể tra ra là ai đang giở trò sau lưng hay không?"

Ta thuận miệng trả lời: "Chắc là có thể."

Không biết vì sao, Đường Mộng Tình đột nhiên thần sắc bất định, nàng miễn cưỡng cười vui nói: "Vậy thật là tốt quá, có gì cần giúp đỡ, ngươi cứ việc nói."

Lúc này Đường Mộng Tình nhận một cái máy truyền tin, nói ngắn gọn vài câu với công ty chúng ta rồi đi trước, sau khi cô ta rời khỏi, ta nói với Doãn Tân Nguyệt: "Ta cảm thấy bí thư này có vấn đề, chắc chắn cô ta đang giấu diếm ta cái gì đó."

"Là ngươi đa tâm đúng không? Ta nghe bằng hữu của ta nói, nếu không phải vị tiểu thư Đường này vẫn luôn khổ cực chống đỡ công ty này, tập nhân Lý thị đã sớm toi đời, nếu nàng có chuyện gì khác thì với sự tín nhiệm của Lý tổng đốc và nàng, chỉ sợ nàng đã sớm đạt được mục đích..." Doãn Tân Nguyệt không tin tưởng.

"Cút đi, cái tên lừa đảo thối tha nhà ngươi, ngươi lừa cha ta ăn cái gì vậy?" Trong phòng đột nhiên truyền đến một trận gào thét, Lý Ma Tử vô cùng chật vật bị người xô đẩy ra, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Lý Kha Khang cầm hộp đựng "Kim Đan" ném xuống đất, rải "Kim Đan" trong hộp.

Lý Ma Tử vẻ mặt lúng túng, dùng ánh mắt liên tiếp hướng ta cầu trợ.

"Kha Nhi, sao con lại đối xử như vậy với Trương đại sư được. Những viên Cửu Chuyển Kim Đan mà hắn bỏ ra bảy bảy bốn mươi chín ngày mới luyện ra kia." Lý Vạn Lợi đi qua nói, Doãn Tân

Nguyệt âm thầm hỏi ta Kim Đan từ đâu tới, ta nói cho nàng biết là Ngọc Vĩ biến ra.

"Cha, loại chuyện ma quỷ này người cũng tin, thứ này ăn vào sẽ chết người đấy." Lý Kha vội vàng nói.

Lý Vạn Lợi cao thâm khó lường cười lạnh một tiếng: "Đó là bởi vì cảnh giới của con còn chưa đủ, không lĩnh ngộ được những thứ huyền diệu này, chờ đến khi con hoàn toàn buông bỏ gánh nặng của thế tục, chân chính được tự do về tinh thần, mới có thể cảm nhận cảnh giới của vi phụ, ta muốn tu tiên, vui vẻ cùng ông trời!"

"Cha, người có muốn làm chuyện khác con chẳng những không phản đối, mà còn đi cùng cha, duy nhất luyện đan tuyệt đối không được!" Xem ra Lý Kha Kha còn là hiếu tử khó có được này.

"Hừ, quả thực là đàn với trâu!" Lý Vạn Lợi vuốt ống tay áo, trở về phòng.

Sau khi Lý Vạn Lợi vào nhà, Lý Kha Huyền chỉ vào chúng ta nói: "Mấy tên giang hồ chuyên lừa gạt các ngươi cút cho ta, đừng xuất hiện trước mặt cha ta nữa."

Tuy Lý Khay không thân thiện với chúng ta, nhưng ta lại nhìn ra đây là điểm nhập tâm, mâu thuẫn giữa hai cha con ta thì ta hoàn toàn có thể lợi dụng, vì thế khách khí nói: "Lý tiên sinh, sao ngươi lại kết luận chúng ta là kẻ lừa đảo trên giang hồ?"

Lý Khao cười lạnh một tiếng: "Loại người như các ngươi ta thấy nhiều rồi, giả bộ dáng tiên phong đạo cốt để lừa tiền của phụ thân ta."

"Lý tiên sinh, nếu ngài chịu hợp tác với chúng ta, ta có thể bảo phụ thân ngài bỏ qua cái ham mê bất lương này." Ta nói.

"Hợp tác, hợp tác thế nào?" Lý Kha Toàn lập tức phản ứng lại: "Cắt, ta sẽ không hợp tác với đám lừa đảo giang hồ các ngươi, các ngươi không phải là muốn tiền sao?" Dứt lời lấy từ trong túi tiền ra một xấp bạc mới tinh vung lên đầy trời: "Cầm tiền, cút!"

Đậu xanh, lại lấy tiền ra làm nhục ta, xem ra không bộc lộ tài năng là không thể thuyết phục hắn!

Tâm ta vừa động, gọi Ngọc đuôi ra, thấp giọng nói với nàng: "Công tử ca này là trấn thủ."

" Lộ thế nào?" Vĩ Ngọc trốn trong ngực ta hỏi.

"Tùy tiện."

Vừa dứt lời, Lý Khang đột nhiên kêu lên quái dị: "A, cái gì vậy? Thật đáng sợ!" Điên cuồng dùng hai tay vuốt ve lung tung trên người, ta sợ khiến hắn sợ hãi, gọi Vĩ Ngọc thu ảo thuật, nói với hắn: "Lý công tử, ngươi nói ta là kẻ lừa đảo trên giang hồ, đám lừa đảo trên giang hồ có thể làm được chuyện như vậy sao?"

Lý Khao dùng một loại ánh mắt kính nể nhìn ta: "Vừa... quỷ thủ đáng sợ vừa rồi là ngươi triệu hồi ra sao?"

"Đúng! Có muốn thử lại lần nữa không?" Ta cười lạnh nói.

"Không không không." Hắn khách khí hơn nhiều: "Ta thừa nhận ngươi quả thật có chút lưỡng lự, vậy ngươi định giúp phụ thân ta như thế nào?"

Túi tiền của tà môn thứ bảy trăm hai mươi bảy...

Ta nói: "Ta vừa rồi nhìn phụ thân ngươi, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi thứ gì đó."

Lý kha chấn động: "Làm sao ngươi biết?"

"Ta không chỉ biết những thứ này, ta còn biết hiện tại vật kia ở trên người ngươi, là một túi tiền. Nếu ngươi tiếp tục mang theo nó, không bao lâu nữa, ngươi cũng sẽ trở nên như phụ thân ngươi đúng sai!" Ta quát lớn.

Lý Khang theo bản năng vỗ vào ngực, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, đột nhiên thần sắc đại biến: "Nói hươu nói vượn, ngươi cái gì cũng không biết!"

"Có thể phiền ngươi cho ta mượn thứ này dùng được không?" Ta hỏi.

"Không...không được." Lý Khang căng thẳng nói: "Đây là bảo bối của ta, sao ta có thể tùy tiện giao cho một người ngoài như ngươi."

Ta nghĩ rằng chỉ nói rõ lợi hại là vô dụng, hiện tại toàn bộ giá trị của hắn đã vặn vẹo, ta phải theo ý nghĩ của hắn giao ra bảo hắn đem Nguyễn nang, thế là nói: "Phụ thân ngươi nói cảnh giới của ngươi không cao, xem ra cảnh giới của ngươi quả nhiên không cao, vẻn vẹn một vật ngoài thân ngươi lại coi như trân bảo, hơn ngàn vạn đạo cụ cũng bỏ ra được, một cái túi rách liền không muốn cho ta mượn dùng sao?"

Lý kha đỏ mặt nói: "Ngươi muốn cái này làm gì?"

"Ta muốn lợi dụng nó làm một cái pháp môn, khu trừ nó ảnh hưởng mặt mũi của phụ thân ngươi." Ta giải thích nói.

Lý Khao do dự hồi lâu, mới lấy từ trong lòng ra một vật giao cho ta. Nguyễn nang hóa ra là một cái túi gấm màu đen, buộc hai sợi dây tơ. Trên túi gấm thêu một con tỳ bằng tơ vàng, chế tác vô cùng tinh xảo.

Nhìn vào túi gấm, bên trong có một đồng tiền xanh lè loang lổ vết rỉ sét, thật đúng là Nguyễn Đại ngượng ngùng.

"Đừng làm mất." Lý Kha Kha nói: "Thứ này đối với ta mà nói vô cùng quan trọng, trước đây ta chỉ muốn kiếm tiền, là tục nhân tiêu tiền. Từ khi nhận được nó, đột nhiên cảm giác tinh thần của mình trở nên sạch sẽ, ta không bao giờ quyến luyến những thứ ngoài thân đó nữa., Xe của ta đưa hết cho người trên xe, tiền dư cũng quyên góp cho hi vọng vào công trình, sống một cuộc sống không bị ràng buộc, không bị quấy rầy ở đây, thật đúng là ta muốn tu tiên., Vui sướng Tề Thiên. Những người ngày ngày theo đuổi vật chất đặc biệt tầm thường trong mắt ta. Ngày đó ta bao hết thương trường, muốn xem xem trên đời này có người giống như ta không tham tiền tài hay không. Kết quả khiến ta quá thất vọng. Những người kia vừa nghe nói không cần tiền, như phát điên mà tranh đoạt. Hừ, cuộc sống người một đời chỉ vì thứ ngoài thân này sao?"

Ta nghĩ thầm thật sự là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, nếu không phải ngươi có mấy trăm triệu gia sản có thể tiêu xài, ai sẽ để ngươi sống cuộc sống vô câu vô thúc này chứ? Quan điểm của ta đối với hắn không có ý kiến gì, liền tránh nặng tìm nhẹ nói: "Ngươi yên tâm đi, thứ này ta sẽ bảo quản thật tốt, ta sẽ nhanh chóng cho phụ thân ngươi khỏi tội ác Thiêu Hống luyện đan."

"Vậy phiền ngươi rồi."

Đột nhiên ta nghĩ đến một chuyện, hỏi: "Đúng rồi, túi tiền này là ai tặng phụ thân ngươi?"

"Ta không rõ, chắc là một bằng hữu của hắn." Lý Khang suy nghĩ một chút rồi nói.

"Quan hệ giữa Đường Bí Thư và phụ thân ngươi thế nào?" Ta lần nữa hỏi.

Lý Khao sắc mặt đại biến, phản ứng đột nhiên trở nên kịch liệt: "Nói hươu nói vượn, hai người bọn họ không có bất kỳ quan hệ nào. Khi còn bé nhà ta rất nghèo, mẹ ta có chỗ tốt với một người đàn ông khác, buông bỏ cha con ta. Cha ta chưa từng lập gia đình, chủ yếu là suy nghĩ về cảm nhận của ta. Thật ra ta vẫn hi vọng có thể tìm một người bạn đồng hành, đừng để muộn cảnh thê lương."

Lúc này Lý Vạn Lợi đi ra, bảo Lý Khao hỗ trợ chuẩn bị cơm tối, Lý Khang đáp ứng một tiếng rồi đi, sau đó cha con hai người thân gia hơn ức này vào nhà bếp bắt đầu đốn củi nấu cơm.

Lý mặt rỗ hướng ta vuốt ve Nguyễn nang trong tay, hưng phấn nói: "Được rồi, cuối cùng lấy được thứ gì đó, chúng ta nhanh chóng đi tới kết xuất vỡ ông chủ đi."

Ta từ tay hắn lấy qua Nguyễn nang, nhét vào trong ngực: "Không được, ta phải nghĩ cách cứu hai cha con này!"

"Trương tiểu ca, ngươi đúng là thích xen vào chuyện người khác, hai người bọn họ tự nguyện sinh hoạt không màng danh lợi, ngươi muốn cứng rắn chen một chân vào để làm gì, mau giao đồ đi, tránh đêm dài lắm mộng." Lý Ma Tử nói.

"Nếu là ngày nào đó ta trông thấy hai cha con này ven đường xin cơm, trong lòng ta sẽ thấy bất an. Dù sao thì chuyện nhàn sự này ta phải quản." Ta thở dài.

Doãn Tân Nguyệt cũng liên tục gật đầu: "Ta đồng ý, nếu chúng ta đã có năng lực như vậy thì giúp bọn họ một tay."

Lý Ma Tử thở dài một tiếng: "Vậy ta cũng liều mình bồi quân tử, có muốn ta đi chuẩn bị chút gì hay không?"

"Thừa dịp trời còn chưa tối, ngươi mở xe của ta, vào trong thành giúp ta lấy mấy thứ này, mực nước, hoàng óng, dây đỏ, đinh sắt đã thấy qua máu tươi, kéo, kiếm tiền vạn nước, tốt nhất là đi dược điếm mua vài miếng thuốc an nghỉ, ta sợ đến lúc đó bọn họ sẽ không chịu hợp tác." Ta nói.

"Tiền vạn quốc là cái gì? Đã thấy huyết quang kéo ta lại lấy ở đâu?" Lý Ma Tử buồn bực nói.

"Tiền vạn quốc chính là mỏ nấm của các quốc gia, gì mà nguyên kim, đinh ba, cảng tiền, tiền đồng cổ đại cũng cần một chút, mỗi loại tiền đồng cổ đại chỉ cần một cái, nhìn thấy huyết quang kéo ngươi đi mua một cái cửa hàng bán cá." Ta nói.

"Cái này cũng tốn không ít công phu nha." Lý Ma Tử lẩm bẩm.

"Không sao, ta chờ ngươi."

Lý Ma Tử mở xe của ta đi rồi, cha con Lý gia hiển nhiên sẽ không nấu cơm, nhét củi ướt vào bếp, khiến cho cả phòng đều là khói ho khan, ta thực sự nhìn không được nữa, thay bọn họ đun sôi nồi, Lý Vạn Lợi hỏi: "Vị đại sư kia đâu?"

"Hắn muốn ra ngoài làm chút chuyện, lập tức sẽ trở lại ngay."

"A, các ngươi hiếm khi mới đến một chuyến, dứt khoát ở lại ăn cơm đi! Tiểu viện nông gia, cơm đạm bạc, loại phong tình tao nhã này, là thứ các ngươi ngày thường huyên náo trong thành thị không nhận thức được sao." Lý Vạn Lợi vẻ mặt tự hào nói. Ta nhìn miếng thịt khô lớn nhỏ không đồng nhất trên bàn án, nghĩ thầm phen ăn này khẳng định rất khó ăn.

Thủ nghệ của phụ tử Lý gia thực sự khó có thể lấy lòng, bữa cơm tối này ta và Doãn Tân Nguyệt ăn mấy ngụm liền không muốn ăn. Hai cha con họ ngồi trong sân, vừa uống rượu vừa ăn thức ăn, tâm đắc tâm đắc đọc thi từ ca phú gần đây, một bộ dạng tự nhiên tự đắc, hai tục nhân chúng ta ngồi ở bên cạnh quả thực là dày vò.

Cơm nước xong xuôi, Lý Vạn Lợi về phòng đánh đàn, Lý Kha hỏi ta: "Làm phép lúc nào thế?"

"Chờ đồng bọn của ta trở về." Ta nói.

"Ừm, ta vào nhà đọc sách trước, có việc thì gọi ta." Lý Kha nói xong đi vào trong phòng.

Nơi thâm sơn cùng cốc này không có giải trí, ta nhàn rỗi không có việc gì làm liền mở điện thờ lật xem giới bằng hữu, không biết là ai chuyển một tin tức, có đứa bé sinh ra đã mắc bệnh di truyền, cần một khoản tiền phẫu thuật lớn, hy vọng mọi người có thể khẳng khái giúp đỡ.

Bởi vì người chuyển phát là thân thích, ta ngại chuyển cho người không nhìn thấy nên tặng cho người tượng trưng năm mươi tấm.

Đột nhiên ta nghĩ, bản thân quá hèn hạ, chỉ quyên năm mươi viên là người sao? Không được, ta phải quyên thêm chút nữa, thế là lại quyên góp ba trăm tấm.

Sau này lại nghĩ, ta quá xấu xa, người ta rõ ràng là cần trợ giúp, ta chỉ quyên ba trăm, còn là người sao, vì thế lại quyên góp hai nghìn.

Sau khi quyên hai ngàn, ta đột nhiên cảm thấy sảng khoái vô cùng, loại cảm giác đại thủ đại chân móc tiền ra quá sướng, vì vậy mà không hề nghĩ ngợi, một hơi đưa vào hai mươi vạn ở Ung Giới, đang định điểm chắc chắn, Doãn Tân Nguyệt đã giật lấy ống đăng ký.

"Phu quân, ngươi làm gì vậy?"

"Chỗ của di vi trả lại cho ta!" Ta nóng nảy hét lên: "Ta muốn phúc cho người ta, tiền là của chính ta, ta muốn quyên góp thì quyên góp, không cần ngươi phải quản ta!"

Doãn Tân Nguyệt hoảng sợ nhìn ta, nói: "Phu quân, ngay cả ngươi cũng trúng tà."

Huyết kéo thứ bảy trăm hai mươi tám, Trấn Âm Linh

Doãn Tân Nguyệt vừa nhắc nhở như thế, ta lập tức kịp phản ứng, dùng sức cắn đầu lưỡi một cái, đầu lưỡi bị cắn nát mãnh liệt cảm giác đau đớn kích thích làm ta tỉnh táo lại, mới biết cử động vừa rồi của mình hoang đường cỡ nào.

Từ trong ngực ta lấy ra Nguyễn Nang, trên đó phát tán Âm khí càng thêm mãnh liệt so với trước kia, xem ra ta đã đánh giá thấp sức mạnh của Nguyễn Nang, ngay cả loại người có tu vi cao thâm như ta cũng thiếu chút nữa đã mắc mưu nó.

"Nguy hiểm thật!" Ta nói với Doãn Tân Nguyệt: "Vừa rồi đã dọa ngươi sợ, thật xin lỗi."

Doãn Tân Nguyệt nói: "Không sao, may mà ta kịp thời phát hiện."

Ta lấy ra một tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát tạm thời phong ấn lại, đứng lên nói: "Đều mạ tro, Lý Ma Tử sao còn chưa trở về?"

Nói Tào Tháo đến, ta đang chuẩn bị báo tin cho Lý mặt rỗ, chỉ thấy hắn xách theo một cái túi lớn, một đầu đầy mồ hôi chạy vào, ta cười hắn như thế nào bộ dáng vội vã đi đầu thai, Lý Ma Tử trả lời: "Hai cha con này cũng thật là, khu nhà cao cấp không được mà không nhất định phải ở loại địa phương thế này, đến tối đen như đèn đuốc, một mình đi trên đường rất dọa người..."

Ta kiểm tra một chút thứ trong túi, Lý Ma Tử làm việc ngày càng có hiệu quả, trong thời gian ngắn như vậy đã tìm đủ thứ ta muốn, thế là bảo hắn vào trong phòng mời Lý Vạn Lợi ra.

Không bao lâu sau, Lý Ma Tử gọi Lý Vạn Lợi ra, Lý Kha Kha cũng đi theo ra ngoài.

Lý Vạn Lợi đang ở trong phòng viết mấy chữ mao bút, đột nhiên nói muốn làm việc pháp sự, không hiểu ra sao, trên mặt còn mang theo vài phần không thoải mái. Ta nói y nói đây là pháp sự dịch gân tẩy tủy cho hắn, làm xong hắn có thể không ăn bách cốc, trở thành Đại La Chân Tiên.

Lý Vạn Lợi hiện tại hoàn toàn là trạng thái chỉ số thông minh, loại lời nói dối này cũng đã tin tưởng, vui vẻ nói với Lý Ma Tử: "Trương đại sư, đây là lần đầu tiên ta nghe nói tu luyện tích cốc còn có phương pháp tốc thành thế này, có tác dụng không?"

"Có tác dụng có tác dụng, ta thay rất nhiều người làm." Lý Ma Tử nói.

Ta lén lút đem An Miên dược giao cho Doãn Tân Nguyệt bỏ vào nước trà, lừa gạt hai cha con này uống vào, nếu không đợi lát nữa hai người bọn họ huyên náo đến không chịu nổi.

Ta muốn tìm một cái bình nhựa láng, đem Hoàng Lương huyết và mực nước trộn lẫn đầy đủ vào, dùng kéo ở trên nắp bình bịt một mắt, sau đó nặn một cái bình nhựa trơn ở đất trống. Sau khi vẽ xong, ở trên chân trận phân biệt buộc đinh, cái đinh cùng cái đinh buộc lại sợi dây, xâu tiền đồng lên sợi, về phần những cái kia không thể nào mặc lên thì rải ở bốn phía đại trận.

Mấu chốt của trận này chính là những đồng tiền vạn quốc, tốc độ lưu thông đồng thau nhanh, mang theo một cỗ "mùi thối" mãnh liệt, ta muốn dùng chúng triệt tiêu nguy hiểm đối với hai cha con này gây ảnh hưởng tiêu cực lớn.

Thấy ta vung tiền ở đó, Lý Vạn Lợi có chút mâu thuẫn, hỏi Lý Ma Tử: "Trương đại sư, không phải nói là Dịch Cân Tẩy Tủy sao? Vì sao kiếm nhiều tiền như vậy, nhanh chóng cầm đi, ta không chịu nổi mùi tiền thối này."

Lý kha cũng nhận thấy không thích hợp: "Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì phụ thân ta?"

Sự tình đã nói rõ, ta dứt khoát nói thẳng: "Hai người các ngươi bị ma quỷ ám ảnh, lại hồn nhiên không hay biết, chính là vì túi tiền này, nhìn các ngươi đem công ty phá hoại nhà mình thành bộ dáng gì rồi!"

Lý Vạn Lợi tức giận đến mức nổi trận lôi đình, bạo phát như sấm nói: "Các ngươi đám tục tử phàm phu ngu muội vô tri này, các ngươi thì biết cái gì, tiền tài là gông xiềng trói buộc linh hồn nhân loại, ta vất vả lắm mới vứt bỏ tất cả vật chất, sống cuộc sống nông dân không tranh với đời như thế, ai muốn ngươi quản ta!"

"Ngươi tự cho là mình rất thanh cao, rất siêu nhiên sao?" Ta nói: "Ngươi suy nghĩ cho kỹ đi, trong viện này của ngươi nuôi gà, trồng trọt đồ ăn. Ngươi uống rượu, đàn đàn, đều là những tiểu nhân xung quanh đã bỏ vào lòng giúp ngươi chuẩn bị tốt. Mục đích của bọn hắn đơn giản là lừa gạt ngươi, nếu như ngươi phải nghèo đến mức không có gì cả, ngươi cảm thấy ngươi có thể sinh hoạt ở nông viên này sao?"

"Ta phá gia nghiệp của ta, không cần ngươi phải quản!" Lý Vạn Lợi phẫn nộ nói, xoay người đi vào trong nhà, đột nhiên lay động một trận, cắm đầu ngã quỵ xuống. May mà Lý Ma Tử đứng bên cạnh kịp thời đỡ hắn lại.

Lý Khac thấy phụ thân ngất xỉu, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, bi phẫn mắng: "Các ngươi những tiểu nhân hèn hạ mưu đồ làm loạn này, ngươi đã làm gì phụ thân ta, ta liều mạng với các ngươi!"

Lúc này, hiệu lực của An Miên dược phát tác, Lý kha cũng choáng váng.

Ta nghĩ thầm mình hàng phục cả đời âm vật, không có gì uất ức hơn so với chuyện này. Tâm ý tốt muốn cứu người, còn bị người ta chỉ thẳng mặt mắng, chờ bọn hắn tỉnh táo thần trí, ta nhất định tìm bọn hắn đòi thêm chút thù lao, tâm lý mới có thể cân bằng.

"Ta đã nói không nên quản việc này mà." Lý Ma Tử phàn nàn.

"Được rồi, đừng nói lời châm chọc nữa, mau mau đem hai người bọn họ bỏ vào trong đại trận, chú ý nét vẽ của ta." Ta dặn dò.

Ta và Lý Ma Tử đem đôi phụ tử này bỏ vào đại trận, một đầu khác của đại trận đặt lên Nguyễn nang, đối diện Nguyễn nang, ta bỏ xuống cây kéo ta đã thấy qua huyết quang, ngòi đao sắc bén nhắm ngay Nguyễn nang.

Nguyễn nang vô cùng sợ cái kéo kia, nó co cụm lại như một vật sống. Ta cười lạnh nói: "Hiện tại không có ai làm chỗ dựa cho ngươi nữa, ta xem ngươi còn có năng lực gì!"

Bố trí xong, ta dùng mấy tấm bổng cuối cùng vây quanh Nguyễn nang, nó rất mâu thuẫn đối với mùi tiền đồng, ta bày ra một quả mạ, nó liền đổi hướng, cuối cùng ta bố trí một vòng, nó không chỗ để trốn, giống như tức giận đến run rẩy rung lên.

Trên Nguyễn nang ký túc chính là linh hồn Nguyễn Đàm, một văn nhân văn sĩ thanh cao cả đời này, "Đồng thối đại trận" này của ta đối với nó mà nói chính là sỉ nhục thật lớn.

Nhưng ngươi còn có thể cắn lão tử hay sao?!

Ta ngồi xuống bắt đầu niệm chú, rổ trên đại trận bị kích hoạt, mùi tiền thối mãnh liệt từ bốn phương tám hướng giao công Nguyễn nang, phụ tử Lý thị nằm đó cũng bắt đầu run rẩy toàn thân, niệm đại khái nửa giờ, cổ họng ta khàn hết rồi, tìm Doãn Tân Nguyệt xin nước miếng uống.

"Trương ca, sao còn chưa có phản ứng gì?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Cái túi rách này quá ngoan cố, bất quá không sao, đây là kéo dài chiến đấu, xem ai hao tổn được ai. Nếu như các ngươi không ngây ngốc thì trở về trong nhà chờ một lát." Ta nói.

"Trong phòng lại không xem TV, chúng ta ở yên chỗ này đi." Lý Ma Tử nhàm chán quạt gió.

Ta tiếp tục niệm chú, trong đại trận âm phong nổi lên từng trận, từng cơn gió lốc nhỏ, Nguyễn Đại Trận vẫn đang ngoan cường chống cự, nhưng sức mạnh của nó đã bị suy yếu trên diện rộng.

Mắt thấy sắp thành công, Lý Khao đột nhiên ngồi thẳng dậy, trợn trắng mắt, dùng thanh âm một người khác tru lên: "Thôn phu vô tri, Nguyễn Đàm ta cả đời cao sạch, ngươi, ngươi, ngươi dám dùng thủ đoạn xấu xa hèn hạ như vậy làm nhục ta!"

Linh hồn Nguyễn Phu rốt cuộc không chịu nổi bị bức ép đi ra, gã đưa tay muốn đi đoạt Nguyễn Na. Doãn Tân Nguyệt lo lắng kêu lên: "Trương ca, không tốt rồi, hắn muốn công khai cướp đoạt."

"Không sợ!" Ta cười lạnh một tiếng.

Nguyễn Phu đụng phải tiền tệ chung quanh, đột nhiên giống như bị bỏng một chút rụt tay về, thử vài lần, cuối cùng lại bi phẫn ngồi bệt xuống đất ngửa mặt lên trời khóc lớn.

Lý Ma Tử thiếu chút nữa bật cười: "Ta chưa từng thấy Âm Linh nào yếu hơn cái này... "

Ai nói không phải? Một văn nhân nghèo rớt mồng tơi, hơn bốn mươi tuổi đã uống rượu quá độ máu chảy thành chết, bất luận là anh dũng không thể sánh bằng Tây Sở Bá Vương, Chiến Thần Lữ Bố, luận hiểm ác cũng không thể sánh bằng Chung Vô Diễm, thật sự là bách vô nhất vô nhị là thư sinh, ngay cả ta cũng có chút đồng tình với hắn.

Lại niệm thần chú một hồi, ta cảm thấy thân thể có chút mỏi mệt, sau lưng phát lạnh, không biết nơi nào truyền đến một tiếng "Hắc hắc", như là trẻ con đang cười vậy.

Sau đó chúng ta cảm thấy trên vai nặng hơn một chút, quay đầu nhìn lại, thấy một bàn tay nhỏ đặt lên vai ta.

Ta giật mình đứng dậy, Doãn Tân Nguyệt hỏi ta làm sao vậy, ta nói hình như có gì đó không đúng, tiểu hài tử vừa rồi từ đâu chui ra, chẳng lẽ là mùi tanh của Hoàng Lương huyết đem tiểu quỷ phụ cận gọi đến đây?

Không thể nào, loại tình huống này trước đây chưa từng xảy ra.

Lúc này Lý Ma Tử kêu một tiếng, ta và Doãn Tân Nguyệt vội vàng đi qua, Lý Ma Tử vừa mới đi nhà xí, lúc trở về đá phải một vật lông xù, hắn dùng điện thoại chiếu lên, phát hiện là một con gà chết.

Ta cầm qua điện thờ của hắn, chiếu vào trong một góc chuồng gà của tiểu viện, phát hiện bên trong có bảy tám con gà bị cắn xuyên yết hầu, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

"Đuổi Ngọc!" Ta tức giận gọi Ngọc đuôi ra: "Đây là ngươi làm sao?"

Ngọc đuôi từ trước ngực ta lộ ra một cái đầu, vô tội nói: "Ta luôn ngủ, hơn nữa ai mà thích uống loại máu cấp thấp này chứ?"

"Ban ngày rõ ràng ngươi từng nói câu này!" Ta cả giận nói.

"Đó là nói đùa được không, thật sự là oan uổng ta, hừ!" Vĩ Ngọc quay đầu không để ý tới ta.

Bảy tám con gà vô thanh vô tức chết đi, thật quá khả nghi, lúc này Lý mặt rỗ như phát hiện ra cái gì đó: "Trương gia tiểu ca, bị cắn chết hình như cũng là gà trống a!"

Nam thuộc thứ bảy trăm hai mươi chín dạy phụ nữ thích hợp xuất kích.

Lý Ma Tử nhắc nhở như vậy, ta cũng phát hiện ra chết tất cả đều là gà trống, kể cả mào cũng chưa mọc ra mấy con gà trống nhỏ, nên ta mới nhấc lên xem xét, phát hiện miệng vết thương hơi biến thành màu đen.

Ngọc đuôi ngửi một cái, nói: "Một mùi thi thể thối rữa, đại khái trên dao cắt cổ bôi dầu thi thể."

"Ai làm vậy?" Lý mặt rỗ nói: "Người này có phải là con rết hay không, sao lại căm thù gà trống thế này?"

"Không, tên này giết gà trống không muốn ta dùng đến máu gà! Ta đoán chừng có người đang giở trò sau lưng ta..."

Ta đột nhiên ngây ngẩn cả người, bởi vì trong viện bị Nguyễn Đàm nhập vào không thấy Lý Khang, Nguyễn Na trên mặt đất cũng không thấy, cửa viện rất rộng!

Ta xông tới xem xét, đại trận ta vẽ bị triệt để phá hư, trên đất còn in dấu thủ ấn một đứa bé, chính vì thế nên Nguỵ Phu mới có thể đào thoát.

"Hỏng bét, mau đuổi theo!"

Tên ta là Vĩ Ngọc ở lại bảo vệ Lý Vạn Lợi, để tránh phát sinh thêm chuyện gì không hay xảy ra, cùng Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt đuổi theo.

Bên ngoài tối như mực, có một cái bóng xa xa ở phía trước liều mạng chạy trốn, giống như trên đường đuổi theo có thứ gì đó từ trong bụi cỏ bên đường thò ra kéo chân của ta. Ta ngã xuống đất, té rớt ra đất, mắt nổ đom đóm, bàn tay cũng mài rách một khối da.

"Phu quân, ngươi không sao chứ?"

Thấy ta ngã xuống, Doãn Tân Nguyệt vội vàng dừng lại đỡ ta dậy, trong quá trình đỡ hắn đột nhiên kinh ngạc nói: "Trên bả vai của ngươi có một dấu tay nhỏ!"

Chắc chắn tên tiểu quỷ vừa rồi lưu lại, ta đứng lên phát hiện Lý Ma Tử chạy mất dạng rồi, Nguyễn Phu cũng không thấy, nghĩ thầm Lý Ma Tử cũng quá tích cực rồi? Ta hướng về phía xa gọi tên hắn, nhưng không có trả lời. Lúc này Doãn Tân Nguyệt xoa xoa bả vai một cái nói: " chồng, sao đột nhiên ta lại thấy lạnh như vậy?"

Ta nhìn bốn phía, bóng người trong bóng tối có chút quỷ dị đang lắc lư, cỗ âm khí mãnh liệt kia khiến cho nhiệt độ chung quanh cũng bắt đầu hạ xuống.

Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức ôm lấy cánh tay của ta, ta an ủi nàng. Ta vừa quay đầu lại thì một nữ nhân quần áo rách rưới từ trên cây hòe bên cạnh hạ xuống, sắc mặt trắng bệch, trên cổ đeo một sợi dây thừng, miệng thè ra một cái lưỡi đỏ dài. Nàng chậm rãi mở ra một đôi mắt không có con ngươi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

"A!" Doãn Tân Nguyệt hét lên một tiếng, ôm càng chặt hơn.

Điếu Tử Quỷ xuất hiện dọa ta toát mồ hôi lạnh, ta nghĩ nơi này là lang thôn, lại không phải là mộ địa già Hoang Sơn, làm sao có thể bỗng dưng xuất hiện một đám cô hồn dã quỷ?

Ta cảm thấy việc này kỳ quái, vừa rồi trận gió lạ kia tới cũng rất khả nghi, tựa hồ là có người đang âm thầm giở trò.

Ta thò tay vào trong ngực lấy ra Thiên Lang Tiên, thầm niệm chú ngữ, một con Bắc Đẩu Thiên Lang màu trắng từ trong roi chui ra, đem cái Điếu Tử Quỷ kia từ trên cây nhào xuống, đè xuống đất cắn xé một trận, lập tức giết đến hồn phi phách tán, quỷ huyết văng khắp nơi.

Bỗng nhiên, một đôi tay lạnh như băng chụp trên mắt cá chân ta một cái.

Ta cúi đầu xem xét, trên mặt đất chui ra mười mấy đôi tay bán trong suốt, sau đó cánh tay và thân thể cũng từ trong đất chui ra, đó là một đám "người" toàn thân hư thối, có gia hỏa thối lộ ra khung xương trắng hếu.

Cùng lúc đó, âm hồn bốn phương tám hướng nhanh chóng bao vây lại, âm khí đại thịnh, Bắc Đẩu Thiên Lang bị kích thích sát tính, điên cuồng cắn xé, những cô hồn dã quỷ này căn bản không địch lại, rất nhanh bị giết ngược một mảng lớn.

Nhưng số lượng chúng nó thực sự quá nhiều, ta nắm chặt Thiên Lang Tiên, đang muốn vung vẩy, đột nhiên bụng đau như đao xoắn, đau đến mức ta không thẳng nổi eo, mồ hôi lạnh nhỏ xuống từng giọt, trong lỗ tai loáng thoáng, có một thanh âm phiêu hốt bất định ở nơi đó thì thào niệm chú.

"Phu quân, ngươi sao vậy?" Doãn Tân Nguyệt thấy thần sắc của ta rất khác thường, vội vàng hỏi.

"Không... Không biết xảy ra chuyện gì, bụng đột nhiên đau ra như thế, giống như..." Đột nhiên một trận đau nhức khiến ta nói không ra lời, ta muốn nói: Dường như có người cúi đầu với ta, độc cổ các thứ.

Trạng thái của ta hiện tại căn bản không thể múa được Thiên Lang Tiên, một đôi quỷ thủ chộp loạn về phía chúng ta, mỗi một cái chộp tới liền cảm thấy thân thể đột nhiên lạnh lẽo. Loại linh thể này công kích quá nhiều cũng sẽ chết, ta nghiến răng nhớ chặt đạo đức kinh, vung roi quét qua, mấy cái âm hồn tru lên biến thành khói nhẹ tiêu tán, nhưng rất nhanh lại bị quỷ bù lại, quả thực chính là vào ổ quỷ.

Trường diện đám quỷ đột kích này, hoàn toàn không thua gì bách quỷ dạ hạnh mà Nhật Bản từng thấy, ta dám khẳng định tuyệt đối là có người ở sau lưng giở trò, hơn nữa đạo hạnh người này rất sâu!

Ta tưởng mình xong đời rồi, lúc này một con hạc giấy bồng bềnh bay tới, lơ lửng giữa không trung, sau đó bay về một hướng, như là chỉ đường cho chúng ta. Tinh thần ta rung động, nói với Doãn Tân Nguyệt: "Đi mau, theo con hạc giấy kia!"

Doãn Tân Nguyệt đỡ ta, đuổi theo hạc giấy. Bắc Đẩu Thiên Lang ở xung quanh không ngừng đánh giết cắn xé, đem âm hồn chúng ta can đảm tiếp cận cắn thành mảnh vụn. Nhưng chúng nó là quỷ, lại là bị người sai khiến quỷ, căn bản không biết e ngại mà xông về phía trước.

Những nơi hạc giấy đi đến đều là khâu yếu kém của đại quân quỷ hồn, mặc dù bốn phương tám hướng là một tràng cảnh quỷ khóc sói gào thê lương, chúng ta lại có thể lọt vào trong đó mà không gặp nguy hiểm gì.

Đau nhức ở bụng khiến ta sắp ngất rồi. Ta lo không thể thoát khỏi quỷ trận này, móc từ trong ngực ra một tấm Địa Tạng Vương Bồ Tát phù, gọi Doãn Tân Nguyệt dán lên người, như vậy cũng tạm thời ngăn cản được một thời gian.

Doãn Tân Nguyệt đem phù chú dán phân biệt trên người ta và nàng ta, những quỷ thủ muốn bắt chúng ta gặp phù chú rụt về như bị điện giật, nhưng mỗi lần va chạm, màu sắc phù chú sẽ đậm hơn một chút, quỷ thủ khi chạm vào thân thể ta thì rất nhanh dán mấy cái phù chú ở trên người không hề báo hiệu hóa thành tro tàn, mất đi hiệu lực.

"Chung Quỳ trợn mắt, bách tà thối lui!"

Một thanh âm quen thuộc chợt vang vọng trong bầu trời đêm, nháy mắt như dời núi lấp biển, bầy quỷ phía sau ta bị một sức mạnh vô hình đẩy về phía sau, tình cảnh thật sự gọi một tiếng đồ sộ. Chỉ thấy nam nhân đáng thương tay phải cầm bát phương Hán kiếm, tay trái cầm kiếm quyết, hướng ta đi tới, lạnh lùng nói: "Đi theo ta!"

Hắn chụp lấy tay của ta, dẫn ta và Doãn Tân Nguyệt rời khỏi mảnh đất hiểm ác này, đi thẳng tới phía dưới một cây đại thụ. Ta chú ý thấy trên mặt đất xung quanh cây đại thụ có vẽ sẵn một pháp trận, nam nhân đáng thương cắm kiếm lên rìa pháp trận kéo ta vào trong trận, nói: "Cửu Lân, nằm xuống."

Ta đau bụng đến không nói nên lời, ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, loại đau nhức kịch liệt này giống như có vật gì muốn phá thể mà ra, thật sự quá thống khổ, trước mắt ta đau đến mức xuất hiện bóng nặng.

Nam tử quyến rũ móc ra vài đạo phù chú, cầm trong tay tự động bốc cháy, rất nhanh cháy thành một đống. Hắn bảo ta há mồm, đem tro giấy đến miệng ta, sau đó cắn ngón cái, nhỏ vài giọt máu lên miệng ta.

" nuôt xuống!" Hắn ra lệnh.

Tro giấy khô cằn, còn lưu lại dư âm, đau khổ, nuốt rất khó chịu. Ta dùng sức nửa ngày mới nuốt xuống, cảm giác trong cổ họng như sắp bốc cháy.

Nam nhân chăn ấm ngồi xếp bằng xuống, thầm niệm chú, nói đến sự kỳ diệu, bụng ta không ngờ lại không đau.

Nhưng ta còn chưa cao hứng được một giây, bụng lại đau lên, hơn nữa trong tai nghe thấy thanh âm mờ ảo kia đang tăng tốc niệm chú!

Nam nhân quyến rũ tiếp tục niệm chú, âm thầm đối kháng với hắc thủ phía sau kia, song phương giống như đang giằng co, cứ thế lại càng tăng lên, khiến bụng ta đau một hồi cũng không đau. Nhưng ta có thể cảm nhận được rõ ràng có hai luồng lực lượng đang tranh đấu lẫn nhau ở trong bụng, một luồng lửa ôn hòa như lửa, một luồng hàn khí lạnh như băng.

Doãn Tân Nguyệt lo lắng đứng bên cạnh quan sát, thật sự không giúp được gì, đành phải không ngừng cầm khăn tay thay ta lau mồ hôi lạnh trên trán.

Ta nghĩ trong lòng, loại đau đớn này sắp bắt kịp sinh con nữ nhân rồi, khả năng còn muốn kịch liệt hơn nữa!

Lúc này bầy quỷ đã từ bốn phương tám hướng vây quanh lại, bị đại trận cùng Bắc Đẩu Thiên Lang tạm thời ngăn cản ở bên ngoài, nhưng Bắc Đẩu Thiên Lang đã bắt đầu chống đỡ không nổi, quần quỷ trùng phá đại trận chỉ là vấn đề thời gian.

Ta thấy trán nam tử đau thương thấm ra một tầng mồ hôi, theo thời gian trôi qua từng giây một, ta bắt đầu lo lắng, muốn bảo bọn họ mau chóng rời khỏi không cần để ý ta nữa, đúng lúc này, nam tử thương lệ quát một tiếng: "Phá!"

Một dòng chất lỏng nóng rát cay độc từ dạ dày ta lao thẳng vào thực quản của ta, ta tranh thủ nghiêng người, răng quan vừa mới mở ra, một dòng chất lỏng ấm áp giống như suối phun trào trào ra. Thứ ta nôn ra ban đêm, còn có một bãi lớn dạ dày máu, bên trong xen lẫn một ít hắc tuyến cổ quái, giống như con giun ở trên đất mấp máy, khiến ta cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Sau khi nôn mửa, bụng ta không khỏi đau, Doãn Tân Nguyệt đỡ ta dậy, hỏi ta có cảm giác như thế nào.

"Không đau đâu, vừa nãy đúng là đi tới Quỷ Môn quan một chuyến..." Ta nói.

Nam nhân chăn ấm nhàn nhạt vỗ vỗ tay đứng lên: "Ngươi bị người ta hạ Đoạn Tràng chú xuống."

"Đoạn Tràng chú?" Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy loại thần chú này.

Chương thứ bảy trăm ba mươi ba, Ngũ Quỷ Triền Hồn Chú.

Nam tử tốt nhất hỏi: "Cửu Lân, gần đây ngươi có cho người lạ cho hay không?"

Ta cũng sẽ đêm nay ăn đồ ăn phụ tử Lý gia làm, nhưng ta cảm thấy hai người bọn họ không thể sử dụng Đoạn Tràng chú gì đó, trong lúc nhất thời nghĩ không ra.

"Ta hỏi người thích: "Mới nhất, sao ngươi lại ở đây?"

Đàn ông nhìn thoáng qua bầy quỷ ngoài trận nói: "Vừa đi vừa nói, trước phải giải quyết những phiền toái này đã..."

Nói xong, hắn rút thanh đại hán kiếm cắm trên pháp trận ra, hiệu lực pháp trận nhất thời yếu đi, bầy quỷ kêu rên lập tức giống như âm điệu lớn vang lên bên tai ta, nam nhân chăn nuôi nói "Đi" một câu, liền đi về một hướng nhanh như chớp, ta không biết hắn muốn đi đâu, đành phải cùng Doãn Tân Nguyệt đuổi theo hắn.

Đại quân âm hồn sau lưng bị pháp trận ngăn cản một lát, đột nhiên phá tan pháp trận, giống như thủy triều tràn tới, ba người chúng ta tranh thủ thời gian tăng tốc cước bộ, đem bọn chúng bỏ lại ở phía sau.

Trên đường, gã thương cảm nói cho ta biết gã đang giúp một ông chủ tìm Nguyễn Na, tìm hiểu nhiều nơi mới biết Nguyễn Na ở đây, không ngờ sau khi tới đây lại phát hiện ta và Doãn Tân Nguyệt đang bị bầy quỷ tập kích bèn ra tay tương trợ.

May mắn là hắn tới kịp, bằng không Đoạn Tràng chú cộng thêm bầy quỷ, đêm nay rất có thể ta sẽ lật thuyền trong mương!

Ta hỏi hắn: "Là ai muốn cái túi tiền này?"

"Là ông chủ một sòng bạc Bang, họ Hoàng." Nam tử chăn hộ nói.

"Chờ một chút, không phải là ông chủ vàng của sòng bạc trên bãi biển vàng chứ?" Ta vội vàng hỏi.

Nam nhân chăn hộ dừng bước lại, hơi kinh hãi: "Làm sao ngươi biết?"

"Bởi vì người sở hữu của ta cũng là ông chủ Hoàng..." Ta đột nhiên nhớ tới ngày đó ông chủ Hoàng mời ta uống một chén trà, ta hẳn là bị Nguyễn Đan hạ đoạn nộ chú xuống, nghĩ tới đây thì ta liền hiểu rõ, mắng to: "Chậc, ta bị hai tên lừa đảo chơi đùa!"

"Ta hỏi lão bản thích nam hoàng trường thế nào, lão nói là một nam nhân trung niên vóc người trung đẳng, nói cách khác, ông chủ hoàng tối hôm đó ta nhìn thấy là mạo danh thế thân, không cần phải nói, lão và Nguyễn Đan khẳng định là hai tên lừa đảo.

Tối nay ta vừa xử lý Nguyễn Na được, thoáng cái liền toát ra nhiều âm hồn tập kích chúng ta như vậy, người đứng sau màn nhất định là Nguyễn Đan, mục đích đương nhiên là để cướp lấy Nguyễn Đại. Hai tên lừa đảo này muốn tay không bắt sói trắng.

Nghe ta nói xong, Doãn Tân Nguyệt mười phần ảo não nói: "Phu phụ, thật xin lỗi, là ta hại ngươi bị lừa."

"Không, đây không phải lỗi của ngươi, chỉ là trách ta quá không cẩn thận!" Lúc trước ta nên lưu ý một chút, truyền tin tức đến sòng bạc xác nhận một chút, hoặc là đi tìm kiếm ông chủ họ Hoàng trên mạng một chút, lần này bị lừa thực sự là một vết nhơ lớn của sự nghiệp.

Nam nhân chăn bầu lạnh nhạt nói: "Không sao, nếu như sử dụng trăm quỷ, người thi thuật nhất định sẽ ở ngay gần đây."

Biết bị người lợi dụng khiến trong lòng ta rất khó chịu, ta gật đầu nói: "Ngươi nói đúng, chúng ta nhanh chóng bắt hai tên lừa đảo kia lại."

Nam nhân chăn bầu ở phía trước dẫn đường, phía sau chúng ta xa xa theo một đoàn âm hồn, không bao lâu chúng ta đi tới phía trước một gò đất, bên trên cắm một lá cờ trắng bệch, rõ ràng không có gió, lại không ngừng cuốn động ở nơi đó.

Ta nghĩ trên bút kí của gia gia có nhắc tới một loại Dẫn Hồn Phiên có thể trừ quỷ, hỏi ái nam đúng sai, hắn gật đầu nói: "Đối thủ hẳn là từng học qua thuật Lao Sơn, mới có thể chế tạo Dẫn Hồn Phiên, đây chính là đạo cụ mà hắn dùng để sử dụng trăm quỷ."

Vừa dứt lời, Dẫn Hồn Phiên đột nhiên chuyển động điên cuồng, xung quanh đống đất lập tức xuất hiện rất nhiều âm hồn. Khác với lúc trước, những âm hồn này nhìn qua đều vô cùng hung hiểm, có quỷ đầu gãy máu chảy đầm đìa; có kẻ ruột xuyên bụng thối rữa., Phần bụng lôi kéo một cái rốn cùng một mẫu tử sát của một anh linh; còn có một lệ quỷ toàn thân lộ ra khung xương diện tích lớn, đây là hình quỷ tương đối hiếm thấy, chết hình phạt lăng trì, oán khí rất nặng, cũng không biết tốn bao nhiêu công sức mới tìm được.

Nhất định chung quanh Dẫn Hồn Phiên đã bày ra pháp trận phòng ngự gì đó, vừa có dương khí tiếp cận sẽ kích phát, kỳ thật nếu ta bố trí cũng sẽ bố trí như vậy, phòng ngừa bị đối thủ dễ dàng nhổ lá cờ.

Xem ra thực lực Nguyễn Đan tương đối mạnh mẽ, lúc trước thấy hắn bộ dáng ấm ức, ta còn tưởng rằng hắn là một tên gà mờ, hoặc giả bộ cho ta xem, hoặc là vận dụng thuật Lao Sơn tại tà đạo, làm hao tổn dương thọ của mình!

Lệ quỷ nhào về phía chúng ta, một kiếm nam thích tốt đâm thủng ngực một Hình Quỷ, nhưng oán khí quá mạnh mẽ, thậm chí ngay cả bát phương Hán kiếm cũng không thể một kiếm khiến nó hồn phi phách tán, móc trên lưỡi kiếm không ngừng đi về phía trước, vươn đôi tay trắng hếu nắm lấy nam tử thân thích.

Nam nhân sai vặt lùi lại một bước, tránh công kích của nó, mũi kiếm phát ra ánh sáng màu lam, gọt mất đầu của nó, lúc này hình quỷ mới tan thành tro bụi.

Ta bảo Doãn Tân Nguyệt trốn sau lưng ta, còn ta lại vung vẩy Thiên Lang Tiên, một roi ném tới đám lệ quỷ kia. Một con lệ quỷ vậy mà giơ tay ra nắm roi, nó vừa chạm vào Thiên Lang Tiên, bàn tay như bị đốt không ngừng bốc khói, ta kéo roi về phía sau, vung mạnh roi, bổ nó ngay chính giữa.

Ta và nam nhân chăm sóc trái phải mở cung nhanh chóng tiêu diệt những Lệ Quỷ này, cho dù hung hãn thế nào thì tương đối cũng là linh thể, hoàn toàn không địch lại uy lực của Bát Phương Hán Kiếm và Thiên Lang Tiên! Sau khi tiêu diệt mấy tên Lệ Quỷ xong, vài bước xông lên đống đất, một kiếm chặt đứt ngang hông Dẫn Hồn Phiên, lệ quỷ xung quanh, còn có bầy quỷ như thủy triều phía sau trong chớp mắt hóa thành một cỗ âm phong, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nam nhân quyến rũ lấy từ trong ngực ra năm sáu con hạc giấy, thả bay lên trời, truy tìm tung tích của âm vật.

Nhân lúc này, ta đem Dẫn Hồn Phiên bị đứt rời nhặt lên, trên cờ xí và cột cờ đều bôi một lớp dầu xác, âm khí rất nặng. Ta nhớ từ bút ký của gia gia có nhắc đến, sử dụng thứ này còn cần móng tay trên người chủ nhân, bộ lông và tinh huyết, làm môi giới giao ra năm năm dương thọ làm cái giá, đả thương địch một ngàn tự tổn tám trăm, có thể nói âm hiểm đến cực điểm.

Vì thế ta ở chung quanh cột cờ bào bào, quả nhiên đất đai nông cạn chôn một cái bọc giấy, bên trong bọc một đoạn móng tay, một sợi tóc, còn có một giọt máu đã khô.

Ta đem cái này cho anh vợ xem, hỏi hắn có thể tiến hành lợi dụng một chút hay không, bởi vì pháp thuật đả thương người ta chưa từng học qua.

Nam nhân hưởng thụ suy nghĩ một chút, nói: "Để ta thử xem, ngươi có thể đốt mấy thứ này thành tro không?"

"Được!" Ta gật đầu.

Hắn lấy ra một tờ giấy, gấp lại, ở trong tay xé thành hình dạng một người tí hon, trải rộng ra biến thành năm người nhỏ "Tay dài" thật sự, ta nghĩ thầm đàn ông có tâm linh khéo léo, không cần kéo cũng có thể xé ra giấy cắt như vậy.

Ta dùng âu yếm đốt bọc giấy, đặt ở trên một tảng đá, rất nhanh đốt thành tro tàn.

Nam nhân quyến rũ đặt năm người giấy xuống đất, nặn một ít tro bụi rơi trên mặt đất, miệng thì thào đọc chú, đọc thì người giấy chôn một nửa bắt đầu hoạt động, nam nhân thương cảm nói:

"Được rồi."

"Đây là pháp thuật gì?" Ta hỏi.

"Ngũ Quỷ Lũ Hồn Chú." Nam tử an ủi đáp.

Ta nghe qua cái tên này, là một loại chú thuật rất âm hiểm, nghe nói lúc phát động có thể khiến người ta cầu sinh không được muốn sống không được, ta nghĩ ngươi vừa mới lấy Đoạn Tràng chú giết ta, hiện tại đến phiên ngươi, cái này gọi là một đền đáp!

Bọn ta ở đây chờ một lát, chờ hạc giấy nam cần ra ngoài thả về. Chờ đại khái năm phút đồng hồ, một ánh lửa lam u từ giữa không trung xuất hiện, chỉ thấy một con hạc giấy cháy thành một hỏa cầu nhỏ, phiêu đãng bay tới phía trước chúng ta, sau đó ngã trên mặt đất.

"Trời ơi, làm sao Hạc giấy lại cháy lên?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Đối thủ phát hiện ra ta đang truy tung hắn, tốc độ nhanh lên, đừng để bọn họ chạy mất!" Nam tử lo lắng đột nhiên kêu lên.

Chương thứ bảy trăm ba giằng co với Quỷ đồng tử!

Trên đường đi, ta đã hỏi con trai thương. Nếu Nguyễn Đan đã có bản lĩnh thâm tàng bất lộ này, vì sao còn phải mượn tay ta đến cướp lấy Nguyễn Đại. Đây không phải là làm điều thừa thãi sao?

Nam nhân đáng thương lắc đầu tỏ vẻ hắn cũng không rõ.

Cứ đi tới đi tới, đột nhiên một đứa trẻ chạy qua trước mặt chúng ta, phát ra liên tiếp tiếng cười quỷ dị.

Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức ôm lấy cánh tay của ta, ta lấy Thiên Lang Tiên từ trong ngực ra, đứa bé kia đột nhiên lại chạy đến sau lưng ta, dùng giọng nói âm trầm nói: "Ca ca, nóng lòng muốn đi đâu, ở lại chơi với ta thôi."

Đây tám phần mười là Liễu Linh Đồng do Nguyễn Đan nuôi dưỡng, lúc trước khi ta làm phép quấy rối nàng. Hiện tại, có lẽ Nguyễn Đan đang toàn lực ứng phó Ngũ Quỷ Triền Hồn Chú tra tấn, vì vậy thả ra Liễu Linh Đồng muốn ngăn chặn chúng ta.

"Được, ta chơi cùng ngươi!"

Ngoài miệng ta đồng ý, quay người vung Thiên Lang Tiên lên, Liễu Linh Đồng nhẹ nhàng bay lên khỏi mặt đất, tránh đi ngọn roi, đột nhiên miệng toét ra khoa trương, cái cằm một mực treo đến ngực, trong miệng phun ra một đoàn hắc khí.

Nam tử sai vặt bước một bước về phía ta, quát lớn một tiếng "Phá", tay phải nắm một pháp quyết đẩy về phía trước, khí đen lập tức bị tách ra.

Liễu Linh Đồng đã biết chúng ta lợi hại, xoay người biến mất trong bụi cỏ, thả nam tử âu sầu ra đuổi theo Tiểu Lân, hai thân ảnh nhỏ bé bắt đầu đánh nhau trong bụi cỏ.

Khoảng nửa phút sau, bọn chúng từ trong bụi cỏ lăn ra, Tiểu Lân hình như đã bị thương, Liễu Linh Đồng cưỡi trên người Tiểu Lân, há mồm cắn vào cổ nó!

Song phương đều là linh thể, chịu một chút vết thương nhỏ cũng sẽ lập tức khôi phục, nhưng Liễu Linh Đồng lại có ý định thôn phệ Tiểu Lân.

Nam tử chăn hộ rút kiếm nhanh chóng đâm tới, Liễu Linh Đồng sợ hãi tám mặt đại hán kiếm, bỏ Tiểu Lân nhảy sang một bên, nam nhân tốt nhất đâm về phía nó vài nhát kiếm, Liễu Linh Đồng linh hoạt né tránh, đột nhiên nhảy ra sau một cây hòe không thấy đâu nữa.

Nam tướng mẹ thương đem Tiểu Lân bị thương nhét vào trong ngực, lúc này tiếng trẻ con âm trầm từ sau lưng hắn truyền đến: "Ca ca, ngươi đang tìm ta sao?" Nam tử lo lắng xoay người, Liễu Linh Đồng nằm sấp trên lưng hắn, há mồm muốn cắn bả vai của hắn.

Nam nhân chăn bông không nhúc nhích, đột nhiên một cỗ lực lượng vô hình mạnh mẽ chấn văng Liễu Linh Đồng ra, ta nghĩ thầm tiểu quỷ này thật sự là không biết trời cao đất rộng, hoàn toàn là tự tìm chết!

Liễu Linh Đồng bị chấn ra mấy mét, ở bên cạnh ta đã sớm không nhịn nổi, vung roi Thiên Lang hất tới, Liễu Linh Đồng té ngã, lại bị ngọn roi đánh về quét một cái, phía sau lưng lập tức xuất hiện vết cháy. Liễu Linh Đồng nhe răng trợn mắt, lộ ra bộ dáng vừa thống khổ vừa hung ác.

Ta ngay cả vung liền Thiên Lang Tiên lên, đánh vài cái ở trên cánh tay nó, Liễu Linh Đồng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, ngay cả Doãn Tân Nguyệt cũng có chút không nhìn thấu được. Có lẽ là vì ngược đãi "đồng nhi" ta có chút không đành lòng, roi vung thoáng chậm một chút, nhân cơ hội này Liễu Linh đồng đột nhiên chạy mất.

"Nghiệp chướng, chạy đâu cho thoát!"

Nam nhân quyến rũ tiến lên một bước, giơ kiếm đâm một cái, chuẩn bị kết quả rơi vào tiểu quỷ vướng víu này, Liễu Linh Đồng hấp tấp nhảy vào trong bụi cỏ, ngay sau đó có một người lao ra từ nơi đó, không ngờ lại là Lý Ma Tử.

Nam tử có kiếm thế đáng thương không kịp thu hồi, vội vàng tránh sang một bên, Lý Ma Tử lại không chút khách khí đá một cước vào bụng nam tử kia.

Nam nhân tốt nghiệp lui lại mấy bước hóa giải bớt lực đạo, ta vội vàng hỏi hắn: "Ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì." Hắn nhìn ngược lại không bị thương, đưa tay phủi đi dấu chân trên quần áo.

Lý Ma Tử âm trầm nhếch miệng cười, trong miệng phát ra giọng trẻ con the thé: "Ca ca, sao ca không dám đâm muội?"

Roi của ta vung tới, Liễu Linh Đồng dùng tay đón lấy, kéo về phía sau, ta thiếu chút nữa ngã lăn quay.

Liễu Linh Đồng bám vào trên người Lý Ma Tử, Khu Tà Chú Ấn trên Thiên Lang Tiên không có hiệu quả đối với hắn, không hề sợ hãi.

Liễu Linh Đồng nói: "Chủ nhân của ta bảo ta chuyển lời, phải khoan dung độ lượng, chỉ cần các ngươi đồng ý giơ cao đánh khẽ, mọi người nước giếng không phạm nước sông, ân tình này chờ ngày sau ta phát đạt xong nhất định báo đáp!"

Ta cười lạnh nói: "Tên lừa đảo chết bầm, các ngươi hiện tại đều đã cùng đường mạt lộ, còn có vốn để đàm phán sao?"

"Nếu như các ngươi không đáp ứng..." Liễu Linh Đồng đột nhiên duỗi ra một ngón tay, nhanh chóng đâm vào mắt Lý Ma Tử, làm ta sợ đến biến sắc.

Ngón tay Liễu Linh Đồng lơ lửng ở một nơi vô cùng nguy hiểm cách con mắt vài chỗ, nói với giọng uy hiếp: "Đầu tiên ta phải móc hai con ngươi của hắn ra, sau đó lấy mạng của hắn."

Ta không nghĩ đối thủ sẽ dùng loại chiêu âm hiểm này, vừa rồi thật sự đã dọa ta toát mồ hôi lạnh, Lý Ma Tử nếu là tàn phế, ta trở về làm sao ăn nói với đứa nhỏ thê tử? Đành phải ổn định cảm xúc của Liễu Linh Đồng trước tiên: "Ngươi chớ làm càn!"

"Ta nói được thì làm được." Liễu Linh Đồng ngữ khí ác độc uy hiếp nói.

Cục diện trở nên có chút đâm lao khó xuống, ta đột nhiên phát hiện kẻ dìu mình ở trong tay xé một người giấy, sau đó từ thái dương nhổ một sợi tóc, đem người giấy gấp gô tóc, ném xuống đất.

Hắn lui về phía sau một bước nói với ta: "Cửu Lân, ngươi nghĩ cách ổn định tiểu quỷ này."

"Ngươi đi đâu?" Ta hỏi.

Liễu Linh Đồng hét lớn: "Ngươi đang nói chuyện với ai!"

Hóa ra nam nhân chăn nuôi dùng một người giấy thế thân, ở trong mắt Liễu Linh Đồng giống như ẩn thân, nó chỉ có thể nhìn thấy một người thế thân đứng nguyên chỗ, ta vội vàng giải thích: "Không có, ta đang lẩm bẩm một mình."

"Ta đi đối phó chủ nhân của nó."

Nói xong, nam nhân chăn ấm liền đi từ nhỏ, bản thể Liễu Linh Đồng ở trên người Nguyễn Đan, chỉ cần hủy diệt bản thể chẳng khác nào rút củi dưới đáy nồi!

Ta phải tranh thủ thêm chút thời gian cho nam nhân tốt, xem dáng vẻ của Liễu Linh Đồng, lúc chết đại khái chỉ là một đứa trẻ bảy tám tuổi, trẻ con đều chơi đùa, ta hoàn toàn có thể lợi dụng điểm này, vì thế ngữ khí bình tĩnh lại, nói: "Bạn nhỏ, ngươi trước tiên đừng kích động, đơn hàng này rất quan trọng với ta, chúng ta có thể thương lượng lại được không?"

"Không thương lượng nổi, ngươi không muốn mạng của bằng hữu của ngươi sao?"

"Ta cũng muốn!"

"Hừ, nào có chuyện tốt như vậy."

"Đúng vậy a, ta cũng rất khó xử, nếu không thì chúng ta đánh cược đi? Nếu ta thắng, ngươi hãy thả bằng hữu của ta ra; còn nếu ngươi thắng, Nguyễn Đại sẽ tặng cho chủ nhân của ngươi." Ta từng bước dụ dỗ.

"Ta không đánh cuộc với ngươi!" Liễu Linh Đồng kêu lên một tiếng đau đớn.

Ta cố ý khích nó nói: "À, ta hiểu rồi, ngươi không dám đánh cược!"

"Ai nói ta không dám!" Đứa trẻ rất dễ mắc câu, Liễu Linh Đồng bực bội nói: "Ngươi nói đánh cược cái gì?"

"Chúng ta chơi quyền đoán thế nào?" Ta nói.

"Hừ, đoán quyền có điểm nào hay không?"

"Ta là cao thủ đoán quyền đấy, ngươi có muốn thử không?" Nói xong, ta giấu một bàn tay sau lưng, Doãn Tân Nguyệt nhỏ giọng hỏi ta: "Phu trưởng, ngươi có chắc chắn không?"

"Yên tâm đi, ta còn có thể thua một đứa trẻ?" Ta nháy mắt với nàng, đi tới chỗ Liễu Linh Đồng, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn mười mấy giây, sau đó lộ ra nụ cười tự tin đã tính trước: "Ta đã biết tiếp theo ngươi muốn ra cái gì rồi!"

"Ngươi gạt người!" Liễu Linh Đồng không tin nói.

"Không tin thì chúng ta thử xem."

Ta đếm ba, hai, một, kết quả ta ra khỏi tảng đá, Liễu Linh Đồng ra khỏi kéo.

"Ta thắng, ngươi mau chạy ra khỏi cơ thể bằng hữu của ta đi!"

"Ngươi... ngươi chơi xấu!" Liễu Linh Đồng dậm chân, giống như rất phát điên.

"Ta cũng không có chơi xấu, kỳ thực ta biết đọc tâm thuật, ngươi bất kể nhìn ra cái gì ta đều có thể nhìn thấu." Ta khẽ cười nói.

"Ta không tin đâu, không được, ván vừa nãy không tính!" Liễu Linh Đồng đùa giỡn nói.

"Được, vậy bọn ta sẽ thắng hai ba trận." Nói xong, ta lại nhìn chằm chằm vào mắt hắn mười mấy giây, tự tin nói: "Được rồi, ta đã đoán được ngươi đang suy nghĩ gì rồi."

Kết quả cây thứ hai, ta vẫn là hòn đá, Liễu Linh Đồng cũng ra khỏi hòn đá.

Cánh thứ ba, ta ra hòn đá, Liễu Linh Đồng ra khỏi kéo.

Ta thắng rồi!

Doãn Tân Nguyệt vô cùng kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi ta: "Phu phụ, người thật lợi hại, người thật sự sẽ để mắt tới sao?"

"Làm sao có thể, chỉ là một trò hề." Ta cười nói.

Trò bịp này nói thì đơn giản tới mức khiến người khác tức lộn ruột, trước tiên ta cứ nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Liễu Linh Đồng, sau đó hư trương thanh thế đoán được ý nghĩ của nó, khiến nó vô hình trung khẩn trương hẳn lên. Khi một người trong trạng thái khẩn trương, rất có thể sẽ ra khỏi vũng đá hoặc là kéo, ta chỉ cần một mực xuất đá là có thể thắng.

Liễu Linh Đồng rất không cam lòng, dậm chân nói: "Không được, không được, vừa mới là đề tài của ngươi, hiện tại đến phiên ta ra đề."

"Ngươi muốn cược cái gì?"

"Rất đơn giản." Liễu Linh Đồng cười lạnh một tiếng, giơ ngón tay lên miệng: "Ngươi đoán xem, ta có thể cắn đứt ngón tay của bằng hữu ngươi hay không!"

Chương thứ bảy trăm ba mươi hai một chữ, cút!

Ta nghĩ thầm đây không phải là lừa ta sao? Nếu ta nói biết, nó sẽ không cắn, nếu ta nói là không, nó sẽ cắn một ngón tay của Lý Ma Tử, dù sao thế nào cũng là ta thua.

Có điều thắng thua cũng không sao, chủ yếu là kéo dài thời gian, ta khẳng định không thể để cho Lý Ma Tử thiếu một ngón tay, vì vậy đương nhiên trả lời: "Có."

"Ha ha!" Liễu Linh Đồng lấy ngón tay từ trong miệng ra: "Ngươi đoán sai rồi, thật ngu!"

Chuyện này có liên quan gì đến chỉ số thông minh sao? Ta nghĩ thầm.

Nó giở lại trò cũ, lại đưa ngón tay bỏ vào trong miệng: "Nào, chúng ta lại đoán một lần nữa."

Lần này ta cố ý suy tư một hồi, nói: "Ta đoán ngươi sẽ hiểu."

Liễu Linh Đồng lấy ngón tay ra: "Ha ha, ngươi lại đoán sai rồi."

Nó nhìn thoáng qua phía nam tử "có điều gì đó không đúng: "Ca ca này sao cứ bất động cũng không nói... Các ngươi đang gạt ta!"

Nói xong, nó định móc mắt Lý mặt rỗ ra, thấy tình thế không ổn, vội vàng ném Thiên Lang Tiên ra, cuốn lấy cổ tay nó kéo mạnh về phía sau. Liễu Linh đồng bị ta túm đến mất cân bằng, ngã về phía trước.

Ta xông lên trước một bước, dùng Thiên Lang Tiên quấn chặt lấy hai tay của nó, phòng ngừa nó lại làm Lý Ma Tử bị thương.

Đúng lúc này, Liễu Linh Đồng đột nhiên hô to nhức đầu, giãy giụa kịch liệt, ta chỉ có thể ôm lấy nó từ phía sau. Đột nhiên, nó không nhúc nhích, sau đó Lý Ma Tử mở miệng: "Trương tiểu ca, đang yên đang lành, ngươi ôm ta làm gì?"

"Ngươi đã tỉnh?" Ta mừng rỡ, vội vàng buông tay ra: "Lý Ma Tử, vừa rồi ngươi làm sao vậy?"

"Không sao chứ?" Lý Ma Tử gãi đầu suy nghĩ một chút: "Ta đang đuổi theo công tử ca kia, chạy tới chạy lui đột nhiên cái gì cũng không biết, giống như đã mơ vậy, trong mộng còn chơi đoán quyền với ngươi, sau đó liền tỉnh lại..."

Bên kia có lẽ đắc thủ rồi, ta và Doãn Tân Nguyệt đều thở phào nhẹ nhõm, Lý Ma Tử đột nhiên kêu lên: "Đúng rồi, công tử ca vẫn còn ở trong bụi cỏ."

Hắn chạy vào trong bụi cỏ, lôi Lý Kha đang hôn mê ra, lật tay kiểm tra một chút, kinh ngạc kêu lên: "Nguy rồi, túi tiền không thấy nữa."

Vì thế ta đem chuyện sau khi tẩu tán nói lại một lần, Lý Ma Tử hiển nhiên rất quan tâm đến âm vật hạ lạc, sau khi biết được nam nhân thương cảm đã giải quyết xong, lúc này mới yên tâm, vội vàng muốn đòi lại âm vật.

Bọn ta đang nói chuyện thì Tiểu Lân xuất hiện, nó nói với ta: "Lão đại bảo ta đưa các ngươi đến đó!"

Lý Khang hôn mê bất tỉnh, ta và Lý Ma Tử đành phải thay phiên cõng gã. Chúng ta đi theo Tiểu Lân đến một chỗ, nhìn thấy nơi đó có ngừng một chiếc kiệu, Nguyễn Đan và ông chủ giả vàng ngã trên mặt đất, bộ dạng rất chật vật. Trong miệng Nguyễn Đan sùi bọt mép, đang lúc nam nhân thương cảm đang dùng một tấm khăn lau thanh kiếm to, trong lòng ta muốn có chút máu quả thực giống như vừa mới giết người.

Thấy chúng ta tới, nam nhân được âu yếm giơ tay phải lên, ném tới một vật, ta tiếp được vật này vào tay, là Nguyễn Na.

"Không phải là ngươi giết bọn họ chứ?" Ta cười nói.

"Không có, ta chỉ làm bọn họ bất tỉnh mà thôi." Nam nhân sai vặt thản nhiên nói.

Lý mặt rỗ trông thấy hai tên bịp bợm này thì tức giận, vén tay áo lên muốn thu xếp bọn hắn, nhưng bị ta ngăn lại.

Đợi một hồi, hai tên lừa đảo tỉnh lại, Nguyễn Đan vừa tỉnh lại liền kịch liệt ho khan, trong lòng bàn tay đều ho ra máu, khí sắc của hắn so với trước còn kém quá nhiều, xem ra là làm chuyện xấu quá nhiều, ông chủ giả vàng quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu bái lạy, xin chúng ta giơ cao đánh khẽ, để cho người ta cảm thấy đặc biệt không có tiền đồ, ta quát một tiếng: "Cho ta dậy, dưới đầu gối nam nhi có vàng, chúng ta lại không cần mạng của ngươi!"

Ông chủ giả vàng đứng lên, bộ dạng kinh sợ dưới tay bại tướng: "Các vị cao nhân, là ta có mắt như mù, xin các ngươi rộng lòng tha thứ." Lần này giọng điệu Xiển Y của hắn cũng mất rồi.

Ta hỏi hắn tại sao phải gạt ta, hóa ra ông chủ giả là một tên lừa đảo đi nam ra bắc, còn Nguyễn Đan lúc nhỏ đã học qua thuật Lao Sơn, tên thật của hắn đương nhiên cũng không gọi cái này, hai người quen biết ở đậu phụ, đại khái là hương thối quăng, hai người liền thành hợp tác, cùng nhau đi sòng bạc "Kiếm tiền".

Hai người cũng là không biết trời cao đất rộng, muốn lợi dụng tiểu quỷ ở sòng bạc thắng ít tiền, há dự đoán bên trong sòng bạc lớn có cao nhân tọa trấn, kết quả vừa thắng một chút tiền, liền bị người của một đổ trường nhận ra thủ đoạn, còn lên danh sách đen, sòng bạc nào cũng không cho bọn họ vào.

Hai người bọn họ ở gò đất một đoạn thời gian, trong thời gian này sòng bạc Kim Hải xảy ra một sự kiện, cao nhân trấn giữ phát sinh tranh chấp với ông chủ sòng bạc bởi vì chút tư nhân mà phát sinh tranh chấp, không vui rời đi, trước khi đi còn đem phong thủy trận trong sòng bạc hủy đi, rất có ý bất nhân bất nghĩa!

Không có Phong Thủy Trận, sòng bạc này sinh ý thoáng cái không được, lão bản đành phải trước đóng cửa sòng bạc vài ngày, tìm kiếm cao nhân tìm kiếm bốn phía lại khoe khoang tán tài tán vận trận, vì vậy đã tìm được nam tử thương cảm.

Nam nhân chăn hộ nói với ông chủ sòng bạc trận này then chốt là cần một món âm vật, ông chủ sòng bạc ra giá trên trời, xin hắn giúp tìm âm vật như vậy, nam nhân chăn hộ liền tới nội địa.

Hai tên lừa đảo này thì biết được từ một con đường khác, thủ đoạn của bọn họ cao minh hơn một chút, giả mạo ông chủ và trợ thủ sòng bạc, phát ra tin tức muốn tìm vật âm này, cuối cùng biết được trong tay cha con Lý thị có một món âm vật như vậy, chỉ cần tới tay liền có thể bán cho ông chủ của sòng bạc Kim Sa Hải.

Bọn họ định dùng tiểu quỷ tới ăn trộm nhưng không thể thành công, lại còn thiết lập bẫy rập để lừa gạt, cũng không thể thành công. Nên bất đắc dĩ đành phải để ta đi tìm, thừa dịp ta áp chế lực lượng Nguyễn Na của ta xuống, định cướp từ trong tay ta, không ngờ lại ngã nhào.

Nghe xong ta hỏi: "Sao tiểu quỷ không ăn trộm được thứ này?"

Nguyễn Đan chỉ chỉ vào túi tiền nói: "Ngươi nhìn xem đồ án trên Nguyễn nang."

Vừa cúi đầu nhìn, trên Nguyễn nang dùng kim tuyến thêu hình đầu người, đây là một đồ án trừ tà, lại thêm Nguyễn nang là một kiện âm vật cường đại, đủ để ngăn cản âm hồn.

"Còn có một nguyên nhân." Nam tử lo lắng nói: "Người xưa nói vô dục thì cứng rắn, cha con Lý thị không có dục vọng trong vật chất, cho nên lừa đảo và tà ma đều khó có thể thừa cơ mà vào."

Khó trách vừa rồi Liễu Linh Đồng bám lên người Lý Ma Tử mà không tìm Lý Kha!

Hai tên lừa đảo này gặp phải chúng ta cũng coi như là hỏng bét tám đời, về phần phải xử trí bọn hắn thế nào, ta đã không thể canh gác cũng không có khả năng giết bọn hắn, chỉ có thể thả bọn hắn ra, theo thường lệ uy hiếp một câu, lần sau lại dùng biện pháp như vậy để xử lý bọn hắn.

Lão bản giả mạo thiên ân vạn tạ, lôi kéo Nguyễn Đan rời đi, Nguyễn Đan lại không chịu động, nói với nam tử thương cảm: "Đại sư, có thể hay không xin người trả tiểu quỷ đã luyện chế ta lại cho ta."

Nam tử chăn hộ lấy từ trong túi ra một đồng tử rễ cây liễu điêu khắc thành, trên đó buộc một sợi dây đỏ: "Ngươi muốn về làm gì?"

"Tiểu quỷ này là ta tốn không ít tâm huyết luyện chế ra." Nói xong, Nguyễn Đan lại ho khan kịch liệt một hồi: "Ta vốn là xuất gia giữa đường, học chút thuật khai sơn cho là không gì không làm được, ta thừa nhận trước kia ta từng làm một ít chuyện xấu., Bị báo ứng thân thể ngày càng ngày càng không bằng ngày hôm sau. Với trạng thái hiện tại của ta, muốn luyện ra con tiểu quỷ thứ hai mạnh như vậy là không thể. Tất cả mọi người đều là người tu hành, thông cảm cho nhau một chút đi! Ta thề sau này sẽ không làm xằng làm bậy nữa."

Ta nghĩ rằng nếu như ngươi biết thuật Mao Sơn thì làm chút gì đó không tốt, không nên làm loại chuyện làm người xấu hổ này, giảm thọ cũng là đáng đời.

Kết quả, nam nhân hưởng thụ lạnh lùng bỏ lại một chữ: "Cút!"

Chân tướng phần thứ bảy trăm ba mươi ba chân tướng.

Sau khi đuổi hai tên lừa đảo kia đi, chúng ta mang Lý Kha về nhà cỏ, nửa đường hắn tỉnh, vô cùng hoang mang hỏi: "Ta ở đâu? Ta làm sao vậy?"

Ta thật sự phải nói hắn ta vừa rồi bị quỷ mê, thiếu chút nữa chạy mất, may mà chúng ta tìm hắn về.

Lý Khang Thiên ân vạn tạ, Nguyễn nang đối với y đã tiêu trừ ảnh hưởng tiêu trừ, y còn nhớ mình đã làm chuyện hoang đường lúc trước, bi ai nói: "Sao ta lại ngốc như vậy, đánh công ty nghiêm túc thành ra thế này, sau này nên làm gì."

"Chẳng phải công ty vẫn còn sao? Cứ coi như là bắt đầu lại đi, bắt đầu của ngươi dù thế nào đi nữa cũng cao hơn phần lớn người khác, năm đó phụ thân ngươi mà cũng có thể tay không kiếm tiền, ta tin trong mấy năm tới ngươi nhất định sẽ trả lại gia nghiệp." Ta khuyên nhủ.

Lý Khang dùng sức gật đầu: "Ngươi nói đúng! Đúng rồi, đại sư, nói đến có chút xấu hổ khi mở miệng, ta và cha mẹ bây giờ căn bản không có tiền gửi, chỉ sợ không cho ngươi thù lao được bao nhiêu."

"Không cần, ta sẽ lấy nó đi, coi như thù lao." Ta mỉm cười.

"Thật sao? Thật sự là cảm ơn ngươi." Lý Khang lập tức cảm ơn mọi người.

Chúng ta đi tới gần căn nhà cỏ, nghe thấy bên trong truyền đến động tĩnh ngã đập xuống, chỉ thấy Lý Vạn Lợi cầm cổ cầm, bàn ghế, toàn bộ bàn ghế, tranh chữ ném ra ném vào trong sân, vừa va vào vừa mắng: "Con mẹ nó, ta đúng là một kẻ hồ đồ!"

Xem ra hắn đã tỉnh táo thần trí, ta gọi một tiếng Vĩ Ngọc, nàng nhảy từ trên một gốc cây xuống, oán giận nói: "Các ngươi sao mới trở về a, đại thúc này vừa tỉnh lại đã ném đồ vật lung tung, quá dọa người rồi."

Ta đi vào an ủi Lý Vạn Lợi một chút, y thất thanh khóc lóc trước mặt ta, hối hận vì đã đánh bại đại công ty, không dễ dàng gì mới khuyên nhủ được Nặc công ty.

Tuy nhiên Lý Vạn Lợi cũng không phải là không có thu hoạch gì, thông qua chuyện này, y biết được những người bên cạnh ai là "Trung thần", còn những kẻ gọi là "Gian thần" thì có ý định chỉnh đốn công ty một chút, đem toàn bộ đám tiểu nhân này đá ra ngoài!

Ta tin rằng với năng lực của hắn, sẽ không tốn quá nhiều thời gian để tổ chức lại danh tiếng kinh doanh của Lý thị.

Nơi này không có chuyện của chúng ta, chúng ta liền chuẩn bị cáo từ, nam tử sầu lo chuẩn bị mang bảo vật đi phố xá giao, hắn sau khi nói chuyện tiền thù lao sẽ chia đều cho chúng ta, phố xá sòng bạc bên kia trả thù lao vẫn rất hậu hĩnh.

Doãn Tân Nguyệt vừa nghe nói nam nhân tốt lành muốn đi tá điền, hưng phấn đề nghị sẽ cùng mọi người đi hay không? Thứ nhất là giải sầu, thứ hai là gặp gỡ việc đời.

Dù sao mọi chuyện đã xong, đi du lịch một chuyến cũng được, Lý mặt rỗ cũng không có ý kiến gì với ta, vì thế mọi người đã thương lượng xong việc khởi hành ngày mai.

Lúc đi, ta hỏi Liễu Linh Đồng kia nên xử trí thế nào, nam nhân thương cảm lấy từ trong ngực ra, nói với ta: "Hai ta chia đi."

"Chia?" Ta không hiểu ra sao, cái này cũng không phải mỡ lau tay, chia như thế nào.

Hóa ra hắn định dùng Liễu Linh Đồng cho Tiểu Lân ăn, dùng quỷ để dưỡng quỷ, ta cảm thấy như vậy quá tàn nhẫn, nam tử được âu yếm nói: "Dưỡng quỷ vốn là như vậy, tên Liễu Linh Đồng này không biết ăn bao nhiêu quỷ mới dưỡng đến trình độ này, phóng thích nó cũng là lệ quỷ làm loạn hai giới Âm Dương, không bằng sử dụng cho tốt."

"Vậy ngươi giữ lại ăn cho Tiểu Lân đi, ta không muốn..." Ta tranh thủ thời gian lắc đầu.

Ngọc đuôi trong ngực nghe nói ta không cần nữa, liều mạng kháng nghị: "Hỏa ca ca, đây chính là thứ đại bổ đó. Ta muốn, ngươi làm sao mà học được hai cha con ngốc kia đến đây."

Ta đã nói cả câu rồi, chẳng còn cách nào khác là coi như không nghe thấy.

Giữa trưa cách ngày, Doãn Tân Nguyệt kéo đến hẻm ta, oán giận nói tối hôm qua một đêm không ngủ, buồn ngủ muốn chết. Ta hỏi nàng làm sao vậy. Doãn Tân Nguyệt nói Đường Mộng Tình tìm đến nàng, khóc lóc cả đêm.

Hóa ra toàn bộ chuyện này là do Đường Mộng Tình tạo ra, sau khi tốt nghiệp Đường Mộng Tinh vẫn luôn ở công ty Lý thị làm việc, cô rất xinh đẹp, vóc người lại tốt, năng lực làm việc lại mạnh, Lý Khang và cô tiếp xúc vài lần là mê hoặc cô.

Đầu tiên là Lý Kha chủ động theo đuổi, về sau Đường Mộng Tình cũng có hảo cảm với hắn, tình cảm của hai người rất tốt, duy trì liên tục vài năm, dần dần đến mức đàm hôn luận giá.

Hai người bọn họ một người là con ruột của Lý Vạn Lợi, một là thư ký, đoạn tình cảm này tự nhiên không thể giấu diếm được Lý Vạn Lợi. Lý Vạn Lợi rất phản đối, bởi vì Đường Mộng Tinh xuất thân gia đình bình thường, hai người kết hôn sẽ không thể mang đến bất cứ lợi ích gì trên mặt Lý gia, dùng lời nói của hắn là "Đầu tư cùng hồi báo không thành chính" của hôn nhân.

Lý Vạn Lợi là nam nhân tay không lập gia đình, sau khi hắn lên làm ông chủ, tất cả những gì làm đều là vì lựa chọn lợi ích của công ty, vì thế có thể từ bỏ hưởng thụ cá nhân, đối với hắn trên thế gian không có chuyện gì quan trọng hơn so với kiếm tiền.

Lý Vạn Lợi tên là Lý Khang cùng Đường Mộng Tinh chia tay, ban đầu Lý Kha Huyền kịch liệt phản kháng, thậm chí lấy trốn nhà uy hiếp, dưới sự khuyên bảo cùng uy hiếp của Lý Vạn Lợi, cộng thêm Lý Khang Từ nhỏ luôn rất nghe lời, cuối cùng rưng lệ cùng chia tay với Đường Mộng Tinh.

Bị gậy đánh uyên ương, Đường Mộng Tình phi thường không cam lòng, hận chết một thân đồng nát Lý Vạn Lợi, về sau dưới cơ duyên xảo hợp nhận được một cái bảo bối, bán cho bà vật âm hiểm này, người nói thứ này có thể làm cho một người hám lợi trở nên không thích tiền!

Ban đầu động cơ của Đường Mộng Tình cũng không phải là trả thù, mà là muốn Lý Vạn Lợi không còn lợi hại như trong lòng, cứ như vậy, tình cảm giữa cô và Lý Khang là có thể cứu vãn, vì vậy đưa Nguyễn Lý Vạn Lợi cho hắn.

Kết quả không ngờ tình thế đột nhiên trở nên không thể vãn hồi, Nguyễn nang bắt đầu điên cuồng ảnh hưởng tới Lý Vạn Lợi, tiếp theo ảnh hưởng đến Lý Kha, hai cha con này chưa đến nửa năm đã phá hủy toàn bộ nội tình...

Đường Mộng Tinh vô cùng sợ hãi, việc duy nhất nàng có thể làm là cố gắng hết sức không để công ty đóng cửa, may mắn vào thời khắc cuối cùng ta xuất hiện.

"Tối qua Đường Mộng Tình xin ta, nói ngàn vạn lần đừng nói chuyện này với Lý Vạn Lợi." Doãn Tân Nguyệt nói.

Nghe xong đoạn nội tình này, ta cảm khái một hồi, sơ tâm của Đường Mộng Tình chỉ là tẩy đi mùi đồng thau trên người Lý Vạn Lợi, kết quả không ngờ lại để cho Lý Vạn Lợi đi tới một góc cực đoan khác.

Tiền không phải vạn năng, nhưng tiền có thể cung cấp cho một người quần áo, ăn, ở, đi, đi, lại và cảm giác an toàn, chỉ một ý niệm truy cầu tiền tài, cùng hoàn toàn phủ định tiền tài, trong mắt ta đều là suy nghĩ thật ngu xuẩn.

Tiền chỉ là công cụ, là bánh bao, người còn sống không phải là vì bánh bao, nhưng người sống cũng không rời được bánh bao.

Dù sao ta cũng chỉ là một thương nhân nham hiểm, cho nên sẽ không ngó ngàng đến chuyện tình cảm gút mắc này. Nhưng ta tin rằng sau khi trải qua một trận kiếp nạn, suy nghĩ của Lý Vạn Lợi sẽ thay đổi sao?

Chỉ mong Đường Mộng Tình và Lý Khang vẫn có thể đi cùng nhau.

Hàng trăm ba trăm ba mươi bốn rèn.

Sau khi chuyện của cha con Lý thị chấm dứt, chúng ta liền mang theo túi bảo vệ đi tìm ông chủ họ Hoàng kia.

Không nghĩ tới ngay khi vừa mới đến tá điền, nhân viên phục vụ lại nói cho chúng ta biết nơi này không thu tiền nhân bản, nam nhân thương cảm đành phải lấy ra thẻ đánh bạc của bản thân, dùng cảng tiền để đặt cọc.

cảng Ly Hải nhìn nhau, tiền hàng có thể sử dụng, gần đây cảng tăng một chút giá lên, cảng bên cạnh vẫn dùng tốt hơn.

Chúng ta đặt đồ vật ở khách sạn, sau đó thương lượng thẳng đến đổ trường biển vàng ông chủ đang ở.

Sau khi ra khỏi cửa, nam tử vui vẻ tìm một ít cớ tốt để kiếm tiền hoa cho chúng ta, ta nói quay đầu lại đưa tiền cho hắn, nam nhân thương cảm nói không việc, khấu trừ là được.

Mâm bướm cho người ta ấn tượng đầu tiên là chen chúc, nhạn diện tích không lớn, dân cư lại rất dày đặc, so sánh với chuối. Ma Thiên lâu lầu các bằng gân thép nước bùn, dân phòng thấp bé cùng kiến trúc Tây Dương lúc thơ ấu hỗn tạp cùng một chỗ, bất quá mặt đất phi thường sạch sẽ, người đi xe đều tự tuân thủ quy tắc giao thông, chen chúc cũng không lộn xộn.

Bọn ta đang đợi ở ven đường nửa ngày không ngăn được xe cho thuê, cuối cùng lên một chiếc xe quay miễn phí của sòng bạc, qua một cây cầu, ven đường khắp nơi là hội giải trí và hộp đêm, tên một cái càng khí phách, du khách trên xe đột nhiên kích động đi ra, lấy ra điện ảnh máy móc chiếu chung quanh.

Nam nhân chăn hộ nói những giải trí hội kia chính là sòng bạc, tuy sòng bạc chợp mí, nhưng tên cũng không dễ làm Thái Lộ Cốt, cho nên mới gọi là sở giải trí!

Lăng Hà phồn hoa, được xưng là "Đông Phương Thích Phẩm", nghe nói tám mươi phần trăm lữ khách đi đường đều là thích đánh cược mà đến, hàng năm phú hào hàng năm ở Huyễn gia bại sản tự sát nhiều vô số kể, một đêm bạo phát chỉ có phượng mao lân giác.

Trong đó còn có Sào Phiên Vương Hà Hồng Hộc, nghe nói vị vua cờ bạc này từng bỏ ra bảy ngàn vạn từ trong tay người trong dương gia thu hồi một con quốc bảo đầu thú mất đi ở Viên Minh Viên Minh Viên Viên Viên Viên Viên Viên Viên Viên Viên Viên Yến. Hộ xá có một con đường dùng tên của hắn để đặt tên, đó là nguyên thần đánh bạc của chủ diễn Phát ca, cũng là nguyên hình của hắn.

Doãn Tân Nguyệt nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ xe, cảm khái nói: "Nếu đến tối sẽ rất đẹp mắt."

"Vậy lát nữa chúng ta sẽ xong việc ăn cơm chiều gần đây, vừa vặn thưởng thức cảnh tượng đêm ở đây. Bất quá chúng ta phải có ước pháp ba chương trước, tuyệt đối không thể đánh bạc; thứ hai, tuyệt đối không thể đánh bạc; thứ ba, tuyệt đối không thể đánh bạc!" Ta dặn dò.

"Biết rồi!" Doãn Tân Nguyệt vừa cười vừa nói.

Lý Ma Tử thì thầm nghĩ: "Lát nữa đến sòng bạc gì đó, ta muốn đặt tấm bia đá trước bàn cược để đặt mấy tấm bia đá, tấm bia đá tròn một chút khi còn bé. Khi còn bé nhìn thấy bài bạc Thần Thương do anh diễn, đem mấy ngàn vạn nguyên liệu hướng lên bàn đọc một tiếng "Con thoi", quả thực đẹp trai đến ngây người."

"Nhìn ngươi có chút tiền đồ này." Ta cũng không nói gì, bất quá cũng cảm thấy cao hứng cho Lý Ma Tử, hắn rốt cục từ trong bóng tối như tuyết chậm lại.

Sau khi bọn ta xuống xe, một đường nghe ngóng đi tới sở giải trí của vịnh vàng, quán giải trí này là một tòa nhà cao hơn ba mươi tầng, tất cả đều là sản nghiệp của ông chủ vàng, bên trong có các loại hộp đêm, hộp đêm, Tang Cầm, sòng bạc tầng cao nhất đã đóng cửa một tháng.

Sau khi người phục vụ của Doãn Tân Nguyệt biểu lộ thân phận, người phục vụ lập tức vén ống bút điện của ông chủ họ Hoàng.

Giọng nói của ông chủ Hoàng buồn cười vô cùng kích động, gọi phục vụ gọi chúng ta đến đại sảnh chiêu đãi, hắn tới ngay rồi!

Nửa giờ sau, ông chủ họ Hoàng hiện thân, giống như nam nhân an ủi nói, hắn là một người trung niên dáng người trung đẳng, có mấy phần khí chất nho nhã, nhiệt tình bắt tay với chúng ta., Hắn ta dùng một câu bình thường để nói: "Vù sao ngóng trăng, cuối cùng cũng trông mong được mấy vị đại sư. Thực không dám giấu diếm, ta thu nhập của gia tộc này hoàn toàn dựa vào sòng bạc duy trì, sòng bạc nghỉ việc kinh doanh một chút. Một tháng này bị hao tổn, các ngươi có thể đến thật sự là như trời giáng cam lộ a! Đồ vật mang đến chưa?"

Nam tử quyến rũ vỗ vỗ túi: "Ở đây này!"

Ông chủ họ Hoàng lập tức mời chúng ta đến tầng cao nhất, cả hai tầng trên cùng đều là sòng bạc, phía trước là các thiết bị điện tử như thịt hổ, bánh sừng, đằng sau là từng chiếc bàn đánh bạc, còn có phòng trang hoàng xa hoa.

Lần đầu tiên tới nơi này, chúng ta đều cảm thấy hết sức mới lạ. Thú vị, Lý Ma Tử vốn còn muốn viên mộng, nhưng trước mặt Hoàng lão bản và một đám bảo vệ mặc áo yếm đen không thể không căng thẳng tư thế cao nhân.

Giữa sân có mấy khối sàn nhà bị xốc lên, lộ ra tầng nước bùn phía dưới, ta chú ý tới chung quanh có vết tích đinh đinh, nhìn hình dạng giống như bố trí qua một cái trận, nhưng lại bị người phá hư.

Ông chủ họ Hoàng thở dài một tiếng, nói: "Chuyện này toàn trách ta quá tin tưởng người khác, kết quả khiến sòng bạc không ngừng lỗ vốn, thiếu chút nữa thì đóng cửa."

Ta hỏi thăm tường tận, ông chủ Hoàng nói bố trí pháp trận cho hắn, là một vị đạo sĩ đến từ Quảng Đông Hoàng Nê Quan, pháp hiệu vừa thanh toán. Lúc sòng bạc mới xây dựng hoàn toàn dựa vào vị đạo trưởng Nhất Thanh này chỉ điểm, lại bày ra phá vận tán tài đại trận, để cho sòng bạc ngày sau tiến đấu vàng.

Sòng bạc mở cửa đón khách tứ hải, khó tránh khỏi trà trộn vào một số ngưu quỷ xà thần, trông cậy vào vận dụng tà thuật tại trên chiếu bạc một đêm bạo phát, bởi vậy đổ trường quy mô khá lớn sẽ mời một vị cao nhân tọa trấn, đây là bí mật đánh bạc nghiệp bất tuyên!

Ông chủ họ Hoàng thấy Nhất Thanh đạo trưởng có chút mánh lới, liền lấy lương cao mỗi tháng mười vạn lân tệ mời hắn lưu lại, thanh toán xong liền sảng khoái đáp ứng.

Muốn nói một Thanh đạo trưởng này quả thật có chút năng lực, ví dụ có một lần một vị đánh cược thủ khí vượng rất khác thường, một đêm thắng liên tiếp mấy trăm vạn, ngay cả Phá Toái Tán Tài trận cũng không ngăn cản được vận may của hắn, vì vậy một Thanh đạo trưởng ra mặt.

Nhất Thanh đạo trưởng đi tới bên cạnh người đánh bạc kia, vỗ nhẹ lên vai hắn nói: "Vị tiên sinh này, mời ngài hy vọng ngài nhận cho tốt thì thu đi! Ngài dùng tà thuật chuyển vận chuyển của bờ nam, chuyển vận khí của người nhà sang người nhà. Bây giờ tiền ngươi thắng đã đủ tiêu cho người nhà. Ta vừa mới phá tà thuật của ngài, nếu ngài còn muốn đánh cược tiếp, chỉ sợ sẽ bị người ta phá cửa mất, người tài lưỡng không."

Một người lúc đánh cược nhìn như một đứa nghiện thuốc độc phát tác, căn bản nghe không lọt tai. Quả nhiên người nọ cuối cùng cũng thua sạch trù mã, hơn nữa nhận được tin tức từ một thông tin phát ra từ cảnh sát, nói lúc lão bà của hắn mang thai ở dưới cầu thang thì ngã một cái, thai nhi lưu sản, lão bà nhất thời nghĩ không nổi thắt cổ, người nọ khóc đến hôn mê tại chỗ.

Chuyện tương tự không chỉ một lần, có thể thấy được bản lĩnh của Nhất Thanh đạo trưởng cao cường, ông chủ Hoàng cũng càng thêm tôn kính và tín nhiệm hắn.

Nhưng thời gian gần đây, một vị khách đánh bạc thường xuyên xuất hiện tại sòng bạc, lòng bàn tay đặc biệt vượng, hại sòng bạc thua rất nhiều tiền, một khi Thanh đạo trưởng ra mặt đã cảnh cáo hắn, nhưng người này nhiều lần dạy không sửa, đi rồi lại tới. Chỉ cần hắn tới, sòng bạc nhất định chảy máu, cả đêm chẳng khác nào làm không công.

Hoàng lão bản cảm thấy việc này rất khả nghi, thế là tự mình điều ra giám sát giám sát kiểm tra, ngoài ý muốn phát hiện tên đánh bạc kia nhét thật dày một xấp tiền cho Nhất Thanh đạo trưởng, nguyên lai hai người bọn họ nội ứng ngoại hợp, chôn tiền sòng bạc!

Ông chủ Hoàng giận tím mặt, cãi nhau với Nhất Thanh đạo trưởng, kết quả trong cơn giận, Thanh đạo trưởng phá hỏng Phong Thủy trận, không nói một lời biệt.

Con bạc thứ bảy trăm ba mươi ba, sòng bạc.

Sau khi cùng ông chủ họ Hoàng tán gẫu xong, ta và nam nhân trợ giúp bắt tay chuẩn bị khôi phục Phá Vận Tán Niên Trận, lần này ta đã có chuẩn bị mà đến, từ trên bút kí của ông nội chép lại một trang, bảo thủ hạ của ông Hoàng hỗ trợ đi tìm đủ tài liệu cần thiết để bày trận, chúng ta liền bắt đầu bày trận.

Phá vận tán tài trận bao gồm một bộ biến hóa trên lý thuyết phức tạp, bố trí rất tốn thời gian, chúng ta trước sau dùng ba giờ giờ giờ mới bố trí xong đại trận. Ta cảm thấy trận này là để người phá của, không khỏi có chút thất đức, cố ý mở một bên, lưu lại một lỗ hổng trên một cái đầu trận tuyến, kết quả nam tử được săn sóc lại bổ sung cho ta.

Ta không hiểu ý nghĩa, nam nhân thương cảm nói: "Cửu Lân, ngươi làm vậy ngược lại làm hại đám cờ bạc kia!"

"Lời này là sao?" Ta hỏi.

"Ngươi lưu lại một lỗ hổng, cố ý tăng thêm cơ hội thắng tiền cho đám dân cờ bạc, nhưng lúc không nên thắng thắng thắng thắng một trận, cho bọn chúng một tia hy vọng hư hư huyễn, ngược lại sẽ kích thích bọn chúng càng thêm điên cuồng đánh cược, cuối cùng cắt đứt đường lui của mình."

Lời nói của nam nhân chăn ấm này khiến ta có cảm giác rất sâu, có đôi khi chỉ cần một ý niệm mà ngược lại còn hại chết người khác.

Sau khi làm xong, ông chủ Hoàng bảo thuộc hạ lấy tới hai tấm thẻ, một tấm là thẻ ngân hàng, mật mã viết ở mặt sau, bên trong là thù lao lần này. Một tấm thẻ vàng là nơi giải trí của hội này. Có nó ở đây hưởng thụ các loại ưu đãi, còn có hai trăm vạn chi phí, đương nhiên chỉ có thể sử dụng trong sòng bạc.

Ông chủ Hoàng nói đêm mai sòng bạc lại khai trương, mời chúng ta đến lúc đó phải đến thưởng quang. Ta đi ra lang bạt nhiều năm như vậy, chút ánh mắt đó vẫn có thể nhìn ra được, ông chủ Hoàng lo lắng trận này đến lúc đó lại không tìm thấy người, nên liền đáp ứng.

Bọn ta ra ngoài tìm một quán ăn đáy biển, ăn một bữa cơm, trở lại khách sạn nghỉ ngơi, sáng sớm hôm sau đã dậy giường, ngồi một chiếc xe ngựa đi du lịch đến nhà mẹ đẻ, Tùng Sơn pháo đài, nhìn nhà thờ thánh bảo Lộc ở nơi này đi, ca khúc bảy con ký hiệu trở về nhà tổ đường, năm đó tổ chức ca khúc thất tử trở về rành rành rành rành năm đó chính là ở nơi này lấy cảnh.

Trên đường biển có rất nhiều món ăn nhỏ đặc sắc, dọc theo đường đi miệng không ngừng mở ra, mọi người chơi rất vui vẻ.

Đến tối trở lại khách sạn, ta mệt đến mức cả người nằm liệt trên giường, liền không nghĩ đi ngủ, chỉ muốn tắm lên mạng, sau đó sớm nghỉ ngơi một chút. Đàn ông bầu cưới máy truyền tin nói phải đi hứa hẹn với ông chủ vàng, ta bây giờ mới nhớ ra là đã nói trước, nhưng thật sự là không muốn động vào.

Nghe nói muốn đi tham quan sòng bạc, biểu hiện của Doãn Tân Nguyệt cực kỳ tích cực, nữ nhân chỉ cần đi dạo phố liền vĩnh viễn không biết mệt mỏi. Dưới sự thúc giục liên tục của nàng, ta mới mặc quần áo tử tế chuẩn bị đi ra ngoài.

Màn đêm buông xuống, ve ve biến thành ngũ quang thập sắc, tỏa ra ánh sáng lung linh, Nghê Hồng Đăng mỹ lệ đem bích trang biến thành một tòa trường giao nhau ồn ào, sòng bạc ven đường người nào người nấy đường hoàng tráng lệ, ta xem như chân chính lĩnh ngộ được cái gì gọi là "Thanh sắc khuyển mã".

Bốn người chúng ta đi tới hội giải trí ở vịnh vàng, nhân viên quầy hàng nói ông chủ lầu vàng đang tiếp đón khách nhân, để cho chúng ta tùy tiện chơi một chút.

Cái này có chút không phúc hậu, rõ ràng hẹn chúng ta trước lại thả bồ câu, bất quá sòng bạc cách một tháng lần nữa khai trương, ông chủ vàng đêm nay khẳng định bận tối nay không thể khai giao, cũng có thể lý giải...

Nếu đã đến đây, đương nhiên phải đi sòng bạc mở rộng tầm mắt. Ta cho rằng bên trong cũng giống như phim điện ảnh, một đám người vây quanh sòng bạc hô to gọi nhỏ, trán nổi đầy gân xanh, mồ hôi rơi như mưa. Trên thực tế, mặc dù nơi này người người người nhốn nháo, nhưng lại có vẻ đặc biệt yên tĩnh. Đám khách đánh bạc túm năm tụm ba tụ tập một chỗ, không ai ồn ào cả, dù sao tới đây du ngoạn chỉ toàn là phú ông thân gia xa xỉ!

Lý Ma Tử đứng trước một bàn đánh cược quan sát hồi lâu, hỏi Hà quan của nơi này liệu có giở trò? Ta cũng không phải là người trong nghề, nên không biết.

Chúng ta dù sao cũng không phải tới đánh bạc, khó tránh khỏi có chút nhàm chán, ở khu rượu uống vài chén trà, ngồi một hồi, thấy ông chủ họ Hoàng vẫn chưa tới, nên chuẩn bị đi.

Lúc này một nhân viên công tác đi tới trước mặt chúng ta, cung kính nói: "Hoàng lão bản muốn mời các ngươi qua ngồi một chút."

Ta nghĩ thầm, lẽ nào đại trận không có tác dụng? Không thể nào, bút ký gia gia lưu lại sẽ không gạt ta.

Nếu người ta đã nói xin mời, chúng ta liền đi theo nhân viên đi vào một cánh cửa "Ngoại khách miễn vào", phía sau là một hành lang. Xa xa Hoàng lão bản nghênh đón, nói: "Trương tiên sinh, đạo trường đầu tiên, trận pháp của ngươi đã có tác dụng, thật sự là giúp ta đại ân!"

Ta khoát tay áo: "Đừng khách khí, ông chủ Hoàng, sắc trời không còn sớm nữa, rảnh rỗi chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi trước."

"Trương tiên sinh, ta muốn nhờ ngươi giúp một chuyện."

"Giúp cái gì?"

Ông chủ họ Hoàng có vẻ mặt khó xử nói: "Đêm nay tên Vượng kia lại tới..."

Ta lập tức hiểu ý Hoàng lão bản, hắn là muốn mời chúng ta ra mặt, giết cái kia Vượng Khách khí thế, đừng để cho hắn lại thắng!

Trong lòng ta rất kháng cự, dù sao đây không phải phạm vi nghiệp vụ của ta, hơn nữa không muốn có quá nhiều liên quan tới sòng bạc. Thế nhưng lời nói của ông chủ Hoàng rất khẩn thiết, không giữ được mặt mũi, đành phải nghe trước rồi nói sau.

Ông chủ Hoàng dẫn bọn họ tới một phòng quản chế, theo dõi khí có thể nhìn thấy từng ngóc ngách của sòng bạc. Ông chủ họ gọi nhân viên công tác điều hình ảnh ra, trong bức tranh là một bàn cược chuyên chơi, chính là cái cờ bạc thường xuyên chơi, quy tắc là mỗi người rút năm lá bài, hình bài của ai càng hay, giống như hoa thuận, một quả bom, hoa lửa có mấy chục loại, cụ thể ra sao ta cũng không hiểu lắm.

Ông chủ họ Hoàng chỉ vào một nam nhân đội mũ bánh cà sa trên hình ảnh nói: "Chính là người này, trên cái bàn đêm nay, hắn đã thắng ba trăm vạn trù mã."

Doãn Tân Nguyệt chú ý tới một chi tiết, nói: "Cách chơi của người này thật kỳ quái, thậm chí không buồn nhìn tới lá bài tẩy, trực tiếp đánh theo."

"Chẳng lẽ vận khí của hắn vượng đến mức Nguyễn Đại cũng không áp chế được sao?" Ta kinh ngạc nói.

"Không!" Nam tử lo lắng nói: "Vận khí của người này rất bình thường, nhưng trên người hắn có một luồng sát khí cường đại!"

"Sát khí?"

"Ngươi nhìn kỹ!" Nam tử chăn hộ chỉ vào màn hình nói.

Trong hình ảnh theo dõi, mũ bóng ma không ngừng đặt cược, người trẻ tuổi khác dồn dập lựa chọn đầu hàng. Dựa theo quy tắc của toa du, nếu cuối cùng chỉ còn lại một người đặt cược, trực tiếp thắng được, cho nên trong bài bạc, hai người đánh cược cuối cùng sẽ đánh bạc tính mạng, đem toàn bộ tài sản của mình đẩy lên bàn cược, vậy không chỉ là kỹ thuật đọ sức, mà còn là tỷ thí tâm lý, đường hẹp gặp kẻ dũng cảm thắng, ai thua trước sợ người đó thua trước.

Một ván đánh bạc có thể khiến một tỷ tỷ bại sản khuynh gia bại sản sao? Trên bàn cược không đặt cược thì rất có khả năng! Người thua năm mươi khối đấu địa chủ như ta cũng phải đau lòng vài ngày, nhất định là không chơi được.

Chiếc mũ bóng loáng căn bản không quan tâm gì bài tay mình tốt xấu, trực tiếp dùng điên cuồng dọa đối phương từng tên một doạ bỏ chạy, phảng phất như có cỗ khí tràng thật lớn uy hiếp đối thủ, cho dù cách màn hình cũng có thể mơ hồ cảm giác được!

Bởi vì trong hình ảnh video không ngừng xuất hiện gợn sóng run run, mà trong những màn hình khác lại không có hiện tượng này.

Ta xoa mặt đi qua, cố gắng thấy rõ diện mạo của hắn, nhưng là hắn hạ thấp vành nón, hơn nữa đem cổ áo dựng thẳng lên rất cao, căn bản thấy không rõ lắm...

Đúng lúc này, một người khách đánh cược đột nhiên ngã vật xuống đất, thần sắc sợ hãi chỉ vào cái mũ nói cái gì đó. Khi ta lại nhìn về cái mũ bóng loáng, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, chỉ thấy sau lưng hắn là một võ sĩ cổ đại mặc áo giáp đang đứng!

Âm vật hiện hình thứ bảy trăm ba sáu...

Nam nhân chăn bầu đột nhiên không nói một lời đẩy cửa ra, ông chủ Hoàng hỏi ta: "Trương tiên sinh, có phải mới phát hiện được gì không?"

Ta không tiện nói mấy thứ mình vừa thấy cho hắn biết được, nên nói trước đi tới hiện trường xem. Vì vậy cùng Doãn Tân Nguyệt, Lý Ma Tử ra cửa, chúng ta đi tới trước cái bàn đánh cược, ta thấy nam nhân đáng thương đứng đó, vẻ mặt đặc biệt lạnh lùng.

Ta hỏi y có nhìn ra điều gì không? Nam tử thích lập tức không nói một lời.

Trên bàn đánh cược, trước mặt mũ bóng ma đã chồng chất một đống trù mã lớn, hắn thủy chung cúi đầu, thấy không rõ tướng mạo, chỉ có thể nhìn thấy trên mặt hắn có một bộ râu quai nón rậm rạp.

Lúc này lại mở một ván, Hà quan dùng găng tay mang găng tay trắng linh hoạt xào bài, phân phát bài cho mỗi vị khách đánh cược, đám khách đánh cược lần lượt đặt cược. Ban đầu là mấy hiệp gió êm sóng lặng, đến vòng thứ ba, tiếp theo có người cảm thấy bài tay không tốt, lựa chọn từ bỏ, trên bàn đánh cược chỉ còn lại ba tên khách đánh cược bao gồm mũ bóng loáng.

Dần dần ta cảm thấy trên mũ càn khôn của mình tản mát ra một luồng khí tức kỳ quái, ta không tự chủ được mà tim bắt đầu đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập, vội vàng đọc thầm mấy lần Đạo Đức Kinh ổn định tâm thần.

Trừ ta ra, người vây quanh bàn đánh cược tựa hồ cũng nhận được loại ảnh hưởng này, có người lau mồ hôi nhiều lần, có người dùng ngón tay kéo kéo khăn, miệng lớn thở dốc, cũng có người chịu đựng không được mà lựa chọn rời đi!

Tựa hồ theo việc đánh cuộc tiến vào giai đoạn gay cấn, không khí nơi này cũng bắt đầu trở nên ngột ngạt, khô nóng, khiến người đứng ngồi không yên.

Hai gã khách đánh bạc khác dường như bị ảnh hưởng lớn nhất, hai gã khách đánh cược một béo một gầy, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, giống như hai người mới vớt từ trong nước lên; Khách đánh cược gầy nhìn qua trấn định hơn một chút, tuy rằng hắn cũng đổ không ít mồ hôi lạnh, nhưng cũng đổ ra không ít mồ hôi lạnh., Bắt đầu từ lần đánh bạc này, hắn ngay tại từng cây bạt tai, ta chú ý tới xung quanh vại thuốc khói đã rơi không ít tro bụi, bởi vì tay của hắn vẫn luôn không khống chế được mà run lên. Ngay cả Hà quan đứng ở một bên cũng chịu ảnh hưởng của khí tức này, thỉnh thoảng kéo tay bao bao tay., Sửa sang lại một chút, có vẻ đặc biệt nôn nóng, chỉ có cái mũ bóng loáng kia cực kỳ trấn định tự nhiên, đặt ở trên bàn tay phải nhẹ nhàng gõ mặt bàn, khóe miệng hơi mang theo một tia ý cười.

Lúc trước nam tử chăn mền nói trên cái mũ bóng loáng có một cỗ sát khí mãnh liệt, giờ phút này ta mới thật sự cảm nhận được sát khí đến cùng là loại vật gì!

Có người nói là cảm giác thứ sáu của một người, cũng có người nói đó là một loại sóng điện sinh vật. So sánh ra thì ta càng tin tưởng một loại thuyết pháp khác, một người lúc lòng mang sát ý thì lại có một loại thời điểm., Trên người sẽ vô hình tản mát ra một mùi làm người ta căm ghét, nhưng loại mùi này chỉ có người mẫn cảm hoặc là động vật mới có thể cảm giác được, nghe nói sau lưng đồ tể cất giấu một cây đao đến gần một con bò chờ làm thịt, bò sẽ dùng bốn vó quỳ xuống nước mắt, đây đại khái chính là bản chất của sát khí.

Nhưng mà, sát khí rốt cuộc là một loại cảm giác vi diệu, sát khí trên người nam nhân này sao lại hung hãn như vậy? Cho nên tất cả mọi người xung quanh đều cảm nhận được một loại sợ hãi bản năng, ta nghĩ cho dù là kẻ giết người như ngóe đại đạo giang dương đại đạo cũng không có khả năng làm được.

Ngoại trừ sát khí ra, ta không cảm giác được âm khí tồn tại, vì vậy thấp giọng hỏi nam nhân âu yếm: "Sơ Nhất, ngươi cảm thấy là âm vật quấy phá sao?"

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu đáp: "Không biết."

Doãn Tân Nguyệt lấy ngón tay chạm nhẹ lên người ta, nói: "Phu quân, sao ta lại cảm thấy khó chịu như vậy?"

Ta quay đầu nhìn lại, phát hiện sắc mặt Doãn Tân Nguyệt tái nhợt, sắc mặt Lý Ma Tử cũng rất khó coi. Hai người bọn họ đi tới vùng rượu ngồi một chút, uống chén trà, lát nữa ta và nam nhân chăn nuôi sẽ tới. Doãn Tân Nguyệt do dự một chút rồi đồng ý.

Hai người đi rồi, Hà quan hỏi: "Tiếp tục đặt cược nhé?"

Mũ bóng loáng không nói một lời đẩy một đống thẻ đánh bạc vào giữa bàn.

Khách đánh bạc đột nhiên đứng dậy, rất vang vọng kéo cái ghế sau lưng, dùng một loại thanh âm khủng hoảng nói: "Ta không chơi nữa! Ta không chơi nữa!" Sau đó lĩnh về một nửa trù mã, giống như chạy trối chết đẩy đám người chạy mất.

Đổ khách gầy dáng dấp có chút giống chủ trì của Lý Vịnh, mặt dài, chải đầu, mặc áo quần màu tím khảo hạch, trên tay đeo ba bốn chiếc nhẫn, từ tư thế lật bài của hắn ta là một lão thủ thường xuyên ra ngoài sòng bạc.

Giờ phút này, gương mặt trưởng lão kia đã lấm tấm mồ hôi, một tay hắn kẹp lửa trúng một nửa giận, một tay khác không ngừng lấy khăn tay lau mồ hôi. Hà quan kiên nhẫn chờ một hồi, lễ phép hỏi thăm một lần nữa: "Tiên sinh, tiếp tục đặt cược không?"

Khách đánh bạc vỗ mạnh xuống bàn, làm cho vại tro bụi nhảy dựng lên, chỉ vào cái mũ bóng ma đối diện kêu gào: "Trong bộ bài này tuyệt đối không có khả năng có bộ thứ hai như hoa thuận, cho nên ngươi tuyệt đối không thể thắng ta."

Hắn hung hăng cắn một cái tẩu thuốc, đem đầu khói nhấn ở trong vại bụi tro, đẩy ra một nửa trù mã, hung tợn nói: "Ngươi muốn chết, ta phụng bồi!"

Mũ bóng loáng cười lạnh một tiếng, không để ý chút nào tới sự khiêu khích của hắn, trận đánh cược này dẫn tới không ít người dừng chân vây xem.

Hai bên tự mình bày ra một lá bài, từ bài mà hai bên đã đưa ra, cái mũ bóng loáng căn bản không có phần thắng.

"Mời các vị đặt cược." Hà quan nói ra.

"Con Toan Nghê!" Cái mũ bóng loáng soạt một tiếng, soạt một tiếng đẩy toàn bộ những con bài còn lại ra, trong đám người phát ra một trận thán phục trầm thấp, có người nhỏ giọng nói nó quả thực đang tìm đường chết.

Lúc này sát khí trên người hắn tán phát lúc này đã mãnh liệt đến mức ngay cả đạo đức kinh sợ hãi cũng ngăn không nổi!

Ta thậm chí trong thoáng chốc sinh ra một loại ảo giác, ở trên cái bàn đánh bạc này ngửi được một mùi máu tanh mãnh liệt, nghe thấy tiếng đao binh chói tai cùng tiếng kêu giết, sau đó ý thức lại bị kéo về hiện thực, nhìn thấy cái mũ bóng ma vững như Thái Sơn ngồi, thần sắc bình tĩnh như lúc ban đầu, giống như một vị đại tướng bày mưu tính kế.

Ngược lại, sắc mặt khách đánh cược trắng bệch, mồ hôi đầy đầu, hai tay run đến mức không nắm vững được.

Khi Hà quan hỏi thăm có đặt cược hay không, khách cờ bạc dùng sức lau mồ hôi, chuẩn bị đánh cược.

Đúng lúc này, sau mũ càn khôn đột nhiên xuất hiện một võ sĩ cổ đại uy phong lẫm liệt, mặc một bộ áo giáp dính đầy máu tươi, rỉ sét loang lổ, phía sau khoác áo choàng đỏ tàn tạ, trong tay cầm một cây trường thương bằng thép, nó đột nhiên cầm trường thương trong tay lướt qua bàn đánh cược, đâm thẳng vào ngực khách đánh cược.

Cảnh tượng này khiến ta kinh hãi tới biến sắc, vô thức đưa tay vào trong ngực vuốt Thiên Lang tiên.

Thương này không thật sự đâm trúng khách đánh cược, đương nhiên khách đánh cược cũng không nhìn thấy võ sĩ cổ đại, chỉ trong nháy mắt mũi thương chạm vào thân thể hắn, đột nhiên đứng lên hô to như gặp quỷ: "Ta đầu hàng, tha mạng, tha mạng!"

Người bàn đều ném ánh mắt kinh ngạc về phía hắn, bản thân khách đánh bạc cũng không rõ chuyện gì xảy ra. Chỉ thấy mồ hôi hắn rơi như mưa, thân thể run rẩy, quần ướt sũng, có chất lỏng màu vàng không ngừng nhỏ xuống, tản mát ra một mùi xú uế.

Dọa cho đối thủ tè ra quần trên chiếu bạc, cho dù là phát anh đây diễn Kêm Thần Cương cũng không có khí thế cường hãn như vậy chứ!

Ta vô cùng tin tưởng, trên người nam nhân này có giấu một vật gì đó không phải bình thường!

Võ sĩ cổ đại chỉ xuất hiện trong nháy mắt liền biến mất, đội mũ bóng loáng cười lạnh đem thẻ bài thắng được thu vào trong ngực, cất vào trong túi giấy chuẩn bị sòng bạc, tùy tay thưởng một viên tiền tệ của Hà quan, sau đó đứng dậy rời đi.

Nam nhân vừa đi, không khí xung quanh bàn đánh cược lập tức trở nên thoải mái, giống như một tảng đá lớn đè ở trên người bị dọn đi, không ít người thở phào nhẹ nhõm.

Lòng hiếu kỳ của ta bị khơi dậy, ta tiếp xúc với âm vật lâu như vậy, đại sát khí cũng không ít, nhưng âm vật mang theo mãnh liệt, thuần túy, sát khí trực tiếp lại gần như chưa từng gặp qua, vậy mà có thể trực tiếp chấn nhiếp đối thủ bằng ý chí của người nắm giữ, ta thật muốn biết đây là thứ gì!

"Đi, chúng ta đuổi theo hắn!"

Ta đang đi, đột nhiên bị nam nhân có điều muốn túm cánh tay, sắc mặt hắn ta nghiêm túc dị thường.

"Không! Thứ này hết sức khác thường, ta cảm thấy vẫn là không nên nhúng tay vào thì hơn."

Trong nháy mắt ta hoài nghi bản thân nghe lầm, nam nhân được âu lo ở trong mắt ta luôn luôn là cao thủ không thể nghi ngờ, sao ngay cả hắn cũng phải nhận thua?

Ta thật sự không cam lòng, quả thực là nóng lòng gãi tim gan khó chịu, loại tâm tình này tựa như người tập võ nhìn thấy một quyển bí tịch thất truyền lại không thể lật lại. Nhưng nếu nam tử đã thương cảm đã khuyên ta không cần nhúng tay, vậy thì bỏ qua vậy.

Chúng ta trở về gặp ông chủ họ Hoàng một chút, nói với hắn chuyện này chúng ta không định nhúng tay vào, ông chủ họ Hoàng rất thất vọng, liên tục khẩn cầu, nam tử an ủi lạnh nhạt nói: "Ngươi có thể yên tâm, người kia sẽ tới không bao lâu đâu."

Ta nghĩ thầm, chẳng lẽ nam tử thương cảm thì biết nội tình gì?

Lúc rời cửa ta đã hỏi hắn, hắn chỉ lắc đầu, ở chung lâu như vậy ta rất hiểu rõ hắn, chuyện không muốn nói ai cũng không thể ép hắn mở miệng.

Chương thứ bảy trăm ba mươi bảy đi vào gian phòng không ra khỏi.

Bọn ta trở lại khách sạn, hôm nay quả thực mệt mỏi lắm rồi, ta xông vào tắm nước nóng, nằm trên giường dùng internet, tìm tòi áo giáp cổ đại.

Trên đường đến sòng bạc nhìn thấy chuyện tình trở về, ta đã nói với Doãn Tân Nguyệt rồi. Sau khi tắm xong nàng ra khỏi phòng tắm, bọc một cái áo tắm nằm ở trên giường, tiến tới nhìn ta đang nhìn áo giáp sáng, áo giáp chữ Sơn. Một tay nàng đoạt điện thoại, cười nói: "Bệnh nghề nghiệp, không phải nói không nhúng tay sao? Sao còn để trong lòng."

"Ôi!" Ta thở dài một tiếng, nghiện rồi khó trị.

Doãn Tân Nguyệt hỏi ta có đói không, có cần gọi là ăn khuya không?

Ta nói mà muộn như vậy còn ăn khuya sao, không tốt cho dạ dày, bản đại gia chỉ muốn ăn ngươi.

Nói xong liền xoay người ấn cô ta lên giường, mỹ nhân ra ngoài tắm, trên người Doãn Tân Nguyệt tản mát ra một mùi hương ẩm ướt, một đường nét sự nghiệp trắng như tuyết như ẩn như hiện, hai chân ngọc gợi cảm thon dài mềm mại ma sát, dẫn dụ khiến ta không kiềm chế được, thân thể nhất thời có phản ứng, hận không thể đem cô ta một ngụm nuốt mất.

Bây giờ đã là nửa đêm mười hai điểm, lúc này còn có người đến quấy rầy, vậy quả thực không có thiên lý.

Doãn Tân Nguyệt nửa khen nửa ngày, phát ra tiếng thở hổn hển trầm thấp, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, nhỏ giọng nói vào lỗ tai ta: "Ta đi lấy một bộ."

"Được!"

Ta xoay người để nàng xuống giường, lúc này tiếng di vi vang lên, có người gửi tin tức đến, ta nghĩ chắc không phải là Lý Ma Tử chứ? Kết quả lại là nam nhân được phát đến.

Nam tử chăn mền rất ít, huống hồ hiện tại hắn ở phòng bên cạnh, có chuyện gì cũng phải nhắn tin. Ta mở ra xem, trên tin tức chỉ có một câu: "Ta có chút việc gấp về chuối tây trước, phòng khách ta đã lui, lần sau gặp."

Sao bảo đi là đi?

Ta đang chuẩn bị hồi đáp hỏi tình huống thì đột nhiên cảm thấy một trận lạnh lẽo, không biết thổi vào đâu. Ngẩng đầu lên nhìn, cửa phòng mở ra, Doãn Tân Nguyệt không thấy đâu!

Ta vội vàng đi tới ngoài cửa, trên hành lang một bóng người cũng không có, nghĩ thầm trong nháy mắt này nàng có thể đi đâu, huống chi còn được bọc trong cẩm bào.

Kêu vài tiếng không ai đồng ý, ta lo lắng hẳn lên, trở về phòng mặc quần áo gọn gàng, đi tới cửa gõ Lý mặt rỗ cách vách. Gõ nửa ngày không có ai mở cửa, ta nghĩ thầm Lý mặt rỗ sẽ không đi ngâm hộp đêm sao? Tên háo sắc này.

Ta hổn hển, đang muốn đạp cửa, đột nhiên một thanh âm gọi lại ta: "Ngươi làm sao vậy!"

Người nói là một tửu lâu công nhân, ta nói: "Ta tìm bằng hữu của ta."

"Bằng hữu của ngươi ở nơi này?" Nhân viên công tác hỏi.

"Đúng vậy!" Ta đáp.

Ánh mắt người nọ lập tức trở nên không thích hợp, như nhìn bệnh thần kinh, nói: "Ngươi xem trên cửa viết gì?"

Ngẩng đầu nhìn lên, trên cửa viết "Lớp giặt quần áo".

Đầu của ta ông một tiếng, chạy đến phòng của mình, trên cửa viết "Hồ đồ gian", nơi này là lầu hai mươi, mà phòng của ta ở lầu mười sáu, vậy mà bất tri bất giác bò lên tầng bốn.

Ta xông vào phòng tạp vật xem xét, phía trên có một đống khăn lông vừa rửa ra, bên trên còn ném điện thờ.

Vậy mà trong phòng này ta lại cởi sạch "Rửa sạch" sạch sẽ", sau đó còn bọc một cái khăn lông nằm nửa ngày, trong lúc đó còn quấn cùng "Doãn Tân Nguyệt" một hồi, may là không có ai tiến vào, bằng không thì không thể không xem ta là thần kinh được.

Đây rõ ràng là có người đang nhằm vào ta!

Ta vừa mở điện thoại di động ra thì bên trên có mấy người Doãn Tân Nguyệt đánh điện thoại tới mười mấy cái.

Tên công tác kia thấy ta xông vào, lập tức đuổi ta ra ngoài, ta nói đi nhầm phòng, đền mấy cái không phải, trong ánh mắt khác thường của hắn mau mau rời đi.

Sau khi ra khỏi cửa, chuyện đầu tiên nàng làm chính là quay điện cho Doãn Tân Nguyệt, nàng gấp sắp chết rồi, nói ta vừa rồi đột nhiên chạy ra ngoài, gọi điện thoại cũng không nhận.

"Ta lập tức trở về, đừng đi đâu cả!" Ta dặn dò một tiếng, đi vào lầu mười sáu trong thang máy.

Về tới phòng của ta, ta cẩn thận xác nhận phòng tên rồi mới vào nhà, Doãn Tân Nguyệt lo lắng nói: "Ngươi chạy đi đâu vậy, ta rất lo lắng sẽ chết mất."

"Vừa rồi ta gặp phải chút chuyện."

Nói xong, ta từ trong hộp ngọc lấy ra vài pháp bảo mang trên người, ta không biết là ai đang âm thầm chỉnh ta, để cho ta bắt được không phải là chết hắn mới được!

"Đói không? Ăn chút gì đi." Doãn Tân Nguyệt nói.

Trên bàn đặt một miếng gặm sắt, Doãn Tân Nguyệt nói là vừa mới gọi, vừa vặn ta đói bụng, cầm lấy một miếng là ăn, cảm giác chiếc treo này nướng khá cứng, nhai không nổi.

"Át ca ca, mau tỉnh lại!"

Một thanh âm đột nhiên truyền vào trong lỗ tai ta, giống như ngọc đuôi đang nói chuyện, ta giật cả mình: "Sao vậy?"

"Ngươi nhanh nhìn xem ngươi đang ăn cái gì."

Ta cúi đầu xem xét, trong tay không phải là nóc chóp gì, mà là một cái khăn lông, lại còn bị ta gặm mất một bên. Phòng xung quanh cũng không phải phòng ta ở, vẫn là gian tạp vật kia, "Doãn Tân Nguyệt" bên cạnh đương nhiên cũng không thấy.

Ta nhổ vào một ngụm nước bọt, lúc này cửa đột nhiên bị đẩy ra, vẫn là nhân viên công tác vừa rồi kia. Hắn sửng sốt một chút, mắng: "Tại sao ngươi lại vào nữa, có phải ngươi bị bệnh không!"

Ta ngay cả bồi thường cũng không phải, đi ra ngoài, nhân viên công tác giơ tay ngăn ta lại, bảo ta móc thứ trong ngực ra.

Ta sờ vào trong ngực một cái, ta vừa mới lấy ra Thiên Lang Tiên, Đào Hồn Hoa, Thánh Mẫu Trượng thì ra là một cái Ni Long Thằng, cuốn tay và một lọ thuốc tẩy phát tinh.

Nhân viên công tác hoài nghi ta là tên trộm, sau khi ta xuất ra thẻ phòng cùng chứng kí, lúc này mới bỏ đi nghi hoặc.

Liên tục bị chơi hai lần, hơn nữa đều ở cùng một nơi, khiến ta cảm thấy đặc biệt uất ức, sau khi ra khỏi cửa lập tức gọi Vĩ Ngọc ra. Tiểu hồ ly này là Huyễn thuật đại sư, có lẽ có thể cấp cho ta một chút trợ giúp, đuôi ngọc từ trong ngực ta lộ ra cái đầu nói: "Hỏng ca ca, ta cảm giác ngươi gặp phải quỷ đả tường rồi..."

"Quỷ đả tường?"

Khó trách ta không ngừng trở về cùng một nơi, đánh tường bình thường chỉ xảy ra ở bên ngoài vùng hoang vu, có thể thi triển ở nơi đông người như khách sạn, người này chắc chắn bản lĩnh cao cường.

"Ta hỏi Vĩ Ngọc: "Ngươi cảm thấy ta trúng chiêu lúc nào?"

Nàng lười biếng ngáp một cái: "Làm sao ta biết được, ta vẫn luôn ngủ."

Ta nhớ lại, trên đường về sòng bạc, nam nhân tốt luôn ở bên cạnh ta, nếu có người làm gì ta, hắn không thể không biết. Lúc ấy hắn không nói một câu, bất quá bình thường hắn cứ như vậy, cho nên ta không để ý.

Nói như thế tức là chuyện sau khi trở về tửu điếm.

Sau khi trở về, ta và Doãn Tân Nguyệt ở trong phòng không đi đâu cả, lẽ nào khi đó là trúng chiêu? Doãn Tân Nguyệt nói chuyện với ta là thật à?

Ta ngửi trên người chính mình, có một cỗ tắm rửa mùi vị, cái này chứng tỏ ta vừa rồi xác thực tắm rửa.

Nói cách khác, lúc trước đúng là ta ở trong phòng, lúc ra ngoài tìm Doãn Tân Nguyệt mới làm như vậy, nghĩ tới đây ta đột nhiên có dự cảm không hay, nhanh chóng chạy tới. Người này dùng bức tường quỷ khóc chi ta, mục đích là ra tay với Doãn Tân Nguyệt!

Ta chạy thẳng vào phòng, thấy cửa phòng khép hờ, đẩy cửa ra nhìn, Doãn Tân Nguyệt nằm trên giường, hai mắt vô thần, một cánh tay rũ bên mép giường...

Chương thứ bảy trăm ba mươi ba, giết sạch mười ba mạng người.

Trông thấy Doãn Tân Nguyệt nằm im không nhúc nhích trên giường, ta vội vàng xông lên, nàng bọc lấy thân thể tắm bào lạnh như khối băng, trong lỗ mũi không có hô hấp, con ngươi cũng đã tản ra. Lúc đó nước mắt ta liền trào ra, liều mạng gọi tên của nàng, cố gắng đè ngực xuống, làm cho nàng hít thở không thông, vừa khóc vừa nói: "Tân Nguyệt, ngươi ngàn vạn không thể chết nha!"

Ta không thể tưởng tượng nổi cuộc sống của Doãn Tân Nguyệt sẽ u ám tới mức nào.

Đúng lúc này, bên tai hắn truyền đến một tiếng kêu trong trẻo kiều diễm: "Dùng sức mạnh Hồ Tiên, giải!"

Trong nháy mắt, "Doãn Tân Nguyệt" trong lòng ta biến thành một cây kéo, ta vừa vặn làm người hô hấp xấu xa, ta vội vàng phì phì vài cái, dùng tay áo lau lau miệng.

Chỗ ta vẫn là trong đám tạp vật kia, đêm nay ta kết duyên tốt đẹp với nơi này đúng không?

"Ha ha ha ha, quá buồn cười!"

Cái đuôi ngọc ôm bụng, không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Ta tức giận đến mức ném cái kéo đi, trách mắng: "Sao ngươi không đề tỉnh ta sớm một chút?"

"Bộ dạng của ngươi... Thực sự quá buồn cười... Ta muốn nhiều... thưởng thức một hồi..."

Ngọc Vĩ cười đến không thở nổi, nước mắt cũng chảy ra rồi. Ta hít thở không lại nói: "Con mẹ nó, ngươi cái tháng này đừng nghĩ uống máu nữa. Không, nửa năm này ngươi đi uống máu heo cho ta!"

Vĩ Ngọc vội vàng thu liễm, vừa nhịn cười vừa làm ra bộ dáng ủy khuất: "Ca ca xấu, ta biết sai rồi, lần sau tuyệt đối không dám nữa."

Lúc này, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, lại là nhân viên công tác vừa rồi, hắn trợn mắt mắng: "Tiên sinh, có phải người ra ngoài không có uống thuốc hay không, đây là lần thứ mấy rồi?"

"Thực sự xin lỗi, ta thật sự là..."

Đột nhiên ta ý thức được chỗ nào không đúng, Ngọc đuôi đứng ở bên cạnh ta, người thường trông thấy một người mặc trang phục cổ, tai tam giác, cái đuôi to tròn dễ thương của tiểu loli sẽ không thờ ơ chứ? Lúc ta chú ý tới điều này, lỗ tai Ngọc còn nhẹ nhàng giật giật một chút.

Nhân viên công tác này có vấn đề!

"Ngươi là ai?" Ta hỏi.

Người nọ phát ra liên tiếp tiếng cười cổ quái, lúc này đuôi ngọc nhếch lên một cái răng nanh, nhào tới hướng nhân viên kia, chỉ thấy tay phải hắn bóp một cái pháp quyết, trong miệng tụng niệm từ chối, vĩ ngọc bị một cỗ lực lượng vô hình đẩy ra, hung hăng đụng tới.

Ta sợ đuôi ngọc bị thương nên vội vàng đọc chú ngữ. Vì vậy tiểu hồ ly hóa thành một đạo bạch quang bị thu vào trong hạt châu.

Lại nhìn nhân viên công tác này, quần áo và tướng mạo của hắn đều thay đổi, quần áo biến thành một thân đạo bào màu đen, sắc mặt cũng biến già đi, đại khái năm sáu mươi tuổi. Tướng mạo gầy gò, chứa một chòm râu dê đen nhánh phiêu dật, lộ ra vài phần tiên phong đạo cốt thần vận.

"Ngươi là ai?" Ta hỏi.

"Vô lượng thiên tôn, pháp danh của bần đạo thanh tẩy."

Rõ ràng? Hình như ta nghe qua cái tên này ở đâu đó, đột nhiên nhớ tới hắn chính là Hoàng lão bản mời đi sòng bạc trấn giữ, về sau một Thanh đạo trưởng chạy mất.

Một tay làm ảo tướng có thể làm loạn, một chiêu đánh bay Vĩ

Ngọc. Từ hai điểm này, một rõ thủ đoạn tương đối cao siêu, hiển nhiên ta không phải đối thủ của gã, huống chi trên người ta cũng không mang theo một kiện pháp bảo nào.

Người tới là thiện hay bất thiện, quan hệ này đến sinh tử của ta. Nhất Thanh đạo trưởng giống như là nhìn thấu tâm tư của ta, cười lạnh một tiếng: "Hậu sinh, nếu ta thật muốn giết ngươi, ngươi cảm thấy ngươi bây giờ còn có thể đứng ở chỗ này sao?"

"Vậy ngươi muốn làm gì?" Ta hỏi.

"Lão đạo lạc đường kia là bằng hữu của ngươi?" Nhất Thanh đạo trưởng hỏi.

Ta sửng sốt, hắn vậy mà biết nam nhân thích lập tức, nếu hắn hỏi như vậy, chứng minh hắn nhìn thấy ta và nam nhân âu yếm ở cùng một chỗ, thế là ta đáp: "Vâng!"

Một Thanh đạo trưởng cắn răng, nói: "Vương bát tiện tử, biết ta đến liền bỏ chạy rồi, bằng hữu này của ngươi thật sự là rất có nghĩa khí, dù sao năm đó nợ mười ba mạng người, không chạy mới gặp quỷ!"

Đạo sĩ này sao lại mở mồm mắng người, người xuất gia một chút cũng không tích đức? Bất quá ta càng thêm để ý "Thập Tam giết người", hỏi hắn là chuyện gì xảy ra.

"Ngươi có rảnh hỏi chính hắn!" Nhất Thanh đạo trưởng lạnh lùng nói: "Ta vừa rồi thi triển chút tiểu kỹ thăm dò ngươi một chút, phát hiện ngươi mặc dù tu vi cao cường, nhưng ở phương diện huyễn thuật quả thực là bao cỏ, nếu không phải ngươi nuôi tiểu hồ ly giúp ngươi một chút, sợ là đến hừng đông cũng không thoát khỏi mê hồn chướng do ta bố trí. Loại ăn chơi này của ngươi sao lại ở cùng lão đạo quan lạc đường?"

Lời này nghe xong, trên mặt ta lúc đỏ lúc trắng, thực sự không còn gì để nói.

Nhất Thanh đạo trưởng lại hỏi: "Đúng rồi, loại ngốc như ngươi làm sao có thể bày trận tán vận tiền nát? Ngươi đang làm cái gì?"

Ta nghĩ làm sao hắn biết được? Đại khái là ở trong sòng bạc bố trí nhãn tuyến, với thủ đoạn của hắn thì không có gì ngạc nhiên, liền nói thẳng cho hắn biết ta chính là kẻ làm ăn âm vật.

Nhất Thanh đạo trưởng giống như cảm thấy hứng thú: "Vậy ngươi có biết Trương Diệu Dương không?"

"Nó là gia gia của con!" Con đáp.

"Thật chứ?" Đạo trưởng Nhất Thanh nhíu mày.

"Cái này có gì hay mà giả mạo?" Nói ra.

"Chẳng trách." Nhất Thanh Đạo Trường lẩm bẩm một tiếng, gật gật đầu: "Người biết bố trí trận pháp như vậy trên đời này không có mấy người, ta nên sớm đoán được quan hệ tầng này, xem ra ta tìm đúng người rồi."

Ta nghe được một đầu mù mịt, đạo sĩ này nói một tiếng không đánh, đầu tiên là đùa giỡn ta xoay vòng vòng, sau đó lại ngay trước mặt ta mắng chửi người tốt, lại nói cái gì Thập Tam cứu mạng, rốt cuộc hắn muốn thế nào?

"Hậu sinh, thay ta xử lý một kiện âm vật, thế nào?" Nhất Thanh đạo trưởng nói ra.

"Cái gì?" Ta giật nảy mình.

"Thật ra đêm nay ngươi đã gặp qua âm vật này rồi." Nhất Thanh đạo trưởng khẽ thở dài.

"Không phải là ngươi nói sòng bạc đó chứ?" Ta hỏi.

"Đúng vậy! Ta biết các ngươi đi chuyến này quy tắc, xong xuôi đồ vật thuộc về ngươi, nếu muốn cứ việc cầm đi, ta không mưu đồ gì khác, chỉ cần đứa bé kia có thể sống sót..." Nhất Thanh đạo nhân nói ra.

"Chậm đã!" Ta ngắt lời gã, đạo sĩ này có phải ở trong đạo quán ngây ngốc quá lâu rồi hay không, đây là thái độ cầu người làm việc đúng không, lập tức nói ra: "Có tiếp hay không là chuyện của ta, ta là người chịu mềm không cứng, đừng tưởng rằng ngươi sẽ biết vạch trần bức tường có thể bắt buộc ta làm việc."

Nhất Thanh đạo trưởng cười lạnh lắc đầu: "Hậu sinh, xem ra ngươi không hiểu gì hết."

"Lời này là sao?" Ta tò mò hỏi.

"Ngươi cho rằng tối nay ta tới tìm ngươi sao?" Nhất Thanh đạo trưởng cười nói.

Ta sửng sốt một chút, hóa ra ta tự đa tình. Hóa ra hắn là tới tìm nam nhân an ủi, trong lúc vô ý phát hiện ta là truyền nhân của gia gia, dứt khoát đem cái công việc này để ta nhận.

Nhất Thanh đạo trưởng chậm rãi nói: "Kỳ thực Âm vật này là năm đó lão đạo mê đồ quan kia không thể bắt lại, vì thế hắn nợ mười ba mạng người, ai ngờ trời tính không bằng người tính, không ngờ kêu ta tới chỗ này gặp hắn. Vốn ta định tới trừng trị hắn một trận, không nghĩ tới hắn chạy trốn còn nhanh hơn thỏ... "

Giọng nói của ta rất mềm mại: "Đạo trưởng, ngươi nói như vậy khiến ta rất hồ đồ, đó rốt cuộc là âm vật gì, mười ba mạng người là chuyện gì xảy ra, có thể nói rõ hơn một chút không?"

Nhất Thanh đạo trưởng thở dài một tiếng: "Một lời khó nói hết, ta có thể nói cho ngươi tên của âm vật này trước, nó tên là Bách Chiến tướng quân giáp, ngày mai ta sẽ lại tới tìm ngươi."

Dứt lời, hắn quay người rời đi, lúc gần đi còn dặn dò ta một câu: "Bằng hữu kia của ngươi là một tên nhát gan, ta đề nghị ngươi không nên quá thân cận với hắn."

Thật sự là tên đạo trưởng đột nhiên xuất hiện này làm ta ngây ngốc. Khi ta trở lại phòng, Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử luôn tìm ta, như đang gấp gáp cái gì đó. Doãn Tân Nguyệt nói vừa rồi ta không nói tiếng nào đi ra ngoài, sau đó không thấy đâu nữa.

"Sao ngươi không tìm máy móc của ta?" Ta hỏi.

"Ngươi ném máy truyền tin lên giường, bảo ta đánh ai?" Doãn Tân Nguyệt nói.

"Rõ ràng ta có mang theo mà!"

Nói xong, ta móc vào trong ngực, lấy ra một khối xà phòng...

Chương thứ bảy trăm ba mươi ba, tướng quân giáp với Bách Chiến tướng quân.

Cái gì là Bách Chiến tướng quân giáp?

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc ba người chúng ta đang ở trong tửu điếm ăn điểm tâm, ta còn đang suy nghĩ về việc này. Đương nhiên là muốn phá đầu cũng nghĩ không ra, tìm trăm lần mà có thể thấy quỷ, bút ký của gia gia có thể có ghi chép, nhưng bút ký của gia gia ta ra ngoài đương nhiên không thể nào mang theo.

Ta đang nghĩ có nên dứt khoát trở về một chuyến không? Dù sao cánh hạm này đến Võ Hán chỉ có hơn một giờ, Doãn Tân Nguyệt nói không được, phi cơ gần đây là buổi chiều, không kịp.

Vừa nói hôm nay Thanh đạo trưởng tới tìm ta, cũng không nói là tới lúc nào, cũng không viết điện thoại, mười phần lừa gạt cha, ngày hôm nay chúng ta chỉ có thể ở lại trong khách sạn.

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nghĩ đến một người, Vương Bật Nhi, hỏi ta có thể nhờ Vương Bặc Nhi giúp một chuyện được không?

Ta liều mạng xua tay nói: "Không được không được, ta cũng không muốn lại thiếu nợ vị đường đường là đại tiểu thư Vương gia này nhân tình..."

Doãn Tân Nguyệt cười nhếch mép nói: "Thế còn có thể tìm ai đây?"

Tìm Vương Bặc Nhi là phương án khả thi duy nhất hiện nay, nhưng cửa tiệm của ta là khóa, chìa khóa chỉ có ta có. Còn phải truyền chân một bản chép Nặc Tự của ta, để Vương Bặc Nhi cầm đi phát chỉ điểm, sau đó tìm thợ khóa mở khóa, ta đặc biệt dặn dò không nên lộn xộn đồ đạc trong quán.

Có thể tưởng tượng, với tính cách cao quý của Vương Mật Nhi, căn bản không nghe ta sai sử, thẳng đến khi ta đáp ứng trở về cùng nàng ngắm Huyên Hùng qua lại một hồi, nàng mới làm tốt chuyện này.

Rất nhanh một phần vật quét ký của gia gia đã phát tới bưu kiện của ta, ta tìm tòi thật kỹ, rất nhanh đã phát hiện được một chút manh mối.

Hóa ra Bách Chiến tướng quân giáp này vậy mà lại có mối liên hệ mật thiết với một vị chiến thần trẻ tuổi mới chết từ trong lịch sử đến nay!

Năm đó Hung Nô Vương tà ác phát hiện ở sâu trong một ngọn núi ở Tây Vực có một khối Thiết Thai ngàn năm, sai người đúc thành một tòa tế thiên kim nhân, tạo hình của nó chính là Tương Tư Thần từ Đại Thực Quốc truyền lưu đến Tây Vực, cũng chính là Chiến Thần ở trong thần thoại Cổ Hinh.

Hung Nô Vương mỗi lần xuất chinh đều suất lĩnh kỵ binh uống máu tế bái kim nhân này, khẩn cầu có thể trăm trận trăm thắng.

Sau đó vạn kỵ sĩ xuất hiện, đại bại Hung Nô, bắt năm tên Hung Nô Vương, vị tế thiên kim nhân này cũng là chiến lợi phẩm rơi vào tay Hoắc.

Hoắc đi bệnh phát hiện kim nhân này dị thường cứng rắn, đao chém rìu bổ vậy mà không lưu lại một chút vết tích, có người đề nghị hắn đúc kim nhân này thành áo giáp, tất có thể đao thương bất nhập, đều thuận lợi, tuổi trẻ khí thịnh Hoắc Nhiên thu nạp đề nghị này.

Thế nhưng kim nhân bị ném vào trong lò luyện, vậy mà bảy ngày bảy đêm cũng không cách nào tan chảy. Hắt đi bệnh cũng rất buồn bực, trước kia Hung Nô dùng cách gì để hòa tan khối thiết thai này nhỉ? Phải biết rằng kỹ thuật rèn sắt của hung Nô lúc đó kém xa Hán triều.

Thợ rèn bẩm báo, khối Thiết Thai này được sản xuất từ Tây Vực, lại được đúc thành tượng thần cung cấp cho vạn người tế bái, dần dần đã có linh tính, không muốn bị người ta dễ dàng đúc thành áo giáp cho mặc. Nếu muốn hàng phục, trừ phi có một phần "Dẫn tử" đầy đủ sức nặng.

Hoắc Khứ Tật cười lạnh, chỉ là ngoan sắt lại ngoan cố như thế, hôm nay các ngươi Hung Nô Vương đều là tù binh dưới trướng ta, ta không tin không hàng phục được ngươi!

Lúc này hắn huy kiếm cắt một sợi tóc lược của mình vào trong lò, tóc rơi vào trong lò lập tức bị đốt cháy, sau đó kim nhân tại trong ánh mắt mọi người một chút tan rã, hóa thành nước thép cuồn cuộn, khiến mọi người tại đây sợ hãi than thở không thôi.

Làm như vậy là bắt chước phương pháp chế tạo kiếm thời cổ đại, ngoài mặt lại lấy ngoan thiết tín nhiệm. Kỳ thật trong này còn có hàm nghĩa một tầng sâu, chính là đúc một bộ phận sinh mệnh của mình thành áo giáp!

Làm như vậy có thể giàu linh tính của vật phẩm, nhưng lại tồn tại nguy hiểm rất lớn.

Một ngày nào đó, thần giáp đúc thành, tam quân cùng hạ, bỗng nhiên đi bệnh phủ lên áo giáp trước mặt mọi người, áo giáp cầm trên tay lại không khỏi "A" một tiếng, hoa văn bên cạnh giáp cơ hồ lờ mờ cấu thành mười sáu chữ, phía trên viết: "Tướng quân khoác giáp, bách chiến bách khắc, ngày gỡ giáp, mất mạng."

Kẻ xuất chinh tối kiêng kị nhất là nhìn thấy loại lời không may lành này, bỗng nhiên bệnh bỗng nhiên đại nộ, hỏi là ai làm?

Lúc ấy trong quân có không ít Hung Nô hàng tướng, ngay cả thợ rèn cũng có một ít Hung Nô, cũng khó tránh khỏi việc bị chinh phục.

Thủ hạ lúc này đem tất cả đám thợ rèn áp giải vào vấn tội, một người thợ rèn nói, Thần giáp đao thương bất nhập, trong toàn bộ quân đội sợ là không có một kiện vũ khí nào có thể lưu lại dấu vết, cho dù bọn họ muốn khắc chữ lên cũng không làm được.

Thế là hắn đi bệnh phất tay để bọn họ lui ra, một lần nữa nhìn chăm chú chữ trên áo giáp, đây có lẽ là ý trời.

Tuy bệnh đi Hấn là thiếu niên anh hào trong mắt mọi người, thường thắng tướng quân, nhưng trong lòng hắn rõ ràng, đơn độc quân xâm nhập Tây Vực mênh mông, mỗi ngày đều như đi trên băng mỏng, chỉ cần mất một trận chiến, thua hết cả bàn cờ! Hắn mười bảy tuổi theo cữu cữu vệ thanh xuất chinh, tận mắt thấy vô số tướng lĩnh chôn thây ở Tây Vực, không thể trở về được nữa, dẫn binh đánh trận cũng giống như dùng trên vạn người đánh bạc, áp lực trong lòng hắn là người ngoài không thể tưởng tượng nổi.

"Bách Chiến Bách Khắc" đối với hắn mà nói, mê người đến cỡ nào a! Về phần cái gì "Ngày cắt giáp", trước mắt Hung Nô chưa bị diệt, không biết còn phải chinh chiến bao nhiêu năm, cùng lắm là không gỡ giáp.

Vì vậy hắn dứt khoát mặc trên người bộ giáp trụ, từ đó về sau, bỗng nhiên mang binh đánh trận như có thần trợ, đi đến chỗ nào thì Hung Nô chiến phong cũng tung hoành, cuối cùng Phong Lang Cư Tư, lập hậu nhân cũng cảm thán không thôi.

Đến ngày thắng hoàn triều, Hán Vũ Đế tự mình xuất cung nghênh đón, thấy Hoắc đi thân khoác lên người một bộ áo giáp nặng nề, lúc này ban thưởng một kiện cẩm bào, cũng chuẩn bị mở tiệc lớn trong cung, khao thưởng tam quân.

Đêm đó lúc đi dự tiệc, trong lòng Hoắc Khuyết hết sức lo lắng, hoàng thượng ban cho áo gấm không thể không mặc, nhưng bộ áo giáp này lại không tiện cởi ra, nghĩ tới nghĩ lui, đành phải khoác cẩm bào lên áo giáp, tiến đến dự tiệc.

Đi vào trong cung, Hán Vũ Đế thấy Hoắc đi bệnh vẫn khoác trên người áo giáp ảm đạm, không hiểu hỏi: "Chiến sự đã ngừng, sao Hoắc ái khanh không cởi giáp trụ trên người ra?"

Hoắc Khứ Bệnh đáp: "Chiến sự đã ngừng, hung Nô chưa diệt, đi bệnh cũng không dám lơi lỏng, khoác giáp trên người chính là để nhắc nhở bản thân không nên an phận hưởng lạc."

Hán Vũ Đế cười ha hả: "Hôm nay tổ chức tiệc lớn, sao ái khanh phải căng thẳng như vậy."

Hán Vũ Đế kiên trì muốn hắn cởi giáp, quân mệnh khó có thể trái. Vốn dĩ bệnh chỉ có thể hạ khôi giáp dưới sự hầu hạ của cung nữ, sau khi yến tiệc kết thúc, trên đường về nhà, đột nhiên hắn cảm thấy đầu váng mắt hoa, phun ra một ngụm máu lớn, trong lòng hắn biết rõ mình khó thoát khỏi cái chết.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, đột nhiên bệnh đi không dậy nổi, bệnh cũng nhanh chóng qua đời.

Hán Vũ Đế đau xót mất cánh tay, đau buồn không thôi, sai người chôn cất, bộ áo giáp kia bị hạ táng cùng nhau, cũng có lời đồn là vào ngày bệnh tật chết đi, bộ giáp này đột nhiên không thấy đâu nữa...

Xem xong đoạn chuyện này, gác xép trong phòng đột nhiên vang lên, quầy hàng nói phía dưới có người tìm, ta biết là Nhất Thanh đạo trưởng đến rồi.

Ta mang theo vài gia hỏa, cùng Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử xuống lầu nghênh đón, vừa mở miệng đã ngồi trên ghế dài lười biếng ở trong đại sảnh, trong tay kẹp một nén hương, đang ở đó phun mây nuốt sương, không thèm để ý đến ánh mắt khác thường của mọi người xung quanh, tiêu sái độ lớn.

Lý Ma Tử cười nói: "Đạo sĩ này sao nhìn có vẻ không đứng đắn nhỉ? Không phải đám lừa đảo đấy chứ?"

Một thanh đạo trưởng lỗ tai rất tốt, nghe thấy rồi cả giận nói: "Ai ở nơi đó nghị luận bần đạo?"

Ta nhanh chóng giới thiệu, nói hai người bọn họ đều là trợ thủ của ta.

Vừa thanh đạo trưởng hừ một tiếng, bóp tan khói thuốc, giải thích mình kỳ thật đã sớm hoàn tục rồi, ta nghĩ thầm đã tục đến mức vẫn còn trang điểm, có phải là nhân sĩ của tông giáo đến đâu cũng có thể hưởng được một ít chính sách ưu đãi hay không.

"Hậu sinh, hôm nay ngươi có xem tin tức gì không?" Nhất Thanh đạo trưởng đột nhiên hỏi.

Áo giáp yêu thú hiếm thấy, thứ bảy trăm bốn mươi bốn.

Hôm nay ta không xem tin tức, Doãn Tân Nguyệt nói: "Ngài nói là vụ án mạng xảy ra trên đường lớn bằng hữu tối hôm qua?"

Nhất Thanh đạo trưởng gật đầu: "Đúng vậy."

Doãn Tân Nguyệt là thứ đã đọc từ sáng sớm, trên tin tức nói tối hôm qua hữu nghị trên đường lớn đã chết ba người, người chết toàn thân không có ngoại thương, cảnh vệ nghi ngờ là lạm dụng quá nhiều đến chết, nói rất nhẹ nhàng bâng quơ.

Sáng nay bác khẽ mở nồi, có người tiết lộ, chân tướng sự tình căn bản không như vậy, ba người kia một kẻ phú thương từ đất sét tới đất sét, hai người khác là bảo vệ hắn thuê. Có người chứng kiến ba người này khí thế hùng hổ xông vào một hộp đêm, ở giữa phòng tụ tập phát sinh cãi lộn với một khách nhân, sau đó đột nhiên không có động tĩnh gì. Người trong hộp đêm cảm thấy rất kỳ quái., Đẩy cửa thấy ba người ngã xuống đất, đã không còn hô hấp, tử trạng cực kỳ khủng bố, trừng to mắt, miệng rất mở rộng, hai tay liều mạng vươn về phía trước, giống như trước khi chết đang liều mạng kháng cự cái gì đó, thế cho nên cảnh báo sau đó cũng không thể đem cánh tay cứng ngắc của bọn họ nối lại.

Sau đó giải phẫu ra một kết luận kinh người, mạch máu ba người bạo liệt, tuyến tuần tra trong cơ thể hàm lượng cực kỳ cao, bọn họ trước khi chết ở trạng thái sợ hãi cực độ, nói cách khác là bị thứ gì đó doạ chết tươi!

"Hù chết?" Ta kinh ngạc nói, nhớ tới đêm qua ở sòng bạc thấy một màn: "Chết của ba người này chẳng lẽ có liên quan tới âm vật này?"

Một thanh đạo trưởng gật đầu nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, Bách Chiến tướng quân giáp mặc dù khí phách lăng nhân, nhưng còn chưa đến mức đả thương tính mệnh người, ta vạn lần không ngờ tới tối hôm qua sẽ phát sinh loại sự tình này. Nếu chúng ta không kịp ngăn cản, sợ rằng thảm án hai mươi năm trước lại sắp xảy ra, hiện tại nhanh chóng đi qua đi."

Đạo trưởng sắp đi, ta gọi hắn lại, tên đạo sĩ này nói chuyện mây mù đầy trời, thật sự khiến người ta không thoải mái.

Khi ông nội còn sống thiết lập nguyên tắc, tuy rằng mấy năm nay ta không tuân thủ thật tốt, thế nhưng vừa tới đã gây ra tai nạn chết người, trong lòng ta vẫn rất mâu thuẫn. Cho nên ta nói với Nhất Thanh đạo trưởng, không nói rõ sự tình, ta tuyệt đối sẽ không nhận ủy thác này.

Nhất thanh đạo trưởng thở dài một tiếng, ung dung kể lại.

Hai mươi năm trước, hắn ở Quảng Đông Hoàng Nê Quan tu hành, thỉnh thoảng xuống núi làm một số việc thiện, một phần là người tu hành có lòng từ bi, thứ hai là tránh né một chút, mau chóng duy trì đạo quán.

Lúc ấy một thôn nhỏ gần Hoàng Nê Quan xảy ra một chuyện quái lạ, thôn kia có cẩu thả, họ Ô, không hòa thuận với nhau, thường xuyên bởi vì một chút chuyện lông gà vỏ tỏi xảy ra tranh đấu, có thể nói là thù truyền kiếp!

Một lần, một nam nhân tên là cẩu Thiết Trụ khi lên núi đào măng đào ra một cái hòm đồng, mở ra bên trong lại là một bộ áo giáp thay hán. Tư tưởng của thôn dân sau đó, không có quan niệm gì phải giao nộp quốc gia, nghĩ trộm bán nhất định có thể đổi được không ít tiền.

cẩu Thiết Trụ lặng lẽ liên hệ với một tên cổ gia buôn bán ở hạ lưu, người Ô gia không biết từ nơi nào nghe được tiếng gió, nói ngọn núi kia là nơi hai nhà có quen biết, những đồ cổ đào ra lẽ ra nên thuộc về song phương. Vì vậy hai nhà liền náo loạn lên, trong tranh chấp vừa rồi cẩu Thiết Trụ đột nhiên chém thương ba người, làm cho mọi người sợ hãi, người Ô gia lập tức báo cảnh báo.

Sự tình làm ầm ĩ, thân nhân đến nhà Thiết Trụ, muốn khuyên nó trốn vào núi trốn tránh một chút, nhưng khi vào trong nháy mắt, đột nhiên có cảm giác sau lưng phát lạnh.

Chỉ thấy cẩu Thiết Trụ ngồi trong phòng tối như mực, trên người mặc một bộ chiến giáp cổ đại, tay cầm dao bổ củi máu chảy đầm đìa, hai mắt phát ra u quang quỷ dị, trên miệng còn lộ ra nụ cười cổ quái, tựa hồ tinh thần đã có chút không bình thường.

Dưới sự cố gắng khuyên nhủ của thân nhân, Thiết Trụ mới trốn vào trong núi, sau khi cảnh báo đến, lục soát khắp núi cũng chẳng thu hoạch được gì, mắt thấy trời tối, đành phải thu đội về. Trước khi đi dặn dò người nhà bừa bãi, nếu thấy cẩu Thiết Trụ lập tức thông báo cho bọn họ, người ngoài miệng đồng ý, nhưng tất cả mọi người đều có quan hệ thân thích, ai lại đi bán đứng người trong nhà?

Người Ô gia thấy người của cẩu gia bao che khuyết điểm như thế, trong lòng nén giận không chịu nổi, ngày hôm sau liền chộp lấy tên gia hỏa này đến nơi ở của người nhà tạm bợ gây sự, bức bách bọn họ giao hung thủ ra. Hai phe cứ như cũ ân cần thăm hỏi người nhà cùng tổ tông một lần, sau đó liền bắt đầu đánh nhau.

Lúc này trong đám người truyền đến một tiếng hét to, đột nhiên một cái bóng đen giết vào trong đám người, đem người Ô gia từng người một phóng ra, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, khung cảnh kia giống như một viên viên đại tướng lâm vào trận giết địch, lúc đó liền đem mọi người chấn trụ.

Định Tình vừa thấy chính là cọng sắt, hắn khoác áo giáp, tay cầm một cái cuốc, trên người mơ hồ quấn quanh một luồng khí đen, hai mắt bốc lên ánh sáng màu đỏ đáng sợ như sói đói. Có người sau khi ngẫm lại nói giống như nhìn thấy ác quỷ, người Ô gia nào còn dám kêu lên một tiếng? Lấp nghép người bị thương rồi đi về.

Sau khi tên Thiết Trụ này được thân thích đưa về nhà đã trở nên nóng nảy dị thường, không động đậy là đánh người. Có người khuyên hắn cởi áo giáp ra nhưng lại bị hắn một cước đá gãy xương, khí lực lớn đến dọa người!

Ngay cả con chó trong nhà cũng nhận ra có điểm gì đó không đúng, sủa mãi không ngừng với hắn, con chó kia liên tục sủa bỗng nhiên không ngừng, có người chạy tới nhìn, chỉ thấy cột sắt đang ngồi xổm trong sân nuốt sống một con chó chết, miệng ăn đầy máu. Lúc trước người thân thích sợ hắn gây chuyện, thu hết tất cả đao trong nhà của hắn, hắn lại lấy tay xé nát con chó này...

Người nhà rách rưới sợ hãi vô cùng, trói hắn ở trong nhà, trên cửa buộc một cái xích sắt nặng nề, ngay cả cửa sổ cũng bị khóa kín.

Mỗi đêm, người trong thôn đều có thể nghe thấy được đám Thiết Trụ đang dốc sức liều mạng gõ cửa sổ, phát ra từng tiếng gào to đáng sợ, khiến người ta hãi hùng khiếp vía!

Việc này trở nên càng ngày càng bất thường, người cẩu gia vì thế mời đến một Thanh đạo trưởng đến, một Thanh đạo trưởng tiếp xúc với cẩu Thiết Trụ mấy lần, cảm thấy đây hẳn là âm vật quấy phá, đây không phải phạm vi năng lực của hắn, nhất định phải mời một vị cao nhân trong nghề mới có thể hàng phục.

Lúc đó trong nội thành có thể tìm được thương nhân âm vật tốt nhất là ông nội ta, nhưng lão nhân gia hắn xa xa ở võ hán, cộng thêm tuổi tác lớn không chịu chạy ra bên ngoài, ông nội của ta liền hướng một vị cao nhân Nhất Thanh đạo trường dạy một con đường Mê man, xưng là tương xứng với thủ đoạn của mình, người này chính là nam tử thương cảm.

Sau khi nam nhân chăn ấm đi tới, hắn nhanh chóng phán đoán ra bộ chiến giáp này chính là Bách Chiến tướng quân giáp đã bị bệnh, cùng Nhất Thanh đạo trưởng liên thủ bố trí trận pháp hàng phục nó. Dưới lực lượng của hai người, Bách Chiến tướng quân giáp dần dần bị áp chế, Thiết Trụ cũng bắt đầu trở nên thanh tỉnh.

Đám thân thích lo lắng lâu ngày nghe tin chạy tới, thế nhưng vào lúc này, cẩu Thiết Trụ đột nhiên kích phát ra một luồng sát khí khủng bố đến cực điểm, cưỡng ép phá vỡ trói buộc của trận pháp. Hai người dùng hết vốn luống cuống sức lực căn bản không phải là đối thủ của nó, ngược lại còn bị nó làm trọng thương.

Ngay sau đó, Thiết Trụ xiết chặt đao chém giết liên tục mười hai người, trong này bao gồm cả lão bà hài tử của hắn!

Nói đến đây, đạo trưởng Nhất Thanh đạo trưởng thở dài một tiếng: "Lão đạo lừa đường này làm phép thất bại, hại chết người ta, cuối cùng lại không chịu được trách nhiệm chuồn mất..."

Nghe xong đoạn chuyện cũ này, chúng ta đều rất khiếp sợ, nam nhân đáng thương lại có lịch sử đen như vậy sao?

Ta nhớ ra tối hôm qua hắn nói là mười ba mạng người, hỏi: "Không phải là mười ba mạng người sao? Còn có một mạng người đâu."

"Chính là cẩu Thiết Trụ. Nó giết người thân của mình, tinh thần sụp đổ, chạy trốn tới rừng sâu núi thẳm. Nửa năm sau có người tìm được thi thể nó, toàn thân khô cứng, diện mục dữ tợn. Đâu giống như người đã chết hơn nửa năm, rõ ràng là một cỗ cương thi đã chết nhiều năm." Nhất Thanh đạo trưởng thở dài.

"Vậy hắn mặc áo giáp trên người thì sao?" Ta hỏi.

"Không thấy nữa rồi!" Nhất Thanh đạo trưởng nói: "Khi bị người phát hiện ra bộ áo giáp này thì không thấy nữa, kết quả hai mươi năm sau, nó lại xuất hiện tại giun."

Ngày thứ bảy trăm tư, đêm tìm kiếm khu vực màu đỏ.

"Ta hỏi: "Cái mũ bóng loáng xuất hiện trong sòng bạc tối hôm qua, ngươi biết hắn không?"

Một Thanh đạo trưởng đáp: "Biết, người này tên là cẩu giải nghĩa."

Tên họ cẩu này cũng không nhiều kiến, ta hỏi: "Chẳng lẽ có liên quan tới tên Thiết Trụ cẩu cẩu đã chết năm đó?"

"Đúng! Hàm Minh nghĩa là con trai của cẩu Thiết Trụ, năm đó nó bị gửi nuôi trong nhà thúc thúc trong thành, tránh thoát được trận kiếp nạn này, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt tại Bành, tiểu tử này bộ dạng rất giống phụ thân, cho nên ta liếc một cái liền nhận ra. Năm đó làm phép thất bại, hại nó từ nhỏ phá nhân vong., Trong này cũng có một phần trách nhiệm của ta, ta áy náy trong lòng, bởi vậy ta thường xuyên chiếu cố tại mẫu đất. Ai ngờ tiểu tử này không có năng lực đàng hoàng, không học đánh bạc cái gì, ta ba phen khuyên hắn phải về nhà tìm một việc khác, sống qua ngày thật tốt, nhưng mà không nghe..." Nhất Thanh đạo trường uể oải nói.

"Về sau cẩu minh nghĩa nghe nói ta ở đổ trường vịnh vàng hỗ trợ, mấy lần xin ta giúp hắn thắng mấy ván, ta không đáp ứng, hắn cho là hắn đã chết thì sẽ ngoan ngoãn trở về, về sau hắn tiêu hết tiền, theo ta cáo từ trở về Quảng Đông. Không ngờ một tháng trước hắn lại xuất hiện ở sòng bạc này., Mặt mày hớn hở nói mình có được thứ tốt như vậy, có thể phù hộ cho hắn nhặt được tiền thắng ở sòng bạc, lúc ấy ta mơ hồ cảm giác được trên người hắn có một cỗ khí tức không bình thường, cùng với cảm giác phụ thân năm đó cho ta năm đó! Bảo hắn nhanh ném vật kia đi, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng nổi. Tiểu tử này bướng bỉnh như trâu, không nghe bất luận kẻ nào khuyên nhủ, không nghe bất cứ kẻ nào..., khư khư cố chấp, trong khoảng thời gian này hắn dựa vào khí thế của Bách Chiến tướng quân, đại sát tứ phương ở sòng bạc, quả thật đã thắng không ít tiền. Nhưng ta lo lắng năm đó, hắn cũng như phụ thân mình, dần dần bị thứ kia thôn phệ tâm trí."

Nói tới đây, Nhất Thanh đạo trưởng thở dài một tiếng.

"Vậy ngài cãi cọ với ông chủ họ là sao?"

"Họ Hoàng sinh lòng nghi ngờ ám quỷ, một mực khẳng định ta ăn cây táo rào cây sung, nói rất nhiều lời khó nghe, lúc ấy ta tức không chịu nổi, sẽ không từ biệt..." Nhất Thanh đạo trưởng đáp.

"Nhưng ta nghe hắn nói, cẩu công nghĩa đã nhét tiền cho ngươi." Ta nói.

"Hắn cho ta một ít tiền, nhưng không giống như các ngươi tưởng tượng. Trước đó lúc hắn nghèo túng ta đã tiếp tế hắn, tối hôm đó hắn nói cả vốn lẫn lời trả lại cho ta, bảo ta về sau không để ý đến hắn nữa."

Nhất Thanh đạo trưởng nói thật giống như hợp tình hợp lý, nhưng ta luôn cảm thấy nơi nào không quá tự nhiên, ta khẳng định hắn không hoàn toàn nói thật.

Một thanh đạo trưởng nói: "Hậu sinh, những gì nên nói ta đều đã nói, theo ta đi một chuyến đi! Để ta nhìn xem gia gia của ngươi truyền thụ cho ngươi vài phần bản lĩnh."

Ta thở ra một hơi, nói: "Được, chúng ta đi thôi."

Bọn ta ra khỏi quán, Lý mặt rỗ đi sang ven đường ngăn xe, trong lòng có chút lo lắng. Âm vật này nguy hiểm như thế, không muốn để Doãn Tân Nguyệt đi theo.

Ta khuyên cô ấy về chờ chúng ta, nhưng Doãn Tân Nguyệt lại bĩu môi nói: "Ta ở trong khách sạn một mình, không phải càng lo lắng hơn sao?"

Ta biết nói cái gì cũng vô dụng, nhỏ giọng nói với cô: "Đúng rồi, lát nữa cô giúp ta điều tra lai lịch của đạo sĩ này đi."

"Thế này bảo ta đi đâu tra?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Không phải hắn nói mình là Quảng Đông Hoàng Nê Quan sao?" Ta lạnh lùng nói.

Lúc này tỉnh táo lại, đạo trưởng quay đầu lại nhìn chúng ta một cái, ánh mắt lộ ra vài phần hồ nghi. Đạo sĩ này quá nhạy cảm, Doãn Tân Nguyệt cố ý lớn tiếng nói: "Không phải chứ, ta chỉ muốn mua quần áo thôi." Không hổ là diễn viên, phản ứng quá nhanh.

Ta nói theo lời của nàng: "Bảo bối, ngày mai ta đi cùng ngươi được không, bao nhiêu tiền ta cũng mua cho ngươi."

"Hừ, ngươi đừng gạt ta." Doãn Tân Nguyệt kéo cánh tay của ta.

Không bao lâu sau, Lý mặt rỗ ngăn lại một chiếc xe cho thuê, bằng tài xế hỏi chúng ta đi đâu, ta nói là vô tình ngoài đường lớn, dùng ánh mắt quái dị nhìn mấy người chúng ta.

Nhất Thanh đạo trưởng đột nhiên cười: "Các ngươi có lẽ không biết đó là nơi nào phải không?"

"Nơi nào?" Ta hỏi.

"Hoa phố Liễu Nhai." Nhất Thanh đạo trưởng đáp.

Làm việc nửa ngày nơi đó là đèn đỏ khu, loại nghề nghiệp như âu thị đều luật lệ, khó trách người có tiền đại lục sẹo đều chạy đến nơi này tiêu phí.

Lý mặt rỗ nói: "Đệ muội, nếu không ngươi đừng đi tới đó."

Doãn Tân Nguyệt hừ một tiếng: "Ngươi nghĩ hay nhỉ, ba nam nhân các ngươi đi tới chỗ đó, ta càng không yên tâm!"

Nhất Thanh đạo trưởng được đưa đi ho khan một tiếng: "Cô nương, mặc dù ta vẫn còn thô tục, nhưng ta tu luyện công pháp toàn bộ Chân giáo, muốn cả đời bảo trì thân đồng tử, đừng đánh đồng ta với hai người bọn họ."

Lý mặt rỗ nói: "Đạo trưởng, ngươi kêu cái gì, ý của ngươi là chúng ta thường xuyên đi các nơi?"

"Mỹ sắc chẳng qua là hồng phấn khô lâu, ngươi có sở thích phương diện này hay không, làm bần đạo có chuyện gì?" Nhất Thanh đạo nhân nói.

"Đạo trưởng, ta phát hiện ra người này nói chuyện sao lại êm tai như vậy chứ?" Lý Ma Tử tức giận nói.

"Được rồi được rồi!" Ta vội ngăn nó lại, sợ hai người bọn họ ở trên xe cãi nhau, đạo sĩ này nói năng "Động tâm", ta tối hôm qua cũng đã dạy dỗ, không chấp nhặt với nó.

Doãn Tân Nguyệt nhỏ giọng hỏi ta: "Đạo sĩ mà hắn vừa nói muốn giữ gìn thân phận đồng tử là thật sao?"

"Là thật."

Ta nghe nói người trong đạo giáo tu hành đến trình độ nhất định, có thể chém Xích Long hàng Bạch Hổ, đạt tới cảnh giới vô dục vô cầu, nhìn đạo sĩ này sáu mươi tuổi lại không có một sợi tóc trắng, chắc hẳn thân đồng tử là nói thật, trong lòng không khỏi có chút bội phục.

Nhớ lại một hồi, chúng ta đi tới đường lớn hữu nghị. Màn đêm buông xuống, bảng hiệu đủ màu sắc sáng lên, đều là một vài giao hội, hộp đêm các nơi như chợ. ven đường có không ít cô gái thân hình nhỏ nhắn, quần áo hở hang đi tới đi lui. Lý Ma Tử không kiêng kỵ gì, nhìn đến mức mắt cũng đã đầy mãn phúc. Ta tuy rất muốn xem, nhưng có Doãn Tân Nguyệt ở đó, đành phải nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả bộ rất đứng đắn.

"Đàn ông các ngươi thích tới chỗ này lắm à?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Cũng có thứ ta không thích, tỷ như ta." Ta trả lời.

Ba nam một nữ này của chúng ta, ở giữa còn có một vị xuất gia tổ hợp lại đưa tới không ít chú ý, Nhất Thanh đạo trưởng bình tĩnh tự nhiên đi tới, chuyển vào trong một cái hẻm nhỏ, ta hỏi hắn không đi hộp đêm xảy ra chuyện điều tra một chút chứ?

"Không có gì để điều tra cả, cảnh sát thi thể đã khiêng đi rồi, hiện trường cũng phong rồi, ngươi có thể vào được sao?" Thanh Thanh đạo trưởng tức giận nói.

"Vậy chúng ta tới nơi này làm gì?" Ta hỏi.

"Trần Minh Nghĩa ở gần đây, sáng sớm ta đã tới, người khác đã không thấy, thuật nghiệp có chuyên môn công kích, ta nhìn không ra danh đường gì, có lẽ ngươi có thể tìm được manh mối gì đó." Nhất Thanh đạo trưởng nói.

Chúng ta đi tới một căn nhà cư dân, lên tầng năm, thấy cửa phòng cẩu Minh Nghĩa đóng chặt, ta hỏi Lý Ma Tử có thể mở ra không? Hắn nói không mang theo gia hỏa.

Một Thanh đạo trưởng cười khẩy nói: "Hậu sinh, cần ta hỗ trợ mở khóa sao?"

Bị người xem thường làm cho ta rất khó chịu, vì thế lấy ra hạt châu có ngọc kí thân, nhỏ giọng nói với nàng: "Giúp ta mở cửa." Sau đó đem hạt châu từ khe cửa phía dưới ném vào. Sau một lát công phu, trong cửa truyền đến một tiếng "cạch", đoạn ngọc từ bên trong mở cửa ra.

"Có hai kế hoạch." Nhất Thanh đạo trưởng gật đầu tán dương.

Sau khi vào nhà, ta nhìn thấy Vĩ Ngọc nằm trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy. Ta hỏi nàng làm sao vậy, nàng dùng một loại thanh âm khủng hoảng nói: "Trong này âm khí thật nặng!"

Thủ đoạn của đạo trưởng đạo trưởng thứ bảy trăm bốn mươi hai.

Ngay khi ta vào nhà đã cảm giác được cỗ âm khí cường đại bá đạo này, giống như có một vật hữu hình nhét vào trong phòng, Nhất Thanh đạo trưởng cũng khẽ cau mày. Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử tự nhiên không cảm giác được, Doãn Tân Nguyệt vuốt ve bả vai một cái, nói trong phòng lạnh quá.

Ta đem Vĩ Ngọc tạm thời thu hồi, ở trong phòng điều tra chung quanh.

Đây là một gian phòng ba phòng, bố cục không tệ, chỉ là trong phòng lộn xộn, trên bàn lộn xộn chồng chất rất nhiều hộp cơm còn thừa, thoạt nhìn giống như bị người ta cướp sạch qua một lần, không ít đồ gia dụng cùng điện khí đều bị đổ nát, xem ra tính cách cẩu Minh Nghĩa bình thường cực kỳ táo bạo!

Ta vào phòng ngủ, rèm cửa đóng chặt, trong phòng tản mát ra một mùi ẩm mốc, trong giỏ dâng lên một tờ giấy và một bộ trang phục an toàn dùng qua. Ta mở một cái tủ ở bên cạnh, đồ vật bên trong quả thực là khó coi, tất cả đều là roi da, buộc vài thứ, cũng chính là dụng cụ để ngược đãi.

Lý mặt rỗ khinh bỉ nói: "Mẹ nó, thì ra tiểu tử này thâm tàng bất lộ, còn có ham mê như vậy."

"Khi còn bé Minh Nghĩa là một đứa trẻ rất thành thật." Nhất Thanh đạo trưởng cầm tạp chí nghịch ngợm trên giường liếc qua, ném ở một bên: "Sau đó không biết vì sao lại biến thành thế này."

"Hiển nhiên là ảnh hưởng của Bách Chiến tướng quân, một kiện âm vật thường có thể khiến nhân tính đại biến, áo giáp này sát phạt chi khí rất nặng, chỉ là đánh bạc không cách nào thỏa mãn hắn. Hắn không thể không dùng phương thức biến thái này phát tiết sát khí còn lại ra!" Ta nói.

Một thanh đạo trưởng gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Mặc dù mấy thứ này khiến người ta cảm thấy chán ghét, nhưng dù sao cũng hơn là người chết.

Nhưng trong lòng ta một hồi nghi hoặc, bản thân áo giáp cũng không phải đạo cụ có tính công kích, hơn nữa bệnh bản thân đi sử dụng binh như thần, cũng không thể tính nghiêm ngặt trên ý nghĩa của mãnh tướng, hắn xuyên qua áo giáp làm sao lại nắm giữ lôi đao và sát khí của Lữ Bố Thiên Họa Kích hơn hẳn Tây Sở bá vương? Chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình gì hay sao?

Doãn Tân Nguyệt kêu lên một tiếng: "Phu quân, nơi này có rất nhiều máu!"

Chúng ta lập tức đi vào phòng tắm, nhìn thấy trên mặt đất có rất nhiều giấy vệ sinh bị nhiễm máu, trong phòng tắm cũng có một vũng máu đông cứng lại, từ cái này chảy máu mà xem, hình như là bị thương rất nặng, cả phòng vệ sinh tràn ngập mùi máu tươi.

"Miệng nghĩa bị thương?" Ta hỏi Nhất Thanh đạo trưởng.

"Ta không rõ!" Hắn đáp.

Ta lấy la bàn, kim đồng hồ phía trên xoay tròn hỗn loạn, chợt đông chợt tây, loại hiện tượng này chỉ phát sinh gần Âm vật mới xảy ra. Nhưng ta từng xem bên ngoài phòng, tất cả ngăn tủ đều mở ra, cũng không thấy bộ áo giáp kia.

"Tiểu Vĩ Ngọc ta hỏi có phát hiện gì không, cảm ứng của nàng với âm khí linh mẫn hơn ta nhiều, nàng trốn trong ngực ta không dám đi ra, vươn mũi hít hà, mới lên tiếng: "Rất lộn xộn, giống như có bốn luồng âm khí."

"Ngươi chắc chứ?" Ta rất kinh ngạc.

"Trong đó ba cổ rất yếu ớt, còn có một cỗ phi thường cường đại, mạnh đến mức làm cho người ta sợ hãi!" Tiểu Vĩ Ngọc sợ hãi nói ra.

Ta móc ra một bao cỏ cây tro ở gần cửa sổ rải một chút, lại cắn rách ngón trỏ, nhỏ một giọt tinh huyết trên khung cửa sổ, lúc này bên ngoài truyền đến một trận thanh âm vỗ cửa rất vang, một nữ nhân mang tiếng gò má hô lên: "Con bừa bãi minh nghĩa, con ở nhà

không?"

Nghe thấy động tĩnh, chúng ta sợ tới mức không dám nói lời nào, có người quen đến thăm? Chúng ta đây có thể tính là xâm nhập trái phép không hợp lý!

Người phụ nữ ngoài cửa lại gõ một hồi, nói: "Ăn đạo nghĩa cẩu thả, là ta nha, Ngu tỷ của hộp đêm, ngươi có đồ vật rơi vào trong tiệm của ta rồi!"

Chúng ta không dám lên tiếng, cho rằng nữ nhân kia có gõ cửa hay không sẽ rời đi, kết quả nàng gõ một trận, nhỏ giọng nói với người nào đó: "Cảnh cáo tiên sinh, tiểu tử này hình như không ở nhà."

Lý Ma Tử sợ tới mức trợn tròn hai mắt: "Trương tiểu ca, cảnh báo đến rồi kìa."

"Suỵt!" Ta ra hiệu hắn đừng lên tiếng, trong lòng ta cũng rất căng thẳng, lỡ như cảnh báo vào thì đêm nay chúng ta cũng phải qua đêm ở tạm giam.

Hào giả không chỉ một, mà là hai tên nói chuyện với nhau.

"Chết tiệt, sao lại không ở đây, hôm nay chúng ta đi bốn lượt rồi, chắc tiểu tử kia chạy trốn rồi?"

"Cứ như vậy trở về báo cáo sai lầm, khẳng định sẽ được khen ngợi giàu có."

"Hay là đi gọi nhà để hỏi chủ nhân xem, xem cô ấy có chìa khóa hay không, mặc kệ thế nào chúng ta cũng vào xem một chút."

"Được!"

Một cảnh báo bắt đầu gõ chuông cửa cho chủ nhà, năm mươi phút đồng hồ có tiếng bước chân lên lầu, năm phút sau chúng ta như người gỗ đang chơi, đứng trong nhà không dám nhúc nhích, quả thực chính là dày vò.

Chủ nhân của nó là một nữ nhân lớn giọng, thông qua cuộc trò chuyện giữa cô bé và cảnh giới, ta nhận được một ít tin tức.

Minh Nghĩa bị cảnh sát nghi ngờ có liên quan đến ba người tử vong ly kỳ ở hộp đêm tối hôm qua, cảnh sát ban ngày tới mấy lần, kết quả đều vồ hụt.

Lập tức, mụ lớn của chủ nhà lấy ra chìa khóa mở cửa. Nghe thấy tiếng bấc xe chuyển động, tim ta đập thình thịch rung động, phía sau thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, cảnh tượng này con mẹ nó so với đêm khuya gặp quỷ còn kinh hãi hơn nữa, lát nữa cảnh sát có nhô đầu ra hay không? Ta có nên ôm đầu hay không? Ta phải giải thích thế nào? Ta bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức đưa hai tay che miệng, Lý mặt rỗ trực tiếp tránh ra sau, dùng hai tay ôm chặt vai của ta.

Đừng vào! Đừng vào!

Trong lòng ta yên lặng cầu nguyện, lúc này cửa đã mở, hai vị cảnh sát, mẫu thân Tang và chủ nhân nhà cùng đánh nhau với chúng ta, ta mất hết cả niềm tin, một tên cảnh sát trong đó thò đầu vào trong nhà nhìn xung quanh một chút, cất bước tiến vào.

"Trong phòng thật sự không có ai." Hắn nhìn mặt của ta nói, tựa như mắt mù.

Ta thất kinh, đây là có chuyện gì? Lúc nhìn thấy Thanh đạo trưởng lập tức hiểu ra, trong tay hắn nắm một cái bí quyết, trong miệng lẩm bẩm, nguyên lai vị cao thủ này đang thi triển mê hồn chướng.

"Hai vị giám sát tiên sinh, nơi này là phòng ngủ... Đây là phòng vệ sinh..." Mẹ già giới thiệu, giống như diễn kịch trên sân khấu, bước chân bước rất lớn nhưng thủy chung vẫn dậm chân tại chỗ.

Bốn người đi tới đi lui, chỉ bất quá đều hoạt động trong phạm vi một mét mét nhỏ, nơi này nhìn xem, nơi đó nhìn qua, giống như là đang điều tra vậy.

Người trúng mê hồn chướng, ở ngoài nhìn vào cứ như kẻ ngu. Hẳn tối hôm qua lúc ta trúng chiêu, cũng là tại gian tạp vật kia chạy tới chạy lui thôi.

Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc nhìn về phía ta, không hiểu chuyện gì xảy ra?

Lý Ma Tử nhỏ giọng hỏi ta: "Trương gia tiểu ca, mấy người này có phải là bị trúng tà không?"

"Không, là đạo trưởng làm." Ta chỉ vào Nhất Thanh đạo trưởng nói.

"Ồ!" Lý Ma Tử bội phục nhìn đạo trưởng: "Đạo trưởng, người thật quá mạnh!"

"Hừ hà!" Nhất Thanh đạo trưởng hung hăng trừng Lý Ma Tử một cái, lấy tay ý bảo hắn đừng nói.

"A Kiệt, vừa rồi ngươi có nghe thấy có ai đang nói chuyện không?" Một cảnh báo cảnh giác lên.

"Không có." Một cảnh báo khác đáp.

"Có thể là tiếng máy truyền hình cách vách, tai, TV ồn ào chết đi được." Bà chủ cho thuê nhà giải thích.

Một cảnh báo nói: "Ngại quá, ta mượn đi tắm một chút!"

Nói xong, hắn bước vài bước, móc ra thứ gì đó bắt đầu tiểu vào. Doãn Tân Nguyệt xấu hổ đỏ mặt, nhanh chóng quay mặt đi.

Nước tiểu này thật sự gọi là dài dằng dặc, không biết nghẹn bao lâu, nước tiểu màu vàng đất văng tung tóe trên sàn nhà, tản mát ra một mùi tanh tưởi. Bốn người chúng ta chỉ có thể bị ép hít thở mùi nước tiểu này, khỏi phải nói đến có bao nhiêu lúng túng.

Lúc này, một cái bóng bán trong suốt đi vào trong phòng, đang tiểu mẫu tử đột nhiên rùng mình một cái, tiểu ra quần. Hắn kinh hoảng quay đầu nhìn quanh, hướng đồng bạn hô: "A Kiệt, mau lại đây, vừa rồi ta hình như nhìn thấy một người!"

Chương thứ bảy trăm bốn mươi ba, sâu bên trong ụ tàu.

oan hồn đi vào là một nam nhân trung niên, sắc mặt tái nhợt, mở to đôi mắt không có con ngươi, trên người hắn mặc một bộ quần áo màu tím, ta giật mình, cái con quỷ này không phải là người đánh cược tối qua sao?

Ta thoáng cái hiểu ra, khách cờ bạc gầy gò không cam lòng, vì vậy liền tìm hai gã hộ vệ đi đánh hàm nghĩa cẩu thả, kết quả lại bị sát phạt trên giáp của Tướng quân Bách Chiến tỏa ra dọa chết khiếp.

Hiện tại hắn lại trở về báo thù!

Lúc này, ta nghe thấy một trận tiếng xào xạc, quay đầu nhìn lại, tro thảo mộc rải ở dưới cửa sổ chậm rãi hiện ra hai vệt dấu chân, trên đó dần dần xuất hiện hai bóng người bán trong suốt. Là hai nam nhân dáng người khôi ngô, mặc quần áo, đại khái là bảo vệ của khách đánh cược, hai quỷ không mục tiêu quanh quẩn ở đó.

"A Kiệt, ta vừa thật sự nhìn thấy một người!"

"Nào có, là ngươi hoa mắt đúng không?"

Hai tên cảnh sát đứng ở trong phòng đối thoại, ta rất lo lắng ba oan hồn này sẽ bị thanh âm của bọn hắn làm kinh động, làm ra chuyện gì.

oan hồn của khách đánh bạc đứng ở cạnh cửa, âm trầm quan sát hai cảnh báo.

Hai cảnh sát không tranh luận được kết quả, đành phải trở về báo cáo kết quả, khi đi thuận tay đóng cửa phòng lại, ta thở phào nhẹ nhõm.

Một Thanh đạo trưởng trông thấy ba vị khách không mời mà đến này, trong tay lập một cái bí quyết, chuẩn bị đối phó với chúng nó, ta nói: "Không cần để ý đến chúng nó, chúng ta đi tìm thêm đạo nghĩa đi."

"Ngươi có cách?" Nhất Thanh đạo nhân kinh ngạc nhìn hắn.

Ta gật đầu, vừa rồi ở chỗ này bị bắt phải xem kịch nói của cảnh sát, ta nghĩ ra một biện pháp.

Ta từ trong ngực lấy ra một tờ giấy vàng, gấp thành dáng vẻ một chiếc thuyền nhỏ, sau đó đi vào phòng vệ sinh, lau một ít máu trên đầu thuyền nhỏ, lại tìm một bát nhỏ, bên trong chứa nước trong, đem thuyền nhỏ bỏ vào.

Trên người cẩu minh nghĩa mang theo âm khí cường đại, máu của hắn tự nhiên là môi giới tốt nhất, quả nhiên chỉ âm thuyền xoay tròn một hồi trong bát, chỉ về một hướng, ta nói: "Đi!"

Lúc đi ra cửa, ba oan hồn đã biến mất không thấy, ta cũng không để ý tới.

Sau khi xuống lầu, chúng ta theo hướng âm thuyền chỉ, đi đại khái hơn nửa canh giờ, ta một mực cầm chén nước, cổ tay mệt mỏi. Cuối cùng chúng ta đi tới trên một con đường ở bờ biển, sóng biển trận trận đập thành bờ đê, phương hướng thuyền nhỏ chỉ lại là biển.

Nhất Thanh đạo trưởng khinh thường nói: "Chiêu này của ngươi thật sự có tác dụng sao?"

"Đương nhiên là có tác dụng rồi."

Ngoài miệng ta nói như vậy, trong lòng cũng có chút chột dạ, qua loa chạy vào biển? Một bộ khôi giáp do cương thiết chế tạo nặng tới mấy chục ký, đây không phải là muốn chết sao?

Lúc này con thuyền nhỏ bị dính máu lặng lẽ chuyển hướng, chỉ về một gian phòng ốc rất lớn ở bờ biển, ta hỏi Nhất Thanh đạo trưởng: "Đó là nơi nào?"

"Hẳn là một gian ụ tàu." Nhất Thanh đạo trưởng đáp.

"Vào xem!" Nói ra.

Lúc đến gần ụ tàu, ta mới phát hiện bên ngoài có một tầng lưới sắt, cao khoảng hai mét, ta có thể trèo qua, nhưng Doãn Tân

Nguyệt và Nhất Thanh đạo trưởng lại có chút khó khăn.

Chúng ta đang vây quanh mạng sắt tìm kiếm cửa vào, đột nhiên ta cảm giác được một trận ác hàn nhập vào cơ thể, một bàn tay bán trong suốt từ ngực ta vươn ra, hướng vào tay ta nâng một cái chén. Cái tay kia là linh thể, đương nhiên có thể xuyên qua thân thể của ta, nhưng ta cả kinh, một cái bát chưa nắm vững, "lạch cạch" một tiếng rơi vỡ trên mặt đất.

Người rửa bát chính là người đánh cược gầy gò, phía sau hắn còn có quỷ hồn đi theo hai gã hộ vệ. Ba oan hồn quỳ trên mặt đất, vơ vét mảnh vỡ bát lung tung, thì ra trên thuyền âm có khí tức cẩu giải nghĩa, bị bọn họ coi như cẩu thả làm sáng nghĩa, một đường theo tới đây.

" vướng tay vướng chân, đem bọn chúng diệt trừ đi!" Nhất Thanh đạo trưởng cả giận nói.

"Không, chờ một chút." Ta ngăn hắn lại.

Ba oan hồn không tìm được diêu nghĩa, ngẩng mặt lên nhìn bốn phía, đột nhiên xuyên qua mạng lưới, trực tiếp lướt về phía nhà kho. Ta vô cùng tin tưởng mà nói: "Quy Minh Nghĩa ở ngay trong thương khố kia."

"Trương ca, nơi này có một cái động có thể chui vào." Doãn Tân Nguyệt nói.

Chúng ta vừa nhìn qua, phía dưới Thiết Ti võng bị xé ra một lỗ hổng, đại khái là được Minh Nghĩa lưu lại, Nhất Thanh đạo trưởng nhíu nhíu mày: "Tên là bần đạo toản loại lỗ chó này, thật sự là sỉ nhục nhã nhặn."

"Lão nhân gia người giẫm kiếm bay qua đi! Chúng ta những phàm nhân này vẫn là đào hang tốt." Lý Ma Tử bắt được một cơ hội trả thù Nhất Thanh đạo trưởng, sau đó dẫn đầu chui qua.

Ta thay Doãn Tân Nguyệt tạo ra lưới sắt, dáng người thon thả, rất dễ dàng đi qua, sau đó ta cũng chui vào.

Một thanh đạo trưởng đứng bên ngoài, trên mặt lúc xanh lúc đỏ, cuối cùng vẫn là hướng hiện thực khuất phục, đem đạo bào vén lên buộc ở bên hông, trước duỗi tới một cái chân, sau đó đem thân thể dịch chuyển qua, cuối cùng lại rút ra một cái chân khác, kết quả bị Thiết Ti treo đạo bào, kéo rách một góc áo, tức giận râu mép run rẩy.

Ta cười thầm lão đạo này thật sự là người chú ý, hành trình âm vật làm không thể nào chú ý tới, cái gì mà khổ sở và sống, đây chính là chênh lệch nghề nghiệp đó!

Lúc này từ nhà kho truyền đến ba tiếng kêu thê lương thảm thiết, ta gọi bọn họ nhanh chóng chạy tới xem một chút, vừa đi vừa móc Thiên Lang Tiên trong ngực ra đề phòng bất trắc.

Thương khố rất trống trải, đưa tay không thấy được năm ngón, hai bên là một giá sắt cao cao, bên trên để một miếng gỗ, có một mùi sơn cực nhạt, vừa đi vào có cảm giác sặc mũi cay mắt, nửa ngày mới thích ứng được. Nơi này kỳ thực không phải là ổ thuyền lớn gì, xem quy mô thì là làm thuyền đánh cá sản xuất, những sàn tàu này được lau qua sơn lại bị phơi khô trên giá sắt.

Vừa tiến vào nơi này, ta liền cảm giác được một cỗ âm khí phi thường mãnh liệt, tựa hồ còn mang theo một hồi nhịp tim, lúc phồng khi tiêu, như thủy triều vậy.

"Ngay ở chỗ này!" Nhất Thanh đạo trưởng kinh hỉ nói.

Chúng ta mở ra điện thoại lập lòe đèn chớp, nương theo ánh sáng yếu ớt, liền thấy trên mặt đất có ba vũng máu đen kịt, lờ mờ có thể nhận ra hình dạng của ba người, toàn bộ đầu hướng về phía cửa vào.

Đây là ba oan hồn kia vừa rồi lưu lại quỷ huyết, ba tên quỷ này thật sự là không biết tự lượng sức, tìm cẩu minh nghĩa báo thù, lại bị bách chiến tướng quân giáp tản mát ra âm khí trực tiếp chấn chết!

"Thật đáng sợ!" Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức chộp lấy cánh tay của ta. Ta an ủi cô không sao, đồng thời nắm chặt Thiên Lang Tiên, trong lòng lo sợ, vạn nhất nghiêm minh nghĩa bất phân thân công kích chúng ta, chỉ sợ chưa chắc có thể ngăn cản được.

Nghĩ tới đây, ta nói với Doãn Tân Nguyệt: "Ngươi ở lại đây, đừng đi tiếp."

"Không, ta sợ ngươi gặp phải nguy hiểm." Giọng nói của Doãn Tân Nguyệt đang run rẩy.

"Ta và Nhất Thanh đạo trưởng đều có năng lực tự bảo vệ mình, ngươi đi theo ngược lại sẽ thêm loạn." Ta giải thích.

Doãn Tân Nguyệt có chút không nỡ, nhưng cũng không có cách nào khác: "Vạn nhất có gì đó không thích hợp, ngươi lập tức trở về, ngàn vạn lần đừng có sính cường."

"Được, ta biết rồi." Ta gật đầu.

"Trương gia tiểu ca, đệ muội một mình ở đây đa phần không yên lòng, nếu không ta lưu lại chăm sóc nàng?" Lý Ma Tử nhỏ giọng xin chỉ thị.

Ta vô cùng khinh bỉ nhìn hắn nói: "Được, ngươi cũng ở lại đi!"

Ta và Nhất Thanh đạo trưởng dần dần tiếp cận trung tâm luồng âm khí cường hãn kia, khi đi qua một khúc ngoặt, ta thấy một người ngồi xổm ở góc tường, hình như đang ngủ, ánh sáng di động bị điện thoại nhật đâm trúng mắt, hắn theo bản năng đưa tay ngăn cản một chút.

Người này khoảng chừng hai mươi tuổi, mặt rất mềm mại, dáng vẻ như vừa tốt nghiệp đại học, trên đầu đội một cái mũ bóng ma, từ quần áo nhìn qua đúng là nam nhân ta gặp được ở sòng bạc tối hôm qua, không thể nghi ngờ chính là lời lẽ cẩu thả mà chúng ta muốn tìm.

Chỉ là hắn trên mặt không có râu ria, ta nhớ hôm qua lúc nhìn thấy hắn, hắn có một râu quai nón. Lại gần xem xét, trên mặt hắn có vết keo dính, nguyên lai là gã râu quai nón kia dính vào, vì có vẻ già hơn một chút.

Trên người cẩu Minh Nghĩa mặc một kiện áo giáp cổ đại ảm đạm, chính giữa là một mặt bảo vệ tâm kính, bộ phận còn lại đều là dạng áo giáp như vảy cá, phía sau là cái gì ta cũng không nhìn thấy, phần eo là một mảnh mảnh da bọc lại thành mảnh giáp, bộ giáp này rỉ sét loang lổ, đã sớm mất đi vẻ sáng bóng.

"Minh nghĩa, minh nghĩa!" Nhất Thanh đạo trưởng đột nhiên kích động lên, chạy tới.

"Đạo trưởng?" Đoạn Minh Nghĩa ngẩng đầu lên, trông hắn rất uể oải, màu da vàng như nến, hốc mắt hãm sâu, trong mắt đầy huyết sắc, bờ môi làm một lớp da, nhìn qua rất lâu rồi mà gạo chưa đi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

"Tiểu tử ngốc, ngươi sao có thể mặc nó lên người, ngươi có biết đây là cái gì không?" Nhất Thanh đạo trưởng vạn phần thương tiếc nói, đột nhiên phát hiện trên tay trái của Chung Minh Nghĩa đều là máu, trên mặt đất cũng nhỏ một vũng máu lớn. Ta nhìn về phía vai trái của hắn, y phục đó bị cắt ra, trên vai có một vết thương rất dài, như là bị vũ khí sắc nhọn gây thương tích, vết thương xiêu xiêu vẹo vẹo vẹo vẹo vẹo, tựa như chính hắn bị khâu.

"Là ai làm!" Nhất Thanh đạo trưởng hỏi.

cẩu công nghĩa khóc lên: "Có một nam nhân đeo kiếm đang đuổi giết ta! Ta thật sợ!"

Đầu của ta ông một tiếng.

Cái gã nói chẳng lẽ là... nam nhân thích ăn mặc?

Âm vật mạnh nhất trong lịch sử cũng là thứ thứ bảy trăm bốn mươi bốn.

Nhất Thanh đạo trưởng đột nhiên kích động hẳn lên, mạnh mẽ đẩy ta ra, hung tợn nói: "Đều là vị bằng hữu kia của ngươi hại, nếu biết nghĩa chết rồi, ta muốn các ngươi đền mạng!"

Ta vốn định ngồi xổm ở chỗ kia kiểm tra vết thương chính đáng, đột nhiên bị đẩy một cái, kết quả đặt mông ngồi xuống đất, lập tức cái mông thiếu chút nữa nứt ra.

Một vị đạo trưởng dường như ý thức được mình xuống tay quá nặng, lão lạnh mặt nói: "Ta không cố ý."

Mẹ nó, cái này cũng tính là xin lỗi sao? Đạo sĩ này có biết nói tiếng người không vậy! Là ngươi dùng tay mình đẩy cũng có thể gọi là "không phải" hay sao? Một tên da mặt người sáu mươi tuổi làm sao có thể dày đến vậy?

Có thể tưởng tượng được, trong lòng ta rất tức tối, nhưng tình huống trước mắt cũng không thích hợp cho việc cãi nhau, hơn nữa ta căn bản không muốn cãi nhau với loại người không có tố chất này, sẽ chỉ càng cãi càng hăng, ta đứng lên vỗ vỗ bụi trên quần nói: "Nếu ngươi còn tiếp tục như vậy, đừng trách ta quay đầu bước đi."

"Biết rồi." Nhất Thanh đạo trưởng hừ lạnh một tiếng nói.

Ta đè xuống lửa giận trong lòng, lão đạo sĩ này cùng với cẩu minh nghĩa tựa hồ quan hệ không tầm thường, nếu không hắn sao lại đột nhiên phát hỏa lớn như vậy.

Ta nói: "Trước dẫn nó đi lang đi! Sau đó ta nghĩ cách hàng phục âm vật này."

"Không, ta không muốn xem thầy thuốc gì..." Xuê Minh Nghĩa vừa nghe đến xem thầy thuốc, lập tức kích động: "Cảnh báo ở bên ngoài tìm ta, ta không muốn bị bắt, ta không muốn ngồi tù!"

"Cảnh sát sẽ không bắt ngươi, cùng lắm là hỏi một câu, ba người kia bị hù chết, pháp luật cũng không nói dọa người ta phải đền mạng a?" Ta khuyên nhủ.

"Hắn nói rất đúng!" Một thanh đạo trưởng cũng khuyên: "Đi thôi, hiểu nghĩa, chúng ta trước tiên xem bệnh cho y sư, bộ dạng này của ngươi lúc nào cũng có thể ngất xỉu."

"Ta không đi!" Đoạn Minh nghĩa quát, trong nháy mắt ngay cả âm thanh cũng trở nên trầm thấp, một luồng sát khí cực kỳ đáng sợ từ trên người hắn phóng thích ra.

Một màn này làm ta cùng Nhất Thanh đạo trưởng bị hù chết, âm vật có thể làm người bị hù chết, ta đột nhiên trở nên hối hận, ta làm sao phải tiếp việc này? Làm không tốt anh danh một đời hủy diệt, còn mang mạng nhỏ đặt vào.

Ta nhanh chóng mặc niệm đạo đức X, để nỗi lòng bình tĩnh lại.

"Ông chồng, sao vậy?" Doãn Tân Nguyệt và Lý mặt rỗ chạy tới, hóa ra hai người bọn họ nghe thấy bên này hô to gọi nhỏ, tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì đó.

"Không có việc gì, tìm ra được hắn rồi." Ta đáp.

Cẩu Minh Nghĩa nhìn thấy người xa lạ, hoảng sợ như chim sợ cành cong: "Đạo trưởng, hai người này là ai?"

"Đừng sợ, đừng sợ, bọn họ là tới giúp ngươi." Thanh đạo trưởng vỗ vai hắn an ủi.

"Giúp ta cái gì?" Mộc Minh Nghĩa hoang mang hỏi.

Một Thanh đạo trưởng không trả lời, ta đối với Lý Ma Tử ra dấu, gọi hắn qua một bên. Lý Ma Tử nói: "Trương gia tiểu ca, việc này thật sự phải tiếp sao? Ngươi xem tiểu tử này tinh thần cũng không bình thường, ta nghe nói bệnh nhân giết người là không phạm pháp."

"Ta cho rằng là ta muốn a, hiện tại đều lên chiếc thuyền giặc này, hối hận cũng đã muộn." Ta thở dài: "Đúng rồi, ngươi đi giúp ta chuẩn bị chút đồ vật."

"Ngươi nói đi!" Lý Ma Tử gật đầu.

Không có giấy bút, ta bảo hắn cẩn thận ghi nhớ, ta muốn một ít than đen, một bình củi khô hoặc là dầu củi, một con gà trống, một bình mực, một sợi thừng, một ít đinh sắt. Xem tiểu tử này hình như cảm nhiễm vết thương, thuận tiện lại mua bình nước suối, đi dược điếm mua chút thuốc tiêu giảm lửa đông đau.

Lý Ma Tử nói: "Những thứ khác đều dễ làm, chỉ gà trống. Người không quen cuộc đời này lại là đêm hôm khuya khoắt ta phải đi đâu làm?"

"Thật sự không được..." Ta nghĩ nghĩ một chút: "Ngươi đi tới tiệm sủng vật mua con chó con đực đi."

"Tiểu ca Trương gia, ngươi yên tâm đi, ta sẽ cố gắng kiếm đủ cho ngươi." Nói xong Lý Ma Tử rời đi.

Một Thanh đạo trưởng vẫn luôn trấn an cảm xúc cẩu thả minh nghĩa, Doãn Tân Nguyệt ở bên cạnh không nói một lời, lông mày nhíu chặt, phỏng chừng đang ở trong phòng cẩu Minh Nghĩa nhìn thấy những thứ khó coi, đối với hắn có chút phản cảm.

Ta đề nghị không nên ở chỗ này ngây người, mùi sơn bông quá nặng đối với thân thể không tốt.

Một Thanh đạo trưởng dỗ dành tên cẩu thả rời khỏi thương khố, đi ra bên ngoài, mùi của gió biển thoải mái hơn nhiều so với nước sơn mạch, đột nhiên cẩu minh nghĩa chỉ vào ta hỏi: "Người này làm gì vậy?"

"Hắn tới để giúp ngươi." Đạo trưởng nói.

"Giúp ta cái gì? Giúp ta cái gì?" cẩu Minh Nghĩa nắm lấy bả vai của Nhất Thanh đạo trưởng chất vấn: "Đạo trưởng, có phải ngươi cảm thấy ta có bệnh hay không?"

"Không không, ngươi không có bệnh." Nhất Thanh đạo trưởng dỗ hắn nói: "Trời nóng như vậy, ngươi mặc bộ áo giáp vừa nặng vừa không thoải mái, có nên cởi ra trước không?"

Vốn tưởng rằng sống minh nghĩa sẽ cự tuyệt, hắn ta vậy mà đồng ý, Nhất Thanh đạo trưởng liền đưa tay cởi bỏ mặt ngoài áo giáp.

Ai ngờ vừa mới cởi bỏ một cây da, cẩu minh nghĩa đột nhiên đem Nhất Thanh đạo trưởng nặng nề đập trên mặt đất!

Nhớ tới tên đạo sĩ mũi trâu vừa mới đẩy ta một cái, trong lòng ta liền cảm thấy sảng khoái, cái này gọi là báo ứng! Không tin ngẩng đầu nhìn, trời xanh tha cho ai đó.

Sau đó hắn ta dùng giọng nói trầm trầm quát: "Ai dám đụng tới nó, ta sẽ cho kẻ đó chết!" Sau đó quay đầu chạy về phía bãi biển.

Ta lập tức lấy Thiên Lang Tiên ra, đọc khẩu quyết, ném roi ra, vững vàng quấn lấy mắt cá chân hắn.

Tuân Minh Nghĩa rất chật vật mà ngã trên mặt đất, lúc này đạo trưởng còn chưa từ mặt đất đứng lên, vội vàng nói: "Hậu sinh, tuyệt đối đừng làm hắn bị thương."

"Ta biết rồi!"

Nói xong ta xông tới, dùng roi Thiên Lang vuốt ve hàm nghĩa cuốn lấy, thuận tay lấy ra hai tấm linh phù bậc trung dán trước ngực và sau lưng hắn, dựa vào hiệu lực của hai thứ này, đại khái có thể tạm thời trấn trụ áo giáp hung hãn này.

Thế nhưng trong nháy mắt, linh phù lại trở nên cháy khét, cuộn mình lại, sau đó "Ào" một tiếng cháy mất.

cẩu Minh Nghĩa kịch liệt giãy dụa, liều mạng muốn tránh thoát Thiên Lang Tiên, trong miệng phát ra tiếng kêu kỳ quái như dã thú, ta dùng tay gắt gao nắm lấy hai đầu Thiên Lang Tiên, cảm giác như đang trói một con dã thú hung mãnh, rõ ràng bị thương, tại sao lại có lực lượng cường đại như vậy.

"Tiểu tạp chủng, ngươi là cái thá gì, dám đối xử như vậy với lão tử sao? Ngươi biết lão tử là ai không?" Trong cổ họng cẩu Minh nghĩa lần nữa phát ra âm thanh trầm thấp khủng bố.

"Hoắc tướng quân, xin lỗi." Ta dò hỏi, trong lòng âm thầm buồn bực, bỗng đi bệnh xuất thân danh môn, sao lại nói năng thô lỗ như vậy.

Cẩu Minh Nghĩa điên cuồng cười ha hả, sau đó là một tràng gặm đồ, trong lòng ta rất buồn bực, tư thế mặt hướng xuống rốt cuộc đang gặm cái gì? Nhìn qua mới phát hiện gã đang gặm bùn đất trên mặt đất, đá vụn và vỏ sò nhỏ trong đất bị nhai vang lên răng rắc khiến người nghe thấy mà đau hết cả răng.

"Tháng mới, tháng mới, mau tới nâng đầu của hắn lên!" Ta gấp đến độ hô to.

Doãn Tân Nguyệt vừa đỡ lên một Thanh đạo trưởng, vội vàng chạy tới. Lúc chạy được nửa đường thì đột nhiên dừng lại, vẻ mặt trở nên vô cùng khủng hoảng: "Lão phu... Ta không dám tới gần người kia..." Nói xong hai hàng nước mắt sợ hãi từ trên mặt nàng chảy xuống.

Miêu Minh Nghĩa lại bộc phát ra một trận cười to điên cuồng, khiến người nghe sởn cả tóc gáy. Cùng lúc đó, một cỗ sát khí cường hãn từ trên người y phóng ra, Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức quỳ trên mặt đất, che mặt, bả vai run run. Ta bảo nàng tranh thủ thời gian lui về phía sau, loại sát khí bá đạo này có thể dọa người ta tim nổ tung, thật sự không phải trò đùa!

Ta vừa mặc niệm đạo đức một bên lấy từ trong ngực ra linh phù, nhưng dán một tấm đốt, dán một tấm, tựa như thân áo giáp kia là bàn ủi nóng hổi, ta kinh hãi thất sắc, đây là âm vật đáng sợ cỡ nào!

Ta dứt khoát cắn ngón cái, nhỏ vài giọt tinh huyết lên áo giáp, nhưng giọt máu rơi ở phía trên lập tức giống như giọt nước ở trên cái nồi nóng cháy lăn lên, trong nháy mắt hóa thành "Huyết hơi".

Một thanh đạo trưởng chạy qua, trong miệng lẩm bẩm, một bàn tay đặt ở trán cẩu minh nghĩa, khởi đầu trắng trợn cố gắng vung tay muốn bỏ qua tay hắn, chú niệm của thanh đạo trưởng rất nhanh, ta nghe không rõ là đọc cái gì, hơn nữa bản thân ta cũng bận niệm đạo đức kinh, bất quá chú của hắn khẳng định có công hiệu an thần mãnh liệt hơn.

Dần dần, ý chí sáng suốt đã không còn phản kháng, mặc kệ một Thanh đạo trưởng đặt tay lên trán hắn. Ta nhân cơ hội này, từng tấm từng tấm, từng tấm giống như không cần tiền tự định giá trên người Minh Nghĩa dán trung đẳng linh phù, cuối cùng cuối cùng cũng trấn áp được.

Minh Nghĩa cẩu thả như đang giày vò, cúi đầu không động đậy nữa, theo cảm xúc của hắn bình ổn trở lại, cỗ sát khí đáng sợ kia cũng dần dần thu liễm, ta thở phào nhẹ nhõm, dùng tay xoa xoa trán, mới chú ý tới trán mình đã dày đặc mồ hôi lạnh, sau đó nói với Thanh đạo trưởng: "Áo giáp này thật đáng sợ, nếu chậm một chút..."

"A!!!"

Một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế truyền đến, cẩu Minh Nghĩa bất ngờ không kịp đề phòng, há mồm, cắn lấy bàn tay của Thanh Dịch.

Cùng lúc đó, tất cả linh phù dán trên người hắn đồng thời bốc cháy. Hắn đột nhiên khom lưng, một cổ quái lực đột nhiên đem ta bắn bay ra ngoài, Thiên Lang tiên cũng bị tránh thoát, ngọn roi hung hăng quất vào trên mặt ta, máu mũi ôn nhiệt lúc ấy đã chảy xuống.

Lớp bảy trăm bốn mươi lăm tuổi trị thương cho nam giới bỗng nhiên đi bệnh.

cẩu Minh Nghĩa cắn một cái lên bàn tay của Nhất Thanh đạo trưởng, mạnh mẽ kéo một cái, mạnh mẽ xé xuống một khối da thịt!

Thanh đạo trưởng lui về phía sau mấy bước, nhìn bàn tay chảy máu ròng ròng, sắc mặt lão đạo này cũng đã trở nên trắng bệch, lập tức xắn tay áo lên, dính máu trên tay vẽ lên một đạo phù.

Nhưng phù văn của hắn còn chưa vẽ xong, đạo nghĩa lịch sự đột nhiên vọt tới, một cái tát đẩy ở trên ngực một thanh đạo trưởng, một thanh đạo trưởng bay ra ngoài, nặng nề rơi trên mặt đất.

Ta sợ hắn bị đánh chết tươi, vội vàng dùng tay áo lau khô máu mũi, vung roi Thiên Lang hướng phía sau cẩu Minh nghĩa đập mạnh một trận, đem sự chú ý của hắn chuyển hướng sang ta.

Khi hắn xoay người, lông tóc trên lưng ta trong nháy mắt bùng nổ lên. Đôi mắt kia tựa như hai hạt than lửa nung đỏ, hiện ra hồng quang hung tàn, miệng hắn đầy máu, trên cằm cũng đều là máu, bộ dáng dữ tợn dị thường!

Ta niệm Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết, vung roi hất lên uy thế mạnh mẽ, quất một roi tới, đánh cho gương mặt đạo đức cẩu thả chảy máu.

Sau đó thu hồi roi, lại vung một roi, lần này hắn giơ tay tiếp lấy roi, đột nhiên kéo về phía sau, suýt chút nữa kéo ngã ta, cái roi bị kéo đi, mài tới mức bàn tay ta nóng rát đau nhói.

Luồng sát khí cường hãn kia như sóng biển, như bài sơn đảo hải ép tới, ép người không thở nổi, tay chân của ta không ngừng run rẩy, trái tim như điên cuồng nhảy lên, lại có cảm giác muốn bỏ chạy.

Ta liều mạng mặc niệm đạo đức Xuyến ổn định tâm thần, bắt đầu dụng ý thao túng Vô Hình châm, trước mắt tình thế nguy cấp, chỉ có thể trước phế tay chân tiểu tử này, lại muốn biện pháp khác.

"Chuẩn bị gấp gáp như pháp lệnh!"

Một thanh đạo trưởng đột nhiên quát to một tiếng, một cỗ âm phong tự dưng nổi lên, khiến cho không khí chung quanh đột nhiên giảm xuống mấy lần. Trong âm phong xen lẫn tiếng kêu gào thê lương, một đoàn oan hồn từ trong đất bò ra ngoài., Càng nhiều hơn là cô hồn dã quỷ từ trong biển bay tới, số lượng từ dưới đất chui lên mười mấy lần. Đây đều là oan hồn đã chết trong biển, ai nấy thân thể tả tơi, quần áo tả tơi, thân mang rong biển, chúng nó điên cuồng đánh về phía đạo nghĩa.

Sát khí trên người cẩu minh nghĩa như một lá chắn vô hình, đội quân "tiên sinh" của oan hồn chạm một cái liền tan thành tro bụi. Nhưng dù sao số lượng nhiều, oan hồn phía sau ùn ùn đi lên, ôm lấy minh nghĩa, bọc thành một quả cầu lớn đang nhúc nhích.

Nhất Thanh đạo trưởng bóp một cái bí quyết, râu ria không ngừng run rẩy, nói: "Thật xin lỗi, ta không thể để mặc ngươi làm chuyện lung tung đả thương người được nữa..."

"A!"

Một tiếng rống to vang lên, oan hồn trên người cẩu minh nghĩa bị giết khí mạnh mẽ tách ra, bắn tung tóe khắp nơi là quỷ huyết, tình cảnh khiến người ta sợ hãi vô cùng.

Cái này mẹ nó không có đạo lý, vẻn vẹn một kiện áo giáp, sao có thể cường hãn thành bộ dáng này!

Đối mặt với tình cảnh này, Nhất Thanh đạo trưởng cũng trừng to mắt, hiển nhiên không dám tin tưởng.

Dù sao sự hi sinh của bầy quỷ vẫn làm cho sát khí của hắn suy yếu thêm vài phần, ta bây giờ càng không thể kinh sợ, vì thế xông lên, thao túng châm vô hình đâm ra, nhắm thẳng đến bả vai không có áo giáp bảo hộ.

cẩu Minh Nghĩa không ngừng né tránh, nhấc chân hướng ta đạp tới, ta né ra đồng thời thuận thế đâm mạnh lên đùi hắn một cái.

cẩu Minh Nghĩa kêu thảm một tiếng, nhào về phía ta, sát khí mãnh liệt khiến ta trong nháy mắt cảm thấy khủng hoảng khó hiểu, phục hồi lại tinh thần thì cổ tay đã bị bắt được, tay của nó giống như kìm sắt nắm chặt cổ tay của ta, nắm đến mức xương cũng sắp gãy mất.

Cách không lần nữa ta thao túng Vô Hình Châm, lúc này yết hầu của hắn bại lộ ra ngoài, ta hoàn toàn có thể thuận thế một kích lấy cổ họng của hắn, thế nhưng lại do dự, đây dù sao cũng là một cái mạng, ta sao có thể thương tổn nhân mạng.

"Cửu Lân, giết hắn!"

Một giọng nói quen thuộc vang vào trong lỗ tai, chẳng lẽ là nam nhân an ủi?

Trong nháy mắt ta do dự, một cái đầu của Đoạn Minh Nghĩa vọt tới, đụng đến ta đầu váng mắt hoa, sau đó cái bụng trúng một cước, liền lùi lại mấy bước ngã trên mặt đất, một cỗ chất lỏng nóng rát từ yết hầu trực tiếp trào lên, oa một tiếng liền phun ra một ngụm mùi vị chua xót và máu tươi.

Một loạt tiếng bước chân đến gần, rõ ràng động tĩnh không lớn, nhưng khi ta nghe lại có khí thế đất rung núi chuyển.

Ta ngẩng đầu, trông thấy khuôn mặt hung thần ác sát kia của cẩu minh nghĩa, nó giơ chân phải lên cao cao, chuẩn bị giẫm lên mặt ta. Trong nháy mắt ta sinh ra ảo giác, nhìn thấy một võ sĩ cổ đại đứng phía sau nó, trong tay giơ cao trường thương, muốn đâm mạnh vào thân thể của ta.

Ta nghĩ thầm, xong rồi, hết thảy đều xong rồi!

Đột nhiên, một đạo lam quang hiện lên, theo bản năng lùi lại mấy bước, ôm bả vai, vẻ mặt hung ác.

Nam nhân chăn hộ chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh ta, nắm trong tay tám phương Hán kiếm, vẻ mặt nghiêm nghị.

"Là ngươi, là ngươi làm ta bị thương!" cẩu công tử nhận ra nam nhân săn sóc, cuồng bạo quát, lao về phía nam nhân cầu hôn.

Nhưng nam nhân hưởng thụ trực tiếp tiến vào trạng thái kiếm tiên của Lữ Động Tân, chiêu mộ ác liệt, lại ép cánh tay hắn trở về, đùi bị thương mấy chỗ. Tuân Minh Nghĩa cả người đầy máu, nhe răng trợn mắt, bộ dáng đáng sợ.

"Đừng làm tổn thương cháu trai của ta!" Nhất Thanh đạo hét lớn.

Chất tử? Quả nhiên không ngoài dự đoán, lão đạo này và nói rõ ra thì ra là người thân.

Nam nhân chăn ấm thì làm sao có thể để ý, ánh mắt hắn ta tàn nhẫn, vẻ mặt chưa từng nghiêm túc như vậy, rõ ràng là muốn lấy mạng sống cẩu thả.

Đột nhiên ánh sáng vàng lóe lên, "Keng" một tiếng, cẩu minh nghĩa biến thành một võ sĩ cổ đại mặc áo giáp, trường thương cương thiết trong tay trực tiếp gạt bỏ nam nhân âu lo.

Sau đó võ sĩ cổ đại giơ thương đâm tới, nam nhân quyến rũ dùng tám thanh Hán kiếm không ngừng đón đỡ, động tác của hai người hoa cả mắt, chính là trường thương dài một thước mạnh mẽ, trường thương múa lượn khiến nam nhân quyến rũ có chút vất vả, nào còn có đường phản kích?

Ta quá sợ hãi, mẹ kiếp, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, khí linh hóa hình, âm vật này đã có ý thức độc lập?

Ta từ trên đất nhặt roi Thiên Lang vung lên, chiêu mộ hắn đi xuống, muốn quấn lấy chân hắn để tranh thủ cơ hội cho đàn ông cầu hôn mình. Roi vững chắc cuốn lấy một chân của võ sĩ cổ đại, nhưng khí lực hắn rất lớn, ta chẳng những không kéo được hắn qua đây, còn suýt chút nữa bị hắn kéo đi.

Ta rút roi về, thay đổi sách lược, chuẩn bị quấn trường thương của hắn. Ta đã sử dụng roi Thiên Lang này rất lâu rồi, cũng coi như thuận buồm xuôi gió, chỉ chỗ nào đánh đó. Mặc dù động tác hai người rất nhanh, nhưng ta thử vài cái, vẫn chuẩn xác quấn lấy phần giữa trường thương, sau đó mạnh mẽ kéo một cái, trường thương của võ sĩ cổ đại rời tay bay ra.

"Đắc thủ rồi!" Trong lòng ta vui mừng khôn xiết.

Nam nhân lợi dụng một kiếm đâm tới, võ sĩ cổ đại một tay túm lấy tám thanh đại hán kiếm, nơi bàn tay và thanh kiếm trống rỗng tiếp xúc giống như bị đốt bôc lên thành khói. Một tay khác mở ra hướng về phía ta, chỉ thấy trường thương bị ta lôi đi bị một luồng từ lực hút chặt, chậm rãi bay về trong bàn tay hắn.

Đậu xanh, khí linh này cũng biết cách không lấy vật, so với ta tu luyện cao cấp hơn nhiều sao?

Ta nói cái gì cũng không thể để cho hắn thực hiện âm mưu, đem Thiên Lang Tiên quấn vài đường trên người cùng cánh tay, dùng khí lực bú mẹ túm về phía sau. Trường thương lơ lửng ở giữa không trung quỷ dị, mạnh mẽ kéo ta qua, ta dùng hai cước đạp trên mặt đất, kết quả hai chân cày ra hai rãnh dưới đất.

Võ sĩ cổ đại đột nhiên giơ chân đá văng nam nhân thích ăn, bước lên vài bước muốn đoạt thương, ta sợ hãi thất sắc. Hắn nắm lấy trường thương giữa không trung, sau đó không kéo lại mà đánh thẳng về phía ta, cây roi vốn đang căng cứng đột nhiên rời rạc, ta mất cân bằng, suýt chút nữa đặt mông xuống đất.

"Cửu Lân, cẩn thận!"

Ta vừa mới đứng vững, chỉ thấy mũi thương lạnh lẽo đâm thẳng tới ta, phía sau là gương mặt đằng sau sát khí bức người của võ sĩ cổ đại, trong nháy mắt đó ta sợ đến ngây người, Trương Cửu Lân ta lẽ nào hôm nay liền mất mạng ở đây sao?

Liệt Hỏa khắc kim trận, thứ bảy trăm bốn mươi sáu.

Lúc này một bóng người màu đỏ xông vào tầm mắt của ta, từ bóng lưng thướt tha cùng một đầu tóc dài phiêu dật, tựa hồ là một nữ nhân.

Không biết nàng cầm vũ khí gì trong tay, quơ trước mặt ta một cái, chỉ cảm thấy tạo hình kỳ lạ, như đang vù vù xoay tròn, lập tức đánh văng trường thương của võ sĩ cổ đại.

Hai người nhanh chóng giao thủ vài hiệp rồi sau đó tách nhau ra!

Ta nhìn kỹ, vị khách không mời mà đến này cũng khoác một thân áo giáp nặng nề, ngực tạo thành hình dáng đầu sói, cái vai cũng bị biến thành đầu sói, trên vai nàng khoác một bộ áo choàng đỏ, dưới áo choàng làm rách tả tơi.

Nàng có một gương mặt đầy dã tính và xinh đẹp, hai mắt không có con ngươi, nhìn bộ mặt và trang phục trên người của nàng thì chắc hẳn là một người cổ xưa thế nhưng lại không giống người Trung Nguyên, hơn nữa trên tay còn cầm một thanh loan đao hình trăng tròn bóng loáng.

Nữ hiệp Tây Vực cứu ta một mạng đem loan đao thu ở trước ngực, bày ra một tư thế ứng chiến, áo choàng sau lưng tung bay trong gió biển, đẹp trai không thể tả.

Võ sĩ cổ đại dường như bị khiêu khích, nâng trường thương lên cũng tung ra một tư thế!

Ta nhìn lại nam tử thích ăn mặc, hắn chống kiếm quỳ nửa quỳ trên mặt đất, giống như bị nội thương, nữ hiệp Tây Vực này hiển nhiên không phải do hắn triệu hồi ra.

Lại nhìn đạo trưởng, ánh mắt hắn ta cũng khiếp sợ giống như ta, hiển nhiên cũng không phải là hắn ta làm...

Trong lòng ta buồn bực, chẳng lẽ là âm khí của Bách Chiến tướng quân giáp quá thịnh, đánh thức anh hồn ngủ say nơi đó? Nhưng theo ta được biết, giun từ xưa đến nay chưa từng xuất hiện nữ tướng nào, huống chi nhìn bộ dáng đối phương còn là một nữ tử Tây Vực.

Võ sĩ cổ đại xông tới, mang theo một luồng sát khí kinh người chém giết với nữ hiệp Tây Vực. Binh khí va chạm nhau phát ra thanh âm binh binh bốp bốp bốp bốp, tuy trường thương chiếm ưu thế về khoảng cách, nhưng loan đao hình dáng đặc dị, khó lòng phòng bị, đặc biệt hung hiểm.

Hai người ngươi tới ta đi, tình cảnh ngươi luận võ hiệp phiến còn đẹp mắt hơn, khiến ba người bọn ta nhìn mà ngây người!

Lúc này Lý Ma Tử đã trở về, một tay nhấc theo một cái túi mật, một tay mang theo một con gà trống lớn, nhìn thấy hai con mãnh quỷ đang chém giết ở đó, kinh ngạc nói: "Tiểu ca Trương gia, xảy ra chuyện gì vậy..."

"Ta cũng không rõ." Ta nhận lấy cái túi, kiểm tra hết đồ đạc, ta nghĩ đây là một cơ hội tốt, tranh thủ thời gian bày trận, lát nữa nghĩ cách đưa võ sĩ cổ đại tới đây hàng phục.

Ta tên là Lý mặt rỗ tới hỗ trợ, nhưng hắn đã bị sát khí đáng sợ đó chấn nhiếp, không dám tiếp tục đi nữa. Vì vậy ta gọi hắn tới thay ta chiếu cố Doãn Tân Nguyệt.

Tiếp theo, ta lấy thứ gì đó ra, bắt tay chuẩn bị, nam tử sa sút đi qua nói: "Cửu Lân, ngươi muốn bố trí trận nào?"

Ta tưởng rằng hắn muốn giúp ta, thế nên nói cho hắn biết nguyên lý của trận này: Áo giáp kim, ta gọi là than đen mà Lý mặt rỗ chuẩn bị, đều là đồ vật dẫn lửa, lửa có thể khắc kim, ta dự định dùng máu gà trống và mực nước vẽ vòng ngoài trận này. Yên đĩnh và ly cạn vẽ xong, nếu cần thiết thì còn có thể chấm bớt bớt, dùng lửa mạnh mẽ trấn áp áo giáp, hẳn là mười phần chắc chín.

Ai ngờ nam tử nghe xong lắc đầu: "Vô dụng."

"Vì sao?" Ta hỏi.

"Không phải ta nói trận này vô dụng, hai mươi năm trước ở Diêu gia trang, suy nghĩ của ta và ngươi hiện tại giống nhau, lúc ấy quả thật đã trấn áp Bách Chiến tướng quân giáp, nhưng..." Hắn lắc đầu: "Ta một đoạn thời gian rất dài cũng không nghĩ ra, vì sao lần đó làm phép lại thất bại."

"Sau đó đã hiểu rõ chưa?" Ta hỏi.

Hắn gật đầu một cái: "Sau đó ta sẽ nói rõ hơn."

Nói xong y cầm con gà trống lên, một kiếm cắt cổ gà, vương máu lên dây thừng trói Ni Long, toàn bộ máu gà còn sót lại nhỏ vào trong bình mực, bảo ta cầm lấy, lát nữa hành sự tùy theo hoàn cảnh rồi đổ hết lên người võ sĩ cổ đại.

Song phương vẫn đang chém giết, đao đến thương lui, căn bản ngay cả một chậu nước cũng không lọt vào được.

Nam nhân chăn hộ cũng không nhàn rỗi, dùng Ni Long Thằng bố trí trên mặt đất, hỏi ta trên người còn có bao nhiêu linh phù? Ta nói vừa rồi dùng hết, thế là hắn lấy từ trong ngực ra một ít linh phù, dán ở trên ni long thằng.

Lúc này Nhất Thanh đạo trưởng xuất kỳ bất ý xông tới, đối với nam nhân an ủi quát: "Kẻ nhát gan, ngươi còn nhớ ta không? Năm đó ngươi hại chết mười ba khẩu nhân của ta, hôm nay lại muốn giết chất nhi của ta!"

Nhất Thanh đạo trưởng tính tình không tốt, ta sợ hắn lại động thủ, ngăn giữa hai người bọn họ, nói: "Có chuyện gì sau hẵng nói, cháu ngươi hiện tại lục thân bất nhận, chúng ta tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp chế phục hắn."

Nhất Thanh đạo trưởng hung hăng trừng mắt nhìn nam tử an ủi một cái, tạm thời nuốt cơn giận này xuống.

Ta cảm thấy chuyện hai mươi năm trước hẳn là có ẩn tình gì đó, nam nhân sầu lo ta biết rõ tuyệt đối không phải là người không có trách nhiệm như vậy!

Ngẩng đầu nhìn lên, thân thể nữ hiệp Tây Vực bắt đầu lóe lên, dường như đã chống đỡ không nổi. Mà khí thế của võ sĩ cổ đại càng ngày càng vượng, chiêu dụ nữ hiệp Tây Vực.

Nam nhân chăn bầu nói: "Con âm linh này tuy cũng cường đại, nhưng không có gốc rễ, sợ rằng không thể duy trì quá lâu."

Ta hiểu được, âm vật chứa nữ hiệp Tây Vực không ở nơi này, mà võ sĩ cổ đại có áo giáp cuồn cuộn không ngừng cung cấp âm khí, cộng thêm hấp thu tinh khí trên người cẩu Minh Nghĩa, tự nhiên rất mạnh mẽ.

Nam giáo sai vặt cho ta vài câu chú ngữ, nói lát nữa khi nào hắn gọi Võ sĩ cổ đại tới thì niệm mấy câu thần chú này, nói xong hắn liền rút kiếm tiến lên trợ trận.

Ta giao nhiệm vụ Bát Mặc cho đạo trưởng, căng thẳng chờ đợi.

Ba người chém giết, nam định giúp nữ hiệp Tây Vực một tay, nhưng nữ hiệp Tây Vực lại trở tay cho hắn một đao. Phản ứng của nam nhân chăn hộ nhanh chóng biến mất, khiến ta đổ mồ hôi lạnh thay hắn.

Ta nghĩ thầm nữ hiệp này đúng là không phân biệt nha!

Xem ra không phải nữ hiệp Tây Vực này đến giúp chúng ta, chỉ thù hận võ sĩ cổ đại. Chẳng lẽ đây là hai món âm vật không hợp nhau sao?

Rốt cuộc, nữ hiệp Tây Vực biến mất không thấy đâu nữa, võ sĩ cổ đại đâm loạn vài thương về phía cô ta biến mất, hình như còn chưa đánh đã ghiền. Nam tử chăn nuôi từ phía sau cho cô ta một kiếm, đương nhiên là đâm vào áo giáp đao thương bất nhập kia tạo thành một vệt lửa.

Võ sĩ cổ đại nổi giận, xoay người giao chiến với nam tử cần an ủi, nam nhân tốt vốn là muốn dẫn rắn vào hang, vừa đánh vừa lui, rất nhanh đã dẫn hắn vào trong vòng vây.

"Cửu Lân, niệm chú!" Nam tử an ủi hét lên.

Ta lập tức niệm chú ngữ, vòng xoáy trên mặt đất bắt đầu chuyển động như con rắn, đột nhiên nhảy dựng lên hai chân đang trói chặt võ sĩ cổ đại. Hắn mất đi cân bằng nặng nề ngã xuống đất, từng sợi dây thừng buộc từng vòng lại thân thể hắn, dây thừng dính máu gà tiếp xúc cùng thân thể hắn, lập tức bốc lên khói tươi.

Tên ta là Nhất Thanh đạo trưởng vội vàng hắt mực, Nhất Thanh đạo trưởng hắt cả bình mực ra ngoài, mực nước hắt lên người hắn lập tức bắt đầu phát tác.

Võ sĩ cổ đại không ngừng vặn vẹo, sợi dây thừng này tựa hồ không trói được hắn, ta thấy tình thế không tốt, lấy ra roi Thiên Lang, phóng tới quấn vài luồng trên người hắn.

"Ta giết các ngươi, ta giết các ngươi!"

Là thanh âm cẩu thả rõ nghĩa, võ sĩ cổ đại lại biến thành sống lỗ mãng sáng nghĩa, không ngừng giãy dụa, dùng trán đụng đất, đụng đến mức thùng thùng rung động. Ta cưỡi trên người hắn, một tay cầm sợi dây một tay ấn đầu hắn, không cho hắn đụng nữa.

Chuông Minh Nghĩa liều mạng muốn kéo ta ra, linh phù trên dây thừng bắt đầu bốc mùi khét lẹt. Mắt thấy sợi dây thừng và Thiên Lang Tiên sắp không trói được nữa, trong lòng ta mát lạnh, cố gắng cả buổi chẳng lẽ lại phải uổng phí sao?

Lúc này nam nhân tốt lành đi tới, cầm kiếm đảo ngược, hung hăng đập vào sau ngực cẩu Minh Nghĩa, hai mắt cẩu Minh Nghĩa trợn lên, hôn mê bất tỉnh.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cảm giác mình mệt đến sắp thoát lực rồi...

Nguyền rủa nhà Hoắc thứ bảy trăm bốn mươi bảy...

cẩu Minh Nghĩa hôn mê bất tỉnh, luồng sát khí cường hãn dần dần thu liễm lại. Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử vẫn luôn ở bên cạnh quan sát đi tới. Ta nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt trên mặt có hai vệt nước mắt, hiển nhiên là bị dọa sợ, vì thế ôm lấy nàng vỗ nhẹ lưng an ủi vài câu.

Lý Ma Tử mặt dĩ nhiên cũng trắng bệch, ta hỏi hắn có muốn tới thử không, hắn liên tục xua tay nói: "Không, ta không có sở thích đó, hai cái ôm đi!"

Nam tử quyến rũ móc ra một tấm khăn lau lau sạch sẽ kiếm, ánh mắt nhìn chằm chằm cẩu Minh nghĩa trên mặt đất, thấp giọng nói: "Cửu Lân, không thừa dịp hiện tại giết hắn, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội..."

"Như vậy sao được?" Ta kinh ngạc nói, vừa rồi lúc hỗn chiến ta không nghe lầm, hắn quả thực gọi ta giết cẩu minh nghĩa.

"Một khi mặc vào sẽ bị hút sạch tinh khí, khiến chủ nhân trở nên hung tàn, sớm muộn gì cũng phải chết, nhưng cởi ra cũng vậy, hai mươi năm trước ta bởi vì nhân từ nên mới có trận kiếp nạn hôm nay!" Nam nhân thương cảm nói.

Đột nhiên, đạo trưởng đi tới, cảm xúc hết sức kích động, chất vấn: "Ngươi có ý gì, ngươi nợ cẩu gia mười ba mạng người, hiện tại lại muốn hại chết minh nghĩa sao?"

Ta khẩn trương khuyên nó: " cháu ngươi hiện tại bị thương thành như vậy, cái gì cũng đừng nói nữa, mau đưa đến y viện đi."

Một Thanh đạo trưởng chấp nhận ý kiến của ta, chúng ta đến ven đường tìm chiếc xe kéo đưa tới một y viện gần nhất, chính là dọc đường phải chịu ánh mắt khác thường của tài xế. Đến y viện, ta đặc biệt dặn dò thầy thuốc đừng cởi áo giáp làn ngăn khe nghĩa, thầy thuốc dùng ánh mắt như bệnh thần kinh nhìn chúng ta.

Tuy rằng cả người cẩu Minh Nghĩa đều bị thương, nhưng đều bị thương không nặng, chủ yếu là do một ngày hôm qua bị con trai chém một kiếm tóc đỏ kia lây nhiễm, hơn nữa một ngày cực độ yếu ớt không ăn gì. Thầy thuốc lại cho nó ăn trà nho, lại lắp vào bên trong một châm thuốc tiêu viêm, đẩy vào trong phòng giam của một gian phòng giam tạm thời quan sát.

Ta kêu Thanh Thanh trưởng cũng thuận tiện đi dịch bệnh vết cắn rồi băng bó một chút.

Chúng ta đang đợi trên chiếc ghế dài ở hành lang bệnh viện, ta thấy thời gian đã hơn mười điểm, hỏi Doãn Tân Nguyệt ngủ không được bao lâu, có muốn về nghỉ ngơi trước không? Nàng lại nhất định phải ở lại giúp ta.

Một lát sau, một đạo trưởng từ trong phòng giam đi ra, lạnh lùng nói với nam tử có âu lo: "Bây giờ chúng ta có thể nói rõ ràng rồi, một kiếm tối qua là ngươi chém à?"

"Đúng vậy!" Nam nhân ôm quyền nói kiên định.

"Tại sao?" Nhất Thanh đạo trưởng giận tím mặt.

Nam nhân chăn hộ mỗi chữ một vô cảm: "Ta định giết hắn!"

Lời vừa nói ra, Nhất Thanh đạo trưởng, Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử đều kinh sợ.

Nhất Thanh đạo trưởng lúc ấy liền nổi trận lôi đình, râu tóc dựng đứng: "Cái loại lòng lang dạ sói như ngươi, không ngờ lại làm ra loại chuyện này..."

"Chuyện của ngươi không giống như tưởng tượng của ngươi." Nam nhân chăn hộ lạnh nhạt nói: "Tối hôm qua ta ở sòng bạc cảm thấy có gì đó không đúng, sau khi ra ngoài bèn truy tìm, sau đó tìm tới cái hộp đêm kia, cháu ngươi cãi nhau với ba nam nhân, bị kích thích sát tâm., Chạy trở về mặc vào áo giáp, dùng sát khí đánh chết ba người! Lúc ta đuổi tới đã quá muộn, vì thế đã đấu với hắn, một kiếm kia chính là lúc ấy ta chém, về sau hắn nhảy cửa sổ chạy trốn, chạy ra khỏi phạm vi truy tung của ta."

Đạo trưởng Nhất Thanh trừng mắt, từng bước đi tới, ta sợ hắn động thủ, đứng lên ngăn cản hắn nói: "Mọi người đều là người văn minh, có chuyện gì nói chuyện, đừng động thủ."

"Không cần ngươi quản!" Nhất Thanh đạo trường rống ta một tiếng, nước bọt Tinh Tử phun đầy mặt ta, nếu không phải hắn hơn sáu mươi tuổi ta thật muốn đánh hắn.

Nam nhân tốt ở ụ tàu nói với ta một lần nữa, Nhất Thanh đạo trưởng cười lạnh nói: "Ngươi chỉ là đang kiếm cớ cho mình cái vô năng thôi, cái gì mà đệ nhất cao thủ trong vòng tròn, bất quá chỉ là ngụy trang lừa bịp, hai mươi năm trước ta thật sự là mắt mù mới tìm tới ngươi!"

Ta cũng đang đứng ra nói chuyện giúp nam nhân môi giới, nam nhân an ủi mở miệng nói: "Thật ra hai mươi năm trước ta cũng không có chạy."

"Quỷ tài tin ngươi!" Nhất Thanh đạo hét lớn.

"Lúc ấy không khống chế được tràng diện, ta sợ làm tổn thương càng nhiều vô tội, liền dẫn đệ đệ ngươi vào núi, đấu với hắn. Nhưng ta hoàn toàn không phải đối thủ của hắn, bị hắn đánh thành trọng thương, trốn trong núi vài ngày, sau khi xuống núi ngươi về Hoàng Nê Quan, mà ta luôn liên hệ không được ngươi." Nam tử lo lắng nhàn nhạt nói.

"Cái gì?" Nhất Thanh đạo lớn lên kinh hãi, tựa hồ có chút không tin: "Đây chỉ là lời nói một phía của ngươi, ta không tin!"

"Tùy ngươi tin hay không."

Đạo trưởng Nhất Thanh cười lạnh: "Ta không tin!"

Đạo sĩ mũi trâu này quả thực quá ngoan cố, Doãn Tân Nguyệt nói: "Đạo trưởng, chúng ta quen biết nhau đã lâu, ta tin rằng hắn không phải loại người kia."

"Các ngươi đều là một nhóm, đương nhiên đều nói thay hắn!" Nhất Thanh đạo trưởng giận quá hóa cười.

"Quả thực không có thuốc nào cứu được, lại cố chấp lại rắm thối, khó trách đánh quang côn đánh tới sáu mươi tuổi..." Lý Ma Tử châm chọc nói.

"Ngươi nói cái gì, tin ta giết chết ngươi không!" Nhất Thanh đạo trưởng bóp một cái bí quyết, tựa hồ muốn chơi đùa.

"Ta mà sợ ngươi sao?" Nói rồi Lý Ma Tử trốn sau lưng ta.

Ta sợ hai bên đánh nhau, khuyên nhủ: "Được rồi, trong viện, chú ý một chút có ảnh hưởng không?"

Một Thanh đạo trưởng hừ một tiếng, tức giận ngồi xuống, ta nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Đúng rồi, sao trước đó ngươi không nói bề ngoài là cháu ngươi, ngươi còn có chuyện gì giấu diếm chúng ta sao?"

"Ngoại trừ cái này, không có." Hắn sờ lên râu nói ra.

Ban đầu ta cho rằng cẩu minh nghĩa là nhi tử của hắn cho nên mới quan tâm như vậy, bởi vì hắn là người xuất gia, không thể không giấu diếm. Nhưng nếu như chỉ là lời thúc chất, vậy hình như hoàn toàn không cần phải giấu diếm gì đó?

Ta mơ hồ cảm thấy, phía sau còn có nội tình gì, liền nói: "Đạo trưởng, bất luận hai mươi năm trước xảy ra chuyện gì, trước mắt ngài là tới cầu chúng ta làm việc! Nếu ngài không nói tình hình thực tế, vậy chúng ta thật sự không giúp được gì cho ngài."

Nhất thanh đạo trưởng cúi đầu không lên tiếng.

"Nếu đã như vậy, chuyện này chúng ta không quản được, chúng ta đi thôi!" Nói xong, ta đứng lên làm bộ muốn đi.

"Đợi một chút!" Nhất Thanh đạo trưởng do dự một chút, rốt cuộc mở miệng: "Được, ta nói này, thật ra bọn cẩu gia vốn là họ Hoắc."

"Cái gì? Chẳng lẽ..." Ta lập tức nghĩ tới một khả năng.

"Đúng, chúng ta cẩu gia đúng là con cháu bệnh Hoắc, cẩu gia hiện tại chỉ còn lại một nam đinh nghĩa khí này, năm đó ta đã đáp ứng huynh đệ ta, vô luận như thế nào cũng không thể để cho Minh Nghĩa chết." Nhất Thanh đạo trưởng có chút thống khổ nói.

Lý Ma Tử xen vào: "Không đúng, ta nhớ trong sách lịch sử nói Thôi đi bệnh chỉ có một đứa con trai, nhưng mười một tuổi liền chết yểu, bỗng nhiên đi bệnh rõ ràng không có đời sau."

"Hẳn là con ngoài giá thú." Ta nói.

"Ngươi nói không sai, hôm qua ta bị bệnh mười bảy tuổi theo thúc thúc vệ Thanh Thanh đến Tây Vực chinh chiến nên đã huy động toàn bộ năm tháng quý giá nhất của mình rải rác trong sa trường. Ở Tây Vực hắn từng kết bạn với một nữ tử, sinh được một đứa con tên là Hoắc Đồ. Đại tướng Hung Nô lại cùng với nữ tử Tây Vực yêu nhau sinh hạ một đứa con. Chuyện này trong mắt đại hán thiên tử là một tội phạm, bởi vậy chuyện này không được ghi chép lại bất kỳ một quyển sử sách nào!"

Vừa nghe thấy từ "Nữ tử Tây Vực" này, ta đột nhiên nhớ tới Âm Linh vừa mới hiện thân kia.

Một Thanh đạo trưởng tiếp tục nói: "Không biết là Thôi đi bệnh sát nghiệp quá nặng hay là hắn quá kiệt xuất, hao hết tinh khí tổ mạch, Hoắc gia chúng ta tựa như bị nguyền rủa vô hình, nam đinh thường xuyên chết yểu, cho dù sống sót, cũng rất ít sống đến ba mươi tuổi..."

"Tổ tiên ta suy nghĩ rất nhiều biện pháp để hóa giải nguyền rủa vô hình này, sau khi đến triều Tống, chúng ta đổi họ thành cẩu thả, toàn bộ là ý nghĩ cẩu thả "Cả đời", hơn nữa rời khỏi nơi tổ tiên nhiều thế hệ cư trú, phân biệt ở một nam một bắc, còn có các trưởng tử mỗi đời đều phải xuất gia, hy vọng có thể mượn thần phật phù hộ để gia tộc vượt qua tai họa, ta chính là con trai trưởng trong nhà."

"Chuyện này cũng quá thảm đi!" Lý Ma Tử nói: "Sớm biết con cháu hậu bối sẽ rơi vào kết cục như vậy, lúc trước mắc bệnh còn không bằng không đi kiến công lập nghiệp ấy!"

Ta dùng ánh mắt ý bảo hắn chớ nói lung tung, nói với Nhất Thanh đạo trưởng: "Ngài có thể sống đến sáu mươi tuổi, có phải nguyền rủa này đã được giải trừ rồi không?"

Nhất Thanh đạo trưởng thở dài một tiếng: "Chỉ có thể nói là rất miễn cưỡng, người của cẩu gia một mực không đông, hương hỏa khó thừa kế, hai mươi năm trước lại xảy ra chuyện này, cẩu gia cũng chỉ còn lại có một nam hài nghĩa này."

tượng nửa trăm bốn trăm tám phần tượng hung nô cổ,

Một Thanh đạo trưởng nhắc tới chuyện hai mươi năm trước, thế là ta hỏi: "Lúc trước ngươi nói áo giáp này là từ trên núi đào ra, cũng là lừa gạt chúng ta đúng không?"

"Vâng!" Nhất Thanh đạo trưởng thẳng thắn nói: "Thật ra trăm chiến tướng quân giáp trăm ngàn năm qua, vẫn được bí mật cung phụng ở phía dưới từ đường Hoắc gia, bất luận chúng ta đổi họ như thế nào cũng không thể quên gốc rễ của chúng ta, mỗi đứa trẻ sau khi trưởng thành, gia chủ đều sẽ dẫn bọn họ đi chào hỏi khôi giáp này, nói cho tổ tiên của chúng ta là ai."

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Hai mươi năm trước, người Ba gia khinh người quá đáng, mấy người trẻ tuổi sau khi uống say lại cưỡng hiếp một nữ hài còn chưa ra khỏi các chúng ta, chúng ta cẩu gia không có chỗ để oan., Đệ đệ của ta tức không nổi, liền mặc áo giáp đao thương bất nhập muốn đi liều mạng! Không nghĩ tới vậy mà như Thần Ma phụ thể, một người đánh ngã mười mấy người nhà, sau khi trở về tinh thần hắn trở nên thất thường, không cho bất cứ kẻ nào cởi áo giáp trên người hắn."

"Thì ra là thế." Ta thở dài một tiếng, nhất thời tức giận liền tạo thành như vậy hậu quả, cái giá này thật sự là quá cao.

Nam nhân chăn bầu nói: "Nhất Thanh đạo trưởng, sau sự kiện đó phát sinh, ta luôn tìm kiếm tin tức liên quan tới Bách Chiến tướng quân giáp, âm vật này đã nhiều năm, hơn nữa trăm ngàn năm qua luôn bị gia tộc các ngươi giấu diếm, cho nên tin tức tình báo về nó đã ít lại càng thêm ít, rất nhiều đồng hành thậm chí không biết sự tồn tại của nó..."

"Đừng nói những thứ vô dụng này, ngươi rốt cuộc phát hiện cái gì?" Nhất Thanh đạo trưởng nói, mặc dù khẩu khí vẫn rất hưng phấn, nhưng thái độ của hắn đã hoà hoãn lại rất nhiều.

"Nguồn gốc của tất cả, đều bắt nguồn từ bộ chiến giáp này, ban đầu trong lúc vô ý đi làm một chuyện không nên làm!" Nam nhân lo lắng khẽ thở dài.

Năm đó Hung Nô sinh tồn hoàn cảnh ác liệt, chiến sự liên tục mấy năm không ngừng, cộng thêm văn hóa lạc, chiến sĩ bị thương chỉ có thể vu y trong bộ lạc tới cứu chữa, đại bộ phận là cứu không được, hoặc là cứu sống cũng không thể lên chiến trường nữa, chỉ là phế nhân cả đời cần chiếu cố.

Những chiến sĩ không thể tiếp tục tác chiến đó liền tự nguyện đem linh hồn hiến cho Chiến Thần, hóa thành anh linh vĩnh viễn thủ hộ bộ lạc, phù hộ song sinh thắng lợi. Bọn họ sẽ bị nâng đến trước pho tượng Chiến Thần, sau khi vu sư đọc xong một đoạn kinh văn, bị vu sư cắt cổ, đem máu bôi lên tượng thần.

Hôm nay xem ra đây là một loại tín ngưỡng dã man, nhưng ở Tây Vực cổ đại hoàn cảnh sinh tồn cực kỳ ác liệt, chỉ có người thích hợp sinh tồn, khôn thì mới có thể bảo đảm sự sinh tồn của bộ lạc.

Tượng thần này ở trên trăm năm không biết bị bôi lên bao nhiêu máu tươi chiến sĩ, tràn đầy ngàn vạn chiến sĩ trước khi chết không cam lòng cùng oán hận, cùng với nguyện lực khao khát thắng lợi mãnh liệt, dần dần có được linh tính.

Nói đúng ra, bản thân nó chính là một kiện âm vật!

Thật không ngờ, bộ lạc Tây Vực dũng mãnh lại gặp phải vị kỳ tài quân sự chưa xuất thế này, vị thần tượng này cũng rơi vào trong tay hắn, lại bị đúc thành áo giáp, lúc dung luyện cùng với ô vuông bệnh tật nối liền với nhau, ngược lại sản sinh ra lực lượng càng thêm cường đại.

Lực lượng này thật sự là hiếu thắng!

Bách Chiến tướng quân giáp là một món âm vật cực kỳ hiếu thắng, mặc vào nó xác thực có thể bách chiến bách thắng, giống như Thần Ma phụ thể, nhưng cái giá phải trả cũng rất cao, vì thắng lợi nó sẽ không ngừng hấp thu tinh khí của chủ nhân. Hoắc di bệnh chỉ là vật hy sinh đầu tiên của nó., Sau đó nó bị người Hoắc gia niêm phong lại, nó đương nhiên là cực kỳ không cam lòng, không ngừng hấp thu tinh khí người Hoắc gia, khiến cho Hoắc gia một mực khói lửa không vượng. Không nghĩ tới hai mươi năm trước cơ duyên xảo hợp được phóng ra ngoài.

Vô luận mắng chửi người, đánh bạc, đánh nhau, bất cứ hình thức chiến đấu nào đều khơi dậy lòng hiếu thắng của nó, vì thắng, nó sẽ không từ thủ đoạn của chủ nhân. Hai mươi năm trước, phụ thân của tục minh nghĩa vì xung đột pháp trận trói buộc, không tiếc sát hại thân nhân và hấp thu hồn phách bọn họ để tăng cường lực lượng!

Sau khi nam nhân chăn bầu nói xong, ta không khỏi hít một hơi lạnh, một thanh niên râu dài run run, hồi lâu mới mở miệng: "Ngươi nói thật không?"

Nam nhân đáng thương gật đầu.

"Vậy... Minh nghĩa không cách nào cứu sống rồi sao?" Nhất Thanh Đạo trưởng lão nước mắt tuôn rơi.

"Chỉ có thể chặt đứt căn cơ của nó, sau đó lại nghĩ cách phong ấn, ngoài ra, ta không nghĩ ra được biện pháp gì." Nam tử an ủi lắc đầu.

"Không, Minh Nghĩa tuyệt đối không thể chết được!" Nhất Thanh đạo trưởng kích động đứng lên.

Lúc này trong lồng giam truyền đến một trận tiếng cãi nhau, chúng ta chạy vào xem, vừa chạy đã tỉnh, đang điên cuồng ném đồ vật, vừa thanh đạo trưởng ôm đầu hắn, ra sức ngoắc gọi chúng ta lui ra ngoài.

Sau khi bọn ta rời khỏi, động tĩnh bên trong dần nhỏ lại, cẩu công khóc nói: "Hu hu hu, đạo trưởng, ta muốn về nhà."

"Miệng nghĩa ngoan, đem thân thể dưỡng tốt chúng ta liền về nhà." Nhất Thanh đạo trưởng an ủi nói.

"Phu quân, ngươi định..." Doãn Tân Nguyệt lo lắng hỏi.

"Không, giết người thì ta nhất định sẽ không làm, việc này vi phạm đạo đức nghề nghiệp của ta." Ta lắc đầu.

"Ngoài ra không còn cách nào khác." Nam tử sai vặt nói.

"Mặc dù ngươi nói như vậy, kỳ thật ngươi cũng không phải cũng không hạ thủ được sao?" Ta thở dài.

Nam nhân chăn bầu yên lặng gật đầu, kiếm pháp của hắn tinh thuần, nếu như thật sự muốn giết cẩu thả minh nghĩa, một kiếm kia sẽ không chém lên vai.

Lý Ma Tử nói: "Hay là thế này đi, chúng ta tranh thủ thời gian mua tốt bổng ốc rời khỏi âu xá, ta xem như đã minh bạch, món âm vật này thu được cũng không thể xuất thủ, một lần hai lần làm ăn lỗ vốn ta có thể tiếp nhận, tích chút âm đức mà, cứ làm một vụ làm ăn lỗ vốn mãi ta không tiếp thu được..."

"Nói giống như lần nào thua thiệt ngươi! Cũng phải đi thôi!" Ta nói nói.

Lý Ma Tử cười nói: "Tiểu ca Trương gia, ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi, ta là người không nghĩa khí như vậy sao?"

Doãn Tân Nguyệt nói: "Ta cảm thấy nếu mà ngay cả sơ nhất cũng không có cách nào, không bằng chúng ta mời Bạch Mi thiền sư tới hỗ trợ đi?"

"Ta đã hỏi hắn từ lâu rồi, thật ra hắn cũng không có cách nào tốt hơn." Nam nhân quyến rũ đáp.

Lý Ma Tử nhìn biểu diễn: "Các vị, đã mười một điểm rồi, chúng ta cũng thảo luận không ra kết quả, không bằng về trước nghỉ ngơi, dưỡng tốt tinh thần, ngày mai nghĩ đối sách."

Bọn ta đã đồng ý, ta vốn định lưu lại một người canh giữ nơi này, sợ lại xuất ra biến số gì đó, nào ngờ nam tử thương cảm lại phản đối, hắn nói lưu lại một người cũng không có ý nghĩa, nếu Minh nghĩa mà phát điên thì ai cũng ngăn không được, hơn nữa hiện tại trạng thái tinh thần của hắn rất bất ổn, không thể nhìn thấy người ngoài, một mình Thanh đạo trưởng đã đủ rồi.

Vì vậy bọn ta nói với Nhất Thanh Đạo trưởng tiếng gọi, nói đi trước, ngày mai lại đến, thuận tiện lưu lại số điện thoại di động, bảo hắn có việc gọi tới.

Đêm nay có thể dày vò ta đến không chịu nổi, trở lại tắm rửa trong khách sạn rồi nằm trên giường ngủ, một lát sau ta nghe thấy có người gọi tên ta, trợn mắt nhìn thấy là gia gia.

Gia gia mặc một thân quần áo màu âm sai quỷ thành Phong Đô, đứng đầu giường vẫy tay nói: "Cháu ngoan ngoan, đứng lên, ta có chuyện muốn nói với cháu."

"Gia gia, sao người lại tới đây?" Ta vừa mừng vừa sợ.

"Thấy gia gia không vui sao?"

"Đương nhiên là vui rồi."

Ông nội thở dài một tiếng, ta hỏi ông nội có phiền não gì, ông nói: "Gia gia hiện tại là âm sai, thân bất do kỷ, hôm nay các ngươi rơi vào hiểm cảnh, vốn định xuất thủ tương trợ, kết quả có chút chuyện không đi được, cho nên ta mời một trợ thủ tới cho ngươi."

"Trợ thủ?" Nữ hiệp Tây Vực kia lại gọi hắn tới.

Trên đường trở về ta đã cân nhắc, không biết nữ hiệp Tây Vực này có lai lịch gì, vậy mà có thể đánh ngang tay với Bách Chiến tướng quân giáp đã huyễn hóa ra, nếu có thể tìm được đồ vật ký túc của nàng, có lẽ có thể giải quyết âm vật khó giải quyết này.

Ta kích động hỏi gia gia: "Nữ hiệp tử kia là ai, gia gia có biết hắn không?"

"Cái gì mà nam hiệp nữ hiệp, loạn lên cái tên, nàng là Cô Đồ thị của Bạch Lang công chúa Tây Vực!" Gia gia nói.

(Thương nhân trong Chúc Sa Âm đọc "Tám trăm năm sau" khoái hoạt, trăm năm thích hợp! Thương nhân cõi U minh cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, hi vọng mọi người ủng hộ lão Cửu, bản chính ủng hộ tiểu thuyết đốm lửa.)

Công chúa Lang Công chúa thứ bảy trăm bốn trăm chín tuổi, thứ bảy trăm chín...

"Bạch Lang công chúa?" Ta hỏi gia gia: "Ta đi đâu tìm được nàng?"

"Cái này..." Gia gia lắc đầu: "Bạch Lang công chúa thuộc về Hung Nô, không thuộc phạm vi quản hạt của ta, quy củ của địa phủ cũng rất nghiêm ngặt, cho nên ta cũng không tiện tiết lộ."

Đậu xanh, địa phủ quản lý rất nghiêm!

"Gia gia, vậy người có biết Âm sai chốn Hung Nô này không?"

"Hiện tại làm gì còn hung Nô! Sớm đã chia làm vài chủng tộc, có chi hệ còn ở Khang Nam, oai hùng." Gia gia đáp.

"Vậy ta nên làm gì bây giờ?" Ta vội la lên.

"Đừng phát sầu, cháu ngoan, cháu nhớ kỹ gia gia một câu, Giải Linh còn phải buộc chuông, đi tìm người Hoắc gia giúp đỡ..." Thân hình gia gia càng ngày càng mờ nhạt, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất.

"Gia gia! Đợi đã, người nói minh bạch chút đi?"

Đột nhiên ta từ trên giường ngồi dậy, thì ra vừa rồi là giấc mộng, hẳn là giấc mơ gia gia nhờ.

Doãn Tân Nguyệt bị ta đánh thức, hỏi ta làm sao vậy, ta nói không có việc gì làm một giấc mộng mà thôi.

Sau khi nằm xuống, ta nghĩ đến lời gia gia nói, tìm người nhà Hoắc gia? Hắn bảo ta tìm Nhất Thanh đạo trưởng nhờ giúp đỡ, nghĩ đến ta lại ngủ tiếp.

Buổi sáng ngày hôm sau, nam tử chăn hộ lại không thấy đâu, ta tưởng rằng hắn lại chơi trò mất tích với ta, cùng Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt xuống lầu ăn bữa sáng rèn luyện. Nhìn thấy hắn ngồi ở một chỗ ngồi cạnh cửa sổ ăn điểm tâm, trước mặt bày biện cháo đậu xanh, bánh bao chay, bánh bao chay và mấy món ăn vặt.

Chúng ta đi lấy một ít bữa sáng, sau khi ngồi xuống bên cạnh hắn, ta đem chuyện gia gia báo mộng tối qua nói một lần, nam nhân ân cần nói: "Diệu Dương huynh gọi ngươi một thanh đạo trưởng?"

"Chỉ có thể là ý này chứ? Ta cảm thấy đạo sĩ mũi trâu kia cực kỳ gian xảo, khẳng định còn che giấu chuyện gì, đợi lát nữa tới y viện hỏi sau." Ta nói.

Lý Ma Tử hơi không muốn, có lẽ là cảnh tượng hôm qua quá kinh khủng, để lại ám ảnh tâm lý. Ta thấy Doãn Tân Nguyệt cũng có chút lùi bước, ta nói nếu không muốn đi thì đừng miễn cưỡng, Doãn Tân Nguyệt cậy mạnh nói: "Không được, ta nhất định phải đi cùng ngươi."

Nam nhân chăn bầu lấy từ trong lòng ra hai tờ giấy, trên đó viết một số chữ, hắn nói đây là tối hôm qua hắn chép một bộ phận đạo đức dày đặc, có công hiệu tinh thần thanh tâm, có thể ít nhiều ngăn cản một chút khí tràng Bách Chiến tướng quân giáp, để hai người hắn mang trên người.

Ta cảm thấy hành trình lang khẩn cấp lần này coi như xôi hỏng rồi, làm sao mà xảy ra chuyện được, ta thấy sau này vẫn nên ở lại võ hán thì tốt hơn.

Ăn xong điểm tâm, chúng ta đi đến một cái y viện, trên đường đi ta mua một túi bữa sáng, không biết một thanh đạo trưởng còn tục có ăn thịt không? Cho nên tất cả đều là đồ chay.

Một thanh đạo trưởng bảo vệ chu nghĩa sáng suốt cả đêm, có điểm bị vây khốn, ngồi ở bên giường khẽ điểm đầu một cái.

Minh nghĩa cẩu bang đã tỉnh từ lâu, đang ôm điện thoại chơi trò chơi, đang nhe răng trợn mắt. Nam nhân chăn hộ quả nhiên nói không sai, bị âm vật này ảnh hưởng, tính cách của hắn trở nên cực kỳ tranh cường háo thắng, ngay cả trò chơi cũng có thể kích thích niềm vui!

Tiểu tử này tuy rằng đã trưởng thành, thế nhưng hành động lúc này lại tựa như một đứa trẻ, đây là một loại tự bảo vệ bản thân trong tâm lý.

Bọn ta không dám tùy tiện đi vào, chỉ nhẹ nhàng gõ vài cái trên cửa. Nhất thanh đạo trưởng bừng tỉnh, đi đến ngoài cửa thật dài duỗi lưng, ngáp một cái, ta nói: "Đạo trưởng, ngươi bảo vệ cả đêm, đi ngủ một lát, để hộ vệ đến xem."

"Không được, bệ sĩ vừa đến liền ầm ĩ, ném đồ vật, thế nào cũng phải ở ta đó chứ." Một tên đạo trưởng đáp.

"Thúc thúc thúc ngươi sắp thành bảo mẫu." Ta cười nói.

Ta tên là hắn ăn trước, hỏi hắn có chuyện gì không nói với ta, Nhất Thanh đạo trưởng nhíu mày đến: "Những gì nên nói ta đều nói rồi."

"Vậy ngươi đã từng nghe qua cái tên Cô Đồ thị của Bạch Lang công chúa chưa?" Ta hỏi.

Một thanh đạo trường lải nhải một hồi, lắc đầu nói không biết.

Xong rồi, manh mối này đã đứt đoạn, chẳng lẽ lại bảo ta đi hỏi thăm cẩu Minh Nghĩa?

Ăn xong điểm tâm, một thanh đạo trưởng chuẩn bị tiếp tục theo đạo nghĩa cẩu thả, ta bảo hắn đi nghỉ ngơi một hồi, người lại đến xem. Một thanh đạo trưởng dốc sức liều mạng lắc đầu nói không được, tuyệt đối không được.

Một thanh đạo trưởng hơn sáu mươi tuổi, ta sợ thân thể hắn chịu không nổi, vạn nhất hắn mệt mỏi, lại xảy ra chuyện gì, ai có thể bảo trì được lời lẽ ngoan ngoãn.

Ta cố chấp, một thanh đạo trưởng cười khổ nói: "Vậy ngươi thử xem, cẩn thận hắn ném ấm nước tiểu lên đầu ngươi."

Ta cố lấy dũng khí, từ cửa phòng giam thò ra nửa con, cẩu Minh Nghĩa thấy ta lập tức kêu lên: "Cút ra ngoài! Cút ra ngoài!" Còn ném một cái gối tới, ta vội vàng lui ra ngoài.

"Ta nói không sai." Nhất Thanh đạo trưởng có chút hả hê.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Có phải vì tối hôm qua ngươi từng đánh hắn, cho nên hắn thù dai không?"

"Ngươi nói rất có lý." Nói xong, ánh mắt ta chuyển sang Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử vẻ mặt kinh hoảng: "Không không, ta không phải người này chăm sóc, tiểu tử này khởi xướng bão táp quá kinh khủng, trong nhà của ta còn có hai đứa con nít, để đệ muội đi đi! Nàng tương đối có khả năng hòa hợp, khẳng định có thể đến."

Doãn Tân Nguyệt rùng mình một cái: "Ta không đi! Nam nhân này có chút sở thích biến thái! Ta ghét ghê tởm."

Ta khuyên Lý Ma Tử đi, hắn sống chết không chịu, cuối cùng bị ta đẩy vào, Lý Ma Tử khóc lóc kể lể: "Trương gia tiểu ca, ngươi đừng đẩy ta vào hố lửa nhen."

Lý Ma Tử vừa vào khuôn viên, lập tức cười ha hả nói: "Tiểu huynh đệ, đang chơi cái gì đây?"

cẩu đạo nghĩa kháng cự lại: "Ta không biết ngươi, cút ra ngoài!"

"Ta là bằng hữu của thúc thúc ngươi." Lý mặt rỗi mỉm cười nói.

cẩu công nghĩa hỏi đạo trưởng ở nơi nào, Lý mặt rỗ lừa hắn nói dài một lát sẽ trở lại, sau đó hỏi hắn đang chơi trò chơi gì, hai người cũng tán gẫu, Lý mặt rốt cục là người tám mặt Linh Lung, rất biết giao thiệp với người khác, điểm này thật sự làm cho người ta bội phục.

Tên ta là Nhất Thanh đạo trưởng đi nghỉ ngơi một hồi, hắn không chịu, cuối cùng ta muốn nghĩ một phương án quy y, mời hộ sĩ mở ra một cái giường trống cho hắn bệnh, có việc gì ta lập tức gọi hắn, lúc này Nhất Thanh đạo trưởng mới đi nghỉ ngơi.

Chúng ta ở bệnh viện cũng không có ý nghĩa gì, liền đi ra ngoài dạo một hồi, giữa trưa tìm nhà trọ ăn cơm trưa, thuận tiện dùng trên mạng nhện để kiểm tra bạch lang công chúa này, nhưng không thu hoạch được gì.

Buổi chiều mừng đạo trưởng nghỉ ngơi đủ rồi, đi đổi Lý mặt rỗ, Lý mặt rỗn oán giận gần nở, chơi rất nhiều trò chơi cho cẩu Minh Nghĩa ở trong điện thờ, nhưng dáng vẻ y chơi bài cũng hết sức đáng sợ, giống như muốn giết người vậy.

Chúng ta không dám rời khỏi y viện quá xa, xế chiều dạo chơi phụ cận, giải sầu trong lòng. Trên đường, ta nhìn thấy một nhà chiếu ảnh quán, viết "Ông ẩu cả nhà", đột nhiên linh quang chợt hiện.

"Ai nha, ta sao lại ngu xuẩn như vậy, ý của gia gia là gọi chúng ta tìm cả nhà người!" Nói.

"Tìm cả nhà người?" Lý Ma Tử nhìn lướt qua pho ảnh quán kia: "Tới chiếu phúc cho cả nhà?"

"Ý của trượng phu là, Hoắc gia chia làm hai chi, một nhánh họ Cẩu, một nhánh họ Toàn, người nhà họ Toàn nên biết tung tích của công chúa Bạch Lang." Doãn Tân Nguyệt giải thích.

"Vợ yêu, vẫn là ngươi lĩnh ngộ được sức mạnh." Ta giơ ngón tay cái lên.

Lý Ma Tử nói: "Chẳng lẽ toàn hai nhà một nam một bắc, chẳng lẽ cả nhà này đều phải dời đến Hàn Quốc?"

"Hàn Quốc?" Ta buồn bực nói.

"Ta chưa từng nghe qua loại họ này, cũng chỉ có Hàn Quốc có một toàn mưu hiền, có phải là đời sau Thôi đi bệnh hay không?" Lý Ma Tử suy đoán.

Ta khinh bỉ nói: "Không có văn hóa, trong "Toàn bộ Chử Bằng" là có họ, ở Trung Quốc thì có họ, đi, chúng ta đi tìm một Thanh đạo trưởng."

Chúng ta vội vàng chạy về viện tử, thấy Thanh đạo trưởng đứng trên hành lang, thần sắc hoang mang, trong lòng ta giật thót, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì sao.

"Các ngươi tới thật đúng lúc!" Nhất Thanh đạo trưởng vội la lên: "Minh nghĩa đã biến mất!"

Chương thứ bảy trăm năm mươi ba, ngoài cửa sổ còn có một gương mặt.

Nhất Thanh đạo trưởng nói vừa rồi hắn đi nhà cầu, trở về đành khăng khăng nghĩa biến mất, ta nghĩ tiểu tử này quá không tỉnh táo rồi, Lý Ma Tử hỏi ta có cần phải cảnh báo hay không, ta nói tuyệt đối không được.

Hiện tại cẩu Minh Nghĩa chỉ cần có chút kích thích là sẽ phát điên, vạn nhất y lại giết một tên cảnh sát, thì chúng ta cũng đừng hòng rời đi nữa.

Việc này không nên chậm trễ, ta kêu mọi người chia ra đi tìm, dùng máy truyền tin bảo trì liên lạc!

Ta đi dạo quanh con phố một vòng, hỏi thăm khắp nơi có thấy một chàng trai mặc áo giáp không. Doãn Tân Nguyệt tới đưa tin nói với người tìm được, giọng nói của cô ta hơi run rẩy, ta hỏi ở đâu, Doãn Tân Nguyệt nói cho ta biết một cái tên cửa hàng.

ong dù sao cũng không quen, ta một đường hỏi thăm thì biết cửa hàng đó là một nhà thú cưng, bên ngoài có một đám người vây quanh, trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, không phải đã xảy ra chuyện rồi chứ.

Ta đẩy đám người ra chen vào, lập tức ngửi thấy một mùi máu tanh gay mũi. Doãn Tân Nguyệt đứng đó run lẩy bẩy, tiều tụy ngồi xổm trong quán trọ, đang dùng tay tách rời một con chó, con chó bị xé đến hoàn toàn thay đổi, khắp nơi trên mặt đất là nội tạng máu và nóng thở phì phò, đầu chó chết không nhắm mắt mở to mắt.

Con mèo trong lồng bị một màn này hù dọa, đều ô ô kêu lên, ở trong lồng nôn nóng đi tới đi lui.

Một người ăn mặc kiểu ông chủ cửa hàng thú vật đang ngâm nga, uy hiếp nói muốn cảnh báo. Ta tranh thủ thời gian khuyên hắn, nói đây là biểu đệ của ta, đầu óc không tốt lắm, chó chết giá bao nhiêu tiền bồi thường.

Ông chủ tiệm thú vật lườm ta một cái rồi nói: "Có bệnh tâm thần còn mang ra ngoài, có công đức hay không!"

Ta lại trả tiền nữa, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, ta cảm thấy mất mặt mất mặt đến nhà mỗ mỗ.

May là lúc này tỉnh táo lại, nam nhân an ủi và Lý Ma Tử chạy tới, Nhất Thanh đạo trưởng luôn miệng khuyên bảo cẩu nghĩa đem về viện tử.

Trải qua chuyện này, Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức không nhẹ. Ta ôm cô bé ngay ở hành lang đảo, nếu nói không nhịn được, thì về võ hán trước, ta làm xong chuyện này rồi quay về.

Doãn Tân Nguyệt khóc lóc, nói: "Ngươi đi cùng với người nguy hiểm như vậy, bảo ta làm sao yên tâm được, Trương ca, làm xong việc này thì đừng làm nữa, chúng ta sống cho tốt đi!"

Ta thở dài, người trong giang hồ thân bất do kỷ, chỉ có thể cam đoan sau này sẽ không nhận loại sinh mệnh nguy hiểm này, có đánh chết ta cũng không nhận.

Lý mặt rỗ ra ngoài mua vài chén trà đưa về, ta nói bao giờ thì hắn trở thành quan tâm như vậy, Lý mặt rỗ nói: "Đệ muội bị kinh hãi như vậy, dù sao ta cũng phải làm chút gì chứ?"

Trong lòng ta cảm thấy ấm áp, mặc kệ gặp phải chuyện gì, bọn họ vẫn luôn là hậu thuẫn kiên cường của ta.

Cuối cùng đạo trưởng cũng yên lặng lại, sau khi ra ngoài ta đã hỏi chuyện của cả nhà, Nhất Thanh đạo trưởng kinh ngạc nói: "Cả nhà chúng ta lưu lạc nhiều năm không qua lại với cả nhà, đột nhiên ta cũng không liên lạc được."

"Vậy ngươi có biết bọn họ ở đâu không?" Ta hỏi.

"Trên gia phổ có nói, bọn họ ở tại một thôn trang ở dưới quản lý của Lan Châu." Nhất Thanh đạo trưởng đáp.

Lý Ma Tử nói: "Ta đi, xa vậy sao, ở nơi đó có thể tìm được manh mối không?"

"Có lẽ không sai!" Ta kích động nói, hai ngày nay ta lật sách sử về bệnh bỗng biến mất, cam đoan phạm vi hoạt động của Hung Nô cổ đại, công chúa Bạch Lang có lẽ cũng ở đây, phiền toái này cuối cùng cũng có chút manh mối rồi.

Trải qua chuyện vừa rồi, ta sợ đêm dài lắm mộng, không thể chờ thêm nữa, lúc này quyết định: "Chúng ta lập tức khởi hành đi Lan Châu!"

"A, đi Lan Châu?" Lý Ma Tử có chút mâu thuẫn.

"Không muốn đi thì cứ ở lại, không miễn cưỡng." Ta nói.

Lý Ma Tử tức giận nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi nói cái gì vậy, các ngươi đi Lan Châu ra chết, ta ở Huỳnh ăn nhậu chơi bời còn gọi là huynh đệ sao?"

Doãn Tân Nguyệt cũng nói: "Phu quân, nếu ngươi có thì ta cũng đi."

Nam nhân chăn ấm đương nhiên không có ý kiến gì, Nhất Thanh đạo trưởng càng không cần phải nói: "Chỉ cần có thể cứu được một mạng, núi đao biển lửa ta cũng nguyện ý đi."

Nếu như toàn bộ vé đã được thông qua, thế là ta liền gật đầu: "Được rồi, chúng ta lập tức đặt rèm, khởi hành càng sớm càng tốt."

Doãn Tân Nguyệt đặt mấy tấm lo đêm đó, ta gọi Lý Ma Tử trở về khách sạn lấy hành lý, thật ra cũng không có mấy món.

Chúng ta buổi tối đi ngoại ô, dọc theo đường đi một Thanh đạo trưởng đều bồi túc nói rõ, từ khi phi cơ đến khi ngồi lên phi cơ, toàn bộ quá trình thật sự kêu dày vò. Ta thật sợ cẩu Minh Nghĩa lại ồn ào, ở sân khấu Phi xảy ra tai nạn chết người, bánh bay càng bết bát hơn, máy bay hủy người mất.

Lúc chúng ta đến Lan Châu đã là đêm khuya, từ nhạn đến Lan Châu, tương phản thật sự quá mãnh liệt, nơi này bão cát đặc biệt lớn, nhiệt độ cũng rất thấp, bộ quần áo chúng ta mặc này rõ ràng có chút đơn bạc.

Dọc đường đều là mấy trò chơi hàm nghĩa hỏi thăm đạo trưởng vì sao lại đến nơi này, Nhất Thanh đạo trưởng nói: "Con còn nhớ khi còn bé, gia gia của con nói nhà chúng ta có một nhánh thân ở nơi này sao? Chúng ta chính là tới tìm bọn họ."

Trịnh Thiện Hành "ừ" một tiếng, tiếp tục vùi đầu vào trò chơi.

Chúng ta tìm một quán trọ lâu dài, điều kiện túc túc ở nơi này tự nhiên không thể so với khách sạn san sát, một đường bôn ba, nằm thẳng lên giường lớn mềm mại, thật sự là không muốn dời hang nữa.

Không quá một hồi, trong khe cửa truyền đến tiếng "vù", có người ném vào một xấp thẻ nhỏ u ám.

Cũng không lâu lắm, lại "xoạt" một tiếng, lại có người ném vào một xấp thẻ nhỏ màu nhờn.

Ta đi qua xem đống vật không chịu nổi trong mắt này nhặt lên vứt vào thùng rác, một trận tiếng bước chân từ ngoài cửa nhanh chóng lướt qua, vèo một tiếng, lại một xấp tấm thẻ ném vào.

Ta nổi giận, mở cửa nhìn một cái, trong hành lang căn bản không có ai!

Đậu xanh, những quảng cáo phát tờ rơi sắp đuổi kịp Thái Bảo Thần Hành rồi.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Mấy cái vụ quảng cáo vớ vẩn này làm gì có ai quản trong tửu lâu chứ? Chỉ nghĩ tới chuyện trong hành lang có người đi tới đi lui, ta có cảm giác như bị trộm trộm."

"Nhịn một chút đi, dù sao cũng ở lại cả đêm." Ta khuyên nhủ.

"Đúng rồi, ta thấy trên mạng nói, gương chiếu của một vài tân quán là một cái gương hai mặt, ngươi kiểm tra một chút, bằng không ta cũng không dám cởi quần áo đi ngủ." Doãn Tân Nguyệt lo lắng nói.

Ta đã nói một tiếng "Tuân mệnh, lão bà đại nhân", đi kiểm tra gương, nói cho nàng biết không có vấn đề.

Vừa đi ra phòng vệ sinh, ta vừa nhìn thấy trên cửa sổ dán một khuôn mặt tái nhợt, đây là lầu sáu, sao lại có người ở ngoài cửa sổ?

Không đúng, khuôn mặt đó rõ ràng là bạch lang công chúa!

Thoáng chớp mắt đã không thấy bạch lang công chúa đâu nữa, Doãn Tân Nguyệt nhìn theo ánh mắt của ta, tò mò hỏi ta đang nhìn cái gì.

"Ngươi ở lại trong nhà đi, ta ra ngoài một chút!" Ta gấp gáp nói.

Chắc chắn là Bạch Lang công chúa cảm ứng được âm khí trên người Bách Chiến tướng quân đã tới mức vớ vẩn, ta lần lượt gõ cửa Lý Ma Tử và trị vì nam nhân, nói xảy ra chuyện rồi. Sau khi hai người đi ra, chúng ta cùng nhau gõ cửa một phòng Thanh đạo trưởng, hắn với Minh Nghĩa đương nhiên là ở chung một phòng.

Nhưng không ai mở cửa, ta sốt ruột, bảo Lý mặt rỗ cùng ta đi đập cửa, cùng lắm sau đó lại bồi thường.

Hai ta đụng mấy cái, cửa mở ra, trong phòng tối như đèn tắt, ta vào cửa nhìn thấy thẻ lót cắm trên tường trống rỗng, điều này nói rõ đôi thúc chất này đã đi ra ngoài.

Đúng lúc này, nam nhân thích khách hô lên: "Cẩn thận!"

Quay đầu nhìn lại, bạch lang công chúa đứng sau lưng ta, vóc dáng nàng khoảng chừng một mét tám, dùng một đôi mắt không có con ngươi gắt gao nhìn chằm chằm ta, dùng loại cảm giác ở cao nhìn xuống, đại khái là bị dương khí của người sống kích thích, nàng đột nhiên vung lên loan đao hình trăng tròn trong tay bổ vào đầu ta...

Chương thứ bảy trăm năm mươi mốt Lam Xà huyết, cắt đứt tiểu nhân

Dưới tình thế cấp bách, ta vội vàng hô lên một tiếng: "Cô Đồ thị!"

Công chúa Bạch Lang kinh ngạc, loan đao sắc bén lơ lửng trên cổ ta, làn da ta thậm chí còn cảm nhận được hàn khí tỏa ra từ lưỡi đao.

Ta đoán nàng đại khái nghe không hiểu ngôn ngữ Hán, nhưng cái tên Cô Đồ thị này hẳn là dịch âm, vô luận người sống hay là quỷ hồn, luôn mẫn cảm với tên của mình nhất. Bạch Lang công chúa chết hơn hai ngàn năm, có lẽ rất lâu rồi không có ai gọi tên của nàng.

Nàng nhìn chằm chằm ta mấy giây, thu đao.

Đoán chừng, nàng có thể coi ta là tộc nhân của mình không? Mặc kệ nói như thế nào, vừa rồi thật sự là nguy hiểm.

"Tình huống gì?" Lý Ma Tử nói, ta tranh thủ thời gian lui về phía sau một bước, ra hiệu hắn đừng phát ra âm thanh.

Công chúa Bạch Lang lạnh lùng quét ánh mắt qua ba người chúng ta, cho dù khi còn sống nàng là một mỹ nhân, nhưng đôi mắt kia lại lộ ra sát ý âm trầm, bị đôi mắt này nhìn chăm chú, khiến cho người ta cảm thấy không rét mà run.

Tác chiến ở khu vực lân giáp này của nàng ta đã có thể ngang hàng với Bách Chiến tướng quân, có thể thấy được thực lực của nàng ta không giống bình thường, tuyệt đối là cấp bậc Quỷ Vương.

Lúc trước ta đã nhiều lần suy nghĩ, âm vật tạm biệt của bạch lang công chúa là cái gì? Thứ gì có thể sánh vai với giáp thế của Bách Chiến tướng quân.

Hoặc là thanh loan đao này trong tay nàng, hoặc là bộ áo giáp trên người nàng.

Công chúa Bạch Lang hiển nhiên không có hứng thú với ba người chúng ta. Nàng quanh quẩn trong phòng, bên giường vứt một cái bọc hành lý. Nàng cầm loan đao từ bên trong vén lên một bộ y phục ngửi thử, tựa hồ đang bắt giữ âm khí lưu lại phía trên.

"Không thể để cho cô ta gặp mặt cẩu thả!" Nam tử sai vặt nói.

"Vậy làm sao bây giờ, hai chúng ta cùng lên, chưa chắc đã là đối thủ của nàng." Ta nói.

"Nghĩ cách chế tạo chút âm khí mê hoặc nàng." Nam tử sai vặt suy nghĩ một chút rồi nói.

Lúc này, bạch lang công chúa chui vào trong tường, ta lo lắng chốc lát nữa cẩu minh nghĩa sẽ trở về, hai oan gia đối đầu, không thể giết long trời lở đất.

Chúng ta phải tranh thủ thời gian, vì thế ta lấy từ trong túi hành lý mấy món quần áo bó sát người, bảo hai người bọn họ cùng nhau xuống lầu, từ quầy mượn kéo, bảo Lý Ma Tử đi mua chút Hoàng Lương cho ta.

Lý Ma Tử oán giận nói: "Trương gia tiểu ca, ta thật sự không phải kiếm cớ, hiện tại đã gần mười hai điểm, bên ngoài tối đen như mực, ném một viên gạch cũng không đánh được người ta, không giống Sào Bá Kiệt buôn bán ban hai mươi bốn giờ, ngươi bảo ta đi đâu mua a?"

Trong lòng ta phát sinh phiền muộn, nam tử thương cảm lấy từ trong lòng ra một bình thủy tinh: "Ta có một lọ, chắc là đủ dùng."

Ta vừa mở nắp thì nghe thấy, giống như là máu của con rắn đen, so với Hoàng Lương huyết thì cao cấp hơn nhiều.

Ta tên là Lý mặt rỗ cũng đừng đi, đừng ở trước cửa khách sạn chờ, chờ hai thúc điệt kia trở về nghĩ cách ổn định hai người bọn họ.

Sau đó chúng ta tới bãi đỗ xe phụ cận với nam nhân tốt. Gió ở Lan Châu đặc biệt lớn, cây ven đường đều bị thổi nghiêng lệch, trong gió còn kèm theo một hạt cát rất thô. Đánh vào mặt đau đớn, ánh mắt cũng không mở được. Ta gần như là dùng tiếng gầm nói chuyện với nam giới, bảo hắn dùng điện thoại thay ta soi soi gương.

Mượn dùng ánh sáng của điện máy móc, ta dùng kéo lau quần áo bó sát người công nghĩa xoắn thành hình người tí hon, sau khi cắt xong liền cắn trong miệng. Có phải tiểu tử này chưa bao giờ giặt quần áo, trên quần áo có mùi mồ hôi, ngậm ở trong miệng đừng nói đến buồn nôn cỡ nào hay không.

Sau khi cắt xong, ta dính chút máu bụng rắn đen trên người một đứa con. Huyết lượng trong bình không nhiều lắm, ta chỉ ôm đứa nhỏ lên miệng bình rồi rót nhanh một chút, sau đó quăng ra giữa không trung, bị gió thổi bay mất dạng.

Ném liền ba bốn người, trong lòng ta có điểm không chắc chắn, chiêu này không dùng được sao?

Nam nhân âu yếm bên cạnh lẳng lặng nhìn, không nói một lời.

Sau đó chúng ta lại ném thêm một cái. Trong nháy mắt khi tiểu nhân bay lên giữa không trung, một cái bóng màu đỏ đột nhiên lóe lên, ánh bạc lóe lên, liền cắt tiểu nhân thành hai nửa. Thanh đao này, thân pháp này khiến người ta than thở không thôi.

Bạch Lang công chúa phiêu đãng đãng đứng đó, nhìn khắp bốn phía, oan hồn nếu có suy nghĩ, đoán chừng trong lòng cũng rất buồn bực, nơi nào toát ra những "Quỷ" này?

Ta nhanh chóng dính máu tiểu nhân, ném ra bên ngoài, Bạch Lang công chúa liền theo hướng gió đuổi giết ra ngoài, chỉ thấy nàng bay ở giữa không trung, không ngừng vung đao chém giết, động tác nhẹ nhàng linh động, nhìn thấy mà ta có chút mê muội.

Nam nhân chăn hộ nói: "Cửu Lân, ngươi ở chỗ này canh chừng, ta trở về sắp xếp một chút."

"Được." Ta thuận miệng đáp, vừa định hỏi hắn bố trí cái gì, nhưng nam nhân an ủi đã đi rồi.

Máu trong bình cũng không còn nhiều, ta đem mấy tên tiểu nhân còn lại xếp cùng một chỗ dính máu, toàn bộ ném ra ngoài, sau đó liền đem theo huyết khí cái bình cũng ném ra xa, Bạch Lang Công chúa rất nhanh đã đem chúng nó "Giết hết.

Nàng bồi hồi trên đất trống, trong lòng ta có chút bỡ ngỡ, sợ nàng tìm tới ta, trên người mang theo Thiên Lang Tiên, Vô Hình Châm, Thánh Mẫu Trượng cũng không dám dùng, những thứ này đều khắc chế âm khí, hiện tại dùng ngược lại sẽ chọc giận nàng, nước có thể giáng hỏa, nhưng lửa lớn cũng có thể phản ngược nước.

Ta suy nghĩ làm sao có thể ngăn chặn cô ta thêm một thời gian nữa, linh quang vừa hiện, gọi Vĩ Ngọc ra, cô ta vừa hiện thân liền núp ở trong ngực ta, run run nói: "Âm khí trên người đại tỷ tỷ kia thật đáng sợ."

"Ngươi có thể chế tạo chút huyễn thuật, kéo dài thời gian một lát không?" Ta hỏi.

"Không...không được!" Câu Ngọc sợ tới mức ngữ điệu cũng thay đổi: "Ảo thuật chỉ có thể sử dụng đối với vật còn sống, đối với quỷ không có tác dụng, lần sau gặp phải loại nguy hiểm này đừng gọi ta tới, ngươi tự nghĩ cách đi."

Nói xong liền đi về, đậu xanh, nuôi ngươi làm gì?

Ta chỉ lo nói chuyện, vừa ngẩng đầu lên đã phát hiện bạch lang công chúa đang đứng trước mặt ta, đang âm trầm nhìn ta chằm chằm.

Ta thường xuyên tiếp xúc với âm vật, chắc hẳn trên người cũng mang theo một cỗ âm khí, nàng không phải là không có đồ vật để giết, xem ta là mục tiêu tiềm ẩn chứ?

Ta từng bước lui về phía sau, bạch lang công chúa từng bước đến gần, một mét tám của nàng cùng một thân nhung trang, từ thị giác đã đủ uy hiếp, càng không cần nói trên người nàng tản mát ra âm khí cường đại.

Lúc này, lang công chúa đột nhiên dừng bước, quay mặt về một hướng.

Chỉ thấy ở ngã tư phiêu đãng trôi tới mấy cái "người", có cái đầu bị ép bẹp, có cái trên người có đạo lý ấn, còn có cái sau lưng chọc một chùm lớn cương quản tạo hình như con nhím.

Đây đều là cô hồn dã quỷ chết do giao thông xảy ra, ngã tư là nơi một âm hồn hội tụ, chúng nó đại khái bị cỗ âm khí cường đại này hấp dẫn tới, trước kia ta nghe người ta nói, quỷ cũng có ý thức địa bàn, quỷ xâm nhập từ bên ngoài, quỷ bản địa thường là không chào đón.

Khóe miệng công chúa Bạch Lang đột nhiên lộ ra một vòng vui vẻ, trong nháy mắt thậm chí ta còn hoài nghi mình nhìn lầm, nói vậy lúc còn sống nàng cũng là nữ nhân cực kỳ hiếu chiến!

Nàng lập tức xông tới, một đao giết chết một con quỷ, những con quỷ còn lại bị chọc giận, điên cuồng nhào tới, bị một đao trái một đao phải của Bạch Lang công chúa giết đến hồn phi phách tán, bốn phía văng khắp nơi đều là máu quỷ.

Công chúa Bạch Lang vừa chém giết vừa lộ ra nụ cười khát máu khiến người xem sởn tóc gáy.

Lúc này nam tử sầu lo đã thông báo cho ta, nói: "Cửu Lân, tranh thủ thời gian trở về đi, ta đã bố trí xong rồi."

Thôn trang nhỏ trong khe núi, thứ bảy trăm năm mươi hai.

Ta trở lại khách sạn, mới vừa đến hành lang đã nghe thấy mấy lời giải thích cẩu thả ở trong phòng vừa ầm ĩ, còn có một thanh đạo trưởng an ủi hắn.

Vào phòng nhìn kỹ, trong phòng được dán rất nhiều dấu vết của người yêu, là Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt đang ở đây, bốn phía phòng còn dán rất nhiều dấu vết trên cửa sổ, nét mực vẫn chưa khô, hiển nhiên là mới vẽ.

"Ta hỏi một chút, tên thích ăn cầu nói: "Ta bố trận đem âm khí của căn phòng này ngăn cách với bên ngoài."

Thanh âm ồn ào rõ nghĩa đột nhiên đề cao mấy âm điệu: "Ta không muốn khuôn mặt trắng trẻo kia dán hết giấy trong phòng cho ta, xé toạc toàn bộ!"

Nhất Thanh đạo trưởng thật sự ồn ào, nói muốn xé toang mấy tờ? Con trai tốt nói tuyệt đối không được.

Cuối cùng Lý Ma Tử nghĩ ra một cao chiêu, mở ra máy tính, để Diêu Minh Nghĩa chơi bài tú lơ khơ trên lưới, Minh Nghĩa khéo léo thắng liền ba bốn, thắng rất nhiều đậu thơm, phấn khởi vô cùng, cuối cùng cũng coi như dừng lại.

Bách Chiến tướng quân giáp đương nhiên không có khả năng ảnh hưởng tới người trên mạng lưới ở khoảng cách xa, vì sao hắn vẫn luôn có thắng cơ chứ? Hóa ra Lý Ma Tử chạy về phòng mình leo lên đài chơi âm nhạc, chơi với hắn.

Xem tác phong cuối cùng cũng an tĩnh, mọi người trở về nghỉ ngơi, chỉ là khổ cho Lý Ma Tử, bồi tiếp cẩu minh nghĩa chơi bài tú lơ khơ cả đêm, chỉ đổi những hạt đậu sung sướng đã bỏ ra mấy ngàn đạo trà.

Một đêm này tính ra cũng coi như bình an vô sự qua, sáng sớm hôm sau, ta đi tìm Lý mặt rỗ, hắn canh giữ phía trước máy tính, mắt đen nhánh, bên trong lu khói bụi đọng rất nhiều khói, oán giận nói: "Mẹ nó, ngay cả đêm thua thật buồn bực, có mấy quả bom cũng phải dùng tới, bài bài của thằng nhóc này quá kém, thắng ta mấy trăm ván, vẻ mặt chán nản luôn luôn gây sự, nó sao lại không ngán nhỉ? Ta nhốt chết rồi." Nói xong, ngáp một cái thật dài.

"Ngươi nghỉ ngơi một lát đi, để ta thay ngươi!" Ta nói.

Lý mặt rỗ sau khi nằm xuống, rất nhanh ngủ thiếp đi, ta tiếp theo hắn nói chuyện rất hiếm lý, vậy mà chơi khắp tám phần, đạo nghĩa hiểu rằng cuối cùng cũng vây khốn không được dấu đến lúc ngủ, ta thở phào nhẹ nhõm.

Ta ăn điểm tâm đơn giản, sau đó ra ngoài với Doãn Tân, nam nhân âu yếm, mua vài bộ quần áo sung sướng, rồi đi mua một vài thứ, đợi đến nông thôn muốn mua những thứ này sẽ rất khó khăn.

Ta lại đến ống trạm hỏi thăm cả gia thôn ở đâu?

Quả nhiên phụ cận Lan Châu có một thôn gọi làng, chỉ là đi vào đó có chút phiền toái, trước tiên phải ngồi ở chỗ sườn đông, cả nhà thôn ở trong một vùng núi sâu, có thể phải đi rất lâu, ta mua mấy tấm vé chiều hôm đó.

Ăn xong cơm trưa, buổi chiều chuẩn bị lên đường, lúc này vẫn còn đang ngủ, thanh tẩy đạo trưởng cho hắn mặc quần áo, tiểu tử này đang ngủ mơ mơ màng màng, mặc cho đạo trưởng bài bố.

Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Đạo trưởng, khi còn bé cháu ngài đã quen với việc này lắm rồi phải không?"

"Ai!" Nhất Thanh đạo trưởng thở dài một tiếng: "Miệng nghĩa là mầm mống duy nhất của cẩu gia, là đệ đệ ta phó thác cho ta, ta làm sao có thể thất lễ, cho nên từ nhỏ ta vẫn coi hắn như con trai."

"Đạo trưởng, ngươi không phải là người xuất gia sao?" Ta hỏi.

"Vì minh nghĩa ta mới trả tục, thay người xem phong thủy làm pháp sự kiếm tiền, bằng không còn có thể ở trong đạo quán chiếu cố hắn hay sao?" Nhất Thanh đạo trưởng bất đắc dĩ nói.

Ta nhỏ giọng nói: "Vợ yêu, sau này Tiểu Phàm lớn rồi thì không thể quen như vậy được."

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Được được được."

Sau đó chúng ta đến nhà ga xe, dọc theo đường đi cẩu thả minh nghĩa các loại không yên, một lời khó nói hết.

Ánh mặt trời Thiên Lan châu rất sung túc, ánh mặt trời, dương khí đầy đủ, cho nên không cần lo lắng âm vật quấy phá, buổi chiều bọn ta đã đến Đông Cương trấn, muốn tìm một chiếc xe đến thôn xóm nhà mình, tài xế vừa nghe nói muốn đi khe núi nhưng không thích đi, nói đoạn đường đường trên núi hoang vắng kia rất khó đi, thường xuyên xảy ra xe cộ, thêm tiền cũng không làm.

Mắt thấy sắc trời dần tối đi, ta bắt đầu buồn rầu, lẽ nào chúng ta phải qua đêm ở tiểu trấn này.

Lúc này Lý Ma Tử kích động chạy tới, nói tìm được một chiếc xe nguyện ý đi cả nhà. Chúng ta cùng Lý Ma Tử đi một cái tiệm cơm nhỏ, một người trẻ tuổi khoảng hai lăm hai sáu tuổi ngậm hút thuốc hỏi: "Mấy người à?"

"Sáu cái." Lý Ma Tử nói.

"Được, thế nhưng xe của ta khá nhỏ, các ngươi chịu thiệt chút, giá cả vẫn là theo như lời bọn ta nói lúc nãy."

Nói xong tài năng liền vùi đầu vào chơi điện thoại, ta hỏi sao hắn không đi, hắn nói đợi hắn ăn bát mỳ trước.

Ta thở dài, chúng ta không thể làm gì khác hơn là đợi ở bên cạnh, nửa giờ sau, tài xế chậm rãi ăn mỳ, dẫn bọn ta tới phía trước một ly tuần, ta kinh hãi: "Chiếc xe ngựa kia kìa?"

"Không muốn ngồi thì các ngươi có thể không ngồi, nhưng ta lại không ép buộc các ngươi." Tên lái xe nói năng vô cùng gợi đòn, tức giận tới mức ta trợn trừng mắt.

Lý Ma Tử khuyên nhủ: "Tiểu ca Trương gia, nhẫn nhịn một chút đi. Người đi ra bên ngoài cũng là thân bất do kỷ."

Cuối cùng chúng ta vẫn lên chiếc xe này, ta bảo Doãn Tân Nguyệt ngồi bằng lái đi, đừng theo chúng ta ở phía sau thổi gió lạnh, Doãn Tân Nguyệt không muốn, để một thanh đạo trường ngồi, hắn lớn tuổi nhất.

Thấy chúng ta khiêm tốn nhường nhau, tài xế khinh thường nói: "Đám người trong thành các ngươi đúng là quý giá, khoác lác thì làm sao, lại không chết đâu."

"Bao lâu mới tới được đây?" Ta hỏi.

"Rất nhanh, hai giờ đi, cả thôn ta đều thường xuyên chạy, đường quen."

Nhất Thanh đạo trưởng hỏi: "Tiểu tử, ngươi họ gì?"

"Họ Toàn."

Nhất thanh đạo trưởng mừng rỡ ra mặt, kích động hẳn lên: "Thật là trùng hợp, chúng ta là từ Bích Khung tới, chính là tìm đến cả nhà."

Tài xế ngơ ngác: "Mang ve? Nhà chúng ta nhiều thế hệ đều ở trong hõm núi này, không có họ hàng gì cả!"

Đợi sau khi thanh minh thân phận xong, Tài xế mới gật đầu: "Ta nhớ ra rồi, gia gia đã nói, tổ tiên nhà chúng ta họ Hoắc, sau này chia làm hai chi, có một môn xa thân ở Quảng Đông."

"Tiểu tử, ngươi tên gì?" Nhất Thanh đạo trưởng hỏi.

"Tên tuổi sáng suốt, ta nói rõ nghĩa." Tài xế đáp.

Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc nói: "Thật đúng dịp, một người tên là Minh Nghĩa, một người tên là Cẩu Minh Nghĩa."

Tài xế buồn bực hỏi: "Ai gọi là đạo nghĩa cẩu thả?"

Nhất Thanh đạo trưởng đem tên cẩu nghĩa đang cầm bảo vệ trò chơi di động kéo qua: "Mau! Minh nghĩa, đây là đường ca của ngươi, gọi đường ca."

"Cút, đừng làm phiền ta." Điển Minh nghĩa cũng không ngẩng đầu lên mà chơi trò đùa di động.

Toàn Minh Nghĩa cười nói: "Tâm trạng của tiểu đệ không tốt cho lắm? Đúng rồi, các ngươi từ xa tới đây tìm chúng ta, chắc có chuyện gì quan trọng?"

Nhất Thanh đạo trưởng nói: "Chuyện này nói ra rất dài dòng, đúng rồi, trong nhà ngươi còn có lão nhân sao?"

"Gia gia của cháu còn sống, năm nay hơn tám mươi tuổi." Toàn bộ đều hiểu nghĩa khí.

Nếu là người một nhà, toàn bộ sáng nghĩa cũng không thu tiền xe của chúng ta, bất quá trước đây xe ốc của hắn giống như kéo heo, một mùi heo hôi thối. Dọc theo đường núi dọc theo đường núi xóc nảy, cuồng phong gào thét, thổi làm đầu ta đau nhức, chúng ta liền kéo quần áo lên bọc đầu, ở trong gió lạnh co đầu lại thành một đoàn, hành trình lần này thật sự là ấn tượng quá sâu sắc.

Cả nhà thôn ở trong một hõm núi, đến lúc đó sắc trời đã hoàn toàn tối xuống, từng nhà từng nhà đều đốt lên đèn.

Sau khi xuống xe, hoàn toàn hiểu nghĩa nói: "Thôn này có hơn một trăm người, trên cơ bản đều mang họ, còn có rất nhiều người ra ngoài làm công nữa."

Nhất thanh đạo đại kinh: "Cả nhà bây giờ hương hỏa vượng như vậy?"

Toàn Minh Nghĩa cũng ngây ngẩn cả người: "Thúc thúc, đây là ý gì, các người cẩu gia hỏa không vượng sao?"

"Thực không dám giấu giếm, cẩu gia xảy ra một ít biến cố, hiện tại chỉ còn lại một nam Đinh sáng nghĩa là..." Vẻ mặt của Nhất Thanh đạo trưởng có chút lúng túng.

Ánh mắt Toàn Minh Nghĩa rơi trên người cẩu Minh Nghĩa, hắn vỗ đầu một cái: "Đúng rồi, vì sao tiểu đệ đệ vẫn luôn mặc bộ áo giáp kỳ quái này? Lại nói tiếp, từ đường chúng ta cũng có một kiện áo giáp của tổ tông truyền xuống."

Đây là câu nói tình yêu, thứ bảy trăm năm mươi ba của Đại mạc.

Ta vui mừng khôn xiết, hỏi rõ nghĩa: "Kiện áo giáp kia trông như thế nào, có phải là phía trên có điêu khắc một con sói không?"

"Ồ, sao ngươi biết vậy?" Thuần Minh Nghĩa gãi gãi đầu: "Đúng rồi, ta còn chưa hỏi mấy vị làm gì?"

Ta ngại giải thích quá phiền toái, chỉ nói là bằng hữu của một thanh đạo trưởng, hoàn toàn hiểu nghĩa hình như có chút không quá tin, Nhất Thanh đạo trưởng nói: "Có thể dẫn chúng ta đi gặp gia gia ngươi không?"

"Được rồi."

Toàn bộ công nghĩa đưa chúng ta tới trước một căn phòng, hô lên: thưa ông ơi, có khách tới.

Chỉ chốc lát sau, một đại gia tử nghênh đón, trong đó có một lão nhân chống gậy, một thanh đạo trưởng lập tức tiến lên hô thúc thúc, cho thấy thân phận của mình.

Gặp mặt thân thích xa cách nhiều năm, đương nhiên là cảnh tượng tràn ngập niềm vui sướng, rất nhiều hàng xóm nghe được động tĩnh cũng đều đi ra đứng xem, vây quanh một đám trưởng đạo mồm năm miệng mười nghe ngóng, chỉ là bốn ngoại nhân chúng ta kẹp ở giữa đã cảm thấy có chút lúng túng.

Sau đó phụ thân toàn bộ sáng nghĩa mời chúng ta vào trong phòng, cả nhà làm một bàn rượu ngon món ngon khoản đãi, tuy rằng đều là đồ ăn nông gia, nhưng lại có một phen phong độ khác, dọc theo đường đi phong trần mệt mỏi, chúng ta đã sớm đói bụng, cũng không khách khí nữa.

Cơm nước xong xuôi, gia gia hoàn toàn hiểu rõ vấn đề, hỏi thăm đạo trường ngàn dặm xa xôi Cam Túc có chuyện gì?

Một Thanh đạo trưởng thấy trong phòng có nhiều người không tiện mở miệng, lão gia tử liền phất tay gọi những người khác ra ngoài, có thể thấy được lão gia tử này ở trong nhà có chút uy tín, chỉ để lại trưởng tử trưởng tôn, cũng chính là hai nghĩa tử hoàn toàn sáng tỏ.

Nhất Thanh đạo trưởng nói rõ chuyện liên quan tới Bách Chiến tướng quân giáp, bao gồm thân phận và ý đồ đến của mấy người chúng ta, sau khi nghe xong, lão gia tử thở dài một tiếng: "Không nghĩ tới cùng là con cháu Hoắc thị, cẩu gia hiện tại lại đến nông nỗi này."

Ta ở bên cạnh đã đợi không nổi nữa rồi, hỏi: "Toàn bộ lão gia tử, ngươi biết chuyện của Bạch Lang công chúa không?"

"Biết, Bạch Lang công chúa Cô Đồ thị..." Lão gia tử than thở: "Nàng chính là nữ tổ tiên của Hoắc gia chúng ta."

Ta nghe được lời này cũng không quá kinh ngạc, đứa con riêng của Nhất Thanh đạo trưởng trước đó nói bệnh khứu đi tên là Hoắc Đồ, lại từ gia gia nghe thấy tên Cô Đồ thị, ta liền mơ hồ đoán được quan hệ này của hai người bọn họ.

Toàn bộ lão gia tử nói, Cô Đồ Thị là con gái Hồ Nô Vương Hỗn Tà, bởi vì khi sinh ra, mẫu thân của nàng mơ thấy một con bạch lang, liền có biệt danh "Bạch Lang công chúa". Cô Đồ thị từ nhỏ tính cách hiếu động, võ nghệ siêu quần, tinh thông cưỡi ngựa bắn tên, có thể nói cao cân không để lông mày râu.

Năm đó Thôi Toái đi bệnh đại phá Hung Nô, vang tiếng Tây Vực, hồn tà vì cầu hòa cùng đưa ra cùng thân nhân, đem nữ nhi Cô Đồ thị của mình gả cho Hoắc đi bệnh. Hoắc gia quân năm đó chinh chiến, sớm đã kiệt quệ, cô lập xâm nhập Tây Vực chính là chuyện nguy hiểm rất lớn, Hoắc đi bệnh vì để cho các tướng sĩ mỏi mệt đạt được nghỉ ngơi lấy lại sức, liền tiếp nhận đề nghị này.

Đưa ngoại quân mệnh có điều không thể không nghe, lần này bệnh chung thân với Hán Vũ Đế cũng không bẩm báo. Tuy rằng vốn chỉ là quan hệ thông gia chính trị, nhưng Hoắc đi bệnh nhìn thấy dã tính của Cô Đồ thị bị sự mỹ lệ của nàng thu hút thật sâu. Cô Đồ thị cũng sinh lòng yêu thương vị thiếu niên anh hùng văn võ song toàn này, hai người lập gia đình ở Tây Vực, vượt qua một thời gian hạnh phúc.

Nhưng ngay từ đầu đã đánh hồn không có ý định cầu hòa, chỉ là để Hoắc gia quân buông lỏng cảnh giác mà thôi, ba tháng sau khi lỡ như bệnh thành hôn, Hoắc gia quân vẫn luôn đóng quân tại một tòa thành ở Tây Vực, hồ lệ và hung nô chư vương mưu đồ kế phản công!

Vào một buổi tối nọ, một tiếng kèn đánh vỡ màn đêm yên tĩnh, hung Nô các lộ nhân mã sớm đã mai phục đã từ bốn phương tám hướng đánh tới, làm cho đám quân chủ Hoắc gia không kịp đề phòng, đột nhiên bị bệnh cấp bách xuất trướng, đột nhiên bị Cô Đồ thị ngăn cản. Phụ vương ngậm nước mắt nói ta gả cho ngươi, thật ra là để ta ám sát ngươi. Ngươi ta mặc dù có tình phu thê, nhưng không địch lại Hán gia ngươi cướp đất đai ta, giết tướng sĩ giết ta, bắt mối thù của nhân dân.

Dứt lời, rút một thanh chủy thủ từ trong ngực ra đâm về phía bệnh suy giảm, nhưng cạch cạch có thần giáp hộ thân, đao thương bất nhập, dao găm vậy mà cong xuống.

Bệnh của Hoắc Khứ bỗng nhiên giận dữ, đẩy Cô Đồ thị ra, tướng sĩ dũng mãnh phá vòng vây, thần giáp trên người, quăng đi thì giống như thần ma, nơi đến là một mảnh quỷ khóc sói tru, Hung Nô dũng mãnh dũng mãnh trước mặt người thanh niên hán triều này lại giống như đàn dê, tán loạn.

Trải qua cuộc chiến khổ chiến cả đêm huyết tinh khó mà miêu tả, bỗng nhiên suất lĩnh tàn quân giết ra khỏi vòng vây, cũng đã bỏ mình trong trận tử chiến này.

Bị lừa gạt, Hoắc mất đi bệnh trong lửa giận, rất nhanh ở biên cảnh tập kết một cánh quân, chuẩn bị tiêu diệt Hung Nô!

Cô Văn thị đã mất đi trượng phu, lại mất đi phụ thân, địa vị trong bộ lạc xuống dốc không phanh, hơn nữa hung Nô các bộ tộc đem cái này phản công làm cho nàng mềm yếu vô năng, có người thậm chí hoài nghi nàng là phản đồ ăn cây táo rào cây sung. Bộ lạc nàng đời này có một Hung Nô Vương khác, Đồ nhắm mắt làm gương mặt của mình, định đem nàng nạp làm thiếp, Cô Đồ thị chống án tử không theo, hưu Đồ liền dùng nhốt cùng đói khát để ép buộc

nàng.

Cô Đồ thị trong tuyệt vọng một lần muốn tự sát, thế nhưng lúc này lại phát hiện mình mang thai cốt nhục, nàng lựa chọn chịu nhục mà sinh đứa nhỏ này, đặt tên Hoắc Đồ.

Cô Đồ thị biết rõ người cùng tộc biết đây là đứa nhỏ bị bệnh vất đi, khẳng định sẽ giết hắn, hoặc là cầm hắn tố cáo đi lấy lợi thế. Vì thế Cô Đồ thị để một lão bộc trung thành và tận tâm này lặng lẽ đưa đứa nhỏ này đến trong tay Hoắc bệnh, cũng viết một phong thư cho thấy tâm ý, nói thiếu nợ hắn đã trả xong, gặp lại là cừu địch không đội trời chung!

Sau đó không lâu, bỗng nhiên bị bệnh liền suất lĩnh đại quân giết trở về, hung nô lòng người hoảng sợ, chư vương sớm đã bị uy danh Hoắc quân gia dọa chạy mật gan.

Chỉ có Cô Đồ thị biết bí mật bệnh suy giảm, nàng thỉnh cầu gặp mặt hưu đồ, cũng gián ngôn: Thôi đi bệnh có một kiện thần giáp có thể ban cho hắn thắng lợi, nếu muốn đánh bại hắn, cần dùng tài liệu giống nhau rèn ra một kiện thần giáp khác.

Sau đó lại nói, nàng có cách để tạo ra thần giáp này.

Hư Đồ nửa tin nửa ngờ, đưa ra một điều kiện, nếu không thể tạo ra được, Cô Đồ thị phải phụng dưỡng mình cả đời!

Cô Đồ thị sảng khoái đáp ứng, vì vậy dẫn theo một đội binh sĩ và thợ rèn ra khỏi thành, đoàn người tới thành trì lúc trước bị bệnh đi đóng quân. Trải qua trận đại chiến ở đây đã vỡ nát từ lâu, Cô Đồ thị tìm được lô cao của Kim Nhân Hoắc Hòa, giống như nàng dự đoán, bên trong còn đọng lại một ít khối sắt cứng rắn.

Nhưng lúc dung luyện, Cô Đồ thị lại gặp nan đề giống như bệnh đi Hoắc, lò lửa nóng mấy ngày mấy đêm, khối sắt căn bản không thể hòa tan, hưu đồ phái tới giám thị người đã sớm không kiên nhẫn, muốn mang nàng trở về.

Cô Đồ thị liều mạng phản kháng, cuối cùng không ngờ đánh văng binh sĩ, thả người nhảy vào lò lửa. Máu thịt cùng oán hận của nàng cuối cùng làm khối ngoan thiết này bắt đầu hòa tan, vì vậy liền có kiện thần giáp thứ hai này...

(Hôm nay là sinh nhật của lão Cửu, tự mình chúc mừng một chút! Ha ha, quanh năm viết bản sao, cũng sắp quên sinh nhật của mình rồi.)

Ảnh tộc, thứ bảy trăm năm mươi bốn...

Sau khi lão gia tử nói xong, gọi một cái tẩu thuốc, ta hỏi: "Vậy món thần giáp thứ hai sau này có công dụng gì không?"

"Không có." Lão gia tử nở nụ cười: "Có lẽ là khi thiên ý trêu ngươi, thần giáp rèn ra, bỗng nhiên đi lên đại quân suất lĩnh bộ lạc hưu đồ vương, chém bỏ cả hưu đồ vương. Kết quả những binh sĩ phái ra ngoài tạo giáp thành chó nhà có tang, rất nhanh đã bị Hoắc gia quân bắt làm tù binh, thần giáp thứ hai lại rơi vào tay Hoắc đi bệnh..."

Lý Ma Tử nói: "Lợi hại quá, hai kiện thần giáp đều thuộc bệnh ban đầu, cứ như là "Ngọa Long Phượng non có thể nhận được thiên hạ", chẳng phải về sau muốn thua cũng khó?"

"Ngươi nghĩ sai rồi." Lão gia tử nói: "Vốn là từ chỗ tù binh biết được thần giáp được Cô Đồ thị rèn ra, sau đó liền lấy nó làm mộ thị để lập, không phong không cây, để phòng ngừa bị người ta đào bới."

"Ta hỏi: "Vậy sau này các ngươi làm sao có được nó?"

"Chuyện này nói ra rất dài dòng, sau khi Thôi đi bệnh chết đi, con cháu Hoắc thị bắt đầu bị một cỗ lực lượng kỳ quái nguyền rủa, phần lớn nam đinh sống không quá ba mươi tuổi, về sau chúng ta ở riêng, chia tách này cũng là vì lau sạch tính mệnh..." Lão gia tử giải thích.

Ta gật đầu: "Ta đã nói với chúng ta những đạo trưởng này rồi."

Lão gia tử hỏi Minh Trưởng: "Cháu trai lớn, chuyện của Ảnh tộc cháu cũng nói cho vị này... Thương Nhân tiên sinh không?"

"Ảnh tộc?" Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy hai từ này.

Lão gia tử chỉ chỉ đạo nghĩa sáng suốt và hoàn toàn sáng suốt: "Ngươi có biết vì sao hai đứa bé này cũng giống tên không?"

Ta lập tức lắc đầu.

" Dụng ý phân gia của chúng ta là để cho hai nhà coi nhau là Ảnh tộc đối phương, lấy cẩu thả tính mạng, tên trên bản chép của hai gia tộc đều giống nhau như đúc, tỷ như các ngươi cẩu gia có một lão tam cẩu, cả nhà chúng ta còn có một lão tam khác."

Loại chuyện này là lần đầu tiên ta nghe nói, lập tức hứng thú.

Lão gia tử tiếp tục nói: "Chúng ta không biết lời nguyền kia đến từ nơi nào, liền dùng biện pháp này phân huyết mạch Hoắc gia thành hai, rồi lại dời đến hai nơi Nam Bắc, như vậy nguyền rủa chỉ có thể tìm được một nhà trong đó, ít nhất nhà kia có thể tạm ổn định lại!"

Một thanh đạo trưởng thở dài nói: "Tổ tiên Hoắc gia thật sự là dụng tâm lương khổ, khó trách hiện tại cẩu gia cùng đường mạt lộ, cả nhà hiện tại nhân đinh lại thịnh vượng như thế." Ta nghe trong lời của hắn, mơ hồ có vài phần không cam lòng làm người hy sinh.

Ta nghĩ thầm, tổ tiên Hoắc gia đầu óc cũng thật là lớn, lại có thể nghĩ ra biện pháp này, bất quá biện pháp này của Ảnh tộc thật sự có tác dụng sao?

Ta nói: "Ảnh tộc chỉ là một thủ đoạn tránh họa, ta cảm thấy cũng không có tác dụng thật sự gì cả, người hại Trì gia lại là tướng quân trăm trận kia."

Lão gia tử hít một hơi thuốc: "Có dùng được hay không ta cũng không rõ, tổ tông đặt ra quy củ, chúng ta chỉ làm theo. Đúng rồi, chuyện liên quan tới áo giáp, tổ tiên cả nhà là một thương nhân đi lại, có một lần lạc đường trong đại mạc, sau đó mơ thấy Bạch Lang công chúa. Hắn dựa theo chỉ dẫn trong mộng tìm được ngôi mộ kia, đào bộ áo giáp sói trắng này về, sau đó vẫn được thờ phụng trong từ đường của cả nhà."

Lão gia tử ở trên chậu than đốt rất vượng làm bụi mù, nói: "Vậy các ngươi tới nơi này làm gì?"

Bọn ta nhìn nhau một cái, nói: "Lão gia tử, ngài cũng thấy rồi đấy, hiện tại cẩu Minh Nghĩa bị âm vật này quấn lấy, rất có thể tính mạng khó giữ được, bọn ta muốn mượn áo giáp sói trắng dùng một chút, cứu sống cẩu Minh Nghĩa!"

Lão gia tử cười ha hả: "Mượn? Mượn như thế nào?"

Ta nói muốn lợi dụng áo giáp sói trắng khắc chế Bách Chiến tướng quân giáp, nhân lúc Bách Chiến tướng quân giáp bị suy yếu đem xuống đặt vào tay, đây là sự tưởng tượng của ta, nhưng có nắm chắc, ta trước đó cũng từng đích thân thực thực hiện theo cách làm của quỷ giết quỷ.

Lão gia tử hừ lạnh một tiếng: "Không được! Áo giáp bạch lang là bảo vật của cả nhà ta, bên trong có cốt nhục của bạch lang công chúa, ngươi đã thấy qua đưa hài cốt tổ tiên cho ngoại nhân mượn chưa? Huống chi mấy người các ngươi lai lịch không rõ, lừa nó đi ta tìm ai đây?"

"Lão gia tử, cứu một mạng người thắng xây Thất cấp Phù Đồ, huống chi hai nhà các ngươi còn là thân nhân." Nói.

Nhất thanh đạo trưởng cũng cầu xin nói: "Toàn thúc, cẩu, hai họ vốn là một nhà, huyết nồng hơn nước, tổ tiên Hoắc gia nếu trên trời có linh, khẳng định cũng không hi vọng nhìn thấy một nén hương hỏa cứ như vậy đoạn tuyệt."

Lão gia tử cười lạnh nói: "Lúc trước khi tách ra, đã định trước sẽ có một tộc chết hết, đây là chuyện không thể tránh khỏi, các ngươi cẩu gia không may gặp phải chuyện như vậy, không thể trách chúng ta, cả nhà chúng ta không có nghĩa vụ giúp các ngươi."

Lý Ma Tử không nghe tiếp được nữa: "Lão già nhà ngươi đúng là ngoan cố lại ích kỷ, mấy người chúng ta không có liên quan còn đường gặp mặt Bất Bình rút đao tương trợ đây này, tên người trong nhà ngươi thì thấy chết mà không cứu, mẹ nó, đây chính là so sánh nhân tính."

Lão gia tử hừ lạnh một tiếng: "Các ngươi không nói xem mình là thương nhân gì sao? Rút đao tương trợ, ta thấy các ngươi có mưu đồ khác."

Doãn Tân Nguyệt giải thích: "Lão gia tử, chúng ta đến đây thật là để giúp minh nghĩa, nếu như ngươi không tin tưởng chúng ta, hoàn toàn có thể phái người giám sát."

"Không cần, ta thân là tộc trưởng, phải duy trì toàn bộ gia tộc thịnh vượng. Hiện tại cả nhà đều đang khỏe mạnh, sao phải trôi theo dòng nước đục này."

Lão gia tử đến một cái bác một cái, rất có phong thái lưỡi chiến với quần nho, trong lòng ta hận nghiến răng nghiến lợi, nghĩ bụng cùng loại ngoan cố lão đầu này giảng không thông đạo lý, dứt khoát dùng chút thủ đoạn đi!

Lúc này, cửa sổ rầm một tiếng bị gió thổi ra, một cỗ cuồng phong rót vào trong phòng, đem than lửa chậu thổi lúc sáng lúc tối, tất cả mọi người bị thổi đến mắt không mở được, khi chúng ta lần nữa mở mắt ra, phát hiện cửa phòng mở rộng, gạt Minh Nghĩa đang đi ra ngoài.

"Không xong!" Ta hô to một tiếng: "Mau ngăn hắn lại."

Toàn Minh Nghĩa là người đầu tiên đứng dậy, xông tới nắm lấy bả vai gầy guộc nói: "Tiểu đệ đệ, ngươi đi đâu đấy?"

Cẩu Minh Nghĩa không chịu phân bua vung cánh tay lên, không ngờ lại đánh bay toàn bộ minh nghĩa, nặng nề ngã xuống bậc thang của căn phòng, phụ thân nó mau chóng đi tới đỡ nó dậy.

Bọn ta vội vàng đi ra ngoài phòng, trông thấy cẩu Minh Nghĩa đẩy nhanh tốc độ chạy vào trong rừng, không kịp nghĩ nhiều, lập tức sẽ đuổi kịp.

Lúc này có người từ xa chạy tới, vừa chạy vừa hô: "Tộc trưởng, tộc trưởng, không hay rồi, cửa từ đường mở ra, thần giáp được thờ phụng bên trong không thấy đâu nữa."

Lão gia tử tức giận đến hét lên: "Chắc chắn là đám người bên ngoài đó làm, ngăn bọn chúng lại!"

Bọn ta căn bản không để ý tới, mắt thấy đã sắp chạy ra thôn, ta nghĩ ngươi có thể đuổi theo bọn ta sao? Không nghĩ tới lúc này trong thôn đột nhiên vang lên thanh âm hiểu biết của phụ thân, bên trong truyền đến toàn bộ sự việc.

"Ngăn lại mấy người nơi khác, bọn họ trộm bảo vật trong từ đường."

Ta đây mới nhớ ra, phụ thân là thôn chi thư, lạm dụng chức quyền nha.

Người giúp việc thôn hô to một tiếng, cửa nhà cũng lập tức mở ra, một đám tiểu tử sao lại kéo theo mấy tiểu tử này tới đánh chúng ta. Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức che lỗ tai lại, Lý mặt rỗ kéo ta nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi mau nghĩ cách đi."

Ta còn có thể có cách khác, đối phó với người sống là ta một chút cũng không có, nam nhân không động thanh sắc lấy ra mấy cái túi bịt quỷ, dự định thả mấy con ác quỷ đối phó thôn dân.

Ta tên là hắn trước đừng dùng chiêu này, nói với Nhất Thanh đạo trưởng: "Lão đạo sĩ, ngươi tới giải quyết đi!"

"Bọn chúng đã bất nhân, ta đây cũng không nghĩa!" Nhất Thanh đạo trưởng cắn răng một cái, niệm tụng chú ngữ, thi triển mê hồn chưởng.

Thôn dân đang xông về phía ta đột nhiên thay đổi phương hướng, chạy về phía cây hòe lớn trong thôn, vung mạnh cuốc mở đầu cây hòe lớn, đục vỏ cây đến nát nhừ.

Cảnh tượng này khiến lòng ta còn sợ hãi, hóa ra bọn họ là phải thật sự, ở vùng đất hoang vu này có lẽ đã bị giết rồi.

Chương thứ bảy trăm năm mươi ba tương ái tương sát.

Thừa dịp các thôn dân bị mê hồn chướng, chúng ta nhanh chóng đi trong rừng truy đuổi Minh nghĩa, rừng cây tối đen như mực. Mặc dù buổi tối ánh trăng rất sáng, nhưng ánh trăng hoàn toàn không vào được. Ta thật sự lo lắng nửa đường đột nhiên xuất hiện một con lợn rừng gì đó, lúc này Lý mặt rỗ kêu lên: "Hỏng rồi, toàn bộ hành lý của chúng ta đều ở trong thôn..."

Doãn Tân Nguyệt cũng nói: "Phu quân, bao đồ ngươi mang cũng ở trong phòng kia."

Trong lòng ta chán nản, phải làm sao bây giờ? Chi đội ngũ này của chúng ta tuy sức chiến đấu không tầm thường, nhưng phải bị vây ở trong khe núi này, năng lực sinh tồn dã ngoại còn không mạnh bằng một thôn dân bình thường ở đây, thật sự là lúng túng rồi.

Nhất thanh đạo trưởng vô cùng nôn nóng: "Minh nghĩa đã chạy xa rồi, ta phải đuổi theo nó, các ngươi ở lại đây nghĩ cách đi!"

Ta ngăn hắn ta lại: "Không được, ngươi đi một mình thì có ích lợi gì."

Lý Ma Tử nói: "Nếu không chúng ta về thôn trước rồi hẳn nói chuyện với lão tộc trưởng."

"Ngươi cảm thấy lão già kia sẽ theo chúng ta nói đạo lý sao? Có lẽ trực tiếp bảo thôn dân đem chúng ta trói ném vào khe núi." Nói.

"Ài, phải làm sao bây giờ!" Lý mặt rỗ thở dài: "Tiền, chứng cử còn ở trong túi, lần này chúng ta ngay cả đường lui cũng không có."

Lúc này, có mấy vệt đèn đuốc chiếu tới, ở trong một mảng tối đen đặc đặc biệt chói mắt, xa xa có một đám người đi tới. Doãn Tân Nguyệt nói đến: "Phu quân, không ổn rồi, đám thôn dân kia đuổi theo rồi."

Nam nhân hưởng thụ cuối cùng cũng tỏ thái độ, hắn rút thanh kiếm trên lưng ra, nói: "Nếu tiến thoái lưỡng nan, cứng rắn lên đi, ta cam đoan không tổn thương tính mạng bọn họ."

"Việc đã đến nước này..."

Ta móc ra Thiên Lang Tiên, chuẩn bị cứng đối cứng với bọn họ, trên roi này của ta đánh vô lương đồng hành, dưới đánh hung sát ác quỷ, thật đúng là chưa từng đánh với người bình thường, hôm nay xem như đã phá giới, tha thứ cho ta đi theo gia gia.

Lúc này một giọng nói truyền đến: "Các ngươi chờ đã, ta là toàn bộ sáng nghĩa, gia gia gọi ta tới giúp các ngươi."

"Ngươi lừa quỷ đấy à?" Lý Ma Tử hổn hển hô: "Đứng lại, trong tay các ngươi có đao à?"

Toàn bộ minh nghĩa đứng yên, đem một vật giơ đến trước ốc, đó là hành lý của chúng ta. Ta có chút do dự, chuyển biến này cũng quá nhanh, bọn họ có phải là đang dỗ chúng ta trở về hay không, lúc này toàn bộ minh nghĩa lại nói: "Gia gia nói, chỉ cần các ngươi đuổi về áo giáp bạch lang, chuyện hôm nay coi như hai thanh, về sau nước giếng không phạm nước sông."

"Thật không?" Ta hỏi.

"Ta có thể thề với tổ tiên Hoắc gia." Hoàn toàn hiểu ra, nói.

Ta bỏ đi lo lắng, bảo bọn họ tới đây, đều là những chàng trai trẻ tuổi khỏe mạnh đang vác bao của chúng ta. Bọn họ giao bao cho chúng ta, còn cho chúng ta mượn cây đuốc, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng đây đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

"Ta hỏi: "Sao gia gia ngươi lại đột nhiên thay đổi chủ ý?"

"Gia gia vừa rồi đi từ đường xem một chút, cửa hình như bị đụng vỡ từ bên trong, cho nên người cảm thấy không phải các ngươi làm, là bạch lang áo giáp tự mình bay ra ngoài." Toàn bộ minh nghĩa giải thích.

"Tự mình bay ra ngoài?" Ta trợn tròn hai mắt.

"Trước kia nó cũng từng bay ra ngoài, đương nhiên là ta chưa từng tận mắt nhìn thấy." Toàn bộ đều hiểu ý nghĩa mà không tin nói.

Áo giáp bạch lang hẳn là cảm ứng được khí tức Bách Chiến tướng quân giáp, bất quá lúc ấy ta có chút nghi ngờ, vì sao nó không trực tiếp đánh nhau trong thôn, mà cố ý dụ dỗ nghĩa phụ giúp?

"Gia gia của ngươi có từng nói, trước kia áo giáp lang trắng bay đi đâu không."

"Ta nhớ hắn nói, phía sau núi có một cái hồ, trước kia là nơi Hung Nô giết tù binh, âm khí đặc biệt nặng, lần trước bạch lang áo giáp đều rơi ở đó, bất quá chỗ đó hình như là ma quỷ!" Toàn bộ minh nghĩa lại cười: "Buổi tối đi nhất định là rất kích thích!"

Ta nghĩ thầm tiểu tử này thật sự là nghé con mới sinh không sợ cọp, lát nữa cẩn thận bị dọa tiểu ra quần. Hắn nói mảnh hồ kia âm khí nặng, bản thân áo giáp sói trắng đã là "Khí linh" có linh tính, có lẽ là ở đó hấp thu âm khí.

Toàn Minh Nghĩa mang theo mấy tên nhóc mở đường ở phía trước, bọn nó từ nhỏ lớn lên ở chỗ này, đối với mảnh rừng này nắm như lòng bàn tay, chúng ta đi theo phía sau, rất có cảm giác được người hộ tống.

Lý Ma Tử nói: "Vừa rồi còn muốn giết chết chúng ta, chớp mắt đã trở thành trợ thủ, biến hóa này quá đột ngột, ta cũng có chút không tiếp thu được."

Doãn Tân Nguyệt nói: "Không phải có một câu à? Không có kẻ địch vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có ích vĩnh viễn."

Ta thầm nghĩ lão gia tử đúng là một người thực tế, sợ Bạch Lang áo giáp bị mất, lại lập tức theo chúng ta xin giúp đỡ.

Không biết đi bao lâu, ta nghe thấy một trận thanh âm binh binh bốp bốp bốp, toàn bộ sáng nghĩa kêu to: "Ai nha, các ngươi mau nhìn, hai cái cổ đại nhân đang đánh nhau bên hồ." Những tiểu gia hỏa kia cũng kích động đến ngao ngao kêu gào.

Bọn ta đi qua xem xét, phía trước là một bãi đất trũng sương mù lượn lờ, ở giữa có một cái hồ, ánh trăng màu trắng bạc rải trên mặt hồ, ánh sáng lăn tăn, hai bóng người một đỏ một trắng đang chém giết lẫn nhau trong sương mù, binh khí giao nhau không ngừng làm tóe lửa.

Hồng dĩ nhiên là công chúa Bạch Lang. Bạch thì chỉ có võ sĩ cổ đại, Bách Chiến tướng quân giáp có tính cách bệnh tật tương liên với Hoắc. Ta đoán võ sĩ cổ đại này thật ra là bệnh đi, ít nhất ngoại hình là y.

Nơi này âm khí nồng đậm, cộng thêm bản thể hai bên đều có mặt ở đây, trận chém giết này kịch liệt hơn so với trước chỉ có hơn chứ không kém, khiến người xem kinh tâm động phách.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Vứt đi bệnh với bạch lang công chúa vốn là một đôi yêu nhau, vì sao ngàn năm sau lại thù hận lẫn nhau?"

Ta cười khổ: "Thế này có lẽ gọi là làm người yêu tương sát đi!"

Một thanh đạo trưởng vội la lên: "Mau cứu Minh Nghĩa nhà ta, hắn còn ở bên trong khôi giáp, đao thương không có mắt, vạn nhất xảy ra chuyện gì không hay thì phải làm sao bây giờ?"

Ta nói: "Đạo trưởng, ngươi yên tâm, đợi lát nữa ta sẽ nghĩ cách tách hai người bọn họ ra trước, rồi giúp cháu ngươi cởi áo giáp, ngươi còn có pháp thuật lợi hại gì ngoài mù hồn nữa?"

"Ném đậu thành binh!" Nhất Thanh đạo trưởng đáp.

"Thật ư?" Ta vui mừng: "Ngươi biết chiêu này quá tiện, vậy ta đi chuẩn bị trước đã, đúng rồi, ngươi có mang hạt đậu không?"

Một Thanh đạo trưởng không nói một tiếng móc từ trong ngực ra một túi đậu tương.

Ta và nam nhân lương thiện bắt đầu chuẩn bị, lấy những thứ trong túi ra, kế hoạch của chúng ta là thừa dịp Bách Chiến tướng quân giáp suy yếu, tách ra hai người, quá khứ mạnh mẽ cởi bỏ khôi giáp.

Chuyện này muốn làm tự nhiên có tính nguy hiểm rất lớn, mặt khác, nói ra rất có lỗi với cả nhà, dựa theo suy nghĩ của chúng ta, hai bộ áo giáp này chỉ sợ đều phải bị hủy diệt, như vậy mới có thể giữ được mệnh Chung Minh Nghĩa.

Đứng ở lập trường thương nhân mà nói, lần này thật sự là lỗ vốn trở về, thù lao, âm vật đều không có, thậm chí ngay cả Tục linh cũng không có, nhưng nếu đã quản thì ta phải quản đến cùng, đây gọi là nghề nghiệp phải làm!

Ta cầm chén nhỏ và một thanh tiểu đao cho Lý Ma Tử, bảo hắn đi tìm minh nghĩa phải nhỏ máu đồng tử, không cần quá nhiều, nửa bát là được.

Kế hoạch ban đầu ta định gọi một Thanh đạo trưởng lấy máu, nhưng bây giờ đã có lựa chọn tốt hơn, cớ sao lại không làm? Thuần nghĩa trẻ trung khỏe mạnh, dương khí cũng đủ, chất lượng máu tất nhiên tốt hơn Nhất Thanh đạo trưởng.

Lý Ma Tử đi tìm hiểu nghĩa khí, hắn rất sảng khoái đồng ý.

Từ trong túi ta lấy ra một bó ngô, rơm rạ cùng tơ sắt, bắt đầu đâm một người rơm, tên cỏ này rất chú ý, trên đầu mang theo tóc búi, trong cơ thể còn nhét một túi nội tạng dê mới mẻ.

Chỉ chốc lát, Lý Ma Tử bưng nửa chén máu tới, tán dương: "Trương gia tiểu ca, tay nghề cũng được nha."

"Đừng nói nhảm nữa, mau trả máu cho ta!"

Ta từng lấy máu, dính vào trong đám người cỏ, ngô tính ôn hòa, dê cũng thuộc về động vật nóng tính, thuộc tính con người tương đối thân thiết, hơn nữa máu của người Hoắc gia, ta định làm một giả nhân có cùng khí tức cẩu minh nghĩa tương tự, lừa gạt Bách Chiến tướng quân giáp một chút.

Đương nhiên không có khả năng lừa bịp quá lâu, một khi nó phát hiện sẽ mượn mạng sống hàm nghĩa, dựa theo kế hoạch của chúng ta, trước khi Bách Chiến tướng quân nhận ra, nhanh chóng tiêu diệt nó, đương nhiên phải mượn nhờ áo giáp của bạch lang.

Sau khi kết thúc, ta gọi là Lý mặt rỗ hỗ trợ mặc đồ cho người cỏ, y phục này cũng là tìm trong bọc hành lý cẩu minh nghĩa. Ta còn cố ý chọn mấy món vị nặng nhất, trước tiên mặc nội y, rồi lại cho hắn mặc quần áo và mũ lụa, sau đó mang theo mũ bóng loáng, giống như thật, đừng nói là lừa dối, chính là lừa bịp người ta cũng dư dả.

Bên kia cũng chuẩn bị thỏa đáng, ta gọi những người còn lại tạm thời lưu lại nơi này, cùng nam nhân chăn nuôi, vừa thanh đạo trưởng đi tới cái hồ kia!

Chương thứ bảy trăm năm mươi sáu, rải đậu thành binh.

Ba người chúng ta dùng Hoàng Lương Huyết ở mi tâm điểm một cái, tạm thời phong bế dương khí của mình, sau đó đi tới bên hồ.

Theo chúng ta tiếp cận, thanh âm binh khí giao nhau càng ngày càng rõ ràng, hai bóng người xuyên tới xuyên lui trong sương mù, đánh giết tia lửa văng khắp nơi. Dù chúng ta cách xa hơn mười dặm vẫn có thể cảm nhận được sát khí đáng sợ từng đợt sóng đánh tới.

Chính là thời điểm giáng phục lôi đao, Hạng Vũ và Bạch Khởi đại chiến, ta cũng chưa từng cảm thấy khủng bố như thế!

Hai cỗ áo giáp này là oan hồn hơn vạn tên hung nô chiến sĩ, cộng thêm chấp niệm đi bệnh đối chiến thắng, bạch lang công chúa đau xót mất gia viên oán niệm, trải qua hơn trăm ngàn năm sau, hóa thành hai quái vật cấp bậc âm vật.

Ta để Nhất Thanh đạo trưởng bảo thủ giả nhân, cùng nam tử sầu lo bắt đầu bày trận. Đại trận chia làm mấy tầng ngoài, phân biệt dùng Hoàng Lương Huyết, Dương Huyết, Trư Huyết, Ngưu Huyết, Ngưu Huyết cùng hắc cẩu huyết, dương khí tầng một cao hơn tầng một tầng, chỗ trung tâm nhất còn có một vòng xích sắt chùi cốt phấn.

Hiệu lực của trận này cũng chỉ có thể tạm thời trói buộc Bách Chiến tướng quân giáp vào thời điểm suy yếu nhất.

Một Thanh đạo trưởng ở bên cạnh nhìn, giống như nhìn ra dụng ý của chúng ta, từ trong ngực lấy ra một xấp giấy vàng, cắn trúng ngón giữa, nhanh chóng vẽ vài đạo phù, gọi ta đặt ở chỗ trọng yếu nhất.

"Ta hỏi đó là vật gì?

Một thanh đạo trưởng nói là Ngũ lôi phù, lại giải thích Ngũ lôi phù của toàn bộ Chân giáo cũng không huyền ảo như trong phim ảnh, chỉ là một loại thủ đoạn chế địch, thông qua dòng điện sinh ra khiến thân thể trong nháy mắt tê liệt, về phần người bán tiên như Trương Đạo Lăng, Tả Nhân có thể triệu hoán thiên lôi hay không, vậy thì hai việc khác nhau rồi.

Dù sao Bách Chiến tướng quân giáp cũng mặc trên người cẩu minh nghĩa, cho nên khống chế thân thể hắn, chẳng khác nào khống chế Bách Chiến tướng quân giáp.

Bố trí xong, ta lại mong đợi với hiệu lực của trận này.

Đột nhiên một thanh đạo trưởng nói: "Các ngươi mau nhìn!"

Hoắc đi bệnh trúng một đao của bạch lang công chúa, thân ảnh trở nên lóe lên, khi thì cẩu thả minh nghĩa, khi thì Hoắc đi bệnh, nơi này là "chủ trường" của bạch lang công chúa, phỏng chừng hắn có chút không chịu nổi.

Ta nói: "Ngay bây giờ, nghĩ cách dẫn hai người bọn họ đi đi!"

"Xem ta đây."

Thanh đạo trưởng đem hạt đậu trong túi vẩy ra, thì thào niệm chú. Một hạt đậu trong đó lăn đến bên chân ta, ta cẩn thận quan sát một hồi, phía trên hạt đậu vàng còn khắc một ít phù chú, không biết tốn bao nhiêu công phu chuẩn bị.

Đọc xong một đoạn chú ngữ, Nhất Thanh đạo trưởng đột nhiên quát lớn: "Thái Thượng Lão Quân, Chính Nhất chân nhân, cấp bách như luật lệnh, thiên hồn vạn phách, giúp ta thần uy!"

Hạt đậu trên mặt đất bắt đầu xoay tròn, không ngừng hấp thu âm khí chung quanh, sau đó hóa thành từng binh sĩ quần áo rách rưới, thân thể rách nát, từ trên vạt áo có thể thấy có hán nhân hung hãn, nguyên lai rải đậu thành một loại thuật trừ quỷ cao cấp, bị triệu hoán ra đều là thực thể.

Tràng diện kia tựa như đám hoạt thi bò ra từ lòng đất, phát ra tiếng gào thét kinh khủng, phát động tấn công song phương đang giao chiến.

Bạch Lang công chúa và Hoắc tẩu bệnh đồng thời sửng sốt một chút, khả năng giết đến đang tận hứng, không biết đột nhiên từ nơi nào xuất hiện một đám tạp binh.

Lập tức, hai người chém giết cùng thi binh như sâu kiến khắp nơi, mặc dù lực chiến đấu cách xa, cơ hồ từng đao từng đao, từng thương một bị giải quyết hết, nhưng số lượng thi binh kinh người, hơn nữa căn bản hung hãn không sợ chết.

Thời gian dần trôi qua, thi binh chiếm thượng phong, hoàn toàn bao phủ thân ảnh Bạch Lang công chúa và Hoắc di bệnh vào bên trong, tay cầm thanh Phá Đao Phá Thương chém loạn. Nếu nhắm mắt lại, âm hiệu này cũng giống như chém người của xã hội tối đen vậy.

"Đi, chúng ta lên!" Nam tử an ủi nói.

"Được!"

Bọn ta tự mình lấy ra vũ khí, xông tới bệnh đi, ta niệm lên Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết, vung roi lên, vững vàng cuốn lấy cổ hắn, quăng thân thể bệnh về phía sau, ngay sau đó rất nhiều thi binh vây quanh chém loạn về phía hắn.

Bệnh nổi giận, vung trường thương trong tay lên, trường thương đến đâu, đám thi binh bị quét thành mảnh vụn, sau đó tan thành mây khói.

Sau đó thân thể hắn ở giữa không trung lộn một cái, muốn dùng trường thương bẻ gãy roi.

Lúc này nam nhân tốt lành vọt tới, Chử Bằng xuất kiếm đâm ra, dồn ép bệnh nhân phải dùng trường thương đón đỡ. Sau khi đỡ vài cái, bệnh đi đột nhiên rút lui, trường thương trong tay như độc long xuất động, đâm thẳng vào bụng nam tử.

Ta dùng sức kéo một cái, kéo Hoắc bệnh mất cân bằng. Thương này cũng đâm lệch rồi, nam nhân sầu lo liền thừa cơ tiến lên chém vài cái vào ngực hắn, chém ánh lửa hừng hực.

Hoắc Khứ Bệnh đột nhiên giận tím mặt, đột nhiên từ trong miệng phát ra một thanh âm: "Ta phải giết các ngươi! Giết các ngươi!"

"Miệng nghĩa!" Nhất Thanh đạo trưởng kinh hỉ nói.

Giọng nói kia rõ ràng là cẩu thả rõ ràng nghĩa, Bách Chiến tướng quân giáp rốt cục giữ không được, biến trở về bộ dáng nịnh bợ, bị ta dùng roi túm cổ, ở nơi đó giương nanh múa vuốt muốn công kích nam tử thương.

Lúc này bạch lang công chúa đột nhiên vọt ra, nàng vậy mà trực tiếp từ trong đống thi binh vọt ra, trong nháy mắt khắp trời đều là hài cốt thi binh, cả người từ trên trời giáng xuống, mang theo một cỗ sát khí hung tàn hướng lấy hàm nghĩa hung tàn đánh tới, chuẩn bị một đao chém chết hắn.

"Hỏng bét!" Ta hét lớn.

Nhưng đúng lúc này, cẩu bang nghĩa tránh thoát roi, không biết sống chết nghênh đón bạch lang công chúa.

Giao Bằng một tiếng, nam nhân thích lập tức dùng kiếm cứng rắn đối đầu với loan đao của công chúa Bạch Lang, cú chém này khiến hắn phun ra một ngụm máu, hét lớn với ta: "Cửu Lân, nhanh lên!"

Ta mặc dù lo lắng cho an nguy của hắn, nhưng lại biết bây giờ không phải lúc, nhanh chóng cuốn lấy mắt cá chân của cẩu Minh Nghĩa, dùng sức kéo một cái, kéo đi, sau đó dùng hết sức lực toàn thân lôi kéo về phía sau.

Nhất Thanh đạo trưởng chạy tới muốn giúp ta, ta nói với hắn: "Đừng quản ta, đi giúp sơ nhất."

Nhất Thanh đạo trưởng đáp ứng một tiếng, niệm chú, bốn phương tám hướng thi binh giống như nghe theo triệu hoán chạy tới, vây quanh công chúa Bạch Lang bắt đầu chém giết.

Công chúa Bạch Lang bị bao vây, không thể không tạm thời ném nam tử an ủi xuống, giao chiến với các thi binh.

Ta thấy một Thanh Thanh đạo trưởng thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, chắc hẳn sử dụng một chiêu này cũng rất tiêu hao tinh lực a?

Nam nhân chăn bông ném thanh kiếm lớn xuống, lấy từ trong lòng ra vài tấm bùa, xông tới dán lên người cẩu Minh Nghĩa, cẩu Minh Nghĩa nằm lăn lộn dưới đất, cào loạn lên, thế là ta chạy tới, dùng roi Thiên Lang trói hai tay của hắn, tiếp theo lại buộc chặt hai chân của hắn.

Hai ta mang minh nghĩa cẩu giải nâng lên, dọc theo đường đi hắn đều đang giãy dụa, cuối cùng chúng ta mang hắn vào trong trận pháp, đơn giản chính là bá vương ngạnh thượng cung.

Hai ta đứng ở trên pháp trận bắt đầu niệm chú, thanh đo đạo trưởng cũng niệm lên Ngũ Lôi Phù, cẩu minh nghĩa bị điện vài lần, thống khổ cong thân thể, sau đó nhe răng trợn mắt rống: "Ta muốn giết các ngươi."

Một cỗ sát khí mãnh liệt từ trung tâm pháp trận nổ tung ra, máu trên pháp trận bắt đầu sôi trào, ta ẩn ẩn lo lắng, pháp trận có thể mất đi hiệu lực hay không.

Nhưng ta có thể làm gì được nữa thì chỉ có thể kiên trì!

Dưới sự hợp lực của nam tử chăn bông, cuối cùng pháp trận cũng được thúc giục, quấn quanh sợi xích bên người cẩu minh nghĩa bắt đầu khởi động, đầu tiên là quấn lấy chân hắn, sau đó lại quấn lấy hai tay của hắn. Tuân Minh Nghĩa dính một thân cốt phấn, thống khổ giãy dụa thân thể, sát khí dần dần thu liễm, cuối cùng pháp trận được chế tạo cũng bắt đầu ổn định phát huy tác dụng.

"Được rồi, nhanh cởi áo giáp của hắn!" Ta gấp gáp nói.

Trận chiến thứ bảy trăm năm mươi bảy và hòa bình.

Một thanh đạo trưởng nói: "Nhanh lên một chút, thời gian không còn nhiều nữa."

Ta quay đầu nhìn lại, thi binh đã bị giết không còn thừa bao nhiêu, ta và nam nhân an ủi nhảy vào giữa pháp trận, bắt đầu cởi bỏ bộ áo giáp này. Áo giáp này trước sau là hai mảnh, buộc ở bộ vị xương sườn.

Nhưng cánh tay này không biết buộc gì, chết sống cũng không mở được. Ta sốt ruột, tiểu đao vừa rồi cũng không mang, hận không thể cắn răng.

Nghiến răng? Đúng rồi!

"Đuổi ngọc, mau ra đây!"

Tiểu Vĩ Ngọc nghe thấy triệu hồi, chui ra từ trong lòng ngực ta, câu đầu tiên nói chính là: "A, đây là nơi nào, thật là khủng bố!"

"Đừng nói nhảm, mau dùng răng cắn ra." Ta nói.

"Thế nhưng... Đây không phải Âm vật sao?" Tiểu Vĩ Ngọc giật mình nói.

"Mặc kệ, cắn nhanh lên."

"Ông nói vậy sao!"

Đuôi ngọc toét ra một chiếc răng nanh, bắt đầu cắn, tốc độ cực nhanh, đến cùng cũng là động vật ăn thịt.

Cái đuôi ngọc cắn bên này, nam nhân tốt nhất động thủ cởi ra bên kia, chỉ thấy hắn hết sức bình tĩnh mở ra từng cái, hoàn toàn không gấp gáp giống bên ta.

Nửa phút sau, cuối cùng áo giáp cũng mở ra, một Thanh đạo trưởng mang tới cho giả nhân, chúng ta lại mặc áo giáp vào cho giả nhân, mặc áo giáp vào thế nào cũng không sao cả, tùy tiện thắt lại, sau đó thanh tỉnh đạo trưởng cõng lấy tên cẩu Minh nghĩa đang hôn mê, cùng chúng ta rời đi.

Bên kia, bạch lang công chúa sau khi xử lý thi binh cuối cùng, đem ánh mắt âm trầm nhìn về phía bên này.

Nàng đột nhiên cúi người xông tới, sương mù xung quanh đều bị cuốn lên, Tiểu Vĩ Ngọc sợ tới mức che hai mắt lại: "Thật là khủng bố, thật là khủng khiếp!"

Công chúa Bạch Lang bổ một đao về phía người giả trong đại trận, Bách Chiến tướng quân giáp trong nháy mắt hóa thành vẻ bệnh tật, dùng trường thương đỡ lấy, khí thế hai người trong nháy mắt phá tan đại trận.

Lúc này bọn ta đã chạy tới sườn núi bên cạnh, lúc quay đầu nhìn lại, ta chỉ cảm thấy trong lòng vẫn còn sợ hãi: "Lần sau chính là có người cho một ngàn vạn, ta cũng không nhận loại sống này."

"Ách ca ca, lần này có phải muội lập được đại công rồi không?" Tiểu Vĩ Ngọc nói ra.

"Đúng vậy, ngươi muốn phần thưởng gì?" Ta hỏi.

"Hì hì, đó đương nhiên là... uống máu uống no rồi!" Tiểu Vĩ Ngọc ưỡn ngực nói.

"Được rồi, ngươi trở về đi, trên đó có mấy tên tiểu tử thuần phác, ngươi cũng đừng dọa bọn họ."

"Hừ!"

Nói xong, Ngọc Toản trở về hạt châu, ta nhìn thấy nam nhân được âu yếm hiếm thấy nở nụ cười.

Bọn ta trở lại chỗ ở của bọn Doãn Tân Nguyệt, hoàn toàn hiểu nghĩa đã nói với Nhất Thanh đạo trưởng: "Thúc thúc, những binh lính vừa rồi là do ngài gọi tới sao? Quá lợi hại, dạy ta từ lúc nào vậy."

Một thanh đạo trưởng đem hàm nghĩa từ chối, một đường cõng hắn chạy, tựa hồ mệt chết đi được. Hắn ngồi xuống lấy từ trong lòng ra một túi khói nói: "Ngươi muốn làm xử nam cả đời sao? Nghĩ ta sẽ dạy cho ngươi, chỉ cần ngươi có thể chuyên tâm học tập hai ba mươi năm, tất có chút thành tựu."

Toàn Minh Nghĩa kinh hãi: "Hả? Thôi bỏ đi, ta cũng chỉ tùy tiện nói vậy thôi."

Trên bờ sông, Bạch Lang công chúa và Hoắc Khứ Bệnh vẫn đang chém giết, Doãn Tân Nguyệt lo lắng hỏi: "Hai người bọn họ thì sao?"

"Cứ để bọn chúng đánh đi." Ta mệt mỏi lắc đầu.

Chỉ chốc lát, đã tỉnh táo lại, nó vừa tỉnh liền khóc lớn, nói năng lộn xộn giống như mình vừa trải qua một giấc mộng chân thật, xem dáng vẻ hẳn là đã khôi phục lại rồi.

Bạch Lang công chúa và Hoắc đi bệnh, đôi oan gia ngàn năm này vậy mà một mực chém giết ở nơi đó.

Hai bên đều là linh thể, chém bị thương hoặc gây tổn thương cũng có thể nhanh chóng khôi phục, hơn nữa xung quanh lại có âm khí cuồn cuộn không ngừng hấp thu, vì vậy mức độ khốc liệt này không thể nào hình dung được, ngay cả bản thân mình cũng không thể tin được, trận đại chiến này kéo dài tới bảy giờ.

Mọi người đều mệt không chịu nổi, mỗi người tìm chỗ nghỉ ngơi, đêm nay thật là gian nan, ta thế mà ngồi một gốc cây bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Lúc trời sắp sáng, Doãn Tân Nguyệt lay tỉnh ta, nói: "Phu quân, ngươi mau nhìn, mau nhìn!"

Tất cả mọi người bừng tỉnh, lúc này chân trời đã xuất hiện một mảng trắng bạc, sương mù trên mặt hồ cũng nhỏ xuống. Chỉ thấy bạch lang công chúa và bỗng nhiên bệnh đi tựa vào nhau, khắp nơi trên thân hai người đều là máu, trăng tròn loan đao chém thật sâu vào cổ bệnh, trường thương cũng đâm xuyên qua ngực bạch lang công chúa.

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên rơi lệ, che miệng nói: "Thảm quá, bọn chúng chết rồi sao?"

Đúng rồi, lúc này ánh mặt trời ló ra, bóng dáng hai người bắt đầu trở nên mơ hồ. Ta dùng sức dụi dụi con mắt, trông thấy bờ sông yên tĩnh, hai bộ áo giáp vậy mà lại dung hợp lại cùng nhau.

"Sát khí đã biến mất." Nam tử trong mẹ thương khẽ gật đầu.

Cũng mang ý nghĩa, hai kiện âm vật này triệt để phế bỏ.

"Ai, trận đại chiến ngàn năm này cuối cùng cũng kết thúc." Lý Ma Tử cảm khái.

"Rõ ràng là hai người yêu nhau, sao lại xảy ra những chuyện này? Sao lại kết thúc theo phương thức này?" Doãn Tân Nguyệt rơi lệ nói.

"Tất cả đều là vì chiến tranh đúng không!" Ta giải thích.

Bất kể trong sách sử ghi như thế nào công huân bị bệnh, nhưng hắn phát động vẫn là một trận chiến xâm lược nhằm vào Hung Nô, trong mắt công chúa Bạch Lang, hắn chính là kẻ xâm lược.

Nhưng Thôi thúc bệnh có lựa chọn sao? Y không có, cả đời y được giáo dục trung quân ái quốc, đành phải phụng chiếu làm việc, vươn mình tác chiến, rải thanh xuân của mình xuống đại mạc mênh mông.

Bạch Lang công chúa lại có lựa chọn sao? Nàng không có, Hoắc gia quân quân tiến quân thần tốc, nàng mất đi nhà cửa cùng tất cả, nàng chỉ có thể đối địch với Hán triều.

Có lẽ trong hoàn cảnh hòa bình, bọn họ vốn là yêu nhau, nhưng vì quốc gia, tộc của từng người, bọn họ chỉ có thể đối mặt, thù hận lẫn nhau.

Bọn họ chỉ bị cuốn vào dòng lũ của thời đại, không cách nào quyết định vận mệnh của bản thân.

Bất luận chiến tranh hình thức gì, cướp đi đều là hạnh phúc nhỏ bé, nhưng hạnh phúc nhỏ bé này đối với mỗi người mà nói lại có ý nghĩa trọng đại.

Chỉ mong thế giới vĩnh viễn hòa bình.

Chương thứ bảy trăm năm mươi tám, đối với người trang điểm gương,

Bách Chiến tướng quân giáp và chiến giáp màu trắng hòa vào nhau, gần như không thể phục hồi như cũ. Lúc chúng ta mang nó về thôn, đã chuẩn bị tư tưởng chạy trốn bất cứ lúc nào.

Toàn bộ lão gia tử nhìn thấy hai chiếc áo giáp đã bị hủy hoại, từ khắp minh nghĩa biết được ngọn nguồn sự việc, thở dài một tiếng: "Có lẽ đây chính là sự sắp xếp của vận mệnh! Hai vị tổ tiên của chúng ta đã trải qua ngàn năm, cuối cùng có phương pháp giải thoát như vậy, cũng không phải là chuyện may mắn!"

Trong lòng ta mừng thầm, đây là ý không truy cứu nữa sao?

Lão gia tử quả thực không truy cứu, nhưng hắn muốn lưu lại hai cái áo giáp này, vẫn cung phụng ở trong từ đường. Hai chiếc áo giáp này làm âm vật đã không có ý nghĩa, làm văn võ mục, ta nghĩ đoạn chuyện xưa ẩn giấu sau lưng này ý nghĩa phi phàm, để lại cho lão gia tử.

Một thanh đạo trưởng và cẩu công nghĩa đương nhiên dự định trở về Quảng Đông, ta tưởng rằng thù lao lần này không có, nào ngờ được một lần thanh đạo trưởng giao cho ta một tấm ngân hàng, nói là tiền của đứa cháu trai gây chuyện kia thắng theo sòng bạc. cẩu minh nghĩa là bởi vì nhất thời tham lam đi vào sòng bạc, kết quả dẫn phát đại họa, thiếu chút nữa đem mạng đổi lại, hắn hi vọng sau này có thể tìm một việc khác thật tốt, cho nên số tiền này coi như vất vả cho chúng ta.

Con số trong thẻ này phi thường phong phú, cuối cùng ta cũng tìm về điểm cân bằng tâm lý, chuyến này giày vò cũng không uổng phí...

Nam nhân chăn bầu nói cho ta biết, bằng hữu như Nhất Thanh đạo trưởng là phúc phận của ta, Nhất Thanh đạo trưởng là một trong tam đại Kim Tiên Đạo giáo còn sót lại đương thời. Mặc dù tu vi hơi ít một chút, nhưng ở phương diện ảo thuật có thể nói là thiên hạ vô song, ngay cả hắn cũng chỉ có thể trốn tránh, sau này khẳng định là giúp được ta!

Nghe lời nam nhân an ủi, ta lập tức mời hai vị trưởng thúc chất một Thanh đạo đi tiểu vào ở vài ngày, tận tình địa chủ, cũng có thể làm quen với vị đạo giáo Kim Tiên này!

Bất đắc dĩ người ta chỉ có một ý muốn trở về hoàng Nê Quan, chúng ta đành phải chia tay tại sân phi cơ.

Cũng may trải qua thời gian kề vai chiến đấu, hắn đối với ta ấn tượng không tệ, chủ động tỏ vẻ thiếu ta một cái ân tình, về sau nếu như gặp chuyện gì khó khăn, trực tiếp đi Hoàng Nê Quan tìm hắn là được!

Đây cũng coi như một lá bài tẩy mạnh mẽ hữu lực, nhưng ta biết, hắn có giúp thế nào cũng sẽ không vô tư như Thử tiền bối.

Sống cả đời, có thể gặp được 3 người máu chảy đầu rơi đã là may mắn lắm rồi, sao có thể yêu cầu xa vời quá được?

Bọn ta đổi đường đến sơn đông nguyên quân nhìn xem Tiểu Phàm, lúc này mới quay về võ hán tiếp tục làm ăn.

Nói đến cũng khéo, không lâu sau khi trở về đã có đạo diễn đến tìm Doãn Tân Nguyệt, muốn nàng hợp tác với một cô gái họ Lộc nào đó hợp tác với một gia tộc thanh niên tên là Huyên Huyên, đi bệnh chiết.

Doãn Tân Nguyệt tận mắt chứng kiến tình cảm tương ái tương sát với phu phụ bệnh tật, có cảm ngộ đặc biệt với tình cảm của hắn, đạo diễn cũng coi như đã tìm đúng người.

Ta ủng hộ nàng ta đi tìm miếng thịt tươi kia thử hợp tác thử xem sao, Doãn Tân Nguyệt cũng nóng lòng muốn thử, không ngờ nàng còn chưa kịp ký hợp đồng thì đã có một học sinh đại học đánh vào máy móc, muốn mời nàng đi tham gia hôn lễ của mình.

Nói câu vô liêm sỉ, tiểu ca ta hiện tại cũng coi như hào phóng rồi, Doãn Tân Nguyệt đi quay phim thuần túy là sở thích, căn bản không thèm kiếm tiền. Mà học viên đánh tới máy truyền tin này tên là Bành Vũ, là nam khuê mật tốt nhất của thời đại đại đại học của nàng, thế nên mới từ chối vở diễn xiếc mới nguyệt tân nhiệm!

Ta chưa từng thấy Bành Vũ này, nhưng mỗi lần nhớ lại cuộc sống đại học đều nhắc tới hắn. Nghe nói Bành Vũ đã tham gia quân ngũ trong lúc đại học, cha mẹ hắn trước khi đi ở quê hương Tương Tây đã nói cho hắn một vợ con.

Vốn định ở lại quân đội hai năm thì bọn họ sẽ trở về, không ngờ tới sự sống của Bành Vũ cũng không tệ lắm, vừa đi đã ở đây bảy tám năm, mãi đến tận bây giờ mới phục viên về nhà.

Lại nói tiếp ta rất bội phục nữ nhi của Bành Vũ. Mọi người thường nói tình yêu đã ngứa ngáy bảy năm, nhưng đây là nỗi đau bảy năm đối với các vị quân tẩu thủ tiết.

Ta trải qua nhiều lần châm chước, vì bọn họ chọn một cái nhẫn thủy tinh.

Ngón tay ban này cũng không nhỏ, là năm cuối triều Minh, đại tướng quân Ngô Tam Quế trấn thủ sơn quan, vì biểu đạt tình cảm yêu thương của mình đối với Trần Viên Viên, chuyên mời thợ thủ công Tây Dương chế tạo ra, lại trải qua kỳ nhân dị sĩ khai quang, có tác dụng tăng tiến tình cảm nam nữ hai phái.

Chỉ tiếc không đợi Ngô Tam Quế về kinh, Trần Viên đã bị phản tặc Lý Thành bắt đi, Ngô Tam Quế nổi giận xông quan đầu nhập Mãn Thanh, lưu lại một đoạn cố cũ bi tráng!

Sau đó hắn làm đầy Bình Thanh Tây hậu, vẫn không từ bỏ tìm kiếm Trần Viên Viên, thế nhưng cho đến chết cũng không thể nhìn thấy mặt Trần Viên, giới chỉ này trở thành vật mà cả đời Ngô Tam Quế yêu nhất, sau khi chết mang chúng vào trong mộ, cho đến đời gần đây bị đám Thổ phu tử đào ra, lại xoay tay vài vòng đến chỗ ta.

Doãn Tân Nguyệt vốn còn chê ta keo kiệt, nghe ta kể xong chuyện thuỷ tinh nhẫn, sau đó cảm động lộn xộn, còn có chút ngơ ngác hỏi tại sao không đem đồ tốt như vậy lưu lại cho mình?

"Đồ ngốc, hai vợ chồng ta đều đã già cả rồi, còn dùng thứ đồ chơi này làm gì?"

Ta sờ đầu của nàng, ôm nàng vào trong lòng.

Lúc này Lý Ma Tử đột nhiên chạy vào, nhìn thấy ta và Doãn Tân Nguyệt sau một chút sửng sốt, lập tức giơ ngón tay cái lên cảm khái nói: "Tiểu ca, cũng biết ngươi tinh lực dồi dào, nhưng ngươi dù sao cũng phải chú ý chút hình tượng chứ..."

"Ngươi chết chắc!"

Ta lườm hắn một cái, đứng dậy nói với hắn mấy ngày gần đây chúng ta phải tham gia hôn lễ bạn học, bảo hắn ở lại trông điếm.

"À, vậy các ngươi đi đi."

Lý mặt rỗ nghe thấy hai chữ "Cửa lễ" hơi sững sờ, lập tức chán nản đi đến một cửa hàng tuần tra khác.

Ta và Doãn Tân Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, đều thở dài. Hôn nhân là nỗi đau vĩnh viễn của y. Ngày thường y không nghĩ tới, nhưng mỗi khi nhắc tới hai chữ tương tự, vết sẹo của Ma Tử đều sẽ bị vạch trần.

Lúc trước Bành Vũ ly nói, chờ một tuần trước kết hôn đặc biệt thông báo cho chúng ta, nhưng qua một đoạn thời gian, tính ra ngày lành đã đến kết hôn, hắn vẫn chưa tới máy móc.

Doãn Tân Nguyệt không đợi được nữa, hỏi ta có cần ngừng nói một tiếng phụ hỏi tình hình không?

"Người ta không khéo đã sớm tổ chức xong hôn lễ rồi, ngươi tích cực quá..."

Ta tiện thể vui đùa một phen, Doãn Tân Nguyệt trợn trắng mắt liếc ta một cái, cao hứng bừng bừng đánh tới Bành Vũ, còn mở miệng đề nghị.

máy truyền tin vừa vang lên thì phía đối diện đã kết nối, nhưng vẫn không ai nói chuyện, Doãn Tân Nguyệt tính tình vội vàng hỏi: "Đại Vũ, lúc nào rồi mà làm việc vậy?"

"Tháng mới, có lẽ ta không thể kết hôn được."

Đối diện trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi trả lời một câu, thanh âm khàn khàn lại mang theo một nỗi u sầu không nói ra được, đây không giống trạng thái mà một quân nhân mới từ bộ đội đi ra.

Huống chi bọn họ phải đi chuyện tình yêu bảy năm dài, không có lý do gì lúc này chia tay, tám phần là xuất hiện biến cố trọng đại!

Doãn Tân Nguyệt vừa nghe vậy vội vàng hỏi hắn chuyện gì? Bành Vũ chỉ là thở dài, không muốn nhiều lời. Doãn Tân Nguyệt ra sức truy hỏi mới nói: "Gia gia hình như trúng tà rồi."

Vốn ta cảm thấy việc này kỳ quặc, nghe vậy trong nháy mắt tỉnh táo lại, dựa vào lên đó cẩn thận lắng nghe.

Vị tốt trong lời của Bành Vũ chính là vị hôn thê của hắn, là cô gái mà hắn đã đợi bảy năm trước.

Bành Vũ từ đội ngũ trở về rất tốt, hai người thân thiết một thời gian dài, sau đó liền chuẩn bị kết hôn khí thế ngất trời.

Hắn cảm thấy mình nợ người tốt quá nhiều, liền thông báo toàn bộ bằng hữu mời tới, chuẩn bị cho cô bé một hôn lễ long trọng trước nay chưa từng có! Đây đã là giai thoại của khu vực Tương Tây, mọi người đều chúc phúc cho người mới này.

Chỉ là điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới chính là, hai tuần trước khi kết hôn tốt đẹp đột nhiên quyết định hối hôn, hơn nữa là không có lý do gì để hủy hôn!

Cha mẹ tốt là song sinh của Thổ gia tộc thuần phác, nghe được tin tức này quả thực là sấm sét giữa trời quang, phụ thân tốt thậm chí còn lấy tự sát để uy hiếp tốt, nhưng bà vẫn kiên trì hối hôn.

Cha mẹ nàng đành phải đi tới Bành gia xin lỗi, cũng may quan hệ hai nhà vẫn tốt, nên cũng không phát sinh mâu thuẫn gì.

Nói đến chuyện hối hôn tạm thời, chắc chắn cô gái này đã có ý thức mới, vì vậy hai nhà đều âm thầm quan sát giai đoạn, muốn bắt nam nhân kia về, nhưng qua năm sáu ngày liên tiếp, giai giai không hề ra khỏi nhà.

Ngoại trừ thời gian ăn cơm đi vệ sinh, nàng đều khóa mình trong phòng, không cho phép người ngoài đi vào.

Bành Vũ sợ nàng nghĩ quẫn nên mới lặng lẽ bò lên nóc nhà vén vài mảnh ngói quan sát. Phát hiện giai giai nha giả dạng thành tân nương tử phải xuất giá, không ngừng trang điểm vào mặt gương.

Thỉnh thoảng nàng lại sờ lên mái tóc của mình, thỉnh thoảng miệng nàng lại quệt lên môi vài cái. Đây rõ ràng là bộ dạng của nữ tử không thể chờ đợi được xuất giá, nhưng trên khuôn mặt giai nhân lại không có chút vui vẻ nào, ngược lại rất bình tĩnh, bình tĩnh như người chết.

Sự bình tĩnh này làm Bành Vũ cảm thấy sợ hãi. Cuộc đời quân lữ nhiều năm đã nói cho hắn biết, tình huống tốt đẹp là rất nguy hiểm!

Hắn cho là giai giai muốn tìm chết, sẽ không phân ngày đêm ở trên đỉnh phòng chăm chú nhìn, nhưng lại qua vài ngày, giai đoạn căn bản không có điềm tự sát, mỗi ngày rời giường liền ngồi ở bên cạnh gương, ăn mặc như mặt trái xoan xinh đẹp của mình.

Chút bảy trăm năm mươi chín chương, tam đại tà từ Tương Tây đến.

Bành Vũ không biết phải đối mặt với người tốt thế nào, càng không biết nên nói chuyện như thế nào với bạn bè thân bằng. Mấy ngày gần đây đã có rất nhiều người đưa tin đến hỏi thăm hôn sự, ông ta còn chưa sẵn sàng lấy cớ để lấp liếm.

Nếu không phải Doãn Tân Nguyệt có quan hệ tốt với hắn, đến giờ hắn vẫn luôn giữ bí mật này.

Nói xong câu cuối cùng Bành Vũ bắt đầu nghẹn ngào, đứng cách máy truyền tin mà ta cũng có thể cảm nhận được sự bất lực của hắn.

"Phu quân..."

Doãn Tân Nguyệt nhìn ta một cái, rõ ràng là muốn ta qua giúp đỡ.

Ta trực tiếp gật đầu đồng ý, đối với người bình thường ta cũng hứng thú ra tay giúp đỡ, chớ nói chi là tử đảng của Doãn Tân Nguyệt. Huống chi làm xong chuyện cũng coi như thúc đẩy một mối quan hệ thông gia, có thể tích lũy một phần lớn phúc báo.

Doãn Tân Nguyệt lập tức đưa ra ý định hỗ trợ, lúc này Bành Vũ tỏ vẻ đích thân đến Tương Tây đón chúng ta.

"Người này, thật sự là không nói rõ được lúc nào gặp phải hắn!" Doãn Tân Nguyệt thở dài.

Ta cười lắc đầu, trở về phòng thu dọn mấy chuyện gia hoả thường dùng của mình một chút, cùng Doãn Tân Nguyệt và Tiểu Vĩ Ngọc chạy tới Tương Tây.

Đây đã không phải là lần đầu tiên đến Tương Tây, cho nên ta quen việc dễ làm liền chạy tới thủ phủ cát thủ hạ, dừng lại trước một tiệm rau cải đất, chọn vài món ăn, chuẩn bị vừa ăn vừa đợi Bành Vũ.

"Đến rồi."

Không đợi đến khi đủ đồ ăn, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên buông đũa xúc động nói, sau đó đi lên nghênh đón.

Ta đi theo ra cửa tiệm, liền thấy có thanh niên phất phất tay với chúng ta, trên mặt miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười.

Xem ra gã chính là Bành Vũ, nhìn qua rất cường tráng, chẳng qua tóc và chòm râu lộn xộn, có thể tưởng tượng được gần đây gã đã giày vò không ít lần rồi.

Bọn ta ăn cơm đơn giản xong liền theo Bành Vũ về nhà, dọc đường đi hắn đều không nói lời nào, lông mày lại nhăn lại thành một cục cục u, đến cửa thôn mới cắn răng nói: "Cửu Lân đại ca, xin huynh nhất định phải cứu tốt, nếu còn tiếp tục như vậy sẽ khiến người không chết không thôi!"

"Yên tâm đi!"

Bà dùng sức nắm chặt bờ vai của hắn, sau đó đi cùng với hắn đến trước một căn nhà ngói cũ khá lâu, Bành Vũ mở miệng với vẻ mặt ngại ngùng: "Sau khi xảy ra chuyện tốt đẹp thì tính cách rất cổ quái..."

"Ta sẽ không để cô ta phát hiện ra."

Bành Vũ săn sóc đến mức này cũng hiếm thấy, ta gật đầu bảo hắn đừng lo lắng, trực tiếp bảo hắn dẫn ta tới cửa phòng thật tốt.

Hắn trước đó đã chào hỏi cha mẹ tốt đẹp, hai vị lão nhân cũng không nói chuyện với chúng ta, nhưng trong ánh mắt tràn đầy vẻ khao khát cùng cảm kích.

Ta liếc mắt ra hiệu với Doãn Tân Nguyệt một cái, nàng liền dẫn hai vị lão nhân đi tới gian phòng bên cạnh, sau đó ta lặng lẽ ghé lên dùng lỗ tai ghé sát vào cửa cảm thụ.

Trong phòng im ắng không có chút âm thanh nào, thậm chí ta nhắm mắt lại cảm thụ, cũng không nghe thấy một chút động tĩnh nào!

Ta nhíu nhíu mày nhìn về phía Bành Vũ, hắn xác định gật đầu tỏ vẻ đẹp đang ở trong phòng.

Có được sự khẳng định của hắn ta, ta không khỏi thận trọng.

Trải qua nhiều lần tập linh, lực cảm giác của ta đã rất mạnh, bình thường chỉ cần đứng ở ngoài cửa là có thể phán đoán được trong phòng có người hay không, bởi vì ta có thể nghe được tiếng tim đập cùng tiếng côn trùng vỗ cánh!

Nhưng bây giờ lại không nghe được gì, ta nghĩ muốn lấy Vô Hình Châm ra, để nó từ trong phòng theo lỗ khí chui vào, sau đó nhắm mắt lại cảm thụ. Theo hình ảnh trong đầu không ngừng rõ ràng, ta thấy một cô bé mặc một số ít dân tộc quần áo cưới màu đỏ đang ngồi trước bàn trang điểm, dùng lược gỗ chải tóc một lần nữa.

Xuyên thấu qua tấm gương, ta có thể thấy rõ gương mặt nàng, thậm chí kinh mạch trên cổ đều rõ ràng, chỉ là ta nhìn không thấu tâm của nàng.

Tựa như Bành Vũ lúc nãy đã nói, giai điệu của nó hoàn toàn giống như một con rối không chút cảm tình, không ngừng lặp lại động tác như máy móc vậy...

Trạng thái này của nàng rất phù hợp với những điểm đặc biệt của quỷ nhập tâm, mà bên trong căn phòng lại không tồn tại âm khí, ta cảm thấy tám thành là nàng đã mất hồn, liền xoa xoa ngón tay, sau đó dùng ngón tay nóng lên hai mắt dùng sức bóp.

Ngón tay vừa mới rút ra, hai mắt đã bắt đầu trúc trắc, tiếp theo trở nên nhẹ nhàng!

Nguyên lai ta một mực dựa vào nước mắt trâu mở ra Thiên Nhãn, có đôi khi ra ngoài tiếp nhận việc làm ăn quên mất mang theo nước mắt trâu nước mắt còn dễ chậm trễ sự tình, đoạn thời gian trước trong lúc vô ý đem chà xát bàn tay thả lên Thiên Cung, lại âm sai mặt trời mở ra thiên nhãn.

Từ đó về sau, cuối cùng ta cũng thoát khỏi nước mắt trâu, có một phương pháp nhanh chóng mở ra Thiên Nhãn. Doãn Tân Nguyệt biết được bí mật này rồi còn nghĩ muốn mở thiên nhãn chơi một chút, nhưng nàng căn bản không có tu vi, vò làn da đỏ bừng của Thiên Cung cũng không có hiệu quả...

Theo Thiên Nhãn được mở ra, hình ảnh trong đầu ta trở nên mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy đường viền đại khái. Mà hình dáng cái này lại lóe ra ba ngọn lửa.

Điều này nói rõ hồn phách giai giai không có vứt bỏ toàn bộ, chỉ là yếu đi một chút, có thể là lúc đi đường vọt tới không sạch sẽ gì đó, ta thở phào nhẹ nhõm chuẩn bị thử chiêu mộ nàng.

Ngay tại thời điểm ta chuẩn bị mở mắt, đột nhiên trong đầu bắt được một tia dị thường, trong ánh mắt tốt đẹp rõ ràng tràn đầy khát vọng.

Bề ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng lại vô cùng tức giận!

Nàng rốt cuộc đang khao khát nam nhân nào? Nàng lại đang cố ý che giấu cái gì.

Đột nhiên ta cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng vẫn quyết định chiêu hồn trước.

Bành Vũ thấy ta mở mắt, nhanh chóng dùng cánh tay khoa chân múa tay, ta chỉ chỉ ra ngoài phòng rồi đi ra ngoài trước.

Cho đến khi rời khỏi viện tử của nàng ta, Bành Vũ mới dừng lại, vội vàng đuổi theo hỏi: "Như thế nào?"

"Khó nói lắm, ngươi đi tìm mấy món đồ mà trước khi xảy ra chuyện tốt ta thích nhất đi." Ta vừa nói vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Bành Vũ nghe xong hai lời chưa nói gì đã trở về nhà.

Bởi vì phòng ngự tốt rất mạnh, ta chỉ có thể chiêu hồn ở những nơi nàng nhìn không ra, mà bên ngoài chiêu hồn lại là một chuyện rất nguy hiểm, dễ dàng chịu phong thuỷ, không khí thậm chí địa từ trường ảnh hưởng, nếu như xui xẻo còn có thể đưa tới âm linh khác.

Ta tự nhiên không sợ chúng nó, nhưng giai giai mất đi chút hồn phách này quá yếu, sơ sẩy một chút sẽ tan biến!

Tìm nửa ngày mới phát hiện gần đó có một căn nhà đất cũ nát, nơi đó không có nhiều âm khí, đây là lựa chọn tốt.

Lúc này Bành Vũ thở hồng hộc đi tới, trong tay cầm một chuỗi huy chương bẩn thỉu nói: "Đây chính là thứ nàng thích nhất, huy chương ta đạt được khi làm quân sĩ!"

"Hả?" Ta nghi ngờ nhìn hắn một cái, không rõ hắn lấy tấm bổng xu sao phải dùng thời gian dài như vậy.

Bành Vũ hình như nhìn ra tâm tư của ta, vẻ mặt xấu hổ bồi thêm một câu: "Sau khi xảy ra chuyện, nàng ném tất cả những thứ có liên quan đến ta vào đống rác, kể cả những tấm huy chương này..."

"Ài, sẽ tốt."

Đột nhiên ta có chút đồng tình với hắn, đánh cho Mã Hổ Nhãn đem huy chương ở trên tay, sau đó đi đến căn nhà đất đặt hương nến bắt đầu chiêu hồn.

"Phùng gia trở về!"

"Phùng gia trở về, hảo hán khắp nơi xin thả đi, chớ làm hỏng lương duyên..."

Một bên ta giống như ma quỷ vậy, một bên đem huy chương vung vẩy xào xạc rung động.

Nhưng mãi cho đến khi hương nến được đốt hết, cổ họng của ta mới khàn khàn, một tia tàn hồn tốt kia cũng chưa từng xuất hiện.

Ngược lại đưa tới rất nhiều hồn phách phiêu hốt bất định, cuối cùng chúng toàn bộ đều bị Tiểu Vĩ Ngọc ăn vào bụng.

Từ khi nhập nghề này đến nay, số lần chiêu hồn ta đếm không xuể, nhưng chưa bao giờ gặp tình huống như vậy, trong lúc nhất thời mười phần không thoải mái.

"Hì hì hì hì hì, đại ngu ngốc, còn tính chiêu hồn."

Đang lúc ta có chút sững sờ, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến liên tiếp thanh âm bén nhọn, như là lão thái bà, hoặc như trẻ con đang khóc.

T xạ tính của ta chợt run rẩy, tiếp đó nhảy từ dưới đất lên, nhìn về phía âm thanh, không ngờ phát hiện trên tường nhiều thêm một lão thái gầy như que củi.

Đầu nàng đội một tấm vải trắng, trên mặt đầy khe rãnh nở nụ cười quỷ dị, một đôi mắt sáng ngời thâm thúy không phù hợp với giọng nói điên khùng của nàng.

"Ngươi là ai?"

Ta lạnh lùng hỏi, trực giác nói cho ta biết người trước mắt này không đơn giản. Lão thái thái nhìn nhau với ta một giây, sau đó lại biến thành dáng vẻ điên khùng, vèo một cái từ trên tường nhảy xuống nhanh chóng chạy về phía xa.

"Ngươi mau trở về bảo hộ mọi người."

Ta sợ người này tới đây giở trò quỷ, sau khi quay đầu dặn dò Bành Vũ một câu, liền cuống quít đuổi theo.

Không nghĩ tới bà ta mới chỉ chạy được nửa đoạn đất đã bằng một con thỏ, ta dùng hết sức mới miễn cưỡng ném đi được. Có điều hình như bà ta cố ý dẫn ta ra ngoài cửa thôn thì ngừng lại.

"Nói đi, lai lịch của ngươi như thế nào" Ta nhìn lão thái thái đã ngừng lại, thở hổn hển hỏi một câu.

Nàng nhìn chằm chằm ta một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "Nha đầu Phùng gia đã là động, ai tới giúp cũng vô ích. Ta khuyên ngươi đừng nhúng tay vào việc này, miễn chọc giận Tà Thần, đền mạng cho mình!"

Thanh âm của nàng rất chậm, chậm đến mức mỗi một chữ đều như đang run rẩy, ta không nhịn được lạnh cả sống lưng, xoa xoa bàn tay rồi mới bắt đầu tiêu hóa lời nói của nàng.

Sau khi tưởng tượng ta "lỡng", cả người sửng sốt.

Tiếp xúc từ đầu tiên, là từ trong văn chương của Thẩm Bình tiên sinh từng đề cập tới tam đại tà Tương Tây: Cản thi, thả cổ, Lạc Hoa động nữ.

Tương Tây người thờ phụng thần linh, phổ biến cho rằng vạn sự vạn vật đều có linh, bởi vì sơn động nơi đây rất nhiều, động thần liền trở thành một loại thần linh lưu truyền rộng rãi nhất địa phương.

Tương truyền nếu có nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp đi qua một sơn động nào đó được động thần coi trọng, khi trở về sẽ trở thành không dính khói lửa nhân gian. Mỗi ngày biến mình thành bộ dáng tân nương tử, chờ đợi động thần đến cưới thân, từ đó không còn ôm cảm tình với phàm trần nữa, cho đến sinh mệnh kết thúc.

Mà hiện tại, nhà tâm lý học lại cho thấy đây chỉ là lời đồn bậy, Lạc Hoa động nữ thật ra đều là một vài nữ tử bởi vì tình cảm không thuận mà sinh ra tinh thần phân liệt.

Nhớ rõ lúc đó gia gia vẫn còn, mình hỏi Lạc Hoa động nữ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ông nội nói cho mình biết, không có bất kỳ truyền thuyết nào nhất định là thật, cũng không có bất cứ truyền thuyết nào nhất định là giả.

Cuối cùng hắn còn nói đùa, để sau này ta có cơ hội đến Tương Tây điều tra, không ngờ chỉ một câu thành châm, bây giờ ta thật sự gặp được Lạc Hoa động nữ!

Lạc Hoa động nữ tử, thứ bảy trăm sáu trăm lẻ.

Vốn dĩ ta căn bản không nghĩ ra điểm này, nhưng trải qua lời nhắc nhở của lão thái thái, ta nghĩ thế nào cũng cảm thấy chỗ tốt thật sự là lạc hậu.

"Thật sự tồn tại Động Thần sao?"

Ta nghĩ sau khi vô ý thức hỏi lại nhưng không được đáp lại, ngẩng đầu nhìn lão thái thái đã đi xa.

Trên đường trở về ta không ngừng vơ vét tin tức về Lạc Hoa Động Nữ trong đầu, trong lòng càng thêm không rõ.

Mỗi một dân tộc đều có Thần mà mình tín phụng, chưa gặp không có nghĩa là không tồn tại. Nếu như giai giai thật sự lạc động, ta có nên đối nghịch với động thần không?

Sau khi trở về thấy Bành Vũ và Doãn Tân Nguyệt đang nhỏ giọng trò chuyện với nhau, phụ mẫu tốt nhất của hắn ngồi ở bên cạnh thở dài.

"Sao mới trở về ngươi không phát hiện bà lão kia bị ngu à?" Thấy ta trở về, Doãn Tân Nguyệt chạy tới hỏi.

Ta còn không giải thích nhìn nàng ta một cái, phụ thân tốt thay Doãn Tân Nguyệt giải thích: "Lão thái thái kia trước kia là cổ sư nổi danh trong thôn chúng ta, nhưng không biết chuyện gì xảy ra đột nhiên phát điên, cách một thời gian ngắn sẽ đi ra phát thần kinh tìm cảm giác tồn tại..."

Bành Hải mới từ quân đội trở về không biết cổ trùng sư điên mất rồi, hơn nữa vừa rồi do quá khẩn trương không nhận ra người nên mới để mặc ta đuổi theo.

Mà lão nhân nói nhiều như vậy, ý tứ ngoài lời là bảo ta đừng trách Bành Vũ.

Ta nghe xong liền sửng sốt, trước đó còn cho rằng lão thái thái cố ý giả thần giả quỷ dọa ta, hiện tại xem ra bà ta ở trước mặt tất cả mọi người đều giả điên!

Nàng làm như vậy có mục đích gì chứ?

Sau khi chiêu hồn thất bại nàng mới xuất hiện điểm này, hình như nàng vẫn luôn chú ý ta, hoặc nói nàng vẫn luôn quan tâm đến trạng thái tốt đẹp, vậy trong chuyện này nàng sắm vai nhân vật gì?

Thấy ta ngây người, Doãn Tân Nguyệt hỏi ta đang nghĩ gì.

Nếu Lão thái thái thái đã giúp ta, ta quyết định tạm thời không vạch trần bà ta, lắc đầu nói không có chuyện gì, lại nhìn hai ông lão hỏi: "Thật sự có Động Thần tồn tại sao?"

"Động Thần? Ngươi có phải là truyền thuyết về Lạc Động Nữ không?"

Câu nói tiếp theo của phụ thân nàng đáp lại một câu, sau đó ánh mắt chợt co rút lại, không thể tin được mở miệng nói: "Ngươi... ngươi nói là, giai giai nàng...Nàng ta rơi vào động?"

Không đợi ta trả lời, trong mắt lão hai mắt liền tràn đầy tuyệt vọng, ôm nhau khóc hu hu.

Sắc mặt Bành Vũ cũng trở nên khó coi, hắn túm ta vào trong sân, lắc đầu trầm giọng nói: "Động Thần căn bản là không tồn tại, ngươi đừng tin lời tên lão thái bà điên kia!"

Phản ứng của mấy người bọn họ còn mãnh liệt hơn so với lúc ta nghe được trong động của lão thái thái, điều này nói rõ những lời đồn đãi bên ngoài đã lâu nhưng ngược lại không được người khác chú ý.

Bởi vậy rất có thể động thần này không tồn tại, mà là có thứ khác tác quái. Nghĩ đến đây, ta quyết định chú ý cấp bậc thật tốt, bởi vì trừ điều đó ra tạm thời không có manh mối khác.

Ta đã thương lượng với Bành Vũ một chút, rồi cùng leo lên nóc phòng quan sát.

giai giai hay vẫn giống như trước ngồi ở trước bàn trang điểm, bất đồng là nàng thỉnh thoảng quay đầu nhìn cửa phòng một cái, giống như sợ bị phát hiện chuyện gì đó.

Trong ánh mắt của Bành Vũ tràn ngập cẩn thận và lo lắng, thông qua đánh máy nói chuyện với ta: "Mấy ngày nay ta không quan sát trong ban đêm, nhưng mỗi lần như vậy nàng đều ngủ sớm, còn chưa từng xảy ra tình huống như thế này."

Nhìn dáng vẻ của người đẹp như muốn đi ra ngoài, ta viết một bức thư cho Doãn Tân Nguyệt, bảo các nàng về phòng nghỉ ngơi sớm một chút. Doãn Tân Nguyệt và nhị lão nhanh chóng rời khỏi phòng, theo ánh đèn chiếu vào toàn bộ sân nhỏ trở nên yên tĩnh lạ thường.

Sau khi nghe động tĩnh, gương mặt nàng mỉm cười như quỷ mị, sau đó rón ra rón rén mở cửa phòng, nhanh chóng đi tới cạnh tường rào trong sân, nhảy nhẹ lên tường.

Nàng chỉ dừng lại ở trên tường một hai giây đã nhảy xuống, toàn bộ quá trình vậy mà không phát ra nửa điểm thanh âm, ta nhìn thấy không khỏi há hốc mồm.

Bành Vũ kinh ngạc không nói nên lời, thân thể run rẩy không ngừng, xoa xoa bàn tay mới đứt quãng nói: "Đây không phải là giai đoạn, từ nhỏ nàng đã sợ cao, đây tuyệt đối không phải là nàng!"

"Bị khống chế rồi." Ta thấy nàng ta nhanh chóng bỏ đi nên lập tức đưa Thiên Lang Tiên cho Bành Vũ, bảo hắn ở lại trong nhà bảo vệ mọi người, bắt chuyện rồi.

Bành Vũ cắn răng đáp ứng, lại lo lắng cầu xin ta đừng ngộ thương tốt, ta liền ừ một tiếng rồi nhanh chóng đuổi theo.

Chờ sau khi ta ra khỏi cửa, trong thôn đã không còn bóng dáng tốt, không nghĩ tới tốc độ của nàng lại nhanh như vậy, cũng may ở bên ngoài chỉ có một con đường, ta chạy một mạch cuối cùng cũng nhìn thấy nàng.

Nàng chỉ lo buồn bực đi về phía trước, giống như đi làm chuyện gấp gì đó, căn bản cũng không quản được tình huống sau lưng, đoán chừng cũng không thể tưởng được đang bị theo dõi chứ?

Nhìn nàng như vậy, lá gan ta trở nên lớn hơn, tăng nhanh tốc độ dần dần thu nhỏ khoảng cách giữa chúng ta.

Tương Tây nhiều núi, thôn xây dưới chân núi, giai giai đoạn rất nhanh liền đi tới cổng thôn, dọc theo đường núi gập ghềnh.

Đứng ở chân núi nhìn ra xa, đây là một con đường núi do một tảng đá hình vuông xây thành, hai bên đầy cỏ đen sì, càng lên cao những thảm thực vật này càng tươi tốt, có rất nhiều nơi đường đi bị thảm thực vật phá hỏng, có thể là tốt nhất mặc kệ không quan tâm đi lên, mặc cho quần áo bị bụi gai cắt nát cũng không dừng lại, tốc độ cơ hồ nhanh như lúc trước!

Vì phòng ngừa bị nàng phát hiện, ta không dám đánh ống đũa, bôi đen đi theo. Không ngờ cỏ dại đối với không gây trở ngại tốt đẹp ta lại mang đến cho ta rất lớn khó khăn, nhất là sau khi đi tới giữa sườn núi thì trên đường núi mọc đầy nhánh cây râu quai nón, trực tiếp cạo quần áo ta thành mảnh vải vụn.

Càng như có nhiều chỗ trên phiến đá đã hơi lỏng ra, cái chân đạp lên sẽ phát ra âm thanh kẽo kẹt kẽo kẹt, nhiều lần thiếu chút nữa bị nàng phát hiện!

Giày vò gần một giờ, cuối cùng ta cũng thành công leo lên đỉnh núi, cẩn thận quan sát bốn phía, phát hiện nàng đang quay lưng về phía ta quỳ trước một cái sơn động đen sì, trong miệng lẩm bẩm cái gì đó.

Ta cẩn thận áp sát lỗ tai nghe ngóng, phát hiện nàng đang hát Mang Thiên Tiên phối hợp với Tỳ Hưu, khuôn mặt đầy vẻ ngượng ngùng chờ gả con gái.

Ta không biết trong hồ lô nàng bán thuốc gì? Thế thì dứt khoát dựa vào một gốc đại thụ để chờ đợi.

Trong thanh âm trầm thấp của nàng mang theo một tia lười biếng, mà ta leo núi đã rất mỏi mệt, vậy mà rất nhanh đã có ý ngủ, nhìn hai mắt của nàng càng ngày càng mơ hồ.

Ngay lúc ta sắp ngủ, giai giai đột nhiên ngừng hát, "Vèo" một cái xoay người nhìn ta.

Thân thể của ta ngồi dựa vào trên cây, muốn né tránh đã không kịp, trực tiếp nhìn nhau. Tốt nhất là nhìn chằm chằm ta xem hai giây, sau đó miệng lộ ra một nụ cười mười phần vui vẻ, đứng dậy đi vào trong sơn động, bước chân nhẹ nhàng mà thành kính.

Xem ra nàng đã sớm phát hiện ra ta, chỉ là vẫn không vạch trần ta, trước khi đi vào nhìn ta rõ ràng là muốn dẫn vào động!

Nàng khẳng định có âm mưu, nhưng ta đã đuổi tới nơi này, dù thế nào cũng phải tìm được chút manh mối, đi theo ngay, vừa tới cửa động liền ngửi thấy mùi hôi thối của cá chết.

Nhưng phụ cận không có sông, tự nhiên sẽ không có nhiều cá chết như vậy, tám phần mười là xác ướp thối.

Ta lẳng lặng nắm Vô Hình châm trong lòng bàn tay, một tay khác bỏ vào trong túi áo, bảo đảm lúc nào mình cũng có thể móc ra linh phù, sau đó thở dài một hơi vùi đầu vào trong sơn động.

Trước khi tiến vào động, ta cho rằng sơn động sẽ rất sâu, nhưng mà đi chưa được vài bước thì ta mới thở phào nhẹ nhõm, quan sát mọi nơi.

Rất nhanh ta đã nhìn khắp sơn động, bên trong ngoại trừ tảng đá trụi lủi không có gì khác, lúc này ta mới ý thức được sự tình không thích hợp: giai giai biến mất!

"Ngươi đang tìm ta sao?" Trong lúc ta đang kinh hãi, cửa hang đột nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh.

Ta phản xạ nhìn qua, thình lình phát hiện giai giai đang ôm một cây tỳ bà đứng ở nơi đó, nàng động đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, đem ngón tay đặt ở trên dây đàn nhẹ nhàng hất vài cái, ta chỉ cảm thấy không khí chung quanh đột nhiên giảm xuống mấy phần!

Sau đó lại phát hiện ngực mình khó chịu, tứ chi bất lực có loại cảm giác muốn nôn mửa, xem ra tỳ bà trong tay giai giai giai là một món âm vật tương đối lợi hại. Ta tranh thủ đọc mấy đoạn đạo đức dày cộp, chờ trạng thái của mình khôi phục nhanh chóng khống chế Vô Hình Châm bay ra ngoài.

Ta đã đáp ứng Bành Vũ sẽ không để cho giai giai thụ thương, cho nên sẽ không có ý định công kích nàng, trực tiếp dùng Vô Hình Châm đâm tới dây đàn tỳ bà.

Ai ngờ một châm xuống dây tỳ bà chẳng những chưa đứt đoạn, ngược lại lấy một góc độ quỷ dị làm châm trở về.

"Chút tài mọn!"

Giai giai khinh thường hừ một tiếng, nói xong tiếp tục gẩy dây cung, tốc độ so với trước nhanh hơn rất nhiều, trong nháy mắt trong không khí bỗng nhiều ra một cỗ âm khí nồng đậm, mà bên ngoài sơn động đồng thời truyền đến tiếng vang ầm ầm, tựa hồ có thiên quân vạn mã chạy tới bên này.

Nhìn bộ dáng nàng không sợ hãi, ta biết kéo dài xuống dưới gây bất lợi đối với mình, vừa mặc niệm thương tổn đạo đức chống lại tiếng tỳ bà, vừa vung thánh mẫu trượng đập tới nàng.

Lần này liên quan đến việc mình có thể đột phá vòng vây đi ra ngoài hay không, cho nên ta vô thức đem linh lực thu được Tụng Linh trong cơ thể quán chú vào trong thánh mẫu trượng, trong lúc nhất thời hồng quang của thánh mẫu trượng đại thịnh đem toàn bộ sơn động chiếu thành màu đỏ!

Trên mặt giai giai nhân hiện lên một tia hoảng sợ, quay người thuận theo cửa hang chạy ra ngoài, ta vội vàng đuổi tới cửa hang, nhưng sau một khắc triệt để sửng sốt.

Trước mắt có không đếm được có bao nhiêu cỗ thi thể đang nhìn chăm chú vào mình, chúng có con mặc quân phục binh sĩ thanh, có con mặc phục sức của một số ít dân tộc. Càng có rất nhiều thi thể chỉ khoác trên người da thú và lá cây. Nhưng chúng nó đều nhìn chằm chằm vào ta, sắc mặt xanh lét tựa hồ có thể chảy ra nước, ánh mắt lại tuôn ra hào quang màu đỏ tươi.

Ta hiểu rõ ánh mắt này rồi, đây là bọn chúng coi ta như con mồi!

Trên người rất nhiều thi thể vẫn còn dính bùn đất, rõ ràng là mới từ dưới đất chui ra, có trời mới biết giai giai sao có loại bản lĩnh này.

Cũng may trên người ta có hai tấm Già Dương phù, tranh thủ thời gian dán ở trên người tìm cơ hội rời đi, không ngờ vừa mới bước ra một bước, đám thi thể kia liền kêu gào hướng ta đánh tới!

Chương thứ bảy trăm sáu mươi sáu

"Mẹ nó!"

Đem dương khí che khuất ta cùng bọn chúng cũng không có gì khác nhau, nhưng những thi thể này luôn có thể chính xác hướng ta đánh tới. Sau khi liên tiếp thay đổi mấy phương hướng chạy trốn cũng không có kết quả, ta chỉ có thể hạ quyết tâm, vung thánh mẫu trượng hướng thi thể ném tới.

Thánh Mẫu Trượng uy lực cực lớn, thật sự muốn dựa vào những xác chết này để lưu lại ta không khỏi có chút quá không lượng sức. Ta niệm tình Bắc Đẩu Thiên Lang quyết đem Thánh Mẫu Trượng vung vẩy rạng rỡ tỏa sáng, phàm là thi thể tới gần ta đều trong nháy mắt bị đẩy lùi, thậm chí có rất nhiều thi thể âm khí nặng vừa dán đến Thánh Mẫu Trượng liền bốc cháy lên, tiếng tru lên cuồn cuộn không ngừng vang lên bên tai.

Rất nhanh ta đã giết ra một con đường máu, từ trong vô số tử thi vọt ra, nhưng trước mắt lại không phải là đường xuống núi, mà là một mảnh trắng xóa. Ta bắt đầu tưởng rằng có sương mù, đi tới trước nhìn kỹ một chút, cảm giác đây căn bản không phải sườn núi lúc trước!

"Chẳng lẽ trúng huyễn thuật?"

Ta nói thầm một câu, trong lòng gõ trống nhỏ, quyết định trước tiên lui về sơn động chờ trời sáng rồi hãy nghĩ cách đi ra ngoài, có quỷ mới biết hơn nửa đêm ở trong rừng già núi hoang này sẽ có thứ gì đó.

Chỉ là sau khi xoay người lại, lại kinh ngạc phát hiện sau lưng cũng biến thành một mảnh trắng xoá, lại xem xét bốn phương tám hướng tất cả đều mông lung, không đợi ta kịp phản ứng lại chung quanh đột nhiên nhớ tới tiếng vang ầm ầm, ngay sau đó bốn phương tám hướng liền có một cỗ lực lượng đè ép không nhìn thấy tới. Ta thiếu chút nữa không đứng vững quỳ rạp xuống đất, dựa vào Thánh Mẫu Trượng mới một lần nữa đứng vững.

Sau khi đứng thẳng, ta cảnh giác nhìn bốn phía, lại phát hiện mình còn ở trong sơn động!

Thật giai giai vuốt ve tỳ bà mỉm cười nhìn ta: "Ngươi Già Dương phù, hỏng rồi."

Nói xong nàng lè lưỡi liếm liếm khóe miệng, lui về phía sau một bước nghiêm túc gảy tỳ bà, thi thể trước đó đứng tại chỗ "Bá" nhảy lên, đánh tới ta.

Trách không được vừa rồi đối phó với đám tử thi kia lại nhẹ nhõm như vậy, hóa ra ta bận rộn nửa ngày vẫn dừng ở lại chỗ này, không nghĩ tới tỳ bà của nàng lại lợi hại như thế! Ta thở ra một hơi, một tay chống đỡ thánh mẫu trượng hướng về một binh sĩ triều Thanh xông tới đầu tiên.

Chỉ nghe một tiếng phanh trầm đục, thi thể binh sĩ này bị đánh nát, ta tranh thủ thời gian vung thanh sắt nóng liên tục chém giết toàn bộ thi thể trước người, sau đó nhanh chân phóng tới phía trước. Mới đi được vài bước, đột nhiên cảm giác mắt cá chân mình bị nắm chặt, nhưng sau lưng ta căn bản không có xác chết nha.

Chẳng lẽ...

Nhìn nụ cười yêu mị tốt đẹp, trong đầu ta hiện lên một ý nghĩ đáng sợ, cẩn thận từng li từng tí quay đầu nhìn lại, thình lình phát hiện bắt được thi thể vừa rồi của ta bị Thánh Mẫu trượng đánh nát!

Mẹ nó, đúng là có thể khởi tử hồi sinh, lần này gặp phải chuyện chẳng lành.

Ta biết dây dưa tiếp theo gây bất lợi cho mình, liền nhanh chóng niệm chú ngữ đem uy lực của thánh mẫu trượng phát huy đến mức tận cùng, nháy mắt đã đánh tử thi vây ở cửa động thành mảnh vỡ, vốn định nhân cơ hội chạy đi, nhưng thời gian tốt lại bày ra thực lực của mình, tốc độ công kích của ta càng nhanh, tốc độ khôi phục tử thi của nàng càng nhanh.

Mấy vòng tiếp theo ta không thể tiến thêm một bước, thể năng lại bị tiêu hao hơn phân nửa, mà tử thi trong sơn động chẳng những không giảm bớt ngược lại, bởi vì tử thi bên ngoài đang cuồn cuộn không ngừng tiến vào.

Rất nhanh tầm mắt của ta đã bị thi tường che khuất, ta chỉ có thể bị động lui về phía sau. Sơn động này không sâu lắm, chỉ một lát sau lưng liền dán trên tảng đá lạnh như băng, ta nhìn càng lúc càng gần thi thể, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

"Hỏng ca, sao lại có nhiều người chết như vậy?"

Cái đuôi ngọc tựa hồ cảm nhận được áp lực cường đại như vậy, từ trong túi thò đầu ra nhìn bên ngoài một chút, khẽ kêu lên một tiếng có chút khẩn trương. Trong lòng ta thầm nghĩ, mình đã khẩn trương quên vị tiểu hồ tiên này rồi, mau mau đưa ta ra ngoài.

Không ngờ Vĩ Ngọc chuyển mắt nói nó tự lao ra không có vấn đề gì, nhưng mang theo ta thì không được...

"Chậc, nuôi ngươi thôi."

Ta cắn răng thở phì phò, phất tay thi thể gần sát người vung mạnh lên.

Ngọc đuôi xoạt một cái nhảy đến trên bờ vai ta nhìn cửa động một chút, buông tay nói: "Chết người quá nhiều, ngươi sẽ bị mệt chết! Xuất hồn đi!"

Ta sửng sốt một chút liền hiểu ra, bây giờ chúng ta bị nhốt ở đây không nhúc nhích được, trong thời gian ngắn có thể cam đoan không bị tổn thương, nhưng thời gian lâu không có thể lực cũng chỉ có thể bị xé. Biện pháp duy nhất chính là rút hồn phách của mình từ trong thân thể ra, sau đó mượn tốc độ của Vĩ Ngọc mà lao ra trước, để thân thể ở trong động.

"Vậy thân thể của ta phải làm sao bây giờ?"

Ta yếu ớt hỏi, phương pháp này có thể thực hiện, sau khi hồn ra, những thi thể này khẳng định sẽ không tiếp tục công kích ta, chỉ sợ tốt đẹp làm cho ta buồn nôn.

Đừng nói đem ta chôn sống ở trong sơn động, dù là Táng ta một hai cái linh kiện ta cũng chịu không nổi...

"Ngươi đúng là một kẻ vướng víu và một kẻ ngốc!"

Ngọc đuôi bấm lấy eo nhỏ, hận rèn sắt không thành thép điểm trên ót ta một cái. Ta đột nhiên kịp phản ứng, nhịn không được giơ ngón tay cái với nàng.

Tiếp theo một tay ngăn cản thi thể đang tiến tới, một tay khác nhanh chóng đánh ra chỉ quyết hội tụ linh lực trong cơ thể đến đan điền, chờ sau khi thân thể bắt đầu nóng lên, ta hét lớn một tiếng, cứng rắn bức hồn phách ra ngoài, ngay sau đó liền nhảy vào trong vòng tay ngọc ngà.

Thân thể không còn linh hồn chống đỡ phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, những tử thi kia lập tức kinh hỉ đứng lên, nhưng không đợi đụng phải ta liền dừng lại toàn bộ, trên mặt lộ ra mờ mịt, chúng nó phỏng chừng đang suy nghĩ: Kỳ quái, sao người này lại nói không còn nữa?

"Nắm chặt ta..." Vĩ Ngọc nhỏ giọng nói một câu, nhanh chóng bay vào cửa động.

Chân giai rõ ràng chú ý tới cái đuôi ngọc, đẩy nhanh tốc độ gảy đàn tỳ bà, đám tử thi nhao nhao nhảy dựng lên muốn bắt lấy nàng. Vĩ Ngọc hừ lạnh một tiếng nhanh chóng vung vẩy cái đuôi màu trắng tuyết, giẫm lên đầu thi thể đem ta mang ra khỏi sơn động.

Sau đó ta từ trên người nàng nhảy xuống, liền gần tìm cây đại thụ leo lên. Con ngựa ngọc không ngừng vó trở lại trong động, lại lôi thân thể ta ra ngoài, bởi vì trong cơ thể không có linh hồn, đám tử thi cũng không có công kích ta.

Một lần nữa ta trở lại trong thân thể mình, hoạt động thân thể cảm giác hết thảy mọi thứ đều bình thường, sau đó cười ha hả nhìn Ngọc Vĩ nói: "Biểu hiện không tệ, ghi một công của ngươi."

"Hừ, ta muốn ăn thịt! Ăn thịt!"

Ngọc Vĩ dương miệng tỏ vẻ không chấp nhận lời biểu dương của ta, ta sờ lên đầu của nó nói sau khi trở về sẽ cho ngươi ăn no, sau đó nhìn sang hang động bên kia, lại phát hiện chỉ trong một thời gian ngắn những thi thể kia đã biến mất.

Chỗ ta ở mặc dù không phải đỉnh núi, nhưng cũng có thể nhìn rõ ràng mảnh sườn núi này, chẳng qua nhìn nửa ngày cũng không thấy một cỗ thi thể, tựa như chúng nó chui vào dưới mặt đất vậy.

Vĩ Ngọc hiển nhiên cũng có chút ngây ngốc, ngây ngốc hỏi ta nên làm gì bây giờ?

"Mặc kệ, tìm chỗ tốt trước đã."

Tất cả những thứ này đều là tỳ bà tuyệt vời kia, tìm tới nàng cái gì cũng rõ ràng, thời gian ngắn như vậy nàng một người sống sờ sờ không thể tiêu thất trong hư không, nhất định là trong động khẩu rồi. Ta chạy nhanh tới trước cửa động xem xét, chỉ thấy vô số bóng người ở bên trong đá chợt lóe lên, ta mới vừa muốn đi vào xem tình huống như thế nào thì đã bị vĩ ngọc kéo lại.

"Đây chính là những thi thể ban nãy, hóa ra chúng đã biến mất trong cái động này." Ngọc Vĩ nói.

"Hả?"

Ta theo đuôi ngọc nói lại một hồi, quả nhiên phát hiện những bóng dáng kia xếp đội dũng mãnh tiến vào, nghiễm nhiên là một quân đoàn Ảnh Ảnh!

Ảnh Thi!

Cho đến lúc này ta mới hiểu được vừa rồi mình nguy hiểm cỡ nào.

Ảnh Thi là một trang thần bí nhất trong văn hóa Cản Thi, tương truyền vào thời kỳ Tần Tiên, tiên dân sinh hoạt ở lãnh thổ bên phía Tương Tây là để bảo vệ mình, dưới tình huống tài nguyên nhân lực không đủ lợi dụng tử thi chiến với quân đội Trung Nguyên, những tử thi đao thương bất nhập, vô cùng cường hãn, thường có thể lấy một địch trăm. Nhưng thi thể lợi hại cũng có hình, rất nhanh liền bị dị sĩ dị sĩ Trung Nguyên vương triều tìm cách phá giải.

Vì thế những cư dân dân bản xứ nghĩ ra một biện pháp, đem thi thể đặt ở nơi chí dương phơi nắng, đồng thời lại đặt trận pháp đặc biệt ở chỗ chí âm, kết hợp chấp niệm tối hậu khi chết còn sống tiến hành dung hợp; những thi thể này vốn trong lòng oán hận lại trải qua khốc phơi nắng, tự nhiên biến thành hung linh, trải qua ánh mặt trời chiếu đến chỗ tối lại trải qua pháp thuật đánh thi tượng, dần dần hình thành một loại linh thể khó có thể giải thích: Ảnh Thi.

Ảnh Thi giấu dưới lòng đất như vậy, chỉ có chú ngữ đặc biệt của thợ thi, các loại âm phù mới xuất hiện, bởi vì chúng có thân bất tử, có thể vĩnh viễn làm việc cho thợ thi, cho nên cách duy nhất để khắc chế Ảnh Thi chính là tìm được pháp khí triệu hoán chúng mà tiêu hủy!

Bởi vì loại pháp thuật này quá mức huyền ảo, hơn nữa thời kỳ cổ, tin tức khu vực biên thùy không được thông suốt, tin tức Ảnh Thi văn hóa lưu lại rất ít, nhân sĩ hành nghề bình thường chỉ coi là truyền thuyết mà thôi, ngay cả gia gia của ta cũng nghe nó kể cho ta nghe giảng xong, lại chưa từng tưởng thật!

Truyền thuyết kinh điển nhất về Ảnh Thi là năm đó đại quân Mông Cổ Nặc tấn công Đài câu, địa khu của Ba Thục dân chúng ở thời khắc quốc bại gia sụp đổ bất đắc dĩ vận dụng Ảnh Thi, cuối cùng đại bại quân đội của Mông Cổ quân, còn đánh gục Đại Hãn của bọn họ, thế cho nên Mông Ca đánh mấy chục năm mới bắt được Đài câu.

Không nghĩ tới cây tỳ bà nhìn như tầm thường kia lại là một thứ đáng sợ như vậy, điều này làm cho ta nổi lên hứng thú đối với khống chế tốt đồ vật, nó rốt cuộc là vật gì?

"Ách ca ca nghĩ cái gì vậy? Còn đuổi hay không?" Vĩ Ngọc quơ quơ cánh tay của ta, gọi ta từ trong suy nghĩ trở về.

Ta mới vừa phản ứng đến tình hình trước mắt, quan trọng nhất chính là tìm được giai vị, lúc này chạy ra khắp núi đồi tìm kiếm, thế nhưng mãi cho đến khi lên bầu trời cũng không tìm được.

Ta thu hồi Vĩ ngọc, có chút buồn rầu đi xuống núi, không biết nên đối mặt với Bành Vũ như thế nào, không ngờ vừa đi được nửa núi thì Bành Vũ đã lấy máy truyền tin về, nói giai giai giai đã về nhà.

"Cái gì?" Ta lập tức mở to hai mắt.

"Ta cũng không rõ, vừa rồi nàng ta đột nhiên từ trong phòng đi ra, giống như trước giờ chưa từng đi ra ngoài."

Bành Vũ nói xong thì ngừng lại một lát: "Nhưng tối hôm qua ta đã thủ một đêm cũng không thấy cô ấy trở về phòng."

Ta sợ giai nhân trong nhà là giả, vội vàng chạy về nằm sấp ngoài cửa quan sát, lại phát hiện nàng thật sự là giai nhân. Chẳng qua Dương Hỏa hơi yếu hơn hôm qua một chút, rốt cuộc nàng làm thế nào trở về?

Ta không cam lòng cẩn thận quan sát, cuối cùng phát hiện trong góc phòng của nàng có một đống đá vụn nhỏ, ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà đã buông lỏng không ít, xem ra nàng leo lên nóc nhà nhảy xuống.

"Không thể nào, sao nàng nhảy từ nóc nhà xuống lại không lên tiếng tí nào hết vậy?" Bành Vũ không tin tà.

"Hôm qua lúc nàng nhảy qua tường, ngươi cũng ở đây, có âm thanh gì không?" ta lạnh lùng nói.

Bành Vũ lập tức trầm mặc, do dự một lát mới hỏi ta: "Ngươi nói cái này thật tốt, cửa lớn không đi, tại sao lại phải nhảy tường chứ?"

Đây cũng là vấn đề ta không hiểu, nếu như lúc đi ra ngoài là vì không muốn ta phát hiện ra mới nhảy tường, vậy lúc trở về thì sao? Cái này nói không thông!

Tuy trước mắt có quá nhiều chuyện không giải thích được, nhưng tính mạng càng ngày càng nguy hiểm, tốc độ này qua mấy ngày nữa dương hỏa sẽ hoàn toàn tắt, đến lúc đó hết rồi, ta phải dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra thủ phạm!

Thật là tốt liền ra khỏi cửa, về nhà đã cẩn thận như vậy, ta cảm thấy thứ sau lưng kia không muốn làm náo động xôn xao, nhưng nó đã nắm giữ Ảnh Quân đoàn, căn bản không cần phải khiêm tốn như vậy.

Ta cảm thấy nó hẳn là đang ấp ủ âm mưu gì đó, hay không phải là có băn khoăn gì đó!

Trạch thứ bảy trăm sáu mươi hai, cô cá chạch.

Kế tiếp ta cùng cha mẹ nói chuyện phiếm, có ý thức hướng về tổ tiên nhà họ nói chuyện, muốn xem họ có thể tiếp xúc với Ảnh Thi hay không? Nhưng nội dung hai lão nói chuyện hết sức bình thường, đời đời tổ đều là nông dân đất Tương Tây, không có tin tức gì giá trị.

Bành Vũ nhìn ra tâm tư của mình, thừa dịp ta đi nhà cầu cũng theo kịp, hỏi xem có phát hiện được gì không.

"Chuyện này dường như không phải ngẫu nhiên..." Ta cau mày nói.

"Có người muốn hại ngươi?" Bành Vũ nghe xong thì căng thẳng.

Ta lắc đầu, nếu như chỉ muốn hại người tốt, bất kỳ một cái thi thể nào cũng có thể giết chết nàng, mà vật kia kéo dài đến bây giờ vẫn chưa ra tay, nhất định là muốn lợi dụng ưu điểm để làm chuyện gì.

Trên núi bên cạnh thôn xuất hiện Ảnh Thi, nói rõ trước đây thật lâu nơi này từng là chiến trường, mà thỉnh thi tiên sinh lúc đó rất có thể cả đời đều chưa rời khỏi quê quán, trong cư dân trong thôn kia nhất định có hậu nhân Cản Thi tiên sinh.

Nghĩ tới đây, ta liền hỏi Bành Vũ thôn có thi thể tiên sinh không? Hoặc có biết tổ tiên nhà ai làm nghề này hay không.

Bành Vũ đảo mắt suy nghĩ hồi lâu, khó xử nói: "Ta quanh năm ở bên ngoài, đúng là chưa từng chú ý đến điểm này."

"Quên đi."

Quanh năm sống từ kiếp sống trong quân ngũ khiến hắn ta trở nên chất phác, ta xem như đã nhìn ra, từ tin tức hắn ta cũng đừng mong có ích, dứt khoát về phòng hỏi hai vị lão nhân.

Khiến cho ta ngạc nhiên chính là ngay cả bọn họ cũng chưa từng nghe qua tin tức đuổi thi tiên sinh, phụ thân giai giai thậm chí nhớ lại nói: "Hơn nữa thế hệ trước cũng không có người như vậy. Trước đây khi ta phá bốn năm, mấy vu sư duy nhất trong thôn cũng bị kéo đến phê bình, nếu có mời thi tiên sinh, chắc chắn cũng phải đòi đấy."

Hắn nói câu đầu tiên là nói, ta chỉ có thể tạm thời buông tha ý tưởng này, toàn tâm toàn ý chú ý đến giai đoạn tốt nhất.

Sau nửa đêm tất cả mọi người đều ngủ, giai điệu quả nhiên lại giống như một ngày trước lặng lẽ chạy ra ngoài.

Xét thấy theo theo dõi ngày hôm qua thì bị phát hiện, ta không thể làm gì khác hơn là để theo đuôi Ngọc trước, đợi nó có phát hiện gì thì quay lại báo cho ta biết.

Sau khi nàng ta rời khỏi đây, ta cùng Bành Vũ nhảy vào gian phòng tốt, hắn vào trong nhìn đông ngó tây, đưa tay sờ cái gương nhỏ trên đài trang điểm, ta liền tranh thủ ngăn cản.

" khứu giác tốt rất mẫn cảm, đừng đụng vào bất kỳ vật gì ở nơi này!"

Bành Vũ vừa nghe "Vèo" cánh tay thu lại, lúc này ta mới cẩn thận đánh giá, trong phòng rất sạch sẽ, ngoại trừ tro ngói vụn trong góc phòng ra thì không còn một hạt bụi, rất có cảm giác ngàn vàng khuê phòng cổ đại, chỉ là gian phòng này rất lạnh, không có một tia nhân khí!

Bành Vũ ở đó vài phút mà ta không tìm được manh mối gì, ngược lại nhịn không được, run rẩy hỏi ta khi nào thì đi ra ngoài.

Ta nhìn hắn một cái, bảo hắn đi ra canh gác cho ta, Bành Vũ lau mồ hôi lạnh mở cửa chạy ra ngoài. Ta dùng khăn lau lau cửa, bắt đầu đánh giá lại lần nữa, cuối cùng ở dưới đài trang điểm tìm được mấy sợi tóc thật dài.

Ta thật cẩn thận nắm mấy sợi tóc bỏ vào trong túi, lúc này mới cầm lấy sợi dây thừng leo lên nóc phòng.

Không bao lâu sau Ngọc Vĩ đã trở về, nàng uể oải nói: "Ách ca, theo đến một nửa mùi của nàng đột nhiên biến mất, cho nên..."

"Tận lực là tốt rồi."

Ta thở dài đem nàng thu hồi lại, ngay cả Vĩ Ngọc cũng theo dõi không được, ta rất khó nghĩ ra còn biện pháp nào khác.

Lúc này sau lưng đột nhiên phát lạnh một trận, tựa hồ có cái gì tại sau lưng nhìn chằm chằm ta.

Ta dừng một chút rồi mạnh quay đầu lại, liền thấy ngày đó gặp phải bà lão điên ngồi trên một cây đại thụ đang lạnh lùng nhìn ta.

Thấy ta xem qua, lão thái thái hướng ta vẫy vẫy tay, lại chỉ chỉ ngôi nhà dưới chân ta.

Hiển nhiên nàng ta biết chút gì đó, ta không nói hai lời chạy thẳng theo một đường đến dưới cây đại thụ.

"Thân thủ còn tốt."

Nàng gật gật đầu, trực tiếp từ trên cây nhảy xuống, lúc rơi xuống đất chỉ phát ra một tiếng vang nhỏ.

Ta tự hỏi mình không làm được chuyện này, không khỏi nhìn nàng thêm một cái.

"Hai ngày nay theo dõi thật thất bại?"

"Khuê nữ kia đi tới chỗ nào Ảnh Thi sẽ theo đến chỗ đó, trừ phi chính nàng bị lộ, nếu không ai cũng đừng mong đi theo!" Lão thái thái dữ tợn cười nói.

Trong lòng ta run lên, không dám tin tưởng mở miệng nói: "Không có khả năng! Ảnh Thi chỉ có thể qua lại trong hoàn cảnh đặc biệt, tuyệt đối sẽ không trôi đi tùy thích giống như ngươi nói vậy."

Lão thái thái cười cười, hỏi ta có biết phạm vi hoạt động của Thi lớn thế nào không? Ta lập tức bị bà ta hỏi lại, nửa ngày sau cũng nói không ra lời.

Một lát sau nàng mới tự nhiên nói: "Toàn bộ Tương Tây đều là địa bàn của Ảnh Thi, ngươi không phát hiện ra y phục chúng đang mặc trên người chúng có đủ loại sao?"

Nàng nói không sai, tốt giai hẳn là tụ tập tất cả Ảnh Thi phụ cận lại một chỗ, như vậy bất luận đi đến nơi nào, bên người nàng cũng không thiếu loại bảo tiêu vô hình này!

"Ngươi giám sát ta!"

Bà lão tinh tường nói ra mọi cử động của hai thế giới này, hiển nhiên bà lão vẫn luôn theo dõi ta từ sau lưng.

"Ta đang bảo vệ ngươi!"

Lão thái thái không hề phủ nhận, nhìn về ngọn núi hoang phía xa thở dài hỏi ta có muốn hợp tác với nàng hay không.

"Trong tay ta có loại trạch cổ, chỉ cần giai giai ăn nó vào, cho dù nàng chạy đến chân trời cũng không thoát khỏi tầm mắt của ta."

Nói xong, nàng móc từ trong ngực ra một cái bình nhỏ đưa tới. Ta không nhận, lui về sau lạnh lùng hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai, tiếp cận ta có mục đích gì?"

"Đương nhiên là để giúp ngươi." Cô mỉm cười lộ vẻ kiềm chế: "Ngươi có thể không cần chạch cổ, sau đó tự nghĩ cách, nhưng tốt nhất ngươi nên nhanh chân lên, nha đầu kia không chống đỡ được bao lâu đâu."

"Ngươi..."

Ta cắn răng nhìn chằm chằm nàng, lại nhìn không thấu nàng suy nghĩ cái gì, cuối cùng phun ra một hơi nắm lấy cá chạch.

"Vậy mới đúng chứ!"

Lão thái thái cười cười, há mồm dường như còn muốn nói gì đó, lúc này cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, lập tức truyền đến tiếng của Bành Vũ: "Cửu Lân, ngươi có ở đó không?"

Lão thái thái biến sắc, đột nhiên cười ha hả, gỡ một cây cỏ dại từ trên mặt đất xuống rồi vứt lên người ta, cười hi hi ha ha mắng không ngừng, cuối cùng sôi nổi rời đi.

Ta còn chưa kịp sửng sốt thì vừa rồi bà lão giả điên không giống như những người khác khi đối mặt với thôn dân, bà lão này dường như cực kỳ kiêng kị Bành Vũ, vì sao thế?

Mãi đến khi Bành Vũ đi tới thì mới hồi phục lại tinh thần, hắn hỏi tại sao lại ở chỗ này, thảo nào vừa nhìn thấy ở đây có người thì liếc mắt một cái, không ngờ lại là mụ điên điên kia.

Nói xong ta hừ một tiếng giả bộ rất xúi quẩy, cúi đầu xuống lặng lẽ nhìn hắn, không biết là ảo giác hay là cái gì, nhưng luôn cảm thấy ánh mắt của Bành Vũ có chút phức tạp.

Chúng ta cùng nhau vào trong viện, Bành Vũ thở dài hỏi ta nên làm sao bây giờ? Ta nghĩ, quyết định trước tiên không nói cho hắn biết chuyện về cá chạch cổ, chỉ là nói sẽ nghĩ biện pháp.

Tối hôm đó, chúng ta không quản tốt đẹp, về phòng ngủ say. Ta vừa nằm xuống, Doãn Tân Nguyệt liền mở mắt, đáng thương hỏi ta chuyện có tiến triển hay không.

"Khó nói a!"

Mất một thời gian dài để theo dõi giai nhân, rất khó tưởng tượng ra tên kia lợi hại đến thế nào.

"Trương ca, không được... Không được thì chúng ta rút lui thôi."

Doãn Tân Nguyệt co rúc trong chăn, giọng nói trầm thấp. Trước kia nàng vô cùng hứng thú với chuyện này, bây giờ gặp chút khó khăn liền muốn lùi bước, nói đến cùng là mẹ nuôi gặp phải chuyện này.

"Đã đến nước này thì dù sao cũng phải có kết quả, huống chi ngươi thật sự nhẫn tâm mặc kệ Bành Vũ sao?"

Ta cười khổ ôm nàng vào trong ngực, Doãn Tân Nguyệt "Ài" một tiếng, không nói gì thêm.

Ngày hôm sau, tốt đẹp không ngoài ý muốn lại khoá mình ở trong phòng, mà dương hỏa trên người nàng lại yếu đi mấy phần.

Đến lúc ăn cơm, mẫu thân tốt nhất đang bưng bát đi đưa cơm cho nàng. Ta nghĩ tới bà lão kia cho ta con chạch cổ, nhận lấy bát rồi thả con cá chạch vào.

Bất quá vì mê hoặc giai giai, ta lại tìm con chết lớn bỏ vào trong một bát cơm khác, để cho mẫu thân tốt đẹp của mình mang vào.

"Sao lại cẩn thận như vậy?"

Doãn Tân Nguyệt ngoài ý muốn hỏi, ta bất đắc dĩ nói nàng đề phòng quá mạnh, cẩn thận một chút cũng tốt.

Quả nhiên, không qua bao lâu mặt mũi tốt đẹp liền lạnh lùng đi ra, dùng chiếc đũa gắp lấy con Hoàng Lương chết tiệt nhìn ta, khinh thường cười cười, sau đó đi tới trên bàn một lần nữa bưng một chén cơm.

Đúng là chén đựng cá chạch cổ!

Vừa vào cửa, Doãn Tân Nguyệt đã giơ ngón tay cái lên với ta, nhưng ta lại không lạc quan như nàng, vội vàng tiến đến trước cửa dùng Vô Hình châm giám thị.

Chỉ thấy cái chén ngon đặt lên đài trang điểm, cúi đầu ngửi. Mặc dù ta không ngửi được bất luận mùi gì từ trên cá chạch cổ, không có nghĩa là nàng ngửi không ra, trong lúc nhất thời trái tim nhảy lên cổ họng.

Cũng may nàng ngửi một hồi, cầm đũa lên bắt đầu ăn, nhìn nàng đem một chén cơm vào trong bụng, ta triệt để nhẹ nhàng thở ra.

Tuy rằng ta không thấy cảnh nàng đem cá chạch ăn vào, nhưng nàng khẳng định đã ăn rồi, ta nghĩ lão thái thái hẳn là đã phát sinh chuyện gì đó trên con cá chạch này, nếu không giai giai sẽ không dễ dàng buông bỏ như vậy!

Cả một buổi chiều ta đều tìm kiếm tin tức của Ảnh Thi, đáng tiếc không tìm được bất kỳ tin tức xác định nào, các loại miêu tả mang đủ loại sắc thái văn học cũng không ít, chẳng qua là cái kia ngược lại sẽ quấy nhiễu suy nghĩ của ta.

Nam nhân chăn hộ và Nhất Thanh đạo trưởng hẳn là hiểu biết đôi chút, nhưng bây giờ còn chưa phải lúc thỉnh giáo bọn họ, ta chỉ có thể tạm thời khiến bản thân bình tĩnh lại, ngủ một giấc thật say.

Sau khi ăn cơm tối xong, Bành Vũ sốt ruột không đợi được hỏi ta nghĩ ra cách gì đó. Chắc chắn y nhìn ra được ta có đối sách.

"Tiếp tục theo dõi!"

Bành Vũ gạt qua một câu, cũng không tin lắm Bành Vũ đã nhìn ta một hồi, nhưng cũng không nói thêm gì.

Cô gái thứ bảy trăm sáu mươi ba rốt cuộc là ai?

Theo bóng đêm càng sâu, toàn bộ thôn trang lại lần nữa khôi phục bình tĩnh. Ta đã sớm đến gốc đại thụ ngày hôm qua đợi, dù sao thì lão thái thái xuất quỷ nhập thần, ta sợ nàng còn có mục đích khác.

Rất nhanh giai nhân thuận theo tường nhảy ra ngoài, nhìn bốn phía một chút, sau đó vội vã đi lên trên núi.

Đến khi bà lão kia sắp biến mất trước mắt ta, thì bà lão kia vẫn chưa xuất hiện, ta quyết định sẽ mặc kệ bà ta, nhắm mắt đuổi theo.

Lúc này bả vai bị người ta vỗ một cái, ta dùng ánh mắt liếc qua, là một bàn tay gầy thành da bọc xương!

"Tiểu tử ngốc, bây giờ còn chưa phải lúc."

Bà lão từ phía sau đi lên, chỉ vào chỗ ngon nhất vừa đi qua nói: "Nơi đó có giấu Ảnh Thi."

Ta xem qua nàng, lại mở ra thiên nhãn nhìn về phía đó, quả nhiên thấy được vài bóng dáng không dễ phát hiện đang di động trên mặt đất.

"Đợi nàng lên núi, triệt để thoát ly theo dõi những Ảnh Thi này mới có thể biến mất. Bất quá nàng ăn vào cá chạch cổ của ta, muốn thoát khỏi ta cũng không đơn giản như vậy..."

Lão thái thái cực kỳ tự tin nói, lão thái thái không nhịn được nữa lớn tiếng hỏi nàng rốt cuộc là ai.

Lão thái thái mỉm cười nói ngươi không cần biết thân phận của ta, ngươi chỉ cần hiểu ta cứu được tốt là đủ rồi, đối với ta mà nói ngươi chỉ là một minh hữu có thể vô cùng hữu.

Nàng nói xong liền nhắm mắt lại chờ đợi, mặc cho ta hỏi cái gì cũng không để ý tới, đối mặt với một người thủ khẩu như bình như thế, ta đã vô lực than thở.

Nếu như không phải thật sự không có biện pháp tiếp cận giai giai, lão tử sớm rời đi rồi!

Ta liên tục mấy lần tự làm mình mất mặt sau này cũng học khôn rồi, dứt khoát nằm ngủ trên cây.

Chẳng biết đã ngủ bao lâu, chỉ nghe lão thái thái thang ồ lên một tiếng, đi tới hai bước rồi lẩm bẩm: "Tiểu tử Vương gia này hiện giờ ra ngoài định làm gì?"

Nàng nói thầm một hồi sau đó đột nhiên kinh hô một tiếng không ổn, sau đó lại nhanh chóng che miệng lại, tựa hồ sợ làm ta thức tỉnh.

Nàng không biết ta đã tỉnh, đưa tay quơ quơ trước mặt ta, lúc này mới vội vã đuổi theo.

Sau khi nàng rời đi, nương theo ánh trăng nhìn sang, phát hiện người mà nàng đang đuổi theo lại là Bành Vũ!

Lúc này Bành Vũ ra ngoài làm gì, sao bà lão kia lại gọi hắn là tiểu tử Vương gia? Chẳng lẽ nói giữa bọn họ có bí mật gì?

Bắt đầu từ khi nhúng tay chuyện này bản thân vẫn luôn ở trạng thái bị động, hiện tại cuối cùng có một cơ hội, ta vội vàng đuổi theo, cuối cùng phát hiện hai người dừng ở giữa sườn núi.

Bọn họ thấp giọng nói cái gì, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn lên núi, đoán chừng là đang phòng bị tốt đẹp, như vậy ngược lại không ai chú ý sau lưng, ta mượn cơ hội đó sờ lên, nằm sấp ở phía sau một gốc cây nghe lén.

" ghìm cương ngựa trên vách núi vẫn còn kịp, đừng tự rước lấy diệt vong!"

Câu này là lão thái thái nói, trong giọng khàn khàn không thiếu sự quan tâm.

Bành Vũ thân hình dừng lại, nghiến răng nghiến lợi trả lời: "Một ngàn năm rồi, cũng phải có một đáp án."

"Không ai ghi hận Vương gia, chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi..."

Lão thái thái khuyên nhủ.

"Không thể nào! Ngươi có thể không giúp ta, nhưng không thể ngăn cản ta!"

Bành Vũ ngắt lời bà lão, điên cuồng quát: "Đợi lâu như vậy mới tìm được cô bé thích hợp nhất, coi như ta cầu xin bà, dì!"

Một tiếng biểu ngữ qua đi, bà lão rất lâu không nói gì thêm, cánh tay của Bành Vũ cũng vô lực buông xuống.

Hắn cảm kích nhìn biểu di một cái, xoay người nhanh chóng đi lên núi.

Thông qua cuộc đối thoại của bọn họ không khó nhìn ra, Bành Vũ và biểu di sớm đã quen biết hơn nữa là quan hệ không tầm thường. Bành Vũ vốn mang họ Vương, chỉ là muốn mai danh ẩn tích mà thôi.

Chuyện tốt tám phần là do chính tay hắn làm, mà bà nội ở trong đó nhất định phải sắm vai một người ngăn cản.

Nàng cái gì cũng hiểu được, muốn ngăn cản lại không đủ kiên quyết.

Chờ ta suy nghĩ rõ ràng hết thảy, ngẩng đầu nhìn thấy biểu di đã đi qua bên cạnh ta, chậm rãi xuống núi.

Hiển nhiên nàng có chút thất hồn lạc phách, ngay cả trốn sau cây ta cũng không phát hiện. Nàng sau khi xuống núi nàng hẳn sẽ đi tìm ta, nhưng trước mắt chuyện Bành Vũ cần làm mới là mấu chốt, sau thời gian tạm thời cân nhắc ngắn ngủi ta quyết định đi theo dõi Bành Vũ trước!

Chạy về phía trước thật lâu không nhìn thấy hắn, trong không khí lại nhiều ra một mùi máu tươi nồng đậm, phảng phất cả ngọn núi đều bị máu ngâm qua.

Giờ phút này đã đến gần đỉnh núi, nguy hiểm lúc nào cũng có thể xuất hiện, ta đem Nga Mi xách ở trong lòng mới an tâm một chút, thả chậm bước chậm rãi đi lên đỉnh núi.

Đi tới đột nhiên giẫm phải một miếng thịt, ta phản xạ nhảy qua một bên, cúi đầu nhìn lại phát hiện đó là một con mèo hoang đã chết.

Thân thể của nó vẫn còn mềm mại, hẳn là vừa mới bị giết chết, ta ngồi xổm xuống nhấc nó lên nhìn kỹ một chút, mới phát hiện trên cổ con mèo nhỏ này có một cái lỗ máu to như hạt đào.

Theo lý thuyết lỗ hổng lớn như vậy, máu mèo hẳn là chảy đầy đất, nhưng trên mặt đất chỉ có vài giọt máu!

Ta dùng sức đè lên người nó, vậy mà lại không lấy ra một giọt máu, lẽ nào Bành Vũ giết nó chỉ là vì hút khô máu tươi của nó?

Ôm loại ý tưởng này, ta thấp thỏm ở trên núi, dọc theo đường đi không ngừng nhìn thấy có thi thể động vật nhỏ như chó con, hoẵng, lợn rừng thậm chí còn có đàn sẻ.

Bọn chúng xiêu vẹo vẹo nằm trên mặt đất, có thi thể đã cứng ngắc phát thối, có con giống như con mèo nhỏ ban nãy, thân thể còn có nhiệt độ. Chỉ là máu tươi của chúng đều không ngoại lệ bị rút khô.

Cái này đã xác minh được suy nghĩ của ta, mấy ngày gần đây quả thật có người đang sưu tầm máu tươi. Theo tình huống trước mắt, hiển nhiên người làm chuyện này chính là Bành Vũ.

Cho dù không biết hắn đang làm gì, nhưng nhất định không phải chuyện tốt. Ta sợ cha mẹ tốt cũng có vấn đề, vội vàng nhắn tiếng cho Doãn Tân Nguyệt, bảo cô bé lấy vài món linh phù trên người để phòng thân, đợi sau khi Doãn Tân Nguyệt nghe theo, ta mới yên lòng.

mật độ thi thể đi lên trên đột nhiên tăng mạnh, người không biết còn tưởng rằng nơi này đang triển lãm con mồi.

Nhiều thi thể như vậy đặt ở chỗ này, một thời gian dài rất có thể mang đến ôn dịch, ta cau mày chuẩn bị dùng linh hỏa đốt cháy, lúc này bên tai đột nhiên vang lên tiếng ào ào, như là có người dùng chậu nước hắt nước.

Động tác ta dừng tay, cẩn thận lắng nghe, xác định phương hướng rõ ràng rồi, nhanh chân hướng bên kia chạy đi. Theo thanh âm càng ngày càng rõ ràng, trước mắt ta xuất hiện một cái hố sâu to như cái chợ, âm thanh chính là từ trong hố truyền đến!

Bốn phía ngọn núi này đều là thảm thực vật, cơ bản không thể đào móc được, mà lượng lớn công trình như vậy tuyệt đối không phải sức người có thể hoàn thành, ta không tự chủ nghĩ tới những ảnh thi kia.

Chỉ sợ cũng chỉ có những thi thể không biết mệt mỏi mới có thể làm được điều này.

Ta nóng lòng nhìn rõ bên trong hố sâu là thứ gì đang xảy ra, nhanh chóng chạy tới, không chạy được vài bước đã trượt mạnh đến bước chân, thân thể lảo đảo té ngã xuống đất. Ta thầm mắng một tiếng muốn bò dậy, lại đột nhiên phát hiện dưới thân mình lại có một mùi ẩm dính không nói nên lời.

Chẳng lẽ... Ta trợn tròn mắt nhìn qua, trong nháy mắt cả kinh há hốc mồm!

Toàn bộ đất dưới thân ta đã bị máu tươi nhuộm đỏ, một tầng máu dày giờ phút này đã ở vào trạng thái nửa ngưng kết, như là keo dính trên mặt đất ta.

Mất rất nhiều sức lực mới đứng dậy được, ta nhìn cái hố sâu vẫn còn đang phát ra âm thanh rào rào, đột nhiên phát hiện mình không còn dũng khí đi qua.

Đứng tại chỗ hồi lâu, ta mới cố lấy dũng khí đi tới một cái, thình lình phát hiện trong hố sâu có vô số nữ thi đang đứng.

Toàn bộ thân thể các nàng đều trần trụi, không nhúc nhích nhìn về phía trước, nhìn giống như đang tiếp nhận duyệt.

May mà những thi thể này đã hư thối, bằng không ta sẽ trừng trị vài phút đã trúng mỹ nhân kế.

Nhìn những nữ nhân hư thối này không giống nhau, ta nhớ lại lúc trước lên núi nghe lén câu nói kia của Bành Vũ.

"Đợi lâu như vậy mới tìm được nữ hài tử thích hợp nhất. Coi như ta cầu xin ngươi, di di!"

Chẳng lẽ những nữ nhân này đều là do Bành Vũ giết?

Ta không dám tưởng tượng Bành Vũ có vẻ chất phác lại hung tàn đến như vậy, nhưng ta biết rõ những nữ thi này đều là mấu chốt trong chuyện này, do dự một hồi rồi cắn răng nhảy xuống.

Sau khi đáp đất, đầu tiên ta nhắm mắt tạ tội với những thi thể này, sau khi lên tiếng có nhiều đắc tội mới mở mắt ra chuẩn bị đi tìm nơi phát ra âm thanh ào ào kia?

Không ngờ không đợi ta động thủ, chung quanh hố lớn đột nhiên mở ra mấy lỗ hổng, sau một khắc vô số máu tươi như mưa từ trong lỗ lớn tuôn xuống, trong nháy mắt đã đổ lên đầu ta và một đám thi thể.

Ta hoảng sợ vô thức nhìn về phía huyết thủy sâu đến eo lưng, lại phát hiện máu tươi chảy vào đại địa với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cùng lúc đó lỗ hổng giữa không trung lại có máu tươi hắt xuống.

Cái này con mẹ nó đều cởi bỏ trang bị một vòng tuần hoàn!

"Tỷ tỷ có đẹp không?"

Ta vẫn chưa tỉnh lại từ trong máu, bên tai đã vang lên một tiếng rên rỉ say mê. Ngay sau đó, ta cảm giác có một cái lưỡi bóng loáng đang đảo quanh vành tai mình.

Ta đột nhiên xoay người nhìn lại, bất ngờ phát hiện ra bên cạnh mình vốn dĩ nữ thi đã hư thối vậy mà giờ đây lại biến thành một cơ thể hoàn mỹ không cách nào khống chế được tất cả nam nhân.

Nó vậy mà sống lại, đang lè lưỡi phóng điện về phía ta!

Lại vừa nhìn, tất cả nữ thi trong hố đều sống lại, toàn bộ nhìn ta với ánh mắt ám muội.

Ta là một nam nhân bình thường, nhìn nữ nhân có vô số dáng người, hạ thân nổi lên kính ý, hai cánh tay không bị khống chế bắt đầu sờ thắt lưng.

"Không tốt!"

Ta ở đáy lòng mắng một tiếng, vội vàng niệm lên 《 Đạo Đức Kinh 》, một đoạn kinh văn từ trong miệng truyền ra, lại tản ra kim quang ùa vào trong đầu, dần dần ta cảm giác mình khôi phục lại, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Trương Cửu Lân, ngươi có phải nam nhân hay không."

Lúc này trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng khinh thường, ta ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy giai giai xấu cười xấu xa nhìn ta, lại chỉ chỉ đám nữ thi bên cạnh ta.

Rõ ràng là đang vũ nhục năng lực của ta!

"Cút mẹ ngươi đi."

Mặt già của ta đỏ lên, mắng to một tiếng đem lông mi dựng thẳng ném ra ngoài, tiếp đó phối hợp lực nhiễmẫn quăng mình vọt lên, giẫm lên động thể gập ghềnh nhanh chóng leo lên phía trên.

Đến bây giờ ta mới hiểu Bành Vũ muốn làm gì. Hắn muốn dùng máu tươi của động vật để chế tạo ra thi quân của nữ tử!

Những nữ thi này sau khi được máu tươi tẩm bổ thì không khác gì người sống, hơn nữa nhan sắc đều nhất đẳng, tùy tiện lôi ra một thi thể cũng có thể khiến thần hồn những kẻ háo sắc mê hoặc kia điên đảo!

Nếu như Bành Vũ muốn lợi dụng những nữ thi này làm chút chuyện gì đó thì quả thực đã hạ bút thành văn rồi. Huống chi trong tay hắn vốn có một đám Ảnh Thi, thật là đáng sợ!

Bảy trăm sáu mươi chiều tỳ bà yêu kỳ nói chuyện.

Trong quá trình ta leo lên, giai giai nhân một mực cười lạnh nhìn ta.

Chờ đến lúc ta sắp tới, nàng chậm rãi từ phía sau lấy ra tỳ bà, thản nhiên gảy lên!

Tiếng tỳ bà truyền ra, cửa hang xuất hiện lít nha lít nhít hư ảnh, chúng đan vào một chỗ, che khuất toàn bộ bầu trời trên đỉnh đầu ta.

"Đi chết đi!"

Nam nhân các ngươi điên cuồng cười nói: "Nam nhân các ngươi không có thứ gì tốt."

Nói xong nàng điên cuồng gảy tỳ bà, càng ngày càng nhiều thi thể bóng người lao xuống, trực tiếp đánh ta về đáy động.

"Xong rồi."

Đây là suy nghĩ duy nhất của ta, trên đỉnh đầu là bóng người, bên cạnh là nữ tử xinh đẹp, mũi đầy máu tươi, nhưng trong tay ta lại không có được một vũ khí áp chế.

Chỉ có thể đem hoàng kỳ tế ra, tạm thời ngăn cản công kích của chúng, nhưng phòng ngự bị động lại không có bất kỳ ý nghĩa gì. Ảnh Thi căn bản không sợ kéo dài thời gian, mà linh lực của ta lại có hạn.

Sau khi thi thể Ảnh Thi rơi xuống đất đều hiện ra hình người, ánh mắt lộ ra quang mang khát máu.

Làm ta bất ngờ chính là bọn chúng không những điên cuồng đối phó ta, đồng thời còn cùng những nữ thi kia đánh nhau.

Hoàng kỳ hạnh kỳ lợi hại cỡ nào, phàm là thi thể tới gần trong nháy mắt bị lồng sáng đánh nát, mà lại không có năng lực phục hồi như cũ.

Ta đây mới kịp phản ứng, thứ mà Ảnh Thi có thể khởi tử hoàn sinh dựa vào chính là tà thuật, mà cờ vàng hơi đỏ với tư cách là thần khí thượng cổ có thể nói là chư tà không thể tích, có thể phòng ngự hết thảy tà thuật, hoàn toàn có thể đem ảnh thi giết chết là chuyện bình thường!

Đáng tiếc nó chỉ có thể phòng ngự chứ không thể tiến công, bằng không Tiểu gia có thể giết chết chúng nó một trận.

Họa giai nhìn thấy Ảnh Thi sau khi thất bại, sắc mặt biến đổi, lộ ra ánh mắt ác độc, lập tức nàng lại mạnh mẽ gảy mấy lần tỳ bà, những bóng dáng kia giống như được mệnh mà không hề để ý tới ta nữa, chuyên tâm đi đối phó những nữ thi kia.

Các nàng tự nhiên không may mắn như ta, dưới sự vây công của Ảnh Thi rất nhanh biến thành bộ dáng hư thối; đến một bước này giai giai vẫn không dừng tay, tiếp tục dùng tiếng tỳ bà điều khiển Ảnh Thi, triệt để xé nát đám nữ thi thối rữa!

Ta tận mắt thấy toàn bộ quá trình, ngoài cảm khái hảo tâm ngoan thủ lạt còn có chút nghi hoặc, nàng vì sao muốn ra tay với "Người một nhà" của mình?

Hơn nữa những nữ thi này khi đối mặt với sự tấn công của Ảnh Thi lại không hề có sức chống đỡ, chỉ tiếp tục chơi đùa với dụ hoặc không ngừng mà thôi.

Chẳng lẽ các nàng còn chưa tiến hóa cho tốt, chỉ vì ta đến mà biến thân, cho nên trở thành một đống rác rưởi?

Ta nhanh chóng xoay chuyển đầu óc, nghĩ tới tất cả khả năng, lại quên điều khiển cờ vàng hạnh, chờ đến lúc ta kịp phản ứng thì Thi Ảnh đã vọt vào.

Ta vội vàng rút ra linh phù tạm thời đánh lui chúng nó, lăng không cầm qua hoàng kỳ một lần nữa bố trí phòng ngự, lúc này mới đứng vững trận tuyến.

"Nếu kéo dài chiến đấu thì sao? Vậy ta sẽ tiêu hao với ngươi."

Đường giai đứng ở phía trên cười lạnh nói, tiếp theo dùng tỳ bà bắn ra một loại khúc ca rất đau thương.

Bị thanh âm ảnh hưởng, đám Ảnh Thi không công kích ta nữa, mà lại nhao nhao khóc rống lên, có hai người ôm nhau gào khóc, có quỳ trên mặt đất lặng lẽ rơi lệ.

Toàn bộ đáy động chỉ có vô tận đau thương.

Cảnh tượng này trước đó ta chỉ thấy một lần, đó là sông núi Vọng Tình của Phong Đô!

Bỗng nhiên, cảnh tượng bốn phía thay đổi, trước mắt không còn là những bóng ma kia nữa, mà là người nhà của ta, Doãn Tân Nguyệt, Lý Ma Tử, nhạc phụ nhạc mẫu, thậm chí còn bao gồm cả gia gia gia và Thử tiền bối đã chết!

Bọn họ đang khóc, cho dù ta không biết bọn họ khóc cái gì, cũng hiểu rõ giai giai nhân đang cố ý mê hoặc ta.

Nhưng ta thật sự cảm nhận được sự thống khổ của bọn họ, dần dần ta nhịn không được rơi nước mắt, ý nghĩ đều bị nắm thóp trong nháy mắt khi gia gia và Thử tiền bối qua đời, rốt cục nhịn không được gào khóc!

"Phụt..."

Khóc lóc, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó cảnh vật trước mắt lại trở về dáng vẻ ban đầu.

Hoàng kỳ hạnh hồng đã ném qua một bên, ngực ta đang cắm một cánh tay, móng tay lóe ra hàn quang đâm vào lồng ngực của ta.

Ta lại phun ra một ngụm máu nữa, dùng hết toàn lực đạp bay xác Ảnh này, lại bởi vì trọng tâm bất ổn ngã trên mặt đất.

Theo ta ngã này, vô số ảnh thi áp tới.

Mật độ của chúng quá lớn, lớn đến mức ta đã không cách nào cách không lấy vật, chỉ có thể dùng linh lực trong cơ thể chèo chống, yên lặng chịu đựng sự tra tấn của chúng.

Dần dần, tầm mắt của ta mơ hồ, mơ hồ nghe được trên đỉnh đầu truyền đến tiếng đánh nhau của bà, còn có tiếng hò hét của Bành Vũ gần như phát điên.

Sau đó, một màu đen trước mắt trở nên yên tĩnh lại.

Trong lúc ngủ ta không chỉ có một lần nghe thấy tiếng tranh chấp giữa Bành Vũ và Phụng di, còn có tiếng khóc tê tâm liệt phế của Doãn Tân Nguyệt. Nước mắt của nàng nhỏ xuống từng giọt từng giọt trên khuôn mặt của ta, những giọt nước mắt lạnh lẽo nhè nhẹ. Ta muốn mở mắt ra, nhưng toàn thân không thể dùng chút khí lực nào, chỉ có thể lo lắng, vô số lần thức tỉnh và ngủ say trong cơn lo lắng.

"Phu quân, nếu ngươi còn không tỉnh lại, ta sẽ theo ngươi xuống, ngươi nhẫn tâm sao?"

Tiếng khóc tân Nguyệt lại một lần nữa đánh thức ta, nàng nức nở nói: "Phàm ngay cả một tuổi cũng không tới, cha mẹ lớn tuổi rồi, ngươi nhẫn tâm sao!"

Giọng nói của nàng càng ngày càng thê thảm, chỉ cảm thấy ngực càng ngày càng nặng, có một nỗi buồn muốn vươn lên đỉnh đầu. Cỗ khí này chậm rãi tăng lên tới cổ họng nhưng làm thế nào cũng không ra được.

Dần dần ta ý thức được linh mạch của mình bị thi thể chết tiệt cắt đứt, linh mạch tuy không phải kinh mạch cơ thể người, nhưng sau khi bị đả kích đứt đoạn lại khiến người ta hôn mê, nghiêm trọng là cả đời sẽ trở thành thực vật nhân.

Ta chỉ có thể dựa vào đại não hồi tưởng lại khẩu quyết chữa trị linh mạch trong bí tịch, thăm dò từng chút từng chút một, cùng lúc đó Doãn Tân Nguyệt không ngừng khóc lóc kể lể lộ trình tình yêu của chúng ta. Không biết qua bao lâu, ngực ta bắt đầu nóng lên, phảng phất nhiệt lượng toàn thân đều tập trung cùng một chỗ, cỗ nhiệt lượng này không ngừng tăng lên, rốt cục từ trong cổ họng ta phun ra.

Phụt một tiếng, ta từ trên giường ngồi dậy, trợn mắt đã thấy Doãn Tân Nguyệt khóc lóc như nước mắt, cùng với Bô di và Bành Vũ đang thở dài ở bên cạnh.

"Là vợ."

Vừa tỉnh lại, ta còn chưa có bao nhiêu khí lực, chỉ có thể nhẹ tay vuốt mái tóc của nàng. Doãn Tân Nguyệt thấy ta tỉnh lại ôm lấy ta, khóc lóc nói rằng ta không thể tỉnh lại được nữa.

"Nha đầu ngốc, có con trai ngươi ở đây, ta không nỡ chết!"

Ta nhìn nàng cực kỳ nghiêm túc nói.

Trong lúc bọn ta nói chuyện, Bành Vũ và giáo di vẫn luôn đứng ngoài cửa nhìn bọn ta, nhất là Bành Vũ vẻ mặt tự trách và áy náy, nhìn qua hai người bọn họ muốn ngả bài với ta, chờ cảm xúc của Doãn Tân Nguyệt ổn định ta sẽ gọi bọn họ vào.

"Tháng mới, Cửu Lân, ta có lỗi với các ngươi."

Bành Vũ vào cửa sau không nói hai lời quỳ bịch xuống trước mặt chúng ta, Doãn Tân Nguyệt còn không biết rõ tình hình, nghi hoặc nhìn ta đi lên muốn kéo ông ta đứng lên. Bà lão tiến lên một bước ngăn lại: "Để ông ấy quỳ trước mặt chúng ta đi!"

"Nói đi."

Ta còn không nóng không lạnh hỏi, xem ý của bọn họ tiếp theo còn cần ta giúp đỡ, tất nhiên sẽ không giấu diếm nữa.

"Con đã nghe qua Vương Lập chưa?" Bộ di hỏi.

"Vương Lập?"

Trong đầu ta vốn không phải là người này, chỉ để cho dì nói chuyện thẳng.

Cử di liếc nhìn Bành Vũ, thở dài giảng giải từng chút một, Vương Lập trong miệng bà là tướng lĩnh nổi tiếng Nam Tống mạt kỳ, từng chống cự lại nguyên quân trên đài câu, sau đó biến mất cả nước, vì tránh cho sau khi phá thành chịu vận mệnh đồ sát, Vương Lập thống lĩnh đầu hàng.

Cuộc chiến câu đài mặc dù chỉ là một lần chiến dịch trong Mông Cổ bành trướng, lại ảnh hưởng rất sâu đến bố cục thế giới. Năm đó Mông Ca đại lệ quân đoàn quân đoàn Hình Minh chia làm bốn đường, trong đó ba đường tiến công Nam Tống, mặt khác một đường là thế giới đồn tây chinh quân nổi tiếng.

Chinh quân phía tây quét ngang châu Âu, hơn nữa đã đánh tới người Ảo Nguyệt; thế nhưng về sau Đại Hãn Mông Ca chết trận trên Đài Ngư Đài, các hoàng tử khác vì tranh đoạt vị trí mồ hôi đều quay về triều, tránh cho sinh linh ở châu Âu đồ thán.

Bởi vậy cuộc chiến trên đài câu cá trở thành đề tài mà các gia tộc lịch sử vẫn luôn nghiên cứu, mà chuyện cuối cùng giữ tướng quân tự nhiên là chuyện vô cùng tranh cãi. Ta không ưa lịch sử, nhưng hiện tại xem ra Vương Lập trong lịch sử vẫn có công, dù sao sau khi đầu hàng thì bảo toàn tính mạng bách tính trong thành.

"Vương Lập có quan hệ với chuyện này sao?" Ta hỏi.

"Con chưa từng nghe qua điển cố Ảnh Thi chống lại nguyên quân?" giờ phút này vành mắt của Bi di đã đỏ, thanh âm có chút run rẩy.

Ta nghe xong hơi sững sờ, tiếp theo liên tưởng lại, chẳng lẽ lợi dụng Ảnh Thi kháng nguyên người chính là Vương Lập?

Mục di gật gật đầu xác minh suy đoán của ta.

Kỳ thật Vương Lập cũng không phải chân chính là tướng quân, hắn là tiên sinh vân du ở Tây Nam xua thi, về sau nguyên quân đánh tới bàn câu cá vừa vặn bắt kịp hắn ở trong thành.

Nhìn tướng sĩ thủ thành vất vả, hắn lợi dụng thi thuật bí mật tẩm bổ một đám thi binh, lợi dụng bọn họ đối kháng với nguyên quân, từ đó được bách tính tôn sùng, được tôn làm quan thủ thành. Về sau thi binh bị tiêu diệt, Vương Lập bất đắc dĩ mới chế tạo Ảnh Thi, cũng dựa vào Ảnh Thi tiếp tục kháng nguyên.

Nhưng có một ngày, Tống Quân xuất hiện gian tế, trộm đi tỳ bà Vương Lập dùng để khống chế Ảnh Thi, từ nay về sau Tống Quân không thể ngăn cản được cuộc tấn công, cuối cùng hắn cũng bị ép đầu hàng.

Triều đình muốn lợi dụng Ảnh Thi thống nhất thiên hạ, liền dùng quan lớn lộc hậu mua chuộc hắn!

Nhưng Vương Lập thà chết bất khuất, vì con nối dõi mà lập một tổ huấn: con cháu Vương gia nhất định phải tìm được tỳ bà, một lần nữa khống chế Ảnh Thi đoạt lại thiên hạ thuộc về Tống Nhân!

Không lâu sau đó, trung thần lương mà Vương Lập và Văn Thiên Tường không muốn đầu hàng, bị áp giải đến các đại đô, chịu khổ bị sát hại.

Con nối dõi của hắn từ bốn sông chạy trốn tới gần ẩn tính Tương Tây mai danh ẩn tích mà sống sót, hơn nữa nhớ kỹ tổ huấn chưa bao giờ từ bỏ tìm kiếm tỳ bà, thế nhưng sau khi hao hết thiên tân vạn khổ tìm được, lại phát hiện linh hồn bên trong đã ngủ say.

Trừ phi thức tỉnh linh hồn bên trong, nếu không tuyệt đối không thể khống chế được Thi, cho nên bọn họ mới bắt đầu tìm kiếm sân nhà lúc trước rèn đúc Tỳ Bà, cũng chính là cái hố sâu đầy những nữ nhân nhụy tình lúc trước...

Chương thứ bảy trăm sáu mươi năm, thắng thiên hạ, đã phụ ngươi.

Nghe cô giáo nói xong những lời này, trong lòng ta dâng lên cảm khái không ngớt. Vương Lập tướng quân năm đó vì quốc gia mà lợi dụng Ảnh Thi, cuối cùng vì nước hy sinh thân thể thật sự là bi tráng, hậu nhân của hắn có thể nhớ rõ tổ huấn đến nay, cũng là đáng quý.

Nhưng đặt câu tổ huấn này ở hôm nay, thật sự còn có ý nghĩa sao?

Ta sẽ không làm như vậy! Bằng không thì dì cũng sẽ không giả ngây giả dại lén lút ngăn cản Bành Vũ, Bành Vũ hiện tại cũng sẽ không quỳ gối xin lỗi ta.

"Vì sao lại giết nhiều nữ nhân như vậy?" Ta hỏi.

"Đây là... món nợ mà Vương gia chúng ta nợ!" Ta vừa mới hỏi xong thân thể của Bành Vũ thì run lên bần bật, hiện tại phải gọi hắn là Vương Vũ rồi.

Nguyên lai năm đó Vương Lập đúc tỳ bà, rót vào linh hồn một cô gái tuyệt thế, mới có thể để tiếng tỳ bà khống chế Ảnh Thi. Con cháu Vương gia vì thức tỉnh linh hồn bên trong, không ngừng tìm kiếm nữ tử cùng mệnh cách y, muốn mạnh mẽ đánh thức nó, nhưng mỗi lần đều thất bại...

Bọn hắn chưa từng từ bỏ, ngàn năm qua không ngừng thử nghiệm, cũng không ngừng có nữ tử hy sinh, cho nên thi thể nữ tử bên trong càng ngày càng nhiều.

Cho tới quần áo các nàng thì tự nhiên là bị ăn mòn, mà thân thể lại bởi vì không ngừng có máu tươi tẩm bổ nên mới không có thối thành xương trắng.

"Ngươi phát hiện mệnh cách thật tốt tương tự như linh hồn trong tỳ bà, liền muốn lợi dụng nàng!"

Ta cắn răng từ trên giường ngồi dậy, chỉ vào mũi Vương Vũ nói:

"Lạc Hoa động nữ căn bản không tồn tại, đây là Vương gia các ngươi cố ý thả khói mù vì che giấu hành vi của mình đúng không?"

"Đúng vậy, những cô gái kia không phải mất hồn, mà là bị chúng ta thu hồn! Chờ sau khi các nàng chết, chúng ta lại bỏ thi thể vào trong động, muốn dựa vào những oán khí này tiếp tục tưới nước tỳ bà!"

Vương Vũ không dám nhìn ta, cúi gằm đầu xuống.

Một chân của ta đá vào đầu hắn, tức giận ho khan vài tiếng, vỗ ngực tiếp tục hỏi: "Sau khi ngươi thu hồn phách giai giai, lại phát hiện nàng khác với nữ tử trước đó, không chịu bài bố của ngươi thậm chí còn lợi hại hơn cả ngươi. Ngươi sợ bại lộ sự tình liền mời ta qua. Sau khi chứng kiến bản lĩnh của ta về sau, ngươi đã chứng kiến bản lĩnh của ta về sau., Ngươi tin tưởng ta có thể diệt trừ những thứ sau lưng giai nhân, cho nên ngươi vừa ứng phó với ta, vừa lén lút chuẩn bị cho mình, bao gồm cả thi thể những động vật trên núi kia đều là do ngươi làm, đúng không?"

"Ta không có muốn hại ngươi..." Vương Vũ nói.

"Cút mẹ ngươi đi, may mắn ta đợi ngươi bảy năm, bảy năm!" Ta quơ chén trà bên cạnh nắm xuống liền đập trên đầu của hắn.

Không sai, một cô nương Thổ gia thuần phác đợi bảy năm, chuyện đầu tiên sau khi tình lang trở về lại là muốn lấy mạng mình, đây là một loại trào phúng sao?

Nhớ lại cảnh tượng trước khi hôn mê, giọng điệu giai điệu nói chuyện, còn có mấy ngày gần đây thao tác giai giai đối Tỳ Bà, khống chế Ảnh Thi, không khó tưởng tượng linh hồn trong tỳ bà đã thức tỉnh, bất quá Vương Vũ tính toán sai rồi.

Linh hồn trong tỳ bà thức tỉnh, không muốn làm rối người Vương gia nữa, mà muốn vì mình, vì ưu đãi cùng với tất cả nữ tử giải oan!

Chuyện đến nước này, cho dù ta có tức giận cũng phải nghĩ biện pháp giải quyết Tỳ Bà cho hết. Nếu không Ảnh Thi khẽ động, trong vạn dặm cương thi!

Ta cố gắng bình phục tâm tình, nhìn hai người bọn họ hỏi: "Ai biết được thân phận nữ quỷ bên trong tỳ bà kia?"

"Đó là tổ tiên của ta, Ngân diện Ngọc Mã!" Bộ di di chảy nước mắt nói.

Ta ngẩn người.

Nếu như giáo di thật sự là hậu nhân của đàn Tỳ Bà nội âm linh, sao lại đối với Vương Vũ Quan yêu quý, rốt cuộc giữa bọn họ có quan hệ gì?

"Tuy hắn gọi con là dì, nhưng xét theo bối phận thì con là dượng của Tiểu Vũ."

Quái di nghẹn ngào giải thích. Hóa ra lúc trước khi Vương Lập lên làm Thủ tướng ở câu cá, hắn một mực ở trong trạng thái vân du tứ hải. Có một lần hắn đánh đuổi thi thể trên đường ngã thuyền, thi thể thủ hạ toàn bộ biến thành cương thi. Một mình hắn căn bản không đối phó được nhiều cương thi như vậy, kịch chiến kết thúc hấp hối ngã xuống đất, lúc sắp chết được một đầu ngân diện ngọc mã cứu chữa.

Ngọc mã mặt bạc này vốn là một con ngựa trắng bình thường, trải qua mấy trăm năm tu hành đã thành linh thể, toàn thân lộ ra hào quang xanh biếc! Mà bộ mặt thì tản ra ngân quang, sau khi hóa thành hình người lại càng xinh đẹp như Thiên Tiên.

Vương Lập sinh ra sự ái mộ đối với cô gái nửa tiên nửa yêu này, điên cuồng triển khai theo đuổi. Ngân diện ngọc mã cuối cùng cũng động tâm, buông tha cho cơ hội tu hành cùng Vương Lập.

Đồng thời còn sinh ra đứa con gái cho bà, cũng chính là tổ tiên của bà nội này.

Ngân Diện Ngọc Mã cho rằng Vương Lập vĩnh viễn sẽ không tốt với mình. Vương Lập về sau lại vì đúc ngọc thạch Tỳ Bà ép nàng nhảy vào trong biển lửa, còn hứa cho dù hóa thân tỳ bà, cũng vẫn yêu nàng.

Ngọc mã đơn thuần tin, thế nhưng sau đó Vương Lập lại coi nàng là một món thần khí giết địch lập công.

Tín niệm trong lòng Ngân Diện Ngọc Mã cuối cùng đã tan biến, nàng cuối cùng cũng biết mình chẳng qua chỉ là một quân cờ...

Cho dù Vương Lập đang bảo vệ Đại Tống giang sơn, mặc dù hắn đối xử với người trong thiên hạ, nhưng duy chỉ có phụ lòng chính mình.

Mà con gái nàng đã khắc ghi bi kịch của mẫu thân, thề phải giết hết hậu nhân của mẫu thân!

Một nhà hai nhà đã trải qua hơn một ngàn năm sát phạt, cho tới bây giờ thì Vương Vũ và Vương bội cũng coi như tiêu tan sạch sẽ.

"Ngân diện ngọc mã thật đáng tiếc..."

Ta thành thật nói, vì bi kịch của bà mà cảm thấy tiếc hận, liền hỏi thúc thúc có thể nghĩ biện pháp để ngân diện ngọc mã bình ổn oán giận hay không?

"Ngọc Tổ vừa mới thức tỉnh không lâu, ta cũng không rõ nên làm như thế nào, nhưng mà..."

Nói đến đây, di di chuyển giọng, thanh âm thấp hơn vài phần: "Ngọc Tổ vừa thức tỉnh ta đã cảm nhận được, cho nên mới có thể cứu được cháu. Nhưng trước đó, tốt cho nó..."

Ta bỗng nhiên phản ứng lại: Ngoài Vương Vũ và Ngọc Mã, còn có đồ vật đang quấy phá!

Liếc di gật gật đầu, lau lau khuôn mặt nhăn nheo, nghiêm túc nói: "Ta cảm thụ được, cây tỳ bà kia ngay dưới giường loại tốt nhất. Ngọc Tổ tuyệt đối sẽ không đả thương ta, lát nữa ngươi sẽ nghĩ biện pháp lừa gạt giai giai đi ra ngoài, ta đi lấy tỳ bà trước."

Mục di là muốn dùng sức mình tạm thời cùng ngân diện ngọc mã quần nhau, tranh thủ thời gian cho ta.

Hiện tại trên người nàng có hai loại lực lượng khác nhau. Chờ khi dì mang đi tỳ bà, trên người cũng chỉ còn lại một loại lực lượng khác. Đến lúc đó ta và Vương Vũ có thể tìm sợi dây, bắt được nó!

Sau khi bàn bạc xong, chúng ta nghiêm túc chuẩn bị, ta tiếp tục nằm cả buổi chiều, đợi đến chạng vạng tối ăn cơm đã bò lên trên nóc phòng tốt nhất, chờ nàng ra ngoài bưng cơm xong nháy mắt nhảy xuống phòng, đã sớm cùng ta thương lượng xong ngọc giản biến thành bộ dáng tỳ bà, ta ôm nàng vội vã chạy ra ngoài, cố ý phát ra động tĩnh rất lớn.

Thật là ngọt ngào nghe được thanh âm nghi hoặc quay đầu lại nhìn thoáng qua, trái tim của ta nhảy lên cổ họng, bởi vì linh hồn Ngân diện ngọc mã đã trở lại trên tỳ bà, giai giai hiện tại rất có thể sẽ không đuổi theo.

Bọn ta đều đang đánh cược, đánh cuộc cái cảm xúc tiêu cực bảy năm đang chờ đợi này bị con ngựa ngọc mở rộng vô hạn, bởi vì chỉ có như vậy nàng mới có thể từ nội tâm sinh ra sự ỷ lại với tỳ bà!

Cũng may giai nhân quả nhiên bị lừa, nàng điên cuồng kêu một tiếng trực tiếp quăng chén nước trong tay đi, ta thuận thế cắn chặt đùi gà bay tới, vừa gặm vừa chạy ra ngoài.

Tuy rằng ngoài sáng là ta ôm lấy Linh Tỳ Bà chạy, trên thực tế là đuôi ngọc kéo ta chạy, cho nên giai giai nhân căn bản không đuổi kịp ta, một mực đuổi tới giữa sườn núi, ta mới dừng lại.

Lương Giai hung dữ quát: "Trả tỳ bà lại cho ta!"

"Ngươi thấy rõ ràng, nàng ta là tỳ bà của ngươi sao?"

Cười ta vỗ vỗ tay, vĩ ngọc trong nháy mắt biến trở về bộ dáng ban đầu, ở trên vai của ta nhảy nhót tưng bừng, giai giai không khỏi sững sờ, sau đó quay đầu điên cuồng chạy về nhà.

"Át ca, tiếp theo đệ làm gì?"

Ban ngày, ta bảo cô bé có rất nhiều máu ở trong hầm ngọc Tiểu Vĩ Ngọc, để cô bé đi ăn đủ rồi, bởi vậy cô bé này làm việc rất tích cực. Ta nghĩ, muốn cho cô ấy đi tìm dì dạy, ta sợ dì không khống chế được Ngân diện ngọc mã.

Thứ bảy trăm sáu trăm sáu, Hoàng Thử Lang Tinh...

Sau khi về đến nhà, di di đã không còn nữa, Vương Vũ lo lắng chỉ vào gian phòng tốt nhất nói: "May mắn sau khi trở về, vẫn luôn trong phòng tìm tỳ bà, sau đó không nói tiếng nào ngồi ở bên trong..."

Hiển nhiên Vương Vũ có cảm tình với nơi này, trong lúc lo lắng không nói nên lời.

Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn khiến hắn đừng lo lắng, tin rằng sự tình chẳng mấy chốc sẽ có đột phá!

"Ngươi về nghỉ ngơi đi, có việc ta gọi ngươi." Nghĩ đến chuyện thân thể của ta chưa hoàn toàn khôi phục, Vương Vũ liền đưa tay cầm đêm. Dù sao phòng tốt cũng không mất bao nhiêu người, nên ta đồng ý mang Doãn Tân Nguyệt về phòng nghỉ ngơi.

Đang ngủ lại đột nhiên nghe thấy một tràng âm thanh sột soạt vang lên, ta mở mắt ra thấy Doãn Tân Nguyệt đang thu dọn đồ đạc, bèn hỏi nàng làm gì?

"Về nhà thôi."

Nàng ta ngay cả một chút cảm tình cũng không quay đầu lại, chỉ trả lời một câu, sau đó liền bắt đầu thu thập.

Trong nháy mắt ta không còn chút buồn ngủ nào nữa, mọi người hất chăn lên ôm lấy nàng nói: "Chuyện này sắp giải quyết xong rồi, bây giờ mà rời đi thì khác gì lừa gạt bạn học cũ của ngươi sao?"

"Ta muốn ly hôn với muội."

Tân Nguyệt đẩy ta ra, mặt không biểu tình nói. Cả gương mặt gã không nhìn ra bất kỳ sắc thái gì, biểu hiện của nó giống hệt với biểu hiện lúc ở giai đoạn đầu.

Con mẹ nó chứ, rơi vào trên đầu bà dâu của ông đây rồi!

Ta giả bộ như bất đắc dĩ cùng nàng tranh chấp một hồi, rồi lập tức cố ý đưa nàng đi xa, sau đó nhanh chóng trèo lên phòng.

Giờ phút này Vương Vũ đang vểnh mông lên quan sát thật tốt, thấy ta đến đây tâm tình không tệ nói: "Nàng ngủ rồi, xem ra hôm nay không có vấn đề gì rồi, ngươi đi ngủ tiếp đi."

"Nàng không có việc gì, nhưng tháng mới bị mang đi... "

Ta chỉ vào Doãn Tân Nguyệt đang nhanh chóng rời đi nói. Vương Vũ nhìn thấy một tiếng "A" sau đó, liếc mắt nhìn nhau.

Nếu Doãn Tân Nguyệt đã xảy ra vấn đề, giai giai giai nhất tạm thời cũng an toàn, hai người chúng ta nhanh chóng theo phía sau.

Thứ này hiển nhiên không có tính cảnh giác như Ngân Diện Ngọc Mã, một đường cũng không hề quay đầu lại, Vương Vũ dựa vào sự quen thuộc với địa hình dẫn ta đi đường tắt, cuối cùng phát hiện nàng đứng trước một ngôi mộ cũ nát.

Ta tưởng rằng mộ này có lai lịch gì lớn, kết quả Vương Vũ khẳng định đây là nghĩa trang của thôn dân địa phương, không có gì đặc biệt.

Nói vậy tức là tên kia chiếm phần mộ người ta, mà tình huống này phần lớn xảy ra trên thân những súc sinh nửa người nửa yêu kia. Ta cười lạnh lấy ra thánh mẫu trượng, lẳng lặng quan sát. Doãn Tân Nguyệt ôn nhu ngồi trước bia mộ, mắt ngậm thu ba nói: "Phu quân."

Mẹ nó, phu quân ngươi đang ở đây!

Ta trốn ở trong lòng chua xót không chịu nổi, thiếu chút nữa xông lên, Vương Vũ giữ chặt ta, miệng không ngừng nói: "Tiểu bất nhẫn thì đại mưu loạn."

Doãn Tân Nguyệt hô liên tục vài tiếng, từ trong mộ đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh, lướt quanh nàng vài vòng, sau đó trong gió lạnh xuất hiện một cái bóng màu trắng, chậm rãi dừng lại bên cạnh nàng.

Tuy tên gia hỏa này trông trắng trẻo sạch sẽ, giống như Ô Tây Du

Hàng Ma, trong sách Hàng Ma, lợn cương trực bóng loáng đầy mặt, nhưng mùi con súc sinh trên người hắn không cách nào che giấu được. Nó nhìn chằm chằm Doãn Tân Nguyệt một hồi, nhịn không được nuốt nước miếng, đưa tay nắm lấy cổ áo của Tân Nguyệt, muốn cởi quần áo của nàng.

Ta thấy mình sắp tái xanh rồi, trực tiếp đứng bật dậy, Vương Vũ còn đang nói nhóc tỳ không đành lòng thì làm loạn, ta tức giận đến mức tát hắn một cái, lạnh lùng mắng: "Mưu thân ông nội ngươi!"

Sau khi lao ra, Lăng Không đem thánh mẫu trượng vứt qua, toàn bộ lực chú ý của tên kia đều ở trên người Doãn Tân Nguyệt, tốc độ của thánh mẫu trượng lại cực kỳ nhanh, chỉ cần đánh trúng, ta chắc chắn có thể giết chết nó ngay lập tức.

Không ngờ lúc Thánh Mẫu Trượng sắp tiếp xúc nó, bên cạnh nó đột nhiên toát ra một cỗ sương mù màu vàng như thiểm điện đánh ta, ta vô thức hướng bên cạnh lóe lên một cái, chờ lúc lấy lại tinh thần thì Thánh Mẫu Trượng đã thất bại, vật kia cũng biến mất không thấy nữa.

Doãn Tân Nguyệt đứng đằng xa nhìn bọn ta, lại nhìn phần mộ, trên mặt tràn đầy vẻ mê man.

Ta vọt tới ôm nàng vào lòng, vừa định nói mấy câu săn sóc, thì nghe thấy Vương Vũ ở bên cạnh hô to: "Cửu Lân, cẩn thận!"

Ta nghe xong sửng sốt, tiếp theo giống như tia chớp nhìn hướng Doãn Tân Nguyệt, ánh mắt nàng lộ ra một tia giảo hoạt, há mồm cắn ngay yết hầu của ta.

Nhìn hàm răng này còn sắc bén hơn so với răng chó, ta chỉ có thể bị động nằm ra sau, sau đó răng của nàng rơi lên trên vai ta, ta đau đớn kêu lên một tiếng, nhanh chóng đánh ra Chỉ Quyết phong bế huyệt vị trên vai phòng ngừa trúng độc, đồng thời từ trong túi móc ra một thanh linh phù dán hết lên người Doãn Tân Nguyệt.

Nàng vốn còn muốn cắn ta, sau khi bị linh phù áp chế, cả người trì trệ, ta nhân cơ hội thu hồi thánh mẫu trượng hướng trán nàng điểm một cái. Mắt Doãn Tân Nguyệt trong nháy mắt đỏ lên, trên mặt xuất hiện lông tóc trắng vàng, ngay sau đó cả khuôn mặt cũng biến thành bộ dạng súc sinh.

"Cút mẹ ngươi đi, nếu không ra thì lão tử nghiền xương ngươi thành tro!" Ta hung tợn quát, nhưng trong lòng lại hoảng loạn.

Nói ra thì sau khi Âm Linh bị tấn công sẽ thoát khỏi cơ thể, nhưng cái tên trước mắt này thông nhân tính, nhìn ra ta rất quan tâm Doãn Tân Nguyệt, không biết sống chết lại dựa vào nơi hiểm yếu chống đỡ, muốn dùng thân thể Doãn Tân Nguyệt đánh cược với ta một phen.

"Cửu Lân, ngươi tránh ra."

Không biết từ lúc nào, trong tay Vương Vũ đã có thêm một thanh loan đao lóng lánh hàn quang, hắn xông lên vung đao nhắm ngay cổ của Nguyệt mới chém tới. Ta chỉ nhìn thoáng qua cảm nhận được loan đao này không giống bình thường, cũng biết là hắn cố ý dọa cho vật kia ra ngoài, nhưng vẫn không khống chế được muốn ngăn cản hắn.

"Đi chết đi!"

Vương Vũ hình như đã sớm đoán được ta sẽ ra tay, lúc này tốc độ vung đao tăng nhanh.

Trên mặt vật đó cuối cùng cũng lộ vẻ sợ hãi, vèo một tiếng bay ra khỏi cơ thể Doãn Tân Nguyệt, hóa thành một làn khói vàng bỏ chạy về phía núi.

Mắt thấy loan đao sắp bổ tới Doãn Tân Nguyệt, Vương Vũ chợt hét lớn một tiếng, thân thể cứng rắn lộn một vòng trên không trung, sau đó thu đao lại, nhìn ta nhàn nhạt mở miệng nói: "Đắc tội."

Hắn làm không sai, vừa rồi rõ ràng ta đã bị bắt, chỉ có thể dùng loại thủ đoạn này bức vật kia ra!

"Thứ này thả ra sương mù thối như rắm thối, tám phần là đồ vật Hoàng Thử Lang." Vương Vũ nhìn phương hướng nó rời đi thì thầm một câu, mang theo loan đao đuổi theo.

Ta ôm Doãn Tân Nguyệt đã hôn mê về đến nhà, rót cho nàng một chén Phù Thủy, rất nhanh nàng liền tỉnh lại, có chút ngây ngốc nói:

"Phu quân, ta vừa rồi hình như đã mơ một giấc... "

"Ha ha, vốn chính là một giấc mộng." Ta không nói ra chân tướng cho nàng biết, bằng không buổi tối nàng lại gặp ác mộng rồi.

Không bao lâu Vương Vũ đã trở về, ủ rũ nói, tên kia lên núi thì biến mất.

"Ta có cách đối phó với nó."

Trong quá trình Doãn Tân Nguyệt tỉnh lại, ta đã nghĩ ra chủ ý, nếu tên kia là một kẻ háo sắc, vừa vặn có thể lợi dụng điểm này để đối phó với hắn. Dù sao ngọc đuôi của ta là mỹ nữ hiếm có, dùng một mỹ nhân kế là thích hợp nhất.

Chỉ là ta lo lắng bội dì không hàng được tỳ bà, liền truyền tin qua lại hỏi một chút, bội tế biểu thị Ngân diện ngọc mã vẫn luôn an phận, đoán chừng cảm nhận được bội di là hậu nhân của mình nhỉ?

Nếu không còn nỗi lo về sau, ta liền gọi Vĩ Ngọc trở về, để mấy ngày gần đây nàng không có việc gì ngay trên núi loanh quanh, ta không tin tên kia không mắc mưu. Vĩ Ngọc vừa nghe mình muốn đi sứ mỹ nhân kế, đối phương vẫn là một súc sinh, kiêu ngạo tỏ vẻ đánh chết cũng không đi.

"Có chắc không đi?" Ta hỏi.

"Đánh chết cũng không đi." Vĩ Ngọc hừ lạnh quay đầu sang một bên.

"Vậy được, trong vòng một năm đừng nghĩ đến việc ăn thịt nữa."

"Không ăn thì không ăn, hừ!"

Vĩ Ngọc nói xong thì xoay chuyển đôi mắt, rất nghe lời từ trong lòng ra ngoài, bay về phía ngọn núi lớn. Khi bay đến cửa lớn thì vẫn không quên quay đầu nhìn ta giả bộ mặt quỷ: "Hỏa ca ca, chỉ biết khi dễ Vĩ Ngọc!"

Ta nhìn nàng, bất đắc dĩ lắc đầu.

Vương Vũ cũng cười theo, sau đó nhìn về phía phòng tốt, sắc mặt trở nên khó coi.

Doãn Tân Nguyệt thấy vậy giơ tay đẩy ta, nhỏ giọng nói: "Phu quân, bây giờ có thể giúp được không?"

Tình yêu và hợp thuật thứ bảy trăm sáu mươi bảy...

Kỳ thật thời gian quá dài, Lục thân không nhận là bởi vì Vương Vũ đã bị mệnh hồn rút đi, những hồn phách còn lại đều bị Ngân Diện Ngọc Mã cùng tên súc sinh chết tiệt kia không gián đoạn khống chế.

Hiện tại hai cỗ lực lượng đều rời khỏi nàng từ thể nội, chỉ cần Vương Vũ giao mệnh hồn nàng cho ta, giai giai thoại đương nhiên có thể khôi phục bình thường.

Trải qua chuyện này, Vương Vũ cuối cùng cũng không chắp tay sau lưng cho gia tộc, đối với việc hân hoan cực kỳ đáng hận còn muốn tiếp tục ở cùng với nàng. Nghe ta nói xong, chủ động giao mệnh hồn cho ta, ta cũng không lề mề, lập tức đâm một chiếc Dẫn Hồn Đăng, đưa mệnh hồn vào trong cơ thể giai cấp, sau đó lại cho nàng một bình thuốc mỡ cố bản bồi nguyên.

Lại nói tiếp những dược cao này hay là phối chế của Thử tiền bối khi còn sống...

Sau nửa đêm, giai nhân tốt lành cuối cùng cũng tỉnh lại. Nàng khôi phục trí nhớ, khôi phục thành cô gái Sơn thôn thuần phác hiểu chuyện, ôm cha mẹ khóc ròng, lại cảm tạ ta và Doãn Tân Nguyệt, cuối cùng mới nhìn về phía Vương Vũ.

Trong ánh mắt nàng đã không còn tình yêu, ta đột nhiên cảm thấy không tốt, quả nhiên câu đầu tiên nàng nói với Vương Vũ chính là: "Ngươi đừng tự trách mình, ta không trách ngươi. Chỉ là, hay là chúng ta bỏ qua đi!"

Chỉ một câu này, hai mắt Vương Vũ đỏ lên, hán tử tám mấy mét quỳ bịch xuống đất đau khổ cầu xin, hai người già đều nói tốt theo, ngay cả ta và Doãn Tân Nguyệt đều có chút vành mắt đỏ lên. Chỉ là giai giai giai không có mềm lòng, ánh mắt vẫn tràn đầy kiên quyết.

Nhìn biểu hiện của Vương Vũ, ta cảm thấy hắn trước kia thật sự đã thay đổi rồi, mà giai đoạn hiện tại kiên quyết bao nhiêu chứng minh nguyên lai hắn yêu hắn tới mức nào!

Ta suy tính trong chốc lát, trong lòng đã có chủ ý: Hợp Thuật!

Hòa hợp thuật là một loại thiện thuật tăng tiến tình cảm nam nữ, tương truyền và hợp thuật cổ đại bắt đầu hợp nhất với nhị tiên, tình cảm của bọn họ ổn định, tôn kính như tân, trở thành hóa thân hoàn mỹ cảm tình, sau đó dần dần diễn hóa thành một loại pháp thuật của đệ tử đạo môn.

Cùng hợp thuật bác đại tinh thâm, mà ta cũng chỉ có thể tính toán một nửa đệ tử đạo gia, cũng không nắm chắc bao nhiêu phần thành công. Chỉ là dưới tình huống giai giai như thế kiên quyết, chung quy sẽ không phản tác dụng là được.

Ta vắt hết óc lục soát trong đầu ra ấn tượng về hợp thuật, chờ hồi phòng tốt sau khi nghỉ, để hai vị lão nhân lấy ra một tấm ảnh tốt, đồng thời cũng để Vương Vũ về nhà lấy ảnh của mình.

Đợi đến lúc nửa đêm mười hai điểm, ta hỏi ra được ngày sinh tháng đẻ của hai người, dùng bút chu sa viết phân biệt ở phía sau hình ảnh của bọn họ, sau đó dùng dây đỏ buộc lại hình ảnh, đặt tại chính giữa sợi dây đỏ đặt đàn hương, yên lặng niệm chú ngữ.

Hòa hợp thuật tên là Hợp, thực tế thao túng lại là phá, phá đi trở ngại tình cảm!

Theo vài tiếng chú ngữ trôi qua, sợi dây đỏ vốn đang yên tĩnh bỗng run lên bần bật, tựa như có một bàn tay vô hình nào đó đang điều khiển.

Điều này nói rõ tình cảm hai người xảy ra vấn đề, ta thong dong dùng mi tấn công một đám tro tàn, đều đều vương trên dây đỏ, chỉ nghe phía trên phát ra tiếng vang xì xì, đồng thời có một làn sương mù màu xám phát ra, rất nhanh dây đỏ đã khôi phục bình tĩnh.

"Ồ?"

Dây đỏ phục hồi như cũ mang ý nghĩa tình cảm hòa hảo, nhưng trước mắt dây đỏ dễ dàng khôi phục bình tĩnh như vậy, lại làm trong lòng ta cảm thấy bất an.

Quả nhiên, sau một khắc dây đỏ lại run rẩy lên lần nữa. Lúc này đây không còn run rẩy như trước nữa, mà giống như kéo dây cung bắn ra. Dây thừng không ngừng kéo dài, khiêu chiến cực hạn của Trường Độ.

Ảnh hai bên sợi dây thừng bị thay đổi hình ảnh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị xé nát, ta không khỏi nhíu mày, đành phải đọc ra Đạo Đức Kinh, dưới kinh văn lây nhiễm dây đỏ dần dần bình tĩnh lại.

Ta biết vấn đề lớn nhất giữa hai người bọn họ là không dám tin tưởng Vương Vũ nữa, chỉ bảo Vương Vũ quỳ gối cạnh hình ảnh giai giai giai, không ngừng kể lại thời gian tốt đẹp trong quá khứ của bọn họ.

Dần dần ta giảm tốc độ niệm tụng kinh văn, mãi cho đến khi ngừng niệm kinh, dây đỏ cũng không nhảy lên nữa, rất hiển nhiên giai giai cuối cùng tha thứ cho hắn.

Đúng vậy, giai nhân tốt vì hắn cam nguyện chờ lâu như vậy, sao có thể thật sự quyết tuyệt như vậy?

"Ngày mai nàng tỉnh lại, tất cả đều tốt."

Ta cất kỹ pháp đàn, nghiêm túc nhìn Vương Vũ nói: "Cơ hội nằm trong tay mình, cả đời và hợp thuật chỉ có thể dùng một lần, ngươi hiểu chưa?"

"Ta đã phụ lòng nàng một lần rồi, sau này tuyệt đối sẽ không phụ lòng nàng nữa!" Vương Vũ gật mạnh đầu.

"Vậy là tốt rồi." Ta thở dài.

Việc gì chưa làm thì ta đã làm rồi, nhưng nếu sau đó lại tách ra thì chỉ dùng một câu nói tình thâm sâu cạn để hình dung mà thôi.

Quả nhiên, ngày thứ hai sau khi tỉnh dậy tốt đẹp đã tha thứ cho Vương Vũ, hai người ôm đau đến khóc nửa ngày, thương lượng xong phiền toái lần này liền lập tức kết hôn, ta thuận tay đưa chiếc nhẫn thủy tinh đã chọn sẵn cho bọn họ.

Chỉ hy vọng hai người một đời hạnh phúc đi!

Chính là bởi vì mệnh cách thật tốt tương tự với Ngân diện ngọc mã, nên ngân diện ngọc mã mới có thể thức tỉnh. Hiện tại giai điệu đã khôi phục bình thường, Ngọc mã lại có hậu nhân làm bạn, tạm thời hẳn là sẽ không gây ra nhiễu loạn gì, ánh mắt chúng ta lại chuyển dời đến trên thân quỷ màu kia.

Nhưng đuôi ngọc mấy ngày liền ở trên núi loanh quanh cũng chưa gặp được nó, thật giống như nhân gian bốc hơi vậy. Vương Vũ thậm chí nghĩ đến kết hôn trước, về sau tìm cơ hội đối phó nó.

Ta trực tiếp cự tuyệt, loại súc sinh này tâm lý rất mạnh, nó nhất định sẽ tìm cơ hội đến đây trả thù Vương Vũ, huống chi cho dù Vương Vũ có thể làm kinh sợ nó, không bảo vệ được tên kia sẽ đi gây họa cho những cô nương khác trong thôn.

Nghĩ đến nhược điểm tốt đẹp của nó, trong đầu ta đột nhiên nhớ lại tình cảnh bị nhiều nữ nhân trắng nõn câu dẫn như vậy ở dưới hố sâu, lúc ấy ở đây Ngọc Mã, vật kia không dám xuất hiện ở đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Nếu như bây giờ còn có thể làm cho những nữ nhân trần trụi kia xuất hiện, nó nhất định sẽ mắc câu!

Vương Vũ đồng ý với quan điểm của ta, lại cười khổ nói nữ thi đều bị ảnh thi xé nát căn bản là không thể phục hồi như cũ. Biện pháp duy nhất chính là từ trong Ảnh Quân đoàn rút nữ thi ra dùng máu ngâm mình. Dù sao Ảnh Thi lúc nào cũng có thể biến ảo ra thân thể, cộng thêm Vương gia tích trữ huyết dịch động vật trong hố sâu, trong phút chốc biến thành một đám yêu diễm nữ lang.

Nhắc tới Ảnh Thi, ta bất đắc dĩ nhìn về phía biểu di. Bởi vì ta phát hiện nói đến nói đi cửa đột phá cuối cùng vẫn là ở Ngân Diện Ngọc Mã bên này.

"Ngọc Tổ vì yêu sinh hận!"

Bà tà nhìn ta nửa ngày, nghiêm túc nói.

Tình huống này hoàn toàn tương tự với lúc trước giai tử và Vương Vũ, chỉ là ta có thể vận dụng và hợp thuật giữa hai người, lại không thể dùng trên người ngựa ngọc. Nếu giả mạo Vương Lập tướng quân đến khuyên bảo nàng, thật ra ta có một hi vọng, nhưng sau khi ta tìm hiểu chuyện Ngọc Mã gặp phải, lại không đành lòng lừa gạt nàng.

Ngọc mã không phải ở việc chờ đợi, cũng không ở chỗ mình vì Vương Lập Xá Thân Tỳ Bà, hy vọng lớn nhất của nàng là có thể cùng phu quân tiến cùng lui.

Bộ dạng như thi nhân nổi tiếng ngang ngược khen ngợi một câu: quên hết tất cả, vứt bỏ tín ngưỡng, bỏ luân hồi, chỉ vì gặp gỡ.

Gặp sau vĩnh biệt, đây là một bi kịch của tình yêu!

Liên quan đến phim ảnh Thị Nguyên Đại rất ít, đặc biệt là tư liệu Ảnh Thị của cuộc chiến đài câu cá thì càng là chưa từng nghe đến.

Cũng may hiện tại phát triển kỹ thuật thông tin, Doãn Tân Nguyệt dựa theo yêu cầu của mình, tìm bằng hữu già Hà Hà ở Hoành quán quay phim., Lão Hà nhàn rỗi chính mình mang theo một đoạn phim Lịch sử trước khi quay bộ câu cá đầu hàng, miêu tả trọng điểm ba hình ảnh: Lúc tỳ bà mất mát của Vương Lập bị trộm mất; trước khi khai thành đầu hàng lưu lại tổ huấn tìm kiếm tỳ bà; trước khi bọn người Văn Thiên Tường bị giết, Vương Lập nhớ lại đoạn thời gian tươi đẹp ở chung với Ngọc Mã.

Ba hình ảnh tổng cộng khoảng mười phút, lại cực kỳ có cảm giác hình ảnh, dù cách màn hình ta cũng có thể cảm nhận được tâm cảnh của Vương Lập.

Lão Hà trong ngành rốt cuộc là thích hợp nhất để diễn trò người kiên cường, ta chuyên môn gọi điện thoại qua tỏ ý cảm ơn, lại để Lý mặt rỗ chọn một bộ hộ vận, đồ ăn trà Đường triều được Tụ Tài chuyên môn gửi qua cho lão!

Ngọc Mã Bôn Nguyệt, thứ bảy trăm sáu mươi tám

nhận được video buổi tối hôm đó công khai làm màu, ánh trăng treo lên cao, vạn dặm trời quang.

Bà tà mang tỳ bà ra ngoài, cũng nhỏ vài giọt máu tươi. Ngọc Mã cảm nhận được hậu bối kêu gọi từ trong tỳ bà bay ra, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy bản tôn của nàng: Nàng mặc một thân quần lụa trắng, mang theo váy màu xanh biếc, quanh thân lóe ra hàn quang màu bạc.

Đầu tiên là sủng ái liếc mắt nhìn dì, chuẩn bị đi qua thăm người nhà mình. Lúc này Vương Vũ mới ho khan vài tiếng hấp dẫn sự chú ý của ngọc mã, Ngọc mã hận nhất chính là hậu nhân của Vương Lập, sau khi nghe được âm thanh bỗng nhiên quay đầu!

Sau khi nhìn thấy Vương Vũ, sắc mặt Ngọc mã trở nên vô cùng phẫn nộ, gào thét lao về phía nó.

"Ngọc Tổ."

Vương Vũ không phản kháng, quỳ rạp xuống đất, mặc cho ngựa ngọc bóp cổ mình, giọng nói vẫn cung kính như trước.

"Ngươi vừa gọi ta là gì?"

Ngọc Mã ngây người một chút, thần sắc phức tạp hỏi.

"Hắn gọi ngươi là Ngọc Tổ, bởi vì ngươi là Ngọc Tổ của tất cả con cháu Vương Lập tướng quân!" Ta đúng lúc nói thêm một câu.

Không nghĩ tới sau khi nghe xong, hai mắt nàng lập tức đỏ hồng đến chảy máu, gia tăng lực đạo trong tay, Vương Vũ trực tiếp không nhịn được, hai mắt lồi lên cao, gân xanh trên trán nổi lên, cả khuôn mặt đỏ bừng, tựa hồ có thể đạp chân bất cứ lúc nào.

Chúng ta chờ chính là lúc này, yêu hận trong nháy mắt, khi sự phẫn nộ của nàng đạt tới giá cao nhất, video của ta mới có thể đạt tới hiệu quả lý tưởng nhất. Theo Vương Vũ sắp chết, ta nhanh chóng dùng video di động mở ra, hét lớn một tiếng: "Tham kiến Vương Lập tướng quân!"

Sau đó ta bước nhanh đi đến màn hình điện thoại hướng về phía Ngọc Mã, nàng đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức đình chỉ công kích Vương Vũ, quay người lại nhìn điện thoại di động một chút. Nghe thấy thanh âm của Vương Lập trong kịch truyền kia, nàng ta liền cầm lấy điện thoại, chăm chú quan sát.

Ta nhân cơ hội cứu Vương Vũ, hai người chúng ta liếc mắt nhìn nhau yên lặng gật gật đầu. Hắn rút loan đao của mình ra, ta yên lặng nắm chặt linh giới.

video nếu không dùng, chỉ có thể triệt để tiêu diệt nó!

Nhưng sự việc hiển nhiên phát triển theo hướng ta kỳ vọng, theo chuyển đổi ba đoạn video, Ngọc Mã từ mê mang trở nên bất đắc dĩ, lại từ bất đắc dĩ trở nên lệ rơi đầy mặt. Mãi cho đến khi video kết thúc thật lâu, nàng vẫn còn mỉa mai nhìn video, tựa hồ muốn xem thêm một lần nữa, nhưng nàng không biết dùng điện thoại, tới tới lui tìm tòi mấy cái răng cửa sau này tức giận ném đi.

Đáng thương quả táo ta vừa mua được nháy mắt vỡ thành mấy khối, đồ của bà nội hắn cũng không làm gì.

Cũng may ngọc mã đã mở khúc mắc trong lòng, cô nhìn ánh trăng lẩm bẩm: "Ngươi không vứt bỏ ta, ngươi vẫn luôn yêu ta, đến chết đều nhớ ta..."

Dần dần nàng bay lên giữa không trung biến thành một con tiên mã toàn thân xanh biếc, mặt đeo ngân trang.

Nương theo ánh sao lấp lánh, nàng bay lên trời càng ngày càng xa, cuối cùng hóa thành một ngôi sao.

Bầu trời mới là nơi thuộc về Ngọc Mã, nơi đó không hề có bi kịch.

Bọn ta nhìn theo hướng nàng rời đi, rất lâu sau mới hồi phục lại tinh thần. Trên mặt của Vương Vũ và cô gái này đều đã chảy đầy nước mắt, nhưng đây lại là kết cục tốt nhất.

Mặc dù nàng rời đi để kế hoạch khởi động Ảnh Thi thất bại, nhưng cũng hoàn toàn ngăn chặn tai họa ngầm của Ảnh Thi, coi như là vô tâm cắm liễu thành ấm.

Không còn ngọc mã tỳ bà có thể xưng là âm vật không còn được gọi là âm vật nữa, nhưng là một bảo vật vô giá. Nó chứng kiến cốt khí của một dân tộc, chứng kiến một đoạn nam nhi Đại Tống ở trước mặt tình yêu và quốc gia mới đưa ra lựa chọn!

Bà La muốn tặng tỳ bà cho ta để tỏ lòng cảm kích. Ta cự tuyệt, bởi vì tỳ bà chỉ có thể thuộc về Vương gia!

Ngược lại Ngân Nguyệt loan đao của Vương Vũ lại khiến ta cảm thấy rất hứng thú, hắn đưa ra điều kiện chờ tới khi ta rời đi đưa thanh đao cho ta, ta cũng không cự tuyệt nữa.

Theo Vương Vũ nói, thanh loan đao trăng bạc này là năm đó Vương Lập trong tay một vị nữ tướng cổ xưa lấy được, mà đây lại là một đoạn chuyện xưa khác. Hắn không nhiều lời, ta cũng không hỏi.

Sau khi đưa ngọc mã đi, đoàn người chúng ta chạy tới hố máu, chuẩn bị thiêu hủy thi thể bên trong. Nhưng khi đến gần hố sâu, lại nhìn thấy bốn phía lại lần nữa xuất hiện vô số thi thể tiểu động vật cùng mùi máu tươi nồng đậm, cùng lúc đó trong hố sâu truyền đến trận trận tiếng gầm – giai điệu.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Ta nhíu mày nhìn về phía Vương Vũ.

Sắc mặt của hắn đồng dạng rất khó coi, cắn răng nói: "Lần này không phải là ta làm."

Trên mặt di di lại lộ ra nụ cười, thấp giọng nói chúng ta đi mòn gót sắt không tìm được, có được lại chẳng tốn công phu!

Hắn mới vừa nói xong thì ta liền phản ứng lại, nguyên lai tác phong của hắn chính là con súc sinh háo sắc kia. Trách không được gần đây nó một mực mai danh ẩn tích, hóa ra là ở nơi này phát hiện mùa xuân.

Đối với nó mà nói, giết chết một số động vật nhỏ, lôi một ít tử thi đến vận chuyển huyết dịch cho nó chơi đùa là một chuyện rất dễ dàng, ta trách oan Vương Vũ rồi.

Vương Vũ đen mặt, muốn xông xuống dưới, ta sợ đánh rắn động cỏ nên cho nó chạy, liền ngăn cản nó, sau đó thả Vô Hình Châm ra bảo nó lặng lẽ thẩm thấu vào trong hố máu.

Trong đầu xuất hiện một hình ảnh không rõ ràng, lần nữa ta nhìn thấy gia hỏa còn ghê tởm hơn cả lợn cương linh kia, vây quanh nó là một đám nữ thi, đang làm việc cẩu thả.

Kỳ thật hiện tại chỉ cần dùng Vô Hình châm có thể giết chết nó, nhưng ta nghĩ đến Doãn Tân Nguyệt thiếu chút nữa bị nó làm bẩn, tức giận không chỗ phát tiết, xoa đầu suy nghĩ cuối cùng có chủ ý, trực tiếp khiến Vô Hình Châm đâm tới.

"A... trán..."

Trong nháy mắt Vô Hình Châm đã ở dưới thân nó xoay lui mấy chục cái xác, thằng cha này đau đến kêu thảm thiết không thôi, lúc này lại dùng Vô Hình Châm quan sát, nó nào còn có bộ dáng phong lưu như vừa rồi? Thân thể cuộn mình cùng một chỗ không ngừng run rẩy, cuối cùng biến trở về nguyên hình, thật đúng là một con Hoàng Dứu xấu không kéo được mấy!

Ta bảo đuôi ngọc bay xuống xách nó lên, mặt mũi Ngọc Âm đầy vẻ ghét bỏ, sau khi đi lên trực tiếp ném nó xuống đất, sau đó không ngừng vung tay, chu miệng nói: "Quá thối, thúi quá nha!"

Vương Vũ xông tới gắt gao giẫm lên đầu nó, hung hăng dùng loan đao chặt đứt hai cái chân sau của nó.

Theo hắn giày vò Hoàng Dứu, ta đưa mắt nhìn thi thể và máu tươi không ngừng chảy trong hang, nhắm mắt lại đánh ra chỉ quyết đem linh hỏa đánh vào đáy hang.

Theo một tiếng nổ "Ầm" vang lên, toàn bộ mặt đất đều chấn động một cái.

Khi đạt đến nhiệt độ nhất định, máu huyết đều có thể bị thiêu đốt. Mà linh hỏa có đủ điều kiện như vậy, trong nháy mắt nhiệt độ cao thiêu đốt cường độ máu tươi có thể phóng ra uy lực không thể so với pháo hoa, ánh lửa nháy mắt nhuộm đỏ cả đỉnh núi.

Vương Vũ đã giày vò Hoàng Dứu đến sống dở chết dở từ lâu. Hắn thấy ta phóng hỏa, liền thuận tay đem loan đao ném qua ý bảo ta cũng cho nó vài cái.

Không biết tại sao, ta đột nhiên cảm giác giết nó cũng lãng phí thể lực, một cước đá nó vào trong ngọn lửa hừng hực.

Từ nay về sau, ta rất nhiều thời điểm, đang suy nghĩ điều gì khiến ta cảm thấy ghê tởm đối với con Hoàng Dứu kia? Về sau ta mới minh bạch, nó ở trước mặt Vương Lập cùng Ngọc Mã sinh tử tuyệt tình, ngay cả tư cách để ta nhìn thẳng vào mắt cũng không có.

Kết hôn tốt đẹp với Vương Vũ, ngay ngày hôm sau liền xử lý xong Hoàng Dứu.

Trong vô số tân khách, ta ngồi cũng không bắt mắt, nhưng hiểu nhất là bọn họ đi chung không dễ dàng gì.

Về phần truyền thuyết về Lạc Hoa động nữ gì gì đó, tất cả đều gặp quỷ đi!

Nữ quỷ áo lam thứ bảy trăm sáu mươi chín...

Sau khi từ Tương Tây trở về, không mấy ngày đã tới năm mới, tính ra đã mấy tháng không thấy Tiểu Phàm. Ta và Doãn Tân Nguyệt thương lượng một chút, lại vô sỉ ném Lý Ma Tử một mình ở trong quán. Làm cho Lý Ma Tử kêu khổ không ngừng, gọi thẳng ta còn quá đáng hơn cả Hoàng Thế Nhân!

Ta cảm thấy hình như mình quả thật có chút quá đáng, liền tiện tiện phát điện cho Vương Bặc Nhi, để nàng đi trong tiệm hầu Lý Ma Tử.

Vương Bật Nhi còn tưởng ta mời nàng xem phim, cao hứng cực kỳ không chịu nổi, vừa nghe là đi bồi ma tử, chưa nói hai lời trực tiếp viết nhạc đã treo cho ta.

Ta cười ha ha, vui sướng giẫm sơn môn hồi sơn cùng nhạc nhạc mẫu. Về phần Lý Ma Tử cô đơn lạnh lẽo cô đơn, ta thực sự không còn cách nào khác bèn phúc cho mấy nhân viên trong quán, để bọn họ bớt thời gian chơi đùa với nhau.

Nhớ lại lần đầu tiên ở quê hương hơn một năm còn đau khổ gặp phải Trương Phi, làm cho cả thôn ba ngày hai người chết, nhớ lại thật sự là cảm khái vạn phần!

Thoáng cái đã hai năm, thôn xóm phương bắc bình thường này không chút thay đổi, chỉ có điều năm nay không có tuyết rơi, gió thổi qua cát bụi và lá cây khô vàng trên trời đánh vào mặt, cũng rất khó chịu.

Ta và Doãn Tân Nguyệt không phải là người đanh thép, nhưng thực sự cảm nhận được hoàn cảnh đang dần dần chuyển biến xấu, đáng tiếc phần lớn người hiện tại đều không suy xét điểm này. Nếu như cuối cùng ngay cả nông thôn cũng thất thủ mà nói, tương lai Trung Quốc sẽ thống trị như thế nào?

Mặc dù thời tiết đầy trời cát vàng làm người ta phiền lòng, nhưng trong toàn bộ mùa xuân, các hương thân không ngừng mời ta uống rượu.

Lần trước nói ta là con rể mới, không uống không được. Ta cho rằng lần này có thể tránh được, kết quả hộ gia đình đều biểu thị cảm tạ ta diệt trừ quỷ quái trong thôn, nhất định phải say không nghỉ.

Ta nghĩ nghĩ cũng đúng, đây là phương thức biểu đạt giản dị nhất của người nông thôn.

Cũng may ta chỉ chờ ở đó năm sáu ngày đã trở về võ giả, bằng không một khi đã dạ dày sẽ thủng lỗ chỗ.

Vì cho Lý Ma Tử một niềm vui bất ngờ, ta không nói sớm cho hắn biết, cho đến cửa hàng cổ xưa mới dừng lại.

Mới vào cửa đã nghe thấy thanh âm xuất hiện của con gấu, ta sửng sốt một chút, trong lòng thầm nhủ Vương Bặc Nhi cũng không có ngoài miệng nói ghét Lý Ma Tử như vậy mà, thế chẳng phải là đến theo hắn nhiều năm rồi sao?

Ánh mắt Doãn Tân Nguyệt cũng lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, nhỏ giọng hỏi ta chuyện gì xảy ra vậy. Ta nói xong lời suỵt ý bảo nàng không cần nói, hai người rón rén mở cửa, quả nhiên nhìn thấy Vương Bặc Nhi dựa vào giỏ ngủ xem TV.

Thị có một bộ trang phục về kỷ niệm thánh giáo, tiềm lực vô tận, thậm chí trên mặt còn có sự hóa lạnh nhạt của lịch sử. Trong trí nhớ của cô, Vương Nhi ở dưới dày đặt ý nghĩ của mình đang đứng ở trước mặt thỉnh cầu nhiều thứ, con gái tuyệt đối có thể giết chết một hết một hết một hết một phẩm.

Bất quá trong phòng không có Lý Ma Tử, thậm chí một số quần áo ngày thường Lý Ma Tử để ở đây cũng không thấy.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi đã trở về!"

Lúc này sau lưng truyền đến âm thanh kinh hỉ của Lý Ma Tử, quay đầu nhìn lại phát hiện Lý Ma Thụ đang bưng chậu rửa mặt đứng bên nhà kho bên cạnh nhà vệ sinh.

Ta vội vàng đi tới đẩy cửa vừa nhìn, Lý mặt rỗ vậy mà vào kho hàng thường ngày, thương khố này mấy năm nay không quét dọn, ngay cả điều chỉnh cũng không có, ta đột nhiên cảm giác có lỗi với Lý Ma Tử.

Vương Bật Nhi nghe được động tĩnh thì nghiêng người thăm dò bên ngoài, tức giận nói: "Lý Ma Tử, ngươi hô loạn gọi cái gì hả, thực sự phiền chết mất, có tin ta bảo thủ hạ đánh chết ngươi không."

"

Ánh mắt của ta chớp lên, hỏi Lý Ma Tử có chuyện gì vậy? Hắn phẫn nộ cười nói Vương Bặc Nhi là khách do ngươi gọi tới, chung quy không thể để nàng ở nhà kho chứ!

Không cần phải nói, Lý Ma Tử bị Vương Đằng Nhi cường thế đuổi ra khỏi phòng lớn của ta, hơn nữa trong những năm tháng trước đã gặp đãi ngộ không công bằng...

Trang phục Niêm Nhi này, nói rõ gần đây nàng đang giúp ta quản lý sinh ý, ta còn có thể trách nàng không tốt với Lý Ma Tử sao?

Ta thở dài, vào nhà giật dây với Vương Phiền Nhi một lát để nàng đi về trước, xem ra tác hợp ý kiến nàng ở cùng một chỗ với Lý Ma Tử hoàn toàn là sai lầm.

Nếu chỉ lấy danh nghĩa bằng hữu tới giúp đỡ, Vương Bật Nhi cũng sẽ không nhằm vào gà mờ như vậy, đoán chừng nàng nhìn ra ý tứ của ta, trách không được làm khó Lý Ma Tử như thế.

Buổi tối tối khi ngủ Doãn Tân Nguyệt còn đang cười nhạo ta, nói ta loạn nhặt uyên ương, đẩy giai nhân phấn hồng của mình lên người khác. Ta bị cô nói mặt mũi đỏ bừng, nổi giận gầm lên một tiếng xông tới ôm lấy cô, nhấc chân câu lấy cửa phòng. Vận thế của Doãn Tân Nguyệt ngã vào ngực ta.

Ngoài cửa sổ tiếng sấm rền, trong phòng mồ hôi đầm đìa, quả thực là thời khắc tuyệt vời nhất nhân gian.

Chỉ là ta còn chưa có thể tiến hành đến cùng, dưới lầu liền đột ngột vang lên tiếng gõ cửa phanh phanh, nghe một tiếng trầm trọng, giống như có chuyện gì gấp.

"Đừng gõ nữa! Hôm nay không buôn bán."

Ta bị phá hỏng chuyện tốt, tâm trạng buồn bực mắng một câu, phủ y phục lên rồi mở cửa.

Còn chưa đụng tới cửa, bên ngoài đã truyền đến âm thanh vội vàng của Lý mặt rỗ: "Tiểu ca Trương gia, là ta đó, mau mở cửa."

Nguyên lai là tên này, ta bất đắc dĩ thở dài, tiến lên kéo mở cửa liền thấy cả người hắn ướt nhẹp, hỏi hắn chuyện gì xảy ra.

"Đừng để ý, có một mối làm ăn tốt đến nhà, chậm một bước là bị người khác nhặt tiện nghi..."

Lý Ma Tử lau nước mưa trên mặt, kéo ta ra ngoài.

Xem ra hắn nói thật, ta cũng không dám chậm trễ, vội vàng cầm mấy món đồ, liền phát động xe cộ.

"Nhìn sườn núi bên kia giở trò quỷ, đã có rất nhiều người tận mắt nhìn thấy một nữ quỷ áo lam." Lý Ma Tử vừa lên xe, liền thở hổn hển nói.

Ta gật đầu ý bảo hắn tiếp tục nói, nhưng hắn lại nằm trên ghế không nói gì.

"Xong rồi?"

Đột nhiên ta cảm thấy mình bị đùa bỡn, tức giận cầm lấy một cái đệm nện vào đầu hắn: "Có biết vừa rồi ta đang bận bịu không!

Lý Ma Tử hậm hực cười giải thích, nếu chỗ đó đã nháo quỷ, thừa dịp trước khi đồng hành khác còn chưa nhúng tay vào, chúng ta có thể đi qua xem. Nếu chỉ là tiểu quỷ bình thường, chúng ta cũng sẽ không tổn thất gì; vạn nhất đụng phải âm vật đáng giá gì, chẳng phải là kiếm một món hời lớn?

Dù sao ta cũng đã lên xe, cũng chỉ có thể cam chịu số phận, bảo hắn tận lực kể rõ ra một chút, dù sao hiểu biết về sườn núi Vọng Tử Khí của ta cũng chỉ giới hạn ở một cái địa danh của chợ Võ Hán mà thôi.

Lý Ma Tử chớp chớp đôi mắt, nói kỹ lại với ta, nguyên lai hắn mấy ngày nay ở nhà biệt khuất, liền một mình vòng quanh ở phụ cận.

Hắn ta ở chỗ võ hán nhiều nơi cũng đã đi qua rất nhiều nơi, đã câu vài nơi hắn ta chưa đi qua trên địa đồ, sau đó đi đường một lát ngồi xe một lát, phát hiện nội tâm buồn bực.

Vốn dĩ mọi chuyện đều tốt, tâm tình Lý mặt rỗ đi hơn nửa ngày cũng đã tốt hơn rất nhiều, chỉ còn lại có một nơi gọi là Vọng Tử sườn núi cuối cùng còn chưa đi.

Vì vậy thuận miệng hỏi thăm tên lái xe, sườn núi có gì vui không?

Ai ngờ tài xế biến sắc, hùng hùng hổ hổ dừng xe, nói: "Hắn tê lắm, ngươi đừng dọa ta."

Lý mặt rỗ vừa thấy tình huống này thì đã biết có chuyện, thiếu niên mới vừa truy hỏi cũng lộ ra chân tướng, liền lặng lẽ nói cho Lý Ma Tử đứng ở sườn với nữ quỷ áo lam kia.

Nghe xong lời này, Lý mặt rỗ cảm thấy hứng thú, bảo tài xế đem hắn tới sườn, ai ngờ tài xế lại kéo hắn tới sườn rồi dừng lại.

Lý Ma Tử cũng không ép buộc, tự mình sờ đen đi dạo một vòng, kết quả ngay cả một cái bóng ma cũng không thấy, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, cho nên trở lại ta đi thử vận khí.

"Ngươi... Ta phục rồi."

Ta đã không đành lòng mắng tiếp hắn, theo diều hâu một đường đến sườn núi mới dừng lại.

Lúc này mưa đã tạnh, ta xuống xe nhìn hoàn cảnh bốn phía một chút, phát hiện phụ cận đều là phòng ở cũ tuổi già mất tu sửa, thậm chí còn có một ít kiến trúc thời kỳ dân quốc.

Nước mưa từ nhà bếp rơi xuống phát ra từng tiếng tí tách khiến ta bực bội khó hiểu. Giương mắt nhìn vào rất nhiều kiến trúc đều ở trong sương mù, nhưng không có tình ý thơ, ngược lại tản mát ra một cảm giác quỷ khí âm u như trong tưởng tượng!

Xem ra Lý mặt rỗ nói tám phần là sự thật, ta thu thập tâm, một lần nữa đánh giá bốn phía.

Lý mặt rỗ nhìn thấy vẻ ngưng trọng trên mặt mình, bèn lập tức lên xe kéo kéo về phía mặt trở về phái ta, bản thân cầm Âm Dương Tán để đề phòng.

Giang Nam nhiều mưa, nhưng bình thường tới nhanh mà đi cũng nhanh, cảm giác mênh mông do nước mưa mang đến cũng đều theo gió mà tan. Nhưng chúng ta dừng chân ở phụ cận nửa ngày, sương mù bốn phía vẫn không tán đi, ngược lại càng ngày càng đậm, sương trắng ban đầu biến thành khí lưu màu xám đen.

"Mẹ nó, âm khí thật mạnh!"

Lý Ma Tử đột nhiên phản ứng lại, há mồm hô lên, ta tranh thủ che miệng của hắn lại, trầm giọng nói: "Đừng lên tiếng."

Hắn nói không sai, bốn phía chỗ công trạm đều tràn ngập âm khí, ta nhắm mắt cẩn thận ngửi ngửi, phát hiện những âm khí này hương vị giống nhau. Kết hợp Lý Ma Tử lúc trước có nói nơi này có nữ quỷ áo lam lui tới, ta có thể kết luận âm khí chính là từ trên người nàng phát ra.

Ta từng đi qua rất nhiều từ đường ở nông thôn xử lý âm vật, những từ đường kia có lớn có nhỏ, đều cung phụng bài vị thế hệ tổ tiên, cho nên âm khí bên trong đều tương đối cường thịnh, nhưng âm khí trước mắt lại nặng hơn cả một từ đường.

Rất khó có thể tưởng tượng ra nữ tử áo lam đã từng trải qua chuyện gì trên đời?

Chương thứ bảy trăm bảy mươi ba, yêu thú nói chuyện.

Lý Ma Tử còn khẩn trương hơn cả ta, lau mồ hôi trên trán, chỉ vào một khối bia đá cách đó không xa nói: "Nơi đó hình như... có động tĩnh..."

Từ bên hông ta rút ra hàng lông mày rậm, cẩn thận sờ tới sờ lui, lại phát hiện dưới tấm bia đá là một ổ chuột, bọn nó nhìn thấy ta về sau oành oành oành oành liếc mắt nhìn ta.

Xem ra mình có chút khẩn trương quá mức, ta tự giễu lắc đầu chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên ý thức được một vấn đề: Chuột thấy người không nên dốc sức liều mạng chạy à?

Không sai, hiển nhiên chúng nó cảm thấy sợ hãi nhưng vẫn chưa rời đi, giải thích duy nhất là ở gần đó có những thứ càng kiêng kỵ hơn lui tới, chúng nó không dám động đậy!

"Nhìn chằm chằm vào chuột, chúng động đậy đã nói rõ có tình huống."

Nói xong ta nhìn về phía chiến đài, trong lòng không hiểu cảm giác bực bội khó hiểu kia càng ngày càng mãnh liệt.

Chờ hơn một giờ, chuột còn chờ ở dưới tấm bia đá, bầu trời lại tích súc một tầng mây đen thật dày. Theo một tiếng sấm, tiếng sấm triệt để nổ vang, ngay sau đó bầu trời bắt đầu ào ào mưa.

Xem ra nữ quỷ kia sẽ không quay lại, ta có chút uể oải quay đầu lại chuẩn bị nói với Ma Tử về phủ, quay đầu lại, thình lình phát hiện không thấy đám chuột kia đâu.

Lý Ma Tử càng ngày càng không đáng tin cậy, đến chuột cũng nhìn không ra!

Ta vừa muốn mắng hắn, lại phát hiện hắn đang trợn mắt há hốc mồm nhìn ta phía sau, xuyên thấu qua ánh mắt đờ đẫn của hắn, ta thấy một chiếc xe công giao đang chậm rãi chạy về phía ga tàu trong mưa to, chiếc xe kia tạo hình quỷ dị, toàn thân quét sơn màu máu, căn bản không giống như xe hiện đại.

Giờ phút này đã gần rạng sáng một chút, sao võ sĩ còn có xe công cộng? Mà chiếc xe này ngay cả đèn cũng không mở, cũng không nhìn thấy bóng dáng tài xế, hình như nó chạy trong mưa gió.

Ta nhìn chằm chằm vào chiếc xe, thuận tay vỗ vỗ Lý Ma Tử, hắn lấy lại tinh thần, sau đó liền nghĩ ngay đến tột cùng là thứ gì thì bị ta ngăn lại.

Sự kiện bắc bắc bắc ba mươi bảy công xe giao võng đến nay còn đồn nhảm, người ngoại hành đều coi là chuyện xưa để nghe, nhưng ta lại hiểu rõ chuyện này từ đầu đến cuối.

Nghe nói lúc ấy một chiếc xe công ban giao ban nửa đêm cùng với người cả xe mất tích tập thể, dơi tìm tổ chức chung quanh, mới ở trong sơn cốc phụ cận thành thị tìm được chiếc xe công xe này, bọn họ thật sự không nghĩ ra làm sao chiếc xe này lại vào rừng sâu núi thẳm? Đồng thời phát hiện trên xe treo không có bất cứ dấu vết đánh nhau gì trên xe., Nhưng tất cả hành khách đều dồn nén trong lòng, chỉ có một người duy nhất là lái xe qua đường là đã biến thành một tên điên. Trước khi giám định lái xe bị kinh hãi nghiêm trọng mới tạo thành thương tổn tinh thần vĩnh viễn.

Đám ong yêu kia càng điều tra càng cảm thấy không thích hợp, vội vàng tìm người hiểu chuyện hỗ trợ, cuối cùng tìm được nam nhân thương cảm, nhưng nam nhân thương cảm cũng không thể giải quyết chuyện này. Chỉ nói cho đội mũ chở cáo ba mươi bảy chiếc xe công xa đã biến thành linh xa, nếu như không muốn sau này xảy ra chuyện gì, sẽ hủy bỏ toàn bộ lộ tuyến giao nộp ba mươi bảy công công! Mặt khác chuẩn bị hậu sự cho tài xế kia, trong bảy ngày hắn sẽ bị linh xa mang đi.

Khi nam nhân chăn mền nhắc tới chuyện này với ta, ta còn đùa giỡn nói ngươi cũng có lúc rớt vó trước của con ngựa già a? Con mẹ thương nam sửng sốt một chút, lạnh như băng nói: "Cũng không quan hệ gì với cái đó, tốt nhất đồ không thuộc về thế giới này đừng có đụng cả đời, người lợi hại hơn nữa cũng vậy.

Từ đó về sau ta mới để lại chú ý, chiếc xe này có thể là linh xa trong truyền thuyết, là loại chuyên dùng cho người chết.

Xe ngựa đến trước sân ga chậm rãi dừng lại, ta mới thấy rõ xe này là giấy, xe ngựa cũng vẽ lên, mượn đường xá dập dìu của sân ga còn có thể mơ hồ thấy trên bảng chỉ hiệu viết sáu chữ "Võ Hán Thị – Hoàng Tuyền Lộ".

"Con bà nó chứ, thật sự là bị ta đụng phải chuyện này mà."

Ta yên lặng nói thầm một câu, do dự không biết có nên rời đi hay không, đột nhiên nghe được tiếng ca kỳ ảo: ngoài đình, bên đường cổ, cỏ xanh xanh biếc bầu trời...

Đây là danh xưng tiểu thi trảm của Hoằng nhất pháp sư đưa bái biệt, trong bài thơ bao hàm tình cảm thân thiết nồng đậm.

Sau đó bài thơ này được dân quốc ở niên đại rực lửa thiêu đốt truyền xướng tại Đại Giang Nam Bắc, vô số nam nhi tốt ở đây dâng trào tình yêu, trong giai điệu cáo biệt tình lữ, cáo biệt cha mẹ, tìm hiểu cách mạng, từ đó về sau người trời vĩnh cách.

Mặc dù ta rất thích khúc nhạc này, nhưng trong hoàn cảnh này đột nhiên xuất hiện một bài ca âm trầm, trong lòng vẫn không nhịn được hồi hộp một chút, thậm chí ta cũng không biết âm thanh này từ đâu truyền tới.

Ta nhỏ giọng hỏi Lý Ma Tử nghe không rõ, hắn lắc đầu, sắc mặt hết sức khó coi.

"Bên ngoài đình, bên đường cổ, cây cỏ xanh biếc bầu trời..."

Lúc này lại có một tiếng ca kinh khủng truyền đến, lần này ngay tại bên tai ta, ta chỉ cảm thấy toàn thân tóc gáy dựng thẳng lên, phản xạ dùng mi tấn công sang bên cạnh, nhưng lại chụp vào khoảng không, cùng lúc này âm thanh lại vang lên ở trong lâu Chung Cổ xa.

Lầu chuông trống trải vô cùng, tiếng vọng không ngừng truyền ra, âm lãnh, thương cảm, từng chữ đánh thẳng vào tâm hồn.

Vừa rồi ta sở dĩ đâm tới bên cạnh, là vì tiếng ca kia xuất hiện ngay bên tai, thậm chí ta có thể cảm nhận được khí lưu khi chui vào lỗ tai mang đến ngứa ngáy kỳ lạ.

điều này chứng tỏ vừa rồi vật kia đích xác đã tới bên cạnh ta, chỉ là trong nháy mắt đã rời đi...

Nghe tiếng ca xa chợt gần, giống như kêu hồn, tim ta bỗng nhiên đập nhanh hơn, tranh thủ đưa tay bịt lỗ tai.

Lý Ma Nhị cũng học ta bịt lỗ tai, nhưng cánh tay vừa mới nâng lên lại rủ xuống, ngay sau đó cả người giống như cái xác không hồn, nhắm mắt chậm rãi đi tới chiếc xe công cộng kia.

Không tốt, đây là muốn thổi bay cả Lý Ma Tử!

Ta vội vàng cắn trúng ngón tay, dùng máu điểm lên trán Lý Ma Tử. Hắn ta đột nhiên khôi phục tinh thần, hoảng sợ hô lên: "Trương gia tiểu ca, chỗ này đúng là tà môn."

Ta gật gật đầu, cho mình một giọt máu, sau đó không nhúc nhích nhìn chằm chằm chiếc xe giấy kia.

Có Chí Dương chi huyết, thanh âm của vật kia đã mất đi hiệu lực, có lẽ sẽ nhanh chóng xuất hiện!

Quả nhiên, không qua một lúc trên sân khấu lại nhớ tới việc Lam đã làm cho người ta rơi vào trong da gà kia, kèm theo tia chớp đùng đùng, trong cơn mưa to chậm rãi đi ra một cô nương cầm dù.

Nàng buộc vào bím tóc đuôi ngựa, trên người mặc quần áo màu xanh lam, dáng người rất tốt, dưới chân là giày rơm màu đen, đây điển hình là trang phục điển hình của học sinh dân quốc!

Sau khi đi vào chiến sảnh, nàng chậm rãi thu ô lại, ta mới nhìn rõ mặt nàng, dung mạo rất giống với mái tóc rối của nữ thần, mặc dù trên mặt không có trang điểm, nhưng lại có một cỗ linh khí hô hào muốn xuất hiện! Chỉ là gương mặt kia thật sự là quá tái nhợt, không có một tia huyết sắc.

Hơn nữa dưới ngọn đèn, nàng ta căn bản không có bóng dáng, từ trong mưa to đi tới trên người cũng không ướt một chút nào, hiển nhiên không phải người sống.

Ngoài dự liệu của ta không hề có chút sợ hãi nào, chỉ là thở dài thật sâu!

Loại khí chất này nếu đặt ở đây đều có thể miểu sát một đám nữ thần, càng đừng nói tới thời kỳ quốc gia dân tộc hơn một trăm năm, tuổi trẻ như vậy đã chết thật sự đáng tiếc.

Ta tưởng rằng nữ quỷ áo lam này chuẩn bị lên xe rời đi, định đứng tại chỗ đưa mắt nhìn mình. Ai ngờ nàng đột nhiên biến mất, ngay sau đó Lý Ma Tử hét thảm một tiếng. Ta vội vàng nhìn sang, hoảng sợ phát hiện cổ Lý Ma Tử bị thứ gì đó ghìm lại.

Hai tay hắn đang nỗ lực lột ra ngoài, nhưng hiển nhiên không có hiệu quả gì, sắc mặt nghẹn đến đỏ bừng. Ta tranh thủ thời gian đi lên hỗ trợ, lại phát hiện quấn cổ hắn lại là một cái ruột lớn!

Lòng to của nhân loại!

Chương thứ bảy trăm bảy mươi bảy, gã bị hù chết.

Không đợi ta kịp phản ứng, sau lưng liền có một cỗ âm khí đánh tới, ta cấp tốc dùng miết chặt đứt ruột Lý Ma Tử, sau đó hốt hoảng xoay người lại, liền thấy có vật thể hình cầu bay tới.

Ta đưa tay nắm nó trong tay, không nghĩ tới lại là một viên nhãn cầu, ở trong lòng bàn tay của ta không ngừng chuyển động, tản mát ra hung quang khát máu.

"Cút mẹ ngươi đi."

Ta mắng to một tiếng để che giấu nỗi bất an của mình, dùng sức ném con mắt xuống đất.

Trong nháy mắt nhãn cầu vỡ nát, bên cạnh ta không xa truyền đến một tiếng hét thảm, sau đó nữ quỷ áo lam lại hiện thân, nhìn ta ai oán hỏi: Ngươi đem con mắt của ta trả lại cho ta được không?

Khuôn mặt vốn là bích ngọc của tiểu gia giờ đã biến dạng nghiêm trọng, mắt trái chỉ còn lại hốc mắt đen ngòm, tròng mắt phải gần như gục xuống cổ, ở giữa chỉ còn lại mấy sợi gân nhỏ máu.

Trước ngực có vài đạo vết xe ngựa, nơi bụng giống như bị đao cắt ra, nội tạng bên trong treo ở trên người, không ngừng chảy ra quỷ huyết màu đen.

"Ọe!"

Ta nhịn không được nôn khan một tiếng, thực sự khó có thể chấp nhận biến tiểu nữ thần mới vừa rồi thành như bây giờ.

Vốn nàng thấy ta đáng ghét, khuôn mặt vốn huyết nhục mơ hồ liền trở nên dữ tợn, xung quanh thân thể nhanh chóng xuất hiện một luồng oán khí màu tím. Nàng dùng con mắt trừng ta, cuồng loạn quát: Ta muốn giết ngươi!

"Mao tử, động thủ."

Oán khí mạnh như vậy đều đã đi ra, chỉ dùng miệng lưỡi khẳng định không có hiệu quả, ta hướng Lý Ma Tử hô một tiếng, sau đó trước tiên hướng phía nữ quỷ đánh ra cái gai mi Nga. Nàng rõ ràng xem thường Gai mi Nga, vậy mà không tự lượng sức bắt lấy.

"A..."

Trong nháy mắt tiếp xúc đến hàng lông mày nhăn, hai tay của nàng lóe ra một đạo lam quang, sau đó nổi lên một cỗ khói đen, kêu thảm lui về sau mấy bước.

Lúc này Lý Ma Tử cầm Âm Dương Tán đi tới bên cạnh ta, nữ quỷ nhận ra ta khó đối phó, xoay người nhào tới hướng Lý Ma Tử. Đáng tiếc nàng lại lần nữa thiêu thân lao đầu vào lửa, suýt nữa bị Lý Ma Tử chụp vào Âm Dương tán, dùng hết toàn lực mới chạy thoát ra ngoài.

Nàng ta hung tợn trừng mắt liếc chúng ta một cái, quay người bay trở về dáng vẻ tiểu nữ tử bên cạnh sân khấu.

Nàng vừa lên xe, xe giấy liền chậm rãi chuyển động, Lý Ma Tử muốn cất chân đuổi theo nhưng chiếc xe không qua mấy giây đã biến mất trong mưa to như trút nước.

"Tiểu ca Trương gia sao không đuổi theo?" Lý Ma Tử thở hổn hển hỏi.

Ta khẽ lắc đầu, cô nương này xem ra là người có chuyện xưa, nếu nàng lên xe, đoán chừng là muốn rời đi, cần gì phải đuổi theo?

Trên đường trở về, Lý Ma Tử không ngừng bĩu môi, nói mình bận rộn một chuyến, khinh bỉ nhìn hắn mắng: "Ngươi còn không biết xấu hổ nói, tự mình phát thần kinh còn mang cả lão tử theo."

Lý mặt rỗ hậm hực cười cười, nịnh nọt nói: "Nữ tử này âm khí quỷ mạnh như thế nào ngươi cũng không thấy, cũng không tính là phát thần kinh chứ?"

Lý Ma Tử nói xong mới ý thức được không thích hợp, nữ quỷ âm khí mạnh như vậy, không đến mức bị Gai Lông Nga cùng Âm Dương Tán hù dọa.

Nàng chịu rời đi đoán chừng ngay từ đầu đã không có ý định động thủ với chúng ta, đêm hôm khuya khoắt hát ở nơi đó hẳn là có mục đích khác.

Quả nhiên, từ sườn núi nhìn trở về chúng ta không đến một tuần, liền thấy được hành khách đăng một quyển kinh văn lên ở sườn núi Giao Công bị hù chết.

Không sai, là bị hù chết tươi!

Lúc trước nữ quỷ thường xuyên xuất hiện cũng không dọa chết người, cho nên ta và Lý Ma Tử đối với nữ quỷ có cảm giác như bị chúng ta kích thích nên mới bắt đầu hại người. Cho nên chúng ta sinh ra một chút áy náy.

Để có thể giải quyết triệt để nàng ta, hai người bọn ta đã mang đủ trang bị và đồ ăn, xe ngựa kéo đến tận sườn dốc học được cảnh báo thúc thúc thúc của chiến đấu đấu đấu đấu trường.

Liên tiếp ngồi xổm ba ngày cũng không thấy nữ quỷ xuất hiện, ngược lại phát hiện quanh đây dòng người rất nhỏ, đừng nói ban đêm, ngay cả ban ngày cũng có rất ít người đi ngang qua nơi này. Thỉnh thoảng có người đi ngang qua cũng là một bộ dạng cuống quít, nhìn ra được nữ quỷ áo lam này danh khí không nhỏ.

Ta và Lý Ma Tử vì thể nghiệm sự khổ cực của cảnh sát, hoàn toàn chấp hành tôn chỉ ăn uống ỉa đái ở trong xe, vài ngày xuống kiệu nhỏ mùi hôi ngút trời, quả thực có thể so với phòng thí nghiệm khoa học bảy31.

Đến chạng vạng tối ngày thứ tư, kích động của Lý Ma Tử đã bị hao mòn hết, nói buổi tối không có động tĩnh gì liền triệt thoái.

Ta khinh bỉ nhìn hắn một cái, gật đầu nói được rồi! Nhưng không nói cho hắn ta ta cũng nghĩ vậy.

Đợi đến buổi tối tầm mười một điểm, chung quanh đột nhiên yên tĩnh gần như quỷ dị, an tĩnh đến mức mũi đồng hồ trong xe cũng có thể nghe rõ ràng.

Ta và Ma Tử liếc nhau, một lần nữa đạt được cảm xúc, nhìn không chớp mắt.

Cũng giống như lần trước, âm khí chung quanh càng ngày càng nồng nặc, cũng bắt đầu thỉnh thoảng truyền đến tiếng ca Không Linh, xem ra nàng lập tức sẽ xuất hiện, nhưng đúng lúc này, phía xa xuất hiện một người trẻ tuổi đạp lên chiếc xe kéo!

Hắn đeo theo Nhãn Nhãn Nhãn, nhuộm một đầu lông vàng, trên tai mang theo Tai Dài rầm rì rầm rầm chạy về phía bên cạnh, xem ra tâm tình không tệ.

"Tiểu ca, hắn sẽ không xui xẻo như vậy chứ?"

Lý Ma Tử im lặng hỏi.

Lông vàng này đúng là xui xẻo, chúng ta ở chỗ này chờ đợi ba ngày, nữ quỷ không xuất hiện cũng không có ai đi ngang qua. Bây giờ nữ quỷ thật vất vả mới đi ra ngoài, lại phải chạy tới đây chịu chết.

Quyết định tạm thời không xuống xe đánh rắn động cỏ, nhưng đã chuẩn bị sẵn tên gia hỏa này, dù sao một khi có biến thì bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên!

Rất nhanh lông vàng đã đến gần chỗ trạm công cộng, nó vội ngừng lại, đi tới xe công cáo bài.

Chẳng lẽ hơn nửa đêm rồi hắn còn muốn toạ giao, võ tướng giao thông lúc nào lại phát đạt như vậy...

Hắn không gặp quỷ quả thực không khoa học, ta đã không cần suy xét, một tay chậm rãi chế trụ xe.

Quả nhiên, hắn đi lên hai phút, nữ quỷ áo lam đã cầm dù xuất hiện trong đêm tối, âm thanh yếu ớt nói: "Ta đợi một trăm năm, rốt cuộc ngươi đã trở về.

"A!"

Lông vàng kêu thảm một tiếng, con mắt lập tức trợn tròn, sau đó thân thể ngã thẳng xuống.

"Không bị hù chết đấy chứ?"

Lý Ma Tử không nói gì muốn xuống xe, nhưng nắm lấy hắn rồi tiếp tục xem xét tình hình.

Nữ quỷ áo lam thấy lông vàng choáng váng, không ngờ lại cúi người ôm lấy hắn, ôm lấy mặt hắn nhìn kỹ lại, nhưng rất nhanh trên mặt liền lộ ra vẻ thất vọng nồng đậm, mở miệng lẩm bẩm nói: "Ngươi không phải là hắn, hắn không trở về, hắn chung quy vẫn lừa ta..."

Lúc này chiếc xe giấy lại tới, nữ quỷ thu hồi dù giấy lại, đi lên xe.

Hai người chúng ta cấp tốc chạy lên, phát hiện lông vàng chỉ là bị dọa ngất, ta để lại Lý Ma Tử và Vĩ Ngọc để lại tên nhóc xui xẻo kia, một mình đuổi theo hướng chiếc xe giấy.

...

Mặc dù xe giấy chạy nhanh, nhưng âm khí trên người nữ quỷ quá mạnh, theo ta không mất chút sức lực nào, cuối cùng đi tới trước một chỗ nhà máy cũ nát, ngạc nhiên phát hiện mùi vị nữ quỷ biến mất.

Mẹ nó, đuổi cả nửa ngày mà mất dấu, ta hối hận vì không mang Ngọc Vĩ theo. Nhưng nếu nữ quỷ kia đã tới đây, ta tin chắc chắn bên trong sẽ có manh mối không lường trước, cho nên lặng lẽ lẻn vào.

Vào trong xem mới biết nơi này cũng không phải nhà xưởng, mà là một khu không người bỏ hoang, bởi vì trên tường có rất nhiều tiêu ký sơn đỏ trắng quét ra.

"Khu trừ tù binh, khôi phục trung hoa."

"Chỉ có cách mạng mới có thể cường thịnh, Trung Quốc sao có thể không nghĩ cách mạng được?"

Từng câu tiêu ngữ biểu lộ ra kiến trúc này chứng kiến các sự kiện lớn vào những năm cuối triều Thanh, nhưng cắt đứt đến thời kỳ dân quốc thì không còn nữa, hơn nữa trong sân trưng bày một ít nông cụ nguyên thủy, gỗ xếp xe, nói rõ nơi đây đã bị xã hội và xã hội vượt qua hơn trăm năm.

Mặc dù sau này võ giả mới phát triển, nhưng cũng không đến mức bỏ mặc một mảnh đất lớn như vậy mà không đi khai phá!

Ta nghĩ thấy có gì đó không đúng, tạm thời từ bên trong lui ra, tới y viện gặp Lý Ma Tử, hoàng mao ca bị dọa ngất kia đã tỉnh, đang không ngừng nói lời cảm tạ.

Không phải ta tốn công sức cãi cọ với hắn, tới trong hành lang viết phạt cho bằng hữu của cục quốc gia.

Bằng hữu nói cho ta tấm đất kia trước kia là một học viện sơ kỳ của dân chúng, hiện tại vẫn chưa xử lý, là bởi vì chính phủ muốn giữ lại để làm tài nguyên du lịch.

Treo máy truyền tin, Lý Ma Tử cũng từ trong phòng giam đi ra, hỏi ta có manh mối gì hay không, có cần tiếp tục ngồi xổm hay không?

"Không cần không cần, muốn ngồi xổm đi ngươi, mấy ngày nay thiếu chút nữa hun chết bảo bảo."

Ta vẫn chưa nói lời nào, ngọc đuôi chợt vèo cái từ trong túi của Lý Ma Tử nhảy đến bờ vai của ta, đáng thương nhìn ta.

Mấy ngày nay Lý Ma Tử không nhúc nhích ở trong xe đánh rắm, ngẫu nhiên lớn lên, ngay cả ta cũng không chịu được chứ đừng nói là đuôi ngọc.

Ta không nhịn được cười ha ha hai tiếng, gật đầu tỏ vẻ không ngồi nữa, con mắt cao hứng của cô lập tức híp thành vầng trăng khuyết, ôm cánh tay ta nói: "Hỏa ca là tốt nhất."

Nữ quỷ mặc học sinh dân quốc trang, mà nơi cô biến mất vừa vặn là học trường sơ kỳ của dân quốc, đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, cho nên ta quyết định bắt tay từ trường học!

Trường học dân quốc thứ bảy trăm bảy trăm hai mươi hai,

Lý Ma Tử đồng ý với ý kiến của ta, thế là chúng ta trở về nhà, ngày thứ hai chuyên môn đi tới, muốn từ trong dân cư phụ cận biết được chút tư liệu. Đáng tiếc thời gian trôi qua, hiện tại cơ bản công việc sinh hoạt phụ cận đều là dân công to gan lớn mật, căn bản không biết ở đây còn có trường học gì nữa.

Mà rất nhiều lão nhân khác mặc dù chịu hỗ trợ, lại tỏ vẻ cha chú nhà mình nghèo, căn bản chưa từng học...

Mẹ nó, làm ầm ĩ nửa ngày còn phải tự mình tìm manh mối!

Ta dứt khoát dẫn Lý Ma Tử đến chỗ cũ của trường học để tìm chỗ ẩn nấp. Mặc dù ta và Lý Ma Tử đều không muốn thừa nhận nhưng lần này chỉ sợ phải ngồi xổm thêm thời gian.

Nửa đêm trước tất cả đều bình thường, thời tiết không tồi, trăng tròn treo cao, tinh không lập loè, tâm tình đang thoải mái nằm trên bãi cỏ.

Sau nửa đêm, ta và Lý mặt rỗ bị vây khốn đến không được liền cho Vĩ Ngọc Thủ Dạ ngủ một lát, kết quả vừa muốn ngủ liền bị Vĩ Ngọc đánh thức.

Nhìn bộ dáng đỏ mặt của nàng, hiển nhiên là có tình huống khẩn cấp, ta và Lý Ma Tử chụp lấy gia hỏa kia chuẩn bị xông lên.

Kết quả thuận theo ngón tay nàng nhìn qua, lại nhìn thấy hai luồng hoa trắng, nương theo tiếng thở dốc ồ ồ.

má... tớ nhìn Ngọc Vĩ, đột nhiên hiểu ra vì sao nàng lại đỏ mặt.

Không sai, cách đó không xa chúng ta thế mà có một tiểu thư dân công tìm ở U hội, đêm hôm khuya khoắt không ở nhà làm ầm ĩ, ngược lại sốt ruột vội vàng đi tới loại địa phương nháo quỷ này, vị đại ca dân công này rốt cuộc là sốt ruột đến mức nào chứ!

Lý mặt rỗ đã sớm bắt đầu xem náo nhiệt, đuôi ngọc thẹn thùng tiến vào trong túi của ta, ta đang chuẩn bị xoay mặt đi, lại đột nhiên phát hiện trong màn đêm xuất hiện một cái bóng màu lam mông lung.

Trong nháy mắt ta trở nên khẩn trương, híp mắt lại nhìn, hình tượng nữ quỷ càng rõ ràng. Nàng nhìn hai người đang sống tạm, khuôn mặt càng ngày càng dữ tợn, cuối cùng cuồng loạn rống lên một tiếng, trực tiếp xuất hiện trước mặt hai người.

Thanh âm dân công kia vội vàng quay đầu tìm kiếm nguồn gốc, nữ quỷ âm trầm mỉm cười một tiếng. Gã quay đầu lại nhìn thấy tròng mắt đang cụp xuống của nữ quỷ, lại thét chói tai mặc quần áo, liều mạng chạy ra bên ngoài, không thèm liếc nhìn nữ tử mình.

Sau khi hắn chạy đi được hơn mười mét, trên mặt nữ quỷ lộ ra một tia khinh thường, cầm dù xuất hiện lần nữa trước người hắn.

Lần này hắn không may mắn như vậy, bị một cái ruột hung hăng siết chặt cổ, thân thể không ngừng đạp chân trên mặt đất.

"Con mẹ nó, lão tử thật không muốn cứu tên tạp chủng này."

Lý Ma Tử tức giận mắng một câu, lại dẫn đầu mang theo Âm Dương tán xông ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của hắn không khỏi yên lặng lại, trải qua nhiều chuyện như vậy, cuối cùng Lý Ma Tử cũng trở nên càng thêm trọng tình người.

Sau khi nữ quỷ nhìn thấy ta, vậy mà ngay cả dự định giao thủ cũng không có, trực tiếp buông tha cho công việc dân, chẳng qua là trầm trầm trừng ta một cái rồi rời đi.

Ta sợ Lý Ma Tử một mình không trị được, đành phải tạm thời không đuổi theo nàng, hợp lực đưa hai người này đến y viện.

Tiểu thư kia chỉ kinh hãi quá độ, dưới sự trấn an của thầy thuốc rất nhanh khôi phục lại, mà dân công thì một mực ho khan, thầy thuốc chữa trị thế nào cũng không làm nên chuyện.

Phỏng chừng là âm khí của nữ quỷ tiến vào chỗ sâu trong yết hầu hắn, ta có thể trị nhưng không quản hắn. Từ lúc hắn vứt bỏ người khác chạy trốn, hắn nhất định phải chịu trừng phạt.

Sau khi ra khỏi y viện, ta nhớ lại hành động trước đây của nữ quỷ, càng cảm thấy nàng có cảm giác đặc biệt với ta.

Không sợ ta nhưng lại gặp ta và sẽ rời đi, nếu như sợ ta thì làm sao sẽ lần lượt trừng mắt nhìn ta chứ?

Cũng may lần này Ngọc Vĩ đã thăm dò được mùi của nàng, trực tiếp dẫn ta tới "Trăm ngàn dặm truy tung", cuối cùng chúng ta tới chỗ cũ của trường học, phát hiện nữ quỷ đang khóc thút thít ở dưới một gốc cây lớn.

Lúc này nữ quỷ đã trở về dáng vẻ ban đầu, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn co rúm lại, bả vai không ngừng co rúm lại, trên mặt hiện ra giọt nước mắt óng ánh, rõ ràng là một cô gái tình yêu thất ý.

Nghĩ tới hành động của cô với bộ lông vàng và khúc mắc bảo vệ của học viện, ta đột nhiên đoán cô luôn xuất hiện gần ga tàu, chắc là đang chờ nam nhân mà mình ưa thích, còn học viện của cô phỏng chừng là chỗ năm xưa.

Nhìn lệ khí trên người nàng dần dần biến mất, sự đề phòng của ta đối với nàng đã giảm đi rất nhiều, đứng dậy đi đến, không có che dấu mình.

Nàng tự nhiên là phát hiện ta, lại chỉ nhìn ta một cái liền tiếp tục khóc, chờ ta đến gần nàng, đứng dậy bay về nơi xa.

Lần này tốc độ của nàng không nhanh, còn thỉnh thoảng quay đầu lại, đoán chừng là cố ý dẫn ta tới chỗ nào.

Lý Ma Tử nhìn theo bóng lưng nàng, cẩn thận hỏi xem có âm mưu gì không?

"Đi theo thôi! Ta cho rằng nàng cần chúng ta hỗ trợ."

Ta thở dài, chào hỏi Lý Ma Tử đi theo phía sau nữ quỷ, đây là lần đầu tiên ta đi qua sân trường hoàn chỉnh, hai bên trồng đầy cây Dương Thụ tráng kiện, rất nhiều nơi đều xây một cái đình nhỏ, cùng với hồ nước cấu thành vườn cây Giang Nam mỹ diệu.

Phụ cận Lầu Dạy Học có rất nhiều điêu khắc nổi tiếng, nhưng phần lớn đều bị phá hư. Khiến ấn tượng sâu nhất của ta là khu dạy học có một tảng đá to, trên đó viết tám chữ lớn màu đỏ tươi: khu trục tù binh, khôi phục trung hoa.

Lạc khoản là Tôn Trung Sơn, nhưng năm xưa Tôn Trung Sơn cũng không có ở đây, có khả năng năm đó học sinh trong sân đã phát động tấm bia đá Tân Hợi giải mạng để Tôn Trung Sơn lập nên không?

Nữ quỷ vẫn luôn đưa chúng ta tới cuối trường học mới dừng lại, đây là một khu vực trống trải, bốn phía không có kiến trúc, ngược lại trên đất mọc đầy cỏ, tám phần là sân học trường.

Ta nghi hoặc nhìn về phía nữ quỷ, nhẹ giọng hỏi nàng cần ta làm gì. Ai ngờ nàng nhếch miệng cười cười, trên người đột nhiên trào ra oán khí mãnh liệt, thậm chí ngay cả làn da cũng biến thành màu tím đỏ.

Cùng lúc đó nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống, nước mưa lưu lại trên mặt đất đột nhiên biến thành vụn băng.

"Tiểu ca của Trương gia, làm sao bây giờ?"

Lý Ma Tử vì phòng ngừa bị đông cứng trên mặt đất, vừa dậm chân vừa hỏi.

Chỉ trong nháy mắt, nữ quỷ phóng ra âm khí mạnh mẽ như vậy đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của ta, ngay cả Vĩ Ngọc cũng bắt đầu bất an nhảy chồm lên khắp túi áo.

Nàng không chủ động tấn công, chỉ đứng đằng xa lạnh lùng nhìn chằm chằm ta, trong ánh mắt nàng ngoại trừ hung ác và cừu hận còn có một tia phức tạp, ta biết rõ nàng đang do dự có nên động thủ hay không?

Nếu bây giờ đánh nhau, dù chúng ta thắng cũng chỉ lưỡng bại câu thương, còn không thể giúp nàng hoàn thành tâm nguyện.

Ta liếc mắt ra hiệu cho Lý Ma Tử, hai người bắt đầu cùng nhau chạy ra ngoài, nữ quỷ vậy mà không trực tiếp đuổi theo. Trong lúc đó ta vô số lần muốn quay đầu lại xem nàng có đuổi theo hay không, ta sợ sẽ bị kích thích.

Đợi chúng ta trở lại đại môn mới dám dừng lại, ta thở hổn hển quay đầu lại nhìn một cái, phát hiện nàng cũng không đuổi theo, triệt để yên lòng.

Nơi sâu trong bãi trường thời điểm này truyền đến tiếng ca không linh, đau thương: "Trường đình ngoại, biên giới cổ đạo, phương thảo bích thiên..."

"Con bà nó chứ, rốt cuộc nữ quỷ này có ý gì, cố tình trêu đùa hai anh đây?"

Lý Ma Tử hùng hùng hổ hổ nói, hắn không nghĩ ra nữ quỷ chơi lộ số gì.

Ngay từ đầu ta cũng không hiểu, nhưng theo tiếng nữ quỷ ca truyền đến, ta đột nhiên phản ứng lại, nàng dẫn ta tới sân nhà chính là muốn ta nhìn thấy một màn vừa rồi.

Ả có thể đạt tới trạng thái đỉnh phong trong nháy mắt, vì vậy không phải sợ hãi ta, mà là không muốn làm tổn thương người khác.

Về phần trong lòng nữ quỷ rốt cuộc nghĩ thế nào, ta cảm thấy chính nàng cũng không rõ, tám phần là nàng có tính cách hai tầng: Một mặt nàng vẫn đang chờ người yêu, đồng thời lại trở nên mê mang, oán hận trong quá trình chờ đợi dài đằng đẵng!

Phương pháp giải quyết loại âm linh này rất đơn giản, dùng thực tiễn chúng để chúng nhận rõ hiện thực, từ đó chấp nhận hiện thực.

Quy củ thương nhân âm vật thứ bảy trăm bảy mươi ba...

Mấy ngày tiếp theo ta đều sưu tập tư liệu trường học này, cuối cùng biết được trước học viện chính phủ Thanh chính là học đường do học đường chính phủ Thanh xây dựng, sau khi thanh chính mới sửa thành trường hiện tại.

Từ chính trị mới đến Tân Hợi cách mạng gần mười năm, trong trường học không ít người phí công đến bản xứ, lưu học nước Mỹ, những học sinh lưu hành lưu tình này ở dưới văn hóa hải ngoại dần dần có tư tưởng chủ – của dân chúng. Điều này cũng giải thích vì sao trong trường học lại có cách xua đuổi tù túng, khôi phục bộ chữ Trung hoa, đây là đại nghịch bất đạo ở triều Thanh đó!

Mà rất nhiều tư liệu khiến ta hưng phấn nhất là ở một trăm năm trước, nơi này đúng là có một nữ học sinh suốt ngày chờ đợi tình lang.

Tuy chỉ là tư liệu của dã sử, cũng không có dán ảnh lên, nhưng ta tin Dã sử cũng có căn cứ nhất định, có lẽ nữ sinh này chính là nữ quỷ áo lam mà chúng ta gặp phải.

Ta bảo Ma Tử đi thu thập tư liệu cặn kẽ hơn, ví dụ như học viện này, hoặc là sự kiện lịch sử đại sự gì đó.

Đáng tiếc trường học này đã bị phong bế hơn nửa thế hệ, hơn nữa lúc đó phần lớn lão nhân qua đời, cho nên qua một cái tuần tra, Lý Ma Tử vẫn không tìm ra manh mối.

Trong khoảng thời gian này lại có người lần lượt gặp nữ quỷ, mặc dù cô không có chủ động hại người, nhiều nhất cũng chỉ bước tới xem có phải là người trong lòng mình hay không thôi? Nhưng có một đứa con trai nhát gan bị dọa chết.

Vì chức quan viên cấp báo việc này chuyên được gọi tới, biểu thị chỉ cần không trái với nguyên tắc, chiến dịch tùy thời có thể hóa giải cơn mưa rào, điều kiện tiên quyết là ta phải giao nữ quỷ này cho ta.

Nếu trưởng đốc đã hạ lệnh, ta cũng không định đợi thêm nữa, vì hoàn thành tâm nguyện của người chết mà phải thêm vào vài cái sinh mệnh nữa.

Đến tối, ta dẫn Vĩ Ngọc đi tới sườn núi, chờ sau khi nữ quỷ áo lam xuất hiện, ta đi thẳng vào vấn đề nói: "Bỏ chấp niệm của ngươi xuống đi! Tiếp tục như vậy chỉ hại chết càng nhiều người hơn."

"Ta không thể rời khỏi nơi này, hắn sẽ không tìm được ta!"

Nữ quỷ nghiêm túc nói, giọng rất đơn thuần rất sạch sẽ. Nhưng nàng đã quên mình là người sống hơn một trăm năm trước, người được nàng yêu đã sớm chết không còn xương cốt...

Cho dù không muốn làm hại đến nàng, nhưng ta chỉ có thể tàn nhẫn nói ra sự thật, tỏ vẻ hi vọng nàng tỉnh lại, buông bỏ cảm tình đã sớm mất đi, đi nghênh đón cuộc sống mới.

"Không... Hắn không chết, hắn sẽ không chết!"

Nữ quỷ khóc một hồi cười, sắc mặt biến đổi liên tục, dù là người sống cũng khiến người ta nổi da gà, chớ nói chi nàng chỉ là một con quỷ.

Ta xoa xoa đôi bàn tay, thăm dò hỏi: "Ta giúp ngươi đầu thai được không."

"A..."

Nữ quỷ nhìn ta, ánh mắt lấp lóe tựa hồ đang suy nghĩ lời ta. Ai ngờ nàng chỉ suy nghĩ một cái chớp mắt hai mắt liền trở nên đỏ như máu, thân thể biến thành bộ dáng không trọn vẹn đầy đủ, dùng bàn tay còn sót lại xương trắng trảo về phía ta.

Cách rất xa, ta cũng đã cảm nhận được hàn ý trên móng tay nàng, đành phải xuất ra sáp mi kiếm đâm vào cánh tay nàng.

Dù sao hy vọng đàm phán còn chưa buông bỏ, ta đâm một cái này cũng không xuất toàn lực, chỉ muốn tạm thời đánh lui cô ta là tốt rồi, không nghĩ tới cô ta lại dùng bàn tay cứng rắn đón lấy gai mi

Nga, một tay khác tiếp tục bắt ta tới, trực tiếp cào xuyên quần áo của ta.

Một tiếng loảng xoảng trầm đục vang lên, nàng mới bị ép phải thu hồi cánh tay.

Ta từ Nội Đâu móc ra Hồ Lệnh đã có chút biến hình, không khỏi sợ hãi một hồi!

Giết Hồ Lệnh cứng rắn nhường nào, vậy mà bị oán khí của nàng trong nháy mắt làm bị thương, xem ra không cần bản lãnh thật sự rất khó chế ngự được nàng.

Thừa dịp nàng kinh ngạc, ta một lần nữa niệm chú ngữ khu động Nga Mi Thứ, lần này không hạ thủ lưu tình, lập tức xé rách không khí đâm vào ngực nàng.

Nữ quỷ đưa tay chuẩn bị ngăn cản, nhưng lại rất nhanh thối lui tay về, giống như cảm nhận được uy hiếp phải lách mình qua một bên.

Nàng trừng tròng mắt màu đỏ tươi nhìn chằm chằm ta, lắc mình biến tay liền nhiều ra một cây dù giấy dầu, điên cuồng tùy theo hướng ta đánh tới.

Đây không phải lần đầu tiên hắn thấy cây dù này, không ngờ nữ quỷ có thể dùng nó làm vũ khí?

Nhìn dáng vẻ của nàng lao tới, ta nghĩ trước không phải trốn tránh, mà là tưởng tượng nếu như Âm Dương tán ở chỗ này, ai sẽ hơn cô gái này.

Rất nhanh nàng đã lao tới đâm vào ngực ta, đỉnh dù giấy có một đoạn ống kim loại, phía trên lóe lên ánh bạc lạnh như băng.

Ta cố ý cảm thụ uy lực của nó, dứt khoát nghênh đón nhíu mày, muốn đem ô đặt giữa hai răng.

Trong nháy mắt khi hai người tiếp xúc, ta chỉ cảm thấy chính mình như bị điện đánh, không nhịn được mà thu tay lại. Cùng lúc đó ô dù bị kẹp lại vậy mà linh hoạt đong đưa, phảng phất như con rắn trườn tới lui vài lần nhẹ nhõm thoát khỏi sự va chạm của hàng lông mi Nga, rồi lại công thẳng vào cổ ta.

Hết thảy nói đến rườm rà, kỳ thật chính là chuyện trong vòng mấy hơi thở, chờ ta phản ứng lại, ô đã tiếp cận yết hầu!

Đúng lúc này, một luồng bạch quang lóe lên tại chỗ yết hầu của ta, sau một tiếng loảng xoảng trầm đục, mạnh mẽ cản cây dù lại. Sau đó bạch quang rơi xuống đất, biến thành một cái đuôi nhỏ đầy lông lá.

Hóa ra là nàng cảm nhận được nguy hiểm của ta, vào thời khắc mấu chốt mới đi ra giải vây. Thấy ta nhìn sang, đuôi ngọc ngạo nghễ liếc một cái, khó chịu nói: "Về bẩm báo với Tân Nguyệt tỷ tỷ, nói xấu ca ca lấy đá nện chân!"

Nàng nói xong không đợi ta trả lời, mà nhào tới dây dưa với nữ quỷ, ta nhớ lại lời nói của Ngọc Vĩ, mặt đỏ lên.

Trang bức không được ngược lại bị đánh, nói chính là ta đó...

Cũng may Ngọc đuôi đã cho ta tranh thủ thời gian, ta thong dong đem uy lực của Nga Mi Thứ phát huy đến lớn nhất, nhìn xem nữ quỷ đang đánh nhau khó phân thắng bại cùng với Vĩ Ngọc, âm thầm hạ sát tâm!

Dưới sự khu động của Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết, chiếc gai đuôi Nga đã chiếu sáng không gian phạm vi hơn mười mét, Vĩ Ngọc biết ta sẽ xuất chiêu, nóng lòng thoát khỏi nữ quỷ. Nhưng nữ quỷ cũng không phải kẻ ngu, không ngờ lại quấn chặt lấy Vĩ Ngọc.

Bởi vì nữ quỷ cầm dù kia rất lợi hại, trong lúc nhất thời chiếc ô rất khó giải quyết nàng. Ta lo ngộ thương Vĩ Ngọc nên đành phải thu hồi phần lớn linh lực trong cơ thể rồi xông lên.

Đối mặt với hai người chúng ta giáp công, nữ quỷ dần dần rơi xuống hạ phong, dù sao oán khí của nàng cũng có hạn.

Lúc này nữ quỷ đã sơ hở chồng chất, bất cứ lúc nào ta cũng có thể dùng Bắc Đẩu Thiên Lang quyết diệt nàng. Nhưng ta lại mềm lòng, không phải lòng dạ đàn bà, mà là trong đoạn thời gian Thử tiền bối qua đời, ta mơ thấy ông nội ta.

Khoảng thời gian đó ta chìm đắm trong bi thương và tự trách, luôn cảm thấy Thử tiền bối gián tiếp bị ta hại chết.

Chính vì sức mạnh của ta nhanh chóng được nâng cao, mới dẫn tới cao thủ Long Tuyền sơn trang gia nhập đối phó ta, thậm chí mời ra thần khí phiên thiên ấn. Nhưng ta lại như đứa trẻ bướng bỉnh, chỉ có năng lực gây chuyện chứ không có thực lực bình thường, mỗi lần đều nhờ mấy lão bối bọn họ giúp chùi đít.

Ta muốn thay đổi, nhưng lại vô lực như vậy, rốt cục có một ngày ngủ được đột nhiên tỉnh lại, phát hiện gia gia đang ngồi ở bên giường, vẻ mặt yêu thương nhìn ta.

"Gia gia, người cuối cùng cũng trở về rồi..." Ta khóc, khóc lóc đem cái chết của Thử tiền bối nói cho hắn biết.

"Ta biết, chuyện này không liên quan đến ngươi, là dương thọ của chuột đã hết."

Gia gia sờ đầu ta, cười ha hả nói.

"Năng lực càng có trách nhiệm lớn thì càng phải làm lớn, nhưng cần phải có một quá trình. Ban đầu bọn Bạch Mi có ai mà không tu luyện cao thủ mấy chục năm? Ngươi mới buôn bán được mấy năm? Chẳng lẽ còn muốn nhảy lên trở thành cao thủ hay sao? Điều này không thể trách ngươi được."

Nói xong hắn thở dài, sắc mặt nghiêm khắc nói: "Đương nhiên ngươi cũng có lỗi, ngươi sai ở chỗ quá mức trực tiếp, mỗi lần buôn bán, chỉ là muốn sớm giải quyết hết Âm vật, thế này hoàn toàn không đúng."

"Nhớ kỹ, phải để mọi vật trở lại dáng vẻ ban đầu của nó, để mỗi âm linh không vướng bận mà đi, đây mới là chuyện thương nhân âm vật nên làm! Chỉ có như vậy ngươi mới có thể nhanh chóng đề cao tu vi của mình, mới có thể xứng đáng với ta, xứng đáng với chuột."

Gia gia rời đi, ta triệt để tỉnh lại, cho dù trong câu chữ của ông ấy không trách ta, nhưng ta vẫn nghe ra giọng điệu gia gia trách cứ, ông ấy đang trách ta vi phạm quy củ của thương nhân âm vật.

Từ đó về sau ta mới hiểu được, thái độ đối với âm vật cũng có cải biến. Lấy nữ quỷ trước mắt mà nói, ta có thể dễ dàng tế ra hoàng kỳ, thậm chí là vĩnh viễn linh giới, đem nàng đánh vĩnh viễn không có ngày xoay người!

Nhưng đây cũng không phải là việc mà thương nhân phải làm, việc ta nên làm chính là nghĩ biện pháp để hiểu rõ cuộc đời của nữ quỷ này, hoàn thành tâm nguyện của nàng, để cho một đoạn chuyện cũ năm đó kết thúc một cách đầy đủ.

Chương thứ bảy trăm bảy mươi bốn. Chuyện cũ năm đó...

Đang lúc suy nghĩ, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ, suy nghĩ của ta lập tức thu trở về. Hắn giương mắt nhìn phát hiện nữ quỷ đã chạy xa, ngọc thủ đuôi ngọc thở phì phò nắm tay trắng nõn chuẩn bị đuổi theo.

Xem ra nữ quỷ tự biết không phải là đối thủ của mình, thừa dịp ta đang phân thần nghĩ biện pháp trốn đi. Ta mang Vĩ Ngọc trở về, nàng tức giận thở phì phò hỏi ta làm sao vào thời khắc mấu chốt lại rơi mất liên kết?

"Diệt nàng còn không đơn giản? Ta là muốn độ nàng nha."

Ta nói xong liền thuận tay sờ đầu Tiểu Vĩ Ngọc cái hiểu cái không, xe quay về tiệm.

Trên đường trở về ta báo cho trưởng công chức cảnh báo bổng, nói cho hắn biết trước mắt không thể đem nữ quỷ chế phục, hy vọng cảnh vệ có thể phái chút nhân lực ở phụ cận Vọng Tử Nhai, tránh để người đui mù đi qua gặp xui xẻo.

hoạn quan viên từng chứng kiến năng lực của ta, lập tức đáp ứng yêu cầu của ta, nhưng lại thật sự bổ sung một câu: "Cảnh báo cũng là người, cũng sẽ gặp nguy hiểm, tiểu lão đệ hao tâm tổn trí hơn!"

Ta tự nhiên đồng ý, sau này trở về cũng không nhàn rỗi, tiếp tục cùng Lý Ma Tử tra tư liệu trường học.

Sau khi cố gắng không ngừng, Lý Ma Tử nhận được một tin nhanh chóng thông qua con đường của mình: Năm đó học trò học tập trường nào bị chia làm hai phe phái, năm đó trong trường của Tân Hợi đã không có nam sinh trong trường học năm đó...

Về phần nguyên nhân, nói ra sợ rằng cũng không có mấy người tin tưởng, tất cả nam hài đều đến nương tựa vào trận doanh mình hướng tới, tỉ như ủng hộ phúc hạnh học sinh lão phật gia toàn bộ bắc thượng, mà tín ngưỡng giống Tôn Trung Sơn thì đều xuôi nam.

Cho nên năm đó, trong mười dặm đình trường học ngoài trường không ngừng diễn ra cảnh thiếu nữ đưa bạn thân tới người yêu...

Ta nghe được trong lòng quả thật có chút chấn động, có chút hiểu rõ về thời đại tràn ngập ý chí chiến đấu cách mạng kia, đồng thời cũng có chút mơ hồ đối với kinh nghiệm của nữ quỷ áo lam khi còn sống.

Nàng là một trong những nữ học sinh đưa tiễn tình lang, chỉ có điều nàng là tình lang, cuối cùng không biết vì nguyên nhân gì cả đời cũng không trở về được.

Tin tức này đang xác minh suy nghĩ của ta, đồng thời lại gia tăng cho ta độ khó lớn hơn nữa. Dù sao lúc ấy có nhiều người dấn thân vào cách mạng, ta nào biết tình lang của nữ quỷ là ai?

Lý Ma Tử không nghĩ tới tin tức của mình lại có tác dụng ngược, hậm hực cười cười an ủi: "Tin tức này có lẽ là giả, nếu như thật sự xảy ra, vì sao các lão nhân xung quanh đều không biết."

"Chu Nguyên Chương được thiên hạ lập tức thủ tiêu Minh giáo; mà dựa vào dân quốc khởi nghiệp của học sinh sao có thể tuyên dương học sinh vận động?" Ta khoát tay ý bảo hắn không cần an ủi ta, ta tin tưởng cuối cùng vẫn có biện pháp.

Đáng tiếc, trước khi ta nghĩ ra biện pháp, đã xảy ra vấn đề.

Đêm hôm đó ta vừa nằm xuống, trưởng công cảnh sát trưởng lão liền tự mình tới cửa tiệm của ta gõ cửa, sau khi vào cửa sắc mặt âm trầm nói: "Lão đệ, nữ quỷ kia lại xuất hiện rồi..."

"Tình huống như thế nào?"

Trong nháy mắt ta căng thẳng hẳn lên, trong lòng càng bất an, có thể để hắn tự mình tới cửa chỉ sợ chỉ có một khả năng.

Quả nhiên, trưởng công cảnh sát đỏ mắt mở miệng nói: Ba nhân mạng!

Từ lần trước ta và trưởng công cảnh sát nói xong, ông ta liền phái ba cảnh giác đi theo dõi, chủ yếu là phòng ngừa bách tính trong đó không rõ đi vào khu vực nguy hiểm.

Chỉ là những ngày này không có mưa, cũng không có ai đi qua, ba vị đồng chí đưa ra hôm nay thu đội, trưởng công tử suy nghĩ một chút quyết định chờ một thời gian.

Ai ngờ trời tối bắt đầu mưa, phụ cận sườn núi đột nhiên quỷ dị, còn có người nhặt phế phẩm đi qua con đường đó.

Giống như lần trước ta và Lý Ma Tử cứu được lông vàng, ba mảnh cảnh giác biết rõ dưới tình huống có quỷ vẫn kiên trì cứu người!

Đáng tiếc bọn họ căn bản không phải là đối thủ, mà nữ quỷ lại trở nên vô cùng bạo ngược, cuối cùng hai người cảnh giác cùng với người nhặt đồ rách nát kia cùng bị nữ quỷ hại chết.

Còn lại là mảnh cảnh giác kia đánh ra một thương chấn nhiếp nữ quỷ trên bầu trời, mới may mắn sống sót, nhưng sau khi hắn trở về điên điên khùng khùng, nói trắng ra chính là bị dọa đến choáng váng.

"Lão đệ, chẳng lẽ ngươi muốn hy sinh càng nhiều dân chúng vô tội hơn sao?"

Viên trưởng công dạy ta nói xong chuyện, trầm mặc một hồi rồi chậm rãi hỏi, hỏi xong dùng sức vỗ vai ta, xoay người rời đi.

Ta nhìn bóng lưng của y, đầu óc hoàn toàn lộn xộn.

Tiêu diệt nữ quỷ là vi phạm quy củ của thương nhân âm vật, từ từ vượt qua nữ quỷ nhưng lại có người vô tội bị ngộ hại, rốt cuộc ta nên làm thế nào?

Ta điên cuồng túm tóc, có chút sụp đổ quỳ rạp xuống đất, từ góc độ nào đó mà nói, là ta phóng túng nữ quỷ!

"Ách ca ca..."

Ngọc đuôi từ trong túi bay ra, biến thành hình người, đỏ mắt lau nước mắt giúp ta, nghiêm túc nói: "Ta lúc trước cũng từng giết rất nhiều người, đạo trưởng đầu tiên hoàn toàn có thể tiêu diệt ta, thế nhưng hắn để ta lại, đến bây giờ ta cứu càng nhiều người hơn."

"Phu quân, không ai làm được việc hoàn mỹ như thế cả, làm chuyện chàng nên làm đi!"

Doãn Tân Nguyệt cũng đi tới, nàng dán đầu lên ngực ta, nhẹ giọng nói.

Ta nhìn hai người họ, đột nhiên trở nên kiên định, ta không sai! Quy củ gia gia định ra càng không sai!

Bởi vì nghẹn thực phẩm không phải là phong cách của Trương Cửu Lân!

Nghĩ thông suốt rồi ta dẫn theo gia hỏa và củ ngọc đi, tới ga tàu và trường học lần lượt không đợi nữ quỷ xuất hiện, mấy ngày tiếp theo nàng không xuất hiện, thậm chí thỉnh thoảng có người đi ngang qua nhà ga ban đêm, nữ quỷ cũng không hiện thân.

Ngay lúc ta cho rằng nữ quỷ tự động tản đi thì lại có án mạng xảy ra, địa điểm xảy ra chuyện lần này là một biệt thự cách sườn núi Vọng Vọng chục dặm.

Căn biệt thự này là một vị phú thương mua về tặng cho tiểu tam lễ, tiểu tam ở nơi này ngày thường, phú thương thỉnh thoảng sẽ trở về ở cùng với tiểu tam ở bữa xuân. Tối hôm qua phú thương cũng tới nơi này như thường ngày, không ngờ nửa đêm bị nữ quỷ tập kích, ngực bị vũ khí sắc bén gây thương tích, tử vong đương trường, mà tình nhân của nàng bởi vì bị kích thích nên trở nên điên điên khùng khùng khùng, cảnh báo các sứ đang ở trong biệt thự an ủi nàng.

Ta từ trưởng đốc cảnh sát biết được tin tức này đúng là rất khiếp sợ, trước đó nữ quỷ có càn rỡ cũng chỉ là một mẫu ba mẫu trên đất, nếu bây giờ nàng hành hung khắp nơi, không thể nghi ngờ sẽ gia tăng độ khó cho ta.

Rất nhanh ta liền đi theo tổng quản tới biệt thự kia, biệt thự chia làm ba tầng, trong sân đặt hai cỗ xe to lớn, trước đình còn có hồ bơi, bốn phía trồng đầy các loại hoa cỏ, nhìn thấy người đã từng có quan hệ với người yêu không ít thời gian!

Vừa vào cửa ta liền ngửi thấy một mùi máu tươi, viên trực tiếp cảnh báo ho khan một tiếng, lập tức có viên báo vệ từ bên trong đi ra, chủ động mở miệng nói: "Nữ nhân kia hiện tại cảm xúc có chút ổn định, hẳn là có thể hỏi ra một ít tin tức."

Ta để viên trưởng cảnh sát đi hỏi người nhà người nhà của người bị hại, tự mình đi đến gian phòng chứa thi thể, nơi này mùi máu tươi vô cùng đậm đặc, người chết quấn khăn tắm nằm trên giường, thậm chí mắt còn nhắm lại, hiển nhiên là đang ngủ. Ngực hắn có một lỗ máu to bằng ngón cái, vẫn còn chảy máu ra ngoài, cũng đọng lại thành một cục máu kinh tởm ở miệng vết thương.

Vết thương này rất giống với thứ nữ quỷ áo lam dùng dù giấy đâm ra. Sắc mặt ta rất khó coi, quay người đi ra ngoài.

Viên trưởng quản cảnh đã hỏi tình huống đại khái, sắc mặt tối tăm nói: "Cô gái đó nói hôm qua đang ngủ say mơ mơ hồ hồ, đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi. Ra là phát hiện nam nhân của mình chết rồi, mà bên giường còn có một cô gái áo lam cầm dù đứng đó."

"Đúng là nữ quỷ kia!"

Ta không nhịn được nắm chặt nắm đấm, nghe tiếng khóc của nữ chủ nhân biệt thự ở cách vách, đột nhiên có chút đồng cảm với nàng.

Vô luận là ai hơn nửa đêm chứng kiến phòng của mình xuất hiện một nữ quỷ cầm dù đều sẽ sợ hãi, huống chi thanh dù của nàng còn không ngừng nhỏ xuống máu...

Chương thứ bảy trăm bảy mươi bảy chuyên giết người phụ tâm.

Xét thấy vụ án lần này do nữ quỷ gây nên, trưởng công chỉ có thể tra xét vụ án, trợ giúp nữ chủ nhân xử lý thi thể phú thương xong rồi thu đội. Trên đường trở về ta không ngừng nhớ lại mấy vụ án thảm trước đó, luôn cảm thấy nữ quỷ không phải là vì ta tức giận mới đại khai sát giới.

Lúc trước nàng đối mặt với đôi nam nữ trộm tình ở trường học, rõ ràng cũng là vội vàng giết nam nhân kia; lần này nàng giết tên phú thương nhưng không động nữ tiểu tam, lại cho thấy nàng chỉ giết nam nhân, không giết nữ nhân. Hơn nữa, đến giờ ta cũng không tin viên quân ta may mắn còn sống là dựa vào binh khí trốn thoát một kiếp, rất có thể là nữ quỷ căn bản không có ý định giết hắn!

Nghĩ tới đây trong đầu ta đột nhiên nảy sinh một suy đoán to gan, theo bản năng mà nhìn trưởng công phụ bên cạnh hỏi: "Hai vị thủ hạ của cảnh sát ngươi chết đi, tác phong sống có phải có vấn đề hay không?"

"Cái này..."

Giám sát trưởng quản hơi sửng sốt, dừng lại một hồi mới gian nan gật đầu nói: "Hai người bọn họ quả thật thường xuyên lui tới nơi phong nguyệt, vì thế ta không thiếu huấn bọn họ."

Quả nhiên đúng như ta tưởng tượng, nữ quỷ chỉ giết nam nhân bất trung với tình yêu, nhận được manh mối trọng yếu này, cuối cùng ta cũng có chút tin tưởng.

Sau khi tách ra với trưởng quản, ta trực tiếp tới trường học của mấy đứa con gái khóc lóc. Lúc này chính là giữa trưa, ánh mặt trời trên đỉnh đầu đang thịnh, nhưng xung quanh cái cây này vẫn lạnh như hầm băng.

Ta nhổ nước miếng vào bàn tay, lấy đại thụ làm trung tâm, dùng miết vẽ lên mặt đất bát quái đồ đơn giản, đem thuộc thủy bố trí ở phương đông nam. Nữ quỷ luôn xuất hiện trong trời mưa dù chống cây dù, tin tưởng trong ngũ hành có lợi nhất chính là rời môn, an trí ở phía đông nam là ý đồ lấy khổng tước khổng tước hướng đông nam bay.

Sau khi vẽ xong bát quái, ta từ trong sân trường trồng ra hai nhánh liễu tương đối tráng kiện, khắc thành một nam một nữ hai người gỗ nhỏ đặt ở cửa, dùng chúng nó đại diện cho khổng tước, đông nam, đông nam, khổng tước, song song vì tình yêu, Lưu Lan Chi và Tiêu Trọng Khanh, đồng thời cũng đại biểu cho nữ quỷ và nàng để tâm.

Điểm thần kỳ nhất của Bát Quái là thay đổi, ta trải qua vô số lần nghiên cứu đã đem lò lửa thuần thanh vận dụng bát quái, có thể bằng ý niệm cùng chú ngữ để bát quái không ngừng chuyển động, hơn nữa có thể tự do khống chế tốc độ chuyển động của bát quái.

Vừa bố trí xong bát quái, Lý mặt rỗ nhận được tin tức liền mang theo Âm Dương Tán tới đây, nhìn thấy ta chỉ vẽ được cái bát quái, có chút buồn bực nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi làm việc dài cả nửa ngày mà làm như vậy sao?"

"Khinh thường nó đúng không? Hôm nay ta cho ngươi mở mắt."

Ta cười ha hả trả lời, nhắm mắt lặng lẽ nhớ lại khẩu quyết cần dùng trong đầu.

Một lát sau ta cảm thấy đói bụng bèn cầm đồ ăn mà Lý mặt rỗ mang đến bắt đầu ăn, vừa ăn vừa cười nói với hắn: "Ma ca, ta cho ngươi nhiệm vụ nhé?"

"Lần này hình như không có tiền, ta có nên đồng ý đâu?"

Lý Ma Tử híp mắt, ra vẻ thâm trầm nói, nói xong ngay cả chính hắn cũng không nhịn được cười rộ lên.

Hai người chúng ta đúng là vì lợi ích tập hợp lại một chỗ, nhưng cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu dùng hai chữ để hình dung chúng ta, đó chính là: huynh đệ!

Ta muốn không có ý đồ gì khác khu động bát quái thì phải có người cuốn lấy nữ quỷ và kéo nó vào trong bát quái trận. Vĩ ngọc tuy lợi hại nhưng dù sao nàng cũng là linh thể, đồng dạng tránh không khỏi uy lực của bát quái trận, bởi vì như vậy chỉ có thể làm cho Lý mặt rỗ kiên trì lên.

Kỳ thật người thích hợp nhất là Vương San Nhi, nhưng bởi vì chút chuyện ấy lại bồi tiếp nàng nhìn một hồi Chử Hùng qua lại, cảm giác không có lời...

Nghĩ đến Bật Nhi, ta nghĩ đến sự nghiệp Hồng Nương phá sản, thở dài miễn cưỡng cười hỏi Lý Ma Tử sau này có tính toán gì không, chẳng lẽ lại cứ đơn độc như vậy sao? Dù sao không chơi với Vương Bặc Nhi, còn có thể tìm nữ hài tử khác! Hắn hiện tại tốt xấu gì cũng là thổ hào đại thúc.

Lý mặt rỗ miễn cưỡng cười cười, trong mắt hiện lên một tia thống khổ, si si nói đi biểu một bước đi! Không dễ dàng gì nữa.

Xem ra hắn tạm thời vẫn không thể tiêu tan trong bóng tối như tuyết, ta gật đầu chuyển đề tài sang chuyện khác, tán gẫu câu được câu không với hắn. Kỳ thực ta cảm thấy Lý Ma Tử là người cô độc nhất, quanh năm ở ngoài học viện, thậm chí ngày thường cũng không quay lại nhìn hắn; mà từ sau khi tuyết rơi, nhớ tới bà ngoại của Sở dần dần cùng Lý Ma Tử phân rõ giới hạn, hắn rất ít khi nhìn thấy con gái mình.

Không nói giỡn, làm huynh đệ, ta thật muốn tìm người ở bên cạnh hắn! Nếu có cơ hội, ta còn muốn giúp hắn lấy vật tốt.

Thời gian chúng ta nói chuyện không thoải mái lắm, bóng đêm dần dần đậm hơn, nhiệt độ phụ cận cây đại thụ cũng hạ xuống từng chút một. Đợi đến đêm mười điểm, ta cảm thấy thời điểm cũng không sai biệt lắm, liền nhìn Lý Ma Tử gật đầu nhẹ.

Hắn không nói hai lời, cầm Âm Dương Tán sải bước đi tới dưới gốc cây, niệm chú ngữ, rất nhanh Âm Dương Tán đã chiếu sáng hoàn toàn đất trống dưới đại thụ.

Trong lòng đất không ngừng có khí lưu đen sì toát ra, quấn quanh Âm Dương Tán, nhưng không ngoại lệ đều bị Âm Dương Tán thôn phệ. Mấy phút sau mặt đất đột nhiên không còn động tĩnh, ta có chút uể oải, cảm giác hôm nay nữ quỷ không có ở đây.

Lý Ma Tử hình như cũng hết kiên nhẫn, quay đầu hỏi xem có nên tiếp tục hay không.

Đang lúc ta do dự không quyết, bỗng phát hiện sau lưng Lý Ma Tử có thêm một đạo bóng dáng màu lam!

"Cẩn thận, cô bé sau lưng ngươi!"

Ta vô thức rống to lên, nhưng mà tốc độ của nữ quỷ còn nhanh hơn ta rất nhiều, trong nháy mắt đã bóp chặt cánh tay trắng bệch đến cổ Lý Ma Tử. Ta không dám tưởng tượng kết cục của Lý Ma Tử, đứng dậy muốn xông lên.

Không ngờ Lý Ma Tử như có mắt sau lưng, thân thể đột nhiên né sang một bên tiện tay vung Âm Dương Tán chặn quỷ thủ lại.

Điều khiến ta bất ngờ hơn cả là động tác của nữ quỷ càng lúc càng quỷ mị, không ngờ Lý Ma Tử cũng có thể vung Âm Dương Tán lui tới tự nhiên, giao thủ với nữ quỷ mà không hề rơi xuống hạ phong chút nào.

Lúc này ta mới phát hiện Lý Ma Tử đã trải qua đả kích của sự kiện lần trước, vẫn luôn vùi đầu nghiên cứu âm vật Âm Dương Tán, trình độ đột nhiên tăng mạnh, khiến cho ta nhìn đến sửng sốt.

Mãi đến khi Ngọc Vĩ thò ra nửa cái đầu nhắc nhở ta, ta mới phục hồi tinh thần lại, ngồi xếp bằng dưới đất đọc thần chú. Theo tiếng chú ngữ đều đều đặn của ta, bên ngoài nữ quỷ cùng Ma Tử thình lình xuất hiện một vòng sáng màu bạc., Nàng ý thức được có điểm gì đó không ổn định quay đầu muốn chạy trốn, Lý Ma Tử hét lớn một tiếng, Âm Dương Tán vốn đang hợp lại bỗng lập tức bung ra, bay lên đến độ cao năm sáu thước mặt đất rồi nhanh chóng xoay tròn. Trong nháy mắt Âm Dương Tán tán phát ra ánh sáng liền nối liền với bát quái.

Chuyện này còn chưa hết, sau khi hắn ném Âm Dương Tán ra ngoài đã không còn mấy tên gia hỏa trong tay, nữ quỷ muốn nhân cơ hội đối phó hắn. Vậy mà Lý Ma Tử lại thể hiện năng lực chạy trốn kinh người, giống như thỏ chạy ra khỏi vòng bát quái.

Lúc này Bát Quái trận đã hoàn toàn khởi động, nữ quỷ muốn truy kích Lý Ma Tử, kết quả bị bắn ngược trở về. Nàng có thể cảm thấy Âm Dương Tán dễ đối phó hơn, phát điên lên công kích kim quang trên đỉnh đầu nhưng cũng bị bắn ngược trở về.

"A!"

Nữ quỷ phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, mờ mịt tìm kiếm khắp nơi, dần dần phát hiện đông nam phương hướng ly môn, nhìn ta cười lạnh một tiếng liền vèo vèo bay ra cửa.

Ta đang chờ giây phút này, lập tức đọc chú ngữ, vòng sáng bát quái không ngừng xoay tròn, rời cửa cũng tự nhiên xoay tròn theo. Nữ quỷ cho là mình một mực tiếp cận ly môn, trên thực tế nàng đang không ngừng xoay quanh vòng tròn bát quái...

Vô luận nữ quỷ cố gắng thế nào thì thủy chung không cách nào đi tới được cửa ra vào, nhưng oán khí trên người nàng ở trong bát quái trận càng lâu thì thời gian bị tiêu hao càng nhiều, dần dần tốc độ nữ quỷ chậm lại.

Ta cảm thấy thời cơ đã chín muồi, thích hợp có thể chậm lại tốc độ chuyển động của bát quái trận, cuối cùng bảo hắn ngừng lại cách cửa phía nam.

Lý Ma Tử dựa theo thương lượng lúc trước, dùng điện thoại di động thả ra bài hát Khổng Tước Phi.

"Khổng Tước bay về phía đông nam, bay đến chân trời không về; nếu quân không phụ ý ta, ta nguyện sinh tử tùy tùng..."

Theo tiếng ca thê lương vang lên, nữ quỷ tuyệt vọng mãnh liệt nhìn về hướng tiếng ca truyền đến, rất nhanh nàng liền phát hiện ra ly môn có thể đi ra ngoài.

Hình như biết là ta cố ý chừa lại cho nàng, nữ quỷ quay đầu nhìn ta một cái, trong mắt lại ẩn ẩn có chút cảm kích.

Xem ra nàng đã bị tiếng ca đả động, ta nhẹ nhàng thở ra, ý bảo Lý Ma Tử nhanh chóng tránh sang một bên.

Vừa rồi Lý Ma Tử tuyệt đối phát huy siêu phàm, loại trạng thái này khẳng định không thể duy trì được bao lâu.

Nữ quỷ lẳng lặng đi tới trước, cầm chuông trên đất lên nâng đến bên lỗ tai, lẳng lặng lắng nghe, theo từng câu tiếng ca, nàng biến trở về dáng vẻ ban đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn Linh Lung tràn đầy say mê, nước mắt lóe lên đạo si tình khôn cùng.

Chờ tiếng hát dừng lại, nàng mới khôi phục tinh thần, mê man nhìn xung quanh, cuối cùng phát hiện hai người gỗ ta để dưới đất.

Nữ quỷ ôm người gỗ đại biểu nam nhi lên, dùng ngón tay nhẹ nhàng vạch qua gò má người gỗ, lẩm bẩm nói: Hai người chúng ta đã nói sẽ không bao giờ ly biệt, sao ngươi còn chưa tới đón ta?

Chấp dù một đời, thứ bảy trăm bảy mươi sáu, cầm dù...

"Ta có thể giúp ngươi!"

Ta đóng Bát Quái trận lại, nhẹ nhàng đi lên phía trước, nói với nữ quỷ mặt mũi tràn đầy thê lương: "Tin tưởng ta!"

Nàng đứng dậy nhìn ta, mặt mũi cảnh giác nhưng không có tấn công ta, điều này nói rõ nàng rất cần giúp đỡ, chỉ là sợ bị thương tổn.

Ta từ trong tay Lý Ma Tử cầm lấy Âm Dương Tán ném ra xa, sạp hàng bày tỏ thành ý của mình.

"Tí tách... Tí tách..."

Nữ quỷ không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào ta, ánh mắt lại dần dần đỏ lên, cuối cùng từng giọt nước mắt rơi trên mặt đất. Nàng chỉ chỉ đầu mình, lại ra hiệu ta tiến lên.

Ta sửng sốt một hồi, mới hiểu được nàng muốn ta dùng Thuật Thông Linh để giao lưu với nàng ta.

Thông Linh Thuật nơi đây cũng không phải là pháp thuật mà những thứ được gọi là Thông Linh Sư, dưới Âm Thần Bà kia.

Hoặc những người kia hoặc là kẻ lừa ăn uống thần côn, hoặc là ít nhiều pháp thuật có thể nhìn thấy Quỷ Thần liền nói khoác mà không biết ngượng.

Thông Linh Thuật chân chính là thông qua pháp thuật thu được tin tức trong đầu âm linh trong một khoảng thời gian ngắn, cùng loại với sao chép trong bản.

Chỉ là người thật sự hiểu được Thuật Thông Linh rất ít, người nước lại kính trọng mà đi xa với quỷ thần, mới có thể có nhiều như vậy gọi là bán Tiên Nhi xuất hiện...

Cũng may là ta đọc thông linh thuật trong bút ký của gia gia, có thể sử dụng được, nếu không hôm nay thật mất mặt.

Trên người nữ quỷ tạm thời đã không còn lệ khí, ta lớn mật đi qua đem ngón tay cắn nát đặt ở trên Thiên Cung của nàng dùng sức ấn xuống, đồng thời nhắm mắt niệm lên một đoạn chú ngữ lạ lẫm.

Máu trên ngón tay là vũ khí sắc bén ích tà, vừa dán lên trán nữ quỷ lập tức bị đốt cháy một mảnh. Nhưng nàng không lui lại chút nào, thậm chí trong tiếng kêu thảm thiết còn chủ động đưa tay nắm lấy ta, cưỡng ép thông linh với ta.

Qua gần một phút, ta đã thu được tất cả tin tức trong đầu nữ quỷ, nàng vô lực chải vuốt bím tóc đuôi ngựa, mặt mũi tràn đầy chờ mong nhìn ta.

Ta nhắm mắt lại tìm kiếm ký ức giết người của nàng, quả nhiên giống như chúng ta đoán lúc trước, nàng ta đều giết những kẻ phản bội cảm tình.

Còn những chuyện nàng đã trải qua, lại là một câu chuyện khiến người tiếc hận!

Nữ quỷ tên là Bạch Miểu, là một nữ học sinh tính cách dịu dàng, cũng là hoa khôi của Vãn Thanh Học Đường. Một chín mốt năm, Bạch Miểu và bạn trai cùng tốt nghiệp, theo lời thề non hẹn biển, hai người hẳn là sau khi tốt nghiệp đã kết hôn.

Không ngờ lúc này Đại Thanh quốc đang gặp họa, đã mục nát tới tận xương. Tôn Trung Sơn tiên sinh vung tay hô to, cả nước hô hào phần tử tri thức đã biết đầu bút theo Nhung quốc, dùng cách mạng thành lập một quốc gia mới tự do bình đẳng.

Nam giới Bạch Miểu rất yêu nàng, nhưng ở trước mặt quốc gia lại là thân bất do kỷ.

Bạch Miểu nhìn ra tâm nguyện của bạn bầu hành bạn tốt, hiểu chuyện đã đồng ý với hắn cách mạng nam hạ, hứa hẹn: Ta sẽ ở trong phòng chờ ngươi, chờ ngươi về đón ta.

Nam sinh cuối cùng vẫn rời đi, Bạch Miểu tiễn hắn tới dịch trạm, hai người lệ chào.

Từ đây về sau Bạch Chỉ sẽ ở lại trong sân chờ hắn, nơi nàng đi nhiều nhất chính là đại thụ định tình của hai người, cùng dịch trạm đã tiễn biệt lúc trước.

Nam sinh trước khi đi nói tới Quảng Châu là viết thư cho nàng, chờ khi khởi nghĩa thành công, cưới Bạch Miểu ngay trong đêm mưa to như trút nước, bởi vì ngày hai người định tình vừa vặn là đêm mưa.

Đáng tiếc Bạch Chỉ không thấy thư, cũng không thấy nam hài nào trở về...

Về sau Tân Hợi cách mạng bùng nổ, trường học của bà ta cũng trở thành chỗ ở tạm thời cho đám người cách mạng, người đảng cách mạng không biết đến sự tồn tại của vị nam nhi kia, Bạch Miểu cũng từ đầu đến cuối không nhận được một phong thư.

Nhưng nàng ta không từ bỏ, chỉ cần có trời mưa liền đi tới dịch trạm tiếp tục chờ đợi, nhìn qua người trẻ tuổi thường đã cắt mất bím tóc lớn, muốn từ bên trong tìm đến Anh Hùng, nhưng cuối cùng lại bị ô tô bay vào trong cơn mưa to.

Cứ như vậy, Bạch Chỉ rời khỏi nhân thế.

Nàng dựa vào một cỗ chấp niệm, tiếp tục ở chỗ này chờ bạn trai, sau khi trải qua hơn trăm năm phí công, Bạch Chỉ cuối cùng biến thành nữ quỷ áo lam oán khí ngút trời.

Đây chính là oán khí, vẫn luôn để nàng tiếp tục đợi người kia, chờ đáp án xong thì lại quên mất tên của người trong lòng.

Cũng may Bạch Miểu còn nhớ rõ nam sinh ở Phúc Kiến Mân Hầu huyện, đây ít nhiều cũng là manh mối!

Ta thu hồi suy nghĩ, thở dài kéo nàng lên, nghiêm túc nói: "Ta sẽ nhanh chóng giúp ngươi tìm hiểu tin tức tình lang, nhưng trong khoảng thời gian này ngươi đừng có ra hại người nữa."

"Ta chưa từng hại người nào cả." Bạch Chỉ đáp.

Ta muốn nói ngươi không biết thanh danh của mình ở võ hán khủng bố ra sao? Người ta thấy ngươi liền có thể bị hù chết, nhưng lời đến bên miệng lại cảm giác đối với một cô bé như vậy quá mức tàn nhẫn, nghẹn ngào trở về.

Cũng may Bạch Chỉ không cố chấp như trước, nghiêm túc gật đầu tỏ vẻ gần đây mình sẽ không rời trường học, còn nói mình sẽ ở đây đợi tin tức của ta, một mực chờ đợi.

Ta nghe xong trong lòng chua xót, vì yêu các loại người trong lòng, hiện tại vì trong lòng người trong lòng lại muốn chờ ta.

Xem ra chấp niệm quá sâu, có đôi khi cũng là một loại sai lầm!

Sau khi thương lượng xong, Bạch Chỉ cố gắng nhìn ta cười cười, vậy mà quay người nhặt hai đầu mộc nhân dưới đất lên vẫy vẫy tay với chúng, sau đó cầm dù biến mất trong bóng tối.

"Đã rời đi?" Lý Ma Tử còn chưa biết được kinh lịch của Bạch Miểu, có điểm không hiểu hỏi.

Ta lắc đầu: "Nào có dễ như vậy, nếu không mau chóng giúp nàng tìm được tin tức bạn trai của mình, nàng chắc chắn sẽ biến thành đồ vật cấp bậc Quỷ Vương, đến lúc đó sẽ không có cách nào thu dọn..."

Trên đường trở về ta đem chuyện ta kể cho Lý mặt rồi, vốn định nói cho Lý mặt hắn biết, trên đời nữ nhân tốt xấu là nhiều phải có, loại sói hoang như Tuyết kia căn bản không đáng lưu ý.

Hắn lại rưng rưng nước mắt đáp: Nếu như lúc trước ta có Bạch Chỉ cố gắng nửa phần, kết cục cũng sẽ không phải như vậy.

Ta... lập tức không muốn giao lưu với hắn.

Sau khi trở lại tiệm cổ, ta điên cuồng tìm tòi tin tức, sinh ra trong Phúc Kiến, còn từng đọc cả cao đẳng học phủ, hơn nữa những người cách mạng nam hạ, kết quả trên mạng liên tiếp xuất hiện một đống tin tức.

"Mẹ nó!"

Mãi cho đến khi phương đông nổi lên màu trắng bạc, ta vẫn không tìm ra được tin tức gì hữu dụng, tức giận ném cọc chuột, liên tục ăn ba lồng xíu mại và một bát cháo thịt bọc da, cưỡng chế ôm lấy Doãn Tân Nguyệt ngủ trong một giấc.

Ngủ một giấc rất say, bởi vì đây là lần đầu tiên ta thật sự làm được để trợ giúp Âm Linh, độ hóa Âm Linh, chứ không phải giết chết nàng, tiêu diệt nàng. Lúc tỉnh lại đã là buổi chiều, Doãn Tân Nguyệt đã sớm thức dậy đi ra ngoài.

Vĩ Ngọc nghịch ngợm nhảy tới nhảy lui trên giường, lầm bầm nói: Đại lười trùng ca ca, mau đứng lên dẫn ta đi ăn thịt.

"Ăn cái gì, buổi sáng không phải đã ăn rồi sao?"

Ta lười biếng trả lời một câu, nàng thở phì phò trực tiếp vò đầu vào bụng ta, lải nhải không ngớt mắng: Ai muốn ăn xíu mại rách, ta muốn ăn thịt, ăn thịt, thịt ăn thịt!

Cuối cùng đành bất đắc dĩ rời giường đưa nàng ta vào ăn một bữa thịt dê, lúc này Ngọc mới thỏa mãn gật đầu.

Nàng ngược lại là thích ý, ta còn đang phát sầu vì thân phận nam nhi kia, về đến cổ điếm phát hiện Vương Bật Nhi đến rồi, đang ở trên cao bóc một mâm nho đào ăn.

Thấy dáng vẻ rầu rĩ không vui của ta, Vương Phiền Nhi tùy ý đặt cái bắp đùi trắng noãn kia lên bàn trà hỏi: "Cần giúp đỡ không? Trương lão bản."

Ta lắc đầu nói: "Chỉ sợ chuyện này ngươi không giúp được ta."

Vương Bật Nhi vừa nghe ngược lại nóng nảy, nhất quyết muốn ta đem sự tình nói ra.

Chờ ta nói xong, nàng lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, thản nhiên cười nói: "Ta còn tưởng rằng có chuyện gì, hợp lại chính là hỏi thăm một chút."

"Ngươi đi ra ngoài hỏi một chút, võ hán đối với đại tiểu thư Vương gia có bí mật gì sao?"

Nói xong nàng lấy ra điện thoại, ra ngoài nhỏ giọng mở máy truyền tin.

Ta còn không cho là đúng bĩu môi một cái, cảm giác Vương Loan Nhi Triều Hùng xuất quỷ mắt xem nhiều, cũng nhiễm tật xấu cường thích khoe khoang trâu bò.

Ai ngờ chưa đến năm phút, Vương Lung Nhi đã trở về, đắc ý lắc chiến dịch, hỏi ta phải làm sao để cảm ơn nàng.

Nhìn dáng vẻ của nàng hiển nhiên đã có manh mối, không nghĩ tới năng lượng Vương gia lại lớn như vậy! Nhưng hiện tại Vương gia đang lũng đoạn mười ngành nghề của võ sĩ, tìm hiểu tin tức đương nhiên chẳng có gì lạ.

Vương Bật Nhi biết tầm quan trọng của sự tình, đùa giỡn liền nói cho ta biết một cái tên: Lâm Giác Dân!

Nói xong nàng liền dùng bộ áo da căng cứng đắc ý mặc lên người, ta bảo nàng đợi thêm chốc lát nữa, nàng quay đầu lè lưỡi, phong tình vạn chủng cười nói: "Lão gia tử nổi giận, nói ta suốt ngày tay vụng về, nếu không trở về dễ dàng bị đánh..."

Nhìn nó một đường mở ra ân oán thác bão táp, ta đột nhiên phát giác Ngự tỷ này cũng có mặt của tiểu nữ nhân.

Bảy trăm bảy mươi hai tráng sĩ Hoàng Hoa Cương.

Tiễn Vương Bặc Nhi đi, trong nháy mắt tâm tình của ta trở nên kích động. Lâm Giác Dân, bạn trai trai của Bạch Đình vậy mà lại là Lâm Giác Dân!

Nói đến rất nhiều người dân Lâm Giác Dân đều không quen thuộc, nhưng nếu nhắc đến con cháu quốc phụ tôn Trung Sơn, chỉ sợ không ai không biết. Mà Lâm Giác Dân chính là nhóm người đầu tiên đi theo Tôn Trung Sơn tiên sinh cách mạng.

Trong lịch sử ghi chép, tướng mạo của người dân Lâm Giác này đẹp trai, diện mạo như ngọc, hơn nữa vô cùng văn nhã, vừa mới quay người cách mạng đã được Tôn Trung Sơn tiên sinh tán thưởng.

Chỉ tiếc nam tử kỳ lạ như vậy lại chết sớm, một năm Cửu Nhất Tôn Trung Sơn khởi nghĩa phát động chức nghiệp ở Quảng Châu, chuẩn bị lật đổ sự thống trị mục nát của triều Thanh. Nhưng mà khởi nghĩa lần này cuối cùng tuyên cáo thất bại, Lâm Giác Dân bị rất nhiều hà thương thật sự vây quanh, sau khi bị bắt lại không chịu chiêu hàng, cao giọng hô to: Mạng sống của Đại Thanh Tác, tâm ta tru Đại Thanh! Cuối cùng bị thương quyết ở bến tàu Quảng Châu.

Cùng hy sinh với hắn còn có bảy mươi hai người trẻ tuổi, đây chính là Hoàng Hoa Cương nổi tiếng bảy mươi hai liệt sĩ.

Nhưng trong tư liệu của Lâm Giác Dân lại nhắc đến hắn năm xưa đi Nhật Bản học, sau khi trở về nước liền tham gia khởi nghĩa cho đến hy sinh, lại không nhắc tới việc hắn đã từng đọc sách ở võ hán.

Chẳng lẽ tin tức của Vương Bật Nhi là sai?

Ta xoắn xuýt nửa ngày trời, nghĩ đến ký ức mình có được của Bạch Miểu, vội vàng nhắm mắt lại tìm tòi kinh nghiệm cá nhân của bạn bầu bầu dục của bà ta một lần, cuối cùng biết được sau khi Lâm Giác Dân trở về nước, đầu tiên là đọc sách vài năm, sau đó mới về nam hạ cách mạng.

Điều này nói rõ bạn học của nàng chính là người dân Lâm Giác, về phần tại sao tư liệu lại không nhắc đến chuyện hắn đọc sách ở võ hán, có thể là hắn muốn phân rõ giới hạn với người xung quanh? Dù sao thì học đường lúc đó cũng do Thanh Đình tạo ra.

Gã xuống từ mùa xuân, sau đó tháng bốn anh dũng thỉnh nghĩa. Hơn nữa giao thông lúc ấy không tiện, đi đường cần thời gian rất lâu.

Rất hiển nhiên, Lâm Giác Dân cũng không phải là không muốn hồi âm cho Bạch Miểu, mà là vừa đến Quảng Châu đã đuổi kịp khởi nghĩa, sau đó liền hi sinh rồi...

Ài! Ta không khỏi thở dài thật sâu.

Ở thời đại loạn chiến như thế này, tình yêu thường thân bất do kỷ. Vô số liệt sĩ chúng ta không nhớ rõ tên, vì tương lai của quốc gia này mà vứt bỏ đầu lâu để cống hiến sinh mệnh của mình.

Ta không hề hoài nghi chính mình bội phục Lâm Giác - liệt sĩ dân chúng, lại nghi ngờ câu nói kia của hắn, chờ ta trở về.

Không thể thực hiện hứa hẹn, mới là gông xiềng đáng sợ nhất!

Mặc kệ thế nào, cuối cùng ta cũng hoàn thành việc đáp ứng Bạch Miểu. Vào buổi tối hôm đó, ta đã đến trường học, trấn an xong cảm xúc của nàng, sau đó mới cầm tấm hình của Lâm Giác Dân đã in xong, hỏi nàng về người nàng muốn tìm có phải là người này hay không.

Bạch Miểu sửng sốt hồi lâu, sau đó lấy từ trong tay ta một tấm ảnh, sờ sờ Ngũ quan Lâm Giác Dân trên đó, bà rất là dụng tâm.

"Hắn cũng không quên ngươi, kỳ thực... Hắn vừa đến Quảng Châu tham gia cách mạng, liền hy sinh rồi."

Cho dù trước giờ ta quyết đoán, giờ phút này nói chuyện cũng có chút lắp bắp, ta căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt Bạch Chỉ.

"Hắn chưa chết, ngươi đừng gạt ta, hắn sẽ không chết, tuyệt đối sẽ không chết."

Không ngờ Bạch Chỉ căn bản không bi thống như trong tưởng tượng, lúc đầu ta cho rằng nàng là vì đau lòng quá độ mới nói như vậy, nhưng dần dần ta phát hiện nàng không có thương tâm, cũng không có làm ra, mà thật không tin!

"Cảm ơn ngươi giúp ta, ngươi đã không tìm thấy hắn, vậy thôi bỏ đi! Ta sẽ tiếp tục chờ hắn ở nhà ga, chờ đến khi hắn trở về mới thôi. Yên tâm đi, ta sẽ không hại ngươi."

Bạch Hỗn xem ảnh xong đột nhiên trở nên vô cùng nhu tình, giống như một tiểu hài tử còn phải bảo đảm với ta, nhưng chúng ta không có ai cười nàng ngây thơ.

"Mẹ nó, lão tử chịu không nổi."

Lý Ma Tử nghẹn ngào nói, quay đầu khóc lên.

Cái mũi của ta cũng có chút cay cay, âm linh trong lòng rất nhiều, nhưng có mấy âm linh từng trải qua thống khổ vẫn có thể duy trì sơ tâm?

Chỉ có một mình Bạch Chỉ!

Một lát sau Bạch Miểu cầm cây dù chuẩn bị rời đi, ta vô thức đi ra trước gọi nàng lại, đề nghị đưa nàng đưa đến quê nhà của Lâm Giác Dân.

"Thật vậy không?"

Bạch Chỉ lập tức kích động, sau đó có chút thẹn thùng nói: "Còn chưa đính hôn đã tới cửa bái phỏng. Không tốt lắm chứ?"

"Ngươi đợi một trăm năm, cũng không có quy củ gì cả."

Trong mắt ta giống như rơi vào cát, không ngăn được nước mắt, cô nương này, cô có cần hành hạ như vậy không!

Cuối cùng Bạch Miểu ở dưới sự khuyên bảo của ta đồng ý cùng ta đi đến quê quán Lâm Giác Dân, ta tạm thời đem nàng chứa vào trong băng ngọc hồ lô.

Sau khi trở về ta sẽ hỏi Doãn Tân Nguyệt xa nhà một chuyến. Nàng biết ta vì chuyện này mà bận rộn thật lâu, nên hiểu chuyện đáp ứng, còn cố ý nói đợi ta đi rồi thì sẽ về nhà cho con bú sữa.

Lần này hẳn sẽ không có nguy hiểm gì, ta dự định để Lý mặt rỗ giải sầu, ai ngờ ca ca này nói không chịu nổi sinh tử luyến của Bạch Chỉ, chết sống không chịu đi.

Không chỉ như thế, hắn còn kể chuyện này cho Vương Lư Nhi, thế cho nên trước khi xuất phát bổng Nhi ly kỳ xuất hiện ở sân sau.

Nàng mang theo nhúm trà, thuận tay ném bọc quần áo cho ta, bá đạo mở miệng nói: "Đi đường xách bao cho ta."

"Dựa vào cái gì?"

Ta không phục – nghị luận, nàng cười lạnh một tiếng nói ra tin tức ai hỏi ngươi, trong nháy mắt ta sẽ không lên tiếng nữa.

Mặc dù nói với Bạch Miểu là đi tới quê hương của Lâm Giác Dân, nhưng ta vẫn dự định đến Quảng Châu Hoàng Hoa liệt sĩ Lăng Viên ngắm nhìn, không chuẩn hồn phách của Lâm Giác Dân vẫn còn, dù chỉ có một tia tàn hồn, cũng có thể an ủi Bạch Miểu rồi.

Hai giờ nữa chúng ta đến sảnh chính Bạch Vân, sau đó đánh hai cái xe đồng hồ đến thẳng vườn bồi của Hoàng Hoa Cương.

Đây là yêu cầu của Vương Bật Nhi, nói là hồi hương vị ấu thơ, ta lại nói không lại nàng, đành phải tòng mệnh.

Đến Hoàng Hoa Cương Thiên còn chưa đen, chúng ta ở phụ cận ăn chút bánh gạo nếp, còn làm bộ làm tịch lấy chén trà.

Ăn xong bữa cơm, bên tai tràn đầy lão đậu, nói nhảm lão mẫu ngươi, nhiều lần ta đều cho rằng có người đánh nhau, nhưng người ta chỉ nói chuyện phiếm bình thường, có thể thật sự là địa vực văn hóa khác biệt!

Cơm nước xong xuôi, chúng ta tiến vào công viên sớm, muốn tìm được bia mộ của Lâm Giác Dân, sau đó mới phát hiện hóa ra mình rất ngây thơ.

Đối mặt với chỗ chôn cất của bảy mươi hai người này, ta có chút mềm chân, đây đều là những người mang lòng hướng đến quốc gia, nếu không thì cũng không có lá gan tìm cách mạng.

Một người hai người cũng dễ xử lý, nếu quả thật gây ra động tĩnh, kêu phần phật đi ra mấy chục cái âm linh, ta cùng Vương Đằng Nhi chẳng phải là muốn bàn giao nơi này...

Do dự hồi lâu vẫn quyết định thử một lần, cùng lắm là thượng sách thôi!

Bây giờ trên mạng lưu truyền rất nhiều phương pháp chiêu quỷ, ta cực kỳ khinh thường chuyện này, không phải nói mấy cách này không có tác dụng, mà là hậu quả của loại thủ đoạn chiêu quỷ có tính cưỡng chế như bọn họ gây ra thường sẽ không chịu nổi.

Cứ lấy thư sinh mua sắm đơn giản nhất ra nói, có một lần bạn học của Lý Tiểu Thiến học được bút Tiên Chiêu Quỷ Thuật không biết từ đâu, mấy người chơi trò quỷ trong ký túc xá suốt nửa đêm, kết quả thật u mê đưa tới mấy con mãnh quỷ, dọa bọn chúng tè ra quần.

May là lúc trước Lý mặt rỗ cầm qua mấy lá linh phù bậc trung khiến Lý Tiểu Thuần mang theo phòng thân, bằng nhỏ nó dùng linh phù đánh cho chúng nó chạy, nếu không bạn học trong ký túc chỉ sợ đều khó thoát khỏi vận rủi.

Đây chỉ là một chuyện nhỏ trong đó, lại có thể nhìn ra nguy hại chiêu quỷ mù quáng, ta và Lư Nhi thương lượng một phen vẫn quyết định dùng đạo pháp chính thống chiêu hồn!

Chương thứ bảy trăm bảy tám chiêu hồn.

Buổi hội âm dương bắt đầu rạng sáng, mặt trăng lên tới giữa trời đúng lúc chiếu xạ lên bia kỷ niệm.

Hai người chúng ta ngồi xếp bằng trên mặt đất, cắt đứt ngón tay nhỏ vài giọt máu lên trên tấm ảnh của Lâm Giác Dân, lại vẽ một cái đầu mũi tên hướng về phía bia mộ, làm tốt tất cả những thứ này thì sau đó nhắm mắt lại yên lặng niệm lên chú ngữ.

Sau mấy lần chú ngữ, phụ cận vẫn không có động tĩnh gì, ta không khỏi có chút uể oải, Vương Bật Nhi động đậy con mắt tựa hồ muốn đứng lên, đúng lúc này trong không khí đột nhiên truyền đến dị dạng, ta vội vàng mở miệng: "Đến rồi."

Lúc này Vương Bật Nhi ngồi trở lại chỗ cũ tiếp tục đọc chú ngữ, ta động lỗ tai nghe tiếng lá dương thụ sa bên cạnh, rõ ràng cảm nhận được có cái gì đang tới gần chúng ta, hơn nữa không chỉ một cái!

Thời gian dần trôi qua, bên cạnh chúng ta xuất hiện một cỗ áp lực vô hình, tựa như lúc bình thường toàn thân bị quỷ áp giường tự nhiên không thoải mái, ta tranh thủ đọc một đoạn đạo đức lăn tăn, thân thể không lạnh được mới mở mắt ra, cảnh giác nhìn xung quanh, thình lình phát hiện bốn phía đứng đầy một đám âm linh!

Trên người mỗi người bọn họ đều phủ kín chi chít lỗ đạn, nhao nhao tràn ngập địch ý nhìn ta.

Toàn bộ bọn họ đều là người rối bù, lưu lại tóc thật dài, xem ra chính là đám người cách mạng vừa cắt mất bím tóc lớn, quần áo trên người tả tơi, một số ít người còn mặc áo tù.

"Ngươi tìm giác dân có chuyện gì?"

Giằng co nửa ngày, một âm linh trong đó đi lên hỏi, xem ra bọn họ chỉ là bộ dạng hung ác, cũng không bạo ngược như trong tưởng tượng.

Ta nhẹ nhàng thở ra, đơn giản nói ra sự tình Bạch Hỗn, không ngờ đối phương phất phất tay để ta đi tìm Lâm Giác Dân.

Hóa ra đám anh hùng này sau khi lên đường thì mỗi người đều trở về quê hương của mình, đám âm linh trước mắt đều là liệt sĩ sinh ra ở Quảng Đông.

Nếu đã như vậy, chúng ta ở lại cũng không có ý nghĩa, ta đứng dậy cúi người với bọn họ một cái, lại lấy từ trong bao ra một ít tiền nguyên bảo giấy, gì đó đốt cho bọn họ, sau đó mang theo Vương Bặc Nhi rời đi.

"Cảm giác dân tìm một con phố tốt, đáng tiếc ta năm đó... Ai! Cũng không kịp biểu đạt với người yêu."

Sau lưng một vị Âm Linh nói xong khóc lên, tiếp theo khiến cho một loạt âm linh kêu rên, tiếng khóc vang vọng khắp công viên.

Ta thở dài, nhìn bốn chữ to "Hạo khí trường tồn" trên sách của Tôn Trung Sơn tiên sinh viết, xoay người lại cúi người với các anh hùng một lần nữa.

Đêm đó chúng ta liền gần tìm khách sạn ở lại, sau khi tỉnh lại đã là giữa trưa, ăn một miếng đơn giản rồi lại đi Phúc Kiến Phúc Châu, chờ đến Mẫn Hầu huyện chỗ Lâm Giác Dân đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Mẫn Hầu huyện được xưng là Bát Mân Thủ Ấp, là một trong những thành thị có lịch sử lâu đời nhất của Phúc Kiến, trước mặt hơn năm ngàn người đã có tiên dân cư trú, di chỉ văn hóa nổi tiếng của Đàm Sơn nằm ở đây.

Trước khi đến đây ta cảm thấy làm người lịch sử, dân chúng Lâm Giác ở đây hẳn là danh tiếng rất vang dội, nói cách khác ta hẳn là rất dễ tìm được tin tức của hắn!

Không ngờ liên tục hỏi rất nhiều người, đều không có nhận được tin tức hữu dụng, ta mới kịp phản ứng. Mẫn Hầu huyện là một năm một năm do Mẫn huyện, Hầu huyện hợp thành, mà Lâm Giác Dân thì một năm trước đã hi sinh rồi.

Trong đầu Bạch Hỗn có ấn tượng rất mơ hồ đối với quê hương Lâm Giác Dân, tin tức ta căn cứ trên mạng mới đến được nơi này, bất đắc dĩ, ta chỉ có thể hao hết tâm tư tìm được một tấm bản đồ thời kỳ ly viễn của Tân Hợi, trước tiên phải xác định cho rõ ràng, hai nơi hầu địa ở đâu, sau đó chia binh với Vương Đằng Nhi làm hai đường để tìm hiểu tin tức.

Cuối cùng Vương Bặc Nhi đi tới địa chỉ cũ ở Mân huyện, ta đi tới địa chỉ cũ của huyện. Trải qua một buổi sáng điều tra, cơ bản bên này ta có thể tự mình không có manh mối, cùng lúc đó Vương Bặc Nhi đánh máy móc cho ta, nói mình có phát hiện trọng đại, sau đó dùng máy móc chụp chụp cho ta một vị trí.

Ta không nói hai lời, khẽ cắn đã lao về phía vị trí Vương Yến Nhi.

Không ngờ cùng thuộc về một huyện, hai nơi cách xa nhau như vậy, tài xế dẫn ta đi gần ba giờ đồng hồ mới tới nơi.

Dừng lại lúc này đã không còn cảnh tượng thành thị, phóng mắt nhìn khắp nơi đều là nông phòng nguyên thủy, trên đồi núi phía xa tràn đầy cây trà xanh mướt.

Trong cả nước này, hoàn cảnh phúc kiến chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, ta ở võ hán hô hấp cũng quen với ô tô đuôi, đi vào phúc kiến cũng đã cảm thấy hạnh phúc rồi, trước mắt trong không khí lại xuất hiện một cỗ hương trà thanh u, nhất thời có chút say mê.

Rất nhanh Vương Bật Nhi liền từ một sườn núi nhỏ đi ra, bên cạnh nàng còn đi theo một lão thái thái tuổi theo. Nhìn thấy Vương Bật Nhi sau khi dừng lại vẫy vẫy tay với ta, sau đó thuận tay đỡ lão nhân gia lại.

Ta vội vàng nghênh đón nàng, hỏi nàng có phát hiện gì, Vương Loan Nhi chỉ vào lão thái thái bà nói: "Vị nãi nãi Lâm Giác Dân này chính là hậu nhân của Lâm Giác Dân! Ông nội nàng và Lâm Giác Dân là đường huynh đệ."

Bên trong bảy mươi hai liệt sĩ có vài người Lâm gia, đều là nhà của Lâm Giác Dân, có khả năng Lâm Giác dân rất đẹp trai, lại còn là nòng cốt của cách mạng, cho nên độ nổi tiếng là lớn nhất.

Lâm gia vốn là đại gia tộc, lại lật đổ Thanh Đình trước sau hy sinh mấy cái mạng, cho nên hậu nhân Lâm gia rất được người ta tôn kính, những năm gần đây không chỉ một lần có được lãnh đạo mời bọn họ đến nội thành sinh hoạt, nhưng người Lâm gia đều cự tuyệt, bọn họ không muốn rời khỏi nhà.

Có lẽ chính vì tôn trọng tâm nguyện của bọn họ, chúng ta ở huyện thành điều tra mới không thu hoạch được gì.

Nói đến cũng khéo, Vương Loan Nhi đi vào Khuẫn huyện nghe ngóng thì đúng lúc gặp được cháu gái của lão thái thái, lúc này mới tìm được Lâm gia chân chính.

"Lão nhân gia, chúng ta có thể đi từ đường Lâm gia các ngươi nhìn một cái?"

Vương Bật Nhi đã đem mục đích nói với nàng, ta dứt khoát đi thẳng vào vấn đề hỏi, bất quá ít nhiều vẫn có chút lo lắng.

Là nơi tổ tiên cung phụng, có gia tộc hoan nghênh người ngoài tham quan, thậm chí cực lực tuyên truyền lịch sử quang vinh của nhà mình; nhưng nhiều người cảm thấy điều đó sẽ quấy nhiễu sự thanh nhàn của tổ tiên, cho nên kính với người ngoại tộc mà đi xa.

Không ngờ sau khi nàng trầm tư một lát, lại thật sự lắc đầu cự tuyệt!

"Lâm bà nãi, bà suy nghĩ cho kĩ đi..."

"Không được, từ đường Lâm gia tuyệt đối không cho phép người ngoài tiến vào!"

Không biết vì sao, lão nãi bà vốn bình dị gần gũi nghe được chúng ta vào từ đường, thái độ trong nháy mắt lạnh xuống, thậm chí trực tiếp bỏ qua Vương Bặc Nhi làm nũng, cứng rắn đẩy nàng quay đầu trở về thôn.

Vương Bật Nhi còn muốn đuổi theo, ta kéo cô lại, thở dài nói: "Không cho vào liền không vào."

Nói xong căn bản không giải thích gì, lôi kéo nàng đi trở về, một mực ra Lâm gia thôn ta mới dừng lại.

Lão nãi nãi càng không muốn chúng ta tiến vào từ đường, càng nói bên trong từ đường có ẩn tình, trải qua vô số lần cảnh tượng tương tự, chút nhãn lực này ta vẫn có.

Vừa nãy bà lão mặc dù đã rời đi rồi, nhưng xung quanh còn có rất nhiều thôn dân, vì không muốn đánh rắn động cỏ nên ta chỉ có thể giả bộ rời đi, sau đó tìm cơ hội lẻn vào từ đường.

Vương Bật Nhi nghe xong khẽ gật đầu, tán thưởng một chút cơ trí của ta, nhưng nàng cau mày nói: "Ta cảm thấy bà cụ không giống người xấu."

"Phốc! Ta không nói người ta là người xấu, chỉ là người ta muốn giữ bí mật, mà chúng ta phải tìm được đáp án mà thôi."

Ta bất đắc dĩ cười cười, ngự tỷ quả nhiên là Ngự tỷ, không phải bằng hữu thì là kẻ địch đã thông qua tư tưởng thật sự đấy...

Huyết thư của Lâm Giác Dân, thứ bảy trăm bảy trăm chín.

Bọn ta đang nằm trong một hõm núi cả buổi, cảm thụ được ánh mặt trời và gió biển, mười phần thoải mái. Vương Thận Nhi tựa hồ cảm thấy loại cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất này, thế mà bất tri bất giác níu cánh tay của ta, ta dứt khoát giả bộ như ngủ thiếp đi.

Chạng vạng tối chúng ta ăn một miếng cơm, lén lút mò đến chỗ chế độ cao của thôn quan sát, tìm kiếm mấy chỗ phòng thôn dân thường xuyên lui tới, phát hiện có một chỗ sân nhỏ không người ra tiễn khách, nghĩ chỗ đó chính là từ đường Lâm gia!

May mắn Phúc Kiến thờ phụng Quỷ Thần, quan niệm truyền thống dày hậu mới cho ta thời gian ngắn tìm được từ đường. Nếu đổi thành phương bắc, vận khí tốt có thể có người vào từ đường thờ phụng năm này, vận khí không tốt mấy năm cũng có thể không có người rảnh rỗi, vậy coi như bị kéo đến nhà mỗ gia...

Sau khi khóa chặt từ đường lại nghỉ ngơi mấy tiếng, chờ sau khi thôn hoàn toàn tĩnh lặng, ta và Vương Bặc Nhi dựa lưng vào thôn, đi tới bên cạnh từ đường.

Toàn thể từ đường này cũng có thể thể hiện ra đặc sắc Phúc Kiến Thổ Lâu, bên ngoài vây quanh một tầng gạch đỏ, hẳn là về sau gia cố lên.

Trong sân không có khóa, cửa chính từ đường lại bị người dùng xích sắt to bằng ngón cái khóa lại vài vòng. Cũng may ta có châm vô hình, khống chế nó chui vào bên trong lỗ khóa dễ dàng mở khóa, sau đó cẩn thận từng li từng tí thu hồi dây xích.

Trước khi mở cửa đã xuất hiện hình ảnh và bài vị đầy tường, phía dưới là một hương án trưng bày hương nến và cho cấp phẩm.

Ta cẩn thận đánh giá bức họa và ảnh ở trên đó, muốn tìm thấy tên của Lâm Giác Dân, nhưng nhìn hết người cuối cùng cũng không tìm được hắn. Vương Lung Nhi tiếp tục xem một lần vẫn không tìm ra tên của Lâm Giác Dân, linh cơ của ta khẽ động rồi đem ngọc đuôi phóng ra, nhưng nàng vẫn không tìm ra được!

Lẽ nào bà lão kia không cho chúng ta vào từ đường bởi vì bà lão kia căn bản không cho bài vị Lâm Giác Dân vào từ đường?

Nhưng hắn là thanh niên tuấn tài tham gia Tân Vô Hợi cách mạng, không làm chuyện thương thiên hại lý, sao tông tộc lại có thể trừng phạt hắn như vậy?

Ta và Vương Đằng Nhi không cam lòng tìm kiếm bốn phía, đuôi ngọc thì nhìn chằm chằm vào cái đầu heo đang cung phụng trên bàn.

Loli thích ăn thịt, nhưng mà ta cảm thấy nàng vẫn hiểu quy tắc, không nói nhảm, ai biết nàng thật sự nhân lúc ta không chú ý nhào tới, trong nháy mắt đã gặm hơn phân nửa cái đầu heo.

"Cái này..."

Dù là Vương Hối Nhi chứng kiến một màn này, sắc mặt cũng trở nên lúng túng, ta thở phì phò hô một tiếng Vĩ Ngọc. Nàng cũng không để ý tới ta, chỉ là không ngừng ăn đầu heo, về sau tựa hồ không chịu nổi nhưng vẫn không dừng tay, trực tiếp dùng móng vuốt bới lung tung lên, không quá một lát đã đem đầu heo đạp thành một đống thịt nát.

Ta đã bắt đầu tức giận, nhưng xem nàng thực sự kiên trì, trong lòng đã tính trước, có thể nàng cảm nhận được cái gì đó. Quả nhiên, theo đầu heo được giải quyết, dưới đầu heo xuất hiện một chén trà màu đen.

Ngọc đuôi ngọc "Vèo" biến về hình người, cẩn thận cầm chén thử một chút, lập tức nháy mắt với ta: "Ác ca ca, chén có thể chuyển động nha."

"Đây là cửa ngầm?"

Ta kinh ngạc há hốc mồm, khom lưng nhìn xem mới phát hiện hương án nằm cùng một chỗ với vách tường, đi tới cẩn thận từng li từng tí một xoay cái chén, sau đó chính giữa vách tường đột nhiên tách ra, biến thành những người trẻ tuổi Lâm gia đã hy sinh trong bảy mươi hai liệt sĩ!

Mà trung tâm của những người này rõ ràng là Lâm Giác Dân và Bạch Miểu.

Đột nhiên ta xuất hiện liền hiểu được vì sao lão nãi nãi không bảo ta đến từ đường: Bọn họ phụng phụng Bạch Chỉ.

Nhân tộc tương đối truyền thống, vào từ đường cần tiêu chuẩn nhất định, không nói những chuyện khác, nữ tử muốn vào từ đường chính là đi qua cửa!

Bạch Miểu và Lâm Giác Dân đến chết cũng không thể ở cùng một chỗ, bà căn bản không có tư cách tiến vào từ đường Lâm gia.

Về phần người Lâm gia vì sao kể cả Bạch Chỉ cùng cung phụng, chỉ sợ trong đó còn có nội tình.

Ta mở ra mắt Âm Dương nhìn kỹ một chút, phát hiện hồn phách của Lâm Giác Dân cũng không ở trong từ đường.

Xem ra không thông qua người Lâm gia giải quyết vấn đề là không thực tế, ta lấy ra điện thoại viết đặc biệt về phía hình ảnh hai người, sau đó cúi người về phía bài vị trong cả vách tường, lúc này mới lui ra ngoài đóng cửa lại.

Nói tới đây, ta nhắc nhở các bằng hữu trong lúc du lịch quay phim, có thứ có thể vỗ, nhưng có không thể tùy tiện vỗ. Làm ví dụ đơn giản nhất, nếu ngươi vô tình quay được một bức tượng đá quỷ thần có linh tính, nó sẽ theo ngươi về nhà.

Vì sao rất nhiều lữ khách đến thăm nhà, sau đó bắt đầu gặp tai nạn, bệnh liên tục?

Nói trắng ra chính là trong lúc vô tình ngươi mang những thứ dơ bẩn về nhà, cho nên cho dù ta không úy kỵ bài vị trên tường, vẫn cẩn thận từng li từng tí treo ống kính nhắm ngay Lâm Giác Dân cùng Bạch Miểu.

Sáng hôm sau, chúng ta trực tiếp tìm đến nhà lão nãi nãi, nàng nhìn thấy chúng ta, khuôn mặt trực tiếp lạnh xuống.

"Bạch Miểu và Lâm Giác Dân không kết hôn, tại sao Lâm gia lại cung phụng nàng?"

Ta không để ý lời khuyên của Vương Bật Nhi, bài chưa lật, bà già nghe xong lập tức há hốc mồm, lắp bắp nói: Bà... bà làm sao biết.

"Cái đó không quan trọng, ngươi chỉ cần biết ta là tới hỗ trợ chứ không phải tới gây sự với các ngươi. Ngươi có biết Bạch Chỉ vẫn chờ đến ngày này không! Nàng ta không cần bất cứ thứ gì, chỉ muốn chờ câu trả lời thôi."

"Ngươi nếu chịu cung phụng, chẳng lẽ không chịu cho bà ta một cơ hội rời đi hay sao?"

Lão nãi khẳng định biết Bạch Chỉ đã biến thành lệ quỷ, cho nên trên mặt nhìn không ra sợ hãi, chỉ có không che giấu được khiếp sợ cùng do dự.

Vương Bật Nhi đỡ nàng ngồi trở lại trên ghế, ta căn cứ trí nhớ Bạch Chỉ không ngừng kể lại những năm qua của nàng.

Vốn ta còn do dự một chút có nên thêm mắm thêm muối hay không, nhưng nghĩ lại đây là một loại bôi bẩn đối với Bạch Chỉ Cô Độc trăm năm!

Cuối cùng lão thái thái cũng chịu nhả ra, nước mắt trên khuôn mặt già nua chậm rãi rơi xuống, bà nghẹn ngào kể lại một lần tình huống.

Năm đó Lâm Giác Dân tới Quảng Châu tham gia khởi nghĩa trước đã biết khả năng mình có thể còn sống trở về tìm Bạch Hỗn rồi. Nó không muốn lừa gạt Bạch Chỉ, nhưng tình cảm của bọn họ quá sâu đậm, nếu như nói tình huống thực tế cho Bạch Miểu, Bạch Miểu nhất định sẽ gặp khó khăn.

Để cho nữ nhân đầy yêu thích an tâm, Lâm Giác Dân đã bịa ra một lời nói dối thiện lương. Hơn nữa chuyện đầu tiên hắn đi vào Quảng Châu chính là đưa ảnh mình và Bạch Miểu hắc bạch cho người phụ trách khởi nghĩa lần này là Hoàng Hưng tướng quân.

Đây là bí mật công khai của người cách mạng, trước khi khởi nghĩa lưu lại cho người nhà ít đồ, ví dụ như một phong di thư, hoặc là một miếng ngọc bội...

Lâm Giác Dân nói với Hoàng Hưng tướng quân, nếu như mình bất hạnh hi sinh, thì mời hắn đưa hai bức hoạ này về quê hương, để con cháu đời sau đồng thời cung phụng hai người bọn họ ở trong từ đường!

Gã biết quy củ của gia tộc, cho nên sau khi ở trong bức ảnh để lại máu tươi của mình, nay vì nước hy sinh, trăm chết không từ, các thân trân trọng, thê tử ta trân trọng, trân trọng.

Lâm Giác Dân vì quốc gia, đã phụ tình yêu, nhưng lại không hề phụ sự mỉa mai của Bạch Miểu!

Không ngờ chỉ vài ngày sau, khi tấn công nha môn Tổng đốc Quảng Châu đã bị thương và bị bắt giữ, mãi đến khi hy sinh thân mình.

Sau đó Hoàng Hưng tướng quân chạy nạn khắp nơi, chờ thế cục ổn định lại mới đi ngàn dặm xa xôi tới Lâm gia, dẫn theo Huyết Thư của Lâm Giác Dân trở về.

Chương thứ bảy trăm tám trăm linh ta chờ đến kết hôn với ngươi đã.

Anh họ của Lâm Giác Dân đương nhiên sẽ không vi phạm di nguyện của đệ tử vong, nhưng cũng không giống như cách xử lý bị đám người Phong Lễ Giáo chỉ vào mũi nước miếng, cuối cùng suy tính thiệt hơn, ở từ đường làm một cái cơ quan nhỏ, cũng chính là chén rượu mà trước đó chúng ta đã thấy xoay tròn kia.

Bà lão nói xong hết thẩy, sớm đã khóc không thành tiếng, bà giật giật đáp: Vẫn không biết tại sao nhị gia cùng bà nương này đồng thời tiếp nhận cung phụng, hiện tại rốt cục đã biết, nhị gia có thể nhắm mắt...

Trong xã hội cũ, huynh đệ đại gia tộc đông đảo, xếp hạng cả gia tộc. Ả gọi Lâm Giác Dân là nhị gia cũng không có gì kỳ quái cả.

Chờ sau khi cảm xúc của nàng ổn định, ta kiên trì hỏi: "Lão nhân gia, không biết ngài có biết hồn phách Lâm Giác Dân liệt sĩ ở đâu không?"

Cảm thấy hỏi như vậy là lạ, nhưng ta lại không thể không hỏi. Cũng may nàng đã coi nhẹ, dù sao cách hai đời, chưa nói tới quá thương tâm, chỉ là khó xử nói: "Khi còn sống phụ thân đã từng nói qua, Nhị gia sẽ tới từ đường lúc trăng tròn."

"Ta không biết là thật hay giả, cũng không có lá gan đi thi thực những điều này. Nếu như ngươi tin tưởng, có thể đợi đêm trăng tròn thử nhìn một chút, ta cũng hy vọng ngươi có thể thành công!"

Hiển nhiên lão nãi nãi cũng bị Bạch Chỉ đả động, mặc dù Bạch Chỉ cao hơn nàng hai bối phận, nhưng làm cho một lão nhân tám mươi tuổi cảm ơn mang đức, phát ra khát khao từ nội tâm, nàng dùng một trăm năm thời gian.

Bọn ta tạm thời trở về Mẫn Hầu huyện thành, dạo quanh điểm du lịch, đợi đến ngày trăng tròn mới trở về Lâm gia.

Vốn định tiếp tục lén lút tiến hành, ai ngờ bà lão kia lại kể lại tin tức cho hậu nhân, toàn bộ gia đình Lâm gia thôn đã bày xong cung cấp hàng hóa, cửa ra vào còn được dán xuân liên, giống như là lễ mừng năm mới.

Xem ra đám hậu nhân này muốn phục vụ hôn nhân cho Lâm Giác Dân và Bạch Hỗn đến trễ một trăm năm!

Sau nửa đêm, dưới sự ra hiệu của ta, tất cả mọi người trong thôn mặc dù vẫn còn, nhưng không phát ra tiếng động, mọi người đều nhìn chằm chằm không chớp mắt vào ánh nến trên bàn hương.

Bỗng nhiên, một trận gió từ phía sau từ đường thổi tới, theo sau ngọn lửa nguyên bản vững vàng chập chờn bay lên.

Ta dùng ngón tay đang nóng lên ấn ấn xuống Thiên Cung, phát hiện một bóng người đang phiêu phù giữa không trung quan sát mọi người, sau đó chợt chui vào trong hình.

Lâm Giác Dân quả nhiên đã tới, ta gật gật đầu với các thôn dân, cố ý kéo giọng hô: "Quỳ!"

Xoạt một tiếng, tất cả mọi người trong Lâm gia quỳ trên mặt đất.

Ta đem Bạch Chỉ từ trong hồ lô băng ngọc thả ra. Sau khi nàng rơi xuống đất, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, mà ta chỉ nhẹ nhàng chỉ từ đường.

Nàng quay đầu lại, một bộ trang phục học sinh màu lam, cầm dù giấy, trực tiếp đối mặt với Lâm Giác Dân.

Nếu ta là đạo diễn, ta nhất định sẽ khiến bọn họ ngậm nước mắt cùng ôm nhau một chỗ. Nhưng cuộc sống vĩnh viễn không phải kịch bản, sau khi vượt qua một trăm năm gặp mặt hai người lập tức ngẩn người, sau đó vẻ mặt Bạch Chỉ biến thành mê mang.

Nàng chậm rãi đi tới sờ mặt Lâm Giác Dân: "Ngươi là ai? Sao ta lại có cảm giác quen thuộc như vậy, chúng ta từng gặp mặt rồi sao?"

Đúng, cô hoàn toàn mất trí.

Cũng không phải là lòng ta độc ác, thực tế là Bạch Chỉ thật sự đột nhiên quên đi Lâm Giác Dân!

Cho nên những năm sau, mỗi lần kể cho mọi người nghe câu chuyện này, đám người Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt đều không nhịn được hỏi ta, sau đó bọn họ làm sao vậy?

Ta cười cười, sau đó hốc mắt sẽ dần ướt.

Lâm Giác Dân bờ môi run rẩy nhìn Bạch Hỗn, linh hồn chậm rãi khôi phục thành kỳ nam tử thoạt nhìn đẹp trai như năm đó. Hắn cố gắng tới gần Bạch Miểu, ôm nàng vào trong ngực.

Bạch Chỉ mờ mịt nhìn thoáng qua Lâm Giác Dân, vô thức trốn qua một bên.

Lâm Giác Dân sững sốt, quăng ánh mắt khẩn cầu về phía ta, mà điều duy nhất ta có thể làm ở phương diện này chính là lợi dụng sự thúc đẩy tình cảm nam nữ giữa hai bên là hợp thuật, điều kiện tiên quyết là bọn họ phải là người sống...

Rơi vào đường phố, ta nhẹ nhàng rời khỏi, nhỏ giọng hỏi Vương Yến Nhi có cách nào không, nàng đảo mắt, khó xử nói: "Ta cũng không có biện pháp, nhưng tình cảm của bọn họ chờ đợi trăm năm, trời cao khẳng định cho ra một đáp án!"

"Ai ui!"

Vẻ mặt ta đầy ưu sầu nhìn nhìn hậu nhân Lâm gia phía sau một chút, mặc dù bọn họ không nhìn thấy hết thảy phát sinh trong từ đường, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng được sự tồn tại của Lâm Giác Dân, nguyên một đám vạn phần kích động.

"Cho các ngươi xem, nhưng không được phát ra âm thanh!"

Ta nhỏ giọng dặn dò một chút, đọc được Huyền Quang Chú tại vị trí cửa phòng biến ra một tấm gương hư ảo, xuyên thấu qua tấm gương này, người sống liền có thể nhìn thấy Âm Linh, nói trắng ra thì chính là Khai Âm Dương nhãn thuộc phạm vi quần thể.

Cho dù hậu nhân Lâm gia đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng nhìn thấy Lâm Giác Dân cùng Bạch Chỉ trong phòng, cũng nhịn không được há hốc mồm.

Lúc này, bầu trời đêm vốn trong xanh đột nhiên trở nên âm u, ngay sau đó từng trận mưa rơi xuống, trong nháy mắt cả thiên địa đều bị nước mưa bao phủ.

Trong cơn mưa phùn, Lâm Giác Dân duỗi tay với Bạch Chỉ, thâm tình nói: "Mang quân, ngài không nhớ ta sao? Ta đã nói lúc trời mưa sẽ trở về cưới nàng đó."

Hắn chậm rãi chảy nước mắt, mắt đỏ lên thê lương hừ lên câu tiễn biệt: ngoài sân đình, bên đường cổ hương cỏ xanh biếc, gió thoảng cây sáo, trời chiều bên ngoài núi. Trời trong vắt đất, giao thoa nửa nhịp, một bình rượu đục vẫn lành, bữa khuya hoa mộng hàn.

Nếu như lúc trước tiếng ca của Bạch Hỗn là ai oán là bi ai, thì giờ phút này trong tiếng ca của Lâm Giác Dân lại có thêm một lời khẳng khái khẳng khái!

Theo tiếng ca của hắn quanh quẩn, ánh mắt trống rỗng của Bạch Miểu lóe lên vài cái, sắc mặt cũng không khó coi như trước: "Ngươi... Ngươi thật sự là giác dân?"

Cuối cùng Bạch Hỗn cũng khôi phục ký ức, nàng gấp rút nắm chặt tay của Lâm Giác Dân: "Sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy, cứ một đi không trở lại, ngươi biết ta đợi ngươi bao lâu không? Rốt cuộc ta... đợi ngươi rồi."

"Năm đó vì quốc gia, ta hy sinh bản thân, cũng phụ lòng ngươi."

"Hiện tại ta đã không còn tiếc nuối gì nữa, trong lòng chỉ có ngươi!" Lâm Giác Dân ôm Bạch Chỉ vào trong lòng ôn nhu nói. Mà Bạch Chỉ cũng xấu hổ đỏ mặt, như con mèo nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn cuộn mình trong ngực Lâm Giác Dân.

Thấy cảnh tượng này, ta nở nụ cười sáng lạn, tình cảnh trước mắt phảng phất quay trở lại một trăm năm trước, chiến hỏa bay tán loạn, vô số thanh niên máu nóng vì tiền đồ của quốc gia, không chút do dự từ biệt người yêu, theo Tôn Trung Sơn tiên sinh phát động Tân Hợi cách mạng.

Cho dù bọn họ ngã xuống, thậm chí cũng không để lại tên của người đời sau kỷ niệm, nhưng đã cho Thanh Vương triều mục nát chí mạng, để Trung Quốc đi lên con đường tự mạnh mẽ của dân –

chủ.

Mà Lâm Giác Dân chính là đại biểu của ngàn vạn vạn người này, mười dặm trường đình, thanh niên Lâm Giác Dân nhịn đau rời đi. Bạch Hỗn cố nặn ra khuôn mặt tươi cười vẫy vẫy tay với hắn, nhưng sau khi hắn rời đi lại gào khóc, chống dù đứng trong mưa chờ tình lang hơn trăm năm.

Tình so kim kiên, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi!

Không đợi ta kịp phản ứng, hình ảnh lại trở về hiện tại, hai người bọn họ triền miên đi vào trong mưa to, thân ảnh càng ngày càng sáng, thẳng đến khi biến mất.

Tựa như Vương Bật Nhi đã nói, ông trời đã cho bọn họ một đáp án.

(Bản cố sự được cải biên theo nghệ thuật lịch sử chân thật, xin hãy xưng hô nhập tọa, cẩn thận kỷ niệm toàn bộ tiên liệt hy sinh trong cuộc sống vĩ đại của Tân Hợi.)

Hành trình Âm vật thứ bảy trăm tám...

Trong khoảng thời gian này quan hệ giữa ta và Vương Đằng Nhan Nhi trở nên vi diệu, sau khi từ Phúc Châu trở về, nàng càng thêm ám muội đối với ta, một đôi chân dài tóc đen ngày đi trước mặt ta lắc qua lắc lại, tám phần cho là ta động tâm với nàng!

Thiên địa lương tâm, trong lòng tiểu gia chỉ mới có tháng mới, cho nên thật sự không chịu nổi Vương Bặc Nhi điên cuồng oanh tạc, ta lựa chọn trốn tránh, thừa dịp Doãn Tân Nguyệt làm việc không bận tự điều khiển bản thân.

Chúng ta đi Hàng Châu thưởng thức mỹ cảnh Tây Hồ, lại đi khua chiêng gió, sau đó về nhà nhìn Tiểu Phàm.

Thằng nhãi này được nhạc phụ nhạc mẫu của mình chăm sóc ăn rất ngon, hơn nữa đã học được cách nói chuyện, có thể hàm hồ nói một câu: ba, mẫu thân, khiến con và Doãn Tân Nguyệt rất cao hứng.

Ở nhà mỗi tuần, tính ra đã từ võ hán đi hơn nửa tháng, mặc dù Lý mặt rỗ không gọi điện để giục ta, nhưng chính ta cũng có chút xấu hổ, liền thu thập xong đồ đạc chuẩn bị trở về.

Không nghĩ tới Doãn Tân Nguyệt chết sống còn cần đi Nam Kinh một chuyến, nói là gần đây có thể ở Nam Nam săn bắt kịch vui, muốn nhân cơ hội đi làm quen cảnh điểm địa phương một chút.

Ta chỉ có thể cùng nàng tới Nam Kinh một chuyến, chuyến này chỉ có một cảm giác mệt mỏi, sau này sẽ không còn con mẹ nó tự mình du lịch nữa, một mình ta quả thực mất tập trung chạy hơn phân nửa Trung Quốc...

Nam Kinh có rất nhiều cảnh điểm du lịch, nhưng để người Trung Quốc ghi nhớ không phải là những cảnh đẹp đó, mà là kỷ quán của cuộc chiến Nam Kinh. Bất quá trước đó ta đã nhiều lần đi cảm thụ bầu không khí nghiêm túc nơi đó, lần này không đi nữa.

Doãn Tân Nguyệt muốn đi xem đường hầm tình yêu của Giang Ninh, chúng ta sẽ tới đó.

Hai bên hoạn đồng trồng đầy Ngân Hạnh Thụ rậm rạp. Bởi vì xe lửa bị bào mòn qua, lá cây hai bên giống như hai con trường long thẳng tắp tiến về phía trước, xa xa nhìn lại giống như một đường hầm màu xanh lục, tượng trưng cho tình yêu bất hủ.

Cảm giác tự đáy lòng ta như ở trước mặt thiên nhiên, bất luận kiến trúc mỹ diệu nào đều là phù vân, đây mới là phản phác quy chân!

So với sự say mê của ta, Doãn Tân Nguyệt thì có vẻ hưng phấn dị thường. Nàng dắt tay ta đi chậm trong đường hầm, giống như vừa mới ở cùng một chỗ với tiểu tình lữ vậy.

Khuôn mặt xinh xắn của nàng lộ vẻ đặc biệt khả ái dưới ánh đèn yếu ớt, ta không tự chủ được mà nhìn tới nhập thần. Đột nhiên, nàng nhẹ nhàng nhón mũi chân lên, dùng cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng hôn lên mặt ta một cái.

"Đây là lần đầu tiên lão phu tiếp xúc thân mật a?"

Miệng ta ngoài cười toe toét, hai tay lại không thành thật sờ trước ngực nàng, đồng thời cái cằm không ngừng cọ cọ vào vành tai nàng. Hai gò má Doãn Tân Nguyệt lập tức ửng đỏ, kêu lên: "Đừng... Có người..."

Ân ái ngắn ngủi một lát, chúng ta liền đi tham quan Trung Sơn Lăng, hẻm Ô Y, Mai Hoa sơn, Huyền Vũ hồ những nơi khá nổi tiếng này, trải qua vòng lớn này, ta đã mệt mỏi thành chó, nhưng Doãn Tân Nguyệt vẫn không biết mệt mỏi dắt ta không cho vào trong khách sạn, đối với nàng mà nói cơ hội một mình du lịch với ta quá ít.

Ta không muốn quấy rầy sự hưng phấn của nàng, nhưng lại không biết đi đâu chơi, cuối cùng Doãn Tân Nguyệt vẫn hiểu chuyện chủ động đề nghị, đi dạo thị trường cổ xưa phụ cận.

Nếu ta là đại lửa hải nhập giữa đại lực, thì thời gian của ta chính là tuần phác của ngươi. Vừa nghe lời này là lập tức cảm thấy hứng thú, sau đó liền hỏi thăm cho người khác một chút về thị trường cổ xưa nổi danh phụ cận, rồi lập tức ngăn cản đám sĩ hoả chạy đến.

Nam Kinh làm Cổ Đô sáu mặt, lịch sử nội tình tự nhiên không phải thành thị bình thường có thể so sánh, mặc dù chúng ta đi tới chợ cổ chơi cũng không nổi danh, nhưng bên trong đồ cổ thật sự có thể nói hoa cả mắt!

Nơi này mặc dù kém quy mô Phan gia viên, nhưng đồ dỏm lại ít hơn nhiều so với Phan gia, nhất là hai đời Chính phẩm Minh Thanh chồng chất như núi!

Nếu không phải ta mất đi hứng thú với những thứ đồ chơi cổ bình thường, nhất định mua được một đống lớn.

Qua gần bốn giờ đồng hồ, Doãn Tân Nguyệt cuối cùng cũng biết mệt, hỏi ta lúc nào mới về? Ta trực tiếp kéo cô bé đi ra ngoài, khi sắp đi ra phố, trong lúc lơ đãng liếc một cái bình sứ xanh.

Ta thả Doãn Tân Nguyệt ra, đi tới trước đem bình sứ xanh cầm trong tay đánh giá một phen, lại đem nó trở về chỗ cũ.

Căn cứ kinh nghiệm của ta, đây hẳn là một đóa Thanh Hoa chính phẩm, niên đại đúng là rất lâu đời, nhưng cũng không tính là thượng thành, bởi vì miệng bình xuất hiện một vết nứt, bên cạnh tiêu chí kỹ viện có một khối lớn đen nhánh, có lẽ là có đồ vật gì đó đã thấm vào bên trong.

Điều khiến ta cảm thấy hứng thú chính là một luồng khí màu đỏ đang dâng lên từ miệng bình!

Nói như vậy, nếu tình huống này xuất hiện thì đồng nghĩa với việc bình nhỏ là một âm vật, nhưng bản thân bình sứ xanh tươi trước mắt cũng không có chút âm khí nào, duỗi tay chạm đến cũng không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào.

Điều này chứng tỏ luồng khí lưu màu đỏ kia là do âm vật khác phát ra, sau đó chui vào trong bình.

Khí thể lưu thông rất mạnh, nhất là âm khí theo nhiệt độ, tốc độ gió thổi thậm chí là từ trường địa từ xung quanh di chuyển nhanh chóng, nhưng âm khí trong bình trước mắt vẫn không nhúc nhích, thậm chí có một lần ta cầm lấy bình lắc lắc mạnh, luồng khí màu đỏ kia vẫn không có động tĩnh gì.

Đây là điểm làm cho ta cảm thấy kỳ quái nhất, rất muốn biết rốt cuộc âm vật này phát ra âm khí cứng cỏi như vậy?

"Tiểu lão đệ, ngươi thật đúng là tinh mắt nha. Đây chính là sản phẩm chế tạo chính tông của quan nguyên đại đấy."

Ông chủ quầy đất thấy ta chậm chạp không chịu đi, cho là ta động tâm.

Lập tức chủ động cho thấy nhà mình ở gần đây, trong nhà còn có không ít đồ cổ, nếu có gì cần thì có thể mời ta đến nhà đi dạo.

"Được ạ."

Ta gật đầu đồng ý, vừa đi vừa tán gẫu câu được câu không với ông chủ, rất không rõ nhà hắn rõ ràng có cửa hàng, vì sao còn muốn đi bày quán?

"Ôi, con cái trong nhà sinh bệnh rất cần tiền gấp, cho nên ta đành bất đắc dĩ đi chơi với mấy người bạn cũ, cửa hàng thì do vợ ta trông coi." Nhắc tới con trai mình, trên mặt ông chủ tràn đầy vẻ u sầu.

Nhìn bộ dáng này, ta vừa muốn hỏi con trai nó bị bệnh gì? Không nghĩ tới hắn lại xua tay nói không vui, lập tức bắt đầu giới thiệu bảo bối cất dấu cho ta.

Không thể không nói, ngoài miệng hắn ta có công phu liều mạng với Lý mặt rỗ, mấy phút hành trình tới đây, hai ta đã tương đối quen thuộc rồi. Ta cùng Doãn Tân Nguyệt được hắn dẫn xuống tới một tiểu lâu nhỏ độc lần hai.

Đây là cửa hàng của ông chủ, giống với tiệm cổ trước đây của ta, lầu một dùng để làm ăn, lầu hai thì của mình ở.

Ta không ưa loại tiểu điếm này có một cỗ cảm giác thân thiết đặc thù, cõng thủ hạ thảnh thơi đi theo hắn vào cửa, ông chủ còn cười híp mắt đón ta tùy tiện chọn lựa!

Ta mới vừa muốn đáp lại, thời khắc bước vào cửa tiệm, lại cảm nhận được một cỗ hàn ý thật sâu! Theo bản năng rụt cổ lại.

Doãn Tân Nguyệt thấy cảnh này, khẩn trương hỏi ta chuyện gì?

Ta lắc lắc đầu, cẩn thận đánh giá xung quanh.

Những người khác không cảm nhận được, nhưng mình lại rất quen thuộc với cảm giác này: Đây rõ ràng là hàn ý mà phải thức thời gian dậy ở Đông Hàn, nửa đêm đi nhà vệ sinh mới có thể có.

"Không tệ không tệ, trong tiệm này bảo bối không ít."

Để không để cho mọi người phải lo lắng, ta giả bộ như không có chuyện gì, nghiêm túc chọn lấy kệ hàng hai bên, thật ra là để tìm kiếm cỗ hàn ý kia.

Tục linh qua đi, ta đối với âm vật lực cảm giác mạnh hơn rất nhiều. Tuy thứ này có chút hư ảo, ta nhất thời còn không cảm nhận được hình dạng của nó, lại có thể khẳng định âm vật nhất định ở trong cửa hàng này!

Ta sai đồ vật trên giá từ đầu tới cuối đều không tìm được âm vật, nhịn không được thấp giọng mắng: "Mẹ nó, thứ gì có năng lực lớn như vậy, ta không tin tìm không thấy ngươi..."

Ta nhìn sang trái nhìn phải, đột nhiên phát hiện dưới đáy giá có một cái hộp đỏ đẹp mắt gói lại, nó lập tức hấp dẫn tầm mắt của ta!

Hộp đỏ này thoạt nhìn như là đặc biệt được bảo tồn lại, dưới sự điều khiển của lòng hiếu kỳ, ta ngồi xổm xuống muốn đem nó mở ra, xem bên trong rốt cuộc là chứa đồ vật gì?

Không ngờ tay đụng tới hộp, đầu ngón tay liền bị đông cứng run rẩy một chút, ta phản xạ thu tay lại, nhìn nó nhíu mày.

Hiển nhiên, hàn ý mà hắn cảm nhận được lúc mới vào nhà chính là do nó phát ra!

Chẳng qua, mặc cho nó làm loạn tới mức nào, hôm nay gặp phải ta, ha ha...

Sức mạnh cường đại ta sẽ tập trung ở hai tay, lúc này mới thật cẩn thận đem hộp đỏ mở ra, phát hiện ở trong là một huy chương chế tạo bằng kim loại, mặt ngoài huy chương sinh đầy rỉ sét, thể chữ trên đó cũng đã bị ăn mòn không thấy rõ hình dáng ban đầu.

Điều duy nhất có thể thấy rõ chính là, chính diện có một cái hình ảnh quân nhân Trung Quốc cõng theo súng trường, vắt ngang dòng sông xanh lục, nghĩ đến nó hẳn là một con rối kháng mỹ trợ triều quân.

"Ông chủ, huy chương này ý tứ, ta có thể mua nó sao?" Ta xoay người nhìn ông chủ hỏi.

Thứ này đối với ta mà nói, có chút giá trị, nhưng đối với nó mà nói khẳng định là có hại, sự ăn mòn của phù sách quanh năm bị hàn khí ăn mòn, thân thể khẳng định sẽ càng ngày càng kém.

"Thật ngại quá, kỷ niệm này là phụ thân ta tham gia kháng mỹ viện triều chiến lưu lại lúc phụ thân ta tham gia chiến tranh, là vinh quang lớn nhất đời này của phụ thân ta, cho nên không thể bán!" Khuôn mặt ông chủ tràn đầy áy náy.

Nhìn dáng vẻ khó xử của ông chủ, ta liền thật sự mở miệng nói: "Lão ca, thật ra huy chương này là một vật âm, ta mua đi chủ yếu là muốn diệt trừ âm khí bên trong, bằng không thời gian dài không thể bảo đảm nó sẽ xảy ra động tĩnh gì."

Hắn nghe sắc mặt kịch biến phía sau, khiếp sợ sau lại có chút kích động, tiến lên một bước nắm lấy cánh tay của ta nói: "Tiểu lão đệ, không dối gạt ngươi nói cái kỷ niệm này quả thật có chút vấn đề, nhưng ngươi làm sao nhìn ra được?"

"Nếu ngươi là người làm ăn cổ quái, hẳn là đã nghe nói qua thương nhân âm vật?" Ta cười nhạt một tiếng: "Ta chính là một thương nhân âm vật, bình thường chuyên môn thu phục một ít âm vật hại người! Vừa mới vào cửa ta đã cảm nhận được một cỗ hàn khí lạnh thấu xương, muốn thuận tay giúp ngươi một việc."

Sau khi giải thích xong, thấy ánh mắt ông chủ không quá tin tưởng lại bổ sung thêm một câu: "Nếu ngươi không tin, có thể để ta ở lại quan sát vài ngày."

"Thật ra ta không phải không tin ngươi, chủ yếu là thứ kia quá lợi hại, muốn bỏ cũng không bỏ được. Ta sợ liên lụy ngươi, hay là thôi đi!"

Ông chủ thấy ta thành khẩn như vậy, vỗ vỗ bả vai ta, sau đó lắc đầu.

Doãn Tân Nguyệt thấy ta rất để ý tới huy kỷ niệm này, vội vàng khuyên nhủ: "Ông chủ, ngài cứ yên tâm đi, trinh sát là chuyên gia làm việc này, âm vật hắn đã xử lý không dưới trăm món, còn từng giúp cảnh sát phá án, khá nổi danh trong võ hán, có thể nói chỉ cần hắn ra tay thì sẽ không có chuyện bất bình."

Ông chủ vừa nghe lời này liền đột nhiên nhìn về phía ta hỏi, có phải là võ hán đệ nhất cao thủ trong giới cổ xưa Trương Cửu Lân hay không?

"A..."

Ta gật gật đầu, đột nhiên có chút lúng túng, mặc dù ta thật sự có danh tiếng rất lớn ở võ hán, nhưng cũng không đến mức trở thành truyền thuyết a?

Ta đỏ mặt nói: "Cho dù giang hồ khắp nơi đều có truyền thuyết của ta, nhưng ta chỉ là một người bình thường trong hiện thực."

Ông chủ như nắm lấy cọng cỏ cứu mạng, kích động nói: "Tiểu lão đệ, không không không không, Trương đại sư, chuyện này làm phiền người rồi. Đúng rồi, nhi tử bởi vì chơi trò kỷ niệm này nên mới sinh bệnh lạ, hy vọng người có thể cứu được nó!"

Nhìn dáng vẻ kích động khi nghe tên ta, trong lòng ta có chút đắc ý, làm bộ làm tịch phất phất tay, bảo ông chủ dẫn ta đi thăm con trai hắn.

Chương thứ bảy trăm tám hai không rõ ràng huy chương...

Ta đã nói với cha lên lầu hai, phát hiện có một đứa bé trai mười bốn mười lăm tuổi đang nằm trên giường, hấp hối.

Hắn chỉ mặc một cái quần lót, toàn thân trên dưới trừ ngực và mặt ra toàn bộ thối rữa không ra hình thù gì, nhất là hai cái chân, làn da toàn bộ biến thành màu tím đen, mơ hồ còn có thể nhìn thấy giòi bọ nhúc nhích ở phía trên.

Tiểu hài tử còn trong hôn mê, lão bản dâu ở một bên lau nước mắt dùng tú hoa châm cho hắn chọn giòi bọ.

Ta không muốn trẻ con bệnh chân thành dạng này, nháy mắt rất đau lòng hắn, truy hỏi ông chủ rốt cuộc chuyện này là thế nào?

"Ta dẫn hắn đi xem rất nhiều thầy thuốc, thậm chí Trung Y Tây Y cũng dùng phương thuốc dân gian mấy lần, thế nhưng không có hiệu quả, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì đừng nói chân nữa, e là ngay cả mạng hắn cũng..."

Nói tới đây lão bản thở dài một hơi, mắt đỏ lên nói: "Trương đại sư, nếu như ngươi có thể chữa khỏi cho Tiếu Ninh, ta bảo hắn cả đời làm trâu làm ngựa hầu hạ ngươi."

"Tiêu ca, ngươi cứ yên tâm đi!"

Nhi tử tên Tiếu Ninh, lão tử dĩ nhiên cũng họ Tiêu, ta vỗ vỗ bả vai ông chủ, để hắn chờ một chút, kéo Doãn Tân Nguyệt đi tới trong hành lang, để nàng về trước.

Chuyện kỷ niệm chỉ sợ nhất thời nửa khắc không giải quyết được, Doãn Tân Nguyệt ở lại chỗ này, ta quả thật không yên lòng.

"Vậy ngươi chú ý an toàn, đừng gặp chuyện gì đều xông về phía trước, ta cùng Phàm Phàm còn chờ ngươi bảo hộ đấy, biết không?" Nàng đầu tiên bất đắc dĩ cười cười, nhưng lập tức liền cổ vũ ta.

Cho dù lúc trước phàm nhân bị hạ độc, Doãn Tân Nguyệt nóng vội muốn ly hôn với ta, sau chuyện vẫn nghĩa vô phản cố ủng hộ ta.

Đây chính là nữ nhân của lão tử! Còn hơn gấp trăm lần so với tuyết.

Sau khi tiễn Doãn Tân Nguyệt, ta lại cho Lý mặt rồi, bảo hắn mang theo Thánh Mẫu Trượng và Âm Dương Tán tới đây, tên là để hắn hỗ trợ. Trên thực tế muốn đợi giải quyết xong chuyện này thì dẫn hắn đi dạo, lão tiểu tử này cũng nên giải sầu rồi.

"Móa nó, ta thực sự phục ngươi, dẫn vợ ra ngoài đi lang sẽ tìm được mối làm ăn, không cho ngươi giải thưởng vĩ nghiệp tốt nhất đáng tiếc. Chờ đi, Ma ca sẽ tới ngay thôi."

Lý Ma Tử vừa nghe thấy có âm vật có thể thu lấy, cũng lấy lại tinh thần, miệng đáp ứng.

Dựa theo lời ông chủ cửa hàng lúc trước nói, giống như hắn đã sớm biết Chương kỷ niệm đó có vấn đề, tựa hồ trước đó còn muốn vứt bỏ kỷ niệm, nhưng nó lại tự tìm trở về.

Ta cảm thấy trước mắt hiểu rõ kỷ niệm của mình quá ít, liền gọi ông chủ tới, hỏi Chương kỷ niệm này có lai lịch gì?

Lão bản biết rõ ta cần thu thập tin tức, đảo mắt suy nghĩ hồi lâu, mới một năm một mười nói với ta: "Một năm rưỡi năm, phụ thân ta tham gia chống lại viện binh đứng đầu chiến tranh, lúc ấy có một đồng hương đi cùng với ta, đồng hương đó tên là Trương Quân."

"Sau đó Trương quân hi sinh rất nhiều trong chiến tranh, quốc gia ban cho hắn một cái huy chương công nhị đẳng, đợi chiến tranh kết thúc, huy chương kỷ niệm kia bị đặt ở viện bảo tàng của chúng ta để cho hậu nhân chiêm ngưỡng..."

Bảo tàng? Năm kỉ niệm sao lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ nó mọc cánh bay tới.

Ta nhìn Hướng lão bản, ý bảo hắn tiếp tục nói.

Nguyên lai từ sau khi bảo tàng xây dựng thành, người ở phụ cận nửa đêm luôn có thể nghe được âm thanh kỳ quái phát ra, bắt đầu mọi người cảm thấy là nhân viên nhàn nhã, dù sao vừa mới xây xong, rất nhiều nơi đều cần được hoàn thiện.

Thời gian dần trôi qua, đại gia phát hiện có điểm gì đó không đúng. Mỗi đêm, bảo tàng đều phát ra tiếng bước chân chỉnh tề của một quân nhân!

Lúc ấy còn ở giai đoạn cải cách sơ kỳ, quan hệ bảo tàng được nghiên cứu một chút, quyết định phái mấy người gan lớn đến gác đêm, kết quả là ngày hôm sau những người kia bị dọa đến điên rồi...

Từ đó về sau viện bảo tàng náo quỷ là chuyện không đè ép được, người đến tham quan càng ngày càng ít, cuối cùng trở thành cửa lãnh môn của La Tước.

Về sau mặt đất phụ cận tăng giá, viện bảo tàng lại không có ý nghĩa tồn tại, chính phủ cắn răng một cái đã phá hủy viện bảo tàng, xây dựng một trường học ở chỗ cũ.

Từ sau trường học không truyền ra động tĩnh gì.

Nói tới đây, lão bản Tiếu cảm khái nói: "Có lão nhân nói, là dương khí của học sinh áp chế đồ bẩn thỉu phía dưới, cũng có người cho rằng những thứ không sạch sẽ bên trong bị chuyển đến nơi khác, cho nên nơi này không sao. Dân chúng ta không quản được nhiều như vậy, vẫn là tiếp tục nói chuyện kỷ niệm đi!"

Sau khi hủy diệt bảo tàng, văn võ bên trong đều bị chuyển dời đến viện bảo tàng địa khu khác, phụ thân Tiếu lão bản không đành lòng để vinh dự cuối cùng của Trương Quân lưu lạc tha hương, liền hướng chính phủ xin một người giữ lại huy chương.

Với tình huynh đệ chiến tranh năm đó của bọn họ, cấp trên đồng ý chuyện này, huy chương này liền tới nhà Tiêu lão bản.

Nhưng không bao lâu sau, hắn liền phát hiện nửa đêm trong nhà bắt đầu gây động tĩnh, lúc này mới ý thức được huy chương có khả năng có vấn đề, liền vụng trộm ném nó vào trong hồ.

Ai biết vô luận ném nó đến chỗ nào, chờ lúc ông chủ Tiếu về nhà, huy chương đã lặng lẽ nằm về trong hộp đỏ!

Khiến lão bản khó có thể chịu đựng nhất là chân Tiếu Ninh cũng có bệnh.

Bởi vì huy chương này không rõ, ông ta nhiều lần dặn dò con trai không nên chạm vào, nhưng là đứa nhỏ mười mấy tuổi thường thường là càng làm càng không cho nó làm gì thì càng làm.

Có lần vợ chồng bọn họ một cái không chú ý, Tiếu Ninh liền vụng trộm đem huy chương ra chơi cùng tiểu bằng hữu nhà hàng xóm, giống như để chứng minh huy chương rắn chắc, Tiếu Ninh ở trước mặt mấy bằng hữu dùng huy chương đập mặt đầu gạch mấy cái, cũng chính là bắt đầu từ đó, hắn bị bệnh thối chân!

"A..."

Ta nghe xong tất cả điều này, trong lòng đại khái có tính toán, tám phần là huy chương đang trả thù Tiếu Ninh, chỉ cần bắt được Âm Linh rồi đuổi đi hoặc đánh đuổi nó, chân Tiếu Ninh tự nhiên sẽ từ từ tốt lên.

Chỉ là cho tới bây giờ ta còn chưa thấy qua Âm Linh, không biết nó xuất hiện bằng hình thức thế nào? Duy nhất hiểu biết chính là những hồi ức về Âm khí màu đỏ và Tiếu lão bản trong Nguyên Thanh Hoa.

Ta nghĩ nghĩ quyết định trước tiên lấy bất biến ứng vạn biến an ủi: "Tiêu ca, trước tiên đừng lo lắng, ngày mai đồng bạn của ta phỏng chừng là đến rồi, đến lúc đó ta cùng hắn lập tức bắt tay điều tra, nhất định sẽ giúp ngươi giải quyết chuyện này."

Hắn thấy ta đối với chuyện này quan tâm như vậy, vô cùng cảm kích, nhiệt tình chiêu đãi ta, ta đẹp đẽ ăn một bữa trứng gà đặc sản Nam Kinh, mỹ vị.

Giữa trưa ngày thứ hai, Lý Ma Tử dựa theo địa chỉ mà ta đưa hắn đến nơi này, ta xuống lầu tiếp nhận hắn, tiểu tử này vừa gặp mặt liền đưa cho ta một cái ôm chầm lấy hắn: "Tiểu ca Trương gia, mấy ngày nay ngươi ăn chơi vui vẻ đúng không?"

Tuy hắn đang biểu đạt mong nhớ đối với ta, nhưng rất nhiều người xung quanh đều ném ánh mắt quái dị tới, hiển nhiên coi hai người bọn ta thành gay.

Ta vội vàng lấy tay gõ lên đầu Lý Ma Tử, lúng túng nói: "Tiểu tử ngươi vẫn không đứng đắn như vậy, nói chính sự, để đồ của ngươi mang hết toàn bộ đúng không?"

"Ma ca làm việc mà ngươi vẫn chưa yên tâm sao? Đều đã mang đến cả rồi." Lý Ma Tử vỗ vỗ bao du lịch to lớn phía sau.

Tiểu Vĩ Ngọc nghe thấy động tĩnh từ trong túi của ta chui ra, thò đầu ra giả bộ mặt quỷ với Lý Ma Tử: "Ma Tử ca ca, khi nào thì bắt ta ăn thịt vậy."

"Dễ bàn, dễ bàn."

Lý Ma Tử cười tủm tỉm mà sờ sờ đầu Vĩ Ngọc.

Sau đó ta mang Lý Ma Tử tới gian phòng của ta, thu dọn đồ đạc một chút rồi mang theo mạt chược đi tìm manh mối.

Trước kia ta đã đi xem di chỉ viện bảo tàng lúc trước, bởi vì bây giờ là trường học, rất nhiều học sinh ở trong học viện, ta sẽ để đuôi ngọc biến thành một tiểu nữ sinh, vào đó xem có gì dị thường không?

Ngọc đuôi ở bên trong chừng năm phút đồng hồ đã xuất hiện, lắc đầu nói hiện giờ học trường vẫn bình thường.

Xem ra huy chương rời khỏi nơi này, sẽ không sinh ra ảnh hưởng gì đến nơi này nữa, như vậy sự tình tương đối đơn giản hơn nhiều, ta không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Ta tới gần đó hỏi thăm một chút, nghe nói nhân viên viện bảo tàng lúc đó đã đổi thành trường học, rất nhiều người tiếp tục ở trường học, làm một ít việc vặt.

Nhưng bây giờ đã qua mấy chục năm, những người đó không nhất định vẫn còn, ta đành phải tự mình đi văn phòng hiệu trưởng, thỉnh cầu hắn hỗ trợ cung cấp tư liệu cho một vài nhân viên cũ.

Nói đến cũng trùng hợp, hiệu trưởng vừa vặn là bạn học trước kia của Lý Ma Tử, sau khi gặp mặt kích động không thôi, lập tức lôi kéo chúng ta ra ngoài ăn bữa cơm, sau đó mới về học viện mở hồ sơ cho chúng ta kiểm tra. Cuối cùng phát hiện đại bộ phận những người đó đều đã qua đời, trước mắt chỉ có một bác lớn vẫn ở lại trường học quét dọn vệ sinh.

Bạn học của Lý Ma Tử vốn định đích thân dẫn chúng ta đi, ta nghĩ đến thân phận của hiệu trưởng của hắn, chỉ cần điện thoại của bà bác kia liền rời đi, sau đó quay phim cho bà ta, cuối cùng ước định buổi họp ở trường học học.

Thông qua cái máy truyền tin này, ta cảm thấy mẹ nó nói chuyện rất dễ nghe, trong lòng ít nhiều cũng có chút tự tin.

Rất nhanh, vị mẹ nuôi kia đã đến, bà ta cầm chổi, vừa nhìn là biết đang làm việc. Ta chỉ đơn giản hàn huyên một câu rồi trực tiếp hỏi: "Mẹ ơi, trước đây người không phải đi làm bảo tàng sao?"

"Đúng vậy, ta chính là quét dọn vệ sinh ở bảo tàng, có chuyện gì sao?" Mụ lớn nói.

"Bọn ta là muốn đến hỏi một chút, ngài có biết năm đó bảo tàng nơi đó xảy ra chuyện gì kỳ quái không?"

Lý Ma Tử vì tranh giành cảm giác tồn tại, giành hỏi trước.

Không ngờ đại mụ vốn hòa khí lập tức xị mặt xuống, giọng điệu rất bừng bừng: "Không nên hỏi thì đừng có hỏi mò, có một số việc các ngươi không biết đâu!"

Nói xong thì đi bận chuyện của mình.

Ta nhìn bóng lưng của Đại Nương Nương, nghĩ đến thái độ chuyển biến vừa rồi của nàng, luôn khẳng định nàng biết chút gì đó, mà Lý Ma Tử lại càng chắc chắn bà ta có quan hệ với chuyện này, nếu không sẽ không phản ứng kịch liệt như vậy.

Ta chống cằm suy nghĩ một chút, quyết định dùng đại bác làm điểm đột phá, thoạt nhìn nàng không muốn để chúng ta rời đi, nhưng trên thực tế lại chứng minh nàng luống cuống rồi!

Chương thứ bảy trăm tám mươi ba, kẻ nào là hung thủ?

Trở lại tiệm của lão bản, hắn vội vàng tiến lên rót cho chúng ta một chén trà, sau khi ngồi xuống mới hỏi chúng ta có phát hiện gì không?

Đây chính là mị lực nhân cách của ông chủ Tiêu, trong lòng gấp đến độ có thể làm dao nhọn trong lòng, nhưng vẫn còn bảo trì lễ tiết với chúng ta.

"Đã tìm được cách đột phá rồi, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ có manh mối."

Ta cười ha hả nói với lão bản.

Trước khi từ trường học trở về ta để Ngọc Vĩ ở lại, để cho nàng giám thị Tiểu Tiểu Nương nhất cử nhất động. Nếu bác gái thật sự có liên quan tới chuyện này, nhất định sẽ lộ ra chân ngựa.

Vừa ăn cơm tối xong, ta và Lý Ma Tử đang chuẩn bị đi dạo thì nhận được điện thoại ngọc. Nàng hưng phấn nói: "Hỏu ca ca, hình như có tình huống..."

Ta lập tức lôi kéo Lý Ma Tử chạy về địa chỉ ngọc bội, trên đường Lý Ma Tử không nhịn được tặc lưỡi, ta hỏi hắn làm sao vậy.

"Tiểu hồ ly đã dùng tới di động, cảm giác thật là mới lạ."

"Đương nhiên, không xem ai nuôi được linh sủng."

Ta rất không biết xấu hổ trả lời một câu, hai người cười toe toét ồn ào một đường, cuối cùng dừng lại trước một phòng khách cũ kiểu dáng cũ ở ngoại thành.

Căn nhà này tổng cộng có hai cái đơn nguyên, đều là sáu tầng lầu, tính ra có hơn hai mươi gia đình, nhưng tổng cộng chỉ có ba bốn gian phòng để đèn. Xem ra tới đây cơ bản không có ai ở, mẹ già cũng không dễ.

Đang đi về phía trước, đột nhiên một trận gió mát thổi tới, lập tức Tiểu Vĩ Ngọc liền từ phía sau Đan Nguyên Lâu chạy đến đậu trên vai của ta, nhẹ giọng nói: "Vậy lão đại kia rất kỳ quái, không biết cô ta đang làm cái quỷ gì?"

Nói xong nàng liền mang bọn hắn vượt qua cái rãnh nước thối, đi vào phía sau Đan Nguyên phòng, loại lầu các kiểu dáng này đều có tường vây, trên đất trống giữa tường tường và chủ lâu mọc đầy cỏ, trên bãi cỏ có một người cầm nến trong tay đứng.

Nhìn kỹ, không phải mẹ nuôi còn có thể là ai?

Theo làn gió thổi qua, ánh nến chiếu bóng dáng thật dài của nàng ta lên trên tường, bỗng dưng xuất hiện thêm vài phần khí tức quỷ dị!

Một lát sau, nàng ngồi dưới đất, bưng một ngọn nến vàng nhạt cố định lại, trong miệng lẩm bẩm, nghiêng tai ta cẩn thận nghe hồi lâu, phát hiện nàng đang nói chuyện với phụ thân đã chết.

Hơn nửa đêm một người ở đây lẩm bẩm, người khác thấy vậy chắc chắn cho rằng nàng là thần kinh.

Lý Ma Tử vừa muốn đi lên, thì ta lại phát hiện đại bác đưa tay vào ngực như là muốn lấy gì đó, liền ấn Lý Ma Tử lại, ra hiệu nó không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ thấy bác lớn chậm rãi lấy từ trong ngực ra một tấm mộc bài cắm ở phía sau ngọn nến, sau đó cả người quỳ trên mặt đất bắt đầu dập đầu.

Ta móc ra Vô Hình Châm ném ra, cố ý đem tốc độ khống chế rất chậm chạp, đợi Vô Hình Châm áp sát mộc bài, ta mới phát hiện đây là một khối linh bài của người qua đời.

Cái tên trên linh bài, rõ ràng là Trương Quân!

Hình như ta hiểu rõ vì sao huy chương sau khi tiến vào viện bảo tàng mới bắt đầu náo nhiệt, vị bác này là con gái của Trương quân, có thể là trời xui đất khiến đến viện bảo tàng làm việc, cũng có thể là lúc trước bà đến nơi này làm chính là vì vinh dự cuối cùng để bảo vệ phụ thân.

Mặc kệ là cố ý hay là vô tình, nàng làm việc ở chỗ này kích thích âm linh của Trương quân!

Trương Quân vì nước hy sinh thân thể chết ở chiến trường Triều Tiên, tám phần mười thi thể không có trở về quốc gia, điều này đã khiến cho hồn phách của hắn sinh ra oán khí nhất định. Sau đó sau khi tiến vào viện bảo tàng nhìn thấy con gái của mình, người trời vĩnh viễn cách biệt, bất đắc dĩ khiến bi phẫn trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt, thế cho nên oán khí trùng thiên, trở thành tồn tại cấp bậc Quỷ Vương.

Con trai lão bản Tiếu chọc phải Quỷ Vương có oán khí mạnh như vậy, chẳng qua thối chân, cũng coi như tính mạng hắn lớn.

Lý mặt rỗ nghe thấy vậy thì liên tục gật đầu, thuận tiện kể cho ta về chuyện về Trân Châu Linh.

Nguyên lai Lý Ma Tử vì có thể giúp được ta, trên đường từ võ hán cố ý điều tra một ít tư liệu, rất nhiều tư liệu đều biểu thị người Nam Kinh địa phương này, sau khi chết vô luận cách xa nhau bao xa, đều sẽ hồn về cố hương.

Bởi vì nơi này sớm đã có một câu chuyện lưu truyền, thời kì xưa Kim Lăng có người chèo thuyền đến nơi khác, kết quả trên đường gặp phải sóng biển, cuối cùng bị bọt nước đập vào trong nước đi đời nhà ma.

Sau đó hắn hóa thân thành một viên trân châu, theo thuyền của mình trôi về quê nhà, bị người phát hiện trở thành trân bảo sưu tầm lại.

Do người nọ thu thập trân châu sạch sẽ, trong lòng nó dần mang lòng cảm ơn đối với chủ nhân, từ nay về sau phàm là người khi dễ chủ nhân đều sẽ bị trừng phạt. Sau này chủ nhân mới biết Trân Châu rất có linh tính, bèn câu thông với nó, cuối cùng giúp nó trở về nhà vốn có.

Đây là điển cố Lý mặt rỗ nghe được nhiều nhất về Trân Châu Linh, hắn có cảm giác rất giống với tao gặp của cha con Trương quân.

Có âm vật cần người điều khiển, nhưng có âm vật lợi hại tới cực điểm, liền có ý thức độc lập!

Ta không biết Âm Linh thu thập con trai của ông chủ Tiếu, là vốn liếng của nó hay là mẹ lớn điều khiển? Nhưng căn cứ vào kinh nghiệm trước đây và thái độ của mẹ lớn ở trường học hôm nay đối với ta, ta cảm thấy phải do bà ấy làm.

Nhưng vừa rồi lúc ta thao túng châm vô hình cố ý giảm tốc độ, chỉ cần người hơi có chút linh lực đều có thể nhận thấy được. Mà bác gái lại từ đầu đến cuối đều không phản ứng, là nàng không phát hiện hay là cô ta đang ngụy trang?

Ta do dự một chút, thà tin còn hơn là không, lúc này phái Vĩ Ngọc đi thử xem.

Chỉ thấy bác gái ôm bài vị khóc rống, ngọc đuôi đột nhiên xuất hiện trước người nàng, lộ ra một khuôn mặt quỷ.

Mẹ ơi, mẹ ơi, kêu thảm một tiếng, bịch một tiếng ngồi xuống đất, ngay sau đó hai mắt đảo một cái, bị dọa ngất rồi!

Phản ứng đầu tiên rất quan trọng, mặc dù nàng rất lợi hại, nhưng lúc gặp phải loại nguy hiểm đột ngột này, thân thể nàng vẫn theo bản năng mà tản mát ra linh lực.

Mới vừa rồi ta không nhúc nhích nhìn nàng, phát hiện nàng từ ngọc đuôi xuất hiện đến chính mình bị dọa đến mức ngất đi không lộ ra một tia dị dạng, chỉ có kịch liệt run rẩy.

Điều này cho thấy cô ta không phải ngụy trang, cũng chính là nói cô ta không biết việc Âm Linh làm con trai Tiêu lão bản bị thương.

Trước đó ở sân đấu rất mâu thuẫn đối với bọn ta, tám phần là Âm Linh từng lấy hình thức báo mộng gặp mặt nàng, nàng chống lại bọn ta chỉ là không muốn nhắc tới phụ thân của mình!

Ta tiến lên giúp mụ lớn thuận mạch, chờ đến lúc mụ sắp tỉnh mới rời đi, chỉ để lại châm vô hình ở phía xa nhìn chằm chằm, phát hiện sau khi nàng tỉnh lại ôm linh bài lặng lẽ rơi lệ trước đó.

Mẹ nó, lượn một vòng oan uổng mẹ nó, hung thủ thực sự là ai chứ?

Vốn tin tưởng mười phần lại đập vỡ, trên đường trở về, ta không ngừng lắc đầu, làm cho Lý Ma Tử buồn bực không thôi, kêu lên muốn mua huy chương sau đó dùng hỏa dung.

"Nếu thật sự như vậy, lão bản Tiếu tìm chúng ta làm gì, chính hắn cũng có thể tìm thợ rèn hủy..."

Ta biết ma tử đang cố ý nói lời tức giận, bất đắc dĩ đáp một câu, nói tới nửa câu đột nhiên phản ứng lại: Tiêu lão bản chẳng lẽ không nghĩ tới hủy diệt nó sao?

Lý mặt rỗ phản ứng cũng rất nhanh, cau mày nói hắn không phải là tặc hốm bắt trộm chứ?

"Cái này thì chưa chắc."

Nói chuyện này có ẩn tình khác ta còn tin tưởng, nhưng nếu ông chủ Tiếu thiết kế hại con trai mình, ta cũng không tin.

Đối mặt với chân thối Tiếu Ninh, hắn biểu hiện ra lo lắng tuyệt đối không phải giả bộ!

Vậy vấn đề là ở đâu?

Đột nhiên, ta nghĩ tới phụ thân của ông chủ Tiếu, cũng chính là chiến hữu của Trương quân.

Tiếu lão gia tử là người có huy chương, chắc chắn sẽ không biết bí mật huy chương, nhưng cho đến bây giờ lão còn yêu cầu Tiếu lão bản bảo tồn huy chương, điều này rất có ý tứ rồi.

"Có phải là quan hệ giữa lão gia tử và Trương Quân rất tốt, cho nên đại nghĩa diệt thân?"

Suy nghĩ của Lý Ma Tử rất lớn mật, nhưng không phải là không thể. Hiện tại Tiếu lão gia tử là khả nghi lớn nhất, nhưng tạm thời ngay cả ta cũng không nhìn thấy hắn, không thể dễ dàng đưa ra kết luận.

Trực giác nói cho ta biết Tiếu lão gia tử không đơn giản, ông ta có thể từ trong tay chính phủ nhận nhận huy chương là có thể nhìn thấy một đốm.

Huy chương mặc dù không đại biểu cho tiền tài, lại là một tượng trưng cho địa vị và thân phận!

Tin rằng chỉ cần lão gia tử chịu nhả ra, chuyện này sẽ phát sinh tiến triển rất lớn. Ta tranh thủ điều xe trở lại tiệm tạp hóa, hướng lão bản đề nghị gặp mặt lão gia tử.

Hắn trực tiếp đồng ý, chỉ là hiện tại lão gia tử đang ở trong sân, trong thời gian này khẳng định đã ngủ rồi. Tiêu lão bản bảo chúng ta về phòng nghỉ ngơi một đêm, đợi hừng đông hắn đích thân dẫn chúng ta đi thăm hỏi lão gia tử.

Mặc dù ta rất muốn gặp vị lão gia tử kia ngay lập tức, nhưng cũng hiểu được đạo lý của vị khách tùy chủ kia, đành phải trở về phòng ngủ.

Bởi vì lầu hai chỉ có ba gian phòng, ta bị ép ngủ cùng Lý mặt rỗ, trong đầu ta tràn ngập chuyện huy chương, trằn trọc phản kháng căn bản không ngủ được. Lý Ma Tử ngược lại là người ngả đầu liền ngủ, rất nhanh liền phát ra tiếng ngáy ngáy ngáy.

Một lát sau, tâm tình của ta bình phục lại, về sau quyết định không suy nghĩ lung tung nữa, chờ đến khi nhìn thấy lão gia tử sau này tất cả đều không còn là bí mật, liền chuẩn bị đi ngủ, thuận tay vỗ vỗ Lý Ma Tử, muốn cắt đứt tiếng ngáy của hắn.

Kết quả tiểu tử này trực tiếp tỉnh lại, ngồi bật dậy, nước miếng chảy ròng ròng hỏi ta sao lại không ngủ muộn vậy?

Nói xong, hắn căn bản không đợi ta đáp lời, lại ngả đầu ngủ say, không bao lâu sau tiếng ngáy như sấm kia lại vang lên lần nữa.

Ta đành bất đắc dĩ dùng gối kẹp đầu, giày vò nửa ngày mới miễn cưỡng ngủ mất.

Không biết đã ngủ bao lâu, tiếng ngáy của Lý Ma Tử đột nhiên ngừng lại, lập tức ta cảm thấy nhiệt độ xung quanh trở nên rất thấp, mơ hồ có cảm giác như mưa gió ập tới!

Chương thứ bảy trăm tám mươi bốn diễn kịch cùng ngươi.

Ta nghi hoặc mở mắt ra, lại phát hiện mình đang đứng trong một hoàn cảnh đen sì như ở địa đạo.

Bốn phía đưa tay lên không thấy được năm ngón, không nhìn thấy bất kỳ vật gì, chỉ có thể dựa vào hai bàn tay chạm vào bức tường bên cạnh, di động từng chút một về phía trước.

Ta cố gắng gọi tên Lý Ma Tử và lão bản, nhưng không ai đáp lời, hơn nữa cỗ hàn ý càng lúc càng nồng đậm.

Lẽ nào là kỷ niệm?

Tiếp tục đi về phía trước một đoạn đường, quả nhiên thấy huy chương kia lẳng lặng nằm dưới đất, nó tựa như kim cương sáng chói, trong hoàn cảnh đen nhánh đặc biệt chói mắt!

Ta mới vừa định nhặt nó lên trước, liền thấy có mấy con chuột ồn ào chạy đến bên cạnh kỷ niệm kinh nghiệm, khọt ọt đảo mắt đánh giá kỷ niệm, trong đó một con chuột còn nghịch ngợm ở phía trên tung bong bóng nước tiểu.

Lúc này bất ngờ xuất hiện, con chuột kia đột nhiên ngã trên mặt đất, tứ chi co giật, nó cố gắng duỗi thân thể ra như muốn vùng vẫy cuối cùng.

Những con chuột khác đều đã sớm sợ chạy, ta nghi hoặc trên mặt đất muốn nhìn một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lại kinh ngạc phát hiện, toàn thân con chuột như bị giội một gáo nước, thối rữa không ra hình thù gì.

Nhìn thịt non nõn nà lộ ra trên người nó, ta đột nhiên buồn nôn một trận, nhịn không được ho khan lên, lập tức phát hiện chính mình vẫn đang nằm trên giường.

Hóa ra, vừa rồi chỉ là một giấc mộng!

Mặc dù đã tỉnh, nhưng ta vẫn không thể thoát ra từ trong mộng cảnh, con chuột kia có bộ dáng quá thảm, quá chân thực!

Vào lúc này mà mơ thấy vậy tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, nhất định là Âm Linh muốn nhắn tin gì đó cho ta.

Những con chuột khác đều không có việc gì, chỉ có con chuột tiểu kia xảy ra chuyện, chẳng lẽ Âm Linh muốn nói cho ta biết không tìm đường chết thì sẽ không chết?

Nhưng cái đạo lý này ai mà không hiểu chứ, nghĩ lại thì nó làm ta cảm thấy chủ yếu là muốn chấn nhiếp ta. Nằm mơ trong thời điểm mấu chốt này, có lẽ cùng ta ngày mai đi bái phỏng lão gia tử có quan hệ.

Ta không có tâm trạng ngủ, trong đầu toàn là hình dạng máu thịt của chuột, liền dựa vào giường ngồi đến hừng đông.

Mãi cho đến khi Lý Ma Tử tỉnh lại, trong lòng ta vẫn còn sợ hãi vì mộng cảnh tối hôm qua.

Y thấy sắc mặt ta không tốt, lại hỏi ta chuyện gì?

Ta cười khổ nói hôm qua quá kích động cho nên mất ngủ, khiến cho hắn ha ha cười ta một trận.

Sau khi ăn xong điểm tâm, chúng ta liền theo ông chủ Tiếu xuất phát bái phỏng lão gia tử, lúc đầu ta chỉ cho rằng lão gia tử ở ngoài thành, không ngờ hắn lại ở một thôn quê nghiêm túc.

Lúc đầu xe của chúng ta còn miễn cưỡng có thể lái được, nhưng đến giữa đường, đường núi đột nhiên biến thành bậc thang bằng đá bậc một, đành phải bỏ xe đi bộ, đi đại khái nửa giờ mới đến nơi.

Lão gia tử ở là nhà ngói cũ nát, tường đá lớn được xây bằng đá, nhìn đơn sơ nhưng cũng rắn chắc.

Ta đứng ở chỗ cao đánh giá chỉnh thể nhà ngói một chút, liền cảm thấy phòng ở này dương khí rất thấp, có loại cảm giác mộ địa, thái bình gian.

Nhưng lão gia tử đã vào triều đánh giặc, người bò ra từ đống người chết, khí tức trên người tuyệt đối đủ vượng, nơi ở của ông ta không có lý do nào quạnh quẽ như vậy.

Câu giải thích duy nhất chính là lão gia tử có vấn đề!

Ta sợ lão bản cuối cùng không chịu nổi chân tướng, đồng thời cũng cần hắn phối hợp với chúng ta tìm manh mối, liền uyển chuyển lộ ra lão gia tử dưới trướng.

Không có gì bất ngờ xảy ra chính là, lão bản căn bản không tin phụ thân mình sẽ hại tôn tử ruột thịt, nhưng hắn cũng khai sáng, đồng ý phối hợp với chúng ta thăm dò lão gia tử một chút.

Sau khi thương lượng xong, bọn ta cẩn thận vào cửa, lại phát hiện lão gia tử căn bản không có nhà!

Ông chủ Tiếu đối với chúng ta ngồi trên ghế trúc, nói lão gia tử không có việc gì là chỉ thích tới nhà hàng xóm gần đó chơi cờ. Điểm này không ở nhà, chắc chắn là đi đánh cờ rồi.

Nói xong hắn đứng dậy đi tìm lão gia tử, để chúng ta ở nhà chờ.

Hàng xóm trong núi không giống như thành phố lớn mà mỗi nhà nối tiếp nhau. Hai hộ gia đình cách xa nhau mười dặm trong núi cũng được coi là hàng xóm.

Ta đi theo ông chủ Tiếu ra ngoài xem một chút, phát hiện gia đình gần nhất cũng tới năm sáu dặm, đi tới đi lui ít nhất một giờ lộ trình.

Ông chủ Tiếu đi rồi, ta về phòng ngồi xuống bổ sung một cái giác, mà Lý Ma Tử lại hèn mọn qua lại trong phòng.

Ta cũng lười nói y, thói quen tay chân của thằng cha này không cải biến được.

Một lát sau ta mới có ý buồn ngủ, sắp mất đi ý thức, Lý Ma Tử đột nhiên kinh hô một tiếng: "Trương gia tiểu ca, nơi này có một mật thất!"

"Cái gì?" Ta nghe xong trong nháy mắt vây khốn hoàn toàn không có, vèo một cái từ trên ghế ngồi dậy, chạy tới hỏi Lý Ma Tử mật thất ở nơi nào.

"Phong bình phong trên tường không có gì, ta cũng là vô tình phát hiện ra." Lý Ma Tử chỉ vào bình phong treo trên tường nói.

Tấm bình phong này là một bức tranh do một người vĩ đại chỉ điểm giang sơn, trông qua rất có cảm giác, làm sao lại trống không đây?

Ta sẽ tin tưởng mà dùng tay gõ vào tấm bình phong kia, quả nhiên nghe được tiếng trống rỗng giòn giã. Ta kích động tìm kiếm cơ quan cùng Lý Ma Tử, nhưng mãi vẫn không tìm được, ngay cả Tiểu Vĩ Ngọc cũng không thể giúp được gì.

Đang bận bịu khí thế ngất trời, bên ngoài truyền đến thanh âm của ông chủ Tiếu, không nghĩ tới bọn họ trở về nhanh như vậy, chúng ta tranh thủ thời gian đem đồ phục hồi như cũ, ngoan ngoãn ngồi trở lại trên ghế.

Chờ lão bản và một lão đầu tóc hoa râm đi đến, ta cùng Lý mặt rỗ thức đứng dậy chào đón lão gia tử, hàn huyên một lát, sau đó mới ngồi xuống.

Trong quá trình chào hỏi, ta vẫn luôn chú ý tới ánh mắt của Tiếu lão gia tử, phát hiện lão cũng đang nhìn ta chằm chằm!

Hành gia vừa ra khỏi liền biết có hay không, lão gia tử này ánh mắt kiên nghị, tuyệt đối là người có chuyện xưa.

Ta lại làm bộ vô tình tán gẫu với hắn về việc kháng mỹ viện trong chiến tranh, sau đó căn cứ vào trạng thái của hắn mà từng bước đem những lời nói để tưởng niệm lên trên.

Lão gia tử rốt cuộc đã lớn tuổi, nói chuyện chẳng khác nào bị một miếng đờm khịt ở cổ họng, lỗ tai của ông ta cũng không dùng được, chúng ta phải lớn tiếng hô mới có thể nghe rõ.

Phí sức cả buổi không tìm được tin tức hữu dụng gì, tin tức lớn nhất chính là lúc ấy trong đội ngũ hắn là một người hơi dài, điều này có thể giải thích rất nhiều, vì sao hắn có thể dễ dàng đoạt lại huy chương từ viện bảo tàng, dù sao trước khi đến giai đoạn đầu kiến quốc sửa chữa, trong khoảng thời gian này, ngay cả tiền bạc cũng rất cao.

Nếu từ nơi này hỏi không ra tin tức gì, ta cũng không ở đây lâu, cùng Lý Ma Tử và lão bản quay trở lại. Trên đường lão bản Tiếu cười ha hả nói: "Trương đại sư, ngươi xem, có phải là đoán sai hay không, cha ta đã như vậy rồi lại làm sao có thể khống chế được thứ kia..."

"Có thể vậy sao!"

Ta gật gật đầu không nói gì nữa, trái lại là Lý Ma Tử mấy lần há mồm muốn nói cái gì, đều bị ánh mắt sắc bén của ta làm cho giật mình trở lại.

Trở lại tiệm cổ, lão bản Tiếu gia tiễn chúng ta lên lầu làm ăn, lúc này ta mới hỏi Lý mặt rỗ có gì muốn nói.

"Trương gia tiểu ca, chúng ta đều đã phát hiện bí mật của bình phong, sao ngươi không trực tiếp vạch trần nó? Dù không nhiều thì cũng phải lén quan sát mà, sao lại rút nhanh như vậy?"

"Ha ha, xem bộ dạng ngươi táo bạo."

Ta cười lạnh một tiếng, hạ giọng nói: "Ta đã cầm Ngọc Vĩ ở lại đó, ngươi thật sự cho rằng ta sẽ từ bỏ manh mối quan trọng như vậy sao?"

Lý do trở về là vì không muốn ông chủ Tiếu ở giữa khó xử, từ trong ánh mắt của Tiêu lão gia tử ta có thể nhìn ra, hắn chân thực, nói chuyện tuyệt đối không phải tình trạng già nua!

Hắn đang diễn kịch, không muốn Tiếu lão bản biết bí mật của hắn, vậy ta cùng hắn diễn tốt, xem ai tài nghệ cuối cùng cao hơn một bậc!

Lý Ma Tử thấy ta đã lưu lại hậu thủ, mỉm cười hài lòng, vuốt vuốt chòm râu vốn không tồn tại ở dưới cằm, nói đầy ẩn ý: "Trẻ nhỏ dễ dạy!"

"Ngươi cứ tự cao tự đại đi."

Ta còn có chuyện trọng yếu phải làm, định khoa tay múa chân với hắn một cái, thì xuống lầu tìm ông chủ họ Ti lấy kỷ niệm.

Không khéo đêm qua cái mộng kia chính là Tiếu lão gia tử giở trò quỷ, ta phải mau chóng biết rõ ràng kỷ niệm làm âm vật địa bí mật, nếu không rất dễ dàng chịu thiệt.

Đáng tiếc tin tức trên đó đã ăn mòn toàn bộ, Lý mặt rỗ lại phát ra tiếng ngáy lớn ở bên cạnh, dần dần mí mắt trên dưới ta bắt đầu đánh nhau, cuối cùng thật sự chịu không nổi liền thuận tay đặt kỷ niệm lên bàn, chìm vào ngủ.

Trong lúc ngủ mơ đột nhiên nghe thấy tiếng Lý Ma Tử kêu cứu, lúc đầu ta còn cho là mình lại nằm mơ, trong tiềm thức còn nghĩ giấc mơ tối hôm qua, liền vô thức niệm đạo đức kinh.

Không niệm còn tốt, vừa nghĩ tới giọng nói của Lý Ma Tử càng thêm rõ ràng. Ta thầm nghĩ không ổn, ngồi bật dậy mang theo Thiên Lang Tiên phóng ra bên ngoài, liếc mắt liền nhìn thấy Lý Ma Tử cuộn mình trên mặt đất, hai tay không ngừng lôi kéo từ cổ ra ngoài.

Ta bóp đầu ngón tay nhanh chóng đâm một cái vào Thiên Cung, lại nhìn sang, không ngờ phát hiện trên người Lý Ma Tử đang có một ảo ảnh mặc quân phục màu xanh lá đang gắt gao bóp lấy yết hầu Lý Ma Tử.

"Trương quân!"

Ta hét lớn một tiếng, lập tức cầm roi vọt tới trước mặt, thầm nói một tiếng đắc tội với lão anh hùng này, sau đó không chút do dự quất một roi lên đầu hắn!

Chương thứ bảy trăm tám mươi lăm, một đao Trảm Âm Linh.

Ảo ảnh kia hét thảm một tiếng, nhưng không lui về phía sau mà buông Lý Ma Tử ra, nhào tới đưa tay chụp lấy hắn.

Ta lắc mình rời đi, chỉ mất một giây đã đi quanh ảo ảnh một vòng, dùng roi Thiên Lang gắt gao cuốn lấy cổ nó.

Chỗ cổ Huyễn Ảnh không ngừng toát ra sương mù đỏ thẫm xen lẫn, nó phát ra tiếng kêu thảm thiết như tâm thần điên cuồng, liều lĩnh muốn giãy thoát khỏi Thiên Lang Tiên, nhưng nó đã bị khóa hầu, oán khí có mạnh mấy cũng không dùng được, hồn phách nhanh chóng trở nên mỏng manh.

Nhìn bộ dáng đáng thương của hắn, ta đột nhiên mềm lòng, liền thu hồi Thiên Lang Tiên muốn tha cho hắn một lần, ai ngờ ta vừa mới buông hắn ra, hắn lại lần nữa công kích ta.

Hơn nữa lần này hắn hoàn toàn không để ý tới sống chết của mình, một tay nắm chặt Thiên Lang Tiên, mặc cho tẩu thuốc bị Thiên Lang tiên nóng bỏng cũng không buông ra, mà một tay khác lại giở nắm trái tim của ta lại.

"Là ngươi tự rước lấy diệt vong!"

Nhìn bàn tay hắn càng lúc càng gần, ta lãnh khốc cười một cái, tay trái dùng sức túm roi Thiên Lang kéo ảo ảnh tới. Tay phải rút từ trong ngực ra loan đao Ngân Nguyệt lấy được khi đi đường Tương Tây, xoẹt một cái, động tác của ảo ảnh nhất thời đình trệ lại.

Chờ ta đem loan đao thu hồi vào trong lòng, thân thể ảo ảnh cùng đầu lâu có thêm một cái khe hở, sau đó đầu cùng thân thể nhanh chóng tiêu tán trong không khí.

"Mẹ nó, tiểu ca ngươi quá đẹp trai, một đao mất mạng!"

Lý Ma Tử thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, sửng sốt cả nửa ngày mới lấy lại tinh thần, sau đó đứng dậy ôm lấy hắn.

"Ha ha, chút tài mọn."

Ta khẽ gật đầu, khóe miệng nhịn không được cong lên.

Ngân Nguyệt loan đao là thần binh của cổ đại, mà kỵ binh cổ đại lại đại biểu cho tàn bạo và giết chóc, lực áp các loại yêu ma quỷ quái, bản thân nó chính là một loại âm vật khát máu.

Vì để nó có thể sử dụng triệt để cho ta, ta đã dùng linh hỏa giết Hồ Lệnh tan thành kim dịch đổ lên mặt ngoài loan đao, lúc ấy đã chuẩn bị tốt chất lỏng màu vàng ngưng kết trên lưỡi đao rồi sau đó sẽ ảnh hưởng đến mỹ quan.

Dù sao thứ đồ chơi này dùng để xua đuổi quỷ, xem hay không đáng xem cũng không sao, nhưng khiến ta không ngờ là kim loại trực tiếp bị thân đao hút vào.

Cho nên, ngay lúc quyết định rút đao, ảo ảnh đã định hồn phi phách tán!

Ta đã đồng ý với ông nội sẽ không tùy tiện đánh tan âm linh, nhưng hôm nay lại đem Trương Quân đánh tan, chủ yếu có hai phương diện.

Đầu tiên là Trương Quân không có chấp niệm, trong lòng chỉ còn oán hận, cho nên hồn phách của nó không có ý nghĩa tồn tại.

Điểm quan trọng nhất là linh hồn Trương Quân không chết, Tiếu lão gia tử sẽ không để lộ diện mạo thật sự, lão có thể nương Âm Linh tùy thời động thủ đối phó chúng ta.

Bây giờ vấn đề kỷ niệm đã giải quyết, kế tiếp lão gia tử có động tác gì chỉ sợ sẽ không dễ dàng phủi sạch mình như vậy!

"Ngủ cho tốt sao lại biến thành như vậy, có phải ngươi đã kích thích âm linh kia rồi không?" Ta tức giận hỏi.

Trương Quân xuất hiện lần này khẳng định không phải là được lão gia tử chỉ thị, cho nên nó không có phần thắng trong tình huống liều chết đến cùng.

Về phần nguyên nhân, sợ rằng chỉ có Lý mặt rỗ biết...

"Ta vừa đi tiểu thì nhìn thấy huy chương, thuận tay cầm lên thưởng thức, kết quả là không cẩn thận làm rơi nó vào trong ao!"

Lý Ma Tử nghiêm trang nói, nhìn bộ dáng còn rất ủy khuất.

Ta...

Giải quyết xong âm linh, ta bảo Lý mău Tử mang huy chương về tẩy lễ, một lần nữa thả vào trong hộp nhỏ.

Bỏ qua âm linh không nói, kỷ niệm này thực sự là tượng trưng cho tiên phong của quốc gia, tuyệt đối không thể khinh nhờn.

Làm xong tất cả, ta chuẩn bị trở về ngủ, Vĩ Ngọc lại đột nhiên ném tới máy móc, nói nàng phát hiện điểm dị thường ở nhà lão gia tử!

Ta tranh thủ thời gian cùng Lý Ma Tử xuống lầu, dùng Dẫn Linh Chú gọi cô hồn dã quỷ phụ cận mở đường, một đường tia lửa mang theo tia chớp chạy tới trước mái ngói nhà lão gia tử.

Bên này chân giò vừa rơi xuống đất, vĩ ngọc liền hoảng loạn tránh né đến trên người ta, có chút khẩn trương nói: "Đại ca ca, lão đầu này quả nhiên có vấn đề, hắn... Trong mật thất của hắn vậy mà cất giấu một nhánh quân đội!"

"Cái gì vậy?"

Ta nghe xong rồi ngây ngẩn cả người, Ngọc gật đầu tiếp tục giới thiệu.

Nguyên lai sau khi chúng ta rời đi, nàng vẫn tiềm phục trong nhà lão gia tử tìm kiếm manh mối, mò mẫm đến chạng vạng tối, cuối cùng cũng phát hiện cửa mật thất ở dưới đáy. Sau khi đi vào, nàng phát hiện dưới đáy của mật thất là một cái thang bằng gỗ, sau khi đi xuống thì men theo lối đi, không nghĩ tới càng đi càng rộng, đến lúc đi đến cuối con đường, thình lình phát hiện trước mắt lại xuất hiện một nhánh quân đầy đủ vũ trang!

Những binh lính này tuy đều là tượng điêu khắc, nhưng nhìn rất sống động, rất giống tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng Lăng.

Thứ có thể khiến Vĩ Ngọc sợ hãi không nhiều lắm, nhưng quân đội tuyệt đối là hạng nhất trong đó, dù sao quân đội cũng là tượng trưng cho quyền lực.

Nàng chịu đựng sợ hãi muốn đi lên xem những binh lính này rốt cuộc là thứ gì?

Lúc này sau lưng truyền đến tiếng bước chân, nàng vội vàng hóa thành hạt châu núp sang một bên, phát hiện người tới đúng là Tiếu lão gia tử!

Nàng lo lắng mình đánh rắn động cỏ, liền vội vàng từ mật thất chuồn ra, đầu tiên quay phúc cho ta.

"Phó trang phục những binh lính kia thế nào?"

Ta cau mày hỏi, ta cảm thấy lão gia tử có chút sâu không lường được!

"Hiện đại binh sĩ, bọn họ đều mang theo súng trường, trên người mặc áo bông thật dày, giống như trên đùi rất nhiều binh sĩ đều bị thương."

Ngọc đuôi nhớ lại.

"Khó khăn lắm mới giải quyết được một tên Âm linh, không phải lại tới một đám nữa chứ?"

Lý Ma Tử liếm liếm môi, hỏi ta có tính toán gì không.

Điều này quả thật có chút ngoài dự liệu của ta, ta suy nghĩ một chút, lấy lý do Tiêu lão bản cần bảo hộ để đuổi Lý Ma Tử trở về.

Dù sao nếu không giải quyết được đồ vật bên trong ta và Vĩ Ngọc, thì có Lý Ma Tử ở bên trong cũng vô ích, chi bằng để hắn ngoan ngoãn đợi.

Sau khi Lý Ma Tử đi rồi, ta lại nằm nhoài ở cửa chờ một hồi, chờ ánh đèn trong phòng biến mất rồi mới phái Vĩ Ngọc đi tìm hiểu tình huống.

Tốc độ của Ngọc Vĩ nhanh nhẹn, vèo một cái đã chui vào trong, đảo mắt lại trở về bên cạnh ta: "Ca ca xấu, lão già kia đã ngủ mất rồi."

"Quá tốt rồi!"

Nắm tay nàng siết chặt, rón rén vào trong phòng, nhìn Tiếu lão gia tử thật sự đang ngủ, mới hoàn toàn yên lòng, bám theo ngọc đuôi vào mật thất trong lòng giường.

Chủ nhân đang nằm ngủ trên giường, chúng ta tiến vào mật thất dưới mí mắt người ta, nói thế nào cũng cảm thấy hơi trộm gà trộm chó. Ta không khỏi có chút khẩn trương, nhưng cũng không ảnh hưởng tới phán đoán của mình.

Càng đi vào trong, không khí càng lạnh, chờ đến cuối cùng nhìn thấy quân đội kia trong miệng ngọc, ta cảm giác không khí như đông cứng lại. Trên người bọn họ đều mặc quân trang chí nguyện, vết thương trên đùi cùng bộ phận trên chân Tiếu Ninh giống nhau như đúc!

Những binh lính này quá thật, giống như là người chết bỏ vào trong quan tài băng vậy, chẳng lẽ bọn họ vốn là thi thể sao?

Ta cẩn thận từng li từng tí nhìn qua, đưa tay sờ một tên lính trong đó, tựa như sờ lên trên băng côn, hắn đã bị đông cứng, thế cho nên ta trong thời gian ngắn cũng không cách nào phán đoán được hắn rốt cuộc có phải là thi thể hay không.

Vừa định sờ một cái, ánh mắt tên lính này đột ngột mở ra, con mắt vốn mông lung trong nháy mắt trở nên đỏ đậm, nhìn dáng vẻ kia lúc nào cũng có thể nhào tới xé nát ta ra!

"Đuổi Ngọc, chúng ta lui ra ngoài."

Ta nhìn binh sĩ mở mắt chỉ dừng lại một giây, liền ý thức được tình huống không thích hợp, quay đầu hô với ngọc đuôi.

Không ngờ vừa dứt lời, một bên khác của mật thất lại vang lên tiếng kèn. Đây là chiến hào độc nhất của quân ta, kích động mà lại du dương, không ngừng vang vọng dưới không gian nhỏ hẹp của mật thất.

Khi ta bị tiếng kèn đột nhiên xuất hiện này choáng váng, sau khi phản ứng lại thì cả nhánh quân đều hành động.

Hơn trăm binh sĩ trong nháy mắt sống lại, bọn họ giẫm chân bộ pháp chỉnh tề vây chúng ta ở giữa, đuôi ngọc kêu thảm một tiếng hóa thành hạt châu chui vào trong túi áo của ta.

Đây là thiên địch của nàng, ta cũng không có trách nàng.

Nghiến răng lấy ra Ngân Nguyệt loan đao cùng Thiên Lang tiên, đặt ngang trước người chuẩn bị phòng ngự!

Chờ sau khi chúng nó xông lên, ta dùng Thiên Lang Tiên tiếp đón, ai ngờ chúng nó không những không bị thương tổn, ngược lại khí thế càng thêm cường thịnh.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ mật thất đều tràn ngập áp lực. Ta ý thức được Thiên Lang Tiên không có hiệu quả với chúng, bèn thu roi lại, chuẩn bị dùng loan đao đại khai sát giới. Thế nhưng sau mấy chiêu, ta lại trợn tròn mắt lần nữa.

Rốt cuộc loan đao so với Thiên Lang tiên lợi hại hơn, có thể một đao cắt đứt thân thể chúng nó, nhưng những binh sĩ này lại không hồn phi phách tán như Trương quân. Thân thể bọn chúng khi bị ta chém ra nháy mắt sẽ tự động khép lại.

Một hồi đánh nhau ta mệt mỏi muốn chết, nhưng bọn chúng lại càng lúc càng lợi hại trong tiếng kèn, ta chỉ có thể triệt để từ bỏ tiến công, khoanh chân ngồi dưới đất mặc niệm đạo đức, lần này cuối cùng cũng có hiệu quả, động tác của đám binh lính ngừng lại.

Một lát sau ta thấy chúng không còn động tĩnh gì, liền muốn tìm cơ hội chuồn đi, ai ngờ vừa mới hạ giọng, các binh sĩ lại điên cuồng nhào về phía ta.

"Thật sự là gặp quỷ."

Ta mắng một câu, tranh thủ thời gian tăng nhanh giọng điệu.

Hiển nhiên những binh lính này không ngừng công kích ta, bị tiếng kèn khống chế, điều này không có gì kỳ quái.

Thứ mà ta không thể chấp nhận được chính là trải qua mấy lần chiết xuất linh lực. Ta đã có thực lực nhất định, bằng không cũng không thể một đao miểu sát Âm linh cấp bậc Quỷ Vương được. Thế nhưng hiện tại linh lực toàn thân như bị phong ấn, căn bản không thể phát huy ra được.

Hơn nữa pháp lực loan đao cùng Thiên Lang tiên cũng hạ xuống!

Huyết Chiến Trường Tân hồ, thứ bảy trăm tám mươi sáu...

Tiếp nhận nhiều mối làm ăn như vậy lần đầu tiên xuất hiện tình huống này, ta vừa ngẫm ngầm niệm đạo đức, vừa tìm tòi trong đầu. Cuối cùng nghĩ tới truyền thuyết của Thủy tiên nữ, cảm thấy linh hồn của đội quân này hẳn là đến từ Thủy tiên nữ.

Nghe nói Thủy Tiên Tổ là con gái của Thủy Thần lão tổ, nàng sống ở trong nước, đem linh lực của mình hiến cho chiến sĩ chính nghĩa và dũng khí tràn ngập, người có được linh lực của nàng có được tấm thân bất tử, bất luận bị công kích gì, thân thể đều sẽ khôi phục nguyên dạng, đồng thời còn có thể hạn chế đối thủ phát huy.

Những binh lính trước mắt này lần lượt tính ra cũng là một kết, mà trước đó lão gia tử lại tình nguyện quân liên tiếp nhận, ta cảm thấy bọn họ chừng những bộ hạ của lão gia tử lúc trước!

Lúc còn sống vì bảo vệ Vệ Quốc, bọn họ cùng nhau quăng đầu lâu nhỏ máu nóng, sau khi chết vậy mà còn có thể nghe theo kèn lệnh đồng tâm hiệp lực đối phó địch nhân, thật sự là đáng kính!

Bản thân ta vì tự vệ mới giao thủ với chúng nó, nghĩ tới điểm này, trong lòng càng không muốn đánh tiếp với chúng, bèn đi tới một gian mật thất khác hô: "Lão gia tử, có thể ra đây trò chuyện một chút không?"

Tiếng kèn lệnh không thể nghi ngờ là do hắn thổi ra.

Quả nhiên, ta vừa dứt lời, Tiếu lão gia tử liền chậm rãi từ cuối mật thất đi ra, trong tay lão mang theo một cái dấu vết gỉ sét loang lổ xung phong hào.

Lạnh lùng quan sát ta một phen, Tiếu lão gia tử trầm giọng nói: "Ta đã cảnh cáo ngươi, sao còn không biết sống chết xen vào việc của người khác?"

"Ngươi nói là giấc mộng kia đi."

Giấc mộng kia quả thật khiến ta có chút sợ hãi, nhưng cũng không đến mức bỏ dở giữa chừng.

Ta nghiêng cổ, cũng nhìn chằm chằm hắn nói: "Nếu ta đã tiếp nhận, đương nhiên phải có kết quả, rốt cuộc ngươi làm vậy có mục đích gì? Ngươi nắm nhánh quân đoàn âm binh này đang chuẩn bị âm mưu gì?"

Ngay cả cháu ruột mình cũng không buông tha, có quỷ mới tin hắn không có âm mưu!

"Ta nói rồi, chuyện này không liên quan gì đến ngươi, nếu ngươi khăng khăng nhúng tay vào, thì đừng trách ta không khách khí."

Tiếu lão gia tử thấy ta không chịu dừng tay, khóe miệng co quắp mấy cái, phồng lên thổi lên xung phong hào.

"Mẹ nó, lại nữa..."

Ta vô thức mở miệng niệm vài câu đạo đức dày cộp, lại đột nhiên ý thức được đám âm binh này nhận tiếng không nhận người! Mà Tiếu lão gia tử mặt ngoài tỏ ra vênh váo hống hách, kỳ thật rời khỏi Xung Phong hào hẳn là không có gì đáng sợ, nghĩ đến đây ta móc từ trong túi không biết bao lâu muối ném tới hắn.

Tiếu lão gia tử không biết đó là thứ gì, bị ép lui về sau một bước, ta nắm lấy cơ hội thả Vĩ Ngọc ra: "Cướp đồ!"

vĩ ngọc nhiều thông minh, vèo một cái bay qua đập Tiếu lão gia tử ngã xuống đất, sau đó một phát bắt được thuyền xung phong ném tới ta, ta phi thân nhảy lên liền bắt lấy thuyền xung phong.

Không có tiếng kèn chỉ dẫn, khí thế đám âm binh chợt yếu đi, nhanh chóng trở lại vị trí của mình, biến thành tư thế đứng ban đầu.

"Hỗn tiểu tử, mau trả lại danh hiệu Xung Phong cho ta, trả lại ta!"

Tiếu lão gia tử mất đi xung phong hiệu, sắc mặt lập tức đỏ bừng, hùng hùng hổ hổ quát.

Ta đi tới đỡ hắn lên, nghiêm túc khuyên nhủ: "Lão anh hùng, ngươi nhất định có thể để bọn họ đầu thai. Đợi sau khi bọn họ đầu thai, ta tự nhiên sẽ trả lại danh hiệu Xung Phong cho ngươi."

Thấy hắn nghiêm mặt không nói lời nào, ta lại bồi thêm một câu: "Ta biết các ngươi chiến hữu tình cảm sâu đậm, nhưng cũng không thể để mặc cho bọn họ ở lại nhân gian gây họa, đúng không?"

"Thối lắm!"

Tiếu lão gia tử bốp một cái đẩy tay của ta ra, tức giận nói: "Ta chưa từng hại người, chỉ dạy dỗ mấy tiểu gia hỏa không biết trời cao đất rộng thôi."

"Năm đó ông đây ngay cả mạng cũng không cần, chỉ vì đánh mà chạy kẻ xâm lược."

"Bây giờ đám người trẻ tuổi này không cảm kích chúng ta còn chưa tính, con mẹ nó động một chút là vũ nhục liệt sĩ. Ngươi xem xem có bao nhiêu người cưỡi trên bia mộ quân tình nguyện chụp ảnh, lại có bao nhiêu thương gia ác ý làm quân nguyện đi quảng cáo?"

Tiếu lão gia tử càng nói càng tức giận, cuối cùng vỗ đùi một cái nói: "Ngươi mau giao danh hiệu Xung Phong cho ta, ta phải đi mua cái gã mua sắm trà lạnh kia cho rồi, bảo hắn làm ác Khâu Thiếu Vân đồng tử!"

Ta nhìn thấy mái tóc hoa râm của y, trên mặt đầy nếp nhăn, đột nhiên liền lý giải hành vi của y.

Những quân nhân thế hệ trước vì quốc gia mà đầu rơi máu nóng, người hiện tại lại không biết tôn trọng bọn họ. Hàng năm đều có rất nhiều tin tức liên quan tới phương diện này, hôm nay có người cưỡi tượng liệt sĩ đi tiểu ở trước mộ Liệt Sĩ, quả thật là không có đạo đức, là quân chí nguyện còn tại hạ, trong lòng lão gia tử không cân bằng cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Đột nhiên ta nghĩ đến vết thương trên đùi Tiếu Ninh, lại khuyên nhủ: "Lão nhân gia, người nói không sai, làm vậy có quá cực đoan không? Ta xa xôi không nói, chỉ nói cháu trai của người, Tiếu Ninh chỉ là một đứa bé, hắn bởi vì tham chơi đùa và nghịch ngợm mà phạm lỗi, nhưng người không cần trừng phạt hắn như vậy chứ!"

Lão gia tử nghe ta nói vậy nhưng mặt không đổi sắc, kiên quyết nói muốn giáo dục bắt đầu từ hài tử, muốn bọn họ từ nhỏ đã biết được cảm ơn và tôn trọng là gì.

Nếu bọn nhỏ không biết lịch sử, không hiểu được hoà bình hôm nay là ai thắng? Vậy quốc gia này còn có hy vọng gì.

Không thể không nói, lời của ông lão rất có đạo lý, nếu như nói từ tình cảm, ta cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống như ông ấy, nhưng xét theo lý tính mà nói, thật ra ông ấy đã đi tới cực đoan.

"Tiểu tử, ngươi còn không trả lại ta?"

Tiếu lão gia tử bá đạo vươn tay muốn lấy đi danh hiệu xung phong, ta lui về sau một bước né tránh, không ngờ ánh mắt ông đột nhiên trở nên hung ác, nắm chặt nắm đấm vù vù đánh vào yết hầu ta.

"Cái này mẹ nó không phải đánh ra quyền đen sao?"

Ta không nói nên lời, một bên che chở tên gọi công kích, một bên tránh né công kích của hắn.

Dần dần ta mới phát hiện ra mình đã xem thường hắn, Tiếu lão gia tử tuy rằng lớn tuổi, nhưng thân thủ lợi hại thần kỳ, hơn nữa vừa ra tay chính là sát chiêu, nhiều lần thiếu chút nữa làm ta bị thương.

Nhìn ra được hắn cũng đã có được linh lực của Thủy Tiên, may mà đã già sức yếu, nếu không tay không giao đấu, ta cũng không nhất định đánh lại hắn.

Chấp niệm trong lòng Tiếu lão gia tử quá mạnh, ta nhẫn nhịn nhường nhịn cũng là vô nghĩa, còn không bằng tìm ra khúc mắc của hắn.

Nghĩ như vậy, ta không khách khí nữa, thừa dịp trước khi hắn đánh tới, cánh tay nắm lấy hắn, sau đó chợt xuất hiện phía sau, hướng về phía sau lưng hắn đánh ra một đao, trực tiếp đánh ngất hắn.

Sau đó ta mang hắn ra ngoài, dùng Huyễn Linh Thuật của Xà thái quân tiến vào trong mộng của hắn, phát hiện mình đi tới một chiến trường tuyết trắng.

Ta lập tức hiểu rõ, đây chính là chiến dịch nổi tiếng nhất thời kháng Mỹ viện triều: chiến dịch Hồ Trường Tân!

Lúc ấy, giám sát quân đoàn ngươi cầm đầu, còn tưởng rằng đó chỉ là biểu tượng xuất binh, cũng không dám đối địch với bọn hắn. Vì vậy, điều động rất nhiều máy bay kỵ binh, yểm hộ quân đội thứ mười tiếp tục tiến công.

Nhưng mà bọn họ cũng không biết, phía trước bên ngoài hồ Trường Tân đã mai phục rất nhiều quân chí nguyện, chỉ chờ một tiếng ra lệnh, liền phát động tổng công.

Lúc ấy mùa đông chính đáng, chí nguyện trang bị ít đến đáng thương, binh nhu đạn dược cùng chăn đệm nghiêm trọng không đủ, bình thường một cái ban chỉ có một hai chăn đệm bị chăn bông, các chiến sĩ đều là thay phiên ngủ, rất nhiều người một vòng mai phục xuống, còn chưa chờ anh em đến đã chết rét!

Đương nhiên đây chỉ là thông báo của triều đình, tình huống thật sự còn đáng sợ hơn so với số liệu này.

Lúc ấy Tiếu lão gia tử là một thanh đao sắc bén liên tục, phụng mệnh đợi sau khi mỹ đế tiến vào vòng vây mới khởi xướng công kích, mở đường cho các bộ đội phía sau.

Đội ngũ của hắn viên mãn hoàn thành nhiệm vụ, giết viên mãn không kịp trở tay, nhưng dưới hỏa lực cường đại của quân đội biên binh yểm hộ, quân sau căn bản không xông lên nổi, đội ngũ Tiếu lão gia tử hoàn toàn bị bao vây.

Bởi vì đội Tiêm Đao dựng trận nhẹ, căn bản là không mang theo chăn bông, mà lúc đó Triều Tiên vừa vặn vượt qua Đại Lãnh Thiên trăm năm khó gặp, các chiến sĩ ở trong hoàn cảnh 0 độ hoàn cảnh ngay cả thương cũng không kéo được, nhưng dưới tình huống như vậy bọn họ vẫn không đầu hàng, cuối cùng toàn bộ đều bị đông chết!

Sau đó đại bộ đội xông lên điên cuồng cứu giúp, nhưng cuối cùng chỉ còn lại một mình Tiếu lão gia tử, đợi sau khi chiến tranh thắng lợi liền được đưa về quê hương.

Hắn chinh chiến cả đời, cuối cùng chỉ có cái danh hiệu xung phong này mới có thể làm cùng hắn.

Lần khảo nghiệm thứ bảy trăm tám trăm bảy tiên nữ,

Sau khi trở về, hắn luôn nắm trong tay đội hình xung phong ngớ người, đầu đầy não đều là tràng cảnh các huynh đệ bị đông cứng chết tươi, nghĩ tới đây luôn rơi lệ.

Có một ngày đêm hắn đột nhiên gặp mộng, mơ thấy các huynh đệ của mình trở về. Ngay trong nhà hắn, bọn họ mặc dù không thể nói chuyện cũng không thể di chuyển, nhưng vẫn luôn ở bên cạnh hắn.

Lão gia tử sau khi tỉnh lại còn tin tưởng anh linh của các huynh đệ không có tản đi, mỗi ngày đều lau chùi xung phong, đồng thời lẩm bẩm những lời các huynh đệ đã nói với nhau trong chiến trường băng thiên tuyết địa năm đó.

Có một buổi tối nọ, đột nhiên hắn như ma xui quỷ khiến vang lên tiếng gió mạnh mẽ, phát hiện hồn phách các huynh đệ đều trốn ở trong địa đạo đào, từ đó về sau hắn sẽ không bao giờ tách ra với các huynh đệ.

Sau đó ông ta dần dần biết xung phong của mình có thể làm cho các huynh đệ tạm thời tỉnh lại, lại đối với loại lão binh không tôn trọng xã hội này, tình huống liệt sĩ rất tức giận, cho nên bắt đầu lợi dụng âm binh giáo huấn những người kia.

Bọn họ đều là anh hùng, lại đều chết trong băng tuyết, bất ngờ nhận được quyến luyến của Thuỷ tiên tử, cho nên linh hồn toàn bộ được thăng hoa.

Những binh lính trong mật thất kia không phải điêu khắc cũng không phải thi thể, mà là hồn phách thật sự!

Ta từ lão trong mộng cảnh trở lại hiện thực, bị chí hướng bi tráng của chí nguyện quân cải phục thật sâu, so với cuộc sống hiện tại, bọn họ năm đó sống quá mức tàn khốc!

Đợi khi Tiếu lão gia tử tỉnh lại, ta rưng rưng nói: "Lão gia tử, ta đã biết chuyện cũ năm xưa giữa ngài và các huynh đệ. Vốn ta định nhân cơ hội này hủy diệt chi âm binh của ngươi, bây giờ ta quyết định không làm như vậy..."

"Tiểu tử, đây nào phải âm linh, đây là quân hồn chí nguyện quân, ngươi hiểu không?"

"Các huynh đệ tập thể trở lại bên cạnh ta, cũng bởi vì ta nắm trong tay danh hiệu công kích, ngày xung phong vang lên, chính là ngày bọn họ khởi xướng tấn công! Cho dù bọn họ chết cũng chỉ là một tên lính."

Tiếu lão gia tử nói tới đây thì nước mắt đã tuôn rơi.

Ta nghe hết trong lòng bị rung động đến rồi, ngậm nước mắt đưa cho hắn sóng xung phong, hiện tại ta hiện tại mới hiểu được thuyền trùng phong đối với hắn quan trọng đến cỡ nào.

Tiếp theo, ta thành khẩn nói: "Lão gia tử, ban đầu ý nguyện của ngài là tốt, nhưng rất nhiều người cũng chỉ vô tâm mà thôi, ngài đừng có như vậy nữa, trước tiên chữa khỏi chân Tiếu Ninh được không?"

"Tiếu Ninh là cháu trai ruột của ta, ta vốn không định hại chết nó, chỉ dạy nó một bài học mà thôi. Còn làm sao chữa khỏi chân nó, ta có thể cho ngươi một cách."

Nói xong, Tiếu lão gia tử lấy từ trong ngực ra một tờ giấy cho ta, ta mở ra xem, chỉ thấy trên đó viết: "Nếu hỏi giải dược, cần vui vẻ thành tâm. Thành tâm đã có, tự vào Huyễn Kính, lấy xuống gốc."

Ta đọc cẩn thận rồi mới hiểu ý bên trên, có lẽ đây là châm ngữ Thủy Tiên Thần lưu lại, liền ngồi xếp bằng, tĩnh tâm lại.

Dần dần trước mắt ta trở nên hư vô, tiếp theo trong đầu xuất hiện một dòng nước màu lam, trên dòng nước sinh ra một đóa hoa sen trắng noãn.

Ta đi tới trước dùng loan đao chặt đứt hoa sen trắng, cầm nó trong tay chuẩn bị trở về, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng kêu khẽ: "Đứng lại, kẻ nào lớn mật như vậy! Dám trộm Thánh Liên của bản tôn."

Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái mặc quần lụa mỏng màu trắng từ đằng xa bay tới, cuối cùng dừng lại trên củ sen, lạnh lùng nhìn về phía ta.

Đây đương nhiên là Thủy Tiên nữ trong truyền thuyết, ta khom người thi lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Hậu bối không biết đây là đạo tràng của Tiên nữ, chỉ là nóng lòng lấy ra Bạch Liên đi cứu người, nếu đắc tội xin hãy thông cảm cho."

"Xem ra là Tiêu lão bảo ngươi tới."

Thủy tiên nữ do dự một chút, khuôn mặt uốn éo, thở phì phò nói: "Ngươi qua được cửa ải của hắn, vẫn chưa xong đâu. Muốn lấy đi Bạch Liên, trước qua ải của ta rồi nói sau."

Nói xong nàng lắc mình rời đi, quần áo xẹt qua một gợn sóng màu lam lưu lại.

Ta đang xem nhập thần, hoàn cảnh trước mắt đột nhiên thay đổi!

Liên Hoa trì vừa rồi còn tràn ngập tình thơ, vậy mà biến thành lỗ thủng băng, Bạch Liên trong tay cũng không hiểu sao biến mất.

Ta đang định làm cái gì bây giờ, tiếng Thủy Tiên nữ đột nhiên rung chuyển hơi nghịch ngợm ở đằng xa: "Bạch Liên đang ở trong lỗ thủng băng, có bản lĩnh thì ngươi xuống lấy đi!"

Ta xem qua một cái hố băng đang bốc lên hàn khí, nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, trong lòng tự nhủ khả năng mình tiếp tục nữa sẽ không tới được nữa.

Ta sẽ không lùi bước, lúc trước bọn Tiếu lão gia tử tình nguyện đông chết, cũng muốn giữ lại tôn nghiêm quốc gia, hôm nay ta vì cứu người mà chết cũng coi như kéo dài gió anh hùng của bọn họ!

Nghĩ tới đây ta cắn răng nhảy vào trong lỗ thủng băng, tứ chi như bị điện giật, toàn thân lông tóc dựng đứng lên.

Sau mấy giây, thân thể liền bị đông cứng, ta dùng ý thức còn sót lại mặc niệm đạo đức Xuyến, ngoan cường bơi ở trong nước, nhưng tìm hồi lâu cũng không phát hiện Bạch Liên.

"Không nhịn được có thể buông tha, ta lập tức sẽ cứu ngươi lên."

Giọng nói đầu độc của Thủy Tiên nữ không ngừng quanh quẩn, ta cắn răng kiên trì, trong lòng tự nhủ lão tử tình nguyện chết cóng ở chỗ này cũng sẽ không bỏ qua.

Ý thức của ta dần dần trở nên mơ hồ, cho đến khi không thể bơi nổi nữa, thân thể mới chậm rãi chìm xuống đáy nước, sau đó trước mắt tối sầm lại.

Chờ ta mở mắt ra đã kinh ngạc phát hiện mình đã về tới nhà Tiêu lão gia tử, trong tay bỗng nhiên nắm hoa sen trắng!

Xem ra thông qua thử thách của Thủy Tiên Tử, Tiếu lão gia tử ngồi ở bên cạnh, hài lòng gật đầu: "Tiểu tử, ngươi và chúng ta đều là người dũng cảm ngoan cường, cho nên Thủy Tiên Nữ mới mới bị ngươi làm cảm động!"

Tiếp đó, hắn dùng kim đâm thủng ngón tay của mình nhỏ máu lên trên đóa sen trắng, sau đó báo cho ta: "Về lấy đóa sen đó, không tới ba ngày Tiếu Ninh sẽ khỏi hẳn."

Xem trạng thái của lão già Tiếu gia tử, chắc là tạm thời sẽ không có hành động gì, ta vội vàng đi cứu Tiếu Ninh, chào hỏi một chút rồi trở lại trong tiệm cổ của lão bản, dựa theo biện pháp của lão gia tử mà bôi thuốc cho Tiếu Ninh.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, ta liền bị lão bản đánh thức từ trong giấc ngủ, hắn kéo tay lên mặt đầy kích động nói: "Trương đại sư, ngươi thật sự là thần kinh, vết thương trên chân nhi tử đã khỏi nhiều rồi!"

Ta theo hắn vào trong xem xét, chỉ thấy Tiếu Ninh đã tỉnh lại, trên đùi có rất nhiều nơi đã mọc ra thịt mới, trên giường bong ra một lớp da chết.

"Cảm giác thế nào?" Ta quan tâm hỏi một câu.

Tiếu Ninh gật đầu nói mình không sao, sau đó cực kỳ nghiêm túc nói: "Sau này ta sẽ không bao giờ nghịch ngợm nữa, các gia gia chí nguyện thật sự không dễ dàng, ta lại... lại không tôn trọng bọn họ như vậy!"

Nguyên lai Tiếu Ninh trong lúc hôn mê từng mơ một giấc, cũng giống ta thấy trận chiến ở hồ Trường Tân.

Lão gia tử cũng cực khổ dụng tâm, tin rằng cả đời Tiếu Ninh cũng sẽ không quên cảm ơn tiền bối của mình, cảm ơn tổ tiên của mình!

Sau khi chữa khỏi chân Tiếu Ninh, ta mới yên tâm nói hết tất cả ra, lão bản cảm khái ngàn vạn, không chút nào trách tội phụ thân của mình, ngược lại tràn đầy kính nể với chí nguyện quân như ta.

Sau đó chúng ta cùng nhau tới nhà lão gia tử Tiếu lão gia, ta hỏi lão không muốn xử lý bọn âm binh này như thế nào?

Tiếu lão gia tử khó xử lắc đầu, tuy hắn không nỡ rời khỏi các huynh đệ, nhưng cũng biết tiếp tục như vậy không phải là cách.

Liền hút vài ngụm khói, sau đó dậm chân một cái, cắn răng nói: "Thôi, ta giao xung phong cho ngươi xử lý! Yêu cầu duy nhất là để huynh đệ chúng ta về quê hương."

Nói thẳng ra, tuy yêu cầu của y không quá đáng, nhưng lại không quá thực tế.

Dù sao phần lớn chí nguyện quân năm đó đều chôn ở Triều Tiên, hơn mấy trăm ngàn vạn.

Hơn nữa bọn họ liên đội lại tương đối đặc thù, sau khi hi sinh một đoạn thời gian, hồ Trường Tân lại phát sinh một loạt chiến đấu...

Nói trắng ra sau khi chiến tranh kết thúc, thi thể bọn họ có hoàn chỉnh hay không, có nhập liệm hay không cũng khó nói, càng chưa bàn tới chuyện qua hơn nửa thế kỷ.

Nhưng Tiếu lão gia tử có thể đồng ý cho ta xử lý chuyện này, đã hạ quyết tâm rất lớn, bất kể thế nào ta cũng phải giúp ông ấy!

(Hi vọng mọi người mỗi ngày đều không quên gia nhập vé đề cử, ủng hộ thương nhân Âm gian nhiều hơn.)

Chương thứ bảy trăm tám, chí nguyện quân hành khúc.

Cũng may mấy năm nay ta quen không ít quan lại quyền quý, trong đó vừa vặn có một phiên dịch quan ngoại giao.

Ta vừa viết điện thoại cho hắn, nói rõ một tiền căn hậu quả sự tình, hỏi hắn có thể giúp đỡ được không?

Ta đã nói với nàng mấy lần, cho nên y cũng không bày ra cho ta, để ta liệt sĩ liệt kê ra cho y danh sách, y sẽ đến ngoại giao bộ xin chỉ thị.

Vốn dĩ ta còn lo lắng, dù sao qua nhiều năm như vậy, còn ai nhớ rõ tên từng Liệt sĩ chứ?

Nhưng Tiếu lão gia tử vẫn nhớ kỹ, không bỏ sót bất cứ cái tên nào!

Ba ngày sau, vị bằng hữu kia của ta đã đánh điện thông tin, nói đã được cấp trên phê chuẩn và giao lưu với Hàn Phương, cuối cùng xác định đại bộ phận huynh đệ của Tiếu lão gia tử bị an táng ở Hàn Quốc mỗ để kỷ niệm công mộ.

Trải qua thương lượng, Hàn Phương đồng ý trả lại di hài của những quân chí nguyện này, nhưng chỉ có thể lấy dân gian để tuyên truyền chuyện này, cũng coi như là có một câu trả lời đối với Tiếu lão gia tử!

Sau khi nhận được tin tức của hắn, ta và Tiêu lão gia tử ngựa không dừng vó bay thẳng về phía Hàn Quốc, dẫn đầu ngươi tìm được vị bằng hữu kia của ta, hắn nhiệt tình chiêu đãi chúng ta, sau đó dẫn chúng ta tới mộ anh hùng.

Tiếu lão gia tử quỳ gối trước mộ địa khóc một hồi, lão nhân gần trăm tuổi như hài tử! Nhưng không ai dám chê cười ông, tất cả mọi người đều kính ông một cái quân lễ tiêu chuẩn.

Bọn ta sẽ mời từng bộ từng bộ thi thể của các Liệt Sĩ từ trong phần mộ ra, sau khi cất vào trong hộp, dùng Hồng Kỳ năm sao tươi đẹp bao bọc lại.

Cuối cùng ta cũng hiểu được một nghi vấn khi còn bé? Vì sao cờ phướn năm sao lại dùng máu tươi của Liệt Sĩ để nhuộm đỏ, bởi vì nó chính là dùng máu tươi của Liệt Sĩ để nhuộm đỏ.

Vốn dĩ ta định tự mình mua một chiếc phi cơ, không ngờ vị bằng hữu kia của ta lại rất mạnh. Sau khi biết được sự tích của các anh hùng, Thẩm Dương Không Quân cố ý điều động hai cỗ máy bay chiến đấu hộ tống toàn bộ cho chúng ta.

Xuất phát hôm đó, Hàn Quốc và Kiền Tự Vệ cánh hạm nhao nhao xuất động, phòng ngừa phi cơ Hoa Hạ nhân cơ hội làm chút động tác nhỏ.

Đồng minh chiến đấu của dân tộc chiến đấu ngồi không yên, trực tiếp từ Bắc Tứ Đảo điều đến quảng trường, dọa cho tiểu Hà Tử sợ tới mức vội vàng trở về xem nhà...

Khi máy bay qua sông Lục Giang, hai cỗ chiến thuật hộ tống bay vút qua, phi hành viên cao giọng hô: hoan nghênh quân trung liệt hồi quốc, bộ phi cơ của ta phụng mệnh hộ tống toàn bộ doanh trại cho ngươi!

Thời khắc này Tiếu lão gia tử khóc, ta cũng khóc rồi.

Hắn giao xung phong hào quang cho ta, ta hít sâu một hơi, dùng sức thổi gió xung phong, thanh âm sục sôi vang vọng trên bầu trời Hoa Hạ!

Sau khi Lục Hậu đã chuẩn bị xong các lãnh đạo, dựa theo những di hài của các anh hùng đưa về các nơi chôn cất, cuối cùng Tiếu lão gia tử cũng đạt được tâm nguyện, các pháp sĩ hồn bất khả trở về!

Cuối cùng, chúng ta đi tới mật thất của Tiếu lão gia tử, trải qua mấy lần nhượng bộ, Tiếu lão gia tử vẫn kiên trì cho ta thổi vang khúc quân cuối cùng của các anh hùng, chính hắn thì xoay người khóc lên.

Tiếng kèn lệnh vang lên, từng người từng người tỉnh lại, xếp hàng đi đến trước mặt lão gắn liền từng người từng người biến mất.

Khiến cho ta động dung chính là, trước khi bọn họ biến mất, mỗi người đều hướng đến một cái quân lễ trang nghiêm!

Sau khi đưa tiễn linh hồn một vị chí nguyện quân cuối cùng, Tiếu lão gia tử lau lau nước mắt nói: "Tiểu tử, nói chuyện với ta đi!"

Ta gật gật đầu ngồi trước mặt hắn, nghe lên.

...

"Chí nguyện quân đi triều chiến đã sáu mươi năm, ta cũng từ hơn hai mươi tuổi trở thành lão đầu tử đã gần đất xa trời."

"Lúc đó điều kiện quá khổ, đói ăn một bát mỳ xào, khát liền uống nước trong khe núi..."

"Bao nhiêu huynh đệ không bị địch nhân đánh chết, mà bị đông chết. Nếu bọn họ có một thân áo bông, một thanh thương tốt, tuyệt đối sẽ không chết!"

Lão nhân bởi vì vĩnh viễn mất đi chiến hữu nên trở nên có chút thương cảm, nói năng lộn xộn với ta rất nhiều lần, ta một mực nghiêm túc lắng nghe, thẳng đến khi cùng rơi lệ cùng với hắn.

Rất nhiều người phỏng đoán sẽ nói, ăn mỳ xào cũng không tính là quá tệ nha.

Khoa Phổ một chút, mặt xào trong miệng Tiếu lão gia tử không phải là phiên mì bắp đùi hạng nặng như hiện tại, thật ra chỉ là xào được ngô và hoa màu, chỉ thế thôi!

Dựa theo quy củ, xử lý xong chuyện này, Xung Phong hào và huy chương đều nên thuộc về ta sở hữu.

Nhưng ta thực sự không thể thu ông chủ Tiếu lão làm thứ sinh mệnh thứ hai, kiên định từ chối, đồng thời lấy danh nghĩa cá nhân quyên tặng ra ba trăm vạn nguyên tố, dùng để tu sửa quân nghĩa.

Hắn cân nhắc nửa ngày, vỗ đùi nói có thể truyền thụ phương pháp triệu hoán Thủy Tiên cho ta.

Hóa ra lúc trước Tiếu lão gia tử còn sống là vì dính Thủy Tiên Tử, bà ấy đã cứu Tiếu lão gia tử, sau đó đã niệm một câu chú ngữ cho nó, nói là gặp tình huống khẩn cấp có thể đọc chú ngữ kêu gọi mình ra.

Tiếu lão gia tử một mực chưa từng thử, sau này khẳng định cũng không có cơ hội dùng, bởi vì các huynh đệ đều đã tan, ông ta cũng không còn lo lắng gì nữa.

Ta vui vẻ tiếp nhận đại lễ của hắn, có Thủy Tiên nữ trợ giúp, nghĩ đến sau này cũng là một con át chủ bài đối kháng Long Tuyền sơn trang!

Trên đường trở về, ta cùng Lý mặt rỗ một mực thảo luận lão liền dài cùng các nguyện quân này.

Mỗi khi nhắc tới những tên cặn bã sỉ nhục tiên phong cách mạng kia, Lý Ma Tử đều tức đến ngứa răng, nói sau này đừng để hắn nhìn thấy, bằng không gặp một kẻ nào đó đánh một người.

Ta cười khổ lắc đầu, nhưng trong lòng không hiểu sao lại bi thương.

Thấy kẻ nào đánh kẻ đó? Ngươi đánh xong rồi à?

Đánh mãi không xong!

Sáu mươi năm trước chiến tranh Triều Tiên bộc phát, quân đội ở nhân Xuyên, ý đồ liên thủ với Hàn Quốc, trước diệt Triều Tiên, lại uy hiếp Hoa Hạ.

Vì hòa bình Hoa Hạ, trăm vạn quân chí nguyện vượt qua sông Lục Giang, tại băng thiên tuyết địa đánh một trận sống chết với quân cờ.

Lúc đó quân đội chí nguyện đánh bại, là một nhánh quân đội vũ trang đáo đáo răng, cũng là quân tướng mạnh mẽ nhất từ trước tới nay của nhân loại! Đội quân láng giềng này được xưng là vô địch thiên hạ, lại bị tiểu đạo tràng thêm gạo nhỏ ngoan ngoãn đánh về ba tám đường.

kháng mỹ viện một trận đánh ra quốc uy, lệnh hàng cường lại không dám mơ ước Hoa Hạ nữa, cam đoan Hoa Hạ phát triển hòa bình, nhưng đã có vô số tiên phong vĩnh viễn chôn ở dị quốc tha hương.

Nhưng mà chỉ vài chục năm ngắn ngủi trôi qua, người nước như quên đi thù hận, quên đi thống khổ năm đó.

Càng ngày càng nhiều người trở thành thiếu nữ của bộ tộc Cáp Hàn, càng ngày càng nhiều miệng lưỡi Âu Ba, quốc dân phu phụ, quyền chí long.

Thời gian trước xem tin tức, Quyền Chí Long đẩy ngã tên fan cuồng nhiệt tình gái xuống đất. Để nói quyền chí long ngạo mạn, không bằng nói là đám fan cuồng cho hắn cơ hội ngạo mạn!

Rất nhiều người nói Truy Tinh không phân chủng tộc, nghệ thuật thì không có quốc giới.

Ta rất đồng ý câu này, nhưng thần tượng thật sự so với tổ quốc của mình còn trọng yếu hơn sao?

Vào lúc Hàn Quốc bố trí Tát Đức, ta hy vọng có thể nhìn thấy nhiều tin tức như vậy...

Dân tộc thành viên tự phát hạ thương phẩm của Hàn Quốc.

Bởi vì Quảng Đại Dân chúng chống lại, Nhạc Thiên Lân Quái nhao nhao khép kín.

Ba mươi bốn trăm du khách Trung Quốc từ chối mua sắm ở hạ thuyền của Hàn Quốc.

Giống như Tiếu lão gia tử đã nói: Bọn họ vẫn luôn ở bên cạnh ta, đang chờ đợi thời khắc phát động đột kích của địch nhân!

Số bảy trăm tám mươi chín Chương Tề Đại hoàng cung,

Xử lý xong chuyện kỷ niệm, ta cùng Lý mặt rỗ một lần nữa trở lại tiệm cổ, khai trương làm ăn.

Bọn ta đều là người nhàn rỗi, thấy một ngày cũng không có, nhất thời lửa đốt mông! Lý Ma Tử đề nghị đi du lịch ở Hàn Quốc, nhưng cuối cùng bởi vì Hàn Quốc bố trí hệ thống Tát Đức, Lý Ma Tử thề sau này sẽ không đi đến Hàn Quốc nữa, ngược lại đưa mắt nhìn về phía Lương Quốc.

Dùng lời của hắn mà nói, Thiệunh là một quốc gia phật giáo lịch sử đã lâu, rải rác vô số bảo tàng quý báu, chúng ta nếu đi thăm hỏi nhiều dân gian, nói không chừng có thể dùng giá rẻ để lừa gạt báu vật tuyệt thế đến.

Đây là bệnh nghề nghiệp điển hình, nhưng ta thích!

Mỗi lần đi du lịch, thường đều là người của hai nhà chúng ta bốn nhà, hiện tại Lý Ma Tử chỉ còn lại một mình cô độc. Lý Tiểu Thuần lại vội vàng ngâm nga học muội ở trường. Sau khi cân nhắc xong, ta quyết định không dẫn theo nữ tử, chỉ có hai người chúng ta đi thôi.

Lương trức đối với chúng ta cũng không xa lạ gì, nổi tiếng nhất không gì hơn nhân yêu. Nghe nói có nhân yêu bộ dạng so với mỹ nữ còn muốn gợi cảm hơn, lại đốt phấn, khách nhân ngoại quốc đêm khuya ngâm rượu căn bản không phân biệt được là trai đực, thẳng đến lúc ngủ mới phát hiện Đinh Đinh của đối phương so với mình còn lớn hơn...

Ta và Lý Ma Tử rất mâu thuẫn với đám người bất nam bất nữ này, vừa xuống phi cơ liền một lòng tham quan kiến trúc Phật giáo.

Là một quốc gia Phật giáo, hơn chín mươi cư dân của Tê Giáo đều là Phật giáo, chỉ trong phạm vi Mạn Cốc Cảnh, đã có vô số cổ tích nghìn năm nổi tiếng, trong đó nổi tiếng nhất là Đại hoàng cung!

Toàn bộ đại hoàng cung vàng son lộng lẫy, tập hợp họa họa, thành tựu điêu khắc các nghệ thuật, địa vị ở Trung Quốc tương đương với cố cung.

Đáng tiếc ta thờ phụng đạo giáo, nhìn rất nhiều tượng Phật trong cung không khỏi có chút không thoải mái, Lý Ma Tử lại nhìn thập phần chăm chú, thỉnh thoảng còn quỳ xuống dập đầu bái kiến, từng bó từng bó tiền hương hỏa được dâng lên.

Ta thấy hắn như vậy, tự nhủ tiểu tử này sẽ không định độn vào cổng không trung chứ?

Cũng may lúc hắn ra ngoài đã mua hai con kê kê kêm to gặm rồi. Lúc này ta mới yên tâm.

Tiếp đó chúng ta lại dạo quanh bốn bức tượng Phật và Ngọa Phật Tự, không chỗ nào không liên quan đến Phật, chúng ta cũng không có cảm giác mới mẻ gì, đã tìm đến khách sạn ở từ sớm rồi.

Dù sao chỉ có hai người chúng ta, ta mới chỉ mở một gian phòng, ai ngờ Lý Ma Tử đi vào liền trực tiếp ngã xuống giường, rất nhanh liền phát ra tiếng ngáy rung trời, khiến cho ta căn bản không ngủ được, đành phải dùng điện thoại nói chuyện phiếm với Doãn Tân Nguyệt.

Đợi đến buổi tối hơn mười điểm, Lý Ma Tử đột nhiên tỉnh lại, ta vui như hoa nở, trong lòng tự nhủ có thể coi là ngủ được rồi, không ngờ gia hỏa này phấn chấn kéo cánh tay của ta nói: "Tiểu ca Trương gia, chúng ta đi xem tỷ thí quyền đi?"

"Xem Mao Quyền, lão tử muốn ngủ." Ta đẩy tay của hắn ra, thở phì phò nói.

Đúng lúc này, một ý niệm hiện lên trong đầu ta, nhịp tim cũng theo đó nhanh hơn rất nhiều.

Lúc trước ta và Quyền Vương chính là thời điểm Khang Quyết, đắc tội không ít giáo huấn hàng đầu sư, cho dù bọn họ đều đã bị phế bỏ tu vi, nhưng khó đảm bảo đồng đảng của bọn họ không ghi hận ta trong lòng!

Nói cách khác, chúng ta đi du lịch Lương Quốc là một lựa chọn không sáng suốt. Nói không khoa trương chút nào, nếu như ban ngày chúng ta bị phát hiện, hiện tại rất có thể đã bị đám đầu hàng sư giám sát.

Dựa vào thái độ của nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, ta quyết định sáng mai sẽ trở về nước.

Lý Ma Tử nghe ta gật đầu nói xong biểu thị đồng ý với quyết định của ta, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, cầu ta cùng hắn đi xem một vòng quyền đấu.

"Được rồi, vậy đi xem một chút!"

Thái Quyền ở đông nam đông bắc thập phần nổi danh, nam nhân đối với loại hoạt động nhiệt huyết này đều có hứng thú với sinh ra, ta cũng thuận nước đẩy thuyền đồng ý.

Phụ cận Mạn Cốc có rất nhiều quyền quán, mặc dù đại đa số trang trí tương đối đơn sơ, nhưng lượng khách lưu lượng cũng lớn kinh người! Thậm chí rất nhiều nơi chỉ là dùng vải buồm tạm thời dựng lên, phụ cận đều chật ních khách nhân nước khác.

Ta và Lý Ma Tử đều không thích loại hoàn cảnh chật chội này, đứng ở bên cạnh nhìn một lát chuẩn bị rời đi, Lý Ma Tử cảm thấy thật vất vả mới ra ngoài một lần, nên tận hứng một chút, lại đưa ra tới sòng bạc xem một chút.

Dù sao cũng buông lỏng cả đêm nay, ta ngại quá lại ngăn cản hắn, liền phất tay kêu tên sĩ đói, để tài xế mang chúng ta đi sòng bạc.

Tài xế là một gã Hoa Tamng, rất nhiệt tình giới thiệu đặc sắc đổ trường hiu cốc địa phương với chúng ta, cũng đưa chúng ta tới con phố đánh bạc nổi tiếng.

Cái gọi là phố đánh bạc, nói trắng ra là trên một con phố có rất nhiều sòng bạc lớn lớn nhỏ nhỏ, có chút cùng loại với chợ Trung Quốc. Bất quá đinh ba lớn đều là cấp thế giới, mà những sòng bạc này đều là cấp treo, cho nên sinh ý cũng rất nóng nảy.

Sau khi vào sòng bạc, chúng ta gần tìm sòng bạc nhỏ đổi lấy mấy ngàn quân bạc, sau đó đi vào xem, vốn tưởng nơi này sẽ có trò chơi mới mẻ gì đó? Kết quả cũng là bàn bơi, thoi đưa, bách gia nhạc, hạng mục đã quen thuộc.

Lý Ma Tử nhanh chóng tìm được một cái bàn đánh bạc nhàn rỗi, đi tới cùng người ta chơi mạt chược, bọn họ chơi tương đối nhỏ, chiết ghép nhân tệ cũng chỉ khoảng trăm đồng tiền. Ta nhìn nhìn mấy tên quốc lão xung quanh, lông mày đều mơ hồ có một cỗ khí đen, điều này nói rõ hôm nay vận khí bọn họ không tốt, xem ra Lý Ma Tử sắp thắng được tiền!

Ta không quản hắn nữa, đứng dậy ở trong sòng bạc đi dạo chung quanh, thỉnh thoảng có người truyền đến tiếng hoan hô, đồng thời cũng có người phát ra tiếng thở dài tuyệt vọng, rất nhiều dân cờ bạc thua sạch tiền trong tay còn chưa chịu rời đi, thậm chí điên cuồng đến tiền đài thế chấp tất cả những thứ đáng giá trên người mình.

Những người nhìn qua, ta lắc lắc đầu, đột nhiên cảm thấy bọn họ thật đáng thương, quay đầu chuẩn bị kêu Lý Ma Tử rời đi.

Quả nhiên, lúc ta đi qua, trước người Lý Ma Tử đã có thêm một đống trù mã lớn, tuy Thái Phục không đáng giá, nhưng tính ra cũng có mấy ngàn nhân tài nguyên. Huống chi Lý Ma Tử vui vẻ, thuận tay liền cho người phục vụ bên cạnh thưởng cho một quân bạc khoảng năm trăm nguyên tệ, đối phương lập tức vui vẻ cúi người thật sâu vào mặt Lý Ma Tử.

Thắng hưởng thụ hư vinh, thua còn muốn lật bàn, thật sự là không táng gia bại sản thì ai cũng đừng hòng rời đi!

Ta thở ra một hơi, tiến lên túm Lý Ma Tử gọi hắn trở về.

"Đừng nóng vội, vận khí sẽ rất may mắn, ta lại thêm mấy lần nữa."

Lý mặt rỗ kích động nói một câu, vội vàng quay đầu đi bắt bài, ta vừa định cự tuyệt kéo hắn đi thì nghe tiếng tiếng tiếng cô nương chỉ có ở sau lưng thê lương kêu lên.

Nghe giọng nói cũng chỉ khoảng bảy tám tuổi, ta rất tò mò tại sao trong sòng bạc lại có nữ hài tử nhỏ tuổi như vậy?

Quay đầu nhìn sang, phát hiện một tiểu nữ hài mặc áo bông màu phấn hồng đang lăn lộn trên mặt đất, trên người bẩn thỉu, mọc ra một đôi mắt tam giác rất đặc sắc.

Đứng bên cạnh nàng là một trung niên ước chừng bốn mươi tuổi, cũng là con mắt hình tam giác, nét mặt giống tiểu cô nương như đúc, hiển nhiên người trung niên này là phụ thân của cô bé. Hắn đang dùng sức túm lấy bé gái, trên mặt tràn ngập giận dữ.

Cô bé ra sức ôm lấy chân bàn, không chịu buông tay. Người trung niên giật giật cả buổi, thấy không làm được, khóe miệng co quắp vài cái, thậm chí nắm lấy cái ghế cạnh đó, "Phanh" một tiếng nện lên tay cô bé.

Nàng kêu thảm một tiếng, hai tay buông lỏng chân bàn ra, cả người mềm oặt ngồi xuống đất.

Thấy một màn này, rất nhiều người đều đứng dậy, ngay cả Lý Ma Tử đang chơi thỏa mãn cũng chuẩn bị tới hỗ trợ.

"Vô dụng thôi, A Lai đã sớm muốn bán con gái đi, bây giờ lại thua tiền, không bán con gái, chủ nợ nhất định phải băm đứt tay của hắn." Một tên ngoại quốc tới ngồi chơi mạt chược với Lý Ma Tử, dùng tiếng Hán lưu loát nói.

Thông qua cuộc trò chuyện phiếm vừa rồi ta biết được hắn là một kẻ yêu thích Hán ngữ, tên là Đại Sơn.

Ta liếc mắt nhìn cô bé đáng thương, cau mày bảo Đại Sơn kể lại tỉ mỉ tình hình.

"Chuyện này rất bình thường."

Núi lớn nhìn ta, giống như đã sớm thấy chuyện này quen rồi: "Trung ương thường xuyên phát sinh chuyện cờ bạc bán vợ trẻ, không phải chuyện chúng ta có thể quản..."

Nói xong hắn thở dài.

Ta mới biết được tính cách hắn không phải là lạnh lùng, mà là đối với loại chuyện này cũng rất bất đắc dĩ.

Nhìn A Lai bế cô bé lên, ta vội vàng chạy tới hỏi: "Ngươi nợ sòng bạc bao nhiêu?"

"Có liên quan gì đến ngươi không?" A Lai trừng ta một cái, dùng tiếng nói rõ ràng.

Ta không để ý tới hắn, xoay người đi lên bục trước hỏi, biết được A Lai nợ đại khái ba ngàn nhân khẩu.

Ba ngàn nguyên, sẽ bán đi cốt nhục ruột của chính mình!

"Mẹ nó, coi như cha là tới phần của ngươi thì sống còn có ý gì chứ."

Lý mặt rỗ mắng một câu, tiện tay ném tiểu trù mới thắng cho sòng bạc, tiếp theo đi tới vuốt đầu cô gái một cái, hòa ái nói: "Nha đầu đầu đầu bé đừng sợ, phụ thân của ngươi sẽ không bán cho người khác rồi..."

Ta tức giận nắm lấy cánh tay A Lai, nghiến răng nghiến lợi mắng: "Đây là con gái ruột của ngươi, sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy?"

"Hừ..."

Hắn liếc nhìn ta, đoạt lấy cô bé từ tay Lý Ma Tử, kéo cô bé đi mất.

Ta biết sau này A Lai còn có khả năng vì trả nợ mà bán bé gái, nhưng tựa như núi lớn nói, ta không quản nổi.

Đám người cũng không vì đoạn nhạc đệm này mà hứng thú, rất nhanh liền trở lại bàn đánh bạc chơi. Lý Ma Tử vốn muốn rời đi, nhưng cùng mấy người bạn chơi rất hợp ý, xấu hổ vì thắng tiền liền đi, đành phải tiếp tục chơi.

Có thể thấy được, lần này hắn nhập cục chỉ là vì muốn trả lại phần thắng vừa rồi, nên một mực xuất bài lung tung.

"Vô dụng thôi, A Lai muốn đánh cược cũng vô ích..."

Núi lớn trong màu đỏ, bất đắc dĩ nhìn ta: "Ai! Hắn vốn không phải như vậy, ai biết trúng tà quái gì."

Nói xong núi lớn lắc đầu không nói nữa, ta lại nghe ra một tia không thích hợp địa phương này, vội vàng truy hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Đại Sơn thấy ta và Lý Ma Tử đều có hứng thú, liền nói kĩ càng.

Cha con quỷ dị thứ bảy trăm chín mươi chín...

Hóa ra hắn và A Lai đều ở gần đây, hai người miễn cưỡng coi như nửa hàng xóm, lại thích chơi mấy trò linh tinh, quen biết đã nhiều năm. Hai người bọn họ không thích đánh cược, chỉ thích giải trí đơn thuần. A Lai có công việc của mình, còn có vợ và con gái kéo anh, cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Người ta thường nói thắng chắc chín lần, thế nhưng từ nửa năm trước A Lai đột nhiên đổi vận, trở thành vua cờ bạc nổi tiếng gần đó!

Không phải mình tiêu tiền mà không đau lòng, ngày ngày A Lai đắc ý chìm đắm trong ôn nhu hương, từ bỏ công việc của mình.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, một tháng sau A Lai bắt đầu đi ngược vận chuyển, thành ra đánh bạc thua chắc chắn, chẳng bao lâu nữa sẽ mang tài sản mình thua vào. Trong thời gian đó vô số bằng hữu khuyên hắn đừng đánh bạc nữa, nhưng A Lai vốn không nghe vào được, ngược lại lại coi thường tất cả những người tốt bụng khuyên bảo hắn, đã từng dùng dao phay chém bằng hữu tới cửa khuyên nhủ bằng hữu bị trọng thương.

Từ đó về sau không ai quản hắn nữa, A Lai đem toàn bộ nhà cửa xe ra, rất nhanh đã thua sạch, hắn phát rồ đến mức để vợ mình làm tiểu thư.

Lão bà của A Lai không chịu nổi loại tra tấn này, thời gian trước ăn lượng lớn thuốc an nghỉ tự sát, nhưng hắn vẫn không biết hối cải, gần đây lại nổi lên ý đồ con gái kéo anh.

"Chết tiệt, người này còn sống quả thực là một tội lỗi!"

Lý mặt rỗ nghe núi lời không nhịn được mắng, đôm đốp đầu giới rốt cục đập ra: "Lão tử không bao giờ đánh cuộc nữa!"

Nói xong hắn nhìn về phía ta, dường như đang chờ ta quyết định.

Nếu tình huống trên núi đều là thật, vậy rất có thể A Lai gặp phải bất cứ thứ gì không sạch sẽ.

Trong tình huống liên quan tới vận mệnh Duyên Anh, ta không quản mình có thể bị đầu hàng sư tử kia phát hiện, gật đầu với Lý Ma Tử một cái, sau đó để ngọn núi lớn đưa chúng ta tới nhà A Lai.

Núi lớn tưởng mình muốn tới khuyên A Lai, sống chết không đồng ý dẫn đường, mãi tới khi ta đáp ứng thù lao của hắn, hắn mới đồng ý.

Bởi vì A Lai đã bán cả nhà đi, hiện tại ở trong xóm nghèo đơn sơ ngoài thành, cách phố đánh bạc còn có một đoạn lộ trình, họ đưa xe ngựa đưa bọn ta đi.

Tính ra thì bọn họ đã đi được một thời gian ngắn, có lẽ cũng đã về đến nhà rồi, ta gật đầu cùng Lý Ma Tử lên xe, qua mười phút, trước mắt chúng ta liền xuất hiện một đám nhà kiểu dáng thấp bé, đa số người trong đó đều dùng đèn trắng, thông đạo hẹp chất đầy rác rưởi, trên mặt đất có thể thấy được phân nằm đầy, thế cho nên chiếc xe không thể tiếp tục đi về phía trước.

Núi lớn gọi chúng ta xuống xe, lại dẫn chúng ta về phía trước một đoạn, chỉ vào cây to cách phía trước không xa nói: "Cái cây kia đối diện là chỗ ở hiện tại của A Lai, các ngươi muốn đi thì đi đi!"

Nói xong hắn chuẩn bị rời khỏi, xem ra không muốn A Lai biết mình mang chúng ta tới.

Ta rất thích gật đầu, thuận tay lấy ra mấy đồng tiền nhân dân đưa tới, ai ngờ hắn khoát khoát tay, lộ ra hàm răng vàng rực: "Được rồi, nếu ngươi thật sự có thể giúp được hắn, ta cám ơn ngươi còn không đủ thời gian."

Hắn vẫy vẫy tay, khom lưng tiến vào trong xe nhàn nhã rời đi.

"Người này cũng tạm được." Lý Ma Tử nhìn xe đi xa, chép miệng nói.

"Ừm, trước khi đi cần tìm phương thức liên lạc."

Ta cũng cảm thấy núi lớn rất vững vàng, tin cậy một câu, xoay người đi đến vị trí đại thụ, quả nhiên nhìn thấy đối diện có một căn nhà nhỏ.

Vừa định đi vào đã nghe tiếng A Lai hùng hùng hổ hổ hổ, hắn cầm nửa bình rượu vừa đi ra vừa uống vừa quay đầu mắng: "Đừng tưởng hai người Trung Quốc kia đã cứu ngươi! Nói thật cho ngươi biết, khi ông đây cần tiền, sẽ bán đứng ngươi."

Nói xong hắn mạnh mẽ ném bình rượu về phía cửa phòng, phịch một tiếng thủy tinh bay loạn ra xung quanh, kéo Anh Cương lộ ra nửa cái đầu, lại sợ tới mức rụt trở về.

Thấy A Lai lao ra ngoài, ta vô thức kéo Lý Ma Tử nấp sau gốc cây, chỉ thấy hắn đi ra khóa cửa lại, sau đó say khướt đi vào bóng đêm.

"Trương gia tiểu ca, chúng ta đưa phật đến tây nhé?" Lý mặt rỗ kích động nói.

Nhìn ra A Lai đã hoàn toàn điên cuồng, trước khi hắn khôi phục bình thường, Lôi Anh có thể bị ngược đãi bất cứ lúc nào.

"Ngươi mang Anh về khách sạn của chúng ta trước, ta đi xem rốt cuộc A Lai đang giở trò gì." Ta nói.

"Được rồi."

Lý Ma Tử gật đầu đáp ứng, sau đó lén lút lút tìm đồ mở cửa.

Sợi xích này đối với Lý măm nhân mà nói chỉ là một bữa ăn sáng, ta không dừng lại mà đuổi theo hướng A Lạt rời khỏi.

Tên gia hỏa này tuy đi đường lay động, nhưng tốc độ lại rất nhanh, chạy tới hai con phố thì mới đuổi kịp hắn. Vừa khéo trên đường có rất nhiều người đi đường, ta cũng không sợ bị hắn phát hiện, nghênh ngang đi theo ở phía sau.

Không ngờ cuối cùng hắn vẫn về tới sòng bạc, đi vào một sòng bạc khác, ta vừa đi vào thì thấy người phục vụ bên trong lao ra.

A Lai lẩm bẩm vài câu, người phục vụ lập tức dùng truyền tống gọi đồng bạn, A Lai biến sắc, vội vã chạy trốn.

Sau đó hắn lại tiến vào mấy sòng bạc liên tiếp, nhưng đều bị đánh ra.

Cuối cùng hắn đành phải ủ rũ cúi đầu đi về, xem ra là muốn về nhà.

Ta không biết có nên đuổi theo nữa không? Liền quay cho Lý Ma Tử một tiếng, hỏi hắn bên kia thế nào rồi.

Không ngờ Lý mặt rỗ lại nói cho ta biết mình đã trở lại khách sạn, bởi vì dù sống hay chết cũng không chịu cùng hắn về.

Cũng may Lý Ma Tử nhanh trí, bỏ chút tiền lên bàn A Lai, như vậy A Lai trở về nhìn tiền khẳng định sẽ ra đánh bạc đầu tiên, tạm thời không quan tâm tới lôi kéo anh.

"Hắn đã về nhà, đoán chừng rất nhanh sẽ trở về, ngươi tranh thủ thời gian đến sòng bạc."

Liên lạc máy truyền tin xong, ta chờ Lý Ma Tử, vừa suy tư xem sao hắn lại muốn ở trong nhà. Rõ ràng cô sợ A Lai như vậy, tại sao còn không chịu đi?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tất cả con cháu trong thiên hạ đều phải ỷ lại vào cha mẹ chứ? Ta thở dài không nghĩ nhiều nữa.

Lý Ma Tử nhanh chóng đi tới ngã tư đường, chúng ta tìm một quán trà gần đó ngồi xuống chỗ cửa sổ ngồi uống trà.

"Tiểu ca của Trương gia, lôi anh hình như có gì đó không đúng. Biểu hiện của cô ở trước mặt người ngoài rất yếu đuối, nhưng khi ta mở khóa vào cửa lại phát hiện trên mặt cô bé không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại bình tĩnh tới dọa người! Sự bình tĩnh đó không phải là thứ mà cô bé bảy tám tuổi..."

Lý mặt rỗ hít một ngụm trà, khó hiểu nói.

"Chẳng lẽ nói nàng đang cố tình che giấu điều gì?"

Ta sau lưng sửng sốt, nếu như lôi kéo anh thật sự có vấn đề, tình huống có thể càng thêm phức tạp.

Chỉ thời gian uống một chén trà, A Lai lại xuất hiện ở sòng bạc, hắn cầm tiền Lý Ma Tử để lại thuận lợi tiến vào một sòng bạc, vào cửa liền lên bàn chơi.

Ta và Lý Ma Tử theo sau lặng lẽ đứng sau quan sát, A Lai toàn tâm đều tập trung trong ván cược, căn bản không chú ý phía sau.

Dựa theo tình huống lúc trước núi lớn nói với chúng ta, ta đã chuẩn bị tốt để nhìn A Lai thua sạch tiền, không ngờ lần này hắn lại như đi cứt chó, liên tục thắng mấy ván!

Bất quá mọi người dường như nhận định hắn một hồi sắp thua trở về rồi, đều móc túi tiền hoặc là gọi điện ảnh đến lấy tiền, một bộ dạng liều đến cùng với hắn.

Sau khi bọn họ đánh cược càng lúc càng lớn, bài của A Lai càng lúc càng tốt, nhanh chóng đem tiền của tất cả mọi người trên chiếu bạc thắng sạch sành sanh.

Mấy tên gia hỏa đối diện kia ủ rũ rời đi, lập tức có mấy người không tin tà đi đến góp vui, trong đó có người ánh mắt thâm thúy, vừa nhìn đã biết là sòng bạc lão thủ.

Hắn đang đánh cuộc đồng thời không ngừng giám sát theo dõi trên đỉnh đầu, ánh mắt phiêu hốt bất định, tựa hồ đang thông báo gì đó cho máy móc.

Tám phần là hắn đang ở sòng bạc, thấy vận khí A Lai quá mạnh, Lý Ma Tử cũng nhìn ra người này có chút bản lĩnh, đi tới trước mặt ta nhỏ giọng nói: "Tiểu ca Trương gia, trò hay tới rồi."

"Ha ha..."

Khóe miệng ta vểnh lên, đứng dậy đi tới sau lưng người này, Lý Ma Tử thì đứng yên tại chỗ tiếp tục quan sát A Lai.

Nếu nói bản lĩnh của cái trấn thủ này rất cao cường, mỗi lần tới gần đều là lá bài lớn nhất nhưng lần nào cũng nhỏ hơn A Lai một chút.

Lần này đừng nói là những người khác, ngay cả ta cũng cảm thấy A Lai là lão Thiên!

Nhưng trên người A Lai không có gì đặc biệt, ta ngưng thần tụ khí, cẩn thận nhìn hắn nửa ngày cũng không phát hiện ra điều gì khác thường. Ngược lại Lý Ma Tử mặt đầy khiếp sợ, sau khi lấy lại tinh thần không ngừng nháy mắt với ta.

"Sao vậy?" Ta theo Lý Ma Tử đi vào nhà cầu, không hiểu hỏi.

Lý Ma Tử nhìn xung quanh, hạ giọng nói: "Ngươi có chú ý không, mỗi lần A Ma đều đợi người khác mở bài trước."

"Thật ra bài của A Lai bốc mùi hôi thối, mỗi lần hắn tùy tiện ném lên bàn, đều để lên bàn. Nhưng đợi đối phương mở bài rồi hắn lại lật, điểm số của bài liền thay đổi, trở nên vừa vặn lớn hơn so với đối phương một chút, mẹ nó, tà môn!"

Lý Ma Tử xoay chuyển ánh mắt, dường như vẫn còn chưa hồi phục lại tinh thần từ trong khiếp sợ.

Ta nghe xong cũng ngẩn ra, tuy rằng ta vừa rồi đứng đối diện với A Lai, lại có thể thấy rõ tay của hắn. Trong lúc mở bài hắn khẳng định chưa từng động tay động chân gì, cho nên chỉ có thể nói chính bài đã xảy ra biến hóa!

Bài bình thường sao lại tự nhiên thay đổi, hiển nhiên vừa rồi có thứ gì đó quấy phá ngay dưới mí mắt của ta, nhưng ta lại không phát hiện được chút nào.

Chương thứ bảy trăm chín mươi mốt, đánh cược thẻ bài thần phật

Ta sợ mình sẽ bỏ lỡ manh mối quan trọng, nhanh chóng trở lại bên cạnh bàn đánh cược.

Giờ phút này, sòng bạc đã thua liên tục vài ván, sắc mặt sớm đã không còn bình tĩnh như vừa rồi, hắn nhìn thẳng vào A Lai, trên mặt tràn ngập vẻ không cam lòng cùng bất an, thậm chí còn có chút sợ hãi.

Người có thể ở sòng bạc làm sòng bạc, khẳng định sẽ không bởi vì thua chút tiền này mà trở nên chật vật không chịu nổi, hắn khẳng định đã nhận ra cái gì?

Ta nhìn thấy một màn trước mắt này, đột nhiên nghĩ đến nguyên lai lúc xử lý phần bệnh tật âm linh kia, cũng đã trải qua tình cảnh như thế này ở sòng bạc. Lúc ấy cẩu Minh Nghĩa đánh cuộc cũng đã tản mát ra sát khí cường đại, làm đối thủ không tự chủ được mà sợ hãi.

Nhưng bây giờ ngoài trang ra, những người khác không cảm giác được khí tràng đến từ A Lai, chẳng lẽ chỉ có người giao thủ với hắn mới có thể cảm thụ?

Nếu quả thật như vậy, đồ vật trên người hắn tuyệt đối sẽ không yếu hơn so với đi bệnh.

Ôm suy nghĩ này, ta quyết định thử A Lai một lần, lập tức tiến tới thương lượng với lão trang, xem có thể để ta lên chơi mấy ván hay không.

Hắn sớm đã muốn rút lui, vướng phải sòng bạc làm ăn mới gắng gượng đến bây giờ, nhìn thấy ta muốn nhập cục thì nhanh chóng đứng dậy nhường vị trí cho ta, sau đó nhanh chân chạy về hướng nhà cầu, vừa chạy được mấy bước liền phun ra ngoài, sau đó ngất xỉu trên mặt đất.

A Lai nhìn thấy ta về sau hơi sững sờ, sau đó khóe mắt lộ ra một nụ cười khác thường, tiện tay lấy từ trước người mấy trù mã khá lớn ném cho ta, mở miệng nói: "Trước đó ngươi đã giúp ta, bây giờ ta trả lại cho ngươi. Đừng đánh cược với ta, ngươi không phải đối thủ!"

Mẹ nó, đây là trần trụi xem thường lão tử!

Nguyên bản chỉ là muốn tùy tiện chơi đùa dò con đường của hắn một chút, nhưng bị hắn nói như vậy, bản tính hiếu thắng của ta triệt để bị kích thích ra ngoài, trực tiếp ném trù mã của hắn về, rồi sau đó ngồi xuống ngoắc ngón tay cái với hắn.

"Muốn chết? Vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi."

A Lai khinh thường liếc nhìn ta, ra hiệu Hà quan phát bài.

Ta nhớ lại tình tiết trong phim, chuẩn bị làm bộ làm tịch chà một hồi, ai ngờ mới vừa cầm bài lên, ngực liền có chút khó chịu.

Ba tấm bài tú lơ khơ trong tay giống như có ma lực, mấy giây ngắn ngủn khiến ta có loại cảm giác đầu váng mắt hoa.

Ta buông bài xuống, ngón tay lặng lẽ bấm quyết, lại lặng lẽ niệm vài câu Đạo Đức Kinh. Sau khi ngực khôi phục lại bình thường, ta dùng ánh mắt liếc về phía trước, hoảng sợ phát hiện trên đỉnh đầu mình xuất hiện một đoàn sương mù màu xám, đây chính là dấu hiệu vận rủi giáng lâm, thuộc về tối kỵ trong sòng bạc!

Xem ra vấn đề là ở đây, thứ kia lợi hại ở chỗ có thể mang vận rủi tới cho đối thủ của A Lai, cũng là mặc kệ quân bài của đối thủ tốt hay không, kết cục đều đã định trước.

Cho dù đối thủ có bài nghịch thiên, thủ bài của A Lai cũng sẽ thay đổi theo!

Nhưng lão tử không tin tà này, ta khống chế Vô Hình Châm chạy ra ngoài, ở giữa bài của A Lai dựng lên một khoảng cách mắt thường căn bản không nhìn thấy được giữa mặt bàn. Nắm mắt đợi một hồi, trong đầu lại hiện lên hình ảnh ba tấm bài, bài xấu của hắn căn bản khiến người ta bật cười.

Lập tức ta lại đem Vô Hình Châm dời đến phía dưới bài của mình, bảo nó đem toàn bộ ba lá bài của ta bôi thành tấm bảng trắng, tiếp theo lại khắc ra ba lá A!

Đây là Thiên Long Báo, lá bài của A Lai có biến hóa gì đi nữa cũng sẽ không vượt qua ta, cùng lắm là ngang tay với ta. Mà khi gặp phải điểm này giống nhau, người mở trước thua, chỉ cần ta không mở trước, hắn thua chắc rồi.

Đối với người bình thường mà nói, đánh bạc là nhờ vận khí, nhưng đối với cao thủ mà nói, đọ sức là định lực. Ta vừa sửa xong bài, đã cảm thấy một áp lực mới ập tới, khiến ta vô thức muốn lật bài ra.

Lúc này đột nhiên nghe Lý Ma Tử gọi to, ta đột nhiên lấy lại tinh thần, cắn chặt răng nhìn chằm chằm về phía A Lai.

Hắn hung tợn trừng mắt nhìn Lý Ma Tử, tiếp tục tạo áp lực với ta. Nhưng lần này ta đã có phòng bị, ngón tay không ngừng biến hóa chỉ quyết, đồng thời trong lòng thầm niệm chú ngữ. Tuy ngực ta ngày càng khó chịu nhưng cuối cùng cũng không để hắn thực hiện được ý đồ nữa.

A Lai còn thảm hơn cả ta, mồ hôi rịn ra trên trán hắn, hai mắt không nhìn chằm chằm ta nữa mà bối rối đảo qua lại trên người mình, giống như đang tìm vật gì đó?

Bộ dạng này hiển nhiên là hắn không chịu nổi nữa, ta không tiếp tục ẩn giấu thực lực nữa, mãnh liệt hít một hơi đem linh lực trong đan điền phóng xuất ra ngoài, trong nháy mắt dọn dẹp sạch sẽ xui xẻo trên đỉnh đầu.

A Lai hét thảm một tiếng, phản xạ lật bài của mình lên, quả nhiên là ba lá A!

Mọi người kinh hô một tiếng, không ít người tặc lưỡi tỏ vẻ tiếc nuối, dù sao bài lớn như vậy không nên đánh sớm như vậy, đều cảm thấy A Lai thiệt thòi, hầu như tất cả mọi người đều nhìn ta với ánh mắt đồng cảm. Mặt Lý măm mày lại đen kịt, trợn tròn còn kém A Lai một chút.

Ta ha ha cười, theo thứ tự đem ba tấm bài trong ánh mắt của mọi người lật ra, khi tấm A thứ nhất đi ra thì mọi người không thay đổi gì. Lúc tấm thứ hai thì trên mặt rất nhiều người đã xuất hiện vẻ khiếp sợ, khi ta mở được cánh cửa thứ ba, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Hà quan càng hóa đá tại chỗ, trong một bộ bài vậy mà xuất hiện sáu lá A!

Mọi người đều biết có người đang giở trò, nhưng trong quá trình này ta và A Lai còn chưa bỏ bài xuống, đương nhiên bọn họ không thể nói gì.

Dựa theo quy củ người đầu tiên thua, ván này ta thắng. A Lai rất nghiêm túc nhìn ta, không cam lòng tiếp tục cầu ta, ta đồng cảm nhìn hắn một cái, trong mấy ván tiếp theo toàn bộ khắc bài thành chữ.

Mấy ván này A Lai hoàn toàn luống cuống, vội vàng cầm số tiền cược còn lại đến trước đài đổi thành tiền tệ nhân dân, không quay đầu lại chạy ra khỏi sòng bạc.

Ta cùng Lý mặt rỗ liếc nhau, đứng dậy đuổi theo, căn bản không quan tâm tới mấy con bài chưa đánh bại kia.

Kẻ ngu thì biết ta đã động tay động chân, đối với người sòng bạc luôn để ý, còn không bằng chủ động từ bỏ, dù sao ta ngay từ đầu là để chấn nhiếp A Lai.

Không ngờ vừa tới cửa sòng bạc đã bị chặn lại, bọn họ giả mù sa mưa nhắc nhở ta quên mất lấy lại thẻ đánh bạc. Ta nói những con bài kia đưa cho sòng bạc rồi, con mẹ nó vậy mà không cho ta đi, hóa ra ông chủ nhìn thấy ta giao thủ với A Lai, cảm thấy ta quả thực là thần đánh cược trên đời, muốn đào ta làm trang cho hắn!

Ta chỉ có thể bảo Lý Ma Tử đuổi theo trước, tự tới văn phòng của mình nói chuyện với ông chủ, cũng may ông chủ không cưỡng cầu, thấy ta không đồng ý liền thả ta đi.

Mới vừa đi ra sòng bạc đã thấy Lý Ma Tử vẻ mặt đau khổ đi tới đi lui ở cửa, sau khi trông thấy Chử Bằng chạy lên, uể oải nói: "Đứa cháu đó chạy quá nhanh, ta mất dấu rồi..."

"Ai, chỉ có thể đến nhà hắn."

Trước đó ta đã lĩnh hội tốc độ của A Lai, không trách Lý Ma Tử, chỉ thở dài rồi đi về phía nhà A Lai.

Lúc này đêm đã khuya, trong sòng bạc náo nhiệt phi thường, trên đường phố lại rất vắng vẻ, đi lại đột nhiên nghe phía trước truyền đến một tiếng hét thảm.

Không đợi ta kịp phản ứng, lại có một tràng âm thanh liên tiếp truyền đến như thể có người đang đánh nhau, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng nữ hài cầu cứu.

"Đây là thanh âm của Lạp Anh, mau đi xem một chút."

Lý Ma Tử nghe một lúc, đột nhiên vỗ đùi, chạy nhanh về phía trước.

Sau câu nhắc nhở của y, ta mới phản ứng lại là lôi anh tới cầu cứu, chắc chắn A Lai cũng đi trước.

Ta vội đuổi theo Lý Ma Tử, ra hiệu hắn không nên hành động thiếu suy nghĩ, sau đó hai người chậm rãi dọc theo chân tường di chuyển đến một cái ngõ nhỏ chật hẹp.

Thanh âm này, chính là từ ngõ nhỏ truyền đến.

Tới gần xem xét, phát hiện có bốn năm thanh niên trẻ tuổi trẻ trung khỏe mạnh đang nắm tay A Lai quyền cước đá, người cầm đầu chính là đầu lĩnh bảo an của sòng bạc, bọn họ vừa đánh vừa mắng cái gì đó, lôi Anh ở bên cạnh cầu xin họ tha mạng cho cha mình.

"Lên không?" Lý Ma Tử nhíu mày hỏi.

Ta nghĩ nghĩ rồi quyết định chờ thêm một thời gian nữa, sòng bạc tuy rằng không tối không phải không có giới hạn cuối cùng, nhưng cũng sẽ không vì A Lai thắng tiền mà trả thù, sở dĩ động đến hắn nhất định đã phát hiện ra điều gì đó.

Quả nhiên, đầu lĩnh bảo an sau khi đánh ngã A Lai trên mặt đất đã mò mẫm một hồi, không ngờ lại tìm được một thứ to bằng bàn tay. Ta thả ra Vô Hình Châm quan sát một chút, phát hiện đây là một tấm Sinh Tiền Phù Phiến!

Phù phiến Sinh Tiền là một loại phật bài của Tề Quốc, không khác biệt mấy so với hộ thân hộ thân Trung Quốc, đều là lấy một tác dụng tâm lý, cũng không có gì đặc biệt.

Đầu lĩnh bảo an nhìn Sinh Tiền Phù Phiến, nhét nó vào túi, lại đạp A Lai mấy cước rồi mới mang theo người hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Lôi Anh khóc lên đỡ A Lai dậy, đỡ hắn về nhà, nhìn qua không vì A Lai ngược đãi mình mà ôm hận.

Ai ngờ A Lai tát thẳng một cái vào mặt nàng, hung hăng quát: "Ngươi mới là người lắm chuyện làm hỏng vận khí của ta, ta đánh chết ngươi!"

Nói xong hắn phát rồ xông tới véo cổ Lạp Anh, trán nổi gân xanh, rõ ràng là muốn bóp chết Duyên Anh.

Ta không nhịn được lao tới, giơ chân đá văng A Lai ra xa bốn năm mét.

Lý măm nhân theo sát phía sau vội vàng đi tới bổ đao, nhảy lên người A Lai chơi đùa trên giường. Ta đi tới bên cạnh Lôi Anh, nắm tay nàng nói: "Tiểu muội muội, thúc thúc dẫn muội rời khỏi đây."

Cuối cùng coi như ta đã nhìn ra, chỉ cần kéo Anh ở bên cạnh A Lai, sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn tra tấn chết mất, còn không bằng dẫn nàng đi, sau đó tìm một gia đình thu dưỡng.

Theo lý thuyết nói cô hẳn là nên vui vẻ mới đúng, nào ngờ cô căn bản không cảm kích, lạnh lùng đẩy ta ra, lại liều mạng xông tới đẩy Lý Ma Tử ra, quật cường kéo A Lai lên, kéo hắn chậm rãi về nhà.

"Nha đầu kia không phải bị cha nàng đánh cho choáng váng đấy chứ?" Lý mặt rỗ vô cùng buồn bực nói, nói xong muốn đuổi theo.

Ta lại đột nhiên nghĩ đến một manh mối trọng yếu, nhanh chóng ngăn hắn lại!

Cô bé ma quỷ thứ bảy trăm chín mươi hai, nữ hài ma quỷ

Vừa nãy lúc ta nắm bàn tay anh hùng thì phát hiện nơi cổ tay của nàng có chút sưng vù, bên trên còn có chi chít lỗ nhỏ như là bị bò cạp ngủ đông vậy.

Lan Thiên Hào thuộc loại mùa xuân khí hậu nóng, nếu nói nàng bị bọ cạp đột nhiên xuất hiện nghỉ ngơi một chút cũng là bình thường, nhưng vết tích trên tay nàng nói cho ta biết, nàng thường xuyên bị bọ cạp ngủ đông!

"Nha đầu nhỏ như vậy, chẳng lẽ cũng dám luyện thứ độc ác như vậy?"

Lý mặt rỗ nghe ta giải thích xong, vẻ mặt không tin nói.

Ta cũng không tin nàng ta biết nuôi bò cạp, chỉ là phản ứng của nàng ta quá mức khác thường, khiến ta không thể không nghi ngờ!

Quyết định chờ nửa đêm tới nhà nàng tìm hiểu một phen, lúc tìm nhà ăn trong hai mươi mốt giờ đã có chút thức ăn.

vĩ ngọc nhìn thấy thịt, trong mắt nháy mắt xuất hiện ngôi sao nhỏ, sau đó lần lượt ăn từng mâm lớn, ước chừng ăn hết 30 bàn sống lưng, dẫn tới viên phục vụ trong tiệm ùn ùn nhìn sang. Bọn họ khẳng định đang nghĩ: Tiểu cô nương này cũng quá có thể ăn...

Ở nhà ăn nghỉ ngơi một lúc, tính ra là Lạp Anh với A Lai trở về nhà, chúng ta đến cạnh gốc cây to trước cửa nhà cô ta chăm chú nhìn.

Theo thời gian trôi qua từng chút một, đèn trong phòng đã tắt, không lâu sau tiếng ngáy như sấm của A Lai.

Lý mặt rỗ thấy bên trong không có bất cứ động gì, bèn hỏi ta có phải là ngươi quá lo lắng hay không? Ta không nói gì, vẫn nhìn chằm chằm vào phòng của hắn.

Đột nhiên, nàng bắt đầu sáng lên, chỉ có điều sáng không phải ánh đèn mà là ánh nến yếu ớt, phạm vi chiếu sáng rất nhỏ, rõ ràng là sợ bị người khác nhìn thấy.

Sự tình khác thường tất có điều khác thường, lần này ngay cả Lý Ma Tử cũng xác định nàng có vấn đề, hỏi ta nên làm gì bây giờ?

Ta bảo hắn và Vĩ Ngọc chờ ta ở đây, chính mình rón ra rón rén đi đến bên cạnh phòng. Nhắm mắt lại, dựa theo ý niệm đem linh lực từ đan điền nhảy lên đỉnh đầu, vèo một cái từ mặt đất nhảy lên, sau đó hai chân trên không hoạt động vài cái, cuối cùng vững vàng đứng trên nóc phòng, không phát ra tiếng động nào.

Xem ra mình đối với cách vận dụng tập linh đã thành thạo hơn, ta hài lòng gật đầu, sau đó cúi người xem nóc nhà một chút.

Đỉnh nhà nàng là do tấm ván gỗ đắp lên, trên tấm gỗ phủ một lớp vải phủ thật dày, ta rút loan đao nhẹ nhàng cắt ra một lỗ thủng, lại khoét một cái lỗ nhỏ chừng haicm trái phép nối vào tấm gỗ, cúi người nhìn vào trong phòng.

Chỉ thấy Lạp Anh ngồi trước bàn, trên bàn vuông đặt một cây nến, một cái bát và một tờ giấy.

Trong bát có một đống đồ vật đen sì đang nhúc nhích, không phải bò cạp thì là cái gì?

Nhìn thấy bọ cạp thì trong lòng ta đã đoán trước, nhưng vẫn mượn Vô Hình châm nhìn nội dung trên giấy, quả nhiên trên đó viết tên A Lai và ngày sinh tháng đẻ, đây là điển hình của Lan thị sinh hạ!

Sinh ra đã là một loại hình thức thường thấy đầu hàng, bình thường sư cúi đầu sẽ thông qua chú ngữ khống chế ngũ độc hoặc là côn trùng có độc, để mục tiêu nguyền rủa vĩnh viễn rơi xuống địa ngục, trọn đời không thể siêu sinh.

Ta không quá hiểu những thứ này, nhưng bất luận đầu hàng hoặc là vu thuật đều chú ý một quá trình, lôi anh hiện tại rõ ràng còn đang chuẩn bị.

Chẳng trách cô mãi mãi không chịu đi cùng với chúng ta, cho dù A Lai ngược đãi cô ta thế nào, cô ta vẫn thể hiện thái độ không bao giờ vứt bỏ, hóa ra bề ngoài bình tĩnh của cô ta ẩn giấu một trái tim tràn ngập thù hận.

Cô ở lại là muốn tự tay giết chết A Lai báo thù cho mẫu thân!

Cho dù triều đình thịnh hành hàng đầu, nhưng dân chúng láng giềng bình thường cũng tiếp xúc không đến, Lạp Anh có thể làm đến bước này khẳng định được cao nhân chỉ điểm, mà ta lần này đi ra kiêng kỵ nhất chính là ở chỗ này gặp phải đầu hàng sư phụ.

Ta do dự một chút, sau đó quyết định không nhúng tay vào chuyện này nữa, không đáng vì ác nhân không muốn liều mình phạm hiểm!

Sau đó ta liền trở lại dưới cây kêu Lý Ma Tử quay trở về, trên đường đem ý nghĩ của ta nói với hắn.

"Chết tiệt, tiểu cô nương này cũng thật hung ác, dù sao đó cũng là cha ruột của nàng mà."

Lý Ma Tử cảm khái, coi như đồng ý với quan điểm của ta, chuẩn bị để A Lai tự sinh tự diệt.

Nhưng vào lúc này ta đột nhiên cảm giác có người ở phía sau theo dõi, trong lòng nhất thời lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ: Chẳng lẽ là một đầu hàng sư phụ khác?

Cũng may người sau lưng căn bản không phải đang theo dõi chúng ta, mà là quang minh chính đại đuổi theo chúng ta, thấy chúng ta sau khi dừng lại càng nhanh chân hơn, rất nhanh đã đến bên cạnh chúng ta.

"Có chuyện gì sao?"

Ta nhìn chằm chằm vào nữ nhân trước mặt cẩn thận hỏi, đồng thời dùng ánh mắt còn lại dò xét nàng một chút, phát hiện giữa đôi mày anh tuấn này vô cùng giống nàng.

Lẽ nào nàng là mẫu thân của Diên Anh?

"Đừng vội, ta không có ác ý, ta là dì nuôi của lôi anh."

Nữ nhân lộ ra một nụ cười thiện ý, gọi mình là Vưu Loan.

Trên người Vưu Lăng không có âm khí, trong lúc giơ tay nhấc chân đều rất bình thường, ta dần dần yên lòng, lần nữa hỏi nàng tìm chúng ta có chuyện gì?

"Ta cần sự trợ giúp của các ngươi, mà ta cũng có thể cung cấp manh mối cho các ngươi!"

Cô đi thẳng vào vấn đề nói tới những biến hóa của A Lai trong thời gian này, có lẽ không nói ra được gì, nhưng nội dung tiếp theo của cô lại khiến ta nảy sinh hứng thú.

Tỷ tỷ của Vưu sóc, cũng chính là trước khi lão bà của A Lai tự sát từng khóc lóc kể lể với muội muội của mình, nàng nói cho chồng của Vưu Loan sở dĩ tính tình thay đổi lớn, là bởi vì không biết từ đâu ra được một viên xúc xắc màu đen!

"Lúc ấy ta cho rằng tỷ tỷ suy nghĩ nhiều, ai ngờ không tới mấy ngày nàng đã uống An Miên dược tự sát rồi..."

Vưu sóc nói tới đây lau nước mắt, oán hận nói: "Tỷ phu bản tính không tệ, hắn nhất định đã bị xúc xắc ảnh hưởng. Tỷ tỷ qua đời ta luôn chuyên môn điều tra chuyện này, quả nhiên phát hiện tỷ phu mỗi ngày mang xúc xắc trên người, vài lần ta muốn trộm đi nó, nhưng nghĩ tới bản thân không có thực lực đối phó nó, đành phải đợi thời cơ."

Theo ý của cô nàng, là muốn tìm cơ hội lấy xúc xắc đưa cho chúng ta, sau đó nhờ chúng ta giải quyết thứ dơ bẩn trong xúc xắc, để A Lai khôi phục bình thường.

Sở dĩ lựa chọn chúng ta, là bởi vì nàng thấy được cảnh ta bay đến trên nóc nhà kia, tin chắc rằng ta chính là cao thủ giống như Lý Tiểu Long.

Người quản giáo vô cùng sùng bái công phu siêu sao của Lý Tiểu Long, cảm thấy người công phu như Lý Tiểu Long đều là tồn tại vô địch thiên hạ.

Vốn dĩ ta không định xen vào việc của người khác, nhưng vừa nghe câu chuyện về xúc xắc màu đen kia, trong lòng giống như mèo cào ngứa ngáy.

Không khéo lại đánh bậy đánh bạ gặp thứ đáng giá thì sao?

Ta và Lý Ma Tử liếc nhau, song song đều gật đầu: Làm!

Ta sợ Vưu Loan không trộm được xúc xắc, nàng lại biểu thị thời gian vừa qua mình luôn đi nấu cơm cho A Lai, thậm chí còn cung cấp dịch vụ – cho hắn, xem như quan hệ tình nhân của tiểu dì, đã nhận được sự tín nhiệm của A Lai.

"A... Ngươi thật sự là lo lắng cho tỷ tỷ."

Không nghĩ tới nàng lại nói trắng ra như vậy, ngay cả Lý Ma Tử cũng không biết vì sao lại tiếp được, đành ấp a ấp úng trả lời một câu.

Vưu Trác cười cười nói mình vốn là kỹ nữ, điều này không có gì, nhưng nàng tỏ vẻ kỹ nữ cũng có nhân quyền cùng tôn nghiêm. Nàng bảo chúng ta tin tốt của nàng, sau đó phất tay rời đi.

Sau khi trở lại giường, ta và Lý Ma Tử bàn bạc một chút, đều cảm thấy Vưu Loan ăn trộm xúc xắc không đáng tin cậy, cuối cùng quyết định chờ nàng tối đa hai ngày, hai ngày sau nếu còn không thành công thì cứ cướp từ trong tay A Lai đi.

Không sai, chính là phải cứng rắn, không phục sẽ giết hắn ta!

Chương thứ bảy trăm chín mươi ba, nhân cốt xúc xắc.

Có lẽ do ấn tượng quá kém với A Lai, cho nên lúc ngủ ta cũng mơ thấy hình ảnh mình vả vào miệng hắn.

Ai ngờ hôm sau vừa rời giường, liền nhận được Vưu Loan lang. Nàng nói mình thừa dịp giao hòa nước cá với A Lai, hàng hoá sơn trại đã sớm chuẩn bị mang xúc xắc của hắn điều đến, hỏi bây giờ chúng ta đang ở đâu?

"Ma Tử, dậy rồi làm việc đi."

Ta vội vàng nói địa chỉ cho nàng biết, sau khi chốt thông tin xong một cước đá vào mông Lý Ma Tử, đạp hắn tỉnh lại.

"Nếu không phải ngươi nói cho ta là một tin tức tốt, ta chỉ định đánh chết ngươi."

Lý mặt rỗ xoa mông cười nói.

Hai người chúng ta nhanh chóng trừng trị một người vệ sinh, lấy đồ dùng được xong, sau đó xuống lầu chờ đợi.

Vưu Mâu rất nhanh tìm tới chúng ta, vội vàng nói: "Mời ngươi nhanh chóng quan sát, lát nữa ta còn phải đưa về, nếu không bị anh rể phát hiện, kéo Anh lại chịu khổ rồi."

Nhìn ra được nàng rất quan tâm Diêu Anh, đồng thời không biết Diêu Anh đang mưu đồ hại chết phụ thân mình, không biết sau khi Vưu Mâu hiểu rõ chân tướng sẽ cảm thấy thế nào?

Ta từ trong tay nàng tiếp nhận xúc xắc cẩn thận đánh giá, phát hiện nó giống như hắc diệu thạch lấp lóe sáng, nhưng lại không có cảm giác thiên nhiên bóng loáng như đá. Sờ lên mơ hồ có chút chua chát, đặt nó ở chóp mũi ngửi ngửi, ta sắc mặt không khỏi biến đổi.

Mùi của thi cốt, xúc xắc này là do xương người chết làm thành, nếu như vậy bên trong khẳng định cất giấu âm linh. Ta để Lý Ma

Tử và Vưu Mâu lầu lầu chờ, mình trở về gian phòng đóng đèn cửa sổ lại, dùng chu sa vẽ một cái chân dung Chu Nguyên Chương trên mặt đất.

Chu Nguyên Chương là Hoàng đế lợi hại nhất để phản ô, khi còn sống nghiêm lệnh cấm đánh bạc, lúc đó dân cờ bạc lấy hàng vạn để tính bị lột da.

Mặc kệ Âm linh trong xúc xắc là người nào, nhất định sẽ bị Hoàng quyền cùng thủ đoạn thiết lệ của Chu Nguyên Chương chấn nhiếp đến kinh hãi đối với hắn ta!

Sau khi vẽ tốt Chu Nguyên Chương, ta đặt xúc xắc lên bức họa, lại nhóm lửa một ngọn nến, lập tức ngồi xếp bằng xuống, thầm niệm Dẫn Linh Chú.

Dẫn Linh Chú còn được gọi là Dẫn Linh Thuật, ý là thông qua chú ngữ, phối hợp sinh nhật bát tự đem vong linh người chết câu ra, tương tự với chiêu hồn bình thường.

Con xúc xắc này náo động rất hung dữ, nghĩ đến âm linh bên trong có hai nắm lợi hại, cho nên dù ta không biết tám chữ Âm Linh, cũng có thể gọi nó ra.

Qua vài lần chú ngữ, ánh nến bình ổn đột nhiên lay động, ta chậm rãi mở mắt, liền thấy một cỗ hắc vụ từ trong xúc xắc chầm chậm bay lên, cuối cùng hóa thành một bóng người khôi ngô đứng ở đối diện ta.

Nó nhìn ta một cái đầy mê mang, gương mặt dần dần trở nên dữ tợn, ta cố ý ném một ánh mắt khiêu khích về phía nó.

Quả nhiên Âm Linh bị lừa rồi, cười lạnh bổ nhào tới ta.

Lúc này chân dung Chu Nguyên Chương trên mặt đất lập tức phát ra một đạo quang mang màu tím, sau đó Chu Nguyên Chương từ trong bức họa đi ra, đồng thời mở rộng vô hạn, căm tức nhìn Âm Linh quát: "Tặc tử lớn mật, trẫm tam lệnh không cho phép cờ bạc, vì sao ngươi còn muốn đánh cược?"

Đối phương sau khi nghe được thanh âm Chu Nguyên Chương, động tác trì trệ, sau đó toàn thân phát run, vèo hóa thành một đạo khói đen theo khe cửa chuồn ra ngoài.

Vốn ý định của ta là trực tiếp dùng bức họa Chu Nguyên Chương xóa sổ nó, nhìn thấy cảnh tượng này đột nhiên thay đổi chủ ý. Lập tức phái ra Tiểu Vĩ Ngọc, để cho nàng theo âm khí của Âm Linh đi theo dõi.

Lão tử dưới đao không chém hạng người vô danh, cho dù muốn bắt nó, cũng phải làm rõ thân phận của nó trước!

Sau đó ta xuống lầu đem xúc xắc trả lại cho Vưu Mâu: "Ta đã đem âm linh bên trong chạy ra ngoài, A Lai khẳng định sẽ không nổi điên nữa, nhưng muốn khôi phục trạng thái ban đầu cần thời gian nhất định."

"Trước tiên ngươi về chiếu cố hắn đi, chờ ta giải quyết Âm Linh sẽ tới thăm giúp ngươi."

"Thật sự là rất cảm ơn ngươi."

Vưu Mâm mừng rỡ nói, kéo cánh tay của ta cảm tạ hồi lâu, tiếp đó vội vã về nhà.

Lý mặt rỗ hỏi ta có nhìn ra thân phận âm linh của nó không, ta lắc đầu nói nếu biết thân phận còn cần phải thả hắn chạy trốn hay không?

"Cũng đúng."

Hắn rất tán thường gật gật đầu.

Sau đó hai người bọn ta lên lầu thu thập xong tên gia hỏa này bắt đầu chờ đợi, vốn ta cảm thấy nó bị Chu Nguyên Chương dọa chạy, trong thời gian ngắn không dám đi ra. Ai ngờ không đến nửa giờ nữa đuôi ngọc đã đánh tới máy móc, nói Âm Linh chuồn vào một sòng bạc, bám vào trên thân một tên cờ bạc tiếp tục đánh cược.

"Đúng là kẻ ham đánh cược như mạng..."

Ta cảm khái nói, lấy thứ tốt xuống lầu, chạy tới sòng bạc đầu kia.

Âm Linh này bị ta bức ra khỏi xúc xắc, bây giờ là trực tiếp bám vào trên người một thanh niên, cho nên ta liếc mắt một cái liền nhìn thấy nó.

Nhưng tâm tư của tên gia hoả này toàn bộ đặt cược trên bàn, hoàn toàn không phát hiện ta chính là người đối phó với nó lúc nãy!

Thanh niên dưới sự ảnh hưởng của âm linh hai tay như bay xào, bên cạnh bàn đánh cược có một đám người vây quanh, bọn họ châu đầu ghé tai xì xào bàn tán với nhau. Vừa lúc cái tên gọi là đại sơn ngoại lão kia cũng ở đây, ta đi qua hỏi hắn đang nói cái gì?

"Thằng nhóc này trước đó vẫn luôn thua, sau khi đi ra ngoài một chuyến thì thắng chắc, mỗi lần đều là quân bài lớn nhất, vận may quá nghịch thiên! Quả thực giống với trạng thái lúc trước của A Lai..."

Nói xong núi lớn đột nhiên phản ứng lại, trừng to mắt nhìn ta, hạ thấp giọng hỏi: "Hắn cũng có vấn đề?"

Ta gật gật đầu, nhưng cũng không có nhiều lời với ngọn núi lớn này.

Đại Sơn tựa hồ rất kiêng kị loại sự tình này, cũng không hỏi nhiều, hàn huyên vài câu với ta rồi tìm lý do rời đi.

Ván cược còn đang tiếp tục, ta chú ý thấy mỗi lần thanh niên chuẩn bị lật bài, âm linh trên lưng hắn đều sẽ thổi vào bài, có lẽ trước đó hắn khống chế A Lai cũng dùng chiêu này.

Ta thấy mỗi khi nó thổi bài, người đứng xem đều rụt người lại. Ta đi về phía trước, đợi nó thổi phồng lần nữa, đột nhiên cảm nhận được một áp lực cường đại!

Nếu như nó rời khỏi xúc xắc, đã không thể che giấu âm khí của bản thân, chứng minh thực lực của nó bị hạn chế. Ta đang nghĩ cách ra tay như thế nào, lại đột nhiên nghe thấy một bên có người nhỏ giọng nói: "Có phải là hiệu quả của Phật bài Phong Phong của nhị ca không?"

"Chắc là vậy." Một người khác cẩn thận trả lời.

Ta quay đầu nhìn lại, phát hiện hai người nói chuyện trên mặt tràn đầy khát khao, giống như thời điểm đệ tử Đạo môn chúng ta gặp được tổ sư gia hiện thân, vẻ thành kính dị thường.

Xem ra địa vị của nhị ca trong mắt dân cờ bạc Thái Phổ không tầm thường, ta tranh thủ thời gian lôi kéo hai người bọn họ vào trong góc, hỏi thăm xem rốt cuộc phật bài Phong Lư của nhị ca rốt cuộc là cái gì?

Không ngờ sau khi nghe xong, hai con mắt như nhìn bệnh thần kinh, như đang sờ sờ đầu ta. Một người trong số đó cau mày nói: "Ngay cả nhị ca Phong cũng không biết ngươi còn cược cái gì, chờ thua đi!"

Nói xong hai người không để ý tới ta nữa, trở lại bàn đánh cược tiếp tục quan sát.

Ta tự thấy mất mặt, trong lòng có chút buồn bực, nhìn xung quanh xem đám dân cờ bạc bên cạnh đều có tiếng Lan Lan, dưới sự bất đắc dĩ đành lấy ra điện thoại di động thử tìm tòi trên mạng lưới.

Nói thật ta cũng không ôm nhiều hy vọng, bởi vì bản thân ta đã có kinh nghiệm bác học rồi, nhưng lại chưa từng nghe qua nhị ca phong, nghĩ đến khi nó còn sống không có bao nhiêu danh khí. Nào ngờ vừa mới lục soát mạng lưới đã có một đống tư liệu liên quan tới nhị ca Phong.

Lúc này ta mới ý thức được mình có mắt mà không biết Thái Sơn, vội vàng ôm điện thoại giải thích.

Thì ra trong lịch sử đã xác thực có Nhị ca phong nhân, hắn ta vốn là Trịnh Trí dũng, là người Triều Châu.

Lúc mười mấy tuổi trong nhà nghèo không có cơm ăn, về sau được chủ thuyền thưởng thức, mang hắn lưu lạc ở Mạn Cốc.

Mấy năm sau, sau khi nhánh quân Thái bình Trung Quốc cuối cùng bị chính phủ Thanh tiêu diệt, phần tử ngồi thuyền còn sót lại chạy trốn tới Mạn Cốc. Trịnh Trí Dũng đã có tích góp nhất định, bèn khẳng khái lấy tiền ra tiếp tế đám tặc binh này.

Sau đó đám tặc binh được đại mãng lãnh đạo thành lập xã đoàn, làm một chi nhánh của Hồng Môn độc bá Mạn Cốc, Trịnh Trí Dũng liền thuận lý thành đại ca số hai của giao đoàn!

Vài năm sau đại ca Mãng qua đời, mọi người đều đề cử Trịnh Trí dũng làm lão đại. Tuy rằng lão được tiếp nhận lão đại, nhưng kiên quyết không cho phép người khác xưng hắn là đại ca, dùng cái này để tỏ lòng tôn kính đối với đại ca mãng đã chết đi.

Từ đó về sau Trịnh Trí Dũng được mọi người gọi là nhị ca Phong.

Sau đó hắn thiết lập sòng bạc rộng rãi ở Mạn Cốc, lợi dụng sòng bạc thu nhập hàng năm làm Kinh Kha, giao nộp rất nhiều thuế má chính phủ. Dưới sự cao hứng của chính phủ Thanh, đặc biệt ban cho Nhị ca Phong một thân quan trang bức.

Cho nên thường thường hình ảnh trên phật bài của nhị ca, thường thường đều xuất hiện một thân quan phục triều Thanh.

Mà nhị ca sở dĩ biết phật bài Phong Hoàng, là vì một Hoa Lăng của Mậu huynh.

Mậu huynh tính tình nóng nảy, thường xuyên bất bình, vì thế không ít tiến vào cảnh báo cảnh giới. Có một lần hắn đắc tội tương đối nghiêm trọng, dựa theo lẽ thường mà nói ít nhất phải ngồi tù tối thiểu mười năm, lúc này hắn mới cảm thấy hối hận.

Nhưng sau khi bị bắt chết, buổi tối nào hắn cũng mơ thấy một lão nhân gia mặc quan phục. Mậu huynh tỏ vẻ nhàm chán, bèn nói chuyện với lão nhân trong mộng. Lão thấy mình vì cứu người nên mới lâm vào kết cục như vậy, hy vọng tương lai người nhà được ra tù vẫn còn.

Không nghĩ tới qua mấy ngày ngắn ngủi, Mậu huynh bị vô tội phóng thích. Sau khi hắn đi ra, có lần trời xui đất khiến đi ngang qua một gian miếu đổ nát, sau khi nhìn thấy pho tượng cung phụng trong miếu, cả người ngây ngẩn cả người: Bức tượng này chính là mấy ngày hôm trước đều xuất hiện trong giấc mộng của mình!

Mậu huynh lúc này mới hiểu là vị lão nhân này cứu mình, hỏi thăm khắp nơi biết được, lão nhân chính là Phong Nhị ca nổi tiếng hiển hách năm đó.

Cuối cùng Mậu huynh cũng giúp nhị ca sửa chữa miếu thờ, cũng chế tạo ra Phật bài nhị ca phong thứ nhất, làm tín vật đưa cho tín đồ đến đây dâng hương hỏa.

Sau đó luôn miệng truyền tụng, nói chỉ cần mang phật bài Nhị ca Phong sẽ cược tất thắng, phật bài này cũng dần dần trở nên nổi tiếng, bán tới thế giới thế giới trên thế giới.

Ta xem xong những thứ này, cảm thấy nhị ca nhân sinh quá khí phách, liền chuẩn bị để cho Lý mặt rỗ cũng mở mắt.

Ai ngờ tiểu tử này cũng đang tìm tòi tin tức, hắn biết rõ còn quái dị hơn cả ta nhìn thấy!

Con bọ cạp lớn hỏng bét thứ bảy trăm chín mươi bốn rơi xuống.

"Tiểu ca Trương gia, trên này nói có một cảnh sát khẩn trực đang cùng người vô lại tranh đấu bị đánh vài thương, ngay cả thầy thuốc cũng cho rằng hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, kết quả sau khi phẫu thuật thì phát hiện tất cả đồ bẩn đều rất bình thường, bắn trúng là mở ra một lỗ hổng nhỏ. Sau đó mọi người mới biết hắn đeo phật bài Phong Hào của nhị ca, từ đó về sau Mỹ Phật bài của nhị ca mới trở nên phong phú."

Lý Ma Tử nói đến đây liền bĩu môi, lầm bầm một câu: "Tên tường ương này cũng thích chém gió trâu à..."

Ta bất đắc dĩ cười cười, bất cứ tông giáo nào cũng không tránh khỏi xuất hiện hiện tượng tượng bị thần thoại.

Nhưng ta cảm thấy chỉ cần là giáo nhân hướng thiện, có tông giáo có năng lượng, thần thoại một phen cũng không phải không thể.

Mặc kệ những tin tức liên quan tới Nhị ca Phong này là thật hay giả, đều đủ để chứng minh địa vị của hắn ở Trung ương!

Ta xem qua âm linh ghé vào trên tay thanh niên dân cờ bạc, nó cử chỉ hành động, ngược lại rất phù hợp với tư thế lục lâm hào kiệt ăn miếng thịt lớn uống rượu.

Làm ầm không tốt, nó thật sự là nhị ca phong!

Vì phân biệt thân phận của nó, ta vội vàng viết câm cho núi lớn, hỏi hắn có bài Phật Nhị ca hay không.

Y nói bản thân vừa hay có một tấm phật bài, chẳng qua là một tấm bảng giả. Xem ra không chỉ mỗi người Trung Quốc mới lưu hành sơn trại, đến đấy còn không thể thiếu hàng nước...

Nhưng vậy cũng đủ rồi, thứ ta muốn chính là bức họa chân dung của nhị ca, để hắn vẽ bức tranh cho ta, rất nhanh núi lớn đã phát đến ảnh.

Đây là một khối phật bài hình tròn, nhìn qua không sai biệt lắm có giải thưởng san hô lớn như vậy, ở giữa có một cái đầu tượng to lớn.

Ta quét hình phóng đại lên, không ngờ phát hiện tượng này giống hệt Âm Linh, nó quả nhiên là Nhị ca Phong!

Ánh mắt dân chúng sáng như tuyết, nhị ca Phong có thể giữ trong lòng nghiêm ngặt hình tượng chính diện một mực, nói rõ khi còn sống hắn làm chuyện tốt không ít.

Chẳng qua người không ai hoàn hảo, sau khi hắn chết nghiện cờ bạc muốn mượn tay người sống cũng là chuyện hợp tình hợp lý, chỉ là nó không ý thức được bản thân làm như vậy, sẽ mang đến cho một gia đình tai họa ngập đầu mà thôi!

Hắn là nhị ca chanh chua, đã từng bỏ ra rất nhiều tiền để trợ giúp Tôn Trung Sơn tiên sinh cách mạng, cũng coi như là một tiểu công thần của dân tộc, ta không đành lòng trực tiếp tiêu diệt nó, liền kéo Lý Ma Tử đi ra sòng bạc, muốn thương lượng dùng biện pháp gì mới có thể khiến nhị ca ngừng đánh bạc?

Ta nói đó là hạ tử lệnh cho Vĩ Ngọc, trước khi giải quyết chuyện này nàng muốn hai mươi bốn giờ thì nhìn chằm chằm Nhị ca phong.

"Ta có biện pháp gì chứ, thật sự không được ta dập đầu cho hắn sao?"

Lý mặt rốt cục nhịn nữa ngày không nghĩ ra biện pháp, bắt đầu biết làm chuyện cho ta.

Mỗi lần cần động não hắn đã mất xích, ta cũng đã quen, chuẩn bị quay đầu lại hỏi Vưu Loan. Dù sao nàng cũng là người bản địa của Mạn Cốc, hiểu biết đối với nhị ca Phong khẳng định so với chúng ta nhiều hơn.

Ai ngờ không đợi ta liên hệ nàng, Vưu Quái lang liền đánh tới, nàng vội vàng nói: "Các ngươi mau tới cứu anh rể ta, hắn sắp chết, mau tới cứu hắn..."

Vưu Lăng còn chưa dứt lời, máy truyền tin đã bị treo lên, hình như lại xuất hiện tình huống khẩn cấp gì đó, ta sững sờ một hồi lập tức kịp phản ứng lại: Lạp Anh!

Tuy trước đó quyết định không xen vào việc của người khác, nhưng ta đã đáp ứng Vưu Loan giúp nàng giải quyết vấn đề, phải đảm bảo an toàn cho A Lai.

Chỉ là sự chú ý của ta đều đặt ở chỗ Nhị ca Phong bên này, quên mất sự uy hiếp của Duyên Anh!

Ngũ độc sinh ra có uy lực rất lớn, sư phụ ưu tú có thể trong thời gian ngắn khống chế Ngũ Độc Trùng đem lục phủ ngũ tạng người cắn nát, mặc dù học được cách kéo anh mới giảm xuống, nhưng không chịu nổi trình độ sư phụ nàng cao.

Nghĩ đến đây, ta gọi một con dã quỷ da đen phụ cận, cõng ta và Lý Ma Tử chạy như điên về phía nhà nàng.

Rất nhanh chúng ta đã tới nhà nàng, vừa mới rơi xuống đất liền nghe được tiếng Vưu Loan đau khổ cầu khẩn, còn có tiếng cười lạnh điên cuồng.

Trong lòng ta vừa vang lên một tiếng giật thót, không khỏi căng thẳng hẳn lên. Một bé gái mười mấy tuổi đã có nhiều thù hận như vậy, chờ nó trưởng thành sẽ trả lại ngay sao?

Ta sợ bên trong còn có sư phụ hàng đầu khác, rút loan đao ra xông vào trong, Lý Ma Tử mang theo Âm Dương Tán gần như cùng vào cửa với ta.

Chỉ thấy A Lai nằm dưới đất run rẩy, miệng phun từng ngụm từng ngụm máu đen ra ngoài, vô số con bọ cạp con to bằng con bọ cạp nhỏ đang cựa quậy trong máu.

Vưu Mâm quỳ gối bên cạnh giúp hắn lau đám bọ cạp đang hoảng loạn, mà Lạp Anh thì đứng ở đối diện cười lạnh, nàng nhìn thấy chúng ta phía sau đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lạnh lùng nói: "Nơi này không hoan nghênh các ngươi, đi ra ngoài!"

Vưu sóc nghe được thanh âm phản xạ quay đầu lại, nhìn thấy chúng ta về sau Đằng đứng dậy vồ tới níu cánh tay của ta, cuồng loạn hô: "Cứu tỷ phu của ta đi, hắn sẽ chết."

"Đừng nóng vội."

Ta vỗ vỗ bả vai của nàng, đứng dậy đi về phía A Lai.

Về phần Lạp Anh, nàng hạ xuống dù lợi hại đến mấy cũng chỉ là một tiểu nha đầu, Lý Ma Tử phối với Âm Dương Tán, treo nàng lên đánh một cách thỏa đáng!

Sau khi đi tới bên cạnh A Lai, ta cắm loan đao xuống đất trong máu đen, máu tươi trong khoảnh khắc phát ra tiếng xì xì, hừng hực thiêu đốt, chỉ chốc lát đã thành tro tàn.

Con sâu độc thật sự lợi hại, chắc chắn nó sẽ không dễ dàng bị dương khí đốt thành bột phấn như vậy. Ta thở phào nhẹ nhõm, bảo Vưu Mâu hỗ trợ đỡ a Lai, sau đó ta dùng Vô Hình châm bịt kín huyệt vị quan trọng trong cơ thể A Lai, phòng ngừa độc tính lan tràn.

Sau đó ta móc ra hai tấm linh phù dùng linh hỏa đốt thành tro, lại đổ nửa chén nước vào bát, hòa đều về sau bịt mũi A Lai trút vào.

Một chén nước phù rót vào, trong bụng A Lai bắt đầu phát ra tiếng ùng ục ùng ục, sau đó miệng không ngừng nấc, ta dựa theo tiết tấu của hắn đánh ợ, dùng tay đè nén lên bụng hắn. Qua gần năm phút, tiếng nấc của A Lai im bặt dừng lại, cùng lúc đó hắn trợn tròn mắt há hốc mồm, cả khuôn mặt lấy mắt thường cũng có thể thấy được màu đỏ, màu tím lại biến thành màu đen...

Vưu Trác thấy cảnh này sợ hãi, hoang mang lo sợ, lục thần vô chủ hỏi ta chuyện này là sao?

Ta khoát tay ý bảo nàng đừng lo lắng, đem loan đao bình tĩnh áp sát vào bụng A Lai.

"Phốc!"

A Lai lập tức phun ra một ngụm máu tươi, sau đó máu đen cuồn cuộn không ngừng cùng mấy trăm con bọ cạp nhỏ đã chết từ trong miệng hắn phun ra.

Hộc khoảng một phút, máu do A Lai phun ra đã trở nên đỏ tươi, sắc mặt cũng dần dần khôi phục, do mất máu quá nhiều còn có chút trắng bệch.

Ta và Vưu Mâu kéo A Lai ra, lấy ra Linh Hỏa Phù dùng chú ngữ nhóm lửa, trực tiếp đốt ô uế trên mặt đất không còn một mảnh.

"Trương, tỷ phu của ta không sao chứ?"

"Ừm, ngũ độc hàng đã bị ta hóa giải, nhưng hoàn toàn khôi phục còn cần một đoạn thời gian, trước tiên ngươi cho nó ăn bình thuốc mỡ này, tiếp theo nghỉ ngơi nhiều là được rồi."

Ta nghiêm túc dặn dò, lấy từ trong ngực ra một bình thuốc mỡ cuối cùng đưa cho nàng. Lúc Vưu Loan đưa tay nhận, thần xui quỷ khiến thế nào ta cũng thu tay lại.

Thuốc mỡ là của chuột tiền bối dùng phân bản mạng chuột phối chế, đây là bình cuối cùng, dùng xong, dấu vết chuột tiền bối cùng chuột nhỏ ở chỗ ta cuối cùng liền biến mất.

"Trương, ngươi làm sao vậy?"

Thẳng đến khi Vưu Lăng đưa tay quơ quơ trước mắt ta, ta mới lấy lại tinh thần, cắn răng đem thuốc mỡ đưa cho nàng.

Lý Ma Tử và Lạp Anh đã không còn, tám phần là kéo anh chạy trốn, nhưng pháp đàn cô giảm xuống vẫn còn. Ta đi tới đập nát pháp đàn, lại cầm tờ giấy có viết A Lai Bát Tự lấy ra đặt trong nước ngâm.

Lôi Anh thành công phát động ngũ độc, chứng minh tờ bát tự này đã có hiệu lực, nếu trực tiếp hủy diệt nhẹ nhất cũng sẽ khiến A Lai bệnh nặng nhất, làm ầm ĩ ngay cả mạng nhỏ cũng không còn, cho nên dùng nước không rễ ngâm, dần hấp thu linh lực bên trên đi, cuối cùng tờ bát tự hỏng, sẽ không đả thương thân thể.

Hiện tại, trong rất nhiều phim truyền hình và bà mối nói chuyện với nhau, động một chút là ở khắp phố đều là người hỏi thăm sinh nhật của người mới, cái này đơn thuần thuộc vô nghĩa.

Tám chữ này quyết định vận mệnh của một người, vốn đã mê tín người cổ đại tuyệt đối sẽ không dễ dàng đem tám chữ công khai ra ngoài!

Nhị ca Phong đứng thứ bảy trăm chín mươi lăm đáng yêu.

Một lát sau Lý mặt rỗ trở về, không thể bắt được Diêu Anh.

Hắn ủ rũ nói: "Tiểu ca của Trương gia, ta xem thường cô nương kia rồi, nàng ta cố ý dẫn ta ra ngoài, sau đó lại dẫn ta tới một nơi hẻo lánh..."

Nguyên lai Lạp Anh đã sớm đoán được chúng ta có khả năng nhúng tay, liền sớm bày ra pháp đàn đầu hàng ở khu vực phụ cận.

Vừa rồi nàng dẫn Lý Ma Tử vào ngõ cụt, mà bản thân nàng lại lợi dụng sự quen thuộc của địa hình để chạy ra ngoài, sau đó khởi động cái đầu hàng đã được chuẩn bị sẵn. Nếu không phải Lý Ma Tử có Âm Dương Tán hộ thân đã sớm bị bò cạp từ trong hẻm ra khắp bốn phương tám hướng gặm thành một đống xương trắng rồi.

"Mẹ nó, nhất định phải mở khúc mắc kéo anh ra, không thì chúng ta cứu A Lai cũng vô dụng."

Lý Ma Tử nghiến răng nghiến lợi nói: "Đứa nhỏ này bị cừu hận làm cho mê muội hai mắt, tiếp tục như vậy tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện lớn!"

Hắn nói không sai, mặc cho hắn phát triển thế nào thì tính mạng của A Lai và Vưu Loan rất nguy hiểm, mà Lạp Anh lại rất có thể tẩu hỏa nhập ma trở thành kẻ đầu hàng tà ác.

Cho dù hiểu tầm quan trọng của việc bắt lấy nàng, nhưng ta vẫn cảm thấy bó tay toàn bất đắc dĩ.

Thuật đầu hàng của nàng khẳng định là học từ cùng người khác, nếu như nàng trở về gọi viện binh, chỉ sợ sau đó thân phận của chúng ta sẽ lộ ra ánh sáng, sẽ có vô số sư phụ đầu hàng tới tìm ta báo thù!

Bất cứ quốc gia nào cũng giống nhau, trong ổ đồng thời nhất trí đối ngoại, lúc ấy ta ở Quảng Châu một hơi phế đi nhiều giáo huấn đầu hàng như vậy, nếu hiện tại bị bọn họ bắt được, kết cục không cần nói cũng biết.

Chuyện này còn chưa phải là nghiêm trọng nhất, ta sợ nhất là kéo anh trốn đi từ nay, đương nhiên chúng ta không thể bảo vệ A Lai mãi, nhưng cô ta lại có thể tùy thời hạ độc thủ.

Trong thời gian ngắn, đầu óc của ta chuyển động cực nhanh, phát hiện ra bất cứ tình huống nào cũng cực kỳ bất lợi cho bản thân mình.

Lý Ma Tử đương nhiên cũng nghĩ tới đây, xoa xoa tay tự trách mình: "Đều tại ta, hay là ngươi rút lui trước, ta ở lại nghĩ biện pháp dụ nàng tới."

"Đừng có vô nghĩa, ngươi định đùa giỡn chuyện này sao?"

Ta thở phì phò mắng, xoay người đi hỏi Vưu Loan, có biết thuật hàng đầu của Lạp Anh là học của ai không.

Vốn dĩ ta chỉ muốn hỏi một chút, không ngờ ánh mắt nàng không tự chủ lóe lên, qua một ngày mới do dự nói một câu không rõ ràng.

"Vậy sao? Vậy ta mặc kệ việc này."

Mấy năm nay tiểu gia học chính là đọc ngôn xem sắc mặt, chỉ sợ Vưu Mâu còn không biết đã bị ánh mắt của mình bán đứng.

Ta nói xong thì kéo mụn nhọt đi, lần này không phải giả vờ, mà là thật muốn rời đi.

Vẫn là câu nói kia, thuận tay giúp đỡ thì thôi đi, thế nhưng vì cứu dị tộc đắp lên tính mạng nên không thể quẫy được!

"Đừng đi... Đừng đi, ta nói!"

Vưu Mâm thấy thế thoáng cái luống cuống, Tỳ Hưu chạy tới ngăn ở bên cạnh chúng ta, khẩn cầu nói: "Đừng đi, các ngươi đi rồi, ta thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ."

Ta hai tay ôm lấy nhau bày ở trước ngực, hừ nhẹ nói: "Nguyện ý rửa tai lắng nghe."

"Thật ra thuật đầu hàng của ông trời là mẫu thân ta dạy cho bà ấy."

Vưu Lăng mở miệng câu đầu tiên đã khiến ta cùng Lý mặt rỗ mừng rỡ, bởi vì sự tình có chuyển cơ.

Thì ra mẫu thân Vưu Mẫu là một sư phụ hàng đầu, gia tộc các nàng nhiều thế hệ đều làm nghề này, về sau đến lứa với Vưu Sam, nàng cùng tỷ tỷ đều không muốn học, lão mẫu đành phải đem đầu hàng thế hệ truyền cho cháu gái ngoài, Lạp Anh.

Đương nhiên thời điểm lôi anh học chỉ là hứng thú, cũng không có ý kéo dài pháp thuật gia tộc, cho nên trong thời gian dài tất cả mọi người đều quên chuyện này.

"Không ngờ bao năm qua nàng vẫn nhớ rõ mẫu thân ta dạy bảo, may mà có các ngươi, nếu không tỷ phu ta sẽ..."

Vưu sóc vừa nói vừa nhìn vẻ mặt của ta cùng Lý mặt rỗ, sau khi nói xong hình như đã đọc hiểu tâm tư của chúng ta, chạy vào trong phòng ôm ra một tấm ảnh lớn màu trắng đen, chỉ chỉ lão thái thái tóc trắng trên đó.

"Mẫu thân đã qua đời hai năḿ,t Anh sẽ không gọi những người khác tới hỗ trợ. Bởi vì quy củ trong đó không thể đồng thời bái hai nhà làm thầy được."

"Nếu thật như vậy, tình huống liền đơn giản hơn nhiều."

Ta gật đầu, có cảm giác như vượt mây thấy mặt trời.

Nếu như đã không tồn tại tìm cứu binh, lôi Anh tất nhiên là trốn đi tìm cơ hội, lượng lớn nàng nhất thời không dám tới, ta liền bảo Vưu Mâu canh giữ trong nhà, chúng ta thì chạy tới phố đánh bạc.

Cắt lời đến bây giờ Ngọc Vĩ vẫn chưa liên hệ với ta, nói rõ nhị ca vẫn còn đang đợi ván cược, ta thật sự phục nó!

Đợi đến lúc ta trở lại sòng bạc xem xét, nó quả nhiên còn ở trên bàn đánh cược ban đầu, chỉ bất quá đối thủ lại đổi người, trên hai bên thân thể bày đầy trù mã.

Thanh niên từ chạng vạng hôm qua đã bị nó chiếm thân, hiện tại đã tiếp cận Phất Hiểu, không ngừng chơi đùa một đêm, giờ phút này dương hỏa trên người đã rất yếu ớt, tiếp tục như vậy rất có thể trực tiếp chết bất ngờ trên bàn cược.

Giờ phút này ngoại trừ người đang đánh cược với nó, thì trên bàn khác không còn ai nữa, ngay cả phần lớn nhân viên phục vụ cũng đi xuống nghỉ ngơi. Ta xoa xoa xoa đôi bàn tay chuẩn bị, nếu không được thì động thủ thu thập, dù sao cũng không ai nhìn thấy.

Một lát sau nó thắng sạch tất cả trù mã của đối phương, trong lòng ta tự nhủ, cuối cùng cũng nên thu tay lại chứ? Ai ngờ nó trực tiếp đẩy thẻ cược trước người cho đối phương, thô bạo kêu lên: "Nào, tiếp tục chơi đùa..."

"Chơi bà nội ngươi cái đếch gì, còn chơi nữa là chết người đấy."

Ta không nói gì mắng một câu, đi tới đẩy đối thủ của nhị ca Phong ra. Hắn như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, lại ôm quyền với ta, rồi lăn lông lốc trốn ra khỏi sòng bạc.

"Đánh bạc như vậy không có ý gì, ngươi đã thích chơi ta sẽ đánh với ngươi một ván, thế nào?"

Lý mặt rỗ vỗ tay một cái, tự giác đem Quyển Liêm Môn của sòng bạc kéo xuống, động tĩnh này dẫn tới mấy bảo an. Bọn họ liếc mắt một cái, thấy chúng ta chỉ kéo cửa xuống, cũng không để ý mà quay về ngủ tiếp.

Loại sòng bạc nhỏ này không khác biệt lắm với phòng cờ của nội quốc, nửa đêm đóng cửa rất bình thường, có thể phòng cảnh sát, đề phòng gây chuyện, còn có thể phòng ngừa trộm cắp...

"Đánh cược như thế nào?"

Nhị ca Phong khẳng định nhận ra ta chính là người đã đặt thắng hắn lúc trước, nhưng lại không để ý chút nào, ngược lại có chút hứng thú hỏi thăm.

Ta chỉ chỉ thanh niên để nó rời khỏi người ta, nếu cứ tiếp tục như vậy không phải là mệt chết sao.

"Ồ?"

Nhị ca nghe ta nói xong hơi sững sờ, hơi cúi đầu, nhìn Dương Hỏa trên người thanh niên lúc nào cũng có thể tiêu diệt, ngược lại có chút oán giận nói: "Sao không nhắc ta sớm một chút..."

Ta nghe xong thiếu chút nữa phun ra, đột nhiên cảm thấy nhị ca Phong có chút đáng yêu.

Chuyện này cũng giống như ta tưởng tượng, nó không có ác ý, chỉ là giống như ma nhân béo ú trong Tuyền Cơ Thất Long Châu cũng giống như vải vóc, trong lúc vô ý làm hỏng chuyện, thuộc về lạc âm.

Sau khi nó xuống khỏi người thanh niên, Lý Lông vội vàng vác thanh niên nằm xuống ghế nghỉ ngơi.

Ta đây mới một lần nữa đánh giá lại Nhị ca Phong, cố ý khen ngợi nói: "Nhị ca, người trong thiên hạ đều kính nể huynh nghĩa bạc vân thiên, vì sao huynh lại đi làm những việc khiến người ta khinh thường kia?"

"Ngươi... Ngươi nói hươu nói vượn cái gì, nhị ca ta Phong không làm chuyện xấu đâu."

Quả nhiên hắn rất tiếc bộ lông của mình, trong lòng vui như nở hoa, mặt ngoài lại nổi giận đùng đùng kể chuyện nhà A Lai tan cửa nát nhà tan, thê ly tử tán nói chuyện một lần.

Nhị ca Phong nghe xong nửa ngày không nói gì, cuối cùng không ngờ lại thở dài một hơi, khuôn mặt đen sì ửng đỏ. Sau đó nhìn về phía ta, trong ánh mắt tràn đầy mê mang.

"Ngươi muốn không nghe ta, nhất định sẽ khiến danh dự của ngươi mất hết, sau này thế nhân tuyệt đối sẽ không cung phụng ngươi nữa, ngược lại sẽ coi ngươi là sao chổi."

Ta mới bắt đầu gây áp lực cho nó, còn cố ý nói: "Quan trọng nhất là ngươi đánh không lại ta!"

"Ngươi..."

Nhị ca Phong nghe xong lập tức nổi giận, hai mắt trở nên đỏ như máu, miệng không ngừng run rẩy đến nỗi không khí xung quanh như đọng lại, nhao nhao hóa thành giọt nước nhỏ ở trên bàn, lập tức kết thành băng vụn.

Thấy cảnh này ta đúng là không còn nắm chắc, sợ khiến nó hoàn toàn chọc giận, vì để có thể triệt để đe dọa nó, ta chỉ có thể mời nhị ca chân chính ra!

Trước khi nhị ca Phong hướng ta động thủ, ta cắn chót lưỡi, phun ra một chút tinh huyết lên Vĩnh Linh Giới, theo chiếc nhẫn phát ra lục quang yếu ớt, ta lại lần nữa nghe được thanh âm của Tiểu Giới Linh: "Hoan nghênh chủ nhân, xin tuyển chọn võ tướng."

Số lần vận dụng Vĩnh Linh Giới càng lúc càng nhiều, nhận thức của nó với máu huyết cũng càng lúc càng cao, nhớ rõ lần đầu tiên Vĩnh Linh Giới thức tỉnh, ta bị đám người Long Tuyền sơn trang xuất huyết quá nhiều làm thức tỉnh giới linh.

Đến bây giờ chỉ cần cung cấp một giọt máu là có thể thức tỉnh giới linh, đồng thời tuyển chọn võ tướng còn có thể diễn sinh ra võ tướng khác.

So với lúc bắt đầu, hiện tại coi như là chim thương đổi đạn.

"Lần này lựa chọn Quan Vân Trường, cấm diễn sinh võ tướng khác."

Ta dùng ý niệm hạ mệnh lệnh đối với Tiểu Giới Linh, nếu như ác chiến chân chính càng nhiều người càng tốt, bất quá tình huống trước mắt có chút đặc thù.

Một người Quan Vũ tuyệt đối có thể chấn nhiếp Nhị ca Phong, nhưng nếu đổi lại là Thục Hán Ngũ Hổ, chỉ sợ nó cũng không nhất định mua chuộc được.

Theo một đạo thanh quang từ trong Vĩnh Linh Giới chạy ra, khí thế trên người Nhị ca thoáng chốc tiêu tán vô tung vô ảnh. Nó từ trên ghế đứng lên, vừa bối rối vừa kích động nhìn loạn bốn phía.

"Ta ở đây."

Đột nhiên, bên phải của ta truyền đến âm thanh Quan Vũ, ta vội vàng quay đầu thi lễ với nó, hắn cô ngạo hừ một tiếng xem như trả lời, sau đó căm tức nhìn nhị ca phong: "Đại nhát gan!"

(2) Bởi vì mọi người không biết thêm điều kiện, nơi này nói, mỗi ngày canh 2 điểm, mỗi nghìn tấm vé tiến cử sẽ tăng thêm thêm một. vé đề cử mỗi ngày có thể bỏ thêm miễn phí, lão Cửu cũng không cầu mọi người bỏ tiền ra thưởng thêm, chỉ cần mình cố gắng đổi lấy hồi báo! Mong mọi người ủng hộ.)

kỵ binh số bảy trăm chín mươi sáu, chiến xa đấu với bộ binh.

"Quan Nhị Gia, thật sự là ngài!"

Nhị ca Phong thấy Quan Vũ sau đó liền quỳ bịch một tiếng trên mặt đất, thân ảnh run rẩy kịch liệt, dù sao thời kỳ Thanh triều hỗn hắc đạo, quỳ lạy đều là Quan Nhị Gia.

Quan Vũ là thay ta xuất chiến, cho nên hắn hiểu được tâm tư của ta, đem Thanh Long Lậu Nguyệt Đao đẩy về phía trước, gác trên cổ nhị ca phong phú, nghiêm nghị quát hỏi: "Ngươi, là nguyện ý theo chủ nhân ta cùng diệt trừ bạo An Lương, hay là tiếp tục làm vua cờ bạc của ngươi?"

Nhị ca Phong làm sao có thể không đồng ý, liên tục gật đầu, lúc này Quan Vũ mới hài lòng gật gật đầu.

Sau đó hai người bọn họ cùng nhau bay vào Vĩnh Linh Giới, Lý mắt thấy tất cả mọi chuyện, nên chép miệng nói: "Đơn giản như vậy là xong chuyện?"

"Viu sư rất khó đối phó với bộ binh sao?"

Ta bất đắc dĩ giang tay.

Đùa sao, Vĩnh Linh Giới là thời điểm mấu chốt cứu mạng, ta chuyên môn vận dụng nó để thu phục nhị ca Phong đã tính là chuyện bé xé ra to rồi!

Lý Ma Tử bĩu môi nói thẳng ta lần này thua thiệt, dù sao các âm linh khác cơ bản đều có năng lực công kích nhất định, hoặc là giống như Triệu Phi Yến và các mỹ nữ khác có thể thi triển mỹ nhân kế, nhưng nhị ca có vũ lực phong phú, giá trị không đáng kể, vẫn là một lão mập mạp chỉ biết đánh bạc.

"Hay là nói ngươi nông cạn đi, Nhị ca Phong chính là công chủng kỹ thuật, có tác dụng lớn!"

Ta thần thần bí bí nói, mặc cho Lý Ma Tử truy hỏi thế nào, ta cũng không nói cho hắn biết.

Nhị ca Phong chủ động tiến vào Vĩnh Linh Giới, tính chủ động so với âm linh khác nhiều hơn một tia, không cần đợi ta đặc biệt gọi về, lúc cần có thể tự mình hiện thân.

Dù sao tốt nhất nên cầu nguyện những người thích đánh cược như mạng không nên gặp ta, nếu không ta sẽ nói cho bọn họ, cái gì gọi là thua ngay cả quần cộc cũng không còn, để cho bọn họ cả đời này cũng không dám đánh cược nữa!

Thuật đánh cược của nhị ca phong siêu thần có thể khiến người ta hãm sâu vào trong đó không thể tự thoát ra, nhìn góc độ khác cũng có thể cảnh tỉnh người ta.

Rất nhiều lúc là như vậy, thiện ác chỉ trong một ý niệm.

Từ tối hôm qua lăn lộn đến bây giờ, phía đông đã trắng bệch. Ta mang Vĩ Ngọc phái tới nhà A Lai cảnh giác, cùng Lý Ma Tử trở lại khách sạn ngủ một giấc.

Đến lúc chạng vạng tối tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy hai người đuôi ngọc và Vưu Tỏa đánh lạc một đống máy móc.

Nếu Ngọc Vĩ không đích thân tới tìm ta, hẳn không phải là chuyện gì quan trọng, hoặc là nàng đã giải quyết xong. Ta gọi Lý Ma Tử ra khỏi giường, mang theo hắn đi về nhà A Lai, vừa trả lại chữ Vĩ Ngọc.

"Át ca ca, kéo anh tự sát..."

Cảm xúc của Vĩ Ngọc không cao lắm, ta nghe xong kinh hãi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tranh thủ thời gian hỏi nàng chuyện gì xảy ra?

Ngày hôm qua kéo Anh Anh tính kế Lý Ma Tử đã dùng tất cả bản lãnh của mình, lại bị một cây Âm Dương Tán nhẹ nhõm phá giải.

Lúc ấy chúng ta suy xét đều là an nguy của mình, lại xem nhẹ một điểm trọng yếu nhất: Thuật đầu hàng bị người khác cưỡng ép phá, đầu hàng sư môn sẽ bị phản phệ nghiêm trọng!

Lôi Anh vốn học trình độ gà mờ, tuổi lại nhỏ, hôm qua bị chúng ta phá vỡ hàng đầu đã bị trọng thương. Cô không có năng lực chăn nuôi ngũ độc hàng trùng, cũng đánh mất cơ hội hại chết A Lai.

Tự nhận là vô vọng báo thù, Lạp Anh khóc nửa đêm trong góc, chờ đến khi trời sắp sáng thì thân thể mới từ trong đau đớn khi cắn trả mới hồi phục lại sức lực, nàng kéo thân thể chạy tới trước mộ mẫu thân cùng bà bà, cởi bỏ giày dài của mình chuẩn bị thắt cổ.

Nhắc tới cũng khéo, A Lai luôn hôn mê cũng vừa vặn trời sắp sáng tỉnh lại. Hắn từ trong miệng Vưu Mâu biết được kinh nghiệm của mình trong khoảng thời gian này, lúc này không để ý đến đuôi ngọc cùng Vưu Mâu Mâu Khuê khuyên can, kiên trì đi lập tức tới trước mặt vợ mất chồng tạ tội, kết quả đi tới trước mộ địa vừa lúc nhìn thấy Lạp Anh treo mình ở trên cây, đuôi ngọc vội vàng cứu nàng xuống.

Tưởng sau khi ta thuật lại chuyện này cho Lý Ma Tử, hắn lại đột nhiên sửng sốt, hỏi ta chuyện này sao lại không được chú định là không tồn tại trong cõi u minh?

"Ngươi cứ nói đi!"

Ta không phải tức giận mà trả lời, mẹ nó, cùng ta đã lâu như vậy còn hỏi loại vấn đề ngu ngốc này. Nếu như không có số mệnh, Sở lại như thế nào lại qua đời trước khi chúng ta được Dạ Long đạm?

Trên mặt Lý Ma Tử đột nhiên trở nên thống khổ, hắn xoa mặt nói: "Ta tình nguyện tin tưởng đây hết thảy đều là trời xui đất khiến."

Lúc này đến lượt ta sửng sốt, hắn nói không sai, trời xui đất khiến là chuyện chúng ta bỏ tiền vốn, chúng ta có thể tùy ý suy nghĩ lung tung.

Nếu đã định trước, thế thì mọi chuyện trước kia chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Dọc theo đường đi chúng ta đều không nói gì thêm, trong lòng càng ngày càng không thoải mái, nhưng Lý Ma Tử chỉ đau buồn ưu tư trong chốc lát, rồi lại biến thành nhạc thiên phái.

Ta đây mới phát hiện hắn thật sự là Đại Trí Nhược Ngu!

Đi vào nhà A Lai, chỉ thấy hắn đang ngồi ở đầu giường đút từng ngụm cơm cho anh.

Ánh mắt hắn đỏ bừng, vừa nhìn đã biết không ít khóc, mà Lạp Anh yên lặng mở miệng ăn đồ vật, sắc mặt rất khó coi, nhưng tóm lại không còn loại thù hận điên cuồng như trước.

Tin rằng A Lai có thể rút kinh nghiệm từ chuyện này, sau này không cần đánh bạc nữa, chỉ cần hắn bảo trì sủng hạnh đối với lôi kéo anh, hài tử sẽ được tiếp thu.

Mọi chuyện đã xử lý xong, chúng ta cũng nên trở về nước rồi, dù sao mỗi thời mỗi khắc ở Kinh Quán đều có nguy hiểm tiềm ẩn.

A Lai tựa như biết quy củ của chuyến đi này, chủ động lấy xúc xắc màu đen đưa cho ta.

Ta rất kỳ lạ với lai lịch của xúc xắc này, hắn nói với ta xúc xắc này là dùng một khối phật bài nhị ca chế tạo.

Mà khối phật bài kia khi đúc đã trộn lẫn tro cốt Nhị ca Phong!

Ta không hứng thú với vật của nghiêm nhân, lại nói Nhị ca Phong đã bị ta thu vào trong túi, muốn xúc xắc rách cũng vô dụng, dứt khoát làm thuận nước để lại xúc xắc cho hắn.

Như vậy mỗi ngày hắn đứng dậy nhìn xúc xắc là sẽ nhớ tới thê tử đã chết!

Hắn cảm kích quỳ xuống cho ta, sau đó bảo Vưu Sam dẫn ta đến thương trường mua chút lễ vật mang về quốc gia.

Nếu ta không cự tuyệt nữa, dù sao ta cũng không muốn sinh ra nhân quả với bọn họ, hơn nữa mua sắm ở Kinh ly xác thực rất tiện nghi, nghe nói có nơi bài danh thiên lang cực kỳ mua sắm thích hợp nhất, Mạn cốc đã vượt qua vị trí đứng đầu ở Bruce.

Cuối cùng Vưu Mâp giúp ta và Lý Ma Tử mỗi người mua một bộ y phục, lại mua thêm hai cái trắc phục đưa cho bà chủ của mình.

Ta muốn ngăn cản cũng không kịp, may mà Lý Ma Tử chỉ cười cười, không lộ ra quá nhiều thương cảm.

Ta vội vàng chuyển đề tài, hỏi Vưu Mâm khi nào kết hôn với A Lai?

Cô có quan hệ với A Lai, thậm chí còn nhận ra, mọi rắc rối lần này đều được xử lý ổn thỏa, cô có thể chính thức thay tỷ tỷ tới chiếu cố anh rể.

"Trước mắt không nghĩ tới kết hôn, tối thiểu phải đợi đến khi giải quyết toàn bộ tâm lý của Lôi Anh mới được!"

Vưu Mâm giang tay, hào phóng nói: "Bất quá, ta nghĩ từ giờ trở đi chúng ta sẽ giữ vững quan hệ tình nhân."

"Ha ha."

Ta cười cười thiện ý, thuận tay từ trên kệ hàng chọn lựa mấy sợi dây đỏ, hiện trường bện hai cái kết của Trung Quốc, lại dùng thần chú thêm vào tình yêu và thuật hợp, tin tưởng có thể xúc tiến quan hệ của bọn họ, phù hộ cho cả nhà bọn họ bình an.

Mãi cho đến khi cánh tàu về quốc gia phi hành, một cục đá trong lòng ta mới coi như chấm đất.

Nói đến cũng kỳ quái, dù trong nước gặp phải tình cảnh nguy hiểm thế nào, ta quyết tâm chiến đấu với cường địch đến thời khắc cuối cùng, thế nhưng đến nước khác, trong lòng lại trở nên mất kiên định.

Có lẽ đây chính là lòng trung thành của quốc gia cùng dân tộc ư!

Hai giờ sau khi phi cơ bay vào Trung Quốc, đột nhiên nhận được một lá thư.

Vừa nhìn ra là Vưu Mâu phát đến: "Trương, các ngươi có phải từng trách nhiệm trung ương hay không? Vừa rồi có mấy người hàng đầu sư nhà ta lén la lén lút gần đó, còn tìm chúng ta hỏi thăm ngươi, cũng may ngươi đã đi rồi."

"Yên tâm." Ta nhìn lá thư của Lý Ma Tử, thuận tay trả lời cô ta.

Lúc này bên cạnh có người đề nghị đánh bài, còn ngầm nói cho ta biết có thể đánh bạc.

Ta cảm nhận được lão béo mập Phong chuẩn bị chui ra từ trong Vĩnh Linh Giới bất cứ lúc nào, nhìn người trước mắt nở nụ cười không có ý tốt!

…

Người mặc áo bông mặc thứ bảy trăm chín mươi bảy...

Trong nháy mắt từ hoạn quan trở về đã hơn một tháng, võ hán tiến vào mùa hè nóng bức, cả tòa thành phảng phất lâm vào một mảng biển lửa.

Ta đã tiến vào "Hạ Miên" kỳ lạ này, ngày thường cơ bản không ra ngoài, cũng may lúc này cũng là thời kỳ buôn bán xa hoa, cuộc sống trôi qua cũng thoải mái.

Ngày đó ta đang ngồi trên ghế lắc ở cửa tiệm, nhàn nhã thưởng thức Vũ Di sơn Đại Hồng Bào mà vị khách hàng trước kia Lục Diễm đưa tới. Lý Ma Tử từ bên ngoài chạy vào, thấy bộ dáng ta sa sút, mặt mũi tràn đầy vẻ khó chịu, có chút hận rèn sắt không thành thép nói: "Trương gia tiểu ca, đã là lúc nào rồi, ngươi còn có tâm tình nhàn rỗi thế?"

Ta nghe xong mặt mũi tràn đầy ngây thơ, gần đây cũng không phát sinh đại sự gì a, Lý Ma Tử gấp gáp cái gì chứ?

"Người bây giờ đều thấy lạ, trên trời còn có đám võ sĩ tới du lịch, bây giờ khắp nơi đều là du khách từ nơi khác tới. Không bằng chúng ta nghĩ cách dẫn du khách tới, nhân cơ hội sẽ làm thịt một đao, tuyệt đối có thể vơ vét một khoản!"

Lý Ma Tử nói xong liền xoay người đi thu thập một ít hàng nhái, chuẩn bị mang ra bán.

Gần đây hắn ta rảnh rỗi đến phát chán, cơn mê tiền lại nổi lên, ta bất đắc dĩ lườm hắn ta một cái.

Nói thế nào thì tiểu gia cũng là nhân vật có cấp bậc ngàn vạn, chuyện gì cũng không nghỉ ngơi tốt, còn có thể kéo khách với hắn ra ngoài nữa?

Một lát sau, Lý mặt rỗ đem hàng nhái cửa hàng cờ quy tụ bảy tám phần, lại gọi điện hạ gọi các tiểu chưởng quỹ phía dưới tới hỗ trợ, mọi người rất nhanh thu thập mười mấy rương đồ vật không đáng giá. Lý bưu tử còn đảm đương quân sư đầu chó, cầm một tấm bản đồ phong cảnh của vũ hán, phân chia khu vực chiến đấu của mình.

"Nhị lừa đảo, ngươi đi Hoàng Hạc lâu."

"Tiểu thủy tinh, hẻm Hộ Bộ này giao cho ngươi! Ít nhất một ngày phải trả lại hai vạn cho ta, nếu không mạt ca thiến ngươi đi."

Đám tiểu chưởng quỹ nhao nhao lĩnh mệnh rời đi. Ta tranh thủ nhắm mắt giả bộ ngủ, không ngờ tên Lý Ma Tử mặt dày mày dạn tới quấn lấy ta, thậm chí uy hiếp ta không đứng dậy cầm roi vỗ ta.

Lý Ma Tử vốn có giày chuối, mùa hè lại dễ toát mồ hôi, toàn bộ dép của hắn đều có khí độc bắn ra, ta vừa nghe liền sợ tới mức vội vàng trợn mắt cầu xin tha thứ: "Mao tử, ngươi là ca ca của ta, nói đi! Muốn ta làm cái gì..."

"Vậy thì đúng rồi."

Hắn gật đầu hài lòng, ta chỉ còn cách đứng dậy chuẩn bị theo hắn ra ngoài gây chuyện, không ngờ ngay lúc này lại có người tìm tới!

"Vị nào là Trương Cửu Lân đại sư? Mau cứu ta!"

Ta là nghe thanh âm trước sau mới nhìn thấy người tới, đối phương đại khái hơn ba mươi tuổi, râu ria xồm xàm lộ ra rất suy sụp, quỷ dị nhất là hôm nay nhiệt độ võ hán gần bốn mươi độ, người tới lại mặc áo bông thật dày.

Dù vậy, thân thể của hắn vẫn đang không ngừng run rẩy...

"Mau nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra?"

Ta vội vàng rót chén nước về phía hắn, nhìn bộ dáng hắn chỉ định không phải là bệnh thần kinh.

Hắn đang đứng ở cửa, cách xích đu của ta chỉ có ba, năm thước, nhưng trong thời gian ta đi qua, rõ ràng cảm nhận được hàn ý từ thân thể hắn!

Lúc này, Lý mặt rỗ vừa vặn mang ra gói thu tiền từ sau phòng, vừa ra ngoài đã khen: "Tiểu ca, ở đây dùng điểm bài trống nào, lạnh khí thật sức a."

Vừa nói xong hắn liền nhìn thấy người mặc áo bông kia, trong nháy mắt cả kinh há hốc mồm, sửng sốt một lát, hắn giống như rất hiểu chuyện vỗ vỗ vai người ta: "Này, ta thật bội phục các ngươi đám nghệ thuật này."

"Điều động Âm Linh bài cho tốt được không! Lại thêm loạn thêm cái gì".

Ta trừng mắt nhìn Lý Ma Tử, còn bày trò nghệ thuật con mẹ nó, thiệt thòi là hắn nghĩ ra được.

Qua tiếng rống của ta, Lý Ma Tử lại sửng sốt, lúc này mới kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

"Chuyện gì xảy ra?" Ta hỏi lần nữa một câu.

Lông mày đối phương đã đông cứng lại, hắn nhận lấy chén uống một ngụm lớn, run rẩy nói: "Trương đại sư, trong nhà ta có quỷ a. Người mau cứu ta!"

Có quỷ sao?

Vừa nghe nói có quỷ, Lý mặt rỗ tỉnh táo lại, đảo mắt ùng ục, tám phần mười là muốn gài bẫy một khoản.

Người tới thấy Lý Ma Tử phản ứng như vậy, trên mặt lộ ra một tia hồ nghi.

Lý Ma Tử dường như ý thức được mình quá kích động, xấu hổ ho khan một tiếng, nghiêm trang nói: "Có cần gì cứ việc mở miệng là được! Toàn bộ võ sĩ không có chuyện gì mà chúng ta không giải quyết được."

Người tới liên tục gật đầu, theo chúng ta nói, hắn tự xưng Cao Đức thắng, là chức vụ ở một huyện thành nhỏ gần võ hán.

Vốn dĩ hắn cùng lão bà Vương Cầm là một đôi vợ chồng rất bình thường, thường ngày cũng không sinh hoạt nhiều gợn sóng, mặc dù có đôi khi hai vợ chồng cũng cãi nhau, nhưng tổng thể mà nói thì cuộc sống sống cũng không tệ lắm.

Thời gian trước, Cao Đức Thắng bởi vì làm việc sai lầm nên bị cấp trên mắng xối xả một trận, về sau về nhà tâm tình không tốt thì uống chút rượu.

Sau khi uống rượu xong, hắn nhìn vào thê tử của mình càng ngày càng không được thoải mái, bởi vì Vương Cầm tự tìm hài tử xong thì thân thể không còn gầy đi nữa, ngược lại càng ngày càng béo, làn da cũng mất đi ánh sáng lộng lẫy ngày xưa.

Không biết thật sự là uống say hay mượn đề tài để phát huy, tóm lại đêm hôm đó Cao Đức Thắng nhìn Vương Cầm như nhìn một con heo cái.

"Ngươi quá đáng rồi đó!"

Không đợi hắn nói xong, sắc mặt Lý Ma Tử liền trầm xuống, thô bạo ngắt lời hắn.

Cao Đức Thắng xoa xoa cái lông mày của Sương Hoa, trả lời liên tục: "Lý đại sư nói rất đúng, sau chuyện này ta cũng rất hối hận."

Lý Ma Tử ghét nhất kẻ khi dễ lão bà nhất, hừ lạnh một tiếng rồi lên lầu, tuy ta cũng rất ghét loại người này, nhưng vẫn rất tò mò sau đó xảy ra chuyện gì.

Đêm hôm đó, hắn đang thấy vợ khó chịu, Vương Cầm vừa vặn bưng nước rửa chân đến tắm cho hắn.

Vương Cầm vốn thân thể mập mạp lại thích toát mồ hôi, lại thêm gần đây thời tiết nóng, nàng lại làm rất nhiều công việc nhà, cho nên trên người khó tránh phát ra mùi.

Cao Đức Thắng uống một ngụm rượu, đầu óc choáng váng, sau khi nghe được mùi khác thường này thì trực tiếp bộc phát, ông ta đứng bật dậy túm vợ của mình ở trái phải mở cung đánh nhau.

Vương Cầm trực tiếp bị đánh cho choáng váng, cảm giác đầu tiên sau khi phục hồi liền trốn đến góc tường, ai ngờ Cao Đức bị quỷ mê tâm khiếu thắng còn không buông tay, xông lên đá một cước vào bụng nàng. Vương Cầm bị đau, trọng tâm bất ổn thân thể trực tiếp ngã xuống đất, đầu dập đến trên đài trang điểm, rất nhanh trên đầu nàng liền chảy ra máu tươi đỏ thẫm, run rẩy vài cái rồi không còn động tĩnh.

"Uy, heo mẹ chết hay chưa?"

Nhìn thê tử vẫn không nhúc nhích, tửu kình Cao Đức Thắng lập tức tỉnh táo hơn phân nửa, có chút chột dạ quát.

Đồng thời dựa vào ngón tay, thăm dò lỗ mũi của nàng.

Không nghĩ tới Vương Cầm lại đột nhiên trợn to hai mắt, dọa Cao Đức Thắng ngã ngồi xuống đất. Điều này khiến Cao Đức Thắng càng thêm yên tâm, đồng thời càng tức giận, nổi giận đùng đùng muốn đánh Vương Cầm.

Bốp!

Không ngờ không chờ hắn đắc thủ, cánh tay đã bị Vương Cầm ghìm chặt, không đợi hắn kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, Vương Cầm dùng một tay khác hung hăng tát hắn một cái!

"Vương Cầm, ngươi có phải muốn ly hôn không?"

Cao Đức Thắng sững sờ, bởi vì lão bà chưa từng dám đánh mình, bà ta là một người phụ nữ điển hình của nông thôn, từ khi được gả đến nay, bà ta vẫn luôn là giáo viên tướng phu, hoàn toàn không đỏ mặt chút nào với mình. Nhất là sau khi sinh ra, lão bà đối với chính mình càng chịu nhường mọi thứ, nói trắng ra là cố gắng hết sức để sống qua ngày.

Hắn không tin lão bà dám đánh mình, cho nên cảm giác đầu tiên sau khi bị đánh không phải là đánh lại, mà là khí thế hùng hổ hỏi lão bà có phải là không muốn quá đáng rồi không?

Hắn tin tưởng nói xong câu này, Vương Cầm khẳng định sẽ khóc ròng mà ôm lấy mình, nhiều năm như vậy, hắn quá hiểu Vương Cầm!

Ai ngờ, Vương Cầm không có khóc, càng không ôm hắn, ngược lại lạnh lùng nhìn chằm chằm, không nói một lời.

Ánh mắt này khiến cho trong lòng Cao Đức Thắng sợ hãi, bất giác cúi đầu, không dám đối mặt với nàng nữa!

Sau đó Vương Cầm không để ý đến hắn, phối hợp đi tắm tắm sau đó nghỉ ngơi, suốt cả đêm không phát ra tiếng động gì.

Không biết vì sao, Cao Đức Thắng cả đêm không ngủ, luôn cảm thấy Vương Cầm nằm bên cạnh hết sức đáng sợ!

Chương thứ bảy trăm chín mươi tám bị dọa sợ.

"Lão ca nghe ta nói, bà dâu của ngươi hiển nhiên là muốn đồng ý ca tụng, chuyện này rất bình thường! Con thỏ gấp muốn còn muốn cắn người, nếu như ta trực tiếp lấy dao chém ngươi."

Tiểu tử Lý Ma Tử lên lầu đợi một hồi, rồi lại xuống, vừa lúc nghe được đoạn này của Cao Đức Thắng, đặc biệt bình luận một câu.

"Không không không, không phải, không chỉ là như vậy..."

Cao Đức Thắng bị Lý Ma Tử nói mà sắc mặt đỏ bừng, hắn lắc đầu mãnh liệt, chậm rãi đốt một làn khói, sắc mặt âm tình bất định hiển nhiên đang nhớ lại chuyện gì đó rất đáng sợ.

Bắt đầu từ đêm đó, nàng dâu của hắn ta đã trở nên đặc biệt kỳ quái.

Vốn Vương Cầm rất nhu nhược, tất cả đều nghe theo Cao Đức thắng, nhưng từ sau ngày đó lại trở thành Lôi lệ phong hành.

Nàng ta thay đổi hoàn toàn theo trạng thái cuộc sống phụ thuộc với chồng, ngay ngắn rõ ràng mọi chuyện trong nhà, thậm chí còn ra ngoài tìm nam chính.

Nghe nói ngày đầu tiên đi làm đã hoàn thành công tác của tất cả mọi người trong công ty, cái này còn chưa xong đâu, nàng chủ động đòi nhiệm vụ mới từ lãnh đạo, sau đó lại siêu mức hoàn thành, hơn nữa cũng không lộ ra cùng lúc mệt mỏi, dường như đã biến thành người đánh thép!

Nếu ngay từ đầu Vương Cầm đã như vậy, đương nhiên Cao Đức Thắng sẽ rất cao hứng. Nhưng hắn quá hiểu vợ của mình, cho nên không những không vui mà ngược lại còn có chút nghi hoặc.

Có đôi khi hắn cảm thấy đầu óc của lão bà bị hỏng mới biến thành cái dạng này, sau đó hắn ban đêm đi nhà xí, mở mắt ra, phát hiện lão bà đang ngồi trước bàn trang điểm soi gương!

Lúc đó hắn khốn khó muốn chết, sau khi đi nhà cầu xong lại để vợ ngủ sớm một chút, sau đó vội vàng chui trở lại chăn ngủ, cũng không để ý nữa.

Sau này hắn phát hiện, mỗi buổi tối lão bà của mình đều sẽ đi soi gương trang điểm, hơn nữa hắn đột nhiên ý thức được một vấn đề: Lúc Vương Cầm chiếu gương cũng không mở đèn!

Người bình thường ai sẽ nửa đêm ở trạng thái canh ba đèn dầu hắt lửa chiếu xuống gương, không lẽ lão bà thật sự choáng váng?

Cao Đức thắng càng nghĩ càng thấy không đúng, suốt cả một đêm ngủ không ngon giấc, ngày hôm sau ông ta quyết định tìm ra nguyên nhân Vương Cầm A Sinh biến hóa, đến buổi tối ông ta đã sớm nằm trên giường, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Chỉ chốc lát sau khi rửa mặt xong, Vương Cầm cũng nằm ở trên giường, không bao lâu liền truyền đến tiếng hít thở đều đều đặn, qua hồi lâu cũng không có động tĩnh gì truyền đến.

Cao Đức Thắng cảm thấy có thể là do mình suy nghĩ nhiều, tám phần là quyết tâm thay đổi rồi của lão bà đúng không? Trong khoảng thời gian này Vương Cầm cũng đã học cách ăn mặc, hơn nữa kiên trì gầy thân thể, thân thể rõ ràng gầy hơn trước rất nhiều, ngũ quan cũng càng ngày càng tinh xảo, thoạt nhìn có một phen phong vận khác.

Hắn nghĩ tới đây trong lòng rất đắc ý, liền an tâm ngủ thiếp đi.

Ngủ đến nửa đêm hắn bị nước tiểu làm nghẹn đứng dậy đi vệ sinh, lại phát hiện Vương Cầm nằm bên cạnh không thấy đâu, hắn vừa định khai đèn, trong nháy mắt liền trợn tròn mắt: Vương Cầm lại ngồi trước đài trang điểm!

Tim Cao Đức Thắng bỗng nhiên đập nhanh hơn, hắn ý thức được sự tình có chút khó khăn, nhưng vẫn cả gan nhìn sang, chỉ thấy Vương Cầm nhẹ nhàng chải tóc đối với gương.

Xuyên qua tấm gương, hắn nhìn thấy khuôn mặt Vương Cầm, nàng vuốt hồng miệng đỏ ửng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, giống như khuôn mặt nam đồng nữ đã bị đốt cho người chết!

Đây là... Quỷ!

Nhịp tim Cao Đức Thắng đập càng lúc càng nhanh, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể từ ngực nhảy ra ngoài vậy. Hắn vội vàng đưa tay che miệng lại, muốn giả bộ như không nhìn thấy. Ai biết Vương Cầm trong gương dường như đã phát hiện ra mình, hắn nhếch miệng cười một tiếng.

Nụ cười này khiến Cao Đức Thắng hoàn toàn sụp đổ, bởi vì thân thể Vương Cầm đã nghiêng qua, trong gương hẳn là xuất hiện cái ót của nàng mà không phải là mặt tươi cười!

Cao Đức Thắng muốn gầm rú nhưng không kịp lên tiếng, chuẩn bị mở đèn nhưng lại phát hiện thân thể không cử động được, hô hấp cũng trở nên khó khăn, phảng phất như có một đôi tay không nhìn thấy đã bóp chặt cổ họng của hắn!

"Sao, ta sợ à?"

Giọng Vương Cầm vẫn ôn nhu như trước, nhưng Cao Đức Thắng nghe vào trong lỗ tai, lại giống như ác ma nguyền rủa!

Nàng tựa như nữ quỷ, đứng dậy từng bước một đi tới hướng Cao Đức thắng, mỗi khi đi một bước thì phát ra tiếng vang dọa người.

Trong phòng bóng tối dị thường, một chút ánh trăng theo khe hở cửa sổ đánh vào, còn bị bắn trúng mặt Vương Cầm, điều này khiến cho Cao Đức nhìn thấy gương mặt trắng bệch của nàng một cách rõ ràng.

"Ngươi... Ngươi đừng có qua đây!"

Nhìn Vương Cầm càng ngày càng gần, Cao Đức Thắng chỉ còn lại lời nói linh tinh cầu khẩn. Vương Cầm ngồi xổm bên giường đối mặt với hắn, ánh mắt khát máu hoàn toàn coi hắn là người chết.

"Ta liều mạng với ngươi..."

Người tới cực hạn đều sẽ bộc phát, Cao Đức Thắng lúc này sợ hãi đến cực điểm, hắn đã hoàn toàn mất đi lý trí, chộp bừa một cái bầu nước nóng trên đỉnh đầu tủ hướng tới Vương Cầm đập tới.

Vương Cầm thoải mái né tránh, tựa hồ không nghĩ tới Cao Đức thắng sẽ làm như vậy, sửng sốt một chút mới mở miệng: "Hừ, chó không đổi được thứ gì khác, nên bị trừng phạt!"

Vương Cầm nói xong câu đó liền đi ra khỏi phòng, Cao Đức Thắng trong đầu đều là một màn đáng sợ vừa rồi, làm sao còn bận tâm đến vợ? Mở đèn trong lòng thấp thỏm ngồi đến hừng đông mới hơi hòa hoãn lại.

Ta và Lý mặt rỗ nghe tới đây, đồng ý liếc mắt một cái.

Không nghi ngờ chút nào, Vương Cầm đã bị âm linh phụ thân. Lý Ma Tử đưa mắt nhìn Cao Đức Thắng, hắn cảm thấy trạng thái của mình tốt hơn một chút, bèn mở miệng hỏi: "Lão ca, ngươi không phải bị Vương Cầm làm cho sợ hãi như vậy chứ?"

"Ngươi đi chết đi, ngươi sợ lúc mày mày nở sương à?"

Ta vỗ hắn một cái, sau đó hỏi Cao Đức Thắng đã xảy ra chuyện gì.

"Ai, từ sau khi Vương Cầm đi, ta liền cảm thấy có chút lạnh, lúc ấy cũng cho là mình bị dọa vỡ mật. Nhưng về sau mới phát hiện bất luận mình đi đến chỗ nào mặc quần áo dày thế nào cũng vô dụng, giống như trên ngực có một cái lỗ không ngừng bốc lên hơi lạnh, tiếp tục như vậy sớm muộn gì ta cũng sẽ bị đông chết, lúc này mới mộ danh đến cầu ngươi hỗ trợ."

Ta thấy bộ dạng đáng thương của hắn, nhịn không được thở dài, tục ngữ người đáng thương tất có chỗ đáng hận, lời này một chút cũng đúng!

Nhưng hắn không đáng chết, tối đa chỉ là phương diện đạo đức không đạt tiêu chuẩn mà thôi. Hơn nữa nữ quỷ kia chỉ hù dọa hắn một phen chứ không lấy mạng hắn ngay tại chỗ, chắc không phải loại ác âm cùng hung cực kia.

"Lão ca, cởi đồ ra trước đi!" Ta nói.

Hắn bị đông cứng thành dạng quy tôn này, nhất định là bất tri bất giác bị nữ quỷ quán chú âm khí vào thân thể mình. Bình thường loại tình huống này, phạm vi hoạt động của âm khí sẽ lưu lại dấu vết.

Quả nhiên, Cao Đức Thắng theo như lời ta nói, sau khi cởi bỏ thượng thân, ta liếc mắt liền thấy toàn bộ lưng của ông ta đã biến thành màu xanh đen!

Lý Ma Tử như đối đầu với Cao Đức Thắng, cố ý chụp ảnh cho hắn xem ảnh, Cao Đức Thắng xem xong trực tiếp nhảy dựng lên, sau đó quỳ trên mặt đất cầu xin ta cứu giúp.

"Ngươi nhắm mắt lại đi!"

Ta phân phó một câu, chờ hắn nhắm mắt lại đem Ngọc Vĩ thả ra, ghé đến bên tai nàng lặng lẽ nói: "Ngươi đem âm khí trên người hắn đều hút đi rồi! Thuận tiện... Lại uống hắn chút máu."

Ngọc đuôi cùng với Đát Kỷ bản đồng nguyên, là Âm Linh của thời kỳ Ân Thương, cho nên thân thể của nàng cơ hồ có thể tiếp nhận âm khí của tất cả Âm Linh. Về phần ta để nàng hút máu, coi như là cho Cao Đức thắng một bài học!

Chẳng qua Vĩ Ngọc sẽ thừa cơ lấn át, hấp đến mức Cao Đức phải tái cả miệng, vẫn không chịu dừng lại, nếu không phải ta kịp thời thu nàng về, chắc chắn sẽ biến Cao Đức thành thây khô.

Ta vội vàng rót chén nước phù vào miệng nó, Cao Đức Thắng nhìn thấy ấn ký sau lưng biến mất, cảm ơn đã mang ơn cúi người bái tạ ta và Lý Ma Tử.

Nhưng điều này chỉ có thể đảm bảo cho hắn tạm thời không sao, không tìm ra âm linh giải quyết thì tương đương với làm việc vô dụng.

Gần đây Doãn Tân Nguyệt ở bên ngoài vội vàng quay xem một bộ phim có tên là《 Hoa Đào Bảng 》, nghe nói kịch bản do khuê mật của cô ta viết, cho nên khi cô ta ghi lại lời thoại đã đặc biệt tận dụng, gần đây đã quên bẵng ta rồi.

Ta nghĩ đến là nên đưa tin cho nàng rồi thông báo một tiếng, sau đó mới thu dọn xong, cùng Lý Ma Tử cùng nhau hướng về nhà Cao Đức thắng đi.

Hơn nữa còn đề cử vé cho Thiên Võng!

Tầng trang điểm kinh khủng thứ bảy trăm chín mươi chín...

Cao Đức thắng ở huyện thành phụ cận võ hán, chúng ta dùng xe chưa được hai giờ đã đến nơi.

Hắn đi trước dẫn đường, dẫn chúng ta vào một khu bình thường, rẽ trái quẹo phải một phen cuối cùng cũng đến cửa nhà.

Lúc hắn lấy chìa khóa ra mở cửa, ta cách cửa phòng cảm nhận được âm khí nồng đậm, đoán chừng Vương Cầm đã trở về!

"Cao ca, nơi này ngươi còn dám ngủ?"

Đương nhiên Lý Ma Tử cũng cảm nhận được điểm bất thường, hắn bèn giơ ngón tay cái lên với Cao Đức Thắng.

Cao Đức Thắng xấu hổ, biểu thị gần đây mình luôn ở lại khách sạn...

Sau khi vào cửa, phát hiện Vương Cầm cũng có ở nhà không, ta lại lần nữa cảm thấy Cao Đức thắng tên này không đáng tin cậy, cho dù có sợ hãi như thế nào, cũng phải quan tâm phu thê của mình chứ!

Không cần hỏi, Vương Cầm đã bị âm linh phụ thể những ngày này, Cao Đức Thắng căn bản không quan tâm đến sống chết của nàng ta.

Chỉ là âm linh đều đã rời đi, tại sao trong phòng lại lạnh như vậy?

Ta xoa xoa tay, nghiêm túc đánh giá bốn phía, Lý Ma Tử dứt khoát run rẩy, vừa run vừa mắng: "Mẹ nó, căn phòng này thật lạnh!"

Lúc này Cao Đức thắng bưng hai chén trà đưa tới, Lý Ma Tử cũng buồn bực, tiếp đó lại cầm chén của mình đi uống nữa vẫn chưa đã nghiền, hỏi Cao Đức thắng có say không nói muốn uống một chén rượu làm ấm thân thể.

"Ực... rượu trong nhà đều bị Vương Cầm ném ra."

Cao Đức Thắng đỏ mặt, thì ra từ khi bị Vương Cầm đánh, hắn đã thành thật rồi. Sau khi Vương Cầm ném rượu trong nhà đi, hắn cũng không dám mua nữa.

"Như vậy đi, bỏ đi."

Lý Ma Tử dứt khoát đứng lên ghế dựa, vừa hà hơi vừa hỏi ta không biết có chỗ nào không thích hợp.

Trong phòng âm khí nặng nề như vậy, hoặc là gần đây Vương Cầm đã trở về, hoặc là trong phòng này còn tồn tại một loại âm vật cường đại!

Ta đánh giá một vòng, phát hiện bộ phòng này của hắn sửa lại rất mới, rõ ràng dọn vào chưa được mấy năm, không có tồn tại tình huống quỷ quái, ta không khỏi nghĩ đến bàn trang điểm.

Dựa theo cách nói của Cao Đức thắng, Vương Cầm đâm vào trên đài trang điểm mới bị nữ quỷ cuốn lấy, mà mỗi buổi tối nàng đều ngồi trước đài trang điểm trang điểm, ta cảm giác âm vật tám thành chính là nó, liền để Cao Đức Thắng dẫn ta đi xem.

Không ngờ hắn lại nói ngay cả chìa khoá phòng ngủ mình cũng không có, ta đột nhiên cảm thấy Vương Cầm quá phận rồi... Hai vợ chồng thay phiên nhau chơi đùa bá đạo sao?

Lý Ma Tử thấy thế, từ bên hông gỡ xuống một cây thiết ti nho nhỏ, cắm vào nhẹ nhàng xoay vài cái, khóa cửa mở ra một tiếng rặc rặc.

Nháy mắt khi mở cửa, một luồng hàn ý ập vào mặt, hàng lông mi của Lý Ma Tử và Cao Đức Thắng trực tiếp nhương lên, ta nhanh chóng kéo bọn họ ra, sau đó lại đem gió ấm mở ra, một lát sau chờ tới khi âm khí tích tụ gần đây mới dám vào cửa.

Phòng bố trí rất đơn giản, vào cửa liền thấy được TV treo trên tường, bên cạnh thì trải giường, hai bên giường là các quầy đầu giường, sau đó bên cửa sổ đặt chính là bàn trang điểm!

Toàn thân Sơ Trang Đài màu bạc, phía trên điêu khắc hoa văn tinh mỹ phức tạp, mỗi đạo văn lộ đều tản mát ra một cỗ cảm giác dày nặng, ngay cả nhãn lực không tốt thế nào Lý Ma Tử cũng liên tục tán thưởng.

Đường vân đan vào nhau thành đồ án sinh động như thật, thể hiện ra một con rồng cùng phượng quấn quanh cùng một chỗ, đây là đồ đằng Hoa Hạ tộc!

Hoa Hạ tộc là tiền thân Hán tộc, nhưng hai người lại có khác biệt nhất định, Hán tộc hiện tại trừ Hoa Hạ tộc vốn có, còn bao gồm rất nhiều Hồ nhân Hán hóa, nhưng Hoa Hạ tộc thì là cư dân dân bản xứ trung hoa đại địa nguyên thủy nhất, thờ phụng đồ đằng long phượng.

Hoa Hạ tộc vẫn luôn kéo dài tới thời kỳ hai nước, sau này ngũ hồ tiêu xài linh tinh, sau khi y quan xuôi nam, văn hóa Hoa Hạ bị đả kích rất lớn! Tuy rằng hiện ra thiên cổ anh hùng như Võ Mâu Thiên Vương Nhiễm, cuối cùng cứu được Hoa Hạ, nhưng bởi vì người Hồ Hóa Hán và dung hợp, sau đó Long Phượng Trình Tường lại rất ít xuất hiện, nói cách khác cái này Sơ Trang Đài ít nhất cũng là vật của đời trước!

Mà nữ quỷ lại là từ đài trang điểm đi ra, nàng tự nhiên là nhân vật tiên phong đến thời đại này.

Trên Sơ Trang Đài bày đầy rất nhiều trang điểm mới đóng không lâu, điều này nói rõ Vương Cầm gần đây mới bắt đầu trang điểm.

Trong lỗ dưới tấm gương có một bức điện thư, một cái là Cao Đức Thắng, một cái khác là nữ nhân béo chắc chắn là Vương Cầm, các nàng một trái một phải nắm tay một tiểu cô nương.

Trên khuôn mặt của cô gái và Vương Cầm tràn đầy hạnh phúc và hạnh phúc, chỉ có Cao Đức Thắng cúi mặt xuống, vừa nhìn là biết hắn rất không tình nguyện mua lấy bổng phúc.

Hai hàng mi và Cao Đức của cô bé này rất giống nhau, chắc chắn là con gái của nàng, ta rất thắc mắc tại sao cô bé không ở nhà? Mà lúc Cao Đức Thắng kể cho chúng ta nghe những chuyện đã trải qua thì cũng chỉ một chữ cũng không đề cập đến con gái của mình.

Ta chuẩn bị cầm ảnh này xem xét cẩn thận, không cẩn thận đụng phải gương, cả cái tay trong nháy mắt bị hàn ý mãnh liệt kích phát mất đi tri giác.

Ta phản xạ chuẩn bị rút tay về, không ngờ gương giống như có ma lực hút chặt tay ta, làm thế nào cũng không thoát ra được.

Lý Ma Tử thấy thế vội vàng chạy tới hỗ trợ kéo tay của ta, ta bối rối kêu hắn đừng tới gần!

Nhưng vẫn chậm một bước, Lý Ma Tử cũng bị hút lại...

Không những như thế, ta rõ ràng cảm nhận được có một cỗ âm khí lạnh như băng theo cánh tay truyền vào thân thể, ta tranh thủ thời gian điều động dần dần Uẫn Nhun thần lực, chịu đựng đau đớn đem âm khí phía trên đốt sạch mới miễn cưỡng thoát thân.

Ta làm theo cách cũ, cũng cứu Lý Ma Tử từ trên gương xuống, Lý Ma Tử không có Tục linh hộ thể, sắc mặt đã lạnh như băng.

Hắn không ngừng nắm lấy tay nhiệt khí, nhìn lại bàn trang điểm, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

"Hai vị đại sư, các ngươi không sao chứ!"

Cao Đức Thắng lo lắng hỏi, nhưng ta không trả lời mà chỉ lặng lẽ đọc lên quyển sách đạo đức, mãi tới khi thân thể không còn lạnh lẽo như trước nữa mới dừng lại.

"Cảm giác thế nào?"

Cao Đức Thắng phỏng chừng sợ chúng ta xảy ra chuyện thì sẽ không ai giúp hắn, có vẻ vô cùng quan tâm đến chúng ta.

Đương nhiên ta đương nhiên không tin một nam nhân đối với gia đình không phụ trách có lòng thành tâm bao nhiêu, trực tiếp hỏi sang cái bàn trang điểm mà hắn lấy được từ đâu.

"A... bằng hữu đưa tới."

Ánh mắt của hắn lóe lên trả lời, trong lòng ta khẽ động minh bạch hắn nhất định đang che giấu điều gì, nếu ngày thường gặp phải loại người này ta khẳng định sẽ quay đầu bước đi, bất quá ta đối với cái bàn trang điểm này đặc biệt cảm thấy hứng thú, liền nhẫn nại nói ra: "Nói thật cho ngươi biết, nữ quỷ chính là từ nơi này mà ra!"

Khổ Chủ không muốn lộ ra lai lịch âm vật cơ bản giống nhau, nếu không phải chỉ là lừa bịp để lừa gạt, nếu không phải là trộm mộ lấy, ta cũng không vạch trần hắn, chỉ nói với Cao Đức thắng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cái mạng nhỏ của hắn khẳng định không giữ được.

Cao Đức Thắng trợn tròn hai mắt, đôi môi mấp máy nửa ngày cũng không nói được câu nào.

Ta vỗ vỗ bả vai của hắn ta, tạm thời bỏ qua đề tài này, ngược lại hỏi hắn ta có thể liên hệ với Vương Cầm được không.

"Ngươi không nói nhảm à? Nếu ngay cả vợ mình còn không liên lạc được, thì còn lăn lộn làm gì."

Lý Ma Tử chen vào một câu, cười ha hả nhìn về phía Cao Đức Thắng, hắn vừa nghe đến Vương Cầm lập tức lắc đầu thành trống bỏi, vẻ mặt đưa đám nói: "Hai vị đại sư, có thể không gọi điện thoại hay không, bây giờ ta trốn nàng còn không kịp đây!"

Nhìn dáng vẻ hoảng sợ của Cao Đức, ta biết rõ hắn đã hoàn toàn bị dọa vỡ mật, thật không biết tại sao một người nhát gan như vậy khi khi bắt nạt vợ thì lại không khí phách như vậy?

Nếu đã không trông cậy vào hắn, ta cũng không thể làm gì khác hơn là thả Vĩ Ngọc ra. Cao Đức nhìn thấy trong túi của ta đột nhiên chui ra một tiểu loli, cả kinh suýt nữa ngã xuống đất. Vĩ Ngọc dường như nghe được cuộc nói chuyện lúc trước của chúng ta, phỏng chừng cũng thấy hắn khó chịu, cố ý hung tợn nhe răng trợn mắt với hắn.

"Được rồi, làm chính sự trước đã."

Ta kéo đuôi ngọc một cái, chỉ vào vết máu màu nâu trên đài trang điểm nói: "Ngươi cảm nhận một chút mùi máu, đi ra ngoài tìm người này!"

Không sai, trên đài trang điểm còn lưu lại vương Cầm lúc ấy dập đầu chảy ra vết máu, vĩ ngọc dùng nó để tìm kiếm vị trí Vương Cầm vô cùng thích hợp.

Chờ sau khi Vĩ Ngọc rời đi, ta cùng Lý Ma Tử không muốn cùng

Cao Đức thắng lợi ở lại, bèn xuống lầu xuống tiệm ăn nhỏ gần đó uống chút rượu, thuận tiện nhìn một chút phong cảnh phụ cận, mãi cho đến chạng vạng tối mới trở về nhà Cao Đức Thắng.

Lúc vào cửa hắn chuẩn bị đi ra ngoài, nói là trời tối không dám ở trong nhà, ta bảo hắn không nên gấp gáp, an tâm chờ tin tức của Vĩ Ngọc là được.

Cái đuôi ngọc muốn tìm kiếm một người thật sự là quá đơn giản, nhớ lúc ấy nó tìm kiếm được âm linh tuấn thần, thuận theo võng tuyến bay hơn phân nửa Trung Quốc.

Nhưng hôm nay nàng ra ngoài thật lâu vẫn chưa về, bên ngoài ta an ủi Chu Đức Thắng, trong lòng lại có chút lo lắng!

Nó đã trở thành chương số tám trăm linh linh!

Mãi cho đến mười một điểm, Ngọc Vĩ mới trở về. Sau khi vào cửa, mặt mũi nó đầy vẻ không cam lòng mà trừng mắt nhìn ta một cái, cứ như ta khiến nó chịu ủy khuất cực lớn vậy.

"Lần sau đừng có chuyện như vậy tìm ta, vì người không liên quan, mệt chết mệt có ý nghĩa sao?"

Ngọc Vĩ nói xong còn dùng ánh mắt liếc nhìn Cao Đức Thắng một cái, hóa ra nàng ta vẫn còn đang hờn dỗi, ta vội vàng dỗ dành vài câu để hỏi nàng ta có tìm được Vương Cầm hay không.

"Ta phát hiện ra nó, nhưng cũng bị nó phát hiện rồi..."

Ngọc đuôi nói tới đề tài chính, khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng đỏ bừng lên.

Lời này của nàng làm cho trong lòng ta giật thót một cái. Luận về ngọc theo dõi có thể nói là tồn tại đứng đầu, lại bị nữ quỷ trên người Vương Cầm phát hiện, rốt cuộc đối phương có lai lịch gì?

Ngọc đuôi uống một ly nước, chậm rãi nói lên.

Nàng ra ngoài không bao lâu liền cảm nhận được hương vị của huyết dịch Vương Cầm, điều này nói lên rằng Vương Cầm đang ở ngay gần, ngọc bội từng chút từng chút tới gần, cuối cùng phát hiện Vương Cầm đang ở một công ty làm việc.

Ban ngày rất nhiều người làm việc bên trong, Ngọc Vĩ cũng không tiện vào trong, liền biến thành hình người trò chuyện với tên lính gác cửa của công ty nhỏ kia, vô tình hay cố ý tìm hiểu tình huống của Vương Cầm.

Môn Vệ lão đại gia thấy Ngọc Vĩ Châu là một cô bé đáng yêu, không muốn nói nhiều với nàng.

Trong mắt lão đại gia, Vương Cầm là một nữ cường nhân, luôn có thể hoàn thành nhiệm vụ công ty xuất sắc, xử sự quyết đoán cứng rắn, đặc biệt là đặc biệt chiếu cố đối với các nữ công nhân, nghiễm nhiên đã trở thành đại tỷ trong công ty thiếu nữ.

Tình huống này cũng giống như lời Cao Đức thẳng nói, Vĩ Ngọc muốn nghe tin tức xấu của Vương Cầm, nhưng lão đại gia vẫn khăng khăng nói Vương Cầm không có bất kỳ tin tức xấu nào, ở trong công ty toàn bộ đều là người phát ngôn!

Vĩ Ngọc nghi hoặc đi tới phủ công lâu, ở phía xa quan sát nhất cử nhất động của Vương Cầm, phát hiện nàng xác thực giống như đại gia nói vậy, đối đãi rất chân thành với mỗi nhân viên. Vĩ Ngọc chưa từ bỏ ý định, đợi đến khi Vương Cầm tan làm xong, thì lặng lẽ đi theo phía sau nàng.

Ai biết được Vương Cầm căn bản không phải trở về nơi ở, mà là đi đến trước một mảnh mộ địa trong rừng núi hoang vu!

"Ta muốn nhìn một chút nữ quỷ mang Vương Cầm đến nghĩa trang làm gì, cũng không đánh rắn động cỏ, chỉ là đang âm thầm quan sát nhất cử nhất động của nó."

Ngọc Vĩ Ngọc thở dài, nàng nhìn chằm chằm nửa ngày mà không thấy Vương Cầm có động tác gì, trong lòng liền buông lỏng cảnh giác, ai ngờ trong nháy mắt Vương Cầm đã biến mất.

Ngay sau đó trước mắt xuất hiện sương mù trắng xóa, vĩ ngọc khinh thường cười cười, nàng luôn thích nuốt âm khí, những sương trắng này vừa vặn có thể đưa nàng vào màn đêm.

Nghĩ tới đây nàng há mồm bắt đầu hút bạch vụ, lại phát hiện âm khí căn bản không phải là loại bình thường, mà là hàn khí linh tinh mà chính mình chịu không nổi.

Ngọc đuôi hoảng loạn đem sương trắng mới hút vào từ trong miệng bức ra, nhắm mắt lại dựa theo trí nhớ dựa theo đường lúc trước mà đi, cuối cùng tìm được đường về.

Không ngờ nàng ta mới từ trong sương trắng đi ra, liền thấy Vương Cầm đang khoanh hai tay lại với nhau, lạnh lùng nhìn mình.

Không biết vì sao, ngọc quyết luôn áp chế Âm Linh lớn nhỏ, nhìn đôi mắt lạnh như băng của Vương Cầm, trong lòng lại có chút sợ hãi.

"Cút!"

Vương Cầm đột ngột quát một tiếng, Vĩ Ngọc nghe xong thân thể run lên, ma xui quỷ khiến lui về phía sau.

Ngọc đuôi nói xong hết thảy, cau mày nói nữ quỷ này không dễ chọc, để cho ta tốt nhất không nên nhúng vào vũng nước đục này.

Lý Ma Tử nghe xong không ngừng nháy mắt với ta, làm ra bộ dáng muốn đi, hiển nhiên là muốn nhân cơ hội gõ cây trúc.

Cao Đức Thắng thấy tình huống có gì đó không đúng liền tranh thủ thời gian đóng cửa lại, quỳ bịch xuống đất cầu chúng ta giúp đỡ đến cùng.

"Lão ca, không phải chúng ta không giúp đỡ, ngươi cũng nhìn thấy nữ quỷ này thật sự là..."

Lý mặt rỗ kéo dài thời gian, ra tay không ngừng vê vê đầu ngón tay. Cao Đức Thắng không hiểu cái gì là có ý gì, lập tức xếp cửa tiền, đem tất cả tiềm tiền tiền đều đưa cho Lý Ma Tử.

"Đại sư, đây đã là tất cả gia sản của ta rồi, đều cho ngươi, cầu xin các ngươi nhất định cứu ta!"

Cao Đức Thắng nói mà khóc nức nở, Lý mặt mày hớn hở nhận lấy tiền, vỗ vỗ ngực nói: "Yên tâm đi, sau khi thu tiền nhất định sẽ giúp ngươi giải quyết, bằng không ngươi tìm Trương Cửu Lân tính sổ."

Nếu nói không biết xấu hổ thì ta phải phục Lý Ma Tử.

Bình thường, sau khi cùng ta đi xử lý âm vật cho Khổ chủ xong, hắn ta trở nên nổi bật, sau đó phái ta đi mạo hiểm...

Than thở thì than thở, sự tình phát triển đến bây giờ, về công về tư ta đều phải bắt được âm linh, hiện tại nó đã rời khỏi đài trang điểm, khẳng định là tìm được chỗ ẩn thân mới.

Vĩ ngọc bị nữ quỷ chấn nhiếp rồi, ta cũng không tiện để nàng đi mạo hiểm thêm nữa. Mà chúng ta căn bản không hiểu hành tung của nữ quỷ, suy nghĩ một chút theo dõi nàng bị động, không bằng nghĩ biện pháp dẫn nàng trở về, đến ôm cây đợi thỏ!

Ta nhìn tấm gương trang điểm, dùng ngón tay kẹp một tấm linh phù bậc trung chậm rãi dựa lên, không đợi dán vào gương, mặt gương liền phát ra tiếng xì xì, sau đó màu sắc linh phù bậc trung nhanh chóng trở nên nhạt đi, cuối cùng "Oanh" một tiếng bốc cháy.

Phải biết hiệu quả của linh phù bậc trung nháy mắt bộc phát, không kém hơn thần lực dự tính được hấp thu trong thân thể ta.

Trước đó ta dùng Nhiễm Mẫn Thần lực còn có thể tạm thời áp chế được âm khí trong gương, nhưng hiện tại linh phù trung đẳng lại trực tiếp bị âm khí phản phệ, điều này nói rõ âm khí trong gương nhanh chóng, gia tăng liên tục!

Theo lý mà nói âm vật tại nơi cư trú của âm linh mới sinh ra âm khí, theo quỷ hồn rời đi, âm khí của âm vật sẽ càng ngày càng nhỏ. Tình huống trước mắt xuất hiện, ta đột nhiên minh bạch một chuyện: Nữ quỷ mặc dù lúc trước ở trong phòng trang điểm, nhưng không phải nó tạo ra âm vật, mà là âm vật tẩm bổ nó!

Cho nên, nó rời đi mới không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Sơ Trang Đài.

Nếu là tình huống như vậy, ta nhìn gương cười lạnh, trong lòng đã có chủ ý.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên trúng một cái tát thật mạnh!

Ta ôm gò má nóng bỏng, quay đầu liền thấy Lý Ma Tử giơ tay lên còn muốn làm lại một chút, tức giận ta nhấc chân đạp bay hắn, nhịn không được mắng: "Lý Ma Tử, con mẹ nó ngươi làm cái quỷ gì vậy?"

"Tiểu ca, ngươi không sao chứ?"

Lý mặt rỗ trúng một cước cũng không tức giận, đứng dậy chấp tới nói: "Vừa rồi ngươi chỉ cười ngây ngô với gương, ta còn tưởng rằng ngươi và Vương Cầm cũng bị mê hoặc đấy."

Mẹ nó, ta hiện tại có thân phận gì, đoạn vị gì, có thể bị thứ đồ chơi này mê hoặc được chứ?

Mặc dù nữ quỷ có tìm được chỗ ẩn thân mới ở bên ngoài, cũng không cách nào hoàn toàn thoát khỏi đài trang điểm, nơi này là rễ của nó.

Một khi bàn trang điểm bị đả kích, khẳng định nữ quỷ sẽ cảm nhận được, nàng khẳng định sẽ tìm cơ hội trở về xem tình huống, nhằm vào ý nghĩ này, ta chuyên môn bày ra đại trận cho nó!

Trước mắt cả gian phòng đều bị đài trang điểm làm cho thủng lỗ, nghiễm nhiên đã hóa thành thủy tượng trong ngũ hành.

Thổ khắc thủy, chỉ là hiện tại cả gian phòng âm khí nặng nề, ta không thể nào dùng phòng của Cao Đức để lấp đầy, đành phải dùng hỏa khắc thủy một chút.

Trong Ngũ Hành tương khắc học viên nhắc tới Thủy khắc hỏa, điều này làm rất nhiều người xem nhẹ hỏa này cũng có thể khắc thủy, kỳ thật Âm Dương vốn là chuyển hóa lẫn nhau, hỏa khắc nước cũng không có gì là lạ.

Ta ở trên cửa chính dán một tấm Linh Hỏa Phù làm túi vải, rồi dán từng tấm lên các vị trí còn lại trong phòng.

Trận pháp xảo diệu ở chỗ ngay khi nữ quỷ vào cửa, cũng đã đưa chính mình vào túi tiền, đến lúc đó ta vừa niệm chú ngữ, ánh lửa nổi lên bốn phía, cho dù nó lợi hại cỡ nào cũng không chống đỡ nổi!

Sau khi bố trí xong trận, ta xuống lầu đào một chậu đất, phối hợp chu sa và lão Trần dấm chua trộn lẫn đều, bôi lên trên gương từng chút một.

Chỉ nghe gương không ngừng phát ra thanh âm tư tư, toát ra từng luồng hơi nước, âm khí tầng ngoài tấm gương rất nhanh bị rút sạch, nhiệt độ gian phòng rõ ràng tăng lên.

Lần này xem như xét ra hang của nữ quỷ, không tin nó không trở về!

Làm xong hết thảy, ta vừa rửa tay vừa mời Lý mặt rồi chuẩn bị sẵn sàng, hắn bĩu môi nói: "Có thể còn không biết, vạn nhất không đến chẳng phải là phí công vô ích sao?"

"Cút mẹ ngươi đi."

Ta ghét nhất là hắn hắt nước lạnh ta, thuận tay ném chu sa trên tay đến trên mặt hắn.

Hiệu quả của chu sa mà dùng dấm chua pha lẫn nhau không khác gì nhau, Lý mặt rỗ kêu lên, chạy tới rửa mặt, sau đó ba người chúng ta đi vệ sinh vệ sinh lẳng lặng chờ đợi.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Vương Cầm lại không xuất hiện.

Trên mặt Cao Đức Thắng vừa chờ mong lại có chút thấp thỏm, nhưng cái tên Lý Ma Tử này lại ngồi trong bồn cầu ngủ rồi, phát ra từng tràng tiếng ngáy, tức giận đập hắn một cái khiến hắn tỉnh lại.

Thật mất mặt thì không nói, thanh âm lớn như vậy, cho dù Âm Linh có tới cũng sẽ bị dọa đi mất.

Mãi đến sáng sớm, Vương Cầm vẫn chưa trở về. Lý Ma Tử bị ta dọa sợ không dám ngủ, đang ngủ gà ngủ gật, Cao Đức Thắng híp mắt lại cũng mệt không chịu nổi.

Qua hai điểm khả năng Vương Cầm đến cũng không lớn, ta xoa xoa mặt chuẩn bị đón bọn họ về nghỉ ngơi, lại nghe bên ngoài hành lang truyền đến tiếng vang bổng!

"Đát... bịch... " giọng nói càng ngày càng gần, rõ ràng là đã đi về hướng này!

"Đến rồi!"

Ta tranh thủ thời gian vỗ vỗ Lý Ma Tử và Cao Đức Thắng, hai người bọn họ vừa nghe xong lập tức tinh thần phấn chấn, cùng chúng ta theo khe hở của nhà cầu nhìn ra bên ngoài.

Rất nhanh, thanh âm bổng lộc đến cửa im bặt, sau đó liền truyền đến một trận thanh âm mở khóa.

Lý Ma Tử thứ tám trăm linh một bị lừa.

Kẽo kẹt!

Đại môn chậm rãi bị đẩy ra, thân thể Cao Đức Thắng không bị khống chế run rẩy, ta ném cho hắn một ánh mắt bình tĩnh.

Xuyên qua gian phòng tối om, ta nhìn thấy một nữ nhân đi vào, nàng đổi roi rồi đi thẳng về phía bàn trang điểm. Lúc đi ngang qua nhà cầu, ta thấy nàng mặc một bộ váy đỏ, dáng người khá thon thả.

Lập tức nàng ngồi vào trước bàn trang điểm, giống như đang bày biện cái gì đó, nương theo ánh trăng ta nhìn thấy trong gương nữ nhân môi đỏ tươi cùng với móng tay trắng bệch!

Nhìn đến đây, ta không chút do dự chuẩn bị phát động túi trận, lại không nghĩ rằng Cao Đức Thắng lại ngăn ta lại.

Ta lại tức giận không giải được, hắn lại trực tiếp đi ra nhà cầu, nhìn nữ nhân hỏi: "Yến yến, sao bây giờ lại trở về rồi?"

Yến Yến? Nàng không phải Vương Cầm sao?

Đến khi Cao Đức thắng mở đèn, ta nhìn lại mới phát hiện nữ nhân này rõ ràng là một tiểu cô nương khoảng hai mươi tuổi, hiển nhiên không phải là Vương Cầm đã đến tuổi trung niên, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

"Ngày mai mẹ ta đi công tác, bảo ta trở lại lấy ít đồ giúp người."

Cô gái tên Yến Yến này rất chán ghét Cao Đức thắng, vẻ mặt chán ghét và không kiên nhẫn khi nói chuyện.

Nghe ý tứ trong lời nói của nàng ta, hình như là cô gái khuê nữ của Vương Cầm, lại nhìn nàng ta một cái, ta mới bừng tỉnh đại ngộ, nàng ta chính là tiểu cô nương trong bức họa kia!

Cao Đức Thắng nhìn con gái của mình, đôi mắt đỏ hồng nói: "Yến Yến, mẹ ngươi bị quỷ ám tới người, thời gian này ngươi đừng tiếp xúc với nó."

Hắn biểu hiện ra một tia tình thương của cha, ta và Lý mặt rỗ liếc mắt nhìn nhau gật gật đầu cho hắn một cái tán thưởng, ai ngờ thái độ của Yến Yên lại hết sức lạnh nhạt, chưa từng liếc mắt nhìn hắn mà mang theo đồ vật đi ra ngoài.

"Ta nói nha đầu nhà ngươi bị sao thế này, nếu không phải trước khi bọn ta đến thì cha ngươi đã chết, ông ấy là cha ruột của ngươi, thái độ này của ngươi... "

Lý Ma Tử hiếm khi nói một câu công bằng thay cho Cao Đức thắng, nhưng còn chưa kịp nói xong đã bị yến yến cứng rắn cắt ngang.

"Thái độ của ta sao vậy? So với thái độ của hắn với mẹ con chúng ta lúc trước, ta đây xem như là tốt!"

Yến Yến nói xong cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Ta phát hiện Cao Đức Thắng một mực nhìn chằm chằm vào bóng lưng Yến Yến ở cửa, nhìn yến yến dần dần biến mất, trong mắt hắn vậy mà hiện lên nước mắt.

Nhìn tính cách Cao Đức này, trong lòng ta cũng không quá thoải mái, tuy nhiên Yến Yến mới vừa nói rất rõ ràng, là hắn đối xử với người ta không tốt, đến bây giờ cũng không có gì để nói.

Quan niệm gia đình Lý Ma Tử luôn rất nặng, bèn cổ vũ Cao Đức đuổi theo để con gái ở lại. Cao Đức Thắng hơi sững sờ, để chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút, còn mình thì đi tới bệ trang điểm cầm lấy tấm ảnh lên xem, vừa nhìn vừa rơi lệ.

Lý Ma Tử còn chưa từ bỏ ý định, sáp lại hỏi: "Lão ca, nhà các người rốt cuộc có mâu thuẫn gì vậy, vì sao Yến Yến thấy huynh giống như là gặp cừu nhân vậy!"

Cao Đức Thắng lại chẳng chịu nói gì, vừa định khuyên hắn, lại phát hiện gương trang điểm của mình đã rơi xuống một tấm gương nhỏ.

"Mẹ nó, trúng kế rồi!"

Ta ảo não mắng một câu, vừa rồi biết được bọn họ là phụ nữ ta liền buông lỏng cảnh giác, ai ngờ Yến Yến lại là tới trộm kính.

Nữ quỷ có thể ý thức được nơi này có mai phục, liền lấy miệng Vương Cầm sai khiến Yến Yến tới tìm hiểu tình huống, Lý Ma Tử còn ngây ngốc nghĩ muốn khuyên cha con bọn họ hòa hảo.

Về phần trộm đi một phần mặt gương, tám phần là nữ quỷ phiêu đãng ở bên ngoài lâu, cần âm khí trên mặt kính, điều này hoàn toàn xác minh suy nghĩ của ta.

Không phải nó ở trên đài trang điểm, mà là cái đài trang điểm đang nuôi nó.

Hiện tại nó đã nhận được một phần mảnh vỡ kính, nếu như nó cố ý tránh né, chúng ta chỉ sợ thật sự không tìm được nó.

Nếu ngay từ đầu hủy diệt Sơ Trang Đài, nó đã sớm tan thành mây khói, nhưng ta lại không nỡ phế bỏ văn võ tốt như vậy, thế cho nên hiện tại ngay cả vương bài cuối cùng cũng mất đi rồi!

Cao Đức Thắng đột nhiên trở nên có chút già nua, suốt cả đêm không nói lời nào, chỉ không ngừng hút tẩu thuốc.

"Lão Cao, ngươi đừng lo lắng, chúng ta sẽ giúp ngươi xử lý tốt chuyện này."

Lý Ma Tử thật sự không nhịn được bộ dáng này của Cao Đức Thắng, vỗ vai Cao Đức Thắng nói.

Cao Đức Thắng không hề kích động cảm tạ chúng ta như trước kia, vẫn ngồi yên trên giường.

"Lão Cao, ngươi kiên cường một chút, tất cả mọi chuyện sẽ tốt lên thôi."

Ta thở dài khuyên bảo một câu, hắn dù có không tốt hơn nữa cũng đã đến trung niên, người trung niên đã không còn sự liều mạng của người trẻ tuổi, chống đỡ niềm tin sinh hoạt của bọn họ chính là gia đình.

Bây giờ vợ chồng Cao Đức ly tử tán, xác thực quá thảm.

Cao Đức Thắng ngẩng đầu lên nhìn chúng ta nói: "Hai vị đại sư, ta đáng đời. Là ta có lỗi với hai mẹ con họ, ông trời mà cũng muốn trả thù ta thì mới phái một hồn ma mang Vương Cầm đi."

Hắn khóc như một đứa trẻ, ta và Lý Ma Tử lại không biết an ủi hắn như thế nào.

Biện pháp duy nhất để giải quyết vấn đề là bắt được nữ quỷ, nhưng bây giờ ngay cả nó giấu ở đâu ta cũng không rõ, làm sao hứa hẹn với Cao Đức thắng được đây?

Chắc cửa khẩu sự việc đột phá ở Yến Yến, nàng khẳng định biết địa điểm của đàn vương.

Sáng sớm hôm sau ta thức dậy đi tìm Yến Yến, để lại Lý Ma Tử bảo hộ Cao Đức thắng, thời khắc mấu chốt hắn lợi dụng Âm Dương Tán như thế nào cũng có thể bảo vệ chu toàn.

Chẳng mấy chốc ta đã dựa theo địa chỉ học của Cao Đức giành cho đi tới cửa trường học Yến Yến, sau đó phúc cho nàng, lúc đầu còn lo lắng nàng sẽ không gặp ta, ai ngờ nàng sớm biết dường như ta sẽ tới đây, giọng nói bình thản nói với ta chờ nàng một hồi.

Rất nhanh Yến Yến đã tới cửa giáo, nàng dẫn ta tới một quán trà gần đó ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề: "Ta biết tại sao ngươi lại tới tìm ta."

Nếu Yến Yến trực tiếp như vậy, ta cũng không nói thêm gì vô nghĩa, vào thẳng chủ đề hỏi: "Vương Cầm ở đâu?"

"Ngươi nghĩ ta sẽ nói cho ngươi biết sao?"

Yến Yến như đang nhìn một kẻ ngu ngốc.

Mẹ nó!

Đôi mắt nàng tràn đầy khinh bỉ thật sự rất thiếu ăn đòn, ta kiềm chế sự khó chịu trong lòng, miễn cưỡng cười nói: "Ngươi nên nói cho ta biết."

"Vì sao?"

"Ngươi biết không? Tất cả những điều này đều do Cao Đức tự chuốc lấy." Yến Yến nhắc đến rất cao, thanh âm đột nhiên vang lên.

Nhìn bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của nàng, ta rất khó tưởng tượng Cao Đức trước đó đã làm gì với nàng, sẽ làm cho nàng hận ý mãnh liệt như vậy, nhưng ta cũng không có hỏi.

Chỉ cần không liên lụy đến chuyện ta giải quyết Âm Linh, bình thường ta rất ít khi nghe ngóng về bí mật của Khổ Chủ, cũng như Cao Đức Thắng không nói cho ta biết chỗ xuất phát của Sơ Trang Đài.

"Nói cho ta biết nàng ở nơi nào, nếu không mẹ ngươi sẽ chết đó." Ta cảnh cáo nói.

Câu nói này giống như tìm được nhược điểm của Yến Yến vậy, trong mắt nàng đều xoắn xuýt, cuối cùng thở dài một hơi, vô lực nói: "Ta thật sự không biết nàng ta đang ở đâu..."

Những lời này của Yến Yến không giống như đang gạt ta, hy vọng vừa dấy lên trong lòng ta đã tắt.

"Được rồi, ta đây cũng bất lực."

Ta giang tay, không hù dọa nàng chút nào, dương khí nữ nhân vốn yếu ớt, trường kỳ bị Âm Linh nhập vào chắc chắn sẽ mất mạng.

Chỉ là ta đã làm tất cả những điều nên làm, còn lại chỉ nghe theo mệnh trời, nếu thật không tìm được manh mối, ta chỉ có thể hiểu cho thấy vì sao ông trời thật sự muốn lấy mạng Vương Cầm.

Ngay lúc ta định xoay người đi, Yến Yến lại đột nhiên dùng sức nắm lấy tay ta.

"Tuy rằng ta không biết mẫu thân ở nơi nào, nhưng ta biết làm thế nào có thể tìm được người."

Lời nói của Yến Yến lại khiến ta dấy lên hy vọng, xem ra Vương Cầm và Cao Đức thắng đã được cứu rồi.

Cuối cùng Yến Yến cũng nói cho ta biết, bản thân mỗi lần đều gặp mặt Vương Cầm trong một ngôi mộ công ở gần đó.

Ta nghe được tin tức này có chút mừng rỡ, vội vàng truyền tin cho Lý Ma Tử, bảo hắn mang Âm Dương tán tới hỗ trợ!

Nghĩa trang trong miệng Yến Yến hẳn là ngôi mộ mà lần trước theo dõi Vương Cầm phát hiện ra, ta cảm thấy ngôi mộ này có quan hệ mật thiết với Âm Linh.

Lúc Lý mặt rỗ vào cửa hàng, ta đã ăn một mâm mức rộng, mặt vừa rỗ khó ăn còn phải dùng cái nĩa, thật sự không sảng khoái bằng cả quán nhỏ ven đường quay cuộc chiến.

Yến Yến ăn đặc biệt thục nữ, mà ta thì...Còn thiếu khuyết sở trường.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi thật không thể nói được a."

Lý Ma Tử vào cửa liền bắt đầu hét lên: "Ngươi ở chỗ này ăn uống ngon lành còn có mỹ nữ phụng bồi, để cho chính mình đi cùng lão cao, ngươi xem bụng ta cũng đói rồi!"

Yến Yến Yến nghe Lý mặt rỗ oán giận, đột nhiên cười lên, không thể không nói nàng cười rất đẹp, khóe miệng cô đơn cùng Khâu Thục Trinh cười rất giống.

Lý Ma Tử vừa thấy Yến Yến cười vui vẻ như vậy, trong nháy mắt không do dự nữa, còn giả vờ giả vịt bày ra một bộ dáng tiên phong đạo cốt.

Ta lười vạch trần hắn, gọi Lý Ma Tử muốn ăn gì tùy tiện, hắn nghe bàn tay lớn vung lên liền bắt đầu ăn, lúc ăn còn không ngừng chào hỏi ta và Yến Yến ăn cùng.

Sau khi ăn xong Lý Ma Tử nấc một cái đầy no nê, thỏa mãn nói: "Tiểu ca Trương gia, hôm nay sao lại nhớ tới việc gọi ta tới vậy?"

"Bởi vì ta không mang theo tiền a..."

Nói xong không đợi Lý mặt rỗ phản ứng lại, ta lôi kéo Yến Yên chạy ra ngoài trước.

Lý Ma Tử sửng sốt cả nửa ngày mới lấy lại tinh thần, chỉ vào ta mắng: "Mịa, ngươi lừa ta!"

Chúng ta đi về phía công mộ, nhưng cũng rất vui vẻ.

Nhanh chóng đến gần nghĩa trang, Tiểu Vĩ Ngọc đột nhiên chuyển động trong túi của ta đồng thời dụng ý nói với ta: "Hỏa ca ca, ta không muốn đi."

Phỏng chừng nàng đối với Vương Cầm có ám ảnh, ta chỉ có thể tạm thời bỏ nàng vào trong Dưỡng quỷ hồ lô.

Mộ bia mộ u linh tám trăm linh hai.

Tiếp tục đi về phía trước chừng 20 phút, cuối cùng chúng ta cũng tới được công mộ trong miệng Yến Yến.

Vị mộ công này cũng không lớn, nhìn qua thập phần rách nát, Yến Yến nói công mộ này đã xây dựng hơn bốn mươi năm.

Lúc theo dõi Ngọc Vĩ chỉ nhìn thấy một ngôi mộ, nhưng ngôi mộ trước mắt lại không ít, xem ra ngày đó từ đầu đến cuối đều bị Vương Cầm chơi đùa.

Đột nhiên ta có chút sợ hãi, nếu lúc nữ quỷ hạ tử thủ, Tiểu Vĩ Ngọc có làm hay không thì...

"Trương gia tiểu ca, bia mộ này được sắp xếp theo lối thứ tự a."

Ta cũng đang định gọi Ngọc Vĩ, lại bị Lý Ma Tử gọi về hiện thực.

Theo suy nghĩ của hắn, ta nhìn bia mộ bốn phía, ngạc nhiên phát hiện bia mộ bài bố giống như mê cung vậy!

Nếu không có Yến Yến dẫn đường, chỉ sợ chúng ta vừa mới tiến vào đã bị nhốt rồi.

Đột nhiên, trong không khí xuất hiện sương trắng, giống như tình huống Ngọc Vĩ gặp phải, giờ khắc này còn không có bất kỳ dấu hiệu nào, sương trắng một giây sau đã khiến người bên cạnh không thấy rõ được.

"Mao tử, ngươi đi theo ta, chớ để bị lạc!"

Ta lớn tiếng gọi Lý mặt rống lên với Lý mặt rỗ, hắn lên tiếng trả lời, để ta chăm sóc Yến Yến thật tốt, ta vẫn nghĩ rằng đã bị lừa bối còn chú ý đến tán gái.

Nhưng vẫn theo bản năng quay đầu lại nhìn, phát hiện yến yến đã không còn nữa... Ngay cả tiếng hô mấy cũng không được gì đáp lại!

Trong lòng ta đột nhiên dâng lên một tia dự cảm bất thường, Lý mặt rỗ sau khi nghe được giọng nói của ta, đặc biệt kích động chạy tới hỏi: "Yến Yến không thấy sao?"

Lý mặt rỗi lo lắng không nói nên lời, ta nghĩ rằng ngươi sẽ không thật sự coi trọng nữ học sinh đại kia chứ?

Nhưng mà chúng ta vừa tiến vào bên trong sương mù thì nàng đã không thấy đâu nữa, việc này là trùng hợp sao?

Không, đây tuyệt đối không phải trùng hợp.

Vậy thì nàng lại kéo chúng ta tới đây vì mục đích gì?

Những vấn đề này không ngừng va chạm trong đầu ta, chờ ta lấy lại tinh thần lại phát hiện không thấy Lý Ma Tử đâu nữa!

"Con mẹ nó chứ!"

Hiện tại chính là tên ngốc cũng có thể hiểu được, Công Mộ là thứ bẫy rập do nữ quỷ bố trí, buồn cười là ta và Lý Ma Tử lại nhảy vào cái bẫy này, hơn nữa còn là nhảy không do dự.

Trước mắt ta căn bản không nghĩ tới những vấn đề kia, lớn tiếng hô tên Lý Ma Tử.

Bốn phía không có bất kỳ tiếng đáp lại nào, chỉ có một mình ta đáp lại: "Lý Ma Tử, ngươi ở đâu?"

Tất cả những thứ này đều có vẻ quá mức quỷ dị, ta từ trong lòng lấy ra Ngân Nguyệt loan đao đề phòng, cảm giác Vương Cầm muốn động thủ với chúng ta.

"Khanh khách!"

Lúc này, bên tai đột ngột vang lên một tiếng cười, trong nháy mắt tâm của ta giật mình một cái.

Ta đang sợ hãi, con người đều tồn tại cảm giác sợ hãi đối với những thứ chưa biết. Đây là thiên tính, ta là người, cũng không thoát khỏi định luật này.

Ta thà bị Vô Song Chiến Thần như Lữ Bố xé thành mảnh nhỏ còn hơn, cũng không muốn chịu đựng loại áp lực này!

"Ha ha ha..."

Tiếng cười lại vang lên lần nữa, hơn nữa vị trí tiếng cười này còn gần hơn cả lúc nãy, trong màn sương dày đặc, ta đã mù, không nhìn thấy bất cứ vật gì.

Ta không ngừng tự nói với mình muốn trấn định lại, lại không nghĩ tới cảm giác sợ hãi trong lòng lại càng ngày càng mạnh, sương trắng giống như vực sâu, thậm chí ta cảm giác mình sẽ bị nhốt chết ở chỗ này.

"Khà khà khà khà."

Tiếng cười này, gần như vang lên trước mặt ta!

"Là thứ gì, đi ra!"

Rốt cuộc ta không chịu nổi áp lực này nữa, rống to một tiếng che giấu nỗi sợ hãi của mình. Nhưng âm thanh kia lại biến mất, toàn bộ thế giới tựa như chỉ còn lại âm thanh của mình quanh quẩn vang vọng.

"..."

Ta không ngừng tự nói với mình muốn ổn định tâm thần, nhưng căn bản là không làm được. Càng ngày càng có nhiều tiếng cười vang lên, phụ nữ, trẻ con, trẻ con, ông lão đều ở bên tai ta nổ vang.

Thử nghĩ xem, trong một hoàn cảnh ngươi hoàn toàn không nhìn thấy gì, bên cạnh ngươi có hàng trăm hàng ngàn người chết... Chúng nó cười với ngươi!

Ta đã sắp tiếp cận mức sụp đổ, nhưng lại đột nhiên nghe giọng nói run rẩy của Tiểu Vĩ Ngọc: "Hỏa ca, tụng kinh!"

"Đúng, ta có thể niệm đạo đức kinh."

Ta ngồi xếp bằng dưới đất, lớn tiếng đọc ra 《 Đạo Đức Kinh 》.

"Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên!"

Tiếng cười xung quanh theo thanh âm của ta gia tăng mà lớn lên, ta biết chúng nó muốn nhiễu loạn tâm trí ta, cho nên không để ý tới những thứ kia nữa, chuyên tâm niệm kinh – Văn.

Dần dà, ta tiến vào một loại trạng thái vong ngã, tiếng cười xung quanh rốt cuộc cũng triệt để biến mất.

"Mịa nó, tiểu ca, đây là địa phương chim gì vậy?"

Theo thanh âm Lý Ma Tử truyền đến, ta vô thức mở to mắt, lại phát hiện lúc này mộ công đã thay đổi bộ dáng.

Tuy rằng nghi ngờ xây dựng Công Mộ mấy chục năm, nhưng vẫn rất sạch sẽ, so với lúc mới vào thấy bộ dáng rách nát khác nhau, mộ bia cũng không bị đánh thành mê cung, chẳng lẽ tất cả vừa rồi đều là ảo cảnh?

Đúng, nhất định là ảo cảnh, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, phát hiện hình như chúng chỉ là vì nhiễu loạn tâm trí của ta.

Chúng nó hoàn toàn chính xác thành công, nếu như không phải Vĩ Ngọc nhắc nhở ta, ta cũng không ý thức được mình có thể niệm đạo đức kinh kính.

Ta không thể không suy nghĩ một vấn đề khác: Tất cả những chuyện này có quan hệ với Yến Yến sao? Rốt cuộc trong đó nàng ta đóng vai trò gì?

"Mẫu da, ta cảm thấy Yến Yến là nghe lời nữ quỷ mới dẫn chúng ta tới đây!"

Lý Ma Tử nhíu mày, kiên trì kéo ta tìm kiếm Yến Yến xung quanh.

"Người trẻ tuổi, các ngươi đang tìm ai?"

Chúng ta đi về phía trước một đoạn, thì gặp một lão nhân tiến lên mộ phần. Lão thấy chúng ta đang tìm người liền có thiện ý hỏi một câu.

"Lão nhân gia, người đi đường có gặp qua một nữ hài váy đỏ không."

Ta nói với lão nhân là tướng mạo của Yến Yến, nhưng ông lão vẫn luôn lắc đầu.

"Đại gia, có phải phụ cận còn có đường xuống núi khác không ạ?"

Lý Ma Tử vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi.

Lão nhân gia lại lắc đầu nói: "Ta đã mang phần mộ cho con ta gần hai mươi năm, trong mộ công chỉ có con đường này mà thôi."

Lời của lão nhân đã khiến Lý Ma Tử hết hy vọng, đồng thời cũng nghiệm chứng suy đoán của ta, Yến Yến và nữ quỷ kia là cùng một phe.

Vậy thì nàng làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Ta không nghĩ ra, nàng hại ta chẳng khác nào hại cha mẹ của mình!

"Đi thôi tiểu ca, tìm một chỗ tế điện ta còn chưa nở hoa đã héo rũ tình yêu."

Lý Ma Tử rất rầu rĩ nói, xem như thừa nhận mình có hảo cảm với Yến Yến.

Mặc dù ta luôn muốn giúp hắn tìm một lão bà, nhưng Lý Ma Tử từ chối hết tất cả bằng đủ các lý do.

Ai biết được hắn lại có thể động tâm với một nữ học sinh lớn, đặt ở xã hội cũ, tuổi này của hắn đều có thể làm cha Yến Yến!

Nghĩ tới đây ta đột nhiên ý thức được điều gì, nhịn không được nhếch miệng cười.

Xem ra ta và Lý mặt rỗ hẳn là trời sinh ra động tác, mỗi lần ta bất khả tư nghị, hắn đều có thể giúp ta nghĩ đến sự đột phá của vấn đề, mặc dù phần lớn là trong lúc vô tình nói ra...

"Mịa nó, tiểu hoa yêu đương đã khô héo rồi, ngươi còn cười được sao?" Lý Ma Tử nhìn thấy ta cười ngây ngô, cực kỳ khó chịu mà phỉ nhổ nói.

Ta an ủi mà vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Mạch, chúng ta nhanh trở về thôi."

Lý mặt rỗ nhìn ta một cái, nghiêm túc gật gật đầu. Mặc dù hắn còn chưa biết ta nghĩ tới cái gì, nhưng lại hiểu được ta đã có chủ ý.

Cái cần là phần ăn ý này, nếu không đám lão già trong vòng tròn võ hán kia làm sao dám nói chúng ta là dân đen vậy?

Ồ, là cửu ma di...

Bọn ta đánh xe về nhà Cao Đức thắng, nhanh chóng chạy lên lầu.

Quả nhiên, đúng như suy đoán của ta, Yến Yến và vương cầm đều ở nhà.

Cao Đức Thắng bị Vương Cầm bóp cổ, đang ra sức giãy dụa. Y thấy ánh mắt kinh hỉ của ta và Lý Ma Tử về sau, hai tay vung vẩy tỏ vẻ cầu cứu.

"Âm Linh to gan, hậu duệ Thiên Sư Trương Cửu Lân ở đây, còn không bó tay chịu trói!"

Đây là lời dạo đầu mới nhất của ta, lại bị Doãn Tân Nguyệt trêu ghẹo rất nhiều lần, nói nó quá đất! Nhưng ta thấy câu này rất hay, có Mộc có sao?

Tuy nhiên ta ngược lại không khoác lác, thời gian trước đây lúc phàm nhân qua sinh nhật, Trương gia tộc trưởng tới nhét tên của hai phụ tử chúng ta vào tộc phổ, cũng từng nói với ta tổ tiên Trương gia chính là Trương Thiên Sư tiếng tăm lừng lẫy.

Sau khi đánh cái kia, ta có việc không cần làm tự xưng là thiên sư.

Chương tám trăm lẻ ba, hiếu liệt hào.

Yến Yến Hồi nhìn thấy ta và Lý mặt rỗ xuất hiện, trong mắt tràn đầy hoảng loạn, ngược lại bị âm linh phụ thân vương cầm có vẻ mười phần trấn tĩnh.

"Tốt, ngươi còn dám tìm người đến đối phó ta!"

Kình tay Vương Cầm đột nhiên lớn hơn, Cao Đức Thắng giãy dụa càng ngày càng nhỏ, mắt thấy không còn tức giận nữa.

Thấy nàng kiêu ngạo như vậy, lửa giận trong lòng ta cũng bùng lên.

Kiêu ngạo như vậy, cho rằng ông đây không tồn tại sao?

Ngân quang lóe lên, Vô Hình Châm đã bị ta ném ra ngoài, dựa theo lệ cũ, cho dù không đả thương được Âm Linh, tối thiểu cũng có thể cứu được người.

Ai ngờ thân thể Vương Cầm lại dị thường linh hoạt, phần eo không ngờ lại có thể uốn éo ra hiệu quả của thủy xà.

Cả người nàng lăng không, như con gà con xách theo Cao Đức thắng chạy qua chạy lại, tránh né sự đuổi giết của Vô Hình châm.

Tiếp tục như vậy cũng không có ý nghĩa gì, đem nàng ép cho không khéo sẽ dùng Cao Đức thắng làm bia đỡ đạn, ta dứt khoát tạm thời thu Vô Hình châm về.

Vương Cầm lạnh lùng nhìn ta một cái rồi nói: "Không biết tự lượng sức mình!"

Không biết xảy ra chuyện gì, thanh âm của nàng tựa hồ mang theo một loại uy nghiêm, làm cho ta nhịn không được một trận tê dại da đầu.

Đậu xanh, rốt cuộc âm hồn bám vào người Vương Cầm là có lai lịch gì?

"Nha, dám khi dễ huynh đệ ta, ta liều mạng với ngươi!"

Không biết Lý Ma Tử muốn biểu hiện nghĩa khí trước mặt Yến Yến một chút, hay là muốn dùng phương thức này để tế điện tình yêu chết non. Tóm lại hắn làm sao mà cầm Ngân Nguyệt loan đao của ta lao về phía Vương Cầm.

"A!"

Không đợi Lý Ma Tử xông tới, Vương Cầm đã một cước đá bay hắn, còn thuận tay đoạt lấy loan đao, Lý Ma Tử co lại thành một cục lùi về góc tường nói: "Tiểu ca, ta không làm được, ngươi tự mình làm đi."

Ta bất đắc dĩ nương nhờ Lý Ma Tử một cái biểu cảm không nói nên lời, sau đó cẩn thận nhìn về phía Vương Cầm.

Thời gian gần đây đã dùng loan đao thuận tay, hơn nữa ban đầu cũng không để mắt tới âm linh, cho nên lần này gia hỏa mang theo xác thực có hạn.

"Đao là hảo đao, nhưng công phu tên ngốc này thật sự không được tốt lắm..."

Vương Cầm nhìn Lý Ma Tử bình luận, trong lời nói tràn đầy khinh thường.

Tạ ơn nàng nói ra, Lý mặt rỗ có thể có công phu gì? Tối đa chính là kinh nghiệm đánh nhau liền đánh ra rồi.

Vương Cầm vuốt ve thân đao, tỉ mỉ quan sát từng đường hoa văn, phảng phất như đang nhìn con gái của mình vậy, làm một người phụ nữ làm sao lại quyến luyến với binh khí như vậy?

Ánh mắt nóng bỏng khi nàng nhìn Ngân Nguyệt loan đao, chỉ có người nhiệt tình luyện võ mới có!

Bỏ qua tất cả không nói, điểm quan trọng nhất là không ngờ Vương Cầm lại có thể dùng tay vuốt ve loan đao.

Đây là âm vật giết Hồ lệnh và Ngân Nguyệt loan đao hợp hai làm một, vậy mà bị một âm linh nữ cầm trong tay chơi đùa, ta cảm giác ông trời đang đùa giỡn với ta!

Nàng xem xét công phu loan đao, đầu óc của ta không ngừng vận chuyển với tốc độ cao, hiện tại Lý Ma Tử không còn sức chiến đấu, Cao Đức Thắng sớm đã mất đi nửa cái mạng, chỉ còn lại mình ta coi như là một người hoàn hảo.

Vô Hình châm đã mất đi hiệu lực, loan đao vẫn còn trong tay nàng, chẳng lẽ ta muốn trình diễn đoạt bạch nhận sao?

Một lát sau, vương cầm đao đặt trước bàn trang điểm, rồi sau đó bước từng bước một đi về phía Cao Đức đang hấp hối, xem ra nàng muốn giết chết Cao Đức thắng. Yến Yến ở bên cạnh nhìn xem, cười vô cùng vui vẻ.

Cho ta cảm giác chính là cả nhà này đều có bệnh, Vương Cầm lần nữa bóp lấy cổ Cao Đức Thắng, lúc này hắn đã không còn dư lực phản kháng, thân thể không nhúc nhích phảng phất như đang chờ chết!

Ta không thể trơ mắt nhìn một sinh mệnh biến mất trước mắt mình mà thờ ơ được, cho nên sau khi ta nổi giận gầm lên một tiếng, lao tới đánh nhau với Vương Cầm.

Lúc ta còn rất nhỏ gia gia dạy ta học võ, cho nên thân thủ vẫn có, nhất là sau khi giao hòa với Võ Phách Nguyên Giáp, thân thể càng thêm linh hoạt, công phu quyền cước thực sự không kém gì những võ công kia.

Thế nhưng đến chỗ Vương Cầm, công phu của ta lại giống như trò đùa, nàng không chỉ vận dụng thành thạo chiêu số, hành động càng quỷ mị, chưa qua một lát ta đã rơi xuống hạ phong.

"Ngươi còn không ngốc, có thể tìm tới nơi này."

Vương Cầm vung quyền đến, thuận tiện nói.

Lắm lời, ta không phải kẻ ngu si, sao đoán được?

Chiêu điệu hổ ly sơn này của Vương Cầm quả thực không tệ, dùng Yến Yến đem chúng ta vây ở trong công mộ, nhưng nàng cùng Yến Yến về đến nhà, Cao Đức Thắng một mình ở nhà tự nhiên thành món thịt nằm trên thớt.

Tuy nhiên, ta không cho rằng mình thua trong kế hoạch bỏ chạy của Điều Hổ Ly Sơn, mà là thua ở điểm nắm chắc về nhân tính.

Rất đơn giản, đối với Yến Yến mà nói không nghe âm linh, mẫu thân nàng sẽ lập tức phải chết; không nghe lời của ta, mẫu thân nàng có thể sẽ chết, khả năng sẽ không chết.

Một cái lựa chọn rất đơn giản, nàng biết rõ đối phương là ma, nhưng chỉ có thể khuynh hướng dựa vào nó!

"Nhưng mà, ngươi đánh không lại ta!"

Vương Cầm dường như chơi chán rồi, đột nhiên nảy ra một quyền hung ác đánh vào cổ ta, hai mắt ta trợn lên liền mất đi tri giác.

Chờ khi ta tỉnh lại đã là đêm khuya, ta và Cao Đức thắng, Lý Ma Tử bị trói cùng một chỗ, Vương Cầm thì ngồi tại bàn trang điểm chải tóc.

"Rốt cuộc ngươi có lai lịch thế nào? Khiến Trương gia tiểu ca vấp ngã, hơn nữa ngươi ngay cả Ngân Nguyệt loan đao cũng không sợ, dựa vào cái gì?"

Lý Ma Tử nhìn Vương Cầm hỏi, dường như cũng chịu ủy khuất lớn lao, cũng là say.

Bất quá hắn cũng nói ra tiếng lòng của mình, mặc dù âm linh bám vào trên ngườiVương Cầm nhưng không có ý muốn tổn thương đến Vương Cầm, thậm chí Âm Linh ngay cả ý tứ đả thương ta cùng Lý Ma Tử cũng không có, nó chỉ đơn thuần muốn giết Cao Đức Thắng.

Nhìn từ điểm này thì lý trí của nó vẫn còn đó, không phải ác độc, vậy tại sao còn muốn lấy mạng người ta chứ?

"Ta, chỉ là một tia vong hồn!"

Lúc này người nói chuyện đã không còn là Vương Cầm, mà là giọng nữ rất êm tai, xem ra đây mới là thanh âm của Âm Linh khi còn sống.

"Tại sao cô lại muốn bám lên người Vương Cầm?"

"Ta hỏi ra câu thứ hai trong lòng mình.

Vương Cầm xoay đầu nhìn về phía ta, nhẹ giọng nói: "Ta chẳng qua cảm thấy nàng đáng thương thôi, muốn giúp nàng một tay."

Vương Cầm đáng thương?

Từ chỗ Cao Đức Thắng, ta đã biết hắn đối Vương Cầm đã sớm không còn tình cảm, chẳng lẽ Cao Đức Thắng không có cảm tình gì với Vương Cầm liền muốn lấy mạng hắn?

"Ta nói rồi, đây là việc nhà của người ta, ngươi đi theo mù quáng làm cái gì a."

Lý Ma Tử đúng là miệng lưỡi nhanh mồm, nhưng lập tức sẽ bị vương cầm tát một cái, mặc dù ta cũng rất muốn nói ra những lời này, còn có thể nhịn được...

Vương Cầm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì, mà ta lại cẩn thận hồi ức hết thảy những gì trải qua gần đây.

Từ lúc Cao Đức Thắng đến tìm ta, đến lúc bọn ta phát hiện âm hồn bám vào trên người Vương Cầm thì lại đến bây giờ, dường như hết thảy đều không nằm trong sự khống chế của ta, khắp nơi bị động!

Ta tìm kiếm khắp nơi, muốn vớt sạch đầu mình. Lần nữa vuốt vuốt suy nghĩ, rồi lại bị bàn trang điểm thu hút ánh mắt.

Lần đầu tiên nhìn thấy bàn trang điểm chỉ lo nghiên cứu âm khí bên trong, lại quên mất chữ khắc trên đài trang điểm.

Hai chữ này nằm ngay bên ngoài khung xương bạc, khắc rất cạn, nếu không nhìn kỹ tuyệt đối không phát hiện được.

Bởi vì là chữ Ngụy, hơn nữa tầm mắt không tốt, ta phí hết nửa ngày khí lực mới thấy rõ: Hiếu Liệt!

Hiếu Liệt là một loại biệt hiệu cổ đại của Trung Quốc, thông thường chỉ có Đế Vương, tướng quân và Hoàng hậu mới có thể sử dụng.

Nhìn dáng vẻ của nữ quỷ anh dũng thiện chiến địa, tuyệt đối không thể nào là Hoàng hậu, càng không phải là Hoàng đế, cho nên chỉ có thể là một vị tướng quân trong lịch sử.

Nhìn chung lịch sử Trung Quốc, hai điều kiện này phù hợp với hai nữ tướng quân Hào Hiếu Liệt, chỉ có một: Thế cha tòng quân Hoa Mộc Lan!

Mà Sơ Trang Đài này rất phù hợp với thân phận Hoa Mộc Lan, còn Hiếu Liệt là Hoàng Đế Đường Triều truyền thụ danh dự, cho nên hai chữ này nhất định là do người ở Đường triều khắc lên.

"Ngươi là Hoa Mộc Lan?"

Thần xui quỷ khiến thế nào mà Lý Ma Tử lại lập tức há hốc mồm, mà nó lại choáng váng.

Thông qua vẻ mặt của Vương Cầm, ta biết ngay mình không có đoán sai, Âm Linh chính là Hoa Mộc Lan!

"Ta không ngờ ngươi lại thông minh như vậy."

Lúc này Vương Cầm đã từ trong ngây người tỉnh lại, nàng không có bất kỳ biểu cảm gì nói ra.

"Tại sao ngươi phải làm như vậy?"

Nếu Âm Linh đã biết Hoa Mộc Lan, mọi chuyện đều dễ nói. Dù sao Hoa Mộc Lan là một bậc anh hùng, có thể giảng đạo lý.

Lý Ma Tử tựa hồ nghĩ tới chuyện cùng ta, hắn hết sức yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Chương tám trăm lẻ bốn thay cha tòng quân, Hoa Mộc Lan.

"Đây là Cao Đức thắng trừng phạt đúng tội!"

Giọng nói của Vương Cầm đột nhiên cao hơn mấy phân bối, ta và Lý mặt rỗ tranh thủ thời gian im lặng, vạn nhất chọc giận nàng thì phải làm sao bây giờ?

Hoa Mộc Lan từ trên người Vương Cầm đi ra, ánh trăng chiếu rọi trên anh hồn của nàng đã nhiều hơn mấy phần thướt tha.

Ngũ quan của nàng tinh xảo, lông mày anh khí mười phần, khó trách những tướng sĩ kia nhìn không ra nàng là nữ nhi.

Lý mặt rỗ nhìn Hoa Mộc Lan vụng trộm nuốt một ngụm nước miếng, mà Cao Đức Thắng đã sớm bị Hoa Mộc Lan bóp chết.

"Ngươi thật sự là Hoa Mộc Lan?"

Lý Ma Tử hôm nay không biết là bị ăn nói có nghiện hay là sao, nói nhảm đặc biệt nhiều.

"Ngươi cảm thấy ta không giống sao?" Hoa Mộc Lan trả lời.

"Ngươi sinh ở hai Tấn, vì sao âm linh lại phụ thuộc vào trang điểm của Đường triều?"

Ta trừng mắt liếc nhìn Lý Ma Tử bảo hắn đừng đắc ý, tự mình dùng lời nói cổ đại nói với nàng ta.

"Sau khi ta chết linh hồn vẫn luôn phiêu đãng bốn phía, ta không có phần mộ, cuối cùng hóa thành cô hồn dã quỷ."

Thanh âm Hoa Mộc Lan vốn rất nhẹ, nói đến đây lại càng nhẹ, nhẹ tựa như một trận khói bụi.

Sau khi một đời nữ vương anh hùng qua đời, thế nhưng nơi không có linh hồn cất chứa, khiến ta không khỏi thở dài một hơi.

Truyền thuyết kể rằng ở thời Bắc Ngụy xa xôi, một số ít dân tộc không ngừng xuôi nam quấy rồi cướp bóc. Vì vậy quốc gia quy định, mỗi nhà mỗi hộ đều phải xuất ra một gã nam đinh, cầm lấy vũ khí, thủ vệ biên quan!

Nhưng lúc đó phụ thân Hoa Mộc Lan đã già, lại nhiễm bệnh nặng, căn bản không cách nào đi biên quan, đệ đệ trong nhà cũng vẫn còn nhỏ. Cho nên, Hoa Mộc Lan dứt khoát quyết định nữ giả nam, thay phụ tòng quân.

Từ đó về sau, Hoa Mộc Lan bắt đầu bắt đầu kiếp sống chiến đấu dài đến mười mấy năm của mình, đi biên quan chiến tranh, đối với rất nhiều nam tử mà nói đều là chuyện gian khổ, mà Hoa Mộc Lan đã muốn giấu diếm thân phận, lại muốn cùng các đồng bọn cùng nhau ra trận giết địch, cái này so với người tòng quân bình thường càng thêm gian nan! Nhưng vui chính là Hoa Mộc Lan cuối cùng vẫn hoàn thành sứ mạng của mình, hơn nữa suất lĩnh các chiến sĩ đánh bại địch nhân gấp mấy lần.

Ngày tẩy vòng, Hoa Mộc Lan rốt cuộc thay đổi trang phục nữ nhân, lộ ra một đầu tóc xanh. Hoàng đế bởi vì công lao của nàng quá lớn, đặc xá tội nghiệt quân của nàng, đồng thời hy vọng Hoa Mộc Lan tiếp tục thống soái tam quân.

Tuy nhiên, Hoa Mộc Lan bởi vì nhà có cha già cần chăm sóc, cho nên cự tuyệt, từ đó áo gấm về quê.

Trăm ngàn năm qua, Hoa Mộc Lan vẫn luôn là hình mẫu phụ nữ của Trung Quốc, thậm chí sự tích của nàng được truyền bá đến Âu Mỹ, trở thành nữ thần quyền theo chủ nghĩa của Âu mỹ nữ trong suy nghĩ của người theo chủ nghĩa thị. Người này tuyên dương 《 Mộc Lan Từ 》 hắn được phiên dịch thành ngôn ngữ mấy chục quốc gia, đã lâu truyền tụng.

Tướng quân bách chiến tử, tráng sĩ mười năm trở về.

thoát khỏi trận chiến của ta, hôn mê bất tỉnh.

Khi cửa sổ chiếu vào mái tóc mây, đối với kính hoa hoàng.

Đồng hành mười hai năm, không biết Mộc Lan là nữ lang!

Đáng tiếc thời cổ đại dù sao cũng là cổ đại, nữ nhân nên là giáo tử của phu phụ, chứ không phải xuất chinh đánh giặc, Hoa Mộc Lan quả thực là một kẻ khác người.

Cho nên hình tượng triều đại Hoa Mộc lan sau này vẫn luôn bị hạ thấp, thậm chí ngay cả một tòa lăng viên cũng không có.

Mãi cho đến thời Thịnh Đường, Đường Thái Tông vĩ đại mới đặt cho Hoa Mộc Lan nghiêm danh, Hoa Mộc Lan cuối cùng cũng có một mộ áo xa hoa, vật bồi táng trong đó bao gồm cả đài trang điểm này.

Vốn dĩ nàng định ở lại một thời gian rồi rời đi, dù sao mộ quần áo không tồn tại âm khí, không mấy tác dụng với cô hồn dã quỷ.

Sau đó Hoa Mộc Lan phát hiện Đài trang điểm có thể liên tục không ngừng phóng thích âm khí, lúc này mới yên ổn lại. Chỉ là sau đó mộ phần quần áo của Hoa Mộc Lan bị trộm, bệ trang điểm cuối cùng lưu lạc đến nhà Cao Đức Thắng.

Ta gật đầu một cái, tiếp tục hỏi: "Tại sao phải bám vào trên người vương cầm, như vậy sẽ hại chết nàng."

Hoa Mộc Lan nghe xong cũng không nói gì, nhưng Yến Yến lại đột nhiên hét lớn: "Đáng đời! Nàng ta đáng chết!"

Ta thực sự không hiểu Yến Yến, thật muốn hỏi nàng một câu: Cha mẹ con rốt cuộc là ngươi thế nào?

Hoa Mộc Lan nhìn Yến Yến Yến cảm xúc có chút mất khống chế, thở dài một hơi, chậm rãi kể cho ta nghe.

Hai mươi năm trước, Cao Đức thắng là một học viên sắp tham gia thi, khi đó Trung Quốc mới bắt đầu phát triển, Cao Đức Thắng làm học sinh nông thôn càng có chí hướng vĩ đại của chính mình, hắn muốn thi vào một đại học tốt, sau đó phát triển ở thành phố lớn!

Đáng tiếc cha mẹ của Cao Đức Thắng đều là nông dân, lúc đó một gia đình nông dân làm sao có thể cung phụng một học sinh lớn?

Cha mẹ Cao Đức Thắng bảo hắn ngừng học, cũng tìm một cô bé kết hôn. Cô gái kia chính là Vương Cầm.

Khi đó Vương Cầm cũng không mập mạp như bây giờ, ngược lại dáng người mỹ lệ như trước mắt làm cho Cao Đức sáng ngời. Lúc ấy hắn thậm chí cảm thấy không ngừng học tập về nhà kết hôn cũng không phải là một chuyện vô cùng sai lầm.

Hắn bắt đầu ở chung với Vương Cầm, Vương Cầm có sự giản dị đặc biệt của người dân trong nông thôn, có đôi khi sẽ vì một vài động tác nhỏ của Cao Đức Thắng mà thẹn thùng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vô cùng đáng yêu.

Cao Đức Thắng cảm thấy cô nương này là nữ thần trong lòng mình, không lâu sau bọn họ đã tổ chức hôn lễ.

Cao Đức Thắng tự cho là mình đang bị lạc lối trong tình yêu, hắn cho rằng cô nương như hoa bách hợp hoa này sẽ hiểu bản thân, nhưng hắn quên Vương Cầm chỉ là một thiếu nữ nông thôn, đã hết tiểu học.

Đứng ở góc độ hôm nay, có lẽ chúng ta không thể hiểu được loại kết hợp dị dạng này, nhưng khi củi gạo dầu muối trong cuộc sống thay thế thì mâu thuẫn sẽ đến.

Cao Đức tự nhận là phần tử tri thức, khinh thường làm việc dưới đất. Vì vậy phụ thân ông ta sai người đưa hắn ta đi tìm quan hệ đồng hương rồi đưa hắn làm cơ quan chính phủ, trở thành một chức viên văn học nhỏ.

Công việc này khiến Cao Đức Thắng cảm thấy rất mất mặt nên hắn đáp ứng.

Một lúc sau, Vương Cầm từ cô nương thanh tân ban đầu lột xác thành một phụ nữ nông thôn bình thường, Cao Đức Thắng càng ngày càng chán ghét Vương Cầm, dứt khoát chuyển đến ở hương công xã.

Ngay chính bản thân Vương Cầm cũng không nghĩ tới, Cao Đức thắng lợi không bao lâu mà nàng lại mang thai!

Cha mẹ Cao Đức Thắng biết thế nên đặc biệt dẫn Vương Cầm đi kiểm tra một phen, xác định sau khi mang thai hai vị lão nhân vui mừng đến phát rồ.

Nhị lão muốn đưa tin vui này cho Cao Đức Thắng nói cho hắn biết, nhưng lại bị Vương Cầm ngăn lại.

Vương Cầm muốn tự mình đem tin mừng này nói cho Cao Đức thắng, thế là nàng giống như một thiếu nữ đang yêu, đi tới lầu dưới túc xá Cao Đức Thắng ở.

Nghĩ đến sắc mặt vui vẻ của Cao Đức sau khi biết tin vui, Vương Cầm lại cảm thấy mười phần hạnh phúc.

Lúc này nàng lại nhìn thấy một đôi tình nhân từ nơi ở của gian nhà đi ra, nữ nhân tựa đầu vào trên người nam nhân.

Vương Cầm nhìn một màn này, trong lòng như từng bị đao cắt qua. Người nam nhân kia chính là trượng phu của hắn, Cao Đức Thắng!

Vì danh dự của trượng phu, Vương Cầm đã lựa chọn tha thứ cho ông ta, nhưng từ đầu đến cuối Cao Đức thắng chưa từng nói một câu xin lỗi, những năm này cho tới bây giờ bà ta chưa từng nói với người khác những chuyện này.

Lý mặt rỗ nghe đến đó, nổi giận hướng Cao Đức đang hôn mê nhổ nước bọt, vừa phun vừa mắng: "Ngươi còn là người sao, đối với thê tử của ngươi như vậy!"

Hoa Mộc Lan trấn an tâm tình của Lý mặt rỗ cùng Yến Yến một chút, tiếp tục kể lại chuyện xưa.

Đối với Vương Cầm mà nói, kết hôn với một người cũng là cả đời, huống chi ở niên đại đó nếu như rời hôn nàng sẽ không gả ra ngoài nữa.

Nhưng Vương Cầm rất nhu nhược, một mực không tìm tới cửa, cho đến một ngày con cóc lại đến nhà, bái kiến Công bà bà.

Là bi kịch kiểu Trung Quốc, loại thứ tám trăm lẻ năm.

Từ đó về sau, Vương Cầm không còn địa vị gì ở Cao gia nữa, bởi vì Cao Đức vừa mới vui vẻ là con gái mà mọi người chỉ đạo trong thôn, các thôn dân đều khuynh hướng niềm phụ họa ủng hộ Cao Đức Thắng, bôi nhọ Vương Cầm.

Bất đắc dĩ, Vương Cầm đành phải đồng ý ly hôn, đánh rớt cả đứa con.

Bởi vì, Cao Đức Thắng nói đứa bé kia là đang đeo trong lòng lúc ăn trộm người!

Sau đó Cao Đức thắng không chịu nổi sự vui vẻ của tiểu thư, hắn bắt đầu hoài niệm vị phụ nữ nông thôn thuần phác kia, vị Vương Cầm lẳng lặng vì hắn trả giá tất cả.

Hai người lại cùng đi với nhau, về sau sinh Yến Yến. Nhưng Cao Đức Thắng theo chủ nghĩa của nam tử vẫn không thay đổi chút nào, cho nên ông ta không thích con gái chút nào. Nhưng Vương Cầm vì trước đó đã từng đánh thai, cho nên sau khi sinh yến xong không thể mang thai lần nữa, hai người chỉ có một đứa bé Yến Yến.

Điều này làm cho Cao Đức Thắng rất là tức giận, hơn nữa thê tử bởi vì uống thuốc dẫn đến hoóc-môn trong cơ thể gia tăng, dáng người nghiêm trọng đi lại, cuối cùng hoàn toàn ghét lão bà, há mồm câm miệng gọi lợn béo Vương Cầm, cả ngày đánh Yến Yến cùng Vương Cầm.

Hoa Mộc Lan thực sự nhìn không nổi nữa, liền từ bên trong bàn trang điểm đi xuống thân thể Vương Cầm, chỉ cần Cao Đức thắng hai mẹ con, Hoa Mộc Lan sẽ lại đánh nhau trở về!

Tính ra Hoa Mộc Lan đã ở chung với Vương Cầm hai mươi năm, nàng từng chút một nhìn Yến Yến trưởng thành, lại lần nữa nhìn nàng bị Cao Đức Thắng ngược đãi!

Hoa Mộc Lan mặc dù sinh sống hơn một ngàn năm trước, nhưng trải qua hai mươi năm tiếp xúc như vậy, kỳ thật nàng đã coi Vương Cầm và Yến Yến như thân nhân của mình rồi.

Cao Đức Thắng vốn đã ra sức đánh sâu vào cái chết bắt nạt mẹ con mình, Hoa Mộc Lan vẫn luôn nhường nhịn, bởi vì nàng biết Vương Cầm là vì con gái nên mới nhẫn nhịn như thế, không muốn phá hoại gia đình này.

Thẳng đến mấy ngày hôm trước Cao Đức thắng đẩy Vương Cầm lên trên đài trang điểm, Hoa Mộc Lan rốt cuộc cũng hạ quyết tâm giết chết hắn, lúc này mới có những sự việc phát sinh sau đó.

Hoa Mộc Lan nói xong những lời này, hỏi ta hiện tại đang có ý kiến gì.

"Cao Đức thắng là một tên cặn bã!" Ta dừng một chút: "Nhưng nhiệm vụ lần này ta tới là tiễn ngươi rời khỏi."

"Giải quyết xong chuyện Cao Đức Thắng, ta mới có thể yên tâm rời đi."

Hoa Mộc Lan nói ra điều kiện, cũng là điều duy nhất nàng phải lo lắng.

Ta trực tiếp đồng ý, nhìn Lý Ma Tử một chút, Lý Ma Tử ăn ý tiếp một bình nước lạnh đổ lên đầu Cao Đức thắng, hắn ta lập tức rùng mình tỉnh lại.

Trước đó ta và Ma Tử còn thương hắn, hiện tại thấy thế nào đều cảm thấy hắn rất ghê tởm!

"Trương đại sư..." Đầu tiên là hắn nhìn qua ta, sau đó lại nhìn thấy vợ lão bà cùng với hài tử của chính mình cùng với Hoa Mộc Lan còn sót lại, nhất thời có chút mông lung."

Ta nên mau chóng nói ra hết thảy, hy vọng gã có thể sửa chữa lại, sau này hảo hảo sống qua ngày.

Khiến cho ta trăm triệu lần không nghĩ tới, hắn sau khi nghe xong thì ngẩng đầu hung hăng tát Vương Cầm một cái, trong miệng còn mắng: "Tên lợn chết tiệt nhà ngươi lại dám liên hợp với quỷ mẹ đến hù dọa ta! Có phải chán sống rồi không? Ta đây sẽ đưa ngươi lên Tây Thiên!"

Hoa Mộc Lan hoàn toàn nổi giận, một cước đá bay Cao Đức Thắng, lớn tiếng quát: "Cao Đức Thắng, trừ đánh vợ của mình ngươi thì ngươi còn làm cái gì khác?"

"Đây là vợ của ông đây, ông đây có đánh có liên quan quái gì đến ngươi không!"

Cao Đức Thắng bị đánh ngã lăn trên mặt đất, miệng vẫn cứng như trước.

Lúc này, Yến Yến ở bên cạnh quan sát cũng không nhịn được nữa, nàng điên cuồng nhào tới, từ trong túi lấy ra một cái kéo hung hăng cắm ở trên cổ họng Cao Đức Thắng không hề phòng bị!

Máu tươi phun ra ồ ạt, Cao Đức Thắng lộ vẻ không thể tin nổi.

Yến Yến giống như là không phát tiết xong, rút lên kéo một lần nữa cắm vào, cứ như vậy lặp đi lặp lại ba lần bốn lần!

Không chỉ có ta và Lý mặt rỗ, ngay cả Hoa Mộc Lan cũng sửng sốt, cuối cùng vẫn là Vương Cầm thét chói tai gọi chúng ta tỉnh lại.

Nàng giống như nổi điên nhào tới, cầu xin ta cứu Cao Đức Thắng, nhưng ta không có bản lĩnh này.

Yết hầu của hắn đã bị chọc thành tổ ong vò vẽ rồi, không thể xoay chuyển được nữa!

Kết cục này nằm ngoài dự liệu của mỗi người chúng ta, tất cả mọi người đều nguyện ý cho hắn cơ hội, chỉ là chính hắn không biết hối cải.

Lúc ta và Hoa Mộc Lan khuyên Vương Cầm Tiết buồn, Lý mặt rỗ lại đoạt qua kéo từ trong tay Yến Yến, cầm đầu rồng nước trong tay một lần lại rửa sạch, lại giống như một tên điên đi tới đâm hai đao vào bụng Cao Đức Thắng.

"Người là ta giết, không liên quan gì đến các ngươi."

Lý mặt rỗ xoay tròn một tay, một tay khác xoa xoa khuôn mặt thanh tú của Yến Yến: "Đừng sợ, tất cả đều do ta làm."

"Ngươi điên rồi sao?"

Ta phản ứng nửa ngày mới vững tin Lý Ma Tử muốn giúp Yến Yến gánh tội, đứng dậy đánh một quyền vào mặt hắn.

Nếu quả thật là vì lão bà của mình gánh tội cũng không tính, nhưng Yến Yến là ai?

Lý mặt rỗ bị ta đánh đến máu mũi văng tung tóe, hắn không hề tức giận, hắn lau máu mũi rồi ghé sát tới bên tai ta nói: "Trương gia tiểu ca, Yến Yên và Sở Sơ khi còn trẻ quả thực giống nhau như đúc, chỉ cần điểm này cũng đủ rồi!"

Ta lại sửng sốt, nhìn kỹ Yến Yến, mới phát hiện nàng thật sự rất giống Sở Sở. Chẳng qua vì tuổi tác khác biệt kiểu tóc nên ta căn bản không nhận ra, nhưng Lý Ma Tử liếc mắt một cái đã nhận ra.

Đây là chủ nghĩa nam tử lớn của Lý mặt rỗ, vì tình yêu không được mời!

Cái này tốt hơn nhiều so với chủ nghĩa của nam tử ích kỷ kia của Cao Đức.

Có rất nhiều người trong xã hội còn duy trì tư tưởng nam khinh nữ. Bọn họ khinh thường nữ nhân, cho rằng nữ nhân chỉ cần có thể sinh đẻ, có thể tương phu dạy con là đủ rồi.

Từng có một cô nương ở trên mạng nói: "Tiền ta có thể tự mình kiếm, phòng ốc ta có thể tự mình quét tước, bất cứ chuyện gì ta cũng có thể tự mình làm, như vậy ta cần nam nhân còn có tác dụng gì?

Cô nói có vẻ không sai, hóa ra là tương hỗ lẫn nhau, quan hệ vợ chồng cũng phải tương xứng.

Dựa vào việc Vương Cầm chịu để hôn nhân không có bất cứ ý nghĩa gì, nàng chỉ muốn cho con một gia đình hoàn chỉnh, lại quên đi một điểm: Ở trong môi trường này trưởng thành, hài tử mất đi còn nhiều hơn những gì mình đạt được!

Cuối cùng Lý Ma Tử bị ta cản lại, Yến Yến đi tự thú, về sau phán định sáu năm. Mà Vương Cầm đã trải qua nhiều chuyện như vậy cuối cùng cũng nhìn thấu hồng trần, đi Tề Vân Sơn ở An Huyễn Huy làm một đạo cô.

Tính cả Cao Đức Thắng đã qua đời, thì cả nhà đều có thể tính là bi kịch.

Đáng sợ là kiểu bi kịch trong gia đình này không phải là điều đương nhiên, hàng năm vì chuyện gia đình bạo hành mà có bao nhiêu người bị thương, ly hôn thậm chí là mất mạng?

Nếu như không thể từ mặt tư tưởng nhận thức được vấn đề nam nữ bình đẳng này, thì quan hệ vợ chồng không công bằng kia sẽ luôn tồn tại, vấn đề gia bạo cũng sẽ chỉ càng ngày càng nghiêm trọng!

Sau khi Hoa Mộc Lan rời đi, đài trang điểm của nàng bị ta cầm đi bán đấu giá, toàn bộ thu nhập được đầu nhập vào Kim hội Quan ái nữ tính.

Ta nghĩ, đây là vĩnh viễn chào hỏi Hoa Mộc Lan, ai nói nữ tử không bằng nam?

Tiểu thần đồng tám trăm lẻ sáu tuổi thứ tám trăm.

Âm linh đưa tiễn Hoa Mộc Lan đến bây giờ, đã qua gần một tháng rồi.

Sau khi ngồi tù Yến Yên, Lý mặt rỗ một lần nữa trở nên không điều gì như trước kia, chỉ là thường xuyên hỏi ta, người có thể có luân hồi chuyển thế không? Trong thân thể Yến Yên có thể tồn tại hồn phách không nhà mẹ Sở không?

Vấn đề này khiến ta không thể nào trả lời.

Trong lòng Lý Ma Tử, Sở Sở Sư trọng yếu thế nào ta cũng biết, cho nên bộ dáng hiện giờ của Lý Ma Tử khiến ta cảm thấy lo lắng.

Càng nói, biểu hiện càng không tim không phổi, càng nói rõ trong lòng hắn thống khổ!

"Lý mặt rỗ, ngươi muốn làm gì?"

Hôm qua Lý Ma Tử mua được một đống đồ ăn ngon về, ta còn tưởng rằng Thiết Công Kê thay đổi tính nết, ai ngờ hắn sáng sớm nay đã mang đống đồ kia đi ra ngoài, ngay cả chào hỏi cũng không có ý định đánh với ta.

"Ta đi đưa một ít đồ cho Yến Yến." Lý Ma Tử nói xong liền đi ra ngoài.

Ta thở dài, trong lòng tự nhủ hiện tại Lý Ma Tử thật sự là ma quỷ rồi, nhưng nếu hắn thật sự có thể đả động Yến Yến, không khéo hai người sau này thật sự có thể đi cùng nhau.

Đang nghĩ tới chuyện của hai người bọn họ, điện thoại di động đột nhiên vang lên, làm cho ta sợ hết hồn, vừa mới nối liền nghe thấy âm thanh vội vàng của lão béo: "Người anh em, bên ta có chút phiền phức, gần đây ngươi có thời gian không?"

Lão béo là một kẻ phát cuống của ta. Lúc bé thường cùng nhau đến phần mộ rút Chiêu Hồn Phiên của người ta ra, vì thế đã bị ông nội ta đánh không ít lần.

Sau đó bà lão theo cha chuyển nhà, sau này lớn lên ở Vân Nam làm việc làm ăn vô ích, bất quá tiểu tử này không có bản lãnh lớn, chỉ dựa vào giấy mà tính mạng, xem phong thủy đặt tên là gì, lại nói tiếp chúng ta đã nhiều năm không gặp mặt rồi.

Gã này làm việc luôn luôn cẩn thận, lúc nói chuyện rất ít khi thất thố như vừa rồi, xem ra gã bên kia nhất định đã xảy ra chuyện gì khó giải quyết, ta không dám khinh thường, tranh thủ thời gian để gã nói một chút xem chuyện gì đã xảy ra.

Tính cách mập mạp quyết định hắn bình thường không cúi đầu, nhưng nếu vừa cúi đầu, tình huống sẽ càng tệ hơn so với trong tưởng tượng của ta!

"Anh bạn..."

Lão mập kêu lên một tiếng, âm thanh hơi khàn khàn nói: "Việc này có chút phiền phức, trong máy truyền tin nói không rõ, xem tình nghĩa nhiều năm, ngươi có thể đến một chuyến đại lý hay không?"

Y có thể cảm thấy lúc lên đây liền cầu ta hỗ trợ có chút đường đột, nói chuyện phun ra nuốt vào, nhưng ta lại mạnh mẽ nghĩ đến hình ảnh lúc còn bé cùng nhau đào trứng chim.

Huynh đệ trước kia đã từng là người một phương, nói cũng rất khó chịu. Lúc này ta đáp ứng lão mập hai ngày này liền lên đường, để lão bất luận thế nào cũng có thể chống đỡ được hai ngày.

Năng lực của hắn không phải đối với ta mà nói, nhưng vẫn được ăn trong quần thể Âm Dương tiên sinh.

Huống chi đại lý đây là thánh địa lãng mạn một đêm, đúng lúc ta đưa Lý Ma Tử ra ngoài giải sầu, tránh việc hắn ta không có việc gì lại tới Yến Yến.

Màn diễn của Tân Nguyệt gần đây sắp sửa bị thanh tẩy rồi. Là nữ lang nữ nhân, nàng ta đặc biệt bận rộn, vứt bỏ ta gần nửa tháng, ta liền quyết định trước tiên cứ đi thăm dò ban thám báo, thuận tiện hòa nhã với lão bà một phen.

Đến sân đấu, dưới sự dẫn dắt nhân viên công tác ta đi tới địa điểm quay phim, nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt đang cùng một miếng thịt tươi nhỏ đối diện, nàng hàm tình mạch nhìn đối phương, nhẹ giọng nói: "Phu quân, thiếp thân rất nhớ ngươi."

"Muốn thắt hả!"

Ta lập tức không còn tâm trạng đọc nữa, quay đầu sang bên cạnh đợi. Nửa ngày sau rốt cuộc Doãn Tân Nguyệt cũng vỗ xong, chạy tới ôm cổ ta từ phía sau, thân mật nói: "Trương Đại Thiên Sư nhà ta còn biết ghen tuông à?"

"Khụ khụ, nhớ đến chồng rồi à?"

Ta hừ nhẹ một tiếng, vốn định giả vờ giả vịt đứng dưới sự chế nhạo của tổ chức ban đầu, ai ngờ Doãn Tân Nguyệt cúi đầu hôn lên mặt ta một cái.

Mọi người xung quanh tập trung tinh thần vào đó, lúc đó ta phát điên lên rồi, thế này có thể làm mất mặt được sao?

Ta một tay đưa cho Doãn Tân Nguyệt một công chúa, hôn nhẹ lên trán nàng, người chung quanh bắt đầu vỗ tay.

Trên mặt Doãn Tân Nguyệt hiện lên một tia đỏ ửng, lách mình né tránh, vừa chạy vừa quay đầu nói với ta chờ một chút, kế tiếp nàng còn có hy vọng.

Chẳng mấy chốc Doãn Tân Nguyệt đã bắt đầu diễn một đoạn kiều oán phụ bị phu quân bỏ rơi, khóc lóc mà thương tâm, khiến ta đau lòng. Cũng may không lâu sau cô ấy đã diễn xong.

"Phu quân, sao ngươi lại đến đây?"

Thừa dịp nghỉ ngơi, Doãn Tân Nguyệt dẫn ta vào phòng cải trang. Lần này hai người đi được rồi, ta không khách khí sờ người nàng vài cái, làm nàng liên tục thở hồng hộc.

"Từ nhỏ đến truyền tin cầu ta hỗ trợ, ta phải đi một chuyến đại lý." Ta bả bả vai, lắc đầu bất đắc dĩ.

Doãn Tân Nguyệt chu cái miệng anh đào nhỏ lên, bất mãn nói:

"Phu quân, ta còn muốn chờ giết Thanh đấy, một nhà ba người chúng ta đi du lịch đây."

"Vậy ngươi nhất định phải cẩn thận, mau chóng trở về!"

Doãn Tân Nguyệt đã bị ta mài đến không còn kiên nhẫn, xem như ngầm thừa nhận ta tiếp tục làm nghề này, ta ôm nàng khó khăn một phen. Ngày hôm sau liền gọi lên Lý Ma Tử chuẩn bị xuất phát.

Hắn không hiểu hỏi ta muốn đi nơi nào?

Lý mặt rỗ còn không biết lần này là đi đại lý, ta suy nghĩ một chút rồi quyết định cùng hắn làm một chuyện bí mật, thần bí nói: "Đến nơi ngươi sẽ biết."

Nói xong liền đi nhìn tuần, lúc vào cửa, xuyên thấu qua cửa pha lê thấy Lý Ma Tử đang làm ra một thủ thế thiện lương cho ta...

Năm giờ nữa, chúng ta đáp xuống Côn Minh, vừa đứng ra Lý mặt rốt cục đã căng thẳng, con mắt ùng ục nhìn quanh như đang tránh né thứ gì đó.

Ta hỏi y là sao vậy, y nói gần đây có một đàn bà ăn nướng ở Vân Nam bị hủy dung, người ở đây vô cùng xấu hổ.

"Tiểu ca, ngươi dẫn ta tới đây rốt cuộc là muốn làm gì, trong lòng ta sao lại thấy lo lắng vậy?"

Lý Ma Tử vẻ mặt buồn bực nhìn ta, tám phần không rõ tại sao ta lại đột nhiên học được cách thừa nước đục thả câu, tuy nhiên tiểu gia chỉ là muốn treo nó lên để ăn uống mà thôi.

Ta chưa trả lời hắn, chỉ dẫn hắn ra khỏi sân trường, trong đám người vừa đứng ra đông nghịt đã xuất hiện một cái đầu sáng loáng, lấp lóe dưới ánh mặt trời.

"A, Ma Tử, các ngươi cuối cùng đã đến." Đầu trọc phất tay hô.

Hảo gia hỏa, lúc này ta mới phát hiện lão béo, chẳng qua tiểu tử này hiện tại một chút béo cũng không mập, gầy giống như Tống Tiểu Bảo.

"Mẹ kiếp, mụ mập? Sao ngươi lại gầy như vậy?"

Không đợi ta kịp phản ứng, Lý Ma Tử liền bước lên ôm bả vai mập mạp trêu chọc.

Đại khái khoảng hai ba năm trước có một lần chúng ta tới Vân Nam du lịch, lão béo đã chiêu đãi một lần. Ai ngờ duyên gặp mặt này Lý Ma Tử cũng phải bội phục hắn.

Ta nhìn bộ dáng của lão béo tiều tụy, dáng người gầy gò không khỏi lo lắng, hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Ài, đừng nói nữa, các ngươi mệt rồi chứ! Ta dẫn các ngươi tìm một chỗ xuống giường trước."

Thuận tay tiếp nhận cái rương của mình, không biết có phải ảo giác hay không, trong nháy mắt hình như ta thấy trên cổ tay hắn hiện lên một vật màu đỏ, không đợi ta thấy rõ liền biến mất.

Tuy nhiên ta cũng không có coi trọng, làm người ăn bát cơm này, lão béo không đến mức ngay cả âm khí trên người mình cũng không trị được.

Trên đường đi khách sạn, ta một mực quan sát mập mạp, hốc mắt của hắn hãm sâu, râu mép xồm xàm dường như rất lâu cũng không có sửa chữa được.

Tiểu tử này luôn luôn thích sạch sẽ, sẽ không dễ dàng như vậy, lại thêm bộ dáng lơ đãng của hắn, ngay cả Lý Ma Tử cũng ý thức được lão béo xảy ra vấn đề, cố ý trêu: "Ta nói lão béo, tạo hình lôi nhân này của ngươi học được từ đâu?"

Lão béo không nói gì, chỉ quay mặt ra ngoài cửa sổ xe.

Lý Ma Tử vốn cũng không quá thân thiết với hắn, sau khi tỏ vẻ mất mặt cũng không nói nữa, bầu không khí trong xe có chút sa sút.

Rất nhanh lão béo an bài cho chúng ta ở, ta vừa đặt xong cái hộp, liền để lão béo cẩn thận kể lại với ta.

Lão béo ngồi xuống liên tiếp hút một cột khói, đợi đến khi ta và Lý mặt rỗ sắp không chịu nổi nữa, hắn mới ngẩng đầu nhìn về phía ta.

"Cửu Lân, lần này xem như ta bại!" Hắn xoa xoa khuôn mặt, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng.

Gia tộc bọn họ đời đời đều nổi danh Âm Dương tiên sinh, tuy đến thế hệ này của ông ta không học được, nhưng danh tiếng vẫn còn đó.

Hơn nữa trên người lão béo luôn mang theo một khối linh ngọc do gia tổ truyền, vào thời điểm mấu chốt có thể đem Ngọc Linh triệu hoán ra, rất khó tưởng tượng rốt cuộc là vật gì có thể bức hắn đến mức này?

"Sở dĩ cầu xin ngươi, là bởi vì cha ta đối với chuyện này cũng không có cách, mắt thấy bảng hiệu sẽ bị phá hủy..." Lão béo khổ não nói.

Nghe xong câu này, ta nhịn không được nhíu nhíu mày. Cha già mập mạp của hắn chỉ nhỏ hơn gia gia ta một cái bối phận, được xưng là Bán Tiên, làm sao ngay cả Âm Linh cũng không xử lý được?

"Ai ui!"

Không đợi ta hỏi, lão béo thở dài não nề, kể lại chuyện phát sinh vào mấy ngày hôm trước.

Hai năm này lão béo làm ăn cẩn thận cẩn thận, ở Vân Nam cũng coi như tạo ra danh tiếng nhất định, vì vậy liền có khổ chủ đặc biệt theo đại lý chạy tới mời hắn tiếp sống.

Lão béo tự biết mình, sợ mình không được xuống đã chuẩn bị cự tuyệt, kết quả người nọ quỳ xuống dập dờn dập đầu, mập mạp không chịu nổi, liền thu dọn đồ đạc đi theo khổ chủ một chuyến.

Khổ Chủ họ Mục, tại Đại Lý phong cảnh kinh doanh một khách điếm cổ phong, thu nhập rất lạc quan, trong nhà có vợ cùng ba hài tử, sống vô cùng thoải mái.

Thời gian trước, đứa con nhỏ của hắn đột nhiên thay đổi bộ dáng, dường như đã có bản lĩnh gặp qua là không quên được, thậm chí ngay cả lớp học sơ của ca ca tỷ tỷ cũng chỉ nhìn một lần là có thể học được toàn bộ.

Phải biết rằng tiểu nhi tử mới lên tiểu học!

Sau khi chuyện này truyền đi, rất nhiều người đều cảm thấy đây là thần đồng ngàn năm mới gặp, cũng có một vài công ty bảo đảm kiện phẩm muốn mời vị thần đồng này đi quảng cáo người phát ngôn.

Thua cuộc chơi thứ tám trăm lẻ bảy này, nhất định phải chết!

Nhưng một nhà ông chủ Mục còn chưa kịp vui vẻ, tiểu nhi tử đột nhiên phát điên, cầm đao muốn giết ca ca tỷ tỷ của mình!

Theo lý mà nói, mặc dù tiểu nhi tử hồ đồ, cũng không phải đối thủ của hai đứa trẻ lớn nhỏ, ai ngờ tiểu nhi tử khí lực đột nhiên lớn kinh người, nhiều lần đều vây ca ca tỷ tỷ trong góc, nếu như không phải Mục lão bản và thê tử kịp thời phát hiện, con trai lớn cùng con gái sớm đã chết rồi.

Mục lão bản là người từng trải, hắn biết con mình tám phần là đụng tà, liền nhờ bạn bè tìm được lão béo.

Lão béo nói tới chỗ này, đột nhiên ngừng một chút, bờ môi nhịn không được run rẩy.

"Tiểu ca, đời này ta cũng không quên được tình cảnh đó, quá dọa người!"

Lão béo nói cho ta biết, lúc đó khi hắn bưng la bàn tiến vào nhà Mục lão bản, đột nhiên nhìn thấy tiểu nhi tử Mục gia đang cầm một con dao phay trong những gian phòng khác nhau bồi hồi, mỗi một bước đi đều nham hiểm nói một câu: "Ta phải bắt đầu tìm các ngươi, trốn tìm người thua phải nhận trừng phạt!"

Lá gan lão béo không nhỏ, đối phó Ác Quỷ trá thi hoặc là bình thường cũng coi như có chút bản lãnh, nhưng lão lại không chấp nhận được một đứa bé nói ra lời như vậy, trong lòng liền đánh bộp một tiếng.

Tuy Mục lão bản cũng sợ, nhưng cắn răng nhào tới, muốn ôm lấy con trai đem dao phay đoạt được.

Ai ngờ trẻ con tám chín tuổi lại một tay đẩy ông chủ Mục ra, quay đầu đi về gian phòng tận cùng bên trong, miệng lạnh lùng nói: "Các ngươi cho rằng phụ thân trở về là có thể thoát khỏi trừng phạt sao? Người thua trò chơi đều phải chết."

Lão béo giờ phút này đã hồi phục tinh thần, hắn nhanh chóng chạy qua dùng dây thừng trói thi thể cuốn lấy con trai Mục gia.

Đứa trẻ Mục gia không ngừng dùng sức vùng vẫy tránh thoát, đến khi già nua cảm giác mình sắp không chống đỡ nổi nữa, con trai Mục gia đột nhiên quay đầu đối mặt với lão béo.

"Hỏa thúc thúc, ngươi lại giúp bọn chúng! Người giúp chúng đều không được chết tử tế!"

Con trai của Mục gia nói xong, con ngươi đỏ như máu, nhe hàm răng trắng bóng ra cười hắc hắc với lão béo.

Lão béo chỉ cảm thấy một trận hàn khí thuận theo miệng mà chui vào trong bụng, trong lòng hắn cả kinh, vội vàng móc ra một phù chú dán lên mặt đối phương, lúc này mới tạm thời áp chế được vật kia.

Nhưng sau khi lão béo trở về liền cảm giác trong thân thể mình nhiều ra một cỗ âm khí, hắn từng muốn khai đàn làm phép bức âm khí ra, lại chưa thành công.

Không chỉ như thế, ngày hôm sau Mục lão bản liền truyền tin qua nói tiểu hài tử gần đây lại không bình thường, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ mất đi hiệu lực phù chú.

Lão béo muốn mời phụ thân xuống núi giúp đỡ, tiếc rằng lão gia tử sau khi điều tra xong cỗ âm khí kia liền đại kinh thất sắc, trực tiếp cự tuyệt lão béo.

Lão mập đi không đường, Tả Tư nghĩ phải, mới kiên trì mở máy truyền tin thông tin của ta.

"Ca, ngươi cũng biết bản lĩnh ta có hạn, chờ phù chú mất đi hiệu lực, chỉ sợ một nhà Mục lão bản cũng xong rồi, thực sự không có biện pháp tìm được ngươi... Ai!"

Trong lời nói của lão béo tràn đầy bất đắc dĩ, nhìn ra được hắn thật sự rất quan tâm một nhà ông chủ Mục, ta vỗ vỗ bờ vai của hắn, lôi kéo hắn ra ngoài tìm một tửu quán nhỏ, chuẩn bị uống một chén rượu ôn chuyện trước.

Xa cách lâu ngày gặp lại, lão béo cũng rất vui mừng, tạm thời không hề phiền lòng nữa, ra ngoài dẫn ta đi ra đường tìm một tiểu điếm cực kỳ đặc sắc.

Nhìn từ bên ngoài, tiểu điếm này giống như một cái tháp chân lầu, bên trong có trang trí miêu tộc.

Trong tiểu điếm khách nhân cơ hồ kín chỗ, sinh ý đặc biệt tốt, ta còn tưởng rằng sẽ không có chỗ ngồi, ai ngờ vừa vào nhà đã có một cô nương xinh đẹp mặc áo hương yểu điệu tới dẫn chúng ta vào chỗ.

Hóa ra lão béo đã chọn trước, cho nên thở phào một hơi. Đặc sản của Vân Nam như thịt nướng chuối tây, chỉ nhìn thực đơn đã khiến cho ta và Lý Ma Tử không nhịn được chảy nước miếng.

Người mập mạp cho chúng ta mỗi người một chén rượu, rượu này nghe mùi đặc biệt ngọt ngào, có cảm giác như là rượu bồ đào. Ta cứ buồn bực một hơi, ai biết được sức hút của rượu mạnh tới mức nào chứ, trong nháy mắt mặt ta đỏ bừng!

"Cửu Lân, rượu này ông chủ ủ tự nhà mình, ngửi thấy vị ngọt, uống vào thì cay cay vô cùng, cần chậm rãi nhấp một ngụm, mới có thể cảm nhận được mùi vị trong đó."

Lão béo miễn cưỡng cười cười, lại rót cho ta một chén, làm mẫu cho ta. Ta học uống một ngụm nhỏ, chậm rãi hướng trong cổ họng nuốt, thật sự cảm giác được một tia diệu ý.

Mùi đồ ăn của cửa hàng này vô cùng ngon, lát sau ta và Lý Ma Tử đã ăn no, lúc lão béo đi thanh toán tiền, ta xoa cái bụng tròn vo ợ lên một cái, hướng Lý Ma Tử nói: "Ăn nói ngắn miệng người, lần này hai ta phải cố gắng rồi."

"Không thành vấn đề, một hiệp sau sẽ giải quyết!"

Lý mặt rỗ quyết đoán gật đầu, cũng không biết hắn tự tin tự tin ở đâu ra.

"Các ngươi biết không? Tiểu thần đồng của Mục gia chặt đứt cánh tay ca ca của nó, ngươi nói xem có phải thằng nhóc này điên rồi không?"

"Ai, đừng nói nữa, ta đoán tiểu hài tử kia nhà hắn là bị người hạ độc, khẳng định là có người ghen tỵ Mục gia!"

Lão béo thanh toán xong chuẩn bị gọi chúng ta rời đi, chợt nghe người bên cạnh nghị luận chuyện của Mục gia, nhịn không được mà nắm chặt nắm đấm.

"Lão béo, đêm nay chúng ta đến Mục gia đi!"

Những người bên cạnh nói ra cũng làm cho ta không khỏi lo lắng, phù lục lão béo gia trì thêm Tam Thanh thần lực, tối thiểu có thể kiềm chế Âm Linh thất ngày. Nhưng hiện tại tính ra mới không đến bốn ngày, tiểu nhi tử Mục gia liền lần nữa phát bệnh, chỉ sợ vật kia không dễ đối phó.

Cảm xúc mập mạp càng lúc càng kích động, đồ vật màu đỏ trên cổ tay hắn cũng càng lúc càng rõ ràng, đoàn màu đỏ dần dần tụ thành một bàn tay nhỏ đầy lông! Bàn tay nhỏ kia tựa hồ đang đè lên mệnh môn của lão béo!

Nhìn đôi mắt già nua dần dần đỏ lên, ta lo lắng hắn bị thứ bẩn thỉu mê hoặc, tranh thủ đọc mấy đoạn đạo đức dày đặc.

Theo thanh âm của ta càng lúc càng lớn, màu đỏ trên cổ tay hắn dần dần tiêu tán, cuối cùng hắn như hư thoát nằm nhoài trên mặt bàn.

Ta và Lý Ma Tử dưới ánh mắt chăm chú của một đám người, lôi kéo một bà lão mập mạp đi ra khỏi quán ăn.

Con mẹ nó, tiểu gia lại bị người ta coi là bệnh thần kinh...

Trở lại khách sạn nghỉ ngơi một lúc, lão béo mới hơi chậm lại một chút, sắc mặt hắn trắng bệch, hốc mắt xanh lét, còn tưởng rằng hắn liên tục không ngủ nhiều ngày rồi.

"Cửu Lân, ta không sao, chúng ta nhanh đi Mục gia!" Lão mập mạp kéo tay của ta vội la lên.

Nhìn bộ dáng lão béo suy yếu, ta thở dài một hơi, trong lòng nghĩ thầm nếu thật sự là đi Mục gia, chỉ sợ còn phải phân thần chiếu cố lão béo. Làm không tốt lúc mấu chốt, hắn chẳng những giúp không được, ngược lại sẽ trở thành trói buộc.

Ta suy nghĩ một chút, quyết định đem Vĩ Ngọc thả ra, để cho nàng dựa theo địa chỉ lão béo đưa trước tiên đi thăm dò tình hình, đoạn ngọc bất mãn liếc nhìn ta một cái, nói ta lại quấy rầy nàng nhìn kiều mỹ thiếu nữ chiến sĩ kiều diễm... Chẳng qua cuối cùng vẫn là đi.

Thực lực của Vĩ Ngọc tự nhiên là không cần nói, nàng mặc dù đánh không lại Âm Linh, tối thiểu cũng có thể tạm thời đảm bảo an toàn cho người Mục gia.

Ta cho Lý Ma Tử mấy tấm linh phù bậc trung, bảo hắn ở lại bảo vệ lão béo, còn mình thì nhanh chóng chạy về phía Mục gia.

Vân Nam vẫn luôn ở trong hành trình của chúng ta khá thần bí, bởi vì nơi này ở cổ đại thuộc về mầm cương rất rộng, mà vu cổ của Miêu Cương từ khi Hán lên triều cũng đã dương danh thiên hạ, trở thành thứ khiến mọi người sợ hãi.

Từ xưa đến nay, cổ thuật cấp cao đều là truyền nữ không truyền nam, hơn nữa Miêu nữ phần lớn đều xinh đẹp, cho nên Miêu Nữ trở thành mỹ nhân rắn rết nói thay.

Chẳng qua phát triển đến hôm nay, bao nhiêu vu thuật thời cổ đại truyền xuống ta cũng không biết.

Nhưng hiện tại lại bị nhiều người gọi là diễm ngộ trên thành, ban ngày nơi này rất yên tĩnh bình thản, các nữ nhân lúc này ai nấy cũng như tiên nữ thần thánh, nhưng vừa đến tối thì rất nhiều tiên nữ sẽ biến thành kiều nữ!

Các nàng xoay người thân hình uyển chuyển, đổi lấy một lượng lớn tiền bạc.

Đồng thời đại lý cũng là nơi mà bọn Văn Thanh yêu thích nhất, nơi này có kiến trúc cổ xưa thần bí mà đã lâu, Ngọc Long Tuyết Sơn với khí thế bàng bạc thẳng mây xanh, hải âu yên lặng tranh nhau kêu to, là thánh địa mà các tình lữ du hành.

Ta cũng từng nghĩ sẽ mang Doãn Tân Nguyệt tới đây, trên thuyền lơ lửng trên biển, chắc chắn sẽ có một phen thi vị khác. Nhưng tóm lại bởi vì các loại nguyên nhân làm chậm trễ, kết quả thật vất vả mới tới được đây, không ngờ lại là để đối phó với Âm Linh.

Xe ngựa mập mạp không tệ, ở trên đường núi gập ghềnh hành tẩu vậy mà như giẫm trên đất bằng, ta cân nhắc trở về cũng mang ra một chiếc xe mới.

Đi hơn hai giờ rốt cuộc đã tới đại lý, khách sạn Mục gia kinh doanh ở phụ cận Đại Lý cổ thành, thập phần dễ tìm.

Lúc này trời đã sáng hai điểm, khu Cổ thành vẫn còn đèn đuốc sáng trưng, duy chỉ có khách sạn Mục gia là không có chút ánh sáng nào.

Ta nhìn cửa lớn đóng chặt, trong lòng không khỏi dâng lên một tia lo lắng, hi vọng Ngọc có thể bảo vệ cả nhà lão Mục.

Thiên cổ phong, cửa của khách điếm được sửa lại bằng gỗ, sau khi đẩy ra liền phát ra âm thanh cọt kẹt kẹt, nhưng mà bên trong lại yên tĩnh đến dọa người.

Cảm giác khách sạn Mục gia giống như một con quái thú há mồm, đang chờ con mồi xông vào!

Mọi người cùng nhau tâm tình thương lượng (tấu chương miễn phí)

chào mọi người, ta là tác giả của thương nhân Cảm Âm gian, các ngươi cứ gọi ta là lão Cửu là được.

Bởi vì mỗi ngày có rất nhiều bằng hữu đọc sách đặt vấn đề, cho nên hôm nay ta mở một đơn chương nói chuyện với mọi người.

Ngày thứ nhất mỗi ngày lúc nào mới cập nhật?

Tình huống bình thường mỗi ngày vào sáng sớm chín điểm, canh mười hai điểm một, thuận tiện cho các tộc làm việc.

Làm sao mới có thể tăng thêm?

Mỗi lần hơn nghìn chương đề cử phiếu, lão Cửu sẽ tăng thêm sáu điểm vào ngày hôm đó.

vé đề cử mỗi ngày đều có thể được miễn phí, đám học giả chịu giá có bốn tấm, cách ngày làm hỏng, ba trăm sáu mươi đất tuyết trắng lăn lộn cầu vé.

Ba quyển sách có chút đắt thì phải làm sao bây giờ?

Bởi vì sách đã đổi mới một năm, cho nên người đọc mới nhìn nhanh một lần, thu phí tự nhiên cao.

Nhìn thấy thứ mới nhất thì tốt rồi, đại khái chia đều cho mỗi ngày mấy cọng tiền, hiện tại mấy đồng tiền có thể làm gì?

Đổi lấy một tác giả vắt hết óc, dùng sinh mệnh viết nên một tiết tấu, siêu giá giá có giá trị bằng gỗ, hy vọng mọi người đều ủng hộ tiểu thuyết đốm lửa, duy trì bản chính.

Khu bình đánh giá gần đây có thanh âm không hài hòa?

Lão Cửu mỗi ngày viết sách, phải chi bảy tám giờ đồng hồ không ngừng đánh máy tính trước đó, thường thường đau thắt lưng, thức khuya, thậm chí vắt hết óc suy nghĩ tình tiết, chỉ để mọi người thấy tiết tấu nóng hầm hập ra lò.

Cứ thế mãi, khó tránh có chỗ sơ hở, mong mọi người thêm một phần lý giải, bớt đi một phần chửi rủa.

Tác giả không dễ, mỗi ngày cập nhật nhiều thứ như vậy, ai cũng không viết ra được thiên thư hoàn mỹ không thiếu khuyết gì.

Nhưng ta có thể bảo đảm, cho dù viết bao lâu ta cũng sẽ không động một chút là lấy chữ mà tu tiên, đánh ra hệ ngân hà.

Ta sẽ mang đến cho mọi người một sự nghi vấn rất lớn! Dù là ta vất vả một chút.

Nhưng tại sao bọn họ lại liên hệ với các tác giả?

Chú ý tới hiệu công chúng của lão Cửu là được: Đạo Môn lão Cửu.

[Được rồi không nói lời thừa, cảm tạ mọi người đã bỏ phiếu, thêm nữa đưa ra.]

Tiểu quỷ số tám trăm lẻ tám điên cuồng thứ nhất.

Mặc dù ta có chút khẩn trương, nhưng nghĩ đến người Mục gia vẫn cau mày đi vào.

Mượn dùng điện thoại để sưởi ấm ánh đèn, ta nhìn thấy trên lầu một chỉ có một cái bàn, và mấy chiếc ghế uống trà cho khách nhân mượn.

Mới vừa đi vài bước, cảm giác dưới chân giống như bị thứ gì dính chặt lấy, cúi đầu nhìn xuống, thình lình phát hiện sàn nhà màu trắng đã bị nhuộm thành màu đỏ sậm!

Lúc này ta mới chú ý tới mùi máu tanh trong không khí, dưới chân đã ngưng kết chất lỏng màu đỏ không thể nghi ngờ là máu tươi.

Đây là máu của ai, con trai nhỏ của Mục gia đã tổn thương người khác?

Từ vết máu trên đất đến xem đã qua một đoạn thời gian, cái đuôi ngọc kia ở đâu?

Trong lúc nhất thời trong đầu ta tuôn ra vô số dấu chấm hỏi, càng ngày càng lo lắng.

"Van xin ngươi, cứu con của ta."

Lúc này trên đỉnh đầu đột ngột vang lên thanh âm của một nữ nhân, ta ngẩng đầu nhìn về hướng âm thanh truyền tới, lại không nhìn thấy gì cả.

"Mẹ kiếp..."

Ta thấp giọng mắng một câu, chậm rãi tế lên Vô Hình Châm.

Thanh âm vừa rồi nhìn như là ảo giác, nhưng nhiều năm kinh nghiệm nói cho ta biết, tràng cảnh càng tự cho là là là ảo giác thì thường thường càng nguy hiểm!

Ta dè dặt đi lên lầu hai, càng lên cao thì vết máu càng nhiều, mùi máu tươi trong không khí càng nồng nặc. Nhìn giày da mới mà Doãn Tân Nguyệt mua cho ta, ta rất buồn bực.

"Van xin ngươi, cứu con của ta."

Vừa rồi thanh âm nữ nhân kia lại vang lên, không khí bốn phía cũng đột nhiên trở nên vô cùng âm lãnh.

Ta lấy ra một lá linh phù kẹp ở đầu ngón tay, nghiêm nghị quát: "Quỷ hoang từ đâu mà đến, dám làm ra vẻ huyền bí trước mặt bản tôn, nhanh hiện nguyên hình đi!"

Vừa dứt lời, đèn trên cửa lầu hai liền phát sáng lên, góc chết của đèn bắt đầu xuất hiện một cái bóng mơ hồ, cuối cùng biến thành một nữ nhân mộc mạc.

Không đợi ta nói chuyện, nàng phù phù quỳ trên mặt đất, khẩn cầu nói: "Đại sư, cầu xin ngài cứu hài tử của ta đi!"

Nữ quỷ càng nói càng đáng thương, hai mắt chậm rãi chảy ra hai hàng huyết lệ.

Ta còn chưa kịp nói chuyện, hình dáng nữ quỷ đã thay đổi, cả khuôn mặt, thậm chí toàn bộ thân thể nàng đều bị đao thương, một con ngươi đã bị đánh cho nổ tung, chỉ còn lại hốc mắt đen sì. Con mắt còn lại cũng đã bị móc ra, rũ xuống.

Hiển nhiên nàng ta mới vừa chết không lâu, cho nên chống đỡ không được bao lâu liền biến thành bộ dáng lúc sắp chết, liên tưởng đến vết máu dưới chân và nữ quỷ, trong lòng ta run lên, chẳng lẽ đây là thê tử của Mục lão bản? Người nhà hắn đã gặp nạn?

"Ngươi bình tĩnh một chút, nói cho ta biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Ta cố gắng hạ thấp thanh âm, sợ sẽ kích thích nàng. Lúc này một khi nàng sinh ra chấp niệm, rất có thể sẽ biến thành lệ quỷ, đến lúc đó ta sẽ đối mặt với khốn cảnh đối phó với hai tên âm linh kia.

"Tiểu nhân của ta hoan hoan muốn giết con trai cùng con gái của ta, vì bảo vệ bọn họ bị vui cười chém chết... Trời đất ơi, rốt cuộc ta đã làm tội gì!"

Quả nhiên, nàng thật là thê tử của ông chủ Mục, nếu như Mục hoan đã thoát khỏi sự khống chế của phù chú, ta cũng không thể đợi thêm nữa, vội vàng hỏi: "Vui mừng hiện giờ đang ở đâu?"

Mục phu nhân thấy ta muốn giúp nàng, hết sức cao hứng, bay lên dẫn đường, theo nàng đi tới cuối lầu hai, ta thấy thi thể nàng!

"Ai"

Ta khẽ thở dài một hơi, Mục phu nhân nhìn thấy thi thể của mình cũng nhịn không được bi thương, nhưng nhớ tới một đôi con gái lại mang theo ta đi về nơi khác.

"Ca ca, tỷ tỷ, bình thường hai người không phải thích ta nhất sao? Sao bây giờ không vui vẻ chút nào vậy?"

Vừa lên lầu ba, ta đã nghe thấy một giọng nói cực kỳ ủy khuất, mà câu nói kế tiếp của hắn lại khiến ta cảm thấy run sợ.

"Ca ca tỷ tỷ, các ngươi không cần vui vẻ sao? Vui mừng sẽ giết hết các ngươi, như vậy các ngươi sẽ không bao giờ rời khỏi vui vẻ nữa đâu!"

Một đứa bé vậy mà nói ra lời ác độc như vậy, trong lòng ta nhất thời không thể nào tiếp nhận, Mục phu nhân lại đột nhiên trừng to mắt chỉ vào vui vẻ, phảng phất giống như nhìn thấy cái gì đó.

Lúc này ta mới kịp phản ứng, vội vàng mở ra thiên nhãn để nhìn qua, không ngờ lại nhìn thấy trên lưng Mục hoan có một tiểu hài tử mặt trắng mặc quần áo màu đỏ.

"Tên nhóc này, ngươi giết chết mẹ của mình còn muốn tàn hại ca ca tỷ tỷ của mình, lương tâm của ngươi bị chó ăn rồi sao?"

Theo thanh âm ngọc đuôi từ trong phòng truyền ra, ta thở phào nhẹ nhõm, xem ra nàng đã cứu ca ca tỷ tỷ vui vẻ kia.

"Hắc hắc, các ngươi mau ra đây a!"

Vui vẻ không để ý đến Ngọc Vĩ, mà là tiếp tục hô ca ca tỷ tỷ của mình, xem ra Âm Linh bám vào thân thể hoan hỉ đối với ca ca tỷ tỷ của hắn có chấp niệm hết sức sâu sắc, không đem bọn hắn giết chết không bỏ qua!

"Đại sư, người nhất định phải cứu con gái ta."

Mục phu nhân chứng kiến cảnh tượng trước mắt, lần nữa khẩn cầu.

Ta gật gật đầu, trong lòng tự nhủ thương nhân âm vật coi trọng nhất chính là nhân quả và tích đức, tất nhiên không thể để mặc cho âm linh ngang ngược, lúc này lấy ra Châm Vô Hình ném về phía tiểu hài tử màu đỏ.

Toàn bộ sự chú ý của Âm Linh đều đang tìm kiếm ca ca tỷ tỷ vui vẻ, bị ta một chút đâm trúng.

Đây là một cơ hội để giải quyết nó, bất quá ta đã khống chế lực đạo, chỉ muốn cho nó một cảnh cáo.

Âm Linh chịu đau, quay đầu nhìn cháu, không mang theo tình cảm hỏi: "Thúc thúc, người tới cứu ca tỷ sao?"

Những nơi bị vô hình châm rách trên người nó bắt đầu bốc khói đen ra ngoài, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó tràn đầy vẻ mất mát và khổ sở.

Trong một khoảnh khắc, ta có chút đau lòng đứa bé này.

"Thúc thúc, thúc bắt nạt con."

Cũng chỉ trong nháy mắt, thanh âm vui vẻ trở nên âm lãnh, hắn hung tợn nhìn chằm chằm ta, cực kỳ phẫn nộ rít gào: "Ta muốn ngươi chết, ta muốn ngươi chết."

Ánh mắt vui vẻ dần trở nên đỏ tươi, hắc khí xung quanh nó càng ngày càng nồng đậm, mà cả khuôn mặt âm linh trên lưng đều nghẹn thành màu xanh đen, miệng há ra khép lại, giống như đang tụ lực chuẩn bị một ngụm ăn tươi ta.

"Âm Linh to gan, ở đây mà bản tôn còn dám làm càn như vậy, nếu đã thức thời thì hãy mau đầu hàng đi, nếu không ta sẽ trực tiếp đánh ngươi vào Cửu U địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh!"

Ta rống lên một câu để bản thân đề khí, nhưng hoan hỉ không để ý đến việc ta trực tiếp đánh tới.

Đứa trẻ này không theo kịch bản, ta lùi về sau một bước rút ra Ngân Nguyệt loan đao, liều mạng với nó.

Không nghĩ tới nó lại bày ra bộ dáng cá chết lưới rách, đến trước mặt lại cùng ta chơi một vòng, căn bản không giao thủ chính diện với ta, ngược lại bằng thân thể nhỏ nhắn xinh xắn không ngừng vòng quanh ta, ta lại không muốn trực tiếp miểu sát nó, nhất thời có cảm giác sợ ném chuột vỡ bình.

Cũng ngây người trong chốc lát như vậy, bả vai của ta mát lạnh, tiếp đó liền truyền đến đau đớn thấu tim, máu tươi "xoạt".

Mẹ nó, không ngờ thằng nhãi này dám xé một miếng thịt từ trên vai ta xuống!

Tiếp theo, hân hoan ở trước mặt ta thế mà nuốt thịt của ta, máu đỏ thẫm chảy xuôi trên khóe miệng, hắn lè lưỡi liếm bên cạnh ta cười hắc hắc.

Ta không quản đau đớn trên bờ vai, tranh thủ thời gian lấy ra bốn tấm linh phù dán tại quanh mình, ngồi xếp bằng niệm chú ngữ.

Đây là một cái Khốn Linh trận đơn giản, có thể vây khốn Âm Linh ở bên trong, hiện tại dùng để bảo vệ ta thì không thành vấn đề.

Bởi vì ta ôm tâm thái một đao miểu sát, cho nên chỉ mang theo cây kim vô hình cùng loan đao, nhìn thấy âm linh là trẻ con sau này ta mềm lòng, quyết định giúp nó một tay.

Cứ như vậy, ta cơ hồ đã không còn gì có thể áp chế được nó nữa, chỉ chuyển biến tốt đẹp thành thủ tạm thời tránh đi mũi nhọn!

Bây giờ đã sáng hơn bốn điểm, kiên trì thêm một giờ nữa là trời sẽ sáng, đến lúc đó Âm Linh nhất định sẽ tạm thời rời khỏi, ta cũng có cơ hội buông tay đối phó nó.

"Kỳ Môn Độn Giáp, tứ thông bát quái, thỉnh thần khốn linh, chặn đường oan hồn."

Theo tiếng chú ngữ của ta, tứ phương linh phù bay lên, giữa không trung xuất hiện thêm vài đạo ánh sáng màu bạc bao ta vào bên trong.

Tất cả những thứ này chỉ xảy ra trong vài giây, ta bên này vừa làm xong trận, vui vẻ lại lao đến.

Cũng may Khốn Linh trận đã có hiệu lực, nhiều lần vui mừng đập tới bắn ngược trở về, mỗi lần bắn ra, trên người hắn sẽ toát ra một cỗ khói đen.

Dần dần, vui mừng không tái đấu, ngừng lại, ra vẻ đáng thương nói: "Thúc thúc, ngươi ra ngoài cùng vui chơi được không?"

Trên trán ta hiện lên một tia hắc tuyến, trong lòng tự nhủ ngươi coi ta là đồ ngốc sao? Chết tiệt ta lại chơi với ngươi nữa, phỏng chừng phải đi tìm Hắc Bạch Vô Thường đấu với ta mới được...

"Tiểu tử, bản tôn không rảnh để quan tâm ngươi."

Ta tức giận mắng một câu, chỉ cảm thấy bả vai càng ngày càng đau, mặc dù ta đã phong bế huyết mạch, nhưng vẫn có không ít máu theo miệng vết thương rỉ ra.

Ta có chút lo lắng nếu một mực chịu đựng đến hừng đông, cánh tay này có thể sẽ bị phế đi hay không.

"Thúc thúc, thúc không thích, có thích ca ca tỷ tỷ không?"

Thanh âm vui vẻ trở nên ủy khuất dị thường, nhưng trên mặt vẫn hung ác như cũ, nhìn ánh mắt kia của hắn, tựa hồ muốn xé ta thành mảnh vụn.

Ta nuốt nước miếng một cái, đã nói Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó chơi, thằng nhãi trước mắt này nào khó chơi, rõ ràng là không nói lý mà.

"Át ca, ca tới rồi sao?"

Cuối ngọc nghe được thanh âm của ta, từ trong phòng phát ra một tiếng nghi vấn, ta la lớn: "Là ta, bên kia ngươi thế nào?"

"Hỏng ca ca, huynh không biết đứa nhỏ này dọa người đến thế sao đâu. Muội đã tận mắt nhìn thấy nó chém chết mẫu thân mình rồi."

Câu này của Vĩ Ngọc vốn là xin lỗi ta, dù sao nàng cũng đã tới chậm một bước dẫn đến một mạng người.

Ai ngờ những lời này tựa hồ kích thích thằng ranh yêu này, hắc khí quanh thân nó biến thành dòng khí màu đỏ sậm, đang không ngừng quay cuồng.

Mẹ nó, xem ra nó đã hoàn toàn bùng phát, nếu không đi e rằng không ai được, ta vội vàng hô to: "Đuổi Ngọc, mau dẫn người Mục gia chạy, thằng nhóc con muốn nổi giận rồi!"

Ngọc Vĩ nghe xong trực tiếp đáp ứng, nhưng vui vẻ cũng triệt để mất kiên nhẫn, hắn nhào tới trực tiếp phá cửa phòng có gắn kết ngọc.

Chương thứ tám trăm lẻ chín, hoan hỉ.

Trong nháy mắt tim ta lại đập cùng nhau, sợ vui vẻ bắt được ca ca tỷ tỷ của nó. Cũng may bên trong cửa ra rỗng tuếch, thủy tinh cạnh cửa sổ bị phá nát, xem ra đuôi ngọc đã mang bọn họ đi rồi.

"Các ngươi đều bảo vệ bọn chúng, ta muốn các ngươi chết, các ngươi phải chết!"

Thấy Ngọc đuôi và tỷ đệ Mục gia không ở trong phòng, sương mù màu đỏ trên người vui vẻ càng dày, âm khí cuồn cuộn cũng càng ngày càng lợi hại.

Ta đây mới là ý thức được mình còn đang trong nguy hiểm, trong lòng không khỏi có chút bồn chồn.

"Thúc thúc, ngươi là người đầu tiên chết đi!"

Ai sẽ nghĩ đến chuyện mấy câu này lại nói ra từ miệng một thằng bé chín tuổi, hơn nữa nó còn nói chuyện rất bình thường, giống như là thảo luận cơm chiều ăn cái gì vậy.

Hoan hoan không ngừng va chạm vào tường đồng vách sắt do Khốn Linh trận huyễn hóa ra, trán của hắn cũng bốc lên máu tươi, nhưng còn chưa có ý dừng lại.

Cứ tiếp tục như vậy, cho dù nó không phá được trận pháp của ta, mình cũng mất quá nhiều máu mà chết trước.

Trong lòng ta vẫn đang sốt ruột, nên làm gì bây giờ? Phân tâm vào quầng sáng bên ngoài trận pháp yếu đi rất nhiều, rất nhanh liền bị hoan hỉ đụng phải vết rách.

Vui vẻ cười càng vui vẻ hơn. Hắn liếm máu tươi chảy xuống trên trán, u ám nói: "Thúc thúc, người tránh không thoát đâu."

Mẹ nó, tiểu âm linh này sao giống như thuốc cao da chó quấn lấy lão tử vậy, nhìn vết rách càng lúc càng lớn, trong lòng ta lại bình tĩnh, người cũng không thể bị ngộp chết, ta cũng sẽ không để mặc cho nó giết chết ta.

Khốn Linh trận này chính là lời cảnh cáo cuối cùng của ta đối với nó, nếu như nó đột phá thì chỉ có thể nói hôm nay nó sẽ chết!

"Ha ha ha."

Ngay khi trận pháp sắp tan vỡ, ngoài cửa sổ vang lên một tiếng gà kêu. Đây quả thực là âm thanh dễ nghe nhất mà ta từng nghe. Ta đưa mắt nhìn ra ngoài, phát hiện phía đông đã sáng trắng, nhẹ nhàng thở ra.

Hắn ta tự nhủ ông trời vẫn không muốn con âm linh này bị đánh tan.

Ngay khoảnh khắc hừng đông vui vẻ, nó hung hăng trừng mắt liếc nhìn ta một cái rồi lập tức ngất xỉu.

Tiểu Âm Linh đã rời khỏi người hắn, ta ôm hoan hoan lên giường ngủ một hồi, ai ngờ đứa nhỏ này ngủ rất nhẹ, vừa buông nó xuống liền tỉnh lại.

Hắn nhìn ta không nhận sinh chút nào, ngược lại bổ nhào vào trong ngực ta khóc thương tâm.

"Thúc thúc, vết thương này có phải là ta cắn không? Đều do ta, nếu không phải ta ngủ rồi, sẽ không xuất hiện những chuyện này."

Nhìn thấy vui mừng khóc thương tâm như vậy, ta đành phải ôm lấy nó, nhưng đáy lòng lại một trận đau lòng, đứa nhỏ này chỉ sợ còn không biết nó tự tay chém chết mẫu thân mình a?

Sau khi trấn an vui vẻ, ta chuẩn bị cho Lý Ma Tử cười một tiếng, không ngờ Lý Ma Tử lại đánh tới trước ta một bước. Ta vừa định trêu chọc hắn một câu, không ngờ Lý Ma Tử lại hoảng sợ tự trách: "Tiểu ca, lão béo không thấy đâu nữa!"

Thật sự là một đợt sóng sau lại nổi lên, ta lo lắng lão béo xảy ra chuyện, lại không dám để niềm vui ở chỗ này, đành phải dẫn hắn cùng hướng Côn Minh đuổi đi.

Mới vừa vào phòng Lý mặt rỗ đã xé họng hỏi: "Tiểu ca, tối qua huynh ra ngoài giết người, sao toàn thân đầy máu vậy?"

"Lý Ma Tử, lão béo như thế nào lại mất tích? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Ta bất chấp nói nhảm với hắn, che vết thương trên người hỏi. Lý Ma Tử lắc đầu nói hắn cũng không biết, hôm qua lúc ngủ thì béo ú vẫn còn, nhưng giờ dậy lại phát hiện người không còn.

"Lý Ma Tử, lão béo nói không chừng tạm thời có việc đi ra ngoài, nha hoàn ngươi có thể đừng cả kinh một chút được không?"

Ta không còn gì để nói, cái tên Lý Ma Tử này hiện tại còn biết nói dối tình cảm quân tình, mẹ nó, thật sự muốn đánh chết hắn.

"Tiểu ca, ta đã đưa điện ảnh cho lão béo, hắn vẫn luôn không nhận, ta đợi hai giờ mới đánh điện thoại cho ngươi..."

Lý Ma Tử không cợt nhả, ngược lại sầu lo nói.

Ta không nhịn được suy nghĩ sâu xa, lão béo vẫn luôn rất ổn trọng, sẽ không vô duyên vô cớ mất tích, liên tưởng tới biểu hiện của hắn tại quán ăn tối hôm qua, trong lòng ta không khỏi lo lắng.

"Lão béo sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?"

Ma Tử lại hỏi một câu, ta lắc đầu nói rằng ta cũng không biết, nguyên lai còn cho rằng hắn có chút bản lãnh, hiện tại xem ra tiểu tử này thuần túy chỉ là tấm da trắng...

"Át ca, sao ca lại biến thành thế này."

vĩ ngọc nghe được thanh âm của ta, liền từ phòng bên cạnh đi ra, nhìn thấy ta cả người đầy máu kinh ngạc hỏi.

"Đừng hỏi nữa, người của Mục gia đâu rồi?"

Ngọc quyết chỉ gian phòng bên cạnh, ta không để ý tới Lý Ma Tử và Vĩ Ngọc nữa, tự mình đi tới căn phòng bên cạnh.

Có một số việc cần phải hiểu rõ về người Mục gia, bằng không tới cuối cùng chỉ sợ đều là giỏ trúc múc nước, không có tác dụng gì.

Mới vừa vào cửa đã nhìn thấy hai đứa bé, bọn nó thấy có người đi vào trên mặt lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Bọn họ có vẻ đặc biệt giống nhau, đều là màu trắng tinh khiết, vừa nhìn đã biết là long phượng thai, duy nhất làm người ta đau lòng là tay áo của nam hài bên cạnh trống rỗng.

Nhớ tới ngày ngồi trong quán ăn nghe được nội dung người khác nói chuyện phiếm, ta liền biết cánh tay này của hắn đã bị đệ đệ chém đứt!

"Mẹ, con dẫn đệ đệ qua gian phòng bên cạnh trước đi, vị thúc thúc này tới tìm phụ thân."

Người nói là một nam nhân, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, tuy vẻ mặt chán chường, nhưng lời nói không hề ôn hòa, hiển nhiên hắn chính là ông chủ Mục.

Sau khi cô gái kia dẫn nam hài đi khỏi, Mục lão bản nước mắt lưng tròng nhìn ta nói: "Ngài là Trương đại sư tối qua cứu chúng ta phải không?"

Nói xong đầu gối gã nghiêng về phía trước muốn quỳ xuống cho ta, ai cũng nói dưới gối nam nhi có hoàng kim, huống chi gã là người lớn tuổi hơn ta, ta vội vàng ngăn gã lại, nhưng lại xé rách vết thương vừa vặn trên người mình.

Trong lòng ta đang thắc mắc một câu về tổ tông của tiểu âm linh mười tám đời. Mãi đến khi Mục lão bản hỏi ta có nên nói ra suy nghĩ gì đó, ta mới hồi phục tinh thần lại.

"Mục lão bản, ngươi thành thật nói cho ta biết, ngươi đã từng hại người khác phải không?"

Bình thường loại tiểu âm linh này sẽ không dễ dàng quấn lấy người khác, trừ phi là tới trả thù, cho nên ta cảm thấy trước đó Mục lão bản có khả năng có ý vô ý hoặc hại chết tiểu hài tử, nếu không lẽ gì nó lại nhìn chằm chằm vào đứa bé Mục gia.

Mục lão bản nghe ta nói xong, mặt mũi tràn đầy vẻ không tin tưởng, nhìn ta nói: "Đại sư, cả đời này Mục Chấn Thiên ta sống trong sạch sẽ, thanh bạch, mặc dù chưa từng làm việc thiện gì lớn, nhưng cũng đúng với lương tâm của mình, không biết vì sao đại sư lại hỏi như vậy?"

Ta có chút xấu hổ cười cười, đem suy nghĩ cùng kinh nghiệm của mình nói với hắn, lúc này Mục lão bản mới hiểu nhẹ gật đầu, nhưng kiên trì chính mình chưa từng hại người.

Ta nhìn kỹ tướng mạo Thiên Đình của hắn một chút, đúng là người thành thật an phận, xem ra là mình nghĩ sai rồi, nhưng đã không có thù, vậy tiểu tử kia rốt cuộc bị điên cái gì?

Cả một ngày mập mạp không có tin tức, thậm chí buổi tối còn chưa về, ta có thể xác định hắn đã xảy ra chuyện, chỉ là không biết hắn đi nơi nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Những nghi vấn này không ngừng xoay quanh trong đầu ta, ta cảm thấy đầu óc mình sắp nổ tung rồi.

Đúng lúc này Lý mặt rỗ đột nhiên gọi ta, hô to: "Tiểu ca, tiểu huynh mang theo hài tử này điên rồi!"

Lý mặt rỗ nói tất nhiên là rất vui vẻ, trong lòng ta chợt kêu lên, trong lòng tự nhủ âm linh chẳng lẽ đã lợi hại đến mức này, ban ngày đều có thể bắt đầu đả thương người?

Ta chạy nhanh đến gian phòng vui vẻ, lại phát hiện vui vẻ chỉ là ngồi trên giường khóc rống, ngọc đuôi ngồi ở bên cạnh nhìn hắn.

Ta thở phào nhẹ nhõm, hỏi Vĩ Ngọc có chuyện gì xảy ra vậy, nàng lắc đầu nói: "Nhìn thấy mẫu thân hắn."

Ta vỗ mạnh trán mình một cái, trong lòng tự nhủ sao lại quên mất vụ này nhỉ?

Buổi sáng trở về, ta thuận tiện mang theo quỷ hồn Mục phu nhân về, chuẩn bị đợi xử lý xong chuyện sẽ giúp bà siêu độ.

Dù sao nàng đã chết thảm, bỏ mặc mặc như ý sẽ biến thành lệ quỷ. Mà trong khoảng thời gian này, Mục hoan hoan bị Âm Linh thượng thân, thân thể dương hỏa yếu ớt, nhìn thấy quỷ hồn cũng là chuyện bình thường.

Giờ phút này Mục phu nhân cũng đi ra, bà ta cố gắng biến mình thành bộ dáng ngày xưa, nhưng đạo hạnh không đủ, luôn chống đỡ mấy phút liền biến thành bộ dáng toàn thân bị đao thương.

Nàng vẻ mặt đau đớn nhìn con trai nhỏ của mình, muốn ôm nó, lại bởi vì người có điều xấu mà không thể thực hiện.

"Mẫu thân, thực xin lỗi..."

Vui buồn khóc lóc cơ hồ nói không ra lời, ta ở bên cạnh trông thấy hai mẹ con bi tình này cũng bị lây nhiễm thật sâu, ta thề sẽ bắt tiểu âm linh kia và trả lại công đạo cho Mục gia!

Rốt cuộc tiểu âm linh có lai lịch gì, nó là thần đồng, lại thù hận người nhà, nói chính xác hơn là nó thù hận huynh đệ tỷ muội của mình...

Ta luôn cảm thấy những đầu mối này đang không ngừng chỉ dẫn ta theo một hướng, nhưng ta lại có chút không nắm bắt được.

Bất quá quan trọng nhất trước mắt là đêm nay làm sao kiềm chế được nó, nếu như tối hôm qua bị nó cắn mất mấy khối thịt, lão tử liền phế.

Ta nói xấu rượu tẩy sạch vết thương, Lý mặt rỗng ở bên cạnh giúp ta, hắn nhìn thấy ta lộ ra xương cốt, lượt lượng nói: "Thằng nhóc đó phải dùng bao nhiêu khí lực mới có thể một ngụm nồi một miếng thịt lớn như vậy được a."

Bà nội hắn huýt sáo một cái, Lý Ma Tử đây là thành tâm thêm vào cho ta!

Chương thứ tám trăm linh một thuyền gỗ đào trầm thuyền.

Sau khi thượng dược, chúng ta đơn giản ăn một miếng cơm, hiện tại ta đã không còn thời gian nói chuyện phiếm với Lý Ma Tử, cách mười hai điểm đã không được mấy giờ, ta bảo Lý Ma Tử đến phụ cận tìm một ít chu sa và máu chó đen, còn mình thì chuẩn bị công tác trong phòng!

Sau khi có Vĩnh Linh Giới và loan đao, ta rất ít vẽ lại loại linh phù mang tính một lần trước kia, hiện tại vì tiểu gia hỏa này cũng coi như là nhọc lòng.

Bởi vì trên tay hắn đã bớt đi rất nhiều, lúc vẽ rất là cố sức, chỉ vừa mới vẽ được mấy tấm Khốn Linh phù, cho nên bả vai của ta đã sưng sưng một vòng.

"Hỏng ca, ca đi nghỉ ngơi chút đi!"

Ngọc Vĩ đau lòng nói, ánh mắt đỏ hồng. Nhìn nàng đối với ta quan tâm, không biết vì sao lại nghĩ tới trăng mới, không biết vầng trăng mới hiện tại đang làm gì.

Lý Ma Tử đi được gần một giờ mới về, hùng hùng hổ hổ nói Côn Minh thật sự không dễ tìm cái trò này, tuy nhiên cuối cùng hắn cũng tìm được.

Nói xong, hắn liền đặt đồ vật trong ngực xuống bàn, đem Chu Sa và máu chó mực trộn lẫn cùng một chỗ.

Sợ Lý Ma Tử mua được hàng giả, ta cố ý lấy ngón tay chấm một chút đưa lên chóp mũi ngửi ngửi, mười phần dương khí, xem ra là máu chó đen cường tráng!

Sau khi lẫn vào trong phòng, ta dùng máu chó vui vẽ lên người Trương gia hộ thân phù, sau đó dùng máu chó đen còn lại phối hợp dùng Phược linh chú rải ở bốn phía gian phòng.

"Thiên Thần dẫn đường, trói Tiên Tác Linh, phá!"

Theo tiếng hô to của ta, bốn phù chú xung quanh nhanh chóng vận chuyển, cuối cùng biến thành tro bụi. Sau khi thiêu đốt, máu chó tạo thành một vòng sáng mắt thường không thể nhìn thấy, vững vàng bảo vệ tiểu hoan bên trong.

Làm xong hết thảy những điều này ta mới thở phào nhẹ nhõm, mặc dù buổi tối tiểu âm linh lại tới, cũng tuyệt đối không có biện pháp đột phá trận pháp ta bày ra, đến lúc đó chỉ chờ nó xả giận, ta liền xông ra ngoài thu lưới!

Thế nhưng mãi vẫn trôi qua mười hai điểm, vẫn không có động tĩnh gì, hơn nữa chung quanh phòng cũng không có một tia khác thường, đáy lòng ta có chút nghi hoặc, càng nhiều hơn là sốt ruột.

Nếu tiểu gia hỏa không đến, chẳng phải ta phải mỗi ngày đề phòng nó sao?

Ta đang suy tư khổ sở, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, ta ngẩng phắt đầu lên, đã thấy tiểu nam hài Mục gia mất đi cánh tay kia đang hướng về phía ta.

"Thúc thúc, người có thể giúp vui không?" Nó cẩn thận từng li từng tí hỏi, giọng nói đơn thuần khiến ta đau lòng.

Không đợi ta nói chuyện, đứa bé lại mở miệng tiếp tục nói: "Thúc thúc, hân hoan trước kia không phải như vậy, nó rất đáng yêu; nhưng từ sau khi ta đưa nó một thanh kiếm gỗ đào nhỏ nó liền biến thành như vậy. Thúc thúc, có phải ta đã mất niềm vui không?"

Hắn tìm ta nhận sai, nhưng trong lòng ta lại chấn động, thanh kiếm gỗ đào kia tuyệt đối là cửa ải đột phá.

Nghĩ đến điều này, ta tận lực lộ ra vẻ mặt ôn hòa, nắm tay của hắn hỏi: "Hài tử, thanh kiếm gỗ đào kia của ngươi từ đâu mà có được?"

"Thanh kiếm gỗ kia là ta mua từ một cửa hàng trên một tòa thành cổ ở Đại Lý cổ, lúc ấy cảm thấy nó rất đẹp, ta vui vẻ cũng rất thích nó..."

Thằng bé trai nói xong thì vẻ mặt đầy áy náy nhìn Mục Hoan, tám phần mười là nó cảm thấy mình mới là thủ phạm hại chết mẫu thân mình. Trong lòng ta quyết định sau khi xử lý xong mọi chuyện, phải tìm cơ hội làm phụ đạo trong lòng cho bọn nhỏ.

Cả một đêm không có bất ngờ gì xảy ra, sáng sớm hôm sau ta dựa theo địa chỉ đứa trẻ này mà túm lấy Lý Ma Tử rồi đi tìm tiểu thương bán kiếm gỗ.

"Tiểu ca, sáng sớm ngươi muốn làm gì? Ta còn chưa tỉnh ngủ." Lý Ma Tử ngáp dài hỏi, dường như không biết tình huống nguy cấp thế nào.

Nhưng ta không tức giận lắm mà thuật lại lời của thằng bé một lượt cho nó, lúc này nó mới chịu ngoan ngoãn trở lại.

Ta và Lý Ma Tử đi dạo một vòng tại Đại Lý Cổ Thành, cũng không thấy tiểu nam hài như lời tiểu nam hài bán kiếm gỗ đào kia.

Hai người bọn ta vừa mệt vừa đói, liền tùy tiện tìm một quán cơm ăn một bát gạo. Mạng gạo qua cầu của Vân Nam quả nhiên là danh bất hư truyền, đường thuỷ tuyến, nước canh thơm ngon, sau khi ăn xong ta và Lý Ma Tử đều có chút chưa đã thèm, đang chuẩn bị gọi thêm một bát nữa, chợt nghe bên ngoài truyền đến một tiếng thét to: "Mọi người đến xem một chút, chính là Ích Tà Mộc Kiếm, công nghệ gỗ đào thuần túy, giá tốt cũng rẻ..."

Ta và Lý mặt rỗ liếc nhau, nhanh chóng thanh toán tiền, ra khỏi cửa hàng liền chạy tới, mới phát hiện ở trong góc có một sạp hàng nhỏ về du lịch, trong đó kiếm gỗ đào chiếm đa số.

Những thanh kiếm gỗ đào này lớn nhỏ không đều, điêu khắc cũng đều tinh xảo.

Ta cúi thấp người muốn nhìn xem những thanh kiếm gỗ đào này có vấn đề gì mà đột nhiên cảm nhận được những thanh kiếm gỗ đào này đều không ngoại lệ tản ra âm khí!

Ta dùng ý niệm phân phó Ngọc đuôi giúp ta phán đoán một chút, rất nhanh nàng liền trả lời lại: Âm khí này cùng mùi vị trên người Tiểu Âm Linh giống nhau.

Xem ra vấn đề nằm ở trên những thanh kiếm gỗ đào này, ta sợ người bán hàng rong cố ý muốn chỉnh Mục gia, trong lúc nhất thời không biết mở miệng thế nào.

Cũng may, bản lĩnh dò xét của Lý Ma Tử khá lớn, vội vàng rút ra một luồng khói đưa cho người bán hàng rong, lôi kéo làm quen.

Hiển nhiên, Lý Ma Tử lấy bản lĩnh ra, chỉ chốc lát sau đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ với người bán hàng rong.

"Lão ca, ta thấy cây đào này của ngươi rất tốt, có thể nói một chút gỗ từ đâu không?"

Ta thấy thời cơ đã đến, bèn mở miệng hỏi.

Người bán hàng rong kia thấy ta và Lý Ma Tử đi cùng nên cũng nói thẳng ra.

"Hai vị huynh đệ, gỗ đào này là ta nhặt được trên một chiếc thuyền trầm ở bờ biển Nhĩ, chiếc thuyền nặng kia tuy rằng khá lâu năm, chẳng qua gỗ trên thuyền vẫn được bảo quản tương đối tốt."

Ta không nói nhảm, trực tiếp bỏ tiền mua hết tất cả kiếm gỗ đào của người bán hàng rong, hơn nữa còn bảo hắn dẫn ta tới địa điểm chìm thuyền.

Người bán hàng rong trả món tiền lớn mười phần cao hứng, lúc này đồng ý dẫn chúng ta đi, chỉ có Lý Ma Tử cau mày nói: "Tiểu ca, ngươi có phải là kẻ phê duyệt hay không? Chút đồ rách nát đó đáng giá nhiều tiền như vậy sao?"

Tính cách tiền tài như mạng của Lý Ma Tử phỏng chừng cả đời này đều không thay đổi được, ta cũng lười mắng hắn. Đi theo người bán hàng rong chừng 20 phút, chúng ta tới được bờ biển.

Nói ra Nhị Hải là nơi ta muốn nghỉ phép cùng với Nguyệt mới, bây giờ... đã sắp có bóng ma tâm lý rồi.

Người bán hàng rong dẫn chúng ta tới một nơi gần như không có người, ta thấy cách đó không xa quả thật có chỗ đen sì, tương tự như đồ của thuyền.

"Chính là chỗ này, hai vị huynh đệ, các ngươi đi xem thử đi!"

Người bán hàng rong cười nói.

Ta và Lý Ma Tử nói lời cảm ơn với người bán hàng rong, hắn còn có việc thì rời đi trước, sau đó ta và Lý Ma Tử nhanh chóng chạy về hướng đoàn đồ vật đen sì kia.

Trực giác nói cho ta biết, đáp án là ở đây!

Đến gần xem xét, phát hiện đây quả thật là một chiếc thuyền nặng. Tuy rằng thuyền này cũ nát không chịu nổi, rất nhiều chỗ gỗ đã sớm hư thối, bất quá có nhiều chỗ lại bảo tồn tương đối tốt.

"Tiểu ca, chiếc thuyền này e là đã mấy năm rồi."

Lý mặt rỗi lưỡi nói, ánh mắt của tiểu tử này nhìn rất không tốt.

Chiếc thuyền này chia làm bốn tầng, hiển nhiên là một chiếc "Quân hạm" thủy quân cổ đại dùng, nhìn qua rất giống lâu thuyền của thời kỳ ba nước, bởi vì khi đó chế tạo thuyền nghiệp còn chưa dùng đến kỹ thuật long cốt, rất dễ nhận biết.

Chỗ trung tâm trên thuyền được chế tạo từ gỗ đào, hơn nữa hoa văn điêu khắc trên đó cũng có đặc sắc của Đông Hán, khiến người ta liên tục than thở.

"Tiểu ca, ngươi nói trên chiếc thuyền này làm sao lại có hai vết khắc sâu như vậy chứ?"

Ta đang xem nhập thần, Lý Ma Tử đột nhiên mười phần khó hiểu hỏi.

Trên thuyền có khắc dấu?

Ta nghĩ cũng không có gì kỳ quái cả, một chiếc thuyền lớn ở đáy nước trôi nổi qua trăm ngàn năm, chạm vào đá ngầm cũng rất bình thường, nhưng vẫn đi đến bên cạnh Lý Ma Tử quan sát hai vết cắt.

Chỉ thấy hai vệt khắc này rất sâu, một cao một thấp, hơn nữa là vẽ ngang. Nếu dấu vết này là bị đào bới bằng đá, hẳn là sẽ không chỉnh tề như vậy.

Vì vậy hai dấu ấn này nhất định có thâm ý khác!

Vừa nãy khi tới gần chiếc thuyền nặng này, ta liền cảm thấy được âm khí nhàn nhạt, sau một khoảng thời gian thì cỗ âm khí kia cũng càng lúc càng rõ ràng.

Xem ra chiếc thuyền chìm này chính là nơi cư trú của tiểu âm linh kia.

Bởi vì thể tích thuyền quá lớn, ta và Lý Ma Tử không có cách nào vận chuyển, đành phải vỗ mấy bức họa lên thuyền Trầm Đạo Hồi Phủ.

Chương thứ tám trăm và thứ một cùng chơi trò quỷ trốn tìm.

"Tiểu ca Trương gia, có đầu mối gì không?"

Lý mặt rỗ bất thình lình quan tâm một câu, điều này khiến ta cảm thấy kinh ngạc, dù sao từ sau lần trước hắn lừa Côn Minh tới, tiểu tử này vẫn không tích sức.

Hắn thấy ta lộ ra vẻ mặt này, tức giận nhìn ta làm ra cái tư thế khinh bỉ.

Trở lại khách sạn lúc, Mục lão bản đang ăn cơm vui vẻ với bọn họ, ta nói chuyện sẽ về phòng nằm xuống, không ngừng nghĩ chuyện phát sinh gần đây: Thần đồng, mang theo vết trầy thuyền, thù hận huynh đệ tỷ muội, thời kỳ ba nước...

Khi tưởng ta liên hệ các tin tức lại với nhau, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cái tên, ý nghĩ này khiến ta giật bắn mình.

Nếu ta nghĩ không sai, chuyện này chỉ sợ sẽ có độ khó nhất định.

Màn đêm lại buông xuống lần nữa, vui vẻ vẫn không có động tĩnh.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng kẽo kẹt, giấc ngủ của ta vẫn luôn rất nông cạn cho nên mới lập tức tỉnh lại. Lỗ tai nghe được phát hiện động tĩnh từ ngoài cửa truyền đến, hình như có người tới cố ý đè thấp động tĩnh của mình xuống.

Xem ra, nó đã đến!

Ta nhẹ nhàng lắc lắc Lý Ma Tử, Lý Ma Tử bị ta làm cho tỉnh lại, trừng mắt muốn nổi bão. Ta tranh thủ thời gian che miệng hắn lại, đồng thời chỉ ngoài cửa chớp mắt.

Lý Ma Tử hơi sửng sốt, lập tức lấy ra Âm Dương Tán đề phòng.

Thanh âm bên ngoài càng lúc càng lớn, ta và Lý Ma Tử càng ngày càng khẩn trương, nhưng lúc này đứa bé ở sát vách đột nhiên lớn tiếng khóc lên.

Ta và Lý Ma Tử vội vàng xông tới, phát hiện cửa phòng cách vách mở ra, đang xông vào mở đèn ra xem, rõ ràng phát hiện lão béo đang bóp cổ đứa bé cụt tay, khuôn mặt tràn đầy thô bạo cùng sự hưng phấn biến thái!

"Lão béo, mẹ nó, ngươi đang làm gì đấy?"

Lý Ma Tử hét lớn một tiếng, lão béo nghe xong lập tức ngơ ngác, sau đó càng dùng sức bóp cổ đứa bé.

Mắt thấy tiểu nam hài đã bắt đầu trợn trắng mắt, nếu như không ra tay thì chắc chắn sẽ bị bóp chết. Còn ta thì tranh thủ thời gian thả cái đuôi ngọc này ra.

Sau khi ra ngoài cô đã quét mắt nhìn thế cục trước mắt, nhanh chóng lao tới bên cạnh Mục lão bản và bé gái đang thức tỉnh.

Nàng vui vẻ có Khốn Linh trận bảo vệ, nàng chỉ cần bảo vệ ông chủ và bé gái là được rồi.

"Thúc thúc, người lại tới phá hỏng chuyện của con ư?"

Lão béo giờ phút này vẻ mặt dữ tợn, nhe răng nhếch miệng nhìn ta, lời nói ra rõ ràng là tiếng trẻ con non nớt.

Con mẹ nó chứ, ta nói hoan hoan hô hai ngày nay vì sao lại yên tĩnh như vậy, âm linh trên người hắn đã đổi sang trên người lão béo.

"Tiểu bằng hữu, giết người là phạm pháp."

Lý mặt rỗ bị trận trước mắt dọa chết, nín nửa ngày mới nói ra một câu khiến lòng người ta đau nhức.

"Kẻ giết người là tên gia hỏa này, liên quan gì đến ta chứ?"

Thằng ranh con này thật đúng là thông minh, lại còn biết mượn dao giết người, nếu như đứa bé trai cụt tay thật sự bị bóp chết, lão béo cho dù không phán quyết, cũng sẽ danh dự làm mất đi cả đời không ngẩng đầu lên được.

"Ha ha, ta còn sợ một con tiểu quỷ ngươi uy hiếp hay sao? Có tin bản tôn khiến ngươi tan thành tro bụi hay không?"

Ta cố ý chọc giận nó, để nó tạm thời bỏ qua đứa bé cụt tay này.

Quả nhiên, sau khi ta nói xong, sự chú ý của Tiểu Âm Linh liền dời đến trên người ta, chỉ thấy nhóc con thả ra một tay, hướng ta đi tới, vừa đi vừa cười lạnh.

"Thúc thúc, ngươi chơi trốn tìm với ta có được không? Là hình phạt, người thua sẽ mất đi bộ phận sao?"

Cái này thật sự là biến thái, mấy ngày trước là thua bồi mạng, hiện tại lại đổi khí quan thân thể, ta thật hoài nghi nó lúc nhỏ làm sao lại tới đây.

Thấy ta thật lâu không nói lời nào, Tiểu Âm Linh tức giận, hai mắt trở nên đỏ tươi, khí tức bốn phía dần trở nên nồng đậm.

Xem ra nó muốn giở lại trò cũ, ta cẩn thận đặt Vô Hình Châm ở trong lòng bàn tay chuẩn bị.

Lão béo nhếch nhếch miệng, âm trầm cười nói: "Thúc thúc, ta tới tìm ngươi trước được không?"

Nói xong nó liền biến thành một đạo hắc vụ hướng trong miệng ta đánh tới, ta nhân cơ hội đưa ánh mắt về phía Lý Ma Tử, Lý Ma Tử ăn ý chạy qua cùng với đuôi ngọc đem người Mục gia dời đi.

Chỉ trong nháy mắt, nơi đây chỉ còn lại hai người chúng ta.

Ta đã biết lai lịch của nó nên cũng không quá câu thúc, trực tiếp cầm lấy Ngân Nguyệt loan đao.

"Khanh khách... thúc thúc, người đang trốn đâu rồi? Người giấu xong chưa? Ta phải tới tìm người đây."

Theo thanh âm của tiểu âm linh, sương đen chậm rãi đem ta bao vây ở giữa, ta chỉ cảm giác mình đã lâm vào một màu đen kịt, bên tai chỉ có thanh âm to mọng đang quanh quẩn không ngừng.

Ta đem loan đao đặt ở trước Thiên Cung, bảo đảm bản thân không bị âm khí ăn mòn, đồng thời không ngừng đọc thầm chú ngữ gia tăng linh lực.

Bên tai chỉ còn lại tiếng bước chân già nua, ta càng lúc càng khẩn trương, trên trán không nhịn được chảy ra mồ hôi lạnh.

"Thúc thúc, người đang ở đâu?"

"Thúc thúc, hóa ra thúc không có ở đây, vậy thúc đang ở đâu?"

Mỗi một câu nói của Tiểu Âm Linh ta sợ hãi lại tăng thêm một phần, nó mang đến cho ta áp lực tâm lý vượt xa áp lực nó tạo thành tính thực chất gây ra cho ta, ta có chút phát điên.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy giọng nói hưng phấn của tiểu âm linh: "Thúc thúc, thì ra ngươi ở đây, ta tìm được ngươi rồi."

Trong lòng ta lập tức khẩn trương tới cực điểm.

"Thúc thúc, ngươi thua rồi."

Tiểu Âm Linh lại nói, thanh âm là từ đỉnh đầu truyền đến.

Ta đột nhiên ngẩng đầu, thình lình nhìn thấy lão béo tựa như một con thằn lằn nằm trên trần nhà, đang nhìn nước miếng chảy ròng ròng...

Trong con ngươi lão béo đã không còn màu đen, hai con mắt biến thành màu đỏ, giống như hai ngọn nến đang cháy.

Ta hít vào một ngụm khí lạnh, vừa định nói chuyện, lão béo lại bổ nhào từ đỉnh đầu xuống. Dáng vẻ của lão này không khác gì với Cáp Mô Công thất truyền trong chốn giang hồ đã lâu.

May mà tiểu gia lấy được linh trí, nhanh chóng trốn sang một bên, nếu bị nó đánh trúng chắc chắn đầu sẽ nở hoa.

Một kích không trúng của nó lần nữa đánh tới, lại bị ta tránh được. Sau mấy lần liên tiếp, Tiểu Âm đã tức giận nói: "Thúc thúc, ngươi trốn trốn thua rồi, không chịu trừng phạt nữa sao?"

Âm thanh của nó đột nhiên cao lên, vô cùng sắc bén, ta chỉ cảm thấy màng nhĩ như muốn nứt toác ra rồi.

"Nhãi con, ta cũng đâu có nói là muốn chơi với ngươi."

Mấy vòng liền trôi qua, ta đã mệt đến thở hồng hộc, lão béo ngược lại càng ngày càng lợi hại, ta không có tâm tư tiếp tục chờ đợi nữa.

"Thúc thúc, thúc bắt nạt con!"

Nhìn người đàn ông mập mạp này cuộn mình lại, giống như một đứa trẻ nghẹn ngào khóc rống, trong lòng ta không khỏi một trận ác hàn.

"Ta khi dễ ngươi chỗ nào, ngươi xem vết thương trên người ta, còn không biết xấu hổ nói?"

"Thúc thúc, ngươi cản ta, ta muốn ngươi chết!" Lão mập giương nanh múa vuốt nói.

"Tào Xung, nếu ngươi có bản lĩnh thì xuống dưới lão béo đi."

Ta bị nó làm ra ngọn lửa, vô cùng lo lắng chửi bới, nó bị ta nhận ra, trong lúc nhất thời có chút sững sờ.

Đây là một cơ hội tốt, ta thừa cơ tế ra Vô Hình châm phong bế huyệt vị trọng yếu trên thân lão béo, lại dán lên trán hắn một tấm linh phù.

"A."

Lúc này Tào Xung mới lấy lại tinh thần, lớn tiếng kêu lên thảm thiết, bị ép từ trên người lão béo rời đi.

Hiện tại Tào Trùng toàn thân xanh mét, nhất là trên mặt đã thành màu tím đỏ, khuôn mặt vốn thanh tú đáng yêu đã hoàn toàn phế bỏ!

Sử sách ghi lại, tiểu nhi tử Tào Tháo Tào Trùng của Tào Tháo. Vừa tròn mười ba tuổi đã bệnh chết rồi, thế nhưng sao lại có oán khí mạnh đến vậy?

"Làm sao ngươi biết ta là Tào Xung?"

Nhìn ra được nó rất chú ý đến việc bảo vệ tính danh riêng tư của mình, sau khi bị ta vạch trần vậy mà lại căng thẳng hẳn lên.

Tào Nhất, Chương thứ tám trăm mốt, một trăm hai tử vong.

Ta chỉ hơi sững người, đã có một chủ ý, tiếp theo hỏi: "Ngươi thành thật trả lời ta vài câu hỏi trước đã, sử sách ghi lại năm ngươi bị bệnh chết ở mười ba tuổi, là thật hay giả?"

Hiển nhiên Tào Xung vô cùng mẫn cảm với vấn đề này, sau khi nghe xong khí tràng xung quanh nó đột nhiên mạnh mẽ hơn rất nhiều!

Ta vội vàng đem loan đao đặt ngang trước người, trong lòng thầm nhủ nếu còn khoe khoang nữa ta sẽ giết chết nó.

Ai ngờ một hồi qua nó trào phúng cười, bất đắc dĩ nói: "Người viết sử sách ngược lại rất biết biên soạn, càng cho ta một kết cục như vậy."

"Năm Kiến An mười ba, ca ca ta thích nhất là chuột độc mà Tào Phi ta uống uống vào trong nước."

Nói đến đây, Tào Xung âm khí ngược lại giảm xuống, tám thành nó có cảm tình đặc thù với Tào Phi nhỉ?

Một mặt hận hắn, một mặt lại hy vọng nhận được tình yêu của ca ca.

Đột nhiên ta phát hiện ra tại sao nó lại điên cuồng đối phó ca ca tỷ, kịch độc dưới trướng Tào Phi, khiến đáy lòng Tào Xung dâng lên chấp niệm.

"Tào Xung, sao ngươi lại bám lên chiếc thuyền nặng kia?"

Ta thở dài rồi hỏi tiếp vấn đề thứ hai. Nhưng lúc này Tào Xung đã không còn kiên nhẫn nữa, nhe răng trợn mắt nói: "Thúc thúc, ngươi bao che cho hai người bọn họ như vậy, vậy ngươi đi chết đi."

Tào Xung đột nhiên phát động công kích, âm khí không ngừng từ trên người hắn toát ra, chiêu nào chiêu nấy tấn công chỗ yếu hại của ta. Cũng may ta có loan đao trong tay, không cho nó chiếm được chút tiện nghi nào.

"Chết... Các ngươi đều phải chết!"

Tào Xung giờ phút này đã triệt để mất đi lý trí, Âm khí bên cạnh nồng đậm có thể thấm máu. Ta đã ra khỏi trận pháp, hiện tại hoặc là nổi hung giết chết nó, hoặc là chuẩn bị sẵn sàng để nó làm bị thương.

Trong lòng ta nghĩ vậy, Tào Xung lại nắm lấy thời cơ nhào tới muốn cắn cổ họng của ta. Ta vội vàng né tránh, nhưng vẫn không thể trốn hết được, bị nó moi ra một lỗ hổng trên cánh tay.

"Mẹ nó, Tào Tháo một đời kiêu hùng, sao lại sinh ra một tiểu quỷ khó dây dưa như vậy."

Nhìn đứa trẻ không nói đạo lý này, ta không nói gì mà chỉ ân cần thăm hỏi Tào Tháo một tiếng, ngay sau đó ta vỗ mạnh lên ót của mình, đột nhiên nghĩ đến, Tào Xung không nghe lời, ta có thể bảo nó ra ngoài dạy dỗ nó!

Ta nhìn nhìn Vĩnh Linh Giới đang ở trên tay, trực tiếp cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi lên đó, trong nháy mắt liền nghe thấy tiếng tỉnh lại của Tiểu Giới Linh.

"Lập tức triệu hoán Tào Tháo xuất chiến!"

Tình huống khẩn cấp ta không có một câu nhảm nhí, Tiểu Giới Linh cũng cực kỳ chuẩn sức lựa chọn triệu hoán.

Nhìn Tào Trùng đang nhìn chằm chằm vào mình như hổ đói, trong lòng ta liền mừng thầm một trận, lão tử không trị được ngươi, liền tìm một người có thể trị ngươi!

Tào Xung không chú ý tới động tác của ta, ông ta cười nham hiểm, lập tức xông về phía ta.

"Thương Thư."

Lúc này, âm thanh mang theo uy nghiêm của Tào Công truyền đến, Tào Xung trong nháy mắt ngây ngốc tại chỗ, ánh mắt trở nên phức tạp. Có ngoài ý muốn, có khiếp sợ nhiều nhất chính là sự ủy khuất của đứa nhỏ khi nhìn thấy cha.

Tào Tháo cầm Thất Tinh đao trong tay xuất hiện bên cạnh ta. Ông ta mặc một bộ áo bào đỏ, râu dài mặt đen, một thân khí phách xông thẳng lên trời.

Sau khi Tào Xung lấy lại tinh thần, cúi đầu thật sâu với Tào Tháo: "Trùng nhi, gặp phụ vương rồi."

Một lạy này vượt qua ngàn năm, ngay cả Tào Tháo vừa mới được triệu hồi ra cũng không nhịn được mà đỏ mắt.

Cha con gặp nhau tất nhiên có rất nhiều lời muốn nói. Ta rất thức thời ôm lão béo đi đến gian phòng bên cạnh, hi vọng Tào Tháo có thể đem tiểu tử kia thuyết phục.

Sau khi đặt lão béo lên giường, ta phát hiện trên người lão này ngoại trừ dương khí yếu đi rất nhiều, không có những cái khác tật xấu cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hơn nữa, Tào Trùng sau khi phụ thân một cái thì đoàn sương đỏ quấn quanh cổ tay của lão béo kia đã biến mất.

Dù sao cũng có Tào Tháo hỗ trợ, ta đã không cần lo lắng, dứt khoát ngủ luôn.

Không biết ngủ bao lâu, bên cạnh đột nhiên truyền đến một trận âm khí, ta thình lình ngẩng đầu, phát hiện Tào Tháo và Tào Hoàng đã mang theo đến đứng ở trước giường.

Tào Xung để trần cánh tay, trên lưng sau lưng đeo một bó vải, hiển nhiên là chịu mọi quả đắng thỉnh tội.

"Tào công, chuyện này..."

Ta có chút khó xử, nếu Âm Linh bình thường tùy tiện ta cũng thả, nhưng Tào Trùng gia hỏa này sát hại nữ chủ nhân Mục gia rất sống động, ta muốn dễ dàng buông tha nó, đối với Mục gia ta quá không công bằng.

Tào Tháo thấy mình không bị lay động, vậy mà bước lên phía trước một bước, chỉ chỉ Địa Ngân Nguyệt loan đao bên cạnh, lại chỉ chỉ chính mình.

Vẻ mặt của hắn đầy kiên quyết, nói rõ ra cho ta biết, nếu như muốn truy cứu Tào Xung thì cứ trừng phạt hắn đi.

Tử Bất giáo sư đã từng dạy dỗ, đây là truyền thống trong lý lẽ của Hoa Hạ Luân, Tào Tháo làm như vậy cũng không có gì đáng trách, nhưng ta nào dám đánh Ngụy Vũ Đại Đế a...

"Thương Thư, còn không mau quỳ xuống!"

Tào Tháo thấy ta do dự không quyết, ngược lại lớn tiếng quát với Tào Xung.

Tào Xung lập tức ngoan ngoãn quỳ trước mặt ta, không dám làm trái ý Tào Tháo chút nào.

Xem ra nếu ta gọi cha nó ra sớm một chút, sự tình sẽ dễ dàng giải quyết hơn nhiều.

"Thương Thư, ngươi có biết sai không?" Tào Tháo gầm nhẹ.

"Hài nhi biết sai."

Hai tay Tào Trùng giơ cành mận gai lên đưa cho phụ thân, Tào Tháo đón lấy một lát rồi lại vụt lên người Tào Xung.

Da của nó vốn đã xanh đen, giờ đây xuất hiện từng vết thương, nhìn mà giật mình. Tào Xung mặc dù rất đau nhưng vẫn cắn răng, không phát ra tiếng hét thảm.

"Được rồi, hai ông cháu các ngươi khẳng định đã dự mưu trước, diễn khổ nhục kế tới rồi."

Ta bất đắc dĩ tiến lên đoạt lấy cành mận gai từ tay Tào Tháo. Ông ta ở trong Vĩnh Linh Giới lâu như vậy, cũng không chỉ một lần ra ngoài giúp ta. Nói đến chuyện chúng ta đã tính là bằng hữu vượt qua ngàn năm từ lâu rồi.

Dựa theo bối phận, Tiểu Tào Xung thật sự phải gọi ta một tiếng thúc thúc. Phàm phàm nhân nhà ta phải quản Tào Tháo mới gọi được một tiếng đại gia.

Tào Tháo làm ra như vậy, chẳng qua là muốn nói cho ta biết: "Đây là tiểu nhi tử của ta, hôm nay nhất định sẽ bảo vệ được, ngươi xem rồi làm đi..."

Ta lập tức đau cả đầu, bất quá không cân nhắc chuyện có quan hệ riêng với Tào Tháo. Về sau ta cũng không thể thiếu nhờ ông ta hỗ trợ, trước mắt đành phải đáp ứng.

Nhưng vẫn phải nghĩ ra một sách lược vẹn toàn khiến người Mục gia tha thứ cho Tào Trùng, bằng không thiên đạo tuần hoàn sẽ báo ứng khó chịu, cho dù ta tha cho nó, lát nữa đương nhiên có người khác tới đối phó nó.

Nhưng Tào Xung hại người ta nhà tan nát, có thương lượng chuyện này không?

Tào Tháo nói xong liền dẫn Tào Xung rời đi, ta lại lâm vào khốn cảnh, bất đắc dĩ đi qua đi lại trong phòng.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi đừng đi nữa, ngươi đi thì ta đau đầu..."

Lý Ma Tử không nhịn được nói, lão béo rất hiểu tiếp lời của ta: "Theo hắn đi, lúc Cửu Lân suy nghĩ sự tình là như vậy."

Ài, đúng là coi thường ta mà!

"Tiểu ca, ngươi có gì phải sầu chứ? Dù sao ngươi cứu cả nhà bọn họ, Mục gia nợ ân tình ngươi lớn như vậy, ngươi để cho bọn họ tha thứ cho Tào Xung có cái gì khó?" Lý Ma Tử đĩnh đạc nói.

Tiểu tử này sẽ đưa ra một ít ý tưởng xấu, nếu ta thật sự xử lý vấn đề như vậy, tiệm cổ đã bị người ta phá từ lâu rồi.

"Ai ui!"

Ta thở dài, tiếp tục suy tư.

Câu chuyện về Tào Nhất Chương số tám trăm một.

Cuối cùng ta quyết định để Tào Xung tự mình đi khẩn cầu người Mục gia tha thứ, ta và Tào Tháo có thể ở trong bóng tối quan sát, nhưng lại không thể xuất hiện, miễn cho không cẩn thận đi trái phải ý nguyện của người khác.

Tào Xung dù sao cũng là đứa nhỏ, trước đó bị cừu hận che mờ hai mắt, kiệt ngạo khó thuần, hiện tại bị Tào Tháo mắng tỉnh lại trở nên dịu dàng động lòng người. Nó nghĩ đến việc mình chém chết mẹ nó, đem ca ca vui vẻ biến thành tàn phế, trong lòng áy náy không chịu nổi, căn bản không có mặt mũi đi xin lỗi.

Cũng may Mục lão bản tâm tư kín đáo, nhìn ra tâm tư của ta, chủ động lôi Tào Xung vào. Nhưng hắn chỉ cam đoan mình không ghi hận Tào Xung, nhưng không bảo đảm bọn nhỏ có ý nghĩ khác hay không?

Ta dùng Huyền Quang thuật đem cảnh tượng ở phòng bên cạnh hiện ra ở trong hư không, cùng với Tào Tháo chăm chú theo.

Ba đứa nhìn thấy Tào Trùng về sau, đều sợ tới mức sắc mặt đại biến, thân thể cuộn mình lại với nhau. Mãi đến khi Mục lão chủ nói Tào Xung là người đặc biệt tới xin lỗi, ba đứa nhóc mới hơi thả lỏng một chút.

Hoan hoan là thích ứng trước tiên, chỉ vào làn da đen của Tào Xung, thật cẩn thận hỏi: "Da của ngươi sao lại thành như vậy?"

Tào Xung suy nghĩ thật lâu, mới chậm rãi kể ra một câu chuyện đã phủ đầy bụi ngàn năm.

Tào Trùng là nhi tử nhỏ nhất của Tào Tháo, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, chưa đầy mười tuổi đã làm ra một chuyện khiếp sợ triều đình: Tượng tướng!

Lúc ấy Đông Ngô đưa một con voi tới, Tào Tháo muốn biết sức nặng của con voi ấy nên đến khảo thí đám văn sĩ dưới trướng.

Nhưng mà voi thật sự rất to, văn sĩ nghĩ đến vỡ đầu cũng không thể nghĩ ra cách nào khác.

Tào Xung lại kiến nghị: Đặt con voi ở trên thuyền lớn, khắc ký hiệu ở vị trí thân tàu bị nhấn chìm, lại gọi là tảng đá tương tự, hai bên có thể cân bằng.

Tào Tháo vô cùng cao hứng, lập tức thi hành biện pháp này, quả nhiên đã biết trọng lượng của voi.

Từ đó về sau chuyện xưa Tào Xung xưng tượng nghe danh thiên hạ, lại thêm Tào Tháo sủng ái nàng ta, rất nhiều đại thần đều muốn đề cử Tào Xung làm thế tử, ngay cả bản thân Tào Tháo cũng sinh ra ý nghĩ như vậy.

Nhưng Tào Trùng xuân phong đắc ý lại khiến Tào Phi cảm nhận được nguy cơ!

Kỳ thật trong lòng Tào Trùng, Tào Trùng không chỉ là thần tượng của ca ca, dù sao tuổi hắn ta còn trẻ mà đã theo phụ thân chinh chiến sa trường, nhiều lần lập xuống quân công.

Tào Trùng sau khi tưởng tượng đến cảnh mình lớn lên, có thể chinh chiến tứ phương giống như ca ca.

Kiến an mười năm, Tào Xung có mưu sĩ của riêng mình, thần đồng Chu Nguyên thẳng. Hai người cả ngày lẫn nhau lăn lộn, chơi đùa vui vẻ, vậy mà có thể phân tích đầu lĩnh đại sự quân quốc chính là đạo, điều này càng làm cho Tào Phi cảm thấy uy hiếp!

Năm Kiến An Thập Tam, Tào Xung vĩnh viễn không quên được ngày đó!

Hắn đặc biệt mua lễ vật xinh đẹp cho ca ca Tào Phi chúc mừng sinh nhật. Ai ngờ Tào Phi lại bỏ chuột dược trong nước trà do Tào Phi uống vào trong Tào Xung để vào thuốc kịch độc.

Tào Xung vĩnh viễn nhớ rõ mình uống chén kẹo thủy xong thì gan ruột đứt từng khúc, lúc ấy Tào Tháo dẫn binh xuất chinh, toàn bộ Hứa Đô đều do Tào Phi định đoạt, mặc cho Hoàn phu nhân cầu khẩn thế nào, Tào Phi cũng không mềm lòng.

Nhìn mẫu thân khóc đến ngất đi, Tào Hướng cũng dần dần không còn khí lực, từng ngụm từng ngụm phun ra máu tươi, mãi đến khi tắt thở!

"Thương thư, chớ trách ca ca tàn nhẫn, muốn trách thì trách muội quá thông minh." Tào Phi lạnh lùng nhìn thi thể trên mặt đất, nói.

Tào Xung trong lòng ủy khuất, y không biết ca ca mà mình sùng bái như mình tại sao lại nhẫn tâm như vậy, chẳng lẽ quyền lực địa vị thật sự quan trọng hơn so với thân tình sao?

Theo thời gian trôi qua, Tào Xung tận mắt nhìn thấy mẫu thân chết, thấy được Tam ca Tào Thực Tác xong bảy bước đã bị lưu đày, nhìn thấy Tứ ca Tào Chương bị cướp mất binh quyền u buồn mà chết, thấy được tẩu tẩu Chân Hống ôm hận mà kết thúc!

Tam ca nói không sai, nấu đậu phụ, đậu tại trong nồi phát khóc, bản thân đồng sinh, tương chuy cấp gì!

Tào Xung nói đây là thời khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời mình, mà cây đào bên trên lại có thể tẩm bổ hồn phách của nó, Tào Xung sống nhờ ở bên trên, trăm ngàn năm qua vẫn bôn ba theo dòng nước sông, không biết vì sao lại tới được Vân Nam.

Cho nên khi người bán hàng rong đem gỗ đào tạo thành kiếm gỗ đào nhỏ bán ra ngoài, nó nhìn thấy giữa các huynh đệ vui vẻ và hài hòa, sinh lòng đố kỵ, dưới tác dụng thù hận mới dẫn đến bi kịch như vậy phát sinh.

Đám nhỏ Mục gia nghe xong chuyện xưa của Tào Trùng đều khóc. Ngay cả Tào Tháo bên cạnh ta cũng khóc.

Mục gia nhân hậu, nhân hậu, rất nhanh đã quyết định không ghi hận Tào Xung nữa, chỉ khẩn cầu hỏi ta có thể giúp mẫu thân bọn nhỏ Hoàn Dương không?

Người chết oan uổng hoàn toàn có thể hồi hồn, nhưng Mục phu nhân vừa mới chết đã chạy loạn khắp nơi, hồn phách đã không còn hoàn chỉnh, hơn nữa không thể bị triệu hồi, ta chỉ có thể tiếc nuối lắc đầu.

"Đại sư, nếu như Di Hoa Tiếp Mộc, có thể để Mục phu nhân hồi hồn không?" Ta vừa mới nói xong, Tào Xung đột nhiên hỏi.

Ta sửng sốt một chút, nhìn nó, lại nhìn Tào Tháo.

Tào Tháo cũng ngây ngẩn cả người, nhưng thấy ta nhìn hắn, chỉ khoát tay ý bảo mình không quan tâm.

"Ngươi nghĩ kỹ chưa?" Ta đau lòng hỏi.

Tào Xung muốn dùng hồn phách của mình tái tạo hồn phách của Mục phu nhân, nói trắng ra là trao đổi tính mạng giữa quỷ hồn, cứ như vậy Mục phu nhân có khả năng rất lớn sống lại, nhưng Tào Xung khẳng định sẽ bị phế...

Tào Tháo không phát biểu ý kiến, thật ra là một loại cự tuyệt thay đổi, ta cũng cảm thấy như vậy có chút tàn khốc. Nhưng Tào Xung một khi vẫn kiên trì, ta chỉ có thể cắn răng đồng ý.

Ta đã viết một phần sách, đại khái là kể lại thân thế của Tào Trùng đau khổ, gần đây sau khi làm sai liền hối hận, cũng được người của khổ chủ gia thông cảm. Hiện tại Tào Xung muốn hy sinh bản thân cứu người đã bị nó hại chết, hi vọng được Diêm La vương quân cho phép.

Viết xong, ta sẽ bảo người Mục gia đều ký tên làm người chứng kiến, sau đó dùng Chu Sa bút viết xuống tên sống của Mục phu nhân và Tào Xung.

Sau đó ta lập xuống pháp đàn, đốt hương đèn, phối hợp chú ngữ hướng lên trời cầu nguyện.

Dần dần, bầu trời trên đỉnh đầu chúng ta bắt đầu xuất hiện mây đen, tiếp theo tiếng sấm vang rền. Trong lòng ta càng thêm khẩn trương, cấp tốc lặp lại chú ngữ, lại không nghĩ rằng một tiếng sấm rền vang lên, trực tiếp dập tắt toàn bộ hương nến trên pháp đàn!

Điều này chứng tỏ Tào Xung không nên hồn phi phách tán như ngày hôm nay, cũng nói rõ mạng của Mục phu nhân đã đến điểm cuối, Diêm La Vương không đồng ý, ta chỉ có thể tiếc nuối việc người Mục gia chuẩn bị hậu sự.

Rất nhiều chuyện đều là như vậy, không phải chúng ta muốn như thế nào thì cứ thế, sự thật sẽ vĩnh viễn không bởi vì chúng ta mà thay đổi!

Mục phu nhân cuối cùng cũng chết rồi, từ hôm nay trở đi bên cạnh ta lại nhiều thêm một đồng tử cực kỳ thông minh, một nhà Mục lão bản vẫn đại lý mở khách sạn như cũ.

Gia đình bọn họ đều thiện lương như vậy, ngày sau nhất định sẽ có báo đáp, chỉ có điều trong khoảng thời gian Tào Trùng ở bên cạnh ta, vẫn hoài nghi trí thông minh của ta rất thiếu thốn. Nói trắng ra là đã hoàn toàn không phục, ta liền đem nó ném cho nam tử chăm sóc.

Xử lý xong chuyện này, ta chuẩn bị gọi Doãn Tân Nguyệt đi du lịch, ai ngờ cô ta lên bộ khiêu sát Thanh xong lại bắt đầu làm vở kịch mới, cũng là một tiểu lao động, nhưng kịch mới của cô ta rất thú vị, là quay phim truyền hình trẻ con động lòng người kia chứ không phải xem phim truyền hình anh em ruột.

Trong kịch kể chính là chuyện một đôi vợ chồng đối xử với dưỡng con và con ruột đối xử bình đẳng, mà hai huynh đệ biết rõ không thân lại thắng như huynh đệ ruột thịt, thập phần động lòng người.

Điều này hoàn toàn khác với thái độ chiếu sáng của Tào Phi đối đãi với các huynh đệ.

Những năm gần đây trên mạng lưới không ngừng tuôn ra tay chân tương tàn, để cho người ta cảm thấy buồn cười xen lẫn chút thương cảm.

Những người đồng phòng kia, có ai không phải vì lợi ích hoặc là tiền tài?

Vì tình cảm tay chân của hai thứ này nên không để ý, thậm chí tàn nhẫn sát hại huynh đệ tỷ muội của mình!

Chẳng lẽ người sống càng tốt thì càng nhân tình sao? Bi kịch của Tào Xung có tái hiện hay không?

Điển cố của bảy bước thơ còn chưa đủ để cảnh giác thế nhân sao?

nấu đậu phụ làm đậu phụ, đậu tại trong nồi khóc, vốn tự sinh cùng một gốc, tương thổi quá nóng.

Thiếu Lâm Viên, hạng tám trăm một nghìn một, ở Thiếu Lâm Viên Sơn.

Tào Xung gần đây luôn ở tại thích nhâm, làm cho ta khó chịu chính là Tào Xung cảm thấy trí thông minh của ta không có ở đây, lại vô cùng khâm phục nam nhân được thương cảm.

Nam nhân chăn hộ cũng hiếm khi xin ta một lần, muốn mang Tào Xung theo bên cạnh, ta chỉ có thể đưa tiểu thần đồng cho hắn.

Trong khoảng thời gian này xảy ra một chuyện lớn: Yến Yến bị phán tử hình!

Lúc trước Yến Yến giết chết cha mình, sau đó không phán tử hình mà là nhốt vào trong trông coi. Lúc ấy bà ta thuộc loại phòng vệ quá mức, lại có tình tiết tự thú, cho nên phán không nặng.

Lý Ma Tử còn ba ngày hai mắt nhìn nàng, nghĩ chờ nàng ra ngoài rồi sẽ theo đuổi nàng, ai ngờ Yến Yến sau khi đi vào lại bị nữ phạm khác ức hiếp.

Lão nhân khi dễ người mới là chuyện rất thường xảy ra, Yến Yến lúc đầu cũng đành nhẫn nhịn, nhưng những người đó lại trở nên càng thêm dữ dội, Yến Yến phản nghịch vốn đã bạo phát!

Ngày đó nàng vụng trộm đem bàn chải đánh răng một đầu mài nhọn, thừa dịp mọi người đều ngủ đem yết hầu nhà tù phá vỡ, đối phương ngay cả một chút động tĩnh cũng không kịp thở ra.

Yến Yến sau khi cảm giác mình không thể ra ngoài được, chi bằng giết thêm vài tên cặn bã, lại liên tục giết thêm hai nữ ác bá, lúc chuẩn bị giết người thứ tư đã bị phát hiện.

Trong ngục giam ác ý liên tục giết chết mấy người, tình tiết phạm tội cực kỳ nghiêm trọng, không có bất cứ suy nghĩ gì bị phán tử hình.

Lý mặt rỗ biết được tin tức này thì trực tiếp giam mình ở trong phòng, mấy ngày cũng không ra ngoài!

Ta không muốn để hắn tiếp tục như vậy, nhưng tình cảm của hắn quá mức coi trọng, huống chi việc này lại không dễ khuyên, ta chỉ có thể gọi tiểu hài tử trở về, tận lực giúp hắn, để hắn từ trong tiêu trầm đi ra.

Ngày đó ta rời giường chuẩn bị đi đưa điểm tâm cho hắn, không ngờ vừa mới mở cửa đã xuất hiện một cái đầu trọc lớn, há mồm liền gọi ta: Trương tiểu ca.

Ta nhìn kỹ lại, được lắm, Lý Ma Tử vậy mà đã cạo mình thành cái gáo trọc lốc rồi.

"Ngươi đây là muốn chơi cái gì..."

Ta sửng sốt nửa ngày mới phản ứng lại, thật sự là Thái Tiền vệ hình dáng này rồi.

"Ta nghĩ xuất gia, xem như trả nợ thay nàng!"

Lý Ma Tử ngữ khí rất bình thản, hắn nhìn bánh bao thịt cùng cháo nhỏ mà mình mang theo, không ngờ lại chỉ uống mỗi cháo, bánh bao thịt một miếng không nhúc nhích.

Nhìn Lý mặt rỗ ngày xưa không có thịt không vui biến thành như vậy, trong lúc nhất thời ta không biết phải làm sao. Hắn lại ăn nhiều rồi, vừa ngồi ăn xong liền ngẩng đầu hỏi ta có thể cùng hắn đi Thiếu Lâm tự không, nói là muốn đi bái Phật.

Khó được hắn muốn đi ra ngoài một chút, ta vội vàng đáp ứng, kéo xe thẳng đến Hà Nam Tung Sơn.

Tung Sơn không cao lắm, cho nên ngoại trừ cho Phật tử leo lên bậc thang, bên cạnh còn có xe bánh bao nhỏ có thể lên thẳng đỉnh núi, dựa theo tâm tư của ta mà trực tiếp làm bánh bao trên xe, Lý Ma Tử thần kinh lại như nước bước lên bậc thang, hơn nữa còn là ba bước một lạy năm bước.

Ta là chuyên môn bồi tiếp hắn, đành phải thuận theo ý của hắn, bất quá hắn đỉnh đầu to, lại làm ra một bộ dạng phật phấn cấp Cốt Hôi, dẫn tới rất nhiều người chung quanh chú ý, ta bất đắc dĩ kéo giãn khoảng cách với hắn.

Mặc dù tạo hình người có lôi đình như vậy, dọc theo đường đi vẫn có không ít người du lịch tới muốn lôi kéo chúng ta, nhưng đều bị ta đẩy, tiểu gia có tiền thừa này cho bọn họ, còn không bằng tự mình ăn một bữa!

Thời tiết tiết giữa hè vốn nóng, người chung quanh lại đặc biệt nhiều, bò đến giữa sườn núi thì ta mệt mỏi không chịu nổi, nên mua được dưa hấu gặm.

Chỉ là nơi chết tiệt này hoa quả quá mắc, một trái dưa hấu bỏ ra hơn 60 đồng hồ, đáng hận nhất là tự ta ăn không hết, muốn cho Lý mặt rỗ đi, tiểu tử này còn không cần, nói là trước khi lên núi bái Phật bất cứ thứ gì cũng không thể ăn.

Tinh thần này... Khiến Bạch Mi thiền sư tu phật cả đời làm sao chịu nổi!

Nhanh chóng tới gần đỉnh núi, trên đường có thêm rất nhiều khách xuống núi, xem ra đều đến triều Phật, ai ai cũng đều xuân phong đắc ý.

Đó là ta lúc đó ta không đồng ý với cách nói của nhà Phật Đạo, vẫn là tương đối có cảm tình với Đạo giáo, nên ta không chú ý đến nguyên tố Phật giáo trên đường, ngược lại nhìn phong cảnh xung quanh.

Ta vừa đi vừa nhìn, đột nhiên bị đụng một cái, cả người lảo đảo một cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Mẹ nó, nếu ngã xuống thì ta phải lăn thẳng xuống chân núi.

"Không có mắt như vậy?"

Ta mắng một câu, nghiêng qua một chút lại phát hiện đối phương chỉ là một hài tử trên dưới mười tuổi, bộ dáng bẩn thỉu, làn da khô héo khô ráo, xem xét liền biết rất lâu chưa ăn cơm, chưa tắm rửa.

Hài tử thấy ta xoay người lại, sợ đến mức quỳ xuống dập đầu xin lỗi ta, điều này làm lửa giận của ta trong nháy mắt tiêu tán, vội vàng đưa tay muốn đỡ hắn lên, nhưng hắn không đứng dậy nổi.

Bên cạnh có không ít người đang xem náo nhiệt xông tới, ta chuẩn bị cưỡng ép kéo hắn lên, ai ngờ hắn đột nhiên hai mắt khẽ đảo, hôn mê bất tỉnh.

"Đừng nói là chạm vào đồ sứ đấy chứ?"

Ta ở đáy lòng cân nhắc một câu, dù sao chung quanh Cảnh Điểm chưa bao giờ thiếu người như vậy, ngồi xổm xuống kiểm tra một phen, đúng là đã ngất đi rồi, mà người chung quanh cũng càng ngày càng nhiều, ta chỉ đành để Lý Ma Tử tự mình bái Phật, sau đó ôm con xuống núi tìm gian nhà ngủ.

Lão nói thân thể lão không có gì đáng ngại, chỉ là gần đây thiếu nước và thức ăn mới làm cho hôn mê, cuối cùng lão còn treo một bình muối thuốc chua đường.

Đánh xong hắn còn chưa tỉnh lại, lúc này trời đã tối rồi, ta ôm hắn trở về khách sạn, lại gọi một phần mì gà quay đầu bếp, còn có hai bát đậu hũ và canh cay.

Đây là đặc sản của Hà Nam, cũng là thứ mà Cổ Hoa Hạ ưa thích ăn nhất, nhất là nước súp chua tuy rằng nhìn bề ngoài đen sì, nhưng hương vị lại rất ngon, dinh dưỡng lại rất phong phú, mỗi lần đến Hà Nam ta nhất định phải uống một bát!

Sau khi bán ra ngoài, ta chuẩn bị gọi đứa nhỏ này rời giường, liền phát hiện nó đã tỉnh lại, rụt rè ngồi ở bên giường, vừa nhìn nước miếng chảy ra, vừa vụng trộm dò xét ta.

Xem ra đứa nhỏ này thật đáng thương. Ta cười gọi nó xuống ăn cái gì, hài tử lập tức vui vẻ cười. Nó nhảy xuống giường, trực tiếp dùng bàn tay bẩn thỉu đi bắt thịt gà. Vừa đụng phải đĩa, nó liền tranh thủ thời gian rút tay về, ngượng ngùng nói: "Thúc thúc, cháu đã quen ăn đồ ăn như vậy rồi, thật xin lỗi..."

"Không sao, khi còn bé ta cũng thường xuyên bắt lấy."

Ta cố gắng dỗ dành nó, hơn nữa còn kiên trì gắp một miếng thịt bỏ vào miệng. Lúc này nó mới cao hứng, nhưng vẫn cầm lấy hai đũa, cẩn thận ăn.

Rất nhanh hắn đã ăn sạch tất cả, ngay cả bát canh chua ta mua cho mình hắn cũng chỉ còn lại hai sợi rong biển. Ta giúp hắn lau miệng, tiếp theo hỏi hắn làm sao lại lưu lạc tới tình cảnh này, lại hỏi hắn gia đình ở đâu?

Ta không thể nuôi nó mãi được, nhưng cũng không yên tâm để nó tự rời khỏi, chỉ muốn giúp nó tìm được người nhà.

Nó nghe ta nói như vậy thì nước mắt tuôn rơi, như thế quả thật giống hệt khi ta còn bé, mỗi lần ta khóc gia gia sẽ ôm lấy ta.

Ta ôm hắn vào trong lòng, hắn khóc một hồi giống như mệt mỏi, mới dừng lại kể cho ta chuyện hắn gặp phải.

Hắn tên là Hách Tiểu Long, quê hương ở một mảnh nông thôn phía dưới thương khố Hà Nam, cha mẹ đều là nông dân, phụ thân còn thừa dịp nông nhàn rỗi ra ngoài làm công, nhiều năm qua người nhà vẫn luôn là trạng thái đói không chết đói không chịu nổi, sống nghèo khó nhưng mà rất hạnh phúc.

Nhưng bắt đầu xuân năm nay, trong thôn đột nhiên náo loạn hạn hán, đầu tiên là ông trời nhỏ nước xuống không hạ, về sau dòng sông trong thôn lần lượt khô cạn, đến giếng nước trong thôn phía sau đều thấy đáy. Đến cuối cùng trong thôn chỉ còn lại một cái giếng còn có nước, nhưng nước đánh ra căn bản là không thể uống, đen sì thối hoắc, có to gan uống rất nhanh toàn thân thối rữa mà chết.

Những người ở ngoài thôn làm công kiếm tiền đã sớm đón người nhà đi, hiện tại chỉ còn lại đám dân nghèo không ra được.

Cơm nhỏ trên mặt đất vốn muốn chín, bởi vì thiếu nước toàn bộ bị phế bỏ, rất nhiều người đều gặp phải tình trạng sống không nổi.

Phụ thân của Hách Tiểu Long quanh năm làm công ở bên ngoài, đối với bên ngoài có hiểu biết nhất định, muốn đưa người nhà ra ngoài. Thế nhưng bà nội của tiểu Long cả đời cũng không chịu rời khỏi thôn, cho nên phụ thân đành phải mỗi tháng đều lấy tiền cho người nhà, sau đó mỗi ngày tiểu Long đều ra ngoài thôn mua nước.

Thời gian trước rốt cuộc bà nội của Tiểu Long không chịu nổi, qua đời rồi, trong nhà có quy củ giữ cửa, cho nên cha mẹ phải ở lại giữ nhà hiếu, nhưng bọn họ đau lòng cho Tiểu Long, liền đưa nó đến

Mục thúc trong thành tạm thời tránh nạn.

Ai ngờ qua không đến nửa tháng, biểu thẩm cùng biểu tỷ liền bắt đầu nhằm vào con rồng nhỏ, lúc đầu chỉ là đánh chửi, về sau vậy mà ngay cả cơm cũng không cho nó ăn.

Con rồng nhỏ đói đến mức không chịu nổi bèn trốn ra khỏi nhà biểu thúc, nhưng nó không biết về nhà như thế nào, trên người cũng không có tiền, ăn xin ở quanh Thiếu Lâm tự, dựa vào cháo và tiền mình ngẫu nhiên bố thí trong chùa còn có tiền nhặt phế phẩm miễn cưỡng sống qua ngày...

Nhưng nào có nhiều phế phẩm để nhặt chứ?

Rất nhanh hắn liền dừng lại, loại tình huống mệt mỏi ngất đi như hôm nay đã không phải là lần đầu tiên phát sinh.

Ta nghe xong đặc biệt đau lòng đứa bé, liền dẫn nó ra ngoài mua một bộ y phục sạch sẽ, cho nó một ngàn đồng hồ, sau đó đánh từng giọt từng giọt, sau khi tài ngốc đi tới, ta liền trực tiếp mang nó đi chợ mua mấy thùng lớn thuần tịnh thủy, bảo tài xế đưa tiểu Long về quê quán thương nhai.

Đau lòng là một chuyện, nhưng điều ta có thể làm chỉ có vậy, chỉ hy vọng sau khi hắn trở về, người nhà đều sẽ gắng gượng gánh chịu hạn hán.

Hạng tám trăm năm khô hạn thôn?

Thật ra nghe xong miêu tả của hắn, ta đã cảm thấy có điểm gì đó không đúng.

Mặt sông phía nam từ xưa đến nay thiếu nước, nhưng mà hạn tình lâu như vậy cũng chưa chấm dứt, rất thể hiện rõ vấn đề!

Nhưng bây giờ phàm nhân mới hai tuổi, cuộc sống của ta vừa an ổn xuống, không muốn tham gia vũng nước đục này. Tối thiểu hiện tại không đi, đợi đến lúc vạn bất đắc dĩ lại đi xem cũng không muộn.

Tiểu Long trước khi đi lại quỳ xuống, còn sờ soạng trong y phục của mình, cuối cùng lấy ra một khối ngọc bội cho ta mượn, xem như báo đáp ân tình của mình.

Ta tất nhiên là không nhận, nhưng sau khi lên xe hắn ném cửa sổ xuống, ta chỉ có thể chấp nhận.

Khối ngọc này lớn như trứng ngỗng, nắm trong tay tơ lạnh, đoán chừng là khối ngọc tốt, chỉ là còn chưa mài mà thôi.

Lý Ma Tử còn chưa trở lại, ta không quan tâm tới nghiên cứu khối ngọc này, tranh thủ thời gian đi Tung Sơn tìm hắn, đến trong chùa mới phát hiện hắn đang quỳ gối trước Phật.

Có điều hình dáng lúc này của hắn lúc lắc mông quả thật không giống đệ tử Phật môn, ta cố kéo hắn dậy, nếu không tên này không khéo sẽ quỳ đến ngày thứ hai.

Lúc xuống núi trời đã tối, Vãn Phong mang theo dư nhiệt thổi vào người, cũng rất thích ý.

Lúc này ba lô trên người đột nhiên bị túm lên một chút, phản ứng đầu tiên của ta là có trộm, vội vàng quay đầu lại phía sau căn bản là không có ai. Lúc này ba lô lại nhúc nhích một chút, ta mới hiểu là đuôi ngọc đang làm chút động tác, liền mở ra ba lô đặt nàng lên, nàng vừa ra liền nháy mắt với ta, ta nghĩ nàng buồn bực cả ngày, muốn hít thở không khí, liền ôm nàng vào trong ngực.

Ai ngờ cô bé căn bản không có ý này, nhảy lên bốn phía bả vai ta ngửi ngửi, giống như sói đang tìm kiếm thức ăn.

Chỉ thấy nàng ngửi trái ngửi phải, thậm chí ngay cả hông ta cũng không buông tha, cuối cùng đứng ở Túi quần ta, con mắt không ngừng lóe lên.

Chỉ khi nào gặp phải nguy hiểm cô mới làm vậy, nhưng trên người ta có thể có nguy hiểm gì?

Ta vừa tò mò sờ một cái, mới nhớ tới ngọc bội trong túi chứa con rồng nhỏ tặng, vừa muốn nhắc nhở Ngọc Vĩ không cần ngạc nhiên, nàng lại đột nhiên nóng nảy lên, hóa thành hình người đứng trước mặt ta, thở phì phò nói: "Hỏa ca ca, khối ngọc này có vấn đề!"

"Cái gì?"

Nghe Ngọc Vĩ nói như vậy, ta vội vàng móc ngọc bội ra quan sát tỉ mỉ, đột nhiên ý thức được một vấn đề: Khối ngọc này rất mát!

Lúc trước ta nhặt lên đất nhìn thoáng qua bỏ vào trong túi áo, cũng không phát hiện dị thường, bây giờ xem ra Vĩ Ngọc nói không sai, trên người ta dương khí rất nhiều, đã đặt trên người ta mấy giờ mà vẫn còn lạnh dọa...

Dựa vào mắt thường quan sát cả buổi cũng không nhìn ra chỗ nào không thích hợp, ta liền mở ô đồng lần nữa kiểm tra ánh sáng, cuối cùng phát hiện vị trí tận cùng bên trong khối ngọc này không thấy sáng!

Ta rút loan đao, đặt ngọc lên, lại lấy tay chiếu xạ ra điện xạ, ngạc nhiên phát hiện thứ không sáng không rõ bên trong dần dần tản ra, cuối cùng bị loan đao thôn phệ.

Hóa ra khối ngọc này bao lấy một đoàn âm khí, mà ngọc có tính phong bế rất mạnh, trách không được lúc trước ta không phát hiện vấn đề.

Khối ngọc này là Tiểu Long vẫn luôn mang trên người, âm khí bên trong hẳn cũng có quan hệ với hắn. Nghĩ đến đây ta đột nhiên cảm thấy rất áp lực, lẽ nào ta tận tâm tận lực giúp hắn như vậy, chỉ đổi lại một kết quả như vậy sao?

Chẳng qua nghĩ lại, ta và hắn không thù không oán lại đưa hắn về nhà, hắn không đến nỗi muốn hại ta. Nhiều nhất chỉ là muốn đem tất cả những thứ liên quan tới không sạch sẽ vứt cho ta, bản thân chuồn mất là thượng sách.

Nếu thực sự như vậy, ta cũng sẽ không trách hắn, chỉ là ta lo chuyện không đơn giản như vậy...

Nếu hắn thật sự chọc phải âm linh, phiền phức thì lớn rồi, có chút âm linh không đưa đi được, thậm chí hành động này sẽ bị chọc giận!

Con rồng nhỏ chỉ là đứa trẻ mười tuổi, một khi gặp phải âm linh trả thù, đời này chỉ sợ sẽ xong đời, nghĩ đến đây ta liền quyết định đuổi tới Thương Khâu trước nó.

Nếu trước kia gặp phải loại tình huống này, Lý Ma Tử đã sớm kêu ta không nên xen vào việc của người khác, nhưng hiện tại hắn tự cho mình là người xuất gia, chỉ nhẹ nhàng gật đầu nói: "Trương gia tiểu ca, vậy ngươi đi qua xem một chút đi! Ta sẽ không đi, còn phải ngồi trong chùa tiếp tục sám hối nữa."

"Cũng tốt." Hắn không đi theo, ngược lại ta cũng bớt lo lắng.

Lúc này một đường chạy nhanh, nửa đêm đã đi tới thương trường thông qua con đường phải đi qua của tiểu long gia.

Xe ta vừa mở, chính là thẻ yến mới đưa tới gần đây. Nó nhanh chóng lái xe, căn bản không cùng cấp độ với ta, cho nên lại nghỉ ngơi khoảng một giờ, ta mới thấy có xe chậm rãi đi tới.

Không phải ta liên hệ với tài xế, như vậy sẽ thấy phản ứng đầu tiên của tiểu long là có thể đoán được rốt cuộc nó có vấn đề gì không!

Đợi đến khi trời vừa tờ mờ sáng, xe ngựa dừng lại trước tiểu long ở Lữ Gia thôn, tài xế và tiểu long được đưa tới cửa thôn liền lui xuống.

Tài xế này đáp ứng ta đem nước đưa đến nhà, hiện tại lại chơi trò này, tức giận ta trực tiếp bình luận.

Một bàn chân của ta đạp xuống trực tiếp nhảy đến trước mặt tiểu long, thò đầu ra hô: "Còn nhớ ta không?"

Lúc Hách Long nhìn thấy ta, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, rất nhanh chạy tới hỏi ta tại sao lại ở chỗ này, trong mắt tràn đầy vui sướng. Nhìn bộ dạng hồn nhiên này của hắn, căn bản không thể nào biết rõ Ngọc có vấn đề. Ta đột nhiên có chút hổ thẹn, cảm thấy mình còn không bằng một đứa bé thẳng thắn.

Tiếp theo ta đem chuyện đầu tiên ngọc cuội có vấn đề nói với hắn, không đề cập tới hoài nghi chuyện của hắn, chỉ nói mình không yên lòng liền tới xem một chút.

Hắn vừa nghe xong lời này thì càng thêm cảm động, nhảy lên xe ôm lấy ta.

Ta qua nước lên xe chuyển đi, dựa theo nó dẫn dắt, từng bước mở đường hầm gồ ghề.

Lúc ở cửa thôn còn chưa cảm thấy hạn chế bao nhiêu, kết quả càng vào bên trong mặt đường càng khô, con đường phía trước đã triệt để rạn nứt, gió thổi bụi đất đầy trời.

Toàn bộ hoa màu trong ruộng hai bên đều khô héo, nhìn xuyên qua cả ruộng lũng, trên mặt đất đầy những vết rạn to cỡ ngón cái.

Sau khi vào thôn khắp nơi đều là rác rưởi, thỉnh thoảng nhìn thấy có người dán câu đối màu trắng lên cửa lớn, xem ra trong thôn gần đây không ít người chết.

Ta lặng lẽ thở dài, quyết định phải tìm ra nguyên nhân khô hạn.

Cảm giác bản thân cả đời này cũng không thoát khỏi số mệnh của thương nhân âm vật. Từ lúc buôn bán tới nay, chỉ có lần chuẩn bị buông tay mặc kệ này, nhưng lại bởi vì miếng ngọc bội kia trời xui đất khiến mà tới nơi này.

Đi theo Tiểu Long từ đầu thôn tới cuối thôn, cảm giác đã sắp ra khỏi thôn, nó mới gọi ta dừng ở trước một căn nhà ngói cũng dán câu đối màu trắng.

Chữ viết trên trục thuyền này đã tuột mực, rõ ràng đã qua một đoạn thời gian, đoán chừng là trước đó lúc long nãi nãi qua đời mới dán.

Quả nhiên, tiểu long vừa rồi còn rất hoạt bát sau khi nhìn thấy cửa mở sắc mặt trở nên bi thương hẳn lên, ta vỗ vỗ vai hắn, khuyên nhủ: "Tiểu Long, ngươi cố lên."

Hắn ta kiên cường gật gật đầu, dẫn theo ta vào phòng.

Nhà hắn là tiểu viện điển hình, trên bệ cửa sổ bày biện vài chậu hoa, nhưng hiện tại cũng đã khô chết.

Dưới mặt đất phủ một tầng lá cây khô vàng thật dày, đạp lên lá cây trên đó sẽ vỡ thành bột phấn. Ta nhíu mày, trong lòng thầm nhủ mẫu thân của Tiểu Long cũng quá lười, sao không quét dọn một chút?

Kéo rèm cửa phòng ra, liền thấy chính diện trên tường treo một tấm hình lão thái thái, dưới bức ảnh đặt một tầng tiền giấy thật dày, hai bên lóe ra ngọn nến điện tử.

Chẳng biết tại sao, nhìn ta đã quen với ánh mắt quỷ thần, giờ phút này khi nhìn thấy hai cây nến điện tử, ta luôn cảm thấy giọt nước mắt này giống như trước khi chết của lão nhân đã lưu lại.

Loại cảm giác này, quỷ dị không nói nên lời!

giếng nước đen ngòm số tám trăm mười sáu.

Ta tranh thủ thời gian chà xát huyệt Thái Dương, thấy trong phòng không có gì dị thường mới thở phào nhẹ nhõm!

Ta thắp một nén nhang cho lão nhân, đang tò mò vì sao trong nhà lại không có một bóng người, thì nghe thấy tiếng rồng khóc trong phòng ngủ truyền đến.

Ta vội vàng chạy vào, phát hiện trên giường ngủ có một người phụ nữ trung niên đang nằm, sắc mặt nàng trắng bệch, làn da khô nứt giống như thủy tinh, trên môi xuất hiện mấy vết thương dọa người.

Nàng nhìn thấy chúng ta, thân thể không ngừng vặn vẹo, tựa hồ muốn ngồi dậy, lại không dùng được một chút khí lực nào.

Mặc dù nàng không ngừng há mồm muốn nói gì, nhưng không phát ra được bất kỳ thanh âm gì.

"Tiểu Long, mau đỡ mẹ ngươi ngồi dậy!" Ta lớn tiếng kêu lên.

Nàng như vậy khẳng định là thiếu nước đến hư thoát rồi, ta tranh thủ thời gian rót chút nước dùng, chậm rãi cho nàng uống.

Phụ nữ trung niên uống nước xong rất nhanh liền khôi phục bình thường, nàng ôm lấy con rồng nhỏ, khóc lóc nói: "Con trai, sao con lại trở về."

"Ta nhớ ngươi rồi."

Con rồng nhỏ không nói về chuyện mình bị ức hiếp, nói thẳng là nhớ mẹ.

Người phụ nữ trung niên nghe xong đôi mắt liền đỏ lên, ôm con nói chuyện trong nhà.

Ta đứng ở bên cạnh cảm thấy có chút lúng túng, đang chuẩn bị đi ra sân hít thở không khí, mẹ của tiểu Long mới khôi phục tinh thần, hỏi ta là ai?

"Là ta đưa Tiểu Long về nhà, hắn nói trong thôn xảy ra đại hạn tai trăm năm khó gặp, ta tới xem một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Ta không giấu diếm, trực tiếp nói ra thân phận của mình.

Tiểu Long liên tục phụ họa, tỏ vẻ không có lời ta nói, nó đã sớm chết đói trên đường rồi.

Mẹ của Tiểu Long sau khi nghe xong, kéo thân thể suy yếu xuống giường, gian nan muốn quỳ xuống cho ta. Ta vội vàng kéo nàng dậy, nhưng nàng lại đỏ mắt nói: "Đại sư, ngài nhất định phải cứu lấy thôn này, nếu cứ tiếp tục như vậy thì mọi người đã không còn đường sống rồi..."

"Yên tâm đi!"

Ta cố gắng kéo nàng lên, đỡ nàng nằm xuống giường nghỉ ngơi, lập tức hỏi tiểu Long từ đâu có được ngọc cuội?

Thứ này cũng không phải âm vật, âm khí từ bên ngoài thấm vào, sau đó chậm rãi ngưng tụ.

Mặc dù ngọc là địa phương thích hợp cho âm linh, nhưng cũng sẽ không dễ dàng tiếp nhận âm khí bên ngoài, chỉ có thể nói rõ mảnh ngọc này trước đó khoảng cách rất gần âm linh.

"Cái này... Để ta nghĩ xem... Là ta nhặt được nha."

Con rồng nhỏ sờ đầu suy nghĩ trong chốc lát rồi mới nói với ta, đây là hắn nhặt được trong một bãi cỏ ở phía sau núi khi chơi đùa. Lúc đó cảm thấy đẹp thì ở lại, cũng không biết là ngọc.

Sau khi trở về hắn vẫn luôn mang theo khối ngọc này, cho tới bây giờ vẫn chưa rời khỏi người.

Ta rất kỳ quái vì sao con rồng nhỏ không bị âm khí ăn mòn đến thân thể, nhưng cũng không nghi ngờ lời nói của hắn, bảo hắn dẫn ta đến địa phương nhặt ngọc xem.

"Lúc ấy ta quá vui vẻ, căn bản không nhớ rõ vị trí, chỉ có thể tìm kiếm nhiều hơn."

Con rồng nhỏ bất đắc dĩ giang tay ra, lại cho mẫu thân uống một chén nước mới ra cửa. Đứa nhỏ này thật sự rất hiếu thuận.

Ta đi dạo một vòng trong thôn, phát hiện trong thôn chỉ còn lại mười mấy gia đình, hơn nữa đại bộ phận đều là ông lão và trẻ con. Sau khi bọn họ nhìn thấy ta và tiểu long, mặt lộ vẻ kinh ngạc, một lão nhân gia lớn tuổi hơn tuổi gõ gậy bảo mẹ trẻ nhanh chóng rời khỏi thôn, đừng ở lại trong thôn chờ chết.

Con rồng nhỏ cười gật đầu, ngược lại cũng không cự tuyệt, ta nhớ hắn từng nói, trong giếng còn duy nhất chưa khô cạn tất cả đều là nước đen, để cho hắn dẫn ta đi xem một chút.

Bởi vì con rồng nhỏ vẫn còn nhỏ, nên ta sợ nó không miêu tả rõ ràng. Nó lượn quanh một vòng trong thôn, khi nhìn thấy chỗ nào có giếng nước liền đi tới nhìn thì nhìn. Kết quả đúng như nó nói, những giếng nước này đều đã khô cạn rồi, ném một hòn đá xuống dưới lập tức sẽ truyền đến tiếng va chạm.

Cuối cùng ta đi cùng với hắn đến cái giếng kia, vừa mới tới gần, liền ngửi thấy một mùi kỳ quái nói không nên lời, cúi đầu xem xét, liền có thể nhìn thấy bên trong tràn đầy chất lỏng đen sì!

Ta dùng dây thừng xách lên một thùng nước, phát hiện nước đen này dính sền sệt như quét, mang theo mùi máu tươi cùng mùi kim loại gay mũi.

Xem ra nguồn nước duy nhất cũng bị vật kia ô nhiễm, ta lắc đầu chuẩn bị đổ nước vào trong giếng. Vĩ ngọc lại một tay đoạt lấy thùng nước, cẩn thận nhìn một chút, cuối cùng cắn rách ngón tay mình nhỏ xuống mấy giọt máu.

Theo máu của nàng dung hợp với nước bẩn, mặt nước vậy mà toát ra rất nhiều bong bóng khí. Một thùng nước dần dần chia làm hai tầng, nước bên trên dần dần rõ ràng, vật chất màu đen dần dần chìm xuống, cuối cùng hình thành một tầng sền sệt thật dày.

"Có ngươi rồi!"

Ta hưng phấn mà vỗ vỗ Ngọc Vĩ, nếu như linh huyết của nàng có thể làm cho tạp chất lắng đọng xuống dưới, ta liền có thể dùng phương thức tương tự đến đáy giếng toàn bộ tạp chất trong miệng giếng.

Nói là làm, ta liền bảo tiểu long đi chặt mấy cây đào, mình tìm một chỗ tương đối trống trải, đào một ít đất cát hai bên trái phải.

Đất là môi giới thay đổi âm dương, đất cát tương đối thưa thớt, dùng lên càng thuận tiện.

Ta đem toàn bộ đất cát nghiền thành bụi phấn, lại ở phía trên đổ chút xíu, tiếp theo điểm sạn, một đám đất cát nháy mắt bốc cháy lên. Chờ sau khi ngạt đốt xong đất cát biến hết thành màu đen, ta lại niệm ra chú ngữ dùng linh phù tiếp tục đốt cháy, mãi cho đến sau khi đất cát hóa thành tro mới dừng lại.

Lúc này tiểu long và vĩ ngọc đã kéo theo mấy cây gỗ đào tráng kiện lại đây, ta chọn lấy bốn cây đào dài tương đối, dùng châm vô hình tự xen vào mấy lỗ to bằng ngón cái, cuối cùng dùng dây đỏ đem chúng mặc vào, sau khi làm xong cọc gỗ đào giống như bị xé rách ra ngoài đèn lồng.

Ta dùng dây thừng đem cọc gỗ đào bỏ xuống giếng, chờ nó ở đáy giếng tương đối ổn định, đem toàn bộ cát bụi ném vào.

Rất nhanh, đáy giếng liền truyền đến thanh âm chấn động kịch liệt, một dòng khí màu đen thuận theo miệng giếng nhanh chóng tràn ra.

Ta vội vàng mang theo Tiểu Long tránh ra, chờ sau khi miệng giếng khôi phục lại bình tĩnh, ta lại bị xách lên một thùng nước, nước quả nhiên sạch sẽ hơn rất nhiều!

"Thành công rồi!"

Con rồng nhỏ hưng phấn nâng nước lên cho vào miệng uống, uống xong hắn chặc một chút, nói nước này lại khôi phục hương vị lúc trước.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng giải quyết xong vấn đề nước, đáng tiếc phía dưới miệng giếng này vốn không có bao nhiêu nước, căn bản không đủ cho các thôn dân cuộc sống bình thường.

Ta nghĩ nghĩ một chút rồi quyết định đi tìm nguồn nước khác. Nếu như trong giếng này có nước, vậy có nghĩa là thứ đó vẫn chưa có ý định đuổi tận giết tuyệt mọi người trong thôn.

Chờ tìm được địa phương thích hợp, lại một lần nữa mở một cái giếng, tình huống thôn dân thiếu nước có thể được hóa giải.

Ta mang ý nghĩ nói với tiểu Long, nó liên tục gật đầu, mang theo ta chạy tới chạy lui trong thôn. Không ngờ cả thôn thật sự không có chỗ nào thích hợp để đánh giếng, tất cả đất đai đều đã rạn nứt!

Trong thôn đã không có hi vọng, chúng ta định đi ra vùng đất hoang ngoài thôn xem một chút, nhưng trên đường gặp phụ thân của Tiểu Long: Hách thúc.

Hách thúc là đại hán trung niên, mày rậm mắt to, xem ra chính là người bổn phận, thời điểm nhìn thấy hắn trong tay cầm một con Kim Long Ngư kéo dầu, bên trong chứa đầy nước béo ngấy.

Môi hắn khô nứt, rất nhiều lỗ nhỏ đều rỉ máu ra ngoài, nhưng không uống một ngụm nước. Hỏi mới biết trước đây hắn không ở nhà nên mượn nước trong thôn ra ngoài, hắn muốn mang về cho mẹ của tiểu Long uống.

"Hách thúc, người uống đi, trong nhà có nước kìa."

Ta khuyên nhủ, lại tự giới thiệu, Hác thúc lúc này mới mở thùng mỡ ra uống ừng ực một ngụm lớn, uống xong còn chưa hết thèm thuồng liếm môi một cái.

Chờ hắn sau khi bình tĩnh lại, ta hỏi hắn có biết phụ cận nơi nào thích hợp đánh giếng không?

Hắn sống ở trong thôn nhiều năm như vậy, khẳng định hiểu rõ từng ngọn cây ngọn cỏ nơi đây.

"Cái này..."

Hách thúc mấp máy môi, mặt lộ vẻ khó xử nói: "Lúc hạn tai mới tới, trong thôn đã múc một cốc nước, nhưng toàn bộ đều không ra nước. Hiện tại chỉ sợ không tìm được nơi thích hợp."

Ta không khỏi thở phào, thôn dân nơi này đối với dân bản xứ một ít, cho nên kỹ thuật bọn họ đánh giếng không cần hoài nghi, nếu bọn họ đã thử qua, vậy chứng tỏ trong thôn thật sự không có nước!

Đang lúc ta không biết làm thế nào mới tốt, Hách thúc giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, kích động nói hôm nay lúc đi thôn bên cạnh mượn nước, ở bên ngoài thôn phát hiện một mảnh đất kỳ quái.

Khối đất này bốn phía rạn nứt toàn bộ, bên trong lại có một khối ốc đảo nhỏ hai ba mét vuông, xanh mượt, sinh cơ dạt dào.

Lúc ấy hắn cũng muốn trở về xem tình huống như thế nào, kết quả khi trở về lo lắng cho vợ, liền quên mất chuyện này.

Ta nghe xong vỗ đùi, liền bảo hắn mang chúng ta đi xem mảnh ốc đảo kia một chút.

Không khéo, thứ bẩn thỉu nấp ở nơi nào!

cơn ác mộng đêm khuya, thứ tám trăm một mười bảy...

Hách thúc uống nước, khí sắc tốt hơn rất nhiều, quay đầu liền mang chúng ta trở về. Đây là một phương hướng khác của thôn, ta nhìn Điền Dã cùng trên núi đã hoang phế ở bậc thang, trong lòng thập phần chấn động.

Từ sau khi tiến vào thế kỷ mới, nội quốc chưa bao giờ phát sinh hạn hán khủng bố như thế!

Chúng ta vừa trò chuyện vừa đi về phía trước, qua ước chừng 20 phút, phía trước xuất hiện một cây cầu đá nhỏ, ngọc vĩ giống như cảm giác được cái gì đó, đầu tiên là ngừng một chút, sau đó "Vèo" bay ra ngoài.

Hách thúc bị một màn này dọa cho hoảng sợ, ta vội vàng giải thích nói đuôi ngọc không phải quỷ, mà là linh sủng ta nuôi, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm, khục khục khục tiếng nhổ nhổ nhổ lông đờm, thanh âm khàn khàn mở miệng: "Trách không được, nơi cỏ dài kia ngay dưới cầu."

Ta vừa nghe liền bước nhanh hơn, đi đến đầu cầu nhìn xuống, quả nhiên phát hiện nơi âm lãnh dưới cầu có một khối lục địa.

Giờ phút này đã là hoàng hôn, ánh mặt trời còn rất độc, lục địa dưới ánh mặt trời phản xạ, càng lộ ra sinh cơ bừng bừng.

Cái đuôi ngọc nhỏ như con mèo nhỏ lục không ngừng cọ cọ cái gì đó, thấy chúng ta đã đi tới, quay đầu nháy mắt với ta, ngay sau đó liền nhe răng trợn mắt chạy qua chạy lại trên bãi cỏ, giống như là trúng tà vậy.

Ta đang nghĩ nàng ta đã nhận ra cái gì nên chỉ đứng yên tại chỗ yên lặng quan sát. Ai ngờ một lát sau nàng ta chẳng những không dừng lại mà ngược lại động tác càng lúc càng lớn, giống như rất thống khổ, rõ ràng là bộ dáng bị quỷ hại!

Ta sờ sờ da Thiên Cung, chờ Thiên Nhãn mở ra rồi xem xét lại, không ngờ lại phát hiện trên người Ngọc Vĩ Hắc quanh quẩn một đoàn sương mù đỏ và một đoàn sương đen!

Hai đạo sương mù quấn quanh cùng một chỗ, một hồi khói đen thôn phệ sương đỏ, một hồi hồng vụ phá tan ra, vây ngược đối thủ vào bên trong.

Liên hệ với dáng vẻ giãy dụa của Ngọc Vĩ, ta ý thức được nàng ta đã bị âm khí lao tới. Căn cứ vào động tác của nàng ta, đại biểu màu đỏ là ý chí của nàng ta, màu đen là từ bên ngoài đến.

Ta rất nóng lòng muốn tới cứu, không ngờ vừa bước được mấy bước thì Ngọc đuôi càng thêm điên cuồng, rõ ràng là không muốn ta đi qua.

Ta đứng ở đằng xa nhìn Ngọc Vĩ bị giày vò toàn thân bẩn thỉu, trong lòng thập phần khó chịu.

Mặc dù Vô Hình Châm lợi hại, nhưng ở tình huống như vậy rất có thể ngộ thương Vĩ Ngọc. Ta kiên trì đổ đồ trong bao tay ra ngoài, thoáng cái đã thấy được Huyễn Tư Linh từ rất lâu trước kia đã nhảy vào bẫy của Thử tiền bối!

Huyễn Tư Linh chuyên dùng trên người mê hoặc tâm linh, có thể hóa giải ý chí tà ác cùng tín niệm, chỉ là ta đã lâu chưa dùng qua, không biết bây giờ lấy tay giúp Vĩ Ngọc có thể có hiệu quả hay không, có thể tạo thành tác dụng phụ đối với nàng hay không.

Nhưng trong tình lý ta không thể quan tâm được nhiều như vậy, lúc này niệm chú ngữ đồng thời nhanh chóng lay động Huyễn Tư Linh, vừa lắc vừa chậm rãi di động.

Cũng may theo tiếng chuông truyền qua, sương mù màu đen trên người nàng từ từ trở nên yếu đi, ánh sáng màu đỏ tức thì càng ngày càng mạnh!

Mãi tới khi một tia hắc khí cuối cùng biến mất, vĩ ngọc rốt cuộc bình tĩnh trở lại, nàng thở hồng hộc nằm bệt xuống đất, đôi mắt đỏ bừng, vô lực ô ô hai tiếng liền nhắm hai mắt lại.

Ngọc đuôi mệt mỏi ngủ thiếp đi, không ngờ đốm hắc vụ kia gây tổn thương lớn đến nàng như vậy, ta vội vàng chạy tới bế nàng lên, đặt tay lên bụng nàng nhẹ nhàng xoa nắn, tiếp theo lại lấy ra một bình nhỏ Hà Lộ cho nàng uống.

Hà Lộ tên như ý nghĩa, chính là sương sớm trên đầu lá sen sinh ra lúc đêm tối luân chuyển cùng bình minh, bản thân có âm khí rất mạnh, nhưng trải qua ánh mặt trời chiếu xạ, đem sương sớm chưa khô cạn ngược lại thành chí dương chi vật.

Bởi vậy, Hà Lộ cùng Khôn Lộ nói rằng, Kiền Chỉ Dương, Khôn Chỉ Âm, ta cho nàng uống chính là Khôn Lộ, vừa vặn có thể tẩm bổ linh lực của nàng.

Ngọc đuôi là thân cáo, không có trọng lượng quá lớn, ta liền để Tiểu Long bế nàng lên, chính mình thì rút ra Ngân Nguyệt loan đao đi đến trên cỏ quan sát.

Theo lý thuyết tên kia chỉ dựa vào âm khí đã có thể đả thương Vĩ Ngọc, khí tức bản thân hắn là cường đại dị thường, thế nhưng ta lại không cảm giác được một tia dị thường.

Nhất là khi thân thể đạp trên mặt đất màu xanh, thậm chí có một loại cảm giác sảng khoái nhàn nhạt.

Chẳng lẽ nói thứ dơ bẩn ở đây chính là đoàn hắc vụ kia, vừa rồi bị Vĩ Ngọc cùng Huyễn Tư Linh liên thủ tiêu diệt, cho nên nơi này khôi phục bình thường?

Trong đầu ta hiện lên ý nghĩ này, thế nhưng ngay cả chính mình cũng cảm thấy không quá thực tế, cuối cùng dứt khoát không làm thì thôi, không dừng ở đây mãi rồi nói sau.

Đã ở bên trên ốc đảo, phía dưới tuyệt đối không thiếu nước, về phần âm linh không xuất hiện thì tốt hơn, vừa lúc ta thuận tay giết nó, bớt việc phí sức lại đi tìm!

"Muốn nói nơi này rạp người, thật sự rất thích hợp cho bẫy, thế nhưng vừa rồi..."

Hách thúc hiểu biểu hiện vừa rồi của Vĩ Ngọc có ý gì, đến bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Bị hắn nói như vậy, trong lòng ta cũng đột nhiên có điểm mất tự nhiên. Hiện tại sắc trời dần dần tối xuống, ta sợ đợi lát nữa đem vật kia đánh ra thật, không bảo hộ được phụ tử bọn họ, đành phải tạm thời về nhà.

Trong thôn tổng cộng không có mấy gia đình, ánh đèn lác đác làm cho thôn làng có thêm cảm giác hoang vu.

Về đến nhà, ta chính thức hướng cha mẹ tiểu Long con đưa ra ý nghĩ vào đất xanh múc nước xanh, bọn họ tự nhiên đồng ý, nhưng trộm giếng không phải là chuyện một hai người có thể hoàn thành, Hách thúc hỏi ta có thể tìm người trong thôn nhờ giúp đỡ hay không.

"Đương nhiên có thể, đây là chuyện của người cả thôn."

Ta gật đầu đáp.

Sau khi ăn cơm tối xong, Hách thúc lấy từ dưới gầm giường ra một cái loa rỉ sét loang lổ, lấy khăn lông vỗ vỗ phía trên. Lập tức, đồng tiền trên đó bò lên nóc phòng hét lớn: "Tất cả thôn dân tới mở đại hội rồi!"

Nhìn ra được Hách thúc ở trong thôn nhìn không sai, hắn vừa hô xong không bao lâu các thôn dân liền tốp năm tốp ba chạy từ trong nhà tới, tổng cộng hơn bốn mươi người, trong đó già yếu bệnh tật nhiều, nhưng tốt xấu gì cũng có bảy tám thanh niên trai tráng, không sai biệt lắm.

Vốn là bọn họ nghe nói tìm được chỗ trộm giếng kia vô cùng hứng thú, nhưng vừa nhìn thấy người xa lạ như ta, phần lớn đều thay đổi sắc mặt.

Bởi vì lạc hậu, cho nên bài ngoại, đây là chân lý từ xưa đến nay. Ta không có thời gian so đo với bọn họ, nhanh chóng đem ý nghĩ của mình nói ra một lần, Hách thúc cũng không ngừng bổ sung.

Các thôn dân nghe xong dần dần biến mất địch ý với ta, lục tục có người bắt đầu bày mưu tính kế, ví dụ như dùng nước gõ, công trình như thế nào tiến hành vân vân.

"Vậy mọi người chuẩn bị đi, mai chúng ta bắt đầu công việc tại Lục địa!" Ta nghiêm túc nói, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Không ngờ vừa nghe thấy bọn họ muốn đào bới đám thôn dân này, sắc mặt liền trở nên cổ quái.

Hóa ra tất cả mọi người đều biết nơi đó có đất màu xanh, nhưng đều không quá lựa chọn. Trong quan niệm của bọn họ, khối đất màu xanh trong hạn hán kia là tượng trưng cho sự tà ác, căn bản không dám tới gần, càng đừng nói đến chuyện đánh giếng ở đó.

"Mọi người nghe ta nói một câu!"

Hách thúc thấy đám người lập tức giải tán, vội vàng đứng ở chỗ cao hô một câu: "Lão Hách ta cả đời này có dạng đại gia hỏa nào cũng biết, hôm nay ta dùng nhân cách đảm bảo, Trương đại sư nhất định có thể đảm bảo an toàn của chúng ta, nhất định có thể mang theo mọi người rời khỏi hạn hán."

Xem cảm xúc kích động mà hắn nói, trong lòng ta vừa vui vẻ vừa xấu hổ, chuyện này ngay chính ta cũng không dám bảo đảm, hắn cũng thay ta bảo đảm.

Đối với Hách thúc tín nhiệm, các thôn dân đều lưu lại, đều hỏi ta dự định làm gì?

Ta đã giết hết những kẻ không thể làm việc trong đó, chỉ còn lại mười mấy nam nữ có thể làm được việc nặng, sau đó liền thương lượng với Hách thúc về nhiệm vụ phân phối ngày mai cho mọi người.

Sau khi an bài thỏa đáng mọi thứ, đêm đã khuya, chờ sau khi tất cả mọi người rời khỏi ta sẽ ngủ ở phòng nhỏ của Hách thúc.

Ngọc đuôi còn chưa tỉnh lại, ta ôm nàng vuốt ve bụng nàng, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Ngủ thì ngủ, ta đột nhiên cảm giác thân thể thật nóng, giống như bị gác ở trên lửa hong nướng!

Ta vô thức muốn đạp bay cái chăn, nhưng chân lại không còn, vừa định thu chân lại lại thì phát hiện ra chân mình bị một bàn tay tráng kiện nắm chặt, mà sức nóng bỏng kia là từ bàn tay này tỏa ra!

Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đoàn hắc khí dây dưa với Vĩ Ngọc chạng vạng tối, ta mở choàng mắt, phát hiện ngay đuôi giường có một bóng ma màu đen đang đứng.

Nhìn từ hình dáng đến xem, thân thể của nó thập phần khôi ngô, bộ dáng to lớn, nắm lấy cánh tay của ta còn lớn hơn bắp đùi của ta.

Nó mặc trang phục của thời kỳ cổ, giờ phút này đang quay lưng về phía ta, một tay cầm lấy ta, tay kia thì đặt ở cằm không ngừng chà xát, giống như đang vuốt chòm râu.

Ta thật sự nghĩ nó không cố ý đối phó ta, nhưng ta chỉ nhìn thấy bóng đen, đã cảm thấy một áp lực cực lớn, khiến ta có chút thở không nổi.

Khí thế của nó quá mạnh mẽ!

Không đợi ta lấy lại tinh thần, bóng đen khôi ngô đột nhiên xoay người, phản xạ ngẩng đầu lên muốn nhìn diện mạo của nó, lại thình lình phát hiện trên mặt nó căn bản không có ngũ quan, chỉ còn lại hai con mắt.

Một con mắt trừng lên như trứng vịt, lóe ra hung quang xanh mơn mởn, một con mắt khác đen sì, nhìn kỹ thì phát hiện con mắt này đã bị móc đi.

Nó chậm rãi đi về phía ta, hệt như ma quỷ đến từ chỗ sâu trong địa ngục.

Sau đó ánh mắt của nó bắt đầu quan sát trên giường, ta sợ nó ra tay với ta, dùng sức hét lớn một tiếng, lại phát hiện bóng đen trong nháy mắt đã biến mất, giống như chưa bao giờ tới đây.

Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, ta không khỏi kinh sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Từ kinh nghiệm ở lục địa trước đến nay, vật này một mực che giấu âm khí của mình, nhưng đêm nay tại sao nó lại tìm tới ta? Là muốn ta hỗ trợ, hay là đang cảnh cáo ta?

Nghĩ tới đây, trong đầu ta mơ hồ nắm được một chút manh mối, nhưng lại không biết có chỗ nào không thích hợp.

Cứ như vậy ngồi mãi đến hừng đông cũng không nhớ ra, cuối ngọc vẫn tỉnh lại, nhìn vòng mắt đen của ta hỏi có phải nàng đang ngủ rất ngon hay không.

Ta lắc đầu nói không có việc gì, lập tức thu nàng vào trong băng ngọc hồ lô.

Mục thứ tám trăm tám mươi mốt đào giếng.

Sau khi đứng dậy ta cùng người một nhà Hách thúc ăn một bữa sáng đơn giản, vừa ăn xong đám gia hỏa này liền lục tục khiêng chuyện đào hố đào hố.

Không bằng nói thế nào thì người nông thôn thành thật đây?

Không đáp ứng thì thôi vậy, hiện tại đáp ứng ta, rất nhiều lão nhân và trẻ nhỏ nhận được nhiệm vụ đều mang theo giỏ trúc và xẻng tới.

Trừ thôn dân bản thôn, còn nhiều hơn bốn cái trung niên nhân khổng lồ hữu lực, trải qua Hách thúc giới thiệu, ta mới biết được đây là hảo huynh đệ của hắn tại biệt thôn, đặc biệt tới đây hỗ trợ.

Ta đi chào hỏi bọn họ một chút, rồi lập tức dẫn tất cả mọi người vội vàng chạy tới vùng đất màu xanh dưới cây cầu nhỏ.

Vốn còn chưa xác định phía dưới cỏ xanh có âm linh hay không, trải qua bóng đen ồn ào tối hôm qua, ta cảm thấy phía dưới khẳng định có cái gì đó, cho nên trong lòng khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Các thôn dân dựa theo thói quen nông dân sống, nghĩ thừa dịp mặt trời còn chưa ra làm hết sớm một chút, nhưng loại suy nghĩ này vừa vặn lâm vào sai lầm, bởi vì phương pháp ngăn chặn âm khí tự nhiên nhất chính là lợi dụng ánh mặt trời!

Ta mặc dù minh bạch đạo lý này, nhưng cũng không tiện tùy ý làm ngược ý nguyện của bách tính, sau khi cân nhắc sẽ cùng Hách thúc đưa đến mấy bó thu thu năm ngoái ở bốn phía điểm, chờ lúc ngô cây đốt đến một nửa, dùng đất đem minh hỏa dập tắt.

Loại rơm rạ như vậy sẽ không ngừng bốc khói ra ngoài, loại khói này đối với âm khí cũng có sự hạn chế vận dụng.

Sau khi bố trí xong đám hán tử vung cái túi, xẻng lửa cháy ngút trời, tiểu hài tử và phụ nữ dùng cái sọt đưa ra ngoài bùn đất. Một tay ta nắm chặt Ngân Nguyệt loan đao, một tay mang Huyễn Tư Linh, chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với tình huống có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Mặt trời mùa hè nói nóng thì nóng, làm không đến nửa giờ, mặt trời đã bắt đầu hun khói mặt đất, giờ phút này bọn họ đã đào sâu xuống đất được gần mười mét.

Lúc này trong động đột nhiên có người nói mình choáng váng đầu óc, thời tiết vốn đã nóng, bọn họ đuổi việc dưới đất lại không thở được, choáng váng cũng rất bình thường, ta nói với bên trên kéo hắn lên, đỡ hắn sang một bên nghỉ ngơi.

Thế nhưng người đầu tiên đi lên lại không quá hai phút, người trong động đều bắt đầu nói mình đau đầu, không thở nổi.

Ta lúc này mới ý thức được là âm khí đang va chạm với bọn họ, vội vàng dùng dây thừng kéo từng người bọn họ lên. Sau khi bọn họ bước lên liền phun ồ lên, sắc mặt mỗi người đều trắng bệch, nhất là mấy người cuối cùng đi ra ở ấn đường đều tỏa ra hắc khí.

Những người này rõ ràng là bị âm khí ăn mòn thân thể, hơn nữa gần đây thể nội thiếu nước, tiếp tục như vậy mạng nhỏ sớm muộn cũng xong đời.

Ta vội vàng lấy ra mấy tấm linh phù đốt thành nước cho bọn họ uống, lại cho mấy người có vẻ kém cỏi nhất buộc dây đỏ trên cổ tay.

Sau khi dàn xếp ổn thỏa những người này, ta mới nghĩ tới người đi lên đầu tiên, mặc dù hắn là người đi lên đầu tiên, nhưng cũng bị ăn mòn đầu tiên!

Nghĩ đến đây ta chuẩn bị quay đầu xem hắn thế nào, sau lưng lại đột ngột vang lên một tiếng thét chói tai của phụ nữ, quay đầu nhìn lại, đám nữ nhân đều chỉ vào người bên cạnh, hắn đã ngã xuống đất.

Chạy qua xem xét, sắc mặt người này đã triệt để biến thành màu đen, nhất là môi đã biến thành Giáng Tử, đây là biểu hiện gân mạch toàn thân tràn ngập âm khí, máu tươi dâng trào, ta vội vàng cắn rách ngón tay, dùng tinh huyết lau lau vết thương chủ yếu trên toàn thân gã.

Như vậy chỉ có thể tạm thời tránh cho âm khí tiếp tục khuếch tán, nhưng không thể bức huyết dịch đã tràn lên trở về, ta nghĩ nghĩ, dùng sức cạy miệng của hắn, trực tiếp đem tinh huyết của mình nhỏ vào yết hầu hắn!

Tinh huyết linh lực của ta cực thuần khiết, vừa vặn chống chọi với máu huyết của âm khí.

Theo máu tươi nhỏ vào, sắc mặt đối phương dần dần khôi phục lại, ta thở phào nhẹ nhõm, lúc này Ngọc đuôi đột nhiên dùng ý niệm thỉnh cầu đi ra, thanh âm đặc biệt vội vàng, giống như có chuyện gì quan trọng. Ta phản xạ nhanh chóng nhổ băng ngọc hồ lô, vĩ ngọc bay ra, ở không trung dần dần lớn lên, lúc rơi xuống đã thành một con hồ ly đáng yêu.

Nhưng ta quên mình đang ở dưới sự chăm chú của tất cả thôn dân, bọn họ mắt thấy đuôi ngọc từ trong hồ lô bay ra, lúc này kết luận đuôi ngọc là hồ ly tinh, đều giơ cuốc lên muốn đánh chết Ngọc Vĩ.

Cũng may vừa rồi ta để lộ ra một tay đã khiến bọn họ kinh sợ, nếu không còn không biết xảy ra nhiễu loạn gì.

"Tiểu Ngọc, xảy ra chuyện gì vậy?" Ta hỏi.

"Để ta xem hắn thế nào."

Ngọc đuôi ngọc nói xong nhảy tới người nọ ngã xuống đất, ngồi xếp bằng xuống. Người nông thôn vẫn rất ghét hồ ly, bây giờ thấy nàng giẫm lên người ta, đã không mua nữa, ta vội vàng giải thích: "Mọi người đừng kích động, Ngọc đuôi là đang cứu người kia."

Không sai, ta thông qua Thiên Nhãn thấy được Ngọc Vĩ liên tục truyền nhiệt lượng không ngừng lên trên bụng hắn, đồng thời từng chút một hút âm khí trong cơ thể hắn ra, linh lực của Vĩ Ngọc giờ phút này tỏa ra, bộ vị tiếp xúc với tráng hán phảng phất có một đoàn lửa nóng hừng hực đang thiêu đốt!

Một lát sau, Vĩ Ngọc lười biếng từ trên thân người kia nhảy xuống bò lên trên vai, người nọ vừa rồi dương hỏa cực nhỏ lại tràn đầy, rất nhanh liền tỉnh lại.

Nhìn thấy người lúc nào cũng có thể chết đi được cứu về, thái độ của mọi người với Ngọc Vĩ Ngọc hiển nhiên từ chán ghét biến thành kính sợ!

Chỉ là tất cả mọi người không dám tiếp tục đào sâu xuống nữa, ta cũng không dám để mọi người tùy tiện mạo hiểm, một mình đi tới bên cạnh động, cho dù đã đào mười mấy mét, ta vẫn có thể cảm nhận được đáy động tản mát ra hàn ý.

Nếu người khác đã không thể đi xuống, ta đành phải tự mình đi thử. Ai ngờ ta vừa định nhảy xuống, ngọc đuôi đã ngăn cản ta, lại chỉ chỉ phía sau lưng, ta nghi hoặc quay đầu, thình lình phát hiện Thánh Mẫu Trượng vậy mà hơi rung rung.

Nó đang nhắc nhở ta gặp nguy hiểm!

Cách không ta đem Thánh Mẫu trượng chộp vào trong tay, dẫn tới một trận kinh hô, tiếp theo ta niệm chú ngữ, ném Thánh Mẫu Trượng vào trong động, quanh thân nó dần dần xuất hiện hồng quang, phảng phất bị một đám lửa bao vây, nhưng ở trong quá trình lại có vẻ khá cố hết sức, đại khái còn cách đáy khoảng hai ba thước, trong lòng đất đột nhiên xuất hiện một cỗ hắc vụ, nghênh đón Thánh Mẫu Trượng xông lên.

"Khá lắm, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa?"

Ta âm thầm gật đầu, trong lòng đất này tuyệt đối có gia hỏa.

Sau khi hắc vụ xuất hiện cũng không quá mức sắc bén công kích, mà là vững vàng bức lui Thánh Mẫu Trượng ra bên ngoài từng chút một, xem điệu bộ này tựa hồ không muốn giao thủ cùng ta, chỉ là muốn đem Thánh Mẫu Trượng đuổi ra.

Vì nhìn ra mục đích chân chính của nó, ta tăng nhanh tốc độ chú ngữ, đồng thời khống chế toàn bộ góc độ Thánh Mẫu Trượng xoay tròn lên, khói đen đột nhiên bị chiêu lớn bất ngờ không kịp chuẩn bị, trong nháy mắt lui trở về.

Chỉ là còn chưa chờ Thánh Mẫu Trượng đâm vào, sương đen lại lần nữa xuất hiện, so với trước đó cường thịnh hơn nhiều!

Cứ như vậy sau mấy lần thăm dò, ta xác định nó chỉ vì tự bảo vệ mình, mới thu hồi Thánh Mẫu Trượng về.

Âm Linh tự bảo vệ mình đa phần là kỳ âm, nói trắng ra bản tính âm linh không xấu, đối phó loại âm linh này chỉ cần đem khúc mắc của nó mở ra là được, không cần thiết làm lưỡng bại câu thương.

Ta nghĩ một chút rồi bảo Hách thúc cùng đám thôn dân trở về thôn nghỉ ngơi, tiếp theo để cho tiểu long cùng Hách thúc tập trung chó đen toàn thôn lại lấy máu, đồng thời nhờ Hách thúc giúp ta một tay quét dọn rất lâu, thời gian càng dài càng tốt.

Nhiều người đi xuống như vậy mà giờ lại biến thành bộ dạng như thế này, bản thân ta xuống dưới đó cũng vô ích mà bị âm khí của hắn làm bị thương, còn không bằng chờ đợi thời cơ!

Thanh đồng yêu đỉnh số tám trăm chín.

Sau đó ta liền ôm hai bó củi khô trải trên mặt đất, nằm xuống ngủ một giấc. Đến buổi chiều, Vĩ Ngọc đem ta đánh thức, giờ phút này chính là giữa trưa, là một ngày thời gian dương khí thịnh nhất.

Để này phụ tử Hách gia đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, ta ngồi xếp bằng dưới đất rót cho mình một bát Phù Thủy, lập tức xách cái chổi rách cắm đầu vào trong động, sau khi đi vào dùng sức quét qua dưới đáy, sau đó thân thể nhảy lên, trở lại ngoài động.

Cuối cùng, ta đem chổi thả vào thùng sắt chứa máu chó mực, lần nữa trở lại trong động, dùng xẻng đào lên.

Mỗi khi gặp phải trở lực hoặc khí đen lại dâng lên, ta liền nắm lên chổi dính máu chó đen vỗ một cái, âm khí sẽ bị ngăn lại!

Cứ đào suốt hai giờ, ta mệt tới không chịu nổi, ngồi dưới đất thở phì phò từng hơi từng ngụm, trong lòng có chút không cân bằng.

Tiểu gia không cầu danh lợi giúp bọn họ, không cảm tạ thì thôi, bây giờ ta liều mạng thay bọn họ vậy mà không một ai ở lại hỗ trợ! Nghĩ đến đây ta tức giận ném xẻng sắt xuống đất nhưng lại nghe tiếng kim loại va chạm vang lên.

Nghe được thanh âm này, trong lòng ta vui vẻ, cầm lấy xẻng xẻng xúc thêm vài cái, xác nhận chính mình không nghe lầm, cả người giống như đang hăng tiết tiết tiết gà, ra sức đào lên. Chỉ chốc lát sau, hắn đã nhìn thấy một góc cạnh màu xanh lá cây.

Phía trên tràn đầy nấm, ta dùng tay chà xát, phát hiện đây là một kiện thanh đồng khí.

Ta đẩy nhanh tốc độ muốn đào nó lên, lại không nghĩ rằng đây là một tên to xác, dựa vào sức một mình ta căn bản đào không ra được, ta liền ngẩng đầu lên gọi nó đi gọi thôn dân khác.

Thôn dân nhận được tin tức lập tức cầm dây thừng, nạy côn còn có xẻng sắt chạy đến hỗ trợ, chúng ta một đám người dưới đất không ngừng đào đất lên, đào bốn phía thành một cái hình tròn, lúc này mới nhìn rõ trong đất ẩn giấu đến cùng là thứ đồ chơi gì?

Thanh Đồng đỉnh, đây là một thanh đồng đỉnh cao năm thước!

Nhìn thấy một màn này, các thôn dân sôi trào, đồ vật lớn như vậy nếu là văn võ mà nói, rất có khả năng là văn võ cấp bậc quốc bảo, bọn họ càng đào ra càng thêm ra sức.

Dù sao cũng là người đông lực lớn, đã có nhóm thôn dân hỗ trợ, không lâu lắm chúng ta đã đào hết cửa động lên, ta mới làm thế nào để tìm được cái đỉnh đồng xanh này đây? Chỉ nghe phía trên truyền đến những tiếng ầm ầm, tiếp theo là Hách thúc sai chúng ta đi lên.

Nguyên lai Hách thúc biết gia hỏa này không tiện nâng, cố ý mời một chiếc xe tới hỗ trợ, có xe kéo, trực tiếp đem thanh đồng đỉnh từ lòng đất kéo lên!

Bọn họ đều tò mò vây quanh, càng có rất nhiều người hỏi ta cái này là vật gì.

Đỉnh là biểu tượng quyền lực, trước sau tuy Tần sau cũng có chế tạo, nhưng rất ít có thể tích lớn như vậy, cho nên ta có thể khẳng định đây là cổ đỉnh sản xuất ba lần triều đình của Hạ thương.

Đỉnh lớn như vậy nhất định là dùng để cúng tế, nhưng ta lại không thể nói cụ thể là ở thời kỳ triều đại nào có quân chủ nào?

Cái này quan hệ đến việc ta có thể tra rõ ràng thân phận Âm Linh hay không, suy nghĩ một chút liền gửi ảnh cho nam nhân âu lo.

Dựa theo nhãn lực của hắn, giám định đỉnh này hẳn là không khó!

Bởi vì mấy thôn dân trẻ tuổi đã vẽ hình ảnh trên điện thoại, chuyện này rất nhanh đã kinh động đến chính phủ Trấn Quốc, thậm chí là chính phủ huyện, chỉ chốc lát đã có xe ngựa xe ngựa chạy tới, trong đó còn bao gồm không ít chuyên gia cái gọi là.

Ta không ưa đám chuyên gia đó một chút nào, hơn nữa ta cũng tự hiểu lấy, biết được đỉnh Thanh Đồng này không phải là thứ mình có thể ngấp nghé.

Vốn dĩ bọn họ định trực tiếp kéo đi, nhưng dân làng chết sống không chịu, trong lúc nhất thời lâm vào cục diện bế tắc.

Đạo lý liên quan đến việc lãnh đạo e ngại tình cảm của thôn dân, đành phải tạm thời gác đỉnh đồng ở chỗ này, nhưng bên ngoài cài mấy cọc gỗ to bằng đùi, lại dùng khóa sắt gắt gao cuốn lấy cổ đỉnh, rõ ràng muốn nộp lên thượng quốc gia.

Là phần thưởng của Thổ Cổ Đỉnh, quan hệ với đội gõ giếng chuyên nghiệp ở phụ cận thăm dò ra địa phương có khả năng có nước, ngày đó liền múc ra giếng nước, các thôn dân hầu như không thiếu thời gian dùng nước.

Đại hạn trong thôn đã qua một thời gian, thậm chí còn khát chết vài người, bên trên đều là thái độ không biết, kết quả vừa mới khai quật được một món văn võ, bên trên lập tức phái người tới gõ giếng, điều này có thể tính là một loại trào phúng hay không đây?

Nếu như hạn hán nơi này đã giải quyết, theo lý ta phải rời đi, nhưng âm linh lại chỉ xuất hiện một lần trong giấc mộng của ta.

Ta sợ tên kia sau khi đi sẽ lại làm bậy, cho nên cần phải biết rõ nó rốt cuộc là ai?

Nam nhân chăn bông rất nhanh đã quay lại máy móc cho ta, hắn khẳng định nói: "Không cần nghi ngờ, đây là đỉnh thanh đồng mà quốc vương thời Ân Thương tế tự Thương Thiên dùng!"

Nam nhân chăn hộ nói tới đây dừng lại một chút, hạ giọng nói: "Hơn nữa rất có thể là Đế Tân đã dùng qua, nếu thật sự là nó, chỉ sợ ngươi không đối phó được..."

Hắn càng nói càng kích động, cuối cùng dứt khoát nói thẳng cho ta biết, nếu như ta nhúng tay vào chuyện của Đế Tân, rất có thể sẽ bị hắn giết chết.

Nam nhân chăn ấm chưa bao giờ lấy chuyện này ra đùa, ta không khỏi căng thẳng.

Thật ra Đế Tân chính là Thương Trụ Vương tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử, truyền thuyết nói rằng y có lực lớn vô cùng, có thể một người điều khiển được chín con Ngưu, đồng thời thiên tư thông minh, lập tức sau đó sẽ thống trị quốc gia càng thêm cường đại.

Nhưng trời có bất trắc phong vân, đang lúc Đế Tân phái toàn bộ quân đội thương triều ra, chuẩn bị viễn chinh tha hương, Chu Võ Vương dã tâm bừng bừng đột nhiên mưu phản, điên cuồng đánh tới.

Mắt thấy phản quân binh lâm xuống dưới thành, Đế Tân than thở một tiếng, cuối cùng tự phần mình mà chết, thương triều cũng diệt vong theo.

Vì muốn tạo phản danh chính ngôn thuận, Chu Võ Vương đã nghĩ hết mọi cách để xóa đen tên của Đế Tân đã chết đi. Ví dụ như sau khi Đế Tân sủng ái yêu Đát Kỷ Kỷ, hoang dâm vô đạo, đào tim gan đại thần, tàn hại trung lương, thiết lập hình phạt cực đoan pháo hồi.

Hơn nữa bị tiểu thuyết 《 Phong Thần Diễn Nghĩa 》 ở hậu thế ảnh hưởng, khiến mọi người đều cho rằng Đế Tân là một bạo quân, đế Tân có thể nói là một gã quân vương thảm nhất trong lịch sử bị độc ác nhất...

Thần tử phản bội, vương vị bị đoạt, chết không toàn thây, lại thêm vạn dân phỉ nhổ.

Những năm gần đây oán khí của Đế Tân khẳng định đạt đến một loại trình độ khủng bố! Nếu như thật sự chống lại nó, ta hẳn không có phần thắng.

"Ta hình như... đã chọc tới nó."

Hồi tưởng lại bóng đen lần trước tới tìm ta, ta đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, yếu đuối nói với nam nhân "có ơn".

Nam nhân hưởng thụ trầm mặc nửa ngày, cắn răng nói: "Ngươi phân phát địa chỉ cho ta, ta qua xem!"

Hắn vẫn quan tâm ta như vậy, trong lòng ta cảm thấy ấm áp, vừa định báo địa chỉ lại suy nghĩ lại, nghiêm túc nói: "Ngươi không cần xen vào, nếu có phiền toái ta sẽ tìm ngươi hỗ trợ, tin tưởng ta có thể xử lý tốt."

"Cẩn thận một chút!"

Trước nay hắn không phải là một người thích nói nhảm, nhìn thấy ta không cần hắn tới, trực tiếp ngắt máy truyền tin.

Liên lạc xong, ta vội vàng kêu Hách thúc đi nấu từng nồi canh đậu xanh, tất cả đều tập trung ở bên trong một cái vạc nước.

Tiếp theo, ta lại gọi tất cả người tham gia đào hố ra, bảo bọn họ theo thứ tự đi vào ngâm mình.

Mặc kệ Âm Linh có phải là Đế Tân hay không, giờ phút này nó ghét nhất người phải là ta, những bách tính tham dự đào hố này tuy rằng cũng có nguy hiểm, nhưng không nghiêm trọng như ta.

Lục đậu thuộc âm, canh đậu xanh có thể đem âm khí trong cơ thể rút ra, như vậy cho dù âm linh phát uy cũng khó mà tìm được bọn họ trong nháy mắt!

Thấy ta vất vả như vậy khiến bọn họ ngâm canh đậu xanh, thôn dân thông minh đã ý thức được có gì đó không đúng, mấy người hỏi ta có phải là có chuyện gì không hay xảy ra hay không?

Ta không giấu diếm, nhưng cũng không hù dọa bọn họ, đem tình huống đại khái cần nói ra, lập tức bảo bọn họ về nhà sớm một chút, ban đêm tốt nhất đóng cửa sổ lại, càng không được đi lại bên ngoài.

Mọi người nghe xong nhao nhao rời đi, chỉ còn phụ tử Hách gia, từ trong ánh mắt bọn họ nhìn ra được bọn họ rất sợ hãi, chỉ là lo lắng ta mới không rời đi.

"Hách thúc, ngươi mang theo Tiểu Long trở về trước đi, nếu vật kia thực sự đến... Các ngươi lưu lại cũng vô dụng!"

Ta cười khổ phất tay để bọn họ rời đi, Hách thúc nhìn chằm chằm ta nhìn một hồi, nặng nề thở dài kéo tiểu long về nhà.

Chương thứ tám trăm hai mươi hai, Trụ Vương và Đát Kỷ Kỷ Kỷ.

Rất nhanh trời đã hoàn toàn tối đen, ta ngồi cạnh thanh đồng đỉnh, vừa nghỉ ngơi vừa gặm bánh bao.

Ngọc đuôi ngồi bên cạnh ta, ôm hai sợi chân giò giò hun hút, thở phì phò nói: "Hỏa ca ca, đám người này sợ hãi thì thôi đi, còn không biết tặng một cái cơm sao? Thật là, chúng ta đi thôi."

"Đi nơi nào? Người như ta mặc kệ đi nơi nào, đều là số mệnh trên người."

Ta rót một ngụm nước suối, muốn đem Vĩ Ngọc chuyển vào trong hồ lô, nàng lầu bầu, biểu thị người khác không đi theo ta, nàng giúp ta!

Tiểu loli này vốn là ở Nhật Bản nhận hương hỏa cung phụng, đi theo sau lưng nàng lại mạo hiểm vô số lần, thật sự là làm khó nàng.

Ta ôm nàng ta vào trong lòng, như đối xử với muội muội ruột, không ngờ nàng ta lại như bị điện giật. Ta sợ quá hỏi nàng ta chuyện gì xảy ra, đuôi ngọc thẹn thùng lắc lắc đầu, vèo biến thành hình cáo bò lên vai ta.

Trán...

Ta sững sờ, sau đó lắc đầu.

Đêm khuya, gió chiều theo sông rót vào dưới cầu, mang đến một tia mát mẻ lâu ngày không có, ta dứt khoát nằm ở trên tảng đá ngủ.

Rất nhanh ta liền tiến vào trạng thái ngủ say, có thể nghe được gió động rừng ngô chung quanh phát ra tiếng ào ào, nhưng ta cũng không cảm thấy ồn ào, ngược lại có chút thích ý nho nhỏ. Thỉnh thoảng đuôi ngọc còn đảo qua trên mặt ta mấy lần, đừng nói là thoải mái bao nhiêu.

Sau khi ngủ được một lát, xung quanh đột nhiên yên tĩnh trở lại, dường như bản thân mất đi thính lực trong nháy mắt.

Không đợi ta hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra, đã cảm thấy cỗ áp lực vô hình kia, mặc dù ta nhắm mắt lại vẫn lập tức nhận ra đó là bóng đen Độc Nhãn kia!

Ta cố gắng mở mắt ra, nhưng mí mắt trên dưới giống như bị dính chặt, kéo đau nhức đến không mở được, thậm chí ta lặng lẽ phóng xuất linh lực trong đan điền ra, cũng không thể đột phá tầng âm khí kia.

Xem ra nam nhân thương cảm đoán không sai, tên khốn này tám chín phần là Đế Tân, Âm Linh bình thường sẽ không có một nơi khí tràng đế vương cường đại như vậy!

Ta từ bỏ sự giãy giụa không sợ hãi, chỉ là dùng tư thế nằm ngủ để phòng bị, việc duy nhất có thể làm duy nhất là khi nó có thể xuống tay với ta thì sẽ ít bị thương một chút mà thôi.

Đây tuyệt đối là một lần biệt khuất nhiều nhất trong gần hai năm qua của ta, nghẹn khuất tới mức tới Vĩnh Linh Giới lại đeo ở trên tay, ngay cả khởi động khí lực của nó ta cũng không có!

Loại trạng thái này một mực kéo dài hơn một phần đồng hồ, ta đều rõ ràng cảm nhận được hô hấp mình biến lớn, thậm chí có chút thở không nổi. Đúng lúc này cỗ áp lực kia đột nhiên biến mất, cả người ta trong nháy mắt buông lỏng.

Vốn là trên tảng đá ở cái hố trũng cũng không cảm thấy gì, trải qua vừa rồi từ khẩn trương đến đột nhiên thả lỏng, sau lưng bị tảng đá đập một cái, đau đến mức phản xạ ngã ngồi dậy.

Hắn mở mắt ra, thấy bốn phía khôi phục bình thường, tiếng gió vẫn vang lên trong cát bụi.

Trước đây ta cứ thở phào nhẹ nhõm, sau đó suy tư mục đích của bóng đen đến đây, vừa rồi hắn chắc chắn là âm khí chuyên môn phóng ra nhằm vào ta, nếu như muốn đối phó ta thì phải rời đi ngay lúc cuối cùng.

Chơi ta đùa?

Khả năng này gần như là bằng không, nghĩ đến cái này ta quay đầu chuẩn bị hỏi cái cảm giác vừa rồi của Vĩ Ngọc một chút, lại phát hiện nàng đã không thấy!

Ta sờ sờ cái túi, phát hiện nàng cũng không biến thành hạt châu, lúc này mới minh bạch nàng xảy ra chuyện, vừa rồi tên kia không cho ta mở mắt ra, khả năng là đối phó đuôi ngọc!

Điều đáng hận là sau khi Âm Linh rời đi không lưu lại bất kỳ âm khí gì. Ta không có biện pháp truy tung nó thông qua âm khí, vĩ ngọc cùng ta mặc dù có thể câu thông, cũng chỉ giới hạn ở khoảng cách gần trao đổi.

Nhớ lại bộ dáng Vĩ Ngọc bị nó làm bị thương, ta đứng nguyên tại chỗ gấp gáp như con kiến trên chảo nóng.

Lúc này trong thôn đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm, ta chợt nghiêng đầu, phát hiện trên không Hách thúc có một tầng âm khí thật dày, giống như mây đen xoay quanh đỉnh nhà hắn.

Lúc này, lại một tiếng hét thảm truyền đến, ta nghe đây là thanh âm của Hách thúc, buồn bực chạy về nhà hắn, mới chạy được nửa đường đã thấy trong nhà hắn dâng lên một quầng lửa!

"Móa nó, mặc kệ ngươi có phải là Trụ Vương hay không, liều mạng!"

Ta mắng một câu, bước nhanh hơn, khi chạy vào thôn phát hiện đèn lồng mỗi nhà đều mở ra, xem ra mọi người đều bị tiếng kêu thảm thiết làm thức giấc, nhưng không một ai dám xuất hiện tình huống quan sát.

Lúc cách nhà Hách thúc không đến ba mươi mét, ta mới bị ép dừng lại, giờ phút này đại hỏa đã thôn phệ cả nhà mình, chỉ còn lại một mảnh phế tích, trong lòng ta rung động mạnh, ánh mắt không khỏi đỏ lên.

Con rồng nhỏ cùng cha mẹ của nó chẳng lẽ đã bị hỏa hoạn...

"Át ca ca, đừng lo, bọn họ đều không sao cả."

Lúc này trong đầu ta đột nhiên hiện lên thanh âm ngọt ngào đặc trưng của Vĩ Ngọc, ta nhắm mắt lại, hỏi nó ở nơi nào?

"Ta ngay tại cái giếng cạn ở ngay phía trên cùng của ngươi, âm linh vừa rồi đem ngươi định trụ liền hướng bên này đi tới. Gọi ngươi vài tiếng ngươi cũng không đáp ứng, ta chỉ có thể cướp về trước, phát hiện nó muốn đến nhà tiểu long, liền cứu cả nhà tiểu Long." Vĩ ngọc nhanh chóng đáp.

"Cảm ơn ngươi!"

Ta nghe một hơi thở dài, dùng dư quang đánh giá thoáng qua thân thể chiếc giếng cạn kia, quả nhiên nhìn thấy từ miệng giếng toát ra mấy cỗ dương khí nhàn nhạt.

Phòng ở đã bị đốt thành phế tích, không cần phải cứu chữa, ta đứng ở một bên xoa đầu suy tư.

Nếu như không phải ngọc chạy tới kịp lúc, bọn tiểu long nhất định chết chắc. Thế nhưng toàn thôn đều tham dự hoạt động khai thác cổ đỉnh, người dẫn đầu lại là ta, dù thế nào cũng không nên tìm được nhà tiểu long a.

Hơn nữa, vì sao lúc nãy Âm Linh không khống chế đuôi ngọc, là cố ý buông tha cho nàng ta sao?

Không biết tại sao, ta đột nhiên hồi tưởng Thiên Âm Linh kia xuất hiện khi ta đang trong giấc ngủ mơ, ánh mắt từng có một tia khác thường.

Lúc ấy không suy nghĩ nhiều, hiện tại xem ra là đang nhìn Ngọc Vĩ!

Mặc dù không có chính diện giao thủ chính diện, nhưng chúng ta đã tiếp xúc với âm linh nhiều lần rồi, ngoại trừ lần thứ nhất đem Vĩ Ngọc làm bị thương, nó thật sự chưa từng đối phó qua Vĩ Ngọc.

Thậm chí ngay cả Vĩ Ngọc bị thương, cũng là âm linh bị ép trả đòn mà thôi.

Đát Kỷ!

Đột nhiên ta nghĩ thông suốt rồi, bóng đen chính là Trụ Vương, sở dĩ nó hạ thủ lưu tình đối với ngọc đuôi, hẳn là coi nàng trở thành

Đát Phi của mình trước kia.

Trụ Vương Sinh cao lớn cường tráng, cả đời dồn sức mở rộng lãnh thổ.

Đồng thời hắn mặc cho người hiền lành, tôn trọng nữ tính, chỉ cần ngươi có năng lực, cho dù là dân chúng, là nữ nhân, đều có thể vào triều làm quan.

Đáng tiếc, hành vi của hắn đã vượt quá tưởng tượng, căn bản không được chư hầu tán đồng, cuối cùng chỉ có thể tự cháy trong biển lửa mà thôi.

Trụ Vương cả đời si tình, chỉ yêu Đát Kỷ Kỷ, điểm này trong lịch sử mấy ngàn năm là chưa từng có tuyệt hậu, nhưng lại trở thành một anh hùng si tình, lại bị chu triều về sau bôi đen thành bạo quân thiên cổ, chẳng lẽ lịch sử thật sự chỉ là thắng bại viết sao?

Ta nghĩ không thông, nhưng giờ phút này lại đọc hiểu được cảm tình của Trụ Vương đối với Đát Kỷ Kỷ.

"Tiểu tử, ngươi lại muốn phá hỏng chuyện của Cô Vương?"

Đang nghĩ đến cố sự của Trụ Vương, phía trước lại đột nhiên truyền đến một tiếng hét chói tai như chuông lớn.

Ta ngẩng đầu lên, rõ ràng phát hiện bóng đen đã xuất hiện. Nó lơ lửng trong ngọn lửa hừng hực, con mắt to còn lại đang nhìn chằm chằm ta.

Ngũ quan nó vốn mơ hồ giờ phút này lại dị thường rõ ràng, trên mặt trời sinh mang theo một tia lệ khí, gương mặt góc cạnh rõ ràng anh khí bức người, khiến cho người ta không rét mà run.

Nó đã tự xưng là Cô Vương, ta liền thuận thế thi lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Đại vương, ngài chinh phục man di, mở mang biên cương, thành lập công huân bất thế cho Hoa Hạ ta, lại mặc cho hiền thần tạo phúc cho bách tính, hôm nay vì sao lại làm ra chuyện tàn bạo bực này?"

Vốn tưởng rằng ta có thể vỗ mông ngựa vài câu, thì Trụ Vương sẽ lộ ra một tia vui mừng, không ngờ nó chẳng những không cao hứng, mà sắc mặt lại càng thêm âm trầm.

"Ngài và Đát nương nương tình yêu càng làm cho ta bội phục, không biết đại vương cớ gì tức giận? Có thể nói, tại hạ có lẽ có thể giúp được đại vương."

Ta thấy nó sắp sửa nổi khùng, vội tranh thủ thời gian nói.

Đây là biện pháp duy nhất mà ta có thể nghĩ ra trước mắt có thể chế ngự nó.

Quả nhiên, sau khi nghe được tên của Đát Kỷ, sự thô bạo trên người của Trụ Vương đã tiêu tán đi rất nhiều, trong ánh mắt hiện ra một tia thương tiếc.

Một đoạn thời gian dài nó không nói gì nữa, ngược lại nhìn về vị trí cũ của cố quốc, vẻ mặt buồn bã!

Chương tám trăm hai ngàn năm thứ nhất.

Ta nhân cơ hội này dùng ý niệm nói với Ngọc Vĩnh: "Mồi ngọc, đây là tình nhân cũ của Đát Kỷ, cách duy nhất đả động nó chính là tiền uyển chuyển nhu tình. Ta cần ngươi giả trang thành bộ dáng của Đát Kỷ mở ra khúc mắc trong lòng..."

"Hỏng ca, giải quyết vấn đề cho ta."

Ngọc đuôi ngọc hừ một tiếng, cố gắng đáp ứng.

Trước mắt đã không kịp tìm trang phục cổ đại, vì để Ngọc Diễn đuôi ngọc càng giống Đát Kỷ Vương Phi hơn, ta do dự mãi vẫn lấy từ trong túi ra bộ váy Thủy Tiên mà Triệu Phi Yến đã thu phục trước kia để lại.

Thủy Tiên váy của Triệu Phi Yến đại biểu cho chuẩn mực cao nhất của công nghệ dệt vải thời cổ đại, bất kỳ nữ nhân nào mặc vào cũng sẽ có thêm vài phần khí chất, chớ nói chi là ngọc quyết vốn đã lớn đến mức khuynh quốc khuynh thành.

Rất nhanh, đuôi ngọc mặc xong váy tiên Triệu Phi Yến, điều này làm cả người nàng thanh thuần như hoa sen nước.

Hơn nữa bản thân hồ ly quyến rũ, trong nháy mắt ta thật sự đã coi nàng là Đát Kỷ, càng đừng nói đến Trụ Vương.

"Cô vương làm sao không biết lý do thành vua thua làm giặc. Mấy ngàn năm qua, cô vương có làm khó được bách tính hay không?"

Lời này của Trụ Vương là ngửa đầu nói với Thương Thiên, phảng phất như muốn hỏi ông trời một đáp án.

"Ngươi không trả lời ta? Thôi vậy, Giang Sơn mất thì ta không quan tâm, nhưng tại sao ngươi lại cho Đát Kỷ một cái kết cục như vậy, ngươi nói cho ta biết, vì sao!"

Chập Vương lại rít gào lên lần nữa, tựa như nổi điên phóng xuất ra oán khí ngút trời.

Có tư liệu ghi chép, sau khi thương triều diệt vong, Chu Võ Vương tham sắc sắc đẹp của Đát Kỷ Kỷ, liền giấu nàng vào hậu cung bí mật.

Các phu nhân còn lại đều ghen tỵ với Đát Kỷ Kỷ, khắp nơi nhằm vào nàng. Mà bản thân Đát Kỷ lại không quên niệm tình với Trụ Vương, cuối cùng ở trong tưởng niệm cùng thống khổ mà kết thúc, linh hồn hóa thành hồ yêu.

Giờ phút này Trụ Vương càng táo bạo, càng nói rõ tình cảm của nó với Đát Kỷ Kỷ, ta đúng lúc đưa mắt liếc nhìn Ngọc đuôi một cái.

Ngọc đuôi đã sớm chuẩn bị xong, sau khi nhận được ra hiệu của ta liền bay thẳng đến bên người của Trụ Vương, nhẹ nhàng nói: "Đại vương, thần thiếp hữu lễ."

"Đát Kỷ Kỷ!"

Chập Vương nghe được thanh âm này đầu tiên là sững sờ, tiếp theo mừng rỡ xông tới ôm lấy cái đuôi ngọc vào trong ngực, ha ha cười điên cuồng.

"Ngươi có nhớ cảnh tượng lần đầu cô vương gặp ngươi không?"

Ngọc Vĩ Ngọc nghe nói thế thì sững sờ, ta cũng có chút choáng váng, không nghĩ tới Trụ Vương vẫn là một người biết cách chơi lãng mạn, tranh thủ thời gian nói cho Vĩ Ngọc: "Đế Vương chinh phạt Tô bộ lạc lúc đó, ngẫu nhiên gặp Đát Kỷ Kỷ Kỷ, kinh là Thiên Nhân."

"Năm đó đại vương chinh phạt thiên hạ, thiếp thân tuổi còn nhỏ, nhưng vừa thấy đại vương, lại không muốn tách ra nữa."

Ngọc Vĩ nhẹ nhàng trả lời, lông mày của ta không khỏi hiện ra một vệt đen, trong lòng thầm nhủ ngươi làm thế này cũng quá giỏi đi, may mà không lộ ra.

Tiếp theo, Trụ Vương lại hỏi rất nhiều vấn đề, cả một đám Ngọc đuôi ta đều đã giải đáp rồi.

Tuy rằng Trụ Vương đang đặt câu hỏi, nhưng khuôn mặt nó vẫn tràn đầy hồi ức và hồi tưởng.

Mỗi khi đuôi ngọc nói ra một đoạn tháng trước của hai người năm đó, lệ khí trên người Trụ Vương sẽ tiêu tán rất nhiều.

Nhìn nó ôm cái đuôi ngọc dịu dàng, trong lòng ta rất không thoải mái, cảm giác dùng loại phương pháp này lừa gạt Trụ Vương có chút không ổn.

"Vù vù."

Chập Vương lẳng lặng ôm đuôi ngọc ngồi một hồi trên phế tích, nó thở ra một hơi thật dài, âm u mở miệng nói: "Ngươi quá giống, giống như để cô Vương nguyện ý tin tưởng ngươi chính là nàng!"

"Hỏng bét..."

Nó vừa nói ra lời này, ta liền biết ngay sẽ lộ ra, liền rút loan đao chuẩn bị lên thu hồi cái đuôi ngọc lại, ai ngờ Ma Vương xoạt đứng dậy tức giận nhìn ta nói: "Làm càn!"

Lúc ấy ta cũng dừng lại, hiểu được Trụ Vương cũng không có ý trách cứ Ngọc này.

Quả nhiên nó nhẹ nhàng vuốt ve cái cằm ngọc, thở dài: "Cô không trách ngươi!"

Nói xong nó buông miếng ngọc đuôi ra, để nàng trở lại bên cạnh ta.

Quả thật ta không ngờ tới Trụ Vương đã ngủ say sau ngàn năm, còn có thể phân biệt được ngọc đuôi không phải là Đát Kỷ, càng không ngờ nó lại dứt khoát tiêu sái như vậy, nhất thời không hiểu được, cuối cùng yếu ớt hỏi: "Đại vương, tâm sự của ngài đã xong, ta thấy không bằng..."

"Cô chưa bao giờ nghĩ tới việc sát hại bất kỳ một bách tính nào, đốt nhà ở đây cũng chỉ vì giúp bọn họ!"

Những lời này của Trụ Vương là nói với phương hướng giếng cạn, rất rõ ràng, nó đã sớm biết về việc cứu một nhà Tiểu Long đi rồi.

Đột nhiên ta cảm thấy mình nghĩ ra biện pháp vắt hết óc ở trước mặt Trụ Vương đều là trò mèo, liền để ngọc giản kéo bọn họ từ trong giếng cạn lên.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy Trụ Vương, Hách thúc và Hách thẩm đều sợ ngây người, mà việc tiểu long sợ hãi lại càng thêm khiếp sợ. Hắn chỉ vào Trụ Vương run rẩy nói: "Hóa ra... Thì ra đó là mắt của ngươi!"

"Đúng vậy, chính là con mắt của Cô Vương!"

Trụ Vương mỉm cười gật đầu, trong giọng nói vậy mà lại có thêm một tia yêu thương của trưởng lão.

Ta nghe xong cuối cùng cũng minh bạch manh mối trong đầu mình cuối cùng là chợt lóe lên, Tiểu Long đưa cho ta viên ngọc cuội, kỳ thật chính là con mắt đã bị Trụ Vương mất đi kia!

Không đợi ta kịp phản ứng, Trụ Vương lại cười to một trận, quơ hắc bào quạt lửa tắt, chỉ vào phế tích nói với ta: "Tiểu tử thúi, tự mình xem thì hiểu được hết."

Ta sẽ tin tưởng mà đi tới, đẩy ra khỏi phế tích tầng tầng, khiếp sợ phát hiện trong đó vậy mà có một con quái vật dài một mét.

Quái vật này mặc dù hình dạng con người, nhưng ngũ quan lại khoa trương, hơn nữa con mắt mọc ở trên đỉnh đầu. Quan trọng nhất là nó toàn thân trần trụi, toàn thân tản ra mùi tanh tưởi, giờ phút này đã bị đốt cháy!

Đây là...

Ta cố gắng tìm kiếm tin tức trong đầu, cuối cùng hiện lên một ý nghĩ đáng sợ, khẽ run mở miệng nói: "Thượng cổ hạn hán?"

"Hừ!"

Trụ Vương hừ một tiếng, xoay người tiếp tục thả lửa đốt thi thể Hạn Cương, xem như là ngầm thừa nhận.

Ta ngơ ngác, nhìn bóng lưng của Trụ Vương thì đột nhiên phát hiện nó thật sự làm người ta kính nể!

Nó sau khi bị Chu Võ Vương đánh bại đã tự đốt mình ở Triều Ca, cho nên âm linh mang theo hỏa thuộc tính. Cho dù nó bị từng đời tử dân bôi đen, nhưng vẫn không trả thù dân chúng, trăm ngàn năm qua một mực thủ hộ mảnh đại địa này.

Trước đó vài ngày, sau khi Hạn Trãi xuất hiện, Trụ Vương vốn định trực tiếp tiêu diệt nó nhưng lại không nghĩ ra được, dù sao mình cách thời đại này quá xa xôi.

Nó không đành lòng nhìn thấy bách tính gần đó chịu khổ, liền cố ý để tiểu long lấy được ánh mắt của mình, muốn thông qua phương thức này để cho Hạn Miểu cảm nhận được sự tồn tại của mình.

Chỉ là Ma Vương không biết tiểu Long đưa mắt cho ta, mà bởi vì ta thấy được âm khí trong mắt, nên vào trước làm chủ đã định nó là đầu sỏ gây tội.

Hết thảy đều giải khai hết thảy, Trụ Vương một mực âm thầm trợ giúp mọi người, nó không muốn để cho chúng ta đào cổ đỉnh ra, là sợ không còn cổ đỉnh chấn nhiếp, Hạn Giao càng thêm hung hăng.

Nó đã mấy lần tới tìm ta là muốn lấy lại cặp mắt của mình, sau đó bởi vì Ngọc Vĩ xuất hiện khiến nó nhớ lại Đát Kỷ.

Một màn hôm nay nhìn như là do ta thiết kế, kỳ thật trong lòng bàn tay của nó, Trụ Vương lựa chọn dùng phương thức này tiêu diệt Hạn Cương, kỳ thật cũng là vì một lý do để mình rời đi.

Lý do này, chính là ngọc quyết, chính là Đát Kỷ!

Theo thi thể Hạn Khâu biến thành bụi phấn, Trụ Vương quay đầu nhìn về phía Vĩ Ngọc một cái, xoay người bay lên trời, càng ngày càng xa, cuối cùng hóa thành một ngôi sao trên trời.

Nó vốn là Thần bảo vệ dân tộc, hiện tại, cuối cùng đã trở lại vị trí của Ma Vương vĩ đại rồi.

Đêm đó bầu trời bắt đầu mưa, triệt để hóa giải hạn hán trong thôn.

Ngày hôm sau một bộ phận quốc gia có liên quan liền phái chuyên gia tới lấy đỉnh thanh đồng, tương lai làm quốc bảo hàng lâm.

Chuyện này cuối cùng cũng giải quyết xong, Lý mặt rỗ đưa tin nói còn muốn đưa vào Thiếu Lâm tự thêm một đoạn thời gian, để ta giải quyết xong việc trở về võ hán trước.

Trên đường trở về, đôi mắt ta chơi đùa với Trụ Vương vẫn không nhịn được tặc lưỡi.

Từ xưa đến nay không biết đã có bao nhiêu sử thư bị sửa lại, quốc vương sáng suốt trở thành bạo quân, tặc tử phản quốc trở thành anh hùng.

Nhưng những thứ này có tác dụng không? Ha ha, cuối cùng lịch sử sẽ có một ngày đại bạch thiên hạ.

Sau khi trở lại võ công, chuyện thứ nhất hắn làm chính là dọn tế đàn lên, cung kính cho Đế Tân Chi Nhãn.

Về sau có một buổi tối, ta mơ thấy trên trời có ngôi sao hướng về ta cười, sau khi tỉnh lại phát hiện Đế Tân Chi Nhãn trên tế đàn do một con mắt biến thành một...

【 Thêm nữa rồi 】

Nữ chủ thứ tám trăm hai kinh khủng gieo xuống.

Gần đây Vĩ Ngọc vẫn luôn xem tiểu thuyết khủng bố, ta nhàn rỗi không có việc gì thì ở bên cạnh quấy rối nàng, lâu dần vậy mà cũng có hứng thú với tiểu thuyết.

Tuy rằng bản thân ta chính là một thương nhân âm vật, nhưng nhìn thấy cốt truyện kinh khủng bên trong tiểu thuyết, ta thật sự có chút sợ hãi.

Câu chuyện Thiên Vĩ Ngọc ôm bản quỷ đọc sách ở trong túi của ta, ta thì thảnh thơi nằm trên giường xem sách điện tử.

Nói là thành Nam cổ đại có một học sinh, tên là Kiều Sinh.

Kiều Sinh này là thần đồng nổi danh ở Nam thành, thi đỗ tiến sĩ, hôm nay vào kinh thi.

Hắn từ nhỏ đã có cha, ăn cơm trăm nhà lớn lên, cho nên hương thân Nam Thành vì hắn mà gom góp quấn quanh. Kiều Sinh âm thầm thề phải thi đậu công danh tạo phúc hương.

Trên đường thi, trời giáng sấm rền mưa to, Kiều Sinh đang khổ não nhìn thấy một hộ gia đình cách đó không xa.

Hắn mừng rỡ, vội vàng đi tới, phát hiện trước cửa hộ gia đình kia treo một cái đèn lồng không biết chất liệu gì chế thành, toàn thân trong suốt, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt!

Kiều Sinh gõ cửa một cái, mở cửa chính là một bà lão. Kiều Sinh nói rõ ý đồ đến đây, hi vọng lão bà bà có thể thu nhận giúp hắn một đêm. Lão bà bà đánh giá cẩn thận Kiều Sinh trong chốc lát, lúc này mới gật đầu đáp ứng.

Kiều Sinh bị ánh mắt của lão bà bà nhìn thấy mà rùng mình, thế nhưng vừa nghĩ tới chính mình còn cầu cạnh nàng, đành phải cố nén bất an trong lòng.

"Buổi tối vô luận là nghe được âm thanh gì cũng không được ra khỏi phòng..."

Bà lão dẫn Kiều Sinh tới trước cửa một căn phòng, nói đầy ẩn ý.

Tuy Kiều Sinh sinh sinh lòng nghi hoặc, nhưng vẫn đồng ý.

Đến buổi tối, hắn nghe thấy ngoài cửa vang lên từng trận tiếng bước chân, tiếng bước chân kia rất nặng, quanh quẩn trước cửa, ồn đến mức hắn căn bản không ngủ được.

Kiều Sinh trên giường lật qua lật lại, muốn đi ra ngoài lý luận với người ngoài cửa, nhưng trong lòng lại nhớ tới lời của lão bà bà. Hắn đành phải nhịn xuống, để mình tận lực buông lỏng.

Nhưng mà thanh âm ngoài cửa càng lúc càng lớn, còn xen lẫn tiếng nói chuyện vụn vặt.

Kiều Sinh cẩn thận xem xét thanh âm, đó là thanh âm của một nam nhân, đang vội vàng hô: "Chạy mau, có quỷ!"

Chuyện này rõ ràng là tự nói với mình, trong lòng Kiều Sinh không ngừng dâng lên cảm giác sợ hãi. Hắn thực sự nhịn không được, liền đẩy cửa ra, nhưng lại phát hiện ngoài cửa không có gì, tựa như tất cả vừa rồi đều là ảo giác của hắn vậy.

Hắn lau lau mồ hôi lạnh trên trán, phát hiện trong một gian phòng còn đốt nến, hắn cho rằng lão bà bà còn chưa ngủ, liền rón rén đi đến trước gian phòng kia, dùng tay chọc phá cửa sổ giấy.

Vừa xem ra đã triệt để sợ vỡ mật, bà lão đang cầm một cái kéo tràn đầy máu tươi vẽ qua lại trên một bộ thi thể nam nhân. Thủ pháp của bà lão thuần thục, chỉ chốc lát sau, trên tay đã có thêm một vật mỏng như cánh ve.

Kiều Sinh liều mạng lấy tay che miệng lại, lúc này mới không phát ra âm thanh, đồ trong tay bà lão là da người!

Nói vậy lồng đèn trong suốt treo ở cửa là một cái đèn lồng bằng da người.

Hắn biết mình phải lập tức rời đi, nếu không rất có thể cũng sẽ bị biến thành đèn lồng, không ngờ lúc ra cửa hắn không cẩn thận đụng vào vách cửa, cửa gỗ phát ra một tiếng kẽo kẹt giòn vang.

Kiều Sinh sợ hãi vô cùng, không lo được mưa to tầm tã mà chạy về phía trước, ai ngờ mình chạy hồi lâu lại phát hiện mình về tới điểm ban đầu. Gã vừa ngẩng đầu, liền nghe được tiếng cười lạnh của lão bà bà.

"Hắc hắc!"

Bà lão đứng trước mắt Kiều Sinh, cầm trong tay một cái kéo lớn lạnh lùng nhìn Kiều Sinh, trên quần áo đầy máu tươi.

Kiều Sinh tuyệt vọng, bà lão bước từng bước một về phía Kiều Sinh...

"Tiểu ca Trương gia, xem gì đây?"

Thấy thời điểm quan trọng nhất, Lý Ma Tử đột nhiên từ phía sau vỗ ta một cái, khiến ta sợ tới mức đột nhiên vứt bỏ chiến dịch, suýt chút nữa lăn xuống đất.

Ta sau khi lấy lại tinh thần không nói hai lời, nhắm ngay vào đầu Lý Ma Tử gõ một cái.

"A!"

Lý mặt rỗ kêu lên thảm thiết, hắn còn cảm thấy rất ủy khuất, đáng thương hỏi: "Trương gia tiểu ca, ngươi đánh ta làm gì a."

"Tiểu gia không chỉ đánh ngươi, ta còn muốn đạp ngươi đấy!"

Nói xong, ta hung hăng đá Lý mặt rồi: "Lão tử xem kịch nói mà mê mẩn, mẹ ta sợ muốn chết."

Lý Ma Tử nghe xong lập tức cười ha hả nói, ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy còn sợ chuyện ma quỷ, đúng là mất mặt tới nhà Mỗ Mỗ.

Cút con mẹ ngươi!

Mặt già ta đỏ lên, lại hung hăng đánh một quyền cho Lý mặt rỗ.

Gần đây Doãn Tân Nguyệt vỗ vỗ một bộ Đông Bắc diễn, cả ngày ở nhà dùng Đông Bắc trao đổi với ta, sau một thời gian ngắn, ta cũng nói chuyện với nàng thành một góc đông bắc cực lớn.

"Lý Ma Tử, đột nhiên ngươi kêu cái gì?" Ta nhặt ống nam châm dưới đất lên hỏi.

"Tiểu ca, ngươi nói ta sao lại xui xẻo như vậy chứ. An Kỳ muốn tổ chức hoạt động thám hiểm quỷ phòng, ta canh gác trọn một ngày cũng không bị rút trúng."

Lý Ma Tử gần đây nổi điên, không còn tự cho mình là đệ tử Phật môn nữa, lại biến trở về trạng thái hèn mọn bỉ ổi, thế mà còn điên cuồng mê võng phát sóng trực tiếp. An Kỳ trong miệng hắn chính là một nữ tử phát sóng khá khập khiễng gần đây ở đấu ngư bình.

Thật ra nhân lúc Doãn Tân Nguyệt không có ở đây, ta cũng lén lút xem video trực tiếp của An Kỳ, nhưng ta cảm thấy dáng dấp của nàng còn chưa đẹp bằng nửa tháng mới.

Đôi mắt đẹp màu lam, cái cằm có thể đâm chết người, còn có sống mũi thẳng tắp. Đây là khuôn mặt đỏ của cái lưới, rơi ở trong đống đỏ trên lưới, căn bản không phân biệt được.

Ai biết được khẩu vị của Lý Ma Tử từ lúc nào trở nên nặng như vậy?

Bất quá cô nương này lại là ít linh dị chủ truyền bá, kể chuyện linh dị cũng không tệ, cho nên nàng mới trổ hết tài năng giữa một đám mặt lưới lưới hồng.

"Ngươi không biết sao? Cái này gọi là rút thưởng đều là có quy tắc ngầm!"

Ta thuận miệng đáp lại một câu, loại hoạt động chính như truyền bá này bình thường đều là tuyển chọn từ trong chủ nhân kim của mình.

Loại tơ không nỡ bóc lễ vật như Lý Ma Tử, đợi thêm tám trăm năm nữa cũng không chọn được, hắn vẫn cứ ngây ngốc ngồi xổm một ngày đấy.

"Con mẹ nó chứ, không đi thì không đi."

Lý Ma Tử mặt đầy ủy khuất nhìn ta, lại tiếp tục xem trực tiếp phát sóng trực tiếp.

Ta tùy ý liếc qua, chỉ thấy gương mặt nhàn nhạt của An Kỳ không biết đã đánh bao nhiêu láng giềng răng chua kia đang yếu ớt cười khanh khách.

"Bọn bảo bảo, lần này đi thám hiểm đều là ngẫu nhiên rút lấy, các bảo bảo chưa bị rút tới xin đừng tức giận nha!"

An Kỳ nói xong liền đưa ra động tác hôn trực tiếp với người đang xem tiếp, ta nhìn thấy Lý Ma Tử vẻ mặt say mê ôm máy móc, suýt nữa thì lè lưỡi liếm lên.

Đây đúng là mùa xuân, Lý Ma Tử lại bắt đầu xuân đến.

Nhìn dáng vẻ của Lý mặt rỗ, cả người ta đều nổi lên da gà, thật ghê tởm.

"Các bảo bảo, mời vào năm khuya đồng hồ đến xem trực tiếp của ta."

An Kỳ nói xong thì dừng lại, ta thấy Lý mặt rồi tỏ vẻ mong chờ, nên đã sớm sợi châm cho hắn: "Ma thi, ta đã nói là đêm mai phải đi gặp một cái khách hàng lớn, tiểu tử ngươi cũng đừng có bỏ nút!"

Tháng trước ta và Lý Ma Tử đã hẹn một vị khách lớn, thật vất vả lắm tối mai người ta có thời gian muốn ăn cơm với chúng ta, chuyện trò chuyện vớ vẩn, Lý Ma Tử lại bởi vì trực tiếp muốn hẹn hò.

"Tiểu ca Trương gia... Hắc hắc."

Nghe thanh âm bỉ ổi của Lý Ma Tử, trong lòng ta lại dâng lên một trận buồn nôn, nghiến răng nghiến lợi nói rằng tiểu tử ngươi nếu quả thật không đi, lần này đừng nghĩ lấy được một đồng tiền.

Hắn nghe xong lập tức thành thật, hai người ở cùng một chỗ với tính tình lẫn nhau đều hiểu rõ, nếu nói tử huyệt của tiểu tử này, ngoại trừ nữ nhân chính là tiền.

Lý Ma Tử giả bộ đáng thương, dùng ánh mắt oán hận nhìn ta, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Trương tiểu ca, ngươi không có nhân tính!"

Hừ, nếu tiểu gia không có ai, ngươi đã sớm chết rồi không biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng hắn lại cứ bất tử, luôn mặc kệ vết tích của ta, thế là cả buổi chiều tai của ta đều chịu giày vò của Lý Ma Tử, ta chỉ có thể buông tay đầu hàng, Lý Ma Tử lúc này mới vui vẻ đi tán dóc.

Hóa ra sau khi An Kỳ phát sóng trực tiếp xong thì trò chuyện với đám fan, cuối cùng bị người ta nhắc nhở rằng nàng đang ở một cái cửa hàng nổi tiếng có tiếng là Hỏa Táo điếm.

Lý mặt rỗ nói chuyện với mọi người xong, hắn thần kinh hỏi: "Tiểu ca, ngươi nói xem An Kỳ tại sao lại muốn phát sóng trực tiếp khủng bố, mà một cô gái như nàng lại không sợ sao?"

"Đương nhiên sợ!"

Không chút do dự nói. Chỉ sợ buổi tối An Kỳ thường xuyên gặp ác mộng, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác.

Bởi vì Lý mặt rỗ là fan cuồng của An Kỳ, nên hiểu biết của nàng tương đối nhiều, An Kỳ này chính là nữ sinh nông thôn.

Tuy hiện tại An Kỳ đang hot nhưng cũng có thể xem được sóng lớn của ngành nghề Trường Giang. Hiện tại đã có những người mới muốn tranh đoạt trực tiếp với nàng rồi.

Là một cô gái nông thôn không có quá nhiều học vấn, có nghề gì so với phát sóng trực tiếp kiếm tiền nhanh hơn chứ?

An Kỳ không có sở trường đặc biệt, nếu như tiếp tục bình thường thì sớm muộn gì gã cũng sẽ bị loại bỏ. Cho nên ả không có lựa chọn nào khác, sợ rằng cũng phải kiên trì thêm được nữa.

"Nàng ta đã kiếm được không ít tiền, đã về quê tìm người gả rồi, cũng có thể sống tốt được nha." Lý Ma Tử nghe xong lời giải thích của ta, vẫn còn có chút không hiểu.

Ta vỗ vỗ nó, trong lòng tự nhủ tiểu tử này học thuần túy như thế nào vậy.

Người thông minh, trước khi làm một chuyện nhất định sẽ suy nghĩ rất nhiều, ví dụ như An Kỳ, cách thức phát sóng trực tiếp đặc biệt đầu tiên có thể mang đến cho mình rất nhiều fan cuồng, mà fan cuồng nói trắng ra chính là tiền.

Điều quan trọng hơn nữa là trong lúc nàng ta đấu khẩu với fan cuồng, người được chọn chắc chắn đều là kim chủ của mình, nàng ta tuyệt đối có ý nhân cơ hội này kết bạn phú hào thậm chí còn có ý đuổi theo phú nhị đại.

Có phải ta xấu xa tâm lý đâu, mà là nghề phát trực tiếp chỉ có tình trạng này.

Dũng khí của nàng rất đáng khen, thích vì lên cao tinh thần cũng đáng cổ vũ, chỉ là quỷ thần thật sự có dễ giải trí như vậy sao? Trong trực tiếp sẽ phát sinh cái gì, ai có thể nói rõ được chứ.

Suốt một đêm, Lý Ma Tử đều thở dài. Hắn cùng ta ở đây đã lâu nên tự nhiên biết mạo hiểm trong quá trình phát trực tiếp đáng sợ. Hắn đang lo lắng cho An Kỳ.

Còn ta thì đang nằm ngủ trong tiếng thở dài của hắn, chúng ta đều cảm thấy mọi chuyện cứ như vậy mà trôi qua.

Ai ngờ sau một tuần, chúng ta cũng trời xui đất khiến bị cuốn vào hoạt động thám hiểm của An Kỳ tổ chức, còn thiếu chút nữa là vứt bỏ cái mạng nhỏ!

(Chú ý: Về một cuốn Đế Tân, người đọc rộng sinh ra bàn tán sôi nổi. Nơi này đề cập kỹ một bút, trong thời gian ngồi, Đế Tân coi trọng nông tang, đẩy lui Đông Di, tuyển hiền cử năng lực., Là một vị minh quân thật sự! Bởi vì Chu nhân mưu phản thuộc về đại nghịch bất đạo, cho nên mới dùng đủ loại tội danh có thể vu tội Đế Tân, mưu phản như vậy mới có thể danh chính ngôn thuận. Gia đình Tống triều từng đưa ra hành sự đa phần mất đi tư nghị, lãnh tụ vĩ đại của chúng ta là Sùng Sùng cũng đã chỉ ra: "Kỳ thật Trụ

Vương là người rất có bản lĩnh văn có thể võ, hắn kinh doanh đông nam., củng cố Đông Di và Trung Nguyên, trong lịch sử rất có công lao. Lúc Trụ Vương rất nổi tiếng, dân chúng trong Thương triều rất ủng hộ hắn, Chu Võ Vương nói hắn rất xấu xa." Đối với lão Cửu này chỉ có một câu: Lịch sử là tiểu thuyết của tiền nhân, hết sức tin sử không sử dụng được."

Cổ lâu thứ tám trăm hai mươi ba thám hiểm cổ lâu.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên về nhà, thì ra nửa phần sau của cô bị thượng cấp thiến, cho nên giết Thanh trước, chuyện này làm ta vui quá đi mất.

Từ khi kết hôn đến giờ, ta và Doãn Tân Nguyệt luôn tụ tập rất ít, chớp mắt phàm nhân cũng đến tuổi nhà trẻ.

Cho nên hai người chúng ta quyết định thời gian tiếp theo phải hảo hảo bồi phàm, hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc của ba nhà tiếp theo.

Hôm đó chúng ta đã thu dọn đồ đạc, chuẩn bị sáng sớm ngày hôm sau đi tới chỗ nhạc phụ nhận phàm phàm phàm.

Ngày hôm sau ta cùng Doãn Tân Nguyệt cố ý đứng dậy thật sớm. Năm bữa trước, võ giả mười phần yên tĩnh, bầu trời trong xanh, ánh mặt trời ấm áp mà không chói mắt, vô cùng thích ý.

Ta mở cửa tiệm, tham lam hít thở mấy hơi không khí mới nổi, lúc này một đoàn tối đen đột ngột đụng vào trên chân của ta.

Ta bị dọa nhảy dựng lên, vừa muốn nói chuyện thì đồ đen sì kia đã đứng lên, hóa ra là một nam nhân trung niên quần áo cầu kỳ.

Mẹ nó, bây giờ đập sứ mà còn ăn mặc thể diện như vậy sao?

Khuôn mặt ta một mực đề phòng nhìn nam nhân trung niên, sợ y nói tiếp một câu thì chính mình chỗ nào bị đụng hỏng sẽ bồi thường.

Trên mặt nam nhân trung niên này mười phần tang thương, trong mắt hiện đầy tơ máu màu đỏ tươi, hắn kinh ngạc nhìn ta một lúc lâu. Ta cho rằng người này là một tên bệnh thần kinh, đang chuẩn bị mang theo mặt trăng mới len lén bỏ trốn, ai ngờ hắn lại nắm lấy tay ta, khóc hu hu lên.

Trán ta hiện lên một tia hắc tuyến, trong lòng tự nhủ ta bị người đụng phải, ông đây còn chưa khóc nữa mà, kết quả ngươi vẫn còn đang khóc!

Nhưng nhìn hắn như vậy không giống người điên chút nào, dù sao nếu hắn thật sự là người điên thì bảo an xung quanh đã sớm bắt hắn lại rồi, đồ cổ của ta ở trên một con phố đen trắng thế mà cả hai bên đều phải kính ba phần!

Vẻ mặt ta ngơ ngác nhìn nam nhân trung niên, một lát sau, hình như hắn ý thức được mình đã thất thố, vội vàng lau nước mắt, vội vàng hỏi: "Ngài là Trương Cửu Lân, Trương đại sư, ta đã chờ ngài rồi!"

Nghe câu này nói rõ ta muốn đến làm ăn, đương nhiên Doãn Tân Nguyệt cũng hiểu. Nàng dùng đôi mắt nhỏ oán niệm nhìn ta, hiển nhiên không muốn ta thừa nhận thân phận của mình.

Hiếm khi chuẩn bị đi thăm nhi tử, đương nhiên ta không muốn để cho kế hoạch pha canh, nhưng lại không muốn phá vỡ bảng hiệu của mình, vì thế lòng sinh một kế, cười ha hả trả lời: "Lão ca, Trương Đại Tiên không có ở đây, ta viết thư cho huynh, huynh gọi điện thoại đến tìm hắn đi."

Nói xong, ta liền đem điện thoại của Lý Ma Tử cho hắn. Đừng nói ta không biết xấu hổ, thật sự là đi theo Lý Ma Tử đã lâu, ta cũng bị bắt học cách mở mắt nói dối.

Nghĩ đến Lý mặt rỗ không đáng tin cậy, trong lòng ta còn thầm nhủ phải phát tin tức nói cho hắn biết một tiếng, bảo hắn giúp ta giải quyết.

Nam nhân trung niên tuy nghi hoặc, nhưng vẫn lấy tờ giấy ta đưa cho hắn, không ngừng nói lời cảm ơn ta.

Lúc nói chuyện, ta tùy ý liếc nhìn trán của hắn, phát hiện giữa mi tâm hắn quấn quanh một cỗ hắc khí.

Chỉ sợ kẻ này bị Âm Linh quấn lấy, vừa định dặn hắn vài câu, Doãn Tân Nguyệt liền hung hăng nhéo ta một cái, thế là ta đành nuốt lại lời muốn nói.

Kỳ thật nàng làm không sai, tục ngữ người ta nói không có người cố ý, nhất là đám thương nhân dùng âm vật càng không thể tùy tiện nói chuyện. Vừa rồi nếu ta thật sự chỉ điểm cho hắn một câu, kỳ thật đã xem như tham gia vào nhân quả rồi.

Sau khi nam nhân trung niên đi rồi, Doãn Tân Nguyệt tức giận thở phì phò hỏi: "Bệnh nghề nghiệp của ngươi lại phạm phải không? Kế hoạch đã nói đâu!"

"Được rồi được rồi, đừng tức giận nữa, đi thôi, chúng ta đi nghênh phàm phàm."

Ta ôm Doãn Tân Nguyệt, hít một hơi vào lỗ tai nàng. Đây là cách làm tốt nhất để nàng vui vẻ, bách thử bách linh.

Quả nhiên, Doãn Tân Nguyệt hừ nhẹ một tiếng rồi không truy cứu vấn đề vừa rồi nữa, bảo ta mau chóng lái xe.

Ta như được đại xá giẫm mạnh cửa xe hướng bắc mở ra, ai ngờ còn chưa kịp cao tốc, Lý Ma Tử đã đánh tới.

Trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, đột nhiên toát ra một ý nghĩ: Lại bị Lý Ma Tử lừa.

"Tiểu ca Trương gia, có buôn bán lớn!"

Quả nhiên, vừa nhận khán giả đã nghe được thanh âm phấn khích của Lý Ma Tử, ta cách điện thoại nhưng cũng có thể nhìn thấy bộ dáng bỉ ổi cười không ngậm miệng của hắn.

"Có phải là cái ta bảo đi tuần tự không?"

Không phải ta tức giận lắm hỏi.

"Đúng vậy, tiểu ca, người ta nguyện ý bỏ ra năm trăm vạn. May mà ta không nghe lời ngươi, nếu không lần này coi như chúng ta lỗ lớn rồi..."

Nghe thanh âm lải nhải không ngớt của hắn, ta hận không thể lấy đế giày ra tát hắn, không đợi hắn nói xong liền từ chối: "Lý Ma Tử, ta muốn tự mình đón."

Lý Ma Tử vừa nghe liền cuống lên, vội vàng nói: "Tiểu ca, tự ta sao có thể tiếp được, nếu không chúng ta hai tám phần cũng được, ta hai ngươi tám."

"Cho dù ngươi đưa hết cho ta, ta cũng không đi."

Lý Ma Tử thấy ta kiên quyết như vậy, tâm tình sa sút không ít, khó khăn nói mình đã đáp ứng người ta, lần này...

"Con mẹ nhà ngươi!"

Không nghĩ tới tên gia hỏa này đã nhận lấy, y dùng danh nghĩa Trương Cửu Lân ta tiếp, xem ra lần này muốn trốn cũng không tránh được, người nọ nếu có thể tùy tiện xuất ra năm trăm vạn làm xe ngựa phí, thực lực kinh tế tự nhiên không cần nhiều lời, làm không tốt có thể bôi nhọ thanh danh ta.

Liên lạc máy truyền tin xong thì ta mới kể cho Doãn Tân Nguyệt nghe một lượt. Cô nghe xong tuy có chút không vui, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

"Được rồi, nhiều năm như vậy đã chờ, tỷ cũng không kém mấy ngày, chính ngươi cẩn thận một chút, chờ ngươi xử lý xong chúng ta lại đi."

Thấy trên mặt mình tràn đầy áy náy, Doãn Tân Nguyệt còn chủ động an ủi một câu.

Trong lòng ta mắng Lý mặt rỗ ngàn vạn lần, cảm thấy hắn chính là tai tinh của ta, luôn chọc vào Lâu Tử bảo ta chùi đít không nói, còn thường xuyên đem ta biến thành hai đầu không phải người.

Ngay từ đầu muốn biết bộ dạng của hắn, ta khẳng định không hợp tác với hắn, kết quả đến bây giờ cũng chỉ có thể cam chịu số phận.

Lý Ma Tử hẹn ta tới một quán trà gọi là "Thế Ngoại Đào Nguyên" để gặp mặt người trung niên kia. Trong quán trà trang hoàng phong nhã mà không mất vẻ tinh tế, trên tường dán bức tranh gió cổ, bàn ghế, các loại trà, đều là vật chế tạo từ gỗ cổ xưa. Cái này đối với người chơi đồ cổ chúng ta mà nói quả thực là thiên đường.

Trong lòng ta mắng Lý mặt rỗ, bất tri bất giác đã đi vào quán trà, ngay lập tức có người phục vụ tiến lên dẫn ta tới một gian phòng.

Tiện tay đẩy cửa phòng ra, ta phát hiện Lý Ma Tử và những người trung niên gặp lúc sáng sớm đều ở đây.

Lý Ma Tử thấy ta tới, đôi mắt nhỏ lập tức lóe sáng, cao hứng bừng bừng nói: "Tiểu ca, ngươi đến rồi."

Ai, bây giờ ta nhìn thấy bộ dáng lấm la lấm lét của Lý Ma Tử thì lại khó chịu. Nếu không phải hắn ta giở trò, hiện tại ta đã sớm có thể ôm được phàm nhân rồi, ai ngờ kế hoạch tốt đẹp cứ như vậy mà can thiệp.

Người đàn ông trung niên và Lý mặt rỗ trò chuyện với nhau, hiển nhiên biết sáng nay ta cố ý gạt hắn, nhưng hắn căn bản không có đề cập tới chuyện kia, mà là gật gật đầu với ta.

"Xin chào, Trương tiên sinh, khinh người họ Hoắc!"

Nam nhân trung niên há mồm chính là một cỗ hương vị Bắc Kinh, xem ra đại danh của mình đã truyền đến đế đô, ta không khỏi mừng thầm, tâm tình bị Lý Ma Tử làm hỏng cũng tốt hơn rất nhiều. Liền hướng hắn gật gật đầu, hỏi tiếp: "Nói đi, tìm ta có chuyện gì?"

"Trương tiên sinh, van cầu ngài cứu con ta, cứu cả nhà chúng ta đi."

Hoắc tiên sinh đột nhiên biến thành mười phần kích động, kéo tay của ta quỳ xuống, vị hán tử bốn năm mươi tuổi này theo sát rơi nước mắt, khiến trong lòng ta áy náy không thôi.

Ta vội vàng kéo hắn ta từ dưới đất lên, nghiêm túc nói: "Lão ca, ngươi đừng kích động như vậy, nói cho ta biết sự tình trước, nếu có thể giúp ta nhất định đem hết toàn lực!"

Hắn nghe ta nói vậy, giống như đổ đậu nói ra tất cả mọi chuyện.

Hắn tên là Hoắc quốc, là địa đạo Bắc quốc người, ở Bắc Kinh coi như là có chút thành tựu.

Bởi vì bình thường hắn vội vàng làm việc, thê tử lại chết sớm, cho nên nhi tử duy nhất của hắn Hoắc Trạch đã quen đến không ra hình dạng.

Vài ngày trước bỗng ra ngoài mở cửa, ai ngờ trước sau tổng cộng có hai ngày, nhi tử Hoắc Trạch lại đâm vào cái sọt.

Hóa ra, Hoắc Trạch tham gia một tổ chức thám hiểm cổ lâu lưới đỏ tổ chức hoạt động, không nghĩ tới mấy người cùng đi thám hiểm cuối cùng đều chết oan chết uổng, chỉ có chính hắn còn sống.

Hào giả gọi Hoắc Trạch đi điều tra tình hình, ai ngờ hắn ở trong cảnh ngục giống như phát điên, gặp người liền nói có quỷ muốn giết hắn. Cảnh sát vì hắn mà giám định tâm lý, kết quả biểu hiện Hoắc Trạch bị dọa đến điên rồi!

Hoắc quốc đau lòng cho con trai, bỏ tiền ra sớm đón về nhà. Ai ngờ từ khi Hoắc Trạch trở về, Hoắc gia mỗi ngày không được an bình, trong nhà liên tục chết ba vị bảo mẫu, mà mỗi đêm đến Hoắc gia sẽ truyền đến tiếng quỷ khóc sói tru.

Lai ngôi Hoắc quốc mặc dù không đặc biệt tin tưởng quỷ thần, nhưng hắn chịu không nổi dằn vặt, thời gian dần trôi qua hắn cũng cảm thấy nhi tử là vọt tới cái gì, ngay tại Bắc Kinh gọi người đến trong nhà làm phép.

Không nghĩ tới mời từng đạo sĩ, hòa thượng nổi danh một cái, tình huống trong nhà không chỉ không được cải thiện, mà vật kia ngược lại càng ngày càng náo loạn.

Hiện tại cả người Hoắc gia đang bất an, những người làm thuê còn lại cũng đều dồn dập từ chức, biệt thự của bọn họ đã biến thành một tòa cô lâu!

Tầng thứ tám trăm hai mươi bốn mây đen ép cổ trạch (chương hơn)

Lai Hoắc quốc biết sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra đại sự, liền sai người đi tìm kiếm cao thủ chân chính, cuối cùng nghe người giới thiệu ta, ngay cả võ hán xe đêm đến mời ta xuất sơn, cũng đã có một màn sáng sớm!

Đỗ Hoắc Quốc kể xong, cả người trong nháy mắt buông lỏng, giống như một bãi bùn nhão ngồi xuống.

Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, ta hết sức hiểu được tâm tình này của hắn, đổi lại bất cứ ai gặp phải loại chuyện này cũng sẽ gánh chịu áp lực rất lớn trong lòng.

Rất nhiều người sẽ bị đè sập ngay tức khắc, trước mắt Hoắc quốc chi trần chỉ là nhìn tương đối tiều tụy, tình huống đã xem như là tốt rồi.

Lý Ma Tử sợ ta không đồng ý, vội vàng kéo ta sang một bên, thấp giọng nói: "Tiểu ca, Hoắc tiên sinh đáp ứng cho năm trăm vạn thù lao, ngươi nhất định phải đáp ứng nha, ngươi nói chúng ta phải bán bao nhiêu đồ cổ mới có thể bán được năm trăm vạn."

Ta nhất thời hết chỗ nói, hung hăng trừng mắt nhìn Lý Ma Tử một cái, tên này thực sự là đánh mất tiền, năm trăm vạn thì sao chứ, ta thiếu năm trăm vạn sao?

Bất quá bỏ qua nhân tố Lý mặt rỗ, ta cũng quyết định giúp Hoắc Quốc một tay.

Khói đen trên người hắn đã lan tràn từ trán đến trên cổ, điều này nói rõ âm khí đã mọc rễ nẩy mầm trong cơ thể hắn. Nếu cứ để chúng tiếp tục phát triển, đợi khi khói đen lan tràn đến ngực, cái mạng này của hắn cũng sẽ chấm dứt.

Thế thì ta quyết định phải đúng với lương tâm của mình, trước đó đúng là trong lòng nghĩ tới chuyện phàm phàm phàm có chút vô trách nhiệm, bây giờ tỉnh táo lại, ta tuyệt đối sẽ không thấy chết mà không cứu!

"Hoắc tiên sinh, ngài đừng nóng vội, chờ ta trở về thu thập đồ dùng xuống, lập tức cùng ngài đi một chuyến đến Bắc Kinh."

Hoắc Quốc sở kiến ta nới lỏng, liên tục gật đầu, trên mặt tối tăm cuối cùng buông lỏng một chút.

Ai ngờ vừa về đến nhà đã phát hiện Doãn Tân Nguyệt đã thu dọn hành lý cho hắn.

"Biết ngay là ngươi sẽ đi mà, nhất định phải cẩn thận." Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn lên tiếng.

Nhìn gương mặt tinh xảo của Doãn Tân Nguyệt, trong lòng ta dâng lên cảm giác ấm áp, cảm giác như thật sự là gia gia tích đức hành thiện khi còn sống, mới khiến ta cưới một nữ nhân vừa hiền lành lại hiểu chuyện như vậy.

Ta vô thức ôm lấy nàng, hôn lên cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng.

Chuyến này chỉ sợ phải mười ngày tám ngày, trước khi đi thế nào cũng phải sảng khoái một phen.

Doãn Tân Nguyệt sắc mặt đỏ bừng, nhắm mắt lại để mặc cho ta làm xằng làm bậy, hô hấp của ta không khỏi tăng thêm, ôm nàng đi tới bên giường...

Sau một phen giày vò, Doãn Tân Nguyệt một tay chải tóc, một tay hướng lên khuôn mặt đỏ bừng, giận dữ nói: "Ăn no rồi thì mau cút đi, đừng để người ta chờ đến nóng vội."

"Vâng, thưa vâng!"

Ta cười mang hành lý xuống lầu, cùng mạt tử, Hoắc quốc lái xe ngựa đến sân sau, ba giờ đồng hồ thuận lợi đến Bắc Kinh.

Sau khi tiến vào khu vực này, bản thân Hoắc quốc muốn tìm nơi để đón gió cho chúng ta, nhưng ta nghĩ đến tình trạng hiện tại của Hoắc gia liền quyết định trực tiếp đi đến Hoắc gia xem thử.

Về phần chuyện Tiếp Phong, chờ chuyện Hoắc gia xong rồi hãy nói!

Nhà của Hoắc quốc nằm ở một tòa biệt thự ngoại thành, xung quanh biệt thự là rừng cây um tùm, xanh um tươi tốt, cảnh sắc vô cùng tốt.

Đứng ở cửa biệt thự nhìn ra xa, mơ hồ có thể thấy một dãy núi, Cửu Khúc Liên Hoàn giống như một con cự long lượn vòng.

Đây là tiểu long mạch, trong phong thuỷ học thì long mạch chỉ đứng sau đế vương, xem ra Hoắc quốc trước đây đã lựa chọn nơi ở không ít, ta không nhịn được tán thưởng nói: "Hoắc tiên sinh, phong thuỷ biệt thự của ngươi cũng không tệ."

Mặc dù ta không quá tinh thông Phong Thủy loại, nhưng Phong Thủy tiên sinh và thương nhân nhất mạch âm vật, ít nhiều liên hệ với nhau, cho nên chút nhãn lực này vẫn phải có.

Lai Tự quốc nghe xong không nhịn được dựng thẳng ngón tay cái với ta, kích động nói: "Trương tiên sinh hảo nhãn lực, đây là nơi ta truyền đời mấy năm, trước kia là một tòa nhà cũ, sau đó bị ta sửa thành biệt thự."

Ta nghe nụ cười lúng túng, rường cột Hoắc quốc gần như xem ta thành cứu thế duy nhất rồi, thật ra những mánh khóe này rất đơn giản, bất cứ người nào hiểu chút huyền học đều có thể nhìn ra điểm đạo.

Nếu như ta thật sự được coi trọng phong thuỷ, thì đã sớm chuyển thành nghề này rồi, làm sao còn làm thương nhân âm vật chứ.

Hoắc Quốc trần nói một nhà bọn họ đã chiếm cứ mấy đời ở kinh thành, mấy thế hệ hạ xuống ít nhất cũng có lịch sử trăm năm.

Hoắc gia tổ là dòng dõi thư hương, sau khi cải cách mở ra mới hạ hải kinh thương, Hoắc gia kinh doanh nhiều năm ở Bắc Kinh, tìm một căn cứ phong thuỷ thật tốt cũng không khó.

Lầu chính của biệt thự cao mười mấy mét, cách thật xa ta có thể cảm nhận được bên trong đang chậm rãi tản mát ra âm khí, thậm chí sương mù màu đen kia đã chiếm tầng cao nhất của biệt thự, hoa cỏ cây cối trồng trước đó đã khô vàng, trên mặt đất để lại một tầng lá vàng thật dày.

"Tiểu ca của Trương gia, sao vậy?" Lý Ma Tử thấy sắc mặt ta nặng nề, liền nhẹ giọng hỏi.

Ta không nói chuyện, chỉ không ngừng quan sát biệt thự được khí đen bao phủ này.

Hắc khí này cũng không phải thuần màu đen, phía trên còn mang theo từng tia từng tia huyết hồng, xem ra tố chất nhi tử Hoắc quốc nói không sai, xác thực có âm linh quấn lấy hắn.

Âm linh bình thường sẽ chỉ phát ra hắc khí nhàn nhạt, nhưng trong hắc khí của biệt thự Hoắc gia trộn lẫn huyết sắc, điều này nói rõ đồ vật trong lầu còn náo loạn dữ dội hơn âm linh trước kia!

Bọn ta đang dẫn dắt từ trụ sở Hoắc quốc vào nơi biệt thự, vừa vào cửa đã có một trận gió lạnh thổi tới. Bọn ta và Lý Ma Tử đều rùng mình một cái, dãy nhà Hoắc quốc còn thảm hơn bọn ta. Bọn ta liên tục hắt hơi mấy cái mới nghi hoặc nói: "Không phải chứ, nhà ta đã không có người hầu, trước khi ta đi cũng không có điều khiển."

Hoắc Quốc vừa dứt lời, ta và Lý Ma Tử liếc nhau, đều minh bạch hàn ý này đến từ âm khí, thế là nhao nhao đọc lên Đạo Đức Kinh.

《Đạo Đức Kinh》 của Lý Ma Tử》 học được một bình bất mãn, nửa bình lắc lư, nhưng bảo vệ mình không có vấn đề gì, ta thì phải chăm sóc Hoắc quốc, trong lúc nhất thời phải cố hết sức.

Cũng may tiểu gia luyện qua miệng, theo từng tiếng kinh – văn nhanh chóng đọc lên, không khí xung quanh chúng ta khôi phục bình thường.

Lai Tự quốc thở phào nhẹ nhõm, nhìn trong ánh mắt ta tràn đầy kính sợ, giống như đang nhìn thần minh!

Ta lại không lạc quan như hắn. Âm khí trong phòng nặng nề như vậy, hoặc là âm linh ở đây đợi qua, hoặc là thực lực của nó vô cùng cường đại.

Nhưng nó hẳn là không thể ở lại vị trí mới vừa tiến vào cửa, mà là ở tại một góc nào đó của căn phòng này, rất có thể ở ngay trong phòng ngủ của căn nhà con trai Hoắc quốc.

"Con trai, con đang ở đâu?" Hoắc quốc hướng về phía lầu hai tối như mực hô một câu.

Trong lòng ta vừa động, thầm nghĩ con hắn vậy mà lại ở nơi này, Âm Linh không tìm hắn thì tìm ai?

Rê quốc Hoắc quốc liên tiếp hô vài tiếng, cũng không nhận được bất cứ câu trả lời nào, cả gian biệt thự chỉ có thanh âm của hắn đang quanh quẩn không ngừng.

"Trương tiên sinh!"

Lai Hoắc quốc đột nhiên túm chặt lấy tay của ta, tựa như người rơi xuống nước bắt lấy bèo.

Trong mắt hắn tràn đầy sợ hãi cùng bất an, hiển nhiên là muốn ta đi lên giúp hắn tìm Hoắc Trạch, nhưng không có ý đi theo ta cùng đi lên.

Có thể trong quan niệm của đám phú gia, chỉ cần mình trả tiền thì cái gì cũng không cần quan tâm chứ? Nhưng hắn xác thực không giúp được gì ta, không chừng sẽ trở thành vướng víu, vì thế ta gật đầu hỏi: "Hoắc tiên sinh, con ngươi ở phòng nào?"

"Trương tiên sinh, con trai con ở trên lầu hai, từ sau khi chết có ba mẹ bảo mẫu, lầu hai này đã không còn ai dám đi lên nữa. Bình thường chỉ có Hoắc Trạch tự mình xuống, con cầm nó ở lại dưới lầu, nó điên cuồng nện đồ vật như nổi điên! Con không còn cách nào khác, đành phải theo nó mài..."

Lúc nói những lời này, trong giọng điệu của Hoắc quốc tràn đầy bất đắc dĩ và chua xót. Là một người cha không có cách nào chăm sóc tốt cho mình, trong lòng của hắn khẳng định vô cùng thống khổ.

Bắc Kinh hôm nay thời tiết rất tốt, tuy nói đã đến buổi chiều, nhưng ánh sáng bên ngoài vẫn rất sung túc, chỉ là lầu hai của Hoắc gia lại một mảnh đen nhánh. Giương mắt nhìn, ngay cả một tia ánh sáng cũng không chiếu vào được, nhưng đây cũng không phải vấn đề nhà kho của Hoắc gia.

"Lý Ma Tử, ngươi ở dưới cùng Hoắc tiên sinh, ta lên lầu một xem sao." Ta phân phó.

Lý mặt rỗ nghe lời ta nói, lập tức gật gật đầu, bộ dạng tham tới chết kia, khiến trong lòng ta điên cuồng dâng lên một sự kích động muốn đánh hắn.

(2) Các bằng hữu của tiểu thuyết đốm lửa, xin thay đổi thơ, hiện tại mỗi một vé đề cử đều có thể thu được 2 hỏa tinh tệ! Hỏa tinh tệ có thể dùng để đọc sách. Thỉnh mọi người đem vé đề cử đều ném cho thương nhân cõi âm! Mọi người dốc sức, tăng thêm không ngừng.)

Chương thứ tám trăm hai mươi hai Ninh Thính nghe quỷ khóc, không nghe quỷ cười.

Ta ở lầu một Lý Ma Tử và Hoắc quốc trụ lại bày ra một cái Khốn Linh trận đơn giản.

Khốn linh trận tên như nghĩa. Chính là trận pháp có thể vây khốn quỷ hồn. Một khi mở ra, bốn phía trận pháp sẽ dâng lên một loạt tường đồng vách sắt, làm cho quỷ hồn không thể rời khỏi.

Tuy nhiên ta thì ngược lại, dùng Khốn Linh trận làm trận pháp bảo vệ người khác.

Mặc dù có Khốn Linh trận nhưng ta vẫn không yên lòng mà dặn dò: "Bất kể là ai bảo các ngươi đừng ra trận thì các ngươi đừng đi ra! Nếu ta để các ngươi chạy, Lý Ma Tử sẽ cầm lá bùa ở góc Đông Bắc mang theo Hoắc tiên sinh chạy nhanh."

Lý mặt rỗ nghe xong, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Tuy không yên tâm Lý Ma Tử và Hoắc quốc, nhưng đã có trận pháp này, chỉ cần bọn họ không ra ngoài chắc sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Tiếp theo, ta cầm lấy bọc quần áo cẩn thận từng li từng tí đi lên lầu hai Hoắc gia.

Lầu hai đen kịt như một con quái thú đang há to miệng chờ mình tiến vào.

Ta từng bước từng bước đi lên lầu hai Hoắc gia. Hành lang tối đen như mực, ta chỉ có thể mở ống đũa của mình ra.

Nhiệt độ lầu hai so với lầu hai lạnh hơn, ta cảm giác mình như rơi vào hầm băng. Ta vừa đọc Đạo Đức Kinh, vừa dựa vào nguồn sáng mỏng manh quan sát hoàn cảnh lầu hai.

Đây là một cầu thang hình xoắn ốc, cũng không quá cao, đi được một lát ta tính toán chiều dài, cảm giác mình hẳn là đã nhanh đi lên, thế nhưng chiếu vào điện đồng, trước mắt mình còn có một đoạn lớn thang lầu.

Ta nhìn đồng hồ, từ cầu thang cho đến hiện tại ta đã đi được mười phút, cho dù là leo lên cũng có thể leo được rồi, sao còn có thể đi quanh co trên cầu thang chứ?

Nghĩ tới đây toàn thân ta lạnh lẽo, trong lòng tự nhủ mình tám thành gặp phải quỷ đả tường rồi, cái tường là một loại hiện tượng rất phổ biến, rất nhiều người đều trải qua.

Lúc gặp phải quỷ đả tường, người sẽ vô duyên vô cớ trở về địa phương cũ, không ngừng tại đường cũ vòng quanh, bất luận đi như thế nào đều không đi ra được.

Nói trắng ra chuyện quỷ đánh tường kỳ thật chính là khiến người ta mất đi phương hướng, sinh ra ảo giác, không ngừng đảo quanh cùng một chỗ, nó cũng không phải là vật lợi hại gì, phương pháp phá giải có rất nhiều.

Thông thường người gặp quỷ đánh tường chỉ cần dùng vật âm uế là có thể phá giải, nhưng đối với có chút đạo hạnh ta mà nói, quỷ đả tường nho nhỏ tự nhiên không thành vấn đề.

Ta trực tiếp cắn rách ngón tay, nhỏ ra một giọt máu, nghiêm nghị quát: "Phá!"

Vừa dứt lời, bên cạnh liền có từng đoàn từng đoàn sương mù hướng bốn phía tán đi, ngẩng đầu nhìn lên, chính mình cùng lầu hai bất quá còn lại hai cái bậc thang.

Chung quanh không có âm linh, xem ra Hoắc gia âm khí quá nặng, mới tự nhiên hình thành bức tường ma công.

Ta tiếp tục lắc lư đẹp đi vào trong nồi, lầu hai trống rỗng vang vọng tiếng bước chân của ta.

Trong tình huống kẻ địch ám ta minh, trong lòng ta luôn tự dưng cẩn thận, liền gọi ra Vĩ Ngọc từ trong túi, như vậy cho dù có tình huống đột ngột phát sinh, nàng cũng có thể giúp ta trì hoãn tác dụng.

"Hỏng ca, sao ngươi cứ nhận nhiệm vụ tìm đường chết kiểu này vậy?"

Đầu tiên đuôi ngọc sau khi đi ra là cau mày nhìn chung quanh một chút, tựa hồ cảm giác Hoắc gia cổ quái, thở phì phò oán giận nói.

Nhìn bộ dạng này của nàng, ta nhịn không được cười cười, tiểu gia hỏa này phỏng chừng là sợ ta chết rồi không có ai nuôi nữa!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ngay cả linh sủng cũng có thể tùy tiện ghét bỏ chủ nhân của mình, có thể thấy là ta càng ngày càng kém.

"Đừng nói nhảm, nhanh đi dò đường giúp ta!" Ta ra lệnh.

Vĩ Ngọc luôn luôn là hảo thủ dò đường, để nàng làm lính gác vẫn là vô cùng thích hợp. Cho dù gặp được âm linh lợi hại, nàng bốn chân như thế nào cũng chạy nhanh hơn hai chân của ta, hơn nữa âm linh cũng không có tốc độ đó.

Ngọc Vĩ bất mãn nhìn ta một cái, lắc mình biến mất. Có Vĩ Ngọc ở đằng trước dò đường, trong lòng ta mới không lo lắng như vậy.

Tiếp tục đi về phía trước một đoạn, nương theo ánh trăng, ta nhìn thấy dưới một phiến cửa sổ có hai bóng dáng đen sì, tựa hồ có hai người đang đứng ở đó.

Bởi vì phạm vi bọn họ đứng ở ngoài bổng lộc có thể thấy độ, cho nên ta cũng không thể thấy rõ bọn họ là nam hay nữ.

"Là Hoắc thiếu gia sao?" Ta nhìn hai bóng người kia rồi hỏi.

Nhưng bọn họ vẫn đứng như cũ, cũng không có trả lời ta, cũng không có ra hiệu gì.

Ta sinh lòng nghi hoặc, liền từ trong túi lấy ra hai tấm linh phù đặt ở trong tay cẩn thận từng li từng tí dựa vào, chờ ta đi đến bên cạnh hai người kia cầm đũa chiếu một cái, nhịn không được hít một ngụm khí lạnh.

Đây là hai phụ nữ trung niên ăn mặc vô cùng mộc mạc, trên bụng các nàng có một cái vết đao thật dài, từ dưới – thể dưới kéo dài đến cổ.

Xuyên thấu qua vết thương nhìn thấy mà giật mình, tâm can các nàng vừa thấu hiểu!

Các nàng bày ra tư thế nửa quỳ quỷ dị, ruột bị móc từ trên cổ ra quấn quanh hai vòng, sau đó trói tay chân hai người lại với nhau, kết thành hai nút thắt như một sợi thừng to, một đầu khác ruột vẫn luôn giấu trong bóng tối.

Ánh mắt các nàng cũng đã bị đào đi, hốc mắt trống rỗng ngoắc ngoắc, tựa hồ đang nhìn chăm chú tất cả mọi người trên lầu hai.

Bộ dạng này thật sự quá dọa người rồi, tiểu gia tuy thân kinh bách chiến, nhưng vẫn là lần đầu thấy người chết thảm như vậy.

"Hì hì hì!"

Lúc này trong hành lang đột ngột truyền đến một tiếng cười đùa, cả người trên dưới lập tức nổi lên một tầng da gà, thanh âm này quá mức âm trầm, để cho ta cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

Thường Ngôn nghe Quỷ Tiếu không bằng nghe quỷ khóc, thà thấy bạch y không thấy hồng y.

Ý của nó nghĩa là thà rằng nhìn thấy quỷ hồn mặc y phục màu trắng cũng không thấy hồn ma mặc y phục màu đỏ, thà nghe tiếng quỷ khóc còn hơn nghe tiếng quỷ khóc.

Âm linh chia làm ba sáu chín bậc, mà trong câu nói này có nói ra hai loại âm linh khiến người ta sợ hãi nhất: Âm linh của áo đỏ và âm linh phát ra tiếng cười.

Hai loại âm linh này có oán khí thật lớn, thông tục mà nói chính là lệ quỷ trong miệng mọi người thường nói. Nghe tiếng cười âm trầm, ta đã xác định gia hỏa lần này là một kẻ ác âm không thường thấy!

Từ khi xuất đạo tới nay ta xử lý không ít âm linh, nhưng đại bộ phận đều là kỳ âm, loại ác âm này đúng là chưa từng gặp qua.

Theo tiếng cười kia càng lúc càng gần ta, da gà trên người ta càng lúc càng nhiều.

"Cút!"

Đến cuối cùng ta thực sự không chịu đựng được loại áp lực vô hình này, dùng hết toàn lực rống lên một tiếng, tiếng cười kia xoạt một tiếng liền biến mất.

Ta tựa như là người đã thoát khỏi vòng vây ngã trên mặt đất, đầu túa đầy mồ hôi lạnh.

Tuy tiếng cười vừa rồi vô cùng nham hiểm, nhưng ta có thể nhìn ra được là nó cố ý nhiễu loạn tâm trí của ta, khiến cho cảm giác sợ hãi trong lòng ta không ngừng khuếch đại, thế cho nên ta vận dụng linh lực trong cơ thể mới tạm thời chấn nhiếp được nó.

Ta ở dưới hai hốc mắt nhìn chăm chú, không ngừng điều chỉnh tâm tính của mình, vừa khôi phục một chút khí lực xong ta liền tiếp tục đi tới phía trước.

Bị hai tử thi quỷ dị nhìn chăm chú, trên dưới toàn thân ta đều cảm thấy âm trầm, huống chi người chết theo dõi cũng không phải là dấu hiệu tốt lành gì! Vừa đi ta vừa niệm kinh văn siêu độ, tránh các nàng lòng sinh oán hận hóa thành ác quỷ tới tìm ta.

Trong quá trình đi, dưới chân càng lúc càng sền sệt, trong không khí bắt đầu xuất hiện mùi máu tanh nồng nặc hơn nữa càng lúc càng nồng nặc, không cần nghĩ, trên mặt đất nhất định là đã đổ đầy máu.

Bất quá đây hiển nhiên không phải vừa mới vẩy lên, bởi vì máu tươi đã ngưng kết, còn toả ra mùi hôi thối, có cái kết thành khối, giẫm lên sẽ phát ra tiếng vang nặng nề.

Thường ngày ta không có việc gì thích ăn Huyết Hỏa nồi vịt, giờ phút này nhìn từng miếng đậu hủ máu dưới chân, dạ dày quay cuồng một trận, thiếu chút nữa nôn ra.

"Ngươi đang tìm ta sao?"

Đột nhiên bên tai của ta vang lên âm u của một giọng nữ.

Nữ quỷ thứ tám trăm hai mươi sáu phụ thân vào nữ quỷ.

"Tình huống gì đây!"

Ta ngẩng đầu nhìn lên, thình lình phát hiện một cái đầu người đang đối diện với ta, giờ phút này đang hướng về phía ta cười.

Đây là một cái đầu của nữ nhân, tóc của nàng dính đầy máu tươi đọng trên mặt, khiến ta không nhìn ra tướng mạo của nàng, chỉ có thể thấy được sắc mặt nàng trắng bệch, bờ môi lại hồng nhuận phơn phớt, đẹp đẽ.

"Ngươi đang tìm ta sao?"

Đầu người lại hỏi, ta bây giờ đã không biết nói cái gì cho phải rồi, tay phải nắm chặt linh phù, chỉ cần cái đầu người này dám có hành động thiếu suy nghĩ, ta liền trực tiếp đánh tới.

"Xem ra ngươi không tìm ta, vậy ngươi tìm ai?"

Đầu người nói đầy nghi hoặc, nàng tựa hồ rất ủy khuất, không ngừng xoay quanh người ta, làm ta hoa cả mắt.

"Ha ha, ngươi tới tìm ta!"

Ngay tại thời điểm ta bị nàng ta xoay chuyển thất điên bát đảo, thanh âm trong nháy mắt cất cao đầu người, trên mặt nàng phát ra một trận thanh thúy lốp bốp, từng miếng da lớn bằng ngón cái rơi từ trên mặt xuống. Lát sau trên mặt nàng ta chỉ còn lại một chút cơ bắp, còn lại tất cả đều lộ ra xương trắng.

Quỷ dị hơn chính là một con mắt của nàng hoàn hảo không tổn hao gì, mặt khác một con mắt cũng đã rũ xuống miệng, cả khuôn mặt giống như bị ngâm qua chua xót.

Cảnh tượng ta bị rơi vào này sợ tới mức ngây dại, chỉ bằng hình ảnh này, tuyệt đối có thể miểu sát bất cứ đặc hiệu nào của bộ lạc lạc.

Ngay tại ta ngây người, đầu người bỗng nhiên phát động tấn công, thừa dịp ta không chú ý, cắn một cái trên vai ta.

"Tự tìm đường chết!"

Ta thấp giọng rống một câu, nháy mắt lá bùa trong tay hung hăng vụt ở trên đầu người. Đầu người hết sức thống khổ hét lên một tiếng, phía trên nhất thời toát ra trận trận khói trắng.

Ước chừng sau năm phút đồng hồ, đầu người vừa rồi còn không ngừng kêu gào đã biến thành một đống bột phấn!

Ta ôm bả vai bị thương, trong lòng cảm thán: "Đám âm linh này có phải cùng vai phải ta có cừu oán không? Vì sao mỗi lần đều cắn vai phải của ta."

Con bà nó, đây đã là lần thứ hai bị Âm Linh cắn thương vai phải, cũng đúng là thật con mẹ nó rồi.

Ta cầu xin ngươi xé xuống một miếng vải đơn giản băng bó vết thương.

Giờ phút này, lầu hai Hoắc gia vẫn đang yên tĩnh, ngoại trừ vừa mới xuất hiện bên ngoài không có bất kỳ tiếng động nào. Ta tiếp tục tiến lên phía trước, trên đường đi đều là thanh âm kẽo kẹt kẽo kẹt, không cần nghĩ cũng khẳng định là ta giẫm ở trên một cái huyết khối lớn ngưng kết lại.

Rốt cuộc, ta đi đến gian phòng Hoắc Trạch của tiểu thiếu gia.

Cửa đóng kín, cửa trưng bày lung tung quần áo nam nhân, những quần áo kia nhìn qua là nam nhân ngoài hai mươi mặc, cho nên ta cảm giác đây là gian phòng của Hoắc Trạch.

Có trời biết có phải tên này đã bị Âm Linh khống chế rồi không?

Ta giết Ngân Nguyệt loan đao từ bên hông rút ra, thân thể làm tư thế phòng ngự, mèo vờn vào gian phòng Hoắc Trạch.

Trong phòng cực kỳ lạnh lẽo, giống như là đông bắc hàn nguyệt, điều này nói rõ vật kia ở trong phòng, ta không khỏi khẩn trương đến cực điểm.

Gian phòng Hoắc Trạch vô cùng tối tăm, đưa tay không thấy được năm ngón, ta cầm ống đồng chiếu qua, phát hiện trước cửa sổ sát đất tựa hồ có một bóng người.

"Hoắc Trạch?"

Ta hỏi bóng người kia, hắn cũng không trả lời ta.

Ta chỉ có thể đi đến hướng bóng người kia, đến trước mặt xem xét, trong nháy mắt cả kinh, đây nào phải bóng người, rõ ràng chính là một tử thi!

Tử thi đứng trước cửa sổ sát đất, đầu đã sớm không cánh mà bay, thân thể giống hai thi thể phía trước kia, đều bị dùng đao bổ ra.

Hơn nữa dạ dày ruột của nó không được đầy đủ, nội tạng như bị người ta dùng răng cắn xé vậy!

ruột sau khi lượn một vòng trên cổ của nó liền bị treo lên không trung, cẩn thận xem xét thì trên người nó cũng có chi chít dấu răng.

Xem ra cái xác chết này hẳn là người hầu thứ ba mà ông chủ Hoắc nhắc tới.

"Trương gia tiểu ca, cứu mạng a!"

Đúng lúc này, thanh âm Lý mặt rỗ từ dưới lầu truyền đến, ta bất chấp nỗi nghi ngờ trong lòng, vội vàng đi xuống lấy.

Mượn nhờ mạ Phật ánh sáng, ta nhìn thấy một nam nhân thân hình cao lớn đang ăn khớp với đuôi ngọc. Hoắc quốc nằm bất tỉnh nhân sự trong Khốn Linh trận, Lý Ma Tử co người lại thành một đống trốn ở bên cạnh run lẩy bẩy.

Sau khi thấy ta tới, ánh mắt Lý Ma Tử như nhìn thấy Thiên Thần, vội vàng hô lên: "Tiểu ca, cứu mạng với!"

"Hỏng ca, mau tới giúp ta!"

Nói ra lời rất cố sức, rõ ràng nam nhân kia chiếm thượng phong, động tác của Vĩ Ngọc đã cố hết sức.

Bỗng nhiên, trong miệng nam nhân phun ra một ngụm sương khói đen sì. Ngọc đuôi không cẩn thận hít vào, sắc mặt lập tức trắng bệch ra, động tác của nàng càng thêm chậm chạp, sau mấy hiệp nam nhân đã nhìn ra sơ hở, một cước đạp bay Ngọc Vĩ Châu!

Ăn hiếp Ngọc đuôi ngay trước mặt ông bé, đánh mặt ta có phải không?

Ta lật tay ném Vô Hình châm ra, châm châm đều đâm ở trên người nam nhân. Nam nhân toàn thân đều bốc lên hắc khí, hắn thập phần thống khổ tru lên.

Nhìn bộ dáng thống khổ của hắn, trong lòng ta thoải mái vô cùng, lần này đã biết sự lợi hại của ta phải không? Cho ngươi ăn hiếp Ngọc Vĩ.

Đang lúc ta đang hết sức đắc ý, nam nhân kia không gọi nữa, hắn xoay người nhìn chòng chọc vào ta.

Hung ác trong mắt hắn như châm độc tôi độc, làm da đầu ta tê dại một hồi. Sắc mặt gia hỏa này xanh đen, lúc đánh nhau thì nhón chân lên cao.

Ta đang nhìn nhau với hắn, bỗng nhiên hắn giống như nữ nhân thẹn thùng che miệng cười cười, còn thập phần yêu diễm liếc mắt đưa tình với ta.

Bà mẹ nó...

Ta cố nén không nhả ra, nam nhân trước mắt hẳn là Hoắc Trạch. Nhìn bộ dạng quỷ bộ dạng này của hắn có lẽ là bị âm linh phụ thể, cũng chính là quỷ trên người.

Hoắc Trạch thấy ta bất động, liền dẫn đầu hướng ta phát động tiến công, hơn nữa chiêu hạ lưu, chuyên tấn công ta ba đường.

"Hỏng ca, ca cẩn thận một chút!"

Vẫn là đuôi ngọc biết đau lòng người khác, chính mình cũng bị đánh cho bị thương, còn một mực thương nhớ ta, không giống Lý Ma Tử chỉ biết lấy ta làm bia đỡ đạn.

Ta vừa phòng thủ, vừa nghĩ cách giải quyết Âm linh trên người Hoắc Trạch.

"Hắc hắc!"

Hoắc Trạch đột nhiên nở nụ cười âm hiểm. Hắn đưa tay ra, ta cho rằng hắn muốn công kích ta lên bàn, mau mau đi ngăn cản.

Không ngờ tên này quá mức âm hiểm, nửa đường lại chuyển hướng công kích, cho ta một đòn quét chân.

Ta không để ý một chút nào, lập tức bị hắn đá bay.

Hoắc Trạch nhón chân rơi xuống đất, hai tay vỗ bàn tay, mím môi cười to. Bộ dáng này chính là một nữ nhân sống sờ sờ, số nhiều là Hoắc quốc bị dọa ngất rồi, nếu không nhìn bộ dáng này của Hoắc Trạch thể nào cũng tức chết không thôi, nam nhân biến hóa hảo hảo không khác gì đàn bà!

Sau đó, Hoắc Trạch nhấc hai chân lên, nhanh chóng đá sang ta.

Trong lòng ta không ngừng tính toán khoảng cách giữa hắn và ta: hai mươi mét, mười lăm, tám mét, năm mét...

Trong nháy mắt hắn đến gần ta, ta vèo một cái lấy Thiên Lang Tiên ra, trói chân hắn dùng sức kéo một cái, hắn trực tiếp bị ta vấp ngã.

Ta nhân cơ hội lấy ra linh phù ném lên người hắn ta, nhanh chóng niệm chú ngữ: "Lâm, binh, đấu, giả, phá!"

Sau khi ta hô xong, lá bùa như pháo nổ đùng một tiếng, theo tiếng xì xì, trên người Hoắc Trạch không ngừng bốc lên hắc khí, tiếng kêu thảm thiết thê lương của nữ quỷ không ngừng vang vọng trong biệt thự.

Lai đại Hoắc quốc bị tiếng kêu thảm thiết làm bừng tỉnh, hắn nhìn thấy Hoắc Trạch lăn lộn trên mặt đất, cắn răng muốn kéo hắn đi, lại bị ánh mắt Hoắc Trạch hung tợn dọa trở về.

Tiếng kêu thảm thiết của nữ quỷ càng lúc càng lớn, càng lúc càng dọa người...

Ta và Lý Ma Tử, Vĩ Ngọc cùng với Tư quốc chi Bách Quốc ngồi vây quanh nhau, đây là tiếng kêu quá thê lương, ngay cả ta và Vĩ Ngọc nghe cũng sợ hãi, chứ đừng nói là Lý Ma Tử và Hoắc quốc trụ.

Cũng may sau khi thanh âm của nàng đến giá trị cao nhất dần dần hạ xuống, chờ tiếng kêu triệt để dừng lại, âm khí trong phòng thoáng cái tản mát rất nhiều.

"Trương gia tiểu ca, an toàn rồi?"

Lý Ma Tử run rẩy rẩy hỏi ta, ta vừa định gật đầu với hắn, Hoắc quốc lại đột nhiên hét to một tiếng.

Ta tưởng là lại xuất hiện tình huống gì, vội vàng xoay người nhìn về phía hắn, chỉ thấy Hoắc quốc với vẻ mặt hoảng sợ nhìn ta, run rẩy nói: "Trương tiên sinh, ngươi xem!"

(2) Các bằng hữu của tiểu thuyết đốm lửa, xin cập nhật biểu thị, hiện tại mỗi ngày tiền đề cử đều có thể đạt được hoa lửa tệ, hỏa tinh tệ có thể dùng để đọc sách. Xin mọi người đem vé đề cử đều gửi cho thương nhân của Sa Âm gian 》!

Ngày thứ tám trăm hai bảy mươi ba tử kiếp,

Ta nhìn theo ánh mắt của hắn ta, thình lình phát hiện trên tường tuyết viết một hàng chữ lớn đẫm máu: "Ba ngày sau, ta muốn các ngươi đều đến chôn cùng ta!"

Mẹ nó, không ngờ lần này không những không giải quyết được âm linh mà ngược lại còn khiến mình cũng bị liên lụy.

Rõ ràng Âm Linh này ba ngày sau tới tìm chúng ta đòi mạng!

Đêm hôm đó ta và Ngọc Luân phiên gác đêm, ngược lại Lý Ma Tử ngủ rất say, theo vầng mặt trời từ từ mọc lên từ phương đông, trái tim đang treo lơ lửng của ta cũng hạ xuống.

Trên mặt đất quăng đầy khói đầu của ta, mà Lý Ma Tử thì nằm ở ghế thấp, chân chạy loạn, vô cùng nhàn nhã hút thuốc.

"Ta nói này Trương gia tiểu ca, ngươi cứ phải uể oải như vậy làm gì?"

Lý Ma Tử tỉnh lại nuốt mây nhả sương, hết sức thích ý, thấy bộ dáng này của ta liền hỏi.

"Ngươi thật là to gan." Ta thở dài, lại đốt một làn khói.

Từ sau khi ở cùng Doãn Tân Nguyệt, ta đã kiêng khói, nhưng nghĩ tới mấy chữ to trên tường, trong lòng ta lại không ngừng xuất hiện lo lắng.

"Trương tiên sinh, cảm ơn ngài, nếu không phải ngài, con trai ta..."

Lai Hoắc quốc thấy ta tỉnh, đi tới kích động nói, thậm chí còn rơi nước mắt.

"Tiện tay mà thôi, chỉ sợ nữ quỷ lại trêu chọc Hoắc Trạch thôi." Ta lắc đầu, không có chút cảm giác vui sướng nào với hắn.

Âm linh kia đã bị ta làm tổn thương, nó nói ba ngày sau tới lấy mạng của chúng ta thì nhất định sẽ tới đúng giờ!

Rốt cuộc ta có thể giải quyết được nó hay không thì chưa biết được, không khéo cái mạng nhỏ Hoắc Trạch này còn có thể trả lại.

Lúc này, Hoắc Trạch vịn cầu thang rung động lảo đảo đi xuống. Sắc mặt hắn trắng bệch, ấn đường biến thành màu đen, vừa nhìn thân thể đã yếu tới cực điểm.

"Sao ngươi xuống đây?"

Lai Hoắc quốc trông thấy nhi tử, lập tức chạy tới đỡ hắn, đau lòng nói.

"Đại sư, ngươi nhất định phải cứu chúng ta." Hoắc Trạch đẩy phụ thân ra, đi tới túm góc áo của ta quỳ xuống.

Ta vội vàng nâng Hoắc Trạch dậy. Ta đương nhiên muốn cứu đám người này. Nhưng bây giờ đến từ đâu ra mà không biết, cứu kiểu gì được?

"Rốt cuộc ngươi đã chọc phải nữ quỷ này ở đâu?" Ta hỏi.

Âm Linh bị ta làm tổn thương, hiện tại đúng là lúc nó suy yếu, cho nên phải nhanh chóng giải quyết nó, nếu không đợi nó khôi phục nguyên khí, sợ rằng cái chết chính là của chúng ta.

Hoắc Quốc chỉ biết bọn hắn từng thám hiểm trong một toà cổ lâu, nhưng cụ thể ở nơi nào lại không rõ, trước mắt Hoắc Trạch thanh tỉnh khó được, ta vội vàng hỏi.

"Chúng ta, chúng ta... là đang..."

Hoắc Trạch nghe xong vấn đề của ta, tâm tình kích động rất lớn, nhìn bộ dáng hắn có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, ta cũng không muốn Hoắc quốc ghi hận ta, đành phải tạm thời từ bỏ truy vấn.

Rất nhanh trong đầu ta đã có một ý tưởng: Nếu đoàn người Hoắc Trạch lúc ấy đang tiến hành phát sóng trực tiếp kinh khủng, vậy kinh lịch lúc đó của bọn họ khẳng định đã bị máy quay ghi chép lại.

Mà lần trực tiếp này đã chết mấy người, video lúc đó chắc chắn đã bị cảnh báo thu nhận.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi điên rồi à?"

Lý mặt rỗ nhìn vẻ cao hứng của ta, kinh ngạc hỏi.

"Tên ma tử nhà ngươi thì biết cái gì, mau cõng xác ngươi đi."

Ta vỗ hắn một cái, liền quay đầu nhìn về phía Hoắc quốc rồi hỏi: "Hoắc tiên sinh, ngài có thể nghĩ cách kiếm được video phát sóng trực tiếp được không?"

Đoàn người Hoắc Trạch tiến hành thám hiểm phát sóng trực tiếp chắc chắn còn kinh khủng hơn cả mảnh khủng bố, bây giờ đã được niêm phong rồi, muốn tìm được video hoàn chỉnh chỉ có thể lấy từ trong tay cảnh sát.

"Được rồi, bây giờ ta lập tức truyền tin cho hỏi một chút."

Sau khi dãy núi Hoắc Quốc nói xong liền bắt đầu viết lên thông tin, thế lực của Hoắc gia ở Bắc Kinh khá lớn, ta chỉ nghe thấy nóc Hoắc quốc có một máy máy truyền tin, hắn liền khoa chân múa ngón tay ta nói tiếp.

Mẹ... Cái xã hội này đúng là tiền rất có mặt mũi nha!

Lập tức chúng ta mở máy tính bắt đầu chờ, chưa qua bao lâu có người phát tới một đoạn video cùng mấy bức thiếp.

Trên tấm ảnh là từng bộ thi thể tử tướng quỷ dị, so với thi thể nữ hầu lầu hai, có đẹp không nhỉ.

Đáng tiếc phía trên quay tất cả đều là người độc lập, phụ cận cũng không có tiêu ký nhận biết địa điểm, ta chỉ có thể vứt ảnh đi, ấn phát trực tiếp video.

Lúc này, một nữ hài tướng mạo thập phần xinh đẹp nói với ống kính: "Các bảo bảo, ta đã hướng vào bên trong tám mươi mốt bậc a!"

Mẹ nó, nữ chính này sao lại là An Kỳ chứ!

Lý mặt rỗ nghe được tiếng động này liền chạy tới đây. Sau khi nhìn thấy An Kỳ, Lý mặt rỗ trầm mặc trong chốc lát, hùng hùng hổ nói: "Để cho con mẹ nó giám sát trực tiếp loại chuyện này, hay rồi đi..."

Nói xong Lý Ma Tử không ngờ lại đỏ mắt.

Không sai, An Kỳ đã chết.

Ngày hôm đó mặc dù Lý mặt rỗ kêu gọi phải xem phát sóng trực tiếp, nhưng đến ngày thứ hai hắn vẫn vội vàng làm việc, chuẩn bị quay đầu lại xem trọng truyền tống.

Ai ngờ khi hắn nhìn thấy video, nữ chính đã hương tiêu ngọc vẫn.

Ta vỗ vỗ Lý Ma Tử, ra hiệu hắn không nên quá khổ, Lý Ma Tử không lên tiếng, lại đưa tay điểm đánh tiếp tục phát sóng!

An Kỳ nói xong liền xoay ống kính một cái, một tòa kiến trúc phong cách cổ xưa xuất hiện trước ống kính, từ bề ngoài mà đoán được ngọn gió cổ này khá lớn, tối thiểu cũng là cuối cùng mới xây dựng nên. Chung quanh cổ lâu tất cả đều là hoang dã trụi lủi, chỉ có nó lẻ loi trơ trọi đứng ở nơi đó.

Gian lầu này tràn ngập khí tức Trung Quốc, đại môn trải qua mưa gió đánh nhau đã trở nên hết sức cũ nát, bởi vì hoàn cảnh quá tối nên thấy không rõ bên trong phòng là như thế nào.

Tuy nhiên, chỉ mới nghe đến cái tên số tám mươi mốt thì ta đã không khỏi cảm thấy sợ hãi rồi.

Số tám mươi mốt của triều đình là một trong những quỷ lâu tiếng tăm lừng lẫy của Trung Quốc, tương truyền nơi này vốn là nhà cửa của một quân phiệt, về sau không biết vì nguyên nhân gì, cả nhà trong vòng một đêm bị giết sạch.

Nghe nói trong đám người bị giết có một nữ thi mặc áo bào màu đỏ bị đâm thành gai nhím.

Chuyện này lúc ấy rất náo động, trong phường nhao nhao nghe đồn thi thể nữ tử mặc hồng kỳ là quân phiệt, sau khi quân phiệt đắc thế liên tục cưới mấy phòng di nương không nói, nhưng vẫn muốn tìm cơ hội bỏ cuộc.

Sau này, cuối cùng nguyên phối không chịu nổi áp lực này, lại thêm oán hận trong lòng, giết chết toàn bộ người một nhà trong một đêm. Từ nay về sau, tám mươi mốt tòa lầu đã hoàn toàn biến thành quỷ lâu!

Thường xuyên có người nửa đêm nghe thấy tiếng nữ nhân khóc, về sau hàng xóm xung quanh đều không kiên trì nổi mà nhao nhao mang đi, nơi này cũng trở thành khu không người.

Trong lòng ta đang âm thầm khen ngợi đám người An Kỳ này đấy. Thực sự là ăn no rửng mỡ, rảnh rỗi không có việc gì làm, đặt tám mươi mốt tiền bối là Quỷ Lâu ngay cả ta cũng không muốn trêu chọc, vậy mà bọn hắn lại đi đến nơi đó tìm cảm giác không được tự nhiên.

"An Kỳ, ngươi còn không vào nổi à."

Lúc này trong trực tiếp lại xuất hiện một thanh âm, sau đó trong ống kính xuất hiện một thiếu nữ tướng mạo ngọt ngào khác, nàng tựa hồ tràn ngập địch ý với An Kỳ.

"Băng lạnh, không phải là An Kỳ đang phát trực tiếp sao?"

Một đứa bé trai ôm lấy cô bé vừa nói chuyện, thông qua cảm giác giữa hai người có thể nhìn ra là tình lữ.

Băng Băng hung hăng trừng mắt nhìn nam hài một cái, bất mãn nói: "Đại thành, ngươi có phải hay không là có chút cẩu thả xen vào việc của người khác, ta và An Kỳ nói chuyện có liên quan gì đến ngươi?"

Nam hài tên Đại Thành nở nụ cười xấu hổ, xem ra băng ý đối với nam sinh nữ của mình đã lan đến trên người An Kỳ rồi.

Ta thật sự không hiểu được tâm tư của tiểu cô nương này, nhưng không khí giữa hai cô bé nhìn thế nào cũng có chút giương cung bạt kiếm.

"Được rồi, An Kỳ đừng nói nữa, chúng ta đi vào thôi."

Hoắc Trạch cũng xuất hiện ở trong ống kính, phía sau hắn còn đi theo một nam hài thoạt nhìn hết sức ngại ngùng.

Băng Băng khó chịu trừng mắt nhìn An Kỳ, sau đó ôm lấy mọi người cùng hướng về phía số tám mươi mốt đi.

Hoắc Trạch dẫn đầu đi lên đẩy cửa, cửa gỗ già nua phát ra một tiếng kẽo kẹt.

"Bọn bảo bảo bảo, chúng ta đã vào trong triều tám mươi mốt bậc a, các ngươi nói nơi này có quỷ hay không đây?"

An Kỳ cười thần bí với ống kính, cảm thấy rất là khủng bố.

Băng băng bên cạnh nghe xong tức giận nói một câu: "Hừ, không biết rơi xuống với bao nhiêu nữ chủ ngủ cùng nhau, chỉ biết giả vờ mềm mại mà thôi."

Mỗi người đều có thể nghe ra nàng nói là An Kỳ. Sắc mặt An Kỳ biến đổi, nhưng cuối cùng vẫn mỉm cười nhìn màn hình phất tay: "Các bảo bảo, chúng ta bắt đầu thám hiểm rồi!"

Đại thành mang theo băng đá bên trái, còn có An Kỳ và Hoắc Trạch và thanh niên luôn đi theo sau lưng Hoắc Trạch ở bên phải.

Xem ra năm người này, mới vừa bắt đầu đã chia làm hai phái.

"An Kỳ, sau lưng ngươi có một cái đầu người."

Đợt phát sóng trực tiếp trên mạng có thể vén màn, lúc này phòng trực tiếp của An Kỳ đều dùng chữ màu đỏ để quét giống như câu nói trước kia.

"An Kỳ, chạy mau, sau lưng còn có đầu nữa kìa!"

"An Kỳ, có quỷ có quỷ!"

An Kỳ nhìn thấy tấm lưới của bạn bè, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn cố nén lại nụ cười duyên, nói: "Các ngươi cũng đừng dọa ta nha!"

Trong nháy mắt lại rối rít vang lên: "Thật, không tin ngươi có xem."

An Kỳ run rẩy quay đầu lại, hình ảnh vừa chuyển. Trong màn hình đột nhiên xuất hiện một cái đầu người đẫm máu, nó xuất hiện sau lưng An Kỳ, mắt nhìn chằm chằm vào An Kỳ. Thấy nàng nhìn mình, cả người nhếch môi nở nụ cười lộ ra xương cốt trắng hếu bên trong.

"A!"

An Kỳ chỉ là một cô gái bình thường, làm sao chịu được, lúc này sợ tới mức hét ầm lên.

"An Kỳ, ngươi kêu cái gì hả?"

Giọng nói lạnh lẽo bất mãn truyền đến, ngay sau đó nàng cũng kêu to một tiếng: "A... Có quỷ à!"

Băng tuyết hẳn cũng nhìn thấy đầu người, cho nên mới phát ra tiếng kêu thảm, video đến đây đột nhiên trở nên tối đen, chỉ có thể nghe được bên trong truyền đến từng trận tiếng thở dốc.

Xem ra các nàng đã bắt đầu chạy trốn rồi...

(Cảm tạ mọi người vui vẻ đề cử vé, hôm nay thay đổi vượt mức đưa đến."

Chương thứ tám trăm hai mươi tám, cướp đi vẻ đẹp của ngươi.

Qua chừng năm phút đồng hồ sau, video lại sáng lên, điện thoại di động được đặt ở chỗ cao, chỉ thấy An Kỳ cuộn mình ở trong một góc, toàn thân không ngừng run rẩy.

"Muội muội cõng Quái lân, đi tới hoa viên ngắm hoa, trẻ con khóc kêu mẫu thân, chim nhỏ trên cây cười ha ha."

Bỗng nhiên, trong video truyền đến một trận tiếng ca, là một nữ nhân đang ca hát, còn là một bài đồng ca.

An Kỳ càng run rẩy hơn nữa. Lúc này không chỉ có cái đầu người du đãng bốn phía, mà còn có thêm tiếng ca quỷ dị như vậy nữa.

"Có trời phụ thân uống say, cầm búa đi về phía mẫu thân, phụ thân à phụ thân, chặt rất nhiều, máu đỏ nhuộm tường. Đầu của mẫu thân, lăn xuống dưới giường, mắt luôn nhìn con!"

Thời gian dần trôi qua, thanh âm càng ngày càng rõ ràng, giống như đang hát bên cạnh An Kỳ vậy. Trên mặt An Kỳ đã không còn chút huyết sắc nào, xuyên qua màn hình, nàng đều cảm nhận được sự sợ hãi sâu trong lòng.

Đừng nói nàng, ta chỉ xem video thôi đã bị dọa cho nhảy dựng rồi.

Tiếng ca vẫn quanh quẩn, rốt cuộc An Kỳ không chịu nổi nữa. Ả thét chói tai chuẩn bị chạy ra ngoài, ai ngờ mở cửa lại đụng vào một nữ nhân.

Ánh sáng trong gian phòng tối om, chỉ có thể nhìn được nửa người của nữ nhân kia, tuy nhiên trên tay đối phương đang đeo một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn đang lập lòe sáng lên.

Đây là băng, An Kỳ cũng thở dài một hơi, nhìn ra được thân thể của nàng cũng thả lỏng hơn nhiều.

"Tên ngươi là cái quái gì!"

"Ngươi không nghe thấy tiếng ca vừa rồi sao? Có quỷ, có quỷ à!"

Lúc này An Kỳ thập phần kích động, nàng bất chấp băng đá để nắm tay nàng rời đi.

"Vậy ư, sao ta lại không nghe thấy? An Kỳ, ngươi quá nhát gan rồi."

Không ngờ băng đá chẳng những không sợ hãi, ngược lại càng xem thường nói.

Ta nhìn kỹ video băng, từ góc độ này phát hiện khuôn mặt của nàng cong lên một tia trào phúng.

Phải biết vừa rồi nàng cũng bị dọa đến thét lên, giờ phút này lại lộ ra trạng thái này, rõ ràng là không thích hợp!

Thông qua ống kính phát sóng trực tiếp, ta mơ hồ nhìn thấy trên mặt băng có một tia hắc khí, trong nội tâm lặng lẽ thở dài.

"Không phải, thật có quỷ, thật sự có quỷ!" Băng Tuyết hùng hổ hét lớn.

Băng lãnh đột nhiên nở nụ cười hắc hắc, tiếng cười của nàng làm ta dựng cả tóc gáy. An Kỳ cũng không phải người ngu, nàng cảm giác được băng giá có gì đó không đúng bèn dè dặt hỏi: "Băng Băng, ngươi làm sao vậy?"

Băng không nói gì, chỉ đi về phía An Kỳ. An Kỳ theo bản năng không ngừng lùi về sau, cuối cùng bị băng tuyết bức tới góc tường.

Thấy An Kỳ đã không còn đường lui, cười băng càng thêm vui vẻ. Nàng nhẹ nhàng nhón chân lên.

Ta đột nhiên nghĩ đến hôm qua khi Hoắc Trạch bị phụ thân thì cũng nhón chân, quả nhiên băng tuyết này đã bị quỷ nhập vào rồi!

"Băng Băng, ngươi đừng dọa ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

An Kỳ tựa người vào tường mà hỏi, giọng nói hơi nghẹn lại.

"An Kỳ, khuôn mặt xinh đẹp này của ngươi cho ta được không?"

Băng Băng nhỏ dãi thèm thuồng nhìn mặt An Kỳ, thò tay không ngừng sờ soạng trên mặt An Kỳ, giống như đang sờ lấy một loại trân bảo hiếm có nào đó vậy.

"Ngươi... Ngươi.."

An Kỳ đã sợ đến mức không nói nên lời, tùy ý để băng đá mò mẫm mặt của nàng.

"Ha ha, ngươi không muốn cho ta sao?"

Băng Băng thập phần ủy khuất nói: "Mặt mũi tốt như vậy không nên sinh ra trên người tiện nhân ngươi, ngươi không xứng!"

Băng tuyết đột nhiên biến thành mười phần hung ác, nàng chụp lấy mặt An Kỳ, dùng hết sức lực kéo về phía sau!

Da mặt An Kỳ lập tức bị băng đá kéo xuống, máu tươi tuôn ra ồ ạt.

An Kỳ như đã quên mất đau đớn, nàng nhìn đồ vật màu trắng trong băng tiết ra, rồi lại sờ lên mặt mình, chỉ kịp kêu thảm thiết một tiếng, hai mắt khẽ đảo, rồi hôn mê bất tỉnh.

Băng tuyết cầm da mặt An Kỳ cười đầy vui vẻ, tựa như tiểu hài tử nhận được kẹo vậy.

Nàng căn bản không để ý máu tươi trên da mặt, như dán mặt vào da mặt dán lên mặt mình, sau đó lấy ra một cái gương nhỏ, hướng về phía tấm gương thu dọn da người.

"Đẹp quá!"

Trong ống kính, nàng mang theo một tấm da người tràn đầy máu tươi, thập phần say mê nhìn mình.

Bỗng nhiên, nàng tựa như phát hiện ra vấn đề gì đó khiến bản thân trở nên nóng nảy.

Nàng gỡ da mặt của An Kỳ xuống, một tay khác bỗng túm lấy da mặt của mình, rầm rầm kéo mạnh da mặt của mình xuống!

Ả ta vô cùng ghét bỏ bản thân ném đi da mặt của mình, lại dán lên mặt An Kỳ lần nữa.

"Bây giờ thì hoàn mỹ rồi!"

Cô càng thêm say sưa, ngắm gương, thưởng thức gương mặt mình.

Nhưng trên mặt nàng đều là máu tươi cùng thịt nát!

Tất cả mọi người xem trực tiếp đều trầm mặc, không có bất kỳ ai trình diễn, hiển nhiên mọi người đều bị một màn này doạ cho chết khiếp!

"Mẹ kiếp, mẹ nó là đang thay da."

Trong kênh trực tiếp đã có người lấy lại tinh thần, là người đầu tiên vén màn đàn hồi.

"Mau báo động, nếu không An Kỳ nhất định phải chết."

"Lão tử sợ đến mức phun thẳng ra, thật sự là ghê tởm."

Trong kênh trực tiếp lại bắt đầu sôi nổi lên, băng trong ống kính đã không còn thưởng thức da mặt mình nữa, mà nàng bắt đầu chuyển động.

"Hai chân này thật đẹp mắt!"

Nàng đi tới bên cạnh An Kỳ, đưa tay sờ sờ chân An Kỳ, không nhịn được sợ hãi than.

"Van ngươi, tha cho ta đi!"

Lúc này An Kỳ đã tỉnh lại, nàng nói rất suy yếu.

Băng tuyết không để ý đến An Kỳ mà tìm kiếm khắp nơi xung quanh phòng.

Đột nhiên, nàng giống như tìm được bảo bối gì đó, con mắt sáng lên lập tức chạy đến một góc gian phòng, lúc này đã tiến vào khu vực mù mịt trong ống kính.

Lúc nàng trở về, trong tay đã có thêm một thanh dao bổ củi, đao kia không biết đã để bao nhiêu năm, mặt trên có rất nhiều chỗ hổng, còn có một tầng rỉ sét thật dày.

An Kỳ hiển nhiên muốn chạy trốn, nhưng hai chân run run không dời đi được, băng đá nhanh chóng đóng băng chạy tới cạnh An Kỳ, hung hăng chém vào cái chân dài trắng như tuyết của nàng.

"A!"

Trên đùi An Kỳ lập tức toát ra máu tươi đỏ thẫm.

Trên dao chẻ gỉ sét đã loang lổ, huống chi xương người lại hết sức cứng rắn, cho nên cái chân của An Kỳ không bị chặt đứt mà là chém thẳng vào bên trong thịt.

An Kỳ kêu lên thống khổ, thế nhưng tiếng kêu thảm thiết của nàng càng lớn thì trên mặt băng lại càng thêm hưng phấn.

Băng tuyết điên cuồng chém xuống, dường như không phải chỉ một mình An Kỳ trước mặt nàng, mà là một miếng thịt mỡ để mặc cho nàng chém giết.

An Kỳ không còn phát ra thanh âm nào nữa, không biết là sống hay chết nữa. Băng vẫn còn đang điên cuồng chém xuống, không biết qua bao lâu sau, rốt cuộc nàng đã chặt đứt được cái chân của An Kỳ.

"Chân đẹp biết bao!"

Băng vuốt ve chân An Kỳ, vẻ mặt đầy hạnh phúc. Sau đó, nàng vuốt ve bờ môi lên đùi An Kỳ, như thể đang thương yêu một người nào đó.

"Băng Băng, ngươi làm gì vậy?"

Lúc này, đại thành đột nhiên xuất hiện trong phòng.

Trong hoàn cảnh tối đen, dường như hắn chỉ nhìn thấy băng nhưng không thấy An Kỳ đang hấp hối.

"Cứu mạng, cứu mạng."

Lúc này An Kỳ vô cùng suy yếu. Giọng nói của nàng tuy nhỏ nhưng ở trong gian phòng yên tĩnh lại rất bắt mắt.

Đại thành nghe thanh âm, thập phần nghi hoặc nhìn băng. Băng lúc này đã quay đầu, bởi vì động tác của nàng khá lớn, da người trên mặt tróc ra, lộ ra bên trong thịt bong tróc.

Nàng nhìn thấy đại thành, vẫy vẫy cái đùi của An Kỳ trong tay, rồi mỉm cười đầy quỷ dị.

"Quỷ a!"

Đại Thành rút cuộc không thể chịu đựng được nữa, hô to chạy ra khỏi phòng.

"Ta đã đẹp như vậy rồi, tại sao ngươi còn đối xử với ta như vậy, tại sao!"

Băng Băng thấy đại thành chạy, trong nháy mắt trở nên cuồng bạo, nàng cuồng loạn quát: "Nhất định là ta không đủ đẹp, nhất định là thế!"

Sau đó nàng tiếp tục đi về phía An Kỳ. Giờ phút này An Kỳ cũng đã biết vận mệnh của mình, không còn giãy dụa nữa mà yên lặng nhắm mắt lại.

Chương thứ tám trăm hai chín, bỏ mạng bỏ chạy (Thượng]

Băng tuyết điên cuồng cắt đứt cánh tay còn sót lại của An Kỳ, không ngừng dùng đao chém lên người An Kỳ, mãi đến khi chém An Kỳ thành rất nhiều mảnh vụn.

"Mẹ nó, nữ nhân này điên rồi sao?"

Nhìn nữ thần của mình bị tách ra, Lý mặt rỗ không chịu nổi, chạy đi phòng tắm rào rào nônp một hồi, sau khi trở lại nghiến răng nghiến lợi mắng một câu.

Băng không phải như lên cơn điên mà là bị quỷ nhập thân, kết cục cuối cùng chưa chắc của nàng sẽ tốt hơn An Kỳ đâu.

video đến đây liền dừng lại, chúng ta không biết tiếp theo xảy ra chuyện gì. Nhưng thông qua video đích xác có thể nhìn ra, con âm linh này đến từ trong triều tám mươi mốt.

Về phần vì sao âm linh này lại lựa chọn bám lên trên băng, thì làm sao đi theo Hoắc Trạch đến Hoắc gia thì ta cũng không biết.

Còn nữa, cô gái quỷ kia có lai lịch ra sao, tại sao trong đám người chỉ có Hoắc Trạch còn sống chứ?

Tất cả bí ẩn này chờ ta lần lượt vạch trần.

"Trương tiên sinh, video đã xem xong, ngươi có thu hoạch gì không?"

Hoắc Quốc cẩn thận hỏi.

Ta bất đắc dĩ lắc đầu, video quá ngắn, ngoại trừ băng và An Kỳ, những người khác trong phòng cơ bản đều không có mặt mũi nào, như vậy trong khoảng thời gian này bọn họ đã trải qua cái gì?

Vì sao lúc An Kỳ kêu thảm thiết lại không ai tới cứu nàng?

Vừa nghĩ tới những vấn đề này, đầu óc của ta lập tức trở nên hỗn loạn, nhưng hiện tại chúng ta chỉ còn có hai, hai ngày rưỡi thời gian. Nếu như không kịp thời tìm ra nguyên nhân, đến lúc đó chỉ sợ ta cũng chỉ có thể cố giết chết nữ quỷ mà thôi.

Bây giờ không thể xem được tình tiết bên dưới nên chỉ có thể hướng tám mươi mốt chỗ để thử vận khí, nhưng đây là hạ sách, ta không dám tùy tiện đi.

Dù sao Âm Linh đã chiếm cứ tám mươi mốt tòa nhà rất lâu, tùy tiện đi vào tương đương với chịu chết, cho nên hiện tại hy vọng lớn nhất chính là Hoắc Trạch có thể cung cấp chút tin tức.

"Trương tiên sinh, ngài muốn hỏi tiếp theo xảy ra chuyện gì đúng không?"

Hoắc Trạch nhìn ta, tựa hồ minh bạch ý tứ của ta. Hắn nghỉ ngơi một hồi, khí sắc trên mặt tốt lên rất nhiều, không tái nhợt như vừa rồi.

"Kỳ thật, chúng ta đã nhìn thấy một ngôi mộ ở bên ngoài số tám mốt."

Hoắc Trạch vừa ra khỏi miệng đã cho ta một tia chủ liệu!

"Nhi tử..."

Hoắc Quốc đau lòng kêu một tiếng, Hoắc Trạch không nói gì, chỉ khoát tay áo. Hắn hít mấy hơi thuốc, chậm rãi kể lại.

Đoàn người Hoắc Trạch tiến vào trong triều, phát hiện bên ngoài có một ngôi mộ.

Mộ kia đã rất cũ nát, phía trên bia đã sớm tàn khuyết không đầy đủ, thấy không rõ phía trên viết gì.

Phần thổ trải qua nước mưa không ngừng cọ rửa đã sớm thay đổi hình dạng, lộ ra quan tài đã mục nát cao độ bên trong.

"A, nơi này có một chiếc quan tài!"

Đại thành là người đầu tiên phát hiện ra quan tài, hắn ta có vẻ vô cùng hưng phấn.

thám hiểm quỷ gian quan trọng nhất chính là cảm giác quỷ dị, đám người bọn họ đều là kẻ yêu thích quái dị, thấy quan tài tự nhiên nghĩ tới ngã tư, khó trách đại thành có vẻ hưng phấn.

"Đại thành, chẳng lẽ ngươi còn muốn bào quan tài?"

An Kỳ trêu ghẹo nói. Vốn là đại thành muốn nói cái gì đó, lại bị băng đá dùng tay bóp chặt cánh tay lại.

An Kỳ nhìn thấy bộ dạng của nàng, không thể làm gì khác hơn là xấu hổ lắc đầu.

Tiểu thanh niên ngọc thư không nói gì, tự mình đi tới bên cạnh quan tài quan sát.

"Ai, hình như ở đây có cái gì đó!"

Một lát sau, tựa hồ Ngọc Thư phát hiện cái gì, hô bốn người còn lại.

Mọi người đều tụ lại, ngọc thư chỉ vào các thứ đốm sáng lấp lóe dưới ánh xạ của ống đồng, xem ra là thứ đáng giá.

"Là kim cương!"

An Kỳ liếc mắt đã nhận ra cái vòng sáng kia là luồn cảnh, vui mừng nói.

"Mẹ kiếp, xem ra trong nghĩa trang này có thứ tốt nha!"

Ánh mắt đại thành lộ ra tham lam, hắn quay qua mọi người nói: "Ta mở nó ra, đem đồ vật bên trong chia ra!"

Đám người do dự một hồi, vẫn là Ngọc Thư là người đầu tiên động thủ, ngay cả Hoắc Trạch cũng không nghĩ tới tiểu thanh niên thoạt nhìn rất ngại ngùng này, dưới sự điều khiển lợi ích sẽ biến thành dạng này.

Hoắc Trạch tất nhiên không tham dự, đối với hắn những thứ đó đều không đáng nhắc tới, huống chi còn là lấy từ trong mộ ra, nghĩ lại cũng cảm thấy xui xẻo.

Bốn người còn lại làm khí thế ngất trời, rất nhanh thứ trong cỗ quan tài kia hoàn toàn bại lộ trong không khí.

Trong quan tài chỉ có mấy khối vải vóc màu đỏ còn chưa mục nát, thi thể đã sớm không thấy đâu nữa, bất quá bên trong quan tài chôn theo rất nhiều vật phẩm mai táng, trong mắt bốn người đều thoáng hiện ra vẻ tham lam.

"Hoắc Trạch, ngươi có muốn không?"

Hoắc Trạch nghe được âm thanh này, nhẹ nhàng lắc đầu với bốn người. Mấy thứ này dù sao cũng không tốt đẹp gì, nên y mới không muốn dính vào.

Người ở trước mặt lợi ích đều sẽ thể hiện ra diện mạo cực kỳ xấu xí, lúc này bốn người bọn họ hoàn toàn thay đổi, hình tượng ngày thường ngụy trang cũng đã sớm không còn.

Hoắc Trạch nhìn đám người này, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, hắn đâu có ngốc như vậy, vì bảo vệ Táng phẩm mà ngươi tranh đoạt ta cướp, vạn nhất vì chia của không được sát tâm thì không hay ho gì.

Cho nên, Hoắc Trạch luôn ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy có một trận gió lạnh thổi qua bên người, giống như gió mùa đông, hắn theo bản năng xoa xoa đôi bàn tay.

Lúc này hắn đột nhiên phát hiện, dưới chân bốn người đang chia của tại phía trước mộ phần đã xuất hiện một cái bóng, hình như hắn còn nghe được tiếng cười lạnh của cái bóng kia.

"Khà khà khà khà!"

Hoắc Trạch nghe thanh âm có chút hốt hoảng, nhưng một giây sau, tiếng cười và bóng người đều biến mất. Trong lòng của hắn âm thầm tăng thêm cẩn thận, nhưng cũng không nhắc với mọi người.

Bởi vì hắn cũng không xác định vừa rồi mình có ảo giác hay không, lời nói ra chẳng những sẽ bị coi là nhát gan, không khéo còn bị mọi người cười nhạo.

Nhưng Hoắc Trạch không ngờ mọi chuyện chỉ mới bắt đầu, chuyện càng kinh khủng hơn còn ở phía sau!

Một lát sau, mọi người cuối cùng cũng chia tang vật xong, nhét đại thành cho Hoắc Trạch một cái vòng cổ.

Đó là một cái vòng cổ trân châu, bên trên từng viên trân châu đều sung mãn mượt mà, Hoắc Trạch từ nhỏ tiếp xúc với loại đồ vật này không ít. Hắn biết trân châu này có thể có giá trị rất lớn, rất không hiểu trở thành thứ gì.

"Ta biết, Hoắc đại thiếu gia khinh thường vòng cổ trân châu nho nhỏ này, chẳng qua chia của chia đều đều đều. Chúng ta lấy đi, Hoắc đại thiếu gia sao có thể tay không mà về chứ?"

Đại thành nói khách khí, nhưng mùi vị uy hiếp mười phần, dù sao tất cả mọi người đều cầm, Hoắc Trạch không cầm mà nói, bọn họ cũng không yên lòng, đây là cưỡng ép kéo hắn xuống nước!

Hoắc Trạch đành thở dài, đỡ lấy vòng cổ.

Bốn người đại thành cũng trầm tĩnh lại, mấy người lại đi về phía quỷ ốc.

"Bọn hắn điên rồi, căn bản là không biết sợ, giống như trong số tám mốt có một ngọn núi."

Hoắc Trạch nói tới đây không nhịn được thở dài, nhìn ra được hắn không phải là thiếu gia ăn chơi bình thường, trong lòng có nguyên tắc làm người của mình, điều này khiến ta sinh ra một tia hảo cảm với hắn.

Hắn uống một ngụm nước, tiếp tục kể lại.

Ngọc Thư đầu tiên đẩy cửa ra, theo một tiếng trầm đục, lượng lớn tro bụi từ bên trong bốc lên.

...

Xem ra lời đồn không sai, nơi đây đã rất lâu không có người ở.

"Bọn bảo bảo, chúng ta đã tiến vào... Các ngươi đoán trong này có quỷ hay không?"

An Kỳ bắt đầu nhìn ống kính phát sóng, bởi biểu hiện vừa rồi của An Kỳ, Hoắc Trạch đã không còn hảo cảm với nàng.

Ngay từ đầu hắn cho rằng nữ chủ của An Kỳ này không giống người thường, là một nữ nhân bổn phận, không nghĩ tới nàng cũng tham lam như vậy.

"A, chỉ biết nữ chủ tóc xanh truyền xuống!"

Toản giới trên tay băng lấp lóe điểm điểm lục quang, rất chói mắt cũng rất quỷ dị.

Trong lòng Hoắc Trạch dâng lên một cảm giác hoảng sợ. Hắn nhìn chằm chằm vào An Kỳ, phát hiện sắc mặt An Kỳ đột nhiên trắng bệch.

"A!"

Không đợi hắn kịp phản ứng, tiếng thét chói tai của An Kỳ đã vang lên làm bốn người giật nảy mình.

"An Kỳ, sao rồi?"

Đại thành rõ ràng có hảo cảm với An Kỳ, cho nên nàng không ngừng quan tâm tới nàng.

Sắc mặt Băng Băng lập tức trở nên cực kỳ âm tàn, nàng trừng mắt nhìn chằm chằm vào An Kỳ như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

"Có quỷ, có quỷ!"

An Kỳ run rẩy chỉ vào hai đoàn lục sắc quang mang cách đó không xa, nói chuyện có chút mơ hồ không rõ.

Hoắc Trạch nhìn theo bàn tay An Kỳ, phát hiện bên trong có hai luồng hào quang màu xanh lục không ngừng di động. Ánh sáng màu u tối trong tám mươi mốt dặm lộ ra mười phần chói mắt.

"Mẹ kiếp, là lửa quỷ?"

Đại thành tiếng động phát ra, Hoắc Trạch cũng nhìn chằm chằm hai luồng lục quang kia, phát hiện nó đang không ngừng trôi nổi.

"A... Lá gan của An Kỳ cũng quá nhỏ, chẳng qua chỉ là một con mèo rừng mà đã dọa huynh thành thế này rồi."

Giọng nói băng lạnh đột nhiên truyền đến, rồi nàng và An Kỳ lại bị sặc.

Nguyên lai vừa rồi băng cầu chiếu sáng hai luồng lục quang kia, phát hiện chỉ là một con mèo hoang toàn thân ngăm đen, đang đậu trên bàn trà nhìn chằm chằm bọn họ.

"An Kỳ, sau này đừng làm chúng ta kinh sợ, nhìn xem, cả chúng ta cũng bị hù chết đó."

Đại thành cũng bồi thêm một câu, nói xong hắn dùng sức vỗ ngực.

Tuy rằng An Kỳ bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch, nhưng cũng không giữ được thể diện.

Nàng đang mở trực tiếp phát sóng trực tiếp, bị băng gõ như vậy, giữa trực tiếp nhao nhao bình luận bất lợi với nàng.

"An Kỳ, ngươi nhát gan như vậy còn tổ chức thám hiểm gì chứ, nhanh về nhà tắm rửa đi ngủ đi."

"Ngoại trừ phát xanh thì ngươi còn làm được gì nữa. Chỉ có một con mèo hoang đã dọa ngươi sợ đến như vậy."

An Kỳ hung hăng trừng mắt nhìn băng, nàng cảm thấy nữ nhân này cố ý gây khó dễ cho mình, luôn là người vô tình tìm đến tật xấu của mình.

Nhưng mà An Kỳ không có phát tác, nàng tiếp tục mở trực tiếp cho khán giả xem. Quan sát bốn phía Ngọc Thư, đại thành cùng với Băng Băng hai tiểu tình nhân ở một góc không biết xấu hổ sờ tới sờ lui.

Nhìn bốn người trong phòng đều hết sức yên tĩnh làm chuyện của mình, Hoắc Trạch mơ hồ cảm thấy băng trong phòng có chút không đúng, nhưng gã lại nói không ra có vấn đề ở đâu.

Trên thân Hoắc Trạch hàng năm mang theo một miếng Tiểu Ngọc Phật, Ngọc Phật này đã được cao tăng khai quang, mười phần linh tính.

Giờ phút này Ngọc Phật đang một mực nóng lên, Hoắc Trạch có ngốc cũng biết bên trong có quỷ, vô thức nắm Ngọc Phật trong lòng bàn tay.

Chương thứ tám trăm ba mươi ba bỏ mạng bỏ chạy (Chút nữa)

"A!"

Lúc này, tiếng kêu của An Kỳ lại vang lên một lần nữa, nhưng không mấy ai lại tiếp tục oán trách An Kỳ cả, bởi vì sau lưng An Kỳ xuất hiện một cái đầu người đầy máu!

Hai nữ hài tử sợ tới mức hét ầm lên, nam hài thở hổn hển không dám nhúc nhích, lúc này đầu người chuyển động, nó nhanh chóng bay về hướng đại thành.

Bởi vì đầu người chặn cửa, năm người theo bản năng chạy như điên lên lầu hai.

Trong bóng tối, mọi người chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc của nhau.

Hoắc Trạch chạy lên tầng hai trốn vào trong một gian phòng, theo phía sau hắn là Ngọc Thư, ba người còn lại không thấy, hẳn là chạy tới phòng khác.

"Hoá Trạch, ngươi có nhìn thấy không? Cái kia vừa mới..."

Ngọc Thư còn chưa nói xong, Hoắc Trạch đã bịt miệng của hắn lại, nguyên bản yên lặng lặng hướng tám mươi mốt tiếng bên trong đột nhiên truyền ra tiếng cười tủi ngô.

"Rặc rặc... Rặc rặc..."

Âm thanh kia vẫn luôn tiến về phía chỗ ẩn thân của hai người Hoắc Trạch.

"Hoắc Trạch, ta sợ."

Ngọc Thư vẫn đang run rẩy, nhìn chằm chằm cửa ra vào, dường như trong một giây tiếp theo sẽ có thứ gì đó phá cửa xông vào vậy.

"Suỵt."

Hoắc Trạch đưa tay ra hiệu im lặng, sau đó kéo Ngọc Thư lui về phía sau. Lúc này Ngọc Phật biến càng lúc càng nóng, Hoắc Trạch cảm giác tay mình cũng sắp bị Ngọc Phật nóng lên rồi.

"Ha ha."

Thanh âm đeo cà rốt đi tới cửa liền ngừng lại. Bọn Hoắc Trạch vừa định thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy một tràng cười đùa của nữ nhân, tiếng cười kia vừa vặn dừng ở cửa ra vào!

Lúc đó Ngọc Phật đã nóng như nước sôi vậy, Hoắc Trạch cũng không nhịn được nữa, một tay ném Ngọc Phật ra ngoài.

Theo một tiếng răng rắc giòn vang, tiếng cười ngoài cửa ngừng lại, lập tức ngoài cửa vang lên một tràng tiếng gõ cửa.

"Keng keng keng keng!"

Đồ vật bên ngoài khí lực thập phần lớn, Hoắc Trạch không biết cái cửa gỗ đã suy sụp này còn có thể kiên trì được bao lâu, trong lòng có chút tuyệt vọng.

"Hắc Trạch, ngươi muốn hại chết ta à!"

Sự thẹn thùng vừa rồi của Ngọc Thư biến thành vô cùng hung ác.

Hoắc Trạch không nói gì, Ngọc Phật biến thành phỏng tay, hắn nhịn không được mới ném nó ra ngoài, ai ngờ chỉ chút âm thanh đó lại thật sự dẫn dụ vật kia tới.

"Thùng thùng thùng thùng!"

Tiếng gõ cửa càng lúc càng nhanh, phảng phất như cửa phòng một giây sau sẽ tan vỡ.

Trái tim của Hoắc Trạch và Ngọc Thư đều nhảy lên cổ.

Người gõ cửa ngoài cửa rốt cuộc là thứ gì? Là cái đầu người máu chảy đầm đìa vừa rồi, hay là...

"A!"

Lúc này bên ngoài lại truyền đến một tiếng thét chói tai, theo tiếng thét chói tai biến mất, tiếng gõ cửa im bặt lại.

"Vừa rồi có phải là tiếng băng lạnh hay không?"

Ngọc Thư đầu tiên là thở ra một hơi thật dài, sau đó mới hỏi một câu.

"Hắc hắc, các ngươi đang tìm ta sao?"

Hai người vừa đứng lên muốn ra cửa nhìn, đỉnh đầu đột ngột truyền đến tiếng cười đùa, lập tức có một ít chất lỏng không rõ chảy xuống trên mặt hai người.

Hoắc Trạch cắn răng ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện cái đầu người đầm đìa máu đang nhìn chăm chú bọn họ.

"Mẹ nó, chạy đi!"

Hoắc Trạch dẫn đầu kịp phản ứng, Ngọc Phật bên cạnh nhấc chân lên vắt chân bỏ chạy.

Vừa ra cửa, Hoắc Trạch phát hiện sách ngọc không đi theo. Gã ảo não mắng một câu, rồi quay người vọt vào nhà định cứu gã.

Lại không nghĩ tới, giờ phút này đầu người đang hung hăng cắn động mạch ở cổ ngọc thư.

Máu tươi của Ngọc Thư ùng ục trào ra như suối phun. Hắn thấy Hoắc Trạch đã quay trở lại, cố gắng vươn tay ra tựa hồ muốn Hoắc Trạch cứu mình.

Hoắc Trạch trở về chính là vì cứu lão, nhưng giờ phút này lại bị một màn trước mắt dọa đến không thể động đậy. Mãi cho đến khi Âm Linh vứt bỏ ngọc thư lại, quay người nhìn về phía mình, Hoắc Trạch mới hồi phục tinh thần.

"Ha ha."

Theo âm thanh của âm linh nhìn qua, con mắt của Ngọc Thư trừng lớn, trên mặt còn mang theo hoảng sợ cùng bất an. Cổ họng hắn bị cắn ra một cái lỗ máu to như hạch đào, hiển nhiên đã thành một cỗ thi thể.

"Quỷ a!"

Dục vọng cầu sinh khiến Hoắc Trạch hét lớn một tiếng, dùng hết toàn lực đứng dậy muốn chạy trốn, nhưng tốc độ đầu người cực nhanh, nháy mắt đã tới trước mắt Hoắc Trạch.

"Khà khà..."

Đầu người âm trầm cười một tiếng, vèo một cái cắn tới yết hầu Hoắc Trạch.

Hắn cảm giác một cỗ khí tức tanh hôi đập vào mặt, tuyệt vọng đưa tay ngăn cản một chút.

Lúc này, trong tay truyền đến một tiếng nổ vang, Ngọc Phật theo âm thanh vỡ vụn, đầu người giống như là bị thứ gì công kích đến, nhanh chóng lui về phía sau.

Hoắc Trạch không kịp suy nghĩ quá nhiều, thừa dịp bãi trống này nhanh chóng chạy ra ngoài, chạy đến hơn nửa đụng vào một tên khác.

"Hoắc Trạch!"

Sau khi bị đụng ngã xuống đất, hắn nghe thấy một giọng nói đại thành.

"Đại thành, thật sự có quỷ!"

Hoắc Trạch cuối cùng không thể nào bảo trì phong độ nữa, hắn giống như người điên kéo chặt tay đại thành quát.

"Hoắc Trạch, ta biết có quỷ, chúng ta đi mau."

Đại thành kéo tay Hoắc Trạch, túm lấy hắn, khẩn trương nói. Sau đó hai người nhanh chóng chạy ra phía cửa động.

"Đại thành, ngươi muốn đi đâu?"

Lúc này, băng đá đột nhiên xuất hiện ở cửa, tứ chi của nàng vậy mà không thấy đâu nữa! Trên mặt nàng cũng không còn chút da mặt nào, nằm trong một cái bồn hoa cỡ lớn, trên người đang rầm rầm chảy máu ra ngoài.

"A!"

Đại thành và Hoắc Trạch bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, theo bản năng muốn chạy trốn. Băng lại hỏi một câu: "Đại thành, ngươi muốn đi đâu?"

"Băng Băng... Ta... Ta."

Đại thành bị dọa đến nói không ra lời, hắn thậm chí có chút không dám nhìn băng.

"Đại thành, ngươi muốn đi sao? Ở lại với ta được không!"

Băng tuyết nhếch môi cười, Hoắc Trạch lúc này mới phát hiện răng băng cũng đều bị đánh rớt ra, hắn nôn ọe một tiếng, nhịn không được phun ra.

"Ha ha."

Tiếng cười âm trầm lại truyền tới. Hoắc Trạch nhìn trong tay đã vỡ thành nhiều khối Ngọc Phật, không biết nên làm sao bây giờ.

"Hoắc Trạch, xin lỗi."

Đại thành thừa dịp Hoắc Trạch sững sờ, đẩy hắn đến chỗ cầu thang, dùng hắn chặn Âm Linh lại.

Tiếng cười càng ngày càng gần với Hoắc Trạch, hắn tuyệt vọng mở to hai mắt nhìn, cuối cùng, nó cũng đến rồi.

Đầu tiên là lộ ra một đôi giày màu đỏ tươi, sau đó lập tức lộ ra thân thể một nữ nhân mặc kỳ bào màu đỏ, chỉ có điều, trên người nó không có đầu!

Bên cạnh nàng, đầu người kia đang lơ lửng quỷ dị, đầu người này nhìn thấy Hoắc Trạch, phát ra tiếng cười lạnh như đã thực hiện được.

"Băng Băng, xin ngươi đừng cản ta, ta muốn đi!"

Đại thành mà bị dọa cho phát điên lên, hắn lập tức đẩy khối băng ra, liều mạng chạy ra bên ngoài, giống như chỉ cần kéo mở cái cửa này là hắn có thể bình yên vô sự.

"Đại thành, ngươi đừng đi."

Băng tuyết thê lương kêu lên, nhưng đại thành chỉ hô to xin lỗi, căn bản quay đầu nhìn lại.

Rốt cục, tay của hắn cũng chạm đến cánh tay vịn của cánh cửa, nhưng lúc này lại có một đôi tay trắng bệch bắt lấy hắn.

"Ngươi muốn đi sao?" Đầu người thăm thẳm hỏi.

"Ta, ta..."

Đại thành đã không nói nên lời, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

"Điệu nữ của ngươi còn ở nơi này đấy, ngươi muốn đi sao?" Đầu người lại hỏi.

"Cứ như vậy mà đi rồi? Mặc kệ bạn gái của con?"

Đầu người trôi nổi tới trước mặt đại thành, hung tợn nói: "Ngươi đúng là không có lương tâm."

Trong mắt nó tràn đầy châm chọc, phảng phất đối với đại thành có oán niệm rất sâu.

"Tâm của ngươi rốt cuộc là dạng gì?"

Đầu người thì thầm, đưa tay vào lồng ngực đại thành cọ cọ, sâu kín nói: "Ta muốn xem tâm ngươi đến cùng có phải là đen hay không!"

Nói đến đây, thanh âm đầu người trong nháy mắt cất cao lên, Hoắc Trạch chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn đại thành, đầu người liền có thêm một thứ gì đó đỏ bừng.

"Ha ha, quả nhiên là tâm can đen tối!"

Đầu người tức giận mắng, nói xong nó cắn một ngụm lớn trái tim, bắt đầu nhai nuốt, cho tới khi đem trái tim kia triệt để ăn vào.

Hoắc Trạch thấy một màn này, trái tim cũng ngừng đập theo.

Đầu người sau khi ăn xong trái tim đã đại thành, liền quay đầu nhìn về phía Hoắc Trạch.

Hoắc Trạch nhìn đầu người càng lúc càng rời khỏi bản thân, trước mắt hắn tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Khi hắn tỉnh lại, đầu người và hồng y nữ quỷ đều không thấy, phảng phất như tất cả chuyện phát sinh tối hôm qua đều là một giấc mộng.

Nhưng mùi máu tươi và thi thể đã đại thành trong không khí đều nói cho hắn biết, những ký ức đó đều là chân thực phát sinh qua tối hôm qua.

Hoắc Trạch hét lớn chạy ra ngoài, ánh mặt trời bên ngoài rất ấm áp, nhưng trên người hắn lại có một luồng khí lạnh không rõ nguyên do.

Hắn đứng dưới ánh mặt trời tròn một giờ, mới cười to lên như người điên.

Cảm giác sống sót sau tai nạn, chỉ có người trải qua sau mới có thể hiểu được.

"Khà khà..."

Nhưng không đợi hắn cao hứng trở lại, một trận cười âm hiểm đã từ trong thân thể mình truyền ra.

Hoắc Trạch rốt cuộc không khống chế nổi sợ hãi trong lòng, hắn còn đang cầu cứu!

Hắn chạy tới cảnh báo của cảnh báo, nhưng người trong trạm gác đều cho rằng hắn đang chơi trò đùa. Hoắc Trạch đành phải về trước Hoắc gia, không ngờ ban đêm hắn lại mơ thấy tất cả chuyện phát sinh đêm đó.

Những hình ảnh khủng bố đó giống như bộ phim, được phóng thích lại từng lần trong giấc mơ của hắn. Hắn lại đến trạm gác, nhưng lại bị tất cả mọi người coi là kẻ điên.

Hoắc Trạch nói xong liền thở ra một hơi thật dài.

Gần đây phát sinh nhiều chuyện trên người hắn, hắn nhất thời khó có thể tiêu hóa hiện tượng này cũng là bình thường, ta vỗ vỗ bờ vai của hắn, biểu thị an ủi.

(Cảm tạ bạn đề cử vé, buổi tối có thêm.)

Tụ Bảo Trai, thế gia đạo sĩ số tám trăm ba mươi mốt.

Hoắc Trạch bị Âm Linh phụ thân quá lâu, lại kể chuyện cũ thân thể có chút ăn không tiêu, cho nên hắn kể xong không bao lâu, Hoắc quốc liền dìu hắn về phòng nghỉ ngơi, lầu dưới chỉ còn lại ta và Lý Ma Tử.

"Trương gia tiểu ca, ngươi đã nghĩ đến biện pháp giải quyết Âm Linh chưa?" Lý Ma Tử hỏi.

Ta rầu rĩ lắc đầu, chỉ biết Âm Linh này trong triều có 80 mốt số, hơn nữa nó rất lợi hại, trừ những đầu mối này thì hết thảy đều không rõ ràng.

Huống hồ ta lại đã khiến nó bị thương, dựa theo tính cách tất báo của Âm Linh Tuyền, chỉ sợ không thể thuyết phục nó được.

Nên làm gì bây giờ?

Chuyện đã đến nước này ta lại oán Lý Ma Tử tự làm chủ trương cũng không còn ý nghĩa gì nữa, biện pháp duy nhất chính là tiến hành thám hiểm số tám mươi mốt như bọn Hoắc Trạch.

"Tiểu ca, không phải là ngươi muốn đi vào trong triều tám mươi mốt phần đấy chứ?"

Cuối cùng Lý Ma Tử cũng cảm ứng được linh tê một lần, hắn thấy ta gật đầu, sắc mặt lập tức trắng bệch.

"Anh bạn nhỏ, không phải ma tử không ở bên ngươi, chỉ là ta..."

Con bà nó, Lý Ma Tử vừa mở miệng ta đã biết hắn muốn nói gì rồi.

"Tiểu ca, ngươi nói ta đã dặn dò phải làm sao với tên Tiểu Thuần và Niệm Sở kia rồi đó!"

Lý Ma Tử mang cả con gái ra, nhìn vẻ mặt đau đớn vô cùng của hắn, ta cảm thấy mình như là một người cùng hung cực ác.

Chẳng qua hành động lần này thập phần nguy hiểm, mang theo Lý mặt rỗ gặp không khéo cũng là trói buộc, không bằng để hắn ở lại Hoắc gia, nếu không đến lúc đó ta còn phải chú ý đến hắn.

"Được rồi, không cần ngươi đi với ta."

Vừa ta nói xong, trên mặt Lý Ma Tử lại hiện lên ý cười.

Con hàng tham sống sợ chết này, mới vừa rồi còn giống như cà tím bị sương đánh, trong chốc lát như vậy liền xuân về hoa nở. Ta mới muốn hại hắn vài câu, hắn lại hàm tình mạch máu yêu mà lần này để cho ta đi cẩn thận một chút.

Tay không đánh người mặt cười, bộ kế này của Lý Ma Tử cũng không có ai.

"Lý mặt rỗ, đi thôi, cùng ta đi mua ít đồ."

Ta thở dài, chào hỏi Ma Tử đi ra ngoài với ta một chuyến, từ trước đến nay ta không đánh trận nào không nắm chắc, nếu muốn đi vào Quỷ ốc thám hiểm, trước đó phải chuẩn bị chu toàn.

Lý mặt rỗ nghe thấy hắn theo ta đi mười tám mươi một, mừng rỡ vui vẻ, sảng khoái đáp ứng, còn thề chắc chắn nói: "Tiểu ca, những cái khác không nói, Lý mặt rỗ ta là bản đồ vật sống, ngươi nói đi, chúng ta muốn đi đâu?"

Tuy hắn nói mặt mày hớn hở, nhưng ta lại không cho rằng hắn giả vịt. Mỗi người đều có sở trường riêng của mình, mà Lý mặt rỗ am hiểu nhất chính là đi nam qua bắc vào các nẻo nhân tài.

Nếu như đồ cổ của ta là hội nghị tam hợp truyền thống, tiểu tử kia hoàn toàn xứng đáng giày rơm, cho nên ta tập mãi thành quen nói: "Đi Tụ Bảo Trai."

"Tụ Bảo Trai? Đó là nơi nào?" Lý Ma Tử kinh ngạc hỏi.

Được, khó được tin tưởng nó một hồi, lập tức liền trở mặt.

"Cút bản đồ sống của bà nội ngươi đi!"

Ta không nói gì mắng một câu, quay đầu chạy lên lầu hỏi Hoắc quốc ban. Tụ hội Hoắc quốc người ta mới là địa đạo Bắc Kinh Thông, nói thẳng cho ta biết vị trí Tụ Bảo Trai, còn đưa xe ngựa đưa chúng ta qua, bất quá bị ta cự tuyệt.

Lúc mua đồ ta không thích bị người khác nhìn hoặc hầu, ta không thích câu thúc vô hình.

Mỗi lần ra ngoài buôn bán cơ bản đều là ta đi xe, lần này trong lòng ta cảm giác Lý Ma Tử thoải mái quá nên mới cho hắn làm lái xe. Vì vậy trên đường đi, Lý Ma Tử cứ nói mãi không yên.

Ta trực tiếp xem nhẹ sự kháng nghị của hắn, mười phần thích thú hưởng thụ ánh mặt trời.

Ngoại thành Hoắc gia cách khu chợ rất xa, chúng ta mở chừng ba giờ mới tới.

"Mẹ kiếp, chiếc xe này thật sự rất nghiêm trọng, ngươi nhìn kỹ bảo mã bị chặn thành ốc sên mà xem."

Lý Ma Tử nghiến răng nghiến lợi mắng, nhưng lại hết cách, ta khẽ cười, giả bộ như đang ngủ.

Chờ một lúc lâu chúng ta mới mở xe ra, ta mang theo hắn đi bộ đến nhà Phan Bảo Trai, dựa theo địa chỉ lão Hoắc đưa đến.

"Sau này ông đây nói thế nào cũng không mua nhà ở kinh thành, nếu chặn xe thì phải mất thêm một ngày đường đi."

Lý mặt rỗ vênh váo ra vẻ cái rắm, hùng hùng hùng hổ hổ nói, khiến không ít người chú ý, khiến cho ta vô ý thức kéo giãn khoảng cách với hắn.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi đang tìm cái gì thế?"

Lý mặt rỗ từ trong ánh mắt của mọi người ý thức được sự thất thố của mình, ứng ứng ngẩng ngữ ngẩng đầu lên, giải thích rõ ràng, rồi hỏi.

"Tụ Bảo Trai!"

Ta không tức giận nói, thuận tiện mua từ bên cạnh hai viên đường thủy lang, vừa ăn vừa tìm.

Phan gia viên rất nổi danh ở kinh thành, ta cũng không phải lần đầu tới đây mua đồ. Nhưng nơi này không chỉ đơn giản là chợ bán cổ, nơi này có rất nhiều quy định bất thành văn, mà còn có rất nhiều đồ vật kỳ ảo.

Phan gia viên ngoài mặt là do chính quyền quản lý, nhưng thực tế là do một gia tộc thần bí chấp chưởng!

Ta từng nghe ông nội ta nhắc tới, tiến vào Phan gia viên phải giữ ba quy luật. Thứ nhất, mua bán không thành nhân nghĩa, không thể vì vấn đề tranh đấu vì giá tiền. Thứ hai, quỷ thị Phan gia chỉ có người nhận được giấy mời mới có thể tham gia. Thứ ba, ở Phan gia viên không cho phép bán đứng âm vật tà ác.

Phan gia hoa là một con phố dài cùng loại với hẻm cổ, hai bên đều là cửa hàng và quầy hàng, dọc theo đường đi đều là người mua bán, ta thuận tiện quét qua, phát hiện đều là những mặt hàng phổ thông.

Trừ người Trung Quốc ra, còn có rất nhiều trưởng lão mang theo phiên dịch chọn lựa chơi cổ ở Phan quê, có điều lão thì nào hiểu văn hóa của Trung Quốc chúng ta chứ, hơn phân nửa đều bị lừa rất thê thảm.

Chơi cũ vốn là muốn đánh một lần nguyện ý, ngay cả chính phủ cũng mặc kệ, ai bị lừa cũng chỉ có thể tự nhận mình không may.

Ta và Lý Ma Tử đi ước chừng 20 phút, rốt cục dưới sự trợ giúp của Đồng Sùng đã tìm được Tụ Bảo Trai.

Tụ Bảo Trai cũng giống như các cửa hàng khác, đều là kiến trúc mô phỏng theo triều Thanh, ngoài cửa hai con sư tử đá sống động như thật, trên bảng hiệu Tụ Bảo Trai có ba chữ rồng bay phượng múa.

"Hai vị cần mua gì?"

Vừa vào cửa, đã có một nam nhân ăn mặc giống gã sai vặt bước ra hỏi.

"Ta muốn khu âm thứ gì đó."

Khu âm là hành sự của chúng ta, nói trắng ra là đánh quỷ gì đó khác với cổ vật bình thường. Gã sai vặt nghe xong nghiêm túc đánh giá ta một chút, mỉm cười dẫn ta đi vào hậu đường.

Hậu đường Tụ Bảo Trai giống như tiền sảnh bố trí, bất quá đồ vật trưng bày đều là đơn độc chia ra.

"Ngài cần mua gì?" Gã sai vặt hỏi.

"Ta muốn máu của con chó đen đực đực thuần chủng, cùng với chu sa loại tốt nhất, lá bùa và bút vẽ phù." Ta gật đầu nói.

Gã sai vặt cười để cho ta chờ một lát, sau đó đi chuẩn bị cho ta. Lý Ma Tử nhân cơ hội này mà hỏi: "Tiểu ca, Tụ Bảo Trai này có lai lịch gì, làm sao bán đồ cổ, sau đó có bán mấy thứ này?"

"Tụ Bảo Trai rất nổi danh trong chuyến này của chúng ta, nó không chỉ bán đồ cổ mà còn bán một số thứ hữu dụng với chúng ta, bởi vì phẩm chất thượng thừa nên được nhân sĩ trong nghề theo đuổi."

Ta giải thích một câu, Lý Ma Tử bừng tỉnh đại ngộ, gật gật đầu, hắn còn muốn hỏi gã sai vặt gì đó thì lại trở về.

"Đây là vật của ngài, mời ngài kiểm tra hàng hoá." Nói xong, gã sai vặt mở đồ ra.

Đầu tiên là chu sa, chu sa thuộc dương, là đồ vật vẽ phù phải dùng. Bình thường trên chu sa mang theo dương khí yếu kém, vẽ ra phù uy lực nhỏ, mà Tụ Bảo Trai cho ta cầm chu sa dưới ánh mặt trời tản mát ra hồng quang nhàn nhạt, sáng chói loá mắt.

Đây là chu sa thêm hồng bảo thạch, cho nên dương khí thập phần vượng vượng, dùng nó vẽ bùa đối với âm linh số tám mươi mốt trong triều là thích hợp nhất.

Máu chó mực thì đựng trong một bình ngọc, bình toàn thân trong suốt, máu chó màu đỏ sậm.

Máu chó hẳn là được lấy ra hôm nay, nhìn mới lạ. Sau khi mở nắp bình ra, một mùi máu tươi chui vào mũi của ta. Ta tinh tế phẩm chất, phán đoán đây là máu của hắc cẩu tráng niên, rất tinh khiết!

Về phần lá bùa, cũng không phải là giấy màu vàng phổ thông, mà là màu lam.

Phù lục của Đạo gia cũng không phải chỉ có màu vàng, kỳ thực có tổng cộng năm loại, theo thứ tự là: Hoàng, Bạch, Lam, Tử, Kim.

Mỗi một loại lá bùa có thể chịu tải sức mạnh là bất đồng, phù lục màu vàng xuất hiện trong phim chiếu linh dị ngày thường là cấp thấp nhất cũng là thường thấy nhất.

Lá bùa màu lam như là do tơ lụa chế thành, cầm trong tay mười phần mềm mại trơn nhẵn, thế nhưng độ cứng lại so với giấy bình thường còn muốn mạnh hơn.

Cuối cùng giống như phù bút, phù bút này toàn thân là màu nâu sẫm, phía trên có ánh sáng trong suốt.

Bút lông mềm mại, hiện lên màu xám trắng, đây không phải lông thỏ bình thường, nếu như ta đoán không sai, hẳn là lông sói. Dương khí trên thân sói rất nặng, là một loại động vật trong loài chó, nó cũng có thể thông linh.

Huống chi còn có lời đồn nói là sói sống càng lâu thì bộ lông trên người nó càng trở nên yếu ớt, lông trên bút này không có đậm, ít nhất là từ trên thân sói già năm nhất lấy xuống!

(Cảm tạ bạn đề cử vé, buổi tối có thêm.)

Chương thứ tám trăm ba mươi hai (Việt phủ thêm vượt cấp)

"Ngài hài lòng chưa?" Thấy ta kiểm tra xong hàng hoá, gã sai vặt cười hỏi.

Ta mỉm cười gật đầu, gã sai vặt hiểu được nói: "Tổng cộng một trăm vạn, ta mở phiếu cho ngài."

Lý Ma Tử nghe vậy chỉ có đôi mắt nhỏ như hạt vừng trừng lớn.

"Cái gì, 100 vạn?"

Tố dưỡng của gã sai vặt cực cao, hắn không cười nhạo bộ dáng của Lý Ma Tử mà lễ phép nói: "Đúng vậy, tiên sinh, tổng cộng một trăm vạn."

Lý Ma Tử vốn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng bị ta che miệng lại, tên này quá mất mặt, mặt mũi tiểu gia đều bị hắn làm mất hết.

Ra cửa, Lý mặt Hẳn còn có vẻ khiếp sợ, hắn bất mãn nói: "Tiểu ca, ngươi mua cái gì mà đắt như vậy!"

Lý Ma Tử cái tên ngốc nghếch này cái gì cũng không biết, những thứ này đối với ta chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, hôm nay ta tới Tụ Bảo Trai chỉ là thử vận may, không nghĩ tới thật sự gặp phải nhiều thứ tốt như vậy, huống chi những thứ này trong lòng ta giá trị còn xa không chỉ trăm vạn.

Rất nhiều thứ cũng không thể dùng tiền bạc để cân nhắc, lấy bút lông sói ra mà nói, tuy rằng công năng chủ yếu của nó là dùng để vẽ bùa, nhưng cũng có thể đơn độc làm một loại pháp khí đối phó Âm Linh, nếu như sau này ta vận dụng kỹ xảo trên bí tịch gia trì, hiệu quả sẽ càng kinh người hơn!

Nhưng Lý Ma Tử thì biết cái gì.

Ta cũng lười giải thích với hắn, chờ trở lại bản thân, Lý Ma Tử vẫn mang vẻ mặt tiếc nuối.

Đối với loại người coi tài như mạng sống như y mà nói, một trăm vạn này đã vượt qua con trai y rồi, sao có thể không đau lòng cho được?

Bây giờ ta không có thời gian nói nhảm với Lý Ma Tử, vừa tới Hoắc gia, ngay cả một ngụm nước cũng không kịp uống liền chạy đến trong phòng vẽ bùa.

Đêm nay ta muốn đại chiến âm linh, chuẩn bị thêm chút nữa.

Ta trước tiên dùng lá bùa bình thường vẽ vài lá bùa dẫn đường, đây là để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Vạn nhất âm linh tới âm hiểm, cho ta con quỷ gì đó che mắt, ta cũng có thể đi ra ngoài.

Sau khi vẽ xong Dẫn Lộ Phù, ta ngầm đọc một hồi "đạo đạo đức", bởi vì kế tiếp ta phải dùng giấy phù màu lam vẽ phù, cần tập trung hết sức.

Linh phù đều là vẽ thành, trên đường không thể có bất kỳ sự dừng lại nào. Sau khi tâm triệt để tĩnh lặng, ta hít sâu một hơi, nâng bút theo ngòi bút trên lá bùa động tác một mạch liền thành, mới đem nhịn nhục thở ra một hơi đi ra ngoài.

Một bút thành phù!

Trong lòng ta mừng rỡ, vội vàng đọc chú ngữ, lá bùa theo chú ngữ của ta nổi lên ánh sáng màu lam nhàn nhạt, thành công rồi!

Ta nhìn tấm Phá Sát Phù này, trong lòng không khỏi có chút đắc ý, đây là lần đầu tiên ta dùng lá bùa màu lam vẽ bùa, xem ra ta vẫn rất có thiên phú.

Nhớ ngày trước tiền bối lừa Chuột và nam trung đẳng linh phù, linh phù cao cấp, ta không khỏi cảm thấy nóng mặt.

Mặc dù lá bùa màu lam là khắc linh phù bậc trung, nhưng ngăn không được phù bút lông sói của ta, kết hợp lại kỳ thật linh phù ta vẽ ra đã là linh phù bậc cao rồi.

Kế tiếp, ta lại vẽ thêm mấy tấm bùa hộ giáp, Phá Giáp Phù, mãi đến khi mặt trời xuống núi, Lý Ma Tử gõ gọi ta ăn cơm, ta mới từ trong vui sướng lấy lại tinh thần, đến bây giờ ta đã đợi năm giờ ở trong phòng.

Nhìn trên bàn ước chừng có mười lăm tấm phù lục, cảm giác thành tựu trong lòng tự nhiên sinh ra. Bọn người xuống lầu Lý Ma Tử, Hoắc quốc căn ăn cơm còn uống hai chén rượu trắng.

Oan đầu hai bắc là ta một mực thèm nhỏ dãi, lại một mực tìm không thấy địa bàn.

Hôm nay nóc Hoắc Quốc cho chúng ta uống rượu do nhà mình ủ, uống đến ngọt ngọt ngào, những vũng nước buôn bán kia hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Mặc dù ta muốn uống thêm mấy chén, nhưng nghĩ đến kế hoạch đêm nay, đành phải thôi, nghĩ thầm chờ tiểu gia giải quyết xong Âm Linh, sau khi trở về không phải để Hoắc quốc mời ta uống một hơi say không nghỉ!

Ta đưa cho Lý Ma Tử mấy tấm phù bảo hắn dùng để phòng thân, lại bày ra Ngũ Hành trận trong phòng khách Hoắc gia.

Vạn nhất Âm Linh Cẩu khẩn trương nhảy tường, chạy đến Hoắc gia đối phó Lý Ma Tử và Hoắc quốc Đống đến thì nguy to, Vĩ Ngọc bị thương chưa chắc có thể đối phó được nó, cho nên ta đã chuẩn bị hoàn toàn.

Tiếp theo, ta phân máu chó đen thành hai, đưa một nửa cho Lý Ma Tử, dặn dò: "Ma Tử, có dị động gì ngươi đem máu chó đen vẩy ra, tiết kiệm một chút, thứ này trị giá mười vạn khối!"

Ma Tử nghiêm túc gật gật đầu, chuyện này liên quan đến an nguy của hắn, hắn nhất định sẽ duy trì cảnh giác cao độ, dù sao tiểu tử này cũng là người tiếc mạng!

Trước khi đi ta đã dán mấy tấm phù lên cửa sổ cùng cửa sổ của Hoắc gia, sau đó ta mở xe của Tư quốc, ấn theo lộ tuyến đã vạch kế hoạch tốt của con đường đi vào hướng số tám mươi mốt bên trong.

Triều phủ tám mươi mốt tại phía đông bắc, cách xa Hoắc gia. Mới mở được nửa đường ta đã đem đuôi ngọc thả ra, để nàng theo ta làm bạn, vượt qua thời gian nhàm chán trên xe.

Không nghĩ tới tiểu nha đầu vừa ra đã hung dữ quát một câu không chút lưu tình: "Hỏng ca ca, huynh lại muốn ta làm lính dò đường cho huynh!"

má... Ta thật bất đắc dĩ, trong lòng tự nhủ nha đầu này đúng là càng ngày càng lợi hại, chẳng lẽ nàng đã đọc tâm thuật cho ta?

Ngọc đuôi cùng với Đát Kỷ Kỷ, làm hậu duệ của Đát Kỷ Kỷ Kỷ, nàng sẽ đọc tâm thuật vô cùng bình thường.

"Hỏng ca, đây không phải là Vấn Tâm Thuật. Mỗi lần ca đều tính hại ta, ca nói chuyện sẽ rất bất lợi!"

Cái đuôi ngọc thưởng cho mấy cái ánh mắt khinh bỉ của ta mà nói.

Ta không có trả lời, ngược lại càng lúng túng, vì vậy ta liền đưa cho Doãn Tân Nguyệt một cái máy truyền tin.

"Này."

Giọng nói của Doãn Tân Nguyệt thập phần khàn khàn, xem ra là đã ngủ lại bị ta cầm lên.

"Tháng mới, là ta."

Doãn Tân Nguyệt vừa nghe đã thấy thanh âm của ta cực kỳ kích động, kinh hỉ nói: "Phu quân, bên phía ngươi thế nào rồi?"

Nghe giọng nói hưng phấn của Doãn Tân Nguyệt, trong lòng dâng lên nỗi phiền muộn và đau lòng. Vốn dĩ ta phải nghỉ phép với Nguyệt mới, nhưng bây giờ...

"Ta lập tức xử lý xong, xong việc rồi ta lập tức trở về cùng ngươi và Phàm Phàm." Nói ra.

"Phu quân, vậy chàng mau trở về đi!"

Một câu của Doãn Tân Nguyệt khiến ánh mắt của ta chua xót. Ta chỉ nói vài câu đã khoá máy truyền tin.

Xe vào ban đêm rất ít xe, đi được chừng nửa giờ, cuối cùng ta cũng tới được vị trí thứ tám mươi mốt thần bí.

Khu vực số tám mươi mốt vắng vẻ, bốn phía không có bất kỳ kiến trúc nào, chỉ có một tòa lầu các phong cách cổ xưa.

"Cuối cùng đã tới."

Ta nhìn tám mươi mốt, cầm ba lô nói một câu, tiếp theo ta đi tới cửa thứ tám mươi mốt, thật sự thấy được ngôi mộ theo như lời Hoắc Trạch.

Nhưng nó đã bị người phá hoại rồi, toàn bộ bị lật tung ra, tấm quan tài liền rơi xuống mặt đất.

"Ai"

Ta thở dài một tiếng, mấy người Băng Băng kia vì lợi ích mà đào tòa mộ phần này, chỉ sợ đây là nguyên nhân chọc giận Âm Linh trực tiếp nhất, nếu không nó cũng sẽ không đem mấy người giày vò thành bộ dáng như vậy.

Ta không quan tâm đến mộ phần nữa, tiếp tục đi về phía trước. Bên trong là tám mươi mốt quang nguyên đen kịt, không có một điểm sáng nào.

Lúc này trăng treo trên ngọn cây, tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Ta dừng ở cửa số tám mươi mốt, cẩn thận kiểm tra kỹ lưỡng đồ vật của mình, sau khi xác định không có sơ hở, hít sâu một hơi, trực tiếp đẩy cánh cửa số tám mươi mốt ra, trong không khí trước mặt có một mùi thịt thối nồng nặc.

Ta cau mày mở điện xẹt ra, liếc mắt liền thấy trước mắt có một nữ thi bị làm thành người còng đang đối mặt với ta.

Khuôn mặt nàng không có da mặt, toàn bộ khuôn mặt đẫm máu, đã ngưng kết máu tươi thành một tấm màn cửa. Xem ra nữ nhân này hẳn là đã bị đóng băng rồi.

Bất quá thi thể băng lãnh cũng không có thối rữa bốc mùi, ngược lại rất tươi sống, nhất làn da còn bảo tồn rất tốt.

Băng thật sự đã chết rồi sao?

Hoắc Trạch cuối cùng cũng không biết băng có phải đã chết hay không, trong lòng còn chút may mắn tiến lên dò xét băng băng hô hấp, không nghĩ tới băng đột ngột mở mắt ra!

Ta bị dọa sợ, lùi lại hai bước, vỗ nhẹ vào trái tim nhỏ đang nhảy lên, cẩn thận quan sát băng đá.

Trong mắt nàng không có chút thần thái nào, ngược lại rất trống rỗng, không mang theo bất kỳ sắc thái tình cảm nào. Loại ánh mắt này tựa như mắt cá chết, không có chút sức sống nào, chỉ có người chết mới có loại ánh mắt này.

Xem ra băng đá xác thực đã chết, có lẽ là vì dương khí của ta chạm vào băng, cho nên nàng mới phản xạ mở mắt ra.

Ta đem con mắt băng hợp lại với nhau. Đối với người chết mà nói, con mắt mở ra là bởi vì không cam lòng hoặc là chịu ủy khuất cực lớn. Ta hi vọng cô bé này có thể bụi bặm quy thổ!

Sau khi làm xong hết thảy, ta lại tiếp tục đi về phía trước, ai ngờ con mắt băng đá sau khi ta rời đi lại mở ra, lần này trong mắt của nàng tràn ngập oán hận!

Tuy nhiên, những chuyện này đều là chuyện sau này.

Tiếp tục đi về phía trước, ta phát hiện một cỗ thi thể hư thối, trước ngực của hắn có một lỗ máu chừng một quyền, lượng lớn giòi bọ không ngừng bò tới bò lui trên bộ thi thể nam nhân này, mùi thịt thối trong không khí chính là từ nơi này truyền ra.

"Ọe..."

Mùi hôi này thật sự là quá lớn, ta thật sự là không nhịn được nôn ra, sau khi nôn xong cảm thấy tốt hơn nhiều, đại não cũng tỉnh táo lại, cỗ thi thể này hẳn là Băng Kiều Nam đại thành.

Nhưng thứ hư thối này lại khiến ta sinh lòng nghi hoặc, thi thể băng đá được bảo vệ rất tốt, giống như vừa mới chết vậy, nhưng thi thể đại thành đã hư thối, điều này có chút không hợp với lẽ thường.

Trong triều tám mươi mốt vị trí cho người ta cảm giác lạnh lẽo, chỗ lạnh nhất không có khác biệt gì với nhiệt độ lạnh, thi thể đại thành sao lại thối rữa nhanh vậy chứ?

Ta bịt mũi quan sát, chỉ thấy trên thi thể đại thành đầy những dấu răng nhỏ.

Cm con mẹ nó, chẳng lẽ tên gọi Đại Thành này chết rồi mà còn bị ngược đãi như vậy?

Đây thù lớn đến cỡ nào chứ, chết rồi mà vẫn không cho nó được an bình, ta nghĩ đến chuyện sau khi giải quyết xong Âm Linh liền để cho Hoắc quốc lấy thi thể của mấy người thành đại thành mai táng cho tốt. Dù sao trong mấy người chỉ có Hoắc Trạch không có chết đi, nếu những người này âm hồn không tiêu tán, Hoắc Trạch đồng dạng cũng không có quả ngon để ăn.

Người chết khó tránh khỏi sẽ sinh ra oán hận, chớ nói chi là loại người chết đột ngột này! Hoắc Trạch tuy nói là bị âm hồn quấn lấy, nhưng tốt xấu gì cũng lấy về được cái mạng. Không giống những người như bọn hắn, chết oan uổng không nói còn chết không toàn thây.

(Gia tăng dịch chuyển: Cảm tạ vé đề cử của mọi người duy trì, duy trì tiểu thuyết đốm lửa, duy trì bản chính, chính là cổ vũ lớn nhất đối với lão Cửu.)

Phần thứ tám trăm ba mươi ba - xác chết gian trá.

Bên trong, âm khí số tám mươi mốt rất nặng, nặng đến mức làm cho ta không thể chịu đựng nổi.

Ta chỉ có thể âm thầm niệm 《 Đạo Đức Kinh 》, hiện tại Kính Đạo Đức Kinh đối với ta mà nói đã sớm lâm vào nguyên cảnh phải chuẩn bị, bất luận là bị Âm khí xâm nhiễm, hay là bị Âm Linh nhiễu loạn tâm tính đều sẽ dùng đến nó, thậm chí mất ngủ cũng sẽ dùng để an thần.

Bất quá tài nghệ không ở nhiều, mà ở chỗ tinh tinh.

Tuy rằng chỉ là kinh – văn đơn giản, nhưng đối với ta mà nói, lại có vô số diệu dụng!

Ta tiếp tục đi vào sâu bên trong tám mươi mốt, bên trong là một mảnh đen kịt, đoạn đường này đều im ắng, ta cũng không nhìn thấy đầu người trong miệng Hoắc Trạch nói tới.

"Ha ha."

Đúng lúc này, trong không trung đột nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh, nhưng mà ta vẫn luôn mặc niệm đạo đức X, nụ cười âm hiểm này không tạo thành uy hiếp gì đối với ta.

"Hắc hắc!"

Trong bóng tối, một vật cao cỡ một mét xuất hiện trước mắt ta, bốn phía đen kịt, ta cũng không thể thấy rõ rốt cuộc đó là cái gì.

Nhưng nó tóm lại không phải người sống, dù sao ta cũng đã chuẩn bị chu đáo, thong dong móc ra một tấm Hộ Giáp Phù dán trước ngực mình, sau đó lại cầm một tấm Phá Sát Phù trong tay.

Hộ giáp phù vì bảo vệ mình mình mà không bị ám toán, về phần Phá Sát phù...

Ha ha, đương nhiên là một bữa tiệc lớn dành cho nữ quỷ chuẩn bị!

Vật kia vẫn còn đang không ngừng cười âm hiểm, ta bị nó cười có chút sợ hãi, vậy mà quỷ xui thần xui khiến hướng nó gọi một câu: "Này, ngươi đừng cười!"

"Khà khà khà khà... "

Tiếng cười vẫn tiếp tục vang lên, chẳng những không ngừng cười mà ngược lại còn vui vẻ hơn, xem ra lời của ta không có tác dụng.

Mẹ nó, trước nay đều là ta không để người khác vào mắt, đây vẫn là lần đầu bị coi rẻ. Ta thở phì phò xắn xắn đèn soi qua tay áo, trong lòng tự nhủ đừng quản thứ cười âm hiểm đó là cái quái gì, lát nữa trực tiếp đập nha đầu nó.

Tay phải ta nắm linh phù nhìn tiểu gia hỏa tới gần một chút, đột nhiên cải biến chủ ý, rút Vô Hình Châm ném thẳng ra ngoài.

"A!"

Quỷ vật kia rốt cuộc không cười âm hiểm nữa, mà la lên thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết này mặc dù thập phần thê lương, nhưng đối với ta mà nói, cái này so với tiếng cười âm hiểm vừa rồi dễ nghe hơn nhiều lắm.

"Ta muốn ngươi chết!"

Quỷ vật kia ngừng kêu thảm thiết, hét lớn với ta.

Nghe thanh âm thì vẫn là của một cô gái, chẳng lẽ đây chính là âm linh ngày đó bị ta đả thương? Nhưng giọng nói thì không đúng!

Ta vội vã nâng âu tre lên, nhìn thấy thứ này về sau có chút choáng váng: Nó nào phải âm linh gì, rõ ràng chính là băng đá ngăn ở cửa vừa rồi!

Băng mất tứ chi, nữ quỷ trồng như thể một chậu hoa lớn, vì thế thoạt nhìn chỉ cao có hơn một mét, nhưng không phải nàng đã chết rồi sao?

Vừa rồi ta dò xét qua hơi thở của nàng, đúng là một chút hô hấp cũng không có, chẳng lẽ là thi thể lạnh như băng rồi sao?

Xác chết giảo hoạt so với âm linh bình thường càng thêm kinh khủng, bởi vì thi thể sau khi trá thi chia làm rất nhiều loại, có thi thể sẽ cứng ngắc biến thành cương thi, có thi thể vẫn bảo trì thân thể mềm dẻo, loại này chính là hành thi, hơn nữa uy lực cùng lực phá hoại của thi thể giả thi tương đối kinh người, cho nên tương đối khó xử.

"Hắc hắc, ta muốn ngươi ở lại với ta!"

Trong miệng Băng Băng còn đang nói những lời này, nàng mặc dù không có tứ chi, lại từ trong chậu hoa nhảy ra ngoài, dùng cằm chống đỡ cả người hướng về phía ta bò tới.

Mẹ nó, bộ dáng này đã ác độc như vậy, thảo nào tám chín phần mười biến thành âm linh đều là nữ nhân, bởi vì trong lòng có chút nữ nhân quả thật còn nhỏ.

Không có ý tứ giới tính kỳ thị, lục địa có một tổ chức tâm lý học quyền uy từng tra hỏi, kết quả nữ hài rất dễ thích luồn lách chót vót hơn nam sinh.

Ta nhìn băng không ngừng nhào vào ta, không nhịn được nhớ tới hành động của nàng trong quá trình phát trực tiếp đối với An Kỳ.

Tuy nói một lát âm linh khống chế nàng, nhưng hành động của nàng cũng không phải là toàn bộ bị âm linh khống chế, ít nhất những chuyện kia có phân nửa là suy nghĩ chân thực của chính nàng.

"Băng Băng, ngươi còn chưa biết tội!"

Băng tuyết tốc độ rất nhanh, chưa tới một phút, nàng đã đi tới trước chân của hắn.

"Hắc hắc!"

Trên mặt nàng không có da mặt, tất cả đều là thịt màu đỏ tươi, hiện tại nàng cách ta cực gần, ta có thể nhìn thấy toàn bộ mặt mũi đầy cặn bã theo động tác của nàng không ngừng bị vung vẩy qua vẩy lại, quả thực buồn nôn đến cực điểm.

"Ngươi phải theo ta!"

Băng nhìn chằm chằm vào hốc mắt đen sì của nàng mà nói, mẹ nó, tiểu gia cũng không phải người ngu, thê tử xinh đẹp đặt trong nhà không theo đàn ông mà lại đi chơi với ngươi?

Ta không định khách khí, tuy rằng ta chưa bao giờ đánh nữ nhân, nhưng đối mặt băng trước mắt, không có tâm tình thương hoa tiếc ngọc như vậy, ta một cước đem nàng đạp sang một bên.

Nhưng nàng sau khi đáp xuống đất lại nhanh chóng bò lên, lần nữa tiến công ta.

Quả nhiên, nếu người không có mặt mũi, còn khó chơi hơn cả quỷ.

Ta cũng lười lãng phí thời gian với băng, một lòng độc ác trực tiếp ném Phá Sát Phù trong tay ra, dán lên người băng tầm.

Băng Băng tựa hồ cho rằng đồ ăn ngon gì đó, trực tiếp há miệng nhét thẳng Phá Sát Phù vào trong bụng.

Hành động này của nàng ngược lại giúp ta một đại ân, như vậy sẽ khiến uy lực của phù chú càng thêm mãnh liệt!

"Lâm, Binh, Đấu, Giả, Phá!"

Cuối cùng ta nhìn nàng một cái, lớn tiếng quát, lập tức phần bụng băng xuất hiện một trận hào quang màu lam.

Giây tiếp theo, theo một tiếng trầm đục vang lên, thi thể còn sót lại trong băng băng bị tạc chia năm xẻ bảy.

Trong lòng ta đối với cô gái này càng cảm thấy bi ai hơn nữa, nội tâm của cô gái này thực sự quá tham lam, từ khi nàng đeo chiếc nhẫn kim cương kia vào sợ rằng nhất định sẽ có kết cục hiện tại.

Thế mới nói nữ hài tử quá mức chanh chua không phải chuyện tốt, băng chính là một ví dụ. Nàng quá đố kị đối với mỹ lệ của An Kỳ, hơn nữa trong lòng lại cực kỳ tự ti.

Trong lòng nàng hẹp hòi, lại trào phúng khiêu khích An Kỳ. Hành động sau khi bị âm linh phụ thân nàng làm, kỳ thật phần lớn đều bắt nguồn từ khát vọng từ sâu trong nội tâm nàng, chỉ có điều bị Âm Linh phát tiết ra bằng cách thức cực kỳ tàn nhẫn.

Tư liệu ông chủ Hoắc cung cấp cho thấy, băng chỉ có hai mươi hai tuổi, còn là học sinh lớn nhất đang dạy.

Có ai nghĩ đến một mùa hoa mỹ lệ như thế sẽ chết thê thảm như thế này chứ?

Chỉ có thể nói một câu, trời gây nghiệt, còn có thể thứ; tự gây nghiệt, không thể sống.

Chỉ hy vọng một đời sau nếu có thể chuyển thế thành người trưởng thành, vận mệnh của nàng sẽ không còn nhấp nhô như vậy nữa.

Tiếp theo, ta vì băng hàn niệm 《 Đạo Đức Kinh 》, xem như giúp nàng một đoạn, hi vọng nàng có thể sớm ngày rửa sạch tội nghiệt, một lần nữa đầu thai.

Làm chậm trễ đại khái hai mươi phút, ta lại bắt đầu hành trình thám hiểm số tám mươi mốt ở bên trong.

"Muội muội cõng Quái lân, đi tới hoa viên ngắm hoa. Đứa bé con, sao con lại khóc, có phải nhớ mẹ không."

Đi tới đi lui, trong hành lang yên tĩnh đột nhiên vang lên bài đồng dao này, nhưng khác với kênh trực tiếp, bây giờ đồng dao không phải của phụ nữ hát, mà là âm thanh của một đứa bé trai.

"Trước đây con cũng có nhà, có mẫu thân mẫu thân, có trời phụ thân uống say, cầm lấy búa đi về phía mẫu thân. Phụ thân ơi phụ thân, chặt rất nhiều, cái đầu màu đỏ tươi rớt xuống đất. Mẫu thân ơi mẹ ơi, mắt của nó vẫn đang nhìn con."

Bài hát giống như trong video, biến càng lúc càng đáng sợ, kỳ lạ.

Ta chậm rãi rút loan đao của Ngân Nguyệt từ trong vỏ ra, cẩn thận nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Đó là một gian phòng lầu hai, bất quá ẩn tàng trong bóng đêm, ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Bất quá trong lòng sớm đã dán nhãn hiệu cho âm linh nơi này, ta nhìn Ngân Nguyệt loan đao trong lòng tự nói với mình: vô luận từ trong đó đi ra thứ đồ chơi gì, trước chém một đao đã rồi nói sau!

Dạ ngày thứ tám trăm ba mươi bốn điên cuồng giết người vào đêm.

Nhưng mà trong phòng chỉ truyền ra tiếng một đứa bé trai ca hát, cái khác cái gì cũng không có.

Đây là chuyện gì? Có phải là nữ quỷ kia cố ý khiến ta phải che mắt hay không?

Giằng co một hồi, ta vẫn lựa chọn tìm hiểu một phen. Không có biện pháp, lòng hiếu kỳ của ta quá nặng nề, nói không chừng một ngày nào đó sẽ bị lòng hiếu kỳ của mình hại chết...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hành động này của chúng ta có mấy người lòng không tò mò chứ?

Tiếng ca vẫn tiếp tục hát, ta có thể cảm thụ được tiếng ca đầy khổ sở và bi thương trong đó. Tiếng ca của đứa bé trai này thâm trầm giống như tơ nhung bên hồ, thật sự hấp dẫn ta.

Ta đi tới cửa phòng, quỷ thần xui khiến thế nào cũng đẩy cửa đi vào, ai ngờ vừa đẩy cửa ra ngay lập tức đã có một tia sáng trắng lóe lên, trong đầu ta nghĩ đến người đầu tiên chính là lão tử bị ám toán.

Bất quá sau khi bạch quang hiện lên, vậy mà không gây cho ta bất luận tổn thương gì, trước mắt ta vậy mà hiện lên một bức tranh.

Ta hơi sửng sốt, minh bạch đây là âm linh cố ý để ta xem. Nếu nó cố ý dẫn ta tới đây để xem câu chuyện xưa của ta, vậy ta tự nhiên không thể phụ ý tốt của nó!

Vì thế ta cũng giống như ngồi ở trong phim viện, tìm một tư thế thoải mái nhìn lên.

Người đi đầu là một nữ nhân mặc một bộ trường bào màu đỏ, dáng người của nàng rất không tệ, da trắng nõn nà.

Nàng đưa lưng về phía ta ngồi trên bàn, trên tay nhuộm hoa móng tay cầm một cọng cỏ bụi.

"Ai ui!"

Nữ nhân thở dài, không ngừng phun ra nuốt mây nhả khói. Vẻn vẹn bóng lưng này khiến ta cảm nhận được bi thương và cô độc của nữ nhân.

Tiếp theo hình ảnh vừa chuyển, bốn phía đại sảnh Nhân Hải đều treo chữ mừng màu đỏ.

Lúc này, một nam nhân tướng mạo uy nghiêm đang nâng ly cạn chén trước mặt một đám tân khách, trên mặt hắn nở nụ cười tươi rói, trên ngực còn treo Đại Hồng Hoa, hiển nhiên là nhân vật chính của đêm nay.

Vừa rồi nữ nhân mặc kỳ bào màu đỏ cũng ở trên một cái bàn, lần này ta nhìn thấy nàng đang mặt mũi.

Đó là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, ánh mắt như quả hạnh màu bạc, miệng như anh đào, làn da nõn nà, lông mày như vẽ, có điều mỹ nhân lúc này đang chau mày, khóe mắt rưng rưng nước mắt.

Nhìn đến đây ta có chút minh bạch, nữ nhân này tám phần là thê tử nam nhân, giờ phút này đang phát sinh một màn phỏng chừng là nam nhân cưới tiểu lão bà.

Bỗng dưng, ta nhìn thấy trên tay nữ nhân mang theo một cái nhẫn thập phần chói mắt, cái này cùng trong video đóng băng giống nhau như đúc.

Tiếp theo hình ảnh lại thay đổi, nam nhân nổi giận đùng đùng trừng nữ nhân, nữ nhân cũng thập phần quật cường nhìn chằm chằm hắn ta.

Nhưng bộ phim miễn phí này không có âm thanh, ta chỉ có thể dựa theo khẩu hình nam nhân suy đoán, hình như hắn đang nói: "Ta muốn bỏ ngươi!"

Đoán chừng ta đã đoán đúng, bởi vì bên cạnh mấy nữ nhân đều lộ ra thần sắc vui mừng, xem ra nữ nhân mặc áo bào đỏ xinh đẹp này cũng không được sủng ái.

Hình ảnh lại chuyển biến một lần nữa. Gương mặt dữ tợn của nữ nhân xinh đẹp này cứ như nàng đã hạ quyết tâm, từng bước từng bước đi lên lầu hai tối đen như mực.

Nàng thở hổn hển, như thể chỉ có như vậy mới làm dịu bớt chấn động trong lòng mình. Cuối cùng, nàng cũng đã tới mục tiêu: gian phòng ở cuối cùng trên lầu hai.

Trong phòng ánh sáng yếu ớt xuyên qua khe cửa bắn ra, nàng đặt ý thức của thủ hạ ở cửa rồi thu lại.

Trong lòng nàng như vừa trải qua một trận đấu tranh kịch liệt. Một lát sau, nàng cắn răng đẩy cửa phòng ra.

Lúc này ta đột nhiên có thể nghe được rõ ràng âm thanh, không còn là tiếng câm kịch vừa rồi, từng tiếng thét chói tai từ bên trong cửa truyền đến, không lâu sau liền không còn động tĩnh nữa.

Sau đó, máu đỏ tươi theo khe cửa chảy ra, giống như một dòng suối nhỏ không ngừng chảy xuống các khe hở của hành lang.

Cửa lại mở ra, dưới ánh nến yếu ớt chiếu rọi, trên khuôn mặt mỹ lệ của nữ nhân đều là máu tươi. Nàng dùng đầu lưỡi liếm liếm máu trên tay, lộ ra vẻ mặt si mê, phảng phất máu tươi trên tay nàng là thứ mỹ vị nhất trên thế giới này. Ngay sau đó nàng đóng cửa lại, đi về một gian phòng khác...

"A!"

Ngay sau đó, tiếng thét chói tai từ trong gian phòng này truyền ra, truyền khắp cả lầu hai.

Quỷ dị là lầu hai vẫn im ắng như cũ, dường như không có ai nghe thấy động tĩnh.

Nàng cứ như vậy đi qua năm gian phòng, máu tươi đã sớm nhuộm đỏ toàn bộ hành lang lầu hai, rốt cuộc nàng đã hoàn thành trận đồ sát này.

Nữ nhân từ trong một gian phòng lại lôi ra từng bộ thi thể nặng nề. Nàng dọn dẹp thi thể chỉnh tề mấy lượt, đột nhiên sắc mặt nàng biến đổi, trở nên dữ tợn dị thường.

"Ngươi ở đâu, mau ra đây."

Cô cầm chủy thủ, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác nhưng giọng nói lại hết sức dịu dàng.

lộc cộc dính đầy máu tươi gõ xuống mặt đất, thanh âm cạc cạc đạt đạt đến mức khiến một nam hài vẫn luôn núp trong bóng tối lạnh run.

"Như vậy cũng không phải là hài tử tốt, mau đi ra đi."

Rất gần, âm thanh này cách đứa trẻ rất gần, có lẽ một giây sau nàng sẽ phát hiện ra đứa bé này.

"Ha ha, ta biết ngươi ở đây."

Nữ nhân hiển nhiên đang lừa hắn. Những lời này như là bùa đòi mạng khiến nam hài càng thêm run mạnh. Một chất lỏng tanh hôi từ đũng quần của hắn chảy ra.

Thằng bé trai sợ tè ra quần.

"Ha ha, ta nhìn thấy ngươi rồi, ngươi mau lại đây."

Cô dịu dàng nói, đứa bé lúc này sắc mặt đã trắng bệch, khóc không ngừng nói: "Mẫu thân... Mẫu thân..."

Tiếng tiểu nam hài khóc làm cho trong mắt nàng hiện lên một tia không đành lòng. Nàng nhìn tay của mình, lộ ra một bộ dáng không dám tin.

Nàng ôm lấy đầu mình, kịch liệt run rẩy. Thế nhưng cuối cùng nàng vẫn nhặt lên con dao găm vừa rồi bị vứt bỏ, hai mắt sung huyết đi về phía thằng bé.

Đứa bé trai dường như đã biết vận mệnh của mình. Nó không giãy dụa nữa, nhắm mắt lại chờ đợi mẫu thân đến.

Nàng một đao lại một đao đâm về con của mình, nguyên bản anh chàng xinh đẹp lúc này như là một em bé vải cũ nát.

Cuối cùng, nàng mang thi thể cậu bé đặt vào giữa một đám thi thể.

Nàng đếm lại, thấy con số đã đúng, trên mặt mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Nàng thay một bộ cờ mới, ăn mặc tinh tế vào gương, sau khi trang điểm xong, sắc mặt nàng trắng bệch, bờ môi lại đỏ tươi dị thường, tựa như dòng máu chảy xuôi trên hành lang.

Nàng ôn nhu hỏi một cỗ thi thể trong đó: "Ta có đẹp không?"

Thấy thi thể không trả lời, nàng như điên cuồng đâm dao găm về phía thi thể, một đao lại một đao...

Cuối cùng, nàng mệt rồi, nhìn thi thể bị đâm thành con nhím hài lòng cười.

Nhìn thấy nơi này ta đã có chút chịu không nổi, ai ngờ một màn kế tiếp làm cho ta khó có thể tưởng tượng xuất hiện: Nàng một đao lại đâm dao về phía mình, đầu tiên là con mắt sau đó đến miệng, tiếp theo là thân thể.

Nữ nhân này dường như không biết đau đớn là gì, cứ như đâm mình thành tổ ong. Máu tươi từ trong thân thể nàng không ngừng chảy ra, cuối cùng nàng cũng ngã xuống giữa đống thi thể.

Lúc nàng chết, trên mặt vẫn còn giữ nụ cười!

Hình ảnh đến nơi này đột nhiên dừng lại, trước mắt ta xuất hiện một đứa bé trai rất xinh đẹp, hắn đáng thương hỏi: "Ngươi xem xong chưa?"

Nam hài này chính là đứa trẻ bị đâm chết trong hình ảnh, ta hỏi hắn, ta xem những thứ này làm gì.

"Nàng là mẹ ta."

Đứa bé nói xong khóe mắt ứa ra một dòng lệ máu, nó tiếp tục nói: "Nhưng cha ta không yêu bà ấy, cưới rất nhiều di nãi còn phải bỏ bà ấy, mẫu thân không chịu nổi đã giết cả nhà rồi."

Nam hài nghiệm chứng toàn bộ truyền thuyết về tám mươi mốt trong triều, xem ra nơi đây trước kia thật sự là một gia đình quân phiệt.

"Mấy ngày trước, tại sao nàng lại giết bốn người trẻ tuổi kia?"

Ta sẽ hỏi vấn đề mà mình muốn biết nhất.

"Bọn họ lấy được đồ của mẹ, cho nên mẫu thân rất tức giận."

Lời nói của đứa bé trai nghiệm chứng suy đoán của ta, ta lại một lần nữa cảm nhận được sự đáng sợ của tham lam. Cứ nhìn ý tứ của đứa bé, nếu như đại thành bọn họ không mở quan tài, đoán chừng cũng sẽ không mất mạng.

"Vậy con có biết... mẹ con ở đâu không?"

Thằng bé chỉ có tám chín tuổi, ta ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu nó.

"Con không biết, mẫu thân gần đây chưa về."

Đứa bé chảy nước mắt nói: "Thúc thúc, người có thể giúp đỡ mẹ không, hiện tại mẹ càng lúc càng kinh khủng."

Ta thở dài, có ai sẽ nghĩ đến làm khiếp sợ thiên hạ trong triều tám mươi mốt quỷ lâu chỉ là bắt nguồn từ một hồi tranh chấp tình cảm chứ?

Đáng tiếc đứa bé trai này chỉ lớn có tám tuổi nhưng lại giở trò quỷ.

Kẻ đấu binh thứ tám trăm ba mươi ba, sắp bị phá!

"Thúc thúc, ngươi giúp đỡ mẫu thân đi! Nhìn thấy ngươi siêu độ tỷ tỷ kia, biết ngươi là người có bản lãnh."

Cậu bé nắm lấy y phục của mình, đau khổ cầu xin: "Mẫu thân hiện tại ngày nào cũng rất khổ sở, thúc thúc, con van xin người giúp đỡ mẫu thân, mẫu thân là người tốt, không phải cố ý hại mấy ca tỷ tỷ kia đâu."

Tâm hài tử vĩnh viễn là lương thiện, mặc dù hắn đã biến thành âm hồn, nhưng vẫn là nghĩ cho mẫu thân mình.

Ta sờ sờ nam hài, nhẹ gật đầu, sau đó quay đầu lau nước mắt.

Hắn thấy ta gật đầu đồng ý, cao hứng cười lên, lập tức thân thể hắn càng lúc càng trong suốt.

Âm linh tồn tại trên thế gian, phần lớn là vì nội tâm có chấp niệm, lúc này tâm nguyện của hắn đã hoàn thành, tự nhiên phải đi luân hồi chuyển thế rồi.

Hành trình đi trong hành trình lần này mặc dù không tìm được đầu sỏ gây tội, nhưng ta đã thành công làm cho một tiểu Âm Linh không còn vướng bận nữa, tích lũy được âm đức dày nặng!

Ta vui cười hớn hở trở lại Hoắc gia, Lý mặt rỗ nhìn thấy bộ dáng ta như thấy quỷ, nhíu mày hỏi: "Tiểu ca, ngươi không phải bị nữ quỷ kia dọa đến điên rồi chứ?"

Con mẹ nó, miệng Lý Ma Tử không mọc nổi ngà voi, há miệng nói ra những lời mà ta không thích nghe.

Tuy nhiên hôm nay trong lòng ta cao hứng cũng không so đo với hắn, hướng tiểu nam hài tám mươi mốt tuổi bên trong nói cho ta biết, âm linh ký thân ở trong nhẫn kim cương, mà mà hôm qua ta cũng đã đem nhẫn kim cương bỏ vào trong túi của mình.

Bây giờ biết Âm Linh ở nơi nào, ta còn lo lắng không trị được nàng sao?

Huống chi nàng đã bị ta đả thương, hiện tại đúng là lúc suy yếu, trước kia không biết Âm Linh ở đâu mới phát sầu, lo lắng thương thế của nàng khỏi hẳn rồi bạo khởi đả thương người, hiện tại sào huyệt của nàng đều nằm trong sự khống chế của ta, hừ hừ...

Tuy nhiên ta cũng không có chủ quan, lôi kéo Lý Ma Tử đi một chuyến tới Tụ Bảo Trai, đào tạo một ít bảo bối có thể dùng làm cách nào.

Lý Ma Tử nhìn thấy ta đang lau thẻ trên cơ thể, nhe răng nhếch miệng hô: "Tiểu ca, ngươi thật sự tiêu tiền như nước chảy!"

Về phương diện này, ta và giá trị của hắn bất đồng, căn bản là không cách nào câu thông.

Sau khi mua đồ tốt, chúng ta trở lại Hoắc gia, ta lại khẩn trương chuẩn bị, đợi sau này tất cả đều bố trí xong mười điểm.

Đêm đen trăng mờ mịt, vừa vặn thu phục âm linh.

Ta sẽ đặt nhẫn kim cương ở trong viện của Hoắc gia, ở bốn phía bày xong linh phù cao cấp tự mình vẽ, linh phù lại dùng dây đỏ dính máu chó đen nối liền lại.

Cuối cùng ta cầm bút lông sói và Ngân Nguyệt loan đao đứng ở ngoài trận, Lý Ma Tử cầm chậu máu chó ở bên cạnh trợ giúp cho ta.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, ta quăng một tấm Phá Sát phù lên trên giới chỉ, nghiêm nghị quát: "Lâm, Binh, Đấu, Giả, Phá!"

Vừa dứt lời, lá bùa nổ vang như pháo, cùng lúc đó trong giới chỉ truyền đến một trận tiếng kêu thê lương thảm thiết.

"A..."

Xem ra đứa bé không gạt ta, ác linh thật sự trốn ở trong nhẫn. Nhưng ta chỉ nghe được một tiếng kêu thảm thiết, ác linh vẫn không đi ra.

Tiểu gia không tin tà, ta lại ném về phía nhẫn kim cương một tấm Phá Sát phù, lại một trận tiếng kêu thảm thiết vang lên.

May mắn phụ cận biệt thự Hoắc gia không có người lạ, nếu không phải đem cảnh sát dẫn tới không thể không!

"Ngươi không ra được! Kiên nhẫn của bản tôn có hạn." Ta quay về phía nhẫn kim cương quát.

Ác linh tràn ngập oán hận trả lời: "Mơ tưởng!"

Xem ra nàng vẫn đang đối nghịch với ta, bất quá ta không có nhiều thời gian chơi đùa với nàng, trực tiếp dùng Vô Hình Châm chấm vào máu chó mực một chút, thao túng nó đâm vào nhẫn.

Tiếng kêu thảm thiết của nữ quỷ càng thêm mãnh liệt, nàng cố gắng một hồi cuối cùng cũng không chịu nổi. Chỉ thấy nhẫn nhảy lên vài cái, sau đó âm linh mặc áo bào đỏ từ trong nhẫn chui ra.

"Ta muốn ngươi chết!"

Nữ nhân mặc kỳ bào đỏ hung dữ quát.

Thế nhưng trong mắt ta hiện tại nàng ta chính là một con rắn độc bị nhổ răng, vừa bị tiểu gia ta đả thương, hiện tại lại bị Phá Sát Phù cùng máu chó mực của ta gây thương tích, ta cũng không tin nàng ta còn có thể tạo ra bọt nước gì.

"Ngươi đừng khoác lác nữa, không biết tiểu ca của chúng ta có ở đây không? Tổ tiên thế hệ nhà hắn đều là thương nhân âm vật."

Lý mặt rỗ ở bên cạnh thấy ác linh đã không còn uy hiếp gì nữa rồi, cộng chấu đà kia lại dâng lên, nhìn về phía âm linh đến mấy lần.

Ác linh bị Lý Ma Tử nói đến chỗ đau, hai mắt trợn tròn, nàng không ngừng lặp lại: "Ha ha, ta muốn ngươi chết!"

Nàng nói, toàn thân trên dưới đều bốc lên hắc khí, kỳ bào trên thân cũng biến càng ngày càng đỏ.

Mẹ nó, nàng đây là muốn thành sát sao! Sát là một tồn tại so với âm linh còn cao cấp hơn, nó cần phải dùng nhiều oán khí cùng nộ khí hơn nữa chống đỡ.

Âm linh thành sát không còn một tia lý trí, chúng chỉ có thể mặc cho sát khí trong cơ thể chi phối, lực phá hoại cực mạnh!

Bất quá tỷ lệ thành sát của Âm linh rất nhỏ, không nghĩ tới ta cùng Lý Ma Tử đuổi kịp.

"Trương gia tiểu ca, nó không phải là sắp hồn phi phách tán sao?"

Lý Ma Tử run rẩy nói, ta hung hăng trợn mắt nhìn Lý mặt rỗ, nếu không phải tên này nói năng gian ác kích thích Âm Linh, thì đối phương quả thực sẽ không hóa sát.

Lý Ma Tử cũng biết sai rồi, khóc không ra nước mắt nhìn ta, nhưng cho dù bây giờ hắn có hối hận cũng đã muộn, ác linh đã thành sát!

Hạng tám trăm ba mươi sáu Chương, diệt âm sát Hạng Vũ.

Chỉ thấy hắc khí trên người nàng càng ngày càng đậm, giống như một dòng mực đang không ngừng bốc lên, cuối cùng không thấy hắc khí nữa!

Nữ quỷ vừa rồi còn đang hấp hối giờ phút này hung tợn nhìn chằm chằm ta cùng Lý Ma Tử, hai mắt nó là một mảnh huyết hồng, con ngươi màu đen đã biến mất.

Mẹ nó, đây là dấu hiệu rõ ràng nhất của thành sát!

"Tiểu... Tiểu ca, bây giờ phải làm sao?"

Lý Ma Tử trốn sau lưng ta, run rẩy hỏi.

Ánh mắt Âm Linh quá mức tàn nhẫn, khiến chúng ta từ đáy lòng cảm thấy sợ hãi, hiện tại ta không chút nghi ngờ nó có thể chiến thắng thực lực của ta.

Điểm quan trọng nhất là bà ta đã thành sát, không có khả năng khuyên bảo, chuyện ta đã đáp ứng đứa bé trai không thể làm được.

Đây coi như là một tiếc nuối cả đời của ta, nó tín nhiệm ta để ta đi cứu mẫu thân, ta lại chỉ có thể tiêu diệt mẫu thân nó!

Ta thở dài, chuẩn bị nhỏ máu lên linh giới.

Ai ngờ đã thành sát ác linh động, hung tợn nhào tới phía Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử tuy bình thường lười nhác, nhưng trong thời khắc sinh tử tuyệt đối không qua loa, chỉ thấy hắn nhanh chóng lấy từ trong túi ra một lá bùa, vứt lên người Sát Khanh.

Sát bởi vì uy lực của lá bùa, dừng lại một chút, nhưng đây chẳng qua là một tấm phù dùng giấy vàng viết, đối với ta uy lực cũng không lớn.

Nó chỉ dừng lại một chút, rồi lại cắn về phía cổ Lý Ma Tử, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Ma Tử nghiêng đầu.

Sát vốn muốn cắn ở trên động mạch của Lý Ma Tử, lại bởi vì động tác của Lý Ma Tử cắn lệch đi, ngược lại cắn ở trên vai Lý Ma Tử.

"A..."

Phỏng chừng phạm vi mười dặm đều có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết của Lý Ma Đản như lợn bị giết, nói ra mấy chuyện này thật ra là phát sinh trong chớp mắt.

Ta cũng không nhàn rỗi, vừa ném bùa sát khí vừa phun một ngụm máu vào Vĩnh Linh Giới.

Theo tiếng vang xì xì, linh phù màu lam của ta nổ tung trên người nó, thân thể nó bị đau, buông Lý Ma Tử ra, ngược lại hung tợn nhìn ta.

Không tốt, sát đạo hiện tại cải đạo hướng ta vọt tới!

Vào thời khắc mấu chốt này, tiểu Giới Linh cuối cùng cũng bị ta đánh thức, hỏi ta muốn chọn vị võ tướng nào xuất chiến? Có cần mở ra hình thức thứ ba: Song tướng xuất kích.

"Không cần, xin mời Sở Bá Vương xuất chiến!"

Song tướng xuất kích chỉ là sau khi tuyển một gã võ tướng, hệ thống có thể lập tức lại phụ gia thêm một nhân vật có quan hệ cùng thời đại, tỉ như lựa chọn Quan Vũ, có khả năng sẽ đem Chu Thương vác đao cùng kêu gọi đến.

Ta nghĩ con này chỉ giết còn chưa có tư cách làm phiền nhiều hảo hán như vậy, cho nên chỉ mời Hạng Vũ ra tương trợ.

Chỉ thấy trước mắt loé lên quang mang, một nam nhân toàn thân khoác áo giáp màu đen, toàn thân màu đồng cổ bắp thịt xuất hiện trước mặt ta.

Trong tay hắn cầm một thanh lôi đao lượn lờ điện quang, căm tức nhìn hết thảy chung quanh.

"Ting tin! Chúc mừng chủ nhân triệu ra Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, danh sách Hạng Vũ, chính là tôn tướng Hạng Yến của Sở Quốc. Hạng Vũ cả đời vô địch thiên hạ, độc sủng Ngu Cơ, cố sự Ô Giang tự vẫn của hắn đến nay đã lưu truyền rộng rãi. Hạng Vũ Âm Linh tự mang kỹ năng: Bá Vương, có vài phần tỷ lệ đe dọa mục tiêu khiến cho tâm can hắn sợ vỡ mật."

Bá vương Tây Sở vừa ra ngựa, Sát Khanh lập tức trở nên thành thành thật thật, thân thể nó nằm thấp, nằm rạp trên mặt đất run lẩy bẩy.

"Gà đất chó sành, ai lại đi động thủ với Cô Vương?"

Hạng Võ hét lớn một câu, trong giọng nói lại tràn đầy khinh thường, ta thật sự sợ Hạng Vũ bởi vì khinh thường Âm Linh mà buông tha nó.

Cũng may hắn cũng không hề rời đi, sát bị khí thế quanh thân Hạng Vũ làm cho kinh sợ, run rẩy co lại thành một đoàn.

Hạng Vũ gật đầu với ta, hạ một đao xuống thẳng lấy sát mệnh môn, giết hại vì giữ mạng cũng bắt đầu công kích Hạng Vũ.

Đáng tiếc, Sát liền một chiêu cũng không chống đỡ nổi, trực tiếp bị lôi đao của Hạng Vũ cắm ở trên mệnh môn, thân thể của nàng đầu tiên là run lên như điện, tiếp theo liền hóa thành bột phấn, trên mặt đất chỉ còn lại cái viên toản giới đã mất đi ánh sáng lộng lẫy kia mà thôi.

Lập tức, Hạng Vũ làm một cái thủ thế cáo từ, sau đó liền lui về lại trong Vĩnh Linh Giới, lần này thám hiểm quỷ ốc cuối cùng cũng hạ xuống một đoạn!

Vì biểu thị sự áy náy đối với đứa trẻ, ta đem những vật bồi táng khác trên người và những nữ quỷ khác thu thập lại, một lần nữa làm cho số tám mốt phần mộ cho nó, trên bia mộ chỉ có ba chữ: Mẫu Tử bi!

Đối với Âm Linh muốn thành Sát, có lẽ đây là kết cục tốt nhất của nó.

Nếu cứ để nó tiếp tục ác, nhất định nó sẽ tạo thành thương tổn cực lớn cho thế nhân, đồng thời bởi vì thiên đạo tuần hoàn, cuối cùng sẽ có một ngày nàng phạm phải tội nghiệt gì, báo ứng với nàng.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, ta cũng coi như hoàn thành hứa hẹn với đứa bé trai, giúp mẹ nó thoát tội rồi.

Bi kịch xuất phát từ đoan chính xã hội quan liêu cũ đối với tính nữ không tôn trọng, nhưng phát triển cho tới hôm nay, loại bi kịch này còn rất nhiều.

Huống chi ngay cả nhi tử của mình nữ quỷ cũng giết, coi như là chết chưa hết tội, chuyện quá khứ ta không thể đánh giá quá nhiều, nhưng Hoắc Trạch có thể trở thành người duy nhất may mắn còn sống sót trong tổ năm người, cũng không phải ngẫu nhiên.

Đối mặt với hắn, lợi ích không có biểu hiện ra ngoài tham lam, nhưng đối mặt với cái chết vẫn kiên trì dẫn theo bằng hữu như trước.

Đây là phẩm chất tốt đẹp mà một nhà giàu hai đời nay thiếu hụt, cũng là thứ tất cả mọi người nên học tập.

Không tranh không đoạt, không tham không muốn, là vì ngươi chung quy là của ngươi.

Không phải ngươi, không thể cướp!

Chương tám trăm ba bảy ngăn tai hoạ.

Từ Bắc Kinh trở về ta liền thực hiện lời hứa, mang Doãn Tân Nguyệt trở lại quê nhà đón phàm nhân, bắt đầu trạng thái vui đùa khắp nơi.

Liên tiếp mấy tháng, ta đều ở trong tiếng sung sướng của vợ con mà ngủ say. Rất nhiều lúc ta cảm thấy mình sẽ mãi an nhàn như vậy, nhưng lại minh bạch đây chỉ là hy vọng xa vời...

Sáng sớm hôm đó, trong phòng liền vang lên tiếng chuông điện thoại, tiếng chuông bình thường dễ nghe giống như ma chú, kéo ta từ trong giấc mộng mạnh mẽ ra ngoài.

Rốt cuộc là ai, sáng sớm đã tới phạt ta, khiến lão tử ngủ không ngon giấc cho lắm.

Ta vừa vén chăn, vừa thầm nghĩ trong lòng, thế nào cũng phải mắng hắn không thôi!

Ta nổi giận đùng đùng nhận điện thoại, còn chưa kịp mở miệng thì đầu máy truyền tin đã truyền đến âm thanh quen thuộc của Lý mặt rỗ: "Trương gia tiểu ca, ngươi trở về lúc nào vậy?"

"Lý mặt rồi, có chuyện gì, mau nói có rắm mau thả đi!" Nghe tới là hắn, tính tình của ta đã tan hơn phân nửa, nhưng vẫn không được tức giận mở miệng.

Lý Ma Tử ủy khuất nói: "Tiểu ca, ngươi có thể dịu dàng với ta một chút được không?"

Mẹ nó, tiểu gia cho ngươi cơ mà?

"Mau nói rõ rốt cuộc chuyện gì? Ta còn phải ngủ đây." Ta nói với Lý Ma Tử.

"Đừng mà, tiểu ca, ngươi còn không biết hôm nay là sinh nhật của ta chứ?" Lý Ma Tử có chút mất mát nói.

Trong lòng ta đột nhiên cảm thấy có chút áy náy, tính ra ta đã đi ra mấy tháng, một con đường vẫn luôn là Lý Ma Tử chống đỡ.

Ngày thường tuy Lý mặt rỗ tùy tiện, bận rộn bên ngoài, nhưng gặp được ngày đó, lúc ta không ở đây, hắn có vẻ như ngay cả một người nói chuyện cũng không có.

"Xem ngươi nói cái gì, ta có thể quên sinh nhật của ngươi không? Cái này không nghĩ buổi tối cho ngươi một bất ngờ." Ta cười nói.

May mà Lý mặt rỗ tự nói ra, nếu không thì ta đã thực sự quên chuyện này rồi.

"Tiểu ca, Hoắc tiên sinh nói muốn ở Bắc Kinh mừng sinh cho ta, ngươi mang theo em gái còn có cháu trai lớn đến Bắc Kinh đi, ta cũng đã đặt vé giúp ngươi rồi." Lý Ma Tử cao hứng bừng bừng nói.

Ta ngay cả lập tức đồng ý, nói Lý Ma Tử điểm này tuyệt đối tính là ưu điểm tuyệt đối, bất kể là hạng người gì trong mắt hắn đều có thể kết giao và thật sự có thể ở chung được.

Lấy Kinh Bắc Hoắc tiên sinh mà nói, muốn theo tính cách của ta, xử lý xong sinh ý, trả thù lao xong, mọi người sẽ không có liên quan gì đến nhau. Nhưng mạt tử lại giữ lại phương thức liên hệ với người ta, bình thường nói chuyện phiếm không ít, một lúc lại kết bái thành huynh đệ.

Ta vốn cũng coi như có chút thành tựu với ma tử, không tính là nhà cao, nên ta không cản hắn.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, ta tặng quà sinh nhật gì của Lý mặt rồi?

Tuy rằng tiểu tử này yêu tài, nhưng ta cho hắn quá đắt cũng có chút không ổn, cảm giác có chút ứng tế, quá rẻ lại có lỗi với hắn.

May mà Doãn Tân Nguyệt cơ trí, nàng đề nghị ta đi mua một đồ cổ có giá trị đưa cho Lý Ma trắc.

Dù sao chúng ta vốn dĩ đều làm nghề này, nên cũng có hứng thú với phương diện này, vừa vặn mấy ngày gần đây chúng ta đều ở lại Tây An.

Tây An là trung tâm văn hóa cổ đại, sự khởi đầu của con đường tơ lụa cổ có khí tức lịch sử dày đặc, rất nhiều văn nhân mặc khách có quan hệ rất sâu xa với nơi này.

Đứng trên tường thành phong cách cổ xưa, có thể nhìn thấy phồn hoa của Trường An ngày xưa.

Cây cối hai bên đường xanh um tươi tốt, chứng kiến thời đại thay đổi của tòa mị lực chi thành này.

Tại một tòa thành văn hóa lịch sử như vậy, muốn tạo cho Lý Ma Tử một món quà sinh nhật thật sự quá đơn giản!

Bây giờ trời vừa sáng không lâu, phàm nhân vẫn còn trong giấc ngủ say. Ta đã hôn Doãn Tân Nguyệt và phàm nhân một hơi, để lại Doãn Tân Nguyệt chiếu cố phàm nhân, một mình đi ra khỏi cửa, đi đến chợ của Chu Tước đạo ở Trường An.

Thứ này mặc dù trời vừa mới tờ mờ sáng, nhưng người đến chợ cổ đã rất nhiều, hai bên đường có thể thấy được các quầy hàng nhỏ đang bày ra, người bán hàng rong đã được bày sẵn thì đang ngồi trên một ghế đẩu chờ khách hàng tới cửa.

Bản thân ta chính là làm nghề này, không hứng thú với tuyệt đại đa số vật phẩm, thậm chí liếc mắt liền có thể nhìn ra cái gì là thật hay giả.

Đi một vòng phát hiện đồ cổ nơi này phong phú hơn so với đồ của Bắc Kinh Phan gia, đã có đồ sứ thời Tống đại lại có biểu hiện thời kỳ dân quốc, còn có tranh vẽ Đường Tống thư họa cùng với lúc Tùy, làm cho người ta nhìn hoa cả mắt.

Đi một vòng, phát hiện phần lớn trong đó không có lực hấp dẫn gì, điều duy nhất khiến cho ta hứng thú là một khối ngọc bội xanh biếc.

Ngọc bội có hình song ngư, toàn thân xanh biếc, tản ra quang mang nhàn nhạt, vừa nhìn chính là một khối ngọc tốt!

Ta đi lên trước, cầm khối ngọc này trong tay nhìn kỹ, ngọc bội này cầm trong tay lập tức truyền đến cho ta một loại cảm giác ôn nhuận, hơn nữa phía trên điêu khắc lôi vân văn.

Lôi vân văn phần lớn tập trung xuất hiện ở đại hán, từ điểm ấy mà nói thì khối ngọc này cũng nhiều năm rồi.

Nói đến cái ngọc bội phát lạnh, chính là bản thân ngọc đái sẽ tản mát ra âm khí nhàn nhạt, cho nên rất nhiều người đều thích dùng ngọc điêu khắc thành dưỡng quỷ hồ lô hoặc là pháp khí khác, thậm chí có người còn dùng ngọc bội làm thành thọ tài.

Khối ngọc quyết trước mắt này cầm vào tay, không những không lạnh mà ngược lại có loại cảm giác ấm áp nhàn nhạt, rất có thể là một khối linh ngọc. Linh ngọc có thể hộ chủ, không chỉ có có thể ngăn trừ bệnh cho chủ nhân, tại thời khắc mấu chốt thậm chí có thể ngăn cản tai họa cho chủ nhân, thậm chí thay chủ nhân tử vong!

Miếng ngọc nhỏ lúc trước Hoắc Trạch đeo là do linh ngọc chế thành, bất quá thay Hoắc Trạch ngăn cản công kích của nữ quỷ xong liền vỡ vụn. Về sau Hoắc tiên sinh lại mua từ chỗ ta một khối linh ngọc điêu khắc thành Di Lặc Phật, lúc ấy còn khiến Lý Ma Tử đỏ mắt đã lâu.

Phải, lần này ta sẽ đưa cho Lý Ma Tử một tấm.

Quyết định chủ ý, ta liền thương nghị với ông chủ, có điều ông chủ không quá thức ăn để ta nhặt cái lỗ, cuối cùng dùng giá năm ngàn đồng tiền thành giao.

Sau khi ta vui vẻ mang theo Cổ Ngọc trở về, phàm là gặp phải Doãn Tân Nguyệt thì đã tỉnh. Doãn Tân Nguyệt thấy ta vui như vậy bèn hỏi ta đã xảy ra chuyện gì. Ta kể lại chuyện cho nàng ấy một lần, Doãn Tân Nguyệt bĩu môi nói: "Ngươi đây không phải lừa người sao?"

"Không thể nói như vậy được, đồ cổ từ xưa đến nay chính là như vậy, vì sao những đồ vật đó lại đáng giá? Còn không phải là thật thật giả khó có thể nắm bắt!"

Ta bất đắc dĩ giải thích một câu, nàng giận dữ liếc ta một cái, đưa con đến trên tay ta, sau đó đi thu dọn đồ đạc.

Ta nhìn phàm nhân trắng trẻo trước mắt liền nổi lên tâm tư trêu đùa hắn. Tiểu gia hỏa này tựa hồ còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, ánh mắt còn hơi híp lại, ta vụng trộm búng cái ót tiểu gia hỏa một cái. Hắn chợt mở mắt ra, vẻ mặt mờ mịt nhìn ta.

"Ha ha ha ha!"

Ta vui vẻ bật cười, tiểu tử này quá đáng yêu.

Doãn Tân Nguyệt thấy ta trêu cợt phàm nhân, bĩu môi nói: "Trương Cửu Lân, ngươi không ngây thơ à?"

Ngây thơ? Ta nhún nhún vai, tiếp tục trêu chọc phàm nhân, Doãn Tân Nguyệt quả quyết cho ta một ánh mắt khinh bỉ...

Buổi chiều năm bữa, chúng ta đến sảnh chính.

Lý Ma Tử và Hoắc gia đứng ở hàng trước, vừa nhìn thấy ta liền hết sức cao hứng chào hỏi.

"Tiểu ca Trương gia, ở đây!"

Mẹ nó, một thời gian không gặp, Lý Ma Tử thật sự thay đổi rất nhiều, bây giờ hắn nuôi đến béo trắng, phối hợp với tóc và một con dơi lớn ngắn ngủn, nhìn qua giống như một đứa trẻ mang vác của xã hội đen.

Người mặt tròn đầu trọc, râu ria thưa thớt, đây không phải là tiêu chuẩn của đại huynh đệ xã hội sao?

"Ta nói này Ma Tử, những thứ ngươi ăn gần đây đều là sơn trân hải tiên đó! Béo như vậy sao?"

Ta đi tới cười đập bả vai hắn, đồng thời chào bọn Hoắc tiên sinh một tiếng.

Lý Ma Tử nhếch nhếch miệng, hưng phấn nói: "Ta còn tưởng ngươi không tới đây."

"Ngươi chết chắc!"

Chúng ta ở ngoại ô hàn huyên một hồi, sau đó trực tiếp đi tới tửu điếm.

"Hoắc tiên sinh, tiểu Trạch thế nào rồi?"

Vừa rồi ở sân bay không phát hiện Hoắc Trạch, cho nên ta ngồi ở trong xe lễ phép hỏi một câu.

[Ký đề cử thêm vé tăng giá!)

Cổ quyển tám trăm ba mươi ba mươi tám làm bằng da người.

"Trương đại sư, Hoắc Trạch ở trong khách sạn chờ ngài đây."

Trạng thái của Hoắc tiên sinh không tệ, trong khi nói chuyện khí khái mười phần, xem ra Hoắc Trạch cũng đã khỏe lại.

Quả nhiên, khi đến khách sạn, Hoắc Trạch đang ở cửa nghênh đón chúng ta. So với bộ dáng lúc trước thấy hắn, hiện tại tuy rằng hắn còn hơi gầy, nhưng khí sắc hồng hào hơn rất nhiều.

"Ân nhân ngài đã tới!"

Hoắc Trạch quả thực coi ta như chúa cứu thế, mười phần kích động nắm lấy tay của ta.

Ta cười vỗ vỗ vai của hắn ta mà không nói thêm gì, hôm nay là chuyên trường của Lý Ma Tử, ta sẽ không cướp mất danh tiếng của hắn ta đâu!

Muốn nói Hoắc tiên sinh thật là thú vị, sinh nhật của Lý Ma Tử lại được chọn ở khách sạn tốt nhất Bắc Kinh. Doãn Tân Nguyệt nhìn khách sạn được trang trí nhiều màu sắc, nhỏ giọng nói với ta: "Hoắc tiên sinh thật đúng là cho Lý Ma Tử đủ thể diện..."

"Ngươi nhớ kỹ, có thể dùng tiền mua được đều là rẻ. Đối với Hoắc tiên sinh mà nói, mạng người một nhà mới là vô giá, hiểu chưa?"

Ta nhỏ giọng đáp lại nàng một câu, Hoắc tiên sinh đối với chúng ta nhiệt tình như vậy, chẳng qua là muốn mượn cớ Lý Ma Tử sống qua ngày để lôi kéo chúng ta, để cho chúng ta tùy tiện gọi đến vào lúc hắn gặp khó khăn, trong chuyện này thật sự không có cảm tình gì.

Nghĩ nhiều hơn một chút, Hoắc tiên sinh thậm chí có khả năng ở trên bàn cơm liền đưa ra yêu cầu, cái này cũng khó nói chắc. Cho nên cá nhân ta rất không thích loại ân huệ này của đám phú gia. Chẳng qua hôm nay Lý Ma Tử sống tốt, ta không nhiều lời.

Nhân viên phục vụ mặc áo bào kỳ nhẹ giọng nhỏ giọng nói đem đoàn người chúng ta đưa đến phòng chứa đồ ăn, sau khi gọi món ăn xong, chúng ta liền quen thuộc nói chuyện với nhau. Hoắc gia vẫn là liên tục cảm ơn ta, làm tiểu gia cũng xấu hổ.

"Sau khi lớn lên ngươi phải giống cha ngươi, cha ngươi là một người rất lợi hại!"

Hoắc tiên sinh từ ái vuốt đầu Phàm Phàm, nhét một cái túi đỏ thật dày vào trong tay Phàm nhân.

Không có công không nhận lộc, tiểu gia không phải tính cách ham tài mệnh của Lý Ma Tử. Doãn Tân Nguyệt tất nhiên sẽ thoái thác. Nhưng Hoắc tiên sinh kiên trì không thu hồi, nàng đành phải xin giúp đỡ nhìn ta.

Ta mới muốn nói cái gì đó, Lý Ma Tử lại kéo ta sang bên cạnh nhỏ giọng nói: "Tiểu ca Trương gia, ta có việc cầu ngươi."

U a, mượn hoa hiến phật cũng thôi đi, còn muốn ta hỗ trợ, ta oán hận khoát tay áo.

"Tiểu ca, ta còn không hiểu ngươi..."

"Lần này đi đấu ngược, đừng nói ngươi không có hứng thú!" Lý Ma Tử nói tới đây, con mắt đều bắt đầu sáng lên.

Bất quá vừa nghe là muốn đi ngược đấu, trong lòng ta cũng bắt đầu sống lại. Trung Quốc đất đai rộng lớn, văn hóa lịch sử lâu đời, triều đại khác nhau có được văn hóa đất đai khác nhau: Nguyên đại Thanh Hoa sứ, biểu tượng thư họa, thanh đồng khí của Đường triều, Chiến quốc... đều làm ta si mê.

Càng quan trọng hơn là từ khi ta xuất đạo đến nay thật sự chưa từng xuống cổ mộ, trong lúc nhất thời còn kích động hơn cả Lý Ma Tử. Lần này Lý Ma Tử muốn làm gì, mục tiêu là triều đại nào đây? Là Đường đại cường thịnh huy hoàng? Hay là triều Thanh? Hay là so với những triều đại này còn xa xưa hơn nữa?

"Thế nào? Tâm động rồi sao!"

Tên Lý Ma Tử này quá hiểu ta, vừa nói tới những thứ có liên quan tới đồ cổ thì ta liền buông tay đầu hàng.

"Ma Tử, ngươi nói cho ta biết trước mục đích đi đâu, tin tức đáng tin không?" Ta hỏi.

Lý Ma Tử ngẩng đầu nhìn quanh một vòng, thấy không ai chú ý tới chúng ta, mới nhỏ giọng nói: "Lần này tuyệt đối đáng tin cậy, cổ mộ của hán đại!"

Mẹ nó, Hán triều!

Hán triều sau Tần, mức độ phồn hoa mặc dù không bằng Trinh Quán đời Đường, nhưng văn hóa đời Hán lại càng làm người ta si mê. văn võ xuất thổ của nước ta sớm khiến ta thèm nhỏ dãi ba phần, nhất là đôi Ngọc Long chén nổi danh cả thế gian.

"Lý Ma Tử, ngươi có chắc là sẽ tin được không?"

Ta lại hỏi, không phải ta không tin Lý mặt rỗ, chỉ là tin tức hắn đưa có tính bùng nổ quá lớn khiến trong khoảng thời gian ngắn khó mà tiếp thu.

"Thật, đợi đưa đệ muội và Phàm Phàm trở về, ta sẽ nói rõ với ngươi sau." Lý Ma Tử thần bí đáp.

Dứt lời, ta và Lý Ma Tử liền trở lại bàn cơm. Ta liền nâng ly cạn chén, thậm chí ngay cả quà tặng ta mua cho Lý Ma Tử cũng quên cho hắn.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta vừa chuẩn bị thân thiết một chút với Doãn Tân Nguyệt, lại hoảng sợ phát hiện người bên cạnh không phải mới tới tháng trước, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy khuôn mặt mập mạp của Lý Ma Tử, làm ta sợ tới mức vội vàng cởi một nửa cái quần ra.

Ta lắc lắc cái đầu còn có chút đau nhức, viết một câu câm cho Doãn Tân Nguyệt, biết được nàng mang theo phàm nhân đến chỗ nhạc mẫu nhạc phụ. Xem ra chúng ta nghỉ phép khó khăn lắm mới kết thúc ở đây, cũng đủ làm khó nhị lão, còn muốn dẫn con cho chúng ta.

Lúc Lý Ma Tử tỉnh lại đã là xế chiều, hắn vừa mở mắt đã thấy ta ngồi bên cạnh hắn, lảo đảo từ trên giường lăn xuống đất, ngoài miệng hoảng sợ hỏi: "Tiểu ca, ngươi coi trọng ta làm gì!"

"Lý mặt rỗ, ngươi nói chuyện đảo ngược là... "

Ta trừng mắt nhìn Lý mặt rỗ, muốn từ trong nét mặt của tên này nhìn ra cái gì đó, không nghĩ tới tên gia hỏa này rất nghiêm túc đối nhãn với ta, xem ra hắn không có gạt ta.

"Nha con ngươi vừa thấy có cổ vật con mắt đều phát sáng hết rồi!"

Hắn vừa nói vừa rời giường, từ trong quần lấy ra một cái túi kín mít. Ta nhận lấy cái túi mở ra, chỉ thấy bên trong gần nửa tờ giấy đã ố vàng giống như giấy mỏng.

Chẳng qua thứ này da chất, lại không phải là da của súc vật bình thường.

Ta vừa quan sát, vừa kết luận trong lòng, tiếp theo mở cái túi kín ra, cẩn thận từng li từng tí đem đồ vật bên trong móc ra, non nửa tấm da mỏng này cực kỳ nhẵn nhụi, sờ lên phía trên tựa hồ còn có thể tạo ra hoa văn.

Nhìn kỹ, phía trên nó còn vẽ đường cong cùng hai con cá có hình tròn, đó là cái gì?

Thấy ta nghi hoặc, Lý Ma Tử mở miệng nói: "Tiểu ca, ngươi nói cái đường nét này giống cái gì?"

Đường cong trên da không theo quy luật nào, mà là đang phân tán thành hình gợn sóng. Ta sờ sờ trong lòng đột nhiên run lên, nhìn Lý Ma Tử nhỏ giọng hỏi: "Đây là... Đây là..."

"Ngươi đoán không sai, đây là một cuốn sách cổ bằng da người!" Lý Ma Tử lộ ra nụ cười thần bí.

Mẹ nó, trách không được da tinh tế như vậy, hóa ra là do da người chế thành.

"Thế nào, ta không lừa ngươi chứ?" Lý Ma Tử đốt một làn khói, đung đưa chân nói.

"Lý mao tử, thứ này từ đâu ra vậy?" Ta không hiểu hỏi.

"Cái này ta đã phải bỏ ra một số tiền lớn để mua được đấy!"

"Lần trước ở trong phòng ta, lão đại gia bên cạnh vừa nghe nói ta là chuyên gia giám định cổ luyện, ngày thứ hai đã bảo người trong nhà mang thứ này tới. Ta nhìn qua, con bà nội nó, đây là một tấm bản đồ mộ thất nha. Tiểu ca, ngươi nói xem chúng ta có nên đi thử một lần hay không?" Lý Ma Tử nói.

Ta nghe xong cảm giác Lý Ma Tử quả thực giẫm phải vận khí cứt chó, một tấm địa đồ như vậy cũng có thể đụng vào hắn. Bất quá chỉ có bản đồ là còn chưa đủ, tối thiểu còn phải biết rõ vị trí đại thể cổ mộ là ở đâu.

Vì vậy hắn lại hỏi: "Lý Ma Tử, ngươi có nhìn ra trên bản đồ này là vẽ cái gì không?"

Trên bản đồ có Tiểu Hống, bởi vì niên đại của nó khá xa nên không thấy rõ viết gì, có điều căn cứ vào hình chữ cùng với Lôi Vân văn bên cạnh thì có thể đoán được đây là đồ vật của hán.

"Đây chính là một trong những nguyên nhân ta đem ngươi trở về đây, ta nhìn vài ngày cũng không nhìn ra." Lý Ma Tử uể oải nói.

Ta không nói nữa, cầm lấy địa đồ quan sát cẩn thận, cảnh tượng miêu tả trên đó quá mức vô cùng mơ hồ, chỉ có một cái hồ cùng loại núi. Hơn nữa bản đồ này là địa đồ mấy ngàn năm trước vẽ, có trời mới biết cổ mộ này có theo địa xác chuyển động sang vị trí khác hay không.

"Trương gia tiểu ca, ngươi có thể nhìn ra được không?" Lý Ma Tử hỏi.

Ta hung hăng quăng Lý Ma Tử một cái khinh bỉ, lão tử cũng không phải vạn năng, nào biết cái này? Lý Ma Tử thở dài, lại bắt đầu hút khói.

Mặc dù ta dốt đặc cán mai đối với địa lý, không thể chịu nổi những bằng hữu có phương diện này.

Theo đầu óc linh quang vừa hiện, ta nhớ ra một người!

Biển tử vong thứ tám trăm ba mươi chín, La Bố Bạc.

Người này tên là Tạ Quân, thập phần nổi danh trong các vòng tròn du ngoạn cổ xưa, hơn nữa trên phương diện địa đồ cũng có trình độ tương đối cao.

Ta từng cứu hắn một mạng, cũng coi như có nhân tình, Tạ quân chắc chắn sẽ giúp ta.

Nghĩ tới đây ta tranh thủ thời gian lấy ra điện thoại điện thoại cho hắn đăng ký, hắn hết sức nhiệt tình hàn huyên với ta, chờ ta nói rõ tình huống về sau, Tạ quân sảng khoái đáp ứng, không hỏi thêm một câu nào.

Đây chính là điểm thông minh nhất của hắn.

"Tiểu ca, thông báo cho ai vậy?"

Không phải ta để ý tới Lý Ma Tử mà là nghiêm túc vỗ mấy bức thư gửi cho Tạ quân.

"Đừng có gấp, chờ một lát sẽ biết kết quả thôi."

Ta nhìn Lý Ma Tử nói, thời gian chờ đợi mười phần dài đằng đẵng, Lý Ma Tử lại càng ngồi không yên, không ngừng đi qua đi lại, làm ta hai mắt choáng váng.

"Tiểu ca, ta có vẻ không kiềm chế được!" Lý Ma Tử nói.

Chuyện trộm mộ là do Lý mặt rỗ đưa ra, hắn còn không biệt xấu hổ, nói giống như ta có thể kìm nén.

Cuối cùng, Tạ Quân cũng tới máy truyền tin.

"Trương lão bản, đây là địa đồ của một đại hán, chỉ là rất nhiều đồ vật trải qua năm tháng tẩy lễ trở nên mơ hồ không rõ."

Tạ quân nói chuyện thở hổn hển, nhưng khiến Lý Ma Tử tức tối.

"Ngươi nói cho ta biết thế nào là trọng điểm a!"

Lý Ma Tử ở bên cạnh không nhịn được mà chửi thề, ta trở tay vụt một cái lên cổ hắn, vội vàng xin lỗi Tạ quân.

Tạ quân nghe thấy lời của Lý Ma Tử hơi run run, lập tức cười cười tỏ vẻ hiểu được, chậm rãi mở miệng nói: "Trên bản đồ có đánh dấu Cổ Lâu Lan, nhưng rất ít hồ nước lớn như vậy, cho nên ta đoán cổ mộ hẳn nằm ở La Bố Bạc."

La Bố lộ?

Ta và Lý Ma Tử nhìn nhau, đều không thể tin Tạ quân nói là thật hay giả.

"Ngươi có chắc không?" Ta hỏi.

"Trương lão bản, trên bản đồ vẽ cũng không phải là trống rỗng mà là cát vàng, bên cạnh có đồ đằng nho nhỏ, tuy không đầy đủ nhưng cũng có thể nhìn ra được đây là đồ đằng hạn cạn tiêu chí của Lâu Lan cổ quốc. Tuy Lâu Lan thuộc về ba mươi sáu quốc gia Tây Vực, nhưng địa vực cũng không tính là rộng lớn, hồ nước tương ứng cũng chỉ có vài cái. Mà hồ nước trên tấm bản đồ này có hình người, vừa vặn giống như miếng vải bố..."

Sau khi treo máy truyền tin, ta lại nhìn thẳng vào Lý Ma Tử.

"Tiểu ca, ngươi có ý gì?" Lý Ma Tử cười gian nói.

"Phí lời!"

Còn có ý nghĩa gì nữa chứ, đã có vị trí vậy thì bắt đầu đi thôi!

La Bố Bạc còn được gọi là Tử Vong Hải, nằm trong phạm vi mới của quốc gia ta, tự mình cai trị phía Đông Nam, hình dạng giống như tai người vậy.

Thời cổ, La Bố bố trí là cảnh quan đẹp nhất trên con đường tơ lụa, còn có một Lâu Lan cổ quốc phồn hoa, thương nhân Tây Vực lui tới đều dừng lại uống nước ngủ trọ. Nhưng cũng không biết vì sao, chỉ trong một đêm ngắn ngủi, Lâu Lan Cổ Quốc đã chìm vào trong cát vàng trước mắt mọi người, màn sân khấu đã trở nên khô cạn, trở thành một khu vực không người.

Từ đó về sau, La Bố Kiều bắt đầu truyền lưu các loại truyền thuyết kinh khủng.

Ví dụ như cá hạn địa nấp ăn thịt người ở đây, sẽ ăn sạch tất cả những kẻ đi đường, sẽ nhổ hết xương cốt như hạt dưa hấu vậy.

Ví dụ như nơi này cất giấu bảo tàng hoàng kim của Lâu Lan Cổ Quốc, không biết bao nhiêu đạo tặc trộm mộ chết trên đường tầm bảo.

Ví dụ như vì sao Bành Gia Mộc lại mất tích, chính là vì La Bố Đào phát hiện ra bí mật động trời kia.

Cao tăng đời Đường Huyền Thiền đi về phía tây thỉnh kinh, lúc đi ngang qua đây đã từng viết: "Trong cồn cát có nhiều ác quỷ gió nóng, kẻ gặp ắt phải chết."

Ta và Lý Ma Tử biết được cổ mộ Hán triều ngay tại La Bố neo, tự nhiên trong lòng ngứa ngáy khó chịu, căn bản không để ý tới truyền thuyết về La Bố Bạc, lập tức bắt đầu thu thập hành lý chuẩn bị đi La Bố Đào.

Nơi này mặc dù thần bí, quỷ dị, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm tư thăm dò của con người đối với nó, cho nên bên ngoài La Bố hiện tại đã biến thành một khu phong cảnh. Ta và Lý Cơ quyết định trước tiên đi đến La Bố neo điểm, nếu tình huống là thật thì sẽ nghĩ cách vận chuyển một ít trang bị tới đây.

Sau đó, hành trình của ta và Lý Ma Tử bắt đầu khởi hành, để đảm bảo an toàn, bọn ta không đi du lịch, mà lựa chọn một mình đi.

Sau khi đáp xuống sân bãi của cương mới, chúng ta chuyển hướng đi tới La Bố neo.

Trong mắt ta, tân cương vẫn luôn có sắc thái thần bí, vùng đất này đã từng thai nghén ra ba mươi sáu nước vang danh khắp Tây Vực, ta nghĩ lần này chắc chắn sẽ có những gì trải qua khác thường!

Khi xe đi tới nửa đường, lời nói của hai người dân bản địa trên xe hấp dẫn sự chú ý của ta.

Bọn họ nói vô cùng kích động, cứ như xảy ra chuyện lớn gì đó.

Ta lập tức ghé lỗ tai qua đó hỏi: "Mẫu Hương, các ngươi đang nói cái gì vậy?"

Hai người dân bản địa vừa thấy gương mặt xa lạ của ta, lập tức lộ ra vẻ mặt đề phòng.

Trong lòng ta không còn gì để nói, tiểu gia lớn lên chính trực như vậy, không phải là người xấu chứ? Lập tức giải thích: "Lão ca, ta tới đây du lịch chốn xa hoa, từ nhỏ ta đã rất yêu mảnh đất này, rốt cuộc cũng có cơ hội tới nơi này, hy vọng hai vị lão ca có thể chỉ điểm cho ta chút để ta được vui đùa gì."

Nói đến đây, ta từ trong túi lấy ra một hộp khói đưa cho bọn họ.

Hai người thấy thái độ ta thành khẩn, lại nhìn kỹ khói một chút, một lão đại thúc trong đó mới nói: "La Bố Đào là một địa phương thần bí, các ngươi tới nơi này chơi đúng rồi."

Phí lời, ta đương nhiên biết La Bố thần bí, ta còn biết La Bố neo một chỗ cổ mộ thay cho người ta!

"Chúng ta vừa nói chuyện một tin tức lớn, La Bố Đàm lại có nước."

Hắn vừa nói xong, trong nháy mắt ta liền sợ ngây người. Màn nước đã khô héo rất nhiều năm, làm sao đột nhiên lại có nước?

Lão đại thúc thấy vẻ mặt ta khiếp sợ, liền dương dương đắc ý nói: "Ngươi đừng có không tin, nhà ta ở bên cạnh La Bố Đào, ta tận mắt nhìn thấy bên trong thác nước của La Bố có nước, bên trong nước trong vô cùng thanh tịnh, còn có cá, đây nhất định làHinh lão gia hiển linh rồi."

Người dân bản thổ mới tín ngưỡng ba ngàn, cái này cũng giống với tín ngưỡng Đạo giáo, Phật giáo trong đại lục. Bia giống như Thích Ca, Ma ni trong Phật giáo, là thần địa chí cao vô thượng.

Tuy nhiên, trong lòng ta lại nổi lên nghi hoặc.

La Bố Đàm làm sao vô duyên vô cớ có cá? Chẳng lẽ là Quỳnh Huy hiển linh?

Tuy nhiên ta cũng không tin Khánh Hi là tồn tại chân thật, chuyện khác thường tất có yêu quái, xem ra La Bố neo không chỉ có bảo tàng của hán đại, còn có thứ khác đang quấy phá!

Ta tiếp tục nói chuyện với hai người bọn họ, thông qua việc nói chuyện thâm sâu nên ta biết được hai người này là phụ tử, người lớn tên là Lý Mộc, người trẻ tuổi tên là Đại Mặc, gia tộc bọn họ ở tại phụ cận La Bố Bạc.

Họ là dân bản địa của nơi này, đời đời tổ tiên ở đây đã sinh sống hơn ngàn năm, người của gia tộc bọn họ đã chứng kiến thời kỳ phồn hoa nhất của La Bố, cũng tận mắt nhìn thấy sự cạn kiệt của bố trí.

Hiện tại, gia tộc này lại lần nữa chứng kiến kỳ tích, lần này là phúc hay họa đây?

Dọc đường đi ta đều bắt chuyện với bọn họ, cuối cùng coi như quen rồi, hai người nhiệt tình mời ta đến nhà bọn họ làm khách.

Bọn tiểu gia chính là cơ hội này, dân bản địa chắc chắn hiểu rất rõ về La Bố Bạc, thậm chí ta còn có thể đi theo đám dân bản địa này thăm dò La Bố neo, cớ sao lại không làm chứ?

Lúc xuống xe, ta sẽ lay tỉnh Lý Ma Tử trong cơn ngủ, cũng kể lại lời của cha con Âu Mộc cho hắn nghe.

"Tiểu ca, ngươi nói hai người này nói có thật hay không?"

Lý Ma Tử nghe xong cũng mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, nhưng rất nhanh trong lòng nổi lên nghi ngờ.

"Là thật hay giả, chúng ta đi chẳng phải sẽ biết sao!" Ta nói.

Chương thứ tám trăm bốn mươi tư, thủy quái trong hồ (Thêm thêm)

Sau khi xuống xe, cha con Lý Phù Mộc mang ta và Lý Ma Tử tới nhà của bọn họ hết sức cũ nát.

Trùng Mộc một nhà cũng giống với rất nhiều tộc nhân bộ lạc ở trong cát vàng đầy trời, phía Tây Bắc nhà gã là một ít tường đổ đổ nát. Lý Mộc nói chính là di chỉ của Lâu Lan Cổ Quốc.

Trong lịch sử Lâu Lan cũng từng vô cùng phồn hoa, từ xa nhìn xuyên thấu qua những bức tường đổ đó, tựa hồ còn có thể nhìn thấy vẻ phồn hoa của Lâu Lan ngày xưa. Bất quá vì sao trong một đêm lầu Lan Cổ quốc lại biến mất thần bí? Đây là một bí ẩn thiên cổ, ta cũng không có tinh lực đi điều tra.

Trong dòng sông lịch sử có quá nhiều triều đại huy hoàng, suy yếu, bọn họ tựa như là những bức tranh phủ bụi, tin chắc một ngày nào đó sẽ một lần nữa thể hiện ra.

Kỳ Mộc nhất gia tộc vô cùng nhiệt tình hiếu khách, ta cùng Lý mặt rỗ tại nhà bọn họ thưởng thức được mỹ thư chân chính.

"Ta biết ngay là một xiên thịt dê, không ngờ ở tân cương lại có nhiều đồ ăn ngon như vậy."

Lý Ma Tử nhìn đồ ăn rực rỡ muôn màu chảy nước miếng nói.

Ta cũng không khách khí nữa, bắt đầu ăn từng miếng từng miếng, dù sao một nhà lý Mộc đều chuẩn bị đặc sản của vùng biên cương mới, giống như một con gà to, cắt bánh gì đó, tay cầm cơm...

Cả bàn đồ ăn đều là nước béo bở, thế cho nên cái bụng tròn vo mà ta và Lý Ma Tử ăn còn chưa nỡ bỏ lại đôi đũa. Thấy vậy, hai đứa cháu gái nhỏ của Lý Phù Mộc gia nhìn bộ dáng như hổ đói của hai chúng ta cứ thế cười mãi không ngừng.

Được rồi, cười thì cười đi, trước mặt mỹ thực ta cũng lười đi giữ gìn hình tượng, chờ cơm nước no bụng thì lý do chính là rượu bồ đào nổi tiếng nhất địa phương. Ai cũng nói cây nho mới sinh này ăn ngon nhất, ta và Lý Ma Tử vừa tiến vào sân nhỏ đã nhìn thấy từng chuỗi từng chuỗi lớn nho trắng sáng long lanh trên giàn nhỏ, khiến Lý Ma Tử thèm nhỏ dãi, nuốt nước miếng ừng ực.

Nếu không phải có ta ngăn cản nó, đoán chừng lúc đó nó đã tới hái rồi, mà rượu nho này cũng thật là ngon miệng, mang theo hương thơm của nho nhàn nhạt.

"Hai người các ngươi tiêu hóa một chút đi, chờ đến buổi tối còn có buổi dạ hội lửa trại, đến lúc đó còn có càng nhiều món ngon đấy!"

Kỳ Mộc cười ha hả nói.

Lý Ma Tử nghe vậy ánh mắt lập tức trợn tròn, hèn mọn hỏi: "Lão gia tử, có xiên thịt dê hay không, ta thích ăn nhất là xiên thịt dê tân cương của các ngươi."

Kỳ Mộc cười ha hả: "Có nha, có nha, khẳng định đủ cho ngươi ăn."

Lý mặt rỗ hài lòng buông chén đũa xuống, cười nói: "Tiểu ca, buổi tối còn có xiên thịt dê, hai chúng ta cùng ăn đi lên!"

Ta lườm hắn một cái, trong lòng tự nhủ hắn là giả, muốn nhìn nữ nhi mới là thật.

Ban đêm ở Tân Cương rất lạnh, thật sự là đáp ứng câu sớm đã mặc áo bông, áo lụa buổi trưa, vây quanh bếp lò ăn dưa dưa dưa hấu. Nơi này luôn luôn đêm tối nóng chênh lệch thật lớn, may mà trước khi đến ta và Lý Ma Tử đã chuẩn bị áo bông dày.

Bọn ta đi đến trước đống lửa, chỉ thấy một đám nam nữ nữ mặc trang phục thú vị của mình ngồi vây quanh cùng một chỗ, trên lửa trại nướng một con dê béo mượt, hương vị đó chọc cho ta và Lý Ma Tử nuốt nước miếng.

"Các ngươi mau qua đó đi, gia gia ở đằng kia chờ các ngươi đấy."

Đứa bé gái của Kỳ Mộc lão gia tử thấy chúng ta tới, đưa tay chỉ gia gia, nói xong liền tự tìm bạn đồng hành chơi một mình. Ta và Lý Ma Tử đi tới ngồi xuống bên cạnh Lý Oanh Mộc, nhìn cô gái tộc ta xinh đẹp nhảy múa, đừng nói là hưởng thụ thêm nhiều nữa.

"Tiểu ca, chờ lúc trở về ta chuẩn bị một buổi dạ hội lửa trại." Lý Ma Tử nhìn con dê nướng rồi nói.

Ta còn không biết cái tâm địa hoa mỹ này của hắn, nhất định là muốn ăn chùa ở chỗ ta. Có điều, buổi tối hắn và Doãn Tân Nguyệt mang phàm nhân ở sau cửa hàng cổ lò nướng cũng không tệ.

Nhưng thời gian hạnh phúc luôn quá ngắn ngủi, một tiếng thét chói tai kéo chúng ta từ trong vũ đạo ưu mỹ đi ra.

Chỉ nghe tiếng thét chói tai cao hơn một tiếng, kinh động tất cả mọi người, mọi người nhao nhao đứng dậy chạy về phía âm thanh kia.

Làm khách, ta và Lý mặt rỗ cũng không tiếp tục ngồi, liền cùng mọi người chạy qua, cuối cùng mọi người đứng trước một cái hồ nước.

Từ xa nhìn lại hồ nước này giống như là một cái lỗ tai, gió nhẹ trên mặt hồ theo gió nhẹ thổi qua tạo nên từng tia rung động. Nước hồ trong suốt, mặt nước phản chiếu bầu trời đầy sao, thoạt nhìn giống như tiên cảnh nhân gian, nhưng trước hồ nước xinh đẹp như vậy lại có một cô bé nửa nằm, nàng không ngừng thét chói tai, ra sức quơ tứ chi, như là nhìn thấy chuyện gì kinh khủng.

Thị lực của ta tương đối tốt, từ xa đã phát hiện cô bé này chính là cháu gái của lý Mộc lão gia tử, Nguyệt!

Quả nhiên, lão gia tử rất nhanh đã chạy tới, kéo trăng nhanh chóng nói cái gì đó, hắn dùng là lấy lời, ta và Lý Ma Tử đều nghe không hiểu.

Trong quá trình này, Nguyệt thủy chung chỉ tay vào trong hồ, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

Chẳng lẽ trong hồ có thứ gì?

"Ngươi đừng nhúc nhích." Ta vừa muốn đi tìm hiểu ngọn ngành nhưng lại bị một người đàn ông cường tráng giữ chặt, giọng điệu của hắn chẳng hề hiền lành chút nào, tựa như ta đã làm chuyện gì cũng không thể tha thứ được.

Mẹ nó chứ, tiểu gia từ trước đến nay đều ngang ngược, ngươi thì tính là cái quái gì chứ.

Ta mới vừa muốn tức giận, Lý Ma Tử liền nhịn không được mở miệng trước: "Ngươi kéo chúng ta làm gì?"

"Nhị Dương, thả bọn họ ra."

Kỳ Mộc vừa nói chuyện, hán tử tên Nhị Dương này mới không tình nguyện buông tay. Hắn há miệng muốn nói cái gì với lão gia tử, nhưng cuối cùng vẫn quay về trong đám người.

"Lão gia tử, sao người này lại ngang ngược như vậy?"

Lý Ma Tử bất mãn nhìn Lý Phù Mộc hỏi, lão gia tử không nói gì, mang theo chúng ta và Nguyệt đi về nhà.

Nhưng trong lòng ta lại rất lâu không thể bình tĩnh, rốt cuộc trong hồ này đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc lý do vì sao lý sự với chúng ta?

Ta quay đầu nhìn thoáng qua trong hồ, thình lình phát hiện trong nước có một quái vật khổng lồ, nó đang dùng đôi mắt lớn như đèn lồng màu đỏ, gắt gao nhìn chằm chằm ta.

Trong lòng ta chấn động, lúc lấy lại tinh thần thì mặt nước liền khôi phục lại bình thường, lẽ nào một màn vừa nãy là ảo giác của ta sao?

Kỳ Mộc không nói một lời đem chúng ta về nhà, Lý Ma Tử nghiêm mặt hỏi: "Ta nói lão gia tử, ngươi làm gì vậy?"

Kỳ Mộc đốt một làn khói, qua một lúc lâu mới âm u nói: "La Bố Đàm là thánh địa của chúng ta, không thể mạo phạm. Nguyệt Nguyệt xúc phạm thánh địa, sẽ bị Thiên Phái Phái trừng phạt. Các ngươi là người ngoại lai, lại càng không thể mạo phạm thánh địa."

Trong lòng ta không còn gì để nói, trả lại Thánh Địa tám phần là sào huyệt của yêu quái gì đó!

"Lão gia tử, Nguyệt Nguyệt rốt cuộc nhìn thấy cái gì?" Ta xuất phát từ bệnh nghề nghiệp truy hỏi.

Nhưng lý Mộc lại không để ý đến ta, tiếp tục hút tẩu thuốc.

Nguyệt thì bị đại mặc mang đi, ta phát hiện hai mắt Đại Mặc đỏ bừng, giống như là khóc lóc quá rồi.

"Lão gia tử, Nguyệt Nguyệt rốt cuộc bị làm sao vậy?"

Ta càng ngày càng cảm thấy sự tình không thích hợp, đành phải tiếp tục hỏi.

"Trương tiểu ca, ngươi không cần để ý chuyện này làm gì."

Cuối cùng lý Mộc chỉ nói với ta một câu như vậy, thế nhưng ta đã nhận ân huệ của người ta, đương nhiên phải nghĩ biện pháp tìm hiểu rõ ràng, tận khả năng giúp đỡ bọn họ một chút.

Ta không hỏi tiếp, kéo Lý Ma Tử về phòng trọ.

Lý Ma Tử vừa định lên tiếng, ta đã dựng thẳng ngón tay lên, hắn hơi sững sờ không hề ồn ào.

Kỳ Mộc trong nhà cách âm hiệu quả không tốt, bên cạnh chúng ta chính là phòng của Đại Mặc, ta và Lý Ma Tử ghé vào tường, cẩn thận lắng nghe.

"Sao ngươi có thể đụng nước của Thánh Địa?"

Đây là tiếng nói của hắn, nghe qua cực kỳ áp lực.

"Ba ba, người chết... Chết người rồi!"

Nguyệt như phát điên, ra sức gào thét, ta và Lý Ma Tử có thể nghe thấy rõ ràng trong phòng bên cạnh.

Trong giọng nói nàng tràn đầy hoảng sợ, hoàn toàn xác minh suy đoán của ta, lão gia tử che giấu chúng ta rất nhiều.

Bọn ta còn muốn tiếp tục nghe, lại phát hiện đại Mặc không nói chuyện với Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt nói chết người rồi, chẳng lẽ là ở bên trong thác La Ba có người chết? Nhưng tại sao ta không nhìn thấy chứ?

Nhưng mặc kệ như thế nào, ta chính mắt thấy La Bố trong nước, còn nhìn thấy đôi mắt màu đỏ kia.

Phù vàng thứ tám trăm bốn.

(D: giải thích kết cấu ngày hôm qua, bởi vì tất cả tiểu thuyết internet về Y – Hoa – Phỉ – Khuyết đều thuộc loại vi phạm, cho nên đều sử dụng Hài Âm, hoặc tát cả giáo thay thế, các thân nhân xem là biết là tốt rồi, cũng không phải là đánh sai.)

Chuyện này đã lật đổ nhận thức của ta về La Bố, ta suy nghĩ một chút rồi liên hệ với Tạ quân, đem tin tức La Bố đại thủy nói cho hắn.

Không ngờ rằng sau khi hắn nhận được lá thư liền trực tiếp điều tới thông tin, kích động nói: "Lão bản, loại vui đùa này không thể mở cửa, La Bố Đàm sẽ không có nước!"

Giọng điệu của Tạ quân đầy chắc chắn, hắn từng tu luyện trên địa chất đại học Trung Quốc, ta không cần hoài nghi hắn.

"La Bố Đào thật sự không có khả năng có nước?" Ta chưa từ bỏ ý định, hỏi.

"Trương tiên sinh, tuyệt đối không thể nào. Nước của La Bố hoạn lộ đến từ Khổng Tước Hà, hiện tại Khổng Tước Hà đã sớm đứt dòng, ở đâu còn có nước cho La Bố neo? Trừ phi là nhân tố, nhưng địa khu mới biên thuỷ quý như vậy, có ai nỡ đổ nước vào La Bố neo?"

Lời nói của Tạ quân khiến trong lòng ta càng bất an. La Bố bố trí kỳ tích đặt đầy nước, còn có dị dạng của Nguyệt cùng với sự giấu diếm của gia đình lão gia tử, tất cả mọi thứ đều quỷ dị như vậy.

"Ma Tử, ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng." Ta nói.

"Hay là hai chúng ta lén lút ra ngoài xem sao?"

Lời đề nghị của Lý Ma Tử đã nói đến tâm khảm của ta, ta muốn thăm dò bố trí trong đêm, thuận tiện tìm kiếm tòa cổ mộ thay người kia.

Lý Ma Tử nghe thấy cổ mộ lập tức trợn tròn con mắt, lập tức đồng ý. Sáng sớm hôm sau, ta và Lý Ma Tử đã bái biệt người nhà Vu Mộc, chạy đến trong chợ chuẩn bị tìm kiếm thứ chúng ta muốn.

Quỷ thị là cái gì?

Liên quan tới quỷ thị đông đảo, có người nói quỷ thị là thị trường cho việc người quỷ trao đổi vật phẩm. Quỷ thị bình thường vào buổi tối mười hai điểm, sau đó tiến hành tại một địa phương có âm khí vượng vượng, các tiểu thương trong quỷ thị phần lớn là âm linh hoặc yêu, giao dịch cùng nhân loại.

Quỷ thị chính là cửa hàng Minh giới như thành Phong Đô và Cổ Thành.

Nhưng quỷ thị quảng nghĩa không chỗ nào không có, chỉ cần đạt chung nhận thức với âm linh là có thể thực hiện giao dịch.

Thế thì ta cũng là mang tâm lý may mắn, hy vọng La Bố Đầm có quỷ thị, ta cùng Lý Ma Tử còn muốn tìm chút trang bị trong quỷ thị này.

"Tiểu ca Trương gia, quỷ thị đều giống nhau sao? Nơi này sẽ không khác gì Uyển Đô Quỷ Thành chứ?" Lý Ma Tử hỏi.

Nói đến đây, ta chợt nhớ tới cảnh Lý Ma Tử lúc trước vì cứu ta, một mình đuổi tới Quỷ Thành của Phong Đô thiếu chút nữa bị người của Long Tuyền sơn trang đánh chết, trong lòng đột nhiên chua xót, nghiêm túc nói: "Quỷ thị có quy củ, ở đâu đều giống nhau, không cần sợ!"

Lý Ma Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đi theo ta tìm kiếm chỗ âm khí tràn đầy trên đường.

Cửa vào quỷ thị không chỉ có duy nhất một cửa vào, là nơi có âm khí nặng nề cũng có thể làm cửa vào quỷ thị, so với nghĩa trang, giếng cạn vân vân.

Chuyện thú vị nhất ta biết, quê quán có một hộ họ Dương khi từ đường hiến tế tổ tiên, mười mấy người con cháu đột nhiên biến mất, qua rất nhiều thiên tài từ trong sông toát ra, mỗi người đều sinh long hoạt hổ, điều này khiến bọn họ vốn cho là thân thích chết của họ mừng rỡ không thôi.

Lúc ấy vẫn là gia gia đi điều tra rõ việc này, thì ra lúc ấy tổ tông hiển linh, hơn nữa trên trời còn có âm khí rất thịnh, những người này trời đưa đất đẩy đi vào quỷ thị một vòng...

Ta mang theo Lý mặt rỗ dạo một vòng trong thành, cuối cùng phát hiện âm khí ở Hỏa Táng Tràng thịnh nhất, cuối cùng chúng ta đã tìm được một lối vào thích hợp: lò luyện thi!

Ta và Lý mặt rỗ lẻn vào lò Phần Thi tràng, cuối cùng thuận lợi tiến vào quỷ thị!

Sau khi tiến vào mới phát hiện, quỷ thị La Bố sẽ ở cách di chỉ của thành Thái Lan rất xa, sớm biết không tốn nhiều công phu chạy tới trong chợ.

Làm cho ta ngoài ý muốn chính là đi vào bên trong không bao lâu, không ngờ lại có một lão thái thái trên mặt mọc đầy vết bầm cầm đèn lồng đang thu vé vào cửa, đánh giá rõ ràng hai ngàn nhân dân.

Con bà nó chứ, bây giờ ngay cả đi vào quỷ thị cũng phải mua vé vào cửa.

"Tiểu ca của Trương gia, rốt cuộc nàng là người hay là quỷ?"

Lý Ma Tử co người lại, túm lấy tay của ta run lẩy bẩy nói.

"Đây là có người muốn lợi dụng quỷ thị phát tài, lão thái thái chỉ là người phát ngôn sau lưng ông chủ mà thôi."

Ta giải thích một câu, trong lòng tự nhủ may mắn chỉ có hai ngàn, nếu dám đòi nhiều hơn mà nói, ta không chắc sẽ ở chỗ này giày vò một phen.

Quỷ thị giống như con phố dạo chơi, chính giữa là một con đường rộng lớn, hai bên đều là những người bán hàng rong bày quầy hàng nhỏ. Trước mỗi người bán hàng rong đều treo một cái đèn lồng dùng giấy trắng tạo thành, quỷ dị chính là đèn lồng cũng vậy mà phát ra ánh sáng khác biệt.

Mắt ta vừa nhìn đã hiểu, đèn lồng trước người tiểu thương tản mát ra quang mang đại biểu cho chủng loại của chúng: Con người là hoàng quang nhu hòa, âm linh là u u u lục quang, tinh quái thì là lam quang trong suốt.

Đồ vật bọn họ bán cũng không giống, người sống bán phần lớn là các loại đồ cổ mới ra đời, tinh hoa của các tinh quái vật chính là của yêu thú hoặc dược liệu, các chủng loại vật phẩm Âm linh bán ra là nhiều nhất, cũng không thẹn với danh tiếng quỷ thị.

Ta nhìn không dời mắt khỏi thương phẩm của hai bên, nhìn thấy đồ cổ mới ra đời lại là chân phẩm của Đường triều trước sau, giá trị cất giấu cực cao, đáng tiếc đây là biên cương mới, nếu là võ hán, chắc chắn ta phải dọn sạch quỷ thị mới được.

Trong lúc vô tình chúng ta đã đi tới trước một quầy hàng của một người mặc đạo bào, trên quầy hàng bày đủ loại phù chú và pháp khí. Trên mặt pháp khí phần lớn đều tản ra hào quang nhàn nhạt, nhìn đạo hạnh đạo sĩ này cực kỳ sâu, khiến cho ta cảm thấy hứng thú.

"Đại sư có bán kim phù không?" Ta thấy lão đạo bày rất nhiều phù chú liền hỏi.

"Bần đạo bất tài, nghèo đến nửa đời cũng chỉ được một miếng kim phù."

Lão đạo vừa nói như vậy, ta không khỏi mừng rỡ, kim phù đó! Tiểu gia quen biết nhiều người trong vòng như vậy mà cũng chưa thấy qua kim phù, chẳng lẽ hôm nay may mắn được mở mang kiến thức một chút?

"Đại sư, ngài có thể bán Kim phù cho ta không?"

Ta lại hỏi, kim phù thuộc về người nổi bật trong linh phù, ngay cả linh phù cao cấp khắc ở trước mặt kim phù cũng không đáng giá nhắc tới.

Nghe nói kim phù là do đạo hạnh cao của đạo sĩ trong lúc kim thủy sắp ngưng kết, trong nháy mắt đã dùng linh lực mạnh mẽ quán chú vào, có pháp lực siêu cường.

"Người trẻ tuổi đừng nóng vội, tấm kim phù này của lão đạo cũng không phải lấy ra bán!"

Không bán? Ở quỷ thị bày sạp hàng không bán đồ?

"Lão đạo, ngươi không phải đang đùa ta chứ!" Lý Ma Tử vừa nghe liền mất hứng, ngữ khí bất thiện nói.

"Đừng nóng vội, tấm kim phù này của ta tuy rằng không bán, nhưng có thể tặng cho các ngươi." Lão đạo đáp.

Vậy mà tặng cho ta?

Giờ phút này ta có một loại cảm giác từ trên trời rơi xuống bánh, nện cho ta đầu váng mắt hoa!

Tuy rằng ta có cảm giác choáng váng, nhưng còn chưa đến mức mừng rỡ như Lý Ma Tử, ta cũng không tin ta sẽ đi vận cứt chó kia, lão đạo không có lý do gì lại đem kim phù hiếm thấy trên thế gian tặng cho ta.

"Đúng, tặng cho các ngươi, nhưng các ngươi phải làm cho ta một chuyện!"

Ta đã nói lão đạo sẽ không tốt như vậy, bất quá kim phù có sức dụ hoặc quá lớn với ta, ta quyết định nghe hắn nói một chút.

"Các ngươi giúp ta tìm được một đôi ngọc bội, ta sẽ đưa kim phù cho các ngươi." Lão đạo nói.

Ngọc bội? Ngọc bội dạng gì mà so với kim phù?

"Ngọc bội này có hình song ngư, phía trên khắc văn tự cổ xưa Hán triều. Toàn thân xanh biếc, không biết tiểu hữu đã từng thấy qua chưa?" Lão đạo cười hỏi.

Song ngư? Toàn thân xanh biếc? Văn tự cổ đại của hán? Đó không phải là quà sinh nhật ta chuẩn bị cho Lý Ma Tử sao?

Ta vốn dĩ đưa ngọc bội cho Lý Ma Tử, cho nên hắn cũng kịp phản ứng ngọc bội mà lão đạo nói là gì, nhanh chóng bảo vệ ngực mình.

Có điều lão đạo này làm sao biết chuyện về ngọc bội? Vẻ mặt ta đề phòng nhìn lão đạo, lúc này hắn không còn bộ dáng tiên phong đạo cốt nữa, ngược lại ta cảm thấy trong nụ cười của hắn có một tia âm tà.

"Tiểu hữu có biết ngọc bội kia ở nơi nào không?"

Lão đạo nói xong, ta và Lý Ma Tử vội vàng lắc đầu, mở miệng nói: "Làm sao ta biết manh mối về ngọc bội kia chứ? Ngài quá coi trọng bọn ta rồi!"

Nói xong ta lôi kéo Lý Ma Tử bỏ chạy, bởi vì ta cảm thấy lão đạo đang chờ chúng ta, đây là một loại cảm giác rất nguy hiểm.

…

Chương thứ tám trăm bốn mươi hai bị theo dõi.

Mới vừa chạy vài bước, bốn phía xung quanh thân thể đột ngột truyền đến cảm giác âm lãnh, ta quay đầu nhìn lại thình lình phát hiện lão đạo đang lạnh lùng nhìn chằm chằm chúng ta.

Mẹ nó, lão đạo này tuyệt đối không phải người!

Nhưng ngay từ đầu ta lại không nhìn ra, hơn nữa giờ phút này hắn đang lộ ra bộ dáng chắc ăn của chúng ta, có trời mới biết lần này trêu chọc phải thứ gì.

Chạy một lúc sau, Lý mặt rỗ ngừng lại, thở hổn hển nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi chạy đi, ta không chạy nữa!"

Nhìn bộ dạng này của Lý Ma Tử, ta cũng dừng lại, hai người bọn ta ngồi bệt xuống đất, nghỉ ngơi một lát ta bắt đầu đánh giá xung quanh, mới phát hiện ra bọn ta đã chạy ra khỏi quỷ thị, bởi vì vừa rồi chạy quá nhanh nên không nhìn thấy được phương hướng, đến nỗi hiện tại đã mất đi phương hướng.

Ta vốn không biết mình từ đâu đi ra, dõi mắt nhìn chung quanh tràn đầy cát vàng!

"Tiểu ca, ta..."

Lý Ma Tử vừa mới nói được một nửa đột nhiên hét lên "A" thảm thiết, tiếng hét này kéo ta từ trong suy nghĩ ra ngoài, ta nhìn quanh thì hoảng sợ phát hiện không thấy Lý Ma Tử đâu nữa.

Một người sống lớn như vậy mà nói biến mất liền biến mất?

Trong lòng ta đột nhiên dâng lên cảm giác khủng bố, chẳng lẽ lúc ở quỷ thị lão đạo làm cái gì đó với Lý Ma Tử? Hay là...

Trong sa mạc có rất nhiều sinh vật đáng sợ, thổ lang chính là một trong số đó, chẳng lẽ Lý Ma Tử lại bị thổ lang tha đi?

Ta không dám nghĩ tiếp, chỉ có thể dùng hết sức hô lên: "Lý Ma Tử!"

"Lý mặt rỗ! "

Ta hô mười phần ra sức, nhưng thanh âm trong nháy mắt liền bị cát hấp thu, cát vàng vô tận làm ta tuyệt vọng.

Rốt cuộc Lý Ma Tử gặp phải chuyện gì vậy?

Ngay lúc ta không biết làm thế nào cho phải, điện thoại di động đột nhiên vang lên, ta nhận điện đài bằng cách phản xạ, sau khi chuyển giao không đợi bên trong nói chuyện liền truyền đến một trận tiếng điện xẹt xẹt xẹt, trực giác nói cho ta biết nhất định là đã xảy ra chuyện không tốt.

"Nè, ăn!" Ta không ngừng hô hào về bên trong máy truyền tin thế nhưng vẫn vang vọng tiếng sấm nổ kia.

"Lý mặt rỗ, có phải là ngươi hay không?"

"Cứu mạng."

Đầu máy truyền tin cuối cùng cũng vang lên âm thanh, là một cô gái.

Sẽ là ai đây? Hơn nữa nàng đang kêu cứu, nàng đã gặp phải điều gì?

"Là ai?" Ta lo lắng hỏi.

Cái đầu máy truyền tin kia đã không còn phát ra âm thanh gì nữa, phảng phất như vừa nãy ta nghe được giọng nói của cô bé kia.

"Cứu mạng! Trương gia tiểu ca, cứu mạng a..."

Lúc này, thanh âm Lý mặt rỗ từ phụ cận truyền tới.

Mẹ nó, không biết sao tự nhiên ta lại có cảm giác như thế giới tận thế, sao cứ tìm ta mà cứu mạng vậy?

Nương theo thanh âm đi qua, chỉ thấy thân thể quá nửa của Lý Ma

Tử đã bị chôn trong cát vàng, chỉ còn lại cái cổ mập mạp và khuôn mặt tròn vo nằm trên lớp cát.

"Tiểu ca Trương gia, mau tới cứu ta."

Lý Ma Tử thấy ta tới, lập tức vui mừng hô hào, vừa hô còn vẫy vẫy tay với ta.

"A!"

Hắn lại lún xuống phía dưới một đoạn, cằm cũng đã biến mất. Ta tranh thủ thời gian quát: "Mạch, ngươi trước đừng nhúc nhích! Ổn định đã."

Lâm vào trong dòng cát chảy mà nói còn nhanh hơn, cho nên ta mới bảo Lý Ma Tử cố hết sức bảo trì lực lượng, nếu tiếp tục trũng xuống, không khéo Lý Ma Tử sẽ bị ăn nói ở chỗ này!

Ta tìm kiếm khắp nơi lấy đồ vật có thể dùng, cuối cùng cũng tìm được một thân cây.

"Lý mặt rỗ, ngươi bắt lấy, ta kéo ngươi lên".

Ta cố gắng đưa thân cây cho Lý Ma Tử, chỉ sợ hắn không có cách nào đưa tay ra được, cũng may tên này nhìn thấy cơ hội sống sót phát huy vượt quá bình thường, liền cầm lấy thân cây!

Không đợi ta vui vẻ trở lại, ta đã cảm thấy mình bị một cỗ lực đạo thật lớn kéo xuống, trong lúc nhất thời toàn bộ thế giới trời đất quay cuồng, trong miệng không biết đã bị rót bao nhiêu cát chảy.

Ta có thể chết trong cát chảy không? Giờ khắc này ta không biết mình còn có thể sống rời khỏi La Bố neo đậu nữa hay không, đáy lòng đột nhiên rất sợ chết! Đặc biệt là sợ!

Trước khi nhắm mắt, ta nghĩ tới Doãn Tân Nguyệt còn có phàm nhân, bọn họ nhất định sẽ rất thương tâm.

Cát chảy bao chặt thân thể của ta, ta cảm giác mình đang chìm xuống từng chút từng chút một.

Ở trước khi thân thể của ta hoàn toàn chìm vào trong cát chảy thì ta thấy Lý mặt rỗ đang đứng trên đầu ta, đang hung dữ nhìn ta.

Mẹ nó, Lý Ma Tử muốn giết ta?

Không! Chắc chắn sẽ không, ta và Lý mặt rỗ ở chung với nhau nhiều năm như vậy, hắn mặc dù tham sống sợ chết vẫn còn yêu tài, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện hại người này.

Đột nhiên, trời đất quay cuồng, trước mắt ta sáng ngời, phát hiện mình không phải rơi vào trong cát, mà là đứng trước mặt Lý Ma Tử.

Trong tay ta đang cầm một thanh đao nhọn muốn đâm về phía Lý Ma Tử, hơn nữa theo bản năng muốn đâm cho hắn ta.

"Tiểu ca..."

Toàn thân Lý Ma Tử toát mồ hôi lạnh, thanh âm hắn thập phần yếu ớt, ngữ khí vạn phần hoảng sợ.

Con bà nó chứ, ta lại trúng chiêu, tất cả những thứ vừa rồi đều là ảo thuật, hiển nhiên là có người muốn ta giết chết Lý Ma Tử.

Ta vội vàng đọc vài câu đạo đức lăn tăn, chờ sau khi ý thức tỉnh táo vội vàng vứt dao lại, lúc này mới phát hiện lão đạo đang ngồi bên cạnh chúng ta, vẻ mặt cười âm hiểm nhìn chúng ta.

Cũng bởi vì lão bất tử này mà tiểu gia thiếu chút nữa đã giết chết Lý Ma Tử. Ta rút ra loan đao Ngân Nguyệt hung hăng nhìn chằm chằm vào hắn.

"Ha ha, thú vị đấy, không ngờ có thể nhìn thấu huyễn thuật của ta."

Thanh âm lão đạo giờ phút này biến thành mũi nhọn lại mỏng, nghe tựa như là thanh âm nữ nhân.

Hắn thấy ta nhìn thấu huyễn thuật của hắn, sắc mặt biến thành âm tàn, lớn tiếng quát: "Ta muốn đưa ngươi đi gặp Diêm Vương!"

Dứt lời, năm ngón tay của hắn chụp thành hình móng vuốt, hung tợn cào về phía ta.

Chỉ thấy móng tay lão đạo biến thành đặc biệt dài, hơn nữa hiện ra màu xanh đen, như là phiến quan tài mọc đầy rêu xanh.

Mẹ nó, ta mắng to một tiếng, mau mau rút loan đao ra cản chiêu này của lão đạo lại.

"Ầm... "

Móng tay lão đạo đụng phải loan đao Ngân Nguyệt cũng không đứt đoạn, ngược lại làm tóe lửa.

Con bà nó chứ, đây còn là móng tay sao? Phải biết rằng loan đao của ta gọt sắt như bùn, thổi cho đứt đoạn!

Ta vẫn chưa lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, lão đạo liền đánh tới, trực tiếp đánh thẳng tới chỗ yếu hại của ta.

Ngón tay tỏa ra ánh sáng âm u của hắn không khỏi run rẩy.

Móng tay của lão đạo đã có màu sắc này, chắc là sẽ có độc?

Trong lúc ta còn đang ngây người, lão đạo dùng một trảo cào lên vai ta, trực tiếp xé quần áo của ta.

Lão hổ không phát uy thật sự coi ta là mèo bệnh?

Ta không định khách khí, cũng không yêu cầu xa vời kim phù của hắn, từ trong túi lấy một thanh linh phù ném qua người hắn, trong miệng nhanh chóng đọc chú ngữ.

"Phá!"

Theo tiếng quát chói tai của ta, linh phù bộp một tiếng vỡ ra, toàn thân lão đạo bốc lên hắc khí, thống khổ kêu lên thảm thiết.

Chỉ chốc lát sau, tiếng kêu thảm thiết của lão đạo ngừng lại, Lý Ma Tử sau khi bị kiếp nạn xong liền trùng sinh ngồi bệt xuống mặt đất.

Lúc trước hắn Lý mặt rỗ đã bị lão đạo định trụ, nếu không với tính cách tham sống sợ chết của tên này, hắn có thể ngoan ngoãn đứng ở nơi đó để ta dùng đao chém?

Ta không quản Lý Ma Tử, mà đi tới bên cạnh lão đạo, phát hiện trong không khí có thêm một mùi thối rữa, giống như cá chết vậy.

Chỉ thấy toàn thân lão đạo đều ướt sũng, trên tóc còn dính rong biển xanh lè.

Con mắt hắn mở to thần kỳ, trong con ngươi tràn đầy vẻ hoảng sợ, làn da trên người khô héo, hiển nhiên đã chết từ lâu.

Ta trong nháy mắt hiểu rõ, lão đạo này chỉ là một vật khác mượn thi thể hoàn hồn.

"Đi thôi, xem ra chúng ta bị theo dõi rồi..."

Ta cẩn thận từng li từng tí nói, chuẩn bị rời đi cùng Lý Ma Tử, lại bị một vật lão đạo nắm chặt trong tay cản trở một chút.

Lòng hiếu kỳ của ta lại bị dẫn dắt, nhanh chóng đi đến bên cạnh lão đạo, cố nén xúc động phun ra, mất sức chín trâu hai hổ mới đem bàn tay của lão tách ra. Phát hiện trong tay lão là một mảnh giống như vảy cá, có kích thước như con mắt, tính chất mười phần cứng rắn, lúc ta cầm chỉ là động tác có chút nhanh có chút bị vạch ra một lỗ hổng.

"Con mẹ nó đây là thứ đồ chơi gì?" Lý Ma Tử hỏi.

Ta lắc đầu tỏ vẻ chính mình cũng không biết, nhưng phỏng chừng là có liên quan đến đồ vật vừa mới bám vào trên người lão đạo kia.

Ta quyết định bảo tồn thứ này thật tốt, có cơ hội tìm nam nhân chăm sóc hoặc Bạch Mi thiền sư xem xét một chút.

Giao dịch số tám trăm bốn mươi bốn ngàn nữ quỷ.

Bởi vì trước đó chỉ trúng ảo thuật của lão đạo, cho nên chúng ta cũng không có rời khỏi quỷ thị.

Chỉ là trải qua khúc nhạc không thoải mái của lão đạo, ta và Lý Ma Tử đã không còn lòng dạ nào đi dạo, bèn chuẩn bị trở về nhà của Lãm Mộc.

Nhưng mà, trong lúc tìm kiếm cửa ra vào, ta vô tình phát hiện một thương phẩm kỳ quái trên một sạp hàng nhỏ: Song Ngư ngọc bội.

Miếng ngọc bội này cũng là do hán bạch ngọc chế thành, phía trên điêu khắc hình dạng cũng không khác ngọc bội treo trên người Lý Ma Tử.

"Tiểu ca, ngươi đang nhìn gì vậy?"

Lý mặt rỗ thấy ta không nhúc nhích, bèn thúc giục một câu, nhưng lập tức hắn cũng mở to miệng.

"Cái này... Cái này và ngọc bội của ta sao có thể giống nhau như đúc, thứ ngươi đưa cho ta không phải là hàng giả chứ?"

"Không thể nào, khối kia của ngươi tuyệt đối là đại hán đại phẩm, ta đoán chừng khối này mới là hàng giả."

Ta nói chắc nịch, chẳng qua vì ta chơi rất nhiệt tình với cổ đại, vẫn là muốn đích thân giám định khối ngọc bội này.

Vì thế ta mới đem ngọc bội nắm trong tay, nghiên cứu cẩn thận.

Ngọc bội này chất liệu cũng không tệ, hẳn là thượng phẩm Hán bạch ngọc trung phẩm, ngọc thân chế thành hình tròn, hai bên là Song Ngư điêu khắc.

Song ngư sống động như thật, thậm chí cả lân phiến phía trên đều hết sức tinh xảo, mà phía dưới thân cá lại là lôi vân văn.

Nhìn nửa ngày trời, ta đột nhiên phát hiện, khối ngọc bội này cũng là thật!

"Tiểu ca, ngươi chắc chắn chứ?"

Lý mặt rỗ thấy vẻ mặt ta như gặp quỷ, lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Ta chắc chắn là sẽ gật đầu, đừng nói là hắn không tin, ngay cả hai miếng ngọc bội mà ta cũng chưa từng gặp qua, cho dù là một thợ thủ công cũng không thể điêu khắc hai miếng ngọc bội giống nhau như đúc nhỉ? Chuyện này là sao đây?

"Các ngươi cũng trúng ngọc này sao?"

Đột nhiên, bên tai truyền đến một trận thanh âm âm u ám, ta ngẩng đầu liền đối mặt một mỹ nữ xanh biếc khuôn mặt.

Ta sợ tới mức giật mình một cái, nhưng ngay sau đó liền trấn định lại.

Đưa mắt nhìn qua, đèn lồng trên sạp hàng phát ra lục quang. Nếu người ta vốn là quỷ, cũng không đáng sợ như vậy.

Bình thường mà nói, quỷ hồn có thể hóa thành mỹ nữ cũng không phải là lợi hại nhất, nhưng nếu đã có được một chỗ cắm dùi ở quỷ thị, thì có lẽ đạo hạnh của nữ quỷ này cũng không thấp.

Dọc đường đi, ta cùng Lý mặt rỗ trông thấy trên quỷ thị có vô số âm linh ăn mặc trang phục các triều đại, cảm giác như đang xem một hồi thời gian.

Nữ quỷ trước mắt này mặc một bộ hán phục trắng tinh, bộ dáng rất tuấn tú, chính là sắc mặt quá mức âm u.

"Đúng, là miếng ngọc bội đó." Ta nói.

Cùng Âm Linh giao tiếp lâu như vậy ta cũng hiểu được một đạo lý: Bọn chúng không thích nghe nói nhảm, cho nên nói chuyện đơn giản.

"Vậy ngươi biết quy củ quỷ thị không?" Nữ quỷ hỏi.

Thấy mặt mũi Lý mặt rỗ mê mang, nàng tiếp tục nói: "Quỷ thị từ trước đến nay đều là lấy vật đổi vật."

"A a, ta biết rồi!"

Ta đột nhiên phản ứng lại, lúc âm linh bán ra vật phẩm đích thật là lấy vật đổi vật, hơn nữa phần lớn đều là giả tạo, thường thấy nhất chính là âm linh đổi lấy phúc báo cho nhân loại, mà nhân loại có thể nhận được linh lực của âm linh vân vân...

Hơn nữa, vật phẩm ở quỷ thị cũng không phải đánh dấu rõ ràng, nếu như ngươi muốn vật phẩm nào đó, đầu tiên phải biết đối phương muốn đổi thứ gì.

"Xin hỏi, ngươi muốn chúng ta dùng cái gì để trao đổi?" Ta rất hứng thú hỏi.

Nữ quỷ không nói gì, qua một hồi lâu mới yếu ớt đáp: "Các ngươi giúp ta tìm một tòa cổ mộ, chỉ cần tìm được mộ, ngọc sẽ thuộc về các ngươi."

Mẹ nó, nguyên lai là muốn tìm mộ, vì một khối ngọc đi mạo hiểm quả thật có chút không có lợi, nhưng nghĩ tới ngọc này có thể đưa cho Phàm Phàm làm bùa hộ mệnh, ta liền có động lực.

Dù sao hán bạch ngọc này là khối linh ngọc, linh ngọc có thể ngộ mà không thể cầu, nếu để ta đụng phải thế nào cũng phải cố gắng một chút.

"Ngươi muốn tìm mộ gì?" Ta hỏi.

Nữ quỷ thấy ta đáp ứng, nhếch môi lộ ra một nụ cười không khó coi lắm: "Giúp ta tìm mộ của một gã đại hán ở La Bố Đại."

La Bố đại hán thay cho cổ mộ, đây không phải là nơi ta và Lý Ma Tử muốn đấu đá sao? Xem ra nữ quỷ này biết điểm nội tình a, nếu không lý nào lại bắt chúng ta đi tìm vị trí mộ.

"Ngươi tìm mộ Hán làm gì?"

Lý Ma Tử hỏi một câu, nữ quỷ không trả lời hắn, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

Lý Ma Tử vẫn không chịu đòn, lần trước cũng vì tiện miệng mà bức Âm linh thành sát, lần này còn không biết hối cải.

Quanh thân nữ quỷ lúc này đầy âm khí, ta cùng Lý Ma Tử đứng một lát đã lạnh đến mức toàn thân run rẩy.

"Có lạnh không?"

Nữ quỷ nhìn ra hai chúng ta bối rối, không biết nó làm gì, chỉ nhẹ nhàng vung tay lên. Hai chúng ta đã không còn cảm thấy lạnh nữa.

Nữ quỷ này lợi hại a, nó có thể lập tức thu hồi khí tức âm lãnh trên người mình, tuyệt đối không phải hạng người vô danh.

Nghĩ đến tiếng hừ lạnh vừa rồi, ta còn cảm thấy sợ, vạn nhất Lý Ma Tử chọc giận hắn, chỉ sợ chúng ta cũng không chịu nổi!

"Nếu các ngươi đồng ý, ta ở đây chờ các ngươi. Nếu các ngươi lén trốn đi hậu quả..."

Nói xong, quanh thân nó lại dâng lên mãnh liệt hung sát khí.

Con bà nó chứ, rõ ràng con quỷ này đang ra oai phủ đầu ta mà. Nhưng ta vốn là chạy tới cổ mộ nên không sợ nó.

"Ngọc bội ngươi giữ lại, chờ ta tìm ra manh mối sẽ tới tìm ngươi!"

Ta rất nghiêm túc nói, tiện tay đem ngọc bội ném vào trong tay nữ quỷ, ngẩng đầu lên tiêu sái mang theo Lý Ma Tử rời đi.

"Tiểu ca Trương gia, sao ngươi không hỏi cho rõ ràng?"

"Ngươi bị ngu hả! Không cảm thấy Âm Linh rất mẫn cảm với vấn đề này sao? Còn hỏi cái gì, không sợ nó bóp chết ngươi à!" Ta mắng.

Lý Ma Tử nghe xong liền rụt cổ, yếu ớt hỏi: "Vậy hai chúng ta làm thế nào đây?"

"Còn làm sao nữa? Tìm mộ đi, ta không tin không tìm thấy."

Ta không nói nên lời lườm hắn một cái, cười lạnh nói ngươi ở chỗ này chờ một chút, tiểu gia muốn trở về nghiên cứu bản đồ.

Nói xong ta cứ tiếp tục đi về phía trước, Lý mặt rỗ thấy thế thì bày ra cái chân ngắn ngủi đuổi theo, lẩm bẩm: "Đừng vứt ta xuống đây một mình được..."

Không phải ta lại trêu đùa với hắn, mà nghiêm túc suy tư.

Hành trình ở La Bố Đàm khắp nơi đều rất quỷ dị, chỉ cần không chú ý một chút thôi là vạn kiếp bất phục.

Chờ ta và Lý Ma Tử trở lại lý trắc Mộc gia đã nửa đêm, tất cả mọi người trong phòng một màu đen kịt đã ngủ thiếp đi.

Cũng may trước đó ta cơ trí lưu lại cửa sổ, bằng không thì đêm nay chúng ta phải ở bên ngoài hóng gió rồi.

Ta rón ra rón rén thuận theo cửa sổ đi vào, Lý Ma Tử lại kẹt ở trên cửa sổ, hắn nhỏ giọng kêu lên: "Tiểu ca Trương gia, ngươi kéo ta một tay."

Ta không nóng nảy níu Lý Ma Tử lại, tự nhủ trong lòng tên này giờ cũng quá lùn rồi!

Ai ngờ tay Lý Ma Tử không nắm vững, trực tiếp từ trên cửa sổ ngã xuống, vững vàng đè lên người ta, đập trên mặt đất một tiếng trầm đục.

Con bà nó chứ, thiếu chút nữa đè chết lão tử rồi.

"Mao tử, nhanh lăn từ trên người ta xuống!"

Ta cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đã sắp bị Lý Ma Tử ép ra rồi, cũng không quan tâm có đánh thức cả nhà Vu Mộc hay không, trực tiếp quát lên.

"Hắc hắc, ta xuống ngay đây." Lý Ma Tử bực bội nói.

Lúc hắn bò từ trên người ta xuống, ta mới biết tâm tình Tôn Ngộ Không được Đường Tăng cứu ra từ dưới Ngũ Chỉ sơn.

"Lý Ma Tử, ngươi nên giảm béo đi."

Ta nghiến răng nghiến lợi nói được, nhưng ta và Lý Ma Tử gây ra động tĩnh lớn như vậy, làm sao một nhà của Lý Phù Mộc lại không có bất kỳ phản ứng nào, chẳng lẽ đều ngủ mất rồi?

Không nên a, ít nhất Lý Mộc đã hơn năm mươi tuổi, tính ra thì đã là ông lão rồi, theo lý mà nói thì không thể ngủ ngon đến chết như vậy.

Vừa mới nghĩ tới đây, ta chợt chú ý tới trong không khí tràn ngập một mùi hôi tanh, tựa hồ còn trộn lẫn mùi gì khác.

"Tiểu ca, ca làm gì vậy, còn không về ngủ sao?"

Lý Ma Tử nói xong, đĩnh đạc kéo ngọn đèn trong phòng, lập tức phát ra một tiếng thét chói tai: "Trời ạ!"

Ta nghe âm thanh cảm thấy không đúng, vội vàng chạy tới, thình lình phát hiện trên giường nằm sấp một người không trọn vẹn đầy đủ, tay của hắn cố gắng đưa về phía trước, phảng phất muốn chạy thoát khỏi căn phòng này.

Ta đè nén sự sợ hãi trong lòng xuống, đi tới trước mặt cẩn thận nhìn kỹ lại, hoảng sợ phát hiện đây chính là con trai của lý mộc, Đại Mặc.

Sao hắn sẽ chết ở đây? Hơn nữa thân thể còn không trọn vẹn đầy đủ? Rốt cuộc trong phòng này đã xảy ra chuyện gì?

(Mọi người cho thêm sức, hôm nay tiếp tục đề cử vé thêm cho thêm.)

Chương thứ tám trăm tư thám hiểm các Lan Cổ Quốc

Trong giây lát, ta ý thức được tình huống không đúng, vội vàng chạy đến gian phòng khác kéo hết tất cả đèn, lại phát hiện một nhà Lý Mộc đều đã chết.

Tất cả gian phòng trở thành luyện ngục nhân gian, trên vách tường chi chít huyết đỏ tươi.

"Ọe, cái này..."

Lý mặt rỗ nôn ra một hồi mới chỉ vào thi thể, run run hỏi.

Ta không khá hơn hắn đâu, cảnh tượng này quá khốc liệt.

Kỳ Mộc gia tổng cộng có năm người, toàn bộ đều bị chém đứt tay chân, bị chém thành hai đoạn, thậm chí ngay cả Tiểu Nguyệt cũng không tránh thoát.

Đôi mắt to xinh đẹp của nàng còn mở, cuối cùng trong ánh mắt lại tràn đầy hoảng sợ, ta đỏ mắt giúp nàng khép hai mắt lại, nhưng trong lòng dâng lên lửa giận ngập trời!

Trong khoảng thời gian ta và Lý Ma Tử đi ra ngoài, rốt cuộc Vu Mộc gia đã xảy ra chuyện gì?

"Tiểu ca, trong phòng này sao lại có nhiều nước như vậy?"

Lý Ma Tử không nói ta còn chưa chú ý, ta cúi đầu nhìn mới phát hiện mặt đất có rất nhiều nước đọng, nhất là nước đọng chung quanh thi thể càng nhiều.

Ta tranh thủ kiểm tra một lần, phát hiện tất cả ống ống nước của Lý Mộc gia và đầu Thủy Long đều bị giam giữ, hơn nữa vạc nước vẫn còn nguyên vẹn.

Điều này nói rõ trên mặt đất căn bản không phải là nước trong nhà của Lý Mộc, hơn nữa vết nước còn tỏa ra một mùi cá, giống như mùi vị trên người lão đạo vậy.

Liên hệ với sự kính nể của cả nhà họ đối với La Bố, ta cảm thấy có quan hệ với con quái vật mắt đỏ bên trong La Bố Đại kia!

"Tiếp theo nên làm gì bây giờ?"

Lý Ma Tử run rẩy hỏi, ta nghiến răng nhìn nhà Lý Mộc chết thảm trước mắt, trong lòng vô cùng khổ sở. Trước đây không lâu chúng ta còn cùng nhau uống rượu ăn thịt khoái trá, chớp mắt những người này đã bị tàn nhẫn phân thây, ta thật sự không cách nào tiếp nhận!

"Tiểu ca?"

Lý Ma Tử nhẹ nhàng đẩy, mới khiến ta từ trong đau đớn lấy lại tinh thần, xuất hiện tình huống như vậy hẳn phải lập tức cảnh báo, dù sao cũng liên quan tới án mạng người khác.

Nhưng bây giờ báo động mà nói ta và Lý Ma Tử có hiềm nghi lớn nhất, chỉ sợ sẽ bị cảnh báo chậm trễ công phu, thậm chí có thể bị đánh thành án oan.

Chúng ta đã đáp ứng nữ quỷ mau chóng tìm được cổ mộ, tuyệt đối không thể chậm trễ thời gian.

Nghĩ được như vậy, ta đột nhiên mở miệng: "Ma Tử, ngươi lau sạch chỗ mà hai ta từng đụng qua đi, trước tiên chúng ta tìm chỗ khác ở đã."

Trước khi rời đi, ta nhìn thấy trong lòng một nhà Lý Mộc âm thầm thề, nhất định phải tra ra hung thủ báo thù cho bọn họ!

Sau đó ta và Lý mặt rỗ chạy đến rất xa khu vực phục vụ, mở gian phòng đơn sơ tạm thời dừng lại.

"Tiểu ca, ngươi nói chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Lý Ma Tử lo lắng hỏi.

"Không biết, chuyện của gia tộc Lý Mộc khẳng định bao không gói được, có lẽ ngày mai cảnh sát sẽ biết Thuận Đằng sờ đến nơi này."

Vẻ mặt ta âm trầm nói.

Trước mắt nhiệm vụ hàng đầu của ta và Lý Ma Tử là trợ giúp nữ quỷ tìm được tòa cổ mộ kia, bởi vì ta luôn cảm thấy cổ mộ này có quan hệ với La Bố neo.

"Đến đây, cho ngươi bản đồ!"

Lý mặt rỗ đem bản đồ ra, ta nhận được trong tay cẩn thận quan sát, hồ nước đánh dấu trên bản đồ đích thật là hình người, nếu Tạ quân đã nói trên bản đồ này vẽ là cổ lâu lan, ta cảm thấy chúng ta đến địa chỉ của Lâu Lan cổ quốc thử vận khí.

Ta cảm thấy hai con cá bội ngọc, lão đạo, nữ quỷ, La Bố Đàm Đàm còn có cổ mộ của đại hán, cùng với cái chết một nhà của lý mộc có quan hệ dây mơ rễ má, nhưng có vẻ như hắn không có biện pháp đem chúng nó liên hệ cùng một chỗ.

Biện pháp duy nhất chính là tìm ra cổ mộ, như vậy ta có thể từ nữ quỷ nơi đó lấy được càng nhiều đầu mối hữu dụng.

"Tiểu ca, hay là... hai chúng ta trở về đi!"

Lý Ma Tử sợ hãi, muốn đánh trống lui quân, ta nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Trước không nói đến thảm án diệt môn một nhà Lý Mộc, chỉ cần là nữ quỷ đã đủ để chúng ta uống một bình rồi, chúng ta ở quỷ thị thương lượng xong xuôi cũng tương đương với đã ký kết khế ước, chạy tới nơi nào khế ước đều sẽ có hiệu lực, vì vậy trước mắt chỉ có thể kiên trì điều tra tiếp.

Đêm đó ta và Lý Ma Tử ngủ một giấc thật say, ngày thứ hai chúng ta đi khu động chuẩn bị một vài thứ, dù sao chúng ta cũng không biết trong cổ mộ sẽ có đồ vật gì, nên chuẩn bị nhiều thêm một phần bảo đảm.

Chúng ta mua lều trại, áp súc bánh quy, ô, dây thừng, nan binh đao, tất yếu trang bị.

Bởi vì đấu ngược có thể gặp phải cương thi, nguy hiểm hơn ngày thường rất nhiều. Ta và Lý Ma Tử có lòng mua thương, nhưng chúng ta không rõ tình huống của La Bố và chợ đen cho nên chỉ có thể lùi lại cầu việc tiếp theo, cuối cùng bỏ ra một ngàn viên tiền mua cây thổ trường săn bắn phòng thân.

Lúc xế chiều, bọn ta theo đoàn du lịch địa phương cùng chạy tới di chỉ Lâu Lan Cổ Quốc.

Trong ba mươi sáu nước ở Cổ Tây Vực, Lâu Lan có địa vị hết sức quan trọng. Tuy nhiên, hiện tại, Lâu Lan đã bị cát vàng vùi lấp từ lâu, loài người chỉ có thể tìm kiếm đường đi trong đống đổ nát này mà thôi.

Tại thời điểm tự do hoạt động, ta cùng Lý mặt rỗ thoát ly đội ngũ, trốn vào nơi không có người lấy ra địa đồ quan sát.

Bản đồ này quá mức cũ nát, phía trên ghi chép rất nhiều thứ cũng đã thấy không rõ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy phụ cận hồ nước hình người có một tòa phật tháp.

Nhưng xung quanh đưa mắt nhìn khắp nơi đều là cát vàng, đi đâu tìm tháp Phật đây?

Lý Ma Tử cùng ta đều cảm thấy có chút nản chí, xem bộ dáng trông vào địa đồ đều vô dụng, chẳng lẽ trở lại quỷ thị nói cho nữ quỷ là chúng ta không có cách nào?

Cái này cũng quá mất mặt đi, ta nghĩ cả nửa ngày mới quyết định tiếp tục quan sát bản đồ, không nghĩ tới lần quan sát này lại khiến ta nhìn ra điểm môn đạo!

Phía sau tòa phật tháp là một tòa kiến trúc hùng vĩ, tuy chỉ là vài nét bút nhưng có thể thấy được tòa kiến trúc này vô cùng cao lớn.

Ta quan sát xung quanh, quả thật ở cách đó không xa phát hiện một mảnh tương tự như tường thành.

"Lý mặt rỗ, đi, ta đi ngược lại!"

Lý Ma Tử còn không biết chuyện gì xảy ra đã bị ta cưỡng ép lôi lên, không ngờ tường thành này cách chúng ta rất gần, trên thực tế bỏ ra hơn một giờ mới tới trước mặt.

Chỗ tường thành này mặc dù bị cát vàng thôn phệ, nhưng coi như bảo tồn hoàn hảo, ta đối chiếu với địa đồ, phát hiện kiến trúc trên bản đồ tương tự bảy thành.

"Lý mao tử, chúng ta tìm được rồi."

Ta cao hứng nói. Lý Ma Tử nghe xong lập tức mặt mày biến đổi liền trở nên hớn hở. Dù sao khoảng cách chúng ta đến tìm cổ mộ lại gần thêm một bước!

Trên bản đồ, phật tháp cách tường thành cũng không xa, bởi vì tường thành tương đối cao, chúng ta bò lên phía trên có thể thấy rõ ràng nước trong veo của La Bố.

Xem ra, chỉ cần tiếp tục làm theo chỉ dẫn của bản đồ là có thể tìm được cổ mộ, ta cùng Lý Ma Tử cũng động viên lẫn nhau rồi tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường bão cát rất lớn, ta và Lý Ma Tử đều không mở mắt ra được, đi không biết bao lâu, ta thuận miệng hỏi: "Lý Ma Tử, ngươi xem buổi loạn lạc hiện giờ đi?"

Nhưng Lý mặt rỗ cũng không trả lời ta, ta thấy tên này đang làm cái gì?

Bởi vì bão cát vừa lớn lên, một cái miệng liền ứa ra cát vàng, nên ta chỉ có thể quay lại, phát hiện sau lưng trống rỗng.

Ta chợt nhớ tới ảo cảnh do lão đạo kia tạo ra, chẳng lẽ Lý Ma Tử lại rơi vào trong dòng cát chảy?

Ta tranh thủ thời gian quay trở về tìm Lý Ma Tử, kết quả vừa mới đi được vài bước, dưới chân đột nhiên trống trơn, ngay sau đó là cảm giác trời đất quay cuồng.

Ta nhắm mắt cảm thụ, phát hiện mình rơi xuống ùng ục, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như muốn rớt ra ngoài.

"Tiểu ca Trương gia, là ngươi sao?" Trong bóng tối truyền đến thanh âm của Lý Ma Tử.

"Lý mặt rỗ? Có phải là ngươi hay không." Ta kinh hỉ hỏi.

"Là ta, là ta!"

Nghe thanh âm cao hứng của Lý Ma Tử, ta lập tức mở ra điện chớp mắt, cẩn thận từng li từng tí chiếu rọi bốn phía, chỉ thấy Lý Ma Tử đang nằm nửa bên cạnh ta, sắc mặt hắn tái nhợt, trên trán đầy mồ hôi hột lớn như hạt đậu.

"Lý mặt rỗ, ngươi làm sao vậy?"

Ta nhanh chóng đi đến bên cạnh Lý Ma Tử, chỉ thấy chân hắn ta bị một khúc xương trắng đâm thủng.

"Ai, con mẹ nó, đau chết mất..."

Lý Ma Tử bây giờ còn có tâm tình nhổ cỏ nói rõ không có nhiều chuyện, ta thả ba lô xuống, từ bên trong lấy ra một ít miễn dịch cho Lý Ma Tử ăn, sau đó cầm lấy bạch cốt đâm vào đùi hắn.

"Ma Tử, ngươi chịu đựng một chút!" Ta có chút không đành lòng nói.

Lý Ma Tử gật đầu, cắn chặt hàm răng, ta hạ quyết tâm dùng sức kéo một cái trực tiếp đem bạch cốt rút ra ngoài.

Lý Ma Tử kêu thảm một tiếng rồi ngất đi, ta ném xương trắng sang một bên, sau đó rải chút ít bạch dược Vân Nam lên vết thương của Lý Ma Tử, tiếp theo dùng băng vải Chỉ Huyết gói lại cho hắn.

Làm xong tất cả những điều này ta mới nghiêm túc đánh giá hoàn cảnh bốn phía, Lý Ma Tử hẳn cũng không cẩn thận rơi xuống đấy, trong động đầy xương cốt con người lộn xộn, hắn vừa vặn trúng chiêu.

Giày vò lâu như vậy rồi ta lại thấy đói, dứt khoát lấy nồi nhỏ ra nấu thêm bánh ngọt, mới nấu xong còn chưa kịp tới ăn, thanh âm Lý mặt rỗ đã truyền tới: "Tiểu ca Trương gia, ngươi ăn cái gì thơm như vậy?"

Xem ra y bị mùi thức ăn làm tỉnh, cho nên đưa cho hắn một chút bánh nướng khét lẹt, đồng thời hỏi: "Mẹ ơi, sao tỷ lại rơi từ đây xuống vậy? Ta đi thẳng tới tỷ cũng không rơi xuống."

Không ngờ tên Lý Ma Tử này căn bản không nói lời nào, cắm đầu ăn như hổ đói, mãi đến khi ăn xong mới hài lòng sờ lên bụng, ủy khuất nói: "Trương gia tiểu ca, ta bị cát vàng thổi vào mắt liền dụi dụi, không ngờ tới lúc ta ngẩng đầu lên ngươi đã không thấy đâu nữa, ta tranh thủ thời gian chạy về phía trước chuẩn bị đuổi theo ngươi, kết quả là rơi xuống..."

Ta thở dài, trong lòng tự nhủ vận khí của mình quá kém, lần đầu tiên đảo ngược đã gặp phải tình huống này. Động này rất sâu, hơn nữa bốn phía đều là cát vàng, cho dù ta mượn linh lực cũng rất khó bò ra ngoài, bởi vì nơi này không có bất cứ thứ gì có thể mượn lực, hơi không cẩn thận là có thể làm cho chúng ta sụp đổ, đem chúng ta chôn sống ở bên trong.

Bất quá ở chỗ nào thì ở, ta cũng không tin không có đường ra!

Huống chi nơi trong động này đều là bạch cốt, tự nhiên là do người đào ra, ta cảm thấy nơi này có thể có chút manh mối.

(D: Mọi người đưa ra nhiều vé đề cử hơn, hỗ trợ thương nhân Chử Âm gian lên bảng đơn! Hiện tại bỏ phiếu đưa hỏa tinh, nhiều nhất hai số đăng ký cho thương nhân Chử Âm gian bỏ phiếu, có thể ước lượng một số tiền tài đọc sách lớn.)

Chương tám trăm bốn mươi lăm của nhân ngư hương

"Tiểu ca Trương gia, ngươi đang suy nghĩ gì đấy?"

Lý Ma Tử nghi hoặc hỏi, trong đầu ta đột nhiên sinh ra một suy nghĩ lớn mật, thấp giọng hỏi: "Ma Tử, ngươi đoán chúng ta có thể hay không đã tới cổ mộ!"

Cũng không phải ta nói mò, bạch cốt nơi này hẳn là thời tế tự giết chết người cùng động vật.

"Thật vậy không?"

Mặt Lý Ma Tử tràn đầy vẻ hưng phấn không nhịn được, ta lắc lắc đầu, dù sao ta cũng không biết cái cổ mộ này. Nhưng nếu nơi này có nhiều xương người cùng xương thú như vậy, tối thiểu có thể nói rõ đây không phải là một hang động đơn giản.

Dựa theo thương thế của Lý Ma Tử, cơ bản không thể leo lên được, muốn ra ngoài chỉ có thể tìm được những cửa ra khác, vì vậy ta tiếp tục dìu hắn đi về phía trước, trong lòng ta luôn cảm thấy phía trước sẽ có chuyện không tưởng tượng nổi phát sinh.

Đi một đoạn, phía trước xuất hiện một đường ngầm sâu thẳm, mà cuối đường chính là một cánh cửa đá.

Cửa đá bị người dùng da thú niêm phong lại, ta không khỏi hiếu kỳ, liền đỡ Lý Ma Tử qua một bên, sau đó trực tiếp xé tấm da thú trên cửa đá xuống.

Da thú cũng bịÔn bó, cho nên tiện tay xé xuống, tuy nhiên cửa đá rất nặng, ta dùng hết toàn lực đẩy nửa ngày, mới gạt ra một con đường nhỏ chỉ vẻn vẹn một mình đi qua.

Tiếp theo ta đem Lý Ma Tử nâng lên cho hắn vào trước, còn bản thân thì cẩn thận theo ở phía sau, đợi sau khi chúng ta tiến vào triệt để, ta cầm đèn đuốc có chút hứng thú quan sát.

Không gian sau cửa đá đại khái lớn như hai quả láng, không gian lớn như vậy toàn bộ bị đánh tạo thành Phật đường, phóng mắt nhìn bốn phía tràn đầy tượng Phật. Ở trung ương chính là Phật Tổ Thích Ma ni, cũng chính là Như Lai chúng ta theo thói quen nói.

"Tiểu ca Trương gia, con mẹ nó đây rốt cuộc là địa phương nào? Tại sao lại có nhiều tượng phật như vậy?" Lý Ma Tử không hiểu hỏi.

Ta không để ý tới hắn, trực tiếp đi đến chỗ tượng Phật chính giữa.

Trước mặt tượng phật có một vật cùng loại với nến, chỉ là thân đèn thì cao hơn một mét, mà dưới ánh nến lại có một thi thể hài tử nam nhi.

Đứa bé trai này lộ ra tư thế nửa quỳ, toàn thân màu tím đen, ngọn nến xỏ xuyên qua hậu môn và miệng của nó.

Con mẹ nó thật quỷ dị, ta chà xát ngón tay có chút lạnh lẽo, dùng âu lửa đốt nến, theo một tiếng xoẹt, bốn phía nháy mắt sáng như ban ngày.

"Mẹ kiếp!"

Lúc này Lý Ma Tử đột nhiên quát to một tiếng, giống như đang nhìn thấy chuyện gì đó đáng sợ.

Ta vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy hắn ta trừng to con mắt, miệng há thật lớn.

"Lý mặt rỗ?"

Ta tưởng là hắn nhìn thấy cái gì kinh hãi, sốt ruột hỏi: "Ngươi nhìn thấy cái gì?"

"Phát tài rồi, chúng ta phát tài rồi!"

Lý Ma Tử đột nhiên túm lấy hắn, hai mắt tỏa sáng nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi xem tượng Phật này..."

Ta ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai mắt tượng Phật trên đỉnh đầu dưới ánh đèn chiếu rọi lóe ra hào quang loá mắt.

Rốt cuộc là ai xây tượng Phật, vậy mà đặt bút tích lớn như vậy: Toàn thân tượng Phật đều là do vàng ròng chế tạo, trên ánh mắt càng khảm các loại bảo thạch.

"Đừng nói một con phố cổ quái, ở đây tài bảo đủ để mua một tiểu quốc gia."

Lý Ma Tử lúc này hết sức kích động, nếu không phải chân hắn bị thương, chỉ sợ hắn sẽ bò lên trên tượng Phật đào bảo thạch.

Tuy nhiên ta vẫn kính sợ loại đồ vật này, một bàn tay liền đánh lên đầu Lý Ma Tử, hù dọa: "Ngươi chỉ biết phát tài, nơi này là nơi nào ngươi không biết sao? Vạn nhất bên trong tượng Phật có cơ quan ta xem ngươi làm thế nào."

Lý Ma Tử nghe ta nói vậy thì ngừng lại, nhưng trên mặt vẫn không kìm được sự hưng phấn.

Ta không quản hắn nữa, mà là cẩn thận quan sát, trong mật thất tràn đầy tượng phật, hơn nữa những tượng phật này cũng không phải dựa theo quy củ chùa miếu, từng người nhìn qua không có kết cấu gì.

Quan trọng nhất là những tượng Phật này tuy kim quang lóng lánh, nhưng không phải loại cảm giác hiền lành, ngược lại khiến người ta cảm thấy nụ cười treo ở khóe miệng chúng có chút âm tà!

Ta bị những tượng phật này nhìn chằm chằm, lông tóc toàn thân dựng đứng, bèn kéo Lý Ma Tử ngồi xuống cạnh cây nến.

Điểm u quang phát ra từ ngọn nến nhân thánh làm cho trong lòng ta yên tâm hơn một chút, bởi vì thứ tản mát ra cũng không phải mùi nến, mà là một mùi thơm thoang thoảng.

Ta từng may mắn ở trong lư hương ngự dụng Càn Long năm đó từng ngửi thấy thứ mùi vị này: Nhân Ngư Hương.

Bên trong cổ tịch và Tây Phương cổ tịch đều từng ghi lại Mỹ Nhân Ngư, nhưng ở phương Đông Mỹ Nhân lại là một loại sinh vật khác: Giao nhân.

Theo truyền thuyết, Giao nhân sống ở biển sâu. Mỗi khi bờ biển của đêm trăng tròn, vụ sương mù lại nổi lên, khi đó Giao nhân sẽ lên bờ. Giao nhân giỏi làm việc bổ sung, cho nên thời xưa có tơ Giao.

Giao nhân cũng không trực tiếp trao đổi cùng loài người, bọn chúng sẽ mượn thi thể nhân loại chìm vào biển sâu lên bờ tiến hành giao dịch cùng loài người. Khi chúng trở về biển sâu, sẽ đem thi thể nhân loại mượn dùng đưa lên bờ biển, chờ ngư dân phụ cận phát hiện.

Chẳng biết từ khi nào trên thế gian lại truyền ra một câu: Giao nhân có thể chế sáp, thiêu đốt trăm ngàn năm!

Theo trên một số sách cổ ghi chép, thời cổ hoàng đế muốn treo đèn Trường Minh sẽ treo thưởng hậu hĩnh, ngư dân sẽ bắt Giao nhân cống nạp lấy phong thưởng, thợ thủ công đem dầu mỡ trong người Giao tộc rút ra, niêm phong nó, chế thành nến cho người ta.

Quá trình chế nến người chế tạo vô cùng tàn nhẫn, bình thường dưới ánh nến đều sẽ có một đồng tử tiếp dẫn. Đồng tử nhất định phải vì huyết thống hoàng thất, hơn nữa chỉ có thể lớn hơn ba tuổi. Nhìn ánh nến trước mắt, ta nghĩ đến mình từng vì Nhạc nhạc mẫu tìm kiếm nước mắt, trong lúc nhất thời cảm khái ngàn vạn.

Thế nhưng nơi này lại có nến người mà Hoàng đế mới dùng, xem ra thật sự không đơn giản.

"Lý mặt rỗ, ngươi đưa bản đồ cho ta."

Ta nhớ trên bản đồ chứng tỏ tường thành cách đó không xa chính là tượng Phật, nơi này tràn đầy tượng Phật, có lẽ là có liên quan với tượng Phật tháp.

Nhưng bây giờ chúng ta bị nhốt trong lòng đất, không có cách nào quan sát bên ngoài, tuy nhiên thông qua cấu tạo đỉnh đầu không khó để nhìn thấy hình dáng kiến trúc hiện lên, hẳn chính là phật tháp ghi trên bản đồ.

Như vậy xem ra, chúng ta cách cổ mộ đã không xa.

"Lý Ma Tử, lần này chúng ta gặp vận khí cứt chó, thế mà đánh bậy đánh bạ lại tìm được phật tháp." Ta vui mừng nửa nói.

Lý Ma Tử cười hắc hắc, nam nhân thay cho cổ mộ đối với chúng ta có sức hấp dẫn quá lớn, huống chi chuyện này cũng liên quan tới tính mạng của hai người chúng ta.

Tuy nhiên ta rất nghi hoặc là Phật tháp làm sao xây dưới mặt đất, có lẽ là cát đá hoặc bão cát chôn nó ở đây, nhưng cái cửa hang chúng ta vừa mới rơi xuống là xảy ra chuyện gì, lẽ nào là bị người nhanh chân đến trước?

Vừa nghĩ tới có đạo mộ tặc tiến vào trước chúng ta, trong lòng ta liền ngứa ngáy, đừng quay đầu lại tìm một cái mộ trống, vậy coi như chơi không rồi.

Nghĩ tới đây, tâm tình đang tốt lại lập tức trầm xuống!

Bầy Phật thứ tám trăm bốn mươi sáu loạn, mây đen che kín trời đất.

Chúng ta lại trở về gần cây nến, Lý Ma Tử ai oán thở dài nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi nói chúng ta tìm được Phật tháp mà không tìm thấy cổ mộ, chuyện này phải làm sao bây giờ?"

Hiện tại tình huống của ta và Lý Ma Tử giống như vất vả mới về nhà, lại phát hiện không mang theo chìa khóa.

Bất quá đã đến một bước này rồi thì thở dài cũng vô dụng, ta điều chỉnh tâm thái rồi tiếp tục quan sát!

Ta từng từng đi qua Thiếu Lâm tự, tượng Phật bên trong đều tiến hành sắp xếp theo đẳng cấp cao thấp của chúng Phật Tây Thiên, nhưng tại sao tượng Phật ở đây lại loạn cào cào như vậy.

Ta không tin người xây dựng Phật tháp vô duyên vô cớ bày tượng Phật thành như vậy, đây là nguyên nhân gì? Có phải có quan hệ với cửa vào cổ mộ chúng ta cần tìm hay không?

Nhìn một chút, ta đột nhiên phát hiện tòa phật tháp dưới đất này lại có hình tròn, có chút phong cách Y – Tư – Hoa.

Đây là vi phạm với kiến trúc Phật giáo, tuy nói nơi này là di chỉ Cổ Lâu Lan, bất quá cho dù văn hóa trong đất liền lan truyền đến Tây Vực thì cũng không kém nhiều như vậy.

Xem ra, người kiến tạo Phật tháp nhất định có ý đồ riêng!

Không biết vì sao, ta đột nhiên nhớ tới một thiên báo đã từng xem: Chỉ ra một tòa cổ mộ ở Thiểm Tây khai quật, phía trên cổ mộ tọa lạc phật tháp.

Ngay từ đầu nghiên cứu chỉ phát hiện phật tháp, bất quá trong đó có một vị lão dạy dạy về nghiên cứu văn hóa cổ Phật thập phần sâu, hắn phát hiện chúng Phật trong phật tháp đặt ra không phù hợp quy định phật giáo, liền nổi lên nghi ngờ, cuối cùng phát hiện cổ mộ phía dưới phật tháp.

Như vậy tòa phật tháp trước mắt này có thể cũng giống như trong báo cáo không?

Chúng Phật trong Phật giáo sắp xếp đều có quy củ đặc biệt, thập phần sâm nghiêm giống như đẳng cấp giai cấp cổ đại.

Nghĩ tới đây, ta đã quyết định lớn mật!

Tuy rằng ta không biết lão dạy trong thông tin làm sao phát hiện ra cổ mộ, nhưng ta quyết định dùng phương pháp của chính mình thử một lần.

Ta từng thử thúc đẩy một bức tượng phật cách ta gần nhất, lúc này mới phát hiện tượng Phật giống như trống rỗng, cũng không nặng nề như trong tưởng tượng của ta.

Tiếp đó, ta phát hiện mặt sau tượng Phật có khắc chữ.

"Tây thiên chúng thần phật loạn, thì mây đen che mắt; Tây Thiên chúng Phật về, mây đen lui về."

Nhìn đến đây, trong lòng ta mừng rỡ, tiếp theo lại thử nhìn những tượng phật khác, cuối cùng phát hiện trên mỗi tượng phật đều có khắc một chữ tương tự, xem ra suy đoán của ta là đúng!

"Trương gia tiểu ca, ngươi ở đó bận cái gì?"

Lý Ma Tử thấy ta đem tượng phật đẩy đi, hết sức giật mình hỏi.

"Mạch, nếu ngươi còn sức nữa thì giúp ta đẩy mấy bức tượng Phật."

Vừa rồi ta cẩn thận quan sát một chút, vị trí những tượng Phật này cũng không phải tất cả sai lầm, chỉ là trong đó có mấy pho tượng Phật phạm sai lầm, thậm chí người không hiểu cũng căn bản nhìn không ra.

"Tiểu ca, đồ vật nặng như vậy mà ngươi có thể chuyển xuống được, ta cũng không có bản lãnh lớn như vậy, dù sao trên đùi ta còn bị thương đấy!" Lý Ma Tử lắc đầu liên tục.

"Tượng Phật trống không, ngươi giúp ta đẩy mấy cái là được."

Bây giờ ta lười nói nhảm với hắn, nếu như suy đoán của ta có thể là chính xác, ta đương nhiên phải nghiệm chứng một phen!

Lý Ma Tử vừa nghe thấy tròng mắt trợn tròn, cực kỳ không thể tin nhìn ta.

"Ta cũng không lừa ngươi!" Ta đáp.

Hắn giống như muốn nghiệm chứng lời nói của ta, cũng bất chấp vết thương trên đùi, thập phần vội vàng bò đến bên cạnh một pho tượng phật đứng gần hắn nhất, dùng hai tay trực tiếp đẩy tượng Phật ra nửa mét.

"Móa nó, mẹ nó không phải thuần kim."

Lý Ma Tử thất vọng thở dài, ta cũng giống hắn đều hết sức uể oải. Bất quá thất vọng vẫn là phải dựa theo suy đoán thực tiễn một phen, chuyện này liên quan tới việc tìm được Hán mộ.

Chúng ta đem tượng Phật trình tự bày ra sai lầm đều dời ra, sau đó dựa theo trình tự bình thường một lần nữa sắp xếp lại.

Vừa mới bày ra xong, chỉ nghe một tiếng ầm vang, dưới chân ta cùng Lý Ma Tử đột nhiên trống trơn!

Tiểu gia lại thể nghiệm cảm giác phi nhân trên không trung, bất quá lần này trong lòng ta càng nhiều hơn là mừng rỡ, nếu như phía dưới còn có mật đạo, tám chín phần mười chính là cổ mộ.

Sau khi hạ xuống ta trực tiếp dùng ô quang chiếu rọi bốn phía, phát hiện đây là một chỗ tương tự đài trước, bên cạnh còn có một con đường nhỏ do bạch ngọc lát thành.

"Đây nhất định chính là cổ mộ."

Lý Ma Tử nhìn thấy con mắt mộ đạo hán bạch ngọc chế thành lập tức dựng thẳng lên, ta cũng không khỏi kích động, đỡ Lý Ma Tử dậy, dùng mặt nạ phòng độc mua được che lại mũi miệng.

Cổ mộ này không biết đã bao nhiêu năm không có mật báo, bên trong khẳng định có âm khí bức người, may mắn đã sớm mua được mặt nạ phòng độc, nếu không rất có thể còn chưa kịp đi vào đã bị độc chết rồi.

Sau khi chẩn bị, ta đỡ Lý Ma Tử chậm rãi đi vào trong.

Phần lớn mộ địa của hán đại đều giống nhau, có hai cái nhĩ thất chôn cất nha hoàn cùng súc vật, ở giữa là mộ thất chính chứa thi cốt chủ nhân.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, đi chưa được bao lâu, chúng ta đã thấy không gian phía trước bị chia làm ba phần, hai bên trái phải là phòng tai, mộ thất chính giấu trong bóng tối thâm sâu.

"Trương gia tiểu ca, ngươi nói bên trong có đồ vật gì?" Lý Ma Tử hỏi.

Vấn đề này của Lý Ma Tử làm khó ta rồi, tiểu gia luôn luôn là bán âm vật, hoặc là ra ngoài tiếp đơn hàng, vẫn là lần đầu tiên tiến vào cổ mộ.

"Mặc kệ nó có cái gì, nhìn kỹ hẵng nói." Ta nói xong liền đỡ Lý Ma Tử dậy, trước đi nhĩ thất bên phải dạo một chút.

Trong phòng, có lẽ trong đó có ánh nến, ta tìm một vòng liền phát hiện một cái giá cắm trên vách tường lỗ khảm.

Không biết ngọn nến này được làm bằng vật liệu gì, qua nhiều năm vậy mà vẫn có thể dùng, tim đèn cũng lạ thường không có phong hóa.

Sau khi ta nhóm lửa, ngọn nến trong tai trong nháy mắt đã biến thành sáng sủa, giương mắt nhìn dưới chân chất đầy đồ vật như vảy cá.

Những thứ này có màu nâu đen, lấp lóe hào quang như Hắc Diệu Thạch, chúng nó tựa như là những ngọn núi nhỏ chồng chất lên nhau vậy.

"Con mẹ nó, đây là thứ đồ chơi gì?"

Lý mặt rỗ khó hiểu hỏi, ta cau mày đi đến trước mặt tiểu sơn, cầm một khối cẩn thận quan sát, luôn cảm thấy dường như ta từng thấy vật này ở đâu.

Mùi tanh hôi mà nó tỏa ra hình như ta cũng từng ngửi được ở đâu đó.

Trong giây lát, ta chợt nhớ tới lão đạo thần bí từng gặp ở quỷ thị kia, lúc đó trong tay hắn nắm chặt thứ này, rốt cuộc đây là cái gì?

"Tiểu ca Trương gia, đi thôi, chúng ta đi xem một cái nhĩ khác."

Thanh âm Lý mặt rỗ truyền đến, ta gật đầu tạm thời buông bỏ nghi vấn này, tiếp theo hướng phòng lớn thứ hai đi đến.

Ta cứ thế thắp điểm sáng, lỗ tai này mặc dù không chồng chất vảy cá như núi nhưng cảnh tượng trước mắt lại càng quỷ dị.

Trong nhĩ thất có sáu bộ thi thể, trên người bọn họ mặc váy giống như da rắn chế thành, bởi vậy có thể đoán được sáu bộ thi cốt này đều là nữ nhân, hẳn là nha hoàn hộ táng của chủ nhân mộ.

Chẳng qua quần áo các nàng mặc trên người giống như da rắn rốt cuộc là sao? Cũng chưa từng nghe nói hán hán làm áo cho da rắn a.

Ta đi đến bên cạnh hài cốt, dùng tay sờ sờ chiếc váy trên người các nàng, cảm giác thứ này cầm vào tay mềm mại, mềm mại hơn tơ lụa tốt nhất Tô Châu.

"Tiểu ca, ngươi nói cây trâm này có thể bán được giá tốt hay không?"

Trong lúc ta đang nghiên cứu chất liệu mặc trong quần áo, Lý mặt rỗ lại đem một ít trang trí trên sáu bộ thi cốt đều cầm đi, ta bất đắc dĩ mắng: "Lý Ma Tử, ngươi lại thấy tiền mở rồi!"

Lý Ma Tử nghe xong nhún vai, ra vẻ lão tử thấy tiền mở mắt ra, thích thế nào thì làm.

Đúng lúc chúng ta đang trao đổi ánh mắt, ánh mắt Lý mặt hắn đột nhiên thay đổi hoảng sợ.

Ta hơi sửng sốt, trong lòng tự nhủ sẽ không phải phía sau ta có đồ vật gì đó chứ?

Ta vội quay đầu lại, thình lình phát hiện sáu bộ thi cốt mặc váy rắn đều đứng lên, hốc mắt đen sì của các nàng giờ phút này đang gắt gao nhìn chằm chằm ta.

Chết tiệt, xác chết vùng dậy, hơn nữa còn là thi thể của ngàn năm trước nữa chứ!

(Chương trình mới được đưa đến! Mọi người nhớ bỏ phiếu.)

Thứ đồ vật bên trong đỉnh thanh đồng, thứ thứ thứ thứ tám trăm bốn mươi bảy...

Ta không dám giao thủ với các nàng ở đây để tránh dẫn dụ ra thứ đáng sợ hơn, bèn vội vàng kéo Lý Ma Tử chạy ra khỏi lỗ tai.

Chạy ra xa còn có thể nghe được âm thanh của thi thể sau lưng hoạt động, kẽo kẹt kẽo kẹt, mỗi một âm thanh như bùa đòi mạng.

"Lý Ma Tử, vừa rồi ngươi có mang bao tay trên người thi cốt hay sao?"

Ta thở hổn hển hỏi.

"Còn mang găng tay? Không phải trực tiếp lấy ra sao?"

Lý mặt rỗ vô tội nói, tức giận ta có một loại xúc động muốn nhét hắn vào trong phòng.

"Ngươi không biết khí tức người sống bị người chết dính vào, có thể giả chết hay sao?"

Vừa nghĩ tới phía sau lưng có sáu bộ thi cốt đang đuổi theo chúng ta, trong lòng ta có một bụng tức không thể phát tiết ra.

"Sao lại có nhiều lời đồn như vậy? Lão tử cho rằng tùy tiện cầm là được rồi..." Lý Ma Tử bĩu môi nói.

Ta thở dài, sự tình đã vậy cũng bất chấp tính sổ với Lý Ma Tử, thoát thân mới là vương đạo.

Thi cốt vừa rồi mới bị dọa cho hoạt động chậm chạp, không bao lâu nữa tốc độ của chúng sẽ nhanh kinh người, nghĩ đến đây ta tranh thủ thời gian kéo nó chạy tiếp. Không nghĩ tới hắc ám trước mặt lại là một cánh cửa sắt, ta và Lý Ma Tử phải dùng hết toàn lực mới có thể đẩy ra một khe hở.

Bọn bọn họ mới đi vào, sáu bộ hài cốt đã đuổi tới gần, ta không biết sức lực từ đâu mà một tay có thể đóng cửa sắt lại.

Thi cốt ngoài cửa cũng không rời đi, mà dùng móng tay sắc bén không ngừng gãi gãi cửa sắt, phát ra thanh âm rợn tóc gáy làm người ta dựng đứng.

Cũng may cánh cửa sắt này rất cứng, ta không cho rằng chúng có thể xông vào được, dứt khoát không để ý tới chúng nữa, ngược lại còn quan sát đồ vật bên trong cánh cửa sắt.

"Tiểu ca Trương gia, những hài cốt ngoài cửa kia rốt cuộc là thứ quái gì vậy, làm sao còn cử động được chứ?"

Lý Ma Tử thở hổn hển hỏi.

"Ngoại môn là Thi Quỷ, nhờ khí tức người sống hồi sinh, sẽ công kích tất cả người sống chung quanh chúng nó." Ta giải thích.

Thi Quỷ là do người hàm oan mà chết biến thành, chúng nó trước khi chết nhất định đã trải qua các loại cực hình cùng tra tấn, mới có thể lòng mang oán hận. Lại do tâm thuật bất chính, oán hận niêm phong ở trong thân thể chúng nó, một khi người sống đụng chạm chúng nó, chúng nó sẽ bạo khởi đả thương người.

Thi Quỷ thuật có tổn thương thiên hòa, từ trước đó đã được liệt vào cấm thuật.

Vì để phòng ngừa vạn nhất, ta từ trong túi lấy ra Phá Sát Phù, đặt tại cửa một cái Khốn Linh Trận.

Tiếp đó ta lại kiểm tra vết thương của Lý Ma Tử một lần nữa, vừa rồi chạy như điên nên vận động rất mạnh, vết thương trên đùi Lý Ma Tử đã rách ra.

Ta giúp hắn đổi thuốc một lần nữa băng bó một phen, làm xong những thứ này ta sức cùng lực kiệt ngồi trên mặt đất.

Bất tri bất giác khi chúng ta tiến vào cổ mộ đã gần ba giờ, ăn chút bánh quy đã sớm tiêu hóa hết, ta từ trong ba lô lấy ra thịt khô và bánh áp súc gặm lên.

Bình thường cảm thấy những thứ này khó có thể nuốt trôi, đói bụng mới cảm thấy thứ này quả thực là thức ăn ngon nhất thế gian!

Miệng ăn mấy miếng đơn giản ta và Lý Ma Tử một lần nữa lên đường. Bởi vì phía sau có một đám thi quỷ nên chúng ta không có biện pháp theo đường cũ trở về nên chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, hi vọng phía trước có cửa ra, nếu không chỉ có thể mạo hiểm liều mạng một phen.

Cửa sắt phía sau một mảng lớn đều trống rỗng, thoạt nhìn hẳn là sảnh vuông cổ mộ.

Theo lý mà nói, phía sau đại sảnh chính là mộ thất chính.

"Tiểu ca, ngươi xem đó là thứ gì?"

Lý Ma Tử ánh mắt gian xảo, đi không bao xa liền có phát hiện mới, theo phương hướng hắn chỉ chiếu tới, phát hiện đó là một cái đỉnh thanh đồng đặc biệt lớn khoảng hai mét, thoạt nhìn giống như một cái vại nước của nông thôn.

Vì sao trong Phương Thính lại vô duyên vô cớ đặt một cái đỉnh lớn như vậy?

Mộ chủ nhân thật đúng là không ngừng đổi mới thế giới quan của ta.

Phía trên thanh đồng đỉnh đậy nắp, ta rất hiếu kỳ bên trong có đồ vật gì, bất quá muốn ra bên ngoài đám thi quỷ kia, ta vẫn quyết định nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, vạn nhất lại gọi ra thứ gì đó đáng sợ, vậy cũng thật là không chịu nổi.

Lý Ma Tử thấy ta chần chờ, tự nhiên minh bạch ý nghĩ của ta, yếu ớt nói: "Trương gia tiểu ca, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi!"

Lý Ma Tử trước nay quan trọng hơn cả số tiền, vậy mà lại học khôn, xem ra Thi Quỷ vừa rồi quả thật đã dọa hắn sợ.

Nhưng tòa cổ mộ tràn ngập quỷ dị này tựa hồ đã biết chúng ta sợ hãi, ngay lúc chúng ta chuẩn bị quay đầu rời đi, trong đỉnh thanh đồng bỗng nhiên truyền ra tiếng thùng thùng.

Ta nghe thanh âm này, da đầu không khỏi tê dại một hồi, Lý Ma Tử còn thảm hơn cả ta.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi nghe được thanh âm gì chưa?" Hắn trốn sau lưng ta, run rẩy hỏi.

Ta mới vừa muốn nói chuyện, lại có một trận thanh âm từ đỉnh đồng xanh truyền ra.

"Thùng thùng thùng thùng!"

Thanh âm này trong hoàn cảnh yên tĩnh càng lộ vẻ đột ngột, Lý mặt rỗ ôm chặt lấy ta, cơ hồ là nức nở nói: "Trương gia tiểu ca, thanh âm là từ trong đỉnh truyền ra... "

Toàn thân Lý Ma Tử đều đã thấm đẫm mồ hôi lạnh, mà trên trán của ta cũng mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mới vừa rồi đỉnh thanh đồng còn thập phần an tĩnh tại sao vừa thấy chúng ta muốn đi lại phát ra âm thanh?

Chẳng lẽ bên trong có Âm Linh?

Ta ra hiệu cho Lý mặc rồi chờ ở lại đây, muốn xem xem trong đỉnh có điều gì, nhưng Lý mặt rỗ rõ ràng là bị hoảng sợ, vẫn lôi kéo y phục không buông tay.

Ta chỉ có thể mang theo hắn cùng hướng về Thanh Đồng đỉnh. Theo chúng ta dần dần tới gần, âm thanh kia càng ngày càng rõ ràng.

"Thùng thùng thùng... "

Thanh âm bên trong đỉnh thanh đồng hết sức có quy luật, giống như muốn kể cho chúng ta nghe điều gì đó. Trong đầu của ta không khỏi hiện lên một hình ảnh: Trong đỉnh thanh đồng có một ác linh ở, nó dùng âm thanh dẫn mọi người xuống dưới đỉnh, sau đó tàn nhẫn nuốt chửng người tới gần.

Bất quá, ác linh bên trong nếu thật sự nghĩ như vậy, ta sẽ trực tiếp đánh tan nó!

Theo tiếng hít sâu lắng nghe, ta cảm giác thanh âm trong đỉnh thanh đồng thật sự giống như đang nói chuyện.

"Thùng thùng... thùng..."

"Thùng thùng... thùng..."

Thanh âm này hai dài một ngắn, rất có quy luật, có chút giống với tiếng vang phát điện thời cận đại, càng có chút giống mật khẩu Áo Giáp.

Linh cơ của ta khẽ động, không ngừng nhớ lại mật ong ở trong đầu, loáng thoáng cảm giác thanh đồng đỉnh phát ra âm thanh như đang nói: "Nơi này có quỷ, cứu mạng."

Hắn nói trong mộ có quỷ, bên cạnh chứng minh mình là con người, hẳn là hắn bị hại chết trong mộ, giờ phút này còn không biết mình đã chết rồi?

Thật sự ta không thể kìm nén được tò mò trong lòng, chỉ muốn xem thử trong đỉnh thanh đồng rốt cuộc là thứ gì.

Ta chào Lý Ma Tử tới hỗ trợ, tuy nói hắn không tình nguyện lắm, nhưng bị ta cưỡng bức dâm uy đành phải khuất phục.

Theo thanh đồng đỉnh bị chậm rãi đẩy ra, ta thình lình phát hiện bên trong là một bộ hài cốt, phía trên còn mặc đạo bào!

Ta mặc dù không biết đạo sĩ này tại sao sẽ chết ở chỗ này, bất quá nếu đã gặp được cũng phải giúp một chút, tóm lại xem như tiền bối của ta.

Bởi vì cổ đỉnh có cao hai mét, ta nghĩ mọi cảnh tượng nhìn thấy cũng không đơn giản, liền để Lý Ma Tử ngồi chồm hổm trên mặt đất, giẫm lên vai hắn mà nhìn. Nhưng hắn lại khiếp sợ phát hiện người nằm ở phía dưới chính là lão đạo sử dụng ảo thuật đối với chúng ta ở quỷ thị!

Chắc chắn không thể sai, trong tay nó còn nắm lấy vảy cá tựa như hắc diệu thạch.

Lão đạo này lúc trước tới đây tám phần là vì làm chuyện tốt, ta thở dài thầm nghĩ: Đáng tiếc, sau đó dùng linh phù đem lão đạo hỏa hóa, bụi về bụi, đất về đất, hy vọng hắn có thể sớm ngày đầu thai một lần nữa làm người.

Từ sau khi ta đem thi thể lão đạo kéo ra, thanh đồng đỉnh cũng không còn phát ra tiếng thùng thùng, ta lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Tiếp tục đi về phía trước một đoạn, cuối cùng đã tới mộ thất chính, trước mộ thất vậy mà lại xuất hiện một cửa đá.

Nên biết, dưới quy cách chôn cất của người cao to thì ba cánh cửa đá này chính là quy cách mai táng của con cháu hoàng tộc!

Cánh cửa đá trước mắt này nhỏ hơn rất nhiều so với hai cánh cửa trước, phía trên có điêu khắc long phượng.

Không khó nhìn ra tiêu chuẩn của thợ thủ công rất cao, giống như đúc Tiềm Long và Phượng Hoàng khắc, dường như chỉ một giây sau là chúng sẽ bay ra khỏi cửa đá.

Bên dưới cửa đá là Lôi Vân văn, là ký hiệu đặc trưng của một vị đại hán.

"Con mẹ nó đây chính là cửa đá, nếu là cửa ngọc, lão tử tuyệt đối sẽ dọn về bán." Lý Ma Tử nhìn phù điêu tinh mỹ trên cửa đá, nghiến răng nghiến lợi nói.

Ta trực tiếp xem nhẹ hắn.

Trên cửa đá này có một lỗ hổng lớn cỡ con mắt, xem ra là chỗ để cắm chìa khóa.

Cánh cửa đá cuối cùng của mộ táng bình thường sẽ áp dụng rất nhiều biện pháp bảo hộ, bên trong có lẽ có độc tiễn, có lẽ có khói độc.

Nếu dùng man lực phá hoại không chỉ vĩnh viễn sẽ bị phong tỏa cửa đá, để mộ thất không cách nào thấy lại ánh mặt trời, còn có thể đem người mở ra mộ môn toàn bộ giết chết.

Ta muốn làm khó Lý mặt rỗ, chúng ta đi đâu tìm chìa khóa mở cửa đá đâu vậy?

Nhìn căn phòng chính mộ gần ngay trước mắt mà không có bất kỳ biện pháp nào có thể mở nó ra, trong lòng ta không khỏi dâng lên một cỗ thất bại.

Ta lấy bản đồ ra cẩn thận xem xét, mơ hồ phát hiện vị trí bên cạnh cổ mộ có đánh dấu Song Ngư ngọc bội!

Đầu thứ tám trăm bốn mươi tám, thân người đầu người mình rắn.

Ta tập trung nhìn vào, đây không phải là quà sinh nhật ta tặng cho Lý Ma Tử sao?

Chẳng lẽ nói, Song ngư ngọc bội chính là chìa khóa mở ra mộ thất chính!

Xem ra ông trời không muốn ta và Lý Ma Tử tay không trở về, nghĩ đến điều này ta rất kích động kêu lên: "Lý Ma Tử, mau đưa ngọc bội cho ta!"

Lý Ma Tử tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng vẫn ngoan ngoãn tháo ngọc bội đeo trên cổ xuống.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi làm gì vậy?"

Lý Ma Tử thấy ta cầm ngọc bội không ngừng khua tay với cửa đá, nghi hoặc hỏi.

"Tòa mộ cổ này nhất định sẽ bị chúng ta mở ra..."

Nói xong ta liền đem song ngư ngọc bội đặt ở chỗ trống trên cửa đá, vừa vặn ăn khớp.

Tiếp theo, ta nhẹ nhàng chuyển động ngọc bội, chỉ nghe một tiếng ầm vang trầm, thạch môn mở ra!

Lý Ma Tử nhìn mà trợn mắt há mồm, không thể tưởng tượng nổi hỏi: "Tiểu ca, ngọc bội này rốt cuộc là từ đâu mà có?"

Ta cười to lên, mẹ kiếp ai có thể nghĩ đến vốn chỉ là quà sinh nhật tặng cho Lý Ma Tử, lại trở thành chìa khóa của tòa cổ mộ này? Có thể trong minh minh đã tự có định số.

Lập tức ta đỡ Lý Ma Tử tiến vào mộ thất chủ, mở ra bổng lộc chiếu xạ qua, phát hiện ngay phía trước một trái một phải đặt hai cây đèn, phía sau đèn nhân dân chính là quan tài của chủ nhân mộ.

Ta sẽ đốt hai cây Nhân Chúc, rất nhanh trong không khí tràn ngập mùi thơm của dầu giao, mà cả mộ thất cũng được thắp lên dưới ánh sáng của Nhân Chúc.

Mộ thất này ước chừng rộng năm mươi mét vuông, ở giữa để một cái quan tài, hai bên thì chất đống vật bồi táng.

Lý mặt rỗ nhìn thấy những đồng táng phẩm kia, con mắt đều đăm đăm, không để ý tới ta nữa mà bắt đầu chuyển động.

Từ lúc mới bắt đầu, ta đã sinh ra hứng thú nồng đậm với thân phận chủ nhân của mộ, ta cũng muốn nhìn xem tên này rốt cuộc có lai lịch gì!

Quan tài do băng ngọc Côn Luân chế thành, toàn thân trong suốt, đưa tay sờ một cái lạnh buốt.

Càng làm cho ta trợn mắt, trong quan tài băng ngọc còn mang theo một cái quan tài gỗ Kim Ti Nam, quy cách này thật sự là quá cao.

"Trước đừng mở quan tài đã, chờ ta một chút."

Lý Ma Tử ở trong hầu hết các loại vật phẩm bồi táng quên hết mà trở về, vẫn không quên cho hắn cùng một chỗ mở quan tài, ta cũng lười quấy rầy hứng thú của hắn, liền gật đầu tiếp tục quan sát mộ thất.

Lúc này ta phát hiện trên vách tường chung quanh mộ thất khắc rậm rạp phù điêu, ta nhanh chóng đi lên phía trước, phát hiện nhân vật trong phù điêu rất sống động, cẩn thận tổng cộng có năm bức họa, nhìn qua là tại ghi chép chủ nhân mộ truyền kỳ cả đời.

Nguyên lai mộ chủ này, là một hoàng tử Hán triều không được sủng ái. Về sau hán triều thông gia cùng Lâu Lan Cổ Quốc, lúc ấy Hoàng đế liền phái hắn đến hòa thân.

Không nghĩ tới Hoàng tử cùng Lâu Lan nữ vương vừa thấy đồng tình, từ đó trở đi lâm vào sông yêu. Nhưng tiệc vui không dài, hoàng tử không biết mắc phải quái bệnh gì, giống như rắn bắt đầu lột da, cuối cùng Lâu Lan nữ vương bởi vì vất vả quá độ mà chết.

Hoàng tử xây tòa cổ mộ này cho nữ vương, chính hắn lại không có tin tức.

Cuối cùng trên một bức phù điêu khắc hình một quái vật đầu người mình rắn to lớn, chẳng lẽ quái vật này chính là hán triều hoàng tử sao?

"Trương gia tiểu ca, có mở quan tài không?"

Lý Ma Tử cầm rất nhiều vật bồi táng, trên người thật sự chứa không nổi mới chạy tới, cười tủm tỉm hỏi.

"Được rồi, chúng ta không phải đến trộm mộ, ta đến đây chính là để giúp nữ quỷ, sau đó tự mình mở mang kiến thức, để cho Lâu Lan nữ vương yên nghỉ đi! Việc chúng ta cần làm bây giờ là từ địa phương quỷ quái này đi ra ngoài." Ta lắc đầu nói.

Dù sao lâu Lan nữ vương qua đời nhiều năm như vậy, chỉ sợ đã sớm biến thành một đống xương khô, thật không có gì để xem. Lại nói mở quan tài lại phải phí hết sức, làm không tốt nữ vương biến thành cái bánh chưng lớn, vậy thì thật sự vác đá đập chân mình.

Lý Ma Tử tuy có chút tiếc nuối, nhưng cũng ở trong mộ lấy rất nhiều vật bồi táng theo, nhiều hơn nữa cũng không bắt được.

Bọn ta nghĩ chúng ta nên rời khỏi cổ mộ như thế nào đây?

Ta lại bắt đầu rầu rĩ về chuyện này, Lý Ma Tử đưa cho hắn một lá khói, an ủi: "Trời không tuyệt đường người, ngươi đừng phát sầu nữa."

Ta đột nhiên hít vào hai hơi khói, tâm tình càng thêm khó chịu, hai ngày qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, thảm trạng một nhà Lý Mộc thỉnh thoảng quanh quẩn trong đầu ta. Ta nghĩ cái chết của bọn họ nhất định là do quái vật áo vải che mưa làm ra, đang nghĩ tới đây, đột nhiên có một luồng gió lạnh thổi về phía chúng ta.

Ta hơi sững sờ, tiếp theo trong lòng tràn đầy vui mừng, có gió liền chứng minh có cửa ra!

Ta vội vàng chạy theo hướng gió thổi tới, rốt cục nhìn thấy trên đỉnh đầu có điểm điểm ánh trăng rơi xuống.

Xem ra Lý Ma Tử nói không sai, ta mượn nhờ lỗ khảm bên cạnh quan sát một chút, phát hiện phía trên bao trùm một tầng ngói lưu ly, mở ra ngói lưu ly là tầng đất cứng rắn, đã không còn thuộc về cát đá, như vậy ta không cần lo lắng trong quá trình leo lên bị chôn sống.

Đáng tiếc lần này không mang theo Vĩ Ngọc tới đây, nếu không sao ta lại phải làm như vậy?

Ta cẩn thận đào tầng đất này lớn hơn một chút, đợi sau khi xác định có thể cho người ta đi qua, mới mang theo một ít giá gỗ trong mộ, nâng Lý Ma Tử đi lên.

Chờ hắn sau khi ra ngoài ta rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, vội vàng bò ra theo.

Vừa ra khỏi mộ đã cảm nhận được một luồng mát lạnh, phóng tầm mắt nhìn ra là chúng ta đã đi tới bên bờ vực La Bố.

Ta và Lý Ma Tử cười cười đối mặt, chúng ta lại một lần nữa từ trên đường tử vong chạy thoát!

Ban đêm La Bố neo đậu vô cùng đẹp đẽ, ánh sao lấp lánh. Ta và Lý Ma Tử tham lam hít thở không khí mới mẻ, không ngờ rằng nguy hiểm lại lặng lẽ giáng lâm.

"Có thể coi là con mẹ nó đi ra rồi!"

Lý Ma Tử lớn tiếng quát, chúng ta nằm trên cát vàng mềm mại, lười biếng không muốn nhúc nhích.

Nhưng vào lúc này, phía sau chúng ta đột nhiên truyền đến tiếng ọt ọt. Lúc đầu ta còn chưa xem trọng, nhưng tiếng vang kia càng lúc càng lớn, tựa hồ toàn bộ nước trong hồ đều bị đun sôi.

"Chẳng lẽ phía dưới La Bố có núi lửa?" Lý mặt rỗ nghi hoặc hỏi.

"Không thể nào, chưa từng nghe nói La Bố có núi lửa dưới đất."

Ta vừa nói xong liền cẩn thận quan sát La Bố đang không ngừng ngâm mình, lúc này Lý Ma Tử lại có phát hiện: "Mau nhìn xem, hình như trong nước có cái gì đó!"

Không sai, ta cũng nhìn thấy, vừa rồi trong nước có một đạo hắc ảnh xẹt qua, nó hình thể to lớn, như là một đầu Giao Long. Ta đột nhiên nghĩ đến đôi mắt lúc trước nhìn thấy, trong lòng giật mình.

"Manh, ngươi lui về sau trước đã."

Nói xong ta rút loan đao của Ngân Nguyệt ra để cảnh giới, chỉ thấy nước trong ống la bố càng ngày càng quay cuồng dữ dội, nhưng bóng đen kia lại biến mất, giống như hai người chúng ta đồng thời có ảo giác vậy.

"Ầm..."

Đúng lúc này, chính giữa La Bố Trận đột ngột dâng lên một cột nước, âm thanh đập nước làm hai tai của ta đau nhức.

Không đợi ta lấy lại sức, cột nước đã rơi xuống, ngay sau đó trên mặt hồ vậy mà nổi lên một cỗ thi thể.

Mẹ nó, ta sớm biết bố trí La Bố có mánh lới, nhưng trong hồ làm gì có nhiều thi thể như vậy?

Thi thể dày đặc nhanh chóng lấp đầy mặt hồ, nước hồ vốn trong suốt vô cùng đã biến thành một biển máu!

"Tiểu ca Trương gia, con mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Lý Ma Tử hiển nhiên đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ choáng váng, hắn núp ở bên cạnh ta cẩn thận hỏi.

"Ta nào biết đi đâu, đừng nói nhảm."

Ta không khá hơn hắn bao nhiêu, lúc này La Bố neo đã yên tĩnh trở lại, càng như vậy trong lòng ta càng thấp thỏm, rốt cuộc trong hồ giấu thứ gì, nó muốn làm gì?

(Thêm thêm đưa đến! Mặt khác một vị hồng khẩu tiểu chi của thương nhân nhân gian Chúc Huyên bỗng nhiên sinh nhật!)

Lần thứ tám trăm bốn mươi chín, truyền thuyết tình yêu của Lâu Lan.

Ta chậm rãi đi về phía trước vài bước, hoảng sợ phát hiện thi thể trên mặt hồ giống như đúc với một nhà Lý Mộc, tất cả đều bị chặt đứt ngang hông, thậm chí có thi thể còn bị tách thành tám khối.

"Tiểu ca, nguy hiểm!"

Lúc này Lý Ma Tử đột ngột hô một tiếng, ta hơi sững sờ, lập tức cảm giác có một cỗ lực đạo thật lớn lôi kéo ta vào trong hồ.

Mặc dù ý thức ta thanh tỉnh, nhưng thân thể lại không nghe lời đi lên, Lý Ma Tử cắn răng chạy tới kéo ta lại, cũng bị hút lại.

Ta nhanh chóng âm thầm niệm vài câu đạo đức Xuyến, đồng thời dùng sức cắn chót lưỡi, lúc này mới thoát khỏi lực đạo kia, tiếp đó ta đọc thần chú, phối hợp với linh lực của bản thân nhanh chóng ở trước mắt vạch mấy đao.

Chỉ nghe Ngân Nguyệt loan đao phát ra thanh âm xì xì, trước mắt ta vậy mà xuất hiện một cái bóng đen, không thể nghi ngờ là quái vật trong nước.

Nó kêu thảm một tiếng, dùng đôi mắt to lớn hung hăng trừng ta một cái, lập tức trở về trong nước.

Sau khi tà lực trên người ta và Lý Ma Tử biến mất, bởi vì thân thể quán tính mãnh liệt ngã về phía sau, đều ngồi xuống đất.

"Dọa chết cha rồi..."

Lý Ma Tử thở hổn hển từng hơi từng ngụm, còn hỏi xem có bị thương hay không.

"Không có việc gì."

Ta nhìn chằm chằm vào mặt hồ không chớp mắt, nói. Nếu con quái vật này công kích ta ở bên bờ hồ, mà lúc nó đi hại người cũng lưu lại giọt nước tanh hôi kia, nói rõ hang ổ của nó ngay tại La Bố vũng!

Chẳng qua ta không có công cụ mang theo nước hồ, huống chi cho dù có thể xuống nước được thì cũng không phải là đối thủ của nó. Ta nghĩ cách tốt nhất là dùng kế dẫn nó ra bờ rồi giải quyết.

Đang lúc ta còn suy nghĩ, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng phốc phốc, ta giương mắt nhìn, trong hồ nổi lên từng đoá từng đoá bọt nước giống như rơi vào trong đó.

Lại nhìn, Lý mặt rỗ đã biến mất!

"Mẹ nó."

Ta mắng một câu, cắn răng muốn nhảy vào, nếu không rất có thể Lý Ma Tử cũng sẽ bị xé thành hai nửa.

Lúc ta định nhảy vào, mặt nước đột nhiên lại vang lên, tiếp theo ta nhìn thấy Lý mặt rỗ lộ ra, nhanh chóng bơi qua ta, chỉ chốc lát đã bò lên bờ.

"Tiểu tử ngươi làm sao trốn ra được?" Ta đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, sau đó nghi ngờ hỏi.

Cũng không đến mức Thủy Quái hiềm nhục hắn quá thối, cho nên lười ăn sao?

"Ta cũng không biết, vừa rồi lúc rơi xuống ta thấy một đôi mắt đỏ rực hung tợn nhìn chằm chằm ta, hiển nhiên là muốn nuốt ta. Nhưng ngọc bội trước ngực ta chợt lóe, vật kia đột nhiên nhảy xuống đáy nước..."

Song ngư ngọc bội? Xem ra là nó cứu mạng Lý Ma Tử một mạng, nhưng nó không có lý do gì khiến cho thủy quái phải sợ hãi. Ta cảm thấy ngọc bội cùng thủy quái hẳn là có quan hệ sâu xa gì đó.

"Tiểu ca Trương gia, mau nhìn!"

Lý mặt hốt ngạc nhiên chỉ vào mặt hồ nói, thì ra nước hồ lại trở nên trong suốt, những người chết và huyết thủy tất cả đều biến mất.

Ta có thể tin tưởng hoàn toàn vào phán đoán của mình, nữ quỷ với ngọc bội, còn cả quái vật nước nữa. Lão đạo tuyệt đối có một mối liên hệ nào đó.

Về phần một nhà Lý Mộc, chỉ sợ chỉ là bị điểm lưng chọc vào quái vật nước.

Trở lại khu phục vụ, chúng ta tắm rửa thuận miệng ăn chút đồ, sau đó ta lên giường suy nghĩ tiếp.

Vách tranh ghi lại ngôi mộ kia là ngôi mộ của Lâu Lan nữ vương, là trượng phu của nàng, hoàng tử của Đông Hán vương triều xây dựng cho nàng.

Vương nữ sở dĩ hồng nhan vẫn lạc, chính là vì cứu trượng phu của mình mới tích lao nhanh thành tật, mà Đông Hán Hoàng Tử được là một loại quái bệnh toàn thân mọc đầy lân phiến, da rắn.

Vách tranh nói rằng cuối cùng hắn chẳng biết đi đâu, thế nhưng dựa theo suy đoán của ta, bệnh tình của hoàng tử chưa chữa khỏi, cuối cùng rất có thể sẽ biến thành quái vật.

Quái vật!

Nghĩ đến đây cả người ta chấn động, trong đầu nảy ra một ý nghĩ mà ngay cả chính mình cũng không thể tin được: La Bố Thủy Quái chính là đại hán hoàng tử!

Nói chung là quá nhiều chuyện không thể nói rõ, không thể do ngươi không tin, cho nên ta luôn luôn nghĩ đến cái gì thì đi chứng thực.

Tình huống khẩn cấp, ta liền ban đêm viết một sớ cho Tạ quân, hỏi hắn có biết vương triều Hán Đông Lan quốc có quan hệ thông gia với Lâu Lan cổ quốc hay không.

"Ực... địa chất của ta không rõ lắm về lịch sử."

Tạ quân tám phần đã ngủ, hắn ngáp một cái, nói tiếp: "Ngài chờ một chút, bây giờ ta tra giúp ngài, không được ta sẽ tìm chuyên gia Hán sử hỏi một chút, ngày mai trả lời ngài."

Suốt một đêm ta đều không chợp mắt, vẫn luôn suy đoán quan hệ giữa nữ quỷ và Thủy quái, vì sao còn có Thủy quái nhìn thấy Song Ngư ngọc bội liền tự động lui về.

Sáng sớm hôm sau ta mới vừa buồn chán, tiếng bàn trà của Tạ Quân đã đánh tới, hắn nói cho ta biết Đông Hán không có ghi chép thông gia với Lâu Lan.

Bất quá, lại có một kiện tin tức liên quan tới Lâu Lan!

Thì ra là do Lưu Tú - hoàng đế khai quốc của Đông Hán - Lưu Tú có đứa cháu trai tên là Lưu Đô.

Lưu Diệc cũng từ nhỏ văn võ song toàn, tinh thông thi từ ca phú, lại mắc phải bệnh kỳ lạ quý hiếm. Lưu Tú vì để cho gã sống sót, liền đưa gã đến Lâu Lan.

Sau khi khóa máy truyền tin, trong lòng ta càng thêm nghi hoặc, Lưu Tú vì sao lại đưa Lưu Đô đến Lâu Lan? Rốt cuộc cái tên Lưu Đô này có phải là thủy quái hay không đây?

Có điều đến bước này ta cũng không còn rối rắm nữa, tin rằng sau khi tìm được nữ quỷ, nàng sẽ cho ta một câu trả lời hài lòng.

Đến buổi tối, ta đem Lý Ma Tử ở lại tân quán, một mình đi quỷ thị.

Quỷ thị vẫn phồn hoa như trước.

Vẫn ở chỗ kia, ta tìm được nữ quỷ lần trước.

"Tìm được rồi sao?" Nàng không vui không buồn nhìn ta hỏi.

"Đúng, hy vọng ngươi có thể trả lời ta vài câu hỏi."

Nữ quỷ dường như đã biết ý đồ ta đến đây, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu ra hiệu ta có thể hỏi.

"Ngươi biết Lưu Lâm?" Ta hỏi.

"Ừm." Nữ quỷ gật đầu, điều này khiến ta càng thêm xác định phán đoán của mình.

"Lưu Đô cũng là La Bố Thủy Quái, mà ngươi là Lâu Lan nữ vương phải không?"

Ta nhân lúc còn nóng rèn sắt, một hơi đem toàn bộ suy nghĩ của mình ném hết ra ngoài.

Nữ quỷ biến sắc, tiếp tục cười: "Xem ra ngươi rất thông minh."

Sau đó nàng nói với ta về câu chuyện ngàn năm trước này.

Lưu Đô Hoàng từ nhỏ đã có năng văn tài võ, cho nên rất được Hoàng đế lúc đó yêu thương. Hoàng đế luôn gửi gắm kỳ vọng vào hắn, thậm chí hy vọng sau trăm năm mình có thể tiếp quản ngôi vị Hoàng đế.

Thế nhưng Lưu Diệc lại bị một loại bệnh lạ, cứ cách một đoạn thời gian thân thể lại rơi xuống lớp da rắn, mọc vảy cá.

Khi còn bé, Hoàng đế còn có thể giấu giếm cho hắn, nhưng trên đời này không có chuyện gì là không lọt vào được, Lưu Đô lớn lên rồi bắt đầu tiếp nhận chính vụ, dần dần được các đại thần biết được bí mật này, từ nay về sau không còn ai ủng hộ hắn nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, hình tượng của hắn có thể làm tổn hại quốc uy!

Chẳng những như thế, người có ý đồ khác còn khuyên can hoàng đế xử tử Lưu Diệc, nói y là quái vật trời giáng, sống sót đối với xã tắc bất lợi.

Hoàng đế bất đắc dĩ đành phải đưa Lưu Đô đến Tây Vực, hy vọng thần y Tây Vực có cách chữa bệnh.

Không nghĩ tới ngày Lưu Diệc Nhận rời đi, đối thủ trong triều vì nhổ cỏ tận gốc giết chết mẫu thân gã.

Nhận được tin tức, Lưu Diệc Viện vô cùng bi thống nhưng lại bất lực. Sau khi đi vào lầu Lan, gã vẫn luôn nhốt mình trong phòng, sống một cuộc sống cách biệt với thế giới khác.

Mãi cho đến một ngày, có một cô nương gọi là kiều nhi đến đây chữa bệnh cho hắn, trong thế giới của Lưu Diệc Lâm ảm đạm vô quang cuối cùng cũng có một chút sắc thái.

Kiều Nhi vì hắn tìm khắp cả danh y, thế nhưng bệnh tình của Lưu Đô lại một mực không có tận gốc. Sau đó Lưu Đô mới biết, Mộ Nhi là nữ vương của Lâu Lan quốc, mặc dù nàng quý trọng, nhưng cũng không thoát khỏi vận mệnh của mình.

Khi tuổi nhỏ của Kiều Nhi dần dần lớn lên, các đại thần đều thỉnh cầu nữ vương sớm ngày kết hôn, mà Lưu Đô chẳng qua chỉ là đứa cháu Hoàng tôn bị triều đình lưu đày, không có tư cách làm trượng phu của Kiều Nhi.

Nữ nhi bướng bỉnh thà chết chứ không chịu khuất phục, cuối cùng được gả cho Lưu Diệc như nguyện, thế nhưng tiệc vui chóng tàn, không lâu sau tin tức Lưu Đô đang mang bệnh nặng cũng được lan truyền ra khắp nơi.

Vì vậy Kiều Nhi cũng phải lựa chọn giống như đại hán Hoàng Đế, bị ép lưu đày Lưu Đô.

Từ đó về sau nàng không còn thấy trượng phu của mình nữa, mãi tới khi chết đi!

(Một ngày mới đến rồi, các thông gia nhớ bỏ phiếu đề cử, hôm nay canh ba.)

Hạng tám trăm năm mươi, nước mắt ác quỷ...

Vô tình nhất là Đế Vương gia, ta nghe xong thở dài một hơi, trầm thấp hỏi: "Thật ra các ngươi muốn tìm mộ của chính ngươi?"

"Đó là mộ Lưu Đô chuẩn bị riêng cho mình, không ngờ ta lại đi trước một bước."

Kiều Nhi thương cảm đáp.

Ta gật đầu, lấy ngọc bội mà Lý Ma Tử mang trên người từ trong túi ra, tiếp tục hỏi: "Song Ngư ngọc bội đại biểu cho cái gì?"

Kiều Nhi nhận lấy ngọc bội, khuôn mặt vốn lạnh như băng giờ tràn đầy hoài niệm cùng ước mơ.

"Ngọc bội có một đôi, đây là do Lưu Đô tự tay điêu khắc, khối ngươi lấy là của ta, mà của ta là của hắn."

Hóa ra là như vậy, trách không được Lưu Đô nhìn thấy ngọc bội lập lòe sáng có thể bỏ qua cho Lý Ma Tử.

"Vấn đề cuối cùng, vậy lão đạo..."

"Hắn muốn chết!"

Không đợi ta nói xong, Kiều Nhi đã nghiến răng nghiến lợi nói: "Hắn là ác đạo, năm đó đã nghĩ đánh cắp bảo bối trong mộ, bị Lưu Diệc Sát giết, mà ta lại vì lưu sa che giấu nghĩa trang, vẫn không thể trở về."

Ta gật gật đầu, đưa tấm bản đồ đã vẽ xong cho nàng. Kiều Nhi liền thi lễ với ta một cái, sau đó đưa ngọc bội kia cho ta.

"Giao dịch đã hoàn thành."

Thân ảnh mềm mại biến mất, trong không khí chỉ có thanh âm mờ mịt của nàng phiêu đãng.

Từ đầu đến cuối Kiều Nhi cũng không có hỏi thêm một câu gì về tình huống của Lưu Đô, hiển nhiên nàng cũng biết Lưu Đô có quá nhiều người bị giết, bị tội không thể thoát.

Mặc dù ta rất đồng tình với tao ngộ của Lưu Đô, nhưng bây giờ biện pháp duy nhất chính là diệt trừ nó.

Về lại khách sạn, sau này ta ở trên giấy viết có thể dùng được đồ vật, sau đó để Lý mặt rỗ cầm danh sách chuẩn bị đồ cho ta.

"Khí tức bình, khí hô hấp... Tiểu ca, ngươi không phải định lặn xuống nước đấy chứ?" Lý Ma Tử hỏi.

"Cái chết của nhà Lý Mộc cùng La Bố Thủy Quái không thoát khỏi quan hệ, ta thề phải giúp một nhà bọn hắn báo thù. Huống chi không giải quyết được nó, về sau sẽ có càng nhiều người chết hơn nữa, cho nên ta không có lựa chọn nào khác!" Ta đáp.

"Cũng phải, có cần ta đi cùng ngươi không?"

Lý Ma Tử suy nghĩ một hồi nghiêm túc nói, hắn mặc dù không có tiết tháo, nhưng cũng biết ơn mà báo. Bất quá lần này lặn xuống nước tác rất nguy hiểm, Lý Ma Tử đi theo ta cũng vô dụng, ta nói ngày mai lúc nào ta đi, bảo hắn hảo hảo ở lại khách sạn đợi là được.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau Lý mặt rỗ đã ra ngoài mua trang bị cho ta, ta thì trốn ở trong phòng chuẩn bị linh phù.

Chỉ phù gặp nước bình thường sẽ mất đi hiệu lực, vừa lúc thông qua lão đạo kia dẫn dắt, ta càng muốn tự mình lấy ra một tấm kim loại phù.

Vừa lúc Lý mặt rỗ lấy từ trong nội cổ ra một vài chiếc thủ trạc màu bạc, ta mở ra bí tịch lấy được từ trong tay Hồn Đỗ Yêu Hoàng, dựa theo phương pháp ngưng tụ linh lực bên trên, mạnh mẽ dùng linh hỏa đem thủ trạc dung thành ngân thủy.

Thứ bạc này rất lạnh, ta một bên dùng linh hỏa tăng nóng, một bên chuẩn bị cắn rách ngón tay của mình, nhỏ tinh huyết lên trên đao điêu khắc.

Sau khi toàn bộ vòng tay hóa thành ngân thủy, ta liền mãnh liệt thu hỏa, nhanh chóng đem ngân thủy giội vào trên một vách tường sạch sẽ, tay phải nhanh chóng nâng đao vung lên.

Theo tiếng vang tư tư, tinh huyết của ta tại ngân thủy ngưng kết trong nháy mắt quán chú vào!

Chờ sau khi hạ đao, nước bạc của ta vừa vặn đọng lại, ta sẽ quét sạch những thứ không theo quy tắc chung quanh, cuối cùng hình thành một cái tiểu linh phù hình vuông nhỏ bằng lòng bàn tay.

Ta tưởng rằng chế tác ngân phù là rất khó, nhưng không ngờ lần đầu tiên thử lại thuận lợi như vậy.

Lưu Đô chiếm cứ La Bố lâu như vậy khẳng định là rất khó đối phó, có ngân phù rồi thì ta nghĩ mình sẽ thoải mái hơn nhiều.

Buổi chiều Lý Ma Tử trở về, mang theo không ít thứ mà mình cần về, ta không khỏi khen ngợi hắn.

Đến buổi tối ta chắp tay sau lưng hành lý một mình đi tới bên bờ hồ nước thay đổi bộ quần áo nước, bình dưỡng khí trên lưng liền tiềm nhập La Bố Bạc.

Trong nước âm khí rất mạnh, vừa mới đi vào tựa như tiến vào lỗ thủng băng, cũng may ta sớm đã đựng một ít chu sa chỗ yếu hại trên người, có thể hữu hiệu ngăn cản âm khí ăn mòn.

Xuyên qua đèn chiếu trên đỉnh đầu, ta cố gắng quan sát đáy nước, phát hiện nơi này không có cá, thậm chí cả nước cỏ cũng rất ít, chỉ có vô số hòn đá.

Cho dù nơi này không có một ngọn cỏ, nhưng những thi thể kia sao cũng không thấy chứ?

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu bỗng xẹt qua một bóng đen, ta ngẩng đầu nhìn lên, hoảng sợ phát hiện có một đôi mắt to như cái đấu đang nhìn chằm chằm vào mình.

Ta vô thức nghiêng thân thể ra sau, cùng lúc đó, quái vật mở ra miệng lớn như chậu máu hướng ta đánh tới.

Hàm răng của nó giống như một thanh đao nhọn, ở dưới đáy nước đần độn lóng lánh ánh sáng lạnh!

Gần như ngay khi ta mới tránh ra, nó đã nhào tới, ta chỉ cảm thấy bên tai "keng" một tiếng, tựa như sắt thép va chạm với nhau.

May mắn ta chạy thật nhanh, nếu không chỉ với một đòn vừa rồi đã có thể đánh nát đầu của ta, điều này làm cho ta càng tin chắc ý tưởng dẫn nó lên nhanh chóng bơi về phía bờ.

Ai ngờ tốc độ của Lưu Đô còn nhanh hơn ta, chớp mắt đã đuổi kịp gã. Ta bị ép phải rút thanh loan đao ra đáp trả, nhưng lại phát hiện loan đao của mình bị bọc trong nước rồi.

Không tốt, lần này đúng là lật thuyền trong mương rồi!

Ta mắng một tiếng, túi tiền ở trước ngực mình lấy ra ngân phù, liều lĩnh đập vào ót Lưu Diệc Sơn.

Sau khi vỗ tới, ta thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nhủ không cầu giải quyết đối thủ một chút, tối thiểu có thể cho ta một cơ hội sống sót chứ? Ai ngờ nó ngay cả dừng cũng không dừng lại, tiếp tục lao tới.

Trong nháy mắt tim ta nhảy lên cổ họng, chỉ có thể dùng toàn lực tranh thủ bơi về phía trước một chút...

Ta tính toán khoảng cách giữa chúng ta, trong lòng nói không được liền đồng quy vu tận cho xong, không nghĩ tới Lưu Diệc Phong đuổi theo sau cũng không công kích ta, ngược lại còn vội vàng bơi về phía thượng môn hơn so với ta.

Đây là có chuyện gì?

Mặc kệ, dù sao thì ở trên bờ, ta tuyệt đối không sợ nó!

Đợi sau khi ta lên bờ, phát hiện Lưu Đô đang nằm trên bãi cát, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy rõ toàn bộ hình dáng của nó, đầu người thân rắn, dưới bộ ngực tràn đầy lân phiến dày đặc, cái này giống như đúc chữ khắc trên phù điêu cổ mộ.

Chỉ có điều giờ phút này Lưu Đô đang run rẩy không ngừng, lân phiến trên người không ngừng bóc ra, cùng lúc đó nửa thân dưới cũng dần dần biến thành hình người từ rắn.

Trách không được nó liều mạng chạy lên bờ, khoái tình tiểu tử này bị ngân phù đánh về nguyên hình, mà nó lại không biết bơi lội mà thôi.

Rất nhiều động vật có linh tính sẽ biến thành hình người, còn Lưu Đô Thành lại làm ngược lại, ta thật sự không biết nên đồng tình hay là cười nhạo nó đây?

Ta cởi quần áo nước ra, liếc nhìn Vĩnh Linh Giới, yên lặng lắc đầu một cái.

Vốn dĩ ta muốn đối phó không được nên mới mời Phiêu Kỵ tướng quân am hiểu tác chiến đại mạc để lên đường xuất mã, nhưng bây giờ xem ra đã không cần phải như vậy nữa rồi.

Lưu Diệc đã xong.

Ta giơ Ngân Nguyệt loan đao chuẩn bị cho nó thoải mái, nhưng lúc này Ngân Nguyệt đao chợt lóe lên một cái.

Đây là có chuyện gì?

Ta niệm chú ngữ dùng ý niệm tiến vào Vĩnh Linh Giới, lại phát hiện âm linh bệnh tật đang từ trong giấc ngủ say bỗng chậm rãi mở hai mắt ra, nói một câu cảm động thật sâu sắc: Tuy hắn có lỗi nhưng vẫn là huyết mạch của đại hán ta!

Đại hán, Hoắc Lai bị bệnh đến bây giờ vẫn còn nghĩ tới Hán thất, thật sự là có thể ca có nước mắt, trung nghĩa như thế, không thẹn với lời tuyên bố "Hung Nô" chưa tiêu diệt Hà Bất Tử.

Ta nghe theo đề nghị của Hoắc sư huynh thì không ra tay với Lưu Dận nữa, nhưng cuối cùng Lưu Diệc Sát vẫn nhắm mắt lại, khóe mắt rưng rưng nước mắt.

Có lẽ nó không cam lòng cứ như vậy thất bại, có lẽ là sám hối tất cả những gì mình đã làm?

Ta không biết, ta chỉ biết nước của La Bố khô khốc với tốc độ mắt thường có thể thấy được, đáy hồ lộ ra vô số hài cốt.

Ta khoanh chân ngồi siêu độ cho Lưu Diệc Sinh, sau đó trở lại khách sạn chuẩn bị ngày hôm sau cùng Lý Ma Tử đi cảnh sát nói rõ tình huống.

Không ngờ tối nay trong phòng đột nhiên trào ra một luồng âm khí cường đại, chẳng lẽ nó còn chưa chết?

Ta rút ra khom đao Ngân Nguyệt làm ra tư thế chống cự, không nghĩ tới người đến lại là Lâu Lan nữ Nhi.

"Nó, đi rồi?" Kiều Nhi nhìn ta hỏi.

"Ừm!" Ta gật đầu.

Kiều Nhi nở nụ cười, tiếp đó lại khóc. Đây không phải kết cục mà nàng bảo vệ ngàn năm, nhưng không ai có thể thay đổi được.

Thời gian dần trôi qua, bóng dáng mềm mại của nàng cũng trở nên mơ hồ, cho đến khi biến mất, vị trí của nàng xuất hiện hai giọt nước mắt óng ánh.

Hy vọng kiếp sau, hai người có thể gắn bó sức lực, chăm sóc lẫn nhau cả đời.

Đừng nói tới một lần, người gặp đúng đúng thời điểm...

Ta đã thu sạch nước mắt lại, nước mắt ác quỷ cũng là thứ hiếm thấy như nước mắt của Giao nhân. Đây cũng coi như là thu hoạch ngoài ý muốn.

Với sự tôn trọng với Kiều Nhi, ta lại lần nữa đi vào cổ mộ, phong kín cửa vào lại.

Cứ để cho phần mộ tình yêu vĩnh viễn chôn ở dưới cát bày lộng lẫy đi!

Ngày hôm sau chúng ta đến trạm gác, dưới sự trợ giúp của bằng hữu Công An thính cuối cùng cũng thoát khỏi hiềm nghi, về phần hài cốt dưới đáy hồ khi nào thì vơ vét, đó chính là chuyện của đám cảnh sát.

Ta chỉ biết, Lưu Diệc cùng với bé gái vẫn chưa buông tha đối phương.

Có lẽ ngày nào đó ta xuyên qua nước mắt của cô, có thể thấy cảnh tượng đôi tay dắt nhau!

"Cuối tháng đã đến, Thương Nhân trong Thương Nhân cõi Uân cần sự đề cử trợ lực của mọi người!)

Lý Tiểu Sinh thứ tám trăm năm mà xảy ra chuyện (Thêm thêm)

Sự kiện La Bố vừa chấm dứt là ba tháng sau đó, Lý mặt rỗ nói tiểu thiếu gia sắp tham gia thi đấu, hơn nữa sẵn phải nghênh đón lần sinh thừa mười bảy tuổi, chuẩn bị đi học xem một chút, thuận tiện cho nhi tử mời một đợi lệnh sáng long trọng.

Ta nói là chuyện tốt mà, vậy ngươi đi đi!

Nhưng Lý Ma Tử nhất định phải kéo ta vào, Lý Tiểu Học Học Trung thuộc Hoàng Cương Viện, vừa nghe nói muốn vào trường học thì ta có chút mâu thuẫn, trận pháp học viện của ta không thuộc về học viện mà lão sư ưa thích., Hơn nữa hai chữ "Hoàng Cương" này cũng khiến ta liên tưởng đến lúc đến trường đã dày vò ta đến mức muốn chết của Kính Hoàng Cương mật quyển, 《 Ba năm cao kỳ mô phỏng 》 gì đó. Tóm lại cũng không có ấn tượng tốt đẹp gì, dù sao chết sống cũng không đi, Lý Ma Tử chỉ có thể một mình xem con trai.

Trận này chạy ngược chạy xuôi, thở cũng không ra hơi, ta vốn tưởng rằng có thể thả lỏng một thời gian, ai ngờ Lý Ma Tử vừa đi ba ngày liền xảy ra chuyện.

Tối hôm đó, mười điểm, Lý mặt rỗ đánh máy móc, giọng điệu vô cùng hoang mang nói: "Trương gia tiểu ca, nhi tử của ta xảy ra chuyện, ngươi nhanh nhìn xem!"

"Nhìn, thấy thế nào?" Ta buồn bực nói.

"Ngươi chờ một chút, bạn học của hắn vừa quay video, ta hiện tại sẽ phát điện thoại cho ngươi." Lý Ma Tử lo lắng nói.

Lớp máy truyền tin bị treo một hồi, có một đoạn video tầm năm phút đồng hồ phát đến trên điện thờ, hình ảnh rất u ám, phía sau có một ít điểm đèn, nhìn tựa hồ là nơi thiên đài. Có một nam hài tử tay trần quỳ trên mặt đất, ta nhận ra đó là Lý Tiểu Thuần, trong tay hắn cầm dây thừng không ngừng quật mạnh sau lưng mình, vẻ mặt thống khổ, trong miệng vẫn còn kêu lên "Tha mạng" gì đó.

Hình ảnh dao động rất lợi hại, còn có một chút thanh âm ầm ĩ, ở nơi đó hô: "Tiểu ngốc ngươi làm sao vậy?" Nhanh đi gọi bảo an!" "Tiểu chiết! Tiểu ngốc!" Trong này cũng xen lẫn thanh âm của Lý Ma Tử.

Sau đó có người chạy qua muốn ngăn cản hắn, thế nhưng Lý Tiểu Thuần lại đẩy tên học sinh kia ra, tiếp tục cầm sợi dây rút mình ra.

Một đám người thúc thủ vô sách mà nhìn Lý Tiểu Thiến hành hạ chừng năm phút, sau đó hai mắt hắn đảo một vòng, té xỉu trên mặt đất, trên lưng là từng vết máu khiến người khác nhìn mà giật mình.

Ta mới vừa xem xong, Lý Ma Tử liền tới máy truyền tin, gần như là dùng nức nở hỏi: "Trương tiểu ca, con trai ta bị trúng tà phải không, sẽ không sao chứ?"

Ta cười lạnh một tiếng: "Không phải là ngươi không thành thật lại đi thu nhận thêm Hoàng Cương không sạch sẽ gì chứ?"

"Mẹ kiếp, sao ngươi còn nghi ngờ trên đầu ta, chuyện này tuyệt đối không liên quan đến ta!" Lý Ma Tử phủi sạch quan hệ.

"Thằng nhóc con giờ thế nào rồi?" Ta hỏi.

"Đã đưa đến hoạn quan rồi, ta đang bảo vệ hắn đây. Trương tiểu ca, nhờ ngươi nghĩ cách, hiện tại tiểu nạp là gửi gắm duy nhất của ta, ta không thể mất đi hắn nữa..." Nói xong, Lý Ma Tử lại bật khóc.

Ta có chút đồng tình với Lý Ma Tử, lần này liên tiếp bị biến cố này đả kích hắn quá lớn.

Tiếp đó nói: "Ngươi đừng hoảng hốt, phân địa chỉ lại đây, bây giờ ta lập tức chạy qua đó."

Từ vũ hán cho đến Hoàng Cương, ngồi xe lửa thì không dễ dàng hơn so với xe lửa đi xe. Ta lập tức sửa sang lại một chút, đem những thứ có thể dùng được chứa vào một cái túi lớn. Chẳng qua hiện tại là đêm khuya, một mình đi ra nơi khác, bên người vẫn là có bạn đồng hành thì tốt hơn.

Vì thế ta cho Doãn Tân Nguyệt vay tiền, hỏi nàng có rảnh rỗi đi cùng ta một chuyến hay không, nếu công ty bận rộn thì thôi.

Vừa nghe nói Lý Tiểu Tiểu đã xảy ra chuyện, Doãn Tân Nguyệt lập tức kích động, bảo ta chờ nàng một hồi.

Chỉ chốc lát sau, Lý Ma Tử chuyển địa chỉ đến địa chỉ của ta trên điện thoại, thật ra những Hoa Anh trung học ít ỏi đã đọc không ở trong Hoàng Cương thị, mà ở phía dưới Hoàng Cương lại có một thị trấn: Ma Thành.

Chờ sau khi Doãn Tân Nguyệt chạy tới, hai ta liền ngồi xe của nàng chạy tới Ma Thành, trên đường đi ta đại khái nói rõ sự tình, Doãn Tân Nguyệt dở khóc dở cười nói: "Lý Ma Tử có phải lưu niên bất lợi hay không, như thế nào luôn gặp phải chuyện không tốt."

"Ngươi đứng trước mặt hắn tuyệt đối đừng nói như vậy." Ta dặn dò.

"Đương nhiên ta sẽ chú ý chừng mực!" Doãn Tân Nguyệt gật đầu.

Vũ hán đến Ma Thành cũng chỉ hơn bảy mươi dặm lộ trình, xe đi nhanh hơn một giờ là tới. Lúc đi xe của Doãn Tân Nguyệt, ta liền điều video ra xem nhiều lần, nhìn, đột nhiên phát hiện chỗ nào không thích hợp.

Ta đã thử tạm dừng ở một chỗ, thử mấy lần mới thành công, sau khi nhìn rõ, ta kinh ngạc!

Hình ảnh tạm dừng, phía trên bên phải sau lưng Lý Tiểu Thiến xuất hiện một khuôn mặt hơi mờ, thoạt nhìn giống như một lão đầu râu bạc trắng, biểu tình lạnh lùng, khuôn mặt này thập phần mơ hồ, không nhìn kỹ căn bản không phát hiện được.

Doãn Tân Nguyệt đang ngồi xe, ta không tiện tìm nàng để thương lượng, nên tạm thời dứt bỏ hình ảnh này.

Hơn một giờ sau, bọn ta đã tiến vào Ma Thành, đột nhiên nhớ tới một ít truyền thuyết về Ma Thành, liền nói với Doãn Tân Nguyệt: "Đây không phải là cái tên gọi "Ma Thành" trong lịch sử cố nhân "Ma Thu Trúc Thành sao?"

Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Ma Thu là ai?"

Ma Thu này vẫn là đáng nhắc tới, hắn là một tướng lĩnh ngoại tộc thời "Ngũ phung loạn hoa", trên sử sách nói người này "hạo lệ hảo sát", ở đây lúc xây dựng thành trì giết rất nhiều dân chúng vô tội. Sau đó có vài người lớn dọa trẻ con nói "Ma Hồ đến", bởi vì Ma Thu là người hồ, cho nên mới gọi hắn "Ma Hồ", đến nay có nhiều chỗ còn dùng lời như vậy hù dọa trẻ con.

Có lẽ rất nhiều người không biết, nhưng Ma Thu nữ nhi Ma Cô của Ma Thu thì nhà ai cũng hiểu rõ. Nàng nói nàng là con gái của Ma Thu, thật ra là do một vị thọ tiên nương nương ở nhà Ma Thu.

Nghe nói Ma Thành đến nay còn có một tòa Ma Cô Sơn, "Ma Cô hiến thọ", "Thương Hải Tang Điền" hai điển cố này là từ trên người nàng mà ra.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn xem có thể tìm thấy Ma Cô sơn hay không, tuy nhiên lúc này đã gần mười hai điểm, bên ngoài tối đen như mực cái gì cũng không nhìn thấy, Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Nhìn ngươi hưng phấn đấy, vừa nhắc tới những truyền thuyết dân gian này là ngươi có sức."

Ta cười cười: "Làm một nghề, yêu một hàng mà!"

Sáng sớm một chút, chúng ta tới được trung học Hoa Anh, thấy Lý mặt rỗ đứng ở cửa ra vào vẫy chúng ta. Hắn nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt cũng ở đây, ngượng ngùng nói: "Đệ muội cũng tới à, hại các ngươi đại buổi tối chạy xa như vậy, cứ thoải mái không đi."

Ta xua tay nói: "Được rồi được rồi, đừng nói những lời thừa này nữa, dẫn chúng ta đi xem thằng nhóc kia thế nào đi."

Hai ngày nay Lý Ma Tử ra vào trường học, quen biết với Môn đại gia. Hắn ta nói với Môn đại gia chúng ta là anh họ và biểu tẩu của Lý Tiểu Thuần, cố ý tới thăm hắn từ võ hán, nhờ hắn làm chút việc, nhìn thấy Môn đại gia cho ta vào.

Buổi tối ở Lầu Dạy Học tự nhiên đều đèn đen phát sáng, nhưng trên đường có đèn sáng. Chúng ta tới đó, thấy bốn năm học sinh đứng ở bên ngoài, líu ríu nói gì đó, Lý Ma Tử nói mấy người này đều là bạn học nhỏ bé.

Một học sinh mập mạp hỏi: "Lý đại thúc, người này là đại sư mà ngươi tìm tới à?"

Nói xong vẫn cầm ngón tay chỉ ta, ta nghĩ thầm tiểu quỷ này cũng quá không biết lễ phép đi.

Một học sinh gầy gò khác nói với Doãn Tân Nguyệt: "Mẹ nó, tỷ tỷ xinh đẹp thật nha, quả thực giống như ngôi sao trong phim vậy."

Doãn Tân Nguyệt cười cười: "Ta gặp rất nhiều minh tinh."

"Thật sao? Tỷ tỷ ngươi làm gì vậy?" Học sinh kia hưng phấn hỏi, hắn cho người ta cảm giác tinh hầu tinh anh.

"Được rồi, được rồi!" Ta nói: "Đi xem nhóc tỳ quan trọng hơn."

"Xì, đồ thối tha!"

"Người ta là đại sư mà, đương nhiên phải làm ra vẻ rồi."

"Không biết là Chân đại sư hay là giả đại sư..."

Mấy học sinh miệng lưỡi sắc bén, không lưu tình chút nào, trên mặt ta kéo xuống một đạo hắc tuyến, đối phó với những tiểu hài tử này ta không cách nào, Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy ta, che miệng nở nụ cười.

Lý Ma Tử dẫn bọn ta đi vào trạm gác. Lý Tiểu Thuần đang nằm nhoài trên giường, đại khái là vì sau lưng bị thương, trên người còn đắp một cái chăn bông dày. Lý Ma Tử hỏi: "Tiểu hồ ly, tiểu nhị, ngươi tốt một chút chưa?"

Ta cũng không cảm giác được âm khí, nghe kỹ, trong phòng hình như có chút động tĩnh, động tĩnh kia là truyền đến từ phía dưới chăn mền.

Ta lật chăn lên một cái, nhìn thấy hắn nắm chặt điện thoại, đang mở chiến trường Thải Vương Giả Quang Minh, lập tức tức giận mắng: "Tiểu tử thúi, dám giả bệnh ở trước mặt ta!"

Mặt quỷ mặt xanh mặt chữ nhật thứ tám trăm năm mươi hai.

Lý Tiểu Oa bị nhìn thấu diễn trò, ngượng ngùng cười: "Cửu Lân thúc thúc, Tân Nguyệt tỷ tỷ, sao các người lại tới đây?"

Lý Ma Tử kinh hãi: "Thằng nhóc ngốc, ngươi tỉnh lúc nào vậy?"

"Mới đó thôi mà." Lý Tiểu Dận đáp.

"Ngươi không sao chứ?" Lý Ma Tử hỏi.

Lý Tiểu Oa ngẩng đầu lên, đột nhiên tê một tiếng, thì ra sau lưng của hắn bị một sợi dây kéo bị thương, bôi không ít nước thuốc, thế nhưng tinh thần lại không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Lý Ma Tử hỏi ta làm thế nào để nhìn ra sơ hở, ta giải thích một là vì trong phòng không có âm khí, hai là vì đã mấy tháng rồi còn đắp chăn, vừa nhìn là biết đang giả vờ!

Doãn Tân Nguyệt cau mày nói: "Thằng nhóc ngốc, trò đùa của ngươi cũng quá lãng phí rồi, ta đem mọi công việc ném đến thăm ngươi, hóa ra ngươi đang giả vờ."

Lý Tiểu Oa vội vàng giải thích: "Không, Tân Nguyệt tỷ tỷ, muội thật sự không biết tại sao mình lại bị đánh thành như vậy..."

Ta tìm đến mấy học sinh bên ngoài hỏi lý Tiểu Thuần vì sao lại tự mình đánh mình? Mấy học sinh mồm năm miệng mười, nghe thấy đầu óc ta muốn lớn, liền bảo bọn họ chọn ra một người đại diện mà nói, sau đó học sinh gầy như khỉ ốm kia bắt đầu nói.

Hôm nay vốn là Lý Tiểu Na Nặc sinh nhật mười bảy tuổi, mọi người mua bánh ngọt, nến, sau khi tự học chuẩn bị mừng sinh cho nhóc tỳ, đem Lý Ma Tử cũng mời tới ký túc xá, lúc ấy mọi người tắt đèn đi, để nhóc tỳ ước nguyện thổi ngọn nến.

Không ngờ sau khi ngọn nến thổi tắt, nhóc đã biến mất, mọi người chia nhau tìm, tìm được nhóc tỳ trên sân thượng Ký Túc Xá, chuyện tiếp theo phát sinh trong video, sau đó nhóc tỳ liền hôn mê bất tỉnh.

Sau khi nghe xong, ta cảm thấy cả câu chuyện như gặp phải tà, ký ức của Lý Tiểu Dận hoàn toàn trống rỗng. Hắn tỉnh lại liền phát hiện mình đang nằm trên giường Khổn, trên lưng đau đến sắp chết.

"Ta hỏi Lý Tiểu Huẩy: "Vậy ngươi còn nhớ rõ cái gì không?"

Lý Tiểu Oa có chút nghi hoặc nói: "Ta cảm giác hình như nến không phải ta thổi tắt."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây cũng khiếp sợ. Hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, Lý Tiểu Thuần mơ mơ màng màng nói: "Lúc ấy ta cảm giác sau lưng lạnh lẽo, hình như có cái gì đó, ta đang muốn thổi nến, nến phối một cái đã biến mất. Sau đó giống như có người lấy vật gì đó bén nhọn đụng vào ta một cái. Đột nhiên ta nhìn thấy một gương mặt thật kinh khủng, liền không nhớ gì cả."

"Mặt mũi kinh khủng?" Ta trầm ngâm nói.

Là lão đầu râu bạc xuất hiện trên video sao? Mặc dù đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt rất quỷ dị, nhưng bộ dạng của lão đầu này cũng không kinh khủng lắm a, ta lập tức đưa hình ảnh trong điện thoại di động cho Lý Tiểu Nặc nhìn: "Là lão đầu sao?"

"Không phải, là một gương mặt của con quái thú, mặt xanh nanh vàng, vô cùng đáng sợ!" Lý Tiểu Thuần giương nanh múa vuốt.

Mấy học sinh mồm năm miệng mười thảo luận mãi, khiến ta lại đau đầu, ta nói với Lý Ma Tử: "Đã trẻ con không có việc gì, hiện tại thời gian cũng không còn sớm, bảo hắn nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì ngày mai lại nói."

Các học sinh phát ra một tràng âm thanh mất hứng, cùng Lý Tiểu Dận chuẩn bị trở về ký túc xá. Những học sinh này ngày nào cũng sống đơn điệu qua ba tuyến riêng biệt, lại thêm có ba áp lực lớn, chỉ sợ thiên hạ không loạn, đều ước gì có chuyện gì kích thích xảy ra.

Lý mặt rỗ nhìn ta nói: "Các ngươi cũng nghỉ ngơi đi, ta chờ các ngươi lúc nãy, đã thay các ngươi mở quán trọ xong rồi."

"Được rồi, chúng ta đi thôi!"

Bọn ta ba người tới một quán trọ gần trường học, Doãn Tân Nguyệt nói: "Lần này tới Ma Thành cũng thật bất ngờ, ngày mai ta mời công ty nghỉ phép vài ngày, dứt khoát ở đây chơi mấy ngày thả lỏng một chút đi."

"Được rồi, chúng ta tới núi Ma Cô xem hoa Đỗ Quyên đi." Ta đề nghị.

Lúc này Lý mặt rỗ tới gõ cửa, nói có một số việc nói với ta, ta liền theo hắn qua đó.

Ta vào phòng Lý mặt rồi, ông ấy mở hai bình bia ngắn cho ta nghe, cho ta nghe, ngồi ở mép giường, nói với ta rất thấm thía: "Trương gia tiểu ca, lúc đó ngươi có treo ồng thấy không, ta thật sự khóc! Sở đi sớm, đã mấy ngày rồi, như tuyệt đối cũng đã chết. Con trai bảo vật này của ta hiện tại là hy vọng duy nhất của ta, nếu nó lại xảy ra chuyện gì không hay, ta cảm giác ta còn sống cũng không có gì đắc tiếng."

Ta an ủi hắn: "Ngươi bi quan như vậy, nếu ta đã đến đây, ta thề chắc chắn sẽ không để cho thằng nhóc xảy ra chuyện."

"Đương nhiên là ta tin tưởng ngươi..." Lý Ma Tử uống một ngụm rượu: "Đúng rồi, ngươi có chuyện gì cũng tuyệt đối đừng giấu giếm ta, tuy ta là phụ thân của trẻ con, nhưng hai năm qua đã trải qua nhiều chuyện như vậy, chút năng lực chịu đựng tâm lý vẫn phải có."

Hắn vừa nói như vậy, ta mới nhớ ra khuôn mặt quái dị vừa thấy trên video, vì thế lấy ra cùng với hắn nghiên cứu một chút.

Nghiên cứu cả buổi, chúng ta cũng không biết lão nhân râu bạc là ai, ta chỉ biết đối phương tám phần mười là một cổ nhân, nhưng cổ nhân cũng không có ảnh để truyền lưu tới nay có thể so sánh được.

Lý mặt rỗ cau mày hỏi: "Trương gia tiểu ca, ngươi cảm thấy nhắm vào tiểu manh sẽ là cái đồ chơi gì?"

"Tiểu nhị mới vừa rồi hình như có đồ vật gì đó cao hơn hắn một chút, sừng nhọn, lão đầu râu bạc trắng, hai thứ này kết hợp lại, trong chốc lát ta thật không nghĩ ra nguyên nhân vì sao. Nhưng trực giác nói cho ta biết, lần này tám chín phần mười là âm vật quấy phá." Ta trầm tư nói.

"Vậy ngươi cảm thấy có khi nào có người nhằm vào ta không?" Lý Ma Tử nghi ngờ hỏi.

Lý Ma Tử cũng là bị đả kích bởi sinh hoạt của mình làm cho sợ hãi, ta phân tích một chút, cảm thấy khả năng này không lớn. Lý Tiểu Sơ vẫn ở tại chỗ học viện, nếu như có người muốn nhằm vào Lý Ma Tử, sẽ không ra tay với hắn lúc còn ở đây, khẳng định đã sớm ra tay.

Ta nói nói: "Đúng rồi, ta nói cho ngươi biết, ngươi không có chuyện gì giấu giếm ta chứ? Ngươi gần đây đã tiếp xúc với người hoặc đồ vật kỳ quái gì sao?"

"Không có không có, hai ngày nay ta một mực vây quanh Tiểu Sơ. Lúc nó đi học, ta liền ở trong quán ăn xem ti vi, cũng không đi đâu cả." Lý Ma Tử đáp.

"Thiếu khích đầu đâu?" Ta tiếp tục hỏi.

"Hắn bây giờ là Cao Tam, nhiệm vụ học tập nặng, mỗi ngày đều là trường học, quản lý trường là nhiệm vụ phong bế, có thể tiếp xúc với âm vật gì chứ." Lý Ma Tử bất đắc dĩ thở dài.

Ta suy nghĩ một hồi, cảm thấy chuyện ra tất có nguyên nhân, không có khả năng vô duyên vô cớ đụng phải tà, liền thử hỏi: "Lý Ma Tử, ngươi ở bên ngoài một mình, có lén tìm nữ nhân hay không?"

Lý Ma Tử nghiêm mặt nói: "Mẹ nó, tuyệt đối không có, tình cảm ta trong mắt ngươi chính là hình tượng không có tiết tháo này sao? Lại nói phụ cận trường học muốn tìm cũng không có mà."

Nghe hắn nói vậy, thiếu chút nữa ta phải phun một ngụm chai rượu lên mặt hắn.

Ta lau miệng nói: "Được rồi được rồi, ta tin tưởng ngươi."

Ta cảm thấy hai người ngồi cũng không phân tích được cái gì, cộng thêm thời gian không còn sớm nữa liền chuẩn bị trở về ngủ, Lý Ma Tử đột nhiên gọi ta lại, nói: "Đúng rồi, có một chuyện ta quên nói."

"Cái gì?" Ta hỏi.

Lý Ma Tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Ài, thôi bỏ đi, chuyện này không đánh được tám cái chuyện đêm nay, chắc chắn không liên lạc."

"Có chuyện hay không cho ta tới phán đoán, ngươi nói đi!" Ta nghiêm mặt nói.

Lý mặt rỗ gãi đầu: "Ai, việc này cũng coi như là chuyện xấu, ngày hôm qua ta tranh cãi với nhóc con một hồi."

Hóa ra lúc Lý mặt rỗ đi học, kiểm tra ngăn kéo của ký túc xá của hắn một chút, muốn nhìn xem tiểu tử này có học tập chính diện hay không? Bên trong ngăn kéo đều là một ít tư liệu học tập, nhưng có một cái ngăn kéo khóa, bất quá Lý mặt rỗ sẽ mở khóa, sau khi đụng vào liền phát hiện bên trong có mấy quyển tạp chí hình người.

Sau khi Lý Tiểu Nặc trở về, Lý Ma Tử liền quăng hết tạp chí cho hắn, chất vấn hắn những thứ này là gì?

Lúc ấy trong ký túc xá còn có mấy người bạn học, Lý Tiểu Thuần xấu hổ đỏ mặt, bảo hắn đừng quản hắn. Hai cha con cãi nhau ầm ĩ một hồi, trong lúc đó Lý Tiểu Đản còn đẩy Lý Ma Tử chạy ra ngoài.

Sau khi nghe xong, ta phê bình nói: "Ta cảm thấy đây là lỗi của ngươi rồi. Tiểu Na Nhi là con của ngươi, nhưng nó có chuyện riêng tư của mình, ngươi không nên lật ngăn kéo của nó. Hơn nữa với tuổi của nó xem loại tạp chí này cũng rất bình thường."

"Việc này không phát sinh trên người ngươi, ngươi đương nhiên không coi trọng, hắn hiện tại còn nhỏ, làm sao có thể nhìn loại đồ vật không khỏe mạnh này." Lý Ma Tử nổi giận đùng đùng nói.

Ta cười khổ một hồi, người làm cha mẹ phần lớn đều có loại tâm tính này, trẻ sơ mười bảy tuổi, cũng không tính là trẻ con, ai có thể vỗ ngực đảm bảo lúc mình mười bảy tuổi chưa từng nhìn thấy cái gì trống rỗng.

Ta biết Lý Ma Tử làm cha mẹ, cũng chẳng nói đạo lý với hắn là muối cũng không vào, hắn bèn nói: "Vậy ngươi phát hiện một đống mật ong trong ngăn kéo của hắn, có phải là vui vẻ không?"

Lý Ma Tử sửng sốt: "Ài, nói cũng đúng, nhưng chuyện này cùng chuyện đêm nay không có liên hệ gì chứ?"

Ta không biết nên trả lời thế nào, ta cũng không nhìn ra trong đó có liên hệ gì, nên chuẩn bị nghĩ tiếp, ngày mai đi tham quan ký túc xá của thằng nhóc ngây thơ ấy.

(tháo) cuốn này là cố sự của Lý Tiểu Sặc, mọi người nhớ bỏ tiền đề cử đấy!"

Giáo viên mỹ nữ thứ tám trăm năm mươi ba...

Sáng sớm hôm sau, ta đã bị tiếng chuông học trường học đánh thức. Đứng trước cửa sổ, xem các học sinh trong trường vội vàng chạy vào phòng học sớm học, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác vui mừng như trước, bởi vì chuyện ta không thích nhất là trường học.

Doãn Tân Nguyệt cũng bị đánh thức, ôm lấy ta, con mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Những học sinh này thật vất vả, mỗi sáng sáu điểm phải bò dậy."

"Cũng không hẳn, bây giờ ngẫm lại, từ lúc một người ba tuổi đã là trường thi, mãi cho tới hai mươi mấy tuổi, sau đó là phải tới xã hội đấu đá. Khổng Tử lão nhân gia nói không sai chút nào, sinh không có tiền đồ." Ta cảm khái nói.

"Phu quân, vậy ngươi cảm thấy nếu đến trường vui vẻ hay là tốt nghiệp sau này vui vẻ?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Ở chung một chỗ với ngươi thì tương đối vui vẻ." Ta đáp.

Doãn Tân Nguyệt cười duyên nói: "Bây giờ ngươi cũng biến thành lừa gạt rồi à!"

"Không, là lời thật lòng." Ta cũng nở nụ cười theo.

Lúc này có người ở bên ngoài gõ cửa, hỏi chúng ta đứng lên không có, thanh âm là của Lý Ma Tử.

Bởi vì chuyện lần này có liên quan đến con mình, Lý Ma Tử đã trở nên tích cực hơn bất cứ ai, vốn dĩ ta còn muốn ké Doãn Tân Nguyệt chán, đành phải tranh thủ thời gian mặc quần áo, chuẩn bị đi ra ngoài.

Ba người bọn ta xuống lầu ăn một bữa sáng, Lý Ma Tử mua cho Lý Tiểu Thiến một phần mang theo.

Hoa Anh mặc dù học ở trường tư lập, nhưng sư tư lực tuyệt không kém gì trọng điểm, rất nhiều lão sư đều là do thuê danh giáo tại Hoàng Cương, tự nhiên học phí cũng sẽ không thấp, một năm học phí cùng với tiền ở trọ thì được mười mấy vạn.

Trường học chiếm diện tích rất lớn, có ban sơ trung bộ và hậu viện, có vài tòa giáo học lâu và một cái sân tập lớn. Vị trí địa lý nơi này vốn khá vắng vẻ, nhưng bởi vì có một trường học lớn như vậy, đem thức ăn chung quanh uống, ngủ trọ, giải trí đều mang về.

Lúc đi vào trường học, chúng ta bị Môn đại gia ngăn cản, Lý Ma Tử nói tối hôm qua không cho vào? Đại gia nói trường học là quản lý phong bế, nếu ban ngày tự tiện đi vào bị người lãnh đạo nhìn thấy thì không hay ho chút nào.

Nói xong, thấy Môn đại gia hơi bĩu môi, có không ít phụ huynh đưa bữa sáng cho học sinh đều đang chờ ở trước cửa, bảo chúng ta cũng đứng ở chỗ này.

Ta cảm thấy buồn bực, không thể vào trường học còn làm ta bực bội. Lý Ma Tử nói một đống lời hay, nói chúng ta thật sự có chuyện quan trọng, trông giữ môn đại gia cuối cùng nhượng bộ, phất phất tay nói: "Vậy các ngươi mau vào cho nhanh, đừng để ta khó xử."

Sau khi vào trường học, ta nói với Lý Ma Tử: "Mao Tử, có thể, bây giờ ngươi càng ngày càng biết nói rồi đấy."

Lý Ma Tử cười khổ: "Đây không phải công lao của ta, chủ yếu là công lao của Mao gia gia!"

Làm nửa ngày, hắn vừa mới lén lút nhét cho xem môn đại gia một trăm đồng tiền, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, lời này tuyệt không giả.

Bọn ta đi vào lớp của Lý Tiểu Thiến, lúc này học sinh vẫn còn đang nhập học, bọn ta đứng ở bên ngoài, chủ nhiệm Lý Ma Tử đang chuẩn bị xin nghỉ trưa cho chủ nhiệm lớp, để Lý Tiểu Dận dẫn bọn ta đi xem ký túc xá.

Đứng chờ vóc dáng rất khô khan, Lý Ma Tử liền nói: "Đúng rồi, Trương gia tiểu ca, tối hôm qua ta đã cân nhắc qua, lão đầu râu bạc kia có phải chính là Ma Hồ trong truyện trúc thành hay không?"

"Người ta gọi là Ma Thu, Ma Thu khát máu tàn nhẫn, dáng người khôi ngô, không có khả năng là loại hình tượng này. Hơn nữa hắn bị chém đầu, lúc chết hẳn là trung niên." Ta phản bác.

Doãn Tân Nguyệt tò mò hỏi: "Các ngươi đang nói chuyện gì với lão đầu râu bạc?"

Ta đem tấm bản đồ kia cho nàng xem, Doãn Tân Nguyệt lật qua lật lại nhìn không ra nguyên nhân, lại mở cái video hôm qua ra, Lý Ma Điệp liên tục xua tay: "Đệ muội đừng nhìn, ta còn đang khóc ở trong đó, trách bị mất mặt."

"Có gì mà mất mặt, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ chứ!" Doãn Tân Nguyệt không quan tâm nói.

Lúc lão đầu râu bạc xuất hiện, ta dùng ngón tay để cho Doãn Tân Nguyệt xem, lúc này Lý Ma Tử đột nhiên kinh hô một tiếng, lui về phía sau mấy bước, làm cho hai ta sợ hết hồn.

"Ta hỏi"" thì sao?"

Sắc mặt Lý Ma Tử trắng bệch, ôm ngực nói: "Không phải, vừa rồi ta thấy một khuôn mặt quái dị!"

"Ở đâu?"

Lý mặt rỗ bảo ta quay video lại, đột nhiên hô tạm hoãn, chỉ vào một chỗ nói: "Chính là nơi này! Nhìn thấy không, có nhìn thấy không!"

Ta và Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, bởi vì mặt của hắn chỉ ra chính là lão đầu râu bạc mà chúng ta đã thấy.

Thấy chúng ta không có phản ứng gì, Lý Ma Tử lại nói: "Chẳng lẽ các ngươi không nhìn thấy sao? Giống như nhóc tỳ đã nói, mặt xanh nanh vàng, trên đầu còn có một sừng nhọn."

Để xác nhận không phải mắt ta có vấn đề hay trúng tà, ta hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Lão bà, người nhìn thấy cái gì?"

"Lão già râu bạc, sao vậy?" Doãn Tân Nguyệt lấy làm lạ hỏi.

"Đệ muội nhìn thấy chẳng lẽ không giống ta?" Lý Ma Tử giật nảy mình.

Ta chỉnh đoạn video kia nhìn mấy lần, điều này thực sự quá kỳ quái, cùng một khuôn mặt vì sao nhìn thấy chúng ta là lão đầu, Lý Ma Tử nhìn thấy là quái vật, chẳng lẽ trong này có ẩn tình gì hay sao?

Lúc này ta nghe thấy một trận tiếng bổng lộc thanh thúy, một mỹ nữ nhãn muội dáng người cao gầy xuất hiện phía sau chúng ta, nhìn qua thập phần trẻ tuổi. Một đầu tóc dài buộc sau đầu, mặc áo sam trắng sạch sẽ lưu loát, váy ngắn cùng vớ đen, phác họa đường cong lồi ra trước sau lồi sau, một bộ ngực cao ngất khiến người ta rất khó dời ánh mắt đi.

Cô cau mày nói: "Lý tiên sinh, sao sáng sớm nay con lại ở đây hô to gọi nhỏ, ngươi có biết chuyện này ảnh hưởng tới học tập của học sinh không?"

"Ai da, Hạ lão sư, thật ngại quá, thật ngại quá." Lý Ma Tử hết sức khách khí nói.

Xem ra vị này là lão sư của Lý Tiểu Thiến, nàng quan sát chúng ta một chút, tức giận hỏi: "Hai vị này là ai?"

Lý Ma Tử vội vàng giải thích: "Bọn họ là anh họ biểu tẩu của nhóc tỳ."

Lão sư mỹ nữ cũng không quá chú ý tới ta và Lý Ma Tử, ngược lại thấy Doãn Tân Nguyệt tương đối nhiều. Ta chú ý tới Doãn Tân Nguyệt cũng đang quan sát nàng. Mỹ nữ nhìn thấy mỹ nữ thì lại lén lút so sánh một chút.

Sư phụ này phỏng chừng là mới tốt nghiệp, chỉ xét tướng mạo thì kém hơn Doãn Tân Nguyệt một chút! Có thể do quan hệ nghề nghiệp, nên vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, làm cho người ta có cảm giác lạnh như băng, từ chối người ngoài ngàn dặm - ngự tỷ.

Hạ lão sư thở dài một tiếng: "Lý tiên sinh, ngài từ quan võ xa xôi tới gặp con trai, ta đã phá lệ cho ngài mấy lần, nhưng ngài không thể bỏ qua kỷ luật trường học mãi được. Cho dù ngài nộp học phí cũng không có nghĩa là ngài có thể xằng bậy ở đây, nếu gia trưởng khác cũng giống các ngài, lúc đi học ở bên ngoài lớn tiếng xôn xao, xin hỏi các ngài có đồng ý không?"

Những lời này vừa nói ra ta có chút xấu hổ, rốt cuộc là lão sư, trên người tự mang theo một cỗ uy phong, dạy dỗ không chút nể mặt.

Cô lại hỏi: "Lại là lão Vương trông cửa thả các ngươi vào à?"

Lý Ma Tử vẻ mặt tươi cười nói: "Xin lỗi, chúng ta sẽ lập tức đi ngay, lập tức đi ngay. Hạ lão sư có thể làm phiền ngài một chuyện không, con ta còn chưa ăn điểm tâm, ngài có thể đem túi thức ăn sáng cho nó không."

Hạ lão sư do dự một chút, vẻ mặt có chút mâu thuẫn, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy cái túi bữa sáng.

Ta nghĩ thầm lần này sắp chết rồi, trong trường học quả thực nửa bước khó đi, ta đang suy nghĩ có nên thả đuôi ngọc ra hay không, làm chút vấn đề gì đó, dùng đại sư khí trường của ta chấn nhiếp đối phương hay không?

Đúng lúc này, từ hướng cửa lớn truyền tới tiếng thét chói tai, có người đứng đó hô to: "Người đâu, xảy ra chuyện rồi!"

Hạng tám trăm năm mươi tư Hoành Ngọc Giác (chương lớn)

Hạ lão sư lập tức trợn tròn mắt, hung dữ trừng mắt nhìn Lý Ma Tử một cái. Lý Ma Tử tỏ vẻ vô tội, nhún vai: "Chuyện này không liên quan gì tới chúng ta."

Ta loáng thoáng cảm ứng được một luồng âm khí từ hướng đó truyền đến, vội vàng kêu lên: "Mau qua đó xem!"

Chúng ta đi tới phòng truyền đạt, cảnh tượng trước mắt khiến chúng ta kinh ngạc đến ngây người, giờ phút này trông thấy Môn đại gia đang trần cánh tay quỳ trên mặt đất, tay cầm một cây kéo, ra sức giựt cán của mình.

Trên người đại gia không có thịt, một côn một côn đều đánh vào xương cốt của mình, phát ra âm thanh phanh phanh. Vẻ mặt ông ta rất đau đớn, vừa đánh vừa gào khóc như mổ lợn: "Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng."

Ta trợn tròn mắt, đây chẳng lẽ là nhận tội nhận tội ở bản hiện đại sao?

Cách một cánh cửa sắt, không ít phụ huynh đứng ngoài quan sát, có người bị dọa cho chết khiếp, nhưng cũng có nhiều người mang vẻ mặt đang xem náo nhiệt.

Ta dặn dò: "Lý Ma Tử, khống chế hắn!"

Lý mặt rỗ tiến lên muốn ngăn cản, nhưng đại gia đánh mình làm một chuyện rất lớn, rất dễ đánh cho người bên cạnh. Lý Ma Phù rụt tay rụt chân thử một hồi, xông lên ôm đại gia hai tay, không để hắn tự hành hạ nữa.

Từ phía sau ôm một lão đại gia còn đang giãy dụa không ngừng, cảnh tượng này quả thực đẹp không sao tả xiết, người không biết nội tình còn tưởng rằng đây là đang chơi trò Đoạn Bối Sơn đây.

"Trương ca, tiểu ca, ngươi mau nghĩ lại đi, ta không khống chế được nữa rồi." Lý mặt rỗ hô to.

"Ngươi chống đỡ!"

Lúc này ta cắn rách ngón tay trỏ, vẽ trên ngực đại gia một đạo Địa Tạng Vương Bồ Tát Phù, dùng tinh huyết vẽ ra phù, lực lượng Trấn Âm tự nhiên rất mạnh, lấy dương khắc âm, nhưng đây thuần túy là kế hoãn binh.

Ta cảm giác được trong phòng có một cỗ âm khí mãnh liệt, vì vậy lấy từ trong ngực ra Thiên Lang Tiên, dùng nó làm một vòng vây đại gia ở bên trong. Trên Thiên Lang Tiên khắc rất nhiều phù chú trừ tà, cái này tương đương với một pháp trận đơn giản.

Ta đang cúi đầu làm chuyện này, đột nhiên vèo một cái, một vật từ đỉnh đầu ta bay qua, thiếu chút nữa đánh tới đầu của ta.

Doãn Tân Nguyệt cả kinh kêu lên: "Phu quân nhìn kìa!"

Ta ngẩng đầu nhìn lên, tròng mắt thiếu chút nữa là rớt xuống. Chỉ thấy Lý Ma Tử đứng sau lưng đại gia, trong tay quơ ngược cây kéo, một côn đập xuống lưng đại gia. Vẻ mặt hắn chết lặng, hai mắt trống rỗng, ra tay vô cùng nặng, mỗi một côn nện xuống thân thể đại gia cũng phải chấn động một cái.

Đại gia kêu khóc: "Đại nhân tha mạng, lần sau không dám nữa đâu!"

Hắn ngực vẽ huyết phù đang xì xì khói, cỗ âm khí kia đang đối kháng với nó.

"Ngươi... Các ngươi đang làm gì?"

Người nhắn nhủ ngoài cửa phòng truyền tới một thanh âm thanh thúy, ta vừa quay đầu lại nhìn chính là Hạ lão sư kia, sao bà ấy cũng chạy tới xem náo nhiệt.

"Dừng tay, không được đánh người, ta gọi là bảo an rồi!" Nàng la lớn.

Trong lòng ta thầm nhủ, lúc này đừng tới gây thêm chuyện được không? Lập tức nghiêm mặt nói: "Có thể phiền ngươi ra ngoài trước được không?"

"Ngươi bảo ta đi ra ngoài! Ta còn muốn hỏi ngươi muốn làm gì đây." Hạ lão sư cười lạnh nói.

"Đi ra ngoài!!" Ta hét lớn một tiếng.

Hạ lão sư bị một tiếng quát của ta, trừng ta một cái, cuối cùng vẫn là lui ra ngoài.

Lý mặt rỗ mấy lần múa một cái có biên độ rất lớn, ta cẩn thận xem có cơ hội, nhanh chóng dùng Thiên Lang Tiên trói hắn cùng với đại gia, Lý mặt rỗ như bị điện giật, run rẩy run, trợn mắt.

Ta móc ra một đạo linh phù, dán lên đầu Lý Ma Tử, tần suất run run của hắn dần nhỏ đi một chút.

Đúng lúc này, trong phòng âm khí đại thịnh, ta trong thoáng chốc nghe thấy một thanh âm không giận mà uy ở giữa không trung nói: "Tiện dân lớn mật, dám ngăn trở bản vương trừng trị tội nhân!"

"Ngươi là ai?" Ta hỏi.

Đối phương không để ý tới ta, ta khách khí hỏi lại một câu: "Các hạ là vị tiên hiền nào, có hiện thân hay không?"

Đối phương vẫn không để ý tới ta, lúc này trong phòng tự dưng nổi lên một đạo âm phong, giống như vòi rồng vờn quanh ba người chúng ta xoay tròn, bụi bặm trên mặt đất bị nhao nhao bay lên, ánh sáng trong phòng đột nhiên tối xuống, người xung quanh bị âm phong thổi đến mức mê muội.

Lý mặt rỗ cùng Diệu đại gia run đến càng ngày càng lợi hại, phảng phất muốn thoát khỏi trói buộc của mình, trong lòng mình kêu khổ không ngừng. Lực lượng của con âm linh này rất mạnh, không, phải nói nó là chấp niệm rất mạnh, khi còn sống nó có thể là một vị quan chấp pháp.

Bây giờ ta chẳng còn ai giúp đỡ cả, lại không có ai để chuẩn bị, chỉ có thể dựa vào sức mạnh của bản thân để đối kháng.

Từ triệu chứng của Lý mặt rỗ và nhìn bệnh trạng của Môn đại gia, âm linh này cũng không cần mạng của bọn họ, chỉ là đang trừng phạt bọn họ, nếu ngay cả ta cũng mắc kẹt, ba nam nhân thay phiên nhau làm, hình ảnh kia có nghĩ cũng không dám.

Âm phong càng ngày càng mạnh, một lão đầu râu bạc tiên phong đạo cốt, tay áo phiêu phiêu từ trong âm phong xuất hiện, trong tay nắm một cây sừng nhọn cổ quái, đâm vào ngực ta.

Ta quá sợ hãi, giờ phút này không xuất ra được hai tay, căn bản không có sức chống đỡ.

"Ngươi có biết tội không?"

Cây sừng nhọn kia lập tức chọc thủng ngực của ta, rõ ràng là hư ảo, nhưng lại giống như bị vật thật chạm phải, đau cũng không đau, chỉ là cảm thấy lạnh lẽo.

Nhưng trừ cái đó ra, cái gì cũng không có phát sinh.

Sau đó gió lạnh im bặt, âm linh cũng biến mất, thanh âm kia càng ngày càng xa nói: "Ngươi vô tội, mau đi đi."

Xung quanh lập tức khôi phục bình thường, ánh mặt trời vàng óng chiếu từ cửa sổ vào, ta cảm giác như vừa trải qua một trận đại chiến sinh tử.

Lúc này hai người trong ngực đột nhiên tê liệt ngã xuống đất, mang theo cả ta. Lý Ma Tử rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng ai u, liền tỉnh lại. Hắn nhìn xung quanh, sợ tới mức hét lên: "Tiểu ca Trương gia, đây là có chuyện gì? Sao lại ôm ta?"

Thấy môn đại gia cũng tỉnh, thấy mình để trần cánh tay, bị ta ôm vào trong ngực, không khỏi kêu lên một tiếng: "Ngươi làm gì đấy, ngươi bị bệnh à?"

Ta dở khóc dở cười: "Hai người các ngươi trúng tà, nhớ không nổi chuyện xảy ra vừa rồi à?"

Ta thu hồi Thiên Lang Tiên, xem Môn đại gia phủ thêm quần áo, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: "Hình như vừa có thứ gì đâm ta một cái, sau đó ta thấy một gương mặt đáng sợ. Vị tiên sinh này, thế thì... là quỷ à?"

Ta không biết nên giải thích với hắn thế nào, lúc này Doãn Tân Nguyệt vào rồi, lo lắng hỏi: "Ông chồng, ông không sao chứ?"

"Không có việc gì, chỉ là có chút mệt mỏi."

Ta ngồi xuống ghế, còn chưa thở dốc một hơi, đã thấy hai gã bảo an từ bên ngoài đi tới, dẫn bọn họ tới chính là Hạ lão sư. Ta nghĩ thầm sao mỹ nữ lão sư này lại không để tâm như vậy, một lời không hợp liền gọi bảo an đến đây.

Hạ lão sư dừng ở cửa, chỉ Lý Ma Tử nói: "Chính là hai nam nhân này công nhiên đánh nhân viên trường học!"

Hai gã bảo an tiến đến, giơ côn cảnh giới nói: "Mời đi theo chúng ta một chuyến tới khoa bảo vệ đi!"

Ta ngay lập tức xua tay: "Nghe ta giải thích, chuyện không phải như các ngươi nghĩ đâu."

"Bớt nói nhảm, có lời gì thì bảo vệ khoa mà nói!"

Hai bảo an chuẩn bị cưỡng ép mang ta đi, một người trong đó đã túm cánh tay của ta. Doãn Tân Nguyệt đẩy hắn ra, chắn trước mặt ta. Đại khái là hảo nam không đấu với nữ nhân, hai gã bảo an không biết làm sao, ra sức bảo nàng tránh ra, bằng không cả cô ta cũng mang theo.

Doãn Tân Nguyệt tức giận mắng: "Này, các ngươi có học trường nào không, có ai giảng đạo lý ở đó không, bên ngoài nhiều phụ huynh nhìn thấy chuyện vừa xảy ra như vậy, các ngươi cũng không hỏi rõ ràng là muốn dẫn người đi hay sao?"

"Chuyện đánh người là ta tận mắt nhìn thấy, các ngươi còn muốn chống lại?" Hạ lão sư cười lạnh nói.

"Ai đánh người?" Lý Ma Tử hỏi, hắn thật sự không biết.

"Ngươi còn không biết xấu hổ hỏi, chính là ngươi đánh người!" Hạ lão sư nói.

"Ta đánh người? Ta đánh ai rồi? Hạ lão sư, ngươi đừng có mà nói lung tung!" Lý Ma Tử lắc đầu liên tục.

Hạ lão sư đại khái cho rằng Lý Ma Tử đang giả vờ ngây ngốc, tức giận đến giậm chân: "Chính mình làm gì dám thừa nhận, còn làm sao phụ huynh đệ? Bắt hắn lại."

Một gã bảo an lập tức đi bắt Lý Ma, bảo an kia lớn lên thô kệch, Lý Ma Mạt lập tức bị túm ra ngoài, hắn vịn khung cửa liều mạng kêu cứu ta.

Ta rất muốn nói lý xem ra là không thể giảng đạo lý được, đang chuẩn bị cứng rắn đến đây thì đột nhiên một thanh âm từ bên ngoài truyền đến: "Dừng tay!"

Nam hài áo đỏ số tám trăm năm mươi lăm.

Chúng ta đồng thời nhìn ra ngoài, chỉ thấy một tên mập mạp mặc quần áo trắng, tóc chải rất chỉnh tề chậm rãi đi vào.

Bảo an và Hạ lão sư đồng thời cả kinh, vội vàng nhường đường, khách khí kêu một tiếng: "Hiệu trưởng!"

Hoá ra người này là hiệu trưởng.

Hiệu trưởng đi vào trong phòng, rất khách khí nói với ta: "Vị tiên sinh này, có thể mời ngươi đến chỗ ta ngồi một chút không?"

Ta và Lý Ma Tử liếc mắt nhìn nhau, nội dung vở kịch chuyển quá nhanh, chúng ta đều có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, ta nghi ngờ hỏi: "Có chuyện gì ở đây cũng không thể nói."

Hiệu trưởng cười cười, nhìn chung quanh, ta biết ý tứ của hắn là nơi này người ta nhiều chuyện tạp nham, có chút lời không tiện nói, lập tức gật đầu nhẹ: "Được, chúng ta đi theo ngươi một chuyến!"

Ba người chúng ta đi theo hiệu trưởng tới văn phòng của hắn, hiệu trưởng của trường học tự lập phái không kém gì những ông chủ lớn, trang trí văn phòng rất xa hoa.

Hiệu trưởng mời chúng ta ngồi trên ghế dựa bằng da thật, sau đó ngâm ba chén trà Mao Phong, hỏi: "Chuyện vừa phát sinh, ta đã thông qua giám sát lục địa nhìn thấy, ba vị có lai lịch không nhỏ, ta có thể mạo muội hỏi một câu, các ngươi đang làm gì vậy?"

Lý Ma Tử nghe vậy lập tức dốc hết sức lực, chuẩn bị móc tấm thẻ bài của hắn ra, thì bị ta ngăn lại. Tấm gương kia của hắn quá hoa lệ, coi bói mệnh, xem phong thủy, bắt quỷ, nhận đồ cổ cái gì cũng có, đại sư thật sự thì không làm mấy trò này nữa.

Ta lạnh nhạt nói: "Chúng ta chính là thương nhân thu đồ."

Hình như hiệu trưởng rất hứng thú: "Thu đồ vật gì vậy?"

"Hiệu trưởng ngài đã nghe nói qua âm vật chưa?" Ta hỏi.

"Xin lắng tai nghe." Hiệu trưởng cung kính đáp.

Ta đại khái nói rõ một chút về cái gì gọi là âm vật, nghe xong hiệu trưởng hỏi: "Trương tiên sinh cảm thấy, chuyện vừa mới phát sinh là quấy phá sao?"

Kỳ thật thông qua chuyện vừa mới phát sinh, trong lòng ta đã có chút căn cứ, nhưng hiệu trưởng mời ta đến, ta cho rằng chỉ là quan tâm đến an nguy đại gia, càng là có chuyện muốn nhờ.

Vì thế ta mịt mờ cười cười: "Gần đây quý giáo đã xảy ra chuyện gì đặc biệt?"

Hiệu trưởng lau mồ hôi trên khuôn mặt mọng nước: "Trưởng viện chính là một tòa Như Nha Tháp, học sinh lão sư tư tưởng đơn thuần, nào có chuyện gì."

Ta quan sát giọng điệu, cảm thấy hắn như đang giấu giếm chúng ta, bèn đứng lên giả bộ muốn đi: "Nếu trong sân không có việc gì, vậy chúng ta xin cáo từ."

"Trương tiên sinh dừng bước!" Hiệu trưởng gọi ta lại, do dự nửa ngày mới nói: "Thật không dám giấu diếm, ba tháng trước có đứa bé xảy ra chuyện."

Hắn nói ba tháng trước có một học sinh Cao Tam học trốn học về ký túc xá, kết quả thất bại lâu đưa đến viện cứu chữa không có hiệu quả tử vong. Cảnh giới tham gia điều tra, điều tra rõ nguyên nhân là do học sinh kia tự mình lật cửa sổ thất thố.

Trường học không muốn làm lớn chuyện nên lạnh lùng xử lý, chuyện này đúng là học viện có trách nhiệm quản lý, hơn nữa đã chuẩn bị tâm lý, nên đền bao nhiêu thì bồi thường bấy nhiêu, nhưng nhờ Tức Sự Ninh Nhân.

Gia quyến hài tử rất nhanh mời đến luật sư, hai bên đề nghị. Kỳ thật chuyện này cũng không phức tạp, trường học cũng không có khả năng chịu trách nhiệm hoàn toàn, cho nên sau khi hai bên thương thảo, giáo phương nguyện ý bỏ ra hai mươi vạn tổn thất tinh thần.

Nhưng sau khi hài tử trong nhà cầm tiền lại lật lọng, không thèm ghi nợ.

Gia chủ không biết từ đâu mà biết được, lúc ấy ở cùng với đứa nhỏ này còn có mấy tên học sinh khác. Dần dần trên mạng cũng truyền ra một ít lời đồn, nói mấy tên phú nhị đời bắt nạt đứa bé kia, đẩy nó từ trên lầu xuống, giáo phương che giấu sự thật lấy tiền.

Con trai phụ huynh lại chạy đến trường học gây sự, mang quan tài cho trẻ con tới cửa trường học, viết huyết thư yêu cầu nghiêm trị hung thủ, dẫn tới trường học cả ngày không cách nào học được.

Sau đó hiệu trưởng cho người điều tra một chút, phát hiện cha mẹ trẻ nhỏ ly hôn nhiều năm, trẻ con là theo mẫu thân, mẫu thân mới là giám thị hợp pháp của hắn, mẫu thân đã cầm khoản bồi thường kia. Nhưng phụ thân của trẻ nhỏ sau khi chuyện này xảy ra không biết từ nơi nào toát ra, tụ tập người trong một bang hội làm trò khôi hài như vậy, ý tứ đơn giản là lừa tiền học viện!

Trường học tự nhiên không chịu làm đầu sỏ lỗi này, đối phương náo loạn một đoạn thời gian liền dừng lại, nhưng cha trẻ lại phát ra một câu đe dọa, nói muốn năm học sinh kia đền mạng.

Nghe đến đó, chỉ là một cái tử vong bình thường ngoài ý muốn, ta liền hỏi: "Chuyện này nghe qua, không có gì khác thường chứ?"

Hiệu trưởng nói: "Trương tiên sinh, đừng nóng vội, sau đó học viện bắt đầu có chuyện..."

Chuyện này qua không bao lâu, ở túc xá xảy ra chuyện thường xuyên xuất hiện một nam hài áo đỏ, chính là đứa bé chết mất kia, chứng kiến ngoại trừ không ít học sinh còn có sư phụ. Trường học là một nơi truyền bá văn hóa khoa học, đương nhiên không thể mời vài đạo sĩ thần côn đến đối phó, liền đem học sinh trong tầng lầu hai kia dời ra ngoài, may mà ở hoạt động trên tầng hai kia không xuất hiện ở nơi khác.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến người ta có chút thúc thủ vô sách, đầu tiên là một lão sư ở trong văn phòng đụng phải tà, dùng dây mây quật quật vào sau lưng mình; sau đó là một học sinh cầm đao muốn chặt tay mình, cũng may hắn dùng cây bút ký, không tạo thành thương tổn quá lớn; cuối cùng còn có một học sinh nửa đêm mất tích, sau đó bị người ta tìm được ở bên cạnh một thủy khố cách mấy dặm, suýt nữa gây thành bi kịch.

Hơn nữa sự việc phát sinh hôm nay khiến hiệu trưởng cảm thấy đau đầu không thôi.

Cho nên vừa rồi ở trong video giám sát nhìn ta giải quyết xong chuyện này, liền nhận định ta là một vị cao nhân có bản lãnh, cho nên mới mời chúng ta đến.

Sau khi nói xong, hiệu trưởng hỏi: "Trương tiên sinh, vừa rồi nghe ngươi nói đến âm vật gì đó, ta cảm thấy chuyện xảy ra trong trường học của chúng ta rất phù hợp với đặc thù âm vật quấy phá, ngài cảm thấy thế nào?"

Ta không trực tiếp trả lời mà hỏi: "Ta chỉ hỏi một chuyện, trước sau đã xảy ra bốn chuyện, có phải hai người trong cuộc đã làm chuyện xấu gì không?"

Hiệu trưởng đặt chén trà xuống: "Câu này là sao?"

"Ngươi đừng hiểu lầm, ta nói chuyện xấu mà, cũng không phải là giết người phòng hỏa gì đó, mà là một ít hành vi không đạo đức." Ta giải thích nói.

"Đó chính là lỗi của cuộc sống sao?" Hiệu trưởng suy nghĩ một chút, đột nhiên hai mắt sáng ngời: "Trương tiên sinh, ngươi quả nhiên liệu sự như thần, ngươi nói ta nhớ ra rồi, lão sư rút dây mây của mình, nghe nói trong nhà xảy ra một ít tranh chấp về nhà, học sinh bị chặt tay phản ứng chủ nhiệm của ban, có chút tật xấu trộm cắp..."

Hắn nhất thời không nhớ ra, đột nhiên bên ngoài truyền tới một thanh âm: "Đứa bé mất tích là ta mang theo trên một lớp, hắn trước khi xảy ra chuyện đánh nhau với một học sinh khác, đánh trật mũi người ta rồi."

Chúng ta vừa nhìn ra cửa, là Hạ lão sư, hiệu trưởng hỏi: "Hạ lão sư, ngươi sao lại ở chỗ này?"

Hạ lão sư đỏ mặt nói: "Thực xin lỗi, vừa rồi lúc các ngươi nói chuyện ta đã ở bên ngoài nghe lén, ta thấy hiệu trưởng mời các ngươi đến, phỏng đoán cũng là xin giúp đỡ các ngươi, mà học sinh xảy ra chuyện, ta cũng phải chịu trách nhiệm trong lớp của chúng ta."

"Học trò trong lớp xảy ra chuyện nhiều quá rồi đấy?" Ta cau mày hỏi.

Hiệu trưởng giải thích nói Hạ lão sư dạy mấy lớp tiếng nói lưu, cho nên nàng nói "lớp trên" cũng không phải chỉ một lớp.

Hạ lão sư vuốt râu nói: "Hôm đó Từ Phương trốn lớp ta không phát hiện ra ngay, đối với tin tức hắn ngã chết là sấm sét giữa trời quang, ta tự trách đã lâu." Sau đó trịnh trọng cúi người với chúng ta: "Trương tiên sinh, Lý tiên sinh, còn có vị tiểu thư này nữa, vừa rồi đã mạo phạm, thật xin lỗi!"

hiệu trưởng gật đầu: "Nếu đã tới rồi, ngồi xuống cùng nói đi! Ta đang cùng Trương tiên sinh thương lượng giải quyết chuyện này như thế nào. Đúng rồi, Trương tiên sinh, ngươi nói xem lần này sẽ bị âm vật gì quấy phá?"

Ta trầm ngâm nói: "Âm vật mà, ta nhắm chừng là một cái sừng, các ngươi đã từng nghe qua cái tên Cao Đào này chưa?"

(Cửa thứ nhất ngày hôm nay đưa đến, mọi người nhớ bỏ phiếu đề cử!)

Đầu thứ tám trăm năm mươi sáu, thượng cổ thánh nhân, Cao Đào

Tuyệt đối được thưởng thức tuyệt đối là thánh nhân văn viễn cổ của thánh tổ thánh kim, cũng là thượng cổ, cùng với Thuấn, lớn hơn tượng trưng cho "Thượng Cổ tứ thánh"!

Truyền thuyết Cao Đào thiết lập bộ hình pháp Ngũ Hình cổ đại thời cổ đại, trợ giúp quân vương lúc đó trị lý thiên hạ, hắn cực lực thuyết phục đạo nhân phải chính trực, thẩm án phải công chính, khiến hạ triều lúc đó một mảng hài hòa.

Cao Đào bản thân sau khi sống ở tuổi cao mười sáu tuổi đã qua đời, an táng ở Phong Địa Cao thành, cũng chính là An Huy Lục An hôm nay.

Ta phán đoán ra là hắn, là thông qua hai việc.

Đầu tiên là âm linh vừa mới hiện thân tự xưng là "Bản vương", bởi vì hắn là người thừa kế Đại Vũ năm đó tự mình tuyển định.

Thứ hai là cái sừng đó, hắn lấy sừng chọc ta một cái, nói ta vô tội. Truyền thuyết Cao Đào nuôi một con Độc Giác Thú phi thường thần kỳ, tên là Oánh Oánh, giúp nó thẩm án, chỉ cần sừng Độc Giác nhẹ nhàng đụng vào tội phạm, liền biết có tội hay không.

Con thần thú này có tồn tại hay không, bởi vì lịch sử quá mức xa xưa đã không thể suy đoán được, nhưng thông qua quan sát vừa rồi, ta nhắm chừng cái gọi là thần thú bản thân chính là một món âm vật. Lúc Cao Đào thẩm án dùng nó nhẹ nhàng chạm vào đối phương, người vô tội không có phản ứng, có người có tội sẽ tận mắt nhìn thấy một gương mặt quái thú cực kỳ khủng bố, có lẽ truyền thuyết《 Đoạn Ngục chính là như vậy...

Công năng của thần giác này chính là thẩm án, cho nên phàm là trong trường có người phạm sai lầm, sẽ bị ép dùng hình pháp thượng cổ quật mạnh chính là hình phạt của chính mình. Cây dây thừng quất vào chính là côn hình, dây leo đánh mình chính là trượng pháp, chặt tay chính là hình phạt Tiệt Hình, mất tích thì lưu hình, những thứ này thuộc về ngũ hình thượng cổ, bất quá liên quan tới ngũ hình thượng cổ, trên thực tế không chỉ có năm loại hình pháp.

Sau khi nghe ta nói xong, Hạ lão sư kinh ngạc nói: "Cao Đào? Quê ta chính là Lục An, mỗi người chúng ta đều biết cái tên này. Trong chợ còn có một bức tượng Độc Giác Thú, tên khác của Lục An cũng gọi là Cao thành."

Ta nói: "Trùng hợp như vậy!"

"Thật không thể tin nổi, thánh nhân quê quán của ta lại quấy phá ở trường này, chính là Trương tiên sinh, vừa rồi ta nghe ngươi nói cái gì âm vật, đều là những thứ oán khí rất nặng, chẳng lẽ Cao Đào vị Thượng Cổ thánh nhân này cũng có oán khí sao?" Hạ lão sư không hiểu hỏi.

"Hắn có tức giận hay không ta cũng không biết, ta chỉ biết hắn đang dùng hình pháp cổ đại phán đoán thị phi hôm nay." Vẻ mặt ta lạnh lùng đặt chén trà xuống, nói.

Hiệu trưởng hỏi: "Chỉ giáo cho?"

"Năm đó Cao Đào chế định ra hình pháp đề xuất, phụ nghĩa, mẫu từ, hữu từ, huynh đệ cung, tử hiếu, cái này tại thời điểm đó có thể làm thiên hạ an bình, nhưng lại không thích hợp xã hội hiện đại. Ví dụ như nói ở cổ đại bất hiếu là trọng tội nặng nhất, nhưng chỉ là vấn đề đạo đức." Ta chọn Lý Ma Tử đồng ý, sau khi nói qua chuyện phát sinh tối qua một lần, nghe xong xong hiệu trưởng cùng Hạ lão sư đều rất giật mình.

Tối hôm qua Lý Tiểu Oa đẩy Lý Ma Tử một cái, trong mắt Âm Linh chính là bất hiếu, cho nên bị phán tiên hình!

Ta lại nói: "Hơn nữa hắn dùng những hình phạt này cũng quá mức rồi, hình phạt roi, tay cụt, đặt trong xã hội pháp chế hôm nay, hoàn toàn là thê thảm không người nói. Âm vật này nói thì tương đối đặc thù, thuộc về một món âm vật có công năng."

Hiệu trưởng hỏi: "Xin hỏi cái gì gọi là âm vật mang tính công năng?"

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta đánh giống như một thanh đao chém đầu, thanh đao này có lẽ chém qua hơn một ngàn cái đầu, có một ngày bị người ta phá hủy quẳng đi, nhưng nó vẫn còn rất muốn chặt đầu, đây chính là chấp niệm của Phật giáo, có chấp niệm, sẽ bị quấy phá! Cái sừng này cũng giống như vậy, bản thân nó rất thích thẩm án, kèm theo chấp niệm người sử dụng để lại, cũng là một cơn tức giận không thể vãn hồi."

Hiệu trưởng gật đầu nói: "Trương tiên sinh phân tích đúng là có lý, nghe Trương tiên sinh nói một buổi, thật sự là thể hồ quán đỉnh, nhanh chóng khai mở."

Ta cười khiêm tốn, kỳ thực bây giờ ta rất đau đầu, bởi vì đây không phải là hóa giải oán khí một chút là có thể làm được rồi.

Chấp niệm là điều rất mạnh mẽ, bởi vì ba quân có thể đoạt soái, thất phu không thể đoạt chí! Muốn thuyết phục một người bình thường cũng khó càng thêm khó, chấp niệm ngàn năm như vậy càng khó hóa giải...

Thế nhưng hiệu trưởng lại nói những lời này, chính là muốn ủy thác ý kiến, tức là có việc buôn bán để làm, ta cũng không thể rụt rè trước mặt người ủy thác được?

Lý Ma Tử hỏi: "Không đúng, vừa rồi ta bị trúng chiêu như thế nào, ta đâu có trộm đâu, sao phải nói ta phạm tội?"

Ta không khỏi cười: "Không phải ngươi đưa cho Môn đại gia một trăm tấm phí lợi ích sao? Ngươi tính là đút lót, hắn coi như nhận hối lộ!"

Lý Ma Tử kinh hãi: "Một trăm khối cũng phạt, đậu xanh, đây cũng quá mức rồi."

Doãn Tân Nguyệt đưa ra một nghi vấn: "Phu quân, cái sừng này làm sao có thể chạy đến Hoàng Cương chứ? Theo lý mà nói, chuyện như vậy hẳn là phát sinh ở Lục An mới đúng?"

Ta nói: "Ta sợ là có người gây khó dễ từ đó, ta đoán có quan hệ với chuyện những học sinh phá lầu án ba tháng trước."

Hạ lão sư nói: "Đợi đã, hình như ta nhớ tới một tin tức, cho ta đi tìm xem!"

Nàng lấy ra điện thoại di động tìm tòi một phen, tìm được một tin tức năm ngoái, sau đó niệm tình cho chúng ta nghe. Thì ra năm ngoái có mấy tên trộm lông tơ đào mộ Cao Đào của Lục An thị, sau khi quan sát đến thì nhân tiện phá vụ án này., Bởi vì mấy con mao tặc cả đêm hướng tới mộ Cao Đào liều mạng dập đầu, dập đầu đều là máu, làm chính mình ngất đi, nghĩ đến là mấy con mao tặc này trong lúc vô ý phát động thần giác này, liền trừng phạt bọn chúng ngay tại chỗ.

Sau đó chuyên gia văn võ đến kiểm tra, toàn bộ tang vật đều đã đuổi về, toàn bộ đưa đến viện bảo tàng chợ. Kỳ thực cũng chỉ có một ít bình ngói vỡ, Cao Đào mặc dù là thượng cổ thánh nhân, nhưng khi đó triều hạ vừa mới thoát ly thời đại dã man, đại thần đều tương đối nghèo khó, nào có vật chôn cùng gì chứ? Sau này những nơi Xuân Thu đem mộ tu thành mê cung dưới đất, lấy ngàn vạn tài bảo chôn cất không thể so sánh nổi.

"Ta hỏi rồi, tin tức có nhắc tới cái sừng này không?"

Hạ lão sư lắc đầu: "Bên trên chưa nói, hay là ta gọi về quê về hỏi một chút nhé?"

"Không cần phiền phức, nếu trường học này quấy phá, chứng tỏ lúc đó bị người ta lấy đi..." Ta thở dài nói.

Hiệu trưởng hỏi: "Trương tiên sinh, ngài có thể thu phục cái sừng quấy phá này không?"

Ta nói: "Ta không dám nói đầy lời, ban ngày hoạt động trong trường học cũng không tiện, buổi tối ta đến xem một chút."

"Vậy phí tổn đại khái cỡ nào?" Hiệu trưởng nhỏ giọng hỏi.

Trải qua hai năm rèn luyện, tâm tính của ta đã sớm trở nên rất trầm ổn, thu phí quảng cáo không phải là việc của đại sư. Ta lạnh nhạt nói: "Phí lao động tất yếu vẫn sẽ thu một ít. Nhưng ngươi yên tâm, ta cũng không phải là loại thần côn giang hồ có giá khởi điểm. Tóm lại ta phải điều tra trước một chút, việc này ta đã quản, nhất định sẽ giải quyết triệt để."

Hiệu trưởng như ăn được một viên Định Tâm Đan: "Tốt tốt tốt, hai ngày nay tiền ăn và tiền ăn của Trương tiên sinh sẽ do học viện, có bất cứ nhu cầu nào cũng có thể tìm ta, cũng có thể tìm thư ký của ta."

"Cái này cũng không cần, ngài cho chúng ta mượn vài ngày là được, nàng là người của Cao Đào, có lẽ có thể giúp đỡ một chút." Ta nói.

Hạ lão sư sảng khoái đáp ứng, hình như còn có chút hưng phấn, bà nói: "Bình thường ta đều ở túc xá dạy công vụ, nếu như buổi tối điều tra, ta hẳn là có thể rút ra không khí."

Sao ta lại kéo theo ả ta được, bởi vì lúc chúng ta ngồi đây nói chuyện, ta phát hiện Hạ lão sư nhìn Lý Ma Tử vài lần, giống như đối với Lý Ma Tử có chút hứng thú.

Trong khoảng thời gian này Lý mặt rỗ liên tục tao gặp đả kích, ta cũng có chút đau lòng cho hắn, bởi vì thời gian cực thái, một người không có khả năng không may một mực, cũng không có khả năng khắc chế mãi thế, Lý mặt rỗ cũng nên đi một chút đào hoa vận đi? Nếu Hạ lão sư đối với hắn có hứng thú, ta sao lại không thuần nước đầu thuyền.

Sau khi bọn ta tạm biệt hiệu trưởng, thì ra bên ngoài với Hạ lão sư, tên của nàng là Hạ Cầm, Hạ Cầm nói với Lý Ma Tử: "Lý tiên sinh, ta vừa nói năng lỗ mãng, thật sự rất xin lỗi."

"Không không không, không sao, trông thấy tiểu giáo sư thật thà như vậy ta cũng rất yên tâm."

Ta cảm thấy đây là một cơ hội, bèn nói: "Cái này, Hạ lão sư, ngươi đi học ban ngày đi? Buổi tối sau khi tan học sẽ cùng nhau bàn bạc một chút."

"Được, nhưng mà ta phải mời các ngươi, các ngươi là khách, nào có thể để các ngươi tốn công."

Lúc này chuông dự bị vang lên, học sinh trong sân dồn dập trở về phòng học, Hạ Cầm nói: "Đệ nhị tiết có bài của ta, ta xin lỗi trước."

"Được, ngươi đi đi." Ta gật đầu.

Chương thứ tám trăm năm bảy.

Hạ Cầm đi rồi, ta hỏi Lý Ma Tử: "Cảm thấy vị sư phụ xinh đẹp này thế nào? Có muốn ta giúp các ngươi chà đạp một chút hay không."

Lý Ma Tử nghiêm mặt nói: "Trương tiểu ca, ngươi nói đùa gì thế, ta đã quyết định cả đời độc thân rồi."

Ta cười nói: "Quyết định từ lúc nào?"

Doãn Tân Nguyệt cũng phụ họa theo: "Đúng vậy, ta cảm thấy vị sư phụ này có ý với ngươi."

Mặt Lý mặt rỗ đỏ lên một chút: "Không có chuyện như vậy, ta chỉ là một đại thúc lôi thôi, một lão sư tiếng anh đào khá gợi cảm của người ta có coi trọng ta không?"

Doãn Tân Nguyệt nói: "Ngươi không cần phải tự sướng như vậy, thật ra ta cảm thấy ngươi vẫn còn rất có mị lực, hiện tại cũng có rất nhiều tiểu cô nương có thể khống chế loại thúc manh này của ngươi đấy."

"Thật sao?" Lý Ma Tử giống như có chút dao động.

"Đương nhiên rồi, quên mất một đoạn đau đớn là bắt đầu một đoạn tình cảm mới, ngươi xem không già chút nào mà dũng cảm nghênh đón mùa xuân thứ hai đi!" Doãn Tân Nguyệt không ngừng cổ vũ Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử gãi đầu nói: "Đệ muội đùa ta à!"

Nếu đã quyết định tối nay đi điều tra, ban ngày sẽ không có việc gì, chúng ta trở về khách sạn ngây người một lúc, buổi trưa tìm một tiệm cơm ăn. Tâm tình ta hôm nay rất tốt, uống rượu trắng với Lý Ma Tử nửa cân, Doãn Tân Nguyệt nói: "Phu quân, khó có thể trông thấy ngươi tâm tình tốt như vậy, có muốn chia sẻ với ta một chút hay không?"

"Các ngươi đoán xem!" Ta giả vờ giả vịt.

"Ngươi đang vui vẻ thay Lý mặt rỗ?" Doãn Tân Nguyệt nói.

Lý Ma Tử bĩu môi: "Chắc chắn là hắn thấy thứ âm vật đáng giá nên mới vui vẻ như vậy."

Ta rót đầy chén rượu: "Ngươi chỉ nói đúng một nửa thôi đó! Tội ác ta vốn tưởng đây là một truyền thuyết không ngờ lại tồn tại chân thật. Âm vật này cách đây hơn bốn ngàn năm lịch sử, khẳng định tương đối có giá trị cất giấu, hiện tại ta có chút không chờ nổi..."

Lý Ma Tử thở dài: "Hơn bốn nghìn năm, đáng giá bao nhiêu tiền!"

Cơm nước xong xuôi, ta bảo Lý mặt rỗ đi vào trong thành một chuyến, ở đây mua tài liệu rất bất tiện, cho nên ta đánh giá đồ dùng được, bảo hắn trước tiên phải mua chuẩn bị. Ta muốn một cân Hoàng Lương, một ít đinh sắt, dây thừng, muối tinh tế, bảo hắn tới Tân Hoa thư thư thư điểm mua bản Hoa Triệu Hình Pháp Côn Bằng Phiên Nhân Nhân.

Lý Ma Tử hỏi: "Trương tiểu ca, ngươi muốn hình pháp làm gì? Có phải định phạm tội không?"

Ta mắng: "Nói nhảm, ngươi mua là được."

Buổi chiều ta ở khách sạn tuỳ tiện lên mạng, xem một chút liên quan Cao Đào truyền thuyết, bởi vì cách năm nay quá lâu, Cao Đào lưu truyền đến nay truyền thuyết rất có hạn, ta dự định buổi tối lại hỏi Hạ Cầm.

Lúc ta tra xét đồ vật, Doãn Tân mới đưa ra chủ ý nói: "Phu quân, đêm nay có nên cho bọn họ cơ hội ở riêng một chút hay không?"

"Ta đang có dự định này, buổi tối ăn cơm, chúng ta tìm cớ để hai người bọn hắn trao đổi tốt hơn." Ta gật đầu nói.

Ta cảm thấy ta và Doãn Tân Nguyệt còn tích cực hơn cả bà mối, tuy nói gần đây Lý Ma Tử đã dần khôi phục lại, nhưng những chuyện xảy ra lúc trước đều giống như một vết sẹo trong lòng, không thể đụng vào. Ta là bạn của hắn, hi vọng hắn có thể tìm được hạnh phúc mới.

Buổi tối, Lý mặt rỗ mua thứ mình cần lại, sau khi tan học, Hạ Cầm hẹn chúng ta gặp mặt tại một quán bán thức ăn. Đang chuẩn bị đi tới dự tiệc, Lý Tiểu Oa và huynh đệ của hắn ồn ào ầm ĩ, quấn lấy Lý mặt rỗ mời bọn họ đi ăn bánh nướng. Hai ngày nay Lý Ma Tử thỉnh bọn họ ăn ngon, đám tiểu quỷ này đều đã quen với việc dạy dỗ.

Lý mặt rỗ nói: "Hay là ta mang mật ngắn bắt đầu, ngươi đi gặp Hạ lão sư?"

Ta lập tức từ chối: "Không, ta và Doãn Tân Nguyệt sẽ đi cùng bọn họ, ngươi đi ăn cơm với Hạ lão sư."

"Vậy làm sao được?"

"Hạ lão sư?" Tên học sinh gầy ốm kia vừa nghe thấy cái tên này liền hưng phấn hẳn lên: "Này, đại thúc, ngươi thông đồng với mỹ nữ tiếng Anh lão sư của chúng ta rồi!"

Các học sinh khác cũng ồn ào theo, lần lượt vui mừng nói với Lý Tiểu Thiến, biểu thị về sau sẽ đi theo hắn. Đám tiểu quỷ này thật khiến người ta đau đầu không thôi, bèn nói: "Đám tiểu quỷ các ngươi, nghe thấy Phong cũng là Vũ, Hạ lão sư là tới hỗ trợ chúng ta điều tra."

"Điều tra cái gì, chúng ta cùng đi được không?" Học sinh gầy ốm hỏi.

Sau đó lại xôn xao một trận, ta cũng không có cách nào với bọn chúng. Doãn Tân Nguyệt nói: "Các ngươi còn phải tự học nữa, không tranh thủ thời gian sẽ không ăn được ga tàu, tỷ tỷ sẽ đi cùng các ngươi được không?"

Các học sinh hoan hô một hồi: "Được!"

Quả nhiên Doãn Tân Nguyệt nuôi một đứa trẻ khá có kinh nghiệm, có lẽ là vì dị tính hút nhau.

Lý mặt rỗ đi hẹn với Tiểu Nguyệt và đám hài tử này đi ăn thứ gì đó, trên đường Lý tiểu nữ hỏi ta: "Này, Cửu Lân thúc thúc, cha ta không phải thật sự có hảo với Hạ lão sư đúng không?"

"Cả ngày ngươi đều suy nghĩ gì đó? Đại nhân ăn một bữa cơm rất bình thường, ngươi cho là phim truyền hình sao." Ta tức giận nói.

"Hừ, đại nhân, ta cũng không phải đứa trẻ..."

Ta nghĩ đây là một cơ hội rất tốt để hiểu rõ, bèn hỏi: "Tên lão sư Hạ các ngươi thế nào rồi?"

"Rất tốt a!"

Lý Tiểu Nhu nói lão sư ngày thường ăn mặc tuy lạnh lùng, nhưng người lại đặc biệt ôn nhu, chưa bao giờ mắng bọn họ, nam nữ nữ đều thích nàng. Mọi người đều rất thích bài học, hơn nữa lão sư Hạ lão sư đặc biệt tơ lụa, Lý Tiểu Oa còn lộ ra một bí mật, là đối tượng mà rất nhiều nam sinh yêu mến.

Lý Tiểu Oa tiếp tục hỏi ta: "Đúng rồi, Cửu Lân thúc thúc, có phải cha ta và Như Tuyết tỷ chia tay phải không?"

Ta sửng sốt một chút, việc này đại khái Lý Ma Tử không nói gì với hắn, ta cũng không tiện nói, chỉ hàm hồ nói: "Ừm, tình cảm không hợp, cho nên chia."

"Haizz, sao lão cha ta lại tốn tâm như vậy chứ, ta thật sự lo lắng thay cho Hạ lão sư mà." Lý Tiểu ngây ngô thở dài nói.

Doãn Tân Nguyệt vỗ vỗ đầu hắn cười nói: "Nhân tiểu quỷ lớn!"

Chúng ta đi tới một nhà tất thắng phụ cận, gọi một ít bộ lạc cũ và chút đồ ăn vặt, các học sinh líu ríu nói chuyện. Doãn Tân Nguyệt nhìn bọn họ, cảm thán: "Tuổi trẻ thật tốt, ta cảm thấy bọn họ tinh lực dồi dào, giống như vĩnh viễn không biết mệt."

Ta cũng khẽ gật đầu: "Ta thật sự bội phục sư phụ của bọn họ, ngốc cùng đám Hùng Hài Tử một bài ta cũng không chịu nổi."

Sau đó khi bọn họ biết được nghề của Doãn Tân Nguyệt, vài học sinh tỏ ý muốn làm minh tinh, tên mập học sinh còn cầm một cuộn khăn cơm hiến xướng, hỏi Doãn Tân Nguyệt hắn hát thế nào, không giống Trần Dịch mạnh mẽ chút nào?

Doãn Tân Nguyệt nói: "Làm minh tinh cũng phải học tập văn hóa, tối thiểu cũng phải thi đậu Bắc Ảnh, Trung Ảnh trường."

Học sinh mập phản bác: "Bốp bốp cũng đâu phải đại học sinh, người ta sao có thể làm minh tinh được, ta cảm thấy ca hát cũng không hát hơn hát với bọn họ."

Doãn Tân Nguyệt không khỏi cười khổ: "Bọn họ mặc dù là công ty chế tạo ra, nhưng cũng rất nỗ lực đấy. Ví dụ như Vương Tuấn Khải mỗi ngày xếp hàng 6 điểm số, 10 điểm còn phải tìm gia giáo bổ túc. Có câu nói rất hay, trước người hiển quý, người sau phải chịu khổ."

Học sinh mập mạp giống như được cổ vũ, đứng lên nói: "Tân Nguyệt tỷ tỷ nói rất có lý, ta cảm thấy, nỗ lực chưa chắc sẽ thành công, nhưng không cố gắng nhất định sẽ sướng, cho nên ta quyết định vẫn là không làm minh tinh!"

Ài, bọn học sinh này, cũng không biết cả ngày xem canh gà độc như thế nào.

Trong thời gian một bữa cơm này, học sinh béo sửa lại chí hướng của mình, hắn hỏi: "Trương thúc thúc, người làm đại sư như thúc không cần khảo hạch như thúc chứ?"

Ta đáp: "Là không cần kiểm tra, nhưng rất dễ chết."

Đám tiểu quỷ này vừa nghe đã hăng hái hơn, quả nhiên là nghé con mới sinh không sợ cọp, cứ nhất quyết quấn quít vài câu chuyện kích thích nguy hiểm cho bọn họ nghe, khiến ta thật sự rất bị động, ta quyết định đổi khách thành chủ, vì thế nói: "Như vậy đi, các ngươi nói cho ta nghe chút chuyện quái dị phát sinh ở trường học đi, ta dùng kiến thức chuyên nghiệp giúp các ngươi phân tích."

" trường học của chúng ta không có gì lạ, trừ trận trước nháo quỷ."

"Đúng, chính là cái chữ Từ Phương trên lớp chúng ta."

"Có một buổi tối khi ta đi vệ sinh, hắn đi theo phía sau ta, không nói tiếng nào, mặc quần áo đỏ, làm ta sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần..."

Bọn họ mồm năm miệng mười nói ra, nghe được đầu ta cũng lớn, ta nghĩ không bằng thừa dịp này hiểu một số tình huống, liền nói:

"Ta có một chuyện muốn hỏi các ngươi, Từ Phương là tự mình ngã chết, hay là bị người đẩy xuống lầu?"

Vừa dứt lời, bàn cơm lập tức yên tĩnh trở lại, các học sinh nhìn nhau, bầu không khí có chút cổ quái!

Quỷ ảnh phòng ký túc xá thứ tám trăm năm mươi tám...

Cuối cùng, là Lý Tiểu Dận mở miệng nói: "Cửu Lân thúc thúc, Từ Phương tuyệt đối ngã chết, nhưng mấy người chúng ta cũng có trách nhiệm..."

Ta lập tức lo lắng đứng bật dậy: "Lúc Từ Phương ngã xuống, ở cùng với hắn là mấy người các ngươi?"

"Đúng vậy a!"

Lý Tiểu Thuần nói đám nam sinh bọn họ bình thường hay chơi chung với nhau, nên giờ giờ tý là trận đấu Anh Hùng nha. Bọn họ vốn định trốn học ra ngoài mạng lưới, nhưng thật ra loại chuyện này trước đây không chỉ có một hai lần đâu.

Bọn họ đã vểnh mất một khóa lý thú cuối cùng, ông lão kia đi học ai cũng không thích nghe, bởi vì mọi người đều không mang ký ức về ký túc xá đòi, nhưng không thể từ cửa chính đi, sợ bị giám sát kí gia phát hiện, liền dùng phương thức đoán quyền chọn ra một cách đại biểu leo lên cửa sổ.

Nghe đến đó, Doãn Tân Nguyệt nói: "Mấy tên tiểu quỷ các ngươi cũng quá to gan, leo lên cửa sổ đi? Việc này nguy hiểm biết bao!"

"Tỷ tỷ Tân Nguyệt, kỳ thật chúng ta đang ở lầu ba. Hơn nữa bên ngoài cửa sổ đều có song sắt, rất dễ bò."

"Đúng vậy, chúng ta thật không nghĩ tới vừa rồi bị ngã chết."

"Hắn không phải ngã chết, là đâm đầu vào nước bùn trên bậc thang, các ngươi quên rồi sao?"

Các học sinh mồm năm miệng mười nhìn tình hình lúc đó.

Lý Tiểu Oa nói: "Sau khi xảy ra chuyện, hiệu trưởng nói với luật sư tới tìm chúng ta nói chuyện, bảo chúng ta không nên tiết lộ ra bên ngoài một chút tin tức. Chuyện này giao cho ngoại giới xử lý, đại khái là sợ ảnh hưởng danh dự trường học nhỉ? Kết quả bên ngoài lại có người loạn truyền tin về hung thủ trong trường."

"Nhốn quỷ cũng là ký túc xá các ngươi à?"

"Không phải!" học sinh gầy ốm cướp lời: "Chuyện náo quỷ là ký túc xá số bốn phía tây chúng ta, bọn họ có rất nhiều người nói nhìn thấy buổi tối vừa rồi bọn họ mặc một bộ quần áo đỏ đi tới đi lui trong hành lang, thật dọa người."

"Y phục đỏ?" Ta trầm ngâm nói: "Trên người Từ Phương mặc y phục màu đỏ phải không?"

"Không phải đâu, đó là quần áo và áo lân săn thông thường đó." học sinh gầy ốm đáp.

Ta phải đưa ra kết luận, thi thể Từ Phương bị người ta động tay động chân. Có nhiều chỗ lưu truyền một loại thuyết pháp, mặc áo đỏ cho người chết là quần áo sẽ biến thành hung thần, vì sao lại chọn nhầm chỗ gây chuyện rồi. Là hung thủ sau màn nghĩ sai rồi, hay là có ẩn tình khác? Vậy thì phải đích thân ta đi xem rồi.

Lý Tiểu Oan hỏi: "Cửu Lân thúc thúc, vì sao quỷ hồn phương lại trở về, có phải đang oán hận chúng ta không?"

"Sao lại oán hận các ngươi?" Ta hỏi.

"Bởi vì lúc ấy chúng ta có mấy người bạn học, mọi người đều là đoán quyền quyết định, chết có khả năng là bất kỳ người nào trong chúng ta, đương nhiên hắn sẽ oán hận chúng ta rồi..." Lý Tiểu Thuần khó chịu cúi đầu.

Ta cười nói: "Ngươi phân tích cũng rất có đạo lý, bất quá ta cảm thấy hắn không oán hận các ngươi, thật ra quỷ hồn chỉ là một cỗ năng lượng lưu lại ở dương gian, bản thân quỷ hồn bình thường không có ý thức, đơn thuần là lặp lại hành động trước khi chết, hoặc là bị người ta điều khiển làm chút chuyện."

"Phương hướng nào?" Nhóm học sinh háo hức chờ đợi phân tích chuyên gia của ta.

Ta xem qua bộ gương, thản nhiên nói: "Các ngươi có nên đi tới đêm tự học không?"

"Mẹ kiếp, quá giảo hoạt."

"Còn trêu ngươi nữa à, thật là!"

Sau khi các học sinh rời đi, ta và Doãn Tân Nguyệt mới có thể yên tĩnh ăn chút gì đó, Lý mặt rỗ vẫn không gọi qua đây, chúng ta không muốn quấy rầy hẹn hò của hai người bọn họ, nên ngồi ở đây chờ, lúc tám chữ rưỡi, Lý Ma Tử đánh tới máy truyền tin, nói cửa trường học gặp.

Ta cười nói: "Ăn cơm hai giờ rưỡi, xem ra ngươi nói chuyện rất hợp ý với Hạ lão sư!"

Trong máy truyền tin, Lý mặt rốt cục nói: "Cũng không có nói chuyện gì, nói chuyện linh tinh thôi."

Chúng ta đi tới cổng trường học, Hạ Cầm mặc một chiếc áo lục nhạt, bên trên là một chiếc áo ngắn màu trắng, đầu đội mũ trắng, cảm giác giống như thiếu nữ thanh thuần. Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc che miệng: "Hạ lão sư, người ăn mặc đẹp quá."

Hạ Cầm cười ngượng ngùng: "Tối nay có hơi lạnh, cho nên ta mới thay quần áo ấm áp khác."

Doãn Tân Nguyệt phát hiện y phục và một cái lệnh bài đều là của nàng, hỏi nàng thu nhập mỗi tháng bao nhiêu? Hạ Cầm ngay từ đầu nói là đủ sinh sống, về sau dưới sự truy hỏi của Doãn Tân Nguyệt, nói ra một tháng tiền lương và gần năm vạn tiền thưởng. Làm chủ nhiệm lớp phải nói nhiều hơn một chút, nhưng nàng cảm thấy tư lịch của mình còn chưa đủ, tạm thời không làm chủ nhiệm lớp.

Ta có chút giật mình, trong ấn tượng của lão sư đều rất nghèo, thì ra trong lão sư cũng có tầng lớp cao như vậy.

Hạ Cầm nói từ đầu nàng đã tới trường tư lập, trong lòng có chút mâu thuẫn, dù sao cũng không có biên chế, sau đó nhận được đủ loại đãi ngộ, tuy rằng cạnh tranh áp lực cũng khá lớn, nhưng sau khi kiên trì, càng ngày càng yêu thích công việc này.

Hạ Cầm hỏi: "Trương tiên sinh định đi đâu điều tra?"

"Trước đi đến trường học xem thử." Ta nói.

Sau khi vào trường học, ta dùng giấy trắng chiết ra một chiếc thuyền chỉ âm, lần này là bản sửa chữa, dùng một sợi dây nhỏ treo ở ngón tay, cảm ứng âm khí trong trường học.

Thuyền nhỏ ban đầu không ngừng xoay tròn, tựa hồ âm khí trong sân trường mười phần hỗn độn, về sau đầu thuyền nhỏ không ngừng chếch đi hai hướng đông nam và tây bắc, ta xác định phương vị kia có hai luồng âm khí cường đại!

Hạ Cầm nhìn thủ đoạn ảo thuật của ta như vậy, vô cùng kinh ngạc, hỏi Lý Ma Tử trong này có đạo lý khoa học gì, Lý Ma Tử liền rất có dung mạo đại sư giải thích với nàng.

Trước tiên ta quyết định đi Đông Nam xem một chút, trên đường ta hỏi quê nhà Hạ Cầm nàng có truyền thuyết gì liên quan tới Cao Đào? Hạ Cầm suy nghĩ một chút nói: "Ông nội ta từng kể chuyện Cao Đào từ quan cho ta nghe."

"Nói nghe một chút." Ta nói.

Hạ Cầm nói cho ta biết, nghe nói năm đó Cao Đào chế định ra bộ hình pháp này, sau đó là thiên tử, từ dân chúng hạ xuống, bất luận kẻ nào cũng nhất định phải tuân thủ.

Nhân gian từ sau khi có pháp luật trở nên rõ ràng, an cư lạc nghiệp, ngay cả trời cao cũng vì thế mà cảm động, hạ xuống một con Độc Giác thần thú trợ giúp Cao Đào thẩm án.

Cao Đào chấp pháp cả đời, Thiết Diện vô tư, lại không ngờ rằng có một lần con trai của hoàng đế thương đều vì chiếm một mẫu ruộng đất bắt đầu tranh cãi với dân chúng, đánh chết người, hoàng đế thỉnh cầu Cao Đào mở một mặt lưới, Cao Đào đương nhiên không đồng ý.

Hoàng đế biết Cao Đào là người nói một không hai, liền phái người ở trên cửa nhà xí viết bốn chữ "Thương Thương Duẫn vô tội", lại hướng trong đồ ăn của Cao Đào thêm chút hạt đậu, kết quả trước Thăng đường, Cao Đào đột nhiên sôi trào đi ngồi xổm nhà xí, chỉ thấy con ruồi trong nhà xí tạo thành bốn chữ. Hắn nhất thời tò mò đưa ra, quan viên thủ ở bên ngoài vừa nghe nói thương nhân vô tội, lập tức thả ngay người.

Cao Đào biết là Hoàng đế sử hỏng, ảo não đến không chịu được, vì thế liền treo ấn từ quan, cáo lão hoàn hương!

Sau khi Hoàng đế mất đi Cao Đào, nhân gian rất nhanh bắt đầu xuất hiện chuyện lừa bịp, trộm gà bắt chó, cuối cùng ông trời tức giận, hạ thuỷ triều ngập trời trừng phạt nhân gian. Hoàng đế cũng vô cùng hối hận, nếu không phải về sau Đại Vũ đem nước trị bệnh, nhân loại thiếu chút nữa xong đời.

Sau khi nói xong, Hạ Cầm cười thè lưỡi: "Không biết cái này có trợ giúp gì cho ngươi không."

Ta nói: "Thật thú vị!"

Tuy có ý tứ, nhưng ta cảm giác được chuyện nghệ thuật này gia công tương đối lớn, độ tin cậy có sự khảo sát.

Đi tới đi lui, chúng ta tới gần Lầu Ký Túc Xá, cuối cùng ta dừng ở trước một tòa ký túc xá, bảng hiệu viết "không4", quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, Lầu Ký Túc Xá số bốn!

Bởi vì học sinh đều tự tập mình từ Thượng Vãn, trong lâu tối như mực, ta hỏi Hạ Cầm: "Đùa cái gì vậy?"

"Lầu bốn lầu năm, lầu năm, Trương tiên sinh, ngươi xác định muốn lên đó sao?" Hạ Cầm hỏi.

"Chắc chắn!" Ta đáp.

Hạ Cầm và quản viên túc xá lên tiếng chào hỏi, nhân viên quản lý liền cho bọn ta đi vào, hơn nữa còn khôi phục lại cung điện lầu bốn, lầu năm.

Sau khi đi lên tầng bốn, ký túc xá ở nơi này đều dọn sạch, hành lang trống rỗng, hoàn toàn yên tĩnh, trên mặt đất có mảnh giấy vụn, bị gió thổi nhẹ cuốn lên, Doãn Tân Nguyệt không khỏi kéo tay của ta.

Chúng ta đi vòng quanh hai tầng một lần, cũng không phát hiện được gì, ta đang chuẩn bị nói với Lý Ma Tử đi nơi khác nhìn xem, đột nhiên phát hiện bên trong cái bóng của hắn có giấu một đứa bé trai, đang dùng con mắt không có con mắt nhìn chằm chằm ta!

(D: giai đoạn thứ hai đưa đến, mọi người nhớ bỏ phiếu, buổi tối có sửa chữa.)

Luyện tiểu quỷ thứ tám trăm năm chín (chương hơn)

Thằng bé trai kia nhìn ta một cái rồi biến mất, ta gọi Lý mặt rồi đứng lại không nhúc nhích, từ trong lòng bàn tay lấy ra Đào Hồn Hoa nâng ở trong tay, nhưng chuyển ra phía sau nhìn, nó lại không thấy nó đâu.

Lại nhìn, không ngờ hắn lại chạy đến bên trong bóng dáng của Hạ Cầm, lộ ra nửa khuôn mặt, mặt không đổi nhìn ta!

Tiểu nam hài này giống như trong truyền thuyết, mặc một thân quần áo đỏ tươi, nhưng sát khí trên người hắn cũng không quá nặng, cảm giác chỉ là một âm hồn bị đình trệ tại dương gian.

Ta nói: "Phương pháp đừng sợ, thúc thúc đưa ngươi đi đầu thai!"

Hạ Cầm kinh hãi thất sắc hỏi: "Trương tiên sinh, ngươi đang nói chuyện với ai thế?"

"Tiểu quỷ bình thường mà thôi, không có tổn thương gì, ngươi đừng lộn xộn." Ta an ủi.

Nghe xong câu này, Hạ Cầm sợ hãi không ít. Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt khá bình tĩnh, dù sao hai người bọn họ đều đã gặp qua sóng to gió lớn, một con tiểu quỷ mà thôi, không có gì đáng sợ cả.

Ta đi tới chỗ hắn, thằng bé lại chuẩn bị chạy, ta niệm nhẹ khẩu quyết, đồng thời nhắm Đào Hồn Hoa vào hắn. Đào Hồn Hoa phát huy tác dụng, đem hắn hút ở giữa không trung, hai chân không ngừng cất bước, vậy mà như thế nào cũng không bước ra được.

Hạ Cầm dường như có thể nhìn thấy một vài thứ, chỉ vào hướng kia kêu lên: "Oa, đó là cái gì, có một nhân ảnh!"

"Ngươi đừng ngạc nhiên như vậy, lá gan của thằng nhóc này rất nhỏ, cẩn thận làm nó sợ hãi." Ta dặn dò.

Quả nhiên, đứa bé trai ngồi chồm hổm trên mặt đất, vô thanh vô tức xoa xoa hốc mắt mà khóc lên.

Ta nói: "Hạ lão sư, hắn có chút kinh ngạc, ngươi lừa hắn đi."

"Nhao? Thế nào? " Hạ Cầm quả thực bị lời của ta dọa sợ.

"Nó là đệ tử của ngươi, bình thường ngươi dỗ thế nào được." Ta hỏi.

Hạ Cầm sợ hãi hướng về phía đó nói: "Phương tiện, Phương ngoan, đừng ồn ào, ngươi đi khỏi lớp rồi mở nụ cười thút thít cho ngươi, còn châm ra rất nhiều nến đỏ, mọi người đều rất nhớ ngươi. Đúng rồi, gần đây Hạ lão sư dạy cho mọi người một bài ca câm, để ta hát cho ngươi nghe."

Sau đó, Hạ Cầm nhỏ giọng hát lên một bài ca dao, tiểu nam hài không khóc nữa, mà trở nên rất yên tĩnh.

Ta nghiêm túc hỏi: "Phương Đông, có phải thi cốt của ngươi bị chôn ở tầng hai không?"

Thằng bé trai gật đầu.

"Dẫn bọn ta đi!" Ta hạ lệnh.

Đứa bé lại gật đầu, ta thu hồi Đào Hồn Hoa, từ từ đi theo nó.

Doãn Tân Nguyệt hỏi ta: "Phu phụ, làm sao người biết hài cốt của hắn ta chôn ở nơi này?"

"Chuyện ma quái chỉ ở một chỗ, nhất định là có thứ gì đó trói buộc nó, tám chín phần là đồ vật trên người tiểu hài tử."

"Phụ thân của đứa bé này thật thiếu đạo đức, tiểu hài tử đã chết không an táng, vậy mà lại lấy ra làm loại chuyện này." Ta cả giận nói.

Hạ Cầm khẽ thở dài một tiếng: "Lúc ta làm nhà ở đây đã nghe mẫu thân của Phương gia nói, phụ thân hắn xưa nay không bao giờ quản tới bọn họ, sau khi ly hôn đáng giá nên trả tiền nuôi nấng tiền lương thực chưa từng lấy. Hơn nữa, người đàn ông kia quanh năm không biết hành tung, cảm giác không giống như là làm việc chính kinh doanh."

Ta nghĩ trong đó có một văn chương khác, người biết làm ra loại chuyện này, khẳng định không phải người thường!

Chúng ta theo đứa bé này đi lên Thiên đài, trên sân thượng gió rất lớn, ta nói với Doãn Tân Nguyệt cái gì nàng mặc thì đừng lên đó nữa, nhưng Doãn Tân Nguyệt không muốn.

Quay đầu nói lời nói, tiểu nam hài không thấy đâu, ta tìm khắp nơi, cuối cùng phát hiện hắn ngồi xổm bên cạnh một ao súc, một đôi tay không ngừng đào trên mặt đất.

Ta đi qua, tiểu nam hài không nhúc nhích nữa, con mắt nhìn chằm chằm vào ta.

"Ta hỏi: "Cốt cốt của ngươi ở phía dưới này?"

Hắn ta sợ hãi gật đầu.

Trên trần nhà có một tầng đệm nóng màu đen, ta xốc cái đệm nóng kia lên. Khi để lộ đồ vật phía dưới, mọi người ở đây đồng thời hít sâu một hơi!

Đó là một cỗ thây khô rất nhỏ, được một bộ quần áo màu đỏ bọc lấy. Trên mặt đất bên cạnh đinh một ít cây đinh, kéo từng sợi tơ đỏ lên cỗ thây khô.

Toàn bộ thân thể xác khô đã thoát nước nghiêm trọng, làn da màu nâu đen, thân thể cùng đầu giống như mầm đậu. Đầu của nó móc ở trước ngực, bởi vì làn da rời nước co rút lại, lộ ra lợi miệng, hai viên nhãn cầu khô quắt như viên tròn khô nằm bên ngoài hốc mắt.

Hạ Cầm sợ tới mức che miệng: "Trương tiên sinh, đây là cái gì?"

"Là thi thể được người ta luyện qua, có người dùng khói hun thi thể hắn xuống nước. Kỳ thật mọi chuyện đã tiếp cận trình tự luyện tiểu quỷ, linh hồn trẻ con có tố tính mạnh, rất dễ làm thành lệ quỷ." Ta thấy xác khô giải thích.

Doãn Tân Nguyệt tức giận bất bình nói: "Đây còn là người sao? Dùng con trai mình để luyện tiểu quỷ?"

"Nhận truyền thừa huyết mạch, thường thường rất dễ khống chế.

Có vài thuật sĩ vì dưỡng quỷ mà đặc biệt tìm nữ nhân sinh hài tử, ta phỏng chừng nam nhân này có lai lịch không nhỏ..."

Ta đưa tay đi đụng cỗ thây khô này, đột nhiên tiểu nam hài ở bên cạnh thống khổ ôm đầu, ta nghĩ không xong, tám phần bên trên bày trận.

Nhưng vào lúc này, cảnh vật chung quanh đột nhiên biến mất không thấy, một trận hoảng hốt, ta vậy mà đi tới một ngọn núi, bốn phía đều là cây cối, dâng lên một đoàn sương mù. Ta bóp ngón tay của mình, có cảm giác đau, cảm giác không giống là ảo giác.

"Doãn Tân Nguyệt? Lý mặt rỗ?" Ta gọi vài tiếng, không ai đáp ứng, muốn gọi Vĩ Ngọc ra thì phát hiện nàng cũng không có ở đây.

Sau đó chúng ta nghe thấy trong rừng truyền ra một tiếng quát chói tai: "Ngươi có gì oan, mau mau lên đường!"

Trong lòng ta cả kinh, đây chẳng lẽ là bị câu đến Âm Tào địa phủ rồi? Đây cũng quá mạnh mẽ đi!

Nhưng nghĩ lại, không đúng, ta cho tới bây giờ chưa nghe nói qua trận nào có thể đem một người sống trong nháy mắt miểu sát... Trừ phi dưới đất chôn địa lôi.

Xem tay chân của mình một chút, hình như đã hiểu ra rồi, ta đây là linh hồn xuất khiếu rồi.

Ta đi về phía trước hai bước, phát hiện thanh âm đó không phải nói chuyện với ta, bởi vì ta nhìn thấy một lão đầu râu bạc ngồi trước một cái bàn. Phía trước sương trắng là một mảng lớn âm hồn đông nghịt, rất nhiều người đều cụt tay đứt chân, quần áo trên người tả tơi.

Một âm hồn không có cằm quỳ trước mặt lão đầu râu bạc, nhìn như đang nói chuyện, thế nhưng một chút âm thanh cũng không có.

Lão đầu râu bạc nghe một hồi, gật đầu nói: "Bản vương đã hiểu, đến đây, dẫn tội hồn vương mỗ tới!" Cảnh tượng này khiến ta trợn mắt há hốc mồm, ta không biết giữa quỷ với quỷ làm sao mà câu thông được.

Lão đầu râu trắng này chính là Cao Đào trước đó từng gặp một lần, hắn lại ở đây khách tới xâu chuỗi Diêm Vương gia, nhưng thủ hạ của hắn cũng không có kẻ âm sai có thể sai sử, không biết làm sao câu hồn.

Không ngờ hắn vừa dứt lời, đã có một âm hồn chậm rãi xuất hiện ở trên "Công đường", âm hồn này thối hoắc đã không còn hình người nữa, vừa thấy Cao Đào liền quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Cao Đào nghe một hồi, thật ra quỷ quái cũng không phát ra âm thanh gì, có chút khó xử nói: "Mỗi bên đều cho một câu, bổn vương rất khó định đoạt, các ngươi lên đây!"

Hai âm hồn liền đi tới trước bàn, Cao Đào đứng lên, từ trong tay áo lấy ra cái sừng thần kia, nhẹ nhàng chạm một cái ở trước hai quỷ trán.

Quỷ đầu tiên không phản ứng, quỷ thứ hai lại đột nhiên như nhận lấy sợ hãi, quay đầu bỏ chạy.

Cao Đào không nhanh không chậm nói: "Ám hại vợ con, cướp ruộng sản, bịa đặt bị thương, tội này đáng chém, phán ngươi đại ích chi hình!"

Đại ích chính là tử hình cổ đại, con quỷ đột nhiên ngã xuống đất không ngừng giãy dụa, giống như bị một bàn tay vô hình đè lại, sau đó đầu của nó đột nhiên đứt rời, thân thể hóa thành một làn khói tiêu tán.

Ta kinh hãi một trận, Cao Đào thế mà có thể trực tiếp dùng ngôn ngữ giết chết một con quỷ, loại thực lực này, đã vượt qua Quỷ Vương.

Không đúng, ta nhớ Cao Đào ở thời kỳ thượng cổ đã bị truy phong làm thánh nhân, nói về đã thuộc về quỷ tiên, bốn ngàn năm trước lão thần tiên a!

Âm sai ở chỗ thứ tám trăm sáu trăm linh thiên.

Ta đứng ở chỗ này xem Cao Đào thẩm vấn mấy vụ án, cảm giác nếu ở lại Doãn Tân Nguyệt sẽ sốt ruột, vì thế hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, mặc dù rất đau nhưng một giọt máu cũng chưa chảy. Ta hiện tại đang ở trạng thái linh thể, đương nhiên không có khả năng máu chảy, cắn không công!

Hồn phân hồn, tử hồn, hiện tại ta thuộc về sinh hồn, nếu không thể quay lại, thân thể thối rữa, vậy thật sự thành quỷ. Thiết Quy Lý vốn là một vị thần tiên phong lưu phóng khoáng, bởi vì linh hồn sau khi xuất khiếu thân bị đồ đệ thiêu hủy thân thể, đành phải bám vào trên người một tên ăn mày què chân, ta cũng không muốn theo hậu trần của hắn...

Ta nhìn quanh, phát hiện một chuyện rất kỳ quái, trường học ở sau lưng ta, hóa ra ta chẳng những linh hồn xuất khiếu, còn bị "Truyền tống" đến một ngọn núi nhỏ gần trường học.

Ta đang đi, chợt nghe phía sau có một thanh âm uy nghiêm truyền đến: "Người đâu, mang tội hồn Trương Cửu Lân lên đây!"

Vừa dứt lời, ta tựa như bị một lực hút vô hình hút lấy, hút đến phía trên "Công đường", đối mặt Cao Đào vẻ mặt uy nghiêm. Kinh Đường Mộc trong tay hắn nặng nề vỗ, quát: "Tội Hồn Trương Cửu Lân, nhìn thấy bổn vương vì sao không quỳ."

Ngươi gọi ta quỳ thì ta quỳ a, ta nói: "Nam tử hán đại trượng phu, quỳ lên thiên địa, quỳ xuống với cha mẹ..."

"Quỳ xuống!"

Theo Cao Đào kêu to một tiếng, thân thể của ta giống như bị một hấp lực vô hình hút lấy, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, trên người giống như đè lên một tòa Thái Sơn nặng nề.

Trong lòng ta kinh hãi, chuyện gì thế này?

Ta đoán Cao Đào nếu bị phong làm Thượng Cổ Thánh Nhân, liền có được lực lượng Kim Khẩu Ngọc Ngôn, loại lực lượng này còn gọi là Ngôn Linh.

"Tội hồn Trương Cửu Lân, ngươi có biết tội không?"

"Ta có tội gì?" Ta cười lạnh nói.

Cao Đào bấm ngón tay tính toán, đột nhiên trọng áp trên người ta biến mất, ta nghĩ thầm, ta cả đời phụng theo công pháp, không trộm không cướp, còn sợ ngươi hay sao?

Lần này âm vật cường đại, nhưng cũng là âm vật nói lý, cũng dễ đối phó.

Ai ngờ Cao Đào đột nhiên nói: "Các ngươi giết quỷ thương, nhiễu loạn âm dương, dám xưng vô tội?"

Ta sửng sốt một chút, đây coi là tội lỗi gì, vì thế nói: "Ta chỉ giết một ít ác quỷ, lệ quỷ, thả mặc kệ sẽ có người gặp nạn, ngươi nói ta có thể mặc kệ sao?"

"Thiên đạo tự có định số, ngươi chỉ là thứ dân đen, ai cho phép ngươi thay trời hành đạo!"

Ngươi đã muốn giảng đạo lý, thế thì ta tới giảng đạo lý với ngươi, thế là ta nói: "Thiên đạo tự có định số, thế thì ta diệt trừ ác quỷ cũng đi theo số định số, ta không theo đạo của trời, mà tuân theo thiên đạo."

Cao Đào cười lạnh một tiếng, vuốt chòm râu dài: "Vậy ngươi dám nói, cả đời ngươi trừ bỏ đều là ác quỷ, không có một kẻ thiện quỷ nào?"

Trong lòng ta cả kinh, lời này ta thật đúng là không dám nói ra. Dù sao thì lần thu nhận Thái Tuế kia, là ta đã thiêu chết tên tuổi quá đáng thương kia, tha cho một nhà ung dung trừng phạt đúng tội.

Cao Đào nói: "Cứ tiến lên trước, đợi bổn vương dùng thần giác kiểm tra một chút là biết."

Ta do dự nói: "Chờ một chút, giết quỷ phạm pháp gì, bên trong pháp luật của ngươi có nói sao?"

"Người theo người phán, quỷ theo quỷ phán, ngươi hiện tại là quỷ, giết quỷ tự nhiên giống như giết người." Cao Đào cao giọng nói.

"Chậm đã, ta không phải quỷ, ta vẫn còn sống." Ta kêu to lên.

"Hoang đường, rõ ràng là quỷ, tiến lên cho bản vương!"

Vừa dứt lời, thân thể của ta liền không chịu điều khiển đứng lên, tự động đi tới Cao Đào. Ta nghĩ thầm lần này chơi xong, thu cả một đời âm vật, lại bị một cái âm vật trị tội, một đời anh danh hủy hết!

Đảo mắt, ta đã đi tới trước mặt Cao Đào. Hắn đứng lên, trong tay giơ lên thần giác đòi điểm trán của ta, ta sợ tới mức trái tim cũng nhảy lên... Trạng thái hiện tại của ta hình như không có nhịp tim.

Đúng lúc này, đột nhiên có một âm thanh nói: "Này, lão đầu chết bầm, ai cho phép ngươi tự ý thiết lập Công đường ở chỗ này!"

Lực lượng trên người ta đột nhiên biến mất, ta nhìn lại, bên cạnh đứng một người đầu trâu toàn thân bị lam sắc hỏa diễm bao vây, trong tay đang cầm một sợi xích sắt, tựa hồ là âm sai.

"Ngươi là người phương nào?" Cao Đào hỏi.

"Ta chỉ là âm sai, ta còn muốn hỏi ngươi là ai, lá gan không nhỏ, vậy mà dám thẩm vấn quỷ ngay tại Dương gian!" Âm sai nổi giận đùng đùng nói.

Cao Đào cười lạnh: "Bản vương không biết âm sai là cái gì, ta chỉ biết, nơi này oan hồn vô số, lệ khí khó tiêu, cho nên mới ở đây lập công đường."

"Ngươi nói với ta cũng vô dụng, làm phiền lão nhân gia ngươi đi một chuyến, xuống dưới liền đi Diêm La vương quân giải thích rõ ràng đi." Âm sai niết xích sắt muốn tiến lên.

Đuổi tình sai và Cao Đào không quen biết nhau, cái này cũng không kỳ quái, thời đại Cao Đào còn chưa có âm tà Tào Địa Phủ, cái này giống như một quan hạt vừng thất phẩm chạy tới vụ án hôm nay, hệ thống Công An đương nhiên không đồng ý.

Âm sai đó lắc cái xích sắt, muốn câu cổ Cao Đào. Cao Đào một cước đá văng bàn, ta vội vàng cúi người, chỉ thấy một cái bàn từ trên đầu bay qua, ở giữa không trung không thấy nữa, cái bàn này cũng là âm khí huyễn hóa ra.

Cao Đào liền dùng thần giác trong tay coi như vũ khí, chiến đấu với Âm sai, ngươi tới ta đi, đánh cho dị thường kịch liệt.

Ta vừa nhìn thấy đây là một cơ hội tốt trời ban, co cẳng bỏ chạy, chạy xung quanh phát hiện không ít "người", thì ra âm hồn bị Cao Đào cưỡng ép dụ tới cũng đang chạy trối chết. Những quỷ này mặc quần áo các triều đại, theo ta sánh vai đi theo còn quay đầu nhìn ta một cái, nửa khuôn mặt hắn cũng không còn, đặc biệt dọa người.

Lúc này có một con quỷ gào to: "Các huynh đệ, ta nhìn thấy trên trường học có một thân thể hoàn hảo, tướng mạo cũng rất đẹp trai, tới trước được trước!"

Trong lòng ta chửi rủa một trận, đó chính là thân thể của ta, ai dám chiếm ta sẽ giết chết kẻ đó!

Cho dù khen ta đẹp trai cũng không được!

Đám quỷ này vừa nghe nói có sẵn thân thể có thể chiếm đoạt, cả đám như hăng tiết lên, chung quanh lập tức âm phong đại thịnh, từng cái quỷ ảnh từ bên cạnh ta gào thét qua, tựa như từng âm binh, ta dần dần bị bỏ lại phía sau.

Lòng ta nóng như lửa đốt, cái này nguy hiểm quá, vạn nhất thân thể bị chiếm, ta thật sự thành cô hồn dã quỷ rồi.

Ta mà dương thọ chưa hết, trong thời gian ngắn không đầu thai được, nếu là quỷ nào chiếm thân thể của ta, sau đó thân thiết với Doãn Tân Nguyệt, ta cũng chỉ có thể trừng mắt đứng bên cạnh nhìn.

Lúc này phía sau truyền đến Cao Đào quát chói tai một tiếng, thanh âm nháy mắt xuyên thấu khoảng cách rất xa: "Đừng chạy!" Đại khái hắn đã đem âm sai giải quyết xong, quay đầu đối phó chúng ta.

Sau đó liên tiếp, đám quỷ hồn bị một lực lượng vô hình hút về, phát ra tiếng gào khóc thảm thiết. Tình cảnh này quả thực mười vạn nóng nảy, việc ta có thể làm chính là liều mạng chạy trốn.

Nhưng vào lúc này, phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, tâm tình của ta xuống dốc không phanh.

Hậu có truy binh, tiền có mai phục, đây là có trời muốn tuyệt ta sao?

Một cái bóng màu trắng xuyên thẳng qua giữa bầy quỷ, tới chỗ nào, bầy quỷ đó nhao nhao tan thành mây khói. Sau đó ta thấy rõ, đó là đuôi ngọc, ả vẫy vẫy cái đuôi lớn, giương lợi trảo, giết sạch sẽ đám Cô Hồn Dã Quỷ.

Ta rất sợ nàng giết đến cao hứng, thuận tay đem ta chém đứt thành hai đoạn, lúc chạy đến trước mặt vội vàng nói: "Là ta! Là ta!"

"Ách ca ca, có thể tìm thấy ngươi, bọn Tân Nguyệt tỷ tỷ đều đang lo lắng khóc." Ngọc Vĩ hóa thành hình dáng tiểu loli, đỏ mắt ôm lấy ta nói.

Lúc ta dừng lại nói chuyện, bên cạnh có một con quỷ vừa chạy vừa vui mừng nói: "Thân thể soái ca là của ta mà!" Sau đó bị một nguồn sức mạnh hút trở lại, ở giữa không trung điên cuồng gào thét: "Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng!"

Vĩ Ngọc trợn mắt há hốc mồm nhìn âm hồn bay đi như diều giấy, hỏi: "Tình huống gì?"

"Đừng hỏi nữa, phía sau có một cái Đại Biều lợi hại, ngay cả ngươi cũng không đối phó được, mau mang ta về." Ta vội vàng nói.

"A, vậy ngươi kéo tay của ta, ta mang ngươi trở về." Vĩ Ngọc gật đầu nhẹ.

Chuyện tốt bụng làm hỏng chuyện ở số tám trăm sáu mốt.

Ngọc đuôi lôi ta chạy rất nhanh, ra khỏi rừng, ta phát hiện sau núi cách học lâu số bốn đại khái khoảng mười mét.

Ta và Vĩ Ngọc đều là linh thể, trực tiếp từ giữa không trung nhảy qua, cảm giác rất khó tin.

Trên sân thượng, Doãn Tân Nguyệt đang ôm thân thể hắn khóc rống lên. Lý Ma Tử cũng đang phát sầu, xung quanh có một số quỷ đang đứng. Hạ Cầm dường như có thể nhìn thấy một số quỷ ảnh, sợ tới mức ôm bả vai run lẩy bẩy. Nàng đột nhiên thấy Vĩ Ngọc toát ra, há mồm kêu gào: "Yêu quái! Có yêu quái!"

"Ngươi mới là yêu quái đấy!"

Đuôi ngọc nhe môi ra khiến Hạ Cầm sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Doãn Tân Nguyệt lau nước mắt nói: "Đuổi Ngọc, ngươi tới vừa vặn nghĩ cách, nhanh nghĩ cách đi. Cửu Lân ca ca của ngươi vừa rồi đột nhiên bất tỉnh nhân sự, bây giờ ngay cả hít thở, tim cũng không còn."

"Không có việc gì, ta mang hồn phách của hắn về." Vĩ Ngọc dương dương đắc ý nói.

Việc này không nên chậm trễ, ta đã chuẩn bị tư thế, chuẩn bị nằm về trong thân thể, kết quả lại bị một luồng sức mạnh bắn ngược trở về.

"Đây là có chuyện gì?"

Ta kinh hãi, cúi đầu xem xét phát hiện trên thân thể mình dán một ít Địa Tạng Vương Bồ Tát phù, khó trách lại ngăn ta ở bên ngoài.

Hóa ra Doãn Tân Nguyệt tưởng ta trúng tà, lấy một ít phù chú từ trong ngực ra, đều dán hết lên người ta.

Đuôi ngọc chú ý thấy ta không về được thân thể mình, bèn nói với Doãn Tân Nguyệt: "Tân Nguyệt tỷ tỷ, ngươi xé những tấm bùa đó ra, ca ca xấu xa bị ngăn ở bên ngoài."

Doãn Tân Nguyệt xé tấm phù trên người ta, quỷ thấy tình thế lập tức chạy vội tới, trong lòng thầm nhủ đừng có nghĩ tới, lập tức nhảy trở về thân thể của mình.

Cảm giác đầu tiên của ta là thân thể đột nhiên biến nặng, đột nhiên hít một hơi thật mạnh, trái tim giống như khởi động lại, bịch bịch nhảy dựng lên, cảm giác như vừa mới kìm nén một hơi dài, làm ta ngộp thở không nổi.

"Trương ca, ngươi tỉnh rồi!" Doãn Tân Nguyệt kinh hỉ nói.

"Vợ yêu, đa tạ." Ta cảm kích nói.

Doãn Tân Nguyệt có chút bối rối, thật ra nếu không phải Doãn Tân Nguyệt dán những linh phù này, chỉ sợ thân thể của hắn đã sớm bị quỷ hồn khác chiếm mất rồi. Đương nhiên, chuyện này chỉ đơn giản là hắn làm.

Ngay khi ta đứng lên, đám quỷ muốn đoạt thân thể của ta vẫn đang dây dưa với ta. Ta một bụng tà hỏa đang không chỗ phát tiết, lúc này móc ra Thiên Lang Tiên, đánh càng đánh càng mắng bọn chúng, mắng: "Cút sang một bên! Bằng không ta sẽ giết chết các ngươi!"

Doãn Tân Nguyệt và Lý mặt rỗ không thấy âm hồn, Hạ Cầm có thể nhìn thấy một ít, vô cùng hoảng sợ.

Doãn Tân Nguyệt đánh ta một cái, nói: "Ngươi hù chết chúng ta rồi biết không? Ngươi vừa mới xảy ra chuyện gì vậy?"

Ta nhìn thoáng qua thây khô trên mặt đất kia, nói: "Ta có thể trúng chiêu rồi."

"Trúng chiêu?"

"Đúng rồi, các ngươi không đụng vào vật kia chứ?" Ta chỉ vào thây khô nói ra.

"Không có, nào dám đụng vào." Doãn Tân Nguyệt vội vàng lắc đầu.

"Không đụng vào là tốt rồi!"

Ta kể lại chuyện mình gặp phải một lần, trải qua trận hung hiểm này, ta tựa hồ hiểu rõ một số chuyện, bộ thây khô này bị để ở chỗ này, là vì giữ vững một mắt trận, căn phòng này nháo loạn cũng là vì không để cho người ta tới gần.

Nhưng ta nghĩ không rõ chính là, ta sao đột nhiên rời hồn, sau đó bị truyền tống đến trên núi đối diện, sau đó lại đụng tới Cao Đào Âm Linh ở nơi đó thẩm vấn quỷ.

Ta đứng ở rìa lầu nhìn một chút, lấy máy móc đập mấy bức gương, rừng cây rậm rạp, đập không được cái gì. Ta đưa lá xích cho Ngọc Vĩ, hỏi: "Ngươi có thể từ trên trời đập tờ quan sát bản đồ không?"

"Ta không biết bay, nhưng có thể nhảy rất cao." Vĩ Ngọc nói xong chạy vài bước, giẫm lên vai ta nhảy đến không trung cao hơn mười mét, nàng là linh thể, nhẹ lâng lâng ngược lại cũng không có sức nặng gì.

Chỉ chốc lát sau, ngọc cuối cùng hạ xuống, nói: "Cái đồ di động di động của ngươi thật cao đẹp a, đồ vật quay rất đẹp."

Sau đó nàng vỗ vài cái lên người mình, xem xét, trên đó không có cái gì, bĩu môi nói: "Sao lại không có ta?"

"Ngươi là linh thể, đương nhiên không thể đấu tiếp được." Ta cũng không biết nói gì nữa.

Ngọc đuôi nói một câu không thú vị, chui trở về trong lòng ta, nói trong hạt châu: "Hỏa ca ca, lần này ta lập công lớn, ngươi làm sao ban thưởng cho ta thế?"

"Trở về cho ngươi hút – tinh huyết." Ta nói.

"Đúng rồi, vị tỷ tỷ bên kia..." Thanh âm của Vĩ Ngọc có chút do dự.

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Ta cảm giác nàng có chút dương khí không đủ."

Dương khí không đủ? Cho nên nàng mơ hồ nhìn thấy quỷ ảnh?

Một màn vừa rồi bị Hạ Cầm nhìn thấy, nàng trợn mắt há hốc mồm nói: "Trương tiên sinh, ngươi đã có thể trừ quỷ, lại có thể triệu yêu quái, đêm nay ta thật sự là được mở rộng tầm mắt!"

Ta khiêm tốn nói: "Chút lòng nhỏ thôi, cái này thì có gì đâu."

Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Trương ca, thân thể ngươi có không thoải mái hay không?"

"Ta không sao, chúng ta xuống lầu trước đi." Ta nói.

"Bộ thây khô kia làm sao bây giờ?" Doãn Tân Nguyệt sợ hãi hỏi.

"Vật kia có chút hung hiểm, tạm thời đừng đụng vào, ta trở về nghĩ đối sách, ta đi đắp nó lên, tránh bị người không cẩn thận đụng phải." Ta đáp.

Trên đường trở về, ta xem ảnh chụp đuôi ngọc, quả nhiên trên đỉnh núi có trận, ta cảm giác hai trận này là có liên quan với nhau, việc này đoán chừng còn phải thỉnh giáo nam có ý tốt.

Sau khi rời trường học, Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Tất cả mọi người đều khát rồi, muốn tìm một chỗ uống chút gì không?" Sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử khôi phục tinh thần, nói với Hạ Cầm: "Hạ lão sư, phụ cận có nước hay không nơi nào đó không?"

Hạ Cầm Kiều Kiều gắt: "Đã bảo đừng gọi Hạ lão sư, cứ gọi là Tiểu Cầm là được, Thủy đi ta nhớ là ở gần đây có một cái."

Ta rất hiểu ý gật đầu: "Hai người các ngươi đi trước đi, ta bên này còn có chút chuyện phải xử lý."

Đương nhiên là phải tạo cho hai người có cơ hội ở cùng một chỗ, sau khi hai người bọn họ đi, ta tìm một vài cửa hàng bán thức ăn nhỏ, rồi bắt đầu nướng ăn. Bởi ta đột nhiên cảm thấy rất đói, Doãn Tân Nguyệt không quen ăn loại thức ăn vặt bên đường này, đang muốn uống một bình chanh chua.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Phu quân, lần này nếu quá nguy hiểm thì bỏ qua đi? Ta cảm giác cái sừng kia cũng không làm chuyện gì quá đáng."

"Không được, đợi đến khi sức mạnh của nó dần mạnh lên, sợ là sẽ gây ra tai nạn chết người đấy..."

Trải qua chuyện vừa rồi, ta cảm giác Cao Đào là lão đầu cực kỳ cố chấp, pháp luật cổ đại khác với luật hiện đại, lão đầu này bị thần sừng mang đến nơi đây, đầu óc suy nghĩ lạc hậu, trợn mắt nhìn phảng phất khắp thế giới đều đang phạm tội, nhất thời sợ ngây người, vì thế vui vẻ bắt đầu thẩm án.

Cái này gọi là hảo tâm xử lý chuyện xấu, loại người này còn đáng sợ hơn so với người xấu, bởi vì bọn họ cho rằng mình nói đúng, liền khư khư cố chấp.

Nâng lên một ví dụ bên cạnh chúng ta, kiếp trước ta nhìn thấy một thiên khoa phổ văn văn chương, hàng năm không phải có hoạt động viên thiên địa cầu cầu sao? Mọi người vì hoàn ổn tích cực hưởng ứng, tuy không cần điện, nhưng điện của xưởng điện không thể chứa đựng, đột nhiên có lượng lớn dòng điện vận chuyển không ra được, thiết bị sẽ bị hư hỏng nghiêm trọng.

Hàng năm, tổ chức hoạt động tương đối thuận lợi này sẽ tạo nên tổn thất vô cùng lớn, nhưng phần lớn mọi người vẫn vui vẻ không biết mệt, bởi vì bọn họ đều cho rằng đây là một chuyện tốt.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Vậy ngươi nhất định phải cẩn thận, ta không hy vọng ngươi lại xảy ra chuyện không may."

"Không có việc gì, nhiều chuyện hung hiểm như vậy ta cũng đã trải qua, còn sợ một cái sừng sao? Kỳ thật Cao Đào là quỷ giảng đạo lý, không giống những ác âm một thân sát khí kia, một chuyến này ta chỉ có thể nói, khó về khó, nhưng mạo hiểm cũng không lớn." Ta đáp.

Nghe ta nói vậy, Doãn Tân Nguyệt mới yên tâm.

Ăn xong đồ, chúng ta trực tiếp trở về khách sạn, ta viết một đoạn thư rất dài, cùng bức thư gửi cho nam nhân thân thương kia, hỏi ý kiến hắn một chút.

Sau đó ta tắm rửa một cái, đi ngủ với Doãn Tân Nguyệt, vừa rồi xích trần, lại đột nhiên nghe thấy một ít động tĩnh!

Lý mặt rỗ thứ tám trăm sáu mươi hai thiên Lý mặt rỗ tự cung.

Giọng nói kia thoáng qua, vẫn rất có tiết tấu, ta hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Lão bà, đây là giọng gì vậy?"

Doãn Tân Nguyệt cười khúc khích: "Ngốc thật, đến thanh âm này còn không nghe ra, Lý Ma Tử đang làm chuyện tốt với Hạ Cầm đây."

Ta nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên là như vậy, vách tường của khách sạn này rất mỏng, cách âm hiệu quả không thế nào được, thanh âm liệt giường nghe vô cùng rõ ràng. Trừ cái đó ra, còn có một trận thở dốc cùng tiếng rên rỉ, ta nghĩ tốc độ tiến triển của Lý Ma Tử cũng quá thần tốc đi.

Động tĩnh của hai người này quá lớn, tuy rằng ồn ào đến mức chúng ta không ngủ được, nhưng vẫn là chân thành cao hứng thay Lý Ma Tử.

Khoảng chừng nửa giờ sau, ta tưởng không sao, kết quả nghỉ một hồi rồi lại bắt đầu.

Ta nói: "Lão bà, đêm nay xem dáng vẻ không được ngủ, nếu không hai ta cũng... "

Doãn Tân Nguyệt ngượng ngùng cười: "Không được, tối nay ta hơi không tiện."

Ta dứt khoát mặc quần áo vào, trên mạng nhện, Doãn Tân Nguyệt liền dùng điện thoại di động Xem ti vi, Lý Ma Tử và Hạ Cầm hai người quá cường hãn, một mực kéo dài đến ba điểm, hoàn toàn là hình thức đốt lửa cháy.

Hạ Cầm cô nương nhìn Băng Thanh Ngọc khiết, dục vọng lại mạnh như vậy, ta cuối cùng cũng hiểu ngọc đuôi không có dương khí có nghĩa là gì!

Hai người bọn họ rốt cuộc cũng im hơi lặng tiếng, ta và Doãn Tân

Nguyệt đều sắp không chịu nổi nữa, mau mau ngủ đi, sợ hai người bọn họ nghỉ một chút rồi lại tiếp tục chiến đấu. Ngủ được một lát, ta lại bị động tĩnh cách vách đánh thức, ta ngủ rất mệt mỏi gõ bức tường xuống, không nhịn được nói: "Lý Ma Tử, ngươi có để yên chưa!"

Đối diện không có trả lời, ta nghe động tĩnh không giống như là đang lắc giường, còn kèm theo tiếng đồ vật bị đánh nát, liền liều mạng gõ mấy cái bích bản, kêu lên: "Lý Ma Tử, ngươi có ở đây không?"

Doãn Tân Nguyệt cũng bị đánh thức, xoa xoa mắt hỏi làm sao, nói: "Xảy ra chuyện rồi, mau đi mặc quần áo!"

Ta vội vàng mặc xong quần áo, đi gõ cửa Lý mặt rỗ, không gõ được thì dùng chân đá văng. Chỉ thấy trong phòng một mảnh lộn xộn, trong phòng tản ra mùi ẩm ướt sau khi làm xong chuyện kia. Hạ Cầm không ở trong phòng, chỉ có một mình Lý mặt rỗ, hắn trần truồng quỳ trên giường, trong miệng ngậm khăn lông, vẻ mặt thống khổ, đang cầm một miếng thủy tinh vỡ chuẩn bị tự cung.

Giữa hai chân hắn chảy máu, máu nhuộm đỏ ga giường, trong lòng ta giật thót một cái, xong lần này xong đời!

"Lý mặt rỗ! Lý mặt rỗ! "

Ta liều mạng gọi hắn, phủi hai bàn tay, cắt pha pha lê trên tay hắn, sau đó dùng ga giường bọc hai tay hắn lại, cắn nát ngón giữa, nhanh chóng vẽ hai đạo phù ở sau lưng và sau lưng hắn.

Lúc này một cỗ gió lạnh thổi qua cửa sổ, trong âm phong có thanh âm lớn tiếng quát: "Lớn mật, dám cản trở tội nhân bản vương trừng trị."

Trong lòng ta nổi giận, nói: "Ngươi lão ngoan cố, lưỡng tình tương duyệt, phạm vào phương pháp gì?"

"Thật không có vợ chồng, chuyện làm vợ chồng, là vì thông – gian, hình phạt trong cung, hình phạt!"

Ta trợn mắt há hốc mồm, điều này cũng phạm pháp, lão ngoan cố này quản cũng quá rộng à?

Ta cũng gấp mắt, không muốn tốn nhiều nước miếng với hắn, liền tế ra Vô Hình châm, đâm về bóng người mơ hồ ngoài cửa sổ kia.

Cao Đào giận tím mặt, lấy cái sừng trong tay đi đối kháng Vô Hình châm, nhưng Vô Hình châm linh hoạt vô cùng, tốc độ căn bản không thể dùng mắt thường bắt lấy, thực lực Cao Đào tuy mạnh, đại khái là không muốn chấp nhặt với ta, liền hóa thành một luồng âm phong biến mất.

Ta vội vàng đóng cửa sổ lại, dán một đạo linh phù lên mỗi khe cửa sổ. Lúc này Doãn Tân Nguyệt chạy tới, vừa nhìn thấy Lý Ma Tử trần truồng, sợ tới mức che mắt kêu một tiếng, ta vội vàng đem Lý Ma Tử dùng chăn che lại, nói với cô: "Không sao đâu!"

"Phu phụ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, Hạ lão sư đâu?"

Ta nói một câu đơn giản, lúc này Lý mặt rỗ tỉnh lại, kêu lên: "Ôi chao, sao lại đau như thế, ta bị làm sao vậy?"

"Lý Ma Tử..." Ta nghẹn ngào muốn khóc, huynh đệ tốt đã thành phế nhân, ta cũng không biết nên nói với hắn như thế nào cho phải.

"Sao chân lại đau như vậy, có phải chảy máu không?" Lý Ma Tử rú thảm.

"Chân ư?"

Ta bảo Doãn Tân Nguyệt xoay người kiểm tra vết thương của Lý Ma Tử, nguyên lai vừa rồi tay hắn run quá, không tự cung thành công, mà là bị thương bên sườn, hại ta lo lắng một hồi.

"Làm ta sợ muốn chết!" Ta chuyển buồn thành vui, đưa tay vỗ mạnh lên cái mông bằng ánh sáng của hắn.

Lý Ma Tử đỏ mặt nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi chú ý một chút để ảnh hưởng được không, đệ muội vẫn còn ở đây! Đúng rồi, Tiểu Cầm đâu?"

"Hỏng bét, e rằng hiện tại nàng có nguy hiểm đến tính mạng!"

Toàn thân ta run lên, vừa rồi Cao Đào nói hai đôi "Khuyển nam nữ" này hình phạt và ngấm ngầm, tẩm hình hẳn là đã ngâm canh, nữ tử thông – gian cổ đại chưa ra khỏi khuê phòng đều là phán như vậy.

Ta nghĩ thầm đây gọi là chuyện gì, hiện tại quan hệ nam nữ khá cởi mở, lão Vương cách vách nào bị phán hình? Huống hồ chưa kết hôn thì gọi là thông – gian, ta và Doãn Tân Nguyệt còn thông qua đây.

Lý Ma Tử gấp đến độ phải đi tìm Hạ Cầm, ta không biết nơi này chưa quen thuộc, cũng không biết vùng phụ cận nơi nào có hồ, gọi điện thoại hiệu trưởng tới hỗ trợ a.

Lúc ta đang đưa điện ảnh cho hiệu trưởng, Lý mặt rỗ bảo Doãn Tân Nguyệt tránh đi một chút, hắn mặc quần áo vào.

Phỏng chừng là quá muộn rồi, hiệu trưởng còn đang ngủ, máy truyền tin vang lên thật lâu, ta thoáng nhìn thấy trong thùng rác đầu giường ném rất nhiều bộ quần áo cùng giấy vệ sinh, hơn nữa ta ngồi trên giường rõ ràng cảm giác giá giường có chút bất ổn, ta nghĩ hai người này thật sự là quá cường hãn rồi.

Lúc này đang truyền tin, hiệu trưởng hỏi: "Trương tiên sinh, muộn như vậy tìm ta, chẳng lẽ có việc gì gấp?"

"Hạ lão sư mất tích, ngươi phái một ít nhân thủ tới đây giúp tìm một chút." Ta nói.

"Cái gì? Chờ một chút, ta sẽ lập tức gọi một ít bảo an và giáo viên đến ngay cửa giáo trường." Hiệu trưởng sốt ruột đáp.

Bọn ta vội vàng rời đi khách sạn, chờ ở cổng giáo một hồi, không lâu sau, hiệu trưởng liền dẫn mấy người đến, ta thúc giục nói: "Phụ cận nơi nào có hồ, đi tìm, nàng hẳn là ở ngay bên cạnh hồ."

Hiệu trưởng hỏi: "Trương tiên sinh, ngươi chắc chắn chứ? Có cần cảnh giác không?"

"Ta xác định trăm phần trăm, báo động thì không cần, cảnh báo đến cũng không giải thích rõ ràng được." Ta thở dài nói.

Một lão làm công nói: "Bên cạnh có hai cái hồ."

"Vậy chia nhau ra tìm đi, mặt khác Hạ lão sư hiện tại thần trí không rõ, các ngươi cần phải khống chế nàng, đừng để nàng nhảy xuống nước tự sát, sau khi tìm được thì báo cho ta, số hiệu của ta là..."

Sau khi dặn dò xong, chúng ta lập tức xuất phát. Ta phát hiện trong tay Doãn Tân Nguyệt xách theo một cái túi, cũng không hỏi nhiều.

Ba người chúng ta cùng một đội nhân mã trong đó chạy tới một hồ nước nhân tạo gần nhất, trên đường đi Lý Ma Tử ảm đạm thần thương nói: "Người như ta có phải là mệnh xâm Thiên Sát Cô Tinh không, sao ai đi theo ta cũng xui xẻo như vậy?"

"Ngươi đừng có suy nghĩ lung tung, trách nhiệm của việc này không phải là trách nhiệm của ngươi, hoàn toàn là do hung thủ sau màn tạo thành, ta cam đoan với ngươi, bắt được ta nhất định sẽ thu thập!" Ta an ủi Lý Ma Tử một câu.

Chỉ chốc lát sau, chúng ta đã tới hồ nhân số. Lúc này là rạng sáng năm điểm, trời còn rất tối, mọi người bắt tay vào bờ hồ tìm kiếm, đột nhiên ta thấy một cô gái áo trắng chậm rãi đi bên hồ, kêu lên: "Nàng ở đó!"

Mọi người nhanh chóng bọc lại hai bên, đàn Hạ mặc một bộ đồ ngủ, hai chân để trần, hai mắt vô thần, giống như cái xác không hồn đi đến bên hồ.

Lý Ma Tử tiến tới khống chế nàng, sau đó ta dùng Vô Hình châm phá mi tâm của nàng. Hạ Cầm rùng mình một cái, ta nhanh chóng dán ba tấm linh phù lên trán và bả vai nàng, Hạ Cầm lúc này mới từ từ tỉnh lại, nhìn xung quanh một chút, sợ đến bật khóc, nhào vào trong lòng Lý Ma Tử...

(chương thứ nhất đưa đến, mọi người nhớ bỏ phiếu đề cử!)

Âm kiều độ sát trận thứ tám trăm sáu mươi ba...

Thừa dịp Lý Ma Tử trấn an cảm xúc của Hạ Cầm, ta kêu đám giáo viên kia về trước, mặt khác thông báo cho những người còn lại, Hạ lão sư đã tìm được, không cần bận rộn nữa.

Đêm hôm khuya khoắt không thể để bọn họ đi uổng công được, ta hứa hẹn sau này nhất định sẽ mời bọn họ ăn bữa cơm ngon lành.

Tên lão giáo công ngượng ngùng nói: "Không có chuyện gì đâu, không có gì đâu, đều là chuyện nằm trong phận sự, Hạ lão sư không xảy ra chuyện là được rồi."

Hạ Cầm khóc đủ trong lòng Lý Ma Tử rồi, ta hỏi nàng có thương tích trên người không? Hạ Cầm lắc đầu: "Không bị thương là do đau chân."

Hóa ra bà ta một đường chân trần đi tới, bàn chân đã mài chảy máu, Doãn Tân Nguyệt lấy ra một chiếc khăn ướt bảo cô ta lau chân, sau đó lấy chiếc giày và quần áo của Hạ Cầm trong túi ra, bảo cô ta thay vào.

Ta giơ ngón tay cái lên nói: "Vợ yêu, ngươi thật tinh tế nha."

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Y phục giày của Hạ lão sư đều ở trong phòng, hai đại nam nhân các ngươi cũng không để ý, ta thuận tay mang ra ngoài."

Thấy hai người bình an vô sự, ta thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị trở về.

Trên đường, ta gọi Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử đi trước một bước, ta nói riêng với Hạ Cầm mấy câu, chủ yếu là suy xét đến việc tiểu cô nương da mặt mỏng, nói chuyện như vậy sẽ khiến cô bé thẹn thùng, nhưng vì sự an toàn của hai người bọn họ, ta lại không thể không nói.

Ta nói với nàng: "Hạ lão sư, ngươi rất có hảo cảm với Lý Ma Tử phải không?"

Mặt của nàng đỏ lên một chút, đáp: "Chính là cảm thấy nó đặc biệt thành thục, đặc biệt có hương vị nam nhân, sau đó liền muốn đi với nó..." Cô che mặt, xấu hổ nói không nên lời.

Trời ơi, thật sự là trăm người như vậy, hóa ra nhu cầu về phương diện này của cô bé lớn thật.

"Trương tiên sinh, có phải ngươi cảm thấy ta rất ti tiện không?" Hạ Cầm nhìn ta, mặt đỏ đến mang tai.

"Không có không có, kỳ thực ta cảm thấy ngươi rất đơn thuần... " Ta lắc đầu liên tục, mặt Hạ Cầm lúc này mới tốt hơn một chút.

Kỳ thật ta biết nàng phương diện kia có nguyên nhân cần mạnh, giống như lời Vĩ Ngọc nói, Hạ Cầm là không đủ dương khí.

Người chia âm dương, nhưng giống như thái dương trong thái cực đồ, âm có dương, dương có âm, nam nhân trên người cũng có âm khí, nữ nhân trên người cũng có dương khí. Hạ Cầm là âm khí quá thịnh, dương khí không vượng, cho nên đặc biệt muốn được dương khí thoải mái, thông qua ưng lý thoải mái là có thể khôi phục bình thường.

Nói đi cũng phải nói lại, Hạ Cầm là một nữ tu sư thẳng thắn như vậy, dù sao cũng tốt hơn so với chuyện kỹ nữ che giấu tâm cơ như tuyết?

Vốn dĩ ta nói lại chuyện vừa rồi một lần, kể cả Lý Ma Tử thiếu chút nữa tự cung, Hạ Cầm nghe vậy kinh hãi: "Là ta hại Lý tiên sinh."

"Không, đây không phải trách nhiệm của ngươi, ta chính là muốn nói cho ngươi một chút, chuyện này trước khi giải quyết, nên hơi thu liễm lại một chút." Ta nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Sau đó lại dặn dò Lý Ma Tử một chút, ta tiến lên vỗ vỗ bả vai hắn, nói: "Lý Ma Tử, gần đây ngươi cũng thu liễm một chút, lần sau thật sự vung đao tự cung, ta không thể giúp ngươi khâu lại."

"Được được, ta sẽ chú ý, đêm nay thực sự khiến các ngươi chê cười..." Lý Ma Tử liên tục gật đầu.

"Sao vậy, ngươi diễm phúc không cạn, chúng ta đều vui vẻ thay ngươi đây." Doãn Tân Nguyệt trêu chọc.

Lý Ma Tử nhìn Doãn Tân Nguyệt một cái, mặt già đỏ bừng, liên tục khoát tay: "Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!" Sau đó đột nhiên đỡ lấy eo hắn, ta hỏi hắn làm sao vậy, hắn nói: "Đau ngang!"

Trở lại trường học, hiệu trưởng ở cửa chờ chúng ta. Nhìn thấy Hạ Cầm Bình An trở về, nhất thời yên lòng, hỏi ta tối nay chuyện này rốt cuộc là phát sinh như thế nào.

Ta nói cho hắn biết có người lợi dụng sừng nhọn kia bố trí một trận chiến ở trường học, ta đang nghĩ biện pháp phá giải, hôm nay ta dự định nhảy vào nhà họ Từ để xem. Hiệu trưởng gật đầu nói: "Vậy làm phiền Trương tiên sinh rồi, đúng rồi, Hạ lão sư, người có muốn nghỉ hai ngày không?"

Hạ Cầm vốn định nói thân thể không sao, nhưng dưới sự kiên trì của hiệu trưởng, nàng vẫn nên nghỉ ba ngày, giờ học sẽ để các giáo viên khác tới thời đại một chút.

Hạ Cầm nói: "Ta đã đi qua nhà Từ Phương Phương một lần, hôm nay ta dẫn các ngươi đi."

Ta gật đầu: "Được!"

Trước mắt thời gian còn sớm, chúng ta trở về nghỉ ngơi một lát, đêm nay làm ta giày vò hỏng rồi, vừa đến khách sạn liền thư thái ngủ một giấc thật ngon.

Buổi sáng bắt đầu, ta lập tức mở điện thoại di động, nam nhân phát một bức thư rất dài cho ta, trịnh trọng viết: "Căn cứ ảnh, còn có miêu tả, đây giống như một loại trận pháp rất cổ xưa, gọi là "Âm Kiều độ sát trận"."

Âm kiều độ sát trận này là lợi dụng kết cấu phong thủy một nơi, cường hành hung sát khí đến một địa phương khác, sừng nhọn trên núi là đầu cầu, thây khô trên thiên đài lại là cuối cầu.

Nam nhân phụ nữ phân tích, lúc ấy âm linh Cao Đào đang bắt du hồn bốn phương tám hướng, ta vừa lúc chạm vào thây khô, phát động cấm chú phía trên, sinh hồn đã bị lực lượng trận pháp mạnh mẽ rút lên đầu cầu, cũng chính là ngọn núi đó.

Nam nhân chăn bầu cảm thấy trận pháp này thuộc về phòng ngự, lấy ra hại người cũng không có bao nhiêu uy lực, nhưng trên đời này lại còn có người có thể bố trí loại trận pháp này, trong giọng điệu của nam nhân chăn ngựa lộ ra một chút giật mình.

Hắn cuối cùng nói việc này không thích hợp để gấp gáp, không được thì chờ ông ta đi ngang qua càn ký xong việc, lại đây giúp ta.

Ta trả lời một tiếng cám ơn, nói không cần, bên này ta có thể làm được!

Ta suy nghĩ một chút, trong lòng đại khái có mặt mày, tính cách âm linh Cao Đào ngoan cố, thủ đoạn thông thường có thể không có bao nhiêu tác dụng, ta cảm thấy nên rút củi dưới đáy nồi, đem âm hồn cùng âm vật của hắn cách ly ra.

Nhưng muốn đem Cao Đào đưa đi đâu vậy? Nghĩ một hồi, ta đột nhiên có đáp án.

Lúc này có người gõ cửa mở cửa, nhìn thấy là Hạ Cầm mở cửa, nàng ăn mặc chỉnh tề nói: "Trương tiên sinh, tối qua đa tạ ân cứu mạng của ngươi, ta muốn mời ngươi ăn điểm tâm với Tân Nguyệt tỷ tỷ, lát nữa sẽ cùng đi Từ Phương gia."

"Không cần khách khí như vậy, đi thôi." Ta cười nói.

Hạ Cầm chọn một quán ăn thật ngon mời chúng ta ăn một bữa điểm tâm, trải qua chuyện tối hôm qua, nàng và Lý Ma Tử quan hệ rất thân mật, lại gắp thức ăn lại thì thầm, có vẻ như ta và Doãn Tân Nguyệt ngồi trên hai ngọn đèn lớn giống như năm trăm viên ngói.

Sau đó chúng ta kêu Lý Ma Tử lái xe đi, cùng tới nhà Từ Phương.

Mẫu thân của Từ Phương ở Ma Thành buôn bán trang phục, nhà và cửa hàng đều ở cùng một chỗ. Thấy chúng ta tới, nhất là Hạ Cầm đang ở đây, mẫu thân Từ Phương đang nhiệt tình tiếp đón khách nhân nhất thời biến sắc: "Sao lại tới nhà ta, ta đã nói bao lần rồi, chuyện chồng ta làm không liên quan tới ta, các ngươi đừng tới tìm ta!"

Ta nói: "Từ a di, ngươi hiểu lầm rồi, chúng ta không phải pháp luật học viện phái tới, chỉ là đến hỏi thăm chút chuyện."

Nàng quan sát ta từ trên xuống dưới: "Ngươi muốn làm gì?"

"Ta là giáo viên trường, chỉ là hiểu biết một chút tình hình phương thuốc." Ta giải thích.

"Lão sư?" Từ Phương mẫu thân lại đánh giá con một lần nữa.

Nhìn ánh mắt nàng ta hiển nhiên có chút không tin lắm, quả nhiên khí chất của ta giả lão sư hơi không giống.

Nhưng nàng vẫn đồng ý trả lời vấn đề của chúng ta. Việc đã qua ba tháng, nàng đã đi ra khỏi bi thương, nhưng vừa nhắc tới Từ Phương lại có chút thương cảm, thở dài nói: "Con ta vẫn còn nhỏ như vậy, cứ như vậy mà đi, mạng của ta thật khổ quá!"

Ta hỏi nàng, trước đây nàng ta làm thế nào?

Nhưng nàng cũng không rõ lắm, nói ông chồng của mình trước đây hành tung bất định, thường xuyên dính líu tới một người bán mạng nhỏ, sống với loại người này sao được? Kết hôn hai năm rồi, trẻ con cũng được tòa án xử lý, bởi vì chuyện làm ăn của nó quá bận rộn nên không lập gia đình nữa.

Ta cảm thấy thật sự không hỏi được cái gì, liền chuẩn bị cáo từ, lại đột nhiên chú ý một thứ!

Phía trước cửa hàng dựng một cái lều che nắng đơn sơ, phía dưới có bốn cây cột chống đỡ. Ta cầm lên một cây cột sắt trong đó từ dưới đất rút ra, phía dưới là một cái ống tròn rỗng ruột kỳ lạ, bên trong còn mang theo bùn đất.

Từ Phương mẫu thân vội vã ngăn cản: "Này này, nhân thủ ngươi nợ gì, làm hỏng mái tóc của ta."

"Cái này là từ đâu tới?" Ta chất vấn.

Bà bị vẻ nghiêm túc của ta dọa cho sợ, nói: "Ta tìm được ở trên lầu các rất nhiều năm, có thể là người chồng cũ của ta lưu lại, ta không biết đây là cái gì, lấy làm chỗ dựa là thích hợp."

Ta cười lạnh nói: "Thứ này tên là Lạc Dương sạn!"

Chương thứ tám trăm sáu, trộm mộ tặc (chương hơn)

Hai năm qua tiểu thuyết trộm mộ rất lưu hành, cho nên vừa nói Lạc Dương xẻng, mọi người ở đây đều hiểu, phụ thân Từ Phương tám chín phần mười là thổ phu tử, nếu không ai trong nhà vứt thứ này vậy?

Phản ứng của Từ Phương mẫu nằm ngoài dự liệu của ta, nàng nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta sớm biết nam nhân kia không phải thứ tốt đẹp, các ngươi đem thứ này lấy đi đi! Tốt nhất là giao cho Công An cơ quan, bắt hắn lại."

Nhìn dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi của nàng, ta hỏi: "Xem ra ngươi cũng rất hận hắn?"

"Đâu chỉ là hận, nếu pháp luật cho phép giết người, ta liền tự tay làm thịt hắn." Nói tới đây, mẫu thân Từ Phương chỉ vào Hạ Cầm: "Năm đó ta lớn lên còn xinh đẹp hơn lão sư của Hạ, nhưng bị lão nhân nhà ngươi đùa bỡn rồi vứt bỏ, để lôi kéo đứa nhỏ trưởng thành phải chịu bao nhiêu đau khổ? Năm nay ta mới bốn mươi tuổi, nhìn xem ta đã già thành ra sao rồi., Phía sau khi xảy ra chuyện, không biết hắn từ nơi nào xuất hiện muốn bồi thường tiền, đây là chuyện của người ta sao? Hắn quả thực chính là cầm thú, ta đem lời của mình nói cho hắn biết rõ ràng, toàn bộ khoản bồi thường đó ta sẽ cấp cho Phương Phó tang sự, còn ở ngoài thành mua một khối mộ thật tốt, có loại đem mộ địa con mình đào đi, tên khốn kiếp này!"

Ta nghĩ thầm, hắn thật sự đem mộ của Từ Phương đào xong, một người không có giới hạn, thật sự chuyện gì cũng làm được. Ta bất động thanh sắc hỏi vị trí mộ địa, dự định sau khi xong việc đem bộ đồng thi kia thu hồi trở về, cũng coi như có một câu trả lời.

"Ta hỏi: "Phụ thân Phương Phương có biết đạo thuật gì không?"

Mẫu thân Phương Phương giận dữ mắng: "Xì, hắn không xứng làm phụ thân Phương Phương, hắn tên là Từ Đại Hổ, đạo thuật ngươi hỏi là thứ đồ chơi gì?"

"Ví dụ như khu quỷ, triệu quỷ tới..." Ta hỏi.

"Ta không rõ lắm, nhưng ta thấy nó thường xuyên ho khan, ho một cái là ho ra máu, tóc không đến ba mươi đã bạc trắng một nửa, có một năm thì chân nó còn què, tám phần mười là tạo nghiệt nhiều rồi!" Mẫu thân Phương Phương nhớ lại.

Xem ra Từ Đại Hổ quả thật biết chút ít đạo thuật. Thổ phu tử à, bình thường tiếp xúc nhiều, biết được một ít đạo thuật cũng rất bình thường.

Mẫu thân của Từ Phương quan sát từ trên xuống dưới, nói: "Vị tiên sinh này, ta thấy ngươi không giống lão sư, ngươi đang lừa ta đúng không?"

Ta đã đem thân phận chân thật của ta nói ra, hơn nữa còn nói Từ Đại Hổ chôn vài thứ quanh trường học, ta là từ trường học mời đến đối phó với hắn.

Mẫu thân của Từ Phương vỗ tay nói: "Vậy thì tốt quá, ngươi cứ việc diệt hắn, trừ hại cho dân!"

Ta cười khổ một hồi, ta cũng không thể không cân nhắc pháp luật a, liền nói: "Đại tỷ, ta có một thỉnh cầu nho nhỏ, có thể cho ta một ít quần áo phương phương khi còn sống mặc không."

"Được rồi, chờ một lát." Thời gian sau, mẫu thân Từ Phương liền lấy ra một gói quần áo, nói là xem vật nhớ người, mỗi ngày nhìn thấy quần áo này thì thương tâm, để ta dùng xong thì cứ hủy đi!

Ta an ủi nàng: "Đại tỷ, tỷ cũng đừng quá khổ sở, sống chết tự có định số. Thật ra sau khi trẻ con chết đi, nếu như người nhà quá mức vướng bận, ngược lại sẽ khiến cho hồn phách của nó trì trệ ở dương gian không đầu thai được. Như vậy đối với cả hai đều không tốt, cho nên tỷ vẫn là mau chóng buông bỏ bi thương đi."

Nàng thở dài một tiếng: "Nói nghe cũng dễ dàng thật, nuôi được con mười bảy năm sao có thể lập tức quên được. Chẳng qua lời ngươi nói cũng có lý, đa tạ!"

"Lúc sau ta sẽ đọc giúp hắn một đoạn Vãng Sinh Chú, để hắn sớm siêu độ một chút." Ta nói.

Mẫu thân của Từ Phương cười nói: "Tiểu ca, ngươi là đạo sĩ hay là hòa thượng đây, cái gì cũng biết?"

Sau khi từ biệt Từ Phương mẫu thân, ta đại khái phân tích một chút, Từ Đại Hổ hẳn là một trong những trộm mộ của Cao Đào lúc ấy, trên tin tức nói sai rồi, trộm mộ tặc không phải là hai người, mà là ba người! Từ Đại Hổ không biết như thế nào tránh được một kiếp, đem thần giác này mang ra ngoài, sau đó trùng hợp gặp phải nhi tử có chuyện, liền trộm tiền học trường này.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Phu quân, ngươi nói có lý, nhưng hình như trong chuyện này có sơ hở."

"Có sơ hở gì?" Ta hỏi.

"Thần Giác đúng là âm vật, đáng giá không ít tiền. Từ Đại Hổ tốn công vơ vét trường học, sao không bán thần giác đi?" Doãn Tân Nguyệt không hiểu lắc đầu.

"Giá trị đồ vật ở trong mắt người khác nhau là không giống nhau, ví dụ như một khối khủng long hóa thạch, trong mắt sinh vật gia có lẽ có rất nhiều giá trị, nhưng ở trong mắt người thường không đáng một đồng. Cứ nói nó không tính là cái sừng này đi, nói nó không phải đồ cổ., Nó đưa cho người khác xem, nói nó lớn lên trên người Độc Giác Thú, có ai sẽ tin tưởng nó sao? Nó không có con đường mua bán âm vật, cũng không làm được loại chuyện kinh doanh này, thần giác ở trong tay nó cũng chỉ là một cái sừng." Đệ tử nhàn nhạt giải thích.

Doãn Tân Nguyệt gật đầu tin phục.

Ta giao cho Lý Ma Tử và Hạ Cầm một nhiệm vụ quan trọng, bảo hai người hắn lập tức lên xe tới Lục An. Lý Ma Tử hỏi: "Trương gia tiểu ca, không phải là ngươi muốn kêu chúng ta làm cái gì đó chứ?"

"Lĩnh ngộ không tồi, ta muốn các ngươi đi đào một túi đất phần mộ Cao Đào!" Ta nói.

Hạ Cầm có chút khó xử: "Mộ Cao Đào cũng coi là cảnh điểm, người đến người đi, có thể không tiện xuống tay, bất quá buổi tối hẳn là có thể."

Lý Ma Tử cũng lộ vẻ do dự: "Liệu việc này có nguy hiểm gì không?"

Ta nói: "Yên tâm đi, không có nguy hiểm đâu, âm hồn của Cao Đào hiện tại ở đây, hơn nữa các ngươi chỉ là đào mộ, lỡ như bất hạnh bị cảnh sát phát hiện rồi nói mang về làm kỷ niệm, cùng lắm là phê bình một chút."

Hạ Cầm lè lưỡi: "Cho dù chỉ phê bình giáo dục, trường học biết ta cũng khó giữ được công việc."

Ta nói rồi: "Vậy ngươi bảo Lý Ma Tử lên trước, vừa có động tĩnh lập tức chạy trốn!"

Hạ Cầm bị chọc cười khanh khách không ngừng.

Ta đặc biệt căn dặn, nhanh chóng trở về, đừng có trên đường phát ngán, sau khi giải quyết xong sự kiện này thì sẽ từ từ chán ngấy.

Hai người đi xe, từ thành Ma đến Lục An cũng không xa lắm, có lẽ tối nay bọn họ sẽ trở về được. Ta không vội về trường học, mà đi dạo cùng Doãn Tân Nguyệt ở chợ Ma thành, bổ sung một vài thứ.

Sau khi về trường học, ta thanh thủ đốt hương, mua chu sa thượng đẳng mặc khoáng tuyền điều bình, dùng lông sói chấm mực, vẽ một ít linh phù, hai ngày nay linh phù tiêu hao quá nhanh, ta có chút không đủ dùng.

Hiện tại tay nghề vẽ linh phù của ta đã dần dần dài, linh phù bậc trung mười tấm có thể vẽ ra bốn, năm tấm, cái này đã không tệ rồi, đại khái là chạm được bí quyết rồi.

Chuẩn bị đồ đạc một chút, buổi chiều không có việc gì để làm, phụ cận cũng không hoạt động giải trí, mà là cùng Doãn Tân Nguyệt hạ một bộ Thừa Phong Phá Lãng xem, lại là một bộ phim nhàm chán bán tình ôm.

Sau khi xem xong bộ phim, đã có hơn năm điểm. Ta nói với Doãn Tân Nguyệt: "Chúng ta đã tìm được quán ăn ngon một chút, buổi tối mời Lý Tiểu Thiến và nhóm đồng bọn của hắn ăn một bữa."

" chồng, hôm qua không phải ngươi chê bọn họ cãi nhau à? Sao đêm nay lại mời bọn họ ăn cơm?" Doãn Tân Nguyệt cười khổ.

"Đêm nay ta cần bọn họ hỗ trợ." Ta thần bí đáp.

Ta cho Lý Tiểu rạo rực cười, vừa nghe nói muốn mời ăn cơm, Lý Tiểu Thuần rất vui vẻ, ước chừng sáu điểm đến cửa giáo dục thì gặp.

Sau khi bọn ta xuống lầu, ta phát hiện đã quên đưa đồ chơi, nên bèn trở về phòng lấy đồ, đột nhiên phát hiện cửa không đóng kín, trong lòng rất hiếm thấy, ta nhớ rõ ràng đã đóng cửa rồi mà.

Phản ứng đầu tiên của ta là bị trộm, vội vàng vào nhà kiểm tra một chút, nói chuyện kỳ lạ, đồ vật cũng không mất, nhưng cái lược mà Doãn Tân Nguyệt từng dùng lại bị ném lên giường.

Doãn Tân Nguyệt rất thích sạch sẽ, chưa bao giờ vứt vật phẩm cá nhân qua một bên. Ta suy nghĩ một chút, ý thức được chuyện này không ổn, tóc trên lược, đối với người hiểu đạo thuật mà nói, một sợi tóc đủ để đẩy đối phương vào chỗ chết!

Ta hỏa tốc xuống lầu, hỏi nhân viên quầy hàng, vừa rồi có ai hỏi thăm về phòng số mấy không?

Người phục vụ gật đầu: "Vừa rồi có một nam tử hỏi thăm một chút, nói là bằng hữu của ngươi."

"Hắn trông như thế nào?" Ta vội vàng hỏi.

"Mang theo mạng lưới và pho tượng, có điều đi đường hình như hơi què." Người phục vụ nhớ lại.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Phu quân, ta nhớ ra rồi, vừa rồi lúc ta ở đây chờ ngươi, nhìn thấy một nam nhân què chân rời khỏi cửa chính!"

Vu Cổ Thảo Nhân thứ tám trăm sáu mươi lăm...

Ta bảo Doãn Tân Nguyệt đừng đi, sau đó nhanh chóng lao ra quán trọ. Lúc này trường học còn chưa tan học, con phố trước cửa trường này còn rất lạnh lùng, ta liếc mắt liền thấy một nam nhân què chân đang đi trên đường.

Nam nhân kia đi bên như kẻ trộm, vừa quay đầu nhìn quanh, chứng kiến ta đuổi theo, lập tức trốn vào một cái hẻm nhỏ.

Ta đuổi theo, nam nhân chân không tiện đi, đi không nhanh, ta xông vào ngõ nhỏ, hô to với bóng lưng của hắn: "Từ Đại Hổ, đừng giả vờ nữa!"

Đối phương chậm rãi xoay người, chậm rãi lấy ra mạ gách cùng cái miệng. Giống với vợ trước của hắn miêu tả, hắn quả nhiên một đầu tóc trắng, bộ dáng rất tiều tụy, làn da tái nhợt, hốc mắt hãm sâu, khuôn mặt kia cùng với khô lâu giống nhau.

Từ Đại Hổ cười lạnh một tiếng: "Bằng hữu, đường nào vậy?"

"Ai cùng bằng hữu của ngươi, ngươi vừa lấy thứ gì đó từ phòng ta." Ta cả giận nói.

"Ngươi rất cơ linh!" Từ Đại Hổ lấy ra một người cỏ, bên trên có dùng một cây kim lớn cắm vào một sợi tóc dài, vừa nhìn là biết Doãn Tân Nguyệt, sau đó hắn lấy ra một cái bướu, nhắm ngay đầu người cỏ.

"Ngươi có ý gì?" Trong lòng ta mơ hồ sinh ra một tia dự cảm không lành.

"Hừ, không có ý nghĩa gì cả, đàm phán thì dẫu sao cũng có một con bạc, con trù mã này chính là mạng vợ ngươi. Tiện thể vừa nói, vợ ngươi rất nghiêm túc, cứ thế mà chết quái dị đáng tiếc như vậy đấy." Từ Đại Hổ lộ ra nụ cười hèn mọn bỉ ổi.

Ta lập tức nổi hỏa, tiến lên một bước: "Ngươi thả vật kia xuống!"

"Này này, đừng tới đây!" Từ Đại Hổ lùi lại một bước: "Tiến lên thêm bước nữa, ta đã động thủ rồi."

Ta cau mày, âm thầm cắn răng.

Từ Đại Hổ nói: "Bằng hữu, hai ngày này ngươi rất sôi nổi. Có phải hiệu trưởng mời ngươi đến đối phó ta không. Ta thấy đạo hạnh của ngươi không tệ. Như vậy đi, ta có một đề nghị."

Ta cố nén lửa giận, hỏi: "Đề nghị gì?"

"Hai ta liên thủ thế nào rồi, làm cho trường học này chướng khí mù mịt đi." Từ Đại Hổ đề nghị.

"Ngươi có thù hận gì với trường học chứ?" Đối mặt với đề nghị của Từ Đại Hổ, ta quả thực không biết nói gì.

"Không có thù oán gì, chính là con ta đã chết, trường học mới đền hai mươi vạn, mà ta không lấy được tiền nào, có phải quá xấu hay không! Ta nuôi được con không dễ dàng, như thế nào cũng phải đền một trăm tám mươi vạn mới đủ vốn a. Ta là một thảo dân, không chỗ nào trương trương chính nghĩa, cho nên mới mời vị Thượng cổ thánh nhân này đến thay ta chủ trì công đạo. "

Nghe lời nói không biết liêm sỉ này, ta hận không thể tiến lên một quyền đập nát mặt hắn ta.

Từ Đại Hổ chậm rãi nói tiếp: "Thật ra thứ này ta cũng vô tình có được, trận pháp này cũng được lấy từ trong mộ cổ. Ta cảm thấy ngươi hiểu nó hơn, ta hi vọng hiệu quả của nó mạnh hơn một chút, tốt nhất là cho trường học chết thêm vài người, đến lúc đó ta xem hiệu trưởng còn nói da hổ gì gì đó với ta."

"Cái trò này ngươi đang vơ vét, ngươi biết không?" Ta chỉ vào Từ Đại Hổ cả giận nói.

"Sao lại gọi là vơ vét chứ, đang lúc lấy quyền nhé? Hắc hắc, hay là làm loại chuyện này tương đối an toàn, không giống trộm mộ, quả thực là lấy mạng đổi tiền, còn không đổi được mấy đứa con nít." Từ Đại Hổ thảnh thơi nói.

Người như vậy căn bản không cần chính nghĩa gì cả, chỉ là đòi tiền, bọn họ không tim không phổi, cái chết của người thân cũng có thể lấy để mưu lợi cho chính mình, trong lòng ta coi thường hắn.

Trong khi nói chuyện, nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ xuống, một cỗ âm khí đang chậm rãi hội tụ.

Ta quyết định đánh cược một lần, vì thế liêm sỉ quát: "Ngươi đừng mơ!"

"Vậy thì đừng trách ta."

Nói xong, Từ Đại Hổ đốt Ác Giao. Ta nhanh chóng lấy ra Thiên Lang Tiên, vung lên nhắm ngay cổ tay y, người cỏ liền rơi xuống đất. Từ Đại Hổ tức giận muốn đạp lên người cỏ. Một cước này mà đạp lên, Doãn Tân Nguyệt chắc chắn mất can đảm, ta liều lĩnh xông qua, đẩy y ra xa.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!"

Từ Đại Hổ rút từ trong ngực ra một con dao găm đâm vào người ta hai đao. Ta bị ép lui lại, thế nhưng cứ như vậy, người cỏ lại rơi xuống phạm vi khống chế của nó.

Từ Đại Hổ nhặt người rơm dậy, cười lạnh nói: "Mau trở về và cáo biệt vợ ngươi đi!"

Sau đó phải dùng dao găm để nhổ cỏ, ta kinh hãi tới biến sắc.

Chúng ta vừa mới tranh đấu, âm khí chung quanh càng ngày càng mãnh liệt, ta cảm giác ta đã cược đúng, âm linh Cao Đào đã chú ý tới nơi này. Ta vậy mà gửi hy vọng ở một món âm vật, hơn nữa là âm vật hung thủ sau màn tự mình làm ra đi đối phó bản nhân hắn, nói ra ngay cả chính ta cũng không tin.

Nhưng cái ngọc giác tội lỗi này không phải là âm vật bình thường, nó là một kiện thần khí chấp pháp được trời ban ban ban cho, sẽ không vì bất cứ kẻ nào mà làm trái pháp luật thiên vị!

Từ Đại Hổ đột nhiên hét to một tiếng, con mắt lồi ra nhìn lên trên, ta nghe thấy một âm thanh âm trầm nói: "Vu Cổ làm loạn, cầm giới đả thương người, tội ác tày trời, phán phạt mạ."

Hình phạt này chính là hình pháp cắt mũi thời cổ đại, vô cùng tàn nhẫn.

Từ Đại Hổ bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, cầm đao bắt đầu cắt mũi của mình, vừa cắt vừa kêu thảm thiết. Hình ảnh kia khiến người ta kinh hãi.

Ta đứng không nhúc nhích, thứ nhất là vì ta không muốn cứu nó, thứ hai là trên tay nó có đao. Ta đến cứu nó, nó lại đâm thêm một đao nữa là không thành.

Từ Đại Hổ cắt trọn một phút, cắt cả da thịt lẫn xương mềm trước mũi, sau đó hai mắt khẽ đảo, âm phong biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, trái tim nhỏ của ta nhảy loạn một cái, quả thực quá tanh máu.

Ta cho Doãn Tân Nguyệt và hiệu trưởng mỗi người một điện thoại, bảo bọn họ lập tức tới, đồng thời đánh một20, sau đó nhặt tóc của người cỏ trên mặt đất lên, tháo mái tóc của Doãn Tân Nguyệt ở trên đó xuống. Người cỏ này cắm rất chuyên nghiệp, bên trong còn có một tờ giấy, viết tháng trưa Sinh Nhật Bát chữ, không biết hắn tra được từ nơi nào.

Chỉ chốc lát sau, Doãn Tân Nguyệt chạy tới, bị một màn này dọa cho chết khiếp, ta hỏi nàng thân thể có gì không khỏe hay không, nàng nói: "Không có! Phu trưởng, nam nhân này là ai vậy? Tại sao lại rạch mũi mình vậy? Thật là máu tanh nha!"

"Chờ hiệu trưởng tới rồi nói." Ta đáp.

Sau khi hiệu trưởng tới, ta sẽ nói rõ mọi chuyện, hiệu trưởng vui mừng quá đỗi: "Trương tiên sinh, ngươi quả nhiên rất có bản lĩnh, vậy mà một mình ngươi đã giải quyết xong hung thủ sau màn."

Ta nói: "Giải quyết xong thì giải quyết, nhưng món âm vật đó còn đang trong trường học."

"Tất cả mọi người đều ở đây, sợ gì không thu được?" Hiệu trưởng tràn đầy tự tin nói.

Ta không phải đả kích sự tích cực của hiệu trưởng, nhưng thật sự có khả năng này.

Một con hổ dữ lượng khổng lồ chỉ hiểu được một ít da lông của đạo thuật, người có vu cổ thảo gì đó, đạo hạnh hơi sâu một chút căn bản không thèm sử dụng. Chỉ có điều hắn đã nhận được vận khí, đã có được một món âm vật cực kỳ siêu cường như vậy, thật giống như hắn đã nhặt được một con Tế Linh ba mươi tuổi năng lượng đến một con đường giáo dục của mình, cuối cùng âm trầm lật thuyền.

Sau khi hai mươi tuổi, Từ Đại Hổ hôn mê đã kéo Từ Đại Hổ đi, Doãn Tân Nguyệt nói: "Người này quá đáng ghét, chồng ta, ngươi cứ như vậy tha cho hắn sao?"

"Không có biện pháp, hắn lại không phạm pháp, bất quá..." Ta quay đầu nhìn về phía hiệu trưởng: "Hiệu trưởng, ngươi nếu sợ người này trả thù thì đi báo động đi! Người này là trộm mộ giặc, trên người khẳng định có án chết, không nói chuyện khác, chuyện trộm Cao Đào mộ này cũng đủ cho hắn ngồi mười mấy năm rồi."

"Được, ta lập tức liên hệ với Công An." Hiệu trưởng nhanh chóng gật đầu.

Ta nhất thời miệng nhanh nói lời này, đột nhiên hối hận, vạn nhất Từ Đại Hổ phát ra chuyện Cao Đào mộ, cái sừng này ta cũng phải giao, chuyến này vất vả liền thành lao động nghĩa vụ.

Nhưng nước Phúc Thủy khó có thể thu hồi, lời nói đều nói cả rồi, xem ra muốn nhận được góc Đông Đạo đã tắt, đoán chừng ta phải cẩn thận một chút mới được.

Ta không muốn nói chuyện với hiệu trưởng: "Đêm nay ta dự định làm phép phá trận do Từ Đại Hổ bày ra. Ta cần mấy học viên của lớp ba năm ba giúp đỡ ta một chút."

Hiệu trưởng khó xử nói: "Tìm mấy giáo viên đến hỗ trợ không được sao?"

"Không được, mấy đứa nhóc này biết Từ Phương Phương, bọn chúng là nhân tuyển thích hợp nhất." Nói ra.

"Sẽ không có nguy hiểm gì chứ."Hiệu trưởng lo lắng một hồi.

"Ngươi yên tâm, vị trí nguy hiểm đó để ta làm, bọn họ chỉ cần đến đó là được." Ta nói.

"Vậy được rồi, ta sẽ quay lại chào chủ nhiệm lớp bọn họ." Hiệu trưởng cuối cùng cũng đồng ý.

Lần phá trận thứ tám trăm sáu mươi sáu đêm khuya.

Bọn Lý Tiểu Xảo nghe nói buổi tối không cần tự học, ai cũng vui vẻ, quá trình ta mời bọn chúng ăn cơm không muốn nói nhiều, một đám tiểu quỷ líu ríu, ồn ào đến mức đầu ta muốn vỡ ra.

Vì lót đệm cho chuyện tối nay, ta nói cho bọn họ mấy chuyện ta tự mình trải qua trên bàn cơm, khiến đám tiểu quỷ nghe vậy sững sờ, nghe xong cái nào quấn quít lấy ta lại nói cái kia.

"Được rồi được rồi, không nói nữa." Nói một câu, ta miệng khô lưỡi khô, uống một chén trà.

"Thật không thú vị, nói tiếp đi!" Tên đệ tử gầy ốm lắc mạnh cánh tay của ta nói.

Ta cảm thấy thời cơ đã đến, giảo hoạt nói: "Các ngươi có muốn tự mình trải nghiệm một chút hay không?"

"Muốn chứ! Nghĩ vậy!" Bọn họ rất hăng hái nói.

Tiểu hài tử quả nhiên dễ dỗ, ta đã nói đêm nay có một nhiệm vụ trọng yếu giao cho bọn hắn, giúp ta thu phục âm vật, tất cả mọi người không kịp chờ đợi, ầm ĩ muốn tranh thủ thời gian xuất phát.

Nhưng Lý Ma Tử vẫn không trở về, không biết có phải do chơi xe với Hạ Cầm trên đường hay không, hắn không đem đất mộ Cao Đào đến, bên này ta cũng không có cách nào bắt đầu. Vì thế ta phát mấy lá thư, lại đưa điện thoại cho thúc giục, Lý Ma Tử nói: "Đã vào thành ma, sắp đến rồi."

Tám mươi ba, Lý Ma Tử mới chạy tới trường học, trong tay cầm theo một túi đất lớn, ta kể lại tin tức Từ Đại Hổ đã bắt được cho hai người hắn. Hai người khen thẳng ta lợi hại, ta cười nói: "Không có gì, trước mắt chỉ còn lại âm vật này phải đối phó, chúng ta chuẩn bị hành động thôi."

Cả đám người trùng trùng điệp điệp đi tới Lầu Ký Túc Xá tầng thứ tư, đi vào con đường đen kịt, học sinh mập mạp bắt đầu bỏ cuộc, kêu gào muốn trở về.

Vốn dĩ ý chí chiến đấu của mọi người rất cao, bị y đảo ngược, có vài học sinh cũng bắt đầu sinh lòng thoái ý.

Ta an ủi bọn họ nói: "Không cần lo lắng, tuy nơi này có ma quỷ nhưng không có nguy hiểm gì."

Lý Tiểu Oan nói: "Cửu Lân thúc thúc, tại sao người lại muốn mang theo chúng ta a, muốn nước tiểu đồng tử thì chúng ta ở chỗ này cho người đi, một trăm bình, giá cả cũng phải công bằng!"

"Ngươi đúng là biết làm ăn thật, xem ra cha ngươi có người kế thừa rồi." Ta gõ gõ cái đầu trái cây của nó.

Gã học sinh gầy ốm nói: "Ta biết rồi, ngươi nhất định có bí mật gì không thể cho ai biết, ví dụ như lấy chúng ta làm tế phẩm để đàm phán với quỷ hồn?"

"Tiểu tử nhà ngươi, sao năng lực liên tưởng lại phong phú như vậy? Kỳ thật sở dĩ ta gọi các ngươi đến, là bởi vì ta muốn đi một chỗ khác làm phép, hai bên đồng thời bắt đầu mới có thể phá giải trận này, bất quá các ngươi yên tâm, các ngươi cũng không cần làm gì cả, đứng là được rồi!" Ta giải thích nói.

"Có nguy hiểm gì không?" Học sinh mập hỏi.

"Sẽ không có nguy hiểm, ta nhất định sẽ chuẩn bị chu đáo!"

Tuy ta nói như vậy, nhưng không khí xung quanh quá quỷ dị, mọi người vẫn cảm thấy hơi chột dạ.

Lúc đi tới tầng bốn, ta ở phía trước dùng điện thoại chiếu sáng, đám tiểu quỷ này sợ tới mức co lại thành một cục, không ngừng nhìn đông ngó tây, Doãn Tân Nguyệt nói: "Có cần ta kể cho các ngươi một câu chuyện cười không, cười nói sẽ không thấy căng thẳng nữa đâu."

Lý Tiểu Na Nặc lắc đầu: "Chuyện cười thì miễn đi, nào có tâm tư nghe, tân Nguyệt tỷ, sao tỷ lại bình tĩnh như vậy?"

"Bởi vì bên cạnh Cửu Lân thúc thúc của ta có cảm giác an toàn." Nói xong, Doãn Tân Nguyệt kéo cánh tay của ta.

Chúng ta bình an vô sự mà đi tới Thiên Đài, quỷ hồn từ phương nào không xuất hiện, là vì một đám đông người tụ tập cùng một chỗ, hơn nữa bên trong hơn phân nửa là nam, dương khí tràn đầy, bình thường người sợ quỷ, nhưng nhiều người hơn quỷ cũng sợ.

Sau khi đi vào Thiên Đài, ta vén tấm màn nóng lên, lúc thi thể hồng y đồng lộ ra, một đám tiểu tử sợ tới mức oa oa kêu loạn, chạy trốn tứ tán.

"Quay lại hết, đừng chạy lung tung!" Ta khiển trách.

Đợi sau khi bọn họ ngoan ngoãn trở về, Lý Tiểu Thuần mới hỏi: "Đó là thứ gì vậy, cương thi sao?"

"Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi phải giữ bí mật, đây chính là bạn học tốt của các ngươi." Ta nói.

Vừa nghe lời này, mọi người sợ tới mức mặt vàng như đất.

Ta đã nói cho bọn họ biết phương thuốc của Từ Phương đã bị người xấu luyện chế, nhưng tâm trí bọn họ vẫn còn tốt. Hiện tại hắn đang bị nhốt ở đây, việc chúng ta cần làm là giải cứu hắn ra.

Vì thế ta bắt đầu chuẩn bị, lấy Hồng y đồng thi làm hạch tâm, ở bên ngoài dùng Hoàng Lương Huyết vẽ một trận, bên ngoài thả vài món quần áo mới mặc, sau đó ta lại dùng chu sa vẽ một đường cong trên mặt đất, bảo tất cả mọi người đứng ở phía sau, mặc kệ phát sinh bất cứ chuyện gì, đều không được bước lên phía trước một bước.

Cuối cùng ta phát cho bọn hắn mỗi người một linh phù, không cần dán lung tung vào trong ngực là được, đây là dùng để đề phòng bất trắc.

Bọn họ cần làm một việc, chờ đến lúc ta phát tín hiệu, cùng nhau la lên tên Từ Phương!

Đây kỳ thật chính là Câu Hồn Trận, chuyển dời âm hồn phương từ phương đến trên quần áo lúc còn sống của hắn, khiến trận nhãn này mất đi hiệu lực.

Tên của ta là Doãn Tân Nguyệt và Hạ Cầm ở lại đây, Doãn Tân Nguyệt không vui nói: "Ta với ngươi đi lên núi."

"Không được, bên kia quá nguy hiểm, giao cho ta và Lý mặt rồi! Ngươi chờ máy truyền tin của ta, ta gọi cho các ngươi thì lập tức bắt đầu kêu hồn." Ta cẩn thận từng li từng tí dặn dò.

"Vậy ngươi cẩn thận một chút." Doãn Tân Nguyệt nói.

"Yên tâm đi."

Ta chuẩn bị đi, Lý Ma Tử nói: "Thằng nhóc ngốc còn ở đây mà, ta còn chưa yên tâm, hay là ta cũng ở lại luôn đi?"

"Không được, ta cần một trợ thủ, nếu không đem theo cả thằng nhóc này đi?" Ta cố ý nói như vậy.

Quả nhiên Lý Ma Tử sắc mặt đại biến: "Vậy sao được, ta đi, ta đi!"

Từ nơi này đi đến ngọn núi đối diện kia mặc dù cách bọn họ khoảng mười mét, nhưng bọn họ không thể nhảy qua đó, bèn đi đường vòng đằng sau trường học, 20 phút sau mới mò đến đỉnh núi, ta lại nheo mắt trong túi nhựa cây đựng phần mộ, vừa đi vừa rải đất.

Lý Ma Tử chưa bò được mấy bước đã bắt đầu thở dốc, ta khinh bỉ nói: " Thận Hư đi, đáng đời!"

Lý mặt rỗ ngại cười, sau đó lại cúi đầu. Sau khi hắn từ Lục An về, vẫn buồn bực không vui, lúc này ta mới chú ý tới, vừa hỏi đến, khiến cho ta thấy cả kinh, hóa ra ở tộc Hạ Cầm có một bực!

Hạ Cầm ở trên đường cùng Lý măm Tử thẳng thắn nói chuyện này, nàng có bạn ruột của thanh mai trúc mã, hai người từ đỉnh cao kết giao, sau khi lớn lên cách nhau hai mảnh, một năm mới gặp mặt lần trước. Bạn trai của hắn là người tu xe, bởi vì nghề nghiệp khác nhau, lúc hai người ngồi chung một chỗ, cảm giác càng ngày càng không còn gì để nói.

Nhưng dù sao đã ở bên này nhiều năm như vậy, Hạ Cầm không thể nhẫn tâm chia tay, hai ngày qua nàng cấu kết với Lý Ma Tử, nàng cảm thấy rất áy náy, liền nhân cơ hội này ở bên cạnh cùng hắn thẳng thắn.

Ta nói: "Người đều nói khoảng cách sẽ sinh ra đẹp, xem ra cách quá xa cũng không tốt!"

Lý Ma Tử thở dài nói: "Sao ta cứ cảm thấy mình bị cô nương này làm cho ngủ say vậy?"

Ta cười lớn vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Dáng phúc không cạn, ta thật hâm mộ ngươi."

Sau đó hỏi y: "Chàng có cảm thấy với cô nương Hạ Cầm này không?"

Lý Ma Tử nhìn trời thở dài, vẻ mặt u buồn nói: "Đừng nói chuyện tình cảm với ta, ta cảm thấy trong lòng ta hiện tại đã chồng chất vết thương, còn chưa hoàn toàn dễ chịu..."

"Sao ngươi còn chơi trò thâm trầm này nữa, dù sao đây cũng là chuyện giữa ngươi và nàng ta, ngươi tự mình suy nghĩ đi, bất quá ta nhắc cho ngươi một chút, chờ chuyện lần này kết thúc, ngươi còn phải trở về võ hán, ngươi và Hạ Cầm cũng thành khoảng cách xa., Cộng thêm chuyện hai người các ngươi nghề nghiệp cũng khác nhau, phát sinh giữa cô bé và bạn trai, khó tránh khỏi sẽ không xảy ra trên người các ngươi. Bất quá nhóc con học ở đây, võ hán cách thành Ma không xa, ngươi đến một tuần tuần sau, bầu bạn với Hạ lão sư trẻ cũng không phải là không được, tóm lại ngươi suy nghĩ một chút rồi đi thôi." Ta dặn dò.

"Nói cũng đúng." Lý mặt rỗ trầm ngâm nói: "Mẹ nó, ta là một người không có nhiều nghi hoặc, sao hiện tại lại giống như kẻ đa tình lãng tử, cả ngày rối rắm bộn ba việc này. "

"Có lẽ là kiếp trước ngươi nợ chưa trả hết!" Nói tới đây, ta đột nhiên nhìn thấy trên một mảnh đất trống cắm mấy cái đinh, phức tạp quấn lấy rất nhiều sợi tơ, ở giữa có một đống đất nhỏ mới đắp, phía trên cắm mấy cái cọc, nói: "Chúng ta đến rồi!"

(D: Thương nhân của Chúc Huyên Âm gian, Cửu Vĩ hồ ly sinh nhật!"

Va chạm lần thứ tám trăm sáu bảy cổ kim,

Cuối cùng ta cũng nhìn thấy được bộ mặt thật của âm sát trận này, nó tạo thành rất cổ xưa, ở thời đại này đã không thể nhìn thấy nữa.

Dọc theo đường đi ta đã đem toàn bộ phần mộ rải hết, chúng ta từ phương hướng đông nam lên núi, mọc dài một tuyến đất mộ hướng đông nam, cũng chính là chỗ mộ Cao Đào.

Ta bắt đầu chuẩn bị, dùng mực nước trộn lẫn máu Hoàng Lương vẽ trên mặt đất, sau đó ở trong trận đốt một ít tiền giấy.

Cao Đào đã đứng hàng Quỷ Tiên, cộng thêm khi còn sống là người chấp pháp, ta tin tưởng hắn sẽ không vừa lên đã động võ!

Âm vật khác nhau dùng thủ đoạn khác nhau thu hàng, muốn đánh nhau phụng bồi, có oán khí ta sẽ hóa giải. Lần này khá đặc thù, người ta giảng đạo lý, ta dứt khoát cũng nói đạo lý, dùng lý thuyết phục người.

Ta không hứng thú nói: "Chút nữa nhờ cậy ngươi một chuyện."

"Có chuyện gì thì nói, còn phải khách khí với ta." Lý Ma Tử nói.

"Ta kêu ngươi trình lên sách, ngươi đến vị trí này quỳ xuống, cầm quyển hình pháp pháp này lật một tờ, đừng lật quá nhanh, nhớ kỹ hướng kia." Ta ra lệnh.

Lý mặt rỗi biến sắc: "Tiểu ca Trương gia, cái này cũng quá mức rồi, nam nhi dưới đầu gối có hoàng kim, ta sao có thể quỳ với một con quỷ chứ?"

"Người ta là quỷ tiên, hơn nữa nói trở lại, Cao Đào ở thời kỳ Đường triều được phong làm tổ tiên của hoàng đế họ Lý, là tổ tiên ngươi, quỳ lạy tổ tiên của mình có cái gì không đúng sao?" Ta nói.

Lý Ma Tử hồ nghi nói: "Ngươi không gạt ta?"

"Trở về tự tra, lừa gạt ta phát sóng trực tiếp ăn tường!" Ta không có tức giận mắng.

Sở dĩ chỉ mang Lý Ma Tử đến, cũng là vì giữ lại chút mặt mũi cho hắn, chuyện quỳ xuống bị những người khác nhìn thấy có chút mất mặt, kỳ thật lát nữa lỡ như đem Cao Đào chọc giận, chỉ sợ ngay cả ta cũng phải quỳ xuống dập đầu vài cái.

Nhưng người ta là quỷ giảng đạo lý, hẳn sẽ không làm khó chúng ta, cho nên họa trận của ta đều dùng âm khí nặng, để tránh va chạm với đối phương.

Ta niệm chú ngữ, âm phong bốn phía đại thịnh, ngay cả ánh trăng cũng ảm đạm, trên mặt đất chậm rãi xuất hiện một lão đầu râu bạc, trên tay còn cầm thần giác tội lỗi kia.

"Người nào kêu gọi bản vương!"

"Vãn bối Trương Cửu Lân, mời lão thần tiên ra thương lượng chút chuyện." Ta cung kính nói.

"Trương Cửu Lân?" Cao Đào từ trên xuống dưới đánh giá ta, đại khái là nhớ ra: "Ngươi chính là tội nhân chạy thoát kia?"

"Lão thần tiên, đây tuyệt đối là một hồi hiểu lầm, ta còn sống đây, nếu không ngươi lấy cái góc độ kia kiểm tra ta, xem ta có phạm tội không?" Nói.

Cao Đào vung tay áo: "Không cần, có chuyện gì ngươi nói đi!"

Lý Ma Tử không nhìn thấy Cao Đào, nhưng chung quanh bầu không khí rất âm trầm, hắn sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hai chân không ngừng run rẩy.

Nói xong ta nói: "Mang sách trình lên đây!"

Lý Ma Tử giật mình, khẩn trương quỳ xuống, hai tay nâng quyển sách lên, vị trí hắn quỳ vừa lúc hướng Cao Đào.

Cao Đào hơi kinh hãi, hỏi: "Đây là vật gì?"

"Hình pháp trung hoa nhân dân giang hồ, cũng chính là luật hiện nay, ngài xem một chút đi." Ta cung kính nói.

Lý mặt rỗ có thể quá khẩn trương, quên lật sách, Cao Đào vươn một ngón tay khô gầy vuốt qua《 Hình phạt pháp luật, cũng không có đụng tới sách, trang sách vậy mà từ từ lật mình lên.

Bản này ta mua là phiên bản phồn thể, nhưng không xác định Cao Đào hiện đại có thể xem hiểu hay không, hắn hơi cau mày, giống như lý giải cũng có chút vất vả.

Ta và Lý Ma Tử một người đứng đấy, cũng không dám động đậy, chờ Cao Đào xem hết.

Sau khi xem trang cuối cùng, hắn lắc đầu nói: "Không được hay không, pháp luật đương thời hoàn toàn không bằng bản vương lúc ban bố Ngũ HìnhChử."

"Không tốt như thế nào?" Ta hỏi.

"Hình phạt quá nhẹ, làm sao chấn nhiếp tội nhân? Hơn nữa bất hiếu, bất kính, bất nghĩa những tội danh này cũng không có, nhân đức đạo đức lưu lạc, thiên hạ há không đại loạn!" Cao Đào thổi râu trừng mắt kêu lên.

Xem ra là xem hiểu rồi, ta thở phào nhẹ nhõm, ta chỉ sợ hắn xem không hiểu, hoặc là không để ý đến ta, vậy thì không xong rồi.

Ta chỉ vừa mới bắt đầu biện luận, biện luận, ta cũng có chút hoảng hốt, đây nào là đang thu hàng âm vật, hoàn toàn là một hồi tư tưởng tư cổ kim va chạm.

Lúc trước ta đã hảo hảo tập công phu một phen, cái gì hệ thống pháp luật, quan niệm pháp luật cùng đạo đức, cũng có thể nói đại khái.

Ta đã nói đại khái nửa giờ, nói đến môi khô lưỡi khô rồi, Cao Đào đầy đầu tư tưởng, ngoan cố giống như một tảng đá, ta đã bắt đầu chột dạ rồi, xong đời rồi, ta chỉ sợ không thắng được hắn, chẳng lẽ muốn áp dụng thủ đoạn bạo lực sao? Nhưng một mình ta ngựa một ngựa chỉ sợ chưa chắc có thể đánh thắng được hắn.

Lý Ma Tử quỳ quá lâu, ta thấy ta vẫn luôn đối thoại với "không khí", có lẽ biết ta đang làm gì, liều mạng nháy mắt ra hiệu, thấp giọng nói: "Ngươi nói xem đám mây mù kia để làm gì, người ta có thích nghe không? Vuốt mông ngựa hắn à!"

Đúng vậy, ta được dẫn dắt, ta vẫn luôn phủ định bộ thượng cổ Chử Ngũ Hình, người ta đương nhiên không vui.

Quả nhiên, Cao Đào có chút tức giận, rung ống tay áo nói: "Chiếu theo cách nói của ngươi, pháp luật của bổn vương tất cả đều là hại người!"

"Không không không, lão thần tiên, ngài là tổ sư gia pháp luật, ngài ban bố ngũ hình là nền tảng của pháp luật hậu thế, không có ngài ban bố ngũ hình, mà còn không có thịnh thế phồn vinh hưng thịnh như hôm nay..."

"Nước sông cuồn cuộn liên miên bất tuyệt!" Lý Ma Tử nhỏ giọng nói.

Ta vô cùng trái ý nói: "Trong thời đại này, ngài được xưng là Thượng Cổ Tứ Thánh, vãn bối ngưỡng mộ ngài cuồn cuộn như nước sông liên miên bất tuyệt, Hoàng Hà tràn đầy mà không thể vãn hồi!"

Cao Đào định thần nhìn ta, thấy ta chột dạ rồi, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to: "Xem ra bổn vương dốc hết tâm huyết cả đời, vẫn làm một chuyện tốt, ta tâm an ủi, rất an ủi."

Ta thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên thiên xuyên vạn xuyên không nhận được lời thoại thoại trong phim truyền hình, đối với Cao Đào mà nói thật mới mẻ.

Hắn đột nhiên bay lên, râu dài màu bạc tung bay trong gió, liền bay qua đỉnh đầu ta: "Hậu sinh, ngươi nói có lý, thời đại bổn vương đã qua, thời đại của các ngươi có pháp luật, bổn vương sẽ không can thiệp vào thời đại này..."

Sau đó hắn hóa thành một đạo âm phong, theo đường vẽ trên đất mộ bay đi, âm phong chung quanh cũng ngừng lại.

Trong nháy mắt ta cảm giác toàn thân khí lực bị rút sạch, thuyết phục một cái quỷ, so đấu với một cái quỷ còn mệt mỏi hơn.

Lý Ma Tử hỏi: "Đã giải quyết xong?"

"Đã làm xong!" Ta cười ha ha nói.

"Mẹ nó, Trương gia tiểu ca, ngươi thật biết lừa ta, chân ta cũng đã tê rần rồi." Nói xong Lý Ma Tử muốn đứng lên, nhưng lại phát hiện mình không đứng dậy nổi, chân thật sự tê dại.

Ta đỡ Lý Ma Tử đi nghỉ ngơi một hồi, sau đó lấy tất cả đinh, máu gà, muối trong túi ra, bắt tay bố trí. Trận vừa rồi chỉ triệu hoán âm linh, trận này mới là trận đối phó âm vật.

Sau khi làm xong ta viết sớ, bảo Doãn Tân Nguyệt bên kia bắt đầu la lên đi! Bọn họ đã sớm chờ nóng nảy, ta nghe thấy từ trường học phương hướng truyền đến một trận thanh âm, thanh âm của mấy nam sinh không khác gì bài hát chung kêu tên Từ Phương.

Sau đó chúng ta bên này cũng niệm chú ngữ, phát động pháp trận.

Hai trận hợp lực, đại trận bắt đầu sụp đổ. Những sợi tơ cấu thành đại trận đứt đoạn, từng đám cọc gỗ đào cắm trên đống đất bị ghép lại. Sau đó đống đất đột nhiên nứt ra, một vật từ bên trong vèo bay ra, cắm xuống mặt đất bên chân ta.

Ta vô cùng mừng rỡ, đây chính là sừng Tội Ác trong truyền thuyết!

Ta cầm trong tay, vật này uốn cong như một cái sừng tê giác, phía trên có từng đạo lăng, giống như ngọc mà không phải ngọc, giống sừng mà không phải sừng, cảm giác như là một cái sừng động vật hóa đá.

Lý Ma Tử hưng phấn nói: "Đưa ta xem nào."

Hắn ta cầm lấy, dò xét nhiều lần trong tay, mặt mày hớn hở nói: "Thứ này đáng giá bao nhiêu tiền."

Ta đang định cho nó một cái giá, đột nhiên phát hiện không khí chung quanh có chút không đúng, vội vàng vỗ Lý Ma Tử: "Này, trong rừng sao đột nhiên lại nhiều người như vậy?"

Vòng vây vây bát thiên thứ tám trăm, trăm quỷ.

Lý Ma Tử sợ hết hồn nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi đừng dọa ta, cái gì mà nhiều người như vậy?"

Chẳng biết từ lúc nào, bốn phía nổi lên một màn sương trắng, nhiệt độ đột ngột hạ xuống, bóng người mờ ảo trong sương mù mờ mịt đang lay động, trong miệng bọn họ lẩm bẩm: "Phá huỷ nó! Hủy nó!"

Ta nghĩ thầm lần này hỏng bét rồi, những thứ này đều là cô hồn dã quỷ lúc trước bị Cao Đào xen vào thẩm vấn. Hiện tại chủ nhân thần giác đã rời đi, bọn họ liền ra ngoài trả thù, quả nhiên giống như quỷ, đều là chọn quả hồng mềm mà bóp.

Không có gì phải nói với đám quỷ hồn dã quỷ này. Ta quyết định tiên hạ thủ vi cường, trực tiếp tế ra Châm Vô Hình, xông vào Quỷ trận chém giết một trận. Bạch quang đi đến đâu là nơi đó gào khóc thảm thiết.

Dã Quỷ bị chọc giận, xông thẳng về phía ta, ta móc ra Thiên Lang Tiên, vung qua, mấy con quỷ ở nơi nào thì nơi đó liền tan thành tro bụi, hóa thành một bãi quỷ huyết.

Ta tên Lý Ma Tử theo sát ta, châm vô hình đột kích ở phía trước. Ta dùng roi càn quét quỷ ở gần, vốn trông cậy vào như vậy để mở một con đường máu, nhưng số lượng chúng thực sự quá nhiều, vừa mới mở ra một khe hở lại bị lấp kín, hơn nữa ta dần dần phát hiện một chuyện kỳ quái!

Những quỷ này không phải không đầu chen nhau mà lên, nhìn như lộn xộn một mảnh, kì thực tiến thoái đều có kết cấu. Châm vô hình rất nhanh liền rơi vào bầy quỷ bao vây bên trong, nó đâm về một hướng, quỷ phương hướng kia liền lui về sau, quỷ hai bên thì vây lại ý đồ lấy tay bắt lấy, vô luận Vô Hình châm công kích phương hướng nào cũng đều như thế.

Những con quỷ này đều là linh thể công kích, ngươi gãi ta một cái, không ngừng tiêu hao linh lực của Vô Hình Châm, dần dần nó không duy trì được tốc độ, tự động thu hồi lại.

Sau đó chúng lại muốn có biện pháp tương đồng đối phó ta, làm cho ta thủ đoạn khó xử, nhất là Lý Ma Tử còn ở phía sau run rẩy kéo y phục của ta, đặc biệt là chướng ngại.

Một nữ quỷ móng vuốt sắc bén thừa dịp ta không kịp chuẩn bị, một móng vuốt bổ xuống, ta cảm giác từ đầu đến bụng đều mát lạnh, nếu đây là thực thể, ta sẽ lập tức mổ bụng vỡ bụng ngay tại chỗ!

Loại linh thể công kích này chịu đựng quá nhiều, ta cũng không gánh nổi. Ta có cảm giác nhiệt độ cơ thể của mình bắt đầu hạ xuống, ý thức cũng có chút không tỉnh, không khỏi hối hận lần này nâng lớn, hẳn là đợi nam nhân đáng thương cùng nhau hành động.

Lúc này, Vĩ Ngọc ở trong ngực ta nói: "Hỏa ca ca, hình như có người đang chỉ huy đám quỷ này."

"Ai?" Phản ứng đầu tiên của ta là Từ Đại Hổ, thế nhưng hiện tại có lẽ hắn vẫn còn nằm trong y viện a.

Ngọc đuôi nói: "Ta cảm thấy như là Âm sai khi bị trời đánh kia..."

"Mẹ kiếp!" Thì ra Âm sai cũng không hoàn toàn là người tốt.

"Chắc chắn là hắn bị lão nhân đánh cho không phục, nhân cơ hội trả thù. Không được thì ngươi ném cái sừng này đi a?" Vĩ Ngọc sốt ruột nói a.

"Không được, đồ vật tuyệt đối không thể để mất."

Âm vật này là một kiện trân bảo hiếm thấy, ta đoán Âm sai kia đại khái cũng muốn nó, ta há có thể để nó đạt được.

"Ta hỏi Vĩ Ngọc: "Ngươi có cảm giác được hắn trốn ở đâu không?"

"Ta đi ra tìm thử." Nói xong ngọc đuôi ngọc hóa thành một vệt sáng, nhảy từ trong ngực ra ngọn cây, linh hoạt nhảy tới nhảy lui trên cành cây.

Ta thực sự phải cắn chặt răng, tiếp tục ngăn cản bầy quỷ tập kích, Lý Ma Tử có chút không chịu nổi, mí mắt từ trên xuống dưới đánh nhau, hắn nói: "Trương gia tiểu ca, ta thế nào cảm giác thân thể nặng như vậy! Từng đợt từng đợt buồn ngủ."

Ta quay đầu nhìn lại, một nữ quỷ không biết từ đâu nằm trên lưng hắn, thổi lên mặt hắn. Ta thu hồi roi hung hăng quất về phía sau lưng hắn một roi, đánh nữ quỷ chạy mất. Lý Ma Tử giật nảy mình: "Ngươi đánh ta làm gì?"

"Đừng ngủ, ngủ mất hồn phách thì không về được đâu!" Ta hét lớn nhắc nhở.

"Cái gì?"

Có lẽ Lý Ma Tử và Hạ Cầm quá độc ác, xói mòn dương khí còn yếu hơn so với bình thường rất nhiều.

Thận tạng con người là một nơi tích trữ dương khí, cho nên bình thường làm chuyện tốt phải kéo lên tấm màn che, một mặt là phòng ngừa bị nhìn thấy, mặt khác cũng là lúc làm chuyện kia thì dễ đưa tới đồ vật không sạch sẽ.

Ta mặc niệm Thiên Lang Bắc Đẩu quyết, vung roi lên, khiến đám quỷ muốn tới gần không thể không lùi lại.

Nhưng thể lực của ta có hạn, không chống đỡ được quá lâu, dần dần xương sống đau eo, thân thể chột dạ.

Tiếng quỷ khóc sói tru khắp bốn phương tám hướng, giống như thủy triều, cơ hồ muốn nhấn chìm ta, khiến người nghe trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Tâm ta hung ác cắn vỡ đầu lưỡi, cưỡng ép kích thích dương khí trong cơ thể, nhưng đây cũng là uống cạn khát vọng, không duy trì được bao lâu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng Ngọc đuôi cũng quay trở lại, ngồi trên nhánh cây nói: "Ta tìm được tên xấu xa kia, ngươi có thể giết cùng ta không?"

"Vô hình châm!"

Ta hô một tiếng, châm linh khí vô hình bổ sung cũng không sai biệt lắm, lần nữa bị tế ra, ta dụng ý niệm khống chế nó đi theo đuôi ngọc đi bắt giặc vương.

Cái Vĩ Ngọc rời khỏi mấy phút, đối với ta mà nói, quả thực là độ phận như năm. Tay phải của ta không thể vung mạnh, liền đổi sang tay trái vung roi, còn phải tiêu hao đại lượng tư duy khống chế phương hướng Vô Hình Châm. Lý Ma Tử Dương khí lưu quá lợi hại, mặt tựa vào sau lưng của ta từng đợt khốn khổ, ta đá hắn một cước, bảo hắn đừng ngủ.

Đừng nói hắn, ngay cả ta cũng bắt đầu bị vây khốn, liền liều mạng bấm ngón tay của mình, một khi ngã xuống, hồn phách lập tức sẽ bị bầy quỷ chia ăn sạch sẽ, sau đó thân thể còn có thể bị đoạt xá, so với chết còn thảm hơn!

Lúc này, bầy quỷ đột nhiên trận cước đại loạn, chỉ thấy một đạo bạch quang giết trở về, tả xung hữu đột trong quỷ trận, Dã Quỷ bị kinh hãi, nhao nhao chạy trốn mất.

Sương mù tràn ngập chung quanh dần dần bắt đầu tiêu tán, ta vô lực đặt mông ngồi bệt trên mặt đất, thở phào nhẹ nhõm.

Vĩ Ngọc đắc ý lắc cái đuôi to: "Tên xấu xa kia bị ta đánh chạy mất rồi, thế nào, có phải ta lại lập công rồi không?"

"Được rồi, trở về nhất định khen thưởng ngươi thật tốt."

Nàng làm nũng: "Không, nhân gia hiện tại muốn."

"Hiện tại không được, ta hư nhược lợi hại, ngươi xem tay ta cũng đang phát run, trở về rồi nói sau." Ta vô lực nói ra.

Thế là đuôi ngọc làm thịt ta một trận, muốn hút liền tinh huyết súng, còn muốn mua đồ ăn ngon lành, ta đều đáp ứng hết thảy.

Kỳ thật ta hiện tại cái dạng này, đuôi ngọc nếu như thật tâm muốn tạo phản, cắn chết ta cũng không có cách nào phản kháng. Cũng may nàng ở chung với ta trong khoảng thời gian này, đã sinh ra tình cảm thâm hậu với ta, không như lúc mới quen biết dã tính khó thuần như vậy!

Người mua ở góc ngọc số tám trăm sáu chín Chương.

Lúc này Doãn Tân Nguyệt đã tới máy truyền tin, hỏi tại sao vẫn chưa thấy ai trở về, bọn họ chuẩn bị lên núi tìm ta, nói: "Sắp tới rồi, sắp tới rồi."

Ta muốn đứng lên, thấy hai chân mềm mại tựa như sợi mì, cố gắng chống đỡ nửa ngày, Lý Ma Tử đã nằm yên bất động trên mặt đất từ lâu rồi.

Ta dùng sức vỗ vào mặt hắn, gọi hắn dậy, Lý Ma Tử vẻ mặt ngơ ngác nhìn xung quanh: "Xong rồi rồi à?"

"Mau chóng xuống núi đi, nơi đây không thích hợp ở lâu."

Ta ở trong lòng yên lặng thề, về sau hễ gặp phải âm vật có hơn hai ngàn năm lịch sử, tuyệt đối không chỉ một mình thu lấy, quả thực chính là đang liều mạng.

Ta đã cùng Lý mặt rỗ đỡ nhau xuống núi, dọc theo đường đi Lý mặt rỗ không ngừng sợ hãi, ngồi xuống muốn ngủ gà ngủ gật, bị ta cưỡng ép đá tỉnh.

Bọn ta đi tới Thiên Đài, bò lên năm tầng gần như muốn thổ huyết. Vừa nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt kích động nói: "Tốt quá rồi, các ngươi bình an vô sự, có thu hồi đồ đạc chưa?"

Ta vỗ ngực một cái: "Ở chỗ ta!"

Đám học sinh kia chen lấn tranh nhau nhìn xem sừng dài bao nhiêu, bây giờ nói chuyện đều mất công, từ chối thẳng thừng, Lý Tiểu Thuần không phục nói: "Thật nhỏ mọn, chúng ta đứng đây đã hơn hai giờ rồi mà không có công lao cũng có khổ lao, đến nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái."

"Có phải ngươi lại muốn cầm roi quất mình không?"

Nghe ta nói vậy, Lý Tiểu Lung sợ tới mức không nói thêm gì nữa.

Âm kiều độ sát trận đã phá giải, ta thu bộ thi hài đồng cùng y phục vuông vức kia vào lại, phía trên dán lên một ít linh phù, chuẩn bị mai an táng thích đáng.

Để khao những tiểu công thần này một chút, Doãn Tân Nguyệt mời bọn chúng ăn bữa ăn khuya, Hạ Cầm cũng đi cùng, ta thực sự mệt không chịu nổi, cùng Lý Ma Tử trở lại khách sạn, ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Ngủ một giấc thẳng tới trưa ngày hôm sau, tỉnh lại phát hiện mình ôm lấy Lý Ma Tử còn chưa kịp cởi y phục ra, trên người đắp một tấm thảm, có lẽ do Nguyệt mới khoác lên người.

Doãn Tân Nguyệt ngồi ở bên cạnh chơi điện thoại, thấy ta tỉnh rồi lấy ra một thùng bảo đảm ấm, bảo ta cùng Lý mặt rỗ uống canh.

Mở ra đọc một chút, bên trong là một con gà đen, còn có một mùi thuốc, có nhân sâm, đương quy, Cát căn gì đó, Doãn Tân Nguyệt nói ta hư thành dạng này, nên mua một ít thuốc bổ với một con gà đen, bảo nhà bếp một nhà làm giúp.

Ta uống canh gà đen, hỏi: "Những dược liệu này tiêu không ít tiền đi."

"Không có tiền, hiệu trưởng không phải nói hai ngày nay chi phí thực phẩm sao, ta để lại vé mua – bảo hắn chi trả." Doãn Tân Nguyệt nháy mắt với ta một cái.

"Lão bà ngươi quá hiền lành rồi."

Doãn Tân Nguyệt cười cười, nói tối hôm qua sau khi đưa những đứa trẻ kia trở về, nàng cùng Hạ Cầm ở phòng bên cạnh chơi đùa một đêm, trò chuyện rất nhiều chuyện về Lý Ma Tử, Hạ Cầm lại không để ý tới quá khứ của Lý Ma Tử, chỉ là biết được công tác của hắn nguy hiểm như vậy, có chút sợ hãi.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Ta cảm thấy như vậy, tiểu cô nương này có chút không chấp nhận được."

"Hiện tại tiểu cô nương thật mở ra, cũng không hiểu rõ liền lên – giường..." Ta thở dài nói.

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Ngươi có phải cảm khái hay không, sao ngươi không thấy kẻ chủ động như vậy?"

"Không có không, ta tuyệt đối không có ý này, nhưng có ý niệm này, ông trời sẽ bị sét đánh." Ta giải thích.

"Được rồi, đừng loạn phát thề." Doãn Tân Nguyệt vội vàng ngăn miệng ta lại.

Hắn vỗ mông Lý Ma Tử rồi nói: "Lý Ma Tử, mau uống canh."

Lý Ma Tử ngủ mơ mơ màng, đột nhiên tỉnh lại, nhảy dựng lên trên giường: "Uống canh gì, Mạnh Bà Thang không?"

"Ngươi từng thấy Mạnh Bà xinh đẹp như vậy chưa?" Ta chỉ Doãn Tân Nguyệt.

Lý Ma Tử vỗ ngực: "Đêm nay làm rất nhiều ác mộng, làm ta sợ muốn chết."

Thân thể của ta đã khôi phục lại, cùng Doãn Tân Nguyệt đi đến nghĩa trang, tìm thấy Từ Phương bị đào mộ, an táng hài cốt của y.

Sau đó chúng ta lại đi gặp hiệu trưởng một chút, ông ta nói cho chúng ta biết Từ Đại Hổ đã bị cơ quan Công An bắt giữ. Nhưng chuyện này có nghĩa là, thứ đó ta có thể lấy đi được.

Vấn đề thù lao là không biết nên cho bao nhiêu, mở thêm hai mươi vạn. Ta không nói gì liền nhận. Kỳ thật so sánh với giá trị của giác tội bị cắt đứt thì chút tiền ấy chỉ là số lẻ mà thôi.

Sau khi chuyện này chấm dứt, ta và Doãn Tân Nguyệt chuẩn bị trở về, công ty của nàng vẫn xin phép nghỉ, về phần Lý Ma Tử, muốn ngây ngốc mấy ngày cũng được.

Lúc đi, Hạ Cầm ra tiễn chúng ta, nói với ta: "Trương tiên sinh, tối hôm qua nghe Tân Nguyệt tỷ nói, hai bạn gái của Lý tiên sinh đều chết thảm, trong lòng ta cũng có chút..."

"Được rồi, ta hiểu rồi, chuyến này của chúng ta xác thực rất nguy hiểm, ngươi cũng thấy đấy, nếu như ngươi băn khoăn, không cần giúp vào."

Ta kê cho nàng vài vị thuốc, đều là thứ bổ âm bổ dương, bảo nàng phục dụng một đoạn thời gian, đại khái có thể đem dương khí thiếu hụt trong cơ thể bù trở về, một cô gái đói khát như vậy rất dễ dàng gặp chuyện không may.

Sau khi từ Ma Thành trở về, ta cũng không vội vã xuất thủ đoạn góc nghiên cứu, ta phóng ra tin tức, vật sắc vài cái bán nhà, cuối cùng được một trưởng công họ Hầu tính tình tham lam mua đi, hắn nói lúc thẩm án này có thể dùng tới.

Ta đặc biệt căn dặn nó một chút, bởi vì sừng nhọn này ta đã tìm người thí nghiệm qua, cái gì bất hiếu, bất nghĩa đều có thể bị nó kiểm tra ra là có tội, một khi có tội thì bắt đầu biến sắc, quá tin tưởng có thể nó sẽ gây ra vụ án oan giả.

Lý Ma Tử lưu lại Ma Thành được mấy ngày mới trở về. Sau khi trở về, hắn một mực đau nhức sau lưng, mua một chồng Lộc Tiên, trùng thảo ngâm dược tửu tốt, ta cười hắn nếu cứ tiếp tục như vậy sợ là sẽ phải chết sạch.

Lý Ma Tử nói Hạ Cầm tiểu cô nương kia quá điên cuồng, mỗi lần đều ép khô hắn, hắn cảm giác thân thể sắp bị móc sạch.

Nhưng hắn vẫn không chịu nổi cám dỗ sắc đẹp, cách năm ba đến một chuyến đến Ma Thành, ta cảm thấy hắn không giống như là đang kết giao bạn gái, mà là có thêm một người bạn tốt, loại quan hệ này kéo dài đến khi tốt nghiệp đến nhỏ mới kết thúc, đương nhiên đây là chuyện sau này.

(Quyển nam tiếp theo sẽ xuất hiện, biết mọi người đã đợi lâu, hai cuộc đại chiến đặc sắc đang chờ mọi người!)

Chương tám trăm thất linh, thư ký đạt đủ loại.

Mới từ Ma Thành trở về, ông chủ trắng ở một con phố đồ cổ nói với ta, hai ngày nay có một tên ăn xin mỗi ngày đến đây, nghe khẩu âm giống như là người Sơn Đông, ngày ngày hỏi Trương tiên sinh không ở đây, xem bộ dáng là có việc gấp gì đó.

Trong lòng ta thầm nhủ tiểu gia bây giờ cũng coi như là thanh danh bên ngoài, xa như vậy mà cũng có người mộ danh mà đến, trong lòng rất đẹp.

Mấy ngày không trở về, ta liền thuận tay dọn dẹp cửa hàng một chút, pha ấm trà, đợi người này tới tìm ta.

Buổi trưa, một nam nhân trung niên mặc áo bông, tướng mạo chất phác đi vào trong tiệm, trong tay xách một cái túi lớn, hỏi ta có phải Trương tiên sinh không? Nghe khẩu âm thì chính là Sơn Đông người mà ông chủ họ Bạch kia nói.

Ta nói ta chính là a, người kia kích động kêu lên: "A nha, có thể xem như sắp tới được ngài rồi! Trương tiên sinh, ngươi phải cứu giúp thôn chúng ta."

Lời nói không đầu không đuôi này khiến ta có chút choáng váng, mời hắn ngồi xuống, rót cho hắn một chén trà. Người nọ nhấp một ngụm trà hoa trạm, con mắt híp lại thành một đường, luôn miệng nói: "Thơm, hương thật! Trương tiên sinh không hổ là thế ngoại cao nhân, ngay cả uống trà cũng phải chú ý như vậy."

"Đại thúc, quý tính là gì?" Ta hỏi.

"Ta họ Lý, tên là Đạt Khang..."

"Phốc!"

Ta phun một ngụm trà ra ngoài, Lý Đạt Khang khó hiểu nhìn ta, sau khi biết nghề của ông ta càng thêm mở rộng tầm mắt, ông ta là bàng thư của thôn Sơn Đông tức là thôn Mặc mỗ... Trình Khang

Thư Ký!

phiên bản Nê Tật Yến Thư ghi nói: "Lúc ta chạy cóc, rất nhiều người nghe nói ta là chi thư của thôn, đều quản ta là Đạt Khang Thư Ký, ta liền buồn bực rồi, chi thư thôn cũng chỉ là một chức quan to bằng hạt đậu xanh, có cần nâng đỡ ta như vậy không?"

Ta giải thích: "Không không, ngươi hiểu lầm rồi, chủ yếu là gần đây có phim đặc biệt của bộ phim tên là Nghệ quốc nhân tên là Xi Thiếp, bên trong có nhân vật mà người xem yêu thích gọi là Lý Đạt Khang, người ta vừa lúc cũng là học thuộc."

"Hóa ra là ta dính chút ánh sáng từ phim truyền hình." Đạt Khang Thư ghi lại cười sang sảng, ấn tượng đầu tiên hắn đưa cho ta là một người nông thôn thật thà thẳng thắn, không có bất cứ thành phủ nào.

Ta mới hỏi: "Nhi Khang Thư, ngươi biết ta đang làm cái gì không?"

"Biết, ta biết a, ngươi chính là đại sư mà! chuyên môn thay trời hành đạo, trừ bạo an dân."

Cái mớ lộn xộn này đều là nghe được từ đâu, ta xua tay nói: "Kỳ thật ta chỉ là một thương nhân, chẳng qua thứ ta thu được tương đối đặc thù, không phải đại sư gì cả, cũng không phải loại trừ bạo An Lương hảo hán."

Thư của Đạt Khang Thư cười cười: "Trương đại sư nói chuyện thật hài hước."

Trong túi kia ta không cảm nhận được chút âm khí nào, ta cảm thấy vị Đạt Khang Thư ký này như là bái sai đỉnh núi, bất quá nếu như xa xôi đến đây, tại ta đây chính là khách, ta liền mời hắn nói chuyện một chút.

Cái tên của thôn trang chỗ hắn rất đơn giản, gọi là thôn lớn, đã liên tục mưa ba tháng.

Thôn lớn là một hương ngư dân, bởi vì mưa sa kéo dài, hoa màu vừa mới gieo trồng vào trong nước, gốc cây đã mục nát. Hơn nữa, chỉ cần con thuyền xuống sông là lật, vài hơi nước không tệ sau đó ngã xuống sông chết đuối, ngay cả thi thể cũng không nổi lên, những ông lão lớn tuổi ở trong sông cũng bắt đầu nói có yêu quái quấy phá!

Các thôn dân bị thu dọn sạch sẽ, mọi người sầu đến phát điên, có phương pháp, những người có quan hệ đều chạy hết đi, chỉ còn lại một số người già yếu bệnh tật còn ở trong thôn trông coi.

Làm bàng tiêu thư của thôn, Lý Đạt Khang sầu đến tóc hoa râm.

Biện pháp không phải là không nghĩ tới mời nam nhân béo bà đến làm phép mời quân đội địa phương hướng lên trời bắn pháo, dùng một loại đạn pháo gọi là "Khu Vũ đạn" đánh tan mây mưa. Thế nhưng vô dụng, mây đen trên trời dày đặc như mực căn bản không tỏa ra được.

Hắn gần như tuyệt vọng, nghe nói tới danh hiệu của mình, vì vậy quyết định tới thử vận may!

Nghe xong, ta cảm thấy việc này không thuộc về ta quản, đây hoàn toàn chính là hiện tượng tự nhiên nha, nhưng ta nhớ lần trước hạn hán ở Hà Nam, liền hỏi: "Vậy ngươi có biết là vật gì ở trong sông quấy phá không?"

"Trong thôn, các bô lão đều nói là thủy hầu tử, người rơi vào đã không còn bóng dáng. Chuyện này trước kia chưa từng xảy ra. Từ khi mưa to bắt đầu, không còn ai dám xuống sông nữa..."

Thủy hầu tử là dân gian quỷ quái phổ biến khắp nơi trong Trung Quốc lưu truyền, ở cổ đại gọi là vẽ đường quỷ, chính là người chết đuối trong nước quấy phá, muốn thế thân mới có thể đầu thai.

Đây bất quá là tiểu yêu tiểu quỷ, ta không cảm thấy nó có thể ảnh hưởng đến thời tiết, lập tức cười nói: "Đạt Khang Thư Ký a, việc này ta thật sự không quản được, ta chỉ là một thương nhân thu âm vật, trời không mưa ta cũng không có cách nào."

"Trương tiên sinh, ngươi nghe ta nói xem, cơn mưa kia rất tà dị, tám dặm tám thôn đều không mưa, chỉ có trời mưa trong khe rãnh kia của chúng ta!"

Ta thấy ông ta cũng bệnh cấp cứu, nhưng việc này vượt ngoài năng lực của ta, ta chỉ muốn quản cũng không quản được, vì đưa ông ta đi, ông ta liền nói: "Như vậy đi, ta cho thôn các ngươi quyên góp mười vạn đạo trà, giúp các ngươi vượt qua thời kỳ khó khăn này."

"Trương tiên sinh, ngươi coi ta là người nào!" Đạt Khang Thư tức giận đến đứng bật dậy: "Ta không phải tới lừa ngươi, ta là nghe nói ngươi thần thông quảng đại, xin ngươi đi cứu dân chúng."

Nói xong, đổ một ít đặc sản đất đai từ trong túi ra, măng hoang, cá khô, quần áo, đồ ăn.

"Đây là một chút tâm ý của người trong thôn, mọi người bây giờ đã sắp không còn đường sống nữa, ta xin ngươi, cầu xin ngươi!" Đạt Khang Thư ký cầu khẩn nói.

Ta thở dài một tiếng, loại chuyện này thật sự ta không quản được, tuy ta quả thật có chút đạo hạnh, nhưng pháp thuật hô mưa gọi gió này thuộc loại cấp bậc gì? Năm đó Gia Cát Lượng mượn gió đông cũng chỉ đoán trước được bộ dáng, trong câu chuyện dân gian Lữ Động Tân, Trương Đạo Lăng đều là đại thần trâu cổn con, nhưng bọn họ từ trước tới giờ không thao túng mưa gió, cho dù là thần tiên cũng không có quyền can thiệp vào thời tiết.

Nạn hạn hán ở Hà Nam còn có thể đào giếng, nhưng tai lụt này ta thật sự không cách nào.

Ta hao hết môi lưỡi mới từ bỏ chuyện này, đồ vật tự nhiên cũng không thu, thời điểm Đạt Khang Thư bị ta mời ra ngoài, nét mặt trên mặt muốn khóc ra, làm ta cảm thấy có chút áy náy.

Người này vậy mà luôn đứng ở đối diện không đi, khiến cho buổi trưa ta cũng không có cách nào ra ngoài ăn cơm, chỉ có thể ở trong tiệm múc bát thuận tiện đối phó một chút. Lý Ma Tử bây giờ còn đang ở Ma Thành cùng mỹ phụ say sinh mộng chết, Doãn Tân Nguyệt bởi vì hai ngày trước xin nghỉ, tích bị ép rất nhiều công việc phải xử lý, ta chỉ có thể một mình ở trong tiệm cùng hắn xài.

Buổi chiều hôm nay ở trong tiệm đã làm ta nghẹn chết mất, chỉ có thể gọi Ngọc Vĩ ở đây giải buồn, dù sao ở Ma Thành đáp ứng cho nàng hít no tinh huyết súng súng súng.

Sau khi trời tối, Đạt Khang Thư ký còn đứng ở đối diện, trong tay cầm một cái bánh bao khô đang gặm.

Hiện tại trong lòng ta đã không phải áy náy, mà là phiền chán, mẹ kiếp này không phải là loại chuyện đạo đức bắt cóc sao? Ta hận nhất đời này!

Ta âm thầm suy nghĩ: Dù sao chuyện này ta mặc kệ, thích thì khi nào thì ngươi đứng ở lúc đó.

Ta đã đóng cửa tiệm, chuẩn bị đi ra ăn một chút gì đó, lúc xoay người, Đạt Khang Thư ký một cái động tác làm ta sợ hãi, hắn dĩ nhiên quỳ xuống ở phía đối diện, hơn nữa còn quỳ gối, hai tay và đầu đều nằm rạp trên mặt đất.

"Trương tiên sinh, xin ngươi hãy cứu các thôn dân của ngươi!"

Mấy người qua đường trên đường bị cảnh tượng này hấp dẫn tới xem náo nhiệt, trên mặt ta lúc xanh lúc đỏ, vội vàng đỡ hắn dậy, thay hắn phủi bụi trên quần, khuyên nhủ: "Tội gì ngươi? Có thời gian này thì nhanh đi tìm bộ phận chính phủ đi."

"Trương tiên sinh, không dối gạt ngươi, những nơi cần tìm ta đều đã tìm, cũng xác thực tranh thủ một ít tài sản và lương thực cứu tế của các hương thân, nhưng những thứ này đều là cứu không cứu được. Trận mưa này nếu không dừng lại, mọi người sang năm thật sự chỉ có chỗ xin cơm." Nói xong, hắn rơi vài giọt nước mắt.

Ta thở dài một tiếng, thôi vậy, tự nhận mình không may, lần này sẽ không lặp lại lần nữa.

"Được, ta đi cùng ngươi một chuyến là được!"

Lý lão ngốc đuôi trọc thứ tám trăm bảy...

Ta nhớ ghi nhớ Đạt Khang Thư mời về trong tiệm, đọc hành trình ở đây một chút, tức là Mặc không có sân phi cơ, ngồi máy bay phải đến đảo xanh xoay xe trước, quá phiền phức, vẫn nên ngồi xe thì thuận tiện hơn.

Ta tìm hắn muốn tố giác mua vé xe, Đạt Khang Thư liên tục xua tay nói: "Không được, không được, động xe quá quý, phí đi đường trên người ta đều là do các hương thân gom góp, ngồi xe lửa màu xanh là được."

Ta đã nói cho hắn tội xe lửa màu xanh chậm, buổi trưa khởi động xe ngựa sẽ đến, lúc này hắn mới lấy ra bưu ký.

Bọn ta mua vé sáng mai, đương nhiên ta còn phải cho hắn ở một đêm, thuận tiện ăn một bữa cơm. Đạt Khang Thư rất khách khí khiến ta hết sức không thoải mái, tỷ như lúc ăn cơm gọi vài món thịt, hắn lại cùng ta "không được" lên.

Ta biết hắn là một người cả đời chưa từng rời khỏi quê hương, đến thành phố lớn sợ tay sợ chân khắp nơi, khách khí đi theo những người khác.

Một người khách khí hơi quá, sẽ làm cho những người còn lại chán ghét. Cho nên ta nói rõ với hắn, ta là thương nhân, chỉ cần thu được một món âm vật là có thể bán được rất nhiều tiền, chút tiền lẻ này không để ý, lúc này hắn mới yên tâm thoải mái.

Thật ra lần này có thể thu được thứ gì hay không, ta cảm thấy nó mờ mịt, tám chín phần mười là vì nguyên nhân đơn thuần.

Buổi tối ta do dự một hồi lâu, có nên gọi Doãn Tân Nguyệt không? Nghĩ xem có nên tính hay không, thứ nhất là nàng quá bận rộn, thứ hai chuyến đi này cũng không phải đi du lịch, chỉ đơn thuần để xem tình hình.

Sáng sớm hôm sau, ta mang theo một bao đồ vật, liền cùng Đạt Khang Thư Ký ngồi lên động xe.

Trên xe buồn chán, liền lấy ra điện thoại và danh nghĩa của Xi quốc nhân tốt tối hôm qua, Lý Đạt Khang vừa ra trận bên trong, Đạt Khang Thư này liền kích động hẳn lên, không ngừng nói: "Ôi chao, ta thật bá khí thế!" Đây là bà nương ta à, thật đẹp!"

Chúng ta đến là lập tức Mặc, xe chuyển đi tới đại thôn, xe ngựa trên đường núi xóc nảy, điên đảo đến mức ta buồn ngủ. Chưa ngủ được một hồi liền đánh thức ta, cười nói: "Trương tiên sinh, bọn ta đến rồi."

Xa xa ta nhìn thấy một dãy núi, mặc dù không cao, nhưng khí thế to lớn, giống như một con cự long nhảy lên chín tầng trời, mặc dù ta không hiểu phong thuỷ, nhưng liếc mắt liền nhìn ra, nơi này phong thuỷ không tệ.

Nhưng ở trên không khối phong thủy bảo địa này lại bao phủ một mảnh mây đen nồng đậm, nơi khác đều là ánh mặt trời xán lạn, duy chỉ có khối mây đen này áp đỉnh.

Đạt Khang Thư ghi nhớ một điểm cũng không sai, mưa này quả thật có chút tà môn.

"Núi này tên là gì nhỉ?"

Đạt Khang Thư tự hào nói: "Long Sơn, trên núi còn có một miếu Hắc Long, một miếu Long Mẫu."

Ta nghe ra nơi này có đạo lý, liền hỏi: "Các ngươi có truyền thuyết gì không?"

"Có a, trọc đuôi lão Lý, đó quả thực là nhà nổi tiếng, ngay cả trẻ con ba tuổi cũng biết."

Vừa nghe cái tên này, ta lập tức phản ứng lại, nguyên lai nơi này chính là nguyên địa để đầu đuôi trọc lão Lý phát ra.

Lão Lý đầu đuôi trọc là người như thế nào, ta tin tưởng đại bộ phận người đều có nghe nói qua. Nghe nói thật lâu trước kia, anh nông dân tên là Lý Chân, Lý ngu làm một tay làm thợ mộc giỏi, là người tài ba, hắn cưới vợ của một phòng gọi là Tiểu Đào Hồng, Tiểu Đào Hồng thông minh lanh lợi, người gặp người khen.

Hai vợ chồng vốn hạnh phúc mỹ mãn, lại cả ngày cau mày, cơm nước không ngừng nghỉ.

Nguyên lai hai vợ chồng ngoài bốn mươi, nhưng vẫn không sinh ra được hài tử, cả ngày cầu y vấn dược, bái phật khấu thần, đều không làm nên chuyện gì.

Mùa xuân năm này, Tiểu Đào đột nhiên thấy buồn nôn muốn nôn, thân thể càng ngày càng nặng, mồ hôi sôi sục, xem ra thật sự mang thai. Lý khờ vừa nghe cô dâu trong lòng, vui mừng như thể đang nghĩ gì đó.

Ai cũng nói mười tháng mang thai, nhưng đào đỏ lại mang thai tròn mười một tháng đứa bé mới xuất thế. Năm này vừa vặn là năm rồng, Lý ngu dốt vừa bước vào cửa xem, đó là đứa trẻ con gì? Rõ ràng là một quả cầu thịt lăn lộn khắp nơi trên mặt đất.

Lý ngu nghĩ thầm chắc chắn đây là một quái vật, Tai Tinh, thuận tay cầm lấy miếng cắt chuẩn bị cắt rốn, chăm chỉ miếng thịt cầu, quyết tâm đâm xuống.

Đột nhiên, một con tiểu thanh xà từ trong khe hở của quả cầu thịt chui ra, đột nhiên bò lên xà nhà. Lý ngây ngô không đánh vào một chỗ, thuận tay cầm xẻng ném về phía con rắn xanh nhỏ trên xà nhà, bóp đứt cái đuôi của con rắn xanh nhỏ.

Con rắn xanh nhỏ từ trên xà nhà rơi xuống, vừa vặn rơi vào trong ngực mẹ hắn, nước mắt Bá Đơn chảy xuống.

Tiểu Đào đỏ lòng nghĩ thầm đây dù sao cũng là thịt tự mình rơi xuống, gắt gao bảo vệ chặt chẽ không cho Lý ngu ngu đáng giết!

Con rắn xanh nhỏ không nhúc nhích trong lòng mẹ hắn, luôn để mẹ ôm ba canh giờ. Trong thời gian này nó không ăn không uống, gặp gió là dài, chỉ ba canh giờ đã dài tới bốn thước.

Sau đó nó mở miệng nói: "Mẹ! Con đã có thể tự lập. ơn sinh dục của Tạ nương, hôm nay phải rời mẹ đến chỗ con có thể sinh sống được." Nói xong, nhìn nương gật đầu ba cái, một luồng điện lóe lên, chớp mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thấy một màn này, Lý ngu ngơ tươi sống tức chết, hôm nay vừa vặn ngày thứ mười ba tháng năm.

Tiểu Thanh Xà họ Lý, lại không có đuôi, về sau mọi người bèn gọi nó là "Lão ngốc đuôi Lý".

Đuôi trọc Lý có một đạo điện quang bay lên, vào Hoàng Hà đầu tiên, lại từ Hoàng Hà bay đến Hắc Long Giang.

Lúc đó, trong Hắc Long Giang có một con Bạch Long xưng bá, con Bạch Long này từ khi tới Hắc Long Giang liền không làm chuyện ác gì không làm, cả ngày dời sông lấp biển, thổi âm phong, hạ tà vũ, nhấn chìm hoa màu, đánh sập nhà cửa, dân chúng bản địa lầm than. Dân chúng địa phương hận bạch long thấu xương, nhưng không có cách nào đuổi nó đi.

Đuôi trọc Lý là Thần Long, hắn đã sớm biết trong Hắc Long Giang có một con ác long, liền muốn trừ hại cho dân!

Sau khi hắn đến Hắc Long Giang, nghe nói địa phương đó có rất nhiều người của Sơn Đông, liền báo mộng nói cho bọn họ, khi mình quyết đấu với Bạch Long, như thấy trên mặt sông có sóng trắng chính là Bạch Long ở trên đó, mời đi vào trong sông bỏ đá, lật ra sóng đen chính là hắn, mời vào trong sông thả hương thơm.

Lý lão đầu đuôi trọc tuy là một con Thanh Long, nhưng bên trong nước là Thanh Hắc khó phân biệt rõ, cho nên người đời sau liền nói lão Lý trọc đuôi là một con Hắc Long.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người trên hai bờ sông đã sớm chuyển vôi phấn cùng Chử Bằng lên trên bờ. Chỉ một lát sau, lão đầu trọc và Bạch Long quyết đấu bắt đầu, mọi người trên bờ vừa nhìn thấy sóng bạc lập tức ném vào trong sông một lượng lớn đá vụn, làm cho Bạch Long không mở được mắt, không thở nổi. Vừa nhìn thấy sóng đen, liền hướng trong sông quăng ra một khuôn mặt trắng bệch, lão ngốc đuôi mục sau khi ăn hương tiêu của người Sơn Đông, sức mạnh càng lúc càng lớn, tinh thần càng đấu càng mạnh.

Đánh nhau ròng rã ba ngày ba đêm, Bạch Long bởi vì không ăn một bữa cơm, đói khát sức cùng mệt mỏi, bị trọc đuôi lão Lý đánh bại sau đó hốt hoảng trốn đi, đến nơi nào không ai nói rõ được.

Từ đó trở đi, lão ngốc đuôi Lý liền trở thành chủ nhân của Hắc Long Giang, địa phương đó không còn tràn qua hồng thủy, Hắc Long Giang cũng bởi vậy mà được xưng danh.

Đây mặc dù chỉ là một truyền thuyết động lòng người, nhưng dân chúng dân chúng dân gian cho rằng, lão đầu đuôi trọc Lý trong lịch sử là chân thật tồn tại, về phần lão là rồng hay là người? Hoặc là hỗn huyết nhân long, vậy thì không thể biết được.

Từ sau khi Lý Thành Thần hói đầu, làm chuyện tốt chủ yếu là Kỳ Phong Kỳ Vũ, nhìn mưa to tầm tã phía trên thôn nhỏ, trong lòng ta hơi động một chút, chẳng lẽ chuyện lần này thật sự có liên quan với Thần Long này?

(Một tháng mới đã đến, mọi người nhớ bỏ phiếu đề cử, giúp thương nhân Âm gian Chử Bằng leo lên đỉnh phong, chúc mọi người năm vui vẻ! Hôm nay thêm.)

Chương thứ tám trăm bảy mươi hai, đại quân khỉ nước.

Xe ngựa bỏ ta và Đạt Khang Thư xuống, chúng ta đi một đoạn đường về hướng đại thôn, mưa trước mặt không nhỏ, ta lấy từ trong túi áo choàng mưa ra. Suy xét tới hoàn cảnh đặc thù lần này, tất cả mọi thứ trong bọc trong túi ta đều được khoác một tầng màng mỏng, ngoài ra còn mang theo rất nhiều nội y và vớ tất sạch sẽ.

Đạt Khang Thư cũng từ trong bao đồ của mình lấy ra áo mưa mặc lên, sau đó còn cởi giày khô ở đế giày ra, dùng dây thừng buộc lên cổ, nói với ta: "Trương tiên sinh, không sợ ngươi chê cười, ta chỉ có một đôi giày này có thể mang ra gặp người, ở trong thôn còn không nỡ mặc đấy. Ngươi có muốn hay không cũng cởi giày ra? Phía trước đều là bùn nhão, sợ sẽ bẩn đôi giày tốt của ngươi."

Ta do dự một hồi, cuối cùng vẫn là đem giày vận động cởi ra, sợi bông buộc cùng một chỗ, học tới sách Khang Ký treo ở trên cổ.

Hai ta đi vào đại thôn, trên đỉnh đầu là mưa dầm liên miên không ngừng, dưới chân là bùn nhão nhoẹt, tâm tình lập tức trở nên buồn bực. Đừng nói ở trong hoàn cảnh này ba tháng, ngốc một tuần ta cũng không chịu được.

Cũng may nàng ta không mang Doãn Tân Nguyệt đến, tội này ta không hy vọng nàng ta đi theo ta chịu chung!

Dõi mắt nhìn lại, trong thôn đều là những phòng ốc ngói, trên mặt đất là nước đá mới tu, trên sườn núi xa xa là từng tầng từng tầng ruộng cầu thang. Loại ruộng này có thể bài thủy phòng thủy một cách tốt, nhưng hiện tại trong ruộng chẳng có gì, chỉ có mặt đất màu đen thưa thớt.

Không cần Khai Thiên Nhãn ta cũng có thể cảm giác được, âm khí nơi này quá nặng, cả thôn đều là âm khí. Đương nhiên ta nói chính là âm khí tự nhiên sinh thành, liền ba tháng không thấy ánh mặt trời, làm sao có thể không âm hiểm?

Âm khí tự nhiên sinh ra một ít thứ tà ác, Đạt Khang Thư ghi lại trong sông có rất nhiều thủy quỷ, ta nghĩ đại khái chính là nguyên nhân này.

Ta dùng ý niệm hướng Ngọc Vĩ nói: "Không ra tham quan một chút sao?"

Vĩ ngọc từ trong ba lô thò ra nửa cái đầu, nhìn chung quanh nói: "Hỏa ca ca, ngươi sao lại chạy đến chỗ này, vừa âm vừa ướt, lông của ta đều dính vào nhau, thật là khó chịu."

"Ta còn tưởng rằng nơi này âm khí nặng, ngươi sẽ rất thích đấy." Ta cười nói.

"Âm khí cũng chia chủng loại tốt! Loại thủy âm này là âm khí hạ đẳng, thái âm chi khí thời mãn nguyệt mới là thứ ta thích nhất."

Nói xong, nàng biến ảo thành hình người, sức nặng ba lô đột nhiên tăng lên gấp đôi, nhưng cũng không quá nhiều.

Đạt Khang Thư ngạc nhiên kêu lên: "Trương tiên sinh, ta vừa mới thấy trong túi của ngươi lộ ra một cái đầu nhỏ!"

Ta đã giải thích với nàng là đây là linh sủng ta nuôi, hắn lại là một trận bội phục, khen ta thủ đoạn cao cường, ta cười nói không có gì.

Thấy Đạt Khang Thư nhớ lại, mỗi nhà đều ra cửa nghênh đón, có người cầm dù, có người đội nón che, trên mặt mang vẻ vui mừng. Ta chú ý tới chân bọn họ đều mặc Mộc Tưởng, nguyên lai sơn đông vũ thủy khá nặng, trời mưa là mặc Mộc Mục đi ra ngoài, thật ra Mộc Sậu của Nhật Bản chính là năm đó Từ Phúc mang về, Từ Phúc chính là người Sơn Đông, nhưng trên cơ bản Mộc Lăng đã tuyệt tích ở Trung Quốc.

Trên hai chân ta đều là bùn nhão, Đạt Khang Thư ghi lại đưa ta vào một gia đình, múc nước trong chậu để ta rửa sạch, sau đó tìm một bộ Mộc Đặng, hỏi ta có thể mặc ôn tục không?

Cái cuối ngọc ở trong túi rục rịch, nắm lấy đôi tay trắng nõn mềm mại nói: "Ta cũng muốn! Ta cũng muốn!"

Ta nói: "Lại lấy một đôi tiểu hài nữa đi."

Sau khi đổi khối ngọc cuối cùng với Mộc Túc, hắn cao hứng phấn chấn đi tới đi lui trong phòng, phát ra tiếng leng keng leng keng, đại khái là nghĩ tới cuộc sống của nàng tại Nhật Bản. Một nhà chủ nhân gian nhà này ba miệng nhìn thấy một tiểu loli mặc đồ cổ chui ra từ trong túi của ta, con mắt còn lớn hơn cả chuông đồng.

Đạt Khang Thư Ký nói: "Trương tiên sinh, ngươi cùng ta đi gặp các hương thân trước đi? Ta giới thiệu cho mọi người."

Ta gật gật đầu: "Có thể giới thiệu, nhưng ngươi cũng đừng nói ta là đại cứu tinh gì đó nữa, ăn ngay nói thật, ta chính là một thương nhân âm vật."

"Vâng ạ!"

Kết quả không nói còn đỡ, nói rồi đề tỉnh hắn, Đạt Khang Thư ghi lại đưa ta đến trước mặt thôn dân, câu đầu tiên nói chính là: "Các hương thân, đại cứu tinh thôn chúng ta rốt cuộc đã mời ta đến..."

Ta vô lực đỡ trán, đây không phải là bảo ta cưỡi hổ khó xuống sao?

Lời diễn thuyết dõng dạc của Đạt Khang Thư Văn khiến đám dân làng cảm xúc tăng vọt, mắt sáng lên, mong ngóng "đại cứu tinh" chỉ điểm cho bọn họ.

Ta chỉ có thể tận lực cứu vãn một số đường sống, nói thật ra ta không có bản lĩnh gì, lần này chỉ tới xem, có thể không giúp được thì trả hai lời đấy.

Mỗi một câu ta nói, Đạt Khang Thư Ký lại liều mạng chu đáo thay ta, nói Trương đại sư là đang khiêm tốn, bản lĩnh của Trương đại sư cao đến cỡ nào, Trương đại sư thiện lương đến cỡ nào.

Trong lòng ta thầm nhủ, tên nhóc này quá giảo hoạt, hoàn toàn là đang gài bẫy ta! Sau đó ta mới hiểu dụng tâm của nó, sở dĩ nó thổi phồng ta như vậy là vì muốn tìm lại một chút lòng tin cho thôn dân tuyệt vọng.

Đạt Khang Thư còn thuận tiện giới thiệu một chút về phía cây dù giấy ở bên cạnh, cúi đầu đạp nước uống ngọc đuôi ngọc, nói đó là "Linh sủng ta dùng chín chín chín tám mươi mốt ngày luyện ra", các thôn dân nhao nhao dùng ánh mắt kính nể nhìn ta, chỉ có cây cuối ngọc bĩu môi trừng mắt nhìn ta.

Cái nồi này ta không gánh! Rõ ràng là Đạt Khang Thư đang thêm mắm thêm muối.

Ta vốn cho rằng sẽ giống lần trước, các thôn dân có chút kiêng kỵ đối với Hồ Tiên. Nhưng lần này lại không có, sau đó ta mới biết được nơi này cung cấp cho một vị Hồ Tiên gia gia, là thần bảo hộ của ngư dân, bởi vậy dân bản địa đối với Hồ Tiên mới không mâu thuẫn.

Quả nhiên có một nơi phong tục!

Cuối cùng cũng coi như xong trận, Đạt Khang Thư nhớ gọi một phụ nữ chủ nhiệm họ Lý tới chuẩn bị chút rượu ngon chiêu đãi ta, thôn ai cũng vàng thau không tiếp, ta đã nói là đơn giản hết thảy, có gì ăn được.

Đạt Khang Thư ký cười nói: "Chỗ bọn ta cái khác không có, cá ngược lại rất nhiều, ta kêu Lý đại thẩm đi bên bờ sông bắt mấy con tới đây."

"Tùy tiện vậy! Đúng rồi, có phải người nơi này đều họ Lý hay không?" Ta tò mò hỏi.

Nguyên lai hơn phân nửa thôn này đều họ Lý, chỉ có mấy hộ gia đình là họ khác.

Lúc này sắc trời còn sớm, Đạt Khang Thư dự định dẫn ta lên núi xem miếu Hắc Long, nói nơi đó là di sản vật chất văn hóa của Sơn Đông, ta liên tục xua tay, mưa lớn như vậy leo núi, thế nào cũng xảy ra chuyện.

Ta chuẩn bị đi về phía sông nhỏ bên kia xem trước, Đạt Khang Thư nhất định phải theo sát, ta cũng không có cách nào.

Ngọc đuôi tìm thôn dân mượn một cây dù giấy chống đỡ, bản thân nàng là linh thể, nước mưa không ảnh hưởng gì đối với nàng, thuần túy chỉ là để chơi đùa.

Nhìn nàng cầm ô giấy dầu, bịch Mộc Phốc đi ở phía trước, quả thật cũng rất đáng yêu!

Con sông đánh cá trong thôn được gọi là Lưu thôn hà. bờ sông có một tảng đá, xem như một cảnh điểm, là nơi mẫu thân của trọc đuôi Lý năm đó giặt quần áo.

Ở đây được gọi là cố hương lão Lý trọc đuôi, xem ra cũng có căn cứ.

Trên đường chúng ta cùng đánh cá trở về Lý đại tẩu thoáng qua nhau, Đạt Khang Thư nhớ nói một tiếng, Lý đại tẩu hình như không nghe thấy, chúng ta cũng không quá để ý.

Đạt Khang Thư ghi lại đưa bọn ta đi tới một nơi có thể quan sát toàn bộ sông nhỏ, tốc độ dòng nước nơi này tương đối bằng phẳng, là địa điểm săn cá tốt nhất lúc bình thường của các thôn dân. Lúc này nước sông phình lên vô cùng lợi hại, bao phủ một khối đất bằng giữa vịnh sông, ta dùng ngón tay véo mi tâm, mở thiên nhãn nhìn thoáng qua sông.

Trong nháy mắt ta cảm thấy vô cùng kích động!

Chỉ thấy dưới mặt sông hơi mờ có một bóng đen thấp bé đang bơi lội. Đây không phải là mười mấy con khỉ nước nữa, mà là hàng trăm hàng ngàn con khỉ nước!

Giữa bóng đen chằng chịt, còn có một vật thể to lớn vô cùng...

Chương tám trăm bảy mươi ba phụ thân Thủy Quỷ (Thêm thêm)

Ngọc đuôi cũng nhận ra dị trạng trong nước, sợ hãi há to miệng.

Ta rất muốn kể với Đạt Khang Thư, chuyện này ta không làm được!

Thứ nhất là mưa dầm liên miên, âm khí quá nặng, chính là chiến trường chính của tà vật; thứ hai là mấy thứ này đều hoạt động trong nước, đại bộ phận pháp bảo của ta đều không có đất dụng võ, ngay cả trận pháp cũng không có cách nào bố trí.

Nhưng ta có thể khẳng định, khối lớn đen sì dưới nước kia chính là vấn đề.

Đạt Khang Thư hỏi ta có nhìn ra nơi nào hay không, ta tổ chức ngôn ngữ một chút, cố gắng không nói quá đầy lời, nói: "Âm khí phía dưới nước rất nặng, ta nghĩ đối sách buổi tối, xem có thể khu sử hay không."

Đạt Khang Thư vui vẻ nói: "Trương tiên sinh ra tay, nhất định dễ như trở bàn tay."

Ta lại buồn bực, ai nói ta trâu bò như vậy? Nguyên lai Đạt Khang Thư ghi nhớ nhận một vị khách hàng trước đây của ta, người kia đã mang ta khen lên trời.

Ta nói trở về thôi, sắc trời cũng không còn sớm nữa.

Trên đường đi, Ngọc Vĩ lặng bên tai hỏi: "Hỏa ca ca, huynh định làm gì bây giờ?"

Ta thở dài nói: "Ài, vốn nghĩ không ra chiêu nào."

Sinh ý lần này đơn giản nhất, ngay cả âm vật ở đâu cũng nhìn thấy rõ ràng, nhưng cũng không cách nào!

Ta cơ bản đã kết luận, đó là một kiện âm vật, tai hoạ trời đất nuôi dưỡng không thể có âm khí cường đại như vậy. Ta ngẩng đầu nhìn trời, có thể hô mưa gọi gió, đây là loại âm vật cấp bậc gì? Ngay cả ta cũng nói không chính xác.

Lát nữa ta sẽ phạt cho nam nhân tốt, hỏi ý kiến của hắn một chút đi, nếu ngay cả hắn cũng lắc đầu, vậy thì ta không còn gì để nói nữa, sáng mai tranh thủ thời gian lặng lẽ chạy đi.

Làm kẻ lừa đảo giang hồ, cũng tốt hơn làm liệt sĩ!

Trở lại nhà Lý đại tẩu, Lý đại tẩu đã dọn phòng khách ra, bày ra một cái bàn bát tiên, Đạt Khang Thư cười nói: "Lý đại tẩu là thủ nghệ tốt nhất thôn chúng ta, bánh nướng ngũ cốc độc nhất, Trương tiên sinh nhất định phải nếm thử."

"Ta hỏi: "Phu phụ Lý đại tẩu và những đứa nhỏ khác đâu?"

Đạt Khang Thư ký giải thích: "Khoảng thời gian này trong ruộng không có việc gì, trượng phu của ta đã mang theo tiểu hài tử đến chợ tư gia thân thích trong thành hỗ trợ, Lý đại tẩu là tuổi trung niên, nhi tử năm nay mới bảy tuổi."

Một đường tới đây đã sớm bụng đói kêu vang, ta ước gì nếm thử mùi vị của khu vực này.

Chỉ chốc lát sau, Lý đại tẩu bưng một nồi đất ra, đặt ở giữa bàn. Đạt Khang Thư Ký vừa giở nắp nồi lên, vừa nói: "Nào, Trương tiên sinh, nếm thử canh cá do Lý đại tẩu hầm, cam đoan..."

Hắn đột nhiên không nói nữa, bởi vì bên trong nồi đất kia là một nồi nước lạnh, bên trong có hai con cá đục lồng ngực vỡ bụng, huyết dịch trong nội tạng đều chảy ra bên ngoài, hai con cá còn đang véo má.

Ngọc đuôi đột nhiên nhảy lên, cắn một cái vào cánh tay Lý đại tẩu, một con dao phay trong tay Lý đại tẩu theo âm thanh đó mà rơi xuống.

"Hỏa ca ca, nàng bị phụ thân rồi!" Vĩ ngọc miệng trắng trợn hét lớn.

Lý đại tẩu liều mạng vung vẩy cánh tay, ném Vĩ Ngọc qua một bên, vươn hai tay ra muốn véo vào cổ ta. Ta nhanh chóng cắn trúng ngón tay, một giọt máu nhỏ xuống mi tâm của nàng. Thân thể nàng run rẩy như điện, trợn trắng mắt.

Quỷ hồn nhập thân này có lực lượng rất mạnh, không ngờ lại có thể phản kháng dương khí của ta!

Hai cánh tay của Lý đại tẩu không ngừng khép lại cổ ta, vẻ mặt của nàng khi thì thống khổ, khi thì hung tàn. Tinh huyết của ta đã phát huy được một chút tác dụng, giúp ý thức của Lý đại tẩu thanh tỉnh vài phần, nàng đang đấu tranh với tà túy trên người mình.

Ta vội vàng móc ra một lá linh phù bậc trung, bộp một tiếng dán lên trán nàng, linh phù tăng thêm lực lượng tinh huyết, rốt cục bức tà ma kia ra.

Ta thấy một luồng khí đen chậm rãi thoát ra khỏi mũi Lý đại tẩu, chạy ra ngoài cửa. Ta nhặt con dao phay trên mặt đất lên, cũng không quan tâm đau, vẽ một cái lên ngón cái của mình, khiến cho trên miệng đao dính một tầng máu mỏng.

Sau đó chúng ta vung đao chém luồng khí đen này xuống, khí đen biến thành một thứ gì đó thực thể, là một đứa trẻ trần trụi thân thể trần trụi, trên đầu quấn đầy cỏ dại. Làn da nó mượt mà như con cá non, móng tay vừa nhọn vừa dài, hai con mắt đen kịt.

Đây không ngờ lại là một con khỉ nước!

Con khỉ nước trúng một đao, giãy giụa vài cái trên mặt đất, cuối cùng hồn phi phách tán, để lại một vũng máu ma trơi.

Đạt Khang Thư ký vừa sợ tới mức trốn xuống dưới bàn, thấy ta cầm đao chém xuống một bãi máu đen trên mặt đất, bội phục sát đất, giơ ngón tay cái lên nói: "Quả nhiên thủ đoạn của Trương tiên sinh phi phàm!"

"Lý đại tẩu đâu?"

Ta quay đầu nhìn lại, Lý đại tẩu ngã trên mặt đất, đã hôn mê.

Ta đưa nàng lên giường, véo vào trong đám người của nàng rồi lại mở mí mắt ra nhìn một chút. Dương khí trên người Lý đại tẩu vô cùng yếu ớt, đại khái là di chứng do phụ thân gây ra. Ta nhờ thư mời Đạt Khang Ký nhớ lấy một chút mật rắn đường cho nàng uống, những thứ này đều là những thứ tương đối ôn nhuận có thể củng cố hồn phách của nàng.

Cái đuôi ngọc nhân cơ hội ôm lấy ngón tay ta cắt rách mạnh mẽ hút một cái, nói không thể lãng phí.

Mới vừa rồi ta nhớ tới rất sợ, nơi này âm khí quá nặng, một người sống bị phụ thân đi tới trước mặt ta vậy mà không phát hiện được.

Có lẽ là ban nãy lúc Lý đại tẩu đi bắt cá bị nhập vào thân, nàng bị một con khỉ nước nhập vào, thật không thể tin nổi! Bản tính của con khỉ nước này là kéo người ta xuống nước, thế thân của nàng coi như được giải thoát, sau đó bị kéo xuống nước tiếp tục "tiếp thay".

"Ta hỏi Vĩ Ngọc có ý kiến gì, Ngọc Lông đủ máu, liếm môi nói: "Hỏng ca, ta cảm giác thứ đó đang gây hấn với ca."

"Khiêu khích? Vì sao cho là như vậy?" Ta hỏi.

"Ngươi vừa đến đã gặp phải chuyện không may, đây không phải khiêu khích thì là gì?" Vĩ Ngọc nói.

"Nói cũng đúng."

Bất kể là Đạt Khang Thư nhiệt tình hay là kẻ đứng phía sau khiêu khích, đều khiến ta có cảm giác lần này ta rơi vào một cái hố to!

Đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, đương nhiên là không có cơm, cũng may cái túi của ta có chút bánh, mì ngâm, hợp lại đối phó một trận.

Buổi tối ta sẽ qua đêm ở nhà Lý đại tẩu, đáng tiếc gian phòng thật sự không có cách nào ngủ, nơi này ẩm ướt quá, thời gian dài không phơi nắng, lại vừa nặng vừa mát, tản mát ra một mùi mốc. Ngay cả dưới giường đều là một tầng hơi nước, trên đùi gia dụng cũng có một chuỗi nấm nhỏ.

Ta cho nam nhân quyến rũ một máy truyền tin, nhưng điện thoại của hắn thế mà lại quan hệ, điều này khiến ta rất buồn bực.

Đêm nay ta lăn qua lăn lại trên giường một vòng không ngủ được. Ta cảm thấy hai chân quá ướt lạnh, lạnh lẽo như khối băng, biết thế nên mang theo một cái túi ngủ tới đây.

Vất vả lắm mới tích tụ được một chút buồn ngủ, đột nhiên bên ngoài có người gõ cửa, hình như là Lý đại tẩu, nàng nói: "Trương tiên sinh, hôm nay ngài thật áy náy, ngài không sinh ra lửa giận ta chứ?"

Mới vừa ngủ bị đánh thức, ta có chút phiền, liền nói: "Không có chuyện gì đâu, đại tẩu, thân thể đi đâu rồi?"

"Được rồi, đúng rồi, Trương tiên sinh, bị ghẻ lạnh rồi, ta đặt chậu nước bọt chân cho ngươi!"

"Không cần không cần." Ta lắc đầu.

"Vậy ta xông pha nước ấm cho ngươi nha, không thì không thoải mái biết bao nhiêu a."

Ta thật muốn cự tuyệt, nàng đã đi ra, một lát sau lại gõ cửa, ta mười phần không kiên nhẫn, khoác áo lên giường cho nàng mở cửa.

Lý đại tẩu mặc một bộ đồ mỏng, tay cầm túi nước nóng đi vào phòng, ta cảm giác dương khí trên người nàng vẫn rất yếu, khuyên nàng mau chóng trở về nghỉ ngơi.

Ai ngờ, sau khi Lý đại tẩu thay ta nhét nước nóng vào trong túi, ngồi xuống đầu giường, đột nhiên nước mắt bắt đầu chảy ra. Ta nghĩ thầm cái này sâu hơn nửa đêm, cô nam quả nữ, không phải là muốn phát sinh cái gì đó chứ?

Canh ba: Canh ba! Năm năm sau, Thương Nhân cõi âm không ngừng đi lại, lão Cửu từ bỏ du lịch tiếp đón mọi người, mọi người yên tâm xem!"

Chương thứ tám trăm bảy mươi bốn. Theo thân mang theo mật nhỏ.

Lý đại tẩu khóc một hồi, kể ra các loại bất hạnh trong gia đình, khi còn bé nàng không có cha mẹ, sau đó kết hôn với cha mẹ, kết quả có hai đứa bé lại chết non, thật vất vả mới nuôi được đứa nhỏ hiện tại.

Hôm nay nàng gặp phải chuyện kinh khủng như vậy, cũng là gặp cảnh sinh sự, nghĩ đến bản thân nếu như có chuyện gì không hay xảy ra, hài tử nhỏ như vậy thì phải làm sao bây giờ? Thuận tiện cảm tạ ân cứu mạng của ta.

Nói xong, tay nàng bắt đầu không thành thật nắm lấy tay ta.

Giờ phút này ta còn ngồi trong chăn, cũng không có trốn tránh, đành phải đem hai tay nhét vào trong chăn.

Ta đã nói rồi: "Lý đại tẩu, bây giờ cơ thể ngươi còn chưa khôi phục, tranh thủ nghỉ ngơi đi! Bằng không rất có thể sẽ mắc bệnh đó."

"Trương tiên sinh, ngươi đã từng kết hôn chưa?" Lý đại tẩu hỏi.

Ta không phải đồ ngốc, đột nhiên hỏi tình huống hôn nhân của ta khẳng định có mưu đồ khác, lập tức nói: "Lý đại tẩu, ta đã kết hôn rồi, hài tử đều có rồi, ngươi tranh thủ nghỉ ngơi đi, ngày mai ta còn có chuyện quan trọng muốn làm."

"Chuyện trọng yếu gì, bắt quỷ đi?" Giọng nói của Lý đại tẩu đột nhiên có chút không bình thường, gom quanh người ta, cách hai cái chân đầy đặn đã đặt trên người ta.

Lý đại tẩu mặc dù mới hơn bốn mươi tuổi, nhưng cũng là một vị Từ nương choai choai, dáng người đầy đặn gợi cảm, làn da bóng loáng mềm mại như thiếu nữ. Khuôn mặt ngũ quan rõ ràng nhìn ra bộ dạng tuấn tú. Kỳ thật hiện tại cũng không khó coi lắm, nhất là trên người nàng hiện tại âm khí đại thịnh, có mị lực vô hình.

Âm dương trong giới tự nhiên sẽ hấp dẫn lẫn nhau, cho nên hồ quỷ trong núi thường ưa thích biến ảo thành mỹ nữ đến dụ dỗ người qua đường, cũng chỉ vì thải bổ một ít dương khí. Đương nhiên đó là một loại thủ đoạn vô cùng đặc biệt, liền cầm Vĩ ngọc, nàng là Hồ Tiên, cũng cần thu bổ dương khí, nhưng nàng có dương khí cao độ - tinh huyết của ta có thể uống, đối với loại thủ đoạn cấp thấp này tự nhiên không có hứng thú.

Lúc này Ngọc Vĩ bị đánh thức, từ trong ba lô lộ ra nửa cái đầu nhỏ, có chút hả hê mà nhìn, một đôi mắt to cong thành trăng lưỡi liềm, trong lòng ta tức giận nói, cũng không giúp ta.

Ta không ngừng lui về phía sau, phía sau lưng đều áp vào tường: "Lý đại tẩu, ngươi đừng tựa vào như vậy được không?"

Lý đại tẩu vươn một ngón tay ra, vẽ một vòng tròn trên ngực ta, xinh đẹp nói: "Ta nghe nói đại sư trong thành các ngươi thích làm cái kia hái âm bổ dương gì đó. Ta đang nằm trong phòng, liền cảm thấy trên người lạnh lẽo, nếu không đại sư ngươi bù đắp cho ta."

Trong lòng ta thầm tức giận, ngươi coi ta là người thế nào.

Không nghĩ tới nàng được một tấc lại tiến một thước, trực tiếp cởi y phục ra, lộ ra da thịt trắng như tuyết, trên mặt nổi lên hai vệt đỏ hồng: "Đại sư, đừng nhìn ta tuổi này, công phu của ta khá tốt, đáng tiếc nam nhân ta không được, cho tới bây giờ vẫn không thỏa mãn được."

Trái tim ta đập thình thịch, tiếp tục lui như vậy, thế nào cũng phải trồng xuống, ta nghiêm mặt nói: "Lý đại tẩu, xin ngươi tự trọng, bằng không ta lập tức đánh cho sách Khang Ký!"

"Đại sư, cần gì phải vậy, hiện tại hai ta..."

Nhất tự của ta quát: "Ngươi đi ra ngoài cho ta!"

Nàng xấu hổ đỏ mặt, lúc này mới mặc quần áo xong, đi ra khỏi phòng.

Ta thở phào nhẹ nhõm, trái tim vẫn đang đập thình thịch, trách cứ Ngọc Đạo: "Sao ngươi không giúp ta?"

Cái đuôi ngọc trong ba lô hừ một tiếng, nói: "Cái này có gì tốt mà giúp, quay đầu ngươi còn trách ta phá hỏng chuyện tốt của ngươi đấy."

"Mẹ kiếp, ngươi nghĩ ta là Lý Ma Tử sao?" Ta muốn khóc không ra nước mắt.

Cô không biết học từ đâu một câu: "Chẳng phải nam nhân đều giống nhau sao?"

Sau khi ta nằm xuống, mất rất nhiều sức lực mới ngủ được, trời sắp sáng, cảm giác có thứ đầy lông tơ đang vỗ đầu ta, trợn mắt nhìn lại thì ra là ngọc đuôi, dáng vẻ của nàng nhìn qua rất khủng hoảng.

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Hỏng ca, bên ngoài có cái gì đó!" Vĩ Ngọc khẩn trương nói.

Ta nghiêng tai lắng nghe, ngoài cửa hoàn toàn chính xác có một ít động tĩnh lạch cạch, tiếp theo giống như có vật gì bị lật đổ. Ta mở ra thiên nhãn nhìn, chỉ thấy hai đoàn âm khí một đỏ một đen đang triền đấu.

Xem đồng hồ, vốn tưởng bây giờ là rạng sáng bốn năm điểm, kết quả lại đã tám. Những tà ma này quá càn rỡ, ban ngày đi đi đi lại lại khắp thôn, thật cho rằng ta không phát uy sao?

Ta nhanh chóng mặc xong quần áo, cầm lên mấy món đồ, liền chuẩn bị ra ngoài thu dọn.

Vừa đẩy cửa ra, cỗ âm khí màu đỏ kia liền trượt mất, ta thấy trên mặt đất rơi xuống một ít tôm nát cá chết, phát ra một mùi vị tanh tưởi gay mũi.

Ta tên là Vĩ Ngọc đi thăm Lý đại tẩu, nàng trở về nói: "Lý đại tẩu xảy ra chuyện rồi!"

Ta vội vàng lao vào phòng Lý đại tẩu, lúc này Lý đại tẩu ngã trên mặt đất, âm khí trên người cũng mạnh hơn, ta cắn ngón cái, chuẩn bị cho nàng ta vài giọt máu. Ai ngờ Lý đại tẩu đột nhiên đẩy ta ra, hổn hển nói: "Ngươi cút! Đều do sao chổi của ngươi ở đây, mới đưa mấy thứ này tới."

Trong nháy mắt ta sợ ngây người, âm khí trên người nàng lại mạnh như vậy, vậy mà còn có thể tỉnh lại.

Ta nhẫn nại nói: "Lý đại tẩu, hiện tại âm khí của ngươi quá mạnh. Ngươi há mồm ra, ta cho ngươi vài giọt máu, giúp ngươi hòa hoãn một chút."

Cô cười lạnh một tiếng: "Không cần ngươi để ý tới ta, hôm nay ngươi phải dọn đi, bằng không ta sẽ nói với người trong thôn, tối hôm qua ngươi có ý đồ cưỡng hiếp ta!"

Trong lòng ta rít gào một trận, ta đã thấy nhiều nữ nhân không biết xấu hổ, Lý đại tẩu không xếp thứ nhất, nhưng tuyệt đối có thể xếp thứ hai. Ngươi đã không muốn ta giúp, vậy quên đi, ta còn không tình nguyện làm Lữ Động Tân bị chó cắn.

Ta tức giận cầm đồ đi về nhà Đạt Khang Thư ký gia, Đạt Khang Thư ký thấy ta sáng sớm, không biết đã xảy ra chuyện gì. Ta không tiện khơi mào sự việc, chỉ nói nhà Lý đại tẩu không thích, muốn đổi chỗ, trong thôn có sở chiêu đãi gì không.

Đạt Khang Thư ghi nói: "Trong thôn ta chưa chiêu đãi, Trương tiên sinh, thật sự là uất ức cho ngươi rồi, nếu ngươi không chê ở nhà ta đối phó trước đi! Ta vốn nghĩ Lý đại tẩu nhà có một gian phòng trống, sẽ tương đối thuận tiện."

Đạt Khang Thư lập tức dọn dẹp phòng ngủ của mình, hắn dọn đến phòng bên cạnh với con trai ở. Trong lòng ta có chút áy náy, nhưng thực sự không muốn lại trêu chọc thêm mụ điên kia.

Ta định hôm nay đi xem Hắc Long miếu, dù sao thì chờ đợi như thế nào, trời mưa vẫn phải đổ mưa xuống núi.

Sáng sớm, Đạt Khang Thư đã đến làm việc ở thôn công, gọi vợ chồng chiêu đãi ta ăn điểm tâm.

Bữa sáng chính là cháo gạo nhỏ, sơn đôngVi, bánh nướng có chỗ khác với bánh ngũ cốc, lương thực trên đường bán ra, chỉ là một miếng bánh mỏng manh giòn giã, có thể cuốn ít đậu hũ tương, tôm tép ăn. Đuôi ngọc nói giống như ăn giấy, bất quá xác thực có một phen phong vị khác.

Lúc ăn cơm, lão bà của Đạt Khang Thư Ký nói chuyện phiếm với ta, ta nhân cơ hội hỏi thăm một ít chuyện trong thôn, kết quả nghe được một lỗ tai nhạc phụ câu tử nhà ai, lão hán nhà ai phủ bụi bát quái nhà ai.

Sau khi nói xong, nàng lại muốn đào bới từ trên người ta một chút bát quái, nháy mắt hỏi ta: "Trương đại sư, di chuyển sớm như vậy, có phải tối hôm qua ngủ cùng Lý đại tẩu không?"

Kình giác Bát quái của phụ nữ nông thôn, so với đội cẩu nhu trong thành còn mạnh hơn, ta ngay cả nói không có loại chuyện này, chính là đơn thuần không quen ở.

Con mắt nàng ta rơi xuống phía bên cạnh đang gặm một cái bánh nướng nói: "Ồ, thì ra là thế, Trương đại sư còn mang theo một ít mật nhỏ a!"

Ta từng phun ra một ngụm cháo gạo nhỏ, bề ngoài của Ngọc Vĩ chỉ là tiểu loli khoảng mười tuổi, trải qua khoảng thời gian ở chung này cũng có một chút cảm tình. Trong mắt ta, ta là loại cầm thú đó sao? Ta nghĩa chính ngôn từ nói cho nàng biết, ta từng kết hôn.

Nàng lại quấn quýt hỏi chuyện vợ ta, ta bị người ta làm phiền không chịu nổi.

May mà Đạt Khang Thư kịp thời trở về, còn mang về hai kiện đồ vật cho ta!

Lý gia Hắc Long xếp thứ tám trăm bảy mươi lăm...

Đạt Khang Thư cầm tay trái là mũ rộng vành cho xuống núi, áo tơi còn có một cây quải trượng, hắn nói mặc áo mưa lên núi rất bất tiện, che tầm mắt đi rất dễ gặp chuyện không may.

Tay phải cầm đồ vật khiến ta có chút bất ngờ, không ngờ lại là một cái bao chuyển phát nhanh, Đạt Khang Thư nói là gửi tới thôn công buổi sáng, bên trên viết tên của ta.

Ta cầm hàng chuyển phát nhanh lăn qua lộn lại, chuyện này quá kỳ quái!

Năm qua ta vừa đến nơi này, bất luận kẻ nào chưa thông báo, ai sẽ gửi bao? Hơn nữa trên đó cũng không viết tên người gửi, chỉ xây một bưu kiện Quảng Đông, trong thời gian ngắn ta không nhớ ra ở Quảng Đông có người quen nào.

Ngọc Vĩ bừng bừng hưng phấn nói: "Để ta xé! Để ta xé!"

Bình thường Vĩ Ngọc có hai sở thích, huỷ chuyển phát nhanh và chơi bong bóng, ta sẽ cho nàng làm thay.

Nàng nhanh chóng xé cái túi đóng gói, bên trong có một ít nhựa nhựa nhựa. Nàng lấy ra một món đồ bên trong, đột nhiên hét lên, bưng tay lui lại mấy mét, nước mắt chảy dài trong hốc mắt.

Ta hỏi nàng làm sao vậy, nàng nói: "Ác ca ca, có người muốn hại ngươi!"

Ta nghi ngờ, thấy trên mặt đất có một lệnh bài, cầm trong tay ước lượng, lệnh bài này dài khoảng mườicm, to ra, như được chạm trổ từ bách mộc loại tốt nhất. Mặt trên có vẽ một số phù điêu mà Chu Sa xem không hiểu, còn có một cái đầu quỷ dữ tợn, tuy đây là dụng cụ của đạo giáo, nhưng ta lại không nhận ra.

Vĩ Ngọc kinh ngạc hỏi: "Ngươi cầm trên tay không có việc gì à? Hình như ta vừa bị kim đâm một cái mà."

"Không sao." Ta nói.

Trên lệnh bài không có âm khí, ngược lại có một cỗ dương khí cực kỳ mạnh mẽ, khó trách Vĩ Ngọc không thể chạm vào. Ta cảm giác đây giống là một kiện pháp khí, cũng không biết là vị nào đưa tới, sao lại không viết cái gì cho rõ ràng!

Ăn xong bữa sáng, ta và Đạt Khang Thư chuẩn bị lên núi, đường núi lầy lội, thập phần khó đi, cột trát y trụ gậy để ta nghĩ tới câu nói đầu tiên của Tô Đông loa: "Trúc trượng mang giày nhẹ thắng ngựa, ai sợ?" Liền thuận miệng ngâm nga.

Ngọc đuôi tiếp một câu: "Không lưới không thịt không cần TV, nhàm chán..." Ta trừng mắt nhìn nàng một cái, sao có thể nói ra sự thật chứ.

Ta hỏi Đạt Khang Thư Ký, trận mưa quái dị này trước khi bắt đầu, trong thôn đã xảy ra chuyện gì kỳ quái? Ví dụ như không cẩn thận đào ra cái gì, hoặc là đắc tội với người nào đó.

Đạt Khang Thư suy nghĩ một chút nói: "Thôn nhân bọn ta đều thành thật thật lắp bắp, chưa từng làm qua chuyện gì thương thiên hại lý."

Ta hỏi lại: "Trong thôn kia có khai quật được ngôi mộ lớn nào không?"

"Không có, cũng chính là niên đại chín mươi, có mấy vị lãnh đạo tới đây, xem xét miếu Hắc Long này, nói là muốn xin di sản văn hóa của thế giới gì đó, thôn chúng ta tự hào lắm đấy!" Đạt Khang Thư ký nói.

Ta cho rằng ông ta không gạt ta, trên núi có tòa Hắc Long miếu này, trong núi tuyệt đối không có ngôi mộ lớn này.

Bởi vì cổ đại có Yếm Thắng chi thuyết, trên đầu đại mộ rất kiêng kỵ có mộ táng hoặc miếu thờ khác, cái này chẳng khác nào bị ngăn chặn phong thuỷ cả tộc. Chỉ có một ít người chinh phục đối phó bị chinh phục, mới có thể ở trên mộ bọn họ cố ý xây dựng mộ miếu.

Trên đỉnh tất cả ngọn núi nổi danh Trung Quốc đều có miếu, mở ra địa đồ Trung Quốc nhìn một chút, sẽ phát hiện tất cả sơn mạch nối liền, hiện ra ba Đại Long mạch từ tây sang đông, chùa miếu trên danh sơn giống như là đang trấn áp ba con Thần Long này.

Tư tưởng của cổ nhân rất huyền diệu, rất thú vị, nhưng cũng có đạo lý nhất định bên trong.

Hai giờ sau, chúng ta leo lên đỉnh núi có một ngôi miếu nhỏ, bên trong thờ phụng một pho tượng nam nhân da dẻ đỏ thẫm. Nam nhân này khoác một bộ đạo bào màu xanh nước biển, trên đầu đội một chiếc vương miện mà Hoàng đế cổ đại đang mang, nhìn kỹ sẽ phát hiện cánh tay của nam nhân này còn có một lớp vảy cá mỏng trên cổ.

Trong truyền thuyết, lão giả đuôi trọc Lý phần ba giống cá, bảy phần giống người, cho nên tượng thần trong miếu thờ của hắn toàn bộ đều có hình dạng này.

Hai bên tượng thần là một đôi đồng nam đồng nữ, trên bàn thờ trước mặt có bày một ít vật phẩm cung cấp, rượu, màn thầu, hoa quả gì đó.

Cả tòa miếu thờ cung cấp một vị Đại Thần như vậy, hơn nữa cảm giác chùa miếu rất mới mẻ, Đạt Khang Thư nói thời điểm văn chương ban đầu của Hắc Long miếu bị đập nát là do một đám vệ binh sau này trùng tu.

Miếu này cũng không xây miếu chúc, bình thường chính là dựa vào người trong thôn đưa tiền để bảo vệ.

Ta thấy cung phẩm trên bàn còn rất mới mẻ, lư hương còn tích một chút tro liền hỏi thư ký Khang Ký: "Ở đây hương khói thế nào rồi?"

"Không sợ ngươi chê cười, trong thôn hiện tại đều là dẫn nước tưới, không giống đi dựa vào ông trời, ai còn tới cầu mưa hả? Miếu miếu này đã lâu cũng không có ai tới nữa, cũng chính là trong khoảng thời gian này luôn luôn mưa, mọi người mới lên núi bái mấy lần, cái này không, hai ngày trước mới dâng cống phẩm."

Y lại nói: "Khi ông nội ta còn sống thường nói, trước đây mỗi mùa xuân ông nội đều phải tới miếu thờ, Vũ Long, Cầu Vũ, lại rất náo nhiệt, Hắc Long lão gia là vị thần bảo vệ trong thôn, mọi người đều yêu quý ông ấy, ông ấy cũng để ý tới trong thôn, năm nào cũng mưa thuận gió hòa, phù hộ cho một phương thủy thổ. Bây giờ mọi người đều quên rằng ông nội hắn cũng trở về trời, không còn quan tâm tới trong thôn nữa, mỗi lần ông nội ta nói xong đều phải rơi nước mắt, thiên tai lần này chính là báo ứng, báo ứng đó!"

"Báo ứng gì?" Ta hỏi.

Đạt Khang Thư vội vàng giải thích: "Trương tiên sinh đừng hiểu lầm, ta là nói năm đó hồng vệ phá tứ cựu, khi tới đập miếu, bọn ta không ngăn cản, cho nên Hắc Long lão gia mới nổi giận."

Ta không cho rằng như vậy, chuyện hơn bốn mươi năm tới hôm nay mới giáng báo ứng, chuyện này có hơi khó nói nhỉ?

Lại hỏi tới ba lần, Đạt Khang Thư Ký mới kể ra một đoạn chuyện cũ.

Năm đó Hắc Long miếu là có miếu chúc, lão Lý đuôi trọc trên danh nghĩa thuộc về thần tiên đạo giáo, nhưng ở dân gian không có nhiều chú ý, cho nên miếu chúc cũng có thể kết hôn sinh con. Một nhà này đời đời kiếp kiếp đều đảm nhiệm nghề nghiệp của miếu thờ, bọn họ tự nhiên cũng họ Lý, vì tách ra khu nhà khác trong thôn nên bị gọi là Hắc Long Lý gia.

Hắc Long Lý gia tự xưng là đời sau của Hắc Long Vương, có thể thông linh cùng Hắc Long lão gia. Gia đình này dù thời đại có lay động thế nào, gia cảnh dù nghèo khó thế nào, cũng tuyệt đối không chuyển nhà, không cho con cháu chia nhà, trước sau vẫn là một nhà lớn trong thôn.

Nhà Hắc Long Lý có chút cổ quái, con dâu nhà bọn họ còn muốn sinh con đẻ ở trong sông, sinh ra đứa con đẻ thì chính mình sẽ bơi lên, vợ cũng sẽ không bởi vì dính đến lương thực mà sinh bệnh phụ. Hơn nữa nghe nói nhà bọn họ không ăn thuần thực, bữa nay đều là cá sinh tôm, trong thôn hát kịch làm tiệc rượu, nhà họ chưa bao giờ tham gia, nhà họ Hồng Bạch hỉ sự, người khác cũng không đi, ai lại quen ăn đồ ăn của nhà họ chứ?

Cứ thế mãi, Hắc Long Lý gia có vẻ vô cùng thần bí, cũng có chút ngăn cách với những thôn dân khác.

Nhưng không thể không nói, người nhà này đúng là có chút đạo hạnh, hàng năm Kỳ Phong Kỳ Vũ đều là do nhà họ chủ trì. Gia gia của Đạt Khang Thư ký từng tận mắt thấy người của nhà Hắc Long Lý gia cầu vũ, nghe nói vô cùng linh nghiệm, nhảy xong một đoạn cầu mưa - Long Vương Vũ, bầu trời sắp bắt đầu mưa, nông dân quỳ dưới đất kích động vạn phần hướng về bầu trời cảm tạ Hắc Long lão gia, tình cảnh đó đừng nói tới mức đồ sộ!

Nghi thức truyền kỳ do Hắc Long Lý gia chủ trì kéo dài mãi cho đến sáu mươi bảy mươi năm sau, trước kia đại thôn năm nào cũng mưa thuận gió hoà, so với những thôn khác thu hoạch đều tốt hơn. Cô nương mười dặm tám thôn đều nguyện ý gả đến đại thôn, một đám nhỏ trong thôn cũng không muốn ra ngoài làm việc.

Cho nên lúc đó đại thôn có thể nói là nơi nhân khẩu hưng vượng!

tôm cá Chương số tám trăm bảy mươi sáu thay xương táng.

Hắc Long Lý gia ở đại thôn tự nhiên là rất được người tôn kính, thế nhưng bọn họ lại ỷ vào chính mình có thể câu thông cùng Hắc Long lão gia, càng ngày càng kiêu ngạo ương ngạnh!

Hàng năm lúc cầu mưa, thôn dân đều muốn nạp cung cấp, những cung phẩm này đều rơi vào túi của Hắc Long Lý gia, chỉ cần hàng năm cung cấp không được như ý, mưa rơi không đủ lượng.

Gia gia của Đạt Khang Thư từng tận mắt thấy một người bởi vì nước mưa năm nay chậm chạp không tới, hoa màu hạn vong, tới cửa chửi Hắc Long Lý gia. Năm đó Hắc Long Lý gia nói cái gì cũng không nhờ mưa, vận dụng quyền thế của mình, cuối cùng ép người nhà này quỳ trước cửa ba ngày ba đêm, thiếu chút nữa mất mạng, bọn họ mới bắt đầu cầu mưa, năm đó mưa nhiều vô cùng.

Người nhà làm mưa làm gió, trong lòng các thôn dân dám giận mà không dám nói gì. Đến lúc trò văn, quốc gia đã hạ quy định, yêu cầu mỗi thôn lôi ra mấy nhóm đối tượng chiến đấu, người trong thôn đều không ngoại lệ, toàn bộ mũi mâu chỉ về phía Hắc Long Lý gia!

Nhất là nhìn một đám vệ binh màu đỏ đem Hắc Long miếu đập tan, mọi người bị chủ nghĩa hàng ngựa hun đúc, cảm thấy Thần Phật gì đó đều là giả, lá gan càng ngày càng lớn.

Vì thế trên buổi đấu giá đó, mười sáu tấm bảng hiệu của một nhà Hắc Long Lý gia được treo lên, về sau tràng diện lại một lần mất khống chế, thôn dân lên đài đem bà lão thái thái thái nhà Hắc Long Lý gia cùng với đại thê tử đại thê tử đánh chết, về sau nhà bọn họ cũng bị tịch thu, nữ quyến trong nhà bị kéo ra mạnh – bạo, nam đinh bị đánh cho đầu rơi máu chảy.

Lúc đó Đạt Khang Thư Ký mới chỉ mười mấy tuổi, hắn nói cảnh tượng lúc đó phi thường đáng sợ, các thôn dân ai cũng đỏ mắt, muốn chém tận giết tuyệt Hắc Long Lý gia!

Gia đình từng vận dụng thần quyền chi phối thôn lớn này, ở trong hạo kiếp mười năm, bị bức đến nhà tan cửa nát, ngay cả nhà cửa đều bị san bằng, hoàn toàn biến mất khỏi thôn lớn. Nhưng nghe nói, có một đứa bé chạy trốn ra nơi khác, tính ra đứa nhỏ này hiện tại cũng đã trưởng thành rồi nhỉ?

Sau khi nói xong, Đạt Khang Thư cảm khái nói: "Đúng là nghiệp chướng, đây là nghiệt do các thôn dân tạo ra!"

Hạo kiếp mười năm quả thực hại không ít người, nhưng người đáng thương nhất định có chỗ đáng hận, Hắc Long Lý gia ỷ vào thần quyền làm mưa làm gió, ta cảm thấy cũng có nhân tố gieo gió gặt bão ở bên trong.

"Ta hỏi: "Ngươi biết đứa nhóc đào tẩu tên là gì không?"

"Không rõ, sự tình đã qua nhiều năm như vậy, ai còn nhớ rõ. Hơn nữa lúc từ đường từ đường bị đốt từ đường cùng gia phả, cũng không có chỗ tra xét." Đạt Khang Thư lắc đầu nói.

Lúc này Vĩ Ngọc nói: "Hỏa ca ca, ngươi nhìn hai đồng tử kia."

Ta nhìn lại tượng thần hai bên, cũng không nhìn ra cái gì dị thường, chính là pho tượng đồng nam đồng nữ rất bình thường.

Ta mở Thiên Nhãn ra, lúc này mới phát hiện trên thần tượng trọc đuôi Lý có hai luồng hắc khí quấn quanh. Hai luồng hắc khí này phun ra từ trong miệng đồng nam đồng nữ, hai luồng hắc khí cao kém khiến hai mắt lão Lý vô cùng trùng hợp.

Ta nhìn tượng thần nói một tiếng đắc tội rồi leo lên bàn thờ, bế đứa bé trai lên lắc lắc, phát hiện trong bụng bọn nó hình như có đồ vật gì đó...

Ta dứt khoát đem hai pho tượng dựng lên mặt đất, phát hiện trên lưng chúng nó bị đục ra một cái lỗ, dùng chất dính trong suốt bịt kín. Xé rách tới chảy xuống đất, lại là một đống ruột dê máu chảy đầm đìa, tim gan thận cũng có.

Đạt Khang Thư kinh hãi nói: "Là ai làm! Trương tiên sinh, trong này có gì cần nói sao?"

Ta dùng gậy lật lá cây giải thích: "Ta nghĩ đây là nội tạng của dê đen, da đen truyền thuyết trong dân gian là sát tinh, trên người sát khí rất nặng, đem nội tạng đặt ở trên thân đồng tử, tương đương chuyển dời sát khí lên trên người nó."

Đạt Khang Thư bừng tỉnh đại ngộ: "Trước kia đúng là ta từng nghe nói qua loại thuyết pháp này."

Đồng tử biến thành sát tinh phóng xuất ra âm khí, che lại hai mắt lão lý đầu đuôi hói. Kỳ thật cách làm này cũng không có ý nghĩa, bởi vì từ trên tượng Thần ở giữa ta không cảm giác được một chút dương khí.

Trên đời này có thần hay không ta còn không dám nói chắc, nhưng pho tượng Thần Phật lại có dương khí rất mạnh, có lẽ đây chính là tín niệm hội tụ mà thành, có câu "Tin thì có, không tin thì không có", cho nên bình thường ta niệm đạo đức kinh mới có hiệu quả.

Đuôi trọc Lý hiện tại cơ bản đã tắt hương khói, tự nhiên cũng không có lực lượng trấn tà, nhưng đã có người dùng loại biện pháp lén lút che dấu mắt thần long này...

Thật ra đối phương hoàn toàn có thể cắm mấy cây đinh trên đầu tượng thần, hiệu quả tốt hơn nhưng hắn không làm như vậy.

Chuyện này truyền đạt tới hai tin tức: Thứ nhất, đối phương thật ra vô cùng tôn kính Lý lão. Thứ hai, đối phương không muốn lão Lý nhìn thấy một vài thứ.

Thông qua chuyện này ta kết luận, người này chính là hậu duệ Hắc Long Lý gia năm đó chạy ra khỏi thôn, người chế tạo trận mưa quái quỷ này cũng là hắn!

Nghe ta phân tích xong, Đạt Khang Thư ghi lại rồi nói: "Trương tiên sinh, vậy chúng ta có thể giảng đạo lý với hắn không, đám lão nhân năm xưa đã không còn lại mấy người, mối thù nhà hắn có liên quan gì tới chúng ta đâu."

Ta cười lắc đầu nói: "Đạt Khang Thư ký, ngươi hận quỷ tử Nhật Bản sao?"

"Đáng hận, hận chết rồi, năm đó Tiểu Nhật bản đã làm bao nhiêu chuyện táng tận thiên lương ở Trung Quốc." Đạt Khang thư ký nói.

"Vậy ngươi thay đổi vị trí suy nghĩ một chút, người này bởi vì cha chú các ngươi mất đi hết thảy, hắn làm sao có thể không hận các ngươi chứ?" Ta cười khổ nói.

"Trương tiên sinh, ngươi nói rất có lý." Đạt Khang Thư thở dài một tiếng: "Vũ này quả nhiên là đại thôn báo ứng!"

Ta đặc biệt lưu ý phản ứng của Vĩnh Ngọc một chút, nàng một chút phản ứng cũng không có, mặc dù nàng ở Nhật Bản mấy ngàn năm, nhưng đối với "Quốc tịch" của mình hình như căn bản không quan trọng, ngày thường xem Nhật Thần Kịch và Nhật Bản náo động đều rất vui vẻ.

Lúc đi, ta đã đem tro hương trong lư hương bỏ đi toàn bộ, lại từ trên trưng phẩm cầm một lọ đặc khúc Thái Sơn, thứ kính quá tinh thần ít nhiều cũng có chút công hiệu trừ tà.

Sau khi chúng ta xuống núi, hai tiểu tử vội vã tìm đến Đạt Khang Thư ký nói: "Sách ký, thôn xảy ra chuyện lớn, vấn tử cùng mộ của Thiết Ngưu để người ta đào."

Sắc mặt Đạt Khang Thư đại biến, sau nửa ngày mắng to: "Là ai làm, đầu óc có bệnh hả!"

Ta buồn bực một hồi, mộ của thôn dân đào, làm sao lại là phản ứng này.

Sau khi hỏi xong, nguyên lai hai người này đều là tiểu tử mập mạp bị dìm chết đuối, ta hỏi: "Ngươi không phải nói người chết đuối trong sông, thi thể không nổi tới sao?"

"Đúng... Không có nổi lên, nhưng chôn trong mộ cũng không phải là thi thể của bọn họ a."

"Mủng áo quan?" Ta nhíu mày.

Đạt Khang Thư ghi nói: "Không, Trương tiên sinh, ngươi qua xem thì hiểu."

Ta đi vào hậu sơn xem xét, trên mặt đất có hai ngôi mộ bị đào ra, bên trong vậy mà toàn bộ là tôm nát cá chết, tản mát ra một mùi hôi phi thường gay mũi!

Hóa ra đây gọi là " tôm cá thay xương", ngư dân thường xuyên chết ở trong sông. Trong biển, thi cốt không về, người thân chỉ có thể mang theo một con tôm cá từ địa điểm xảy ra chuyện về, thay thế người chết chôn, xin một câu trả lời nhập thổ vi an.

Nhìn những con tôm khô cá thối kia, cả người ta đều không tốt, nghĩ đến sáng sớm ở trong phòng nhìn thấy những con cá chết thối kia.

Ta hỏi Đạt Khang Thư nhớ cái tên tiểu tử nào chết lúc nào, hắn nói một ngày, ta tính thử, hôm nay đúng lúc số bảy của bọn họ!

Vị trí thứ tám trăm bảy mươi bảy Chương câu thủy quỷ thứ tám trăm câu thủy.

Chẳng lẽ quỷ đầu của hai thằng nhóc lại trở về vào lúc đầu? Ta đột nhiên sinh ra một ý nghĩ sởn tóc gáy.

Tuy nhiên ta cũng không nói ra, sợ doạ doạ người trong thôn.

Đạt Khang Thư được gọi người chôn kỹ hai ngôi mộ một lần nữa, sau đó mời ta đến nhà hắn ăn cơm.

Bữa trưa cơm chính là một bàn tôm cá, chỉ một đĩa rau xào, dùng đũa lật một cái phát hiện phía dưới đều là cá lẫn lộn, ăn cũng không chịu nổi. Trong nhà Đạt Khang Thư Ký có lão bà con, vợ yêu không ngừng hỏi ta nhìn ra danh đường nào không? Ta nói là còn đang quan sát, lão bà ấy nhất thời không tin tưởng ta, Đạt Khang Thư thì ở bên cạnh liều mạng nói tốt thay ta.

Hai ba ngày sau đó, cuộc sống trôi qua rất buồn chán, bữa ăn bữa cơm dừng là cá, Vĩ Ngọc nói máu của ta đều mang một mùi cá tanh, đi ngủ cũng không an toàn, chăn tử của nhà Đạt Khang Thư Ký cũng giống như vậy ướt lạnh, đừng nói là có nhiều không thoải mái...

Nơi này không có TV, vĩ ngọc mỗi ngày đều la hét " nhàm chán a nhàm chán", giật dây ta bỏ chạy. Trong lòng ta sao không có ý nghĩ này chứ? Nhưng ban ngày đi đâu đến sách Khang Thư cũng đi theo, hiển nhiên có chút ý tứ giám thị ta.

Chuyện chủ yếu ban ngày của ta, chính là chạy đến vịnh sông nhìn chằm chằm đối sách suy nghĩ dưới nước, thường thường vừa đứng đã là một buổi chiều.

Sở dĩ trong nước có nhiều Thủy Quỷ như vậy, đại khái mười dặm tám dân đều bị vật âm này hấp dẫn đến đây!

Hà Nam lần gặp hạn hán đó, ít nhất còn có một ốc đảo, ít nhất bên ngoài còn có mặt trời, ta còn có thể dẫn dắt đám hương thân đào giếng. Tai ương lụt lần này bảo ta làm sao đây, dẫn dắt đám hương thân trồng trọt lớn được sao? Sắp tới mùa hè rồi, xem màn mưa này nói không chừng còn có thể chảy nước lũ.

Nghĩ tới nghĩ lui, ta nghĩ thông suốt một chuyện, vịnh sông này bất luận thế nào ta cũng phải đối mặt!

Ta tìm được Đạt Khang Thư Ký, cùng hắn đề nghị, đi huyện thành mời một chi chuyên nghiệp tìm kiếm đội ngũ, đem đồ dưới nước vớt lên, tiền ta đến lấy.

Đạt Khang Thư ghi nói: "Trương tiên sinh, ngươi không phải nói phía dưới có rất nhiều Hầu Tử sao?"

"Vâng, ta chuẩn bị tập trung toàn bộ sức lao động của Thanh Tráng trong thôn lại, càn quét sạch sẽ những con khỉ nước này!"

"Lãng túng, làm sao càn quét?" Đạt Khang Thư vấn hỏi.

"Câu Thủy Quỷ!" Ta cười lạnh một tiếng.

Trong bút kí của gia gia từng đề cập tới loại phương pháp này, gia gia trong đoàn đồng nghiệp dài đằng đẵng cũng từng gặp qua loại âm vật này. Âm khí cường đại của âm vật tự nhiên sẽ hấp dẫn một ít Thủy Quỷ tới, năm đó ông ấy chính là dùng phương pháp câu thủy quỷ giải quyết món âm vật kia.

Ta vốn cho rằng thời đại còn sống sẽ không gặp phải chuyện như vậy, xem ra nên đối mặt sớm hay muộn đều phải đối mặt!

Hai ngày này ta cẩn thận quan sát, phía dưới đại khái có hơn sáu ngàn con thủy hầu tử, trong thôn có thể phát động sức lao động có chừng hơn năm mươi người, bình quân mỗi người câu một trăm năm mươi con thì có thể càn quét sạch sẽ, sau đó đánh chiếm đội săn có thể an toàn hơn.

Chuyện này nghe có chút khó tin, nhưng cơm vẫn ăn từng miếng từng miếng, buông tay dù sao cũng tốt hơn là chờ đợi mà cắn.

Trước mắt ta đang rơi vào hoàn cảnh cực đoan, nếu như không có tài nguyên trong tay tập trung lại một chỗ thì càng không có phần thắng!

Đi câu Thủy quỷ còn cần một vài thứ, ta chuẩn bị đi trong huyện thành mua sắm, Đạt Khang Thư ký chuẩn bị cùng với ta, ta có chút dở khóc dở cười, như vậy là sợ ta chạy trốn sao?

Ta nói ta đem ta để ở chỗ này, bên trong có rất nhiều đồ vật trọng yếu, ta tuyệt đối sẽ không chạy, mua đồ rồi lập tức trở lại.

Đạt Khang Thư lúng túng nói: "Trương tiên sinh, ý ta không phải vậy. Ngươi không nên hiểu lầm, ngươi cứ yên tâm mà đi."

Không phải ý này thì là ý gì đây.

Ngoài ra ta giao cho hắn nhiệm vụ quan trọng nhất, đi thu thập một ít tóc khuê nữ đại khuê các không ra, thuộc tính long thuộc hổ không cần, hai loại tóc này dương khí quá vượng, sẽ dọa cho Thủy Quỷ chạy mất.

Lúc đi ta đã để lại tất cả các loại linh phù bậc trung trên người cho hắn, nếu như gặp chuyện gì không thích hợp thì cứ dán, ngàn vạn lần đừng lãng phí.

Ta mua một cái kéo dài cơ hội đi vào huyện thành, vừa đến huyện thành, ta lại đi vào biển rộng, sẹo còn vui vẻ hơn, giống như ngựa hoang thoát cương, xuống quán trước. Món bánh bao, bánh thịt dê, nồi thịt dê, món đỏ hầm một cái bàn lớn, lại gọi mấy chai, cuối ngọc thường không ăn gì, cũng theo ta ăn bừa nhét vào biển, sau khi ăn xong hai ta hạnh phúc nấc tắt.

Cơm nước xong xuôi đi khách sạn mở một gian phòng, tắm rửa thống khoái, hai ngày nay cả người đều phải mọc lông trắng, sau đó mở ra mạng lưới máy máy tính xem TV ăn linh thực vi vi thưởng, khỏi phải nói, thoải mái biết bao!

Ta viết số cho Doãn Tân Nguyệt, nói bây giờ ta đang làm việc ở Sơn Đông, hai ngày nữa sẽ về. Doãn Tân Nguyệt hỏi có muốn tới thăm ta hay không, nghĩ tới hoàn cảnh ác liệt của đại thôn, ta nói vẫn nên quên đi.

Ta lại gọi cho nam nhân tốt, lần này tuy không có cơ hội, nhưng đánh rất nhiều lần cũng không nối được, ta chỉ có thể nói cho hắn biết hiện tại mình gặp phải nan đề, nhìn thấy tin tức mau tới tương trợ!

Sau đó bắt đầu mua sắm đồ vật, ta mua rất nhiều dê bò xuống nước, cùng với sợi dây thủy tinh tương đối chất lượng mấy chục sợi, cần câu tên hắn là "Long Vương hận", thật sự là ứng cảnh, mấy chục con dao chặt củi, còn có một số tài liệu cần để làm phép.

Tiền mua đồ ta cũng không có khả năng tìm sách vở ghi lại, tất cả đều tự lấy hầu bao.

Mua xong đồ vật, sắc trời cũng không còn sớm, ta ở tạm trong khách sạn. Ngày hôm sau thuê một chiếc xe, mang đồ về thôn lớn, xa xa trông thấy thôn trang mây mưa bao phủ, đuôi ngọc sụp xuống lỗ tai nói: "Lại phải trở về chịu khổ rồi!"

Ta an ủi nàng ta nói: "Chờ sau khi chịu xong lần khổ này, ta dẫn ngươi đi du ngoạn."

Ta cảm thấy đôi khi người có lúc phải tìm thêm chút việc vui, một ngày nào đó sảng khoái hết, ta lại tràn đầy nhiệt tình, có thể tiếp tục trở về dày vò rồi.

Sau khi xuống xe, ta phát hiện ra Đạt Khang Thư Ký trông ngóng ánh trăng đứng ở cổng thôn chờ ta, khiến ta có chút cảm động.

Ta hỏi hắn trong thôn không xảy ra chuyện gì chứ, Đạt Khang Thư Ký nói không có, một ngày nào đó đều rất bình tĩnh.

Tên ta là Đạt Khang Thư ký đem tráng lao lực của các ngươi đều gọi đến đi, chúng ta đi Hà vịnh. Chỉ chốc lát sau, lực lượng lao động lớn mạnh trong thôn đều theo chúng ta đến Hà vịnh, ba tháng không có việc gì làm, mọi người đều rảnh rỗi phát chán, tay cắm ở trong túi tiền, đầu óc như loạn, một người càng uể oải hơn.

Ta chọn một chỗ, lấy một ít tóc của thiếu nữ, dùng đao băm một ít dê bò xuống nước, ngâm trong rượu một lát, sau đó lấy ra dùng sợi tóc cuốn lấy, treo trên cần câu.

Mặt khác ta còn gọi người dùng một khối gạch bên cạnh dựng một cái bếp lò giản dị, phía dưới bốc lửa, phía trên đựng một nồi gạo nếp lớn, bên trong cắm hơn mười cây đao bổ củi. Ta cắn ngón tay, nhỏ chút tinh huyết vào bên trong.

Ta tên là một thanh niên, hỏi hắn: "Từng đốn củi chưa?"

"Chém qua."

"Đợi lát nữa ta câu được thứ này, ngươi rút ra một cây đao chém vào cổ nó, giống như chặt củi, biết không?" Ta ra lệnh nói.

Thanh niên do dự một chút rồi nói: "Hiểu rồi."

Ta ngồi trên một cái ghế đẩu nhỏ, ném cần câu về phía sông, phía sau truyền đến một trận tiếng nghị luận trầm thấp, đa số mọi người là không tin thủy hầu tử có thể câu được. Chờ chừng năm phút, đột nhiên trên mặt nước phù tiêu chìm xuống phía dưới, ta nhanh chóng thu tuyến, sức lực tập trung kéo về phía sau.

Rầm rầm một tiếng, một bóng đen lập tức từ trong nước lôi lên...

(Đạ: Cảm tạ sự đề cử của mọi người! Mọi người tích cực quá, lão Cửu có chút không theo kịp. Ở đây, để cho mọi người có thể xem một quyển sách tốt, mỗi chương lão Cửu đều phải tiêu phí mấy giờ khắc tỉ mỉ mài dũa, sợ tiền của mọi người oan uổng. Có đôi khi ít hơn, hi vọng mọi người có thể hiểu được Vạn tuế!"

Đao thứ tám trăm bảy mươi tám, thứ nhất khó xuống tay (Thêm thêm)

Ta dùng sức kéo bóng đen kia lên bờ!

Đó là một tiểu hài tử trần trụi, làn da ướt át, trên đầu treo đầy rong rêu, cắn cần câu trên mặt đất cọ xát, dọa cho thôn dân chung quanh không ngừng lùi lại.

Ta dùng sức thu lại, phòng ngừa con khỉ nước kia làm bị thương người xem, bảo người thanh niên kia nhanh chóng bắt lại rồi chém.

Hai tay thanh niên trẻ tuổi cầm đao, run rẩy một cái, chính là không dám hạ đao. Lòng ta nóng như lửa đốt, gọi hắn là thanh đao cho ta, tiểu thanh niên kia nói: "Xem... Xem mặt của con thủy hầu này, không phải là thiết ngưu chết đuối sao?"

Lời vừa nói ra, mọi người kinh hãi, nhao nhao nghị luận.

Thủy hầu tử có khí lực rất lớn, vậy mà đem cần câu từ trong tay ta lôi ra, thẳng đến đám người, ta nhanh chóng từ trong nước mì rút ra một thanh đao chặt củi, dùng chân đạp cần câu.

Thủy hầu tử bởi vì theo quán tính ngã một cái, móc câu rạch yết hầu, phát ra một trận tiếng kêu chói tai quái dị, nghe mà gan mật người đều vỡ nát. Sau đó nó liền xông đến ta, ta quơ lên đao chặt củi, bổ một đao ở trên đầu của nó.

Thủy hầu tử kêu gào giãy dụa mấy cái, liền hóa thành một luồng hắc khí bay đi, trên mặt đất lưu lại một bãi máu đen.

Ta lau mồ hôi trên trán, lúc này tất cả mọi người đều dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn ta, trong lòng ta lửa giận lên, hướng cái kia thời khắc mấu chốt dây xích rơi xuống hét lên: "Ngươi làm sao làm sao vậy, thiếu chút nữa hại chết người biết không?"

Hắn ấp úng nói: "Trương đại sư, ta và Thiết Ngưu chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, kêu ta làm sao hạ thủ."

Cái này cũng là có thể thông cảm được, cơn tức của ta đã tiêu tan một nửa, giải thích cho bọn chúng hiểu, bất kể khi còn sống là ai, chúng nó bây giờ đều là thủy hầu tử, đã không có nhân tính. Giúp chúng nó giải thoát có hai loại biện pháp, một loại là giết chết chúng nó, một loại là tiếp tục làm thế thân cho chúng nó, hỏi bọn chúng nguyện ý chọn loại nào?

Mọi người sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đương nhiên đều không muốn xuống làm bạn với con khỉ nước kia.

Vừa mới là mẫu thị của ta, ta bảo bọn họ chọn mười người đi ra, hai người một tổ, một người câu cá, một người cầm đao đứng ở bên cạnh, các thôn dân vẻ mặt mơ hồ, tuyệt đại đa số bọn họ đều xem một màn vừa rồi thành náo nhiệt.

Có người hỏi ta: "Trương đại sư, biện pháp này của ngươi cũng quá phí công đi? Không thể như các đại sư khác ở bờ sông bày bàn, đốt mấy cái phù, rải ít gạo nếp đi nha."

Những người khác liền phụ họa: "Đúng vậy, cái tên Đại sư này có được không vậy!"

Bị người hoài nghi khiến ta rất tức giận, ta nhẫn nại nói, trước kia thôn bọn hắn mời đại sư dùng loại thủ đoạn này, có hiệu quả không? Nếu là một hai con Thủy Quỷ xác thực có thể xua đuổi như vậy, hiện tại tình huống là trong vịnh sông có hàng ngàn vạn Thủy Quỷ, không thể không giết sạch từng tên một.

Đạo lý này giống như là cứu hỏa vậy, Tiểu Hỏa có thể dùng một chén nước dập tắt, lửa lớn có dùng nước cũng không diệt được, thế nào cũng phải rút củi dưới đáy nồi.

Ta lại nói rõ với bọn họ, nếu như không muốn chịu nỗi đau này, vậy bây giờ ta đi ngay bây giờ, các ngươi mời người khác cao minh hơn, đưa ngư ông và bọn họ lưu lại dùng đao chặt củi.

Nói đến nước này, không ít người đều rụt cổ không nói một lời, không nói không lên lời, bộ dạng co đầu rụt cổ làm ta có chút bực mình.

Ta cũng không muốn nói nông dân có căn tính xấu gì, kỳ thật người trong thành sao không lạnh lùng ích kỷ chứ? Trước đây ta vẫn cho rằng nhân chi sơ tính bản thiện, theo người tiếp xúc càng ngày càng nhiều, ta càng ngày càng tin tưởng, bản tính con người thật ra là ích kỷ.

Đạt Khang Thư lại đứng ra hoà giải, khuyên ta đừng tức giận.

Ta nói: "Sắc Khang Thư ký, ta không tức giận, hiện giờ ta chỉ muốn hỏi rõ ràng, bọn họ có nguyện ý ra sức vì thôn này không?"

Có người cứng cổ hỏi: "Đại sư, có thể xuất lực, nhưng làm như vậy có nguy hiểm sao?"

Ta nói rõ ràng: "Có nguy hiểm!"

Mọi người hoảng sợ, ta đi theo bọn họ giảng giải, Điếu Thủy Quỷ không phải trò đùa, vừa rồi bọn họ cũng nhìn thấy, chỉ cần xuất hiện do dự trong nháy mắt, liền có thể bù đắp được một cái mạng, cần phải hành sự thật cẩn thận.

Tuy rằng ta cũng đứng bên cạnh bảo vệ, nhưng có thể bình an vô sự hay không còn phải xem thái độ của bản thân.

Vốn dĩ ta muốn kích thích bọn họ một chút, ai ngờ lại phản tác dụng, lập tức có người đánh trống lui quân ngay tại chỗ, nói phải đi, có vài lời cần nói còn đặc biệt khiến người ta tức giận: "Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ ngừng mưa, phí sức lực làm gì!" Bọn ta không làm được việc này, đành để người khác làm đi." Đại sư này quá buồn cười, bọn ta mời hắn đến, hắn lại trông cậy vào bọn ta rồi."

Ta cười lạnh một tiếng nói: "Được, các ngươi đi đi!"

Mười mấy người tại chỗ bỏ đi, ta dụng tâm niệm gọi Vĩ Ngọc sử dụng chút thủ đoạn với bọn họ, đồng thời làm bộ như niệm chú. Đám người rời đi kia đột nhiên như gặp quỷ kêu lên quái dị, chạy tới trước mặt ta quỳ xuống, dập đầu như bằm tỏi, cầu xin tha mạng.

Một chiêu giết gà dọa khỉ này quả thật rất có hiệu quả, những người khác nhìn ánh mắt của ta lập tức tràn đầy kính sợ.

Ta lớn tiếng quát: "Mấy người các ngươi đứng lên cho ta, lại đây!"

Ta tên mười mấy tên xấu hổ này tới câu thủy quỷ, đồng thời bảo Đạt Khang Thư ký đi chuẩn bị một ít đồ vật. Mười mấy người này rất sợ hãi cầm cần câu và đốn củi đao, bắt đầu câu thủy quỷ, trong tay ta cầm loan đao, khẩn trương giám thị.

Trận mưa này đã đánh tan toàn bộ ý chí chiến đấu của thôn dân, ta phải kích thích bọn họ một chút mới được!

Ta nhớ là có một câu nói như vậy, một con sư tử dẫn dắt một trăm con cừu non hơn một trăm con sư tử, còn hơn một con cừu non dẫn dắt. Năm đó Tôn Vũ có thể đem hơn một trăm cung nữ thao luyện thành tinh binh, chính là dựa vào huấn luyện! Bản tính con người là lười biếng, ích kỷ, nhưng ta tin tưởng con người cũng có tính chất rất lớn.

Qua mười phút, một thôn dân đột nhiên đứng lên, khẩn trương hét lớn: "Trương đại sư, mắc câu rồi!"

"Đừng hoảng hốt, giật dây giống như câu cá." Ta dặn dò.

Thôn dân bắt đầu thu cần, rầm một tiếng, túm một con thủy hầu tử lên, người cầm đao bên cạnh do dự cả nửa ngày cũng không dám ra tay, những người còn lại cũng chỉ nhìn quanh, hoàn toàn quên mình đang làm gì. Chuyện này thực sự rất nguy hiểm, rất dễ bị Thủy Quỷ kéo ngược xuống nước, ta hô to với bọn họ: "Đừng nhìn, làm chuyện của các ngươi đi!"

Thủy hầu tử lộn nhào trên mặt đất cả buổi, rốt cuộc đao thủ cũng lấy hết dũng khí, kêu ngao ngao vung đao chém xuống, liên tục chém mười mấy đao mới dừng tay. Sau khi thủy hầu tử bị giết chết, tay của hắn còn đang không ngừng run rẩy.

Ta đi tới vỗ vai hắn, tặng cho hắn một câu lời thoại trong dãi đạo tràng: "Đao đầu tiên khó xuống tay nhất, phía sau muốn dừng cũng không được." Người nọ nước mắt lưng tròng nhìn ta, gật đầu một cái.

Mấy tổ khác liên tiếp câu được quỷ nước, giết hơn mười con trong thời gian một ngàn năm, chiến quả nổi bật. Ta gọi là cùng tổ với người đối chiếu, bảo đảm mỗi người đều quen thuộc kỹ thuật nắm giữ câu cá và kỹ thuật giết.

Bỏ ra hai giờ, đám người sợ hãi đã bị ta dạy dỗ ra, ta rất vui mừng.

Lúc này Đạt Khang Thư nhớ tới, trong tay mang theo một cái túi lớn. Ta gọi mọi người tới, mở ra túi, một mùi hôi thối đến cực điểm lập tức tràn ngập ra, mọi người không hẹn mà cùng ôm mũi.

Trong túi này là một chút chất lỏng nấu ăn, tanh hôi không gì sánh được.

Đạt Khang Thư ký còn mang theo mấy món chân giò tới, ta bảo bọn họ hỗ trợ lẫn nhau, cho Vũ Phi, trên áo tơi có bôi lên một tầng nước cá thối. Một đám đông người tụ ở bờ sông như vậy, dương khí quá vượng, chỉ sợ Thủy Quỷ sẽ không mắc câu.

Cho nên muốn dùng loại biện pháp này để che đậy dương khí trên người bọn họ một chút, như vậy mắt Thủy Quỷ của bọn họ giống như ẩn thân, đối với việc đề cao một ít hệ số an toàn!

(Thêm thêm đưa đến)

Thử tiền bối không chết ở chương thứ tám trăm bảy mươi chín?

Chuẩn bị xong xuôi, ta liền bảo các thôn dân hai người một tổ, bắt đầu câu thủy quỷ. Mỗi tổ cách nhau năm mét, phòng ngừa thuỷ quỷ loạn giãy dụa làm thương tổn đến người khác.

Có thể tưởng tượng ra được chiến tuyến này vô cùng dài!

Ta cầm loan đao cùng hai người Ngọc Âm đi dạo qua lại, trong lòng căng thẳng, ngàn vạn lần không được để xảy ra chuyện gì, nếu không sẽ là trách nhiệm của ta.

Thỉnh thoảng có thôn dân câu được quỷ nước, người bên cạnh liền vây xem, ta lập tức chạy qua hô to: "Không được xem, làm chuyện của mình đi!"

Sau khi uốn nắn ba, năm lần nữa, những thôn dân này mới không còn làm ra loại sai lầm nhỏ thế này nữa, tất cả đều cố gắng hết sức câu lấy mình.

Trên bờ sông thỉnh thoảng có tiếng thét chói tai của lũ Thủy Quỷ chết thảm, nghe đặc biệt khó coi.

Ba giờ sau, một thôn dân đột nhiên kêu to: "Không tốt rồi, Trương đại sư, sức nước của Hầu Tử ở dưới quá lớn."

Ta nhìn sang bên kia, chỉ thấy cần câu trong tay hắn bị kéo đến cong thành một cây cung, hắn cong mông, nghiến răng nghiến lợi, hai chân bị kéo đến mức cày ra hai rãnh, sức mạnh Thủy Hầu Tử này quả thực có thể so sánh với cá mập.

Ta lập tức chạy tới, vừa chạy vừa hô: "Buông tay! Buông tay!"

Thế nhưng đã chậm rồi, thôn dân kia kêu thảm một tiếng, thậm chí cả người lẫn cần câu bị kéo xuống nước, trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, những người còn lại nhao nhao đứng lên nhìn xung quanh, có người chuẩn bị tới hỗ trợ. Ta sợ xảy ra phản ứng dây chuyền, đê ngàn dặm tan rã dưới huyệt kiến, đến lúc đó cứu cũng không được, cũng may Đạt Khang Thư kịp thời đứng ra, thay ta hô: "Đều lo trên tay mình, không được đứng lên nhìn."

Đồng tác của thôn dân kia tương đối cơ linh, nhanh chóng bỏ dao chặt củi nắm cần câu lui về phía sau, bất quá đồ vật dưới nước quá mạnh mẽ, mắt thấy hắn cũng sắp bị túm xuống.

"Đuổi ngọc!" Ta hô một tiếng.

Ngọc đuôi hóa thành một đạo bạch quang bay qua, giúp thôn dân kéo về phía sau.

Hai người tranh thủ thời gian cho ta, ta trực tiếp nhảy lên bãi nước cạn, chạy đến thôn dân còn đang giãy dụa trong nước, lúc này thôn dân bị kéo lên, sau khi thấy rõ đồ vật phía sau, ta kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Đây cũng là thủy hầu tử sao?

Hình thể to gấp đôi thủy hầu tử bình thường! Hơn nữa trên thân đen kịt, cánh tay và trên cổ đều mọc lân phiến, trên mặt còn có má, ngoại trừ vẫn còn giữ hình dáng con người, trên cơ bản đã là quái vật.

Đôi móng vuốt sắc bén của nó cào thật sâu vào bả vai thôn dân, ra sức níu kéo xuống nước, ngực thôn dân đầy máu, vô cùng thê thảm, hai tay nắm chặt lấy dây câu, trên bàn tay đều bị mài ra máu.

Ta thầm niệm một khẩu quyết, vung lên loan đao, một luồng đao khí chém tới, con khỉ nước phát ra một tràng tiếng kêu the thé, rầm một tiếng nhảy vào trong nước. Tia câu đột nhiên buông lỏng, thôn dân cùng Vĩ ngọc bên trên thiếu chút nữa ngồi xuống đất, thôn dân trong nước cũng ngã sấp xuống.

Lúc này, mặt nước phía sau gã ngoi lên bốn năm con khỉ nước, nắm lấy ống quần của gã kéo xuống dưới nước, thôn dân khóc hô: "Trương đại sư cứu ta!"

Ta sợ loan đao làm hắn bị thương, liền từ trong ngực lấy ra bao tro hương kia, ném xuống nước.

Rải hương đi đến đâu, Thủy Quỷ giống như bị bỏng, thét lên một tiếng rồi nhảy vào trong nước. Ta nhân cơ hội này dùng một đạo đao khí bổ tới, mấy con khỉ nước bị đánh dạt ra giữa bãi nước cạn, hóa thành một làn khói đen.

Cuối cùng ta cũng kéo được thôn dân rơi xuống nước, hai người đều mệt đến mức co quắp ngã xuống bãi sông.

Ta tên là đồng bạn của hắn vào trong nồi đựng chút gạo nếp quen thuộc, ta dùng khăn tay mới đựng hương hôi bao lấy gạo nếp, nhổ máu đen trên bả vai thôn dân này, sau đó miệng truyền thụ mấy đoạn Vũ Dư đạo đức kinh, ta niệm hắn một câu, để hắn ổn định tâm thần.

Ta tên là hắn trở về nghỉ ngơi, hôm nay không cần tới, ai ngờ thôn dân này là một hảo hán, kêu lên: "Không, Trương đại sư, thân thể ta không có đáng ngại, ta còn muốn giết Thủy Quỷ đây!"

"Được, vậy ngươi về trước thay quần áo sạch sẽ, cẩn thận bị mát." Ta gật đầu nói.

Vĩ Ngọc ồn ào đói bụng, ta cho nàng uống chút tinh huyết, nàng ăn no rồi, ta lại cảm giác rất đói, đang muốn kêu Đạt Khang Thư nhớ đến cho mọi người kiếm chút đồ ăn, thì nhìn thấy người phụ nữ trong thôn kết thành đàn kết đội tới, trong tay mang theo rổ và hộp cơm, nguyên lai là Đạt Khang Thư bảo người nhà về mang cơm, bảo người nhà đưa cơm đến cho người nhà.

Ta tên là tất cả mọi người nghỉ ngơi một chút, ăn no rồi lại làm tiếp.

Những thôn dân này nằm mơ cũng không ngờ mình có thể chính diện giao phong cùng Thủy Quỷ, trước đó uể oải cùng do dự đã bị quét sạch không còn. Lúc ăn cơm, từng người từng người thổi phồng chiến tích buổi sáng của mình cùng nàng dâu, hình như đều là đại tướng quân đắc thắng trở về, trên bờ sông bầu không khí một mảnh lửa nóng.

Ta nhìn thấy, trong lòng cũng rất vui mừng, cuối cùng cũng coi như là mở được một cái đầu mối tốt!

Đạt Khang Thư đưa cho ta một cái rổ, nói: "Trương đại sư, buổi sáng này vất vả rồi, đây là nàng dâu nấu cơm cho ngài."

Ta vốn đã đói bụng, một mùi thơm đồ ăn làm ta thèm nhỏ dãi. Tuy rằng tất cả đều là tôm cá và bánh bao trắng, nhưng ăn rất vui vẻ.

Cơm nước xong xuôi, ta nhìn thấy một ít thôn dân ở nơi đó tán khói thơm, nhớ tới ta từ trong trấn còn mua chút đồ, từ trong túi lấy ra hai ngọn núi đỏ, gọi Đạt Khang Thư ký giúp ta phát cho mọi người. Điểm tiểu ân tiểu huệ ấy đổi lấy một mảng cảm kích của thôn dân, cũng là đáng giá.

Buổi chiều ta dẫn đầu thôn dân tiếp tục chiến đấu, có vài phụ nữ ở lại xem, ta gọi các nàng cách xa một chút, đây không phải là trò đùa.

Các thôn dân trải qua rèn luyện buổi sáng, tâm thái và kỹ thuật đều tăng lên không ít. Có người ngậm thuốc nói chuyện, Thủy Quỷ cắn câu cũng không hoảng sợ, túm lên giơ tay lên chính là một đao, sau đó thảnh thơi quấn lấy mồi máu câu tiếp, toàn bộ đầu tài xế già!

Ta thống kê một chút, bình quân mỗi phút đều có một con Thủy Quỷ bị giết. Theo tốc độ này tính toán sạch sẽ, cần năm mươi giờ của vịnh sông này, theo kế hoạch mỗi ngày mười giờ, cũng chính là năm ngày.

Nhưng trong đám Thủy Quỷ này có mấy con Thủy Quỷ hình thái đặc thù, chính là loại Thuỷ Quỷ da đen gặp phải lúc sáng nay, một khi cắn câu, hai người đều không thể kéo được. Đã trải qua mấy lần cực kỳ nguy hiểm, ta bảo bọn chúng một khi gặp phải loại lập tức quăng cần câu này đi, dù sao vẫn còn rất nhiều đồ dự bị...

Đám thôn dân một mực khô đến trời tối, ta xem thời gian, sáu mươi lăm điểm, cùng mọi người nói bảy điểm kết thúc, sáng mai sáu điểm tiếp tục, mọi người cao hứng cùng kêu lên.

Nhưng mà đúng lúc này, không chỉ có một thôn dân bị Thủy Quỷ cắn câu, hơn nữa còn có sức mạnh cực lớn!

Mười mấy thôn dân đồng thời bị kéo vào trong nước, ta chạy dọc theo bờ sông chạy, kêu lên: "Ném đi, ném hết!"

Mọi người nhanh chóng ném cần câu đi, may mắn không có ai xảy ra chuyện. Ta đứng ở bên bờ nhìn, mấy cái bóng to lớn chậm rãi chìm vào trong nước, trong lòng ta buồn bực một hồi, mấy con quỷ nước da đen này sao lại đồng thời hành động, chẳng lẽ bọn chúng có chỉ số thông minh không thành, thống nhất hướng nhân loại khởi xướng phản công?

Lúc này Ngọc đuôi ngồi trên một thân cây, lỗ tai giật giật, ta hỏi nàng đã phát hiện ra cái gì không.

Nàng ta nói: "Vừa rồi hình như ta nghe thấy có người đang niệm chú."

Sau đó cô chỉ sườn núi bên kia bờ sông, quả nhiên có một bóng đen đang đứng: "Ách ca ca, ca nhìn xem!"

Ta lập tức đuổi theo, bóng đen thấy ta rút chân bỏ chạy, tuy nhiên tốc độ đối phương không nhanh, từ trong ngực ta lấy ra Thiên Lang Tiên chuẩn bị quấn chân hắn. Lúc này đối phương vung ngược tay lên, mấy thứ như chim bay tới, mang theo mùi hương lạ lùng.

Mùi thơm này hình như ta đã ngửi qua ở đâu đó.

Mấy con chim kia hướng về phía ta, loan đao bên tay trái của ta hướng giữa không trung chém vài cái, đem mấy con chim kia chém rơi xuống.

Bốn phía tối tới mức đưa tay ra được không thấy được năm ngón, ta mở điện thoại chiếu sáng, trông thấy những thứ trên đất vẫn đang giãy dụa, trong nháy mắt đầu hắn đã ong lên một tiếng. Mấy con chim này to bằng chim sẻ, toàn thân đỏ chót, miệng mũi nhọn, con mắt cũng đỏ ngầu.

Đây chẳng phải là... Thi hương điểu do Thử tiền bối nuôi dưỡng sao?

Hạng tám trăm tám mươi linh cái, hung thủ phía sau màn...

Ta mất dấu người, nhất là nhìn thấy thi hương điểu đã lâu không có, suy nghĩ hỗn loạn, hậm hực đi trở về.

Các thôn dân thấy ta đột nhiên chạy đi, không biết xảy ra chuyện gì, đều đang chờ ta.

Ta tên là bọn họ kết thúc công việc trước, về nhà ăn cơm đi!

Trên đường trở về, Đạt Khang Thư khoa trương khen ta một cái, nói ta lãnh đạo có phương pháp, lần trước cả thôn người toàn thôn nhiệt hỏa hướng thiên địa làm một chuyện như vậy là sáu, mấy năm, ta cười không đáp lời, trong lòng loạn như ma.

Người vừa rồi là Thử tiền bối sao?

Không phải hắn đã chết rồi sao? Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa lần này hắn lại là hung thủ đứng sau màn?

Ta càng nghĩ càng loạn, cơm tối cũng không ăn, nói với Đạt Khang Thư Ký hôm nay ta mệt mỏi, muốn nghỉ sớm một chút, liền nằm xuống giường.

Đêm nay ta trằn trọc trở lại, trong lòng lại bi thương hay kích động, càng nhiều hơn là nghi hoặc, thật vất vả mới ngủ được.

Vào lúc rạng sáng, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng la to, làm ta thức tỉnh, tưởng là đã có chuyện gì xảy ra, nghe rõ, nguyên lai là có người gọi: "Vũ ngừng! Mưa tạnh!"

Ta tên là Vĩ Ngọc, phát hiện nàng không ở đây, phủ y phục ra bên ngoài, đụng phải Đạt Khang Thư Ký.

Hắn hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng nói: "Trương đại sư, ngươi quá xuất sắc, quả nhiên mưa đã ngừng!"

Đến ta ra bên ngoài, trông thấy một vầng trăng tròn, bầu trời mặc dù còn có mây đen, nhưng một mảnh trong xanh thật sự là tốt.

Rất nhiều thôn dân đứng ở bên ngoài, hưng phấn giơ tay hướng lên bầu trời hoan hô, vầng trăng tròn rực rỡ này làm cho buồn bực trong lòng ta tạm thời bị quét sạch, nhưng lại có chút nghĩ không ra, đừng nói trị gốc, ngay cả cọc tiêu ta cũng chưa sửa xong, sao mưa lại đột nhiên ngừng?

Ta quay đầu nhìn lại, trên nóc nhà ngồi xổm một thân ảnh nho nhỏ, phía sau có một cái đuôi to đầy lông lá đang lắc lư, ta hô một tiếng: "Đầm Ngọc?"

Hóa ra nàng đang ở nơi đó phun ra nuốt vào Thái Âm chi khí của mặt trăng, vật này đối với Hồ Tiên mà nói chính là đại bổ.

"Át ca ca, ta trò chuyện với Nguyệt bà bà rồi sẽ trở lại." Vĩ Ngọc nói.

"Cẩn thận bị mát."

"Ngươi sẽ quan tâm người ta lúc nào chứ..." Nàng nhõng nhẽo nói, xem ra mưa này ngừng lại, tâm tình của nàng cũng đặc biệt tốt.

Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, mưa chỉ ngừng một giờ, trên bầu trời lại ào ào mưa xuống, vĩ ngọc rơi xuống xối nước như gà luộc rồi chạy về, ta lấy khăn lông từ trong bao ra lau khô cho nàng.

Ta nói: "Ngươi phân tích một chút, sao mưa này lại đột nhiên ngừng?"

"Có phải thứ trong nước giống ta hay không, nhìn thấy ngày hôm nay trăng tròn cũng đi ra tìm Nguyệt Lượng bà bà nói chuyện phiếm?" Vĩ Ngọc sờ lên lỗ tai nhỏ nói.

"Khả năng này không lớn. Người thao túng Phong Vũ chính là người của Hắc Long Lý gia, Thủy Quỷ không thể làm được."

Thời điểm nói những lời này, ta đột nhiên tỉnh táo lại, bóng đen kia tuyệt không thể là Thử tiền bối.

Dù sao Thử tiền bối cùng với Hắc Long Lý gia không có liên hệ, hắn cũng không họ Lý!

Thi Hương Điểu là tuyệt kỹ độc môn của hắn, nhưng người khác cũng có thể sơn trại, có lẽ người này đối với ta có chút hiểu biết, cố ý dùng chiêu mê hoặc ta này.

Ta vừa suy nghĩ vừa nằm xuống tiếp tục ngủ, đột nhiên chú ý tới ngọc đuôi giảo hoạt cười cười, ta hỏi nàng cười cái gì, nàng nói: "Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là cảm giác dáng vẻ ngươi thật nghiêm túc đó!"

"Cái này học từ đâu vậy, bình thường ngươi đừng nhìn mấy cái phim lộn xộn đó." Ta cả giận nói.

"Này, này, chủ nhân soái!"

Nàng lại còn bán đứng ngu ngốc, toát ra một câu Nhật ngữ, có tâm địa chọc tức ta sao?

Sáng sớm hôm sau, bà lão của Đạt Khang Thư Ký làm một bữa điểm tâm rất phong phú, tiếp đãi đặc biệt ân cần, đại khái cũng là chuyện tối hôm qua ngừng mưa.

Cơm nước xong xuôi, ta dẫn Thanh Tráng trong thôn đến vịnh sông, tiếp tục làm việc. Hôm nay tất cả mọi người đều rất nhiệt tình, nhưng mồi máu ném xuống, nửa ngày không có động tĩnh gì, nửa giờ mới câu được hai con Thủy Quỷ.

Thôn dân cho rằng toàn bộ Thủy Quỷ đã bị giết sạch rồi, đều rất cao hứng. Trong lòng nghĩ thầm, cái này không đúng a, đứng ở bờ sông mở ra thiên nhãn nhìn, thì ra là như thế!

Tất cả Thủy Quỷ đều chuyển đến bờ sông bên kia, đoàn âm khí cực lớn chúng nó quay quanh cũng dời qua, cần câu các thôn dân hoàn toàn không theo kịp. Cuối cùng ta cũng hiểu được vì sao tối hôm qua mưa tạnh, hung thủ sau màn lặng lẽ chuyển động âm vật, chuyển dời trống trải, mưa mới ngừng lại một chút.

Bởi vì nước mưa ba tháng, con sông này trở nên rất rộng, trên sông vốn dĩ có một cây cầu nổi cũng bị nước phá hủy. Muốn ngồi thuyền qua câu thủy quỷ thuần túy là Thiên Phương Dạ lải, những thủy quỷ này sẽ trực tiếp lái thuyền lật tung, hán tử tái sinh hổ hoạt long một khi rơi xuống nước, cũng chỉ có thể mặc cho người ta chém giết.

Ta rầu rĩ, Đạt Khang Thư ký hỏi ta xảy ra chuyện gì, ta nói toàn bộ Thủy Quỷ đều đi bờ bên kia, nhưng không nói nguyên nhân, chủ yếu là không muốn để thôn dân mất đi niềm tin ấy.

Đạt Khang Thư ghi lại: "Chuyện tốt a, khẳng định là chúng ta dọa cho Thủy Quỷ chạy mất rồi."

"Nhưng câu tiếp thì khó." Ta thở dài nói.

"Vậy làm sao bây giờ?" Đạt Khang Thư ký hỏi.

"Hôm nay trước tiên kết thúc công việc đi, ta nghĩ lại đối sách." Ta phất phất tay.

Đạt Khang Thư Ký xoay người thông báo tiếp, các thôn dân không biết gì cả, lúc trở về, còn đang khen ta có đạo hạnh, doạ cho Thủy Quỷ chạy mất, ta dở khóc dở cười.

Ta đứng ở bờ sông ngây ngốc, tự nghĩ đối sách. Ngọc Vĩ nhàn rỗi nhàm chán, ngồi ngẩn người trên cây, đột nhiên dùng đuôi treo cành cây lên, nói: "Hỏa ca, ca quên rồi à, người của nhà Hắc Long Lý chỉ có thể ăn sống nuốt cá."

"Đúng vậy!" Lần này ta thể hồ quán đỉnh.

Hắc thủ phía sau màn này hoàn toàn có thể bắt được, người ăn sống cá lâu dài miệng khẳng định tương đối thúi, mặt khác cá thuộc về động vật âm khí nặng, âm khí người này tất nhiên rất nặng.

Đột nhiên ta như bị sét đánh trúng, sao ta lại ngu như vậy, người này chẳng những đã gặp, còn suýt chút nữa bị nàng mê hoặc.

Lý đại tẩu!

Ta nhanh chóng chạy về thôn, cửa nhà Lý đại tẩu không khóa, ta đẩy cửa đi vào, trong phòng quả nhiên có âm khí rất nặng!

Ngày đó ta nghĩ sai là Thủy Quỷ bám vào di chứng, xem ra là Lý đại tẩu tự biên tự diễn một hồi, lấy pháp lực của nàng hoàn toàn có thể mời Quỷ Thượng Thân, mục đích đại khái là che giấu tai mắt người khác.

Còn về phần buổi tối hôm đó nàng ôm ấp, ta tin rằng nguyên nhân cũng không phải kiểu đẹp trai của ta, ta đoán nàng định mượn chuyện này để hại ta, may mà đạo đức của ta tu dưỡng cao.

Tôm khô cá chết rơi trên mặt đất, đại khái là chính nàng ăn, nàng sợ bị ta hoài nghi, mới đào lên hai ngôi mộ kia, nàng xác thực thành công dời đi sự chú ý của ta.

Vốn ngày đầu tiên ta đã nhìn thấu nàng, nhưng nàng bắn ra làn khói mù thật sự quá tốt!

Có điều, có hai chuyện ta không nghĩ ra, buổi sáng bên ngoài phát sinh tranh đấu là ai?

Vì sao nàng sử dụng Thi Hương Điểu, chẳng lẽ nàng cùng Thử tiền bối có quan hệ sâu xa gì hay sao?

Ta đẩy cửa phòng ngủ của nàng ra, nhìn thấy một mảnh sau lưng trắng nõn, sợ đến mức ta tranh thủ thời gian dời ánh mắt đi. Thì ra nàng đang nghẹn ngào ngồi ở trước đài trang điểm, mái tóc dài đen nhánh rối bời sau lưng, nàng dùng tay nắm một lọn tóc, chậm rãi chải lại, trong gương trang điểm còn thấy nàng khuôn mặt xinh đẹp, còn có một đôi mắt đen láy yêu mị.

Trên người nàng ướt sũng, bên cạnh ném một thân quần áo ướt, đại khái là vừa mới từ trong nước lên.

Ta cảm thấy cũng không phải chỗ nào cũng phải kiêng dè, ta cũng không phải xử nam, chỉ là xuyên thấu qua tấm gương mà nhìn thẳng vào mắt nàng ta.

Ta còn chưa nói gì, nàng đã mở miệng trước, giọng nói bình thản lạ thường, hoàn toàn khác biệt so với lúc trước, tựa như đã thay đổi thành một người khác...

Lò hương Long Vĩ thứ tám trăm tám mốt...

Lý đại tẩu vừa chải đầu, vừa chậm rãi nói: "Ta biết lần này ngươi tới nhà, chính là nhìn thấu ta! Trương tiên sinh, ta đã để lại mặt mũi cho ngươi. Nếu ta thật sự muốn ra tay với ngươi, ngươi cảm thấy ngươi còn có thể đứng ở đây sao?"

"Đêm đó ta câu dẫn ngươi, vốn là muốn phong ấn dương mạch trên người ngươi, khiến ngươi mê man mấy ngày mà thôi, không ngờ ngươi là chính nhân quân tử. Ngươi là người có bản lĩnh, tâm địa cũng thiện lương, làm đồng hành khuyên ngươi một câu, đây là chuyện của bản thân ta, không được nhúng tay vào."

Ta cười lạnh nói: "Chuyện của chính ngươi? Thôn này bị ngươi hại thành như vậy, ngươi bảo ta đừng quản?"

"Vậy ngươi có biết năm đó bọn họ đối xử với gia tộc Hắc Long như thế nào không?" Lý đại tẩu u oán hỏi.

"Đạt Khang Thư Ký đã nói với ta, đó là một đoạn thời đại đặc thù, thời đại đó mỗi người đều rất điên cuồng, ngươi bởi vậy oán hận thôn dân hiện tại, đối với bọn họ là không công bằng. Tạo thành cục diện kia, chính Hắc Long Lý gia các ngươi cũng có trách nhiệm." Ta khuyên nhủ.

Lý đại tẩu đột nhiên cười to, khiến ta sởn cả tóc gáy: "Ngươi vốn không biết tại sao những người kia lại đẩy Hắc Long Lý gia vào chỗ chết!"

Nàng nói, Hắc Long Lý gia chính là hậu duệ của lão ngốc đuôi Lý, vị tổ tiên này được tôn xưng là Hắc Long lão gia, hắn vốn là một tội long xúc phạm thiên điều, bị phạt xuống hạ giới tu hành.

Sau khi ra đời, hắn chỉ là một con Phàm Long, về sau lên núi học nghệ, mới tu thành Chân Tiên.

Đạo giáo có hai con đường để thành Tiên, một loại là ban ngày phi thăng, một loại là Thi Giải Vũ Hóa, trong này ẩn giấu huyền cơ mà phàm nhân không biết! Thân thể của Tiên đã có pháp lực cho nên tuyệt đối không thể lưu lại nhân gian.

Nhưng thời điểm Hắc Long lão gia thành tiên, phát hiện quê hương đúng là đại hạn, tuy lúc ở nhân gian lão thường xuyên vận dụng pháp lực cầu mưa, nhưng một khi thành tiên, sẽ phải chịu tác phong quản thúc của trời, không thể tùy ý đổ mưa nữa.

Cho nên trước khi đi, hắn chế thành một cái lư hương khi mình còn bé bị chặt đứt, lén lút đưa lư hương cho người Lý gia giữ, cũng nói cho người Lý gia cái lư hương này có thể chi phối trời mưa, nhưng phải thật cẩn thận! Bởi vì ở địa phương nào trong một năm rơi xuống có bao nhiêu mưa rào đều là có trời ước thúc, không thể nhiều cũng không thể thiếu, nếu không thì cả địa phương đều chịu thiên phạt.

Lò hương Long Vĩ này được người Lý gia thay mặt truyền thụ, tạo phúc cho bách tính bản địa.

Nhưng có đôi khi, một năm này nhất định sẽ gặp đại hạn, cho dù sử dụng lư hương Long Vĩ cũng chỉ có thể gây ra một chút mưa cầu cứu, nhiều hơn nữa chính là xúc phạm đến chân trời, sẽ bị trừng phạt.

Mọi người luôn nói trời cao có đức hiếu sinh, thật ra là lừa mình dối người, thiên địa bất nhân, coi vạn vật như chó rơm, có lúc thiên địa sẽ diệt sạch sinh linh một phương!

Nhiều thế hệ Hắc Long Lý gia đều khổ tâm bảo vệ địa phương này, ở giữa thiên ý và dân ý hết sức quần nhau, bọn họ làm rất nhiều hy sinh, vì nuôi long huyết trong thân thể, bọn họ phải cả đời ăn sống tôm tươi. Các đời chủ trì việc cầu vũ bởi vì tiết lộ thiên cơ, thường thường sẽ không có kết cục tốt đẹp, trưởng tử chết rồi, liền để con thứ tiếp nhận; phụ thân chết, liền do nhi tử tiếp nhận, các đời đời đều như thế.

Nhưng loại hi sinh này trong mắt thôn dân chính là báo ứng, chính là trò cười! Bọn họ cảm thấy là Hắc Long Lý gia làm mưa làm gió bị ông trời báo ứng rồi, bọn họ cảm thấy trời mưa là điều nên làm, không mưa thì sẽ tới cửa tìm Hắc Long Lý gia tính sổ.

Không có Hắc Long Lý gia, người trên mảnh đất này đã sớm không biết chết bao nhiêu lần, bởi vì cái gọi là đại ân như cừu, để người khác có ân tình quá lớn, người khác sẽ coi là chuyện đương nhiên, một khi không cho, liền xem ngươi là kẻ địch!

Tuy thôn dân tràn ngập căm thù Hắc Long Lý gia, nhưng dù sao bọn họ nắm giữ quyền lực cầu mưa, các thôn dân đối với người nhà này thập phần kính sợ, nhưng mà loại kính sợ này đồng thời cũng là một loại nguy hiểm lớn lao...

Cuối cùng, trong mười năm hạo kiếp, mọi người đã hung hăng giẫm "Nhịn" Hắc Long Lý gia quá lâu, đạp ở dưới chân, đuổi tận giết tuyệt bọn chúng, nhưng bọn chúng đối với tội ác vô tri phạm vào người, không có bất kỳ tự giác, lại đem toàn bộ chuyện này đẩy sạch sành sanh.

Lý đại tẩu vừa nói vừa ăn mặc, buộc đầu tóc dài sau gáy thành một búi tóc rất phong cách cổ xưa, sau đó cài vài món trang sức tóc hoàng kim mang đầu rồng, hơn nữa trước mặt ta còn mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, quần áo kia là hai màu xanh trắng, trên váy còn có một chữ "Lý" thật lớn.

Cái này đại khái chính là quần áo vu sư lúc tổ tiên nhà bọn họ cầu mưa mặc, mụ vú già ở Trung Quốc cũng gọi là vi bà.

Lý đại tẩu đổi một thân y phục này, toàn bộ cảm giác đã hoàn toàn thay đổi, trở nên trang trọng, thần bí, đẹp đẽ, còn lộ ra một chút uy nghiêm.

Nàng thay y phục xong, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn ta: "Trương tiên sinh, tội nghiệt một người chẳng lẽ không nên đền sao? Lý gia chúng ta mấy ngàn năm qua vì cái thôn này làm hết thảy, cuối cùng chỉ đổi lại kết cục như vậy, thế nhưng những người đẩy chúng ta xuống địa ngục vẫn sống rất tốt, đây là công bằng sao?"

"Năm đó ta tránh được một kiếp chính là ý trời, ý nghĩa trộm sinh của ta chính là hủy diệt thôn trang này, ngươi không cần phí lời với ta nữa, giữa chúng ta không có đạo lý để giảng. Ngươi có thể coi ta như một bà nương điên cuồng phát rồ, thủ đoạn duy nhất ngươi ngăn cản ta chính là giết ta!"

"Trước mắt có phải ta ngăn cản ngươi, cũng không có ý nghĩa gì không?" Ta hỏi.

"Ha ha, ngươi thông minh đấy, bọn họ muốn mưa, ta đã gây mưa đủ mười năm cho bọn họ. Cho dù ngươi có ngăn cản được ta, ngăn được trận mưa quái dị này, mười năm sau chắc chắn sẽ gặp đại hạn!" Lý đại tẩu cười nói.

"Vậy rốt cuộc ngươi muốn cái gì, giết sạch cái thôn này sao?" Ta khẽ thở dài.

"Chết? Vậy quá rẻ, ta sẽ tra tấn bọn chúng, để bọn chúng lưu ly nơi này giống như ta, đám ký sinh trùng này không xứng cư trú trên mảnh đất này!" Lý đại tẩu liên tục cười lạnh.

Ta rút loan đao ra, nói: "Ta là người không có nguyên tắc gì. Chỉ có một, quản thì quan tâm đến cùng, chuyện này ta nhất định phải nhúng tay."

Trên môi nàng nở ra một nụ cười lạnh, đột nhiên quát lớn: "Ẩm Huyết Băng Hồn đao!"

Một giây tiếp theo, bàn tay của nàng liền bổ nghiêng tới, một đạo băng nhận khổng lồ lập tức xuất hiện.

Trong lòng ta rùng mình, nâng đao đón đỡ, băng nhận kia bị bắn nghiêng bay ra ngoài, làm một tấm giường gỗ "Soạt" một tiếng bị chém thành hai nửa.

Ta ngạc nhiên một hồi, một chiêu này không phải là tuyệt học của Thử tiền bối sao?

"Rốt cuộc ngươi học nghệ của ai vậy..."

Ta còn chưa dứt lời, Lý đại tẩu đã đánh tới, dùng chưởng đại đao nghênh chiến Ngân Nguyệt loan đao của ta. Trên bàn tay nàng còn đọng một tầng băng tinh màu lam, chúng ta giao thủ điện quang hỏa thạch mấy hiệp, đao của ta chém vào bàn tay nàng, hoàn toàn không đả thương được nàng, chỉ có thể cắt xuống một chút băng vụn.

Nàng nhìn chuẩn một khe hở, đột nhiên tiến lên, vươn tay trái ra đoạt loan đao của mình.

Ta kinh hãi, nhưng đao đã bị cô nắm chặt trong tay, sau đó cô làm một động tác khiến ta không thể tưởng tượng nổi, cô đặt đao lên cổ họng của mình.

Cô cười đầy quyến rũ, dùng mũi đao cắt vào yết hầu của mình, nhưng lại không chảy ra một giọt máu. Ta thậm chí có thể nhìn thấy cơ bắp cùng khí quản bị cắt đứt cổ họng, nhưng sau khi lưỡi đao xẹt qua, vết thương nhanh chóng khép lại.

"Dệnh cách dời!"

Nữ nhân trước mắt này, hoàn toàn chính là Thử tiền bối bản nữ!

Phần bụng ta đột nhiên trúng một cước nặng nề, đụng vào tường, đập tới mức huyết khí nơi ngực cuồn cuộn.

Lý đại tẩu từ trên cao nhìn xuống, quan sát ta nói: "Trương tiên sinh, ngươi không giết được cơ thể của ta, cũng không giết được hồn phách của ta, ngươi lấy gì ngăn cản ta? Mau cút đi, nếu khuya hôm nay ngươi còn ở lại đây, ta sẽ giết chết bảy người ngay trước mặt ngươi."

Nói xong, nàng vung tay áo dài lên đi ra ngoài!

Đồ đệ của Thử tiền bối ở chương thứ tám trăm tám hai.

Ta ngồi dưới đất, tinh thần hoảng hốt, nữ nhân này đã là đời sau của Hắc Long Lý gia, lại rất có quan hệ sâu xa với Thử tiền bối, bên trong thôn nhỏ này vậy mà ẩn tàng một Đại Bặc Tự như vậy, làm sao ta lại may mắn như vậy!

Đột nhiên ta ngửi thấy mùi cháy khét, bên ngoài có người kêu lên: "Hỏa cháy rồi! Mau cứu hỏa!"

Ta thấy trước cửa phòng ngủ xuyên vào một ít hồng quang cùng khói đen, ta giật mình nhảy dựng lên, bà vợ điên này thế mà phóng hỏa đốt nhà mình. Cũng may phòng ngủ có cửa sổ, ta từ cửa sổ nhảy ra ngoài, quay đầu nhìn lại, toàn bộ căn phòng hừng hực thiêu đốt, hàng xóm chung quanh đều đang múc nước cứu hỏa.

Trời vốn đã có mưa, chẳng mấy chốc thế lửa đã nhỏ đi, nhưng Lý đại tẩu cũng bị đốt tới mức hoàn toàn thay đổi.

Đạt Khang Thư nhìn vẻ mặt ta đầy khói đen, tới hỏi chuyện gì xảy ra, lúc này có một nữ nhân chạy tới nói: "Ai nha, không tốt rồi, Lý đại tẩu vừa mới mặc một bộ y phục quái dị, nhảy xuống sông tự sát rồi."

Mọi người bàn tán sôi nổi, chuẩn bị đi cứu người, ta phất phất tay nói: "Đừng đi!"

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía ta, ta nói hết ngọn nguồn sự việc, làm người bị hại, từng người từng người tức giận.

"Mụ nương này quả thực điên rồi!"

"Khó trách không sinh được hài tử, nhất định là bị báo ứng rồi!"

"Dư nghiệt Hắc Long Lý gia này nên bị sét đánh."

Nhìn bọn hắn nghiến răng nghiến lợi mắng Lý đại tẩu, trong lòng ta rất không thoải mái, hai bên hận thấu xương, không có bất cứ đường sống nào để xoay chuyển.

Nhưng ta lại rất rầu rĩ, nữ nhân này biết tuyệt học của Thử tiền bối, qua đó kề vai chiến đấu với Thử tiền bối. Ta chưa từng nghĩ tới nếu có một ngày hắn quay mũi thương đối phó ta, sẽ là cục diện ra sao?

Bây giờ ta đã hiểu, ta hoàn toàn không phải là đối thủ!

Bây giờ ta rốt cuộc nên làm gì, ở lại, buổi tối sẽ có bảy người ngộ hại, bảy người này tương đương với chết vì ta.

Đi, nữ nhân này sẽ hung hăng trả thù thôn dân, giày vò bọn họ sống không bằng chết.

Đang do dự, Vĩ Ngọc ở trong ngực ta nói: "Hỏa ca ca, thả ta ra."

Ta thả cô ta ra, đuôi ngọc nghịch ngợm nháy mắt với ta: "Có phải không có cách nào rồi không, đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp một vị cao nhân."

"Cao nhân? Ngươi biết cao nhân nào sao?" Ta buồn bực nói.

Ngọc đuôi cả ngày ở cùng với ta, một tấc cũng không rời, chẳng lẽ nàng mời được Đát Kỷ đang ở xa Nhật Bản tới đây? Không phải vị đại thần kia vẫn bị phong ấn ở lúa thần xã sao?

Ta không hiểu sao nàng đi theo ra ngoài thôn, Đạt Khang Thư nhớ tới: "Trương tiên sinh, sao ngươi lại đi rồi, các thôn dân đang đợi ngươi chỉ huy đấy!"

"Ta sẽ lập tức trở về ngay, yên tâm đi, ta sẽ không chạy đâu." Ta nói.

Đạt Khang Thư lúng túng nói: "Trương tiên sinh, sao ngươi lại nói lời này nữa, ta tin tưởng ngươi."

Ngoài miệng thì nói tin tưởng ta, nhưng kết quả vẫn đi theo.

Chúng ta theo đuôi ngọc đi tới ngoài thôn, đi một đoạn rất xa, đi thẳng ra khỏi nơi mây mưa bao phủ, tới nơi có ánh mặt trời, nhìn thấy một nam nhân cầu hôn ngồi trên một tảng đá, trong tay hắn cầm một cái dù giấy, bóng người trong dù đang đứng đó Tiểu Lân.

Ngọc đuôi giơ tay giới thiệu: "Loảng xoảng, đây chính là cao nhân mà ta nói đấy!"

"Mẹ kiếp!"

Nước mắt của mình thiếu chút nữa là chảy ra, lúc mình rơi vào cảnh tuyệt vọng nhất, nam nhân được ưu ái lại cứ như thiên thần hàng lâm.

"Ta hỏi." Ban nhất, sao ngươi lại tới đây?"

"Kỳ thật ta tới còn sớm hơn ngươi, chỉ có điều ta vẫn ở trong huyện, tất cả những chuyện xảy ra ở đây, ta đều thông qua Tiểu Lân thấy được." Nam tử lo lắng thản nhiên nói.

Ta kinh hãi một hồi, Tiểu Lân một mực ở gần đó, ta vậy mà không phát hiện. Bất quá cái này cũng không kỳ quái, nước mưa của đại thôn quá nặng, hoàn toàn chính là một cái vách ngăn âm khí tự nhiên.

Buổi tối mà Lý đại tẩu câu dẫn ta, trong phòng có ba cặp mắt đang nhìn chằm chằm, đuôi ngọc, Tiểu Lân và nam nhân an ủi, sắp đuổi kịp sân khấu nhỏ rồi, may là lúc đó ta giữ vững được giới hạn đạo đức, nếu không đời này đừng mong ngẩng đầu làm người...

Ta mặc dù không phát hiện ra sự tồn tại của Tiểu Lân, thế nhưng hai người kia đều phát hiện. Một là Lý đại tẩu, sáng sớm hôm đó nàng phát hiện Kỳ lân cận căn nhà nhìn trộm, thi triển pháp lực đấu với nó. Nếu không phải nàng kịp thời thu Kỳ lân con về, thiếu chút nữa đã bị nàng đánh cho hồn phi phách tán.

Một thứ khác là Ngọc Vĩ, đêm qua thật ra không phải cô chạy lên nóc nhà hấp thu Nguyệt Hoa, mà là thấy Tiểu Lân mới chạy ra. Khi đó cô đã biết nam nhân đáng lo ở xung quanh, bởi vì Tiểu Lân bảo cô bé giữ bí mật nên mới không nói.

Nhưng tính cách của Vĩ Ngọc không nhịn được, vẫn quanh co nhắc nhở Lý đại tẩu của mình có điểm gì đó không đúng. Kết quả ta vạch trần bộ mặt thật của Lý đại tẩu trước, lúc này nam nhân phải lộ diện!

Làm cả buổi, ta vẫn luôn sắm vai tri hậu giác, ta hỏi anh chàng:

"Sao ngươi không xuất hiện sớm một chút, hại một mình ta chịu khổ ở đây, cho dù thật sự không tiện hiện thân, ít nhất là lá thư viết thư."

Nam nhân chăn bông cười nhạt, nhìn qua Đạt Khang Thư bên cạnh, đại khái là kiêng kị người ngoài, ta nói không sao, hắn xem như là người ủy thác lần này.

Nam nhân tốt bụng nói: "Cửu Lân, ngươi đã phát hiện rồi chứ, nữ nhân kia có chút quan hệ sâu xa với chuột."

"Đâu chỉ vậy, ta cảm giác Thử tiền bối đã dạy bản lĩnh giữ nhà cho nàng ta..." Ta cười khổ một hồi.

Nam nhân quyến rũ gật đầu: "Thật ra Lý Mộ Long là đệ tử chân truyền của chuột."

"Không phải Thử tiền bối chưa bao giờ nhận đệ tử sao?" Ta nghi ngờ hỏi.

"Đó là chuyện hơn hai mươi năm trước." Nam tử tốt nhìn mưa phùn, nâng cái cằm trắng nõn lên.

Thì ra khi còn sống Thử tiền bối từng nói qua với nam nhân thân thích, năm đó hắn từng thu một nữ đệ tử, nữ tử này thiên tư không tệ. Nhưng trọng yếu nhất là nàng là hậu duệ của lão đầu trọc, lão Lý, trong thân thể có long huyết, long huyết linh tính cực mạnh, cho nên nàng học pháp thuật gì là biết, quả thực chính là một thiên tài!

Lão sư đều thích đồ đệ thông minh, lại thêm khi còn trẻ Lý Mộ Long hết sức xinh đẹp, lúc đó thử tiền bối dốc túi truyền thụ, thậm chí cưới cô, sau đó phó thác mọi chuyện cho cô bé, để bản thân tự hưởng thanh phúc.

Nhưng sau đó hắn phát hiện, Lý Mộ Long tâm thuật bất chính, chí hướng của cô hoàn toàn không ở trên thương nhân âm vật, học nghệ chỉ để báo thù. Thử tiền bối là người giảo hoạt tới mức nào? Biết chuyện này rồi mà, thừa dịp một tối hôm đó chuẩn bị thanh lý môn hộ, không ngờ lúc này Lý Mộ Long đã thanh xuất từ Lam, Thử tiền bối cũng không phải đối thủ.

Thật ra nói theo suy nghĩ của mình, thực lực của Thử tiền bối cũng không kém gì nàng, nhưng Lý Mộ Long mang theo một âm vật cường đại bên người, âm vật này khác với âm vật khác, bên trên có đuôi tổ tiên của cô, có thể nói là thiên hạ vô song!

Từ khi sinh ra Lý Mộ Long đã lấy cá sống tôm làm thức ăn, trong cơ thể ẩn chứa âm khí cường đại, hấp thu âm khí từ lư hương đuôi rồng để cho bản thân sử dụng, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng.

Theo như lời nói của Thử tiền bối, Lý Mộ Long quả thực chính là một con quỷ dưới mặt trời!

Trận sư đồ đại chiến kia, Thử tiền bối hoàn bại, Lý Mộ Long niệm không hạ sát thủ với thầy trò, gả tới đại thôn chuẩn bị thực hiện kế hoạch báo thù của mình.

Thử tiền bối nói với nam nhân thích kỵ, sẽ có một ngày Lý Mộ Long làm hại một phương, nếu có thể, đến lúc đó hai người bọn họ sẽ liên thủ trừ hại. Đáng tiếc là Thử tiền bối đã mất, nguyện vọng của hắn sẽ do nam nhân mai táng hoàn thành.

Nam nhân chăn bầu trốn trong bóng tối cũng là vì không đánh rắn động cỏ, ngoài ra bắt ta đi thăm dò một chút. Ta dù nói thế nào cũng đang trong thời kỳ phát triển, Lý Mộ Long hoàn toàn không để ta vào mắt, ngược lại còn phải an toàn hơn.

Sau khi nghe xong, thiếu chút nữa nước mắt ta chảy xuống: "Mới đầu, ngươi không phúc hậu, lấy ta ném đá hỏi đường đây!"

Nam nhân chăn trợ thản nhiên mỉm cười, gương mặt lập tức phủ một tầng mây sầu: "Nhưng hai ta liên thủ, cũng chưa chắc có thể diệt trừ Lý Mộ Long."

Chuỳ Thần Lôi ở vị trí tám trăm ba Chương Lôi Thần.

Ta quét sạch tình huống thảo luận với nam nhân tốt, buổi tối nếu ta còn ở lại đại thôn, chỉ sợ phải có bảy người chết vì ta, ta tin tưởng Lý Mộ Long tuyệt đối có thể làm ra chuyện này.

Đạt Khang Thư ở bên cạnh xen vào một câu: "Trương tiên sinh, hiện tại đã biết là ai rồi, không thể làm phép, hàng phục con mụ điên này sao?"

Ta và nam nhân chăn ấm đều là một trận cười khổ, người ngoài nhìn vào, người biết pháp thuật khẳng định có thể đấu pháp thuật, chỉ có nội hành mới biết được loại chênh lệch thực lực này.

Cuối Ngọc đưa ra một chủ ý xấu xa: "Nàng không cho ngươi ngây ngốc trong thôn, đêm nay cứ đi trước là được, ngày mai lại trở về."

Ta nghĩ nghĩ, nói: "Chủ ý này không tồi nha!"

Đạt Khang Thư có chút khó xử: "Trương tiên sinh, ngươi đi, ta làm sao ăn nói với thôn dân đây?"

Ta cười nói: "Ngươi yên tâm, đây chỉ là kế hoãn binh, chúng ta chuẩn bị một chút, sáng mai trở về đối phó với cô ta."

Nói tới đây, ta hướng nam yêu thích nhìn thoáng qua, hắn khẽ gật đầu phân phó: "Chuẩn bị một con thuyền, còn phải mấy người chèo thuyền."

Đạt Khang Thư mặt mày ủ rũ nói: "Nhưng cái vịnh sông kia dưới cũng ghê gớm a!"

Nam tử chăn hộ nhẹ nhàng bâng quơ một câu liền bỏ đi băn khoăn của Đạt Khang Thư Ký: "Chúng ta cũng sẽ lên thuyền."

"Vậy được, ta trở về lấy một chiếc thuyền tốt nhất, thay các ngươi chuẩn bị."

Bọn ta chia tay với Đạt Khang Thư, ở trên đường chờ xe ngựa, ta hỏi nam nhân thương cảm có kế hoạch gì không? Hắn tiện tay nhặt từ trên mặt đất một khối đá cuội cho ta, ta nghĩ hắn muốn cùng ta đánh bí ẩn gì đó, đá cuội là bị nước đánh mài mà ra, ta hình như có điều hiểu nói: "Ý của ngươi là, bọn ta phải lấy nhu khắc cương?"

"Không phải, ta muốn xem cục đá ngươi ném đúng là không biết..."

Ta rất muốn phun ra một ngụm máu tươi.

Không phải ta tự khen, bình thường ta dùng roi Thiên Lang có thể nói là đánh cái gì, đã đến trình độ như động tay động chân, phương thức ném đá cũng gần bằng dùng roi, ta chỉ vào một đóa hoa dại ven đường nói: "Nhìn cái kia kìa!"

Tảng đá ném tới, vô cùng chuẩn xác đánh rơi quan hoa, vĩ ngọc vỗ bàn tay khen hay: "Hỏa ca ca, ca còn có tuyệt chiêu này cơ."

Ta khiêm tốn nói: "Hiến xấu, bêu xấu!"

"Nói vậy, có lẽ có thể đánh một trận." Nam nhân có ý tốt nói.

"Không phải ngươi bảo ta dùng tảng đá ném nàng ta chứ?" Ta cười khổ nói.

"Đợi lát nữa ngươi sẽ biết." Nam tử chăn hộ cho ta một cái bóng lưng thiên cơ khó mà tiết lộ.

Chúng ta ngồi lên xe ngựa, đi tới huyện thành, nam nhân thích chết dẫn ta tới một tiệm tượng đá, ngoài cửa đặt rất nhiều sư tử đá bán thành phẩm, bia đá gì đó. Tượng đá sư phụ nhìn thấy nam nhân chăm sóc, cười rạng rỡ nói: "Huấn ca, thứ ngươi muốn ta đều làm xong rồi."

Nói xong, bảo tiểu nhị dọn một giỏ trúc lớn ra, bên trong là hơn ba mươi thạch chùy nhỏ.

Ta cầm lấy một cái, tiểu thạch chùy nặng trịch, trên đó còn khắc một ít phù chú, ta hỏi đây là cái gì, nam nhân an ủi giải thích: "Ngươi đã nghe nói về Lôi Công Chùy chưa?"

"Lôi công chùy?"

Ta liều mạng nhớ lại, nhớ lại trước đây từng thấy truyền thuyết về dân gian, nghe nói khi Lôi công đánh người, chôn Lôi công chùy trước mặt như muốn bổ, dân gian nếu như có người bị sét đánh, thường thường có thể đào được một thạch chùy nhỏ dưới đất, bên trên có khắc lôi phù.

Lẽ nào lần này nam nhân thương cảm định mời Thiên Lôi!

"Lệnh bài kia là ngươi gửi tới?" Bản năng khiến ta nhớ tới công ty chuyển phát nhanh kia.

"Không phải, là Nhất Thanh đạo trường cho ta mượn lệnh bài Ngũ Lôi, dùng hết rồi còn phải trả lại." Nam nhân ân cần đáp.

Hóa ra là hắn, hỏi: "Sao lão đạo này không dứt khoát đi cùng?"

"Hắn nói không chịu chuyện của hắn, mượn lệnh bài này đã là thiếu nhân tình của hắn..." Nam nhân chăn nuôi cười khổ.

Đậu xanh, phong cách y rất giống y, lão đạo này lương tâm thật sự có thể đi được, lần trước chúng ta giúp y đại ân như vậy, thế mà chỉ mượn một lệnh bài, quả thực là tay trộm gà!

Nam nhân hưởng bánh bao thanh toán qua, bảo tiểu nhị mang một sọt Lôi Công Chùy đưa đến khách sạn, sau đó hai ta tìm một chỗ để ăn cơm.

Lúc ăn cơm ta suy nghĩ một chút đối sách, nam nhân lợi dụng lôi pháp chỉ làm suy yếu lực lượng của Lý Mộ Long, dưới nước nên chìm vào lư hương đuôi rồng, thứ này không tồn tại oán khí gì, ta chỉ cần phong ấn âm khí của nó lại là được.

Nhưng trên mặt nước phải bày trận thế nào đây?

Ta ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nhìn thấy một cửa hàng bán cá cụ treo lưới đánh cá, tâm niệm vừa động. Đúng rồi, ta có thể chuẩn bị tốt trận trước, sau đó rải lên trên mặt nước!

Ta lập tức tìm người phục vụ xin giấy bút, vẽ lên giấy một cái đồ án Trấn Âm đại trận, sau đó cơm cũng không để ý tới, chạy ra ngoài gọi ông chủ cửa hàng bán cá kia đặt lưới cho ta. Trên đó cần có tiêu chuẩn, bảo đảm tấm lưới có thể lơ lửng trên mặt nước.

Ông chủ cầm bản vẽ đánh giá, vẻ mặt nghi ngờ nhìn ta: "Đặt làm lưới đánh cá, ta mở cửa hơn hai mươi năm vẫn là lần đầu nghe nói."

"Ta hỏi: "Có thể làm không? Ngươi trả giá đi."

Ông chủ suy nghĩ một chút rồi đáp: "Năm trăm!"

"Ta cho ngươi giá gấp ba, sáng mai làm ra, được không?"

Thái độ của ông chủ lập tức chuyển biến 180 độ, liên tục gật đầu: "Được, nhất định! Vị ông chủ này, cho ta thêm một câu, ngài đặt làm lưới đánh cá đặc thù này là muốn bắt cá gì?"

Ta thần bí khó lường mà cười nói: "Ta không phải là bắt cá, mà là bắt rồng!"

Ta trước tiên mua một nửa số tiền đặt cọc ông chủ, buổi chiều ta chạy khắp huyện thành, mua một ít tài liệu có thể dùng tới, sau đó còn mua một quyển sách dân tục liên quan tới rồng. Ta nhớ rõ quá khứ có một loại phong tục thất truyền, kỳ thật là một loại hàng linh thuật, ngày mai cũng có thể dùng một chút, tìm nửa ngày đã xem như ta tìm được, ta cực kỳ vui vẻ.

Làm xong công tác chuẩn bị, những người đàn ông khác cùng ta ở lại khách sạn, ngồi xếp bằng ở trên giường, nhắm mắt dưỡng thần, ta tùy tiện ngồi lên râu, đuôi ngọc ở trong phòng đùa giỡn cùng Tiểu Lân, bị ta quát tháo mấy lần.

Ngày hôm nay có thể nói là vô cùng bất an, thậm chí ta còn có loại xúc động, muốn viết một phong thư cho Doãn Tân Nguyệt, bảo nàng nhân lúc còn trẻ tranh thủ thời gian tái giá, không cần thủ tiết thay ta, chút tích góp của ta lưu lại cho Phàm lớn lên làm nhà giàu cho đời sau.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng lại có chút khổ sở, nam nhân sầu não nhìn ra ta lo âu, an ủi nói: "Ngày mai sẽ không có việc gì, cho dù có xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ toàn lực bảo vệ ngươi trốn về bờ."

Nghe xong lời này, ta chợt đứng lên nói: "Đầu tiên, ngươi ngàn vạn lần đừng nói ra lời như vậy. Nếu như ngươi có chuyện gì không hay xảy ra, ta sẽ áy náy cả đời. Vậy thương nhân âm vật kia ta cũng sẽ không làm nữa!"

Nam tử cười, không nói gì nữa, nhưng nhìn ra được, trong lòng hắn ta cũng giống như ta không rõ.

Ngày mai nhất định sẽ có một trận đại chiến sinh tử, có khi nào sẽ giống như một vị nam tử mất đi cơ duyên giống như Thử tiền bối, ta không dám mơ nữa.

Có một khoảnh khắc, thậm chí ta còn muốn nói, không bằng chạy đi? Cái xương cứng này không phải chúng ta có thể gặm được.

Nhưng bất kể là gia gia, Thử tiền bối, Bạch Mi thiền sư hay là kỹ nữ, trong tình cảnh như vậy ai sẽ không từ bỏ, ta cũng tuyệt đối không thể từ bỏ, nếu không sẽ thẹn với phần nghề này của ta.

Sớm ngày hôm sau, ta đi tới tiệm đánh cá đặt lưới đánh cá về, mướn một chiếc xe, mang tất cả đồ vật lên, hướng về thôn lớn mà xuất phát.

Lúc sắp đến đại thôn, toàn bộ bầu trời đều tối sầm lại, ta nhìn thấy trên không trung của đại thôn mây đen dày đặc, mơ hồ có điện quang lấp lóe, mưa kia quả thực có thể dùng mưa lớn bay lên để hình dung, xem ra Lý Mộ Long điên cuồng báo thù rồi...

Chương thứ tám trăm tám mươi bốn mời Long Vương, chèo Long thuyền.

Lấy đại thôn làm trung tâm, phạm vi hơn hai mươi cây số đều đang mưa, đại thôn là mưa phùn, bên ngoài là mưa phùn.

Sáng sớm, Đạt Khang Thư đã dẫn theo vài thanh niên đứng ở trong mưa, chờ chúng ta ở cổng thôn, vừa nhìn thấy chúng ta, giống như người dân khu địa ngục gặp người thân được giải phóng quân, kích động nói: "Trương tiên sinh, hai người các ngươi đã đến rồi, tối hôm qua mưa đột nhiên lớn, nóc nhà vài nhà đều sụp đổ. Vị trí nước trong vịnh sông lại lớn lên, theo đà này cả thôn sẽ lập tức bị nhấn chìm... "

Trong lòng ta khẽ động, trong thôn ngập nước còn chưa tính là gì, chỉ sợ đám Thủy Quỷ mượn nước lũ bơi lên, mạng của người cả thôn liền nói rõ.

Thế mưa mãnh liệt này lộ ra lý Mộ Long điên cuồng và oán hận, nếu thật sự xúc phạm tới thiên điều, có lẽ cô đã xúc phạm thiên điều, đây là đang vất cả mạng của mình vào, báo thù cho thôn dân đại thôn!

Đạt Khang Thư nhớ cho ta mỗi người chuẩn bị một bộ mưa, kêu những thanh niên kia hỗ trợ chuyển đồ, vừa vặn giải quyết được nhu cầu cấp bách của chúng ta.

Đi vào trong thôn, ta dự định xem thuyền trước, Đạt Khang Thư Ký mang chúng ta đến bờ sông, nơi đó dừng một chiếc thuyền đánh cá củi ba mươi tấn bài vị, trên boong thuyền có lái thuyền, dựng thẳng một cái máy máy thật lớn, phía trên treo lưới đánh cá.

Đạt Khang Thư ghi nói đây là hắn gọi một đường ca, từ một thôn khác kiếm được một chiếc hải thuyền, tính năng phi thường tốt, mã lực mạnh mẽ, khung xương là cương, trên thuyền còn lắp một thanh ngư thương bắn cá mập, mười mấy tên Thủy Quỷ cũng không muốn dìm nó.

Mặt khác, thuyền này tên tốt, gọi là "Áp Long hào".

Cá biển ngư dân gọi cá voi là "Hải Long Vương", mỗi khi có cá voi bơi qua, bầy cá trong biển liền liều mạng chạy trốn, gọi là "Quá Long binh". Thuyền biển đuổi theo phía sau Kình Ngư thường thường có thể thu hoạch phong phú, nhưng cũng rất nguy hiểm, cho nên mới lấy cái tên như vậy.

Cái này đối với chúng ta mà nói, cái này thật sự là một cái đầu lâu tốt a!

Ta kích động đến mức muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, vốn ta còn cho rằng hôm nay chính là một chiếc thuyền đánh cá bằng gỗ nhỏ, mười mấy đại hán mình trần đang chơi mái chèo ở phía trên. Ai ngờ Đạt Khang Thư Ký cấp thấp như vậy, lại làm ra một gia hỏa sắt to như vậy, quả thật giống như là sưu sưu sưu, thật quá sung sướng!

Ta tên Vĩ Ngọc giúp ta cầm dù, bắt đầu chuẩn bị tay, ta đem dầu cây trẩu, máu gà trống đã được chuẩn bị trước, mực nước trộn lẫn cùng một chỗ, leo lên thuyền, dùng chút tiền tiêu vặt vẽ ở các nơi.

Đầu tiên là vẽ cột sống trên cánh tay máy, sau đó khắc bảy chữ lớn "Hải Long Vương tám mặt uy phong; sau đó ở đuôi thuyền vẽ đuôi rồng, trên đề "thuận phong tương trợ; lại vẽ bốn cái long trảo ở trắc bên trái thuyền, trên đề "Vạn Lãng Vi" mở", "thiên ba vi tích; cuối cùng tại đầu thuyền điểm mắt rồng, đề "Long Khẩu ngân".

Mưa to rơi xuống, người ta lại ở trên thuyền, chuyện này đã phí hết khí lực. Lúc ở mạn thuyền vẽ câu chữ với đầu thuyền, phía sau có mấy thanh niên nhỏ kéo tay áo của ta buông xuống, mạo hiểm kích thích.

Nghi thức này gọi là "Thỉnh Long Vương", là một loại dân tục vùng Ôn Châu.

Ta vẫn thuộc loại phiên bản giản hóa này, khi thực sự hành chân chính phải khua chiêng gõ trống, thả pháo nổ, hát khẩu hiệu, tình cảnh sẽ được gọi là một sự đồ sộ, kỳ thật đây là một loại Hàng Linh Thuật, tương đương với mời một con rồng còn sống lên trên thuyền.

Khi ta gọi Long Tình xong, cả chiếc thuyền đột nhiên lay động một cái. Ta không biết là do pháp thuật này có tác dụng, hay chỉ đơn thuần bị đánh bằng sóng, đi theo vài tên thanh niên đang ngồi xem thì chỉ đành thở dài.

Ta cũng không kịp thay bộ quần áo bị nước mưa làm ướt, đến khoang thuyền tiếp tục chuẩn bị.

Ta đem tấm lưới đánh cá bôi dầu đồng và máu gà đặt lên, đựng vào trong một chiếc bình, dùng vải đỏ phong bế, dán lên mấy đạo linh phù trung đẳng.

Mặt khác đem một ít nội tạng cá chết và tóc xử nữ còn lại dùng trước đó, dùng bột mì quấn thành từng quả cầu bánh bao lớn, nam nhân thích ăn hại cũng ở bên cạnh niệm chú khai quang một sọt Lôi Công chùy kia!

Sau khi đánh xong, ta mệt đến đau thắt lưng, trên người lại đổ mồ hôi, đừng nói đến khó chịu. Những thanh niên kia sớm đã cởi quần áo ra, lộ ra lồng ngực ngăm đen, chuẩn bị nghe hiệu lệnh thuyền trưởng tạm thời của ta.

Ta đang chuẩn bị hạ lệnh lái thuyền đi đại chiến với Lý Mộ Long, Đạt Khang Thư đột nhiên từ bên ngoài vọt vào, kêu lên: "Trương tiên sinh, không xong, trong thôn xảy ra chuyện rồi!"

Ta kinh hãi, hỏi: "Làm sao vậy, không phải là phát ra lũ lụt chứ?"

"Không phải, ngươi đi ra xem một chút đi, các thôn dân hiện tại đều ở bên bờ." Đạt Khang thư ký nói.

Chúng ta ra ngoài xem xét, phát hiện trên bờ tụ tập rất nhiều người, vây quanh một nam tử trung niên mang kính mắt. Hắn bị người ta đẩy sẹo, ánh mắt cũng lệch, trên người tự nhiên sớm đã bị nước mưa ướt đẫm.

Còn có một đứa bé trai bảy tám tuổi khác bị người đẩy đi, nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt phẫn nộ.

Trước đó ta mới phát hiện, hai người này đều bị dây thừng trói chặt.

"Ta hỏi: "Đây sẽ không phải trượng phu của Lý Mộ Long và những đứa nhỏ khác chứ?"

Đạt Khang Thư dậm chân nói: "Không phải chứ! Những người này quá không lý trí, làm sao có thể làm ra loại chuyện này chứ."

trượng phu của Lý Mộ Long, trẻ con được thôn dân đẩy lên bờ, sau đó có mấy đại hán bắt đầu khua chiêng, hô to với dòng sông: "Lý Quế Hoa, trượng phu của ngươi ở đây, mau mau thu cơn mưa này đi, nếu không chúng ta sẽ băm xác cho cá ăn!"

Hóa ra trong thôn Lý Mộ Long còn có một cái tên khác, cũng khó trách. Lý Mộ Long cái tên quá khí phách, không giống nữ nhân.

Nam nhân chăn ấm hơi nhíu mày, nhìn ra được hắn rất mất kiên nhẫn với cục diện mất khống chế này, nói: "Đi, mau đi ngăn cản!" Hắn gật đầu.

Từ chỗ chúng ta chuyển hướng sang bên kia, khoảng cách đường thẳng gần như là rất xa thế nhưng lại phải đi một đoạn đường dài.

Trên đường vội vã đi, không ngờ đám người kia lại bắt đầu nhìn tròng mắt đá lại, tròng mắt nam tử ngã lăn trên đất bùn, rất nhiều người tức giận ném hòn đá vào người hắn.

Đạt Khang Thư nhớ kỹ phía trước chạy trốn mũ rộng vành cũng rớt xuống, khàn cả giọng hô: "Dừng tay, không được đánh người!"

Một nam tử đeo kính mắt từ dưới đất lên, giơ thanh đao chặt củi lên đập thẳng vào mặt hắn như đang gọi hắn. Tầm mắt nam tử khúm núm gật đầu, bị người đàn ông kia đẩy nước sông nói: "Quế Hoa, ngàn vạn lần đừng ra ngoài, bọn họ mang theo tro và máu chó mực muốn trị cho ngươi..."

Tráng hán nổi giận, đá một cước vào mông nam nhãn lực, đá nam tử vào tròng mắt quỳ rạp xuống đất, túm chặt tóc hắn từ phía sau mắng: "Lý Thư Hương, lương tâm của ngươi có phải bị chó ăn hay không, ngươi xem vợ ngươi đã đem cái thôn này họa thành dạng gì rồi, ngươi còn hướng về nàng!"

Ta thực sự nhìn không nổi nữa, triệu hồi ra Vĩ Ngọc, bảo nàng nhanh chóng bay qua ngăn cản tình thế chuyển biến xấu.

Nhưng mà nhiều người tụ tập cùng một chỗ như vậy, cuối ngọc cũng có chút sợ hãi, run lẩy bẩy nói: "Sát khí của bọn họ quá nặng!"

"Nhanh lên!" Ta lớn tiếng quát.

Ngọc đuôi hóa thành một đạo bạch quang bay ra ngoài, rơi vào trên cây gần đám người, đang chuẩn bị thi triển pháp lực, đám người kia chú ý tới đoàn người chúng ta, nhìn về phía chúng ta hô: "Trương đại sư, ngươi đừng dính vào, đây là chuyện của thôn ta."

Tráng hán đeo đao chặt củi lên cổ nam tử, hung dữ nói: "Trương đại sư, nếu ngươi còn tiếp tục nói nữa, thì bây giờ lão tử sẽ quẹt cổ hắn luôn, nhân mạng này coi như lên đầu ngươi a!"

Ta tức giận đến nghiến răng, nghĩ thầm đám người các ngươi đều dứt khoát đi chết đi!

Hai bên đều gọi ta đừng dính vào, ta là ngày chó má mới đến quản cái quầy hàng này.

Đúng lúc này, đột nhiên có chuyện không thể tưởng tượng nổi, tròng mắt nam đột nhiên nhìn vào giữa sông hô to một tiếng: "Quế Hoa, chúng ta kiếp này làm vợ chồng!" Sau đó bản thân ghé sát cổ lên đao hung hăng chà xát.

Ngay lập tức, máu tuôn như suối, đám người lập tức như nổ tung: "Giết người rồi!"

Nam nhân cường tráng sợ tới mức ném đao, dốc sức giải thích với những người xung quanh: "Là hắn tự bôi, không phải ta, thật sự không phải ta."

Tầm mắt nam tử ngã trên mặt đất, hai mắt mở rất vô thần, miệng vết thương ồ ồ chảy máu ra ngoài, mắt thấy hết thuốc chữa rồi.

Lúc này, lòng sông đột nhiên như sôi trào, sùng sục sôi trào lên bong bóng. Tất cả mọi người ở đây đều trợn tròn mắt, ta niệm chân ngôn, thu hồi Ngọc Vĩ, vừa sợ nó bị thương, mặt khác...

Các ngươi đã bảo ta không quản, vậy các ngươi tự đối mặt đi, lão tử mặc kệ!

Chương tám trăm tám mươi lăm, Phong Vũ Bi Ca (Thêm thêm)

Giữa sông chậm rãi có một người đứng dậy, chính là Lý Mộ Long mặc cẩm bà thời cổ. Mấy người chúng ta kinh ngạc tới ngây người, rốt cuộc đây là đạo hạnh gì? Phân sóng đạp nước, trong truyền thuyết chỉ có bậc thầy Đạt Ma mới có thể làm được.

Ta về trước thấy rõ ràng rồi, hóa ra dưới chân Lý Mộ Long có giẫm mấy con Hắc Bì Thủy Quỷ, nhưng cảnh tượng này cũng đủ kinh hãi.

Lý Mộ Long không hổ là hậu nhân của lão ngốc đuôi Lý, không ngờ hắn ta vẫn luôn trốn trong nước.

Thôn dân trên bờ đầu tiên là cả kinh, sau đó có người hô một tiếng: "Các hương thân, không cần sợ yêu nữ này, giết chết nàng!"

Các thôn dân dồn dập cầm ra tro bụi trong sọt, còn có bình thuốc chứa máu chó đen ném xuống sông. Lý Mộ Long khoác mái tóc ướt sũng, ánh mắt bi thương nhìn trượng phu chết trên bờ, thờ ơ với công kích của thôn dân.

Tro hoa được ném vào trong nước, bốc lên sùng sục, nhưng rất nhanh đã bị nước lụt cuốn trôi, hoàn toàn không đả thương được Lý Mộ Long.

Đôi môi nàng nhẹ nhàng mấp máy một chút, như đang niệm chú, ta vô thức hét to một tiếng: "Mau tránh ra!" Tuy ta đã không định quản nữa, nhưng thấy có người sắp chết trước mặt, ta vẫn không nhịn được.

Chỉ thấy nàng hướng giữa không trung bổ ra một chưởng, trên bàn tay ngưng ra một đạo băng nhận to lớn, lam âm u, vẽ một đường cong ưu mỹ, kéo theo mảnh băng óng ánh tứ tán, bổ tới bờ.

Sát hại chồng nàng, tráng hán kia đang hai tay cầm một đống tro sống, chuẩn bị ném lên người Lý Mộ Long, vừa vặn bị Ẩm Tuyết Băng Hồn Đao chém xuống từ đầu. Hắn trừng to mắt sửng sốt ba bốn giây, một tia máu đột nhiên từ mũi kéo dài xuống, xuyên qua ngực và bụng, răng rắc một tiếng, thân thể tách ra trái phải, nội tạng bốc hơi nóng cùng máu tươi chảy đầy đất.

Đám người thấy thế, sợ hãi phát ra một trận tiếng thét chói tai khủng hoảng, ném giỏ trúc té ngã chạy trốn.

Lý Mộ Long rít lên một tiếng, mái tóc dài bay phất phơ trong mưa gió, khiến ta nhớ tới cái từ ̣"c Phát Viên Xung Quan". Sau đó hai tay trái phải đều ngưng tụ ra một thanh Ẩm Tuyết Băng Hồn Đao, nhanh chóng chém lung tung về phía đám người.

Ba bốn người chạy chậm bị chém đứt ngang, lưu lại một đám thi thể vô cùng thê thảm!

Nhìn thấy một màn này, ta cảm giác như có một luồng khí lạnh xuyên thẳng qua lòng bàn chân, thực lực này thậm chí còn vượt qua cả tứ đại trưởng lão của Long Tuyền sơn trang!

Ngoài thi thể trên bờ, còn để lại một đứa bé trai ôm đầu ngồi xổm dưới đất. Mỗi bước đi của Lý Mộ Long, Hắc Bì Thủy Quỷ trong nước tự động bơi tới chỗ đặt chân cô, cứ như đã lắp một cây cầu nổi trong nước.

Nàng giẫm lên lưng Thủy Quỷ, đi đến phía trước chỗ nước cạn, dừng một chút trước thi thể chồng.

Lập tức có mấy con quỷ nước từ trong nước chui ra, kéo thi thể trượng phu của nàng xuống dưới nước rồi, sau đó bà đi về phía con mình.

Hài tử nhìn thấy mẫu thân, khóc lóc nhào vào trong lòng nàng. Lý Mộ Long ngồi xổm xuống, ôm lấy nàng. Hai mẹ con không biết đang nói gì. Con thấy đứa bé trai mở to hai mắt nhìn mẹ, chậm rãi gật đầu.

Sau đó Lý Mộ Long lại ôm đứa bé đi xuống nước, ta lập tức phản ứng kêu lên: "Không được, cô ấy định giết con của mình!"

Mọi người có mặt đều giật mình.

Đại khái Lý Mộ Long không ngờ tới các thôn dân sẽ áp chế người nhà của mình, hiện giờ cô đã đập nồi dìm thuyền, chỉ có thể tự mình dìm chết đuối nhi tử của mình.

Hổ dữ không ăn thịt con, một mẫu thân làm ra chuyện này, đã tuyệt vọng tới cực điểm.

Lúc này đám thanh niên đi cùng chúng ta phát hiện không thấy Đạt Khang Thư đâu nữa, ai nấy căng thẳng hẳn lên, có người giơ ngón tay chỉ vào chỗ nước cạn: "Hắn ở đó!"

Chỉ thấy Đạt Khang Thư nhảy tới bãi nước cạn, vừa chạy vừa gọi: "Lý Quế Hoa, không được, không được!"

Rất nhiều người vừa chết trên bờ, mưa máu đều bị cơn mưa to cuốn tới bãi nước cạn khiến không ít Thủy Quỷ. Khi Đạt Khang Thư Ký chạy qua, những Thủy Quỷ kia đều vươn móng vuốt muốn vồ hắn, khiến chúng ta kinh tâm động phách.

"Cứu hắn!" Nam nhân chăn hộ nói xong, dẫn đầu nhảy vào chỗ nước cạn.

Ta cắn răng, được rồi, mặc kệ, không chịu được nữa, dặn dò những thiếu niên kia đừng lộn xộn, cũng đi theo xuống.

Chúng ta đuổi theo phía sau Đạt Khang Thư Ký, nam tử tốt lao vào nước ném một nắm chu sa, Thủy Quỷ đông nghịt như bị bỏng rụt về. Sau đó hắn ném kiếm lên trời, tám mặt hán kiếm xoay tròn trên bầu trời đen kịt, phóng ra hàn quang, như được ý niệm của hắn khống chế, bay thẳng một đường dọc theo bờ sông, liên tiếp chém mấy chục con Thủy Quỷ!

Ta quơ thanh loan đao ở phía sau, niệm chú ngữ, một đao chém qua, bổ đôi nam tử thủy quỷ có ý đồ tập kích an ủi.

Đạt Khang Thư nhớ rất kỹ chạy đến bên cạnh Lý Mộ Long, ta lau mồ hôi lạnh, nếu đánh nhau ở đây, đừng nói bảo hộ Đạt Khang Thư nhớ, hai ta tự vệ đều là vấn đề.

Ai ngờ Lý Mộ Long không ghi nhớ sát thủ đối với Đạt Khang Thư, cô bình tĩnh nhìn Đạt Khang Thư.

Đạt Khang Thư thở không ra hơi, quỳ gối trên bãi nước cạn, Thủy

Quỷ sau lưng Lý Mộ Long muốn tới bắt hắn nhưng lại như sợ hãi cái gì không dám bước lên trước một bước, hóa ra chúng nó đang sợ Lý Mộ Long!

Đạt Khang Thư nhớ vịn đầu gối, nửa ngày mới thở đều ra nói: "Quế Hoa, không được, giao hài tử cho ta đi! Ta sẽ đem nó đến nơi an toàn."

Lúc này chúng ta cũng chạy tới, nam tử an ủi nói: "Ngươi ta đấu pháp, họa không kịp hậu nhân, đừng có làm loại việc ngu ngốc này."

Lý Mộ Long im lặng vài giây rồi mở miệng nói: "Sư thúc đầu tiên."

"Ngươi còn nhớ ta không?" Nam tử thích lập tức lạnh lùng nói.

"Sư phụ ta có khỏe không?" Lý Mộ Long hỏi.

"Hắn đã không còn nữa, là hắn nhờ ta tới thanh lý môn hộ." Nam nhân an ủi đáp.

Lý Mộ Long nhìn về phía đại thôn, ánh mắt đau buồn nói: "Ta biết sớm muộn gì cũng có ngày này, nhưng ta lại không thể không làm."

Ta thở dài: "Oán ân báo lúc nào rồi, thu tay lại đi! Thôn dân cũng bị ngươi giày vò đủ rồi, mang theo đứa nhỏ rời khỏi nơi này, sống thật tốt, còn sống không tốt sao?"

Nàng ta cười sầu thảm: "Oán oán báo từ khi nào? Sao ta lại không hiểu, một tên đã nén giận nuốt lời kia, dựa vào đâu mà lại là ta?"

"Báo thù cho bọn họ, người nhà của ngươi cũng sẽ không sống lại, lại có ý nghĩa gì đâu." Ta tận tình khuyên bảo.

"Người nhà của ta toàn bộ đều ở chỗ này!" Nàng chỉ mặt sông mãnh liệt sóng cả về phía sau, mấy con Hắc Bì Thủy Quỷ kia bơi qua bơi lại dưới mặt nước. Đột nhiên ta hiểu ra, mấy con Thủy Quỷ siêu cường này toàn bộ đều là tộc nhân Hắc Long Lý gia năm đó chết đi.

"Ta điều khiển nước mưa mười năm, đã xúc phạm thiên điều, không còn đường lui, các ngươi nếu thật sự ngăn cản ta, cứ tới đi!

Vô luận là các ngươi giết chết ta, hay là ta giết chết các ngươi, ta đều coi là ý trời, nhìn xem ông trời bảo ta không cho ta đi báo thù!"

Nói xong, Lý Mộ Long giao con nít khóc lóc trong lòng cho Khang Thư Ký, xoay người đi vào nước, giọng trẻ khóc mẹ buột miệng, đau lòng xé phổi, khiến người ta không đành lòng.

Nàng chậm rãi chìm xuống nước, nói với ta: "Niệm tình các ngươi bảo toàn tính mạng cho hài tử của ta, ta tạm nói cho các ngươi một chuyện. Mạng của ta liên hệ với lư hương, hủy diệt nó sẽ chết, chỉ cần các ngươi có năng lực này!"

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tia chớp, tiếp theo là tiếng sấm ầm ầm, đinh tai nhức óc.

Trước khi Lý Mộ Long chìm xuống nước, hắn ta cười lạnh nói: "Ta chờ các ngươi!"

Chàng trai thích hợp tám trăm sáu mươi sáu tuổi thứ nhất, lôi pháp vô thượng!

Sau khi Lý Mộ Long chìm xuống trong nước, đứa bé kia khóc lóc ầm ĩ, đột nhiên từ trong ngực Đạt Khang Thư tránh thoát, khiến chúng ta sợ hết hồn, tưởng rằng hắn muốn xuống nước tìm mẹ.

Kết quả lại quỳ sụp xuống trước mặt chúng ta, ra sức dập đầu với chúng ta: "Thúc thúc, cầu xin các ngươi, đừng giết mẹ ta."

Ta đau lòng, ngay cả nam nhân lo lắng cũng không nhịn được.

Đứa nhỏ kia thấy hai ta đứng bất động, liền chạy tới bắt lấy quần áo nam nhân thích an ủi. Đàn ông thương nhân đem hắn từ dưới đất ôm lên, đột nhiên hạ trọng thủ ở trên cổ hắn bổ một chưởng, tiểu nam hài nhất thời trợn trắng mắt hôn mê bất tỉnh.

Nam nhân hưởng thụ sẽ làm như vậy ta cũng không bất ngờ, nhìn chăm chú vào hắn nói: "Chúng ta thật sự phải lên sao?"

"Nhân mạng lớn quá trời, lên đi! Trận mưa này hạ xuống, cả thôn e là không giữ nổi." Nam nhân thương cảm sâu kín đáp.

Ta hướng mây đen bao phủ bầu trời nhìn một cái, tâm tình trầm thấp không gì sánh được, lúc này Đạt Khang Thư Ký đột nhiên khóc lên: "Tất cả đều là vì ta mà ra!"

Ta hơi kinh hãi, hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

Đạt Khang Thư ghi lại lúc còn trẻ hắn từng tham gia xét nhà Lý Quế Hoa, khi đó một đám thôn dân lửa đỏ mắt cầm quyền xông vào nhà bọn họ, đập phá khắp nơi, cướp đoạt, bắt người, lúc Đạt Khang Thư Thư tìm hậu viện, thấy Lý Quế Hoa từ lỗ chó trốn ra ngoài.

Hắn nhớ lúc đó Lý Quế Hoa nước mắt lưng tròng nhìn hắn, vừa sợ lại vừa sợ. Trong ấn tượng của hắn tựa như một con chó đáng thương, Đạt Khang Thư ghi lại trong lòng không đành lòng, bên ngoài có người hỏi hắn, lục soát con gái kia chưa? Hắn nói dối vẫn không tìm được.

Nếu Lý Quế Hoa không nói dối như hắn, cũng sẽ không chạy mất, cũng sẽ không có chuyện hôm nay hết thảy.

Ta bỗng giật mình, khó trách vừa rồi Lý Mộ Long lạnh lùng hạ sát thủ với thôn dân, chỉ hạ thủ lưu tình với hắn. Nhìn Đạt Khang Thư bi thương như vậy, ta cũng không biết nên an ủi hắn ra sao, liền đặt tay lên vai hắn nói: "Ngươi làm đúng rồi, kiếp nạn lần này không phải lỗi của ngươi."

Đạt Khang Thư khóc lóc lắc đầu nói: "Ta đau lòng không phải vì chuyện này, ta năm đó chỉ coi là làm một việc thiện, ai biết lại hại toàn bộ người trong thôn, Trương tiên sinh, ông trời thật sự có mắt sao?"

Nam nhân chăn bầu nói: "Nơi này sẽ trở nên nguy hiểm, ngươi mang đứa nhỏ này rời đi trước, chuyện sau này giao cho chúng ta đi! Ta cam đoan sẽ không có người chết nữa."

Đạt Khang Thư gật gật đầu, ôm đứa nhỏ đi, vừa đi vừa quay đầu xem, cả người ướt đẫm, làm cho người ta có cảm giác đặc biệt tiều tụy, giống như thoáng cái già đi mười tuổi.

Nam nhân đáng thương phất tay với ta: "Đi thôi!"

Ta khẽ gật đầu.

Chúng ta gọi đám thanh niên kia cùng lên thuyền, ta chỉ huy bọn họ lái thuyền tới lòng sông, ngựa xe củi rung động ong ong. Nam tử chăn hộ sai người dọn bàn đặt ở trên boong thuyền, bày chút hoa quả, rượu và thức ăn lên thuyền.

Mà y thì tay nâng kiếm bước lên Cương Bộ, tế ra lệnh bài kia.

Mỗi người đều đặc biệt khẩn trương, mặc dù trong khoang thuyền có thể tạm lánh mưa gió một thời gian, nhưng tất cả mọi người đứng ở boong thuyền, khẩn trương bất an nhìn mặt sông quay cuồng trên đầu thuyền.

Một thứ đen như mực từ phía dưới nước chảy tới, ta kêu lên: "Thứ nhất, Thủy Quỷ tới."

Nam nhân chăn ấm gật đầu, đọc khẩu quyết, đột nhiên dùng kiếm chỉ về hướng đó, quát lên: "Năm bộ Lôi tướng, nghe hiệu lệnh của ta, nôn nóng tuân lệnh!"

Một tia chớp màu tím nháy mắt xé rách màn trời, trực tiếp bắn vào trong nước, giống như ném một quả lôi điện, nổ ra mảng lớn bọt nước.

Ánh sáng trắng lóe đến mức trước mắt mọi người tối sầm lại, hồi lâu vẫn không chịu đựng được, ta dùng sức xoa xoa con mắt để thị lực khôi phục lại. Nhìn thấy trong nước nổi lên mảng lớn thi thể Thuỷ Quỷ, tựa như từng mảng lúa mạch, chậm rãi hóa thành khói đen. Một kích này ít nhất đánh chết trên trăm con, hiệu suất so với từng con câu cá không biết nhanh hơn bao nhiêu lần!

Tuy lôi pháp có hiệu quả cao, nhưng phát động lại rất rườm rà, tiêu hao cũng rất lớn, vẻn vẹn chỉ có một sợi, ta đã thấy nam nhân thương cảm mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Đại quân Thủy Quỷ bơi về phía chúng ta, ta đứng ở đầu thuyền định vị cho hắn, một cái trên sườn núi đến nói cho hắn biết, nam tử chăn hộ liền sử dụng kiếm chỉ về hướng đó, một đạo thiểm điện liền ầm ầm đập xuống.

Một mảnh trời đất quay cuồng, mưa gió vù vù, một đòn nhanh như chớp, cảnh tượng kia khiến người ta rung động không thôi!

Năm, sáu phát thiểm điện, Thủy Quỷ bị thanh tẩy hơn phân nửa, còn lại toàn bộ phân tán bơi vào trong nước sâu, hiển nhiên là Lý Mộ Long ở đáy nước khống chế chúng nó.

Ngọc đuôi vào trong ngực ta sợ hãi nói: "Thật đáng sợ! Thật đáng sợ! Ngàn vạn lần đừng bổ lên trên đầu ta."

Nàng là yêu quái, vô cùng e ngại lôi điện, ta cười nói: "Ngươi yên tâm đi, trước khi đánh ngươi thì đánh ta trước."

Một thanh niên còn nhỏ tuổi đang hỏi ta: "Trương đại sư, sét đánh gần như vậy mà thuyền còn là người sắt, chúng ta không có việc gì chứ?"

Ta đáp: "Không có chuyện gì đâu, đây là vô thượng lôi pháp của đạo giáo, chỉ đánh yêu nghiệt."

Tiểu thanh niên nghe xong không hiểu ra sao, nhưng vẫn gật đầu nhẹ.

Nam nhân chăn hộ nói: "Cửu Lân, mở Thiên Nhãn đi."

Ta đã đồng ý với ngươi một tiếng, mở Thiên Nhãn ra, lúc này thân thuyền lay động kịch liệt một cái, ta hỏi là chuyện gì xảy ra? Một đám thanh niên chạy tới chạy lui khắp nơi kiểm tra, một người báo cáo: "Thuyền đụng vào cây rồi."

"Sao lại đụng vào được cây?"

Ta vừa nhìn về mạn thuyền, lập tức trợn mắt há hốc mồm, nước đã nhấn chìm bờ sông rồi, hôm qua chỗ chúng ta câu thủy quỷ đã bị dìm ngập toàn bộ, thủy vị này lại tăng thêm vài tấc, thôn làng sẽ không bảo vệ được.

"Thuyền còn có thể mở không?" Ta hỏi.

Người cầm lái đáp: "Được, cần điều khiển một chút, nhưng cần một chút thời gian."

"Đại khái bao lâu?" Ta tiếp tục hỏi.

"Mấy phút đi."

Trong vài phút này, ta khẩn trương đi qua dò xét, đột nhiên cảm giác được hai cỗ âm khí đánh úp tới, chạy đến đầu thuyền vừa nhìn, chỉ thấy hai luồng hắc khí từ mạn thuyền đồng thời tiếp cận hai bên trái phải.

Ta hô to: "Đầu tiên, hai bên trái phải!"

Nam tử sai vặt ra lệnh: "Ném Lôi Công Chùy!"

Ta từ trong sọt cầm lấy hai cái Lôi Công Chùy, đứng ở đầu thuyền, khẩn trương nghe nam niệm chú được âu yếm. Lúc hắn hô lên " Cấp bách như luật lệnh", nhanh chóng đem hai cái lôi công chùy hướng trung tâm hắc khí ném xuống. Lôi pháp tuy có thể dùng ý niệm thao túng, nhưng chuẩn đầu sai vặt cường ý, Lôi Công Chùy tương đương với thủ đoạn phụ trợ tinh chuẩn.

Hai cái Lôi Công Chùy chui vào trong nước, ta nhắm mắt lại, chỉ dùng Thiên Nhãn quan sát, một tia chớp thô to từ phía trước bổ xuống, ở giữa không trung vỡ thành hai mảnh, một trái một phải đánh trúng bầy Thủy Quỷ phía dưới!

Mặt nước lập tức nổ tung, sóng lớn bắn lên cao mấy mét. Thủy Quỷ phía dưới phát ra tiếng kêu thê thảm, từng con nổi lên, hóa thành một đoàn hắc khí.

Trên bầu trời đã qua hồi lâu, tàn ảnh còn lưu lại tia chớp.

Cuối cùng thuyền cũng chậm rãi chuyển động, tiếp tục xuất phát tiến về phía lòng sông. Thanh niên cầm lái bảo với ta, dưới nước có một mạch nước ngầm vẫn luôn đẩy thuyền về phía sau, lý do vừa rồi suýt chút nữa mắc cạn chính là vì điều này!

Trải qua trọng thương vừa rồi, Thủy Quỷ bắt đầu phân tán, đã bắt đầu hiển lộ thân thủ của ta!

Ta quét sạch bột mì Huyết Câu ném vào trong nước, bột mì được vò thật mềm, rơi xuống nước liền tan ra, bầy Thủy Quỷ liền nhao nhao tụ lại. Ngay sau đó ta hướng giữa chúng nó ném Lôi Công Chùy, nam tử tốt bụng hạ lôi điện xuống, bắt gọn bọn nó một lưới.

Hai ta phối hợp rất ăn ý, rất nhanh càn quét sạch sành sanh thuỷ quỷ trên mặt nước.

Nhưng nam nhân chăn ấm áp đến mức ngực hơi phập phồng, trên trán không biết là mồ hôi hay là nước mưa, ta rất ít khi nhìn thấy bộ dáng của hắn, sử dụng lôi pháp là cảm giác gì, cả đời này ta không thể hiểu được.

Ta tựa hồ còn cảm giác được một cỗ âm khí, hơn nữa còn rất cường đại, thế nhưng dùng Thiên Nhãn lại không tìm thấy vị trí những Thủy Quỷ kia.

Nam nhân quyến rũ nói: "Có một số người thừa dịp loạn trốn xuống dưới thuyền."

"Có cách gì không?" Ta hỏi.

Đàn ông nghĩ ngợi một chút, đưa tay nhìn vào chính giữa thuyền: "Biện pháp chỉ có một, để tia chớp bổ vào chiếc thuyền này!"

Trận chiến bảo vệ ngư thuyền thứ tám trăm tám bảy...

Một thanh niên trẻ tuổi hoảng sợ nói: "Tia chớp bổ thuyền? Không được, chúng ta đều sẽ bị điện giật chết mất."

Ta lắc đầu nói: "Sẽ không đâu, tất cả mọi người tiến hết vào khoang thuyền, đóng chặt nó lại!"

Nam tử thích nhất cầm lệnh bài Ngũ Lôi, cùng chúng ta vào khoang thuyền, trong khoang thuyền chỉ có một ngọn đèn rừng màu trắng, rất u ám. Nam nhân đáng thương có lẽ là quá mệt mỏi, vừa đi vào liền ngồi xuống, ta khuyên nhủ: "Ngươi đừng cố gắng chống cự quá, chuyện sau đó cứ giao cho ta."

Hắn khoát tay áo nói: "Ta không sao, chỉ là tiên giai không đủ, sử dụng cái này có chút vất vả mà thôi."

Nam nhân chăn hộ dĩ nhiên không phải thần tiên, giống như ta cũng là phàm nhân. Ta nghe nói Đạo giáo có một hệ thống cấp Tiên thần bí và phức tạp, cùng tu tiên trong tiểu thuyết huyền huyễn là hai chuyện khác nhau, mục đích tu luyện bộ tiên giai này là để đạt được tư cách khống chế quỷ thần, tương đương với đạt được một cách xác nhận của Thiên Đình.

Ví dụ như tu luyện đến trình độ Thái Ất Tán Tiên, giống như sơn thần, thổ địa, Lôi Bộ chư tướng, Tứ Hải Long Vương có thể tùy ý gọi theo, vậy không phải là "Thỉnh Thần" mà là "Hàng Thần" rồi! Cũng không cần phải bày ra khẩu quyết gì để cung cấp phẩm niệm cái gì, trực tiếp hô tên là được rồi, sở dĩ trong Tây Du Ký Tôn Ngộ Không có thể tùy tùy tiện mời thần tiên hỗ trợ, bởi vì tiên giai của hắn là Thái Ất Tán Tiên.

Đương nhiên Thái Ất Tán Tiên thuộc cấp bậc truyền thuyết, Đại La Kim Tiên càng đừng mơ tưởng, bình thường người trong tu hành đều là đệ tử Quỷ Cung nghe cũng chưa từng nghe nói qua, đệ tử Ngọc Thanh có thể mang theo một chữ tiên đã là trâu bò trên trời rồi.

Nam nhân chăn bầu thở đều đều, đọc chú ngữ, một tay cầm lệnh bài, một tay giơ kiếm, quát lên một tiếng chói tai: "Năm bộ Lôi tướng, nghe hiệu lệnh của ta, gấp như luật lệnh!"

Ngoài cửa sổ liên tục xuất hiện mấy luồng sáng chói mắt, dọa cho đám người trong khoang thuyền ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, xuyên thấu qua boong thuyền ta có thể cảm giác được một dòng điện cường đại lưu động trên thuyền, thân thuyền cũng khẽ lay động, mỗi cái đinh đều phát ra động tĩnh kẽo kẹt.

Ta hạt giống tốt học qua, có một loại hiệu ứng điện học mang tên là Lư Động Động Động Truy Dực, người đứng trong một cái lồng kim loại đóng kín, cho dù bên ngoài có dòng điện cao ngất chảy ra bên ngoài, người bên trong cũng không có việc gì. Cho nên người ngồi trong xe bị tia chớp đánh trúng, người trên xe sẽ không có việc gì.

Mặc dù trong lòng biết đạo lý này, nhưng vừa nghĩ đến có thể đem chúng ta nháy mắt đốt thành than, tia chớp trên thuyền lưu động, ta vẫn cảm thấy một loại khẩn trương cùng bất an trước nay chưa từng có.

Tia chớp bổ xuống mấy cái, đột nhiên ngừng lại, ta hỏi nam nhân an lành: "Giết sạch rồi?"

Hắn nhíu mày nói: "Không rõ lắm, ra ngoài xem một chút đi."

Chúng ta đi ra ngoài, có người kinh hô một tiếng, mọi người quay đầu nhìn lại, cánh tay máy của bắt cá trên thuyền đã bị tia chớp bổ vặn vẹo biến hình rồi, trong không khí hình như còn lưu lại một ít tĩnh điện làm cho làn da người ta cảm giác ngứa ngứa tê dại.

Ta đứng ở mạn thuyền nhìn xuống phía dưới, vừa cùng một trương khuôn mặt quỷ dị tái nhợt!

Chỉ thấy một con Hắc Bì Thủy Quỷ dùng móng vuốt bám vào mạn thuyền, đang bò lên trên, trên đuôi thuyền còn kéo theo rất nhiều Thủy Quỷ như vậy.

Ta không biết chúng nó làm sao tránh được một kiếp? Những con thủy quỷ này dùng thi thể của người Hắc Long Lý gia luyện ra được, bất luận chỉ số thông minh, sinh mệnh lực, sức chiến đấu rõ ràng cao hơn thủy quỷ hoang dã, những con trước mặt kia chỉ là pháo hôi, chúng nó mới thật sự là uy hiếp.

Ta ngay cả vội vàng hô to với mọi người: "Mau về khoang thuyền!"

Thế nhưng đã chậm, đám Thủy Quỷ nhao nhao nhảy lên boong thuyền. Chúng nó không thích ứng đứng thẳng bằng hai chân, từng con cong người, miệng toét ra hàm răng bén nhọn dày đặc, dùng đôi mắt đen kịt nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Hết lần này tới lần khác, đột nhiên có một cơn sóng lớn đánh úp lại, đuôi thuyền như bị một bàn tay khổng lồ nhấc bổng lên, cả chiếc thuyền nghiêng thành bốn mươi lăm độ, thêm với việc boong thuyền ẩm ướt, tất cả mọi người như mất đi cân bằng, cùng nhau trượt về phía đầu thuyền.

Người động nhưng Thủy Quỷ vẫn bất động. Chúng dùng móng vuốt trèo lên boong thuyền. Khi ta đi ngang qua một con bên cạnh nó, nó duỗi móng vuốt ra tập kích ta!

May là ta cầm loan đao trong tay. Một đao chém đứt cánh tay đó, cảm giác cánh tay bị đao chém trúng có chút kỳ quái, như thể chém trúng một vật còn sống.

Nhưng có hai thanh niên bị Thủy Quỷ bắt được, liều mạng kêu cứu ta. Sau khi thân thuyền thoáng ổn định lại một chút, hai người bọn họ bị Thủy Quỷ kéo vào trong nước. Thủy Quỷ có lực lượng rất lớn, hai người hoàn toàn không cách nào phản kháng, những người còn lại ở bên cạnh nhìn thấy ngây người, ai cũng không dám tiến lên hỗ trợ.

Nam tử quyến rũ một kiếm chém ngã một con Thủy Quỷ bên cạnh mình, sau đó ném tám mặt kiếm về phía đó, xuyên qua ngực một con Thủy Quỷ, nó ngã xuống đất liều mạng giãy dụa, phát ra một tiếng kêu quái dị thê lương, gần như muốn đâm thủng màng nhĩ người ta.

Ta niệm chú ngữ, châm vô hình từ trong ngực bay ra ngoài, bắn trúng đầu con Thủy Quỷ còn lại.

Không ngờ Vô Hình Châm không thể đâm chết nó, ta lại bổ một đao, một đao chặt đầu nó.

Hai con Thủy Quỷ ngã trên mặt đất, trên thân dâng lên một cỗ hắc khí, cuối cùng lưu lại một cỗ thi thể hư thối độ cao.

Ta quá sợ hãi. Những Thủy Quỷ này không đơn thuần là ác linh, mà là thi sát!

Không kịp suy nghĩ nhiều, ta bảo những tiểu gia hỏa kia nhanh chóng trốn vào trong khoang thuyền, trên sàn thuyền mấy thứ này đều do chúng ta đối phó.

Sau khi một đám người rời đi, thuyền đột nhiên lại lay động kịch liệt, đầu thuyền mà chúng ta đứng cơ hồ bị nâng lên giữa không trung, ta nghĩ điều này không đúng sao? Đây bất quá là một con sông rộng ba mươi mét, làm sao có thể lật lên sóng so với sóng biển còn khoa trương hơn được.

Tưởng ta đứng trên "Chế độ cao" thì đột nhiên hiểu ra, chỉ thấy Lý Mộ Long đứng trên vai hai con quỷ bẩn thỉu, miệng lẩm bẩm, hai ống tay áo vung vẩy trái phải là cô đang âm thầm thao túng sóng gió.

Thuyền bị nâng lên trong nháy mắt, sau đó lại trùng điệp rơi xuống, hai bên mạn thuyền tóe lên sóng lớn trắng xóa ngập trời.

Dưới chân ta mất đi thăng bằng, hai con Thủy Quỷ đang chờ ở bên cạnh nhân cơ hội nhào lên, ôm lấy lưng của ta, há mồm cắn vào cổ ta. Trong tình thế cấp bách, ta lộn cổ lệch một cái, nó răng nanh cắn vào vai ta, đau đến mức đau thấu tim gan!

Một con khác ôm chân của ta, hai móng vuốt chui thật sâu vào thịt ta, trèo lên người ta. Ta đem hai cái loan đao dùng hai tay giơ lên, mạnh mẽ chém vào giữa hai chân của nó, đem đầu nó chém thành hai khúc, một đao này thập phần mạo hiểm, hơi hướng trong thêm một chút liền đem chính mình thiến.

Ta cấp tốc đá văng con Thủy Quỷ bên chân này, quay người đối phó trên thân một con kia, lúc này thuyền lại lay động lên, ta cùng con Thủy Quỷ kia cùng một chỗ lăn qua mạn thuyền, lưng của ta trùng điệp đụng vào trên vòng bảo hộ, dưới thân chính là mặt nước tối như mực.

Hai móng vuốt của Thủy Quỷ nắm lấy bả vai của ta, dùng chân đạp bên ngoài lan can, dùng sức kéo mạnh ra phía ngoài, muốn kéo ta vào trong nước...

Tình cảnh nguy cấp, ta liều mạng nắm lấy lan can, niệm chú ngữ. Châm vô hình bay tới xuyên thẳng qua đầu Thủy Quỷ, đánh tan hồn phách nó vài cái. Thi thể nó bốc lên hắc khí, rơi vào trong dòng nước mãnh liệt bên dưới.

Lúc này thuyền lại nâng trở về, ta cảm giác mình như một hạt đậu Hà Lan trong nồi bị điên đi, từng đợt muốn nôn mửa.

Ngẩng đầu lên xem, nam nhân thích lập tức bị ba con Thủy Quỷ cuốn lấy, ta đang chuẩn bị đi giúp hắn, không ngờ chính hắn lại giải quyết, chỉ thấy hắn một cước đá văng một người, tay phải nhanh chóng biến ảo mấy thủ quyết, ấn đầu Thủy Quỷ đang ôm trên vai mình một cái, con Thủy Quỷ kia gào khóc thối lui.

Sau đó hắn duỗi tay ra, cắm vào bộ thi thể Thủy Quỷ lúc trước, trường kiếm tự động bay trở về trong tay, một kiếm gọt đầu con Thủy Quỷ thứ ba, thuận tiện đâm xuyên con Thủy Quỷ thứ hai.

Bất quá hắn cũng bị thương, cánh tay trái bị cắn trúng một miếng, dấu răng phía trên không ngừng chảy ra máu đen!

Vũ đạo thứ tám trăm tám mươi tám – một lần cuối cùng.

Thủy Quỷ còn không ít, chúng nó duy trì khoảng cách với chúng ta, chuyên đợi thân thuyền lay động mới tập kích, loại thế công này thực sự quá giảo hoạt!

Chúng ta ở trong nước, bị Thủy Quỷ bao vây, cộng thêm Lý Mộ Long điều khiển sóng lớn, một khi rơi xuống nước sẽ là vạn kiếp bất phục.

Ta thấy boong tàu rơi xuống một đoạn dây thừng, vội vàng chạy tới nhặt lên, đem một đầu ném cho nam tử lo lắng, bảo hắn tự buộc mình. Hai ta nhanh chóng buộc dây thừng ở thắt lưng bên hông, trên thuyền đánh cá không có cột buồm, ta liền chạy quanh máy móc mấy vòng, để dây thừng một mực cuốn ở phía trên.

Kể từ đó, hai ta liền buộc thuyền lại với nhau, có thể là thuyền còn người, thuyền mất người mất, bi tráng tử trận tử chiến đến cùng!

Sau đó thân thuyền lần nữa xóc nảy lên, thủy quỷ từ hai bên hướng đánh tới chúng ta, ta vừa thao túng châm vô hình, vừa dùng loan đao chém giết. Đối phương là thi sát, chém tới tay ta cũng tê rần rồi, chém một hồi cảm giác tay đau dữ dội, cúi đầu nhìn miệng hổ đều là máu.

Ác đấu với Thủy Quỷ một hồi, nam tử sầu lo đột nhiên ồ lên một tiếng: "Lý Mộ Long biến mất rồi."

Ta nhìn lại chỗ nàng vừa đứng, xác thực không thấy, trong lúc bất tri bất giác, mặt nước dường như bình tĩnh không ít, thế mưa cũng nhỏ rồi.

Nhưng ta không cho rằng Lý Mộ Long từ bỏ như vậy.

Chung quanh đã tích lũy được bảy tám bộ thi thể, chỉ còn lại có ba bốn con Hắc Bì Thủy Quỷ, đứng ở đằng xa không dám tới đây.

Lúc này ta cảm thấy một luồng âm khí lớn đang tiếp cận chúng ta, nhìn về hướng đó, không biết từ lúc nào Lý Mộ Long đã đứng trên boong thuyền. Cô đột nhiên giơ tay phải lên, quát to một tiếng nam nhân lo lắng không tốt, vung kiếm chém đứt sợi dây thừng.

Sau khi tách ra, chúng ta nhanh chóng chạy qua hai bên, một lưỡi dao băng cực lớn bổ xuống, rạch boong thuyền thành một cái động lớn.

Hai tay Lý Mộ Long ngưng tụ thành hai lưỡi đao băng, lao thẳng tới nam nhân an lành. Nam tử an ủi giơ kiếm chiêu, hai người ngươi tới ta đi, đao quang kiếm ảnh, chém giết khắp nơi trên không trung là vụn băng xanh lam tĩnh mịch.

Ta thao túng châm vô hình, chuẩn bị giúp nam nhân an ủi, nhưng khi châm vô hình bay về phía lưng Lý Mộ Long, ta lại không thể hạ tay được, dù sao đây cũng là một người sống!

Ta còn chưa đánh lén, không ngờ Lý Mộ Long lại lén lút đánh lén, hai thủy quỷ lén lút bò lên từ mạn thuyền phía sau đàn ông đang âu sầu, muốn tập kích hắn, ta vội vàng điều khiển Vô Hình châm xuyên qua đôi mắt của một con thủy quỷ trong đó.

Nam nhân chăn ấm nghe thấy động tĩnh, giơ kiếm đỡ lấy lưỡi đao của Lý Mộ Long, nói với ta: "Cửu Lân, ngươi không cần nhúng tay vào, đối phó với chúng là được."

"Các ngươi cẩn thận!"

Ta ở bên cạnh nam nhân chăn nuôi, xóa sạch những con quỷ nước muốn đánh lén hắn, sau lưng đao tới kiếm lui, phát ra âm thanh leng keng, ta tuyệt đối không quay đầu lại nhìn, yên tâm giao cho hắn.

Ta cảm thấy ta và gà đen ăn ý hình như đã khá sâu rồi.

Khi ta giết chết con quỷ nước cuối cùng, đột nhiên nghe thấy "Phốc" một tiếng, quay đầu lại nhìn, nam nhân âu yếm lại đâm xuyên qua yết hầu Lý Mộ Long. Khóe miệng Lý Mộ Long nở nụ cười dữ tợn, ta nhận ra không ổn, vội vàng hô lớn: "Mau tránh ra!"

Lý Mộ Long đột nhiên thi triển Ẩm Tuyết Băng Hồn Đao ở khoảng cách gần, nam tử tốt nhất vội vàng bỏ kiếm lui lại phía sau, nhưng vẫn chậm một bước. Hắn quỳ trên mặt đất ôm bả vai, trên bả vai cắm một mảnh vỡ của thanh đao băng.

Lý Mộ Long giơ tay nắm lấy thanh kiếm cắm vào yết hầu chậm rãi rút ra, vết thương khép lại với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được. Mạng cách di chuyển quả thực quá trâu bò, nếu như lúc trước Thử tiền bối không phải bị người ta ám toán, sao có thể bị con kỹ nữ tâm cơ như tuyết này giết chết được.

Nàng ném kiếm xuống đất, nhìn về phía thôn một cái nói: "Ta đã thắng!"

Hai ta cùng sửng sốt, Lý Mộ Long từ từ nói: "Lúc chúng ta đánh nhau, hồng thủy đã nhấn chìm cả thôn, hiện giờ mọi người trong thôn đều thành quỷ nước."

Trong lòng ta lạnh lẽo, cuối cùng kết quả làm một trận vô dụng, nam tử tốt đột nhiên nhảy dựng lên, quát: "Ngươi đang nói láo!"

Hắn lăn một vòng trên mặt đất, nắm tám thanh kiếm lớn, lại đánh một trận với Lý Mộ Long. Lý Mộ Long không ngờ hắn ta lại đột nhiên tập kích, chống đỡ vài cái rồi nhảy về phía sau nói: "Sư thúc, ngươi thấy thế nào?"

"Con trai ngươi vẫn còn ở trong thôn, nếu như thôn bị nhấn chìm thật, sao ngươi có thể không bi thương một chút chứ." Nam tử lo lắng lạnh lùng nói.

"Lợi hại!" Lý Mộ Long đáp.

Nam nhân tốt bụng chuẩn bị nghênh chiến lần nữa, nhưng bước đi của hắn lại trở nên hơi lay động, ta trông thấy vết thương trên cánh tay hắn bị Thủy Quỷ cắn ra, trong lòng rùng mình.

Chết tiệt, thi độc trên người hắn còn chưa nhổ ra mà lại vận động kịch liệt, một khi thi độc vào não xong đời.

Ta gọi hắn: "Mới nhất, tạm thời đừng đánh nhau, ta đi lấy gạo nếp giúp ngươi rút độc!"

Ta nhanh chóng chạy vào trong khoang thuyền, lật ra gạo nếp của ngày hôm qua, lúc đi ra ngoài ta thấy nam nhân an ủi chống kiếm trên mặt đất nửa quỳ, Lý Mộ Long lại nhảy múa trên mũi thuyền!

Đó là một điệu nhảy rất cổ quái, trong mềm mại lộ ra một sức dẻo dai, giống như một con rồng đang vặn vẹo thân thể, ta nghĩ đây chắc là Long Vũ gia tộc bọn họ nhiều thế hệ nhỉ?

Mặc dù Lý Mộ Long là một nữ tử trung niên nhưng vóc dáng không kém chút nào, vòng eo uyển chuyển mềm mại của hắn ta lại như một thiếu nữ động lòng người, trang sức màu vàng bạc trên đầu nhẹ nhàng lay động, thêm vào đó là bộ trang phục của cấm bà thời cổ đại khoác đại, khiến ta nhìn mà ngây người.

Trên đỉnh đầu, thế mưa hơi chậm một chút, lần nữa mãnh liệt lao lên.

Nam nhân âu yếm nói: "Cửu Lân, mau ngăn cản nó lại, nữ nhân này đang cầu mưa!"

Ta đã ném gạo nếp cho nó: "Độc trước đã!" Sau đó rút loan đao xông lên.

Đao pháp của ta đương nhiên không tinh thuần bằng kiếm thuật của nam nhân thích kỵ, vừa bước lên chính là búa ba tấm, cắt đứt long vũ của Lý Mộ Long. Cô không ngừng lui lại trên boong thuyền, lùi lại tới chỗ không đường lui. Đột nhiên nhảy dựng lên, trên bàn tay ngưng tụ ra một lưỡi đao băng cắt đầu ta xuống.

Ta vận linh lực, một đao chấn vỡ lưỡi đao băng, Lý Mộ Long hạ xuống sau lưng ta, đột nhiên nam nhân thích người tốt công kích sau lưng cô.

Chúng ta tả hữu giáp công kích, đánh cho Lý Mộ Long không kịp trở tay, trên người cô ta cũng có nhiều chỗ thụ thương.

Cơn mưa theo sự chú ý của Lý Mộ Long bắt đầu thu nhỏ lại.

Đột nhiên không biết bò từ đâu tới hai con Thủy Quỷ, chia ra đánh úp về phía ta và nam nhân thích đáng, đợi sau khi chúng ta sắp xếp xong, phát hiện Lý Mộ Long đã lùi lại mấy mét, đang mặc quần áo vừa thoát thân.

Ta nghĩ thầm đại tẩu này rất thích cởi quần áo phải không? Ta đã nhìn thân thể trần trụi của cô ấy rồi.

Nhưng lần này lại khác, ta phát hiện trên người nàng có vẽ một trận pháp cổ quái, tuy rằng ta không biết nhưng lại cảm thấy trận pháp kia rất tà môn.

Nam nhân chăn bầu lạnh lùng nói: "Cửu âm biến sát trận, nữ nhân này tính biến mình thành thi sát!"

"Hai người các ngươi một là tiền bối của ta, một là hậu sinh được chân truyền của lão đầu Trương gia, không xuất ra chút bản lĩnh giữ nhà xem ra không đấu lại các ngươi rồi." Nói xong, trên tay Lý Mộ Long nhiều thêm một thanh đinh thép, cô ta nhắm đinh thép vào đầu mình.

Nam tử sầu lo thở dài nói: "Lý Mộ Long, sao phải làm tới mức này, một khi cái đinh này đánh xuống, ngươi vĩnh viễn không được siêu sinh!"

Lý Mộ Long buồn bã nhìn bầu trời âm u, dịu dàng cười một tiếng: "Mạng ta như vậy, chạy trời không khỏi nắng rồi!"

Nói xong, nàng dùng đinh thép đâm vào đầu mình.

Đúng lúc này, một tia chớp từ trên trời giáng xuống...

Thiên phạt số tám trăm chín giáng lâm!

Chỗ tia chớp rơi xuống chính là giữa sông, Lý Mộ Long há to miệng, con mắt mở thật to, như bị người ta đâm một đao từ phía sau.

Tia chớp liên tiếp trúng tim sông ba chỗ, nơi đó dâng lên cột nước cao mấy mét, ta dời ánh mắt đi không dám nhìn tới chỗ đó, sợ khiến con mắt bị lung lay.

Trước sau có mười mấy tia chớp bổ xuống, sau đó tiếng sấm mới vang lên ầm ầm, ta cảm giác mỗi một khúc xương và nội tạng của mình đều chấn động theo không ngừng, lúc này ta kinh ngạc phát hiện Lý Mộ Long ngã trên mặt đất, ta vội vàng đi lên thử thở của cô, phát hiện cô đã tắt thở.

Mưa to im bặt dừng lại, ta nhìn chỗ vừa rơi sấm sét, nơi đó chính là vị trí âm vật. Phía trên nó, trời quang đã lâu không thấy đang chậm rãi khuếch tán, xua tan mây đen, cảnh tượng chấn động lòng người.

Lúc này ta mới cảm thấy mệt mỏi mãnh liệt, ta hỏi nam nhân an ủi: "Là ngươi làm sao?"

"Không phải, là ông trời!" Nam tử chăn người thở dài một tiếng.

Hóa ra Lý Mộ Long tự tiện tụt xuống nước mưa mười năm, rốt cuộc ông trời cũng giáng thiên phạt xuống, chẳng qua thiên phạt tới cũng đủ muộn.

Ta song chưởng hợp mười, hướng tới trời quang đãng chậm rãi bái lạy: "Ông trời ơi ông trời ơi, ngài được tính là mở mắt rồi."

Ta và nam nhân sầu lo cũng quá mệt mỏi, chỉ ngồi ở trên boong thuyền nghỉ ngơi chốc lát, ánh mặt trời phơi ở trên người cảm giác thật sự quá thoải mái, đám thanh niên trốn trong khoang thuyền thấy mưa dừng lại, nhao nhao chạy ra, lớn tiếng hoan hô, ta nói với bọn họ: "Còn chưa kết thúc, âm vật còn chưa thu về."

Thế là, chúng ta liền chèo thuyền ra giữa sông, ta đem ta rắc xuống tấm lưới làm từ gân gà và dầu cây trẩu, niệm chú khởi động đại trận, trấn áp âm khí chung quanh âm vật, Thủy Quỷ phụ cận cũng chạy thoát.

Ta nói: "Xem ra phải tìm đội săn bắt mới được."

Một thanh niên nhỏ tuổi vỗ ngực bảo đảm: "Không cần, trên thuyền có không khí đè nén, ta biết lặn xuống nước, ta xuống dưới đây."

Ta gật đầu: "Được rồi, nhờ ngươi."

Để an toàn, những người còn lại mang một sợi dây buộc vào eo hắn. Khi thanh niên đi xuống vớt, nam nhân an ủi vẫn đứng bên cạnh thi thể Lý Mộ Long, không nói một lời.

Lý Mộ Long chết rất an tường, ta đề nghị: "Hậu duệ Hắc Long cũng có thể coi là ca có khóc, chúng ta dẫn nàng đi an táng nhé?"

"Nhưng ta sợ thôn dân sẽ đem thi thể nàng mở quan tài..." Nam tử sai vặt nói.

Lúc này thân thuyền đột nhiên lay động, mọi người đứng thẳng bất ổn. Ta cho rằng thanh niên kia gặp chuyện không may, vội vàng chạy tới, chỉ thấy trên mặt nước phía dưới mạn thuyền xuất hiện một vòng xoáy nhỏ, ta vội vàng cho người thu sợi dây thừng.

Mọi người khẩn trương bất an tháo dây thừng ra. Chỉ chốc lát sau, thanh niên kia bị túm lên, trong tay ôm chặt một vật, bên trên quấn đầy rong rêu. Hắn nôn mửa khi thò đầu ra ngoài mạn thuyền, sau đó đưa đồ cho ta.

Ta tháo nước trên mặt xuống, quả nhiên là một cái lư hương, bên trong lư hương có một cái đuôi rắn bị đốt cháy, có lẽ Lý Mộ Long đã đặt mạng của mình lên trên con rắn này.

Lò hương này cấu tạo kỳ lạ, toàn bộ là một đoạn long cốt rất thô, vừa vặn có ba cái chân đột ngột là lư hương, chỗ long cốt có lỗ hổng dùng đất cát đắp lên.

Thế nhưng thứ này, tuy nói là một món báu vật hiếm thấy, là đồ cổ, ai có thể phán đoán giá trị của nó?

Với tư cách là âm vật, ngoại trừ người Lý gia ra thì không ai biết cách mua bán lần này lại lỗ chỗ như vậy.

"Ta hỏi tên thanh niên kia vừa ở dưới nước thấy cái gì, hắn nói: "Dưới nước có một ngôi miếu đổ nát, tám phần là của Hắc Long lão gia, lư hương này để trong miếu, ta lấy tay cầm, nước đột nhiên xoay tròn, khiến ta sợ hãi."

Ta nhìn nước sông một cái, 30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, đoán chừng mảnh nước này trước đây không có nước. Lý Mộ Long có thể hạ chú gì đó lên lư hương, cho nên mới dẫn phát vòng xoáy. Chẳng qua âm khí của âm vật đã bị ta trấn áp, may mắn không gây ra thương vong.

"Được rồi, trở về thôi!" Ta nói.

Mọi người vui vẻ chuẩn bị trở về. Ta quay đầu nhìn lại, thấy thi thể Lý Mộ Long đã chẳng còn, hỏi con trai thương. Hắn lạnh nhạt nói: "Rơi nước đi."

"Cái gì?" Ta kinh ngạc liên tục.

Tám phần mười là vừa mới loạng choạng ngã xuống, ta bới rào chắn nhìn một chút, thi thể của nàng không bay lên, mà là chìm xuống.

Ta chuẩn bị gọi người đến vớt, nam nhân thương cảm lại khoát tay áo: "Không cần kiếm nữa, Thủy Táng có thể càng thích hợp với cô ấy hơn."

Bọn ta trở về thôn, Đại Vũ ngừng lại, các thôn dân rất vui vẻ, bọn họ chọn mấy người đại diện đến nhận lỗi với ta, nói vừa rồi không nên xúc động như vậy. Khi nhắc tới chuyện kia, trong lòng ta còn có châm lửa, một mạng người cứ như vậy mất mạng, nhưng cũng không muốn nói nhiều hơn với bọn họ.

Các thôn dân rất khách khí muốn kéo ta đi ăn cơm, ta xin cám ơn, mưa mặc dù là ngừng, nhưng bọn họ còn chưa biết, tiếp theo sẽ là mười năm đại hạn.

Ta và nam nhân thương cảm tới nhà Khang Thư ghi, chỉ nghe thấy bên trong có đứa nhỏ khóc lóc, con trai của Lý Mộ Long vừa thấy chúng ta liền lao tới, nhào tới đập lại đánh: "Ngươi giết mẫu thân của ta, ngươi bồi thường cho mẫu thân của ta!"

Đạt Khang Thư từ phía sau ôm lấy hắn, hết sức khó xử nói với ta: "Trương tiên sinh, thật sự xin lỗi."

Ta hỏi hắn định xử lý đứa nhỏ này thế nào, Đạt Khang Thư Ký nói là nuôi nó lớn lên, khi ta nói cho nó biết thôn phải chịu đại hạn mười năm, Đạt Khang Thư liền ngây người: "Trương tiên sinh, không nghĩ ra cách sao?"

Ta lắc đầu, biện pháp cũng không phải là không có, chính là thừa dịp trước mắt nhanh chóng đánh giếng, chuẩn bị kháng hạn.

Trận đại hạn này có thể nói là Hắc Long Lý gia dùng tính mạng đổi lấy báo thù! Cũng là báo ứng thôn dân, tuy nói sẽ không chết, nhưng mười năm gian khổ là không tránh được, ta đề nghị Khang Thư dứt khoát mang toàn bộ thôn nhân rời đi.

Đạt Khang Thư lắc đầu thở dài: " dời đi? Trong thôn nhiều người già yếu như vậy, không phải dễ dàng như vậy đâu! Ông trời ơi, tại sao phải dằn vặt thôn chúng ta như vậy!"

Ta thực sự không tìm được lời an ủi hắn, chỉ có thể từ biệt.

Nam nhân tốt lành trước khi đi đã đưa ra quyết định kinh người. Hắn định đưa thằng bé tới đạo quán của hắn làm tiểu đạo đồng, hắn nói đứa nhỏ này sẽ trở thành đối tượng mọi người oán hận. Có lẽ hắn sẽ chết rất thảm, có lẽ hắn ngoan cường sống sót, sau đó biến thành Lý Mộ Long thứ hai, trở nên hung dữ trả thù thôn dân.

Ta hỏi hắn: "Ngươi không sợ sau khi hắn học bản lãnh, sẽ tới tìm chúng ta báo thù sao?"

Ánh mắt nam nhân đáng thương ảm đạm, muốn nói lại thôi.

Oán oán báo báo từ khi nào, ai cũng biết đạo lý này, thế nhưng ai cũng không thể nhìn ra kẻ thù vẫn còn sống, nhân quả chẳng qua chỉ là làm cách lừa mình dối người khác, muốn giải mối hận trong lòng, chỉ có rút kiếm chém kẻ thù!

Đại thôn vốn có thể không cần trải qua tất cả những chuyện này, nhưng bởi vì thù hận của cha họ đối với Hắc Long Lý gia, khiến cho bọn họ có cảnh ngộ bi thảm hôm nay.

Lý Mộ Long vốn có thể trải qua cuộc đời bình thản hạnh phúc, nhưng sau khi nhà cô tan cửa nát chỉ có thể đi lên con đường báo thù.

Đứa bé này vốn có thể giống như những đứa bé khác, có một đoạn tuổi thơ vô ưu vô lự, nhưng ác quả khiến nó mất đi song thân, từ đó về sau không còn một cuộc sống hoàn chỉnh.

Nhẫn nhịn nhất thời gió êm sóng lặng, lui về một bước trên bầu trời rộng lớn, loại canh gà tâm linh không đau không ngứa này, tại ta tự mình kinh lịch hết thảy, thật sự có chút nói không nên lời.

Ta chỉ muốn nói, khi một người lựa chọn báo thù, trả giá không chỉ là cuộc đời của mình.

Một khi cỗ máy báo thù chuyển động, như vậy, con cháu đời sau sẽ mãi mãi bị nguyền rủa!

Lão gia Hắc Long xếp thứ tám trăm chín ngàn Chương Hắc Long lão gia.

Lúc rời khỏi thôn lớn, toàn thôn người đều đi ra tiễn đưa chúng ta, Đạt Khang Thư lưu luyến không bỏ, nắm tay của ta khóc đến nói không ra lời, cùng thôn dân khác vẻ mặt vui sướng hình thành so sánh rõ ràng, chỉ có hắn biết chuyện tiếp theo đại thôn phải trải qua.

Ta trấn an hắn vài câu rồi cùng nam nhân an ủi lên đường, trên đường dẫn theo đứa nhỏ này làm ầm ĩ lên, lúc ngồi xe hắn vẫn khóc lóc om sòm, các hành khách khác còn tưởng chúng ta là buôn người.

Sau đó hắn khóc mệt, không khóc nữa, mua đồ cho hắn ăn liền nhận, nhưng không nói một lời, dùng một loại ánh mắt cừu hận nhìn chúng ta.

"Ta hỏi con trai chăm sóc: "Con thật sự muốn nuôi con rồng con này sao? Cẩn thận nuôi hổ gây họa, ta đề nghị đưa đến một cô nhi viện tốt một chút đi."

Nam tử sầu lo lắc đầu: "Đều giống nhau."

Ta thật sự lo lắng thằng nhỏ này lớn lên, tìm chúng ta báo thù. Ta nói rõ với nó, ta tên là Trương Cửu Lân, sau này nếu nó quyết tâm muốn báo thù, tìm trai sai cho ta cũng được, nhưng tuyệt đối đừng tìm hậu nhân của chúng ta.

Thằng bé hung hăng nhìn ta, hận không thể cắn ta một cái, ở cùng với ta cũng có chút sợ hãi!

Bọn ta đang nghỉ Mặc một đêm, đặt xong vé xe chuyển động sáng sớm mai về hướng võ hán.

Trong thời gian này, bỗng nhiên có một người có thể làm ra một nam tử có một bộ y phục trung niên vô cùng xấu xí, họ Lý, đó là một sản phẩm vô cùng giàu có, nó có khắc chữ "Đằng Tiêu" bằng một quyển lịch sử thời gian.

Ta biết rõ nàng tìm ta có gì muốn làm? Hiện tại thể xác và tinh thần ta đều mệt mỏi, chỉ muốn trở về nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng, thiên đại ủy thác ta cũng không muốn tiếp nhận.

Lý Đằng Tiêu nho nhã lễ độ nói: "Trương tiên sinh, ta nghe nói gần đây trên tay ngươi vừa thu được một món âm vật, ta chuẩn bị mua lại với giá cao."

Ta hơi kinh hãi, ta còn chưa tung tin ra, sao người này biết được, chẳng lẽ hắn có bản lĩnh tiên tri, bèn hỏi: "Lý tiên sinh lấy được tin tức từ đâu?"

Lý Đằng Tiêu cười ha hả: "Ngươi có cái vòng nhỏ của ngươi, đương nhiên ta cũng có mạng lưới tình báo của ta, thứ này ta cảm thấy ngươi cầm đi bán, chưa chắc có thể tìm được người bán hàng thích hợp, hay là chuyển sang cho ta đi."

"Ta hỏi: "Chẳng lẽ cái ngươi chỉ là thôn lớn này..."

"Đúng, đúng là Long Vĩ Hương Lô này!"

Lý Đằng Tiêu ra tay khá rộng rãi, ký ba nghìn ba trăm ba trăm ba mươi ba ngàn ba trăm ba trăm ba mươi ba mươi ba cho ta, ta nghĩ làm sao người này lại cổ quái như vậy, giá cả như vậy được mở?

Ta còn chưa yên tâm, gọi hàng hóa đến kiểm tra ngân hàng một chút, chuyển tiền ở đây là có thể tăng tiền đấy.

Lý Đằng Tiêu nói: "Giá tiền này Trương tiên sinh có thỏa mãn không?"

Ta đương nhiên là hài lòng, nói thật, lư hương đuôi rồng quá đặc thù, qua thôn này có khả năng sẽ không có cửa hàng, ta lập tức gật đầu nói: "Được rồi, đồ vật ngươi lấy đi."

"Có điều, tiền của ta là mua hai bảo bối."

Hắn nói một món bảo bối khác là đứa bé kia, việc này ta không làm chủ được, liền thương lượng với nam nhân thương cảm một chút, nam tử trinh tiết nhìn tấm danh sách của Lý Đằng Tiêu, vậy mà sảng khoái đáp ứng.

Lý Đằng Tiêu dẫn đứa nhỏ với lư hương tới, cảm ơn chúng ta, nhắc tới cũng kỳ lạ, thằng nhãi con này bị hắn ôm là không khóc nữa, ngoan ngoãn ngủ luôn trong lòng hắn.

"Ta hỏi: "Lý tiên sinh, để ta lắm mồm, ngươi muốn lư hương còn lý giải, muốn đứa nhỏ này làm gì? Ta phải hỏi rõ ràng, ngươi và nó có quan hệ máu mủ sao? Bằng không ta chẳng lẽ bán nhân khẩu."

Lý Đằng Tiêu cười ha hả: "Trương tiên sinh quả nhiên là nhân thương, được, ta nói cho ngươi hiểu nhé."

Hóa ra hắn là một nhánh bà con xa của Hắc Long Lý gia, hiện tại bổn gia đã tuyệt thân, hắn tự nhận là có nghĩa vụ nuôi nấng đứa nhỏ này lớn lên, lư hương lấy về cũng coi như di cốt tổ tông để thờ cúng, phù hộ gia đình bọn họ phong thủy.

Sau khi Lý Đằng Tiêu dẫn đứa nhỏ và lư hương đi khỏi, ta đã tra xét một lượt trên mạng tin tức, tập đoàn Đằng Tiêu gì đó căn bản chỉ là hư ảo.

Nam nhân tốt bụng nói: "Không cần tra xét, ngươi xem tấm danh bài này."

Phía sau tấm bảng có viết một bài thơ kỳ quái, vừa rồi ta không chú ý tới, trên đó viết ——

"Đầu trọc mắt mù, đuôi lớn thất bại xưng tôn, quê quán bản Tự Tại đại thôn, tông tộc Lý thị vạn cổ tồn!"

Đột nhiên ta phát hiện, đầu bốn câu thơ liên tục, lại là bốn chữ "Lão Lý đầu trọc", lập tức kinh hãi đến biến sắc, hỏi nam nhân cầu hôn: "Ngươi vừa rồi phát hiện ra à?"

"Đúng vậy, khí tràng của hắn quá mức cường đại, đã đạt đến Vô Thượng Thần Cấp, ta ở trước mặt hắn ngay cả cử động cũng không dám... " Nữ tử lo lắng nói.

Khó trách đối phương cho ta cảm giác khí độ bất phàm, mẫu vá là hóa thân của Hắc Long lão gia, chủ nhân âm vật tự mình mua đi âm vật, loại chuyện này thật sự là quá thần kỳ.

Nhưng ta cũng không thể chỉ dựa vào một bài thơ là tin tưởng ông ta là Hắc Long lão gia, nói không chừng ông ấy chính là người họ hàng xa của Hắc Long Lý gia, bài thơ này chỉ đang giả thần giả quỷ.

Còn khả năng nào, phỏng chừng mãi mãi ta cũng không hiểu được...

Số tiền Lý Đằng Tiêu để lại, hai người chia không tốt, ba người chia ngược lại rất thích hợp, ta cảm thấy trong này hình như có thâm ý, thương lượng với nam nhân an ủi một chút, hắn cũng đồng ý chia thành ba phần.

Ba mươi phần tiền này, ta và nam nhân có thể lấy một phần, phần còn lại giao tới tay Khang Thư Ký, số tiền này dùng để đối phó với đại hạn mười năm kế tiếp, hoặc là di chuyển cả thôn, chắc là dư sức.

Khoản tiền lớn này khi đánh tới trên trướng Khang Thư, hắn hoài nghi mình đang nằm mơ, truyền điện tới nói: "Trương tiên sinh, việc này làm sao làm được? Lần này ngươi làm nhiều chuyện cho thôn như vậy, ta cũng không phải không lấy một xu, còn bảo ngươi bỏ ra nhiều tiền như vậy."

Ta nói tiền là bán âm vật, vốn có một phần của thôn dân, nhưng ta đặc biệt dặn dò hắn, món đồ này tạm thời đừng để thôn dân biết, người đều là đấu gạo ân, tính nết thăng lương, nếu lập tức chia hết tiền, mỗi người cầm đi, đợi khi đại hạn mười năm giáng xuống, đến lúc đó thư ký sẽ biến thành bia ngắm.

Tiền này chỉ là dùng để cứu tai, Đạt Khang Thư là người duy nhất mà cả thôn ta tin tưởng, đặt ở chỗ của hắn, để hắn chi phối ta rất yên tâm.

(1Q: Quyển đại chiến tiếp theo được mở ra! Mọi người chờ mong đã lâu Long Tuyền sơn trang có thể xảy ra chuyện, bây giờ đốm lửa có thể ném vào ngân phiếu, mỗi lần đọc sách tiêu tốn 50 văn tiền hỏa tinh đều tặng miễn phí một tấm, mọi người nhớ gửi cho thương nhân cõi âm

Công việc phi cơ tư nhân ở vị trí thứ tám trăm chín mươi mốt...

Sau một buổi trưa ánh sáng mặt trời tươi đẹp, ta nằm ở trên ghế mây nhìn người dân Hải Trãi, càng ngày càng cảm thấy bên trong là trưởng mẫu, chính là người lần trước từ trong tay ta mua đi cái sừng ngọc có lỗi.

Thật lòng hy vọng quốc gia có thêm mấy trưởng công chính thanh chính liêm khiết tham lam như vậy, lợi ích của bách tính như vậy mới có thể giữ gìn được.

Lý mặt rỗ cùng Hạ lão sư vẫn còn tiếp tục, cách chuyện dăm ba chuyền một điều ước, cũng may thông qua ta xử lý, thân thể Hạ lão sư đã khôi phục rất nhiều, không đến mức giống như ban đầu vắt khô Lý Ma Tử thành khổ.

Sau khi xem TV, ta uống chén trà hoa sẫm, cảm thụ giai điệu âm nhạc, dần dần có chút buồn chán.

Lúc này điện thoại di động lại vang lên, ta thở dài, vừa nhận lấy điện thoại thì thấy là Lý Ma Tử đánh tới, sau khi chuyển phát xong thuận miệng hỏi: "Tiểu tử ngươi không vội yêu đương, lấy máy truyền tin đưa tin gì cho ta?"

"Trương tiểu ca, ngươi nghe ta nói đã, ta tìm được một vụ làm ăn lớn!"

Vốn ta chuẩn bị chê cười hai câu, vừa nghe có buôn bán lập tức có chút động tâm, ngồi thẳng người để hắn tiếp tục nói.

Lý Ma Tử tiếp nhận mua bán tuy đa số nguy hiểm, nhưng thù lao cuối cùng lại rất cao, hơn nữa bây giờ thực lực của ta tăng nhiều, đã sớm không muốn câu nệ cái gì "Tam không thu".

Chỉ cần ta vừa ý âm vật thì nó sẽ là của ta, chỉ cần ta tiếp nhận nó, ta nhất định sẽ giải quyết nó!

"Tiểu ca, là như vậy..."

Lý mặt rỗ hưng phấn giải thích, hóa ra lần trường học giải quyết phiền phức, liền dương danh. Lại thêm Hạ Cầm ở một bên thêm mắm thêm muối, lão sư toàn bộ học trường đều coi ta và Lý mặt rỗ như thần tiên sống.

Trong đó có một sư phụ tên là Ba Tư, lần trước nàng ngẫu nhiên biết được thân thích của mình gặp ma quái, bèn nhờ Hạ Cầm nhờ chúng ta hỗ trợ xem một chút.

"Tiểu ca, Ba Đức vị chính là nhân vật có cấp bậc phú hào, ngươi nhất định phải đồng ý nha." Lý Ma Tử sợ ta không đồng ý, vội vàng bổ sung thêm một câu.

Ta cười cười, trong lòng tự nhủ xã hội hiện tại giàu có nhất nắm một vố lớn, ta còn thật không đem cái gọi là phú hào làm vốn gốc.

Bất quá, tên tiểu tử Lý Ma Tử này hiển nhiên là muốn bày ra hình tượng trâu dỗ dành cho Hạ Cầm, vốn dựa vào nguyên tắc sau khi cho Tiểu Từ tìm mẹ nó, ta không hỏi nhiều liền đáp ứng, gật đầu hỏi: "Lúc nào xuất phát?"

"Ngươi đồng ý thì tốt, hiện tại thu dọn đồ đạc đi! Ta lập tức thông báo cho bọn họ tới tiếp đón các ngươi, bọn họ đáp ứng phái phi cơ riêng tới." Lý Ma Tử hưng phấn nói.

"Mẹ kiếp, trong túi bọn hắn có bạc nha."

Ta có chút hứng thú gật đầu, gặp người có tiền nhiều, nhưng từ trước đến nay tình huống có thể tự tiện mở phi cơ đón khách thì ta chưa bao giờ gặp qua.

Liên lạc xong, ta đem tất cả đồ vật có thể dùng chứa vào một cái rương lớn, sau đó đưa tin tới thông báo cho Doãn Tân Nguyệt một tiếng, ngồi trong tiệm chờ.

Không bao lâu Lý Ma Tử đã trở về xe, nhìn hai chân hắn có vẻ mắt như phát xanh, chắc mấy ngày nay đã không thiếu lương truyền.

Ta vừa trêu chọc hắn vài câu, kiếm một chút thức ăn nhỏ cho tráng dương đặt lên bàn vừa nói chuyện với hắn.

Khoảng chừng nửa giờ sau, bên ngoài đột nhiên có một nhúm vải tiến vào. Hắn vào cửa, đầu tiên là cúi người bái Lý Ma Tử một cái, tiếp theo mới nhìn về phía ta, có chút kính sợ nói: "Chắc hẳn vị Trương Cửu Lân sư phó này chính là danh chấn âm vật? Trương sư phó, chúng ta có thể xuất phát chứ?"

Nhìn bộ dạng này, hiển nhiên là người mà Lý mặt rỗ đã đáp ứng trước, ta đành phải bất đắc dĩ cười khổ.

Đánh xe ngựa đã dẫn chúng ta tới một trang viên tư nhân gần đó, ta đi tới trước mặt mới phát hiện bên trong có một khoảng sân trống nhỏ.

"Tổ tịch của ông chủ ở ngay đây, cho nên mặc dù bây giờ không có người sinh sống ở đại lục, nhưng hắn đã thiết kế nơi này thành trang viên."

Dứt lời bèn giải thích một câu, chuyển hành lý lên phi cơ giúp ta, chạy tới vai trò phi hành viên phía trước.

Đây là lần đầu tiên ta ngồi phi cơ tư nhân, hơn nữa đây là kỹ thuật bơi lội trứ danh cùng diễn viên Triệu tiểu phẩm Triệu bản sơn mua một loại loại hình, hiệu người khiêu chiến Anh Quốc trị giá hai trăm triệu.

Lúc trước cảm thấy phi cơ tư nhân sẽ rất thoải mái, muốn dừng thì ngừng, kết quả trải qua chuyến này, ta mới biết được hoàn toàn không như vậy, sự buồn nôn của đầu óc cũng tăng lên, nhiều lần thiếu chút nữa là phun ra ngoài.

Cũng may hành trình chỉ có một hai giờ, trực tiếp hạ xuống một biệt thự của Ngải, bảo chúng ta đêm nay nghỉ ngơi ở chỗ này một đêm, còn nói ngày mai ông chủ sẽ đích thân tới.

Cương thốn an bài xong chúng ta liền rời đi, ta đi rửa mặt một chút, đợi trạng thái tốt một chút, liền nắm lấy lỗ tai Lý Ma Tử trả thù!

Hắn trước trảm hậu tấu cũng không biết nói gì, chỉ là ai u cầu ta buông tha hắn, náo loạn một hồi sau ta cảm thấy thoải mái, cũng không khó xử nữa.

Lý Ma Tử làm việc vẫn có chút đáng tin cậy, tuyệt đối sẽ không tiếp quản việc buôn bán trong tình huống không hiểu gì.

Tiếp theo ta đứng ở trước cửa sổ nhìn bốn phía, biệt thự này xây dựa lưng vào núi, phong cảnh bốn phía xinh đẹp tuyệt trần, phía sau kiến trúc chính là núi nhỏ do đá xây thành và dòng suối nhân tạo, nối liền một thể với hành lang dài bằng gỗ, mỹ cảm mười phần.

Ta không nhịn được khẽ gật đầu, trong lòng thầm nhủ làm thêm vài năm, sau khi quay về trị hưu cũng tìm một nơi như vậy an dưỡng thiên niên!

Vừa chuẩn bị cùng Lý Ma Tử suy nghĩ, không ngờ hắn đã ngủ, há hốc mồm thỉnh thoảng thở ra.

Thoải mái ngủ say thật dễ dàng, ta thở dài, nằm ở một bên giường lớn ăn mặc mà ngủ.

Chiếc giường lớn này thật sự rất thoải mái, nhưng gần đây ta quen với việc nằm trên giường, không ngờ lại ngủ say không được, lăn qua lộn lại luôn cảm thấy mất tự nhiên. Khổ thống một đêm, chờ đến khi trời vừa mới sáng ta liền đứng dậy, dựa vào giường mà ham ăn rắn, chơi đến hăng say, Lý mặt rỗ không biết bị gì, đột nhiên đưa chân lên mặt ta.

Ta lập tức cảm giác không còn gì lưu luyến, một bàn tay đẩy chân Lý Ma Tử ra, trực tiếp đem hắn đánh thức.

Lý Ma Tử ngồi bật dậy, mơ màng nhìn quanh bốn phía, thấy mình sau này rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm, không quản mình vì sao bị đánh, buồn ngủ hỏi: "Tiểu ca, ngươi để ta ngủ thêm một lát đi."

"Ngủ sao, ngươi muốn ngủ còn không bằng về nhà ngủ, nếu như vậy thì ta trở về!" Ta xụ mặt nói.

Hắn nghe xong tinh thần liền, ngoan ngoãn mặc quần áo cho tốt, hỏi ta khi nào đi làm chút đồ ăn.

Tên này không phải ngủ hoặc ăn, thật sự có chút đặc thù của heo, nhưng ta quả thực cũng đã đói, trong lòng có chút buồn bực nói vị Huân Phú Hào này không biết chuẩn bị điểm tâm đấy chứ?

Cũng may vừa rửa mặt xong thì có người gõ cửa, một cô dì mặc quần áo màu vàng nhạt cười híp mắt hỏi chúng ta có thể ăn cơm hay không?

Chúng ta theo nàng tới đại sảnh dùng cơm, phát hiện trang sức nơi này là phong cách cổ điển châu Âu, trên tường dán tranh thế kỷ trung, có phải dấu chân thật hay không ta cũng không biết, bất quá nhìn thật sự rất có cảm giác.

Ở vị trí sát tường đứng thẳng một cái tủ rượu tinh xảo đẹp đẽ, bên trong trưng bày các loại rượu hồng xa hoa cao cấp, a di còn khách khí hỏi ta có nên chén rượu không? Ta tranh thủ thời gian khoát tay tỏ vẻ không cần, rượu là để tán tỉnh, tình cảm giữa ta và Lý Ma Tử...

Lý Ma Tử nhăn nhó nhó sử dụng đao xoa, dáng vẻ hết sức buồn cười, ta cười cười, gọi a di lấy hai đôi đũa tới.

Lý mặt rỗ thấy thế, trực tiếp ném cái nĩa qua bên cạnh, cướp một đôi đũa nhanh chóng ăn dửng lên, vừa ăn vừa lẩm bẩm nói: "Cức đũa vẫn là tốt lắm."

Cơm nước chưa được bao lâu, ván đã đi tới xe.

Ta tưởng là vị Bruce Phú Hào kia đi theo tới đây, kết quả hắn nói mang chúng ta đến một trang viên khác gặp mặt, Lý mặt rỗ có chút khó chịu, nhỏ giọng nói: "Đúng là rất kiêu ngạo!"

Ta vội vàng nhéo cánh tay của hắn, ý bảo hắn đừng nói nhảm nữa, mỗi một lời nói hành động của đại nhân vật đều sẽ dẫn phát chú ý, người ta cẩn thận một chút cũng là điều nên làm.

Thi thể không cánh mà bay thứ tám trăm chín mươi hai.

Xe ngựa lên được mười mấy phút đã vào một trang viên chiếm vạn hạt gạo trên mặt đất, xuyên qua cửa sổ xe có thể thấy rõ hồ bơi và sân cà sa xa xa bên trong.

Ở thích tuần tự tấc đất tấc vàng có được trang viên quy mô như vậy, hiển nhiên giá trị của vị lão bản này rất cao.

Chiếc xe dừng lại rồi bước theo từng bước một, biệt thự chủ lâu liền xuất hiện một lão gia tử.

Hắn dáng người gầy gò, ánh mắt thâm thúy, được người hầu nâng đỡ chậm rãi đi tới, sau đó đứng trước mặt ta nói: "Ngươi chính là Trương Cửu Lân tiểu sư phụ a, tuổi trẻ có thành tựu, không đơn giản!"

"Hư hữu kỳ danh thôi, miễn cưỡng kiếm ăn, kém xa ngài." Ta chỉ chỉ biệt thự, cười trả lời một câu.

Lão gia tử gật đầu, thu hồi nụ cười lễ phép, lộ ra vẻ sầu lo.

"Đoạn thời gian trước, đứa con không nên thân thiết với người ta là một người phụ trách náo xe, kết quả là không cẩn thận đụng chết một người dọn dẹp xe. Đến lúc ta đi xử lý thì xác chết tên dọn dẹp này đã biến mất không hiểu gì cả. Tiếp theo lại xảy ra một loạt chuyện lạ..."

Lão gia tử nói xong thở dài, cầu xin ta nhất định giúp đỡ.

Nhìn bộ dáng mặt ủ mày chau khổ của hắn, ta không khỏi có chút cảm khái. Thật sự là gia đình có kinh vốn khó nhớ, có tiền lại làm sao? Đụng phải một tên phá gia chi tử, cũng bận sứt đầu mẻ trán.

"Yên tâm đi, ta nhất định dốc hết toàn lực giúp ngươi." Ta gật đầu nói.

Lão gia tử lớn tuổi không nên ở bên ngoài lâu, nên đi về trước, để cho bản lĩnh toàn quyền phối hợp với bọn ta.

Trượng mô trông rất tinh luyện, có loại cảm giác lạnh lùng đáng thương, ta cũng thành thói quen với tính cách này, bảo hắn dẫn ta đi thăm con trai lão gia tử.

Hắn không nói hai lời, đứng dậy liền dẫn chúng ta đi một gian phòng lầu hai biệt thự, trên mặt đất trải thảm lông mềm mại, trên tường treo màn hình siêu lớn, một thiếu gia mi thanh mục tú đang dùng máy móc đả lục, trong miệng thỉnh thoảng mắng hùng hổ.

Ta nhìn mấy phút, cảm giác hắn thuần túy là hàng tặng đầu người ta, còn không biết xấu hổ mắng người khác.

"Thiếu gia, đại sư đã mời tới cho ngài rồi!" Lão gia nói với tên nhóc này.

Nhưng đối phương giống như không nghe thấy, ngay cả đầu cũng không buồn ngẩng lên, tiếp tục chơi trò chơi của mình, mãi đến khi kết thúc một ván mới ngẩng đầu đánh giá ta và Lý Ma Tử, khinh thường hỏi: "Ngươi chính là Trương Cửu Lân?"

"Không sai." Ta đáp.

"Thấy cha ta lớn tuổi, muốn lừa tiền nhà ta đúng không, ta khuyên ngươi bỏ đi phần nhân tình này sớm một chút đi!"

Tiểu thiếu gia này biến sắc, hầm hừ người nói, ta nghe xong có chút dở khóc dở cười, ngược lại nhìn về phía tấc đầu.

"Tiểu hoan, không cho phép vô lễ với đại sư." Ngữ khí của đơn vị tăng thêm vài phần.

Tiểu thiếu gia lúc này mới thành thật đứng lên, nói đơn giản cho tiểu thiếu gia biết tình hình.

Hắn tên là Lý Hoan, thời gian trước có ban đêm, ở đêm hôm đó cùng mấy bằng hữu ca hát rượu đêm khuya đến quá muộn, sau khi từ quán bar đi ra có người đề nghị đánh xe.

Thậm chí một người bạn còn đưa bạn nữ của mình ra làm trò hề, nói ai thắng thì sẽ thuộc về người đó!

Lý Hoan không thiếu nữ nhân, nhưng hắn là tính cách bất cứ chuyện gì đều phải xuất đầu lộ diện, cho nên lúc thi đấu mười phần tận lực, rất nhanh đã bỏ rơi mấy người ca ca ở phía sau mông.

Không ngờ đúng lúc hắn nắm chắc thắng lợi, trên đường rẽ ngoặt lại xuất hiện một người.

Lý hoan muốn đạp gãy phanh đã không còn kịp nữa, trực tiếp đánh bay người kia.

Hắn vốn định đỗ xe xuống xem thử, nhưng vừa nghĩ tới đồng bọn đuổi ở sau lưng, lại hạ quyết tâm tiếp tục đi về phía trước, căn bản mặc kệ sống chết của người kia.

Sau khi trận đấu kết thúc, Lý Hoan không ngoài dự liệu giành được hạng nhất, các bằng hữu của mình chúc mừng, đồng thời cũng có người lo lắng hỏi hắn nên xử lý vụ nổ vừa rồi như thế nào? Dù sao bọn họ đều nhìn thấy Lý Hoan đụng vào người rồi.

Lý Hoan lúc đó căn bản không để ý, cảm thấy để cho người trong nhà ra mặt, tùy tiện cho thêm chút tiền là giải quyết xong.

Sau khi trở về Lý Hoan liền nói rõ việc này với lão gia tử, lão gia tử tự nhiên nổi trận lôi đình, nhưng dù sao cũng là lão già đắc tử, nhi tử chính là máu thịt trong lòng hắn, cho nên đành phải để Bí Thư đi xử lý thi thể, sau đó lại cấp cho người nhà người chết một phần an ủi vàng khẩu.

Không ngờ rằng khi bí thư mang theo Lý Hoan đi án phát hiện trường thi thể thì lại khiếp sợ phát hiện người bị đụng đã không còn, thế nhưng quần áo của đối phương vẫn còn, trải đầy trên mặt đất, bên trên tràn đầy vết máu đỏ thẫm!

Nhìn quần áo, người chết hẳn là một gã người dọn dẹp, sau đó thông qua một loạt máy truyền tin, biết được người chết chính là một lão nhân nghèo kiết xác bình thường.

Sau đó hắn cũng đi qua trạm canh gác kiểm tra, thông qua giám sát bọn họ rõ ràng thấy, thi thể vậy mà biến mất dưới mí mắt bọn họ...

Càng làm người ta kinh khủng là, từ đó về sau, bằng hữu cùng Lý

Hoan tham dự trải xe ngày đó tựa như đều bị thứ gì đó theo dõi, chỉ ngắn ngủn vài ngày đã có nhiều người chết, còn lại vài người cũng trở nên điên điên khùng khùng.

Nhất là những người đã chết kia, người nào cũng quỷ dị!

Có người là khởi xướng tự sát, lúc chết trên người thiếu một cái lỗ tai, còn có người chết ở trong bồn tắm, tóc liền da đầu đều biến mất, toàn bộ đầu đẫm máu.

Khiến người ta ghét nhất là có một người khi chết trái tim bị móc ra, cuối cùng điều tra phát hiện trái tim bị tạc trong chảo dầu nhà hắn...

Lý Ma Tử nghe kể chuyện cười cười cười, nghe đến đó không nhịn được nôn khan một tiếng, phun ra ngoài.

Ta cũng không nhịn được cảm thấy ớn lạnh một hồi, mới bảo bản một tấc bảo ta lại nhìn video ghi lại, ta cũng muốn nhìn một cái thi thể sao bản thân lại biến mất?

Kết quả là thi thể kia thật sự bay vào trong mí mắt của chúng ta, giống như khối băng chầm chậm tan ra sau đó trở nên trong suốt.

Đây là chuyện gì?

"Chẳng lẽ hắn là người ngoài hành tinh?" Lý Ma Tử trừng mắt hỏi.

Ta có chút đau đầu, dứt khoát phải mang ta tới bàn trà xem xét, sau khi đến con đường lớn kia mở ra thiên nhãn, quả nhiên tìm được một thân thể màu đen ở trên mặt đất.

Hình dáng của nó giống như một bóng đen khiến cho trong lòng của ta không khỏi run lên. Trực giác nói cho ta biết lần này kẻ hại người không chỉ có quỷ hồn dọn dẹp này.

Hẳn là một màn nó chết kia bị âm linh nào đó đi ngang qua thấy được, cho nên bất bình giúp nó.

Nguyên nhân rất đơn giản, người dọn dẹp vừa mới chết không bao lâu, căn bản sẽ không có oán khí mạnh như vậy, càng sẽ không chỉ lưu lại một đạo hắc ảnh làm ta kiêng kị.

Quyết định trước tiên hiểu rõ tình huống lúc dọn dẹp chết chóc, liền trở lại biệt thự đề xuất nội tâm Huyễn Linh Thuật tiến vào Lý Hoan, hắn nghe xong trực tiếp lắc đầu cự tuyệt: "Không, không, ta không thèm chơi côn đồ với bọn thần côn các ngươi."

"Ngươi đã hiểu rõ rồi đó, nếu như không làm theo như lời ta nói thì chuyện tiếp theo chắc chắn là ngươi!" Ta nhìn hắn nói rất nghiêm túc.

Lý hoan nghe đến đây đồng tử co rụt lại, do dự hồi lâu vẫn gật đầu khó xử.

Ta bảo hắn nằm ngang trên giường lớn, lại đuổi Lý mặt rỗ ra ngoài, sau đó đóng cửa lại, hít sâu linh lực trong cơ thể hội tụ vào ngón giữa cùng ngón trỏ, rồi đặt tay lên mi tâm của hắn, chậm rãi đọc thần chú.

Trong đầu ta không ngừng quay cuồng, rốt cuộc cũng xuất hiện hình ảnh đoàn người Lý Hoan kéo xe bay!

Chương thứ tám trăm chín mươi ba vắt qua xe quỷ sự.

Sau khi dọn dẹp bị đụng vào, Lý Hoan thật không dừng lại chút nào tiếp tục dẫm nát cửa dầu, xem ta đánh thẳng muốn đánh hắn!

Xe phía sau cũng vậy, tất cả đều mang theo tiếng động cơ ong ong bay vút qua, không có một chiếc xe dừng lại cứu người, thậm chí còn có người hưng phấn thổi lên khẩu pháo, dọn dẹp mặt đều biến hình, nhìn dị thường dữ tợn.

Hắn gian nan bò tới phía trước, trong mắt tràn đầy nước mắt khẩn cầu, nhưng không ai quản hắn!

Ta vĩnh viễn không quên được khuôn mặt bất lực mà tuyệt vọng kia, đó là một lão nhân bất kể nghèo khó cỡ nào cũng không buông tha, là một ông lão bị người ta lạnh lùng giết chết.

Sau khi rời khỏi đầu Lý Hoan, ta đem những gì mình nhìn thấy nói với hắn một lần, vẻ ngả ngớn trên mặt hắn chậm rãi biến mất, hiển nhiên là đối với lão nhân nảy sinh áy náy thật sâu.

Ta hỏi hắn có nên đi cùng ta không, gặp những người bạn đã chết kia một chút. Hắn lấy hết dũng khí đồng ý.

Sau đó cắm đầu mang theo ta và Lý Ma Tử, còn có Lý Hoan cùng nhau chạy tới một tòa biệt thự gần đó. Nhìn từ ngoại quán, gia cảnh của gia đình này gần giống với Lý Hoan gia tộc này, mẫu thân người chết là một phụ nữ quý tộc hơn bốn mươi tuổi, được bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua có vẻ thiếu nữ trưởng thành, dáng người lại không lộ ra hình, khiến Lý Ma Tử nhìn mà thèm chảy nước miếng.

Sắc mặt phu nhân quý tộc rất tái nhợt, hiển nhiên vẫn chưa mất đứa con bi thống đi ra, ta an ủi nàng vài câu, sau đó liền tiến vào gian phòng lúc còn sống của người chết.

Cảm giác đầu tiên sau khi đi vào chính là sạch sẽ của phòng quét dọn, mỗi một quyển sách đều trưng bày chỉnh tề, thậm chí ngay cả chăn đệm trên giường cũng không có một nếp nhăn.

Bởi vì người này lên đài đã chết, ta kiểm tra cái bệ cửa sổ trọng điểm một hồi, kết quả bệ cửa sổ cũng rất sạch sẽ, để một cái chổi, một tia âm khí cũng không có.

Ta chưa từ bỏ ý định tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm, thậm chí gọi Vĩ Ngọc ra, lần này Ngọc cũng khó giữ được, hiển nhiên trong biệt thự này thật sự không có âm khí quấy nhiễu, cuối cùng đành phải đi nhà người chết khác.

Cả ngày ta và Lý Ma Tử mệt mỏi thở hồng hộc, bất đắc dĩ phát hiện ra tất cả nhà cửa đã mất không có manh mối, điểm giống nhau duy nhất chính là những nơi ở trước nhân sinh này không nhiễm một hạt bụi.

"Tiểu ca của Trương gia, chuyện gì xảy ra vậy?"

Lý Ma Tử cũng không hiểu ra sao, cầm chổi trên mặt đất lên, có chút buồn bực hỏi.

Ta lắc đầu chuẩn bị rời đi, ánh mắt lại vô tình rơi vào chổi trong tay Lý Ma Tử, tiếp theo ý thức được một vấn đề: Phòng của những người chết này đều có một cái chổi!

Chẳng lẽ thật sự là quỷ hồn dọn dẹp trở về báo thù, nhưng một cái quỷ vừa mới chết căn bản không có thành tựu, làm sao có thể liên tiếp hại chết mấy tiểu tử huyết khí phương cương được?

Đang nghĩ ngợi, Lý Ma Tử đột nhiên hét lên.

Ngẩng đầu lên nhìn, nó đứng trước cổng lạnh, một tay cầm máy lạnh, một tay chỉ vào bên trong, con ngươi mở to, rõ ràng bị dọa sợ rồi.

Ta ghé đến trước mặt xem xét, không ngờ phát hiện bên trong có một lỗ tai bị đông cứng!

Xem ra Lý Hoan nói không sai, đây chính là cái lỗ tai đã mất, Lý Ma Tử sau khi phản ứng lại đưa tay ra muốn vứt lỗ tai đi, tay ta nhanh mắt cản hắn lại, tiếp theo lại gọi Ngọc đuôi ra, để nàng ngửi lỗ tai.

Ngọc đuôi hì bò vào lạnh, nhanh chóng ngửi ngửi, rồi gật gật cái đầu nhỏ đầy đáng yêu, biểu thị mình đã nhận ra mùi âm khí.

Trong lòng ta mừng rỡ, vội vàng cho nàng vài giọt tinh huyết, để nàng ở phụ cận tìm kiếm nguồn gốc cỗ âm khí này. Thế nhưng vẫy đuôi ngọc cả buổi cũng không tìm ra vị trí của Âm Linh.

"Tiểu ca, dù sao thứ này là muốn tìm Lý Hoan tính sổ, nếu không được thì chúng ta ở lại Lý Hoan gia! Ta không tin nó không ra mặt." Lý Ma Tử khuyên nhủ.

Ta gật đầu, tạm thời về tới nhà Lý Hoan, vì để an toàn đem trong ngoài phòng của hắn đều dùng linh phù bao lại.

Hai ngày nay âm linh vẫn không xuất hiện, thế cho nên Lý Hoan lại lần nữa coi ta là thần côn lừa tiền, ta lại có nỗi khổ không nói ra được, chỉ có thể yên lặng cầu nguyện vật kia có thể sớm một chút ra ngoài.

Đến tối, sau khi ăn cơm xong ta đang chuẩn bị nghỉ ngơi, ngọc đuôi lại vô cùng lo lắng bò qua cửa sổ đi vào, vội vàng nói: "Hỏa ca ca, muội biết nó ở nơi nào."

"Quá tốt rồi!"

Ta không nói hai lời, mang theo Thiên Lang Tiên nhanh chóng theo sau. Dần dần ta phát hiện con đường này rất quen thuộc, hỏi một cái mới biết đây là nhà của một bằng hữu của Lý Hoan.

Trước đó chúng ta đã từng điều tra một lần, cho nên ít nhiều cũng có ấn tượng.

Đây là một tòa phòng lớn nhỏ độc lập, cuối ngọc dễ dàng mở khóa cửa, rón ra rón rén leo lên lầu hai. Ta đi theo sau vừa muốn đi lên phía trước, đuôi ngọc lại kéo lấy ta, tiếp theo chỉ chỉ gian phòng tận cùng bên trong.

Ta vểnh tai nghe, tựa hồ có thể nghe được âm thanh sột soạt kỳ quái, giống như có người đang quét sạch.

Liên hệ với cây chổi không chỗ nào không có kia, ta vững tin Âm Linh ở bên trong, nhẹ nhàng tế ra Vô Hình Châm phóng qua, phát hiện trong phòng có một bóng đen hơi mờ, tóc tai bù xù, đang khom lưng nghiêm túc quét xuống mặt đất.

Nếu không có người mở ra Âm Dương Nhãn nhìn qua, giống như một cái chổi quét mình động đậy, cảnh tượng này đừng nói tới kinh hãi!

Ta sợ nó quét xong sẽ rời khỏi, trực tiếp cầm roi Thiên Lang đá văng cửa phòng, ném ra một cái tiên hoa về phía nó, muốn cuốn lấy nó. Bình thường mà nói Âm Linh sau khi bị cuốn lấy, phản ứng đầu tiên chính là thân thể run rẩy một tiếng hét thảm, không ngờ một giây sau tên nhóc này lại biến mất dưới roi, ngay cả đuôi ngọc cũng không ngửi được nữa.

Xem ra nó không chỉ có tính cảnh giác rất mạnh, năng lực ẩn giấu âm khí cũng là nhất lưu, ta chán nản trở lại biệt thự, nói với Lý Hoan kêu hắn gọi tất cả bằng hữu may mắn còn sống trở lại.

Chờ sau khi bọn hắn đến đây, ta nói rõ tầm quan trọng của sự tình, để bọn hắn gần đây chú ý nhiều hơn, trong nhà tốt nhất không nên đem chổi quét, bởi vì ta phát hiện Âm Linh đối với chổi có quan hệ duy nhất!

Sau đó ta phát cho mỗi người một linh phù trung đẳng và lưu lại máy truyền tin cho bọn họ, những người này vốn dĩ đã như chim sợ cành cong, thấy ta cẩn thận như vậy, nội tâm càng thêm thấp thỏm, từng người không tình nguyện rời đi.

Vốn tưởng rằng Âm linh hôm nay đã bị ta dọa chạy, sẽ yên tĩnh được một hai ngày. Ai ngờ không đợi đến khi ta ngủ, Lý Hoan liền vội vàng tới gõ cửa, hoảng sợ nói: "Trương đại sư, nhanh đi Vương Nham gia, nhà hắn xảy ra chuyện."

Vương Nham chính là một trong những người mới tới kia, không nghĩ tới qua một đoạn thời gian như vậy, Âm Linh liền chạy đến nhà gã, ta vội vàng mang theo đuôi ngọc chạy tới.

Vừa xuống lầu đã nhìn thấy Linh phù bậc trung Vương Nham cầm trong tay ta đưa cho, ngồi trong góc run rẩy. Hắn nhìn thấy ta về sau liền bật dậy đánh tới, hoảng sợ nói: "Đại sư... Cứu... cứu ta, nó đến rồi! Ta nghe thấy tiếng nó đang quét rác rồi."

"Đừng sợ."

Ta an ủi hắn một câu, lên lầu một cách yên tĩnh, quả nhiên nhìn thấy một bóng đen đang quét dọn trong phòng của Vương Nham, hơn nữa cát đá quét qua thập phần chăm chú.

Không đợi mình tới gần, nó lại đột nhiên ngẩng đầu lên, ta chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất chém ra một roi!

Quả nhiên nó định chạy trốn, nhưng mình đã rút kinh nghiệm từ trước nên đã để Vĩ Ngọc ở một bên canh chừng, cho nên nó vẫn không thể thoát khỏi mình.

Không biết chạy ra bao xa, âm linh đột nhiên giảm tốc độ, mỗi một đoạn đường lại quay đầu lại, tựa hồ là muốn dẫn dụ ta tới nơi nào.

Trong lòng ta tự nhủ có thể nhìn thấy cơ hội của nó không nhiều lắm, cũng bất chấp có nguy hiểm hay không, nhanh chóng theo sau.

Đại khái đi hơn một giờ, âm linh dừng ở phía trước một thôn nhỏ, vậy mà chủ động mở miệng nói chuyện.

"Ta ở đây, mỗi ngày trước khi trời sáng phải làm sạch vệ sinh trên đường phố, ngươi có thể tính toán thời gian, buổi tối ta có thể ngủ mấy tiếng." Giọng nó khàn khàn hỏi.

Không đợi ta trả lời lại lẩm bẩm: "Ba giờ đồng hồ, mỗi ngày ngủ ba giờ đồng hồ, một tháng năm trăm đồng tiền. Nhưng đám phú nhị đời sinh ra đã không cần lo cơm áo, đẩy ngã ta xuống đất thế mà mặc kệ không hỏi, đây là vì sao? Ta chết rồi không sao, nhưng ta làm bạn cũ làm sao bây giờ, cô bé này còn bệnh tật, còn phải uống thuốc nuôi, cách ta căn bản không sống nổi."

Ta nghe xong trong lòng vạn phần cảm khái, tựa như lão xá nằm trong tường tích lạc đà au vậy, xã hội này không để cho người tốt có đường ra, thật là như vậy sao?

Bất quá nếu nó đã chết, ta chỉ có thể tận lực an ủi nó, cũng không thể nhìn nó giết chết Lý Hoan chứ?

Tỉnh thứ tám trăm chín tư (chương hơn)

Cũng may nó nói ra khúc mắc của mình, tất cả đều là vì không đành lòng vứt bỏ lão bạn.

Ta nghĩ một chút nói: "Đại gia, người chết không thể sống lại, nhưng người còn sống còn phải tiếp tục sinh hoạt. Nếu như ngài tin được ta, ta cam đoan ta sẽ cùng ngài ăn không lo, còn có thể an bài y phục bệnh cho thầy thuốc tốt nhất để trị bệnh cho người."

Âm Linh kia nghe xong khẽ giật mình, chậm rãi ngẩng đầu nhìn ta một hồi, mới gật đầu nhẹ.

Sau đó không đợi ta kịp phản ứng, âm linh trước mắt càng ngày càng mỏng, rất nhanh đã biến mất.

"Con mẹ nó, đây là ý gì?"

Ta nhịn không được nói thầm, trong lòng tự nhủ mình bây giờ lợi hại như vậy sao? Một câu nói liền có thể khuyên Âm Linh hành hung đả thương người đi đầu thai ư?

Mặc dù trong lòng rất nghi hoặc, nhưng ta tin rằng Âm Linh của đại gia dọn dẹp đã rời đi, liền trở lại biệt thự của Lý Hoan, nhờ ông cùng ta đi chung với người dọn dẹp đại gia xin lỗi.

"Hắn là cái thá gì, dựa vào cái gì mà đòi ta tới cửa xin lỗi."

Lý Hoan thấy âm linh đã rời đi, thái độ lại biến hóa nhẹ nhàng hẳn lên, ta nghe xong hít thở không thông, tức giận mắng: "Ta đã có thể khuyên bảo nó, thì có thể mời nó trở về, có muốn thử không?"

"Ngươi..."

Gã lập tức luống cuống, chỉ vào ta nửa ngày cũng không nói được câu nào, cuối cùng đành phải gật đầu nhẹ.

Để cho hắn hiểu được cuộc sống gian khổ của mình, ta đã đặc biệt dẫn hắn đến một công ty làm việc tại Thịnh Vụ cho hắn trải nghiệm cả một ngày dọn dẹp dọn dẹp nơi này.

Hắn từ lâu bận đến mệt mỏi giống như tôn tử mấy lần muốn từ bỏ, đều bị ta cứng đầu ngăn lại, cuối cùng cuối cùng cũng kiên trì được, chỉ lấy được năm mươi đồng phí lao động.

Lý Hoan lúc này mới hiểu được cuộc sống của tầng dưới không dễ dàng gì, theo ta đi tới nhà ông chủ dọn dẹp, bái phỏng bạn cũ của hắn.

Đây là một bà lão tóc hoa râm, gương mặt nhăn nheo. Lúc bước vào cửa, bà ta đang khom người làm cơm, hai chân thỉnh thoảng lại run rẩy.

"Ngươi nói nàng hiện tại như vậy, nếu như không ai quản, còn có thể sống được bao lâu?" Ta cười lạnh nói.

Khóe miệng Lý Hoan co quắp, đỏ mắt nói sau này sẽ nuôi lão nhân về biệt thự.

"Thôi quên đi."

Ta xua tay, loại lão nhân này sẽ không đồng ý rời nhà, nàng cũng không cần loại vinh hoa phú quý đó. Chỉ cần Lý Hoan đồng ý cho nàng một khoản dưỡng lão kim, lại tìm một bảo mẫu đáng tin cậy, cho dù cảm tạ trời đất.

Cuối cùng Lý Hoan mời một vị hộ công cho ông lão, lại lưu lại một khoản tiền cho người già, coi như là một loại bù đắp đi!

Ta vốn cho rằng sự tình đến đây là kết thúc hết, không ngờ đây chỉ vẻn vẹn là một bắt đầu. Từ khi ta tiếp nhận cửa hàng cổ của gia gia, đã xử lý qua vô số âm vật, nhưng lần này lại là lần phức tạp nhất, đương nhiên đây là chuyện sau cùng.

Vốn ta định sáng sớm ngày hôm sau sẽ cùng Lý Ma Tử rời đi, ai ngờ buổi tối hôm đó ngủ say đột nhiên bị tiếng kêu thảm thiết của Lý Hoan làm thức giấc, ngay cả Lý Ma Tử luôn luôn ngủ rất chết, cũng ngồi bật dậy hỏi ta có chuyện gì xảy ra.

"Mau đi xem một chút!"

Ta rất nhanh phản ứng lại, cầm Thiên Lang Tiên xông vào phòng Lý Hoan xem xét, thình lình phát hiện một cây chổi mình biết bay đang lơ lửng ở giữa không trung, không ngừng gõ Lý Hoan.

Cũng may Lý Hoan chỉ bị kinh hãi, cũng không bị thương quá nặng. Ta thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xông lên dùng roi Thiên Lang cuốn lấy cây chổi, tiếp theo rút loan đao Ngân Nguyệt ra, dùng sống đao gõ vài cái lên trên.

Chỉ nghe chổi phát ra hai tiếng "Bùng" trầm đục, tiếp theo toát ra một làn khói vàng. Khói vàng dần dần tụ tập thành hình dáng một người, ta kinh hãi phát hiện nó đúng là đại gia dọn dẹp!

"Ngươi... Ngươi không phải đã đi đầu thai sao?"

Ta có chút chột dạ hỏi, theo bản năng lui về phía sau hai bước, bởi vì lúc này người dọn dẹp đại gia cho ta một loại cảm giác rất nguy hiểm, sát khí trên người nó làm cho da đầu ta run lên.

"Ta chỉ mượn thân hình người này mà thôi, ngươi còn không xứng biết thân phận của ta." Đối phương giống như nhìn thấu tâm tư của ta, chủ động giải thích một câu.

Nói xong thân thể uốn éo, cả chổi cùng lúc biến mất vô tung vô ảnh.

Ta mới biết mình chỉ siêu độ quỷ hồn đã chết, chưa từng bắt được hung thủ chân chính!

Những đứa con nhà giàu chết ở đằng trước, tám chín phần cũng là do tên này hại chết, hơn nữa chỉ giết những kẻ cùng leo xe với Lý Hoan vào buổi tối hôm đó.

Nói cách khác âm linh lần này là kỳ âm, cũng không thích lạm sát người vô tội, mà là có điểm mấu chốt của mình.

Chờ ta thu hồi suy nghĩ lại, muốn đuổi theo đã phát hiện nó đã hoàn toàn biến mất, ngay cả Ngọc Vĩ cũng không ngửi ra mùi.

Trong lòng ta nghĩ lại mà sợ, mau mau bảo Lý Hoan thông báo cho những người bạn này suốt đêm, dặn dò bọn họ chú ý an toàn.

Dù sao trước mắt Âm Linh, đều vẫn ở giai đoạn gặp được ngoại nhân chạy trốn, cho nên hôm nay ta bảo bọn họ ngủ cùng người trong nhà một khối, cộng thêm linh phù trung đẳng ta đưa trước đó, làm sao cũng có thể đối phó một đêm, đợi ngày mai ta vẽ thêm cho bọn họ thêm mấy tấm phù lục.

Làm xong hết thảy những điều này mới ngủ thiếp đi, ai ngờ hôm sau vừa mới tỉnh dậy, liền nhận được tin tức từ chỗ đó, lại một vị phú nhị đời bị hại chết, phát hiện trong góc sân đột nhiên có một cây chổi!

Lý Ma Tử nghe vậy liền không khỏi có chút sợ hãi, vẻ mặt lúng túng, chắc lại chuẩn bị rời đi.

Quả nhiên, hắn cười ha hả xoa xoa tay nói mình phải về đại lục một chuyến, đi tìm Hạ Cầm có việc.

Ta không còn gì để nói nữa, trong lòng tự nhủ có thể nói ra trò hẹn hò, cao lớn như vậy cũng coi như cho qua, dù sao thì hiện tại hắn cũng không giúp được gì, ta dứt khoát gật đầu đồng ý để hắn rời đi.

Sau đó một hai ngày, âm linh đều không xuất hiện, mọi người đều nghĩ rằng nó sợ ta nên không dám lộ diện, trong lòng ta hiểu rõ thực lực của nó không kém gì ta.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là ta viết điện thoại cho nam nhân thương nhân, đem sự tình trải qua đều nói với hắn một lần.

"Đây là sao chổi!" Nam tử nghe xong chắc nịch nói.

Ta hơi sửng sốt, tiếp theo liền phản ứng lại. Trong truyền thuyết, vi phạm tinh trong dân gian là do thê tử Mã phu nhân của Khương Tử Nha biến thành, từ sau khi cưới Mã phu nhân làm vợ, Khương Tử Nha làm chuyện gì cũng không thuận lợi, tiệm cơm bị đập, bột mì bị mưa to ướt nhẹp, làm ăn lỗ vốn, Mã phu nhân ghét bỏ răng Khương Tử lại già đến không thể gả chồng.

Ai ngờ Mã phu nhân vừa rời khỏi răng Khương Tử, trái lại Khương Tử Nha vận chuyển, lúc câu cá được Chu Văn Vương nhìn trúng, còn phụ tá nhi tử của Văn Vương thành lập Chu triều.

Mã phu nhân biết vị trượng phu này của mình đã có tiền đồ, ruột cũng hối hận, cuối cùng tức đến thắt cổ tự sát. Lúc Khương Tử nghiến răng phong thần thì dứt khoát đem nàng ta phong làm sao chổi, ý chỉ cho trượng phu một ngôi sao bất tường.

Sao chổi tuy tiên vị không cao, nhưng tốt xấu gì cũng là thần tiên chính trực!

Trách không được nó qua lại sẽ không lưu lại âm khí, chẳng trách nó cầm chổi quét dọn nhà người khác, hiện tại xem ra nó chỉ bất bình giúp người dọn dẹp!

Lý Hoan lần này xem như thất bại, đụng người thấy chết không cứu, lại còn đi ngang qua sao chổi.

"Hai ngày này ngươi mang theo bọn hắn đến chùa thắp hương đi, ta sẽ mau chóng đi qua."

Nam tử sai vặt nghiêm túc nói, hiển nhiên hắn cũng cảm thấy sao chổi khó đối phó.

Sau khi khóa máy truyền tin, ta liền dẫn theo Lý Hoan và đám bạn nhỏ của hắn đến chùa tự hương thắp hương, bái Phật chú ý một chữ thành thật. Ta cảnh cáo bọn hắn nhất định phải thành tâm ở trước Phật để bày tỏ tội ác của mình, cầu được Phật Tổ che chở.

Ta không biết như vậy có hữu dụng hay không, chỉ đơn thuần làm theo phân phó của nam tử có thai, không ngờ mấy ngày nay lại có hiệu quả hết sức rõ ràng, bên cạnh vẫn không xuất hiện sự kiện tử vong ly kỳ.

Giữa trưa ngày thứ ba, cuối cùng nam nhân an lành cũng tới, hắn vẫn ăn mặc kiểu ăn mặc kỳ quái như bản hùng an ủi, người nhanh mồm nói: "Tuy rằng trước mắt sao chổi không có động tĩnh, nhưng không thể buông lỏng cảnh giác."

Ta gật gật đầu, sao chổi khẳng định núp trong góc tìm cơ hội đi hại người, nhiệm vụ bây giờ của chúng ta là bắt được nó, cho dù không tiêu diệt được nó cũng phải khuyên bảo nó đi, thế nhưng đến tận bây giờ vẫn không có bất cứ dấu vết nào của nó.

Linh cơ ta nảy sinh một ý tưởng, nếu như sao chổi đã giúp đỡ dọn dẹp trên đường thì ta hoàn toàn có thể dùng kế dẫn nó ra ngoài!

Chương tám trăm chín mươi lăm, Thái Hư Huyễn Cảnh thứ tám.

Nghĩ đến đây, ta trực tiếp đến cửa hàng bán vật phẩm vui vẻ mua một đứa bé, lại mời hóa trang sư hỗ trợ trang phục thành người dọn dẹp, cuối cùng đem đứa bé giả vênh váo đặt ở trên con đường lúc trước xảy ra tạp vụ.

Làm xong tất cả, ta cùng nam nhân an ủi ngồi lên xe của Lý Hoan, bảo hắn đi xe "Đạp người". Lý Hoan có chút khiếp đảm, dũng khí giơ chân đạp chết cửa dầu, thân xe xoẹt qua đem đứa bé thổi bay.

"Được chưa?" Lý hoan hỏi.

"Có lẽ không thành vấn đề."

Nam nhân chăn bông gật đầu với Lý Hoan, tiếp đó liền gọi bọn ta trở về biệt thự chuẩn bị.

Ai ngờ chúng ta bảo vệ cả đêm, sao chổi đều chưa từng xuất hiện, trong lòng ta tự nhủ liệu sao chổi có nhìn ra thủ đoạn nhỏ của chúng ta hay không?

Nam tử chăn hộ lắc đầu tỏ vẻ kế hoạch ôm cây đợi thỏ thất bại, hắn nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, nói cho ta biết có một phương pháp có thể tìm được sao chổi, nhưng cần lãng phí rất nhiều linh lực, không biết ta có muốn thử không.

"Cái này cần cân nhắc sao? Ngươi liền nói cái gì biện pháp đi." Ta vỗ đùi, kích động nói.

"Ngươi phải nghĩ cho kỹ, làm không khéo linh lực thu được trước đó của ngươi đều sẽ biến mất, tu vi của ngươi cũng sẽ giảm một mảng lớn."

Nam tử nói chuyện lãnh tĩnh chẳng chút quan tâm, ta hơi sửng sốt, hơi do dự một chút nhưng vẫn gật đầu.

Dù sao ta tiếp nhận sinh ý Lý gia, nếu trì hoãn giải quyết không được phiền toái, cũng sẽ đập vỡ bảng hiệu của mình.

Nam nhân chăn hộ không nói gì nữa, hắn bảo mình tìm cho chúng ta một căn phòng lớn trống không, lại tìm một cái chậu lớn, sau đó bắt đầu cởi y phục của ta.

"Ngươi làm gì vậy, Vĩ Ngọc còn trong túi của ta đấy."

Động tác của nam nhân ta bị phái tới dọa giật mình, giật mình hỏi.

Vừa dứt lời Ngọc Truy Liên liền từ trong túi nhảy ra, nhìn hai người chúng ta lẩm bẩm: "Ta muốn nói với Tân Nguyệt tỷ tỷ, hai người các ngươi đang trộm..."

Nói xong nàng liền nhảy ra ngoài chơi, khiến ta đỏ mặt.

Nam nhân chăn bông ngược lại mặt không đỏ tim không nhảy tiếp tục cởi quần áo, vừa cởi vừa nói: "Ta chỉ có thể đưa ngươi vào Thái Hư Huyễn Cảnh, sau khi vào đó tất cả đều phải dựa vào chính ngươi."

"Cái gì vậy, Thái Hư Huyễn Cảnh?"

Ta mở to hai mắt nhìn, trong lòng thầm nghĩ cảnh tượng trong tiểu thuyết thật sự tồn tại trong hiện thực sao? Nhưng rất nhanh liền tiêu tan trong lòng, nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống nha...

"Ta chưa bao giờ đi vào, nhưng nghe tiền bối nói bên trong khảo nghiệm ý chí rất cao, ngươi nhất định phải tìm được tên sao chổi, tranh thủ ngả bài cùng nó."

Hắn nói đến đây, trên người ta đã không còn một mảnh vải. Hắn để ta ngồi trong bồn lớn, sau đó vỗ vỗ tay, tư thế như kỳ tích đi đến, trong tay còn khiêng một túi khối băng lớn, nam tử chăn hộ đón lấy, sau đó không nói hai lời trực tiếp đem khối băng đổ vào trong chậu lớn.

Rất nhanh ta liền lạnh đến mức run lẩy bẩy, cảm giác toàn thân như đông cứng lại, nam nhân được an ủi lúc này vậy mà lại thả vào trong một thùng lớn dầu hắt, thân thể của ta nhất thời từ lạnh như băng trở nên nóng bỏng, tiếp theo đó là đau nhức rừng rực.

"Chịu đựng một chút."

Đàn ông bất đắc dĩ quay mặt sang một bên, đưa lưng về phía ta, chào hỏi không ngừng đổ thêm các loại tài liệu vào trong chậu lớn.

"Sớm biết phiền toái như vậy còn không bằng để ngươi đi vào."

Ta nhìn tài liệu đủ mọi màu sắc, cảm thụ được thân thể sắp bị phế bỏ của mình, không nói gì mà nói.

Nam nhân quyến rũ liếc ta một cái, lạnh lùng nói: "Nếu ta có thể đi vào, còn cần ngươi phải chịu sao?"

"Thái Hư Huyễn Cảnh cần hai cao thủ hợp lực mới có thể đảm bảo một người đi vào, ít nhất sau khi ngươi đi vào, ta có thể cảm nhận được ngươi có an toàn hay không. Nếu như ta tiến vào, ngươi có đi không?"

Nam nhân chăn bầu hiển nhiên là ghét bỏ ta, nhưng quả thật ta không bằng hắn, hậm hực cười cười, giơ bàn tay với hai tay của hắn đặt cùng một chỗ, bắt đầu không ngừng hội tụ linh lực. Sau khi hai luồng lực đạo va chạm vào nhau, ta chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tiếp theo thân thể không ngừng rơi xuống, cảm giác mình như tiến vào một cái động không đáy.

Thật vất vả mới hạ xuống đất được, ta đưa tay mò mẫm bốn phía, lại cảm giác trong tay dính sền sệt, đợi đến khi ánh mắt hoàn cảnh thích ứng mới phát hiện mình đang ở trong một đống rác cỡ lớn.

Ta vội vàng chạy ra ngoài, thừa dịp không có ai chú ý trộm hai bộ y phục che khuất chỗ mấu chốt của mình, sau đó trốn vào trong một chiếc đấu kéo dài thời gian.

Không quá một lát, có người đi tới, theo hắn bắt đầu kéo dài thời gian, ta liền đi theo du đãng.

Không biết mục tiêu tới đâu, cũng không biết khi nào mới dừng lại.

Thời gian dần trôi qua, ta phát hiện đường trước mắt càng ngày càng quen thuộc, giống như lúc nào cũng đi qua, đợi xe dừng lại ta mới phát hiện đây là nhà của đại gia dọn dẹp.

Sao ta lại tới nơi này?

Sau khi vào phòng, ta phát hiện đại gia người dọn dẹp vẫn còn sống. bạn cũ của hắn đang nấu cơm. Trước khi đi vào, nam nhân được âu yếm nói cho ta biết, người bên trong Thái Hư Huyễn Cảnh không nhìn thấy ta, cho nên ta nghênh ngang đi tới bên cạnh bọn họ. Quả nhiên, hai mồm dọn dẹp vẫn đang làm chuyện riêng của mình.

Đêm hôm đó ta vẫn luôn ở trong phòng bọn họ, vào rạng sáng một hai điểm thì người dọn dẹp đại gia sẽ từ trên giường bò dậy, đơn giản là nhét miệng ăn liền ba lượt ra ngoài quét dọn.

Ta theo hắn đi ra ngoài, cuối cùng đi tới lối hắn bị Lý Hoan húc chết.

Chẳng lẽ một màn kia còn muốn tái hiện tại Thái Hư Huyễn Cảnh sao? Ta cắn răng đứng sau lưng người dọn dẹp, quả nhiên không qua được một lát, xe của Lý Hoan liền xuất hiện, hơn nữa còn trực tiếp hướng chúng ta đánh tới.

Vị trí mà ta đứng rất rõ ràng, hắn không có lý do gì phải quan tâm, không quan tâm nếu đụng trực tiếp!

Một khắc cuối cùng ta mới phục hồi tinh thần, hắn căn bản không nhìn thấy ta, coi như là mình sẽ bị đánh bay, chiếc xe của Lý Hoan lại xuyên qua thân thể ta.

Đợi đến lúc ta phản ứng lại, thì người dọn dẹp đại gia đã nằm trên mặt đất.

Ta tận mắt thấy từng chiếc xe đắt tiền đi qua nơi này, nhưng không ai dừng lại giúp, càng không nói tới tiếng chuông của y viện, thi thể ông lão bắt đầu cứng đờ, cuối cùng từ từ biến mất, tại chỗ lại xuất hiện thêm một cây chổi màu đen.

Ta chần chờ một chút rồi phục hồi tinh thần lại, cây chổi này tám phần là nơi sao chổi ký thân, cuối cùng cũng tìm được. Ta lao tới muốn cầm cây chổi lên, lại bị một quyền của tên sao chổi đột nhiên nhảy ra đánh vào ngực!

Trán ta lập tức đổ mồ hôi, lại cắn răng kiên trì giao thủ với nó, nhưng thủy chung không phải đối thủ của sao chổi.

"Mẹ nó, nếu lão tử có Thiên Lang Tiên trong tay, còn đến lượt ngươi kiêu ngạo như vậy?"

Ta tức giận mắng một câu, mới mắng xong đã cảm thấy trong tay trầm xuống, cúi đầu nhìn cây roi Thiên Lang đã xuất hiện trong tay.

Hóa ra trong Thái Hư Huyễn Cảnh có thể thông qua ý niệm lấy được thứ mình từng sử dụng, trong lòng ta vô cùng sảng khoái, liên tục huy động Thiên Lang Tiên quất về phía nó.

Cứ như vậy sao chổi tạm thời không đả thương được tới ta, nhưng nó lại có năng lực di chuyển tức khắc, thế cho nên ta không có cách nào làm nó bị thương.

Cuối cùng ta thực sự hết cách, quyết định đọc một đoạn Vũ Dư đạo đức kinh xem xem có hiệu quả hay không, không nghĩ tới sao chổi sau khi nghe được đoạn kinh văn, Tôn Hầu Tử giống như vừa nghe xong đoạn siết chặt chú phải nằm lăn lộn trên mặt đất, không lâu sau vậy mà ngất xỉu.

Ta sợ nó đang giả bộ choáng váng, lại niệm một trận Đạo Đức Kinh, tiếp theo tế ra thánh mẫu trượng, nhanh chóng dùng chú ngữ gia trì đến trạng thái tốt nhất, chờ sau khi hồng quang triệt để khóa lại ngôi sao này, cuối cùng ta thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi xác định đã khống chế được nó, ta mới mang nó tỉnh lại, hỏi nó làm thế nào mới có thể ra khỏi Thái Hư Huyễn Cảnh.

Trên mặt sao chổi hiện lên một tia cười lạnh, khinh thường nói: "Chỉ bằng chút bản lãnh này của ngươi mà còn muốn đi ra ngoài?"

"Thật sao? Vậy chúng ta cũng đừng đi ra ngoài nữa."

Nói ta tăng tốc niệm thần chú, sao chổi lập tức lăn lộn trên mặt đất. Tên này hiển nhiên là muốn nhiễu loạn tâm trí của ta để nhân cơ hội trốn đi, nhưng ta lại không mắc mưu.

Cũng không lâu lắm sao chổi đã sợ rồi, bởi vì một lúc lâu sau linh lực của nó sẽ bị thánh mẫu trượng hút sạch. Nó đau khổ cầu xin nói: "Đừng đọc nữa, ta dẫn ngươi ra ngoài, bất quá ngươi cũng phải thả ta ra!"

Sao chổi này đúng thật là thần tiên mạt lưu, hoàn toàn không có tiết tháo, cảm giác nếu đặt ở nhân gian, tính cách hẳn là không khác gì Lý Ma Tử. Ta gật gật đầu nói thả nó có thể, nhưng phải bảo đảm, không cho phép lại đi tìm đám người Lý Hoan gây phiền toái.

Trên mặt tên sao chổi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, phẫn hận nói ra bản thân mình lúc trước bởi vì ghét bỏ răng Khương Tử mà gả đi, bị thế nhân xem thường, còn lấy cái phong hào sao chổi.

Vì vậy nó luôn nỗ lực làm chuyện tốt, mấy ngàn năm qua luôn thay đổi từ mới.

Nói đến đây tên sao chổi kia biến sắc, hung tợn quát hỏi: "Những người kia thấy chết không cứu, ta đây là thay trời hành đạo, vì sao ngươi ngăn cản ta?"

Chương thứ tám trăm chín mươi sáu lại xảy ra chuyện!

"Ngươi cho rằng đây là thời cổ đại hay sao, Hồng Đao Sát ra đao trắng, khoái ý ân cừu?"

Ta bị nó tức giận, cảm giác nó rất giống Cao Đào, đều là điển hình hảo tâm làm chuyện xấu, ta nghĩ nên kể chuyện xưa của Cao Đào cho nó, lại kể đơn giản về luật pháp hiện nay.

Cuối cùng ta khuyên nhủ: "Ta sẽ khiến Lý Hoan bị pháp luật trừng phạt, mà ngươi lại mù quáng làm chuyện như vậy, còn không bằng cứ ở trong Thái Hư Huyễn Cảnh tu hành, một ngày nào đó có thể tạo phúc cho bách tính một phương."

Sao chổi nghe xong lời ta nói liền trầm tư, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, ta biết nó đã nhận ra sai lầm của mình, liền thu hồi thánh mẫu trượng về giải trừ giam cầm của nó.

"Ngươi đưa ta trở lại vị trí cũ đi, ta nghe ngươi chăm chỉ tu hành!"

Ta thở dài hỏi: "Làm sao giúp ngươi?"

"Chỗ sâu trong Thái Hư Huyễn Cảnh có một tòa cung điện, phía trên có bia công đức, ngươi lên trên giúp ta nói tốt vài câu là được."

Sao chổi nhanh chóng nói, tiếp đó ta dựa theo nó chỉ dẫn đi tới cung điện, giúp nó viết lại công đức của sự kiện lần này, cũng hung hăng khen ngợi tên sao chổi kia một phen. Sau đó nó cảm ơn ta đã dùng linh lực của mình đưa ta trở về, bản thân thì ở lại trong ảo cảnh, tin rằng nó sẽ không đi ra hại người nữa.

Chờ ta mở mắt lần nữa, phát hiện bên ngoài trời cao chiếu rọi, chậu lớn trong phòng cũng bị mang đi, nam nhân sầu lo thấy ta mở mắt, thở dài nói: "Ngươi có thể tính ra rồi, ta còn tưởng ngươi sẽ chết trong đó."

"Làm gì có khoa trương như vậy."

Ta bị hắn trêu chọc, liệt kê nam giới giải thích, thì ra một ngày ở Thái Hư Huyễn Cảnh chỉ tính một ngày là cuộc sống hiện thực, ta đợi ở bên trong mấy tiếng, kỳ thật hiện thực đã qua không sai biệt lắm một tuần.

Ta nghe xong một trận nghĩ mà sợ, nhưng tóm lại giải quyết xong hoàn mỹ phiền toái, sau chuyện đồng ý Lý Hoan liền đi trấn thú tự thú, phục tùng pháp luật thẩm phán.

Lý lão gia tử thì dẫn ta đến sòng bạc cuồng thia một ngày, không ngờ tiểu tử Lý Ma Tử này nhận được tin lại tới ăn chùa uống chùa, đúng là không có tiết tháo. Sau khi chơi xong Lý gia không cho Tiền, mà chuyển cả một căn biệt thự cho ta ở Thịnh Giác, giá trị chắc không dưới một trăm triệu.

Lòng ta bảo không cần trả thù lao quý giá như vậy, nam nhân sai vặt lại xua tay cho ta nhận.

Hóa ra Lý gia là tập đoàn tư đại học, thế lực thủ hạ trải rộng các ngành nghề, ngày vào ngày đấu tiền, không lấy cũng không được!

Ta đây mới thoải mái hơn nhiều, cuối cùng Lý gia chuẩn bị dùng phi cơ riêng đưa chúng ta trở về, lại bị ta và nam nhân an ủi từ chối.

Lý mặt rỗ có vẻ bất mãn đối với cách làm của nội bội nam, trên đường đi điện không ngừng oán trách nói: "Trương gia tiểu ca, máy bay tư nhân thoải mái biết bao nha, tại sao không cùng nhau chen lấn khoang thuyền kinh tế?"

Ta trực tiếp lườm hắn một cái, không nói gì.

Nam nhân quyến rũ ngược lại khá nhẫn nại giải thích một câu: "Lúc đến đây người ta có yêu cầu gì với chúng ta, tới đón cũng không sai, chuyện bây giờ đã kết thúc, chúng ta cũng nhận được thù lao nên có, sao có thể tiếp tục làm phiền người ta?"

Lý mặt rỗ nghe xong vẻ mặt đờ đẫn, ta thật sự không nhịn được một cái tát vỗ mặt hắn, tức giận nói: "Đây toàn là nhân tình, không cần trả lại sao?"

Nói xong ta lại cảm thấy có lỗi với hắn, ba người cùng đi, biệt thự lại thuộc về ta. Vì thế ta cười khà khà, ôm hai người bọn họ nói: "Không ngồi khoang kinh tế nữa, ta mang các ngươi ngồi trong khoang, chờ trở về võ hán, ta thỉnh hai người đại năng các ngươi được không?"

"Người tu đạo không có hứng thú."

Nam nhân chăn bông lạnh lùng đừng qua cái đầu, ngược lại Lý Ma Tử có vẻ đặc biệt tích cực, không ngừng dùng điện thoại tìm kiếm ôn nhu hương nổi tiếng xung quanh võ hán...

Bọn ta đang đợi phi cơ, ai ngờ phi cơ lại chờ đến bình đài quay về.

"Trương tiên sinh, thiếu gia nhà ta lại xảy ra chuyện!"

Thanh âm lo lắng nghiêm túc, còn kèm theo một tia oán trách, ta nghe xong sững sờ, bảo nó ở nhà chờ ta.

Nam nhân chăn hộ và Lý Ma Tử thấy vẻ mặt ta không đúng liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Ta nhún vai trả lời: "Xem ra chúng ta không đi được rồi, Lý Hoan lại xảy ra chuyện."

"Cái gì?"

Nam nhân chăn ấm tràn đầy vẻ không thể tin nhìn ta, dù sao sao sao sao sao sao sao sao sao chổi ngày trước giở trò càn quấy đã bị ta ở lại Thái Hư Huyễn Cảnh tích góp công đức, không có mấy trăm năm chắc chắn sẽ không ra được, Lý Hoan làm sao còn xảy ra chuyện? Chẳng lẽ Lý gia có chuyện giấu chúng ta?

Nói chuyện một hồi, người Lý gia dĩ nhiên đã chạy tới, đoán chừng là sợ ta vụng trộm chạy mất.

"Các vị tiên sinh, xin mời."

Từng tấc từng tấc lãnh khốc nói, ta còn muốn tìm hiểu chút tin tức đây, tuy nhiên nhìn khuôn mặt người chết hiện tại của hắn thì ta lập tức bỏ đi ý niệm trong đầu.

Từng tấc từng tấc một bay nhanh, hơn nửa giờ đã tới biệt thự. Lý

Ma Tử vừa dừng xe đã bò ra ngoài nôn mửa, ta cũng cảm thấy trong dạ dày quay cuồng một trận, nhưng mặt nam tử lo âu vẫn không đổi sắc, vẫn lạnh lùng như vậy.

"Nơi này không thích hợp, vào trong rồi cẩn thận một chút." Nam tử thích người tốt cau mày nhìn về biệt thự, nhỏ giọng nói với ta.

Lời hắn nói cơ hồ không có bỏ qua, xem ra Lý gia xác thực còn có thứ đáng sợ, ta muốn cho hắn xem xét Lý Ma Tử một chút, ai ngờ hắn dứt khoát lắc đầu.

Ta mới định lý luận với hắn, nam nhân thích lập tức ngăn ta lại, đi tới kề vai sát cánh nói gì đó, chỉ thấy gật đầu liên tục, đỡ Lý Ma Tử đến một bên nghỉ ngơi.

"Ngươi nói gì với hắn, sao đột nhiên lại đổi ý rồi?" Ta tò mò hỏi.

Nam nhân quyến rũ chỉ chỉ biệt thự, lạnh lùng nói: "Rất đơn giản, ta nói bên trong có quỷ."

Sặc, cái này cũng được, xem ra Bí Thư này của Lý lão gia tử cũng chỉ như vậy mà thôi.

Theo chúng ta vào biệt thự, ta cũng cảm nhận được dị thường.

Trước đó dù sao chổi quấy phá ở đây, ngôi biệt thự cũng không có gì không tầm thường, nhưng hiện tại trong cả biệt thự đều tản mát ra một luồng áp lực vô hình, khiến trong lòng ta có chút hốt hoảng khó hiểu.

"Ngươi có cảm nhận được không?"

Nam nhân chăn bầu cau mày hỏi, ta sửng sốt một chút rồi tiếp tục phản ứng, cỗ áp lực này không phải âm khí, mà là áp lực đơn thuần, giống như mọi người nói giác quan thứ sáu, tại thời điểm nguy hiểm tiến đến sẽ phát giác.

Một người thấy thì thôi đi, nhưng bây giờ ta với nam nhân an ủi lại không thấy âm khí tồn tại, thực dọa người.

Dần dần chúng ta tới gian phòng Lý Hoan lầu hai, cửa phòng của hắn đóng chặt, ta vừa muốn tới gần liền bị nam nhân an ủi kéo lại.

"Chính là ở phía trước!"

Hắn vừa nhỏ giọng ra hiệu ta chuẩn bị sẵn sàng, đồng thời nhấc chân đạp tới, một cước đạp nát cửa phòng bằng gỗ!

"Khà khà..."

Sau khi đá vào cửa ta và nam nhân thân thích một trước một sau vọt vào, không ngờ lại phát hiện Lý Hoan đang cười lạnh với chúng ta, trên mặt của hắn vốn xanh mướt, Lý lão gia tử đang nằm bên cạnh hắn, không biết sống chết.

Mãng phù huyết sắc số tám trăm chín mươi bảy.

"Mẹ kiếp, có chuyện gì vậy?"

Nhìn dáng vẻ này của Lý Hoan, ta có chút mơ hồ, hắn lại chọc phải thứ gì, sao lại biến thành bộ dạng hiện tại?

Y không ngừng cười lạnh với chúng ta, nhưng không có hành động gì khác, ta nhất thời không đoán được là vật gì bám vào trên người y, bèn dùng ánh mắt dò hỏi nam nhân thương cảm có muốn hay không.

Nam nhân chăn bầu lắc đầu, ra hiệu chúng ta động trước. Sau khi chúng ta đối đầu với hắn mấy phút, Lý Hoan quả nhiên không kiên trì được nữa, cười gằn rồi nhanh chóng nhào về phía ta.

"Con mẹ ngươi."

Ta chửi rủa một câu, ta và nam nhân có hai người đáng thương ở đây, nhưng hắn không cần suy nghĩ mà cứ công kích ta, đúng là chọn quả hồng mềm mà.

Lý Hoan nhanh chóng nhào tới, hai tay thành trảo, cầm duỗi như một con chó.

Ta sợ làm nó bị thương mà không bắt được gia hỏa, muốn tay không chế phục nó, ai ngờ khí lực của thằng này lớn kinh người, lập tức ngã nhào xuống đất, cả người đè lên người ta.

Rất khó tưởng tượng được con gà nhỏ này lại hung ác như Lý Hoan, hầu như mỗi một lần đều cắn vào cổ họng ta.

"Đừng xem náo nhiệt, hỗ trợ đi."

Ta cạn lời hô một câu, nam nhân đáng thương lúc này mới khởi hành, tùy tiện lấy ra một tờ linh phù dán trên gáy Lý Hoan, thân thể Lý Hoan run rẩy vài cái rồi không động tĩnh nữa.

Mẹ nó, mệt chết ta, ta đẩy Lý Khánh vẫn không nhúc nhích sang một bên, lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Ngươi phải rèn luyện cho tốt đấy."

Nam tử quyến rũ chỉ tay vào ta, rất nghiêm túc nói, ta trợn mắt trả lời: "Nếu không ngươi thử xem? Khí lực của Lý Hoan thật sự rất lớn."

"Đây không phải lý do ngươi không rèn luyện." Nam tử an ủi lạnh lùng đáp.

"Hắc hắc!"

Lúc này sau lưng ta truyền đến một dòng nước lạnh, quay đầu nhìn lại, thình lình phát hiện Lý Hoan lại đứng lên, hắn tháo phù dán trên trán xuống, xé nát trực tiếp nuốt vào bụng.

Mẹ nó, Lý Hoan rốt cuộc bị thứ gì ném tới rồi? Sao lại lợi hại như vậy, có thể nuốt sống cả hồn phù.

Lý Hoan lúc này không cho ta cơ hội nói chuyện với nam nhân thân thích, nhanh chóng lao tới. Tốc độ của hắn cực nhanh, há to miệng như chậu rửa mặt.

Con mẹ nó nếu bị cắn, ít nhất cũng mất ba cân thịt, ta với nam nhân thương cảm cũng không dám kiêu ngạo nữa, liếc nhau lấy ra vũ khí của mình, bày ra tư thế phòng ngự.

Không nghĩ tới Lý Hoan lại như phát điên, căn bản không quan tâm đến gia hỏa trong tay chúng ta, lao tới. Loại đấu pháp liều mạng này khiến chúng ta rất đau đầu, cố bảo vệ bản thân còn phải tránh bị thương hắn.

Ta không lưu ý một chút, bị một cái tát của hắn đập vào ót, lúc ấy có chút choáng váng đầu óc, ta tranh thủ thời gian lui về phía sau hai bước, trong lòng thầm nhủ cứ đến lúc quay đầu sẽ bị chấn động mất thôi.

Nhưng nó giống như nhìn trúng ta, căn bản không quản nam tử lo lắng, tiếp tục nhào về phía ta, gắt gao cuốn lấy ta, rất nhanh dùng hàm răng máu chảy đầm đìa từ trên người ta xé ra một miếng thịt.

Ta rên lên một tiếng, theo thói quen nhìn xuống vết thương, lại phát hiện miệng vết thương đã biến thành màu đen, hơn nữa tốc độ thối rữa lấy mắt thường có thể thấy được.

Mẹ nó, hàm răng Lý Hoan lại có độc!

"Cửu Lân."

Nam tử quyến rũ thấy vậy hét lớn một tiếng, trên trán nổi gân xanh, giơ tay định rút kiếm!

Lý Hoan nếm thử mùi máu tươi, tứ chi duỗi dài ra nằm rạp trên mặt đất như con nhện, đầu quay về phía ta, miệng không ngừng nhai nuốt thịt của ta, tựa như là ăn đồ ngon nhất trên đời này, khuôn mặt đầy hưởng thụ.

"Nghiệp chướng, đối thủ của ngươi là ta!"

Nam nhân an ủi che phía trước ta, tám mặt kiếm trong tay hắn lóe ra ánh sáng màu lam.

"Ngươi phải nghiêm túc sớm như vậy, ta đã không bị thương."

Ta cảm thấy toàn thân ta không còn sức, đành phải chửi một câu, nói xong lại mờ mịt...

Đợi đến khi ta tỉnh lại đã nhìn thấy một gương mặt mập mạp, là Lý Ma Tử. Hắn đang không ngừng lắc lắc cánh tay của ta, miệng lẩm bẩm: "Trương tiểu ca, ngươi tỉnh lại đi!"

"Ma Tử, rót cho ta chén nước."

Ta mở to mắt, suy yếu hỏi, ai ngờ tiểu tử này thấy ta tỉnh rồi, lại quay đầu chạy ra ngoài.

Không bao lâu sau hắn lại trở về, hóa ra là đi thông báo cho nam nhân có lợi.

Nam nhân tốt bụng cho ta mượn một chén nước, ta tranh thủ thời gian nhận lấy cái chén uống một hơi cạn sạch. Sau khi uống xong cổ họng mới thoải mái hơn rất nhiều, trước mắt cũng không còn mơ hồ như trước nữa.

"Ngươi cảm thấy thế nào?" Nam tử thích lập tức hỏi.

"Rất... Được."

Ta mới vừa há mồm đã cảm thấy cổ họng giống như bị xé rách vậy, một lúc lâu sau mới thốt ra hai chữ này.

"Ta lại cho hắn xem mạch, yên tâm đi, có thể tỉnh lại coi như an toàn."

Một thanh âm già nua vang lên, tiếp theo một hòa thượng mặc cà sa, lông mày thập phần dài đi tới, nguyên lai là Bạch Mi thiền sư.

Ta mới vừa định nói lại bị hắn ngăn lại: "Tiểu hữu, thân thể của ngươi bây giờ còn vô cùng yếu ớt, không thích hợp nói nhiều, nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì sau này hãy nói."

Nói xong, hắn liền đặt tay lên cổ tay ta, nhắm mắt quan sát. Ta nghe hắn nói vậy thì thật sự mệt mỏi, liền ngả đầu tiếp tục ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, một mùi thơm của đồ ăn bay vào trong mũi ta, mở mắt ra nhìn qua, chỉ thấy Lý Ma Thư bưng một mâm đồ ăn lấm la lấm lét nhìn ta.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi ngủ một giấc ba ngày, đói bụng chưa?" Lý Ma Tử nói.

Ba ngày? Không ngờ ta lại ngủ lâu như vậy.

Lý mặt rỗ thấy ta không nói chuyện, liền đem đồ ăn để đến bên cạnh ta, ta vừa lúc đói bụng, bê mồ ăn biển nhét lên, chỉ là không biết Lý mặt rỗ ở đâu đến đây tất cả đều là đồ ăn.

Ăn xong, ta hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lý Ma Tử nghiêm túc nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi có biết thiếu chút nữa ngươi chết rồi không, làm ta sợ muốn chết."

"Ngày đó ngươi trúng độc, suýt chút nữa không chết ở biệt thự. Khi ta và bản rộng lượng đi vào, thấy lần đầu đánh nhau với Lý Hoan, vừa nghe nói ngươi bị thương liền cứu ngươi ra..."

Ta nhớ lại tình cảnh lúc đó, gật gật đầu, hỏi cuối cùng Lý Hoan thế nào? Nếu như nam nhân thương cảm đem hắn làm bị thương, người Lý gia sợ rằng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Trong khi nói chuyện, Lý mặt rỗ đã dẫn ta tới đại sảnh, đây là một tòa kiến trúc giống như đại sảnh, đại sảnh, phòng ngủ, phòng khách cùng với năm bốn phận hoa viên. Tất cả các kiến trúc khác nhau một thời, các căn nhà vô cùng tỉ mỉ, chỉnh thể kiến trúc có hình vuông. Tuy rằng không lớn, nhưng từ trong nhà có thể nhìn ra chủ nhân của căn nhà này có nghiên cực kỳ am hiểu về văn hóa của thờ Đường đại, nếu không làm sao có thể kiến tạo ra một căn nhà tương tự như vậy?

Hơn nữa trong rất nhiều chi tiết của phòng, cũng cố hết sức mô phỏng theo những kiến trúc, ngói, hoa cỏ, trong phòng bày biện các loại, đều hết sức giống phong cách thời Đường.

Ở dưới ta thưởng thức thời gian đặt biện các căn phòng, Lý mặt rỗ đã mang ta đi đến đại sảnh.

Trong đại sảnh, Bạch Mi thiền sư và nam tử tốt lành đang uống trà, tựa hồ đang đợi ta đến.

"Ngươi tỉnh rồi, ngồi xuống."

Nam nhân chăn ấm thấy ta gật đầu nói, không đợi ta hỏi, hắn đã chủ động mở miệng nói: "Phụng lên trên người Lý Hoan là sao chổi."

"Sao chổi không phải tích góp âm đức trong Thái Hư Huyễn Cảnh sao? Tại sao còn bám vào trên người Lý Hoan chứ?" Ta nghi hoặc hỏi.

"Ngươi say ngất thì ta và Lý Hoan đánh nửa ngày, cuối cùng hắn bị ta đả thương, hiện nguyên hình."

"Ta cũng không nghĩ tới thật sự là sao chổi, bất quá hai mắt nó đỏ bừng, hình như thực lực so với ban đầu cao hơn rất nhiều, ta dốc hết toàn lực mới đuổi nó đi. Về sau độc tính của ngươi phát tác, ta không có biện pháp liền mang ngươi đến chỗ Bạch Mi."

Nam nhân chăn bông nhẹ nhàng bâng quơ nói, nhưng ta trông thấy trên cánh tay hắn lộ ra một mảnh vải, xem ra hắn cùng Lý Hoan trận chiến khẳng định cũng không kiếm được bao nhiêu chỗ tốt.

"Sao tên sao chổi kia lại xuất hiện lần nữa, còn bám vào trên người Lý Hoan?"

Ta nghi hoặc hỏi, việc này quá mức quỷ dị, ta không tin sao chổi sẽ xuất hiện, bộ dáng ngày đó khi ở Thái Hư Huyễn Cảnh tuyệt đối là thật lòng, cho nên ta kết luận sao chổi không lật lọng.

"Sau khi sao chổi đào tẩu, chỗ nó còn để lại một đạo phù lục."

Nam tử chăn hộ nói xong thì cầm một lá bùa trên bàn đặt trước mặt ta, lá bùa này màu đen, phía trên vẽ một con mãng xà bằng màu đỏ tươi, màu sắc của thứ màu đỏ này khác với hạt chu sa, nhìn bề ngoài thì giống máu người hơn.

"Trong giang hồ không có nhiều người có loại mãng độc này, chắc ngươi từng nghe tới mãng thiên nhỉ?" Nam nhân lo âu hỏi tiếp.

Người vẽ đỏ số tám trăm chín mươi tám, chết!

Ta nghe xong hơi sững sờ, tiếp theo sắc mặt dữ tợn lên, không sai, đây là độc Long Tuyền sơn trang!

Mẹ nó, ta không đi trêu chọc bọn hắn, bọn hắn lại tới gây sự. Trong lúc nhất thời ta nhớ lại đủ loại chuyện Long Tuyền sơn trang từng làm với ta trước đây, hận không thể lập tức lao tới giết chết bọn hắn không còn manh giáp.

"Ngươi trước đừng nóng giận, lần này Long Tuyền sơn trang phái người tới không phải người bình thường."

Nam nhân có sầu sắc nghiêm nghị nói.

"Đã biết là ai rồi?" Ta hỏi.

Nam tử sa cơ lại cầm phù trên bàn lên, thở dài nói: "Long Tuyền sơn trang có thể vẽ ra loại phù này thì còn ai?"

Ta nghe xong không khỏi nuốt nước miếng, xem ra lần này bọn họ quyết tâm muốn lấy tính mạng của ta, bất quá tiểu gia cũng không phải bùn nặn, nếu không cách nào tránh khỏi, vậy đánh một trận đi!

Theo ta thấy, Long Tuyền sơn trang đẳng cấp sâm nghiêm, pháp thuật mà người sơn trang bọn họ học cũng dựa theo đẳng cấp tiến hành phân loại.

Mà sao chổi và sao chổi để lại Hắc Phù tên là Mãng Thiên, Mãng Thiên có cấp bậc rất cao trong độc thuật, Long Tuyền sơn trang ít người có thể học được nó, tính ra cũng chỉ có trang chủ Long Tuyền sơn trang, Thiếu trang chủ cùng với hai vị ái mộ Âm Dương công tử và tiểu thư Âm Dương công tử đắc ý.

Long Trạch Nhất Lang đã mấy lần giao thủ với ta không chiếm được tiện nghi. Ta ngược lại không sợ lão, chẳng qua ba người còn lại khó đối phó.

"Ngươi định làm gì bây giờ?" Nam tử an ủi hỏi, ta lắc đầu tỏ vẻ không biết, bây giờ còn làm được gì nữa, đi bước nào hay bước đó thôi.

Địch nhân ở trong bóng tối ta ở ngoài sáng, chỉ có thể bị động phòng bị.

"Lý Hoan thế nào rồi?"

Trong lòng ta vẫn còn nhớ tên thiếu gia nhị kia, dù sao hắn cũng vô tội. Trước tiên không nói người Lý gia có gây sự với chúng ta hay không, chỉ cần Lý Hoan chết thật, tội này ta gánh không nổi!

"Yên tâm đi, hắn không sao."

Nam nhân chăn bông hiển nhiên đã rõ suy nghĩ của ta, ta gật đầu bắt đầu suy nghĩ tiếp theo phải làm gì? Tư vị bị người ta nhìn chằm chằm thật khó chịu.

Lúc này điện thờ đột nhiên vang lên, ta vừa mới chuyển động thì nghe ông chủ Bạch ở cửa hàng thuộc hạ nói: "Đại chưởng quỹ, người mau trở về đi! Có một nam nhân kỳ quái cầm trường kiếm màu đen tới, nói là tộc trưởng Trương gia các người."

Tộc trưởng, không có việc gì thì đến tiệm của ta làm gì?

Sau khi treo máy truyền tin, ta bảo Lý mặt rỗ thu dọn đồ đạc trở về võ giả. Ta cảm giác Trương gia tộc trưởng lần này đến một con phố không phải trùng hợp, nhất định có đại sự.

"Ta đi cùng ngươi trở về đi."

Nam nhân lo lắng chính mình ứng phó không nổi, chủ động dẫn đường cho ta trở về, lúc trước khi đi Bạch Mi thiền sư tỏ vẻ đã làm xong chuyện cầm đầu cũng đi tới giúp đỡ.

Ba người bọn ta vô cùng lo lắng thu dọn đồ đạc, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về tiệm cổ, ông chủ họ Bạch chỉ vào buồng trong cho ta, sau đó Lý mặt rỗ kéo ông chủ trắng đi ra ngoài uống rượu, nam nhân thương xót cũng theo, để lại thời gian cho ta đơn độc.

Ta vội vàng đi vào trong phòng, liếc mắt liền thấy một người trung niên mặc váy dài đen, mang theo nhãn cầu của thư sinh hình tròn.

Hắn ngồi thẳng thập phần tư thế thẳng tắp, trên bờ vai dựa vào một thanh trường kiếm màu đen phong cách cổ xưa, chính là Trương gia tộc trưởng Giang Bắc trước kia từng gặp ta một lần, Trương Diệu Vũ.

Thấy ta trở về, tộc trưởng hơi nhìn nhìn biểu ngữ nói: "Ta đợi ngươi hai ngày một đêm, gần đây cuộc sống thế nào?"

Xuất phát từ mặt mũi gia gia và Thử tiền bối, ta vẫn đối với Trương gia rất tôn kính, để cho hắn có lời nói thẳng thắn.

"Cũng không có đại sự gì, chỉ là tới thu hồi cờ hạnh hoàng, cờ hạnh hoàng cho ngươi mượn một đoạn thời gian, cũng nên về từ đường Trương gia tiếp tục hưởng thụ hương hỏa tộc nhân."

Tộc trưởng thản nhiên nói, ta rất nghi ngờ vì sao lúc này hắn cầm cờ vàng hạnh? Bất quá vẫn ngoan ngoãn đem cờ hạnh hoàng giao cho hắn.

Vốn tưởng rằng tộc trưởng còn biết nói gì, ai ngờ chưa ăn một bữa cơm, chưa uống một chén trà đã rời đi, khiến ta có chút khó chịu trong lòng.

Dù sao đại chiến với Long Tuyền sơn trang sắp tới, bên này vậy mà lấy đi lá bài tẩy hộ thân mạnh nhất của ta, cũng là ném sau lưng!

Huống chi tộc trưởng chuyên môn ở nhà vũ hán chờ ta mấy ngày, chỉ để lấy lá cờ hạnh hoàng, trong này hẳn là có âm mưu gì đó, ta suy nghĩ một chút liền cho Đại Kim Nha chiết xuất.

Tiểu tử này gần đây một mực ở gần võ hán, coi như là một loại ủng hộ tiềm ẩn của Giang Bắc Trương gia đối với ta, chỉ là ngày thường căn bản không có giao du. Bất quá thời gian hắn và cao tầng Trương gia tương đối dài, hẳn là có thể biết chút gì đó.

Không ngờ lần đầu tiên ta gọi hắn ta lại, nhưng nửa ngày không có ai nhận, qua hơn một canh giờ hắn ta mới viết bi.

"Ngươi làm gì vậy, lâu vậy mới qua chiếu giá?" Ta tức giận hỏi.

Đại Kim Nha cười ha ha, tiếp đó mở miệng nói: "Tiểu thiếu gia đừng nóng vội, đây không phải là tộc trưởng bảo toàn bộ thế lực của Trương gia ở đây lập tức rút về phương bắc sao! Ta vừa rồi vội vàng sai hạ nhân thu dọn đồ đạc đây, bên kia ngươi có vấn đề gì sao?"

Không nghĩ tới tộc trưởng lại rút khỏi thế lực Trương gia của Võ Hán, tuy rằng ta chưa từng dựa vào bọn họ, nhưng xét về tâm lý thì xem như là người một nhà.

Ta chưa đáp lời, treo máy truyền tin trầm tư. Tộc trưởng đầu tiên là thu hồi lá cờ màu vàng hơi đỏ đặt ở chỗ ta, tiếp đó lại thu hồi thế lực Trương gia ở võ hán, mà gần đây người của Long Tuyền sơn trang lại vừa vặn nhảy ra gây phiền toái...

Chẳng lẽ, giữa hai bên có liên hệ gì?

Ta càng nghĩ càng sợ hãi, luôn cảm thấy Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc đã bí mật đạt thành một loại hiệp nghị nào đó, chuẩn bị bán ta đi.

Ngay khi ta đang không ngừng suy tư, bên ngoài tiệm cổ lại truyền đến từng trận âm thanh, thanh âm thập phần ồn ào, giống như là chợ bán thức ăn.

Ta cau mày đi ra ngoài, lại phát hiện người ở một con phố trông như tụ tập ở cửa bắc. Hình như bọn họ đang thảo luận cái gì đó, giọng nói tràn đầy hoảng sợ.

"Sao vậy?"

Ta đi tới ngăn mấy tên tiểu nhị đang xem náo nhiệt lại hỏi.

"Ài...Chưởng quầy kia, ngươi tự mình đi tới phía trước nhìn một cái rồi sẽ biết!"

Bọn họ thở dài rời đi, giữ ta lại với vẻ mặt bối rối, ta chỉ có thể đẩy đám người chậm rãi tiến vào hàng đầu thôi. Vừa hay nhìn thấy một tên tiểu lão bản thủy tinh có quan hệ rất tốt với ta, liền hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì.

"Chưởng quầy, phố cổ chúng ta sợ trêu chọc thứ gì đó không sạch sẽ!"

Thủy tinh nhỏ màu đậm bối rối nói, ta an ủi tiểu thủy tinh vài câu, sau đó dưới sự chỉ dẫn của hắn, thấy trước cửa lớn có một đường màu đỏ, trên đó viết mấy chữ to đẫm máu: người qua đường đỏ chết!

Mẹ nó chứ, sau khi trông thấy mấy chữ to này, ta chỉ cảm thấy một ngọn lửa không ngừng bốc lên trên ngực, đây không phải đang khiêu khích ta sao?

Tuy rất nhanh ta đã tỉnh táo lại, suy tư chữ đỏ này là ai lưu lại.

Người xem phố cổ chơi, sau khi xem náo nhiệt đều tản đi, trong lúc nhất thời lòng người bàng hoàng, cuối cùng chỉ còn lại đứng ngây ngốc nhìn tơ hồng, nhưng vẫn không nghĩ tới nổi danh đường tới, đành cắm đầu về cửa hàng.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi đã trở lại rồi."

Mới vừa đi tới trước cửa tiệm cổ đã thấy Lý Ma Tử đứng ở cửa ra vào quan sát xung quanh như vọng phu thạch, hắn nhìn thấy ta sau này lập tức chạy tới kéo tay hắn nói.

Ta mơ hồ có loại dự cảm bất thường, cẩn thận nhìn Lý Ma Tử hỏi: "Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Tiểu ca, lúc ta và Bạch lão bản trở về nhặt về cái này ở cửa tiệm của chúng ta!"

Lý Ma Tử nói xong, run rẩy lấy từ trong túi ra một kiện đồ vật, đây là một thứ giống như phong thư, toàn thân đen kịt, bên trên không có bất cứ nội dung gì.

Ta nghĩ một chút chuẩn bị đem phong thư mở ra, Lý mặt rỗ lại ngăn ta lại, lo lắng nói: "Trương tiểu ca, vạn nhất trong này có độc đâu?"

Mẹ nó chứ, gần đây ông đây bị tra tấn tới phát điên lên, còn sợ trong thư có độc hay sao?

Vị trí thứ tám trăm chín Chương lấy giấy đen ra mua mạng.

Ta bảo Lý Ma Tử lui lại phía sau, tự mình hít sâu một hơi, mở phong thư ra. Kết quả bên trong vừa không có ám khí cũng không có độc, chỉ có một tấm thẻ toàn thân đen nhánh như phong thư.

Trên tấm thẻ không viết một chữ, lại vẽ một con rồng màu đỏ lớn, con rồng này được miêu tả thập phần sinh động, giương nanh múa vuốt, trừng mắt phảng phất sau một khắc sẽ từ trong tấm thẻ nhảy ra.

"Ngươi có nhìn thấy là ai đem thứ này đặt ở cửa tiệm hay không?"

Con rồng trên tấm thẻ này trông rất tà khí, bị nó ảnh hưởng, ta cảm thấy trong lòng không ngừng tuôn ra một luồng lửa giận.

"Tiểu... Tiểu ca!"

Lý Ma Tử thấy bộ dáng này của ta, tựa hồ có chút sợ hãi.

"Lão tử đang hỏi ngươi đấy, rốt cuộc là ai bỏ đồ ở đây?"

Ta cảm thấy cơn giận trong lòng càng lúc càng lớn, phảng phất chỉ có xé nát một người mới có thể bình ổn lửa giận, mà Lý Ma Tử trước mắt lại đang thần xui quỷ khiến đi tới gần hắn.

"Ông chủ Bạch, nhanh đi tìm lần đầu ở phố tây, đừng để con mẹ hắn uống trà, uống tiếp thì lão tử chết!"

Lý mặt rỗ nhìn thấy có điểm gì đó không đúng, hướng về phía cách vách hô to một câu. Bạch lão bản nghe thấy được Bạch lão bản chạy ra khỏi hậu đường, thấy vẻ mặt rất thô bạo bức chặt về phía Lý rồi lại phục hồi tinh thần, chạy đi tìm nam tự an ủi.

Ta có chút không thể khống chế được, ép về phía Lý Ma Tử, sau đó một cước trực tiếp đạp hắn ngã lăn ra đất.

"Trương Cửu Lân, lão đại nhà ngươi!"

Lý mặt rỗ ngã xuống, mắng ta một câu, mặt của hắn đụng phải cục đá trên mặt đất, nhất thời vẽ ra một miệng máu me đầm đìa. Không biết vì cái gì, ta vừa thấy máu tươi trở nên hưng phấn, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: cắn nát yết hầu của hắn, uống khô máu tươi của hắn.

Lý Ma Tử nhìn ta mà choáng váng, theo bản năng lùi về sau, ta chậm rãi ép lên.

Rốt cuộc, nó bị ta ép tới góc chết, ta cắn răng nhào về phía nó, nhưng đúng lúc này trước mặt đột nhiên tối sầm lại, sau đó nó phát hiện mình đang ở trong một hoàn cảnh sương mù dày đặc.

Chung quanh khắp nơi đều là sương mù lớn, cái gì cũng không nhìn thấy. Giờ khắc này ta đã thanh tỉnh, không rõ mình vừa rồi vì cái gì mà muốn giết Lý Ma Tử, càng không rõ chính mình bây giờ đang ở nơi nào.

"Trương Cửu Lân, từ từ chờ chết đi!"

Bỗng nhiên bên tai ta truyền đến một trận âm dương quái khí, thanh âm này đặc biệt dọa người, tựa hồ đến từ địa ngục.

"Mẹ kiếp, có năng lực mà ra đây cho lão tử!"

Ta nổi giận mắng, nhưng không có ai trả lời ta, dường như giọng nói vừa rồi không còn tồn tại nữa.

"Tiểu ngoan ngoãn lớn lối, nhưng lại không biết mình sắp chết tới... Khanh khách..."

Lại có một thanh âm khác truyền đến, lần này là thanh âm của nữ nhân.

"Rốt cuộc là ai?"

Ta rống to che giấu sợ hãi trong lòng, lúc này đây ta rõ ràng đã cảm nhận được nguy hiểm mãnh liệt rồi.

"Trương Cửu Lân, ngươi tử vong đếm ngược đã bắt đầu rồi!"

Thanh âm này đặc biệt bén nhọn, cả kinh tóc gáy cả người ta dựng thẳng, lập tức mất đi tri giác.

Đến khi ta tỉnh lại thì trời đã tối, nam nhân an ủi đang ngồi bên giường đọc sách, thấy ta tỉnh liền cất sách đi, hỏi ta cảm giác như thế nào.

"Lại là chuyện gì nữa vậy?"

Ta nghi hoặc hỏi, mặt Lý Ma Tử như đưa đám, nói: "Tiểu ca, con mẹ nó, ngươi thiếu chút nữa là hại chết ta rồi."

Trên trán hắn ta được bao phủ một lớp vải mỏng, vốn tên này đầu to như vậy, bao này nhìn không khác gì người bệnh bệnh bệnh đầu to, đừng nói đùa nữa.

Ta nhịn không được cười lên, hắn lại ủy khuất nói: "Tiểu ca, người khai thác bầu trời cho ta là ngươi!"

"Lúc trước ngươi trúng độc, còn chưa khôi phục lại, dương khí trên người trúng chiêu cũng là bình thường." nam nhân lo lắng gật đầu tiếp lời Lý Ma Tử nói.

Nhưng ta làm sao lại trúng chiêu, chẳng lẽ là lá thư?

" lá thư này tên là Hắc thiếp."

Nam nhân tốt bụng nghiêm mặt nói: "Bẻ đen rất nổi tiếng trên giang hồ, là chiến thư chính thức của Long Tuyền sơn trang, chẳng qua trong tấm thiếp đen này của ngươi có thêm một ít thứ."

Hắn nói xong, từ trên người lấy ra một cái bình thủy tinh trong suốt, bên trong có một con sâu nhỏ cỡ hạt gạo đang không ngừng nhúc nhích, ta nhìn nó không khỏi một hồi buồn nôn.

"Đây gọi là Quỷ Âm Trùng, sẽ nhiễu loạn tâm tính người ta, làm cho người ta bạo ngược. Bất quá nó là một loại sâu bọ âm độc, bình thường chỉ đặt ở nữ nhân mới có thể sống sót, bất quá nam nhân dương khí tương đối yếu cũng có thể nuôi sống nó."

Xem ra chính là một trong những nam nhân có dương khí khá thấp yếu kia, ta không còn gì để nói.

"Chiêu này của Long Tuyền sơn trang cũng quá nham hiểm."

Lý mặt rỗ ôm đầu mắng, lần này may mắn nam tử đứng dẫn theo tới, nếu không Lý mặt rỗ đã sớm bị hắn giết chết trong tình huống ta không biết.

"Đây chỉ là chuyện nhỏ, còn là chuẩn bị nên ứng phó thiếp đen như thế nào đây!" Nam tử lo lắng nói.

Lý Ma Tử bĩu môi nói không phải chỉ là một tờ giấy thôi sao? Có gì mà phải sợ.

"Ngây thơ!" nam nhân chăn ấm vậy mà hiếm khi mắng người, khiến Lý Ma Tử sợ tới mức lập tức thành thật.

"Các ngươi cho rằng thiệp đen của Long Tuyền sơn trang là chỉ có hư danh thôi sao? Ta nói cho các ngươi biết, tấm thiếp đen của Long Tuyền sơn trang vừa xuất hiện, tất nhiên sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu trong vòng." Nam tử lo lắng giải thích.

Ta bỗng nhiên nghĩ đến giấc mộng vừa rồi, lời nói âm dương quái khí trong mộng kia, hình như không sai biệt lắm với ý tứ ái nam.

"Làm sao có thể, ngươi đừng hù dọa người ta nữa?"

Lý Ma Tử ở một bên bị dọa đến mức phát run, bởi vì tấm thiếp màu đen này đã chứng minh cho Lý Ma Tử cũng không tránh khỏi một kiếp này.

"Hừ, ngươi không thấy hồng tuyến bên ngoài cổ phố sao? Đó chính là ra oai phủ đầu của Long Tuyền sơn trang. Lần này không phải bọn họ đơn thuần đối phó với Trương Cửu Lân mà là muốn cho đồ cổ ở phố gà chó không tha."

Nam nhân sa cơ thể vừa nói như vậy ta mới phản ứng lại, hóa ra sợi tơ đỏ kia là do Long Tuyền sơn trang giở trò quỷ! Mẹ nó, Long Tuyền sơn trang là muốn những người bên cạnh ta chết oan chết uổng chứ!

"Vậy thì có quan hệ gì với thiếp đen?" Lý Ma Tử chưa từ bỏ ý định, lại hỏi một câu.

"Bờ đen vừa ra chứng minh chắc chắn những người được Long Tuyền sơn trang phái tới đều là cao thủ hàng đầu, tơ máu vừa ra, không tới ba ngày, Long Tuyền sơn trang sẽ tới đòi mạng ngươi!"

Nam nhân chăn hộ nói xong Lý mặt rỗ bị dọa co quắp ngồi trên giường, ta cũng có chút chột dạ, làm sao biết được tin tức về nam nhân được âu lo, chẳng qua chỉ là tin đồn mà thôi.

"Ta cùng Bạch Mi từng xem qua một hồi thảm án trong vòng tròn âm vật, thủ pháp giết người tàn nhẫn, là bình sinh ta hiếm thấy. Sau lần thảm án đó, ta và Bạch Mi thập phần để ý tới chuyện của Long Tuyền sơn trang, trải qua điều tra mới biết về bài đăng đen của Long Tuyền sơn trang chỉ xuất hiện trong lịch sử ba lần. Mà ba nhà kia thu được thiệp đen, đều là chết không toàn thây!" Nam nhân thương cảm nói.

Cái này... Không nghĩ tới lần này Long Tuyền sơn trang lại đưa ra cái giá lớn như vậy để đối phó với ta, nhưng mà trước đó tam gia kia thu được thiệp đen, có lai lịch ra sao? Lòng hiếu kỳ của ta bị nam nhân cầu hôn móc lên.

"Biết Đông Bắc Hồ gia, Vân Nam Mã gia còn có Thải Vân khách sạn chứ?"

Nam nhân chăn ấm như nhìn thấu tâm tư của ta, chủ động nói, ta nghe xong nhịn không được hít một hơi lạnh.

Chương thứ chín trăm linh linh diệt môn

Ba nhà này đều thập phần nổi danh trong ngành cửu lưu, Đông Bắc Hồ gia lấy xuất mã tiên gia nổi danh thiên hạ, nghe nói trên cửa Hồ gia thờ phụng một lão hồ ly đạo hạnh cực sâu.

Còn có Vân Nam Mã gia, chính là đại gia tộc cổ thuật trâu bò nhất, mà ông chủ Thải Vân khách sạn lại là người thống trị biên giới địa khu âm vật mới, ba nhà này tùy tiện xách ra một cái dậm chân, đều sẽ dẫn phát dao động mạnh.

Nếu như nam nhân chăn trợ nói là sự thật, thực lực thật sự của Long Tuyền sơn trang đó thật sự đáng sợ, nhưng đến giờ hình như hắn vẫn chưa lừa được ta...

Nam nhân hưởng thụ thở dài một hơi, không ngờ lại bảo Lý Ma Tử pha cho hắn một chén trà hoa nhàn nhạt.

Uống trà ở chỗ của ta chưa từng quá một chén, lần này bởi vì Long Tuyền sơn trang tập kích liên tục uống liền ba chén, cũng có thể thấy được bất an trong lòng hắn.

"Bởi vì Đông Bắc Hồ gia đắc tội với Long Tuyền sơn trang, một trăm năm mươi người trong nhà bị xé rách cái bụng, treo cổ ở Đại Hưng An Lĩnh, bao gồm cả con thần tiên bảo vệ hồ ly đại tiên đã tu luyện mấy trăm năm."

"Vân Nam Mã gia bởi vì đắc tội với Long Tuyền Sơn Trang, bị Long Tuyền sơn trang dùng đạo bên kia trả giá, trong vòng một đêm tất cả đều bị cổ trùng ăn sạch sẽ, trên người đại tiểu thư Mã gia thậm chí bị cổ trùng đục ra hơn ba ngàn lỗ máu."

"Thải Vân khách sạn bởi vì đắc tội Long Tuyền sơn trang, trúng âm vật của Long Tuyền sơn trang: Bà đỡ đầu, cả khách sạn uống nước nóng hổi phồng lên rách bụng..."

"Long Tuyền sơn trang đã hạ thiếp đen, vậy trong vòng ba ngày nữa chắc chắn sẽ xuống tay với ngươi. Chúng ta chỉ có thời gian ba ngày để chuẩn bị."

Nam nhân an ủi sau khi uống trà lại khôi phục vẻ mặt người chết vô cảm.

Chuyện cho tới bây giờ ta cũng chỉ có thể bất chấp tất cả, nhưng trong đầu ta lại hiện lên bóng dáng phàm nhân cùng tân nguyệt.

Lần trước Long Tuyền sơn trang bắt cóc trăng mới và phàm nhân, lần này ta không thể giẫm lại vết xe đổ!

Ta nhìn Lý mặt rỗ đang run rẩy, cảm giác lần giao thủ này rất có thể không chiếu cố tới hắn. Đến lúc đó, việc ổn thỏa là thành pháo hôi, còn không đi tìm một cái cớ để hắn rời đi.

"Ma Tử, ngươi giúp ta mang Mẫu Tử mới về tổ trạch Trương gia đi!"

Tuy rằng quan hệ giữa ta và Trương gia hơi vi diệu, nhưng không ảnh hưởng đến sự quan tâm của bọn họ đối với Phàm gian. Hơn nữa cho dù Long Tuyền sơn trang kiêu ngạo đến đâu cũng không dám trực tiếp đến cướp người của Trương gia, đem vầng trăng mới an bài tại Trương gia, ta sẽ yên tâm hơn rất nhiều.

"Yên tâm đi, tiểu ca, ta khẳng định an toàn mang đệ muội cùng đại chất nhi đến."

Lý Ma Tử vỗ ngực nghiêm túc bảo đảm, sau đó trở về thu dọn đồ đạc.

Điều quan trọng nhất bây giờ là làm sao tiếp theo đối phó với Long Tuyền sơn trang, nam nhân an lành vỗ vỗ bờ vai của ta, khiến ta thoải mái hơn.

Đợi sau khi Lý mặt rỗ thu thập đồ vật xong, ta chuẩn bị ra ngoài đưa hắn tới, lại phát hiện ở đầu đường lại tụ tập rất nhiều người, nhìn qua đám người so với trước kia còn muốn xao động bất an.

Con mẹ nó, lại xảy ra chuyện gì rồi?

Ta tranh thủ thời gian chạy đến trước mặt đám người, chỉ thấy mấy hán tử tráng kiện đang nói gì đó với Hứa lão đầu bên cạnh cửa hàng ta, mấy người này đều là đồ đệ của lão.

Giờ phút này bọn họ thúc đẩy cảm xúc thịnh vượng phi thường kích động, lão đầu đang nắm thật chặt tay một người trong đó, không chịu buông ra.

"Lão Hứa, xảy ra chuyện gì?" Ta đi tới cau mày hỏi.

Lúc trước Hứa lão đầu rất ủng hộ cuộc mua đồ của ta ở một con phố, thuộc về loại người không tham lam, chỉ cầu được an ổn cuộc sống, những năm gần đây ta vẫn luôn rất chiếu cố hắn. Giờ nhìn thấy hắn bị ức hiếp, sao ta có thể mặc kệ chứ?

"Chưởng quầy, ngươi nhanh giúp ta khuyên nhủ bọn họ đi! Bọn họ muốn đi ra khỏi hồng tuyến kia" Hứa lão đầu sợ hãi nói.

Hóa ra là có chuyện như vậy, tâm trạng ta tốt lên rất nhiều.

Mấy người bên cạnh lão Hứa đều là đồ đệ của lão, cũng là bốn huynh đệ ruột thịt.

Bốn huynh đệ bọn họ năm đó từ nông thôn đến thành thị làm công, kết quả bị đồng hương lừa vào ổ chi tiêu, về sau nhiều thêm Hứa lão ra mặt, mới cứu bọn họ xuống, cũng thu bọn họ làm đồ đệ. Cho nên ta thấy bọn họ lấy oán trả ơn bắt nạt lão Hứa, mới đặc biệt phẫn nộ.

"Đồ ngốc, các ngươi muốn đi nơi nào?" Ta nhìn lão đại của bốn huynh đệ hỏi.

"Chưởng quầy, ta muốn dẫn các đệ đệ đi ra khỏi cái tuyến đỏ này. Mẹ nó, không biết ở đâu có người nào dám uy hiếp đồ cổ chúng ta như vậy. Ta không tin hôm nay liền đi ra khỏi cái vạch đỏ này, xem bọn hắn có thể làm gì được không!"

"Tôn đại, ngươi dẫn mấy đệ đệ trở về trước, ngày mai lại nói chuyện này."

Không ngờ thật chất phác có một sợi gân lớn, không thèm để ý tới liền dẫn mấy đệ đệ bước ra khỏi đường màu hồng.

Khoảnh khắc đó, tim của ta như treo ngược tới tận cổ họng, sợ bọn họ sẽ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, không ngờ sau khi ra ngoài lại không hề hấn gì.

"Ha ha, ta nói đây là dọa người..."

Tên ngu ngơ hoa chân múa tay ở bên ngoài, nói xong liền dẫn theo mấy đệ đệ không biết đi đâu tiêu sái.

"Tiểu ca Trương gia, vậy ta cũng đi rồi?" Lý mặt rỗ thấy bốn người ngu ngơ không có việc gì cũng nóng lòng muốn đi ra ngoài.

Một tay ta lôi hắn trở lại, vừa rồi hắn chỉ muốn an nguy của mẹ con Tân Nguyệt, lại quên đi sự uy hiếp của sợi tơ đỏ này!

May mắn có mấy người ngu ngốc gây ra chuyện này, nếu không Lý Ma Tử thật sự sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn, ta hối hận đến chết không thôi.

"Trước tiên về trước đi! Việc này không đơn giản như vậy."

Lúc này nam tử trong cốc đi theo Lý Ma Tử nói, Lý Ma Tử còn muốn nói gì đó, bị ta dùng ánh mắt nén trở lại.

"Mọi người đều đã giải tán, hai ngày nay đường không yên ổn, buổi tối nghỉ ngơi sớm một chút, đừng đi lung tung ra ngoài."

Ta nhìn đám người căn dặn một câu, đại đa số bọn họ đều xem như thuộc hạ của ta, ngược lại cũng nể mặt.

"Quan đại sẽ không... Xảy ra chuyện gì chứ?"

Trên đường trở về lão Hứa không ngừng hỏi, ta vẫn luôn an ủi hắn ta, trong lòng lại không rõ.

Đưa lão Hứa trở về, sau đó chúng ta trở về tiệm, Lý Ma Tử vẫn đang trách móc ta không cho hắn ra ngoài.

"Long Tuyền sơn trang đã để lại sợi máu này ở đầu đường rao, nhất định sẽ nói được làm được! Nếu ta đoán không sai, đám người ngu ngơ, lúc này hẳn phải chết không thể nghi ngờ." Nam tử lo lắng nói, Lý mặt rỗ nghe xong sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

"Trương gia tiểu ca, các ngươi xác định chứ?" Lý Ma Tử run rẩy hỏi.

Vẻ mặt ta khổ sở gật đầu, lời nói của nam nhân sa cơ hồ không sai, huống chi hắn không nói ta cũng hiểu, Long Tuyền sơn trang vẽ một đường máu ở đó tuyệt đối không phải chỉ để dọa ta, bọn họ thật sự sẽ chém tận giết tuyệt, gà chó không tha.

Trong những ngày sau đó, rất nhiều người sau khi nghe ta kể xong câu chuyện này đều sẽ nghi hoặc hỏi ta, vì sao lại bỏ mặc cho bọn họ ra ngoài chứ?

Không sai, ta cưỡng ép lôi kéo bọn họ lại, bọn họ có thể tránh được một kiếp, nhưng tránh không khỏi mười lăm lần đầu, trời muốn mưa mẹ mưa muốn lập gia đình, mặc bọn họ đi.

Đêm hôm đó, mỗi người chúng ta đều chìm vào giấc ngủ, ít nhất nhìn mặt ngoài của cổ phố vẫn là sự an lành.

Sáng sớm ngày thứ hai, bên ngoài liền náo nhiệt hẳn lên, ta khoác áo ra ngoài hỏi người bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?

"Chưởng quầy, bọn họ thật thà đã trở về."

Người này nói xong liền nhanh chóng chạy ra đầu phố, ta nghe xong liền sửng sốt, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ ta và nam nhân buồn phiền vô vị, tơ máu kia thật sự chỉ là cảnh cáo?

"Đi thôi, chúng ta cũng đi xem một chút."

Nam nhân hưởng thụ nghe động tĩnh, từ trong phòng đi ra nói.

Điều này cũng không sai, nhìn sơ qua cũng biết nhiều một chút, ta khoác lên áo ngoài đi cùng hắn tới, từ rất xa đã thấy đầu phố đã bị vây chặt chật như nêm cối.

Nhìn xuyên qua đám người đông nghịt, ta thấy được bốn huynh đệ ngu ngơ, trên mặt mấy người này lúc này đều lộ ra biểu tình không ai bì nổi, giống như anh hùng khải hoàn mà đến.

"Các ngươi nhìn cho kỹ, bốn việc của ca ca bọn ta đều không có gì, đây chỉ là một trò đùa!"

Tên chất phác đắc ý nói, lúc nhìn thấy ta còn lộ ra một ánh mắt khinh thường.

Không biết ai bắt đầu vỗ tay, rất nhanh tất cả mọi người cùng hoan hô, bốn huynh đệ ngốc nghếch hưởng thụ đám đông truy tán, trong lúc nhất thời ta cùng nam nhân chăn nuôi ngược lại có chút xấu hổ.

Nhưng ngay khoảnh khắc bọn hắn bước vào sợi máu, cả bốn người đồng loạt ngã xuống mặt đất!

Chương thứ chín trăm lẻ, Âm Dương công tử, Âm Dương tiểu thư.

Đám người ầm ầm tản ra, ta và nam nhân an ủi tranh thủ thời gian ghé lại gần, hoảng sợ phát hiện trong mắt bốn người đều chảy ra máu, lại sờ mũi một cái mới phát hiện bọn họ đã chết rồi.

"A..."

Lúc này trong đám người lại bộc phát ra một tiếng thét lên, ta phản xạ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tiểu cô nương chỉ mười mấy tuổi mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn hai chúng ta.

"Sao vậy?"

Ta nghi hoặc hỏi, cô gái không trả lời, chỉ theo bản năng chỉ chỉ chỉ dưới chân chúng ta. Ta cúi đầu nhìn xuống thình lình phát hiện dưới chân đất đang cuồn cuộn không ngừng tuôn ra máu tươi nóng hổi.

Máu tươi hội tụ đến một chỗ lại từ từ tách ra, cuối cùng chắp vá thành một câu: "Tử vong đếm ngược, chính thức bắt đầu!"

Người trong phố cổ nhìn thấy những lời này, sau đó đều dồn dập hét lên, bọn họ thật sự sợ hãi.

Xem ra người của Long Tuyền sơn trang sắp động thủ rồi, ta và nam nhân an ủi bọn họ xong, liền để bọn họ trở về cửa hàng của mình.

Nhìn thi thể của tứ huynh đệ chất phác, trong lòng ta rất không thoải mái. Bởi vì bọn họ đã chết ngay trước mắt ta, ta lại không cứu được bọn họ!

Càng làm cho ta nghi hoặc chính là rốt cuộc bọn họ chết như thế nào, vì sao người một giây trước còn sinh long hoạt hổ trong nháy mắt thất khiếu chảy máu mà chết.

Biện pháp duy nhất chính là khám nghiệm tử thi. Sau khi ta và nam tử thương thương lượng kỹ càng, sẽ cho lão Hứa Kỳ đồng ý.

Lão Hứa coi bốn huynh đệ như con ruột, ngay từ đầu sống chết không đồng ý, cũng may ta và Lý Ma Tử thay phiên ra trận làm công tác tư tưởng, cuối cùng đã thuyết phục được hắn.

Tuy rằng ta lấy bán cổ chơi đùa mà sống, nhưng thương nhân âm vật xác thực có rất nhiều tuyệt kỹ có quan hệ với y dược, cho nên ta đối với cấu tạo cơ thể người ta có hiểu biết nhất định, thừa sức phân biệt nguyên nhân cái chết của bọn họ.

Nhưng ngay khoảnh khắc ta chuẩn bị khai đao, ta lại phát hiện vấn đề trên người to béo.

Bộ y phục nơi ngực to tròn lõm sâu vào đó. Trong lòng ta trầm xuống, xốc y phục lên nhìn, bất ngờ phát hiện ngực hắn có một lỗ máu lớn chừng nắm đấm.

Giờ phút này máu huyết xung quanh huyết động đều ở vào trạng thái nửa đông lại, vết thương nhìn qua thập phần dữ tợn, xuyên thấu qua vết thương có thể nhìn thấy trái tim trống rỗng của hắn, toàn bộ trái tim của hắn biến mất không thấy!

Nam nhân chăn hộ thấy vậy nhanh chóng trở mình, nhận ra những người này trái tim đều không cánh mà bay, điều này chứng tỏ trong nháy mắt khi bọn họ bị người ta móc mất trái tim.

Chuyện này thực không thể tưởng tượng nổi, dám giết người ngay dưới mắt nam ta đã an ủi, lúc đó chúng ta không phát hiện.

Nam nhân hưởng thụ trầm ngâm một hồi, cau mày nói: "Ta biết Long Tuyền sơn trang lần này phái người nào."

"Ai?"

"Còn nhớ rõ ràng lá bùa màu đen kia chứ?" Nam tử an ủi nói.

Đương nhiên ta còn nhớ, đó là vì tấm bùa đen đó, ta không muốn bị sao chổi ám toán, suýt nữa trúng độc bỏ mình.

"Ta đã nói rồi, trên đời Hắc phù này chỉ có mấy người có thể vẽ ra, trong đó bao gồm hai ái đồ của trang chủ Long Tuyền sơn trang: Âm Dương công tử và Âm Dương tiểu thư. Vết thương trên người thật lớn là bị người dùng tay cứng rắn đem trái tim móc ra hình thành. Theo ta được biết, Long Tuyền sơn trang tiểu thư Âm Dương có cái quái tính này."

"Mẹ kiếp, nữ nhân này thật tàn nhẫn." Lý Ma Tử kinh hô.

Nam nhân được mẹ thương như ta nói mà trong lòng cũng có chút sợ hãi, đây đâu chỉ là một kẻ hung ác, thực sự là sát nhân cuồng ma.

"Trên giang hồ đã lâu lắm rồi ta mới lưu truyền một câu, Âm Dương tiểu thư, Xà Hạt tâm địa, đẹp như tiên nữ, nửa sống nửa chết. Ý chính là tuy Âm Dương tiểu thư này rất xinh đẹp nhưng lại có lòng dạ như rắn rết, hơn nữa còn là người chết."

Nam nhân chăn ấm chó giải thích một câu, bình thường người chết chỉ người sau khi chết thể nội lưu lại một ngụm dương khí, dưới tác dụng đặc thù của hoàn cảnh không có tử vong, mà là biến thành cương thi có ý thức.

Âm Dương tiểu thư có thể trong nháy mắt đào trái tim bốn người ra, chứng tỏ nàng không phải là người chết đơn giản nữa, rất có thể là cỗ máy giết người chuyên môn được Long Tuyền sơn trang huấn luyện.

"Quản nàng là người chết còn là người nào, không phải chỉ là một con ngựa thúi sao? Ta cũng không tin hai người các ngươi không có biện pháp đối phó nàng."

Lý mặt rỗ căm giận nói, hắn cùng mấy người đồng thời uống qua rượu, cũng coi như có chút giao tình.

Bất quá hắn nói cũng không sai, Âm Dương tiểu thư nếu là người chết sống, trên thân luôn có nhược điểm, ta có phù chú còn có nhiều pháp khí như vậy, không tin không đối phó được nàng.

"Các ngươi nghe ta nói hết lời đã."

Nam nhân sai vặt thấy ta và Lý Ma Tử chẳng hề để ý, không ngờ lại trở nên lo lắng muốn phá Thiên Hoang: "Thứ lợi hại không phải là con bé mà là ca ca Âm Dương công tử của nó."

Nghe giọng điệu của hắn, có vẻ Âm Dương công tử này vô cùng lợi hại, nhưng ta tin tưởng Âm Dương công tử có lợi hại đến mấy cũng không đánh lại ái nam?

"Âm Dương công tử thích nhất là uống máu người, khi hắn tu luyện tà thuật cần lượng lớn máu người bổ sung thể lực. Nói không chút khoa trương, đạo hạnh của hắn chỉ sợ phải trên ta..."

Cái gì? Nam nhân nói ta như vậy trong lòng nhất thời không rõ, thực lực của hắn ta luôn rất rõ ràng, lúc trước khi đạo hạnh ta không đủ, luôn cho hắn hỗ trợ, mỗi lần đều có thể thoải mái giúp ta giải quyết các vấn đề.

Loại địch nhân này còn chưa lộ diện, hắn đã tự than không bằng, quả thực hiếm thấy.

"Đúng rồi, có cần đem nguyên nhân cái chết của bọn họ thông báo cho lão Hứa không?" Lý Ma Tử đột nhiên hỏi.

Tâm tư Lý mặt rỗ rất tỉ mỉ, nếu hắn không nói ta chỉ sợ đã quên việc này. Lão Hứa mỗ vẫn đem bốn huynh đệ đồng thời coi như người nối nghiệp, nếu nói bọn họ bị khai ra trái tim mà chết đi chắc chắn không nhận được, nhưng nếu không nói thì chỉ sợ hắn cũng biết được tin tức tức từ những người khác.

Đến lúc đó ta và Lý Ma Tử ngược lại đã không còn là người nữa, suy tư mãi, ta quyết định mang rượu đến lão Hứa quán trò chuyện.

Tối hôm đó, ta lấy một bình rượu ủ cất kỹ từ trong hầm ra, xào thêm mấy món đơn giản rồi đi vào tiệm.

Đêm nay bầu trời đêm không có trăng, trong bầu trời tràn ngập mây đen, trống rỗng thêm ra mấy phần cảm giác xơ xác tiêu điều.

Cửa lớn tiệm cổ lão Hứa đang khép hờ, nhìn qua giống như là gã tạm thời có việc đi ra ngoài, nhưng ta đối với gã vẫn hiểu rất rõ. Lão nhân này tính cách bảo thủ, chỉ cần đi ra ngoài đều khóa chặt cửa, hôm nay là chuyện gì xảy ra vậy?

Chẳng biết tại sao, trong lòng ta đột nhiên dâng lên một tia dự cảm bất thường, cau mày đẩy cửa ra, bên trong một mảnh đen kịt, an tĩnh đến dọa người.

"Lão Hứa?"

Ta đã thử gọi vài câu, nhưng không thấy thứ gì đáp lại.

Ta tranh thủ thời gian chạy vào trong phòng kiểm tra một phen, phát hiện đồ đạc trong tiệm đều sắp xếp chỉnh tề, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra mình suy nghĩ nhiều rồi, ta mới thở phào chuẩn bị rời đi thì ra cửa đá trúng thứ gì đó.

"Đây là cái gì?"

Ta nghi hoặc mở bó đuốc chiếu qua, thình lình phát hiện trên mặt đất xuất hiện một khuôn mặt hoàn toàn thay đổi.

Vết thương chằng chịt khắp khuôn mặt, như là bị loạn đao chém ra, rất nhiều nơi đều lộ ra xương trắng hếu, hơn nữa con mắt của hắn cũng không thấy, chỉ còn lại hốc mắt đen ngòm.

Con mẹ nó rốt cuộc là ai?

Ta nhanh chóng mở đại đăng trong tiệm, không ngờ lại phát hiện trên người người này mặc một bộ Đường Trang màu xanh đen, đây là bộ quần áo mà lão Hứa thích nhất. Trong lòng ta run lên kiểm tra lần nữa, xác định thi thể trước mắt chính là lão Hứa.

Sao hắn sẽ chết ở đây? Chẳng lẽ là sự khiêu khích ngu ngốc của bọn họ chọc giận Long Tuyền sơn trang, cho nên lão Hứa cũng gặp nạn theo sao?

Ta không dám tiếp tục chờ đợi, tranh thủ thời gian chuẩn bị trở về đem chuyện này nói cho gà con thích ăn. Nhưng mới đi ra ngoài, đường cổ vốn yên tĩnh lần nữa huyên náo hẳn lên, mà lần này mọi người hình như đều không muốn tham gia náo nhiệt, bởi vì tiếng hét chói tai của mọi người cao hơn một tiếng!

Nam nhân chăn ấm và Lý mặt rỗ nghe tiếng cũng lập tức đi ra, vừa lúc nhìn thấy ta, Lý mặt rỗ hỏi: "Tiểu ca, tâm tình lão Hứa trưởng tốt hơn chưa?"

"Lão Hứa chết rồi!"

Ta vừa nói vậy, Lý Ma Tử lập tức há hốc mồm, mắt nhíu nhíu lại, trong ánh mắt lóe lên một tia sát khí. Lúc này càng có nhiều người lao vào chúng ta, rất nhiều người hoảng loạn hỏi tội cổ phố ta rốt cuộc đắc tội thứ gì.

Ngay từ đầu bọn họ còn cảm thấy là đùa giỡn, sau khi bốn huynh đệ ngây ngô chết đi mọi người mới trở nên cẩn thận, nhưng bây giờ bọn họ rõ ràng lại càng hoảng sợ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Có chuyện gì vậy?" Nam tử an ủi hỏi.

"Vị bằng hữu này ngươi còn không biết sao? Chỗ chúng ta lại chết người đấy."

Một ông lão run rẩy nói, nhưng tiếng thét chói tai vừa nãy là từ nhiều nơi truyền tới, lẽ nào phố cổ xưa chết không chỉ có một người?

Chương thứ chín trăm lẻ hai giết người, tru tâm...

"Vương lão bản của Tâm Trai, A Đỗ của Bảo Ngọc Phường, còn có tiểu thủy tinh của tiệm trang sức, bọn họ đều chết hết..." Lão nhân sợ hãi nói.

"Mẹ nó!"

Ta nhịn không được cắn chặt răng, mấy người này đều là ông chủ nhỏ ngày thường ở cùng ta, bọn họ vốn phận tuyệt đối không đắc tội Long Tuyền sơn trang.

Không hề nghi ngờ, là ta liên lụy bọn hắn, trong lòng ta dâng lên một cỗ lửa giận nhưng không có chỗ phát tiết, càng không thể nói nguyên nhân chuyện này cho mọi người biết, nếu không cần Âm Dương công tử cùng Âm Dương tiểu thư động thủ, ta sẽ bị đại gia hỏa nước bọt Tinh Tử chết đuối.

"Đi thôi, đi xem." Nam tử chăn hộ thản nhiên nói.

Ta đần độn đi theo hắn tới hiện trường, ta phát hiện chết của mỗi người đều vô cùng thê thảm, trong quá trình này đáng thương nam tử thủy chung cau mày không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bởi trong thời gian ngắn chúng ta không ra được, đành phải bỏ thi thể bọn họ vào trong phòng.

Mặc dù ta không thừa nhận, nhưng người sáng suốt đã nhìn ra, những người chết kia đều là những người ngày thường có quan hệ tốt với ta, trong lúc nhất thời khắp nơi phố cổ đều lưu truyền lời nói bất lợi với ta.

Ba người bọn ta bị ép trốn vào trong tiệm cổ, vừa ngồi xuống ta hỏi nam nhân sầu lo xem có nhìn ra cái gì không? Lúc trước ở bên ngoài hắn thủy chung nghiêm mặt, nhất định đã phát hiện ra manh mối quan trọng.

Nam nhân chăn ấm lạnh như băng nói: "Ta cũng không có phát hiện cái gì, chỉ là cảm thấy Long Tuyền sơn trang hình như đang chơi trò mèo bắt chuột, hắn muốn tất cả mọi người ở cổ phố đều đối địch với ngươi! Chờ ngươi nếm qua mùi vị mọi người xa lánh, sau đó sống không bằng chết mới đến giết ngươi."

"Con mẹ nó, đừng trốn không dám trốn, mọi người dùng đao thật đánh nhau một trận là được."

Lý Ma Tử đỏ mắt mắng, hắn cũng bị dày vò ra rồi.

Ta không nói chuyện, có chút chết lặng nhẹ gật đầu, những người này chết vào trong lòng ta đã bị một tầng bóng ma, ta sợ chính mình hại chết nhiều người hơn.

"Lý mặt rỗ, chờ sau khi ta giao thủ với bọn hắn, tin rằng sợi máu kia sẽ biến mất. Đến lúc đó ngươi cứ rời đi, đem Tân Nguyệt đưa đến Trương gia rồi về sau sẽ không bao giờ ở lại, mang theo Hạ Cầm Cầm và tiểu thiếu nạp định cư ở Mỹ đi!"

Lý Ma Tử này nhìn như tham sống sợ chết, nhưng thời điểm này quả thật cũng chịu liều mạng, ta suy nghĩ một chút, vẫn muốn đem hắn đẩy ra.

"Đây là ý gì, chê ta không giúp được gì sao?"

Lý Ma Tử trừng mắt hỏi, tiếp theo phì cười, chỉ chỉ ta không nói gì.

"Ma Tử, sơ nhất, ta sợ rồi!"

Ta nhìn hai người bọn họ, thở dài, tiếng nói này sợ bao hàm rất nhiều cảm xúc. Ta không úy kỵ tử vong, nhưng làm thế nào cũng không dám nhìn người bên cạnh lần lượt ly khai.

Lần này Long Tuyền sơn trang thật sự giết người, lại diệt tâm!

"Không phải chỉ là hai kẻ âm dương thôi sao? Về phần dọa ngươi thành cái dạng đức hạnh này."

Lý Ma Tử cố ý nói khoa trương, ngay cả nam nhân đáng thương luôn trầm ổn cũng híp mắt nói: "Đêm nay ta ra tay, giải quyết tiểu quỷ bọn họ mang tới trước."

Nam nhân chăn hộ như ta vừa nói ta mới biết cùng Âm Dương công tử và Âm Dương tiểu thư tới còn có một con tiểu quỷ, trách không được tốc độ động thủ biến thái như vậy, đuổi tình vốn có một con tiểu quỷ hỗ trợ.

Ta không biết liệu buổi tối bọn họ có đến nữa không? Nhưng vẫn bố trí Khốn linh trận trong tiệm, Âm Dương công tử và Âm Dương tiểu thư tuy rằng lợi hại, nhưng thân thể cực kỳ âm tà, Khốn Linh trận chính là khắc tinh của bọn họ, tối thiểu có thể bảo vệ Lý Ma Tử trong thời gian ngắn.

"Lý Ma Tử, đợi lát nữa khi xảy ra chuyện thì tranh thủ thời gian tiến vào trong linh trận, nghe rõ chưa?"

Ta câu dặn dò, lại còn có chút không yên lòng, dứt khoát đem một chuỗi dây đỏ đưa cho hắn.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi cho ta dây thừng làm gì?" Lý Ma Tử tiếp nhận dây đỏ, nghi ngờ hỏi.

"Sợi dây đỏ này là do máu chó đen ngâm bảy bảy bốn mươi chín ngày mới hình thành, dương khí tràn đầy, phía trên còn có mấy vạn đồng tiền, thời khắc mấu chốt có thể cứu tiểu tử ngươi một mạng."

Lý mặt rỗ gật gật đầu, đưa tin nghi ngờ đem dây đỏ nhét vào trong túi, thấy vậy ta một trận thịt đau.

"Đây là Càn Khôn khăn?"

Nam tử sai vặt thấy dây đỏ ồ lên một tiếng, ta lập tức gật đầu nhẹ.

Khăn càn khôn là dùng dây đỏ ở mực, ngâm trong máu chó bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau đó đêm tròn còn phải tiếp nhận ánh trăng chiếu rọi, đồng thời cần tinh huyết của đại sư đạo hạnh cao cường thêm vào.

Khăn càn khôn trứ danh nhất trong nước chính là lão thái thái nhà Chu Nguyên làm. Bà ta làm khăn càn khôn uy lực vô cùng, đáng tiếc sau đó bị gian nhân làm hại, Trương gia vô tình lấy được khăn Càn Khôn.

Khi đó Trương gia đang ở thời kì nguy hiểm, tộc trưởng liền đem khăn càn khôn phân cắt thành vô số khối nhỏ, chia cho mỗi chi mạch tộc nhân.

Sợi dây đỏ trong tay ta, thật ra chỉ là một sợi dây trên khăn càn khôn mà thôi.

Lý Ma Tử nhìn phản ứng của con trai, lấy dây đỏ vừa mới khoác vào ra, hỏi: "Đây còn là bảo bối à?"

"Nói nhảm, đây gọi là Kết Dương Tỏa, mấy đồng tiền trên đó đều là tiền thời kỳ Đường Trinh quan, không nói linh lực bên trên có bao nhiêu, riêng giá trị mỗi đồng tiền, cũng đủ dọa chết ngươi."

Không đợi ta nói chuyện, ửu gia lập tức lên tiếng giải thích.

Trong lòng ta lộp bộp một tiếng, trong lòng thầm nhủ xong đời, Lý Ma Tử khẳng định không nỡ trả lại cho ta.

Quả nhiên, Lý mặt rỗ ôm chặt Kết Dương tỏa, một bộ dáng không sợ nước sôi, tức giận ta căm giận trừng con trai.

Rất nhanh đã đến buổi tối mười một điểm, cả con phố cổ quái tối đen như mực, trong tiệm chúng ta cũng không có khai đèn, ba người ngồi ở bên cạnh Khốn Linh Trận lẳng lặng chờ đợi.

Ngay từ đầu chúng ta đều còn có thể căng thẳng thần kinh, nhưng một thời gian dài đã không còn kiên nhẫn nữa, người của Long Tuyền sơn trang vẫn luôn không đến, Lý Ma Tử vất vả lắm mới tụ tập được một chút lại mất đi chí khí, ngã nằm rạp trên mặt đất ngáy o o.

Ta thật sự bội phục hắn, ở bất kỳ tình huống nào đều có thể ngủ ngon giấc.

Ta và nam nhân quyến rũ câu được câu không, dần dần cũng có chút mỏi mệt, mí mắt từng chút một sụp xuống, ngay lúc ta sắp ngủ, trong tai đột nhiên truyền đến một trận cười lạnh!

"Hì hì..."

Trong nháy mắt ta tỉnh táo lại, nhớ lại tiếng cười của đứa bé kia, cảm giác như là tiểu quỷ Long Tuyền sơn trang đến đây!

Một bàn tay ta đánh thức Lý mặt rỗ, tiếp theo chuẩn bị gọi nam nhân an ủi, phát hiện hắn đã tỉnh, đang đeo kiếm quan sát chung quanh, nhưng bốn phía chúng ta lại khôi phục bình tĩnh.

"Tiểu ca của Trương gia, sao vậy?"

Lý Ma Tử tỉnh lại chậm lại một hồi, mới thanh tỉnh, hỏi ta chuyện gì xảy ra.

Ta vừa định nói chuyện lại bị nam tử cầu ý không nên lên tiếng, Lý Ma Tử thấy thế hiểu được có chuyện, lặng lẽ dịch chuyển đi vào trong Khốn Linh Trận.

Sau khi ba người chúng ta ngừng thở, cửa hàng cổ chợt yên tĩnh lại, cùng lúc đó là âm thanh tí tách tí tách của ta, như thể trên nóc phòng còn sót lại.

Nhưng hôm nay không có mưa, huống chi tiểu điếm này của ta sửa chữa rất tốt, làm sao có thể bỏ sót?

Chương thứ chín trăm lẻ ba tuấn!

Lúc này có một giọt nước trên trán ta, ta lấy tay sờ một cái, thình lình ngửi được một mùi tanh hôi.

Chẳng lẽ... Nghĩ đến điều này, ta trực tiếp mở thận tre ra chiếu lên nóc nhà, liếc mắt liền thấy trên nóc nhà có một nữ nhân trắng bệch đang nằm sấp.

Nàng giống như một con động vật mềm nhũn dán cả người lên tường, miệng không ngừng chảy nước miếng.

"Mẹ nó, thật sự tới rồi."

Ta hô to một tiếng, nhanh chóng rút ra Ngân Nguyệt loan đao xông tới.

Trong khoảng thời gian này bị Long Tuyền sơn trang ép cho không ngẩng đầu lên được, trước mắt thật vất vả tìm được đối tượng phát tiết, ta căn bản không quan tâm bản thân có thể đánh thắng nữ nhân trên nóc nhà hay không, chỉ muốn liều mạng với nàng!

Nhưng không đợi ta nhảy lên, cô như con khỉ đột nhiên nhảy lên một bức tường khác, nam nhân an ủi thấy vậy rút tám thanh kiếm lớn trên không trung, lập tức niệm chú ngữ.

Tám thanh trường kiếm lấp lóe ánh sáng màu lam không ngừng quay cuồng trong phòng, đến đâu là kiếm hoa óng ánh, có thể nhìn ra nam nhân chăn hộ đã dùng tới mười thành công lực, căn bản không lưu lại chút sức nào, không gian hoạt động của nữ quỷ bị áp súc từng chút một.

Rốt cục nàng buộc phải ở lại gần ta, ta cười lạnh cầm loan đao quăng ra ngoài đâm vào lồng ngực của nàng.

Toàn thân nữ quỷ điện giật như phát ra âm thanh xì xì, chỉ chốc lát sau đã nổ tung thành bột phấn.

"Vậy là xong rồi?"

Lý Ma Tử hình như còn có chút chưa thỏa mãn nói: "Ma ca còn chưa ra tay mà đám phế vật Long Tuyền sơn trang đã quỳ rồi, thật kinh sợ."

Giống như nghe được lời Lý mặt rồi, hắn vừa nói xong, đồ tiệm cũng vang lên tiếng tiểu hài tử!

"Khà khà khà... "

Hơn nửa đêm đột nhiên nghe thấy tiếng cười của đứa trẻ, tin rằng bất cứ ai cũng sẽ sợ hãi.

Lý mặt rỗ cũng không dám hung hăng nữa, trốn ở trong trận không dám động.

Không biết qua bao lâu, tiếng cười cuối cùng cũng ngừng lại, nhưng ta còn chưa kịp thở ra, bên cạnh đã có một cỗ hàn ý, ngay sau đó là một đôi tay nhỏ trắng bệch lạnh như băng nắm lấy y phục của ta.

"Đại ca ca, ngươi xuống chơi với ta đi?"

Nghe được câu này ta trực tiếp ngẩn người, trong lúc nhất thời không dám lộn xộn. Nó lại hỏi liên tục mấy câu, thấy ta vẫn không trả lời, nó nổi giận, đưa tay hướng vào lồng ngực ta chụp lấy.

"Chơi cái đầu ngươi!"

Nếu không phản kháng tim ta sẽ bị nó móc ra, ta mắng to đem loan đao Ngân Nguyệt chém ra một đường cong sắc bén, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của trẻ con, lập tức áp lực trước ngực ta nhỏ đi rất nhiều.

"Ngươi thế nào rồi?"

Đây là giọng nói của nam nhân chăn nuôi, trong bóng tối ta không thể nhìn thấy hắn, nhưng giọng nói của hắn hơi run rẩy, giống như bị thương.

"Ta không sao, ngươi thì sao?" Ta nói.

Nam nhân chăn hộ không trả ta lại, lại âm thầm kêu rên một tiếng, xem ra hiện tại trong tiệm cổ không chỉ có một tiểu quỷ!

Ngay cả ta và nam nhân thương cảm đều bị chơi thành như vậy, thật không biết Lý Ma Tử thế nào, ta hắc hô hắn một câu nhưng không được cái gì đáp lại.

Chẳng lẽ, hắn đã xảy ra chuyện?

Không kịp ngẫm nghĩ, loại cảm giác âm lãnh kia lại đến, hơn nữa lần này tốc độ của nó càng nhanh hơn, ta không để ý liền bị nó cắn một cái, nhất thời máu tươi chảy ròng ròng.

Cũng may tiểu quỷ không có độc, nếu không ta không biết mình còn chống đỡ được hay không.

Lúc này, ngoài cửa hàng đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, khiến ta căn bản không mở được mắt, mà tiểu quỷ bên cạnh cũng cúi đầu ghé tai xuống đất.

Sau khi hào quang yếu bớt, ta mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Một đôi nam nữ cao gầy, mặc y phục đen trắng vô thường đang đứng ở cửa tiệm dùng đôi mắt hẹp dài lạnh lùng chăm chú nhìn ta!

Đối mặt với một nam một nữ đột nhiên xuất hiện này, tiểu quỷ sợ tới mức ngay cả cử động cũng không dám.

Lý Ma Tử thì bị nam nhân mặc y phục đen Vô Thường dẫm dưới chân, đầu đầy máu, không biết sống chết.

Nam nhân hưởng thụ dùng hán kiếm tám mặt chống thân thể, nhìn qua đã bị thương nặng.

Ta cũng không khá hơn, trên người bị tiểu quỷ nuốt mất một miếng thịt, bây giờ còn không ngừng chảy máu ra ngoài.

Hào quang trên tám mặt nam giới nam tử càng ngày càng yếu ớt, hiển nhiên đã dầu hết đèn tắt, một nam một nữ kia lại cười rất vui vẻ, thanh âm cực kỳ biến thái.

"Ai cũng nói ngươi rất lợi hại, nhưng sao ta không nhìn ra?"

Người mặc y phục của Bạch Vô Thường là một mỹ nữ, lúc nói chuyện giọng nói hết sức ôn nhu, nhưng gương mặt đó lại trắng bệch một cách dị thường, trong con ngươi một chút thần thái cũng không có, nhìn qua giống như người chết. Nàng cười lạnh nhìn nam nhân đáng yêu, đáy mắt tràn đầy khinh thường.

"Ta không có bản lĩnh gì, nhưng đối phó ngươi là đủ rồi, Âm Dương tiểu thư!" Nam tử lo lắng nói.

Âm Dương tiểu thư nghe xong nam nhân đáng yêu dịu dàng cười lên, nàng vươn đôi tay trắng nõn, móng tay đỏ như nấm mọc sau mưa cọ kéo dài ra, phía trên hiện ra u quang quỷ dị.

Nàng muốn xông tới, lại bị Âm Dương công tử bên cạnh ngăn lại.

Dáng vẻ của Âm Dương công tử giống con người nhưng trên mặt lại hằn lên hoa văn của bộ xương khô màu đỏ, thoạt nhìn hết sức dọa người. Hắn liếm liếm khóe miệng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đầy tham lam của nam tử lo lắng, phảng phất như thấy được mỹ vị chốn nhân gian.

"Tiểu muội, chờ sau khi đại ca hút xong máu của hắn, sẽ cho ngươi ăn hết tâm huyết!"

Âm Dương tiểu thư nghe xong hung hăng gật đầu, thậm chí không tự chủ nuốt nước miếng, phảng phất hai người chúng ta đã là miếng thịt mỡ trong miệng bọn họ.

"Chỉ bằng vào các ngươi? Còn chưa đủ tư cách!"

Ta cắn răng muốn xông lên dốc sức liều mạng nhưng lại bị nam nhân chăn hộ ngăn lại. Sắc mặt hắn tái nhợt hơn so với vừa rồi, ta nhìn kỹ mới phát hiện trên bụng hắn có một lỗ hổng thật dài đang không ngừng chảy máu. May mà bên ngoài hắn mặc một bộ áo choàng màu đen, nếu không lúc này sẽ đỏ bừng cả người.

"Ngươi nghĩ cách cứu Lý Ma Tử, ta sẽ cuốn lấy bọn họ."

Nam nhân chăn bông nhỏ giọng nói, vừa dứt lời hắn đã gọi Tiểu Lân ra, đánh hội đồng với hai tên biến thái của Long Tuyền sơn trang.

Con tiểu quỷ đứng xung quanh nhìn chằm chằm vào tên gà mờ, giống như đang tìm cơ hội đánh lén, ta cười lạnh đem Ngọc Vĩ thả ra, dùng ý niệm nói cho nàng đi cứu Lý Ma Tử.

"Át ca, ca phải cẩn thận đấy."

Nói xong Ngọc đuôi hóa thành bạch hồ bay ra ngoài, ta thừa cơ xách loan đao xông tới dây dưa cùng tiểu quỷ kia.

Vốn dĩ ta không coi nó là gì, nhưng vừa giao thủ đã phát hiện nó không giống với nữ quỷ mà mình gặp lúc trước, vì nó ra tay rất nhanh, tuy không lợi hại như Âm Dương tiểu thư nhưng hiển nhiên cũng đã được luyện chế đặc biệt.

Ta vẫn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra thì nó đã cắn một cái, dường như lần này nó đã xuyên qua cánh tay của ta, chỉ một thoáng đau đớn kịch liệt truyền khắp toàn thân.

"Đi chết đi!"

Ta nhịn đau, hét lớn một tiếng từ trong túi móc ra các loại linh phù ném lên người tiểu quỷ, không nghĩ tới một kích này lại không tạo thành thương tổn gì đối với nó, nó chỉ là tạm thời chịu đau buộc buộc phải đình chỉ công kích, nhưng không có rời đi.

Ta đây mới có thời gian quan sát tiểu quỷ, nhìn nó không khác gì trẻ con, giờ phút này toàn thân hiện lên màu tím, trong mắt đã không còn tròng trắng, mà là một mảnh huyết hồng. Nó há miệng gào rống vài tiếng với ta, thấy ta không có ra tay, vậy mà lại nhào tới lần nữa.

Tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, ta dần dần có chút chống đỡ không nổi, liên tục bị nó đắc thủ, một lát sau ta cảm thấy trước mắt hơi biến thành màu đen, đoán chừng là mất máu quá nhiều.

Ta thiết nghĩ nếu như không sớm thoát khỏi loại khốn cảnh này, cho dù không bị nó giết chết thì cũng sẽ mất máu quá nhiều mà chết.

Nhưng là nam nhân duy nhất có thể giúp được ta cũng không thể tốt hơn ta bao nhiêu, hắn ở dưới sự hợp kích của Âm Dương công tử và Âm Dương tiểu thư càng ngày càng bị động.

Tiểu Lân càng thảm hại hơn, hồn phách đã gần như trong suốt, điều đáng mừng duy nhất là Ngọc Vĩ thành công kéo Lý Ma Tử lại.

Nhưng như vậy thì sao chứ, ta và nam nhân an ủi một khi bị đánh ngã, Lý Ma Tử bị nhốt trong linh trận cũng không còn hiệu quả.

Lẽ nào hôm nay chúng ta phải chết hết ở đây sao?

Thiền sư lông mày trắng thứ chín trăm lẻ bốn cứu viện...

"Trương Cửu Lân, hôm nay bổn tiểu thư tiễn ngươi lên Tây Thiên."

Âm Dương tiểu thư vừa cười quái dị vừa nói, ta nghe xong trong lòng không khỏi run rẩy một chút, ta chết vợ con thì làm sao bây giờ, vợ chồng Lý mặt rỗ và cha mẹ làm sao bây giờ, còn có những người theo ta đi ăn cơm, tất cả đều gặp tai ương!

Ta muốn khởi động Vĩnh Linh Giới, lại đột nhiên nhớ ra Long Trạch Nhất Lang vẫn chưa xuất hiện.

Hắn năm lần bảy lượt ăn quả đắng trong tay ta, lần này khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội giết ta, cho nên hắn nhất định ở đây!

Đang suy nghĩ, bụng đột nhiên truyền đến một cơn đau nhức kịch liệt, ngẩng đầu nhìn Âm Dương tiểu thư vậy mà đã lao tới trước mặt ta, nàng cắm móng tay đỏ dài mười mấycm vào trong cơ thể ta, lại tới đi trộn lại mấy lần, ta chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị nàng quấy nát.

"Trương Cửu Lân, ta muốn mạng của ngươi!"

Nàng giống như chơi đã đủ rồi, hét lớn một tiếng rút móng tay từ trong bụng ta ra, ngay sau đó liền đâm vào cổ ta.

Móng tay của nàng nhìn từ bên cạnh không khác gì năm thanh cương đao hiện ra hồng quang, tuyệt đối có thể cắt đầu ta một cái.

Lý trí nói với ta nhất định phải né tránh, nhưng thân thể căn bản không có sức để trốn.

Nhưng sau một khắc, ta cũng không cảm thấy đau đớn, lại nghe tiếng cuối ngọc kêu thảm. Ta trợn mắt nhìn, Ngọc đuôi thay ta cản một cú này, phía sau lưng nàng trắng như tuyết lập tức bị xé ra một cái lỗ thật dài.

"Át ca ca, huynh không sao chứ?" vĩ ngọc để lại nước mắt, còn không quên hỏi ta một câu.

Ta chưa bao giờ gặp khó khăn như vậy, vậy mà đã tới trình độ dựa vào linh sủng của mình bảo vệ.

"Muốn giết cứ giết, đừng nói nhảm." Ta ôm Ngọc Vĩ vào ngực, quát lạnh.

"Chậc chậc... Máu của con linh hồ này còn rất man hương, thịt của nàng nhất định ăn ngon hơn."

Âm Dương tiểu thư liếm máu tươi trên tay, mặt mũi tràn đầy say mê, ta nhìn ngọc quyết trọng thương, không dám tưởng tượng bộ dạng nàng bị ăn thịt.

"Ta liều mạng với ngươi!"

Ta hét lớn một tiếng, ném phi châm vô hình ra ngoài, nhưng lại bị cô ta dễ dàng tránh được.

Nàng khinh miệt cười cười, cứ như lời của ta nói của nàng là chuyện cười của thiên đại đối với nàng.

"Chỉ chút bản lĩnh ấy mà còn muốn giết ta? Đám bằng hữu của ngươi thật đúng là mù mắt, vậy mà từng người từng người vì ngươi mà vào sinh ra tử, ngươi tự soi mặt vào nước tiểu, có xứng không?"

Không biết tại sao, nàng nói xong câu đó, lửa giận trong lòng ta lại bị dập tắt, ta nghĩ tới Hứa lão đầu và ba ông chủ đã chết thảm cho ta, nghĩ tới Thử tiền bối cùng nam nhân chăn nuôi, còn có Lý Ma Tử chưa rõ sinh tử.

Cô nói không sai, hình như ta đang làm liên lụy tới đồng đội thật.

"Cửu Lân, đừng nghe cô ấy, cô ấy đang mê hoặc tâm trí ngươi!"

Trong lúc ta muốn từ bỏ, nam nhân thích tình ở bên cạnh hét lớn một tiếng, kéo thần trí của ta trở lại, hắn bởi vì nhất thời phân tâm bị Âm Dương công tử đạp một cước, cả người bay ra ngoài mấy mét.

"Mẹ nó, các ngươi đều phải chết!"

Ta rút ra loan đao, điên cuồng phát động công kích tự sát với âm Dương tiểu thư, tiểu quỷ ở một bên không ngừng tập kích quấy rầy ta, nhưng ta căn bản không để ý tới nó.

Lúc này trong lòng ta chỉ có một ý nghĩ, ta muốn giết nữ nhân thối tha này!

Nhưng ta thật sự đánh không lại nàng, sức mạnh càng ngày càng nhỏ, rất nhanh ta đã mệt đến mức co quắp ngã xuống đất.

"A di đà phật."

Ngay lúc toàn tuyến nam ta và nam nhân chăn nuôi tan vỡ, một tiếng phật hiệu từ bên ngoài truyền vào, trong lòng ta mừng rỡ, thiền sư lông mày trắng tới!

"Cuối cùng ngươi cũng đến..."

Nam tử do dự yếu ớt trách mắng một câu, Bạch Mi thiền sư gật đầu với chúng ta, chưa nói một câu đã quay đầu nhìn về phía Âm Dương công tử và Âm Dương tiểu thư.

"Đừng lo lắng, Vĩ Ngọc và Tiểu Lân đều là Linh thể, chỉ cần không có hôi phi yên diệt là có thể khôi phục."

Nam nhân chăn vả khi Bạch Mi thiền sư đến rõ ràng đã thả lỏng, hắn cố gắng nhích sang bên cạnh ta, nhẹ giọng nói.

Ta nhẹ gật đầu, sau đó cùng hắn nhìn về phía Bạch Mi thiền sư. Âm Dương tiểu thư, Âm Dương công tử và tiểu quỷ tựa hồ hết sức kiêng kỵ Bạch Mi thiền sư, vậy mà không lập tức động thủ.

"Bạch Mi thiền sư, lão nhân gia ngài không hảo hảo tu hành tại Đại Bi tự, hà tất phải nhúng tay vào vũng nước đục này?"

Âm Dương công tử không còn kiêu ngạo ương ngạnh như vừa rồi, trở nên khách khí hơn.

"A Di Đà Phật, lão nạp được cố nhân nhờ giúp Trương thí chủ vượt qua cửa ải khó khăn, còn hi vọng nhị vị có thể tạo thuận lợi."

"Lão lừa trọc, không phải ngươi thật sự coi chính mình là Phật Tổ đấy chứ? Chẳng lẽ ba người chúng ta còn không đánh lại một mình ngươi!"

Âm Dương tiểu thư hình như đã dùng đủ kiên nhẫn, nói chuyện trở nên không khách khí, nói xong chủ động hướng Bạch Mi thiền sư xuất thủ, đơn giản thay đổi mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

Tiểu quỷ theo sau Âm Dương tiểu thư, bất quá Âm Dương công tử vẫn không xuất thủ, không biết thật sự kiêng kị hay đang chờ đợi gì.

"Nghiệp chướng, quay đầu là bờ."

Bạch Mi thiền sư cao giọng tụng một câu phật hiệu, nhanh chóng từ cổ tay gỡ xuống phật châu ném về phía tiểu quỷ.

Phật châu này thập phần lợi hại, lúc trước tại Thành Quỷ ở Phong Đô, hắn dùng phật châu này một thân một mình chiến đấu với Âm Dương Hổ cùng Độc Tí Long. Tiểu quỷ tuy đã từng luyện chế qua, nhưng tuyệt đối không sánh bằng hai vị trưởng lão của Long Tuyền sơn trang.

Nhưng nó giống như đang chiếm chút tiện nghi từ chỗ ta mà trong mắt không có người, căn bản không quan tâm Bạch Mi thiền sư, trực tiếp đánh tới, kết quả bị phật châu đánh vào người, bộc phát ra từng đợt phật quang đại phạm.

Nó kêu thảm thiết, nằm co quắp trên mặt đất, đâu còn vẻ kiêu ngạo như trước?

"A di đà phật, đi đi."

Bạch Mi thiền sư dẫu sao cũng là người trong phật môn, cuối cùng vẫn lựa chọn giúp tiểu quỷ siêu độ, thu nó vào trong phật châu. Trái lại chủ nhân của tiểu quỷ, Âm Dương công tử và Âm Dương tiểu thư lại dùng ánh mắt nhìn nó phế vật từng chút một biến mất.

Đột nhiên ta thấy tiểu quỷ này hết sức thê thảm, không hưởng thụ phú quý nhân gian, chết yểu ngay trong bụng mẫu thân, sau đó còn bị người ta dùng tà thuật luyện chế thành quái vật, cuối cùng rơi xuống một cái kết cục như vậy.

Bạch Mi thiền sư giúp nó siêu độ xong, lần nữa nhìn về phía Âm Dương tiểu thư.

Nàng tận mắt thấy Bạch Mi thiền sư dùng một chiêu mi sát tiểu quỷ, hiển nhiên có chút luống cuống, không tiếp tục động thủ nữa.

"Bạch Mi thiền sư, xin mời trở về."

Âm Dương công tử vẫn thập phần khách khí nói với Bạch Mi thiền sư.

Bạch Mi thiền sư lắc đầu, nắm lấy phật châu nói: "Trời cao có đức hiếu sinh, vì sao không phải là hai vị thí chủ trở về?"

"Đại ca, lão lừa trọc này dầu muối không vào, hai chúng ta cùng ra tay đi!"

Âm Dương tiểu thư thật sự tính tình nóng nảy, một lời không hợp lại vọt tới, Âm Dương công tử giờ phút này cũng từ bỏ lôi kéo Bạch Mi thiền sư, theo sát Bạch Mi thiền sư đánh tới.

Đối mặt hai người hợp lực vây công, Bạch Mi thiền sư vận dụng phật châu thành thạo, thỉnh thoảng khuyên bọn họ thu tay lại.

Hiển nhiên phật pháp từ bi, chính là khắc tinh trong tà thuật này!

Giằng co một đoạn thời gian, Âm Dương tiểu thư vậy mà thoát ly Bạch Mi thiền sư, đánh tới chúng ta, đây rõ ràng là âm thanh đông kích tây, nhưng ta cùng nam nhân chăn hộ quả thật không có năng lực phòng thủ, Bạch Mi thiền sư đành phải tới giúp chúng ta.

Cứ như vậy hắn áp lực lớn hơn rất nhiều, Bạch Mi thiền sư không đơn thuần phòng thủ, hắn chủ động phật châu trực tiếp lăng không đánh bay Âm Dương tiểu thư, sau đó rơi vào trước mặt chúng ta cảm thán nói: "Khổ nạn thế nào vì người khác, cũng khó chính mình?"

Nói xong áo cà sa màu nguyệt bạch trên người gã không gió mà tự khởi, chủ động tấn công, lúc này Âm Dương công tử và Âm Dương tiểu thư cũng đều xuất ra bản lĩnh giữ nhà, nhao nhao tấn công nam tử săn sóc Bạch Mi thiền sư.

Chân mày trắng thứ chín trăm lẻ năm về một trời (giai hơn)

"Đầu tiên, cái này giao cho ngươi!"

Nam nhân chăn bầu lúc này thân chịu trọng thương vốn không chống đỡ nổi, nhưng nếu bây giờ sử dụng Vĩnh Linh Giới, vạn nhất Long Trạch Nhất Lang xuất hiện, chúng ta thật sự không có lá bài tẩy.

Ta linh cơ khẽ động, đưa Vĩnh Linh Giới cho nam tử chăm sóc, Vĩnh Linh Giới trải qua nhiều năm sử dụng đã có công năng ngự bảo.

Cho dù không triệu hoán âm linh xuất chiến, bản thân tiểu giới linh cũng có thể cung cấp linh lực cho người đeo nhẫn, tiếp theo đó tăng cường hiệu quả pháp khí.

Tám mặt kiếm của hắn là vũ khí trung hoa truyền thống nhất, càng thích hợp ngự bảo hơn thanh đao Mông Cổ này của ta.

Quả nhiên, nam nhân hưởng thụ vận Vĩnh Linh Giới tinh thần phấn chấn hơn nhiều, hắn đứng dậy vung trường kiếm, chiêu thẳng đến cổ họng của Âm Dương tiểu thư.

Bạch Mi thiền sư thì cao giọng tụng kinh phật, sau lưng xuất hiện một hư ảnh kim quang óng ánh ngàn tay Quan Âm, ngàn tay cùng ra, uy lực không gì sánh được, phàm là những nơi bị đánh trúng đều giống như bị liệt hỏa thiêu đốt qua.

Thiên Bình thắng lợi từng chút từng chút nghiêng về phía chúng ta, ta kéo thân thể dần dần tiến vào Khốn Linh Trận, vừa đi vào liền nghe thấy tiếng kêu thống khổ của Âm Dương công tử.

Chẳng lẽ Bạch Mi thiền sư đắc thủ? Ta quay đầu nhìn qua nhưng phát hiện hắn không có chuyện gì, ánh mắt lại có chút đăm đăm, thuận theo ánh mắt hắn nhìn qua, ta kinh hỉ phát hiện nam nhân đáng thương vậy mà lại chặt đầu Âm Dương tiểu thư!

"Ta nói rồi, ngươi còn chưa đủ tư cách!"

Nam nhân chăn hộ nhìn thân thể không có đầu của Âm Dương tiểu thư nói.

Ta nhìn khuôn mặt xinh đẹp không nhắm mắt của Âm Dương tiểu thư, trong lòng phát lạnh.

"Muội muội..."

Âm Dương công tử hô to một tiếng, sau đó điên cuồng quát: "Thiếu chủ, bọn họ đã đến đông đủ!"

Thiếu chủ, Long Trạch Nhất Lang quả nhiên tới rồi!

Cũng mấy giây sau, cửa hàng cổ xưa đột nhiên bị đẩy ra, Long Trạch Nhất Lang mặc đồng phục ở bên kia quay cuồng đáp xuống đối diện với Bạch Mi thiền sư.

"Thiếu chủ, bọn hắn hại chết tiểu muội, ngươi muốn báo thù cho chúng ta!" Âm Dương công tử đỏ mắt nói.

"Hừ, vô dụng thôi."

Long Trạch Nhất Lang khinh thường nhìn Âm Dương công tử một cái, chậm rãi vạch khăn che mặt. Nhìn ra Long Trạch Nhất Lang thực lực lợi hại hơn nhiều so với lúc trước, thế nhưng giọng nói nghe sao cũng kỳ quái, hình như là giọng điệu của thái giám.

"Lại giết người của ta, món nợ này tính như thế nào?"

"Ngươi muốn như thế nào?"

Ta cố gắng đứng lên, đứng cùng nam tử mi trắng tốt, Long Trạch Kiệt nhìn thấy ánh mắt vốn bình thường của ta trong nháy mắt trở nên đỏ ngầu, tiếp theo biến thành một màu đen kịt.

"Nhanh trốn vào Khốn Linh trận, để ta đối phó hắn."

Bạch Mi thiền sư nói xong quăng phật châu về phía Long Trạch lang. Ta còn chưa kịp phản ứng, nam nhân âu yếm đã kéo ta chạy vào Khốn Linh trận.

Vốn tưởng rằng Bạch Mi thiền sư sẽ cùng hắn đánh một trận, ai ngờ Bạch Mi thiền sư chỉ kéo dài thời gian, chờ đến khi chúng ta tiến vào thì hắn cũng nhanh chóng theo vào.

"Đừng nóng vội, hôm nay có một người tính là một người, ta muốn chó gà ở một con phố."

Trong khi Long Trạch Nhất Lang nói chuyện, bốn phía xung quanh thân thể tản mát ra sương mù như mực, con mắt bắt đầu thâm đen thấu tím, cả người như thần tử Tu La, thân thể cũng vặn vẹo kịch liệt.

Xem ra nhẫn thuật của hắn đã tương đương nghịch thiên, trách không được Bạch Mi thiền sư kiêng kị như thế.

"Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy thì linh trận cũng chịu không nổi, ta đi ngăn hắn lại, các ngươi tranh thủ thời gian chạy trốn."

Bạch Mi thiền sư nhìn thấy Long Trạch Nhất Lang biến thành quái vật, biến sắc, hắn nhắm mắt lại, ba ngón tay không ngừng bấm đốt, buồn bực nói.

Nói xong nghiêm túc nhìn nam nhân thích nhất, đứng dậy lao ra ngoài.

Long Trạch Nhất Lang bùng nổ, đầu lưỡi lóe sáng, như một thanh nhuyễn kiếm không ngừng bắt chuyện với Bạch Mi thiền sư.

Bởi vì thân thể của hắn đã biến mất, thân thể lại mơ hồ có chút hư ảo, thế cho nên nhiều lần công kích của Bạch Mi thiền sư mấy lần cũng không có hiệu quả. Nam nhân tốt thấy vậy rút tám thanh đại hán kiếm ra ngoài hỗ trợ, ai ngờ thân thể Long Trạch Nhất Lang nhìn như không tồn tại lại giống như sắt thép.

Gã mặt trời chém thanh kiếm tám mặt như chém bùn, không ngờ chỉ phát ra mấy tiếng kim loại va chạm, hiển nhiên gã nam nhân chăn nuôi không ngờ lại có hiệu quả này, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người.

Long Trạch Nhất Lang cười lạnh vỗ lên lưng hắn một cái, nam nhân tốt nhất lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

"Đi mau!"

Bạch Mi thiền sư kéo nam nhân chăn hộ trở lại Khốn Linh trận, ở giữa tối đa cũng chỉ có năm mét, nhưng hai người bọn họ đã không còn sức lực, tốc độ Long Trạch Nhất Lang lại nhanh hơn gió. Từ xa tới ta đã thấy trên chiếc giày dưới chân hắn thò ra một thanh đao nhọn dài hơn một xích, dùng hết toàn lực đâm tới gáy nam nhân an ủi.

"Cẩn thận! Nằm xuống!"

Ta dùng hết toàn lực quát, nhưng Bạch Mi thiền sư cũng không biết tình huống cụ thể phía sau, vô thức quay đầu phản kích, nhìn thấy dao găm sau lại phản xạ chắn trước mặt nam tử thích ky.

Ta thấy Long Trạch Nhất Lang nhanh chóng tới gần đao nhọn, hộc một ngụm máu tươi.

Khoảnh khắc sau lưỡi đao của Long Trạch Nhất Lang đâm vào cằm Bạch Mi thiền sư, lại xuyên ra sau ót.

Nam nhân tốt nhất nửa tỉnh mê còn muốn kéo Bạch Mi thiền sư tiến vào trận, thấy đối phương không phản ứng, ngẩng đầu kinh ngạc. Khi hắn nhìn thấy Bạch Mi thiền sư mặt đầy máu tươi, con ngươi lập tức co rụt lại.

"Cửu Lân... Cứu..."

Bạch Mi thiền sư thấy ta phí sức nói: "Cứu... Ban đầu..."

Mỗi một chữ hắn nói ra đều phải phun ra một ngụm máu tươi, nói xong vậy mà cố gắng bày ra bộ dạng đả tọa, hai tay nắm chặt phật châu chồng lên trước ngực, khóe miệng phun máu đen nhanh chóng mấp máy, tựa hồ đang niệm cái gì đó.

Sau lưng hắn, huyễn tượng Thiên Thủ Quan Âm cao lớn kia lung lay sắp đổ.

Ta không quan tâm đau đớn của mình, đem hết toàn lực lôi nam nhân tốt lành từ bên ngoài vào, ta hướng hắn rống to: "Đầu tiên, ngươi phải sống, nhất định phải sống, chúng ta nhất định phải sống!"

Long Trạch Nhất Lang nhiều lần muốn xông vào, nhưng vừa tiến vào phạm vi của Khốn Linh trận sẽ bị Thiên Thủ Quan Âm đánh trở về. Điều này cũng có lợi cho việc gần đây ông ta tu luyện tà thuật, vừa vặn gặp phải khắc tinh của phật pháp.

"Cự quy rụt đầu, từng kẻ trốn sau lưng người khác, để bằng hữu của các ngươi thay các ngươi chịu tội phải không?" Long Trạch Nhất Lang thẹn quá hóa giận nói.

Bạch Mi thiền sư còn đang mấp máy môi, ta biết hắn đang tụng niệm Phật ngữ sau cùng! Long Trạch Lang chết tiệt vậy mà vì kích chúng ta ra ngoài, không ngừng công kích Bạch Mi thiền sư.

Cứ mỗi lần công kích một lần, Bạch Mi thiền sư sẽ phun ra một ngụm máu tươi, Thiên Thủ Quan Âm cũng theo đó mơ hồ đi một phần.

Nhưng sau đó hắn tiếp tục niệm phật ngữ của mình, chống đỡ huyễn tượng Quan Âm, dù động tác càng ngày càng chậm.

"Đừng cản ta, ta muốn giết tên súc sinh này!"

Nam nhân chăn bầu không cách nào khống chế bản thân, hắn và Bạch Mi thiền sư đã có giao tình vài chục năm, hôm nay Bạch Mi thiền sư ở cách mấy mét bị người ta thương tổn vô tình, hắn sao có thể ngồi yên không để ý tới.

Nhưng ta không thể bỏ mặc hắn đi ra ngoài, như vậy Bạch Mi thiền sư thật sự sẽ hi sinh vô ích!

Rốt cuộc, Bạch Mi thiền sư không niệm kinh nữa, đầu của hắn vô lực rủ xuống, nhưng vẫn duy trì tư thế ngồi tĩnh tọa.

Một giây tiếp theo, ảo ảnh Thiên Thủ Quan Âm cao lớn "Đùng" một tiếng, nổ tung thành vô số mảnh vỡ.

Chư Đức viên mãn, chư ác tịch diệt, Bạch Mi thiền sư viên tịch.

"Những người này đều là vì ngươi mà chết, ngươi có tư cách gì mà trốn ở bên trong làm rùa đen rút đầu?"

Long Trạch Nhất Lang không ngừng nhục mạ ta, trong lòng ta đang rỉ máu. Nếu không phải vì ta, bây giờ Bạch Mi thiền sư còn tu hành trong chùa, nhưng vì chuyện này mà ta liều mạng lao ra ngoài ư? Vậy cái chết của hắn còn có ý nghĩa gì nữa.

Sống sót, có lúc còn hiếm hơn cả chết!

(Dọa, nói chuyện với mọi người một chút, gần đây sinh bệnh, còn xảy ra rất nhiều việc, sợ mọi người lo lắng không nói. Thầy thuốc đề nghị không nên làm việc cường độ cao một hai tháng, nhưng lão Cửu biết mọi người mỗi ngày đều đang chờ cho nên vẫn luôn thức đêm., Có đôi khi đề cử vé và vé tháng càng không đưa tới, mong mọi người có thể hiểu, thời gian dài sẽ không chịu nổi. Ta chỉ là một người bình thường, cũng có bệnh nhẹ, nhưng ta cũng biết: Ngươi không rời bỏ ta, vì mọi người ta sẽ cố gắng!

Công phu thứ chín trăm lẻ sáu của Trảm Tiên Kiếm ra khỏi vỏ.

"Cửu Lân, thả ta ra."

Qua hồi lâu nam nhân đáng thương đã bình tĩnh lại, ta nghĩ nghĩ không nên buông hắn ra.

Không ngờ Long Trạch Nhất Lang thấy chúng ta không ra ngoài, vậy mà trong thân thể bắn ra một lá bùa màu đen ném lên người Bạch Mi thiền sư. Chỉ trong nháy mắt nhục thân Bạch Mi thiền sư đã bị ngọn lửa hừng hực bao phủ.

"Ha ha ha."

Long Trạch Nhất Lang cười điên cuồng, gân xanh nam noãn của nam nhân cũng nổi lên, siết chặt chuôi kiếm.

Long Trạch Nhất Lang mỉm cười một hồi lâu, không ngờ lại chộp lấy Âm Dương công tử đứng bên cạnh, chậm rãi đi về phía Khốn Linh trận!

Chẳng lẽ là hắn muốn...

Khoảnh khắc sau ta đã xác minh suy đoán của mình, Long Trạch Nhất Lang đang dùng thân thể Âm Dương công tử va chạm Khốn Linh trận của ta!

Xem ra hắn thật sự điên rồi, ngay cả đồng bạn của mình cũng không buông tha, Âm Dương công tử giờ phút này đã hấp hối, hắn lại không có ý dừng lại chút nào.

Chẳng qua loại phương thức này thật sự có tác dụng. Quang bích bốn phía Khốn Linh Trận "Răng rắc" một tiếng xuất hiện vết rách.

"Cửu Lân, ta phải đòi lại một câu giải thích với bạch mi."

Nam nhân chăn ấm nhìn thi thể còn đang bị thiêu đốt, bình tĩnh nói, ta biết hắn đã quyết định, cũng không cần cản trở hắn nữa.

Huống chi ta cũng chịu đủ rồi, ta gật đầu nói chúng ta cùng đi! Con trai âu lo cái gì cũng không nói, chỉ vỗ vai ta một cái.

Ta cắn răng nhìn Long Trạch Nhất Lang, trong lòng thề phải báo thù cho những người vô tội.

"Bỏ ra được rồi sao?"

Thấy vợ chồng tốt nhất của mình từ trong quang bích đi ra, Long Trạch một lang âm dương quái khí nói.

"Ta muốn nghiền xương ngươi thành tro!"

Nam nhân sai vặt nhát kiếm tám mặt vạch ra một đạo lam quang sáng chói, ta tất nhiên cũng không thể rớt lại phía sau, cầm Ngân Nguyệt loan đao xông tới.

"Ta không có thời gian cùng các ngươi chơi mấy trò mèo con này, lấy mạng ra đi!"

Long Trạch Nhất Lang hét lớn một tiếng, hắc khí xung quanh thân thể tăng vọt, sau đó xung quanh thân thể lão hiện ra một pho tượng thần bí, phía trên vẽ một con ác quỷ mặt xanh nanh vàng.

Tiếp đó Long Trạch Nhất Lang cũng mọc ra răng nanh, trông hắn giống ma quỷ trong pho tượng như đúc. Giọng nói của hắn cổ quái gọi tên ta, cùng lúc đó pho tượng trên người hắn cũng đột nhiên mở mắt.

Trong đôi mắt tràn đầy sát lục và dữ tợn, ta tin chắc đây là ác quỷ đến từ địa ngục!

"Cửu Lân, hắn mời ác quỷ Địa Ngục tới, ngươi cẩn thận một chút."

Nam nhân lo âu dặn dò, ta gật đầu. Chẳng trách thời gian này Long Trạch Nhất Lang không lợi hại lắm, hóa ra hắn được ăn cả ngã về không!

Bản thân hợp tác với ác quỷ chính là một loại chậm chạp tự sát, Long Trạch Nhất Lang vì đối phó ta mà làm đến bước này, nói rõ ta nhất định phải cùng hắn kết thúc, nếu không vĩnh viễn không có ngày an bình.

Vừa nói chuyện, Long Trạch Nhất Lang đã gầm thét tấn công ta. Lúc này ông ta đã hóa thân thành ác quỷ địa ngục, như quỷ mị không ngừng tấn công những chỗ yếu hại trên người chúng ta.

loan đao của ta không ngừng chặt trên người hắn, hiệu quả lại vô cùng bất tận, nam nhân thương cảm sớm đã đầu đầy mồ hôi.

Trong lúc ta lo lắng không biết nên làm gì bây giờ, nam nhân sầu lo liền kêu lên một tiếng: "Cửu Lân lui ra!"

Ta vô ý thức lui về, tiện thể mang theo một đao cắt cổ vị công tử đang hấp hối kia.

Chỉ thấy nam nhân chăn trợ đột nhiên cởi áo, lúc này ta mới phát hiện trên lưng hắn xăm một thư sinh trung niên mặc áo xanh, trông rất sống động, hơn nữa giờ phút này con mắt thư sinh đã mở ra rồi!

"Kiếm Tiên Lữ Động Tân?"

Long Trạch Nhất Lang nhìn hình xăm, vô thức lui về phía sau, dường như nhớ ra cái gì đó, nhanh chóng moi tim của Âm Dương công tử và Âm Dương tiểu thư ra nuốt vào miệng.

"Thật buồn nôn, nó đang làm gì vậy?" Ta hỏi.

"Hắn đang hiến tế ác quỷ, chốc nữa ác quỷ sẽ giúp hắn tới trừng trị ta và ngươi!"

Giọng nói của nam tử mang theo uy nghiêm, ta nghĩ hắn sẽ không bị Lữ Động Tân nhập vào chứ?

"Ta không có bị phụ thân."

Nam nhân chăn bầu giải thích: "Lữ Động Tân là Bản Mệnh Thần Linh của ta, không cần phụ thân là có thể được mời đến."

"Khà khà..."

Long Trạch Nhất Lang đột nhiên mỉm cười, ông ta há hốc mồm nhìn chúng ta, đôi mắt còn đáng sợ hơn lúc vừa rồi. Xem ra ác quỷ tiếp nhận hiến tế của ông ta, bây giờ muốn tới đòi mạng nam ta và anh vợ!

Quả nhiên, ác quỷ nhanh chóng tấn công ta, chỉ trong nháy mắt, nó liền nhào tới đưa tay chụp về phía mắt của ta.

Ta vội vàng lăn một vòng ra sau né tránh công kích, nhưng tốc độ của hắn rất biến thái, sau một khắc lại chụp vào ngực ta.

"Cút!"

Nam nhân đáng thương cuối cùng cũng hành động, hắn kêu lên một tiếng, trong âm thanh này mang theo uy nghiêm cực lớn, khiến cho ta cũng nhịn không được mà run rẩy một hồi.

Ác quỷ cũng không tự chủ dừng lại một chút, bởi vậy ta tránh thoát một kích trí mạng.

Nam nhân quyến rũ nói xong, hai ngón tay khép lại thành kiếm hình, chủ động giao chiến với Long Trạch Nhất Lang.

Hai bên ngươi tới ta đi, chẳng khác nào cao thủ võ lâm quyết đấu. Nhưng dù sao nam nhân thương cảm cũng đã trọng thương, thể lực của hắn không đủ để duy trì linh lực mà Chung Quỳ cần. Long Trạch Nhất Lang nhận ra nam lực bất tòng tâm, hung hăng cho hắn một cước.

Nam tử đáng thương phốc một ngụm máu tươi ngã lăn ra đất.

Sau đó Long Trạch Nhất Lang nhìn về phía ta, cười lạnh nói: "Ba đại cao thủ năm xưa tung hoành thiên hạ đã chết một, bây giờ còn ai nữa?"

"Vậy sao?"

Khóe miệng ta co giật, nhớ lại thời gian vui vẻ mình cùng Thử tiền bối, Bạch Mi thiền sư, nam ở chung với nhau, theo hắn cười lạnh!

Kỳ thật ngay ngày đầu tiên tiếp nhận cửa hàng cổ, ông nội đã lưu lại di chúc bí mật, chôn xong bảy cái quan tài nhỏ trong cửa hàng.

Bảy cỗ quan tài này là gia gia tích góp từ lúc xông pha xuôi nam tới bắc, phong ấn Đại yêu cự ma tu luyện trăm ngàn năm, có được ma lực cực mạnh.

Ta đem bảy cái quan tài đặt thành vị trí Thất Tinh, chính là chờ ngày bị phủ kín cửa!

Gia gia đặc biệt nhắc nhở trong di ngôn, quan tài Thất Tinh Linh Quan trận cả đời chỉ có thể dùng một lần, hơn nữa chỉ có thể dùng trong tình huống bạo chế, nếu không sẽ bị trời phạt.

Ta tưởng rằng đời này không dùng được, không ngờ hôm nay bị Long Trạch Nhất Lang ép tới mức này, ông cũng coi như một nhân vật...

Không phải ta quản hắn nữa, ngồi xếp bằng dưới đất niệm chú ngữ, trong nháy mắt toàn bộ đồ cổ như chấn động, tiếp theo bảy hướng của cửa hàng đồng thời lóe lên hào quang chói mắt.

Hồng, cam, lục, lam, hắc, bạch, tím.

Bảy điểm sáng màu sắc khác nhau phá tan lòng đất bốc lên, sau đó hội tụ thành hình Bắc Đẩu Thất Tinh!

Long Trạch Nhất Lang đã bị Bắc Đẩu Thất Tinh bao phủ toàn bộ, điều này nói rõ quan tài đã mở, ta lần nữa đọc lên chú ngữ khiến từng quan tài chôn dưới lòng đất đều thức tỉnh.

Bảy cái quan tài nhỏ vây quanh Bắc Đẩu Thất Tinh, không ngừng phóng ra từng tia khí đen.

Trong mỗi luồng khí đen mơ hồ đều có một đại yêu sắc mặt dữ tợn!

Hắc Sơn lão yêu, phá phong! Hống Sơn lão mẫu, phá phong!

Quy tinh của Mãng Hà, phá phong ấn! Trường Giang Xích Long, phá phong ấn!

Đông Bắc Xà Tiên, phá phong! Thanh Lân Yêu Thánh, phá phong ấn!

Bắc Minh Hùng Vương, phá vỡ phong ấn!

Bảy vị Đại yêu lần lượt xuất hiện, ác ma trên người Long Trạch Nhất Lang hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo lúc trước, mà bị bảy luồng sáng bao vây xung quanh.

Âm khí trên người ác quỷ không ngừng bị thôn phệ với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Ta vừa định thở phào thì phát hiện trong mắt Long Trạch Nhất Lang hiện lên một nụ cười âm tàn!

Không tốt, hắn còn có hậu chiêu.

Trong lòng ta có một tiếng lộp bộp, nhưng đã chậm, Long Trạch Nhất Lang đã bất chấp tất cả rút đao đánh về phía ta.

"Ha ha ha... Ngươi thật sự khiến ta quá nhiều kinh hỉ, nhưng hiện tại ngươi đang bị trọng thương, ta chỉ dựa vào nhẫn thuật là có thể giết ngươi!"

Ta thật sự có cảm giác không còn gì để luyến tiếc, bèn nhắm mắt lại, chuẩn bị phóng thích bảy đại yêu hoàn toàn, đồng quy vu tận với Long Trạch.

Nhưng ngay lúc này Long Trạch Nhất Lang đột nhiên kêu thảm một tiếng. Ta mở mắt ra, Vương lão gia tử mặc Trung Sơn trang chặn trước mặt ta, phía sau ông còn có Vương Hật Nhi đi theo.

Cầm trong tay lão gia tử là bảo vật trấn gia của Vương gia Trảm Tiên Kiếm, Trảm Tiên Kiếm đã rời vỏ. Vừa rồi một đạo kiếm khí xẹt qua, trực tiếp chặt đứt cánh tay trái của Long Trạch Nhất Lang và chân trái, máu tươi phun tung tóe khắp trần nhà, thậm chí cả nước bùn dưới chân cũng bị bổ ra một vết rách dài đến mười mét.

Trảm Tiên Kiếm, quả nhiên kinh khủng như vậy!

Còn Vương Bật Nhi mắt đỏ hồng, chạy vội tới ôm lấy ta, nghẹn ngào nói: "Lại đến chậm một bước, ta sợ ta sẽ hối hận cả đời."

Nói xong nàng tát vào mặt ta một cái, sau đó lại khóc lớn nhào vào trong ngực ta.

Vương lão gia tử vuốt râu, hắn tức giận nhìn Long Trạch Nhất Lang, chậm rãi giơ Trảm Tiên Kiếm lên nói: "Trảm Tiên Kiếm ba mươi năm không được rút ra khỏi vỏ, hôm nay ngươi có thể chết dưới Trảm Tiên Kiếm, cũng coi như không uổng công đời này..."

Long Trạch Nhất Lang như đã biết được kết cục của mình, hung dữ quát: "Lão bất tử, ngươi đầu nhập vào Trương Cửu Lân sớm muộn gì cũng sẽ bị Long Tuyền sơn trang lấy mạng, các ngươi đều phải chết!"

Vương lão gia tử không rảnh nói nhảm với hắn, Trảm Tiên Kiếm xé rách không khí, chặt ngang Long Trạch Nhất Lang.

Ta thấy một màn này đột nhiên khóc, khóc khóc như mưa, hai mắt tối sầm lại ngã xuống.

Chờ khi ta tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong biệt thự Vương gia, Vương lão gia tử và Trương gia tộc trưởng đều ở đây!

Nguyên lai Long Tuyền sơn trang vẫn không có ý định buông tha ta, thậm chí trang chủ muốn đích thân tới giải quyết ta, Trương gia tộc trưởng vì bảo vệ ta, liền bí mật ước định bất thành văn với trang chủ Long Tuyền sơn trang: Hai bên đều là đại môn phái có danh tiếng, trưởng bối không nên nhúng tay vào ân oán của tiểu bối.

Trang chủ Long Tuyền sơn trang đã đồng ý, cho nên phái Âm Dương công tử và Âm Dương tiểu thư tới hiệp trợ Long Trạch Nhất Lang.

Khó trách tộc trưởng lại triệt tiêu thế lực của Trương gia, còn thu hồi lá cờ màu vàng hơi đỏ của mình.

Bất quá tộc trưởng không ngờ Bạch Mi thiền sư lại viên tịch.

"Ta hỏi tung tích nam nhân chăn nuôi tộc trưởng? Tộc trưởng chỉ nói hắn mang theo một bình tro cốt cùng mấy viên Xá Lợi Tử đi, trước khi đi hắn lưu lại một câu: "Sau này còn gặp lại."

Ta cho rằng hắn đi chơi với Bạch Mi thiền sư Du Sơn chắc? Sau khi Bạch Mi kết thúc thi cốt kết thành xá lợi, cũng coi như là người vĩ đại nhất Phật môn về nhà.

Ta hỏi Vương Bật Nhi có nhìn thấy Lý Ma Tử hay không, Vương Bặc Nhi nói Lý Ma Tử chạy trước, sợ ta tìm hắn xin đồ.

Đồ vật?

Ta hơi sửng sốt, tiếp theo phản ứng lại, khóa kết Dương của ta vẫn còn trong tay hắn!

Chương thứ chín trăm lẻ bảy, lẻ loi một mình.

Sau khi tỉnh lại, phố lớn cổ lại lần nữa biến trở về phố cũ.

Đã không còn uy hiếp Long Tuyền sơn trang, nhưng cũng không còn náo nhiệt như ngày xưa!

Đoạn thời gian trước chiến đấu sinh tử với Long Tuyền sơn trang đã làm ta tổn thương nguyên khí nặng nề, những người kia cũng không sống lại được.

Nhất là Bạch Mi thiền sư viên tịch, khiến ta chậm chạp không thể từ trong đau đớn đi ra.

So với nam nhân tốt bụng và chuột tiền bối mà nói, ta và Bạch Mi thiền sư cũng không có bao nhiêu giao tình, ông ta chỉ là bằng hữu tốt bụng giúp ta hết lần này tới lần khác, nhưng trước nay ta chưa từng làm gì cho ông ta...

Thương thế chuyển biến tốt về sau, ta đi ngang qua chuối, muốn nam nhân sầu giúp đỡ chăm sóc Vĩ Ngọc một thời gian ngắn. Lúc trước Vĩ Ngọc thay ta cản lại, thiếu chút nữa hồn phi phách tán, lạc đường cùng Tiểu Lân ở một chỗ, khẳng định khôi phục nhanh hơn.

Sau khi trở về vẫn luôn nghẹn ở cửa hàng cổ rất ít ra ngoài, Lý Ma Tử gần đây rất ít khi đánh nhau với Hạ lão sư đến làm phiền ta, Tân Nguyệt vẫn còn ở nhà với nhi tử.

Người ở cổ phố rõ ràng đã không còn thân thiết như trước đây với ta nữa, có thể cảm thấy ta sẽ mang tai nạn tới cho bọn họ?

Tóm lại trong lúc nhất thời ta có cảm giác chỉ còn mình.

Thời gian dài khó tránh khỏi có chút hậm hực, vừa lúc thời gian dài ta không ra ngoài kết thiện duyên, liền đóng gói mấy món trang bị tiện tay một mình ra ngoài du lịch, xem có thể thuận tiện vơ vét mấy món âm vật trở về không.

Bởi vì ta dự định đón tháng mới về nhà xong, cho nên một đường đi về bắc, bất tri bất giác đi tới Hàm Đan Hà Bắc.

Mấy năm trước ta từng tới Hàm Đan thu phục Âm Linh của Tào Tháo, chẳng qua lúc ấy là mùa đông, dõi mắt nhìn thấy trời băng đất tuyết, thời tiết không long lanh như hiện tại.

Cuối cùng ta dừng lại ở một huyện có tên là Đại Danh ở khu vực Hàm Đan. Tòa huyện thành này không lớn, tình hình phát triển trong khu vực này cũng bình thường, trên mặt đất tùy ý là rác rưởi, trên đường đầy ba bánh xe kéo khách, hiển nhiên nơi này còn có không gian phát triển rất lớn.

Ta rất kỳ quái vì sao một địa phương không ưu tú lại có nhiều người như vậy, nhân lúc đang mua thuốc lại bắt chuyện với ông chủ.

Hắn vừa nghe ta đang chơi ở ngoài, nhất thời bĩu môi nói: "Mấy cái chỗ rách nát này, có gì để chơi chứ?"

Ta nghĩ mình không bị lời của y làm nghẹn chết, nhưng vẫn mỉm cười hỏi lại một lần nữa.

"Trung trung trung, nếu đã hỏi ta, ta sẽ nói cho ngài một chút."

Ông chủ giữ lại lông mũi, có chút không kiên nhẫn nói: "Từ Từ Địch Công, đại đường phố Thiên Chủ, còn có tường thành Tống đại phái, ngài xem đi."

Đầu óc ta đầy nét đen xì, sau khi ra khỏi tiệm còn cảm thấy hắn đang lừa ta, vì vậy cầm bản đồ tìm kiếm trăm lần nơi hắn nói, không nghĩ tới lại có thật.

Lại tìm thêm tư liệu về những đại danh huyện nữa thì mới biết được bản thân mình hơi vô tri.

Tại thời điểm triều Tống, nơi này vậy mà gọi là Bắc Kinh Đại Danh phủ, tề danh với Mãng An, cũng coi như là huy hoàng!

Bất quá sau khi Tống triều diệt vong nơi này sẽ không còn, nhất là thời kỳ dân quốc thường xuyên ở trong chiến loạn, sau khi kinh tế phát triển, sau khi xây quốc lại bắt đầu điên cuồng sinh con, thế cho nên có chút cảm giác sơn cùng ác thủy xuất thổ ra điêu dân.

Ngay cả Kháng Long giản của Kiệt Kiệt triều cũng bị ta thu phục, ta tự nhiên không có hứng thú đối với từ đường của gã, càng đừng nhắc tới Thiên Đình đường, điều duy nhất khiến ta vui mừng chính là cái gọi là tường thành Tống Đại.

Bỏ ra 5 đồng tiền gọi một chiếc tam luân xa, vừa định nói sư phụ rất biết điều, kết quả còn chưa đi được hai phút đã cho ta xuống xe, thế cho nên trong lúc nhất thời ta không phản ứng lại.

"Ngươi nhìn cái gì? xuống xe xem tường thành đi." Nói xong hắn duỗi tay chỉ về phía trước.

Ta nhảy xuống xe xem xét, khá lắm, cái gọi là tường thành Tống đời vốn là hàng phỏng chế, vừa mới hoàn thành, nước bùn phía trên còn chưa khô đấy...

Xem ra ông chủ tiệm bán hàng kia nói không sai, mấy chỗ này thật không có gì để xem, ta lập tức không có tâm tình, hít một hơi thuốc chuẩn bị đi đến ga tàu đi nơi khác.

Lúc đi ngang qua quảng trường của nhân dân, ta thấy có một đám mẹ lớn đang nhảy múa trên quảng trường, liền tiến tới nhìn một lát. Còn chưa nói, đừng nhìn bọn họ thân thể mập mạp, nhảy múa với tiết tấu cảm giác còn rất mạnh.

Phía đối diện vũ công là rất nhiều khán giả vây quanh, tuyệt đại bộ phận ánh mắt của mọi người đều bị bà chủ sân rộng hấp dẫn, nhưng trong đó có bảy tám chín tuổi, mắt xanh, mặt trái xoan, mang nón nhỏ màu đỏ để ý ta.

Lúc đầu ta tưởng cô ta rất đẹp trai nên nhìn thêm hai lần, cũng không để ý.

Không nghĩ tới nàng vẫn nhìn không ngừng, còn chỉ trỏ phụ mẫu bên cạnh nói cái gì đó, trong mắt tràn đầy mới lạ.

Mà cha mẹ nàng thì thỉnh thoảng liếc trộm ta một cái, sắc mặt hết sức khó coi, thấy ta cũng nhìn bọn họ, hoảng hốt ôm cô bé rời đi.

Nhiều năm kinh nghiệm nói cho ta biết, người nhà này tuyệt đối không bình thường, liền đứng dậy đuổi theo.

Đối phương hình như phát hiện ta đang đuổi, không ngờ lại gọi một chiếc tam luân xa, ta đành phải đi theo gọi một chiếc tam luân, dọc theo đường đi không ngừng thúc giục sư phụ nhanh lên, làm cho hắn hỏi có phải ta đang bắt trộm hay không...

Giờ phút này sắc trời đã dần tối, ta thật sự sợ mất dấu, cũng may nửa giờ sau ba bánh xe liền ngừng lại. Mà lúc này ta đã sớm ra khỏi huyện thành, đi vào một thôn nhỏ tương đối lạc hậu.

Phụ thân của bé gái quay đầu lại nhìn ta một cái, cũng không trốn trốn trốn trốn tránh, nghênh ngang đi về phía trước. Cuối cùng ngừng lại trước một căn phòng ngói đỏ cũ nát, sau đó dùng chìa khóa mở cửa nhanh chóng đóng lại.

Đôi phu thê này nhiều nhất ba mươi xuất đầu, chính là thời điểm có sự nghiệp, làm sao có thể cam tâm tình nguyện ở tại loại địa phương quỷ quái này? Ta cảm thấy trong đó tất có điều kỳ quặc, liền chạy vội đuổi theo ra cửa.

Vừa mới chuẩn bị đi vào, đã cảm thấy có một tiếng xé gió mạnh mẽ đánh úp về phía mình, ta phản xạ lùi về sau một bước, rõ ràng phát hiện phụ thân của cô bé cầm một cây búa rỉ sét loang lổ, bộ mặt dữ tợn trừng ta.

"Khái, ngươi đây là ý gì?" Ta sợ tới mức tim đập nhanh hơn, lắp ba lắp bắp hỏi.

May mắn hắn chỉ muốn dọa ta, nếu quả thật là ta bị thương.

"Mau nói, ngươi lặng lẽ theo đuôi đến nhà ta làm gì!"

Phụ thân của cô bé đặt cái rìu ngang trước người, sắc mặt khó coi hỏi. Lúc này ta mới phát hiện nàng cũng rất hồi hộp.

Nhìn diện mạo hắn rất nho nhã, tám phần là bị dọa sợ rồi chứ? Thiện ý của ta nở nụ cười, nói: "Ta chỉ là muốn hỏi các ngươi có cần giúp đỡ hay không thôi."

Phụ thân cô bé từ chối thẳng thừng, lắc đầu để ta mau chóng rời đi.

Ta nói: "Ngươi đừng hối hận! Khi con gái ngươi xảy ra chuyện, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi."

"Ngươi có ý gì?" Vừa nghe đến con gái mình, hắn hiển nhiên rất khẩn trương.

Ta thu hồi nụ cười, cố ý làm ra dáng vẻ cao thâm khó dò.

Hắn thấy ta không nói thêm gì quả nhiên nóng nảy hơn, không ngừng truy hỏi ta rốt cuộc là sao. Ta đi về phía trước hai bước, ngồi xuống ngửi đất trên chân tường, trả lời một đằng, trả lời một nẻo: "Căn nhà này ít nói lịch sử mấy chục năm đúng không? Tuổi còn trẻ mà đã khó, hà tất phải mang theo vợ con ở chỗ này."

"Ngươi...Tiên sinh, rốt cuộc ngươi là ai?"

"Người có thể giúp được ngươi, sao vậy, không có ý định mời ta vào trong ngồi một lát?" Ta vui vẻ cười hớn hở hỏi.

Hắn sửng sốt một chút, liên tục gật đầu kéo ta vào phòng. Vốn ta cảm giác được bọn họ tuổi còn trẻ, cho dù có ở trong phòng rách nát này, có lẽ cũng sẽ thu thập lưu loát.

Ai ngờ vừa tiến vào sân đã nhìn thấy bình nước, suối khoáng chồng chất thành núi, túi mỳ, trong phòng càng lộn xộn, khắp nơi là trúc lý và giấy vàng.

gian phòng tử vong thứ chín trăm lẻ tám.

Nữ nhân nhìn thấy trượng phu dẫn vào phòng, không ngừng nháy mắt với hắn, nam nhân ho khan một tiếng ra hiệu nàng đi làm cơm, sau đó kéo hai cái ghế nhỏ để ta ngồi xuống, lại pha nước trà.

Tiếp theo chúng ta vừa uống trà vừa trò chuyện, nam nhân gọi Bạch Đại Xuyên, nữ nhân gọi là Triệu Mẫn, hai người đều là tộc nhân của huyện Đại Danh, nữ nhi của bọn họ có nhỏ tên là Tiểu Hồng mũ, năm nay bảy tuổi.

Hai người lúc lên Cấp học đã bắt đầu yêu đương, sau khi tốt nghiệp đại học thuận lý thành chương sinh con, đã sinh ra hạnh phúc.

Muốn nói trong nhà có một chuyện không thuận lợi duy nhất chính là tiểu Hồng mũ thể yếu ớt nhiều bệnh, cũng may mỗi lần ăn thuốc xong liền có thể chuyển biến tốt đẹp, cũng không có vấn đề gì lớn. Năm ngoái huyện thành có một căn nhà xa hoa mở cửa sổ, tiểu nhị cảm thấy đoạn đất đó không tệ, giá cả cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận, liền đem tiền tích cóp nhiều năm của chính mình ra, lại mượn một ít tiền của thân thích để giao phó.

Người một nhà cao hứng chuyển vào, vốn tưởng rằng từ nay về sau có thể hưởng thụ chất lượng sinh hoạt, lại không ngờ đây là khởi đầu của tất cả ác mộng!

Ở trong đó không đến một tháng, hai ngụm nhỏ đã phát hiện nữ nhi không bình thường, thường xuyên nửa đêm đứng lên nói chuyện với gương.

Ngay từ đầu lão Bạch cho rằng con gái mình là mộng du, nên không để trong lòng. Thẳng đến nửa đêm khi hắn dậy đi nhà cầu, phát hiện con gái đang cầm một ván cờ năm cờ tự nói với mình.

Hắn chuẩn bị ôm nữ nhi lên giường, lại phát hiện quân cờ trên bàn cờ tự mình chuyển động!

Lão Bạch lúc ấy đã sợ hãi, nhưng hắn rất cơ trí lựa chọn không lên tiếng. Buổi sáng ngày thứ hai len lén hỏi đội mũ Tiểu Hồng tối qua làm gì, nàng lại nói mình hạ cờ cùng tỷ tỷ trong gương!

Lão Bạch nhất thời kinh sợ đến mồ hôi lạnh toàn thân, nhưng không dám đem chuyện này nói cho thê tử, quay lưng lại tìm rất nhiều tiên sinh đoán mệnh phụ cận, không nghĩ tới đám người này hoặc là quay đầu về nhà rồi chạy, hoặc là tùy ý vẽ Hộ thân phù.

Một đi hai là để lão Bạch tiêu tiền mời tiên sinh, nhưng một chút hiệu quả cũng không có.

Sau đó là một vị lão đại gia ở phụ cận dựng phòng dưỡng lão viện, vụng trộm giữ lại nói cho hắn ta biết một bí mật!

Nguyên lai trước vài năm tá nền gian gian nhà này, từ dưới đất đào ra một cái quan tài màu đỏ thật lớn, lúc đó sư phụ khai thác cơ hội tưởng rằng đó chỉ là ván gỗ bình thường, đánh nát nắp quan tài mới nhìn thấy được thi cốt bên trong.

Hắn ý thức được có thể mình đã đào được cổ mộ, tranh thủ thời gian nhảy xuống điều tra kỹ càng, kết quả nhất thời bị vật chôn cất cùng trong quan tài hấp dẫn.

Sư phụ đào bới rất thông minh, biết pháp không trách người, trước lặng lẽ chọn lựa mấy món trang sức đẹp nhất nhét vào trong ngực, sau đó mới thông báo những người khác cùng đi nhặt bảo bối.

Trên công trường đều là nông dân công xưởng phụ cận mười dặm bát hương, nào biết thường thức pháp luật gì? ùn ùn gia nhập hàng ngũ cướp cướp, rất nhanh đồ bên trong đã bị bọn họ cướp sạch.

Lúc này mọi người mới chú ý tới trong quan tài có hai bộ xương khô, bọn họ ôm thật chặt lấy nhau, mười ngón tay siết chặt, hiển nhiên là vợ chồng.

Có thợ nông hiểu môn đạo, khuyên mọi người trả đồ lại, lại niêm phong quan tài, bởi vì rất nhiều nơi đều có quy củ trộm mộ không trộm đôi! Chỉ là không thể phá hư nấm mồ vợ chồng hợp lại, nếu không sẽ rước lấy phiền phức cho mình.

Nhưng mọi người đã bị đống tài phú làm mê muội, sao lại phải nghe theo khuyến cáo? Cuối cùng mỗi người đều mang theo châu báu đoạt được về nhà.

Ai ngờ buổi tối hôm đó lại xảy ra chuyện, lúc sư phụ đào bới ngủ, không hiểu sao bị gân thép rụng cắm vào đầu, chảy máu tại chỗ mà chết.

Điều này làm cho rất nhiều người ý thức được có gì đó không đúng, đoạn gân cứng mà bọn họ khóa chặt ban ngày sao lại có thể tróc ra được?

Hơn nữa lại cắm hết vào đầu Đào Cơ Sư phụ?

Mọi người càng nghĩ càng sợ, không biết ai bắt đầu trước, tóm lại tất cả mọi người như phát điên chạy về công trường, muốn nhặt được châu báu đưa về, lại phát hiện ngôi mộ kia đã được lấp kín.

Lúc bắt đầu mọi người tưởng rằng có người sợ bị cảnh sát biết mới phong kín, liền một lần nữa đào lên vị trí mộ, ai ngờ đào nửa ngày lại phát hiện bên trong quan tài lớn màu đỏ đã không thấy đâu nữa!

Đang lúc đại gia hỏa ngây người, trong hố đất đột nhiên phun ra một dòng máu mạnh mẽ, trực tiếp cuốn mấy người phía dưới vào, chờ huyết thủy về sau, mấy người kia vậy mà đã biến thành xương trắng.

Những công nhân dân này hoàn toàn luống cuống, vội vàng đem tài bảo ném vào trong hố, lại đem mộ đắp lại một lần nữa, phía trên bố trí hoa quả, lư hương, thịt đầu heo các loại cống phẩm, khẩn cầu mình có thể được khoan dung.

Đáng tiếc bọn hắn vẫn liên tiếp chết đi, chuyện này cũng không nhịn được mà bị chọc đến chính phủ huyện. Bất quá ngại nhu cầu chiêu thương dẫn tư lương, chính phủ huyện cũng không truy cứu trách nhiệm khai phá thương dịch, còn giúp đỡ nháo quỷ trong truyền thuyết.

Chờ sau khi toàn bộ đám dân công tham tài gặp chuyện không may kia, công trường lại khôi phục an bình, chuyện khai phá thương khố coi như chưa từng xảy ra, cuối cùng xây một tòa nhà xa hoa như vậy.

"Rất nhiều người chết rồi sao?"

Ta nghe ở đây không nhịn được nhíu nhíu mày, dù sao người Trung Quốc tranh đoạt phương diện này, biểu hiện đều rất tích cực. Cho nên ta kết luận khi đó người của đội thi công tham gia, nếu quả thật là như vậy, âm linh lần này chỉ sợ sẽ rất khó đối phó.

"Ngài tiếp tục nghe ta nói..."

Bạch Đại Xuyên nói đến kinh khủng, lại không tự giác đổi cách xưng hô với ta nữa.

Lúc ấy sau khi nghe lão đại gia nói xong, mặc dù toàn thân hắn nổi lên da gà, nhưng càng thêm không tin. Hắn không tin một đội thi công tập thể tử vong, vậy mà không để lộ nửa điểm tin tức? Chỉ nhờ bằng hữu của phủ huyện làm việc nghe ngóng một chút, cuối cùng xác định lão nhân nói không sai.

Liên hệ với một loạt phản ứng cổ quái của nữ nhi, Bạch Đại Xuyên cảm thấy ở lại khẳng định sẽ xảy ra chuyện, là muốn dọn ra khỏi phòng ở. Nhưng gã không muốn hù dọa lão bà, liền kiếm cớ nói muốn sửa chữa nhà một lần.

Phòng ở mới vừa được sửa phòng không lâu, lão bà tự nhiên không đáp ứng chuyển nhà, vừa đi vừa kéo dài thêm một đoạn thời gian.

Vốn Bạch Đại Xuyên cho là chỉ có người trong nhà xảy ra chuyện lạ, liền chuẩn bị tố cáo khai phát thương, lấy lý do chất lượng không hợp cách đòi lui tiền. Nhưng trong quá trình quan hệ chung quanh, hộ vệ ở hộ ốc cũng chậm rãi xảy ra vấn đề.

Đầu tiên là có người đột nhiên ở trong gian phòng gió, sau đó nửa đêm có người từ trên lầu nhảy xuống ngã chết, thậm chí có cha con cầm đao chém nhau.

Rất nhiều hộ ý thức được vách tường không sạch sẽ, đầu tiên là lén liên hệ khai phá thương trường, không có hiệu quả, sau lại liên hợp khai phá thương, cuối cùng lại biết được khai phá thương đã chạy trốn.

Những hộ dân bị thương nhân khai phá phá vô lương mặc dù trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng vẫn bị ép từ bên trong chuyển ra, trong nháy mắt đã thành quỷ lâu xa hoa, phu thê bọn họ chính là ví dụ bình thường nhất trong số họ.

"Ta có thể nhìn thử con gái ngươi không? Thuận tiện hỏi cô ấy mấy vấn đề." Ta nói.

"Ngươi đừng hù nàng ta là được."

Bạch Đại Xuyên gật đầu, dẫn ta vào buồng trong, thứ bắt mắt nhất bên trong chính là một cái giường lớn, bên cạnh đặt bàn trà kiểu cũ và bàn chữ, có thể là chỗ ở này, cho nên nhìn qua so với bên ngoài thì gọn gàng hơn một chút.

Tiểu Hồng đang ngồi trên giường chơi đùa với Chử Hùng, động tác cực kỳ chăm chú, mỗi một tấm đều dừng ở giữa không trung suy tư trong chốc lát, sau khi nghiêm túc xem xét kỹ lại tiếp tục khối tiếp theo.

Ta bị cô ta hấp dẫn, trong lúc nhất thời quên mất nguyên nhân mình đi vào, cho tới khi cô ta chuẩn bị sẵn bản đồ, ngẩng đầu nhìn ta, ta mới hồi phục tinh thần.

"Thúc thúc, người tìm ta có việc gì không?"

Nàng lóe ra ánh mắt long lanh, cười ngọt ngào với ta, ta đi tới trước ôm lấy nàng, sờ sờ cái mũi nhỏ nhắn, cưng chiều hỏi ngược lại nàng tại trên quảng trường vì sao nhìn ta chằm chằm.

"Bên ngoài thân thể thúc thúc có một tầng kim quang nhàn nhạt, rất dễ nhìn." Tiểu Hồng đáp.

"Vậy sao?"

Ta sửng sốt một chút, lập tức kịp phản ứng, vì sao cái mũ đỏ nhỏ kia lại có thể nhìn thấy nữ quỷ mà lão Bạch không nhìn thấy được.

Nàng hẳn là trời sinh mắt âm dương, cho nên có thể nhìn thấy nữ quỷ, cũng có thể nhìn thấy được linh lực từ thân thể ta bắn ra bốn phía.

Mà trời sinh mắt âm dương bình thường đều là người tám chữ tương đối yếu mới có thể có, đây cũng là nguyên nhân khi nàng còn bé thể nhược đa bệnh.

Nếu nàng trời sinh như vậy, ta yên tâm không ít, hỏi tiếp: "Buổi tối cùng tỷ tỷ đánh cờ đối xử tốt với ngươi?"

Đầu Tiểu Hồng chín trăm lẻ chín điều.

"Hay lắm, mỗi lần tỷ tỷ đánh cờ đều nhường ta một lần, tỷ tỷ xinh đẹp..."

Nhắc tới nữ quỷ trong gương, mũ đỏ nhỏ có vẻ đặc biệt thân thiết. Ta dùng ngón cái chà xát Thiên Cung, mở thiên nhãn ra sau nhìn nhìn bả vai cùng đỉnh đầu của nàng một chút, phát hiện ba chén dương hỏa của nàng mặc dù tương đối yếu, nhưng hết sức ổn định.

Nếu như nữ quỷ muốn làm hại nàng, Dương Hỏa tất nhiên sẽ lơ lửng bất định, cho nên mũ đỏ có lẽ không bị tổn thương, nữ quỷ là thật lòng tốt với nàng.

Một nhà Tiểu Hồng chuyển ra ngoài cũng chưa từng gặp phải chuyện gì linh dị, điều này chứng tỏ nữ quỷ còn ở bên trong gian phòng.

Ta không muốn cưỡng ép gây phiền toái cho nhà lão Bạch, liền mở cho đội mũ Tiểu Hồng một ít thuốc trung dược tăng cường dương khí, dặn dò bọn họ dùng đúng hạn.

Sau đó thì nhận được địa chỉ xây nhà, thậm chí không để lại mã số liên lạc của mình.

Căn nhà từ nền đất cho đến vào đã chết hơn mười người, bên trong tuyệt đối là một Âm Linh cấp Quỷ Vương, ta có thể trả lại chút ít hay không, cho nên dứt khoát không cho bọn họ hy vọng.

Ra cửa ngày sau đã đen, trong thành nhỏ không có xe đánh xe, ta thảnh thơi đi tới, thưởng thức đèn đuốc nông gia phụ cận, trong lòng cũng rất thoải mái.

Đi nửa giờ, cuối cùng đã đến huyện thành, tìm quán nướng nướng thịt xin hai cái eo, ăn xong vừa vặn có một chiếc ba bánh xe tới, ta ngăn lại để sư phụ đưa ta tới phòng hộ bên trong.

Ai ngờ hắn nghe được hai chữ vách tường, sắc mặt biến đổi, trợn mắt hỏi ta đến chỗ đó làm gì.

"Ta không làm gì, nghe nói phòng ở đó đều trống không, muốn thuê một gian phòng thích hợp."

Nhìn bộ dáng này của hắn, hiển nhiên biết chút tình huống của gian phòng, ta liền cố ý thuyết phục lời của hắn.

Không nghĩ tới ông ta vẫn rất giảo hoạt, căn bản không nói nhiều với ta, một câu nói xong rồi nói: "Đi đi, nhưng cùng lắm thì ta đặt ngươi ở đầu phố, ba vòng đồng hồ nhanh không thể chạy quá xa."

"Không thành vấn đề."

Ta cười ha hả đồng ý, đáy lòng lại mắng hắn máu chó xối đầu, bà nội hắn nói với ta chút nội tình sẽ chết sao?

Chẳng mấy chốc ta đã tới Thiên Hùng Lộ ở cùng một gian phòng, sư phụ đợi ta xuống xe liền nhanh chóng rời đi, ta cười cười chuẩn bị đi vào, ai ngờ mới vừa đi hai bước đã nghe được hắn ở phía sau gọi ta.

Quay đầu nhìn lại, sư phụ đã trở lại. Sư phụ ném cho ta một cây Hồng Hà, ông tag giọng hỏi: "Huynh đệ, ngươi rốt cuộc là đến làm gì? Nói rõ cho ngươi biết, nơi này không tốt lành."

Xem ra sắc mặt hắn vẫn còn lạnh lùng nóng lòng, trong lòng ta ấm áp, nói ta chuyên đi xét xét xét vật dơ dáy ở vách tường, để hắn giới thiệu cho ta những thông tin này, ai ngờ vừa nghe hắn lại quay đầu rời đi.

"Người này thật thú vị."

Ta cười cười, ngậm khói dọc theo đường đi chừng mười phút, phát hiện trung tâm thành vốn tú lệ đột nhiên hoang vắng. Một khu vực trước mắt mặc dù là đoạn đất đại danh huyện phồn hoa nhất, cao lầu san sát, nhưng không có nửa điểm tinh quang, thậm chí không có một tia nhân khí.

Xem ra tình huống so với lời lão Bạch nói còn hỏng bét hơn, hiện tại đã không đơn độc chỉ là quỷ quấy rối ở gian phòng, mà cả khu vực phụ cận cũng bị liên lụy.

Thứ âm khí này rất cổ quái, nếu như là người chết bình thường sinh ra âm khí, bình thường đều sẽ thành thành thật thật thật ở trong quan tài. Nếu là người lương thiện sau khi chết sinh ra âm khí, sẽ phúc cho con cháu phù hộ, làm cho thực vật sinh trưởng trên phần mộ đặc biệt tươi tốt.

Rất nhiều người sau khi bay lên Hoàng Đằng Đạt thì bốc lên khói xanh trên tổ phần gì đó, khói xanh nơi này chính là chỉ ra thiện khí!

Điểm này từ khi còn rất nhỏ ta đã có cảm nhận rồi, lúc nhỏ ở lại nông thôn, theo mấy lão béo đi ăn trộm trái dưa ngọt ở trong đất, sẽ phát hiện trái dưa ngọt trên đầu mộ vừa lớn vừa ngọt!

Nhưng âm khí của ác linh lại kinh khủng hơn nhiều, bình thường bọn chúng sẽ tích góp từng chút một quãng thời gian rất dài, sau đó vào một thời khắc nào đó đột nhiên bộc phát. Nếu như không có cao thủ kịp thời hàng phục, âm khí này sẽ không ngừng giết chết tất cả sinh mệnh xung quanh.

Lần này gặp được âm linh hiển nhiên thuộc về ác âm, từ lúc dân công mở hòm quan tài cướp lấy vật chôn cùng, âm khí của nó liền triệt để bộc phát, kế tiếp người càng chết càng nhiều, chẳng qua âm khí đang không ngừng lớn mạnh mà thôi.

Phóng mắt nhìn lại, mảnh khu vực này khắp nơi đều là âm khí, ta vậy mà không thể phân biệt được nơi nào mới là đầu nguồn của âm khí? Đành phải lấy ra la bàn thật lâu không có tác dụng quan sát bên cạnh mặt đất.

la bàn vừa mới bắt đầu xoay tròn không ngừng, ta còn tưởng rằng nó cũng không phân ra, cũng may là qua một lát, kim đồng hồ xoay tròn cuối cùng cũng ổn định chỉ về hướng tây nam.

"Chính là ngươi."

Ta nhìn khí lưu phiêu hốt bất định trên không trung Tây Nam, nắm đấm siết chặt.

Lúc đi qua, không khí bốn phía đột nhiên trở nên quỷ dị, rõ ràng trong không khí không có gió, ta lại có một loại cảm giác bị gió thổi ở trên người.

Càng quan trọng hơn là, túi sữa dẻo đang bay phấp phới trên mặt đất rõ ràng không nhúc nhích tí nào, ta lại mơ hồ có loại điềm báo trước sẽ bị thổi bay.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, khẳng định sẽ rơi lệ, ta lấy ra Ngân Nguyệt loan đao nắm trong tay gia tăng dương khí, đồng thời ngầm niệm Vũ Dư đạo đức kinh. Bình thường mà nói đạo đức kinh đều có khắc chế vận dụng đối với tất cả âm linh, nhiều nhất chỉ là hiệu quả khi đối phó âm linh lợi hại kém một chút mà thôi, không nghĩ tới theo tốc độ ta niệm kinh ngữ tốc độ càng lúc càng nhanh, cỗ phong lực nhìn không thấy được kia cũng càng lúc càng lớn.

Cảm giác này cảm giác như hai người đang bẻ cổ tay, rất nhanh ta sẽ tức ngực phát bực, mà cơn gió kia lại càng mạnh hơn.

"Mẹ nó, lão tử không tin!" Ta mắng một câu.

Hắn hô sâu một hơi chuẩn bị niệm Đạo Đức Đạo Kinh lần nữa, lại phát hiện một khắc này khi kinh văn dừng lại, đột nhiên phong lực nhỏ đi rất nhiều.

Chẳng lẽ...

Trong đầu ta đột nhiên nảy ra một ý tưởng lớn mật, cẩn thận từng li từng tí đem loan đao nhét vào trong vỏ, quả nhiên phát hiện sức gió lại nhỏ đi.

Điều này chứng tỏ dương khí càng mạnh thì trùng kích càng lớn. Nếu âm linh ở ốc đã cường đại đến mức tự động phân biệt được dương khí, ta tùy tiện đi vào khẳng định là không chiếm được chỗ tốt. Nghĩ vậy, liền lấy từ trong túi ra một tấm che dương phù che khuất dương khí trên người, lại dùng chú ngữ thu linh lực trên pháp khí lại.

Làm xong hết thảy mọi việc quả nhiên thuận lợi hơn rất nhiều, chỉ là không có dương khí hộ thể, ta lập tức có một cảm giác như rơi vào trong lỗ thủng băng, chưa đi được vài bước thân thể đã run lên.

Rơi vào đường cùng, đáy lòng ta chỉ có thể liên tục niệm 《 Đạo Đức Kinh 》, vừa muốn bảo vệ mình, đồng thời lại phải cam đoan không kích thích Âm Linh bên trong, đi qua một đường gian nan lạ thường.

Dùng đại khái một giờ, ta mới đến trung tâm của âm khí, lần đầu tiên nhìn thấy căn phòng tử vong làm người ở nơi này nghe tin đã sợ mất mật!

Từ ngoại quan đến xem xét đã chọn dùng phong cách Âu thức, kiến trúc chính là một quảng trường loại nhỏ, xây thảm cỏ, nghỉ ngơi đình cùng hòn non bộ phun nước, trình độ như vậy ở toàn bộ đại danh huyện xem như số một số hai.

Chẳng qua bây giờ trong suối phun đã không còn nước, trên sàn nhà trắng noãn đầy rác rưởi và lá khô. Nhìn kỹ lại, cây cối xanh mơn mởn ở hộ vệ tất cả đều khô héo, ngay cả thảm cỏ cũng không còn sinh khí.

"Thật đúng là có chút ý tứ Chúa Vơ Vét."

Ta nhỏ giọng thì thầm một câu, nuốt nước miếng nhìn về kiến trúc chính, phát hiện mấy tòa lầu các nối liền cùng một chỗ, mà âm khí trong mỗi tòa lâu đều ngang nhau.

Dưới âm khí mạnh như vậy, ngay cả la bàn cũng không dò xét ra nơi nào là đầu nguồn của âm khí, dùng một câu từ cân đối mà nói, la bàn đã lộ diện!

Chương thứ chín trăm lẻ, gian phòng quỷ quái đàm luận...

Ta sờ sờ linh phù trong ngực, chuẩn bị đi vào, đột nhiên nghe thấy phía sau vang lên âm thanh khàn khàn: "Tiểu tử, ngươi đừng đi vào."

Quay đầu nhìn lại, sau lưng có thêm một lão đầu mặc áo vải màu xám, lão chống gậy chậm rãi đi tới.

Ta đã mở Thiên Nhãn, vừa nhìn đã thấy ông lão là người sống sờ sờ, vội vàng chạy tới đỡ ông ấy, hỏi ông ấy có chuyện gì.

"Nhóc con, nơi này có quỷ đấy!"

Lão đầu hạ giọng nói: "Ngươi là người từ bên ngoài đến hả? Nói thật cho ngươi biết, nơi này đã rất lâu không có người tới, cho dù ngẫu nhiên có người thích thám hiểm đến nơi này, cũng đều bị ta khuyên đi rồi."

"Ngài là?"

Ta cảm nhận được thiện ý của lão đầu, tôn kính hỏi.

Lão đầu nói mình ở tại Dưỡng lão viện phụ cận, từ lúc thi công đào ra quan tài chết người hắn liền lưu lại trong mắt, đến những người ở phía sau nơi này đều gặp chuyện không may, hắn xác định trên hộ ốc có đồ vật không sạch sẽ, cho nên không có việc gì liền thích tìm hộ nguy khuyên họ rời đi.

"Ngài có thể nói cho ta biết chi tiết hay không?"

Lão đầu tám phần là lão đại trong miệng Bạch Đại Xuyên quan tâm như vậy, nếu hắn đã biết một ít manh mối quan trọng đối với gian nhà, chắc chắn sẽ biết. Vì không để cho hắn lo lắng, ta nói dối bản thân chỉ là hiếu kỳ, tỏ vẻ mịt mờ nếu có thể biết được một số chuyện ma quái, sẽ không lại đi mạo hiểm nữa.

Hắn hơi sửng sốt, vươn tay chỉ ta, thở dài nói: "Được rồi, lão già kia sẽ dạy cho ngươi một học."

Giày vò nửa ngày cuối cùng cũng có người chịu nói, ta lúc này lôi kéo hắn lui về phía sau một đoạn đường.

Lúc bắt đầu cảm thấy hắn tùy tiện nói vài câu, lại không nghĩ tới hắn quen thuộc chuyện nơi đây như thế!

Nguyên lai từ nhà thứ nhất hộ chuyển tới, lão đại gia liền cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, liền nửa đêm đặc biệt chạy tới đây quan sát.

Khi đó âm khí còn chưa trưởng thành đến mức khủng bố như thế, hắn có thể dễ dàng qua đêm trong phòng.

Chẳng qua là liên tiếp nhìn chằm chằm mấy ngày, trên vách tường gỗ cũng không phát sinh dị dạng, mà lúc này hộ vệ càng ngày càng nhiều, rất nhiều người đã bắt đầu chú ý đến hắn, chính lão đại gia cũng có chút mỏi mệt.

Hắn cảm thấy có lẽ do mình quá lo lắng, liền trở về dưỡng lão viện, ăn cơm xong sớm ngủ. Nhưng ngủ đến nửa đêm hắn đột nhiên nghe được bên ngoài đầu rồng nước chảy ào ào.

Lão nhân nha, đều là từ năm tháng cực khổ tới, hắn vô thức tỉnh, chuẩn bị ra ngoài tắt đầu rồng nước. Từ rất xa đã ngửi thấy một mùi máu tươi, hắn nhíu nhíu mày đi lên phía trước, cầm đèn đuốc chiếu vào, đột nhiên phát hiện đầu rồng nước đang không ngừng chảy xuống máu!

Hắn trong nháy mắt bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, quay đầu tính rời đi, lại phát hiện sau lưng mình có thêm một nữ nhân.

Hắn biết đối phương, đây là nữ chủ nhân đầu tiên ở trong phòng, là thiếu phụ thân thể đầy đặn, làn da trắng nõn.

Chỉ là thiếu phụ trước mắt căn bản không còn vẻ vũ mị lúc trước, trên bụng của nàng cắm một đoạn ống thép sắc bén, máu theo ống thép phun ra, vậy mà giống như đúc cảnh tượng đầu rồng nước.

May là cả đời này lão đại gia trải qua rất nhiều chuyện sinh tử ly biệt, thấy cảnh này vẫn cảm thấy hoảng sợ. Ông lão cầm lấy ống sắt bên ao ném về phía thiếu phụ, vừa dùng sức thân thể đột nhiên run lên, sau đó phát hiện mình đang ngồi trên giường, tất cả những chuyện vừa rồi đều chỉ là mộng.

Hắn xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, đốt một bên khói, trong lòng bắt đầu phỏng đoán.

Bản thân không có quan hệ gì với thiếu phụ, vì sao lại mơ thấy nàng?

Lẽ nào giấc mộng này là đang nhắc nhở mình cái gì sao?

Lão đại gia cân nhắc mãi vẫn không yên lòng, huống chi tuổi tác đã lớn đến mức bị dọa tỉnh lại cũng khó mà ngủ tiếp. Hắn dứt khoát móc từ dưới giường ra lúc trẻ tuổi, nhìn mũi thương Hồng Anh mà hắn dùng khi đánh nhau trong cốc, nhét vào trong ngực rồi đi về phía nhà ở.

Rất nhanh hắn đã đi vào hành lang dựng phòng, khi đi tới tầng lầu của thiếu phụ, Hồng Anh Thương trong ngực hắn rơi bộp một cái xuống mặt đất, thiếu chút nữa là bị nện trúng.

Lão đại gia kính sợ mấy thứ này, trong lòng không khỏi lo lắng, bước chân nhanh hơn.

Đến trước cửa thiếu phụ, khi chuẩn bị gõ cửa, lại nghe thấy tiếng nam nhân kêu rên mơ hồ.

"Lẽ nào vợ chồng trẻ bọn họ đang làm việc?"

Đại gia nghĩ tới đây chuẩn bị rời đi, vừa quay người đã nghe thấy nữ nhân hét thảm một tiếng, còn có nam nhân điên cuồng thét chói tai.

Đây là thanh âm tuyệt vọng, lão đại gia không để ý nhiều nữa, trực tiếp dùng sợi dây sắt đánh bật dây xích, nắm Hồng Anh thương, đầu thương đẩy cửa xông vào.

Trong nháy mắt khi vào cửa, phảng phất như có một luồng gió điện mang công suất cực lớn hướng về phía đầu thổi mạnh, hắn bị ép nhắm mắt lại, tựa hồ nhìn thấy một cái bóng mơ hồ lướt qua trước mắt.

Khí thế mạnh mẽ vừa qua, hắn lục lọi mở đèn, liếc mắt một cái đã thấy chủ nhân nhà này bị Ngũ Hoa cột chặt trên giường.

Trong miệng bị nhét một mảng lớn giấy vệ sinh, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, bởi vì hô hấp không thoải mái làm cho nhiệt huyết dâng lên, nhìn qua rất nhanh sẽ bị nghẹn chết.

Lão đại gia vội vàng đi tới giải trừ hắn, lại giúp hắn cắt giấy vệ sinh từ trong miệng hắn, hắn vừa định hỏi trong nhà trai đã xảy ra chuyện gì, đối phương lại nói trước.

"Van ngươi, cứu lão bà của ta, bà ấy sắp không xong rồi!"

Nam chính run rẩy cầu khẩn, đồng thời bước nhanh tới phòng vệ, nhưng đi được hai bước liền bịch một tiếng ngã lăn ra đất.

Lúc này đại gia mới phát hiện trên mặt đất đầy vết máu, trong lòng ý thức được không ổn, vội chạy tới phòng vệ sinh nhìn xem, phát hiện nữ chủ nhân đã chết rồi.

Nàng và hình ảnh trong mộng của mình cực kỳ giống nhau, cả người treo trên tường, trên yết hầu cắm một cái ống nhựa bằng sữa màu trắng, máu tươi chảy theo cái ống, mặt đất toàn bộ vệ sinh đều đã bị nhuộm đỏ.

Máu tươi vẫn đang tiếp tục phun ra, nhưng thi thể thiếu phụ đã cứng ngắc, có thể mình từ ngoài cửa xông vào nhiều nhất một phút thời gian, một phút trước thiếu phụ còn sống, hiện tại lại cứng rắn!

Nam nhân giờ phút này đuổi theo, sau khi nhìn thấy tử trạng thê tử của mình thống khổ quỳ rạp xuống đất ôm lấy đầu mình, không thể nghi ngờ là đã sụp đổ. Lão đại gia dù sao cũng có kinh nghiệm đủ nhiều, ông ta biết không thể ở lại trong nhà, liều mạng túm người đàn ông kia xuống.

Cũng may niềm tin nam nhân bị phá hủy, giống như cái xác không hồn bị kéo đi, nếu không chỉ bằng thân thể lão đại gia còn không kéo nổi ông ta.

Mới vừa đi đến lầu dưới dựng phòng, sau lưng liền truyền đến một dòng nước lạnh, trong đó mơ hồ còn kèm theo từng trận tiếng cười lạnh, âm trầm vô cùng.

Đại gia trong lúc nóng vội niệm lung tung một câu: Vô Lượng Thiên Tôn, đồng thời học theo tư thế trong phim, múa vài cái. Không ngờ lại tác dụng thật, cơn gió lạnh đó rõ ràng hơi khựng lại, đại gia lợi dụng cơ hội này trốn thoát.

"Nam chủ nhân kia hiện ở nơi nào, ta có thể gặp y một lần không?"

Ta nghe đến đó không nhịn được mà ngừng một chút, trong lòng vô cùng bội phục sự dũng cảm nhạy cảm của lão đại gia, nhưng quả thực cũng đã lau mồ hôi của bọn họ. Cũng may lúc đó âm khí còn chưa phát triển, nếu bây giờ để cho nó xông vào, trăm phần trăm là không thoát ra được.

Nghe ý tứ trong lời nói của hắn, nam chủ kia cuối cùng còn sống, ta cảm thấy hắn nếu như bị Ngũ Hoa trói gô trên giường, tin tức giải thích hẳn là nhiều hơn một chút!

Bữa thứ chín trăm một phòng u linh.

Tiếc rằng lão gia gia nghe xong lắc đầu, thở dài nói: "Sống sót là tốt rồi! Sáng sớm sau khi tỉnh táo, ông ta không nghe khuyên can ta, kiên trì về phòng ở, mời rất nhiều đạo sĩ đến làm phép, nói muốn báo thù cho thê tử. Kết quả cuối cùng không bắt được quỷ, ông ta và những đạo sĩ kia toàn bộ chết ở trong đó."

"Thật không?"

Ta cắn môi một cái, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Trên giang hồ mặc dù tuyệt đại đa số đạo sĩ đều là giả, nhưng bọn họ cũng tuyệt không dám nhận lấy việc gây ra tai nạn chết người, nếu đã dám tiếp thì ít nhiều có hai đứa con, nhưng không một ai may mắn chết ở căn nhà đó, điều này nói rõ được vấn đề.

"Thế thì sợ rồi à? Chuyện tiếp theo mới dọa người."

Lão đại thấy ta sững sờ, đưa tới một cây hương khói của trang trang Thạch gia mới, tìm một khối thảm cỏ ngồi xuống, tiếp tục giảng giải.

Từ khi nam nhân và đạo sĩ kia chết đi, đại gia đã biết mình không thể tiếp tục đi vào phòng kia, đồng thời cũng đi ra chùa miếu bên ngoài cầu hộ thân, tiếp tục quan sát ở bên ngoài. Hắn cảm thấy mình mặc dù vô lực ngăn cản âm linh của thê khố, lại có thể nhắc nhở mọi người an toàn.

Trong vòng một tuần sau khi nam nhân chết đi, ngôi nhà lại yên ắng trở lại, cư dân nơi này từ trong bóng tối dần dần đi ra, lúc lão đại gia không có việc gì cũng bắt đầu tiếp xúc với người nơi này, thậm chí thành bằng hữu với mấy lão già, lúc không có việc gì thì cùng nhau uống trà, vân vân.

Dưới tình bạn thân thiết, một ông lão họ Vương cuối cùng cũng tin lời y, trở về yêu cầu con trai dọn nhà.

Nhưng thế hệ trẻ tuổi trước khi thấy được chân tướng rất ít người tin tưởng những điều này, con trai lão Vương chẳng những không nghe, còn cảm thấy phụ thân của mình làm mê tín.

Lão Vương bất quá lại cùng nhi tử tranh cãi một trận, cuối cùng dứt khoát dọn đến nuôi dưỡng lão viện cùng đại gia và ở chung một phòng. Hai lão đầu không có việc gì làm hạ cờ, nói chuyện lúc còn trẻ cũng cảm thấy thích thú.

Loại sinh hoạt yên ổn này kéo dài nửa tháng, rốt cuộc lần nữa bị đánh vỡ!

Cái đầu Thiên lão vương kia ngủ thẳng đến trưa còn chưa rời giường, mà bình thường cơ bản sáng sớm sáu ngày hắn liền bắt đầu tản bộ, đại gia cho là hắn ngã bệnh liền muốn gọi hắn rời giường, ai ngờ bất luận kêu thế nào cũng gọi không tỉnh.

Trong lòng Đại Gia thầm nhủ lão Vương đừng chết ở trong phòng mình mà vội vàng đi ra ngoài gọi người, kết quả hắn phát hiện dù thế nào thì cũng không thể ra khỏi căn phòng nhỏ của mình được, máy truyền tin và TV đều không có tín hiệu gì cả, hầu như chỉ trong nháy mắt đã ngăn cách với thế gian.

Chỗ tốt duy nhất chính là trong phòng còn có điện, thế nhưng trong hoàn cảnh này, ánh đèn điềm tĩnh cũng trở nên dọa người như vậy.

Đại gia suy nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng không chạy ra ngoài, cuối cùng dứt khoát ngồi xếp bằng trên giường hít khói, mãi đến khi không cẩn thận ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, đại gia trong cơn buồn ngủ bị đánh thức. Lão vừa giương mắt lên đã phát hiện lão Vương đầu ngẩn người đứng trước mặt mình. Sắc mặt lão xám ngoét không buồn, vành mắt đen bốn phía thập phần nghiêm trọng, giống như đã rất lâu rồi không ngủ ngon.

"Lão Vương?"

Đại gia nghi hoặc nhìn hắn trong chốc lát, lắc lắc đầu chờ khi triệt để tỉnh lại rồi hỏi: "Chuyện này ngươi làm sao vậy, có muốn ra ngoài xem đại phu không?"

Gã vừa mới nói xong liền hồi tưởng lại chuyện bản thân không ra được, thở dài muốn nói chuyện với lão Vương đầu. Ai ngờ lão Vương đầu tựa như biết không ra được, đột nhiên đưa tay bịt miệng lão đại gia lại, ngón tay cũng dựng thẳng lên ý bảo hắn không nên nói chuyện.

Đại gia cho rằng lão Vương đầu phát hiện cái gì, mở trừng hai mắt với hắn. Không ngờ lão Vương đầu tử khí âm trầm đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia vô cùng yêu diễm, hoàn toàn không giống như là một khuôn mặt già nua, mà giống như là thiếu nữ trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi vậy.

"Ngươi ngươi ngươi..."

Đại gia lần này thật sự sợ rồi, lui về phía sau một bước hung tợn chỉ vào đầu lão Vương mắng: Cút ra ngoài cho lão tử, còn ở chỗ này lão tử xử ngươi!

Nói xong gã móc từ dưới gối ra tro thơm cầu từ trong chùa, kỳ thật gã đang làm ra vẻ như vậy, gã biết rõ tàn hương này mặc dù là thật, cũng chỉ có thể phòng thân nhiều nhất, căn bản không thể làm Lệ Quỷ bị thương.

Ai ngờ hai phe đối mặt trong chốc lát, lão Vương lại biến trở về khuôn mặt mình, mặt không chút thay đổi nhìn lão đại gia, bình thản nói: "Lão Trần, ta đi đây, bọn nhỏ đến đón ta."

Nói xong lão Vương quay đầu rời khỏi gian phòng.

Đại Gia tâm nói nếu bọn nhỏ đến đón, vậy trở về đi! Nhà dù sao cũng thoải mái hơn là Dưỡng lão viện một chút. Nhưng khi ánh mắt nhìn thấy lão Vương thì mới phản ứng lại: Hắn vậy mà có thể rời phòng?

Đại gia bước nhanh đuổi theo, phát hiện ra mình cũng đi ra, phỏng chừng nữ quỷ đã rời khỏi. Hắn thở phào nhẹ nhõm, lại đột nhiên ý thức được một vấn đề: Lão Vương đầu nói đứa nhỏ tới đón hắn, sao chỉ có mình hắn?

Theo lộ tuyến lão vương rời đi đi, hắn phát hiện tư thế của Lão Vương rất kỳ quái, hai cánh tay của lão khoa trương vươn ra ngoài, đi trên đường động tác cứng ngắc vô lực, giống như bị người làm đi đứng lên, nhưng rõ ràng bên cạnh lão không có người nào khác.

Đại gia cảm thấy sự tình không ổn lắm nên cố gắng đuổi theo, dọc theo đường đi càng lúc càng thấy lão Vương này bị ma ám tâm trí, bởi vì trong miệng ông ta luôn cẩn thận nói cái gì đó, vừa nói vừa nhìn xung quanh một chút, không nghi ngờ gì là đang trao đổi với những đứa con gái bên cạnh.

"Lão Vương, theo ta quay về viện dưỡng lão lấy đồ của ngươi."

Đại gia hiểu được đạo lý không thể trực tiếp vạch trần vết bẩn, chỉ có thể dùng trí, đã sinh trí nghĩ cách.

Nhưng lão Vương đầu tựa như không nghe thấy cứ như không nghe thấy cứ tiếp tục đi về phía trước, mắt thấy sắp sửa đi vào căn phòng cũ, đại gia nhanh chóng xông lên lôi kéo lão Vương đầu ở lại.

Nhưng lúc này đột nhiên có vài cánh tay không nhìn thấy, dùng sức đẩy tới!

Dù sao hắn cũng lớn tuổi, một tên không để ý bị đẩy ngã xuống đất, đợi đến khi đứng dậy thì lão Vương đầu đã tiếp cận cửa phòng. Hắn cắn răng trút tàn hương lên người lão Vương, còn mình thì bị một cỗ khí lực làm cho văng ra xa mấy mét.

"Ngày non nương nương, lão tử còn không tin."

Hoả khí của đại gia bị kích thích, mắng to một câu, sau đó thuận tay cầm một cục đá bên cạnh hòn non bộ muốn ném qua. Mà bầu trời đêm vốn yên bình đột nhiên "rắc rắc" lóe lên một tia chớp bắn trúng sợi dây khẩm trên đỉnh đầu lão Vương.

Thân thể của hắn chỉ một thoáng giống như rang đậu run rẩy lên, ngắn ngủi mấy giây, liền tản mát ra mùi thịt.

Lão Vương đầu bị điện giật quen tay.

Nhìn bằng hữu chết ở trước mắt, đại gia ngây ngẩn cả người. Nhưng lúc này thi thể mềm oặt nằm sấp lại một lần nữa đứng dậy, trên khuôn mặt lão Vương đầu bị nướng cháy lại xuất hiện một gương mặt nữ nhân quỷ dị, nàng liếm liếm vết máu trên đầu lưỡi, ngoắc ngón tay với đại gia!

Đại gia biết nếu còn tiếp tục như vậy thì bản thân cũng sẽ gặp bất trắc, vừa chửi vừa lui về phía sau.

Nữ quỷ thao túng thi thể lão Vương đầu, giống như rắn uốn lượn ở trên mặt đất bò dậy, rõ ràng muốn đuổi theo. Cũng may lúc này bầu trời lại vẽ ra một tia chớp, nổ vang giữa đại gia và nữ quỷ, động tác của nàng ta ngừng lại một chút, đại gia cũng nhân cơ hội chạy ra khỏi phạm vi gian phòng.

Từ đó về sau buổi tối ông nội không dám vào phòng riêng, bình thường đều là người thấy người không biết chuyện ở bên ngoài, liền tiến lên nhắc nhở một chút hoặc là ban ngày đi làm việc động viên.

Lúc đầu mọi người đều không tin, nhưng sau khi mọi người liên tiếp biết được tính nghiêm trọng của sự việc, đều nhao nhao chuyển ra ngoài.

Rất nhiều người có sở thích linh dị sau khi nghe được tin tức liền muốn đến thám hiểm, phần lớn đều được đại gia khuyên trở về, mặc dù người đi vào cũng rất nhanh bị dọa chật vật mà bỏ chạy!

Chương thứ chín trăm mốt, ngươi không trốn thoát được đâu!

"Đã nói là trong khoảng thời gian này không ai dám vào đây..."

Sau khi nói hết những gì mình đã trải qua, đại gia thở dài, vỗ vỗ bả vai của ta không nói gì nữa, loạng choạng chống gậy rời đi. Xem ra ông cũng biết có một số việc khuyên can không được, đã nói xong rồi, còn lại phải dựa vào chính ta quyết định.

Vốn dĩ ta còn chưa cảm thấy có cái gì, bị hắn nói như vậy, lại nhìn về phía cửa chính căn phòng nhỏ trong động đen, trong lòng không hiểu tại sao có chút run rẩy!

Bất quá nếu đã đến bước này, bất luận thế nào cũng không thể từ bỏ, ta tự cổ vũ cho mình, buồn bực đi vào.

Vừa tiến vào cửa chính phòng mới ngửi thấy một mùi máu tươi nhàn nhạt, có thể là vết máu rải trên mặt đất không ai dọn dẹp, thế cho nên đã thối phát mùi, tràn ngập cả gian nhà lầu.

Ta bóp linh phù trong túi phòng bị bốn phía, sợ có đồ vật gì đó ở chỗ ta tiến vào trong nháy mắt cắn lên. Cũng may cho đến khi ta thích ứng ánh sáng trong phòng, cũng không lọt vào công kích.

Ta khẽ lau mắt, lộ ra vẻ ngoài đêm tối quan sát một vòng, phát hiện lầu một là đại sảnh, chỉ có một cái ghế dựa và một số rương chứa hàng chuyển phát nhanh, so ra còn trống trải hơn rất nhiều.

Trong lòng ta thả lỏng không ít, lục lọi mở đèn ra, toàn bộ đại sảnh nháy mắt sáng như ban ngày, ánh đèn lấp lánh trên đỉnh đầu thậm chí đâm vào mắt ta đau phát đau. Trên bức tranh hai bên bức tranh phong cảnh tràn đầy, trong nhất khu nhà một trái một phải đặt hai con sư tử vàng ròng.

Hai bức điêu khắc sư tử kia trông rất sống động, bọn nó trợn tròn hai mắt tựa hồ muốn nuốt chửng người tiến vào bằng một ngụm máu. Cái này vốn là điều tối kỵ trong phong thủy học, bất cứ ai ở nơi này khỏe mạnh đều sẽ chịu ảnh hưởng, huống chi dưới nền nhà này còn cất giấu một đôi vợ chồng âm linh!

Ta cảm thấy khai phá hai con sư tử lúc trước có thể là âm linh muốn chấn nhiếp lòng đất.

Đáng tiếc, hắn khéo quá hóa vụng, chẳng những không đạt tới mục đích, ngược lại còn làm vang lên tiếng tử vong của hộ ở lại!

Lầu một không có vấn đề, ta liền cẩn thận từng li từng tí đi lên lầu, dù sao căn phòng này cũng không sạch sẽ, ngược lại cũng không cần chuyên môn đi phòng nào.

Theo hành lang đi lên vài bước, đột nhiên nghe được dưới chân có tiếng viên đạn châu nhảy lên, cảm giác tiết tấu vô cùng, ta toàn bộ chú ý đều đặt ở hoàn cảnh chung quanh, bất thình lình nghe thanh âm này nhịn không được run rẩy một chút, lập tức theo bản năng hướng linh phù bên chân ném tới.

Không ngờ trước khi rơi xuống đất, Linh Phù đột nhiên bị bắn ngược lên giữa không trung, tiếp theo đốt rầm rầm lên.

Tiếng đàn châu dưới chân biến mất, nhưng ta biết tên kia chỉ tạm thời trốn đi, linh phù căn bản không chạm tới nó. Bình thường mà nói, tiểu quỷ vừa mới vào cửa đều là nước tương chảy, dựa theo lệ cũ ta mắng to một tiếng hoặc là Trương Linh Phù có thể giải quyết hết, không nghĩ tới lần này lại bị đánh bại.

Âm linh khẳng định đã cảm nhận được sự tồn tại của ta, ta dứt khoát không nguỵ trang nữa, giật xuống Già Dương phù, Ngân Nguyệt loan đao lộ ra cẩn thận đề phòng.

"Ha ha ha..."

Đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười lạnh của nữ nhân, ta vô thức muốn đưa tay rút ra Ngân Nguyệt loan đao, nhưng vừa sờ tới đã phát hiện mình bắt được cánh tay lạnh lẽo kia!

"Cút ra."

Ta phản xạ mắng một câu, đột nhiên lăn một vòng tại chỗ, trở mình sau khi hạ xuống nhìn chỗ mình vừa đứng, thình lình phát hiện chỗ đó lơ lửng một tấm da người. Da người nhìn qua nhăn nheo, nhưng tứ chi lại cực kỳ sung mãn, nhất là chỗ cánh tay rất sống động.

Nghĩ đến nữ nhân cười lạnh lúc nãy, giờ phút này nàng ta đang dùng miệng đen kịt che cánh tay, kẽo kẹt nhai nuốt, vừa ăn vừa cười về phía ta.

Trong dạ dày của ta quay cuồng một trận, rống lớn lấy ra châm vô hình đâm tới. Vốn định dùng một chiêu giải quyết nó, ai ngờ châm vô hình tiếp xúc với thân thể của nó liền trực tiếp đâm xuyên qua, trên da người trừ có thêm một lỗ nhỏ không thể phân biệt ra, căn bản không chịu bất cứ thương tổn gì.

Không đợi mình ra tay lần nữa, kim nhãn trên da người vậy mà biến mất như kỳ tích. Cô lấy cánh tay khỏi miệng, giơ bàn tay đã cắn máu thịt be bét ra chỉ chỉ ta, làm ra một tư thái ta không phải là đối thủ.

Khoảng cách gần như thế mà bị một con âm linh khinh bỉ, trong lòng ta trào dâng cảm giác khó chịu, giơ tay lên đem loan đao vung ra, cùng lúc đó thân thể nghiêng về phía trước, chỉ cần loan đao bổ trúng nó, tuyệt đối có thể tạm hoãn tốc độ di chuyển của nó, ta có lòng tin lần thứ hai ra tay bắt nó.

Ai ngờ da người tựa hồ biết sự lợi hại của loan đao, thân thể chợt lóe biến mất, chờ sau khi thân thể ta dừng lại, chỉ nghe thấy trong hành lang càng ngày càng linh hoạt kỳ ảo cười: "Ngươi trốn không thoát đâu..."

Tiếng thúc dục mệnh lệnh kinh khủng vang vọng khắp nơi như đang đọc lại. Trong khoảnh khắc đó, ta đã cảm thấy tuyệt vọng, không ngờ lại vung đao chém vào cổ mình. Cũng may lúc loan đao tới gần cổ, Vĩnh Linh Giới lóe lên một cái, kéo suy nghĩ của mình về.

Hồi tưởng lại một màn vừa rồi, ta không khỏi cảm thấy nghĩ mà sợ, cũng hiểu được sự quỷ dị của gian phòng này vượt qua sự tưởng tượng của ta.

Để an toàn, ta đem Huyễn Tư Linh từ trong túi ra trói ở trên cổ chân, như vậy theo ta đi lại, nó sẽ phát ra tiếng động lúc nào cũng để tránh cho ta bị mê hoặc lần nữa.

Không biết là do tâm lý tác dụng hay là chuyện gì, sau khi cột lên Huyễn Tư Linh, đi lên trên vậy mà không gặp bất kỳ tình huống gì, ta đẩy ra gian phòng lầu hai, phát hiện nhà của những hộ gia đình này đều rất lộn xộn, có thể nhìn ra được lúc bọn họ dọn đi gấp gáp thế nào.

Chỉ là những gian phòng này mặc dù lộn xộn, nhưng không có bao nhiêu âm khí, đại bộ phận gian phòng đều duy trì khí tức người sống cư trú, điều này nói rõ Âm Linh chưa tới nơi này.

Nhưng từ kinh lịch ta vừa mới tiến vào phòng, bên trong này có không chỉ một Âm Linh, chúng nó rốt cuộc giấu ở nơi nào?

Mỗi khi đi qua một gian phòng, ta đều lưu lại các vị trí then chốt như cửa sổ lưu lại chu sa, cỏ cây tro hoặc là gạo nếp để trừ tà, để cho ta có thể cảm nhận được nơi nào có âm linh qua lại trước.

Đi đến cuối lầu hai, ta xác định lầu hai không có gì cổ quái, quay đầu chuẩn bị đi lên lầu ba, ngay lúc này, khóe mắt ta thoáng liếc qua một gian phòng xa lạ!

Sở dĩ nói lạ lẫm là vì trước gian phòng đó không có tro rơm ta lưu lại.

Kỳ quái, ta rõ ràng mỗi phòng đều cho vào nha!

Ta hồ nghi quan sát trong chốc lát, từ thói quen nghề nghiệp, vẫn cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa mà vào, kết quả vừa mới đụng tới tay cửa, vậy liền "Leng keng" một tiếng tự mình văng ra, kèm theo một mùi hôi thối.

Không đợi ta phục hồi tinh thần, đã có một thân ảnh khôi ngô cao lớn, mặc y phục giống như Diêm La Vương nhào tới, trong tay nó cầm chặt dao bầu cùng khiên, đi lên muốn chém đầu ta. Bởi vì toàn bộ lầu hai đều tương đối thái bình, ta đã sớm cắm loan đao vào vỏ đao bên hông, trước mắt vô cùng bị động, chỉ đành dốc hết toàn lực lao về phía sau, đao chém qua đuôi lông mày ta, thậm chí còn cắt vài sợi tóc trên đầu ta.

Thừa dịp nó thu hồi đao, ta hốt hoảng lăn một vòng, đứng dậy đồng thời rút loan đao ra giằng co với nó, hai mắt nhanh chóng đánh giá một vòng, phát hiện nó thật là Diêm La Vương trong địa ngục, trên người còn mặc trường bào màu tím đen.

Trong lòng ta vừa vang lên một tiếng lộp bộp, Ám Đạo Diêm Vương cũng đã đi ra rồi, bản thân mình tám phần là gãy ở chỗ này. Nhưng nghĩ lại, nếu đây thực sự là đại nạn của ta, gia gia làm sao có thể không nhắc nhở ta?

Hiển nhiên Diêm Vương trước mắt chỉ là một cái huyễn tượng, ta nghiến răng hét lớn một tiếng, giơ loan đao nhào tới chuẩn bị liều mạng với gã, không ngờ tên gia hỏa này một kích không trúng lại quay đầu bỏ chạy, không dây dưa với ta chút nào.

Đảo mắt nó liền nhảy vào phòng tắm, cửa phòng lần nữa phát ra một tiếng vang trầm nặng, nhốt lại cùng một chỗ. Loan đao của ta tuy rằng trực tiếp đâm thủng cửa, nhưng vẫn kẹt ở phía trên, chờ sau khi ta đá cửa phòng ra, bên trong nào còn bóng dáng Diêm La Vương?

"Mẹ nó."

Ta thở ra một hơi thật dài, lau mồ hôi lạnh trên mặt, lúc này mới phát giác trên tay mơ hồ đau đớn, cúi đầu nhìn lại phát hiện mình vừa rồi quá khẩn trương, lại không cẩn thận bị loan đao cắt rách bàn tay. Lại thêm bố trí cỏ cây tro cùng chu sa, hai tay hiện vẻ bẩn thỉu.

Chương thứ chín trăm ba, huyễn cảnh giết người.

Ta đi đến bên cạnh ao rửa mặt, mở đầu rồng nước ra thử một chút, bên trong vậy mà thật có nước, đưa tay vươn tay cảm thụ được nước trong thoải mái, đáy lòng mới thư giãn hơn nhiều.

Nhưng rất nhanh ta phát hiện có chỗ không đúng, toàn bộ nước trong ao đều biến thành màu đỏ như máu.

Vết thương trên tay không lớn không nhỏ, nhưng tuyệt đối không chảy ra được nhiều máu như vậy. Đây là có chuyện gì? Ta cau mày quan sát tỉ mỉ, lại hoảng sợ phát hiện nước trong đầu Thủy Long không biết từ lúc nào đã biến thành màu đỏ.

Ta cắn răng lấy tay tiếp nhận một bụm máu, đặt dưới mũi ngửi, lập tức tóc gáy dựng đứng.

Cái này con mẹ nó chứ còn cái gì mà máu, đây là trăm phần trăm máu người!

Ta gần như là phản xạ ném máu trong tay ra ngoài, máu vẩy trên tấm gương đối diện, một mùi tanh hôi ập vào mặt.

"Thật xúi quẩy."

Ta âm thầm mắng một tiếng, soi mặt vào gương, phát hiện sắc mặt mình trắng bệch bệch, nhưng trong mắt lại có một nụ cười giả tạo khó mà phát hiện. Nhưng bây giờ ông đây sắp khóc rồi, đâu còn cười nữa?

Đột nhiên, ta ý thức được trong gương căn bản không phải mình, vừa rồi máu mình vẩy lên căn bản không theo tấm gương chảy xuống, mà hội tụ thành một người khác.

Ta kinh hãi biến sắc, không chút nghĩ ngợi liền nắm chặt nắm đấm đập tới.

Phịch một tiếng gương bị đánh cho vỡ nát, ta cười thảm ở bên trong biến mất, ta nhìn mu bàn tay máu thịt mơ hồ bị cắt thành cặn thủy tinh, trong lòng chậm rãi dâng lên một cảm giác vô lực.

"Ngươi muốn giết chính ngươi?"

Lúc này bên tai hắn truyền đến một giọng nói quen thuộc, ta chần chờ một giây mới nhận ra đây là giọng của mình, vội quay đầu lại, phát hiện một bản thân khác như ta vậy mà đứng phía sau. Hắn mặc y phục giống ta, hai tay khoanh lại, thê thảm nói: "Giết ta đi! Giết ta thì sẽ giết chính ngươi."

Khóe miệng của ta run rẩy một trận, hạ quyết tâm cho dù chết cũng phải diệt hắn trước. Nhưng hắn lại đột nhiên biến mất, ta cho rằng đây là âm linh đang đánh xa luân chiến cho ta, có thể sau một khắc lại kiến thức được hình ảnh cả đời khó quên.

Ánh đèn trong phòng thoáng chốc sáng bừng lên, mà tấm gương vỡ trên mặt đất lại trở nên vô cùng chói mắt, trên mỗi một tấm gương đều có một ta, bọn họ không ngừng nói với ta: "Giết ta, cũng giết chính ngươi, giết đi, giết đi, giết đi, ha ha ha..."

Lúc đầu ta còn kiên trì muốn nghiền nát toàn bộ mặt kính, đến cuối cùng ta mới ý thức được, ta sẽ theo sự gia tăng của tấm gương mà không ngừng tăng lên, dần dần ta cảm thấy mình và bọn họ đều giống nhau, mình chính là bọn họ, mà bọn họ chính là ta.

Đang lúc ta sinh ra loại suy nghĩ này, sau đó mỗi người ta đều cầm loan đao của mình đâm về phía ngực mình, rất nhanh liền đến phiên ta, vô số "ta" hoặc vui hoặc buồn, hoặc cười to hoặc thống khổ hô: "Tới phiên ngươi, mau động thủ đi, nếu không động thủ, chúng ta liền giúp ngươi."

Ta biết mình lại bị mê hoặc, nghĩ tới việc niệm 《 Đạo Đức Kinh 》, đại não lại trống rỗng, thậm chí Huyễn Tư Linh cũng không có tác dụng. Ta chỉ có thể dựa vào ý chí còn sót lại cùng thân thể mất khống chế làm cuộc đấu tranh cuối cùng.

loan đao càng ngày càng gần, vô số người trên mặt đất nhao nhao đi ra hội tụ cùng nhau, nó dễ dàng đoạt loan đao từ trong tay ta, vừa cười vừa nói: "Ta đến giúp ngươi."

"Ngươi đi đâu đấy."

Lúc này áp lực tích súc đã lâu của ta đột nhiên bạo phát, một cỗ linh lực không hiểu từ trong đan điền tuôn ra, lập tức khôi phục thần trí, lại nhìn chỗ trước mắt làm gì còn có người khác nữa?

loan đao vẫn ở trong tay mình, ta vung loan đao chém loạn một trận, rất nhanh liền đem tất cả mảnh kính đánh thành bột phấn, người trong gương lúc này mới biến mất.

Sau khi ta tỉnh táo lại nhìn nhìn Huyễn Tư Linh ở dưới cổ chân, mới phát hiện Tiểu Linh Đang của nó vậy mà bị thịt nát chất đầy, trách không được vừa rồi không thể nhắc nhở ta.

Nhưng Âm Linh làm sao vô thanh vô tức nhét vào thịt nát ngay dưới mí mắt ta?

Ta không biết trong phòng này còn có điều kỳ quái gì, nhưng lại biết mình cần phải mau chóng rời khỏi gian phòng này, nếu không sẽ rất khó đi ra ngoài.

Ta vội vàng dùng châm vô hình tách thịt nát trong linh đang ra, lại mang Huyễn Tư Linh đeo ở trên tay, cẩn thận từng li từng tí chuẩn bị đi ra ngoài. Ai ngờ vừa ra khỏi nhà xí, liền nhìn thấy trong cửa hành lang xuất hiện bóng lưng một chiếc xe lăn.

Từ bóng lưng đến xem đối phương mặc một bộ trung sơn trang tu luyện, tóc trắng xám mà lộn xộn, thân ảnh có chút hư ảo, mang đến cho ta một cảm giác quen thuộc, ta hỏi thăm: "Gia gia?"

Không sai, người này chính là gia gia đã chết của ta, tuy rằng ta biết người trước mắt tuyệt đối là giả, nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu, hỏi xong khóe mắt liền ướt át.

"Cửu Lân."

Hắn lấy tay đỡ xe lăn, chậm rãi xoay người lại, mặt không biểu cảm hô một câu, tiếp đó liền dùng một loại ánh mắt rất lạnh lùng nhìn ta.

"Gia gia, gia gia, người tại sao lại ở đây?"

Bắt đầu từ lúc hắn gọi ta một tiếng kia, ta triệt để mất đi lý trí, thân thể thoát lực ngã ngồi trên mặt đất, không ngừng gọi hắn ta.

Gia gia sắc mặt trắng bệch như bôi một tầng sương. Ông ấy không tới gần ta, cũng không tỏ thái độ quan tâm gì với ta. Chẳng qua ông ấy lạnh lùng nói: "Người mà chết thì người cũng giống như ta, không chạy thoát đâu."

Gia gia ở bất cứ thời khắc nào cũng không nói chuyện với ta như vậy, ta dần dần khôi phục lý trí, lại không có dũng khí đi đối phó hắn, bị ép chịu đựng từng câu từng câu tra tấn của hắn.

Cuối cùng hắn chậm rãi biến mất, ta lắc lắc đầu muốn rời khỏi, nhưng lại phát hiện cửa phòng đã khóa chặt, ta dùng chân đạp hai cái, ngoại trừ tiếng thùng thùng trầm đục, cửa phòng không có bất cứ động tĩnh gì.

"Chỉ bằng một cánh cửa, cũng muốn vây khốn Trương Cửu Lân ta?"

Ta liếm môi một cái, đột nhiên xuất ra loan đao không ngừng hướng cửa phòng đâm tới, mỗi một cái đều rót lực lượng khúc mắc vào.

Dựa theo nhận thức của ta, chỉ cần một đao là có thể đâm thủng cánh cửa phòng ngự cứng rắn này, tiếp theo tùy tiện vạch một cái là có thể cắt ra một cái khe.

Nhưng cánh cửa này cũng giống như da người ta gặp lúc trước, vô luận bị tổn hại bao nhiêu, chỉ cần đao của ta vừa rút ra, nó sẽ lập tức trở lại như cũ.

Biện pháp duy nhất chính là một đao cắt đứt cửa phòng, nhưng Ngân Nguyệt loan đao còn không có loại lực lượng đó, nam tử tám mặt kiếm vốn có bản sự này, đáng tiếc hắn không có ở đây.

Sau một phen lăn qua lăn lại, ta vẫn bị nhốt ở trong phòng, nhưng thể lực lại tiêu hao không sai biệt lắm, lần này tới tương đối vội vàng, trong túi đã không có gì ăn được. Ta ngồi dưới đất một hồi quyết định trước thích ứng rồi lại nói tiếp, tại trong phạm vi mấy mét phòng khách vẽ một cái bát quái trận đơn giản, trốn ở bên trong mới thoáng có chút yên tâm.

Có bát quái trận phía sau, trong phòng ngược lại không có tiểu quỷ xuất hiện, nhưng cửa sổ thậm chí bốn phía vách tường không ngừng truyền đến tiếng đâm rẹt rẹt, tựa như có vô số người đang dùng móng tay thật dài gãi cửa.

Cho dù ta ngồi xếp bằng trong bát quái trận, vẫn nhịn không được đổ mồ hôi lạnh, sâu trong nội tâm mơ hồ có loại xúc động liều mạng cùng bọn chúng, dựa vào Huyễn Tư Linh cùng Vũ Dư đạo đức mới kiên trì được, không biết qua quá lâu bên ngoài mới ngừng lại.

Thân thể ta giằng co thật lâu nháy mắt như sợi mì mềm xuống, ngay sau đó trong bụng toát ra từng đợt nước axit, loại cảm giác giống như đói mà không phải đói này khiến toàn thân ta run rẩy, mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán chảy ra.

đói bụng khiến ta phải buông bỏ việc canh giữ trong Bát Quái trận, ta lấy chiếc roi Thiên Lang linh hoạt ra cầm trong tay, để nhiệt độ mát lạnh tới gần. Để tránh bị ám toán, ta phải cẩn thận dùng châm vô hình để gạt nó ra.

Cũng may trong mát lạnh hết thảy đều bình thường, bên trong còn cất chứa một ít nước hầm và ăn vặt tốc độ đông lạnh mà ăn, một ít móng gà, ruột đỏ gì đó, cách cái túi có thể ngửi thấy mùi thơm thấm ra từ bên trong, ta cười lớn đem mấy món ăn vặt này xé ra đổ vào trong miệng, nhưng đột nhiên ý thức được làm sao có thể giữ được đến bây giờ?

Âm Linh sẽ bỏ qua loại mỹ vị này sao?

Ta đem cơm chín đặt trên mặt đất, tự mình lui lại mấy bước lấy ra một ít chu sa hướng lên trên vẩy một cái, thức ăn thơm ngào ngạt trong nháy mắt toát ra trận trận khói đen. Chờ khói đen tán đi, rõ ràng lộ ra một đống nhỏ còn đang ngọ nguậy, lộ ra thịt non mềm...

"Ọe!"

Ta trực tiếp phun ra, sau đó dùng Linh Hỏa đốt hết tất cả dơ bẩn trước mắt, lại rắc ít chu sa vào trong cái bánh bao, mới phát hiện trong đó chỉ có ăn được hai củ cà rốt khô và một nửa bình rượu bọt mép.

"Móa nó, củ cà rốt ngon như vậy, đợi ta đi ra ngoài sẽ mua một xe!"

Ta vừa nhai cà rốt rời nước, vừa ăn vừa quát mắng như đang chiến đấu với Âm Linh, ánh mắt không nhịn được mà rơi lệ.

Chương thứ chín trăm mốt, Trương Cửu Lân mất mạng ở đây.

Ăn xong đồ ăn, tinh thần của ta thoáng khôi phục một chút, xem điện thoại di động, hiện tại đang là buổi tối, ta nghĩ không bằng ở trong bát quái trận này canh giữ đến hừng đông rồi mới đi ra ngoài.

Gian nhà này cho dù có lợi hại đến đâu, thì lúc ban ngày hẳn cũng sẽ yên tĩnh.

Trong lầu lầu dựng phòng này giống như con ruồi không đầu va chạm, ta hoàn toàn bắt không được vấn đề, dựa theo kinh nghiệm thường ngày của ta, nếu là một âm vật nào đó, quấy phá âm linh nào đó, chung quy sẽ có một ít dấu hiệu có thể đi theo, nhưng nơi này giống như có một đống âm vật cuồng hoan tập thể!

Lúc này tiếng móng tay xoạt xoạt trên tường lại vang lên, ta cầm roi Thiên Lang đi tới xem xét, chỉ thấy trên tường bị chà xát bóng xiêu vẹo vẹo viết đầy tên của ta -- "Trương Cửu Lân mất ở đây..."

Ta lập tức kinh hãi, dụi mắt nhìn kỹ lại, thì ra trên tường viết là "Trương Cửu Lâm mất mạng ở đây", "Trương Tửu linh mệnh mất ở đây", "Trương Cửu Lâm mất mạng ở đây", thì ra đối phương chỉ biết đọc âm không biết cách viết, hoàn toàn là đoán mò.

Ta nhớ ra rồi, lúc ta mới vào cửa đã hô một tiếng: "Chỉ bằng một cánh cửa, cũng muốn vây khốn Trương Cửu Lân ta."

Nhưng rõ ràng xung quanh không có người, chẳng lẽ tòa lầu gác của gian phòng này đã thành tinh, sẽ chủ động nghe người ta nói chuyện?

Ngay lúc ta đang suy nghĩ lung tung, sau lưng truyền đến một tiếng phịch, quay đầu nhìn cánh cửa gỗ, bên trong chảy ra một dòng máu nồng đậm. Máu chảy xuống đất, đụng phải bát quái trận Chu sa ta dùng vẽ, chu sa đột nhiên "xoạt" một tiếng bốc cháy, bốc lên một đoàn khói xanh, nháy mắt đã tắt, toàn bộ bát quái trận lập tức sụp đổ.

Ta hung hăng cắn răng, trong lòng giận dữ, thì ra mặt tường này cố ý di chuyển tầm mắt của ta, mục tiêu chính là muốn phá hủy Bát Quái trận do ta bày ra.

Bát Quái Trận bị hủy, âm linh lại lần nữa hoạt động trở lại.

Bùm bùm bùm bùm!

Lúc này bỗng vang lên một tiếng vỗ cửa dồn dập, giọng nữ nhân lanh lảnh ở bên ngoài hô to: "Trương đại sư, người không ở bên trong đâu, nói chuyện đi."

Ta ngang nhiên trả lời một câu: "Ngươi là ai?"

"Ta là cư dân ở đây, Trương đại sư, tại sao ngươi lại bị khóa ngược ở trong phòng thế, thật không may ta đi ra ngoài cũng không mang theo chìa khóa, ngươi có nhìn thấy hòm điện trên tường không? Bên trong có một chiếc chìa khóa dự trữ, ngươi đem nó từ trong khe cửa đưa ra, ta từ bên ngoài mở cửa cho ngươi."

Ta một trận cười lạnh, trong phòng này chẳng lẽ là thần tiên sao? Chẳng những biết bên trong có người, còn biết rõ ta họ Trương.

Bên dưới khe cửa có thể nhìn thấy một cái bóng mơ hồ, dựa vào cỗ khí tức âm trầm kia thì ta dám khẳng định trăm phần trăm, đứng ở ngoài cửa tuyệt đối không thể nào là một người sống sờ sờ được, lúc này Huyễn Tư Linh cũng bắt đầu lắc lư nhắc nhở ta không ngừng.

Ta cố ý nói: "Không được, đi với hòm điện quá cao, ta không đủ đâu."

"Trương đại sư, đầu óc ngươi sao lại chết, chỉ không biết khuân cái ghế nhỏ?"

Ta tiện tay cầm một cái ghế đặt ở dưới chân, đương nhiên ta cũng không ngốc đến mức đứng lên thật. Bên ngoài nghe thấy tiếng đặt ghế vào, lập tức hỏi: "Trương đại sư, có tìm được chìa khóa không?"

"Đã tìm được." Ta đáp.

Lúc này, đột nhiên rầm một tiếng, ghế tư động đổ, loại ám toán này cũng quá thấp kém, sau đó cửa lặng lẽ mở ra một khe hở.

Lòng bàn tay ta căng thẳng toát mồ hôi, nắm chặt Thiên Lang Tiên, ta thật muốn xem xem rốt cuộc thứ gì sẽ tiến vào? Kết quả là tóc của một mảng lớn màu đen từ khe cửa tràn vào, giống như một thác nước màu đen, những sợi tóc kia tựa hồ có thể tự động cảm ứng dương khí, quấn về phía ta.

Ta kinh hãi một trận, dùng linh phù đốt lên một đoàn linh hỏa điểm những sợi tóc kia, đoàn tóc này như vật sống, phát ra thanh âm líu ríu, giống như thét chói tai.

Sau đó cửa bị đẩy ra, một đoàn tóc cháy như quả bóng da lăn xuống đất, mạnh mẽ đem lửa dập tắt, tóc dính máu lại lần nữa cuốn ta tới.

Ta từ trong vỏ đao rút ra Ngân Nguyệt loan đao, chém loạn một trận, đám tóc như có ý thức không ngừng né tránh, cuối cùng vậy mà trôi nổi lên, ở giữa không trung ngưng tụ thành hình dạng của một nữ nhân, duỗi hai tay ra, tựa hồ muốn ôm thật lớn cho ta.

"Lấy mạng ra!"

Ta nổi giận gầm lên một tiếng, một đao chém xuống thân thể "nữ nhân" kia. Nói là bổ ra, chẳng bằng nói là tóc tự động nứt ra một khe hở, để đao của ta thông qua, sau đó lần nữa khép lại, cục diện khủng bố không nói nên lời.

Nơi đây không nên ở lâu, ta tranh thủ thời gian trốn đi, dọc theo hành lang chạy như điên một hồi, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một cánh cửa mở ra, nữ nhân đầu tóc ghép thành nấp cạnh cửa, ánh mắt lạnh như băng đánh giá ta.

Không đúng, rõ ràng ta chạy một hướng, sao lại trở về chỗ cũ?

Tám thành là gặp quỷ đánh tường.

Lúc này những sợi tóc kia lại hướng ta cuốn tới, cảm giác thật giống như một thủy triều màu đen ập tới trước mặt, ta cầm Ngân Nguyệt loan đao không ngừng vung vẩy, nhưng vẫn không thể hoàn toàn phòng ngự, lại có mấy sợi tóc đâm vào trong da ta, thật giống như kim đâm vào, đau đến mức ta hít ngược một ngụm khí lạnh.

Đám tóc kia vậy mà nhân cơ hội quấn lấy lưỡi đao của ta, Ngân Nguyệt loan đao là pháp khí dương khí cực vượng, nhưng mà tóc quỷ dị này lại có thể ngang sức với nó, tầng tóc thứ nhất vừa chạm vào thân đao lập tức bốc cháy, tóc phía sau cuốn theo.

Một tầng lại một tầng, vậy mà áp chế hoàn toàn dương khí Ngân Nguyệt loan đao, đồng thời không ngừng kéo về phía sau!

Ta cầm Ngân Nguyệt loan đao lui về phía sau, cảm giác như đang nhổ nước cùng mái tóc kia. Lúc này Nhật Quang Đăng quản trên đỉnh đầu bắt đầu lóe lên, chỉ nghe thấy rầm một tiếng, ốc ở một bên đèn vậy mà tự động buông ra, thẳng tắp đập đầu ta tới.

Ta bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng tránh qua một bên, mang theo túi đăng nóng hổi quẹt qua má, ta sợ đến tim đập thình thịch.

Bởi vì một cái chớp mắt này, đao trong tay cũng bị rút đi, chùm tóc kia bọc lấy Ngân Nguyệt loan đao, nhanh chóng biến mất ở trong cửa.

Ta khẽ cắn môi, đem Thiên Lang quất ra một cái tiên hoa, chuẩn bị đem đao của ta đoạt về, chạy ra cửa xem xét, cảnh tượng trong phòng làm ta rung động không thôi. Mái tóc kia vậy mà hợp thành một trận hình ta chưa từng thấy trên mặt đất, Ngân Nguyệt loan đao đang không ngừng nhảy nhót, tựa hồ muốn tránh thoát, nhưng lại bị sợi tóc bốn phương tám hướng quấn chặt lấy!

Đột nhiên ta như hiểu ra cái gì, vận khởi linh hỏa điên cuồng thiêu đốt đám tóc kia, tóc bị điểm sau khi phát ra thanh âm chi chi, như rắn không ngừng vặn vẹo. Ta huy động Thiên Lang Tiên đem bọn nó quét sạch, nắm lấy Ngân Nguyệt loan đao xông ra ngoài.

Lúc này cửa lại tự động đóng lại, cũng may ta nhanh tay đẩy cửa ra, đèn lồng trong hành lang bắt đầu lập loè lay động, cửa sổ bốn phía cũng xôn xao rung động, một cỗ âm khí mãnh liệt chạy tới chạy lui trong căn hộ, ta cảm giác dương hỏa trên người sắp bị thổi tắt.

Ta liều mạng niệm 《 Đạo Đức Kinh 》 ổn định tâm thần, Nhật Quang Đăng quản lóe lên giống như bệnh tâm lý bệnh, ta dần dần cảm giác choáng váng đầu óc, thần trí bắt đầu không tỉnh táo.

Trong bóng đèn lắc lư, huyễn tượng Diêm La Vương xách đao trước đó lại đi qua chỗ ta!

Ta hung hăng cắn chót lưỡi, đau nhức kịch liệt kịch liệt làm ta lập tức tỉnh táo lại, trên thân mãnh toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Cắn vỡ đầu lưỡi mạnh mẽ kích thích dương khí, trước mắt hoàn toàn thuộc về thủ đoạn uống rượu ngưng khát. Âm khí trên phòng ốc này giống như cuồn cuộn không ngừng, điên cuồng tiêu hao ta, trong lòng ta ẩn ẩn lo lắng, rốt cuộc có thể chống đỡ đến hừng đông hay không?

Ảo giác của Diêm La Vương tạm thời biến mất không thấy, ta vội vàng quay đầu bỏ chạy, trốn ở đầu lầu hai.

Lúc này ta mới chú ý tới trên người mình tất cả đều giống như bị ướt đẫm mồ hôi lạnh, cổ tay đâm vào mấy sợi tóc, những sợi tóc kia chui thật sâu vào trong thịt, ta cắn răng đem chúng rút ra, toát ra máu đen cuồn cuộn không ngừng.

Ta muốn hít một hơi thuốc, thời điểm vui vẻ, tay vẫn luôn run rẩy, cuối cùng tức giận đến làm ta mất luôn cả thuốc rồi.

Nghĩ đến tình cảnh trước mắt, trong lòng ta một trận bi thương khó hiểu, chỉ là một căn phòng nháo loạn quỷ phòng thế mà làm ta giống như cháu trai xám, âm linh giấu ở đây rốt cuộc có lai lịch gì?

Chương thứ chín trăm năm hỏa công

Hiện tại mới chỉ chín mươi, muốn ở chỗ này khốn thủ đến hừng đông cơ bản là không có khả năng.

Ta lấy điện thoại ra chuẩn bị phát một lá thư cho Doãn Tân Nguyệt, coi như là di chúc của ta, vừa đánh vài chữ đã xóa bỏ. Thứ nhất là không muốn Doãn Tân Nguyệt lo lắng, thứ hai là một khi di chúc chẳng khác nào cho mình ám chỉ, vậy có lẽ sẽ không sống nổi nữa.

Đây chính là niềm tin cho con người lâm vào bước ngoặt nguy nan, và cũng là niềm tin muốn sống.

Ta âm thầm nhắc nhở, vì tháng mới, vì phàm nhân, cho dù như thế nào, dù là bò cũng phải bò ra ngoài!

Đột nhiên ta có một cái suy đoán, vách tường này xảy ra nhiều quái sự như vậy, có phải đều là ảo giác hay không? Không ngại thử một lần, thế là ta dùng loan đao từ trên Thiên Lang roi cắt xuống mấy sợi lông sói, chuẩn bị dùng ô nhiễm đánh.

Kết quả vừa tiếp lập tức ngọn lửa biến mất.

Ta cũng đánh một trận, lửa lại tắt, giống như có đồ vật gì đó cố ý thổi tắt nó, bởi vì lúc bổng tiêu diệt ta cảm giác trên mu bàn tay có một luồng gió lạnh nhè nhẹ.

Ta nhìn quanh trái nhìn phải, cái gì cũng không nhìn thấy, âm thầm lưu lại một con mắt, lần nữa nhấn lửa quay.

Trong nháy mắt ấn xuống quyển bách, đột nhiên quay đầu lại, quả nhiên từ trong cái bóng của ta chui ra một cái đầu nhỏ, vểnh miệng muốn thổi lửa!

Ta mang quyển bách lên một hành động, tiểu quỷ kia liền duỗi dài cổ theo, ta cười lạnh cầm lên loan đao Ngân Nguyệt bổ tới nó, tiểu quỷ sợ tới mức sượt qua biến mất.

Kết quả không nghĩ tới lốc xoáy vẫn bị thổi tắt. Ta ngẩng đầu nhìn, trên trần nhà treo ngược một tiểu quỷ mặc quần áo màu lam, trừng một đôi mắt không có con ngươi, đang há hốc mồm thổi lửa cho ta. Ta cùng nó tiếp xúc thân mật, một giọt chất lỏng nhỏ từ chóp mũi của nó rơi xuống mặt ta, ta lấy tay sờ sờ, dinh dính, cảm giác không giống như là máu, mà là... thi thể!

"Con bà nó chứ!" Ta tức giận chửi tục: "Ta hiểu rồi, các ngươi sợ làn khói xanh do lông sói này phát ra có đúng hay không?"

Con quỷ nhỏ kia nhếch miệng cười, tựa hồ đang thị uy với ta, ý nói bất luận ta chỉ vài lần nó cũng có thể thổi tắt.

Nói cách khác chưa chắc đã coi nhẹ ta, không có bánh san cũng có thể đốt lửa! Tay trái ta trực tiếp cầm lấy lông sói, dùng linh phù đốt lên điểm linh hỏa. Lông sói đốt tới ngón tay của ta, rất nóng, nhưng ta cắn chặt răng, không buông tay được.

Một làn da thối rữa cháy lên khói, tiểu quỷ trên trần nhà phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ha ha, thì ra là thế, những thứ này cũng có lúc sợ hãi!

Ta cầm lấy lông sói bị đốt, trên đường còn có một ít âm linh nghĩ đến cản trở ta, nhưng khi ngọn lửa đến nơi, chúng nó giống như sâu mũi nước mắt gặp muối đều nhao nhao chạy trốn. Bắt lấy khoảng thời gian này, ta như một cơn gió chạy ra ngoài phòng bên ngoài, nhanh chóng tắt lửa trên tay, lúc này ngón tay của ta đã bị đốt ra rất nhiều bọt nước.

Nhìn thấy ánh trăng sáng trong, hít thở không khí lạnh lẽo, tâm tình của ta kích động đến mức nào, trái tim còn đang đập thình thịch không ngừng.

Một chuyến xông vào gian nhà một mình này, có thể nói là chật vật đến cực điểm!

Ta thể xác và tinh thần mệt mỏi, chờ nửa ngày ở ven đường rồi đợi một chiếc xe ở đó, nhìn không giống như xe cho thuê đứng đắn, đoán chừng là buổi tối ra ngoài nằm vùng sống, ta cũng không để ý tới nữa, nói với lái xe là được, dù sao cách nơi này càng xa càng tốt.

Tài xế không lập tức đi xe, mà dùng ánh mắt hồ nghi nhìn ta. Ta biết hắn đang nghĩ gì, một người đàn ông mang theo máu trên người đêm hôm khuya chạy khỏi căn lều ma quỷ này, bảo đảm không phải người sống.

Ta lấy ra một trăm đồng tiền ném cho hắn, nói: "Đừng đứng ngây ra đó nữa, mau mở!"

"Tiểu ca, ngươi rốt cuộc đi đâu thế, cho ta một chỗ cần tới có được không?"

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Tùy tiện tìm một cái trung tâm tắm rửa gì đó."

"Vâng, thưa vâng!"

Tài xế dẫn ta tới khu vực khá phồn hoa nổi tiếng trong huyện, ta tìm một quán ăn hung hăng ăn một bữa, đến quầy hàng mua một túi muối, sau đó tìm nhà tắm trung tâm, sau khi cởi quần áo, trông thấy trên người mình quả thực cực kỳ thê thảm, nơi nơi đều bị thương, còn có tiểu hài tử bàn tay nhỏ nhắn dấu quỷ màu xanh nhạt.

Ta vào nhà tắm lấy dâu, mang một túi muối ăn vào trên người, để hơi nóng hổi chưng tan mùi muối, âm khí mờ mịt trên người.

Lúc này trong phòng ở Tang Cầm có hai vị đại lão xã hội đen đang leo lên hình xăm trên người ai đó? Nhìn thấy vết thương trên người ta lập tức ngây ngẩn cả người, nửa ngày mới nói một câu tiểu tử vẫn là ngươi, sóng sau đẩy sóng trước a! Sau đó vội vàng dùng khăn lông che mông chạy đi.

Sau khi tắm rửa xong, ta nằm trong phòng ngủ suy nghĩ, có thể là do quá mệt mỏi, vậy mà mở mắt ra trời mời.

Ta mặc quần áo tử tế, gọi chiếc xe trở lại phụ cận gian phòng kia, hôm qua đã gặp lão đầu vẫn canh giữ ở đó, chứng kiến ta xuống xe, lập tức kích động đi tới nói: "Tiểu tử, ta nghĩ rằng ngươi xảy ra chuyện rồi! Sáng sớm liền chạy tới, nhìn ngươi khỏe mạnh ta đã yên tâm rồi."

Rõ ràng? Ta có một trận cười khổ, thiếu chút nữa đã quên mất mạng mình rồi.

Dù sao ta cũng là người đầu tiên còn sống đi ra khỏi nóc nhà, lão già nhìn ta với ánh mắt mang theo vài phần kính sợ. Lão kéo ta, nhất định phải dẫn ta đi uống những lão đậu hũ đặc sản nơi đây.

Lão đầu dẫn ta đến một cửa hàng sớm, hắn nói nhà này sớm lát ở huyện Đại Danh lịch sử lâu đời, lão đậu hũ làm ra được gọi là nhất tuyệt. Quả nhiên sáng sớm đã tọa không chỗ ngồi, có không ít người đã mở xe ra, kẹp với 20 phim. Sau khi uống xong thì vội vàng đi làm, loại nhiệt tình này có thể so sánh với võ hán nhiệt tình.

Bọn họ muốn có chút đầu óc, hai bát đậu hũ lão luyện, đậu hũ cũ của nhà này làm quá mỹ vị, quả thực so với sơn trân hải vị còn dễ ăn hơn. Cũng có thể là do ta vừa mới từ Quỷ Môn quan trốn tới đây tâm cảnh có chút bất đồng, giống như người rời khỏi sa mạc sẽ cảm thấy nước ngọt vô cùng.

Ài, sống thật là con mẹ nó sống là tốt rồi!

Ta muốn cùng lão đầu hỏi thăm thêm một chút chuyện, nhưng chung quy lão vẫn chỉ là người ngoài cuộc, biết tình báo có hạn, ăn xong đồ vật lão đầu nhất định phải tranh tới phó trướng, tranh đi tranh, đột nhiên nghe thấy một trận đấu tranh cãi, một tiểu nhị ngăn cản một cô bé mắng: "Đây là con cái nhà ai, ăn xong đồ không biết trả tiền, cha mẹ ngươi đâu rồi?"

Mình quay đầu nhìn lại, thật trùng hợp, không ngờ bé gái kia lại đội mũ đỏ.

Nàng cúi đầu, xấu hổ đỏ bừng, người giúp việc có lẽ là bận rộn chào hỏi những khách khác, thấy nàng nửa ngày không nói lời nào, hơi thở hổn hển, giọng nói lớn lên: "Nói đi, có phải người câm không, gọi cha mẹ ngươi đến trả tiền, nếu không đừng nghĩ đi!"

Một tiếng hô này, không ít người ném ánh mắt tò mò tới, mũ đỏ nhỏ nhắn cong môi, nước mắt đảo qua đảo lại trong mắt. Ta vội vàng tiến lên, nói với tiểu nhị: "Huynh đệ, một bát đậu phụ lão luyện đấu giá cao nhất sao? Bao nhiêu tiền ta trả."

Tiểu nhị vừa nghe có người trả tiền, thái độ lập tức dịu xuống: "Vị đại ca này, thật sự không phải tính toán chi li của ta, ta cũng là người làm công thay người ta, một ngày kiếm không ít tiền, đến lúc đó tính nợ thiếu tiền, ông chủ không thể quay cáo ta."

Ta đem tiền ăn sáng của tiểu hồng trả xong, sau khi ra khỏi cửa nàng ngại ngùng nói một tiếng cám ơn, sau đó hướng lão đầu gọi gia gia. Hóa ra cả nhà Tiểu Hồng ở chỗ này làm quen với lão đầu, lúc trước là lão đầu khuyên bọn họ dọn đi.

Tiểu Hồng đội mũ ở gần đây, năm nhất tiểu học, nhà tuy chuyển, nhưng chuyển trường quá phiền toái, cha mẹ nó cũng rộng lượng, buổi sáng đút tiền cho cô bé bảy tuổi này một mình học trường. Hôm nay trên đường không cẩn thận bỏ tiền, mới có một màn vừa rồi...

Chương thứ chín trăm mười sáu, trận pháp thượng cổ...

Ông lão không đi dạo nữa, ta coi là chuyện tốt, đưa Tiểu Hồng mũ tới trường. Ta đi thẳng tới cửa tiểu học, vỗ vỗ đầu cô bảo cô bé ra trường, còn Tiểu Hồng lại không chịu buông tay, ta hỏi: "Sao vậy, không muốn tới trường à?"

"Thúc thúc, thúc có thể giúp ta một việc không?"

Nàng ngẩng mặt lên nói, tiểu quỷ kia lớn giọng trêu chọc ta: "Có gì đáng chứ, nói ta nghe một chút."

"Ngươi có thể giả trang thành ba ba ba ta, theo lão sư nghỉ một ngày không?"

Ta lập tức từ chối: "Không được!"

Tiểu Hồng bĩu môi, hình như rất mất hứng, một cô bé tính cách ngại ngùng, phỏng chừng không hòa hợp với bạn học. Thường nói bảy tám tuổi, nam sinh tuổi đều rất bướng bỉnh, không nói tới người khác, ta còn nhỏ như vậy, xách bím tóc nữ để vào trong hộp đựng đồ cho con cóc cũng không ít.

Ta lời lẽ chân thành giải thích tại sao mình lại không giúp Tiểu Hồng đội mũ đỏ kia, cũng không phải nói trốn học có gì không tốt, mấu chốt là đang nói dối, nàng đồng thời muốn cùng lão sư nói dối với phụ mẫu, nếu sau này mở gia chủ hội nhìn thấy phụ thân, nàng còn phải nghĩ biện pháp lừa dối, phía sau một lời nói dối là lời nói dối vô cùng vô tận, một ngày nào đó bị vạch trần đối với tất cả mọi người đều là thương tổn rất lớn.

Tiểu Hồng nghiêm túc lắng nghe, gật đầu nói: "Thúc thúc, con hiểu rồi, bây giờ con tới trường."

"Thật hiểu chuyện, đi học đi, trưa thúc thúc dẫn ngươi đi ăn với được Hữu Đức Cơ có được không?"

"Được!" Tiểu Hồng rất vui vẻ đồng ý, cõng bọc sách đi vào cửa giáo dục, đi vài bước đột nhiên xoay người lại nói với ta: "Thúc thúc, nếu ngươi chờ ta quá sốt ruột, cứ tới chỗ tỷ tỷ kia tán gẫu một lát đi."

Ta kinh ngạc một hồi, kỳ quái quay đầu nhìn lại, là tỷ tỷ gì chứ?

"Đang đợi dưới gốc cây kia thôi." Tiểu Hồng giơ tay chỉ xuống.

Trong lòng ta vừa giật mình, theo bản năng mở ra thiên nhãn, không ngờ lại phát hiện dưới tàng cây Hòe cổ có một nữ nhân áo đỏ bị mái tóc đen nồng đậm che khuất mặt!

Nữ nhân này vóc người mảnh khảnh, tuổi chừng cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, mặc một cái váy đỏ cổ đại tương đương phong vận. Chỉ là da của nàng quá trắng, hơn nữa một chút màu máu cũng không có, lại phối hợp với mái tóc dài kinh khủng kia, lần đầu tiên nhìn thấy vẻ đẹp người đẹp như kiểu nấm mồ trong chốn thi thể già của Dĩ Sơn thôn, khiến người ta sợ hãi!

Ta ngẩng đầu nhìn, thì ra là hôm nay là ngày đen, cho nên âm linh này mới có thể hiện thân ở ban ngày, may mắn tối hôm qua không bị choáng váng thủ hộ đến hừng đông, bằng không vài ngày sau người khác có thể nhặt xác cho ta...

Ta mơ hồ cảm giác được, âm linh này có liên hệ mật thiết với gian phòng ma quỷ, hơn nữa nàng tựa hồ muốn nói cho ta một ít manh mối, liền chậm rãi đi về phía nàng, phi thường khách khí chắp tay nói: "Xin tiểu thư, xin hỏi có gì chỉ giáo?"

Cô gái áo đỏ dùng tay áo che miệng, dường như đang cười, sau đó âm trầm bay lên.

Ta vừa nhìn cửa là lập tức theo sau!

Đi tới đi lui, cô gái áo đỏ không ngờ tới nơi ta vừa ăn điểm tâm, sau đó biến mất không thấy nữa. Hiện tại mới hơn tám tuổi, người nơi này khá nhiều, ban đầu ta cho là do dương khí quá nặng đã xua tan cô ta, sau đó ta phát hiện phía sau tiệm đậu phụ có một ụ đất lớn, nhìn từ ngoại hình thì như một ngôi mộ cổ.

Vừa rồi tên tiểu nhị kia ra đây rác rưởi, ta hỏi hắn: "Anh đây hỏi thăm một chút, đống đất này chất bao lâu rồi?"

Tiểu nhị tức giận nói: "Ngươi nói mớ rác này à, hồi bé ta còn ở đây, ngươi hỏi cái này làm gì."

"Ta thấy sao lại có phần giống cổ mộ." Ta nói.

Tiểu nhị cười ha hả: "Đại ca, ngươi đọc tiểu thuyết trộm mộ nhiều rồi à? Cổ mộ làm sao có thể tu ở chỗ này."

Đây thật sự chỉ là đống rác thôi sao?

Ta yên lặng một hồi, sau khi cẩn thận kiểm tra thì phát hiện bên ngoài đống đất có một vòng gạch xanh vây quanh. Viên gạch xanh này có niên đại tương đối xa xưa, rõ ràng là viên gạch bọc đầu bên ngoài cổ mộ. Loại chuyện này cũng không hiếm thấy, bên phía võ hán cũng thường xuyên có đội Sùng Tư phát hiện cổ mộ kinh thiên trong đống đất bình thường.

Ta đến tìm tiểu nhị cần một bao nhựa cây, đi tìm một ít đất trên mộ. Ta cảm giác nữ tử áo đỏ này và phu thê quan phủ sáng tạo ra nhất định có nguồn gốc sâu xa, đất này có lẽ có thể phái tới công dụng gì đó.

Đây là ta định ban ngày đi dò xét hộ thể, nhưng hôm nay là ngày âm u, hơn nữa trải qua chuyện tối hôm qua, dương khí của thân thể ta hao tổn lợi hại, vừa nghĩ đến cảnh tượng khủng bố trong ốc chiếu, da đầu ta liền tê dại từng trận.

Ta đi dạo một hồi ở gần đây, học trò chiều tiểu học sinh tan học, ta tới cửa trường học chờ Tiểu Hồng đội mũ, vừa nhìn thấy ta liền thân thiết hô "Thúc thúc", kéo tay ta đi ăn đạo đức.

Bọn ta ngồi trong xe đi vào đoạn đất tương đối phồn hoa trong huyện, cho nàng thêm chút gói, còn dùng tiền mua một món ăn Giáp Giáp, món đồ chơi da lông, mũ đỏ nhỏ gặm chỗ ngon lành nói với ta: "Khí thúc của ta ký túc túc xá."

Ta cười: "Vì sao lại nói như vậy?"

"Ba ba ba ta mỗi ngày đi làm, chưa bao giờ cùng ta ra ngoài ăn thêm đạo lý, cũng không nói đạo lý với ta, chỉ biết mắng ta." Nói xong, bà quẹt cái miệng nhỏ nhắn, một bộ ủy khuất muốn khóc, đáng thương lại đáng yêu.

Nhìn Tiểu Hồng đội mũ, ta bỗng nhiên nghĩ tới phàm nhân, thời gian sống trẻ là đoạn quan trọng nhất trong cuộc đời con người, nhưng thời gian này thường thường cũng là thời điểm phụ mẫu bôn ba sự nghiệp, cho nên rất nhiều người khi còn bé đều thiếu thiếu sự đồng hành của cha mẹ, sau khi lớn lên cũng trở nên thiếu cảm giác an toàn. Ta nghĩ chờ phàm Phàm lớn thêm một chút nữa, có phải mình nên đóng cửa dừng nghề không? Ở nhà hảo hảo tiếp đón trăng mới cùng Phàm.

Ăn xong đồ, ta đưa nàng về trường học, lúc đi tới gần gian phòng, con mắt của Tiểu Hồng đội mũ đỏ vẫn luôn hướng về phía đó nhìn, ta hỏi nàng nhìn thấy cái gì sao? Nàng nói: "Hắc hắc."

Ta hơi sửng sốt, tuy hôm nay là ngày đen trời, nhưng giữa trưa vẫn rất sáng sủa a, nghĩ lại, hóa ra đôi mắt âm dương của Tiểu Hồng có thể phát giác được Âm Dương nhãn, thật sự khiến người ta bội phục.

"Ta hỏi: "Ngươi còn có thể nhìn thấy cái gì?"

Nàng nghiêm trang nói: "Luồng khí đen kia mọc chân."

"Có chân?" Ta sửng sốt một chút.

Nói đến nửa ngày tỷ thí nàng mới hiểu được, hóa ra cỗ âm khí hội tụ ở bên trong vách tường đang khuếch tán bốn phương tám hướng, nếu như từ trên cao quan sát, thì sẽ giống như một con nhện đen cực lớn nằm trên mặt đất. Linh quang của ta vừa hiện, gọi là Tiểu Hồng cho ta xem một bức họa., Nàng đem bọc sách đặt lên trên tế đàn, nằm sấp ở phía trên dùng lá dơi viết trên quyển sách xiêu xiêu vẹo vẹo. Sau khi vẽ xong ta liền cầm lên xem, hình dạng âm khí tạo thành tựa hồ là đại trận, nhưng trước kia ta hoàn toàn chưa từng thấy qua.

Tối hôm qua ta một mình xông vào gian nhà, tình huống quỷ dị tiếp theo một màn, cảm giác quả thực khá giống xông trận.

Mới đầu ta tưởng rằng sau khi quan tài chôn cất chồng chất kia bị lôi ra, thì đã chọc giận âm linh bên trong, bắt đầu trả thù. Thế nhưng sự tình dường như cũng không đơn giản như vậy, nơi này vốn tồn tại một trận pháp Thượng Cổ? Trong lúc vô tình bị người ta mở ra.

Cách trường Tiểu Hồng còn có hơn nửa giờ, ta bảo nàng đưa ta đến một trong số đó là "Chân Đại Tri Chu" để xem, phụ cận lầu các bị phá rất sạch sẽ, đâu đâu cũng có gạch vụn đổ nát, đại khái nguyên bản nhà bất động sản muốn xây một khu nhỏ xa hoa, không ngờ mới xây xong căn nhà này đã xảy ra chuyện này.

Chúng ta tới một chỗ, nơi này quả thật có một luồng âm khí đang rục rịch chuyển động! Cái mũ đỏ nhỏ vẽ vẽ giữa không trung giữa không trung, lúc đầu ta còn không biết nàng ta đang làm gì, vừa mở mắt ra nhìn, suýt chút nữa đã dọa ta sợ, không ngờ nàng ta lại dùng tay vòng quanh một sợi âm khí, vẽ thành hình con sói quá đáng giữa không trung.

Ta ngay cả vội vàng nắm tay nàng, Tiểu Hồng liếc nhìn ta bằng ánh mắt tò mò. Ta âm thầm buồn bực, chẳng lẽ âm khí này là thiện khí, vô hại đối với Tiểu Hồng mũ? Không đúng, thân thể Tiểu Hồng mũ cực âm, có khả năng bị Âm Linh coi là đồng loại.

Âm vật khổng lồ nhất trong chín trăm bảy chương...

Ta nhìn xung quanh, tìm một mảnh ngói rồi đào lên, muốn nhìn xem phía dưới có phải chôn vật gì không? Có thể phá đại trận này không.

Dùng mảnh ngói thì đương nhiên không thuận tay, đào được năm phút ta mới đào ra một cái hố nhỏ, đã mệt đến mồ hôi đầy đầu. Ta đưa tay xoa mồ hôi trên trán, đột nhiên ngửi được mùi máu tanh, mở bàn tay ra xem, trên hai tay vậy mà dính đầy máu tươi.

Nhìn vào trong hố, bùn đất ẩm ướt một chút chậm rãi thấm ra máu tươi, trong thời gian ngắn trong hố đã hội tụ thành một vũng máu nhỏ. Bình thường mà nói, máu trong đất bốc lên mang ý nghĩa xúc động thứ không lành, đây mặc dù không phải chuyện tốt, nhưng lại từ mặt bên minh chứng, phía dưới quả thật có một đại trận.

Ta đang sững sờ, Tiểu Hồng đột nhiên đẩy ta một cái, ta vốn đang ngồi, vội vàng không kịp đề phòng đặt mông xuống đất, thiếu chút nữa đem mông ngã gãy.

Ngay lúc ta ngã xuống, một khối ngói sắc bén không biết từ nơi nào bay tới, nếu không phải Tiểu Hồng mũ đẩy ta một cái, chỉ sợ đã cắt đứt cổ họng của ta!

Lòng ta còn sợ hãi nhìn quanh bốn phía, phát hiện âm khí nơi này trong nháy mắt nồng đậm hơn mấy chục lần, giống như sương mù che khuất bầu trời, gạch ngói vụn chung quanh, đá vụn đang không ngừng nhảy lên, dường như sâu trong lòng đất có thứ gì đó muốn chui ra.

Ta kéo mũ tiểu hồng chuẩn bị rút đi, nhưng lại phát hiện không thể bước chân, cúi đầu nhìn chân của quỷ thủ cấu thành một đôi âm khí đang nắm chân của ta. Ta giận tím mặt, cưỡng ép kích phát lực lượng tùy tiện trên người muốn đánh nó văng ra. Quỷ thủ trong nháy mắt tan thành mây khói, nhưng chỉ trong nháy mắt, vô số quỷ thủ từ đống gạch ngói chui ra bắt ta, kèm theo từng đợt gào thét tuyệt vọng.

"Giúp ta một chút..."

"Giúp ta một chút..."

Giọng nói u oán kia khiến người ta run sợ, một âm linh chui ra khỏi đống gạch vụn, hắn mặc trang phục cổ đại, sắc mặt tái nhợt, thất khiếu đều đang chảy máu, hai tay dốc sức liều mạng nắm lấy ta.

Tiểu Hồng cầm một cục đá ném về phía hắn, mắng: "Đồ hỏng, đánh ngươi!"

Thạch Tửu tự nhiên không có lực sát thương đối với Âm Linh, nhưng là ta bất ngờ phát hiện, những Âm Linh này chỉ cảm thấy hứng thú với ta, căn bản không phát giác gì đối với cái mũ Tiểu Hồng.

Ta rút ra Ngân Nguyệt loan đao, bị dương khí của loan đao chấn nhiếp, âm linh không dám tới gần, ta chất vấn: "Ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này?"

"Ta là một Luyện Khí Sư, phụng mệnh sư phụ Âu Dã Tử tới đây dọn dẹp môn hộ, kết quả bị người giết hại, ngay cả linh hồn cũng bị vây ở nơi này, cầu xin ngươi giúp ta, giúp ta một chuyện!"

Nói xong, hắn trực tiếp hướng ta bò qua, ta chú ý thấy hắn không có nửa người dưới, phần eo trở xuống đều là máu chảy đầm đìa, một bãi to đầy ruột, nội tạng lôi ở bên ngoài, đây là bộ dạng lúc hắn chết. Trên người hắn còn quấn một sợi xích sắt thô to, đó đương nhiên là âm khí cấu thành, xích sắt một mực kéo dài xuống đất, ta vội vàng quát: "Đừng tới đây!"

Hắn mắt điếc tai ngơ bò về phía ta, đôi móng tay vừa nhọn vừa dài muốn vuốt ve ta, âm linh này bị trói buộc ở trên pháp trận, liền bị pháp trận thao túng, ngoài miệng cầu ta giúp hắn, nhưng thân thể lại rất thành thực đến công kích ta.

Ta không nói hai lời, nâng đao bổ tới, thế nhưng Âm Linh lại làm một động tác theo ý ta không tưởng được, hắn ôm chặt loan đao, dương khí trên loan đao của Ngân Nguyệt bị kích thích, thiêu đốt hắn đến nỗi liên tục kêu thảm thiết, thân thể đau đớn co quắp, nhưng sống chết cũng không chịu buông tay, ta dùng sức kéo về phía sau, nhưng làm sao cũng không kéo được.

Cuối cùng gã cắn răng dùng sức rút loan đao ra, âm linh bị lưỡi đao cắt một cái, lập tức hồn phi phách tán, hóa thành một bãi quỷ huyết đen kịt.

Tiểu Hồng bị dọa đến mức lấy tay che mắt, mắt lại từ khe ngón tay vụng trộm nhìn ra ngoài. Ta đột nhiên hiểu ra, mục đích của tên này chính là tìm chết, hắn bị vây ở đây không biết mấy trăm ngàn năm, thà rằng liều hồn phi phách tán cũng yêu cầu được giải thoát.

"Giúp ta một chút..."

"Giúp ta một chút..."

Tiếng quỷ kêu thê lương lại lần nữa vang lên, khắp nơi ầm ĩ, vô số âm linh giãy dụa từ bốn phương tám hướng bò ra ngoài, trên người bọn họ đều quấn lấy xích sắt, trong lòng ta hoảng hốt, những người này đều là âm linh bị vây ở nơi này!

"Thúc thúc, cẩn thận phía sau!" Tiểu Hồng đội mũ quát to một tiếng.

Ta vội vàng xoay người, liền nghe thấy "Vèo" một tiếng, một viên đá bay hướng ta bay tới. Ta dùng loan đao trong tay đón đỡ một cái, hòn đá đụng vào trên loan đao bắn tung tóe hoa lửa, chấn động đến hổ khẩu ta đau đớn kịch liệt, quả thực khó có thể tưởng tượng.

"Thúc thúc, bên trái!"

Ta chuyển sang bên trái, lại đỡ một khối ngói tập kích.

Trên mặt đất, mái ngói như có ý thức dồn dập công kích ta, đội mũ đỏ nhỏ ở bên cạnh chỉ huy ta, dần dần ta phát hiện ra, nàng cũng không phải phản ứng nhanh mà là có thể sớm đoán được phương hướng công kích đến, chuyện này quả thực quá thần kỳ.

Ta ngăn cản được năm phút, cánh tay đều bị chấn động, trong lúc đó thỉnh thoảng có âm linh muốn từ phía dưới đánh lén ta, nếu không phải Tiểu Hồng đội mũ một mực chỉ điểm ta, chỉ sợ lại thảm như tối hôm qua.

Cứ tiếp tục chiến đấu như vậy không phải chuyện tốt, ta vừa ngăn cản vừa lui về phía sau, dần dần rời khỏi phạm vi bao phủ của âm khí này, sau đó kéo cái mũ đỏ nhỏ bỏ chạy.

Chạy được một khoảng, lại quay đầu nhìn, đoàn âm khí khuếch đại dần dần tự động thu liễm lại, chỉ còn lại có một luồng hắc vụ liên kết với gian nhà. Ta thở phào nhẹ nhõm, năng lực phòng ngự của pháp trận này quả thực quá khoa trương!

"Ta hỏi Tiểu Hồng đội sao lại nhìn ra đám đá đó công kích ta từ hướng nào? Nó cũng nói không rõ, lúc này nó cũng nên đến trường, sau khi đưa nó đi trường học, ta ở đây cũng không có việc gì, liền về khách sạn trước.

Trên đường ta đột nhiên phát hiện vừa rồi có một mảnh ngói rớt vào trong túi tiền, cầm trong tay ước lượng một chút, trên mảnh ngói còn lưu lại một cỗ âm khí, hơn nữa cảm giác âm vật kinh qua thời bình thường rất giống, chẳng lẽ mảnh ngói này là một vật âm hiểm?

Ta lật qua lật lại kiểm tra, xác định đây chính là một kiện âm vật, điều này thật kỳ quái!

Âm linh vừa mới bị xích sắt trói lộ ra một tình báo trọng yếu: Âu Dã Tử, môn đồ của gã đến thanh lý môn hộ, là muốn thanh lý ai đây? Có phải hay không là chơi Mạc Tà!

Trong lịch sử Trung Quốc, Âu Dã Tử là một nhân vật gặm trâu, sở dĩ nói chia rẽ là bởi vì gã là đúc kiếm đại sư sớm nhất Trung Quốc.

Đồng thời hai đại sư đúc kiếm lợi hại khác cũng chính là con rể của Âu Dã Tử.

Nghe nói cả đời Âu Dã Tử tổng cộng chế tạo tám thanh thần kiếm, trong đó Thuần Quân Kiếm nổi tiếng nhất cuối cùng rơi vào tay Việt Vương Câu Tiễn. Lúc ấy có người muốn dùng hai tòa thành trì, một ngàn con tuấn mã đến trao đổi, mưu sĩ Tiết Chúc là thủ hạ của mình có muốn trao đổi hay không?

Tiết Chúc lớn tiếng kêu lên, tuyệt đối không thể! Lúc trước khi Âu Dã Tử rèn thanh kiếm này, đã đào rỗng tích khoáng Xích Phản Chi Sơn, tìm khắp Đồng như suối của suối Da, Lôi Công trợ uy cho hắn, Giao Long nhóm lửa bếp lò cho hắn, lúc này mới rèn ra thuần quân kiếm.

Hiện tại Âu Dã Tử đã chết, thiên hạ không còn kiếm thần nữa, cho dù là lấy một quốc gia cũng không thể đổi nha.

Bởi vậy có thể thấy, quá trình đúc kiếm của Âu Dã Tử cực kỳ thần bí, người ngoài không cách nào phục chế được. Nghe nói trước đây lúc hắn đúc kiếm đi khắp danh sơn đại xuyên, tìm kiếm ba loại tài liệu Thiết Anh, Hàn Tuyền, Lượng Thạch, cuối cùng tại long tuyền tìm được Hàn Tuyền, Tần Khê tìm được Minh Thạch, Lậu Sơn hái được Thiết Anh.

Truyền thuyết Thiết Anh chính là một khối Thiên thạch sắt từ trên trời rơi xuống, dùng lửa trần gian căn bản không cách nào nóng chảy, Âu Dã Tử liền đốt hương tắm rửa, cắt một sợi tóc của mình, lại nhỏ vào một giọt tinh huyết, khối sắt trong lò đốt đỏ bừng lên mới chậm rãi hóa thành nước thép.

Cách làm này tương đương với việc dung nhập một phần hồn phách của mình vào kiếm. Loại công nghệ chế tạo này khá giống luyện khí, nghe nói Luyện khí sư cũng chia Âu Dã Tử cho sư gia khai sơn!

Chỉ có điều Luyện khí sư là một lực lượng vô cùng thần bí, ta cũng chỉ nghe tên chứ chưa bao giờ nhìn thấy.

Chương thứ chín trăm một ngàn giết một người, bổ một người...

Chuyện càng lâu dài thì càng dễ dàng bị che phủ bởi lịch sử cuồn cuộn. Nếu như những Luyện Khí Sư này thật sự do Âu Dã Tử phái tới truy sát Mạc Tà, có thể suy đoán được đại trận này là do vợ chồng Mạc Tà bày ra.

Hộ ốc sở dĩ phát sinh đủ loại quái sự, là bởi vì một ngọn cỏ một cây, thậm chí toàn bộ phòng ốc đều đã bị luyện thành âm vật, đây là một loại đại trận luyện khí thất truyền đã lâu!

Nghĩ tới đây ta đột nhiên sợ hãi, tối hôm qua thiếu chút nữa là không đi được, đây là lần đầu tiên ta gặp phải Âm vật khổng lồ như vậy!

Luyện khí đại trận cơ hồ là không thể chiến thắng, chỉ cần ta đi vào trong phòng mới, hết thảy đồ vật trong phòng đều sẽ chủ động tới giết ta, cho dù là một căn đèn ống, một mảnh ngói, khiến người ta cảm thấy đau đầu vô cùng.

Về tới khách sạn, ta viết một lá thư, hỏi hắn đề nghị, có thể là mệt mỏi, ta ngã đầu ngủ say, lúc tỉnh dậy sắc trời đã là chạng vạng, nghĩ tới mình độc lập ở nơi khác, tâm cảnh không hiểu sao lại bi thương.

Nam nhân chăn hộ còn chưa có hồi âm, có thể còn chưa thu xếp tốt tro cốt thiền sư lông mày trắng.

Đêm nay ta không có ý định đi phụ trí, mà là ở trong khách sạn tùy tiện lên mạng đánh thời gian, sớm đã ngủ rồi, nghỉ ngơi lấy đủ tinh thần dự định ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, ta bị máy móc thông tin của nam tử thích môi đánh thức, khi nghe được giọng nói của hắn thì ta vừa mừng vừa sợ, hắn ở bên máy truyền tin hỏi: "Cửu Lân, hiện tại ngươi đang ở bờ bắc hả?"

Ta sửng sốt một chút, vì sao nam nhân thích lập tức quan tâm tới cái này, bèn nói: "Đúng vậy, sao thế?"

"Vừa vặn, hai ngày nữa ta cũng muốn đi qua bờ sông làm một chuyện lớn, hay là ngươi chờ ta qua đi." Nam tử an ủi đáp.

"Vậy phải đợi đến lúc nào, ta ở Tiểu Phá huyện thành này sắp buồn chết rồi, ngươi cho ta thủ đoạn, thừa dịp chờ ngươi mấy ngày công phu ta tranh thủ thời gian giải quyết chuyện này." Nói ra.

"Đại trận luyện khí này không nằm trong lĩnh vực chuyên nghiệp của chúng ta, không có Luyện khí sư nào phá được." Nam nhân lo lắng nói.

"Nói dễ lắm, ta biết đi đâu tìm Luyện khí sư đây." Ta bất đắc dĩ nói.

Nam nhân chăn bầu cười: "Nói không chừng hai ngày nữa ngươi có thể gặp được, đúng rồi, nếu như ngươi thực sự không có chuyện gì, tiện thể hỏi thăm một người tên là Sở Tử Khiêm." Hắn dừng một chút, lại nói: "Người này chính là Luyện khí sư!"

Nam nhân chăn ấm là người không nói lời thừa, hắn bảo ta tìm người giúp, người này nhất định phi thường quan trọng.

"Sở Tử ta hỏi dung mạo khiêm tốn, bao nhiêu tuổi, nam nhân thương vong nói một câu chờ một lát, sau đó dùng điện thoại di động phát cho ta một bức thiếp, nam nhân trên bức hình bất quá chỉ ngoài ba mươi, bộ dạng trắng trẻo sạch sẽ, mang theo một bộ kính mắt, dáng có chút tiểu soái.

Nam nhân chăn hộ cũng không nói rõ lai lịch của người này, chỉ nói ngắn thì ba ngày, lâu thì bảy ngày nữa tới Hà Bắc tìm ta.

Mặc quần áo tử tế của ta ra ngoài tìm nhà chủ quán để đối phó một phen, Hà Bắc lớn như vậy, vị muốn tìm cũng chưa chắc đang ở trong tiểu huyện thành này, nhưng trên đường ta vẫn gặp người liền hỏi thăm một chút, chỉ nói là một người thân thích đi xa nhà của nhà mình. Sau đó ngại mỗi lần lật ảnh trong sách lại quá phiền toái, dứt khoát bố trí điện thờ đặt điện thờ bảo vệ, trực tiếp nhấn nút đi ra.

Sáng nay ta đi dạo chơi trong tiểu huyện thành, kết quả lại ma xui quỷ khiến đến gần lầu gác, ta là người thích cái gì trong lòng không bỏ xuống được.

Phụ cận lầu các có một đống người vây quanh, còn có mấy chiếc xe ngựa dừng ở bên cạnh, tựa hồ là đã xảy ra án mạng gì, khi ta đi tới mới phát hiện, nơi đó dĩ nhiên là nơi hôm qua ta và Tiểu Hồng đội mũ tới!

Lão đầu cũng ở phụ cận, ta ngăn cản hắn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lão đầu lắc đầu thở dài, một hơi nói tạo nghiệt.

Hóa ra sự tình phát sinh từ tối hôm qua, có mấy người trẻ tuổi ở phụ cận uống rượu, có một người nhân lúc rượu còn hứng đánh cược nói ai dám vào trong căn nhà này chụp ảnh gửi các bằng hữu phát ảnh hơi bức thư, hắn đồng ý lấy năm trăm đồng hồ. Kết quả thật có một người liều mạng chạy vào, sau khi đi vào người liền mất tích., máy truyền tin cũng không được, làm cho những người còn lại hoảng sợ, mấy người này đều là đơn vị làm việc, sợ chuyện bị lộ ra sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của mình, vì thế mọi người quyết định nhất trí bảo mật, coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

Kết quả sáng sớm ngày thứ hai, có người qua đường phát hiện người trẻ tuổi đánh cược kia đang liều mạng dập đầu ở trên một đống gạch vụn phụ cận lều trại, ngăn không được, đập đầu mình đến mức đều là máu, quả thực là tự đập mình đến hôn mê. Người qua đường vừa nhìn đống gạch vụn, sợ hãi kêu to, trong đó vậy mà lộ ra một bàn tay người tái nhợt.

Sau đó bọn cướp chạy tới, quả nhiên từ trong đống gạch vụn đào ra thi thể thanh niên mất tích kia, kết quả giám định là trái tim chủ mạch máu nổ tung, nói cách khác là bị dọa chết tươi, nhưng vì sao hắn lại chạy đến nơi đây? Là ai chôn hắn ở dưới gạch ngói vụn, thật sự rất khó giải thích.

Đánh cược tên trẻ tuổi này cũng không biết mình chạy tới đây bằng cách nào, hắn chỉ nhớ mình mơ thấy vị bằng hữu chết kia toàn thân là máu tới đòi mạng hắn, hắn sợ tới mức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, kết quả vừa mở mắt phát hiện mình ngã ở đây, trán toàn là máu.

Ông lão thở dài: "Ài, chàng trai trẻ hiện tại thật là không biết quý trọng tính mạng của mình rồi. Người tóc trắng tặng người tóc đen, cha mẹ của hắn phải đau lòng đến mức nào chứ."

Lão đầu tuổi tác như vậy cũng rất thương cảm, ta khuyên an vài câu, lúc này bên kia đột nhiên có người hét lên một tiếng, một tên khốn đang chụp ảnh lấy chứng chỉ ngồi dưới đất, tay chỉ đống gạch ngói vụn nói: "Vậy trên đó có người!"

Một cảnh báo khác nói: "Tiểu Vương, ngươi đang nói nhảm gì vậy, trên đó đâu có ai? Chẳng phải thi thể cũng đã mang đi rồi sao..."

Tên cảnh sát kia thề thốt nói: "Thật đấy, ta vừa mới nhìn thấy trong tấm vải chiếu."

Ta mở Thiên Nhãn nhìn xuống, xác thực có một người đàn ông đang ngồi trên đống gạch vụn, cũng giống âm linh hôm qua hiện thân. Trên người gã quấn lấy một đạo xích sắt, ta đột nhiên hiểu ra cái gì. Người thanh niên vô tội này sở dĩ phải chết, chính là vì hôm qua ta giết chết một Âm Linh.

Ta không khỏi hít vào một hơi khí lạnh!

Đại trận này đã tiến hóa thành quái vật, hơn nữa có được ý thức của mình, Âm Linh áp trận trên mắt trận không còn, lập tức giết chết một người sống đến bổ sung, nói theo một ý nghĩa nào đó, là ta hại chết người này.

Nghĩ tới đây, tâm tình của ta có chút nặng nề, một mình ngồi ở đàn hoa ven đường, rầu rĩ hít vào mấy hơi khói, lúc này một đám học sinh con nít nghịch ngợm đi tới, ta vừa nhìn đã biết, thì ra là đã tan học.

Nói thật ra ta cũng đã tới chỗ này rồi, dứt khoát ngồi cùng tiểu Hồng ăn trưa, đợi ở cửa trường học một lát, thì thấy Tiểu Hồng đội mũ đi ra. Nàng nhìn thấy ta rất vui vẻ, ngọt ngào gọi một tiếng thúc thúc. Hôm nay nàng mang theo tiền cơm, cứ muốn lôi kéo ta đi ăn lạnh, sao ta có thể để một tiểu loli mời ta chứ? Đương nhiên vẫn là đưa nàng đi ăn một bữa với đạo đức cơ.

Chương thứ chín trăm mười chín, luyện khí đại sư

Ta hỏi nàng ngày thường đều ăn cơm trưa ở đâu? Hóa ra cha mẹ nàng tìm một cái bàn ăn gần trường, buổi trưa ở đó ăn cơm tối, nhưng nón nhỏ không thích ở cùng với những người bạn nhỏ khác, chê bọn họ ngây thơ, hơn nữa a di mỗi ngày đều là mấy món ăn kia, đã sớm ăn ngán rồi.

Lần này nàng làm ta rất vui vẻ, đưa tay sờ sờ mũi nàng, nói: "Ngươi mới bao nhiêu tuổi, ngại các tiểu bằng hữu trẻ con khác."

Tiểu Hồng đội mũ ngẩng mặt lên nói: "Ta thích ở cùng với thúc thúc, thúc thúc cũng rất thành thục."

Lời này ta cũng xem như là đồng ngôn không ngại nghe, mặc dù ta không phải là kỹ nữ gì cả, nhưng mũ đỏ nhỏ xác thực rất đáng yêu, trước đó ta không chỉ nghĩ, nếu ta có thể lại có một đứa con gái như vậy thì tốt rồi.

Trong Trữ Đức có tủm tỉm miễn phí, ăn xong đồ đội mũ đỏ tìm ta xem xe chở gấu qua lại, ta đã đưa cho nàng, lúc mở bình cảnh nàng đột nhiên kinh hô một tiếng, ta mới nhớ ra Bình Bảo là hình ảnh của Sở Tử khiêm tốn, liền hỏi: "Làm sao vậy, ngươi đã gặp qua vị thúc thúc này chưa?"

Tiểu Hồng nhìn tấm gương kia đánh giá hồi lâu, nói: "Ừm... hình như ta từng thấy ở đâu đó."

"Vậy sao?" Ta hưng phấn hẳn lên, không ngờ rằng nơi đạp vỡ giày sắt không tìm thấy, có được lại chẳng tốn chút công phu nào, liền hỏi nàng đã nhìn thấy ở đâu.

Tiểu Hồng mũ nói một hồi vừa mới chuyển vào lầu gác bên trong, Sở Tử Khiêm thường xuyên đi loanh quanh gian nhà, nàng sở dĩ chú ý tới hắn bởi vì hắn giống như ta, trên người đều có một đạo kim quang nhàn nhạt.

Ta bây giờ đang tò mò, rốt cuộc người đàn ông thích trợ giúp ta tìm có lai lịch gì?

Bọn ta đang ở Điền Đức Cơ bỏ thời gian một hồi, buổi chiều ta đưa Tiểu Hồng mũ tới trường, ta đem chuyện Sở Tử Khiêm đã tới đại danh huyện dùng lá thư viết cho nam nhân tốt, buổi chiều đến Hoa Thư Lâu tân tân một hồi, lật tung thần thoại Trung Quốc xem có thể tìm được cái gì liên quan đến truyền thuyết của Mạc Tà hay không, đối với phu thê rèn kiếm có vài bản truyền thuyết, nhưng không ai nhắc tới ân oán giữa bọn họ và Âu Dã Tử.

Người của Hoa Thư viện ở đây không nhiều lắm, ta đã tìm vài thần thoại trong nhân gian dân gian, sách của nhân vật lịch sử, xem say sưa, bất tri bất giác đã qua một buổi chiều, lúc này xe ở đây đột nhiên vang lên tiếng, hiện ra một cái số hiệu xa lạ, nhìn như là cơ hội.

Ta vội vàng đi tới điện thoại bên ngoài của hiệu sách, âm thanh của đối phương rất cổ quái, rất lanh lảnh, hình như đã trải qua xử lý đặc biệt, trong lòng ta tự nhủ đây là đập quỷ phiến sao?

Hắn vừa đến liền hỏi: "Các hạ là đầu đường nào, vì sao lại điều tra ta?"

Ta sửng sốt một chút, người này chẳng lẽ là... Sở Tử khiêm tốn!

"Ngươi là Sở Tử Khiêm?" Ta kêu lên.

Đối phương nở nụ cười, giọng cười the thé quái dị: "Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta đấy."

Nam nhân chăn bầu vẫn chưa nói với ta là địch hay là bạn, vì vậy ta cũng không ngốc như vậy, vừa lên liền tự giới thiệu, thế là trừng mắt nói: "Ngươi mặc kệ ta là ai, xem ra hai ta có mục đích chung, có nên cân nhắc hợp tác hay không?"

"Hợp tác? Xin lỗi, không có hứng thú, Bồ Đề tử chỉ có một viên, không đủ chia hai người." Đối phương đáp.

Bồ Đề Tử?

Lần đầu ta nghe nói có thứ này, đại khái là có quan hệ mật thiết với đại trận luyện khí này. Lúc ta đang suy nghĩ trả lời thế nào, Sở

Tử khiêm tốn nói: "Trương Cửu Lân, ta khuyên ngươi một câu, chuyện Luyện khí sư chúng ta ngươi đừng quản."

Ta kinh hãi: "Làm sao ngươi biết tên ta?"

"Ta đâu chỉ biết tên của ngươi, ta còn từng gặp ngươi, ngươi không cần khẩn trương như vậy, ta không phải là địch nhân của ngươi, hai ta nước giếng không phạm nước sông. Nhưng nếu ngươi dám có chủ ý với Bồ Đề Tử, ta liền có một trăm loại thủ đoạn giết chết ngươi! Trên địa bàn của Luyện khí sư, không cho phép có người trâu bò như ngươi tồn tại."

Nói xong, máy truyền tin đùng một tiếng ngắt liên lạc.

Ta cầm máy truyền tin sửng sốt tới mười giây, cảm thấy khắp đầu đều là dấu chấm hỏi, vốn chỉ là một tòa phòng ma quỷ, ai biết sẽ liên lụy nhiều chuyện như vậy.

Ta lập tức phúc cho nam tử tốt, nói cho hắn biết Sở Tử Khiêm có khả năng đang ở ngay huyện Đại Minh, lại hỏi Bồ Đề tử rốt cuộc là cái đồ chơi gì, nam tử tốt chỉ trả lời một câu: "Ba ngày sau gặp mặt nói chuyện kỹ càng, nhất quyết đừng đánh rắn động cỏ!"

Nam nhân an ủi lúc này lại bán, bảo ta gãi đầu gãi phổi khó chịu, nhưng cũng không có cách nào khác, hắn là người như vậy ta hiểu rõ, không đến lúc cần thiết tuyệt đối sẽ không tiết lộ tình hình thực tế.

Ăn xong bữa cơm chiều đơn giản, ta cũng không biết đi đâu, đột nhiên phát hiện con người ta sở thích cái gì đều không có, trừ thu âm vật hay thu âm vật, không có việc gì làm liền rảnh rỗi mốc meo, có thể đời này ta nhất định sẽ lao lực lao lực!

Không có chỗ để đi, trước tiên trở về khách sạn đã, vừa mới vào đại sảnh thì nhìn thấy Tiểu Hồng mũ đang ngồi trên ghế tre làm bài tập, ta một trận kinh ngạc: "Sao ngươi lại biết ta ở đây?" Lời ta vừa nói ra, ta đột nhiên nghĩ tới, huyện thành này chỉ có một quán khách nhỏ.

Tiểu Hồng đội mũ nói: "Thúc thúc, vừa rồi có một thúc thúc đến học viện hỏi con về người đó."

Ta kinh hãi: "Hắn trông như thế nào?"

"Cũng giống với ảnh trong điện thoại của ngươi." Tiểu Hồng đội mũ đỏ nói.

Nguyên lai Sở Tử Khiêm biết được tình huống từ trên chiếc mũ đỏ nhỏ. Tiểu Hồng lại lấy từ trong bao sách ra một tờ giấy kín đáo cho ta, nói là lễ vật Sở Tử Khiêm cho ta. Ta mở ra đọc, trên đó viết ba chữ lớn mạnh mẽ —— "Âm Thành cục!

Cục diện âm thành? Chuyện âm thành!

Ta nhớ đây là một loại pháp thuật của khách gia, có vài khách quý chết ở nơi tha hương, thi cốt không thể đưa về an táng, người khách chết ở dị hương oán khí cũng đều rất nặng, vì thế người trong địa phương liền dùng bùn nặn cho bọn họ một mô hình quần áo quý báu, để cho những Âm Linh Tê cư ở trong đó.

Âm Thành cục là thứ vô cùng huyền diệu, đừng nhìn chỉ là mô hình nhưng có thể lừa gạt Âm Linh hoàn mỹ.

Chẳng lẽ ý của Sở Tử Khiêm là muốn để cho ta bố trí một âm thành cục, dẫn dụ âm khí hội tụ ở trong phòng!

Ý tưởng này nghe có vẻ điên cuồng, to gan, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại rất khả thi.

Ta muốn nghĩ không rõ chính là, Sở Tử khiêm tốn làm gì đột nhiên nhảy ra chỉ điểm say mê, xem từ ngữ khí của nam nhân thích ăn hại, người này không phải là người tốt gì. Ta đột nhiên hiểu ra, hắn mới không phải đang giúp ta, mà là đang lợi dụng ta. Chờ ta chuyển âm khí đi, hắn khẳng định sẽ lập tức nhảy ra đoạt lấy Bồ Đề tử gì đó.

Tiểu Hồng đội mũ hỏi: "Thúc thúc, mỗi ngày người tới tòa nhà kia có phải định bắt quỷ không?"

Nương vốn định tùy tiện bịa ra lời nói dối, suy nghĩ lại, dù sao cũng thấy được những thứ này, bèn nói: "Thúc thúc muốn hóa giải âm khí của tòa lầu kia, để cả nhà các con không cần ở lại trong nhà nữa."

Tiểu Hồng vỗ tay cười nói: "Thúc thúc thật là người tốt, nếu như cần giúp đỡ thì cứ tìm ta."

Ta nở nụ cười, xoa cái đầu nhỏ của nàng: "Phải, ta biết rồi, ngươi nhanh về nhà đi, có muốn ta đưa ngươi không?"

"Không cần, thúc thúc tạm biệt." Tiểu Hồng cõng bọc sách vẫy vẫy tay với ta.

Sau khi về phòng, ta suy nghĩ chung quanh, có nên theo phương pháp này đi ổn định đại trận luyện khí này không?

Bị người ta dùng thương áp dụng tự nhiên là không muốn, nhưng về phương diện khác, ta vốn là đến kết thiện duyên tích âm, không muốn đem sự tình làm quá mức phức tạp, càng không ham bồ đề gì khác, cũng có thể tiếp nhận nhu cầu của mình.

Chương thứ chín trăm hai tiểu thư, phiền toái từ trên người ta xuống dưới!

Trước mắt nên tĩnh tĩnh không nên động, dù sao chúng ta cũng chờ nam nhân có trợ giúp tới rồi nói sau.

Ta dùng máy tính mở ra sa mạc bản đồ, đem đồ hình quan sát phúc phòng dựng lại, dùng bản vẽ miêu tả trên đó của hệ thống vẽ lên, bằng ấn tượng của ta đem hình dáng luyện khí đại trận này vẽ ra.

Từ trên trời cao đại trận này giống như là một con nhện tám xúc tu khổng lồ, ta tiện tay cất luôn bức tranh này vào điện thoại.

Ta tùy tiện tìm Bộ Túc Quỷ Phiên giết thời gian, chuyện Lâm Chính Anh nghịch quả nhiên kinh điển, nhìn mấy lần cũng không thấy chán, mãi cho đến mười điểm mới ngủ dậy.

Vừa mới có chút buồn ngủ, ta đột nhiên cảm giác tay chân lạnh lẽo, thân thể không thể động đậy, mơ mơ hồ hồ cảm giác trên người giống như bị thứ gì đè ép, chẳng lẽ là bị quỷ áp giường? Ta giận dữ một trận, tên nào không có mắt đi qua đường, dám đến chèn ép ta.

Thế nhưng người trong mộng cảnh đều rất mơ hồ, ta liều mạng giãy dụa, thật vất vả mới thoát khỏi trói buộc, mở mắt ra nhìn, đè lên trên người của ta chính là nữ quỷ áo đỏ tóc dài kia.

Cả người nàng đè lên người ta, nhìn khoảng cách gần, mặt của nàng thật sự là trắng, trắng đến mức đuổi kịp chờ tuyên chỉ, đây chẳng lẽ là tiết tấu muốn chơi người quỷ luyến với ta? Ta cũng không có khẩu vị nặng như vậy.

Ta rất vất vả mới nói ra: "Tiểu thư, phiền người đi xuống từ trên người ta được không?"

Cũng không biết nàng có hiểu hay không, bồng bềnh bay lên, sau đó trực tiếp xuyên qua cửa mà ra.

Ta ngồi dậy có chút khói ép xuống, sau khi hút xong thì nằm xuống tiếp tục ngủ, nhưng chưa ngủ được bao lâu, đột nhiên cảm giác được một cỗ lạnh lẽo thấu xương xương người, mở mắt ra nhìn lại, lần nữa đối mắt với cặp mắt trắng hếu kia.

Ta nghĩ có phải mình quá đẹp trai rồi không, hết lần này tới lần khác chèn ép ta đến hết lần này đến lần khác!

Thấy ta tỉnh, nữ quỷ lại bay đi, biến mất ở ngoài cửa. Ta ngồi dậy sửng sốt mấy giây, đột nhiên cảm thấy việc này có chút kỳ quặc, có phải là nàng muốn nói cho ta biết điều gì không? Vì vậy ta thong thả mặc xong quần áo, mở cửa ra nhìn, nữ quỷ đi tới đi lui, giống như đang chờ ta.

Ta khóa cửa lại đuổi theo nàng, nàng ta ở phía trước chân không chạm đất bay, chúng ta một trước một sau đi xuống lầu lớn, đi tới một chỗ nàng ta mới biến mất không thấy gì nữa.

Hình như ta đã tới đây, chỉ có điều tối nay đèn đen lập tức sáng mù không nhớ ra, có một gia đình đang thắp đèn, bên trong vang lên tiếng khóc. Ta nhìn từ cửa sổ vào bên trong, hóa ra là cha mẹ của Tiểu Hồng.

Trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, lẽ nào mũ đỏ nhỏ có vấn đề?

Ta đi vào trong phòng, hỏi xảy ra chuyện gì. Bạch Đại Xuyên nói với ta, buổi tối ăn cơm. Vợ chồng bọn hắn bởi vì một ít chuyện vặt lông gà vỏ tỏi ồn ào một hồi. Bạch Đại Xuyên thở phì phò đi ra ngoài dắt ngoặt, vợ vợ hắn ở trong phòng bếp rửa chén., Cái mũ Tiểu Hồng ở trong phòng xem TV. Lúc này có người gõ cửa, vợ vợ vợ còn cho là là là Bạch Đại Xuyên trở về, kêu là mũ Tiểu Hồng đi mở cửa, chờ hắn rửa bát ra xem xét, cửa mở rộng, mũ Tiểu Hồng không thấy, liền vội vàng gọi Bạch Đại Xuyên về.

Nói đến cũng kỳ quái, Bạch Đại Xuyên một mực ở bộ bán hàng nhỏ ở đầu hẻm nói chuyện phiếm với người khác, nếu như đi ra ngoài, hai vợ chồng tìm kiếm chung quanh, đem tất cả bạn bè của mình đánh điện thoại một lần, còn đi phái ra báo án, nhưng dân chúng nói mất tích không đến bốn mươi tám giờ không thể lập án, hai vợ chồng thất hồn lạc phách về nhà, càng nghĩ càng thương tâm, liền ôm đầu khóc lóc thảm thiết.

Đột nhiên ta hiểu rồi, nữ quỷ áo đỏ nửa đêm đưa ta tới đây, thì ra là vì Tiểu Hồng mũ xảy ra chuyện, xem ra nữ quỷ này xác thực rất thích mũ Tiểu Hồng! Cho nên cầu ta cứu người.

Ta an ủi bọn họ vài câu, hỏi xem có manh mối gì không, xem ta có thể giúp được không?

Bạch Đại Xuyên lau nước mắt, lấy từ trong túi ra một bộ di động, nói là vừa nhặt được ở trong ngõ nhỏ.

Ta nhận lấy xem xét, đây mới chỉ là một bộ Tiểu Linh Thông, là một loại máy truyền tin di động hơn nhiều năm trước, mã số chỉ có năm người, đoán chừng người trẻ tuổi hiện tại cũng chưa từng gặp qua.

Tiểu Linh Thông cũng không có dãy số nào, thu cái rương cũng trống không, ta dùng nó đẩy ống xe điện một cái, lập tức một số hiệu biểu hiện ở trên xe điện. Làm ta khiếp sợ chính là, số hiệu này giống hệt số hiệu của buổi chiều Sở Tử Khiên.

Chẳng lẽ kẻ bắt cóc tiểu Hồng là Sở Tử Khiêm sao lại làm như vậy, chẳng lẽ là muốn ép ta phá trận sao!

Ta không đồng ý với lời hứa hẹn của cha mẹ Tiểu Hồng, nhất định trước lúc hừng đông phải tìm về nàng, sau đó vội vàng ra khỏi cửa. Hồng y nữ quỷ kia đứng ở đầu hẻm chờ ta, ta nói với nàng: "Ngươi có biết Tiểu Hồng đội mũ đang ở đâu không?"

Hồng y nữ quỷ khẽ gật đầu, bay về một hướng, ta theo sát phía sau.

Cũng giống như ta dự đoán, cuối cùng nữ quỷ đứng ở phía trước căn phòng quỷ quái đó, lúc này đã là đêm khuya, cả tòa lầu đều là một mảnh đen kịt, chỉ có một cửa sổ lầu năm bị treo đèn, cỗ âm khí mênh mông như sóng biển kia quấn quanh lầu các phòng hộ, tuy rằng đó cũng không phải là gió thực chất, nhưng ta lờ mờ nghe thấy giữa không trung truyền đến từng trận tiếng rít.

Trong lòng ta thầm nảy sinh ác độc, mặc kệ Sở Tử khiêm tốn mục đích gì, để ta tóm được tiểu tử này nhất định phải trừng trị hắn thật dứt điểm!

Ta đi Vĩnh Linh Giới, Huyễn Tư Linh và toàn bộ đều lấy ra, dùng Ngân Nguyệt loan đao cắt một bó lớn lông sói trên Thiên Lang roi, dùng giấy vàng cuốn lên, cuốn thành một sợi hương khói. Như vậy nhiệt độ lửa đốt lên rất cao, cũng tương đối dễ lấy.

Đã có kinh nghiệm lần trước, lần này ta không muốn lại làm cho như vậy bị động, phàm là gặp được cái gì không thích hợp thì dùng lông sói đốt trụi hắn.

M roi gia gia để lại cho ta hãm hại như vậy, trong lòng thật sự có chút áy náy, nhưng dù sao mạng người lớn hơn trời, ta tin chắc lão nhân gia mình cũng sẽ làm như vậy.

Trên hành lang lầu một đèn sáng, đi qua ta đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân lạch cạch lạch cạch. Ta mặc kệ như vậy, trực tiếp đốt cháy lông sói, tiếng bước chân quả nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chiêu này thật sự quá hiệu quả, nhân lúc lửa còn chưa tắt, ta phút chốc bò lên trên, một hơi leo lên tầng bốn. Trên đường tuy cũng gặp phải một số tiểu quỷ tiểu quái, nhưng chúng nó bị lửa hun liền ùn ùn chạy trốn, lần này thuận lợi tới mức ta có chút không dám tin.

Khi ta sắp tới tầng năm, khói trong tay đột nhiên bay về một hướng, ta ngẩng đầu nhìn lên, trên đầu cầu thang tầng năm có một chiếc váy đỏ, đang phất phơ, giống như có một thân thể vô hình đang mặc ở bên trong.

Khói khí như bị cái gì hấp dẫn, chui hết xuống dưới váy, đảo mắt một đoạn lông sói trong tay đã cháy hết. Trong lòng ta nói để ngươi hút, ta cho ngươi hút đủ, lấy ra âu yếm chuẩn bị đốt thêm một sợi nữa!

Đúng lúc này, váy đỏ vậy mà bay dọc theo bậc thang xuống dưới, vừa rồi một hơi hút nhiều khói xanh như vậy, màu sắc của nó đã không còn tươi đẹp như trước nữa, tựa hồ khói xanh này có tác dụng khắc chế mãnh liệt đối với âm khí chi phối nó.

Sau đó bỗng nhiên bộ váy đỏ bốc cháy hừng hực!

Cái váy đỏ cháy kia hướng ta lao tới, trong tiếng lửa đôm đốp tựa hồ còn kèm theo tiếng thét chói tai thê lương của một nữ nhân, ta nhanh chóng rút ra một cây roi đánh ra, váy đỏ nháy mắt biến thành tro tàn đầy đất.

Đang lúc ta cất bước phải đi lên bậc thang, Huyễn Tư Linh treo ở trên thắt lưng đột nhiên vang lên một tiếng.

Nhất thời ta không kịp phản ứng, dưới bàn chân đột nhiên vấp một cái gì đó, cả người mất cân bằng, dọc theo bậc thang một đường lăn xuống, ngã đến ta thất điên bát đảo, trên trán có một dòng máu nóng chảy xuống.

Ta cúi đầu xem xét, trên chân vậy mà quấn lấy một đoạn váy đỏ phá toái, vật đó như con rắn chết quấn lấy ta, ngọn lửa nhỏ trên đó còn chưa tắt.

Trong lòng ta giận dữ một trận, dùng loan đao cắt đứt nó. Khi ta bò dậy, trong hành lang truyền đến tiếng cười của một nữ nhân quỷ dị, hơn nữa còn không chỉ có một, ngay sau đó vài chiếc váy rực rỡ màu sắc sặc sỡ bay tới.

Hóa ra màu váy của cô gái này cũng không giống kiểu người mẫu, mỗi một tầng đều có màu sắc khác nhau!

Chương thứ chín trăm hai, Đoạt Mệnh Hồng váy.

Ta vội vàng gọi lên sợi lông sói thứ hai, kết quả tay run lên, lông sói bọc trong tờ giấy vàng dĩ nhiên rụng mất, treo một tờ giấy vàng.

Ta vội vàng ném giấy vàng đi, xoay người nhặt lông sói trên đất. Nói thì chậm chạp, tờ giấy vàng đốt trên đó vừa vặn bay tới một chiếc váy, nó lại phát ra tiếng thét chói tai, đốt lên toàn bộ, váy khác thấy thế, dồn dập lui về phía sau.

Ta ngây ngẩn cả người, chuyện gì thế này!

Dường như ta đã hiểu được rồi, âm linh nơi này sợ không phải lửa do roi Thiên Lang đốt, chúng nó sợ bất kỳ ngọn lửa nào, nhưng lửa này nhất định phải là dùng đồ vật bên ngoài phòng mới được.

Làm đại trận luyện khí cả buổi có nhược điểm như vậy, ta hối hận một trận, sớm biết vậy đã không phá hoại Thiên Lang Tiên rồi! Lập tức từ trong lòng lấy ra một nắm phù chú, như cây quạt xòe ra trên tay trực tiếp dùng linh hỏa điểm, sau đó ném tới mấy chiếc váy kia.

"Đến đây, đến đây!"

Suy đoán của ta là đúng, váy mỏng sợ hãi lui về phía sau thẳng, một tay khác nắm chặt roi Thiên Lang, không ngừng quật lên chúng nó. Những chiếc váy kia phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, đảo mắt đã đốt sạch giấy vàng trong tay, ta nhanh chóng đào thêm một xấp khác, cầm trên tay điểm một cái.

Lần trước bị đám Âm linh này ức hiếp trở thành tôn tử, giờ phút này ta có một loại khoái cảm như rửa sạch nhục nhã trước kia!

Dần dần đem mấy cái váy này bức vào cuối hành lang, lúc này dưới chân ta giẫm phải một bãi đồ ẩm ướt dinh dính, cúi đầu xem xét, trên mặt đất lại có một vũng máu.

Một giọt máu tươi từ đỉnh đầu "lạch cạch" nhỏ xuống chóp mũi của ta, ta ngẩng đầu nhìn lên, sợ tới mức nghẹn họng trừng mắt, chỗ đó chính là ống cứu viện lắp ráp phun máu, thì ra những chiếc váy này cố ý dẫn ta đến đây, chính là vì cái này.

Rầm rầm một tiếng, bắn pháo trên đỉnh đầu bắt đầu phun máu loãng!

Ngọn lửa trong tay ta trong nháy mắt bị dập tắt, ta thầm kêu một tiếng hỏng bét, chuẩn bị lùi về phía sau, nhưng váy lại bắt đầu phản công ta.

Ta khẽ cắn môi, vung lên loan đao hướng một chiếc váy gần nhất bổ tới, chiếc váy vốn chính là thứ mềm mại chất lượng, một đao này chém xuống hết sức không có cảm giác thực tế, đem nó áp đảo toàn bộ. Sau đó hai chiếc váy vậy mà quấn lấy tay phải của ta, chiếc váy bị máu nước ẩm ướt lại ướt lại ướt lạnh, giống như rắn dọc theo cánh tay của ta leo lên.

Ta lật tay một đao cắt đứt váy, nhưng không đề phòng một cái váy khác từ phía sau nhào lên, ôm chặt lấy ta, sau đó không ngừng co rút lại, bao lấy thân thể của ta, cảm giác như bị một con mãng xà cuốn lấy, tay chân ta vậy mà không thể vận động tự nhiên.

Kiệu khác cũng nhao nhao bao vây lại, vạn nhất bị chúng bao vây thì chỉ có đường chết!

Ta hung hăng cắn răng một cái, một đao đem váy trước mặt bổ ra một nửa, nó bị tất cả hai nửa, xụi lơ rơi trên mặt đất.

Ta vung đao lung tung, đánh lui những chiếc váy kia, quấn trên người ta giống như ác linh phụ thân, không ngừng quấy nhiễu động tác của ta, khiến ta cầm không được phương hướng cùng lực đạo vung đao.

Hơn nữa máu tươi điên cuồng phun ra như mưa trên đỉnh đầu, toàn thân trên dưới ta đã sớm ướt sũng, ngay cả ánh mắt cũng là một mảnh huyết hồng, đại khái đây là cảm giác giết đến đỏ cả mắt đúng không?

Vì sống sót, ta liều mạng già chém, chém, chém, chém vào những chiếc váy quỷ dị này tạo thành một con đường máu.

Khi cửa thang lầu cách ta càng lúc càng gần, khi chỉ còn lại vài bước, ta dùng một đao cắt luôn hai chiếc váy, bước nhanh tới, tranh thủ thời gian móc giấy vàng từ trong ngực ra, ta mới phát hiện tay mình run rẩy dữ dội.

Lúc này cổ chân của ta bị xiết chặt, hai chiếc váy đã bị cắt đứt kia vậy mà lại quấn lấy chân của ta, liều mạng kéo ta vào trong màn máu...

Trên người ta vốn đã ướt, thêm nữa trên mặt đất phủ đầy đá lớn làm sàn nhà, ta bị bọn chúng lôi kéo liên tiếp trượt về phía sau.

"Mẹ nó!"

Mắt thấy sắp thất bại trong gang tấc, lòng ta cháy khét như lửa đốt chửi ầm lên, đột nhiên trong lúc cấp bách sinh trí, đem loan đao về phía trước tìm tòi, dùng loan đao uốn lượn vòng bám lấy lan can cầu thang.

Mấy chiếc váy kia cứ như rút sông kéo ta về phía sau, thế nhưng kéo cả người ta lên không trung, ta không biết mình còn có thể chèo chống được bao lâu, nhưng ta dám khẳng định, ta tuyệt đối không thể tiêu hao được những Âm Linh này.

Thế là một bàn tay khác từ trong ngực móc ra một xấp giấy vàng, may mắn là bên trong áo khoác của ta vẫn là làm, bằng không hôm nay thật sự đã được bàn giao ở chỗ này. Ta cầm tờ giấy vàng, ở trong tay điểm nhẹ một cái, trong nháy mắt bốc lên ngọn lửa cũng chưa bao giờ khiến ta cảm thấy ấm áp như thế.

Dưới hỏa diễm thiêu đốt, những chiếc váy đó buông ta ra, vặn vẹo như rắn chạy thoát.

Ta đưa tay lau vết máu trên mặt, thở ra mấy hơi thật dài, chờ ngọn lửa trên tay sắp tắt, lại lấy ra một tờ giấy vàng, cẩn thận cuốn thành quyển, sau đó đốt.

Những tờ giấy vàng này chính là tính mạng của ta, ngàn vạn lần phải dùng tiết kiệm!

Trận ác chiến vừa rồi khiến ta mệt rã rời, ta đứng lên chuẩn bị tiếp tục lên lầu, nhưng thân thể đột nhiên vừa mệt vừa mệt, một trận mệt mỏi kéo tới. Huyễn Tư Linh đột nhiên làm ta giật mình tỉnh lại, nhưng cũng chỉ thanh tỉnh được mấy giây, hai mí mắt của ta lại bắt đầu đánh nhau.

Trong lúc mơ màng, máu tươi trên mặt đất bắt đầu tràn tới, một mực tràn đến dưới thân, ta cũng không thể nói rõ trạng thái này là tỉnh hay là đang nằm mơ...

Huyễn Tư Linh như bị điên không ngừng lay động, muốn làm ta thức tỉnh, ta cũng cố gắng tỉnh táo lại, nhưng luôn cảm thấy có thứ gì đó đang kéo mình chìm xuống, giống như trong đầu có giọng nói đang nói:

"Ngủ đi, ngủ đi, ngủ rồi sẽ không còn cảm thấy thống khổ nữa..."

Mảnh máu tươi đó dần dần hội tụ quanh ta thành một cái hồ máu, từ trong máu đứng lên mấy người đẫm máu, bọn họ không có mặt, chậm rãi hướng ta đi tới. Cảnh sắc xung quanh cũng thay đổi, không còn là thang lầu đen kịt, mà là một vùng trời thâm trầm, xa xa còn có cây khô, quạ đen, nơi này như là một cái đầm lầy máu!

Ta sợ không làm được, nhưng thân thể chỉ có thể không nghe sai sử, nghĩ tới mình cứ như vậy khai báo, nước mắt ấm áp trào ra.

Đúng lúc này, một bàn tay nhỏ bé dùng sức vỗ lên vai ta mấy cái, ta cảm giác dương khí bỗng nhiên bị dập tắt lại bốc lên, mạnh mẽ tỉnh táo lại.

Vừa nhìn xung quanh, ta còn đang ở trong lối vào lầu các, thì ra những chiếc váy kia lại chuẩn bị tập kích ta, phía sau có một âm thanh trong trẻo nói: "Thúc thúc, mau lên đây!"

Ta ngẩng đầu nhìn thì ra là một chiếc mũ đỏ, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng đi theo nàng lên lầu.

Chúng ta chạy một đường lên lầu năm, chuyện đầu tiên là chấm tờ giấy vàng, giống như hương khói kẹp trong tay, ta hỏi Tiểu Hồng mũ: "Ngươi bị bắt cóc à? Sao ngươi lại trốn ra đây."

"Tên thúc thúc xấu kia bị quỷ mê hoặc, cho nên ta mới nhân cơ hội chạy trốn khỏi đây!" Nói xong, cái mũ đỏ nhỏ nở nụ cười đắc ý, sau đó nàng kéo tay của ta nói: "Thúc thúc, ta dẫn thúc đi chỗ nào."

Tiểu Hồng mũ kéo ta đi về phía tây gian phòng, dọc theo đường đi âm khí chung quanh đều rục rịch, mục tiêu của chúng tất nhiên là ta. Tiểu Hồng đội mũ trong mắt chúng phảng phất là không tồn tại, nhưng kiêng kị giấy vàng trên tay ta nhao nhao không dám tới gần.

Có một khoảnh khắc ta đột nhiên nghĩ, trên đội mũ đỏ nhỏ âm khí nặng như vậy, đây thật là trời sinh sao?

Chương thứ chín trăm hai chơi Mạc Tà Tà Tướng...

Bọn ta đi tới trước một cánh cửa rộng mở, bên cạnh cánh cửa có một cây nến màu đỏ rơi xuống.

Tiểu Hồng gật gù nói là do người bắt cóc nàng rơi xuống, ta nhặt lên ngọn nến nhìn một chút, ngọn nến này có mùi thối kêu, bên trong tựa hồ trộn lẫn dầu cốt cùng bột xương, nguyên lai Sở Tử Khiêm cũng biết nhược điểm của đại trận này!

Nhưng biết nhược điểm cũng không có nghĩa là nhất định an toàn. Luyện khí đại trận chi phối cả căn phòng, chiếm ưu thế thiên thời, địa lợi, nó có thể mượn dùng tất cả vách tường, dễ dàng giết chết người xông vào.

Tiểu Hồng dừng lại trước cửa, bảo ta vào trong phòng xem, trong phòng một mảnh đen kịt, thật giống như một cái lỗ lớn sâu không lường được. Ta giơ lên cuốn giấy đốt, nhưng ánh sáng giống như không cách nào xuyên thấu tầng bóng tối thâm thúy này, làm thế nào cũng không thấy rõ bên trong có cái gì...

Lúc này điện đăng trong hành lang bắt đầu điên cuồng lập lòe, huyễn tư linh cũng vang lên.

Trong ánh đèn lập lòe, hai cỗ âm khí từ hai đầu hành lang tràn ngập tới, nó tựa như chất lỏng chậm rãi chảy xuôi, bên trong xen lẫn tiếng quỷ kêu thê lương, sau đó ta nhìn thấy một ít khô lâu trắng hếu từ trong âm khí bò ra.

Những khô lâu này có tạo hình mười phần quái dị, không hoàn toàn là xương trắng, trong thân thể chúng nó được khảm điện phong phiến, máy truyền hình, bàn ghế, vật dụng hàng ngày, cái loại Quang Quái Lục Ly này đã vượt quá sự tưởng tượng của ta.

Tiểu Hồng đội mũ của mình đẩy mạnh vào cửa, kêu lên: "Thúc thúc mau vào đi, nếu không chúng nó sẽ ngăn người lại đấy."

"Vậy còn ngươi?" Ta hỏi.

"Không có chuyện gì đâu, chúng nó không nhìn thấy ta đâu."

Mặt mày tiểu Hồng tái nhợt, tay cũng rất lạnh, ta đột nhiên có một loại suy nghĩ không tốt, nàng có thể nào đã bị âm khí chi phối, muốn dụ dỗ ta đi lên đường chết hay không!

Khi nàng không để ta suy nghĩ, dùng hai tay đẩy mạnh về phía sau, ta liền vào phòng.

Nhắc tới cũng kỳ, ta liền rơi vào một mảng đen kịt đậm đặc, sau lưng cũng không có cửa, ta đưa tay vào trong ngực móc bổng, đang tìm tòi, đột nhiên phía trước xuất hiện một ánh lửa.

Ngọn lửa kia thiêu đốt phi thường dồi dào, cảm giác giống như là từ nơi nào phun ra, dùng con mắt nhìn thẳng đều cảm thấy một hồi đau nhói như kim đâm.

Nhưng nó lại bị trói ở bên trong một dụng cụ hình tròn thật lớn, hình như là... bếp lò!

Không biết từ nơi nào truyền đến thanh âm leng keng leng keng, bóng tối chậm rãi rút đi, ta phát hiện chung quanh lại là một tác phường cổ đại, rất nhiều đại hán uy vũ tay trần đang bán mạng rèn sắt ở trước bếp lò, trên người bọn họ treo một tầng mồ hôi, ở dưới ánh lửa chiếu lấp lánh lấp lánh.

Cái này... cái này chẳng lẽ là xuyên không rồi sao?

Ta đưa tay chạm vào một hàng đao kiếm treo trên kệ, khi bàn tay đi qua, đao kiếm tiêu tan như sương mù, sau khi bàn tay rời khỏi, chúng nó lại đảo mắt khôi phục nguyên trạng. Đây hẳn là một loại ảo thuật cường đại nào đó, có thể đem một đoạn kinh nghiệm bảo tồn nguyên vẹn không ngừng phát ra, nhưng loại pháp thuật này đã thất truyền từ lâu.

"Giờ lành đã đến!"

Có người hô lên, nhóm thợ rèn đồng loạt dừng tay, cung kính đứng dậy, mắt nhìn về một hướng.

Ngay từ đầu ta cho là đang nhìn ta, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện một vị lão giả râu tóc bạc trắng tay cầm quải trượng đầu rồng, đức cao vọng chúng đi tới dưới mọi người vây quanh.

Cuối đội ngũ là một nữ tử bị trói chặt hai tay, tóc tai nàng bù xù như cái xác không hồn, hai chân cử động theo đám người, dường như đã sớm buông tha chống cự vô vị.

Thợ rèn nhao nhao lùi lại hai bên, rất nhanh đã có người bày đồ cung cấp trước lò. Tặng phẩm vô cùng phong phú, có rau quả và rượu ngon, còn có cả con heo nướng, nhìn thấy vậy ta cảm thấy có chút thèm.

Lão giả ngồi xổm xuống trước bàn thờ, chắp hai tay nói: "Hỏa Thần Chúc Dung tại thượng, ngày nay lão hủ Âu Dã Tử đặc biệt dâng rượu ngon ngon, nguyện Hỏa Thần đại nhân đại phát thần uy, hòa tan ngoan thiết, giúp lão hủ đúc thành thần kiếm!"

Ta vô cùng kinh ngạc, lão già tóc bạc trắng này chính là thợ rèn kiếm mũi Âu Dã Tử!

Sau khi niệm xong chúc từ, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía bếp lò, lò lửa không có bất cứ biến hóa gì. Lúc này ta mới chú ý tới, trong lò có một đồ vật bị trói buộc, đã cháy đỏ bừng, lò này ôn mục có mấy ngàn độ trở lên, ngay cả đá cũng có thể đốt, khối đồ vật không cách nào hòa tan kia đại khái chính là Thiết Anh trong truyền thuyết.

Đột nhiên Âu Dã Tử thở dài một tiếng, tiếp tục cất cao giọng nói: "Xin Hỏa Thần đại nhân tha cho tội lão hủ chậm trễ. Lão hủ còn có một thứ đồ vật muốn dâng lên, đó là tính mạng của tiểu nữ Mạc Tà, Vọng Hỏa Thần đại nhân nhận lấy..."

Vừa dứt lời, lò lửa đột nhiên nóng rực lên, một ngọn lửa lại tuôn ra ngoài lò. Cỗ gió nóng kia cuốn lấy chòm râu dài của Âu Dã Tử, người chung quanh đều lấy tay che mắt sợ bị đốt mù.

Chỉ có Âu Dã Tử ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào lò lửa, hai con mắt đen nhánh như than lửa đốt đỏ tỏa ra tinh quang.

Mặc dù cách trăm ngàn năm, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được lúc Hỏa Thần hàng lâm, loại bầu không khí cuồng nhiệt này!

Nghe xong lời này, Mạc Tà đang bị trói hai tay lại liều mạng giãy dụa, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn người thợ rèn. Nơi đó có một hán tử da ngăm đen cắn chặt môi, yên lặng vùi đầu xuống, Mạc Tà giống như đã qua đời, bờ môi run rẩy một trận, hai hàng nước mắt từ trên gương mặt chậm rãi rơi xuống.

Nàng bị một đám tôi tớ nhấc bổng lên, hướng về phía bếp lò, lò lửa càng thêm điên cuồng vũ động, phảng phất không thể chờ đợi được muốn tiếp nhận này là cống phẩm của người sống trân quý.

Đúng lúc này, hán tử kia vọt ra, hô to một tiếng: "Chậm đã!"

Âu Dã Tử tức giận trừng mắt liếc gã một cái, quát: "Chơi tướng, ngươi thật không biết tốt xấu, phá hư tế điển là phải chịu thiên phạt!"

Thì ra thằng nhãi này chính là đồ chơi!

Can tướng bịch một tiếng quỳ gối trước mặt Âu Dã Tử, than thở nói: "Sư phụ, kính xin người hạ thủ lưu tình. Mạc Tà là con gái ruột của người, cũng là thân nhân cuối cùng trên thế gian này của người, ngài nhẫn tâm dùng nàng để cúng tế Hỏa Thần sao?"

Âu Dã Tử trầm mặc vài giây, thở dài nói: "Đây là số mệnh của Luyện khí sư chúng ta. Cả đời lão phu đã đúc bảy thanh thần kiếm, cũng tự tay chôn vùi tính mạng của bảy đứa con gái, đây chính là khảo nghiệm của Hỏa Thần đại nhân. Nếu như một gã Luyện khí sư ngay cả yêu thương của mình cũng không thể dứt bỏ, thì làm sao có thể phối hợp với lưu phương thiên cổ, đúc ra được thần kiếm đệ nhất thiên hạ đây?ếu tương, ngươi không cần nói thêm nữa, mau chóng rời khỏi đây!"

Tướng khô vẫn quỳ bất động, Âu Dã Tử bắt đầu bão táp: "Ngươi còn không mau lui ra, chậm trễ giờ lành, chọc giận Hỏa Thần đại nhân, trách nhiệm này ngươi có thể gánh vác nổi sao?"

Tướng khô đột nhiên ngẩng đầu lên, nói: "Sư phụ, ta đã ước định cả đời với Mạc Tà rồi!"

"Vậy thì sao, bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi được quyết định của ta." Âu Dã Tử giận dữ hét lên.

"Vậy nếu trong bụng Mạc Tà có cháu ngoại ngài thì sao?" Tướng quân nói.

"Ngươi nói cái gì!"

Âu Dã Tử gầm lên một tiếng, con mắt trợn trừng đến mức chuông đồng còn lớn hơn, chòm râu dựng thẳng lên, hiện trường trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, tất cả mọi người không ai dám hô hấp, chỉ có lửa trong lò vẫn đang điên cuồng xoay tròn, thế nhưng màu sắc lại biến thành đỏ tươi.

"Chơi tướng, ngươi lặp lại lần nữa." Âu Dã Tử vụt đứng bật dậy.

Can tướng không kiêu ngạo không siểm nịnh ngẩng đầu nói: "Xin sư phụ hạ thủ lưu tình. Mạc Tà đã mang thai, nàng không còn là xử nữ nữa. Tế phẩm như vậy sẽ chỉ xúc động lửa giận thần đại nhân!"

Bồ Đề tử xuất hiện lần thứ chín trăm hai mươi ba...

"Ngươi..."

Âu Dã Tử vung quải trượng đập mạnh vào đầu tên cầm đồ, đến người đứng xem mấy ngàn năm sau như ta cũng phải lau mồ hôi lạnh.

May mắn là quải trượng không rơi xuống làm tướng, ông lão ôm ngực, đại khái là tức quá mức. Các đồ đệ dồn dập tiến lên đỡ ông ta, một gã đồ đệ lớn tuổi quát tháo.

"Can tướng, ngươi thật sự là cầm thú không bằng, sao có thể làm ra loại chuyện xấu không biết liêm sỉ này? Thiệt thòi cho sư phụ sủng ái ngươi nhất, ngươi quả thực mất hết thể diện của môn phái rồi!"

Trên khuôn mặt khô gầy lúc đỏ, Mạc Tà cũng cúi thấp đầu, lặng lẽ rơi lệ. Những người cổ đại chưa lập gia đình mang ý tưởng bảo thủ là hành vi phạm hình pháp, càng khiến thế nhân khinh thường, đánh nhau cũng là vì cứu nữ tử mà hắn yêu mến mới vạch chuyện này ra.

Âu Dã Tử khoát tay áo, nói: "Được rồi, được rồi, trước mặt Hỏa Thần đại nhân trách phạt ngươi là đại bất kính, gia cảnh xấu không thể ngoại dương, ngươi và Mạc Tà đã lưỡng tình tương duyệt, vậy các ngươi chọn ngày lập gia đình đi!"

"Sư phụ!" Đám đệ tử kinh hãi, có lẽ bọn họ không ngờ sư phụ lại dễ nói chuyện như vậy.

Liên can tướng cũng mở to hai mắt nhìn, nhưng không ngờ là, Âu Dã Tử lại nói tiếp: "Nhưng mà, Hỏa Thần đại nhân tuyệt đối không thể lừa gạt, ta đã đáp ứng muốn dâng lên cống phẩm nhất định phải thực hiện. Can Tướng, ta muốn ngươi ở chỗ này phát thề độc, bất kể ngươi sinh con trai với Mạc Tà, đều phải giao cho ta, làm tế phẩm hiến cho Hỏa Thần đại nhân!"

Thân thể khô tướng chấn động, con mắt trợn trừng, chớ Tà đột nhiên hô: "Chơi tướng, tuyệt đối không được đáp ứng! Ngàn vạn lần tuyệt đối không được đáp ứng! Ta thà rằng bây giờ bị ném vào bếp lò."

Âu Dã Tử chậm rãi nói tiếp: "Nếu là bé trai thì gọi là Thái A, nếu là con gái thì gọi là Thái Nga, thân thể và linh hồn của đứa bé này sẽ được đúc vào thanh kiếm truyền thế thứ tám - Thái A!"

"Đừng có đáp ứng a, đừng đồng ý!" Mạc Tà kêu lên tan nát cõi lòng, nhưng nàng bị đám người hầu đè xuống.

Tiểu khô gian nan nuốt nước miếng một cái, hỏi: "Sư phụ, nếu ta không đáp ứng thì sao?"

"Ngươi có thể không đáp ứng, ta sẽ lập tức hạ lệnh chấp hành tổ tông pháp nghiêm khắc nhất, kêu các ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không được." Âu Dã Tử cười lạnh một tiếng.

Trong con ngươi đen kịt của hắn như có lệ quang lưu chuyển, cuối cùng hắn nhượng bộ: "Ta đáp ứng!"

"Không không, làm tướng, đừng đáp ứng!" Mạc Tà bên cạnh hét lớn.

" thề!" Âu Dã Tử dùng gậy chống mạnh xuống mặt đất.

Trong tiếng hò hét khàn khàn của Mạc Tà, từng chữ một phát thề độc, sau khi nói xong, Âu Dã Tử khẽ gật đầu nói: "Hôm nay ta tạm thời tha cho ngươi một mạng, nhớ kỹ lời thề của ngươi, nếu ngươi dám cả gan chống cự, vô luận các ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển, chúng ta cũng sẽ tìm được ngươi, đem cả nhà các ngươi đuổi tận giết tuyệt, nghe rõ chưa?"

chán nản cúi người thật sâu, khiêm tốn nói: "Đệ tử minh bạch!"

Hình ảnh đột nhiên biến mất, bốn phía lại biến thành một màu đen kịt, ta lập tức hiểu được, làm tướng cùng Mạc Tà cuối cùng vẫn không tuân thủ lời thề, chạy trốn tới nơi này. Đồng thời bày ra đại trận luyện khí nghênh chiến đám môn đồ Âu Dã Tử.

Nữ quỷ áo đỏ tên Thái Nga kia nhìn qua có vẻ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, điều này nói rõ hai người đã trốn thoát thành công mười lăm mười sáu năm, cuối cùng bọn họ đến cùng là bị Luyện Khí Sư bắt giết, hay là may mắn tránh được một kiếp thì không ai biết được.

Nhưng ta vẫn chưa từ một màn vừa trải qua bớt căng thẳng, đột nhiên một tay bắt lấy chân của ta, làm ta sợ tới mức toàn thân ướt mồ hôi. Ta vội vàng đốt chày phúc, trong ánh lửa xuất hiện một khuôn mặt đẫm máu, chỉ thấy trên mặt đất nằm sấp một người đàn ông, khắp người đều bị thương, dùng mình vết thương đầy mình để hình dung cũng không có gì quá đáng.

Hắn dùng giọng khàn khàn nói: "Cứu ta... Cứu ta... "

Cả khuôn mặt hắn sưng lên, lại thêm ánh sáng lờ mờ, ta nhìn không rõ lắm, bèn hỏi: "Ngươi là Sở Tử Khiêm?"

"Không, là hắn hại ta, cho dù ta biến thành ác quỷ cũng không buông tha hắn!"

Còn chưa dứt lời, đột nhiên một đồ vật tròn vo không biết từ đâu bay ra, nặng nề đập lên đầu nam nhân kia, vật kia đại khái chỉ to bằng nắm tay trẻ con, tựa hồ mật độ cực lớn, trực tiếp nện nửa cái đầu của hắn vỡ nát.

Xương sọ của hắn giống như dưa hấu bị chân đạp vỡ nứt ra, phát ra tiếng vang thanh thúy, trong nháy mắt máu tươi và óc bay tứ tung, bắn đầy mặt ta. Ta đã thấy nhiều người chết, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy người ta huyết tinh bạo lực như thế, suýt nữa thất thanh kêu lên.

Vật tròn vo kia bay đến giữa không trung, phát ra tiếng gào thét, nghe động tĩnh giống như đang vòng quanh ta xoay tròn, ta lập tức kinh động ra một thân mồ hôi lạnh, đây rốt cuộc là quỷ gì, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với lúc trước, quả thực chính là một kiện sát khí!

Ta ngay cả vội vàng cầm loan đao trong tay, trong lòng căng thẳng giống như đánh trống vậy, có thể ngăn lại hay không còn là ẩn số.

Lúc này một âm thanh trong trẻo từ đằng xa truyền tới, là Tiểu Hồng đội mũ, nàng nói: "Thúc thúc, nó bay khỏi vị trí cũ rồi."

Ta lập tức nghiêng người né tránh, vật kia giống như đạn pháo, "Vèo" một tiếng xẹt qua mặt của ta, cỗ kình phong kia ở trên mặt phảng phất có sức nặng, còn có vài giọt máu tươi rơi trên mặt ta.

Cái mũ Tiểu Hồng chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương bảy tám tuổi, làm sao biết phương vị bát quái, bất quá tình thế trước mắt nguy cấp, ta cũng không nghĩ nhiều.

"Hướng Khôn vị lại bước ra hai bước!" Tiểu Hồng đội mũ cảnh cáo nói.

Ta lập tức làm theo, lại một lần nữa chính xác né tránh quả cầu giết người kia.

"Xếp vị cất bước!"

"Đừng cử động, được rồi, bây giờ tiến lên Khảm vị một bước!"

Cái mũ đỏ không biết ở đâu chỉ điểm cho ta, thanh âm mặc dù rất ngây thơ, nhưng cũng rất nghiêm túc.

Dựa theo bước chân di động mà nàng chỉ hướng, mỗi một lần đều có thể né tránh chính xác. Thứ bay loạn khắp phòng này như có kết quả gì đó, ta đột nhiên ý thức được có thể mình đang ở trong một Bát Quái trận biến dị nào đó, chiếc mũ đỏ là đang chỉ dẫn ta đi ra.

Cuối cùng con cũng đi ra khỏi trận pháp, trước mắt sáng sủa, tuy vẫn là một căn nhà tối như mực, nhưng không giống vừa rồi chỉ đưa tay không thấy được năm ngón. Tiểu Hồng chạy vào từ trong cửa, ôm lấy nói: "Thúc thúc, vừa rồi thật là hù chết con."

Ta sờ sờ đầu của nàng ta: "May mà có ngươi, sau này ta sẽ mời ngươi ăn cả nhà."

Gian phòng này vẫn là một cái phòng đựng phôi vật không được trang trí tốt, trên mặt đất dùng một ít đá vụn bày một cái bát quái trận, hầu như bao trùm toàn bộ phòng khách, chỉ cần từ bên ngoài đi vào phải đi qua nơi này. Trong bát quái trận các thi thể nam nhân vừa mới lật lại, ở trung tâm trận pháp đặt một khối đồ vật đen sì, giống như đá cũng như sắt, phía trên còn dính một ít vết máu ngưng kết, ta xác định vừa mới tập kích ta giết người viên cầu chính là nó!

Ta chỉ vào thi thể nam nhân hỏi: "Chính là hắn bắt cóc ngươi sao?"

Tiểu Hồng gật đầu nhẹ, người này trước khi chết nói là Sở Tử khiêm tốn hại nó, ta tin tưởng nó cũng sẽ không gạt ta, chẳng lẽ nó là đồng bọn Sở Tử khiêm tốn bị Sở Tử khiêm tốn bán đi?

Ta dùng chân đá nát cục đá trên mặt đất, phá hủy trận, sau đó trực tiếp đi tới trung ương của trận này, vươn tay nhặt quả cầu kia. Thứ này so với trong tưởng tượng của ta còn nặng hơn rất nhiều, hơn nữa trên đó vết máu ướt, ta thoáng cái không bắt được, thiếu chút nữa đem móng tay gãy mất.

Ta chộp lấy loan đao nhét vào trong vỏ, dùng hai tay ôm nó lên. Thứ này ít nhất cũng phải hơn hai mươi cân, nhưng chỉ to bằng nắm tay trẻ con, từ cảm giác của nó mà phán đoán là một loại kim loại nào đó. Ta biết kim loại nào cũng không có chất lượng như vậy, phản ứng đầu tiên của ta là đây có thể là khối thiên ngoại vẫn lạc.

Tiểu Hồng giơ tay sờ sờ hai cái, nói: "Vừa nãy vị thúc thúc cặn bã kia nói, thứ này gọi là Bồ Đề tử."

"Bồ Đề Tử?" Ta sửng sốt một chút.

Ta vốn tưởng rằng Bồ Đề tử là loại bảo thạch gì đó, sao lại thành một cục sắt như vậy? Thứ đồ chơi này rốt cuộc có tác dụng gì.

Nếu như đây là Bồ Đề tử mà Sở Tử khiêm tốn muốn tìm, thì vừa rồi ta phỏng đoán dường như không đứng vững được. Sở Tử khiêm tốn vì sao không lấy nó đi, hay là với năng lực của hắn căn bản không phá được trận này.

"Ta hỏi Tiểu Hồng mũ lúc đó đã xảy ra chuyện gì? Nàng nói nàng bị phá hoại thúc thúc mang tới nơi này, người đó bảo nàng đi thử trận, mũ Tiểu Hồng có thể dự đoán phương hướng cục sắt đánh úp lại, hữu kinh vô hiểm tránh được, thế nhưng cô bé tay nhỏ chân không dời được Bồ Đề tử.

Người nọ sốt ruột, tự mình tới lấy, không nghĩ tới chỉ cần có người bước vào, bát quái trận sẽ khởi động lần nữa. Chuyện tiếp theo phát sinh thảm liệt không thể tưởng tượng, người nọ bị khối cục sắt này đập hơn hai mươi lần, xương cốt toàn thân đều bị đập vỡ, liền thành bộ dạng thê thảm của hắn sau này khi ta nhìn thấy hắn, mũ đỏ cũng nhân cơ hội chạy mất.

Cái mũ Tiểu Hồng cũng không kéo theo Sở Tử khiêm tốn, ta tin ả sẽ không nói dối với ta. Sở Tử Khiêm vẫn duy trì trạng thái như thần long thấy đầu không thấy đuôi, rốt cuộc kẻ này có lai lịch gì?

Bí mật của cái mũ đỏ nhỏ thứ chín trăm hai mươi bốn.

Để xác nhận thân phận của người chết, ta lục soát trên người hắn, cuối cùng tìm được một tượng thần bằng ngọc thạch nho nhỏ từ trong túi áo của hắn.

Toàn thân tượng thần này đỏ tươi, trong bàn tay dâng lên một ngọn lửa thiêu đốt, chẳng lẽ chính là... Hỏa Thần Chúc Dung!

Chúc Dung trong lịch sử, thật ra là Hỏa Chính Đại Tư Mã thời Hoàng Đế, về sau được nhân gian thần hóa, chậm rãi tôn xưng: Hỏa Thần.

Theo ta kể lại, Trung Quốc còn có vài loại nghề nghiệp đem hắn coi là bảo hộ thần, theo thứ tự là đầu bếp, thợ rèn, người tường, còn có chính là Luyện Khí Sư!

Xem ra người này là một Luyện Khí Sư, ta mơ hồ cảm giác được, lần này đến đại danh huyện, có thể ta đã cuốn vào trong một cuộc phân tranh của Luyện Khí Sư.

Thần như ta tùy tiện nhét vào trong ngực, sau đó gọi là mũ đỏ nhỏ ở tại chỗ chờ ta, đốt lửa lam tuần tra từng căn phòng một lần. Khi ta đẩy ra phòng ngủ, kinh ngạc phát hiện bên trong vậy mà đặt một cái quan tài, từ lớn nhỏ phán đoán, như là một cái quan tài chôn cất của phu thê.

Chiếc quan tài này được dùng bách mộc điêu khắc thành, ở cổ đại bách mộc là một loại gỗ thượng đẳng, phòng bị sâu mục nát xử lý tốt, có thể bảo trì hơn một ngàn năm không nát.

Trên quan tài có khắc một vài đồ án chim thú, ta nghĩ thứ được chôn cất trong này chắc chắn là vợ chồng Mạc Tà, ta cũng không hề tiện tay đi qua mở quan tài, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì?

Nói đến kỳ quặc, nhìn từ quan tài này, nó tuyệt đối không thể nào đi vào từ cửa phòng ngủ, vậy nó làm sao có thể đi vào đây?

Chuyện không thể giải thích tại ốc xá thật sự là quá nhiều, có thể nói đã hoàn toàn vượt qua nhận thức của ta. Ta hành lễ với bộ phận di hài của Mạc Tà, sau đó đóng cửa phòng ngủ chuẩn bị rời đi.

Cái mũ Tiểu Hồng vẫn còn ở phòng khách chờ ta, ta phát sầu với Bồ Đề tử trên mặt đất, kỳ thật nó căn bản không phải là một món đồ chơi, nếu như không phải có người nào tranh giành nó, có thể ta đã coi nó như cục sắt rồi.

Người này, chỉ một chữ, ti tiện!

Tưởng ta biết Bồ Đề là đồ tốt, nói cái gì cũng phải mang nó đi.

Vì thế ta cởi áo khoác ra, gói cẩn thận nó, phân lượng hơn hai mươi cân nặng trịch ở trong tay áo hộ vệ. Trên đường rời khỏi phòng ngủ, ta tên Tiểu Hồng mũ càng thêm không ngừng đốt giấy vàng, hơn nữa nàng có thể cảm giác được nguy hiểm trước thời hạn, cuối cùng là hữu kinh vô hiểm, cũng không có gì để nói.

Sau đó, buổi tối đã hết mười hai điểm, cũng không đánh được xe cho thuê, ta ôm Bồ Đề tử một đường trở về, mệt đến thở hồng hộc. Chuyện thứ nhất đương nhiên là đem mũ đỏ đưa về nhà, cha mẹ thấy nàng bình an trở về, ôm lấy nàng, bảo bối như vậy, ta nhìn cũng rất vui mừng.

Cha mẹ mũ Tiểu Hồng cũng muốn kéo ta vào ngồi một chút, ta nói là quá muộn, phải về khách sạn mới được mấy bước, Tiểu Hồng đội mũ đuổi theo hỏi: "Thúc thúc, người còn muốn ở lại đây vài ngày?"

"Khoảng ba ngày." Ta đáp.

Nàng ta kéo y phục của ta nói: "Nhưng ta không nỡ để ngươi đi nha!"

Ta bỏ thứ trong tay xuống, sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng: "Sau này nếu có cơ hội, ngươi đến võ hán tìm ta, ta đưa ngươi ra ngoài chơi được không?"

Tiểu Hồng gật đầu một cách nhu thuận.

Trở lại khách sạn, ta tắm nước nóng xong thì nằm ngủ, ta không xác định được Sở Tử Khiêm có tới cướp đồ này hay không, cho nên mấy ngày tới hắn cũng không dám rời khỏi khách sạn nửa bước, cứ phải cẩn thận canh chừng mấy cục sắt đó.

Ngóng trời ngóng trăng, cuối cùng cũng trông mong nam nhân có cơ duyên.

Nam nhân sai vặt nói cho ta biết Bạch Mi thiền sư đã dàn xếp ổn thỏa, do sư đệ hắn Hắc Tâm hòa thượng hỗ trợ, an táng trong Đôn Hoàng Phật Tháp xa xôi.

Kỳ tích chính là, khi Hắc Tâm hòa thượng thu liễm di cốt thiền sư lông mày trắng, ở bên trong tìm được mấy khối xá lợi như lưu ly, loại xá lợi trong suốt này tương đối hiếm thấy trong lịch sử Phật giáo, chỉ có Thích Ca Ma ni viên tịch lúc xuất hiện.

Hiển nhiên Bạch Mi thiền sư đã buông bỏ hết thảy khổ ác, tu đại viên mãn, lập địa thành Phật!

Ta không khỏi thổn thức một tiếng, cuộc đời Bạch Mi thiền sư đều là điệu thấp, một thân cà sa, một chuỗi phật châu, một khuôn mặt tươi cười, điểm sáng duy nhất chính là đoạn lịch sử tình của mẫu thân Sở lúc còn trẻ.

Nhưng cũng chỉ có người như vậy mới xứng thành Phật, Phật là cái gì? Phật chính là hi sinh chính mình, đi cứu chúng sinh, chứ không phải là lái bảo mã trong chùa, ôm mỹ nữ, một nén nhang muốn lừa gạt mấy chục vạn con lừa trọc của tín khách.

Sau khi thổn thức xong, ta liền kể lại những chuyện mình đã trải qua ở đây một lần, nam tử an ủi nghe xong vô cùng bất ngờ, nói: "Cửu Lân, ta đánh giá quá thấp năng lực của ngươi rồi. Kỳ thật ta nhận ủy thác chính là tìm kiếm một hạt Bồ Đề Tử."

"Ngươi đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói cho ta biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đi." Ta vội la lên.

Nam nhân chăn bầu nói cho ta biết, Bồ Đề tử thật ra là một khối quặng thô, nhưng nó không phải từ trong núi hái ra, mà là từ trong bụng một loại yêu quái mổ ra. Đại khái lúc Xuân Thu Chiến quốc, Ngô quốc phát hiện trong kho vũ khí có hai con thỏ kỳ quái., Một vàng một trắng, hai con thỏ này vậy mà ăn sạch cả đao kiếm trong kho vũ khí, Ngô Vương sai người giết hai con thỏ này, từ trong bụng chúng nó lấy ra một đôi thiết đảm, mặc dù chỉ lớn hơn một chút so với đá cuội, nhưng lại nặng dị thường.

Ngô vương cảm thấy hai túi mật này là một kiện bảo bối, liền thỉnh lúc đó tốt nhất bồi dưỡng Mạc Tà hai thanh kiếm. Hai thanh kiếm này chính là hậu thế lưu phương thiên cổ, Mạc Tà. Nhưng thật ra hai thanh kiếm này đúc chỉ dùng một khối Thiết Đảm, có không ít người suy đoán đem Mạc Tà dùng một khối Thiết Đảm khác đúc thành thần binh khác!

Ngoại giới không biết rằng, Mạc Tà thật ra là một đôi phản đồ của môn hạ Âu Dã Tử, bọn chúng bày ra đại trận luyện khí ở đây để ngăn cản môn đồ Âu Dã Tử một lần lại một lần truy sát. Thiên phú về phương diện luyện khí đều xuất phát từ Lam, là thứ đám môn đồ của Âu Dã Tử không cách nào sánh kịp, đại trận Luyện Khí mà gã bố trí ngay cả bản thân Âu Dã Tử cũng không cách nào phá giải, vì vậy một nhóm Luyện Khí sư được phái ra lại chết thảm thêm một nhóm nữa.

Âu Dã Tử là một lão đầu vô cùng cố chấp, say mê đúc kiếm, hồn phách con người trong mắt gã bất quá chỉ là tài liệu đúc kiếm, vì đúc ra một thanh danh kiếm, gã có thể ném chính nhi tử mình còn đang ở trong tã lót vào trong lò lửa tế thần.

Vào thời điểm xế chiều, hắn ngày đêm lẩm bẩm Thái A kiếm, quả thực sắp điên rồi!

Bất kể là đám thủ hạ khuyên bảo thế nào, hắn vẫn khăng khăng muốn truy sát giam giữ Mạc Tà, thậm chí còn định thỉnh Sở vương phái mười vạn đại quân đi đối phó với bọn chúng. Cuộc sống như vậy Mạc Tà thật sự không muốn tiếp tục nữa. Từ khi Thái Nga sinh ra tới nay, ngày đêm đều lo lắng đề phòng.

Thây tướng báo tin, nói trên tay lão có một khối bảo quặng vô song, lão hi vọng dùng cái này đổi lấy an bình cho cả nhà. Vậy mà Âu Dã Tử lại đồng ý, song phương ước định ngày để gặp mặt.

Phải biết rằng ở thời đại sau khi ở trong dã luyện, như vậy một khối quặng cao cấp độ cao mật độ so với vàng còn trân quý hơn, làm việc chính là mạo hiểm bị Ngô Vương lừa gạt. Hắn cho rằng Âu Dã Tử nhất định sẽ tiếp nhận điều kiện, nhưng Mạc Tà lại nhắc nhở hắn, phụ thân hắn là người tham lam vô dục, nhất định phải cẩn thận đề phòng!

Đến ngày hai bên gặp mặt này, chuyện đã lập ước định ngay trước mặt Âu Dã Tử, đang chuẩn bị đem Thiết Thai giao cho gã. Đột nhiên phía sau truyền đến một ánh lửa, chất vấn Âu Dã Tử vô cùng hổn hển. Hóa ra là Âu Dã Tử dẫn dắt quan tướng rời đi, thủ hạ Luyện Khí Sư đã xét nhà của gã, Âu Dã Tử muốn khối Thiết Thai hi thế này, lại muốn hồn phách của Thái Nga.

Nhanh chóng đẩy lửa trở về, nhà mình cùng xưởng đã bị một mồi lửa đốt cháy, Mạc Tà cùng Thái Nga ở dưới bao vây của mọi người cuối cùng tự vẫn mà chết.

Chắc chắn không thể nén giận, một lần nữa khởi động đại trận luyện khí, đồng thời thiết thai trên tay cũng hóa thành âm vật, lập tức giết chết một đám Luyện Khí Sư.

Sau khi ác chiến chấm dứt, quan tướng nản lòng thoái chí mà sai người an táng nữ nhi, còn chính mình thì nằm vào trong quan tài của thê tử, uống một bình rượu độc.

Bởi vì Âu Dã Tử quá tham lam nên hai kiện đồ vật kia cũng không lấy được trong tay, sau khi trở về thì hắn một mực buồn bực không vui, cuối cùng hắn vẫn rèn Thái A Kiếm ra, nhưng có người nói, hắn vì muốn thanh kiếm này có được linh tính, đem hồn phách của mình hiến cho Hỏa Thần.

Sau khi Âu Dã Tử chết, đang vào giai đoạn cuối của Xuân Thu Chiến quốc, các nước tranh chấp không ngừng, nghề đặc thù và thần bí như Luyện Khí Sư phân tán đến các quốc gia, dùng loại tài nghệ đặc thù này phục vụ cho chư hầu, đáng tiếc cuộc đại chiến giữa các sư môn lâu dài này khiến cho nguyên khí của luyện khí sư bị tổn thương nặng nề, tiên sư đã chết, danh tượng không còn, Luyện khí sư hậu thế chưa từng rèn qua có thể chơi lớn, thần khí của Thái A Tề...

Thiết Thai trấn thủ luyện khí đại trận này được Luyện Khí Sư gọi là "Bồ Đề Tử", cho tới nay đều là thứ bọn họ tha thiết ước mơ tha thiết, chỉ có điều bọn họ một mực không thể phá giải Luyện Khí đại trận.

Mấy năm trước, Luyện Khí Sư xuất hiện một phản đồ, chính là Sở Tử Khiêm, y đồng thời cũng là một thiên tài.

Nghe đến đây ta cười: "Luyện khí sư này rốt cuộc tạo nghiệt gì, chỉ cần là thiên tài thì nhất định sẽ làm phản!"

Nam nhân cười, tiếp tục nói: "Nghe nói Sở Tử Khiêm tìm được phương pháp phá giải Luyện khí đại trận, vì vậy phụng mệnh tới tìm Bồ Đề Tử, thế nhưng mấy vị cao thủ đi cùng với hắn đều không rõ tung tích, Sở Tử khiêm tốn cũng không rõ tung tích. Trong tổ chức Luyện khí sư sâm nghiêm, bọn họ hoài nghi Sở Tử khiêm tốn thấy lợi quên nghĩa, sát hại đồng môn, độc chiếm Bồ Đề Tử."

Luyện khí sư và thương nhân âm vật có nhiều chỗ chung, Luyện khí sư không giải quyết được chuyện này, đành phải cầu mong nam nhân được an ủi rời núi.

Hoàn toàn không nghĩ tới chính là, bên này ta nhanh như chớp, vậy mà đã tìm được Bồ Đề tử rồi...

"Ta hỏi: "Cái cục sắt đó bọn họ tiêu bao nhiêu tiền thu hồi đây?"

Nam nhân chăn ấm nói: "Dù sao thù lao còn phong phú hơn ngươi đi nhận ủy thác một chuyến."

Ta hưng phấn một hồi, chuyển Bồ Đề tử ra, chuẩn bị cho nam nhân tốt kiểm tra, ta đã bao bọc Bồ Đề tử mấy tờ báo cũ kỹ lại, lúc ta mở ra xem, lại phát hiện bên trong là một tảng đá.

Sững sờ đủ năm giây, kêu lên: "Không thể nào, ta nhớ rõ ràng là sắt, sao lại biến thành đá!"

Nam nhân quyến rũ thản nhiên hỏi: "Hai ngày nay có người tiếp cận ngươi sao?"

"Không có, chỉ có hôm trước đội mũ Tiểu Hồng tới tìm ta chơi, hôm đó vừa vặn là mùa hè." Ta nhớ lại nói.

"Tiểu Hồng đội mũ?" Ánh mắt nam nhân trong mẹ đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

"Chính là tiểu cô nương có mắt Âm Dương mà ta vừa nói kia." Ta đáp.

"Ngươi nói lại tình hình cụ thể cho ta đi!" Nam tử lo lắng nói.

Ta cẩn thận kể lại quá trình tìm được Bồ Đề tử, lông mày nam tử ủ rũ dần nhíu lại: "Cửu Lân, chẳng lẽ ngươi không phát giác được, tiểu cô nương này rất không tầm thường sao?"

"Chuyện này không có khả năng, nàng chỉ là một tiểu học sinh mới có bảy tám tuổi, tại sao lại có loại tâm cơ này, hơn nữa, loại đồ vật này không có con đường ra tay chính là một khối sắt vụn, chỉ có thể bán cho người mua mà thôi!" Ta vẫn không tin.

"Nhà cô ấy ở đâu, đưa ta đi!" Nam tử an ủi nói.

Bọn ta vội vã ra ngoài, đi vào chỗ ở của Tiểu Hồng, lại nhìn thấy đại môn đóng chặt, hỏi người bán hàng ở cửa. Ban đầu, hai ngày trước Bạch Đại Xuyên nhận được một tờ thông báo đã trúng thưởng, cả nhà chạy đến hộ chồng mình đi chơi.

Đột nhiên ta cảm thấy trong toàn bộ sự kiện này, Tiểu Hồng mũ nhìn như người ngoài, nhưng vẫn luôn đóng vai nho nhỏ hết sức quan trọng.

Toàn bộ chi tiết đều hiện lên trong đầu ta như đèn kéo quân, Sở Tử khiêm tốn một mực không lộ diện, tiếng điện thoại thần bí kia, lúc Tiểu Hồng mũ mất tích ở trong ngõ hẻm Tiểu Linh Thông, lời tên Luyện Khí Sư kia nói trước khi chết.

Đáp án tựa hồ chỉ có một, tuy rằng ngay cả ta cũng không dám tin tưởng.

"Xem ra chỉ có một khả năng!" Ta hít sâu một hơi nói ra: "Cái mũ đỏ nhỏ của Tiểu Hồng chính là Sở Tử khiêm tốn!"

Chương thứ chín trăm hai năm chế tạo giáp hương

Thấy không tìm thấy Tiểu Hồng đội mũ, nam tử chăn mền cũng không nói gì, chỉ tìm một quán trà nhỏ với ta, mỗi người gọi một chén trà.

Sau đó nói kỹ cho ta nghe những tao ngộ của hắn trong khoảng thời gian này...

Nguyên lai an táng Bạch Mi thiền sư tại Đôn Hoàng Phật Tháp xong, nam tử thương nhân một đường quay về, muốn mượn phong cảnh ven đường chậm rãi thả lỏng tâm tình, lại không ngờ rằng trên đường đi gặp được một đạo trưởng thanh tỉnh!

Một thanh đạo trưởng là một cao nhân thế ngoại không nghe thấy ngoài cửa sổ, hắn chạy đến nơi đây, nhất định có chuyện trọng yếu gì!

Quả nhiên, một nam một mình thần bí bí mang theo nam tử hạt ngộ đi đến một thôn nhỏ gọi là tạo giáp hương, nơi đó vậy mà là nơi ẩn cư của đại sư Chú Kiếm Man Tử Âu Dã Tử Hậu Nhân cổ đại.

Lúc ấy Thanh đạo trưởng giới thiệu, sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, từ kho vũ khí lục quốc thu lấy rất nhiều thần binh lợi khí, những thần binh lợi khí này đều là xuất từ tay Luyện khí sư.

Tần Thủy Hoàng ý thức được sự tồn tại của luyện khí sư, có thể sẽ nguy hiểm đến giang sơn xã tắc của mình, liền tàn nhẫn đồ sát một nhóm luyện khí sư, cũng làm tan chảy những thần binh lợi khí kia thành sáu kim nhân khổng lồ.

Chi mạch Luyện Khí Sư bị trận đồ sát tanh máu này làm tổn thương nguyên khí nặng nề, nhưng hương khói vẫn còn.

Vì tránh né Tần Thủy Hoàng đuổi giết, những người còn lại đều ẩn cư trong Tạo Giáp Hương, bởi vì sợ gặp phải tai ương diệt môn, sau đó mấy ngàn năm Luyện Khí Sư vẫn luôn làm việc khiêm tốn, thế nên tuyệt đại đa số mọi người đều không biết sự tồn tại của bọn họ!

Bọn họ một mực bí mật truyền thừa tuyệt học của Âu Dã Tử, trong vòng nghìn năm chế tạo ra rất nhiều thần binh lợi khí, thông qua con đường của thương nhân âm vật lặng lẽ lưu truyền trên đời. Chưởng môn đương nhiệm Âu Thắng Thiên nghe nói là hậu nhân của Âu Dã Tử, là một vị Luyện Khí Đại Sư trăm năm khó gặp.

Trên giang hồ có lời đồn, Tạo Giáp Hương cứ cách mười hai năm mở cửa ra bên ngoài một lần, kỳ hạn chỉ có một tháng, trong vòng một tháng này ngươi có thể dùng Kim Tiễn, đồ cổ điều kiện, đổi lấy Luyện Khí Sư trong thôn chế tạo cho ngươi một thanh binh khí.

Có thể nói chỗ đó là nơi mà mọi người đều tha thiết ước mơ, nhưng cho dù có bản lĩnh đi vào cũng chưa chắc có thể nhờ luyện khí sư chế tạo binh khí cho bản thân.

Dù sao thì đám Luyện Khí Sư kia ai nấy đều tâm cao khí ngạo, lúc giao dịch đều dựa vào sở thích, đồ vật không có hứng thú, cho dù có kéo một xe núi vàng núi bạc cũng không thèm đếm xỉa tới ngươi!

Một thanh đạo trưởng chuyến này chính là vì muốn tạo ra một thanh binh khí tốt, sở dĩ tìm nam nhân an ủi, là vì nam nhân chăn nuôi ở trong vòng tròn âm vật được coi là nhân vật số một số hai, mà luyện khí sư mấy ngàn năm nay một mực có quan hệ hợp tác mật thiết với thương nhân âm vật, có lẽ sẽ nể mặt.

Nhưng dù vậy, một Thanh đạo trưởng cũng chỉ ôm tâm lý trúng xổ số mà thôi.

Hai người trèo non lội suối, vất vả lắm mới tới được tạo giáp hương, gặp được một đồ đệ của Âu Thắng Thiên, thái độ của đối phương vẫn giống như trong truyền thuyết, kiêu ngạo ương ngạnh, không coi ai ra gì!

Một thanh đạo trưởng muốn đem Ngũ Lôi lệnh bài của mình chế tạo thành một thanh binh khí tiện tay, kết quả đối phương chỉ liếc mắt một cái liền ném xuống đất, ra sức đánh bọn họ ra bên ngoài.

Nhưng sau đó lại nghịch chuyển một cách không tưởng tượng nổi, đồ đệ kia trong lúc vô tình nhìn thấy tám mặt nam nhân đeo kiếm, biết thân phận nam nhân an ủi, lập tức đi xin chỉ thị của chưởng môn Âu Thắng Thiên.

Hai người qua một đêm ở Tạo Giáp Hương, ngày hôm sau quả nhiên Âu Thắng Thiên đã xuất quan, đưa ra một điều kiện, chỉ cần trong vòng một tháng tìm được Bồ Đề tử về, là có thể tự mình động thủ, giúp bọn hắn luyện chế hai thanh Vô Thượng Thần Binh.

Vốn nam nhân muốn đến tham gia náo nhiệt cũng không sao cả, nhưng bởi vì một thanh đạo trưởng thúc giục vội vàng, lại thêm suy xét đến chuyện vũ khí hiện tại của ta tuy rằng rất nhiều, nhưng lại không có thanh thần binh chính thức đo người làm, liền đồng ý, hơn nữa còn đưa ta ra giúp tìm kiếm.

Âu Thắng Thiên rất sảng khoái tỏ vẻ, chỉ cần tìm được Bồ Đề, luyện chế thêm một vũ khí nữa cũng không sao!

Lần đầu nam nhân sầu báo cho ta, người đã ở Tạo Giáp Hương, cho nên mới bảo ta đi hỏi thăm Sở Tử khiêm tốn.

Sau đó hắn tự mình tìm đến Hà Bắc, trên đường nghe nói ta đã đơn thương độc mã làm được Bồ Đề tử, tuyệt không nghĩ tới tại thời điểm sắp đến lại xảy ra việc này, trước mắt cũng chỉ có nghĩ trăm phương pháp tìm Bồ Đề Tử trở về.

Nếu có thể để Luyện khí sư luyện chế vũ khí cho ta, ta tự nhiên rất vui vẻ, bây giờ gặp phải đối thủ một lần so với một lần còn khó chơi hơn, ta đã sớm cảm thấy trang bị đổi mới thay thế rồi! Hơn nữa trải qua sự kiện lần này, roi Thiên Lang đã bị tai họa của ta không cách nào dùng được nữa.

Nam nhân "Hạng thương" còn mang theo Vĩ Ngọc tới, hắn đã cố lại ba hồn bảy vía của Vĩ Ngọc, chỉ có điều bây giờ còn tương đối suy yếu không thể biến ảo ra hình người. Đàn ông thương cầu ta mỗi ngày đem tinh huyết vào trong hồ lô băng ngọc đút cho cô ta ăn, Vĩ Ngọc tương đối quen thuộc với máu của ta, điều này có ích cho sự hồi phục của cô.

Sau thời gian uống trà, ta đã từng điền du lịch quốc tế mấy nhà, cũng không thăm dò được tung tích một nhà Tiểu Hồng, đoán chừng đại phu đi Áo Già chỉ là một cái ngụy trang!

Tạm thời không tìm thấy ai, ta với nam nhân an ủi còn phải xử lý đại trận luyện khí trước.

Nam nhân tốt bụng nói cho ta biết, không thể phá giải đại trận luyện khí được bày ra theo nguyên lý, bởi vì bản thân nó là do âm khí tạo thành. Nghe có chút không thể tưởng tượng, nhưng đối với Luyện Khí Sư, hồn phách vốn chính là một loại tài liệu luyện hóa. Cách mà Sở Tử khiêm tốn dùng dời âm khí của Âm Thành cũng có hiệu quả.

Ngày hôm sau chúng ta đi vào vùng phụ cận núi, tìm một nơi vắng vẻ bày ra cục diện âm thành, sau khi cục Âm Thành bày ra, âm khí nơi này trong nháy mắt bùng nổ. Vì phòng ngừa bị người không rõ chân tướng phá hư, nam nhân có thể phong ấn một ít lệ quỷ ở bốn phía, một khi có người sống tới gần những âm linh này sẽ bị phát động.

Căn nhà tử vong cuối cùng cũng khôi phục bình tĩnh, ta đi một chuyến đến tầng năm, lấy bộ quần áo Âm Linh Khuyết của Mạc Tà, một cỗ thi thể hoàn toàn thay đổi được dựng nên gian phòng. Nếu bị cảnh sát hỏi đến, ta cũng không giải thích rõ ràng lắm, cho nên lúc ta rời khỏi Đại Minh huyện đã bố trí thông tin ngầm cho chính phủ địa phương và chính vụ nơi đó, để bọn họ đi xử lý thi thể và quan tài. Đương nhiên những thứ này đều là những thứ để họ xử lý.

Sau khi làm xong chuyện khách sạn, nam nhân quyến rũ nhận được một cái máy truyền tin, người gọi điện kia rất trâu bò, treo trên lá cà trực tiếp bạo khẩu, mắng nam tử lo việc là thùng cơm vụn. Sau khi tắt máy liên lạc ta hỏi ai vậy, nam nhân sầu khổ cười một tiếng nói: "Còn có thể là ai? Người quen cũ của chúng ta."

"Nhất Thanh đạo trưởng?" Ta hỏi.

"Đúng vậy, hắn nghe nói Bồ Đề Tử mất rồi, tức điên lên, chuẩn bị tới hỗ trợ chúng ta." Nam tử ân cần đáp.

Tính cách thô bạo của Nhất Thanh đạo trưởng là ta đã lĩnh giáo qua, vốn tưởng rằng đời này sẽ không hợp tác với hắn nữa, vừa nghĩ tới hắn muốn tới, ta liền cả người không được tự nhiên.

Từng đạo trưởng trực tiếp bay đến, trưa ngày hôm sau là tới, vừa thấy chúng ta không chào hỏi một tiếng, há miệng đã mắng: "Hai người các ngươi là đồ ngốc à? Làm sao đây, ngay cả một cục sắt cũng không làm được, trơ mắt ra lệnh cho người ta trộm đi, đây là tiết tấu khiến ta tức chết à?"

Ta tuyên bố sai ở chỗ ta, thế nhưng bị người ta bổ đầu chửi mắng một trận như vậy, tâm tình vẫn rất khó chịu. Mọi người đều là đồng hành, ai cũng không phải ông chủ thượng cấp của ai, liền đẩy về: "Ngươi gấp cái gì, dù sao có thời hạn một tháng, ta thay ngươi trả lại cũng không được đâu..."

"Tìm?" Đạo trưởng Nhất Thanh hừ lạnh một tiếng: "Ngươi có bản lĩnh như vậy sao? Đứng nói chuyện không đau eo không! Nếu không phải nể mặt gia gia của ngươi, ta thật muốn cho ngươi một bạt tai!"

Hắn vung ống tay áo, chuẩn bị vào nhà Tiểu Hồng nhìn một chút, dọc đường đi thấy khó nghe cũng nói không ít, tức giận tới mức nghiến răng nghiến lợi. Nhiều lần chuẩn bị tranh cãi với hắn, nhưng dưới ánh mắt ám chỉ của nam nhân thương cảm, vẫn nhịn được.

Ta về sau biết được từ nam nhân chăn hộ, mấy ngày trước lão đạo này cho rằng chuyện đã thành, cao hứng đến như vậy, đã đem Ngũ Lôi lệnh bài của lão và pháp bảo một luồng não giao cho Âu Thắng Thiên. Nghe nói Bồ Đề bên kia vừa đánh mất, liền đem mấy thứ này giữ lại, Bồ Đề tử nếu không tìm về được, hắn có thể lại bồi thường thêm phu nhân!

Biết được chuyện này, ta đột nhiên nghe lời rất nhiều, đáng đời, ai bảo lúc bình thường ngươi hả hê như vậy, đây chính là báo ứng!

Thổ Thần năm thứ chín trăm hai mươi sáu...

Chúng ta đi tới nhà Tiểu Hồng, một thanh đạo trưởng bảo ta mở cửa ra, ta nói: "Bên ngoài nhìn là được rồi, tư độc xông vào nhà không tốt lắm nhỉ?"

"Cái gì mà trạch dân, ngươi còn không hiểu sao, tiểu cô nương kia căn bản là người bình thường." Nhất Thanh đạo trưởng phẫn nộ quát.

Gọi ta mở khóa, ta không làm được, thế là nam nhân thích an ủi rút ra tám thanh kiếm Hán, một kiếm gọt đứt đầu xích, chúng ta chuyển một vòng trong phòng, tất cả đều là một ít vật dụng hàng ngày, cũng không tìm được manh mối gì.

Nhất Thanh đạo trưởng đột nhiên dùng chân giẫm xuống mặt đất, kêu lên: "Đi ra cho ta!"

Chỉ thấy một lão già lưng còng toàn thân mọc đầy lở loét chậm rãi từ dưới đất xông ra, cảnh tượng này khiến ta kinh ngạc. Sau đó, nam tử được âu yếm nói cho ta biết đó là một tên Âm sai, âm sai rất nhiều loại, loại cấp thấp nhất này có lẽ chính là Thổ thần mà dân gian thường gọi.

Nếu như ta triệu tỉnh Âm sai, dù thế nào cũng phải bày một đống cung phẩm thắp hương cầu nguyện thật lâu, một Thanh đạo trưởng trực tiếp dậm chân nói ra âm mưu, thật lợi hại nha.

Nam nhân hưởng thụ nói Nhất Thanh đạo trưởng là một trong tam đại Kim Tiên Đạo giáo còn sót lại, đã là thân thể bán tiên, vì vậy người có đẳng cấp thấp hơn hắn tự nhiên tùy tiện gọi đến.

Ta nghĩ thầm tính cách lão đạo này mặc dù đáng ghét, nhưng người ta quả thật có vốn liếng để hả hê.

Lão đạo sĩ chắp tay hỏi: "Đạo trưởng có gì phân phó?"

Một Thanh đạo trưởng mí mắt không ngẩng lên hỏi: "Gia đình ở đây đi đâu vậy?"

"Cái này ta không rõ lắm, lão hủ chưởng quản trên vạn sinh linh trên vùng này, cũng không có khả năng nhìn chằm chằm một nhà." Lão đầu khó xử nói.

"Vậy ngươi tìm giúp ta đi! Mau báo cáo lại cho ta!" Nhất Thanh đạo trưởng ra lệnh.

"Vâng, lão hủ đi làm ngay."

Lão đầu còn lại nói hóa thành một làn khói biến mất, một tiếng nói của đạo trưởng đi thôi! Lúc đi ta đã đem cái khóa đã bị ta chém ra treo lên, đồ vật trong phòng tuy rằng không đáng tiền, nhưng nếu mất trộm cũng là trách nhiệm của ta.

Bọn ta đã tìm một nhà ăn cơm, một thanh đạo trưởng và nam nhân chăn nuôi đều là ăn chay, ta cũng ngại một mình cá lớn ăn thịt, đành phải cũng ăn chay theo, ta hỏi đạo trưởng: "Đạo trưởng, ngươi không phải cũng đã hoàn tục sao? Sao còn bảo vệ trai?"

"Còn không có gì thô tục, đối với ta cũng không có gì khác nhau. Tu hành là chuyện cả đời." Hắn nhìn ta một cái, nói: "Hậu sinh, thật ra ta cảm thấy tư chất của ngươi không tệ, hiện tại cũng còn trẻ, nếu ngươi chú tâm tu luyện vài năm, bản lĩnh sẽ không thấp hơn ta."

"Ta? Ta là một người có nhà, hay là thôi đi." Ta khẽ mỉm cười nói.

"Hừ, điểm tàn nhẫn ấy cũng không hạ được. Ta xem ngươi cả đời này cũng chỉ là hạng thương nhân..." Nói xong, một thanh đạo trưởng bỗng cháy một gốc khói.

Trên đời có loại người, mở miệng ngậm miệng đều là hại người, một khi thanh đạo trưởng chính là loại người này. Ta cũng không so đo với hắn, chuyển chủ đề hỏi chuyện cẩu Minh Nghĩa.

Một Thanh đạo trưởng nói cháu trai hắn hiện tại đang tìm công tác hợp đồng ở Quảng Đông, tháng sau liền kết hôn, vừa nói tới chuyện này hắn liền cao hứng đến mặt mày, cẩu gia cuối cùng cũng có thể kéo dài hương hỏa, cũng coi như có được công đạo đối với huynh đệ chết đi của hắn. Hắn còn dự định tháng sau chúng ta đi tham gia hôn lễ, ta là người không thích tham gia náo nhiệt nhất, vì thế liền uyển chuyển từ chối.

Lúc này, ta đột nhiên đá phải đến một vật, tưởng rằng là một chân của Nhất Thanh đạo, đang chuẩn bị xin lỗi, dưới bàn vậy mà truyền đến một âm thanh mỉa mai: "Đạo trưởng, đạo trưởng!"

"Chuyện gì?" Nhất Thanh đạo trưởng thong dong nói.

"Bên ngoài có ánh nắng, tiểu nhân không tiện hiện thân, mong đạo trưởng chuộc tội!" Thì ra phía dưới bàn là một Âm Linh, Âm Linh kia cung kính nói: "Đất nước đã tra được nơi hộ gia đình kia đi, đặc biệt phái ta tới bẩm báo, bọn họ đi Thương Khâu."

"Thương Khâu ở Hà Nam?" Ta kinh ngạc hỏi, sao lại chạy tới đó.

Nhất Thanh đạo trưởng khoát tay nói: "Được rồi, ta biết rồi, ngươi đi đi."

Âm linh kia không biến mất, ấp úng nói: "Đạo trưởng, tiểu nhân có một chuyện muốn nhờ."

"Nói!"

"Tiểu nhân đã chết mười năm, bởi vì không tìm được hung thủ sát hại tiểu nhân, Địa Phủ vẫn không buông tha tiểu nhân đầu thai. Đạo trưởng miệng vàng ngọc ngôn, có thể niệm lên một đoạn kinh văn siêu độ cho tiểu nhân hay không? Đại ân đại đức này, tiểu nhân kiếp sau làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp."

Đây vốn là việc nhỏ nhấc tay, ta vốn tưởng rằng một Thanh đạo trưởng sẽ đồng ý, nhưng ta thực sự đã đánh giá hắn quá cao, chỉ thấy hắn ta bóp một cái, mắng: "Cút!"

Lúc này âm linh kia hóa thành âm phong biến mất, ta nói: "Ngươi cho hắn niệm đoạn kinh thì đã sao?"

"Ngươi không hiểu, loại tiểu quỷ này một khi dính vào ngươi sẽ không ngừng nghỉ, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện." Nhất Thanh đạo trưởng đáp.

Ta hừ một tiếng, nếu người tu hành đều có cái mặt mũi này, còn không bằng không tu hành.

Chúng ta lập tức lên đường đến Thương Khâu, ta luôn cảm thấy đội mũ đỏ nhỏ đến đây có danh tiếng ra sao. Thương Khâu lịch sử lâu đời, từng có rất nhiều đế vương tương tự người văn hóa, chỉ riêng đại mộ chư hầu khai quật chung quanh đã có mười mấy người.

Lần này là tới tìm người, cho nên cũng không có tâm trạng du sơn ngoạn thủy, vừa đến nơi chúng ta liền tìm một chỗ ngồi xuống, đến khi trời tối, Nhất Thanh đạo trưởng tìm ra ngã tư đường, đốt mấy xấp giấy vàng, gọi toàn bộ âm linh dạo chơi phụ cận kêu đi tìm người giúp. tràng diện Bách Quỷ Dạ Hành thật gọi là tráng lệ, hiệu suất cũng rất cao, sau bài thơ thì có Âm Linh đến gõ cửa khách sạn, nói một nhà Tiểu Hồng đội mũ đỏ ở khu Chiêu Dương làm một nơi chiêu đãi.

Ta vốn cũng định tắm chuẩn bị ngủ, vừa thanh đạo trưởng nhất định phải lập tức lên đường, chúng ta không lay chuyển được hắn, liền mặc quần áo đánh một chiếc đến thẳng khu vực Nghệ Dương.

Trên đường đi ta hỏi nam nhân chiếu cố: "Ta có một chuyện không thể hiểu nổi, nếu đội mũ đỏ là Sở Tử khiêm tốn, vậy rốt cuộc cô ta làm sao đây? Mượn xác hoàn hồn, hay là thuật nhiếp tâm nào đó, Sở Tử khiêm tốn không thể nào là một tiểu cô nương bảy tám tuổi được?"

Nam nhân chăn bầu nói: "Nếu thực sự là mượn thi hoàn hồn, lúc ngươi ở cùng một chỗ với cô ta, không có khả năng không phát hiện điểm dị thường."

Ta gật đầu, mượn thi hoàn hồn hoặc nhiều hoặc ít đều có chút không bình thường, dù sao thân thể cũng không phải là nguyên bộ, nhưng đội mũ đỏ nhất cử nhất động đều rất tự nhiên.

Nam nhân hưởng thụ suy nghĩ một chút nói: "Ta cảm thấy nên đoạt xá."

"Mẹ kiếp, thế này cũng quá trâu bò rồi!"

Đoạt xá ta trước kia nghe nói qua, nhưng cũng chỉ là một truyền thuyết, nghe nói người đạo hạnh cực sâu có thể tránh được sinh tử, cho dù nhục thân hủy diệt, hồn phách cũng có thể bám vào trên thân thai nhi một lần nữa trở về nhân gian.

Chuyện này hoàn toàn khác với ý nghĩa thông thường, đầu thai là do âm Tào địa phủ chi phối, sau khi đầu thai cũng sẽ không lưu lại ký ức kiếp trước. Nhưng đoạt xá thì khác, là tự mình tùy ý chọn đầu thai, hơn nữa ký ức ban đầu được lưu lại từ bản địa.

Nếu quả thật Sở Tử Khiêm đoạt xá sống lại, thì thực lực của người này nhất định sẽ rất cường hãn. Thế nhưng tại sao hắn lại không tìm một gia đình có tiền có thế đầu thai mà đi tìm một cô bé?

Có lẽ hắn ít xuất hiện như vậy, là vì tránh né một mạch Luyện Khí Sư truy sát, ngày đó hắn không phải đã bị một gã Luyện Khí Sư tìm được rồi sao?

Chúng ta rất nhanh tìm được chỗ chiêu đãi kia, vừa nhìn tên ta đã nở nụ cười, "Bày ẩu đại phu chiêu đãi", mũ đỏ nhỏ đúng là không gạt ta!

Chiêu đãi rất lạnh, khi chúng ta đi tới hành lang lầu ba, lập tức cảm nhận được một luồng âm khí, vì vậy ta cầm loan đao trên tay, nam nhân chăn hộ cũng rút tám mặt Hán kiếm, Nhất Thanh đạo trưởng chỉ có một đôi nắm đấm, ta nghĩ ngươi đáng đời!

Chúng ta đi đến trước một cánh cửa, cỗ âm khí đó chính là từ bên trong truyền đến.

Nam tử quyến rũ một kiếm xuyên qua đầu, sau khi đẩy cửa ra, bên trong tối như mực, đột nhiên ta nghe thấy một tiếng thét chói tai, chỉ thấy mẹ nó tóc tai bù xù xông ra, trong tay cầm một con dao phay máu chảy đầm đìa!

Chương thứ chín trăm hai bảy, ghi lại người giấy.

Ta giơ loan đao lên đỡ một chút, không biết vì sao, sức lực của mẫu thân mào đỏ rất lớn, điên cuồng công kích về phía ta.

Ta cảm thấy sắp không chống đỡ nổi nữa, lúc này nam nhân tốt nghiệp đột nhiên một kiếm đâm tới, đem mẹ trẻ đội nón đỏ đâm thủng ngực phía sau, cô che ngực vài bước, ngửa ra sau liền không động đậy.

Ta kinh ngạc nói: "Sao ngươi lại giết nàng ta?"

Nam nhân chăn hộ thản nhiên nói: "Ngươi xem thử trên đất là cái gì!"

Trong phòng thi thể một nhà Tiểu Hồng đội mũ, khắp nơi trên đất đều là máu, ta mở ra thiên nhãn xem xét, nguyên lai là ba người giấy, trên trán phân biệt đính một sợi tóc. Huyễn tượng và hiện thực không ngừng luân chuyển ở trước mắt ta, Nhất Thanh đạo trưởng một cước đá tan một đống đá bên cửa, huyễn tượng lúc này mới hoàn toàn biến mất.

Ta mới chú ý tới, trong phòng nhìn như tùy ý có một ít cục đá, giống như một loại trận pháp nào đó, Nhất Thanh đạo trưởng cười lạnh nói: "Cô bé này cũng có chút năng lực, không ngờ lại có thể dùng Kỳ Môn Độn Giáp lừa gạt cả lộ quỷ ta mời tới..."

Ta nói: "Nói cách khác, người nhà này không ở đây à?"

Bọn ta xuống lầu, người phục vụ đánh gà ngủ gật trên quầy trước đó bị tiếng bước chân đánh thức, thao túng lời nói Hà Nam trách mắng: "Các ngươi định làm gì, ai cho các ngươi vào?"

Nhất Thanh đạo trưởng phất tay: "Đừng để ý tới hắn."

Đột nhiên ta nghĩ đến một chuyện, liền hỏi nhân viên phục vụ: "Làm phiền, hỏi thăm một chuyện, một nhà ba mươi mốt ở bao lâu?"

"Ngươi hỏi thăm cái này làm gì?" Nhân viên phục vụ cho ta một ánh mắt xem thường.

Ta lấy ra năm mươi đồng nhét cho hắn, nhân viên phục vụ lập tức mặt mày hớn hở, nói với ta bọn họ ở ba ngày, ta lại hỏi hắn cái gì không có dị thường? Nhân viên phục vụ nhớ lại nói: "Lúc đến là tiểu cô nương kia đăng ký, cha mẹ nàng ở bên cạnh vẫn cười không nói lời nào, ta còn đang suy nghĩ xem trí thông minh đôi phu thê này có phải có vấn đề gì không."

Một Thanh đạo trưởng đột nhiên chen vào một câu: "Có hồi đó giám sát ghi chép không?"

"Có thì có, nhưng nhất thời có phiền phức được điều đi."

"Đừng quản nhiều như vậy, điều ra nhìn xem!" Nhất Thanh đạo trưởng nghiêm túc nói.

Nhân viên phục vụ nổi lên một câu bực tức, thao tác trên máy tính, năm mươi năm làm video giám sát lúc đó, hỏi: "Rốt cuộc các ngươi là người phương nào, cảnh sát sao? Ta thấy không giống lắm."

Bọn ta đến gần màn hình xem xét, chỉ thấy đội mũ đỏ nhỏ kéo một đôi người giấy đi vào, còn nói với bọn chúng mấy câu, sau đó nằm nhoài trên quầy đăng ký mỏng, nhìn thấy nhân viên phục vụ nơi này ra sức dụi dụi mắt nói: "Quái, có chuyện gì vậy, ta rõ ràng nhớ là một đôi vợ chồng, ta bị trúng tà sao?"

Bọn ta cũng không giải thích cặn kẽ cho y, sau khi ra khỏi cửa, ta nói: "Xem ra đội mũ đỏ là một người tới, có lẽ ngay từ đầu nàng đã ý thức được chúng ta sẽ đến tìm nàng."

Một thanh đạo trưởng thổi râu trừng mắt nói: "Cô bé này, đúng là phường trộm cắp."

Nam nhân quyến rũ đột nhiên lấy từ trong lòng ra một con hạc giấy, ta hỏi hắn phát hiện cái gì, hắn lạnh nhạt nói: "Không có gì, chỉ có một loại cảm giác." Sau đó ném hạc giấy lên trời, hạc giấy tự động bay về một hướng.

Ta và Nhất Thanh đạo trưởng trao đổi ánh mắt một chút, cùng nam nhân có ý tốt đồng thời đuổi theo hạc giấy.

Hạc giấy ở giữa không trung bay thật lâu, còn qua một cây cầu, đột nhiên đảo qua đảo lại giữa không trung, nam tử sầu lo vươn tay, hạc giấy vững vàng rơi vào đầu ngón tay hắn.

Vừa tới nơi này, ta cảm giác âm khí chung quanh nặng đến lợi hại!

Nhất Thanh đạo trưởng tuy rằng đạo hạnh cao hơn chúng ta, nhưng bình thường đều tu hành trong đạo quán, không thể vận động được, thể chất kém xa ta và nam nhân thương cảm, đoạn đường này khiến hắn thở hồng hộc, rất không vui nói: "Ngày thứ nhất, ngươi đừng gây thêm rắc rối, chúng ta tới đây tìm Bồ Đề Tử, quản chuyện nhàn sự này làm gì?"

"Âm khí nơi này nặng như vậy, không giống tự nhiên hình thành, ta cứ cảm thấy có người cố tình gây ra." Nam tử thương cảm nói.

Nhất Thanh đạo trưởng hừ một tiếng: "Là ngươi nghĩ nhiều rồi!"

Lúc này, ven đường đột nhiên có một ông lão bị rách rưới chạy tới, ba bánh xe đạp nhanh, đồ vật trên xe rơi xuống liên tục, cảm giác như là đang tránh né cái gì đó. Ông nhìn thấy chúng ta thì lao về phía chúng ta, hét lớn: "Cứu mạng, cứu mạng!"

Xung quanh không biết từ lúc nào đã nổi lên một tầng sương mù dày đặc, phía sau sương mù dày đặc có mười mấy binh sĩ mặc áo giáp đuổi theo lão già này, những người kia gầy yếu như khô lâu, hai mắt bốc lên hồng quang, bên khóe miệng treo một ngụm nước bọt thật dài. Lão đầu lắc lư một cái, tam luân xa mất cân bằng, cả người lẫn xe ngã lăn trên mặt đất.

Thấy thế vội vàng đi qua đỡ hắn lên, chân lão đầu mài vỡ một mảng lớn, máu chảy đầm đìa, run rẩy kêu rên: "Tiểu tử, cứu ta, những gia hỏa kia muốn ăn ta."

Ta nói: "Lão tiên sinh, ngài đừng sợ, có chúng ta ở đây."

Nam tử sầu bi đột nhiên hô một tiếng: "Cửu Lân, mau rời khỏi hắn!"

Ta sửng sốt một chút, lão đầu không biết từ đâu lấy ra nửa cái kéo rỉ sét, đâm vào ngực ta đâm tới, lúc này ta mới chú ý tới ánh mắt hắn trống rỗng, lão nhân này bị Âm Linh nhập vào thân rồi.

Thế nhưng chuyện xảy ra quá đột ngột, ta căn bản không có cách nào tránh né, đột nhiên trong ngực ta mọc lên một khối lớn, đuôi ngọc từ bên trong chui ra, nắm chặt tay lão đầu nhe răng trợn mắt uy hiếp lão nhân.

Vĩ ngọc là thiên niên hồ tiên, đẳng cấp cao hơn âm linh bình thường không biết bao nhiêu lần, bình thường hống một tiếng có thể dọa chạy những cô hồn dã quỷ này. Âm linh bám vào trên người lão đầu này tựa hồ không quá giống nhau, nó vậy mà nhếch môi lên, cùng đuôi ngọc đối đầu rống lên.

Nhân cơ hội này, ta móc ra một linh phù bậc trung từ trong túi áo, vỗ lên trán lão đầu một cái. Hắn giống như bị điện giật, nằm thẳng tắp trên mặt đất không ngừng run rẩy.

Nhìn thấy đuôi ngọc hiện thân, ta vừa mừng vừa sợ, hận không thể ôm nàng hung hăng hôn lên một cái. Nàng ôm hai tay, dương dương đắc ý nói: "Ngươi đồ đần độn, không ở tại ta quả nhiên không được đi!"

Hai ngày nay, mỗi ngày ta đều đem tinh huyết nhỏ vào trong hồ lô băng ngọc, sau lưng được tẩm bổ, mặc dù có thể miễn cưỡng biến thành hình người, nhưng khí sắc vẫn rất khó coi, mới nói được một câu liền kịch liệt ho khan lên, ta bảo nàng tranh thủ thời gian trở về nghỉ ngơi.

"Vậy ngươi cẩn thận nha, nếu ngươi chết, ta sẽ không còn máu uống đâu."

Nói xong, đuôi ngọc lại chui trở vào trong hồ lô ngủ tiếp.

Những truy binh kia từ trong sương mù dày đặc khắp nơi giết ra, nam nhân an lành thấy ta không sao liền rút tám thanh đại hán kiếm ra đấu đá với bọn họ. Những binh sĩ kia mặc áo giáp nhìn như của Đường triều, bất quá áo giáp cùng binh khí của bọn họ đều rách tung toé, thân thể cũng khô gầy như củi.

Chúng nó đều dùng các loại vũ khí đại kích trường mâu, bởi vì có ký ức khi còn sống kề vai chiến đấu, chúng nó duy trì trận hình nghiêm cẩn, cùng tiến cùng lui, cùng điều hoà, trường binh trong tay từ các góc độ khác nhau đồng thời đâm tới nam tử thương cảm, ta nhìn mà toát mồ hôi lạnh.

Với thân thủ nam nhân chăn bông tự nhiên sẽ không có vấn đề, nhưng hắn cũng không chiếm được chút tiện nghi nào, giết nửa ngày cũng không phá được trận của đối phương.

Ta đương nhiên không thể ở bên cạnh nhìn thấy, vì thế rút ra Ngân Nguyệt đao chuẩn bị trợ giúp, nhưng nam nhân sầu lo lại ngăn cản ta nói: "Cửu Lân, ngươi lui ra, những Âm Linh này rất không tầm thường!"

"Tất cả các ngươi lui ra cho ta!" Trong tay Nhất Thanh đạo trưởng bấm một cái quyết, khinh miệt nói: "Lấy đao kiếm đối phó Âm Linh, thật may mà các ngươi có thể sống đến bây giờ."

Hắn thì thào niệm chú ngữ, ta thấy dưới chân hắn vậy mà nổi lên một cơn gió xoáy cỡ nhỏ, trong lòng ta hoảng hốt, bình thường ta niệm chú ngữ cũng không đặc hiệu thị giác khoa trương như vậy a? Ta cẩn thận lắng nghe, hắn niệm mấy câu này đơn giản là "Thiên Địa Huyền Hoàng".

Nghĩ tới câu cuối cùng, một Thanh đạo trưởng đột nhiên đưa tay đẩy tới phía trước, hai mắt trợn tròn như kim cương Nộ, quát: "Tà linh tán!"

Lập tức một cỗ vòi rồng từ trong tay áo hắn thổi ra, trong nháy mắt làm cho trận hình đám âm binh kia thất linh bát lạc!

Chương thứ chín trăm hai mươi tám, âm binh chiến trận...

Cơ hồ cơn lốc đem âm binh này thổi đi, chúng nó đều dùng vũ khí cắm trên mặt đất mạnh mẽ ổn định thân thể, đến khi cơn lốc ngừng lại, chúng nó lại càng trở nên hung hãn, giống như bị chọc giận vậy!

Sắc mặt Thanh đạo trưởng trở nên khó coi tựa như trúng phải một bạt tai, lẩm bẩm nói: "Điều đó không có khả năng, việc rút lui của ta làm sao vô hiệu được!"

Trong nháy mắt, những binh sĩ cổ đại kia đột nhiên lao đến, nâng trường mâu trong tay đâm về phía Nhất Thanh đạo trưởng, một Thanh đạo trưởng tay không tấc sắt, sắc mặt sợ đến trắng bệch, từng bước lui về phía sau.

Bất quá dù sao Nhất Thanh đạo trưởng cũng là người trong tu hành, nhưng thấy hắn cắn rách ngón tay, dùng ngón tay đẫm máu chỉ mấy binh sĩ kia, quát lên: "Quỳ xuống cho ta!"

Nhưng đối phương căn bản mặc kệ hắn, lão đạo mặt bị mắng, mặc dù thấy ta rất là sảng khoái, nhưng dù sao cũng không thể ngồi yên không để ý tới, vì vậy ta vung loan đao lên cách hắn gần nhất một âm binh. Khi loan đao va chạm với trường mâu của đối phương, ta cần phải biết nam nhân thích ăn nói có gì không thích hợp đây là điều gì, những âm linh này giống như là thực thể vậy, khi binh khí tương giao bắn ra một tia lửa, quả thực bất khả tư nghị!

Âm binh nhìn như gầy yếu, nhưng lực lượng lại vô cùng cường hãn, hai tay liều mạng ép xuống phía dưới, ta đem loan đao một bên phá vỡ lực đạo trường mâu, trở tay một đao chém vào bụng đối phương. Một đao này chém nát tất cả áo giáp trên bụng đối phương, nhưng lại không khiến nó hồn phi phách tán như bình thường, nó vậy mà nhếch miệng hướng ta rống lên, dứt khoát ném binh khí xuống, một đôi móng tay vừa nhọn lại đưa tới bắt ta.

Một đao ta đem nó chém đứt một tay, sau đó một đao chém thật sâu vào cổ nó, một đao này cảm giác như chém một người sống, cảm giác đặc biệt chân thực.

Âm binh dùng tay nắm lấy sống dao, hung tợn trừng mắt nhìn ta. Cánh tay còn định bắt ta, cuối cùng mới hóa thành một làn khói đen biến mất...

Lúc này nam nhân chăn ấm cũng xử lý một tên âm binh, chúng ta tiếp tục giao thủ cùng mấy tên âm binh còn lại.

Nhất Thanh đạo trưởng giống như bị đả kích không nhỏ, lẩm bẩm: "Điều này sao có thể, điều này sao có thể!"

Để cho Âm Linh quỳ xuống một chiêu này, trước kia ta từng thấy nam nhân thích môi của mình bộc lộ tài năng, sau đó lĩnh giáo hắn, hắn nói thật ra không có kỹ thuật gì, chỉ dùng dương khí của mình chấn nhiếp Âm Linh, ngay cả ta cũng có thể làm được.

Thế nhưng những âm binh này lại không ăn bộ âm binh này, vô luận thần chú cũng tốt, chấn nhiếp cũng được, đều xây dựng trên cơ sở đối phương e ngại chính mình. Nhưng nếu như đối phương không để ý, vậy tất cả đều vô hiệu. Giống như pháp luật nghiêm khắc hơn nữa cũng không trị nổi sát nhân Cuồng Ma vậy.

Thừa dịp đánh nhau, ta nói với Nhất Thanh đạo trưởng: "Đạo trưởng, ngươi đừng lo lắng, còn nhiều âm binh như vậy, ngươi dùng cái gì lần trước... rải đậu thành binh đối phó một chút đi."

Hắn lắp bắp nói: "Đi vội đi, không... không chuẩn bị đậu."

"Ta đi!"

Lúc này, một bóng người đột nhiên từ sau lưng Nhất Thanh đạo trưởng nhảy ra, ôm bờ vai hung hăng cắn xuống. Nhất Thanh đạo trưởng hét thảm một tiếng, đó chính là lão đầu vừa mới chế phục ta, trên trán còn dán một nửa linh phù bị đốt trọi.

Trong lòng ta hoảng hốt, những Âm Linh này rốt cuộc có lai lịch gì, thậm chí ngay cả Linh Phù đều không thể chấn nhiếp được?

Nam nhân sầu lo gọi ta: "Cửu Lân, nơi này giao cho ta, ngươi đi hỗ trợ đạo trưởng."

"Vậy ngươi hãy cẩn thận!"

Ta đi thẳng tới chỗ của Nhất Thanh đạo trưởng, loan đao trong tay chuyển hướng, dùng đao gõ lên đầu lão đầu một cái. Ngân Nguyệt loan đao dương khí rất mạnh, phía trên lại có phù chú trấn tà, lần này quả nhiên đã có tác dụng. Lão đầu cắn trên vai một Thanh đạo trưởng, miệng mở ra, trợn trắng mắt, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, ta nhìn thấy một cái bóng màu trắng từ phía sau hắn xông ra, bộ dáng âm linh kia rất khó miêu tả, nhìn từ trang sức thì đó là một bách tính cổ đại, thịt trên người bị gọt đi rất nhiều, hai cánh tay hoàn toàn là xương trắng, có vẻ đặc biệt dọa người.

Phản ứng đầu tiên của ta, chẳng lẽ đây là lệ quỷ bị lăng trì xử tử, chẳng trách hung ác đến như vậy!

Âm Linh mặc dù từ trên người lão đầu tróc ra một chút, nhưng không hoàn toàn chia lìa, ta dùng sống dao gõ lên đầu lão đầu vài cái, bởi vì ra tay quá nặng, vậy mà làm trán lão bị sưng sưng.

Âm Linh từng chút từng chút một bóc ra, đột nhiên mở ra một đôi mắt trắng hếu, lộ ra một hàm răng nanh, vèo một cái lại chui trở về trong thân thể lão đầu.

Một màn này quả thực là đổi mới thế giới quan của ta! Không kịp nghĩ nhiều, lão đầu lại nhập vào người, lại đi tìm một đạo trưởng khác gặp phiền toái, giờ phút này Nhất Thanh đạo trưởng đang ngồi dưới đất kiểm tra bả vai bị cắn bị thương của mình, hoàn toàn không phát giác được sau lưng có nguy hiểm.

"Mau tránh ra."

Ta cổ họng hô, một thanh đạo trưởng sửng sốt, không kịp phản ứng.

Ta dứt khoát một cước đá văng một đạo trưởng ra, ông lão chụp vào khoảng không, trừng đôi mắt trắng hếu nhìn ta, đột nhiên rơi lệ, khiến ta sợ hết hồn.

Lão đầu dùng giọng nói âm trầm nói: "Tướng quân, dân chúng đều bị ngươi giết rồi, thành này còn đáng để thủ vệ sao?"

Ta sửng sốt một chút, đang suy nghĩ ý tứ của những lời này, lão đầu đột nhiên hướng ta nhào tới, trong lòng ta nói ngươi vậy mà chơi âm!

Ta lui về phía sau một bước, dùng sống đao trên sống đao liều mạng gõ hắn, lão đầu liền dùng hai tay che chở thân thể, nơi cánh tay bị gõ lập tức nổi lên vết đỏ.

Gõ mười mấy cái nhưng vẫn không thể bức âm linh trên người hắn ra, ta có chút nóng vội.

Lúc này lão già đột nhiên thò tay nắm lấy đao của ta. Thanh loan đao của Ngân Nguyệt sắc bén dị thường, ngón tay lập tức bị cắt bị thương, chỗ bàn tay và thân đao tiếp xúc không ngừng bốc lên khói xanh, trong không khí tràn ngập mùi da thịt bị đốt cháy khét lẹt!

Ta chỉ muốn dùng sức kéo một cái, bốn ngón tay của lão đầu sợ là không bảo vệ được, nhưng nếu như vậy sau này thu lão đầu rách nát biến thành tàn tật. Đang lúc ta tiến thoái lưỡng nan, lão đầu một cước đạp vào bụng ta, đừng thấy lão đầu gầy yếu, một cước này lại như gậy sắt nện vào bụng, ta mất cân bằng ngã ngồi xuống đất, trong dạ dày có một cỗ chất lỏng nóng rát không ngừng bốc lên, yết hầu ngọt ngào không ngờ phun ra một ngụm máu.

Lão đầu ném đao của ta đi, âm thanh hàm răng phát ra từ trong miệng, nhào tới cắn ta.

Trong lúc nguy cấp, ta dính chút máu tự mình phun ra, ở trên bàn tay nhanh vẽ đạo phù, hơn nữa là viết trái phải. Khi lão đầu tới gần, ta một cái tát đập vào ót hắn, huyết phù liền in ở trên trán.

Lão đầu giống như bị trúng định thân thuật, vẫn duy trì tư thế đó, thân thể không ngừng run rẩy.

Ta nhanh chóng lấy từ trong ngực ra một lá linh phù thượng đẳng, dán lên người hắn như không cần tiền, chỉ thấy âm linh kia chui ra sau lưng hắn, biến mất giữa không trung.

Hai mắt lão đầu lật một cái, ngã vật xuống đất.

Ta thở phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt thật sự hoài nghi trình độ của mình có thụt lùi hay không, đối phó với một Âm Linh bình thường vô danh không họ, thiếu chút nữa táng gia bại sản...

Lúc này, khi thấy Thanh Đạo trưởng quay lại, ta mệt đến mức toàn thân vô lực, bèn nói: "Đạo trưởng, kéo ta một cái."

Hắn trừng ta một cái, mở đạo bào của mình ra, chỉ vào ấn giày trên mông nói: "Tiểu tử, món nợ này chúng ta tính sau!"

Đậu xanh, ta đã quên mất chuyện này rồi. Chẳng qua lấy tính cách của Nhất Thanh đạo trưởng, không trực tiếp cho ta một cước, đã tính là rất khách khí rồi.

Ta nhặt lên loan đao, chuẩn bị tới giúp nam nhân an ủi, hắn một hơi giết chết bốn năm âm binh, lúc này một tay nhấc kiếm, tay kia nắm chặt một ngọn linh hỏa màu lam, ánh mắt lạnh như băng.

Những âm binh còn sót lại chắc là đã biết lợi hại, ai nấy cũng không dám tiến lên, nhe răng trợn mắt thị uy với hắn!

Khuôn mặt tái nhợt của nam nhân sẽ lộ vẻ mệt mỏi, đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi, bằng vào một mình hắn một kiếm, cho dù có hơn một ngàn con ác quỷ cũng giết không tha.

Đột nhiên ta chú ý tới một chuyện, những âm binh này tựa hồ không có bao nhiêu tính, Âm linh trước kia gặp ít nhiều sẽ gọi chút gì, cái gì "Ta thật oan a", "Đem đầu ngươi cho ta". Nhưng bọn hắn từ đầu tới cuối không nói một lời, mà hành vi cử chỉ đều giống như dã thú.

Chẳng lẽ khi còn sống bọn hắn gặp phải chuyện gì đáng sợ, thần trí trở nên mơ hồ?

Cửu hai trăm chín Chương ướp muối bình thức ăn.

Những âm binh kia giằng co với nam nhân chăn nuôi trong chốc lát rồi biến mất, tầng sương trắng trên cầu mờ mịt cũng không thấy đâu nữa.

Ta thở phào nhẹ nhõm, một thanh đạo trưởng bị cắn bả vai bị thương, cũng may nam nhân an ủi mang theo gạo nếp để hắn rút độc.

Lão đạo này rất chú ý, dùng khăn tay phủ lấy gạo nếp nhẹ nhàng xoa vết thương, vừa vỗ vừa "khì" hít hơi lạnh, nếu như lời ta trực tiếp lấy gạo nếp dán lên thì...

Lúc này lão già vứt đi đang nhặt đồ trên mặt đất tỉnh lại, kêu to oa oa, ta với nam nhân an nhàn qua xem thương thế của lão, lão nhìn thấy chúng ta, kinh ngạc hỏi: "Các ngươi là từ đâu tới?"

Ta không nói thật, chỉ nói là người tu hành đi ngang qua, đôi mắt lão đầu tỏa sáng, cầm tay ta nói: "Đó chính là đại sư, là tới bắt quỷ sao?"

"Bắt quỷ? Lão tiên sinh, rốt cuộc nơi này có chuyện gì vậy." Ta hỏi.

Lão đầu thở dài một tiếng, nói mấy năm trước ở khu lãnh đạo quân nhu giao nhiệm vụ, ba ngọn lửa mới nhậm chức, muốn trùng tu cổ thành Kính Dương, phát triển ngành du lịch, hạng mục sau khi phê chuẩn xuống, rất nhanh sẽ có đội thi công đến chiếm nền tảng.

Bốn bề Nghiêu Dương là nước hoàn toàn, toàn bộ là bố cục vuông vức, người ở nơi này lão nhân đều biết, đó kỳ thật là sông đào bảo vệ thành đã đi qua. Thi Công đội đào móc dọc sông, rất nhanh đào ra một ít gạch xanh của tường thành cổ, bên trong còn chôn một ít xương trắng, mới đào ra mấy thứ này, bờ sông đã bắt đầu không ngừng bốc lên hắc khí, dọa đội Thi Công vội vàng chôn lại.

Từ đó về sau, khu vực Kính Dương liền xảy ra quái sự không ngừng, vô luận mưa ánh sáng, mỗi buổi tối nơi đây đều sẽ nổi lên sương mù dày đặc, trong sương mù sẽ chạy ra một ít dân chúng cổ đại thân thể không trọn vẹn, vừa đi vừa kêu oan.

Tối nay nghe âm thanh kia căn bản không dám ngủ, còn có một chút binh sĩ cổ đại khô gầy như củi, khiêng vũ khí tuần tra khắp nơi, thấy người liền đuổi theo.

Cư dân ở nơi này liên tiếp gặp chuyện không may, hoặc là bị lệ quỷ phụ thân, đột nhiên vừa khóc vừa nháo, đây coi như là nhẹ, cách vài bữa đã có người mất tích thần bí. Lão đầu là một tiểu tử hàng xóm nhà mình liền mất tích hơn nửa tháng, về sau bị người ta tìm thấy ở dưới sông, hắn giống như bị lăng trì cực hình, thịt trên người bị cắt không còn một mảnh, đừng nói chi đến là bao nhiêu thảm...

Trong khoảng thời gian đó quả thực lòng người hoảng sợ, buổi tối ai cũng không dám ra ngoài, thế nhưng ở trong nhà cũng không được, trước sau có ba hộ gia đình ly kỳ tử vong. Nghe nói chết đặc biệt kỳ quặc, dọa một người buôn lậu khám nghiệm tử thi ra khỏi quẫn thương, chính phủ phong tỏa tin tức ra ngoài.

Nhưng tin tức vẫn để lọt ra ngoài, ông lão cũng nghe được một chút phong thanh, nghe nói trong đó có một gia đình, nam chủ nhân giết vợ con, băm nhỏ xuống nấu chín trong nồi ăn. Trong nhà hắn đóng cửa không ra nửa tháng, hàng xóm đều cho là người nhà du lịch, mãi tới sau khi ngửi được mùi hôi mới húc văng cửa ra, phát hiện nam nhân này đã thắt cổ, trong nồi còn đun một nồi canh thịt người, trong miệng hắn còn ngậm một cái lỗ tai.

Chính là dân chúng toàn bộ khu chợ muốn làm việc, yêu cầu ngừng mong đợi, sau khi xong việc, lại không thấy yên tĩnh lạ lùng, tiếp tục như vậy quả thực không có cách nào qua được nữa, cho nên người có thể chạy trốn đều dọn đi, một số người già yếu bệnh tật còn lại đang chờ chết ở đây!

May mắn thay, mấy năm trước có một vị cao nhân tới đây làm một pháp sự, hơn nữa còn bảo nhà chuẩn bị một cái hũ đựng thức ăn muối treo trên khung cửa. Cao nhân nói Âm linh nơi này có lịch sử hơn ngàn năm, oán khí rất mạnh, không thể lập tức hàng phục được, dặn dò mọi người sau khi trời tối tuyệt đối không được ra ngoài, có hũ đựng thức ăn bảo vệ, ở nhà tuyệt đối không có việc gì.

Cao nhân quả thật có chút đạo hạnh, buổi tối mọi người đóng cửa không ra ngoài, cũng không có xảy ra chuyện gì. Tuy ngoài cửa sổ vẫn có thể nghe thấy từng tràng thanh âm gào khóc thảm thiết, nhưng dần dà cũng đã quen...

Lão đầu cũng là xui xẻo, hôm nay ra ngoài thu dọn đồ rách nát để trông giữ xe, nói rách miệng mới thu hồi được xe về, kết quả lúc trở về trời đã tối rồi, nếu không phải chúng ta kịp thời xuất thủ tương trợ, sợ là không gặp được người bạn cũ của lão rồi.

Nói đến đây, lão đầu lau nước mắt, muốn quỳ xuống dập đầu nói lời cảm tạ với chúng ta, ta vội vàng đỡ lấy lão nói: "Lão tiên sinh, tiện tay mà thôi, ngài không phải thọ chúng ta sao?"

"Các vị nếu không chê thì đến nhà ta ngồi một chút, uống chén trà." Lão đầu nói.

Ta mới vừa nghe hắn nói những lời này, rất muốn kiến thức một chút vò thịt muối mà vị cao nhân này lưu lại, trưng cầu ý kiến của nam tử âu lo và trưởng lão Nhất Thanh đạo, sau đó liền đồng ý.

Dọc theo con đường này, ta chú ý thấy nhà cửa đều tối đen như đèn, trên khung cửa đều treo một cái bình đựng thức ăn muối, cảm giác nơi này giống như quỷ thành. Thỉnh thoảng chúng ta còn có thể gặp được một hai tên Âm Linh, vốn không muốn nhiều chuyện, chúng ta tận lực tránh được thì tránh.

Sau khi đi vào nhà ông lão, một bà lão ra đón trách cứ khiến lão vừa trở về đã cảm thấy lo lắng đến chết mất. Lão già nói không phải là chúng ta thì e là lão không về được, lão thái thái đối với ta một phen cảm kích, rót cho chúng ta ba chén trà.

Ta quan sát bình muối muối treo dưới khung cửa một chút, hỏi lão đầu có thể lấy xuống xem một chút hay không, lão đầu nói: "Được, được, đại sư cứ việc xem."

Ta đem cái vò muối tháo xuống, phát hiện toàn bộ vò đã bị vải đỏ và keo mì bịt lại. Ta dùng mũi đao cẩn thận từng li từng tí vạch lớp bùn ra. Sau khi bong ra, một mùi hôi thối khiến chúng ta nhíu mày.

Ta tìm một túi nhựa tạng, đem đồ trong vò đổ ra, kết quả soạt một tiếng, một đống lớn đồ vật chảy ra, kèm theo nước bẩn văng khắp nơi. Nhất thanh trường đăng hỏa, lui xa vài bước mắng: "Tiểu tử, ngươi thiếu chút nữa bắn trúng quần áo ta, coi chừng ta bổ ngươi!"

Đạo bào của hắn ta đã trở nên bẩn thỉu, vừa tối tăm lại còn để ý đến hai giọt nước thối này?

Ta thuận miệng nói: "Mẹ nó, ngươi có cần như vậy không?"

Nam tử sai vặt giải thích, Nhất Thanh đạo trưởng là Kim Tiên Đạo giáo, những uế vật này sẽ khiến pháp thuật của hắn ta mất linh, cho nên tuyệt đối không thể dính vào.

Trong bình muối muối đổ ra một thứ rất dọa người, có một con rắn chết di động hư thối chỉ còn lại khung xương, một cái tượng gỗ nho nhỏ, một đống thịt nát, phía trên dính đầy chất lỏng thối rữa. Ta dùng một cây trúc gảy lật xem một hồi, nghiên cứu thịt nát, phát hiện đó là một cái cuống rốn, người kia tựa như là dùng rễ cây hoè già hơn hai mươi năm điêu khắc.

Nam nhân chăn bầu còn ngửi một cái, nói: "Ngoài ra, còn có kinh huyết, thi thể, tro Thai Lông của trẻ con!"

Hai ta nghiên cứu, Nhất Thanh đạo trưởng đứng ở cách ba bước, biểu tình trên mặt lại khinh bỉ phản cảm, hắn bình thường tiếp xúc đều là dược thảo, chu sa, nhân sâm những tài liệu cao lớn trên, năng lực thừa nhận đối với những uế vật này rất thấp. Nhưng ta làm thương nhân âm vật nhiều năm như vậy, lấy ruột người nấu nồi lẩu, chuyện lấy tay trộn phân heo đã không ít, những cái này chỉ có thể coi là tiểu nhi khoa, đây có lẽ là cách hành như vách núi chăng?

Ta tổng kết nói: "Mấy thứ này thật là âm độc."

Nam nhân thương cảm giải thích: "Đây là dùng phương pháp âm khắc âm, trong nhà treo thứ này, âm khí tự nhiên rất nặng, liền tạo thành một đạo bình chướng che khuất dương khí."

Ta gật đầu, thật ra ta cũng có thể nghĩ ra cách này, nhưng dù sao trị ngọn không trị gốc, xem ra vị cao nhân này cũng không có bản lĩnh gì.

Lão đầu nói: "Cái vò muối này tên trộm linh nghiệm, so với gia đình bình an, bảo kiếm Ích Tà gì đó cũng tốt, treo lên rồi không xảy ra chuyện gì nữa."

"Lão tiên sinh, mấy năm nay ngài thường xuyên bị bệnh nhỉ?"

Lão già kinh hãi tới biến sắc: "Ngài đúng là cao nhân, không dám giấu diếm, mấy năm nay Hao Bệnh của lão bằng hữu ta càng ngày càng lợi hại, ta cũng mắc phải bệnh phong thấp và bệnh khớp xương, vừa đến trời mưa dầm liền thấy đau không chịu nổi."

Ta nhàn nhạt thở dài: "Trong nhà có âm khí nặng như vậy, không sinh bệnh mới là lạ!"

Chương thứ chín trăm ba mươi ba ăn thịt tướng quân Trương tuần tra.

Sau khi xem xong, ta đem cái bình này một lần nữa đậy lại, treo trở về cho lão đầu, tuy nói có hại đối với thân thể, thế nhưng là thứ này dù sao có thể tạm thời bảo hộ bọn họ bình an!

Việc vị cao nhân này làm, ta cũng rất khó đánh giá, tuy rằng không cao minh gì, nhưng hắn đúng là đang bảo hộ bách tính một phương.

Bọn ta không có ở lại uống trà, cáo từ lão đầu. Sau khi ra khỏi cửa, nam tử sầu lo nói với ta: "Cửu Lân, ngươi đã đoán được mấy con âm linh này đến từ đâu rồi?"

"Nếu ta đoán không sai, việc này hẳn là có liên quan đến danh tướng Trương tuần của Đường triều." Ta đáp.

Trương tuần là một vị tướng lĩnh văn võ toàn tài thời Đường triều, từng ở An Sử trung lập chiến công hiển hách. Lúc ấy An Lộc sơn tạo phản, Đại Đường xã tắc lung lay sắp đổ, càng có mười ba vạn phản quân đến Kính Dương thành, chuẩn bị một đường xuất phát, một hơi bắt được Đường vương triều!

Trương Tuần ở bên trong không có lương thảo, bên ngoài không có viện binh, suất lĩnh mấy ngàn quan binh gắt gao bảo vệ thành Kính Dương suốt mấy tháng, trước sau giao chiến hơn bốn trăm lần, chém giết mấy vạn kẻ địch, có thể nói là thần thoại trong lịch sử quân sự thế giới.

Nhưng Trương tuần như thế nào thống nhất có phương hướng, binh sĩ anh dũng thiện chiến, lại có một vấn đề thực tế đặt ở trước mặt - lương thảo! Trong thành mất lương thực mấy tháng, hoàn toàn đã đến tình trạng sơn cùng thủy tận, Trương tuần nhìn thấy binh sĩ thủ thành đói đến ngay cả cung tên cũng không kéo nổi.

Nhìn thấy thành trì sắp sụp đổ, Trương Tuần sau ba ngày ba đêm trầm tư, đã quyết định một quyết định thống khổ, quyết định này cũng làm cho gã gánh vác mấy ngàn năm mắng chửi, chính là: ăn thịt người!

Trong thành còn có mấy vạn bách tính, chỉ cần ăn những bách tính này, hắn có thể kiên trì thêm một đoạn thời gian, tranh thủ thời gian cho Đại Đường khôi phục.

Vì làm gương, ông ta tự tay giết chết thiếp thân của mình, nấu chín chia cho các tướng sĩ ăn.

Kết quả là, dân chúng trong thành bị bắt đi làm đồ ăn, ngày thành bị phá cuối cùng, trong thành đã là một đống xương trắng, một dân chúng cũng không có. Những tướng sĩ thủ thành vì ăn thịt người thời gian dài, đã biến thành một tên điên, cuối cùng cùng lấy thân tuẫn quốc với Trương tuần...

Một loạt hành vi Trương tuần, vì Đại Đường thở dốc nên giành được thời gian quý giá, rất nhanh loạn an sử đã được bình định. Hoàng đế sau khi biết được tráng cử của Trương tuần, nước mắt chảy dài vì hắn lập miếu, ban cho hắn danh hiệu Trung Liệt Hầu.

Chuyện thảm nhất thế gian, không gì khác hai chữ "Ăn thịt người". Mấy tháng ở Điền Dương Thành năm đó, rốt cuộc là cảnh tượng gì, không ai tưởng tượng nổi. Nghe nói sau trận chiến đó, Kỳ Dương Thành một thời gian rất dài cũng không ai dám chuyển vào, cứ đến nửa đêm sẽ nghe thấy trên thành lầu có tiếng khóc thê lương, còn có tiếng dã thú cắn nuốt nuốt nuốt, khiến người ta sởn cả gai ốc...

Ta nghe nói ở châu Phi có một bộ lạc nông nghiệp, có người qua đời, người thân vì ký thác bi thương đem nội tạng hắn nấu chín ăn. Người trong bộ lạc này đều có một loại bệnh, gọi dịch bệnh, lúc phát bệnh cả người đều là điên khùng.

Anh em dùng phấn cốt trâu cho trâu ăn, kết quả bị bệnh điên. Chó hoang trên đường chết rồi, nếu như bị chó hoang khác ăn, những con chó hoang đó sẽ nhanh chóng phát điên. Đây giống như là tạo hình một quy củ, đồng loại cắn trả là phải trả giá thật lớn.

Nơi này từng xảy ra chuyện như vậy, cộng thêm sự cô đọng hàng ngàn năm, khó trách âm khí lại ngưng trọng như vậy, ta hỏi nam nhân thương cảm: "Ngươi cảm thấy có biện pháp hóa giải oán khí nơi này sao?"

Hắn lắc đầu nói: "Nếu chỉ có một hai người còn dễ, hơn ba vạn Âm linh, có chút không dễ."

Nhất Thanh đạo trưởng nói: "Chúng ta không phải tới tìm Bồ Đề Tử sao? Quản những chuyện nhàn sự này làm gì! Thiên địa tự có chính đạo, những vong linh khuất tử này tự có thu hoạch của trời, không phải chúng ta có thể quản."

Nam nhân chăn ấm nói: "Ta mơ hồ cảm thấy, Sở Tử Khiêm dẫn chúng ta tới đây là có mục đích riêng của mình."

Một thanh đạo trưởng thiếu chút nữa nổi trận lôi đình, tức giận kêu lên: "Đệ nhất, ngươi thích chõ mõm vào chuyện gì, nhưng đừng đem ta theo! Thời gian bần đạo có hạn, không tìm được Bồ Đề Tử, lệnh bài cùng pháp bảo của ta sẽ không lấy về nữa, đến lúc đó ngươi bồi thường ta?"

Ta nghe có chút hỏa đại: "Đạo trưởng, ngươi tốt xấu gì cũng là người tu hành, vô luận sự tình nơi này cùng Bồ Đề Tử có quan hệ hay không, kết một thiện duyên cũng tốt. Nếu lúc trước chúng ta không quản chuyện nhà của ngươi, chất tử ngươi sợ là đã sớm mất mạng rồi."

Sắc mặt của Nhất Thanh đạo trưởng đỏ lên, ngụy biện nói: "Cái này... cái này có thể đánh đồng sao? Loại thiện duyên không đầu không đuôi này, kết nó làm cái gì?"

Ta cười lạnh một tiếng, cái này gọi là song tiêu chuẩn, chỉ được phép người khác giúp ngươi, đến phiên ngươi giúp người khác sẽ kiếm cớ.

Nam tử lạnh nhạt nói: "Âm khí, oán khí nơi này là mạnh nhất mà ta từng thấy. Tại sao Sở Tử Khiêm chỉ chọn nơi này? Bản thân Bồ Đề tử vốn không phải âm vật lại có thuộc tính hội tụ âm khí, bởi vậy nó cũng gọi là "Tụ Linh Thiết", có khi nào Sở Tử khiêm tốn muốn hấp thu âm khí nơi này, đang âm mưu gì đây?"

Một thanh đạo trưởng đột nhiên trầm mặc, trầm ngâm một lúc lâu mới nói: "Ý của ngươi là, Sở Tử Khiêm sẽ đến nơi này?"

"Tám chín phần mười." Nam nhân quyến rũ đáp.

Tâm tình của ta không biết vì sao, lập tức trở nên rất nặng nề, trước đó ở cùng một chỗ với Tiểu Hồng, cảm thấy cô bé là tiểu loli khiến người ta ưa thích, trong lòng thầm hy vọng có một đứa con gái như vậy, bây giờ biết được cô ta thật ra là một con gái che giấu, ta liền có cảm giác bị người ta lừa gạt.

Đoạn đường này quả thật gọi là mạo hiểm, đầu đường cuối phố khắp nơi đều là Âm Binh tuần tra, những tướng sĩ đã từng ăn qua thần trí đã thất thường, nguyên một đám trừng mắt như than lửa, khóe miệng chảy nước miếng, tìm kiếm dương khí người sống.

Một Thanh Thanh trưởng lão dạy ta một chiêu, dùng ngón giữa ngón tay trái không ngừng viết lên một chữ "Quỷ", như vậy có thể che lại dương hỏa trên người. Một chiêu này khoảng cách xa còn có thể tốt, một khi tới gần sẽ không linh, mấy lần thiếu chút nữa thì lại động thủ.

Nếu đánh nhau thật, phỏng chừng dẫn toàn bộ âm binh tuần tra xung quanh tới, ta cũng không muốn lại lĩnh giáo thực lực những âm binh này, vạn phần may mắn là chúng ta cuối cùng cũng vứt bỏ chúng đi...

Ta thở dài nói: "Nơi này quả thực giống như quỷ thành Phong Đô, người sống đều trốn, âm linh lan khắp phố lớn. May là chúng ta, nếu người qua đường không rõ chân tướng vô ý tiến đến sợ là mạng nhỏ khó giữ được."

Một Thanh đạo trưởng tức giận nói: "Thôi đi, đừng dát vàng lên mặt mình, nếu không có ta và đạo hữu lúc đầu, một mình ngươi đúng là không đi ra được."

"Đạo trưởng, ngươi coi thường ta quá rồi đấy? Ngươi quên là ai đã cứu ngươi?" Ta nói.

Nhất Thanh đạo trưởng hừ lạnh một tiếng: "Ngươi không chú ý tới sao? Nơi này âm khí nặng như vậy, vì sao ngươi vẫn không gặp quỷ đánh tường?"

Ta sửng sốt một chút, chung quanh sương mù mông lung, lại thêm đèn dầu tắt, nhưng xác thực chúng ta không lạc đường. Trong lúc đó đột nhiên ta hiểu được, thì ra dọc theo đường đi một Thanh đạo trưởng đều niệm chú xua tan âm khí, hắn là đại sư ảo thuật, tường thành tự nhiên hình thành quỷ đả thành tự nhiên không làm khó được hắn.

Sau khi chúng ta qua cầu, hết thảy gió êm sóng lặng, cảm giác giống như thoáng cái xuyên qua một thế giới khác, chung quanh là đèn đuốc muôn nhà, ngựa xe như nước, đi trên đường chính là nam nữ áo xanh đỏ.

Ta quay đầu nhìn lại, toàn bộ khu cổ thành Đà Dương hoàn toàn bị bao phủ trong một mảng âm khí, nơi đó bị một dòng sông hoàn chỉnh làm cho âm khí ngàn năm không tiêu tan. Ta phỏng chừng trước kia có cao nhân ở chỗ này làm phép trấn áp chúng nó, kết quả thời điểm thi công đội đào ra tường thành cổ., Phong ấn cũng bị phá hư, giống như một bức tường nhà giam bị hỏng, tù phạm bên trong chạy ra, tự nhiên là biến càng thêm mạnh mẽ mà trả thù xã hội. Huống chi những thứ này đều là oán hồn bị trấn áp ngàn năm.

Sắc trời đã không còn sớm nữa, ta đề nghị về sớm một chút, lúc này nam nhân âu yếm đột nhiên nói: "Suỵt, có thứ đang ở phía sau chúng ta!"

"Cái gì?" Ta hơi sửng sốt.

Nhất Thanh đạo trưởng cũng nói: "Mẹ nó, đi theo chúng ta một đường, thật sự cho rằng chúng ta không phát hiện sao?"

Chương thứ chín trăm ba, hắn là nội gián?

Nam nhân chăn mền kêu ta nhìn về phía nam nhân phía sau truyền lại điện ảnh, ta liếc một cái, phát hiện trên vai nam nhân lộ ra một khuôn mặt nhỏ tái nhợt, trắng bệch tựa như lau bột phấn, một đôi mắt trống rỗng nhìn chằm chằm chúng ta.

Ta kinh ngạc nói: "Nó đi cùng chúng ta sao?"

Nam nhân chăn ấm gật đầu: "Đúng vậy, vừa rồi lúc ở khu cổ thành nó ở phía sau, có điều chỗ đó âm linh rất nhiều, ta không quan tâm, hiện tại xem ra có người đang cố ý theo dõi chúng ta."

Nhất Thanh đạo trưởng hùng oai vệ kêu lên: "Quan tâm hắn là ai, bắt tới hỏi một chút được không."

Nam nhân chăn ấm giấu hắn lại nói: "Đừng đánh rắn động cỏ."

Sắc trời cũng không còn sớm nữa, lúc chúng ta đánh xe trở lại tân quán, đi tới, ta lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhặt tái nhợt phía sau một cây tơ từ đó lỗi, trong lòng rất là cốt giận, nhưng cũng không có biện pháp gì.

Ta ở cùng một phòng với nam nhân chăm sóc, một thanh đạo trưởng là người chú ý, ở một gian phòng một mình. Đêm đó sau khi ta tắm rửa xong, đút một chút tinh huyết cho Vĩ Ngọc, mở máy máy móc tùy tiện lướt mạng kiểm tra tin tức gần nhất, nam nhân được âu yếm thì ngồi xếp bằng trên giường.

Lúc này đột nhiên có người gõ cửa, ta nghĩ mà như vậy đã là mười hai điểm, ai vậy? Chẳng lẽ là "Dịch vụ đặc thù" trong tửu điếm.

Ta đi qua mở cửa, ngoài cửa không có một bóng người, ta nhìn quanh hành lang một chút, đang muốn đóng cửa, đột nhiên nghe thấy có người đang gọi điện thoại, thanh âm nghe tựa như là một thanh đạo trưởng.

Hắn ở trong gian phòng đối diện ta, lão đạo này có thể là ở trên núi lâu năm, cái gì mà điện thoại, máy tính đều dùng không quen, ta nghĩ thầm ông ấy sâu hơn nửa đêm, ông ấy đang nói chuyện với ai đó.

Vì thế ta mới nhìn qua, cách cửa nghe thấy hắn hạ giọng nói: "Trang chủ, ngươi cứ yên tâm, đồ vật này ta nhất định sẽ tới tay! Hai người kia hiện tại đã hoàn toàn tín nhiệm ta, ta cam đoan sẽ không để bọn họ sống sót rời khỏi Thương Khâu... Ha ha, trang chủ quá khen, đây đều là bổn phận của tiểu nhân."

Ta khiếp sợ tới mức giống như bị sét đánh một cái, một Thanh đạo trưởng là người của Long Tuyền sơn trang?

Lúc đi trở về phòng, ta cảm thấy mình giống như cái xác không hồn, nam tử sầu lo nâng mí mắt hỏi: "Làm sao vậy, Cửu Lân?"

Thế nên ta vội đóng cửa lại, nói những nội dung vừa rồi cho hắn biết, nam tử lo nghĩ: "Ngươi có chắc không?"

"Chắc chắn trăm phần trăm!" Ta nói.

Giao tình của ta và nam nhân chăn ấm nhiều năm như vậy, hắn tự nhiên là tin tưởng ta, đề nghị đàn bà tốt xem trước một chút rồi nói sau.

Sau khi nằm xuống, ta đột nhiên có cảm giác như có cái gai ở sau lưng, Long Tuyền sơn trang rốt cuộc có ma lực gì, vì sao có nhiều người cam tâm tình nguyện bán mạng thay nó như vậy? Không biết từ lúc nào trở đi, nó tựa như một bóng ma thẩm thấu cuộc đời của ta.

Cách đây rất sớm, khi chúng ta đang ở trong tửu lâu ăn bữa sáng rục rịch thì thấy rõ ràng Thanh đạo trưởng nói tối hôm qua hắn đã triệu tập được một đám Âm linh, sau đó lục soát toàn bộ Thương Khâu một lần nữa. Nếu không có đầu Tiểu Hồng thì hắn đoán chừng người này đã không còn ở Thương Khâu rồi.

Nam nhân chăn bầu nói: "Ta thấy chưa chắc, nàng trời sinh thể chất cực âm, có thể trốn ở nơi âm khí cực nặng. Nếu toàn bộ thương dân đều không thấy bóng dáng của nàng, rất có thể sẽ trốn ở khu cổ thành."

"Vậy ý ngươi là, chúng ta còn phải đi một chuyến?" Nhất Thanh đạo trưởng hỏi.

Nam nhân đáng thương gật đầu.

Bây giờ ta đã biết thân phận chân thật của một Thanh đạo trưởng, trong vẻ mặt mất tự nhiên toát ra một loại đề phòng, Nhất Thanh đạo trưởng tựa hồ cũng phát hiện, nói: "Tiểu tử, sao ta lại cảm giác hôm nay ngươi có gì đó không đúng, có phải chưa ngủ ngon hay không?"

Ta chỉ tùy tiện nói qua một câu, nghĩ thầm, rốt cuộc ai là người không đúng!

Sau khi trải qua chuyện như tuyết, bây giờ ta căm ghét phản đồ đến tận xương tuỷ, thừa dịp một thanh đạo trưởng đứng dậy đưa khay, ta nói với nam tử được an ủi: "Hôm nay ta có thể tìm cơ hội vạch trần chân diện mục thật của lão đạo này hay không."

Nam nhân chăn bông từ chối cho ý kiến: "Tối hôm qua ta suy nghĩ một chút, cảm thấy việc này tựa hồ có chút kỳ quặc, tóm lại vẫn nên yên lặng theo dõi kỳ biến đi."

Ta lập tức kích động: "Có gì mà phải đợi, chờ lúc hắn đâm dao sau lưng ta thì đã muộn rồi..."

Nhất thanh đạo trưởng trở về, hai ta lập tức ăn ý câm miệng, ánh mắt hắn có chút hồ nghi nhìn chúng ta một cái.

Sáng nay chúng ta đều đi chuẩn bị vài thứ, buổi chiều cùng nhau khởi hành đi khu cổ thành, ban ngày khu cổ thành người tới người lui nhìn rất bình thường, cũng không cảm thụ được âm khí gì, bất quá trên tường, trên tường viết rất nhiều quảng cáo không phòng cho thuê, giá cả thấp đến không tưởng, một trăm khối có thể thuê một bộ phòng ba phòng ngươi dám tin?

Ta nghĩ rằng tiền thuê nhà ở đây rẻ như vậy, mũ đỏ có ở chỗ này không nhỉ? Đang lúc ta vờn quanh quảng cáo, một cửa hàng chủ bộ bán hàng nhỏ cười đầy chân thành nói: "Mấy vị từ nơi khác tới à? Có muốn thuê phòng ốc không? Phòng ở đây rất rẻ."

Hắn tiêu xài để nói về gian phòng, hoá ra chủ tiệm này là một người quản lý kiêm chức, ta cố ý hỏi: "Sao lại rẻ như vậy, có phải là ở đây có quỷ hay không?"

Chủ tiệm cười nói: "Nhìn ngươi nói đấy, sao lại như vậy được, ngươi nhìn chỗ bọn ta nơi này phong thuỷ tốt biết bao a."

Ta cười lạnh một hồi, quả nhiên là không gian không buôn, trước cửa tiệm của ông ta còn treo cái vò đựng thức ăn, lại dám lừa người ngoài như vậy, thật không sợ xảy ra chuyện sao?

Ta hỏi hắn gần đây có một nhà ba cửa tới đây thuê phòng ở hay không, chủ tiệm ngượng ngùng cười, từ chối không tiện tiết lộ tư liệu khách nhân. Ta mua một gói Trung Hoa mềm mại đắt nhất, chủ quán lúc này mới mở miệng nói: "Hai ngày trước quả thật có một nhà ba người tới nơi này hỏi thăm về căn nhà..."

"Có phải là có một bé gái khoảng bảy tám tuổi, đội mũ mềm màu đỏ không?" Ta hỏi.

"Đúng đúng, người nhà đó là thân thích của ngươi?" Chủ tiệm kinh ngạc nói.

"Coi như thế đi, vậy bọn họ có thuê phòng ở nhà ở chỗ ngươi không?" Ta tiếp tục hỏi.

Chủ tiệm nói lúc đó dẫn bọn họ đi xem mấy bộ phòng ốc, đều không hài lòng lắm, cuối cùng liền đi. Giống như mấy người phục vụ lúc trước, chủ tiệm cũng nói đôi vợ chồng từ đầu đến cuối không nói lời nào, cảm giác là lạ, nhưng tiểu cô nương nhỏ xíu lại rất cao, đặc biệt có thể nói chuyện.

Khu cổ thành có không ít phòng trống, còn có người trong đó, hắn đề nghị chúng ta đi nơi khác hỏi thăm một chút.

Chúng ta từ biệt chủ tiệm, tuy lần này không thăm dò được tung tích của Tiểu Hồng, nhưng đã chứng thực suy đoán của con trai vì thương cảm, chiếc mũ đỏ đúng là đang hoạt động ở vùng này!

Trên đường ta đem cái bao mềm kia hủy đi, cho Nhất Thanh đạo trường phát một cây. Hắn hít một hơi, phun xì lên, dùng chân hung hăng nghiền nát, mắng: "Móa nó, là hàng giả!"

Ta hít một hơi, sặc đến yết hầu người ta cũng đau, liền ném cả bao khói xuống, trong lòng đau xót một trận.

Khu Cổ thành lớn như vậy, hộ có mấy trăm nhà, không biết phải tìm tới khi nào, ta đề nghị chia binh làm hai đường, trước khi mặt trời lặn thì hội hợp ở đầu cầu, một Thanh đạo trưởng đồng ý.

Sau khi thanh đạo trưởng rời đi, ta cảm thấy nhẹ nhõm không ít, lại hỏi thăm nam nhân an ủi, lại không thu hoạch được gì.

Rất nhanh sắc trời tối xuống, chúng ta đi đến bên cầu chờ một Thanh đạo trưởng, bên trái chờ bên phải không thấy bóng dáng, lão đạo này đi ra ngoài cũng không mang theo điện thoại, khu Cổ Thành mặc dù có vài cây cầu, nhưng cái ta chỉ chắc chắn là một ngọn này của chỗ chúng ta tới, ta nghĩ hắn sẽ không làm sai chứ?

Khi bầu trời hoàn toàn tối xuống, nơi này đột nhiên âm khí đại thịnh, làn da lộ ra bên ngoài cảm nhận được chút mát mẻ, phảng phất ngay cả nhiệt độ cũng hạ xuống vài phần. Người bán hàng rong ở bên ngoài hoảng hốt đạp xe chạy về nhà, đại nhân đem tiểu hài tử bên ngoài chơi kéo về nhà, nhà nhà nào đóng cửa sổ, toàn bộ khu cổ thành thoáng cái biến thành quỷ thành.

Nơi này không thể tiếp tục ở lại nữa, ta chuẩn bị nói chuyện với tân quán một tiếng, xem lão đạo có nên về trước không?

Lúc này điện thoại di động đột nhiên vang lên, một thanh âm dài, hắn vô cùng lo lắng nói: "Nhóc con, ngươi nhanh tới cứu ta, ta bị người ám toán rồi."

"Ta hỏi: "Ngươi ở đâu?"

"Ngày hôm qua lão già kia trong nhà, lúc các ngươi tới phải cẩn thận." Nhất Thanh đạo trưởng nói.

Nơi này buổi tối so với Âm Tào địa phủ còn đáng sợ hơn, vừa nghĩ tới muốn xông vào, da đầu của ta liền tê dại. Hơn nữa Nhất Thanh đạo trưởng có khả năng là người của Long Tuyền sơn trang, hắn có cố ý dẫn chúng ta vào hay không?

Ta hỏi ý kiến của nam nhân chăn ấm, nam thản nhiên nói: "Là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi, đi tìm hắn đi!"

Chương thứ chín trăm ba mươi hai, huyết chiến (chương lớn)

Dọc theo con đường này có thể nói hữu kinh vô hiểm, khắp nơi trên đường đều là âm binh tuần tra, chúng ta không ngừng viết chữ "Quỷ", nhiều lần thiếu chút nữa đụng ngay vào, vì tránh né bọn hắn, vòng rất nhiều đường vòng.

Nửa giờ sau chúng ta mới đến nhà lão đầu, gõ cửa dọa lão đầu sợ quá, lắp bắp đứng cách cửa hỏi: "Ai ở bên ngoài?"

"Lão tiên sinh, là ta."

Nghe là chúng ta, lão đầu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng buông gác cửa mời chúng ta vào.

Nhất Thanh đạo trưởng không có ở đây, nhưng lão già nói buổi chiều hắn từng tới một lần, lúc ấy chỉ có người bạn cũ của hắn, vừa mới vào đã đi vệ sinh, có thể ở gần nửa giờ, sau đó đi.

Ta lập tức có một loại xúc động muốn chửi má nó, lão đạo chết tiệt này, ra ngoài dẫn điện thoại là chết rồi!

Chúng ta từ biệt lão đầu, chuẩn bị quay về cầu chờ Nhất Thanh đạo trưởng, khi chúng ta đi ngang qua một hẻm nhỏ, đột nhiên nhìn thấy cửa ngõ vội vã đi qua một người. Đêm nay trăng rất sáng, bởi vậy có thể thấy rõ mặt người kia, dĩ nhiên là Nhất Thanh đạo trưởng!

Chẳng qua hắn không mặc đạo bào kia, mà là mặc áo sam sam, quần áo, trên đầu còn đội mũ lưỡi vịt, trong tay còn mang một cái túi lớn. Từ khi ta nhận ra hắn tới nay, không thấy quần áo nào khác, thấy hắn ăn mặc như vậy, tự nhiên kinh ngạc không nhỏ.

Ta hô một tiếng, nhưng hắn từ đầu hẻm thoáng cái đã qua, trong lòng ta tức giận mắng, vội vàng đầu thai sao? Vậy liền ba bước hai bước chuẩn bị đuổi theo hắn.

Không nghĩ tới lúc hoảng hốt lại xảy ra biến cố, đi đến giữa ngõ hẻm lại đột nhiên phát hiện không nhấc chân được, cúi đầu xem xét, từ trong khe đá xanh chui ra một bàn tay trắng hếu, nắm chặt lấy chân chân của ta.

Một cái đầu lộ ra từ dưới tảng đá, hai con mắt đen ngòm, kêu khóc: "Đưa thịt trên người ngươi cho ta, đưa thịt trên người ngươi cho ta!"

Ta cưỡng ép vận khởi dương khí, muốn đem nó bắn ra, nhưng oán hồn ngàn năm này đâu dễ đối phó như vậy?

Dương khí chẳng những không bức lui được nó, ngược lại khiến nó kịch liệt tới bắt ta. Bàn tay trắng toát xẹt qua bắp chân của ta, như bị móng vuốt dã thú cào qua, lập tức nóng rát đau lòng.

Nam tử tốt ở phía sau một kiếm chém tới, chặt đứt đôi quỷ thủ này, âm linh phát ra một trận kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, lập tức mặt đất ùng ục bốc lên hắc khí, giống như một nồi nước lớn bị đun sôi, âm linh từ trong hắc khí không ngừng bò ra tứ chi không trọn vẹn, phát ra tiếng gào thét làm cho người kinh hãi, khung cảnh kia giống như Quỷ Môn Quan mở ra vậy.

"Cửu Lân, nơi đây không thích hợp ở lâu, mau rút lui!" Nam tử lo lắng nói.

Bọn ta vội vàng chạy đến đầu hẻm, vừa chạy được mấy bước thì đột nhiên có một đám âm binh từ đầu hẻm lao ra, tên nào tên nấy đều trừng mắt nhìn con mắt như than lửa, nhếch miệng, miệng ứa nước miếng, cứ như ta đang trong mắt bọn chúng là một miếng thịt ngon vậy.

Bọn chúng Tề Huyên cầm vũ khí nhắm ngay chúng ta, từng bước từng bước ép sát tới, âm linh của bách tính sau lưng chậm rãi bò trên mặt đất, thân thể chúng bị cạo thành xương chồng chất lên nhau, đưa mắt nhìn qua đông nghìn nghịt một mảng lớn.

Ta hối hận đến tím ruột, những âm binh này bị dương khí ta vừa mới vận chuyển hấp dẫn tới, Âm Linh nơi này có thể nói mỗi người đều tiếp cận đến cấp độ của Nha Quỷ Vương, dương khí trên người thường không thể làm chúng bị thương, chỉ kích thích sát tâm của chúng mà thôi!

Trước có sói sau có hổ, xem ra chỉ có thể giết ra một con đường máu. Chỉ có điều trường mâu của âm binh có ưu thế chiến đấu cực lớn trong những trận chiến ở hàng hẻm, phỏng chừng không có khả năng toàn thân trở ra...

Ta rút loan đao, đang chuẩn bị quyết một trận tử chiến anh hùng, nam nhân âu yếm đột nhiên vỗ vỗ ta, chỉ tay lên bầu trời nói: "Lên trên đi!"

"Phía trên?"

Đột nhiên ta hiểu ra, ngõ nhỏ chỉ rộng hơn một mét, dùng hai tay chống lên là có thể leo lên. Đàn ông sầu lo lúc này cắm kiếm vào vỏ, hai chân đạp nhẹ trên vách tường vài cái, cực kỳ tiêu sái phiêu dật trên mặt đất.

Ta có lẽ không học chiêu thức của hắn được, chỉ có thể dùng hai tay hai chân chống vách tường chậm rãi kéo lên, cả người thật giống như một chữ "Thổ".

Âm binh phía dưới thấy thế, liền vọt xuống phía dưới, trường mâu trong tay hướng ta đâm loạn một trận, có mấy mũi thương suýt nữa đem ta phế bỏ. Theo độ cao không ngừng dâng lên, ta cúi đầu nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một mảnh trường mâu, còn có một khuôn mặt nhe răng trợn mắt, nếu như lỡ chân ngã xuống có thể vạn kiếp bất phục...

Khi ta bò lên bức tường, nam nhân tốt lành giơ tay kéo ta lên, lúc này ta mới phát hiện tay chân của mình mềm nhũn như sợi mì, trên người mồ hôi lạnh liên tục. Ta quỳ trên nóc nhà, trái tim nhảy loạn không ngừng, nửa ngày mới thở đều.

Tưởng ta nhìn xuống phía dưới, lại phát hiện âm linh phía dưới vậy mà dùng phương pháp chồng la Hán bò lên, có mấy khuôn mặt quỷ khí nồng đậm cách ta chỉ có một thước...

Nam nhân ôm người kêu lên: "Chạy mau, chúng nó sắp lên rồi!"

"Chờ một chút!"

Ta từ trong ngực lấy ra mấy bao sữa nhỏ phong bế, bên trong đổ đầy máu gà và dầu thi thể, hướng bốn phương tám hướng ném loạn.

Các âm linh khác đều thích chạy theo âm khí, nhưng âm linh nơi này lại khác, chúng nó là chạy theo dương khí, cho nên ta mới chuẩn bị những thứ này theo chế độ địa lý, hi vọng có thể tạm thời dẫn dắt sự chú ý của bọn họ.

Sau khi túi mật được ném ra, âm linh phía dưới quả nhiên bị dương khí hấp dẫn, chạy về mấy hướng.

Có thể lừa gạt chúng nó bao lâu ta nói không chừng, trước mắt vẫn là tranh thủ thời gian rời khỏi mảnh thị phi này, ta và nam nhân chăn nuôi chạy như điên trên nóc nhà, nơi này là khu vực cũ, nhà nào cũng là nhà bằng phẳng và mái ngói, ngược lại cũng thuận tiện.

Đi được một đoạn, phỏng chừng đã vứt bỏ đám âm binh này rồi, ta lấy la bàn ra xem, nơi này âm khí quá nặng, kim đồng hồ của la bàn bị quấy nhiễu, hoàn toàn không cách nào cảm giác được phương vị.

Cộng thêm đèn đen xung quanh lửa trại, ta lo rằng có thể chúng ta lạc đường!

Ta đem băn khoăn của ta nói cho nam tử chăn nuôi, nhìn quanh một chút, chỉ vào một hướng nói: "Nơi đó có một mảnh ánh sáng, có thể là sông, chúng ta đi dọc theo sông, nhất định có thể tìm được cầu đó."

"Được!" Ta gật đầu.

Bọn ta là lật ngược tường viện của một gia đình tuần tra, cảm giác giống như làm trộm, dọc theo đường đi cẩn thận từng li từng tí, tận lực không gặp âm binh tuần tra.

Tay của ta một khắc cũng không dừng lại, một mực viết chữ "Quỷ" trên bàn tay, viết kiểu chữ này ta đã sắp không nhận ra rồi.

Khi chúng ta đi vào một hẻm nhỏ, bỗng nam nhân tốt nhất đột nhiên nói: "Cửu Lân, phía sau có đồ vật!"

Ta quay đầu nhìn lại, sau lưng đầu tường lộ ra một khuôn mặt nhỏ tái nhợt, chính là tiểu quỷ đã theo dõi chúng ta tối hôm qua.

Ngoại trừ tiểu quỷ, ta cảm giác xung quanh có khí tức của người sống.

Thật ra tối hôm qua ta đã mơ hồ nhận ra được, sự kiện lần này có thế lực ba phe tham gia, là Long Tuyền sơn trang sao? Ta không rõ lắm. Không nghĩ tới đám người này vậy mà đổ dầu vào lửa, sớm không đến muộn không đến, hết lần này tới lần khác chọn thời điểm này hiện thân, hiển nhiên lai giả bất thiện.

Vì thế ta mới tăng cao âm lượng nói: "Các hạ là thần thánh phương nào, mau mau hiện thân đi."

Vừa dứt lời, hai bóng người xuất hiện ở đầu hẻm, hai người một béo một gầy, người béo mặc một bộ Đường Trang màu đen to béo, chính giữa là Đường Trang thêu một con mãnh hổ xuống núi, trên cổ còn đeo một chuỗi vòng cổ bộ xương thô to.

Dáng dấp hắn vừa béo vừa lùn, trên da thịt tất cả đều là bắp thịt màu đồng cổ, lộ ra thập phần hung ác!

Người gầy hoàn toàn trái ngược với hắn, đầu cao, Đường Thích thêu một con dê trắng, một đôi mắt tam giác, sắc mặt tái nhợt, thậm chí có vẻ bệnh tật.

Mập mạp chắp tay hướng hai tay chúng ta nói: "Mời hai vị đi đường thuận tiện, nhường Bồ Đề tử cho chúng ta, phần ân tình này nhất định suốt đời khó quên."

Hóa ra hai người này cũng tới vì Bồ Đề Tử!

Vòng cổ khô lâu thứ chín trăm ba...

Ta cười lạnh nói: "Thật ngại quá, Bồ Đề tử chúng ta nhất định phải có!"

Nghe xong lời ta, khuôn mặt tươi cười của mập mạp chậm rãi thu về, lạnh như băng từng chữ từng chữ nói: "Nhị vị muốn chết, vậy lưu lại làm bạn với đám cô hồn dã quỷ đi."

Lập tức vòng cổ trên cổ hắn bay đi tứ tán, bỗng nhiên bắn nhanh về phía chúng ta, trong lòng ta hoảng hốt, trên đời còn có loại vũ khí này sao?

Nam nhân quyến rũ hô lên một tiếng: "Cẩn thận!" Rút kiếm cùng vòng cổ chiến đấu.

Khô lâu người chết trên vòng cổ tựa hồ là kim loại nào đó chế tạo, va chạm cùng lưỡi kiếm nam tử đáng thương, liền tạo ra từng tia lửa.

Ta cũng không dám chậm trễ chút nào, vung vẩy Ngân Nguyệt loan đao đánh tan từng bộ xương người chết bay loạn. Thế nhưng quỹ tích bay của những bộ xương khô này nắm bắt không chừng, cộng thêm số lượng lại nhiều, tuỳ tiện vòng qua loan đao đánh trên người ta, cảm giác đó tựa như trúng một khẩu pháo vậy. Nơi nào bị đánh trúng có thể đau hơn nửa ngày, có vài phát bị đánh trúng ở trên cổ tay ta, đau đến mức nước mắt ta muốn rơi xuống.

Ngay cả nam nhân chăn hộ cũng chịu mấy lần, trên trán bị trầy một miếng, một dòng máu tươi theo gương mặt chảy xuống.

Vô Ảnh đi Vô Tung khô lâu như một đám ruồi bọ đáng ghét, hai ta ăn ý dựa lưng vào nhau, tận lực giảm bớt diện tích bại lộ bên ngoài, nhưng vẫn phải cố hết sức phòng thủ!

Nam tử tóc dài kia một mực ở bên cạnh nhìn, đại khái là sợ bị vòng cổ của mập mạp ngộ thương. Trong ngõ nhỏ hẹp, vòng cổ mà mập mạp tùy ý sử dụng đúng là mười phần bá đạo.

Hắn vừa hành hạ chúng ta, vừa còn đứng bên cạnh châm chọc nói:

"Quân tử nhất ngôn mạ ngựa khó đuổi, chỉ cần hai vị không tiếp tục tranh Bồ Đề Tử, ta sẽ tha cho các ngươi một con đường sống nhé?"

Trong lòng ta nổi lửa, cả giận nói: "Đừng giả bộ hiền lành như vậy, nếu thật sự khiến người ta buồn nôn, ta nhất định sẽ giết sạch đám tạp chủng Long Tuyền sơn trang các ngươi."

Tên béo cười ha hả nói: "Xem ra ngươi đã biết thân phận của chúng ta rồi, lần này chúng ta đến đây chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ, cũng không phải là vì giết ngươi Trương Cửu Lân. Thế nào, ngoan ngoãn nhường Bồ Đề tử cho ta đi?"

Những lời này của ta kỳ thật cũng là đang thăm dò, không nghĩ tới bọn họ quả nhiên là người của Long Tuyền sơn trang, ta hung tợn trả lời một câu: "Cút mẹ ngươi đi!"

"Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, cái này là các ngươi tự chuốc lấy!" Bàn tử nói, đột nhiên đọc thần chú, những bộ xương khô kia bay múa càng nhanh, lực đạo cũng nặng nề hơn.

Những khô lâu này đều chịu ý niệm của mập mạp sai sử, nếu như có thể nghĩ biện pháp công kích bản thân hắn, đại khái có thể phá giải, nhưng là trước mắt chúng ta ốc còn không mang nổi mình ốc, hoàn toàn không phân ra được tinh lực.

Lúc này, ta đột nhiên trông thấy dưới quần áo mình có một đạo ánh sáng, nguyên lai là Vĩnh Linh Giới, lúc trước ta sợ Vĩnh Linh Giới chớp động âm binh gần đó nên vẫn luôn đeo, chẳng lẽ nó cũng có phản ứng với cái vòng cổ này?

Ta nhanh chóng móc Vĩnh Vĩnh Linh Giới ra đeo lên ngón tay, chỉ vài giây công phu đã lại trúng vài cái xương khô.

Sau khi đeo Vĩnh Linh Giới, mỗi khi khô lâu tới gần, nó sẽ loé lên một cái, ta ứng đối cũng nhẹ nhàng hơn không ít, trên người cũng bị ít đi không ít.

Tâm niệm ta vừa động, Vô Hình Châm liền từ trong ngực bay ra ngoài, hướng về phía mập mạp công kích. Bàn Tử quá sợ hãi, liên tục tránh né, hắn hơi phân tâm một chút thì đối mặt, khí thế của bộ xương liền chậm lại không ít.

Ta nhìn có cửa, liền vung loan đao giết tới hắn, không ngờ nam tử tóc dài kia vậy mà rút từ bên hông ra một cây quải trượng cổ quái hướng ta đánh tới, quải trượng được điêu khắc từ gỗ, phía trên khảm một cái đầu dê rất nhỏ, bản thân hẻm Đạo rất hẹp, ta tránh không được, đành phải chống đỡ.

Tên béo hồi phục lại tinh thần, lại chuẩn bị sai khiến khô lâu công kích chúng ta, đứng dậy nói: "Ta đi đối phó với hắn!"

Nói xong, hắn bước lên trước vài bước, Chử Bằng mấy kiếm đâm về phía tên béo, thân hình tên béo cồng kềnh, ở trên cổ tay bị cắt một cái, gã che lấy cổ tay chảy máu, ánh mắt cực kỳ hung ác. Đột nhiên giữa không trung truyền đến âm thanh leng keng, chỉ thấy những cái vòng cổ khô lâu kia đều bay trở về, rặc rặc há ra cái miệng rộng, muốn cắn nát cổ nam tử.

Ta hô lên "Cẩn thận", một nam nhân an ủi lộn ngược ra sau né tránh. Khô lâu ở trên tay mập mạp tự động tụ lại thành một chuỗi, thứ này tựa hồ là một vật âm quỷ lợi hại, có thể tùy ý tổ hợp theo ý niệm của mập mạp.

Mập mạp dùng vòng cổ khô lâu làm vũ khí, hướng nam tử búi tóc vung tới, vòng cổ thế đại lực trầm, ít nhất cũng có năm sáu mươi cân nặng, nếu lời của ta thật đúng là không đối phó được.

Thân hình nam tử tóc dài như quỷ mị, chân không dính đất mà di chuyển qua lại, rất khó đối phó. Mỗi người chúng ta đối phó một người, đánh ước chừng năm phút, ta rất lo đem âm binh chung quanh dụ tới, nhưng sợ cái gì, đạo sương mù do âm khí cấu thành kia dần dần từ cửa hẻm lan tràn tới, mười mấy âm binh từ trong sương mù đi ra...

Lúc này ta đột nhiên phát hiện, nam nhân chăn bông cùng tên mập mạp kia đã không còn, trong lòng không khỏi nôn nóng lên, thế công trong tay nhanh hơn, muốn nhanh chóng giết chết tên nam tử tóc dài này để đi tìm hắn!

Nhưng vào lúc này, thân thể đột nhiên trầm xuống, phía sau lưng truyền đến một trận hàn ý thấu xương, quay đầu nhìn lại, tiếp xúc thân mật với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Tiểu quỷ kia không ngờ lại ôm lấy ta, nam nhân tóc dài nhân cơ hội dùng côn đập vào ót ta!

Đám khốn kiếp này, Tịnh Sứ loại chiêu thức ám hại này. Ta khẽ cắn môi, dứt khoát liều mạng với hắn, thế là một đao chém tới eo của hắn, gậy của hắn cho dù đập chết ta, ta cũng có thể đồng quy vu tận với hắn.

Nam tử tóc dài quả nhiên kinh sợ, lập tức lui về phía sau một bước, chỉ thấy hai mắt đầu dê trên cái gậy kia đột nhiên lóe lên một cái, trong lòng ta nói không tốt, vô thức ngừng thở. Ngay sau đó một cỗ khí thể đen kịt từ trong miệng dê phun ra, phun đầy mặt ta.

Nam tử tóc dài cuồng tiếu một tiếng chạy thoát, tiểu quỷ trên lưng ta cũng biến mất không thấy, khí thể này không biết là thứ gì, ta chỉ hít vào một chút xíu, liền cảm thấy choáng váng đầu óc, liều mạng tụng niệm Vũ Dư Đạo Kinh ổn định tâm thần.

Không ổn chính là, mấy tên âm binh kia đã hướng ta đi qua, ta cảm giác bước chân từng đợt phiêu phiêu, liền đuổi kịp trường phát nam tử. Khắp nơi bên ngoài đều là âm binh tuần tra, bị dương khí trên người ta hấp dẫn, nhao nhao quay mặt lại, trường diện kia làm cho người ta tê cả da đầu.

Ta nhanh chóng lấy từ trong ngực ra mấy bao nhựa thông dính máu gà trống, ném ra bốn phương tám hướng, những thứ này tạm thời có thể ngăn chặn chúng nó một hồi.

Ta cầm đao, vừa mặc niệm đạo đức kinh tìm kiếm tung tích nam tử tóc dài, khi ta đi đến phía dưới một bức tường sân, thật sự là mệt không chịu nổi, cảm giác đầu nặng chân nhẹ, thân thể không ngừng túa mồ hôi, ngồi xuống thở dốc. Lúc này cái đầu tường kia vậy mà truyền đến thanh âm mẫu vá nam tử, hắn nói: "Cửu Lân, ta bị thương."

Ta kinh ngạc một hồi, hỏi: "Thương thế của ngươi nặng lắm sao?"

"E là không đi nổi nữa, ngươi qua đây đỡ ta một chút." Nam tử an ủi đáp.

"Được!" Ta nói.

Dưới tường viện có một đống gỗ, ta giẫm lên nó chuẩn bị lật qua, lúc này Vĩnh Linh Giới của ta lóe lên rất nhanh, Vĩnh Linh Giới sẽ tự động cảm ứng được nguy hiểm, trừ phi tiếp cận nguy hiểm cực lớn nếu không nó tuyệt đối sẽ không biến thành như vậy.

Lại có âm binh tới?

Không đúng, ta trong giây lát ý thức được, người nói chuyện bên kia không phải kẻ sai lầm!

Ta cầm loan đao trong tay, chậm rãi thò đầu qua đầu tường hỏi: "Đầu tiên, ngươi ở đâu?"

"Ta ở đây!" Thanh âm đối phương đột nhiên thay đổi, chỉ thấy nam tử tóc dài vẻ mặt cười dữ tợn đột nhiên xông ra từ đầu tường, trong tay còn nắm một con dao găm sáng loáng!

Triệu hoán lần thứ chín trăm ba mươi bốn, Lục Đinh Lục Giáp Thần

May mắn ta đã đề phòng, trước khi động thủ hắn nhanh hơn một đao chém ra. Nam tử tóc dài hét lên một tiếng, chủy thủ cũng rơi mất, che lấy cổ tay bị thương chảy máu trốn vào trong phòng.

Ta cũng lật qua theo, một loạt đại động tác này khiến ta váng đầu càng thêm lợi hại, không biết tên khốn kiếp này rốt cuộc hút thứ gì cho ta hả?

Đây là một căn phòng trống rỗng, đèn đen trong phòng cháy xém, ta lục lọi trên tường mở cổng, sau khi mở ra lại phát hiện không có điện.

Tiếng bước chân của ta kinh động nam tử tóc dài, hắn đột nhiên trong bóng đêm ném một thứ về phía ta, theo bản năng dùng cánh tay ngăn cản một chút, vật kia đụng trúng cánh tay ta, rớt xuống đất rầm một tiếng vỡ nát, lập tức một mùi hôi thối tràn ngập ra!

Ta sửng sốt một chút, đây không phải mỗi nhà mỗi nhà treo một bình ướp muối trên khung cửa sao? May là bình này trống không, bằng không cánh tay ta thể nào cũng gãy xương.

Lúc này cửa chính đột nhiên bị đẩy ra, một bóng người nhanh chóng chạy ra ngoài, ta không khỏi phân trần liền đuổi theo.

Nam tử tóc dài không ngờ đi thẳng đến nơi có nhiều âm binh nhất, ta ngửi được trên người hắn có một mùi hôi thối khó ngửi, đột nhiên hiểu ra, hắn vậy mà đổ chất lỏng mục nát trong đĩa thức ăn muối lên người chính mình. Vật kia âm khí rất nặng, có thể khiến hắn giấu mình trong mắt âm binh, hắn cố ý dẫn ta tới đây, hiển nhiên là muốn đẩy ta vào chỗ chết!

Âm binh bốn phương tám hướng bị dương khí của ta kích thích, cấp tốc bao vây lại, ta mất hết toàn bộ niềm tin, cuối cùng ta lại phải chôn vùi trong tay một đám cô hồn dã quỷ vô danh không tên sao?

Nam tử tóc dài đột nhiên dừng lại, quay người cười dữ tợn với ta nói: "Trương Cửu Lân, ngươi ở chỗ này từ từ hưởng thụ tư vị thiên đao vạn quả đi!"

Trong lòng ta nổi lửa, cả giận nói: "Có chết thì cùng chết!"

Tay phải ta nhóm lên một tấm Dẫn Hỏa Phù, thò tay chộp tới tóc dài của hắn. Tóc của hắn vốn rất dầu, thoáng một cái đã bị đốt cháy, trường phát nam ngao kêu thảm thiết, hoảng hốt chạy trốn.

Kết quả, âm binh chung quanh bị dương khí do ngọn lửa phát ra hấp dẫn mãnh liệt, trường thương trong tay đâm tới. Trong nháy mắt nam tử tóc dài bị mấy chục cây trường mâu xuyên qua thân thể, con mắt như muốn lồi ra ngoài...

Ngay sau đó, những âm binh kia vọt lên cắn xé, nam tử tóc dài tê tâm liệt phế giãy dụa kêu thảm thiết, cuối cùng không còn động tĩnh.

Nam tử tóc dài đảo mắt đã bị ăn thành một bộ khung xương, biểu tình trên mặt đặc biệt dữ tợn, những âm binh kia tựa hồ chưa ăn đã ghiền, chuyển mặt sang ta, trên miệng chúng dính máu tươi và thịt nát, bộ dáng so với trước đó còn đáng sợ hơn mấy phần.

Chúng nó từ bốn phương tám hướng vây lại, lần này ta ngay cả đường lui đều đứt đoạn, thêm nữa hút vào độc khí nam tử tóc dài phóng thích, thân thể bắt đầu chống đỡ không nổi.

Tuy nhiên ta há có thể cứ thúc thủ chịu trói như vậy, cho dù chết cũng phải xử lý mấy tên!

Ta cầm lên loan đao chuẩn bị liều mạng với chúng nó, lúc này một đạo kim quang chói mắt từ trên đỉnh đầu chiếu xạ xuống, chỉ thấy một vị thần tướng kim giáp thân hình cao lớn bay xuống trước mặt ta, trong tay chụp ngang một thanh Quan Công đại đao, một đao quét ra, ba, bốn âm binh bị đánh bay ào ào.

Lập tức, bốn phương tám hướng vang lên một trận tiếng kêu giết, nguyên lai Kim Giáp Thần Tướng còn không chỉ có một cái này, bọn hắn khoác trên người kim giáp chói mắt, tay cầm đại đao, cùng âm binh chém giết chém giết.

Những Kim Giáp Thần Tướng này nhìn không giống âm linh bình thường, giống như là Thiên Binh Thiên Tướng nào đó, phái người này lên sân thật sự quá phạm nhân, làm cho ta nghĩ đến lời thoại trong phim Thần Tiên: "Thần Tiên cũng mời ra rồi, thật là đại mặt mũi!"

Nếu là cô hồn dã quỷ phổ thông, nhìn thấy Thiên Thần giáng lâm, phỏng chừng sẽ trực tiếp dọa chạy. Nhưng đám âm binh này rất nặng lệ khí, thấy thần giết thần, thấy phật giết phật, vậy mà giao thủ cùng thần tướng, ta nhìn thấy mấy tên âm binh ôm một tôn thần tướng, ở trên người hắn liều mạng cắn loạn, thật giống một đám sói đói nổi điên.

Trong loạn đấu, vậy mà có hai Kim Giáp Thần bị giết chết, răng rắc một tiếng quỳ rạp xuống đất, hóa thành một đạo kim quang bay trở về giữa bầu trời đêm.

Cảnh tượng này khiến ta ngớ người, đột nhiên một bàn tay kéo ta rời đi, người kia nói: "Còn ở đây ngu ngốc làm gì, mau chạy đi!"

Ta ngẩng đầu nhìn lên thì thấy là một Thanh đạo trưởng, hắn mặc áo sam sam, đầu vịt, suýt chút nữa thì ta không nhận ra hắn.

Một thanh đạo trưởng túm ta trốn về trong phòng vừa rồi, đóng chặt cửa lại, một đường chạy này ta đầu váng mắt hoa, trận trận buồn nôn, ngồi xuống đất nghỉ ngơi. Nhất thanh đạo trưởng một tay cầm cây nấm, một tay khác tới bẻ mí mắt của ta, sau đó lấy từ trong túi áo ra một viên đan dược, dốc sức nhét vào miệng ta.

Mặc dù đã cứu ta Nhất Thanh đạo trưởng, nhưng mấy chuyện lúc trước hắn làm rất khả nghi, ta có chút mâu thuẫn, đem đầu tới lấy, không chịu ăn đan dược kia.

Nhất thanh trường hỏa, mắng: "Không muốn chết thì nuốt xuống cho ta!"

"Rốt cuộc đây là cái gì?" Ta hỏi.

"Ngươi trúng thi độc, đây là Nhất Chuyển Hoàn Đan do ta luyện ra, có thể giải độc." Nhất Thanh đạo trưởng giải thích.

"Chỉ thay đổi thôi sao?"

"Con mẹ nó ngươi cho rằng mình là Ngọc Hoàng Đại Đế à, còn muốn ăn Cửu Chuyển Kim Đan sao?"

Nhất thanh đạo trưởng không nói lời gì, một mạch nhét vào trong miệng ta, sau đó vỗ mạnh vào sau gáy ta, ta ùng ục một tiếng liền nuốt xuống.

Nhất Thanh đạo trưởng thở dài nói: "Tiểu tử ngươi hại ta thật khổ, ta đi cầu chờ các ngươi, kết quả không đợi được, đành phải tiến vào!"

Ta cũng nổi giận: "Rốt cuộc là ai thả bồ câu của ai! Vì sao ngươi ăn mặc như vậy, trước đó ngươi lén lén lút lút mang cái túi, lại đi làm gì? Giải thích rõ ràng cho ta."

Nhất thanh đạo trưởng nổi nóng tính, nhấc chân muốn đá ta, nhưng vẫn là làm thôi.

Thì ra buổi chiều hắn đi khắp nơi nghe ngóng tung tích của Tiểu Hồng, không biết tên gia hỏa nào bôi lên người hắn vài thứ dơ bẩn, hắn tu luyện chính là pháp thuật Đạo giáo, một chút uế vật cũng không dính vào được., Thế là đi nhà xí của lão đầu muốn mượn ống tắm để làm sạch quần áo, nhưng vật kia hình như là xác chết, dùng nước tắm rửa không sạch sẽ, đành phải tìm trang phục điếm tạm thời mua quần áo mặc vào. Ta thấy lúc hắn đi ngang qua đầu hẻm, cầm trong tay kỳ thật là đạo bào làm bẩn thân thể của hắn.

Ta kinh ngạc một trận, hỏi: "Vậy ngươi đọc giúp ta, nói ngươi bị người khác ám toán là sao?"

"Thúi lắm, ta lang thang lúc nào vậy. Sau khi thay quần áo thì tới đầu cầu chờ các ngươi, chờ bên trái đợi không thấy các ngươi đến." Nhất Thanh đạo trưởng mắng.

Ta ảo não hồi lâu, thì ra thông tin kia là nam tử tóc dài đánh tới, tên khốn này có thể mô phỏng theo người khác nói chuyện.

Tối hôm qua ta nghe thấy tiếng chuông không phải rõ ràng nhất thanh, lúc đó hắn xuống lầu mua thuốc, nam tử tóc dài lén lút trộm thẻ phòng người phục vụ đi vào, cố ý báo cho ta nghe. Người này vô cùng gian xảo, rõ ràng là đã hiểu rõ quan hệ giữa chúng ta, cố ý rời khỏi chúng ta.

Biết tất cả chỉ là hiểu lầm, tâm tình của ta thoải mái không ít, một thanh đạo trưởng cho ta ăn đại hoàn đan vẫn thật hữu dụng, dần dần ta cảm thấy thân thể thoải mái hơn không ít...

Thanh Đạo trưởng vén rèm nhìn một chút, bên ngoài chém giết vô cùng khốc liệt, Kim Giáp Thần Tướng chỉ còn lại một người cuối cùng. Ta hỏi những người kia là ai, đáp án khiến ta khiếp sợ, những người kia dĩ nhiên là Lục Đinh Lục Giáp Thần.

Ta nói: "Đậu xanh, như vậy cũng quá hữu dụng rồi?"

Một Thanh đạo trưởng nói: "Hay cho một cái búa, những thần tướng này đều là gối thêu hoa, nhìn đẹp thật ra cũng không có bản lĩnh lớn! Nếu không phải thấy ngươi gặp phải nguy hiểm, ta sẽ không gọi chúng ra."

Hóa ra mời thần dễ đưa thần khó, lấy thân phận Nhất Thanh đạo trưởng mặc dù có thể tùy ý triệu hoán, nhưng sau đó còn phải đưa thần làm một pháp sự long trọng, để tỏ lòng cảm tạ, nếu không lần sau cũng đừng mong gọi tới nữa.

Pháp thuật của đạo giáo, từ khi có quy củ rườm rà, nghiêm cẩn ở bên trong thì khó trách những cao nhân kia đều không dễ dàng lộ ra bản lãnh thật sự.

Chẳng mấy chốc, Kim Giáp thần tướng cuối cùng cũng tử trận, ta nghĩ nếu đám thần tướng này thật sự gọi là củi mục thì quả thực là dầu mỡ.

Âm binh rất nhanh chú ý tới bên này, Nhất Thanh đạo trưởng thúc giục nói: "Mau rút lui, mau rút lui, chúng nó đã đến."

"Mới đầu không thấy, chúng ta phải đi tìm hắn!" Ta nói.

"Ngươi sớm đã nói đừng có chõ mõm vào chuyện của người ta, các ngươi lại không nghe!" Nhất Thanh đạo trưởng vỗ đùi: "Đi, đi nào, tìm thử xem, lần sau nói với các ngươi ta chính là tôn tử!"

Chương thứ chín trăm ba mươi ba, chân tướng rõ ràng.

Bọn ta đi ra ngoài tìm nam nhân thích ăn, lúc này đã là nửa đêm, không biết nơi nào truyền đến tiếng trống, âm binh tuần tra trên đường đột nhiên tập kết lại, ta hỏi thăm một chút, đạo trưởng: "Những thứ này không phải phát hiện ra chúng ta chứ?"

"Không thể nào!" Nhất Thanh đạo trưởng lắc đầu nói.

Hai tay ta cũng không nhàn rỗi, một khắc không ngừng viết lên trên bàn tay chữ "Quỷ".

Những âm binh kia xông vào trong hẻm nhỏ, đem âm linh của bách tính cổ đại lôi ra, bốn phương tám hướng truyền đến một trận tiếng la khóc tuyệt mỹ, chỉ thấy âm binh đè bách tính xuống đất, bắt đầu "Xoèn thịt" trên người chúng.

Những Âm Linh này đang lặp lại những chuyện mình đã trải qua lúc còn sống, cảnh tượng kia khiến người ta không dám nhìn, Nhất Thanh đạo trưởng lắc đầu thở dài nói: "Thật sự là thảm kịch nhân gian!"

Trong lịch sử chiến dịch vây thành nhiều vô số kể, người ăn thịt người không biết đã xảy ra thảm kịch bao nhiêu lần, khiến ta không khỏi nghĩ tới bài thơ của Danh Văn gia Trương Hạo: "Hưng, bách tính khổ; vong, dân chúng khổ."

Chúng ta vừa trở lại ngõ nhỏ, không tìm được nam nhân thích ăn, dưới đất rơi xuống một ít mảnh vỡ vòng cổ, ta không khỏi có chút sốt ruột. Một thanh đạo trưởng an ủi ta nói: "Hẳn là đạo hữu sẽ không việc gì, có thể hắn đã che dương khí trên người mình lại."

Hắn lại hỏi ta: "Ngươi vừa mới nói chuyện gì xảy ra với Long Tuyền sơn trang?"

Hắn là hai tai không nghe thấy người ngoài cửa sổ, đối với Long Tuyền sơn trang biết rất ít, ta liền đem chuyện xấu Long Tuyền sơn trang làm trước kia nói cho hắn biết. Nói xong, ta không khỏi có chút nghi hoặc, lần này tại sao Long Tuyền sơn trang lại xuất hiện?

Có hai loại khả năng, một loại là mũ đỏ nhỏ thả ra tin tức, muốn bán Bồ Đề tử cho Long Tuyền sơn trang. Bồ Đề tử là đồ vật vô giá, ngoại trừ Luyện Khí sư hẳn là chỉ có Long Tuyền sơn trang mới có tài lực và nhãn lực này.

Khả năng thứ hai là Long Tuyền sơn trang không biết lấy được tin tức từ đâu, muốn tới đoạt Bồ Đề Tử, Tiểu Hồng đội mũ vì tự vệ mà trốn ở trong quỷ thành.

Từ tình cảm mà nói, ta càng nguyện ý tin tưởng một loại sau. Bởi vì sâu trong nội tâm ta vẫn không nguyện ý thừa nhận Tiểu Hồng mũ là người xấu!

Lúc này, một Thanh đạo trưởng đột nhiên vỗ vỗ ta, ta ngẩng đầu nhìn lên, trong sương mù phía trước có một cô bé đứng đấy, ta không thể tin được mà dụi mắt một cái: "Tiểu Hồng đội mũ?"

"Nàng chính là Sở Tử Khiêm?" Nhất Thanh đạo trưởng đột nhiên muốn nói: "Móa nó, hại chúng ta thảm như vậy, ta nhất định phải dạy dỗ nàng một trận mới được."

Tiểu Hồng lui về sau một bước, nói: "Các ngươi đừng làm loạn, nếu không ta sẽ chạy."

Nhất Thanh đạo trưởng cười lạnh nói: "Bản lĩnh thật lớn!"

Cô ngoắc ngoắc ngón tay với chúng ta nói: "Đi theo ta." Sau đó quay người rời đi.

Bọn ta do dự một chút, quyết định đuổi theo Tiểu Hồng đội mũ, âm binh chung quanh làm như không thấy, dọc theo đường này hữu kinh vô hiểm, Thanh đạo trưởng không yên lòng nói: "Cô nàng này không phải muốn hại chúng ta chứ?"

"Có lẽ không, nàng có thể tùy ý đi xuyên qua trong đám âm binh, nếu quả thực muốn hại chúng ta quá dễ dàng, khẳng định đã sớm động thủ." Ta nói.

Huống hồ nói như thế nào, lúc ở huyện Đại Minh nàng đã cứu ta hai lần, sau đó phân tích, lúc ấy nàng là muốn mượn tay ta đoạt được Bồ Đề Tử, nhưng nàng hoàn toàn có thể không cho ta còn sống đi ra khỏi phòng ốc.

Chúng ta đi đến một gian phòng bằng phẳng, đội mũ đỏ bảo chúng ta cẩn thận một chút, đừng đá vào đống đá ngoài cửa.

Ngoài cửa, dựa theo trận pháp đặc thù bày ra một ít tảng đá, giận tím mặt nói: "Bà nhà nó, ngươi có ý gì, dụ chúng ta vào trong trận!"

Nàng bĩu môi nhìn qua đạo trưởng, lạnh nhạt nói: "Thích vào hay không!"

Một Thanh đạo trưởng do dự một chút, vẫn là theo ta đi vào, trong phòng trống rỗng, gia cụ cũng không có, nam tử chăn nuôi vậy mà ngồi dựa vào tường, trên người có chút máu.

Ta quá sợ hãi, lập tức tiến lên xem thương thế của hắn, nam nhân âu yếm mở mắt ra nói: "Đây không phải là máu của ta, mà là của mập mạp."

"Ngươi giết chết hắn?" Ta hỏi.

"Không có!" Nam nhân lo lắng cười khổ một tiếng, thì ra là khi hai người chiến đấu đến thời khắc cuối cùng, tên béo kia vậy mà cắn đứt cổ tay mình đổ máu lên trên người nam tử chăn nuôi, gọi đến rất nhiều âm binh, tự mình chạy thoát.

Nam tử khổ chiến một thời gian dài, thiếu chút nữa ngã ở bên trong, cuối cùng vẫn là cõng cái mũ đỏ nhỏ ra ngoài.

Ta sờ hạ nam nhân thủ, thân thể của hắn rất lạnh, hẳn là bị không ít âm linh công kích, làm cho nguyên khí tổn hao nhiều, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là tốt rồi.

Nơi này là phòng ốc tạm thời cho thuê của Tiểu Hồng, chẳng qua ban ngày nàng không có ở đây, cho nên chúng ta cũng không tìm thấy, kỳ môn độn giáp chung quanh là ngăn cản âm binh.

Một Thanh đạo trưởng cười lạnh nói: "Nói như vậy chúng ta còn phải cám ơn ngươi nữa!" Sau đó nắm lấy cánh tay mũ đỏ của tiểu Hồng.

Mũ Tiểu Hồng hét lên một tiếng, một Thanh đạo trưởng hung thần ác sát nói: "Ngươi thành thật khai báo, vì sao dẫn chúng ta tới đây, Bồ Đề Tử ở đâu, còn có quan hệ gì với sơn trang kia?"

Ta ngay cả bản thân cũng vội vàng để cho Nhất Thanh đạo trưởng dừng tay, đội mũ nhỏ màu đỏ xoa bàn tay nhỏ bị bóp đau, một đôi mắt to màu lam nước mắt lưng tròng nói: "Long Tuyền sơn trang là chủ mua đã hẹn trước đó của ta!"

Nàng đem toàn bộ sự việc kể từ lúc nàng gia nhập luyện khí sư, nàng đã "Khanh Tử Khiêm thiên phú dị bẩm", trời sinh thể chất cực âm, có thể khống chế hồn phách của mình ly thể, còn có thể câu thông với âm linh, sau này cơ duyên xảo hợp gặp gỡ Âu Thắng Thiên, trở thành một Luyện khí sư.

Bên trong Luyện khí sư đẳng cấp sâm nghiêm, Âu Thắng Thiên trông coi phần tuyệt chiêu mà tổ tiên truyền xuống, giống như bảo bối vậy, chỉ truyền thụ cho một số người nhỏ, còn những người khác chỉ có thể làm công tác bên ngoài, ví dụ như thu thập vật liệu, tìm kiếm người mua cùng với Liệp Hồn.

Bởi vì Sở Tử Khiêm có thiên phú như vậy liền hành động khắp nơi, tìm đến một số Âm Linh cường đại coi như tài liệu luyện khí!

Công việc này làm cho hắn hết sức đau đớn, cũng không phải bởi vì đãi ngộ không cao, cũng không phải là vì Âu Thắng Thiên không chịu truyền thụ cho hắn tuyệt học, mà là bởi vì hắn có thể nhìn thấy được dáng vẻ thống khổ của linh hồn đang bị phong ấn trong đao kiếm, nghe thấy tiếng khóc của chúng nó.

Nhưng trong mắt Luyện khí sư, hồn phách bất quá chỉ là vật liệu, căn bản không đáng nhắc tới.

Mấy năm trước, thượng cổ thành Kính Dương bị thi công đội trong lúc vô ý phá hư, vô số âm binh, âm linh chạy ra, Âu Thắng Thiên giống như nhìn thấy một mỏ quặng vàng lớn, tự mình chạy tới săn hồn.

Thế nhưng âm linh nơi này thật sự quá mạnh mẽ, hắn căn bản không làm được, phải tìm được Bồ Đề tử trong truyền thuyết mới có thể mang chúng đi!

Vì thế Âu Thắng Thiên sai người đi tìm Bồ Đề Tử, mình giả trang thành một vị đại sư ở chỗ này, để cho nhà nào cũng có âm khí quá nặng mang lên cái hũ đựng thức ăn. Kỳ thật bản ý của Âu Thắng Thiên không phải là muốn giúp bách tính nơi này, hắn chỉ sợ chuyện này quá lớn, gây tai nạn chết người, sẽ làm cho một số cao nhân kéo đến làm đám âm linh này, như vậy kế hoạch của hắn liền bốc hơi rồi...

Dã tâm của hắn dào dạt dự định dùng Bồ Đề Tử cùng với Âm Linh rèn một cây Thiên Hồn kiếm. Thanh kiếm này sẽ vượt qua Âu Dã Tử, khiến cho tên tuổi của hắn vĩnh viễn nằm trong sử sách, lưu luyến vạn cổ.

Người tên Âu Thắng Thiên là một luyện khí đại sư tự cho mình siêu phàm, không phải là một người biết ơn lãnh đạo, nội bộ Luyện khí sư quá mức cổ hủ, hoàn toàn tuân theo quy củ mấy ngàn năm trước. Luyện khí sư không được Chưởng môn coi trọng có lẽ cả đời cũng không có cơ hội đúc kiếm, chỉ có thể làm việc vặt.

Mấy tên cao thủ phái ra tìm kiếm Bồ Đề Tử này, có thể nói bình thường đều không được coi trọng, bọn họ mất nửa năm, xác định Bồ Đề tử đang ở huyện Đại Minh. Một người trong đó có chút liên quan với Long Tuyền sơn trang, hắn nói cho mọi người biết, Long Tuyền sơn trang nguyện ý bỏ ra hai trăm triệu mua Bồ Đề tử!

Vừa nghe cái giá này, tất cả mọi người đều động tâm, giao Bồ Đề tử cho Âu Thắng Thiên không có chỗ tốt gì, bọn họ lại không ngốc, vì thế đề nghị đem Bồ Đề bán đi, mấy người chia đều!

Điều kiện là chương thứ chín trăm ba trăm sáu mũ hồng

Mấy người mặc dù thương lượng xong, nhưng lúc thật sự đạt được Bồ Đề tử, tham lam lại để cho bọn họ bắt đầu tàn sát lẫn nhau, Sở Tử khiêm chính là bị ám toán trong trận nội chiến kia.

Chẳng qua trước khi chết hắn cưỡng ép khiến hồn phách chia lìa, quanh quẩn ở huyện Đại Minh vài ngày. Lúc ấy lòng hắn tràn đầy thù hận, chỉ muốn nhanh chóng tìm thi thể mới chết bám vào báo thù. Đáng tiếc không thể toại nguyện, hồn phách ở lại dương gian quá lâu, rất nhanh sẽ bị Âm sai câu mất.

Sở Tử khiêm tốn bất đắc dĩ, bám vào thai nhi, sau lại lấy thân phận Tiểu Hồng mũ ra đời, đương nhiên trí nhớ kiếp trước vốn lưu lại từ đầu...

Sau khi biến thành trẻ con, khắp nơi hành động của hắn đều bị hạn chế, pháp lực khi còn sống cũng không còn, thật vất vả mới biết được, mấy người kia đột nhiên ám toán hắn chết thảm ly kỳ, chỉ có một người sống sót và chạy thoát.

Nguyên lai Bồ Đề Tử được Luyện Khí đại trận bố trí để bảo hộ, mấy người này ban đầu vốn không biết trời cao đất rộng, cho rằng dễ như trở bàn tay, không nghĩ tới toàn bộ lại gãy mất ở gian nhà gỗ.

Phía Âu Thắng Thiên đã mất tung tích, tất cả mọi người bao gồm cả Sở Tử Khiêm đều đã trở thành phản đồ, phái người thanh lý môn hộ, cũng tìm kiếm tung tích Bồ Đề Tử!

Sau khi Sở Tử Khiêm chuyển sinh, một ngày chờ đợi thời cơ, muốn lấy Bồ Đề tử vào tay, rốt cuộc cũng đợi được sự xuất hiện của ta, vì vậy âm thầm chỉ điểm nên ta phá trận như thế nào. Không nghĩ tới đồng bọn họ bị đồng bọn may mắn còn sống sót lần theo như vậy, thế là bắt cóc nàng đến nhà vợ tử vong, ép nàng đi lấy Bồ Đề tử. Cái mũ đỏ lợi dụng bát quái trận mà hắn bày ra để diệt trừ đối phương, còn lục soát được sự liên hệ của Long Tuyền sơn trang trên người hắn.

Chờ ta lấy được Bồ Đề Tử xong, nàng xảo diệu đổi cột, liên hệ với Long Tuyền sơn trang, chuẩn bị giao dịch.

Lúc ấy tâm tình của nàng thập phần thấp thỏm, dù sao nàng không còn là Sở Tử Khiêm nữa, mà chỉ là một tiểu loli tay trói gà không chặt, nàng cũng có nghe qua về thanh danh của Long Tuyền sơn trang, nếu như đối phương muốn mạnh mẽ tranh đoạt, nàng sẽ không có bất kỳ biện pháp nào.

Nhưng nàng càng không hy vọng Âu Thắng Thiên có được Bồ Đề Tử, điều đó có nghĩa là Tam Vạn Vong Linh sẽ mất mạng trong vạn kiếp, sẽ luôn luôn bị phong ấn trong đao kiếm khóc lóc...

Về phương diện khác, những năm gần đây nàng một mực sinh hoạt dựa theo thân phận Tiểu Hồng mũ, đã cùng cha mẹ sinh ra cảm tình. Nàng không muốn phụ mẫu bị liên lụy, nếu thân phận của nàng bại lộ, Âu Thắng Thiên khẳng định sẽ đến đuổi giết nàng, cuộc sống bình tĩnh sẽ không còn tồn tại.

Trận giao dịch kéo dài bảy năm này đối với nàng mà nói là một hồi gian nan lưỡng nan quyết chọn!

Cho đến khi ta đuổi tới Thương Khâu, nàng mơ hồ trông thấy một loại khả năng khác. Từ việc chúng ta siêu độ ba vạn vong linh này, khiến kế hoạch đúc kiếm của Âu Thắng Thiên bị xì khói, như vậy Bồ Đề Tử cũng chỉ là một cục sắt nhỏ, rơi vào tay ai cũng không sao cả.

Nói xong những lời này, Tiểu Hồng đội mũ nói: "Cho nên, điều kiện của ta các ngươi cũng minh bạch chứ? Chỉ cần đưa vong linh nơi này đi luân hồi, ta có thể đem Bồ Đề Tử giao cho các ngươi, mặt khác tuyệt đối không được tiết lộ thân phận của ta."

Nhất thanh đạo trưởng nổi trận lôi đình: "Đừng nghe cô bé này nói một đằng, ta không tin ngươi chỉ vì siêu độ những âm linh này? Nếu đã vậy, sao ngươi không nói ngay từ đầu, còn muốn chúng ta đại chiến với Long Tuyền sơn trang."

Tiểu Hồng đội mũ có chút sợ hãi đạo trưởng, lui về phía sau một bước nói: "Ta không quen với các ngươi, không loại trừ các ngươi trực tiếp cướp đoạt. Hơn nữa nếu các ngươi ngay cả Long Tuyền sơn trang cũng không đối phó được, vậy ta đành bán đồ cho bọn họ vậy..."

Ta xem như đã rõ ràng, ba vạn vong linh và Bồ Đề Tử, mũ đỏ nhỏ bảo đảm trong đó không rơi vào tay Âu Thắng Thiên. Động tác này của nàng nói thật ra ta rất khó lý giải, có lẽ so với người sống, nàng và âm linh càng thêm thân mật, không muốn nhìn thấy chúng chịu khổ.

Cho nên chúng ta đi chuyến này, nói trắng ra là bị nàng ta lợi dụng, nhưng nhìn khuôn mặt đáng yêu kia, ta lại không tức giận nổi, thở dài nói: "Được, điều kiện này chúng ta có thể tiếp nhận!"

"Nhận cái rắm." Nhất Thanh Đạo Trường rống lên: "Đừng nói nhảm với nàng nữa, lập tức cướp đồ về đây!"

Tiểu Hồng đột nhiên nở nụ cười: "Các ngươi ở chỗ này cướp không được đâu, ta giấu đồ ở trong thành cổ, ta có thể tùy ý ra vào thành cổ, nhưng các ngươi lại nửa bước khó đi."

Ánh mắt của Thanh đạo trưởng lộ ra hung quang: "Vậy ta sẽ từ miệng của ngươi ép hỏi tung tích Bồ Đề tử!"

Tiểu Hồng ngẩng đầu lên, không hề sợ hãi nói: "Đạo trưởng, ngài là người tu hành đi, chỉ cần ngài đụng tới ta một cái, ta sẽ lập tức chết trước mặt ngài. Sinh tử là một trò chơi luân hồi với ta, nhưng nếu ngài phạm vào sát nghiệp, e rằng không thể thành tiên được nhỉ?"

Một thanh đạo trưởng tức giận đến xanh mặt, nhưng lại không còn lời nào để nói.

Nam nhân hưởng thụ nói: "Nơi này ba vạn vong linh oán khí rất nặng, thủ đoạn bình thường sợ là siêu độ không được."

Tiểu Hồng giả bộ mặt quỷ: "Các ngươi là cao nhân, tự nghĩ cách đi! Ta sẽ gặp lại!"

Nàng nói căn phòng này tuyệt đối an toàn, chúng ta muốn ngây ngốc bao lâu thì ở, sau đó bỏ đi. Sau khi cái mũ đỏ nhỏ đi, nam tử ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần, làm đạo trưởng buồn bực tiếp một cây hút, nói: "Ta vốn chỉ muốn chế tạo một thần binh, nào biết sẽ chọc đến nhiều phiền toái như vậy."

Ta an ủi hắn: "Ngươi nghĩ hướng tốt, siêu độ ba vạn âm linh, chuyến này ngươi tích được bao nhiêu âm đức chứ? Quả thực lời to."

"Thối lắm!" Hắn trừng mắt liếc ta một cái: "Chỉ cần ta ở cùng với các ngươi, nhất định không có chuyện tốt!"

Hiện giờ Thanh đạo trưởng như thùng thuốc nổ, ta không tìm hắn nói chuyện nữa, một lát sau nam tử sầu lo mở mắt ra, thở dài một tiếng nói: "Ta vẫn không nghĩ ra cách nào siêu độ vong linh."

Xem qua thời gian, đã rạng sáng năm điểm, liền đề nghị chờ đến rạng sáng đi ra ngoài ăn một chút gì đó, sau đó ngủ một giấc thật ngon. Ba người chúng ta đều có bản lĩnh riêng, nhưng lại trăm sông đổ về một biển, đợi sau khi nghỉ ngơi nhớ lại, cho dù đường rách cửa tà đạo cũng phải nghĩ ra một chút!

Sau khi về khách sạn, ta ngủ một giấc đến xế chiều, đứng dậy liền phát hiện không thấy Thanh đạo trưởng đâu nữa. Hắn lấy khe cửa nhét vào một tờ giấy, nói rằng hắn phải đi đạo quán phụ cận tạ ơn Thiên Thần. Nếu như chúng ta ra ngoài lưu lại tờ giấy cho hắn, sau khi trở về hắn trực tiếp đi tìm chúng ta.

Trong lòng ta mắng con mẹ nó, ngươi không thể mua bộ di động à!

Nam nhân chăn hộ cũng tỉnh rồi, ăn mặc chỉnh tề, nói đi dạo một vòng quanh cổ thành.

Lần thứ ba đến khu cổ thành, tâm tình hoàn toàn khác biệt hai lần trước, tất cả nghi ngờ đã bị quét sạch sành sanh, trước mắt chỉ có một nan đề lớn đặt ở trước mắt.

Bọn ta được người ta chỉ điểm đi tới gần tường thành cũ, kỳ thật tường thành nơi này đã biến mất từ tám trăm năm trước, lúc thi công đã đào ra một đoạn tường thành phế tích, sau đó bởi vì giở trò quỷ, liền phong ấn nơi này lại.

Chúng ta đi tới hiện trường, nhìn thấy một mảng lớn đất đai bị đào đến nát nhừ, bên ngoài dựng thẳng lên "Thi công trọng địa, người không phận sự miễn vào tấm biển" này, bảng hiệu này đại khái đều dựng gần mười năm rồi, đã rỉ sét loang lổ.

Trên đường ta đi mua được một cái xẻng công binh, bảo nam nhân an lành thay ta ngắm gió, nhảy xuống bắt đầu đào.

Móc một hồi, ta đào từ dưới mặt đất ra một ít đất dính, nâng dưới mũi ngửi, bên trong có chu sa, lưu huỳnh còn có mùi máu. Năm thâm niên, đã đoán không ra là loại máu gì, đoán chừng là máu gà trống hoặc máu chó đen.

Ta nói: "Nơi này trước kia có cao nhân dọc theo tường thành bày trận, cưỡng ép phong ấn Âm Linh lại!"

Cao nhân bố trí trận pháp không có gì không ổn, đổi lại là ta cũng sẽ dùng những dương khí cực nặng này cưỡng ép trấn áp. Thế nhưng trấn áp lực lượng càng mạnh, bắn ngược lại càng mạnh. Kết quả sau khi phong ấn phá hư, từ phía dưới phóng thích ra âm linh cường hãn không người ngăn cản.

Siêu độ chúng?

Ta không khỏi cười khổ, sợ rằng so với lồng giam tử hình trong ngục thì chuyện giúp người làm niềm vui cũng khó hơn!

(Chúc các ngươi bận buổi trưa vui vẻ! Mở lòng ăn bánh chưng, hôm nay còn vượt thêm.)

Chương thứ chín trăm ba mươi bảy Đại Đường trung liệt (Việt Liệt)

Lúc ta đang đào đất ở dưới mặt đất thì đột nhiên có một hòn đá nhỏ từ phía trên ném xuống. Ta ngẩng đầu nhìn lên, thấy nó đang ngồi bên trên cười với ta: "Thúc thúc, có tiến triển gì không?"

Ta cười khổ nói: "Ngươi cũng thật cho chúng ta một vấn đề nan giải lớn."

"Đói bụng chưa, đi, ta mời các ngươi ăn mỳ." Tiểu Hồng đội mũ nói.

"Không không không, vẫn là nói chính sự trước đi..." Ta lắc đầu.

"Vừa ăn vừa nói!"

Cô khăng khăng muốn mời chúng ta, ta và nam nhân chăn nuôi liền đuổi theo cô, trên đường Tiểu Hồng đội nón quý nói: "Thật ra ta rất thích nơi này, buổi tối không có ai ở đây, ta muốn đi đâu chơi thì đi chơi."

"Cũng chỉ có ngươi cho là như vậy đi." Ta nói: "Đúng rồi, phụ mẫu ngươi đâu, thật sự đi đại phu da tro rồi?"

"Đúng vậy!"

Hóa ra trong nhà nàng có tiểu kim khố, là trước kia để dành, vì không muốn mang cha mẹ vào trận phiền toái này, đã điện thông báo đi du lịch ban nãy cử hai phu cùng du lịch, đưa cha mẹ rời đi một tháng.

Chúng ta đi vào một quán trọ, Tiểu Hồng nói mì thịt nhà này rất ngon, ta và nam nhân an ủi phân biệt lấy thịt và mì rau xanh, lúc ăn cơm trao đổi một chút ý tưởng, mũ đỏ nói thành cổ có một chỗ đề nghị buổi tối chúng ta đi xem, có lẽ sẽ có trợ giúp đối với chúng ta.

Lúc này sắc trời tối sầm lại, ông chủ tiệm mì vội vàng đóng cửa, giục chúng ta đi nhanh lên, chúng ta giải quyết xong, liền đi ra

ngoài.

Rất nhanh, âm linh của cổ thành lại ra ngoài hoạt động. Tiểu Hồng đội mũ dẫn chúng ta tới một chỗ, đây là một môn học trong địa phương, chúng ta đi tới sân tập, cái gì cũng không có, Tiểu Hồng đội nón nói: "Không vội, chờ một lát xem."

Hôm nay ta đã có chuẩn bị mà đến, dùng máu Hoàng Lương ở trên mặt đất vẽ một vòng, chúng ta đứng ở bên trong cũng có thể không bị Âm Linh phát hiện.

Chờ đợi là cực kỳ khô khan chán nản, ta câu được câu không nói chuyện phiếm với Tiểu Hồng. Trạng thái sinh mệnh này khiến ta mười phần hứng thú, giống như tiểu thuyết sống lại trên mạng. Thử nghĩ một đứa bé có được tâm trí người trưởng thành, ngày thường học tập các loại như cá gặp nước, nếu cuộc sống của ta cũng có thể suy ngược lại một lần, nghĩ cũng rất thú vị.

Nam tử sai vặt đột nhiên chen vào: "Kiếp trước ngươi là Sở Tử Khiêm, kiếp trước là ai đây?"

Tiểu Hồng nghịch ngợm nói: "Ta chỉ từ chỗ Diêm Vương gia chạy mất một lần, kiếp trước ngươi phải hỏi lão nhân gia ông ấy."

Một lát sau, trên đất trống đột nhiên xuất hiện một đoàn âm khí, trong âm khí có một ca kỹ cổ đại đang múa hát, tư thế múa rất uyển chuyển, chỉ có điều khi váy của nàng giương lên, có thể nhìn thấy phía dưới là một bộ khung xương trắng hếu, vô cùng quỷ dị.

Theo âm khí tràn ngập, dần dần xuất hiện một ít âm linh khác, đều là một ít binh sĩ cổ đại khoác áo giáp, bất quá thân thể vàng như nến gầy yếu, giống như thây khô. Chính giữa ngồi một vị tướng quân cao lớn, áo giáp so với âm linh khác tinh xảo hơn nhiều.

Tuy rằng bọn họ mở miệng nói chuyện thế nhưng lại chẳng hề có chút âm thanh nào, tình cảnh tựa như đang trầm mặc vậy.

Đột nhiên tướng quân chính giữa đứng lên, túm lấy mái tóc kỹ xảo kia, rút ra bảo kiếm bên hông, ca kỹ liều mạng ăn xin, lại bị tướng quân một kiếm cắt đứt yết hầu, thân thể của nàng mềm nhũn ngã xuống đất.

Tướng quân từ trên người nàng róc thịt ra, giao cho tôi tớ bỏ vào một nồi nấu, nấu chín phân cho các vị tướng lĩnh, trong tay bọn họ cầm thịt nhưng không dám ăn, thậm chí có một người đứng lên kịch liệt phản đối.

Tướng quân đột nhiên xuất kiếm đâm chết kẻ phản đối kia, trên mặt những người còn lại mang theo vài phần sợ hãi, cúi đầu ăn thịt người trong tay.

Đột nhiên ta ở giữa đột nhiên hiểu được, một màn này chính là năm đó phát sinh chuyện ở Kính Dương thành, giết chết ca kỹ chia thịt cho chúng tướng lĩnh, chính là danh tướng Đại Đường tuần tra.

Tiểu Hồng đột nhiên nói với nam tử thích lập tức: "Thúc thúc, cho ngươi mượn bảo kiếm một chút."

Nam tử chăn hộ rút kiếm ra, mũ đỏ nhỏ ở trên cắt ngón cái của mình, đi thẳng tới chỗ âm linh. Nàng đem giọt máu của mình tuần tra xung quanh, Trương tuần không nhìn thấy nàng, lại bị mùi máu chỉ dẫn, đi tới chỗ chúng ta bên này.

Nhìn thấy nó đi tới, thần kinh chúng ta không khỏi căng thẳng, sau khi nó bước qua vòng vẽ của Hoàng Lương huyết, đột nhiên nhìn thấy chúng ta, lập tức rút kiếm chuẩn bị công kích chúng ta, cũng quát lên: "Các ngươi là người phương nào, chính là mật thám quân địch phái tới!"

Ta sửng sốt một chút, hắn vậy mà có thể nói chuyện với chúng ta. Tiểu Hồng đội nón ở bên cạnh cười mạnh với ta, ta mới hiểu được, thì ra nàng dùng máu mình làm môi giới câu thông âm dương.

Âm linh mà ta gặp, không giống nhau, hắn không ký túc vào một âm vật nào đó, cho nên ý thức của hắn ta vẫn dừng lại ở Lô Dương Thành mấy ngàn năm trước, nếu không có chất xúc tác, hai bên ta căn bản không cách nào trao đổi.

Ta vội nói: "Trương tướng quân, bọn ta không phải mật thám, bọn ta là... hậu nhân của mấy ngàn năm sau."

Trương Tuần dò xét quần áo của chúng ta, tựa hồ có chút khó tin, ta và nam nhân thương đều âm thầm nắm vũ khí, vạn nhất hắn động thủ, chúng ta liền phản kích.

Cũng may cuối cùng hắn vẫn tin, thu kiếm lại hỏi: "Đại loạn An Sử đã kết thúc chưa?"

"Đã sớm kết thúc, phản quân bị tiêu diệt toàn bộ, không thể không có công của Trương tướng quân, Hoàng đế tự mình lập miếu cho ngươi, phong ngươi làm Trung Liệt hầu." Ta tranh thủ thời gian nói.

"Công lao không thể bỏ qua?" Hắn ta cười khổ một hồi: "Hậu sinh, ngươi đừng gạt ta, ta biết quyết định của ta chắc chắn sẽ bị hậu nhân chửi bới, hôi thối vạn năm."

Hắn ta đã tự biết mình như thế, ta cũng sẽ nói thẳng: "Nói thật, hậu thế đối với ngài đúng là hủy hoại danh dự lẫn lộn! Có người nói ngài là công thần Đại Đường, có người lại nói ngài là đao phủ tàn hại bách tính."

Trương tuần tra ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng nói: "Năm đó ở Kính Dương thành không có lương thảo, cũng không có viện quân, ta không chỉ một lần nghĩ tới sát thân tuẫn quốc, ít nhất rơi vào tiếng trung thần, nhưng tướng sĩ dưới trướng ta làm sao bây giờ? Đại Đường giang sơn xã tắc lại nên làm thế nào?"

"Sau lưng ta chính là toàn bộ Đại Đường, thành này tuyệt đối không thể thất thủ, nếu có thể lấy ba vạn bách tính Kính Dương cứu mạng càng nhiều bách tính, ta Trương tuần tra, năm ngàn tướng sĩ dưới trướng ta mặc dù hoa làm địa ngục ác quỷ cũng không sao?"

Nói xong, hắn nhếch môi, lộ ra hàm răng không được trọn vẹn. Trên sách sử nói lúc Trương tuần dẫn binh đánh giặc, hốc mắt thường xuyên trừng đến nứt ra, răng cắn nát. Sau khi hắn bị bắt quân địch vì xác nhận chuyện này, dùng dao cạy mở miệng hắn, phát hiện trong miệng hắn chỉ còn lại ba bốn cái răng, Văn Thiên Tường ở Chử Chính Khí Ca có một câu là "Vì Trương Chử Dương Nha" này.

Trương tuần đúng là một tướng lĩnh ái quốc Thiết Cốt Tiêu, ta đoán chừng lúc ấy nếu thay một tướng quân khác trấn thủ thành Kính Dương, e rằng Đại Đường đã sớm diệt vong!

Trên thế giới này, có đôi khi thật sự rất khó dùng hắc bạch thiện ác để kết luận một chuyện, lúc nhỏ nhìn thấy trong 《 Thiết Xỉ, Đồng Nha Kỷ Hiểu có một đoạn như vậy, Kỷ Hiểu giận dữ mắng mỏ Kỷ Hiểu, đổi gạo và hạt cứu tế nạn dân thành trấu mềm, lại nói một phần gạo có thể đổi được bốn miếng trấu, tương đương với cứu nạn dân gấp ba. Lúc ấy ta cảm thấy hoàn toàn là giảo biện với Khôn, nhưng sau khi lớn lên lại cảm thấy hắn nói có lý.

Trương tuần xử trong loại hoàn cảnh này, vì bảo vệ Kính Dương thành, vứt bỏ hết thảy nhân tính cùng đạo đức, chỉ có thể làm như vậy!

Hậu thế chỉ trích hắn ta tàn sát dân chúng, ăn thịt người, nhưng không một người nào có thể đưa ra lựa chọn tốt hơn ngoài ăn thịt người, bởi vì sau lưng hắn ta chính là toàn bộ Đại Đường!

Ta cung kính hướng về phía Trương tuần kiều cúi người: "Tướng quân, ngài là một anh hùng dám mạo hiểm thiên hạ lớn lao, bất luận hậu thế hạ thấp ngài như thế nào, ngài đều cứu vớt Đại Đường thịnh thế."

Trương tuần đột nhiên cười to, cười rơi lệ: "Tốt tốt tốt, không ngờ ngàn năm sau vẫn có người có thể hiểu ta, ta, Trương tuần mặc dù chết cũng không hối hận!"

(D: tết Đoan Ngọ chẳng những có thêm, còn có những câu chuyện bên ngoài cập nhật! Mọi người chú ý đến hiệu công chúng của lão Cửu: Đạo Môn lão Cửu là được, đã cập nhật câu chuyện Linh Lung của Bạch Mi thiền sư và mẫu thân Sở Sạn.)

Chương thứ chín trăm ba mươi tám trúng kế...

Nhận được tín nhiệm của Trương tuần, ta đột nhiên sinh ra một ý tưởng, có lẽ có thể siêu độ ba vạn vong linh, liền nói: "Tướng quân, ta có một chuyện muốn nhờ."

"Cứ nói đừng ngại." Trương tuần khoát khoát tay nói.

Ta nói: "Ta nói ngài với tướng sĩ thủ hạ cùng với ba vạn bách tính trong thành đều biến thành Lệ quỷ, ta muốn làm một trận trận pháp để giúp đỡ các ngươi, còn hi vọng tướng quân có thể giúp đỡ."

Trương tuần tra nhìn bầu trời đêm, vẻ mặt có chút bi thương nói: "Siêu độ? Đi Âm Tào Địa Phủ, ta sợ là muốn lên núi đao, xuống chảo dầu, trọn đời không được siêu sinh... "

Ta nói: "Tướng quân công lớn hơn tội, cứu vớt ngàn vạn bách tính Đại Đường, chưa chắc Âm gian sẽ trừng phạt tướng quân. Lại nói, siêu độ cũng là một loại kết quả, chung quy vẫn là cứ quanh quẩn thế gian, làm cô hồn dã quỷ chắc phải mạnh hơn chứ?"

Trương tuần trầm ngâm một lúc lâu mới nói: "Được, ta đáp ứng ngươi, khi nào siêu độ?"

"Ngày mai, hy vọng tướng quân có thể triệu tập toàn bộ tướng sĩ và dân chúng toàn thành tới đây." Ta nói.

Trương tuần kiểm gật gật đầu, quay người đi ra vòng tròn, biến mất trong sương mù.

Ta thở phào nhẹ nhõm, nói với nam tử an ủi: "Chúng ta trở về chuẩn bị đi, ngày mai lại đây."

Tiểu Hồng đội mũ nói: "Thúc thúc, người nghĩ nên làm thế nào để siêu độ những âm linh này đây?"

Ta ra vẻ giấu giếm: "Không nói cho ngươi, ngày mai ngươi sẽ biết." Nàng hừ một tiếng.

Bọn ta từ biệt tại đây, Tiểu Hồng đội mũ còn chuẩn bị về gian phòng trống không để ngủ, ta bảo nàng có đi cùng với bọn ta không? Trời nóng như vậy, đi khách sạn còn có thể tắm nước nóng, nhưng nàng không muốn. Nói rõ đạo trưởng thật là đáng sợ, không muốn lại gặp lại đạo sĩ chết tiệt kia nữa.

Ta thấy tiểu cô nương này tinh ranh thật, khu vực cổ thành là cây dù dù của nàng. Nhưng một khi rời khỏi đây, nàng chỉ là một tiểu cô nương yếu đuối vô lực, có lẽ bây giờ nàng vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm chúng ta.

Trở lại khách sạn, Thanh đạo trưởng vô cùng nhàn nhã xem TV, nói vừa tìm tới chúng ta, không tìm được một mình trở về. Nhìn trái cây trên bàn còn có khói bụi, ta chỉ có thể biểu thị hoài nghi lời nói của hắn.

Âm linh không thể dùng phương pháp bình thường siêu độ, ta nghĩ chủ ý có chút tà môn. Nếu bị danh môn chính phái như Nhất Thanh đạo trưởng biết được, đoán chừng sẽ mắng ta một trận. Cho nên ta tạm thời không tiết lộ một chữ nào.

Mấy ngày này ta đã rời giường từ lâu, cùng nam nhân an ủi chạy ngược chạy xuôi về phía đông Thương Khâu, chuẩn bị một ít tài liệu. Nam tử thương nghiệp hợp tác với ta nhiều lần như vậy, chứng kiến tài liệu ta chuẩn bị kỳ thật đã đoán tám chín phần mười, hỏi: "Cửu Lân, ngươi định để những âm linh này oán trách sao?"

"Đúng!" Ta nói: "Có thù báo thù, có oán báo oán, trừ điều đó ra ta không nghĩ ra biện pháp siêu độ chúng!"

Nam nhân an ủi cười một tiếng: "Trương Tuần bị ngươi lừa..."

"Năm đó hắn vì cứu thương sinh thiên hạ mà ăn ba vạn bách tính, đêm nay ta muốn một mình hắn chịu khổ, siêu độ cho hơn ba vạn người, ngươi cảm thấy ta làm như vậy đúng không?" Ta hỏi.

Nam nhân chăn bầu lạnh nhạt nói: "Trên đời này có cái gì có đúng sai."

Chạng vạng tối, ba người chúng ta mang đồ đi vào khu cổ thành, mũ đỏ nhỏ ở sân tập đợi chúng ta, một mình ở đó chơi đòn cá nhân, nhìn nàng bé tí tay chân rất vất vả bò sát, lộ ra một cỗ sức mạnh đáng yêu.

Ta và nam chia nhau chuẩn bị, sau khi tài liệu chuẩn bị thỏa đáng dùng một miếng vải đắp lên, tĩnh lặng chờ mặt trời lặn.

Sắc trời dần tối xuống, âm khí nơi này giống như thuỷ triều tăng lên, trên sân chơi thong thả hiện ra một người, chính là Trương tuần, hắn hướng chúng ta gật đầu thăm hỏi, gọi thủ hạ một gã truyền lệnh kèn lệnh.

Tiếng kèn ô ô quanh quẩn trong bầu trời đêm của cổ thành, rất nhanh toàn bộ âm linh nơi này tụ lại, vây quanh toàn bộ trường học tối om, nhìn từng hàng khuôn mặt hung tàn, ta không khỏi khẩn trương nuốt nước bọt.

Trương Tuần Thanh yết hầu, nói: "Mấy vị tướng sĩ, chư vị bách tính, năm đó lần Xi Dương chiến dịch, mọi người ngọc đá cùng tan, là Trương tuần ta hại các ngươi chịu khổ, bây giờ đã là ngàn năm sau, nơi này có vị cao nhân muốn siêu độ các ngươi!"

Hắn chuyển đề tài, đột nhiên nói: "Nhưng các ngươi phải nghĩ cho kỹ, giết người ăn thịt người là tội lỗi của thiên địa, một khi bị siêu độ, chúng ta đều sẽ rơi vào địa ngục a mũi, kiếp sau cũng sẽ trở thành súc vật, chư vị nguyện ý ở lại Dương gian làm âm binh, vẫn là xuống địa ngục chịu khổ!"

Những âm binh kia đột nhiên giơ cao vũ khí, nhếch cái miệng dày đặc răng nanh lên, phát ra tiếng gầm rú như dã thú. Sau đó chúng dùng vũ khí nhắm ngay chúng ta.

Ta kinh ngạc đến trừng to mắt, đây là tình huống gì, đám Âm Linh này vậy mà không chịu được siêu độ!

Cảnh tượng này khiến Tiểu Hồng cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Nhất Thanh đạo trưởng chửi ầm lên: "Mẹ kiếp, hậu sinh, lần này ngươi thật sự hại ta đến thảm rồi."

Ta lắp bắp: "Tên này lật lọng ngươi, ta cũng không ngờ..."

Đại Thừa Phật giáo tại Đường triều truyền bá cực kỳ rộng rãi, người Đường triều Trương tuần khẳng định sẽ không xa lạ gì với chuyện này, dựa theo quan điểm Phật giáo, khi còn sống một ít người phạm lỗi nhỏ xuống Địa Ngục cũng phải chịu mấy vạn hình phạt, tàn sát lương dân tay không tấc sắt, loại tội nghiệt này phỏng chừng phải chịu mấy trăm triệu kiếp hình phạt, đây là khái niệm gì, chính là địa cầu hủy diệt, hắn còn phải ở trong địa ngục chịu đòn.

Mẹ nó quả thực quá ngây thơ, cái này chẳng khác nào khuyên một tên trọng phạm giết người đi ngục thú.

Trước mắt còn nói cái gì siêu độ, tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp chạy trốn đi, chúng ta mỗi người lấy ra vũ khí, triển khai tư thế, chuẩn bị từ trong đống âm binh giết ra một con đường máu.

Thế nhưng lúc này, tình huống không thể tưởng tượng được đã xảy ra, âm linh của dân chúng vậy mà cùng âm binh đánh nhau, tình cảnh lập tức đại loạn, tuy rằng âm binh trang bị hoàn mỹ, nhưng mà số lượng bách tính dù sao cũng là gấp sáu lần bọn chúng, thân thể song phương đều do âm khí cấu thành, ai cũng không sợ bị thương, chỉ thấy mấy bách tính ôm lấy một cái âm binh, điên cuồng cắn xé trên mặt đất, động tĩnh kia nghe mà da đầu tê dại.

Rất nhanh dân chúng đã vây thành đội âm binh tan rã và vây lại, âm binh tốp năm tốp ba tụ tập cùng một chỗ, mượn ưu thế trường mâu tận khả năng kéo giãn cự ly. Những âm binh ngay cả thần tướng cũng không sợ này trước mặt bách tính như thủy triều lại lộ ra vẻ khiếp sợ!

Bởi vì cái gọi là thủy có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền!

Những bách tính mấy ngàn năm trước bị giết như heo dê, cuối cùng cũng dũng cảm đứng lên phản kháng, không có nửa xu dính dáng gì tới đại nghĩa và quân yêu, hai bên đều đơn thuần vì mình có đường sống, chỉ có một câu: Đến đây đi! Gây tổn thương lẫn nhau!

"Âm... Âm Linh nội chiến, làm sao có thể xảy ra loại chuyện này chứ?" Nhất Thanh đạo trưởng trừng to mắt.

Ta nói: "Bách tính nơi này hi vọng được siêu độ, thế nhưng đám âm binh này lại không muốn bị siêu độ." Sau đó ta nói với Tiểu Hồng mũ nói: "Xem ra không thể có chuyện cho tất cả mọi người rời đi được, ta có đề nghị, nếu siêu độ nguyện ý bị siêu độ, sẽ không siêu độ, chỉ gọi nó là hồn phi phách tán."

Tiểu Hồng cau mày, ấp úng nói: "Nhưng, bọn chúng thật sự rất đáng thương, ta không đành lòng..."

Nam nhân quyến rũ lạnh lùng nói: "Tiểu cô nương, ngươi không cứu được tất cả mọi người."

Nàng cắn răng, cuối cùng gật đầu: "Được rồi, giết sạch âm binh, siêu độ bách tính!"

Một thanh đạo trưởng cười nói: "Xem như bần đạo sẽ bộc lộ tài năng cho các ngươi!"

Dứt lời, hắn từ trong lòng lấy ra một cái túi vải, ném lên bầu trời, vô số hạt đậu vàng có khắc phù chú bay lên giữa không trung. Hắn thì thào: "Thiên thanh địa ninh, nhân linh cốc thưa thớt, hàng ma thần đậu, rơi xuống đất thành binh!"

Chương thứ chín trăm ba mươi chín, ba vạn âm linh!

Hạt đậu vàng xoay tròn giữa không trung, điên cuồng hấp thu âm khí chung quanh, ta cho rằng chúng rơi xuống đất sẽ biến thành thiên binh thiên tướng, nhưng mà sau khi rơi xuống đất vẫn là đậu tương.

Ta sửng sốt một chút, hỏi đạo trưởng: "Có phải sai ở đâu không?"

"Ngươi bị ngu à, âm linh nơi này chỉ có những bách tính cùng binh lính này, kêu ta như thế nào lại biến thành quỷ binh." Nhất Thanh đạo trưởng đáp.

"Vậy ngươi bỏ hạt đậu làm gì? Đặt vào trong nồi mà rang ăn sao?" Ta cười khổ nói.

"Không, trợ trận!" Nhất Thanh đạo trưởng kêu lên.

Những hạt đậu vàng kia lăn loạn bốn phía trên mặt đất, một ít âm linh bách tính nhào tới ăn, đậu tương vừa rơi vào trong bụng, chúng liền biến thành quỷ binh võ trang đầy đủ, sức chiến đấu đột nhiên tăng lên gấp mấy lần.

Vô tình nguyên lý thành binh, đậu vàng là một trong những thức ăn mà âm hồn yêu thích nhất, đồng thời cũng có thể chịu được âm khí. Có phù chú, rải đậu ra sẽ khiến âm linh chung quanh tới nuốt, sẽ bị người thi pháp khống chế, hóa thành quỷ binh chiến đấu thay hắn.

Không ít bách tính ăn đậu tương, biến thành quỷ binh, nhưng cũng có âm binh ăn theo, Nhất Thanh đạo trưởng nói: "Đã đến lúc các ngươi ra sức rồi, đừng để âm binh ăn đậu phộng của ta!"

"Đầu tiên, động thủ!"

Ta và nam nhân lương thiện rút ra vũ khí, nhìn thấy âm binh muốn ăn đậu tương chính là một trận chém, những bách tính nuốt đậu tương kia từng người quỳ trên mặt đất, phát ra tiếng gầm rú im ắng, trên người nhanh chóng xuất hiện áo giáp và đao kiếm rách nát.

Song phương chân đao chân thương chém nhau, khắp nơi đều có thể nhìn thấy cánh tay và đầu bay loạn, cùng với âm linh hồn phi phách tán hóa thành khói đen, tràng diện còn kích thích hơn cả đống lớn nước Mỹ...

Dưới sự trợ giúp của chúng ta, âm binh rất nhanh bị ép tới không hề có lực hoàn thủ, cục diện bắt đầu nghiêng một bên.

Ta liên tục chém ngã ba bốn âm binh, đột nhiên một thanh bảo kiếm đâm tới ta, ta theo bản năng dùng loan đao đón đỡ một chút, người tới lại là Trương tuần, hắn nhe răng trợn mắt nói: "Các ngươi tại sao lại tới xen vào việc của người khác!"

Ta một đao trả lễ lại nói: "Ngươi dựa vào cái gì để dân chúng này khi còn sống phải theo ngươi chịu khổ... "

"Vì giang sơn xã tắc, vì đại nghĩa, cái chết của bọn họ là đáng giá!" Trương tuần kêu lên.

"Vậy ngươi mở mắt ra, nhìn kỹ xung quanh!" Ta cả giận nói.

Trương tuần bị chọc giận, thế công càng thêm mạnh mẽ. Mỗi lần y dậm chân, chém ra mỗi một kiếm, không khí chung quanh đều bị chấn động một cái, gia hỏa này đã là âm linh cấp bậc Quỷ Vương.

Tay trái ta nhóm lửa ném ra một tấm Dẫn Hỏa Phù về phía mặt của hắn, Trương tuần vậy mà phồng miệng lên, thổi ra một trận âm phong, cưỡng ép thổi tan linh hỏa.

Nam nhân chăn bầu cũng gia nhập chiến đấu, hai người chúng ta cùng kéo cung hai bên, đánh cho Trương tuần không có sức hoàn thủ. Hắn khi còn sống dù sao cũng không phải là đại tướng gì, thân thủ không tốt như vậy, chẳng qua đao kiếm của chúng ta chém vào người hắn, rất nhanh vết thương lại khép lại.

Nam nhân chăn ấm nói: "Hắn đang hấp thu âm khí nơi này, âm khí không dứt, hắn không giết chết được."

Xem ra gia hỏa này chỉ có thể phong ấn nó, ta hô lớn với Tiểu

Hồng mũ: "Mang người ở bên kia của ta tới đây!"

Tiểu Hồng ồ một tiếng, lấy từ dưới tấm vải ra một bức tượng người, trên đó viết tháng ngày sinh tháng đẻ của Trương tuần, Trương tuần vừa thấy thứ này, liền trợn mắt muốn rít gào lên: "Muốn phong ấn bản soái, làm giấc mộng xuân thu của các ngươi đi!"

Hắn đem bảo kiếm cắm xuống đất, trường bào phía sau không gió tự bay, trong nháy mắt bùng lên một đoàn âm khí, chấn động lòng người kinh hãi.

Ta vận dương khí cưỡng ép ổn định tâm thần, nếu cứ triền đấu như vậy sẽ rất bất lợi đối với chúng ta, ta một đao chém qua cổ họng hắn, muốn nhanh chóng kết thúc chiến đấu.

Hoàn toàn không nghĩ tới, Trương tuần vươn tay trái gầy trơ xương, tiếp được loan đao Ngân Nguyệt, nơi bàn tay và lưỡi đao tiếp xúc, hai đạo khí tức trắng đen đang không ngừng giao chiến. Khiến ta kinh ngạc chính là, khí đen trên người hắn không ngờ ăn mòn ngược lại Ngân Nguyệt loan đao, rất nhanh thân đao bắt đầu trở nên loang lổ gỉ sét.

"Bọn chuột nhắt vô tri, bản soái đã là quỷ hùng, các ngươi đấu không lại bản soái..."

Hắn còn chưa dứt lời, một kiếm nam giới nhất kiếm cắm vào cổ họng hắn, Trương tuần buông loan đao của ta ra, bị ép lui lại mấy bước, sau đó cầm kiếm đâm tới nam nhân âu lo.

Nam nhân chăn hộ hết sức linh hoạt tránh mũi kiếm của hắn, tám mặt nam nhân nhanh chóng mở mấy cái lỗ trên người hắn, thân thể như cương thi kia của hắn cũng không chảy một giọt máu, rất nhanh đã bắt đầu khép lại.

Trương tuần lấy tay nắm lấy tám thanh đại hán kiếm, đồng thời vung kiếm chém về phía nam nhân thích ăn chơi, nam nhân thích chết không thể không buông tay.

Trương tuần cầm ngược tám thanh đại hán kiếm trong tay, nơi bàn tay tiếp xúc với mũi kiếm không ngừng toát ra khói đen. Hắn cắm kiếm của mình xuống đất, một tay khác nắm chuôi kiếm của hán kiếm tám mặt, hai tay âm thầm dùng sức, hắn không ngờ muốn bẻ gãy thanh đại hán tám mặt!

Ta thấy nam nhân nói lẩm bẩm trong miệng, hán kiếm tám mặt đột nhiên phóng ra một đạo lam quang mãnh liệt, vậy mà chấn khai Trương tuần tra, Hán kiếm ở giữa không trung dạo một vòng, vững vàng trở lại trong tay nam nhân thích ăn mặc, chiêu này vậy mà đẹp trai.

Lúc này âm binh chung quanh đã bị bách tính đánh cho không còn mấy người, Trương tuần tra nhìn khắp nơi, thần sắc lộ ra vẻ bi thương.

Ta khuyên nhủ: "Trương tướng quân, đại thế đã mất, ngươi vẫn nên thúc thủ chịu trói đi!"

Hắn nhún vai cười lạnh, cười đến hơi dữ tợn: "Tam quân có thể đoạt soái, thất phu không thể đoạt chí, bản soái cho dù liều mạng tan thành tro bụi cũng tuyệt đối không đầu hàng!"

Hay cho một hán tử đầu óc kiên định, tựa như khi còn sống gã ta thà chết không chịu đầu hàng.

Trên mặt nam tử có chút lộ ra vẻ tức giận, nói: "Vậy ta đáp ứng ngươi!"

Hắn dùng mũi tên xông tới, kiếm thế nhanh như lôi điện, liệt như sơn hỏa, là thứ ta chưa bao giờ thấy qua, chẳng lẽ hắn vẫn luôn giữ lại thực lực?

Nam tử chăn hộ Trương tuần ép tới căn bản không có sức hoàn thủ, xoay tròn, một vật gì đó quay tròn bay đến giữa không trung, cắm trên mặt đất cách đó không xa, ta ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ là cánh tay đang cầm kiếm của Trương tuần tra.

Nam tử săn mát mấy kiếm, lại chém cánh tay và một chân của Trương tuần.

Đảo mắt, Trương Tuần Nhất bị chém thành một cây gậy người nửa quỳ trên mặt đất, chỗ đứt tay đứt chân có âm khí bắt đầu hội tụ, nam tử lo lắng nhìn ta hô to: "Cửu Lân, mau phong ấn hắn!"

Ta tiếp nhận tượng người từ nón đỏ nhỏ, một đường chạy tới, trực tiếp ép tượng người lên người hắn, trong miệng bắt đầu niệm chú, chỉ thấy thân thể Trương tuần hóa thành một đạo hắc khí, bị hút vào bên trong tượng người.

Chẳng qua, sau khi bị phong ấn, tượng người vẫn không an phận mà động vài cái, âm linh lợi hại như thế, ta cũng chưa từng thấy qua.

Trận ác đấu cuối cùng cũng kết thúc, âm binh chung quanh cũng bị giải quyết, hắc khí xoay quanh trời đêm sau khi hồn phi phách tán giống như một đám mây đen dày đặc che khuất cả ánh trăng.

Bây giờ còn chưa phải lúc nghỉ ngơi, ta đã phong ấn tượng người của Trương tuần đặt trên bãi đất trống, nói với âm linh của những bách tính kia: "Có thù báo thù, có oán báo oán, người hại các ngươi ngay ở chỗ này!"

Những bách tính kia trừng mắt nhìn trống rỗng, từng bước một di chuyển lại đây, chúng ta tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này.

Rất nhanh, dân chúng như phát điên, ôm lấy tượng người điên cuồng gặm, tình cảnh thật sự rất tàn khốc, bên trong tượng người truyền đến tiếng kêu thảm thiết xé rách tâm can của Trương tuần tra.

Ta nhanh chóng cắm ba cây Dẫn Hồn Hương lên mặt đất, bảo Tiểu Hồng đội mũ đỏ hỗ trợ đun giấy vàng, cầm trong tay một thanh Kim Tiễn Kiếm có âm linh dẫn đường, trong miệng niệm tụng chú ngữ siêu độ.

Âm Linh hóa giải xong oán khí đều bay đi, đương nhiên ba vạn Âm Linh cũng không phải là lập tức có thể siêu độ hết, ta ở chỗ đó vừa niệm vừa múa, bận rộn tổng cộng có ba giờ, Âm Linh cuối cùng mới từ từ biến mất.

Âm khí tụ họp ở cổ thành mấy năm rốt cuộc cũng biến mất, trên đỉnh đầu lộ ra một vầng trăng sáng, trên mặt đất chỉ còn lại mảnh vỡ tượng người bị gặm thành cặn...

(D: Sáu đêm nay vẫn tăng thêm! Ngày mai chính là một tháng mới, mọi người nhớ kỹ vé đặt tháng duy trì thương nhân Âm gian 》!)

Chương thứ chín trăm bốn linh, Trảm Quỷ Thần (giai hơn)

Vượt quá ba vạn âm linh xong, ta mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, Nhất Thanh đạo trưởng buông một làn khói cho ta, ta hít sâu một hơi, cảm giác cực kỳ vui sướng.

Nam tử tốt nhất hỏi: "Tiểu cô nương, Bồ Đề tử có thể giao cho chúng ta không?"

"Các ngươi ai đi theo ta một chuyến, ta ôm không nổi." Tiểu Hồng đội nón đáp.

Kỳ Lân nói ta đi cùng với nàng, một Thanh đạo trưởng lại xua xua tay: "Chậm đã, cô nàng này nói không chừng lại muốn chơi xấu, chúng ta cùng đi!"

Mũ Tiểu Hồng giả bộ mặt quỷ: "Đại thúc, đừng có mà suy đoán lấy lòng người nhỏ bé của ngài ra đoán!"

Nàng dẫn chúng ta tới chỗ ở của nàng, đào mấy cái dưới tàng cây hòe trước cửa, bên dưới lộ ra một cái túi nhựa nhựa. Ta mở ra xem, bên trong chính là Bồ Đề Tử, đồ vật giá trị hai trăm triệu cứ như vậy mà tùy tiện chôn bên ngoài cửa, ta cũng phục rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trong mắt những người không hiểu chuyện, Bồ Đề Tử chỉ là một cục sắt.

Tiểu Hồng đội mũ chắp tay sau lưng cười nói: "Mục đích của mỗi người chúng ta đều đã đạt được, vậy thì tạm biệt đi! Chuyện tối nay ngàn vạn lần đừng nói với Âu Thắng Thiên, nếu không hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi."

Nam nhân an ủi hỏi: "Ngươi làm tất cả những chuyện này chỉ vì âm linh thật sao?"

Trên mặt nàng lộ ra một chút ưu thương: "Các ngươi có chỗ không biết, ta sinh ra ba hồn sẽ không được đầy đủ, hồn phách thường xuyên có thể tự động rời khỏi thân thể, người nhà mấy lần cho rằng ta chết non rồi., Lúc ta rất khỏe, phát hiện mình đã nằm trong quan tài. Cho đến năm mười tuổi có một lão đạo sĩ mở cho ta một liều thuốc mới miễn cưỡng giữ hồn phách. Cho nên so với người khác, ta và Âm Linh càng thân cận hơn một chút, ta cảm thấy chính mình là người nửa người nửa quỷ..."

Nhất Thanh đạo trưởng châm chọc nói: "Hừ hừ, ta nhìn ngươi kìa, chính là yêu quái!"

Tiểu Hồng trừng mắt liếc hắn một cái: "Đạo sĩ thối, sao ngươi nói năng khó nghe vậy?"

Nếu không phải chúng ta ngăn cản, hai người suýt nữa đã nhao nhao lên, Nhất Thanh đạo trưởng từ trước đến nay nói chuyện không nghe rõ, ta cũng đã quen rồi.

Lúc chia tay, ta còn có chút lưu luyến không rời, nón Tiểu Hồng nói nếu sau này có cơ hội, sẽ đến võ hán tìm ta chơi. Nhưng dù sao nó cũng là một tiểu học sinh, ra ngoài khẳng định sẽ không quá thuận tiện.

Ngày hôm sau chúng ta đi máy bay về phía Mập Mạp, cũng chính là vị trí của Đào Cơ Hương.

Bồ Đề Tử bảo bối như vậy nào dám để cho xe ốc chỉ vận chuyển, ta cố ý mua một cái hòm lớn để chứa, lúc vượt qua kiểm tra đã giải thích nói đó là khoáng thạch hi hữu, trên trời treo một mực ôm chặt trong ngực.

Sau khi đến Hợp mập, đổi vài chuyến xe mới đi tới Tạo Giáp Hương, trên xe ta từ một đồng hương biết được lai lịch thôn này.

Nhắc tới thời kỳ Tam Quốc, Đông Ngô Tôn Quyền suất lĩnh mười vạn đại quân hợp tác với Ngụy Quốc đối phó trai cái. Lúc ấy đường tiếp tế của Ngụy Quốc quá dài, rất nhiều tướng sĩ trang bị hư hại không thể nào thay đổi được, Tào Tháo liền một mặt lệnh Trương Tử Thủ mập mạp, một mặt tuyển chọn một đám thợ giỏi khéo ở chỗ này chế tạo áo giáp binh khí, dần dần tạo thành một thôn xóm, cái tên Tạo Giáp Hương này cũng từ đó mà ra.

Tào Tháo là một đời kiêu hùng, giỏi nhất là tuyển chọn nhân tài, khi còn sống ông ta đã bổ nhiệm rất nhiều năng nhân dị sĩ trên giang hồ thay ông ta làm việc. Có lẽ đám người ông ta lúc ấy tìm kiếm trang bị, rất có khả năng chính là hậu nhân của Âu Dã Tử!

Tuy nói lúc ấy Tào Tháo chỉ kêu bọn họ đi trợ giúp tiền tuyến, thế nhưng trong lúc vô tình lại lưu truyền tuyệt học của Âu Dã Tử.

Khi ta tới Tạo Giáp Hương, ta phát hiện nơi này chỉ là một thôn trang bình thường, thật ra huyền cơ thật sự ẩn ở một rừng cây phía sau thôn, đám rừng đó là sắp xếp theo quy luật của Kỳ Môn Độn Giáp!

Chúng ta đi theo Nhất Thanh đạo trưởng, dựa theo hành pháp đặc thù, đi được hơn một canh giờ, đột nhiên phong hồi lộ chuyển, phía trước xuất hiện một ngọn núi mờ mịt mây mù. Một bậc thang bằng đá nối thẳng đỉnh núi từ chân núi, ven đường có rất nhiều kiến trúc bằng gỗ nối đuôi nhau san sát, trên đỉnh núi có một kiến trúc giống như đạo quán, mơ hồ có ánh sáng màu đỏ do lò lửa phóng ra.

Ta ngơ ngác nhìn ngọn núi kia, nơi này thật sự là một thế ngoại đào nguyên, không chú ý tới ven đường có một người đang đứng!

Người nọ gọi chúng ta, hắn mặc một bộ trường bào màu trắng, trên đầu búi tóc giống như người cổ đại, cung kính nói với chúng ta: "Các vị khách quý, chưởng môn nhân cung kính chờ đợi đã lâu, mời dời bước đến Thần Công điện!"

Chúng ta theo vị đệ tử này lên núi, nhìn tòa cung điện nguy nga kia, ta ngầm thổn thức nói: "Mẹ nó, thật khí phái, kiến trúc này ít nhất cũng có hơn ngàn năm lịch sử nhỉ?"

Nhất Thanh đạo trưởng khinh bỉ nói: "Đừng giống một kẻ quê mùa vào thành, Hoàng Nê Quan ta tu hành cũng có lịch sử hơn tám trăm năm, lần sau mang theo ngươi mắt dài."

Ta bĩu môi nói: "Ai mà thèm!"

Tên đệ tử kia dẫn chúng ta xuyên qua đại điện, ta chú ý tới trong đại điện đứng sừng sững pho tượng Hỏa Thần Chúc Dung, bên trái còn đứng hung thần ác sát, đầu đồng tay sắt là Binh khí mũi sắt Tổ

Vưu Xi, tay phải thì cầm đúc kiếm đại sư Âu Dã Tử cầm trong tay.

Ta biết rõ còn cố hỏi đệ tử kia: "Vì sao không có tượng của Mạc Tà?"

Y nói: "Cái này ta không rõ lắm, nhưng hoàn toàn không có bọn họ, trong mắt lão tổ tông, công tích hai người bọn họ còn chưa đủ cao à?"

Chúng ta xuyên qua một mảng sân sau bằng cỏ cây xanh um, đi vào một gian phòng, đệ tử đẩy cửa ra, nhỏ giọng nói mấy câu với bên trong, sau đó liền lui ra ngoài, đưa tay làm một động tác xin mời.

Chúng ta đi vào trong phòng, trong phòng bày đầy sách cổ, trên là một người đàn ông đang ngồi một mình thưởng trà. Nhìn qua hắn hơn bốn mươi tuổi, búi tóc, chòm râu dê đen bóng, người này là chưởng môn của luyện khí sư Âu Thắng Thiên!

Lần đầu gặp mặt không thể thiếu chuyện tán gẫu vài câu, sau đó hắn liền hỏi Bồ Đề Tử hạ lạc.

Ta đem cái rương mở ra, Âu Thắng Thiên kích động không biết làm sao cho tốt, nửa ngày sau cảm xúc mới bình tĩnh trở lại, nói: "Mấy vị quả nhiên là cao thủ, Âu mỗ ta cũng sẽ tuân thủ hứa hẹn, chế tạo vũ khí hài lòng cho các ngươi."

Nam nhân chăn bầu dùng cánh tay húc ta, ta phục hồi tinh thần lại, vội vàng lấy ra mấy món binh khí của mình đặt ở trên bàn, loan đao Ngân Nguyệt trải qua một trận chiến ở cổ thành, toàn bộ thân đao rỉ sét, Thiên Lang tiên cũng đã sớm bị ta gây họa, ta rất cảm giác trang bị của mình cần thay mới thay đổi.

Âu Thắng Thiên nhìn lướt qua, nói: "Những pháp khí này nhìn rất quen mắt, xin hỏi tiên sinh xưng hô như thế nào?"

"Trương Cửu Lân!" Ta đáp.

Hắn trầm ngâm nói: "Ngươi họ Trương? Chẳng lẽ là truyền nhân của Trương gia ở Giang Bắc."

"Đúng vậy!" Ta đáp.

"Trương Diệu Dương là người như thế nào?" Hắn ta lại hỏi.

"Là gia gia của con." Con nói.

Âu Thắng Thiên vỗ chân cười to: "Thật đúng lúc, năm đó phụ thân ta và ông nội ngươi từng hợp tác nhiều lần, không ngờ Trương tiên sinh lại giúp ta việc lớn như vậy, ta nhất định sẽ lấy bản lĩnh giữ nhà ra chế tạo Vô Thượng Thần Binh cho ngươi."

"Ta hỏi: "Đúng rồi, Bồ Đề Tử Âu chưởng môn định dùng để làm gì?"

Âu Thắng Thiên cười nói: "Thu lộ ra cũng không sao, Âu mỗ cả đời si mê đúc kiếm, đáng tiếc lúc sinh không gặp thời, một mực không chiếm được tài liệu tuyệt hảo. Ta định dùng khối Bồ Đề Tử này rèn một thanh Thiên Hồn Kiếm vô song trên đời, đến lúc đó ta sẽ long trọng mời vị trí này đến xem kiếm!"

Quả nhiên mũ Tiểu Hồng không lừa ta, Âu Thắng Thiên đúng là một gã kiếm si, vừa nghĩ tới chúng ta hại hắn, trong lòng ta có chút chột dạ.

Mấy ngày tiếp theo, bọn ta một mực ngủ lại ở quê, nơi này không lưới không điện, uống nước còn muốn vào trong giếng đánh, nhưng thật ra ta cũng không có nhàn rỗi. Mỗi ngày Âu Thắng Thiên đều tới thảo luận chi tiết về chế tạo vũ khí với bọn ta, thông qua mấy ngày ở chung, ta cảm thấy hắn là một thợ thủ công vô cùng theo đuổi hoàn mỹ, cực kỳ khắc nghiệt chi tiết từng cái một, thời đại hiện nay, người như vậy đã rất ít gặp.

Mặc dù đội mũ đỏ nhỏ nói xấu hắn không ít lời, nhưng ta nghĩ, người vốn chỉ biết gặp mặt, ta lại là khách của Âu Thắng Thiên, nhìn thấy đúng là một người theo đuổi công nghệ tận thiện.

Vài ngày sau, thứ mà một Thanh đạo trưởng muốn tạo ra đầu tiên, Ngũ Lôi Lệnh Bài của hắn, lại thêm âm linh của một vị tổ sư gia Hoàng Nê Quan.

Hợp lại làm một, đúc thành một cây phất trần tiên phong đạo cốt.

Âu Thắng Thiên gọi nó là Thông Thiên phất trần.

Sau đó là hán kiếm tám mặt nam, thanh kiếm này cơ hồ không thay đổi gì, chỉ là một lần nữa bị nghiền nát, lưỡi kiếm càng sắc bén, hơn nữa khắc đầy chú ngữ khó hiểu.

Theo Âu Thắng Thiên nói, con trai được mẹ thương lần này giao cho hắn luyện kiếm âm linh, là danh tướng thời kì đầu Nhật Bản lập hoa đạo tuyết, cũng là nam nhân được âu yếm xử lý âm vật, trong lúc vô tình thu phục một vị âm linh dị quốc.

Tương Hoa Đạo Tuyết có một thanh kiếm, có thể chặt đứt lôi điện trên trời, cho nên dân gian Nhật Bản liền tôn Hoa Đạo Tuyết là Lôi Thần chuyển thế, mà kiếm khi còn sống lập hoa đạo tuyết cũng được gọi là: Lôi Hướng.

Âu Thắng Thiên cẩn thận nghiên cứu Bát Diện Hán Kiếm cùng Âm Linh một hồi lâu, lúc này mới nghĩ đến thủ pháp rèn hoàn mỹ nhất, phong ấn Tuyết Hoa đạo vào trong kiếm, tạo thành một thanh kiếm Lôi thuộc tính, lần nữa đặt tên cho Lôi Đoạn.

Lúc nam nhân chăn ấm thí kiếm chỉ nghe thấy tiếng đùng đùng giữa không trung, chém trúng bất cứ thứ gì cũng sẽ có điện quang xẹt qua, đẹp trai vô cùng.

Bởi vì cái gọi là người so với mình còn chết, hàng tốt hơn hàng quăng, sau khi một Thanh đạo trưởng nhìn thấy, hâm mộ đến đỏ cả mắt, mãnh liệt yêu cầu đem phất trần của hắn dung luyện lại một lần nữa. Âu Thắng Thiên nhờ một đệ tử nói cho hắn biết, bản thân lệnh bài tài liệu chỉ có thể làm được đến trình độ này, đem một thanh trường khí của mình làm cho nước mắt tuôn đầy trời.

Ta lần này cũng coi như là bất chấp tất cả, đem toàn bộ Thiên Lang Tiên, Ngân Nguyệt Loan Đao, Thánh Mẫu Trượng, Ngao Thứ giao ra, còn có Mạc Tà Âm Linh phong ấn huyện Đại Minh trước đó giao ra.

Lúc Âu Thắng Thiên hỏi ta có yêu cầu gì, ta nói tốt nhất nên là loại vũ khí như roi, dù sao ta cũng cần thời gian dài nhất, thuận tay nhất.

Âu Thắng Thiên lo lắng chờ đợi vài ngày sau, nhờ một gã đệ tử nâng một hộp gấm tinh xảo đẹp đẽ lên cho ta, bên trong là một đôi đoản đao hình cung tỏa ánh sáng xanh lục, không phải là roi mà ta kỳ vọng, nói thật lòng ta có chút mất mát.

Âu Thắng Thiên nói: "Hình thái của vũ khí là dựa theo nguyên vật liệu và người sử dụng quyết định, Trương tiên sinh nếu đã giao cho ta âm linh của Mạc Tà, vậy cặp vợ chồng này đặt ở trên hai vũ khí thành đôi là không thể tốt hơn!"

"Trương tiên sinh sử dụng Thiên Lang Tiên, Thánh Mẫu Trượng trước kia, Ngao Thứ tuy đều là âm vật phẩm chất cực tốt, nhưng đáng tiếc đều là người khác đưa cho ngài, cũng không phải là đo lường của người khác làm ra, căn bản không thể phát huy thực lực của ngài. Ta nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy ngài thích hợp nhất là dùng song đao... Vì vậy nên dùng hỏa hoạn nung chảy, luyện thành đôi Trảm Quỷ Thần này! Hai đao này đặt tên là Trảm Quỷ Thần, ngụ ý chính là trảm quỷ sát thần, không kiêng kỵ gì!"

Ta cầm ở trên tay thử một chút, đôi đoản đao này tự nhiên sắc bén dị thường, vung lên nước chảy mây trôi, mơ hồ có một tầng vầng sáng màu xanh lá cây bao trùm ta, không chút trở ngại.

Hơn nữa trong đó có một thanh dương khí phồn thịnh, một thanh âm khí trầm lặng khác, đúng là một âm một dương, một đôi vũ khí vô cùng tốt!

Ta từng nói cảm tạ Âu Thắng Thiên Đạo, hắn cười khoát khoát tay: "Trương tiên sinh không cần cám ơn ta, trợ giúp lẫn nhau mà, hy vọng chúng ta có cơ hội mới hợp tác!"

Ta nghĩ thầm, lần này ta hại chết ngươi thảm rồi, lần sau có cơ hội lại bù đắp đi!

Chương thứ chín trăm tư, khí phách Vương Bá...

Rời khỏi võ hán đã tròn một tháng, lúc trở về đã là cuối tháng sáu, Doãn Tân Nguyệt cho rằng ta mất tích, thiếu chút nữa đã phái đi báo án!

Lý Ma Tử còn đang ở Ma Thành, nghe Doãn Tân Nguyệt nói, hắn ta và Hạ lão sư trong khoảng thời gian này đánh nhau rất hăng say, không ngờ lại vui đến phát chán, quên giám sát Lý Tiểu Tỳ học tập, dẫn đến Tiểu Sừa Thất bại trong kỳ thi...

Lý mặt rỗ thành Long, thế nào cũng phải để Lý tiểu thiếp thi trên một quyền, chuẩn bị cho hắn ở Hoàng Cương thi để tìm tới Luyện Thư Ban phục vụ tốt nhất. Cho nên ta có thể có một thời gian không thật sự nhìn thấy hắn, thành thật mà nói, thật là rất nhớ hắn!

Chuyện đầu tiên sau khi trở về, đương nhiên là cùng Doãn Tân Nguyệt "Tiểu biệt thắng tân hôn" kéo dài một đêm.

Sau đó chúng ta đóng cửa tiệm cổ lại nghỉ ngơi vài ngày, chủ yếu là muốn nghiên cứu vũ khí mới! Dù sao đôi Trảm Quỷ thần mà Âu Thắng Thiên chế tạo tuy rằng lợi hại vô cùng, nhưng ta căn bản không thể sử dụng song đao.

Đao pháp trước kia của ta vẫn luôn là con đường hoang dã, không trải qua huấn luyện chuyên môn, đều là tìm tòi trong chiến đấu.

loan đao vốn là vũ khí của dã man, không cần quá nhiều kỹ xảo, một bữa chém là được. Song đao chú ý nhiều, chơi chính là một cái tốc độ, ám sát, linh hoạt! Dựa vào bản thân nghiên cứu khẳng định không được.

Mạng lưới của ta cũng bắt chước luyện tập, nhưng luyện tới luyện lui vẫn không tìm thấy cảm giác. Doãn Tân Nguyệt đề nghị ta nên đi báo một lớp võ thuật học tập không? Coi như lúc buôn bán cần thả lỏng tâm tình một chút, nhưng võ quán bình thường đều dạy quyền, ta đi đâu mà học được song đao chứ?

Doãn Tân Nguyệt lập tức thay ta hỏi thăm, lúc trước nàng đập cổ trang, quen biết một nhà võ thuật, tinh thông mười tám loại binh khí, nghe nói còn là quán quân chiến đấu cả nước.

Doãn Tân Nguyệt liên hệ được với đối phương, sau khi nghe xong tình huống của ta, đề nghị ta học tập Linh Thạch đao pháp, bởi vì Thánh Cương đao pháp tính thực chiến phi thường mạnh, hơn nữa đao đao phải chết, so với những hoa quyền tú chân mạnh hơn nhiều.

Sau đó hắn giới thiệu cho ta một nhà võ quán trứ danh của vũ hán: Anh Hùng Môn!

Ngày thứ hai, chúng ta liền tới võ quán này, luyện tập bốn mươi xuất đầu, họ Lương, là người thành thật rất dễ nói chuyện, ta mặc kệ hỏi cái gì hắn đều trả lời "Được".

Ta lập tức cảm thấy tên này có chút không đáng tin cậy, lén lút lên tiếng với Doãn Tân Nguyệt: "Rốt cuộc tên này có bản lĩnh hay không, hay chúng ta đổi nhà khác đi?"

Doãn Tân Nguyệt cười khổ nói: "Toàn bộ võ hán chỉ dạy song đao, ngươi học trước đi."

"Vậy ta sẽ ra ngoài tìm cao nhân, không phải nói võ công trong thiên hạ xuất Thiếu Lâm sao? Cùng lắm thì ta hạ quyết tâm, đi Thiếu Lâm Sơn Thiếu Lâm tự làm đệ tử tục gia nửa năm. Vừa vặn lần trước khi đối phó Quyền pháp của Kỳ triền, ta và Thiếu Lâm tự có chút giao tình." Ta nói.

Doãn Tân Nguyệt giận dữ nói: "Ngươi khó khăn lắm mới trở về, lại phải chạy ra ngoài. Ngươi không ở trong vòng một tháng, ta đã nhàm chán lắm rồi. Nếu ngươi dám đến Thiếu Lâm tự, ta sẽ đến Nga Sơn gọt tóc làm ni, để ngươi vĩnh viễn không thể gặp được ta!"

Ta cười gật gật đầu: "Đúng đúng, ta không chạy loạn nữa, ta sẽ học ở đây."

Học viên Võ Quán có ba mươi chương học, chỉ học phí đã hơn năm ngàn học, đúng là mẹ nó quý, thời gian bắt đầu là mỗi ngày hành lễ.

Hôm thứ nhất, ta mặc quần áo rộng rãi sớm đã tới Võ Quán, cùng các học viên khác cùng nhau nghe Lương sư phụ giảng giải kỹ xảo Hư Thiên Quyền! Thành thật mà nói, con người ta chạy ngược chạy xuôi đã quen, đột nhiên đến loại trường hợp đứng đắn này đúng là có chút không thích ứng lắm.

Mấy bài học sau đó, bọn ta vẫn luôn luyện tập hai chữ kiềm dương mã, cái gọi là hai chữ kiềm dương mã chính là cọc đặt trong Hư Thiên Thánh quyền, đứng vừa được mấy tiếng, người đi đường bên ngoài nghiêm khắc giống như lão thái thái chân vậy, lần đầu tiên luyện có không ít học viên đều đang cười.

Cứ như vậy liên tục hơn nửa tháng, ta có chút không chịu nổi, sau khi tan học liền trực tiếp ngăn Lương sư phụ hỏi: "Sao ngày nào cũng đứng yên, dạy ta song đao lúc nào?"

Lương sư phụ cười nói: "Tiểu tử đừng sốt ruột, cơm phải ăn từng miếng một, học võ thuật càng phải đánh công căn bản tốt, mới có thể học những thứ tinh thâm hơn..."

Ta nói: "Những chuyện này ta hiểu, nhưng ngươi phải nói thật với ta! Rốt cuộc lúc nào mới có thể học được song đao, ta sẽ có chuẩn bị tâm lý."

Lương sư phó nhất thời bắt đầu hàm hàm hồ hồ, nói chuyện giống như bí mật khó chịu, làm cho sự đánh giá của ta đối với hắn lập tức giảm xuống vài bậc.

Ở đây nói một phen đe dọa, cuối cùng hắn cũng nói ra tình hình thực tế, hóa ra phải tới học kỳ thứ ba mới có thể học được song đao.

Lúc ấy ta thiếu chút nữa hộc máu, tốt lắm, hoá ra từ học kỳ đầu tiên lão tử báo, căn bản cái gì cũng không học được!

Ta kiềm nén lửa giận, nhẫn nại nói: "Lương sư phụ, hay là chúng ta trực tiếp từ học kỳ thứ ba bắt đầu."

Lương sư phụ lắc đầu lia lịa: "Khó mà làm được, chương trình học nơi này đều đồng thời mở, không thể cho ngươi một ngoại lệ... Lại nói ngươi cơ bản công đều chưa luyện xong, đùa cái gì song đao, ngươi cho rằng song đao là con người là có thể dùng sao?"

Ta hơi tức giận: "Vậy thì tốt, ta không học nữa!"

Lương sư phó vẻ mặt bình thản nói: "Có học hay không, nửa đường có rất nhiều người bỏ đi đấy."

Ta nhất thời nổi nóng, cởi quần áo vứt xuống đất mắng: "Lúc trước tại sao ngươi không nói rõ ràng, ngươi đây là đang nói dối thương nghiệp, gọi quán trưởng các ngươi ra."

Lương sư phó nói: "Trưởng quán rất bận, không có thời gian để xử lý loại chuyện nhỏ nhặt này."

Một chữ của ta nói: "Nói cho quán trưởng các ngươi biết, ta tên là Trương Cửu Lân! Nếu trong vòng ba phút không ra, ta sẽ bảo võ hán trong quán võ này trước khi mặt trời lặn ra ngoài!"

Vẻ mặt của ta lúc đó, quả thực có thể dùng hung thần ác sát để hình dung. Mấy năm nay ta đấu rất nhiều quỷ quái, trải qua vô số sinh tử, chính cái gọi là tương tự sinh ra từ lòng, có thể chính ta cũng không nhận ra được, trên người mình đã sinh ra một loại khí tràng bá đạo.

Dùng từ nhiệt từ để hình dung, đó chính là khí Vương Bá!

Lương sư phó mặc dù là người tập võ, nhưng cũng bị vẻ mặt của ta hù dọa, vội vàng nói: "Ngài chờ một lát, ta đi ngay, đi liền đi..."

Chỉ chốc lát sau, quán trưởng đã được mời tới, quán trưởng là một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, tuy mặc một thân quần áo, nhưng có thể nhìn ra từng khối cơ bắp dưới áo khoác kia, hơn nữa dáng người tương đối khôi ngô, trong lời nói cực kỳ khí khái. Vừa nhìn đã biết là luyện gia tử thật sự.

Quán trưởng ôm quyền nói với ta: "Hóa ra là Trương lão bản, ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Lương sư phụ đã đem tình huống của các ngươi nói cho ta biết, có thể giữa các ngươi tồn tại một chút hiểu lầm, nhưng chương trình học của chúng ta đúng là an bài như vậy."

Thấy quán trưởng nói như vậy, ta cũng rất bất đắc dĩ, cuối cùng ông ta khách khí trả lại toàn bộ học phí.

Trở về, ta có chút chán nản, nửa tháng uổng phí, đành phải mua chút thịt bò và rượu gạo, một mình tự rót tự uống.

Rượu uống được một nửa, ta đột nhiên cảm giác trên người có thứ gì đó nhúc nhích, mới đầu cho là đuôi ngọc đói bụng muốn ăn thịt, nhưng động tĩnh đinh đinh đang đang này tựa hồ cũng không giống. Ta sợ quá lục lọi khắp toàn thân, lúc này mới phát hiện là Trảm Quỷ Thần song đao đang động đậy!

Thời điểm Âu Thắng Thiên thay ta chế tạo Trảm Quỷ Thần, còn tặng ta một cái vỏ đao có thể đeo trên người, cho nên bình thường ta đều mang trên người, phòng vạn nhất.

Ta rút Song Đao ra đặt ở trên bàn, phát hiện hai thanh đao này giống như bị điện giật, leng keng liên tục run rẩy.

Ta dùng Thiên Nhãn vừa nhìn, phát hiện phía trên vậy mà có thêm một đạo âm khí! Mà đem âm khí Mạc Tà đang kịch liệt đối kháng cùng cỗ âm khí này.

Ta kinh ngạc một hồi, chẳng lẽ là trên đường đi ta lây nhiễm cái gì không sạch sẽ? Nhưng là ban ngày ban mặt, làm sao lại chạy ra một cái Âm Linh cấp bậc Quỷ Vương, lại có thể đánh bất phân thắng bại với Mạc Tà, cái này cũng quá mạnh mẽ đi?

(Chúc mọi người sáu một nhi đồng tiết vui vẻ, thời khắc nào cũng giữ được tâm hồn trẻ con! Một tháng mới, Nguyệt phiếu bắt đầu đi. Chúc mừng một vị thư giả đông chúc 《 Thương Nhân 》 - đông sinh nhật)

Đao pháp thần kỳ, thứ chín trăm bốn mươi hai.

Ta vội vàng đi chợ bán thức ăn phụ cận mua mấy con Hoàng Lương, sau khi trở về đem ít gạo sinh ở trong bát đem Hoàng Lương Huyết trộn vào, sau đó đem song đao cắm ở trong bát, không ngừng mặc niệm can tướng, tên Mạc Tà.

Về bản chất Trảm Quỷ Thần song đao thuộc về một âm vật thượng thừa, ta không dám dùng thủ đoạn quá nặng để trừ bỏ âm linh, sợ làm thương tổn đến khôgn tướng Mạc Tà trên đao. Kỳ thực ta làm như vậy là trợ uy cho chúng, khiến chúng tăng cường lực lượng, đánh đuổi con âm linh lai lịch không rõ này đi!

Nhưng mà ngoài ý muốn chính là, Âm Linh này vậy mà cũng mặt dày chạy tới cùng một chỗ hưởng dụng Hoàng Lương Huyết, ba cỗ âm khí đồng thời tăng cường, đánh càng kịch liệt, ngay cả chén rượu trên bàn cũng bị đánh đổ...

Chuyện này khiến ta rất khó chịu, cả đêm qua ta đã thử vô số cách nhưng đều không làm nên chuyện gì, hơn nữa con Âm Linh này đặc biệt vô lại, dùng biện pháp gì cũng đuổi không đi.

Buổi tối ngủ, khi hai thanh đao đặt ở đầu giường vang lên ông ông, giống như cây gậy chấn động của cửa hàng vật phẩm, làm ta tức giận đến mức vui vẻ. Chuyện này là sao? Ta buôn bán cả đời làm ăn âm vật, cuối cùng lại không trị nổi vũ khí bên người của mình.

Sáng sớm ngày thứ hai, song đao rốt cục không chấn động nữa. Ta tưởng rằng Âm Linh kia đã bỏ chạy, kết quả vừa nhìn, nó vẫn còn bám trên song đao, đánh cho Mạc Tà tựa hồ mệt mỏi, song phương tạm thời dừng lại.

Ta không muốn nó nói: "Không biết ngài là thần thánh phương nào, cầu xin ngài, đừng ở lại chỗ ta nữa, nếu như chuyện này truyền đi làm ăn của ta thì còn làm thế nào nữa?"

Nó không để ý tới ta, ta lại nói: "Nếu không ngài lưu lại đại danh, ta tìm một chùa miếu mở một đại hội siêu độ cho ngài?"

Kết quả vẫn là không để ý tới ta.

Ta trực tiếp uy hiếp nói: "Nếu ngươi chọc giận ta! Cùng lắm thì ta đem song đao về lò đúc lại, để cho ngươi hồn phi phách tán."

Vẫn không để ý tới ta, âm linh này quả thực quá ngoan cố.

Sáng nay Doãn Tân Nguyệt tới tìm ta, ta đem chuyện ta không tới quán võ nói cho cô biết, Tân Nguyệt nói: "Hay là chúng ta tới thư viện mua chút sách, tự mình ở nhà học đi, còn tiết kiệm tiền."

Ta thở dài nói: "Chỉ đọc sách thôi có được không? Ta nghe nói học võ nghệ kiểu gì cũng phải một sư phụ lợi hại mới được."

"Cũng chưa chắc? Hiện tại đã mở phong thư ban rồi, chỉ cần có kiên nhẫn nghị lực, tự học cũng có thể thành tài." Doãn Tân Nguyệt khích lệ ta.

"Được, vậy chúng ta đến thư viện dạo chơi đi."

Chúng ta cùng vào một nhà Hoa thư điếm mới mua không ít đao pháp, sau khi trở về, ta dựa vào bản vẽ của tiểu nhân trên sách bắt đầu luyện tập luyện tập, ta cảm giác giống như trước đây rất lâu mình đã học qua đao pháp này, tay cầm song đao hành vân lưu thủy vũ lên. Tránh né, bổ, ám sát, bay nhào, thân thể giống như một cao thủ học mấy chục năm, chuẩn xác hoàn thành mỗi động tác!

Loại cảm giác này vô cùng kỳ diệu, thật giống như ngươi đã nhiều năm không cưỡi xe quay, đột nhiên lại cưỡi lên xe, hai chân không cần suy nghĩ thì sẽ tự động đạp.

Một bộ đao pháp múa xuống, ta mệt đến mồ hôi đầy đầu, theo sách đọc, vậy mà ta vừa mới đánh ra chỉnh tề một bộ giáo dục đao pháp, hơn nữa có chút chi tiết so với sách vở còn muốn lợi hại hơn, trong lòng ta cuồng hỉ một trận, chẳng lẽ ta thật sự là kỳ tài võ học vạn trung không có một?

Điều này đương nhiên là không thể!

Ta giữ Song Đao tạm thời đặt dưới đất, dùng một đôi đũa thay thế, quả nhiên lần này không dùng được chiêu nào.

Ta đột nhiên ý thức được, người dạy ta đao pháp chính là âm linh kỳ quái bám vào song đao ngày hôm qua, đối phương chắc chắn là một vị tiền bối võ lâm từng quát tháo phong vân!

Ta vội vàng mua tới một ít giấy vàng, đàn hương, rượu gạo, đậu phụ, bày ra từng cái trên bàn, cung phụng song đao, cung kính nói: "Tiền bối, lúc trước đã đắc tội, chút ý tứ này không thành kính, xin ngài tiếp tục chỉ điểm."

Song đao khẽ nhúc nhích, tựa hồ đã đồng ý.

Trong lòng ta mừng rỡ, cầm song đao lên một lần lại một lần thao luyện, toàn tâm trí nhớ kỹ từng động tác, phương thức dạy học này hiệu quả rất nhanh, trải qua ba ngày mất ngủ quên ăn, ta đã hoàn toàn nắm giữ một bộ đao pháp san hô phức tạp.

Trong lúc vô tình đạt được lợi ích to lớn này, ta cũng không định đem Âm Linh này đuổi chạy nữa, ta không biết vị tiền bối này là ai? Nhưng có thể khẳng định chính là nó cùng chán nản, chớ trách không thuộc về một niên đại, đại khái muốn bình an vô sự còn cần một khoảng thời gian.

Âm Linh ký túc trong song đao, về sau có lẽ còn có thể giúp ta một tay, nghĩ lại cũng không tệ.

Ta hài lòng đi ngủ. Mấy ngày nay luyện tập đao pháp đã khiến ta mệt mỏi, ngủ một giấc không rõ mê man. Trong giấc mơ có một cô gái áo trắng ung dung xuất hiện trước mặt ta. Tuy nàng đã lớn tuổi nhưng vẫn là một mỹ nữ phong vận đã già, hơn nữa trong mi tâm có một nốt ruồi đau thương, nàng không ngừng nhíu mày với ta, dường như có yêu cầu gì đó.

Ta giật mình tỉnh lại, trông thấy song đao vốn bày ra đầu giường cũng rơi trên mặt đất, chẳng lẽ bạch y nữ tử này chính là âm linh chỉ điểm đao pháp cho ta?

Lúc này đã là buổi sáng chín muồi, ta nghĩ, tục ngữ đã nói giọt nước trả ơn lại suối nước, ta có được bộ đao pháp này, tương đương thu được bảo vật vô giá! Hiện tại Âm linh có việc cầu ta, ta khẳng định phải hỗ trợ.

Thỉnh cầu của Âm Linh sẽ là cái gì đây? Hy vọng ta siêu độ cho nàng, vẫn là bị người đào mộ, hoặc là con cháu đời sau gặp phải phiền toái.

Ta quay sang song đao nói: "Tiền bối, ngươi có gì cần giúp đỡ, xin chỉ thị cho ta xem!"

Nói xong, hắn liền thắt hai sợi tơ trên chuôi đao, treo dưới ngón tay. Hai thanh đao vòng vài vòng như thể bị một lực hút vô hình từ trường hấp dẫn mà quay tròn chỉ về một hướng!

Sau khi ra khỏi bãi tha ma lấy xe, dọc đường đi theo hướng nó chỉ dẫn, cuối cùng ta cũng tới được Hư Thiên Môn.

Ta bừng tỉnh đại ngộ, sao mình lại ngu ngốc như vậy chứ, không ngờ rằng Âm Linh lại từ nơi này đi ra.

Vừa tới nơi này, lưỡi đao buộc trên sợi dây đã bắt đầu đảo không ngừng, ta lập tức nhận định vấn đề nên không chạy ở đây nữa! Hôm nay không phải là Tết, trong quán võ chỉ có mấy học viên đang luyện tập cọc gỗ, bởi vì trước đó ta ở đây nửa tháng, rất nhiều học viên đều biết ta, còn chưa biết ta đã không học nữa, cho nên thấy ta xông vào cũng không nói gì.

Ta mơ hồ có một suy đoán lớn mật, Âm Linh này vốn sống nhờ trên Âm vật nào đó, không biết vì nguyên nhân gì, nó đột nhiên không có chỗ để đi, lúc này mới chạy đến trên song đao của ta.

Nhưng ta đi tới đi lui trong võ quán, không hề phát giác được chút âm khí nào. Lúc đang phát sầu, một người đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, nguyên lai là Quán trưởng, hắn cười hỏi: "Trương lão bản, ngươi thay đổi tâm ý, giờ lại muốn học à?"

"Không phải..." Ta đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Ta chỉ là có chuyện muốn hỏi thăm một chút, quý quán có âm vật hay không?"

"Âm vật? Trương lão bản vì sao hỏi cái này."

Phản ứng của hắn ngoài dự liệu của ta, vậy mà hắn không hỏi ta âm vật là gì, điều này nói rõ nhất định hắn biết bí mật gì. Vì vậy ta nói thật, nói cho hắn biết ta bị một Âm Linh báo mộng, tới nơi này tìm âm vật.

Quán trưởng phì cười một tiếng: "Trương lão bản cho ta là tiểu hài tử ba tuổi sao? Vậy ngươi nói cho ta biết, Âm Linh này bộ dạng thế nào?"

"Một bạch y nữ tử có nốt ruồi ở mi tâm." Ta đáp.

Quản trưởng đột nhiên kinh hãi, lập tức khôi phục bình tĩnh nói: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì, thật ngại, ta rất bận, thứ lỗi cho ta không thể phụng bồi."

Ta ăn canh đóng cửa, phẫn nộ đi về. Trên đường trở về, song đao luôn ở trong lòng ta không ngừng rung động, ta nói với nó: "Tiền bối, ta chỉ là thương nhân âm vật, người ta không muốn hợp tác, ta cũng không có cách nào."

Sau đó lại nói: "Không được, ngươi lăn lộn trong đao của ta trước đi."

Không nói còn tốt, đao vừa bị chấn càng thêm lợi hại, điều này khiến ta có chút bó tay không có cách nào!

Chương thứ chín trăm tư ba, tông sư đời thứ nhất (Việt vượt)

Trở lại trong tiệm, ta khóa đao của mình ở ngăn tủ, liền nghe thấy nó một mực ong ong không ngừng rung động, đồ vật trên tủ đều bị chấn đổ, ta có thể cảm giác được chấp niệm của âm linh mãnh liệt này, nhưng hiện tại ta cũng là chó cắn nhím không có chỗ để ăn a!

Giữa trưa, Doãn Tân Nguyệt tới tìm ta, nghe thấy tiếng chấn động trong ngăn tủ của ta, bèn hỏi: "Phu nhân, ngươi đặt lá xích trong ngăn tủ rồi à? Sao vẫn luôn vang vọng vậy?"

Ta kể lại những việc lạ lùng từng gặp lúc trước cho nàng, Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Đúng là hiếm có, một quán trưởng đã làm khó dễ ngươi rồi đấy, ngươi cũng không cần dùng chút thủ đoạn ép hắn mở miệng chứ?"

Ta nói: "Có lẽ người ta là thông qua đường chính mua âm vật, người có âm vật đại đa số không muốn bị người khác biết mục đích của mình, quy củ xuất phát từ ngành nghề này, ta không có quyền can thiệp vào hắn."

Nói đến đây, ta linh quang vừa hiện, nhảy dựng lên kêu lên: "Đúng rồi, sao ta lại không nghĩ tới!"

Doãn Tân Nguyệt sửng sốt: "Nghĩ gì vậy?"

Nếu Âm vật quán trưởng là mua được, ta có thể cùng võ hán đồng hành hỏi thăm một chút, vòng tròn âm vật vốn không lớn, mọi người đều biết nhau. Vì thế ta làm vài cái máy móc, biết được một tên gọi là Tôn Hổ Đồng Hành nửa năm trước bán cho một đôi Bát Trảm đao đoàng trưởng quán.

Ta vừa nghe liền nhận định, đôi Bát Trảm đao này chính là âm vật sống nhờ của Âm Linh nguyên trước kia!

Ta hẹn Tôn Hổ ra, hắn đang chuẩn bị đến nông thôn thu đồ vật, chỉ có thể gặp mặt giữa trưa một lần. Doãn Tân Nguyệt bởi vì mấy lần trước ta không dẫn nàng mạo hiểm, mang một bụng oán khí, lần này nói gì cũng phải theo ta.

Ta và Tôn Hổ ở một quán trà lâu gặp mặt, Tôn Hổ là đại hán mặt đầy râu, vừa nhìn thấy liền tươi cười nói: "Trương ca gần đây phát tài ở đâu chứ, tẩu tẩu cũng tới rồi! Sớm đã nghe nói tẩu tẩu là làm phim, quả nhiên bộ dạng giống minh tinh."

Ta đi thẳng vào vấn đề hỏi Bát Trảm Đao, Tôn Hổ nói vật kia lai lịch cũng không nhỏ, là thu được từ trên tay một truyền nhân ngà trượng quyền, một mực đang tìm kiếm người mua thích hợp.

Thầy thuốc nửa năm trước thông qua Băng xuân môn, dùng giá ba trăm vạn mua trên tay hắn.

"Ta hỏi." Bát Trảm đao này có gì đặc biệt sao?"

Tôn Hổ giải thích: "Người nắm giữ đao này, cho dù không có bất kỳ võ thuật cơ sở gì, cũng có thể đánh ra một tay gió xuân quyền đẹp đẽ. Trương ca, ngươi là tổng Biều bán canh trong vòng tròn võ hán chúng ta, hẳn là biết phía trên đó sống nhờ là Âm Linh của ai chứ?"

Nhớ lại trong mộng gặp được bạch y nữ tử, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ là khai sơn tổ sư - Nghiêm thiên bá?"

Tôn Hổ vỗ đùi: "Trương ca không hổ là Trương ca, liếc một cái liền nhìn ra ngoài."

Ta khiêm tốn nói: "Ta cũng giống ngươi, chính là một thương nhân, ngươi vẫn là tiếp tục nói về chuyện Bát Trảm đao đi."

Hóa ra quán trưởng Bách Hòa môn gọi là Quý Tam Tư.

Lúc đó hắn có một cuộc luận võ rất trọng yếu, là một ông lão nào đó muốn khiêu chiến võ thuật Trung Quốc, đánh vỡ thần thoại võ thuật Trung Quốc, nói cho toàn bộ thế giới võ thuật Trung Quốc là hàng giả!

Tuy nói chỉ là một trận luận bàn, nhưng trận đấu này Quý Tam Tư không thể thua nổi, thua cuộc là thua thể diện của người dân trong võ lâm.

Lúc đó cao thủ mấy đại phái trong nước đều rất coi trọng, tuyển ra vài người đại diện dự thi, trong này bao gồm cả Quý Tam Tư. Bởi vì hắn là đồ tôn của Diệp, xem như danh môn chính phái, là đối phương chỉ đích danh muốn hắn tham gia.

Lão gia đối diện thật khó lường, đã từng đánh nát đầu mấy Quyền Vương của người da đen, tên hiệu: Tử thần châu Âu! Đầu có một mét chín, lớn lên, kinh nghiệm thực chiến tương đối phong phú.

Trong lòng Quý Tam có chút thấp thỏm, bởi vì hắn luyện Hư Thiên Thạch quyền hơn hai mươi năm, nhưng một lần cũng chưa đánh được thực chiến. Hắn biết mình khẳng định đánh không lại tên lão kia, nhưng trận này tuyệt đối thua không nổi, nếu không chẳng những thanh danh mất sạch, việc kinh doanh hai mươi mấy nhà võ quán hắn kinh doanh cả nước cũng chịu đả kích.

Cho nên hắn vốn dùng sức mạnh vô cùng khắc nghiệt về Bát Trảm đao, sau khi mua được một thanh Bát Trảm, quả nhiên năng lực bản lĩnh của nó đã trở nên vô cùng lợi hại. Hắn vô cùng tự tin vào việc mình có thể đi tham gia vào cuộc tranh tài. Thế nhưng, hắn tuyệt đối không ngờ, thanh Bát Trảm đao này lại "không ngờ" như vậy, nó đã được hắn dành hết một chút thiện lương của đối phương...

Quý Tam tức giận đi tìm Tôn Hổ Tử, chất vấn y rốt cuộc có chuyện gì?

Tôn Hổ cũng không hiểu gì, hai người thí nghiệm một chút, đao thì không thành vấn đề.

Kết quả thi đấu qua lại, đao lại mất linh, lần này cánh tay Quý Tam Tư đã bị đánh gãy, còn bị chụp mũ "Băng Thiên lừa hạng nhất" nên tức giận đến mắng to Tôn Hổ Thương là gian thương, thiếu chút nữa đánh hắn một trận.

Tôn Hổ Hổ cân nhắc hồi lâu, đột nhiên ý thức được, nguyên nhân làm cho đao mất linh có thể là sống nhờ ở phía trên âm linh, vì thế gã làm phép cưỡng ép đuổi âm linh phạt nghiêm trang ra ngoài, lúc này Quý Tam Tư mới không tìm hắn gây phiền toái.

"Ta hỏi: "Làm sao ngươi đuổi được Âm Linh ra ngoài?"

Tôn lão hổ cười: "Nói ra để Trương ca chê cười rồi! Đao thuộc kim, ta trực tiếp dùng lửa than Chu Sa nướng nó, cưỡng ép âm linh trên đó ra, sau đó bôi lên đao một tầng máu chó đen. Trương ca, ngươi nghĩ là ta làm đúng không?"

Ta không khỏi thở dài: "Tiểu tử ngươi cũng mệnh lớn."

"Lời này là sao?" Tôn Hổ kỳ quái hỏi.

"Cũng may Âm Linh trên Bát Trảm Đao là Nghiêm Bạch Xuân Công, nếu là Âm Linh oán khí tương đối nặng, cách làm thô bạo này của ngươi chính là khiêu khích nó! Đến lúc đó chỉ sợ mạng nhỏ của ngươi cũng khó giữ..." Ta giải thích.

Tôn Hổ cười xấu hổ: "Đối phó những thứ này, ta quả thật không chuyên nghiệp bằng Trương ca, sớm biết như vậy ta đã đến xin giúp đỡ ngươi rồi."

Ta cười lạnh một tiếng, mọi người mặc dù là đồng hành, nhưng đồng thời cũng là đối thủ cạnh tranh, ta biết lời này của hắn cũng chỉ là ngoài miệng nói ra, nếu như không phải gặp phải thiên đại phiền toái, ai sẽ đem việc làm ăn của mình nhường cho người khác.

"Ta hỏi" Bát Trảm đao hiện tại còn ở trên tay Quý Tam Tư sao?"

"Chắc vẫn còn ở đây, đã nửa năm rồi hắn không tới tìm ta..."

Xem ra không hỏi được gì về Tôn Hổ, thế là ta đem tiền trà kết tiền, cáo từ lão.

Trên đường trở về, Doãn Tân Nguyệt hỏi ta: "Phu quân, nói tới Trung Hòa sơn quyền ta cũng biết một đại tông sư Diệp, trong phim mỗi ngày đều quay, Nghiêm Hoa Thiên Tiên này là sư phụ sao?"

Ta cười nói: "Không phải, nàng là tổ sư gia của Diệp!"

Nói đến tên Nghiêm Hoàng, danh tiếng của y kém xa tướng quân cấp Đế vương trong lịch sử.

Ta cũng học Bát Trảm đao gần đây, đọc vài quyển sách mới hiểu rõ nàng ta!

Nghiêm Lan là triều nhân thanh triều, mẫu thân của nàng đã sớm bệnh chết, vẫn sống nương tựa vào phụ thân, lấy bán đậu hũ mà sống.

Nghiêm Kinh Xuân từ nhỏ đã có dung mạo hoa nguyệt, hơn nữa trên trán còn có một nốt ruồi mỹ nhân, một khi đau buồn trở lên, giống như Tây Thi nâng lòng, khiến vô số nam nhân đắm chìm trong đó.

Phụ nữ Nghiêm thị làm đậu hũ đặc biệt tươi non mới, phụ cận năm vị sư thái của Ni Cô am thường xuyên xuống núi mua sắm, dần dần đã quen thuộc với Nghiêm Hoàng.

Bởi vì Nghiêm Lan bộ dạng quá xinh đẹp, mỗi ngày đều có không ít người trẻ tuổi đến cầu yêu, còn khiến cho một gã thổ hào địa phương chú ý, phái bà nuôi đến mạnh mẽ bức hôn. Năm tên sư phụ quá biết chuyện này, liền đem Nghiêm Hưu mang theo Ni Cô Am, truyền thụ cho nàng một bộ tuyệt học phòng thân để bảo vệ mình!

Nghiêm Hòa Kiền theo năm viên sư thái cần học khổ luyện, nàng thiên tính thông minh, rất nhanh đã nhận được năm chân truyền của sư thái. Có một ngày du ngoạn trong núi, đột nhiên nhìn thấy một con rắn độc cùng một con bạch hạc đánh nhau, liền tò mò quan sát.

Không nghĩ tới vừa nhìn thấy như vậy đã ngộ ra một bộ quyền pháp sắc bén, đây là sau này dương danh thiên huyết quyền của thế giới!

Sau khi học thành kinh hạ, so với trước kia càng thêm vũ mị động lòng người, còn tăng thêm một ý nhị nữ nhân thành thục. Thổ hào nơi quê hương vừa thấy nàng, hận không thể lập tức chộp tới làm tiểu lão bà, Nghiêm Xuân Thạch lại đưa ra một điều kiện khiến người ta kinh ngạc, bảo ta làm vợ ngươi có thể, tỷ võ chiêu thân đi!

Hào lực đất này lớn như trâu, cũng từng học qua một chút công phu, là bá chủ trong thôn. Thấy tiểu cô nương gợi cảm này lại đưa ra yêu cầu này, nhất thời cười đến mức miệng nở hoa rồi...

Trong ngày luận võ, các hương thân đều chạy tới vây xem, mọi người đều cho rằng lần này Nghiêm Hòa Tự chắc chắn là ăn quả đắng, lại không ngờ được con nhà giàu khôi ngô này, hai ba lần đã bị quyền pháp như mưa bão cuồng phong Nghiêm Hoàng đánh ngã, thổ hào không còn lời nào để nói, từ đó về sau không còn tới quấy rầy cha con Nghiêm thị nữa.

Sau đó Nghiêm Lan gả cho một vị điếm ăn muối Phúc Kiến, nàng tuy rằng võ nghệ siêu quần, nhưng cả đời điệu thấp, trừ phi là dưới tình huống tất yếu, nếu không tuyệt đối không ra tay. Nắm đấm san hô của nàng cũng chỉ truyền cho trượng phu, về sau do trượng phu nhiều đời truyền xuống, truyền cho Diệp, lại truyền công phu thế giới sáng tinh Lý Tiểu Long!

Chương thứ chín trăm tư, đá quán Cuồng nhân.

Nghe xong chuyện xuân phong, Doãn Tân Nguyệt hết sức thưởng thức giơ ngón tay cái lên: "Thật sự là một vị nữ trung hào kiệt! chồng, lần này ngươi nhất định phải giúp đỡ nàng."

"Ngươi yên tâm, đao pháp của ta là nàng dạy, dù nói thế nào cũng xem như là một nửa sư phụ, ta nhất định sẽ cố hết sức." Ta đáp.

Ta thấy còn sớm, chuẩn bị đi gặp Quý Tam Lăng một lần nữa, lần này ta đã có chuẩn bị.

Tưởng ta tìm được Quý Tam Lăng ở quán võ, hắn có chút không kiên nhẫn nói: "Trương tiên sinh, tại sao ngươi lại tới nữa? Ngươi đã không phải là học viên ở đây, như vậy không phải vào quán võ một cách phi thường, ta hoàn toàn có thể bảo bảo an đuổi ngươi ra ngoài!"

Ta cười lạnh nói: "Quý tiên sinh, lần này ta tới chính là muốn nói một câu, song đao ngươi mua từ Tôn lão hổ chưa được xử lý đặc thù, nếu còn sử dụng nữa, chỉ sợ có chết cũng không biết vì sao mà chết..."

Lời này của ta chỉ là dọa hắn, không ngờ thật sự có hiệu quả.

Quý Tam hoảng sợ kêu lên: "Nói như vậy, Trương tiên sinh đã nghe ngóng rồi sao? Ngươi nói đao này có nguy hiểm, vậy ngươi nói từ đâu ra?"

"Có thể để ta xem qua thanh đao kia trước không?" Ta hỏi.

"Thực không dám giấu giếm, đao này hiện tại đã không còn trên tay ta rồi." Quý Tam Tư lắc đầu.

Khó trách tại võ quán ta không cảm ứng được âm khí, ta hỏi: "Ngươi tặng nó cho người khác?"

Vẻ mặt Quý Tam hơi lúng túng: "Một lời khó nói hết. Đúng rồi, Trương tiên sinh bình thường có internet sao?"

Ta ngạc nhiên một hồi, trả lời: "Thỉnh thoảng lên, sao vậy?"

"Gần đây có một bức lửa có đậm đặc biệt nắm một quyền mười tậm sức mạnh vô cùng thấm lực."

Lần trước ta vẫn luôn ở nơi khác, cũng không biết chuyện này, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên vỗ tay: "Ta biết, ta biết, hũ xoa pháp kia gọi là Từ Tiểu Đông, là một kẻ điên ở quán đá, khắp nơi phải khiêu chiến Thái Cực đại sư, tuy nhiên thân thủ quả thật rất lợi hại."

Quý Tam cười lạnh nói: "Thân thủ của hắn ra sao ta còn không rõ?"

Ta nghe lời mà hàm ý sâu xa, đại khái đã đoán được bèn hỏi: "Quý tiên sinh, ngài biết cái tên Từ Tiểu Đông này sao?"

"Nào chỉ quen biết, chúng ta trước kia chính là sư huynh đệ! Mặc dù là do một sư phụ dạy dỗ ra, nhưng Từ Tiểu Đông cả ngày không học không biết gì, đi khắp nơi tìm người đánh nhau. Đánh bạc, lừa tiền, đem sư phụ làm cho tức chết. Sau đó ta đi ra mở võ quán., Từ Tiểu Đông tìm được một công việc nhờ tán giáo giáo, dù sao mọi người cũng là đồng môn, bí mật cũng thường xuyên có liên hệ. Võ Quán của ta kinh doanh càng ngày càng tốt, nhưng công việc của hắn thay đổi một phần lại một phần, hơn bốn mươi tuổi mỗi ngày đều nghĩ đến việc một đêm thành danh đại phát tài, làm sư huynh ta không ít lần khuyên hắn, nhưng hắn bị ma quỷ ám, nghe đâu được..."

Quý Tam đang suy nghĩ xem tên sư đệ không nên thân này sẽ xuất hiện ra sao, ta lập tức ngắt lời nói: "Bát Trảm Đao kia làm sao lại rơi vào trong tay Từ Tiểu Đông, là ngươi tặng cho hắn, hay là lừa hắn đi?"

"Một nửa mượn một nửa!" Quý Tam nghĩ lại mắng.

Nói xong hắn liền đốt một ngọn khói, kể lại quá trình xảy ra cho chúng ta. Hóa ra nửa năm trước Từ Tiểu Đông vậy mà nói cho hắn biết, tự mình đánh hắc quyền, loại kia là phạm pháp, Công An Niên đang bắt, hơn nữa Từ Tiểu Đông cũng không nghĩ tới sức nặng của mình, quyền thủ của chợ đen đều là lấy mạng đánh cược, đừng nói nửa thùng tiền thưởng với hắn, chỉ sợ vừa lên đài đã bị người ta đánh chết tươi rồi.

Lần đó Từ Tiểu Đông tới, chính là muốn học một ít kỹ xảo chiến đấu với sư huynh. Lúc đó hắn đã đánh mấy trận quyền, toàn thân đều là máu, bộ dáng đừng nói đến nữa, Quý Tam không đành lòng nhìn hắn tiếp tục như vậy nữa, thế là đem hai thanh đao trong tay cho hắn mượn...

Có thanh đao này tương trợ, Từ Tiểu Đông thắng liên tiếp trận chiến, thắng được đại bút tiền thưởng. Vì vậy Quý Tam suy nghĩ muốn đòi lại đao của mình, nhưng Từ Tiểu Đông lại một mực không đồng ý, điều này khiến cho Quý Tam Tư trong lòng có một bụng tức giận.

Quý Tam trăm triệu lần không nghĩ tới, sau khi nhận được đao, Từ Tiểu Đông bắt đầu gõ quán khắp nơi, một hồi khiêu chiến môn phái này, một hồi muốn đánh giả môn phái kia.

Thắng lợi liên tiếp khiến cho Từ Tiểu Đông bản tính cuồng ngạo thoáng cái đã lộ ra, nói khắp thiên hạ đệ nhất của mình, có thể nói cuồng đến mức ngay cả họ mình cũng không biết cái gì, nhưng hắn có âm vật tương trợ, vô luận đánh với ai cũng sẽ không thua!

Quý Tam nghĩ mãi mà vẫn tiếp tục như vậy, thanh danh ngà xuân quyền đã bị mang mùi thối rồi, hắn cần phải chèn ép Từ Tiểu Đông một chút.

Trên Bát Trảm đao này phân biệt có đồ án của rắn và Hạc, lúc trước Từ Tiểu Đông lấy đi thanh xà đao kia, thứ mà Quý Tam Tư lưu lại là thanh Hạc đao kia, Hạc đao có thể khắc chế xà đao đấy. Thế nhưng khi hắn mở phanh phanh ra xem xét., Hạc đao vốn khóa ở bên trong vậy mà không cánh mà bay, điều này làm Quý Tam Tư nóng nảy, hắn điều Giám sát Lục nhìn ra, lại không phát hiện bất cứ cái gì khác thường, cho đến gần đây khi video văn chương chương cực kỳ kia hắn mới phát hiện, thì ra song đao đều bị Từ Tiểu Đông trộm đi.

Quý Tam buồn bực hỏi ta: "Trương tiên sinh, ngươi cảm thấy Từ Tiểu Đông dùng cách gì trộm đao của ta?"

Ta đáp: "Ta cảm thấy không phải hắn trộm, mà là hắn tự tìm thấy thanh đao này..."

Quý Tam kinh hãi thất sắc: "Còn có chuyện như vậy?"

Kỳ thật âm vật sở dĩ gọi là âm vật, cũng là bởi vì nó mang theo chấp niệm cường đại nào đó khi còn sống của chủ nhân, đôi Xà Hạc Song Đao này năm đó bị Nghiêm Thánh giáo sử dụng cả đời, thích nhất chính là đánh đánh giết giết.

Thử nghĩ một chút, Từ Tiểu Đông mang theo một tay đi thi đấu mỗi ngày, một thanh khác bị Quý Tam Tư Nguyệt khoá bên trong tủ ăn bụi, với tư cách là âm vật mà nói, nó rất tức giận, cho nên thanh Hạc Đao kia tự động đi tìm Từ Tiểu Đông.

Có thể nói song đao lựa chọn chủ nhân như Từ Tiểu Đông, mà âm vật một khi nhận chủ, cứng rắn cướp đoạt đều vô dụng, nhất định phải không cách nào hóa giải chấp niệm của nó mới được!

Sau khi giải thích xong, ta phát hiện Quý Tam đã đổ mồ hôi như mưa, khiến Tiểu Tiểu lấy làm ta kinh hãi, hắn hỏi: "Trương tiên sinh, ngài có cách nào lấy song đao về không?"

Ta cảm thấy Quý Tam Tư có chuyện gì đó đang giấu ta, cố ý nói: "Nếu như món Âm vật này đã tự lựa chọn Từ Tiểu Đông, ta cũng không có quyền can thiệp."

"Không không, Trương tiên sinh, ta có thể cho ngươi một thù lao!" Quý Tam Tư nói xong lấy từ trong ngăn kéo ra chuyển tiền vào, quét sạch năm mươi vạn, rồi đến trước mặt ta: "Sau khi xong việc còn có năm mươi vạn dâng lên!"

Nhìn thấy con số này ta nở nụ cười, một trăm vạn đã muốn ta thay hắn đoạt lại song đao?

Bây giờ cái giá buôn bán này, ta căn bản cũng không thèm nhìn.

Quý Tam nghĩ có thể thấy con số này không nhỏ, dù sao lúc trước Tôn Hổ không biết hàng, Bát Trảm Đao lợi hại như thế chỉ bán có ba trăm vạn, nếu để trong tay ta thêm con số này cũng thừa sức.

Quý Tam Tư thấy ta không nhận, lại lần nữa viết một tờ giấy chuyển khoản một trăm năm mươi vạn, rồi đẩy tới: "Trương tiên sinh, ngài thấy thế nào? Không thể cao hơn nữa, lúc trước ta mua dao cũng chỉ tốn nhiều tiền như vậy thôi."

"Những thứ này Tôn Hổ đều nói cho ta biết!" Ta chuyển tiền về, nói: "Quý tiên sinh, ta có thể không lấy thù lao, nhưng theo quy củ nghề chúng ta, sau khi mọi chuyện thành đều thuộc về ta."

"Không được!" Quý Tam suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

"Vậy không có gì để bàn nữa rồi, tháng mới, chúng ta đi thôi." Ta phất phất tay.

Quý Tam lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của ta nói: "Thứ cho ta không tiễn xa!"

Sau khi ra khỏi cửa, Doãn Tân Nguyệt trách mắng ta: "Làm một mối làm ăn thật tốt, sao ngươi nói một lời không hợp thì lại bỏ qua, hay là ta vào trong giúp ngươi nói vài câu nhé?"

"Không không, nàng dâu, mặt mũi của nàng rất đáng tiền, không đáng để hạ xuống vì một trăm vạn đó." Nói.

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Tiền chỉ là việc nhỏ, ta chỉ hy vọng có thể giúp Nghiêm Cương Bi tìm về đôi Bát Trảm đao kia."

Ta thần bí nói: "Ngươi yên tâm, ta đây gọi thả dây thừng câu cá lớn, ta dám cá là trước đêm mai, Quý Tam Tư sẽ đích thân đến cửa bái phỏng!"

Chuyến đánh cược thứ chín trăm bốn mươi lăm...

"Sao ngươi lại có dự tính như vậy? Ta đây chờ, vạn nhất hắn không tới, ta sẽ phạt ngươi theo ta đi dạo một ngày đường." Doãn Tân Nguyệt lôi kéo ta.

"Được đó, vậy nếu ta đoán trúng thì sao?" Ta bỉ ổi cười nói.

Doãn Tân Nguyệt vẻ mặt quyến rũ đáp: "Vậy ta sẽ tiếp ngươi cả ngày, ngươi muốn làm gì cũng được."

Ta sở dĩ tự tin như vậy là bởi vì Quý Tam Tư cùng các khách hàng khác không giống nhau, lúc trước hắn cùng âm vật có tiếp xúc, ta đã nói rõ với hắn chuyện này hung hiểm, hắn tự nhiên sẽ đi hỏi thăm một chút âm vật thương nhân tốt nhất là ai, cuối cùng nhất định sẽ ngoan ngoãn đến nhà bái phỏng.

Ngày hôm sau, Doãn Tân Nguyệt lên lớp trực tiếp tới đây, hai ta uống trà Tích Hoa, lặng lẽ đợi Quý Tam Tư tới chơi, thời gian trôi qua nhanh đến tám tuổi. Doãn Tân Nguyệt thấy ta vẫn luôn ngồi xem, đắc ý nói: "Sao nào? Có chột dạ chưa?"

Ta thề thốt phủ nhận: "Mới không có! Cái mồm này của ta đã được khai quang rồi, nói cái gì cũng đều linh nghiệm!"

Bảy mươi năm mươi điểm, một cỗ kiệu màu đen nhanh nhẹn dừng ở cửa hàng cũ, Quý Tam Tư cách thắt áo khoác từ trên xe đi xuống. Doãn Tân Nguyệt kích động vỗ cánh tay của ta nói: "Phu quân, ngươi quá thần kỳ, để ngươi đoán trúng rồi."

"Thế nào, chịu thua bài rồi chứ!" Ta cười ha hả.

"Đã phục, tâm phục khẩu phục." Doãn Tân Nguyệt nhu thuận nhẹ gật đầu.

Sau khi Quý Tam Tư vào cửa, thái độ hoàn toàn khác so với lúc trước, khách khí cúi người với ta: "Trương tiên sinh, trước đó đã đắc tội với nhiều, hay là như này đi? Ta trả thù lao cho ngươi sáu trăm vạn, ngươi xem..."

Ta thản nhiên nói: "Quý tiên sinh vô luận như thế nào đều không nỡ bỏ Bát Trảm Đao kia, có phải có điều gì khó nói hay không?"

Quý Tam thoáng đổ mồ hôi lạnh, nói: "Thực không dám giấu giếm, ta còn định tiếp tục dùng đao này nữa. Trước đây không lâu Từ Tiểu Đông cũng hạ chiến thư ở võ quán của ta, suất tiền của hắn sẽ đến quán đá."

"Các ngươi không phải đồng môn sao?" Ta kinh ngạc buông chén trà xuống.

"Vâng! Nhưng gần đây Từ Tiểu Đông rất sôi nổi, đánh xong Thái Cực Quyền, Bát Quái Chưởng, võ tăng Thiếu Lâm một lượt, lại phát ra tiếng ngáy tuyên bố, nói hắn mới là Hưu chính tông, muốn quyết định với ta một bài đực cái." Quý Tam Tư dở khóc dở cười nói.

Ta mắng: "Không ngờ người này lại khơi mào trận chiến của sư môn, đúng là điên cuồng."

"Ngài nói rất đúng! Hiện tại hắn chính là một con chó điên, ai cũng không buông tha. Nửa năm trước trận tỷ võ quốc tế kia ta đã thanh danh quét sạch, nếu ngay cả chiêu bài Hưu chính tông cũng không bảo vệ được, sợ là không còn mặt mũi nào lẩn vào võ lâm nữa, cho nên ta vẫn tính ở lại bên cạnh tiếp tục dùng." Quý Tam ai oán cầu khẩn.

"Hay là cứ như vậy đi, sau khi tìm về Song Đao, ngươi trước tiên cùng Từ Tiểu Đông luận võ, sau đó giao cho ta." Ta suy nghĩ một chút nói.

Quý Tam trầm mặc hồi lâu mới vỗ đùi: "Được rồi, Trương tiên sinh cứ làm theo lời ngươi, nhưng xin ngươi mau chóng trả về!"

"Ngươi yên tâm!" Ta gật đầu nhẹ.

Quý Tam Tư đi rồi, ta tra xét mạng lưới một chút, quả nhiên như hắn nói, khắp nơi đều bị ước hẹn với người khác như vậy, trong vòng nửa năm đã đánh tan hơn bốn mươi quán rượu, đánh đến tận võ lâm chướng khí mù mịt. Bầu không khí quan phủ của hắn như đánh tiết gà, toàn bộ mắng chửi cái kiểu đó, xem ra ai cũng không phục!

Người như Từ Tiểu Đông vậy mà trên mạng cũng có không ít fan cuồng. Ta lấy dán lên người hắn xem lướt qua một chút, tên kiêu của hắn nói ngày mai Từ Tiểu Đông sẽ đến để đón khách.

Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Trương ca, ngươi tính làm thế nào?"

"Trước tiên thi lễ hậu binh thôi, ngày mai gặp hắn một lần, nếu hắn không chịu giao song đao ra, vậy ta không khách khí nữa!" Ta cười lạnh một tiếng.

Xà Hạc Song Đao ta đã đáp ứng Phái Linh tiền bối, vô luận như thế nào cũng phải đoạt tới tay, dù Từ Tiểu Đông có võ nghệ cao cường thế nào đi nữa thì trước mặt ta cũng chỉ là một người bình thường, trên tay ta còn mấy món Âm vật, muốn làm cho hắn ngoan ngoãn quá mức.

Vì thế ta gọi Ngọc đuôi ra, trải qua thời gian điều dưỡng này, nàng đã hoàn toàn khôi phục, sau đó sặc mùi ngọt ngào "Tân Nguyệt tỷ tỷ", sau đó hỏi ta: "Hỏa ca, tìm ta có chuyện gì?"

Ta đọc xong dữ liệu đưa cho nàng xem, chỉ vào hình ảnh của Từ Tiểu Đông trên đó nói với nàng: "Ngày mai nhờ ngươi trông chừng người này giúp ta, sau đó nói địa chỉ khách sạn nơi hắn ở cho ta biết."

Vĩ Ngọc há to miệng: "Có lầm hay không, loại chuyện tiểu nhi khoa này, ngươi tùy tiện triệu một tiểu quỷ là được..."

Ta nói: "Giúp đỡ chút, nhiệm vụ này ta chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi."

"Hừ, biết rồi!" Vĩ ngọc bĩu môi nói.

Sáng sớm ngày hôm sau, ta cùng Doãn Tân Nguyệt xe đi bãi phi, lẫn vào đoàn fan cuồng của Từ Tiểu Đông. Đợi chừng nửa giờ, Từ Tiểu Đông xuống khỏi máy bay. Hắn là một hán tử gầy đen, một đôi mày kiếm dày đặc, hai mắt lấp lánh có thần, mặc áo quần màu đen, cơ bắp cuồn cuộn, giơ tay nhấc chân lộ ra khí tức cuồng vọng.

Đáp xuống máy bay, một đám fan và ký giả lập tức đi qua, vừa hiến hoa vừa phải ký tên, Doãn Tân Nguyệt thở dài: "Làm người nổi tiếng thật tốt, ngồi máy bay cũng có đãi ngộ."

Doãn Tân Nguyệt cũng là người từng lăn lộn trong vòng giải trí, đáng tiếc không thể nói Đại Hồng Đại Tử, tuy rằng ngoài miệng nàng không nói ra, nhưng ta biết trong lòng nàng vẫn có chút tiếc nuối, thế là ta nói: "Con dâu, nếu nàng thật sự muốn nổi tiếng, ta lấy một vật cho nàng?"

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Ta cũng nói như vậy. Người sợ nổi danh lợn sợ tráng kiện, nếu nổi danh, đoán chừng khi ra ngoài đi dạo phố cũng không được rồi..."

Lúc này có ký giả hỏi Từ Tiểu Đông: "Từ đại sư, có người tiết lộ chuyến đi võ hán lần này của ngươi là để đá quán mà đến, để lộ mục tiêu đánh bại lần này là ai không?"

Từ Tiểu Đông hào phóng cười to, quay ống kính giơ nắm tay lên, kêu lên: "Quý Tam nghĩ, ngươi chờ đó, ta muốn dùng thực lực của ta để chứng minh ai mới là chính tông!"

Người xem lập tức trầm trồ khen ngợi. Trong đầu ta nghĩ rằng quả nhiên Từ Tiểu Đông cũng giống như trong lời đồn, hoàn toàn không biết gì là ẩn giấu hai chữ.

Đợi sau khi Từ Tiểu Đông lên xe, ta lập tức gọi Vĩ Ngọc ra. Nàng ta vừa truyền tin xong liền chuồn vào trong xe của Từ Tiểu Đông. Nửa giờ sau, Vĩ Ngọc trở về, nói: "Người nọ ở quán rượu bánh xe, lầu ba tầng bốn mươi lăm."

"Bên cạnh có bảo tiêu không?" Ta hỏi.

"Không, chỉ một mình hắn, ta cảm giác hắn sắp chết rồi." Vĩ Ngọc lắc đầu.

"Lời này là sao?" Ta hơi kinh ngạc.

"Ngươi nhìn thấy hắn là biết, đã làm xong thì đừng quên mua đồ ăn vặt cho ta nhé! Ta muốn một cái bánh nướng say sưa màu trắng của tục nhân." Nói xong, nàng chui trở về trong băng ngọc hồ lô tiếp tục ngủ.

Ta lập tức phát động ô tống xe, đi đến khách sạn chập chùng, chờ khi chúng ta đi vào lầu ba, song đao trong ngực ta đột nhiên kịch liệt dao động lên, ta dám khẳng định trăm phần trăm, Xà Hạc song đao ở ngay chỗ này.

Ta nói: "Hinh Cương tiền bối, ngươi an tâm một chút chớ vội, đao ta nhất định mang về cho ngươi!"

Chương thứ chín trăm bốn mươi sáu, có ai đang nói láo?

Ta gõ cửa phòng ba bốn mươi lăm tuổi, Từ Tiểu Đông tới mở cửa. Hắn sửng sốt một chút, ánh mắt híp lại đánh giá thoáng qua Doãn Tân Nguyệt, nói: "Thế là thế nào, ta không có gọi là phục vụ đặc thù a."

Trong lòng ta nổi lên một trận lửa lớn, người này biết cái gì gọi là lễ phép sao?

Ta đang phát tác, Doãn Tân Nguyệt vượt lên trước một bước nói: "Từ tiên sinh, mẫu thân ngươi không dạy ngươi tôn trọng phụ nữ sao?"

Từ Tiểu Đông cười ha hả: "Chỉ đùa một chút thôi đừng coi là thật, hai vị định ký tên thật sao?"

Doãn Tân Nguyệt cười lạnh nói: "Ngươi nhìn chúng ta giống không?"

Từ Tiểu Đông thu lại nụ cười: "Vậy các ngươi tìm ta làm gì, ta bận lắm, đừng đến quấy rầy ta được không?"

Nói xong hắn liền nói muốn đóng cửa, ta hỏi: "Ngươi và Quý Tam Tư là sư huynh đệ đúng không?"

"Làm sao ngươi biết?" Giọng hắn đầy cứng rắn nói, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác: "Ồ, ta hiểu rồi, các ngươi là thuyết khách do sư huynh của ta phái tới, tên kia nhận thua, định hủy bỏ quyết đấu. Xin lỗi, các ngươi thay ta chuyển lời, quán của hắn ta đá ta rồi!"

Nói xong, hắn đột nhiên ho khan kịch liệt, ta chú ý tới ấn đường của hắn biến thành màu đen, con mắt sưng vù, khí sắc phi thường khó coi. Nhưng cả người hắn tinh thần phấn chấn dị thường, lúc nói chuyện mặt mày hớn hở, đây chính là vẻ mặt chết chóc.

Ta nghĩ rồi nói: "Từ tiên sinh, thật ra ta là một thương nhân âm vật."

"Cái gì mà âm vật, dương vật, ta nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì, nếu không có chuyện gì thì hãy trở về đi, ta muốn nghỉ ngơi."

Hắn lại muốn đóng cửa, ta đưa tay ngăn cửa, nói: "Từ tiên sinh, ngươi đừng đoán rằng mình đang giả bộ hồ đồ, thật ra trong lòng ngươi biết rõ, võ công của ngươi căn bản là không được, hôm nay tất cả những thứ ngươi lấy được đều là do một kiện âm vật ban tặng."

Từ Tiểu Đông trợn tròn mắt kêu lên: "Ngươi không biết ngươi đang nói cái gì, không hiểu ra sao!"

Ngoài miệng hắn nói như vậy, lại có vẻ rất chột dạ, gõ một gậy này xong ta lại nhét cho hắn một viên đường: "Có điều ngươi yên tâm, hôm nay chúng ta cũng không phải đến vạch trần ngươi, kỳ thật mục đích ta tới tìm ngươi, là vì tốt cho ngươi."

"Có ý gì?" Hắn nhướn mày.

"Chắc Từ tiên sinh không hiểu rõ lắm về âm vật, lực cắn trả của âm vật trên người ngươi rất mạnh, nếu ngươi sử dụng tiếp e rằng không sống quá mấy tháng..." Ta thở dài khuyên nhủ.

Đột nhiên Từ Tiểu Đông giận dữ: "Ngươi bớt đến đây đi, tên lừa đảo giang hồ, ta đã thấy nhiều trò vặt như ngươi rồi, lập tức cút ngay cho ta! Bằng không ta sẽ kêu ngươi hối hận khi đã trải qua trên thế giới này."

Ta bất động thanh sắc tiếp tục nói: "Từ tiên sinh, từ khi ngươi có được âm vật này, thân thể càng ngày càng kém, nhưng tinh thần càng ngày càng phấn khởi, mỗi đêm ngủ không ngủ được, việc nhỏ lông gà vỏ tỏi đều sẽ tức giận, ta nói không sai chứ?"

Từ Tiểu Đông kinh ngạc hỏi: "Làm sao ngươi biết?"

Đương nhiên ta biết rồi, cả người Từ Tiểu Đông quanh quẩn sát khí, không xuất hiện những triệu chứng này mới là lạ.

Thấy đối phương mắc câu, ta chậm rãi nói: "Thật ra lần này ta tới cũng không phải vì chuyện gì khác, ta đã nói rồi, ta là một thương nhân âm vật, ta có thể giúp ngươi hàng phục món âm vật này, để nó không phá hoại sức khỏe của ngươi nữa."

"Vậy nó còn có thể giúp ta tiếp tục đánh thắng trận đấu không?" Từ Tiểu Đông lặng lẽ hỏi.

"Đương nhiên có thể!" Ta gật đầu.

Từ Tiểu Đông vẻ mặt đại biến, lập tức cung kính nói: "Mời, mời hai vị!"

Vào phòng, ta ngửi thấy một mùi thơm rất sặc mùi, đầu giường bày biện khói ngon rượu ngon, ta nghĩ người này thật không biết yêu thương thân thể mình, cười khổ nói: "Từ tiên sinh, thân thể ngươi đều như vậy rồi còn không biết tiết chế?"

Từ Tiểu Đông giải thích: "Ngươi hiểu lầm rồi, tẩu thuốc này là Đông Trùng Hạ Thảo Yên, rượu là rượu Hổ Cốt, là thứ người khác tặng cho."

Nói xong, hắn rút ra một làn khói cho ta mượn. Ta xin chối từ, nhưng ta nhìn ra được tiểu chi tiết nhỏ này, Từ Tiểu Đông là người ham muốn hưởng lạc.

Từ Tiểu Đông hỏi: "Tiên sinh họ gì?"

"Họ Trương." Ta đáp.

"Vậy Trương tiên sinh nói cho ta biết làm cách nào để hàng phục được âm vật này." Từ Tiểu Đông nói.

"Ta có thể xem thử trước không?" Ta hỏi.

"Chờ một chút."

Từ Tiểu Đông từ trong hộp lấy ra một cái hộp đựng ba lăng, lúc này song đao trên thắt lưng ta kịch liệt rung động, Âm Linh của Nghiêm Hư Thiên đã sốt ruột không chờ nổi muốn trở lại âm vật ban đầu của mình.

Ta nhỏ giọng nói với nàng: "Tiền bối, ngươi trước bình tĩnh một chút."

Từ Tiểu Đông chuẩn bị đưa cái hộp tới. Ta đang muốn nhận thì đột nhiên hắn rụt tay về: "Chậm đã, Trương tiên sinh, hay là chúng ta nói rõ trước đã. Vừa rồi ngươi nhắc tới sư huynh của ta, làm sao ta có thể xác định ngươi không phải là do huynh ấy phái tới?"

Ta cười nói: "Ta thừa nhận ta thấy Quý Tam Tư, nhưng ta không đáp ứng điều kiện của hắn, mà là trực tiếp tới gặp ngươi. Bởi vì so với hắn, ta càng hi vọng hợp tác với cao thủ võ lâm như ngươi."

Lần này được ta tâng bốc, Từ Tiểu Đông lập tức rất mua trướng, cười ha hả nói: "Sư huynh của ta có nói gì với ngươi không?"

"Nói không ít chuyện giữa các ngươi." Ta đáp.

"Vậy hắn có nói cho ngươi biết là lúc trước hắn ép ta ước định với hắn không?" Từ Tiểu Đông hỏi.

"Ước định gì?" Ta sửng sốt một chút.

Từ Tiểu Đông vỗ đùi mắng: "Cái tên ngụy quân tử này, nhất định là ngươi đã bị hắn lừa. Trương tiên sinh, người không biết đâu, mục tiêu mà hắn cho ta mượn song đao thật ra là vì chính hắn!"

Thế là, ta nghe được một bí mật khác từ trong miệng Từ Tiểu Đông.

Nửa năm trước Từ Tiểu Đông đánh quyền đen, kết quả đánh giá bản thân quá cao. Các cuộc tranh tài đều không kiếm chác được gì, còn bị đánh cho nội tạng chảy máu. Vì vậy hắn đi tìm sư huynh để lĩnh giáo kỹ xảo chiến đấu, vô tình phát hiện đôi song đao này.

Từ Tiểu Đông cầm trên tay thưởng thức, thân thể vậy mà không tự chủ được chuyển động, đánh ra một bộ công pháp bồ đào đao vô cùng chuyên nghiệp. Hắn ý thức được đây là một món đồ tốt, sau một phen truy vấn, Quý Tam Tư mới nói ra lai lịch đôi Bát Trảm đao này.

Từ Tiểu Đông đưa ra đề nghị mượn, tất nhiên Quý Tam Tư cũng không nguyện ý. Dưới bong bóng mềm dẻo cứng rắn của Từ Tiểu Đông, Quý Tam Tư mới đồng ý cho hắn mượn mấy ngày, nhưng cũng chỉ là một thanh đao trong đó mà thôi.

Từ Tiểu Đông dựa vào sự trợ giúp của thanh đao này, liên tục chiến thắng trên chợ đen. Hắn cầm một số tiền thưởng lớn, tính cách Từ Tiểu Đông vốn có chút liều lĩnh, có thanh đao này rồi nên càng không kiêng nể gì. Kết quả là trong lúc đó hắn đắc tội với một võ lâm đồng hành. Đối phương đưa ra quyết đấu, Từ Tiểu Đông quyết đoán đồng ý, cũng đi tới quán võ của đối phương ứng chiến!

Đối phương vốn là muốn nhục nhã hắn, lại không ngờ Từ Tiểu Đông có âm vật trong người, đánh ra một bộ bài tẩy cực kỳ xinh đẹp, hai ba lượt đã đánh ngã tất cả đối thủ trên mặt đất. Từ Tiểu Đông cảm thấy tự tôn của mình đã mất đi, vì vậy bèn bắt đầu gõ cửa khắp nơi. Sau khi Quý Tam suy nghĩ một hồi, lập tức tới cửa đòi thanh đao này, lúc này trên tay Từ Tiểu Đông cũng có ít tiền, muốn mua lại song đao, nhưng Quý Tam nghĩ đến sống chết không đồng ý.

Song phương bàn không xong, cuối cùng Quý Tam suy nghĩ ép hắn đưa ra một lời hứa! Sau khi Từ Tiểu Đông dựa vào lý do để nổi danh trong quán để tới đánh với hắn một trận. Thế nhưng trận chiến này Từ Tiểu Đông nhất định phải thua dưới tay hắn. Coi như Từ Tiểu Đông không muốn thua cũng không được, bởi vì đao bạc trên tay Quý Tam Tư có thể áp chế Xà đao của hắn.

Người ngoài có thể không lý giải được thanh danh, nhưng đối với người tập võ trọng yếu đến như thế nào thì ước định này khác nào ý nghĩa, làm cho Từ Tiểu Đông lập tức chắp tay dâng tặng thanh danh của mình cho Quý Tam Tư, còn Quý Tam Tư vừa không cần đắc tội với võ lâm cùng đồng hành, vừa có thể dương danh lập vạn.

Từ Tiểu Đông từ đó về sau, ngày nọ bắt đầu dần chìm xuống, mình làm sao đá quán, cuối cùng lại nổi danh là Quý Tam Tư. Hắn cảm thấy tức giận bất bình, hắn cũng nghĩ tới việc từ bỏ, nhưng hắn đã ký hợp đồng trực tiếp với mấy trang học trực tiếp của mấy nhà đó, còn làm không ít lời, không thể không tiếp tục đá xuống...

Không nghĩ tới lúc này, chuôi hạc đao vậy mà tự động chạy tới nhận chủ, Từ Tiểu Đông cho rằng đây là ông trời giúp mình, quét sạch buồn bực trong lòng. Hắn quyết định tìm Quý Tam Tư đánh một trận, hơn nữa lại triệt để đánh bại hắn, đoạt lấy danh hào Hưu chính tông!

Sau khi nghe xong, ta kinh ngạc một hồi, lời Quý Tam Tư nói hoàn toàn khác biệt, trong lúc nhất thời ta không cách nào phán đoán, rốt cuộc ai nói thật sự đây?

Nô lệ chín trăm tư bảy Chương âm vật...

Từ Tiểu Đông nói: "Trương tiên sinh, ngươi hiểu rồi chứ? Sư huynh của ta có tâm cơ sâu bao nhiêu, hắn muốn cướp đi tất cả của ta."

Ta còn không hiểu mà nói: "Danh tiếng chỉ có quan trọng như vậy thôi sao?"

Từ Tiểu Đông đột nhiên kích động hẳn lên: "Tên người, bóng cây, đại trượng phu sống trên đời, chẳng phải là để lại một thanh danh hay sao? Bằng không ngươi cho rằng ta điên cuồng đá quán là vì cái gì?"

Trong lòng ta cảm khái một hồi, người tập võ sợ nhất chính là loại tham niệm này, ta đột nhiên cũng hiểu rõ, vì sao lúc trước Xà Hạc song đao ở trên tay Quý Tam Tư lại mất linh.

Ta thở dài nói: "Không ngờ rằng, thật sự là biết người biết mặt không biết lòng."

Từ Tiểu Đông liên tục gật đầu: "Trương tiên sinh, ngươi nói rất đúng!"

Ta giơ tay nói: "Ta có thể nhìn thử đao không?"

"Có thể!"

Hắn đem cái hộp xóc đĩa cho ta mượn, ta từ bên trong lấy ra Xà Hạc Song Đao nâng trong tay, cái này so với Bát Trảm Đao Thần ngắn hơn một đoạn, lưỡi đao sắc bén dị thường. Ở trên thân đao đều điêu khắc đồ án một con rắn và hạc, dùng làm binh khí mà làm việc tương đối cổ xưa.

Nhưng vừa vào tay, ta đã mơ hồ cảm thấy không ổn!

Dương khí trên người ta có thể mạnh mẽ hơn so với người bình thường, kích khởi Xà Hạc Song Đao đang ngủ say, vốn phía trên nó chỉ có một đám âm khí nhàn nhạt, bây giờ đột nhiên đại thịnh. Hơn nữa đó là một cỗ âm khí sát khí rất nặng, làm cho ta không khỏi cảm giác thân thể xẹt qua một trận ý lạnh.

Cỗ âm khí kia như độc xà lan tràn tới người Từ Tiểu Đông, tựa hồ định khống chế hắn. Ta thầm nghĩ không ổn! Lập tức vận khởi dương khí cưỡng ép áp chế.

Đúng lúc này, đột nhiên Từ Tiểu Đông xuất thủ đoạt lấy song đao, khiến cho hắn thất kinh. Hắn nói năng lộn xộn: "Thật xin lỗi, Trương tiên sinh, ta đã đổi chủ ý, đao này đối với ta mà nói quá trọng yếu, ta không muốn người ngoài động vào nó mảy may..."

Ta ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên người Từ Tiểu Đông quấn quanh vài sợi âm khí. Ánh mắt hắn đỏ lên, khóe miệng chảy nước miếng, bộ dáng giống như con rắn đặc biệt đáng sợ.

Xà Hạc song đao đã phát triển thành khí linh, nó đã nhận ra nguy hiểm, cho nên mới chi phối thân thể Từ Tiểu Đông để cự tuyệt ta.

Ta dùng ngữ khí bình thản nói: "Từ tiên sinh, đao này đang cắn trả ngươi, không cần dùng sức lực của ngươi một tháng cũng sẽ bị ép khô, hiện tại ta lập tức làm một pháp sự trấn áp nó, ngay ở chỗ này, ta cam đoan nó sẽ không rời khỏi tầm mắt của ngươi, được không?"

Từ Tiểu Đông ôm song đao, dốc sức liều mạng lắc đầu: "Ngươi mời trở về, xin mời trở về!"

Người này đã hoàn toàn trở thành nô lệ của âm vật, ta nghĩ một chút, đúng rồi, hắn coi trọng nhất chính là thanh danh, liền nói: "Từ tiên sinh, nếu như ngươi chết rồi, thanh danh ngươi tích lũy xuống đây sẽ công dã tràng!"

"Vậy thì sao, không phải Hoắc Nguyên Giáp đã nói là con người không thể lựa chọn con bắt đầu từ chính bản thân mình, nhưng có thể lựa chọn kết cục của chính mình, chết ở trên võ trường là điều ta tự hào nhất!" Từ Tiểu Đông phẫn nộ rít gào.

Đó là lời thoại trong Hoắc Nguyên Giáp? Đó rõ ràng là lời thoại trong phim Hoắc Nguyên Giáp mà thôi.

Ta khuyên nhủ: "Ngươi còn không rõ sao? Âm vật này đang chi phối ngươi, chờ sau khi ngươi chết, nó sẽ tìm chủ nhân đời kế tiếp

tiếp tiếp tục tỷ thí, đến lúc đó danh tiếng của ngươi sẽ nhanh chóng bị nhấn chìm, ngươi sẽ không giữ lại thứ gì."

Câu nói này rốt cuộc đã có tác dụng. Bộ dạng của Từ Tiểu Đông như mới tỉnh mộng vậy, hắn chậm rãi đưa đao tới rồi nói: "Trương tiên sinh, kính xin ngài cứu ta một mạng!"

Ta nhìn vào mắt của hắn, thò tay lấy dao: "Ta nhất định sẽ giúp ngươi!"

Ngay khi bàn tay của ta chạm vào song đao, âm khí của song đao đột nhiên đại thịnh bao lấy toàn thân Từ Tiểu Đông. Hắn ta phát ra một âm thanh cứng rắn lạnh như băng từ trong cổ họng: "Cút, ta chán ghét ngươi!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Từ Tiểu Đông đột nhiên đoạt lấy song đao từ trong tay ta. Kết quả lưỡi đao sắc bén vạch trên bàn tay ta một cái, một cảm giác đau nhức kịch liệt truyền ra, máu huyết lập tức tuôn ra.

Ta kinh ngạc, đây là... Khí linh phụ thân?

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Từ Tiểu Đông đột nhiên giơ đao bổ tới ta. Ta né tránh đầu tiên, đao phong hiểm lướt qua ngay trước người ta.

Doãn Tân Nguyệt bị cảnh tượng này dọa tới mức hét lên một tiếng!

Sau khi chém qua một đao này, Từ Tiểu Đông cúi thấp đầu, thân thể liều mạng run rẩy như đang cố gắng đối kháng với song đao. Hắn nói năng năng lộn xộn: "Trương tiên sinh... Chạy mau... Ta không thể khống chế được nó..."

Ta không định chạy trốn mà rút Trảm Quỷ Thần từ sau lưng ra. Dưới ánh đèn, lưỡi đao màu xanh lá của Trảm Quỷ Thần Mặc tỏa ra ánh sáng âm u, triển khai tư thế nghênh chiến.

Điểm lý trí cuối cùng của Từ Tiểu Đông cũng bị cắn nuốt hoàn toàn, hắn từ trong cổ họng phát ra một trận gầm rú trầm thấp, hung ác tấn công ta, một đao liền đâm thẳng vào ngực ta.

Ta dùng đơn đao chống đỡ, một thanh đao khác đâm vào cổ tay hắn, muốn hắn mất đi sức chiến đấu.

Từ Tiểu Đông vậy mà không thèm để ý tới, khóe miệng nhếch lên cười, tiếp tục tấn công chỗ yếu của ta. Khí linh này vô cùng giảo hoạt, nó biết ta không muốn tổn thương đến tính mạng của Từ Tiểu Đông, vì thế có chỗ dựa là không sợ hãi, ra chiêu tàn nhẫn muốn đẩy ta vào chỗ chết!

Giao thủ được hơn bốn mươi hiệp, cả người Từ Tiểu Đông như một bóng đen, hắn như một con chó điên cắn chặt không buông.

Ta tuy được chân truyền của Mục Thiên Cương, nhưng vẫn luôn phòng ngự, mũi đao quỷ dị kia một khắc không rời yết hầu và trái tim của ta.

Đột nhiên Từ Tiểu Đông phun ra một ngụm máu, nhân cơ hội này một cước ta đá trúng bụng của hắn khiến Từ Tiểu Đông lùi về sau mấy bước, ánh mắt lộ ra một tia khủng hoảng. Ta thấy được đây là ý thức của mình.

"Từ tiên sinh, mau ném song đao đi, nó đang khống chế ngươi!" Ta kêu lên.

"Không, không, không được qua đây!"

Từ Tiểu Đông đột nhiên dùng sức đẩy cửa phòng ra. Khi ta đuổi theo ra ngoài, hắn đã bỏ trốn mất dạng!

Sau khi chiến đấu kết thúc, toàn thân ta lỗ chân lông giống như phun ra, trong nháy mắt toát ra một tầng mồ hôi lạnh, trái tim cũng theo đó đập thình thịch.

Doãn Tân Nguyệt vội vàng lấy ra một cái khăn tay băng bó vết thương trên tay, nói: "Ông chồng, chuyện này là sao, sao đột nhiên lại đánh nhau vậy..."

"Ta đã đánh giá thấp đôi Bát Trảm đao kia, nó đã mất đi khống chế." Vẻ mặt của ta ngưng trọng nói.

"Cái này ta không hiểu nổi, trên song đao này không phải không có âm linh sao? Vì sao lại biến thành thế này?" Doãn Tân Nguyệt buồn bực nói.

Ta giải thích, tình huống lần này tương đối đặc biệt, bản thân song đao vốn có dục vọng chiến đấu, mà Nghiêm Khuyết là Âm Linh vô cùng thiện lương, nàng luôn áp chế song đao. Cho nên sau khi nàng bị đuổi ra ngoài, song đao liền mất đi khống chế bùng nổ.

Từ Tiểu Đông bỏ chạy, nhưng ta cũng không muốn đuổi theo, bèn nói với Doãn Tân Nguyệt: "Chúng ta về trước đây!"

Sau khi lên xe, ta phát hiện tay mình run không nổi xe, liền gọi Doãn Tân Nguyệt làm thay. Ta hít một hơi thuốc phòng ngự mà kinh hãi, tuy nói trước đây ta cũng có qua không ít kinh nghiệm thực chiến, nhưng lần này lại là một phen hung hiểm khác!

Sinh tử chiến đấu chỉ có đương sự thì mới có thể cảm nhận rõ ràng được. Ta nghe nói sau khi người trong võ lâm luận võ sẽ sợ tới mức đái ra quần, ta lén lút kiểm tra quần mình một chút. May là tiểu huynh đệ nhà ta khá hăng hái, không khiến ta bêu xấu trước mặt Doãn Tân Nguyệt.

Chương thứ chín trăm bốn mươi tám bị cắt đứt, bạch y hiện lên.

Sau khi trở lại tiệm, ta tên Doãn Tân Nguyệt đi về trước, mình còn có chuyện quan trọng phải làm!

Ta đóng cửa tiệm lại, đem song đao cung phụng đốt chút giấy vàng và đàn hương, nói: "Tiền bối, lần ủy thác này ta sợ là không cầm xuống được, hay là như vậy đi! Ta tìm cho ngươi một món âm vật khác, hoặc là ngươi dứt khoát bám vào đao của ta."

Vừa dứt lời, chỉ thấy ba cây đàn hương trong lư hương đã bị cắt đứt, xem ra Mục Cương tiền bối đang giận ta, không muốn tiếp nhận cung phụng.

Ta vô kế khả thi, liền nằm ở trên giường suy nghĩ đối sách, vậy mà ngủ thiếp đi. Một giấc ngủ này khiến trong đầu ta không ngừng hiện ra cảnh tượng giao thủ cùng Từ Tiểu Đông, gương mặt hung thần ác sát kia còn có ánh mắt như con rắn độc!

Ta có loại ác mộng này, trên người không ngừng toát mồ hôi, đột nhiên những hình ảnh này cũng không có nữa, một cô gái áo trắng từ từ xuất hiện trong giấc mơ của ta, lập tức yên tâm không ít. Nghiêm Mục chắp tay sau lưng đứng trước mặt ta, đôi mi thanh tú cau lại, giống như mang theo vài phần tức giận, ta nói: "Tiền bối, ngươi tha cho ta đi! Từ Tiểu Đông Đao không rời người, lại không chịu hợp tác, ngươi bảo ta làm sao đem đồ vật đến tay được."

Nghiêm Lan đột nhiên đá ta một cước, ta liền tỉnh lại, mở mắt ra nhìn, song đao vốn đặt ở đầu giường rơi xuống đất.

Ta đưa tay nhặt nó, trong nháy mắt ta nắm chặt chuôi đao, đột nhiên một cỗ run rẩy khác thường, theo song đao truyền khắp toàn thân ta. Ta lại trực tiếp lộn nhào, thân thể không thể khống chế được mà bay múa...

Bộ đao pháp này so với bồ đoàn đao pháp càng thêm mãnh liệt, như nước chảy mây trôi, một tay dương cương dị thường, một tay khác âm nhu không gì sánh được, hai tay phối hợp đến mức không chê vào đâu được. Toàn bộ đao pháp biến hóa vô cùng, ta múa đủ cân nhắc mới đánh xong toàn bộ.

Ta mệt đến thở hổn hển, nhưng trong lòng lại vui sướng. Tuy nói ta không phải là người tập võ đứng đắn, nhưng cũng có thể cảm nhận được chỗ ảo diệu trong đó!

Nghe nói võ lâm tông sư xưa đây đều ẩn giấu đòn sát thủ, bộ đao pháp tinh diệu này, có lẽ chính là bí mật bất truyền khi còn sống của Nghiêm Hoàng!

Còn không đợi ta thở xong, thân thể lại không chịu khống chế tự động khiêu vũ lên, xem ra tiền bối Hưu quyết tâm muốn truyền thụ bộ đao pháp này cho ta.

Ta từ buổi tối Cửu Cửu Vũ đến hừng đông, cuối cùng cả người mệt mỏi ở trên mặt đất, ngực phập phồng liên tục, nói: "Tiền bối, ngươi cũng không cần nóng lòng cầu thành như vậy chứ? Tập võ nào có chuyện tối nay nhanh chóng hoàn thành. Hơn nữa, ta cũng không phải kỳ tài võ học gì, ngươi để ta chậm rãi tiêu hóa nhé?"

Còn chưa dứt lời, tay phải ta đang cầm đao bỗng nhiên tự động giơ lên, đập vào đầu ta ba cái thật mạnh, đau đến mức nước mắt ta cũng muốn chảy xuống.

Tuy rằng ta và Tư Sinh tiền bối không có một câu trao đổi nào, nhưng ta cũng cảm nhận được tâm tình nàng ta với đồ đệ vô dụng này vừa yêu vừa hận, loại cảm giác này hết sức vi diệu.

Lúc này thân thể của ta lại tự động đứng lên, nhưng giờ phút này ta đã mệt đến sức cùng lực kiệt, nói gấp: "Tiền bối, tiền bối, ta không học nữa, để ta nghỉ một lát! Ta thật sự nuốt không trôi."

Kinh Xuân tiền bối làm sao để ý tới ta? thao túng cơ thể của ta lại múa lên, ta thật sự gọi là mỗi ngày đều không nên, gọi đất đất mất linh.

Một mực bị buộc phải luyện đến sáng sớm, toàn thân trên dưới của ta đã sớm ướt đẫm mồ hôi, giống như mới được vớt ra từ trong nước. Đang chuẩn bị đi tắm, đột nhiên nhận được một cái máy truyền tin, là Quý Tam Tư gọi đến, hắn bối rối nói: "Trương tiên sinh, xảy ra chuyện rồi."

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Từ Tiểu Đông tỷ võ sớm đến hôm nay, hiện tại hắn đã đến võ quán rồi, ngươi mau tới giúp ta." Quý Tam nghĩ ngợi rồi cầu khẩn.

"Cái gì?" Ta hơi sửng sốt một chút, nói: "Ngươi chờ ta, ta lập tức đến!"

Ta vặn vắt khăn lông lau mồ hôi trên người, mặc xong quần áo lập tức lái xe chạy tới Võ quán, trên đường đi phát điện cho Doãn Tân Nguyệt, kêu nàng tới vội vàng.

Đột nhiên ta đột nhiên hiểu ra, Nghiêm Hòa Tự tại sao phải nóng lòng truyền thụ cho ta bộ đao pháp tinh diệu này. Giữa cô ta và xà hạc song đao nhất định có cảm ứng nào đó. Cô ta đã biết ý đồ của đối phương từ sớm, cho nên mới "trự huấn luyện đột kích" tên đệ tử này của ta.

Chẳng qua, đao pháp của nàng truyền cho ta chẳng lẽ bảo ta đi đánh bại Từ Tiểu Đông?

Thực ra tối hôm qua ta suy nghĩ rất nhiều biện pháp hàng phục Xà Hạc song đao, đều cảm thấy không đáng tin cậy chút nào, trực tiếp đánh bại Từ Tiểu Đông tựa hồ là biện pháp trực tiếp nhất. Nửa năm qua Từ Tiểu Đông trăm trận trăm thắng, nếu có thể làm ngạt nhuệ khí của hắn, thừa dịp này hạ song đao nhất định dễ dàng.

Thế nhưng ta không muốn thử biện pháp này, bởi vì ta cũng không muốn giao thủ với Từ Tiểu Đông nữa...

Lúc ta chạy tới võ quán, phát hiện đã có không ít ký giả tới, Doãn Tân Nguyệt đang chờ ta ở cửa, Quý Tam Tư nghĩ, đón chúng ta vào văn phòng nói: "Trương tiên sinh, chuyện này xảy ra quá đột ngột, ngươi cầm Song Đao về chưa?"

"Không có." Ta lắc đầu nói.

Quý Tam lập tức ôm đầu: "Vậy phải làm sao bây giờ, bảo ta đi đánh với Từ Tiểu Đông, ta khẳng định không phải đối thủ."

"Quý tiên sinh, ta có chuyện muốn xác nhận một chút với ngươi."

"Ngươi cứ nói." Quý Tam gật gật đầu.

"Có phải lúc trước ngươi bảo Từ Tiểu Đông cố ý bại bởi ngươi không?"

Quý Tam sửng sốt, vẻ mặt uể oải nói: "Nhất định là Từ Tiểu Đông nói cho ngươi à? Việc đã đến nước này, ta cũng không có gì phải dấu diếm nữa. Dù sao năm đó ta cũng là đệ tử ưu tú nhất của năm đó, trận tỷ võ quốc gia khiến ta tiếng xấu lan xa, về sau lại nhìn thấy Từ Tiểu Đông đá chiêu bài ngang bốn phía quán ăn., Hồng được phát tử, trong lòng ta có thể nào từ bỏ ý đồ? Cho nên ta mới đưa ra điều kiện này, dù sao hắn vốn là người chỉ còn hai bàn tay, nhưng ta không giống, ta là trưởng lão võ quán, là Hưu chính tông, ta phải trả lại danh tiếng cho ta!"

Ta lắc đầu nói: "Quý tiên sinh, ngươi sai rồi, có lẽ Từ Tiểu Đông đã từng không còn gì cả, nhưng bây giờ thanh danh của hắn vang xa, so với ngươi thì không thua nổi."

Quý Tam cười sầu thảm: "Song đao này vốn là ta mua về, kết quả lại thành công Từ Tiểu Đông. Ta thật sự không cam lòng, thật sự không cam lòng..."

Ta cười lạnh nói: "Ngươi có biết lúc trước song đao trên tay ngươi mất linh không?"

"Vì sao?" Quý Tam suy nghĩ hỏi.

"Bởi vì Âm Linh ký cư ở trên song đao của Nghiêm Cương Thánh Địa, Mục Cương tiền bối cả đời làm việc khiêm tốn, nàng tuy rằng võ nghệ siêu quần, nhưng chưa bao giờ tranh cường háo thắng. Trong mắt nàng, người tập võ không nên theo hư danh, cho nên nàng mới cố ý không giúp ngươi." Ta thở dài nói.

Quý Tam Tư nói: "Trương tiên sinh, người khiêu chiến ta thì ở bên ngoài đại khái, hiện tại ngươi nói với ta những cái này có ích lợi gì? Ta không có lòng dạ rộng rãi của Thánh Tự tiền bối, danh tiếng chính là mệnh của ta, là tất cả của ta, nếu ngươi có thể nghĩ cách vãn hồi thanh danh của ta, ta có thể trả bất cứ giá nào!"

Nói xong, hắn lấy giấy chuyển tiền vốn ra, nhanh chóng lấp vào một ngàn vạn đưa tới.

Ta tuyệt đối không nghĩ tới Quý Tam vì thanh danh mà làm được như vậy, vì thế nói: "Được! Ta có một chủ ý, không phải ta học võ quán của ngươi nửa tháng sao? Trên danh nghĩa ta tính là đồ đệ của ngươi..."

Quý Tam Tư trừng to mắt: "Trương tiên sinh, ý của ngươi là, ngươi thay ta đi tiếp nhận khiêu chiến."

"Đúng vậy, tuy nhiên ngươi phải giúp ta một chuyện nhỏ, đuổi ký giả ra ngoài, bởi vì kế tiếp sẽ phát sinh một vài chuyện không thể tưởng tượng nổi, nếu như lộ ra ngoài thì sợ sẽ đưa tới một vài phiền phức không cần thiết!" Ta đáp.

Quý Tam vội vàng đồng ý. Ta dặn dò Doãn Tân Nguyệt, bảo nàng ra ngoài mua giúp ta vài thứ đồ. Lý Ma Tử không có ở đây nên nàng đành phải làm thay công việc trợ lý này.

Sau khi Doãn Tân Nguyệt rời đi, Quý Tam Tư viết một sớ, bảo đệ tử của thủ hạ đuổi hết đám ký giả ra ngoài, bên ngoài lập tức ầm ĩ lên. Mặc dù những ký giả kia không tình nguyện, nhưng tú tài gặp phải binh lính, cuối cùng vẫn bị đánh văng hết ra ngoài.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng vỗ cửa, Quý Tam Tư mở cửa nhìn vào, không ngờ lại là Từ Tiểu Đông. Hắn tức giận bất bình nói: "Quý Tam Tư, ngươi có ý gì, tại sao lại oanh đuổi toàn bộ phóng viên của ta đi, là sợ trước mặt mọi người xuất hải dương sao?"

Ánh mắt Từ Tiểu Đông đột nhiên chú ý tới ta, Tiểu Tiểu kinh ngạc một chút: "Ồ, sao ngươi cũng ở đây?"

Ta nói: "Ta tới để khiêu chiến ngươi!"

Từ Tiểu Đông cười to: "Quả nhiên các ngươi cá mè một lứa, thật ngại quá, hôm nay ta tới khiêu chiến sư huynh của ta mà ngươi không có tư cách đó."

"Tại sao ta lại không có tư cách chứ, ta là học viên ở đây, cũng coi như là môn đồ của Quý Tam Tư." Ta đáp.

"Nói hươu nói vượn, ngươi bớt giả bộ như vậy đi!" Từ Tiểu Đông chỉ vào mũi ta mắng.

Lúc này Quý Tam Tư lấy ra một phần tư liệu ghi trong hồ sơ lúc trước, chứng minh ta đúng là học viên nơi này, sợ Từ Tiểu Đông không chấp nhận, ta lại bổ sung thêm: "Đợi đến lúc ngươi đánh bại được ta sẽ khiêu chiến với Quý sư phụ cũng không muộn."

Quý Tam liều mạng nháy mắt ra hiệu, ra hiệu ta không nên nói như vậy, ta không để ý tới, tiếp tục nói với Từ Tiểu Đông: "Nhưng nếu ngay cả học viên như ta đây mà ngươi cũng đánh không lại, vậy cũng không cần phải đi khiêu chiến người khác nữa..."

Từ Tiểu Đông là một người tâm cao khí ngạo, lập tức đồng ý: "Được, trước hết ta chơi đùa với ngươi một chút!"

Song đao thứ chín trăm bốn mươi chín đấu với song đao!

Ta cùng Từ Tiểu Đông đi vào sân bãi trong quán võ, không ít học viên dừng lại quan sát xung quanh, còn có mấy vị võ lâm cùng nhau đồng hành. Bọn họ ngồi sau một cái bàn dài, đảm nhiệm trọng tài và công chứng viên của quán đá lần này.

Hóa ra quán đá đứng nghiêm như vậy, ta còn tưởng rằng đều giống như trong phim, một cước đạp cửa hất văng, chỉ vào đạo họ muốn khiêu chiến ai chứ.

Quý Tam Tư cho người tìm một bộ phục luyện công thay cho ta, nhỏ giọng hỏi: "Trương tiên sinh, ngươi có nắm chắc không? Ngươi mới học ở đây nửa tháng mà bộ ngựa cũng không vững chắc, có thể đánh thắng được Từ Tiểu Đông sao?"

Ta ra vẻ thần bí nói: "Ngươi yên tâm, ta tự có cao nhân truyền thụ võ nghệ, sẽ không thua Từ Tiểu Đông."

Lúc này Doãn Nguyệt mới quay về, mua một túi đồ mà ta muốn, dặn dò: "Ông chồng, ông ngàn vạn lần phải cẩn thận, đao kiếm không có mắt, nếu ông bị thương, ta và Tiểu Phàm nên làm gì?"

"Yên tâm, yên tâm, Long Tuyền sơn trang ta đều đã đánh, sợ một phàm nhân như hắn sao?" Ta đáp.

Doãn Tân Nguyệt tức giận nói: "Thiếu nghiêm chỉnh đi, Từ Tiểu Đông rất khó đối phó đấy."

Luận võ chính thức bắt đầu, ta và Từ Tiểu Đông mỗi người đứng một bên sân, nhân chứng chứng chứng chứng chứng kiến khuôn mặt xa lạ của ta, bắt đầu châu đầu ghé tai. Quý Tam Tư Ký vội vàng giải thích là ta đắc ý với hắn, bởi vì hôm nay thân thể hắn rất không thoải mái, khiến ta thay thế ứng chiến.

Công chứng sau khi kiểm tra qua vũ khí của hai bên, tiếng hô bắt đầu, Từ Tiểu Đông đột nhiên tấn công hắn xuống núi giống như mãnh hổ, Bát Trảm đao trong tay đâm thẳng vào chỗ yếu hại của

ta.

Tiểu tử này, ra tay chính là chiêu tàn nhẫn!

Ta tránh đi mũi nhọn của hắn, lùi lại mấy bước. Người đứng xem lập tức thổn thức, cho rằng ta không phải là đối thủ của Từ Tiểu Đông.

Đợi đến khi Từ Tiểu Đông đánh ra một chiêu này xong, đao phải của ta đột nhiên tấn công như cuồng phong bạo vũ. Từ Tiểu Đông không cần suy nghĩ cũng chuẩn bị chống đỡ. Một chiêu này của ta lại là giả vờ đánh ra một thương, đao bên trái lạnh như băng đâm thẳng vào bụng của hắn.

Từ Tiểu Đông vẻ mặt kinh hãi, vội vã lui về phía sau!

Ta nhanh chóng xông tới, song đao không ngừng tung bay, không ngừng phát động tấn công. Từ Tiểu Đông bị ép không ngừng lui về phía sau, vẻ mặt càng ngày càng bối rối, bởi vì ta căn bản không dùng chiêu số trong đao pháp Hưa.

Thấy ta chiếm thượng phong, trên sàn lập tức truyền đến một trận trầm trồ khen ngợi như núi thở biển gầm.

Từ Tiểu Đông bị bức bách, đột nhiên hắn hét lớn một tiếng, vung đao bổ xuống đầu ta. Người đứng xem lập tức hít sâu một hơi. Nhưng loại chiêu số bạo lực này, sơ hở cũng phi thường lớn!

Ta trực tiếp dùng chuôi đao đâm mạnh một phát vào cánh tay của hắn, cánh tay Từ Tiểu Đông lập tức bị bẻ gãy. Ta nhanh chóng thay đổi cán đao, đập về phía ót của hắn.

Lúc trước Âu Thắng Thiên từng nói với ta, Trảm Quỷ Thần song đao chia làm nhất âm nhất dương, âm vi thiên hạ chí âm, dương vi thiên hạ chí dương.

Trong dương đao ẩn chứa dương khí to lớn, gặp phải người bị quỷ quái phụ thể, chỉ cần dùng sống lưng đao gõ nhẹ lên đầu đối phương, quỷ quái sẽ lập tức đào tẩu.

Đòn đánh này nếu thành công, chiến đấu sẽ kết thúc sớm!

Đáng tiếc kinh nghiệm thực chiến của Từ Tiểu Đông rất phong phú, hắn nghiêng đầu né tránh, sau đó nhào tới trước mặt ta.

Cảnh tượng này có thể nói là vô cùng mạo hiểm. Chúng ta quấn lấy nhau, mũi đao cách cổ đối phương không đến mấy công trạng, Từ Tiểu Đông đột nhiên hét lớn một tiếng, một tay ném ta ra ngoài.

Ta tuyệt đối không ngờ hắn lại giở trò này, nhưng luận võ vốn là thay đổi trong nháy mắt, kinh nghiệm thực chiến ta kém xa hắn.

Khí lực của Từ Tiểu Đông cũng thật lớn, ta bị ném ra hơn hai mét, thân thể không tự chủ được lảo đảo một cái. Ngẩng đầu nhìn thấy Từ Tiểu Đông kêu gào ta chạy tới, hai mắt đỏ ngầu, quanh quẩn một cỗ âm khí. Hắn nhảy dựng lên, song đao giơ lên cao, bổ thẳng từ trên đỉnh đầu ta xuống.

Hiện trường phát ra một tràng tiếng kinh hô, chiêu này của Từ Tiểu Đông đã phạm quy nghiêm trọng, căn bản hắn muốn giết ta!

Từ Tiểu Đông nhìn qua hung thần ác sát, trong lúc nhất thời ta cũng không biết nên làm cái gì cho phải?

Đột nhiên thân thể của mình bắt đầu chuyển động, vứt bỏ hai thanh đao Trảm Quỷ Thần, nắm thành nắm đấm, phốc phốc phốc mấy tiếng, ở trước ngực Từ Tiểu Đông liên tục đánh hơn mười nhát.

Lúc ấy Từ Tiểu Đông vẫn còn ở giữa không trung, bộ quyền pháp liên hoàn này thật sự quá nhanh, nhanh đến mức ta cũng không nhìn rõ được bóng dáng của mình. Sau khi đánh xong, chân Từ Tiểu Đông còn chưa rơi xuống đất, danh xứng với thực là "Đánh".

Cuối cùng ta trực tiếp đá một cước vào ngực Từ Tiểu Đông, đưa hắn ra ngoài mấy mét, một cước này thực sự quá mạnh, chấn động đến mức chân của ta tê dại.

Sau khi đánh xong ván này, ta mơ hồ cảm giác trên người mình quấn quanh một cỗ âm khí, nhưng đó là một cỗ thiện khí tường hòa. Vừa rồi là Tưởng Kiền tiền bối giúp ta, trong lòng ta cảm kích một phen, nghĩ thầm lần này trở về nhất định phải đốt nhiều tiền giấy cho lão nhân gia một chút.

Từ Tiểu Đông trực tiếp giống như chó ăn cứt nằm rạp xuống, lúc này ta mới chú ý tới mấy người trên chiếu trọng tài đều đứng dậy, không ít người trừng mắt tròn xoe, miệng há to, lẩm bẩm: "Đây chính là Hưu chính tông thất truyền đã lâu sao?"

Một ông lão cao giọng tuyên truyền: "Trận tỷ võ này, Đệ Xuân Môn Thắng!"

Đám học viên đứng ngoài quan sát chợt reo lên tán thưởng, Doãn Tân Nguyệt cùng Quý Tam Tư chuẩn bị tới an ủi ta, lúc này ta mới chú ý tới song đao trong tay Từ Tiểu Đông đang không ngừng phóng ra âm khí bao lấy thân thể của y, quát lên với hai người bọn họ: "Đừng tới đây!"

Hai người sửng sốt một chút, lúc này Từ Tiểu Đông chậm rãi đứng lên, tư thế vô cùng quỷ dị, đứng thẳng tắp lên, hai mắt hắn một mảnh huyết hồng, hàm răng cắn đến mức kêu răng rắc, từ trong cổ họng phát ra thanh âm trầm thấp: "Ta muốn làm thịt ngươi!"

Trọng tài lập tức kêu ngừng: "Từ Tiểu Đông, cuộc luận võ đã kết thúc, lập tức buông đao xuống."

Từ Tiểu Đông không thèm để ý tới, như một cơn gió lốc lao tới, song đao lăng lệ ác liệt thi triển công kích. Ta sớm đoán được kết quả sẽ như thế này, ung dung ứng chiến.

Chúng ta giao thủ trong chớp mắt, kịch liệt hơn cuộc tỷ thí vừa rồi mấy chục lần, những người ở đây đều sợ đến ngây người.

Lúc này Từ Tiểu Đông đã hoàn toàn mất đi tâm trí, căn bản cũng không phòng ngự chiêu số của ta, may mà tối hôm qua có đao pháp mà Hư Thiên tiền bối truyền thụ cho ta, vậy mà có thể khắc chế sát chiêu hoàn mỹ của hắn, dần dần ta chiếm thượng phong!

Thế nhưng ta quên mất một chuyện, khi còn sống Tư Kỳ tiền bối nghiên cứu bộ đao pháp này, đây cũng là lúc Xà Hạc Song Đao dùng tới, Xà Hạc song đao bảo tồn trí nhớ kiếp trước của nàng, vậy mà sử dụng chiêu thức giống ta như đúc.

Chuyện này ta có chút không ứng phó được, nói thế nào đi nữa thì ta cũng là loại người nửa đường xuất gia mà thôi, lúc này Anh Cương tiền bối lại một lần nữa chi phối thân thể của ta, chìm xuống bình tĩnh đánh với Từ Tiểu Đông.

Ta dứt khoát nghe lệnh, đem thân thể giao cho tiền bối Khoảnh hoa tuyết để ứng phó. Loại cảm giác này phi thường kỳ diệu, ta mặc dù thân ở trong đó, lại là một người đứng xem, nhìn thấy bốn thanh đao ở giữa không trung rất nhanh đánh ra tia lửa, múa thành một mảnh băng thiên tuyết địa.

Đây chẳng khác nào một trận quyết đấu đỉnh cao võ lâm!

Đột nhiên, Nghiêm Lan một đao đâm trúng bả vai Từ Tiểu Đông, động tác của hắn lập tức chậm lại, ta thất thanh kêu lên: "Tiền bối, đừng thương tổn tính mạng hắn!"

Nhưng nàng đâu để ý tới ta, lại đâm thêm một đao vào bả vai khác của Từ Tiểu Đông, cả người Từ Tiểu Đông hoàn toàn không khống chế được, bất chấp tất cả mọi thứ, vung đao chém lung tung.

Nghiêm Lan Lan lại như một con hạc trắng linh hoạt, thân pháp linh hoạt chạy loạn bên ngoài công kích của đối phương, song đao nổi lên hoàn toàn không dính được chút nào của ta.

Đột nhiên một đao Nghiêm Cương đột nhiên đánh bay đao trong tay trái của Từ Tiểu Đông. Thanh đao kia cắm trên mặt đất, không ngừng rung động, khiến cho người đứng xem kinh ngạc thốt lên.

Từ Tiểu Đông gào thét quái dị, bất chấp tất cả một đao bổ tới, lông mày nghiêm Thánh Thiên Cương đạp chân trái về phía trước một cái, lông mày nhíu lại, sử dụng tuyệt học cả đời của nàng - Tư Thiên Cương quyền!

Chỉ nghe thấy mấy chục tiếng phốc phốc trầm đục vang lên liên tục, rõ ràng mắt ta nhìn thấy bụng Từ Tiểu Đông cũng bị đánh xẹp xuống. Ta nghe thấy tiếng xương sống hắn uốn lượn, sau đó thân thể hắn "Vù" một tiếng bay ra xa mấy mét, ngã trên mặt đất không thể đứng dậy nổi.

Hiện trường yên lặng trọn vẹn năm giây, sau đó vang lên một tràng vỗ tay đinh tai nhức óc, ta thở ra một hơi thật dài, quả là ta hổ thẹn khi nghe thấy tiếng vỗ tay này, người vừa đánh bại Từ Tiểu Đông không phải là ta...

Trước mắt cũng không phải là lúc rối rắm những thứ này, ta tên Doãn Tân Nguyệt đem tài liệu tới, ta đi qua nhặt song đao của Từ Tiểu Đông, cắm ở giữa chỗ này. Đánh mấy con Hoàng Lương, trộn lẫn máu Hoàng Lương vào mực, nhanh chóng vẽ một cái đại trận phong ấn âm khí chung quanh, sau đó rải một ít chu sa bên ngoài đại trận.

Có thể thứ này có thể là từ lúc ta sinh ra đến nay, lần thứ nhất hàng phục âm vật trước mặt nhiều người như vậy, không ít người lộ ra vẻ mặt hoang mang, ta nói với bọn họ: "Mau mở hết cửa sổ ra!"

Ta ngồi xếp bằng bên trận, thầm niệm chú ngữ, đại trận phát huy tác dụng, không ngừng hấp thu âm khí của song đao!

Hôm nay ánh nắng vô cùng tốt, có thể nói thiên thời địa lợi, đôi song đao kia tuy còn đang không ngừng run rẩy phản kháng, nhưng bất quá là vây thú chi đấu, rất nhanh âm khí phía trên đã hoàn toàn bị hóa giải mất.

Ta đi tới nhặt lên song đao, nói với Thạch Hạo tiền bối: "Tiền bối, trở lại chỗ trước kia của ngươi đi."

Một sợi âm khí từ trong lòng ta bay ra, xoay quanh đỉnh đầu của ta một chút, tựa hồ mang theo vài phần lưu luyến không rời, sau đó chui trở về song đao.

Song đao Xà Hạc đột nhiên tỏa ra một trận dị sắc, nhưng thoáng cái liền biến mất, ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như là vật quy nguyên chủ.

Quý Tam Tư đi tới hỏi: "Trương tiên sinh, ngươi hàng phục nó rồi?"

"Vâng!" Ta đáp.

"Đao này..."

Ta cười nói: "Quý tiên sinh, chẳng phải chúng ta nói trước, đồ về ta sao?"

Quý Tam có chút không nỡ, than thở một tiếng nói: "Trương tiên sinh, ngươi nói xem ta có phải bị ngu không, vốn định dựa vào thanh danh tốt trong hai thanh đao này, kết quả là giỏ trúc múc nước một hồi, kết quả là chẳng đạt được cái gì cả."

Ta vỗ vỗ bả vai hắn ta nói: "Ngươi coi như là nộp một số học phí vậy!"

Võ công của Trung Quốc có nguồn gốc xa xưa, nó đại biểu cho một loại văn hóa, một loại tinh thần vĩ đại.

Đem chữ Võ tách ra, chính là hai chữ "Ba" "Ba", cho nên chân lý võ thuật không phải thật hiếu chiến tàn nhẫn, mà là bảo vệ nhỏ yếu, trong sạch làm người.

Năm đó chuyện của Tưởng Lan tiền bối rất điệu thấp, chăm coi nghiêm ngặt võ đức mà một người tập võ nên, thế nhưng hậu nhân của nàng lại có ý đồ lợi dụng võ thuật để phát tài, đến hồng lên, ngay cả song đao nàng ký thân cũng bị xem như là công cụ tranh đoạt lợi ích.

Ta chỉ muốn nói, tội gì chứ?

Tuy Từ Tiểu Đông bị thương, nhưng Hưu tiền bối lại hạ thủ lưu tình, cũng không có thương tổn đến chỗ yếu hại của hắn.

Hắn rất nhanh bắt đầu ở trên mạng lưới đắc ý, bất quá không có xà hạc song đao trợ giúp, thực lực của hắn giảm đi nhiều, rốt cuộc bị một vị Thái Cực cao thủ Trần gia rãnh đảo đánh thành vị cao lớn đứt gãy, nửa đời tiếp theo ngay cả đi tiểu cũng cần cái ống của hộ sĩ...

Một chuyến ủy thác ta thu hoạch không nhỏ, kiếm được một ngàn vạn thù lao, đã nhận được Xà Hạc song đao, còn học được một bộ đao pháp lợi hại.

Đao này tạm thời ta không có ý định ra tay, một mặt ta biết tính nết của trung hoa đào tiền bối, nàng không thích bị người ta biến thành công cụ, trừ phi thật sự tìm được người mua thích hợp nhất, nếu không ta tuyệt không ra tay.

Mặt khác, gần đây ta còn đang nghiên cứu Trảm Quỷ Thần song đao, ngẫu nhiên còn có thể mời Hưu tiền bối chỉ điểm.

Bộ đao pháp này âm dương biến hóa, ảo diệu vô cùng, Tiên Tư tiền bối khi còn sống có khả năng chưa đặt tên cho nó, cho nên vãn bối này đặt cho nó một cái tên gọi là "Âm Dương đao pháp"!

án thiếu nữ mất tích lần thứ chín trăm năm mươi lẻ một trăm năm...

Một ngàn vạn, cộng thêm một bộ Âm Dương đao pháp, xem như là một số câu số viên mãn trong lần họa này.

Trong khoảng thời gian này, Doãn Tân Nguyệt đã quay một bộ phim truyền hình về phe phái, nàng đảm nhiệm chế tác phiến phim, không tiếp tục đi ngang qua cửa hàng, ta liền ở nhà tiếp tục luyện tập đao pháp, trở mình lật võ khí chiến đấu.

Rất nhanh, một bộ Âm Dương đao pháp đã được ta luyện đến lô hỏa thuần thanh, ta tự tin dù gặp Âm Linh cấp bậc Quỷ Vương cũng có sức đánh một trận!

Hôm nay một nam tử trung niên ăn mặc rất mới mẻ đi vào trong tiệm, hắn để râu ria hình chữ Sơn của Baker, đeo một bức đèn Phản Quang, giống như là ngôi sao điện ảnh. Ta nghĩ chắc đây là khách hàng lớn, nên tới đây ân cần chào hỏi, người tới mở miệng nói: "Tiểu ca Trương gia, đã lâu không gặp, gần đây buôn bán vẫn ổn chứ?"

Nói xong hắn lấy Thận Hậu xuống, ta sửng sốt trọn vẹn năm giây, kinh hỉ kêu lên: "Lý Ma Tử? Ngươi về võ hán lúc nào vậy, chết tiệt ta cũng không nhận ra ngươi."

Lý Ma Tử cười gãi gãi đầu, nói thân hình này đều là Hạ lão sư cho hắn mò mẫm, quả nhiên người ta dựa vào y phục phật tựa vào kim trang, Lý Ma Tử thay đổi trang phục, toàn bộ cảm giác đã hoàn toàn khác, hoàn toàn không kém mấy thúc thúc trong phim.

Hạ lão sư thật sự là một đại thúc dịu dàng động lòng người khống chế, có thể gặp gỡ nàng cũng là phúc phận của Lý Ma Tử.

"Ta hỏi: "Sao ngươi lại trở về?"

"Không phải mười một nghỉ sao? Giáo viên trường huấn các giáo viên đi chơi một vòng, tiểu ngốc gần đây học tập bổ túc, áp lực rất lớn, Hạ lão sư dẫn nó đi thả lỏng một chút." Lý Ma Tử nói.

"Vì sao ngươi không cùng đi, một nhà ba người tốt biết bao." Ta cười nói.

Lý mặt rỗ cũng cười theo: "Chẳng phải ta đang nghĩ tới ngươi sao? Quay lại xem một chút."

"Vậy vừa vặn, thời gian tháng mới này cũng không ở đây, chúng ta hai ngày này hảo hảo tụ họp."

Ta qua cửa hàng rồi ra ngoài tìm quán ăn, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm. Trận này xảy ra quá nhiều chuyện, đại khái ta đều nói với Lý Ma Tử một lượt, biết được dưới cơ duyên xảo hợp ta đã nhận được Trảm Quỷ Thần song đao. Lý Ma Tử thổn thức một hồi: "May mà số ngươi gặp may mắn, bằng không thì ta phải đốt giấy cho ngươi rồi..."

Cơm nước xong xuôi Lý mặt rỗ tranh thủ phó trướng, ta có chút buồn bực, trước kia không thấy hắn tích sức như vậy a.

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày Lý Ma Tử đều tới tìm ta, mỗi lần đều mời ta tới quán ăn, sau khi cảm giác nhiệt tình quá khứ xa cách, ta bắt đầu hoài nghi, vô sự mà hiến ân cần, khẳng định không phải gian tức trộm cắp. Vì vậy chất vấn hắn rốt cuộc có ý đồ gì, có phải gần đây thiếu tiền, muốn làm ăn với ta hay không?

Lý mặt rỗ xấu hổ cười, nói hắn quả thật có chút căng thẳng.

Hóa ra thời gian vừa qua hắn ăn chơi tiêu xài, xài hết tiền lẻ, mua ở thời kỳ chết, hắn lại không muốn lấy ra.

Tuy rằng thu nhập của Hạ lão sư cũng rất cao, nhưng Lý mặt rỗ còn có chút tự tôn nam nhân, việc ăn cơm chắc chắn không làm, cho nên vội vàng trở về tìm ta, làm vài đơn hàng để kiếm chút tiền.

Ta nói: "Gần đây cũng không làm ăn gì, nếu như ngươi thật sự thiếu tiền, ta cho ngươi mượn một ít trước đi?"

Lý Ma Tử lắc đầu liên tục: "Như vậy sao được, hai ta là huynh đệ, anh em ruột phải tính toán sổ sách, ta sao có thể tiêu tiền của ngươi, bản thân mình mới phải tốn tâm lý thoải mái được."

Ta cười nói: "Vậy gần đây ngươi lưu ý giúp ta nhiều hơn."

Lý Ma Tử liền phát động mạng lưới quan hệ của hắn, tìm vài đơn hàng, ta nhìn thấy cái gì mà vải bố của bà lão nông thôn, hộp son của di nương dân quốc gia dùng qua, thanh triều tú mới đến thăm viết huyết thư, những âm vật này đẳng cấp thật sự quá thấp, một chuyến đi tới phỏng chừng cũng không kiếm được mấy vạn khối, ngay cả một chút hứng thú ta cũng không nhấc lên nổi.

Những đơn sinh ý này ta đều từ chối, nói với Lý Ma Tử: "Ngươi có thể tìm một chút sinh ý tốt một chút được không? Chúng ta còn chưa tới mức vì cái bụng đói này ăn quàng à?"

Lý Ma Tử vẻ mặt khổ sở nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi đừng ngại tiền ít chứ! Con ruồi kia rơi vào chảo dầu - lớn thì cũng là mặn, là ánh mắt ngươi bây giờ cao lên rồi, cứ như vậy đồ nhiều người đồng hành có thể tranh nhau vỡ đầu."

Ánh mắt ta bây giờ đã cao, không chỉ là trên giá cả của âm vật, mà còn trên giá trị của nó, một món âm vật nếu không thể hấp dẫn lai lịch của ta, căn bản ta lười hỏi thăm.

Ta cười: "Chúng ta cũng không cần phải tranh đoạt với bọn họ, vốn không cùng một vị trí, ngươi cướp việc làm ăn của người khác không phải đắc tội đồng hành sao?"

Lý Ma Tử nói: "Cái gì mà không đắc tội chứ, làm ăn đâu có nói là họ với ai."

Ta nhàn nhạt khoát tay áo: "Chờ chút đã! Chắc chắn sẽ có vụ làm ăn tốt tới cửa."

Lý Ma Tử không vui, nói hắn dự định tự mình đi làm mấy đơn này, kiếm mười vạn chính là phí học vặt một năm của Tiểu Oa, ta sợ hắn gây ra cái gì đó Lâu Tử, liền tìm chút việc cho hắn làm.

Trên tay ta còn mấy món âm vật, lần trước đôi mắt của Đế Tân chi nhãn vẫn luôn không bán, bảo hắn tìm giúp người mua giúp ta, bán ra ngoài chia ba bảy.

Lý Ma Tử hấp tấp bôn ba khắp nơi, mỗi ngày ta vẫn phải trông coi cửa hàng, uống trà, hôm nay ta nhận được một bức thư gửi đến từ huyện Đại Minh ở Hà Bắc, vừa nhìn danh hiệu này thì nghĩ ngay tới một người!

Ở thời đại mà mỗi người đều có điện thoại di động thế nhưng lại có thể nhận được thư, thật là kỳ lạ mà.

Ta vừa mở ra xem, tờ giấy này là một tờ giấy bị xé từ trên cuốn vở viết thư, trên đó viết một hàng chữ dơi xinh đẹp...

"Đến Hà Trạch, có sinh ý! Đầu Tiểu Hồng."

Nhìn phong thư này, ta không khỏi buồn cười, cô gái mũ đỏ tiểu quỷ này, lại có tự tin như vậy, chỉ chín chữ có thể mời ta?

Tuy nhiên ta trái nghĩ phải nghĩ, vẫn quyết định đi một chuyến, cái mũ đỏ nhỏ tìm được tuyệt đối không phải là hiền lành gì.

Ta sai Lý mặt rỗ gọi về, nói định đi qua Sơn Đông Hà Trạch, Lý mặt rỗ hưng phấn tỏa sáng: "Tiểu ca Trương gia, vật lần này là gì, có thể kiếm được bao nhiêu tiền?"

Ta thần bí nói: "Đến ngươi sẽ biết, bảo đảm sẽ không để cho ngươi thất vọng."

Thật ra ta cũng không biết a!

Lý Ma Tử lấy được hai vé điều khiển xe, chúng ta lập tức lên đường đi Hà Trạch. Đến chỗ đó là buổi sáng, xe cũng không đánh tới được, ta còn trách mắng sao Lý Ma Tử lại định mua xe trễ như vậy?

Lý Ma Tử đáp: "Không có cách nào, hiện tại là vòng hoàng kim, người dân toàn nước đều đang đi du lịch, ta có thể định ra hai tấm vé xe này là tốt lắm rồi. Đúng rồi, người ủy thác sao lại không tới đón chúng ta?"

"Tìm chỗ ở trước đi, ngày mai ta sẽ liên hệ với nàng." Ta nói.

Chúng ta nhân sinh không quen, không biết nơi nào có khách sạn tốt một chút, Lý mặt rỗ nhìn thấy ven đường có một cô gái, chuẩn bị đi qua hỏi một chút. Cô gái kia vừa thấy Lý mặt rỗ liền bước nhanh vào một ngõ nhỏ, Lý mặt rỗ nhanh chóng đuổi theo.

Ta quay sang gọi y: "Này, đừng đuổi nữa!"

Lúc này, Lý Ma Tử đột nhiên kêu thảm một tiếng, ta xông vào ngõ nhỏ xem xét. Hắn che mắt lại, sờ loạn khắp nơi như người mù, bóng lưng cô gái kia vội vàng biến mất ở cuối hẻm.

"Ta hỏi: "Ngươi thì sao?"

"Cảnh giới tâm của người ở nơi này cũng quá mạnh đi! Ta còn chưa nói gì, nàng đã cầm vật gì đó phun ta, ai u, mắt đau thật!" Lý Ma Tử dùng sức mở to mắt ra, ta nhìn vào mặt hắn, hai mắt đỏ ngầu, đại khái là bị phun sương mù phòng sói phun.

Ta rất muốn cười, nhưng vẫn nhịn xuống, tranh thủ thời gian mang Lý mặt rỗ đi gần để rửa mắt.

Chúng ta ở cạnh ga tàu tìm nhà chiêu đãi trước đối phó một đêm, long cô nương rất nhiệt tình dẫn đường cho chúng ta. Lý Ma Tử tán gẫu vài câu với nàng, nhớ tới vừa mới gặp phải chuyện không may, liền hỏi: "Đại tỷ, chỗ Hà Trạch này có phải là trị an không tốt, sao nữ hài tử ra ngoài còn mang theo sương mù phòng Lang gì không?"

a di nói: "Hai vị là từ nơi khác tới à, trị an nơi này của chúng ta luôn rất tốt, cũng là gần đây có chút sự tình."

"Chuyện gì?" Ta tò mò hỏi.

"Gần đây luôn có chuyện con gái mất tích một cách thần bí!" Nói đến đây, vẻ mặt của cô dì lộ ra một tia sợ hãi.

Chương thứ chín trăm năm mới gặp lại ảo ảnh tiểu hồng

Tỷ tỷ phụ trách phụ nữ nói gần đây có mười mấy cô gái mất tích thần bí, tuổi từ vài chục đến ba mươi tuổi không giống nhau, cho nên lúc này mới lòng người bàng hoàng. Có người đồn đãi là một Khảo binh làm, còn có người nói sát thủ này móc trái tim của cô bé ra đắp lên mặt, giữ mình thanh xuân vĩnh viễn, dù sao các loại đồn đãi đều có, cho nên buổi tối cô bé không dám ra ngoài một mình!

Ta mơ hồ cảm thấy, chuyện này có liên quan đến lần ủy thác này hay không, liền hỏi: "Công An địa phương đã nắm được đầu mối gì chưa?"

"Không có." a di suy nghĩ một chút, hạ giọng nói: "Bất quá ta nghe cháu trai của cảnh cáo nói, đội điều nghị phát hiện một số thứ không thích hợp. Nghe nói lần trước có một cô bé mất tích vài ngày, tìm được thi thể của cô bé ở bờ sông một bờ biển, cả người cô bé tựa như già đi ba mươi tuổi vậy., Toàn thân đầy những nếp nhăn, hàm răng đều rụng sạch, mái tóc cũng bạc trắng, may mà có kiểm tra gen của cảnh sát, cuối cùng mới chứng minh được cô bé đó chính là một thiếu nữ nào đó đã mất tích..."

Ta và Lý Ma Tử trao đổi ánh mắt kinh ngạc một chút, a di lại nói: "Ta đây cũng là lời đồn nghe được, đội bói toán bên kia đã phong tỏa toàn bộ tin tức."

Cười ta: "Vụ án này thật thần bí!"

Vào phòng, Lý mặt rỗ hỏi ta: "Trương gia tiểu ca, việc ủy thác này có liên quan gì đến sự mất tích của thiếu nữ không?"

Ta nói nói: "Ta cũng không rõ lắm, chờ ngày mai nhìn thấy người ủy thác mới biết."

Lý Ma Tử truy hỏi người ủy thác nhà là ai, dọc theo đường đi ta đều đang bán quan, Lý mặt rỗ có thể thực sự chịu không nổi. Sở dĩ ta không nói là không muốn thương tổn đến tình cảm của hắn, hắn vất vả tìm đến một cái uỷ thác ta không nhận, kết quả là đội mũ đỏ nhỏ lại chạy đến Hà Trạch.

Ta bị hắn hỏi phiền, dù sao thì ngươi cũng đã lên thuyền giặc, nói cho ngươi biết thì cũng không sao, thế là nói cho hắn biết tình hình thực tế.

Lý Ma Tử sau khi nghe xong trợn tròn mắt: "Cái gì? Ngươi đang đùa với ta đấy à? Lần trước ngươi biết tiểu cô nương này viết một bức thư, mà ngươi lại chạy tới đây? Nàng chỉ là một học trò nho nhỏ đấy!"

Thân phận thật sự của Tiểu Hồng ta thề phải giữ bí mật, cho nên Lý Ma Tử chỉ biết nàng là một tiểu nữ hài có mắt âm dương.

Ta nói nói: "Ngươi yên tâm đi, nàng ta tìm được ủy thác nhất định sẽ không sai."

Không nói còn tốt, vừa nói Lý Ma Tử lại càng kích động: "Ngươi thà rằng tin tưởng một cô bé cũng không nhận việc mà ta làm, quá tổn thương tâm hồn!"

Nói xong, liền quăng cửa đi ra ngoài, ta sợ hắn kích động, trực tiếp mua vé xe về võ giả. Kết quả đi ra ngoài xem xét, hắn đang cùng a di cổ quán ở ban công hít khói nói chuyện phiếm.

Sau khi Lý mặt rỗ trở về, bình tĩnh lại một chút, lạnh lùng nói: "Đừng trách huynh đệ không khuyên nhủ ngươi, loại chuyện này bắt đầu ba năm, là hình phạt tử hình cao nhất. Nếu để đệ muội biết, gia đình và sự nghiệp của ngươi sẽ bị hủy hoại..."

Ta ngạc nhiên một chút: "Cái gì mà khởi hành ba năm, tử hình cao nhất?"

"Ta có một người huynh đệ chính là trong lúc phong lưu ở bên ngoài không lưu lại thần sắc, làm một tiểu cô nương mười hai tuổi, kết quả là bị hồ ngôn nữ tử tội, tiến vào!" Lý mặt rỗ cảnh cáo ta.

Ta từng phun ra một ngụm máu già, hóa ra hắn cho rằng ta có quan hệ đặc thù với Tiểu Hồng mũ, lập tức nói: "Ngươi quen biết ta bao lâu rồi, ta là người nghiêm chỉnh đến mức nào, ngươi còn không biết? Đừng nói là đánh chủ ý của tiểu cô nương, loại cặn bã này ta nhìn thấy liền đánh đến chết."

Lý Ma Tử hồ nghi hỏi: "Vậy tại sao ngươi lại tin nàng như vậy?"

"Cô bé này tương đối đặc thù, ngươi nhìn thấy thì biết." Ta đáp.

"Một tiểu học sinh không đến mười tuổi, có thể có chỗ nào đặc thù, chẳng lẽ nàng phi thiên độn địa hay sao?" Lý Ma Tử không tin.

Ta tuyệt đối không thể nói với hắn thân phận thật sự của Tiểu Hồng, vậy không thể làm gì khác hơn là để cho hắn hiểu lầm trước, có lẽ đến khi nhìn thấy Tiểu Hồng mũ, ấn tượng của hắn sẽ thoáng thay đổi.

Sáng sớm hôm sau, Lý mặt rỗ nôn nóng hỏi ta vì sao cái mũ đỏ nhỏ này còn chưa liên lạc với chúng ta, có phải là cho chúng ta bồ câu không? Ta nói nó không có điện thoại, điều này làm cho Lý mặt rỗ càng thêm nghi hoặc với hành trình đi Hà Trạch lần này.

Ta nghĩ dù sao cũng đã đến đây rồi, không bằng đi dạo khắp nơi. Nhưng bàn dài được chỉ dẫn bởi đường đi du lịch, Tôn Phong Thành, Đông Sơn thiền tự đều không ở trong chợ Hà Trạch. Hơn nữa chúng ta tới quá muộn, chưa thể lĩnh ngộ được sự mỹ lệ của Chứng Chế Sơn Đông.

Không để ý lắm, đành phải uống qua loa. Nếm thử thịt bò nướng ở đây, giò quay bánh nướng, chúng ta dừng lại trong chợ hai ngày, nón nhỏ đỏ vẫn không liên hệ với ta. Nàng chỉ là một học sinh nhỏ đi xa, chắc chắn không tiện, Lý Ma Tử không nhịn được nữa, luôn miệng nói nàng nếu không hiện thân, thì quay về Võ Hán nhận miếng vải bọc chân của bà lão kia.

Đêm hôm đó ta vừa mới nằm xuống, đột nhiên cảm giác tay chân cứng ngắc, ngực ngột ngạt một trận, trên người giống như đang đè ép thứ gì đó.

Ngẩng đầu nhìn lên, là đang đối mặt với một đôi mắt trắng xóa, một nam nhân dính chặt trên người ta!

Hơn nửa đêm vừa mở mắt thấy cảnh này, ta không khỏi sợ toát mồ hôi lạnh. Hiện tượng quỷ áp trên giường là linh dị thường thấy nhất, nguyên nhân không rõ, nhưng dương khí trên người ta so với người bình thường còn vượng hơn, tại sao âm linh không mắt tới tìm ta?

Lý Ma Tử nằm ngủ trên giường sát vách, sao không tìm hắn?

Ta đọc mấy đoạn đạo đức Xuyến, loại âm linh cấp thấp này nghe thấy 《 Vũ Dư Kinh 》 sẽ tự động rời đi. Ta cho rằng nó đi rồi, kết quả ngồi dậy liền phát hiện nó đứng ở góc tường, con mắt nhìn chằm chằm ta.

Ta nghĩ, cái này có phải là do Tiểu Hồng phái tới tìm ta không, cái này rất có thể.

Vì thế ta mới làm Lý mặt rỗ tỉnh lại, Lý mặt rỗ ngủ say bị ta lay tỉnh, một bụng bực tức, mặc quần áo theo vết tích mực, hỏi: "Đêm hôm khuya khoắt, đi đâu?"

"Đi gặp người ủy thác, đi nhanh lên!" Ta thúc giục.

Âm Linh kia chậm rãi bay ra cửa, con theo nó đi tới một công viên du lịch, thấy một cô bé đội mũ mềm màu đỏ, cõng bọc sách ngồi xổm nhặt lá cây đi chơi. Con gọi một tiếng, Tiểu Hồng đội mũ nhìn con, ngọt ngào gọi một tiếng "Thúc thúc."

Lý Ma Tử nói: "Đây chính là mũ đỏ sao?"

Ta giới thiệu qua một chút, Tiểu Hồng đội mũ ân cần thăm hỏi Lý Ma Tử xong, vẫy vẫy tay với Âm Linh: "Cảm ơn thúc thúc!" Lý Ma Tử không nhìn thấy âm linh, tưởng là đang cảm ơn hắn, không hiểu ra sao hỏi: "Sao vừa tới đã cảm ơn ta vậy?"

Âm Linh chậm rãi biến mất rồi, ta nghĩ thầm, đầu đội mũ đỏ có hai cái a, tùy tiện tìm một cái âm linh hỗ trợ, chiêu thức này có thể so sánh cùng với thỉnh linh thuật của ta.

Ta không quan tâm Tiểu Hồng nói: "Sao ngươi không báo địa chỉ gặp mặt trước cho ta, hại ta ở Hà Trạch ngây hai ngày, ngươi biết ta kiếm ít bao nhiêu tiền không?"

Tiểu Hồng lè lưỡi cười: "Hà Trạch ta cũng không quen lắm, hơn nữa ta đi xa nhà không dễ dàng, lại phải nói dối trong nhà."

Lý Ma Tử xụ mặt nói: "Tiểu cô nương, nói dối trong nhà là không tốt rồi. Trong nhà cô ấy có bao nhiêu máy truyền tin, ta nói cho cha mẹ cô ấy một tiếng, tránh cho là chúng ta đang lừa bán đồng bọn."

Tiểu Hồng nở ra một cái mũ kiều diễm nói: "Lý thúc thúc, người ta còn là con nít mà!"

"Tiểu hài càng không thể nói dối! Ngươi lớn lên như vậy thì làm sao bây giờ?" Lý Ma Tử nghiêm trang dạy dỗ.

"Vâng, lần sau không dám." Tiểu Hồng gật đầu lia lịa.

Ta ở bên cạnh nhìn một hồi buồn cười, tiểu loli nón đỏ này đóng giả giống thật như đúc, đương nhiên cũng không thể nói như vậy, nàng vốn chính là tiểu loli, chỉ có điều giữ lại ký ức "Kiếp Tử Khiêm" ở kiếp trước.

Chương thứ chín trăm năm mươi hai gọt ngọc táo (Thêm thêm)

"Ta hỏi lần này âm vật gì, cô bé thần bí lắc bàn tay nhỏ: "Cho ta tạm thời giữ bí mật, tóm lại tuyệt đối sẽ không làm ngươi thất vọng, các ngươi đến Hà Trạch, có nghe nói gần đây có không ít thiếu nữ mất tích không?"

"Hẳn là án thiếu nữ mất tích, thật sự có quan hệ với âm vật này?" Ta hơi hơi kinh ngạc.

"Đúng, cho nên mới nhờ các ngươi trừ hại cho dân, bắt được tên sát thủ biến thái này!" Tiểu Hồng đội mũ nói.

Ta sầu muộn một hồi: "Người ngay cả cảnh sát cũng bắt không được, chúng ta làm sao định được, đề bài này của ngươi cũng quá lớn rồi..."

Tiểu Hồng chớp chớp mắt: "Cảnh báo không thể nói chuyện với người chết, nhưng ta có thể, sáng mai ở đây gặp đi! Sau đó chúng ta bắt đầu điều tra án mất tích."

Dứt lời, đội mũ đỏ liền cáo từ, Lý Ma Tử lo lắng một tiểu cô nương đi đường sẽ gặp phải nguy hiểm, nhất định phải tiễn một đoạn đường.

Lý Ma Tử dù sao cũng là cha mẹ, suy bụng ta ra bụng người, không hy vọng cha mẹ khác mất đi con.

Ta dốc sức nói không sao, bởi vì phía sau Tiểu Hồng đội mũ là ba bốn tên Âm Linh hung thần ác sát, nếu thật có tên nào đui mù chuyên nhìn chằm chằm nàng, vậy ta phải đồng tình với tên buôn lậu này mới đúng!

Cái giày vò này coi như ta mất hết mọi mệt mỏi. Sau khi quay về khách sạn dùng điện thoại di động trên mạng, đi dạo một ít diễn đàn luận đàn để xem chuyện tình có liên quan đến cô gái đã mất tích.

Đối với sự việc này, trên võng có người nói hung thủ tín phụng một tà giáo nào đó, đem thiếu nữ mang ra dã ngoại tiến hành hiến tế. Cũng có người phân tích hung thủ chính là tâm lý biến thái, khắp nơi bắt thiếu nữ dùng roi da, nến ngược đãi, sau đó lại giết chết.

Loại ngôn luận phân tích lung tung này, ta cũng lười nhìn kỹ, chỉ là nhìn kỹ tin tức liên quan đến tin tức.

Sáng sớm ngày hôm sau, ta cùng Lý Ma Tử ăn chút điểm tâm, đến công viên du lịch gặp Tiểu Hồng Đầu. Sáng sớm này, có không ít lão thái thái có hình dạng khỏe mạnh ở đây, mũ đỏ đội dài nằm trên một cái ghế đá, vậy mà lại viết bài học!

Ta đi lên hỏi: "Hiện tại ngươi chưa viết xong mà dám làm bừa?"

Mũ đỏ nhỏ thở dài một tiếng: "Làm tiểu hài tử chính là phiền, thả bảy ngày là đóng giả có nhiều bài học như vậy, ta chỉ có thể dành thời gian viết, các lão sư sao không chết?"

Lý Ma Tử nghiêm túc nói: "Tiểu quỷ lớn, trẻ con nên có hình dạng của trẻ con, ai lại không đến như vậy chứ?"

Tiểu Hồng so đấu cái kéo, chớp mắt nói: "Thật ra người ta là đại nhân, bị người áo đen cho uống thuốc kỳ quái mới biến nhỏ đi nha!"

"Đậu xanh, có khi dễ ta chưa xem qua Kính Kha Nam mông lung bao giờ không?" Lý Ma Tử cả giận nói.

Ta nói: "Ngươi ở trước mặt vị Lý thúc thúc này nói chuyện chú ý một chút, bạn gái của nó chính là lão sư..."

Tiểu Hồng đùa giỡn nói: "Ôi chao, đại thúc, ngươi thật là lo lắng quá đi!"

Lý măt rỗ nóng nảy, không khỏi vén tay áo lên: "Con quỷ ngươi, ta thay cha mẹ giáo huấn ngươi một trận!"

Tiểu Hồng đội mũ vội vàng trốn sau lưng ta, kêu "Thúc thúc cứu ta", cảnh tượng này khiến ta buồn cười.

Mũ đỏ nhỏ thu nghiệp vụ trên ghế đá, gói sách trên lưng, chỉ tay: "Đi thôi, chúng ta đi chỗ trước."

Chúng ta đánh một chiếc xe đến một khu vực nhỏ, nơi này hình như ta đã nghe được ở nơi nào đó, nghĩ kỹ lại, thì ra là tin tức tối qua đã nhắc đến.

Chợt hỏi: "Nơi này có phải là nhà của một thiếu nữ mất tích hay không?"

"Đúng, là người bị hại lần thứ ba, tên là Trương Phương." Tiểu Hồng gật đầu nói.

Chúng ta đi vào một gian lầu các, có thể là thời gian trôi qua quá lâu, tuyến cảnh giới đã rút đi, trong hành lang một mảnh yên tĩnh, đội nón đỏ nhỏ nói: "Thúc thúc, sẽ mở khóa không?"

Lý Ma Tử xung phong nhận việc, móc ra công cụ mở khóa, nhanh chóng mở khóa.

Nhìn vào nhà, quét dọn trong phòng đặc biệt sạch sẽ, trên bàn, đồ vật trên giá quy chỉnh chỉnh tề, trải giường không có một nếp nhăn, trên tường treo mấy bức phác phác phác phác phác. Trên bàn bày từng tấm ảnh cây thoa hương thơm khi còn sống, trong ảnh là một thiếu nữ xinh đẹp mặt tươi như hoa, đối lập với cảnh tượng thiếu chủ nhân mất đi gian phòng trống này, không khỏi khiến người ta cảm khái!

Ta dùng đầu ngón tay sờ sờ, cây Phương Phương mất tích đã nửa năm, nhưng trên bàn không chút bụi bặm, Tiểu Hồng mũ đỏ nói: "Hẳn là cha mẹ nó quét dọn, cha mẹ đối với hài tử chết đi càng vướng bận, càng trói buộc nàng đầu thai chuyển thế, như vậy đối với hài tử ngược lại không tốt..."

Trong phòng vốn rất tối, Lý Ma Tử nghe xong có chút sợ hãi nói: "Cô bé, cô đừng nói hươu nói vượn, nghĩa là cô vẫn còn ở nơi này?"

Nhưng vào lúc này, cửa phía sau chúng ta đột nhiên trùng trùng điệp điệp đóng lại!

Lý Ma Tử sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cái mũ đỏ nhỏ xấu xí cười một tiếng hỏi: "Sợ rồi, đại thúc?"

Lý Ma Tử lúc này xanh mặt, ấp úng nói: "Cái này có cái gì, quỷ ai chưa thấy qua."

Tiểu Hồng định gọi Âm Linh ra hỏi, nhưng bây giờ đang là ban ngày, Âm Linh bình thường còn sợ ánh mặt trời, không dám đi ra ngoài hoạt động.

Ta hỏi nàng phải đợi đến tối chứ? Nàng đáp: "Đợi đến tối mười hai điểm đi, hiện tại nơi này không có gì hết, chúng ta còn có thể thuận tiện ăn một bữa cơm, xem TV, hoặc là nằm xuống giường ngủ một giấc buổi sáng."

Lý Ma Tử lập tức nổi trận lôi đình: "Ngươi đùa ta à! Hiện tại mới sáng tám, phải đợi bao lâu?"

Tiểu Hồng che miệng cười nói: "Được rồi được rồi. Đại thúc, ta lừa ngươi rồi. Ta có cách gọi ả ra ngoài vào ban ngày."

Ta rất hiếu kỳ muốn xem thử thủ đoạn của nàng ta, Tiểu Hồng lấy từ trong túi ra một con dao nhỏ, một quả táo, hai ngọn nến đỏ, một cái bọc giấy nhỏ, nàng cho ta mượn giấy, để ta đậy lại dương khí trên người.

Có thể chính ta không phát hiện được, ta hiện tại tu vi cao thâm, đứng ở chỗ này tựu như một tiểu thái dương tựa như, âm linh căn bản không dám hiện thân.

Trong giấy chứa một ít bột phấn, Tiểu Hồng mũ nói đây là phấn cây hòe của cây hòe già làm thành, thuộc tính tương đối âm trầm, ta nói: "Thật ra bình thường ta đều dùng Hoàng Lương Huyết, vậy càng tốt hơn một chút."

Tiểu Hồng không chút để ý nói: "Hoàng Lương rất quý báu, ta mua không nổi!"

Ta cười cười, đem chỗ bột này vứt lên bờ vai, che Dương Hỏa của mình lại.

Sau đó bảo Lý Ma Tử hỗ trợ. Hắn nâng tất cả số chuông trong phòng lên đến ban đêm, kể cả thời gian trên điện thoại của chúng ta cũng thay đổi một chút. Sau đó hắn kéo mấy tấm màn cửa vào, trong phòng thoáng cái đã như hầm ngầm!

Sau đó tiểu hồng lên đài trang điểm ngọn nến đỏ, cầm lấy quả táo, ngồi xuống, bắt đầu gọt vỏ tấm gương.

Loại phương pháp này là trước kia trên mạng lưu hành một loại du hí thông linh, nghe nói nửa đêm mười hai điểm vào gương móc táo, sẽ thấy kiếp trước của mình, nhưng phải chú ý tới da tảo không thể đứt, nếu không sẽ triệu đến ác linh...

Ta tự nhiên không tin có cái gì kiếp trước, nhưng biện pháp này thật sự có thể triệu đến Âm Linh sao? Đối với điều này trong lòng ta có một dấu hỏi rất lớn.

Khuôn mặt Tiểu Hồng mũ cẩn thận gọt lấy quả táo, khuôn mặt nhỏ nhắn kia dưới ánh nến lộ ra vài phần quỷ dị, trong phòng yên tĩnh chỉ có thể thấy âm thanh dao gọt quả táo, cái gọi là thủ đoạn "Làm" của nàng ta khiến ta không khỏi bật cười: "Ngươi làm vậy thật có thể gọi Trương Phương Phương đến đây?"

Tiểu Hồng đội mũ nói: "Thật ra cũng không quan trọng lắm, bất cứ nghi thức nào cũng chỉ tạo ra một bầu không khí đặc biệt, giống như đang ở trong bóng tối, vô luận ngươi dùng vài ngọn nến hay la to đều có thể thu hút người bị lạc tới đây."

Lần này nàng nói dối tà thực sự khó có thể tin phục, bình thường ta làm phép đều làm theo quy củ gia gia truyền xuống, một bước cũng không dám sai. Ta nói: "Ngươi làm vậy cũng quá tùy tâm sở dục đi? Thủ đoạn này của ngươi nếu linh nghiệm mới gặp quỷ."

Tiểu Hồng nở nụ cười khanh khách: "Ngươi nói không sai, linh nghiệm mới là lạ!"

Dứt lời, nàng ta một đao chặt đứt vỏ táo, trong gương hiện ra một gương mặt tóc tai bù xù...

Người có con mắt màu trắng, thứ chín trăm năm ba.

Lý Ma Tử đột nhiên hét lên: "A, quỷ, quỷ!" Không ngừng lui về phía sau.

Hóa ra âm linh kia xuất hiện trong gương, cho nên ngay cả phàm thai mắt thường như Lý Ma Tử cũng có thể nhìn thấy, ta không thể lộn xộn, sợ làm phấn cây hòe trên vai run lên, cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể đứng ở bên cạnh quan sát.

Âm Linh chậm rãi từ trong gương chui ra, trong cổ họng phát ra âm thanh nặng nề: "Còn mặt của ta, còn mặt của ta!"

Nói xong nàng duỗi ra đôi móng tay rất nhọn sờ lên mặt Tiểu Hồng, cái mũ đỏ nhỏ lùi về sau một bước nói: "Tỷ tỷ, chúng ta không phải là sát hại người của ngươi, chúng ta là tới giúp ngươi."

Âm Linh ngẩng mặt lên, từ dưới mái tóc dài buông xõa xuống lộ ra một đôi mắt thật lớn, trừng mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Hồng Đầu, cái mũ đỏ nhỏ nhìn nàng cười cười. Ta chú ý tới trên mặt Âm Linh che kín từng nếp nhăn, tựa như một lão thái bà sáu bảy mươi tuổi, nghe đồn nói không sai chút nào, những thiếu nữ này lúc chết đều trở nên già đi.

Âm Linh vươn tay sờ lên mặt Tiểu Hồng mũ, móng tay dài nhọn kia cạo qua gò má nàng, khiến ta kinh hồn táng đảm, tố chất tâm lý của Tiểu Hồng cũng tốt quá chứ?

Đột nhiên Âm Linh bóp lấy cổ Tiểu Hồng.

Oan hồn lệ chết thảm đều phi thường nặng, nàng có thể là nhìn thấy Tiểu Hồng đội mũ tươi cười đáng yêu như vậy, trong lòng nảy sinh hận ý!

Ta chuẩn bị đi qua hỗ trợ, mũ đỏ lại đưa tay ý bảo ta không nên lộn xộn, nàng bị bóp đến sắp thở không nổi nữa, từ trong cổ họng chậm rãi nặn ra mấy chữ: "Tỷ tỷ... Giết ta... Sẽ không có ai báo thù thay ngươi."

Âm Linh biến sắc, chậm rãi buông tay ra, bụm mặt khóc lên, tiếng khóc thê lương khiến người nghe sởn hết cả gai ốc.

Tiểu Hồng đội mũ che cái cổ bị bóp ra dấu tay màu đỏ, ho khan vài cái, giống như vừa rồi cái gì cũng không phát sinh. Nếu đổi lại là ta, Âm Linh dám đối với ta như thế, ta một đao liền qua, nhưng Tiểu Hồng mũ trời sinh tam hồn không được đầy đủ, thể chất cực âm, quỷ ở trong mắt nàng giống như đồng loại của mình!

Đột nhiên ta nhớ tới, chuyện vừa xảy ra liên tiếp, Lý mặt rỗ như thế nào một chút động tĩnh cũng không có, cái này không giống phong cách của hắn a! Quay đầu nhìn lại, lập tức tức tức giận đến phát điên, lão tiểu tử này đã bị dọa ngất, nằm trên mặt đất trợn trắng mắt.

Tiểu Hồng hỏi Âm Linh mấy vấn đề, người giết nàng là ai, vì sao lại giết nàng, Âm Linh chỉ là khóc mãi, lắc đầu vài cái, thì ra chính nàng cũng không biết.

Tiểu Hồng lại hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ còn nhớ dáng vẻ của người kia không?"

Âm Linh sửng sốt một chút, gật gật đầu.

Tiểu Hồng gật đầu vui vẻ vỗ tay: "Ngươi có thể vẽ được nó không?"

Vẽ? Ta sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới trong phòng khách treo tranh vẽ phác thảo, thì ra đóa hoa thơm khi còn sống là học vẽ tranh, khó trách Tiểu Hồng đội mũ cố ý đến tìm nàng.

Âm Linh lại gật gật đầu, rặc rặc từ trong gương bò ra, trước đó nàng chỉ lộ ra một khuôn mặt.

Ta nhìn tấm gương phía sau nàng một cái, bên trong không có bất kỳ cái bóng, mà là một mảnh tối như mực, giống như phi thường thâm thúy, tại rất sâu có một ít điểm sáng màu lam phiêu hốt bất định. Chẳng lẽ tấm gương này làm câu thông với âm dương, bên trong chính là Phong Đô quỷ thành?

Năm xưa ta còn xì mũi coi thường thủ đoạn của Tiểu Hồng, nhưng xem ra, việc nghiên cứu của cô ta còn thấu triệt hơn ta, cũng là khiến ta được mở rộng tầm mắt một phen!

Tiểu Hồng mũ ở trên bàn trải giấy tô, bày dây cung.

Âm Linh bò tới, đưa tay bắt mấy cái, bàn tay trong suốt lại không cầm được bút, nàng nhìn trái nhìn phải, trông thấy Lý Ma Tử đang nằm trên mặt đất, nhất thời cao hứng bò qua.

Ta nghĩ thầm, được rồi, Lý Ma Tử lại gặp xui xẻo rồi!

Âm Linh trực tiếp chui vào thân thể Lý mặt rỗ, đứng lên, tư thái đi lại hệt như một nữ nhân. Ta che miệng muốn cười, đây có phải là có chút không phúc hậu không? Nàng đi tới trước bàn, ngồi xuống bắt đầu vẽ tranh.

Bọn ta kiên nhẫn chờ một hồi, vẽ một hồi nàng đột nhiên khởi hỏa đến, xé cả tờ giấy, sau đó lại vẽ lên, lại xé bức tranh, ta tò mò, dùng hình miệng hỏi mũ đỏ xảy ra chuyện gì đó.

Tiểu Hồng không thể trực tiếp nói chuyện với ta, nó cố ý lớn tiếng nói: "Tỷ tỷ, ngươi không nhớ ra diện mạo của nó sao? Không sao, nghĩ đến cái gì cũng nói cho chúng ta biết."

Âm Linh suy tư một lát, ở trên giấy viết một hàng chữ, sau đó thân thể Lý Ma Tử xuội lơ lửng. Âm linh từ trong thân thể hắn rời đi, bay về phía gương.

Tiểu Hồng đội mũ kêu lên: "Tỷ tỷ, ngươi nên trở về rồi sao? Ngươi yên tâm đi đi, hung thủ chúng ta nhất định sẽ bắt lấy, sẽ không để ngươi chết vô ích đâu!"

Âm Linh tựa hồ cảm động, giơ tay ôm mũ đỏ nhỏ, sau đó mới ung dung chui vào trong gương, mặt kính đen sì lại khôi phục bình thường. Cái mũ đỏ nhỏ vén màn cửa lên, nói: "Thúc thúc, có thể cử động được rồi."

Ta thở phào nhẹ nhõm: "Đúng là khiến ta tức chết."

Ta đem Lý Ma Tử lay tỉnh, hắn phát hiện mình ngồi ở trước bàn, trong tay còn cầm cây bút, lập tức hiểu đại khái, hỏi: "Trương gia tiểu ca, vừa rồi có chuyện gì kỳ quái xảy ra hay không?"

Ta sợ mình sẽ sợ hãi nó, bèn nói: "Không có không có, ngươi chỉ sợ nó ngất đi thôi..."

"Vậy ta ngồi ở chỗ này như thế nào?" Lý Ma Tử khó hiểu hỏi.

"Là Tiểu Hồng đội mũ trêu ngươi, thật sự không có việc gì." Ta hàm hồ đáp.

Hắn hồ nghi, nhìn về phía chúng ta, cũng coi như thôi.

Chúng ta đến gần xem nữ quỷ viết cái gì, là một chuỗi số, phía trước là hai mẫu mở đầu, ta buồn bực nói: "Đây là ý gì? Danh sách sao?"

Lý Ma Tử phân tích: "Đây là số hiệu phòng Ngữ Âm La."

Dù nói thế nào đi nữa, đây cũng là một manh mối rất quan trọng, ta cất tờ giấy này vào rồi.

Mũ nhỏ màu đỏ từ trong sọt nhặt ra mấy mảnh vỡ phác thảo, ở trên bàn liều mạng, mấy tấm chân dung gần như giống nhau, đều là nam giới hơn hai mươi tuổi, thế nhưng duy chỉ có con mắt là trống rỗng, nhìn có chút quỷ dị.

Ta kỳ quái hỏi: "Tại sao con bé chỉ một mình ta không nhớ được ánh mắt của người kia?"

Lý mặt rỗ cười nói: "Cái này không đơn giản, khẳng định là có mang tuần rùa."

Cái mũ đỏ nhỏ lắc đầu: "Thật ra hung thủ đã bị một vật âm vật khống chế! Người mất đi tâm trí ánh mắt cũng trống rỗng cho nên cô ta không nhớ được."

"Ta hỏi: "Ngươi có nên nói cho chúng ta biết, âm vật này là gì không?"

Tiểu Hồng trầm ngâm chốc lát rồi mới nói: "Hiện tại ta vẫn chưa thể nói, sợ đánh rắn động cỏ."

Lý Ma Tử tức giận: "Tiểu cô nương, ngươi thật khó chịu quá, từ xa đã gọi chúng ta tới, lại không chịu nói thật, còn sợ chúng ta nổi tiếng khắp nơi hay sao, ngươi bận rộn thế này chúng ta thực sự không giúp được..."

Tiểu Hồng vẻ mặt khó xử nói: "Ta không phải đang thừa nước đục thả câu, bởi vì âm vật này dính đến hai âm linh, một người trong đó là đứng về phía chúng ta, nhưng bây giờ nó tuyệt đối không thể hiện thân." Sau đó nói với ta: "Thúc thúc, bây giờ trên người người người người đã mạnh hơn trước kia nhiều! Đã có thể sánh ngang cao thủ đứng đầu, ta sợ người hoảng sợ bỏ đi âm linh kia, vậy thì phiền toái."

Ta cười nói: "Ngươi cũng quá đề cao ta rồi đấy, ta không có bản lĩnh đó."

"Là chính ngươi không biết mình có bao nhiêu tiềm lực! Kỳ thật nếu ngươi nghiêm túc tu luyện một chút, hiện tại đã có thể vượt qua ca ca lo lắng kia rồi." Tiểu Hồng đội mũ nói.

Cú vỗ mông ngựa này sắc bén đến tâm khảy ta, bảo ta hưởng thụ một trận, ta nói: "Vậy được! Chúng ta trước bắt tên hung thủ biến thái này đã, chuyện sau rồi hãy nói."

Chương thứ chín trăm năm mươi bốn, tam công tử Tào gia...

Chúng ta dự định điều tra manh mối của đám âm thanh này trước!

Trong khách sạn không có máy tính, chúng ta dứt khoát đẩy lùi gian phòng, chuyển đến một cái khách điếm cấp năm, cho Tiểu Hồng một cái mũ cũng mở một gian phòng.

Ta thật tò mò, một tiểu học sinh như cô bé này cũng không có bao nhiêu tiền, mấy ngày nay nó ở đâu? Mũ đỏ nói gần đây có một căn nhà ma quái, ở đó đặc biệt yên tĩnh, buổi tối còn có một "đại ca" nói chuyện phiếm với cô, khiến ta bội phục sát đất.

Tuy nhiên ta cũng chú ý tới một chuyện, mũ đỏ không sợ quỷ lại sợ người, chỉ cần người xung quanh hơi nhiều một chút, nàng lại đặc biệt không dễ chịu, giống như người bình thường tiến vào quỷ trạch vậy. Cho nên bình thường đi đâu cũng là đánh xe, xe công cộng nàng tuyệt đối không ngồi.

Chúng ta tới khách sạn, liền mở ra máy tính đăng ký một cái thuyền không, tìm tới đám kia, trong đoàn người rất đông, chính là một người bạn bè qua lại bình thường, mọi người câu được câu không nói chuyện phiếm.

Ta thấy dưới đáy có mười mấy con voi xám, tất cả đều là nữ nhân, đột nhiên đổ mồ hôi lạnh: "Chẳng lẽ tất cả đều là các thiếu nữ mất tích?"

Lý Ma Tử nói: "Thật ghê gớm, đây chính là manh mối quan trọng, mau chóng liên lạc với Công An, nói không chừng còn có thể lấy bút báo tiền thưởng."

Ta từ chối nói: "Báo cáo cảnh báo cái gì! Cảnh báo đến rồi chỉ biết làm chuyện xấu, chuyện này chúng ta tự có thể thành công."

Cái mũ đỏ nhỏ đánh liền sốp bộp vài tiếng, nói "Chào mọi người", có người kêu lên ba vòng tân nhập, bộp bộp, mũ đỏ nhỏ nhìn nhíu mày: "Người trẻ tuổi hiện tại sao đều như vậy?"

Lời nói đầy khí phách này khiến ta vui vẻ, nàng khả năng đã gần mười năm không tiếp xúc internet rồi nhỉ? Ta nói: "Đều là nói giỡn, sẽ không thật sự muốn trần trụi."

"Vậy ngươi tới nói chuyện đi, ta xem những ngữ điệu nổi trên mạng này thì đau đầu, cái gì mà "Lai khoái hoạt", cái gì gọi là "Tiểu nhỏ đáng yêu của ngươi đột nhiên xuất hiện", đây là cái gì chứ?" Cái mũ đỏ nhỏ cau mày nói.

"Ngươi qua một bên đi, hay là để ta." Lý mặt rỗ ở bên cạnh nói: "Nếu nhà ta tiểu nhỏ mọn như vậy đã học được internet, thì ta đã sớm đánh chết hắn rồi!"

Tiểu Hồng liếc nhìn Lý Ma Tử: "Con trai ngươi dạy dỗ tốt thật, sao lại thi đỗ được?"

Lý Ma Tử nghẹn họng cả buổi không nói nên lời: "Làm sao ngươi biết?"

Nguyên lai trên túi đựng quần áo của Lý Ma Tử có viết "Lớp bổ túc tinh anh". Lực quan sát của cái mũ đỏ nhỏ này thật sự là mạnh.

Ta trò chuyện với bọn họ. Hóa ra quần chủ nhóm này là một đám phú nhị đại, cách nhau ba năm phát phúc lợi một chút, cái gì quần thao, hương hỏaỡi Nhi, nhưng chỉ giới hạn nữ giới, cho nên không khí đặc biệt sôi động.

Phú nhị đại nhân này tên là Tào gia tam công tử, thân phận thật sự ai cũng không biết, hắn thường xuyên bày ra một số người cảm khái, người trong hiện thực đều dối trá, đeo mặt nạ giả, hay là mạng lưới càng chân thật hơn. Có người nói tam công tử Tào gia định lấy vật ở chỗ nữ nhân này.

Nữ sinh đều có chút yêu thích mua rẻ, ví dụ như lấy Doãn Tân Nguyệt mà nói, bình thường dạo khủng bộ nhìn thấy đồ vật tặng tặng, cho dù không phải là thứ ban đầu muốn cũng sẽ mua, mặc kệ ta nói như thế nào cũng vô dụng.

Từng nữ sinh nhiều, không ít nam sinh cũng tới góp vui. Ta nghĩ đám người này cũng thật cẩn thận, không nghĩ người xấu có thể ẩn nấp trên tấm lưới sao?

Đợi cả buổi vẫn không thấy tam công tử Tào gia hiện thân, ta không kiên nhẫn tiếp tục nói nữa, chỉ treo ở đó, mở một bộ phim xem, nghe thấy có người trực tiếp đi qua liếc mắt một cái.

Cái mũ tiểu hồng nhân thời gian này, vạch lên lớp học sinh, viết là cắn bút tự suy nghĩ, ta xem phim rất vui vẻ, thuận miệng nói: "Đề mục tiểu học ngươi còn không biết? Có cần ta giúp ngươi không?"

Nàng cười khổ: "Là lão sư bảo chúng ta viết nhật ký, mỗi ngày đều phải nhớ một chuyện có ý nghĩa, ta vắt hết óc bịa đặt lung tung. Ai! Đám lão sư này thật là đầu đá cho con lừa..."

Nàng đột nhiên không nói nữa, quay đầu nhìn lại, đại khái là sợ đắc tội Lý Ma Tử.

Nhưng Lý Ma Tử không ở trong phòng, không biết đã chạy ra ngoài lúc nào.

Từ nhỏ ta đã hận nhất là ghi chép, mỗi ngày làm gì có nhiều chuyện thú vị như vậy? Nhìn tác phẩm của mọi người, phảng phất ai nấy đều sống như sấm rền, dùng ngón chân nghĩ lại cũng biết là bịa đặt. Thứ cho ta nói thẳng, ta cảm thấy giáo dục Trung Quốc từ nhỏ đã được bồi dưỡng tinh nói dối.

Cũng may ta đã bị Khổ tức bà, mũ đỏ còn phải chịu hai tội này, ta chỉ có thể bày tỏ đồng tình, đồng thời yêu thương và bất lực.

Một lát sau, Lý mặt rỗ đã quay về, mua một túi lớn linh thực, gọi bọn ta tới ăn. Tiểu Hồng cầm một cái bướu dua ăn, ngọt ngào nói: "Cảm ơn thúc thúc!"

Lý Ma Tử vui vẻ khoát tay: "Khách khí cái gì."

Ta cảm thấy thái độ của Lý Ma Tử đối với cái mũ Tiểu Hồng chuyển biến có chút đột ngột, cân nhắc cẩn thận, chẳng lẽ hắn nhìn thấy bóng dáng Niệm Sở trên đầu Tiểu Hồng sao? Niệm Sở là nỗi đau vĩnh viễn không thể xóa nhòa trong lòng Lý Ma Tử, có lẽ hắn thật lòng hi vọng mình có được một khuê nữ, chỉ mong sau này Hạ lão sư có thể thay hắn viên mãn giấc mộng này.

Tam công tử Tào gia vẫn luôn không hiện thân, ta đi xem phim từng bộ một, một khắc không dám rời khỏi máy tính, ngay cả cơm tối cũng ở trong phòng ăn, cũng có chút mệt mỏi...

Mãi cho đến tận mười điểm tối, người kia rốt cuộc cũng xuất hiện, trong đám người lập tức trở nên sôi nổi, xem ra đời thứ hai nhà giàu này thật sự rất được hoan nghênh, mọi người ca hát, chơi trò chơi, trò chuyện tào lao, căn bản là ta không chen vào được miệng.

Tiểu Hồng lại gần nói: "Nếu đánh đánh mà không hấp dẫn được sự chú ý của hắn, thế thì trực tiếp lên xíu."

Ta nói: "Ở đây chỉ có hai lão gia là một đứa trẻ, ai nói chuyện với hắn?"

"Ta á!" Tiểu Hồng đội mũ nói.

Ta không có tức giận nói: "Ngươi thì thôi đi, một thằng nhóc chưa trưởng thành như ngươi, người ta sẽ chú ý ngươi sao?"

Tiểu Hồng đầy tự tin nói: "Ngươi yên tâm đi, nếu như người này thật sự là đầu sỏ gây tội, ta cam đoan hắn sẽ giống sói đói nhìn thấy dê nhìn chằm chằm vào ta!"

Lý Ma Tử đột nhiên đứng lên nói: "Tuyệt đối không được, làm sao ngươi có thể làm chuyện nguy hiểm như vậy? Cho dù động cơ của ngươi là tốt, nhưng ngươi phải nghĩ đến cha mẹ ngươi, vạn nhất xảy ra chuyện gì, bọn họ có thể làm thế nào."

Ta nói: "Ngươi đừng có thêm phiền phức nữa, để nàng ta tới đi."

Lý Ma Tử nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi không phải là người làm cha mẹ, không hiểu được loại tâm tình này!"

Ta cười: "Sao ta không phải là người làm cha mẹ nữa?"

"Vậy thời gian ngươi làm cha mẹ cũng không có ta!" Lý mặt rỗ nói.

Hai ta tranh chấp về vấn đề này xong, Tiểu Hồng mũ chặt đứt chúng ta: "Lý thúc thúc, ý tốt của thúc thúc ta xin nhận, yên tâm đi, nói một câu sẽ không có việc gì đâu."

Lý Ma Tử miễn cưỡng đồng ý, mũ đỏ đội tai, sau khi cướp được xíu mại thì thẹn thùng nói: "Ta là mới tới, tên là Tiểu Hồng mũ, hi vọng mọi người chiếu cố nhiều hơn!"

Những âm thanh leng keng này khiến ta nổi da gà, không ngờ lại có hiệu quả như vậy, tam công tử Tào gia thì thầm: "Cái mũ Tiểu Hồng? Tên của ngươi cũng thật thú vị, nghe giọng ngươi non thật đấy, chắc ngươi không phải là vị thành niên chứ?"

Ta nhỏ giọng dặn dò: "Nhớ kỹ! Đừng nói ra tuổi thật sự, chỉ có mười hai mười ba tuổi... Không, mười lăm mười sáu tuổi."

Tiểu Hồng lên vành miệng đáp: "Năm nay người ta mới chín tuổi, lên lớp tiểu học, nghe nói đám này chơi rất vui, tới tham gia trò vui."

Mọi người trong đám lập tức lên tiếng, có người nói Tiểu Hồng mũ đang giả vờ, có người khuyên cô nhanh chóng đi làm bài học, tránh bị cha mẹ phát hiện đánh mông, tuyệt đối không đa số mọi người đều không tin Tiểu Hồng mũ mới có chín tuổi.

Ta bất đắc dĩ nói: "Như vậy, hắn căn bản sẽ không mắc câu!"

Tiểu Hồng thần bí lè lưỡi: "Ngược lại, tuổi tác của ta càng nhỏ, đối phương lại càng hứng thú!"

Chương thứ chín trăm năm mươi, lừa gạt dương thọ

Tiểu Hồng nói cho ta biết, tam công tử Tào gia không phải là lừa gạt tài vật, hắn lừa gạt chính là dương thọ, những lúc thiếu nữ mất tích bị tìm thấy thi thể đều hình dung tiều tụy, giống như lập tức già đi hơn ba mươi tuổi, đây chính là chứng tỏ bị hút đi tinh khí.

Từ góc độ này mà nói, tuổi tác càng nhỏ, có thể hút càng nhiều tinh khí, cũng càng dễ khiến cho hung thủ chú ý! Hơn nữa bởi vì nàng là một tiểu hài tử, càng không dễ bị hoài nghi.

Ta cảm thấy phân tích của nàng ta rất có lý, liền hỏi: "Vậy đợi đến khi chàng dính câu, tính làm thế nào?"

"Dẫn xà xuất động, từ miệng hắn hỏi tung tích âm vật!" Tiểu Hồng quả quyết đáp.

Ta mới vừa nói một câu liền làm như vậy đi, Lý Ma Tử đột nhiên đứng dậy kêu lên: "Trương gia tiểu ca, ta vẫn cảm thấy ngươi chính trực trung hậu, nhưng chuyện ngươi làm hôm nay làm quá khiến cho ta không tiếp thu được, không phải khuê nữ ruột của mình, ngươi liền đẩy người ta vào trong hố lửa!"

Dứt lời, hắn liền té cửa mà đi.

Tiểu Hồng kinh ngạc há hốc mồm, hỏi Lý thúc thúc sao lại phản ứng mạnh như vậy? Ta liền nói cho nàng biết, Lý Ma Tử trước kia có một đứa con gái, bởi vì có một số chuyện con gái này bị ông ngoại ôm đi rồi, có lẽ Lý Ma Tử cả đời cũng đừng hòng gặp lại nó.

Cho nên đã đẩy tới bên cạnh, Lý Ma Tử không muốn gặp lại những cô bé khác bị thương tổn.

Tiểu Hồng lắc đầu cười: "Tình yêu của phụ thân thật vĩ đại, nhưng có lúc cũng khiến người ta rất bất đắc dĩ..."

"Được rồi, ta đi khuyên bảo nó." Ta nói xong thì chuẩn bị đi ra

ngoài.

"Đúng rồi, thừa dịp hắn không ở đây, ta có một câu muốn nói." Tiểu Hồng đội mũ ngăn ta lại.

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Tào gia tam công tử này rất có thể chỉ là một con cờ, bất quá trên tay hắn dính phải hơn mười mạng người, giết chết cũng không sao. Biến hắn thành quỷ, ta tra hỏi lại càng thuận tiện!" Lúc nói ra câu này, trong mắt Tiểu Hồng đội mũ hiện lên một đạo hung quang.

Ta gật gật đầu: "Được, đến lúc đó rồi nói!"

Ta ra ngoài tìm Lý mặt rồi, hắn chạy xuống đấu thuyết uống rượu nếu một mình uống rượu, ta cùng hắn uống mấy chén rượu, vài chén rượu xuống, Lý mặt rỗ mở nắp hội ra. Hóa ra gần đây hắn cùng Hạ lão sư nói về việc của Niệm Sở, Hạ lão sư là người đã từng trải qua giáo dục cao cấp, nàng nói có thể thông qua pháp luật có thể tranh thủ niệm tình xưa.

Một đứa bé không có cha mẹ từ nhỏ, chỉ đi theo ông ngoại bà sinh sống, sau khi lớn rất dễ dàng tính cách vặn vẹo, chuyện này đối với nó mà nói là không công bằng!

Lý Ma Tử thật ra cũng nghĩ thông suốt, vô luận Niệm Sở là hạt giống của hắn hay là hạt giống của Long Trạch Nhất Lang, hắn đều định trở về nuôi dưỡng bản thân, nói thế nào thì cũng vô tội.

Cho nên hắn nhìn thấy Tiểu Hồng đội mũ muốn mạo hiểm lớn như vậy, trong lòng phi thường không thoải mái, oán khí một hơi bộc phát...

Hắn uống một hơi cạn sạch rượu trong tay rồi nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi không cảm nhận được nỗi thống khổ vì mất đi đứa trẻ, nhưng ta đã từng trải qua! Nếu trơ mắt nhìn tiểu cô nương này đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, nàng ta lại có chuyện gì không hay sao, ta còn là người ư?"

Ta thật sự không thể tiết lộ thân phận thật của Tiểu Hồng được, vì vậy trịnh trọng thề độc, cam đoan tuyệt đối không để cho Tiểu

Hồng đội mũ gặp nguy hiểm, nếu không Thiên Lôi Oanh.

Lý Ma Tử thấy ta trịnh trọng như vậy, hơn nữa còn thổ lộ âm thanh với ta, thoáng thoải mái chút: "Được rồi, ngươi phát lời thề lớn như vậy làm gì, ta còn có thể không tin ngươi sao?"

"Vậy chúng ta trở về thôi!" Ta vỗ vỗ bả vai của hắn nói.

Về tới phòng, Tiểu Hồng đội mũ nói chuyện phiếm với tam công tử của Tào gia, thấy chúng ta tiến vào, ra hiệu cho chúng ta đừng nói chuyện.

Sau khi hai người trò chuyện xong, ta hỏi: "Xem ra tiến triển không tệ, ngươi chắc chắn người này là hung thủ sao?"

"Không thể xác định trăm phần trăm, có điều ta cảm thấy hắn là được rồi, ôi, đóng giả tiểu loli thật sự là mệt, ta sắp không diễn nổi nữa rồi... " mũ tiểu Hồng đáp.

Nghe thấy lời này, Lý mặt rỗ nhướng mày lên, hồ nghi đánh giá nàng một cái, cái mũ đỏ nhỏ không hoảng hốt không vội giải thích: "Ta nói là đang đóng giả loli ngây thơ mệt mỏi, ai lúc bình thường nói chuyện như vậy, không mệt chết à?"

Sau một lát, tam công tử của Tào gia nói muốn phát phúc lợi, ông ta nói là tùy ý lấy ra, nhưng cụ thể là thao tác thế nào cũng không ai biết rõ.

Danh sách thu hoạch được nhanh chóng được công bố ra, Tiểu Hồng đội mũ cho một cái lưa của ái mã sĩ. Người này thật đúng là ra tay xa xỉ, mới tán gẫu vài câu đã đưa bọc bài đi! Tào gia tam công tử tìm mũ Tiểu Hồng đòi địa chỉ, mũ đỏ nhỏ thuận miệng bện một cái.

"Ta hỏi: "Sao ngươi không muốn?"

Cô đáp: "Con có từng thấy học sinh xách quần áo yêu ngựa tới trường không? Hơn nữa ta cũng không có địa chỉ cho hắn, chẳng lẽ không cho người lưu lại trong khách sạn luôn à, sao không giúp được?"

"Vật kia gửi không được, lui về không giống thông đồng?" Ta nói.

"Không có việc gì, vậy đại khái khoảng bốn năm ngày, ta đoán chừng đã thấy được bản thân hắn."

Cái mũ Tiểu Hồng suy nghĩ rất tỉ mỉ, Nhật Bản có Kha Nam, nơi này cũng ẩn tàng một học trò nhỏ thiên tài.

Hai ba ngày kế tiếp, mỗi đêm Tiểu Hồng đội mũ đỏ nói chuyện phiếm với tam công tử của Tào gia. Có thể nhìn ra được, Tào gia tam công tử đối với nàng rất có hứng thú. Đêm nay Tiểu Hồng đội mũ hứng thú bừng bừng nói cho ta biết: "Đả câu rồi, hắn hẹn ta ngày mai gặp mặt!"

"Ở đâu?" Ta kích động hỏi.

"Hà Trạch học viện." Tiểu Hồng đội mũ nhìn địa chỉ nói.

"Người này còn là một học sinh!" Ta kinh ngạc một hồi.

Hôm nay chúng ta chuẩn bị đi đến hẹn, Lý Ma Tử có chút không vui, ta nói hắn không đi, ai sẽ bảo vệ Tiểu Hồng đội mũ? Lúc này Lý Ma Tử mới đồng ý.

Đi đến chỗ hẹn còn phải chuẩn bị một chút, con còn phải gánh thêm cho Tiểu Hồng mũ đỏ một chút, gánh một thân loli của anh lên một cái, hôm nay nó còn ôm một đôi đầu tròn đáng yêu, sau đó thay vào đó giống như tiểu loli đáng yêu đang khuấy động khắp nơi, ngay cả người bán hàng cũng khen "Con gái của con gái" thật đẹp, con đang bối rối không biết giải thích thế nào. Tiểu Hồng liền kéo cái mũ nhỏ xinh của con xuống nói: "Phụ thân, con mặc bộ dáng này được không?"

Nhân viên bán hàng cảm thán: "Cô bé ngoan ngoãn quá, nếu tên nhóc bướng bỉnh ở nhà ta có thể có được một nửa của cô bé thì tốt biết mấy."

Ta cười khổ một hồi: "Ài, nhà có kinh vốn khó đọc, cũng tương tự bướng bỉnh."

Kết trướng mới vừa ra cửa, một giọng nói khàn khàn vang lên trong ngực ta: "Hừ, nhanh như vậy đã có niềm vui mới rồi, còn mua quần áo cho người ta, còn không chịu mua quần áo cho ta à, thật quá đáng!"

Tiểu Hồng gật đầu tò mò: "Thúc thúc, có chuyện này ta vẫn muốn hỏi người, lần trước gặp mặt ở Cổ Thành, ta đã chú ý thấy trên người người người có một đoàn âm khí, người có phải là đã nuôi tiểu quỷ hay không?"

Ta vừa giải thích cho nàng ta đây là Linh sủng Vĩ Ngọc, ngọc đuôi lại ghen tị: "Hừ, đã không phải nữa, ta chuẩn bị bỏ nhà rời đi!"

Ta cười nói: "Ngươi có thể đi đâu, bay trở về Nhật Bản không?"

"Muốn ngươi quản, hừ!"

Chắc chắn Ngọc Vĩ ghen tị muốn ta mua y phục cho Tiểu Hồng, nên ta lập tức dỗ: "Tiểu Vĩ Ngọc ngoan, ở lại đi! Đợi đến lúc y phục như vậy ta mua cho muội một bộ, được chưa?"

"Ta muốn hai cái!" vĩ ngọc khí hâm mộ nói.

"Được được." Ta liên tục gật đầu.

Tiểu Hồng cười nói: "Thật đáng yêu, ta cũng muốn nuôi một đứa."

Vĩ Ngọc dương dương đắc ý nói: "Ngươi nuôi nổi không? Thằng nhóc con, cả thế giới con tiên bản hồ đều không tìm được con thứ hai!"

Ta trách Ngọc Vĩ Châu nói chuyện quá thiếu lễ, mũ đỏ ngược lại rất không quan trọng, mặc dù mũ đỏ nhỏ là một đứa bé, nhưng tâm trí lại là người trưởng thành, mà đuôi ngọc sống mấy ngàn năm, tâm trí vẫn là một đứa bé con, cho nên nó không chấp nhặt với Vĩ Ngọc.

Bọn ta đánh xe tới học viện Hà Trạch, Tiểu Hồng đội mũ ở cửa trường chờ, ta và Lý Ma Tử mai phục trong góc tối như cảnh báo, học sinh tới lui đều nhìn Tiểu Hồng với ánh mắt tò mò.

Chỉ chốc lát sau, một nam sinh mặc đồ thể thao màu trắng từ cửa chính đi ra, lên tiếng chào hỏi Tiểu Hồng, Lý Ma Tử trừng mắt mắng: "Thật sự là cầm thú! Loại người này nên bắt cho ta chết đi đã."

Ta từ trong túi tiền lấy ra bức chèo trước đó của Âm Linh, tiến hành so sánh với nam sinh, nhưng là khoảng cách quá xa, hai người lại quay người, không nhìn rõ có phải là đối phương hay không.

Hai người đi dạo một vòng ngoài thao trường, uống chút keo trà, ăn chút mía, sau đó lại có một đôi nam nữ gia nhập, nhìn giống như bằng hữu của Tam công tử nhà Tào. Trên lỗ tai cô gái kia đeo một đôi khuyên tai, tạo hình phi thường đặc biệt, là dùng ngọc thạch điêu khắc ra, phía trên còn khảm một hạt châu lấp lánh ánh sáng.

Tâm niệm ta vừa động, cái khuyên tai này nhìn sao giống như ngọc giác của hán triều?

Hóa ra bằng hữu của Tam công tử Tào gia cũng là giàu có thế hệ thứ hai, nếu không nỡ mua đồ trang sức cho bạn gái.

Nhưng cô bé này mặc một bộ trang phục thanh mát, đeo một đôi trâm ngọc cực lớn, nhìn rất khó chịu. Thời cổ đại không có kỹ thuật thủ công, không tạo ra được loại khuyên tai tinh xảo như ngày nay nên mới dùng ngọc thạch làm trang sức. Một đôi trâm ngọc có tới vài lượng, vành tai cũng phải rủ xuống.

Đột nhiên ta có một loại cảm giác, đây có phải là một vật âm hay không!

Ta tên là Lý Ma Tử, một mình đi tới, bốn người đang thương lượng đi đâu chơi trên đầu đường, ta giả bộ xếp hàng ở cửa hàng bên cạnh, âm thầm quan sát.

Khi ta đến gần, phát hiện trên người cô bé kia tràn ngập một cỗ âm khí, ta giả bộ gãi gãi mi tâm vài cái, mở mắt ra nhìn. Âm khí đúng là từ nơi đó phát ra, bao phủ toàn thân cô bé.

Hơn nữa khiến người ta không thể tưởng tượng được là âm khí này còn có hình dạng của chính mình, tựa hồ là một nữ nhân cổ đại...

Chương thứ chín trăm năm mươi sáu Kim Thiền thoát xác

Âm khí kia tựa như một nữ nhân cổ đại duyên dáng yêu kiều, nhưng bạch y tung bay, khuôn mặt cũng rất mơ hồ, dán sát phía sau nữ hài.

Ta rất ít khi nhìn thấy âm khí có thể hội tụ thành hình người, trừ phi trên kiện âm vật kia có một âm linh cường đại sống nhờ, hơn nữa con âm linh kia có ý thức hoàn chỉnh của mình!

Chuyện này thật sự không ổn chút nào, chẳng lẽ Âm Linh này đã thành tinh, hoặc đã thành Tiên rồi?

Âm Dương của Tiểu Hồng có cặp mắt cao cấp hơn ta, đương nhiên cô ta đã nhìn thấy từ lâu rồi, ta thấy ta vẫn luôn nhìn về phía đó, đưa một ánh mắt cho ta, ta cũng không hiểu hết ý định của cô ta là gọi ta đi theo sao?

Bởi vì mũ đỏ nhỏ là vị thành niên, bọn họ cũng không thể đi các loại địa phương như quán bar, thương lượng nửa ngày quyết định đi một tiệm bánh kem để ăn bánh ngọt.

Ta vẫy tay gọi Lý Ma Tử tới, giữ khoảng cách đuổi. Bốn người sau khi vào tiệm không lâu, đội nón đỏ đi ra, đi vào hẻm nhỏ giữa hai cửa hàng, ngoắc ngoắc ngón tay gọi chúng ta tới!

Ta hỏi nàng tình huống như thế nào? Tiểu hồng đầu nói nam hài màu trắng mặc đồ thể thao tên là Tào Trường Sinh, một nam hài khác tên là Tôn Bằng, nữ hài tên Lưu Thi Thi, hai người này là một đôi tình nhân, cũng là tử đảng của Tào Trường Sinh.

Theo những lời nói của Tào Trường Sinh, còn có tình huống gia đình của mình nói, hắn chính là tam công tử thần bí. Nhưng kỳ quái chính là vì sao âm vật lại ở trên người Lưu Thi Thi?

Lý Ma Tử vừa nghe nói âm vật xuất hiện liền hỏi lại: "Âm vật gì?"

Ta giải thích: "Chính là vòng tai cô gái kia, ta thấy là đồ của hán, Tiểu Hồng mũ, đây là món Âm vật chúng ta muốn tìm sao?"

Tiểu Hồng gật đầu, vốn dĩ kế hoạch của chúng ta là nghiêm hình bức cung từ miệng của Tam công tử Tào gia, ai ngờ nó lại gần trong gang tấc! Chuyện này giống như thần tượng của Truy Tinh tộc biết được mình đang ở bên cạnh vậy, tâm tình của ta tự nhiên vừa kích động vừa thấp thỏm.

Mặc dù như thế, chúng ta cũng không có khả năng trực tiếp đi lên cướp, trước mắt vẫn là yên lặng theo dõi kỳ biến đi!

Lý Ma Tử nói: "Đậu xanh, khuyên tai của hán đại, cái này trị giá tiền quá khứ a... Bất quá, cô gái kia đeo nó trên người, không sợ gặp nguy hiểm sao?"

Ta nói rồi: "Ta cũng đang buồn bực đây!"

Cô bé kia nhìn chỉ là một người bình thường, bằng kinh nghiệm trước kia của ta, người mang âm vật trên người ít nhiều đều có tác dụng phụ nhất định, nhưng hành vi cử chỉ của cô bé này lại rất bình thường.

Tiểu Hồng đội mũ nói: "Ta ra ngoài hơi lâu rồi, đi vào trước."

Tiểu Hồng đi vào một lúc lâu, nó đi cùng Lý mặt trời ở bên ngoài phơi nắng, Lý mặt rỗ hỏi ta: "Hay là chúng ta cũng vào ngồi một chút? Ngươi xem vị trí trống nhiều thế nào, dù sao bọn họ cũng không quen chúng ta."

Ngay cả nghĩ của ta cũng vậy, lập tức vào cửa hàng.

Trang hoàng của cửa hàng này rất độc đáo, ta cùng Lý mặt rỗ cần uống trà, giữa chúng ta và đám người mũ Tiểu Hồng đã có một sợi thủy tinh lông lá, nhìn xuyên qua thủy tinh có thể quan sát được đối phương, lại không dễ bị phát hiện.

Ba học sinh này thật là biết nói chuyện, không biết tán gẫu cái gì mà hăng hái như vậy, ta thấy cái mũ đỏ nhỏ nhắn đang ngồi ở chỗ nhỏ miệng đang ăn bánh ngọt, vẫn luôn không thể nói lời nào, đều là thay nàng cảm thấy đau lòng!

Nửa giờ sau, Tào Trường Sinh và Lưu Thi một trước một sau rời khỏi bàn, giống như đi nhà vệ sinh, nhưng đi nửa ngày không thấy trở về. Trong lòng ta có chút nghi hoặc, triệu hồi ra Ngọc Vĩ, bảo cô ấy đi nhà tắm xem tình hình.

Cái đuôi ngọc từ trong ngực ta lộ ra nửa đoạn đầu, nói: "Ngươi không thể tự đi sao? Loại địa phương dơ bẩn này còn phái ta đi? Vướng đồ dơ bẩn thì pháp lực của ta mất linh!"

"Được, vậy ngươi cùng Lý mặt rỗ ở đây chắp tay, ta đi một chuyến." Ta nói.

"A, bánh ngọt!"

Vĩ Ngọc nhìn thấy đĩa bánh kem mà mình gọi trên bàn gần như không nhúc nhích, rất hưng phấn mà cắn một miếng lớn. Ta nghe nói mèo ăn sạn sẽ chết, nhưng hình như nó không có chuyện gì.

Ta ho một tiếng, bảo nàng chú ý một chút tác động, nàng động lỗ tai xem như trả lời, ta thở dài một hồi, cũng may là trong tiệm bánh bánh không có người...

Nhà tắm chỉ có một gian, cũng không phân biệt nam nữ, cửa đóng ngược, ta nghe thấy bên trong có một trận động tĩnh đặc biệt. Ta quanh năm ở bên ngoài rèn luyện, ở qua không ít khách sạn, thanh âm này rất quen thuộc, hai người rõ ràng ở bên trong bộp bốp bốp bốp.

Để xác nhận, ta gõ cửa phòng tắm một chút, Tào Trường Sinh ở bên trong nhỏ giọng kêu lên: "Có người!"

Sau đó Lưu Thi Thi kiều mị nói: "Thân ái, động tĩnh nhỏ chút, đừng để người ngoài nghe thấy..."

Tào Trường Sinh nói: "Không sao, sẽ không có ai nghe thấy đâu."

Ta kinh hãi một trận, Lưu Thi Thi không phải bạn gái của Tôn Bằng sao? Văn hóa nón xanh đã phổ cập đến sân trường đại học rồi? Hơn nữa còn trắng trợn như vậy!

Ta cùng Tôn Bằng cũng không thân, không có nghĩa vụ bắt gian thay gã, liền trở lại bàn của ta. Kết quả phát hiện Tôn Bằng cùng Tiểu Hồng không thấy đâu. Lý Ma Tử đang trả tiền, ta hỏi: "Hai người kia đâu?"

"Vừa ra ngoài, tiểu hồ ly, ngươi nhanh lên!" Lý Ma Tử thúc giục.

"Một miếng cuối cùng!"

Vĩ ngọc lưu luyến không nỡ ăn hết bánh ngọt, không ngừng mút ngón tay, ta sợ sự tình có biến, ra sức để cho nàng nhanh lên.

Sau khi đợi bọn ta ra cửa, thấy hai người đi dọc theo xe bò, ta thở phào nhẹ nhõm một hơi, thế nhưng Tôn Bằng lại ngăn cản một chiếc xe xe xe, tiểu Hồng đội mũ giống như đầu gỗ lên xe.

Ta phát giác trên người Tiểu Hồng có hai luồng âm khí bao quanh, một đoàn là của chính nàng, đoàn còn lại rất giống với trên người Lưu Thi Thi lúc nãy, âm khí ngưng kết thành hình dáng nữ nhân kia giống như đang buộc chiếc mũ đỏ.

Ta cũng không sợ bại lộ mục tiêu, vừa chạy sang chỗ bọn họ vừa hô to: "Đứng lại!"

Tôn Bằng quay đầu cười lạnh với ta một cái, đẩy mũ đỏ lên xe, sau đó xe lên đường.

Trong lòng ta đột nhiên có một dự cảm bất thường, nói với Lý Ma Tử sau đó chạy tới: "Ta đuổi theo bọn chúng, ngươi ở lại chỗ này, điều tra rõ lai lịch hai học sinh kia."

"Điều tra như thế nào?" Lý Ma Tử bất đắc dĩ hỏi.

"Tự ngươi phát huy đi, thủ đoạn gì cũng được." Ta kêu lên.

Ngọc đuôi ngọc cười hì hì nói: "Thật kích thích, hệt như cảnh tượng phỉ."

Ta lập tức giận đến không chỗ phát tiết ra được, liền ngẩng đầu ngắm nàng một cái, đuôi ngọc che đầu giống như muốn khóc, ta phân phó nói: "Ngươi ở lại giúp Lý Ma Tử!"

Sau đó ta ngăn một chiếc xe, nói với tài xế: "Sư phụ, đi theo chiếc xe đằng trước."

Sau khi tỉnh táo lại, ta có chút hối hận vì đã đánh vào Ngọc Vĩ một chút, sau đó lại nghĩ biện pháp bù đắp đi.

Ta mơ hồ có cảm giác, Tôn Bằng mới thật sự là tam công tử Tào gia, hai người khác cũng chỉ là bia đỡ đạn của gã, hai chiếc gồm một trước một sau ra khỏi trung tâm của quán. Lúc này Lý Ma Tử cười sáo gọi đến: "Tiểu ca Trương gia, ta có phát hiện trọng đại!"

"Cái gì?" Ta hỏi.

Lý mặt rồi nói cho ta biết, hai người kia ban đầu không chịu mở miệng, chiếc đuôi ngọc làm ra một chút sức làm cho bọn họ kinh sợ! Kỳ thực hai người bọn họ mới là một đôi tình nhân, gia cảnh Tào Trường Sinh giống nhau, phụ thân Tôn Bằng lại là thị trường lợi hại, hắn mới thực sự là hậu đại.

Tào Trường Sinh hôm nay được Tôn Bằng gọi tới " sắm vai" của mình, chỗ tốt mà Tôn Bằng cấp cho hắn cũng không thể tưởng tượng nổi. Tào Trường Sinh vẫn thầm mến mỹ nữ Lưu Thi Thi đồng lứa, Tôn Bằng nói hắn biết pháp thuật, có thể khiến Tào Trường Sinh đuổi kịp Lưu Thi Thi.

Loại "Pháp thuật" này chính là đôi Ngọc Đình kia, ta đoán vật kia có lực lượng thao túng lòng người, khó trách trước đó Lưu Thi vẫn luôn đeo trên người, hiện tại nhất định nó đang nằm trên người Tiểu Hồng mũ.

Như thế nói ra, Tôn Bằng kỳ thật đã sớm hoài nghi thân phận thật sự của Tiểu Hồng, chuẩn bị trước để thoát thân. Người này quả thực quá giảo hoạt! Cẩn thận ngẫm lại thì thật ra là ta chủ quan, Tôn Bằng liên tiếp mưu hại mười mấy thiếu nữ, làm sao có thể lơ là như vậy.

Lý Ma Tử hỏi: "Ngươi bây giờ đang ở đâu, ta tới tìm ngươi!"

"Quá xa, ngươi về khách sạn trước đi, ta cam đoan đem Tiểu Hồng đầu đội mũ bình an mang về." Ta đáp.

"Như vậy sao được, một mình ta về sẽ để tâm như thế nào, ngươi nói cho ta địa chỉ đi." Lý Ma Tử lo lắng nói.

Phụ cận đã là vùng rừng núi hoang vu, ta hỏi sư phó đây là nơi nào, sư phụ nói thêm mười mấy cây nữa là tới huyện Quảng thành rồi.

Ta đem địa danh này nói cho Lý Ma Tử, sư phụ tò mò hỏi: "Đại huynh đệ, nhìn ngươi làm ra vẻ thần thần bí bí, ngươi là đã muốn mặc cảnh báo sao?"

Ta nói dối, nghiêm trang đáp: "Đúng!"

Sư phụ nôn nóng: "Chiếc xe phía trước ngồi là phạm nhân ngươi muốn bắt? Là sát nhân giết người hay là lái đò?"

Ta thuận miệng nói qua loa không tiện tiết lộ, sau đó đổi chủ đề hỏi: "Sư phụ, huyện Ký Tư này có danh nhân văn hóa lịch sử gì không?"

Sư phụ cười ha ha: "Nhìn ngươi chính là cảnh sát từ nơi khác tới, địa phương chúng ta ai cũng biết huyện Lương Thành có một "Trần Vương thư đài", lão nổi danh rồi."

Từ từ, ta đột nhiên biến sắc.

Sao tên của Trần vương lại quen thuộc như vậy?

Ta tranh thủ thời gian di chuyển trăm độ một lần, phát hiện Trần Vương chính là phong hào của con trai Tào Tháo trong thời kỳ tam quốc!

【 Sáu điểm đêm nay tăng thêm!)

Chương thứ chín trăm năm bảy, Lạc Thần Phú thiên cổ (giai hơn)

Đúng đúng đúng, Tào Thực chính là nhi tử thứ ba của Tào Tháo, tự xưng là tam công tử Tào gia cũng rất bình thường.

Còn cặp khuyên tai kia, ta cũng biết lai lịch của gã!

Tào Thực là gia đình văn học nổi danh thời Tam Quốc, viết không biết bao nhiêu ca phú thi từ, mà hậu thế tài cao bát đẩu chính là để hình dung Tào Thực tài khí.

Nghe đồn khi Tào Thực còn trẻ, đã nhìn trúng một vị cô nương họ Chân, muốn cưới bà làm thê tử. Cô gái kia cũng mến mộ tài hoa của Tào Thực, âm thầm cầu xin Nguyệt lão làm dây đỏ cho bọn họ.

Nhưng trời có mây gió bất trắc, đôi tình nhân này cũng không có quyến rũ, hơn nữa Chân cô nương còn bỡn cợt ca ca Tào Phi của Tào Thực vi phi, trở thành chị dâu xứng danh Tào Thực!

Tào Thực nghe được tin tức, quả thực mất hết can đảm, nhưng dù sao thúc tẩu cũng khác, cho nên từ nay về sau hai người đừng nói câu nào nữa.

Sau đó Tào Phi trở thành Hoàng đế, thành lập Ngụy Quốc, đã có con trai Chân cô nương cũng đoạn tuyệt tình niệm, chỉ cảm thấy Tào Phi đối xử rất tốt với mình, dứt khoát mang theo hài tử, phu thê tóc bạc đến già rồi...

Nhưng hạnh phúc là ngắn ngủi, rất nhanh Tào Phi đã yêu một vị mỹ nhân khác là Quách Quý Phi, dần dần lãnh đạm với Chân cô nương.

Vừa vặn Quách Quý Phi lại là một người lòng đố kỵ rất mạnh, liền cùng gian thần âm mưu kế hoạch, chế tác một con rối người, bên trên khắc tên tuổi Tào Phi, sau đó đem nó chôn vào cung viện của Chân Thủy cô nương, lại phái người mật báo Tào Phi: Chân cô nương không thủ đạo, cấu kết với đệ đệ ngươi thành gian, mi đến mắt đi, còn khắc một khúc gỗ nhỏ nguyền rủa ngươi!

Tào Phi nghe xong câu này, lập tức sai người đi điều tra, quả nhiên đào ra một con rối gỗ dưới mặt đất.

Một màn này quả thực khiến Tào Phi tức giận đến hộc máu: Tốt, dâm đãng này chẳng những cho mình một cái mũ màu xanh lục thật lớn, còn muốn nguyền rủa chính mình chết sớm một chút! Lúc này liền sai người đè Chân cô nương ở trong nước chết tươi.

Chân cô nương sau khi chết, Tào Phi Khí còn chưa tiêu, lại mang Tào Thải Thực biếm liễn đến Tưởng thành.

Lúc này Tào Thực đã biết tin Chân cô nương chết, chỉ cảm thấy mất hết hy vọng, ngồi xe ngựa dọc theo đường đi đều rơi lệ.

Lúc hắn tới Lạc Hà, Tào Thực đột nhiên phát hiện một cô gái vô cùng xinh đẹp, như đóa hoa sen từ từ bay lên khỏi Lạc Hà, nhẹ nhàng lơ lửng trên bờ.

Tào Thực nhìn lại, đây chính là Chân cô nương đã được ban cho cái chết.

Chẳng lẽ đây là quỷ hồn của Chân cô nương?

Lúc này Chân cô nương cũng mở miệng, sao lại kể lại chuyện mình bị Quách quý phi hãm hại, sau đó nói Ngọc Đế nhớ đến nỗi chết oan khuất của nàng, phong nàng thành Lạc Thủy Thần vậy.

Bởi vì mình và Tào Thực khi còn sống có một đoạn chưa xong, cho nên Ngọc Đế mới đồng ý để Lạc Thủy gặp mặt.

Đáng tiếc nhân thần lạ đường, mấy câu sau, Chân cô nương liền muốn rời đi, trước khi đi nàng lấy ra một đôi khuyên tai của mình cho Tào Thực, để ông ta làm kỷ niệm cho Tào Thực...

Những khuyên tai này chính là âm vật mà hôm nay ta thấy: Minh Nguyệt Tuyền!

Đều nói tình yêu là chất xúc tác tốt nhất văn học. Khoảnh khắc đó, tài hoa của Tào Thực đột nhiên bùng phát đến trạng thái đỉnh phong, nhìn Lạc Thủy cuồn cuộn, nhìn bóng lưng người yêu. Tào Thực khẽ rung ống tay áo, viết xuống "Thần phú Lạc Lạc" lưu truyền thiên cổ.

Trong《 Lạc Thần Phú 》, Tào Thực hình dung Chân cô nương: Tốc nhược kinh hồng, uyển nhược du long, phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu diêu lộng như lưu phong chi hồi tuyết.

Còn có vô số câu nói biểu đạt sự nhớ nhung của hắn đối với Chân cô nương.

Cho đến hôm nay, tất cả mọi người đều công nhận Đát Lạc Thần Phú là kiệt tác văn học cổ đại, không có một trong hai!

Chuyện này rốt cuộc là thật hay giả, hiện đại đã rất khó chứng minh, nhưng Triều Lạc thần phú đích thực đã chứng kiến một đoạn tình yêu mỹ lệ, giai thoại của một đoạn lịch sử.

Vừa rồi ta đã chính mắt nhìn thấy hai viên ngọc ly cổ quái này, nói như thế, Lạc Thần cũng không phải là bị Tào Thực hư cấu, mà là tồn tại chân thật.

Đang lúc ta còn suy nghĩ lung tung, phát hiện xe đi vào một con đường nhỏ vắng vẻ, ta hỏi tài xế: "Sư phó, sao lại chạy tới đây?"

Tài xế nói: "Ta nào biết, không phải là ngươi gọi ta theo chiếc xe kia sao?"

Chung quanh là cây cối rậm rạp, xe của Tôn Bằng và Tiểu Hồng ngồi ở phía trước như ẩn như hiện, đường ở đây tình huống không quá tốt, bánh xe lắc lư, lái xe đau lòng nói: "Đường này quá điên rồi, đường đi của ta chỉ sợ gặp tai ương rồi, trở về lại phải sửa."

Ta vỗ ngực nói: "Không có việc gì, ta sẽ sửa chữa, tính phí cho ta!"

Ánh mắt ta một mực nhìn chằm chằm chiếc xe phía trước, ngay cả chớp cũng không dám chớp. Một cái chớp qua, ta phát hiện chiếc xe dừng ở ven đường, trên xe trống rỗng, ngay cả lái xe cũng không thấy, ta vội vàng hô dừng, đi qua xem thử, cửa xe mở ra, trên chiếc xe được lái ném mấy tấm tiền lớn Bách Nguyên.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, bầu không khí đặc biệt âm trầm, chẳng lẽ Tôn Bằng vì giữ bí mật mà ngay cả tài xế cũng giết rồi?

Ta quay về xe của mình, lấy ra một số tiền lớn nhét vào tay tài xế, nói: "Sư phụ, làm phiền ngươi giúp ta. Ngươi chở ta đến con đường lớn, chờ hai bằng hữu của ta tới! Một nam một nữ, nam hơn bốn mươi tuổi, vẻ mặt rỗ, người còn lại là một tiểu cô nương thích chơi mạt chược, trên đầu có đeo một đôi tai hồ ly, rất dễ chịu."

Tài xế ngạc nhiên hỏi lại: "Dùng cái gì nhỉ?"

Thời gian cấp bách, ta không có thời gian giải thích gì cho hắn, liền nói: "Ngươi mang bọn họ đến đây, sau đó ta cho ngươi thêm một khoản thù lao lớn."

Tài xế liên tục nói: "Tốt tốt!" Hắn nghiêng đầu nhìn: "Ồ, người trên chiếc xe kia đâu? Mất tích rồi? Có nên cảnh báo không?"

"Ngàn vạn lần không được báo động!" Ta ra lệnh.

"Được, ta cam đoan đưa người tới." Tài xế quay đầu đi, rời khỏi bánh xe, ta rút hai thanh Trảm Quỷ Thần Song Đao từ trong ba lô ra, hít một hơi thật sâu rồi chui vào trong rừng.

Vùng rừng này vừa mới hạ xuống một trận mưa, đất đai còn rất ẩm ướt, trên mặt đất lưu lại hai cái dấu chân một lớn một nhỏ. Ta đi theo dấu chân một mực, bên trong rừng rậm không thấy mặt trời, âm trầm khiến lòng người run rẩy.

Cứ đi tới đi lui, ta đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy ào ào phía trước truyền đến, trong lòng kích động một hồi, chẳng lẽ phía trước chính là Lạc Thủy?

Trong lịch sử, Lạc Thủy thật ra là một nhánh của Hoàng Hà, tên thay đổi liên tục, hôm nay đã không còn ai biết cụ thể nó cụ thể ở nơi nào.

Lúc này một giọng nói trầm thấp từ trong rừng truyền đến: "Lớn mật, phía trước chính là Lạc Thủy thần cung, phàm phu tục tử mau chóng rời đi, nếu không đừng trách bản thần không khách khí!"

Ta kinh ngạc một hồi, nơi hoang sơn dã lĩnh này còn có Thần Cung? Còn có Thần Tướng trông coi? Đùa ta sao!

Tuy Tào Thực ở trong "Lạc Lạc thần phú" đều nói là thuộc hạ của Lạc Thần, nhưng tuyệt đối là nghệ thuật khoa trương, Lạc Thần chống đỡ cũng chỉ là thần sông, có tài đức gì mà có thần tướng bảo hộ chứ?

Nhưng giọng nói kia nghe ra thập phần uy nghiêm, giống như ta lại bước thêm một bước, sẽ có một đạo thiên lôi giáng xuống đánh chết ta.

Ta cắn răng, chết thì chết, biến thành quỷ cũng phải mang mũ Tiểu Hồng về, vì vậy đành kiên trì tiếp tục đi về phía trước.

Giờ phút này, trong bụi cây có một cỗ âm khí mãnh liệt tới gần ta, ta dùng Thiên Nhãn nhìn, âm khí kia cũng là hình người, mười phần cao lớn khôi ngô, giống như thiên binh thiên tướng trong thần thoại, trong tay còn nắm một cây trường thương vũ khí.

Một Thanh đạo trưởng đã phổ cập cho ta, kỳ thật Thiên Binh Thiên Tướng đều không có sức chiến đấu, so với Âm Linh cấp bậc Quỷ Vương còn kém xa.

Ta vừa kéo ra tư thế chuẩn bị nghênh chiến, một khi đối phương xuất hiện ngay trước mặt thì tròng mắt của ta suýt chút nữa đã trừng ra rồi!

Tên chủ tài xế đã mất tích, hắn trợn mắt, trên người dùng dây mây buộc một ít vỏ cây khô, giống như mặc một bộ áo giáp, trong tay nắm một cây gỗ vừa to vừa dài.

Tài xế mở miệng quát: "Lũ chuột nhắt to gan, muốn đi ngang qua nơi này, hỏi sau này hỏi một chút, có đồng ý hay không!"

Nói xong, hắn chỉ cành cây về phía trước, liền tấn công ta. Ta vung song đao, triển khai chiến đấu sát người sắc bén, trường thương vốn là vũ khí mã chiến, đối phó song đao loại vũ khí linh hoạt đa biến này có vẻ rất cồng kềnh, huống chi hắn cầm chính là một cây côn gỗ!

Giao thủ không đến mười mấy hiệp, song đao trong tay ta xoay qua xoay lại, rắc rắc rắc vài cái đã chặt đứt côn gỗ của hắn. Tài xế gầm lên một tiếng, ném một đoạn còn lại trong tay tới chỗ ta, nghiêng đầu né tránh, đoạn cành cây kia vậy mà cắm thật sâu vào trên một thân cây.

Cái được gọi là thần tướng hẳn là âm linh sinh sống ở nơi này, được Lạc Thần coi như người hầu sai bảo.

Cũng như tiểu quỷ tu hành giống như người tu hành, có lẽ khi còn sống bọn họ thật sự là tướng quân tử chiến sa trường, nếu không sao có thể có khí lực lớn như vậy?

Tài xế thừa dịp ta né tránh, tay không tấc sắt muốn đánh ta, dáng vẻ cứng rắn của hắn, ta càng thêm chắc chắn khi còn sống hắn là võ tướng.

Với thực lực của ta, ta muốn xử hắn là chuyện trong phút chốc, nhưng ta sợ làm cho tài xế bị thương, chỉ có thể né tránh một lần nữa. Sau đó chuẩn bị một cơ hội, chuyển Dương Đao quay lại, gõ mạnh lên đầu tài xế một cái, hắn giống như bị định trụ không động đậy, âm khí trên người lập tức tan thành mây khói, sau đó mềm nhũn ngã xuống đất.

Xem ra âm linh trên người đã bị đuổi đi, ta muốn lay tỉnh tài xế, lại phát hiện thân thể hắn rất lạnh, dùng tay sờ mũi một cái, hóa ra đã chết!

Trên lưng của gã bị dao găm đâm ra một vết máu, máu đã đọng lại, Tôn Bằng này thật đủ ác độc, lại làm ra chuyện giết người diệt khẩu.

Lúc này trong rừng chung quanh đột nhiên dâng lên một đoàn âm khí lớn, giống như sương mù dày đặc bao phủ ta vào trong đó, trong âm khí xen lẫn một đám bóng dáng đen kịt trầm thấp, chúng nó dùng thanh âm âm trầm nổi giận gầm lên ——

"Người đến là ai!"

"Người đến là ai!"

"Người đến là ai!"

Trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, một người còn miễn cưỡng có thể đối phó, nếu cùng nhau xông lên, cái mạng nhỏ này của ta sợ là phải nằm lại ở đây rồi!

Ngọn núi biết di chuyển thứ chín trăm năm mươi tám...

Âm khí dần dần hướng ta bao vây, ta mặc niệm đạo đức kinh, vận lên dương khí quanh thân mạnh mẽ đối kháng với chúng!

Nhưng cỗ âm khí này như nước biển liên miên bất tuyệt, ta đọc cả buổi đạo đức dày đặc, phát hiện vậy mà hoàn toàn vô hiệu với nó, trong lòng hoảng hốt một hồi.

Hóa ra người ở nơi này không phải yêu ma quỷ quái, mà là thần tướng, cho nên đạo đức mờ mịt bễ nghễ bọn chúng căn bản không sợ.

Thật ra những thần tướng này tỏa ra âm khí, bản chất không khác gì cô hồn dã quỷ bên ngoài, nói trắng ra đó chính là một loại chấp niệm thiện ác, giống như kẻ gian xảo nhìn thấy xuyên cảnh phục là sợ hãi ngay. Mà những thần tướng này tự nhận là hóa thân chính nghĩa, thủ vệ của Lạc Thần, cho nên không có chút sợ hãi đối với Cô Đạo Quỹ Kinh!

Lúc này, ta đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một vài động tĩnh, quay đầu nhìn lại, một luồng âm khí đang chui vào thi thể của tài xế. Thi thể như điện giật không ngừng, ta mắng to một tiếng, lại chơi chiêu này với ta!

Ta vội vàng móc ra mấy tấm linh phù trung đẳng, phong bế toàn bộ thất khiếu của tài xế, thế nhưng linh phù lại rào rào một tiếng toàn bộ tự cháy, đảo mắt đã cháy thành tro...

Những thần tướng này không có thực thể, nhất định phải phụ thân mới chiến đấu được, chuyện này thật sự quá châm chọc, chỉ chút năng lực này mà còn tự xưng là thần tướng!

Vạn nhất chúng nó lại mượn thi thể để hoàn hồn thì ta cũng không dễ đối phó, nghĩ tới nghĩ lui liền ngoan độc nói với cỗ thi thể kia: "Đại huynh đệ, xin lỗi, chờ đến lúc ngươi bảy tuổi ta cho ngươi xử lý tràng pháp sự này!"

Sau đó chúng ta một đao liền chặt đầu hắn xuống. Chém quỷ thần song đao chém sắt như nước, cắt đầu như cắt đậu phụ. Chẳng qua ta lần đầu tiên làm loại chuyện này kể từ khi còn sống. Nhìn máu tươi phun ra từ cổ họng, trong lòng không khỏi dao động một trận.

Tuy nhiên ta cũng chú ý tới một ít chuyện không tầm thường, máu tươi lưu lại ở mặt ngoài song đao vậy mà bị chậm rãi hấp thu...

Ta bừng tỉnh đại ngộ, trên song đao gửi gắm khô tướng, âm linh Mạc Tà, hai người bọn họ bình thường đều ở vào trạng thái ngủ say, nếu có thể làm vợ chồng này thức tỉnh, nhất định có thể giúp ta một tay!

Lúc này ta cắn rách ngón tay, bôi tinh huyết của mình lên thân đao, song đao trong nháy mắt liền hấp thu tinh huyết của ta vào, so với bọt biển hút nước còn nhanh hơn, có lẽ khẩu vị "Quảng táo" của ta càng thuần khiết hơn chút nhỉ?

Sau khi uống no máu tươi, song đao toả sáng ra một đạo hàn quang màu xanh lục, âm khí chung quanh không tự chủ lui về phía sau.

Trong lòng ta khỏi nghĩ đến chuyện giải hận bao nhiêu, đám lính tôm tướng cua các ngươi sao có thể so sánh với âm linh của Mạc Tà?

Ta giơ song đao lên, đánh bạo đi về phía trước, âm khí ở đâu cũng nhao nhao lùi lại hai bên. Ta nghĩ thầm, song đao này thật sự là một kiện bảo bối, chuyến đi đến cổ thành kia không uổng công!

Nhưng cứ đi tới đi lui, đột nhiên cảm giác có chỗ nào không thích hợp, trước đó rõ ràng nghe thấy tiếng nước ở ngay phía trước, thế nhưng hiện tại tiếng nước từ bên phải truyền đến, là có sai phương hướng?

Ta lại đi một đoạn đường về hướng bên phải, kết quả là tiếng nước lại chạy sang trái ta rồi.

Đây chẳng lẽ là quỷ đánh tường, ban ngày ban mặt sao lại có quỷ đánh tường?

Ta lần nữa đi về hướng tiếng nước, sau khi ta đi được một đoạn, phía sau bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vang trầm thấp ầm ầm, ta quay người lại mạnh mẽ, nhìn thấy rừng cây phía xa vậy mà đang di động.

Ta dùng sức mở trừng hai mắt, xác định mình không nhìn lầm, đúng là rừng cây đang chuyển động...

Không đúng, là cả ngọn núi đang di chuyển!

Đây chẳng lẽ là Di Sơn thuật trong truyền thuyết!

Đột nhiên, những tiếng cười điên cuồng vang lên xung quanh, khiến cho người nghe sởn hết cả gai ốc, một giọng nói u ám vang lên: "Tên chuột nhắt vô tri, đây chính là lực lượng của Lạc Thần đại nhân, bằng vào ngươi mà cũng muốn đi tới bờ sông Lạc Thủy sao?"

Ta đột nhiên giận dữ, mắng: "Sát hại thiếu nữ, hấp thụ tinh khí của các nàng, đây chính là chuyện mà Lạc Thần các ngươi làm, Thần vĩ đại thật!"

Giọng nói kia đáp: "Tất cả những gì Thần làm đều đúng, chỉ là con người thôi, không có tư cách đánh giá."

Hóa ra đám Thần này đều là fan cuồng của Lạc Thần, có lẽ trong mắt Thần, nhân loại chẳng qua chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

Ta cũng không tin tên cổ quái này, tăng nhanh tốc độ truyền đến phương hướng tiếng nước truyền đến, nhưng mỗi khi ta sắp đến gần, rừng cây liền bắt đầu ầm ầm di chuyển, mặt đất dưới chân giống như một cái bàn quay lớn, cứ thế đưa ta chuyển sang một hướng khác.

Cứ theo đà này, cho dù ta tới thiên hoang địa lão cũng không tiếp cận được Lạc Thủy nửa bước, có lẽ vị trí của Lạc Thủy vẫn không bị phát hiện, chính vì có đám thần minh âm thầm bảo vệ.

Ta suy tư chốc lát, sinh ra một chủ ý to gan, sờ ra lửa lửa là muốn nhóm lửa lá cây dưới chân.

Giọng nói kia đột nhiên trở nên khủng hoảng: "To gan! Ngươi muốn làm gì?"

"Thả hỏa thiêu đốt ngọn núi! Đem toàn bộ rừng cây đốt sạch, ta thấy còn có thể không thể đi được." Ta cười lạnh nói.

"Dừng tay! Dừng tay!"

Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, cánh rừng này là nhà của đám Thần Tướng kia, nếu như bị thiêu hủy, bọn họ sẽ trở thành cô hồn dã quỷ, chẳng mấy chốc sẽ biến mất.

Ta nói: "Không muốn bị đốt, vậy thì thả ta qua đó, ta muốn nói chuyện với Lạc Thần!"

"Không được, không có mệnh lệnh của Lạc Thần đại nhân, bất luận kẻ nào cũng không được..." Giọng nói kia phẫn nộ nói.

Ta cười lạnh liên tục sáp lại gần bánh ngô, thanh âm kia lập tức khủng hoảng lên: "Dừng tay, bọn ta thả ngươi qua là được."

Ta thu hồi âu mầm, sải bước xuyên qua rừng cây, lúc đi ngang qua một gốc cây ta ngừng lại, bởi vì ta chú ý thấy trên rễ cây có một khuôn mặt người. Tuy nói thiên nhiên quỷ phủ thần công, hình dạng rễ cây mọc ra mặt người cũng có, nhưng khuôn mặt này thật sự quá chân thực rồi.

Ta ở phụ cận rễ cây nặn một ít bùn đất đặt ở dưới mũi ngửi ngửi, đột nhiên hiểu được những thần tướng này từ đâu mà có. Truyền thuyết nói thời đại thượng cổ Sơn Đông là lĩnh vực man di hoạt động, những man di này có một loại tập tục, đó là mỗi lần bắt được tù binh liền chặt đầu tù binh, mỗi cái miệng đều nhét một hạt giống, sau đó chôn vào đất.

Ngày sau mọc ra rừng rậm xanh um tươi tốt, đó là minh chứng tốt nhất cho chiến công của bản thân!

Có một số cây trong quá trình sinh trưởng, cùng đầu tù binh trưởng thành một thể, nói cách khác dưới mỗi một cây đều quấn quanh một vong linh của viễn cổ chiến sĩ! Vừa rồi ta vặn vẹo, vừa vặn chạm đến uy hiếp của chúng nó.

Nghe nói kể từ khi Lạc Hà có Lạc Thần, Lạc Thần đã thu lưu những chiến sĩ vong linh lưu lạc gần đó, khiến chúng không còn trở thành cô hồn dã quỷ nữa, cho nên chúng mới khăng khăng một mực bảo hộ Lạc Thần!

Ta cảm khái với những cái cây này xong lại tiếp tục đi về hướng có tiếng nước, cuối cùng phía trước ta cũng trông thấy một dòng nước.

Mặt sông rộng chừng hai mươi mét, trên mặt sông lả lướt một đạo sương mù mờ mịt, hai bờ sông mọc đầy kỳ hoa dị thảo đủ mọi màu sắc, ta vô cùng kinh ngạc, nơi này chắc hẳn mấy ngàn năm rồi không có người đặt chân tới, đẹp đến mức tựa như tiên cảnh.

Lúc ta ngẩn người nhìn mặt sông, một nữ tử áo trắng như tuyết rốt cuộc từ trong nước đạp lên bọt nước, nhẹ nhàng bay ra.

Quần áo trên người nàng phi thường thư thái, thân thể thướt tha, dung mạo như Thiên Tiên, khiến ta say khướt rồi.

Bên bờ có một nam nhân đang quỳ xuống trước mặt nữ tử, nói: "Lạc Thần đại nhân thân ái, ta lại mang đến tế phẩm của ngài, mời ngài cố gắng hưởng thụ!" Trong giọng nói của hắn lộ ra vẻ tôn kính nồng đậm.

Cô gái mỉm cười nói: "Tử Kiến, chờ ta hái đủ dương thọ là có thể lấy lại thân thể, đến lúc đó chúng ta có thể gặp nhau."

Ta sững sờ trợn tròn mắt, thành lập? Vậy nam nhân chính là Tào Thực?

Năm trăm năm mươi chín Lạc Thần giáng lâm!

Không đúng, vậy không phải là Tào Thực, tuy sương mù chung quanh rất nặng nhìn không rõ, nhưng từ trên y phục, vẫn có thể nhìn ra đối phương là Tôn Bằng.

Trên một tảng đá lớn bên bờ sông, truyền đến tiếng mũ đỏ nhỏ, nàng giống như bị cái gì đó trói buộc, đang ra sức giãy giụa!

Lạc Thần ưu nhã mà đi, váy không nhiễm chút nước nào, chậm rãi đi tới mũ đỏ. Mặc dù bề ngoài của nàng là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhưng trên thực tế nàng là linh thể, trên người tản mát ra một cỗ âm khí cực kỳ cường đại, không thua kém âm linh đẳng cấp của quỷ vương chút nào.

Ta thầm nhủ không ổn, cô nàng hấp thu tinh khí của mũ đỏ nhỏ rồi! Âm thầm nắm chặt song đao trong tay, chuẩn bị nhất cổ tác khí xông tới, cướp cũng đoạt lại mũ đỏ.

Nhưng ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, ta đột nhiên cảm thấy Lạc Thần đang quan sát ta, tuy rằng giữa chúng ta có rất nhiều sương mù ngăn cách, nhưng ta cảm thấy bà ta đang nhìn ta.

Hoặc là nói, bị một cỗ âm khí lăng lệ ác liệt khóa chặt, phía sau lưng không khỏi chảy ra từng trận mồ hôi lạnh.

"Không cần trốn, con chuột nhỏ!" Lạc Thần chậm rãi nói.

"Cái gì, có người ở đây?" Tôn Bằng quá sợ hãi nói.

Ta biết mình bại lộ, đã đi ra, khi ta tới gần, phát hiện trên người nón Tiểu Hồng áp lên đôi Minh Nguyệt Thiền kia, Minh Nguyệt Thiền kia ép mũ Tiểu Hồng tới mức thở không nổi.

Tôn Bằng vẻ mặt địch ý nhìn ta, Lạc Thần khẽ nhếch cằm lên, khóe miệng hiện ra một tia cười lạnh: "Có thể xông vào cấm địa của ta, tiên sinh xem ra cũng là cao nhân đắc đạo rồi, không biết xưng hô như thế nào?"

Ta căng thẳng chắp tay nói: "Vãn bối Trương Cửu Lân, một thương nhân âm vật nhỏ, bái kiến Lạc Thần đại nhân."

"Âm vật... Thương Nhân?" Nàng trầm ngâm nói: "Nói như vậy là ngươi tới vì Minh Nguyệt Thiền ta?"

"Không không không, Lạc Thần đại nhân đã hiểu lầm rồi, ta và cô nương này là đi cùng nhau, hy vọng Lạc Thần đại nhân có thể giơ cao đánh khẽ, thả nàng ra." Đối mặt với uy áp cường đại của Lạc Thần, ta không tự chủ được mà nói ra những lời chịu thua.

Trong lòng ta đều có chút khinh bỉ chính mình. Trương Cửu Lân, bình thường ngươi ngang ngược đi đâu rồi?

Nhưng thứ bày trước mặt ta chính là một thần cấp vô thượng có thể so với lão ngốc đuôi Lý, trên người nàng có một cỗ âm khí áp đảo, ta biết rõ một khi động thủ, chính mình tuyệt đối không phải là đối thủ!

Lạc Thần dùng hai ngón tay trắng nõn nâng cằm, phát ra tiếng chuông bạc êm tai: "Nếu ta không thả thì sao?"

"Vậy vãn bối đành phải liều mạng một lần." Ta bất đắc dĩ nói.

"Người xông vào cấm địa của ta, chưa từng có ai còn sống trở về, ta thấy trên người ngươi có một cỗ khí tràng phi phàm, nói vậy tương lai chắc chắn sẽ trở thành sự nghiệp lớn, chết ở chỗ này không khỏi đáng tiếc. Ngươi đi nhanh đi! Thừa dịp ta còn chưa đổi ý." Lạc Thần giơ cao ống tay áo trắng noãn.

Khoảnh khắc đó ta thật sự do dự, nhưng nếu ta cứ như vậy mà đi, Lý Ma Tử có thể tha thứ cho ta không? Cha mẹ nó có thể tha thứ cho ta không? Ta có thể tha thứ cho chính mình không?

Khi ta ngẩng đầu lên, phát hiện đầu Tiểu Hồng đang nhìn ta, khóe mắt cô bé chậm rãi chảy xuống một giọt nước mắt. Ta biết từ trước tới giờ cô ta nhất định sợ muốn chết, trong đầu luôn nghĩ ta sẽ tới cứu cô ta.

Được rồi, lục đục ra ngoài đi!

Ta bước từng bước xông tới, chuẩn bị ôm mũ tiểu hồng chạy trốn, Tôn Bằng quá sợ hãi, hô: "Này, ngươi muốn làm gì?" Nói xong móc ra một con dao găm chuẩn bị đâm ta.

Loại mặt hàng nhỏ này làm sao có thể là đối thủ của ta? Ta một đao liền đánh bay chủy thủ của hắn, đao thứ hai rạch ngực hắn.

Tôn Bằng hét lên một tiếng, sợ tới mức che cổ tay lại. Hai đao này của ta nắm chặt lực đạo, chỉ xé rách y phục của gã chứ không lấy mạng của gã.

Ta vọt tới trước tảng đá kia, nói với mũ đỏ nhỏ: "Đừng sợ, ta mang ngươi đi!" Trên tay ta cầm đao không nỡ ôm, liền cất song đao vào vỏ trước.

Không nghĩ tới lúc này Tôn Bằng đột nhiên từ phía sau ôm lấy ta, chết sống không buông.

"Khốn kiếp, không cho phép ngươi đụng đến tế phẩm mà ta tìm đến!" Tôn Bằng hét lớn.

"Cút ngay!"

Trong lòng ta tức giận, cái vụ giết người lừa đảo bán người này còn có lý, lập tức không lưu tình nữa, chuẩn bị rút đao trực tiếp chấm dứt hắn.

Tôn Bằng hướng về Lạc Thần hô to: "Lạc Thần đại nhân, nhanh tới giúp ta!"

Nói đến kỳ quái, bắt đầu từ khi ta cướp mũ tiểu Hồng, Lạc Thần vẫn đứng bên cạnh cười khanh khách, không có ý định nhúng tay vào.

Tuy rằng ta cũng không biết trong hồ lô nàng bán thuốc gì, nhưng trong lòng vẫn yên lặng thì thầm: Ngươi cứ ngồi đó mà nhìn đi, ngàn vạn lần đừng lại đây thêm loạn!

Ta đưa tay chuẩn bị lấy ra Minh Nguyệt Thiền đang bị đặt ở trên người Tiểu Hồng, lại bất ngờ phát hiện chính mình vậy mà không cầm được.

Đậu xanh, có lầm hay không, thứ này mới không tới tứ lưỡng trọng a!

Ta vừa ngẩng đầu lên mới biết là chuyện gì xảy ra. Âm khí trong Minh Nguyệt Thiền cấu thành hình dạng một nữ nhân, lơ lửng trên không trung gắt gao đè Minh Nguyệt Thiền lại.

Lạc Thần đứng bên cười khanh khách với ta, đột nhiên ta hiểu được đám âm khí trên Minh Nguyệt Thiền này là chịu sự chi phối của Lạc Thần, chẳng khác nào phân thân của nàng!

Tiểu Hồng hạ giọng nói: "Thúc thúc, đi công kích bản thể, phân tán sự chú ý của nàng."

Lạc Thần ta đứng ở trên mặt nước nhìn thoáng qua, lắc đầu nói: "Không được, nàng ta đang ở trong nước!"

"Ả là Hà Thần, sợ lửa, Dẫn Hỏa Phù của ngươi có thể đốt được ả không?" Tiểu Hồng đội mũ hỏi.

Việc đã đến nước này, ta cũng chỉ có thể kiên trì, tập trung tinh thần điểm lên một tấm Dẫn Hỏa Phù, ném cho Lạc Thần.

Nhưng lửa nóng hừng hực ở giữa không trung liền bị âm khí dập tắt, ngay cả góc áo Lạc Thần cũng không dính vào được, ta đột nhiên ý thức được chính mình phi thường buồn cười, trước loại lực lượng áp đảo tính này, hết thảy thủ đoạn của ta đều là chê cười.

Lạc Thần cười lạnh một tiếng: "Thật muốn chết à?"

Lời vừa nói ra, ta lập tức cảm thấy một cỗ sợ hãi cường đại đánh tới, hận không thể quỳ xuống xin lỗi, nhưng ta vẫn dựa vào ý chí ương ngạnh chống đỡ.

Lúc này, chỗ nước ven bờ sông đột nhiên bắt đầu nổi lên, chậm rãi ngập lên bờ, Lạc Thần hai chân trần, giẫm lên mặt nước chậm rãi đi tới, mỗi một bước đều sẽ nổi lên một mảnh gợn sóng tinh tế.

Mặc dù hai chân trần trắng nõn ưu nhã, nhưng lúc ấy nhìn ta, Lạc Thần hướng ta đi tới còn kinh khủng hơn so với bất kỳ ma quỷ nào!

Ta cuống quít lùi về sau, nhưng Lạc Thần nhẹ nhàng giơ tay lên, một sợi dây lụa như rắn quấn lấy cánh tay của ta.

Lạc Thần khẽ rung cổ tay, ta lập tức bị kéo ra khỏi mặt đất, bị kéo bay đi, sau đó lại được nàng ôm vào trong ngực. Tuy nói dán sát vào thân thể vừa lạnh vừa mềm của nàng, cảm giác cũng không tệ lắm, nhưng lúc đó ta nào có tâm tình tinh tế tỉ mỉ?

"Ta thành toàn cho ngươi!"

Lạc Thần dứt lời liền ấn ta xuống nước.

Lạc Thủy là nhánh của Hoàng Hà, thủy chất tương đối vẩn đục, tầm mắt ta lập tức trở nên mơ hồ không rõ, chỉ cảm thấy một đôi tay lạnh buốt gắt gao đè ta xuống đáy nước.

Ta liều mạng nín một hơi, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được uống một ngụm nước lớn, nước bị dìm trong phổi tựa như dao, sặc đến mức ta muốn hộc máu. Ta liều mạng giãy dụa phản kháng, cảm giác chìm trong nước thì ra lại thống khổ như vậy!

Ta thầm nghĩ, xong rồi, toàn bộ xong rồi, ta thật sự phải chết ở chỗ này rồi!

Chương thứ chín trăm sáu mươi ba mà ta chết?

Sau khi nuốt vài ngụm nước, thần trí của ta bắt đầu không tỉnh táo, cảm giác giống như nằm mơ, sự tình trước kia giống như đèn kéo quân hiện lên trong đầu, chẳng lẽ đây là một chân bước vào quan tài?

Ta không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, Lạc Thần đột nhiên buông ta ra.

Sau đó một đôi tay nhỏ bé đi tới lay lay ta, ta biết đó là mũ đỏ, nhưng ý thức của ta không quá tỉnh táo, thậm chí còn không biết tất cả trước mắt có phải là ảo giác hay không...

Cái mũ đỏ nhỏ kéo tay của ta bơi mãi, ta liền ngơ ngơ ngác ngác đi theo. Cái mũ đỏ nhỏ bơi thật nhanh, giống như ta hoàn toàn không có sức nặng, sau đó chúng ta bơi ra khỏi mặt nước, bơi thêm một đoạn thời gian mới bò lên bờ.

Tiểu Hồng đội mũ lên bờ quỳ ở đó thở dốc, ta hỏi nàng là trốn ra bằng cách nào?

Lúc Tiểu Hồng đội mũ nói ta dời sự chú ý của Lạc Thần, rốt cuộc nàng cũng thoát khỏi sự trói buộc của Minh Nguyệt Thiền, ném Minh Nguyệt Thiền vào trong nước ở phía xa xa. Lạc Thần dường như rất quý trọng thứ đó, vội vàng hấp tấp đi tìm, nhân cơ hội ngàn năm khó gặp này, nàng mới cứu ta trở về.

Ta thật muốn nói chuyện, đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời hợp đến ta phi thường khó chịu, hiện tại rõ ràng đã mười tháng rồi, sao còn nóng như vậy?

Cái đó không đơn thuần chỉ là nóng, nóng đến ta ghê tởm, ngực khó chịu, vô lực, cảm giác mình giống như bị nướng chín rồi.

Tiểu Hồng giật mình kêu lên: "Không tốt, ngươi ngàn vạn lần đừng để ánh mặt trời chiếu đến!"

Nàng kéo ta chạy qua rừng rậm bên cạnh. Tuy nói nàng kéo ta chạy, nhưng chân của ta căn bản không cất bước. Cúi đầu nhìn chân mình, từ bắp chân của ta đi xuống, là một loại trạng thái trong suốt.

Hơn nữa, ta không có bóng dáng!

Ta kinh hãi biến sắc: "Ta chết rồi!"

Tiểu Hồng kéo ta xuống dưới bóng cây, nói: "Thực sự xin lỗi..."

Trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, bình gốm không cách gì phá cạnh giếng, tướng quân khó tránh khỏi diệt trận trước, ta cuối cùng vẫn là mất mạng trên đường thu âm vật, nản lòng thoái chí đến cực điểm, lại có chút giải thoát, rất muốn cất tiếng cười to.

Tiểu Hồng tiếp tục nói: "Ta không cứu được cơ thể của ngươi, chỉ có thể kéo linh hồn của ngươi ra trước. Bây giờ chúng ta đi tìm thân thể của ngươi đi."

Ta vui mừng một hồi: "Ta còn chưa chết sao?"

Tiểu Hồng cau mày nói: "Vậy cũng phải xem có thể lập tức tìm lại thân thể của ngươi!"

"Mẹ kiếp, mau lên, ta gọi Lý mặt rỗi nhờ một đội kiếm, đến hạ du tìm một chút."

Ta theo thói quen mà móc vào trong ngực một cái, muốn đưa tin về cho Lý Ma Tử, nhưng không mò được gì cả, lúc này mới ý thức được, cho dù ta gọi Lý Ma Tử tới, hắn cũng không nhìn thấy ta.

Ta đã thử dùng ý thức liên hệ với Vĩ Ngọc, có lẽ nàng ở gần đây nên có thể miễn cưỡng cảm giác được.

Chờ một lát, cuối cùng Ngọc Vĩ và Lý mặt rốt cục đến, Lý mặt rốt cuộc hỏi: "Tiểu Hồng đội mũ, sao chỉ có mình ngươi, Trương gia tiểu ca đâu rồi?"

"Ách ca ca ở đây này." Vĩ Ngọc chỉ vào ta nói: "Sao ngươi lại biến thành quỷ rồi!"

Lý mặt rỗ nhìn về phía ta không ngừng: "Tiểu hồ ly, ngươi đừng dọa ta, Trương gia tiểu ca bản lãnh lớn như vậy, làm sao có thể... "

Tiểu Hồng lạnh nhạt nói: "Đuổi ngọc nói không sai, đây là linh hồn của nó."

Lý mặt rỗ có thể không biết được sự khác nhau giữa linh hồn và âm linh, nàng dứt lời nói ta tuổi còn trẻ, con dâu ta nên làm cái gì bây giờ, thấy Lý mặt rỗ rơi lệ cho ta, ta mặc dù cũng cảm động, nhưng hiện tại ta còn chưa chết.

Nụ cười xấu xa của Vĩ Ngọc đi tới, duỗi móng vuốt đắc ý nói: "Ai bảo ngươi vừa mới đánh ta, giờ ta có thể cho ngươi hồn phi phách tán!"

"Đừng đừng!" Ta nói: "Vừa mới rồi là ta tức giận, đợi đem thân thể tìm về, ngươi muốn uống bao nhiêu máu cũng được, cho dù đem ta uống đến đó nghỉ ngơi cũng không sao cả."

"Được, đây chính là ngươi nói đó, lôi kéo!" Vĩ Ngọc híp mắt nói.

Ta duỗi ngón tay nhỏ ra lôi kéo với ả ta một chút, trước đó ta còn lo đuôi ngọc sẽ tức giận, quả nhiên là tính nết của trẻ con. Chỉ một lúc thì không sao, nhưng ta trong lòng âm thầm thề, sau này sẽ không động thủ với đuôi ngọc nữa.

Tiểu Hồng đội mũ chứng minh một chút tình huống, chúng ta liền men theo Lạc Thủy bắt đầu tìm kiếm thân thể, bởi vì không thể phơi nắng cho nên phải tận lực trốn ở dưới rừng.

Lúc đó Tiểu Hồng làm như thế cũng là bất đắc dĩ, lúc đó ta sắp không xong rồi, một khi chết thì vô lực xoay chuyển trời đất! Dùng linh hồn của ta cưỡng ép kéo ra ngoài, tương đương với làm cho tử vong tạm thời dừng lại.

Đấu với Lạc Thần là ta bất ngờ, ta không khỏi bắt đầu rầu rĩ, thế là nói với Tiểu Hồng mũ: "Ta thấy Minh Nguyệt Thiền này thôi đi à? Ta thật sự không phải đối thủ của Lạc Thần."

Tiểu Hồng đội mũ nói: "Chỉ cần có thể phong ấn nó, lực lượng của Lạc Thần nhất định sẽ suy giảm rất nhiều, dù sao nàng cũng chỉ là Âm Linh."

Ta ngay lập tức lắc đầu: "Nói dễ vậy sao?"

"Không, mười lăm năm trước, một mình ta đã làm được..." Tiểu Hồng đội mũ đáp.

Lý mặt rỗ không nghe được ta nói chuyện, chỉ có thể nghe thấy lời nói của Tiểu Hồng, ngơ ngác hỏi: "Ngươi đang nói chuyện mười lăm năm trước, vậy không phải còn không có ngươi sao?"

Tiểu Hồng đội mũ cười cười, nói cho chúng ta về nguồn gốc của chuyện này. Năm đó khi nàng còn là Sở Tử khiêm tốn, phụng mệnh lệnh của chi Luyện Khí Sư đến phong ấn Âm Linh của Lạc Thần, cuối cùng tìm được Minh Nguyệt huyện thành Bành Nguyệt huyện, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới chuyện đem Âm Linh Tào Thực đưa ra.

Lạc Thần vừa thấy Tào Thực lập tức trở nên điên cuồng, suýt nữa gây ra đại họa! Sở Tử Khiêm biết rõ thứ này không thể mang đi được, liền phong ấn nó trong một hộp sắt, ném vào một dòng sông đầm, khiến Lạc Thần vĩnh viễn ngủ say dưới đáy sông.

Nhưng không ngờ tới gần đây nàng còn nghe nói tin tức con sông này đang diễn ra công tác ứ đọng, cái hộp sắt kia rất có thể lại thấy ánh mặt trời, vì vậy kêu lên ta gấp gáp chạy tới Hà Trạch. Sau khi đến đây mới ý thức được đã muộn, Lạc Thần lại dự định tái sinh bản thân.

"Ta hỏi: "Lạc Thần và Tào Thực không phải rất thích lẫn nhau sao? Vì sao nhìn thấy hắn lại thấy hắn như vậy, ngược lại sẽ điên cuồng?"

Mũ đỏ nhỏ thở dài nói: "Mặc dù hai người tình ý miên man, nhưng Tào Thực biết nhân thần lạ đường, hơn nữa còn có sự khác biệt thúc tẩu, không có khả năng ở cùng một chỗ. Tuy rằng thu nhận Minh Nguyệt Thiền, nhưng đến chết cũng không tới Lạc Thủy gặp nàng. Lạc Thần đợi hắn mấy ngàn năm, cho dù tình yêu sâu sắc đến đâu cũng sẽ biến thành hận..."

Ta bừng tỉnh hiểu ra: "Hóa ra là thế, có tình nhân cuối cùng thành thân thuộc là được, sao tên Tào Thực này lại có suy nghĩ nghiêm trọng như vậy chứ."

Vĩ Ngọc hỏi: "Tào Thực là ai?"

"Ta không có tức giận nói: "Gọi ngươi bình thường đọc nhiều sách một chút, đừng xem kịch nữa!"

Ta coi như đánh thời gian, phổ cập cuộc sống của Tào Thực cho Vĩ Ngọc khoa một chút. Tào Thực có thể nói là một vị tài tử mạnh mẽ nhất lịch sử Trung Quốc, dùng từ hiện đại để hình dung thì chính là trâu bò nổ trời!

Thi nhân nổi tiếng thời Nam Bắc triều Tạ linh vận đã từng khoác lác nói, thiên hạ mới có một hòn đá, Tào Thực này độc chiếm tám đấu, ta chiếm một trận, những người còn lại chia đều một trận, thế là người sau đó dùng chữ "Tài cao tám đẩu" để hình dung văn chương nổi bật.

Tào Thực từ nhỏ đã có một đầu óc thông minh, mười tuổi đã có thể viết văn chương, cha lão Tào Tháo nhìn thấy văn chương hắn viết, có chút không dám tin tưởng, hỏi có phải hay không tìm người khác viết? Tào Thực khinh thường trả lời: Nếu phụ thân không tin, có thể ngay trước mắt khảo nghiệm ta.

Tào Tháo thử một lần, quả nhiên phát hiện nhi tử mình là một đại văn hào.

Tào Tháo chính là nhà quân sự trứ danh, thi nhân, vừa nhìn Tào Thực kế thừa ưu điểm của mình, tự nhiên cực kỳ vui mừng, liền dần dần chuyển sự yêu thương chuyển đến trên người hắn ta.

Sau đó Tào Tháo ở thành Tây xây dựng đàn Đồng Tước, Tào Thực viết xuống một thiên Đồng Tước Đài giàu có, trổ hết tài năng trong số rất nhiều văn nhân, càng khiến Tào Tháo nhìn nhau bằng con mắt, chuẩn bị lập hắn thành người thừa kế!

Đáng tiếc Tào Thực Tài quá tức giận, tính cách cuồng ngạo, mỗi ngày chỉ biết uống rượu làm thơ không tiết chế, làm không ít chuyện khiến Tào Tháo thất vọng.

Ví dụ như Tào Tháo từng ra lệnh Tào Thực suất lĩnh đại quân đi chinh phạt kẻ địch, nhưng sau khi tuyên bố, Tào Thực uống đến say mèm, xiêu xiêu vẹo không thể lên ngựa, Tào Tháo tức giận râu dựng đứng trừng mắt.

Lại ví dụ như Tào Tháo là một người tiết kiệm, ông ta hy vọng các con cái của mình đều tiết kiệm, nhưng mỗi ngày Tào Thực uống rượu đắt nhất, mặc quần áo xa xỉ nhất, căn bản không quan tâm đến gia quy mà Tào Tháo lập xuống.

Từ đó về sau Tào Tháo không nhìn trúng hắn ta nữa, quyết định Tào Phi tính cách trầm ổn vì người thừa kế của mình.

Tào Phi kế vị xong, càng thêm đề phòng gã, để Tào Thải Thực chạy tới nơi rất xa mặc kệ, Tào Thực mang theo tâm tình u buồn, rốt cuộc chết vào năm bốn mươi mốt tuổi.

Có thể nói, Đế Đế là công bằng, hắn cho người một món đồ thì sẽ cướp đi thứ khác, có lẽ chính là phóng đãng nửa đời trước của Tào Thực, nửa đời sau thê thảm, mới tôi luyện ra được văn chương độc bộ thiên hạ của hắn!

Chương thứ chín trăm sáu, hoàn dương....

Nhắc tới Tào Thực, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi Tiểu Hồng mũ: "Lạc Thần vì sao quản Tôn Bằng kêu con cái, chẳng lẽ tiểu tử kia sùng bái Tào Thực, tự cho mình một cái tên cũng gọi là Tử Kiến?"

"Không phải, hắn nói mình là Tào Thực chuyển thế!" Mũ đỏ nhỏ đáp.

Nghe xong câu này, ta ngẩn cả người, chiếc mũ đỏ nhỏ xoẹt một tiếng cũng vui vẻ: "Chắc chắn là giả rồi, ta phỏng chừng là Lạc Thần lừa hắn, bảo hắn một lòng một dạ bán mạng cho mình đi."

Khó trách lúc trước gặp nhau, ta cảm giác trên người Tôn Bằng cũng không có âm khí, nguyên lai là do hắn bị sắc dụ.

Ta nói: "Lạc Thần loại tiên nữ này, tùy tiện hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt một phen, chỉ cần là đàn ông đoán chừng đều sẽ mắc câu, chỉ có điều đám phú nhị đại này mơ mơ màng màng giết nhiều người như vậy, xem ra không về lại được rồi..."

Tiểu Hồng gật đầu, lạnh nhạt nói: "Loại người này chết không đáng tiếc!"

Chúng ta dọc theo Lạc Thủy đi tới chỗ có thể nhìn thấy phòng ốc, cái mũ đỏ nhỏ chỉ tay nói: "Hì hì, phía trước là huyện Tưởng thành, cũng là hạ du sông này, thân thể của ngươi đại khái ở nơi đó."

Đột nhiên ta có một nghi hoặc: "Nếu Lạc Thần ngốc là cấm địa, vậy nếu người khác đi ngược dòng sông thì sao?"

"Không làm được, trong thời gian nửa đường thuyền sẽ lật sạch, người không có bản lĩnh căn bản không đặt chân vào Lạc Thủy thần cung được." Tiểu Hồng đội mũ giải thích.

Ta lại hỏi: "Tào thực vật được phong làm Trần Vương, phần mộ của hắn hẳn là ngay gần Phụng Lư thành nhỉ?"

"Trước kia vẫn vậy, nhưng hiện tại đã không còn nữa..." Tiểu Hồng đội mũ nói.

Hóa ra sau khi Tào Thực Thực chết, đã cùng lão bà Trần thị hợp táng cùng nhau, mười lăm năm trước Lạc Thần trong cơn giận dữ đã hủy đi mộ, Tào Thực cũng biến thành cô hồn dã quỷ, du đãng trong rừng phụ cận Tương Hoa thành, may mà đội nón đỏ tạm thời tìm cho hắn ở lại phòng.

Lý Ma Tử nhe răng cười nói: "Hóa ra Lạc Thần là tiểu Tam a, người ta có vợ mà!"

"Cũng không thể nói như vậy." Tiểu Hồng đội mũ nói: "Tào Thực khi viết "Lạc Lạc thần phú" thì vẫn độc thân, sau đó vì đoạn tuyệt tuyệt đối Lạc Thần nhớ nhung, mới cưới một lão bà."

Lý Ma Tử kỳ quái nhìn Tiểu Hồng nói: "Mẹ nó, ngươi thật sự là tiểu học sinh sao? Những tri thức lịch sử này ta cũng không biết."

Tiểu Hồng đội mũ cười: "Là Cửu Lân thúc thúc dạy con."

Lý Ma Tử hồ nghi nhìn về phía ta, ta đột nhiên nhớ ra, lúc trước khi đội nón đỏ nói nàng ở quỷ trạch, mỗi tối đều có một đại ca ca nói chuyện phiếm với nàng, hẳn là đại ca ca này chính là Tào Thực?

Tiểu Hồng gật đầu một cái: "Đúng vậy, Âm khí trong quỷ trạch kia rất nặng, ta giấu nó ở đó."

Ta cười khổ nói: "Ngươi đây không phải là lừa người sao? Phỏng chừng mười lăm năm tới tòa nhà kia cũng không ai dám bán!"

"Chủ nhân cũ của căn nhà này là một tên tham quan, sau đó chạy trốn tới nước Mỹ, lừa gạt loại người này chính là vì dân trừ hại." Tiểu Hồng mũ cong môi nói.

Tiến vào huyện Tưởng thành, Lý mặt rỗ cùng Tiểu Hồng nhìn quanh hỏi thăm, ta không thể đi lại phía dưới ánh mặt trời lớn, liền đứng ở dưới một mảnh bóng cây. Vĩ ngọc mặc một thân cổ trang, trên đầu còn có một đôi tai to biến đổi, sợ người địa phương đem nàng coi là yêu quái, cũng lưu lại giúp ta.

Ngọc Vĩ không có hồ lô bằng băng ngọc, nôn nóng vô cùng, cứ hỏi ta đến bao giờ mới có thể tìm về thân thể. So với nàng ta càng sốt ruột hơn, ta duy trì trạng thái này không được quá lâu, tối đa ba ngày sẽ có âm sai đến ngoắc ta, lẽ nào ta phải tìm tiểu hồng đội mũ để nhanh chóng đỡ thai?

Hơn nữa thân thể của ta còn đang trôi nổi trên sông. Nếu như làm hư hoặc bị tôm cá ăn mất, ta đây sẽ thật sự nghỉ phép!

Tuy rằng ta đứng dưới bóng cây, nhưng dương khí giữa ban ngày quá nặng, đối với linh hồn ta hao tổn rất lợi hại, ta dần dần cảm thấy đầu có chút choáng váng, thân thể càng ngày càng trong suốt. Vĩ Ngọc quan tâm nói: "Hỏa thúc thúc, phơi nắng khó chịu đúng không? Bên kia có một khối âm khí rất nặng."

"Đừng chạy lung tung, bọn họ trở về chúng ta làm sao bây giờ." Ta cẩn thận nói.

"Vậy ngươi ở lại chỗ này, ta đi qua đó sảng khoái một phen!"

Ngọc đuôi nói xong chạy đến dưới một gốc cây, ngồi xếp bằng xuống, nhìn bộ dáng của nàng, nơi đó hình như đặc biệt mát mẻ.

Ta mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng thân thể vẫn rất thành thật đi qua, vừa đi đến dưới cây liền cảm giác một cỗ âm khí lạnh lẽo, toàn thân một trận thư sướng, giống như Tam Phục Thiên uống Băng Phốc vậy.

Âm khí nơi này sao lại nặng nề như vậy?

Ta ngẩng đầu nhìn, thì ra là từng cây hòe già nghìn năm.

Dám cá nhân sau khi biến thành quỷ, cũng không kìm được mà chạy tới nơi âm khí nặng nề kia. Ta không khỏi nghĩ, lúc bình thường ta lấy máu gà trống, máu chó đen đổ vào chỗ cư trú của người ta, là tàn nhẫn biết bao a!

Sắc trời dần tối xuống, Lý măm cùng Tiểu Hồng trở về, Lý mặt rỗ hô lên rất xa: "Trương gia tiểu ca, Trương gia tiểu ca, chúng ta tìm tới ngươi rồi... Ai u, sao ta nghe lời này khó chịu vậy."

Ta vui mừng quá đỗi, chạy tới hỏi hắn tìm được ở đâu, mau đưa ta đi.

Lý mặt rỗ nói với một hướng khác: "Tiểu ca, ngươi ở đâu?"

Ta mới là nhớ ra, hắn không nhìn thấy ta.

Ta theo bọn họ đi vào huyện Tương Tư, nhìn thấy mặt trời chiều chiếu xuống cạnh bãi sông có một người đang nằm, một đám người nông thôn đang xem náo nhiệt, còn có người mặc áo khoác trắng cầm máy truyền hình chẩn đoán đang nghe tim ta.

Thân thể ta cứng ngắc trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, ta vừa nhìn thấy thân thể mình liền sốt ruột, trực tiếp từ trong đám người đi vào. Có một đứa bé bị mẫu thân ôm trong lòng sững sờ nhìn ta, oa một tiếng liền khóc lên.

Trong đám người còn có mấy người mặc trang phục viết "Hoàng Hà bộ đội khai thác", sau đó ta mới biết được, nguyên lai Lý Ma Tử tiêu một trăm vạn mời một đội bổ túc chuyên nghiệp đến, tìm được ta dưới đáy sông.

Bạch trường áo choàng nói với Lý mặt rỗ: "Người này đã không còn tim đập nữa, mau mau liên hệ Mai Nghi Quán đi!"

Lý mặt rỗ khoát khoát tay: "Y sư ngươi không hiểu, ta đây người huynh đệ có bệnh lạ, ban đầu bệnh cũng giống như chết, làm tâm phế phục sinh liền sống lại."

Bạch Đại mặc áo choàng lắc đầu nói: "Nói tầm bậy, thể sống thể tích đều không còn, cái gì giống như chết rồi, đây rõ ràng là đã chết. Ta từ cách y nhiều năm chưa từng nghe nói qua có loại bệnh quái dị này!"

"Cho nên mới nói ngươi kiến thức nông cạn, ta lộ một tay cho ngươi xem!"

Nói xong Lý mặt rỗ dùng sức bóp ngực mình, cắt nước trong phổi ra, sau đó thả ta ra, thần bầm bầm nói: "Trương gia tiểu ca, mau trở lại đi, mau trở về đi!"

Trên mặt mọi người đều mang vẻ mặt đáng cười, ta nằm về trong thân thể mình, cảm giác thân thể lập tức trở nên nặng nề dị thường. Sau đó ta liền mở mắt ra, ngồi dậy không ngừng ho khan, Lý Ma Tử vỗ lưng ta ở phía sau.

Tưởng ta nhổ hết thuốc trong phổi ra thì tức muốn chết, một lần nữa làm người, cảm giác làm người thật tốt, mọi người xung quanh đều bị cảnh tượng này làm cho sợ ngây người, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn ta và Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử thanh toán tiền mời đội bộ truy, hỏi ta: "Tiểu ca, buổi tối ở đây qua đêm hay là về thành?"

Ta đây vừa là còn Dương, thân thể mệt mỏi, liền nói: "Ta có thể sẽ nghỉ ngơi một ngày."

"Vậy ở đây tìm chỗ chiêu đãi đi." Lý Ma Tử nói.

"Được!" Ta gật đầu.

Lý Ma Tử chiếu cố ta như vậy khiến ta rất cảm động, có lẽ đây là hoạn nạn thấy chân tình.

Chúng ta đã tìm nhà chiêu đãi, cơm ta cũng không có khẩu vị ăn, trực tiếp nằm xuống. Vĩ Ngọc ồn ào muốn uống máu, thân thể ta quá yếu, vốn muốn bảo nàng ngày mai uống, nhưng dù sao trước đó đã đáp ứng, liền đưa một tay ra chăn mền.

Ngọc đuôi hung hăng cắn một miếng trên ngón tay ta, đau đến mức ta hít ngược một hơi khí lạnh, dám nói đây là đang trả thù ta đánh nàng một cú à?

Ta cũng quá mệt mỏi, ngọc bội còn đang uống máu ta, ta liền chậm rãi mất đi ý thức. Một giấc ngủ này, ngủ say, trong mộng có một nam nhân mặc trang phục người Hán nhẹ nhàng đẩy đẩy ta: "Tiên sinh tỉnh lại, tiên sinh tỉnh lại."

Nam nhân kia rất anh tuấn thanh tú, ta buồn bực hỏi: "Ngươi là ai?"

"Bất tài họ Tào tên Thực, tự Tử Kiến." Nam nhân kia lễ phép thi lễ với ta.

Chương thứ chín trăm sáu mươi hai tranh đoạt Tiểu Vĩ ngọc.

Nghe nói người tới là Tào Thực, ta lập tức kích động: "Tào Thực, sao ngươi lại tới tìm ta?"

Tào Thực thở dài nói: "Nói ra thật xấu hổ, mộ của tại hạ bị người hủy hoại, hiện tại đã là cô hồn dã quỷ không chỗ an thân. Nghe nói tiên sinh một mực tìm kiếm tại hạ, cho nên đặc biệt tới thỉnh giáo."

Tào Thực nói chuyện nho nhã, một chút phú nhị đại, quan nhị đại cũng không có, khiến người ta không khỏi sinh ra hảo cảm với ông ta.

Loại người có tài văn chương đệ nhất, tướng mạo đệ nhất, văn chương đệ nhất này, quả thực có thể giết chết các loại thịt tươi trong nháy mắt, cũng khó trách ngay cả Lạc Thần đều yêu mến hắn...

Ta giải thích: "Thật không dám giấu diếm, ta là một thương nhân âm vật, đến đây là muốn thu phục đôi Minh Nguyệt Thiền của ngươi, kết quả hôm nay ta lại giao thủ với Lạc Thần một lần, thiếu chút nữa mất mạng."

Tào Thực vừa nghe tên Lạc Thần lập tức kích động hẳn lên: "Ngươi nhìn thấy Chân cô nương, gần đây nàng có khỏe không?"

Ta lập tức nói cho hắn biết chuyện Lạc Thần hấp thu tinh hoa của thiếu nữ là có ý đồ tái sinh lần nữa.

Sau khi nghe xong, Tào Thực thở dài một hơi nặng nề: "Ài! Thật sự là một oan nghiệt mà, sao Chân cô nương lại biến thành bộ dáng như hôm nay vậy."

"Ta hỏi rồi, Lạc Thần có nhược điểm gì không?"

Thu phục Lạc Thần là chuyện mà ngay cả ta cũng không dám nghĩ tới, nhưng nếu như không giải quyết cho nàng, e rằng không biết có bao nhiêu thiếu nữ sẽ gặp tai ương, cho nên chuyện này ta nhất định phải can thiệp.

Tào Thực vẻ mặt bi thương nói: "Nhược điểm của ả ta, có lẽ chính là ta đúng không? Năm đó ta và ả vừa gặp đã yêu, nhưng bởi vì ả là tẩu tẩu của ta, cho nên ta không cách nào đáp ứng lời thỉnh cầu của ả, vì thế ả vẫn luôn oán hận ta..."

Ta thở dài một tiếng, chuyện này chẳng phải là ta chưa nói sao? Lạc Thần nhìn thấy Tào Thực thì không thể không bùng nổ sức chiến đấu.

Tào Thực lại nói: "Tiên sinh tựa hồ là người có bản lĩnh, tại hạ có một thỉnh cầu nho nhỏ, có thể cho Chân cô nương gặp mặt một lần hay không. Mặc kệ kết quả ra sao, ta cũng muốn đoạn nghiệt duyên này!"

Ta không tiện cự tuyệt hắn, nhưng xem tình huống trước mắt, hai người chắc chắn không thể gặp mặt, liền nói: "Việc này để ta suy nghĩ một chút, chờ thời cơ chín muồi sẽ tới tìm ngươi."

Tào Thực khom người thật sâu: "Đến lúc đó tiên sinh chỉ cần thắp hương triệu hoán ta là được, tại hạ xin cáo lui."

Dứt lời, hắn nở nụ cười say mê của ngàn vạn thiếu nữ, chậm rãi biến mất trong bóng tối.

Sáng sớm ngày hôm sau, ta đã đem chuyện Tào Thực báo cho tiểu Hồng, bàn bạc một chút tiếp theo nên làm gì bây giờ? Tiểu Hồng đội cảm thấy Lạc Thủy thần cung quá nguy hiểm, không thể đi nữa, không bằng trực tiếp đoạt lại Minh Nguyệt Thiền từ trong tay Tôn Bằng, phong ấn nó lại.

Ta nói: "Biện pháp này quả thực có chút thô bạo, phong ấn Minh Nguyệt Thiền thì có thể phong ấn Lạc Thần sao?"

Tiểu Hồng nhíu mày: "Đương nhiên không phong ấn được Lạc Thần, nhưng có thể làm suy yếu thực lực của Lạc Thần, nếu Minh Nguyệt Thiền bị phong ấn, nàng sẽ không rời khỏi Lạc Thủy được nữa."

Tam chưởng của ta kêu lên: "Vậy thì tốt quá, chỉ cần vị tiên nữ này không gây sóng gió gì, ở Lạc Thủy một vạn năm cũng không thành vấn đề."

"Chỉ là..." Tiểu Hồng muốn nói lại thôi.

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Bị phong ấn là Minh Nguyệt Thiền khẳng định không thể đem đi bán, lần này cô sợ là không kiếm được một xu." Tiểu Hồng đội mũ cười có chút xin lỗi.

Ta cứ thế mà đáp: "Không kiếm được thì thôi, cứ coi như là đi tích lũy âm đức đi, đều nói cứu một mạng người có thể thắng xây Thất cấp phù đồ. Chuyến này nếu chúng ta có thể phong ấn Minh Nguyệt Thiền thành công thì chẳng khác gì cứu không ít mạng người a!"

Tiểu Hồng chớp đôi mắt to tròn nói: "Thúc thúc, thúc thật là một người tốt!"

"Tuổi còn nhỏ đã nhận thẻ tốt, tiền đồ của kẻ này không thể đo lường được!" Ta nói.

Cái mũ nhỏ của tiểu Hồng xoẹt một tiếng bị chọc cho vui vẻ.

Mặc dù không kiếm được tiền không sao cả, nhưng cảm thấy có chút lỗi với Lý Ma Tử, hắn còn phải sống, sau khi suy nghĩ xong việc cho hắn một khoản phí vất vả.

Bọn ta ăn điểm tâm đã chuẩn bị về hà trạch, Lý mặt rỗ cảm thấy đến đều đến rồi, không bằng đi tham quan thư tịch của Trần Vương, tăng thêm chút lịch duyệt nhân sinh, hắn cũng nghe tên tài xế kia nói. Tiểu Hồng trực tiếp nói: "Học thư đài đã bị phá hủy từ lâu, chỉ có thể nhìn thấy một ít di chỉ."

Lý Ma Tử bĩu môi: "Vậy đừng đi nữa, phỏng chừng cũng chẳng có gì đáng xem."

Trên đường trở về Hà Trạch, Vĩ Ngọc vẫn ngồi trên đùi ta, ta nhìn ra được nàng có vài phần địch ý đối với cái mũ đỏ nhỏ, tựa hồ có chút ý tứ tranh đoạt, đuôi ngọc dù sao cũng là nửa dã thú, biểu đạt tương đối trắng bệch, mỗi lần mũ đỏ nói chuyện với ta, nàng liền nhe răng trợn mắt.

Tiểu Hồng không so đo với nàng ta, một mực nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, Lý Ma Tử hâm mộ nói: "Tiểu ca, ngươi trái ôm phải ấp, cẩn thận ta khi trở về sẽ cáo trạng với đệ muội!"

Ta nói: "Cái gì gọi là trái ôm phải ấp, từ ngữ không giống, đuôi ngọc đi theo con gái ta, ngươi chưa từng ôm niệm sở sao?"

Lời này vừa ra khỏi miệng, Ngọc Vĩ rất cao hứng mà lắc đuôi, nhưng Lý Ma Tử lại nhớ tới chuyện cũ thương tâm, sắc mặt lập tức thay đổi, ta hối hận không nên nói lời này.

Bọn ta không có về khách sạn, trực tiếp đến học viện Hà Trạch, thăm dò được nơi thuộc hệ của Tôn Bằng, nhưng các bạn cùng phòng của hắn đều nói tối hôm qua hắn không về, Lý Ma Tử mắng: "Tiểu tử này không phải là sợ tội lẩn trốn chứ?"

Ta cười lạnh một tiếng: "Trên tay hắn có hơn mười mạng người, cho dù ông trời mặc kệ cảnh giới cũng phải quản, ta đoán chừng là đúng rồi."

Lúc này có một nam hài hướng chúng ta đi tới, hóa ra là Tào Trường Sinh. Hắn vừa nhìn thấy Lý mặt rỗ đã cầu xin: "Đại sư, xin ngài hãy cứu cô gái của ta!"

Lý Ma Tử sửng sốt, hỏi: "Anh em gái ta bị sao vậy?"

Hóa ra ngày hôm qua khi Lý mặt rỗ tìm hắn hỏi thăm tình hình, Tào Trường Sinh ngay từ đầu đã không chịu nhả ra, vĩ ngọc liền thi triển một chút huyễn thuật, Tào Trường Sinh tưởng rằng những thứ này là do Lý mặt rỗ làm, hơn nữa trên thực sự có vài phần đại sư, nên muốn coi hắn là đại sư.

Tào Trường Sinh nói tối qua hắn và Lưu Thi Thi đi mở phòng, nửa đêm Lưu Thi Thi đột nhiên không thấy đâu nữa, máy truyền tin trên đó là do Tôn Bằng đánh vào.

Lý Ma Tử hỏi: "Tôn Bằng ở đâu?"

"Nhà hắn ngay trong chợ, có điều ta đang hô, hắn không ở nhà, tất cả địa phương hắn có thể tới, ta đã hỏi qua, nhưng đều không có tung tích của hai người bọn họ." Tào Trường Sinh nói xong, nước mắt chảy xuống: "Ta từ lớn đã bắt đầu theo đuổi thi thơ, ta thừa nhận thủ đoạn truy đuổi của ta có chút không quang minh, nhưng ta thật sự rất thích hắn, cầu xin các ngươi nhất định phải giúp ta."

Lý mặt rỗ trầm ngâm nói: "Việc này..." sau đó ánh mắt chuyển tới ta.

Ta nghĩ Lưu Thi Thi nếu đã dạy Minh Nguyệt Chử Bằng, nhất định sẽ đối với Tôn Bằng nói gì nghe nấy, Tôn Bằng rất có thể hôm qua không có dâng hiến tế phẩm cho Lạc Thần, hôm nay liền đem Lưu Thi Thi ra cho đủ số.

Ngay cả bằng hữu của mình cũng ra tay, người này đã phát rồ tới một cảnh giới nhất định!

Có lẽ Lưu Thi Thi đã bị ngộ hại, Tôn Bằng còn ở Lạc Thủy thần cung, ta tức thì đau đầu, tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, sự tình sẽ không quá thuận lợi, nhưng không ngờ lại muốn giao thủ với Lạc Thần.

Ta chỉ có thể nói: "Giao cho bọn ta đi, Lưu Thi Thi sống hay chết, bọn ta đều sẽ đưa nàng trở về."

Tào Trường Sinh vừa nghe thấy Lưu Thi Thi có thể đã chết, lập tức cất tiếng khóc lớn, quỳ bịch một tiếng trên mặt đất: "Ta biết mấy vị các ngươi đều là cao nhân, xin các ngươi nhất định phải tìm được thơ, cầu xin các ngươi, ta trả bất cứ giá nào cũng được."

Đối mặt với một màn này ta rất lo lắng, đây là chuyện ta không thể bảo đảm, lúc này mũ đỏ đột nhiên nói: "Chúng ta sẽ tìm được nàng ấy, ngươi yên tâm đi!"

Chương thứ chín trăm sáu mươi ba, Lạc Thủy thần cung.

Sau khi rời khỏi học viện Hà Trạch, ta cẩn thận cân nhắc một chút, giao thủ với Lạc Thần chắc chắn không có phần thắng.

Ta lo lắng bị cắt mất mấy sợi tóc, mới nghĩ rõ một chuyện, quản nàng là Lạc Thần hay Thiên Thần, ta chỉ là một thương nhân âm vật, cứ theo thủ đoạn thương nhân của âm vật mà xử lý đi!

Ta không quan tâm Tiểu Hồng mũ nói: "Nếu Lạc Thần sống lại là vì muốn gặp lại Tào Thực, vì sao ta không đem Tào Thải Sinh đến trước mặt nàng để hóa giải oán khí của nàng?"

Tiểu Hồng lắc đầu: "Không được không được, lần trước thấy Tào Thực thiếu chút nữa dìm luôn hai bên bờ Lạc Thủy, ta vẫn luôn tránh để bọn họ gặp mặt."

"Vậy cũng phải xem sau này gặp mặt nói cái gì, ngươi yên tâm, loại chuyện này ta xử lý nhiều, so với ngươi có kinh nghiệm hơn! Ta sẽ tận lực an bài tốt." Nói.

"Vậy vạn nhất không được thì sao?" Tiểu Hồng ảo não hỏi.

"Nếu chúng ta quyết một trận tử chiến với Lạc Thần quyết, cơ hội thắng được không là gì cả. Nhưng nếu dùng Tào Thực để hóa giải oán khí của bà ấy, thắng được một phần mười cơ hội, một phần mười là một, ngươi sẽ chọn cách nào?" Ta hỏi ngược lại.

Tiểu Hồng trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Vậy được rồi, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một chuyện."

"Chuyện gì?" Ta hỏi.

"Tào Thực không thể hồn phi phách tán được!" Tên tiểu Hồng nói.

"Ta cam đoan!" Ta gật đầu.

Ta viết tờ giấy, bảo Lý mặt rỗ đi mua bốn áo mưa cho ta, mấy con cá sông mới mẻ, một bình nhỏ xỉ xỉ, áo mưa cần hai món đại nhân, hai đứa trẻ, lại đến lư hương trong chùa dọn thêm một cân tro bụi lò hương.

Lý Ma Tử hỏi ta: "Chỉ có mấy thứ này thôi sao? Sao ta cảm thấy hơi ít?"

Ta đáp: "Lần này không phải đi động võ, ba thứ này cũng chỉ dùng để phòng thân mà thôi, mau đi đi, ta chờ ngươi trở về."

"Vâng, thưa vâng!"

Cơm nước xong xuôi, Lý mặt rỗ mang theo mấy túi nhựa cây trở lại, bởi vì nơi này muốn đi rất hoang vu, ta phỏng chừng lần này còn có thể làm ra chút chuyện phạm pháp kỷ luật, ví dụ như thả hỏa thiêu, bị ngoại nhân nhìn thấy cũng không được tốt, cho nên ta cố ý thuê một xe.

Lý Ma Tử hỏi ta lúc nào thì xuất phát? Ta nói đợi một lát, ta phải trưa ngủ một giấc, Lý Ma Tử dựng ngón tay cái lên nói: "Tiểu ca, tâm tính ngươi thật tốt, lúc này mà còn ngủ trưa."

Ta cười không nói gì, kỳ thật buổi trưa ta có hai dụng ý, một là Tào Thực không thể hiện ban ngày, hai là nếu ông nội báo mộng cho ta, nói cho ta biết hôm nay có nguy hiểm, ta sẽ lập tức hủy bỏ hành động lần này.

Giấc ngủ này không được yên phận, Ngọc Vĩ và chiếc mũ đỏ ở cách vách chơi cờ nhảy, ồn ào không chịu nổi, nhưng gia gia lại không xuất hiện trong giấc mộng của ta.

Buổi chiều ta tỉnh được bốn điểm, gọi bọn họ tới, xe đi thẳng tới chỗ hôm qua. Đến lúc sắc trời đã tối đen, xe tài xế hôm qua vẫn còn ở gần đó, Lý Ma Tử nhìn thấy trên xe còn ném mấy tờ tiền bạc, lập tức hưng phấn nhặt lên nhét vào túi.

Ta nói: "Đó là tiền của người chết, đừng lấy, cẩn thận dẫn tên quỷ hồn lái lái xe chết kia tới đây."

Lý Ma Tử vẻ mặt lúng túng nói: "Không phải ta muốn, mà là định đi về mua chút tiền giấy cho tên tài xế kia đốt đi."

"Được, vậy ngươi nhận đi." Ta cũng không còn gì để nói nữa, bệnh xấu của Lý Ma Tử là cả đời này cũng không thay đổi được gì.

Nhìn sắc trời tối xuống, ta gọi vài tiếng Tào Thực, rất nhanh hắn đã xuất hiện, cúi người thật sâu nói: "Tiên sinh tìm ta có chuyện gì?"

"Chắc ngươi rất quen thuộc nơi này?" Ta hỏi.

Tào Thực nhìn quanh khu rừng xanh um tươi tốt này, thở dài nói: "Trở về chốn cũ, cảnh còn người mất!"

Ta nói: "Ta dẫn ngươi đi gặp Lạc Thần, tuy nhiên tạm thời uỷ khuất ngươi một chút." Nói xong móc ra một tờ giấy vàng, để Tào Thực giấu trước, Tào Thực hóa thành một luồng âm khí chui vào trong giấy, ta sẽ cẩn thận nhét nó vào trong ngực.

Tờ giấy vàng này bôi máu tươi của nón đỏ, ta ngạc nhiên phát hiện máu của cái mũ đỏ vậy mà còn nặng hơn huyết âm khí của con rắn bụng đen, hận không thể lấy một bình lớn giữ lại dùng. Đương nhiên tấm lòng vốn yêu thương bảo vệ tiểu loli, ta chỉ tìm nàng lấy một bình nhỏ.

Trong khu rừng này có một đám Thần Tướng phiền toái, có khả năng đến tối càng thêm hung ác. Ta mang con cá còn sống của Lý Ma Tử ra, dùng dịch nhờn của chúng bôi lên trên áo mưa, mỗi người khoác một kiện.

Nơi này gần bờ nước, âm khí cũng thuộc về thủy âm, khoác áo choàng mưa như vậy, đại khái có thể trong mắt thần tướng ẩn thân.

Ta tên là mấy người bọn họ đuổi theo ta, ngàn vạn lần đừng phát ra tiếng, chờ lúc chúng ta đi tới giữa rừng, liền thấy một ít bóng đen chạy tới chạy lui, ngay cả Lý Ma Tử cũng nhận thấy được một ít động tĩnh, thấp giọng hỏi: "Đờ mờ, nơi này có thứ gì đó không?"

"Suỵt!" Ta liều mạng ý bảo hắn đừng nói.

Bên cạnh có một vị thần tướng đại khái nhận ra cái gì đó, nhìn quanh một chút, thật ra nó là do âm khí tạo thành, cũng không thực thể, nhìn hồi lâu hoàn toàn không thấy chúng ta, lại đi ra ngoài.

Vạn nhất bị chúng nó phát hiện, ta đành phải dùng Lan nóng đốt núi, loại tình cảnh này cũng là ta không muốn thấy.

Đi tới đi tới, phía trước truyền tới tiếng nước chảy, trong lòng ta vui mừng. Lần này coi như thuận lợi, Lạc Thủy trong sương trắng mênh mông xuất hiện trước mắt chúng ta, Vĩ Ngọc kinh hô một tiếng: "Oa, cũng như Tiên Cảnh!"

Lý Ma Tử nói: "Mẹ nó, nơi này khắp nơi đều là U Lan Thảo, một gốc đáng giá mấy ngàn khối đấy!"

Hóa ra những bông hoa xanh trên mặt đất rất đẹp tên gọi Tiểu Hoa này, ta tò mò hỏi: "Ngươi còn biết quý hoa thảo?"

Lý Ma Tử nói: "Có một vị huynh đệ chuyên môn làm cái này, loại hoa này nghe nói là... Vĩ ngọc, dừng tay."

Tiện tay hái mấy đóa hoa để chơi đùa, khiến Lý mặt rỗ đau lòng, hắn vội vàng quát bảo ngưng lại. Không nói còn đỡ, vừa nói đuôi ngọc càng không kiêng nể gì, dùng chân giẫm xuống. Ta bảo nàng đừng tàn sát sinh linh, đuôi ngọc le lưỡi, lúc này mới dừng tay.

Lý Ma Tử nói lúc trở về muốn đào vài gốc, cũng không phải vì tiền mà là lấy về đưa cho Hạ lão sư.

Ngoài miệng ta đồng ý, bên bờ sông Lạc Thủy khắp nơi đều là loại hoa dại quý hiếm này, thường thường một cước xuống đạp ngã vài gốc, đó cũng là chuyện không còn cách nào khác. Ta cân nhắc lúc trở về có thể đào vài cây làm kỷ niệm... Nếu thật sự có thể bình an ra ngoài!

Chúng ta dọc theo bờ sông tìm kiếm tung tích Lạc Thần, nhưng vẫn không tìm được, Tào Thực trong ngực nói: "Tiên sinh, ngươi cẩn thận nghe."

Ta tên là tất cả mọi người đừng phát ra động tĩnh, nghiêng tai lắng nghe, chỉ thấy phía xa truyền đến tiếng đàn du dương, người đánh đàn nhất định là Lạc Thần. Nghe nói sau khi Lạc Thần trở thành chưởng quản thần của Lạc Thủy, vì bài giải tịch mịch, liền thường xuyên đánh một cây thất huyền cầm dùng xương cá biển đông chế thành.

Tiếng đàn càng ngày càng gần, ta nhìn thấy trên bãi cỏ có một thứ không hài hòa, lại là một lều vải dựng ở đỉnh, bên trong còn đốt một cái đèn nhỏ. Lạc Thần ngồi ngay ngắn ở mặt nước, cúi đầu đánh đàn, hết sức khó tin.

Tôn Bằng đứng bên bờ say mê thưởng thức tiếng đàn, bên bờ có một thi thể tóc trắng, bị bọt nước nhè nhẹ vỗ, từ trên quần áo mà nhìn chính là Lưu Thi Thi đã mất tích, làm cho người ta nhìn đặc biệt chói mắt.

Tiếng đàn im bặt, Tôn Bằng hỏi: "Thân ái, sao không đàn?"

Khi hắn nhìn thấy chúng ta theo ánh mắt của Lạc Thần thì vẻ mặt lập tức thay đổi: "Sao các ngươi lại tới nữa, coi đây là nhà cầu công cộng à? Muốn đến thì tới!"

Trong lòng ta cảm thấy khó chịu, loại lời nói nhảm này còn không biết xấu hổ nói mình là Tào Thực chuyển thế, thật sự là trứng cũng vỡ rồi.

Ta không để ý tới hắn, mà nói với Lạc Thần: "Lạc Thần đại nhân, ta có một chuyện muốn hỏi ngươi."

Lạc Thần thờ ơ đặt Thất Huyền cầm ở dưới hai chân trần trụi của mình: "Ngươi nói đi!"

"Ngươi hấp thu tinh hoa của thiếu nữ, muốn đạt được thân thể người, chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới, người kia của ngươi sớm đã không còn ở nhân thế nữa sao?" Ta hỏi.

【 Sáu điểm đêm nay tăng thêm!)

Chương thứ chín trăm sáu, đời tình si (chương hơn)

Ta vừa mới dứt lời, Tôn Bằng liền nhảy ra kêu lên: "Cái gì gọi là không ở nhân thế, ta chính là Tào Thực chuyển thế."

"Lời chuyển thế của ta?" Tào Thực trong lòng ta thì thào tự nói: "Nhưng ta còn chưa có luân hồi mà!"

Một câu nói của Vô Tâm bị Lạc Thần nghe thấy, bà đột nhiên đứng lên, không kịp đợi hỏi: "Tử Kiến, là ngươi sao?"

Tào thực vật được gửi sống bên trong tờ giấy vàng ấy, được âm khí bao phủ, vì lẽ đó dù Lạc Thần có thần thông quảng đại cũng không thể nhìn thấy sự hiện hữu của ông ta.

Lạc Thần thấy không có ai trả lời, đành phải quay mặt về phía ta: "Các ngươi mang tử thành đến rồi chứ?"

Ta gật đầu: "Lạc Thần đại nhân, quả thật Tào Tử Kiến nằm trong tay ta, nhưng trước khi các ngươi gặp mặt, ta nhất định phải làm một số chuyện mạo phạm."

"Có thể!" Lạc Thần không chút do dự đáp ứng.

Ta nhanh chóng rải tro lư hương ở giữa chúng ta và Lạc Thần vài vòng, tro tàn lư hương vốn không phải tài liệu thượng thừa đặc biệt gì, nhưng Lạc Thần thuộc thủy, thổ có thể khắc thủy.

Tuy nói vậy, nhưng trước thực lực Vô Thượng Thần cấp, cái gì khắc chế không khắc chế đều là giả.

Mỗi khi tro hương trong lư hương này chỉ có thể cam đoan Lạc Thần điên cuồng, chúng ta có thể chạy xa hơn một chút...

Sau khi làm xong, ta lấy từ trong ngực ra tờ giấy vàng, chậm rãi mở ra, Tào Thực liền từ bên trong nhẹ nhàng đi ra.

Tôn Bằng không hiểu ra sao mà nhìn ta làm việc này, mắng: "Tên lừa đảo giang hồ chết tiệt, ngươi đứng đó làm gì có chuyện đứng đắn! Lạc Thần đại nhân, đừng nghe hắn nói hươu nói vượn, Tào Thực chính là ta, ta chính là Tào Thực!"

Nháy mắt khi Tào Thực hiện thân, ánh mắt Lạc Thần trong nháy mắt liền thay đổi, giống như tất cả xung quanh đều không còn nữa, trong mắt nào còn có Tôn Bằng nào nữa?

Nàng đong đưa chiếc váy trắng, từ trong nước chậm rãi sóng nước lên bờ, mãi cho đến khi trước mặt tro bụi lư hương mới dừng lại.

Ta đặt tay lên chuôi đao, một khi có tình huống lập tức khai chiến!

Tào Thực lễ phép cúi người với Lạc Thần, chân thành cười nói: "Chân cô nương, nhiều năm không gặp, cô vẫn xinh đẹp động lòng người."

Lạc Thần cười lạnh một tiếng: "U Hoa trong sơn cốc có xán lạn hơn nữa cũng không ai thưởng thức."

Tôn Bằng ở bên cạnh gào to: "Không phải còn có ta sao?"

Trong lòng ta chợt cảm thấy phản ứng, người này quá ngu ngốc, ta rất muốn lấy băng dính bịt miệng hắn lại.

Tào Thực lại cúi đầu: "Chân cô nương, ta nghe vị tiên sinh này nói, cô sát hại vô số thiếu nữ muốn sống lại, xin cô đừng chấp mê bất ngộ nữa! Cho dù cô lấy lại được thân thể thì đã sao, năm đó thúc tẩu cách biệt, hôm nay cách biệt nhân quỷ, chúng ta không cách nào ở chung một chỗ được."

Nói xong, trên khuôn mặt tuấn tú của Tào Thực lộ hai hàng nước mắt, tựa hồ có chút động tình.

Lạc Thần chỉ vào Tôn Bằng hỏi: "Tử Kiến, ngươi cảm thấy người này giống ngươi sao?"

Tào Thực sửng sốt, nhìn về phía Tôn Bằng, ta cũng nhìn theo. Ban đầu ta hoàn toàn không chú ý tới, nếu Tôn Bằng hơi lỗ mãng thì đúng là vô cùng giống Tào Thực, ngay cả chiều cao cũng rất gần.

Tôn Bằng cũng ngây ngẩn cả người: "Lạc Thần đại nhân, ngươi rốt cuộc là đang nói chuyện với ai, làm sao có khả năng có người trông giống như ta được chứ."

Lạc Thần ngoắc ngón tay: "Đến đây, đến chỗ ta nào!"

Tôn Bằng lộ ra nụ cười hề hề ngốc nghếch, đi thẳng về hướng Lạc Thần, trong lòng ta đột nhiên có một dự cảm không tốt, mặc dù hắn là tội phạm tội ác tày trời, nhưng dù sao cũng là một cái mạng người.

"Đừng tới đây!" Ta hô to.

Tôn Bằng quay đầu nhìn trong nháy mắt của ta, Lạc Thần đột nhiên từ bờ sông bay tới, dịu dàng ôm Tôn Bằng. Tôn Bằng đột nhiên đến bị vị đại mỹ nhân này ôm lấy, vui mừng khôn xiết, theo bản năng muốn đưa tay sờ ngực Lạc Thần.

Nhưng một giây sau, bàn tay trắng như bạch ngọc của Lạc Thần liền vặn gãy cổ Tôn Bằng!

Rặc rặc một tiếng, toàn bộ đầu Tôn Bằng quay 180 độ, mặc dù đã chết, nhưng trên mặt vẫn như cũ còn lưu lại nụ cười hèn mọn bỉ ổi.

Một màn này khiến tất cả mọi người sợ ngây người, Lạc Thần nhẹ nhàng giơ tay lên, thi thể Tôn Bằng giống như một con diều bay lên, hướng chúng ta đập tới. Ta hô lên "nguy hiểm" vội vàng tránh né, cỗ thi thể kia nặng nề ngã xuống đất.

Lạc Thần lạnh lùng nói: "Thân thể ta đã chuẩn bị cho ngươi rồi, giờ ngươi còn muốn nói với ta là quỷ khác biệt hay sao?"

Ta nhìn thi thể, trong lòng có loại cảm giác khó nói thành lời, tiểu tử này thật sự kêu thảm a! Bị Lạc Thần coi là thương sứ, sau đó lại chết như vậy, có khả năng trong mắt Lạc Thần, hắn từ đầu tới cuối chính là một công cụ!

Tào Thực vốn là một văn nhân, nhìn thấy cảnh này tự nhiên giật mình không nhỏ, sợ hãi cả buổi không nói nên lời: "Chân cô nương, cô thay đổi rồi, năm đó cô thiện lương biết bao... "

Giọng nói của Lạc Thần đột nhiên trở nên âm trầm, mái tóc dài của nàng cũng theo gió bay lên, mặt nước phía sau lập tức sóng lớn mãnh liệt: "Họ Tào, ta đợi ngươi ba ngàn năm, ta chưa bao giờ yêu một ai như vậy, nhưng mỗi lần ngươi đều qua loa với ta. Ta hỏi ngươi, ngươi thật sự yêu ta sao?"

Dưới khí thế cường đại của Lạc Thần, Tào Thực sợ đến mức toàn thân phát run.

Ta hiểu rồi, Lạc Thần là tấn công, Tào thực vật là thụ...

Lạc Thần cười lạnh nói: "Được, ngươi không nói, ta đây liền tiếp tục giết người, giết đến khi ngươi nói mới thôi!"

Ta thầm nghĩ một tiếng hỏng bét, nói thì chậm nhưng mà xảy ra thì nhanh, Lạc Thần vung tay áo lên, Vĩ Ngọc vậy mà tự động bị hút qua, cô hét lên một tiếng: "Ca ca xấu, cứu ta!"

Ta lập tức thu hồi nàng ta vào trong hồ lô bằng ngọc, hấp lực song phương giống như là đẩy sông, để đuôi ngọc dừng lại giữa không trung, chỉ có điều lực lượng của Lạc Thần rõ ràng cường đại hơn, phần đuôi ngọc sợ tới mức phát ra tiếng khóc lớn.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, có lẽ trong mắt Thần, chúng sinh vốn là một con kiến bình thường!

Ta biết nếu tiếp tục như vậy khẳng định Ngọc đuôi sẽ gặp xui xẻo, dứt khoát bất chấp tất cả, rút ra Trảm Quỷ Thần song đao, múa lên sắc bén, lúc này Lạc Thần vung tay áo lên ngăn cản.

Nói ra thì có chút khó mà tin được, ta dùng song đao Trảm Quỷ Thần không gì là không thể xuyên thủng, đánh thẳng lên trên tay áo của Lạc Thần thế nhưng một chút thương tổn cũng không hề có.

Nhưng sự chú ý của Lạc Thần bị chuyển dời thành công, vĩ ngọc xoát một cái rơi xuống đất. Ta điên cuồng điều động lực lượng Mẫn, Trảm Quỷ Thần song đao đánh ra một đạo đao khí màu xanh lục, nhắm thẳng yết hầu Lạc Thần!

Nhưng mà Lạc Thần chỉ giật giật ngón tay, hai tay áo liền quấn lấy cánh tay ta, thuận theo cánh tay của ta một đường leo lên, cuối cùng gắt gao bóp lấy cổ của ta.

Hai cánh tay áo như cánh tay vô hình, dĩ nhiên đem ta định hình ở giữa không trung, ta nhất thời có loại cảm giác hít thở không thông.

Lúc này một bóng trắng lóe lên, vĩ ngọc biến thành hình dạng hồ ly Cửu Vĩ, hung tợn kêu lên: "Thần sông thối tha, không được bắt nạt chủ nhân của ta!"

Nàng ôm lấy tay áo Lạc Thần cắn mạnh, nhưng hàm răng cắn xuống tựa như cắn phải một miếng sắt thép, cắn mãi không đứt.

Đuôi ngọc bắt đầu hung ác, móng vuốt cào loạn lên người Lạc Thần một hồi, lúc này Lạc Thần mới thả ta ra, chuyên tâm đối phó đuôi ngọc.

Cái búa đuôi ngọc kia hoàn toàn không phải đối thủ của Lạc Thần, giao thủ không đến hai khắc, liền bị Lạc Thần bóp lấy cổ nhấc lên, ta hô một tiếng: "Đuổi ngọc, trở về!"

Nàng hóa thành một đạo bạch quang bị thu hồi vào trong hồ lô băng ngọc, Lạc Thần bị loại thủ đoạn nhỏ này của ta chọc giận, vẻ mặt ác độc kêu lên: "Một đám kiến hôi, cũng dám mạo phạm Thần Linh."

"Vậy ngươi vì sao khổ sở mê luyến một con kiến?" Ta cười lạnh, nhân cơ hội một đao đâm tới nàng.

Đao này ta đã dùng hết sức mạnh lớn nhất của bản thân, cũng không biết Sát Thần có phải chịu thiên phạt không? Ta chỉ biết bây giờ không dốc sức liều mạng, đợi sẽ không còn mạng để liều mạng nữa!

Lạc Thần dùng bàn tay nhẹ nhàng thu lại, liền ngăn cản được Âm Dương đao pháp mạnh nhất của mình.

Khóe miệng của nàng hiện ra một vòng cười lạnh kiêu ngạo, ta biết làm thần, trong lòng nàng đánh sâu vào nhân loại, cũng chính loại khinh bỉ này cho ta cơ hội.

Tay trái của ta vụng trộm nặn một cái thượng đẳng linh phù quý giá, dùng linh lực nhen lửa, sau đó hướng mặt của nàng nhanh chóng ném qua!

Lạc Thần hét lên một tiếng, đột nhiên sau lưng toát ra một làn sóng cao bốn, năm mét đánh lui ta, còn nàng thì bụm mặt lại, trốn phía sau làn sóng...

Lạc Thần năm trăm sáu trăm sáu ngàn điên cuồng...

Nửa khuôn mặt Lạc Thần bị linh phù thượng đẳng của ta đốt hòa tan như sáp, lộ ra lợi nhuận phía dưới, nhìn đặc biệt dọa người.

Ha ha, linh phù thượng đẳng nam tử tặng cho ta, quả nhiên là trâu bò!

Nhưng mặt mũi nàng rất nhanh đã phục hồi như cũ, lộ ra vẻ tức giận không kìm được, tựa hồ đã bị ta chọc giận.

Nàng điên cuồng bay tới, phất tay áo đánh với ta một trận, giao thủ không đến mười hiệp, đột nhiên một chưởng đánh trúng ngực ta, cả người ta thoáng cái bay ra mười mấy mét, sau khi rơi xuống đất cổ họng ngọt ngào liền phun ra một ngụm máu lớn màu đen.

Lý Ma Tử vội vàng đỡ ta dậy: "Tiểu ca Trương gia, ngươi không sao chứ?"

Ta ngẩng đầu nhìn, trên người Lạc Thần bao trùm một đoàn âm khí khủng bố, cảm giác đem toàn bộ bầu trời đều che lại, nàng đạp sóng mà đến, tựa hồ muốn đẩy ta vào chỗ chết.

Lúc này Tào Thực đột nhiên chắn trước mặt ta, công kích của Lạc Thần lập tức dừng lại: "Tử Kiến, ngươi muốn làm gì?"

Tào Thực nói: "Chân cô nương, xin ngươi bỏ qua cho vị tiên sinh này! Bây giờ ta trả lời câu hỏi của ngươi."

Lạc thần lạnh lùng gật gật đầu, xem như đồng ý.

Tào Thực thở dài nói: "Kỳ thực, ta thật bị vẻ đẹp của ngươi làm cho rung động thật sâu..."

"Vậy năm đó tại sao ngươi lại phụ lòng ta, ngươi không yêu ta sao?" Trong mắt Lạc Thần dường như có lệ quang lóe lên.

"Không! Khi ta biết ngươi từ cõi chết trở về, sau khi trở thành Lạc Thần, liền cực kỳ vui mừng, hận không thể tung người nhảy vào

Lạc Thủy, sống mãi với tướng mạo của ngươi..." Tào Thực giải thích.

"Rốt cuộc là vì sao?" Lạc Thần gầm lên.

Tào Thực ngẩng đầu, ngạo mạn nói: "Nhưng ta làm không được, ta là vương tử Ngụy Quốc, làm sao có thể cưới một người thân thế không rõ, lớn lên giống tẩu tẩu về nhà được. Quần thần sẽ nhìn ta thế nào? Bách tính sẽ thấy ta thế nào? Đại ca còn cái gì uy nghiêm để làm hoàng đế?"

Lạc Thần giật mình mà trừng to mắt: "Chỉ vì... Cái này sao?"

Ta không nhìn thấy khuôn mặt Tào Thực, nhưng từ động tác giơ tay lau lệ, lúc này hắn đã lệ rơi đầy mặt: "Chân cô nương, cô đã là Lăng Ba tiên tử trường sinh bất tử, nhưng ta chỉ là một phàm nhân! Mặc dù tuổi thọ của ta so với cô chỉ ngắn ngủi như Côn Bằng, nhưng cả đời ta không phải sống vì chính mình, ta phải chiếu cố cảm thụ của ca ca, chiếu cố toàn bộ tôn nghiêm Ngụy Quốc!"

Giọng nói của Lạc Thần run rẩy: "Đại tài tử hào khí ngất trời, không ngờ xương cốt lại là loại người sợ đầu sợ đuôi như vậy?"

"Thực xin lỗi, ta chỉ là một con người!" Tào Thực ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt: "Ta biết mình đã chậm trễ mấy ngàn năm trời của ngươi, vô luận thế nào cũng không bù đắp nổi. Như vậy, ta đem mạng sống của ngươi giao vào tay, muốn chém muốn róc xương róc thịt tự nhiên, chúng ta cứ kết thúc đoạn nghiệt duyên này đi!"

Giờ khắc này, chung quanh cực kỳ yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước chảy rào rào trong sông.

Lạc Thần tóc dài tung bay, đột nhiên cười rộ lên, từ cười đứt quãng biến thành cười to như điên, nàng đột nhiên hét lớn: "Thứ ta không lấy được, người khác cũng đừng hòng đạt được, vậy ngươi cho ta hồn phi phách tán đi!"

Lạc Thủy sau lưng nàng như lốc xoáy cuồn cuộn, Lạc Thần nhảy dựng lên xuất chưởng bổ tới Tào Thực.

Tào Thực ngơ ngác đứng ở đó, tuy trên mặt tràn ngập sợ hãi nhưng vẫn không hề nhúc nhích.

Ta thấy mà, hắn quyết định giải thoát...

"Tử Kiến ca ca, mau lui về phía sau!" Thanh âm đội mũ đỏ nhỏ từ phía sau truyền đến, ta quay đầu nhìn lại, phát hiện nàng không biết lúc nào đã chạy vào trong rừng.

Tào Thực không trả lời, ta phục hồi tinh thần, lập tức niệm chú ngữ, tạm thời thu gã vào giấy vàng.

Lạc Thần xuất chưởng đánh hụt, cặp mắt phẫn nộ tới tận cùng kia trừng mắt nhìn ta nói: "Lại vướng tay vướng chân, ta giết ngươi!"

"Mọi người lui lại!" Tiểu Hồng ra lệnh.

Ta không biết Tiểu Hồng đội mũ có diệu chiêu gì, nhưng trong lúc nguy cấp này cô ta vẫn lựa chọn tin tưởng cô ta.

Ta và Lý Ma Tử nhanh chóng lui về phía sau, tro hương mà Lạc Thần giẫm lên trên mặt đất, váy trắng noãn lập tức trở nên đen sì, vậy mà góc váy lại cháy lên.

"Chút tài mọn!" Nàng khinh miệt nói, nhẹ nhàng động ngón tay, Lạc Thủy sau lưng liền cuốn tới, bao phủ vô số kỳ hoa dị thảo.

Nhưng nước sông chỉ tràn đến chân nàng liền dừng lại, Lạc Thần quá sợ hãi nói: "Pháp lực của ta..."

"Ta hỏi Tiểu Hồng mũ: "Ngươi đã làm gì?"

Nàng vươn tay, giơ lên Minh Nguyệt Thiền đang bọc giấy đỏ, đắc ý cười nói: "Lạc Thần quá sơ suất, Minh Nguyệt Thiền còn ở trên người Tôn Bằng, nhân lúc các ngươi đánh nhau, ta đã phong ấn Minh Nguyệt Thiền lại, hiện tại nàng không thể rời khỏi phạm vi Lạc Thủy."

Ta lớn tiếng tán thưởng nói: "Ngươi lợi hại thật!"

Y đưa tay sờ đầu Tiểu Hồng.

Lạc Thần đánh bại khinh địch của mình, giờ phút này nàng đang tức giận về lôi đình, Lạc Thủy trọc sóng trên trời, mây đen cuồn cuộn giữa bầu trời, nàng mở miệng ra lệnh: "Thần binh thần tướng ở đâu? Giết đám người xâm nhập này, mang hồn phách của Tào Tử Kiến về đây cho ta."

Giọng nói của nàng tuy không lớn, nhưng trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ cánh rừng, ta thầm nghĩ một tiếng không tốt, nhanh chóng nhặt y phục trên mặt đất khoác lên người, ba người cùng chạy dọc theo đường cũ.

Thần trong rừng đều đã thức tỉnh, tuần tra bốn phía, nhưng pháp lực của bọn họ rất thấp, không phát hiện được chúng ta.

Bản thân Lạc Thần là âm linh, bà ký túc vào hai thứ, Lạc Thủy thần cung và Minh Nguyệt Thiền, bây giờ Minh Nguyệt Thiền đang bị phong ấn, bà không thể rời khỏi Lạc Thủy, ta nghĩ chúng ta đã thoát khỏi nguy hiểm...

Chúng ta một đường cướp đường bỏ chạy, khi sắp chạy ra khỏi rừng, sau lưng có một vật gì đó nhanh chóng chạy về phía chúng ta, Lý Ma Tử sốt ruột hỏi: "Có phải chúng ta bị tên thần tướng gì đó phát hiện rồi không?"

"Không thể nào, chúng nó không có thực thể." Ta bác bỏ ngay.

Lúc này, đột nhiên có một người từ trong bụi cây chui ra, chính là Lưu Thi Thi đã chết, hai mắt nàng hoàn toàn tái nhợt, ta bất ngờ không đề phòng bị Lưu Thi Thi bóp cổ đè xuống đất.

Nàng tuy rằng mặt mũi đầy nếp nhăn tóc hoa râm, nhưng khí lực cũng quá lớn rồi, ta cảm giác xương cổ mình cũng sắp bị bóp gãy.

"Giao Tào Tử Kiến ra đây!"

Trong miệng Lưu Thi Thi không ngờ lại phát ra tiếng Lạc Thần, ta đột nhiên hiểu rõ, nàng vì đuổi giết chúng ta cùng Tào Thực, lại mượn thi thể Lưu Thi Thi còn hồn, ngay cả tôn nghiêm cũng không cần nữa, nữ nhân này thật sự là điên cuồng tới cực điểm!

Ta bị đánh tới mức trợn trắng mắt, tay chân không thể động đậy, Lý Ma Tử sợ tới mức không biết làm sao. Mũ Tiểu Hồng nhặt một cành cây to trên mặt đất lên, đập mạnh vào đầu Lạc Thần, phát ra một tiếng vang trầm.

Lạc Thần không cảm giác được đau đớn, ban đầu căn bản không để ý tới, nhưng mũ đỏ nhỏ cắn chặt hàm răng, một côn lại một côn tiến lên đầu bà.

Rốt cuộc Lạc Thần cũng bị đánh lông, đoạt lấy nhánh cây, bóp nát nhánh cây, đồng thời định nắm lấy chiếc mũ Tiểu Hồng. Đầu Tiểu Hồng sợ tới mức vội vàng lui về phía sau.

Nhân cơ hội này, rốt cuộc ta cũng có thể thở dốc một hơi, nhanh chóng đốt một tấm linh phù thượng đẳng ném lên mặt nàng, Lạc Thần hét lên một tiếng, đẩy mạnh ta ra, đồng thời thân thể nhảy ra sau mấy mét.

Sau đó dùng tứ chi ôm chặt lấy một cây đại thụ, giống như một con nhện trắng quỷ dị bò lên ngọn cây...

Mượn thi hoàn hồn, Lạc Thần còn rời khỏi Lạc Thủy, pháp lực quả nhiên suy yếu rất nhiều. Đang lúc ta âm thầm cảm thấy may mắn, đột nhiên phát hiện một chuyện không ổn lắm, Vũ Y của ta bị xé rách.

Bốn phương tám hướng lập tức dâng lên một cỗ âm khí, bao vây chúng ta, ta quát to một tiếng: "Không xong, những tên Thần kia sắp đến rồi!"

Rừng cây huyết chiến thứ chín trăm sáu.

Những thần tướng kia nhận ra dương khí trên người ta, dồn dập giết tới, ngay cả nhiệt độ cũng giảm xuống hơn mười độ, tình huống lập tức trở nên thập phần bị động.

Ta từ trong ngực lấy ra nửa bọc hương lô xám nhét vào trong tay Lý Ma Tử nói: "Lát nữa ngươi cảm giác bên nào không thích hợp, cứ ném thẳng qua bên kia!"

"Biết... Biết rồi." Lý Ma Tử sợ hãi nuốt một ngụm nước miếng.

Bụi cây phát ra động tĩnh bễ nghễ, ba Thần Tướng từ nơi đó giết ra, chúng chỉ là một bóng đen do âm khí tạo thành, nhưng đồng dạng cũng có thể tạo thành thương tổn đối với ta.

Ta bắt đầu chép lại hai thanh Trảm Quỷ Thần, chặn đứng thanh đao trước nhất, mấy đao sắc bén đánh tan nó.

Hai gã thần tướng khác dùng trường thương trong tay đâm ta, ta lộn ngược về sau, hai đao Tỳ Hưu chặt ngang người chúng nó!

Xuân Lan tiền bối dạy ta bộ Âm Dương đao pháp này quả nhiên không phải để dùng, đối phó với đám thần tướng này quả thực là rất thành thạo.

Càng ngày càng nhiều Thần Tướng tụ tập lại đây, song quyền khó địch nổi bốn tay, ta dùng tốc độ nhanh nhất giết chết chúng nó. Phàm là Lý Ma Tử nghe thấy gió thổi cỏ lay đều điên cuồng phát tán ra tro lò hương, vài lần vẫn không rải, còn làm ta mất mặt. Nếu không phải đối kháng với đám Thần Tướng kia, ta thật muốn chửi mắng hắn một trận.

Số lượng đối phương thật sự quá nhiều, ta dần dần cảm giác có chút chống đỡ không nổi, nói với Tiểu Hồng mũ: "Tranh thủ thời gian chạy đi, kéo dài với chúng ta phi thường bất lợi."

Tên tiểu Hồng giơ ngón tay chỉ về phía đường chúng ta đang đi tới, chỉ thấy nơi đó âm khí cuồn cuộn, vô số thần tướng xếp thành một hàng.

Không ổn, đường lui cũng bị cắt đứt rồi!

Tào Thực bị ta tạm thời giấu trong giấy vàng nói: "Tiên sinh, tràng tai nạn này là do ta mà ra, hay là để ta kết thúc đi? Ta không muốn lại thấy có người bị liên lụy."

Ta nói: "Không được, đệ cứ ở đó đợi đi, ta nói được thì làm, nhất định phải mang đệ ra ngoài!"

Nhìn qua càng ngày càng nhiều thần tướng, ta không khỏi có chút lo lắng, chẳng lẽ thật muốn phóng hỏa thiêu sơn hay sao? Lửa lớn một khi cháy lên, sinh linh trong phạm vi vài dặm đều bị diệt sạch, là chuyện cực tổn Âm Đức, hơn nữa chúng ta cũng có khả năng bị lửa lớn thiêu chết.

Ngọc đuôi ở trong ngực ta kích động kêu lên: "Thả ta ra, thả ta ra!"

Vậy mà ta lại quên bên cạnh còn có một sức chiến đấu, vì thế thả đuôi ngọc ra, vừa nhìn thấy đám thần tướng kia, đuôi ngọc đặc biệt hưng phấn, xông tới vung loạn một trận, đem ba bốn vị thần tướng giết đến hồn phi phách tán.

Ngọc đuôi là tiểu hồ ly lấn mềm sợ cứng, bình thường gặp âm linh chết sống cũng không chịu đi ra, nhưng đám thần tướng này trước mặt nàng thực sự không đáng nhắc tới, đành buông tay đại sát đặc biệt.

Thần bị nàng thu hút sự chú ý, xoay mũi thương đối phó bà ta.

Linh cơ của ta vừa động, dụng ý niệm dặn dò nàng: "Ngươi chạy theo hướng ngược lại, dẫn toàn bộ chúng ra ngoài!"

"Hả? Gọi ta đi chịu chết sao?" Vĩ Ngọc tức giận nói.

"Nói gì khó nghe như vậy, rõ ràng là hấp dẫn hỏa lực mà thôi, chờ ta ra khỏi rừng liền thu ngươi về." Ta lúng túng nói.

"Vậy thì nhớ làm xong chuyện đó nhé, mang ta đi chơi miễn phí cái gì đó nha, lần trước ngươi nói còn chưa thực hiện được đó." Đuôi ngọc đưa ra một điều kiện.

"Được được, nhất định!" Ta liến thoắng một tiếng.

Thần tướng lập tức biến mất trong rừng, ta gọi Lý Ma Tử cùng Tiểu Hồng mũ, vội vàng chạy ra ngoài.

Lúc này, ta nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một trận động tĩnh boong boong, ngẩng đầu nhìn, Lạc Thần ở trên cây nhảy tới nhảy lui, giống như một con đại hầu tử vậy, ta thiếu chút nữa thiếu chút nữa còn có một người khó chơi.

Ta kéo căng tư thế chuẩn bị nghênh chiến, đột nhiên ngọn cây nhúc nhích một chút, Lạc Thần vậy mà trực tiếp từ phía trên nhảy xuống!

Đối mặt với loại công kích từ trên trời giáng xuống này, chắc chắn song đao của ta không chịu nổi, bèn lui về sau một bước, sau đó biến hóa song đao đâm tới.

Nàng dùng bàn tay bắt lấy đao của ta, nơi bàn tay và lưỡi đao tiếp xúc không ngừng toát ra khói xanh, cùng với mùi da thịt bị đốt cháy khét. Mà một tay khác của nàng giơ lên cao cao, trên ngón tay vậy mà rất nhanh mọc ra móng tay vừa nhọn vừa dài.

Trước kia ta từng nghe nói, sau khi người chết móng tay và lông mao vẫn có thể tiếp tục sinh trưởng, nói vậy thì Lạc Thần có thể khống chế cơ năng sinh lý của cỗ thi thể này, điều này thật sự quá cường hãn!

"Trả con cho ta!" Nàng hung tợn hét lên, dứt lời, một móng vuốt bổ ta xuống.

Ta thấy đao ánh sáng tốc độ càng nhanh hơn chém một phát, bốn cái móng tay dài lập tức bị đồng loạt cắt đứt, nàng nhân cơ hội nắm lấy cổ áo của ta, đem ta giơ lên cao ném về phía một cây đại thụ.

Lần này va đập khiến cho ngực của ta cảm thấy huyết khí cuồn cuộn một hồi, Lạc Thần dùng tứ chi giống như dã thú nằm trên mặt đất, vèo một tiếng liền vọt tới, ta vội vàng hiện lên, chỉ phát hiện đại thụ đều bị đâm trúng một trận run run.

Nữ nhân này quả thực là điên rồi!

Lạc Thần đứng thẳng người, liên tục vung vẩy móng vuốt về phía mình. Đối mặt với thế công nhanh như chớp này, trong lúc nhất thời ta không cách nào chống đỡ được, Lý Ma Thần hô to một tiếng: "Tiểu ca, ta đến giúp ngươi đây."

Hắn đem tro lư hương còn lại một mạch lên người Lạc Thần, lo lắng nói: "Chạy mau, tro lư hương đối với việc mượn thi hoàn hồn không có hiệu quả!"

Lý Ma Tử còn chưa kịp phản ứng lại đã bị Lạc Thần đá văng một cước, ngã xuống đất cái mông phẳng như cát rơi trên mặt đất.

Nhân cơ hội này, ta vũ động song đao, chém liên tục mấy đao trên người nàng, nhưng nàng mượn thi hoàn hồn, căn bản không sợ công kích của ta, nàng duỗi tay ra, muốn chụp lấy mặt của ta.

Ta lui về phía sau một bước, đồng thời đao khí vẩy về phía cổ của nàng, trong nháy mắt cắt một vết rách lớn.

Đao này chém thật sâu, ngay cả ta cũng bị dọa sợ, gần như chặt đầu nàng, thân thể Lạc Thần không chịu khống chế run lên, giống như một con nhện uống say bò loạn cào loạn ở nơi đó, trong miệng nói năng hàm hồ không rõ: "Trả hắn... trả lại cho ta!"

Nói xong, trong mắt của nàng bỗng chảy ra mấy giọt nước mắt, ta nhìn nàng, trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời.

Cuối cùng, nàng mềm nhũn co quắp ngã trên mặt đất.

Ta thở phào nhẹ nhõm, Lý mặt rỗ kinh hoảng hỏi: "Tiểu ca, ngươi ngay cả Thần cũng giết?"

"Chỉ đánh chạy, đi nhanh lên!" Ta phất tay nói.

Tiểu Hồng đội mũ nói: "Không được, thi thể phải mang đi, chúng ta đã đồng ý với Tào Trường Sinh."

Thi thể Lưu Thi Thi đã bị thương hoàn toàn thay đổi trong lúc đánh nhau, nhưng quả thật chúng ta đã đồng ý với người ta, bất đắc dĩ đành phải để Lý Ma Tử cõng mình.

Lúc đầu Lý Ma Tử rất không vui, ta quát hắn vài tiếng, kêu hắn nhanh lên, Lạc Thần khả năng còn có thể đuổi theo, bởi vì bên bờ sông còn có một cỗ thi thể có thể dùng được.

Lý mặt rỗ lại hoảng sợ, cắn răng cõng thi thể lên, chạy theo chúng ta ra ngoài rừng.

Không biết chạy được bao lâu, cuối cùng chúng ta cũng thấy được đường rồi, ta khẽ niệm thần chú rồi triệu hồi Ngọc Vĩ, nàng có chút không vui nói: "Ta còn chưa giết đủ mà."

Ta cười khổ một hồi: "Mau chạy đi, có thể sống sót liền cảm tạ trời đất."

Khi nó chạy lên xe, ta không nói hai lời liền phát động cửa béo, rời khỏi vùng đất thị phi này. Lâm Tử Khiên cách chúng ta càng ngày càng xa, ta thở phào nhẹ nhõm, cảm giác thân thể sắp tan vỡ.

Thi thể Lưu Thi Thi chúng ta tất nhiên không thể mang theo mãi được, đây nếu trên đường bị cảnh báo cảnh sát ngăn lại tra hỏi, thì sẽ có trò hay để xem rồi! Vì thế trước tiên đi đến chỗ lễ tang, nói với nhân viên công tác là nhặt được thi thể ven đường, hơn nữa để lại một khoản phí an táng.

Ta viết điện thoại cho Tào Trường Sinh, nghe nói Lưu Thi Thi đã chết, Tào Trường Sinh treo đồi khóc lớn, khiến ta mười phần không đành lòng, nhưng chúng ta chỉ có thể làm được bấy nhiêu...

Chương thứ chín trăm sáu bảy, Tào Thực đưa bảo vật...

Trở lại khách sạn, ta tìm tiểu hồng đội mũ tới Minh Nguyệt Thiền cẩn thận nghiên cứu một chút.

Làm cực kỳ nghiên cứu về hoa tai, trên đó có điêu khắc một số hoa văn đặc thù của thời kỳ Tam Quốc. Cộng thêm lịch sử của nó đã lâu, đừng nói là âm vật, cho dù dùng văn võ cũng có thể bán đấu giá giá giá trị tiền mũi già, ít nói cũng đáng giá một ngàn vạn!

Một món âm vật tốt như vậy lại không thể bán, ta tự nhiên là rất tiếc hận, ta và Tiểu Hồng mũ thương lượng sẽ xử lý nó như thế nào? Tiểu Hồng đội mũ nói: "Tìm Thâm Sơn lão Lâm giấu nó đi, tốt nhất vĩnh viễn đừng bị người khác phát hiện."

Ta nghĩ một chút rồi nói: "Thâm Sơn Lão Lâm cũng chưa chắc chắc đã an toàn, chi bằng ném nó vào biển rộng đi."

"Ném vào biển cả, chẳng phải là phải đi một chuyến sao?" Tiểu Hồng đội mũ nói.

"Ta sắp tới muốn đi ăn liệm, cũng coi như là tiện đường." Ta nói.

Lần này ngọc quyết tâm lập công lao không nhỏ, ta dự định thực hiện lời hứa trước đó, đưa nàng đi ốc sên một chuyến, trên đường ta sẽ đem Minh Nguyệt Thiền quăng vào biển lớn mênh mông, để nàng vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời!

Nghĩ như vậy, ta đột nhiên cảm thấy Lạc Thần thực ra cũng rất đáng thương, tuy là thần nhưng chỉ có thể bảo vệ lấy một mình Tiểu Tiểu Lạc Thủy. Thật vất vả lắm mới chờ được một người mình yêu thật lòng, lại bị đối phương vô tình phụ lòng.

Nhưng vì không muốn lại xuất hiện thiếu nữ hi sinh vô tội nữa, ta phải làm như vậy!

Đêm hôm ấy, Tào Thực Từ Du Du xuất hiện trong mộng của ta, ta cho rằng gã đến cáo biệt với ta, gã cũng tới thật để cáo biệt, chỉ là chuyện này không giống như ta nghĩ.

Tào Thực cúi đầu nói: "Cảm tạ tiên sinh bảo toàn hồn phách của ta, vừa rồi có kẻ âm sai đến nói cho ta biết, ta đã kết thành nhân quả, có thể đi Luân Hồi Nhai rồi..."

Ta vui vẻ nói: "Đây là chuyện tốt, ngươi rốt cuộc cũng không cần làm cô hồn dã quỷ nữa! Là vàng ở đâu cũng sẽ phát sáng, chờ ngươi đầu thai, ta tin tưởng hai mươi năm sau Trung Quốc nhất định có một tác gia đạt được giải thưởng văn học Berloz."

Tào Thực cười cười: "Tiên sinh quá khen rồi, ta viết thơ tác phú chỉ là để cảm khái nhân sinh, cũng không phải vì tiền tài hay danh lợi."

Nói đến đây, thần tình của hắn đột nhiên ảm đạm xuống: "Chỉ tiếc, Chân cô nương phải vĩnh viễn ở lại nhân gian chịu đựng cô độc rồi!"

Ta an ủi nàng: "Vốn ngươi không cho nàng một phần tình cảm, cũng không nên tự trách bản thân mình như thế. Ta biết năm đó Tào công vừa mới qua đời, Ngô quốc và Thục quốc đều nhìn chằm chằm như hổ đói! Ngươi vì để ca ca vừa đăng cơ mà phải cưới một vị giống như tẩu tẩu về nhà."

"Có lẽ ngươi và Lạc Thần vốn có khả năng trở thành một đôi thần tiên quyến lữ, chỉ tiếc, dùng một câu thơ để hình dung chính là: Tương phùng trường trong mộng mãi chưa gả."

Ta đây chỉ là thuận miệng an ủi Tào Thực, không nghĩ tới Tào Thực vậy mà khóc lớn, nghẹn ngào nói: "Không ngờ sau ngàn năm xây dựng con tin lại gặp gỡ tri kỷ như tiên sinh!"

Ta bị hắn khen tới mức không biết nói gì cho phải, cảm xúc của người xưa đối xử với hắn rất rất bảo thủ.

Giả sử Tào Thực không phải là nhi tử của Tào Tháo, không phải đệ đệ của Tào Phi, chỉ là một phú gia công tử bình thường, có lẽ thật sự có thể viết một đoạn giai thoại với Lạc Thần Phổ? Nhưng thân phận của hắn quyết định đem lợi ích quốc gia đặt ở chỗ cao nhất.

Nghĩ như thế, không khỏi khiến người khác thổn thức, đây thật là một sự tiếc nuối từ thiên cổ!

Tào Thực Lâm đi rồi, nói: "Tiên sinh có ơn tái tạo con cái, không thể báo đáp. Tử Kiến ngày xưa có cất giấu một kiện bảo vật, chôn dưới cây cột thứ ba, xem như đây là chút tâm ý của Tử Kiến!"

Dứt lời, hắn từ từ biến mất trong bóng tối.

Ta từ trong mộng giật mình tỉnh lại, vừa nhìn thời gian đã là rạng sáng ba giờ. Ta tranh thủ thời gian đánh thức Lý Ma Tử, hắn hôm nay mệt muốn chết, sống chết không chịu đứng dậy. Ta quát: "Nhanh lên, chúng ta muốn đi kiếm một món bảo vật vô giá!"

Lý Ma Tử nghe xong lời này, vèo một tiếng đứng lên, trong ba giây mặc quần áo tử tế, theo ta xuống lầu lấy xe.

Trần Vương đọc sách, đó chính là di tích văn hóa cổ, giữa ban ngày ban mặt chắc chắn chúng ta không dám đi, loại hành vi này nói toạc ra chẳng khác nào trộm mộ!

Cho nên chúng ta nhân cơ hội đêm tối, xe ngựa đi qua huyện Phái Linh, tìm được vùng di chỉ kia. Tiểu Hồng mũ nói không sai chút nào, vốn dĩ đọc sách đã sớm không tồn tại nữa, chỉ có thể từ tàn tích trên mặt đất tưởng tượng ra ánh gió của thư lâu lúc trước mà thôi.

Ta dùng điện thoại di động chiếu xuống mặt đất cẩn thận tìm kiếm, Lý Ma Tử hỏi: "Trương gia tiểu ca, ngươi rốt cuộc đang tìm cái gì, trên đường đi cũng không tiết lộ với ta một chút, cần thiết phải bán cái cửa này sao?"

"Ngươi sẽ biết ngay thôi." Ta thần bí đáp.

"Ôi chao, ngươi dọc theo đường đi nói bao nhiêu lần, muốn cấp chết ta phải không?" Lý Ma Tử nóng lòng như lửa đốt.

Ta nghĩ thầm, thật ra ta cũng không biết, có khả năng là Hoàng Kim châu báu, cũng có thể là một vật kỷ niệm, hoặc là đã sớm không còn nữa.

Cuối cùng ta cũng tìm được vị trí cột thứ ba, bắt đầu đào cùng Lý Ma Tử, phía dưới lại cất giấu một hộp gỗ. Vừa nhìn thấy vật là gỗ, trong lòng ta đã hơi mất mát một chút. Đã ba ngàn năm rồi, thứ bên trong có lẽ đã mục nát từ lâu rồi đúng không?

Nhưng mà cái hộp này được làm thành từ Cầu Mộc thượng đẳng, có công hiệu tự nhiên phòng ngự răng cưa, hơn nữa trên hộp còn có một vệt lửa niêm phong, bên trong hẳn là ở trạng thái phong kín tuyệt đối.

Ta đem cái khóa rỉ sét loang lổ đập ra, mở ra nhìn, bên trong là một bức tranh cổ đại.

Bức tranh một giai nhân tuyệt sắc đứng đó, ta vừa liếc mắt đã nhận ra đó là Lạc Thần, bên dưới còn đề vài chữ nhỏ, là "Lạc Lạc thần phú".

Lý mặt rỗ cau mày nói: "Họa thời gian cổ, đáng tiếc thể vẽ tranh cũng khá bình thường, xem ra cũng chỉ có mười vạn đạo cụ thôi."

"Ngươi nhìn con dấu phía dưới." Ta chỉ vào họa nói.

Lý Ma Mạt lại gần đọc lên: "Trần Lưu vương ấn... Ôi trời ơi, đây là dấu chân của Tào Thực!"

Ta cười nói: "Nhất định là vậy!"

Nhất định là Tào Thực đã nghĩ về Lạc Thần Triều trong đêm tối, nhưng lại không thể biểu đạt được, chỉ một mình bà vụng trộm vẽ ra hình ảnh nhớ nhung mà thôi, đúng là một đoạn tình cảm chua xót.

Ngày thứ hai chúng ta chuẩn bị khởi hành rời khỏi Hà Trạch. Phần lễ tạ ơn Tào Thực để lại ta dự định bán đi phân cho tiểu hồng một phần, nhưng bà ta lại cự tuyệt, nói: "Ta chỉ là một tiểu học sinh, đột nhiên có một khoản thu nhập lớn như vậy, khẳng định sẽ bị người hoài nghi, làm không tốt thân phận ta liền bại lộ. Hơn nữa mục đích của ta vốn không phải tiền."

"Lẽ nào ngươi vì cứu Tào Thực?" Ta cười nói.

Tiểu Hồng gật đầu lia lịa: "Đúng vậy, Tử kép ca ca quá đáng thương, ta hy vọng huynh ấy có thể có một kết cục tốt!"

Ta mua cho Tiểu Hồng mũ một đồng hồ thiên tài có thể quay điện ảnh, như vậy lần sau có chuyện tìm ta, cũng không cần phiền toái như viết thư. Tiểu Hồng mũ mới đầu còn không muốn tiếp nhận, ta nói: "Nhận đi, cũng không phải đồng hồ có công năng gì quý trọng, hơn nữa có công năng đặc thù, không phải là đồng bọn thiên tài của các ngươi sao?"

Tiểu Hồng cười phù một tiếng: "Được được, ta nhận lấy, cảm ơn thúc thúc!"

Ta sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng: "Sau này đến võ nam chơi đi!"

Tiểu Hồng nghịch ngợm lè lưỡi: "Vậy phải xem mẫu thân mẫu thân bảo ta không được tới đây."

Tiểu Hồng ngồi xe lửa về huyện Đại Minh, ta và Lý Ma Tử thì trở về võ nam. Họa ta trước không vội bán, chậm rãi vật sắc thích hợp để mua nhà. Đây là một phần mực bảo bối duy nhất mà Tào Thực để lại, cũng chứng kiến tình luyến nhân thần ngàn năm, ta đoán chừng hai ngàn vạn đều là con số bảo thủ. Sau khi bán tự nhiên là đấu với Lý Ma Tử nửa phần.

Trường giả kết thúc, Lý Ma Tử về Ma Thành chiếu cố cho nhóc tỳ, ta viết điện thoại cho Doãn Tân Nguyệt, thương lượng với nàng, hai ta còn có Vĩ Châu Lăng, thế nào?

Doãn Tân Nguyệt cầm bút hỏi: "Gặp phải chuyện gì tốt, đột nhiên muốn đi quẩy chơi."

Ta nói rồi: "Cũng chẳng có gì, chỉ là lo cho ngươi thôi."

Doãn Tân Nguyệt cười: "Nhớ ta à? Vậy ta xin vài ngày theo ngươi."

"Cứ quyết định như vậy đi!" Ta cao hứng nói.

Kỳ thật ta đã nhớ nàng thật, trải qua chuyện lần này, ta cảm thấy thứ quý giá nhất trên thế giới chính là duyên phận, bao nhiêu người hữu duyên vô phận, bỏ qua lẫn nhau.

Cho nên, nếu có thể ở cùng với người yêu thì xin quý trọng người trước mắt!

Bữa tiệc Tiếp Phong thứ chín trăm sáu mươi tám

Mũ Tiểu Hồng cuối cùng cũng ngồi xe lửa về nhà, mà ta và Lý Ma Tử trở về võ nam.

Bức họa này của Tào Thực ta tạm thời không có ý định bán đi. Một là còn chưa tìm được người thích hợp để mua, hai là Tào Thực làm đệ nhất thiên tài cổ đại, văn học phi phàm, huống chi ông ta có niềm luyến với Lạc Thần thiên cổ khiến thế nhân tiếc nuối. Bức họa này cầm trong tay chỉ có thăng giá sẽ không giảm giá.

Sau khi Lý Ma Tử trở về liền đi Ma Thành tìm Hạ lão sư, ta thì thừa dịp công phu nghỉ ngơi của Doãn Tân Nguyệt mang theo nàng và Vĩ Châu trong một bữa tiệc vui chơi.

Nàng vẫn còn khá ngạc nhiên hỏi ta có phải là có chuyện gì tốt hay không? Ta nghe vẻ mặt xấu hổ, mới nhớ ra hình như mình chỉ có gặp được lúc đại thắng lợi hoặc có chuyện tốt mới theo nàng ra ngoài chơi.

Nhưng trải qua chuyện của Minh Nguyệt Thiền, ta đã hiểu phải khai tâm từ lòng với người yêu. Có cơ hội ra ngoài một chút, dù sao thời gian cũng không thuộc về ai.

Bỏ lỡ chính là cả đời!

Bọn ta đang chơi ba tuần ở Ba Tư, đôi mắt nhỏ đuôi Ngọc cũng vui vẻ thành ánh trăng, quấn lấy ta mua nhiều loại quần áo con nít mua đủ loại, đeo quần áo, cùng một ít máy bay san sát, tiêu tốn ròng rã mười mấy vạn.

Ta và Doãn Tân Nguyệt chỉ có thể đáp lại một trận cười khổ, đây nào phải nuôi linh sủng? Rõ ràng là nuôi một tiểu tổ tông.

Sau khi trở về Doãn Tân Nguyệt tiếp tục quay phim, ta muốn một mình trông coi cửa hàng nhàn hạ một thời gian ngắn, từ đầu đến cuối không liên hệ với Lý Ma Tử, hắn cũng không tới tìm ta, chắc là đang ra sức nằm trên giường nhỉ?

Hôm nay, ta đang ngồi trên ghế chà chà đồ cổ, Lý mặt rồi đột nhiên tới cửa, nhìn thấy ta kinh ngạc không thôi. Sau đó vô cùng hưng phấn đánh vào ngực của ta kêu lên: "Trương gia tiểu ca, thật không có bằng tý nào a? Cứ đi chằm chằm, đem huynh đệ để lại."

Ta còn không biết cái tên Lý mặt rỗ này đang làm việc đức hạnh, hai con mắt chó của hắn ngày nào cũng nhìn chằm chằm vào cái mông dài nhỏ của Hạ lão sư, nào có công phu đi du lịch cùng chúng ta.

Lập tức cười ha hả đáp: "Vậy lần sau dẫn ngươi theo."

Lý Ma Tử vẫn không chịu bỏ qua, nhất quyết đòi hắn đền bù tổn thất một bữa tiệc lớn, ta chỉ có thể đồng ý.

"Vậy mới đúng chứ!" Lý Ma Tử cười nhe răng trợn mắt, đột nhiên vỗ đùi kêu lên: "Ai ui, ta sao lại quên việc này chứ."

Hóa ra chuyện ta chém giết Long Trạch Nhất Lang lúc trước đã nổ tung trong vòng tròn âm vật, trở thành nhân vật phong vân xa gần.

Tục ngữ nói rất hay, người ta sợ nổi danh heo sợ lớn mạnh, cho nên Lý mặt rỗ muốn để cho ta bày bàn tiệc rượu, đem người có mặt mũi lớn trong vòng đều mời đến tụ họp, làm một chút công quan cần thiện.

Ngoài ra, những ông chủ nhỏ ở trên phố cổ thời gian trước cũng bị liên lụy không ít, cũng có thể mượn cơ hội này để khiến bọn họ kinh hãi!

Đó không phải một người ta thích phô trương, nhưng Lý mặt rỗ nói cũng có đạo lý, dưới sự cố gắng chặt của hắn, cuối cùng cũng đáp ứng.

Lý mặt rỗ làm đại quản gia toàn quyền, đem tửu điếm tốt nhất của võ hán đến tặng cho Thái Phúc Lâu, còn hỏi ta mời ai nữa?

"Đã thiết yến, đương nhiên càng nhiều càng tốt."

Dù sao thì khách sạn cũng là một trong số đó, chi phí cao như vậy thì phải tìm thêm người để ăn...

Tiệc rượu được định vào ba ngày sau, ta lợi dụng khoảng thời gian này tự phát điện cho Vương Huân Nhi, về phần đám người quan tâm, một thanh đạo trưởng, ta dứt khoát không mời nữa.

Bọn họ đều là nhàn vân dã hạc, tự nhiên cự tuyệt đối với trường hợp này.

Doãn Tân Nguyệt biết ta muốn mở tiệc lớn, lập tức trở về từ tổ đội phim, nói muốn đi theo ta để thể hiện danh tiếng. Nhưng nàng rất nhanh tỉnh táo lại, yếu ớt hỏi: "Ta có thể đi không?"

"Đi đi!" Ta vuốt mái tóc của nàng, nghiêm túc nói.

Kết hôn nhiều năm như vậy, kỳ thật ta một mực không mang nàng ta tham gia tụ hội trong vòng, dù sao lòng người khó lường, chuyện gì cũng sẽ phát sinh.

Nhưng hiện tại bất tri bất giác ta đã thượng vị, biện pháp bảo hộ người nhà không thể trốn tránh, chỉ có thể dựa vào thực lực nghiền ép!

Đây là lời nói của bọn ta rất nể mặt, ba ngày sau trời cao mây nhạt, gió nhẹ thổi nhẹ, đúng là thời tiết tụ tập ăn uống tốt, bọn ta đã sớm chạy tới Thái Phúc Lâu.

Thái Phúc lâu là quán rượu lâu đời nhất ở chợ Võ Hán. Nghe nói người được khai sáng là Ngự Trù bên cạnh Thái hậu năm Vãn Thanh đầy hạnh phúc.

Nhìn bãi đỗ xe đầy ắp ngày thường chỉ có Tạp yến của ta và Lan Bác Cơ của Lý Ma Tử hiện tại, trong lòng ta có chút đắc ý.

Tiến vào đại sảnh tràn đầy màu sắc, đập vào mắt là hai hàng nữ lang vóc người cao gầy, thống nhất thân mang kỳ bào Hoa Hạ, các nàng nhìn thấy ta về sau đồng loạt cúi đầu: "Chào Trương lão bản!"

Đôi mắt nhỏ của Lý Ma Tử đang đảo quanh những bắp đùi của các nữ lang, còn ta đang nhìn những cầu thang càng ngày càng hẹp trước mặt, trong lòng cảm khái không thôi.

Đoạn bậc thang này cũng giống cuộc đời của ta vậy, càng về phía trước càng khó đi, chỉ có tiêu diệt hết thảy kẻ địch mới có thể đứng ở đỉnh cao nhất.

Nếu như ta vẫn là Trương Cửu Lân trông coi cửa hàng thu đồ cổ, ăn bữa chờ chết, e là cũng không có thành tựu như ngày hôm nay nhỉ?

Chúng ta đến đã sớm, không nghĩ tới sau khi tiến vào chủ khách sảnh, phát hiện Vương Bặc Nhi đã đến, bên cạnh nàng có một lão giả râu bạc trắng, không phải Vương lão gia tử còn có thể là ai?

"Lão gia tử, sao ngài cũng rảnh rỗi tới đây." Ta kinh ngạc hỏi.

Hôm nay Vương lão gia tử mặc một thân chính thống Đường Trang, khí sắc hồng nhuận, ánh mắt lấp lánh có thần, xem ra gần đây sống cũng không tệ.

Thẳng thắn mà nói, ta vừa kính vừa sợ đối với hắn ta, kính hắn ta chiếu cố ta, sợ hắn ta đề cập tới chuyện của ta và Lũng Nhi.

Cũng may lão gia tử hôm nay nể mặt, cười ha ha bày tay với ta. Nhưng nha đầu Vương Bặc Nhi này lại cố ý ở trước mặt Doãn Tân Nguyệt gạt ta qua một bên, chọc cho Doãn Tân Nguyệt lén lút bắt bẻ ở dưới bàn.

Nhưng nói thật ra thì Ngự tỷ của Vương âu Nhi càng thêm rõ ràng, hai ngọn núi trước ngực cũng... lớn rồi!

"Cửu Lân, chúc mừng chúc mừng. Không chỉ có Hà Bao kiếm đầy, còn được Âu Thắng Thiên tự tay chế tạo Trảm Quỷ Thần song đao, tuổi còn trẻ mà đã có thành tựu này, quả nhiên là kỳ tài trăm năm khó gặp." Vương lão gia tử vuốt râu tán thưởng nói.

Được tiền bối khen ngợi, trong lòng ta tự nhiên vui như nở hoa, vội vàng ôm quyền với hắn: "Ngài nói quá lời, tại hạ chỉ là mới ra đời, nhờ có Vương lão gia tử giúp đỡ mới có thể đi đến ngày hôm nay!"

"Ha ha."

Vương lão gia tử chỉ chỉ ta, liền cười uống trà, hiển nhiên là muốn cho ta thời gian nói chuyện với Vương Thận Nhi.

Ta có chút lúng túng hàn huyên vài câu, đang lo chuyện gì tốt. Lý Ma Tử lại xanh mét từ bên ngoài đi vào, dựa vào bệ cửa sổ quát nói với máy móc: "Lão Mã, giao tình mấy năm nay, ngay cả mặt mũi ăn cơm cũng không cấp? Này... Này... con chó nhà ngươi gọi là gì!"

Ta tò mò hỏi: "Lý Ma Tử, làm sao vậy?"

Lý Ma Tử cười xấu hổ, không trả lời.

Ta biết đã xảy ra chuyện, giọng điệu không khỏi nghiêm túc hẳn lên: "Lão thật, rốt cuộc là sao vậy."

"Con mẹ nó chứ!"

Lý Ma Tử đột nhiên đập điện thoại xuống đất, nổi trận lôi đình mắng: "Ta có lòng tốt gọi từng người đến, mời các ông chủ phố cổ quái đến ăn bữa cơm, đón gió tẩy trần cho ngươi. Kết quả đám rùa đen rụt đầu này bị Long Tuyền sơn trang dọa sợ vỡ mật, từng tên trốn ở nhà không dám ra đây..."

Lời của Lý mặt rỗ khiến ta nổi đầu, thực sự là hận khó gặp chân tình, nguyên lai đám người này là sợ hãi hướng ta đi chịu liên lụy.

Một lát sau khách nhân bên ngoài càng ngày càng nhiều, nhưng đều là những thương nhân âm vật quen biết trên giang hồ, không ngờ lại không có một ông chủ nào dưới cờ của ta cổ động, điều này khiến ta cảm thấy ngượng ngùng.

Được! Các ngươi đã không đến, lão tử cũng sẽ không đi cầu các ngươi, cùng lắm thì ngươi đi đường dương quan của ngươi, ta đi cầu độc mộc của ta.

Lập tức lạnh lùng vỗ bàn một cái: "Phục vụ, đừng đợi nữa, trực tiếp mang thức ăn lên!"

Ngay lúc đi lên ba, bốn món, ông chủ trắng vội vã bò lên lầu.

Ta buông đũa trong tay, kinh ngạc nhìn ông chủ họ Bạch, đang chuẩn bị trào phúng hắn sao không làm rùa đen rụt đầu? Lại thấy ông chủ họ Bạch vẻ mặt xin lỗi ôm quyền nói với ta: "Trương đại chưởng quỹ, xin lỗi, vội chuẩn bị lễ vật, tới trễ rồi! Nghe nói chị dâu là diễn viên, cố ý đến cầu chuỗi Thiên Trúc Châu vận may đầy đủ."

Nói xong, hắn lấy từ trong túi ra một chuỗi hạt sáng lung linh tinh xảo ở trước mặt.

(Cửu: Hôm nay còn vượt cấp.)

Vị trí thứ chín trăm sáu mươi ba đại kế mệnh âm vật (Thêm thêm)

Nói thật, lúc này trong lòng ta cảm thấy vô cùng cảm động.

Trong ấn tượng của ta, ông chủ trắng là ông keo kiệt nhất trong một con phố cổ, là ông chủ sợ chết nhất, nhưng bây giờ hắn có thể đến ăn bữa tiệc rượu này, chính là không coi Trương Cửu Lân ta là người ngoài!

"Không sao, hoan nghênh, từ nay về sau ta chính là huynh đệ nhà mình rồi!" Ta tranh thủ thời gian mời nó ngồi xuống, ở cùng nó gặp Vương lão gia tử một chén.

Sau đó ta để Lý mặt rỗ ở lại tiếp khách, chính mình cầm một bình đài tranh ra ngoài vây quanh một bữa rươũ cùng người đến đây tham gia hội rượu.

Những vị khách bên ngoài kia không phải trung tâm, bọn họ phần lớn là đi lại trên giang hồ, chỉ biết chậm rãi nói chuyện với nhau.

Đối với những người này, ta cũng gặp dịp để diễn một phen, nói vài lời khách sáo mà chính mình cũng không tin tưởng, liền trở lên trên lầu tiếp tục nói chuyện với mọi người.

Lý mặt rỗ có vẻ đặc biệt vui vẻ, không ngừng cụng cụng ly với lão bạch, xem ra rất tốt, còn tí nữa là chém gà đầu bái tử rồi.

Trái lại, Vương lão gia tử về cơ bản không nói gì, bắt đầu chậm rãi gắp thức ăn, còn thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn ta một cái.

Ta sống đến hôm nay, chút nhãn lực ấy vẫn phải có, hẳn hẳn là có chuyện cầu ta.

Có thể chuyện này khá khó giải quyết, hắn xuất phát từ thân phận trưởng bối mới không tiện mở miệng!

Tuy nhiên nhớ lại trận huyết chiến với Long Tuyền sơn trang. Nếu không phải Vương lão gia tử đang cầm Trảm Tiên Kiếm chạy tới kịp thời, e rằng ta đã phải đồng quy vu tận với Long Trạch lang rồi.

Chỉ vì phần tình nghĩa này, ta cũng phải mở miệng trước!

Nghĩ đến đây, ta bưng một chén rượu lên bên cạnh Vương lão gia tử, thấp giọng hỏi: "Vương lão gia tử, có chuyện gì sao?"

Vương lão gia tử dùng ánh mắt kinh ngạc liếc nhìn ta, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại: "Bị ngươi nhìn ra rồi..."

Hắn nhẹ nhàng cúi đầu "Ai" một tiếng, giống như hạ quyết tâm rất lớn, ngửa đầu trực tiếp xử lý hai hai lượng rượu trắng, cuối cùng mới đặt chén rượu trên bàn nặng nề nói: "Cửu Lân, lão phu biết làm người trượng nghĩa, cũng biết gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, ngươi cần nghỉ ngơi thật tốt, nhưng lão phu thực sự không còn cách nào khác, đành phải mặt dày tới cầu ngươi."

Nghe lời của hắn thì trong lòng ta không khỏi đánh trống, nghĩ thầm chắc chắn lại là một phiền toái siêu cấp, nếu không dựa vào thực lực của Vương gia mà còn cần ta giúp đỡ?

Nhưng Vương lão gia tử gặp nạn, ta không thể khoanh tay đứng nhìn được, lập tức nói: "Vương gia tử, có việc gì cứ việc phân phó."

"Cửu Lân, ngươi cũng biết mà, Vương gia ở Âm vật, thương nghiệp, bất động sản đều có mối làm ăn, tránh không được phải giao tiếp với người ở phương diện này. Ví dụ như kẻ tay chân đỡ cho bớt việc chính là chỗ dựa của chúng ta." Vương lão gia tử giải thích.

Ta nghe trong lòng run lên, trong lòng nói qua vài năm nữa nếu như vị nhị thủ này nhấc lên trung tâm, Vương gia há lại muốn phát đạt?

"Nhưng mà bạn với ngài như hổ vậy!" Vương lão gia tử phảng phất nhìn ra tâm tư của ta, uống ngụm trà tiếp tục nói: "Gần đây tay vị này gặp chút khó khăn, muốn nhờ Vương gia giúp tìm vài món âm vật, nhưng chúng ta làm không được, bởi vậy mới muốn mời ngài tiếp nhận mối làm ăn này."

"Âm vật gì?" Vừa nghe đến hai chữ "Âm vật", rượu của ta lập tức tỉnh lại ba phần.

Dưới bàn, Doãn Tân Nguyệt vội đá ta một cái. Ta giả bộ như không biết, tiếp tục hỏi: "Đến Vương lão gia tử còn không giải quyết được âm vật, nhất định là vật lớn. Nói nghe thử xem, ta có thể giúp được không."

Vương lão gia tử thấy ta vui vẻ đáp ứng, lúc này mới nói với ta tiền căn hậu quả!

Thì ra tuy rằng vị lãnh đạo đại năng Kiếm Quang này nắm trong tay trọng quyền, nhưng lại có chút nghĩa khí giang hồ, hơn nữa còn có tiếng là đại hiếu tử!

Gần đây mẫu thân của đại lãnh đạo sắp nghênh đón đại thọ bảy mươi tuổi, nhưng thân thể càng ngày càng kém, mắt thấy không thể sống tới ngày sinh nhật.

Thế nhưng tâm nguyện duy nhất của lão thái thái là sống qua bảy mươi tuổi, chờ thổi xong ngọn nến rồi đi.

Thân là đại lãnh đạo hiếu tử, hắn tranh thủ vận dụng tất cả quan hệ tìm kiếm mẫu thân mình trị liệu. Đáng tiếc bất kể là thầy thuốc nổi tiếng nào khi nhìn thấy lão thái thái đều dồn dập tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Mắt thấy sinh mệnh mẫu thân tiến vào đếm ngược, đại lãnh đạo nóng lòng như lửa đốt nhưng lại không thể làm gì, ngay khi hắn chuẩn bị từ bỏ, đột nhiên từ trong tay một thương nhân dãi cụt đạt được manh mối, nói cái gì nếu như có thể tập hợp đủ tam đại âm vật trong truyền thuyết, có lẽ có thể giúp lão thái bà kéo dài tuổi thọ!

Đại lãnh đạo trong nháy mắt kích động vạn phần, nhờ cậy Vương lão gia tử làm ăn âm vật, nhất định phải tìm được ba món âm vật này, để đạt thành tâm nguyện của mẫu thân lão mẫu thân.

Nghe xong lời Vương lão gia tử nói, trong lòng ta mơ hồ đã có một suy đoán, đại não nhanh chóng xoay chuyển.

Ta nhớ trong bút ký gia gia lưu lại, ghi chép ba đại âm vật kéo dài mệnh vong trong dân gian truyền thuyết, ba âm vật này theo thứ tự là Nhục Thân Phật ngồi trong vại, Cương Thi Nha và Quỷ Khốc Linh Chi ngàn năm.

Nghe nói chỉ cần tập hợp đủ ba kiện âm vật này là có thể giữ lại một hơi người sắp chết!

"Vương lão gia tử, vị chỗ dựa kia chắc là..."

Ta buông đũa xuống, hơi cau mày hỏi.

Vương lão gia tử gật đầu nói: "Đúng vậy, vị đại lãnh đạo kia muốn ngồi mỏ thịt Phật, răng cương thi ngàn năm, còn có cỏ mao linh chi, hơn nữa giới hạn trong vòng một tháng ta mới tìm được, bằng không việc buôn bán của Vương gia với võ hán cũng đừng làm."

Ta thầm thở dài, mẹ nó, thật đúng là vội vịt lên chợ!

"Ba thứ đồ chơi đó có lai lịch gì, có giá trị không?"

Lý Ma Tử vừa nghe thấy có Kim chủ tìm âm vật, trong mắt lập tức lóe ra ánh mắt tham lam.

"Đâu chỉ đáng tiền, quả thực là có tiền cũng không mua được." Vương Yến Nhi bĩu môi ở bên cạnh, hiển nhiên cũng đang âu sầu.

"Vương lão gia tử, ngài hẳn là hiểu rõ, đây chính là ba vật nghịch thiên công nhận trong vòng tròn. Cái khác không nói, chỉ nói ngồi trong vại thịt Phật, đó chính là thánh vật của giáo Phật giáo Nam phái, chúng ta không thể đi cướp sống a?" Ta có chút khó khăn nói.

"Lão phu sao lại không rõ, tuổi thọ mỗi người đều là thiên định, không phải sức người có thể thay đổi. Nhưng vị đại lãnh đạo kia lại quyết tâm muốn kéo dài mạng sống cho mẫu thân, vì sự phát triển của Vương gia, ta không thể không đáp ứng yêu cầu của hắn."

Vương lão gia tử thở dài, rời chỗ ngồi, đi tới trước cửa sổ.

"Ai, quên đi."

Không biết qua bao lâu, hắn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ buồn bực một ngụm rượu, chán nản nói: "Không làm khó ngươi, ta vẫn là tự mình nghĩ cách đi!"

Vương Bật Nhi vừa nghe, nóng nảy, vội vàng nói: "Cửu Lân, ngươi giúp ta đi! Vị đại lãnh đạo này cũng xuất phát từ một lòng hiếu tâm, muốn giúp mẫu thân hắn viên tâm nguyện, giúp mẫu thân hắn, để hắn mẫu thân không có tiếc nuối rời đi. Sau khi chuyện thành, theo quy củ, ba món âm vật kia thuộc về ngươi, còn có thù lao khác."

Lý Ma Tử vừa nghe có tiền kiếm được, liền vỗ vỗ bả vai của ta: "Mau đáp ứng đi! Nghe tên, liền biết ba món âm vật này rất ghê gớm. Huống chi Vương lão gia tử và âu yếm đều là người một nhà..."

Doãn Tân Nguyệt thấy Lý Ma Tử bức bách như vậy, mất hứng nói: "Lý Ma Tử, ngươi cũng không phải không biết luật trẫm không nhận đâu."

Lý Ma Tử thấy Doãn Tân Nguyệt thay đổi sắc mặt, vội vàng đi tới rót chén rượu cho mình: "Chị dâu, ta đương nhiên biết quy củ của Trương gia tiểu ca. Nhưng quy củ là người chết, người sống. Chị dâu, xin thương xót, giúp hiếu tử kia đi!"

Lý mặt rỗ nói năng có phần lưu loát vô danh, tựa hồ là mất mật.

Doãn Tân Nguyệt vốn đang tức giận, nhưng bị Lý mặt rỗ nói như vậy, trên mặt từ từ hòa hoãn lại. Ta không muốn tiếp đơn làm ăn này, nhưng nếu gặp tình cảm với Vương lão gia tử, cũng không khỏi có chút dao động!

Chương thứ chín trăm bảy mươi tám xuống ngựa!

"Tiểu ca Trương gia, ngươi còn lo lắng cái gì? Mau đáp ứng đi!" Lý Ma Tử lay lay bả vai của ta, còn căng thẳng hơn cả ta, ta biết hắn sợ không kiếm được tiền.

"Tiền là không kiếm hết được, nhưng số tiền này phải lấy mạng đổi." Ta không khỏi có chút bất đắc dĩ, Lý Ma Tử cái gì cũng tốt, chỉ là quá tham tiền, giống như hắn nói, trời sinh ra trong mắt tiền.

"Ôi vãi lúa, ca ca của ta, bàn về bản lĩnh khác, ta không dám bảo lãnh vé cho ngươi. Nhưng bàn về âm vật, chắc chắn ngươi sẽ chọn cái này." Nói xong, Lý Ma Tử giơ ngón tay cái về phía ta, phối hợp với cái vẻ mặt buồn cười của hắn, khiến cho mọi người nơi đây đều nở nụ cười.

"Ta cũng không có nói là không đáp ứng a." Ta ấn xuống ngón tay cái của Lý Ma Tử, lắc đầu bất đắc dĩ.

"Vậy tức là đã đáp ứng rồi!" Lý Ma Tử lập tức vui mừng ra mặt: "Vương lão gia tử, hắn đồng ý, vị đại lãnh đạo kia có thể cho bao nhiêu thù lao?"

"Ba ngàn vạn." Vương lão gia tử vui vẻ giơ ba ngón tay lên.

Con mắt Lý Ma Tử lập tức tỏa sáng, miệng há ra thành hình "Oa", ta thì cẩn thận hỏi: "Vương lão gia tử, tiền này đã sạch chưa?"

Ta sợ dưới áp lực phản phệ, vị lãnh đạo kia một khi xảy ra sự cố gì đó, đến lúc đó còn phải liên lụy vào ngục giam của ta.

"Ngươi yên tâm, tiền được chuyển từ tài khoản của Vương gia cho ngươi." Vương lão gia tử là một người tỉnh táo, lập tức hiểu ý ta.

Ta gật đầu nói: "Thì ra là thế." Ta nghĩ ra câu từ lý lẽ kia: "Trên đó có chính sách, hạ có đối sách."

Đột nhiên, Điện Khứ Vương lão gia vang lên.

Nhìn lướt qua biểu hiện xạ xạ, Vương lão gia tử vội vội vội vàng chạy vào phòng đeo túi bên cạnh.

Qua chừng mười phút sau, Vương lão gia tử đầu đầy mồ hôi chạy tới, nói với ta: "Cửu Lân, bây giờ có rảnh không? Đại lãnh đạo muốn gặp ngươi."

Nghe Vương lão gia tử nói, cổ họng của ta căng thẳng, thiếu chút nữa bị viên thuốc trân châu trong miệng làm nghẹn chết.

Nhớ tới những chuyện đã trải qua trước đây, ta vội vàng lắc đầu: "Không cần, cần ta làm gì, cứ việc phân phó là được."

Một giây tiếp theo, điện võng Vương lão gia lần nữa vang lên như chuông đòi mạng.

Sau khi nhận máy truyền tin, Vương lão gia tử cảm thấy hổ thẹn nhìn ta nói: "Không kịp nữa rồi, người đã đến Thái Phúc lâu!"

Vương lão gia tử vừa dứt lời, bên ngoài phòng liền vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó cửa phòng liền bị thô bạo đẩy ra.

Ta không khỏi nhíu mày, vị đại quan này thật là to lớn! Ngay cả gõ cửa cũng không biết sao?

Theo ánh mắt của ta, hai người mặc quần áo đen một trước một sau đi đến, người phía trước mang theo một cái bướu, bụng phệ, mặt mũi tràn đầy dầu.

Phía sau là người đeo kính mắt văn nhã, mặt trắng trẻo tuấn tú, lộ ra một tia sinh khí.

Lý Ma Tử ghé vào lỗ tai ta thấp giọng nói: "Ta cá với ngươi, tên mập phía trước chính là đại lãnh đạo."

Ta khẽ lắc đầu: "Ta với ngươi cược hai vạn đồng đạo, cái trước thì không phải, cái nhãn cầu nam giới phía sau mới đúng."

"Tại sao?" Lý Ma Tử kinh ngạc nói: "Ngươi không xem tin tức truyền bá sao, quan càng lớn thì bụng lại càng lớn."

Ta cười cười, không nói thêm gì nữa.

Vương lão gia tử và Vương Huân Nhi vừa thấy hai người tiến vào, vội vàng nghênh đón. Khi hai người bọn họ cùng mập mạp gật đầu mỉm cười, Lý Ma Tử vội vàng thi triển một thủ thế thắng lợi.

Nhưng rất nhanh, Vương lão gia và Vương Hầm Nhi lập tức đưa mắt về phía tròng mắt nam tử, cùng kêu lên một tiếng: "Lưu Thư Ký, ngài đã đến rồi."

Lý Ma Tử vừa rồi còn tâm tình cao tăng, nhất thời giống như bóng cao su xì hơi, ánh mắt ai oán nhìn ta. Ta cũng hướng hắn khoa tay làm một thủ thế thắng lợi, nhắc nhở hắn trở về ngoan ngoãn đem hai vạn đồng tiền giao ra.

Lúc ta và Lý Ma Tử mắt đi mày lại, Lưu Thư Ký và người mập mạp đã ngồi xuống, Vương lão gia mấy lần nháy mắt để ta chủ động đi theo Lưu Thư ghi chép chào tạm biệt, ta giả vờ như không nhìn thấy gì.

Lý Ma Tử cũng lanh lợi, lại đưa trà, lại là đưa khói, bộ dáng thật giống như cháu trai.

Ta tự mình ăn món đồ ăn trước mắt kia, dường như tất cả những thứ khác đều là hư, chỉ có đĩa thức ăn này mới là sự thật.

Lưu Thư Ký ho khan vài tiếng, cuối cùng không nhịn được vươn tay với ta: "Trương tiên sinh, ngươi được lắm, ta không để ý Lưu Thư Ký đâu."

"Xin chào." Ta gật đầu nhẹ, xem như chào hỏi.

Nhìn ra được, Lưu Thư Ký phi thường không cao hứng. Ta tự nhiên minh bạch tâm lý của hắn, mỗi ngày bị người làm cha nói ra, đột nhiên gặp phải một tên ngu ngốc như ta, tự nhiên trong lòng uất ức.

Kỳ thực, ta cũng chỉ là muốn giết nhuệ khí của hắn mà thôi!

Nếu như ngay từ đầu đã hạ thấp thái độ, chỉ sợ về sau không thể tránh khỏi bị đám quan lại này giày vò!

Lý mặt rỗ đứng sau lưng Lưu Thư Ký, không ngừng dùng lời nói với ta, phải có chút khách khí đối với Lưu Thư, nói không chừng trong tương lai có thể chiến thẳng việc làm ăn của chúng ta nhiều hơn, nếu người ta thuần tâm chỉnh chúng ta, vậy việc làm ăn sẽ không thể nào làm được.

Ta không bị lay động, vẫn tiếp tục cúi đầu.

Cuối cùng Lưu Thư cũng không nhịn được nữa, kinh ngạc đứng bật dậy, chỉ vào mũi của ta mắng: "Hừ, đừng tưởng rằng mình có chút bản lãnh là có thể không coi ai ra gì. Ta có một vạn cách bảo ngươi không lăn lộn được với võ hán, ngươi có tin hay không?"

Ta ở bên cạnh như không có người uống nước, nhẹ nhàng cười nói: "Ta tin, nhưng không biết, ngươi có cái mạng đó để tính kế ta không."

"Ngươi có ý gì?" Lưu Thư ký nghe vậy, giận tím mặt, hai tay của hắn hung hăng vỗ vào trên bàn, trọng lượng toàn bộ thân thể đều đặt ở trên bàn, bàn gỗ tròn to như vậy không khỏi trầm xuống.

"Ha ha." Ta đè xuống một góc khác của cái bàn: "Lưu Thư Ký, sao phải tức giận? Ta chỉ nói sự thật thôi mà."

"Nói cho ngươi, tiểu tử, nếu ngươi còn dùng loại ngữ khí này nói chuyện với ta, ta sẽ lập tức truyền tin, gọi công thương cục phong bế cửa hàng của ngươi! " Lưu Thư Ký tựa hồ thật buồn bực.

Bà mẹ nó đang ở trên lưng chiếc ghế thoải mái thoải mái dễ chịu, thản nhiên nói: "Ta cũng không phải là hù dọa quá, hôm nay ngươi phong cửa hàng của ta, ta ngày mai liền có thể lấy mạng ngươi, đừng quên ta là một thương nhân âm vật! Vừa lúc trong tiệm ta có một món Âm vật, Kim Đầu Quỷ Quan, có thể chặt đứt quan vận của ngươi, còn có một món Âm vật vạn dân huyết thư có thể cắt đứt khí vận của ngươi, để cho ngươi mỗi ngày được quần chúng tố cáo, mặt khác mẹ ngươi cũng đừng nghĩ cứu được..."

Lời này vừa nói ra, gương mặt đám người Lý Ma Tử trong nháy mắt biến thành màu gan heo, ngay cả khóe miệng Vương lão gia tử luôn luôn ổn định cũng co quắp vài cái, không thể tin được ta lại dám khiêu chiến cùng một vị quan gia cầm quyền lớn.

Nhưng vừa nhắc tới mẫu thân của mình, Lưu Thư Thư lập tức ỉu xìu lại giống như gà trống bại trận.

Trầm mặc thật lâu, hắn mới mở miệng cúi người với ta một cái: "Vừa rồi có nhiều mạo phạm, xin lỗi! Đại nhân ngài đại lượng, đừng so đo với ta."

Trong lòng ta không khỏi cảm khái một trận, quả đúng như lời Vương lão gia tử nói, Lưu Thư Ký là một hiếu tử, mới vừa rồi một người hùng hổ dọa người như vậy, giờ phút này có thể vì mẫu thân mà buông bỏ tư thái, thật không dễ dàng gì.

Ta nghĩ rằng ta sinh ra một tia hảo cảm với hắn.

"Lưu Thư Ký, tình huống đại khái, Vương lão gia tử đã nói cho ta biết. Chỉ là, ba thứ ngài muốn thật sự khó tìm." Ta thành tâm thành ý nói.

"Trương tiên sinh, ngươi nhất định phải giúp đỡ ta! Mẫu thân từ nhỏ đã lôi kéo ta không dễ dàng đâu, dùng tiết kiệm cũng vì ta có thể trở thành người nổi bật. Hiện tại tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là sống đến bảy mươi tuổi, nàng không biết chữ, chỉ nhận một câu nói "Nhân sinh bảy mươi cổ thưa thớt", tổng cộng nhắc tới việc phải sống tới bảy mươi năm hi hữu, thành một người hi hữu. Ngươi nói xem... Nếu ta không làm được, vậy ta xem như là một đứa con trai rồi sao?" Lưu Thư Ký nói xong liền đỏ mắt.

Chương thứ chín trăm bảy, Doãn Tân Nguyệt ghen tuông.

Bỏ qua quan uy của Lưu Thư Ký, ta không thể không thừa nhận nhân phẩm của hắn ta không tệ, cảm tình của hắn ta với mẫu thân là thật, nỗi đau buồn kia không phải là giả vờ.

"Đúng vậy, Cửu Lân, ngươi giúp Lưu Thư ghi nhớ đi! Cũng đã hoàn thành tâm nguyện của lão nhân gia, tích lũy Âm Đức." Vương lão gia tử một mực ở bên cạnh giúp đỡ.

Lúc này, Lưu Thư Ký để cho thư ký của mình mở ra ký ức, lấy ra đồ vật bên trong, đưa đến trước mặt ta.

Lúc bắt đầu ta còn tưởng là chuyển tiền hoặc là vàng gì đó, xem qua, thì ra là bốn là khói, bốn làn khói không có bất kỳ cửa hàng nào.

Lý Ma Tử mắt sắc, vội vàng giật giật bốn cột khói đưa cho ta, vui vẻ nói với ta: "Trương gia tiểu ca, đây chính là đồ tốt, khói bên trong chính thức chỉ nhỏ hơn hai vạn một đó!"

Nghe nói có một loại khói bên trong, chuyên cung cấp quan lớn cùng quân đội, thân khói là dùng giấy trắng gói, không có bất kỳ chữ viết thương gia nào, vẻn vẹn một bao sẽ có mấy ngàn.

Ta chưa nhận thuốc, vẫn vùi đầu ăn cơm như cũ.

Mặt của thư ký mập mạp đều đỏ lên, gọi ta mấy lần "Trương tiên sinh", ta đều không để ý đến hắn.

Toàn bộ gian phòng yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy được. Ta có thể cảm giác được ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người ta.

Cuối cùng vẫn là Vương Huân Nhi dẫn đầu đứng lên, bưng một chén rượu đi đến trước mặt ta, cười khanh khách nói: "Trương gia ca ca, tương ngộ chính là duyên phận! Ngài và Lưu Thư Ký đều là nhân vật võ hán nhất đẳng. Nào, tiểu muội ta kính hai vị một chén."

Không thể không nói, Vương Huân Nhi là một cô gái từng trải nhiều đời, vừa mở miệng là liên châu diệu ngữ. Phối hợp với giọng nói gợi cảm quyến rũ của nàng, khiến cho không ít xương cốt của nam nhân đều mềm nhũn ra.

Ta không tự chủ bưng chén rượu lên, cụng chén với Vương điệp Nhi một cái. Doãn Tân Nguyệt khẽ hừ một tiếng, ném cho ta một ánh mắt xem thường. Ánh mắt kia rõ ràng đang nói, tiểu tử, đợi về nhà ta sẽ thu thập ngươi sau.

Một ngụm rượu ngon cứ như vậy nhét vào trong cổ họng của ta, không phun ra được, cũng không dám uống hết.

Ta chỉ có thể cười khan đối với Doãn Tân Nguyệt: "Ôn nhi cũng giống như muội muội của chúng ta. Tân Nguyệt, ngươi xem, Ảnh Nhi ngoan lắm, hiểu biết bao nhiêu chứ!"

"Đúng vậy." Doãn Tân Nguyệt nghe ta nói Sâm muội muội, sắc mặt khá lên rất nhiều: "Xâm nhi thế nhưng là đại tiểu thư của Vương gia, đương nhiên phải chịu qua giáo dục cao đẳng. Muội muội của Huân Nhi, tới đây ca tẩu, để mời ngươi một ly."

Vương Yểm Nhi và Doãn Tân Nguyệt một trái một phải đứng bên cạnh ta, tràn đầy mùi thuốc súng.

Lý Ma Tử ngồi đối diện, mặt không ngừng nháy mắt ra hiệu, vẻ mặt như muốn nói: "Tiểu tử ngươi thật là diễm phúc!"

"Xoèn nhi, mau ngồi xuống! Cảm ơn Trương đại ca và Trương đại tẩu, sau này gặp chuyện gì cũng phải bàn bạc với bọn họ nhiều." Vương lão gia tử khẽ cau mày một cái, trên mặt lộ ra thần sắc không vui, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh.

Nghe Vương lão gia tử nói vậy, không thể không bội phục Vương lão gia tử. Khương lão nhân vẫn cay độc, nói mấy câu liền để lộ ra hai tầng ý tứ, một là nói với Vương Huân Nhi đừng có làm điều trái ý ta nữa! Hai là để cho chúng ta sau này chiếu cố muội muội là Vương Huân Nhi nhiều hơn.

Lưu Thư ghi lại đã lâu không ai đáp lại hắn, sắc mặt sắp đen thành bao dung. Lý Ma Tử vội vàng kính hắn một chén rượu: "Lưu Thư Ký, ngài yên tâm. Trương lão bản nhổ nước miếng một cái đinh, chuyện hắn đáp ứng ngài, nhất định sẽ làm được."

Ta vừa nghe lời này liền gấp gáp, vội vàng mở miệng nói: "Lưu Thư Ký, đồ vật, ta khẳng định sẽ liều mạng đi tìm! Nhưng thứ âm vật này hẳn ngươi cũng biết, có thể ngộ không thể cầu, thời gian một tháng quá ngắn, có thể tìm đủ đó là không biết."

Ta đây nói là lưu lại đường lui cho mình, cũng là thật tâm nhắc nhở Lưu Thư đừng ôm hy vọng quá lớn. Dù sao, ngồi trong vại đầy thân phật, ba loại âm vật như cương thi và Quỷ Khống Linh Chi ngàn năm này quá mức kỳ lạ quý hiếm, ngoại trừ ngồi trong lò luyện thân phật mấy năm qua có manh mối ra, răng cương thi cùng quỷ khóc linh chi ngàn năm còn chưa có người nào từng gặp qua.

Ta vừa dứt lời, Vương Huân Nhi vội vàng nhận lấy câu hỏi: "Lưu Thư Ký, ta sẽ hộ ông chủ đi cùng, nhất định mã đáo thành công."

Vương điệp Nhi dường như rất muốn kề vai chiến đấu với ta, không để ý đến sắc mặt của Vương lão gia tử ở bên cạnh nữa.

Ta vừa muốn từ chối ý tốt của Vương Huân Nhi, ai ngờ Doãn Tân Nguyệt lại tới: "Vương lão gia tử, ngài yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho Huân Nhi muội muội."

Vương lão gia tử đành bất đắc dĩ gật gật đầu.

Một bữa tiệc tiếp gió cứ thế giải tán không vui. Mãi cho tới khi ra khỏi Thái Phúc lâu, ta mới phát hiện ra mình chưa ăn no. Sau đó, không hiểu sao lại tiếp nhận một vụ làm ăn âm vật nữa.

Ta có loại dự cảm, lần làm ăn này sẽ nguy cơ bốn bề!

Lúc Lý Ma Tử nói lời từ biệt với ta không ngừng nháy mắt, nhìn khuôn mặt rỗ của hắn chen tới chen lui trước mặt ta, ta đã sắp buồn nôn đến muốn nôn rồi. Vội vàng phất phất tay với hắn, kéo Doãn Tân Nguyệt ngồi lên xe đi.

Cho đến khi trở về nhà, ta mới phát hiện ra hóa ra Lý Ma Tử đang nhắc nhở mình, Doãn Tân Nguyệt ghen tuông.

Vừa về đến nhà, Doãn Tân Nguyệt liền kéo dài khuôn mặt, lạnh lùng hừ một tiếng, ngồi trên ghế dựa.

Nhìn thấy trận thế này, biết ngay đêm nay lại ra khỏi giường ngủ. Nhớ tới cái ghế đau lưng người, ta vội vàng cười híp mắt đi tới bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, cười tươi như hoa mặt trời nở rộ.

"Lão bà đại nhân, hôm nay mệt rồi! Đầu gối khẳng định cũng mỏi rồi, nào, chồng ta giúp ngươi xoa bóp." Ta ngồi xổm xuống, giúp Doãn Tân Nguyệt xoa lên đầu gối.

Ai ngờ Doãn Tân Nguyệt như ăn thuốc nổ, ta không động tay là được, ta xoa cô ta càng lớn lối!

Nàng dùng sức vứt tay của ta ra, tức giận đứng lên, dùng ngón trỏ bôi hồng sắc móng tay chỉ vào đầu ta nói: "Ngươi nói xem, có phải ngươi có tâm tư gì với đại tiểu thư Vương gia kia không?"

Ta vội vàng giải thích: "Ta thề với trời, thật sự không có."

"Không có, vậy tại sao ngươi lại ân cần với nàng như vậy? Người ta mời rượu của ngươi, ngươi chẳng khác nào nhận thánh chỉ, hận không thể lập tức từ trên ghế bay lên, ngươi còn dám nói ngươi không có sao?" Nữ nhân ghen tuông như trẻ con, căn bản không thể dùng lý lẽ để nói.

"Ta..." Ta bị Doãn Tân Nguyệt ép đến không biết nói gì cho đúng.

"Có đáp được không? Ta biết ngươi chắc chắn có ý với Vương Hầm Nhi mà. Ô ô, nam nhân các ngươi đều như nhau, ăn bát nhìn trong nồi, ta thật là mù mắt, nhìn lầm người rồi. hu hu hu..." Doãn Tân Nguyệt đỏ vành mắt, lau nước mắt ngồi lại trên ghế dựa.

Ta không sợ âm vật lợi hại, cũng không sợ ác quỷ không sợ khó chơi, chỉ sợ nước mắt nữ nhân. Từ khi kết hôn với Doãn Tân Nguyệt tới nay, ta xem như đã hiểu rõ, nước mắt nữ nhân là vũ khí lợi hại nhất.

Vừa nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt khóc, ta gấp đến độ trán đầy mồ hôi, ta chỉ có thể ra sức xin lỗi.

Ngay lúc ta chuẩn bị chịu đòn nhận tội, điện thoại di động đột nhiên vang lên. Trên màn hình chính là tên của Vương Huân Nhi, Doãn Tân Nguyệt tới gần xem thử, càng gấp hơn, không cho phép ta đeo điện võng.

Ta lại vừa tức giận vừa buồn cười, mở ra máy truyền tin.

"Phu quân, ta đang lôi kéo quần áo, ngươi giúp Luân gia một chút nhé!" Doãn Tân Nguyệt cố ý lớn tiếng nói ngay bên máy truyền tin, ta thật sự đã bị sự ngây thơ và vô tà của cô ta đánh bại.

"Ngươi nói cái gì?" Ta dịch chuyển vài bước, muốn tránh ma âm của Doãn Tân Nguyệt.

Không ngờ, Doãn Tân Nguyệt căn bản không buông tha ta, không nương tay mà tiếp tục ồn ào bên lỗ tai ta.

Ta bị cô ta chọc tức chết, hét lớn một tiếng: "Đừng náo loạn, ta đang bàn chính sự với Hám nhi đấy! Đây là chuyện ngồi vại uống thịt Phật."

Doãn Tân Nguyệt vừa nghe vậy mới không tình nguyện từ bỏ, bĩu môi xoay người trở về phòng. Một lát sau, y ném ra một cái giường và một cái gối.

Ta bất đắc dĩ nhìn cái xe ngựa chở người, đành lắc đầu cười khổ.

Vương Hật Nhi nói cho ta biết, nàng và Vương lão gia tử thông qua quan hệ tìm hiểu được, ngồi vại là thân phật ở phía Nam Phúc Kiến Lĩnh có nhiều nhất. Đương nhiên, những vị thân phật nổi danh kia không thể động vào trong vại thịt được.

Nhưng có một bộ thân Phật ngồi đáy vại lại có thể cử động...

Chương thứ chín trăm bảy mươi hai ngồi trong vại thịt thân phật.

Cỗ nhục thân Phật ngồi đáy vại có thể chuyển động kia, ngay tại trong sơn thôn nhỏ gọi là Âm Nhân thôn ở phía nam Phúc Kiến lĩnh.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta liền nói địa điểm Lý mặt rỗ cho hắn ta muốn đi.

Trải qua một đêm, Doãn Tân Nguyệt vẫn chưa hết tức giận, còn hờn dỗi không đi cùng chúng ta. Về sau, nghe ta nói Vương Huân Nhi đang chờ ở bên ngoài, nàng lập tức gấp gáp thu thập hành lý xong, lôi kéo ta ra khỏi cửa.

Từ Võ Hán đến thiết hạm Phúc Kiến một ngày chỉ có một chuyến. Bởi vì bây giờ là mùa đông du lịch, cho nên khi ta, Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt, Vương Huân Nhi chạy đến sân bãi thì vé bay chỉ còn ba cái.

Bốn người bọn ta hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm như thế nào cho phải? Ngược lại Lý Ma Tử vô cùng trượng nghĩa vỗ vỗ ngực nói: "Ta ở lại, các ngươi đi trước đi."

Ta lập tức đấm hắn một cái: "Nghĩ khá lắm, ngươi nhất định phải đi."

Đúng vào lúc bọn ta đang khó xử, Vương Hầm Nhi đã lấy ra điện thoại di động, nhắn tin. Chỉ trong một lát, đã có một Vô Không tỷ mỉm cười đưa tới một tấm vé mới.

Ta kinh ngạc nhìn Vương Hật Nhi, ta biết Vương gia ở võ hán rất có thực lực. Nhưng thế mà có thể khiến cho khu ngoại ô cứng rắn dọn ra một chỗ ngồi, điều này thật sự làm người ta khó có thể tưởng tượng. Dù sao, máy bay không thể chở xa như xe lửa, tùy tiện thêm bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

Vương Huân Nhi lắc lắc ô thiết phiếu trong tay, trong ánh mắt mang theo vẻ đắc ý không che giấu được: "Bất quá là nhờ Lưu Thư

Ký phúc, giúp hắn làm chuyện nguy hiểm như vậy, ngoại trừ thù lao tốt như vậy, dù thế nào cũng phải thu chút lợi tức chứ?"

Nói xong, Vương Phồn Nhi nháy nháy mắt với ta, khiến cho tâm thần ta nhộn nhạo một hồi...

"Nhìn cái gì vậy." Doãn Tân Nguyệt đột nhiên đi tới bên cạnh ta, quay lại gầm lên với ta: "Đi mau, phải đổi xe mới được."

"À à à, được." Ta vội thu tầm mắt lại, vừa đáp ứng, vừa mang hành lý đi về phía trước.

Lý Ma Tử thừa dịp hai nàng trước không chú ý, trực tiếp nhếch miệng cười to: "Huynh đệ, ta thật sự rất hâm mộ ngươi. Đây đều là kết hôn, còn có người nhớ thương. Ài, nào giống như ta sao? Truy đuổi Hạ lão sư cũng đủ lao lực đó."

"Cút đi!" Ta đá Lý Ma Tử vào ống tắm.

Phiên bản, không biết Vương Huân Nhi có cố ý hay không, chỗ ngồi của nàng thế mà kề sát chỗ ngồi của ta. Nàng tựa như một loại tiểu thư hết trách nhiệm, không ngừng ghé vào bên tai ta nói về tư liệu nghe được tối qua.

Vương Huân Nhi nói cho ta biết, nàng từ trên mạng tra được, vị trí thân thể Phật ngồi trên vại là phát hiện trong mấy toà chùa miếu Phúc Kiến. Cái gọi là vị hòa thượng ngồi vại thịt Phật, chính là sau khi hòa thượng trong chùa miếu viên tịch, các tăng lữ đem thi thể hắn cất vào trong một cái vại lớn, rắc một ít hương liệu ở bốn phía vại lớn, Sinh Thạch Hôi, Mộc than những vật phẩm dùng để phòng ngừa côn trùng mục nát, sau đó phong bế vại lớn chờ hơn ba năm.

Ba năm sau sẽ mở ra vạc lớn, nếu thi thể trong vạc đã hư thối, vậy thì thất bại.

Nếu thi thể trong vại không có thối rữa, hơn nữa mặt mũi như sống, vậy chứng tỏ người chết tu thành Phật, làn da của hắn sẽ bị dán lá vàng lên, đắp nặn thành "Thân thể Phật"!

Cho đến tận bây giờ, phát hiện tổng cộng có ba quyển Nhục Thân Phật, vị Phật Tổ đầu tiên là mật giáo phật giáo sống một trăm lẻ sáu tuổi, vị thứ hai là song sinh tỷ muội và Tứ Nương.

Lý Ma Tử nghe Vương Huân Nhi giới thiệu xong, không khỏi chen miệng nói: "Oa vãi lúa, nữ cũng có thể thành Phật sao?"

Ta không khỏi lườm hắn một cái: "Bình thường bảo ngươi không có việc gì thì đừng đánh mạt chược đọc nhiều sách, ngươi không nghe. Chưa từng nghe qua đưa tử quan âm sao? Quan Âm đã có thể thành Phật, nữ đương nhiên cũng có thể thành phật."

"Đúng vậy, ngươi thẳng nam u cốt này." Vương Hật cũng đúng lúc hom một cái.

Lý Ma Tử lúng túng gãi đầu: "Ta không phải ý tứ này. Ý của ta là nói nhiều như vậy, có liên quan gì đến âm vật chúng ta kiếm được lần này? Nếu như ba cái vại thịt Phật đã bị phát hiện, vậy thì thuộc về quốc bảo, ngươi còn dám đi trộm?"

Tiếng Lý Ma Tử không nhỏ, hắn vừa ồn ào đã khiến cho hành khách xung quanh nhao nhao liếc mắt.

Ta vội vàng cười xấu hổ giải thích: "Vị huynh đệ này của ta thích nhất là nói đùa! Mọi người đừng để ý, không cần để ý."

Ta thấp giọng nói: "Quốc Bảo đương nhiên không thể động, thứ chúng ta muốn tìm là ngồi vại cao cấp thân thể Phật! Loại nhục thân phật ngồi trong vại này, cần cao tăng đắc đạo ba tháng trước viên tịch đã bắt đầu tắm rửa phần hương, chậm rãi giảm bớt lượng cơm, từ ba bữa biến thành một bữa, rau dưa, gạo trắng biến thành cháo loãng, sau đó ngồi thiền niệm kinh đến viên tịch. Cuối cùng ở trong vại lớn khô ba ngàn sáu trăm sáu mươi ngày, mới có thể trở thành thân phật ngồi vại."

Về lai lịch của Nhục Thân Phật, ta đọc trong bút ký gia gia lưu lại, đáng tiếc là, gia gia chỉ ghi lại lai lịch của vị Nhục Thân Phật ngồi trong vại, lại không ghi chép thu phục bằng cách nào?

Vương hun Nhi lắc đầu lưỡi, tò mò hỏi: "Ta rất hiếu kỳ, những cao tăng đắc đạo kia làm sao tính được ngày nào mình sẽ chết? Đây cũng quá thần kỳ rồi, ngay cả kỹ thuật y tế phát triển nhất hiện tại cũng không làm được."

Ta nhìn mây trắng trôi qua ngoài cửa sổ, thong thả nói: "Cái này giống như âm vật, nhìn như không khoa học, nhưng thật sự tồn tại."

Vương Huân Nhi gật đầu, tiếp tục nói: "Gia gia của ta cũng từng nói như vậy. Ông ấy hỏi thăm được một người bằng hữu cũ được thông qua phúc dựng âm vật. Lúc Thanh triều Càn Long, ở phía nam Phúc Kiến Lĩnh có một địa phương gọi là Âm Nhân thôn., Từng xuất hiện chân thân phật ngồi đáy vại chính thức chứa thân thể! Chân thân ngồi vại vại thân phật là một vị cao tăng đắc đạo thời kỳ Phật giáo Càn Long, pháp hiệu không nói gì. Truyền thuyết, Vô Ngôn pháp sư trước khi Viên Tịch cô từng dặn dò đệ tử, phải lấy pháp thân của mình che đậy cái vại lớn, đặt trước Phật đặt vào trong Phật., Đợi ba ngàn ba trăm sáu mươi sáu ngày sau, chôn lu lớn xuống dưới một gốc hòe già xưa ở Âm Nhân thôn. Nhắc tới cũng kỳ quái, trước kia Âm Nhân thôn thường xuyên giở trò quỷ, nhưng từ khi thời khắc Vô Ngôn pháp sư ngồi vại thịt Phật chôn trong thôn, quái sự đã biến mất..."

Theo giới thiệu của Vương Huân Nhi, ta phải tìm được ba đầu mối. Thứ nhất, thi thể vị Vô Ngôn pháp sư này xác thực là một kiện âm vật, hơn nữa thuộc về Thiện Âm, là thượng phẩm trong âm vật; thứ hai, chỉ sợ Âm nhân thôn này không đơn giản như vậy; điểm thứ ba là ta nghĩ ra nhất, vì sao Vô Ngôn pháp sư trước khi chết đặc biệt dặn dò đệ tử chôn nhục thân dưới gốc cây hoè già của hắn?

Phải biết cây Hòe là dễ trêu chọc tà linh quỷ mị nhất, chẳng lẽ dưới cây Hòe già kia có gì kỳ quặc?

Ta mang theo đủ loại suy đoán về phi cơ.

Ta có loại dự cảm, hành trình lần này Âm Nhân thôn sẽ vạch trần không ít bí mật!

Mang theo thấp thỏm như vậy, ta và Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt, Vương Huân Nhi, bốn người cùng nhau xuống phi cơ.

Đến tửu điếm bị sập, ta liền vội vàng vàng đi tìm tin tức liên quan đến Âm Nhân thôn, nhưng khi ta tìm kiếm trăm lần, lại không thu hoạch được gì.

Ta không khỏi dụi dụi con mắt của mình, không thể tin được tất cả hiện lên trên màn hình máy tính: "Tìm tòi kết quả là số 0." Bây giờ còn có vị trí địa lý mà Độ Nương tìm không thấy, quả thực là kỳ quái.

Ta lẳng lặng nhìn chằm chằm màn hình máy tính, không biết làm sao, tâm trạng có chút phiền phức.

Doãn Tân Nguyệt tắm xong, khoác lên áo tắm ôm lấy sau lưng: "Sao thế ông chồng? Tâm tình không tốt."

Ta khẽ gật đầu: "Ừm, không tra được bất kỳ tư liệu gì về Âm Nhân thôn."

Doãn Tân Nguyệt chọc chọc vào trán ta: "Ngươi đúng là heo, tra trên mạng không thấy đâu thì tìm người địa phương hỏi đi! Ta trả chút tiền để mời người dẫn đường là được rồi mà?"

Lời này đánh thức người trong mộng, ta quay đầu hôn Doãn Tân Nguyệt một cái: "Cảm ơn lão bà chỉ điểm. Không biết gần đây sao lại thế này, quá ỷ lại vào mạng lưới..."

Chương thứ chín trăm bảy mươi ba, ngày khác chớ nói chuyện, đêm đừng nói chuyện tinh thần.

Ngày hôm sau, lúc ta và Doãn Tân Nguyệt đến lầu một ăn sáng, Lý Ma Tử và Vương Bặc Nhi đã ăn no, hai người trò chuyện vui vẻ.

Thấy chúng ta tới, nàng lập tức quăng Lý Ma Tử xuống, nhiệt tình chào hỏi với ta!

Doãn Tân Nguyệt ở bên cạnh, ta cũng không tiện đáp lại quá rõ ràng, chỉ tạo ra một nụ cười xem như đáp lại.

Ta và Doãn Tân Nguyệt vừa mới ngồi xuống, Vương San Nhi giống như hiến bảo vậy, nói với ta: "Trương ca, ta tìm một người dẫn đường, đợi lát nữa hắn sẽ tới! Đến lúc đó chúng ta cùng đi."

"Được." Ta kinh ngạc nhìn Vương Loan Nhi, không ngờ hiệu suất làm việc của cô gái nhỏ này cao như vậy, hơn nữa còn có một số việc còn có thể nghĩ tới đầu tiên, điều này thật khiến ta mừng rỡ. Vốn còn tưởng dẫn theo đại tiểu thư cao quý sẽ có rất nhiều phiền toái, nhưng trước mắt xem ra, Bậtnh Nhi chẳng những không trở thành phiền toái của chúng ta, ngược lại có trợ giúp rất lớn đối với chúng ta.

Điểm tâm vừa mới ăn xong, người dẫn đường đã tới.

Người dẫn đường này là Phúc Kiến dẫn đường, khuôn mặt to lớn ngăm đen lộ ra vẻ khôn khéo chỉ người phía nam có, vóc người không cao nhưng lại có bàn tay to khỏe và bắp chân, nhìn ra được là kẻ đến mưa rào.

Vương Bật Nhi đơn giản giới thiệu cho chúng ta một chút, vị dẫn đường này tên Hà Vĩnh Phúc, là người phúc lập địa phương, có kinh nghiệm hơn mười năm lừa hữu, đã từng một mình xông pha mưa gặp mưa.

Vương Bật Nhi còn nói, Hà Vĩnh Phúc đại bá mẫu chính là cư dân của Âm Nhân thôn, khi còn bé nó đã theo đại bá mẫu đi đến Âm

Nhân thôn, bởi vậy nó biết đường đi Âm Nhân thôn.

Đang lúc chúng ta tính có nên đi thuê chiếc xe không? Vương Yến Nhi lại lộ ra năng lực làm việc siêu phàm của nàng. Một máy móc thông tin, nửa giờ sau, một chiếc xe thương vụ bảy người liền mở ra trước mặt chúng ta.

Ta và Lý Ma Tử giơ ngón tay cái với Vương Phiền Nhi.

Dưới sự hướng dẫn của Hà Vĩnh Phúc, đoàn người chúng ta một đường đi về phía nam. Sau mười hai giờ đồng hồ, cuối cùng đã tiến vào khu vực Lĩnh Nam sơn khu, lúc này, vầng trăng mờ nhạt đã treo lên ngọn cây.

Khu vực Lĩnh Nam ẩm ướt hơn, rắn, côn trùng, chuột nhiều, trong rừng nhiều chướng khí. Xe đi đường trong rừng buổi tối tuy là giữa hè hè, nhưng cũng có hàn ý không ngăn được.

Điều này làm cho khu Lĩnh Nam cổ xưa có thêm vài phần sắc thái thần bí.

Hà Vĩnh Phúc lấy từ trong ba lô bên người ra vài chiếc lá chuối, phân cho mỗi người chúng ta một chiếc. Nói với chúng ta: "Dùng lá chuối đánh toàn thân một chút, sẽ không có thứ bẩn gì tới gần nữa!"

Lý Ma Tử phì cười, vừa định phản bác Hà Vĩnh Phúc, lại bị ta kịp thời ngăn lại.

Tuy ta và Lý Ma Tử đều có pháp khí hộ thân, mà Âm Dương Tán của Lý Ma Tử so với Trảm Quỷ Thần song đao của ta đáng tin cậy hơn nhiều so với lá chuối tây này, nhưng ta hiểu được đạo lý nhập gia tùy tục. Huống hồ phúc khó lường cũng thật không thể vì vậy mà đắc tội người ta.

Bốn người chúng ta dựa theo dáng vẻ Hà Vĩnh Phúc, dùng lá chuối quất vào bả vai một cái.

Chiếc xe tiếp tục chạy về phía trước, trong bóng đêm phía trước, hình như có vô số du hồn dã quỷ khóc lóc...

Tân Nguyệt có chút sợ hãi dựa vào bờ vai của ta, trong lòng ta cũng có loại bực bội khó hiểu, ôm nàng nghỉ ngơi.

Ngược lại Hà Vĩnh Phúc tuy xuất ra lá chuối, nhưng dường như hắn ta còn rất sợ hãi, không ngừng nuốt nước bọt ừng ực.

Lý mặt rỗ không chịu nổi, lấy từ trong túi ra một viên thuốc, đưa cho Hà Vĩnh Phúc một cây: "Hà đại ca, cho ta một cây?"

"Không, không, không." Hà Vĩnh Phúc vội vã xua tay: "Cảm ơn, ta không hút túi."

Đèn của xe dưới màn đêm đen kịt, tản mát ra ánh sáng chói mắt, hấp dẫn không ít muỗi và tiểu phi trùng.

Đương nhiên, dưới bóng đêm mông lung, thỉnh thoảng có sương trắng hiện lên, Hà Vĩnh Phúc cho rằng đó là sương mù trên núi, kỳ thật đó là cô hồn dã quỷ ở gần đó!

"Mịa, nữ quỷ còn thích mặc quần áo màu trắng sao?" Lý Ma Tử không kiên nhẫn phun ra một ngụm khói nói.

Ta gật đầu một cái: "Ừm, còn mang theo một cỗ oán khí."

Lý Ma Tử nhàm chán ngáp một cái: "Mẹ kiếp, mỗi một nữ quỷ không chịu đi đầu thai đều mang theo oán khí, có được không?"

Giọng nói run rẩy của Doãn Tân Nguyệt từ xe truyền đến: "Phu quân, các ngươi đang nói cái gì thế? Nữ quỷ gì vậy? Cái gì mà áo trắng? Hơn nửa đêm rồi còn nói mấy chuyện kỳ dị dọa người."

Vương Bật Nhi thấy vậy không trách được nói: "Tân Nguyệt tỷ tỷ, không nên sợ hãi. Còn lợi hại hơn nhiều so với cái này, ví dụ như mỗi tháng bảy, mười lăm, đều có sơn quỷ mang theo đèn lồng lam đi tìm thế thân. Lại ví dụ như lột da quỷ thích nhất là đem khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, dán lên mặt mình a... "

Ta cười khổ lắc đầu, ta khẳng định Vương Bặc Nhi cố ý. Đây đâu phải là an ủi người ta? Rõ ràng là đang đe dọa.

Bất quá, có lẽ thật sự là lá chuối có tác dụng, dọc theo đường đi chúng ta gặp không ít cô hồn dã quỷ, nhưng không có ai dám tới gần tìm phiền toái.

Hà Vĩnh Phúc nghe ta và Lý Ma Tử nói chuyện, giọng run rẩy nói: "Hai vị đại ca, Phúc Kiến nông thôn chúng ta có một quy củ. Gọi là "Ngày hàn huyên người khác, đêm đừng nói chuyện", nếu không sẽ dẫn tới thứ dơ bẩn."

"Hà đại ca, cái gì gọi là "Nhật Mạc tán gẫu người, dạ chớ tán gẫu"?" Vương Bật Nhi tuy xuất sinh thế gia âm vật, lại không hiểu cấm kỵ trong dân gian.

Hà Vĩnh Phúc thở hổn hển nói: "Ngày đừng nói chuyện phiếm, chính là nói ban ngày đừng nói xấu người khác. Dạ đừng tán gẫu, chính là buổi tối không nên thảo luận quỷ." Nói tới đây, tiếng Hà Vĩnh Phúc đột nhiên hạ thấp xuống: "Thôn thôn chúng ta đều gọi quỷ quái là Thần."

"Quỷ thì quỷ mà."

Vương Bật Nhi bĩu môi nói: "Tại sao phải gọi là Thần? Loại gọi này, không sợ thần tiên trên trời mất hứng, giáng tai họa nhỏ trừng phạt các ngươi?"

"Ôi chao, tiểu tổ tông của ta." Hà Vĩnh Phúc vội vươn tay vội vàng, muốn bịt miệng Vương Bật Nhi: "Sao ngươi càng nói càng hăng? Nhanh nhổ ba ngụm nước miếng đi, nhanh lên."

Vương Yến Nhi nhanh nhẹn tránh thoát bàn tay Hà Vĩnh Phúc, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một lời. Hiển nhiên, nàng bị hành động của Hà Vĩnh Phúc làm nàng rất mất hứng.

Trong xe chìm vào trầm mặc một hồi...

Sương mù phía trước càng ngày càng đậm, cho dù đã mở được ngọn đèn nhưng tầm nhìn chỉ gần một mét, ta quay đầu nhìn về phía Hà Vĩnh Phúc đăng đi đón: "Hà đại ca, gần đây có chỗ ở không?"

Hà Vĩnh Phúc cau mày suy nghĩ một chút rồi nói: "Không có, nơi này là cửa vào Lĩnh Nam sơn mạch, ban đầu là một ngọn núi lớn trụi lủi. Thời kỳ văn chương học đường luyện sắt thép, mới chém đứt ngọn núi lớn từ giữa, tạo ra một con đường nhỏ."

"Người của thế hệ trước nói, năm đó khi đánh ngọn núi này, có một con cự mãng chạy ra. Lúc ấy mây đen dày đặc, sấm rung chớp giật. Công nhân đều nói đã làm thần tiên trong núi tức giận., Cho nên cự mãng Sơn Thần phái đến ngăn cản công trình! Về sau, thủ lĩnh hồng vệ chủ trì con đường tu kiến mới này nói xã hội này không tin trâu, rắn rắn độc, liền chỉ huy cơ hội đào móc chặt đứt ngang con cự mãng. Theo người thế hệ trước nói, cự mãng trước khi chết trợn tròn hai mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào người hại chết nó..."

Vương Bật Nhi hừ lạnh một tiếng nói: "Trên đời này nào có nhiều truyền thuyết như vậy, nói không chừng chỉ là lời đồn. Nếu con cự mãng kia thật sự có linh tính, có lẽ sau khi chết hóa thành lệ quỷ đi giết đám hồng vệ binh kia."

Hà Vĩnh Phúc lại vội vàng "Phi phi ba tiếng, ngăn cản nói: "Vương đại tiểu thư, sao ngươi càng nói càng hăng say thế? Có một số việc thà tin còn có, không thể tin là có. Mau, phun ba ngụm nước bọt nhanh lên."

Vương Bật Nhi tựa hồ chán ghét Hà Vĩnh Phúc nhát gan, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không để ý tới nó nữa.

Chương thứ chín trăm bảy mươi bốn (chương giam càng)

Xe cộ tiếp tục chạy về phía trước, người trong xe chậm rãi đều bắt đầu có chút buồn ngủ...

Nhưng đúng lúc này, ven đường xuất hiện một cái đèn lồng xanh mơn mởn, một tấm bảng hiệu làm bằng gỗ dựng đứng ở phía dưới, dưới ánh lửa xanh biếc của đèn lồng, ta thấy trên bảng hiệu có khắc một hàng chữ lớn xiêu xiêu vẹo vẹo: "Khách sạn Thâm Sơn."

Lý mặt rỗi dụi con mắt hạnh phúc nói: "Ài, khách sạn có nhà, hay là chúng ta ở chỗ này một đêm đi?"

Doãn Tân Nguyệt và Vương San Nhi liên tục đáp ứng, duy chỉ có Hà Vĩnh Phúc gấp đến độ khoát tay: "Không được không được! Buổi tối gặp phải khách sạn có điểm Phản Lung ngàn vạn không thể ở, chúng ta phải đi thôi, thêm bốn năm giờ nữa là tới Âm Nhân thôn rồi."

Kỳ thật hắn không nói ta cũng hiểu được, màu xanh lá ở ban đêm đại biểu cho âm tà, nơi này căn bản không phải để cho người sống sống!

Bọn ta đành phải tiếp tục đi về phía trước, Lý Ma Tử mở xe cả đêm thực sự quá mệt mỏi, tạm thời thay ta mở cửa.

Xe của ta khá chậm, Doãn Tân Nguyệt cũng từng nói tốc độ xe của mình là rùa đen.

Không biết qua bao lâu, Lý măm tím đột nhiên hô: "Ồ, Trương gia tiểu ca. Ngươi làm sao lái xe được? Làm sao mà còn chưa mở được phạm vi khách sạn?"

Ta nghe nói vậy quá sợ hãi, một chân đạp phải mà ngừng lại. Nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên đèn lồng màu xanh lá kia như lửa ma đang cháy bập bùng ngay trước mắt ta.

Cho dù ta cho rằng dùng quy trình chạy nhanh, cũng không có khả năng mở hơn nửa giờ cũng không ra khỏi phạm vi khách sạn chứ?

"Là quỷ đả tường sao?" Vương Đằng Nhi suy đoán.

Doãn Tân Nguyệt vừa nghe thấy tiếng quỷ đả tường, lập tức sợ tới mức hoa dung thất sắc, nhưng Hà Vĩnh Phúc lập tức lấy từ trong y phục ra một vị Ngọc Phật, một tay nắm lấy miệng Ngọc Phật không ngừng niệm "Nam Di Đà Phật", đồng thời tay kia cũng không nhàn rỗi, vung vẩy lung tung trên lá chuối.

Không gian trong xe vốn đã nhỏ, lá chuối to lớn vung tới vung lui, khó tránh khỏi sẽ đánh tới người. Lá chuối thỉnh thoảng lại quét qua mặt và lỗ tai của ta, khiến cho trong lòng ta rất phiền muộn, không khỏi gia tăng cửa dầu.

Con số trên bàn nghi đã tăng vọt đến bảy mươi cái, ngoài cửa sổ xe thỉnh thoảng truyền đến thanh âm gió thổi lá cây xào sạt.

Sau nửa giờ, ta khẩn trương đưa đầu ra ngoài cửa sổ nhìn một chút, một giọt mồ hôi to như hạt đậu lập tức từ trên trán ta rơi xuống.

Chén giam ong kia cứ như vậy treo trong bóng đêm đen kịt, dưới gió nhẹ thổi lắc lư lung lay, như đang giễu cợt chúng ta.

"Tại sao vẫn là nơi quái quỷ này? Phu phụ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy." Doãn Tân Nguyệt gấp đến độ muốn khóc.

Ta nhìn bảng hiệu của khách sạn Thâm Sơn ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu nói: "Xuống xe hết đi!"

"Cái gì?" Hà Vĩnh Phúc vừa nghe ta bảo mọi người xuống xe, nhảy dựng lên như điện: "Trương tiên sinh, ta không nghe lầm chứ? Xuống xe chỗ này mất mạng, nơi này có đồ bẩn."

Nói đến đây, Hà Vĩnh Phúc cố ý đè thấp âm thanh xuống.

"Đúng vậy, đúng vậy." Doãn Tân Nguyệt cũng run rẩy nói: "Chúng ta không xuống xe nữa, tiếp tục đi thôi."

Ta trầm ngâm phân tích: "Dựa theo tình huống trước mắt, là đồ vật trong khách sạn này muốn chúng ta lưu lại! Vô luận chúng ta đi như thế nào, cũng không đi được, chẳng bằng dứt khoát đi vào xem một chút."

Doãn Tân Nguyệt không muốn xuống xe: "Nhưng mà..."

"Đừng nhưng nhị gì cả." Ta ngắt lời Doãn Tân Nguyệt: "Có ta ở đây ngươi sợ cái gì? Hôm nay ta còn muốn nhìn xem vật kia có mục đích gì!"

Gần như là Doãn Tân Nguyệt bị ta kéo xuống xe. Khi chúng ta xuống xe, đến gần mới phát hiện, khách sạn Thâm Sơn chính là một căn nhà gỗ nhỏ dựng trong núi sâu. Toàn bộ khách sạn đều là kết cấu bằng gỗ, trước cửa chồng chất một ít rác rưởi và bình không sinh hoạt.

Cửa khách sạn có chút mở rộng một khe hở, từ trong khe nhỏ này có thể nhìn thấy ánh nến yếu ớt màu xanh lá. Dưới gió nhẹ lay động, lục quang lấp lóe trên mặt mọi người, đến mức ta nhìn thấy bọn Tân Nguyệt, phảng phất thấy được một đống người chết...

Hà Vĩnh Phúc kéo tay áo của ta, sắp khóc đến nơi: "Trương tiên sinh, chúng ta đừng vào nữa, trên đời này làm gì có ngọn nến màu xanh lá chứ."

Bây giờ ta không có tâm trạng để ý tới Hà Vĩnh Phúc, vì một tràng tiếng cười the thé của nữ nhân đang xì xào bàn tán, đang không ngừng bay vào lỗ tai của ta, thanh âm này vừa vang lên từ xe ta, đi theo ta luôn.

Lúc đầu ta còn tưởng là ảo giác, bây giờ ta cảm thấy có lẽ là một loại ma chướng, chính loại ma chướng này mới ảnh hưởng tới đầu óc ta, khiến cho xe không mở ra được, vòng quay luôn vòng quanh khách sạn.

Để chứng minh suy đoán của mình, ta mở miệng hỏi những người khác: "Các ngươi có nghe thấy tiếng cười của nữ nhân không?"

"Nào có tiếng cười nữ nhân nào?" Lý Ma Tử khẩn trương nhìn quanh bốn phía, đôi mắt sợ hãi nhìn chằm chằm vào khe cửa trước mắt: "Trương gia tiểu ca, ngươi đừng doạ ta? Người ta doạ chết đấy."

Ta nhắm mắt lại, nghiêng lỗ tai cẩn thận lắng nghe một chút. Không sai, quả thật có tiếng cười chói tai của phụ nữ, thanh âm tê tê tê kia rất nhỏ nhưng rất chói tai, phảng phất đao cùn cắt thịt vậy, có thể cắt màng nhĩ người ta.

"A!" Doãn Tân Nguyệt đột nhiên che lỗ tai la to: "Tránh ra, tránh ra. Đứng lại, đừng tới tìm ta."

Ta vội vàng tiến lên, đốt lên một tấm linh phù ném vào trong bóng tối, hét lớn một tiếng rồi cút ngay! Đạo hạnh bây giờ của ta đã vô cùng cao, một tiếng rống này phóng xuất ra dương khí vô tận, bụi cỏ sau lưng Doãn Tân Nguyệt lập tức truyền đến tiếng vang sàn sạt, giống như có thứ gì đó bị tiếng rống của ta dọa sợ bỏ đi.

Ta mới thở phào nhẹ nhõm, cửa khách sạn lại đột nhiên mở ra, một thiếu nữ mặc áo xanh lục đi tới cửa, trong tay nàng cầm một cái đèn lồng giấy, đèn lồng phát ra ánh sáng làm khuôn mặt thiếu nữ càng thêm quỷ dị.

"Mấy vị là khách lên núi à? Mau vào đi, mau vào, trên núi có một khách sạn, thu phí cũng không cao, mau vào nghỉ ngơi đi."

Thiếu nữ nhiệt tình cười nói, giọng điệu như có một cỗ lực lượng tà ác đang dụ hoặc chúng ta đi vào.

Mặc dù ta còn duy trì lý trí cuối cùng, nhưng tháng mới Lý Ma Tử và Hà Vĩnh Phúc đã dẫn người đi vào trước.

Chúng ta vừa vào, thiếu nữ đã ngẩng đầu lên nói: "Có muốn ta lấy nước nóng nấu cho các ngươi nhả bong bóng không?"

Trong nháy mắt khi nàng ngẩng đầu lên, thì ta hít vào một ngụm khí lạnh. Đây đâu phải là mặt người, rõ ràng là một khuôn mặt âm dương. Bên trái làn da nàng trắng nõn bóng loáng, tràn ngập linh tính hương thôn. Bên phải gương mặt lại tất cả đều là vết sẹo, giống như là bị móng mèo cào qua.

"Á, quỷ à!" Hà Vĩnh Phúc quát to một tiếng, co chân định chạy ra bên ngoài.

Kết quả một cước vấp ở bậc cửa, nặng nề ngã xuống đất, va hôn ngất đi.

Lý Ma Tử lập tức bung Âm Dương Tán ra, ta nhìn chằm chằm mặt đất, lạnh lùng nói: "Đừng khẩn trương, nàng không phải quỷ, nàng có bóng."

Vương Bật Nhi cũng gật đầu: "Đúng vậy, quỷ không có bóng dáng. Lý Ma Tử, mau thu ô lại đi!"

Lý mặt rỗ lúng túng thu ô Âm Dương: "Ta cũng là nhìn mọi người quá khẩn trương, đùa với các ngươi một chút xíu, Vương đại tiểu thư, ta cũng không phải là sợ hãi."

Vương Bật Nhi không cho là đúng gật gật đầu, ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm vào khách sạn thiếu nữ hỏi: "Tiểu cô nương, trong khách sạn này có một mình cô ở sao?"

Chương thứ chín trăm bảy mươi năm, canh thịt đầu người.

"Đúng vậy, chỉ có một mình ta, cha mẹ ta vào núi săn thú, còn chưa về. Dù sao trong núi không phải ngày nào cũng có khách, cũng chỉ có vài người bạn lừa tới thám hiểm, chúng ta muốn sống vẫn phải tự mình đi săn bắn rau." Tuy thiếu nữ rất xấu mặt, nhưng giọng nói như chuông bạc rất dễ nghe.

"Sao lại gọi lồng sắt? hù chết người ta rồi!" Lý Ma Tử buông xuống cảnh giác, oán giận nói.

"Đây là phong tục của quê chúng ta, buổi tối ngọn núi lớn đồ vật nhiều hơn, điểm lồng lá có thể mê hoặc những thứ bẩn thỉu kia, không để cho chúng tới gần nơi này." Thiếu nữ giải thích.

"A, nguyên lai là như vậy." Lý Ma Tử xoay người đỡ Hà Vĩnh Phúc đang ngất xỉu dậy: "Mỹ nữ, ở đây có phòng không? Mở một gian phòng, trước hết để vị bằng hữu này nghỉ ngơi một chút."

"Có. Ở lầu hai, theo ta." Thật vất vả mới có khách tới, thiếu nữ tự nhiên cao hứng vô cùng, nhấc lên một chiếc trướng ốc, xoay người đi lên lầu hai.

Lý Ma Tử đi theo phía sau Hà Vĩnh Phúc đưa lên lầu hai.

Chờ Lý Ma Tử xuống lầu, bốn người chúng ta chỉ điểm vài món thực đơn đặc sắc là mấy món trong núi, măng măng, thịt khô, các món cải vàng. Trong lúc đó ta đã cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của thiếu nữ, phát hiện ra ngoài việc nàng ta không còn chỗ nào cổ quái khác, nên cũng rất nhiệt tình với chúng ta.

Bởi vậy, ta cũng từ từ buông lỏng cảnh giác.

Đợi cho mùi thức ăn từ phòng bếp bay tới, hoàn toàn gợi lên con sâu thèm ăn của ta. Mở một đường xe, xác thực vừa mệt vừa đói, tất cả mọi người đều đã mệt mỏi.

Động tác của thiếu nữ rất nhanh nhẹn, chỉ trong chốc lát công phu, mấy mâm đồ ăn thường nhà liền bưng lên. Ta vừa nhìn, hương vị đầy đủ, còn thêm một cái Tam Tiên Thang, chỉ nhận ba mươi đồng, đồ trong núi lớn thật sự là tiện nghi!

Nhìn thấy đồ ăn nóng hổi, chúng ta đều không chờ đợi được, cầm bát đũa lên, liền không ngừng la hét muốn ăn ít đi dáng người của Doãn Tân Nguyệt đều ăn hai chén cơm lớn.

Lý mặt rỗi xoa bụng tròn vo nói: "Ăn đi ăn lại, vẫn là món ăn gia đình thích hợp với ta nhất. Mỹ nữ, tay nghề của ngươi cũng không tệ." Nói xong, Lý Ma Tử giơ ngón tay cái về phía thiếu nữ kia.

Thiếu nữ cười nói: "Nếu ngon, lúc ngài đi có thể mang theo đặc sản đất đai, rất rẻ."

Ta đang hỏi nàng họ gì, vì sao lại mở khách sạn ở nơi núi hẻo lánh như thế, đột nhiên ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng nổ.

"Âm thanh gì?" Ta cảnh giác đứng bật dậy.

"Là cha mẹ ta về rồi." Thiếu nữ mỉm cười vui vẻ chạy ra ngoài. Ta không biết nên nói như thế nào về nụ cười đó, trong nụ cười lộ ra vẻ ấm áp, nhưng treo một gương mặt như vậy, lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ khủng khiếp.

Chỉ chốc lát sau, một đôi vợ chồng nông thôn nhìn qua hết sức hòa ái được dìu vào.

Một nhà ba người nhìn qua rất hài hòa, chúng ta nhiệt tình chào hỏi với vợ chồng họ, vợ chồng già hỏi tại sao chúng ta phải từ trong thành tới địa phương chim không thèm ỉa này? Ta chưa nói mục đích thực sự, chỉ nói là đi Âm Nhân thôn thăm thân thích.

Doãn Tân Nguyệt kéo ta nói nhỏ: "Ta muốn đi nhà xí." Thiếu nữ dường như nghe được lời Doãn Tân Nguyệt, chỉ chỉ một phòng bếp bên cạnh.

"Một mình ta sợ hãi, không dám đi, ngươi đi theo ta."

Doãn Tân Nguyệt đỏ mặt nói.

Đúng lúc ta đang nói tốt, Vương San Nhi lại mở miệng trước: "Tân

Nguyệt tỷ tỷ, ta đi cùng tỷ, vừa lúc ta cũng muốn đi nhà xí."

Doãn Tân Nguyệt và Vương Hổ Nhi đi nhà xí. Ta và Lý Ma Tử đốt một làn khói, chính vì một làn khói sau khi ăn xong, so sánh với Thần Tiên sống.

Lý Ma Tử phun ra một ngụm khói, nói: "Tiểu ca của Trương gia, Vương đại tiểu thư người ta đối xử với ngươi ngây ngốc, về sau tính làm sao bây giờ?"

"Chuyện giải quyết!" Ta biết rõ, trong lòng ta chỉ có Doãn Tân Nguyệt.

"Thế nhưng..." Lý mặt rỗ còn muốn nói gì đó, trong phòng bếp đột ngột truyền đến một tiếng hét thảm.

Đó là giọng nói của Doãn Tân Nguyệt.

Trong nháy mắt ta từ trên ghế nhảy dựng lên, một bước tên xông tới, khi ta xông vào phòng bếp, khuôn mặt Doãn Tân Nguyệt đã trắng bệch co quắp ngã xuống đất, Vương Bặc Nhi tay phải nắm một nắm chu sa, hoảng sợ nhìn cái nồi sắt to trên bếp.

Nhìn vào trong nồi, ta lập tức kinh hãi thất sắc. Hóa ra trong nồi đầy đầu người chết, có người đầu trợn tròn mắt, có người nhe răng trợn mắt, nước trong nồi bị đun sôi, ùng ục bốc lên mùi thơm đặc biệt của thịt chín!

Lý mặt rỗ lúc này cũng đi vào theo, sợ đến xanh mặt.

Ta ôm lấy Doãn Tân Nguyệt nói: "Chạy mau."

Lý mặt rỗ ở thời khắc mấu chốt, phản ứng cũng rất nhanh, hắn kéo Vương Nhiệm Nhi đi ra phía ngoài.

Ta vừa chạy ra khách sạn Thâm Sơn, trong đầu nhớ kỹ một câu trong bút kí của gia gia, lúc gặp quỷ quái sơn tinh thì chạy về phía trước, không thể quay đầu. Nhưng lần này, ta không thể không quay đầu lại...

Đưa Doãn Tân Nguyệt an toàn lên xe, ta cầm Trảm Quỷ Thần song đao nhảy xuống xe. Lý Ma Tử bám chặt lấy ta: "Ngươi làm gì đấy?"

"Hà Vĩnh Phúc còn ở bên trong, ta phải cứu hắn ra." Ta bỏ qua tay Lý măm nhân, chạy tới khách sạn với tốc độ nhanh nhất.

Nhưng khiến ta không ngờ, giờ phút này khách sạn Thâm Sơn lại giống như một nơi có cự luân bị chìm xuống, từ từ lẻn vào trong lòng đất trong màn đêm. Ta bước nhanh hơn, nghĩ thầm nếu không nhanh lên, có lẽ Hà Vĩnh Phúc sẽ cùng đám người kia chung một kết cục!

Một chân ta đá mở cửa khách sạn Thâm Sơn, thiếu nữ và vợ chồng lão bà kia đều không thấy, chỉ có Hà Vĩnh Phúc đang ngủ trên mặt đất. Xung quanh hắn tất cả đều là rắn. Con rắn nhỏ phun lưỡi rắn đỏ dày đặc, khiến người ta nổi da gà.

Ta cố nén cảm giác khó chịu, vượt qua bầy rắn, khiêng Hà Vĩnh Phúc lên rồi bỏ chạy.

Thật không dễ gì mang Hà Vĩnh Phúc lên xe, nhanh chóng khóa kín cửa xe, ta cũng sắp mệt mỏi rã rời. Đang muốn thở một hơi, lại cảm thấy Lý Ma Tử đang dùng sức kéo tay áo của ta, hai mắt trợn tròn, không nói một lời, ngón tay run run chỉ về phía thủy tinh chắn gió của cỗ xe.

Ta nhìn theo hướng ngón tay hắn ta chỉ, trái tim lập tức nhảy lên cổ họng.

Chỉ thấy phía trước xe có ba con mãng xà lớn ngũ sắc sặc sỡ đang thè lưỡi, ngẩng cao đầu nhìn chúng ta. Trong đó đầu một con cự mãng rất kỳ lạ, nửa bên thì tốt nửa, nửa bên như là bị thương.

Ta đột nhiên nhớ tới cô gái trước đó tiếp đãi chúng ta. Chẳng lẽ, ba con cự mãng này chính là một trong ba con khách sạn Thâm Sơn ư?

Chẳng lẽ chúng đã tu luyện thành tinh có thể tùy ý huyễn hóa thành hình người? Ta không thể tin tưởng hết thảy mọi thứ trước mắt.

Ba con cự mãng này muốn đem chúng ta làm bữa tối sao?

Thế nhưng đã qua rất lâu, ba con cự mãng này chỉ đứng trước đèn, cũng không có hành động tiếp nào. Cứ như vậy, bốn người chúng ta và ba con cự mãng đứng nhìn nhau suốt một đêm. Nói chính xác, là ta và Lý Ma Tử, Lư Nhi cùng ba con cự mãng nhìn nhau cả đêm, Hà Vĩnh Phúc một mực ngủ say đến Đông Phương Minh sáng ngời mới tỉnh lại.

Thẳng đến thời khắc vầng mặt trời đỏ rực mọc lên từ phương Đông, ba con cự mãng lúc này mới quay người bò vào bãi cỏ, khách sạn Thâm Sơn cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chờ Hà Vĩnh Phúc tỉnh lại, ta đem tao ngộ tối hôm qua nói cho gã biết, khi gã nghe được hầm đầu người trong nồi, lập tức sợ tới mức mặt không còn chút máu, càng không ngừng chắp tay trước ngực nói: "Không cẩn thận quấy nhiễu xà linh lão nhân gia, thấy kỳ quái."

" Xà Linh ở đâu ra?" Lý Ma Thần đạp nhẹ lên mông hắn, kinh ngạc hỏi.

"Ngày hôm qua không phải ta đã nói với các ngươi, trước kia khi tòa núi này tu đạo ta từng đào ra cự mãng sao?"

Hà Vĩnh Phúc chỉ chỉ con đường trước mắt nói: "Theo như thế hệ trước giảng giải, sau khi con Cự Mãng kia bị vệ binh hồng kỵ đánh chết, có hai con Cự Mãng trong ban đêm leo đến trước mặt thi thể nó, phát ra tiếng kêu khóc giống như người, sau đó đâm đầu về phía tảng đá lớn ở bên cạnh núi, đều chết hết. Từ đó về sau đã xảy ra rất nhiều chuyện quái lạ, năm đó chỉ huy con Cự Mãng đánh chết một đám vệ binh màu đỏ cũng không hiểu sao bị chém đầu, đầu óc đến giờ vẫn không rõ tung tích."

"Mẹ kiếp, sao hôm qua ngươi không kể hết câu chuyện cho ta nghe đi." Lý Ma Tử tức giận đến mức dựng râu trừng mắt: "Nói một nửa thì giữ lại một nửa, thiếu chút nữa hại chết chúng ta rồi!"

Lần thứ chín trăm bảy mươi sáu, âm nhân thôn.

"Đừng nói nữa." Ta sợ hai người bọn họ đánh nhau, vội vàng ngăn lại: "Đi nhanh đi! Đến âm nhân thôn làm chính sự quan trọng hơn."

Lý Ma Tử cùng Hà Vĩnh Phúc lúc này mới dừng miệng, thành thật ngồi ở trên ghế, không nói một lời.

Doãn Tân Nguyệt hiển nhiên còn chưa kịp tỉnh lại từ trong sợ hãi, cuộn mình lên xe, giống như con mèo nhỏ bị kinh sợ. Trông thấy bộ dạng này của Doãn Tân ta đau lòng muốn chết, hận không thể ôm nàng vào lòng an ủi một phen.

Bầu không khí trong xe càng lúc càng nặng nề, cũng còn may dọc theo đường đi chưa gặp chuyện ma quỷ đánh vào tường...

Ta hắng giọng một cái, vừa nhìn bóng đêm bên ngoài, vừa đánh xe nói: "Ta kể cho các ngươi một chuyện cười nhé."

"Phốc phốc, ngươi còn biết nói chuyện cười à?" Vương Bặc Nhi che miệng cười nói: "Ta cho rằng ngươi vẫn luôn là người cứng nhắc, chỉ biết đùa bỡn những tên cổ lỗ kia chứ."

"Đương nhiên không phải." Ta nghiêm túc nói: "Nghe cho kỹ đây, chuyện cười là như vậy. Có một tên mập mạp đặc biệt muốn giảm béo, nhưng mỗi lần đều không thành công. Sau đó tên mập này nhìn thấy quảng cáo của công ty giảm béo, hứa hẹn mỹ nữ sẽ giảm cân bằng với ngươi, chỉ cần kế sách giảm giá không nổi, tên mập kia nghĩ thầm mình muốn thế thì cứ thử đi! Các ngươi đoán thế nào?"

Nói đến đây, ta cố ý bán cửa, thấy thành công hấp dẫn sự chú ý của người trong xe, lúc này mới lên tiếng: "Tên mập kia sau khi đi công ty giảm béo, tuần đầu tiên, nhân viên công tác đem hắn vào một căn phòng nhỏ., Bên trong có mỹ nữ tóc vàng mắt xanh, trên cổ mỹ nữ treo một tấm bảng hiệu, trên tấm bảng có viết: "Đuổi tới ta, ta đi cùng ngươi nha!" Vì thế tên mập mạp kia liền liều mạng đuổi theo, rốt cuộc bắt được mỹ nữ mắt xanh mắt xanh của tóc vàng kia, mỹ nữ bồi hắn bệnh bội..."

"Hai ngàn năm sau, mập mạp được dẫn tới một gian phòng khác, bên trong có một mỹ nhân mông đầy đặn, trên cổ mỹ nhân này cũng có một tấm biển, trên đó cũng viết chữ "Bắt được ta, ta đi cùng với ngươi!" Tên béo kia dốc sức liều mạng đuổi theo, liều mạng chạy a., Cuối cùng cũng bắt được mỹ nhân này, trải qua đêm tiêu hồn khoa trương. Sau tuần thứ ba, mập mạp đều thăm dò xong công ty giảm béo này, nghĩ thầm, bằng vào ngươi là mỹ nữ gì, ta bất động, thời gian vừa đến tự nhiên sẽ ngoan ngoãn trả lại tiền. Các ngươi đoán xem, trong phòng thứ ba có gì không?" Ta hỏi.

"Đoán không được, nói mau, nói mau." Lý Ma Tử mất kiên nhẫn thúc giục.

Ta nhàn nhạt cười nói: "Phòng thứ ba ước chừng lớn như cối xay, trong phòng có một con tinh tinh cái, trên cổ con tinh cái treo một cái bảng, trên đó viết "Mau chạy a, bị ta bắt lấy, một ngày phải mười lần nha!"

Câu cuối cùng kia là ta bóp cổ họng nói ra đấy, người trong xe cười vang. Doãn Tân Nguyệt cười xoa bụng mắng: "Tên quỷ chết bầm kia, không ngờ ngươi còn giở trò như vậy."

Thấy bầu không khí trong xe dịu xuống, ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bất tri bất giác, chiếc xe chạy ra khỏi rừng rậm rộng lớn vô biên, Hà Vĩnh Phúc duỗi ngón tay chỉ vào con đường gồ ghề bên phải nói: "Xuyên qua con đường này, qua nửa giờ nữa sẽ tới Âm Nhân thôn..."

Quả nhiên, trên con đường nhỏ kia dựng thẳng một tiêu bài có vết rỉ sét, bên trên có ba chữ to màu đỏ: "Âm Nhân thôn".

Nhìn những rỉ sét trên hoa tiêu, ta không khỏi cảm thán, Âm nhân thôn này quả nhiên đủ hẻo lánh, ngay cả tiêu bài cũng là thứ bảy mươi năm vẫn không đổi.

Xe ngựa lại lắc lư một lát, quả nhiên một tòa thôn trang nhỏ thình lình xuất hiện trước mắt chúng ta.

Nhà ở trong thôn không nhiều, đại khái có năm sáu mươi hộ, giống với phòng ngói xanh của đại đa số nông thôn Trung Quốc.

Ta nhớ là Huỳnh Nhi từng nói, thịt Phật ngồi đáy vại chôn dưới một cây hòe lớn ở cửa thôn.

Ta cầm lấy kính viễn vọng tìm kiếm, phát hiện trong thôn cũng không có cây hòe lớn trăm năm trở lên, thậm chí ngay cả cây hòe đều trụi lủi không có mấy cây, không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ là chúng ta đi nhầm chỗ sao?

Hà Vĩnh Phúc vô cùng khẳng định đáp: "Không sai! Nơi này chính là âm nhân thôn. Mẹ ta trước kia chính là từ thôn này đi ra, về phần cây hòe lớn mà ngươi nói, ta nghĩ có thể do năm thâm niên khô héo mà chết. Tình huống cụ thể chúng ta có thể đợi chút hỏi trưởng thôn, trưởng thôn nơi này là tiểu di phu của ta."

Nói xong, Hà Vĩnh Phúc liền đi vào trong thôn.

Không biết tại sao, ta luôn cảm thấy có chút không được tự nhiên, trưởng thôn là tiểu di phu của ông ta? Có chuyện gì vậy, quan niệm đóng kín thôn làng như thế làm sao lại để cho một người ngoại lai làm trưởng thôn chứ?

Mang theo nghi hoặc này, chúng ta đã đi theo Hà Vĩnh Phúc tới nhà trưởng thôn.

Trưởng thôn là một nam nhân nông thôn hơn ba mươi tuổi, dáng người khôi ngô, làn da ngăm đen, từ hai tay mọc đầy vết chai của ông có thể thấy được, đây là một anh nông dân chăm chỉ.

"Trưởng thôn, chào." Hà Vĩnh Phúc tiến lên bắt chuyện với trưởng thôn.

Trưởng thôn hàm hậu cười nói: "Là vĩnh phúc đó, đã lâu không tới rồi!"

Hà Vĩnh Phúc gãi đầu, vội vàng lấy từ trong ba lô ra lễ vật: "Đúng vậy, thời gian qua nhanh quá. Đây là quà ta tặng ngươi từ trong thành."

"Đến thì đến, còn khách khí như vậy."

Trưởng thôn tiếp nhận đồ vật, ánh mắt đều cười híp mắt: "Đến đây, đến đây, mau vào ngồi."

"Là Vĩnh Phúc đến rồi sao?" Một nữ nhân lớn tiếng từ trong phòng truyền đến, ngay sau đó trong phòng liền đi ra một phụ nữ nông thôn mặc áo khoác bông hoa.

"Chào dì nhỏ." Hà Vĩnh Phúc vừa thấy cô gái kia, vội vàng đứng dậy chào hỏi.

"Được được được." Nữ nhân nông thôn nhìn thấy Hà Vĩnh Phúc dường như rất vui vẻ: "Mau ngồi đi, mau ngồi đi, mẹ ngươi khỏe chứ?"

"Rất tốt mà!" Hà Vĩnh Phúc nói: "Hai ngày trước còn đi du lịch Thiên Hào."

"Đi dãy núi gì đó." Phụ nữ nông thôn nghe được bốn chữ đi du lịch, hai mắt lập tức tỏa sáng: "Vẫn là tỷ tỷ này của ta có phúc khí, không giống ta cả đời canh giữ nơi chim không thèm ỉa này."

Trong khoảng thời gian ngắn, chúng ta cũng không biết nói gì cho phải, vẫn là trưởng thôn chuyển đề tài: "Có khách ở đây này! Đi pha trà đi."

Nói xong hắn ngồi trên ghế nhỏ, lấy một cây yên thương nhét vào miệng, trong mắt lộ ra một chút tinh quang: "Vĩnh Phúc, lần này tới có phải có chuyện gì không?"

Hà Vĩnh Phúc không biết làm sao nhìn ta, ta hắng giọng một cái nói: "Trưởng thôn là người hiểu chuyện, ta cũng không quanh co lòng vòng nữa. Trưởng thôn, lần này chúng ta đến thôn Âm Nhân là muốn tìm một thứ."

"Thứ gì?" Trưởng thôn nhíu mày hỏi.

"Ngồi vại thịt thân phật." Ta nói ra năm chữ rõ ràng.

Trưởng thôn vừa nghe, ba một tiếng, tẩu thuốc trong tay liền rơi trên mặt đất, vẻ mặt vừa mới mỉm cười nháy mắt lộ ra một tia địch ý.

Nhìn phản ứng của trưởng thôn, ta không khỏi có chút cao hứng.

Xem ra trưởng thôn là người biết chuyện, hơn nữa chúng ta cũng đã tìm đúng chỗ, truyền thuyết là thật, vị trí thân phật ngồi vại chính là trong thôn này!

"Nơi này không có thứ các ngươi muốn." Vẻ mặt trưởng thôn đột nhiên tối sầm đuổi chúng ta đi: "Đi mau! Rời khỏi thôn này."

Ta biết thời điểm này cần phải dựa vào Lý Ma Tử tinh thông rồi, lập tức nháy mắt với hắn. Lý Ma Tử vội vàng lấy một xấp tiền trăm nguyên đại phóng cười làm lành: "Trưởng thôn, nếu cuộc sống người trong thôn khó khăn, vì sao không cân nhắc dùng bảo bối đổi tiền? Chỉ cần ngài chịu nói cho chúng ta biết nơi ngồi trong vại thịt Phật hạ lạc, tiền này chính là của ngài. Sau khi chuyện thành, sẽ có mười vạn khối đáp tạ, ngài xem thế nào?"

"Ai thèm tiền thối của các ngươi." Trưởng thôn đẩy Lý Ma Tử ra, nổi giận đùng đùng kêu lên: "Ta không biết cái gì gọi là ngồi vại thịt Phật, cút, tất cả cút hết!"

Hành vi thứ chín trăm bảy mươi bảy tự tàn tự phế...

Chúng ta cứ như vậy bị trưởng thôn đuổi ra, cho dù Hà Vĩnh Phúc nói một đống lời tốt, trưởng thôn cũng không nhả ra.

Ta thở dài, biết ngay chuyện này không được thuận lợi như vậy mà! Có lúc, xử lý nhân tình thế còn khó hơn xử lý âm vật!

Nhìn Hà Vĩnh Phúc ủ rũ từ nhà trưởng thôn đi ra, ta vỗ vỗ vai của hắn hỏi: "Hà đại ca, huynh có biết trong thôn này ngoại trừ trưởng thôn, uy tín của ai tương đối cao không?"

Hà Vĩnh Phúc suy nghĩ một chút nói: "Trong thôn có gia đình hộ họ Bạch, xây nhà tiểu học cho thôn, sửa từ đường, còn tu đường, bởi vậy, Bạch lão thái gia được bách tính ủng hộ nhất thôn. Bình thường trong thôn xảy ra chuyện lớn, đều đi tìm Bạch lão thái gia thương lượng. Nhưng tính khí Bạch lão thái gia cổ quái, sinh người bình thường hắn là không gặp."

Ta thở dài, sợ nhất gặp phải lão ngoan cố. Nhưng lại không thể làm gì, đành mở miệng nói: "Hà đại ca, phiền huynh dẫn ta đi nhà Bạch lão thái gia một chuyến."

Hà Vĩnh Phúc gật đầu.

Đột nhiên, Lý mặt rỗ vỗ vỗ đùi kinh hỉ nói: "Quê lão bản trắng, hình như cũng là người trong thôn này."

"Cái gì?" Ta vừa nghe vậy vừa vui mừng lẫn buồn bực: "Sao ngươi không nói sớm?"

Lý Ma Tử ngượng ngùng nói: "Ta cũng là nghe các ngươi nhắc tới Bạch gia nên mới nhớ tới. Ngày đó trên yến tiệc, ông chủ Bạch khoác lác với ta, nói hắn phúc xây, từ nhỏ đã sống ở Âm nhân thôn, sau này ra ngoài buôn bán hàng giả mới đem chuyện làm ăn lớn! Hắn từng vài lần muốn áo gấm về, nhưng lão gia tử nhà hắn không cho hắn về, nói là trong thôn quá nghèo, lưu lại trong thôn không có tiền đồ."

"Ông chủ họ Bạch mà các ngươi nói có phải ông chủ trắng đang buôn bán đồ không?" Hà Vĩnh Phúc đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy!" Lý Ma Tử thờ ơ đáp.

"Vậy chuyện này dễ xử lý rồi." Hà Vĩnh Phúc híp mắt cười trả lời: "Ông chủ Bạch, là cháu trai mà Bạch lão thái gia thích nhất, cũng là con độc đinh của Bạch gia. Nếu hắn có thể giúp các ngươi, Bạch lão thái gia cũng dễ nói chuyện rồi..."

Lý Ma Tử nhìn sang, thiếu chút nữa ta đá tới: "Còn thất thần làm gì? Mau đi gọi ông chủ Bạch!"

Một lát sau, Lý Ma Tử cầm máy bay di động vui vẻ chạy tới, tranh công giống như nói: "Ông chủ Bạch đã đáp ứng, nói là dựng máy bay đêm nay tới đây."

Ta ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, trong lòng tính toán thời gian ông chủ họ Bạch đến thôn Âm Nhân, cánh bay đêm nay, dù thế nào cũng phải ngày chiều mới có thể đến nơi này.

Buổi tối Hà Vĩnh Phúc dễ nói bậy, thôn trưởng mới cho phép chúng ta ở nhà hắn một đêm.

Trưởng thôn lão làm một bàn đồ ăn nông gia đơn giản, một bàn xào đậu phộng, một bát dưa vàng, một canh rau trắng, lại thêm một bàn ốc xào, ta ăn hai bát cơm.

Trưởng thôn an bài ta và Lý Ma, Hà Vĩnh Phúc chen ở trong một căn phòng nhỏ bên ngoài, Doãn Tân Nguyệt và Vương Khuynh Nhi ngủ trong phòng.

Màn đêm buông xuống, trong thôn trở nên rất yên tĩnh, loại yên tĩnh này khiến cho tâm trạng chúng ta khẩn trương thêm một ngày mới chậm rãi thả lỏng được.

Nhưng mà nằm trên giường, ta lại không buồn ngủ chút nào. Bởi vì chỉ cần ta nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là ba con cự mãng kia, trong mộng chúng nó gắt gao nhìn chằm chằm ta, phun lá thư màu lửa đỏ, phảng phất muốn một ngụm nuốt ta...

Có lẽ hai ngày nay quá mệt mỏi, Lý Ma Tử cùng Hà Vĩnh Phúc vừa dính vào gối liền ngáy lên.

Nhìn cái đèn điện màu vàng trên đỉnh đầu hồi lâu, ta mới nheo con mắt lại tự buộc mình ngủ. Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng kêu tê tê đứt quãng, thanh âm như là lưỡi rắn, hoặc như con muỗi đang vỗ cánh ong ong.

Trong lúc ngủ mơ, ta hoảng hốt cảm thấy thanh âm kia càng lúc càng gần ta, từ ngoài cửa đến bên tai ta. Ta chỉ cho là muỗi bay vào, theo bản năng phất phất tay xua đuổi muỗi.

Không ngờ âm thanh kia càng lúc càng lớn, cuối cùng lớn đến mức tựa như có thể đánh rách màng nhĩ của ta.

Ta nghe thấy có một âm thanh điên cuồng gào thét trong đầu ta: "Đám súc sinh các ngươi mau thả ta ra, mau thả ta ra."

Trong chốc lát, ta cảm thấy trong đầu có vô số âm thanh. Trong chốc lát là tiếng nữ nhân khóc, trong chốc lát là tiếng cười tà ác của đám nam nhân.

Ta không kìm lòng nổi kêu to: "Không được, không được! Không được!"

Đột nhiên, trên mặt ta truyền đến một trận nóng rát đau đớn, làm ta tỉnh lại. Ta mở mắt ra, phát hiện Lý Ma Tử cưỡi trên người ta, một đôi tay nắm lấy cổ áo của ta, lắc lắc thân thể ta.

Hà Vĩnh Phúc ngồi xổm một bên, hoảng sợ nhìn ta, bộ dáng như thấy quỷ. Lý Ma Tử thấy ta tỉnh lại, thở dài một tiếng: "Trương gia tiểu ca, không nghĩ tới ngươi còn có bệnh mộng du."

Mộng Du? Ta nghe mà không hiểu gì cả. Doãn Tân Nguyệt và ta cùng giường chung gối nhiều năm cũng chưa từng nói là ta có cái bệnh này a? Ta ngủ ngon lắm mà!

Hà Vĩnh Phúc chỉ tay vào ta, kinh hãi nói: "Trương tiên sinh, ngươi xem tay ngươi."

Hà Vĩnh Phúc vừa nói vậy, ta mới cảm thấy mu bàn tay đau rát, đau tới mức ta chỉ hít một hơi lạnh. Ta giơ tay lên, nhìn lưng bàn tay, ngay khi thấy mu bàn tay, cả người hóa đá.

Làn da trên mu bàn tay của ta bị xé rách một mảng lớn, máu thịt be bét, thậm chí lộ cả xương trắng bên trong. Nhìn vết thương kia, như là bị móng vuốt sắc bén của dã thú nào đó xé rách.

Ta đau đến nhe răng trợn mắt, mắng: "Mẹ nó, đây là do súc sinh nào làm?"

Lý Ma Tử cùng Hà Vĩnh Phúc liếc mắt nhìn nhau, lộ ra thần sắc kỳ quái, một hồi lâu vẫn là Lý Ma Tử mở miệng: "Con súc sinh này chính là ngươi."

Lập tức ta ngây ngẩn cả người, trong lòng tuôn ra vô số dấu chấm hỏi: "Tự ta bắt mình thành như vậy sao?"

Lý mặt rỗi khó coi gật đầu: "Trương gia tiểu ca, ngươi vừa từ trên giường giống như điên, liều mạng dùng tay phải của mình gãi tay trái, cuối cùng vò cho huyết nhục mơ hồ, trong miệng còn la to, có khi còn phát ra tiếng ọc ọc. Khí lực lớn dọa người, ta cùng Hà Vĩnh Phúc liền không hô tỉnh lại."

Ta sau khi sửng sốt, cẩn thận kiểm tra vết thương của chính mình, phát hiện thụ thương chính là tay trái, tay phải hoàn hảo không chút tổn hại, nhưng móng tay bên phải chỗ khe hở lưu lại rất nhiều da thịt cùng vết máu.

Mẹ nó, trong lòng ta mắng một câu, không ngờ cả ngày đánh chim bị chim mổ mắt. Làm thương nhân âm vật nhiều năm như vậy, nhìn vết thương khó hiểu này, trong lòng ta đã sớm hiểu có chuyện gì xảy ra, chắc chắn là bị thứ bẩn gì đó nhìn chằm chằm vào!

Ta cẩn thận suy nghĩ một chút, ngoại trừ ba con cự mãng mà khách sạn Thâm Sơn gặp được, dọc theo đường đi chúng ta đều rất bình an. Khẳng định là ba con cự mãng kia tiến vào giấc mộng của ta, nhiễu loạn tâm thần của ta, để cho ta tự tàn sát.

Đã hiểu chỗ mấu chốt chứng bệnh, ta cũng đã đúng bệnh chết rồi!

Nghĩ đến đây ta liền ra khỏi phòng, động tĩnh vừa rồi của ta quá lớn, toàn bộ người trong phòng đều bị ta đánh thức.

Doãn Tân Nguyệt và Vương âu Nhi tóc tai rối bời chạy ra, vừa vặn gặp nhau ở cửa với ta. Nếu không phải ta phản ứng nhanh, đoán chừng sẽ trực tiếp va chạm với hai nàng.

"Phu quân!"

"Trương ca!" Doãn Tân Nguyệt và Vương San Nhi đồng thời gọi ta.

Nhìn ánh mắt quan tâm của hai người, trong lòng ta vô cùng cảm động. Nhưng tâm của ta quá nhỏ, đối với cảm tình chỉ có thể dung nạp được một mình Doãn Tân Nguyệt.

Số chín trăm tám mươi tám thôn nhân nữ nhân.

"Ta không sao, đừng lo lắng."

Ta cố nén cảm giác nóng rát truyền đến trên mu bàn tay, nói với các nàng.

Doãn Tân Nguyệt phát hiện ra thương thế của ta sớm nhất, vội vàng nắm tay phải của ta kêu to lên: "Ngươi nhìn tay của ngươi kìa? Đã bị thương thành như vậy rồi còn nói không sao cả."

Trưởng thôn và vợ vợ hắn cũng nghe được động tĩnh, khoác quần áo mang theo đèn dầu than đi ra.

Khi trưởng thôn thấy vết thương trên tay ta, rõ ràng ngơ ngác một chút, lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, một khuôn mặt vì một người nông dân bị mặt trời chiếu đến biến thành màu đen, giờ phút này trở nên dị thường trắng bệch.

Vương Bật Nhi không nói một lời rời đi, chỉ chốc lát công phu, mang đến một cái bao cấp cứu. Nàng thuần thục lấy vải sa ra, xấu hổ rượu, thuốc trắng Vân Nam băng bó vết thương cho ta.

Nói thật lòng, cô rất cảm động với si tình của ta, nhưng ta thật sự không thể làm chuyện có lỗi với Doãn Tân Nguyệt.

Trưởng thôn lão bà kinh ngạc đi lên nói: "Sẽ không phải bị mèo hoang bắt bị thương chứ? Chúng ta chỗ này thường xuyên nháo mèo hoang."

Lời này của trưởng thôn lão lão bà, lại liên hệ với phản ứng của trưởng thôn lúc nãy, ta kết luận đây là một cách che giấu, hai người bọn họ nhất định biết nội tình.

Đột nhiên linh cơ của ta khẽ động, nảy lên suy nghĩ, che tay lại tự nói: "Chắc chắn không phải mèo hoang, là tự ta gây thương tích, trưởng thôn, trong thôn này có phải có thứ gì không sạch sẽ không? Ông kinh nghiệm phong phú, cần phải cứu chúng ta."

Quả nhiên, ta vừa nói "Đồ bẩn", thần sắc trưởng thôn và vợ vợ chồng lập tức trở nên bối rối. Hai người vội vàng khoát tay áo, nói năng lộn xộn: "Không có, tuyệt đối không có. Thôn chúng ta từ trước đến nay thái bình, chưa bao giờ phát sinh chuyện kỳ lạ."

Giải thích chính là để che giấu, càng như vậy ta càng cảm thấy có kỳ quặc.

Ta giả bộ như chính mình cũng rất buồn bực, thần sắc bình tĩnh nói với bọn họ.

Sau khi trở lại phòng, ta lập tức đóng cửa lại, ra hiệu với Lý Ma Tử!

Lý Ma Tử lấy từ trong hộp ra một lọ nghiên mực năm mươi tám độ, cầm ra mấy túi thịt bò khô, một gói đậu phộng và mấy chén giấy có tính cách khác nhau, sau đó đặt đồ vật lên bàn, kéo Hà Vĩnh Phúc ngồi xuống.

"Hà đại ca, dù sao cũng đã tỉnh, không bằng ca ca chúng ta uống ba chén rượu tráng đảm?" Không cho Hà Vĩnh Phúc cự tuyệt, Lý Ma Tử liền rót cho hắn một chén rượu ròng rã, một chén rượu bằng giấy, trọn vẹn có hai nửa.

Lý mặt rỗ giơ chén đầu tiên, cụng một cái với Hà Vĩnh Phúc, ta tiếp.

Tình cảm giữa nam nhân chủ yếu dựa vào khói và rượu, đây là do Lý mặt rỗ lăn lộn trong giang hồ nhiều năm nên tổng kết ra. Ta không cho là đúng, nhưng mỗi lần Lý mặt rỗ đánh ra một chiêu này, hiệu quả đều rất tốt.

Uống cạn một chén rượu, ánh mắt Hà Vĩnh Phúc đỏ lên, hộp rượu cũng mở ra. Lý Ma Tử gật đầu với ta, ta biết đã đến lúc lấy tin tức rồi!

"Hà đại ca, lúc vào thôn ta có nghe ngươi giới thiệu qua, trưởng thôn là dì nhỏ của ngươi." Ta giả bộ không chút để ý hỏi: "Đây là có chuyện gì? Một người từ bên ngoài có thể làm trưởng thôn Âm Nhân thôn sao?"

Hà Vĩnh Phúc vui vẻ nhai mấy miếng thịt bò nói: "Trương tiên sinh, người có chỗ không biết! dì nhỏ của ta là lang trong nhà tuyển người, trưởng thôn kia là con rể."

Ta mang đầy rượu cho Hà Vĩnh Phúc: "Ồ, vậy trưởng thôn này khẳng định rất có năng lực, bằng không phụ lão hương thân trong thôn sẽ đồng ý?"

Hà Vĩnh Phúc khoát tay áo, khinh thường mắng: "Cái gì hả! Chủ yếu là tòa thôn này có tà tính, căn bản không có mấy nam nhân, nhà nào cũng sinh con gái, tranh nhau chiêu mộ con rể. Nếu không, cái thôn này sao gọi là "Âm Nhân thôn" được? Cư dân tiểu di phu ta cũng chỉ mới văn hóa trung, trong Ải Tử có tướng quân, tính ra hắn bắt kịp."

Ở trong văn hóa cổ đại Trung Quốc, lấy âm đại chỉ nữ tính, lấy dương đại chỉ nam giới. Nhà nào cũng đều sinh con gái, khó trách cái thôn này gọi là "Âm Nhân thôn"!

Lời Hà Vĩnh Phúc nói ta bỏ qua cho trưởng thôn tìm kiếm ý niệm thân Phật ngồi trong vại, một con rể tới từ bên ngoài cho dù chưởng quản sự vụ lớn nhỏ trong thôn, phỏng chừng cũng không tiếp xúc được bí mật hạch tâm trong thôn. Xem ra vẫn phải trông cậy vào Bạch lão thái gia.

Uống chút rượu, đầu ta có chút choáng váng, đầu u mê tựa vào mặt bàn.

Kết quả vừa mới tới, những thanh âm kỳ quái kia lại tới nữa, ta liền bừng tỉnh.

Lý Ma Tử ngủ bên cạnh ta, cũng bị ta làm cho thức tỉnh. Ta nói cho hắn biết tình huống lúc trước, Lý Ma Tử rất trượng nghĩa, quyết định theo ta ngồi một đêm...

Dù sao cũng không ngủ được, ta và Lý Ma Tử dứt khoát cầm lấy rượu và thức ăn còn lại trên bàn đi đến trong sân, ngồi trên ghế trúc, nâng chén đối nguyệt, trêu chọc ngọn núi lớn.

Ta và Lý Ma Tử nhớ lại sinh hoạt mấy năm nay đi nam vào bắc thu âm vật rất nhanh, cảm thán thời gian thật nhanh.

Lý mặt rỗ nói việc làm lần đầu tiên hắn từng cửa hàng âm vật làm cho ta, ta nhất định phải cảm tạ hắn!

Ta khẽ thở dài một hơi, đúng vậy a, thời gian trôi qua thật nhanh. Lúc sửa sang giày thêu, ta vẫn là một tiểu tử mới ra đời, hiện tại đều là đại chưởng quỹ phố cổ...

Ta hỏi Lý Ma Tử, hắn không nghĩ tới cuộc sống về hưu sau này của mình à?

Lý Ma lắc đầu, nói là kiếm thêm ít tiền cho con cái, để con cháu đều làm phú sinh. Hắn hỏi ta khi nào thì về hưu?

Ta cười khổ lắc đầu, một khi bước vào vòng âm vật, chỉ sợ đúng như gia gia nói, cả đời đều không nghỉ ngơi được. Huống chi còn có Long Tuyền sơn trang ở sau lưng ta như hổ rình mồi, ta nhất định phải không ngừng trưởng thành, không ngừng cường đại, để mình mạnh đến mức có thể đánh với trang chủ Long Tuyền sơn trang một trận, mới có thể bảo hộ người bên cạnh ta.

Ngay lúc ta đang nói chuyện phiếm với Lý Ma Tử, trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng hét thảm của Hà Vĩnh Phúc.

Ta và Lý Ma Tử giống như bị điện giật, cấp tốc từ trên ghế nhảy dựng lên, xông vào trong phòng.

Lý mặt rỗ lao tới trước mặt ta, hắn đẩy cửa phòng ra. Ngay khi hắn vừa mở cửa phòng, Lý mặt rỗ hét lớn một tiếng, sắc mặt biến thành màu xanh trắng, bộ dạng giống như nhìn thấy cái gì đó mười phần hoảng sợ.

Ta ngay cả vội vàng lách vào trong nhà, tuy rằng ta đã nhìn quen các loại tràng diện máu tanh, nhưng giờ phút này tình cảnh trong phòng vẫn làm cho ta dựng cả tóc gáy!

Hà Vĩnh Phúc điên cuồng kéo tóc mình, bởi vì dùng sức quá độ, da đầu đầm đìa máu cũng bị giật xuống. Hai chân hắn không ngừng trào ra nước bùn, mười cái móng tay đều bị móc toàn bộ ra ngoài...

Lúc này hắn giống như bị thứ gì đó khống chế, rõ ràng là có ý thức, nhưng lại không thể không làm ra hành vi tự hại chính mình.

Mặt Hà Vĩnh Phúc đã bị máu tươi nhuộm đỏ, hắn đau đớn nhìn chúng ta: "Trương tiên sinh, cứu ta."

Lý Ma Tử vội vàng xông tới, dáng người Hà Vĩnh Phúc cũng không khôi ngô, nhưng Lý Ma Tử rõ ràng lại không giữ được hắn, ta vội vàng đi tới hỗ trợ, nhưng cũng bị bỏ lại một bên.

Sau đó khí lực Hà Vĩnh Phúc tựa hồ càng lúc càng lớn, lè lưỡi trừng tròng mắt, mãnh liệt bóp lấy cổ Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử trợn trắng mắt, ta kinh hoảng rút Dương Đao trong Trảm Quỷ Thần Song Đao ra, liều mạng gõ một cái lên lưng Hà Vĩnh Phúc.

Theo một tiếng phù trầm đục, thân thể Hà Vĩnh Phúc run rẩy một trận, tê liệt ngã xuống đất vô lực giãy dụa đứng lên.

Ta sợ hắn lại lần nữa phát nổ, liền tìm một sợi dây thừng đay thô to, trói hai tay Hà Vĩnh Phúc lại dựa theo hình bát quái khóa, cho dù như vậy, Hà Vĩnh Phúc vẫn giãy dụa không buông tha, không chịu thúc thủ chịu trói.

Chỉ thấy gã thỉnh thoảng lè lưỡi, hai mắt đỏ ngầu, bộ dáng cực kỳ giống một con rắn.

"Tiểu ca Trương gia, tại sao có thể như vậy?" Lý Ma Tử nhìn Hà Vĩnh Phúc, có chút líu lưỡi hỏi.

(Quái hôm nay còn tăng thêm!)

Chương thứ chín trăm bảy mươi chín phụ thể xà linh

Lần đầu thấy bộ dáng Hà Vĩnh Phúc, ta đã nhớ tới ba con cự mãng trong khách sạn Thâm Sơn.

Tự hại của Hà Vĩnh Phúc và sự tự tàn vừa rồi của ta đều có chung một đặc điểm, đó là sau khi ngủ say thì ta đột nhiên nhớ tới: Khu súc tiên nhập mộng!

Nam nhân "giai thương" từng nói qua, người chết là âm linh, súc sinh sau khi chết là súc sinh tiên, nhưng bởi vì súc sinh không có nhân loại cao cấp, cho nên cũng rất khó thương tổn đến người.

Chỉ có thể thông qua nhập mộng phương thức, đe dọa dọa nhân loại, để nhân loại đốt chút tiền giấy cho bọn chúng, sắp xếp cống phẩm chờ một chút, sau đó sẽ bị đánh vào luân hồi, sẽ không ở lại thế gian quấy phá.

Nhưng ba đầu cự mãng này thế mà lại có thể chiếm cứ phụ cận Âm Nhân thôn lâu như vậy, còn có thể tùy tiện tiến vào mộng đẹp bất kỳ người nào, để đối phương làm ra hành vi tự tàn phế, hiển nhiên không phải là súc tiên bình thường.

Doãn Tân Nguyệt và Vương San Nhi nghe thấy tiếng đánh nhau, hoảng loạn từ trong nhà vọt ra.

Khi các nàng nhìn thấy Hà Vĩnh Phúc bị trói như bánh chưng, không khỏi hoảng sợ, Doãn Tân Nguyệt kéo tay của ta nói với ta: "Phu quân, chúng ta mau về nhà đi! Nơi này quá nguy hiểm."

Nghe Doãn Tân Nguyệt nói như vậy, Vương San Nhi lo lắng nhìn ta. Ta biết nàng sợ ta bỏ lại đơn hàng này mặc kệ, nghe lời Doãn Tân Nguyệt về nhà.

Ta vỗ tay Doãn Tân Nguyệt an ủi nàng: "Đừng sợ, đồ vật nhỏ nơi này còn không phải là đối thủ của ta! Hơn nữa, chuyện chúng ta đáp ứng người ta phải hết lòng tuân thủ hứa hẹn, đúng không?"

Câu cuối cùng là nói cho Tân Nguyệt nghe, cũng là nói cho Vương Yến Nhi nghe.

"Cửu Lân, ta cảm thấy trong thôn này không chỉ có một âm vật..." Vương Bặc Nhi nhìn chung quanh một chút, mắt nhắm lại nhìn Hà Vĩnh Phúc nói.

Ta gật gật đầu, cảm thấy Âm Nhân thôn che giấu quá nhiều bí mật, nhưng trong thời gian ngắn lại không biết có gì không đúng.

Lý Ma Tử vừa nghe là âm vật, lập tức thả lỏng tâm thần, lại khôi phục dáng vẻ kiêu căng như trước: "Hai người các ngươi một là thương nhân âm vật, một là thế gia âm vật. Có hai ngươi, khẳng định không thành vấn đề. Nhanh tìm cái tượng phật thân thể ngồi vại kia đi! Bằng không thì ngủ cũng không yên, cả đêm này tất cả mọi người đều bị dày vò là đủ rồi."

Tất cả mọi người? Nghe thấy chữ này, mắt ta bỗng nhiên sáng ngời, thật giống như tìm được đầu mối trong đám sợi lông, thật vất vả mới tìm được.

Đúng, trong phòng còn có vợ chồng trưởng thôn, sao bọn họ không đi ra? Động tĩnh lớn như vậy, cả Uyển Nhi và Doãn Tân Nguyệt đều nghe thấy ở trong phòng, không lý do gì bọn họ không nghe thấy.

Ta có một loại dự cảm không rõ, nhanh chân chạy về phía phòng trưởng thôn.

Càng đến gần gian phòng, mùi vị huyết dịch tanh hôi trong không khí càng đậm.

Ta dùng sức gõ cửa phòng trưởng thôn, vỗ giống như đánh trống, nhưng hai người bên trong giống như bị điếc, căn bản không nghe thấy. Lý Ma Tử mắng một tiếng: "Đừng gõ, trực tiếp đạp đi!"

Ta nhìn Lý Ma Tử một chút, tiểu tử này sau khi tiến vào Âm Nhân thôn đã trở nên bạo lực hơn rất nhiều, động một chút là đạp cửa.

Ta gật đầu, không nói một lời nhường chỗ, làm động tác "Xin" với Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗ líu lưỡi: "Trương gia tiểu ca, ngươi mới là cao thủ, loại chuyện này còn để cho ta sao?"

Ta cười lạnh nói: "Cho ngươi vận động thêm chút nữa, Hạ lão sư không có ở đây, tránh cho ngươi không bị lửa đốt thân thể."

Lý mặt rỗ giơ chân, mắng "Cút". Ngay sau đó một tiếng "rầm" vang lên, cánh cửa bằng gỗ mỏng manh đã bị đạp đến thất linh bát lạc, khắp nơi đều là vụn gỗ vụn bay tứ tung.

Khoảnh khắc cánh cửa bị đạp vỡ, trong phòng truyền đến mùi tanh nồng nặc, ta và Lý Ma Tử không thể không che mũi.

Vừa vào cửa thấy trong phòng không có ai, ghế đẩu và chăn bông đều bị đánh ngã xuống đất, dây điện cũng bị xé đứt, khắp nơi đều là vụn thủy tinh điện quang vỡ vụn.

Cùng lúc đó ta phát hiện, trên mặt đất có một tầng nước đọng, xiêu xiêu vẹo vẹo, giống như có vật to lớn nào đó đang bò qua.

Đột nhiên, trên xà nhà truyền đến tiếng "Xì xì", ta cùng Lý Ma Tử theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời sợ đến hồn vía lên mây!

Chỉ thấy trưởng thôn và tứ chi vợ thề với một góc độ khó mà hình dung được, treo ngược lên xà nhà, đầu lưỡi vươn dài hai mươicm, nước miếng tí tách theo xà nhà chảy xuống.

Quỷ dị nhất chính là mắt bọn họ, chỉ có tròng trắng không có con ngươi, hình dạng cũng biến thành tam giác.

Ánh mắt của ta mới vừa chống lại phu nhân của trưởng thôn, nàng giống như mũi tên rời cung chạy từ trên xà nhà xuống, hai chân như rắn cuốn lấy thân thể của ta. Đầu ong ong xoay loạn, chỉ trong chốc lát, tóc của ta đều bị nước miếng của nàng làm ướt.

Ta cố nén xúc động nôn mửa, liều mạng kéo hai chân trưởng thôn quấn lên trên người lão bà của mình. Nhưng sức lực của bà ấy lớn đến kinh người, hai chân kia cứ như mọc rễ trên người ta, thế nào cũng không xé mở được.

Rơi vào đường cùng, ta đành phải hô: "Lý mặt rỗ, mau tới giúp một tay."

"Tiểu ca, ta cũng bị cuốn theo." Thanh âm Lý mặt rỗ sợ hãi từ bên cạnh truyền đến.

Ta dùng dư quang khóe mắt nhìn thấy Lý Ma Tử cũng bị trưởng thôn quấn lấy, triền pháp kia giống như đúc với ta bên này.

Ta quan sát kỹ một chút trưởng thôn lão bà bà, phát hiện bà ta tuy rằng hành động nhanh nhẹn, sức lực lớn vô cùng, nhưng ánh mắt đờ đẫn, hai mắt vô thần. Bộ dáng này ta quá quen thuộc, điển hình là tà ma.

Từ động tác của hai người mà xem, có thể là bị xà linh phụ thể!

Trưởng thôn lão bà siết đến mức càng ngày càng chặt, lục phủ ngũ tạng của ta phảng phất đều dời vị trí, nhưng lại không thể hạ tử thủ giết bà ta. Đau đớn khác thường truyền khắp toàn thân ta, không ngừng bị quấn chặt thân thể, khiến không khí trong lồng ngực ta càng ngày càng ít...

Doãn Tân Nguyệt và Vương San Nhi nghe thấy tiếng giãy dụa của chúng ta, vội vàng chạy tới.

Doãn Tân Nguyệt thấy cảnh này liền sợ tới hôn mê bất tỉnh. Vương Phiên Nhi tốt hơn cô một chút, bắt đầu sửng sốt một chút, nhưng lập tức khôi phục bình thường: "Trương đại ca, bây giờ ta nên làm gì bây giờ?"

"Lấy ba lô của ta, trong túi có vàng." Ta nghẹn giọng nói.

Vương Bật Nhi lập tức hiểu ý, nhanh chóng mở ba lô của ta ra, sốt ruột hỏi: "Trương ca, trong túi có nhiều bình lọ lọ như vậy, cái nào mới là hùng hoàng?"

"Cái bình nhựa đó." Ta bị phu nhân trưởng thôn quấn lấy, nói không ra lời, cuối cùng mấy chữ kia giống như là từ trong cổ họng cứng rắn nặn ra vậy.

Vương Bật Nhi luống cuống nhìn vào bình lọ trong tay.

Đột nhiên, nàng giống như hạ quyết tâm rất lớn, đem toàn bộ bột thuốc đều đổ lên trên người ta và Lý Ma Tử.

Quả nhiên đúng như ta dự đoán, tên gọi Hùng Hoàng là khắc tinh của loài rắn. Trong nháy mắt khi đám hoàng phấn rải tới, trưởng thôn và phu nhân của trưởng thôn dường như bị kích thích rất lớn, run lên một cái, sau đó nhanh chóng lướt qua người ta và Lý Ma Tử.

Ta lập tức bay ra hai cước, đá văng bọn họ ra!

Hai chân này ta cơ hồ dùng mười phần sức lực, trực tiếp đem vợ chồng trưởng thôn đá vào trên tường, cho dù là xà linh phụ thân nhất thời nửa khắc cũng đã mất đi sức chiến đấu!

Nhưng ánh mắt của ta cũng bị hoàng phấn hừng hực vẩy trúng, truyền đến đau đớn nóng bỏng, đau đến mức con nhắm chặt hai mắt, muốn mở cũng không mở ra được.

Lý Ma Tử cũng che hai mắt, ai u kêu to.

Vương Bật Nhi gấp đến độ kêu to: "Trương đại ca, các ngươi làm sao vậy?"

Ta nhanh chóng phân tích tình thế trước mắt, lãnh tĩnh nói: "Mangng Nhi, đừng nóng vội. Hiện tại con đi phòng bếp lấy chút tro đáy nồi, lại mang theo hai thanh muối thô."

Ta vẫn nên lựa chọn biện pháp tương đối ôn hòa đối đối phó Xà Linh, dùng trảm quỷ thần song đao mà nói, ta sợ sẽ làm tổn thương tính mạng vợ chồng trưởng thôn.

Nàng lên tiếng, chỉ chốc lát sau ta lại nghe thấy tiếng bước chân vội vã, biết nàng đã trở về.

"Trương đại ca, đồ vật này ta mang đến đây, bây giờ nên làm gì?"

Giọng nói của Vương Bật Nhi mang theo chút nức nở, nha đầu này khẳng định là rất nôn nóng, nếu không với trình độ của nàng, làm sao lại quên những tuyệt chiêu trừ tà trong dân gian này được?

Ta trầm giọng nói: "Bình tĩnh lại, hiện tại con trước tiên đem muối và tro dưới đáy nồi trộn lẫn với nhau, chuẩn bị cơ hội, nhét hai thứ này vào trong miệng vợ chồng trưởng thôn."

Vương Bật Nhi vừa nghe, hơi do dự: "Trương đại ca, ta, ta..."

Đến lúc này mà còn do dự, ta thật sự có chút bực bội. Nhưng lại không thể nổi nóng, đành phải đè nén lửa trong lòng, dịu dàng nói: "Úm Nhi, đừng sợ. Với thân thủ của con thì khẳng định làm được!"

Chương thứ chín trăm tám trăm linh, tự sát Ma âm.

Qua một lúc lâu, ta nghe thấy trong phòng liên tiếp vang lên tiếng đánh nhau kịch liệt, thỉnh thoảng truyền đến thanh âm nũng nịu của Vương Đằng Nhi.

Rốt cục, trong phòng khôi phục yên tĩnh, nàng thở hồng hộc nói: "Trương đại ca, được rồi, hai người kia thu thập yên tĩnh rồi."

Ta khẽ gật đầu, bảo nàng đi lấy chút dầu cải đến. Vương Phiền Nhi "Ồ" một tiếng, nhưng không có hỏi tới, ngoan ngoãn đi tìm dầu cải.

Rất nhanh, ta cùng Lý mặt rỗ dùng đồ ăn tẩy mắt, lại dùng khăn ướt lau đi dầu trơn. Hai mắt rốt cuộc thoải mái rất nhiều, tuy rằng còn có chút đau đớn, nhưng có thể mở ra.

Nháy mắt mở ra, ta không khỏi bật cười.

Vương Bật Nhi rốt cuộc thế nào mà đem tro đáy nồi nhét vào trong miệng vợ chồng trưởng thôn? Nơi này giống như đã trải qua đại chiến thế giới thứ hai, hiện trường hỗn độn không chịu nổi.

Trên mặt nàng cũng dính đầy tro xám và hạt muối đáy nồi.

Ta cười lấy tay lau sạch vết bẩn trên mặt Vương Lạc Nhi. Vào thời khắc tay ta chạm đến gò má nàng, trên mặt nàng rõ ràng lộ ra một mảng hồng sắc thẹn.

Ta lúng túng thu tay lại, cứng rắn nói: "Trên mặt ngươi có cái gì đó, nhanh đi tắm rửa đi!"

Có đôi khi, cự tuyệt một cách tàn nhẫn cũng không phải là vô tình, mà là suy nghĩ cho nàng. Đối với ta mà nói, nàng là một bằng hữu tốt, ta không muốn vì một vài chuyện mà mất đi người bạn tốt này.

Lý Ma Mạt xoa đôi mắt sưng đỏ hỏi ta: "Vừa rồi không phải là phấn hùng hoàng đấy chứ? Sao cứ phải đốt từng đợt, ta cảm thấy mình sắp mù mất rồi."

"Là đá vôi." Ta vừa đi về phía vợ chồng trưởng thôn vừa nói: "Vương Bặc Nhi đem toàn bộ hoàng phấn cùng bụi phấn bay ra."

"Ai ya nghe lời của ta." Lý Ma Tử lè lưỡi kinh ngạc nói: "May mà có ngươi, bằng không ta dùng nước trong rửa mắt, đời này sẽ thành người mù..."

Ta gật gật đầu, không trả lời nữa, ngồi xổm xuống cẩn thận kiểm tra tình huống của vợ chồng trưởng thôn.

Chỉ thấy trên thân hai người mặc dù có vô số vết tích ứ đọng và đánh nhau, nhưng hô hấp rất đều, xem ra đã không sao rồi. Trong lòng ta tối tăm lưỡi, Nhan Nhi xuống tay cũng đủ tàn nhẫn, không hổ là đại tiểu thư Vương gia, thiếu chút nữa đem hai người này đánh đến chết tươi.

Lúc này, ta đột nhiên nhớ tới Doãn Tân Nguyệt, nhớ rõ lúc ta bị tấn công hình như nàng đã ngất xỉu, nhưng giờ không thấy nàng đâu.

Vùng đất trống bên ngoài trống trơn, ta và Lý Ma Tử lục soát toàn bộ gian nhà nhưng không tìm được bóng dáng Doãn Tân Nguyệt.

Ta hỏi Vương Bật Nhi có thấy người nào khả nghi tiến vào không?

Nàng suy nghĩ một chút, vô cùng chắc chắn lắc đầu, nàng nói trừ vợ chồng trưởng thôn bị phụ thân ra thì những chuyện khác đều rất bình thường.

Ta quát to một tiếng không ổn! Có thể là ba con cự mãng kia dùng kế điệu hổ ly sơn, bắt Doãn Tân Nguyệt đi. Ta vội vàng từ trong ba lô lật lên hai đao, rút chân đuổi theo.

Tuy rằng dùng mắt thường không thấy vết tích ba con cự mãng bò qua, nhưng dưới quang mang trên ống đũa tím, một ít vết tích rất nhỏ vẫn không có dấu vết trốn.

Vương Bật Nhi và Lý măm Tử cũng muốn đuổi theo giúp. Ta tên Vương Yến Nhi lưu lại, vừa nhìn thấy vợ chồng trưởng thôn, nàng cũng sẽ không gặp nguy hiểm. Bằng không nếu nàng xảy ra chuyện, ta làm sao báo cáo với Vương lão gia tử đây?

Ta và Lý Ma Tử dọc theo vết tích cự mãng bò qua một mực đuổi tới phía tây thôn. Nơi này có ngọn núi nhỏ, trên núi mọc đầy thảm thực vật, thảm thực vật xanh mượt thoạt nhìn vào ban đêm, có chút dọa người.

Vết tích cự mãng một mực lan tràn lên trên núi, ta và Lý Ma Tử liếc nhau, trực tiếp bám nham thạch leo lên phía trên.

Gió núi lạnh buốt đập vào mặt, từ trong cổ áo rót đến toàn thân, ta lạnh run rẩy, vội vàng quấn chặt y phục trên người.

Bọn ta một đường đuổi theo cự mãng đi tới giữa sườn núi, vết tích đột nhiên biến mất gần một tảng đá lớn!

Ta và Lý Ma Tử đoán chắc việc cự mãng mất tích có liên quan tới tảng đá lớn này, liền cẩn thận quan sát tảng đá này, phát hiện tảng đá này là một khối thạch anh thạch khổng lồ có đường kính chừng hai thước, một nửa lộ ra bên ngoài, một nửa chôn sâu vào trong thân núi.

Xung quanh Thạch Anh còn rất nhiều tiền đốt hương và giấy, có lẽ do quanh năm bị hương khói hun sấy, mặt ngoài hòn đá bị hun đen sì, đưa tay sờ một tầng dầu.

Dựa vào nhiều năm kinh nghiệm, ta cảm ứng được trên tảng đá có một cỗ chấn động âm khí mãnh liệt!

Ba con cự mãng này sau khi chết đã có thể không vào luân hồi, ở Âm Nhân thôn tiếp tục làm ác, nhất định là bám vào trên vật thượng năm nào đó, ta hoài nghi vật kia chính là thạch anh thạch trước mắt này!

Chẳng biết tại sao, bổng xanh tím đột nhiên lành lạnh. Ta dùng sức vỗ phần đuôi của ống đũa, giống như lúc nhỏ, lúc ống đũa không có điện, đập hai cái, lại có thể sáng trong chốc lát.

Nhưng lần này không dùng được đèn đũa mà lóe lên ánh sáng yếu ớt mấy lần, cuối cùng vẫn tắt. Ta gấp đến độ trán đổ mồ hôi lạnh, Doãn Tân Nguyệt còn chưa tìm được, chậm trễ thêm một phút sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Hắc ám nồng đậm khiến ta cảm thấy tuyệt vọng, trong lo lắng ta sẽ mở cổ họng hô to tên của Tân Nguyệt, trả lời chỉ có tiếng vọng của sơn cốc.

Ta ảo não đá vào cục đá dưới chân, cơn tức giận trút lên người chúng nó. Hòn đá bị ta đá bay ra phụ cận trên cây khiến cho lá cây xào xạc cả lên.

Lý Ma Tử đột nhiên đè lại, khẩn trương nói: "Tiểu ca Trương gia, đừng động. Ngươi nghe đi, giống như có giọng nói."

Ta dừng tay, vểnh tai cẩn thận lắng nghe, quả nhiên phát hiện dưới Thạch Anh Thạch truyền đến âm thanh yếu ớt.

Giọng nói tuy rất nhỏ nhưng ta vẫn nghe ra, đó chính là giọng của Doãn Tân Nguyệt!

Ta dùng sức bú sữa, muốn đẩy tảng đá lớn kia ra, Lý Ma Tử cũng nghiến răng nghiến lợi dùng bả vai áp sát về phía trước.

Mặc kệ ta và Lý Ma Tử dùng lực như thế nào, tảng đá kia giống như mọc rễ, không chút sứt mẻ!

Dưới tảng đá mơ hồ truyền đến tiếng khóc của Doãn Tân Nguyệt, ta càng bạo khổng lồ hơn, đỏ mắt điều chỉnh hô hấp, đánh thức Uyển Mẫn lực nơi đáy lòng.

Nhưng mà, luôn lấy lực lượng thủ thắng Uẫn Thần lực cũng không có tác dụng, bàn tay ta mài cũng không có một chút tác dụng nào.

Tảng đá này ít nhất cũng phải nặng mấy tấn, hơn nữa còn có từng tầng âm khí đè lên bên trên, căn bản không phải sức người có thể lay động được!

Lý Ma Tử ôm lấy ta, hét lớn bên tai: "Tiểu ca Trương gia, tỉnh táo, ngươi làm vậy không cứu nổi đệ muội đâu."

Ta bị Lý Ma Tử rống lên một tiếng, chậm rãi khôi phục lý trí. Hắn ngồi xổm bên cạnh tảng đá, ngẩn người, tảng đá kia phảng phất như đang cười nhạo ta, nói ta là đồ đần, ngay cả lão bà của mình cũng không bảo vệ được.

Cảm xúc vừa mới bình phục lại một lần nữa bị khơi dậy.

Lửa giận trong lòng ta càng lúc càng lớn, hận không thể hủy diệt tất cả những thứ bên cạnh mình!

Dần dần, thanh âm Lý Ma Tử biến mất bên tai, trong đầu ta chỉ có một âm thanh đang không ngừng lẩm bẩm: "Ngươi thật vô dụng, vợ ngươi bị Xà Linh bắt đi rồi, Xà Hội kia nuốt vợ ngươi, biến vợ ngươi thành một đống xương. Ha ha, Trương Cửu Lân, ngươi ngay cả gối thêu hoa cũng không tính là..."

Ta hét lớn một tiếng, liều lĩnh chạy lên đỉnh núi, Lý Ma Tử đuổi theo ở phía sau, lớn tiếng la lên tên của ta. Ta tựa như không nghe thấy gì, chỉ dùng Trảm Quỷ Thần song đao không ngừng chém vào lá cây xung quanh.

Chờ ta chạy đến đỉnh núi, nhìn vào bầu trời đêm u ám, ngược lại sinh ra một loại cảm giác vô lực.

Ta nghĩ ra rất nhiều chuyện, nhớ tới Long Tuyền sơn trang, nhớ tới gia gia, nhớ tới Bạch Mi thiền sư và Thử tiền bối chết, trong phút chốc ta cảm giác mình thật sự vô dụng, còn sống đã là vô nghĩa.

Lúc này, trong đầu ta lại vang lên âm thanh mang theo ma lực kia, âm thanh kia đang không ngừng hấp dẫn ta, nhảy xuống theo lối này, tất cả thống khổ đều mất hết! Nhảy xuống, nhảy xuống...

Ta như một người gỗ, từng bước từng bước đi tới vách núi.

Gió núi xen lẫn sóng khí lạnh lẽo thổi ta lảo đảo sắp đổ, lúc này trong đầu ta chỉ có một ý niệm, đó chính là nhảy xuống!

Một chân của ta đã bước ra ngoài, hơn phân nửa thân thể treo ở không trung. Đang lúc ta sắp bước ra một chân khác, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng phật hiệu!

Chương thứ chín trăm tám, Xà Nữ Nhi Xà.

Phật hiệu kia mang theo vô tận từ bi, trong nháy mắt khiến ta bừng tỉnh!

Ta lập tức lùi lại phía sau nhưng đáng tiếc đã muộn, cả người trọng tâm bất ổn ngã xuống vách đá.

Trong lúc cấp tốc rơi xuống, ta không ngừng niệm tụng Đạo Đức Kinh, đem đồ vật tà ác trong đầu đuổi ra ngoài, sau đó nắm thật chặt Trảm Quỷ Thần song đao, dùng hết khí lực cuối cùng đâm về vách đá dựng đứng.

Song đao Trảm Quỷ Thần quả nhiên không làm ta thất vọng, như đậu hũ cắt đậu hũ, thoáng cái đâm một phát vào vách đá, vững vàng cắm vào trong vách đá. Nhưng vết thương trên bàn tay cũng lần nữa nứt ra, đau đến toàn thân ta toát ra mồ hôi lạnh.

Vì mạng sống, ta chỉ có thể cố nén đau nhức kịch liệt bắt lấy song đao, ta cũng không muốn bị vỡ thành thịt vụn.

Bây giờ hy vọng duy nhất của ta chính là Lý Ma Tử. Ta cất cao giọng, ngửa cổ hô to: "Lý Ma Tử, Lý Ma Tử."

Mấy tiếng hô liên tục, trừ vài tiếng côn trùng từ trong núi truyền đến, một chút tiếng người cũng không có. Ta không khỏi có chút lo lắng, Lý Ma Tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ hắn cũng gặp chuyện gì?

Nếu quả thực là như vậy, vậy ta thật sự là khóc không ra nước mắt, giờ phút này tình trạng của ta hoàn toàn có thể dùng một câu thành ngữ để hình dung: Tên mỗi ngày không hợp, gọi là Địa Bất Linh.

Ta chỉ có thể kiên trì chờ đến hừng đông. Chờ đợi là dài dằng dặc, cũng là mài người, có vài lần ta thiếu chút nữa cũng không kiên trì nổi. Nhưng vừa nghĩ tới Doãn Tân Nguyệt còn chưa rõ tung tích, Lý Ma Tử chưa biết sinh tử. Ta lập tức khôi phục tinh thần, cắn răng nói cho mình biết mình có thể tiếp tục chống đỡ.

Cuối cùng, phía đông dần dần nổi lên màu trắng bạc, trời cũng sắp sáng.

Trời vừa rạng sáng, ta mới phát hiện ra nguyên lai mình treo ở giữa sườn núi, lại không biết qua bao lâu, ta nghe thấy được chung quanh có tiếng cuốc.

Ta lập tức giật cổ họng hô to: "Cứu mạng!"

Chỉ chốc lát sau, một trận tiếng bước chân hỗn độn đi tới bên vách núi, mấy nông dân lên núi làm việc nhô đầu ra phát hiện ra ta.

Người trong núi quả nhiên kinh nghiệm phong phú, bọn họ dùng dao bổ củi mài một bó lớn dây leo, bện thành một cái lưới lớn, cứu ta ra.

Ta ngay cả thanh âm cảm tạ, đồng thời nhờ bọn họ hỗ trợ tìm một chút Lý Ma Tử.

Chúng ta tìm kiếm dọc theo đường núi, cuối cùng cũng phát hiện một chuỗi dấu chân hỗn độn. Theo dấu chân đuổi tiếp, Lý Ma Tử ngất trên đường nhỏ. Trên tay hắn luôn là vết thương do cành cây cào rách, vết thương loang lổ.

Ta nhờ mấy nông dân kia cõng Lý Ma Tử xuống núi, đáp ứng xong sẽ thâm tạ, còn ta quyết định tiếp tục ở lại trên núi, ta nhất định phải cứu được Doãn Tân Nguyệt.

Tối hôm qua sắc trời quá đen, ta không thể nhìn kỹ bộ dáng hòn đá lớn kia, hiện tại thấy rõ ràng, hòn đá kia đích xác lộ ra một mảng quỷ dị! Nói nó màu trắng nhũ thạch anh thạch, nhưng bề ngoài lại giống như cọc gỗ. Nói nó là cọc gỗ, nhưng bề ngoài nó lại cứng rắn như đá.

Ta nhớ tối qua giọng nói của Doãn Tân Nguyệt là truyền ra từ dưới tảng đá, vội vàng tới gần hô vài tiếng, nhưng lần này không có ai trả lời.

Ta nhíu mày, nghĩ thầm chẳng lẽ tối hôm qua ta đã nghe nhầm?

Lúc này ta đột nhiên phát hiện sau lưng Thạch Anh Thạch có một gốc cây non xanh mơn mởn, ta khom người đi tới, hái một mảnh lá cây cẩn thận phân biệt một chút, sau đó đặt lên chóp mũi nhẹ nhàng hít hà.

Vừa ngửi một cái, trong lòng ta ngay lập tức đã nắm được đáy lòng!

Hừ lạnh một tiếng nói: "Ngày hôm qua đã quá sốt ruột, vậy mà thiếu chút nữa đã gặp Xà Linh."

Nói xong quay người xuống núi, quyết định chuẩn bị một số thứ cần dùng, lại cùng Vương Bặc Nhi lên núi thu thập cái gọi là xà linh.

Lúc này, ta bỗng nhiên nhớ tới lúc tối hôm qua bị thanh âm kia mê hoặc, đột nhiên nghe được tiếng niệm phật, tiếng phật hiệu này tựa hồ chính là phật thân ngồi trong vại đang nhắc nhở ta, chẳng lẽ vị Nhục Thân Phật ngồi trên vạc này cũng ở trên ngọn núi này?

Nghĩ tới đây, đáy lòng ta yên tâm hơn rất nhiều.

Ta nhìn mây trắng trên trời cầu nguyện, hy vọng Doãn Tân Nguyệt không có việc gì, nhất định phải chống đỡ đến lúc ta trở về cứu nàng.

Sau đó ta vừa lăn vừa bò xuống núi, khi trở lại nhà trưởng thôn, lại bất ngờ phát hiện ông chủ Bạch gia đã đến.

Hắn đưa ngón tay chỉ lên trời: "Sợ làm trễ nải chuyện của các ngươi, nên không đi đường núi, tiêu tiền thuê một chiếc xe trống bay vào thôn."

Ông chủ họ Bạch nói rất tùy ý nhưng nghe trong tai ta lại cảm động như vậy.

Gã cũng là người ưa giang hồ, không dông dài nửa câu mà dẫn chúng ta tới chỗ Bạch lão thái gia.

Bạch lão thái gia như tên, mang theo một bộ Kim Ti Lão Hoa Kính dài chừng ba tấc, trên mặt tang thương tràn đầy nghiêm túc, chống gậy đánh xe ở đại sảnh Bạch gia chờ chúng ta!

Ta sốt ruột đi cứu Doãn Tân Nguyệt, cũng không muốn nhiều lời, vào cửa liền chắp tay nói: "Bạch lão gia tử, ngài có biết chuyện Xà Linh trong thôn và ngồi trong vại thịt Phật không?"

Bạch lão thái gia khẽ nhíu mày: "Lão nhân thì biết một chút..."

Nói xong câu đó, hắn cũng không nói tiếp nữa, mà bưng chén trà lên chậm rãi thưởng thức trà.

Từ câu trả lời của hắn, ta nhanh chóng đoán được Bạch lão thái gia đang trách tội ta không đủ lễ nghĩa. Nếu Bạch lão thái gia không mở miệng, đừng nói ngồi vại nhục thân Phật, ngay cả Doãn Tân Nguyệt cứu không được cũng khó nói.

Nghĩ đến tầng này, ta ép buộc chính mình tỉnh táo lại, cung kính kính vái Bạch lão thái gia một cái đại lễ: "Mong Bạch lão thái gia vui lòng chỉ giáo, vãn bối nhất định sẽ hậu tạ!"

Bạch lão thái gia thấy ta thức thời, khuôn mặt già nua dần dần chậm lại.

Hắn đặt chén trà xuống, cẩn thận hỏi: "Tiểu tử, vì sao ngươi lại hỏi thăm chuyện ngồi liệt ca nhục thân Phật?"

Tiếp theo ta sẽ gặp chuyện gì ở Âm Nhân thôn sau đó, vốn là nguyên bản ta có nói với Bạch lão thái gia một lần, cũng cho thấy Doãn Tân Nguyệt rất có khả năng bị xà linh bắt đi. Cho nên ta hy vọng có thể tìm được vị trí Nhục Thân Phật ngồi vại, đánh lui Xà Linh.

Tối hôm qua ta bị Xà Linh nhiễu loạn tâm trí, thiếu chút nữa rơi xuống vách núi ngã chết, thời khắc mấu chốt là một tiếng phật hiệu nhắc nhở ta!

Ta nghĩ cái tiếng phật hiệu này hẳn là do Nhục Thân Phật phát ra, khi còn sống Vô Ngôn pháp sư là một vị cao tăng đắc đạo, sau khi chết còn phải bảo vệ thôn dân bình an. Tự nhiên có tình cảm phổ độ chúng sinh, ông ta nhất định là khắc tinh của Xà Linh.

"Ai ui!"

Bạch lão thái gia nghe xong sửng sốt hồi lâu, thở dài một hơi thật sâu, run rẩy chống quải trượng lên nói: "Đây có lẽ là ý trời.

Sau đó ông giảng giải cho chúng ta một truyền thuyết trong thôn.

Tương truyền, nguyên lai thôn này cũng không gọi là Âm Nhân thôn, mà gọi là Phong Thu thôn, trong thôn nam cày ruộng nữ dệt, từng nhà đều sống đơn giản mà vui vẻ.

Lúc đó trong thôn có một người trẻ tuổi tên là Phương Đà, Phương Đà làm người thật thà chất phác, dáng dấp tuấn tú lịch sự, đến độ tuổi kết hôn, người trước mà nói đều nhanh đạp phá bậc cửa nhà hắn, nhưng Phương Đà lại chướng mắt một người.

Sau đó, mọi người mới biết được, thì ra Phương Đà đã sớm có lòng với người.

Mỗi ngày hắn đều tự tay nấu xong đồ ăn, đến ngọn núi phía tây thôn gặp người trong lòng.

Cha mẹ Phương Đà biết được con trai mình có đối tượng, vô cùng vui mừng, liền la hét bảo Phương Đà đưa con gái về nhà, đặt xong hôn sự, vì Phương gia mà khai chi tán diệp. Nhưng mỗi lần Phương Đà đều tìm các loại lý do thoái thác.

Thời gian lâu dần, trong thôn bắt đầu xuất hiện đủ loại tin đồn, có người nói đối tượng của Phương Đà là yêu quái, cho nên không dám gặp người. Còn có người nói, Phương Đà ở trong núi gặp tà, bị nữ quỷ mê hoặc...

Lão hai người vô cùng lo lắng cho con trai mình, cuối cùng có một ngày, quyết định lén lút theo con lên núi.

Sau khi theo dõi nửa canh giờ, lão nhị rốt cục đã gặp được người trong lòng con trai. Phương Đà cùng cô gái kia ngồi bên cạnh một cây hòe lớn dựa sát vào nhau, nhìn ra được tình cảm của hai người trẻ tuổi rất tốt.

Hai ông lão thấy cô gái kia cực kỳ xinh đẹp, vui vẻ đến không ngậm miệng vào được, vội vàng tiến lên kéo nhà với cô bé kia.

Nữ hài cũng không nhận sống, có thể nói tất cả mọi người đều rất hợp ý nhau.

Rất nhanh, dưới sự thúc giục của hai người già, nữ hài đã đồng ý kết hôn với Phương Đà. Ngày hôn lễ là tết tết Chính ngọ, trong thôn có uống rượu ngon để rắn rịn chuột, bởi vậy trên bàn rượu đều là rượu vàng.

Ai ngờ sau khi nữ hài uống xong hoàng tửu lại biến thành một con quái vật đầu người mình rắn, cái đuôi lớn màu đen và mãng xà không khác nhau chút nào!

Cây hòe không còn tồn tại thứ chín trăm tám mươi hai.

Mọi người trong thôn hoảng sợ, dồn dập cầm lấy liêm đao truy sát xà tinh, cuối cùng nàng ta mang theo cả người đầy vết thương trốn thoát.

Nghe nói một buổi tối sau đó, Xà Tinh còn trở về tìm Phương Đà hỏi hắn có nguyện ý sinh sống cùng mình đến thâm sơn hay không? Phương Đà sớm đã sợ hãi, đương nhiên là không muốn.

Con rắn kia lập tức đau lòng rời đi, sau đó không biết vì sao, trong thôn bắt đầu xảy ra đủ loại chuyện lạ, hài tử mà thai phụ sinh ra đều là nữ hài, mời vô số lang trung, ăn vô số phương thuốc cũng không có tác dụng.

Mà nam nhân trong thôn cũng từng người từng người bắt đầu tự tàn, các loại thủ đoạn tự hại mình, ví dụ như dùng rìu chém đứt ngón tay mình, dùng kìm nhổ hàm răng của mình, dùng dao cắt cánh tay của mình. Tóm lại vô cùng thê thảm, giống như luyện ngục chốn nhân gian, trong thôn mời đạo sĩ tới, các đạo sĩ đều nói là rắn tinh quái kia, lại không thể làm gì được.

Sau đó theo nữ nhân trong thôn càng ngày càng nhiều, nam đinh càng ngày càng ít, thôn cũng đổi tên thành: Âm Nhân thôn...

Qua vài chục năm, có một vị cao tăng vân du tứ hải Vô Ngôn pháp sư nghe nói chuyện này, vì giải cứu bách tính trong thôn, liền chủ động viên tịch, cũng lưu lại di ngôn để đệ tử biến di thể của mình thành ngồi vị trí thân phật, chôn dưới tàng cây hoa hòe, dùng trấn tà khí.

Nhắc tới cũng kỳ quái, từ khi ngồi vại thịt Phật chôn vào thôn, Âm Nhân thôn không lần nào xuất hiện chuyện lạ nam nhân tự tàn.

Nam nhân sẽ tự hại mình, năm chữ này nháy mắt khiến ta nhớ tới tao ngộ tối hôm qua giữa mình và Hà Vĩnh Phúc.

Bạch lão thái gia thở dài một tiếng, cúi đầu nói: "Thế nhưng gần hai năm không biết vì sao, sự kiện thôn dân tự tàn lại bắt đầu xảy ra, năm ngoái là một người, đến năm nay đã biến thành ba người!"

Câu chuyện này cũng không tính là quá kinh khủng, thậm chí còn mang theo vẻ thê lương của câu chuyện cổ xưa, ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng cho lắm.

Đột nhiên ta nhìn thấy ông chủ họ Bạch, linh quang lóe lên hỏi: "Bạch lão gia tử, nếu như ngươi nói như vậy, tất cả những cô bé trong thôn từ khi triều Thanh, Càn Long bắt đầu sinh ra đều là những cô gái.

Ông chủ Bạch kia, sinh ra ở thôn này à?"

Bạch lão thái gia nhìn ông chủ Bạch, trong ánh mắt lập loè ra sự thương yêu vô hạn: "Tiểu Bạch là ta nối tiếp nhau từ chỗ thân thích viễn phòng, thậm chí ngay cả ta cũng là lần lượt tới, chính là vì người kế tục mạch này của Bạch gia..."

Nghe xong toàn bộ chuyện xưa, ta kết luận kẻ lén lút kia chính là xà tinh.

Thế nhưng kỳ quái chính là, trong miệng Bạch lão thái gia lại có một con xà tinh, mà chúng ta lại gặp được ba con, trong đó khẳng định còn có ẩn giấu chân tướng nào đó!

Ta có loại dự cảm mãnh liệt, chỉ có vạch trần những chân tướng này, mới có thể tìm tới vị trí Nhục Thân Phật ngồi trong vạc.

Giữa lúc ta đang mê man, Vương Loan Nhi mang theo Hà Vĩnh Phúc tỉnh táo lại, còn có vợ chồng trưởng thôn cùng đi Bạch gia.

Nhìn thấy Vương Bật Nhi, ta đột nhiên nhớ tới một đầu mối trọng yếu.

Nàng đã từng nói, dựa theo những tin tình báo nàng đạt được thì vị Phật thân thể ngồi trong vại được chôn dưới gốc cây hòe già ở cổng thôn, vừa nãy Bạch lão thái gia cũng đã chứng thực điểm này.

Thế nhưng, từ lúc chúng ta vào thôn đến giờ cũng chưa từng nhìn thấy cây hòe kia nha.

"Lão gia tử, xin hỏi cây hòe trong câu chuyện kia hiện ở nơi nào?"

Ta rất không quen cách nói chuyện của loại người kém cỏi này, nhưng hết cách rồi, ai bảo Bạch lão thái gia cứ bộ dạng như vậy chứ!

Bạch lão thái gia lắc đầu: "Ta đánh nhỏ nên từng nghe một gốc hòe như vậy, nhưng chưa bao giờ thấy qua."

Ta nghe xong cùng Vương Lung Nhi liếc nhau, không khỏi có chút uể oải, manh mối duy nhất đã đứt mất...

Từ nhà Bạch lão thái gia đi ra, ta và Phiền Nhi, Lý Ma Tử, Bạch lão bản trực tiếp lên núi.

Phàm là nơi có âm vật, tất sẽ có âm linh xuất hiện.

Ba Xà Linh kia biến mất trên ngọn núi tối qua không thấy gì nữa, trực giác nói cho ta biết Xà Linh hẳn phải ở cùng một chỗ với Nhục Thân Phật ở trong vạc này.

Dọc theo đường nhỏ, chúng ta nhanh chóng tìm được khối thạch anh thạch màu trắng cực lớn. Ta chỉ vào đá hỏi ông chủ trắng, vì sao các thôn dân lại muốn tế bái thứ này?

Ông chủ Bạch nói cho ta biết, hắn cũng không rõ cụ thể là vì cái gì, nhưng bắt đầu từ thế hệ trước, nhà ai có bệnh nặng, hoặc là trong nhà không thuận, đều đến trước tảng đá này cúi đầu, về phần linh nghiệm linh thức, sẽ không ai nói trúng.

Lý Ma Tử là người nóng tính, hắn thấy ta nhìn chằm chằm vào tảng đá không ngừng, vội vàng như kiến bò trên chảo nóng: "Ta nói này Trương tiểu ca, ngươi sao còn nhìn chằm chằm vào tảng đá kia không tha? Đệ muội đến bây giờ còn chưa có tin tức, ngươi sao không sốt ruột? Nhanh tìm con Xà Linh kia đi."

Ta làm bộ không nghe thấy, xoay người lại, chỉ vào mầm cây nhỏ mình phát hiện lúc trước hỏi: "Ông chủ họ Bạch, ngươi có biết đây là cây non gì không?"

Ông chủ trắng tiến lên quan sát tỉ mỉ, vô cùng khẳng định gật đầu nói: "Đây là cây hòe."

Ta không nói hai lời rút ra song đao Trảm Quỷ Thần, cắt qua cánh tay của mình, dùng lưỡi đao dính đầy máu tươi chém vào trên tảng đá lớn.

Hiện tại ta có thể khẳng định, đây không phải là một tảng đá nữa, mà là gốc cây hòe được âm khí cường đại bao quanh!

Cây hòe mặt ngoài luân lờ mờ có thể thấy được, toàn bộ cái cọc ước chừng có hai ba người trưởng thành ôm ấp to như vậy, vùi thật sâu vào lòng đất. Bởi vì toàn bộ cái cọc hòe giống như bị bạch hóa bệnh, lại thêm quanh năm bị hương hỏa thiêu đốt, ta mới nghĩ lầm nó là tảng đá.

Đêm qua tâm thần của ta bị ảnh hưởng, thiếu chút nữa nhảy núi tự sát, cũng là lạy cây hòe này ban tặng.

Suy đoán của ta rất đúng, khoảnh khắc đao khí trảm quỷ thần song đao đánh ra, trong gốc hòe truyền đến tiếng kêu rên thống khổ.

Tiếng quỷ kêu thê lương vang vọng bầu trời, tựa hồ muốn xuyên thủng màng nhĩ người ta.

Ta vận song đao không ngừng chặt chém, cọc gỗ hòe bị song đao chém qua, chảy ra máu dinh dính.

Tiếng khóc nức nở từ trong khe hở bị chém đứt trút ra, khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, mỗi tiếng khóc lại như là một mũi châm bạc đâm vào trái tim của mọi người đau nhức kịch liệt!

Bạch lão bản là người không có sức chống cự nhất trong chúng ta, tiếng khóc cùng một chỗ, sắc mặt tái mét bịt kín ngực mình lại.

Một lát sau, hắn liền không chịu nổi, oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm.

Vương Bật Nhi và Lý mặt rốt cục cũng bị tiếng khóc này làm cho phiền muộn không thôi. Nhất là Lý mặt rỗ, như là bị người bóp chặt yết hầu, khuôn mặt đỏ bừng, hai tay giống như người chết nước vung vẩy lung tung.

Lúc này dưới chân núi truyền đến chi chít tiếng bước chân.

"Các ngươi đang làm gì đó?" Một tiếng quát cắt đứt động tác của ta.

Ta thu hồi Trảm Quỷ Thần song đao, theo bản năng nhìn xuống chân núi, cảnh tượng trước mắt khiến ta nhìn quen mắt đến mức giật mình.

Chỉ thấy một đám người tay cầm cuốc, liêm đao, búa, nông dân, cũng chính là người ở Âm Nhân thôn, từ bốn phương tám hướng bao vây chúng ta, người hô to về phía chúng ta chính là trưởng thôn.

Các thôn dân mỗi người đều sắc mặt bất thiện giơ lên vũ khí trong tay, hai mắt đỏ bừng trừng chúng ta.

"Lập tức dừng tay." Trưởng thôn chỉ vào cái mũi của ta hét lớn: "Đây chính là Phong Thủy Thạch của Âm Nhân thôn chúng ta, ngươi dám phá hư tảng đá này, toàn bộ thôn chúng ta có thể chặt ngươi, tin không?"

huyễn cảnh thứ chín trăm tám mươi ba....

Tiếng nói của trưởng thôn vừa dứt, thôn dân phía sau ông dồn dập nâng vũ khí trong tay lên quá đỉnh đầu, giống như là hổ ăn thịt người vậy, mà chúng ta thì lại là người xâm lược lãnh địa của bọn họ.

Ta hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần chúng ta hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ sẽ xé chúng ta thành từng mảnh nhỏ ngay!

Cùng sơn ác thủy xuất chúng, ta không cách nào cùng đám thôn dân mê tín này giải thích, đây căn bản không phải phong thủy thạch, bất quá chỉ là một gốc cây hòe, nếu như không giải quyết cái này cây hòe, sợ rằng trong thôn người tự hại mình sẽ càng ngày càng nhiều.

"Mọi người nghe ta nói, vị Trương lão bản này là bạn tốt của ta."

Thời khắc giằng co, ông chủ Bạch đứng ra chắn trước mặt chúng ta: "Hắn là cao nhân, có thể giải quyết vấn đề thôn chúng ta trăm năm qua không sinh nam hài tử."

Ta mới muốn cảm tạ ông chủ Bạch, nhưng câu nói cuối cùng của y lại làm ta triệt để choáng váng, đây là đâu chứ, ta có thể đối phó với âm vật, nhưng ta không thể để mặc cho người ta sinh con đẻ cái được!

Ta kinh ngạc nhìn ông chủ họ Bạch, vừa định mở miệng giải thích thì ông chủ họ Bạch lại liếc ta một cái.

Mà lúc này, Lý Ma Tử cũng tới góp vui: "Trưởng thôn, ta vỗ lương tâm nói chuyện, tối hôm qua ngươi và vợ ngươi trên thân quỷ, là chúng ta cứu ngươi đúng không? Còn có Liên Mỹ chất tử của ngươi Hà Vĩ Phúc, cũng là chúng ta cứu chứ?"

Nghe Lý Ma Tử nói vậy, cây búa trong tay trưởng thôn vốn đang giơ lên cao, giờ phút này chậm rãi hạ xuống.

"Các ngươi..."

Trưởng thôn giống như hạ quyết tâm rất lớn, yếu ớt hỏi: "Thật có thể giải quyết chuyện thôn chúng ta không sinh nam hài tử sao?"

Lý Ma Tử thấy có hi vọng, vội vàng tiến lên đốt một cột khói cho trưởng thôn, thề son sắt cam đoan: "Đương nhiên là có thể, những thứ khác không nói, vị Trương đại sư này chính là cao nhân đến tám trăm vạn cũng không mời được! Ngay cả ông chủ Bạch gia cũng lăn lộn cùng hắn, hắn vừa ra tay, Xà tinh kia chắc chắn hoàn toàn con cháu."

Thôn dân tức giận nghe Lý Ma Tử nói xong, bắt đầu châu đầu ghé tai, ta thấy tâm tình của bọn họ có chút hòa hoãn, vội vã rèn sắt khi còn nóng nói: "Các hương thân xem đi, khối này cũng không phải là Phong Thủy Thạch, mà là cây hòe tinh thành. Nhìn thấy máu trên mặt đất chưa? Tảng đá bình thường có thể chảy máu không?"

Thôn dân hồ nghi đánh giá máu đen trên mặt đất, ta biết chỉ thiếu một chút là có thể thuyết phục bọn họ, như vậy không chỉ có thể hàng phục yêu nghiệt dưới cây hòe, hơn nữa còn có thể thuận lợi mang đi Nhục Thân Phật ngồi trong vại.

"Ai biết hắc huyết kia có phải do các ngươi bôi lên hay không?"

Một thôn dân nghi ngờ nói.

Thôn dân vốn đang an tĩnh lại bắt đầu xôn xao, dồn dập phụ họa: "Đúng vậy! Này cũng không có ai trông thấy a!"

Ta ở trên cao cao giơ lên hai thanh đao của Trảm Quỷ Thần, dùng hết khí lực toàn thân bổ xuống, trong tích tắc lưỡi đao bổ ra cọc cây hòe bắn ra không ít tia lửa, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Liên tiếp tiếng kêu thảm thiết đau đớn từ dưới đáy Hòe thụ truyền ra, máu đen ồ ồ toát ra.

Quả nhiên, một tiếng vang thật lớn này làm cho thôn dân đang xôn xao hoàn toàn ngây dại, vẻ mặt mỗi người còn mang theo một chút sợ hãi cùng kinh khủng.

Không biết là ai hô to một tiếng: "Quỷ a!"

Bọn họ giống như ong mật bị lửa thiêu đốt, như ong vỡ tổ chạy về phía chân núi.

Đột nhiên, máu đen phun ra từ dưới đáy cây hòe, giống như suối phun cỡ lớn. Bốn người chúng ta gần nhất, bị phun một thân máu đen, trên quần áo vừa tanh vừa hôi, mắt cũng sắp không mở ra được.

Hơn nữa trên đường xuống núi cũng không ngừng truyền đến tiếng kêu ai u, ta lấy tay lau mặt, hai mắt miễn cưỡng mở ra một khe hở.

Ta đi xuống dưới núi xem xét, phát hiện thôn dân vừa rồi sợ tới mức nhao nhao chạy về giờ phút này ngay cách đó không xa, giống như đụng phải một bức tường vô hình, tất cả đều chen chúc cùng nhau, ngã thành một đoàn.

Vương Bật Nhi hét to một tiếng, chỉ vào dưới đất nói: "Trương ca, mau xem."

Ta nhìn theo hướng Vương Hấn Nhi chỉ, phát hiện tầng tầng máu đen đã không còn dưới bắp chân của chúng ta, hơn nữa càng ngày càng nhiều.

Dựa theo tốc độ tăng trưởng của hắc huyết, ta nghĩ chúng ta sẽ sớm bị nó nhấn chìm.

"Mau chạy lên đỉnh núi!" Ta gọi một tiếng, nhấc chân liền túm Vương Bặc Nhi liều mạng leo lên. Lý Ma Tử và lão bản chăm chú theo sau ta.

Có một số thôn dân nghe được tiếng la của ta, cũng đi theo, nhưng thôn dân khác vẫn khăng khăng muốn xuống núi.

Trên chân dính vết máu dinh dính giẫm ở trên lá khô sẽ trơn, tăng thêm tay của ta bị thương chưa lành. Nhiều lần thiếu chút nữa ngã sấp xuống, vết thương trên tay lại căng ra vài phần, đau đến ta hít một hơi khí lạnh.

Mấy người bọn ta ở phía trước không ngừng chạy, cũng không biết chạy bao lâu. Cuối cùng ta không chạy nổi nữa, tựa vào một thân cây thở hổn hển.

"Lý mặt rốt cục chúng ta chạy bao lâu rồi?" Ta gắt gao nhìn sắp tới ngọn núi trước mắt, thở nở hỏi.

Qua thật lâu, cũng không nghe thấy hồi đáp, một cỗ cảm giác không tốt trong nháy mắt bao phủ toàn thân ta.

Ta ngay cả vội vàng quay đầu nhìn lại, vừa nhìn một cái liền dọa ta nhảy dựng, phía sau ta không có một bóng người!

Lý Ma Tử, Bật Nhi và lão bản cũng đã biến mất không thấy.

Thậm chí những thôn dân kia cũng không thấy, ngay cả cây cối xung quanh cũng giảm bớt rất nhiều, yên tĩnh đến đáng sợ.

Xung quanh ngoại trừ tiếng gió thổi lá cây xào xạc ra thì không còn âm thanh nào khác cả. Ta một lần lại một lần hô tên của đám người Lý Ma Tử, nhưng ngoại trừ gió núi gào thét thổi qua, ta không nghe được bất cứ thứ gì đáp lại.

Trong lúc ta điên cuồng la lối, chợt giật mình cảm thấy xung quanh cây cối xuất hiện từng khuôn mặt tươi cười vặn vẹo.

Nhưng khi ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tươi cười kỳ dị đó thì những khuôn mặt tươi cười đó lại nhanh chóng biến mất, rất giống thụ tinh đằng quái trong《 Tây Du Ký Ký 》.

Ta mơ hồ mà lại bối rối đứng ở đằng kia, liều mạng khuyên bảo mình phải bình tĩnh!

Khi ta bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, hoài nghi mình gặp phải quỷ đánh tường, lập tức yên lặng đọc một lượt Đạo Đức Kinh. Thế nhưng xung quanh không có bất cứ biến hóa gì, ta liều mạng chạy lên đỉnh núi, kết quả mỗi lần đều trở lại điểm.

Khi ta trở lại điểm xuất phát, mới mắng mình một tiếng "Đồ đần".

Cho tới giờ phút này, ta mới ý thức được đây không phải là quỷ đả tường. Ta và Lý Ma Tử, ông chủ trắng bọn họ cùng nhau lên núi, nếu như là quỷ đả tường, như vậy bốn người chúng ta hẳn là ở cùng một chỗ, mà không giống như bây giờ không thấy bóng dáng những người khác.

Ta nhìn kỹ hoàn cảnh chung quanh, suy đoán có thể là gặp ảo cảnh, xà linh giỏi về mê hoặc tâm trí người khác trong mộng, cũng giỏi về chế tạo ảo cảnh.

Ảo cảnh là một không gian khác tồn tại trên thế gian, trong ảo cảnh, tuy tất cả đều là giả, nhưng người rơi vào ảo cảnh lại là thật!

Giờ phút này ta có chút nhớ lão đạo mũi trâu của Thanh đạo trưởng, hắn là cao thủ huyễn thuật hàng đầu trên đời này, khẳng định có thể trong vài phút phá vỡ huyễn cảnh này!

Đột nhiên, cảnh vật trước mắt của ta biến hóa nhanh như chớp. Cây cối, hoa, cỏ đều không thấy, thay vào đó là một đại địa trống trải, yên tĩnh đáng sợ nhất trước khi bão tố ập đến.

Cũng không lâu lắm, thanh âm "Tê tê" từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, ta đã bị vô số rắn bao vây. Những con rắn năm màu sặc sỡ, hai mắt đỏ bừng như máu. Trong đôi mắt đỏ bừng kia ẩn chứa vô tận thù hận, dường như muốn hóa thành cừu hận chi hỏa, đốt cháy ngăn cản tất cả trở ngại trước mặt chúng!

Chương thứ chín trăm tám mươi tư đại chiến Nhân Xà!

Hồi tưởng lại kiếp sống âm vật nhiều năm của mình, ta nhịn không được lắc đầu cười khổ, không thể tưởng được chính mình không bị Long Tuyền sơn trang giết chết, hôm nay lại bị một đám rắn lấy làm điểm tâm.

Thật ra người khác không biết, ta có chút chứng bệnh sợ hãi dày đặc, nhìn hoa văn dày đặc trên thân rắn, toàn thân cũng phát run.

Bầy rắn hình như có thể đọc hiểu tâm tư người khác, chúng nó giống như phát hiện ra sự sợ hãi trong lòng ta, bắt đầu lắc đuôi cát lắc hướng ta tới gần.

Ta không ngừng lui về phía sau, nhưng phía sau cũng là bầy rắn, dần dần hình thành vòng vây càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng nhỏ.

Cảm giác ta không biết là sai, hay là có thật, ta luôn cảm thấy đám rắn này có suy nghĩ, có trí tuệ!

Chúng nó thậm chí sẽ vận dụng chiến thuật bọc địch, vào lúc này bầy rắn vây quanh ta, phun ra một lưỡi hái dài, tuy rằng không có hành vi công kích nhưng loại trận thế này đủ khiến cho một kẻ có tâm lý sợ hãi, tâm lý phát điên rồi.

Thời điểm lâm vào giằng co trầm mặc chính là tiêu hao ý chí lực nhất. Trong lòng hắn, khi hắn dự đoán tình cảnh vô số lần bị rắn cắn nuốt, bầy rắn giống như đang xem cuộc vui thì lại chỉ xòe cái đầu hình tam giác ra nhìn chằm chằm vào hắn, cũng không có bất cứ hành động gì.

Thấy chúng đã lâu không có động tác gì, thần kinh ta luôn căng cứng mới từ từ trầm tĩnh lại!

Nhưng đúng vào lúc này, tiếng thét chói tai của nữ nhân truyền tới từ trên đỉnh núi. Âm thanh này ta quá quen thuộc.

Là Doãn Tân Nguyệt, không sai, chính là giọng của nàng! Ta ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, trái tim bị âm thanh kia xiết chặt.

Ngay tích tắc khi phân thần ta, một con ưng lớn hung ác như con rắn lao tới, nhắm ngay cần cổ.

Cái đầu rắn kia cũng không lớn, đại khái chỉ dài có một mét, nhưng giờ phút này miệng lại giống như cái miệng khổng lồ của vực sâu. Trước kia xem tin tức nói nước ngoài có một loại rắn có thể nuốt sống một con trâu đực trưởng thành, luôn cảm thấy là giả, nhưng bây giờ ta không thể không tin.

Con rắn kia mang theo tiếng gió vù vù, mở ra cái miệng lớn như chậu máu muốn nuốt đầu của ta vào trong.

Ta lăn lộn một vòng, tránh thoát công kích của con rắn kia!

Tiếng kêu của Doãn Tân Nguyệt làm ta tỉnh lại từ trong chết lặng.

Con mẹ nó chứ, cho dù tương lai ông đây có khách chết quê thì cũng tuyệt đối không thể chết trong tay đám rắn được.

Lần này coi như chạy trời không khỏi nắng, ta cũng phải kéo thêm vài con rắn nữa.

Nghĩ tới đây, ta rút hai thanh Trảm Quỷ Thần song đao từ bên hông ra khỏi vỏ, hai tay múa ra Âm Dương đao pháp sáng như tuyết. Đao phong sáng như tuyết đánh ra từng đạo đao khí màu xanh lá cây. Đao chém tới, vô số đầu rắn bị ta chặt rơi xuống.

Mà trên người ta cũng xuất hiện bao nhiêu vết thương bị rắn gặm qua!

Trong ảo cảnh này, tuy rằng máu là giả, rắn cũng là giả, nhưng nếu như ta bị rắn giết chết ở trong ảo cảnh, như vậy ta cũng sẽ chết trong thế giới hiện thực.

Ta nghĩ nếu mình ý thức được ảo cảnh này có một điểm tiếp xúc với hiện thực, chỉ cần tìm được điểm tiếp nhập này, là ta có thể phá vỡ ảo cảnh này.

Đầu tiên ta nghĩ tới cây hòe kia, thung lũng hòe, gốc hòe là di vật thời Thanh triều, cũng là nhân vật chứng kiến tất cả sự kiện quỷ dị ở Âm Nhân thôn, xà linh tụ tập ở dưới gốc cây hòe, nhất định hấp thu không ít âm khí.

Nghĩ tới tầng này, ta liều mạng mở ra một con đường máu để đi tìm cây hòe kia.

Dọc theo đường đi không ngừng có bầy rắn phát động công kích cho ta, nhưng ta muốn đi, chúng nó không cản được!

Ta cầm Song Đao vung múa sinh phong hổ gầm gừ, một đường chém đầu bầy rắn như chém dưa thái rau. Trên người chúng đều đã bị máu thịt và thịt nát hai màu trắng đỏ đan xen phủ kín.

Rốt cuộc, ta tìm được cọc gỗ hòe kia, mấy vết nứt trên cọc gỗ hoè bị ta phá vỡ, vẫn như cũ bốc lên huyết tương màu đen bên ngoài.

Đàn rắn đuổi theo không rời nhìn ta vừa thấy cây hòe tựa hồ sợ hãi dị thường, đều dừng lại không dám tiếp tục tiến lên nữa.

Trong cây hòe truyền đến một mùi hôi thối khó ngửi, mùi thối này khiến người ta khó chịu, từ tối hôm qua đến bây giờ, đã là lần thứ ba ta ngửi được mùi này...

Nhìn bầy rắn đứng ở giữa sườn núi, ta đột nhiên hiểu được vì sao bầy rắn kia không dám xuống đây.

Cây hòe này có thể là Xà Linh trăm năm, những con rắn nhỏ kia chắc chắn sợ Xà Linh cho nên không dám tiến lên.

Vừa rồi chém giết một trận, lại thêm một lúc lên núi, một lát xuống núi, chạy hết sức mệt mỏi.

Đặt mông ta ngồi trên gốc cây hòe nghĩ ngơi một lát, ngay khoảnh khắc ta ngồi xuống, một cỗ lực lượng khổng lồ kéo ta vào bên trong gốc cây hòe.

Dường như ta bị kéo vào một đường hầm thời không màu đen, xung quanh đen kịt, ta có thể cảm nhận được hoàn cảnh xung quanh rộng lớn vô ngần, nhưng lại không nhìn thấy gì cả. Chỉ cảm thấy thân thể ta không ngừng chìm xuống, bên tai truyền đến tiếng gió vù vù.

Không biết qua bao lâu, ta ngã mạnh xuống một bãi cỏ.

Trước mặt là một đôi nam nữ thanh niên tuấn tú đang tựa sát vào nhau ngồi dưới một cây hòe, khanh ta.

Bọn họ tựa như không nhìn thấy ta, đang hôn nhau vong tình.

Ta lập tức hiểu rõ, đây chính là Phương Đà và con Xà Yêu năm đó mà Bạch lão thái gia nói!

Ánh nắng tươi đẹp, cỏ cây xanh mướt, có tình nhân thành đôi, cuộc sống tốt đẹp như vậy không chỉ có tồn tại ảo cảnh, ở Âm Nhân thôn hơn trăm năm trước, đã từng thực sự xảy ra.

Trong lòng ta vừa mới hiện lên cảm giác ấm áp, đột nhiên một luồng gió lốc biến đổi, tất cả mọi thứ trước mắt như một tấm vải bị người ta xé rách. Một tay Phương Đà vẫn duy trì tư thế ôm ấp như cũ, mà Xà yêu kia đã lộ ra nguyên hình!

Cây hòe cũng bị chém thành hai nửa, một nửa màu xanh lá, vẫn còn sinh cơ; một nửa khác màu đen, trên thân cây dính đầy huyết tương màu đen.

Xà yêu kia như phát hiện ra ta, lập tức quay đầu lại, ánh mắt sắc bén như đao, nhìn chằm chằm vào ta, khiến ta không khỏi rùng mình một cái.

Xà yêu trước mắt này vậy mà mọc ra cái đuôi rắn, đầu của thiếu nữ xinh đẹp. Càng khủng bố hơn chính là cái đuôi này có đủ loại màu sắc sặc sỡ, dài nhỏ kéo dài một hai thước khiến người xem buồn nôn.

Xà yêu như một mũi tên rời cung chạy như bay về phía ta!

Tốc độ của nó quá nhanh, nó căn bản không kịp trốn tránh, ta dùng tốc độ nhanh nhất trốn về phía sau, nhưng tay trái vẫn bị nó cắn. Hàm răng sắc bén xuyên qua da thịt của ta, trực tiếp cắn xuyên cả bàn tay, một cơn đau đớn thấu tim lập tức truyền khắp toàn thân ta.

Xà yêu ngậm lấy bàn tay của ta, hướng ta lộ ra một nụ cười quỷ dị của một thiếu nữ xinh đẹp vốn không nên có.

Đột nhiên, nó dùng sức kéo một cái, cả cánh tay của ta trong nháy mắt bị xé đứt! Ta đau đến xé rách tim gan, hai đao trảm quỷ thần, keng một tiếng rơi trên mặt đất.

"Khặc khặc khặc..." Xà yêu nhe răng cười, nó dường như cũng không vội lấy mạng ta, mà như mèo vờn chuột, muốn dằn vặt ta từ từ, tra tấn ta đến mức sức cùng lực kiệt, lại tùy thời nuốt chửng ta.

Đau nhức tới không thể chịu nổi!

Ta kéo cánh tay cụt ra liều mạng lui về phía sau, đây là đang kéo dài thời gian khôi phục thể lực của mình ở mức độ lớn nhất.

Cho dù đang kéo cánh tay cụt về phía sau, ta cũng không quên nhặt lên song đao Trảm Quỷ Thần, ta biết, song đao giờ phút này là phù cứu mạng duy nhất của ta.

Xà yêu từng bước một tiến tới gần ta, đầu nó ngay phía trên ta, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào ta, giống như ta cùng nó có cừu hận lớn lao!

(Đạ: Cảm tạ các thân đội một mực ủng hộ! Bệnh tình của lão cửu đã không còn. Thời gian đến cuối tháng này, mỗi ngày đều được sửa chữa, bù lại nợ nần. Cảm tạ các thông gia của Họa Nguyệt, mặc dù các ngươi không có nhắn lại, nhưng lão Cửu vẫn có thể nhìn thấy giấy biểu ghi chép bỏ phiếu, không nói thêm gì nữa, ghi nhớ trong lòng.)

Nhân tính Sửu Ác của Chương thứ chín trăm tám mươi lăm (giai hơn)

Đánh rắn bảy tấc.

Ta nắm chặt song đao Dương Đao, dùng hết linh lực toàn thân đâm về phía nó bảy tấc!

Không ngờ vảy rắn trên người xà yêu cứng rắn như áo giáp, dương đao chém xuống phát ra "Khanh" một tiếng vang thật lớn, tóe lên mấy điểm hỏa hoa.

Xà yêu trào phúng nhìn ta, hoa văn trùng trùng cái đuôi vung lên, dương đao trong tay ta trong nháy mắt bị đánh rơi xuống đất.

Ta thật sự tuyệt vọng rồi...

Tay bị phế một cái, lại không có bất cứ pháp bảo nào có thể cứu mạng, ta nghĩ là lần này ta thật sự phải chết ở chỗ này.

Ta cười khổ lắc đầu, chết trong ảo cảnh không biết có thể lưu lại một chút tro cốt hay không, để con ta tế bái.

Cái đầu Xà yêu cách thân thể ta ngày càng gần, lúc đầu Xà yêu cách ta chỉ còn một gang tấc, ta đã không còn đường lui.

Ta chỉ nghĩ là có lỗi với Tân Nguyệt và Tiểu Phàm, còn có Lý Ma Tử!

Xin lỗi mọi người, quan tâm tới mọi người đang bảo vệ ta.

Ta tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, chờ đợi thời khắc cuối cùng đến.

"A di đà phật!"

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng phật hiệu vang lên bên tai ta.

Ta bỗng nhiên mở to mắt theo thanh âm nhìn qua, một lão hòa thượng mặc cà sa vá vá, ngồi xếp bằng khoanh chân, giờ phút này hai tay chắp trước ngực phiêu phù giữa không trung. Chung quanh thân thể hắn tản mát ra từng sợi kim quang từ bi, hiển nhiên chính là Âm Linh, Vô Ngôn pháp sư ngồi trong vại thịt Phật, ngồi không nói lời nào.

"Vô Ngôn pháp sư?" Ta thăm dò chào hỏi.

Lão hòa thượng chậm rãi bay xuống, rơi trên mặt đất đi tới chỗ ta, ngăn giữa ta và xà yêu: "Tiểu thí chủ, xin chào."

Xà yêu vừa nhìn thấy Vô Ngôn pháp sư, đột nhiên đình chỉ mọi động tác, ánh mắt hung ác lập tức biến thành ánh mắt ai oán của thiếu nữ.

Ánh mắt nó nhìn về phía Vô Ngôn pháp sư thật sự quá kỳ lạ, có yêu thương, cũng có hận ý, còn xen lẫn một cỗ ai oán.

Vô Ngôn pháp sư với khuôn mặt hiền lành, ánh mắt sáng ngời cơ trí, hai hàng lông mày dài chấm thắt lưng, giống hệt trường mi La Hán trong Phật giáo.

Phương Đà trong huyễn cảnh xa xa xuất hiện, vẫn duy trì tư thế ôm Xà yêu như cũ, trong miệng giống như người máy đang nói cái gì đó.

Ánh mắt của ta nhìn qua lại giữa Phương Đà và Vô Ngôn pháp sư nhiều lần, cuối cùng phát hiện một chân tướng kinh người. Hai người mặc dù tuổi tác khác nhau, nhưng hình dáng ngũ quan cực kỳ tương tự, Vô Ngôn pháp sư chính là Phương Đà!

Chỉ thấy Vô Ngôn pháp sư nâng tay áo lên, hỏi: "Trương thí chủ, ngươi có biết nhân tâm không?"

Trước kia lúc xử lý phật châu âm vật, Tế Công Sinh Phật cũng đã hỏi qua vấn đề tương tự ta.

Loại âm linh tu hành này lâu ngày, động một chút là muốn dùng phật lý cảm hóa chúng sinh, ta rất quen thuộc với thói quen của chúng nó.

Ta lập tức ngồi xếp bằng, vẻ mặt nghiêm túc đáp: "Lòng người có thiện có ác, thiện ác chỉ trong một ý niệm."

Vô Ngôn pháp sư chắp tay trước ngực: "A di đà phật, Trương thí chủ vừa nói một câu." Nói xong hắn chỉ tay, trước mắt ta xuất hiện một hình ảnh khác.

Mọi người trong khung cảnh đều mặc phục sức triều Thanh, thôn dân mặt trời mọc mà làm, mặt trời lặn mà nghỉ, cuộc sống mặc dù nghèo, nhưng cũng hết sức vui vẻ.

Mãi cho đến một ngày, một người trẻ tuổi, cũng chính là Phương Đà mà ta nhìn thấy ở trong huyễn cảnh, lúc lên núi hái thuốc đã cứu được thiếu nữ xinh đẹp do xà yêu biến thành, và cũng là nàng yêu nhau.

Đoạn chuyện này, Bạch lão thái gia đã nói cho bọn ta biết.

Câu chuyện không sai biệt lắm với câu chuyện của Bạch lão thái gia. Khi kết hôn, Xà yêu uống rượu có trộn hoàng kim, lộ ra nguyên hình.

Thế nhưng, câu chuyện kế tiếp lại khiến ta đột nhiên cả kinh, các thôn dân mang theo đuốc, dao bổ củi cùng hùng hoàng lên núi lùng bắt xà yêu. Xà yêu bị ép tới cùng đường, dựa vào cây hòe kinh hoảng nhìn thôn dân muốn giết nó.

Thôn dân trên núi đều là nam giới, giờ phút này xà yêu biến thành thiếu nữ xinh đẹp quần áo bị xé rách, mặc dù máu tươi đầy người, nhưng cũng không che giấu được vẻ đẹp của nàng cùng mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

Thôn dân dẫn đầu nổi lên tà niệm, vũ nhục thiếu nữ xinh đẹp biến hóa xà yêu.

Xà yêu muốn tìm đường chết, nhưng không ngờ sự thống khổ vừa mới bắt đầu.

Dục vọng giống như ôn dịch lan tràn trong thôn dân, một, hai, ba...

Lúc thôn dân cuối cùng mang quần bò dậy khỏi xà yêu, trong mắt xà yêu tràn đầy tuyệt vọng và phẫn nộ.

Sau đó các thôn dân chặt đầu xà yêu, cũng mang thi thể xà yêu chôn dưới tàng cây hòe.

Đáng tiếc những thôn dân kia cũng không biết, Xà Yêu bị vũ nhục đến chết, mang theo oán niệm thật lớn, cộng thêm cây hòe thuộc âm, cuối cùng biến thành xà linh.

Xà yêu trước khi chết phát ra độc thệ, muốn người trong thôn này đời đời không sinh ra được con trai, nam nhân tất cả đều tự tàn mà chết.

Quả nhiên, nguyền rủa của xà yêu linh nghiệm rồi!

Khoảng trăm năm sau đó, thôn này không còn bé trai ra đời nữa, cái tên thôn này dần dần biến thành âm nhân thôn.

Sau khi Phương Đà biết được Xà Yêu chết thảm, trong lòng như bị đao xoắn, đồng thời cũng cảm thán người bên cạnh rất xấu xí. Cho nên Phương Đà đến xuất gia trong một chùa miếu ở Lĩnh Nam, làm hòa thượng, pháp hiệu không nói gì.

Vô Ngôn pháp sư nhớ tới Xà yêu trước viên tịch, luôn cho rằng mình phải gánh vác trách nhiệm của Xà yêu nên muốn hóa giải oán niệm của nó.

Bởi vậy, Vô Ngôn pháp sư lập di ngôn để đệ tử niêm phong thi thể của mình trong chum lớn, gia tăng hương liệu cùng bụi đá, chế thành vị Phật thân thể ngồi bất hủ, chôn dưới gốc cây hoè lớn năm đó lấy cảm hóa xà yêu.

Chỉ tiếc oán niệm Xà yêu quá nặng! Mặc dù Vô Ngôn pháp sư cũng chỉ có thể thoáng xóa đi oán niệm trong lòng nàng, đây cũng là nguyên nhân vì sao đàn ông Âm Nhân thôn mặc dù không tự hại mình nữa, nhưng vẫn là do không cách nào sinh con trai.

"Trương thí chủ, bần tăng biết mục đích ngươi chuyến này là thi thể của ta." Vô Ngôn pháp sư tựa hồ có thể nhìn thấu hết thảy thế gian: "Chỉ cần thí chủ có thể hỗ trợ hàng phục xà yêu, để cho Âm nhân thôn không phải chịu khổ nữa. Như vậy bần tăng cam tâm tình nguyện đi theo thí chủ, còn có thể cam đoan trả lại lệnh phu nhân lông tóc không tổn hao gì."

Nói xong, Vô Ngôn pháp sư cũng không thấy, ảo cảnh xung quanh ta cũng biến mất. Chờ khi ta trở lại hiện thực, vừa mở mắt ra đã thấy vẻ mặt lo lắng quan tâm của bọn Lý Ma Tử.

Ta phát hiện mình đã nằm trong nhà trưởng thôn, trừ ta, những người khác đều không có việc gì.

Trong lòng ta thầm mắng một tiếng, lòng tự nhủ xà yêu này không theo đường cũ xuất bài mà! Không phải là đối phó thôn dân không có sức chiến đấu sao? Sao lại chuyên chọn ta đối phó...

Đột nhiên ta đột nhiên xuất hiện ở trong huyễn cảnh tay trái của mình bị xà yêu cắn đứt, giơ tay lên, vừa kinh hỉ phát hiện tay trái của mình lại không việc gì, ngay cả vết thương tối qua cũng biến mất không thấy.

Ta cẩn thận suy nghĩ, chắc chắn là Pháp sư Vô Ngôn đã cứu ta trong Ảo Cảnh, còn chữa khỏi vết thương của ta.

Nhớ tới Vô Ngôn pháp sư, ta thật sự có chút bất đắc dĩ. Ý tứ của hắn rõ ràng chính là nói nếu như ta không hàng phục Xà yêu, thì cũng đừng mong có được vị Nhục Thân Phật, lão bà cũng không cần...

Ài, cái này mặc kệ cũng phải quản!

Ta sẽ kể chuyện của Vô Ngôn pháp sư cho mọi người nghe, để Lý Ma Tử và Vương Bặc Nhi đi chuẩn bị hóa thành tro bụi, bột vàng và lá dâu.

Ông chủ Bạch là người địa phương, biết sự tình sâu cạn. Lập tức đề nghị ra tay vào ban đêm, hơn nữa phải tốc chiến tốc thắng, miễn cho lại bị đám thôn dân ngu muội kia quấy rầy.

Lý Ma Tử hỏi: "Nghiêm trọng như vậy sao? Buổi tối đi, âm khí Xà Yêu kia càng nặng, vạn nhất chúng ta đánh không lại thì sao? Tốt nhất là ban ngày đi, dương khí nặng, tương đối thỏa đáng."

Ông chủ Bạch lắc đầu một cái: "Thôn nhân phong thái bưu hãn, nếu ban ngày động thủ, bị bọn chúng phát hiện, thì ngay cả giết các ngươi cũng có thể! Ở đây đã không có cảnh sát quản lý rồi."

Ta hiểu ý tứ của ông chủ họ Bạch, nhớ tới trong ngày thường các thôn dân thuần phác, chuyện xấu đối với xà yêu làm ra, lỗ chân lông toàn thân ta đều dựng cả lên.

Lý Ma Tử cùng Vương Đằng Nhi đi chuẩn bị vàng phấn và tro sinh thạch.

Ta và Bạch lão bản thì đi thăm nhà Bạch lão thái gia một chuyến, hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ của Bạch lão thái gia!

Cũng may Bạch lão thái gia nói cho ta biết, nếu quả thật bị thôn dân phát hiện, ông ta sẽ điều hòa từ đó. Ông ta cũng nói với chúng ta, thật sự không được thì nói, vị Nhục Thân Phật ngồi đáy vại kia là một hung vật, là nguyên nhân dẫn tới Âm Nhân thôn sinh không ra nhi tử, thôn dân kia đoán chừng cũng sẽ không ngăn cản.

Nghe xong lời Bạch lão thái gia nói, ta không khỏi giơ ngón tay cái lên, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Sau đó ta và ông chủ Bạch đi mấy hộ thôn dân bỏ ra số tiền lớn mua một ít đồ vật thường dùng, tỷ như máu chó đen, mào gà trống, muối và đáy nồi.

Theo sắc trời dần tối xuống, từng nhà trong thôn đều tắt đèn, chúng ta mới cẩn thận từng li từng tí đi ra khỏi nhà trưởng thôn.

Sau đó mang theo đồ vật chuẩn bị xong, lần thứ hai đi tới gần cây hòe!

Phật giáo, quyển thứ chín trăm tám mươi sáu, Nam Bắc.

Ta trước tiên dùng máu chó đen, mào gà trống, muối và đáy nồi trộn lẫn cùng một chỗ, bôi lên trên cọc gỗ hòe. Mấy thứ này bên trong đều ẩn chứa rất nhiều dương khí, trong phút chốc, mặt ngoài cọc gỗ hòe tựa như hơi nước tỏa ra, phóng ra khói trắng cuồn cuộn.

Ta nhân cơ hội rút ra Trảm Quỷ Thần song đao, dùng hết toàn bộ sức mạnh bổ về phía gốc cây hòe, lần này song đao lướt qua không còn trở ngại gì nữa, rất thuận lợi đã chặt đứt hoàn toàn gốc cây hòe!

Ta nhẹ nhàng đẩy bùn đất phía dưới ra, một cái vại lớn xa xưa nhất thời lộ ra, vạc lớn này là dùng đất thó nung thành, toàn thân ngăm đen.

Ta vui mừng quá đỗi, nghĩ thầm lần này coi như tìm được rồi!

Không sai, đó chính là chỗ ngồi mà Vô Ngôn pháp sư dùng để cất di thể.

Lý Ma Tử hỗ trợ dùng xẻng đào toàn bộ cái vại lên, vừa đào vừa tò mò hỏi: "Người bình thường sau khi chết đều nằm trong quan tài, lão hòa thượng này sao lại chọn ngồi trong vạc? Có chết cũng phải ngồi xuống, không ngại mệt đến phát hoảng."

Ta đấm vào ót Lý Ma Tử: "Trước mặt Đại sư, đừng nói lung tung."

Sau đó, ta hướng Lý mặt rỗ cẩn thận giải thích lai lịch của vị ngồi ngồi trong vại thịt Phật.

Tương truyền, thiền tông tổ sư có hai đồ đệ, một người gọi là Quảng Nhẫn, một người gọi là Tuệ năng. Hai đồ đệ này đều rất chân truyền, nhưng trên nghiên cứu phật lý lại sinh ra ranh giới, vì thế thiền tông sư liền lệnh cho hai người bọn họ một người đi phương nam truyền bá Phật giáo, một người đi phương bắc truyền bá Phật giáo.

Từ đó về sau, Phật giáo chia làm hai phái Nam, Bắc. Nam Thiếu Lâm mà chúng ta thường nhắc tới chính là Bắc Thiếu Lâm.

Phật giáo Bắc phái chú trọng hỏa hóa, dùng cao tăng sau khi chết có thể đốt ra xá lợi tử để giám định liệu có thành phật hay không?

Phật giáo Nam phái chú trọng ngồi trong vại, các cao tăng Nam phái đều sẽ ăn ít uống nhiều trước dẹp hoang ba tháng, cuối cùng thậm chí một hạt gạo một ngụm nước cũng không thể hạ bụng. Chờ sau khi bọn họ chết sẽ được đặt vào trong vại to, chôn sâu dưới đất ba năm, đợi ba năm sau thân thể không thối chính là thành Phật rồi.

Nghe xong lời giải thích của ta, Lý Ma Tử và lão bản trắng lắc đầu, lão bản Bạch cảm khái nói: "Có người tín ngưỡng thật hung ác với mình, chuyện tuyệt thực chờ chết có mấy người có thể làm được?"

Lý Ma Tử kết luận rất đơn giản: "Nói như vậy, lão hòa thượng này chết đói rồi!"

Ta trợn trắng mắt, lười nói nhảm với y thêm nữa.

Ngồi vại thịt thân phật bị móc ra, Lý Ma dùng ống đồng kính tùy ý lung lay vài cái, thổ như có đồ vật gì đó phản xạ ra bạch quang.

Ta bảo Lý Ma Tử cẩn thận xem xét một chút, nhất thời một bộ khung xương trắng hếu hiện lên trước mắt chúng ta.

Ta lập tức đoán được Xà Yêu kia.

Sự thật chứng minh suy đoán của ta là chính xác, sau khi bùn đất trên khung xương của chúng ta được dọn dẹp sạch sẽ, phát hiện đây đúng là một đoạn xương của loài rắn.

"Ài, không đúng!" Lý mặt rốt cục kêu to: "Tiểu ca của Trương gia, đệ muội phải làm sao bây giờ?"

Ta thở ra một hơi thật dài: "Chỉ cần giải quyết việc ở đây xong, tháng mới tất nhiên sẽ trở lại. Ta nói đúng không, Vô Ngôn pháp sư?" Nói xong, ta gập năm ngón tay gõ chuỳ.

Trong vại truyền đến một tiếng niệm Phật kỳ ảo, âm thanh kia phảng phất như trả lời câu hỏi của ta.

Lý Ma Tử lúc này mới yên tâm, sau khi dùng dây thừng buộc chặt cái vại to, dựa theo phân phó của ta đem khúc xương rắn kia chôn ngay tại chỗ. Hắn vừa bóp bùn đất vừa đáng tiếc nói: "Xương cốt loại yêu quái này, đáng giá không ít tiền đây! Đáng tiếc không thể mang đi, bằng không chúng ta có thể phát tài nhỏ rồi."

Lý mặt rỗ nghỉ một lát, cũng không quay đầu lại hỏi: "Các ngươi nói có phải hay không?"

Nhưng bọn ta đều không trả lời hắn, bởi vì lúc này trước mặt bọn ta là một đám thôn dân cầm búa, dao bổ củi, dao phay và đuốc.

Cũng giống buổi chiều hôm qua, dưới sự dẫn dắt của trưởng thôn, một đám thôn dân cầm theo các loại vũ khí giằng co cùng chúng ta.

Nhưng khác với buổi chiều hôm qua chính là, trong mắt thôn dân buổi chiều hôm qua tràn đầy sợ hãi cùng bất an, lúc ấy bọn họ sợ là phá hoại Phong Thủy Thạch mang đến tai nạn cho thôn, nhưng giờ phút này, trong mắt những thôn dân này tràn đầy vẻ tham lam.

Các thôn dân đều không phải kẻ ngốc, những năm gần đây thương nhân cổ xưa thu đồ không ít, bọn họ đều biết ngồi vại vại này thân thể Phật rất đáng tiền.

Lý mặt rỗ thấy chúng ta không để ý tới hắn, vội vàng xoay người nói: "Ài, các ngươi sao lại...."

Chờ khi gã thấy cảnh tượng trước mắt, lời định nói ra lập tức nuốt trở vào, miệng đã há to, có thể nuốt nguyên một quả trứng gà.

"Hắc hắc, Trương lão bản, ngươi cũng quá không có ý tứ! Đến thôn chúng ta tìm bảo vật, cũng không chi một tiếng." Trưởng thôn gắt gao nhìn chằm chằm vại thịt Phật ngồi bên cạnh ta, trên mặt treo nụ cười âm dương quái khí nói: "Ngươi cũng nên biết, cái tên ngồi vại thân thể Phật này chính là vật bảo vệ người âm thôn bình an, ngươi cầm đi như vậy, để cho cả thôn chúng ta lớn nhỏ hơn một trăm người thì làm sao bây giờ?"

Ta đây người sống đến miệng ngốc, người khác sặc hai câu liền không nói chuyện, huống chi bị trưởng thôn một trận trào phúng lớn như vậy. Lúc này, mồm của ta giống như bị một thứ gì đó nhét vào, một chữ cũng nói không nên lời.

Cũng may ông chủ trắng kiến thức rộng rãi, lại lớn lên ở trong thôn này. Hắn lập tức giải vây cho ta: "Mọi người hiểu lầm, trong vại căn bản không phải phật gì, mà là một con xà yêu, chính xà yêu này hại người trong thôn không ra con."

"Nói bậy, trong thôn lấy từ đâu ra Xà yêu?" Đột nhiên, một giọng nữ thô to gầm thét gấp gáp truyền tới, ngay sau đó, đám người tự động tránh ra một cái đạo.

Chỉ thấy trưởng thôn lão bà tương tự như một trận gió gấp chạy tới.

Trưởng thôn bà lão cái đầu không cao, đang ưỡn cái bụng lớn, chân lại rất mỏng, khuôn mặt vì gió thổi vào mặt mà trở nên đen bóng bóng.

Nàng chỉ vào ta chửi ầm lên, mắng ta là đồ khốn kiếp, mắng ta là cường đạo. Tóm lại, mắng dị thường khó nghe.

Cảm xúc của thôn dân bị vợ trưởng lay động, tất cả đều tăng vọt, nhao nhao chỉ trích ta, hoàn toàn quên mất hôm qua là ai đã cứu bọn họ?

Đến cuối cùng, có một số thôn dân đã không kiềm chế được cảm xúc kích động, nhặt lên cục đá ném về phía chúng ta!

Vô số hòn đá gào thét bay về phía đầu của ta, ta không thể làm gì khác hơn là chạy sang bên cạnh. Cuối cùng, bốn người chúng ta tận lực tránh né, nhưng vẫn bị mấy cục đá đập trúng.

Cục diện bắt đầu không chịu khống chế, ông chủ trắng mang theo chúng ta đi thẳng xuống dưới núi, hắn từ nhỏ lớn lên ở chỗ này, mười phần quen thuộc địa hình địa phương. Dưới sự dẫn dắt của ông chủ Bạch, chúng ta đi dọc theo một con đường nhỏ trên núi, lưng cõng nhục thân Phật ngồi đáy vại về tới Bạch gia.

Thế nhưng, chúng ta chạy trốn tới Bạch gia không bao lâu, các thôn dân đã nhận được tin tức, nhao nhao giơ đuốc chặn ở cửa

Bạch gia.

Nhưng những thôn dân này không ai dám xông vào, mà là ở cửa không ngừng kêu Bạch lão thái gia. Ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhìn ra được, uy tín của Bạch lão thái gia trong thôn dân vẫn là cực cao.

Lý Ma Tử khẩn trương hít từng khói một, không ngừng dạo bước trong đại sảnh Bạch gia.

"Tiểu ca Trương gia, lần này khó rồi." Lý mặt rỗ cau mày phân tích: "Người nếu là tham lam, so với quỷ còn đáng sợ hơn! Bốn người chúng ta đấu như thế nào với một trăm thôn dân nhỉ? Ta bảo đừng quản nữa."

Chương thứ chín trăm tám bảy, hàng phục Xà yêu.

Lý Ma Tử thật sự là khẩn trương, nói chuyện cũng bắt đầu miệng mà không chọn lời.

Ta liếc hắn một cái: "Bây giờ chạy trốn, ngươi cho rằng Vô Ngôn pháp sư sẽ giúp chúng ta cứu trăng mới sao?"

"Vậy ngươi nói xem chúng ta nên làm gì bây giờ?" Lý Ma Tử dùng ngón tay chỉ ra ngoài: "Những thôn dân này đều là dã man nhân, căn bản không thèm nói pháp luật, mỗi người một đao ở trên người chúng ta, bốn người chúng ta ngay cả một miếng thịt cũng không còn."

Lý Ma Tử càng nói càng hăng, ta chú ý tới khi Lý mặt rỗ nói thôn dân là dã man nhân thì sắc mặt của Bạch lão thái gia cũng thay đổi. Ta vội vàng ngăn Lý Ma Tử lại, nhưng Lý Ma Tử càng nói càng hăng, cuối cùng ngay cả mười tám đời tổ tông trong thôn cũng lôi ra.

Vương Huân Nhi so với Lý măm Nhi nhiều hơn một chút, nàng vội ngăn Lý măt rỗ lại nói: "Lý Ma Tử, tạm thời đừng nóng! Có Bạch lão gia tử làm chủ, chúng ta sẽ không có chuyện gì đâu."

Nghe Vương Huân Nhi nói vậy, sắc mặt của Bạch lão thái gia đã hòa hoãn lại rất nhiều, nặng nề ho khan nói: "Những thôn dân này đơn giản là cầu bình an, cầu tài. Các ngươi nếu có thể giải quyết được hai chuyện này, chuyện kia tự nhiên dễ làm hơn nhiều..."

Ta suy nghĩ một chút, đột nhiên hiểu được ý tứ của Bạch lão thái gia. Ý của hắn là chúng ta phải dẫn theo Nhục Thân Phật ngồi trong vại, nhất định phải làm hai việc, một là giải quyết triệt để xà yêu, hai là để thôn dân cảm thấy mình an toàn, hai là bồi thường kinh tế cho mỗi nhà nhất định mỗi hộ.

Kinh tế bồi thường tốt, xóc đĩa cho Vương gia một quyêt, lập tức liền có hơn năm trăm vạn hoa hồng, tính theo đầu người, một thôn dân có thể thu được năm vạn khối bồi thường.

Ta không khỏi tắc lưỡi, Vương Huân Nhi tiêu tiền cũng thật không tiếc rẻ, hơn năm trăm vạn, mắt cũng không chớp lấy đâu!

Ta nhờ Bạch lão thái gia mời mấy người đại diện trong thôn vào trong phòng, đùa nghịch với bọn họ một tí khôn vặt, nói dối là Âm Linh mà thân thể ngồi trong cái vại này sống nhờ ở Xà yêu, căn bản không phải là Chân Phật gì cả. Chỉ có mang theo Nhục Thân Phật ngồi trong vạc đi mới có thể bảo vệ thôn bình an.

Những đại biểu kia tuy có chút động dung nhưng vẫn do dự.

Lý mặt rỗng nhiên vỗ bộ ngực cam đoan nói: "Mặt khác, vị Trương đại sư này đồng loạt đem chữa lành các ngươi không ra được khỏi bệnh của con mình."

Ta ngay cả vội vàng nháy mắt với Lý Ma Tử, nhưng Lý Ma Tử lại giống như không nghe thấy, thổi bay ta giống như thần tiên trên bầu trời vậy.

Ta có thể thu phục Âm Linh, giải quyết âm vật, ta cũng có thể sinh con trai, nhưng ta không thể cam đoan để cho người khác cũng sinh con ra con trai! Tên Lý Ma Tử này thật đúng là làm khổ ta.

Sau khi nghe Lý mặt rỗ cam đoan xong, mấy đại biểu lại kích động đến lệ nóng doanh, quỳ xuống cho chúng ta. Nếu nói có thể giải quyết vấn đến sinh ra trong làng không sinh ra được con trai, bọn họ không chỉ bảo chúng ta mang đi bờ nhục thân Phật, mà còn với số tiền kia bọn họ cũng không cần...

Lý Ma Tử hoa ngôn xảo ngữ dụ dỗ đám thôn dân kia đi, đám thôn dân kia hiện tại coi chúng ta như thần. Trước khi đi còn lôi kéo Lý Ma Tử cùng tay của ta, chân thành thỉnh cầu chúng ta nhất định phải hỗ trợ, nhất định phải hỗ trợ.

Thôn dân đi rồi, ta trực tiếp cho Lý Ma Tử một cước: "Sao ngươi có thể đồng ý việc này chứ?"

Lý Ma Tử vẻ mặt đau khổ nói: "Nếu không làm sao thì sao? Yên tâm, ta đã đáp ứng những thôn dân kia, đương nhiên có đạo lý của ta. Ngươi nghĩ xem, hiện tại khoa học kỹ thuật phát đạt như vậy, chỉ cần có tiền, muốn sinh con trai liền sinh con trai, muốn sinh con gái thì sinh con gái, có cái gì khó chứ? Theo ta thấy, cuộc đời ở đây không ra con trai, hoặc là nước có vấn đề, hoặc là thức ăn xảy ra vấn đề, vấn đề này còn không dễ giải quyết sao?"

Lý Ma Tử dõng dạc nói, Kinh Xuân Nhi đều bị hắn nói động rồi, cho rằng Vương gia đủ để làm được rồi.

Nhưng ông chủ Bạch bên cạnh vẫn luôn im lặng không nói gì, ta quay sang hỏi ông chủ Bạch: "Ông chủ Bạch, ngài thấy sao?"

Ông chủ họ Bạch thở dài nói: "Sự tình không đơn giản như vậy, thôn xóm này giống như bị nguyền rủa. Nhiều năm qua, rất nhiều thôn dân thử vô số lối đi, tới không biết bao nhiêu cái viện lớn, cũng chưa chữa khỏi."

Ta cũng đang định mở miệng nói chuyện, đột nhiên, đèn trong sảnh đều tắt.

Thanh âm tê tê từ bốn phương tám hướng tràn về đại sảnh, thanh âm này ta quá quen thuộc. Trong bóng tối, ta hét to một tiếng: "Bạch lão gia tử, trong nhà có hùng hoàng phấn hay không?"

Thanh âm kinh hoảng của Bạch lão thái gia từ trong bóng tối truyền đến: "Ta tới lấy."

Trong đại sảnh vang lên tiếng quải trượng của Bạch lão thái gia gõ trên mặt đất. Ngay sau đó, ta nghe thấy tiếng gạch đá của tờ giấy ma sát.

Ta biết Bạch lão thái gia đã lấy được hùng phấn, lập tức ra lệnh: "Bạch lão gia tử, đem hùng hoàng phấn vẩy xuống đất."

Ta vừa nói xong, đèn trong đại sảnh đã sáng.

Vừa lúc ta đang ở dưới điện đăng, đột nhiên ánh đèn sáng lên làm ta không mở được mắt, qua một hồi lâu, con mắt của ta mới mở ra.

Trong khoảnh khắc ta mở mắt, trong Ảo Cảnh xuất hiện một con Xà Yêu.

Khác chính là, trong hai mắt xà yêu tràn đầy đáng thương. Ta đánh bạo phỏng đoán một phen, cho rằng bản chất xà yêu này lương thiện, nếu hết thảy tai họa trong thôn đều do nó tạo ra, như vậy thiện lương của nó sẽ khiến tâm tình của nó bị dày vò.

Những người khác khi nhìn thấy xà yêu, đều sợ ngây người. Ta tiến lên thử hỏi: "Ngươi là thê tử của Phương Đà?"

Xà yêu nghe thấy hai chữ "Phương Đà", nước mắt rơi xuống như trân châu đứt dây, liều mạng gật đầu.

"Sau khi chết còn dây dưa Âm Nhân thôn, ngươi có tâm nguyện chưa?" Ta hỏi.

Xà yêu vừa nghe vậy, nước mắt càng rơi nhiều hơn. Ta rất hoài nghi, nếu nó khóc thêm một lúc nữa, toàn bộ Bạch gia sẽ bị nước mắt nhấn chìm.

Xà yêu nước mắt lưng tròng nhìn ta nói: "Ta chỉ muốn hoàn thành nghi thức bái đường với Phương Đà, trở thành thê tử chân chính của hắn."

Vừa nghe thấy tiếng nhạc, ta vội vàng dùng tay gõ vào nhục thân Phật trong vạc: "Vô Ngôn pháp sư, ngài nghe được chứ?

Ngồi trong vại truyền đến "Ài" một tiếng thở dài, một bóng dáng màu vàng từ đỉnh vại bay lên, Vô Ngôn pháp sư chắp tay trước ngực, lông mày dài như tuyết, trên mặt mang theo vẻ sầu lo.

Ngay khi Xà yêu nhìn thấy Phương Đà, nước mắt trên mặt càng không ngừng tuôn ra. Nàng giơ ngón tay chỉ vào Vô Ngôn pháp sư nói: "Phương Đà, ngươi dệt cho ta một ảo cảnh xinh đẹp như vậy, nhưng chưa bao giờ hiện thân gặp ta một lần. Đã sắp ba trăm năm rồi, rõ ràng ngươi đang ở bên cạnh ta, tại sao không ra gặp ta?"

Nghe yêu xà nói vậy, chúng ta đều quay đầu nhìn về phía Vô Ngôn pháp sư.

Trước mắt bao người như vậy, muốn bạo lộ Phong Hoa Tuyết Nguyệt khi mình còn trẻ, gương mặt già nua của Vô Ngôn pháp sư lập tức xấu hổ đến đỏ bừng.

Một lát sau, hắn chắp tay trước ngực nói ra nguyên nhân.

Hoá ra tiểu tử nông thôn chất phác này bởi vì năm đó không tuân thủ hứa hẹn, bởi vậy, rõ ràng biết tâm yêu đã ở bên người, nhưng bởi vì áy náy mà không dám hiện thân...

Để hóa giải oán niệm trong lòng xà yêu, Vô Ngôn pháp sư chỉ cần ở nơi chôn xương xà yêu, tạo ra một huyễn cảnh tốt đẹp mà hai người sống dưới gốc cây hòe lớn suốt đời.

Ta duỗi tay chỉ cửa, những người khác trong đại sảnh lập tức sáng tỏ, ùn ùn đi ra ngoài. Ta nghĩ đối với tình yêu xa cách lâu ngày gặp lại này cần phải ở riêng thời gian một mình.

Lý Ma Tử dựa vào cây cột, ngơ ngác nhìn bầu trời đầy sao. Huynh đệ nhiều năm như vậy, ta quá hiểu Lý Ma Tử, bộ dáng này của hắn nhất định có tâm sự.

Ta đụng phải Lý Ma Tử, hỏi hắn làm sao? Lý Ma Tử trầm mặc hồi lâu mới trả lời ta: "Có một vài yêu còn có tình có nghĩa hơn người."

Ta biết rõ là ngươi nhớ tới như tuyết, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, đành phải chuyển đề tài nói: "Lý Ma Tử, ngươi nói Vô Ngôn pháp sư và xà yêu sẽ nói chuyện gì trong đó?"

Buổi hôn lễ trễ, lần thứ chín trăm tám mươi tám....

Lý Ma Tử không nghĩ tới mình lại hỏi câu này, chỉ sửng sốt trong chốc lát rồi mỉm cười xấu xa: "Tiểu biệt thắng tân hôn nha! Chuyện này còn phải hỏi."

Lời của Lý Ma Tử làm ta nhớ tới Doãn Tân Nguyệt. Ta biết nàng nhất định sẽ không có việc gì, nhưng không tận mắt thấy, ta vẫn không yên lòng. Đang lúc ta và Lý Ma Tử mỗi người có tâm sự, cửa đã mở cửa.

Âm linh của Vô Ngôn pháp sư rõ ràng biến ảo thành dáng vẻ lúc còn trẻ, đi cùng một chỗ với Xà yêu!

Tổ hợp tuấn nam mỹ nữ đặc biệt dưỡng nhãn, xà yêu biến hóa ngũ quan lập thể, dáng người gợi cảm, mặc dù là yêu, nhưng lại không có một chút yêu tà khí, ngược lại có một chút cảm giác linh khí bức người, thuộc loại hình dạng đáng yêu đáng yêu.

Vô Ngôn pháp sư như thanh niên trẻ con lạc đà sơ khai, hai bên gò má đỏ bừng như son.

Ta thấy bọn họ như vậy, đáy lòng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Một lát sau, Vô Ngôn pháp sư giật giật môi, muốn nói lại thôi: "Ta muốn xin các vị giúp một chuyện..."

"Được, được." Lý Ma Tử luôn miệng đáp, dường như sợ Vô Ngôn pháp sư không cần hắn hỗ trợ.

"Ta muốn mời các vị giúp chúng ta làm hôn lễ, cũng coi như đã hoàn thành tâm nguyện của hai ta."

Y vừa mở miệng, chúng ta đều không khỏi động dung. Từ xưa tới nay có tình nhân cuối cùng cũng trở thành quyến thuộc, nhưng cũng có mấy người có sơ tâm không thay đổi, từ lúc bắt đầu đi tới cuối đường?

Vô Ngôn pháp sư và xà yêu mặc dù là nhân yêu mến nhau, nhưng cho dù hai người hóa thành âm linh, cũng không quên tình nghĩa lẫn nhau quả thực làm người ta cảm động.

Ta nghĩ nghĩ, chuyện này cứ thế mà làm!

Không ngờ Vô Ngôn pháp sư tiếp tục nói: "A di đà phật, lão nạp còn có một yêu cầu quá đáng, hi vọng các vị thí chủ có thể đáp ứng."

"Vô Ngôn pháp sư, xin cứ nói." Ta cúi đầu lặng lẽ liếc mắt, aiz! Doãn Tân Nguyệt vẫn còn trong tay hai người này, đương nhiên ta cũng giúp bọn họ hoàn thành tâm nguyện.

Vô Ngôn pháp sư và xà yêu nhìn nhau một cái, như cố lấy dũng khí: "Muốn mời các vị giúp đỡ, mời toàn bộ thôn dân tới tham gia hôn lễ của chúng ta muộn, uống chén rượu mừng."

Nghe xong yêu cầu này, ta lập tức động dung. Ta không dám tin tưởng nhìn Lý Ma Tử, khói mà Lý Ma Tử ngậm ở trong miệng cũng hạ xuống.

Xà yêu nguyền rủa Âm Nhân thôn ba trăm năm đoạn tử tuyệt tôn, các thôn dân chắc chắn hận nó thấu xương, còn có thể đến uống rượu mừng? Hơn nữa, những thôn dân kia đều là phàm nhân, bọn họ có thể không sợ xà yêu sao?

Đang lúc ta cảm thấy khó xử, Bạch lão thái gia vỗ vỗ bộ ngực nói: "Các ngươi yên tâm, chuyện này giao cho ta xử lý."

Nói xong, Bạch lão thái gia liền chống gậy đi ra ngoài. Chỉ trong chốc lát công phu, ta kinh ngạc phát hiện, dân làng lục tục đều tới. Người tới trước chính là những phụ nữ kia, chỉ thấy trong tay các nàng đều cầm một rổ Lan Kê Ngư Ngư, còn có nồi niêu xoong chảo; sau đó là những nam nhân kia, chỉ thấy bọn họ dời đến tám cái bàn bát tiên, ghế dài, còn có trúc nổ, long phượng hỉ nến.

Chỉ một thoáng, trong đại sảnh Bạch gia chật ních thôn dân đến làm tiệc rượu, lão bà của trưởng thôn là người cuối cùng đến, bà ta từ trong đám người lao đến. Ta thấy trên tay bà ta đang ôm một cái chăn đỏ thẫm, còn có một đôi gối thêu chữ "Thỉ" màu đỏ thẫm.

Trên mặt trưởng thôn tràn đầy giản dị và thiện lương, khác một trời một vực với hình tượng đanh đá tối hôm qua.

Nàng nói với Bạch lão thái gia: "Kết hôn à, với phong tục thôn chúng ta, kiểu gì cũng phải có giường chăn đệm. Đây là ta chuẩn bị cho khuê nữ nhà ta dùng, đưa cho người mới trước đi! Lão thái gia, phòng mới ở đâu? Ta đi giường chăn mền."

Bạch lão thái gia gật đầu, đưa tay chỉ chỉ một gian phòng ngủ bên cạnh đại sảnh.

Người nhiều sức mạnh mạnh lớn, hai ba giờ nữa, trong đại sảnh Bạch gia rối đỏ loá mắt, cửa, cửa sổ đều dán đầy chữ mừng. Trên bàn trà cao trong đại sảnh cũng nhóm một đôi đèn rồng phượng, lão thái gia là người chủ hôn.

Vô Ngôn pháp sư và xà yêu sớm đã cảm động đến lệ nóng doanh, chẳng biết lúc nào biến thành một thân áo lành đỏ thẫm.

"Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái! Lễ thành, đưa vào động phòng."

Sau vài tiếng bái ba lần trong trẻo của Bạch lão thái gia, buổi hôn lễ này cũng sắp kết thúc.

Âm linh của pháp sư Vô Ngôn và xà yêu bắt đầu từ từ hư hóa, từ từ bay lên không trung...

Ta biết đây là dấu hiệu Vô Ngôn pháp sư và xà yêu muốn đi đầu thai. Trước khi biến mất, xà yêu niệm một đoạn thần chú, toàn bộ thôn dân đều run rẩy.

Trong lòng ta hoảng sợ, cho rằng nàng trước khi đi muốn đại khai sát giới, vội vàng ấn ra song đao Trảm Quỷ Thần.

Nhưng mà các thôn dân rất nhanh đã khôi phục bình thường, tất cả bọn họ tất cả đều trở nên long hoạt hổ đứng lên, ta xem lướt qua, đám người kia ít nhất trẻ tuổi mười tuổi.

Xem ra, nguyền rủa quấy nhiễu Âm Nhân thôn hơn ba trăm năm cuối cùng cũng giải khai, tính người giản dị của các thôn dân cũng sống lại!

Giày vò một đêm, ta không cảm thấy mệt chút nào, ngược lại rất vui vẻ, đây là lần đầu tiên ta làm hôn lễ cho thương nhân âm vật, đồng thời lại mang tới phúc báo cho người trong một thôn, trong lòng rất có cảm giác thành công.

Sắc mặt Lý mặt trắng bệch, con mắt đỏ hồng nhìn pháp sư không biết điều dẫn tay đi về thế giới này cùng xà yêu nói: "Móa nó, cách ăn mặt cưới của Trung Quốc chính là tốt nhất, lần sau lão tử kết hôn cũng phải làm một hôn thê kiểu trung."

Ta vỗ vỗ bả vai Lý Ma Tử bật cười ha ha.

Đột nhiên, "Phanh" một tiếng, cửa lớn bị người đụng mở!

Hà Vĩnh Phúc vội vội vàng lao vào, hắn thở hồng hộc nói: "Trương tiên sinh, vợ ngươi sao lại đột nhiên ngủ trong xe vậy? Sao còn gọi là không tỉnh nữa."

Ta vừa nghe, kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vừa chạy ra ngoài, vừa không quay đầu lại hô: "Lý Ma Tử, mang theo chiến lợi phẩm, đi rồi!"

Trở lại xe, ta ôm Doãn Tân Nguyệt một cái, trong lòng hoàn toàn yên tâm.

Sau khi tỉnh lại Doãn Tân Nguyệt không biểu hiện ra quá nhiều kinh hoảng, nàng nói Xà yêu từ đầu đến cuối đều không làm khó mình.

Ta thở dài, ôm Doãn Tân Nguyệt nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau chúng ta cùng Hà Vĩnh Phúc cùng cầm theo thân thể Phật về khách sạn tại khu vực Lĩnh Nam. Ông chủ Bạch nói khó được trở về quê nhà một chuyến, phải chơi thêm hai ngày, nên không thể trở về cùng chúng ta.

Sau khi đến khu vực, Vương Đằng Nhi thanh toán hai mươi vạn phí vất vả cho Hà Vĩnh Phúc. Khi Vương Hật Nhi cho Hà Vĩnh Phúc tiền, ta và Lý Ma Tử nhìn nhau, không khỏi tặc lưỡi lấy làm lạ.

Tác phong của phú nhị đại chính là bất đồng, ra tay thật hào phóng!

Một lát sau, ta phát hiện Lý Ma Tử luôn đi vòng quanh thân thể Phật ngồi trong vại, hắn ta vừa xem, vừa cau mày nghi ngờ nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi nói cái vại thịt Phật này, răng cương thi ngàn năm, còn có cái gì kia, cái gì mà linh chi kia hả?"

Vương Bật Nhi lườm hắn một cái, chen vào nói: "Là Quỷ Khốc linh chi."

"Đúng đúng đúng, trí nhớ ta đây ngươi xem."

Lý Ma Tử muốn lấy lòng Vương San Nhi, nhưng nàng hiển nhiên không cảm kích, nói xong liền quay đầu sang một bên.

Lý Ma Tử ngượng ngùng sờ lên mũi, đi tới bên cạnh ta tiếp tục nói: "Trương gia tiểu ca, vì sao ba thứ âm vật kia lại kéo dài tuổi thọ của con người ta chứ? Ta chỉ nghe Diêm Vương gọi ngươi canh ba chết, tiểu quỷ không dám lưu ngươi đến canh năm, tính mệnh mỗi người đều phải để ý tới tiểu bản tử phán quan."

Chương thứ chín trăm tám mươi chín dạy bỗng cảm thấy nam nhân lo lắng.

Ta xem qua bố cục của phòng khách sạn một chút, để Lý mặt rỗ bắt tay giúp ta dời thân phật ngồi trong vạc thịt đến chính giữa phòng.

Không mang lư hương, ta liền lấy một cái chén bằng giấy sạch sẽ thay thế, cung kính kính quỳ dưới đất ba nén hương. Sau ba nén hương đốt, trong phòng nhất thời ấm áp rất nhiều, ta biết rõ vị Phật ngồi đáy vại này đã nhận cung phụng của ta!

Cái xã hội này, trong quán rượu nào không có mấy cái cô hồn dã quỷ chứ? Đây cũng là nguyên nhân tại sao đại đa số mọi người cảm thấy sau khi đi vào khách sạn sẽ cảm thấy lạnh.

Ở đây có một vị thân phật ngồi đáy vại, đương nhiên đại đa số tiểu quỷ đều lảng tránh.

Ta thoải mái nằm ở trên ghế, thoải mái dùng ánh mắt thảnh thơi nhìn chén trà trên bàn.

Lý Ma Tử vô cùng ăn ý chạy tới: "Được, tiểu nhân sẽ bưng trà đưa nước hầu hạ, đảm bảo sẽ khiến đại gia ngài thoải mái mà."

Lý Ma Tử rót hai chén trà, ngồi ở một bên bắt đầu nghe ta kể về ba kiện âm vật này, làm sao kéo dài tuổi thọ của người khác?

Vương Đằng Nhi và Doãn Tân Nguyệt nghe vậy cũng có chút hứng thú.

Ta hắng giọng một cái giải thích, sinh lão bệnh nhân chết đúng là ông trời chú định, khi còn sống ở lại dương gian, lúc chết đi đến Triều Đô quỷ thành báo cáo.

Âm sai câu hồn là dựa vào người này có dương khí hay không, để phán đoán hắn có chết hay không? Dù chỉ còn lại một tia dương khí cũng không thể câu nệ.

Nếu muốn kéo dài tính mạng, nhất định phải ngăn chặn thời gian âm sai câu hồn, hoặc là làm nhiễu loạn tầm mắt âm sai.

Giống như dân gian có một loại cách làm, trước khi người qua đời, trong phòng sẽ rải đầy tiền giấy, số tiền giấy này chính là dùng để mua thông âm sai.

Ngồi vại thịt phật thân phật dương khí tràn đầy, có nó ở đây, âm sai bình thường không dám dễ dàng tới gần. hàm răng cương thi ngàn năm lại có năng lượng oán khí to lớn, có thể để cho âm sai nghĩ lầm là muốn câu hồn tại trong răng.

Mà cái tên Quỷ Khốc Linh Chi tuy rằng đáng sợ, nhưng kỳ thật lại là thứ bổ dưỡng thượng phẩm, chỉ có điều loại chất bổ này không cần phải nấu canh miệng, chỉ cần đặt ở đầu giường liền có thể nâng cao đến công hiệu tẩm bổ thân thể. Nguyên lý của nó đại khái cùng với sương mù mà người bệnh Hạo Thụ dùng không sai biệt lắm, lúc bệnh tình phát tác thì chỉ cần hít một hơi là được.

Lý Ma Tử thở dài, nói ba món đồ này quá khó tìm, còn có một kim chủ hơn một tháng muốn dùng.

Hiện tại chúng ta mới tìm thấy trong đó, còn lại răng cương thi ngàn năm, Quỷ Khốc Linh Chi lại ngay cả một chút manh mối cũng không có.

Ta gật đầu, đúng vậy, ba thứ này đều chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Có thể tìm được Nhục Thân Phật ngồi trong vại đã là may mắn thật lớn, hai thứ khác...

Nghĩ tới đây, đầu của ta hơi lớn, rất hối hận lúc trước đã tiếp vụ làm ăn này.

Lý Ma Tử hỏi Vương Bật Nhi có hay không có manh mối phương diện này, nàng lắc đầu, nói Vương gia đã dùng hết nhân mạch, cũng chỉ tìm được vị trí của nhục thân Phật ngồi trong vại, về phần hàm răng cương thi ngàn năm, Quỷ Khốc Linh Chi thật sự là rất ít xuất hiện ở nhân gian.

Nói xong, ba người chúng ta lâm vào trầm mặc thật lâu.

Ta và Lý Ma Tử hút một làn khói, trong phòng tràn ngập sương mù sặc người, Vương Lăng Nhi và Doãn Tân Nguyệt dùng sức phất

phất tay, che miệng nói không chịu nổi chúng ta, muốn xuống dưới hít thở không khí, nói xong, cũng chạy đi như chạy trốn.

Ta và Lý Ma Tử cười to, có chút thời gian trở lại thời điểm học trung học cố tình trêu cợt nữ đồng.

Đúng lúc này, tiếng chuông Bang vang lên, ta lấy máy truyền tin ra nhìn xạ, cả người chấn động cao hứng, đây dĩ nhiên là thông tin liên lạc nam giới.

"Này." Ta vội vàng nhấn nút nói.

Thanh âm nam tử chăn nuôi vẫn lạnh lùng như trước kia, hắn không nói nhảm một câu nào, treo đồi nói thẳng cho ta biết, ngàn năm cương thi không còn răng, nhưng công chúa Lăng có một cặp răng cương thi trăm năm ở huyện pháp kho của Liêu Ninh tỉnh, hiệu quả không sai biệt lắm. Còn dặn dò ta nhất định phải mang theo ông chủ Bạch, người này có trọng dụng.

Thả máy truyền tin xuống, sức lực của ta lập tức được kéo tới, cả người ngập tràn sức mạnh!

Từ trước tới nay tin tức " nam nhân tốt cho ta" luôn đưa cho ta vô cùng chính xác, nếu hắn đã nói có, vậy nhất định sẽ có.

Nhưng ta không hiểu được, vì sao nam nhân được âu yếm muốn ta nhất định phải mang theo bạch lão bản? Tuy đoán không ra tâm tư của nam nhân nhưng hắn nói như vậy khẳng định có đạo lý của hắn.

Ta lập tức phạt một mẫu cho ông chủ họ Bạch, ông chủ họ Bạch cũng phi thường giảng nghĩa khí, không nói hai lời, lập tức đáp ứng xuất phát đến tửu lâu hội họp với chúng ta.

Liêu Ninh tỉnh có hơn hai ngàn bốn trăm dặm, cho dù ngồi máy bay cũng phải mất bốn giờ, huống chi trên đường còn phải xoay xe? Ta ngơ ngác nhìn cái miệng văn võ thổ này còn hiếm thấy hơn cả thân Phật ngồi trong vại, thầm nghĩ chẳng có cách nào mang nó phi cơ tới được.

Suy nghĩ trong chốc lát, ta đã có chủ ý. Ta cho Vương Huân Nhi treo bàn quay, nói cho nàng biết ta đã có tin tức của cương thi ngàn năm, chuẩn bị khởi hành đi lấy răng cương thi ngàn năm, nhưng mang theo nhục thân Phật ngồi trong vại không tiện.

Bởi vậy mời bà và Doãn Tân Nguyệt cùng nhau ngồi trong vạc thịt, về võ giả.

Vương Bật Nhi nói gì với ta thì nghe nấy, trong máy truyền tin còn dặn ta phải cẩn thận. Tuy ta rất cảm động, nhưng cũng chỉ có thể giả bộ không nghe thấy, không trả lời.

Tựa như Lý Ma Tử đã nói, nếu không thể toàn bộ yêu thương cho người ta, vậy đừng đáp lại, nếu không sẽ mang đến cho đối phương thương tổn càng lớn hơn.

Ta tra internet xuống chiếc dự cơ của Xích Ninh tỉnh, phát hiện chỉ có Phúc Châu mới có máy bay.

Vì tiết kiệm thời gian, ta lập tức cho ông chủ họ Bạch, mời hắn đến phúc châu sân bãi tụ tập với chúng ta. Ta và Lý Ma Tử thu thập đơn giản một chút, hỏa tốc làm thủ tục lui phòng, cầm hành lý chạy như điên về phía ga tàu.

Đợi đến buổi chiều phúc Châu, buổi tối đã là buổi tối chín chín nửa. Bạch lão bản còn chưa tới, ta và Lý Ma Tử vội vàng đi chỗ bán vé mua bổng. Nhân viên bán vé lại nói cho chúng ta, sáng ngày thứ hai bay được 8 đến chỗ Âu Ninh đã bán hết toàn bộ đi, chỉ có thể mua vào lúc sáng sớm hôm sau.

Ta và Lý Ma Tử đều choáng váng, từ khi nào trong nội quốc lại cướp bóc như vậy, không mấy năm không tiết kiệm, sao đã bán hết rồi?

Ấn tượng về Trung Quốc trong lòng ta chỉ có xe lửa mới có thể nóng nảy như vậy, hoá ra người Trung Quốc cũng đã có tiền rồi, không phải ngồi xe lửa đổi máy bay nữa sao?

Vậy cũng phải để lại cho tiểu gia một chỗ ngồi chứ, chết tiệt, dưa hấu lớn!

Ta và Lý Ma Tử bất đắc dĩ thở dài một hơi, chỉ có thể ngồi trong hậu cơ thất chờ đợi như một người gỗ.

Chờ đợi là dày vò lớn nhất, nhất là khi ngươi biết phía trước có bảo bối chờ ngươi tới thăm dò, mà ngươi lại không thể làm gì được, chỉ có thể ngồi đó khô cằn, loại cảm giác đó quả thực có thể dùng tay gãi gan mà hình dung.

Lúc ông chủ họ Bạch chạy tới, ta nói hắn không có vé, ba người chúng ta chỉ có thể kéo hành lý ảo thuật rời khỏi sân đấu, chuẩn bị tìm một tửu lâu gần đó đập một cái.

Kết quả là đi một vòng cũng không tìm được, bụng lại đói kêu rột rột, tâm tình của ta lập tức trở nên buồn bực đến cực điểm.

Lúc này, tiếng chuông Bang của ta vang lên.

Ta vừa mở máy truyền tin ra xem, lại là Vương Huân Nhi, không khỏi có chút phiền chán, tiểu nha đầu này có phải không hiểu chuyện cự tuyệt của đàn ông hay không? Nên làm rõ ràng nàng mới biết được?

Tâm tình phiền muộn của ta, khẩu khí của xe điện thật không tốt, chỉ lạnh nhạt nói: "Này, có chuyện gì?"

Lớp máy truyền tin của Vương Sâm Nhi sững sờ một hồi lâu, sau đó dùng giọng nói yếu ớt của bi thương nói: "Không có việc gì, chỉ là muốn hỏi các ngươi một chút xem có tới Phúc Châu hay không thôi?"

Nghe thấy thanh âm đáng thương đó của Vương Huân Nhi, trong lòng lại mềm nhũn, vội vàng hòa hoãn nói: "Đa tạ muội tử quan tâm, chúng ta đã đến sân khấu ngoại ô rồi, chỉ là bữa Sạn ngày mai đã bán xong, e rằng phải chậm trễ hai ngày mới có thể đi Liêu Ninh được."

Mặc dù Vương Phấn Nhi là một nữ nhân trưởng thành, nhưng dù sao cũng là đại tiểu thư chưa trải qua phong sương.

Nàng nghe khẩu khí của ta hòa hoãn rồi thì đầu máy truyền tin lập tức nhảy nhót tưng bừng, líu ríu nói: "Trương đại ca, nếu như ngươi nguyện ý, ta có thể giúp ngươi làm tấm Bang mai!"

Phượng chương thứ chín trăm chín mươi chín phục vụ khách quý...

Đối với lời nói của Vương Huân Nhi, ta chỉ thuận miệng đáp lại.

Thế lực của Vương gia ở võ hán thì ta rất rõ ràng, nhưng nơi này là Phúc Châu, ta cũng không nghĩ rằng Vương gia sẽ khiến máy bay ở đất khách khuất phục!

Ngã Ly ta dặn dò nàng ngồi vại thịt Phật, còn có lão bà của ta Doãn Tân Nguyệt. Sau đó tiếp tục tìm kiếm khách sạn với đám người Lý Ma Tử, lăn qua lộn lại hơn phân nửa thiên tài rồi nghỉ ngơi. Ba người chúng ta đã sớm mệt mỏi đến hôn mê, kê một gối đầu liền đánh luôn lên ngủ.

Ta nghĩ dù sao ngày hôm sau cũng không cho Thẩm Dương đi, không bằng dứt khoát ngủ cả ngày, nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt.

Dù sao cái hàm răng cương thi ngàn năm này, nghe tên đã đổ mồ hôi lạnh sau lưng ta, âm vật tà dị như vậy há có thể dễ dàng lấy được như vậy? Phỏng chừng lại là một trận sinh tử chi chiến.

Đáng tiếc là mặt trời buổi sớm vừa lên cao thì cơn mơ đẹp của ta đã bị chuông thông tin đánh thức.

Ta không có ý định nhận máy truyền tin này, theo bản năng thì dùng thân thể bị che kín đầu, thế nhưng tiếng chuông thông tin chết tiệt kia vang lên không ngừng, chính là không chịu bỏ qua cho ta.

Sau khi duy trì liên tục 20 phút, trong lòng ta mắng to một tiếng "Khốn kiếp", lúc này mới mơ mơ màng màng truyền tống điện thoại di động...

Làm ta không nghĩ tới chính là, máy truyền tin lại là do khách đi máy bay đánh tới. Tiếng nói ngọt ngào của khách phục vụ thật đáng yêu, nhắc nhở thời gian quay xe của ta sắp đến rồi, mời lập tức chạy tới sân bắc.

Ta không dám tin dụi dụi con mắt, điều này có thật không? Sau đó liền nhớ tới lời nói tối hôm qua của Vương Huân Nhi. Lẽ nào thế lực của Vương gia còn muốn lớn hơn so với tưởng tượng của ta? May mà lúc trước không đối địch với bọn họ, bằng không người cút ngay e rằng chính là ta.

Đang lúc miên man suy nghĩ, Lý mặt rỗ cùng bạch lão bản dùng sức gõ cửa phòng của ta, như vậy hình như muốn gõ cửa phòng một cái.

Hóa ra Lý Ma Tử và ông chủ Bạch cũng nhận được máy móc tương tự. Lúc này ta mới phát hiện không phải là mộng, mà là sự thật, nguyên bản máy móc đã đầy viên bay ra ba vị trí, Vương Huân Nhi làm sao mà đến được, quả thực quá trâu bò!

Ba người chúng ta cầm lấy hành lý, đánh một chiếc với tốc độ nhanh nhất chạy tới sân khấu.

Vừa vào tới khoang thuyền, Vô Không tỷ ở xung quanh đã đi tới bên cạnh chúng ta, lát bưng trà, lát sau đưa tráng sớm một chút, thậm chí còn nửa quỳ xuống buộc dây thừng cho chúng ta. Làm cho ta thật sự ngại ngùng, vội vàng xua tay nói không cần.

Vị Không tỷ kia vẫn duy trì tư thế nửa quỳ, lộ ra hàm răng trắng noãn mỉm cười nói, ba vị chúng ta là khách quý đặc biệt cầm thẻ đen, hẳn là hưởng thụ phục vụ như vậy.

Tạp đen, còn đặc biệt khách quý? Đây là ý gì.

Ta và Lý Ma Tử nghe mà không hiểu ra sao, ông chủ Bạch cũng biết điểm môn đạo.

Hắn giải thích cho chúng ta, thẻ đen là một loại thẻ do thế giới ngân hàng đưa ra. Toàn bộ Già Châu của thế giới này đều sử dụng, hơn nữa còn chỉ được cấp cho những nhân vật siêu cấp, ví dụ như đặc biệt phổ cập, Mã Vân, vân vân.

Ông chủ họ Bạch còn nói cho chúng ta biết, thẻ đen không chỉ là một tờ ngân hàng mà còn là tượng trưng cho thân phận địa vị. Tục truyền, chỉ cần ngươi có bất cứ nhu cầu gì, chỉ cần đánh một trận điện khúc, ngân hàng thế giới sẽ nghĩ cách để giúp ngươi hoàn thành.

Nghe nói có một phú hào ngồi xe lửa vòng quanh pháp thuật. Sau khi hắn xuống xe, đem hành lý của mình đặt ở trên xe lửa. Lập tức lấy ra thẻ đen, không nghĩ tới chính phủ pháp lại để xe lửa trong lúc chạy ngừng lại.

Nghe bạch lão bản giải thích, ta không khỏi lắc lắc đầu. Thì ra trên thế giới này còn có một loại tồn tại khác "Giang hồ", ta thực sự là xem thường Vương gia rồi!

Từ phía nam đến phương bắc xa nhất của Trung Quốc, máy bay phải phi hành tới bốn phía, ở trong bốn giờ đồng hồ này, ta đã mơ một giấc thật dài.

Trong mộng một hồi là Anh pháp liên quân hỏa thiêu Viên Minh viên minh viên viên viên minh viên, một hồi là một tên bát kỳ võ tướng mặc áo giáp lập tức chém giết, hình ảnh vừa chuyển, Lý mặt rỗi cùng ta giống như bị một con cương thi mặt xanh nanh vàng đuổi theo, liều mạng chạy trốn.

Ta bị dọa tới mức mồ hôi lạnh chảy khắp người, biết mình đang nằm mơ nhưng vẫn không nhịn được run lẩy bẩy.

Bị dọa tỉnh lại mới phát hiện, phi cơ đã đến trước mặt Thẩm Dương.

Từ trên máy bay xuống, mới phát hiện thời tiết phương bắc xác thực không giống phía nam. Lúc này phía nam còn xem như cực nóng, nhưng phương bắc đã rất mát mẻ, ta mang theo quần áo trên người, ngẩng đầu nhìn bầu trời Thẩm Dương một chút.

Bầu trời Thẩm Dương là màu xanh, cao xa như vậy, phảng phất thế ngoại đào nguyên.

Mà não hải của ta cũng không tự chủ được hiện lên một đoạn ghi chép liên quan tới Thẩm Dương. Thẩm Dương ở triều Thanh được xưng là Thịnh Kinh, Hoàng Thái Cực chính là ở chỗ này đăng cơ xưng Đế, nơi này có Thanh Chiêu Lăng khí thế hoành tráng, càng là chỗ long mạch toàn bộ triều Đại Thanh!

Đúng lúc này, Điện thoại của Doãn Tân Nguyệt cũng đã tới, ta vừa định nói vài lời ngọt ngào với nàng một phen.

Nào ngờ rằng, Doãn Tân Nguyệt lại chửi ầm lên với ta như vậy. Nói ta là tên khốn kiếp, thế mà lại một tiếng vô thanh vô tức cõng mình đi mạo hiểm!

Ta bị Doãn Tân Nguyệt mắng đến sửng sốt, nhưng lại không dám cãi lại. Kinh nghiệm sinh hoạt của phu thê nhiều năm nói cho ta biết, khi phu thê tức giận ngàn vạn lần đừng có đòi mở miệng giảng đạo lý, như vậy chỉ khiến chuyện này càng ngày càng tệ. Lúc lão bà tức giận, phu phụ chỉ cần một lần bồi thường là được rồi.

Bởi vậy, ta không dám nhiều lời, sợ chọc giận Doãn Tân Nguyệt. Phải biết rằng Doãn Tân Nguyệt tuy là siêu cấp minh tinh, có văn hóa tu dưỡng, nhưng khi nổi giận thì trận thế cũng không làm nên trò trống gì.

Mười phút sau, Doãn Tân Nguyệt cuối cùng cũng mắng xong. Đầu máy truyền tin đột nhiên trầm mặc, cô nức nở nói với ta: "Phu trưởng, người nhất định không hao tổn gì quay về, ta ở nhà chờ người!"

Trong lòng của ta thoáng cái trở nên ấm áp.

Giữa trưa, ta và lão bản Bạch ở tiệm rau đất ăn ít đồ, Lý Ma Tử thì đi mướn xe đen.

Cuối cùng Lý mặt rỗ cùng một vị sư phó bánh xe nói chuyện với một người, lấy giá sáu trăm nguyên liệu đưa chúng ta đến công chúa lăng thôn.

Sư phụ tài xế là người Thẩm Dương, trên đường đi cực kỳ hay nói. Hắn hỏi chúng ta có phải đến công chúa lăng du lịch không? Ta vội vàng gật đầu nói, thuận tiện hỏi hắn về công chúa.

Sư phụ tài xế rất nhiệt tình, không chỉ giới thiệu chúng ta công chúa lăng mộ một cách thanh triều, còn nói với chúng ta nếu muốn thấy công chúa lăng, tuyệt đối đừng đi trong thôn, bởi vì công chúa lăng là giả, đơn giản chỉ là tiền để lừa du khách. Công chúa lăng mộ thật sự giấu dưới chân núi.

Năm giờ nữa, cuối cùng chúng ta cũng tới được làng Công chúa

Lăng. Tuy đường xá rất dài, nhưng vẫn luôn đang nói chuyện, chúng ta cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Vừa mới tiến vào công chúa Lăng thôn, một cảm giác kỳ quái liền dâng lên trong lòng ta, ta luôn cảm thấy trên ngọn núi lớn cạnh thôn có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm ta!

Hiện tại đã chạng vạng tối, nhà trong thôn đều khói bếp bốc lên, bắt đầu đốn củi nấu cơm. Chúng ta đi đến đường lớn, các thôn dân tựa hồ không kỳ quái với ba người chúng ta chút nào, ngược lại, có rất nhiều thôn dân chủ động tiến lên hỏi thăm chúng ta có muốn ngủ trọ không? Có muốn ăn cơm hay không.

Lý Ma Tử đang định đáp ứng cho một thôn ở lại nhà các nàng thì bị ta ngăn lại.

Ba người chúng ta tiếp tục đi về phía trước, càng đi càng hẻo lánh, đều sắp đi đến cuối thôn rồi. Lý Ma Tử không khỏi oán trách, nói ta thật sự phiền toái, vừa rồi nhiều nông gia như vậy không thể vui được, cứ phải đi vào rừng sâu núi thẳm, bây giờ đến căn nhà cũng không nhìn thấy, đợi trời tối rồi ăn cái gì?

Nói thật, ta cũng không biết tại sao mình phải đi lên núi, chỉ có thể nói là dựa vào trực giác của âm vật, trực giác nói cho ta biết trong núi sẽ có kinh hỉ chờ chúng ta.

Dãy núi này gọi là thung lũng Hổ Sơn, coi như là thánh địa tràn đầy thanh tịnh, trên núi có rất nhiều lá xanh cao lớn, ta biết, mà phần lớn ta không nhận ra.

Lá cây ngũ sắc rực rỡ, xa xa nhìn lại, như lông chim của hoa khổng tước. Hai bên đường dựng thẳng một tấm cáo biểu, trên bảng hiệu viết "Núi núi" từ đó. Xem ra Diêm Hổ Sơn sớm đã trở thành thiên đường cho những người leo núi.

Con đường nhỏ bằng phẳng trước mắt chúng ta, chắc chắn là do một kẻ leo lên núi giẫm lên một cọng cỏ.

Ba người bọn ta đi dọc theo con đường nhỏ này về phía trước, đi được một lát, phía trước lại xuất hiện một căn nhà gỗ nhỏ.

Nhà gỗ nhỏ là phong cách phổ thông dân cư ở phía đông bắc, trên nóc nhà dựng thẳng ống khói màu đen, chậm rãi bốc lên khói trắng lượn lờ, dưới mái hiên rải các thứ đồ chơi ngô, đậu vàng. Gian nhà gỗ nhỏ bởi vì quanh năm bị khói hun nướng, đã biến thành màu đen, trên gỗ còn có mỡ cây hóa thành nhỏ xuống.

Nếu như không phải hương vị sặc lửa đốt người kia, chỉ sợ sẽ làm người ta lầm tưởng đây là Tiên cảnh?

Ta chỉ vào căn nhà gỗ nhỏ này, Lý Ma Tử lập tức hiểu rõ ý tứ của ta.

Hắn trừng hai mắt, bất mãn hỏi: "Trương tiểu ca, ngươi không có bệnh gì chứ? Đêm nay ở đây? Vừa rồi nhiều cô nương xinh đẹp như vậy kéo ngươi cũng không dừng, tại sao cứ phải ngủ lại trên núi, làm cái trò gì đó."

Ông chủ trắng mỉm cười với ta, hình như đã hiểu ý của ta, hắn không nói hai lời, liền tiến lên gõ cửa.

Ta quay đầu lại nhìn Lý Ma Tử giết bằng ánh mắt: "Huynh đệ lâu như vậy rồi, sao lại không có linh tê tâm với ta?"

Lý Ma Tử run rẩy cả người, lui lại phía sau mấy bước, đứng cách ta khá xa nói: "Ta không muốn tâm hữu linh tê với ngươi, tâm của ta có linh tê là để lại cho Hạ lão sư..."

Ta đánh mắt cho Lý Ma Tử một cái thật to.

Chương thứ chín trăm chín mươi mốt, dưới ánh trăng có bóng đen.

Cửa căn nhà gỗ nhỏ mở ra, một vị lão nhân đội mũ ngư dân cũ nát đi ra. Lưng còng của lão rất lợi hại, thiếu chút nữa cong thành chín mươi độ, như thể nửa người trên cùng bị gấp thành một khối với nửa người dưới.

"Lão nhân gia, quấy rầy! Chúng ta là du khách tới leo núi, ngài xem sắc trời đã tối, có thể thu lưu chúng ta ở lại không?" Bạch lão bản không hổ là người khôn khéo, ta vốn còn muốn nhắc nhở hắn không nên bại lộ thân phận chúng ta, kết quả căn bản không cần ta quan tâm.

Ông lão có nốt ruồi, ông chủ họ Bạch nói vài lần rồi mới chịu nghe, lập tức gật đầu mời chúng ta vào tùy ý.

Trong căn nhà gỗ nhỏ chất đống rất nhiều vật dụng cùng củi gỗ, cả gian phòng chỉ có một cái miệng lớn, bên trên bày một cái bàn tròn nhỏ, trên bàn còn có hai bình hai nồi, một chén rượu và một đĩa đậu phộng nhỏ. Xem ra, lão nhân gia người đang uống rượu.

"Xin lỗi, chỗ này quá nhỏ, tối nay các ngươi cùng lão nhân ta chen chúc nhau nhé!" Lão nhân run rẩy nói, chúng ta đều cảm thấy ngượng ngùng.

Nhìn trong phòng ta cũng không có gì để ăn, đành phải xin lão nhân gia một chút nước, ngâm ba thùng mỳ, liền bọc một bao giò hun khói, ba người chúng ta liền đuổi một bữa cơm tối đi.

Ăn xong bữa cơm chiều đơn giản, chúng ta lần lượt nằm xuống ở trên ống tay áo, không đợi được mấy giây, lão nhân đã lên tiếng ngáy, tiếng ngáy kia giống như muốn đem cả gian nhà gỗ nhỏ chấn sập.

Ta và Lý Ma Tử, Bạch lão bản cũng bị tiếng ngáy này làm cho không ngủ được, ba người sáu mắt nhìn chằm chằm trần nhà.

Lý Ma Tử nhỏ giọng hỏi: "Tiểu ca Trương gia, có phải lần đầu nói cho ngươi răng cương thi ở đâu không..." Lý Ma Tử còn chưa nói hết câu đã bị ta che miệng lại.

Ta căng thẳng liếc mắt nhìn ông lão đang ngủ say. Sinh ý âm vật nhiều năm không chỉ tôi luyện bản lĩnh của ta, mà còn để cho ta học được bất cứ lúc nào cũng phải cẩn thận!

Mặc dù lão nhân này là người giả heo ăn thịt hổ, nhưng cũng có thể là chủ nhân giả heo ăn thịt hổ.

Đột nhiên ta ngã về phía lão nhân, ho khan một tiếng, còn cố ý cao giọng nói: "Ài, các ngươi xem nơi này thật đẹp, ta không muốn trở về."

Ta nói xong liền lưu ý nhất cử nhất động của lão nhân, phát hiện lão nhân giống như đã ngủ say, ngay cả tiếng ngáy cũng không dừng lại. Lúc này mới yên tâm nói với Lý Ma Tử: "Lúc chạng vạng tối vào thôn, ta đã phát hiện chỗ này có chút cổ quái, nhưng cụ thể cổ quái ở đâu thì chỗ đó lại không nói ra được! Cho đến khi lên Kỳ Hổ Sơn, ta mới phát hiện điểm mấu chốt của vấn đề."

"Đừng lằng nhằng nữa, ngươi nói đi!" Lý Ma Tử gấp gáp hỏi ta.

Ông chủ họ nghe thấy chúng ta nói chuyện, cũng yên lặng ghé tai tới.

Ta nói cho bọn họ biết, sự cổ quái trong thôn này nằm ở nhị khí Âm Dương không cân bằng. Từ xưa đến nay, thôn chỉ coi trọng phong thuỷ nhất, bình thường đều chọn nơi sơn nhãn thủy.

Lựa chọn sơn nhãn là vì ngụ ý cho nhân khẩu thịnh vượng, chọn nguồn nước là ngụ ý cút đi.

Công chúa Lăng thôn dựa vào Phổ Hổ sơn xây dựng, trước thôn lại có dòng sông đi qua, là bảo địa phong thuỷ đường chính, theo lý thuyết loại phong thủy bảo địa âm dương nhị khí này là cân bằng.

Nhưng ta vừa vào thôn đã cảm thấy âm phong trận trận, âm khí lớn hơn dương khí, rõ ràng là có oán khí cực mạnh ảnh hưởng khu vực này. Sau đó ta phát hiện âm phong kia là từ núi ú Hổ thổi xuống, cho nên ta mới lựa chọn ở lại căn nhà gỗ nhỏ này!

Lý Ma Tử nghe xong, nhẹ nhàng ồ lên một tiếng: "Vậy nói như vậy, răng cương thi ngàn năm chúng ta muốn tìm rất có thể là ở trên núi."

Ta gật đầu nói đúng.

Lý mặt rỗ như gặp phải một trận kinh hãi thật lớn, cố gắng lay lay cánh tay của mình: "Tiểu gia tiểu ca, vậy ý của ngươi là, phụ cận xung quanh có cương thi qua lại... "

Ta bị hắn khiến cho bực bội, giơ chân đá hắn ngã xuống: "Phí lời, ngày cả kinh, mau ngủ đi!"

Lý Ma Tử thì dùng giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Thế này cũng quá nguy hiểm phải không? Cương thi! Cương thi trong phim cũng sẽ hút máu người đấy."

Ý ngủ của ta hoàn toàn không còn, tức giận đẩy Lý Ma Tử sang một bên: "Không tới gần cương thi, làm sao lấy được răng cương thi? Lại nói, lần nào tìm âm vật không nguy hiểm."

"Trương đại chưởng quỹ nói đúng." Ông chủ họ Bạch một mực không lên tiếng đột nhiên nói: "Tục nói phú quý trong nguy hiểm cầu, nếu muốn tìm bảo bối, đương nhiên phải mạo hiểm nhất định."

Lý mặt rỗ nghe thấy ông chủ Bạch bản nói như vậy, không lên tiếng nữa, đứng thẳng xuống. Chậc chậc, có lúc thật sự không muốn nói ta quen biết hắn.

Ta nằm trên bờ, xuyên thấu qua khe hở nóc nhà phát hiện trăng tròn đã treo ở giữa không trung. Lập tức cầm lấy điện thoại nhìn thời gian, trên màn hình của điện thoại di động hiện lên là buổi tối mười một điểm rưỡi.

Lúc này chính là giờ Tý, cũng trong một ngày thời gian âm khí thịnh nhất, rất nhiều âm vật sẽ tại thời điểm này thức tỉnh.

Gió núi xuyên qua khe cửa thổi vào, có chút cảm giác lạnh lẽo. Lão nhân gia vẫn cứ khò khè khò khè như trước, Lý Ma Tử, ông chủ Bạch cũng ngủ mất.

Mơ mơ màng màng, ta cũng dần dần ngủ gà ngủ gật, mí mắt như đổ chì, mở cũng không ra.

Nhắm mắt lại, ta đã nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt mặc một bộ đồ ngủ ngồi ở trước mặt ta. Tuy rằng đều là vợ chồng lâu năm, nhưng mỗi lần nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt, ta vẫn cảm thấy tim đập rộn lên, không khống chế nổi muốn chảy nước miếng.

Trong lúc ngủ mơ, ta và Doãn Tân Nguyệt có làm chuyện không thể miêu tả.

Ta còn thỉnh thoảng lấy tay lau nước miếng trên khóe miệng, mơ mơ màng màng, giống như ngửi thấy một mùi máu tươi nồng đậm, khóe miệng cũng truyền đến cảm giác dinh dính.

Là máu!

Ta sợ tới mức lập tức ngồi bật dậy, cuống quít mở ống đồng, phát hiện khắp tay mình đều là huyết tương.

Ta vô thức cầm cây đuốc chiếu lên mặt.

Đột nhiên, Lý mặt rỗ quát to một tiếng: "Quỷ à!" Bạch lão bản cũng bị dọa tới mức ngồi bật dậy.

Ta tò mò nhìn chung quanh một chút, tuy trong phòng rất tối, nhưng cũng không có quỷ ảnh a, Lý Ma Tử chắc là gặp ác mộng rồi?

Đúng lúc này, ông chủ Bạch đã leo xuống, châm lửa thành ngọn đèn than.

Đợi trong phòng một mảnh trong suốt, Lý mặt mày run rẩy chỉ vào khóe miệng của ta nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi... ngươi... mặt của ngươi."

"Mặt của ta làm sao vậy?" Ta dùng tay lau mặt một cái, phát hiện trên mặt toàn là máu.

Ta xem game, lại nhìn vết máu trên tay, không khỏi câm nín, thảo nào vừa rồi Lý mặt rỗ kêu quỷ thật. Ha ha, cho dù là người to gan hơn nữa, nếu hơn nửa đêm nhìn thấy một người mặt mày đầy máu đang cầm ngồi trên mặt mình, không sợ mới là lạ.

Ta đang tò mò máu trên mặt mình từ đâu mà có, tí tách một tiếng, một giọt máu tung tóe trên gáy ta.

Ta ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, không nhìn không sao, vừa nhìn thấy giật mình nhảy dựng lên, trên nóc nhà mơ mơ màng màng như có một người đang ngồi!

Ta cầm xẻng dán ở phía dưới, ông chủ trắng và Lý Ma Tử lập tức theo thang trèo lên xà nhà.

Lý Ma Tử dùng gậy đâm bóng đen đang ngồi xổm kia, nhưng bóng đen kia như bị điểm huyệt, không nhúc nhích.

Ông chủ họ Bạch lớn tiếng trách mắng: "Này, ngươi là ai? Sao phải trốn ở đây nửa đêm làm gì?" Bóng đen vẫn không đáp lời.

Bên ngoài phòng, ngẫu nhiên chỉ có gió núi âm lãnh thổi qua, mang theo thanh âm lá cây xào xạc.

Lý Ma Tử thấy bóng đen còn chưa đáp lời, mắng to một tiếng "Mẹ nó", một côn quất xuống sau lưng bóng đen.

Cái côn nặng nề đánh xuống, phỏng chừng cho dù đối phương là một đại hán khôi ngô cũng đủ uống một bình rồi!

Lần này bóng đen có động tĩnh, chỉ thấy hắn chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu với mặt trăng.

Ta đứng ở phía dưới, dưới ánh trăng liền thấy rõ nửa bên mặt bóng đen.

Nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy nửa bên mặt kia, một dòng nước tiểu xông thẳng vào đũng quần của ta, ta theo bản năng mà siết chặt hai chân...

Quái thú nửa răng, thứ chín trăm chín mươi hai.

Ta nên hình dung nửa khuôn mặt kia như thế nào, qua hồi lâu trong đầu mới nổi lên một danh từ mới – Quái thú Bán Nha.

Cái gọi là nửa răng, cũng không phải là chỉ có nửa cái răng của quái vật này, mà là nói nửa bên mặt của nó tất cả đều là răng!

Những khuôn mặt nhe răng kia, dưới ánh trăng trắng bệch phản xạ ra ánh sáng làm người ta sợ hãi, khiến tim ta thiếu chút nữa ngừng lại. Càng khủng bố hơn là nửa gương mặt kia còn có một con ngươi đang chạy loạn, không sai, chính là chạy loạn.

Con mắt kia như mọc chân, di chuyển qua dời lại nửa gương mặt.

Lý mặt rỗ cùng bạch lão bản đứng ở sau lưng quái thú nửa răng, cũng không thấy mặt của nó.

Vết thương của Lý Ma Tử đánh xuống, quái vật nửa răng rõ ràng run rẩy, hiển nhiên đã bị đánh đau, hắn xoay người lại, lảo đảo đứng bật dậy!

Ngay khoảnh khắc nó đứng lên, Lý Ma Tử và ông chủ Bạch sợ tới mức kêu la thảm thiết, té từ trên nóc nhà xuống.

Một trận sợ hãi thật lớn như kinh đào hải lãng chảy qua toàn thân ta, ta kinh hô một tiếng, quả cầu vồng trong tay cũng rơi trên mặt đất.

Dưới ánh trăng, ta thấy rõ nửa khuôn mặt còn lại của quái vật, nửa gương mặt kia đều là tròng mắt, xếp thành một hàng rậm rạp chằng chịt như củ sen.

Tròng mắt đếm không hết giờ phút này đang từ trên cao nhìn xuống ta nhìn.

Một cỗ âm phong nhỏ nhắn về sau lưng ta, trong gió còn mang theo tiếng gầm rú ở phương xa. Ta không dám quay đầu lại, sợ quái vật trên nóc phòng sẽ nhảy đến công kích ta.

Nghĩ lại bản thân bị nửa gương mặt kia gặm nhấm, cảm thấy không rét mà run.

Lúc này, cửa phòng két một tiếng mở ra, quái thú trên nóc phòng giống như viên hầu bị chấn kinh, nhanh chóng nhảy vào trong rừng rậm bên ngoài, chờ chúng ta đuổi theo ra ngoài thì đã không thấy bóng dáng.

"Các ngươi đang làm gì đó?" Lão nhân cầm theo đèn than ngáp hỏi.

"Lão nhân gia, có, có..." Lý Ma Tử sợ tới mức nói năng lộn xộn, đưa tay chỉ vào nơi quái vật biến mất.

Lão nhân tựa hồ không nghe thấy lời Lý mặt rồi nói với mình: "Tối nay trong rừng gió lớn, đi ra giải quyết rồi đi chỗ khác, tránh gió. Nếu không, thứ đồ chơi đó làm kinh ngạc thì không sinh ra được nhi tử."

Nói xong, lão nhân dựa vào chân tường xì nước tiểu lên.

Trong nháy mắt ta sững sờ tại chỗ, giờ phút này ta có một loại trực giác, vị lão giả này khẳng định không phải người thường, lão ta khẳng định biết rất nhiều bí mật của Quán Hổ Sơn.

Cao thủ Đại Phàm đều thích khiêm tốn, nam nhân không phải là như vậy sao?

Trong mơ hồ, ta nhìn thấy thân thể lão nhân run lên hai cái, là nam nhân đều biết, đây là động tác sau khi tiểu xong.

Ba người chúng ta vẫn toàn thân đề phòng nhìn chằm chằm bên ngoài phòng, không dám cử động chút nào. Thẳng đến khi lão nhân nói với chúng ta một câu vào nhà đi! Chúng ta mới hồi phục tinh thần lại.

Sau khi vào nhà, lão nhân giống như không có việc gì, một lần nữa nằm xuống ngủ, chỉ trong chốc lát, tiếng ngáy lại vang lên lần nữa.

Tay chân của ta lạnh buốt, cũng không biết nên nói như thế nào nữa? Răng và con mắt chằng chịt kia không ngừng quanh quẩn trong đầu ta, lay động khiến ta khó có thể ngủ.

Lão nhân gia tiếng ngáy khiến ta thoáng an tâm một chút, qua một hồi lâu, mới nói với Lý Ma Tử cùng lão bản: "Đều ngủ hết đi! Có chuyện gì cứ ngày mai nói sau."

Lý mặt rỗ cùng bạch lão bản tranh thủ thời gian rút đầu vào trong chăn.

Một đêm này, ta cũng không dám ngủ tiếp nữa, hai con mắt gắt gao nhìn chằm chằm nóc phòng, sợ quái vật kia sẽ xuất hiện lần nữa!

Ngày thứ hai, trời đã sáng rõ, ba người chúng ta vẫn không rời giường. Ta quay đầu nhìn thoáng qua Lý Ma Tử và lão bản trắng nằm bên cạnh, phát hiện bọn họ cũng một đêm không ngủ, hai mắt đã hầm đến đỏ ngầu.

Khối địa lão nhân ngủ kia đã sớm trống trơn.

Ngoài cửa truyền đến tiếng búa bổ củi, chỉ chốc lát sau, ông lão đẩy cửa hét lớn: "Ra giường, ăn cơm thôi." Lúc này chúng ta mới mặc áo xuống giường.

Điểm tâm là món ăn gia đình nông dân điển hình, cháo ngô, tảng thịt muối.

Ăn chút cháo ngô, chờ thức ăn ấm áp xuống bụng, ta mới dần dần hồi phục tinh thần. Phản ứng đầu tiên của ta chính là những chuyện phát sinh tối qua, lão nhân đến cùng minh bạch hay không?

Thừa dịp lão nhân không chú ý, ta lén lút quan sát biểu cảm trên mặt của hắn một chút, phát hiện thần thỉnh bình tĩnh của hắn không có bất cứ điều gì dị thường.

Càng bình tĩnh, càng có vấn đề!

Tối qua hắn đi tiểu cũng quá khéo léo, ta không tin thế gian có chuyện trùng hợp như vậy.

Một lão nhân cô độc sống một mình ở sườn núi, không chút sợ hãi, cũng làm cho người ta cảm thấy khả nghi.

Ta giả như đang hỗ trợ rửa chén, kéo gần tới lão nhân: "Lão nhân gia, ngài ở đây một mình sao? Con của ngài đâu?"

Lão nhân gia dùng thanh âm khàn khàn trả lời: "Không lập gia đình, cũng không có hài tử, chỉ có mình ta ở đây."

Nói xong lại hết sức chăm chú làm việc, sao có thể hỏi hắn nữa, chỉ vào lỗ tai hắn cũng nói không nghe được.

Ta vốn định để Lý Ma Tử nói lời khách sáo, dù sao Lý mặt rỗ cũng là chủ nhân của giang hồ, nhưng nhìn bộ dáng này của hắn, ta đã bỏ đi ý nghĩ này. Lúc này Lý mặt rỗ vẫn chưa khôi phục tinh thần, ngay cả ăn cơm cũng liên tục quay đầu lại.

Ta nhìn dãy núi nơi xa, nhớ tới cảm giác kỳ quái của công chúa hôm qua, đoán chắc con quái vật này cùng âm vật trong núi có liên quan.

Mẹ nó, sợ hãi như vậy không phải tác phong của ta, bất luận thế nào, nhất định phải điều tra ra manh mối!

Nghĩ đến đây, ta xoay người trở về nhà nhặt hành lý lên, chào Lý Ma Tử và lão bản một tiếng: "Đi, vào núi nào."

Lý Ma Tử và Bạch lão bản do dự một chút, ta thấy bọn họ cố gắng lắm rồi, trong lòng cũng hơi tức giận: "Sợ cái gì, đừng quên thời gian lưu lại cho chúng ta không còn nhiều lắm."

Cuối cùng Lý Ma Tử và Bạch lão bản vẫn ngoan ngoãn nghe lệnh, cõng bao đi theo ta hướng thâm sơn.

Thời điểm chúng ta đi ra mấy mét đường, lão nhân vừa rồi còn đang bổ củi đột nhiên gọi chúng ta lại, xoay người lấy một xiên ớt từ trên mái hiên xuống, một cây rận nhét vào trong túi ba người chúng ta.

Ta rất kinh ngạc, giờ phút này, ta càng xác định lão nhân trước mắt là cao thủ, nói không chừng lão cũng biết chuyện công chúa lăng mộ làm cương thi. Bởi vì quả ớt, quả dưa đều là vũ khí sắc bén đối phó cương thi! Từ xưa đến nay, sư phó khu ma trong dân gian phân làm hai phái, một phái là phái nam, một phái là phái Bắc phái.

Nam phái thu phục cương thi lấy phù chú và Mặc Đấu tuyến làm chủ, mà Bắc phái thu phục cương thi thì lấy quả ớt và quả chanh làm chủ.

Có cao thủ ở đây, ta há có thể buông tha? Lập tức kích động nắm lấy tay lão nhân, hưng phấn hỏi: "Lão nhân gia, ngài có biết trên núi này có cương thi không? Ngài có thể nói cho ta biết cương thi ở nơi nào không?"

Hai con ngươi của ông lão lóe lên tinh quang thế nhưng nhanh chóng biến mất.

Hắn tránh khỏi tay của ta, lạnh lùng lắc đầu nói: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì."

Ta sẽ kéo dây xích ra, hỏi hắn nếu như không biết trong núi lớn có cương thi ẩn nấp, làm sao có thể nhét hùm và ớt vào trong túi của chúng ta?

Lão nhân sửng sốt trong chốc lát, lập tức cười ha hả nói: "Tiểu tử này, quả ớt và chua là lương khô chuẩn bị cho các ngươi."

Phì, quỷ mới tin! Nhà ngươi mới lấy chanh chua và ăn cơm.

(Dọa, hôm nay canh thứ tư đưa đến)

Chương thứ chín trăm chín mươi ba, cương thi yêu dị nói chuyện

Ta liếc mắt ra hiệu với Lý mặt rỗ, Lý mặt rỗ lập tức hiểu ý, lấy ra một cây Trung Hoa mềm nhũn, đưa tới trước mặt lão nhân gia, cười hì hì nói: "Chúng ta vào núi du lịch, nghe đồn Phổ Hổ sơn có cương thi, cho nên muốn đến đây mở mang kiến thức một chút."

Ông lão lạnh lùng nhìn chúng ta, không nói một lời.

Cho đến khi Lý Ma Tử đưa khói đến tay cũng mỏi nhừ, hắn chậm rãi nói: "Trong núi không có cương thi, đừng có giày vò lung tung, từ đâu tới đó đi! Đây không phải là chỗ để người thành thị các ngươi ngây ngốc đâu."

Trở về? Đùa gì vậy, không lấy được răng cương thi ngàn năm thì ta làm sao có thể báo cáo kết quả với Vương gia đây.

Mắt thấy lão nhân xoay người muốn đi vào phòng, ta dùng giọng nói lạnh như băng hỏi: "Lão nhân gia, quái vật trên nóc phòng tối hôm qua không phải lần đầu tiên ngài gặp đó chứ?"

Lời của ta hiển nhiên đã có tác dụng, sau lưng lão nhân khẽ run một chút, sau đó thở dài nói: "Tất cả vào đi!"

Ta đấu một chưởng với Lý Ma Tử thắng lợi, Lý Ma Tử ngượng ngùng thu lại tẩu thuốc trong tay.

Có đôi khi đối phó với cao nhân chân chính thì tiền tài của Yên Tửu cũng không có bao nhiêu tác dụng, còn không bằng cứ một đao đi thẳng tới sảng khoái.

Ông lão mời chúng ta ngồi quây quanh miệng hố, sau đó kể cho chúng ta nghe về đủ loại chuyện quỷ dị xảy ra ở thôn công chúa.

Từ lúc triều Đại Thanh còn chưa mất nước, nơi này chính là mộ địa của toàn bộ nhân cách, bởi vì người đầu tiên hạ táng chính là công chúa Đoan Nhu, cho nên thôn xóm lân cận cũng đổi tên thành làng núi lửa của công chúa.

Vốn lúc đầu vẫn còn rất tốt, cho đến một năm nói là phá bốn năm, phải triệt để diệt trừ niềm tin mê tín của Phong Kiến. Lúc ấy lão nhân mới mười tuổi, hắn chỉ nhớ rõ một đám hồng vệ binh cầm xẻng, gậy gỗ, đem mộ phần xung quanh cho bào, những vệ binh đỏ kia còn đi tiểu trên tượng đá, nói là bài trừ tà khí mê tín của Phong Kiến!

Thi thể trong ô vuông mộ đều bị túm ra, quần áo cũng bị lột sạch.

Dựa theo phong tục địa phương, đào mộ như vậy là đại nghịch bất đạo, gặp báo ứng. Phụ thân lão nhân không quen nhìn thì tiến lên ngăn cản, lại bị đám hồng vệ điên cuồng kia đánh cho gần chết, sau khi trở về nửa tháng liền qua đời, hồng vệ còn nói, ai dám ngăn cản liền đánh tàn phế hắn, khiến hắn treo bảng hiệu đứng ở trên đường cái xấu đi! Người trong thôn vừa thấy trận thế này, ai cũng không dám tiến lên.

Lão nhân nói đến thời điểm phụ thân bị đánh chết, hai mắt nổi lên lệ quang, đôi tay đầy vết chai cũng nắm thật chặt lại.

Ta ngay cả vội vàng rót một chén trà cho lão nhân, một đứa trẻ mười tuổi chính mắt thấy phụ thân mình bị đánh chết, loại phẫn nộ này không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung được...

Lão nhân nhấp một ngụm trà, hòa hoãn cảm xúc một chút, tiếp tục nghẹn ngào nói: "Từ đó về sau Ba Hổ sơn liền náo loạn cương thi, trong thôn thường xuyên có gà vịt dê bò bị cắn chết, trâu nhà ta cũng bị cắn chết. Bộ dạng trâu chết đến bây giờ ta vẫn còn nhớ, một con trâu quắt queo tráng kiện như vậy, giống như rơm khô vậy, trên cổ có hai cái lỗ đỏ như máu!"

"Trưởng bối trong thôn đều nói là hồng vệ vệ ở phần mộ chọc giận Thần linh, đại tướng quân răng nanh của phái Thần Linh đến trả thù! Sau đó đám hồng vệ binh lột mộ kia nghe nói trong thôn xảy ra chuyện quái lạ, liền mang theo đạn binh vào núi săn giết đại tướng quân răng nanh, thề phải bình định phong dẹp dư nghiệt."

"Vậy kết quả thế nào?" Lý Ma Tử là người nóng vội, vội vàng hỏi.

Ông lão liếc mắt nhìn Lý Ma Tử, gằn từng chữ một: "Hết rồi, hết rồi."

Ba người bọn ta hai mặt nhìn nhau, cái gì mà hết rồi? Hết chuyện rồi? Hay là hết người rồi?

Lão nhân vô cùng đau đớn nói: "Đám hồng vệ kia vào núi chết hết rồi, chỉ có một tên mang theo trọng thương trốn thoát, nhưng cũng chỉ còn lại một hơi thở! Tên hồng vệ may mắn còn sống kia toàn thân đều là máu, quân trang bị xé rách nát bét, thịt trên mặt cũng bị cắn mất vài khối, lộ ra bạch cốt rậm rạp. Con người điên cuồng điên cuồng, trong miệng một mực lặp đi lặp lại răng nanh, ăn thịt người gì đó."

Ta xem qua lão nhân gia, không khỏi sinh ra một tia kính nể. Theo lý thuyết đám vệ binh hồng kia là hung thủ sát hại phụ thân hắn, hẳn hẳn là ước gì nhìn bọn họ chết thảm mới đúng, nhưng lão nhân lại đối với cái chết của bọn họ vô cùng đau buồn, điều này đủ chứng minh tâm địa lão nhân hậu thiện lương.

Ta lại hỏi qua tối qua trên đỉnh phòng quái vật.

Lão nhân ho khan vài tiếng nói: "Ta cũng không biết đó là cái gì, dù sao mỗi buổi tối đều ngồi xổm trên nóc nhà ta ngắm trăng! Đã ba mươi năm rồi, lúc đầu đến đây, ta xác thực rất sợ hãi, bị dọa hôn mê nhiều lần, nhưng về sau nó đến nhiều cũng không sao cả. Dù sao vật kia chỉ là ngẩng đầu ngắm trăng, cũng không làm chuyện xấu. Nếu không phải tối hôm qua các ngươi kinh động nó, nó nhìn thấy trăng mà đi... "

Xem trăng? Nghe xong lời này, ta như bị kẹt trong cổ họng, yêu quái cũng muốn ngắm trăng, thế đạo này thật sự là lạ không thiếu.

Nhưng lời nói của lão nhân lại khiến ta mừng rỡ trong lòng, chưa từng khiến ta thất vọng lần nào, tình báo của lão quả nhiên thập phần chuẩn xác, thung lũng Hổ Sơn thật sự có cương thi qua lại.

Ta đoán răng nanh đại tướng quân trong miệng thôn dân, khẳng định chính là cương thi răng nanh mọc ra, mà cương thi này nói không chừng chính là một trong số đông thi thể lúc trước bị vệ binh đỏ đào ra từ phần mộ. Bởi vì cơ duyên xảo hợp, hấp thu sinh khí con người, lúc này mới phát sinh thi biến.

Chân thân của cương thi này là ai? Ta cau mày chải vuốt lại tư liệu tìm tòi hai ngày nay. Từ chân thân của tướng quân nói rõ khi còn sống cương thi nhất định là nam nhân, hơn nữa còn là người cổ đại.

Nam nhân thương cảm nói tuy con cương thi này chỉ có lịch sử trăm năm, lệ khí lại không kém cương thi ngàn năm. Kết hợp với nơi này là nấm mồ quý tộc vương công Thanh triều, một cái tên Vãn Thanh danh tướng nháy mắt thoát khỏi miệng: Tăng ân cần ngâm nga!

Ta kích động vỗ đùi đứng dậy, không sai, cương thi này chính là đại tướng quân trúc hà tiếng tăm lừng lẫy.

Lịch sử ghi chép, tăng xà thủy không chỉ có võ nghệ cao cường, am hiểu cưỡi ngựa bắn, hơn nữa lúc đánh giặc luôn hung hãn không sợ chết, là người đầu tiên mang theo đao xông về phía trước! Bởi vậy được sự sủng hạnh của triều Đại Thanh, giao cho hắn một nhánh quân tinh nhuệ cường hãn nhất lúc đó.

Tăng dinh Thiết cũng không làm cho chính phủ Thanh thất vọng, lấy thế lôi đình quét sạch khởi nghĩa Thái Bình Thiên quốc, còn bắt sống hai vị vương gia Thái Bình Thiên quốc. Về sau lại xua sư đại chiến anh pháp liên quân, xem như là một anh hùng dân tộc.

Chỉ tiếc gian kế cuối cùng ngộ tiêu địch nhân, năm mươi lăm tuổi liền chết trận sa trường.

Tương truyền nghe được tin tăng ngạt thấm hy sinh, hơn vạn dân chúng khóc rống nước mắt, ngay cả Thái hậu từ hạnh phúc cũng cho rằng quốc gia mất đi một vị tài liệu rường cột. Vì vậy đem Tăng căn son ghi phong làm tăng vương, chôn thật dày ở công chúa lăng mộ hôm nay.

Ta lớn mật nói ra suy đoán của mình, Lý Ma Tử và ông chủ Bạch lão bản liên tục gật đầu, nói chắc là như vậy, nếu không cương thi kia sao lại được gọi là đại tướng quân răng nanh?

Ai ngờ lão nhân lại giống như bị cái gì kích thích, miệng không ngừng nói không có khả năng, không có khả năng.

Lão nói tăng na ná là anh hùng một thế hệ của dân tộc, sau khi chết hẳn là thành tiên thành Phật, làm sao có thể biến thành cương thi hút máu người ở khắp nơi?

Ước thứ chín trăm chín bốn quân tử.

Ta không thể giải thích cho lão nhân gia biết vì sao một đại anh hùng chết rồi lại trở thành ác ma, loại chuyện này nhìn như bất hợp lý nhưng lại là sự thật. Dù sao kinh nghiệm sa trường, tướng lĩnh lĩnh nhiễm máu tươi ngàn vạn người còn nặng hơn người thường rất nhiều, cũng càng dễ phát sinh thi biến.

Sau khi nghe xong câu chuyện này, ta càng thêm kiên định ý niệm vào núi. Bỏ qua chuyện làm ăn lần này, chỉ cần tìm được răng cương thi đã đủ để ta thỏa mãn cả đời, loại cảm giác thành tựu này bao nhiêu tiền cũng mua không được.

Lão nhân thấy chúng ta kiên quyết muốn lên núi, vội đến độ đỏ bừng cả mặt, ngăn ở cửa không cho chúng ta ra ngoài.

Ta và Lý Ma Tử đều đồng ý một sọt, cuối cùng, Lý Ma Tử nổi nóng tính tình, cứ thế mà xông vào!

Một lão nhân hơn bảy mươi tuổi làm sao ngăn được nam tử tráng niên? Chỉ trong chốc lát, lão nhân gia người đã bị Lý Ma Tử cùng lão bản trắng dìu ra ngoài.

Ta không quan tâm lão nhân gia cúi thật sâu một cái, biểu thị sự áy náy của mình.

Ta tưởng chuyện này sẽ tới đây, ai biết lão nhân gia vác cây búa bổ củi bên cạnh, đột nhiên quát lên một tiếng, đặt ngang lên cổ mình.

"Các ngươi ai cũng không được nhúc nhích tăng mật thiết Thấm Thấm tướng quân, bằng không thì ta bây giờ chết cho các ngươi xem!" Lão nhân kích động khoa tay múa chân nói.

Lòng ta nóng như lửa đốt, nghĩ thầm đừng có lấy được răng cương thi, mà gây ra một mạng người, liền luôn cam đoan hôm nay sẽ không vào núi, khuyên hắn buông búa xuống.

Ai ngờ tính cách lão nhân hết sức cố chấp, chính là không chịu buông búa xuống, còn nói mấy câu lừa gạt người khác ông nghe nhiều rồi...

Cuối cùng ba người chúng ta đồng ý lui hết về trong phòng, hắn mới yên tâm dời búa khỏi cổ, sau đó rặc rặc một tiếng khóa cửa lại.

Lý Ma Tử liếc mắt ra hiệu với Bạch lão bản ta, ý là nhân lúc này đang chế phục hắn.

Ta đặt tay lên bả vai Lý mặt rỗ, miệng hướng tay lão nhân nổi lên. Tuy rằng hắn đã bỏ lưỡi búa ra khỏi cổ, nhưng cánh tay kia vẫn nắm chặt lưỡi búa. Nếu như chúng ta tùy tiện xông tới, hắn sẽ cắt cổ ngay lập tức, đến lúc đó ai cũng đừng nghĩ thoát thân, nói không chừng còn bị phán rằng là cố ý giết người tội!

Phản ứng kịch liệt của lão nhân khiến ta liên tưởng đến hậu đại của lão nhân có khả năng là mãng xà thấm vào. Như vậy vừa nói lão lấy cái chết bức bách đã giải thích thông, có tổ tiên nhà ai bị hủy có sốt ruột không? Lão nhân gia có loại cử động này cũng là bình thường.

Lão nhân cầm rìu đứng đối mặt với chúng ta, trong phòng yên lặng như chết.

Lý Ma Tử không kiên nhẫn, hút vào hai hơi thuốc, chân mày nhăn lại thành một chữ "Thương", giọng điệu bất thiện hỏi: "Lão nhân gia, tăng sáu trăm năm chết rồi này có quan hệ gì với lão? Ngài bảo vệ hắn như vậy?"

Ánh mắt lão nhân đảo qua ba người chúng ta, chậm rãi thở dài, kể cho chúng ta nghe bí mật trăm năm của một gia tộc.

Lão nhân nói cho chúng ta biết, lão có một vị bằng hữu tốt cùng nhau lớn lên từ nhỏ, vị hảo bằng hữu kia họ Bạch. Tổ tiên vì phạm tội, bị ân đức hạnh phúc cùng thái hậu ở thôn công chúa là chuyên môn trông coi mộ tăng vương, cũng chính là mộ tăng mậu lãm tướng quân.

Bởi vì ba năm thiên tai hại, hơn nữa có rất nhiều nguyên nhân khác, vị bằng hữu họ Bạch kia rời khỏi công chúa Lăng thôn, chuyển đi nơi khác. Lúc rời đi cùng lão nhân lập hiệp nghị quân tử, hắn không có ở đây, hy vọng lão nhân này sẽ hỗ trợ trông coi mộ tăng vương!

Vài chục năm qua, lão nhân vẫn luôn bảo vệ phần hứa hẹn này, một người ở trong phòng nhỏ trong rừng trông coi mộ tăng vương.

Ta bị lão nhân vĩ đại tinh thần đã cảm động, đồng thời liên tưởng đến một câu thơ trong hành lang hiệp khách của Lý Bạch Kiệt: Ba chén lè lưỡi, ngũ nhạc ngược lại rất nhẹ.

Ta phát hiện từ nam đến bắc, mình thật sự chứng kiến rất nhiều thứ tốt đẹp dân tộc Trung Hoa. So sánh với bọn súc sinh cậy già, cậy già bán già, lão nhân trước mắt quả thực không quá khen!

Nhưng lời nói của lão nhân cũng làm cho ta lâm vào lưỡng nan. Không tiến vào mộ tăng vương thì không chiếm được răng cương thi, lần làm ăn này cho dù thất bại; mà tiến vào mộ tăng vương, hủy hoại di thể tăng mao Thấm tướng quân, lại làm tổn thương trái tim lão nhân.

Tả Tư Nguyệt nghĩ phải, ta cũng không có biện pháp gì tốt, đành phải nhịn không ngừng hút tẩu thuốc.

Đột nhiên, ông chủ họ Bạch trầm giọng hỏi: "Lão nhân gia, xin hỏi vị bằng hữu họ Bạch của ngài tên là gì? Cả nhà dời đến đâu rồi."

Ông lão chép chép chép miệng tẩu thuốc nói: "Vị bằng hữu kia tên là Bạch Triển Nguyên, nhà bọn họ hình như đã dời đi phương Nam, cụ thể nơi nào thì cũng không biết, chốc lát đó không giống như hiện tại có điện thoại di động có mạng lưới vậy."

Ta thấy lúc lão nhân gia nói ra ba chữ "Bạch Triển Nguyên", con ngươi lão bản trắng bởi vì kinh ngạc mà nhanh chóng phóng đại, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Lý Ma Tử há hốc mồm còn muốn tiếp tục khuyên can lão nhân gia, bị ta ngăn lại. Bằng hữu nhiều năm như vậy, ta quá hiểu Lý Ma Tử, hắn vừa mở miệng khẳng định là đã giữ gìn lâu như vậy cũng đủ rồi, vội vàng tìm một lão quả phụ để thành thân.

Phải biết rằng với tính cách của lão nhân gia, đến chết cũng sẽ tuân thủ hứa hẹn, đây chính là khí khái của người Trung Quốc!

Một lúc lâu sau, lão bản Bạch khẽ thở dài nói: "Lão nhân gia, ta chính là tôn tử của Bạch Triển Nguyên."

Một câu này như bom nặng, nháy mắt phá vỡ hiện trường trầm mặc. Lão nhân gia không dám tin ngẩng đầu, nhìn ông chủ Bạch, ánh mắt kia như là đang nhìn cháu ruột mình.

Ông chủ Bạch bị hắn nhìn chăm chú, mặt đỏ bừng lên.

Lý Ma Tử cười ha hả nói: "Hắc, lão nhân gia, lần này không cần mang búa tìm chết chứ? Nhanh nhanh buông gánh nặng ra, theo bạch lão bản đi hưởng thụ thanh phúc đi!"

"Chờ một chút, ngươi làm sao có thể chứng minh ngươi chính là tôn tử của Bạch Triển Nguyên?" Lão nhân hiển nhiên vẫn có chút cảnh giác, bất quá như vậy cũng là chuyện thường tình của con người.

Ông chủ trắng không nói hai lời, lập tức lấy ra điện thoại di động, hóa ra điện đồng của ông chủ trắng bảo đảm lại là ảnh của ông nội hắn.

Ông lão cầm lấy điện thoại di động, nâng quá đỉnh đầu, quan sát cẩn thận mấy phút rồi mới kích động nói: "Đúng đúng đúng, chính là hắn, chính là hắn!"

Chương thứ chín trăm chín mươi lăm, người thủ mộ

Ông lão nhìn thấy hình ảnh trên điện thoại, trên khuôn mặt già nua treo đầy nước mắt kích động. Ông chủ áo trắng kéo tay không hỏi Bạch lão thái gia thì sao? Khi ông lão lông trắng trả lời Bạch lão thái gia rất vui vẻ, ông lão rất cao hứng.

Có thể thấy được, tình cảm giữa lão nhân và Bạch lão thái gia không tệ, trải qua nhiều năm như vậy vẫn luôn ghi nhớ đối phương.

Ông chủ Bạch muốn để lão già thông tin video với Bạch lão thái gia, để hai vị lão hữu xa cách mấy năm nay trò chuyện một chút, bất đắc dĩ nơi này là khu vực núi, tín hiệu không tốt, chỉ có thể để cho bọn họ nói chuyện ngắn gọn.

Trong máy truyền tin, lão nhân và Bạch lão thái gia nói chuyện tới rất vui vẻ.

Cây hông của Bạch lão thái gia chính thức truyền chức vị người thủ lăng này vào tay Bạch lão bản, cũng đem vị trí cụ thể của Tăng Vương Mộ nói cho ông chủ họ Bạch. Ông chủ Bạch trịnh trọng quỳ xuống dập đầu ba cái về phía máy móc.

Lão nhân thấy nghi thức truyền thừa đã hoàn thành, thở phào một cái thật dài, nói cuối cùng cũng hoàn thành phó thác của lão bằng hữu. Ông lão Bạch lập tức dựa theo phân phó của Bạch lão thái gia cho lão nhân gia một số tiền lớn, đủ lão an hưởng tuổi già.

Nhưng mà lão nhân kiên quyết không thu, ông chủ trắng đành phải thôi. Về sau, ông chủ trắng là người thủ lăng đời thứ sáu của mộ tăng vương, tự mình bỏ tiền ra sửa lại mộ tăng vương, còn an bài lão nhân du lịch khắp cả nước, về sau lão nhân cũng dời đến Phúc Kiến, ngày ngày cùng Bạch lão thái gia chơi đùa hát hát hát hát, đương nhiên, đây là lời nói sau đó.

Trở lại chuyện chính, sau khi xác định ông chủ trắng là người thủ mộ đời thứ sáu, ông lão chẳng những không ngăn cản chúng ta vào núi tìm cương thi, ngược lại cung cấp không ít trợ giúp cho chúng ta!

Hắn giúp chúng ta đi trong thôn mua móng lừa đen, máu gà trống, trói thi tác, còn có bánh ú cùng bột ớt trong túi.

Ta và Lý Ma Tử, lão bản trắng đem những giọt nước coi như lỏng bị ép thành chất lỏng chứa trong một cái bình sữa. Sau khi hoàn thành những cái này, ta tin tưởng tràn đầy nghĩ, quan tâm lần này gặp phải cương thi vài năm tuổi, có những trang bị này, cũng đủ để nó uống một bình.

Buổi tối, chúng ta cùng lão nhân thống khoái uống năm cân Thiêu Đao Tử.

Ngày hôm sau trời chưa sáng, thừa dịp lão nhân còn chưa tỉnh, ba người chúng ta đã chuẩn bị sẵn thứ gì đó rồi lặng lẽ vào núi.

Trên đường đi Lý mặt rỗ hỏi tại sao không đợi lão nhân tỉnh lại, nói với hắn một tiếng rồi lại tiếp tục lên núi?

Ta lắc đầu, lão nhân gia là người thành thật, lão nhân gia nhiệt tình chuẩn bị đồ vật cho chúng ta như vậy, thật ra là lo lắng cho an nguy của chúng ta.

Ta không muốn nhìn thấy nước mắt lưng tròng của lão nhân gia lúc ly biệt.

Dọc theo con đường nhỏ do người lên núi giẫm ra, càng đi lên cao nhiệt độ càng thấp. Cây cối cũng càng ngày càng cao, như một cái ô thật lớn phủ trên đỉnh đầu, chặn đại bộ phận ánh sáng mặt trời.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trong núi sâu lại có nhiều âm linh như vậy, ánh mặt trời đều bị đại thụ chặn lại cả, âm khí tự nhiên đại thịnh!

Đi tới giữa sườn núi, lại có cảm giác bị nhìn chằm chằm.

Gió thổi xuyên qua lá cây, khi thì phát ra âm thanh xào xạc khi thì phát ra tiếng ô ô, âm thanh kia tựa như là nữ nhân đang khóc, hoặc như là ác quỷ gào thét.

Khi thái dương từ đỉnh đầu chúng ta chạy tới phía sau, trời trong núi đã hoàn toàn tối đen.

Chung quanh đều âm trầm, lúc tĩnh ngay cả kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được, lão bản đề nghị đóng trại ngay tại chỗ, nói quá muộn không nhìn thấy phương hướng, dễ lạc đường.

Ta và Lý Ma Tử lập tức dựng xong lều trại đơn giản, ông chủ trắng dùng công binh xúc trên mặt đất đào một cái hố to, sinh ra một đống lửa.

Thắp nước ăn bát mì, coi như xua tan cơm tối, vây quanh lửa trại, chúng ta hàn huyên chuyện người thủ mộ.

Người giữ lăng ở cổ đại là một đám người vô cùng ti tiện, bình thường đều là quan lại hoặc thái giám phạm tội, mới bị phạt đi thủ lăng. Hơn nữa người thủ mộ đều là người đời tương truyền, chức trách mỗi một đời chính là thủ mộ, nếu cổ mộ bị trộm, bọn họ thường thường sẽ bị cả nhà tịch chém.

Theo thời đại biến hóa, rất nhiều người thủ mộ đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, người có thể kiên trì được cũng đều ẩn giấu thân phận, phòng ngừa bị tặc trộm mộ nhớ thương...

Đêm trong núi lớn rất nhàm chán, ba người chúng ta sớm đã chui vào lều ngủ.

Ba đại nam nhân chen chúc trong một lều vải, chua xót đó, chậc chậc, khiến ta đến bây giờ cũng khó quên.

Ta mở to mắt nhìn các ngôi sao trên bầu trời, mãi cho đến khi đếm hết hơn ba trăm ngôi sao mới có ý ngủ.

Nhắm hai mắt lại, trong mơ màng như nghe được thanh âm cười khanh khách của hài tử, phút chốc mở hai mắt ra, cẩn thận nghe, tiếng cười kia lại không có.

Ta không khỏi lắc lắc đầu, cười chính mình càng ngày càng nhát gan. Đám núi sâu rừng già này, trẻ con ở đâu ra vậy?

Rất nhanh ta liền ngủ, trong mộng ta mang theo Doãn Tân Nguyệt và Phàm chơi cùng, phàm là đi theo thang trượt, từ trên cao trượt xuống, vẫn gọi phụ thân ba. Ta và Doãn Tân Nguyệt đứng dưới thang, vươn hai tay đón phàm nhân. Hình ảnh đó quá đẹp, đẹp đến mức ta cũng không muốn tỉnh lại, muốn vĩnh viễn ở trong giấc mộng này.

Tiếng cười của con trai, trước sau vẫn là hạnh phúc lớn nhất của đời phụ thân.

"Tiểu ca Trương gia, tỉnh dậy, mau tỉnh dậy." Lý Ma Tử dùng sức lắc bả vai ta, đánh thức ta dậy.

Ta xoa đôi mắt của Tinh Tùng, không vui hỏi hắn làm sao? Giờ phút này ông chủ Bạch cũng đã tỉnh, hai người giống như hai pho tượng Bồ Tát ngồi ở bên cạnh ta, không nhúc nhích, trong ánh mắt lộ ra vẻ bối rối.

Lý Ma Tử giơ ngón tay lên miệng, làm ra động tác chớ lên tiếng, đồng thời chỉ chỉ bên ngoài lều.

Ta vểnh tai cẩn thận lắng nghe, cái này không nghe còn tốt, vừa nghe xong thiếu chút nữa đem hồn ta dọa chết mất!

Chỉ nghe thấy tiếng cười của đứa trẻ bên ngoài lều trại càng lớn, tiếng cười của trẻ con vốn rất êm tai, thế nhưng trong rừng sâu núi thẳm này, lại nửa đêm nữa, nghe thấy tiếng cười của đứa bé cũng không phải là chuyện tốt.

Ta vội vàng lấy một nắm muối thô từ trong ba lồi ra, nhẹ nhàng kéo xích lều vải. Lúc kéo kéo xích, ta sẽ tận lực không làm ra âm thanh, một cái răng ấn xuống dưới.

Ai biết chất lượng của cái lều này thật sự không được, là do lúc Đào Bảo mua sắm hoạt động, răng rắc một tiếng rõ ràng bị kẹt lại.

Ta thầm kêu một tiếng không tốt, đôi mắt khẩn trương nhìn chằm chằm về phía tiếng cười.

Thật lâu sau cũng không có động tĩnh gì, trái tim đang lơ lửng của ta mới buông lỏng xuống được.

Chậm rãi đi ra khỏi lều vải, đang chuẩn bị đi vòng quanh lều trại rải lên một vòng thuốc tẩy, đột nhiên, một tiểu oa nhi trắng như tuyết nhảy tới trước mặt ta.

Hết thảy phát sinh quá đột ngột, dọa cho ta sợ tới mức kêu to một tiếng liền ngồi vào trong lều.

Đứa bé ngoài lều thịt múp míp, trắng như tuyết. Kỳ quái là trời lạnh như vậy, nó lại chỉ mặc một cái yếm đỏ, ngay cả giày cũng không mặc nổi!

Chương thứ chín trăm chín mươi sáu, trẻ con thêm (Thêm)

Khoảnh khắc nhóc tỳ ngẩng đầu lên, ba người chúng ta đều bị dọa choáng váng.

Đôi mắt kia lại là hắc đồng tử, đen kịt, phảng phất hai cái giếng cổ thâm thúy, có thể hút hồn phách người ta vào trong.

Cái cổ nó phảng phất như một cái lò xo dài, lập tức bắn vào trong lều. Cái cổ dài nhỏ nối liền một cái đầu, cái đầu mập mạp trong lều trại nhìn trái nhìn phải, như là vô cùng hiếu kỳ!

Lý Ma Tử cùng lão bản trắng sợ tới mức trốn ở sau lưng ta, cả người run run, sợ thằng nhóc này hút hết dương khí của bọn họ. Phải biết rằng, quỷ hồn của trẻ con am hiểu nhất là hút được dương khí rời đi.

Dương khí bị hút đi, vậy thì thật sự phải tìm Bằng Tư ở phía dưới đưa tin.

Ta yên lặng niệm đạo đức, phóng xuất ra linh lực cường đại, hy vọng chấn nhiếp được tên nhóc con này!

Đạo Kinh khiến ta bình tĩnh trở lại, ngay lúc ta chuẩn bị rút ra trảm quỷ thần song đao, lại bất ngờ phát hiện trên người đứa nhỏ không có chút khí tức âm tà nào.

Con mắt nhỏ đảo quanh lều trại một vòng, sau đó hai mắt nhìn chằm chằm vào bọt nước do chúng ta mang tới, ta cầm lấy mỳ bọt nước thử thăm dò lên hỏi: "Muốn ăn không? Ăn thì ta cho ngươi bọt."

Đứa bé nhìn ta một chút, dùng sức gật gật đầu.

Cái cổ bị kéo dài ra lắc lư trên đầu, ta thật sợ nó dùng sức, cái cổ kia liền gãy mất.

Một lần nhóm lửa, nấu nước, ngâm mỳ. Thời gian mười phút, sư phụ Khang sư tử nấu mỳ thịt bò là được rồi. Đứa nhỏ cầm bát mì, vô cùng cao hứng, không cần dùng đũa, vừa lên liền trực tiếp dùng miệng hút.

Nhìn dáng vẻ như đứa nhỏ ăn cái gì đó, đây là lần đầu tiên chúng ta cảm thấy bong bóng ngon như vậy, đã nhìn đói bụng rồi.

Đứa bé tựa hồ rất thích mì bong bóng, ăn một bát còn muốn một bát, một hơi ăn năm bát.

Bọn ta nhìn mà nghẹn họng trân trối.

Nhóc tỳ chỉ a a a a một chén mì cuối cùng, lại chỉ chỉ miệng mình.

Ba người bọn ta hoàn toàn kinh ngạc, đồng thanh hỏi: "Ngươi còn muốn à?"

Đứa bé cao hứng gật đầu, nuốt nước miếng, đẩy bát mỳnh cuối cùng tới trước mặt nó.

Lý Ma Tử lặng lẽ hỏi ta, rốt cuộc thằng nhãi này có lai lịch như thế nào? Hoang sơn dã lĩnh, một đứa bé chân trần mặc áo yếm đỏ, thế này cũng không hợp lẽ thường. Nhưng cảm giác thằng nhóc này không giống âm linh mà giống một kẻ tham ăn.

Ta chỉ chỉ chân đứa bé, nhỏ giọng nói: "Ngươi nhìn chân của nó, có phải là có bộ rễ giống nhân sâm hay không?"

Ông chủ họ Bạch kinh ngạc kêu lên: "Nhãi con Nhân Sâm!"

Ta khẽ gật đầu, không tệ, thằng nhãi này chính là trẻ con nhân sâm trong truyền thuyết. Trong rừng già theo truyền thuyết đông bắc, có một loại nhân sâm, trăm năm thành hình, ngàn năm thành tinh, được xưng là trẻ con nhân tham.

Trước mặt chúng ta xuất hiện một đứa bé nhân sâm trăm năm thành hình, bởi vì trẻ con trăm năm thành hình có thể hiểu tiếng người, nhưng sẽ không nói tiếng người.

Lý Ma Tử vừa nghe thấy đây là trẻ con nhân sâm trong truyền thuyết, hai mắt lập tức tỏa ra hào quang màu vàng: "Người này tham nhi rất đáng tiền đúng không?"

Ta gõ đầu của hắn ta, đúng là con mắt tiền lớn lên, cái gì cũng đều dùng tiền để đánh giá.

Chén mỳ cuối cùng cũng bị đứa nhỏ tham gia ăn xong, nó tựa hồ vẫn chưa thỏa mãn, cầm lấy bát mỳ trống trơn, liếm liếm bờ môi, một đôi mắt to khát vọng nhìn chúng ta.

Ta cầm lấy cái bọc run run, vô cùng thành khẩn nói với nó: "Hết rồi, đều bị ngươi ăn hết rồi."

Đứa bé nhân sâm bất đắc dĩ buông bát xuống, đột nhiên, hai mắt nó sáng ngời, giống như phát hiện ra bảo bối gì đó.

Thuận theo tầm mắt đứa nhỏ nhân sâm, ta không khỏi buồn cười, nguyên lai cặp mắt của nó gắt gao nhìn chằm chằm hai cái bao khác.

Nó nhìn bao, lại nhìn ta, bĩu môi, hình như rất mất hứng. Dáng vẻ như ta giấu đồ tốt không cho nó ăn.

Người lẫn trẻ con còn là một kẻ tham ăn, trong truyền thuyết Trung Quốc cũng không nói rõ điểm này!

Hai tay ta mở ra, bất đắc dĩ lắc đầu: "Hết rồi, thật sự hết món ngon..."

Đứa bé Nhân Sâm chạy tới, nắm lấy tay của ta, muốn nói cái gì đó, đáng tiếc ta một chữ cũng nghe không hiểu.

Nó nói một hồi lâu, thấy ta không hiểu ý, nhất thời nóng nảy. Cuối cùng dứt khoát đẩy tay ta ra, chạy đến trước hai cái ba lô.

Hai tay run lên, tất cả đồ vật trong ba lô đều bị nó lấy ra.

Ta kêu to một tiếng không cần a! Nhưng không kịp nữa rồi, ta và Lý Ma Tử đã mài cả ngày chung quanh giọt mật ong rơi hết xuống đất, mỳ quả ớt mà lão nhân gia làm chúng ta mài cũng đã vãi ra hết, máu gà trống cũng hắt một cái trên đất. Trong nháy mắt, trong không khí tràn ngập mùi chua cay gay mũi.

Hình như Nhân Sâm Oa cũng rất sợ sệt, nó che mũi vọt vào trong lều.

Ài, tai họa Hùng Hài Tử gây ra dù sao cũng phải do người lớn trừng phạt. Ta, Lý Ma Tử cùng lão bản Bạch than thở thu thập tàn cục trên mặt đất.

Kiểm kê sau đó buồn bực phát hiện chỉ còn lại một bình nhỏ, mật lang toàn quân bị diệt, nhặt cũng không nhặt lên được.

Bọn ta cực khổ chuẩn bị vũ khí bí mật đối phó cương thi đã tổn thất hơn phân nửa.

Bị người dùng trẻ con lăn lộn một đêm, trời cũng sáng lên. Khi mặt trời chiếu lên trên lều vải, một tia sáng từ trong lều lao ra, bay thẳng hướng rừng rậm.

Đứa bé nhân sâm mặc dù đã tu luyện thành hình, nhưng dù sao dương khí quá yếu, nhịn không được mặt trời, cho nên vẫn phải quay về.

Chúng ta mang theo những vật tư còn lại dọc theo đường nhỏ tiến lên phía trước, càng lên cao âm khí càng nặng, loại cảm giác bị theo dõi này cũng càng ngày càng mãnh liệt!

Lúc đi đến giữa sườn núi, xuất hiện hai lối rẽ một trái một phải, ta xuất chỉ nam châm cẩn thận phân biệt phương vị một chút, chỉ chỉ chỉ con đường nhỏ bên phải.

Càng đi cỏ dại càng sâu, càng nhanh không qua đầu gối chúng ta.

Trên mặt ba người bọn ta bị cỏ cắt ra rất nhiều vết máu, dính mồ hôi, trên mặt đau rát.

Ba người chúng ta giống như ba con hươu bào ngốc nghếch, ở trong núi đi vòng a, đi quanh vài ngày, cũng không tìm được bất cứ manh mối nào liên quan đến cương thi cả!

Tìm được đến mức ta cũng sắp tuyệt vọng, hào khí trước khi lên núi giờ phút này không còn sót lại chút gì. Trong núi thực sự quá lớn, phương vị lại khó xác định, cho dù biết vị trí cụ thể của mộ tăng vương, cũng rất khó định vị.

Lý Ma Tử lấy ra một bọc bánh quy cuối cùng, cẩn thận tách thành ba phần: "Đây là túi lương khô cuối cùng, hay là chúng ta trở về bổ sung chút lương khô rồi lên núi?"

Không nói chuyện, ông chủ Bạch gật đầu.

Bọt mỳ bị thằng bé che mặt ăn mất, mấy ngày nay ăn bánh quy kiềm chế, ta sắp nôn tới nơi rồi.

Từ từ gặm bánh, một chút bánh áp súc cuối cùng, trong lòng cũng có chút trống lui. Con mẹ nó, việc buôn bán chưa hoàn thành ngược lại sẽ chết đói trước.

Quản chuyện làm ăn của mẹ kiếp, xong không được thì sao? Lưu Thư kia có quyền lực lớn hơn nữa, thì làm sao? Chẳng lẽ hắn còn có thể ăn ta? Hơn nữa, mẹ hắn có tâm nguyện, liên quan đến ta?

Chỉ là loại cảm giác biết rõ ràng bảo bối ngay tại bên cạnh mình, thế nhưng cảm giác dốc hết toàn lực vẫn không chạm tới, thực khiến người ta nghẹn khuất. Khoảnh khắc đó, ta cảm thấy mình thật vô dụng!

Bút kí quỷ quái thứ chín trăm chín bảy.

Ta nhai bánh quy trong miệng, mơ mơ màng màng nằm xuống.

Đột nhiên "Thùng" một tiếng, cái mũi giống như bị thứ gì đập, đau đớn vô cùng. Ta xoa mũi ngồi dậy đang muốn mắng người, ngẩng đầu nhìn, là trẻ con nhân sâm!

Chỉ thấy trẻ con nhân sâm để trần chân, ngồi ở trên cây đại thụ ở đỉnh đầu ta, hướng chúng ta cười khanh khách không ngừng. Trong tay nó còn ôm trái cây đỏ hồng, từng trái từng quả ném lên đỉnh đầu chúng ta.

Ta và Lý Ma Tử, Bạch lão bản vội vàng ôm đầu rời khỏi nơi nguy hiểm.

Đứa nhỏ Nhân Sâm cầm trái cây trên tay ném hết xuống, cả người chạy vội vào trong lòng của ta, giống như ta là cha nó vậy.

Đứa trẻ nhân sâm đem thịt người đắp lên, tình yêu của phụ thân ta nháy mắt bùng nổ.

Đứa bé cầm một trái cây nhét vào miệng ta, ta chỉ vào trái cây hỏi: "Đây là đồ ăn cho ta?"

Đứa bé Nhân Sâm vui vẻ gật đầu.

Ta do dự một chút, vẫn cắn xuống. Dựa theo kinh nghiệm giang hồ mà nói, ở dã ngoại, trái cây màu sắc càng sáng càng có độc.

Quả đỏ tươi trước mắt này quả thật khiến ta do dự, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt thiên chân vô tà của đứa bé nhân sâm kia, hắn đối với ta không phải ỷ lại vào mình, mà là xuất phát từ nội tâm.

Ta tin tưởng nó, trẻ con Nhân Sâm chắc chắn sẽ không hại ta!

Cắn một miếng quả, nước trong veo lập tức tràn ngập khoang miệng của ta, rất ngọt khiến người ta ăn rất là ngon, cũng không phải là loại người cảm thấy ngọt ngấy, mà là trong ngọt vẫn còn mang theo một chút mùi vị đau khổ.

Ta cũng có thể tính là kẻ tham ăn, nhiều năm như vậy đi xuyên nam ra bắc, ăn không ít thứ, thế nhưng loại trái cây này vẫn là lần đầu tiên ta ăn.

Đứa bé nhân sâm thấy ta ăn trái cây, cực kỳ cao hứng. Nó nhảy từ trên người ta xuống, liên tục nhảy đến trước mặt Lý Ma Tử và ông chủ Bạch, chỉ chỉ quả trên đất, lại chỉ chỉ miệng bọn họ.

Hai người bọn họ hình như không dám ăn, cẩn thận nhìn ta.

Ta ngậm đầy miệng trái cây, mơ hồ nói: "Ăn đi, quả này không có độc!"

Lý mặt rỗ cùng bạch lão bản lúc này mới yên tâm bắt đầu ăn.

Nhắc tới cũng kỳ, sau khi ăn trái cây, chúng ta đều cảm thấy toàn thân có sức cùng lực kiệt, mệt nhọc quét sạch sành sanh.

Nhìn trái cây đỏ đầy đất, ta to gan suy đoán, đây hẳn là Nhân Sâm Quả trong truyền thuyết a? Lý Ma Tử kinh ngạc nhảy dựng lên, nói vậy chúng ta chẳng phải là có thể kéo dài tuổi thọ không già sao.

Ta gõ đầu hắn một cái, chuyện trong thần thoại viết làm sao có thể tin hết được? Nhân sâm quả có công năng kéo dài tuổi thọ, nhưng không thể khiến người ta trường sinh bất lão.

Đứa bé tò mò rút bút ký trong ba lô của mình ra, lật xem. Ta rất khẩn trương, lập tức dặn dò nó không nên phá hủy, quyển sách này rất quan trọng.

Nó thật sự giống như nghe hiểu được tiếng người, nhẹ gật đầu.

Ta và đám người Lý Ma Tử ăn no đang muốn ngủ, đột nhiên trẻ con Nhân Sâm hét to một tiếng, nhanh chóng nhảy lên trên một cây đại thụ, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi, tựa hồ như thấy thứ gì đó đáng sợ.

Ta theo tầm mắt của nó nhìn qua, nguyên lai nó là đến bản vẽ trong bút kí của gia gia, gia gia tại vài trang giấy bút cuối cùng ghi xuống các loại sơn tinh quỷ quái mình bình sinh gặp qua, lệ quỷ hung linh.

Những bộ mặt quỷ kia cực kỳ đáng ghét, đúng là rất khủng khiếp.

Ta đi tới thu hồi sách, gọi trẻ con nhân sâm xuống, đứa bé nhân sâm tựa hồ còn chưa hồi phục sức lực, chính là không chịu xuống.

Ta kiên trì giải thích cho nó, đây là bức tranh cắm trong sách không phải thật. Nói rất nhiều lần rồi, nó mới chậm rãi từ trên cây trượt xuống.

Lý mặt rỗ hít một hơi, thở dài than: "Tiểu ca Trương gia, ngươi nói chúng ta đi lại lung tung như vậy cũng không phải là cách hay! Con mẹ nó hối hận chết ta rồi, sớm biết như thế lúc trước nên thuê người dẫn đường ở trong thôn."

Ta thở dài một hơi, ai biết Phổ Hổ sơn lớn như vậy chứ? Ta đơn thuần nghĩ rằng biết vị trí cụ thể của Tăng Vương mộ, không cần tốn nhiều sức cũng có thể tìm được, con mẹ nó bại thật là ngây thơ hồn nhiên rồi!

Ông chủ họ Bạch không nói gì, hắn thần bí chỉ chỉ con búp bê nhân sâm. Ta lập tức hiểu được ý tứ của hắn, hắn là muốn nói người cho trẻ con dẫn đường.

Đây quả thật là một biện pháp tốt, trẻ con Nhân Sâm ở núi lớn đã hơn trăm năm, khẳng định rất quen thuộc địa hình chung quanh, có nó làm dẫn đường, nhất định có thể rất nhanh tìm được mộ tăng vương.

Nhưng vấn đề lại tới, trẻ con Nhân Sâm lại không biết nói gì, nó làm sao dẫn đường đây? Nói với nó là Tăng Vương Mộ, cũng không biết nó có thể nghe hiểu được hay không, dù sao chỉ số thông minh của nó cũng không khác gì với nhi đồng của nhân loại, ta lập tức bỏ ý định dẫn đường cho trẻ con đi theo.

Đúng lúc này, sau lưng một cỗ âm phong gào thét thổi tới, lửa trại đều bị âm phong thổi tắt, lều vải bị thổi đến rung động kịch liệt.

Đứa bé nhân sâm ngồi ở trong lều như chịu khiếp sợ rất lớn, kinh sợ hét lên một tiếng, thở phì phò chui vào trong lòng ta, không ngừng chui vào trong y phục của ta.

Ta vội vàng ôm lấy Nhân Sâm Oa, đôi mắt cảnh giác nhìn chằm chằm bốn phía.

Có âm khí! Hơn nữa trong cỗ âm khí này còn trộn lẫn một mùi tanh đất nhàn nhạt, hẳn là có cái gì đó đang tới gần.

Ta vội vàng uống một ngụm nước, sau đó trực tiếp phun về phía âm phong, một bóng người nhàn nhạt nhất thời hiện ra.

Nhìn thấy bóng người kia, trẻ con nhân tham càng sợ hãi, toàn thân run rẩy!

Ta bỗng dưng đứng lên, rút Trảm Quỷ Thần song đao ra chỉ một cái, quát lớn: "Quỷ vật từ đâu tới, còn không mau cút đi?"

Không biết là linh lực của mình đã chấn nhiếp đối phương, hay là nguyên nhân gì khác, bóng người kia vậy mà thật sự chậm rãi rời đi.

Thấy bóng người lui bước, ta vỗ vỗ lưng trẻ con Nhân Sâm Oa, nhẹ giọng trấn an: "Không sợ, không sợ à! Thứ kia đi rồi."

Lúc này thằng bé mới ngẩng đầu, nước mắt rưng rưng sâu thẳm. Hai con mắt nó cẩn thận nhìn xung quanh, phát hiện bóng người kia đi thật rồi, lúc này mới vui vẻ nhảy từ trên người ta xuống.

Nhìn nó một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười, ta cũng vô cùng vui vẻ.

Ta đại khái có thể kết luận, vừa rồi bóng người kia là một cô hồn quanh quẩn trong núi. Ta nhíu mày, từ khoảnh khắc vào thôn, ta liền phát hiện ngọn núi này có gì đó không đúng, lúc đầu ta còn tưởng rằng nguyên nhân là do cương thi náo loạn.

Cho tới thời khắc vừa rồi, ta mới phát hiện rốt cuộc không đúng ở chỗ nào.

Là yên tĩnh, ngọn núi này quá yên tĩnh!

Nếu như là ban ngày yên tĩnh như vậy thì vẫn còn có thể giải thích, thế nhưng đến ban đêm trong núi lại yên tĩnh như vậy, thật sự không thể tưởng tượng được.

Phải biết rằng trong núi lớn này khẳng định sống nhờ rất nhiều âm linh, hoặc là núi đá cỏ cây đều có thể thành tinh, giống như trẻ con Nhân Sâm là một ví dụ rất rất tốt.

Nhưng chúng ta ở trong núi này nhiều ngày như vậy, trừ trẻ con Nhân Sâm và con dã quỷ vừa rồi, chúng ta một cái cũng không thấy, cái này quá bất thường rồi!

Ta nói ra nghi ngờ của ta, sắc mặt Lý Ma Tử cùng lão bản Bạch cũng rất khó coi.

Đột nhiên, đứa bé nhân sâm kéo ta, chỉ chỉ chỉ ta, lại chỉ chỉ phương hướng bóng người biến mất, chít chít không biết đang nói cái gì.

Nhìn nó ý tứ kia, hình như có chuyện gì muốn nói cho chúng ta!

Chương thứ chín trăm chín tám Cản Cản Sơn Nhân

Lý Ma Tử ngáp một cái rồi đi tới, vỗ xuống đầu đứa trẻ: "Đừng đùa nữa, mau đi ngủ đi! Sáng mai còn phải đi một ngày đấy."

Ta khẽ gật đầu, nghĩ tới còn có chuyện quan trọng chưa hoàn thành, chỉ có thể thả trẻ con nhân sâm xuống trước.

Mặt trời xuyên qua lều vải bắn vào, ba người chúng ta mới từ từ tỉnh lại.

Ta phát hiện trong ngực có cái gì nát vụn chắp tới ủi lui, định thần nhìn lại, thì ra là trẻ con Nhân Sâm, nó tối qua thế mà lại chưa đi.

Lý Ma Tử nhìn đứa trẻ nhân sâm đáng yêu, cười nói: "Xem ra đứa bé nhân sâm này thật sự xem ngươi là cha của nó."

Ta nghĩ mình sinh ra phàm nhân, thật lâu không thấy hắn, không biết hiện tại hắn sống như thế nào sao? Cao cao sao? Có hảo hảo ăn cơm không?

Mặt trời càng ngày càng sáng, ta sợ dương khí dư thừa sẽ làm bỏng linh thể trẻ con nhân sâm, vội vàng đem đứa nhỏ nhân sâm giấu vào trong túi ngủ.

Mặt trời đã lên, buổi tối đứa bé nhân sâm không trở về, chỉ sợ ban ngày cũng không thể trở về. Ta chỉ có thể nhét nó vào trong ba lô, tránh bị mặt trời thiêu đốt, đợi buổi tối thả nó ra, để nó tự về nhà.

Núi lớn mênh mông, đồng cỏ trong rừng.

Ta, Lý Ma Tử, Bạch lão bản ba người lại bắt đầu khổ sở tìm tòi công tác!

Mặt trời từ phía đông đã lên đến đỉnh đầu, chân chúng ta cũng đi mỏi, vẫn không tìm được mộ tăng vương.

Nghĩ đến đã đoạn lương, ta thật sự không chịu nổi nữa, vô lực dựa vào trên một cây đại thụ, thở hổn hển nói: "Không bằng vẫn là trở về đi! Lý Ma Tử nói đúng, tìm người dẫn đường trở lại, có thể sẽ tốt hơn một chút."

Ông chủ Bạch cũng đồng ý gật gật đầu, chúng ta mệt mỏi đi xuống núi.

Đi chừng một, hai giờ sau, ông chủ họ Bạch đột nhiên sốt sắng kéo ta, nhỏ giọng hỏi: "Chưởng quỹ, người kiến thức rộng rãi, người nói xem ban ngày có nhìn thấy quỷ không?"

Ta gật gật đầu, giải thích đạo ban ngày có thể có quỷ, nhưng phi thường hiếm thấy, bởi vì ban ngày Lệ Quỷ thường xuyên qua lại đã có thành tựu, thậm chí là tồn tại cấp bậc Quỷ Vương.

Ông chủ sàng trắng run lên bần bật, hắn chỉ cây đại thụ sau lưng, nói với ta: "Hình như chúng ta vẫn luôn đảo quanh tại chỗ."

Ta ngay cả vội vàng hỏi hắn, ngươi làm sao phát hiện được? Bạch lão bản nói cho ta biết hắn đã từng vãi một bãi nước tiểu dưới cây kia, còn làm đứt mất một nhánh cây.

Hiện tại bọn ta lại trở về gốc cây kia.

Ta vội vàng hỏi lão bản trắng, chuyện này xảy ra lúc nào, ta dám chắc rằng trước đó hết thảy đều rất bình thường.

Ông chủ họ Bạch nói với ta là ngay khi chúng ta định xuống núi, y liền phát hiện hình như đội ngũ một mực đi loanh quanh xung quanh đây. Ban đầu y không xác định không dám nói, sau đó y nhìn thấy gốc cây này mới coi là chắc chắn.

Ta ngay cả vội vàng hỏi Lý Ma Tử dừng lại, Lý Ma Tử nói có phải là gặp phải quỷ đánh tường hay không?

Lập tức lấy ra Âm Dương Tán, hung hăng nói: "Mẹ kéo con này, khẳng định là âm hồn quỷ quái tối qua không tiêu tan, cố ý đến chơi chúng ta... "

Ta lắc đầu, nói cho Lý Ma Tử biết đây không phải là quỷ đả tường, nếu là quỷ đả tường, vừa rồi lão bản Bạch tiểu thối có thể phá vỡ.

Nhưng bây giờ, chúng ta vẫn đứng đó loanh quanh! Điều này có điểm kỳ quái.

Tình huống như thế khiến ta nhớ tới huyễn cảnh mà Âm Nhân thôn từng gặp được. Bình thường người tạo ra ảo cảnh đều là yêu vật đã thành tinh, vậy thì ở đây có yêu vật nào thành tinh đâu chứ?

Thủ hạ của ta vô thức đỡ lấy bao.

Một hồi chuyển động trong bọc khiến linh cảm của ta lóe lên.

Ta giết ba lô xích mở ra, lớn tiếng hỏi: "Nhóc con, mau nói, có phải là ngươi giở trò quỷ hay không?"

Đứa bé nhân sâm ừm hai tiếng, vặn vẹo thân thể gật gật đầu.

"Mẹ nó, Ma Tử thúc thúc đối xử tốt với ngươi như vậy sao, ngươi lại dám hại ta?" Lý Ma Tử biết chuyện là do trẻ con Nhân Sâm giở trò quỷ, hắn tức muốn xử lý nó.

Ta ngay cả vội vàng ngăn Lý Ma Tử lại: "Đừng nóng vội, nó không phải muốn hại chúng ta, ta thấy nó chỉ muốn lưu chúng ta lại. Có đúng hay không, tiểu oa nhi?"

Người và trẻ em trong ba lô gật đầu nhẹ, sau đó lại dùng ngón tay chỉ về một hướng sâu trong rừng.

Ta nhìn theo hướng nó chỉ, phát hiện nơi đó có một tia âm khí, tia âm khí kia còn có chút cảm giác quen thuộc, ta lập tức nhớ tới bóng người hôm qua để cho người trong trẻ con sợ hãi.

"Ngươi muốn chúng ta đi qua bên kia?" Ta thuận theo ngón tay nhân sâm của đứa nhỏ chỉ.

Đứa bé Nhân Sâm gật đầu lia lịa.

Ta chần chờ mấy giây, vẫn là đi qua.

Càng đi vào trong, hình như trẻ con nhân sâm càng sợ hãi, không ngừng giãy dụa chui vào trong ngực ta.

Mà càng đi vào sâu, khí tức âm trầm lạnh lẽo kia cũng càng ngày càng đậm!

Dưới chân Lý Ma Tử truyền đến tiếng "Úm", giống như dẫm phải thứ gì đó. Hắn cúi đầu nhìn xuống, trong nháy mắt kêu to lên, mặt mũi đã sắp biến hình.

Ta vội vàng chạy tới, nhìn thấy đồ vật Lý Ma Tử đạp lên, cũng có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy Lý Ma Tử vừa mới dẫm lên một cỗ thi thể, không, ta không biết nên hình dung như thế nào. Nói nó là thi thể, nhưng mắt nó tròn trịa, nói nó là người sống, nhưng tứ chi nó đã hư thối, sinh đầy giòi bọ màu trắng.

Đầu của nó vẫn giống như người thường, nhưng thân thể đã sớm hư thối.

Lý Ma Tử vừa vặn đạp lên mặt nó, nó đau đến kêu to lên, tiếng kêu rõ ràng là tiếng người kêu.

Ngay sau đó, vật nằm trên mặt đất kia chửi ầm lên, cái gì khó nghe chửi bới, thậm chí còn mắng luôn cả tổ tông mười tám đời của Lý Ma Tử. Ngày thường Lý Ma Tử mồm mép lưu loát bị chửi đến mức không dám lên tiếng, hắn thật sự là quá sợ hãi.

Ta nhớ trong ba lô còn có muối, vội vàng cầm lấy một nắm ngự rửa muối đổ lên trên mặt đồ vật!

Ngay khi muối bay qua, ta nhìn thấy vật kia giống như người sống theo bản năng nhắm hai mắt lại, đem đầu ngoặt sang một bên. Ngay sau đó trong miệng phát ra âm thanh "Phốc phốc", muốn phun ra muối trong miệng mình.

Nó cau mày mắng: "Móa nó, Túc Tử chết ta! Cái gì, đồ chơi này, hoặc là cho lão tử một đao, hoặc là đem lão tử cứu ra, rải muối là có ý tứ gì."

Nó chuyên khắc chế muối rửa âm linh, nó rõ ràng không sợ chút nào, hơn nữa càng sinh long hoạt hổ hơn.

Rốt cuộc đây là người hay quỷ?

Ta đánh bạo đi lên trước, ép buộc mình không nhìn thân thể giòi bọ đầy người kia, ngón tay chậm rãi thăm dò một chút hô hấp của đối phương.

Không có bất kỳ khí tức nào, thật sự là người chết!

Ngay tại ta phân thần công phu, đầu người kia lại cắn lấy ngón tay của ta, đau đến mức ta kêu thảm một tiếng, máu tươi văng khắp nơi.

Lý Ma Tử cùng lão bản Bạch thấy thế, vội vàng tiến lên hỗ trợ, kết quả đầu người nọ cắn thật chặt, Lý Ma Tử cùng lão bản Bạch phí rất nhiều khí lực, mới lấy ngón tay của ta từ trong miệng nó ra.

Ta nhìn thấy ngón tay bị cắn bị cắn vỡ, nghĩ thầm lát nữa xuống núi có nên đi lấy tá bia cho Cuồng khuyển không, tên này khi còn sống là chó đấy!

"Ngươi là ai? Sao lại ở chỗ này?" Lý Ma Tử hung hăng hỏi cái đầu người nọ.

Đầu người gầm rú nói: "Lão tử là đuổi núi, đuổi một người che nắng, đuổi đến mê đường, không về được, sao vậy?"

Cần núi? Hình như ta đã nghe được một tiết mục liên quan tới Cản Sơn Nhân, Cản Sơn Nhân kỳ thật chính là cách xưng hô đặc biệt của người tham buôn, cùng loại với nói nhảm.

Người trước mặt chính là Cản Sơn Nhân sao? Lẽ nào đây chính là nguyên nhân người Nhân Sâm Oa dẫn ta tới chỗ này?

Ngày thứ chín trăm chín mươi chín, siêu độ, hoạt thi...

"Ngươi rốt cuộc là người hay quỷ?" Lý Ma Tử run rẩy hỏi. Hắn rất sợ hãi, lúc hỏi còn không nhịn được lui về phía sau, chỉ sợ đầu người sẽ đột nhiên nhảy dựng lên cắn hắn một cái.

"Con mẹ nó, ngươi nói ta là người là quỷ sao? Dám trù ẻo lão tử, lão tử cắn chết ngươi." Nói xong, đầu người như bị kích thích cực lớn, không ngừng nhảy lên, muốn cắn người.

Buồn cười chính là, mặc cho đầu người kia nhảy lên thế nào, lại giống như bị ghim trên mặt đất, nhảy thế nào cũng không kịp.

Ba người chúng ta nhìn thấy cảnh tượng này thiếu chút nữa thì bật cười thành tiếng.

Người trong ba lô là Nhân Sâm Oa, sau khi nhìn thấy đầu người hết sức bất an, không ngừng hướng trong ngực ta chui vào, thân thể vặn tới cong lui, trong miệng lải nhải.

Ta đã hiểu ý của nó, trẻ con nhân sâm muốn cho chúng ta tiếp tục đi tiếp, cách đầu người này rất xa.

Ta hết sức tò mò, vì sao trẻ con nhân tham lại sợ đầu người này như thế? Theo lý thuyết, trẻ con nhân sâm có trăm năm tu vi, đẳng cấp còn cao hơn cả hoạt thi!

Tại thời điểm vừa rồi ta đưa tay thử dò xét đầu người, ta đã có phán đoán sơ bộ, thứ này rất có thể chính là hoạt thi. Ta đoán hắn khẳng định là đang bất ngờ chết trên đường "Đà Sơn" trên đường, nhưng không biết vì cái gì, hồn phách lại bị phong ấn ở trong đầu, khiến cho hắn biến thành một cỗ hoạt thi, hơn nữa ký ức còn lưu lại chưa chết.

Trong phim thường xuyên xuất hiện dịch 20 viên là một loại trạng thái bình thường của hoạt thi. Hoạt thi hình thành cần đủ loại cơ duyên xảo hợp, thứ nhất, thi thể cần sau khi chết không mục rữa. Thứ hai, sau khi chết hồn phách cần phải niêm phong ở trong cơ thể, hai điều kiện đều thỏa mãn mới được.

Thứ này toàn thân đều hư thối, chỉ có đầu vẫn còn tốt, ta suy đoán khẳng định là trong quá trình chết đi, thân thể của hắn đã bị phá hư rất lớn, chỉ còn dư lại một cái đầu lâu. Lại bởi vì nguyên nhân khác, dẫn đến hồn phách không cách nào đầu thai, kết quả lại thành bộ dáng này... chỉ có một cái đầu lâu còn sống...

Nếu muốn giải quyết loại hoạt thi này, phương pháp rất đơn giản. Chỉ cần hắn biết mình đã chết, hồn phách bị phong ấn trong cơ thể tự nhiên sẽ trở về Địa Phủ!

Cái hoạt thi trước mắt này khi còn sống nhất định là lời nói nhảm, từ lúc chúng ta nhìn thấy hắn khoảnh khắc kia, vẫn luôn lải nhải không ngớt, trong câu nói mỗi câu đều mang theo quốc mắng, thật khiến người ta nghi ngờ con hàng này khi còn sống có miệng không sạch sẽ bị chém chết!

Mặc dù ta biết siêu độ như thế nào, nhưng cũng lười quản, vì thế gọi Lý Ma Tử cùng lão bản: "Đi thôi!"

Kết quả vừa mới đi ra ngoài chưa được hai bước, đầu người kia đột nhiên mặt như đưa đám nói: "Các cầu xin các ngươi, dẫn ta xuống núi được không? Con gái ta bốn tuổi còn ở nhà chờ ta nấu cơm. Ta ở trong núi dạo chơi cả ngày rồi, cũng không biết nó đói không chết đói."

Nói xong, đầu người ô ô bật khóc lên.

Ai, đều nói mẫu tình vĩ đại, thật ra phụ ái một chút không thể so với mẫu thân, chỉ là các phụ thân thường không quen biểu đạt tình yêu mà thôi.

Đầu người yêu con gái đến chết cũng không quên, không khỏi khiến ta có chút động dung. Đi ra ngoài tốt một đoạn đường, ta thở dài, lại vòng trở về.

Lý Ma Tử trợn tròn hai mắt, nhìn ta như nhìn một con vật hiếm thấy: "Tiểu ca Trương gia, ngươi không sao chứ? Lúc nào đổi tính rồi? Đây là cửa hàng lỗ vốn."

Ta không phản ứng với hắn mà đi thẳng tới trước mặt hoạt thi.

"Ngươi tên gì? Ra đời ngày tháng năm, nhà ở đâu." Ta hỏi một hơi ra rất nhiều vấn đề.

Sống chết bị ta hỏi đến sững sờ, dùng ánh mắt cảnh giác đánh giá ta: "Làm gì thế, Công An cục điều tra hộ khẩu mà."

Ta hơi nhíu mày, tính cách của người Đông Bắc quả nhiên giống như lời đồn, đều rất nóng nảy.

Tuy nhiên ta lười so đo với một cỗ hoạt thi, tùy tiện nói một lý do: "Không phải ngươi bảo chúng ta đưa ngươi ra ngoài sao? Ngươi không nói ra tên của mình, ở nơi nào, chúng ta làm sao dám tùy tiện mang ngươi ra ngoài? Ngươi là người đánh núi, hẳn là biết trên đường lên núi không thể tùy tiện nói chuyện với người xa lạ đi."

Sinh thi nọ bị ta lừa đến sửng sốt, vội vàng nói cho ta biết, y tên là Triệu Hữu Tài, sinh vào năm Nhất Cửu Tam, ở tại công chúa lăng thôn.

Ta gật đầu, dùng điện thoại để ghi nhớ tên và ngày sinh của hắn, sau đó làm bộ lơ đãng hỏi hắn một chút, có biết ngày hôm nay là mấy không? Có biết mình lang thang trong núi bao lâu rồi không?

Triệu Hữu Tài vô cùng khẳng định nói cho ta biết, nói hôm nay là tháng chín mươi sáu tháng tám.

Ta và đám người Lý Ma Tử tất cả đều sợ ngây người, gia hỏa này chết đã gần năm mươi năm, hơn nữa thời điểm chết mới hơn ba mươi tuổi, thật sự khiến người ta tiếc hận!

Ta sẽ dùng điện thoại nhật bí mật của Triệu Hữu Tài để lập tức siêu độ cho hắn ta!

Bởi vì xác sống có một đặc điểm, một khi nhớ ra mình chết lúc nào, hồn phách sẽ lập tức ly thể. Nếu không thể siêu độ, chỉ sợ sẽ trở thành cô hồn dã quỷ.

Xác sống vượt mức có tế phẩm. Ta nhìn xung quanh một chút, nhất thời có chủ ý, ta để Lý Ma Tử đi cách đó không xa hái được mấy chùm hoa Tử Vi, Tử Vi Thụ là Thượng Cổ Thần Thụ, hơn nữa còn mang theo dương khí rất nặng, đại biểu cho thánh khiết hoàn mỹ, là thượng phẩm của siêu độ vong linh.

Thừa dịp Lý mặt rỗ đi hái Tử Vi, ta ở bên cạnh Triệu Hữu Tài một nhúm đất làm nhang, sau đó rót một chén nước. Nước chính là vật thuần nhất thế gian, có thể bao dung vạn vật, lão tử trong《 Đạo Kinh 》cũng từng ghi lại "Thượng Thiện Nhược Thủy".

Lý Ma Tử hái Tử Vi hoa tới, ta đặt Tử Vi hoa trước ngực Triệu Hữu Tài.

Cuối cùng dùng điện thoại quay một tấm ảnh thân thể hư thối của hắn, giơ đến trước mặt hắn, nói với hắn từng chữ một: "Ngươi xem, ngươi đã chết rồi."

"Cái gì?" Triệu Hữu Tài dường như không muốn tin tưởng chính mình đã chết, nhưng ảnh của hắn lại làm cho hắn không thể không tin.

Vẻ mặt của hắn ta vừa mới bắt đầu sinh động liền biến thành hoảng sợ, miệng không ngừng thì thào lặp lại: "Ta chết rồi, ta chết rồi, ta chết rồi, ta chết rồi..."

Con ngươi của hắn nhanh chóng phóng to rồi nhanh chóng co rút lại, đầu lâu vốn tươi sống trong nháy mắt khô quắt lại.

Ta dùng ngón tay ở mi tâm của hắn điểm một cái, một hư ảnh từ đỉnh đầu hắn chậm rãi bay ra, chậm rãi bay lên bầu trời.

Giữa không trung, hư ảnh kia cúi lạy ta ba cái!

Triệu Hữu mới là cảm tạ sự siêu độ của chúng ta.

Người và trẻ con cũng không sợ, từ trong ba lô cẩn thận từng li từng tí thò nửa cái đầu ra, một đôi mắt đen thâm thúy không ngừng đảo quanh Triệu Hữu Tài và hắn.

Nhìn đạo hư ảnh kia hoàn toàn hóa thành hư vô, ta đột nhiên phát giác hình tượng nhân cách của mình thoáng cái đã cao lớn hơn rất nhiều, có một số việc, thật sự không phải dùng tiền tài để cân đo đong đếm!

Trúc ống trúc số một ngàn linh linh linh...

Lý mặt rỗ cùng bạch lão bản giơ ngón tay cái lên đầu ngón tay cái, mặt ta trong nháy mắt đỏ lên, cười cười ngượng ngùng.

Theo chỉ dẫn của đứa nhỏ Nhân Sâm, ta và Lý Ma Tử, ông chủ Bạch đi vào sâu trong rừng. Nhìn từ trên cao, nơi này giống như một cái bát bát to chụp ngược. Chung quanh có rất nhiều cây cối cao lớn, dưới đáy cây có rất nhiều cây nấm không biết tên sinh trưởng.

Nhìn kỳ cảnh hùng vĩ này, ta không khỏi cảm thán thiên nhiên quỷ phủ thần công, không chỉ có thể làm ngàn vạn loại sinh vật chung sống hòa bình, hơn nữa còn có thể tạo ra cảnh đẹp vừa ảo. Chúng ta hẳn là nhóm người đầu tiên đến nơi này?

Không đúng, hình như trước đây có người đã tới!

Bởi vì ta phát hiện dưới cây đại thụ phía trước có một cái ống trúc làm thành ấm nước. Loại ấm này khi còn bé trong thôn đã có rất nhiều, cho nên ta mới quen.

Loại vật chứa nước này bây giờ đã không còn thấy nhiều nữa, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được trong rừng già này.

Ta không kìm nổi đi về phía hồ nước kia, nhưng ta càng đi về phía trước, trong ba lô người và trẻ con càng phát run. Ta bắt đầu cũng không xác định phán đoán của mình có đúng hay không, liên tiếp thử vài lần, kết quả phát hiện trẻ con nhân sâm phản ứng đều rất kịch liệt, điều này ngược lại khơi dậy lòng hiếu kỳ của ta đối với ống trúc kia.

Ta đem ba lô cùng Nhân Sâm Oa đặt ở dưới chân trước, nơi này đều là đại thụ che trời, ánh nắng bị che khuất cực kỳ chặt chẽ, hơn nữa âm khí cũng nồng đậm, người và trẻ nhỏ có thể yên tâm lớn mật đi ra ngoài hít thở.

Ta nghĩ tiểu oa nhi này trên đường đi khẳng định cũng bị nghẹn trong ba lô!

Quả nhiên, đứa bé nhân sâm vừa ra khỏi ba lô liền duỗi cái lưng thật dài, cười đến mắt cũng cong lại. Nhưng khi nó vừa nhìn ống trúc kia, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, trở nên trắng bệch, lộ ra thập phần sợ hãi.

Ta tò mò đi đến ống trúc kia, càng tới gần ống trúc, cảm thấy âm phong phía trước càng lớn.

Âm phong này ta quá quen thuộc, là Âm Linh! Ta lập tức cảnh giác, năm ngón tay bất động thanh sắc đặt lên trên song đao Trảm Quỷ Thần, một bước xê dịch tới gần ống trúc kia.

Ngay lúc ta cách ống trúc còn có hai, ba mét, ống trúc đột nhiên bay lên!

Tốc độ quá nhanh, quả thực giống như mũi tên rời cung, nhanh đến mức ta không kịp phản ứng. Chỉ nghe "thịch" một tiếng, ống trúc kia rõ ràng bay tới đánh trúng đầu ông chủ Bạch.

Âm linh sống nhờ trong ống trúc tựa hồ có cừu oán với ông chủ họ Bạch, khống chế ống trúc rơi xuống đánh ông chủ họ Bạch như mưa.

Ông chủ họ Bạch bị đánh cho kêu thảm liên tục, ôm đầu chạy loạn.

Ta ngay cả vội vàng hướng ống trúc kia hét lớn một tiếng: "Dừng tay!"

Một tiếng rống này ta đem linh lực trong thân thể phát huy đến cực hạn, ống trúc rõ ràng bị ta chấn trụ, đứng ở giữa không trung nhìn chằm chằm chúng ta.

Đứa bé nhân sâm trốn ở một bên nhỏ giọng vỗ tay, nhìn thấy ta uống xong ống trúc kia tựa hồ rất cao hứng.

Yên tĩnh, thời gian ba giây, lại giống như chết lặng.

Ngay sau đó, âm phong đại tác cuồng phong bạo vũ. Âm phong mãnh liệt đem lá rụng trên mặt đất cạo thành gió xoáy, gào thét cuốn tới chúng ta, giống như muốn đem tất cả mọi người chúng ta mai táng.

Hiển nhiên là Âm Linh trong ống trúc nổi giận!

Ta quát to một tiếng: "Mau ôm lấy đại thụ, ngàn vạn lần không được gió lạnh thổi đi."

Lý Ma Tử và lão bản trắng lập tức ôm lấy cây đại thụ bên người như cẩu hùng, sức bú sữa đều dùng ra, ta nửa ngồi trên mặt đất, đem Trảm Quỷ Thần song đao gắt gao găm vào trong lòng đất.

Vòi rồng thật sự quá lớn, lần lượt thổi về phía ta, càng lúc càng hung mãnh, trong gió còn kèm theo mùi cá khiến người ta buồn nôn.

Gió thổi đến ta cũng không mở được mắt, trong cuồng phong, hai chân của ta giống như bị người kéo lấy, từng chút từng chút bị bóc rời song đao.

Khoảnh khắc ngón tay cuối cùng bị kéo ra khỏi song đao, cả người ta bay lên giữa không trung.

Thân thể đang ở trung tâm gió lốc, cơn gió kia không ngừng xoay tròn với tốc độ cao quanh người ta!

Đột nhiên, trong gió truyền đến tiếng cười "Khanh khách khanh khách".

Luồng gió kia lại huyễn hóa thành ngàn vạn gương mặt quỷ, khi thì cười to về ta, khi thì rống to.

Đó là khuôn mặt biến ảo của Âm Linh, nếu như ta bị gương mặt này cắn một cái, tuy rằng không bị thương nhưng sẽ bị âm khí nhập thể, đến lúc đó ít nói cũng phải nằm trên giường một tháng.

Khuôn mặt biến ảo cuồng phong hướng ta cười ha hả, há to miệng máu, muốn nuốt cả người ta vào!

Một khắc khi cái miệng lớn như chậu máu kia mở ra về phía ta, ta cảm giác máu huyết toàn thân như biến thành khối băng, theo bản năng duỗi hai tay ra muốn bắt lấy vật thể nào đó, nhưng lại phát hiện chỗ xúc tu đều là bùn đất, căn bản không thể cầm được...

Dưới tình thế cấp bách, sinh trí ta cắn ngón tay, cố nặn ra một giọt tinh huyết bắn về phía mục tiêu.

Tinh huyết vung ra, đồng thời ta ép buộc chính mình tập trung mặc niệm《 Đạo Đức Kinh 》.

Trong cuồng phong truyền đến một tiếng phốc phốc vang giòn, gia trì đạo đức tinh huyết như kiếm sắc đâm xuyên qua vô số mặt quỷ.

Mặt quỷ trong cuồng phong chậm rãi tụ tập, tạo thành hình một người.

Chỉ thấy người kia vẻ mặt đau đớn che mặt mình, không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, hình người càng lúc càng nhỏ, cuối cùng hóa thành người bình thường!

Bị cuồng phong cuốn ở trên không trung lâu như vậy, xương cốt toàn thân ta như sắp tan vỡ, mặt cũng bị thổi tê liệt, ngũ quan đều thay hình, nói không nên lời...

Nhìn hình người lung lay trước mắt này, ta nghĩ đây hẳn là Âm Linh trong ống trúc a?

Ta run run hai tay, hai chân, mắt thấy đã khôi phục năng lực hoạt động, lập tức nhặt lên song đao Trảm Quỷ Thần trên mặt đất.

Ta dùng song đao lạnh lùng chỉ vào Âm Linh kia hỏi: "Người chết như đèn tắt, vì sao không chịu đầu thai, muốn bám vào trong ống trúc này hại người?"

Âm Linh hiển nhiên không cam lòng cứ như vậy bị ta chế phục, hét lớn một tiếng lần nữa nhào tới.

Lần này ta đã có chuẩn bị, trước khi nó nhào tới thì sớm đã dùng song đao Trảm Quỷ thần khóa chặt đường lui của nó.

Phải biết rằng Trảm Quỷ Thần song đao là môn chủ Âu Thắng Thiên đích thân rèn đúc ra, bên trong phong ấn lực lượng của Mạc Tà, uy lực tự nhiên vô song thiên hạ. Âm Linh tầm thường chỉ cần bị trảm Quỷ Trảm Song Đao của Trảm Quỷ Thần chém trúng một cái là có thể tan thành mây khói!

Ta có lòng không muốn hạ tử thủ, chỉ là bày ra tư thế phòng ngự, chỉ thủ không công. Nhưng âm linh vẫn một lần lượt đánh lên, chẳng qua cường độ của nó lại càng ngày càng nhỏ...

Rốt cuộc nó mệt mỏi, lần nữa phiêu phù trên ống trúc.

Ta nhân cơ hội đọc lên một đoạn Đạo Đức Kinh, tịnh hóa oán niệm của nó!

Quả nhiên trong từng trận âm thanh kinh văn, ta thấy màu đen oán niệm của Âm Linh chậm rãi rút đi, dần dần biến thành trong suốt.

Nhưng khi hắn hiện nguyên hình, ta lại sợ ngây người.

Con Âm Linh này mặc quân trang cũ màu xanh lá, trên chân mang một đôi giày thêu bằng lá giải phóng, trước ngực còn đặt một con voi chủ tạm thời, đây rõ ràng là trang phục sáu bảy mươi năm.

Không hợp với lẽ thường! Như vậy cũng quá không hợp với lẽ thường!

Theo lý thuyết âm linh chỉ có trăm năm trở lên mới có thể bám vào trên đồ cổ trở thành âm vật.

Nhưng âm linh trước mắt này cách nay chỉ hơn năm mươi năm, làm sao có thể biến một ống trúc bình thường thành âm vật? Ta trăm mối vẫn không có cách giải, bất quá, hiện tại cũng không có thời gian suy nghĩ những thứ này.

Ta thở dài một hơi, đang chuẩn bị thu phục nó, ai biết âm linh kia đột nhiên mở miệng nói: "Ta hận a, ta hận a!"

Nó vừa mở miệng ra càng làm cho ta chấn kinh. Âm linh trăm năm có thể bám vào trên đồ cổ để trở thành âm vật, Âm linh ngàn năm trở lên mới có thể biến thành khí linh mở miệng nói chuyện. Đây là kiến thức cơ bản trong giới âm vật, rốt cuộc cái tên kia bị làm sao vậy?

Đầu tiên thiên linh một chương Nhân Sâm vương quốc.

Chỉ thấy Âm Linh ngửa mặt lên trời thét dài một hồi, rồi chán nản ngồi xuống đất, hai tay ôm đầu khóc lên.

Sâu trong núi rừng trống trải, một âm linh khóc rống lên ở trước mặt chúng ta, tiếng khóc kia nghe cực kỳ dọa người, cũng cực kỳ thê lương...

Đứa bé nhân sâm trốn sau gốc đại thụ cũng đi ra, nó trúng chân ta, sợ hãi nhìn âm linh khóc như mưa trước mặt, trong mắt chỉ còn lại đồng tình, tuyệt không sợ hãi.

Chờ Âm Linh khóc xong, mới yếu ớt kể cho chúng ta chuyện xưa.

Hóa ra Âm Linh này tên là Triệu Nhị Bạn Tử, cũng là người thôn công chúa Lăng thôn, trong nhà nhiều thế hệ đều dựa vào đào móc để kiếm sống. Vốn là người một nhà cũng có thể sống no đủ, đáng tiếc phong cảnh không dài, văn lợi hóa mạng mạng lớn đã đến, vệ binh đỏ nói không chừng còn đào sâm, gài thêm tội danh khác, nói là người theo chủ nghĩa trộm cắp xã hội.

Một khi phát hiện ai lên núi đào sâm, liền muốn tóm chặt cả nhà bọn họ đi dạo phố, trụ lều bò.

Từ sáng đến tối, thôn dân đều bị kéo đi nghe vệ binh đỏ giảng Tịch Ngữ Lục, khẩu hiệu.

Nhìn thấy người một nhà sẽ phải chết đói, Triệu Nhị Lập cùng với mấy đồng tộc trong thôn quyết định mạo hiểm tránh đi vệ binh đỏ tiến lên núi đào sâm, đổi chút vé lương thực mua đồ ăn.

Chuyện này bọn họ làm rất bí ẩn, lúc đưa tay ra không thấy được năm ngón thì lặng lẽ mò lên núi!

Triệu Nhị Tử thường xuyên hành tẩu trong núi rừng, kinh nghiệm phong phú, những tộc nhân khác sẽ kính hắn làm người dẫn đầu hành động lần này, cũng chính là tổng chỉ huy. Hắn không phụ sự mong đợi của mọi người, dẫn dắt mọi người tìm được một gốc nhân sâm trăm năm ẩn dưới rừng rậm.

Mọi người lập tức kích động vạn phần, nghĩ thầm lần này đào về, đủ cho cả nhà ăn một năm rồi...

Nhưng ai có thể nghĩ được? Đang lúc muốn đào sâm, không biết từ chỗ nào lại lòi ra một đám hồng vệ binh, đuổi theo bọn Triệu Nhị, vừa đánh vừa mắng.

Triệu Nhị Tử không thể qua mặt được đám hồng vệ cầm thương kia, bị bọn chúng bắt giữ. Hồng vệ binh đấm đá một hồi với Triệu Nhị Tử, gã chỉ có thể tức giận, bèn phân biện vài câu, kết quả đám vệ binh đỏ đánh càng thêm ngoan độc.

Cứ như vậy, Triệu Nhị Tử bị roi da quất chết tươi trên núi, oán niệm đầy tràn vào trong ống trúc bên người trước khi chết...

Ta sau khi nghe xong, trong lòng rất không phải tư vị, tại cái kia đem người biến thành quỷ niên đại, có bao nhiêu vô tội dân bách tính bị tươi sống bị cướp đi sinh mệnh?

Ta nghĩ Triệu Hữu Tài sẽ hỏi Triệu Nhị Tử có nhận thức Triệu Hữu Tài hay không?

Triệu Nhị Tử vội vàng nói quen biết, Triệu Hữu Tài đúng là tộc nhân của hắn, lúc ấy bị vệ binh đuổi giết, tất cả mọi người đều rời đi. Hắn còn hỏi chúng ta có phải đã gặp qua Triệu Hữu Tài hay không, Triệu Hữu Tài hiện tại sinh hoạt như thế nào rồi?

Ta và đám người Lý Ma Tử hai mặt nhìn nhau, mặc dù không đành lòng, nhưng cuối cùng vẫn nói cho Triệu Nhị chân tướng của Triệu Nhị Lai, Triệu Hữu Tài cũng đã chết.

Triệu Nhị Tử nghe xong thở dài một tiếng, nước mắt chảy đầy mặt, mạnh miệng nói một câu hại các tộc nhân.

Ta ngay cả vội vàng an ủi Triệu Nhị, nói cái này không liên quan đến hắn. Chuyện tốt làm một cái, dường như sẽ nghiện, ta nghĩ dứt khoát lại trở thành một vụ mua bán lỗ vốn, thuận tay đem cả Triệu Nhị cũng siêu độ đi!

Ta cẩn thận từng li từng tí thu hồi ống trúc kia, thứ này mặc dù tuổi đời ngắn, nhưng tốt xấu cũng là một kiện âm vật, trở về biết rõ công hiệu sau này nói không chừng có thể bán được giá tốt.

Thấy ta nhặt cái ống trúc rách nát kia, Lý Ma Tử xì một tiếng, mắng ta càng ngày càng keo kiệt, còn mê tiền hơn cả hắn...

Chờ Triệu Nhị Tử hồn phách bị siêu độ, nhiệt độ chung quanh đề cao không ít. Nhưng ánh mặt trời vẫn bị cây cối cao lớn che chết, trẻ con nhân sâm thấy âm linh của Triệu Nhị Thủ không còn, cao hứng nhảy nhót, ôm cổ ta không ngừng thân mật.

Lý Ma Tử run run da gà trên người, chua chát nói: "Móa nó, đứa bé che mắt này dù sao cũng là tinh quái, sao lại sợ quỷ được? Thật sự là tinh quái không có tiền đồ!"

Ta ôm đứa bé nhân sâm cười cười giải thích: "Ngươi thì biết cái gì! Triệu Nhị này khi còn sống là thiên địch chuyên đào người, thuộc về nhân sâm, trẻ con nhân sâm dĩ nhiên sợ hắn! Hơn nữa vừa rồi hắn nói bọn hắn năm đó đào được trăm năm nhân sâm, ta đoán nhân sâm kia chính là trẻ con nhân sâm, đúng không?"

Hình như đứa bé nhân sâm nghe hiểu lời ta, gật đầu lia lịa, lại lắc mạnh đầu.

Tiếp theo, đứa bé nhân sâm từ trên người ta trượt xuống, kéo tay ta vội vàng chạy về phía một gốc cổ thụ lớn nhất ở rừng rậm.

Đi đến phía sau cây cổ thụ xem xét, ta triệt để kinh ngạc ngây người, đây rõ ràng là một Nhân Sâm Oa quốc! Chỉ thấy trên mặt đất chỗ tiểu oa nhi mặc yếm đỏ, từng đứa tuyết trắng, thịt sặc sụa.

Xem ra nơi này chính là nhà của trẻ con Nhân Sâm.

Nhân Sâm Oa vừa thấy đồng bạn và người nhà, lập tức buông tay ta ra, sôi nổi chạy tới nói gì đó với đám trẻ con kia, thỉnh thoảng còn chỉ về phía chúng ta.

Một đám trẻ con tham gia chạy tới, vây quanh chúng ta, một hồi sờ tay, một hồi tò mò sờ sờ ba lô của chúng ta.

Đứa bé nhân sâm rất biết tính người, giúp chúng ta hái rất nhiều nhân sâm quả làm thức ăn. Có nhân sâm quả của những người này, phỏng chừng chúng ta còn có thể chống đỡ được vài ngày nữa. Ta dứt khoát từ bỏ ý định xuống núi, chuẩn bị tiếp tục tìm tòi vài ngày, xem có thể tìm được đại tướng quân răng nanh trong truyền thuyết không?

Đứa bé nhân sâm đối với chúng ta lưu luyến không rời, ở hai ba ngày, ta cũng sinh ra cảm tình với trẻ con nhân tham, nhưng ta tin có một số việc là trời định trước, có duyên tự gặp nhau.

Lập tức cáo biệt với trẻ con Nhân Sâm, tiếp tục đi vào rừng sâu thám hiểm.

Dọc theo đường đi, ta buộc Lý Ma Tử thề với ông chủ Bạch, vĩnh viễn không nói ra chuyện phát hiện người hay tham trẻ con. Mọi người bây giờ đều nhìn về phía tiền, nếu biết nơi này có trẻ con nhân sâm thành tinh, người nọ tham đứa bé chỉ sợ trong mấy tháng sẽ bị bắt giết hầu như không còn!

Cứ như vậy đi trọn vẹn một giờ, Lý Ma Tử đã mệt mỏi không chịu nổi, hắn vô lực mà hỏi ta tại sao cứ luôn đi lòng vòng ở nơi này? Cứ như vậy khẳng định phụ cận nhất định có cương thi sao?

Ta nói cho hắn biết, trước kia ta cũng không dám xác định, nhưng những hoạt thi cùng âm vật hắn gặp lúc trước đều chứng minh vùng này có cương thi, hơn nữa còn là cương thi ngoài trăm năm...

Tuy rằng khu rừng rậm âm u này từng trận gió lạnh, nhưng còn lâu mới đạt tới bố cục Dưỡng Âm Địa. Bởi vậy, Triệu Hữu Tài chỉ có một cách giải thích, đó là bị ảnh hưởng bởi thi khí nồng đậm!

Chờ đến khi nhìn thấy ống trúc kia, ta liền khẳng định nơi này nhất định có một đầu cương thi lợi hại. Nói cách khác, một vật năm mươi mấy năm làm sao có thể biến thành âm vật? Cũng bởi vì nó hấp thu thi khí.

Cho nên, ta khẳng định cương thi mà chúng ta muốn tìm ở gần đây, hơn nữa chúng ta cách cương thi không xa...

Lý mặt rỗ nghe ta nói như vậy, lập tức hăng hái. Hắn nói muốn xem nhất chính là Oánh Oánh và cương thi có ước hẹn với nhau, Tiểu Phượng, Tiểu Phượng Thiên Hữu và Thiên Sư Tiểu Linh bên trong tình yêu thật đẹp, điều này cũng cực kỳ xuất sắc, kịch tình cũng cực kỳ xuất sắc.

Ta và ông chủ Bạch nhìn nhau cười, ông chủ họ trắng trêu ghẹo cương thi chúng ta tìm kiếm phỏng chừng không đẹp trai như trong phim truyền hình, hơn nữa ngươi cũng không phải thiên sư xinh đẹp gì.

Ta tiếp tục trêu chọc Lý Ma Tử, nói nếu ngươi là nữ thiên sư xinh đẹp, không bằng tự mình ra trận dụ cương thi, như vậy chúng ta lấy được răng cương thi chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Lý Ma Tử nghe chúng ta trêu chọc như vậy, cười ha hả, ta và Bạch lão bản cũng không nhịn được cười.

Lý Ma Tử vỗ vỗ lưng ông chủ họ Bạch: "Không ngờ ông chủ họ lại đùa bỡn như vậy..."

Nói đến đây, Lý mặt rỗ đột nhiên "Ồ" lên một tiếng, chỉ vào gáy bạch lão bản hỏi: "Ông chủ họ Bạch, sau gáy ngươi là cái gì? Tại sao lại sáng lên."

Ông chủ họ Bạch sờ sờ cái cổ của mình, nói có phải là dính trúng con đom đóm nào đó không?

Ta lập tức ra lệnh cho ông chủ họ Bạch đừng động đậy, sâu trong núi có rất nhiều độc tính, tùy tiện làm loạn rất có khả năng sẽ mất mạng.

Ta và Lý Ma Tử thật cẩn thận đẩy cổ áo ông chủ họ Bạch ra, phát hiện trên gáy ông chủ họ Bạch quả nhiên có một tia hào quang màu lam, bất quá đó là làn da phát ra, cũng không phải là độc trùng gì.

Ta cẩn thận quan sát khối da kia, phát hiện tựa hồ là một đồ án tiểu nhân cầm trường mâu trong tay, mũi mâu của trường mâu trong bóng tối mơ hồ chiết xạ ra từng điểm vầng sáng màu lam.

Ta cau mày hỏi lão bản trắng tại sao trên cổ lão bản lại có một đồ án hình người nho nhỏ, là thai ký hay là sau này khắc lên?

Ông chủ họ Bạch kinh ngạc sờ sờ đầu: "Sao lại có đồ án? Vợ ta còn chưa thấy qua, hẳn không phải là thai ký, hơn nữa cho tới giờ ta cũng chưa từng thấy."

"Vậy thì kỳ quái!" Ta mơ hồ có dự cảm, đồ án này có lẽ có quan hệ với cương thi chúng ta muốn tìm.

Ông chủ họ Bạch khoát tay một cái rồi nói: "Thôi bỏ đi, dù sao cũng không có việc gì, không đau cũng không ngứa."

Nghe ông chủ Bạch nói vậy, ta và Lý Ma Tử cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Càng đi về phía trước, ánh sáng càng ngày càng ít. Cây cối cao lớn rất nhiều, ngăn cản được ánh mặt trời, ban ngày trông giống như đêm tối.

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết!

Ở đây ta không cảm nhận được bất cứ khí tức sinh mệnh nào, nhưng luôn cảm giác sau lưng có một đôi mắt đang cười lạnh nhìn ta.

Khi ta quay đầu lại, loại cảm giác bị nhìn chằm chằm này liền biến mất, cũng không nhìn thấy có vật gì ở sau lưng.

"Ai, nơi rừng sâu núi thẳm này, còn không phải lạc đường à? Trương tiểu ca, mau lấy ra la bàn phương hướng định ra." Lý Ma Tử tựa vào cây, lau mồ hôi trên trán chảy xuống.

Ta lấy la bàn ra, nhưng kim đồng hồ la bàn không ngừng lay động, như là gặp phải từ trường quấy rầy mãnh liệt.

"Mẹ nó, hỏng rồi..." Ta ngẩng đầu, còn chưa nói hết câu đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho tim đập thình thịch.

Sắc mặt ông chủ họ Bạch cũng trắng bệch, không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ!

Chỉ thấy một cánh tay khô gầy màu đen đột nhiên từ trong đại thụ vươn ra, chộp từng chút một vào sau lưng Lý Ma Tử. Càng khủng bố hơn là trên bàn tay của thứ đó còn có một đôi mắt nhỏ, tà ác nhìn chằm chằm vào ta và lão bản Bạch.

Chẳng biết tại sao, rõ ràng là không có miệng, ta lại phảng phất có thể nhìn thấy phía dưới bàn tay còn có cái miệng ẩn hình, đang hướng chúng ta lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Cánh tay màu đen giống như mãng xà màu đen, những nơi đi qua lá cây đều khô héo, tất cả đều biến thành đen kịt! Ta từ trong kinh hãi kịp phản ứng, lập tức xông lên kéo Lý Ma Tử lại.

Đầu tiên thiên linh thiên hắc sát, thứ nhất thiên bạch hắc sát...

Ai ngờ động tác của ta chọc giận đối phương, tốc độ mở rộng cánh tay đột nhiên tăng lên gấp mấy lần! Đúng lúc này có một con chim phướn màu vàng nhạt lướt qua bên cạnh cây đại thụ, cánh tay tùy ý trảo một cái đã tóm lấy Bách Linh điểu.

Bách Linh Điểu chỉ nhảy lên hai cái rồi hoàn toàn bất động, lúc cánh tay kia mở ra năm ngón tay, ba người chúng ta kinh hãi phát hiện Bách Linh Điểu đã biến thành một khối than đen.

Lý Ma Tử khó khăn nuốt nước miếng, mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán túa ra, hỏi: "Trương gia tiểu ca, đây rốt cuộc là thứ đồ chơi gì?"

Ta còn chưa kịp trả lời, một bóng người màu đen từ trong thân cây chui ra.

Lý Ma Tử sợ tới mức oa oa kêu to, vật kia tựa hồ càng đắc ý hơn, phát ra tiếng cười âm ong.

Hiện tại, ta mới xem xét rõ ràng toàn bộ hình dạng của vật kia!

Đó là một người màu đen. Chính xác mà nói là một người như than, toàn thân đều khô cứng, đen sì, chỉ lộ ra hai con mắt trắng hếu.

Ngay sau đó toàn bộ trong rừng rậm có tiếng cười dài, âm thanh bén nhọn kéo dài, đơn giản như muốn đâm thủng đầu ta.

Ta đau đớn bịt chặt lỗ tai, nhưng không hề có tác dụng, giọng nói kia càng thêm bén nhọn. Ông chủ họ Bạch và Lý Ma Tử cũng tương tự, ôm đầu không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Không biết bao lâu sau, vật kia rút cuộc cũng ngừng cười quỷ dị, lúc này chúng ta mới được giải thoát, nhưng sức lực toàn thân chúng ta đã bị rút cạn, chỉ còn vô lực ngã bệt xuống đất.

Ta miễn cưỡng cố gắng đứng lên, mỗi tay một người phi thường gian nan kéo Lý Ma Tử và Bạch lão bản.

Lý Ma Tử thân thể như nhũn ra, cơ hồ đứng không vững, tay ta buông ra, hắn lại xụi lơ xuống. Ta chỉ có thể hét lớn bên tai hắn: "Lý Ma Tử, ngàn vạn lần không thể nằm xuống! Nằm xuống dương khí sẽ yếu, đến lúc đó thần tiên cũng không cứu được ngươi."

Lý Ma Tử vừa nghe ta nói như vậy, cố gắng đứng lên, nhìn ra được hắn phi thường cố gắng, thân thể không ngừng run rẩy.

Hai mắt của con vật kia vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Nói thật lòng, khoảnh khắc đó ta thật sự có chút sợ hãi. Nhưng ta hiểu rõ, muốn giữ mạng, phải gánh chịu, không thể lộ ra bất kỳ vẻ mặt sợ hãi nào, nếu không đối phương nhất định sẽ càng thêm trắng trợn không kiêng dè.

Ta cố lấy dũng khí, trong lòng mặc niệm đạo đức dày đặc, ép mình đè xuống nỗi sợ hãi đó, dũng cảm đối mặt với đôi mắt kia.

Đến đây nào, lão tử không sợ ngươi! Tà bất áp chính, ta không tin Trảm Quỷ Thần song đao không diệt được ngươi.

Hai quân đối chiến, khí thế chiến đấu!

Đột nhiên vật kia duỗi ra ngón tay khô héo chỉ về phía sau chúng ta, trên mặt lộ ra nụ cười kỳ quái, giống như nhìn thấy đồ chơi gì đó vui vẻ, toàn bộ thân thể đều cười nghiêng ngả.

Lưng của ta khẽ động, đột nhiên cảm nhận được phía sau lưng truyền đến tiếng cốt cách vặn vẹo răng rắc răng rắc.

Lý mặt rỗ nghe thấy vậy, giọng run run hỏi: "Tiểu ca Trương gia, phía sau chúng ta có thứ gì à?"

Ta cẩn thận nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy mấy bóng người màu đen đang vặn vẹo tứ chi, từ từ rút cổ ra khỏi cây to.

Thanh âm răng rắc răng rắc từ bốn phương tám hướng bao vây chúng ta lại, khiến Lý Ma Tử sợ tới mức ôm nhau cùng ông chủ Bạch.

Bầu không khí trong không khí càng ngày càng khẩn trương, cũng càng ngày càng ngột ngạt. Cuối cùng ta cũng không chịu nổi nữa, mạnh mẽ rút ra hai đao Trảm Quỷ Thần.

Nhưng mà trong rừng rậm, vẫn có bóng người màu đen không ngừng chui ra từ thân cây, chỉ trong chốc lát, trong khu rừng đã đông cứng người. Một mùi hôi tanh xộc thẳng vào mũi, nháy mắt, dạ dày của ta như dời sông lấp bể vậy.

Mùi vị kia cũng quá khó ngửi rồi!

Lý Ma Tử đã bị dọa đến chân tay mềm nhũn cả ra, nếu không phải ta đỡ hắn, có lẽ lúc này hắn đã ngất xỉu rồi. Đầu tiên ta định dùng muối thô vải bố một trận pháp phòng ngự, nhưng vừa sờ lồng ngực, thầm kêu một tiếng không tốt, muối đã dùng hết rồi.

Bóng người màu đen càng ngày càng gần với chúng ta, càng ngày càng gần.

Ông chủ họ Bạch và Lý Ma Tử cũng không biết dũng khí nhặt cành cây trên mặt đất lên, không ngừng quật đám bóng người màu đen lên.

Nhưng số lượng bóng người thật sự quá nhiều, nhánh cây căn bản không thể ngăn cản bước chân của chúng nó.

Lý mặt rỗ vừa quơ quơ mấy bóng người, vừa kêu lên với ta: "Trương gia tiểu ca, mau nghĩ biện pháp, chúng ta mau lên thôi."

Ta đem bột ớt ném về phía những bóng người kia, gió thổi chút ít bột ớt kia về một chút, khiến ba người chúng ta bị sặc đến nỗi ho khan liên tục.

Những bóng người màu đen kia cũng lui lại mấy bước, ta đang cao hứng phấn ớt có thể đánh lui chúng nó. Một giây sau, ta trợn mắt há hốc mồm.

Những bóng người màu đen kia rõ ràng nắm bột ớt nhét vào trong miệng.

Sau khi ăn xong bột ớt, hành động của bọn chúng càng nhanh hơn, giống như một đàn quạ đen chạy vội tới chỗ chúng ta, mặc dù

Trảm Quỷ Thần song đao rất lợi hại, nhưng lại không thể đồng thời giải quyết một số lượng kẻ địch dày đặc như vậy!

Có một số bóng người đã chụp được cánh tay của ta, cánh tay trong nháy mắt biến thành màu đen, một trận đau đớn âm lãnh trong nháy mắt xuyên thấu cốt tủy của ta, đau đến ta hít một hơi lạnh.

Trong tình thế cấp bách, Lý Ma Tử mặc kệ ba bảy hai mốt, nắm lấy ba lô đồ vật trong tay ném sang phía bóng người màu đen kia.

Móng chó mực đen bị ném khắp nơi, còn sót lại một bình máu gà trống cuối cùng cũng bị hắn đổ ra, ta vừa muốn ngăn cản, đã không kịp rồi...

Đúng lúc này, bóng người màu đen hành động đột nhiên chậm lại, động tác kia giống như là ăn đồ chậm chạp, chậm chạp, trở nên có chút buồn cười.

Lý Ma Tử cầm một cái móng lừa đen, lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: "Hừ, khi dễ lão tử phải không? Lão tử còn có pháp bảo trị bệnh cho các ngươi, xem các ngươi có phục hay không?"

Đột nhiên, đầu lĩnh màu đen kia khôi phục đầu tiên, đánh tới chúng ta mãnh liệt.

Nói thì chậm, khi đó nhanh, Lý Ma Tử là một chân người đen thui, chuẩn xác đập trúng ót bóng người kia, bóng người kia ngã xuống đất.

Ta phục hồi lại tinh thần đầu tiên, Lý Ma Tử dương dương đắc ý nhìn bóng người màu đen bị hắn đập ngã xuống đất. Đang định đắc ý, ta chộp lấy hắn và ông chủ Bạch, hô to một tiếng: "Đừng có hi vọng, chạy mau đi! Đợi bọn chúng phục hồi tinh thần lại, chúng ta nên khóc rồi!"

Chúng ta lập tức không để ý đến sự đau đớn của thân thể, nhanh chóng xuyên qua trong rừng.

Không biết chạy bao lâu, thật sự là chạy không nổi nữa, mới dừng lại nghỉ ngơi. Ta gấp gáp kiểm tra trang bị, phát hiện trên núi chuẩn bị nhiều thứ tốt như vậy, hiện tại chỉ còn lại một bó thi thẳng.

Ta không nhịn được mắng to: "Lý Ma Tử, tên bại gia nhà ngươi, lúc ném móng lừa đen, cũng không lo lắng chút nào, tốt xấu gì cũng chừa lại chút ít cho cương thi kia, làm sao bây giờ? Nếu gặp phải cương thi đã có thành tựu, không có chân lừa đen sao đấu lại được? Ta chỉ là thương nhân vật âm mưu, căn bản không đối phó được cương thi."

Lý Ma Tử bị ta mắng một chữ cũng nói không nên lời, cuối cùng ủ rũ ngồi sang một bên, đầu bốc khói.

Kỳ thật, ta cũng không phải thực trách Lý Ma Tử, chỉ là có chút nóng nảy. Lại nhớ tới thời gian nhiệm vụ lần này gấp gáp như vậy, ba người chúng ta lại bị nhốt ở nơi hoang sơn dã lĩnh, tâm tình khó tránh khỏi phiền phức.

Ta cũng đang định tiến lên vỗ vai Lý Ma Tử, ai ngờ lúc này ông chủ Bạch ơi lên một tiếng, hai tay giãy dụa ôm cổ, bộ dạng giống như hết sức thống khổ.

Đầu thiên linh ba chương đầu tiên, tăng sơn sâm toả ra mộ.

Ta và Lý Ma Tử vội vàng chạy đến bên cạnh Bạch lão bản, trăm miệng một lời hỏi: "Ông chủ họ Bạch làm sao vậy?"

Ông chủ họ Bạch thống khổ chỉ về phía cổ: "Nơi này đột nhiên đau dữ dội."

Ta và Lý mặt rỗ nhìn về hướng ông chủ Bạch, phát hiện lại là ấn ký nặng mà người tiểu nhân nằm giữ trường mâu.

So với lúc trước, ấn ký phát ra ánh sáng màu lam càng thêm chói mắt, hơn nữa đồ án phía trên càng lúc càng rõ ràng.

Ông chủ họ Bạch không ngừng giãy dụa cổ, theo ông chủ họ Bạch vặn vẹo cổ hắn, dường như ta thấy trên đồ án viết chữ gì?

Nhưng chữ quá nhỏ, ông chủ trắng lại động tới động lui, ta thực sự không thấy rõ.

Ta ấn đầu của ông chủ họ Bạch, nói hắn không được lộn xộn, sau đó gọi Lý Ma Tử tới cùng kiểm tra.

Hai ta nằm nhoài ở đó nhìn hồi lâu, tiếc rằng văn tự thực sự quá nhỏ, tăng thêm ánh sáng, đập vào mắt là một mảnh mông lung.

Đột nhiên ta nhớ tới nguyên lý phản xạ trên một quyển tạp chí vật lý có nhắc tới, vội vàng lật túi, phát hiện một tấm gương nhỏ mang đến đã không biết ném đi đâu rồi.

Nhìn thấy điện thoại di động, linh cơ của ta khẽ động, lấy màn hình điện thoại di động làm tấm gương, phản xạ đồ án trên cổ ông chủ họ Bạch vào màn hình, lần này cuối cùng chúng ta cũng nhìn rõ hình dáng của đồ án.

Đó là một tiểu nhân mang áo giáp phong cách cổ xưa, trợn tròn mắt, trường mâu trong tay chăm chú nắm, sau lưng hắn là một địa cung, cũng chính là lăng mộ chúng ta thường nói.

Ta đoán đây là người thủ mộ, bởi trước ngực người thủ mộ này còn khắc mấy hàng chữ: "Tăng vương uy vũ, hậu nhân Bạch thị, phụng chỉ thủ lăng, đời đời ghi nhớ."

Dựa vào mấy dòng chữ này, ta đoán đây có thể là ấn ký gia tộc của Bạch lão bản!

Năm đó lúc ở quỷ thị, ta kinh ngạc nghe nam nhân có ý tốt đã từng nói, giữa đại mộ cổ đại và người thủ mộ nhất mạch thường có một mối liên hệ đặc thù nào đó, đây cũng là phương pháp mà cổ nhân phát minh, là để phòng ngừa thời đại thay đổi, người thủ mộ nhất mạch quên sứ mạng của mình.

Đồ án trên cổ trắng lão bản hẳn là liên hệ giữa gia tộc Bạch thị cùng mộ tăng vương, ấn ký phản ứng mãnh liệt như vậy, nói rõ chúng ta cách mộ tăng vương đã không xa!

Ta kích động đem phát hiện của mình nói cho Lý Ma Tử và ông chủ trắng.

Lý Ma Tử vui mừng nhảy dựng lên, không ngừng lẩm bẩm: "Ba ngàn vạn, ba ngàn vạn đó! A! Chờ chúng ta tới đây!"

Như thể trước mắt hắn có một mỹ nữ tuyệt thế.

"Đừng cao hứng quá sớm." Ta sớm đưa thuốc dự phòng cho Lý Ma Tử: "Loại cương thi đã có thành tựu này rất khó đối phó! Huống chi chúng ta còn cần răng cưa của cương thi, hiện tại khó khăn nhất là..."

Ta xem qua dây trói còn sót lại trong tay ta, bất đắc dĩ lắc đầu: "Hóa trang bị của chúng ta cũng không còn, chỉ còn một sợi dây thừng này thôi, cũng không biết có tác dụng hay không, nhưng mong không có chuyện gì."

Lý Ma Tử ngược lại là rất lạc quan, nói với ta: "Không có việc gì! Ngươi không còn Trảm Quỷ Thần song đao sao? Lần này khẳng định có thể phát đại tài, nếu có thể lấy được thù lao đó, ta khẳng định sẽ chọn ngày tốt để cầu hôn với lão sư Hạ, sau đó cùng nàng tổ chức một hôn lễ lãng mạn ở cổ bảo Triều tịch!"

Vẻ mặt say mê của Lý Ma Tử giống như cuộc sống tốt đẹp đang ở ngay trước mắt.

"Ấy da." Ông chủ Bạch bĩu môi nói: "Trương đại chưởng quỹ, cổ của ta càng lúc càng đau, tựa như có một con ong đang ngủ đông."

"Đi mau, phải tìm được mộ tăng vương mới giải trừ được đau đớn của ngươi." Ta lại lấy đồ bỏ vào trong ba lô nói.

Lý Ma Tử sống lại, sôi nổi đi tới trước mặt ta: "Vậy làm sao tìm được mộ tăng vương đây?"

Ta chỉ chỉ vào ông chủ Bạch nói: "Ấn ký của ông chủ Bạch gia phản ứng mãnh liệt như vậy, chứng tỏ khoảng cách mộ của tăng vương không tới trăm mét. Giữa huyết mạch người thủ mộ và cổ mộ có lực hấp dẫn trời sinh, ấn ký kia phát sáng hẳn là một loại chỉ dẫn. Chỉ cần ông chủ Bạch tĩnh tâm lại, nhất định có thể cảm ứng được vị trí của cổ mộ. Đến lúc đó chúng ta có thể tìm thấy mộ tăng vương!"

Ông chủ Bạch giáo ta niệm một đoạn đạo đức dày dạn, để hắn có thể bình tâm lại, giảm bớt đau đớn.

Ông chủ lầu đi mấy lần, đau đớn quả nhiên không mãnh liệt như vậy.

Ta tiếp tục dạy hắn phương pháp đả tọa nhập định, thời điểm dạy hắn những thứ này, ta không khỏi nhớ tới Bạch Mi thiền sư, hốc mắt lập tức ướt át. Sợ Lý Ma Tử cùng ông chủ Bạch nhìn ra sự bi thương của ta, ta lặng lẽ quay đầu, lau xuống một giọt nước mắt.

Bạch lão bản khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt, đột nhiên, hắn vươn ngón tay chỉ chỉ phía trước chúng ta.

Ta và Lý Ma Tử vội vàng kéo ông chủ trắng, ba người cùng nhau đi về phía trước!

Nhắc tới cũng kỳ quái, sau khi lão bản Bạch nói hắn bình tĩnh lại, trong đầu thật giống như hiện ra một tấm bản đồ cổ đại to lớn, trên bản đồ có rất nhiều mũi tên, mỗi lần sắp lạc đường, một trong số đó sẽ sáng lên đầu mũi tên.

Theo chỉ dẫn của Bạch lão bản, càng đi về phía trước, ta càng cảm thấy ấn ký người thủ mộ thật sự quá huyền diệu, cho dù là trăm năm sau, giữa người thủ mộ và cổ mộ vẫn có tâm linh tê...

Ta nghĩ, đây chính là niềm tin của người Trung Quốc, chính là loại hứa hẹn và chấp nhận một đời truyền thừa về phương diện phụ trách, có thể trở thành gia tộc của người thủ lăng, chắc chắn là gia tộc đã nói như tin.

Xuyên qua một mảng lớn rừng rậm cỏ dại, trước mắt chúng ta bỗng nhiên sáng sủa, xuất hiện một mảng lớn đất trống. Một phần mộ sụp đổ bắt mắt đứng ở chính giữa, trên gạch mộ xám trắng có rất nhiều dấu vết đao chém rìu đục.

Bia mộ ngã trên mặt đất, một góc bia mộ đã bị tước đi.

Trên bia mộ thình lình khắc mười một chữ to: "Sộ vương Thấm Lan quận vương."

Lý Ma Tử chỉ vào tấm bia mộ kích động kêu lên: "Tìm được rồi, rốt cuộc cũng tìm được rồi."

Nhắc tới cũng kỳ quái, vừa tìm tới mộ tăng sâm sâm tướng quân, ấn ký trên gáy lão bản trắng lập tức biến mất, cũng không đau đớn nữa.

Ta vội vàng chạy tới, nhất thời thất vọng. Trong lòng không thoải mái như đánh ngã năm bình năm vị.

Quan tài của Tăng sống thiết nữa tướng quân đã bị cạy mở, toàn bộ vật bồi táng bên trong đều bị đào rỗng, thi thể cũng không thấy nữa, chỉ còn lại có một bộ quan tài mục nát đang kể lại sự bất hạnh của chủ nhân nó...

Ta thở dài một hơi, thực sự là, trải qua thiên tân vạn khổ đi đến được đây, chẳng lẽ cứ như vậy không công trở về sao?

Ta không tin ông trời sẽ tàn nhẫn như vậy, nó nhất định có thể nghe được kêu gọi ta, nó nhất định sẽ khiến ta lấy được răng cương thi.

Theo lão nhân gia miêu tả, người cuối cùng nhìn thấy tăng xà toản di thể, hẳn là đám hồng vệ vệ vào núi tìm tòi cương thi kia, nhưng bọn họ đã sớm toàn quân bị diệt, như vậy ta hẳn là đi đâu tìm manh mối đây?

Đối mặt với quan tài trống trải, ba người chúng ta đều cảm thấy uể oải vô cùng.

Lý mặt rỗ ném bao trong tay xuống mặt đất, sớm biết như vậy, đệ tam ca còn không bằng ở trong khách sạn, uống rượu uống chất bò cuội, hưởng thụ một sống giai cấp tài sản mục nát! Kết quả từng xuất rơi máu chảy tới nơi đây, lại phí công một chuyến, thật sự là buồn bực!"

Ta mới vừa muốn tiếp lời, đột nhiên xung quanh cổ mộ thổi lên cơn lốc.

Ông chủ họ Bạch che mắt nói: "Thâm Sơn lão lâm, sao lại gió lớn như vậy?"

Đệ nhất thiên linh thiên tứ chương, đại tướng quân răng nanh...

Ông chủ họ Bạch che mắt nói: "Thâm Sơn lão lâm, sao lại gió lớn như vậy?"

Ta nhìn chằm chằm vào cơn lốc kia, con ngươi kịch liệt thu nhỏ lại, đây là âm phong, cũng chính là gió lớn do âm linh tụ tập cùng một chỗ hình thành.

Bình thường âm phong trong tình huống Hôi Mông là vô hình, tối đa cũng chỉ giống như lúc mở cửa lạnh vậy.

Nhưng bây giờ cỗ âm phong này hữu hình, hơn nữa là màu đen, có thể thấy được âm linh phụ cận không chỉ có số lượng đông đảo, hơn nữa oán niệm không nhỏ!

Ta đưa tay sờ sờ bao, thầm mắng một tiếng đáng chết, lên núi thời gian nghĩ cách đối phó cương thi, không nghĩ tới trong núi còn có nhiều cô hồn dã quỷ lợi hại như vậy. Tài liệu mang căn bản không đầy đủ, ngay cả một hạt muối cũng không còn.

Ta tuyệt vọng nhìn Trảm Quỷ Thần song đao trên lưng, khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ để ta đơn thương độc mã đi đối phó nhiều cô hồn dã quỷ như vậy?

Song đao tuy có uy lực cực lớn nhưng linh lực đã hao hết...

Vì tiết kiệm linh lực, ta lập tức rút toàn bộ Trảm Quỷ Thần song đao ra khỏi vỏ, cắm mạnh vào mặt đất. Như vậy chẳng khác nào tạm thời bố trí một cái Khốn Linh trận đơn giản, lợi dụng sát khí cường đại của Trảm Quỷ Thần song đao bảo hộ chúng ta ở trung tâm.

Trung tâm vòi rồng cách chúng ta càng ngày càng gần, trung tâm kia phảng phất có một con mắt khổng lồ đang nhìn chằm chằm chúng ta, chỉ cần chúng ta hơi không chú ý, sẽ bị hút vào.

Dưới sự chấn động của vòi rồng, hai thanh Trảm Quỷ Thần đao phát ra tiếng kim loại va chạm leng keng, càng lúc càng không ổn định.

Ta quát to một tiếng: "Mau cắn đầu lưỡi của mình, phun máu trên song đao!"

Lưỡi máu của lưỡi là huyết dịch dương khí nồng đậm nhất của cơ thể, như vậy có thể bổ sung dương khí trong hai đao của Trảm Quỷ Thần, để hai thanh đao đứng vững chắc hơn một chút, đương nhiên cách này chỉ có thể trị được ngọn chứ không thể trị được gốc.

Nhưng chết tốt không bằng sống lại, có thể chống được bao lâu! Có lẽ sẽ có kỳ tích xuất hiện.

Cơn lốc màu đen rốt cuộc cuốn tới trước mặt chúng ta, song đao run run càng lúc càng kịch liệt, mơ hồ phóng xuất ra một đạo đao khí màu xanh sẫm chống lại cơn lốc kia.

Thân ở trong cơn lốc, ta cảm giác tứ chi giống như bị vô số răng cắn xé, ngay cả áo cũng bị xé thành mảnh nhỏ, lỗ mũi, khóe miệng nhịn không được bắt đầu chảy máu.

Nhưng giờ phút này ta chỉ có thể hai tay bấm quyết, cắn răng tụng đọc đạo đức Kinh để duy trì trận pháp, sau lưng truyền đến tiếng kêu thảm thiết đứt quãng đứt quãng của Lý Ma Tử và ông chủ họ Bạch.

Ta cảm thấy linh lực của mình đã sắp hao hết, đao khí màu xanh lá ngoài Trảm Quỷ Thần Song Đao phóng ra cũng càng ngày càng mờ nhạt, không hiểu sao.

Cơn lốc kia chẳng những không dừng lại, ngược lại càng nghiêm trọng hơn.

Ta cảm thấy tuyệt vọng thật sâu, trong lòng không ngừng nói: "Tháng mới, phàm Phàm, vĩnh biệt vĩnh biệt..."

Rốt cục, ta rốt cuộc chống đỡ không nổi, hai chân từ từ rời khỏi trận pháp, thân thể bị cơn lốc bao vây ở bên trong.

Vòi rồng xoay tròn rất nhanh giống như vô số lưỡi dao sắc bén cạo lên người ta, một khắc này, trong đầu ta bỗng nhiên nhảy ra một từ: Lăng Trì xử tử.

Giờ phút này trên làn da đau nhức làm ta không có dũng khí giãy dụa, từ từ từ từ chống cự.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này thì một tiếng gào rú chấn phá cả rừng núi truyền tới, ý chí cầu sinh của ta cũng bị gầm tỉnh lại!

Ta đột nhiên rút thanh Trảm Quỷ Thần song đao trên mặt đất lên, điều động một tia linh lực cuối cùng trong cơ thể, thúc dục âm linh Mạc Tà quét ngang cơn lốc trước mặt.

Vòi rồng khổng lồ bị đao khí chém một nhát thành hai, tiếng Lệ quỷ kêu rên như đánh trống, vang tận mây xanh.

Nhưng số lượng lệ quỷ thật sự quá nhiều, một mình ta căn bản chém giết không hết!

Nhìn quỷ huyết tối đen như mực, ta lau vết máu nơi khóe miệng, nở nụ cười thắng lợi, mẹ nó, cho dù không thể sống sót ra ngoài, chém giết nhiều lệ quỷ như vậy, ta cũng đáng giá.

Lại một đợt lệ quỷ nhào tới. Ta đã không còn sức lực, tay cầm đao run lên bần bật, vết thương trên người máu chảy như suối.

Ta buông đao, cười với Lý Ma Tử, ông chủ trắng mắt nhìn nhau.

Lý mặt rỗ muốn nói với ta cái gì, nhưng gió quá lớn, ta căn bản không nghe được hắn định nói cái gì. Chỉ là bằng vào miệng phán đoán, Lý mặt rỗ nói với ta: "Hảo huynh đệ, chúng ta không thể cùng sinh cùng tháng cùng năm, nhưng có thể cùng năm cùng tháng cùng ngày chết, cũng không uổng... "

Ta đột nhiên đáp lời: "Được"

Ngay lúc ba người chúng ta chuẩn bị liều chết đánh một trận, tiếng gào thét vừa rồi lại vang lên, thanh âm kia giống như dã thú, lại giống như yêu quái, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng gần.

Vòi rồng thập phần kiêng kị tiếng rống này. Nó vù một tiếng như chim chóc kinh hãi đã cuốn hơn trăm con lệ quỷ rời đi.

Ta bị ngã mạnh xuống đất, xương cốt toàn thân như khung xương, nhưng đau đớn này cũng khiến ta vui vẻ, ta sống lại.

Cách chỗ ta không xa, Lý mặt rỗ cùng bạch lão bản cũng ai ui mông.

Một tay ta chống đất, gắng gượng nhặt song đao lên. Chợt có một bóng đen khổng lồ phủ lên đầu ta.

Theo bản năng, ta ngẩng đầu nhìn chủ nhân bóng đen, lập tức hít vào một hơi khí lạnh.

Trước mặt ta là một người khổng lồ mặc áo giáp tám cây cờ màu xanh, tóc rối tung, cao khoảng hai mét đang đứng.

Nhìn thấy đồ án Kỳ Lân được thêu trên áo giáp của người khổng lồ trông rất sống động, ta lập tức nghĩ tới Tăng Chỉ Minh tướng quân!

Bởi vì đẳng cấp quan viên thời Thanh triều vô cùng nghiêm ngặt, trên quần áo quan văn có thêu chim bay, trên quần áo quan võ có thêu loài muông thú, đây cũng là nguyên do thành lời mặc quần áo cầm thú. Chỉ là từ ngữ này vốn thuộc loại ca tụng cổ đại, đến hiện đại lại trở thành lời mắng chửi người ta. Mà Kỳ Lân là võ quan đẳng cấp cao nhất mới được mặc quần áo, cho nên ta mới kết luận nó là tăng tịnh huỳnh.

Tăng số vật trong truyền thuyết đã biến thành một đại tướng quân răng nanh, để xác minh suy đoán của mình, ta đem ánh mắt chuyển tới trên mặt chủ nhân bóng đen.

Cả khuôn mặt hắn đều là màu xanh Điện Thanh, trên da mặt màu xanh bao trùm một tầng lông tơ mịn màu trắng, con mắt đen nhánh như mắt cá chết. Móng tay móng dài đến ba mươi chiều dài, hiện ra u quang quỷ dị, nhìn vô cùng sắc bén.

Làm người kinh khủng nhất chính là hai răng nanh lộ ra ngoài, trắng trong mang hồng, hiển nhiên những năm gần đây đã ăn no vô số máu người.

Tục ngữ nói cương thi trăm năm lông trắng, cương thi ngàn năm thành hạn hán.

Trên mặt Cương thi trăm năm này mọc lông trắng dày đặc như thế nói rõ tu vi đã đạt tới cảnh giới nhất định, lại thêm kiếp trước hắn vốn là đại tướng quân quát tháo phong vân, lệ khí càng nồng đậm.

Lúc mới thấy con cương thi này, nội tâm ta có chút mừng như điên, chuyến này cuối cùng cũng không phí công bận rộn. Nhưng trong nháy mắt ta lại có chút khó chịu, cương thi trăm năm lông trắng, ta có ứng phó được không? Dù sao thương nhân âm vật không có tuyệt chiêu đối phó cương thi.

Ông chủ họ Bạch lần đầu nhìn thấy cương thi, sợ tới mức hai chân run rẩy, nếu không phải Lý Ma Tử đỡ lấy, chỉ sợ hắn đã sợ tới mức tê liệt nằm bệt xuống đất rồi.

Chỉ thấy hành động của cương thi trước mắt này rất tự nhiên, tuyệt đối không bị ánh mặt trời ảnh hưởng.

Ta nghĩ nếu như không phải cánh rừng này nhốt nó lại, chỉ sợ nó sẽ hành động tự nhiên mà đi tới bất kỳ địa phương nào nó muốn làm bất cứ chuyện nó muốn làm.

Suy nghĩ cực kỳ sợ hãi, ta không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Lý Ma Tử số một nghìn lẻ năm có răng cưa...

Tuy rằng tu vi chỉ có trăm năm, nhưng cương thi trước mắt này so với âm linh cấp bậc Quỷ Vương còn lợi hại hơn, quả thực là cực phẩm ngàn năm khó gặp một lần!

Ai! Sớm biết cương thi này tu hành như vậy, lúc trước ta đã tuyệt đối không tiếp đơn hàng này. Nhưng hiện tại hối hận không được ăn thuốc, chỉ có thể thành thật mà làm xong một bài, xem như là đã trả nhân tình cho Vương lão gia tử.

Có câu nói rất hay, gặp kẻ địch phải rút kiếm, cho nên biết rõ không địch lại, ta cũng dũng cảm tranh giành tiên cơ.

Gần cương thi nhất, cương thi cảm ứng được khí tức người sống, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng như sói đói, kích thích lên một trận cuồng phong hung mãnh.

"Rống"! Cuồng phong gào thét đập vào mặt.

Nó mở ra cái miệng to như chậu máu, theo sát bay nhào đến ta, phảng phất một tia chớp, nhanh không thể đỡ.

Lúc móng tay của nó cách cổ ta còn có ba công trạng, ta một diều hâu xoay người, một tay chống trên vai cương thi, đẹp đẽ quấn tới sau lưng của nó.

Cương thi phản ứng cực nhanh, ta vừa hạ xuống đất nó lập tức xoay người, hai cái răng nanh tản mát ra mùi máu tanh nồng nặc.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ta vội vàng rút ra hai đao của Trảm Quỷ Thần, sử dụng đao pháp Âm Dương, một đôi song đao ở trong tay ta không ngừng biến hóa chiêu thức, đao quang tung bay ở dưới ánh mặt trời lấp lóe ra màu xanh lục của màu xanh sẫm.

Tốc độ cương thi bị ta sử dụng đao pháp làm chậm lại.

Cho dù như vậy, ta một khắc cũng không dám ngừng lại, dùng hết lực lượng toàn thân xuất kích, hy vọng có thể nhờ vả Mạc Tà trong song đao mà phong bế cương thi.

Nhưng cương thi sau khi thích ứng đao pháp của ta, tựa hồ đã nhìn ra sơ hở trong đao pháp của ta. Mười móng tay dài mượt mà của nó xoạt xoạt xoẹt đâm về phía ta.

Nhiều lần móng tay cũng thiếu chút nữa rạch rách yết hầu của ta, nhưng bị ta linh hoạt né tránh.

Cương thi gặp mấy lần đều bay lên không trung, thẹn quá thành giận, cuồng hống tăng cường thế công.

Lực lượng của cương thi không ngừng cuồn cuộn, giống như không biết động cơ vĩnh viễn mệt mỏi, còn ta là người, người sẽ mỏi mệt.

Dần dần cương thi chiếm thượng phong!

Ta khẩn trương không chống đỡ nổi, móng tay cương thi đã ở trên lưng của ta mở ra vài lỗ hổng.

Đột nhiên, móng tay của nó uốn cong, vòng qua cổ bên trái sang phải, cách cổ ta chỉ thiếu vàicm, trong mắt ta chỉ thấy một màu máu đỏ ửng.

Ta ngay cả vội vàng dựng lên song đao, muốn đón đỡ móng tay cương thi.

Đây là một trận đấu tranh sức mạnh và lực lượng!

Ta đặt tất cả linh lực lên song đao, nhưng lực lượng của ta há có thể so sánh với cương thi Vương? Chỉ một lát sau, ta đã rơi xuống hạ phong.

Móng tay rặc rặc di động về phía trước, làn da trên cổ truyền đến cảm giác nhói nhói mũi nhọn.

Thời khắc nguy cấp, ta quát lên một tiếng! Điều động ra thần lực của Trữẫn, móng tay lập tức bị cắt ra một chút.

Đột nhiên, hai làn khói nhẹ từ trong song đao Trảm Quỷ Thần bay ra, là Mạc Tà và Mạc Tà!

Trong quá trình bay lên, hai đạo khói này nhanh chóng biến thành mấy đoàn nhỏ, phong bế mắt, tai, mũi, mũi, còn có một đoàn nhỏ phía dưới cương thi, tựa hồ chui vào hậu môn cương thi.

Hai mắt giống như chuông đồng của Cương Thi trong nháy mắt nhắm lại.

Ầm một tiếng, cương thi bị chặn thất khiếu ngã trên mặt đất, tóe lên một mảnh bụi đất.

Ta cầm song đao cẩn thận từng li từng tí đi tới, dùng chân đá nhẹ lên đầu cương thi, phát hiện nó một chút phản ứng cũng không có.

Lúc này hắn mới yên tâm thu hồi một thanh âm đao, đang định dùng dương đao cưa đứt răng cương thi.

Lý Ma Tử đột nhiên chạy tới nói: "Trương gia tiểu ca, để ta cưa đi!" Lý Ma Tử vươn tay với ta, một đôi mắt gian xảo đang nhìn chằm chằm vào Trảm Quỷ Thần của ta.

Ta và Lý Ma Tử nhiều năm huynh đệ, chút tiểu tâm tư đó của hắn há có thể giấu giếm được ta? Hắn bất quá là muốn sử dụng song đao, uy phong một chút, trở về cũng may khoác lác trước mặt Hạ lão sư!

Ta xem xét cương thi, xác định nó đã bị Mạc Tà phong bế thất khiếu, huống hồ hiện tại đang là giữa trưa, thời điểm dương khí thịnh nhất hẳn là không có chuyện gì.

Nghe ta cười một tiếng, đưa dương đao cho Lý Ma Tử: "Cẩn thận một chút."

Lý Ma Tử nhanh chóng đoạt lấy dương đao mà ta đưa cho hắn, vẻ mặt thoải mái đi về phía cương thi, sau đó nở nụ cười không có ý tốt với cương thi.

Ngay sau đó, hắn đặt dương đao lên răng nanh cương thi.

Nhưng răng nanh tựa hồ dị thường cứng rắn, chỉ một lát sau, trên mặt Lý Ma Tử đã đầy mồ hôi!

Thanh âm răng rắc răng rắc vang lên, tiếng răng cưa kéo dài chậm rãi khiến toàn thân ta run rẩy.

Ta lắc đầu, muốn vứt răng cưa ra khỏi cơ thể, nhưng Lý Ma Tử đã lâu rồi không thể thành công.

Lúc đầu mặt trời rất thịnh vượng, ta còn chưa vội. Nhưng, khi mặt trời dần lặn về tây, thời điểm xung quanh càng ngày càng âm u, ta có chút nóng nảy...

Ta không ngừng thúc giục Lý Ma Tử nhanh lên một chút, nếu trước khi mặt trời lặn mà không giăng đầy răng nanh thì coi như xong chuyện.

Hai tay Lý Ma Tử vẫn cầm chuôi đao, miệng cắn chặt răng cương thi, mồ hôi trên trán lớn như hạt đậu nành.

Hắn vừa nói vừa mắng: "Gấp cái gì, không nhìn thấy ta đang cố gắng sao? Mẹ kiếp, ai biết tên này hàm răng cứng như vậy? Mỗi ngày đều dùng ma cà phúc cho người ta sao?"

Ta nhìn mặt trời càng ngày càng nghiêng, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Sớm biết động tác của Lý Ma Tử chậm như vậy, ta liền tự mình ra tay, nói không chừng lúc này đã sớm đắc thủ.

Ta không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, chỉ thấy mặt trời càng ngày càng nhỏ, một phần lớn mặt trời đã rơi xuống Tây Sơn.

Rốt cuộc ta cũng không thể chờ được nữa, cầm lấy đao âm, muốn tiến lên giúp đỡ.

Răng cương thi có một đôi, Lý Ma Tử cầm Dương Đao Cứ, ta cầm một cái Âm Đao Cứ, so với một cái thì nhanh hơn nhiều so với một cái lưỡi.

Đột nhiên, bờ mông cương thi truyền đến một tiếng phốc vang lên, một mùi hôi thối bay ra.

Ta cau mày bịt mũi, Lý Ma Tử cũng nín thở, lải nhải không ngớt mắng: "Mẹ nó, cương thi lại biết đánh rắm, thối thật!"

Ta vỗ cánh cái mũi mùi hôi tanh, thật sự là thối, cho tới bây giờ ta còn chưa nghe thấy cái rắm thối như vậy!

Đột nhiên, Lý mặt rỗ kêu thảm một tiếng, cương thi nằm trên mặt đất phút chốc mở hai mắt.

Ta đột nhiên ý thức được, vừa rồi cái rắm kia vô tình giúp cương thi mở ra bế tắc Mạc Tà đối với thất khiếu nó.

Không tốt, ta kinh hãi thất sắc nhìn Lý Ma Tử kêu lên: "Lý Ma Tử, chạy mau!"

Lý mặt rỗ phản ứng cũng nhanh, nghe thấy tiếng ta gọi như vậy thì đã sớm chạy mất dạng.

Đáng tiếc, Lý mặt rỗ tốc độ nhanh như thế nào, cũng không nhanh bằng cương thi!

Chỉ thấy cương thi như lò xo từ dưới đất bắn lên, trên răng cương thi còn treo dương đao của ta.

Cương thi tựa hồ rất phẫn nộ, "Hự hự" thở phì phò không ngừng, một đôi mắt đỏ đậm gắt gao nhìn chằm chằm Lý Ma Tử.

Trong giây lát, nó cầm Lý Ma Tử lên quá đỉnh đầu, ném Lý Ma Chú ra ngoài như ném bao vải.

Ta ngay cả vội vàng tung người nhảy lên, ở giữa không trung tiếp được Lý Ma Tử, lúc rơi xuống, ta ôm lấy Lý Ma Tử lăn mấy vòng, mới tính là khó khăn lắm mới dừng lại được.

Giờ phút này trong rừng rậm đã lâm vào một mảnh hắc ám, ta thầm kêu một tiếng không tốt, mặt trời triệt để biến mất!

Đầu tiên, thiên linh lục chương thứ nhất, cương thi trốn chạy khỏi chỗ chết.

Ban đêm là thế giới của cương thi, ta căn bản không nắm chắc có thể đánh thắng được cương thi chiếm cứ thiên thời địa lợi này!

Trong bóng tối truyền đến tiếng cương thi nhảy nhót, thùng thùng thùng, ở trong đêm tối có vẻ đặc biệt dọa người.

Lý Ma Tử sớm đã sợ tới mức hồn vía lên mây. Hắn ôm chặt lấy ta, thân thể không ngừng run rẩy.

Nương theo ánh trăng yếu ớt, ta phát hiện lão bản trắng trốn ở sau một gốc đại thụ, lúc này mới thoáng an tâm. Lão bản trắng là chiến hữu do ta cứng rắn kéo tới, nếu như hắn có cái gì ngoài ý muốn, ta sẽ áy náy cả đời.

Đột nhiên, cương thi một cước đá trúng trước ngực ta.

Ta lập tức ngã xuống đất, lục phủ ngũ tạng phảng phất như dời vị trí, đau chết lão tử rồi!

Ta ôm ngực, kéo thân lui về phía sau. Thế nhưng cương thi kia giống như ta có cừu oán, không ngừng đuổi theo ta.

Ta vẫn chưa khôi phục lại từ trong một cước, nó đã đuổi kịp.

Cương thi song chưởng hổ sinh phong, một tay đi xuống, đại thụ hai người ôm bị nó đánh cho lảo đảo, rơi xuống ào ào không ít lá cây.

Ta không ngừng lui lại, cho dù như vậy, trên thân vẫn bị cắt không ít vết rách.

Cuối cùng, ta bị ép đến bên cạnh một gốc đại thụ, chung quanh ngoại trừ cỏ dại thấp bé, không còn gì khác để che giấu.

Ta thầm nghĩ, thật sự là buồn bực, cương thi này sao lại cứ nhìn chằm chằm công kích của ta vậy?

Móng nanh nanh của cương thi dưới ánh trăng có vẻ đặc biệt tái nhợt, dương đao còn chưa kịp rút ra theo động tác của cương thi không ngừng lắc lư.

Ta bỗng nhiên minh bạch, vì cái gì cương thi đuổi theo ta đánh? Trảm Quỷ Thần song đao của ta chia làm hai thanh dương dương, trời sinh năng lực hấp dẫn lẫn nhau, giống như nam châm lưỡng cực, dị tính hút nhau. Hiện tại dương đao ở trên người cương thi, mà trên người ta lại có âm đao, tự nhiên mà vậy, lực hấp dẫn tự nhiên của song đao sẽ dẫn dắt cương thi đuổi theo ta.

Ta ôm lấy lồng ngực đau đớn không chịu nổi, trơ mắt nhìn cương thi quơ hai tay thẳng tắp một lần nữa tới gần.

Bản năng cầu sinh khiến ta nháy mắt quên đau đớn, lập tức khôi phục, trong lúc cấp bách, bò lên trên đại thụ.

Tứ chi cương thi cứng rắn, không thể gấp khúc, tự nhiên không cách nào leo cây linh hoạt. Nó chỉ có thể tức giận đập thân cây, đại thụ bị nó đánh cho lung lay, ta ôm chặt thân cây, không để mình ngã xuống.

Ta biết, vừa té xuống, chắc chắn sẽ thành bữa tối của cương thi!

Không biết vỗ bao lâu, cương thi rốt cuộc từ bỏ, nó bắt đầu chuyển hướng về phía Lý Ma Tử và lão bản.

Ta kinh hãi biến sắc, nhìn về phía Lý Ma Tử và ông chủ Bạch, hô to: "Mau leo cây, mau leo cây."

Trong bóng tối, truyền đến tiếng leo cây của Lý Ma Tử và ông chủ họ Bạch "Vù vù".

Thanh âm leo cây dừng lại không bao lâu, thanh âm cương thi dùng sức nện cây khô một lần nữa truyền đến, ta dựa vào thanh âm phán đoán, ta, Lý Ma Tử và Bạch lão bản vừa vặn hình thành một trận thế hình tam giác.

Lý Ma Tử run rẩy hỏi hắn làm sao bây giờ?

Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, nói: "Chịu một chút, chịu đựng đến hừng đông là không sao rồi."

Đột nhiên ta đột nhiên nhớ tới hai đao Trảm Quỷ Thần, đó là ta hao hết sức chín trâu hai hổ, cộng thêm kỳ ngộ trúng xổ số mới lấy được, không thể dễ dàng bị hủy như vậy.

Đêm dài đằng đẵng, vì không muốn bị cương thi cắn chết, ta ôm thân cây một khắc cũng không dám buông ra, tay chân cũng dùng quấn lấy thân cây, quấn chặt lấy.

Nửa đường có nhiều lần, suýt chút nữa ta không kiên trì nổi nữa, thân thể trượt xuống, cũng may hữu kinh vô hiểm, thời khắc mấu chốt ta đều gắng gượng được.

Lý Ma Tử và Bạch lão bản cũng không ngừng kêu mệt, nói không kiên trì nổi, ta chỉ có thể không ngừng cổ vũ cho bọn họ.

Con cương thi dưới tàng cây giống như không biết mệt mỏi, đang nhảy tới nhảy lui giữa ba cây.

Sáng sớm, lúc ánh mặt trời đầu tiên chiếu lên ngọn cây thì ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật, rốt cuộc cũng chịu được.

Cương thi tựa hồ không cam lòng như vậy vô công trở về, tăng thêm trọng lực đập mạnh thân cây! Nhưng mà ánh nắng càng ngày càng gần, cương thi rống to, giãy dụa nhảy về phía chỗ sâu rừng rậm.

Ta kinh sợ kêu lên một tiếng: "Đừng, dương đao của ta còn ở trên răng cương thi đấy!" Song đao Trảm Quỷ Thần là thần khí hiếm có, sao ta có thể dễ dàng buông tha.

Hơn nữa răng cương thi còn chưa ra tay!

Dưới tình thế cấp bách, ta cong ngón tay lên, bắn ra một tấm Truy Âm Phù đánh vào trên lưng cương thi.

Chờ cương thi đi xa, ta, Lý Ma Tử và Bạch lão bản mới từ trên cây bò xuống.

Ta nhìn Âm Đao trên tay rơi đơn độc, cười khổ lắc đầu, lần mua bán này thật không có lợi, nói không chừng phải bồi thường phu nhân lại khúc binh.

Ông chủ Bạch toàn thân run rẩy: "Bát... Trương đại chưởng quỹ, ta nghĩ chúng ta nên trở về thôi! Tiền này cũng không dễ kiếm, hơn nữa vì ít tiền mà mang mạng mình lên, không đáng!"

Lý mặt rỗ thấy lão bản trắng bắt đầu sinh thoái ý, vội vàng thêm khoác lác, đem sự tích anh hùng của chúng ta về quá khứ góp thêm mắm thêm muối.

Ông chủ họ Bạch dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn ta, khiến khuôn mặt già của ta cũng đỏ lên, thật không có ý tứ! Lý Ma Tử này cũng thật có thể khoác lác, vạn nhất thổi rách da trâu, để cho ta xuống đài như thế nào?

Ta lườm Lý mặt rỗ một cái, Lý mặt rỗ nháy mắt với ta.

Bạch lão bản nghe Lý mặt rỗ nói như vậy, tâm thần hơi bình tĩnh nói: "Trương đại chưởng quầy, ngươi nói xem tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Bởi vì Lý mặt rỗ lúc trước "vùn chu", ta chỉ có thể làm ra vẻ đã tính trước: "Yên tâm đi, ta ở sau lưng cương thi đánh Âm Phù, khẳng định có thể tìm được hang ổ của nó, đem nanh vuốt kia đoạt về."

Ông chủ họ tin tưởng lời nói của ta không chút nghi ngờ, thật ra chính ta biết rõ, lần này răng cương thi không dễ lấy như vậy.

Đang lúc ta khổ não đối phó cương thi, đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một trận mái chèo xoắn ốc. Ba người chúng ta ngẩng đầu nhìn lên trời, lập tức tinh thần tỉnh táo.

Lại là hai chiếc xe trống, quá thần kỳ!

Vòi rồng bay đến độ cao nhất định, cửa khoang mở ra, buông xuống hai cây cầu thang.

Hai người đeo mũ giáp theo bậc thang hạ xuống, chờ hai người kia tới trước mặt chúng ta, ngay khoảnh khắc tháo mũ giáp xuống, ta cao hứng đến mức muốn khóc.

Là Doãn Tân Nguyệt và Vương Huân Nhi!

Ta vội vàng tiến lên, dùng sức ôm chặt lấy Doãn Tân Nguyệt, gọi vợ, nếu không phải Lý Ma Tử và lão bản trắng ở bên cạnh, ta thật muốn gặm lão bà mấy miếng.

Sống sót sau tai nạn, nhìn thấy người mình yêu nhất, không có gì có thể làm cho người khác kích động hơn.

"Lão bà, sao các ngươi lại tới đây?" Ta buông Doãn Tân Nguyệt ra, vội vàng hỏi.

Doãn Tân Nguyệt chỉ hai cỗ máy bay trên đỉnh đầu: "Bọn ta đưa đồ tới cho ngươi!"

Ta nhìn theo hướng Doãn Tân Nguyệt chỉ, phát hiện giữa không trung chỉ có hai người dùng Phi Toa.

"Tặng ai?" Ta nghi ngờ chỉ vào xe trống hỏi: "Lão bà, chắc không phải là ngươi muốn khởi xướng một chiếc xe trống đại chiến với Cương Thi Vương chứ?"

Vương Hầm Nhi cười lạnh vài tiếng: "Hừ, chẳng lẽ Trương lão bản quên cả thủ đoạn mà mình am hiểu nhất sao?"

Vương Hấn Nhi vẫn một mực gọi Trương đại ca, lúc này đột nhiên gọi ta là Trương lão bản, ngược lại ta có chút không quen.

Nói xong, Vương Huân Nhi ra hiệu với chiến xa.

Hai bao lớn từ trên chiến xa nhất thời ném xuống, cái túi căng phồng.

Lý Ma Tử vội vàng đi tới mở dây kéo: "Cái này là thứ đồ chơi gì vậy?"

Tôn nghiêm của đế quốc số một nghìn lẻ bảy!

Nói xong hắn lấy từ trong túi ra mấy bộ chiến giáp của quân đội Thanh triều, cầm trong tay run run, tiếp theo lại từ trong túi lấy ra mấy món áo choàng ố vàng.

Ta cũng hoang mang nhìn Vương Huân Nhi.

Vương Yểm Nhi hắng giọng một cái, mang theo một chút âm điệu của ngự tỷ, nói: "Ta đã điều tra cuộc đời của tăng xà đục, hắn cả đời vì đại thanh chinh chiến sa trường, hầu như không bại trận, do đó giành được vinh dự của vương đầu đội mũ sắt."

"Nhưng tiếc nuối lớn nhất của hắn Bình Sinh chính là cuộc chiến Bát Lý Kiều! Năm đó liên quân anh pháp phá vỡ Thiên Tân, bức thẳng kinh sư, dọa cho ân nhân hạnh thái hậu hạnh tè ra quần. khẩn cấp làm tăng ân thấm lĩnh hai vạn thiết kỵ tinh nhuệ nhất thanh tịnh nhất ở một vùng cầu Bát Lý, cùng liên quân anh pháp quyết một trận tử chiến! Nhưng mà liên quân anh pháp trang bị hoàn mỹ, Có được hỏa thương, đại pháo, các loại vũ khí, thanh quân lại chỉ có mã đao cùng cung tên mà thôi, trận chiến này vô cùng thê thảm., Liên quân anh pháp chỉ tử thương vài chục người, mà Thanh quân lại hy sinh trên vạn người, đây cũng là trận thua duy nhất trong cuộc đời tăng sậu xanh. Sau chuyện này hắn thậm chí xấu hổ không để cho bộ hạ gọi mình là vua đội mũ sắt nữa. Nếu như chúng ta diễn trò hay trước mặt tướng quân, nói không chừng có thể dẹp yên oán khí của tướng quân..."

Nghe xong lời Vương Huân Nhi nói, ta thầm mắng mình thật hồ đồ. Mấy năm nay thủ đoạn càng ngày càng cao minh, cũng biết vẽ mấy tấm phù, có khi lại quên công dụng cơ bản của thương nhân âm vật thu phục âm vật.

Chúng ta lập tức dọc theo khí tức Âm Phù lưu lại, một đường đuổi tới một sơn động lớn.

Sơn động này phi thường bí ẩn, cho dù ở giữa trưa ánh mặt trời nóng cháy, cũng có vẻ âm u khủng bố! Phía trước sơn động mọc đầy cỏ dại, nếu như không phải có Truy Âm Phù cùng Âm Dương Song Đao cảm ứng được, chỉ sợ ta tìm cả đời cũng tìm không ra sơn động này.

Ta và Lý Ma Tử nhặt một cây gậy lên, đẩy cỏ dại mọc trước sơn động ra.

Ngay khi đẩy đám cỏ dại ra, ta và Lý Ma Tử đều kinh ngạc tới ngây người. Doãn Tân Nguyệt càng sợ tới mức hoa dung thất sắc, nhào vào trong lòng ta, không ngừng run rẩy.

Ta và Lý Ma Tử cũng coi như trải qua việc đời, nhưng nhìn thấy tình cảnh này vẫn không nhịn được cảm thấy sợ hãi.

Chỉ thấy trong bụi cỏ rậm rạp phía trước động cất giấu hơn mười bộ xương trắng. Những bộ xương này dùng các tư thế kỳ quái vặn vẹo, biểu tình trên mặt xem ra rất thống khổ. Có bộ xương trắng đã thành màu đen, tỏa ra từng mùi hôi thối.

Trên những bạch cốt kia bò đầy rắn, trùng, chuột, kiến. Mấy con rắn xuyên qua xương sườn bạch cốt, phun ra lưỡi hồng dài về phía chúng ta.

Trước ngực một bộ xương trắng trong đó còn có một con Tống Tịch Bức Chương rỉ sét.

Ta lập tức nghĩ đến đám vệ binh đỏ năm đó lên núi đánh cương thi, xem ra bọn hắn đều đã trở thành thức ăn ngon của cương thi! Quả nhiên Thiện ác đến cuối cùng cũng có báo, làm đủ chuyện ác tự có trời thu.

Lúc này, âm đao trong tay ta bỗng vang lên, đây là cảm ứng của trảm quỷ thần song đao.

Lưỡi đao trực chỉ sơn động, không sai, cương thi định ở trong sơn động. Vừa rồi ta còn lo Âm phù sẽ mất, hiện tại xem ra, lo lắng của ta hoàn toàn là dư thừa, ta nôn nóng muốn tiến vào động tìm hiểu đến tột cùng!

Vương Huân Nhi vội vã ngăn cản ta, nàng chỉ chỉ vào y phục trong túi.

Ta lập tức hiểu ý, liền cùng Lý Ma Tử, ông chủ trắng mặc vào áo giáp của tướng quân triều Thanh, Vương H huân Nhi mặc vào trang phục hạnh phúc của Thái hậu, Doãn Tân Nguyệt giả trang thành một cung nữ nhỏ hầu hạ bên người Vương Huân Nhi.

Sau khi chúng ta mặc quần áo tử tế lại, ta đột nhiên phát hiện, trong vở diễn viên mộng này thiếu đi nhân vật quan trọng, thì chính là liên quân anh pháp, ai diễn liên quân anh pháp chứ?

Ta cau mày nhìn quân phục còn lại, không biết nên làm sao bây giờ?

Tăng kha khắc tướng quân hận nhất chính là liên quân anh pháp, nếu như không để hắn viên mãn tâm nguyện này, sợ rằng sau này hắn sẽ không dễ dàng tiêu trừ oán niệm. Nhưng hiện tại hoang sơn dã lĩnh, ta phái người diễn anh pháp liên quân à? Nơi này cũng không phải hoành quán, quần chúng diễn viên đông đảo, chỉ chờ ngươi lấy tiền đi lựa chọn.

Lần này ta phạm vào khó khăn! Thầm nghĩ, chỉ sợ vở kịch này không diễn được...

Đột nhiên, ta có chút nhớ ngọc đuôi, nếu ngọc đuôi còn đây, khẳng định có thể biến ra một đống binh sĩ liên quân anh pháp. Đáng tiếc hiện tại Vĩ Ngọc còn đang tu dưỡng trong tiệm cổ.

Ngay lúc ta đang ủ rũ, Vương Huân Nhi đột nhiên rải ra một đống người giấy, nhắm hai mắt lại, trong miệng lẩm bẩm, người giấy rải ra ngoài đều trở thành hình dạng của một người nước ngoài.

Ta giơ ngón tay cái về phía Cấn Vương.

Sau đó Vương Hầm Nhi ra lệnh cho những người giấy này cùng nhau xông vào trong sơn động, đồng thời nàng lấy ra điện thoại di động, bên trong truyền đến một hồi tiếng thương và tiếng pháo nổ, tái diễn cuộc chiến ở Bát Lý Kiều đã khiến cho dân tộc Trung Quốc mất đi tôn nghiêm năm đó.

Ta không khỏi bội phục Vương điệp, nữ hài tử chính là tinh tế, ngay cả chi tiết nhỏ này cũng nghĩ đến.

Quả nhiên, cương thi trong sơn động đã có phản ứng!

Chỉ chốc lát sau, trong sơn động vang lên một tràng âm thanh gào thét, thỉnh thoảng còn truyền đến vài tiếng hét lớn: "Tiểu quốc man di, dám xúc phạm thần uy thiên triều! Xem đao."

Mặc dù ta cũng không tận mắt thấy Tăng mật tướng quân năm đó đứng trên ngựa, chảy nước mắt chỉ huy đám kỵ binh xông tới thương pháo. Nhưng chỉ nghe tiếng giao chiến trong sơn động truyền đến, cũng đủ khiến mỗi nam nhân Trung Hoa nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức ra trận giết địch, bảo vệ Vệ quốc.

Rốt cuộc, tiếng kêu la cũng ngừng lại.

Ta liếc mắt nhìn Vương Hật Nhi một cái, Vương Hồn Nhi lập tức cất giọng lên tiếng: "Tăng sô tuyên tướng quân ở Bát Lý Kiều đánh lui liên quân anh pháp, về phía xã tắc thì có công lớn, đặc biệt ban tặng một kiện áo choàng hoàng mã, thưởng Tam Nhãn Hoa Linh, phong vương ban tước, truyền thế tập võng thế."

"Tạ lão Phật gia long ân." Trong giây lát, một bóng người lao ra từ trong sơn động, cương thi quỳ sụp xuống đất không ngừng dập đầu: "Vừa có thể đuổi man di đi, bảo vệ tôn nghiêm của quốc gia ta, tăng già trật tự cả đời thấm vào đó!"

Vừa dứt lời, ta liền nhìn thấy một bóng người màu đen từ đỉnh đầu cương thi dâng lên, chậm rãi phiêu tán trên không trung, cuối cùng hóa thành một làn khói nhẹ, biến mất trong rừng rậm mênh mông.

Nhiệt độ chung quanh lập tức tăng lên không ít, cương thi cũng cấp tốc hủ hóa, không còn oán niệm chèo chống, nó lập tức hóa thành một đám xương khô.

Hiện tại, nhiều danh tướng của thế hệ này rốt cuộc cũng đã hoàn toàn mất đi!

Thừa dịp thi thể của ta còn chưa hoàn toàn hư thối, ta đã cưa xong răng cương thi, cầm lại dương đao.

Vương Huân Nhi giống như biến ma thuật, lấy ra ống quan, chỉ trong chốc lát, đỉnh đầu lần nữa truyền đến tiếng xe trống nổ vang.

Năm người chúng ta ngồi hai chiếc xe trống, rời khỏi Ba lang sơn truyền kỳ.

Nhìn cặp răng nanh tỏa hàn quang trong tay, ta không khỏi cảm khái vạn phần. Người chết tinh thần bất tử, cái người nói chính là tăng mao Thấm tướng quân người như vậy nhỉ?

Nếu lúc ấy thanh chính phủ có thể động viên tinh đồ trị, thái hậu nhân hạnh phúc có thể không tham hưởng lạc, vậy anh pháp liên quân hỏa há có thể thiêu hủy vườn viên minh?

Hai vạn thiết kỵ anh dũng sao có thể chôn vùi dưới thương pháo của người biển được?

Tôn nghiêm là dựa vào nắm đấm mà đánh ra, không phải đàm phán mà ra...

Mang theo cảm khái vô hạn, ta cưỡi chiến xa một đường bay trở về võ hán!

Vừa rơi xuống đất, điện thờ Vương lão gia đã đến, chữ điện vua tử không ngừng thúc giục chúng ta nhanh lên, bởi vì bệnh tình của mẫu thân Lưu Thư Thư cấp tốc chuyển biến xấu, thời gian đã không còn nhiều lắm.

Hiện tại vị lão mẫu thân kia hoàn toàn dựa vào dịch dinh dưỡng duy trì sinh mệnh thể, nếu như còn không tìm được Quỷ Khốc Linh Chi, chỉ sợ đợi đến bảy mươi đại thọ quả thực là người si nói mộng!

Vị trí đệ nhất thiên linh tám Chương khoe tạo hình nam tử (chương hơn)

Phi giác của bọn ta còn chưa đáp xuống cơ bình của võ hán, Vương lão gia tử liền khẩn cấp đến gặp ta.

Vương lão gia tử có vẻ rất lo lắng, ta lập tức phi cơ, hắn liền chạy thẳng tới trước mặt ta, lo lắng hỏi: "Cửu Lân, có lấy được đồ không?"

"Còn thiếu một thứ cuối cùng giống như vậy! Quỷ Khốc linh chi." Đối với sự lo lắng của Vương lão gia tử, ta có chút không hiểu.

Tuy nói lưu ý Lưu Thư là cây dù bảo vệ Vương gia, thế nhưng giữa thương nhân và khách hàng chẳng qua chỉ là có lợi cho chính khách mà thôi, lợi hết mà thôi. Đối với chuyện Lưu Thư Ký giao phó, Vương lão gia tử vừa bỏ tiền lại vừa xuất lực, ta cảm thấy đã hết lòng quan tâm rồi, nhưng xem phản ứng của Vương lão gia tử dường như có chút quá...

Vương lão gia tử mang theo một chiếc xa phòng ngự chạy băng băng tới đón chúng ta, thời khắc nhìn thấy xe, hai mắt ta và Lý Ma Tử đều sắp trợn trừng ra ngoài.

Oa! Xa xa như vậy, ngay cả ta cũng không nỡ mua, giá báo giá ít nhất phải trên bảy trăm vạn thanh đao đẹp.

Xem ra, tài lực của Vương gia thật không tốt, thừa dịp mọi người không chú ý, ta nhìn Lý Ma Tử âm thầm gật đầu.

Khi xe chậm rãi ra khỏi sân khấu, Vương lão gia tử đột nhiên trầm giọng hỏi: "Cửu Lân, nếu như chỉ dùng nhục thân Phật và răng cương thi ngồi trong vại, có thể đạt tới hiệu quả kéo dài tuổi thọ hay không?"

Ta rất kiên định lắc đầu, nói là không thể.

Nếu muốn trì hoãn mạng, nhất định phải gom đủ ba đại âm vật, thiếu một thứ cũng không được! Lần này vội vàng, dùng răng cương thi trăm năm thay thế ngàn năm đã là miễn cưỡng, nhưng Quỷ khóc linh chi nhất định phải chính tông, hơn nữa phải có linh chi kết xuất từ quan tài trẻ con! Mấu chốt nhất chính là, số tuổi đứa nhỏ phải bảy bốn mươi chín ngày, sống thêm một ngày hay là không thể sống thêm một ngày nào nữa.

Ta kiên nhẫn giải thích một chút nguyên nhân, ba món âm vật tập hợp đủ là pháp bảo vô thượng kéo dài tuổi thọ, nhưng nếu thiếu một cái, ngược lại thành tai hoạ.

Vương lão gia tử cũng là người hiểu chuyện, tự nhiên biết lợi hại trong đó. Nghe xong lời nói của ta, ông ta gọi một cây keo kiệt, nhíu mày ủ rũ.

Lý Ma Tử thuận miệng nói nhanh, nói với Vương lão gia tử: "Vương lão gia tử, ta thấy ngươi cũng đừng nóng nảy như vậy. Lưu Thư Ký sụp đổ, lại tìm một Lý Thư Ký, Chu Thư gì đó, có được không?"

Vương lão gia tử thở dài một hơi nói: "Người trẻ tuổi các ngươi sao có thể hiểu được ảo diệu trong đó. Lưu Thư thì không ngã, nói thật, ta cũng không phải rất coi trọng, chẳng qua là..."

Nói đến đây, Vương lão gia tử dừng lại một chút, dường như đang tự hỏi nên nói như thế nào.

Một lúc lâu sau, hắn mới ho khan một tiếng nói: "Người này phiêu bạt giang hồ, quan trọng nhất là một chữ "Tín", nếu lần này Vương gia ta thất tín với Lưu Thư ký, như vậy những lãnh đạo khác trong tỉnh cũng sẽ chướng mắt Vương gia. Đến lúc đó, Vương gia ta muốn tìm một cái ô bảo vệ đáng tin cậy khác, nhưng sẽ không dễ dàng như vậy..."

Ta không khỏi giơ ngón tay cái với Vương lão gia, đây là cơ trí của lão hồ ly các cửa hàng!

Vương lão gia tử nhìn xa trông rộng, mưu tính sâu xa, có thể liều một phen với gia gia âm sai của ta. Ta nghĩ sau này phải thỉnh giáo Vương gia gia nhiều hơn, lang bạt trên giang hồ, không chỉ phải có bản lĩnh quá cứng, mà còn phải có năng lực nhìn thấu lòng người.

Vương lão gia tử từ tòa xe ngựa đưa ta và Doãn Tân Nguyệt về nhà trước.

Đến cổ hiệu vừa mở cửa, máy truyền tin đã vang lên!

Ta vừa nhìn là nam nhân thích lập tức đánh tới, phi thường cao hứng, đang muốn hẹn hắn uống hai chén để tỏ lòng biết ơn, nếu không phải hắn nói cho ta biết chuyện của cương thi và ông chủ trắng, chỉ sợ ta tìm cả đời cũng tìm không thấy.

Ai ngờ nam nhân bên phái phái mình vậy mà lại truyền đến một hồi thanh âm xì xào, nghe giống như hắn bị thứ gì đó đuổi theo.

Ta đã ăn vài tiếng, nam nhân an ủi mới đáp: "Trương Cửu Lân, mau tới dẫn tiểu hồ ly nhà ngươi đi, trong vòng một giờ ngươi chạy tới, chậm một chút, ta sẽ lột da nó, thịt hồ ly cho tổ gia."

Nam nhân hưởng thụ báo địa chỉ cho ta, ta thả máy truyền tin xuống sững sờ một hồi.

Nam nhân chăn ấm mặc dù lãnh khốc, nhưng vẫn luôn nhiệt tình, sao hôm nay lại trở nên không kiên nhẫn như vậy?

Ta vội vàng chạy tới nơi mà đàn ông nói, đó là một tửu điếm tốt nhất ở Võ Hán thị, đối diện với Hoàng Hạc lâu, hoàn cảnh rất tốt, trong sân trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo.

Nam nhân tốt nhất trong phòng khách sạn này là khách sạn cao cấp nhất.

Nhân viên phục vụ đại sảnh dẫn ta đi qua hành lang tráng hoàng tráng lệ, ta dùng khóe mắt liếc nhìn bảng giá treo trên tường, ta nhỏ thần lên, buổi tối khách sạn cao muốn mười tám nguyên tệ, đây là gian phòng gì, vàng chế tạo ra sao?

Nói ra tên nam nhân Xuyến kia thực sự là có tiền, mỗi lần nhìn hắn đều mặc một món trợ cấp gấu bản Hùng, vô cùng mộc mạc, nhưng khi ra tay lại rất hào phóng.

Đi tới cửa khách sạn cao cấp, ta cười nói với người phục vụ dẫn đường kia tiếng nói cảm ơn.

Thần sắc của phục vụ quái dị hướng ta kéo một cái nụ cười, giống như không chuẩn bị đi vậy.

Ta cứ buồn bực, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành rồi, sao còn chưa đi? Chẳng lẽ ngươi còn muốn đứng ở đây chờ ta đi ra? Dịch vụ này quá tốt rồi.

Ta ngay cả vội vàng xua tay với nàng, để nàng không cần đứng ở cửa chờ ta nữa.

Ta vừa nói ra khỏi miệng, thần sắc của nhân viên phục vụ kia càng quái dị, nhìn ánh mắt ta giống như nhìn người ngoài hành tinh. Nàng tay lơ đãng đặt lên trước mặt quạt gió, ngón cái cùng ngón trỏ nắm lên, làm động tác ít tiền.

Ta bừng tỉnh đại ngộ, a, đây là cần tiền cẩn thận đấy!

Ta hơi nhướng mày, phất phất tay nói không có, nhân viên phục vụ kia lườm ta một cái, lúc này mới lắc mông rời đi.

Âm thanh đập cánh của ta đã lâu, huyết nam rốt cục cũng mở cửa.

Nụ cười chân thành xuất hiện trong nội tâm của ta, nhưng ngay khi nhìn thấy nam nhân đáng thương của mình, nụ cười của ta lập tức đông cứng lại trên mặt, miệng không tự chủ được mà trương lên thành hình dạng.

Trước mắt chính là nam tử lãnh khốc chăn nuôi mà ta biết sao? Chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn trắng nõn của hắn giống như bức tranh đổi màu, thoa đầy môi đủ mọi màu sắc, buồn cười hơn là Lưu Hải bị cắt mất một nửa.

Nhìn bộ dáng này của hắn, ta nhịn không được nữa, ha ha cười ha hả.

Ta chỉ vào mặt nam tử cầu xin hỏi hắn chuyện gì vậy? Vẻ mặt hắn không kiên nhẫn nói ra mà là ngọc quyết.

Một bóng dáng yểu điệu nhào vào trong ngực của ta, lập tức tràn ngập một loại hương thơm ấm áp, làm cho ta tâm đầu đội mã ý. May là định lực của ta đủ mạnh, đang nắm giữ.

Là Vĩ Ngọc! Ta vỗ vỗ lưng nàng, mười ngày không gặp, tiểu gia hỏa khôi phục không tệ, màu sắc con ngươi càng sâu hơn trước kia, biểu thị linh lực của miếng ngọc nâng cao thêm một bước.

Xem ra, nam nhân đáng thương ta đã bỏ đi trong khoảng thời gian này vẫn luôn chiếu cố nó.

Nam nhân chăn mền là thích sạch sẽ, hắn dùng đôi cánh chán ghét lau màu môi, không nhịn được bảo ta mau chóng mang khối ngọc đuôi đi. Ta cưng chiều vỗ vỗ cái đầu nhỏ cuối ngọc, ngọc đuôi vừa nghe muốn theo ta trở về, cực kỳ cao hứng, lập tức hóa thành một làn khói chui vào trong hồ lô băng ngọc.

Ta đích thị là nam nhân có ý tốt đi ra ngoài uống hai chén, ai ngờ nam nhân có việc ăn mặc nói có việc làm ăn không đi nữa, ta chỉ có thể tiếc nuối cáo biệt.

(D: Thương nhân ở Chúc Huyên Âm gian ngày sinh nhật đọc sách Tử Tô, càng thêm đặc biệt.)

Đệ nhất thiên không trăm chín huy, Quỷ Khốc Linh Chi

Trở lại tiệm cổ, Doãn Tân Nguyệt đã chuẩn bị một bàn đồ ăn.

Ta không khỏi cảm thán vẫn là có lão bà tốt! Ăn cơm xong, ta nằm ở ghế thấp ấp răng, nhớ tới tìm linh chi quỷ khóc.

Bản thể thai nghén ra Quỷ Khốc Linh Chi là Quỷ Anh sống bảy bảy bốn mươi chín ngày. Nếu muốn tìm được Quỷ Khốc Linh Chi, tự nhiên phải tìm được phần mộ đứa bé bảy bốn mươi chín ngày đã qua đời trước. Đây chính là chỗ khiến ta khó khăn!

Trong lão phong tục, loại trẻ con chết yểu này đều là chuyện qua loa hóa hỏa, cực ít có người trong nhà đem hài tử chết non vào quan tài hậu táng, càng đừng nói đến còn phải cơ duyên xảo hợp, làm cho trên quan tài mọc ra quỷ khóc linh chi, chỉ nghĩ thôi đã đủ đau đầu rồi.

Ta xoa xoa cái đầu có chút đau, ai, không nghĩ nữa cũng vô dụng. Dứt khoát nhảy từ xe ngựa lên, ôm vợ thân ái cùng nhau ăn khuya...

Ngày hôm sau ta còn chưa rời giường, Lý mặt rỗ đã gõ cửa quán, ta gian nan bò từ trên giường dậy, không kiên nhẫn hỏi: "Như vậy, dùng sức gõ cửa cho ngươi bồi thường sao?"

Ta có chút tức giận mà mở cửa tiệm, Lý Ma Tử cao hứng bừng bừng vọt vào, muốn ngăn cũng không được.

Vừa vào cửa, Lý Ma Tử liền lải nhải kể chuyện bản thân ở trước mặt Hạ lão sư về đại tướng quân răng nanh, khiến Hạ lão sư sùng bái sát đất, đôi mắt to long lanh, si mê nhìn tình lang.

Ta trợn trắng mắt: "Hóa ra sáng sớm nay ngươi tới nhà ta, chỉ vì khoe khoang màn đêm tốt đẹp giúp ngươi và Hạ lão sư cùng nhau vượt qua?"

Mặt Lý mặt rỗ trong nháy mắt đỏ lên, hắn xấu hổ hỏi: "Làm sao ngươi biết?"

Ta hừ một tiếng, không thèm để ý đến nó nữa, xoay người đi tắm rửa mặt, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Lý Ma Tử ở bên ngoài không ngừng gọi ta, ta vội vàng làm động tác im lặng với hắn, ý bảo hắn nhỏ giọng, đồng thời giơ tay chỉ cửa phòng ngủ. Doãn Tân Nguyệt vẫn đang ngủ, ta cũng không muốn đánh thức nàng.

Lý Ma Tử hiểu ý, nhẹ gật đầu với ta, sau đó nhẹ nhàng đi tới bên cạnh ta, nhỏ giọng hỏi ta khi nào đi tìm quỷ khóc linh chi?

Ta kinh ngạc liếc mắt đánh giá Lý Ma Tử, sao tên này chịu khó như vậy? Lại chủ động đưa ra đề nghị đi tìm âm vật, thật sự là mặt trời đánh về phía tây mà.

Lý Ma Tử ngượng ngùng gãi gãi đầu, Hạ lão sư đặc biệt thích nghe hắn kể chuyện tìm âm vật, tối hôm qua chuyện xưa về đại tướng quân răng nanh đều bị hắn kể xong rồi, hiện tại trong bụng hắn đã không còn chuyện xưa, chỉ có thể chờ đợi lần nữa đi tìm quỷ khóc linh chi, sau đó kể cho Hạ lão sư thân ái của hắn nghe.

Nghe lý do của Lý Ma Tử, ta thiếu chút nữa bị súc miệng nghẹn chết. Hóa ra lần này anh bạn này chơi thật, đang diễn lục truy nhớ sinh mệnh!

Nhìn vẻ mặt già nua thẹn thùng đáng yêu của Lý Ma Tử, ta không thể không cảm thán sức mạnh của tình yêu thật là vĩ đại!

Vừa nghĩ tới chuyện quỷ khóc linh chi, ta lại cảm thấy có chút buồn bực.

Đi đâu tìm được phần mộ của đứa trẻ sơ sinh bảy bốn mươi chín chứ? Ta và Lý Ma Tử vừa ăn điểm tâm vừa gọi điện lại, kết quả máy truyền tin bị trộm từ bên trong bức tường cũng không tìm được một chút manh mối nào.

Hành hạ như vậy đã qua một ngày, ta cùng Lý Ma Tử dùng hết tất cả nhân mạch mà không có thu hoạch, không khỏi cảm thấy chán nản.

Ta vô lực tựa vào ghế ngồi, có chút muốn từ bỏ, ai, có đôi khi thật sự cảm thấy mệt mỏi!

Lý Ma Tử nói nếu không chúng ta đi thôn quê đào mộ xem đi?

Vừa nghe lời này, ta lập tức cho nó một cước mắng: "Chủ ý còn có thể xấu hơn chút nữa không?"

Lý Ma Tử nhất thời không lên tiếng.

Đột nhiên, Lý Ma Tử vỗ đùi nói: "Ta biết phải tìm ở đâu."

"Ngươi a, hết..." Ta còn chưa nói xong, Lý Ma Tử đã nói tiếp: "Đi Hỏa Táng tràng à, bên phía lão Chu nhất định có tin."

Ta nghe xong nội tâm cuồng hỉ, chỉ vào tay Lý Ma Tử run rẩy vài cái: "Ngươi a, gần đây càng ngày càng thông minh... "

Lý Ma Tử đáp lại vẻ mặt đắc ý của ta.

Hai ta một chạy một khói xuống lầu, lấy xe, phát động liền một mạch, thẳng đến Hỏa Táng tràng.

Vừa đến Hỏa Táng tràng, Lý Ma Tử liền nóng lòng đi tìm lão Chu. Lão Chu là nhân mạch phát triển của Lý Ma Tử, bởi vì nguyên nhân bên trong cơ quan, lão Chu luôn có thể kiếm được một số thứ người khác không làm được.

Làm nghề thương nhân âm vật, tránh không được phải giao tiếp với người của Hỏa Táng tràng.

Bọn ta mang đầy hy vọng mà đến, ai biết lão Chu lại giơ hai tay ra nói không có, ta cùng Lý Ma Tử nhất thời buồn bực.

Lão Chu đề nghị chúng ta tới phía sau núi kia để tìm thử, có lẽ ở đó có.

Ta lắc đầu, sau núi y viện ta đã biết, nơi đó là nơi y viện xử lý Cấm Anh, đứa bé sinh ra đã chết yểu, thi thể trẻ con đeo một cái túi nhựa láng đều để ở phía sau núi. Thi thể đứa bé nơi đó không phù hợp điều kiện Quỷ Khốc Linh Chi sinh trưởng, cho nên, nơi đó khẳng định không có.

Ta và Lý Ma Tử thất vọng đi ra Hỏa Táng tràng, vừa tới chỗ xe ngừng thả, Lý Ma Tử liền sờ sờ túi, "Ồ" lên một tiếng, nói chìa khoá xe không tìm được.

Để ta nhắc nhở hắn, xem vừa rồi hắn đi đâu, có phải để ở nơi nào không?

Lý Ma Tử suy nghĩ cả nửa ngày, vỗ đầu nói rằng đã để chìa khóa ở văn phòng của lão Chu.

Y nói: "Ngươi ở chỗ này chờ ta một lát, ta về chỗ lão Chu lấy chìa khóa."

Thấy ta đã hạ xuống đêm, cô hồn dã quỷ xung quanh Hỏa Táng tràng cũng đi ra. Tuy ta không sợ hãi, nhưng một người ở lại chỗ này, khó tránh khỏi có chút sợ hãi, vội vàng đuổi theo Lý Ma Tử, đi lấy chìa khóa cho hắn.

Chúng ta còn chưa tới phòng lão Chu, đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cãi vã kịch liệt. Tiếng cãi vã lúc cao lúc thấp, như là cãi nhau, hoặc như là đang khẩn cầu.

Người đều có lòng hiếu kỳ! Ta cùng Lý Ma Tử liếc nhau, Lý Ma Tử lấy tay làm động tác đi đường nhẹ nhàng.

Ta lập tức hiểu ý, tận lực thấp giọng tiếng bước chân, chậm rãi đi đến trước cửa văn phòng bà lão, lỗ tai dán trên cửa, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên trong.

"Nhà xưởng trưởng, ngươi đừng có vu oan cho ta, ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Đây là thanh âm của lão Chu.

Xem ngữ khí lão chu đáo, cùng hắn phát sinh tranh chấp với nhau hẳn là xưởng trưởng của Hỏa Táng tràng.

"Ta mặc kệ." Trong văn phòng truyền đến một thanh âm thô lỗ thô khí: "Ngươi vụng trộm lấy một thi thể trẻ con đi, nghiêm trọng trái với pháp luật quốc gia, bao đỏ người nhà cho ngươi khẳng định không lấy ít chứ?"

Lão Chu hình như gấp gáp: " xưởng trưởng, ta thật sự không có."

"Đừng có giả bộ ngột ngạt! Lão Chu, hai ta là người mù ăn bánh canh. Trong lòng biết rõ." Quản xưởng trưởng hừ lạnh một tiếng.

Tiếp theo trong văn phòng truyền đến một hồi trầm mặc.

Sợ bị phát hiện nên ta và Lý Ma Tử cũng không dám nghe thêm nữa. Ta chỉ chỉ chỉ phòng vệ sinh bên cạnh, Lý Ma Tử hiểu ý, hai ta lập tức trốn vào trong phòng tắm.

Mùi của phòng vệ sinh thật sự khó ngửi, hoá ra người của cơ quan này cũng không quét nhà cầu à? Ta bịt mũi, ném một làn khói cho Lý Ma Mạp.

Lý Ma Tử phun ra một ngụm khói, nói: "Xem ra lão Chu này có việc đang giấu chúng ta. Lão già này thật quá không có ý tứ, bình thường chúng ta trả cho hắn không ít chỗ tốt!"

Hỏa Táng tràng số một nghìn lẻ một...

Ta và Lý Ma Tử ở trong nhà xí ước chừng qua được ba làn khói, chỉ nghe thấy trong hành lang vang lên một hồi thanh âm giày sắt.

Tiếp theo là lời lão Chu nịnh nọt: " xưởng trưởng, khoan đi chậm! Không tiễn, không tiễn."

Ta và Lý Ma Tử nghe mà suýt chút nữa cười ra tiếng, lão chu này bị dọa sợ đến choáng váng phải không? Ngay cả nói chuyện cũng không phải là vừa qua đại não, nào có ở trong Hỏa Táng tràng nói đi chậm không đưa.

Lão Chu đang muốn đóng cửa phòng, ta và Lý Ma Tử một mũi tên xông tới. Lý Ma Tử nắm lấy tay cửa, âm dương quái khí nhìn chằm chằm lão Chu nói: "Lão Chu à, ngươi cũng không phúc hậu lắm!"

Lão bản thấy chúng ta vòng trở về, sắc mặt lập tức bối rối, bất an nhìn chung quanh.

Nhìn cảnh này, trong lòng ta cũng có chút đáng tin. Lão Chu này khẳng định có chuyện đang giấu chúng ta, hơn nữa ta có dự cảm, vừa rồi chúng ta nghe trộm được chuyện liên quan tới thi thể trẻ con, khẳng định có liên quan đến thứ chúng ta muốn tìm.

Một lúc ta đẩy ông lão vào văn phòng.

Lý mặt rỗ theo phía sau, căng thẳng nhìn xem trong hành lang có ai không, xác nhận không có ai, cánh cửa văn phòng răng rắc một tiếng khóa ngược lại.

Ta và Lý Ma Tử cũng không nói chuyện, bốn mắt hai người nhìn chằm chằm vào lão Chu, nhìn chằm chằm khiến lão Chu trong lòng sợ hãi, lòng bàn tay toát mồ hôi.

Lão Chu nâng tay áo không ngừng lau mồ hôi trên trán, lắp bắp hỏi chúng ta chuyện gì?

Ta lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Chuyện trái pháp luật trộm lấy thi thể trẻ con."

Lão Chu nghe xong càng khẩn trương hơn, hai chân mềm nhũn, một tiếng bịch ngồi xuống đất. Ta nhíu mày, lão Chu này thật sự là xương mềm.

"Các ngươi, các ngươi..."

Lý Ma Tử không kiên nhẫn ngắt lời hắn: "Nói thẳng đi! Thi thể đứa trẻ kia rốt cuộc là như thế nào."

Lão Chu ngơ ngác nhìn chúng ta, biểu tình trên mặt âm tình bất định, nhanh chóng biến ảo như ảo ảnh.

Thật lâu sau, hắn mới thở dài một hơi nói: "Ài, đến mức này, ta sẽ nói cho các ngươi biết chân tướng."

Sau đó hắn liền nói ra tiền căn hậu quả sự tình của chúng ta.

Hóa ra, trước đó y viện đưa tới một thi thể trẻ con chết non, vốn như đứa trẻ con chết non này, đều coi là đồ bỏ đi xử lý, trực tiếp ném ở sau núi làm xong việc.

Nhưng cha mẹ của đứa trẻ này lại đặc biệt chú ý, muốn tổ chức một tang lễ long trọng cho trẻ con! Vốn đã ký xong mấy chữ thì vào ngày đó phải đốt lửa. Ai biết được lão thái gia nhà giàu này là người truyền thống trong tử tế, cho rằng người chết phải nhận quan tài chôn cất, cho nên muốn vận chuyển di thể của đứa nhỏ về quê.

Nhưng quốc gia có quy định, thi thể vào Hỏa Táng tràng đều không được tự ý mang đi. Cuối cùng, cha mẹ trẻ con tìm được bao màu đỏ của lão chu, cho lão chu một vạn đồng tiền, xin hắn giúp đỡ.

Nói đến chỗ này, lão Chu thở dài một hơi thật sâu: "Ta còn tưởng rằng lần này kiếm nhiều chút, có thể mua cho hài tử một cái máy xay, ai biết vừa mới bị xưởng trưởng gõ hai vạn đồng hồ, cái này đền lớn rồi! Sớm biết như vậy ta đã không đồng ý, hiện tại trong ngoài ngoài ngoài bồi thường hơn một vạn khối, tiền lương mấy tháng đó! Hu hu hu..."

Ta đồng cảm mà nhìn thoáng qua lão Chu, lão Chu này cũng chỉ là một phụ thân bình thường.

"Vậy đứa bé đó bao nhiêu tuổi?" Ta hỏi lão Chu.

Lão Chu nhớ lại nói: "Thời gian hài nhi chết non thật sự là kỳ quặc, nói là bảy bảy bốn mươi chín ngày liền không còn nữa..."

Nghe xong, trái tim của ta lập tức nhảy lên như đang nổi trống vậy, kích động mà liếc nhìn Lý Ma Tử, trong mắt Lý Ma Tử cũng lộ ra ánh sáng tặc lóe lên.

Ta đè xuống kích động trong lòng, làm bộ như vô cùng bình tĩnh, thờ ơ hỏi: "Quê đứa trẻ này ở đâu? cử hành nghi thức mai táng cho một đứa trẻ con, gia đình này đủ tiền."

Lão Chu lập tức nói đúng nha, gia đình kia là trấn Đằng Long của võ hán ngoại thành, trong nhà đặc biệt có tiền.

Ta và Lý Ma Tử đều lấy được chí bảo, không ngờ đi lòng vòng vẫn là tìm được manh mối ở Hỏa Táng tràng, hơn nữa hoàn toàn không tốn công sức.

Ta đang đi ra ngoài, dây cung làm phụ thân hình như bị cái gì đó xúc động một chút. Ta nhớ lão Chu nói muốn kiếm tiền mua cho nhi tử một bộ động dụng trái táo, lập tức chiết khấu quay về, truyền tô cho một vạn khối tiền chuyển cho hắn.

Đáng thương nhất thiên hạ là tấm lòng cha mẹ!

Ta và Lý mặt rỗ tìm một người đồng hành để hiểu rõ tình hình ở trấn Đằng Long, đương nhiên ta không nói cho vị kia chúng ta đi cùng làm gì, chỉ nói là đi đến gần đây thôi.

Vị kia biết rõ tình huống Đằng Long trấn đồng hành nói cho chúng ta biết, trong Đằng Long trấn xuất hiện mấy cái đại mộ, dân phong thuần phác, đi cái kia ngược dòng phỏng chừng không tệ.

Mới từ Hỏa Táng tràng về đến nhà, Lưu Thư Ký liền đánh điện thoại đến.

Trong máy truyền tin, Lưu Thư ghi nhớ như phát điên, trong chốc lát chửi ầm lên với ta, nói ta vô dụng, làm được nhiều như vậy chút chuyện nhỏ cũng không làm xong. Lát nữa lại khóc như một đứa trẻ, không ngừng cầu xin ta, cầu xin ta nhất định phải giúp, nó không muốn mẹ của mình mang theo tiếc nuối rời khỏi nhân thế.

Ta buông máy truyền tin xuống, mắng một câu bệnh thần kinh. Nhưng nghĩ tới cái vẻ hiếu tâm kia của Lưu Thư vì mẫu thân đã viên mộng, lại vô cùng cảm động.

Từ xưa đến nay có thể có bao nhiêu con cháu hiếu thuận? Lưu Thư ký trước mắt này thăng chức rất nhanh nhưng vẫn có thể tận hiếu với mẫu thân, quả thật khiến người ta cảm động.

Ta và Lý Ma Tử thương nghị, hay là đêm nay liền xuất phát đi!

Doãn Tân Nguyệt rất nhanh đã thu dọn xong hai cái hành lý, một cái là của ta, cái kia là...

Ta nghi ngờ chỉ vào một hành lý khác, Doãn Tân Nguyệt khoanh tay trước ngực, đắc ý nói: "Của ta."

"Của ngươi?" Ta kinh ngạc hỏi: "Ngươi muốn đi cùng với chúng ta?"

Doãn Tân Nguyệt gật mạnh đầu: "Đúng vậy, phu quân."

Ta cố gắng nuốt nước miếng: "Lão bà, nơi đó rất nguy hiểm."

"Ta không sợ." Doãn Tân Nguyệt kiên định nói với ta: "Phu quân, ta nghĩ tốt lắm. Ta không chỉ là làm việc hiền nội trợ của ngươi mà còn muốn trở thành trợ thủ tốt cho sự nghiệp của ngươi! Về sau vợ chồng chúng ta hai người vợ chồng chúng ta, vợ chồng chồng chồng theo, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ."

Doãn Tân Nguyệt càng nói càng cao hứng, giống như đằng trước có hào quang rực rỡ đang chờ chúng ta.

Chút suy nghĩ nhỏ kia của Doãn Tân Nguyệt ta còn không biết sao? Chắc chắn là lần trước ở Âm phủ, nàng nhìn thấy Vương Huân Nhi có thể giúp mình, trong lòng không thoải mái, nàng cũng muốn đi theo giúp ta. Nhưng mà, khi nàng là một người bình thường gặp phải âm vật, nói không chừng còn phải để ta phân thần bảo vệ nàng, đến lúc đó lại trở thành gánh nặng.

Nhưng lời này ta cũng khó mà nói ra được, chỉ có thể mang theo tất cả bảo bối trong nhà, hơn nữa còn nói cho Doãn Tân Nguyệt cách thức tự vệ cơ bản.

Doãn Tân Nguyệt nghe xong liên tục gật đầu, trong ánh mắt nhìn ta lại nhiều thêm một tầng sùng bái!

Lý Ma Tử thu thập xong đồ cũng đi tới. Lý Ma Tử vừa nhìn thấy băng ngọc hồ lô treo trên thắt lưng, hỏi tiểu hồ ly của ta thế nào? Ta nhớ ra Vĩ Ngọc đã phá hủy rất nhiều trong phòng dành cho nam nhân, nhịn không được cười, vỗ vỗ hồ lô, nói với Vĩ Ngọc rằng không có việc gì đừng ham chơi, tu luyện nhiều hơn, tu vi tăng lên.

Hồ lô nhảy nhót vài cái, bên trong phát ra một tiếng trả lời: "Hiểu rồi, ca ca xấu rồi."

Ta, Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt cùng nhau mang theo bọc hành trình khác, tiền đồ như thế nào, ai cũng không biết. Nhưng có lão bà cùng huynh đệ tốt đi cùng, cho dù lên núi đao xuống biển lửa, ta cũng không sợ!

Đệ nhất thiên một chương Đằng Long trấn nghi vân (chương lớn)

Ba người chúng ta không ngừng vó chạy tới Đằng Long trấn, nửa đêm hôm liền tới rồi.

Vừa đến Đằng Long trấn, ta không khỏi cảm thán quốc gia phát triển thật sự là quá nhanh, trấn nhỏ ngoại thành này không kém cạnh trong chợ chút nào cả. Hơn nửa đêm rồi, trong trấn đèn đuốc sáng trưng, bếp lò xếp hạng càng nhiều hơn.

Đêm đó bọn ta ăn một chút bánh ngọt xào mỳ, đến khách sạn để ngủ.

Ngày hôm sau khi ta tỉnh lại đã là bảy mươi nửa. Tuy quy củ tổ tiên truyền xuống, làm thương nhân âm vật ngày đêm điên đảo, nhưng chỉ cần sống bình thường, ta vẫn dậy sớm một chút.

Doãn Tân Nguyệt còn chưa tỉnh, nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, ta nhịn không được hôn lên mặt nàng một cái.

Sau đó, ta xoay người đi đến gian phòng của Lý Ma Tử, cửa phòng của Lý Ma Tử mở rộng, nhưng không nhìn thấy bóng dáng hắn. Ta nhớ tới tối hôm qua Lý Ma Tử và nhân viên phục vụ ở sân trước xinh đẹp " ghé mắt qua", hơi suy nghĩ, lập tức xuống lầu. Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, lúc này Lý Ma Tử đang cùng phục vụ phục vụ trước đài hưởng thụ cùng một phần bữa sáng.

Lý Ma Tử cũng nhìn thấy ta, nhìn ta cười ngượng ngùng, còn ta đang suy nghĩ có nên về nói cho Hạ lão sư không?

Thương nghiệp ở trấn Đằng Long vẫn rất phồn hoa, buổi sáng bảy giờ đến đồng hồ, người buôn bán trên trấn đều khai trương, người bán hàng rong đứng trước quầy hàng.

Ta mua hai sợi dầu, hai bát bánh đậu, một bát ngọt, một bát mặn cho Doãn Tân Nguyệt, mặn là của mình.

Đợi lúc ta trở lại phòng, Lý Ma Tử đang đứng ở cửa chờ ta. Ta gõ cửa, Doãn Tân Nguyệt ngáp một cái rồi chạy tới mở cửa.

Ta đưa manh mối và hạt đậu cho Doãn Tân Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt lập tức trả lại nụ hôn thơm cho ta. Lý Ma Tử run run da gà trên người nói: "Thật không chịu nổi các ngươi, rải thức ăn chó khắp nơi, có cân nhắc cảm nhận của người ngoài không?"

Ta cắn sợi dầu, càng nghiêm túc hơn: "Thứ nhất, ngươi không phải người bên ngoài, ngươi là người một nhà; thứ hai, trước tiên thả chó phát lương thực cũng chính là ngươi, ngươi dám cõng Hạ lão sư làm bậy!"

Lý Ma Tử vội vàng xòe ngón tay ra thề: "Ta thề với trời, ta đối với lão sư của Hạ Trung Trinh không khác gì nhau, sáng nay ta chỉ muốn nói với lão nội phục kia thôi."

"Hừ!" Doãn Tân Nguyệt uống một ngụm đậu hoa ngọt ngào hừ một tiếng, theo đó ta cũng trợn trắng mắt.

Lý Ma Tử vội vàng xua tay: "Ta oan! Ta và mỹ nữ kia, không, phục vụ thật sự trong sạch, ta thật sự chỉ là muốn nắm rõ tình báo."

"Vậy tình báo tình báo của ngươi thì sao?" Ta nuốt nốt một đóa Đậu Hoa cuối cùng, bán tín bán nghi hỏi thăm.

Lý Ma Tử lộ ra nụ cười đắc ý, sau đó nói cho chúng ta biết năm ngoái con cháu nhà giàu Hà gia nào bị chết yểu. Hà gia Hà gia Hà gia kiên trì yêu cầu chôn cất con nhỏ, vì vậy bỏ ra giá cao đem thi thể đứa nhỏ từ Hỏa Táng trường vớt về, nửa đêm canh ba khiêng ra ngoài chôn.

Nơi chôn cất phía tây, nơi đó là bảo địa phong thủy tốt nhất của toàn trấn.

Đột nhiên Doãn Tân Nguyệt chen miệng nói: "Nghe các ngươi nói hình như Quỷ Khốc Linh Chi kia rất lợi hại, trong thời gian một năm, nó có thể sinh trưởng trên quan tài sao?"

Thật sự là gần son rồi, Doãn Tân Nguyệt sau khi trở thành lão bà của ta, nhận thức về âm vật cũng càng ngày càng nhiều.

Ta cưng chiều gảy đầu Doãn Tân Nguyệt một cái rồi nói: "Quỷ

Khốc linh chi tương đối khác loại, đây là thứ nằm giữa âm vật và thực vật, chủ yếu vẫn phải xem cơ duyên!"

Doãn Tân Nguyệt gật đầu cái hiểu cái không.

Ta không biết trên quan tài của đứa trẻ này có mọc ra được linh chi quỷ khóc không? Nhưng bây giờ thời gian cấp bách, cho dù có một phần trăm cơ hội ta cũng phải đi xem. Ta quyết định buổi tối đến nghĩa địa, đào mộ mở quan tài, tuy rằng đây là chuyện cực kỳ thiếu đạo đức, nhưng không còn cách nào khác, ta chỉ có thể làm như vậy.

Nghĩ đến tối nay muốn đi nghĩa địa, động tĩnh xe quá lớn, xe ngựa lại quá thu hút người chú ý, dù sao đầu năm nay còn có mấy người cưỡi xe? Sau khi cân nhắc vài lần, ta quyết định đi mua hai chiếc xe điện cũ, lại đi mua một ít công cụ tối nay cần dùng, ví dụ như xẻng công xưởng gì đó.

Trong tiểu trấn này, các phương tiện giao thông cơ bản nhất chính là điện bình xa, trên đường có mấy cái điện bình xa điếm.

Hắn mua được một ngàn 20 20 chiếc xe rách nát, trên xe rất thú vị, một cái là bảo mã, một cái là chạy băng băng, khiến ta không khỏi vui vẻ, cảm thán sơn trại của người Trung Quốc cao siêu.

Bây giờ cách ban đêm còn một khoảng thời gian, ta quyết định tạm ngủ ở khách sạn trước rồi nói sau.

Thật vất vả mới chịu đến đêm khuya, chúng ta đang chuẩn bị xuất phát, đột nhiên phát hiện trên chiếc xe điện mới mua có dán một tờ giấy kỳ quái!

Lần đầu tiên ta cảm thấy tờ giấy kia vô cùng quen thuộc, nên ta cầm tờ giấy lên quan sát tỉ mỉ, phát hiện ở trên có hai vệt mỡ rõ ràng, ta bừng tỉnh đại ngộ, đây chẳng phải là thứ ta dùng lúc sáng bọc giấy dầu à? Hình như ta tiện tay ném nó qua ven đường, lúc này sao lại chạy tới đây?

Ta nhìn kỹ một chút, trên tờ giấy không có bất kỳ nội dung nào, chỉ có một gợi ý nho nhỏ, trên đó viết: Xin cao nhân trừ tà tránh hung, thương nghị về mặt giá cả! Liên hệ với người: Hà tiểu thư, phía sau là điện thoại điện thoại liên tiếp.

Liên hệ được với việc Quỷ Khốc Linh Chi xuất hiện ở Đằng Long trấn, ta lập tức suy đoán nội dung tờ giấy có liên quan đến Quỷ Khốc Linh Chi! Nhưng chúng ta chưa quen thuộc nơi nhân sinh ở Đằng Long trấn, nên tìm ai để hỏi chuyện này đây?

Hai chữ "cao nhân" trên giấy cho ta linh cảm, ta vỗ đùi một cái, vung tay với Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử nói: "Đi, tới công viên trên trấn."

Trên đường đi Doãn Tân Nguyệt đều đang oán giận, nói ta chính sự không làm, sao có thể cứ nhúng tay vào chuyện người khác? Ta chỉ hiếu kỳ, làm thương nhân âm vật đã lâu, rất nhiều chuyện phải dựa vào trực giác, trực giác nói cho ta biết giấy này xuất hiện trước mặt ta, tất cả đều tự có ý trời.

Khi chúng ta tới công viên, toàn bộ công viên đã rất náo nhiệt, âm thanh nhảy múa ở nơi rất xa cũng có thể nghe thấy. Ở góc Tây Nam của công viên còn có một tiên sinh đoán mệnh đang ngồi, bên cạnh cắm một lá cờ trắng, trên đó viết "Thiết khẩu thần toán Ngô Bán Tiên, không cho phép không dùng tiền."

Ta lộ ra một nụ cười lớn, tìm được người biết chuyện. Loại tính mạng này của Đại Phàm đối với bản địa nhân tình rõ như lòng bàn tay, nhà ai xảy ra chuyện tà, hỏi đoán mệnh, bọn hắn chắc chắn biết.

Chỉ thấy Ngô Bán Tiên ngồi trên ghế dài ở công viên, mang theo râu dài, bắt chéo hai chân. Không biết tại sao, tuy rằng hắn mang theo pho ngoại, nhưng ta vẫn cảm thấy hắn có thể thấy được như vậy, hơn nữa lúc ta phát hiện tầm mắt của mình khóa chặt hắn, hắn cũng phát hiện ta, vội vàng ngồi ngay ngắn, cây gậy trúc nghiêng sang một bên cũng bị hắn cầm trong tay, biểu hiện ra bộ dáng tiên phong đạo cốt.

Nhìn thấy mình đi tới, thần tiên Ngô Bán Thần lải nhải nói: "Tiểu tử, lão phu nhìn ấn đường của ngươi đang tắt, cẩn thận gần đây tai họa đẫm máu đấy!"

Ta thật sự sợ không nhịn được cười, phi, há mồm ngậm miệng là tai ương đẫm máu, không bị người ta đánh chết coi như số lớn.

Ta lộ ra một nụ cười thần bí, ghé đến bên tai của hắn hỏi: "Ngô Bán Tiên, ngươi có hứng thú mua bán không?"

Chương một ngàn một hai, Ngô Bán Tiên

Ngô Bán Tiên kinh ngạc ngẩng đầu, tò mò hỏi: "Mấy vị bằng hữu, là nhìn tướng hay là đoán mệnh?"

Ta lấy ba bộ lông gia gia ra, làm bộ không để ý phẩy gió: "Ta chỉ muốn hỏi thăm chút tin tức."

Trên đời này không có ai có thể gây khó khăn với tiền. Vừa Ngô Bán Tiên nhìn thấy tiền, hai con mắt như mèo thấy thịt.

Ta lập tức đưa tờ giấy đó qua, hỏi hắn trên tờ giấy là có ý gì?

Ngô Bán Tiên quét mắt nhìn tờ giấy nói: "Cái này à, người bản địa đều biết. Nghe nói Kim chủ ở ngoại thành có một biệt thự lớn, trong khoảng thời gian gần đây cũng không biết làm sao, lúc bảo mẫu nhà nàng đi vệ ban đêm phát hiện rất nhiều tiểu hài tử màu lam đang vui đùa chơi đùa trong phòng khách., Tại đương trường bị dọa cho choáng váng, ngày hôm sau liền từ chức rời đi, tử sống không chịu làm. Sau đó sự tình càng náo càng lớn, gia đình kia mời không ít cao nhân, nhưng đều không đấu lại đám tiểu quỷ kia..."

Ta khẽ gật đầu, thì ra là như vậy! Ta nghĩ hài tử sống bảy bảy bốn mươi chín ngày đã chết non, phỏng chừng không có bản lĩnh lớn như vậy mỗi buổi tối đi ra dọa người, lúc này liền quyết định mặc kệ việc này.

Lý Ma Tử thấy trên tờ giấy viết "N nghị luận giá cả", liền đề nghị có thuận tiện đi kiếm chút thu nhập hay không?

Ta hiểu được ý tứ của hắn, Lý Ma Tử là muốn đi tới hộ kia làm loạn chút tiền, bình thường mà nói người có tiền càng tin những điều này, Lý Ma nói ít nhất có thể đem tiền kiếm về từ hai chiếc xe điện này.

Ta lắc lắc đầu, lần này là đến tìm quỷ khóc linh chi, thời gian không đợi người!

Đúng lúc chúng ta định tới nghĩa địa, nam nhân lành nghề đã quay điện, hắn nói cho ta biết bây giờ hắn không đi được, để ta đi giúp một chuyện nhỏ, hắn là một khách hàng trong nhà giở trò, để ta thuận tiện giải quyết một chút. Tiếp theo hắn báo địa chỉ và số hiệu cho ta.

Nam tử sai vặt ta muốn lên núi đao xuống biển lửa cũng phải làm xong, nhưng sau khi nghe mã số đàn ông tốt báo đáp xong, nhất thời ngây ngẩn cả người...

Thật sự là tránh cũng không thoát, nam báo tốt báo cho ta chính là số hiệu điện thoại của nữ nhân phượng hoàng trên tờ giấy.

Nam nhân chăn bông nói với ta chuyện lần này làm xong sẽ trả thù lao cho mười linh phù thượng đẳng. Ta vừa nghe đã vui mừng quá đỗi, cao hứng nói với máy móc: "Ngươi yên tâm, ta sẽ cố gắng làm tốt. Nhưng ta không phải đi theo linh phù của ngươi, mà là đi theo chức trách của thương nhân âm vật. Cái gì? Ngươi không tin, ta muốn nói nửa chữ giả, để Lý Ma Tử đánh Ngũ Lôi."

Một câu vừa nói xong, trên bầu trời liền vang lên một trận thanh âm ầm ầm.

Ta mang theo Doãn Tân Nguyệt, Lý mặt rỗ cưỡi một mình cái thùng điện, dùng tốc độ 40 so với nam nhân muốn nói cho ta biết. Một chiếc xa hoa tân lưu loát mới dừng lại ở đó, ta nhìn tám trăm vạn xe hào nô chữ O kia, lại nhìn con lừa nhỏ của ta ngồi xuống, không khỏi có chút buồn bực, thật sự là ném hàng đi mà!

Ta mới vừa định đưa điện tới tìm người liên hệ, cửa sổ xe của tân lợi xa chậm rãi lay động xuống, từ bên trong lộ ra một muội muội mang theo mắt mắt mắt đen: "Ngươi chính là người có thể bắt quỷ hả?"

Vừa thấy nhãn lực muội này, ta đột nhiên cảm thấy có chút quen mắt. Đột nhiên nhớ lại, nhãn giới muội này buổi sáng còn tranh cái đường cuối cùng với ta, thật sự là oan gia ngõ hẹp.

Ta hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Đúng vậy."

"Ngươi biết bắt quỷ sao? Không phải là kẻ lừa đảo giang hồ chứ?" Nhãn muội hình như không tin ta, chuẩn bị lên xe rời khỏi.

Dáng vẻ không tin tưởng vào nàng ta, ta thật sự chẳng muốn quản, nhưng nghĩ tới câu nói của con trai, mười cái linh phù thượng đẳng kia, liền vội vàng gọi nàng lại: "Này, đừng đi, ta chỉ giới thiệu sơ sơ thôi."

"Thật sao?" Nhãn muội quay đầu hỏi ta với vẻ không tin.

Ta nhẫn nại nghiêm túc lặp lại lần nữa: "Không tin ngươi có thể gọi qua hỏi hắn một chút!"

Nhãn tròng mắt muội tử nửa tin nửa ngờ mở cửa sổ ra đọc sách, một lát sau nàng mới gật gật đầu, để cho chúng ta đuổi kịp xe của nàng.

Qua khoảng mười phút, nhãn muội liền dẫn chúng ta tới trước một căn biệt thự xa hoa. Trước cửa, tròng mắt em gái vô cùng khinh bỉ liếc một cái giầy mưa trên chân ta, miệng líu ríu, khiến người ta rất phiền.

Giờ khắc này ta có chút tức giận, thật sự là mắt chó nhìn người ta thấp. Trương Cửu Lân ta không nghèo, ta chỉ khiêm tốn mà thôi.

Nếu ta đưa ra tiền tiết kiệm của mình, có thể đập chết tươi nàng ta!

Trước khi đi vào, Doãn Tân Nguyệt dùng tay đẩy ta một cái: "Có thể có chút tiền đồ hay không, nhìn thấy ánh mắt xấu xí như vậy cũng phải đỏ mặt."

Ta ngay cả vội vàng cười khổ nói: "Lão bà đại nhân oan uổng quá, trong lòng ta chỉ có một mình ngươi, ta chỉ là tức giận đến đỏ mặt tía tai mà thôi."

Lý Ma Tử run run da gà trên người, nhỏ giọng nói: "Không chịu nổi các ngươi..."

Trong khu nhà cao cấp trang trí lại không giống nhau, khắp nơi đều tràn ngập khí thế hào sảng, bức họa treo trên tường cũng đủ mua hai bộ phòng ốc rồi.

"A mỹ, bằng hữu mới đi qua mời tới sao?" Chúng ta vừa mới đi vào, một thanh âm già nua uy nghiêm liền truyền tới.

Ta theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một ông lão tay chống gậy gậy đầu rồng từ trên lầu đi xuống. Tuy rằng ông chống gậy gậy gậy nặng, nhưng bước chân phi thường bình ổn, hơn nữa thanh âm vang dội, hai gò má hồng nhuận, chính là dáng vẻ vận khí thịnh vượng, có loại người vận khí hạnh như vậy tọa trấn trong nhà, trong nhà làm sao sẽ quỷ quái vậy chứ?

Hơn nữa lúc mới tiến vào, ta đã phát động thần thức cảm ứng một chút, không cảm ứng được bất kỳ âm khí nào tồn tại.

"Ngay ở đây." Nhãn muội không chút khách khí giơ ngón tay chỉ vào chúng ta.

"Ngươi đúng là mới giới thiệu sơ qua, xem tuổi còn trẻ mà đã có bản lĩnh thật sao?" Lão giả quan sát ta không ngừng, cứ như muốn ép ta nhìn thấu toàn thân vậy.

Trong đầu ta nghĩ thầm rằng cả gia đình này đều nghi thần nghi quỷ, bị lừa nhiều quá rồi nhỉ? Lập tức lạnh lùng đáp: "Mới đầu là bằng hữu của ta, có bản lĩnh hay không, đợi lát nữa lão tiên sinh sẽ biết."

Thấy lão giả vẫn là một bộ dạng đứng đắn, ta cau mày nói: "Hay là như vậy đi? Ta trước tiên làm việc, sau khi mọi chuyện thành công các ngươi lại đưa tiền thì thế nào?"

Nghe ta nói như vậy, lão giả mới gật gật đầu, còn nháy mắt ra hiệu cho Nhãn muội.

Tâm trạng ta vốn khó chịu giờ phút này lại càng khó chịu. Thầm nghĩ, tiền này do ta nhất định sẽ kiếm được, hơn nữa lát nữa còn phải hung hăng đập hắn một phát.

Ta liếc mắt ra hiệu với Lý Ma Tử một cái, Lý Ma Tử hiểu ý, vội vàng tiến lên nói: "Lão tiên sinh, tuy chúng ta nể mặt mũi với đạo trưởng mới, trước tiên thu tiền làm việc sau, nhưng có vài thứ vẫn phải bàn bạc kỹ càng trước, ví dụ như phương diện giá cả..."

Lão giả cũng là người đã gặp qua tràng diện lớn, há có thể không rõ ý tứ của chúng ta, hắn tiếp nhận lời của Lý Ma Tử, nói: "Các ngươi cho cái giá đi!"

Ôi chao, khẩu khí thật lớn!

Vì thế ta mới vươn một ngón tay ra, nói: "Một trăm vạn!"

Bên cạnh nhãn muội nghe xong giật mình kêu lên: "Một trăm vạn, sao các ngươi không đi cướp?"

Ta lười nói nhảm với bọn họ: "Nhìn cho kỹ, ta nói một trăm vạn là Kim Đồng, không phải tiền tệ nhân dân, được không? Không được, ta lập tức rời đi."

Nói xong, ta làm bộ muốn đi, Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử vô cùng ăn ý đi theo sau ta.

Đệ nhất thiên một nghìn ba chương quỷ biệt.

"Khoan đã..." Lão giả vội vàng gọi chúng ta lại.

Lý mặt rỗ chỉ vào ta một cái ngón tay cái.

Lão giả nghiến răng nghiến lợi đập côn nói: "Tốt, một trăm vạn đô la sẽ là một trăm vạn!"

Sau khi giá tiền thỏa đáng, ta nghe thấy bụng Lý mặt rỗ đang kêu ầm ục, nghĩ thầm đêm nay không thể tới nghĩa địa, dứt khoát lại cọ vào một bữa cơm, vì thế nói: "Lão tiên sinh, chúng ta vừa nhận được câu ám đầu tiên sinh, ngựa không ngừng vó chạy tới quý phủ, bữa tối cũng chưa kịp ăn đâu."

Lão già này là người thông minh, lập tức phân phó: "A mỹ nhân, bảo người hầu dọn cơm tối lên, tối nay có khách quý, kêu nhà bếp thêm hai món ăn."

Nói đến hai chữ "Khách quý", lão giả cố ý đề cao âm lượng, còn ý vị thâm trường nhìn ta một cái. Ta đương nhiên minh bạch hắn đang châm chọc chúng ta, nhưng ta lười so đo với hắn, đợi lát nữa có thể cho hắn biết sự lợi hại của ta.

Nhãn muội tỏ thái độ xem thường chào mời chúng ta, lạnh lùng nói: "Dạ, à, không, phải ăn cơm mời qua bên này."

Doãn Tân Nguyệt cho dù có tu dưỡng tốt đến đâu cũng không nhịn được, nổi giận đùng đùng muốn tranh luận, ta ngăn cản. Chó cắn ngươi một cái, ngươi cần gì phải cắn chó? Không thể không hạ thấp thân phận của mình.

Ba người chúng ta theo nhãn quang muội đi vào phòng bếp, lão giả lắc lắc chuông, lập tức có bốn người hầu đẩy hai chiếc xe đựng thức ăn tới.

Chờ mâm thức ăn được bưng lên bàn, ta vừa nhìn thì thật sự là sân khấu của người có tiền, Thu Đao Ngư, ổ yến, hà đồn, hà đồn gì cần có đều có. Hai ngày nay có chút lửa đốt, đối với nước canh trong veo này không có hứng thú, ta trực tiếp đưa tay vào trong mâm rượu tê cay, dùng sức xé xuống một cái chân vịt to liền gặm lên.

"Sao ngươi có thể lấy tay à? Quá không vệ sinh a, như vậy người khác làm sao mà ăn được." Nhãn muội vừa kinh ngạc vừa tức giận hỏi.

Ta mới lười để ý tới nàng ta, tiếp tục gặm chân vịt của ta, chỉ sau một lát, con vịt tê cay đã vào bụng ta hết rồi.

"Ha ha, đạo bằng hữu ban đầu quả nhiên hào sảng, đều đã ngồi chung một chỗ ăn cơm, còn không biết xưng hô như thế nào?" Lão giả bất âm bất dương hỏi.

Ta cũng không phải là tiểu tử ráo máu đầu mới vừa ra khỏi nhà tranh, làm sao lại không hiểu ý trong lời nói của lão giả chứ? Hắn đơn giản là đang nói ta không lễ phép.

Ta nấc một cái no nê, chẳng hề để ý nói ra: "Khách khí, xem thường họ Trương, gọi ta Trương Cửu Lân là được rồi."

Ta không muốn phí lời với hai cha con mắt chó nhìn người thấp này nữa, cắm đao xuống đất hỏi: "Lão gia tử, ta ăn no rồi, dẫn ta đi phòng ma quỷ xem một chút!"

Lão giả và tròng mắt kinh ngạc liếc nhau một cái, sau đó ra vẻ trấn định nói: "Trương đại sư, nơi có chuyện ma quái, chẳng lẽ ngài không nhìn thấy sao?"

Ta trợn mắt to khinh bỉ: "Lão gia tử, ngài nói vậy là không được rồi? Cái biệt thự trước mắt này căn bản không giở trò quỷ, nếu ngài không nói là ở đây giở trò quỷ, không chịu nói thật với ta, ta cũng không ngại đêm nay kiếm hai con quỷ đến chơi với ngài. Tuy ta kém hơn một đạo dài đầu, nhưng tùy tiện tuyển vài tên ác linh, vẫn có bản lĩnh của ác linh."

Vừa nghe lời này, lão giả lập tức không bình tĩnh được nữa, lúng túng ho khan hai tiếng: "Thật ngại quá, Trương đại sư, biệt thự làm loạn quỷ ở gần đây, ta dẫn các vị đi ngay."

Căn biệt thự mà lão giả nói chính là một ngọn núi nhỏ gần đó, nhìn vị trí hẳn là được khoét bằng một ngọn núi nhỏ để xây dựng trên đỉnh núi, còn lớn hơn cả hai bãi đá bóng, có thể so với phủ đệ vương gia cổ đại.

Ta không khỏi cảm khái nói: "Mẹ kiếp, người có tiền chính là thích lăn lộn! Chẳng trách giá nhà Trung Quốc cao như vậy, đều là bị những kẻ có tiền này bắt đầu rao..."

Sau khi tiễn chúng ta ra cửa, lão giả cùng nhãn muội đều bỏ chìa khóa lại, chết sống không chịu vào, sợ hãi phải đợi đến sáng mai tới đón chúng ta.

Ta và Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt buồn cười đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Vừa dùng chìa khóa mở cửa, ta đã cảm giác được một trận âm phong từ khe cửa thổi ra, chui thẳng vào cổ ta. Doãn Tân Nguyệt không khỏi phủi quần áo trên người nói: " Nhiệt độ trên núi lạnh hơn dưới núi."

Đây là một tòa biệt thự vô cùng xa hoa, chỉ tiếc là gia sản bên trong đều đã mục nát, nhìn ra được đã một đoạn thời gian không ai dám ở lại. Không biết tại sao, từ khi bước vào biệt thự này, ngoại trừ cảm nhận được âm khí nồng đậm, còn có một loại tình cảm không hiểu quấn quanh trong lòng, ta đột nhiên nhớ tới phàm Phàm ở xa quê quán, gần đây ta nhớ tới Phàm, xem ra là nên bỏ thời gian đến thăm hắn một chút.

Trong phòng khách trống rỗng không có âm thanh nào vang lên.

Ta mò mẫm ấn mở cửa đèn, lạch cạch một tiếng, đèn không ngờ lại không sáng. Điều này cũng trong dự liệu của ta, phòng chứa âm khí nặng nề như vậy, cái gì cũng không sáng lên...

Nhưng vào lúc này một trận gió lạnh thổi tới, thổi cho sau lưng ta tràn đầy da gà, cỗ âm phong kia cũng không dừng lại, đi thẳng lên lầu hai của biệt thự.

Ta tên Lý Ma Tử và Doãn Tân đi vào lầu một đợi ta, đuổi theo Âm Phong chạy lên lầu hai, tiến vào một căn phòng rất lớn.

Ta phát hiện thứ kia liền trốn ở phía sau rèm rèm, nó đang nhìn trộm ta, nhưng hình như lại rất sợ ta, cho nên trốn đi.

Ta hiểu được lần này ta mang theo Trảm Quỷ Thần song đao, quỷ hồn bình thường đương nhiên không dám tới gần ta. Nhưng vấn đề cũng tới rồi, con quỷ hồn kia không dám tới gần ta, ta làm sao biết nó muốn làm gì?

Nếu muốn dẫn nó ra ngoài, nhất định phải yếu thế! Nghĩ đến việc này, ta sẽ nhét Trảm Quỷ Thần song đao vào trong gối, sau đó phủi tro bụi trên chăn, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Nhờ ánh trăng, ta phát hiện ta vừa nằm xuống, quỷ ảnh núp sau màn sáng liền chậm rãi bắt đầu chuyển động...

Hai mắt của ta mặc dù vẫn nhắm chặt, nhưng hai tai lại dựng thẳng lên, cẩn thận lắng nghe bất kỳ tiếng vang gì trong phòng. Thậm chí ta còn có thể nghe được tiếng rèm cửa bị gió thổi qua.

Một lát sau, một bàn tay lạnh như băng nắm lấy bả vai của ta.

Ta ra vẻ ung dung, giống như ngủ bị người ta quấy rầy, không kiên nhẫn lẩm bẩm: "Hừ, đừng làm loạn! Cẩn thận ta đánh ngươi."

Nói xong, ta không nhịn được muốn bật cười, thật bội phục diễn xuất của mình, đợi sau này không mở tiệm cổ, dứt khoát cũng theo Doãn Tân Nguyệt đi đập kịch, nói không chừng còn có thể trở thành vai chính tốt nhất.

Vượt quá dự liệu chính là, quỷ ảnh kia lại thật sự cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống bên kia giường, không dám cử động chút nào.

Lá gan của con quỷ này không khỏi quá nhỏ?

Ta cố ý nói: "Ta lạnh quá, cầm tấm thảm tới đây."

Một lát sau, ta cảm giác một cổ gió lạnh thổi qua, sau đó, một cái gối nhẹ nhàng rơi vào trên bụng của ta.

Cái con quỷ này thật đúng là không có đầu óc, đến thảm lông cùng gối cũng không phân biệt được, ta không khỏi có chút buồn cười. Cảm thấy lần này gặp phải một con khỉ đúng là đùa giỡn do lũ khỉ này phái tới, chuyên đến buồn cười đi!

Ta giả bộ không phát hiện ra nó, tiếp tục nói: "Bỏ đi, ngươi cầm nhầm rồi, để ta tự mình đi lấy cho."

Đột nhiên nữ quỷ kia lộ ra gương mặt thật của mình, rồi mặc một thân áo ngủ trắng, mái tóc dài phủ kín nửa gương mặt. Mặt khác của nó đã tái nhợt có thêm nước mủ màu xanh lá.

Đồ ăn trong dạ dày của ta đột nhiên sôi lên, một dòng nước axit xông thẳng đến yết hầu, không nhịn được nôn khan lên.

Nữ quỷ chỉ vào ta, phát ra âm thanh cứng nhắc như điện thoại: "Đem hài tử của ta trả lại cho ta, trả hài tử của ta cho ta."

Loại Lệ quỷ này mang theo oán niệm du đãng ở nhân gian, nhất cử nhất động của nàng đều không thể nói lý. Đối với loại quỷ này, chỉ có một biện pháp, chính là đánh! Trước đánh cho nàng rồi nói sau.

Ta nhanh chóng lấy ra một nắm muối, tám chín hạt muối nhỏ màu trắng đã bị rắc lên người nữ quỷ.

Leng keng leng keng leng keng!

Trên người nữ quỷ toát ra khói trắng, trên áo choàng ngủ màu trắng bị muối đốt ra một lỗ đen nhỏ, giống như đàn kiến dày đặc, khiến người nhìn kinh hãi.

Nữ quỷ thống khổ vặn vẹo thân thể, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Thân ảnh của nó càng ngày càng trong suốt, cuối cùng biến thành một cái bóng mông lung nằm rạp trên mặt đất. Nhìn thấy bộ dáng này của nữ quỷ, ta cũng có chút không đành lòng, dùng tay đè hai đao Trảm Quỷ Thần xuống, lớn tiếng hỏi: "Ngươi đã chết rồi, tại sao không chịu đầu thai? Còn muốn ở chỗ này gây họa cho người giữa dương gian? Có biết hay không, hại người sẽ tổn hại âm đức, nói không chừng ngươi sẽ bởi vậy mà bị đẩy vào mười tám tầng địa ngục, trọn đời không thể làm người."

Nữ quỷ cúi đầu không ngừng nức nở, cũng không thể trả lời câu hỏi của ta.

Không biết vì sao, ta đột nhiên muốn qua an ủi nàng một phen. Nhưng vừa nảy sinh suy nghĩ này, lầu dưới liền truyền đến Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử la to.

Tiếng thét này kéo ta từ trong mơ hồ hồ về hiện thực, ta nhìn nữ quỷ trên đất giận tím mặt. Ngươi nha, tiểu gia thấy ngươi đáng thương, chuẩn bị giúp ngươi một phen! Ai biết ngươi có không cảm ơn, còn muốn mê hoặc ta.

Ta lập tức chuẩn bị tốt giáo huấn nữ quỷ này một chút.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, nữ quỷ đột nhiên mang theo một cỗ âm khí đánh tới ta, từng sợi tóc như kim đâm về phía ta!

Cỏ dại số một nghìn bốn (chương hơn)

Tốc độ của nàng quá nhanh, ta lại không thể nào né tránh được đợt công kích đầu tiên của nàng mà lại bị công kích này đánh ngã xuống đất.

Đau đớn ở lồng ngực khiến ta tức không thở được, nữ quỷ cũng không để cho ta nghỉ ngơi, nàng quay người lại bộ tóc dài đầy đầu lại giống như đạn cấp tốc bắn tới.

Ta cắn chặt răng chịu đựng đau đớn, lăn một vòng, tránh thoát đợt công kích thứ hai của nữ quỷ. Đồng thời, nắm lấy một nắm chu sa đổ ập xuống mặt nữ quỷ.

Nữ quỷ "a a" ôm mặt thét chói tai, trong không khí tràn ngập mùi gay mũi da thịt bị đốt trọi, mùi vị cổ quái hỗn tạp.

Ta cuối cùng không chịu nổi nữa, "Oa" một tiếng, phun ra toàn bộ con vịt tê cay đêm nay ăn.

Hộc xong, cả người ta cũng đã thanh tỉnh lại không ít.

Thừa dịp nữ quỷ kia còn chưa kịp phản ứng lại công kích từ chu sa, ta vội vàng đứng lên, ổn định thân hình, hai tay từ trong túi áo lấy ra năm đồng tiền.

Năm đồng tiền này đúng là tiền ngũ đế trong truyền thuyết, chẳng qua trong tay ta là Đại Ngũ Đế tiền chính tông, cũng chính là... Tần rưỡi, năm mươi ba, Khai Nguyên Thông Bảo của triều Đường. Tống Nguyên Thông Bảo triều Tống và Vĩnh Nhạc Thông Bảo của triều Thanh, mà không phải tiểu ngũ đế tiền triều Thanh.

Những thứ này đều do ta tốn tiền thuê kiểu Kim giáo úy, hơn nữa trong năm đồng tiền này còn thấm đẫm máu chó đen, dư sức đối phó lệ quỷ bình thường!

Nữ quỷ vươn móng tay đỏ như loan đao, hoảng sợ chỉ vào ta: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Tới thu người của ngươi." Ta lạnh lùng đáp.

Nhìn thấy thân hình của nàng lóe lên, ta trong nháy mắt đã chuẩn bị sẵn Ngũ Đế Tiền ném lên bầu trời.

Trong nháy mắt Ngũ Đế Tiền xoay chuyển trên đỉnh đầu, ta kết tay, hô to một tiếng: "Buồn ngủ!"

"Loảng xoảng!" Năm đồng tiền chính xác đánh vào trên người nữ quỷ, nhất thời, trên người nữ quỷ toát ra năm đạo khói đen, đây là tiêu ký hồn phách bị hao tổn. Năm đồng tiền tạo thành một Khốn Linh trận đơn giản, đem nữ quỷ vây chặt ở giữa.

"Ta hỏi nữ quỷ kia: "Rốt cuộc ngươi có oan khuất gì, không chịu đi Phong Đô quỷ thành báo cáo?"

Nữ quỷ khinh thường trả lời: "Dựa vào cái gì mà ta phải nói cho ngươi biết."

Ta chỉ trận pháp bốn phía xung quanh nữ quỷ, lạnh nhạt nói: "Dựa vào ta mạnh hơn ngươi."

Nữ quỷ hoảng sợ mở to hai mắt, sau đó cúi đầu không nói một lời, trầm mặc nửa ngày mới nói cho ta biết nàng chết oan, lúc chết trong bụng còn có một đứa bé chưa sinh ra.

Bởi vì chết oan cho nên không được đầu thai, ngay cả đứa nhỏ trong bụng cũng chịu tội theo!

Vốn dĩ nữ quỷ và con của nàng ở Dương gian không hại người, nhưng bắt đầu từ năm ngoái, con của nàng giống như bị thứ gì đó bắt mất hồn, bị nhốt trong gian biệt thự này không ra được. Nàng hoài nghi là chủ nhân biệt thự nhà này giở trò quỷ, cho nên đã năm lần bảy lượt hù dọa người nhà này, muốn cứu con mình ra nhưng đều vô dụng.

Nói xong, nữ quỷ kia nghẹn ngào khóc lên, bắt đầu khóc nhỏ giọng, cuối cùng lên tiếng khóc lớn.

Ta kiểm tra cẩn thận tình huống chung quanh biệt thự một chút, nghi ngờ nói: "Không đúng, ngoại trừ ngươi, lúc ta tiến vào vẫn chưa cảm giác được trong biệt thự còn có quỷ hồn khác."

Nữ quỷ khóc thút thít đáp: "Còn chưa tới thời gian, buổi tối mười hai điểm, bọn nhỏ liền ra ngoài chơi..."

Bọn nhỏ? Ta kinh hãi thất sắc: "Ý của ngươi là nơi này không chỉ có hài tử của ngươi, còn có tiểu quỷ khác?"

Nữ quỷ ngẩng lên nước mắt, gật đầu với ta.

Ta có một loại dự cảm không rõ, vội vàng hỏi nữ quỷ: "Lũ trẻ kia bình thường ở đâu chơi đùa?"

Nữ quỷ chỉ xuống dưới lầu: "Ở trong đại sảnh lầu một."

Đậu xanh, chuyện quan trọng như vậy bây giờ mới nói? Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử còn ở bên trong à?

Ta ba bước chân chạy xuống cầu thang.

Cảnh tượng trong đại sảnh khiến ta kinh ngạc đến ngây người. Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử bị đám quỷ hài tử kia làm cho bay giữa không trung, lũ trẻ vây quanh Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử không ngừng vỗ tay cười to.

Doãn Tân Nguyệt và Lý mặt rỗ ở giữa không trung bị vòng đến váng đầu hoa mắt, không ngừng la to. Trông thấy đám quỷ hài tử kia không có ác ý, ta mới thoáng an tâm.

Hắn vội vàng rút ra mấy tấm linh phù bậc trung, quát lớn một tiếng: "Phá! Chỉ thấy lá bùa bỗng cháy thành tro, Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử cũng chậm rãi hạ xuống.

Ta cẩn thận đánh giá đám trẻ con quỷ nhỏ này một phen, phát hiện da của những đứa trẻ này đều có màu lam, con ngươi trắng bệch phun ra, giống như mắt cá chết, con mắt chúng đều nhìn chằm chằm vào một hướng.

Liên tưởng đến bộ dáng vừa rồi bọn chúng vỗ tay cười to, giống như bọn trẻ con quỷ này đang trêu chọc ai chơi vậy.

Ta theo tầm mắt của bọn nhỏ nhìn lên trên, lập tức sợ tới mức lùi lại ba bước!

Trên đỉnh đầu ta lại nổi lơ lửng một hồn phách của một đứa trẻ con, chỉ thấy đứa bé này mặc rất là hoa lệ, trên cổ mang theo một con kỳ lân vàng rất lớn, hai tay mang vòng tay vàng, hai chân cũng mang vòng tay vàng.

Đôi mắt của đứa trẻ đen nhánh đột nhiên xuất hiện trước mặt ta, đối diện với hắn dọa cho ta sợ hãi kêu lên một tiếng.

Tục ngữ nói rất hay, thà chọc Diêm Vương, không chọc tiểu quỷ, tiểu quỷ là khó chơi nhất trong số tất cả quỷ hồn.

Hồn phách của những đứa trẻ xung quanh, đoán chừng đều là bị người bắt về đây chơi đùa với đứa trẻ này đúng không? Chết tiệt, đứa nào biến thái như vậy, lại câu được nhiều hồn ma trẻ con như vậy để bồi tiếp một đứa trẻ.

Nữ quỷ kia tìm được con mình, dùng sức lôi kéo, không ngừng kêu "Bảo bảo, bảo bảo." Nhưng con của nàng giống như bị một luồng ma lực mê hoặc, cái gì cũng không nghe thấy, chỉ nhìn đứa trẻ con giữa không trung cười ngây ngô.

Doãn Tân Nguyệt được ta cứu xuống, ngồi trên ghế thấp, ta còn tưởng cô bé rất sợ hãi, ai ngờ cô bé lại không lộ ra chút sợ hãi nào, chỉ nhìn con gái và con mình, hai mắt đẫm lệ.

Ta không khỏi cảm thán, tình thương của mẹ thật là vĩ đại, có thể khiến một người bình thường nảy sinh lòng thương hại đối với lệ quỷ, cũng khiến cho một nữ quỷ nhớ mãi con của mình không quên.

Nữ quỷ đột nhiên bịch một tiếng quỳ trước mặt ta: "Đại sư, cầu xin ngài, cứu con của ta đi! Cầu xin ngài, kiếp sau làm trâu làm ngựa ta cũng sẽ báo đáp ngài."

Ta cũng đang từ chối, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nói: "Phu phụ, ngươi thương xót, cứu mẹ con các nàng đi!"

Kỳ thật siêu độ một con quỷ còn khó hơn diệt một con quỷ nhiều, cho nên thương nhân vật âm vật mới khó làm.

Nhưng nếu Doãn Tân Nguyệt đã mở miệng, có khó hơn nữa ta cũng phải lên.

Ta không quan tâm nữ quỷ kia nói: "Muốn cứu con ngươi, ngươi phải nói cho ta biết tiền căn hậu quả sự tình, không được giấu diếm, nếu không con ngươi đời này đều phải bị vây trong gian biệt thự này rồi!"

Nữ quỷ kia liên tục gật đầu, nói cho ta biết nơi này chính là nhà của kẻ đứng đầu Trấn Đằng Long, giàu có gì gì đó. Cháu đích tôn của y mới sinh không bao lâu đã chết yểu rồi. Hà Tam gia không cam lòng để cháu mình bị đốt thành tro, cho nên lén lút tiến hành thổ táng cho cháu mình, hơn nữa còn mời cao nhân vào huyệt.

Hà Tam gia lại sợ cháu trai một mình cô đơn lạnh lẽo dưới lòng đất, cho nên năn nỉ vị cao nhân kia bố trí một cái trận pháp thiếu đạo đức, bắt mấy con tiểu quỷ du đãng xung quanh chơi với cháu trai với hắn, con của nữ quỷ cũng bị bắt đến như vậy.

Ta hừ lạnh một tiếng, Quỷ Khốc Linh Chi mà ta muốn tìm quả nhiên có quan hệ với nhà này. Người có tiền làm việc chính là bá đạo, câu nệ cháu trai nhà người khác đến bồi tiếp mình, ngươi có cân nhắc đến cảm nhận của cha mẹ người khác hay không, thật sự là quá ích kỷ vô sỉ mà!

Con bà nó, ta thật sự cảm thấy chỉ cần một trăm vạn thì đã quá tiện nghi cho cả nhà này rồi, sớm biết vậy hẳn phải cần hắn năm trăm vạn, sau đó làm pháp sự.

Muốn siêu độ bọn tiểu quỷ vô tội này.

Ta nhìn kỹ những hài tử kia một lát, phát hiện lỗ tai chúng nó đều bị cái gì đó ngăn chặn, ta đưa tay móc xuống, đưa lên chóp mũi ngửi, là cỏ dại. Truyền thuyết dùng cỏ dại có thể dùng tai quỷ ngăn chặn, làm chúng nó không nghe được âm thanh bên ngoài.

Loại biện pháp này phi thường thiếu đạo đức, phần lớn là thương nhân hoặc pháp sư hoặc âm vật đi tà lộ mới có thể làm!

Câu Hồn Trận có số một nghìn năm mươi ba, Câu Hồn Trận.

Ta từng chút keo kiệt ra đống cỏ tranh, nhiều tiểu quỷ như vậy, một mình ta keo kiệt một tuần cũng không hết, liền nói cho Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử, để bọn họ cùng nhau hỗ trợ. Lần này, ta thấy được một mặt dũng cảm của Doãn Tân Nguyệt, tuy nàng là lần đầu tiên tiếp xúc với quỷ hồn ở khoảng cách gần như vậy, nhưng nàng tuyệt không sợ hãi, trong ánh mắt còn mang theo thương yêu, giúp những đứa bé thoát ly khổ hải.

Hài tử nữ quỷ sau khi tỉnh táo lại, trong nháy mắt nhào vào trong lòng nàng, kêu lên một câu "mẹ ơi", mắt của nữ quỷ lập tức trở nên đỏ hồng. Tiểu quỷ kia nói cho mẫu thân nó, nó ở bên ngoài lúc chơi không biết bị thứ gì bắt hồn, mỗi ngày chỉ có thể chơi cùng đứa bé kia.

Ta ngay cả vội vàng hỏi tiểu quỷ, đứa bé kia có lai lịch gì?

Tiểu quỷ nói với ta, đứa bé kia được chôn trong mộ địa lớn nhất trấn, là một ngôi mộ xa hoa nhất, hơn nữa quan tài của trẻ con đều được chế tạo từ gỗ Kim Ti Nam có giá trị liên thành, trên quan tài còn mọc ra một cây Linh chi màu trắng, nhìn qua rất thú vị.

Ta vừa nghe vậy, tâm tình mười phần kích động, đây thật sự là trời giúp ta!

Ta cũng muốn ra sức thay những tiểu quỷ này trừ cỏ dại, khi toàn bộ đạt thành, gà trống bên ngoài vừa vặn hót lên thứ nhất.

Sau khi gà trống kêu ba lần, tất cả quỷ hồn trong đại sảnh đều biến mất.

Thấy trời sáng rồi, Lý mặt rỗi xoa cánh tay nhức mỏi oán giận nói: "Tối hôm qua có phải lại trắng tay không? Trương gia tiểu ca, ngoại hình nhanh có thể tiện thể vơ vét một khoản, nhưng cũng đừng quên chính sự nhé! Vừa rồi thư của Lưu Thư Ký lại nhắn cho ta, hỏi tiến độ của chúng ta thế nào, ta cũng không dám trả lời."

Ta dùng sức vỗ vai Lý Ma Tử một cái nói: "Đạp phá giày sắt không tìm thấy, tìm được lại chẳng tốn bao nhiêu công sức."

Lý Ma Tử mở to hai mắt hỏi ta: "Vậy thì tìm được rồi sao?" Nói xong, còn đưa mặt tới trước mặt ta, bộ dáng giống như muốn hôn ta một cái vậy.

Ta ghét bỏ đẩy mặt hắn ra: "Nào dễ dàng như vậy, bất quá xác định nơi này thật sự có quỷ khóc linh chi!"

Lý mặt rỗ cao hứng nhảy lên, giơ ngón tay cái với ta: "Tiểu ca Trương gia, ngươi thật sự có thể."

Ta run run da gà trên người, Lý mặt rỗ nhảy nhót chạy tới một bên thư tín đáp lại.

Ta đang định gọi Doãn Tân Nguyệt và Lý mặt rỗ cùng đi xem cái gọi là ngôi mộ trẻ con xa hoa, Hà Tam gia và em gái hắn tròng mắt lại tới.

Đánh xe một chút, Hà Tam gia nôn nóng bất đắc dĩ hỏi ta đã giải quyết xong việc chưa?

Ta mặc kệ hắn, loại thất phu ra vẻ đạo mạo này, vì dục vọng cá nhân của bản thân, nếu khiến nhiều tiểu quỷ như vậy không thể đầu thai. Cháu trai hắn là bảo bối, chẳng lẽ con cái nhà người ta không phải là thịt trong lòng cha mẹ sao?

Ta kể sơ qua chuyện phát sinh tối hôm qua, đương nhiên tiết kiệm được rất nhiều nội dung, chỉ nói cho Hà Tam gia nơi này có một đám quỷ hồn nhỏ, đoán chừng là cảm thấy biệt thự chơi đùa nên lưu lại mỗi ngày chơi đùa.

Hà Tam Gia nghe lời của ta, làm bộ làm tịch chống gậy nói: "Làm bậy! Mấy ngày nữa ta nhất định sẽ trả tiền siêu độ cho lũ trẻ."

Nhìn hắn làm bộ làm tịch, ta thật sự vô cùng ghê tởm.

Vốn là ta muốn đêm nay đi đào mộ trẻ con mở quan tài, nhưng hiện tại ta thay đổi chủ ý. Ta muốn lão bất tử này cam tâm tình nguyện cầu xin ta, cầu ta cho cháu mình mở quan tài, siêu độ cho cháu mình.

Đứa cháu yêu của Hà Tam gia này đúng là thích đến phát cuồng, lại có thể cưỡng ép lưu lại hồn phách của một đứa trẻ, chắc cháu mình không thể đầu thai, hàng ngày đều chịu tra tấn ở dương gian đúng không?

Nghĩ tới đây, ta đột nhiên ho khan một tiếng, nói: "Lão tiên sinh, ngài có biết vì sao đám tiểu quỷ này không đi chỗ khác chơi mà lại lựa chọn ở nhà của ngài không?"

Hà Tam Gia nghe lời của ta, rõ ràng hơi sửng sốt một chút.

Khóe miệng của hắn mất tự nhiên run rẩy vài cái, làm vẻ gian xảo nói: "Làm sao ta biết? Chắc là hài tử nhà nghèo kia cảm thấy nhà này tương đối xa hoa rộng rãi."

"Trời đất bao la, phòng ốc tốt cũng không phải chỗ này, phòng tốt hơn nơi này có nhiều. Tại sao những tiểu hài tử kia cứ cố tình chọn chỗ này, Hà Tam gia ngươi thực sự không hiểu sao?" Hai mắt ta như điện, nhìn chằm chằm vào Hà Tam gia, trán hắn toát mồ hôi lạnh.

Ta chậm rãi tới gần Hà Tam gia, nói từng chữ một: "Bởi vì có người bố trí một trận pháp thiếu đạo đức, cưỡng ép giam chúng vào trong biệt thự. Ta suy đoán, người giam giữ bọn họ chắc chắn muốn đám trẻ con này theo một đứa bé chơi, mà người thân thi triển loại trận pháp này mỗi ngày phải hiến ra tinh huyết, tinh huyết một khi hiến được nhiều, người cường tráng hơn nữa cũng chịu không nổi, uy lực Câu Hồn trận cũng sẽ càng ngày càng yếu."

"Bắt đầu từ những hài tử kia quỷ hồn chỉ có thể đi dạo gần mộ trẻ con thôi, bây giờ những quỷ hồn đó tự nhiên đi tới nhà trẻ con, nói rõ người bày trận đã bắt đầu bị cắn trả. Ta nói có đúng không, Hà Tam gia?"

Đột nhiên ta đi lên trước, vuốt ve tay áo Hà Tam gia, quả nhiên trên cánh tay Hà Tam gia bao trùm vô số thủ ấn nhỏ màu đen, đây chính là kết quả tiểu quỷ cắn trả.

Hà Tam gia thấy ta vạch trần lời nói dối của hắn, thẹn quá hóa giận quát: "Đúng vậy, là ta tìm người bày trận pháp, câu hồn chúng nó, vậy thì đã sao? Ai cho chúng nó là người nghèo, không có tiền mời cao nhân siêu độ, chỉ có thể coi cô hồn dã quỷ, ta bắt nhốt chúng lại, để chúng chơi với cháu ta, là để mắt bọn chúng."

Đối với loại lão ngoan cố này, ta quả thực bó tay, cũng lười dông dài với hắn. Trực tiếp nói cho hắn biết, đám tiểu quỷ kia đã phá giải trận pháp trói buộc, đêm nay sẽ đến gây sự với hắn, cũng sẽ tìm cháu hắn gây phiền toái, để chính hắn tự nhìn mà giải quyết.

Hà Tam gia cực kỳ quật cường, lại không chịu nghe lời giải thích của ta, còn không phải nói ta là yêu ngôn hoặc chúng, đang hù dọa hắn.

Thừa dịp hắn không chú ý, len lén vẩy nước lên người hắn, loại chất lỏng này có thể làm dương khí hắn yếu bớt, âm khí tăng mạnh, cũng dễ hấp dẫn quỷ hồn hơn.

Chờ tối hôm nay đám tiểu quỷ kia đi tìm hắn tính sổ, ta xem hắn làm sao đây?

Hà tam gia ta vươn một tay: "Tiền."

Hà Tam gia hung hăng trừng mắt nhìn ta, dáng vẻ như muốn ăn sống nuốt sống vậy.

Ta không sợ đâu, chỉ là lạnh lùng ngăn cản đường đi của hắn.

Mấy phút sau, Hà Tam gia như quả bóng cao su xì hơi, cúi đầu, bất đắc dĩ phất tay với Kính Hồn muội: "Lấy một trăm triệu đồng tiền chuyển đến."

Ta cầm chuyển khoản, một tay ôm Doãn Tân Nguyệt, một tay ôm Lý mặt rỗ, một mặt huýt sáo gọi khách sạn về.

Vừa đến khách sạn, ta đã nhảy ra giường, là loại giường nhỏ này thích hợp nhất với ta, giường lớn xa hoa như trong biệt thự này vốn không thích hợp với ta.

Điện thoại của Lý Ma Tử vang lên không ngừng, Bàng Long nhà ngươi là hoa hồng của ta, ngươi là hoa liễn của ta không ngừng vang lên.

Ca thêm nhiều cũng khó chịu a! Ta dùng gối che đầu, hàm hồ mắng: "Lý Ma Tử, hoặc là đèn điện thoại chuyển, hoặc là nhanh cầm tiền, tranh cãi chết đi!"

Lý Ma Tử khó xử nhíu mày: "Tiểu tổ tông, ta cũng muốn nhận, ngươi xem xem." Nói xong, Lý Ma Tử cầm đèn đưa đến trước mặt ta, ta nhìn thấy trên màn hình có nét mực tên là "Việt phụ Lưu".

Lý mặt rỗ khi nào thì nhận giữa cha? Tại sao ta không biết.

Cha nuôi của Lý Ma Tử hạng một nghìn mười sáu...

Lý Ma Tử gãi gãi gáy, ngượng ngùng giải thích: "Là Lưu Thư Ký, bình thường ta cứ gọi hắn như vậy. Hắc hắc, ngươi cũng biết, làm bộ làm quen mà!"

Nghe xong lời này, ta trực tiếp cho Lý mặt rồi một cước. Thằng rắm thối này! Phì!

Lưu Thư Ký điện thờ vang lên không ngừng như bùa đòi mạng, Lý Ma Tử ở bên kia chắp tay trước ngực, không ngừng cầu hôn ta.

Ta nhịn cười, làm bộ như thập phần không tình nguyện nhận máy móc: "Này, Lưu Thư Ký sao?"

Lưu Thư ghi lại cái thông tin kia, nói tí tách một hồi, nội dung của máy truyền tin vẫn giống như lần trước, nửa đoạn trước bị các quốc gia mắng, nửa đoạn sau thì khóc ào ào.

Ta mặc kệ hắn, hắn nói xong, ta trực tiếp ngỏm luôn.

Lý Ma Tử thấy ta thô lỗ ấn bàn đọc sách như vậy, trong nháy mắt con mắt phóng đại gấp hai lần: "Tiểu tổ tông à, đây là tương lai có khả năng bảo vệ đại lãnh đạo của chúng ta, sao ngươi lại không biết xấu hổ như vậy?"

Ta ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: "Có một số việc không vội được, quỷ khóc linh chi cũng sẽ không dễ dàng cầm như vậy."

"Có cái gì không dễ lấy sao?" Lý Ma Tử cuống lên: "Tất cả đã biết vị trí mộ rồi, trực tiếp mang xẻng sắt đi đào không được sao? Trương gia tiểu ca, đừng đợi nữa, bây giờ lên đường thôi! Ta đi lấy dụng cụ."

Nói xong, Lý Ma Tử đi thu thập bao đồ.

Ta cũng đang định mở miệng, Doãn Tân Nguyệt lại đi trước một bước gọi Lý Ma Tử lại: "Lý Ma Tử, đừng nóng vội như vậy, Cửu Lân không đi đương nhiên là có lý do của nó rồi."

Lý Ma Tử vặn tay khóa cửa ngừng lại: "Có đạo lý gì?"

Doãn Tân Nguyệt nhìn ta một cái, giải thích giúp ta: "Mộ trẻ con là nhà giàu mới ở bản địa, thế lực của Hà gia ở bản địa lớn thế nào chúng ta còn chưa rõ, nếu như đi đào mộ nhà người khác, ngươi nghĩ thử xem sẽ có hậu quả gì không? Hơn nữa, tối hôm qua đám hồn ma tiểu hài tử kia ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, ta tin tưởng chỗ mộ trẻ con sẽ nguy hiểm hơn, chúng ta không làm rõ tình huống thì tùy tiện đi vào, khác gì tìm đường chết chứ?"

Doãn Tân Nguyệt vừa nói xong, ta lập tức giơ ngón tay cái lên với nàng, không hổ là lão bà của ta, thời khắc mấu chốt không chút hàm hồ.

Lý mặt rỗ há miệng còn muốn nói gì nữa, nhưng cuối cùng vẫn thở dài một hơi, chán nản gãy trở về, ngồi ở ghế xe.

Buồn bực hít một hơi thuốc, Lý Ma Tử hung hăng ném khối thuốc xuống đất: "Tiểu ca Trương gia, thật xin lỗi, là ta quá nóng lòng."

Nhiều năm huynh đệ ta biết rõ, bộ dáng này của Lý Ma Tử nhất định là gặp phải chuyện gì đó.

"Hai người chúng ta ai với ai chứ, đâu cần phải nói xin lỗi." Ta đi qua vỗ vỗ vai Lý Ma Tử: "Nếu có chuyện gì cứ nói với ta, đừng giấu ở trong lòng!"

Lý Ma Tử cảm động nhìn ta: "Ài, đây không phải là vì tiểu ngốc sao? Nhớ lại lần này làm ổn thỏa cho Lưu Thư, mong hắn giúp nhóc tỳ báo cáo tới đại học trọng điểm, sau đó lại làm quan chính phủ. Cũng đừng giống như chúng ta, mặc dù có thể kiếm được hai đồng tiền, nhưng còn không phải là làm cho người ta xem thường."

Ta hiểu tâm tình của Lý Ma Tử, từ xưa đến nay người đã bị chia làm ba sáu chín bậc, quan và dân vĩnh viễn là hai cấp bậc, một trời, một đất. Lý Ma Tử đã giúp ta quản lý sinh ý nhiều năm như vậy, nhìn hết vẻ mặt xấu xí của thế nhân, dùng lời hắn nói để làm chút chuyện của chính phủ, nếu trên đầu không có ai, ba năm năm lăn qua cũng là nhẹ.

Ta có thể mua bán âm vật, thu phục ác quỷ, nhưng mà đối với xã hội Trung Quốc, ta lại bất lực, chỉ có thể an ủi Lý Ma Tử.

Ba người chúng ta đều rơi vào trầm mặc.

Chỉ có điều lúc này bụng ta không còn chỗ dựa mà kêu lên, giọng nói ọt ọt ọt khiến Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt đều quay đầu nhìn về phía ta.

Ta lúng túng sờ bụng một cái: "Tha thứ một chút, không phải cố ý đến phá hư bầu không khí. Tối hôm qua nữ quỷ kia khiến ta ghê tởm một hồi lâu, một bữa tiệc lớn cũng phun ra sạch sẽ, một chút cặn cũng không còn, hiện tại bụng ta xẹp lép, hắc hắc."

Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử vốn chỉ hé miệng cười trộm sau đó cất tiếng cười ha hả.

Ta gãi gãi đầu, tuy rằng mỉm cười rất ngượng ngùng, nhưng có thể trêu chọc hảo huynh đệ và lão bà một chút, coi như cũng đáng giá.

"Đi thôi, đi ăn cơm đi!" Doãn Tân Nguyệt cầm cái bọc lên, đang định mở cửa thì tròng mắt em gái trong Hà gia lao tới.

Chỉ thấy nàng thất kinh chạy tới, vừa tiến đến liền quỳ xuống: "Cầu đại sư, cứu đại ca cùng tẩu tẩu của ta đi!"

Ta và Lý Ma Tử lập tức sửng sốt, làm sao mới có mấy ngàn công phu, một phú nhị đại không ai bì nổi đã quỳ xuống cho ta.

Ta kinh ngạc nhìn nhãn muội, tuy nàng không lễ phép gì với chúng ta, nhưng thấy bộ dạng hiện giờ của nàng, ta vẫn cảm thấy có chút không đành lòng. Ta vươn tay muốn đỡ nàng dậy, ai ngờ Tân Nguyệt lại nhanh ta một bước, một tay đánh rớt tay của ta, lườm ta một cái: "Muội tử người ta nuông chiều từ nhỏ, làm sao chịu nổi tay thô lão gia như ngươi, vẫn là để ta vào tay ngươi đi!"

Chậc chậc, ghen tuông thật lớn! Ta lại thè lưỡi về phía Lý Ma Tử, Lý Ma Tử đáp lại ta một cái mặt quỷ.

Nhãn quang muội nắm lấy tay Doãn Tân Nguyệt, một giọt nước mắt nước mũi nước mũi nói không biết vì sao, đại ca đại tẩu nhà hắn bắt đầu thổ huyết từ sáng sớm, phun ra rất nhiều máu màu đen, Hà tam gia cũng từ trên cầu thang ngã xuống, bây giờ đang nằm trên giường.

Nội tâm ta kinh hãi, nếu như ta đoán không sai, trận pháp đã bắt đầu phản phệ. Nhưng hiện tại ban ngày ban mặt, trời đất sáng sủa, ban ngày, những tiểu quỷ kia cũng dám ra hại người sao? Nếu đúng là như vậy, trận pháp kia thật sự quá lợi hại, khẳng định người bày trận kia cũng là một vị cao nhân.

Ta không dám khinh thường, dù sao vụ làm ăn này là nam ủy thác trợ giúp này, ta tuyệt đối không thể phá vỡ chiêu bài của hắn.

Ta vội vàng cầm lấy tất cả công cụ, gọi Lý Ma Tử đi. Doãn Tân Nguyệt cũng muốn đi theo, ta dỗ dỗ dành nàng, để nàng ở lại tiếp ứng, nàng mới thôi.

Khách sạn đến biệt thự Hà gia cách không xa, ngồi tám trăm vạn khách quý, mấy phút đã tới.

Ta vừa đến biệt thự Hà gia, không khỏi hít sâu một hơi!

Trời ạ, hôm qua nơi này còn rất bình thường, sao xung quanh biệt thự lại tràn ngập nhiều hắc khí như vậy.

Khí đen nồng nặc như vậy, trách không được người trong biệt thự xảy ra chuyện. Nghĩ đến đây, ta không khỏi nghiêng đầu nhìn thoáng qua thị muội đứng bên cạnh, nàng lại không sao, thực là kỳ quái!

Ta lấy ra một nắm đậu tương, bảo Lý Ma Tử và Nhãn Nhãn muội nhai một mình, nhai nát, ngàn vạn lần đừng nuốt xuống.

Bên trong biệt thự âm khí nồng đậm, tiến vào biệt thự, ta vô thức rụt cổ lại. Căn biệt thự hôm qua còn bình thường, lúc này trên mặt tường đều là giọt nước, tí tách rơi trên sàn nhà, thậm chí trên phòng vệ sinh còn kết một tầng băng mỏng.

Ta lấy la bàn ra, phát hiện chỗ âm khí nặng nhất lại là lầu hai, kim đồng hồ của la bàn chỉ vào một vị trí nào đó trên lầu hai đong đưa.

Ta chỉ chỉ vị trí kia, hỏi nhãn muội là phòng của ai?

Nhãn muội nói đó là phòng của đại tẩu đại ca mình.

Ta gật đầu, không nói nữa, sợ nói chuyện tiết ra nhiều dương khí, dễ dàng bị lệ quỷ gây thương tích.

(D: Buổi tối còn sửa, gần đây có 2 vé tháng hoạt động, mọi người có thể ủng hộ một tay thương nhân 》Âm gian, nhưng đủ khả năng, không cần phải cố gắng tiêu tiền mua sắm.)

Đệ nhất thiên một nghìn thất nữ hộ tử (Thêm thêm)

Ta thả chậm bước chân hướng lầu hai đi đến, càng đi lên cao, âm khí càng nặng, thân thể cảm nhận được hàn ý cũng càng ngày càng đậm!

Vừa đến cửa phòng Kính Hồn đại ca đại tẩu, bên trong liền có một loại hơi nước xông vào mũi. Ta nhíu mày, kinh ngạc phát hiện trong mùi tanh này còn có mùi sữa nhàn nhạt.

Ừm, đây là tiêu ký đặc biệt của Quỷ Anh chưa đầy tuổi đã chết yểu!

Quỷ Anh chưa đầy tuổi còn không biết nói chuyện, chỉ có thể dựa vào mùi để nhận người, mà trẻ con thích nhất chính là mùi sữa mẹ sữa.

Xem ra, Quỷ Anh đến tìm cha mẹ ruột của nó rồi...

Giờ phút này cửa phòng nửa khép, bên trong truyền đến thanh âm "Chiêm chiếp" hút đồ vật. Thanh âm kia cực kỳ quái dị, như là một người uống miệng mà phát ra.

Thanh âm chiêm chiếp kia lúc đứt lúc nối, ngẫu nhiên còn kèm theo thanh âm nuốt nuốt.

Loại thanh âm này ta chưa bao giờ nghe qua, ta đã nghe qua âm thanh quỷ quái phát ra không đến một ngàn, cũng có tám trăm. Nhưng loại thanh âm cùng loại với đồ vật này vẫn là lần đầu tiên ta nghe thấy.

Càng đến gần cửa phòng, thanh âm chiêm chiếp cũng càng ngày càng rõ ràng, thậm chí ta cảm thấy ngực mình đau nhức không hiểu ra sao.

Ta nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, mọi thứ trên giường đều khiến ta sợ ngây người!

Quỷ Anh bị chúng ta đuổi khỏi vòng cổ vàng tối hôm qua, giờ phút này đang nằm sấp trước ngực một nữ nhân. Nữ nhân kia đã được cởi bỏ khỏi quần áo, hàm răng Quỷ Anh ngậm chặt trong ngực, còn kẻ kia thì bị Quỷ Anh bóp chặt trong tay.

Quỷ Anh tựa hồ đã nhận ra có người xâm nhập, đột nhiên quay đầu lại, lập tức làm cho ta sợ đến mất hồn mất vía.

Đứa bé kia không có hàm răng, khóe miệng mọc ra hai cái răng nanh nhọn hoắt, miệng đầy máu đỏ, trên răng nanh còn dính một miếng thịt đẫm máu.

Rống rống!

Đứa bé gầm lên một tiếng với ta, mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mũi.

Ta nhịn không được ôm bụng khom lưng, lại nôn thốc nôn ra cái gì đó, mãi đến khi phun ra nước axit mới bỏ qua!

Đứa bé kia tựa hồ không có lực công kích gì, thấy ta nôn ra, liền lơ lửng ở giữa không trung, nhìn ta không ngừng cười to, chợt còn đem tay nhét vào trong miệng hút mút, thao thao.

Một lát sau, đứa bé thu hồi quỷ tướng, lộ ra dáng vẻ khi còn sống của nó.

Làn da trắng trẻo, bộ dạng kháu khỉnh, thịt trên người ục ịch, hết sức đáng yêu. Đặc biệt là khi nó vừa cười lên, nụ cười kia khiến người ta không dời mắt ra được, chỉ muốn nhìn thêm hai lần.

Nhìn nụ cười hồn nhiên vô hại của trẻ con, ta nhịn không được vươn tay với nó, trong lòng muốn ôm nó.

Đúng lúc này, Lý mặt rỗ đâm đầu vào, ta đang đứng ở sau cửa, trực tiếp bị Lý mặt rỗ đụng ngã xuống đất.

Cú va chạm này cũng đánh thức ta dậy!

Nhớ tới hành động vừa rồi của mình rõ ràng là bị Quỷ Anh mê hoặc tâm trí. Nếu tay của ta thật sự bị Quỷ Anh kia nắm chặt, chỉ sợ giờ phút này dương khí của ta sẽ bị nó hút đi mất.

Quỷ Anh bình thường không có tu vi, cũng không có năng lực công kích, cho nên nó chỉ có thể dựa vào tâm trí mê hoặc người khác, từ đó đạt được mục đích của chính nó.

Nhãn muội cũng đi theo, vừa nhìn thấy Quỷ Anh đang lơ lửng giữa không trung, nàng đã quát to một tiếng: "Tiểu Chí." Sau đó phịch một tiếng ngã xuống đất.

Quỷ Anh kia vừa thấy nhãn quang muội, liền rống to một tiếng lộ ra hình bóng quỷ dị. Ngay sau đó hai tay nó vung lên, trong nháy mắt trong phòng tràn ngập quỷ hồn tiểu hài tử.

Những đứa trẻ này chính là một đám xuất hiện ở biệt thự trên đỉnh núi tối hôm qua!

Toàn thân Lý Ma Tử run rẩy, đôi tay nắm chặt lấy cánh tay của ta, run rẩy nói: "Trương gia tiểu ca, những tiểu quỷ Lam Bì kia lại tới nữa rồi, thật là khủng bố a!"

Những tiểu quỷ này dường như cũng nhận ra Lý Ma Tử, thấy hắn sợ hãi, nhao nhao chỉ vào hắn cười ha hả.

Lý Ma Tử không ngừng trốn về phía sau ta, thực sự sợ hãi! Thế mà lại bị một đám tiểu quỷ cười nhạo.

Mấu chốt là Lý mặt rỗ còn bị cười đến không ngớt lảng tránh, một chút nam tử hán khí khái cũng không có, ta dứt khoát đẩy Lý mặt rỗ ra khỏi cửa phòng, nhưng ngay sau đó lập tức đưa tay vào ngực, ta lấy ra một bó chu sa to rất tinh khiết hướng về phía đám tiểu quỷ kia.

Chỉ một thoáng, trong phòng vang lên tiếng gào khóc thảm thiết.

Bên trong màn sương chu sa màu đỏ, trong phút chốc xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

Một thân áo ngủ trắng, tóc đen dài vấn sau đầu, đúng là nữ quỷ đã tìm con trai tối hôm qua. Sao nó lại tới đây?

Làm ta khiếp sợ chính là, nữ quỷ kia vậy mà bảo hộ tất cả tiểu quỷ vào trong ngực, dùng thân thể thay chúng nó ngăn trở chu sa.

Lý Ma Tử chứng kiến tình cảnh này, lập tức cuống lên, không ngừng xô đẩy nói: "Mau dùng Trảm Quỷ Thần song đao! Hoặc là gọi đuôi ngọc ra."

Ta quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái: "Đối phó với một đám tiểu quỷ còn phải dùng đến trảm quỷ thần, vậy sau này ta còn lăn lộn trong đó làm sao được."

Hơn nữa, bên trong Trảm Quỷ Thần song đao đều gửi gắm âm linh của Mạc Tà, mỗi lần dùng một lần đều sẽ tổn hại linh lực của chúng, cần tĩnh dưỡng một khoảng thời gian mới có thể khôi phục. Vết thương của Vĩ Ngọc còn chưa lành, không phải lúc vạn bất đắc dĩ, ta cũng không muốn quấy rầy chúng nó.

Lý Ma Tử đưa tay sờ lọi trên người ta mấy lần, linh phù, đậu tương, muối, chu sa đều bị hắn lục soát. Chỉ thấy Lý Ma Tử cầm tất cả đồ vật trong tay, chỉ vào đám tiểu quỷ kêu gào: "Nói cho các ngươi biết, ta rất lợi hại. Nếu các ngươi còn muốn chỉnh ta như hôm qua, có tin ta giết chết ngươi không?"

Cầm trong tay một đống tài liệu có thể đối phó được lệ quỷ, đi uy hiếp một đám tiểu quỷ, thực sự là đủ rồi! Ta cũng cảm thấy mất mặt thay hắn!

Ta chộp lấy đồ vật trên tay Lý Ma Tử, gằn từng chữ một: "Đừng có làm mất mặt ở đó, bọn chúng cũng không có ác ý gì, nếu thật sự muốn giết ngươi, tối hôm qua ngươi đã chết..."

Sau lưng nữ quỷ kia bị Chu sa gây thương tích, làn da trên lưng biến thành một khối than.

Chỉ thấy nữ quỷ chậm rãi xoay người, nhưng vẫn bảo vệ những đứa trẻ sau lưng, nàng hướng về phía chúng ta kêu gào: "Xin hai vị đại sư bỏ qua cho đám hài tử đáng thương này đi!"

Ta chưa kịp trả lời nàng, ngược lại hỏi: "Tối qua ngươi đã cứu con ta ra, vì sao không đi đầu thai? Hôm nay lại tới cứu lũ tiểu quỷ này."

Nữ quỷ thở ra một hơi lạnh: "Tuy ta không biết mấy chữ, nhưng suy bụng ta ra bụng người, đám hài tử này đều đáng thương giống như con ta. Cho nên kính xin hai vị đại sư giơ cao đánh khẽ, tha cho bọn họ đi!"

Lời nói của nữ quỷ khiến ta động dung, một nữ quỷ còn có thể hiểu được những đạo lý này, nhưng trong xã hội hiện tại, có mấy người lại sớm quên sạch.

Lý mặt rốt cục nhỏ giọng nói: "Lũ trẻ này đều là quỷ, biết hại người. Tiểu ca của Trương gia, nên thu giữ chúng nó."

Chỉ cần là quỷ đều có lệ khí, tuy rằng những tiểu quỷ này giờ phút này cũng không có làm ra cử động hại người gì, nhưng không ai dám cam đoan về sau chúng nó có thể trở thành ác quỷ hay không.

Trong khoảng thời gian ngắn ta thật sự có chút không nắm chắc chủ ý!

Đầu tiên, một nghìn tám chương mở quan tài ra.

Đột nhiên, Băng ngọc hồ lô bên hông ta động hai cái, đuôi ngọc hóa thành hình người bay ra, đến gần bên tai ta nói vài câu.

Hai mắt ta sáng ngời, giơ ngón tay cái lên với Vĩ Ngọc!

Lập tức phân phó Lý mặt rỗ mang theo chút nước, vương vài gương mắt thiếu nữ, chỉ trong chốc lát, tròng mắt thiếu muội đã tỉnh dậy.

Lúc nàng ta tỉnh lại trông thấy trong phòng có nhiều quỷ như vậy, sợ tới mức lại hét lên thất thanh. Để phòng ngừa nàng ta lại ngất đi, ta vội vàng ấn vai nàng, bóp chặt lấy người của nàng, trầm ổn nói với nàng: "Nghe đây, những tiểu quỷ này tạm thời sẽ không hại người."

Ta đã nói với nàng mấy lần, nàng mới tỉnh táo lại.

Nhưng vẻ mặt vẫn là rất sợ hãi, ta đỡ tay của nàng cũng có thể cảm giác được thân thể nàng đang run rẩy.

Ta bảo nhãn muội, mặc dù ta có thể cam đoan tạm thời đám tiểu quỷ này không hại người, nhưng ta không thể đảm bảo sau khi ta đi, đám tiểu quỷ đó sẽ không trả thù bọn họ.

Nhãn muội nghe ta nói vậy vội vàng nắm chặt lấy ta, cầu xin ta nhất định phải giải quyết chuyện này thay cho nhà họ, nếu không nhà họ sẽ tan cửa nát mất!

Ta không quan tâm vẻ mặt của Lý Ma Tử, Lý Ma Tử hiểu ý, vội vàng tiến tới nói: "Hà tiểu thư, đây không phải chuyện chúng ta không giúp ngươi, thật sự là chuyện này có chút khó!"

Phương diện diễn kịch của Lý mặt rốt cục là ngược lại rất xuất sắc, màn biểu diễn kia quả thực làm cho người ta thán phục.

Nhãn quang muội nói: "Chuyện tiền thì dễ nói, bao nhiêu cũng được, thêm hai trăm vạn có đủ không? Ba trăm vạn?"

Nghe thấy nhãn cầu nói ra giá cả, hai mắt Lý Ma Tử trợn tròn lên, nhưng ngoài mặt lại ra vẻ rất khó xử.

Ta không thể không bội phục hành động diễn xuất của Lý Ma Tử, mạnh hơn tên tiểu Lý Tử kia nhiều. Áo sa đáng lẽ phải ban thưởng cho Lý Ma Tử chứ không phải tiểu Lý Ma Tử kia.

Lý mặt rỗ nhíu mày nói: "Hà tiểu thư, việc này không phải là chỉ quang là chuyện tiền, mà là..."

Nói đến đây, Lý Ma Tử cố ý không nhìn ánh mắt muội nữa, nhìn thẳng vào mắt ta một cái đầy thâm ý.

Nhãn muội vội vàng nhìn ta với ánh mắt cầu khẩn, lạnh lùng nói: "Chuyện này có liên quan tới cái anh chết nhà ngươi."

"Ngài nói nên làm gì bây giờ? Ta nhất định sẽ toàn lực phối hợp." Nhãn muội vội vàng la lên.

Lời này chính là ý tưởng của ta, ta cố ý không lộ thanh sắc nói: "Ngươi có thể làm chủ được sao? Nếu không mời Hà Tam gia ra đi."

Nhãn muội cười khổ nói: "Anh đây và chị dâu ta đã nằm trên giường bất tỉnh nhân sự, sáng nay phụ thân ta đột nhiên từ biệt thự trên đỉnh núi về hôn mê, luôn miệng nói năng bừa bãi, còn phải hút sữa và sữa bò. Bây giờ trong nhà ta chỉ có thể nói một câu."

"Đây là kết quả do trận pháp cắn trả." Ta trầm giọng nói: "Nếu muốn hoàn toàn chữa khỏi cho thân nhân của ngươi, nhất định phải mở quan tài để phá trận."

"Mở quan tài?" Nhãn muội kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Ta chắc chắn sẽ đáp: "Ta biết người chết vì nhiều, nếu đã xuống núi thì bình thường không được vọng động, cho nên ta mới hỏi vừa rồi, nhà các ngươi ai có thể làm chủ được."

Lý Ma Tử nhân cơ hội châm ngòi thổi gió: "Hà tiểu thư, vài mạng người à! Người phải suy xét thật sớm. Nếu không, đợi lát nữa trời tối xuống, liền hết thuốc chữa..."

Nhãn muội tuy ngạo mạn, nhưng giờ phút này cũng rối loạn, rất nhanh liền gật đầu mạnh một cái: "Được, mở quan tài ngay! Ta lập tức liên hệ với đội công trình."

Ta và Lý Ma Tử ăn ý liếc nhau, không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý, nếu đã được Hà gia cho phép, vậy muốn lấy được Quỷ Khốc Linh Chi cũng rất đơn giản.

Nhãn muội vội vàng đi liên hệ với đội công trình trên trấn, ta và Lý Ma Tử về khách sạn lấy đồ.

Không đến công phu một bài thơ, nhãn muội liền thông báo cho bọn họ biết người và công cụ đều đã đủ, để bọn ta lập tức chạy tới nghĩa trường lớn nhất trấn Long Đằng.

Sau khi đến nghĩa trang, ta phát hiện ngôi mộ trẻ con này quả nhiên xa hoa, toàn bộ đều là bậc thầy bảo vệ, bia một cũng dùng Hắc Diệu thạch thượng đẳng điêu khắc thành, trước mộ phần còn trưng bày không ít ngựa gỗ và đồ chơi. Có thể nhìn ra được, người nhà này rất thương yêu cái quỷ anh chết non này.

Đáng tiếc, có đôi khi trở thành người một nhà cũng cần phải có duyên phận, đây chính là thiên mệnh.

Ta không khỏi thở dài một hơi với bia mộ, trong đầu tràn đầy dáng vẻ đáng yêu của đứa bé kia đang lơ lửng giữa không trung.

"Ngài xem, làm sao mới có thể động đất?" Thị muội thị giác bất an nhìn tiểu thiếp nói.

Ta chỉ chỉ tấm bia đá đen nhánh kia: "Mộ bia này chính là mắt trận của Câu Hồn Trận, tụ lại âm khí phạm vi trăm dặm, bắt đầu từ nơi này đi!"

Kính Nhãn muội gật đầu nhẹ, chỉ huy công nhân đào bia mộ, từ vị trí bia mộ bắt đầu đào xuống.

Ta xem qua thời gian, hiện tại vừa vặn là giữa trưa, là thời khắc dương khí thịnh nhất trong một ngày. Vị trí trận nhãn cũng đúng như ta dự đoán, ngay khi bia một bị đổ, ta thấy một luồng khí đen dày đặc từ trong phần mộ bốc lên, cuối cùng biến mất dưới ánh mặt trời.

Cùng lúc đó, một cái quan tài gỗ Kim Ti Nam được điêu khắc tinh tế rõ ràng hiện ra rõ ràng trước mắt chúng ta.

Càng kinh ngạc chính là, trên quan tài kia mọc ra một gốc cây tương tự nấm, phía dưới là màu trắng, nắp dù thì màu đen, tản mát ra từng sợi hàn ý, chính là Quỷ Khốc Linh Chi trong truyền thuyết.

Con mắt Lý mặt rỗ nhất thời sáng lên, đang muốn đưa tay lấy, ta tranh thủ thời gian đem hắn nắm lấy: "Ngàn vạn lần đừng dùng tay đụng vào! Mặc dù quỷ hồ linh chi là âm vật, nhưng thuộc về linh thể, tay người đụng một cái, quỷ hồn linh chi sẽ biến mất."

"Vậy làm sao bây giờ?" Lý Ma Tử vội hỏi.

"Đợi buổi tối lấy một túi vải đen đựng xác quỷ khóc linh chi, sau đó tháo xuống là được." Ta vừa nói xong, nhãn cầu muội liền đi tới.

Nhìn phần mộ bị đào ra hoàn toàn thay đổi, tròng mắt thương cảm hỏi: "Trương lão bản, trận pháp có phá như vậy không? Ba ba ta và ca ca có thể tốt không?"

Ta rất chắc chắn gật đầu.

Ta nói muốn loại bỏ triệt để trận pháp, thuận tiện lại vượt qua oan hồn của những tiểu hài tử phụ cận một chút, để ánh mắt muội ngày mai lại để cho đội quan nhân viên hạ táng.

Tầm mắt muội tin tưởng lời nói của ta không nghi ngờ, dẫn theo một đám công nhân lui lại.

Mấy tiếng đồng hồ cũng nhanh chóng trôi qua, đảo mắt đã đến ban đêm, ta và Lý Ma Tử cầm túi vải đen đã thấm xác vào lại lần nữa đi tới nghĩa địa.

Quỷ Khốc Linh Chi trong đêm tối lóng lánh hào quang nhiếp hồn người, quả nhiên không phải âm vật bình thường!

May là có gia gia lưu lại bút ký nhắc nhở, nếu không thì âm vật trăm năm khó gặp này dù có ở trước mắt ta thì ta cũng không thể đạt được.

Dọc theo đường đi, Lý mặt rỗ hỏi ta, tùy tiện đào một cái nghĩa địa liền phá cái kia cái gì chim trận pháp?

Ta nói cho hắn biết đương nhiên không phải, thật ra ban ngày lúc ở biệt thự Hà gia, ta đã đạt thành hiệp nghị với nữ quỷ, không làm hại đám tiểu quỷ kia, để nữ quỷ làm dưỡng mẫu cho đám tiểu quỷ ở âm phủ, sau đó còn tìm cơ hội thích hợp để vượt qua bọn chúng, nữ quỷ dĩ nhiên vui mừng không thôi.

Hồn phách câu được cũng tiêu tán, sự cắn trả tự nhiên biến mất.

Sau đó chúng ta cố ý lừa tròng mắt muội mở quan tài cho chúng ta, dễ dàng lấy được quỷ khóc linh chi.

Lý Ma Tử nghe xong giơ ngón tay cái lên với ta: "Không hổ là con hồ ly nuôi, ngươi sắp trở thành hồ ly tinh rồi! Mưu đồ của Thạch Nhị Điểu này, cao, thật sự là cao!"

Vũ khí đệ nhất thiên cửu chương yêu thích!

"Ngươi đi chết đi." Ta và Lý Ma Tử một đường đánh nhau ầm ĩ đi tới trước quan tài.

Quỷ Khốc Linh Chi tản ra hào quang màu đỏ nhàn nhạt, bên ngoài hào quang màu đỏ lại có từng vòng sáng màu trắng.

Ta không dám dừng lại, vội vàng cầm lấy túi vải đen chụp xuống linh chi Quỷ Khốc.

Ngay lúc ta muốn trùm xuống, đột nhiên phát hiện Quỷ Anh ngồi ở giữa quan tài!

Quỷ Anh này đột ngột xuất hiện trước mắt ta, dọa cho ta phải giật mình một cái. Túi vải đen cũng thất thủ rơi vào trong phần mộ, không thấy bóng dáng.

Tuy hình thể của Quỷ Anh rất nhỏ, tu vi cũng không cao, nhưng tốc độ của nó cực nhanh, giống như một con khỉ. Nháy mắt đã nhảy đến trên người của ta, cắn một cái vào trước ngực ta,Ba ba một cái hút vào.

Ta cảm thấy ngực ta như bị cắn phải, đau đớn chết tiệt, đồng thời, ta cảm thấy trong cơ thể có hai luồng khí lưu từng chút từng chút một trôi đi.

Ta mới vừa muốn lấy ra một nắm chu sa đánh lui đứa cháu trai này!

Đột nhiên trong màn đêm có một bóng người lao ra, đẩy ta từ trên quan tài xuống. Chỉ một chút tinh quang, ta kinh ngạc phát hiện bóng người kia lại là Doãn Tân Nguyệt.

"Vợ." Ta gắng gượng bò dậy, thế nhưng Doãn Tân Nguyệt đã bị Quỷ Anh cắn trước ngực, gương mặt xinh đẹp dưới ánh sao của Doãn Tân Nguyệt lập tức trở nên trắng bệch, cả khuôn mặt vì đau đớn mà méo mó.

"Lý Ma Tử, mau dùng chu sa." Ta vừa ra sức leo ra khỏi phần mộ, vừa kêu lên.

Lý Ma Tử "ồ ồ" vâng dạ đáp ứng, chỉ trong tích tắc, trong không khí hương vị phấn chu sa gay mũi đầy đủ. Có chút bột bay vào trong mũi, sặc hập khiến người ta ngứa ngáy.

Ta mắng to một tiếng, Lý mặt rỗ đem chu sa đều vẩy lên không trung, một chút xíu cũng không chạm tới bên cạnh Quỷ Anh.

Ta vội vàng nhảy ra khỏi đống mộ, trong đầu chỉ còn một ý niệm duy nhất, đó chính là nhất định phải cứu Doãn Tân Nguyệt. Bị Tiểu Chí hút hai cái nữa, có lẽ Doãn Tân Nguyệt sắp trưởng thành rồi, đến lúc đó Đại La thần tiên cũng không thể cứu được nàng.

Mắt thấy Doãn Tân Nguyệt sắp bị Quỷ Anh kéo vào trong quan tài, ta bèn dâng lên một mảnh sát tâm, lấy ra Linh phù thượng đẳng!

Doãn Tân Nguyệt nghiêng đầu khóc lóc hô hoán: "Phu quân, đừng để ý tới ta nữa. Nhớ nói cho Phàm Phàm, mẫu thân vĩnh viễn yêu hắn."

Nhắc tới cũng kỳ quái, Doãn Tân Nguyệt vừa nói xong, Quỷ Anh đột nhiên dừng tay, thay đổi thành quỷ tướng dọa người, lộ ra bộ dáng trẻ con đáng yêu, nhào vào lòng Doãn Tân Nguyệt, không ngừng y y nha.

Miệng nó còn phát ra âm thanh giống như tiếng kêu "Hôn nhân".

Đột nhiên ta hiểu rồi, Quỷ Anh này khẳng định là nghe được câu "Mẫu thân yêu hắn", đem Doãn Tân Nguyệt coi là mẫu thân của mình.

Có nghiên cứu khoa học cho thấy, đứa bé ở trong tử cung của mẫu thân sẽ sinh ra cảm giác đối với ngoại giới. Đứa bé mặc dù miệng không thể nói, nhưng có thể nghe hiểu phân biện một ít từ ngữ đơn giản, ví dụ như "Mẫu thân" cùng "Phụ thân".

Doãn Tân Nguyệt vừa nhìn thấy bộ dáng khả ái của Quỷ Anh như vậy, mẫu tình yêu thích đã sớm quên mất chuyện Quỷ Anh cắn vào ngực mình, cũng quên mất sự khủng bố của Quỷ Anh.

Chỉ thấy Doãn Tân Nguyệt nhẹ nhàng lên tiếng, dịu dàng vươn hai tay ôm lấy Quỷ Anh. Sau đó Quỷ Anh nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, bộ dáng như đang dỗ dành con mình để ngủ.

Một bóng dáng màu trắng nhàn nhạt bay tới, là nữ quỷ kia.

Nữ quỷ nói cho ta biết, bởi vì người nhà Quỷ Anh bày ra Câu Hồn Trận trong phần mộ của nó, làm tổn hại Âm đức của Quỷ Anh, khiến Quỷ Anh không thể đi Địa Phủ báo động đi đầu thai...

Bởi vậy, quỷ nữ đề nghị Doãn Tân Nguyệt không bằng nhận Quỷ Anh làm con trai? Đem Quỷ Anh mang theo bên người chờ sau này giúp nó tu luyện đầy âm đức rồi đưa nó đầu thai.

Ta vừa nghe có chút khó khăn, Doãn Tân Nguyệt nhận con trai không tệ, thêm nhiều con trai hiếu thuận nàng, ta cũng rất vui vẻ. Nhưng lần này chính là quỷ a, người bình thường có thể tiếp nhận sao?

Ta sợ nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt.

Trong mắt Doãn Tân Nguyệt lóng lánh hào quang yêu mẹ, nàng quay đầu nói với ta: "Phu quân, ta nguyện ý nhận nó làm nhi tử! Ngươi nhìn hắn rất đáng yêu."

Ta khẽ gật đầu, thầm nghĩ phàm là bởi vì vấn đề an toàn khó khăn nên mới đưa đến Giang Bắc Trương gia. Như vậy thì tốt, hẳn phải nuôi dưỡng một tên Quỷ Anh rồi.

Có lẽ đây chính là thiên ý trong cõi u minh!

Quỷ Anh như nghe hiểu được, vui vẻ bật cười khanh khách. Oán khí màu đen vây quanh người nó lập tức nhạt đi rất nhiều.

Có thể hóa giải oán khí không chỉ có đạo pháp mà còn có cả yêu! Thích là vũ khí cường đại nhất của nhân loại, có thể tiêu diệt tất cả tội ác, tiêu diệt tất cả cừu hận.

Hồn phách Quỷ Anh rời khỏi quan tài, vẫn luôn rúc trong ngực Doãn Tân Nguyệt, ê a a a, cực kỳ đáng yêu.

Ta và Lý mặt rỗ cùng nhảy xuống phần, tìm được túi vải đen rơi xuống, buộc theo linh chi quỷ khóc bay đi.

Ngày hôm sau, ba người chúng ta lui phòng, xe quay về võ hán.

Dọc theo đường đi, Lý mặt rỗ cầm túi vải đen chứa quỷ hồ linh chi, nhìn đông nhìn tây một cái: "Trương gia tiểu ca, lần này chúng ta có thể xuất hiện đại danh rồi. Ngồi trong vại thịt thân phật, răng cương thi trăm năm, quỷ khóc linh chi đều bị chúng ta tìm tới rồi, ngươi nói trâu hay trâu, ngươi nói trâu hay trâu, ha ha!"

Ta cười cười, không nói chuyện, tiếng tăm càng lớn nguy hiểm càng lớn, kẻ địch vô hình trong cũng càng ngày càng nhiều.

Ta biết rõ bây giờ ta rất hạnh phúc, Doãn Tân Nguyệt ngồi dậy ngủ xong, cánh tay ôm một đứa trẻ, gương mặt nở nụ cười hiền lành.

Đợi chúng ta từ Đằng Long trấn trở lại võ hán, điện thờ Vương lão gia tử lại tới...

Hắn hỏi ta Quỷ Khốc Linh Chi có tới tay hay không? Ta nói cho hắn đã mang về.

Vương lão gia tử điện thờ dài một hơi, cũng đồng ý về sau Vương gia khẳng định sẽ cùng tiến cùng ta lui, chỉ cần có chỗ hữu dụng với Vương gia, một câu là được.

Lưu Thư Ký nghe được tin tức, lập tức phái một chiếc xe chở một xe làm xe hạng 10 tuổi đến đón chúng ta!

Chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất mang theo thân phật ngồi đáy vại, cương thi răng và quỷ khóc linh chi chạy về nhà Lưu Thư Ký. Vốn ta tưởng sẽ thấy gian nhà xa hoa hơn cả biệt thự Khang Long trấn Hà gia, lại bất ngờ phát hiện, Lưu Thư Ký đang ở trong một căn lầu cũ kỹ, ngay cả cửa sổ cũng rỉ sét, khảm mấy khối thủy tinh.

Trong nhà Lưu Thư Ký đầy người, một lão thái thái da vàng như nến, đầu đầy tóc muối tiêu nằm trên giường, tiếng rên rỉ yếu ớt như đang nói với mọi người là nàng còn sống.

Không cần phải nói, vị lão thái thái này khẳng định chính là mẫu thân của Lưu Thư Ký.

Mẫu thân Lưu Thư Ký lớn tuổi, cộng thêm các loại bệnh tật, sớm đã hăng hái ít nhiều. Ta đi lên phía trước, phát hiện hai bên giường lão nhân gia có hai đạo khí tức âm lãnh.

Đây là câu hồn sai âm sai, chuyên đợi lão nhân nuốt khí, câu hồn phách lão nhân đi tới Quỷ Thành Phong Đô.

Lưu Thư vừa thấy ta đến đã kích động xiết chặt hai tay của mình: "Ông chủ Trương, ông chủ Trương. Ta... Mẹ ta..."

Bình thường trên TV chỉ điểm giang sơn Lưu Thư ký vậy mà giờ phút này đã ngừng nói lắp, khẩn trương khắp tay đều là mồ hôi, hai mắt đỏ hồng.

Ta trở tay vỗ vỗ mu bàn tay Lưu Thư, để hắn an tâm, giờ phút này Vương lão gia tử và Vương Điệp Nhi cũng chạy tới.

Vương lão gia tử vừa nhìn thấy ta, liền nói: "Cửu Lân, cần chúng ta làm gì, cứ việc mở miệng."

Ta lắc đầu: "Tạm thời không cần."

Nói xong, ta đem thân phật ngồi trong vại đặt ở đuôi giường của lão thái thái, quỷ khóc linh chi đặt ở bên gối lão thái, răng cương thi trăm năm thì treo ở trên cổ lão thái.

Nhắc tới cũng thật sự là thần kỳ, ba món âm vật vừa mới dọn xong, sắc mặt lão thái thái lập tức biến thành hồng nhuận phơn phớt, hai mắt vốn đang nhắm chặt cũng theo đó mở ra.

Hai đạo khí tức âm lãnh từ bên cạnh bay ra ngoài cửa.

Lão thái thái dùng ngón tay chỉ chỉ Lưu Thư Ký, Lưu Thư Ký vội vàng quỳ gối bên giường, tay nắm tay lão thái bà, khóc không ra tiếng.

Ta nói với Lưu Thư Ký, ba món âm vật này cùng lắm cũng chỉ kéo dài tuổi thọ của một tháng với lão thái thái, một tháng sau, ngày đó lão thái thái sinh nhật ta sẽ lại đến lấy ba món âm vật này.

Một tháng sau, ta đúng hẹn đi tới Lưu Thư Ký gia.

Một cái bánh và bánh cắm đầy nến sinh nhật bày ra trước giường của lão thái thái, chỉ thấy lão thái thái nằm trên giường, khuôn mặt dần dần trở nên tái nhợt. Bà dùng đôi tay khô héo vuốt đầu Lưu Thư ký, từ từ nói: "Bé con, làm người phải có lương tâm, ngươi phải làm quan cho tốt! Cũng không thể lừa dân chúng, lấy thứ không nên lấy ra. Người ta đang, trời đang nhìn, như vậy ta cũng có thể yên tâm đi theo cha Hồng quân của ngươi đoàn tụ..."

Lưu Thư ký lập tức đỏ bừng cả mặt, nghẹn ngào đem đầu vùi vào trong ngực lão thái thái, hu hu hu khóc lên.

Lão thái thái mỉm cười thổi tắt cây nến Sinh Nhật đăng, thời gian trôi qua rất nhanh, kim đồng hồ treo trên tường rất nhanh chỉ mười hai điểm.

Mười hai buổi sáng vừa vang lên thì lão thái thái tốt nhất đột nhiên nhắm hai mắt lại, thở ra một hơi cuối cùng.

Ta cảm giác được một luồng âm phong lướt qua bên người, hướng ngoài cửa bay đi.

Lưu Thư run rẩy đưa tay sờ vào hơi thở của lão thái thái. Khoảnh khắc ngón tay đụng vào mũi lão thái thái, con ngươi Lưu Thư không dám tin tưởng mà phóng đại lên, hai hàng nước mắt nóng hổi chảy xuống mặt, nhỏ xuống sàn nhà, phát ra những tiếng tách tách làm lòng người ta chua xót.

"Má ơi, mẹ ơi!" Lưu Thư bổ nhào vào di thể của bà lão rồi cất tiếng khóc lớn, ta nghe mà không khỏi động dung.

Ta đang định rời khỏi phòng đây, lại bị Lưu Thư tóm được: "Lão bản, ta cầu xin ngài, cầu cứu mẹ ta, muốn bao nhiêu tiền cũng được, muốn lấy mạng ta cũng được, chỉ cần...chỉ cần ngài có thể cứu sống. Trương lão bản, ta sẽ dập đầu cho ngài."

Ta thở dài đỡ Lưu Thư dậy, lắc đầu nói: "Lưu Thư Ký, không phải ta không giúp ngươi, thực sự là không làm nổi! Sinh tử tự có thiên mệnh, có thể kéo dài nhất thời nửa khắc, đã là ân điển to lớn rồi."

Cảnh tượng mẫu tử chia lìa thế này khiến ta không khỏi nghĩ tới một bài thơ: Đường trong tay mẫu thân, áo trên người một hạt giống!

Ta còn không đành lòng nghe Lưu Thư khóc lóc kể lể, yên lặng cùng Lý Ma Tử mang ba món âm vật về cửa hàng cũ.

Mấy tháng sau, khi ta nhìn thấy Lưu Thư Ký đang bốc lên mưa to trên TV, tự mình an ủi Kim Đồng cho bần cùng lão nhân, hình ảnh của gạo lớn lộ ra nụ cười vui mừng.

Nhân tính nhiều mặt, Lưu Thư Ký cuối cùng cũng bắt đầu cố gắng làm một chức quan tốt!

Chương thứ một ngàn hai mươi hai ăn yêu quái nói chuyện.

Sau đó, Vương lão gia tử rất giữ lời hứa, ba ngàn vạn đánh tới trên tài khoản của ta. Lão quy tắc, ta phân một nửa trong đó cho lão bản và Lý Ma Tử, lúc này Lý mặt rỗ mang theo lão sư của Hạ Pháp đi Phổ La Vượng xem Bạng Y Thảo.

Ta vốn định mang Doãn Tân Nguyệt đi tắm thay phu tử, Doãn Tân Nguyệt lại nói nàng muốn phàm nhân. Nhưng trong tình huống trước mắt, ta và Doãn Tân Nguyệt không thể đi tìm Phàm, không phải là đứa con không biết làm cha mẹ, mà là suy nghĩ cho sự an toàn của Phàm gian.

Đột nhiên ta nhớ tới Quỷ Anh còn luôn đi theo chúng ta.

Âm đức của Quỷ Anh bị người nhà lừa gạt nhóc con của nó hao tổn quá nhiều, không cách nào đi Lưu Đô quỷ thành đầu thai. Bởi vậy, ta chỉ có thể đưa nó đến nơi nam nhân được mẹ đẻ, để nam nhân mai táng chậm rãi điều dưỡng cho nó.

Doãn Tân Nguyệt lưu luyến không rời nói lời từ biệt với Quỷ Anh. Trên đường trở về, y còn thương cảm hỏi thăm ta, sau này còn có thể gặp lại nữa hay không?

Trong lòng ta biết rõ Âm Đức Quỷ Anh đã tổn thất nặng nề, đoán chừng nam nhân thương cảm cũng không cứu được nó. Nhưng ta không dám nói thật với Doãn Tân Nguyệt, sợ bà ta đau lòng khó chịu nên đành phải an ủi bà ta. Nếu có duyên, chúng ta còn có thể gặp mặt Quỷ Anh!

Lý Ma Tử mỗi ngày ở trong vòng bằng hữu có tình nhân là thanh tú, mỗi ngày chiếu ba bữa cơm, cộng thêm một bữa ăn khuya trút lương chó, khiến ta nhìn mà muốn ói ra, nhưng ta thật lòng cao hứng, vì hảo huynh đệ của mình tìm được tình cảm mới mà cao hứng từ đáy lòng.

Ta và Doãn Tân Nguyệt từng sống cuộc sống bình thường, ta vẫn giống ngày thường, ngủ ban ngày, buổi tối mở cửa hàng.

Doãn Tân Nguyệt xuống lớp mà cũng tới quán, uống chung với ta một bình trà, chơi vài trò Quang vinh của vương giả Chử Bằng. Những ngày như vậy hơi có vẻ đơn điệu, nhưng rất hạnh phúc, làm cho mọi tế bào toàn thân đều có thể cảm nhận được hạnh phúc nồng đậm.

Tối hôm nay, sau bữa cơm chiều cứ như thường lệ ta bắt đầu bày trí đồ cổ, Doãn Tân Nguyệt nói phải tăng ca liền không tới bồi bổ cho ta nữa.

Ta ngồi trên ghế buồn chán muôn vàn buồn chán mà chơi trò Hống vương giả vinh quang, kết quả mười phút bị đối phương đánh tới quê hương, tức giận đến mức ta nhìn chằm chằm màn hình, trừng mắt phẫn nộ rít gào: "Ngươi chờ đó cho lão tử, lão tử kiếm cái âm vật nguyền rủa các ngươi thua!"

"Ông chủ, ngươi là đang làm gì vậy?" Một giọng nữ mang theo khẩu âm nặng nề vang lên ngoài cửa tiệm: "Ta chỉ là muốn xin ngươi giúp một chuyện, ngươi lách cách trù trừ ta."

Ta đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện một đại tỷ trung niên hơi mập, dáng người hơi mập đi vào tiệm cổ.

Nghe khẩu âm nói vậy, nàng ta liền biết nàng ta nhất định là người tứ xuyên.

"Xin lỗi, đang chơi trò này." Ta vội vàng đứng dậy xin lỗi: "Xin hỏi ngài có chuyện gì không?"

Đại tỷ trung niên nói cho ta biết, trượng phu của nàng mỗi ngày đều thích làm một số chuyện kỳ quái, nàng hoài nghi có gì đó không sạch sẽ, cho nên muốn mời ta đi xem.

Người bình thường sẽ gọi âm vật là thứ không sạch sẽ.

Thật ra âm vật cũng có đạo tắc của chính mình, sẽ không tùy tiện hại người.

Năm xưa lúc bắt đầu làm thương nhân âm vật, ta thường hay phạm sai lầm như vậy, khách nhân vừa nói nhà bọn họ đụng phải thế nào, ta liền nghiêm túc, kết quả vừa đi qua xem xét, rõ ràng là sợ bóng sợ gió một trận.

Trải qua nhiều chuyện, ta cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, không nghe tiếng gió nữa chính là mưa. Lập tức mời vị đại tỷ kia ngồi xuống, rót một chén trà cho nàng: "Xin chào, đại tỷ xưng hô như thế nào?"

"Ta họ Quan." Quan đại tỷ lễ phép gật đầu với ta.

Nhìn ra được Quan đại tỷ là người trải qua việc đời, ta lập tức để nàng kể lại mọi chuyện.

Nghe ta hỏi như vậy, Quan đại tỷ lập tức khẩn trương lên, hai đôi mắt nhỏ tròn xoe rất là khẩn trương nhìn xung quanh, sau khi xác định không có gì khác thường, lúc này mới ghé sát đến bên tai của ta, thấp giọng hỏi: "Trương lão bản, ngươi đã từng thấy qua miếng mỳ sinh cá chưa?"

Ta sửng sốt một hồi, ngay sau đó gật gật đầu: "Đương nhiên đã gặp rồi, tự ta cũng thường xuyên ăn Tam Văn Ngư."

"Ngươi không cảm thấy điều đó không bình thường sao?" Quan đại tỷ run rẩy nói.

Ta nói ăn mồi câu là sở thích ăn uống cá đơn thuần của cá, chỉ cần một miếng mới mẻ như vậy, cũng không có gì không bình thường?

Quan đại tỷ cuống lên, lắc đầu như trống bỏi, nói trượng phu của mình chỉ cần ăn mảnh cá mà thôi, tình hình kia giống như là quỷ trên người, quả thực quá kinh khủng!

Cô càng nói càng kích động, cuối cùng tứ chi đều đang điên cuồng co giật.

Ta ngay cả vội vàng bưng một chén trà cho Quan đại tỷ, nói cho nàng biết không nên nóng vội, chậm rãi mà nói!

Quan đại tỷ uống liền vài ngụm trà, thần sắc khẩn trương lúc này mới hòa hoãn lại. Nàng nói với ta, mình và trượng phu võ hán đã đánh nhau nhiều năm, không có thủ nghệ, lại không có học thức, lúc đầu chỉ có thể đánh tiểu công, về sau hai vợ chồng vất vả hai tay mở một nhà tứ xuyên hỏa thành, sinh ý lúc này mới trở nên nóng nảy.

Nhưng bắt đầu từ tháng trước, Quan đại tỷ phát hiện trượng phu của nàng có vẻ không bình thường, đột nhiên trở nên đặc biệt thích ăn sinh sôi vỏ cá!

Ta cười cười nói, cái này không có gì không bình thường a, thói quen ăn uống của con người sẽ thay đổi theo tuổi tác tăng trưởng, càng già càng chú ý.

Quan đại tỷ nhìn vào mắt ta, kiên định lắc đầu, nói trượng phu của nàng không giống. trượng phu của nàng là người Tứ Xuyên, thì ra cay không vui, mỗi ngày bêu xấu, nấu ăn, cay cay cũng ngại không đủ cay, còn muốn tự mình ném ớt vào trong. Thế nhưng tháng trước trượng phu của nàng đột nhiên đổi tính, một chút cay cay cũng không ăn bớt, hơn nữa mỗi ngày đều đi sớm về muộn, mãi tới nửa đêm mới về nhà.

Mới đầu, nàng cho rằng trượng phu ở ngoài có Tiểu Tam đầu, bắt đầu gây chuyện gia đình mâu thuẫn, thậm chí còn động thủ, nhưng trượng phu của hắn luôn thề thốt phủ nhận.

Quan đại tỷ không tin, liền mượn một đêm tối lén theo dõi trượng phu...

Nói đến đây, khuôn mặt Quan đại tỷ lập tức trở nên trắng bệch, nàng sợ tới mức che ngực lại, khẩn trương nói: "Trương lão bản, chuyện tối hôm đó ta nhìn thấy thật sự là quá dọa người."

Hai mắt Quan đại tỷ mở thật to, run rẩy nói: "Cha vợ của ta... Hắn lại đang ở trong phòng bếp thành Hỏa oan ăn cá sống, sinh ngư mang máu! Quay đầu lại, khuôn mặt dữ tợn kia quả thực sợ chết mất."

Nghe đến đó, ta hơi nhíu mày. Nghe Quan đại tỷ miêu tả, chồng của ông ấy có thể đụng phải thứ gì bẩn thỉu!

Nhưng trong khoảng thời gian này cơ bản không nghỉ ngơi, ta thực sự có chút mệt mỏi, không muốn tiếp đơn hàng. Hơn nữa ta nghe Quan đại tỷ miêu tả, cảm thấy chuyện này cũng không phải chuyện gì ghê gớm, liền nói cho Quan đại tỷ đem muối vào buổi tối đặt trên người trượng phu của mình, trượng phu của nàng sẽ không ầm ĩ nữa.

Quan đại tỷ không nhịn được nói cảm ơn đã rời khỏi tiệm cổ, trước khi đi còn yêu cầu điện thoại của ta.

Sau khi tiễn Quan đại tỷ đi, ta cũng không còn hứng thú mà lại chơi trò chơi nữa, liền mở TV tùy tiện thay phiên khán. Vừa hay, có một đài là nơi diễn viên chính trong đêm khuya trồng trọt chính, ta cũng không có hứng thú với loại chuyện tình ôn nhu này, nhưng những món ăn ngon kia lại làm cho ta thèm muốn.

Đồ ăn không phải là dùng để lấp đầy cái bụng sao?

Thật không hiểu tại sao lại có nhiều đầu bếp làm ít và tinh xảo như vậy.

Ta vừa tắt TV, cầm lấy máy bay mở bồ câu bán vui vẻ, gọi phần thức ăn. So với những món ngon trông có vẻ cao lớn kia, ta vẫn thích mặt khô nóng của đám võ sĩ này, lại thêm một chai bia, thời gian này sảng khoái xiêu vẹo!

Chỉ trong chốc lát, tiểu ca bán mặt nóng liền đưa đến.

Ta hít từng ngụm từng ngụm mỳ nóng thơm ngào ngạt, uống chai rượu, ăn thật không thoải mái.

Ăn uống no đủ, ta lấy tay lau miệng một cái, thỏa mãn ợ một cái, đang muốn tiếp tục chơi trò hưởng thụ của Hống Vương Giả vinh quang, điện thoại di động lại vang lên.

Điện thoại di động đêm khuya đột nhiên vang lên, làm ta sợ hết hồn!

Ta cầm lấy máy truyền tin xem, lại là số hiệu xa lạ. Nàng định không nhận, nhưng nghĩ lại thì muộn vậy lại gọi ta tới, chắc chắn là gặp chuyện gấp.

Ta ngay cả vội vàng ấn nút nói chuyện: "Này, ngươi giỏi lắm."

Cái máy truyền tin vậy mà lại truyền đến âm thanh của Quan đại tỷ, Quan đại tỷ vô cùng gấp gáp nói, nàng vừa về đến nhà liền làm theo lời ta, lấy muối rắc lên người trượng phu của nàng, ai ngờ trên người trượng phu của nàng bốc lên một làn khói đen, sau đó, ăn mảnh cá đẻ còn lợi hại hơn nữa, hiện tại cũng bắt đầu ăn cá sống rồi.

Trong máy truyền tin, Quan đại tỷ không ngừng cầu xin ta, cầu xin ta nhất định phải tới nhà của nàng xem xem.

Ta nhíu mày, nghĩ thầm chuyện này thật kỳ quái. Bình thường một ít đồ vật không sạch sẽ, một ít muối ăn xuống, khẳng định sẽ chạy, làm sao ngược lại càng ngày càng lợi hại đây?

Không chịu nổi sự cầu xin của đại tỷ, cũng là để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình. Ta cầm chìa khoá lên liền rời khỏi nhà của Quan đại tỷ.

Quan đại tỷ ở trong một khu nhà nhỏ của võ hán, hoàn cảnh bên trong cũng không tệ lắm.

Khi đến cửa khu nhỏ, ta phát điện gõ cửa cho Quan đại tỷ, Quan đại tỷ lập tức xuống dưới đến đón ta. Tách ra chưa đến ba giờ đồng hồ, ta đột nhiên cảm thấy Quan đại tỷ hình như có chỗ không thích hợp!

Chương thứ một ngàn hai chu sa lui Miêu Yêu.

Một trận gió nhẹ thổi qua, một mùi cá nồng nặc làm cho ta không khỏi bịt mũi.

Ta đột nhiên phát hiện trên người Quan đại tỷ bất thường là cái gì... Là mùi vị!

Lúc trước ở tiệm cổ, trên người Quan đại tỷ đều là mùi lẩu bốn sông, bây giờ, trên người nàng lại nồng nặc mùi cá, giống như nàng vừa giết xong một đống cá vậy.

Dường như Quan đại tỷ rất sợ hãi và sốt ruột, ngựa không ngừng kéo ta về nhà.

Vừa tiến vào phòng của đại tỷ, ta liền nhịn không được lui về sau mấy bước, mùi tanh kia dị thường khó ngửi. Hình như đây không phải một nhà ấm áp mà là một nơi làm thịt cá, bên trong tràn ngập mùi tanh hôi.

Quan đại tỷ nhìn thấy biểu cảm của ta, không ngừng nói xin lỗi với ta.

"Quan đại tỷ, trượng phu tỷ đâu?" Ta không khỏi đánh giá trang trí xa hoa trong phòng, có thể thấy được Quan đại tỷ rất dụng tâm.

Quan đại tỷ dùng ngón tay chỉ vào phòng bếp, vừa định dẫn đường cho ta thì lại lo lắng không yên lòng rụt chân trở về.

Ta biết Quan đại tỷ khẳng định là bị dọa sợ rồi!

Ta an ủi đại tỷ vài câu, sau đó một mình đi vào phòng bếp.

Chỉ nghe thấy trong phòng bếp truyền đến tiếng răng rắc răng rắc, xen lẫn trong đó là tiếng hô trầm thấp. Ta dùng thần thức cảm ứng, cũng không phát hiện trong phòng bếp có âm khí tồn tại.

Ta đi vào phòng bếp xem xét, tình cảnh bên trong khiến ta hít ngược một ngụm khí lạnh, thân thể không tự chủ được run run một cái.

Chỉ thấy một người đàn ông đang ngồi xổm trong góc phòng bếp, tay cầm lấy một con cá lớn đang nhảy nhót tưng bừng. Trên lưng con cá đã bị cắn ra dấu răng, máu tươi chảy ròng ròng. Con cá kia cũng không chịu nổi thống khổ khi bị xé sống, không ngừng vẫy đuôi.

Nam nhân kia đột nhiên quay đầu lại, khuôn mặt điện thanh, hai mắt huyết hồng gắt gao nhìn chằm chằm vào ta!

Kinh khủng hơn chính là, khóe miệng của gã còn chảy máu, lộ ra trong kẽ răng còn có một ít vảy cá trong suốt.

Không cần phải nói, nam nhân này chắc chắn là trượng phu của Quan Đại tỷ.

Thấy mình xông vào, nam nhân kia tựa hồ rất mất hứng. Hắn ném cá xuống, tứ chi quỳ rạp trên mặt đất, linh hoạt nhảy lên, giống như con mèo nhảy lên bếp lò.

Hà hà!

Hắn nghiêng miệng về phía ta, phát ra một trận âm thanh giống như từ chỗ sâu trong yết hầu, nước miếng xen lẫn máu tươi không ngừng từ khóe miệng hắn chảy ra.

Ta ngay cả vội vàng lấy ra một nắm chu sa, rải cái chu sa kia qua.

Chu sa dính một cái lên thân thể nam nhân, thân thể của gã lập tức lắc lư mấy cái, sau đó hai mắt lật một cái, từ trên bếp lò ngã xuống.

Quan đại tỷ nghe được động tĩnh trong phòng bếp, thùng thùng chạy vào, vừa nhìn thấy trượng phu của mình ngã xuống đất. Vội vã, chạy tới ôm lấy trượng phu của nàng, khóc lóc thảm thiết.

"Quỷ chết tiệt, ngươi cứ như vậy mà đi, gọi ta một nữ nhân làm chuyện đi!" Quan đại tỷ đấm ngực dậm chân nói.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ta nhịn không được muốn cười, nhưng lại sợ làm cho Quan đại tỷ tức giận, bởi vậy cố nén cười vỗ vỗ vai của nàng nói: "Quan đại tỷ, tỷ bình tĩnh một chút, làm như tỷ sẽ không có chuyện gì đâu."

Quan đại tỷ ngước lên khuôn mặt tràn đầy nước mắt hỏi: "Cương lão bản, chồng của ta thật sự không có việc gì sao?"

Ta gật đầu, dùng ngón tay chỉ vào nam nhân nằm dưới đất.

Quan đại tỷ trông theo ngón tay của ta, phát hiện trượng phu của mình đang thở hổn hển.

Quan đại tỷ vừa thấy trượng phu không sao, lại ôm lấy trượng phu khóc một trận, có điều lần này lại vui đến phát khóc: "Chết tiệt, ngươi hù chết La ta đi."

Ta giúp Quan đại tỷ đỡ trượng phu của mình lên giường, chờ trượng phu của mình ổn định tâm thần, sau đó hỏi rõ ràng gần đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Phu phụ nói với ta, mình họ Đặng, từ nhỏ đã thích mân mê chút đồ ăn, về sau liền cùng lão bà mở một nhà Hỏa Táo thành...

Những tình huống này, đại tỷ cũng đã nói cho ta biết, ta ngắt lời Đặng đại ca, bảo hắn nói lại trọng điểm chuyện sinh con cá.

Đặng đại ca nhíu nhíu mày, nói không biết vì sao, gần đây hắn mơ hồ thấy đó là món ăn ngon nhất thế gian, hơn nữa tốt nhất là mang máu. Có lúc hắn nhìn thấy cá dở muốn nhào tới cắn hai cái, thậm chí không khống chế nổi mình thèm khát.

Ta hỏi Đặng đại ca trong khoảng thời gian này có chuyện gì dị thường xảy ra hay không? Ví dụ như đi tới nơi nào đó không sạch sẽ hoặc là thu đồ cổ kỳ quái nào đó.

Đặng đại ca cẩn thận suy nghĩ, vô cùng kiên định lắc đầu. Nói mình trừ Hỏa Táo thành ra thì đã là nhà, hai đường một tuyến, chưa từng đi những nơi khác.

Chuyện này thật kỳ quái, vừa rồi ta rõ ràng cảm thấy một cỗ âm khí nồng đậm, nhưng lại không tìm thấy Âm Linh, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

Quan đại tỷ đột nhiên vỗ tay một cái, hét lớn: "Ta nhớ ra rồi, trước kia trong nhà ta nuôi một con mèo lớn trắng như tuyết. Mấy ngày hôm trước con mèo kia đột nhiên chạy, thôi bỏ, thời gian mèo chạy vừa hay là lúc Đoàn vợ bắt đầu không muốn sống ăn mảnh cá, có phải là Miêu yêu trên thân không?"

Lời nói của Quan đại tỷ có chút khó tin, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có lý.

Có một số động vật sau khi thành yêu sẽ bám vào thân thể con người, người bị nhập vào thân cũng sẽ giữ lại thói quen của yêu. Ví dụ như, rất nhiều nơi sẽ truyền ra tính tình đại biến, thích ăn một ít thứ kỳ quái quái hơn phân nửa là bị yêu phụ thân.

Đặng đại ca thích ăn cá như vậy, hơn nữa còn là miếng sống cá, cái này không phải giống mèo sao? Hơn nữa, vừa rồi chu sa đánh tới trên người Đặng đại ca, hắn cũng bày ra động tác mèo.

Ta cảm thấy Quan đại tỷ nói đúng, nhất định là Miêu yêu đang quấy phá!

Xác định là Miêu Yêu thì dễ làm rồi, ta để Quan đại tỷ tìm đại cẩu thuần bạch.

Quan đại tỷ lập tức ra cửa, qua hai ba giờ đồng hồ mới trở về, khi trở về nắm một con chó vườn Trung Hoa màu trắng, màu lông không còn tinh khiết như trước, nhưng cũng còn may, miễn cưỡng đủ dùng.

Ta đã bắt con chó dắt đến giường Đặng đại ca, chó lập tức sủa như điên không ngừng, dù sao động vật cũng linh mẫn hơn nhân loại mấy lần.

Chỉ chốc lát sau, trong cơ thể Đặng đại ca giống như xuất hiện thứ gì đó, bụng đột nhiên phồng lên, nhưng rất nhanh lại tiêu tan mất. Toàn thân hắn thống khổ vặn vẹo, nằm trên giường không ngừng lăn lộn.

Ô a!

Đặng đại ca ôm cổ họng, khuôn mặt đau đến biến dạng: "Thật khó chịu!"

Ta vừa nhìn thấy có tác dụng, liền vội vàng an ủi Đặng đại ca: "Đặng đại ca, kiên trì thêm một chút, Miêu yêu nhập vào người ta lập tức sẽ đi ra."

Dường như Quan đại tỷ không đành lòng nhìn dáng vẻ thống khổ của chồng mình, đau khổ lau nước mắt, quay đầu sang một bên.

Đột nhiên, Đặng đại ca giống như bị một bàn tay trong suốt nắm lên, thân thể bị ném lên giữa không trung, giống như có thêm đặc hiệu, tứ chi cùng xương sống thẳng tắp!

"Úm" một tiếng, mấy giây sau thân thể Đặng đại ca rơi xuống, nặng nề ngã trên giường.

Quan đại tỷ vội vàng quay đầu lại, chạy về bên giường: "Trương lão bản, chồng của ta không sao chứ?"

Quỷ điếm (chương hơn)

Ta gật đầu một cái: "Không sao. Sợ chó trắng lớn như vậy, nhất định là yêu, hơn nữa còn là một con mèo yêu thích ăn cá."

Hắc cẩu có thể lui âm linh, mà bạch cẩu lại là một đại pháp bảo yêu tinh thối lui. Lúc đầu ta không biết, hay là trong một lần nghe Bạch Mi thiền sư vô tình nói ra mới nhớ kỹ.

Ai! Nhớ tới Bạch Mi thiền sư, trái tim của ta lại run rẩy một trận, cũng không có tâm tư tiếp tục chờ đợi, vội vàng vội vàng cáo biệt Quan đại tỷ, trở lại tiệm.

Vừa về đến tiệm, hắn nằm lăn ra ngủ. Nhớ tới Bạch Mi thiền sư, nước mắt của ta theo khóe mắt bất giác chảy xuống. Ta vội vàng nắm chặt một góc chăn, trong lòng không ngừng nhắc nhở mình, đại thù chưa báo, Long Tuyền sơn trang chưa diệt, tuyệt đối không thể buông lỏng.

Nghĩ tới đây, tinh thần ta mười phần bò từ trên giường dậy, bóng đêm múa lên Âm Dương đao pháp thật sâu.

Ta biết, Long Tuyền sơn trang không dễ chọc, có tiền có thế, cao thủ càng đếm không xuể. Muốn báo thù, ta phải kiêm tu cả trong lẫn ngoài, mới có một tia hy vọng!

Ta thao luyện âm dương đao pháp một lần lại một lần nữa. Tuy sốt ruột báo thù, nhưng ta âm thầm nói cho chính mình không gấp được, luyện tốt công phu phải từng bước từng bước một.

Chắc là đáp ứng lời thật: Chỉ cần ngươi thật tâm muốn làm chuyện gì đó, tiềm lực của con người là vô tận.

Ta lười như vậy, không có việc gì lại thích ngủ, cũng bởi vì nghĩ đến bốn chữ "Báo thù rửa hận", luyện đao pháp một đêm cũng không cảm thấy mệt, ngược lại tinh thần càng thêm phấn chấn.

Buổi sáng bảy điểm, Doãn Tân Nguyệt cầm theo sữa đậu nành, giấy dầu đến quán ta ăn điểm tâm. Nàng nhìn ta đầy mồ hôi, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hai mắt híp lại, âm dương bất dương hỏi ta: "Sao toàn thân đầy mồ hôi? Thành thật nói, tối hôm qua làm gì vậy? Không phải là nữ quỷ nào tự động leo lên giường của ngươi đấy chứ?"

Ta cười khổ lắc đầu, đều nói nữ nhân giỏi thay đổi, sau khi kết hôn ta coi như lĩnh giáo.

Trước khi kết hôn Doãn Tân Nguyệt ôn nhu như nước, thỉnh thoảng còn xấu hổ như một cô bé. Sau khi kết hôn, Doãn Tân Nguyệt liền thay đổi, ghen ghét đặc biệt lớn, có khi ta về nhà đã muộn, nàng đều đến ngửi thử trên người ta, nếu ngửi thấy mùi hương rượu, thì được rồi, một tuần tuần sau ta đều phải nằm dưới ghế.

Bất quá, có lúc ta thật sự thích ghen tuông với nàng.

Ta từ sau lưng ôm eo Doãn Tân Nguyệt nói với nàng chuyện tối qua đến nhà Quan đại tỷ đuổi mèo yêu.

Doãn Tân Nguyệt nghe những câu chuyện mới lạ này, trong mắt vừa có sùng bái, lại có một tia lo lắng. Nàng uống sữa đậu nành, lo lắng nói với ta: "Phu quân, có muốn về hưu không? Dù sao đời sau nhà chúng ta cũng tiêu hết tiền rồi..."

Ta ăn miếng mỳ giòn tan, kiên định lắc đầu: "Làm người không chỉ vì tiền mà phấn đấu, thù của thiền sư lông mày trắng, gia gia chết, ta nhất định phải đòi lại công đạo! Càng phải diệt trừ bọn bại hoại ở Âm vật giới Long Tuyền sơn trang này."

Lúc nói lời này, chính ta cũng cảm thấy hào khí tận trời của mình.

Doãn Tân Nguyệt mở to hai mắt nhìn ta, cứ như không quen biết ta, kinh ngạc đến mức ngay cả sữa đậu cũng theo khóe miệng cũng không phát hiện ra.

Ta vươn tay nhẹ nhàng lau đi khóe miệng của nàng, cưng chiều vỗ vỗ đầu nàng, hỏi nàng có phải cảm thấy chồng của mình rất trâu không?

Vừa dứt lời, Doãn Tân Nguyệt đã cho ta một ánh mắt khinh bỉ: "Phi phi, cho chút nắng là sáng lạn! Ngươi đấy, thật không khỏi khen."

Ta ha ha cười không nói nữa, loại hạnh phúc bình thường này làm cho ta động lực tiến lên, cùng với dũng khí đối kháng tất cả thế lực ác.

Ăn xong bữa sáng hạnh phúc, Doãn Tân Nguyệt đi công ty đi làm việc, ta chuẩn bị đóng cửa tiệm ngủ.

Xông vào bồn tắm, vừa nằm trên giường, quan đại tỷ điện thoại đã gọi đến, đại tỷ quan truyền tin nói cho ta biết Đặng đại ca hiện tại đã tỉnh, người cũng bình thường, đang ăn lẩu! Nàng hỗ trợ ta thiên ân vạn tạ, còn đòi thẻ ngân hàng của ta, đưa một trăm vạn thù lao đến trên tài khoản của ta, nhìn số tiền tài khoản còn lại trong tài khoản của ta đã có nhiều như vậy, ta cười nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp.

Doãn Tân Nguyệt nói không sai, kiếp sau của nhà chúng ta đã tiêu hết số tiền này rồi.

Vừa nằm xuống, ta tựu nằm mơ, trong mộng ta đếm tiền đến tay đều rút gân!

Ngủ một giấc thật say, từ sáng sớm đến chạng vạng tối, ăn một chút cơm tối đơn giản, ta thu thập một chút chuẩn bị mở tiệm.

Trên đường chính yên tĩnh chỉ có một cửa hàng của ta mở ra, trên đường phố tĩnh mịch, chỉ có từng cái tiệm cổ của ta lóe lên ánh sáng đỏ, trong buổi tối lộ ra vẻ ấm áp đặc biệt, cũng mang theo một tia sắc thái quỷ dị.

Bởi vì cửa hàng của ta chỉ có kinh doanh buổi tối, hơn nữa còn làm việc kinh doanh thu âm vật. Hiện tại có rất nhiều người đã gọi cửa hàng của ta là "Quỷ điếm". Khi lần đầu tiên ta nghe được tên cửa hàng như vậy thì quả thật có chút tức giận. Nhưng nghĩ lại thì cũng chỉ là nụ cười, thu âm vật khó tránh khỏi sẽ giao tiếp với âm linh, gọi là "Quỷ điếm" cũng tương đối chuẩn xác.

Bóng đêm càng lúc càng dày, nồng đến mức tựa như một khối mực không thể tan ra.

Ta xem điện thoại di động một chút, đã qua mười hai điểm vào ban đêm, xem ra đêm nay đã hết làm ăn rồi.

Làm ăn âm vật chính là như vậy, mười năm không khai trương, khai trương ăn khai trương mười năm!

Mắt thấy đêm nay không có việc làm ăn, ta cầm Trảm Quỷ Thần song đao lên chuẩn bị đi luyện đao pháp một lát, vừa lúc ta rút ra song đao, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên.

Là Lý măt rỗ! Tên gia hỏa kiến sắc vong bằng hữu này, ra ngoài lâu như vậy mới nhớ tới đăng ký.

"Này, Lý mặt rỗ." Ta nhận máy truyền tin, chuẩn bị trêu chọc một phen: "Sao lại nhớ tới đăng ký? Sẽ không phải là ở nhà cầu đại danh quên mang giấy đó chứ?"

"A, phi." Lý Ma Tử đang hung hăng gắt đầu máy truyền tin kia, mắng ta một cái: "Tiểu ca Trương gia, nói chuyện càng ngày càng có mùi nhà cầu, cách một máy truyền tin còn có thể nghe được hương vị ngũ cốc luân hồi trong miệng ngươi."

Xì, ngũ cốc luân hồi chẳng khác nào một thùng phân lớn, phỏng chừng là Hạ lão sư dạy hắn, hiển lộ ra văn hóa ở chỗ ta.

Ta còn muốn trêu chọc Lý Ma Tử hai lần, dù sao đã lâu không gặp, cũng rất nhớ hắn.

Sự nhớ nhung giữa nam nhân không phải như vậy, mà là sinh tử chi giao, đồng cam cộng khổ.

Lý Ma Tử đột nhiên nói có một mối làm ăn, hỏi ta có tiếp hay không.

Ta vừa nghe có một cuộc làm ăn, liền vội vàng hỏi là xảy ra chuyện gì?

Lý mặt rỗ nói cho ta biết, hắn vừa mới ở một nhà mật thấy một nhà ăn ngon mức ở cấp Mộc Tam Tinh, đối phương đang tìm một món âm vật có thể giúp hắn phân biệt thức mỹ vị trong thiên hạ, nếu như tìm được rồi, hắn nguyện nguyện ý trả thù lao năm trăm vạn.

Năm trăm vạn? Ta vừa nghe líu lưỡi, nhà ẩm thực cũng có thể kiếm tiền như vậy! Trước kia ta thật sự là coi thường ngành nghề này, còn tưởng rằng những ngày đó chuyện gì cũng không làm, chỉ biết ăn khắp nơi, sau đó đi phê phán một cách bậy bạ nhà mỹ thực mỗi người đều là râu ria xum xuê?

Xem ra, chênh lệch rất xa.

Ta hơi trầm tư, lúc này lập tức trả lời một chữ: "Tiếp!"

Lý Ma Tử hỏi ta có nghĩ kỹ không?

Ta lập tức nói: "Nói nhảm, có tiền không kiếm, ngu à."

Lý Ma Tử vừa nghe đã vui vẻ, tỏ vẻ là sẽ cùng nhà mỹ thực kia ký hợp đồng.

(D: Hôm nay phổ biến phản ứng của người đọc, sau khi thay đổi trang sách, xuất hiện tình huống tiết trước kia mua cần phải mua lại. Lão Cửu đã phản ứng hướng trang sách, hiện giờ trang sách đang tích cực giải quyết, đám người cần an tâm chớ vội!)

Âm hồn bất tán, thiên thiên nhị tam thiên...

Thả máy truyền tin xuống, ta không tự chủ được suy nghĩ rốt cuộc là có thứ gì có thể giúp người ta phân biệt được mỹ vị? Ta cảm thấy có thể phân biệt mỹ vị nhất chính là lưỡi người, thế nhưng ta không thể đi đào cái lưỡi hơn trăm năm được chứ? Hơn nữa, cũng đã trăm năm rồi, mọi người đều hóa thành một đống xương khô, đầu lưỡi còn có thể không chín sao?

Bất quá, mọi việc đều có ngoại lệ, nếu thực sự có thể phân biệt được âm vật đầu lưỡi mỹ vị trong thiên hạ thì sẽ thế nào? Đầu lưỡi không thối trăm năm, khẳng định là hành thi hay đầu lưỡi cương thi, nếu dùng đầu lưỡi người sống thì...

Ta không dám nghĩ tiếp, nếu nghĩ tiếp hình ảnh này nữa thật khiến người ta chán ghét, thôi được rồi, cứ tiếp tục luyện đao pháp Âm Dương đi!

Ta vừa đánh xong một bộ đao pháp, Doãn Tân Nguyệt đã tới.

"A, ngươi sao lại tới đây?" Ta dùng khăn mặt lau mồ hôi trên đầu: "Sáng nay không phải mới tới sao?"

Lời còn chưa dứt, ta cảm giác được một ánh mắt lăng lệ ác liệt phảng phất như muốn giết chết ta, ngay cả sau lưng cũng truyền đến từng đợt hàn ý.

Ta ngay cả vội vàng tự tát vào miệng mình, vẻ mặt tươi cười nói: "Lão bà, ý của ta là đêm hôm khuya khoắt này, ngươi chạy đi chạy lại nhiều như vậy à? Hơn nữa bên ngoài đen như vậy, vợ ta đẹp như vậy, rất không an toàn."

Ta vừa nói vừa đẩy Doãn Tân Nguyệt ngồi xuống, nửa quỳ bên cạnh cô đấm lưng cho cô: "Phu nhân, lực đạo này còn thoải mái không?"

Rất lâu sau, chân của ta tê rần cả, mới nghe Doãn Tân Nguyệt từ trong mũi lên tiếng "Ừm".

Như được đại xá, ta vội vàng đứng lên. Kết quả bị quỳ quá lâu, chân đã tê rần, suýt chút nữa té một cái. May mà thân thủ ta tốt, dùng một tư thế vô cùng đẹp trai để đứng dậy, lúc này mới không làm mất mặt lão bà!

Doãn Tân Nguyệt trợn trắng mắt liếc ta một cái, kéo cái chân chết lặng của ta run lên hai cái, chân ta tê ngay lập tức là được rồi.

Sau đó nàng móc từ trong túi ra một phần đóng gói tinh xảo, bày bán ở trên bàn, vừa tháo hộp ra vừa nói với ta: "Nam nhân các ngươi a, chính là muốn thu dọn."

Ta ngay cả vội vàng gật đầu, gật đầu giống như bằm tỏi: "Phải phải, lão bà nói đúng. Nam nhân chúng ta, chính là thiếu lão bà thu thập, nhất là người giống như lão bà xinh đẹp nhất."

Doãn Tân Nguyệt bị lời nói của ta làm cho vui vẻ, cười đến run rẩy cả người, dùng tay khẽ điểm trán của ta: "Ngươi nha!"

Doãn Tân Nguyệt cười, tức là trời quang mây tạnh, ta cũng yên tâm.

Trải qua một phen dằn vặt vừa rồi, lại thêm luyện đao pháp quả thật rất hao tổn linh lực, bụng của ta sớm đã hát lên không thành kế.

Ta cầm lấy hộp bán ra, chuẩn bị bổ sung chút thể lực, nhưng vừa thấy đồ vật bên trong, không khỏi có chút thất vọng.

Là ẩm thực của Tiểu Nhật, sinh ngư phiến, thịnh khoang gì đó. Nhìn hoa hoa xanh lục rất đẹp mắt, nhưng ăn không ngon, cũng không có hương vị gì.

Doãn Tân Nguyệt thế mà còn lấy ra một bình rượu, đặt trước mặt ta, mỉm cười nói: "Hôm nay hai chúng ta yêu kiều một hồi. Đồ ăn chính giữa đã mệt lắm rồi, hôm nay mời ngươi ăn bữa Nhật Bản. Ngươi không biết à? Cửa hàng ẩm thực Nhật Bản mới của nhà này rất nổi tiếng, hôm nay ta xếp bốn giờ sau mới mua được, đừng có ngồi xem nữa, mau ăn đi!"

Nói xong, Doãn Tân Nguyệt cho ta một đôi đũa, rót lại cho ta một chén rượu.

Nhìn thấy vỏ cá lạ, ta không khỏi nhớ tới cảnh Đặng đại ca gặm sống cá, cảnh tượng máu chảy đầm đìa đó rõ mồn một trước mắt, bây giờ nhớ lại, đều không nhịn được buồn nôn, luôn cảm thấy trong không khí chung quanh có mùi cá nồng nặc.

"Ông chủ, há mồm, à..." Doãn Tân Nguyệt cười híp mắt gắp miếng cá miếng cho vào miệng ta.

Miếng Sinh Ngư kia tới gần chóp mũi, mùi tanh càng đậm. Nhưng ta lại không thể cự tuyệt, bởi vì ta không muốn kế tiếp suất tuần đều đang nằm trên ghế, chỉ có thể nuốt xuống, ngay cả nhai cũng không nhai, cứ thế nuốt xuống.

Thật mẹ nó ta mùi tanh chết tiệt. Ta thật sự không hiểu vì sao đảo quốc dân chúng lại thích ăn đồ vật lạnh lẽo như vậy, một chút mùi vị cũng không có, hơn nữa ta còn muốn chết. Ta vẫn thích ăn đồ ăn xào xào rán nấu nướng của quốc gia ta, đồ ăn như vậy mang theo khói lửa, ăn ấm áp đặc biệt.

Doãn Tân Nguyệt tao nhã gắp lên một mảnh vỏ cá, chấm một ít đốm bướm màu xanh lá, sau đó chậm rãi bỏ vào trong miệng, vẻ mặt say mê bắt đầu ăn.

Doãn Tân Nguyệt dường như rất thích ăn sống mảnh cá, ăn từng miếng từng miếng một. Nhìn cô bé ăn nhiều Sinh Ngư như vậy, ta lập tức quyết định, mấy ngày nay ta không thể hôn nồng nhiệt với pháp thức của cô ta nữa, miễn cho bị mùi tanh của cá hun chết. Đương nhiên, lời này ta chỉ có thể nói trong lòng, ta cũng không có gan làm Doãn Tân Nguyệt nói ra.

Ăn xong miếng cá cuối cùng, Doãn Tân Nguyệt lộ ra vẻ thỏa mãn, nàng xoa khóe miệng nói: "Vẫu nhiên ăn một bữa đồ ăn có lạnh không cần rang muối, rất tốt với dạ dày, cảm giác cả người đều mát mẻ hơn không ít. Thật thoải mái."

Ta lặng lẽ nói: "Cắt, đồ vật của tiểu quỷ có thể ngon bao nhiêu chứ..."

"Ngươi nói cái gì?" Doãn Tân Nguyệt đột nhiên đi đến trước mặt ta, dọa ta nhảy dựng lên.

Ta vỗ ngực chưa tỉnh hồn, chột dạ nói: "Chưa nói gì mà."

Đôi mắt đẹp của Doãn Tân Nguyệt bỗng nhiên trừng một cái: "Hừ, ta đã nghe thấy rồi! Ngươi đừng tưởng cách ăn sống của mảnh cá này là ta phát minh ra, thật ra mảnh cá mọc thật ra bắt nguồn từ..."

Doãn Tân Nguyệt còn chưa nói xong, cửa tiệm cổ xưa đã bị tiếng ầm ầm vang lên.

Ta nhíu mày, tên này là ai, không phải tới đập phá đạo quán đấy chứ?

Ta đứng dậy đi mở cửa, cánh cửa còn chưa mở hoàn toàn thì đã bị một bóng người hơi mập đẩy ra.

Là Quan Đại tỷ!

Ta ồ một tiếng, Quan đại tỷ hoảng hốt vội vàng như vậy là vì cái gì?

Quan đại tỷ vừa vào trong tiệm liền chắp tay trước ngực, thần sắc bối rối nói với ta: "Trương lão bản, Miêu Yêu kia đã trở lại rồi."

Ta nghe xong rất là kinh ngạc, Miêu Yêu không phải đã đi rồi sao? Tại sao lại trở về rồi?

Ta cũng có chén trà đưa cho Quan đại tỷ, bảo nàng dừng lại một chút.

Quan đại tỷ dường như rất gấp gáp, sợ hãi hơn so với lần trước. Nàng kéo tay của ta, không ngừng cầu xin ta nhất định phải tới nhà nàng xem xem sao.

Ta và Doãn Tân Nguyệt liếc nhau, quy củ thương nhân âm vật, hoặc là không quan tâm, muốn quản thì phải quản cả đời!

Ta ngay cả bản thân cũng vội vàng cầm lấy chìa khoá, sẵn tiện mang theo đủ đồ vật đối phó với Âm Linh, phù chú, máu chó đen và một gói lớn. Sau đó mang theo cả Doãn Tân Nguyệt đi theo sau xe của Quan đại tỷ, lại một lần nữa đi tới nhà của Quan đại tỷ.

Một lần nữa tiến vào nhà tỷ ấy, còn chưa tiến vào cửa nhà nàng thì ngoài cửa đã truyền tới khí tức âm lãnh, khí tức âm lãnh đó ta quá quen thuộc.

Là khí tức của âm linh!

Ta lập tức ngăn Doãn Tân Nguyệt và Quan đại tỷ lại phía sau.

Kỳ quái, hôm qua không thấy được khí tức này, rốt cuộc luồng khí tức đó bắt nguồn từ đâu?

Thiên nhị thiên kim long ngư, đệ nhất thiên nhị tứ thiên...

Ta cẩn thận từng li từng tí một lẻn vào phòng, trong góc phòng truyền đến một tiếng nhai nuốt trầm thấp, còn kèm theo tiếng heo kêu to như đang ăn chực.

Là giọng của Đặng đại ca!

Ngay khi ta mở ra đèn, một con mèo trắng to lớn từ trên tủ thoát ra, móng vuốt sắc nhọn từ trên mặt ta nhanh chóng xẹt qua, nhất thời, trên mặt của ta nóng rát.

Bị mèo cào bị thương thật đau, ta đau đến mức hít một hơi lạnh.

Lúc Quan đại tỷ sửa phòng ốc đặc biệt chú ý, đang đặt một cái vại cá đối diện phòng khách, trong vại cá nuôi mấy con Kim Long Ngư, nước trong vại cá là tuần hoàn, là nước còn sống.

Cái gọi là hoạt thủy cục ở phong thủy cục này, là thế cục của tụ tài phong thủy!

Cái vại cá lớn nuôi Kim Long Ngư có thể nói là chậu Tụ Bảo, chiêu nạp của cải tám phương. Nhưng hiện tại, trên cái vại cá nạp tiền kia hiện đầy vết máu đỏ tươi.

Đặng đại ca đứng trên bờ bên vại cá, một tay nắm lấy một con Kim Long Ngư, hai bên trái phải giương cung, hai con Kim Long Ngư trên tay đã bị cắn cho hoàn toàn thay đổi, máu tươi chảy ròng ròng.

Thấy ta vào rồi, Đặng đại ca miệng đầy máu quay đầu lại trừng mắt nhìn ta, hai mắt bốc lên ánh sáng xanh lục.

Đặng đại ca cầm lấy một tay cá chỉ vào ta quát: "Ngươi là người phương nào? Dám quấy rầy bản Thái Thủ Phách ngư nhã hứng, phải bị tội gì?"

Nghe xong ta hoàn toàn choáng váng, đây là tiết tấu điển hình của Quỷ Thượng Thân, hơn nữa còn là Quỷ thích ăn thịt cá.

Ta ngay cả vội vàng rải một ít muối vào trên người Đặng đại ca, muối có tác dụng trừ tà, muối vừa tiếp cận thân thể Đặng đại ca lập tức toát ra khói đen, trong phòng vang lên một trận tiếng thét thống khổ.

Đúng lúc ta cho rằng muối có thể để Âm Linh rời đi, Đặng đại ca đột nhiên chạy vội về phía trước, khuôn mặt thay đổi mấy loại biểu cảm trong nháy mắt.

Lỗ mũi của hắn cũng theo đó lớn gấp đôi, hai mắt lồi ra ngoài, trong mắt toát ra lục quang, rất nhanh lại biến thành màu đỏ thẫm, giống như ác quỷ địa ngục.

Khuôn mặt kia tuyệt đối không phải là Đặng đại ca, rõ ràng là một người khác.

Quỷ thượng thân! Ta đột nhiên ý thức được tối hôm qua ta đã phạm phải một sai lầm rất lớn.

Ta ngay cả vội vàng hô to ra ngoài cửa: "Các ngươi đợi bên ngoài, ngàn vạn lần đừng đi vào." Quỷ Thượng thân thể mượn phàm nhân sử dụng man lực vô biên, lại bị người trên quỷ thân không biết đau, càng không biết nguy hiểm.

Có thể nói, đánh nhau với quỷ thân còn nguy hiểm hơn đánh nhau với cương thi. Về cơ bản cương thi không có chỉ số thông minh, mà người trên quỷ thân lại có quỷ xảo trá. Có thể nói như vậy, ta tình nguyện đánh với hai cương thi trời tối đất, cũng không muốn dây dưa với một tên trên quỷ thân mười phút.

Quan đại tỷ muốn chạy vào, lại bị Doãn Tân Nguyệt ngăn ở ngoài cửa.

Con mắt ta nhìn chằm chằm Đặng đại ca trước mắt, cũng không quay đầu lại mà hỏi Quan đại tỷ, nhà bếp có chiếc đũa đỏ không?

Quan đại tỷ vội vàng nói có, còn nói ngay trong tủ cơm dưới phòng bếp.

"Hà hà"!

Nghe Quan đại tỷ nói xong, Đặng đại ca thân trên quỷ chỉ chỉ ta, phát ra tiếng cười quỷ dị, tiếng cười kia không phải phát ra từ trong cổ họng, mà như là từ trong bụng cố nặn ra.

Ta nghe mà tê cả da đầu.

Hắn phát ra một trận thanh âm mơ hồ không rõ: "Ha ha, có ta ở chỗ này trông coi, ta xem ngươi làm sao lấy đũa đỏ."

Ta không thể không thừa nhận, lời y nói là sự thật.

Đột nhiên, ta có chủ ý. Sờ sờ chu sa trong túi, chu sa có thể làm quỷ hồn bị hao tổn. Thừa lúc quỷ thụ thương, ta tự tin mình có năng lực tới phòng bếp lấy đũa đỏ.

Thừa dịp đối phương còn đang dương dương đắc ý, ta lập tức nhảy lên một cái, đem một nắm chu sa chuẩn xác không sai nhét vào trong miệng Đặng đại ca!

Trong tích tắc khi hạt chu sa nhét vào trong miệng Đặng đại ca, bụng của hắn cấp tốc phồng lên, sau đó nhanh chóng biến mất, một luồng khí từ trong bụng hắn du đãng đi vào trong miệng.

Xuyên thấu qua miệng Đặng đại ca mở ra, ta nhìn thấy đoàn khí kia rõ ràng là màu đen, là quỷ khí. Không nghĩ tới một nắm chu sa vừa rồi còn có thu hoạch ngoài ý muốn, ta vội vàng lệnh Đặng đại ca hết sức đem tức trong miệng thở ra!

Khuôn mặt Âm Linh nhanh chóng rút đi, mặt của Đặng đại ca đã khôi phục diện mạo vốn có, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn hết sức thống khổ.

Chỉ thấy một tay Đặng đại ca bóp cổ mình, đang không ngừng vươn lên, giống như muốn đem đoàn quỷ khí từ trong cổ lòi ra ngoài vậy.

Nhưng quỷ dị chính là, một cánh tay khác của Đặng đại ca lại đang ngăn cản hắn.

Ta biết, đây là âm linh và Đặng đại ca đang đấu tranh!

Việc này không nên chậm trễ, thừa dịp Đặng đại ca đang tranh đấu với âm linh, ta vội chạy vào phòng bếp, dựa theo chỉ dẫn của Quan đại tỷ, tìm được một đôi đũa đỏ.

Chiếc đũa đỏ thường dùng để bái thần, nhưng thật ra chiếc đũa đỏ còn có thể dùng để đuổi tà trấn quỷ.

Dùng một đôi đũa màu đỏ tươi kẹp lấy ngón giữa người bị quỷ thượng thân, có thể bức quỷ ly chủ thể.

Lúc ta lấy được chiếc đũa đỏ, Đặng đại ca còn đang đấu với con âm linh kia.

Ta nhân cơ hội kẹp lấy ngón giữa tay phải của Đặng đại ca, kẹp lấy ngón giữa kẹp một cái, trên mặt Đặng đại ca thoáng hiện ra một khuôn mặt khác, biểu lộ thập phần thống khổ.

Cùng lúc đó, một đường màu đỏ sậm xuất hiện ở giữa ngón tay phải của Đặng đại ca, đây chính là bản thể của âm linh!

Ta dùng sức ép chiếc đũa đỏ lên trên, bức ra đường màu đỏ sậm kia.

Âm Linh dường như đã biết ý đồ của ta, khống chế bàn tay Đặng đại ca không ngừng nện nện xuống ta. Nắm đấm to bằng cái nồi cát rơi vào trên đầu ta như mưa, đánh cho đầu ta choáng váng, trong đầu đau đến kêu ong ong.

Nhưng ta không dám buông tay! Ta sợ nếu buông tay, âm linh sẽ lại chiếm cứ thân thể Đặng đại ca, dương khí của Đặng đại ca sẽ bị âm linh tiêu hao hầu như không còn, đến lúc đó Đặng đại ca cũng sẽ trở thành một con quỷ chết.

Cuối cùng, đường đỏ sậm bị ta dùng đũa đỏ bức ra thân thể Đặng đại ca, chính giữa phòng khách xuất hiện một bóng người màu đỏ thẫm.

Ta cũng có hít một ngụm khí lạnh, má ơi, là Âm Linh màu đỏ mà! Âm Linh màu đen có tu vi hơn trăm năm, mà Âm Linh màu đỏ thẫm lại có tu vi hơn ngàn năm.

Chỉ có âm linh rất nặng oán niệm đỏ thắm mới có.

Ta ngơ ngác nhìn âm linh có tu vi hơn một ngàn năm trước trước, không tự chủ được mà nắm chặt nắm đấm, một nỗi sợ hãi không rõ cuốn quanh toàn thân.

Thất thủ rồi! Lần này ta thật sự thất thủ rồi!

Đầu tiên thiên hai năm cao giai Âm Linh chỉ số thông minh.

Âm linh đỏ thẫm chậm rãi hiện ra trước mặt ta.

Dòng ruột chảy đầy nước mủ, cái bụng phảng phất như bị xé rách, da thịt văng ra khắp nơi đều là sâu bọ hoa râm. Những con sâu đó giống như bơ hòa tan rơi trên mặt đất, sàn sạt bắt đầu nhúc nhích.

Thanh âm mấp máy trong phòng khách lộ ra đặc biệt rõ ràng.

Đối mặt với âm khí nồng đậm trên thân con âm linh này, hai tay của ta khống chế không được mà run rẩy.

Khoảnh khắc đó, ta đã quên mình tới làm gì!

Vĩ Ngọc lập tức nhắc nhở ta: "Hỏa ca ca, con quỷ này ít nhất cũng đã tu hành hơn ngàn năm, nhanh dùng hai đao Trảm Quỷ Thần để tốc chiến tốc thắng."

Ta ngay cả vội vàng rút ra hai thanh tiểu đao Trảm Quỷ Thần, phối hợp luân phiên chém tới Âm Linh.

Quan đại tỷ và Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy cảnh này, đã sợ tới mức hét to một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

Âm linh tốc độ cực nhanh, tu vi cũng rất cao, trảm quỷ thần song đao của ta chạm vào quỷ hồn phi phách tán. Nhưng khi song đao của ta sắp tới gần nó, nó lập tức hóa thành một đường hồng tuyến, linh hoạt tránh thoát công kích của song đao.

Ta nhanh chóng xoay người, song đao gắt gao che trước ngực.

Âm Linh thì bay tới một góc tường, miệng rộng vù vù mở ra, một đống sâu bọ màu sắc sặc sỡ từ trong miệng của nó phun ra, phun ào ào đầy đất.

Mắt thấy những con côn trùng kia sắp bò tới chỗ đám người Doãn Tân Nguyệt, ta vội vàng cầm Trảm Quỷ Thần song đao lên, chém ra một luồng đao khí, ép lui đám côn trùng kia.

Nhưng những con sâu đó lại không hề giống, giết chết một đám, lại phun ra một đám.

Âm Linh đứng ở góc tường, một ngón tay thanh sắc chỉ vào ta, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý.

Không biết sau khi giết lùi nhóm côn trùng thứ mấy, hai tay của ta đã mỏi không nâng nổi đao. Nhìn nụ cười quỷ dị của Âm Linh, ta đột nhiên minh bạch mục đích của nó, nó khẳng định là e ngại uy lực của Trảm Quỷ Thần song đao, không dám tiến lên trực tiếp đấu trận với ta, cho nên phun ra một đống côn trùng ghê tởm khiến ta phân tâm đi bảo hộ đám người Doãn Tân Nguyệt.

Chờ ta sức cùng lực kiệt, nó tự nhiên có cơ hội trừng trị ta, đến lúc đó tất cả mọi người trong căn phòng này đều sẽ trở thành con mồi của nó.

Phải làm sao bây giờ? Trước mắt lại có một đám côn trùng muốn xông lên.

Âm Linh nhìn ra thể lực của ta đã đạt tới cực hạn, trên mặt quỷ lộ ra nụ cười như đạt được, cái miệng cực lớn sắp toét đến bên tai, hàng trăm hàng ngàn sâu bọ không ngừng từ sâu trong yết hầu nó trào ra.

Ta ép buộc chính mình tỉnh táo lại. Chu sa, đúng, chính là chu sa!

Chu sa nếu là khắc tinh của tà vật, bức lui những con sâu nhỏ này hẳn là không thành vấn đề.

Nhưng những con côn trùng này rốt cuộc là do âm khí âm linh ngàn năm biến thành, chu sa rốt cuộc hữu dụng vô dụng, ta cũng không nắm chắc, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể thúc ngựa chết làm ngựa sống mà thôi.

Trong lòng thấp thỏm bất an, ta rải một vòng chu sa quanh đám người Doãn Tân Nguyệt, e sợ uy lực không đủ, lại thêm chút máu lưỡi.

Quả nhiên, sâu bọ nhỏ cũng thuộc âm, thấy chu sa cùng lưỡi máu loại vật dương khí cực mạnh này, đều nhao nhao lui lại.

Thời gian đám côn trùng nhỏ lui ra, ta tranh thủ thời gian điều tức, nhanh chóng khôi phục thể lực của mình.

Âm Linh nhìn sâu nhỏ phát ra tiếng gầm giận dữ, những con sâu nhỏ kia dường như rất sợ âm linh, dưới sự rống giận của nó, liều mạng bò về phía chúng ta. Nhưng khi tới gần ta dùng chu sa và lưỡi máu vây thành vòng tròn, lại sợ hãi rụt rè không dám tiến lên.

Âm Linh hét lớn một tiếng, ta chỉ nhìn thấy một đạo thân ảnh màu đỏ thẫm hướng ta chạy như bay đến, cùng lúc đó trong phòng thổi lên một trận cực lớn âm phong.

Tất cả đồ dùng trong phòng khách chỉ cần không cố định, tất cả đều rung động lách cách, cái ghế gỗ nhẹ nhàng đã bay lên trời!

Gió kia càng lúc càng lớn, giống như vòi rồng, có thể thổi bay người ta.

Ta ngay lập tức tranh thủ cắm song đao Trảm Quỷ Thần xuống đất, nắm thật chặt chuôi đao, đồng thời tay kia cũng không nhàn rỗi, không ngừng huy chém âm phong.

Đao phá âm phong, tiếng xé gió không dứt bên tai!

Tầng tầng âm phong bị ta xé mở một lỗ hổng lớn, ta biết rõ nếu như không thu con âm linh kia, hôm nay ai cũng đừng mong sống sót đi ra ngoài.

Lập tức từ trong lỗ hổng bị xé mở nhảy ra ngoài, do bổ chuyển đâm, mũi đao chỉ thẳng đoàn quỷ ảnh màu đỏ thẫm sâu trong âm phong.

Mắt thấy lưỡi đao sắp đâm trúng âm linh, ta không khỏi mừng rỡ, hừ, ngươi có phải tu hành ngàn năm hay không, trúng một đao của ta cũng đủ cho ngươi chịu!

Nhưng điều ta không nghĩ tới chính là, thời khắc mũi đao đâm vào ngực Âm Linh, ta cảm thấy giống như đâm vào trong một cái túi da thật mỏng, bằng kinh nghiệm ta đã từng giao thủ với Âm Linh vô số lần, ta cảm thấy trong đó khẳng định có vấn đề, nhưng nhất thời nửa khắc lại không biết vấn đề là gì.

Ngay lúc ta còn đang suy nghĩ, vừa rồi âm phong còn ồn ào nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nếu không phải phòng khách bị gió thổi đầy đất, thật sự ta hoài nghi mình đang nằm mơ.

Rất nhanh thì ta biết ngay tại sao mình lại kinh ngạc rồi, bởi vì âm linh kia đã biến mất, trên mũi đao chỉ còn một tấm da người màu đỏ thẫm.

Ta kinh hãi đến biến sắc, nhìn quanh bốn phía.

Đối thủ không thể nhìn thấy mới là đáng sợ nhất!

Tay ta nắm song đao lạnh buốt, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh!

Ta hô to với không khí: "Có chim thì ngươi đi ra cho ta, tên nhát gan nhà ngươi, tin ta đánh ngươi hồn phi phách tán không."

Câu hỏi của ta chỉ có sự yên tĩnh, yên tĩnh như chết.

Đột nhiên, sau lưng của ta vang lên tiếng cười lạnh đầy quen thuộc và khủng bố.

Ta đột nhiên quay người lại, đờ mờ, con quỷ kia lại nhảy lên người Đặng đại ca!

Thân thể Đặng đại ca thẳng tắp đứng ở nơi đó, trên khuôn mặt tái nhợt biến ảo ra một khuôn mặt khác. Ta thật đúng là chưa từng thấy âm linh vô sỉ như vậy, lại sử xuất ra kế kim thiền thoát xác, con hàng này khi còn sống khẳng định là một tiểu nhân gian trá, bằng không sao lại chơi nhiều như vậy?

Ta cầm song đao trong tay, không nhịn được nữa, hướng về phía Âm Linh mắng to một trận: "Chỉ biết đùa bỡn thôi, có gan ngươi ra đây cho ta, chúng ta hảo hảo đánh một trận."

Âm Linh kia nghe được ta chửi ầm lên, thế mà không có tức giận, ngược lại híp mắt trào phúng đối với ta trăm mối: "Con nhỏ miệng vàng, dám giương oai trước mặt lão phu? Ta thấy dáng vẻ cầm đao, giống như nương tử bóp kim, thật sự là cười chết người ta."

Lời nói của nó rất nho nhã, ta cũng nghe không hiểu lắm, nhưng câu cuối ta nghe được rõ ràng, nói ta dùng đao như nữ nhân thêu hoa, đây không phải là quanh co lòng vòng nói ta giống đàn bà sao?

Nhẫn hay không nhẫn!

Bị một con Âm Linh trêu đùa, truyền ra ngoài, Trương Cửu Lân ta còn lăn lộn trong Âm vật thế nào?

Thiên Nhị Lục Chương, mỹ vị thiên hạ đệ nhất thiên nhị sáu.

Ta giơ Trảm Quỷ Thần song đao lên muốn đánh tan âm linh kia.

Nhưng giờ phút này nó đã nhảy lên người Đặng đại ca, thấy khí thế ngập trời của ta xông tới, lập tức uy hiếp: "Ha ha, nếu muốn giết ta, hắn cũng phải chết!"

Nói xong, âm linh khống chế được tay phải của Đặng đại ca, tự mình bóp lấy cổ mình, khuôn mặt tái nhợt của Đặng đại ca lập tức vì hít thở không thông mà biến thành xanh mét.

Ta ngay cả vội vàng thu lại thế đao, đúng vậy a, một đao bổ xuống này, tất nhiên có thể làm cho Âm Linh tan thành mây khói, nhưng cũng sẽ hại chết Đặng đại ca.

"Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Ta thở dài, bất đắc dĩ buông đao xuống.

"Ngươi có biết mỹ thực trong thiên hạ thế nào là đẹp nhất không?" Âm Linh Thanh cao ngẩng đầu, không vội vàng ném ra một vấn đề.

Ta gấp đến độ gãi đầu một cái, câu hỏi này, ngươi hỏi một ngàn người sẽ có một ngàn đáp án, nào có tiêu chuẩn thống nhất? Giống như ta thích ăn mì khô, ngươi thích ăn không?

Ta biết rõ, nếu như ta trả lời không tốt vấn đề này, để Âm Linh thẹn quá hóa giận, hắn trong vài phút sẽ lấy Đặng đại ca ra khai đao.

Đang lúc ta vò đầu bứt tai, con mắt bỗng nhiên liếc xéo Kim Long Ngư bị gặm một nửa trên mặt đất, lại liên tưởng đến bộ dạng thèm ăn cá của Đặng đại ca lúc trước, một đáp án lập tức dũng mãnh tràn vào trong đầu.

"Cá, là cá!"

" Tục ngữ nói rất hay, bốn chân không bằng hai chân, hai chân không bằng không chân, cái này chỉ vào cá. Cá là thức ăn ngon nhất." Ta đáp nhanh.

Quả nhiên, âm linh đã không kiên nhẫn lập tức lộ ra vẻ thỏa mãn, hướng ta gật đầu nói: "Không sai, chính là cá. Nhất là cá sinh, thật sự là mỹ vị đệ nhất thiên hạ!"

Biết nó thích ăn cá, đối với ăn cá có một loại chấp niệm mãnh liệt, vậy chuyện này dễ làm rồi!

Ta quyết định áp dụng sách lược đường cong cứu nước, cố gắng nặn ra một nụ cười nói: "Tiên sinh, đánh giết giết nhiều không tốt, hay là ta dẫn ngươi đi ăn cá thuần khiết đi?"

Nghe xong hai chữ "Ngư sinh", âm linh quả nhiên hai mắt sáng ngời, nuốt nước miếng khẽ gật đầu.

Ta ngay cả vội vàng tỉnh lại Doãn Tân Nguyệt và Quan Đại tỷ, kể đơn giản tình huống trước mắt cho các nàng nghe.

Doãn Tân Nguyệt lập tức xung phong nhận việc, muốn đưa chúng ta đi đến một tiệm ẩm thực hàng ngày chính tông nhất.

Nhớ tới mùi tanh hôi lạnh lẽo đó, dạ dày ta liền dời sông lấp biển. Nhưng vì cứu Đặng đại ca, ta cũng không còn lựa chọn nào khác.

Doãn Tân Nguyệt mở xe đưa bọn ta đi tới một nhà hàng nhỏ bên bờ sông, phong cách sửa chữa đồ bánh nướng vừa nhìn đã biết phong cách sửa chữa của mặt trời, không khác gì nhà trọ của Nhật Bản.

Còn chưa đi vào nhà hàng này, ta đã ngửi thấy mùi cá nồng nặc bên trong...

Đột nhiên, Băng Ngọc Hồ Lô treo ở bên hông mãnh liệt nhảy lên, là Ngọc Vĩ. Ta vỗ vỗ hồ lô, thấp giọng nói một câu: "Tiểu Hồng Miêu, ra đi!"

Một làn khói nhẹ từ trong hồ lô bay ra, rơi trên mặt đất hóa thành một tiểu loli uyển chuyển. Ta không thể không tán thưởng, tu vi của vĩ ngọc tiến bộ rất nhanh, màu sắc con ngươi càng ngày càng đậm.

Quan đại tỷ vừa nhìn thấy chuỗi ngọc trống rỗng xuất hiện, liền sợ hãi kêu lên một tiếng, ôm lấy cánh tay của ta, cả người run run nói: "Bà Trương, đây không phải là một Lệ Quỷ đấy chứ?"

Vĩ Ngọc nghe thấy Quan đại tỷ nói mình là lệ quỷ, lập tức mất hứng, cố ý nhe răng trợn mắt hù dọa nàng.

...

Vốn dĩ ta định không phải, thế nhưng nghĩ tới việc Vô Không xuất hiện lăng không như Vĩ Ngọc, nếu nói nàng không phải ác quỷ thì chắc chắn sẽ công bố thân phận chân thật của nàng. So với hồ yêu, ta cảm thấy có khả năng là quỷ dễ chấp nhận hơn.

Bởi vậy, ta cũng không có nói thật với Quan đại tỷ, chỉ kêu nàng yên tâm, nói đuôi ngọc là quỷ tốt, không hại người khác.

Quan đại tỷ lúc này mới yên tâm đi vào.

Ngọc đuôi đến từ Nhật Bản, tự nhiên thích món ăn Nhật Bản.

Vừa mới ngồi xuống, một hơi vĩ ngọc đã điểm rất nhiều thứ, cái gì thiên phụ La, mộc mạc, bóp bóp, ngưu cốt kéo mì, vân vân.

Trái lại con âm linh kia, đối với xử lý Nhật Bản trước mặt một chút cũng không có hứng thú, động hai đũa thì không động nữa.

Ta lập tức nói chuyện với ông chủ: "Ông chủ, đi cho ta mảnh cá sống tốt nhất ở chỗ này của ngài."

"Khách nhân, cho ngài một phần Tam Văn Ngư, thêm một phần Hà Đồn nữa, thế nào?" Chủ quán ân cần chào hàng nói.

Ta cũng không hiểu cái nào ăn ngon, lập tức gật gật đầu, chỉ hy vọng âm linh thích ăn mảnh cá sống này nhanh chóng ăn no rời đi.

Ông chủ quả nhiên rất được hun đúc trong văn hóa Nhật Bản, ghi xong thực đơn chúng ta đặt, còn không quên lạy cho chúng ta chín mươi độ.

Đồ ăn đã chuẩn bị xong, Ngọc đuôi thè lưỡi liếm liếm môi, dùng Nhật Ngữ nói một câu "Ta sắp mở rồi, sau đó liền ăn như gió cuốn.

Âm Linh kia lại như tổ chức một trận nghi thức, cung kính lấy từ trong túi của Đặng đại ca ra một đôi đũa tạo hình rất đặc biệt, chỉ thấy đôi đũa kia long lanh trong suốt, dưới ánh đèn chiếu rọi vậy mà một chút tro bụi cùng dơ bẩn cũng không dính.

Mới đầu ta cũng không lưu ý đôi đũa này có gì không thích hợp, nhưng sau đó ta phát hiện âm linh phàm là thời điểm ăn sinh ngư phiến, liền nhận chuẩn đôi đũa này, còn lại cho dù là hắn cũng không đụng tới.

Ăn được ba miếng canh cá, khoé miệng âm linh nở một nụ cười hài lòng, không ngừng tán thưởng: "Thịt ngon, mỹ vị, quả thật là mỹ vị khắp thiên hạ."

Tam Văn Ngư ăn xong, Âm Linh lại gắp một miếng Hà Đồn, lần này, vẻ mặt của hắn giống như bị nổ tung, hai mắt tỏa sáng: "Đây là loại cá gì? Lại mỹ vị đến thế."

Xì, còn tưởng rằng Âm Linh tu hành ngàn năm có chút kiến thức, ngay cả hà đồn cũng không nhận ra.

Dân gian vang danh " liều chết ăn sống hà đồn", cũng chính là mỹ vị của hà đồn. Dù trên người hà đồn có chứa kịch độc thì hàng năm cũng sẽ có vô số người bí quá hoá liều nếm thử mỹ vị của hà đồn.

"Tiểu nhị, lại thêm hai bàn nhân sinh nữa."

"Lại thêm hai bàn, hà đồn cũng hai bàn."

Ba đường màu đen trên đầu ta đồng loạt xẹt qua, Âm Linh này là Miêu Yêu chuyển thế đúng không? Sao lại thích ăn sống cá rán thế?

Bị quỷ thượng thân trước mặt Đặng đại ca chồng lên đĩa cao cao, một, hai, ba...

Ta đếm được, tổng cộng hai mươi tư đĩa. Không khỏi lắc lắc đầu, tên này cũng không sợ tanh chết. Nghe nói trong Sinh Ngư Phiến có ký sinh trùng, có thể chui vào bụng người, trong hoàn cảnh dạ dày ấm áp, chậm rãi dài đến vàicm, thậm chí còn có y viện bệnh yêu thích ăn Sinh Ngư Phiến, thuốc y từ trong bụng hắn mở ra một con thao trùng nửa thước.

Nghĩ tới đây, ta cảm thấy có một sợi dây loáng thoáng đã bị ta bắt được, thế nhưng cũng không rõ ràng cho lắm.

Lúc này, ông chủ tiệm hoang mang chạy tới: "Khách nhân, mồi câu trong tiệm đều bị các ngươi ăn hết, đã không còn nữa rồi."

"Cái gì?" Âm Linh nghe lời này, tức giận, đũa đập mạnh lên bàn, chấn động làm bát đĩa trên bàn ầm ầm rung động.

(2) Mấy ngày nay đi du lịch bên ngoài, đánh lén đều là dùng điện thoại, thêm nữa tạm thời đặt ở sau khi về nhà! Mọi người chỉ để ý đặt tiền mời là được, sau khi trở về thêm vào tính thêm một lần bù thêm, thuận tiện đoán xem lần này Âm Linh là ai?

Các ngươi đều phải chết hết thứ hạng một nghìn hai bảy!

Trong quán nhỏ Nhật thức nho nhỏ lập tức nổi lên từng trận gió lạnh.

Ta ngay cả vội vàng an ủi nói: "Tiết nộ, bớt giận, cửa hàng này không có sinh ngư mảnh, ta lại dẫn ngài đến nhà khác!"

"Ừ." Âm Linh lúc này mới gật đầu với ta: "Tiểu nhị, ngươi, đi trước dẫn đường."

Nói xong, Âm Linh đưa tay ra, lòng bàn tay lập tức xuất hiện một xấp Minh Tiền.

Nếu ông chủ tiệm nhìn thấy cái này, chẳng phải bị hù chết à? Ta vội vàng ấn tay nó xuống rồi nói: "Lần này ta mời khách, khà khà."

Nghe ta nói như vậy, trên mặt âm linh lộ ra nụ cười hài lòng, chậm rãi thu hồi Minh tiền.

Ta nhận lấy tờ giấy đọc qua, con số trên đó dọa ta nhảy dựng lên: Mười tám ngàn nguyên liệu.

Trước khi đi, Ngọc Vĩ còn liếm ngón tay nói với ông chủ tiệm: "Ông chủ, thêm hai hộp dầu nổ thiên phụ la, đóng gói."

"Được thôi." Ông chủ cửa hàng vui vẻ đồng ý, chỉ nghe tiếng máy thu bạc vang lên một tiếng lạch cạch: "Khách nhân, xin chào, tờ giấy của ngài lại thêm hai phần Thiên phụ La, tổng cộng là một vạn tám ngàn hai trăm nguyên."

Ta khó khăn nuốt nước miếng, lấy ra thẻ ngân hàng thanh toán, ngay lúc ký tên, tim ta cũng đang nhỏ máu! Một bữa cơm ăn nhanh hai vạn khối, đây không phải heo đầu thai sao?

Nhìn thấy ngọc đuôi ta đột nhiên nhớ tới một vấn đề, Âm Linh ngàn năm thích ăn sinh thử phiến kia, không có khả năng không phát hiện ra đuôi ngọc là hồ yêu, nó làm sao lại không chút tò mò chứ?

Nhìn lại miếng ngọc cuối cùng, đồ ăn vặt mười phần một miếng, căn bản không thèm nhìn con âm linh kia.

Một yêu, một quỷ, cứ coi như chưa từng tồn tại với nhau!

Hồ yêu am hiểu nhất là nhìn thấu tâm tư người khác, đuôi ngọc một tay cầm lấy một Thiên phụ la, ung dung giải thích: "Ta đánh không lại Âm linh này, Âm linh kia cũng đánh không lại ta. Hai chúng ta tuy rằng gặp mặt, nhưng quỷ yêu thì đường lạ, mỗi người ăn đường ai nấy chứ không cần phải quen biết! Quỷ yêu giới là chân thật nhất, không giống nhân loại các ngươi, rõ ràng trong lòng khinh thường, còn có thể làm bộ khách giả mạo nửa ngày, giả!"

Nói xong, đuôi ngọc hướng lên trời liếc mắt.

Cái cổ của ta nghẹn một chút, nhưng cẩn thận suy nghĩ, dĩ nhiên không có lời gì để nói.

Doãn Tân Nguyệt xoay một vòng ở thành thị, cũng không tìm được cửa hàng ẩm thực Nhật thức kinh doanh. Ta lấy ra điện thoại di động xem xét, đều nửa đêm nhiều hơn hai điểm, nào còn có hàng hiệu buôn bán?

Cũng không giống Nhật Bản, có gì mà đêm khuya ăn uống, ta chỉ có bài danh lớn, nhưng loại lớn lại không có sinh ngư mảnh.

Mắt thấy đã đi vài vòng mà không tìm được nơi bán nhân ngư, ngồi lên âm linh ngàn năm kia, không ngừng gào thét: "Vì sao còn chưa tìm được? Chẳng lẽ phải quét sạch nhã hứng của bản Thái Thủ."

Ta không ngừng an ủi Âm linh, Doãn Tân Nguyệt thừa dịp màu đỏ, lặng lẽ phát tin nhắn cho ta: "Thời gian này tất cả tiệm ẩm sáng Nhật thức đều đóng cửa, làm sao bây giờ?"

Lúc này đã gần ba điểm, ba điểm chính là thời điểm gà trống bắt đầu gõ vang.

Theo quy củ mà nói, hai giới Âm Dương có trật tự nghiêm khắc. Lúc màn đêm buông xuống, cô hồn dã quỷ có thể đi lại, nhưng chỉ cần gà trống vừa gọi, chúng nó phải lập tức rời đi.

Lúc này ta trả lời một cách dễ dàng: "Cố gắng kéo dài thời gian, kéo dài thời gian đến ba điểm!"

Doãn Tân Nguyệt mở bánh xe ở trong thành lượn vòng, thời gian từng giây từng phút trôi qua, ta ngồi ở trên ghế điều khiển lái xe, nhìn như trấn định, thật ra chỉ có chính ta mới biết được, nội tâm của mình lo lắng thế nào.

Mặc dù thùng xe là loại cao cấp làm bằng da, nhưng ta giống như ngồi trên đống lửa, muốn chết nhất chính là ta phải không ngừng an ủi con âm linh kia...

Đưa lên âm linh không ngừng oán trách, cách một cái ghế ngồi ta cũng có thể cảm giác được sự tức giận cường đại của hắn!

Quan đại tỷ cũng là người hiểu chuyện, không ngừng giúp ta lừa nó.

Chuyện có liên quan đến sự hỗ trợ của đại tỷ, sự tình thuận lợi không ít, rốt cục chờ đến lúc miệng của ta sắp nứt ra rồi, con số trên chiến lợi phẩm vừa lúc biến thành ba điểm, ngôi sao bắt đầu bay lên, phía đông đã xuất hiện một tia sáng trắng.

Chỉ số thông minh Âm Linh kia cao đến cỡ nào? Nhìn thấy tia sáng lập tức hiểu rõ ý đồ của chúng ta, phẫn nộ chỉ vào chúng ta nói: "Các ngươi chờ đó cho ta, tối nay bản thái thú phải đại khai sát giới! Các ngươi, không ai chạy thoát."

Một quỷ ảnh màu đỏ từ đỉnh đầu Đặng đại ca bay ra ngoài, thân thể Đặng đại ca run rẩy vài cái, hai mắt khẽ đảo rồi hôn mê. Cùng lúc đó, dáng vẻ trong xe nhanh chóng xoay tròn, cả chiếc xe đang trôi nổi.

Doãn Tân Nguyệt ngồi trong xe sợ tới mức la hét thất thanh.

Ta ở trên bánh lái dán liền ba cái linh phù trung đẳng, xe chuyển loạn mới coi như ngừng lại.

Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức trắng bệch như tờ giấy, giọng nói nức nở: "Phu quân, tên quỷ kia định giết chúng ta, có thật không vậy?"

Ta khẽ gật đầu, phần lớn Âm Linh đều rất cẩn thận, hơn nữa đặc biệt thù dai, nói là muốn tới giết chúng ta, đêm nay nhất định sẽ đến.

Quan đại tỷ vừa nghe vậy, nước mắt giống như trân châu không cần tiền vậy, không ngừng cầu xin ta nhất định phải cứu cả nhà bọn họ. Cô bé nhỏ nhất trên tám mươi người mẹ, đứa nhỏ nhất mới bốn tuổi, nếu cô bé cùng Đặng đại ca có bất hạnh gì, lão và tiểu nhân sẽ chết đói mất.

Ta vốn đang phiền, nghe Quan đại tỷ lải nhải một trận như vậy, trong lòng càng phiền.

Ta không khỏi nhíu mày nói: "Quan đại tỷ, ngài đừng làm rộn nữa! Âm Linh kia đã nói không ai chạy thoát được đâu, cũng liên quan đến sinh mệnh của ta, ta nhất định sẽ nghĩ cách."

Lúc này Quan đại tỷ mới dừng lại tiếng khóc, tuy nhiên vẫn phải dựa vào cái nồi trong ngực Đặng đại ca mà rút từng hạt gạo ra. Ta không nghe thấy nhất là nữ nhân khóc, tiếng khóc nức nở này càng làm cho người ta thêm phiền lòng.

Ta đẩy cửa xe, nói với Doãn Tân Nguyệt: "Ngươi đưa đại tỷ và Đặng đại ca về nhà trước đi! Ta đi nghĩ cách."

Doãn Tân Nguyệt nói rất hay.

Nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt chở Quan đại tỷ và Đặng đại ca rời đi, ta mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, đến công viên ven đường tìm một cái ghế dài, ngồi ở đó hút thuốc.

Ta thắp khói không bao lâu thì một tên mập mạp toàn thân đầy máu bu lại.

"Huynh đệ, ta nghiện thuốc rồi, có thể cho hút một ngụm khói được không?" Tên mập rất lễ phép hỏi ta.

Ta vốn định đuổi hắn đi, nhưng hắn thấy ánh đèn lại không thấy bóng dáng, chỉ gật đầu một cái.

Nói xong ta lấy một làn khói ra, đốt lên, hỏi hắn: "Tên là gì?"

"Ta đã quên tên của mình, bọn họ đều gọi ta là Bình Đầu ca." Tên mập trả lời.

Ta đốt khói thơm, lau miệng cắm xuống đất, nói một câu: "Bình Đầu ca, tới hút tẩu thuốc."

Lập tức, trong miệng tiểu mập mạp liền nhiều thêm một nén hương.

Trình tự hút sách rườm rà như vậy là bởi vì nhóc mập chỉ là cô hồn dã quỷ ven đường, không thể hút được thuốc lá của vật thật, chỉ có thể nhận người cung phụng. Vừa rồi ta hỏi tên của hắn, chính là đem cái tẩu thuốc này chuẩn xác không sai trên tay hắn, mời Quỷ vật ở Âm gian ăn thứ gì đó, chỉ cần gọi tên của tên quỷ trước khi sinh ra kia ngã xuống đất là có thể đưa đồ vật đó vào tay hắn.

Dù sao tạm thời cũng nghĩ không ra biện pháp tốt, chi bằng trước hết nói chuyện phiếm với nhau đi!

Đầu tiên, một nghìn hai tám Chương, gạo trên mộ phần...

Ta nhìn nhóc mập kia, hỏi: "Này, anh bạn, ngươi làm sao..." Chữ chết cuối cùng kẹt trong cổ họng ta, không nói ra khỏi miệng.

Ta suy nghĩ một chút, rồi sửa lại lời nói: "Ngươi làm sao mà không có?" Dù sao quỷ hồn đối với chữ "chết" cực kỳ mẫn cảm.

Tiểu mập mạp chợt hít một hơi thuốc, nuốt sương khói vào trong cổ họng. Yết hầu của quỷ vẫn trong suốt, đều có thể nhìn thấy sương khói lượn một vòng quanh cổ họng của nó, sau đó nhổ ra.

"Haizz, qua đường xem bằng hữu của mình rồi thì chia nhau, kết quả lại bị xe đập trúng..." Tên mập bất đắc dĩ nói.

Nghe xong, ta lập tức sặc sặc ho khan một hồi.

Hiện tại cúi đầu quá nhiều, đi tới chỗ nào điện thoại nhìn thấy nơi đó, có đôi khi nguy hiểm đã đến, đều còn đắm chìm ở thế giới của điện thoại di động, tên mập này cũng đủ bi thống.

Ta cùng tiểu mập mạp kéo trái kéo phải, từ giới bằng hữu kéo đến bạn em rạo lạ, từ níu kéo đến quỷ thành Phong Đô. Ta hỏi nó, ở phía dưới có nhìn thấy đường nét hay không.

Mập mạp lắc lắc đầu, nói không có. Nó vừa cười vừa nói nếu như có, đoán chừng người trong Địa Phủ đều dùng hết tám quả táo rồi.

"Ta hỏi mập mạp thế nào cũng kêu như gà, nó còn không trở về Âm gian sao?

Tiểu mập mạp muốn thêm một sợi khói, nói với ta nó thuộc loại quỷ chết, không vào được Âm gian, chỉ có thể ở lúc mặt trời mọc lên ngủ vào trong phần mộ.

Nói xong, nhóc mập ngáp dài một cái: "Xin lỗi, ta thực sự buồn ngủ, phải về nhà rồi..."

Sau đó thân ảnh của nó càng ngày càng mờ ảo, cuối cùng hóa thành một làn khói mỏng màu trắng, biến mất không thấy đâu nữa.

Ta vẫy vẫy tay với tên mập này một cái, coi như là báo cho hắn biết vậy.

Thời gian làm việc của quỷ là tương phản với thời gian làm việc của con người, ban ngày nhân loại phải làm việc, ban đêm con người sẽ nghỉ ngơi, mà quỷ lại hoàn toàn ngược lại, ban ngày nghỉ ngơi, ban đêm các loại hoạt động.

Thổi gió lạnh cả đêm, đầu óc ta rất tỉnh táo, nghĩ tới có thể đêm nay sẽ có một trận đại chiến, lập tức đánh một chiếc xe cho thuê về tiệm chuẩn bị tài liệu!

Chờ ta mở cửa tiệm ra, Doãn Tân Nguyệt còn chưa ngủ đã lén lút đi tới đi lui trong phòng khách. Bởi vì đã một đêm không ngủ, nên một đôi mắt đã đỏ lên, nhìn qua khiến người ta rất đau lòng.

"Phu quân, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi." Doãn Tân Nguyệt vừa thấy ta trở về, vội vàng nhào vào trong lòng của ta: "Sao bây giờ mới trở về? Vận vi di chuyển của ngươi cũng không nhận, lo lắng cho ta đến chết rồi... "

Ta xoa xoa đầu Doãn Tân Nguyệt: "Không có điện, di động tự động bế quan."

Doãn Tân Nguyệt còn muốn hỏi ta điều gì đó, nhưng hắn khoát tay áo, nói mình phải nghỉ ngơi dưỡng sức một chút, nếu không đêm nay mọi người phải chết không nghi ngờ.

Có thể bởi vì trọng trách trên người quá nặng, chỉ chốc lát công phu, ta liền lâm vào mộng đẹp.

Trong lúc ngủ mơ, ta mơ thấy vô số thứ bay qua trước mắt ta. Có muối, máu chó đen, còn có đôi đũa đỏ và linh phù, còn có vô số gương mặt khủng bố của quỷ... Đột nhiên, trong đầu có một âm thanh không ngừng gào thét: Ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi.

Ta sợ tới mức mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, đột nhiên ngồi bật dậy, kìm lòng không được hét to một tiếng.

Trong nháy mắt ngồi dậy, theo bản năng ta rút hai thanh Trảm Quỷ Thần Trảm ra, cảnh giác nhìn quanh bốn phía. Lúc này phát hiện không có chút âm khí nào, ta mới yên lòng, mẹ nó, ta còn tưởng rằng âm linh kia có thể mạnh đến mức ngủ mơ tập kích ta.

Cánh cửa phòng ngủ răng rắc một tiếng mở ra.

Doãn Tân Nguyệt vẻ mặt lo lắng chạy vào: "Phu quân, ngươi làm sao vậy?"

Ta cười cười: "Không có việc gì, đang gặp ác mộng..."

Doãn Tân Nguyệt đau lòng nhìn ta, rút cánh tay lau mồ hôi lạnh trên trán giúp ta: "Tiên sinh, hay là chúng ta không quản chuyện này đi? Chúng ta đi suốt đêm, đi nước ngoài, ta không tin Âm Linh kia còn có thể tìm ra nước ngoài."

Ta ngoáy mũi Doãn Tân Nguyệt: "Thằng ngốc, Âm Linh là của Vô Quốc giới, hơn nữa Âm Linh kia đã chặn đường chúng ta, bất luận chúng ta tới đâu nó cũng sẽ tìm được chúng ta. Hơn nữa, còn có đại tỷ và Đặng đại ca đấy, chúng ta không thể bẫy người tiêu tiền được."

Doãn Tân Nguyệt bị lời của ta làm cho vui: "Người tiêu phí? Quan đại tỷ và Đặng đại ca là người tiêu tiền?"

Ta nghiêm trang gật gật đầu: "Đúng vậy, tiêu tiền mua bình an, không phải là người tiêu phí sao?"

Bay ầm ĩ như vậy, cơn buồn ngủ của ta cũng tan biến, dứt khoát bò dậy tắm rửa. Doãn Tân Nguyệt vì ta pha trà, còn pha cho ta một bát mì trứng gà.

Ta uống trà, ăn mỳ yêu trứng gà mà lão bà đã nấu, thật lòng hy vọng nếu như cuộc sống có thể bình tĩnh an nhàn như vậy, vậy thì tốt biết mấy.

Ý nghĩ này vừa bước qua đầu óc của ta, ta lập tức lắc lắc đầu, chuyện không có khả năng thì không cần suy nghĩ nữa, thương nhân âm vật nhất định sẽ thăng trầm cả đời, vừa bước vào cái vòng tròn này thì không thể sống cuộc sống bình thường nữa.

Doãn Tân Nguyệt cầm bao và chìa khoá nói với ta rằng, trong tiệm hết gạo rồi, nàng phải đi mua chút gạo ở chợ.

Ta có nói tốt, đợi Doãn Tân Nguyệt đi ra ngoài, lại cảm thấy hơi khó chịu. Tối nay cũng không biết có thể bình an vượt qua được hay không, Doãn Tân Nguyệt còn mua gạo gì nữa, cũng không biết hai chúng ta còn mạng để ăn không?

Đột nhiên, một từ ngữ rõ ràng xuất hiện trong đầu ta.

Đúng! Phần mộ gạo.

Ta nhớ nam nhân đã từng nói cho ta biết, gạo Phần Đầu có tác dụng ngăn cách dương khí, so với Già Dương Phù bình thường tốt hơn rất nhiều. Nếu như ta có thể tìm được gạo, ngăn cách dương khí trên người mọi người, lại phối hợp với trảm Quỷ Thần song đao, đêm nay có thể tránh được một kiếp.

Nghĩ đến là đi làm, ta lập tức viết phạt cho đại tỷ Quan Quan Đại tỷ, bảo nàng đi cùng ta tìm gạo phần mộ.

Trong máy truyền tin của Quan Đại tỷ liên tục đáp ứng, nói cái xe này đi qua xe đón ta.

Chỉ chốc lát sau, Quan đại tỷ đã tới dưới lầu nhà ta, ta tính toán thời gian và khoảng cách, ngoan ngoãn của ta, nàng nhất định là chạy vội tới với tốc độ bổng 100 bước, ngẫm lại hình ảnh kia đều có chút mạo hiểm!

Ta mới lên xe, Quan đại tỷ lập tức quay đầu xe, chạy một mạch đến nghĩa trang ngoại thành.

Thanh Minh tiết đã qua hơn hai tháng, bán quỷ tiết bảy còn một đoạn thời gian mới đến, ta không biết có tìm được gạo trên mộ hay không? Chỉ là bây giờ cũng chỉ có thể thử một lần.

Nghĩa trang phụ khu rất lớn, ta và Quan đại tỷ chia nhau, mỗi người đi dọc theo một hướng tìm kiếm. Ta đi về phía nam tìm, Quan đại tỷ đi về phía bắc tìm.

Ở thời xã hội cũ, những thứ tổ tiên dùng để bái tế thường có bốn loại, tức là Minh tệ, hương nến, giấy cắm và gạo trên mộ. Hạt gạo trong nhà là gạo thường ăn, tốt nhất là lấy chén nhỏ đã chết dùng chất đầy, xếp thành hình dạng một ngọn núi nhỏ đặt ở trước mộ, trên gạo cắm ba nén hương, như vậy mới thể hiện thành ý của hậu nhân.

Chẳng qua hiện tại mộ đều có người quét dọn, rất nhiều mộ trước đều sạch sẽ, thỉnh thoảng thả vài thứ, cũng chỉ là lư hương và giấy đốt còn thừa, nào còn gạo trong mộ?

Tìm được đại khái hơn trăm phần mộ nhưng vẫn không thu hoạch được gì, ta đã chuẩn bị từ bỏ rồi. Cầm lấy điện thoại, ôm hi vọng cuối cùng hỏi Quan đại tỷ có tìm được không?

Kết quả giọng điệu của tên Quan Đại tỷ kia cũng rất bi thương.

Ai! Ta nhẹ nhàng thở dài một hơi, không có gạo mộ, đêm nay quyết chiến sẽ ít đi rất nhiều phần thắng. Chẳng lẽ, số mệnh đã định, ta tìm Trương Cửu Lân có một kiếp này sao?

Đột nhiên, một ngôi mộ bên cạnh ta truyền ra tiếng gầm giận dữ: "Con mẹ nó ai ở bên ngoài thở dài, quấy rầy giấc ngủ của ta."

Đây là tiếng của quỷ. Từ khi linh lực tăng lên, lỗ tai đặc biệt linh mẫn, có thể nghe được gió thổi cỏ lay của quỷ hồn trong phạm vi trăm mét.

Ta ngay cả vội vàng hướng về phía thanh âm phát ra lạnh nhạt nói: "Xin lỗi, quấy rầy rồi."

Quỷ đều rất nhỏ bé, tuy ta gặp một tiểu quỷ như vậy diệt một con, nhưng tốt nhất vẫn là không nên gây họa.

Giọng nói kia đột nhiên ồ lên một tiếng: "Nghe giọng nói của ngươi, rất quen thuộc!"

Ta nghĩ, sẽ không chứ? Mặc dù Trương Cửu Lân ta nổi tiếng trong vòng tròn âm vật, nhưng chưa bao giờ giao hảo bằng hữu với quỷ a.

Ta tò mò ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện ảnh trên bia đối diện chính là tiểu mập mạp hôm qua cùng ta hút thuốc ở công viên này.

"Ồ, là ngươi, sao ngươi lại tới đây?" Bởi vì ban ngày nên tên mập này không ra được nên chỉ có thể ngồi trong phần mộ nói chuyện phiếm với ta.

Ta nhớ tên mập này đã quanh năm ở nơi này, khẳng định đối với tình huống nơi này nắm rõ như lòng bàn tay, trước mộ nào có đất đầu gạo, hỏi một chút hắn không phải sẽ biết sao?

Quả nhiên, tên mập rất nhanh liền đáp: "Từ mộ của ta đi sang bên phải có mười mấy mộ, trước mộ lão quỷ có gạo, hôm trước ta cũng đã đến đó ăn qua, kết quả bị lão quỷ kia mắng một trận."

Ta ngay cả vội vàng cảm ơn, đi đến chỗ nhóc mập nói, rất nhanh đã phát hiện một chén gạo dưới bia mộ của một lão giả, chất thành một ngọn núi nhỏ, phía trên còn cắm ba nén nhang đàn hương chưa đốt xong.

Ta ngay cả vội vàng cúi người với bia mộ nói: "Lão nhân gia, hôm nay tại hạ gặp nạn, muốn mượn phần mộ của ngài dùng một lát! Nếu như nguyện ý, xin nhận cho tại hạ ba nén hương."

Nói xong liền thắp ba nén nhang còn chưa đốt xong kia, chỉ thấy ba nén hương đồng thời bay về phía bia mộ. Ta rất vui mừng, điều này chứng tỏ lão giả đã đáp ứng lời thỉnh cầu của ta, hắn đồng ý mượn gạo trên mộ của ta.

Ta lấy ra túi nhựa tạng, mang gạo mộ vào.

Sau khi đựng xong gạo thàng, ta quay sang bia mộ nói: "Đa tạ lão nhân gia, nếu đêm nay ta có thể vượt qua một kiếp này, tương lai tất có tạ lễ!"

Ta mang theo gạo mộ, cho Quan đại tỷ, nói đã tìm được rồi. Quan đại tỷ vui vẻ nhảy dựng lên hỏi chuyện này có phải là không sao rồi không?

Nhìn bộ dáng rất cao hứng của Quan đại tỷ, ta cũng không dám nói thật với nàng, chỉ khẽ gật đầu.

Lúc đi ngang qua ngôi mộ của tiểu mập mạp thì tiểu mập mạp gọi ta lại, nói đừng quên để lại màn khói cho nó.

Ta nghĩ tới tiểu tử này chưa từng làm việc ác, hơn nữa giúp ta tìm được nấm mồ gạo. Vì lý ra đáp tạ hắn, liền đem một gói ngọc khê còn thừa đặt ở trước phần mộ, còn thuận tay để lại nấm mồ.

Ta nhớ tới câu nói của Âm Linh, một người cũng không buông tha! Nếu như bốn người chúng ta phân tán, rất dễ dàng bị con Âm Linh thừa dịp trống rỗng này đánh tan từng người, như vậy ta sẽ bị động.

Nghĩ tới đây, ta viết sớ cho Doãn Tân Nguyệt, nói cho nàng biết mang theo bao du lịch ngày thường ta ra ngoài học, đến nhà Quan đại tỷ tập hợp.

Trong máy truyền tin, Doãn Tân Nguyệt im lặng một lúc lâu, cuối cùng vẫn là thở dài một hơi, lên tiếng.

Ta biết lo lắng của Doãn Tân Nguyệt, nhưng chỉ cần là chuyện do ta quyết định, Doãn Tân Nguyệt dù không đồng ý cũng sẽ dốc toàn lực ủng hộ ta. Không giống vợ chồng của Lý Ma Tử, ngoài cãi nhau ầm ĩ ra thì đùa bỡn bằng bạo lực.

Ta chỉ kính trọng điểm này của Doãn Tân Nguyệt!

Một ngàn hai mươi chín tầng phòng tuyến thứ nhất...

Ta và Quan đại tỷ vừa đến nhà nàng, Doãn Tân Nguyệt cũng tới.

Lúc này Đặng đại ca đã thanh tỉnh, chẳng qua khí sắc cả người nhìn qua tương đối không tốt, sắc mặt vàng như nến, hơn nữa không ngừng tiêu chảy.

Đặng đại ca nói hắn lôi ra tất cả đều là côn trùng, hơn nữa còn là vật sống, lít nha lít nhít nhúc nhích trong bồn cầu!

Tụ Tài Phong Thủy cục trong nhà Quan đại tỷ đã bị phá hư, hai con Kim Long Ngư chiêu tài cũng đã biến thành cá chết, nằm thẳng tắp trên mặt đất.

Một khi phong thủy ngư kiếm tiền chết đi, chắc chắn sẽ biến thành hung ngư nguy hại trong gia đình an bình.

Ta tranh thủ thời gian gọi Quan đại tỷ ném hai con cá kia đi, hai con hung ngư này đặt ở trong phòng không thể nghi ngờ sẽ còn đưa tới nhiều âm khí hơn nữa...

Ta và Doãn Tân Nguyệt lấy ra mực đấu, chấm máu chó đen, tất cả cửa ra vào trong phòng, kể cả cửa sổ cũng bắn đầy rẫy Mặc Đấu tuyến.

Lập tức, trong phòng tràn đầy mùi hôi thối của máu chó mực.

Ta kiểm tra cẩn thận một hồi, xác nhận mỗi cánh cửa đều bị Mặc Đấu tuyến bịt kín, lúc này mới an tâm.

Làm xong những thứ này, buổi chiều đã chia năm mươi lăm, cách mặt trời lặn còn có bốn mươi lăm!

Đang lúc ta cho rằng có thể thở phào, Đặng đại ca đột nhiên bịt mũi, chạy đến nhà cầu không ngừng nôn mửa.

Ta và Doãn Tân Nguyệt, Quan đại tỷ xông vào nhà cầu, lại phát hiện một cảnh tượng khiến người ta ghê tởm.

Chỉ thấy Đặng đại ca chạy ào ào vào trong bồn cầu, trong bồn cầu toàn là côn trùng màu trắng do hắn thả ra. Có một số côn trùng đã chạy tới khu vực biên giới đào, dính đầy chất lỏng sền sệt ở trong bồn cầu.

Một người sống sờ sờ thế mà lại nhổ ra nhiều côn trùng như vậy?

Doãn Tân Nguyệt lúc này không chịu nổi, bụm miệng không ngừng nôn khan.

Quan đại tỷ lập tức khóc nức nở, không ngừng đấm lưng thay Đặng đại ca, cầu xin ta nói: "Trương lão bản, cầu xin ngài rồi, nhất định phải cứu lão Đặng nhà chúng ta."

"Ọe nôn." Đặng đại ca rướn cổ nói: "Vợ, ta thật sự chịu không nổi, cho ta thống khoái một chút, giết ta đi!"

Quan đại tỷ nghe xong lời này, khóc càng thêm lợi hại, không ngừng cầu xin ta nhất định phải cứu trượng phu của mình.

Ta vội vàng đi lấy chén nước muối đặc, bảo Đặng đại ca uống vào.

Sau khi uống xong, Đặng đại ca quả nhiên cảm thấy thoải mái hơn một chút, xem như tạm thời ngừng nôn mửa.

Ta lấy mấy tấm linh phù bậc trung dán trên cửa sổ, hơn nữa còn cho Doãn Tân Nguyệt và Quan đại tỷ một tấm, dặn dò các nàng nếu như gặp phải nguy hiểm, ta không thể tới cứu các nàng kịp thời, đành dùng linh phù ngăn cản một hồi.

Làm xong hết thảy, ta sẽ xin được gạo và phần mộ cho mỗi người bọn hắn một phần.

Ta bảo các nàng một khi phát hiện Âm Linh, đem gạo nuốt xuống là được rồi, nhai gạo ở mộ phần có thể tạm thời ngăn cách dương khí trong cơ thể con người. Quỷ là dựa vào dương khí mà cơ thể con người tản mát ra để tìm kiếm mục tiêu, một khi dương khí bị ngăn cách, quỷ sẽ mở mắt mù. Nhưng hiệu quả của gạo ở mộ phần có hạn, chỉ có thời gian nửa nén hương, cũng chính là khoảng 20 phút.

Chuẩn bị xong xuôi, tất cả chúng ta đều nín thở, không dám lên tiếng! Trong phòng khách yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Đột nhiên, lúc chuông điện tử trong phòng khách báo cáo, nữ thanh ngàn thiên một chương nói: "Ngài tốt, hiện tại là buổi chiều bắc bắc thời gian sáu mươi ba."

Ta bị dọa nhảy dựng lên, cánh tay đang giả bộ sắp gạo run rẩy quăng ra mấy hạt gạo.

Ta lấy làm lạ hỏi Quan đại tỷ: "Chung nhà người ta đều chuẩn bị cả, sao ngươi nửa điểm cũng báo được vậy?"

Quan đại tỷ ngượng ngùng giải thích: "Điểm này là thời gian nữ nhi học được về nhà, nhắc nhở ta nên làm cơm tối rồi."

Ta khẽ gật đầu, không nói gì nữa. Sau khi có con, con sẽ trở thành toàn bộ tâm phúc của gia đình, tất cả mọi thứ trong nhà đương nhiên phải vây quanh đứa nhỏ.

Quan đại tỷ như là nhớ ra cái gì đó: "Đều ở điểm này, các ngươi khẳng định đói bụng rồi, hay là, ta làm chút cơm ăn cho các ngươi đi? Nhà thông thường xào, thế nào."

Ta ngay cả vội vàng ngăn Quan đại tỷ lại: "Âm Linh này mẫn cảm với thức ăn nhất, nếu hắn ngửi thấy trong phòng có khói lửa, còn không lập tức tới đây?"

Doãn Tân Nguyệt nói nếu không chúng ta ăn bánh ngọt đi.

Quan đại tỷ vội vàng nói có, xoay người vào phòng bếp, bưng bánh bao và bánh ngọt ra.

Lúc ăn xong đồ ăn, trời đã hoàn toàn tối đen. côn trùng trong cơ thể Đặng đại ca bị nước muối áp chế, tốt hơn rất nhiều, ít nhất sẽ không nôn nữa.

Doãn Tân Nguyệt và Quan đại tỷ líu ríu nói chuyện trời đất, ta và Đặng đại ca nhìn nhau mà cười, thật sự là phục đám nữ nhân này.

Rõ ràng đại địch tướng lâm, còn có thể nói cười nói! Như vậy phảng phất phòng khách này không phải chiến trường, mà là một lần trà nói chuyện của phụ nữ.

"Trương lão bản, chúng ta có thể tránh được tai nạn này không?" Đặng đại ca có chút lo lắng nhìn chằm chằm về hướng cửa nói.

Ta lắc đầu: "Ta không biết, chỉ có thể tuân theo số trời thôi..."

Đặng đại ca thở một hơi nặng nề: "Cảm ơn ngươi đã thẳng thắn."

Vào thời điểm sắp tới sinh tử, sự thành thật tàn khốc thường sẽ thiện ý nói dối càng tốt, bởi vì ta cảm thấy mỗi người đều có quyền lợi biết chân tướng.

Đột nhiên, hai mắt Đặng đại ca ôn nhu vô hạn nhìn Quan đại tỷ, dùng âm thanh chỉ có hai chúng ta mới có thể nghe được nói: "Nếu lát nữa quỷ thượng lên người ta, mong ngài đừng cố kỵ, một đao chém xuống, để ta và quỷ đồng quy vu tận cùng!"

Ta kinh ngạc nhìn Đặng đại ca: "Sao ngươi biết đao của ta có thể làm nó bị thương?"

Đặng đại ca cười ha hả hai tiếng: "Lúc quỷ trên người ta, ta ngẫu nhiên cũng có thể cảm giác được ý nghĩ của nó."

Đinh Linh Linh, Đinh Linh Linh, không có bất kỳ gió nào, Phong Linh treo ở cửa đột nhiên vang lên.

Đến rồi, rốt cục đến rồi!

Trên cửa dần dần hiện ra một bóng người màu đỏ, cái bóng màu đỏ kia điên cuồng vặn vẹo thân thể, ý đồ từ trong khe cửa chen ra.

Leng keng leng keng leng keng!

Mặc đấu tuyến trên cửa lập tức phát ra thanh âm xì xì thiêu đốt.

Ta vội vàng ra hiệu cho Doãn Tân Nguyệt cùng Quan đại tỷ, ý bảo các nàng đem phần mộ nuốt xuống. Ta cũng cầm lấy một nắm gạo ăn, trong phần mộ có một mùi hương, đặc biệt khó ăn, hạt gạo cứng rắn cũng mười phần kẹt răng.

Ta cố nén cảm giác khó chịu mà nuốt xuống. Ba người khác cũng vậy, trên mặt lộ ra vẻ khó chịu, miễn cưỡng đè gạo trên phần mộ xuống.

Dưới sự phòng ngự mãnh liệt của Mặc Đấu tuyến, hồng sắc ảnh dần trở nên ảm đạm.

Quan đại tỷ kích động giơ ngón tay cái lên với ta!

Ha ha, trong lòng ta không nhịn được có chút đắc ý, nếu không phải ta có dự kiến trước, dùng phù chú cùng Mặc Đấu bày ra phòng tuyến đầu tiên, phỏng chừng Âm Linh kia đã tiến vào từ lâu rồi.

Nhưng tiếp theo ta lại khẽ thở dài một tiếng, ta hiểu rõ khúc nhạc vừa rồi vẫn còn ở phía sau!

Bùm bùm bùm bùm!

Tất cả cửa sổ đều bắt đầu dao động lung tung.

Thỉnh thoảng trong không khí lại truyền đến những tiếng sột soạt, kèm theo đó là từng đợt âm linh gào thét!

Đột nhiên Quan đại tỷ quát to một tiếng, chỉ vào một cánh cửa sổ tận cùng bên trong, tay không ngừng run rẩy, như muốn nói gì đó. Doãn Tân Nguyệt cũng dựa sát vào Quan đại tỷ, ánh mắt nhìn về cùng hướng, thân hình mảnh mai run lẩy bẩy.

Nương theo tầm mắt của hai nàng nhìn qua, thình lình phát hiện trên thủy tinh trong suốt dính đầy máu tươi, máu tươi kia dần dần hội tụ thành một chữ "Chết" thật to.

Không tốt! Ta kinh hãi.

Lập tức phát hiện bên ngoài tất cả cửa sổ thủy tinh đều dán đầy sâu bọ màu trắng, sâu kia rậm rạp chằng chịt, trong ba tầng ngoài ba tầng, khiến người ta liếc mắt một cái đã muốn nôn mửa.

Nghĩ đến những con trùng kia chốc lát rất có thể sẽ bò vào, sợ hãi lập tức dâng lên trong lòng ta.

Ta thà tự sát còn hơn là tự sát, cũng không muốn bị đám côn trùng này cắn nuốt từng miếng một!

Chương thứ một ngàn ba mươi ba, con người là cự trùng mặt người.

May mắn là những con trùng này được tạo thành từ âm khí, Mặc Đấu tuyến đối với chúng có lực sát thương rất lớn!

Chỉ thấy từng đợt từng đợt thi thể côn trùng từ cửa sổ rơi xuống, từng đợt lại từng đợt côn trùng tiến lên nối tiếp nhau.

Mỗi khi sâu bọ đụng tới Mặc Đấu tuyến, trong nháy mắt Mặc Đấu tuyến đều sẽ như lưới điện tản mát ra điểm điểm hồng quang, đem sâu bọ tiếp xúc toàn bộ đốt cháy...

Lúc đầu ta còn rất lạc quan, nhưng theo thời gian trôi qua, lòng tin của ta bắt đầu dần dần sụp đổ.

Những con côn trùng này tuy có tấn công hay không phá được phòng ngự trận ta bố trí, nhưng số lượng không chịu được, hơn nữa giống như thần phong thời Liệp Nhật Bản dám chết, phát động một lớp công kích kiểu tự sát hung hãn không sợ chết!

Vài chỗ cửa sổ đã xuất hiện khe hở, từng con sâu nhỏ theo khe hở bò vào.

Ta vội vàng hô một tiếng: "Nhanh chóng đánh chết đám trùng kia, ngàn vạn lần không thể để chúng tiến vào! Bằng không sẽ không ngăn cản được con âm linh kia."

Doãn Tân Nguyệt cầm một cọng lông gà phủ lấy, kinh hãi nhìn con sâu nhỏ từ trong khe cửa không ngừng chui vào, nức nở hỏi: "Phu quân, đánh thế nào vậy?"

"Dùng gậy đánh, dùng chân giẫm." Một cước của ta giẫm chết vài con côn trùng, quát: "Liền cùng ngươi ở nhà dẫm chết gián điệp."

Chỉ một thoáng, trong phòng khách vang lên thanh âm đùng đùng, đây là thanh âm chúng ta dùng chân giẫm côn trùng, còn có thanh âm côn trùng bị giẫm chết...

Rốt cuộc, đợt côn trùng chui vào đầu tiên cũng bị chúng ta giải quyết.

Trên sàn phòng khách phủ kín thi thể côn trùng, còn có một hai con không chết ngẩng cao đầu lên, nhưng đó chỉ là giãy dụa sắp chết mà thôi.

Đôi giày trên chân ta đã dính xong thối rữa của côn trùng, dính vào, màu trắng, tản mát ra từng trận mùi hôi thối.

Ta xem qua chân của những người khác, cũng giống như ta, giày căn bản là phế bỏ.

Đại quân côn trùng nằm trên thủy tinh thấy thế này, dồn dập lui về phía sau, để lại công phu thở dốc cho chúng ta.

Ta lập tức nói mọi người đem tất cả chỗ có lỗ hổng này lấp vào!

Ta và Đặng đại ca phụ trách lỗ hổng của cửa sổ bổ sung, Doãn Tân Nguyệt và Quan đại tỷ thì đi phòng ngủ kiểm tra phòng bếp.

Trong khe cửa sổ chắn đầy thi thể côn trùng, chất lỏng màu trắng nhét đầy toàn bộ khe hở, mùi thối không ngửi nổi!

Ta và Đặng đại ca cố nén mùi hôi thối này, đẩy Mặc Đấu đường lên.

Không biết bắn bao lâu, cuối cùng cũng được bồi bổ gần xong, chỉ còn lại một cánh cửa sổ. Ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong hộp đen lại phát ra một tiếng ken két.

Ta nhíu mày, mở hộp mực ra xem, thầm kêu một tiếng không xong.

Đặng đại ca hỏi ta làm sao vậy, ta nói cho hắn máu chó đen đã dùng hết!

Nói xong, ta ngẩng đầu lên, muốn tìm trong phòng xem còn có thứ gì có thể thay thế máu chó mực hay không.

Ngay sát lúc ta tìm kiếm vật thay thế, khóe mắt liếc thấy khóe miệng Đặng đại ca cực kỳ mất tự nhiên mà giật giật một cái.

Ta hỏi Đặng đại ca thế nào?

Đặng đại ca cười nhạt nói: "Không sao, có thể là hai ngày nay nghỉ ngơi không khỏe, mệt mỏi rồi."

Ta khẽ gật đầu, đúng vậy, liên tục mấy ngày bị quỷ nhập thân, có thể nghỉ ngơi tốt mới là chuyện lạ.

Đặng đại ca nói: "Đặng đại ca, chèo chống thêm chút nữa thì tối nay không sao là được rồi, muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu."

Đặng đại ca ở phía sau ta trở lại một chữ "tốt" hữu khí vô lực.

Từ trong giọng nói uể oải của hắn, ta nghe được hắn đối với đêm nay có thể thắng được con âm linh kia hay không, hoàn toàn mất lòng tin rồi.

Doãn Tân Nguyệt và Quan đại tỷ kiểm tra xong xuôi, vừa thấy ta mặt mũi u sầu, lại nhìn Mặc Đấu rỗng tuếch, lập tức hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Quan đại tỷ lo lắng nhìn qua cánh cửa sổ kia hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu côn trùng chui vào từ đây, ta không còn sức lực mà giẫm chết chúng, đến bây giờ chân của ta vẫn còn tê đấy."

Ta cười cười nói không có chuyện gì, không có máu chó đen, ta cũng có thể bổ sung.

Nói xong ta cắn đầu lưỡi của mình, phun ra một ngụm máu đầu lưỡi. Đầu lưỡi của ta mười phần linh lực, đồng dạng có thể phát ra tác dụng máu chó mực, mỗi lần đều dùng đầu lưỡi chảy xuống thật sự là quá tổn thương thân thể.

Ta suy nghĩ một chút, lần này nếu như có thể thuận lợi vượt qua kiểm tra, việc đầu tiên khi ra ngoài là tìm nam nhân chăn nuôi, học tập cùng hắn một chút thủ đoạn xử lý tình huống đặc thù.

"Lão Đặng, ngươi là lang à?" Quan đại tỷ kinh ngạc nhìn về phía Đặng đại ca: "Cái cổ của ngươi sao lại giống như một con vịt, khẽ động một cái?"

Đặng đại ca day day cổ nói: "Chắc là hai ngày nay chưa nghỉ ngơi xong tư dịch."

Lời nói của Tứ Xuyên không khác gì nồi lẩu, vừa đay vừa cay, ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng nghe hiểu được.

Ta qua lấy hồ lô băng ngọc bên hông nhét vào tay Doãn Tân Nguyệt nói: "Đợi lát nữa nếu ta không chịu nổi, ngươi gọi Vĩ Ngọc ra đi. Có thể chống đỡ được chốc lát thì thôi, chống cự được ba giờ thì không sao rồi..."

Doãn Tân Nguyệt nghe ta nói vậy, nhất thời nước mắt tràn đầy trong hốc mắt, nước mắt lưng tròng.

Nàng nhét hồ lô băng ngọc vào trong lòng ta: "Phu quân, ngươi nhất định làm được."

Giờ này khắc này, ta rất muốn cùng Doãn Tân Nguyệt bảo đảm. Nhưng người tự biết rõ mình, lần này Âm Linh so với Lữ Bố cùng Nhiễu Mẫn gặp phải trước đó, cũng không kém cỏi, hơn nữa chỉ số thông minh còn xảo trá hơn, thậm chí tinh thông các loại binh pháp! Ta thậm chí đã có thể thực hiện ý định chuẩn bị khởi động Vĩnh Linh Giới ngay lúc gần chết!

Đang lúc ta suy nghĩ kế tiếp, trên cửa sổ vang lên một hồi thanh âm soàn soạt.

Là sâu!

Ta có loại dự cảm, lần này côn trùng sẽ không giống vậy.

Ta ngay cả vội vàng sai khiến Doãn Tân Nguyệt và Quan đại tỷ đẩy mạnh vào phòng, dặn các nàng đóng cửa kỹ càng, bất kể nghe được động tĩnh gì, tuyệt đối đừng đi ra ngoài.

Nói xong, ta lập tức đóng cửa phòng lại, nhỏ một chút máu đầu lưỡi vào cửa phòng, lại dán lên trên cửa phòng một đạo linh phù thượng đẳng trân quý.

Lúc trước Đặng đại ca cầm hai con dao phay trong phòng bếp, hắn run rẩy hai tay nói với ta: "Ta... Ta vẫn là dùng đao tương đối thuận tay hơn."

Ta khẽ gật đầu, quả thực, Đặng đại ca là người của Hỏa Táo hiệu, đương nhiên đã quen cầm dao phay.

Bàn chân vừa rồi đạp trúng chân của ta khiến ta tê rần, ta cũng không muốn dùng chân giẫm chết đám côn trùng buồn nôn kia.

Lập tức rút ra hai đao Trảm Quỷ Thần, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch!

Đặng đại ca và ta nhìn chằm chằm vào cửa lớn, đột nhiên hắn mở miệng nói: "Trương lão bản, đừng quên lời ta vừa nói với ngươi, nếu thật sự không được thì giết ta đi, tuyệt đối đừng nương tay."

Ta nghiêm túc nhìn Đặng đại ca một cái, biết đây là việc hy sinh vì gia đình, cũng là trách nhiệm của một trượng phu.

Ta trịnh trọng gật gật đầu, tâm tình nặng nề nói nếu thật sự đến bước kia, ta sẽ làm.

Âm thanh sàn sạt ngoài cửa càng lúc càng lớn, nghe tựa như bão táp sắp đổ tới.

Tiếng sàn sạt ngừng lại...

Không khí chung quanh giống như đọng lại, an tĩnh dọa người, lông tơ trên lưng ta từng sợi dựng ngược lên.

Đông, đông!

Đúng lúc này, trước mặt chúng ta bỗng nhiên truyền đến một tiếng đập cửa nặng nề.

Phòng trộm môn được rèn từ tinh cương bị đụng phải lung lay không thôi.

"Đặng đại ca, chuẩn bị xong chưa?" Ta lui về phía sau, con mắt nhìn chằm chằm cánh cửa kia.

Đặng đại ca rống một tiếng: "Gia gia chuẩn bị xong rồi, đám côn trùng nhỏ, mau lên đây đi! Gia gia không sợ các ngươi đâu."

Đặng đại ca rống lên một tiếng hào khí như thể dũng sĩ được lấp kín, vì thứ quý giá nhất trong lòng, không tiếc dâng lên tất cả của bản thân.

Bỗng dưng, cửa ăn trộm đổ rầm rầm xuống đất.

Đầu sỏ gây chuyện cũng để lộ diện mạo, là một con sâu khổng lồ!

Con sâu này có vô số cái chân, thân thể rất giống con rết thế nhưng gương mặt lại là một gương mặt người, hai bên gương mặt còn có hai chòm râu dài.

Đầu của nó có màu đỏ thắm, thân thể dài hơn hai mét!

Đệ nhất thiên nghìn ba mốt, một đao chém ác quỷ.

Đặng đại ca tựa hồ không sợ hãi gì, cầm theo hai con dao phay xông lên, trong miệng oa oa kêu lên, hai con dao phay trong tay hắn bị đùa bỡn như hổ sinh phong.

Bá, Bá, Bá!

Trên mặt đất rơi xuống không ít dịch nhờn của côn trùng, từng miếng giống như bơ hòa tan, ở ban đêm tản mát ra ánh sáng trắng bệch.

Con sâu lớn nổi giận, gào thét một tiếng, ta cảm giác màng nhĩ của mình như sắp bị thủng.

Chỉ thấy côn trùng lớn ném cái đuôi dài tới, Đặng đại ca bị nó ném lên không trung, bịch một tiếng đập xuống đất.

Thân thể sâu bọ kia quá mức mập mạp, mặc dù có khí lực, nhưng hành động tương đối chậm chạp.

Một khắc nó công kích Đặng đại ca cho ta cơ hội có thể lợi dụng, mấy cái chân của nó nâng lên cao, lộ ra bụng của nó hừng hực, ta thấy cơ hội không thể bỏ qua, lập tức cầm Trảm Quỷ thần song đao đâm vào bụng nó!

Song đao sắc bén đâm vào phần bụng mềm mại, phát ra một tiếng bụp trầm đục.

Thời gian lại ngừng lại, ngoại trừ tiếng tim đập của chính mình, ta không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Một lát sau, con trùng kia phát ra tiếng gào thét tê tâm liệt phế, cả gian phòng phảng phất cũng bị tiếng rống này hất đổ!

Con côn trùng cực lớn trong phòng khách nhỏ hẹp phát cuồng tới, tám chân đồng thời lộn xộn, trong đó có một chân đá trúng trái tim của ta, đau đến mức ta cầm đao lui ra ngoài.

Trong khoảnh khắc song đao rút từ thân trùng ra, một dòng chất lỏng màu trắng như cột nước phun thẳng vào mặt ta, vừa hôi vừa hôi, so với hũ thịt cá nóng cháy trên mạng lưới còn khó ngửi hơn.

Thật là, không bị côn trùng đá chết, thiếu chút nữa thì bị máu huyết của nó làm cho thối chết...

Con côn trùng to lớn giương nanh múa vuốt, bộ dáng nhìn thập phần dữ tợn, nhưng ta biết, con côn trùng này bị Trảm Quỷ Thần song đao của ta gây thương tích, đã là châu chấu sau khi thu hoạch... nhảy sáo không được bao lâu nữa!

Quả nhiên như ta dự đoán, chỉ trong chốc lát, con trùng kia giống như quả bóng xì hơi, xụi lơ trên mặt đất, thân thể cực lớn ban đầu giờ phút này chỉ còn lại một cái túi da khô quắt.

Trên mặt đất tất cả đều tràn ra âm khí chung quanh, Đặng đại ca đã ngất xỉu trong mảng âm khí này.

Ta vội vàng đi qua, đỡ Đặng đại ca dậy, gọi hắn mấy lần.

Đặng đại ca vẫn không tỉnh, ta chỉ có thể đánh vào trong đám người của hắn.

Một hơi hô lên trong miệng Đặng đại ca, trong nháy mắt khi tiếng thở này vang lên, Đặng đại ca ung dung mở hai mắt ra.

"Con quái vật vừa rồi kia..." Trong mắt Đặng đại ca tràn đầy hoảng sợ.

Ta an ủi hắn: "Không sao, vật kia đã bị ta giết chết." Nói liên tiếp vài lần, Đặng đại ca mới xem như tin tưởng ta.

Ta đỡ Đặng đại ca từ từ đứng dậy.

Đặng đại ca nhìn quanh phòng khách một chút, không dám tin nói với ta: "Không nghĩ tới trên thế giới này lại có quỷ quái thật, thật sự là mở rộng tầm mắt."

Ta gật đầu: "Đúng vậy, trước khi gặp ai, mọi người đều không tin."

Đặng đại ca coi như là một trong những người bình thường ta từng thấy qua tương đối dũng cảm được rồi, đối mặt với quỷ trên thân, còn có đại quân sâu bọ cũng không bị dọa ngã, còn dám cầm vũ khí đi chiến đấu, thật sự là dũng khí đáng khen.

Ta sẽ nâng Đặng đại ca ngồi xuống một nơi tương đối sạch sẽ, nhìn xung quanh một hồi, tất cả Mặc Đấu tuyến đều bị hòa tan, ta nghĩ Âm linh kia hẳn sẽ nhanh chóng tấn công tới đây.

Nhìn vào thi thể sâu bọ đầy đất, ta nghĩ thầm tên Âm Linh này khi còn sống nói không chừng là kẻ dẫn binh đánh giặc, lại còn hiểu được phái dám tìm đường chết! Thật sự là âm hiểm xảo trá.

Hai mắt của ta chăm chú nhìn hành lang đen kịt ngoài cửa kia, thẳng đến ánh mắt của ta cũng bắt đầu phình phình ra, Âm Linh kia vẫn như trước không có bất kỳ dấu hiệu nào xuất hiện.

Làm người ta quá nóng lòng!

Ta hướng về phía hành lang hét lớn: "Không phải muốn một tên cũng không để lại sao? Làm sao lại làm rùa đen rút đầu chứ."

Đáp lại chỉ có tiếng đèn khống chế hành lang lóe lên ánh sáng.

Ta thở dài một hơi, ta sợ nhất là gặp phải loại âm linh này. Rõ ràng tu vi đã rất lợi hại, lại nhất định phải đem bản thân chỉnh đốn giống như Gia Cát Lượng, nói đông đánh tây, bỏ quân bảo vệ các loại binh pháp.

May mắn nơi này là khu vực nhỏ cao cấp, từng nhà từng tầng, nếu không, ta phỏng chừng đêm nay không biết phải có bao nhiêu người gặp nạn...

Không đợi nữa! Ta dứt khoát buông Trảm Quỷ Thần song đao xuống, ngậm cây yên canh giữ ở cửa ngồi xuống, để cho thể xác và tinh thần uể oải trầm tĩnh lại.

Nghỉ ngơi một lát, ta đột nhiên nhớ tới Doãn Tân Nguyệt cùng Quan Đại tỷ bị ta nhốt ở phòng ngủ, không biết hai người bọn họ hiện tại thế nào rồi? Lâu như vậy cũng không nghe thấy tiếng của các nàng, hẳn là không sao chứ?

Ồ, không đúng.

Một mình ta giật mình đứng lên, Đặng đại ca hỏi ta sao lại giật mình kinh hãi như vậy?

Ta vừa rút chân ra đã đi vào phòng, gõ cửa, lớn tiếng hô tên Doãn Tân Nguyệt, nhưng bên trong một chút động tĩnh cũng không có.

Lúc này Đặng đại ca cũng chạy tới, ta thấy hắn còn sững sờ ở đó, lòng nóng như lửa đốt rống lên: "Còn thất thần làm gì, đụng cửa rồi!"

Đợi ta và Đặng đại ca đánh một tiếng mở cửa phòng, phát hiện Doãn Tân Nguyệt đã ngất xỉu trên giường, Quan đại tỷ thì đưa lưng về phía chúng ta ngồi trước bàn trang điểm, chải tóc.

Đặng đại ca muốn đi vào phòng ngủ, nhưng bị ta kéo giữ lại, ta chỉ chỉ động tác chải đầu của đại tỷ, để hắn nhìn kỹ.

Động tác kia quá cứng ngắc, lại ngay thời khắc đại chiến sinh tử, Quan đại tỷ sao có thể nhàn hạ đi chải đầu cho được?

Lại nhìn vị trí của Quan đại tỷ đang chải đầu, mỗi lần đều từ mái tóc chải đến đuôi, mỗi một nhịp đập đều rất dụng lực, dùng sức kéo đứt sợi tóc. Hơn nữa, mỗi lần nàng chải tóc đều là cùng một chỗ.

Đặng đại ca rất nhanh đã nhận ra Quan đại tỷ khác thường, gấp muốn gọi.

Ta ngay cả vội vàng che miệng Đặng đại ca lại, làm một động tác chớ có lên tiếng.

Người bị Quỷ Thượng Thân, nếu như đột nhiên bị đánh thức, sau khi tỉnh lại rất có thể sẽ biến thành kẻ ngốc, cho nên phải dùng thủ đoạn đặc thù đuổi quỷ ra ngoài, giống như lần trước ta dùng đôi đũa đỏ bức Âm linh trong cơ thể Đặng đại ca ra vậy.

Ta từ trong ngăn kéo phòng ngủ tìm ra một tấm gương nhỏ, cắn rách ngón tay, lấy đầu ngón tay vẽ một đạo Khu tà phù lên gương.

Vẽ phù xong, ta lập tức cầm lấy gương cẩn thận từng li từng tí một mò đến sau lưng Quan đại tỷ, đem kính đối mặt với Chuẩn Quan đại tỷ chiếu vào ngực.

Trong phòng lập tức vang lên tiếng thét thê thảm!

Chỉ chốc lát sau, một bóng người màu đỏ bị đẩy ra khỏi cơ thể Quan đại tỷ, Âm linh nhập vào thân thể liền rời khỏi, Quan đại tỷ hai mắt liền đảo một cái rồi hôn mê bất tỉnh.

"Trương lão bản, nhanh, giết chết tên quỷ hại người này đi." Đặng đại ca ôm lấy Quan đại tỷ đang ngất đi kêu lên với ta.

Quỷ hồn vừa mới nhập vào người Quan đại tỷ để một mái tóc thật dài, dáng người lả lướt, nghiễm nhiên là một nữ nhân, không phải loại ăn hàng Âm Linh như trước.

Ta có cảm thấy mất mát, cũng có chút sợ hãi.

Xem ra đêm nay chúng ta phải đối phó không chỉ một kẻ địch!

Toàn thân nữ quỷ này đều được màu đỏ như máu bao phủ, ngay cả con mắt cũng đỏ, lệ khí trên người rất nặng, nói rõ hại người vô số, không giết nàng, sợ rằng hậu hoạn vô cùng.

Lúc này ta nhún người nhảy lên, song đao Trảm Quỷ Thần bổ xuống thiên linh cái của nữ quỷ.

Quỷ cũng giống như người, Thiên Linh cái là chỗ có linh khí toàn thân, cũng là mệnh môn lớn nhất!

Nữ quỷ vừa mới bị tấm gương của ta chiếu trúng, còn chưa kịp thở. Song đao của ta đánh ra một kích trí mạng, ả căn bản không kịp trốn tránh.

Đao phong sắc bén, đến đâu là không khí cũng bị xé rách!

Nữ quỷ kia bị song đao Trảm Quỷ Thần của ta chém thành hai nửa, hai bóng màu đỏ bay lên không trung, màu đỏ càng lúc càng mờ, cuối cùng hóa thành một làn khói nhẹ, biến mất không thấy gì nữa.

Ta ngay cả vội vàng đỡ Doãn Tân Nguyệt dậy, nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Doãn Tân Nguyệt, ta thật muốn vả hai cái miệng của mình.

Thật là, ta không nghĩ tới Âm Linh còn có thể dùng kế điệu hổ ly sơn!

Hiển nhiên là hắn đã phái đại quân côn trùng ra hấp dẫn lực chú ý của chúng ta trước, sau đó lại phái quỷ hồn khác tới đánh lén Doãn Tân Nguyệt và Quan Đại tỷ.

May mắn là phát hiện đúng lúc, nếu chậm hơn một chút thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì? Ta cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

Linh phù bậc một ngàn ba ngàn hai phù thượng đẳng.

Ta kiểm tra thân thể Doãn Tân, cũng may không bị vết thương trí mạng gì.

Hai tấm linh phù bậc trung trong túi Doãn Tân Nguyệt đều đã dùng hết, khó trách vừa rồi nữ quỷ áo đỏ kia bị ta một chiêu miểu sát, nguyên lai nàng đã bị phù chú gây thương tích.

Lúc đó Doãn Tân Nguyệt và Quan đại tỷ chắc chắn có đánh nhau với nữ quỷ áo đỏ này, sao ta lại không nghe thấy một cánh cửa nào vậy?

Suy nghĩ một chút, cho rằng ta cho rằng chỉ có một cách giải thích, đó chính là Âm Linh ở giữa phòng ngủ và phòng khách bày ra kết giới cách âm, cho nên ta cùng Đặng đại ca không nghe được bất kỳ động tĩnh gì.

Âm linh này rốt cuộc có lai lịch gì? Ta thật sự càng ngày càng tò mò, lại có thể chơi âm mưu để đùa giỡn ta.

Nhưng vào lúc này, trong phòng vệ sinh truyền ra những tiếng động khác thường, nghe giống như là có người đi bộ chậm rãi.

Tuy rằng thanh âm kia rất chậm, nhưng rất khủng bố, dường như cố ý hù dọa chúng ta.

Ngược lại trong lòng ta lại thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng chính chủ nhi cũng tới!

Ta ôm lấy Doãn Tân Nguyệt, Đặng đại ca ôm Quan đại tỷ, lui về canh giữ đến ban công góc đông nam phòng khách.

Ta dặn dò Đặng đại ca, góc Đông Nam là nơi Dương khí tụ tập dễ dàng nhất, bất luận xảy ra chuyện gì, tuyệt đối đừng đi ra ngoài!

Ta xoa tất cả linh phù trên người, chu sa đều đưa cho Đặng đại ca, bảo hắn giữ lại để tự vệ.

Sau đó ngẩng đầu nhìn cái chuông điện tử trên tường, thời gian vừa vặn là buổi chiều năm mươi chín điểm, còn một phút, hiệu quả của gạo mộ đã mất đi hiệu lực...

Điều này cũng mang ý nghĩa âm linh có thể cảm giác chính xác vị trí của chúng ta, ta có thể dựa vào lá bài tẩy cuối cùng: Vĩnh Linh Giới.

Ta thậm chí còn hoài nghi Vĩnh Linh Giới chưa hẳn hữu dụng, bởi vì Âm Linh này tuyệt đối sẽ nghiền ép bất kỳ Võ Tướng nào mà ta dùng chỉ số thông minh để triệu hồi ra!

Tiếng bước chân trong phòng vệ sinh càng lúc càng gần, từ tiếng bước chân nặng nề phán đoán, sức nặng của đối phương không nhẹ, nhất định là một đại gia hỏa có sức nặng.

Ta sẽ tập trung toàn bộ lực chú ý vào cánh cửa vệ sinh.

Ta đang tính toán, bất luận sau đó thoát ra là thứ gì, ta cũng muốn một bước chém giết vật kia.

Một bước, hai bước, ba bước...

Tới gần, vật kia rút cuộc cũng tới gần cửa, thậm chí ta còn nghe thấy tiếng tay cửa đang chuyển động.

Két két một tiếng, cửa phòng vệ sinh cuối cùng cũng mở rồi!

Ta rống to vung song đao, bổ tới phía trước, bên kia cửa cũng truyền đến một tiếng kinh hô, ngay sau đó là một hồi lảo đảo va chạm.

Nhưng rất nhanh ta liền ngây ngẩn cả người, trong cửa lại là Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử lúc này đang ngồi trên bồn cầu kinh hồn bất định nói với ta: "Trương gia tiểu ca, ta đã rất lâu không nói chuyện với ngươi, ngươi cũng không cần vừa gặp mặt đã chém ta như vậy chứ."

"Lý Ma Tử, không phải ngươi đi đến Pháp Pháp sao? Sao lại ở chỗ này." Ta kinh ngạc hỏi.

Lý Ma Tử ai u kêu lên: "Bớt nói nhảm đi, để ta lôi ra trước."

Ta lúng túng thu đao lại, vội vàng đưa tay kéo Lý Ma Tử.

Ai ngờ Lý mặt rỗng cái mông lại nhỏ như vậy, toàn bộ đều bị kẹt ở trong bồn cầu, làm sao kéo cũng kéo không được! Ta không khỏi tò mò, làm sao kích thước phối hợp tốt như vậy?

Ta dùng hết sức bú sữa, cũng chưa kéo Lý Ma Tử ra.

Cuối cùng, ta thực sự không còn cách nào khác, cắt một đao vào quần của Lý Ma Tử, mới coi như kéo hắn ra khỏi bồn cầu.

Lý mặt rỗi xoa mông nói: "Con mẹ nó, sau khi ông đây trở về sẽ hủy tất cả bồn cầu trong nhà đi, đổi hết thành ngồi tù."

Mình vốn định trêu chọc hắn nếu rơi vào trong hố giam, vậy thì không đơn giản như lôi ra ngoài như vậy, nói không chừng phải mời thúc thúc cứu hắn ra khỏi cứt rồi. Nhưng nghĩ lại, bây giờ nói những lời này hình như không hợp lúc.

Mặc kệ như thế nào, Lý Ma Tử đã tới, tâm tình của ta cũng thoải mái hơn không ít. Tự có một loại ma lực trên người Lý Ma Tử, hắn luôn có thể dùng tế bào hài hước đặc hữu của hắn làm người bên cạnh thả lỏng, chuyện lớn như thế nào từ trong miệng Lý Ma Tử mà nói ra cũng không phải là chuyện nhỏ.

Lý mặt rỗi xoa mông vào phòng khách, nhất thời giật nảy mình: "Đây là đánh nhau sao?"

Ta muốn nói cho hắn một chút chính đang đối chiến với âm linh có thể khống chế sâu bọ, sau đó vội vàng hỏi hắn: "Sao ngươi tìm chúng ta đến đây?"

Lý Ma Tử nghe xong, hung hăng đấm ta một quyền: "Ngươi còn nói, đều trách ngươi! Từ sau khi ký hiệp nghị, vị mỹ thực kia mỗi ngày đều giục ta giao âm vật, ta không có cách nào chỉ có thể sớm mang Hạ lão sư về quốc, đến tiệm của ngươi nói chuyện âm vật. Kết quả ngươi không ở đây, lần đầu tiên nhìn thấy ta đã nói cho ngươi biết vị trí của ngươi, còn cầm mười lá linh phù thượng đẳng đưa tới cho ta, gọi ta một tấm đưa tới cho ngươi."

"Mười tấm linh phù thượng đẳng?" Ta vừa nghe vậy, hai mắt sáng lên: "Thật tốt quá! Lần này coi như là Diêm Vương lão tử đến, ta cũng không sợ."

"Linh phù đâu?" Ta vội vàng lục soát trên người Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử bất mãn đẩy ta ra: "Đi vào sờ soạng cái gì, linh phù ở đây."

Nói xong, Lý mặt rỗ giơ tay lên, thấy mười lá linh lực cầm trong tay hắn, dùng kim tuyến vẽ thành linh phù thượng đẳng, ta dường như có người chìm lấy được vòng bảo hộnh.

Ta vội vàng cầm lấy, Lý Ma Tử không muốn dễ dàng tránh né như vậy, nhưng cuối cùng cũng không tránh thoát được, ta đoạt lấy nói: "Đừng kéo, thứ này có giá trị liên thành! Vạn nhất hỏng mất, đêm nay hai ta đều phải nằm lại đây."

Lý Ma Tử vừa nghe, buông linh phù thượng đẳng ra, bối rối sờ mũi: "Ài, ngươi không tò mò vì sao ta lại xuất hiện ở phòng vệ sinh sao?"

Ta cẩn thận vuốt ve linh phù thượng đẳng, căn bản không có tâm tư nghe Lý Ma Tử nói chuyện, thuận miệng trả lời một câu: "Thích nói không nói!"

Lý Ma Tử cố ý thở dài não nề: "Ài, ta biết ngay là không có ai quan tâm tới ta, ngoại trừ Hạ lão sư của ta."

Đang lúc ta sắp xếp lại linh phù, đông nam phòng đột nhiên truyền đến tiếng cười lạnh trầm thấp.

Ta bỗng giật mình, là Đặng đại ca!

Chỉ thấy hai con mắt của Đặng đại ca đã hoàn toàn biến thành màu tuyết trắng, một chút con ngươi cũng không nhìn thấy.

Thân thể của hắn trôi dạt giống như con rối bị giật dây nửa ngày, một bàn tay thẳng tắp chỉ ta, khóe miệng nhếch ra một nụ cười phi thường khó coi.

Mẹ nó, lại là một chiêu này! Âm Linh này mỗi ngày đều mang thân người khác, hắn không phiền ta cũng phiền.

Lần này ta có linh phù thượng đẳng trong tay, không nói nhiều nữa, trực tiếp lấy ra đập lên trán Đặng đại ca.

A...

Một trận quỷ khóc sói tru từ trong cơ thể Đặng đại ca phát ra, ngay sau đó một quỷ ảnh mặc trường bào văn nhân cổ đại, tóc tai bù xù từ sau lưng Đặng đại ca bắn ra.

Ta ngơ ngác nhìn bóng lưng âm linh đào tẩu, khiếp sợ phía sau lưng lạnh lẽo, tu vi âm linh này rốt cuộc cao bao nhiêu? Ngay cả thượng đẳng linh phù nam tử tự tay vẽ cũng chỉ có thể bức lui nó.

Lúc này Quan đại tỷ đã tỉnh, nàng nhìn thấy trong thân thể Đặng đại ca bắn ra một đạo quỷ ảnh, sợ tới mức nghẹn ngào thét chói tai.

Ta bịt tai lại, tiềm lực và sức sống của nữ nhân này thật sự không phải cái gì có thể so sánh được, năng lượng siêu lớn!

Ta chạy tới bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, bóp nhẹ người của cô, gọi hắn một tiếng. Doãn Tân Nguyệt cũng từ từ tỉnh lại.

Nàng nói với ta, lúc đó ta phong bế cửa phòng ngủ không lâu thì nữ quỷ kia đã xuất hiện, bởi vì Doãn Tân Nguyệt cùng Quan đại tỷ ăn gạo trên mộ, cho nên tạm thời ngăn cách dương khí, nữ quỷ kia cũng không phát hiện ra các nàng. Đột nhiên nữ quỷ kia phát điên lên., Cầm lấy đồ dùng trong phòng dốc sức đập khắp nơi, kết quả, một cái ghế không cẩn thận đập trúng bụng Quan đại tỷ, đập bể toàn bộ đồ ăn của Quan đại tỷ. Doãn Tân Nguyệt móc linh phù ra, đi cứu Quan đại tỷ, lúc này mới bại lộ.

Ta khẽ gật đầu, thì ra là vậy, chẳng trách các nàng lại bị trúng chiêu!

Đệ nhất thiên tam thập tam chương lược hai đôi đũa.

Quan đại tỷ nhìn đống hỗn độn đầy đất, khóc không ra nước mắt.

Nàng dè dặt hỏi ta có phải âm linh đã đi rồi không? Sau này sẽ không tới dây dưa nữa.

Ta rất thành thật nói cho nàng biết, Âm Linh chỉ là tạm thời bị bức lui, có lẽ ngày mai còn có thể thay bằng bổn gia mở ra kế hoạch báo thù.

Quan đại tỷ nghe xong, sợ tới mức nước mắt chảy đầm đìa: "Hu hu, tại sao lại như vậy? Nhà chúng ta sao lại xui xẻo như vậy."

Ta lắc lắc đầu, quan đại tỷ này nhìn qua cũng là một nữ cường nhân, tại sao nước mắt lại thấp như vậy chứ?

Lý Ma Tử đi tới an ủi đại tỷ mấy lần, Quan đại tỷ từ từ nín khóc. Ta không khỏi giơ ngón tay cái với Lý Ma Tử, vẫn là hắn có cách.

Âm linh kia cố chấp với Đặng đại ca như thế, hiện tại ta hoàn toàn khẳng định nhà hắn giấu âm vật, hơn nữa là món đồ hàng năm không nhỏ.

"Ta hỏi Quan đại tỷ có thích thu thập đồ cổ hay không?

Quan đại tỷ cẩn thận nghĩ lại, cũng không có nói ra, người nhà ai cũng không có văn hóa, cũng không hiểu những thứ này, sợ bị lừa, cho nên vẫn một mực không mua.

Ta cẩn thận kể rõ tình huống với Quan đại tỷ, nếu trong nhà không có âm vật, âm linh kia không thể nào nhìn chằm chằm nhà bọn họ không tha. Lại cân nhắc xem, Đặng đại ca trước khi trở nên thích ăn cá mảnh, trong nhà có phải có thêm vật gì hay không?

Quan đại tỷ cau mày, đi quanh phòng khách vài vòng, đột nhiên ngẩng đầu vỗ đùi nói: "Có."

"Là cái gì?" Ta và Lý Ma Tử đồng thanh hỏi.

"Là đôi đũa, chính là đôi mà hắn dùng trong nhà ăn Nhật Bản tối qua." Quan đại tỷ nói.

Ta vội vàng bảo Quan đại tỷ lấy đôi đũa kia ra.

Quan đại tỷ xoay người sờ loạn lên người Đặng đại ca vẫn còn hôn mê, cuối cùng mới mò ra được một đôi đũa ôn nhuận như bạch ngọc. Hình dạng đôi đũa này rất kỳ lạ, không phải là hình thái thẳng thắn thường thấy như chúng ta thấy, mà là hơi mang một chút độ cong, trong suốt như thủy tinh dưới ánh đèn, chỉ là bề ngoài được bọc bởi một tầng màu đen nhàn nhạt, phảng phất như là bánh bao tương trên vật cũ.

Ta cầm lấy đũa, cẩn thận nhìn, bằng ta cái này xem qua vô số đồ cổ tuệ nhãn, thế mà không biết đũa này là dùng tài liệu gì làm.

Không phải trúc không phải gỗ, cũng không phải vàng bạc hoặc là ngọc chế, tay của ta vừa tiếp xúc đến đũa, lòng bàn tay ấm áp lập tức trở nên băng lãnh lạnh như băng.

Mấu chốt hơn chính là, ta cảm nhận được trên đôi đũa kia có một cỗ khí tức quen thuộc, chính là con âm linh kia.

Không sai, đôi đũa này khẳng định là âm vật!

Sau khi làm rõ tình huống, ta liền trả lại chiếc đũa cho Quan đại tỷ.

Quan đại tỷ vừa nghe thấy là một kiện âm vật, giống như củ khoai lang nóng phỏng tay, cầm đôi đũa kia ném trở về trong ngực của ta, còn năn nỉ ta, nhất định phải mang đũa đi.

Ta nói cho nàng biết đây là đồ vật ngàn năm, rất đáng tiền.

Quan đại tỷ lắc đầu lia lịa như trống bỏi: "Không cần, đừng mà, có đáng giá hơn nữa cũng không đáng giá bằng mạng của lão Đặng nhà chúng ta."

Đã nói như vậy, ta cũng không khách khí nữa. Vốn dĩ dựa theo quy củ trong vòng tròn, thương nhân âm vật nhất định phải giải quyết xong vấn đề, mới có thể đem âm vật mang đi. Nhưng Quan đại tỷ nhất định kiên trì, hơn nữa ta cũng sợ Âm linh thừa dịp ta không làm ra chuyện gì, suy nghĩ một chút, hay là mang nó về trước đi!

Ta và Quan đại tỷ lên tiếng chào hỏi, định trở về.

Trên đường đi, Lý mặt rỗ hỏi ta đi đâu? Lúc đầu ta định tới trong tiệm, nhưng đôi đũa trong tay không sạch sẽ, sợ đi tới những đồ cổ kia phá hủy đồ cổ của ta, lúc này nhìn Lý mặt rỗ cười nói: "Đi nhà ngươi!"

Bỗng dưng một tiếng, Lý Ma Tử đạp trúng phanh phanh, xe lướt đi một đoạn mới dừng lại.

Hắn kinh ngạc há hốc mồm nói: "Môn nhi còn không có, hừ, ta còn không biết chút tâm tư nhỏ nhoi đó của ngươi! Đến tiệm của ngươi."

"Không phải, ta..." Ta còn muốn ngụy biện một chút, ai ngờ lời còn chưa nói hết, Lý Ma Tử đã quát: "Nghĩ cũng được, hiện tại ta liền mở ra."

Lý mặt rỗ đạp mạnh lên cửa, một đường chạy thẳng ra.

Ta và Doãn Tân Nguyệt ngồi lên xe đón, bị bỏ lại bảy, tám Tố bỏ lại.

May mắn đây là đêm lớn, nếu như là ban ngày thì không biết bao nhiêu sự cố xảy ra trong giao thông.

Rất nhanh chiếc xe dừng lại trước cửa tiệm cổ, Lý Ma Tử sợ ta đổi ý nên nhanh chóng kéo ta vào trong tiệm.

Vừa vào tiệm hắn ta liền kéo một cái ghế ngồi xuống nói: "Vừa rồi chưa kịp nói, vừa rồi ta bảo ngươi hồi nam ly cho hắn. Trước đó hắn ta nghe máy truyền tin của ngươi, ngươi không nhận."

Ta nghe liền vội vàng lấy ra điện thoại, phát hiện nam nhân chăm sóc thực sự cho ta vài quyền treo vài quyền, xem thời gian, một lát đó ta đang Quan đại tỷ gia và Âm Linh huyết chiến, vì thế lập tức hồi âm.

Ngay khi máy truyền tin vừa mới kết nối, nam nhân quyến rũ liền chửi mắng ta một hồi!

Nam nhân chăn ấm nói ta lá gan càng lúc càng lớn, Âm Linh như vậy mà cũng dám trêu? Lần này Âm Linh gặp phải không chỉ có thực lực cấp bậc Quỷ Vương, mà còn có thể so với chỉ số thông minh của Gia Cát Lượng, nếu hắn thật sự hạ độc thủ, chỉ trong vài phút là có thể chơi chết ta.

Nghe tiếng nam mắng, con đột nhiên có cảm giác trở lại lúc còn bé, khi đó con mà cõng nhầm trận pháp, gia gia sẽ mắng con.

Đây là tiếng mắng hận rèn sắt không thành thép, là kỳ vọng trưởng bối tha thiết cho tiểu bối.

Ta không nói chuyện, tùy ý mắng chửi giữa ban ngày.

Một lát sau, nam nhân thương cảm cuối cùng cũng ngừng nói. thở dài đỡ ra một tiếng lạnh lùng nói: "Được rồi, sau này cẩn thận chút, không biết nội tình làm ăn thì đừng tiếp nữa..."

Ta nghẹn ngào nói: "Ta biết rồi, sẽ có chừng mực."

Nam nhân chăn ấm áp ừ một tiếng, nhắc nhở: "Ta đã giúp ngươi tra ra nội tình của tên Âm Linh kia. Hắn tên là Trần Đăng, là mưu sĩ nổi tiếng dưới trướng thủ hạ của Tào Tháo thời tam quốc, trong sử sách có thể hình dung hắn là nhất thời tuấn kiệt, trí kế vô song! Về phần hắn chết như thế nào, ngươi tự kiểm tra rồi sẽ biết."

Ta khẽ gật đầu, đột nhiên nhớ tới linh phù thượng đẳng, liền hỏi vì sao Trần Đăng trúng một linh phù thượng đẳng rắn chắc, còn có thể toàn thân trở ra?

Nam nhân chăn bầu hừ lạnh nói: "Nếu Trần Đăng dễ đối phó như vậy, ta cũng sẽ không đích thân đến đây. Ông nội ngươi dạy ngươi thế nào? Gặp phải âm linh, tận lực cởi bỏ khúc mắc của chúng nó, đừng có rảnh rỗi mà nghĩ cách tiêu diệt chúng. Ngươi đã tổn thất không ít ân đức, sắp đại họa lâm đầu rồi, có biết không?"

Ta giống như một đứa trẻ bị trưởng bối dạy dỗ, không ngừng "A a" đáp ứng.

Nam nhân chăn ấm nói rảnh rỗi không có việc gì hắn muốn khóc lóc, còn có chuyện quan trọng phải xử lý.

Đột nhiên ta nhớ tới một điểm mấu chốt, vội vàng hỏi: "Có thể nói cho ta biết làm thế nào thu phục được Trần Đăng không?"

Mộ nam phúc nói cho ta biết lúc Trần Đăng chết đang tráng niên, còn có rất nhiều lý tưởng chưa thực hiện, cho nên chết vô cùng không cam lòng. Mà dưới điều kiện y tế lúc đó, chỉ có một mình Hoa Đà có thể cứu hắn, chỉ tiếc Hoa Đà vừa vặn vân du tứ hải.

Bởi vậy, tâm nguyện lớn nhất trước khi Trần Đăng trước khi chết đã sớm tìm đến Hoa Đà chữa bệnh cho hắn!

Bởi vì cái gọi là Giải Linh còn phải là người buộc chuông, loại Âm Linh Man văn võ song toàn như Trần Đăng này làm không được, chỉ sợ cũng chỉ có Hoa Đà mới có thể để hắn an tâm lên đường...

Đệ nhất thiên ba bốn chương Trần Đăng chết.

Sau khi thông qua máy móc từ nam nhân thông đạo, ta càng thêm buồn bực!

Hoa Đà là nhân vật thời kỳ tam quốc, chết hơn một ngàn năm, nói không chừng đã đầu thai vài lần, ngay cả hồn cũng mất.

Chuyện này chẳng phải làm khó ta sao?

Nhưng chuyện này không thể để yên như vậy được, quy củ của thương nhân âm vật, tiếp nhận thì phải quản cả đời.

Ta lập tức lên mạng điều tra tư liệu liên quan đến Trần Đăng, phát hiện Trần Đăng mặc dù không nổi tiếng như Gia Cát Lượng và Chu Du, nhưng lại là một người ẩn tàng trong tam quốc.

Hắn ở thời niên thiếu đã chỉ số thông minh siêu quần, đọc binh pháp thuần thục, quả thực là trong nội có thể thống trị quốc gia, ngoại năng dẫn binh đánh giặc.

Sau khi đầu nhập vào Tào Tháo, hắn ta chỉ hơi dùng kế nhỏ đã giúp Tào Tháo công phá Từ Châu, chém giết Lữ Bố. Tào Tháo mừng rỡ phong ông ta thành Quảng Lăng thái thú Thái Thủ.

Chỉ tiếc con người Trần Đăng này có một ham thích đặc thù: Yêu ăn miếng cá mọng, hầu như mỗi bữa đều là để đầu bếp làm trước mặt hắn, bây giờ xẻ thịt cắt mảnh cá sống cho hắn ăn.

So với cách ăn bẩn thỉu đơn giản như Phục Sinh Ngư của ta, Trần Đăng càng là mò mẫm ra một bộ học vấn ăn thức uống!

Hắn một năm bốn mùa phối hợp cá chuối nước tương ăn gia vị cũng có sự khác biệt, mùa xuân muốn dùng nước quả chanh chua, mùa thu cần thị thiếp, mùa đông thì dùng nước tương dày nặng, bởi vì hắn cảm thấy chỉ có như vậy mới phát huy ra tốc độ tươi mới tốt nhất.

Nhưng điều kiện vệ sinh thời cổ có hạn, sinh ngư phiến căn bản không thể giết hết triệt để, cho nên năm ba mươi sáu tuổi Trần Đăng đã mang bệnh nặng, mỗi ngày bụng đều đau nhức khó chịu, đau đến mức hắn gào khóc thảm thiết.

May là thần y Hoa Đà đi ngang qua, sau khi trải qua một mạch liền nói Trần Đăng bởi vì ăn cá sống lâu dài, cho nên trong bụng mọc đầy sâu bọ, chỉ cần ăn vào thuốc thuốc của hắn là có thể giải trừ đau đớn.

Sau khi Trần Đăng uống thuốc xong, quả nhiên là côn trùng to lớn phun ra chậu rửa mặt, những con côn trùng kia vẫn còn sống, từng con từng con không ngừng co rút lại, mấp máy!

Thời khắc này Hoa Đà đối với Trần Đăng mà nói, quả thực chính là ân nhân cứu mạng, vì thế liền bái lạy.

Nhưng Hoa Đà lại xua tay nói, tuy ta diệt trừ sâu bọ trong bụng ngươi, nhưng lại không trừ được trứng côn trùng, cho nên ngươi bệnh ba năm sau sẽ phục phát. Đến lúc đó gặp phải ta, thì còn được cứu, nếu không gặp được thì chết chắc!

Quả nhiên ba năm sau Trần Đăng Như Kỳ phát bệnh, nhưng khi đó Hoa Đà vừa lúc không ở nhà, Trần Đăng tìm vô số đại phu cứu mạng cũng vô dụng, cuối cùng cái bụng vỡ tan mà chết.

Xem những ghi chép trong chí hướng của ba nước, có một hàng chữ khiến ấn tượng ta đặc biệt sâu sắc: "Ba mươi chín năm binh lính."

Nói cách khác Trần Đăng vẻn chỉ sống ba mươi chín tuổi, một nhân vật lợi hại như vậy chết sớm, thật sự là tiếc nuối, nếu hắn có thể sống lâu thêm một chút, ta cảm thấy Chư Cát Lượng cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn!

Trách không được nam nhân thương cảm nói Giải Linh còn phải buộc chuông, bảo Hoa Đà chữa bệnh cho mình đích thật là tâm nguyện lớn nhất của Trần Đăng.

Giang Thái Huyền đóng máy tính lại, rửa mặt một phen, lúc nằm trên giường đã thành bát rồi.

Mặc dù cả đêm không ngủ, nhưng ta một chút buồn ngủ cũng không có, một Âm Linh ngàn năm đã rất phiền phức rồi, ta còn muốn tìm kiếm một Âm Linh ngàn năm khác, Trời ạ! Ngẫm lại cũng cảm thấy hơi đau đầu.

Ta nhịn không được khẽ thở dài một hơi.

Doãn Tân Nguyệt nằm bên cạnh ta, nghe thấy tiếng thở dài của ta mà vội vàng xoay người qua hỏi ta.

Lão bà của mình cũng không có gì phải giấu diếm, ta sẽ nói cho Doãn Tân Nguyệt biết chỗ khó xử.

Sau đó, hai ta đều không nói gì thêm, bốn con mắt của hai người đồng loạt nhìn chằm chằm trần nhà.

Đột nhiên, Doãn Tân Nguyệt nhẹ nhàng nói: "Nếu không, hay là ngươi đi tìm Vương Huân Nhi? Vương gia đại gia đại nghiệp, các nơi trong toàn quốc đều có sinh ý của bọn họ, bọn họ biết tin tức chắc chắn càng nhiều hơn."

Nhắc tới Vương gia, ta lại nhớ tới sự quan tâm "không có gì không đúng" của Vương Huân Nhi. Nếu như trước khi ta không quen biết Doãn Tân Nguyệt, chắc chắn ta sẽ rất vui mừng, có nằm mơ cũng sẽ mỉm cười, nhưng bây giờ ta đã có Doãn Tân Nguyệt, Vương Huân Nhi đối với ta ngược lại trở thành một loại gánh nặng.

Ta lắc đầu, ngáp một cái thật to: "Nói sau đi, ngủ!"

Tỉnh lại sau giấc ngủ, trời đã tối.

Ta ăn ít đồ đơn giản, vừa mở cửa hàng, liền phát hiện một thiếu nữ mang theo nhúm sắt, dáng người uyển chuyển đứng ở cửa tiệm.

Ta mượn Lộ Đăng xem, phát hiện khuôn mặt xinh đẹp kia phi thường quen thuộc, tựa hồ là Vương Huân Nhi.

Ta vô thức muốn né tránh, không ngờ Vương Huân Nhi lại phát hiện ra ta: "Trương đại ca, huynh tới rồi, ta đợi huynh lâu rồi..."

Vương Yểm Nhi vừa thấy ta nhất thời hai mắt tỏa sáng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bạch của nàng tự mang theo hai đóa hoa đào.

Tránh cũng không được, ta đành phải nghiêm túc ho khan một tiếng nói: "Vương đại tiểu thư, xin chào! Tìm ta có việc gì sao?"

Vương Nặc Nhi cũng không trả lời trực tiếp ta, chỉ nghiêng đầu nở nụ cười dào dạt nói: "Thế nào, không có việc gì không được vào ngồi một chút sao?"

Ta ngay cả vội vàng nói: "Ở đâu, mời vào đi."

Ta quay lại mở cửa tiệm, Vương Huân Nhi không khách khí, một đường đi vào cửa hàng. Sau khi tiến vào cửa hàng cổ, nàng giống như nữ chủ nhân, lau chùi xung quanh đồ sứ cùng vật chế tạo bằng đồng xanh.

Nhìn trận thế của nàng ta, ta cảm thấy có chút khó chịu, đồng thời cũng rất may là Doãn Tân Nguyệt không tới, nếu không ta lại phải ngủ ra ghế ngủ rồi.

Đối với hành động của Vương Huân Nhi, ta thật có chút ngượng ngùng: "Vương đại tiểu thư, ta bẩn ở đây, ngươi vẫn là đừng động thủ!"

"Không có chuyện gì đâu, Trương đại ca, chút việc lặt vặt này cũng không mệt." Vương điệp nhi quay đầu cười với ta, nụ cười rạng ngời như pháo hoa.

Ta vốn định khách sáo hai câu, nhưng nghĩ lại vẫn thôi, dứt khoát lấy bút ký gia gia để lại ra, xem xem bên trong có âm vật gì có liên quan với Hoa Đà.

Ta tới xem bút ký từ đầu đến cuối, vẫn không thu hoạch được gì.

Nam nhân sai vặt nói với ta hiệu quả của linh phù thượng đẳng chỉ có hai ngày, hai ngày sau âm linh của Trần Đăng sẽ khôi phục nguyên khí, đến lúc đó nhất định sẽ hung hãn tới tìm chúng ta báo thù.

Hiện tại đã qua tròn một ngày, ta khép bút ký lại, khẽ thở dài.

"Trương đại ca, huynh sao vậy?" Vương Hĩnh Nhi đột nhiên xuất hiện ở phía sau làm cho ta sợ hãi kêu lên một tiếng.

Ta nhớ tới Doãn Tân Nguyệt đã đề nghị, vừa định mở miệng với Vương Huân Nhi, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt tràn đầy nhu tình của nàng thì lại đánh trống lui quân: "Không có việc gì, đọc sách mệt rồi."

"Vậy nghỉ một lát đi!" Vương Yểm Nhi vô cùng quan tâm nói: "Đọc sách phí lắm rồi, ta pha cho ngươi một chén trà hoa trạm biệt." Nói xong, Vương Huân Nhi đi ra ngoài.

Ta ngay cả vội vàng gọi nàng lại: "Cái kia, Sâm Nhi không cần."

Vương Hầm Nhi ngây ngẩn cả người, quay người kinh hỉ nhìn đệ: "Trương đại ca, huynh vừa rồi gọi đệ là Sâm Nhi sao?"

Ta lắc đầu: "Ta đối xử với muội muội như ngươi, gọi là Huân nhi cũng rất bình thường, nói đi, tìm ta rốt cuộc có chuyện gì."

Vương Huân Nhi lấy từ trong cái túi bên hông ra một cây trâm đưa tới: "Trương đại ca, gần đây ta có một cây trâm cài tóc dùng cho hoàng cung cổ đại, nhưng không biết có phải là hàng chính hay không, làm phiền ngài thay ta chưởng nhãn!"

Vương Huân Nhi ám chỉ đen kịt trong vòng tròn âm vật, "Hàng chính" đáng để gọi là Chân Âm vật, nếu không phải thật gọi là "Tây Bối Hàng", "Chưởng nhãn" chính là giám định một chút đồ vật là thật hay là giả!

《 Đệ Nhất Thiên Tam Ngũ Chương 》 《 Túi Thanh Thư 》

Ta chộp lấy hươu bào để ở trong lòng bàn tay cẩn thận quan sát một phen, cây trâm này toàn thân vàng óng, nhưng tính chất rất cứng rắn, hiển nhiên không phải chế tạo từ vàng ròng, mà là từ Lưu Kim.

Hơn nữa, trên cây trâm này ta không cảm nhận được bất kỳ dấu hiệu chấn động âm khí gì!

Ta tin rằng dựa vào gia học uyên nguyên của Vương Huân Nhi chắc chắn có thể nhìn ra đây chẳng qua chỉ là một kiện đồ vật bình thường.

Sao ta có thể đoán ra tâm tư của cô bé này? Ánh mắt cô ta càng sáng rực, ta càng không thể cứ mặc kệ như vậy, ta phải nói với cô bé, tránh khi lấy được thì cô ta càng lún càng sâu.

Trong đầu ta đã tổ chức ngôn ngữ một chút, vừa nghĩ xem nên đẩy ý tốt của Vương Huân Nhi như thế nào, ai biết tiếng chuông di động lại vang lên.

Là Lý mặt rỗ.

"Này, Lý Ma Tử." Ta nhận điện thờ hỏi: "Có chuyện gì ạ?"

Lí mặt rỗ ở máy truyền tin nói cho ta biết, hắn quên truyền lại một câu cho bất an nam tử.

Ta hỏi hắn câu nào, còn đáng giá hơn nửa đêm đích thân treo cổ nói chuyện, không sợ Hạ lão sư thẹn quá thành giận, đá hắn xuống giường.

Lý Ma Tử nhổ một câu, mắng ta không đứng đắn.

Sau đó nghiêm túc nói mười tấm linh phù bậc thượng đẳng của nam tử, uy lực linh phù bậc thượng đẳng tuy lớn, nhưng bên trong ẩn chứa lòng từ bi của Tam Thanh Đạo Tổ, chứ không phải khí tức sát phạt. Bởi vì nếu gặp phải Âm Linh cấp bậc Quỷ Vương, ngàn vạn lần đừng có hi vọng đắc tội, tưởng rằng ném ra một tấm phù là mọi chuyện sẽ xong.

Ta không khỏi bội phục trí tuệ nam tử có thai, rõ ràng có năng lực giơ tay nhấc chân giết hết ác quỷ trong thiên hạ, lại thường có lòng từ bi, đây mới là mẫu bài của thương nhân âm vật!

Lý mặt rỗ lại hỏi ta gặp âm linh của Hoa Đà thế nào rồi?

Vừa nghe thấy hai chữ Hoa Đà, ta nhất thời nhíu mày: "Một chút mặt mũi cũng không có, thật sự không được thì ta phải đi tìm đồng hành khác trong vòng tìm hiểu một chút tình báo."

Ngay lúc Lý Ma Tử đang máy truyền tin, hai mắt Vương Điệp Nhi bỗng nhiên sáng lên, vỗ vỗ bờ vai của ta: "Trương đại ca, ta..."

Vương Hặc Nhi còn chưa nói xong, bệnh trọ của ta lại vang lên, mở ra nhìn thấy là Doãn Tân Nguyệt.

"Này, lão bà." Ta cố ý gọi "lão bà" thật sự rất thân mật.

Doãn Tân Nguyệt hỏi ta có ăn cơm chưa, có cần gọi chút đồ ăn không.

Ta nhìn Vương Hặc Nhi một chút, lắc đầu kiên quyết, lần trước bởi vì chạm phải cái chén trên bàn, Doãn Tân Nguyệt liền ghen tị phạt ta ngủ trên chiếc giường dài một tuần, lúc này nếu cô ta trông thấy nửa đêm ta và Vương Huân Nhi ở một phòng, chắc sẽ cầm đao giết chết ta mất.

Ta vội vàng nói: "Không cần lão bà, ta đã ăn qua rồi. Ngươi cũng đừng có mệt như vậy, đắp mặt mà ngủ sớm một chút."

Doãn Tân Nguyệt xấu hổ đồng ý.

Lúc xóa máy truyền tin, Vương điệp Nhi vẫn còn đứng bên cạnh ta, chỉ là thần thái trên mặt đã không còn nữa, trái lại còn mang theo một tia ưu sầu.

"Vậy Vương đại tiểu thư." Ta lễ phép lùi lại một bước, trong lòng nghĩ thầm giữ khoảng cách khá tốt hơn: "Ban nãy cô muốn nói cái gì nhỉ?"

Vương Hầm Nhi rõ ràng sửng sốt, lập tức khóe miệng lộ ra một tia cười khổ: "Ta chỉ là muốn cho ngươi một niềm vui bất ngờ, nhà ta vừa vặn cất chứa một trang tàn quyển Thanh nang thư, ta suy đoán trong tàn quyển có lẽ có thứ ngươi muốn..."

《 Thanh nang thư 》?

Vương Khâm Nhi gật gật đầu, nói với ta 《T đói sách xanh 》 là y thư do Hoa Đà viết, cũng là kinh nghiệm cả đời của Hoa Đà, bên trong ghi lại các loại kinh nghiệm hắn tổng kết khi hành y xem bệnh.

Lúc ấy Hoa Đà đã bị Tào Tháo nhốt vào tử lao, hắn tự biết không sống được bao lâu nữa, bèn đưa tâm lý thiện tâm lung linh của mình cho một tên lính canh ngục, hy vọng y thuật của mình có thể lưu truyền hậu thế, cứu càng nhiều người hơn.

Đáng tiếc ngục tốt sợ chết, vội vàng vàng đem sách đốt đi, có thể lưu truyền cũng chỉ còn lại vài trang tàn quyển, hiện tại chúng ta biết Ngũ Cầm diễn chính là từ trong tàn quyển Thanh nang thư học được.

Ta kinh ngạc nhìn Vương Huân Nhi, nếu nàng nói thật, vậy thế lực của Vương gia vượt xa tưởng tượng của ta, Thanh Y Thư có thể so với quốc bảo.

Hơn nữa 《 Thanh nang thư 》 của Vương gia là chân tích của Hoa Đà, nói không chừng bên trong thật sự có một luồng tàn hồn của Hoa Đà!

Ta cao hứng chết đi được, vội vàng suy nghĩ xem nên tìm Vương gia mượn sách như thế nào? Ai ngờ chỉ cần chút chuyện nhỏ này Vương Huân Nhi đã trực tiếp tới cửa là được.

Suy nghĩ cũng đúng, bằng vào giao tình của ta và Vương lão gia tử, chút mặt mọn này hắn vẫn sẽ cho ta.

Ta lập tức đóng cửa tiệm lại, cùng Vương Huân Nhi đi Vương gia.

Vương gia là một trong tứ đại thế gia tiếng tăm lừng lẫy của võ hán, nơi ở đương nhiên là cao cấp, đều là bảo vệ mang áo lụa đen sì trang bị. Hộ vệ ở cửa vừa nhìn thấy là xe của Vương Huân Nhi, lập tức cung kính hành lễ.

Vương Huân Nhi bộ dáng rất tự nhiên, tựa hồ đã hưởng thụ quen với loại đãi ngộ chuyên phục vụ người thế này.

Vừa mới vào Vương gia, người hầu đã đi tới nhận bao đồ trong tay Vương Huân Nhi. Vương Huân Nhi hỏi Vương lão gia tử đang ở đâu?

Người hầu đáp lại Vương lão gia đang ở thư phòng tiếp khách.

Vương Huân Nhi gật gật đầu, dẫn ta đi về phía thư phòng.

Từ cửa lớn đi đến thư phòng đại khái tốn khoảng mười phút, mức độ xa hoa trong phòng quả thực có thể sánh ngang với lầu đỏ nước Mỹ.

Cái khiến người ta kêu gào chính là cửa thư phòng, là cửa ở thời Minh triều, Hoàng Hoa Lê Đãng Không của Hải Nam.

Cửa thư phòng đặt một cái xe ngựa cổ xưa, ngồi xe tắm một người trẻ tuổi mặc áo đồng phục, dưới chân người nọ còn đặt một cái chai màu đen. Nhìn cách ăn mặc của hắn, chính là bí thư của một đại quan nào đó.

Chúng ta ngồi xuống chờ đợi, ước chừng nửa giờ, cuối cùng cửa thư phòng cũng mở.

Vương lão gia tử cùng với lão đầu hói đi ra, lão đầu đầu trọc này cho ta một cảm giác quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi. Nghĩ cẩn thận thì không phải mới nhậm chức thị trưởng sao?

Con ngoan của ta ơi, vị thị trưởng này mới nhậm chức chưa tới một tháng, không ngờ lại trở thành thượng khách của Vương lão gia tử. Vương gia thật sự là một thủ đoạn hay.

Đợi Vương lão gia tử đưa tiễn khách xong, Vương Huân Nhi liền gấp gáp không chờ đợi được nữa chạy đến, ôm tay làm nũng nói: "Gia gia, Trương đại ca muốn dùng 《 Chất Thanh nang 》, lấy ra đi!"

Không biết có phải ảo giác hay không, ta nhìn thấy Vương lão gia tử khi nghe đến ba chữ "Thanh nang Thư", khóe miệng rõ ràng giật giật một cái.

Quy mô thứ một ngàn ba trăm sáu, môn hạ của Huân nhi...

Vương lão gia tử cau mày mời chúng ta vào thư phòng, sau đó bịch một tiếng khóa cửa lại.

Vừa nhìn trận chiến này, biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy, nhưng giờ phút này cũng không có biện pháp khác, chỉ cần lưu lại nghe Vương lão gia nói như thế nào.

Vương lão gia tử mới vừa ngồi xuống, liền đi thẳng vào vấn đề: "Vương lão gia tử, gần đây ta tiếp nhận một mối làm ăn, cần 《 Thanh nang thư tàn quyển 》 dùng một lát! Còn quên cắt ái mấy ngày, sau khi dùng xong, Trương Cửu Lân nhất định sẽ đến nhà trả."

Vương lão gia tử rút lá cà chua, cũng không lập tức trả lời ta.

Thật lâu sau hắn mới hỏi: "Cửu Lân à, ngươi có biết "bổ xanh nang" này là cái gì không?"

Ta khẽ gật đầu, nói《 Thanh Lư Thư 》 là y thư Hoa Đà viết, bên trong ghi chép tuyệt học Hoa Đà cứu chết chữa thương.

Vương lão gia tử lắc đầu, đem bài câm còn lại nhấn vào trong vại bụi, dùng sức ấn tắt.

Hắn ho khan vài tiếng, ý vị thâm trường liếc qua Vương Huân Nhi nói: "Thư hội "Tuyển Thanh nang" này là... của lâng lâng a."

Vừa nghe lời này, ta lập tức khiếp sợ nói không ra lời.

Vương lão gia tử đứng lên, không ngừng quan sát ta: "Kỳ thật trong vòng tròn âm vật, Cửu Lân, con đã làm tốt lắm rồi. Nhưng con có muốn tới đó tiếp xúc với một thế giới khác, một thế giới quyền lực và tài phú không?"

Lời này nghe có vẻ mê người thế nhưng gia gia sớm đã nói cho ta biết, có được được cũng có mất, làm người không quên sơ tâm là tốt rồi.

Ta vẫn chưa trả lời, Vương lão gia lần nữa nói bóng nói gió: "Nói một câu không nghe trúng, ngươi đừng tức giận."

"Con sinh ra bình thường, tuy rằng làm ăn cổ xưa không nhỏ, nhưng cũng không lên được mặt, hơn nữa còn có đại địch tâm phúc Long Tuyền sơn trang là đại địch, muốn tiếp tục phát triển gần như không có khả năng! Trừ phi con có thể tìm được một bà lão tốt, có một mối quan hệ thông gia..."

Nói đến nước này, nếu ta còn không rõ, vậy quả thật là ngông cuồng.

Ta cười lắc đầu: "Đáng tiếc ta đã kết hôn, còn có phàm nhân."

Vốn đây chỉ là một cách nhờ vả, hy vọng Vương lão gia không lấy cái cớ này để không cho ta mượn Chất Thanh Na Thư.

Sao ngờ Vương lão gia vẫn không chịu từ bỏ, lão thản nhiên nói: "Hôm nay ly hôn cũng là bình thường mà."

Ta sửng sốt một chút, không ngờ lão gia tử ngày thường hòa ái hiền lành như Vương gia, lại vì hạnh phúc của cháu gái mình mà nói một câu không biết xấu hổ như vậy.

Ta ôm quyền cười lạnh nói: "Vương lão gia tử, ta không động tâm một chút nào, một khi nhận định rồi thì đó chính là cả đời, cáo từ!"

Ta biết lần mượn sách này là không có hy vọng, dứt khoát tiêu sái chuẩn bị rời khỏi.

Ai ngờ còn chưa ra khỏi thư phòng, Vương Huân Nhi đã gọi ta lại: "Trương đại ca, chờ một chút."

Ta nghi ngờ xoay người lại: "Còn có việc gì không?"

Ta xác nhận, thời khắc này tuy rằng ta rất nghĩa hiên ngang, nhưng thật ra trong lòng vẫn rất nhớ Vương lão gia tử đổi giọng.

Không còn cách nào khác, ta chỉ là một thương nhân âm vật, ta còn muốn cứu mình, cứu Doãn Tân Nguyệt, một nhà cứu Quan đại tỷ.

Vành mắt Vương Huân Nhi có chút đỏ hồng, hiển nhiên là bị ta làm cho đau thấu tâm can, nhưng nàng vẫn kiên định nói với Vương lão gia tử: "Gia gia, con có hạnh phúc là chính mình sẽ tranh thủ! Con hi vọng là cạnh tranh công bằng chứ không phải áp chế. Nếu Trương đại ca bởi vì một quyển sách mà cưới con, bởi vì tiền của Vương gia mà cưới con, con không chỉ sẽ vui vẻ, ngược lại sẽ rất khó chịu. Bởi vì nếu làm như vậy, Trương đại ca sẽ không còn là Trương đại ca mà con biết nữa rồi... "

Một lát sau, Vương lão gia tử mới khe khẽ thở dài, vươn ngón tay chỉ vào Vương điệp nhi nói: "Thôi, bỏ đi, chuyện của người trẻ tuổi lão đầu tử sẽ không nhúng tay vào nữa."

Nói xong, Vương lão gia tử liền lấy chìa khóa bên hông ra: "Cửu Lân, ngươi ở đây chờ một chút, ta đi lấy Tỳ Hưu Thanh Tỳ Hưu."

Chỉ thấy hắn hai ba lần liền mở ra một cửa ngầm trong thư phòng, lúc đi ra trong tay đã cầm theo một hòm mật khẩu màu trắng.

Ta lập tức kích động trên mặt đất muốn lấy cái rương mật khẩu kia, có thể rất nhanh khắc chế chính mình.

Vương lão gia tử chậm rãi đi tới, trịnh trọng giao hòm mật khẩu cho ta: "Cửu Lân, nơi này chính là tàn quyển 'Cửu Lý Thanh nang' có giá trị liên thành, hi vọng có ích đối với ngươi."

Ta ngay cả thanh âm cảm tạ, ngay lúc tiếp nhận hộp mật khẩu, rõ ràng cảm giác được âm khí nồng đậm từ trong rương phát ra.

Mượn được tàn quyển của cuốn sách Thanh nang, ta lập tức cáo từ, dù sao thời gian không còn nhiều, thời gian linh phù thượng đẳng mất đi tác dụng chỉ còn lại một ngày không đến.

Vương Yểm Nhi kiên trì muốn đưa ta đi, chỉ là dọc theo đường đi hai người bọn ta không ai nói gì.

Thẳng đến khi lên xe, xuyên thấu qua hậu kính, ta nhìn thấy Vương Huân Nhi vẫn ngơ ngác đứng ở chỗ chúng ta vừa phân chia, không biết vì sao, giờ phút này tim ta như đao cắt.

Vương Hặc Nhi là một nữ hài tử tốt, nhưng trong thế giới tình cảm đến từ trước đến nay chính là ích kỷ.

Tới tiệm cổ, Lý mặt rỗ đã đánh tới máy truyền tin, nói hắn hỏi hết tất cả bằng hữu trong vòng tròn, đều không có manh mối liên quan tới Hoa Đà.

Ta cười nói không cần tìm, ta đã tìm được rồi!

Lý Ma Tử nghe xong, trên điện thờ kinh ngạc nói rằng ta đã xuất phát, ngay cả những thứ hắn không tìm được, ta vậy mà lặng yên không một tiếng động bắt lấy.

Ta mắng chửi ngươi một tiếng, tìm âm vật ta luôn luôn mạnh hơn ngươi, lập tức đến cửa tiệm tập hợp, thuận tiện mang phần tôm hùm và xâu thịt nướng tới.

Bận rộn lâu như vậy, bụng ta đúng là hơi đói...

Chân trước ta vừa vào tiệm, chân sau Lý Ma Tử đã xách theo một túi nhựa nhựa cây đêm đến.

"Ngươi tới thật nhanh." Ta nói với Lý Ma Tử, vừa nói vừa đặt hòm mật thuyền lên bàn.

Lý mặt rỗ cười khổ hai tiếng, nói Hạ lão sư đặc biệt thích nghe chuyện, hiện tại trong bụng hắn đã không còn trực tiền nữa rồi.

Ta hoa cho Lý Ma Tử một cái, tán tỉnh loại này lại là vì tán gái à! Ta nói này, theo tâm tính của Lý Ma Tử, hơn nửa đêm làm sao nỡ xuất môn.

Nói xong, Lý măm nhân đưa tay muốn mở ra hòm mật khẩu.

Ta ngay cả vội vàng ấn tay của hắn lại: "Đừng lộn xộn! Bên trong trang bị tự hủy. Dựa theo nút thì hai người chúng ta sẽ bị nổ bay."

Nghe ta nói vậy, Lý Ma Tử sợ tới mức lập tức rụt tay về, mắng: "Làm sao để làm ra thứ đồ chơi như vậy? Không phải chỉ có vài trang y thư cổ đại thôi sao? Về phần làm thành như vậy."

Về phần Lý mặt rỗ, ta nói cho Lý mặt rỗ, một tấm tàn thư màu xanh, chỉ có một trang này trên thế gian, không có chỗ hiệu hiệu.

Lý Ma lè lưỡi.

Dựa theo phương pháp Vương Huân nhi dạy ta, đưa vào mật khẩu, cuối cùng cũng mở được rương.

Trong nháy mắt khi cái rương mở ra, ta triệt để sợ ngây người. Trong rương nằm một trang giấy của một nam tử tóc vàng, trang giấy chính diện dùng rậm rạp viết đầy văn tự. Mặt ngược lại vẽ một ít nhân vật, người trên vẽ mô phỏng động tác của lão hổ, bạch hạc, hắc hùng, hắc hùng, các loại động vật, giống nhau như đúc.

Ngũ cầm hí khúc!

Ta từ trước đã nghe nói qua Ngũ Cầm trêu đùa, tương truyền Ngũ Cầm Tiếu là một bộ thể chất cường thân kiện thể do Hoa Đà phát minh, nếu học tốt, có thể sống đến chín mươi chín tuổi. Chẳng qua đáng tiếc chính là, đồ tốt như vậy trên căn bản hiện tại đã không còn thịnh hành nữa...

Ta đeo một đôi găng tay màu trắng, cẩn thận từng li từng tí lấy ra tàn quyển trong《 Thanh nang Thư 》.

Tàn quyển dùng một loại tài liệu trong suốt đặc thù niêm phong, cầm trong tay mỏng như cánh ve.

Ta vô cùng cẩn thận phủ tàn quyển lên trên bàn, sau đó giải quyết hết tất cả đèn trong tiệm, đốt hương ba cột sừng tê ngưu cách xa cái bàn ba thước.

Quan hệ giữa quỷ và thơm, giống như là người và cơm.

Âm linh của Hoa Đà ngủ say trong rương sách thanh nang ngàn năm, một khi thức tỉnh cũng cần ăn uống, ta và Lý Ma Tử lẳng lặng thủ ở một bên, mắt không chớp nhìn chằm chằm tình huống phía trước!

Gã Hoa Đà thứ một ngàn ba bảy (chương hơn)

Nhưng chân đều sắp say ngất, hương cũng sắp xong rồi, Túi Thanh Thư vẫn chưa có một tia phản ứng nào.

Lý Ma Tử lặng lẽ lỗ tai ta nói: "Ta đoán âm linh của Hoa Đà đã sớm đầu thai, căn bản không ở trong《 Thanh nang thư 》."

Ta lấy la bàn ra quan sát một chút, quả nhiên không có dấu hiệu sóng âm khí, lập tức thất vọng ngồi trên mặt đất, chuyến này lại phí công vô ích...

Nhưng ngay lúc này, một tiếng than nhẹ truyền vào lỗ tai của ta.

"Lý Ma Tử, thành tựu rồi, không đạt được chẳng được gì, ngươi than thở cái gì a?" Ta bực bội đá hắn một cước.

Lý Ma Tử kinh ngạc kêu lên: "Ta không thở dài a!"

"Cái gì?" Nghe Lý mặt rỗ nói như vậy, ta lập tức khẩn trương lên. Trong tiệm có ta và Lý Ma Tử, không phải hắn thì là ai vừa mới thở dài.

Nhìn kỹ Tam Trụ Tê Ngưu Hương kia một chút, phát hiện hương này cháy nhanh hơn mười lần với một loại tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Nhờ ánh sáng của Hương Hỏa, ta nhìn thấy rõ ràng một lão giả tóc trắng phơ, trên người mặc áo bào xanh cổ đại đang lơ lửng bên trên quyển Thanh nang.

Ta đánh bạo đi ra phía trước, cung kính hỏi một câu: "Là Hoa thần y sao?"

Lúc này, đèn trong tiệm đột nhiên sáng lên.

Là Lý mặt rỗ mở ra tất cả đèn, đồng thời ta cũng nghe được tiếng thét chói tai của Lý Ma Tử.

Ta vội ngẩng đầu, phát hiện gương mặt trẻ con của Hoa Đà phát ra âm linh hạc, sắc mặt hồng nhuận, khóe miệng từ đầu đến cuối đều mang theo một tia tươi cười từ ái. Hơn nữa mái tóc chải mười phần chăm chú, áo xanh trên người không có một nếp nhăn.

Chỉ là trên cổ của hắn có một vết rách màu đỏ như máu, làm cho người ta cảm giác giống như đầu của hắn bị đại đao chém đứt, lại giống như tự mình dùng kim chỉ khâu vào.

Điều làm cho người kinh khủng chính là, chỗ đứt gãy cổ còn không ngừng phun ra quỷ huyết màu đen bên ngoài, nhưng những quỷ huyết kia cũng không chảy xuống, mà lại chảy ngược trở về.

Ta lau mồ hôi lạnh trên trán, lớn như vậy, đây là lần đầu tiên ta thấy máu sẽ chảy lại.

"Tiểu công tử, biết ta?" Hoa Đà chậm rãi mở miệng nói, thanh âm kia như là người máy phát ra, đồng thời, quanh thân hắn tản mát ra âm khí cường đại làm người ta hít thở không thông.

Ta cố giả bộ trấn tĩnh: "Y thuật của Hoa thần y nổi tiếng khắp thế gian, một đôi tay không biết đã cứu không biết bao nhiêu bách tính? Ngày xưa may những vết thương cho Chu Thái, chữa thương xương Quan Vũ, thiên hạ ai mà không biết, ai mà không hiểu."

Ngàn ngấn mặc vạn thứ, không thể nịnh nọt. Ta tin rằng bất luận là người hay là quỷ, đều thích người khác nịnh bợ hắn, nói tốt hắn.

Quả nhiên, ta vừa nói xong, luồng âm khí vừa nãy khiến người ta hít thở không thông kia trong nháy mắt biến mất, chỉ để lại một tia mát lạnh mà thôi.

"Lão phu đã chết không biết bao nhiêu năm, tiểu công tử tìm ta có chuyện gì?" Thanh âm Hoa Đà nói chuyện dịu dàng hơn rất nhiều.

Ta nói ngắn gọn chuyện Trần Đăng một chút, hy vọng Hoa Đà có thể ra mặt giúp ta cởi bỏ khúc mắc của Trần Đăng.

Ai ngờ Hoa Đà đột nhiên thở dài một hơi: "Hoa Đà cả đời hành y cứu người, dựa vào y thuật. Công phu ngoài miệng thật sự có hạn, chỉ sợ tình yêu không thể giúp. Nhịn thứ, thứ lỗi!"

Nếu hôm nay Hoa Đà không chịu hỗ trợ, vậy chúng ta chắc chắn phải chết.

Lý Ma Tử thấy thế vội vàng hỗ trợ giải thích: "Trần Đăng sở dĩ có oán niệm là vì lúc bệnh tình tái phát, ngươi lại vân du tứ hải. Kết quả Trần Đăng chỉ có thể khổ sở chờ đợi, cuối cùng sâu trong bụng càng ngày càng nhiều, ruột xuyên bụng thối mà chết. Nói đến chuyện này, ngài cũng có trách nhiệm rất lớn, ngài thả con bồ câu người ta, người ta sao có thể không biến thành ác quỷ chứ?"

Ta thấy Hoa Đà do dự một chút, vội vã rèn sắt khi còn nóng nói: "Đúng vậy, Hoa thần y, trong thiên hạ chỉ có ngài mới có thể cứu Trần Đăng! Trần Đăng biến thành lệ quỷ sau này không có nguyện vọng gì, chính là hi vọng ngài có thể hoàn toàn chữa khỏi bệnh cho hắn, cha mẹ của y giả đấy."

Rõ ràng ta nhìn thấy, âm linh của Hoa Đà khi nghe được năm chữ " lặp lại" trong lòng cha mẹ, thân thể rõ ràng rung động một chút.

Ngay sau đó vết thương trên cổ hắn tự động khỏi hẳn, nhưng thấy trong tay hắn cầm theo một cây quải trượng buộc hồ lô khoan thai đi tới, râu dài ba tấc không gió mà tự khởi, thật có một cỗ tiên phong đạo cốt.

Đây mới là tướng mạo thật sự của Hoa Đà, vừa rồi là bộ dáng hắn bị chém đầu.

"Các ngươi có biết vì sao ta lại chết không?" Hoa Đà đột nhiên âm u nhìn chúng ta nói.

Vừa nghe vấn đề này, ta và Lý Ma Tử lập tức ngây ngẩn cả người, nghĩ không thấu sao Hoa Đà lại đột nhiên hỏi ra một vấn đề kỳ quái như vậy.

Tuy nhiên ta cũng chuẩn bị sẵn sàng đi, ta kiểm tra tư liệu liên quan trên mạng, Hoa Đà bị Tào Tháo sát hại, lập tức đáp thử: "Tào Tháo giết?"

Hoa Đà vừa nghe đến cái tên "Tào Tháo", trên mặt lập tức toát ra bi phẫn nồng đậm, nặng nề gật gật đầu.

Trong lịch sử ghi lại, Tào Tháo là người hại đầu bệnh phong bệnh mà chết, phỏng chừng cũng chỉ là ung đầu mà hiện tại thường nói thôi. Lúc đó chỉ có Hoa Đà có thể chữa trị loại bệnh này, Hoa Đà khiến Tào Tháo uống xong say ngất, sau đó chuẩn bị dùng rìu rạch một đường lên đầu hắn, lấy ung nhọt ra là tốt rồi.

Nhưng Tào Tháo trời sinh tính đa nghi, cho rằng Hoa Đà muốn mưu hại hắn, trực tiếp đem Hoa Đà nhốt vào tử lao sát hại.

Kết quả, Tào Tháo cũng rất nhanh chết đi.

Ta đang nghĩ, nếu lúc đó Tào Tháo có thể nghe lời Hoa Đà chữa khỏi cơn cuồng phong, như vậy lịch sử của Tam Quốc có phải sẽ sửa lại không? Thậm chí sau đó cũng không có chuyện gì liên quan đến Tư Mã Ý đúng không?

Đáng tiếc, lịch sử không có nếu như như vậy!

"Ta cả đời cứu chết cứu thương, không ngờ cuối cùng lại vì y thuật mà chết." Hoa Đà nói đến đây, ngửa mặt lên trời thở dài nói: "Là một thầy thuốc, ta chỉ là ăn ngay nói thật, báo cho Tào công muốn mở đầu lấy phong tiên, nhưng vì sao phải bị xuống ngục mà chết? Ta có tội gì! Tội gì mà có!"

Thời điểm Hoa Đà cảm khái, Lý Ma Tử lặng lẽ kéo góc áo của ta: "Hoa Đà này thật là dài dòng!"

Ta chế nhạo nói: "Nếu ngươi chết hơn một ngàn năm rồi không nói lời nào, ta cam đoan ngươi còn lắm mồm hơn hắn."

Tiếp theo, Hoa Đà lại thổn thức nói một đống, chẳng qua là cái gì Tào Công tâm địa độc ác, nhân tâm bất cổ.

Cuối cùng, Hoa Đà dừng lải nhải, xoay người nhìn về phía chúng ta.

Nháy mắt khi hắn xoay người, một mùi thuốc thổi qua, vén chòm râu của hắn lên. Ta đột nhiên cảm giác âm linh ngàn năm trước mắt này đã trở thành Quỷ Tiên, thậm chí tự mang theo hiệu quả hạ phàm của tiên nhân, có thể nói là thiện âm siêu việt Tế Công Hoạt Phật.

Nhìn thấy Hoa Đà xoay người, ta và Lý Ma Tử lập tức trở nên nghiêm túc, ta biết Hoa Đà tuy là Quỷ Tiên, nhưng lại là một người hiền lành. Trần Đăng từng là bệnh của hắn, hắn sẽ không thấy chết không cứu.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, Hoa Đà trầm giọng nói: "Chuyện của Trần Đăng ta sẽ hỗ trợ, nhưng..."

Ta và Lý Ma Tử liếc nhau, quả nhiên còn có điều kiện!

"Hoa thần y, có chuyện gì cứ việc dặn dò, phàm là những gì ta có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực hỗ trợ." Ta khẩn thiết nói.

Trước kia lúc thu âm vật, làm việc cho âm linh không ít, nhưng đó đều là bị ép buộc. Lần này cũng không giống, lần này trong lòng ta muốn giúp vị danh y thiên cổ này nhưng lại tiếc nuối, bởi vì ta tôn kính hắn.

Nhưng ta không ngờ lòng nguyện của Hoa Đà lại làm đại phu một lần nữa, chữa trị cho người khác.

Chuyện này thật khó xử, hiện giờ thầy thuốc ở trong bệnh viện đều làm việc, ta nào có bản lĩnh lớn như vậy để quỷ đi xem bệnh cho người ta? Hơn nữa, bây giờ đều là lấy Tây y làm chủ, Trung y đã sớm rời khỏi triều lưu thời đại.

Đang lúc ta vắt hết óc nghĩ xem nên đưa Hoa Đà vào Hoa Đà Y Viện làm thầy thuốc, Lý Ma Tử đột nhiên vỗ đầu nói: "Chúng ta có thể thử xem quỷ trên người! Để Hoa Đà bám vào một y viện trên người một người, chẳng phải kết sao?"

Nhưng ta vẫn khá do dự, làm vậy có tốt không?

Lý Ma Tử dứt khoát chỉ chỉ vào cái chuông treo trên tường nói: "Trương gia tiểu ca tự ngươi xem mà làm! Trần Đăng sẽ nhanh chóng tới cửa..."

Đệ nhất thiên tam bát thiên cổ nhất thần y!

Ta chỉ cắn răng lấy ra một linh phù, để Âm Linh Hoa Đà tạm thời sống nhờ trên linh phù, sau đó tới một cái y viện gần đó.

Trong viện này có một y thuật trung gian, chẳng qua rất lạnh, hầu như không mấy thầy thuốc ngồi ban.

Rơi vào đường cùng, ta lại dẫn Lý mặt rỗ đi sư đoạn bên cạnh, may mà nơi đó dòng người coi như không tệ!

Lý Ma Tử hỏi ta sao lại phiền toái như vậy, chạy tới chạy lui? Ta đã nói cho hắn biết Quỷ Thượng Thân phải tìm người mệnh cách thuộc âm, hoặc là người có vận khí yếu ớt, như vậy hiệu quả mới tốt. Vừa rồi ở trung tâm y khoa, không tìm được đối tượng thích hợp, bởi vậy mới đến Phổ Tràng thử vận khí.

Ta nói cho Lý Ma Tử, vì tiết kiệm thời gian ngắn dứt khoát chia nhau ra tìm kiếm. Nếu là nhìn thấy tinh thần không phấn chấn, thầy thuốc trong ấn đường phát ra u ám, lập tức gọi điện thoại cho ta biết, ta liền mang Hoa Đà qua đó.

Trong y viện, thầy thuốc và hộ vệ bận bịu chân không chạm đất, ngẫu nhiên cũng có thể nghe được tiếng ồn ào của y viên và bệnh nhân, nhưng càng nhiều hơn là bệnh nhân than thở than dài, oán hận ngay cả ngắm nhìn cũng phải mở hai ngàn đồng tiền...

Một lát sau, Lý mặt rỗ đưa tin nói hình như hắn đã tìm được, ta vội vàng tới gặp hắn.

Lúc này Lý Ma Tử đang đứng trước một gian văn phòng cuối hành lang, dùng miệng hô bên trong. Ta thấy trong văn phòng có một vị thầy thuốc mặc áo khoác trắng, cả người nằm nhoài trên bàn, lười nhác.

Lý mặt rỗ giải thích với hắn là lúc đi nhà xí cùng thầy thuốc này tình cờ gặp mặt, hắn phát hiện y sư ấn đường này phát ám, còn nghe thầy thuốc lẩm bẩm lầu bầu gần đây rất xui xẻo, có thang máy cũng có thể giẫm lên cứt chó.

Đây là một loại vận rủi điển hình, ta gật đầu, chính là hắn!

Vừa vặn nơi cuối hành lang của gian phòng hoa viên, phi thường bí ẩn. Ta ra hiệu với Lý Ma Chú, hai người lập tức vọt vào, trước tiên đóng cửa phòng lại.

Nhìn nhìn thầy thuốc nằm nhoài trên mặt bàn kêu o o o. Ta nghĩ là mệt đến mức nào? Hai người sống sờ vào hắn cũng không biết.

Ta từ ngực lấy ra linh phù, nói tiếng nào đó đi ra đi!

Một bóng người trong suốt vèo một cái hóa thành một tia sáng trắng chui vào trong cơ thể thầy thuốc.

Thầy thuốc kia lập tức ngẩng đầu lên, hai con mắt tất cả đều là màu xanh trắng, lồi ra phía ngoài. Hắn sợ tới mức Lý Ma Tử rụt mình về sau trốn sau lưng ta.

Đúng là rất lạnh lùng, kinh nghiệm này đã được nhận thấy rất nhiều từ lâu rồi, hơn nữa còn có thể đạt được một ít tài năng kinh nghiệm!

Chỉ thấy vị thầy thuốc kia thở hổn hển, một lát sau ánh mắt mới khôi phục lại bình thường, hơn nữa còn cảm giác được rõ ràng khí chất bản thân khác hẳn. Hình dung thế nào nhỉ? Đúng là xuất trần, một người xuống đất.

"Hoa thần y." Ta thử thăm dò kêu một câu, viên thuốc kia gật gật đầu, xem như trả lời.

Ta thở phào một hơi, lần này xem như đã thành công viên mãn rồi.

Để cho an toàn, ta và Lý Ma Tử quyết định giữ ở trong phòng, chờ Hoa Đà hoàn thành tâm nguyện rồi cùng nhau đi.

Nhưng đợi nửa ngày cũng không có bệnh nhân đến xem. Hoa Đà có chút nóng nảy, không ngừng giục chúng ta mau ra ngoài nhận bệnh nhân trở về, để hắn vào ấm tế thế!

Nghe xong lời này, gương mặt của ta lập tức xuất hiện một hàng vạch đen. Ta là người hầu ba lần cơ mà? Chẳng những phải theo đến y viện, bồi tiếp thầy thuốc, còn phải kéo khách theo.

Đột nhiên, một tên hộ sĩ mở cửa, hướng vào bên trong rống to: "Vậy thì ai, hôm nay bệnh nhân nhiều lắm, những tên thầy thuốc khác không để ý tới, cái danh hiệu bảy bảy mươi này cho ngươi xem!"

Người hộ vệ nhỏ quát xong, không khỏi đẩy một bệnh nhân vào văn phòng.

Ta và Lý Ma Tử thiếu chút nữa cười ra tiếng, nghĩ thầm thầy thuốc này khó coi đến mức nào, thầy thuốc khác bận tới mức sứt đầu mẻ trán, mới sắp xếp bệnh nhân ở bên này. Hơn nữa một người hầu cũng có thể hô to gọi nhỏ với hắn, trình độ của thầy thuốc này ở trong cả cái viện này đều là thấp nhất?

Người đi vào sắc mặt vàng như nghệ, ôm bụng, không ngừng rên rỉ.

Ta nhanh chóng dò xét một người bệnh, phát hiện trên mặt của hắn bao phủ một tầng khí xanh đen mơ hồ, đây là dấu hiệu sắp chết của con người.

Nói như vậy, thu hồn, cũng không phải tùy tiện thu nhận, hắn cần xác định thân phận một người. Nhưng không phải như trong TV thường diễn, tùy tiện tiện hỏi một cái tên liền mang đi, mà là sẽ đánh lạc ấn trước người này, dấu ấn này sẽ phát ra khí xanh đen.

Vậy mới nói, một khi nói người này ấn đường biến thành màu đen, vậy chắc chắn không còn sống lâu nữa!

Ta cũng đang khuyên Hoa Đà đừng nhìn cái này, miễn làm hỏng danh tiếng thần y của hắn.

Ai ngờ Hoa Đà vừa nhìn bệnh nhân đến, hai mắt sáng lên, giống như sói đói nhìn thấy thịt. Ta tuy biết cái ví dụ này không quá thỏa đáng, nhưng biểu hiện của Hoa Đà đúng là như thế.

Chỉ thấy hắn vươn ba ngón tay, khoác lên mạch bệnh nhân, sau đó lại bảo người bệnh đem đầu lưỡi ra, cẩn thận quan sát lưỡi rêu, cuối cùng, Hoa Đà lại nhìn mí mắt của bệnh nhân một chút.

Ta đã từng nghe Trung y quan sát và hỏi thăm, nhưng chưa bao giờ thấy qua, bởi vậy, đối với thủ pháp trị liệu của Trung y cũng rất tò mò. Ta cũng không rõ là không kiểm tra kỹ thuật, không siêu việt, làm sao cũng biết bệnh của một người ở đâu?

Hoa Đà thu tay lại, cẩn thận hỏi đối phương gần đây có phải uể oải hay không, thường dễ nổi giận.

Người bệnh gật đầu như giã tỏi, liên tục nói mấy cái "Đúng", cuối cùng, giống như rất sợ Hoa Đà không tin, luôn nhấn mạnh tính tình gần đây trở nên đặc biệt xấu, hắn cũng biết như vậy ảnh hưởng gia đình hòa thuận, nhưng chính là không khống chế được chính mình.

Hoa Đà theo thói quen làm động tác vuốt râu: "Đây là triệu chứng tà khí nhập gan. Lão phu mở cho ngươi mấy bộ thuốc kích máu giải, dùng theo phương thức phục dụng, lại dùng châm chích của ta, trong vòng ba tháng có thể khỏi hẳn. Quyết định, sau này không thể uống rượu, nếu không chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ."

Người bệnh nghe vậy sửng sốt, hắn ngơ ngác hỏi: "Y sư, ta không cần đi làm y viên sao? Có cần lấy máu ra kiểm tra một chút không?"

Hoa Đà đương nhiên nghe không hiểu gì cả, rút máu hóa kiểm tra, vẻ mặt nghi hoặc nhìn chúng ta.

Ta ngay cả vội vàng đi lên trước, đem đan phương Hoa Đà kê ra đưa cho hắn: "Đây chính là trung y có tiếng tăm lừng lẫy của Bắc Kinh Đỉnh, viện trưởng cầu hắn tới đây xem bệnh, ngươi tin tưởng hắn, bao bao dược đến chữa bệnh."

"Trung y thật sự có thể trị bệnh sao?" Người bệnh hiển nhiên có chút không quá tin.

Ta vỗ ngực đảm bảo với y: "Đương nhiên là thật."

Hoa Đà không biết từ đâu biến thành một cây châm bạc cho Trung y dùng, ra lệnh: "Đến đây, cởi áo kia ra, trước tiên làm châm."

Người bệnh nghi hoặc cởi áo, Hoa Đà dùng kim ghim vài nơi trên lưng hắn ta. Ta cũng xem không hiểu, chỉ cảm thấy thủ pháp của Hoa Đà cực kỳ nhanh, ta còn chưa thấy rõ ràng, châm của hắn đã đâm xong.

Phốc một tiếng, bệnh nhân phun ra một ngụm máu màu đen, máu kia ngưng đọng đến hóa chất cũng không tan.

Lý mặt rỗ bị dọa một trận, lẳng lặng nói: "Y thuật của Hoa Đà không phải là nghe sai rồi chứ, sao còn để người ta nôn ra máu? Lát nữa đừng gây ra tai nạn chết người."

Hoa Đà lại nhẹ nhàng ngồi đó, khóe miệng còn mang theo ý cười.

Một phút sau, bệnh nhân kinh ngạc đứng bật dậy, tay hắn vốn đang ôm bụng giờ lại chuyển sang ấn, ấn một cái thật mạnh.

"Ồ, không đau nữa." Hắn kích động để lại nước mắt: "Thật sự không đau, thần y ơi là thần y."

Ta thấy khí xanh đen trong ấn đường của người bệnh dần dần giảm đi, chậm rãi khôi phục màu sắc bình thường. Không khỏi giơ ngón tay cái về phía Hoa Đà, quá trâu bò, châm vài châm là có thể cứu sống một người sắp chết.

Y thuật này quả thực cao minh đến đáng sợ!

So sánh ra, những Tây Y mỗi ngày cần bệnh nhân kiểm tra cái này, chỉ biết lừa tiền quả thực là phế vật.

Người bệnh cầm phương thuốc như lấy được chí bảo, ta nghe thấy hắn chạy một vòng ra ngoài gọi thần y ở đây. Sau khi được hắn tuyên truyền như vậy, rất nhanh cửa phòng đã vây kín người tới xem bệnh.

Hoa Đà tựa như rất cao hứng, một người tiếp một người bắt mạch.

Ta và Lý Ma Tử lại choáng váng, vốn cho rằng tìm một góc vắng vẻ, để Hoa Đà ghiền một chút, không sai biệt lắm liền rút lui. Trận chiến bây giờ, chỉ sợ muốn khiêm tốn cũng không được!

Đệ nhất thiên tam thập tam cửu chương, tâm của y giả phụ mẫu....

Mắt thấy bệnh nhân tụ tập trước cửa văn phòng càng lúc càng nhiều, ta không khỏi có chút sốt ruột, sợ gặp phải nhiễu loạn gì đó.

Lý Ma Tử lại nói ta là Ưu Thiên, còn nói có thể có chuyện gì? Trừ phi viện trưởng tự mình tới tuần tra.

Lý Ma Tử còn chưa nói hết, cửa phòng lần nữa vang lên tiếng xé gió của tiểu hộ sĩ kia, chỉ có điều lần này ngữ khí của nàng không còn nóng nảy như trước nữa, trái lại còn có vài phần nịnh nọt: "Viện trưởng, mời ngài bên này."

Ta bất đắc dĩ nhìn Lý Ma Tử một cái, Lý Ma Tử tát cho mình một cái: "Miệng quạ đen của ta..."

Ta còn chưa kịp nghĩ ra đối sách, viện trưởng đã dẫn theo một đám người trông như quân nhân mệt mỏi phong trần tiến vào: "Ài, Trần đại y sư của ta, mấy năm nay đến viện y viện ngươi vẫn chưa có thành tựu gì, hóa ra là không am hiểu Tây y, tinh thông trung y! Người bệnh vừa rồi là một bệnh nhân to bằng quả gan, ngài không nhận bệnh cũng chữa được cho hắn.

Trần đại thầy thuốc? Ta nhanh chóng nhìn về phía Minh bài trên áo choàng lớn của Hoa Đà trắng, nguyên lai là tên thầy thuốc họ Trần được Hoa Đà mang lên này.

Viện trưởng kia nâng dạ bia to, ra sức kéo tay Hoa Đà, không ngừng tán thưởng y thuật cao minh của hắn, cứu thương.

Lúc này, sau lưng viện trưởng có một vị quân nhân đeo kính mắt vàng, có chút không kiên nhẫn, khẽ ho khan một tiếng, Viện trưởng mới không nhịn được nói ra câu chuyện, đi thẳng vào vấn đề nói: "Là như vậy, con gái của thủ lĩnh quân khu lại sưng gan, nhưng lại sợ khai đao, nghe nói Trần Đại thầy thuốc châm hai châm có thể chữa khỏi bệnh, bởi vậy cố ý mời Trần đại thầy thuốc tới khám bệnh cho nàng."

Lần này phiền toái, ta cùng Lý mặt rỗ cười khổ một hồi, không nghĩ tới Hoa Đà vừa mới lộ ra thủ đoạn, không chỉ chinh phục đông đảo bệnh nhân, còn chinh phục thủ lĩnh quân khu.

Quân nhân kia dường như rất gấp gáp, chào Hoa Đà: "Hiện tại thu thập đồ đạc của ngài, theo ta về nhà!"

Hoa Đà hiển nhiên không hiểu ý tứ của hiện đại, mờ mịt nhìn chúng ta. Ta vừa định giải thích, Lý Ma Tử lại bịt miệng ta lại.

Lúc lâu sau, quân nhân không đợi được hồi âm, giọng nói có chút tức giận: "Còn lề mề gì thế? Đi mau, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là thầy thuốc tư nhân của thủ lĩnh gia tộc."

thầy thuốc lá tư nhân? Quá ngông cuồng.

Đáng tiếc Hoa Đà cũng nghe không hiểu từ này, hắn đẩy tên quân nhân cuồng vọng kia ra, quát: "Tránh ra! Đừng chậm trễ bệnh nhân của lão phu, người tiếp theo."

Quân nhân không dám tin nhìn Hoa Đà: "Ngươi dám đẩy lão tử? Ăn mật gấu rồi." Kết quả Hoa Đà Điểu cũng không thèm để ý hắn, vẫn viết đan phương nhanh như cũ.

Ta và Lý Ma Tử cúi đầu nín cười, thật sự là con mẹ nó hả giận!

Viện trưởng vội vàng lên hòa giải: "Trần đại thầy thuốc, chỉ cần ngài đi một chuyến, ta cam đoan sẽ bảo ngài làm chủ chữa y sư, thế nào?"

Hoa Đà càng nghe không hiểu, ta thật sự nhìn không nổi, nhỏ giọng dùng văn ngôn văn giải thích: "Ý của vị y quan này là mời ngài đến nhà tướng quân xuất chẩn."

Hai hàng lông mày Hoa Đà dựng lên, nói với đám người xếp hàng: "Không đi, người tiếp theo!"

Nhưng những người bệnh xếp hàng khi thấy cảnh này thì ai dám tiến lên?

Viện trưởng vừa thấy Hoa Đà lại từ chối hắn, khuôn mặt sớm đã biến thành màu gan heo, hắn nghiến răng nghiến lợi chỉ vào mũi

Hoa Đà nói: "Đừng có cho mặt mũi, tin ta giết ngươi ngay không."

"Vị y quan này sao lại nói ra những lời lão phu nghe không hiểu?" Hoa Đà thản nhiên hỏi.

Lý Ma Tử cũng tới tham gia trò vui: "Hoa thần y, ý của vị y quan này nếu ngài không nghe theo, ta sẽ đem ngài vào nhà lao, chịu khổ hình, chậm rãi tra tấn đến chết."

Lý Ma Tử nói không ra làm sao cả, nhưng Hoa Đà vẫn nghe hiểu, Hoa Đà cười lạnh một tiếng nói: "Lão phu hành nghề mấy chục năm, chưa bao giờ khom lưng vì quyền quý. Lòng thầy thuốc, Tào công ta đều từ chối, còn phải sợ hãi một tướng quân nho nhỏ? Có bệnh phải xem bệnh, mau chóng lui ra ngoài."

Viện trưởng tức giận đến mức không thốt nên lời: "Ngươi trúng tà rồi? Họ Trần, ngươi chờ đó cho ta, ta muốn ngươi nhìn cho rõ."

Dứt lời, viện trưởng giận dữ đẩy cửa ra, trong văn phòng vang lên tiếng vỗ tay mạnh mẽ.

Buổi chiều lúc này, cuối cùng Hoa Đà cũng cảm thấy đủ hứng, hài lòng bay vào trong linh phù của ta. Mặc dù như vậy, hắn vẫn cảm khái nói với ta, không nghĩ tới đa số bệnh nhân hiện giờ đều có bệnh huyết tích, tinh thần héo úa, cốt cách bất kiện, sợ là thọ nguyên.

Trong khoảng thời gian này ta cũng xem chút tạp chất liên quan tới phương diện trung y, đối với chứng bệnh máu chảy trong miệng Hoa Đà thì có chút hiểu biết. Cuộc sống ở thời đại thì tốt rồi, ăn quá nhiều, lại không thích ăn, cho nên huyết dịch tuần hoàn không được, dễ tạo thành bệnh huyết lồng.

Nghe Hoa Đà lải nhải điều dưỡng tri thức, mặc dù ta và Lý Ma Tử rất không kiên nhẫn, nhưng cũng được lợi không ít.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến đêm khuya, âm linh của Trần Đăng chỉ sợ đã khôi phục hoàn toàn, đêm nay sẽ tới tìm chúng ta báo thù!

Quan đại tỷ và Đặng đại ca vì tránh đầu sóng ngọn gió, đã ngồi máy bay đi tứ xuyên, trốn trong miếu Chiêu Liệt hoàng đế của Lưu

Bị không dám ra. Sau khi ta nhận được tin tức của hai người liền cười lắc lắc đầu, kỳ thật hiện tại đôi đũa kia đang ở trong tay ta, Trần Đăng chắc chắn sẽ là người đầu tiên tới tìm ta. Nếu ta không ngăn cản, Đặng đại tỷ và Quan đại tỷ cho dù chạy đến Nam Cực đi, Trần Đăng cũng có thể tìm được bọn họ trong phút chốc.

Đương nhiên, ta cũng không nói sự thật cho bọn họ biết, miễn cho bọn họ sợ hãi.

Trở lại trong tiệm, ta mời Hoa Đà ăn một bữa tiệc lớn Đức Cơ hiện đại, bỏ ra hai trăm đại dương, nhưng ai ngờ Hoa Đà lại nói vật thêm dầu sôi đổi lửa đốt, sẽ khiến bệnh âm hư hỏa vượng, ăn hàng đêm thập phần không ổn, hại bọn ta một miếng cũng không dám ăn, hai trăm đồng cứ thế lãng phí vô ích.

Nói nhảm ít nói, chờ ta lấy từ trong ngăn kéo ra đôi đũa kỳ quái kia, Hoa Đà hai mắt sáng ngời kêu lên: "Dương tiên song đũa!"

Thì ra đôi đũa này gọi là đũa róc thịt, Hoa Đà nếu đã biết tên nó, chắc chắn cũng biết nội tình của nó...

Nhìn đũa trước mắt, Hoa Đà cảm khái vô hạn nói: "Đây là đồ vật của Trần Đăng, hắn thích nhất dùng đôi đũa tươi nuốt cá lạ."

Lý Ma Tử thừa cơ chen miệng nói Trần Đăng này cũng thật chú ý, ăn cá sống còn phải tìm một đôi đũa kỳ quái?

Hoa Đà giải thích, đôi đũa này được điêu khắc từ sừng của con tê giác trắng, vô sắc vô vị, có thể giữ lại hương vị đồ ăn vốn có ở mức độ lớn nhất.

Những chiếc đũa khác, thí dụ như đũa trúc, đũa sắt đều mang theo mùi vị khác thường của gỗ hoặc kim loại, dùng loại đũa này gắp thức ăn, khó tránh khỏi ảnh hưởng đến việc ăn.

Năm đó vì làm đôi đũa này, Trần Đăng đã phí hết một phen công phu, mới từ vùng man hoang xa xôi chém tới một sừng tê giác trắng!

Đệ nhất thiên tứ linh phi độ cao, Trần Đăng (chương canh)

Sau khi Lý Ma Tử nghe Hoa Đà giải thích, kêu Trần Đăng này quả thực là nhà ăn ngon đệ nhất thiên hạ, ngay cả thức ăn không ảnh hưởng nguyên vị cũng tìm tới.

Hoa Đà cười cười, nói Trần Đăng quả thật rất có hứng thú với mỹ thực, bằng không cũng sẽ không đem mạng nhỏ chôn vùi để ăn. Trung y chú ý bệnh từ miệng vào, hắn năm đó tận tình khuyên Trần Đăng, bỏ bớt vườn cá, nhưng Trần Đăng chính là không nghe, kết quả mới chết bất đắc kỳ tử trong năm tráng niên.

Bởi vì mất mạng vì một miếng thức ăn, Trần Đăng cũng được xưng tụng là hàng đệ nhất từ cổ chí kim! Hắn dùng sinh mệnh phổ viết ra, chân lý mỹ thực giá trị càng cao.

Đang lúc chúng ta cảm khái, quang đăng trong tiệm đột nhiên lập loè hai cái.

Trong nửa sáng nửa tối, ta nhìn thấy một quỷ ảnh bị hồng quang bao phủ trống rỗng xuất hiện trong tiệm cổ.

Là Trần Đăng!

Két một tiếng, Trần Đăng đột nhiên hướng chúng ta mở cái miệng rộng, nước mủ màu xanh lục, sâu độc màu trắng nhất thời chảy đầy đất. Cái miệng kia của hắn tựa hồ ẩn chứa một loại ma lực, bên trong đen ngòm, giống như có thể hút người ta vào, vừa rồi đã có vài giây như vậy, ta tự dưng sinh ra năm tháng muốn thò đầu vào.

Ta vội vàng lấy ra một nắm đậu tương, cho vào miệng thì nhai nuốt, Trần Đăng là Âm Linh tu hành ngàn năm, mê hoặc lòng người chỉ là một bữa ăn sáng.

Nhưng Lý mặt rỗ lại mê ly hai mắt hướng Trần Đăng đi, mặc cho ta gọi hắn thế nào cũng không quay lại được.

Ta lập tức lấy ra một túi máu chó đen, rắc lên người Lý Ma Tử, nhất thời thân thể Lý Ma Tử run rẩy vài cái.

Sau khi phục hồi tinh thần lại, hắn vuốt đầu máu chó đen tanh hôi đầy đầu nói: "Trương tiểu ca, ngươi đừng lãng phí như vậy chứ, máu chó đen đắt hơn, cho ta vài hạt đậu tương là được rồi."

Ta mắng: "Ngươi đã bị ma quỷ ám, lại nhai đậu tương cũng không kịp. Đúng rồi, phí tổn lần này trừ vào phí lao động của ngươi."

Lý mặt rỗng to hai mắt, không dám tin nhìn ta: "Cái gì, ngươi keo kiệt như vậy từ khi nào vậy?"

Ta không để ý Lý Ma Tử nhún vai, học một câu san hô: "Vốn vẫn luôn nhỏ như vậy."

Trần Đăng thấy ảo thuật không có tác dụng, lập tức hóa thành một đường máu đâm về phía chúng ta.

Ta đang nghĩ cách rút ra song đao Trảm Quỷ Thần, một mùi thuốc thoang thoảng tràn ngập giữa ta và Trần Đăng.

Là Hoa Đà, hắn rốt cuộc ra tay!

Trần Đăng nhìn thấy Hoa Đà, rõ ràng ngẩn ra: "Hoa thần y, sao ngươi lại ở chỗ này?"

Hoa Đà nhìn Trần Đăng, thở dài nặng nề: "Trần Nguyên Long, lão phu hôm nay đặc biệt đến chữa bệnh cho ngươi. Ài, ngàn năm qua đều là bộ dạng ruột xuyên bụng nát này cũng coi như khổ ngươi, đứng yên!"

Nói xong, Hoa Đà phẩy ống tay áo màu xanh, hương vị thảo dược trong tiệm cổ càng thêm nồng đậm, tầng tầng sương mù màu trắng đem Trần Đăng bọc lại, giống như từng điểm sao trời chui vào vết thương thối rữa của hắn.

Qua thật lâu, Hoa Đà rốt cuộc khẽ gật đầu, khi sương trắng tán đi, ta rõ ràng phát hiện sát khí ngập trời trên người Trần Đăng đã được hóa giải, vết thương máu chảy đầm đìa cả người cùng sâu bọ tất cả đều không thấy bóng dáng. Thay vào đó là một nam nhân trung niên tướng mạo tuấn lãng, trên mặt từ đầu đến cuối luôn mang theo một nụ cười cơ trí.

Đây mới thật sự là Trần Đăng, mưu sĩ Tào gia quát tháo trong lịch sử kia!

"Đa tạ tiểu hữu mời Hoa thần y tại hạ khôi phục tướng mạo vốn có, Nguyên Long sẽ đi, ta còn muốn tiếp tục thưởng thức mỹ thực trong thiên hạ này..." Trần Đăng cúi người chào ta một cái, sau đó cười ha ha đi ra cửa hàng cổ, cuối cùng bóng người biến thành trong suốt.

Ta thở phào một hơi thật dài, cuối cùng chuyện cặp đũa đã kết thúc.

Hoa Đà thần y vuốt râu quai nón với chúng ta, thân ảnh hóa thành một vệt sáng về tới chính giữa một tờ Thanh nang thư.

Ngày thứ hai, ta đem Thanh nang thư và cả hòm mật khẩu đồng thời trả lại cho Vương gia, lúc nhìn thấy Vương Huân Nhi, con mắt của nàng đỏ hồng, sưng sưng, giống như khóc cả đêm.

Trong lòng ta khẽ động, loáng thoáng đoán được vì sao nàng khóc, nhưng ta không có cách nào an ủi nàng, ta làm không được như người xưa ôm trái ôm phải ấp.

Ta truyền tin cho Đặng đại ca và Quan đại tỷ, chuyện đã giải quyết xong, mặt khác Đặng đại ca bởi vì bị quỷ thượng thân mấy lần, dương khí tổn hao nhiều, bởi vậy phải dùng lá dâu ngâm nước, phơi nắng tắm nhiều, để khôi phục dương khí.

Dựa theo quy củ, hai đũa này đều thuộc về ta.

Ta ở trong cửa hàng quan sát tỉ mỉ đôi đũa kỳ lạ này, nhớ tới câu chí lý kia: "Ăn cơm là để sống sót." Nhưng có người vì một miếng thức ăn ngon mà mất mạng, loại âm vật này sử dụng thì tốt hơn.

Ta nghĩ cũng nên để cho hắn an bình ẩn nấp ở trong quán cổ! Làm một cái hòm bảo vật cũng không tồi.

Ta xem qua thời gian, đang chuẩn bị đi ngủ, thanh âm quen thuộc ở cửa vang lên: "Trương gia tiểu ca, mở cửa, là ta."

Ta nhíu mày, Lý Ma Tử sao lại tới nữa? Chẳng lẽ lại tiếp nhận chuyện làm ăn gì?

Ta vốn không muốn mở cửa, nhưng nhìn trận chiến gõ cửa Lý Ma Tử kia, đoán chừng ta không mở cửa, hắn có thể trực tiếp đá cửa.

Ta vội dặn dò nói: "Ngươi nhẹ nhàng gõ, đây chính là đồ cổ của gia gia ta lưu lại, đã đời thứ ba rồi, ngươi có bồi thường nổi không?"

Lý Ma Tử cười ha hả không ngừng: "Được, lần sau nhất định sẽ chú ý."

"Nói đi, muộn như vậy rồi tìm ta có chuyện gì?" Ta đốt một làn khói, hai ngày hai ngày qua đêm đều phải chịu đựng, có chút mệt mỏi: "Không phải là không kể chuyện xưa nữa đấy chứ, bị Hạ lão sư phạt nguyệt Thải Liên nhé?"

Lý Ma Tử lườm ta một cái: "Ngươi đi đi, hôm nay có chính sự."

Hắn hỏi ta còn nhớ cái bà thích ăn ngon kia không? Lúc đó ta ủy thác giúp bọn ta tìm kiếm một vật sở hữu âm vật, âm vật có thể khiến hắn đánh giá các món ngon khắp thiên hạ, sau đó hai bên còn ký hợp đồng.

Ồ! Ta nhớ ra rồi, không phải hai đũa của gã vừa lúc phát huy công dụng sao?

Ta vội vàng dùng linh phù bao chiếc đũa giao cho Lý Ma Tử, sau đó lại dặn dò, để nhà mỹ thực kia chỉ có lúc tham gia thi đấu mới có thể dùng, bình thường tuyệt đối không thể dùng, nếu không hắn cũng sẽ bị âm khí trong đũa ăn mòn, biến thành Trần Đăng tiếp tục tham ăn.

Tiễn Lý Ma Tử đi rồi, ta nhìn bóng đêm đen kịt bên ngoài cửa hàng không khỏi có chút thở dài.

Người thật sự là một tồn tại vĩ đại. Bọn họ có thể lấy động vật, rau dưa, thậm chí là tất cả những thứ có thể ăn, mang lên bàn ăn, làm thành một bữa tiệc lớn cho Thao Thiết đủ loại.

Người cũng là một chủng tàn khốc tồn tại, chỉ vì một miếng ngon miệng, bọn hắn có thể cắt xuống cánh cá cá mập, chém đứt hắc hùng bàn tay, phỏng chết sơ sinh chuột con, ăn sống đầu khỉ.

Người, ngươi bảo ta đánh giá thế nào?

(Cửu lão trở về, ngày mai bắt đầu liên tục mười ngày bộc phát! Lần du lịch này nghe được kỳ văn quỷ quái, đều sẽ lần lượt bày ra cho mọi người xem.)

Chương thứ một ngàn bốn, nghiệp chướng phủ xuống.

Lúc ta còn rất nhỏ, gia gia từng nhắc nhở ta rằng phần lớn những người từng giao thiệp với âm vật sẽ chết không yên lành!

Sinh ý càng làm lớn, báo ứng cũng càng nhanh, cho nên thương nhân âm vật phải cách một đoạn thời gian mới ra ngoài hành thiện tích đức, triệt tiêu báo ứng.

Ta vốn lấy chính mình những năm qua cứu không ít người, siêu độ không ít âm linh, báo ứng sẽ không tới nhanh như vậy.

Nhưng hiển nhiên là ta nghĩ nhiều rồi!

Một tháng gần đây, ta bắt đầu nhận thấy thân thể xuất hiện biến hóa rất nhỏ, tỉ như thỉnh thoảng sẽ chảy máu mũi, có một vài vết thương nhỏ sẽ chảy máu không ngừng, trên cổ tay phải có một cái gân mạch màu xanh đen rõ ràng bò lên phía trên.

Ta hiểu rõ đây chính là báo ứng từ miệng gia gia. Sau khi con hắc tuyến này giao hội cùng trái tim của ta, mạng nhỏ của ta cũng gần như phải ăn nói rồi...

Không xem không biết, xem ra bị dọa nhảy dựng, từ khi đường màu đen xuất hiện, ta ăn ngủ không yên, cảm giác mình còn thừa lại thời gian không nhiều lắm. Nhưng chuyện này lại không thể nói với Doãn Tân Nguyệt, sợ hãi khiến nàng lo lắng theo.

Đáng thương cho cả đời ta như thế, thật sự gặp phải máy móc liên quan tới bất cứ nam nhân nào cũng không mở được, cuối cùng đành phải gọi Lý Ma Tử tới, uống chút rượu tâm sự.

Gần đây quan hệ của Lý Ma Tử với Hạ lão sư tăng nhanh như gió, Hạ lão sư xem Lý Ma Tử là Chân Mệnh Thiên Tử, dứt khoát chia tay bạn bầu dục, đóng vai hiền thê lương mẫu, mỗi ngày phụ đạo mập mạp nho nhỏ dính cùng một chỗ với Lý Ma Tử.

Điểm này ta vui mừng lắm, rốt cuộc Lý Ma Tử cũng tìm được một chân tình!

Rất nhanh Lý Ma Tử đã đến, ta nhìn rõ hắn cái vòng mắt đen kịt kia, nhịn không được châm chọc nói: "Lý Ma Tử, ngươi phải kiềm chế một chút, cẩn thận chết ở trên bụng nữ nhân. Đến lúc đó ngàn vạn lần đừng để ta nhặt xác thay ngươi, ta ngại mất mặt."

Lý Ma Tử vừa uống rượu vừa nói: "Cái này không nhọc tiểu ca ngươi phí tâm, ta còn trụ lại được. Đúng rồi..." Khuôn mặt xấu xí của hắn bỗng xông tới trước mặt ta: "Tiểu ca Trương gia, ngươi nói xem thế giới này có âm vật gì có thể cường dương không? Khiến người ta kim thương bất ngã, một đêm hai mươi lần?"

Ta liếc mắt nhìn hắn một cái, trầm mặc vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: "Mua một rương Thận Bảo Phiến đi!"

Bất quá nghe hắn nhắc tới hai chữ âm vật, trong lòng ta vẫn có chút không thoải mái, nếu không phải từ trong tay gia gia tiếp được gian điếm này, lão tử hiện tại cũng sẽ không liều mạng bỏ vào.

Lý Ma Tử thấy tâm tình ta không cao, tò mò hỏi: "Trương gia tiểu ca, sao thế? Có chuyện gì không vui nói ra để huynh đệ cao hứng."

Lý mặc dù không phải đối tượng tốt nhất, nhưng trước mắt trong tiệm chỉ có một mình hắn, ta dứt khoát đưa tay áo lên, đem gân mạch màu xanh đen kia cho hắn nhìn xem, nói cho hắn biết bản thân có thể sẽ chết.

Sắc mặt Lý mặt hắn biến đổi, sau đó từng giọt nước mắt nóng cuồn cuộn chảy ra.

Ta cảm khái vô vàn mà thở dài. Những năm này sinh ra nhập tử rốt cuộc đã bồi dưỡng được một số tình hữu nghị cách mạng. Lý Ma Tử khóc một tiếng như vậy ngược lại còn phản tác dụng.

Lại để cho ta có chút không biết phải làm sao.

Đang nghĩ cách an ủi hắn thế nào, Lý Ma Tử lại nức nở nói: "Trương gia tiểu ca đi đường bình an, ngươi vĩnh viễn sống trong lòng ta. Gia sản của ngươi ta sẽ tạm thời bảo quản giúp ngươi, đồ cổ cũng bảo quản cho ngươi, ta chỉ định xem Phàm Phàm Phàm

Nhi như con trai ruột của mình, coi tân Nguyệt như chính mình..."

Lập tức một cước của ta đá bay hắn ta: "Cút! Cút ra ngoài cho lão tử."

Lý mặt rỗ xoa mông hắc hắc cười vài tiếng, vẫn thành thành thật thật ngồi xuống giúp ta nghĩ kế sách: "Tiểu ca, không phải thương nhân âm vật các ngươi nói, công việc phải dùng âm đức để trả sao? Hôm nay ngươi ăn uống không lo, cũng không thiếu tiền, đến lúc làm chút chuyện tốt tích âm đức này rồi."

Ta cười lạnh trợn trắng mắt liếc Lý Ma Tử một cái: "Những năm qua ông đây làm chuyện tốt còn ít sao? Ta đã sắp thành cảm động mười thanh niên trung Quốc rồi."

Lý Ma Tử vuốt mũi cười ngây ngô.

Nhưng lời hắn vẫn là xúc động, chờ hắn ăn uống no đủ thì cút đi, ta đã bình tĩnh suy nghĩ một phen. Phàm là bây giờ mọi chuyện ở Trương gia đều yên ổn, Doãn Tân Nguyệt lại thường xuyên ở bên ngoài quay phim, đúng là ta có thể vân du tứ hải, thứ nhất là tích âm đức, thứ hai coi như du lịch, vạn nhất âm đức không tích đủ, cũng coi như không uổng đời này.

Bất quá trước khi xuất phát ta lại có chút sầu muộn, Trung Quốc lớn như vậy, ta nên đi nơi nào đây?

Đêm hôm đó ta đang tìm kiếm trên mạng, một người quen cũ bỗng nhiên đem đàn QQ của mình bắn ra.

Chính là Tử Tô đệ tử đại học Võ Hán, từ sau khi chuyện Võ Đại Nữ quỷ kết thúc, hắn thường xuyên tới tìm ta trò chuyện các loại thần quỷ a. Nhưng bởi vì ta tương đối bận rộn, lại không chịu nổi sự bát quái của hắn, chỉ là ngẫu nhiên đáp một câu, hắn tựa hồ cảm thấy ta tận lực xa cách, về sau liền triệt để mai danh ẩn tích.

Lúc này hắn đột nhiên gảy ta một cái, cũng không giống như trước kia hỏi ta "Đại sư ở đây sao?" Gần đây đang bận cái gì?", lại trực tiếp nói ra: "Trang Trữ đang tìm ngươi."

Trang Trữ?

Ta cẩn thận nhớ lại một hồi, lúc này nàng mới nhớ lại học sinh Võ Hán đại học, ta còn tìm nàng điều tra qua nhiều lần nữ quỷ.

Trong ấn tượng, nàng ta lúc nào cũng tái nhợt mặt mày, mặc một cái áo bông thật dày, tính cách của cô nương có chút lạnh, nếu như không phải gặp đại sự thì tuyệt đối sẽ không chủ động tới tìm ta.

Ta không ngờ lại gõ chuông.

Tử Tô Phi nhanh chóng đáp lại ta một câu: Sắc Lang, nói gái là ngươi sẽ hồi âm.

Trong lòng ta thầm mắng hắn một câu: dưy!

Điện thoại của Trang Ninh rất nhanh đã đánh tới, ngữ khí vô cùng gấp gáp, sau khi hỏi xong liền đi thẳng vào vấn đề: "Trương tiên sinh, lần trước đến trường học, ngươi nói ngươi làm ăn âm vật, chuyên xử lý yêu ma quỷ quái. Lần này ta có một chuyện muốn nhờ ngươi hỗ trợ, nhưng ta nói trước, ta không có tiền, ngươi có thể cân nhắc có nên giúp hay không?"

Tính tình cô nương này ngược lại rất hợp khẩu vị của ta.

Ta cố ý trầm tư một lát, sau đó cố tình mở miệng nói: "Lúc trước xử lý Kim Ngư Trạc ngươi đã giúp ta không ít, lần này coi như ta báo đáp ngươi! Nói một chút, ngươi gặp phải phiền toái gì?"

"Không phải ta!" Trang Trữ phi thường sảng khoái nói: "Là nhà của ta. Lúc trước ta nói với ngươi, nhà ta ở trong núi lớn rất xa xôi, mỗi ngày đều mưa to, nước lũ phá hủy không ít cổ mộ trên núi. Ngay sau đó trong trấn xảy ra đủ loại chuyện kỳ quái, làm cho lòng người bàng hoàng."

"Chuyện quái gì vậy?" Sự tò mò trong con người ta bị treo lên.

Trang Trữ khẽ thở dài: "Cụ thể quái sự gì thì ta cũng không biết, bởi vì trong núi quá hẻo lánh không có tín hiệu, ta và trong nhà liên hệ đều cần viết thư, trước sau không nói cũng phải một tháng. Văn hóa phụ mẫu ta không cao, trong thư nói bọn họ rất sợ hãi, ta nhận được thư liền cảm thấy chắc chắn xảy ra chuyện, cho nên liền lập tức liên hệ với ngươi."

Nghe thấy câu nói này của Trang Ninh rất lo lắng, hận không thể lập tức trở về quê hương.

Chuyện này vừa vặn không mưu mà hợp với ta, chúng ta lập tức tập hợp ở chỗ cao thiết đứng, tắt máy truyền tin thì ta đơn giản thu thập hai bộ y phục, hiện tại các nơi đều đã đánh rất nghiêm, trảm quỷ thần song đao khẳng định không thể mang ra ngoài, nếu không thì đã bị cảnh sát giam giữ như là tội nhân rồi...

Vì để đảm bảo an toàn, ta mang Vĩnh Linh Giới đi, quan trọng nhất vẫn là mang tiền theo, tiền có thể dùng để ma quỷ ma luyện. Thu thập xong, ta lưu lại trên bàn một tờ giấy, liền vội vã xuất phát.

Trang Ninh ở cửa ga so với trước càng thêm gầy gò, mang theo cái lồng màu đen. Cô nhìn thấy ta, vội vàng chạy ra chào hỏi: "Trương tiên sinh, cảm ơn ngươi đã đến, cảm ơn ngươi có thể đến."

Tuy lần này là làm việc không công, nhưng đáy lòng ta vẫn là tự nhiên sinh ra một loại cảm giác cứu người nguy nan.

Ta có chút ngượng ngùng cười với nàng: "Chúng ta dù sao cũng từng qua lại, đừng khách khí."

Ta đánh giá nàng vài lần rồi hỏi: "Tốt nghiệp rồi chứ? Ở lại đây làm việc?"

"Ừ." Trang Trữ gật đầu: "Đã tốt nghiệp rất nhiều năm rồi." Bà ta vừa nói vừa tháo bịt miệng xuống, vết sẹo trên môi vô cùng rõ ràng. Bà ta cay đắng cười nói: "Bởi vì lúc đó bị nữ quỷ khâu miệng, hỏng mất dung, cho nên lúc thí luyện có rất nhiều đơn vị cũng không cần. Nhưng cũng may bây giờ dừng chân, đang cố gắng kiếm tiền mua nhà, đón cha mẹ từ thành thị trên núi lớn về."

Bọn ta hàn huyên vài câu đơn giản, Trang Trữ vô cùng thông minh, không hề quan tâm tới tình huống của bọn ta, giống như căn bản là không quan tâm.

Bởi vì chúng ta đến vội vàng vàng vàng, chúng ta chỉ có thể lên xe đi mua vé trước rồi mới đến.

Nhà của Trang Trữ ở trong núi lớn An Huyễn, bình thường loại thâm sơn cùng cốc này đều cất giấu một ít đồ cổ cùng âm vật đã có niên đại lâu năm, nghĩ đến đây ta không ngờ bắt đầu hưng phấn.

Từ võ hán đến phù hợp với sắt cao mập chỉ cần hai giờ, vốn tưởng rằng ít nhất có thể lăn lộn một chỗ, kết quả trên xe ngựa lít nha lít nhít người, hai giờ quả thực giống như là ác mộng, mệnh lớn nhất là một đại tỷ trung niên luôn nắm tay sờ mông của mình.

Đại tỷ, nếu tỷ làm vậy thì ta thật sự phải kêu lên rồi!

Nguyền rủa Đệ Nhất Thiên Tứ Chương Chương Hắc Y trấn nguyền rủa.

Chiếc xe đến lúc hợp tác đã là buổi tối, Trang Trữ định suốt đêm trở về quê, ta có thể hiểu được tâm trạng của cô, không nói thêm gì.

Nhưng liên tục hỏi mấy gã lái xe tài xế, cũng không nguyện ý chạy vào trong núi, cuối cùng cũng hết cách, chúng ta chỉ có thể ở gần quán nhỏ bên để đối phó cả đêm.

Đương nhiên, mỗi người một gian, ta đối với Doãn Tân Nguyệt là bảo vệ thân như ngọc.

Sáng sớm ngày thứ hai, chúng ta bao chiếc xe lên đường, xe là năm lăng hùng quang cũ nát, tài xế đắc ý nói cho ta, xe này đến lúc hắn xoay bảy tay, nhưng phối trí đặc biệt tốt, còn an ủi chúng ta không cần lo lắng.

Có thể mẹ nó không lo lắng sao? Ta thật sự sợ mở mụn phi bay ra ngoài.

Xe rách mở ra phát ra tiếng động ầm ầm kỳ quái, phía sau mông càng là khói đặc không ngừng bốc lên. Xe trình rất dài, trình lên đây chắc là vì lo lắng cha mẹ cả đêm không ngủ nên lúc này đã ngủ dựa vào thành ghế rồi.

Tài xế vừa hút tẩu thuốc, vừa câu được câu không tán gẫu với ta: "Bạn thân, đây là Đoán Tạo Sinh Uyển nhỉ?"

Ta lắc đầu: "Không phải, là đồng hương, kết bạn trở về mà thôi."

Tài xế không để trong lòng, gật đầu nói: "Có phải các ngươi cũng nhận được tin tức, cố ý chạy về tìm bảo bối?"

Bảo bối, bảo bối gì?

Thấy ta lộ ra bộ dáng khó hiểu, tên trộm tài xế cười hề hề nói: "Hóa ra ngươi còn không biết à? Trước đó vài ngày trong núi lớn liên tục mưa to nửa tháng, sau đó liền có lũ lớn. Bên phía huyện

Mi, tai tình nặng nhất, rất nhiều bánh bao mộ đều bị nước lũ hất tung., Dân chúng vốn đang ủ rũ mặt mày đau khổ lại cảm thấy cao hứng, đều không sợ chết tiến vào núi nhặt bảo bối. Lúc trước ta muốn đi theo chiếm chút tiện nghi, kết quả những thôn trang này nhìn chăm chú, không phải người của thôn mình căn bản không cho lên núi. Đúng rồi... "Nói đến cái này... ", Tài giáp cho ta một tấm giày nhăn nhúm: "Lão đệ, đây là danh bài của ta. Ta thấy dáng vẻ ngươi rất thực sự muốn mua bán với ngươi. Nếu ngươi nhặt được bảo bối tốt thì liên hệ với ta, ta sẽ tìm người bán nó cho ngươi. Không phải khoác lác với ngươi, những thứ ta quen biết đều là những ông trùm thu gom đồ cổ, ngươi chỉ cần cho ta chút phí vất vả là được rồi..."

Sao lại có thể làm được việc buôn bán này trên người ta? Ta chính là thương nhân âm vật đứng đầu võ hán đấy.

Ta nhận lấy danh bài của hắn ta, cười cười không nói nữa.

Chiếc xe mở thẳng đến xế chiều, ngoài cửa sổ lại đổ mưa to, có lẽ mưa quá lớn. Đi đón Trang Ninh xong cũng tỉnh. Cô lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi: "Từ bao giờ mà mưa lớn thế này?"

Tài xế cười híp mắt nói: "Cái này không tính là lớn, ngươi còn chưa thấy mưa mấy hôm trước, tựa như trời rơi."

Hắn không nói thì thôi, vừa nói là Trang Ninh lại càng sốt ruột.

Sắc trời càng ngày càng tối, ta lau sạch nhiệt khí trên cửa sổ xe nhìn ra ngoài, chỉ thấy dưới mây đen mơ hồ có một ít thôn xóm, Trang Ninh giới thiệu: "Nơi này chính là huyện Mi, trên cao lại đi một chút tới nhà ta..."

Nói là không xa nhưng lại mở ra hơn một giờ đồng, hai bên đường đều là cây cối rậm rạp chằng chịt, có vài đoạn đường chất đầy tảng đá, chạy vô cùng gian nan.

Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao những tài xế khác không chịu tới, chỉ có tên tài xế này đáp ứng. Xe của hắn quá nát, làm sao mở cũng không đau lòng!

Mặc dù là buổi tối, nhưng sắc trời đã sớm đưa tay không thấy năm ngón.

Nhanh chóng đến trấn Hắc Y, chiếc xe nát này rốt cuộc cũng được tung thuyền. Tài xế thối tha một trận, đạp lại đá vào xe, Trang Ninh nóng vội sau khi thương lượng với ta, quyết định đi bộ tới trấn.

Sau khi trả tiền xe, tài xế kéo tay của ta rồi mới nói tiếp: "Lão đệ, nếu kiếm được bảo bối tốt nhất, ngàn vạn lần nhớ tới ta, giá cả dễ nói, giá cả dễ thôi!"

Ta và Trang Trữ cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Có lẽ là ông trời giúp đỡ nên Đại Vũ không nhỏ đi nhiều. Dưới sự chỉ dẫn của Trang Ninh, ta đã thành công đi tới trấn Hắc Y, trước trấn có một cái cổng chào bằng đá cổ xưa, theo thủ pháp điêu khắc chắc là kiến trúc thời Thanh triều, trên cao nhất có khắc ba chữ "Hắc y trấn".

Trang Trữ đã quen với việc này, bước chân đẩy nhanh tốc độ mang ta vào trấn.

Thị trấn nhỏ này không lớn, chỉ có một cái phố cũ, tất cả phòng ốc đều xây ở hai bên đường. Có lẽ bởi vì trời mưa nên trong trấn không có lấy một bóng người, bốn phía cũng yên tĩnh lạ thường, chỉ có giọt mưa rơi xuống phiến đá, phát ra tiếng tí tách tí tách.

Ta cảnh giác nhìn xung quanh một chút, chỉ cảm thấy trong không khí có một luồng khí lạnh âm u, cái này khác với rét lạnh bình thường, phảng phất có một cỗ âm khí cực kỳ cường đại ẩn giấu ở trong đó.

Luồng âm khí này khiến ta sững sờ, nhưng rất nhanh đã bị hưng phấn thay thế.

Nếu như thu thập nó, phải tích lũy được bao nhiêu âm đức chứ?

Ta phấn khởi chạy theo Trang Trữ.

Nhà của Trang Trữ ở trong nhất trấn Hắc Y, là gian nhà cũ nát, Trang Trữ không hề nghĩ ngợi liền đẩy cửa đi vào, trong sân không có ai, Trang Trữ hỏi thăm hai tiếng, một nữ nhân già nua gầy gò từ trong phòng thò đầu ra. Nàng híp mắt đánh giá hồi lâu, mới nhận ra Trang Trữ, vừa khóc vừa chạy trốn: "Tiểu Trữ, là ngươi... sao lại trở về?"

Sắc mặt Trang Trữ trắng bệch ra: "Ta nhận được thư của ngươi và cha với ta, bên trên cũng không nói rõ ràng, trong lòng ta rất nhớ nhung, liền vội vàng xin phép trở về. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Nghe xong lời của Trang Ninh, Trang đại thẩm nắm chặt lấy tay nàng khóc lóc: "Tiểu Ninh, muội... Phụ thân muội sợ là sẽ không xong đâu."

"Cái gì?" Trang Trữ sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt: "Ngươi đừng gấp, nói rõ ràng đi."

Trang đại thẩm chỉ biết khóc, nói cái gì cũng không nói ra được. Ta liếc Trang Trữ một cái, nàng tuy hoảng loạn nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, dẫn theo ta vọt vào trong nhà.

Trong phòng vô cùng ẩm ướt, cũng không có điện đăng. Trong phòng lờ mờ chỉ có một món đồ gia dụng phủ đầy tro bụi, trên giường trong góc là một nam nhân toàn thân ướt sũng.

Trang Ninh chỉ nhìn thoáng qua, đã hét rầm lên: "Ba, ba! Người có thể nghe thấy thanh âm của con không? Con là Tiểu Ninh, con đã trở về!"

Nam nhân vẫn không nhúc nhích, như người chết không có ý thức.

Trang Trữ vươn tay ra muốn dò xét nhiệt độ của nam nhân, bàn tay vừa mới chạm vào trán nam nhân đã lập tức rụt trở về. Vẻ mặt hoảng sợ quay đầu lại nhìn ta nói: "Trương tiên sinh, cha cha ta hình như thấy kỳ quái... "

Ta đến gần cẩn thận quan sát, phát hiện sắc mặt phụ thân Trang Ninh có một màu xám cổ quái, từ đầu đến chân đều ướt sũng, giống như vừa mới tưới mưa vậy.

Ta sờ nhẹ lên trán nó, xúc tu lạnh buốt, giống như bị một khối băng bọc lại.

Ta nhíu mày, có chuyện gì vậy?

Trang đại thẩm khóc lóc đi đến: "Tiểu Trữ, nếu không còn phụ thân của ngươi, nhà chúng ta sẽ sụp đổ, sau này làm sao mà sống qua được đây."

Trang Ninh bị cô bé làm cho phát phiền, cả giận nói: "Mẹ, phụ thân đã mắc bệnh nghiêm trọng như vậy, sao cha không đưa nó tới y viện? Như vậy ở trong nhà có ích lợi gì."

Trang đại thẩm nghe xong liên tục lắc đầu nói: "Cha cháu không phải bị bệnh, cha cháu bị nguyền rủa, nguyền rủa ác quỷ!"

Đệ nhất thiên thiên bốn, đệ tam thiên Sài Bà (chương hơn)

Nguyền rủa?

Nghe thấy hai chữ này, con mắt của nó lập tức sáng ngời, quay sang hỏi đại thẩm nhà mình: "Điệt mẫu, sao tỷ lại biết đây là nguyền rủa?"

Vốn dĩ Trang đại thẩm không có chú ý tới sự tồn tại của ta, lúc này mới kinh ngạc đánh giá ta, thậm chí có phần mất hứng mắng: "Tiểu Ninh, ngươi đã quên quy củ trong trấn chưa? Ai cho phép ngươi mang người lạ trở về chứ? Hắn là ai."

Trang Ninh nhìn ta một cái, không chút nghĩ ngợi liền giải thích: "Hắn là học trưởng đại học của ta, rất chiếu cố ta..." Nói xong, còn giả bộ e thẹn.

Quả nhiên, Trang đại thẩm vừa nghe xong, cảnh giác lúc trước lập tức tan thành mây khói, ngược lại có chút vui mừng nói: "Ai nha, chẳng lẽ đây là ca hùng của ngươi? Ta và cha mẹ ngươi thúc giục mấy lần đều không có kết quả, thì ra lén lút yêu đương với nhau."

Tiếp theo lại đem ta từ trên xuống dưới đánh giá một phen, hết sức hài lòng nhẹ gật đầu.

Chẳng lẽ đây chính là Trượng Mẫu nương trong truyền thuyết nhìn con rể, càng nhìn càng thuận mắt?

Tân Nguyệt, đây là diễn kịch. Ngươi biết mà!

Trang Ninh nhìn phụ thân mình một cái, lo lắng nói: "Mẹ, giờ là lúc nào rồi, mẹ còn tâm tư nói cái khác, mau nói cho cha con biết rốt cuộc phụ thân bị làm sao vậy? Con nói thật, học trưởng lão này truyền thụ một chút bản lĩnh lợi hại, nói không chừng có thể giúp được một chút việc."

Có lẽ bởi vì cái thân phận con rể này tăng thêm quá nhiều, nên Trang đại thẩm đối với ta không còn chút địch ý, nàng nhẹ nhàng thở dài nói: "Còn không phải là vì việc của đồ cổ. Trước đó vài ngày Đại Vũ đã đem toàn bộ cổ mộ trên núi mở ra, người trong thôn đều lên núi đi đào bảo, thấy mộ liền vào, thừa dịp mưa to, mọi người đều tìm về không ít đồ tốt, cha ta cũng lấy được vài món."

Trang Ninh cau mày oán giận: "Mẹ, chuyện thiếu đạo đức này, sao tỷ không ngăn cản phụ thân?"

"Ta có thể ngăn được không?" Trang đại thẩm mất hứng nói: "Hơn nữa cha ngươi làm vậy còn không phải vì ngươi. Hiện tại nhà của thành thị có bao nhiêu gạo? Ngươi mới vừa tham gia công việc, hi vọng chút tiền lương vừa rồi của ngươi có lẽ là mười năm cũng chưa chắc đã mua nổi. Cha ngươi cũng là muốn giúp ngươi chia sẻ một chút, nếu những bảo bối này trộm từ trong mộ có giá trị đến tám ngàn đó, áp lực khi ngươi bán nhà cũng không lớn như vậy."

Trang Ninh nghe xong cảm thấy rất khó chịu, vành mắt cũng đỏ hoe lên.

Thấy đề tài càng lúc càng xa, ta vội vàng hỏi: "Điệu di, vừa nãy người nói nguyền rủa là cái gì?"

Trang đại thẩm nhìn ta một cái, nói với Trang Ninh: "Ngươi còn nhớ bà ăn củi ở trấn của chúng ta không?"

"Vẫn luôn lải nhải cái gì đó?" Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của Trang đại thẩm, Trang Ninh giải thích với ta: "Bày Bà là cư dân lâu năm trong trấn chúng ta, không có con cái, nghe nói khi còn bé bị sốt tới mức đầu óc hỏng bỏng, từ đó về sau có chút thần kinh, luôn là một người lầu bầu lẩm bẩm, đôi khi còn lẩm bẩm mấy lời quỷ quái dọa người. Trên thị trấn đều không thích bà, đi đường cũng tận lực tránh mặt bà."

Trang đại thẩm nói tiếp: "Chính là cô ta! Lúc đám nam nhân lên núi trộm mộ, cô ta đã điên điên khùng khùng rồi, còn nói trong cổ mộ trên núi này có ẩn giấu một nguyền rủa đáng sợ, một khi nguyền rủa ra ngoài, toàn bộ người trong trấn áo đen đều phải chết hết."

Trang Ninh khinh thường nói: "Ngươi cũng tin bà đỡ củi à? Bản thân bà ta cũng là tên điên mất."

"Không không không, lần này đã để nàng nói chắc chắn." Trang đại thẩm nghe xong lời của Trang Trữ, vội vàng bịt miệng nàng lại, sợ người ngoài nghe được: "Ngày đó nàng liều mạng ngăn cản đám nam nhân vào núi tìm mộ, nhưng trước mặt có nhiều bảo bối như vậy, ai chịu nghe lời khuyên của một bà điên? Đợi tới khi cha ngươi mang theo bảo bối trở về, bà củi đã treo cổ ở trên đền thờ ngoài trấn."

"Hả?" Hiển nhiên Trang Trữ không ngờ lại có kết quả như vậy, kinh ngạc tới há hốc mồm.

Ta nghĩ đến lúc mới vào Hắc y trấn thấy cổng chào, trong đầu liền xuất hiện một lão thái bà gầy yếu treo cổ lên trên, đầu lưỡi đỏ tươi thè ra thật dài.

Trang đại thẩm tiếp tục nói: "Sau khi bà nuôi chết, những nam nhân vào núi kia liền liên tiếp xảy ra chuyện, liên tiếp chết mấy người. Trong trấn lòng người hoảng sợ, ta sợ hãi mới viết cho ngươi một phong thư, không ngờ cuối cùng chuyện này vẫn rơi vào đầu phụ thân ngươi..."

Trang đại thẩm vừa nói tới đây thì bên ngoài vang lên tiếng sấm dữ dội khiến nàng sợ tới mức cắm đầu vào trong ngực Trang Ninh.

Trang Trữ trấn an phía sau lưng nàng: "Mẹ ơi, đừng sợ, con đã trở về, hết thảy đều có con ở đây." Nàng nói xong, khẩn cầu nhìn con một cái.

Ta kiên định gật đầu, tỏ vẻ mình nhất định sẽ giải quyết tốt chuyện lạ nơi này.

Bầu không khí trở nên có chút thương cảm, đúng lúc này, hai người trẻ tuổi xông vào, người đi đầu bước chân còn chưa đứng vững, đã lớn tiếng kêu lên: "Trang thẩm, Trang thúc tình huống thế nào? Văn Tiến không được tốt!"

"Hả?" Trang đại thẩm khiếp sợ ngẩng đầu khỏi ngực Trang Ninh: "Chuyện lúc nào vậy? Sáng sớm ta mới nhìn thấy hắn, vẫn còn hoạt khí đấy."

"Chỉ là chuyện vừa rồi."

Người trẻ tuổi đi vào thấy Trang Trữ, vui mừng kêu lên: "Tiểu Ninh, đệ trở về khi nào đấy?"

Trang Ninh gật đầu lễ phép với hắn: "Hai cọp, đã lâu không gặp. Ta cũng mới trở về." Lại mỉm cười với một người trẻ tuổi khác: "Đại Long, con cũng tới à."

Lúc này người trẻ tuổi gọi là Đại Long mới chú ý tới Trang Trữ và ta, cảnh giác hỏi: "Hắn là ai?"

Không đợi Trang Trữ trả lời, Trang đại thẩm đã như hiến bảo, cướp lời giới thiệu: "Đây là Nam Lang của Tiểu Ninh, làm việc trong thành thị lớn."

Sâu trong nội tâm ta không nhịn được trợn trắng mắt, Trang đại thẩm nhất định là đồng đội heo trong truyền thuyết! Người sáng suốt đều có thể nhìn ra thái độ của hai người trẻ tuổi này đối với Trang Trữ vô cùng mập mờ, lời giới thiệu này của ông ta không phải đẩy ta vào hố lửa hay sao?

Ta chỉ có thể căng da đầu, khách khí lên tiếng chào hỏi với hai người.

Đại Long cười lạnh nói với Trang Trữ: "Ai bảo ngươi mang người xa lạ về chứ? Ngươi còn biết quy củ của trấn không."

Trang Trữ nhướng mày, thập phần mất hứng nói: "Đây là nhà của ta, ta mời ai trở về ngươi không cần phải quản. Trình Đại Long ngươi đừng quên, cha ngươi mới là trấn trưởng của trấn Hắc Y, không phải ngươi! Coi như là cha ngươi cũng không có quyền quản chuyện nhà ta..."

"Ngươi!" Đại Long tức giận đến đỏ cả mặt.

Hai cọp vội vàng khuyên nhủ: "Đừng quấy rầy nữa, Tiểu Ninh đã bao nhiêu năm không về, sao các ngươi vừa gặp nhau đã cãi nhau như hồi còn nhỏ thế? Đại Long, ngươi đừng quên chuyện này, chúng ta là người văn tiến gia."

Đại Long oán hận nhìn ta một cái, quay đầu nói với ông chủ: "Văn Tiến Ba chết rồi, trong nhà đang chuẩn bị hậu sự, cha ta bảo ta qua đây nhìn xem tình huống của Trang thúc."

Trang đại thẩm nghe xong, sợ tới mức đặt mông ngồi xuống đất, vẻ mặt cầu xin thì thầm: "Xong rồi, cha Văn Tiến cũng đã chết, sắp đến nhà chúng ta rồi..."

(Cửu Cửu còn canh bốn.]

Thi thể quỷ dị, thứ nhất thiên tứ thiên...

Người lên núi tầm bảo liên tiếp tử vong, đây không phải là trùng hợp, nếu có thể nhìn thấy thi thể người chết, nói không chừng có thể tìm ra đầu mối gì đó!

Nghĩ tới đây, ta đưa mắt ra hiệu với Trang Ninh.

Trang Ninh lập tức hiểu ý của ta, tỏ vẻ muốn đến nhà Văn Tiến gia thăm một chút, kết quả bị con rồng lớn cự tuyệt: "Không được, ngươi ở lại nhà tiếp khách đi!"

Trang Trữ sắc mặt phát lạnh: "Đại Long, Văn Tiến cũng là bằng hữu của ta, chẳng lẽ ta phải tới thăm bằng hữu của ngươi để nhận được sự đồng ý của ngươi?"

Mắt thấy hai người lại sắp ầm ĩ lên, hai tay vội vàng khuyên nhủ: "Ngươi trước đừng gấp, Đại Long không có ý tứ này. Chúng ta cảm thấy ngươi khó có được trở về một chuyến, nhà Văn Tiến đã mất người, ngươi có thể tránh hay là vẫn nên tránh đi."

Sợ Trang Ninh không vui, hai hổ lại bổ sung: "Nếu ngươi muốn cũng được, Văn Tiến nhìn thấy ngươi trong lòng cũng có thể thoải mái hơn một chút."

Sắc mặt Trang Trữ hơi hòa hoãn lại, lập tức tìm một cây dù mang y ra khỏi nhà. Đại Long tức giận chỉ vào ta nói: "Ngươi tự đi được rồi, sao còn dẫn y theo?"

Trang Ninh lạnh lùng nhìn con rồng lớn, không nói thêm lời nào.

Hai cọp đành phải ra mặt: "Tiểu Ninh muốn dẫn nó đi, ngươi không cần nhiều lời..."

Đại Long hừ một tiếng: "Ngươi đúng là vô chủ kiến như vậy, luôn đi quanh người khác, cả đời không có tiền đồ!"

Lần này hai hổ nghẹn đến không thể nói được lời nào, ba người đều giận dỗi, không ai để ý tới ai, trong lúc nhất thời tràng diện trở nên thập phần xấu hổ.

Ta đi ở phía sau cùng, nhìn bóng lưng ba người trẻ tuổi, đáy lòng tự nhiên sinh ra một loại cảm giác tịch mịch đã lâu. Nhìn tinh lực người ta này, ồn ào cái đều giống như tượng tượng, bất quá cái này cũng khiến ta sinh ra một chút hứng thú đối với quan hệ với bọn họ, xem ra có cơ hội tìm Trang Trữ ăn bát quái một chút.

Mưa càng ngày càng lớn, sắc trời cũng tối hẳn đi.

Khiến cho ta ngạc nhiên chính là người hai bên đường phố đều không có khai đèn, toàn bộ Hắc y trấn đen như mực, bầu trời giống như là một cái miệng rộng của ma quỷ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể một ngụm nuốt sạch người trong trấn.

Trong bóng tối rốt cuộc xuất hiện một tia sáng, đến gần mới phát hiện đó là một hộ gia đình đang treo một chiếc đèn lồng trắng.

Trong sân vang lên tiếng nữ nhân khóc lóc.

Đại Long không hề nghĩ ngợi tiến vào cửa, hai hổ cũng nhanh chóng theo vào. Trang Ninh dừng bước, ghé vào tai ta nhỏ giọng nói: "Quan niệm của trấn Hắc Y rất truyền thống, cực kỳ ghét người xứ khác, nếu như ngươi nhìn ra cái danh đường gì, cũng đừng tùy tiện nói ra! Khi về tìm ta nghiên cứu là được rồi, nếu không chọc giận bọn chúng sẽ thảm lắm..."

Ta lập tức ngoan ngoãn gật đầu, Trang Ninh lộ ra nụ cười hài lòng.

Bọn ta đi vào cửa chính, trong sân đang dựng Linh đường, loại trấn nhỏ này tuy không giao tiếp với ngoại giới, nhưng nhà nào cũng vô cùng đoàn kết, từng nhà từng nhà có việc hỗ trợ, dõi mắt nhìn khắp nơi đều là bóng người vất vả làm việc.

Đại Long và hai Hổ đang cùng một người trẻ tuổi đội mão bắt đầu nói chuyện, người nọ vốn mang vẻ mặt thành thật chất phác, nghe hai người nói lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Trang Ninh, kích động nói: "Tiểu Trữ, ngươi trở về lúc nào vậy?"

Trang Ninh an ủi hắn cười cười: "Mới về đến nhà không bao lâu đã nghe thấy phụ thân ngươi xảy ra chuyện, ta muốn đến thăm ngươi. Văn Tiến, đừng quá khổ, lúc này ngươi nhất định phải kiên cường."

Văn Tiến gật đầu: "Ta biết, vị bên cạnh ngươi đây là?"

Không đợi hắn hỏi xong, ta đã duỗi tay ra: "Trương Cửu Lân, lần đầu gặp mặt."

Khác với đại long và hai cọp, Văn Tiến đối với ta không biểu hiện ra chút địch ý nào, ngược lại hết sức nhiệt tình bắt tay với ta: "Tốt tốt tốt tốt, bằng hữu Tiểu Ninh chính là bằng hữu của ta. Hoan nghênh ngươi đến trấn Hắc Y làm khách, không ngờ lại gặp được chuyện không may như vậy."

"Là ta mạo muội quấy rầy mới đúng, nếu như có việc cần ta hỗ trợ..." Ta còn chưa nói xong, Đại Long đã ở một bên lạnh lùng nói: "Công việc trấn chúng ta cần một ngoại nhân hỗ trợ sao? Ngươi cho rằng trấn chúng ta không có người sống sao?"

Nếu không có đáp ứng với Trang Ninh, lão tử thật muốn một quyền đánh nổ đầu tiểu tử này.

Ăn nhầm thuốc, sao đâu cũng đối nghịch với ta vậy?

Trang Ninh bất đắc dĩ thở dài, chỉ có Văn Tiến thật thà khoát tay áo: "Đừng nói như vậy, nếu đã đến trấn Hắc Y thì là người một nhà."

Lúc này có người gọi tên Văn Tiến, kêu hắn đi vào hỗ trợ mặc áo liệm.

Mỗi nơi đều có tập tục đặc thù, An Huy bên này chú ý lúc người còn sống còn lại một hơi thở, liền mặc xong áo liệm, biểu thị thể diện thể diện rời khỏi nhân gian. Mà Quảng Đông bên kia, thì chú ý sau khi tắt thở lại mặc quần áo, biểu thị bình tĩnh rời đi.

Sau khi Văn Tiến nghe được triệu hồi, liền mang theo hai hổ đi vào, đại long thì vỗ mạnh vào vai của ta nói: "Tiểu tử, ngươi dù sao cũng là ngoại nhân, thành thật ở chỗ này, đừng có tìm cho mình mất tự nhiên." Nói xong cũng không quay đầu lại đi vào phòng.

Ta suýt nữa bị hắn làm cho tức chết, ngươi nhổ cái lông!

Trang Ninh khẽ thở dài: "Phụ thân của Đại Long là trưởng trấn, từ nhỏ đã quen lắm rồi, con đừng chấp nhặt với nó."

Ta nhìn Trang Trữ cười nói: "Ta chỉ cần một cái máy truyền tin là có thể khiến cha hắn xuống đài, nếu không phải sợ phiền phức đã sớm động thủ rồi!"

Trang Ninh cảm kích gật gật đầu.

Trong khi nói chuyện đám người Văn Tiến đã từ trong phòng đưa ra một cỗ thi thể, thi thể đã đổi lấy áo liệm, khuôn mặt vừa xanh vừa đen, dưới làn da hơi mờ đều có thể thấy được rõ ràng mạch máu, nhìn qua thập phần cổ quái.

Quan tài đã sớm chuẩn bị xong, đặt ở dưới linh đường, thi thể trực tiếp được để vào quan tài, viết vào bận rộn đốt giấy, trong lúc nhất thời sân lại bận rộn.

Hai hổ thừa cơ đi qua nói: "Tiểu Ninh, chuyện gần đây trong trấn hẳn ngươi cũng biết rồi đấy, mau mang theo Hữu Hùng về nhà đi! Tránh khỏi lại chọc giận Đại Long, đợi bên này xong ta lại đi tìm ngươi."

Trang Ninh gật đầu, cùng ta vào làm cửa nhà văn tiến.

Bởi vì khắp nơi bị người khác phòng bị, dẫn đến một chút manh mối ta cũng không phát hiện, khó tránh khỏi có chút thất vọng. Trang Trữ lo lắng hỏi: "Ngươi cảm thấy chuyện người chết có liên quan đến cổ mộ trong núi sao?"

Ta cười lạnh nói: "Đương nhiên là có liên quan, cha muội đều vào mộ của người ta, người ta còn không tìm tới cửa sao?"

Sau khi trở lại nhà cái, tình huống của Trang đại thúc vẫn không hề lạc quan, nằm trên giường giống như người thực vật.

Trang đại thẩm khóc đến mức vô chủ mất rồi, chuẩn bị đi làm hậu sự rồi...

Trên đường về nhà ta đã bắt chuyện với Trang Ninh, để nàng ra mặt thương lượng với Trang đại thẩm, mang bảo bối mà Trang đại thúc mang từ trong mộ ra cho ta nhìn một cái.

Có lẽ là bởi vì không hiểu, Trang đại thẩm ngược lại vô cùng sảng khoái, từ dưới giường lôi ra một cái bao tải màu đen bẩn thỉu.

Mở ra xem xét, bên trong có hơn mười vật bồi táng, rất nhiều thứ đã tổn hại, cũng không đáng giá tiền gì. Bất quá trong đó có hai đồng 5 văn tiền, vừa nhìn đã biết là đồ tốt của thời kỳ ba nước, chẳng lẽ trong rừng sâu núi thẳm này còn có cổ mộ thời kỳ ba nước? Cái này nếu trộm mộ tặc biết rồi còn không tìm được Bắc?

Trang Ninh an ủi Trang đại thẩm nửa ngày, cuối cùng cũng rảnh rỗi đi tới trước mặt ta nhỏ giọng hỏi: "Thế nào, có phát hiện gì không?"

Đệ nhất thiên bốn ngàn bốn, đệ tử trộm mộ chết.

Ta tinh tế nghiên cứu một hồi lâu, phát hiện những vật bồi táng này cũng không phải là âm vật, đành lắc đầu.

Đợi chúng ta ăn cơm tối, hai mắt đi tới một mình, thần sắc hắn hơi lúng túng nói: "Đại Long ở lại Văn Tiến gia hỗ trợ, không phải là sinh ra ngươi cố ý không tới thăm ngươi." Lời này nói rất có trình độ, xem như là điển hình nơi đây không có ba trăm lượng bạc.

Ta tò mò đánh giá hai hổ nhìn qua chất phác không gì sánh được, trong lòng có chút kỳ quái. Tiểu tử này nhìn qua chừng mực, nhưng mỗi câu nói đều rất hữu dụng, chẳng lẽ là ta đa tâm?

Trang Ninh không có hảo cảm gì với Đại Long, tự nhiên không để ý tới vấn đề hắn có tới hay không. Nghe hai hổ nói thì chỉ gật đầu nói: "Phía Văn Tiến gia thế nào rồi?"

"Ngươi yên tâm đi, có ông lão trên trấn hỗ trợ gây tang, không có việc gì đâu." Hai hổ nói tới đây, thở dài một tiếng: "Đây không phải lần đầu tiên người ta chết, tất cả mọi người đều có kinh nghiệm..."

Nói tới đây, hắn bỗng nhiên cảnh giác ngậm miệng lại, lúng túng nhìn ta một cái.

Một màn này lập tức khiến cho ta giật thót. Địa phương tên là trấn Hắc Y này, rốt cuộc là thật sự bài xích người xa lạ, hay là ẩn giấu bí mật gì không thể cho người khác biết?

Có thể nào có liên quan tới người chết lần này không?

Hai hổ có chút không tự nhiên nói sang chuyện khác: "Thế nào? Trang thúc còn chưa tỉnh lại sao?"

"Không có." Trang Trữ vẻ mặt thương cảm nói: "Hai mắt, khi đó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao cha ta lại vào mộ? Lúc đó có người nào đi?"

Hai hổ ấp úng hồi lâu, bộ dáng khó xử không muốn nói.

Trang Trữ tức giận đến đỏ bừng mặt: "Nhị, chúng ta là kẻ chơi đùa từ nhỏ đến lớn. Tuy sau này ta vào thành đọc sách, chúng ta biến ít đi nhưng trong lòng ta vẫn coi ngươi là bằng hữu thân thiết nhất, bây giờ trong nhà ta xảy ra chuyện, các ngươi lại đề phòng ta như đề phòng giặc, thật muốn khiến ta tức chết sao?"

Quân tướng này thật xinh đẹp!

Trong lòng ta thầm khen ngợi Trang Trữ.

Quả nhiên, hai mắt rất nhanh thỏa hiệp: "Dài hảo hảo được không, ta nói! Chuyện này phải nói từ trận mưa to hai tháng trước, trận mưa kia đặc biệt lớn, hạ xuống liên tục cũng không có ý dừng, các hương thân đều lo lắng sẽ xảy ra chuyện, không biết sợ cái gì xảy ra, cuối cùng dẫn phát đất đá lưu. Nhưng do trấn cách xa, nên nguy hại không lớn, chỉ là rất nhiều ruộng đồng trên núi bị hủy hoàn toàn..."

"Văn Tiến gia có một mảnh ruộng ngay tại sườn núi, tình huống nhà hắn ngươi cũng biết, mảnh ruộng kia chính là mệnh căn nhà hắn. Bởi vậy Văn Tiến ba bốc mưa lên núi xem xét tình huống, ai ngờ phát hiện bên cạnh ruộng nhà mình một tòa cổ mộ., Văn Tiến ba trở về liền phản ánh tình huống cho trưởng trấn. Ban đầu mọi người đều không có suy nghĩ nhiều, trấn chúng ta phụ cận có rất nhiều nghĩa trang, cái này cũng không phải là bí mật gì. Nhưng sau này Văn Tiến ba lại cảm thấy nếu trong nhà ruộng cũng không giữ được rồi., Vì không để mọi người đói, không bằng vào trong mộ nhìn một cái, nếu có đồ vật đáng giá gì cũng có thể bán, nói không chừng có thể đổi chút lương thực. Hắn nói như vậy, rất nhiều thôn dân đều cảm thấy khả thi, liền cùng Văn Tiến Phụng vào mộ mộ!"

Hai hổ nói ta xem như triệt để hiểu ra, cổ mộ trên núi vốn phong tồn rất tốt, ai ngờ ngoan chết không chết gặp bùn đá lưu, lúc này mới bị mở khẩu. Đám hương thân ôm tâm tư lấy đồ cổ đổi lương thực, lúc này mới vào mộ thám hiểm.

Hai hổ tiếp tục nói: "Trước kia cũng không biết xung quanh trấn Hắc Y có nhiều cổ mộ như vậy, ai biết mưa to vừa trút xuống, mọi người đều bị lợi ích làm choáng váng đầu óc, điên cuồng tìm kiếm bảo vật khắp nơi, cuối cùng gặp phải loại chuyện này. Phàm là người tiến vào mộ như là bị ác quỷ nguyền rủa, liên tiếp chết bệnh."

Trang Ninh nghe đến đó, nghĩ đến phụ thân nằm trên giường bệnh, sốt ruột nói: "Ý của ngươi là, chỉ cần người vào mộ đều sẽ chết? Vậy ba ba ba ta... "

Sắc mặt hai hổ cũng không dễ nhìn, nhưng hắn thông minh không tiếp tục nói.

Bầu không khí đột nhiên trở nên nặng nề, Trang Trữ nhìn kĩ ta một hồi, ta hiểu suy nghĩ của nàng, lúc này nàng chỉ có thể đặt tất cả tiền đặt cược lên người ta.

Nhưng trước mắt ta một chút đầu mối cũng không có, cư dân bản địa lại thập phần phòng bị ta, việc này có chút khó rồi!

Hai hổ ngồi một lúc rồi cáo từ rời đi, Trang Trữ trở lại phòng thì nhỏ giọng thương lượng với ta: "Trương tiên sinh, thế nào? Ngươi có đối sách gì không?"

"Ngươi chắc cũng hiểu thế nào gọi là đúng bệnh hả? Hiện giờ ta cũng không biết đó là nguyền rủa gì, làm sao giải được." Ta cười khổ.

Chuyện liên quan đến an nguy của phụ thân, Trang Trữ nóng vội như một con kiến trên chảo nóng: "Vậy làm sao bây giờ? Cứ kéo dài như vậy, phỏng chừng ba ba ta coi như xong rồi."

"Yên tâm, ta sẽ tranh thủ thời gian. Như vậy sáng mai ta lên núi nhìn những mộ cổ kia một cái, xem có thể tìm được manh mối gì không." Ta nói.

"Ngươi không quen thuộc nơi này, ta đi cùng ngươi." Trang Ninh nói.

Tuy Trang Ninh là nữ sinh, nhưng từ sau chuyện Võ Đại nữ quỷ, ta đã cảm thấy cô bé rất can đảm. Nghe cô nói vậy, ta cũng không cự tuyệt.

Trang Ninh lập tức cao hứng đi tìm Trang đại thẩm nghe ngóng tin tức nơi ở của cổ mộ.

Sáng sớm ngày hôm sau, mưa bên ngoài còn tí tách không ngừng nghỉ, ta và Trang Ninh đã khoác lên người đại thẩm chăn trang chuẩn bị xuất phát.

Tuy nàng tỏ vẻ phản đối kịch liệt với hành vi của ta và Trang Trữ, nhưng vẫn không hề thuyết phục Trang Trữ.

Bởi vì liên tiếp rơi xuống mấy trận mưa, nên đường núi lầy lội hết sức khó đi. Chúng ta đi dọc theo con đường gập ghềnh hồi lâu, ven đường cũng nhìn thấy không ít quần áo mộ. Trang Trữ nói những chuyện này còn chưa có bao nhiêu năm. Lúc nhỏ nàng đã từng gặp qua, còn thường xuyên chơi với Đại Long, hai hổ và Văn Tiến bên này.

Trang đại thẩm nói cái cổ mộ mang đến nguyền rủa kia, nằm ngay bên cạnh mảnh ruộng nhà Văn Tiến.

Phóng mắt nhìn lại, trong ruộng đất một mảnh tích thủy, mạ non cũng đều hư thối hết rồi, một năm này chỉ sợ là vô thu hạt giống, đây chính là dựa vào trời ăn cơm nhược điểm.

Mà lối vào cổ mộ ngay tại cạnh một cánh đồng cỏ hoang, cửa động đã bị người dùng đá xây lại, nhưng vẫn có dấu vết nhân tạo!

Trang Trữ chỉ vào cửa hang nói: "Chắc là chỗ này rồi, chúng ta còn phải đi vào nữa không?" Trong lời nói của nàng ta run rẩy, hiển nhiên nàng ta đang rất sợ hãi.

Ta cố ý trêu đùa nàng: "Không vào trong làm sao tìm được manh mối?"

Trang Trữ biến sắc, nhưng nghĩ đến phụ thân giống như người trồng, ông ta vẫn kiên trì nói: "Được rồi." Nói xong, đưa tay đi bới những hòn đá đó.

Hòn đá rơi xuống, một luồng khí lạnh lẽo gào thét chui ra từ trong động. Ta và Trang Trữ không hẹn mà cùng rùng mình một cái.

Thậm chí có tiếng gào yếu ớt cùng với hàn khí đồng thời trút ra ngoài, trong thanh âm xen lẫn phẫn nộ mãnh liệt và bất mãn!

Nguyền rủa đệ nhất thiên thiên tứ lục thiên sẽ lây nhiễm!

Trang Ninh sợ tới mức trốn đến phía sau ta: "Nơi này... Thật giống như cánh cửa tà dị, chúng ta hay là đi thôi!"

Ta nhẹ giọng an ủi hắn: "Có ta ở ngươi sợ cái gì? Bây giờ trở về, không muốn cứu cha ngươi à?"

Trang Ninh không nói gì thêm.

Đang lúc ta nghiên cứu xem có nên vào mộ tìm tòi hay không, sau lưng đột nhiên truyền đến một trận bước chân dồn dập. Ta mới vừa xoay người thì còn chưa kịp nhìn kỹ thì đã bị người ta tóm lấy.

Đại Long giận dữ tràn đầy mặt mũi xuất hiện trước mặt ta, hung thần ác độc trừng mắt nói: "Tiểu tử, rốt cuộc ngươi là ai, ai phái ngươi tới nơi này?"

Người trẻ tuổi hiện tại nha, một lời không hợp liền động thủ.

Không đợi ta mở miệng giải thích, Trang Ninh đã xông lên dùng sức tách chúng ta ra, không khách khí nói: "Chúng ta làm gì, vì sao phải báo cáo với ngươi, ngươi cho rằng mình là ai?"

Đại Long bị nàng ba phen bốn lượt trào phúng, lúc này rốt cục chịu không nổi: "Trang Ninh, ngươi ra ngoài học đại học có tiền đồ rồi, bây giờ còn dám nói chuyện với ta như vậy sao? Ngươi đừng quên, lúc trước nhà ngươi nghèo lắm, là lúc cha ta kêu gọi toàn trấn đóng góp học phí cho ngươi, ngươi mới có thể đi ra khỏi núi lớn. Lúc trước ngươi nói thế nào vậy? Cả đời này sẽ báo đáp nhà chúng ta, đây chính là báo đáp của ngươi sao?"

Trang Ninh bị vạch trần vốn đang tức giận lại bực bội: "Ta không quên, ngươi không cần nhắc ta." Nói xong lại bực mình đến phát khóc.

Hai hổ vội vàng đứng ra nói: "Tiểu Ninh, ngươi hiểu lầm chúng ta rồi, chúng ta sáng sớm đi đến nhà ngươi nhìn thấy ngươi, kết quả trang thẩm nói ngươi đi ra ngoài, ta cùng đại long sợ ngươi gặp chuyện không may mới lên núi tìm ngươi."

Đại Long hừ lạnh một tiếng: "Ngươi và nàng dong dài này làm gì? Người ta bây giờ là đại học sinh, có thể hiếm có giao tiếp cùng bọn nhà quê chúng ta sao? Bất quá Trang Ninh muốn nhắc nhở ngươi một câu, quy củ mấy trăm năm truyền xuống trấn Hắc Y ngươi cũng không nên quên."

Trang Ninh bất an nhìn ta một cái, cúi đầu nói: "Hiểu rồi."

Bởi vì chuyện Đại Long và hai hổ đột nhiên xuất hiện, nên chuyện vào mộ đành phải coi như thôi, ta và Trang Trữ cùng hai người bọn họ cùng nhau trở về Hắc Y trấn.

Sinh mệnh của Trang đại thúc càng ngày càng suy sụp, điều này làm ta hết sức nhụt chí. Càng buồn cười hơn chính là hai ngày sau đại long và hai hổ thay nhau canh giữ ở cửa, một người tới một mình, rất có tiết tấu. Ngay cả người đầu óc không linh quang như Trang đại thẩm cũng nhận ra có gì đó không đúng: "Hai đứa nhỏ này dày vò cái gì vậy? Có phải là đang giám thị nhà chúng ta không?"

Trang Ninh an ủi nàng ta không nên quản nhiều.

Hai ngày nay ta chưa đi đâu cả, lại đem Trang đại thúc từ trong cổ mộ cẩn thận nghiên cứu một phen, đích xác không có một chút âm khí nào. Nếu vấn đề không phải là ở chỗ đồ cổ, như vậy người hạ mộ tại sao lại liên tiếp chết đi chứ?

Đúng lúc này, lại có một hộ nhân gia xảy ra chuyện.

Nhà họ Triệu chết kia, hai hổ tới báo tin nói nữ nhân Triệu gia đã chết. Trang đại thẩm nghe hồi lâu rồi không còn gì để nói: "Triệu tẩu tẩu bị sao thế? Mạng của nàng sao khổ thế, đàn ông nhà hắn không có trước đâu, bây giờ lại tới lượt nàng ta."

Hai mắt cũng lộ vẻ nghi hoặc: "Đúng vậy, người trong trấn đều đang thảo luận chuyện này, trưởng trấn cũng qua đó. Theo lý thuyết Triệu thẩm cũng không có tiến vào mộ, vì sao nàng cũng sẽ chết? Hơn nữa cái chết của nàng giống những người khác như đúc."

Trang đại thẩm như mất hồn: "Còn có thể vì sao? Chắc chắn là vì nguyền rủa, bà đỡ phải kiểm tra, nguyền rủa đã xuất hiện, người của cả trấn chúng ta cuối cùng đều phải chết."

Cô nói tới đây, như là đột nhiên nghĩ tới điều gì, chộp lấy tay Trang Ninh đẩy ra ngoài cửa: "Ngươi tranh thủ thời gian đi, trở về nhanh thôi." Hai mẹ con cuối cùng ôm nhau khóc rống lên.

Ta lại không nhịn được hoài nghi, lần này rốt cuộc là âm vật gì lợi hại, mới có thể sinh ra hiệu quả như vậy?

Hai hổ báo thư xong liền nhanh chóng rời đi.

Ta cảm thấy tất cả manh mối hiện giờ đều giấu kín trong màn sương dày đặc, khiến người ta không đoán ra được, rốt cuộc món âm vật đó cất giấu ở đâu, có khi nào ngay tại gia đình họ Triệu kia không?

Ta ngay cả vội vàng ho khan hai tiếng, hấp dẫn sự chú ý của Trang Ninh. Nàng lập tức hiểu ý, mang theo ta đến gia đình họ Triệu.

Không đến một tháng nam nữ chủ nhân trước sau chết đi, cả nhà ai cũng khó chịu được, toàn bộ sân tràn ngập không khí bi thương. Bởi vì người chết là nữ tính, ta không tiện ra mặt, chỉ có thể phân phó Trang Ninh đi tìm hiểu, không bao lâu Trang Ninh đã trở về nói cho ta: "Đúng là đã chết, tình huống không khác Văn Tiến ba bao nhiêu, làn da biến thành màu đen, mỗi một mạch máu đều đặc biệt rõ ràng."

Manh mối phi thường có hạn, ta và Trang Trữ vội vàng rời khỏi Triệu gia.

Bởi vì trong lòng nhớ đến chuyện này, ta với Trang Ninh lúc ăn cơm biểu hiện cũng có chút không yên lòng. Trang đại thẩm lại giống như phát hiện ra mới đại lục nhìn chằm chằm vào mặt của ta, cẩn thận hỏi: "Tiểu tử, ngươi cũng vào tòa mộ kia phải không?"

Ta lắc đầu một cái: "Không, ta không đi vào." Ta sợ ả không tin, còn vội vàng chỉ vào Trang Ninh: "Không tin thì ngươi hỏi Tiểu

Ninh."

Trang Ninh ở bên gật đầu lia lịa: "Thật đấy, mẹ ơi, mẹ làm sao vậy?"

Trang đại thẩm nhìn ta mà ánh mắt tràn ngập sợ hãi: "Người đã không vào mộ, tại sao lại có quan hệ với việc nguyền rủa? Bộ dạng của người bây giờ... giống hệt hai ngày trước người cha mẹ Tiểu Ninh mới từ cổ mộ trở về."

Giống nhau như đúc, có ý tứ gì?

Ta còn chưa hiểu thì nhìn về phía Trang Ninh.

Trang Trữ cẩn thận nghiên cứu gương mặt của ta hồi lâu, bỗng nhiên sửng sốt: "Ngươi... ngươi..."

Chuyện gì thế này?

Ta khó hiểu chiếu vào gương, nương theo bóng đèn than đá lờ mờ, ta đột nhiên phát hiện trên mặt mình mơ hồ hiện ra một tia màu xanh quỷ dị, mạch máu dưới khuôn mặt cũng trở nên đặc biệt rõ ràng.

Chẳng lẽ nguyền rủa quỷ dị kia lây nhiễm đến trên người ta?

Khi sắc mặt chuyển xanh, ta phát giác được thân thể của mình cũng bắt đầu phát sinh biến hóa kỳ quái.

Ta đặc biệt dễ toát mồ hôi, hơi chút động là mồ hôi đầu tê dại, cả người trở nên suy yếu vô lực, tinh thần cũng càng ngày càng uể oải. Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta cũng sẽ trở nên giống như Trang đại thúc, trở thành một người sống có ý thức.

Nhưng tất cả những thứ này bắt nguồn từ lúc nào?

Thấy mình bị cuốn vào một trận nguyền rủa khó hiểu, ta gần như một đêm đều ngủ không ngon giấc. Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, tình huống của Trang Ninh cũng có chút không đúng, làn da vốn trắng nõn của nàng mơ hồ phát xanh, tinh thần cả người cũng mười phần không tốt.

Trang đại thẩm thấy thế suýt nữa thì khóc đến bất tỉnh.

Ta đang bắt đầu hiểu một chút về rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bởi vì ta và Trang Ninh đi qua cổ mộ, cho nên mới xảy ra tình huống như vậy, xem ra những người đi qua cổ mộ cuối cùng sẽ chết một cách ly kỳ cũng là bởi vì như vậy.

Như vậy rốt cuộc những ai mang tới nguyền rủa là gì? Hai người chúng ta thực tế cũng không bước vào mộ phần nửa bước, tại sao lại gặp phải nguyền rủa, lẽ nào là cơn gió mát quỷ dị thổi ra từ mộ phần kia?

Gió cũng có thể giết người? Thế giới này còn có vương pháp hay không.

Ta đã xử lý nhiều âm vật như vậy, đại đa số là liên quan tới người khác, nhưng nếu thật sự phát sinh trên người mình, trong lòng thật sự thấy không đáy.

Muốn nói cho Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử một tiếng, kết quả phát hiện điện thoại di động vẫn không có tín hiệu, trấn Hắc Y cổ quái này khiến ta bắt đầu có chút bất an...

Bất quá trước mắt sốt ruột nhất chính là phải hiểu, ta cùng thân thể Trang Trữ biến hóa đến cùng là bởi vì ác quỷ nguyền rủa, hay là có quan hệ với một loại lực lượng thần kỳ âm vật nào đó?

Đệ nhất thiên thiên tứ thất Thi Oa (chương hơn)

Ta quyết định đi tới cổ mộ trên núi nhìn một cái, Trang đại thẩm sau khi nghe xong kiên quyết phản đối, thậm chí trực tiếp kéo Trang Ninh chạy vào trong phòng không chịu đi ra. Ta đã bị nàng làm cho không còn cách nào, đành phải tự mình mặc áo choàng mưa xuất phát.

Tuy rằng có mưa rơi, may mắn cũng không quá lớn, ta quen việc dễ dàng tìm thấy Mộ đất phụ cận cánh đồng, kết quả cách thật xa ta phát hiện xung quanh có chút kỳ quái.

Xung quanh mộ hai ngày trước cỏ hoang màu xanh biếc giờ đã chết héo, cành cây ố vàng trong mưa rất chói mắt.

Cũng không phải trong làn mưa đó thối rửa mà là chết héo, chuyện gì thế này?

Ta chạy qua, ngồi xổm bên cạnh nghiên cứu hồi lâu. Kết quả không nhìn không biết, vừa nhìn đã bị dọa nhảy dựng, trong bãi cỏ hoang thế mà có một đám ốc sên to bằng hạt đậu xanh lá, khác với ốc sên bình thường, thân thể chúng nó đen sì, trên vỏ ngoài mơ hồ hiện ra một ít ánh sáng xanh lục.

Nhất thời ta có một loại dự cảm không tốt, chẳng lẽ toàn bộ biến hóa của ta và Trang Ninh đều bắt nguồn từ những ốc sên này? Ta cởi quần áo khoác lên tay, nhẹ nhàng đẩy ra một khối đá chắn trong mộ, không có gì bất ngờ phát hiện ra hai con ốc sên nằm sau lưng tảng đá.

Lẽ nào lần trước ta và Trang Trữ tới đây cũng không chú ý nên mới để những ốc sên bò lên người chúng ta? Mà bây giờ những con ốc sên ở cửa mộ đều do ta thả ra?

Dường như đã nhận được một lời giải thích hợp lý, ta cảm thấy toàn thân nổi lên từng cục da gà, không chút suy nghĩ mà chạy trở về nhà cái.

Tiến vào cửa phòng, ta không nói hai lời cởi trần quần áo cẩn thận kiểm tra, kết quả ở trong rốn phát hiện một con ốc sên màu đen, nó chăm chú hấp thụ ở trên làn da của ta, giống như đang thu lấy dinh dưỡng trong thân thể ta, toàn bộ thân thể tản ra hắc quang kỳ dị.

Trong lòng ta phát lạnh, rốt cuộc cũng hiểu được tại sao những người tiến vào cổ mộ kia lại liên tiếp tử vong, thậm chí sẽ lây đến người nhà của mình. Căn bản không phải cái gọi là nguyền rủa gì cả, chính là những Thi Oa sinh trưởng trong cổ mộ này, chúng nó hút lấy chất dinh dưỡng cần thiết cho đến khi hút khô hoàn toàn kí chủ vào tử vong.

Ta cẩn thận nghiên cứu thi miêu khiến người ta buồn nôn một chút, hiển nhiên thứ này không thể tùy tiện nhổ ra, nếu không nói không chừng sẽ làm ta toi mạng ngay tại chỗ!

Ta cân nhắc nhiều lần, bỗng nhiên nghĩ đến bộ dáng Trang đại thúc và Văn Tiến ba. Làn da bọn họ xanh biếc quỷ dị, bộ dáng tử vong giống như toàn thân thoát nước. Nếu như Thi Oa thật sự thuộc về thủy tính, dựa theo đạo lý Ngũ Hành tương sinh tương khắc, nên dùng hỏa khắc chế nó mới đúng.

Nhưng nếu không phải vậy...

Ta đột nhiên cảm thấy khó xử, lúc này nếu có ai bảo ta thí nghiệm một chút là được. Hay là... Trang đại thúc? Chẳng qua nếu biết cho Trang Ninh, nhất định phải cầm đao đâm ta không được, hình tượng cao lớn thành công của ta lúc này chẳng phải sẽ lập tức sụp đổ sao?

Ta cân nhắc trái nghĩ phải, cuối cùng vẫn quyết định ở trên người mình làm thí nghiệm.

Ta tìm một cái thổ hương dùng để tế điện thôn đốt lên, sau khi được đốt hết, nhẹ nhàng đốt cái đầu tỏa ra hồng quang lên trên người Thi Oa. Lúc đầu nó còn không có phản ứng gì, ta cho rằng hỏa lực chưa đủ hoặc là dùng sai biện pháp, không nghĩ tới ngay lúc ta chuẩn bị từ bỏ., Thi Oa bỗng nhiên phát ra một trận âm thanh bén nhọn. Thanh âm rất ngắn, nhưng lại vô cùng chói tai. Theo thanh âm cổ quái này, Thi Oa rốt cục đã rời khỏi thân thể của ta, lạch cạch rớt xuống. Ta vội vàng tìm cái bao tay rách mang lên tay nhặt nghiên cứu một phen.

Thịt rụt trong vỏ màu đen đã khô héo phát vàng, nhìn bộ dáng hẳn là đã chết.

Xem ra Quỷ vật này đích thật sợ lửa!

Lại thực khiến cho mèo mù gặp phải chuột chết, dùng đạo lý tương sinh tương khắc giải quyết nó. Nếu như ta đoán không lầm, lần này xuất hiện âm vật ở trấn Hắc Y chắc là liên quan đến Ngũ Hành.

Nghĩ tới đây, ta không khỏi có chút hưng phấn, vội vàng tìm Trang Ninh đem những phát hiện của ta nói cho nàng biết. Trang Trữ sửng sốt, không hề kiêng kị, trước mặt ta cởi áo khoác, quả nhiên trên rốn của nàng cũng dán một thi miêu màu đen.

Trang Ninh giật nảy mình: "Nó bò lên người ta bằng cách nào vậy, sao ta không có cảm giác gì?"

"Nó hẳn là tiết lộ một loại thần kinh tê liệt nào đó, khiến chúng ta không phát hiện ra sự tồn tại của nó. Về phần tại sao phải bám vào rốn, bởi vì nơi này là yếu điểm nhân loại lớn nhất."

Ta dùng thổ hương cũng thành công lấy Thi Oa trên người Trang Ninh ra, lại đi đến trước giường bệnh xem xét Trang đại thúc.

Quả nhiên, trên rốn của hắn cũng có một con thi duyên. Chỉ là so với ta và Trang Trữ lớn hơn rất nhiều, màu sắc càng thêm tươi sáng.

Trang thẩm sợ tới mức sắc mặt đại biến: "Thần của ta ơi, trước đó lúc ta thay hắn tắm rửa trên người cũng không phát hiện ra thứ này!"

Ta lặng yên dùng hương đi đun, phát hiện căn bản là không có tác dụng. Có lẽ con Thi Oa này đã lấy được càng nhiều dinh dưỡng cho nên sức mạnh cũng rất cường đại, không có cách nào khác, ta bảo Trang thẩm tìm một cái thẻ sắt đặt vào trong đống lửa để nung đỏ. Giờ phút này, trên người Thi Oa chỉ nghe tiếng kêu chít chít của Thi Oa, rồi thanh âm ngừng lại, Thi Oa cũng từ trên người

Trang đại thúc rớt xuống.

Trang đại thúc nằm trên giường bệnh ho khan kịch liệt một hồi, mặc dù vẫn không có ý thức, nhưng khí tức rõ ràng mạnh hơn trước.

Ta và Trang Ninh trăm miệng một lời nhẹ nhàng thở ra!

Trang Ninh thương lượng với ta một chút, đều cảm thấy phải nhanh chóng đem phát hiện này nói cho cư dân trong trấn, như vậy cái gọi là nguyền rủa sẽ không công tự phá, cũng có thể cứu sống càng nhiều người hơn!

Tin tức thi miêu truyền bá, toàn bộ cư dân trên trấn đều choáng váng.

Tập tục nơi đây là, người đã chết phải ở trong quan tài ba ngày mới có thể chôn cất, không tin Văn Tiến của ông kiên trì muốn kiểm tra di thể phụ thân,

Quả nhiên trên người hắn phát hiện đầu sỏ gây họa Thi Oa.

Hơn nữa nghe nói Thi Oa kia đã đạt đến kích cỡ nắm đấm của trẻ sơ sinh. Hắc Hống khiến da đầu người nhìn thấy phải run lên từng hồi!

Thái độ cư dân trên trấn đối với ta đã thay đổi 180 độ, ai nấy nhiệt tình hạ phàm nhận ta làm Bồ Tát, điều này làm cho lòng hư vinh của ta đạt được thỏa mãn cực lớn, phảng phất như mình thật sự trở thành chúa cứu giúp khó khăn.

Nhưng lấy Đại Long cầm đầu, một số người lại trở nên nặng nề, bộ dạng hận không thể lập tức đuổi ta ra khỏi trấn Hắc Y.

Thậm chí ông ta còn gọi người tới hỗ trợ, cha mình Trình trưởng lão.

Lần đầu tiên Trình trưởng trấn nhìn thấy chính là lễ tang Văn Tiến phụ thân, cả người mang đến cho ta một cảm giác vô cùng bảo thủ. Hắn cái đầu không cao, nhưng khí thế hung hãn, nhất là đôi mắt kia giống như sài lang trong rừng, khôn khéo khiến người ta phát lạnh trong lòng.

Trực giác nói cho ta biết, đây là một lão đầu không dễ đối phó!

Quả nhiên, vừa chấm dứt tang lễ của cha Văn Tiến, hắn đã hạ thông điệp với ta: "Trương tiên sinh, ngươi đến trấn trên giúp không ít việc, cư dân Hắc Y trấn chúng ta đều rất cảm tạ. Nhưng chúng ta có quy củ của chúng ta, không thích giao tiếp với người lạ, ngươi vẫn là rời đi đi thôi."

Trang Ninh hết sức bất mãn với thái độ của ông ta, đang muốn nói gì đó, thì đã bị Trang đại thẩm bên cạnh đè lại.

Trong lòng ta cũng có chút uất ức, giúp các ngươi bận rộn như vậy, không nói một câu cảm tạ, liền mở miệng đuổi người, có lương tâm với mẹ ta không? Ta không khách khí cười cười với hắn: "Trưởng trấn sẽ không cảm thấy chuyện này kết thúc đâu nhỉ? Đồ vật thực sự lợi hại còn chưa đi ra đâu."

Đệ nhất thiên thiên tứ mục Trình trưởng trấn thứ tư.

Trình trưởng lão nhìn ta một cái thật sâu, sắc mặt một chút cũng không thay đổi: "Chúng ta tự có biện pháp ứng phó, không nhọc ngươi phí tâm."

Cuối cùng Trang Ninh không nhịn được nữa, hất văng bàn tay của vị đại thẩm Trang Quốc xông tới kêu lên: "Được, Trình bá bá, không biết ngài có cách gì để giải quyết? Nếu thật sự có biện pháp thì sao lại để nhiều người trong trấn như vậy chết như vậy? Nếu không phải ta đến kịp, ba ba ta phỏng chừng cũng chết chắc rồi. Vào lúc này rồi mà ngài còn không tự cao tự đại được sao? Rốt cuộc là truyền xuống những quy củ cũ hay quan trọng của mạng người vậy?"

Tựa hồ quyền uy của mình bị khiêu khích, điều này khiến sắc mặt Trình trưởng lão rất khó coi: "Nam nhân nói chuyện từ khi nào đến phiên nữ nhân ngắt lời vậy?"

"Trình bá bá, ta bởi vì tôn kính ngài một tiếng bá bá. Ngài đã là trưởng trấn, thì càng nên suy nghĩ cho dân cư trên trấn, chuyện này không phải chuyện đùa." Trang Ninh thập phần thành khẩn nói, lại đối với thôn dân khác lạnh lùng vây xem nói: "Nếu như trong trấn phía sau có người chết nữa, các người còn dựa vào ai cứu?"

Trình trưởng lão tát ngay một cái: "Nói quá mà, ngươi rốt cuộc muốn làm gì hả?" Rồi nghiêm mặt trừng mắt nhìn Trang đại thẩm: "Con gái của ngươi còn muốn ta thay ngươi quản giáo sao?"

Không biết có phải nguyên nhân cái bạt tai này hay không, Trang đại thẩm ngày thường khiếp nhược dũng cảm trừng mắt nói với Trình trưởng trấn: "Con gái ta là đại học sinh duy nhất trên trấn, lời của nó rất có lý. Nếu không phải nó và bằng hữu của cô ấy chạy về kịp, nói không chừng người trong trấn sẽ chết sạch! Ta tin tưởng lời nói của con gái ta, cũng là vì muốn tốt cho Hắc y trấn."

Trang Ninh cảm động nhìn mẫu thân, lệ nóng tràn mi.

Những lời này của Trang đại thẩm đã động chạm đến cư dân trong trấn, mọi người ồn ào thảo luận.

"Còn không phải sao, nếu không phải gã trẻ tuổi này, lúc này ta đã mất nam nhân rồi. Nam nhân mà mất đi, xà trụ trong nhà sẽ sập, sau này ta còn sống được chắc?"

"Trưởng trấn cũng là kỳ quái, lúc xảy ra chuyện thì trốn ở trong nhà không dám đi ra ngoài, lúc này lại có Bồ Tát sống, hắn diễu võ dương oai đuổi người. Hắc y trấn chúng ta tuy rằng không thích người từ bên ngoài địa phương, nhưng cũng hiểu tri ân báo đáp!"

"Các ngươi không nghe tiểu tử kia nói, còn có đồ vật lợi hại hơn sao? Nếu đuổi người đi, quay đầu lại sẽ chết người."

"Các ngươi còn nhớ bà củi không? Lời tiên đoán của người điên đó đã trở thành sự thật một nửa, khiến ta chỉ thấy người trẻ tuổi này chỉ sợ có chút đạo hạnh, nói không chừng có thể phá vỡ chuyện lần này."

Mọi người ngươi một lời ta một câu, thanh âm càng lúc càng lớn, sắc mặt Trình trưởng lão cũng càng ngày càng khó coi, cuối cùng lão đành phải rống lên một tiếng ngăn lại tràng diện hỗn loạn: "Kêu gào cái gì? Ta còn chưa chết đâu."

Chung quanh lập tức rơi vào một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Trình trưởng lão lạnh lùng nhìn ta nói: "Người trẻ tuổi, cơm có thể ăn nhưng không thể nói lung tung, ngươi nói còn có thứ lợi hại hơn, có chứng cứ gì không?"

Ta liền nói ra manh mối phát hiện được ở xung quanh ruộng đồng Văn Tiến gia: "Thi Oa đã bò ra rồi, một khi không chịu được ngăn lại để chúng bò xuống núi, đến lúc đó chỉ sợ toàn bộ cư dân trong trấn đều biến thành người chết sống."

Không đợi ta nói xong, cư dân đứng một bên xem kịch vui cũng biến sắc, trăm miệng một lời hô: "Trưởng trấn, đây không phải trò đùa!"

"Nhóc con, có biện pháp nào ngăn lại không?"

"Mau nghĩ cách đi!" Các cư dân hò hét.

Trình trưởng lão lại có chút đăm chiêu liếc nhìn con trai mình: "Ngươi dẫn mấy người đi xem một chút, tình huống có phải là thật không."

Đại Long gật đầu, hung thần ác sát trừng mắt liếc ta một cái, mang theo hai hổ, Văn Tiến cùng hai nam nhân trẻ tuổi khác tóe mưa lên núi. Không bao lâu sau toàn thân bọn họ ướt sũng chạy xuống, Đại Long sắc mặt khó coi gật gật đầu, biến đổi chứng minh lời ta nói không sai.

Sắc mặt Trình trưởng lão nhất thời đen lại.

"Ai da, lại là thật, phải làm sao bây giờ?"

"Nếu thật sự không được thì chuyển nhà đi, cũng không thể đều chết ở chỗ này chứ?"

Cư dân càng trở nên bất an.

Đại Long lại chỉ vào chóp mũi của ta nói: "Ta nhớ ra rồi, đều là ngươi! Hôm đó ngươi và Trang Ninh thượng sơn mở ra tảng đá chặn ở ngoài cổ mộ, lúc này mới đem đám Thi Oa gặp quỷ kia thả ra. Rốt cuộc ngươi có chủ tâm, có phải là muốn hại chết người của trấn chúng ta hay không?"

Điều này làm cho trí thông minh của đứa nhỏ này thật sự là chậm chạp.

Ta thở dài, kiên nhẫn giải thích với hắn: "Có phải ngươi ngốc không, ra ngoài cũng không mang theo não đúng không? Cho dù ta không lên núi, ngươi có thể bảo đảm những người kia chỉ mang về một con Thi Oa không? Chúng nó sẽ không sinh sản? Bằng không đại thẩm Triệu gia tại sao lại chết theo? Cô chưa từng vào trong mộ."

"Làm sao bây giờ nha!"

"Xong rồi, đều để cho bà củi nói đúng, thời gian thái bình trấn Hắc Y chúng ta xem như chấm dứt! Khó trách lão bà tử kia điên điên cả đời, đến già lại treo cổ ở trên đền thờ. Bà ta là sợ chết trong tay

Thi Oa, không bằng tự mình đi một cách sạch sẽ." Các cư dân nghị luận.

Trình trưởng lão suy nghĩ hồi lâu, rốt cục lạnh như băng nhìn ta nói: "Theo ý ngươi, chuyện này nên làm thế nào?"

"Bình thường loại vật sống sinh trưởng trong mộ đều có thi mẫu này, muốn giải quyết thi miêu, phải xử lý thi mẫu, chúng ta còn phải vào mộ. Thi Oa tuy lợi hại, nhưng chúng ta cũng biết nhược điểm của nó, chúng nó sợ lửa... Đến lúc đó chúng ta mang theo chất cồn và đĩnh mỡ vào mộ, đốt một đống thi mẫu, những thi miêu nhỏ kia không đáng sợ chút nào."

Ta vừa dứt lời, một giọng nói trẻ trung đã từ chối: "Không được!"

Ta thuận theo thanh âm nhìn qua, biểu lộ có chút ngoài ý muốn.

Ta vốn cho rằng người nói chuyện là rồng lớn, không ngờ lại là hai hổ.

Hai hổ vẫn trầm mặc không nói gì trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của mọi người, hai mắt lúng túng lắp bắp nói: "Ý của ta là... Làm như vậy quá nguy hiểm, một khi xảy ra chuyện gì đều chạy không thoát, ta không đồng ý tiến vào mộ."

Tuy lý do khá bình thường, nhưng từ trong ánh mắt né tránh của hắn, ta vẫn phát giác được người trẻ tuổi này tựa hồ có bí mật không thể cho ai biết.

Mưa càng ngày càng lớn, sấm chớp vang rền khiến sắc mặt mọi người đều thập phần bất an. Từng người nín thở chờ đợi Trình trưởng lão quyết định!

Trình trưởng lão trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: "Chuyện này để ta suy nghĩ một chút. Hôm nay mọi người giải tán trước. Đợi ta có chủ ý rồi hãy nói."

Cư dân trên trấn mặc dù đối với cái đáp án này không quá hài lòng, bất quá bởi vì hạn chế uy nghiêm của trưởng trấn nên cũng bảo trì trầm mặc. Nhưng vẫn có mấy cái lá gan lớn nói: "Trưởng trấn, chuyện này cũng không phải là nói đùa, ngài nên sớm có chủ ý, đừng chờ người của trấn Hắc y chết hết, vậy thì không kịp rồi..."

Trình trưởng lão sắc mặt khó coi ừ một tiếng, dẫn theo đại long rời đi. Trước khi đi, đại long vẫn không quên trừng mắt với ta.

Chờ phụ tử bọn họ rời đi, đối với ấn tượng dân trấn đối với ta rất là khách khí đem ta về nhà cái.

Thái độ của Trang đại thẩm đối với ta cũng đã thay đổi, không nói đến việc hỏi han ân cần, làm chuyện gì cũng đến mời chào ta, cứ như ta mới là chủ nhân trong nhà vậy.

Đệ nhất thiên thiên tứ cửu chương, giòi bọ màu trắng.

Một đêm an giấc, sáng sớm ngày thứ hai, chúng ta vừa động đũa vào cơm sáng, Văn Tiến cùng hai hổ liền vội vã chạy vào.

Sắc mặt Văn Tiến xám trắng, thất kinh nói với ta: "Cửu Lân ca, sơn hạ xảy ra chuyện..."

Còn không đợi ta mở miệng, Trang đại thẩm đã nóng lòng muốn cướp hỏi: "Lại xảy ra chuyện gì?"

"Người chết rồi." Văn Tiến hiển nhiên hết sức sợ hãi, lời nói cũng nói bất lợi. Nhưng hai hổ đứng ở một bên coi như bình tĩnh, nói rõ ràng: "Văn Tiến lo lắng cho ruộng nhà mình, cho nên hôm nay sớm hôm nay tới tìm ta., Muốn ta dẫn hắn lên núi nhìn một cái. Chúng ta thấy những xác di động bò ra từ trong mộ, phàm là nơi bọn chúng đi qua cây cỏ đều trở nên khô vàng, chúng ta theo dấu vết của chúng nó đi xuống dưới núi, kết quả lại phát hiện một thi thể ngay dưới chân núi."

"Là người trong trấn chúng ta sao?" Trang đại thẩm có vẻ vô cùng lo lắng.

Văn Tiến vội vàng lắc đầu: "Trang thẩm đừng sợ, người kia hẳn không phải người của trấn chúng ta."

"Đúng đúng đúng, không phải là không phải, cái gì gọi là cái phải?" Trang Ninh cau mày hỏi.

Hai chữ: "Là thế này, toàn thân người đàn ông sưng vù, đầu còn lớn hơn đầu heo, căn bản không phân biệt được tướng mạo. Nhưng nhìn quần áo và quần áo của ông có lẽ không giống người trên trấn chúng ta, hơn nữa cách thi thể ông ta không xa còn có một chiếc xe rách."

Xe nát?

Ta lập tức có một ý niệm không tốt, cùng Trang Trữ liếc nhau một cái. Vốn còn chưa kịp phản ứng, Trang Ninh đã hiểu: "Chẳng lẽ là tài xế mới chở chúng ta trở về?"

"Đi, dẫn ta đi xem một chút!" Ta vô tâm ăn cơm, buông đũa cùng Văn Tiến, hai hổ đi ra ngoài. Trang Ninh không để ý Trang đại thẩm ngăn cản, nói cái gì cũng phải đi theo, Trang thẩm không yên lòng, cứ đuổi tới tận ngoài cửa lớn.

Văn Tiến cùng hai Hổ quanh năm bận rộn ở trên núi, bước chân nhanh chóng, ta và Trang Trữ vô cùng vất vả. Thêm nữa chúng ta vừa thoát khỏi Thi Oa dây dưa, thể lực còn chưa hoàn toàn khôi phục. Khoảng cách của chúng ta càng lúc càng xa, Trang Trữ cũng nhân cơ hội nói với ta mấy lời tri tâm: "Trương tiên sinh, ta cảm thấy trưởng trấn có chút kỳ quái, hình như lão đang giấu diếm cái gì..."

"Có phải trấn các ngươi có bí mật gì không thể cho ai biết hay không?" Đối với điều này ta cũng có chút tò mò.

Trang Ninh nói: "Ta không biết, ngày hôm qua ngươi cũng thấy, ở trấn Hắc Y nữ nhân không có địa vị gì, bọn họ có chuyện gì cũng sẽ không nói với ta. Nhưng thái độ của bọn họ quá kỳ quái, khiến người ta không thể không hoài nghi."

"Ngươi cũng đừng nghĩ nhiều, lần này chúng ta trở về chủ yếu là để giải quyết chuyện âm vật, huống chi còn cứu được cha ngươi. Ngươi cũng không cần đau khổ chống đỡ một mình, nếu không được ta cho ngươi mượn một khoản tiền, trước tiên dẫn cha mẹ ngươi ra khỏi nơi quỷ quái này rồi nói sau. Chỉ cần cả nhà cùng nhau cố gắng, chỉ là một căn nhà thì tính là gì?"

Thực ra ta cũng không nói thẳng, hiếm khi ta cùng Trang Trữ hợp ý như vậy, nếu thật sự không được ta sẽ nhận nàng làm muội muội, tặng nàng một bộ phòng ốc.

Tuy nhiên ta cũng rõ tính cách mạnh hơn của Trang Ninh, nếu ta đưa thẳng, nàng không những sẽ không tiếp nhận, chỉ sợ còn sẽ coi ta là loại người tâm địa không tốt.

Ài, xã hội quá loạn, thời này làm người tốt cũng phải che giấu!

Bọn ta rốt cuộc đuổi theo Văn Tiến và hai cọp, hai người bọn họ đem chúng ta đến chân núi. Phiến ruộng này tổn hại nghiêm trọng nhất, đất đá trên sườn núi lăn xuống toàn bộ đều tụ tập ở nơi này, bởi vì quan hệ mưa, tất cả ruộng đất đều biến thành ruộng nước.

Ngay tại mấy khối ruộng đồng giao nhau, ta thấy được thi thể Văn Tiến trong miệng.

Mặc dù thi thể sưng phù khó mà nhận ra, nhưng thông qua bộ quần áo bẩn thỉu của hắn, ta và Trang Trữ vẫn liếc mắt một cái là nhận ra hắn chính là tên lái xe mới kéo chúng ta tới đây.

Văn Tiến chỉ về phía xa nói: "Ngươi xem, nơi đó còn có một chiếc xe."

Chiếc xe nát kia có thể lái đến đây, nói rõ hôm đó tài xế đã quay về với Trang Trữ nhúm của ta. Chiếc xe kia căn bản không có thả neo, chẳng qua ông ta không muốn đưa chúng ta cái gì mà lại tự mình đến nơi này, mấy ngày nay ông ta một mực không rời đi.

"Sao hắn vẫn còn ở đây?" Trang Trữ hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Ta chậm rãi ngồi xổm xuống, nhặt lên một cây côn gỗ ven đường, nhẹ nhàng vén áo ngoài thi thể. Quả nhiên, ta thấy được vật bồi táng trong ngực rất nhiều cổ mộ.

Giá trị hư hao của những đồ chôn cất này còn nghiêm trọng hơn so với những thứ ta thấy ở nhà cái, ta cầm từng cái từng cái một, thật sự không có gì đặc biệt. Ta chưa từ bỏ ý định, muốn đưa tay ra nhặt.

Trang Ninh chụp lấy hắn, đưa một cái găng tay tới nói: "Cẩn thận một chút!"

Ta ừ một tiếng, đeo bao tay ở trên tay, lúc này mới đưa tay vào túi thi thể, từ bên trong lấy ra hai viên 5 văn tiền.

Lại năm mươi lăm văn tiền.

Chẳng lẽ âm vật lần này có liên quan đến số tiền này?

Ta đang nghi hoặc, trước mắt đột nhiên phù một tiếng vang thật lớn, thi thể tài xế lại nổ tung ngay trước mặt chúng ta.

Tựa hồ sưng phồng lên đến cực hạn nào đó, không khí trong thi thể rốt cục như khí cầu nổ tung, căng da tróc ra, máu tươi ruột gan nương theo mùi tanh tưởi mà chảy đầy đất.

Cho dù là loại người quen nhìn cảnh tượng như ta cũng bị dọa nhảy dựng lên: "Mẹ nó, có chuyện gì vậy?"

Trang Ninh càng sợ hãi kinh hô lên, Văn Tiến cũng nhát gan trốn ra sau lưng hai hổ.

Hai hổ này thật ra ngoài dự liệu của ta, mặt không đổi sắc chăm chú nhìn thi thể trước mắt.

Hắn không chỉ nhìn hắn với con mắt khác xưa mà còn quan tâm đến suy đoán của ta với hắn, chắc chắn thằng nhãi này có chuyện gì đó giấu giếm ta!

"Các ngươi xem, đó là cái gì?" Hai ngón tay hai ngón tay chỉ vào côn trùng màu trắng nhúc nhích trong máu thịt, hỏi.

Hắn không nói ta không chú ý, nghe lời của hắn vội vàng cúi đầu nghiên cứu.

Quả nhiên, trong huyết nhục tản ra mùi hôi thối, ta thấy được rất nhiều giòi bọ đang chậm rãi bò sát nhúc nhích, làm cho người buồn nôn.

Nhưng tại sao chúng lại xuất hiện ở đây?

Bình thường mà nói thi thể phải đặt xuống hồi lâu, giòi bọ hư thối đến trình độ nhất định mới xuất hiện, huống chi trấn Hắc Y bên này một mực trời mưa, nhiệt độ không khí rất lạnh, thi thể căn bản sẽ không thối rữa nhanh như vậy.

Đây là chuyện gì?

"Bây giờ phải làm sao?" Văn Tiến run rẩy hỏi.

"Trước đào cái hố chôn hắn đã." Ta ra lệnh một tiếng, Văn Tiến cùng hai Hổ lập tức đi đến ruộng phụ cận tìm hai cái xẻng, nhanh chóng đào ra một cái hố to đem thi thể chôn vào.

Trang Trữ nhỏ giọng hỏi: "Sao tên lái xe này lại chết ở đây?"

Còn có thể vì cái gì, tên này thấy tài mở mắt, biết rõ quanh đây có rất nhiều bùn đá lưu xông mở rất nhiều cổ mộ, còn có thể không đến trộm bảo sao? Nói không chừng hắn chịu kéo chúng ta lên núi, cũng vì ý nghĩ này, chỉ là không nghĩ tới đem mạng nhỏ của mình đặt trên núi.

Nhưng người chết rồi, ta không muốn nói nhiều, lắc đầu không nói.

Văn Tiến và hai hổ rất nhanh đã đem thi thể tài xế chôn ở đồng ruộng phụ cận: "Đợi mưa tạnh, vẫn phải báo động tìm kiếm người nhà của hắn, lúc này không thể để cho hắn phơi thây hoang dã, phòng ngừa chó hoang tha hồ."

Ta xông vào Văn Tiến cười toe toét: "Đây đều là chuyện tốt tích đức cho bản thân, sẽ có hậu phúc."

Nói tới đây, ta bỗng nhiên nghĩ đến lời sáng sớm của bọn họ, nhịn không được trầm mặt xuống: "Lúc sáng khi các ngươi tới đây, là theo dấu chân Thi Oa sao?"

"Đúng!" Văn Tiến không chút nghĩ ngợi gật gật đầu, chỉ vào nơi xa nói: "Ngay ở đó, hình như chỗ đó cũng có một cái mộ."

Lại xuất hiện mộ một cái? Chẳng lẽ đồ trên người tài xế xe đen đều là lấy từ trong mộ mới phát hiện này?

Phần đầu tiên là cơ quan trận tại mộ cổ năm ngàn rưỡi cổ.

Ta lập tức thuận theo hướng mà Văn Tiến chỉ tìm tòi. Bởi vì nước mưa quá lớn, xung quanh đây đều là bùn lầy, trên mặt đất đã không còn dấu chân. Nhưng trong bãi cỏ hoang màu xanh biếc lại có một mảng khô vàng rất rõ ràng, hiển nhiên là dấu vết Thi Oa từng bò qua.

Ta đi qua, quả nhiên phát hiện cửa một cái mộ dưới chân núi, cửa động rất nhỏ, chỉ đủ cho một người miễn cưỡng đi vào. Trang Ninh vội vàng đi theo, thấy ta phục hạ người vội nói: "Cẩn thận một chút, đừng dính vào cái gì đấy!"

Vừa nói còn vừa cẩn thận nhìn bốn phía, e sợ trên mặt đất có vật gì đó đang bò lên thân thể chúng ta.

Lời nói của nàng tựa như thể hồ quán đỉnh khiến ta lập tức tỉnh táo lại, lẽ nào giòi bọ màu trắng trong thân xe chở xe màu đen là từ bên trong mộ này lấy ra?

Tại sao Thi Oa lại tới nơi này?

Vấn đề liên tục xuất hiện, ta cảm thấy đầu óc mình đã không đủ dùng nữa rồi.

Bên này chưa làm ra kết quả trước, ta lại không dám tùy tiện tiến vào mộ, vạn nhất giòi bọ kia lại thông qua thủ đoạn gì đó bò vào trong cơ thể ta, hậu quả khẳng định khó mà lường được. Nghiệp báo chưa giết chết ta, trước tiên chết ở trong tay giòi bọ, nghĩ lại cũng làm cho người ta cảm thấy ghê tởm.

Ta kêu Văn Tiến dùng xẻng sắt tạm thời bịt kín phần mộ, mấy người trở về nhà cái.

Trang đại thúc đã tỉnh lại, cũng biết đói bụng rồi, đại thẩm đang cho cậu uống chút cơm trước giường bệnh. Ta vốn định hỏi thăm Trang đại thúc một chút tin tức về âm vật, nhưng thần trí cậu vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, ta hỏi mười câu thì cậu cũng chỉ nói một câu, còn đôi môi lừa không đúng miệng, ta chỉ có thể bỏ qua.

Lần này Âm vật hoàn toàn chính xác có chút khó giải quyết, khó khăn nhất vẫn là người trong trấn đặc biệt cảnh giác ta, không nhận được chân tướng như ta muốn, những thứ này đều làm cho ta có loại cảm giác không thể nào xuống tay được.

Ta nghĩ có phải nên hướng Văn Tiến cùng Ngao Ngao hỏi thăm một chút không? Kết quả đại long dẫn theo mấy người rất nhanh chạy tới, trước mặt ta sắc mặt bất thiện gọi Văn Tiến cùng hai hổ đi.

Xem ra hắn đã có phòng bị, sau này muốn tìm được manh mối từ trong miệng hai người này thì càng không thể...

Nói không nên lời từ miệng người sống, ta quyết định thử nghĩ cách từ chỗ người chết. Ta để cho Trang Ninh chuẩn bị một số thứ, quyết định lén lút tiến vào cổ mộ.

Trang Trữ kiên quyết phản đối: "Dù sao cha ta cũng đã không còn việc gì nữa, ngươi vẫn là không cần mạo hiểm."

Ta cười an ủi nàng: "Yên tâm đi, loại chuyện này ta am hiểu nhất, không cần lo lắng. Huống chi chuyện đã xảy ra, nếu tiếp tục kéo dài, chỉ sợ trấn Hắc y sẽ gà chó không tha."

Trang Ninh không còn cách nào khác: "Vậy ta với ngươi đi!"

"Không được!" Ta nghĩ mà cũng không nghĩ ngợi mà lắc đầu cự tuyệt: "Ngươi là một nữ hài tử, vẫn là không nên đi đến loại địa phương như thế này, âm khí quá nặng, ngươi sẽ chịu không nổi đấy."

Nhưng bất kể ta nói thế nào, Trang Ninh cũng không chịu nhả ra, kiên trì cùng ta xuống mộ: "Ngươi là do ta mời về, ta phải phụ trách an toàn của ngươi."

Ta thấy nói không thông, nên dứt khoát gật đầu đồng ý.

Sau khi ra cửa lại vụng trộm kéo nhà xí vào trong góc nói vài câu. Quả nhiên đúng như ta đoán, sắc mặt đại thẩm họ Trang đại biến, kéo Trang Ninh chết sống không cho ra cửa, Trang Ninh không có cách nào khác đành giữ lại.

Một mình ta đi dọc theo đường núi lầy lội không chịu nổi hồi lâu, rốt cuộc tới bên cạnh ruộng đồng nhà Văn Tiến. Sở dĩ muốn thăm dò lăng mộ này, là vì ta cảm thấy Thi Oa đã quấn qua ta một lần, hẳn là sẽ không đến lần thứ hai. Huống chi cho dù lại đến, ta cũng có biện pháp ứng đối, nhưng những giòi bọ màu trắng ghê tởm kia ta lại không biết chi tiết.

Sau khi đi tới phần mộ, ta dùng cuốc thép của Trang Trữ gia để cuốc, thoải mái cạy mở những tảng đá chặn ở bên ngoài, quả nhiên phía dưới tảng đá có rất nhiều thi nữ màu đen.

Nghĩ đến loại quỷ vật như vậy ở trong mộ có thể bò tới bò lui rậm rạp, ta không khỏi sợ hãi, ngay cả da gà cũng nổi lên. Chứ không phải sợ hãi, chỉ là cảm thấy ghê tởm!

Ta mở ra đèn chớp để lấy điện ảnh, từ trong phần mộ cẩn thận từng li từng tí một để tiến vào.

Có lẽ là vì trước đây đã có người tới, cho nên trên hai bên tường đất đều có vết đào bới. Cũng may trong chốc lát bò vào trong sẽ mở rộng ra rất nhiều, toàn bộ mộ đều là giấu ở trong núi lớn, xung quanh đều là vách đá dày nặng chống đỡ, tuy trải qua mấy ngàn năm, lại bị đất đá cọ rửa mấy lần, nhưng trong mộ trừ nước đọng ra thì lại vô cùng sạch sẽ.

Nói không chừng người ở trong mộ này cũng là một xử nữ yêu sạch sẽ!

Ta dùng di động chiếu xung quanh một vòng, trên vách tường quả nhiên có thể nhìn thấy một ít tung tích Thi Oa, gắt gao dính trên vách đá không nhúc nhích, số lượng cũng không khoa trương như trong tưởng tượng của ta...

Ta thoáng thở phào một cái, tiếp tục tiến vào bên trong. Trong mộ có từng gian phòng đá sắp xếp chỉnh tề, xem dáng vẻ thì đã thâm nhập vào trong núi lớn.

Rất nhanh đến gian thạch thất cuối cùng, trên mặt đất xuất hiện từng đống khô lâu người chết, hẳn đều là nô lệ chôn cùng. Rất nhiều người xương cốt đều tách rời với tứ chi, hẳn là lúc cư dân trong trấn Hắc y đi vào tầm bảo bị đạp hỏng.

Ta thở dài, đối với người chết một chút cũng không tôn kính, khó trách bọn họ từng người một lọt vào nguyền rủa!

Một cánh cửa thạch thất cuối cùng cũng đã bị cạy ra, mở ra một khe hở miễn cưỡng có thể đi thông, gió lạnh thấu xương chính là từ khe hở này thổi ra.

Ta đi đến trước khe hở, chỉ cảm thấy trong từng tia khí lạnh kia mang theo một mùi tanh hôi, giống như là một loại mùi vị của ẩm mốc.

Mặc dù mùi có chút khó ngửi, nhưng dù sao cũng mạnh hơn thi thể, ta cầm lấy điện thoại di động chiếu vào bên trong, trong thạch thất âm u trống rỗng, không có quan tài cũng không thấy thi thể.

Ta tò mò, người bình thường đều chọn mộ thất chính ở tận cùng bên trong, thứ nhất là biểu tượng địa vị, thứ hai là cổ nhân sợ nhất chính mình sau khi chết bị tên trộm mộ quấy rầy, càng đi vào bên trong tự nhiên càng an toàn.

Nhưng nơi này lại trống rỗng, là bị người sớm di chuyển hay là có ẩn tình khác?

Ta cố hết sức men theo khe hở chen vào, gần đây điều kiện sinh hoạt rất tốt, cân nặng của ta cũng theo đó bi kịch, đã đến lúc bắt đầu giảm béo con đường đi...

Tạo hình gian mộ thất này vô cùng đặc biệt, cũng không phải vuông vức chính trực mà là một kiểu hình bát giác tiêu chuẩn, làm cho người ta lập tức có thể nghĩ tới Thái Cực Bát Bát Quái. Thi Oa trong mộ cũng nhiều hơn mấy lần so với lúc trước nhìn thấy, trên vách tường đen nghìn nghịt, làm cho toàn thân người ta không thoải mái.

Thật quá ghê tởm!

Nhưng thạch thất này không dùng để làm quan tài, vậy dùng để làm gì?

Ta tránh thi miêu, nghiên cứu cẩn thận một chút, phát hiện mặt đất chính giữa mộ thất khắc đồ án bát quái, bởi vì trên mặt đất tràn đầy hình vẽ, ta bắt đầu lại không phát hiện ra. Ta cầm di động ngồi xổm ở đó xem một chút, chỉ thấy hai điểm tròn của đồ án Thái Cực lại là hai cái lỗ nhỏ bị đào rỗng, nước đọng trong toàn bộ thạch thất hình như từ nơi này tuôn ra.

Chẳng lẽ bên dưới thạch thất này còn có bí mật nào đó?

Bởi vì phát hiện, ta lại cẩn thận lục lọi trong mộ thất một vòng, cuối cùng phát hiện một cái ô vuông trên vách tường đối ứng của bát quái. Thủ pháp tối cách vô cùng tiên tiến, cũng phi thường ẩn nấp, theo lý thuyết thập phần khó bị người phát hiện, nhưng Thi Oa hấp thu trên vách tường lại có quy củ tránh đi nơi này, bởi vậy khiến nó có vẻ đặc biệt rõ ràng!

Khe hở hở hở tối tăm chỉ nhỏ bằng sợi tóc, căn bản không có cách nào dùng ngoại lực mở ra, ta thử gõ vài cái, quả nhiên nghe thấy tiếng ken két của cơ quan, ngăn ngăn kéo như đang chậm rãi lộ ra.

Trong ngăn kéo chỉ có hai thạch cầu.

Ta nhìn cơ quan tinh xảo trước mắt, lại một lần nữa cảm thấy gian thạch thất này có chút quỷ dị. Người thiết kế ra nó hiển nhiên hiểu được đạo lý Ngũ hành tương khắc, phía tây thuộc loại Thuỷ Bát Quái, trong gian thạch thất này đọng nước không ngừng, trên vách tường lại có Thi Oa.

Nhưng trong phòng đã không thấy quan tài, lại không thấy thi thể, rốt cuộc là dùng để làm gì đây?

Ta tò mò lấy hai quả cầu đá ra, đặt ở trong hai chấm tròn dưới chân Thái Cực Đồ, quả nhiên giống ta suy đoán, quả cầu đá và điểm tròn giống nhau như đúc!

Theo hai quả cầu đá rơi vào trong động, thạch thất bỗng nhiên phát ra tiếng vang ầm ầm, nước đọng trong nháy mắt bị xếp sạch sẽ. Theo dòng nước đọng vào tầng thạch thất phía dưới, lại mở ra cơ quan mới, sau một chuỗi tiếng vang răng rắc răng rắc, đồ án bát quái trên mặt đất tách ra, một cái vại nước thuần kim lộ ra.

vạc nước này so với vại nước trong nông thôn thì nhỏ hơn một chút, toàn thân đều được chế tạo bằng hoàng kim, kim quang lóng lánh, vừa nhìn đã biết là bảo bối tốt tuổi cao.

May là những cư dân kia đến đây đều không hiểu cơ quan, cũng không phát hiện ra trạm ngầm này, bằng không loại bảo vật vô giá như vậy xuất thế, nhất định sẽ dẫn phát đại loạn!

Cái vại nước màu vàng kia không ngừng toát ra hàn ý thấu xương, khiến người ta có loại cảm giác rơi vào hầm băng. Chẳng lẽ lúc trước ta cảm nhận được khí lạnh đều xuất phát từ nơi này?

Tất cả những chuyện phát sinh ở trấn Hắc y đều có liên quan tới vạc nước này?

Rốt cục tìm được âm vật cực kỳ trọng yếu, ta cảm thấy lần này hạ mộ có thu hoạch rồi.

Ta đưa cái cổ hứng thú trùng trùng nhìn vào trong vạc, lập tức bị tình cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ!

Đầu tiên thiên thứ một ngàn năm Vạn Oa Chi Mẫu (Việt Việt)

Trong vại nước có một con Thi Oa cực lớn đang đẻ trứng, vô số thi miêu nhỏ chen chúc đầy trong vạc. Xem ra đây chính là Thi Mẫu mà ta muốn tìm, Thi Oa hại tính mạng người đều là đời sau của nó...

Ta đột nhiên nhớ tới, loại sinh vật như ốc sên này thập phần thần kỳ, chúng nó có thể chia ra tiết ra một loại chất lỏng nào đó đem vỏ trứng niêm phong lại, tiến vào thời kỳ hôn mê lâu dài. Bất quá nhiều nhất cũng chỉ ngủ đông vài năm, ốc sên nào có thể sống đến hàng trăm hàng ngàn năm chứ?

Người xây mộ thất này thì vì cái gì?

Hắn không chôn thi thể của mình vì sao lại nuôi một con Đại Thi Oa trong vại nước? Những thi duyên nhỏ này hấp thụ trên thân thể con người, dùng tinh khí thần của con người nuôi dưỡng dưỡng mẫu thể, mẫu thể mới có thể trong một khoảng thời gian ngắn sản xuất nhiều Thi Oa như vậy.

Nếu để chúng nó bò ra khỏi mộ, còn không biết sẽ chết bao nhiêu người...

Ta nhìn thi miêu khổng lồ nhúc nhích trong vại nước, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ý niệm. Người xây dựng mộ thất này nhất định hiểu rất rõ về ngũ hành bát quái, hắn kiến tạo mộ thất như vậy tuyệt đối không phải để tiêu khiển, khẳng định là có tác dụng gì đó.

Nếu như ta đoán không sai, mộ này hẳn là ngũ hành thuộc thủy, Thủy Sinh Mộc, Thi Oa một khi đi ra ngoài, lập tức đi tới mộ một cái, chính là cái mộ để cho tài xế số đen chết.

Mộ kia có lẽ là Ngũ Hành thuộc mộc, bên trong nuôi giòi bọ màu trắng.

Theo suy đoán như vậy, xung quanh trấn Hắc Y còn ba nấm mồ như vậy mới đúng. Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ chỉ xuất hiện nước và gỗ, không biết trong ba nấm mồ còn lại nuôi dưỡng thứ quái lạ gì?

Người xây dựng hắn sao phải thiết kế ra mộ Ngũ Hành như vậy, hắn muốn thông qua ngôi mộ này để làm gì?

Mỗi một lúc như vậy, ta đều hoài niệm Thử tiền bối đã hi sinh, nếu như lão nhân gia người vẫn còn sống thì...

Thôi, đừng suy nghĩ nữa.

Vẫn nên nghĩ đến hiện thực đi!

Cái con mẹ Thi Oa này chắc chắn sẽ được giải quyết, nếu không cứ để nó đẻ trứng không kiêng nể gì cả, chờ đến khi Thi Oa bò ra khỏi phần mộ, hấp thụ càng nhiều người thì Trấn Hắc Y kia sẽ xong đời.

Nhưng trên người ta ngoại trừ điện thoại và chủy thủ ra, thật sự không có đồ vật nào có thể giải quyết nó. Trước khi xuất phát Trang Ninh sợ ta xảy ra chuyện, thổ hương cùng diêm của ta, cũng đều bị nước làm ướt, căn bản không thể dùng.

Ta suy nghĩ một chút, lập tức quyết định rời khỏi mộ.

Dọc theo con đường lúc tới ta nhanh chóng bò ra khỏi mộ, dùng đá lần nữa phong bế cửa động. Phóng tầm mắt nhìn lại, chỉ thấy đất cỏ xung quanh mộ đã khô vàng một mảng lớn, xem ra thừa dịp vừa rồi ta tiến vào khe hở của mộ, chắc chắn sẽ có nhiều thi duyên bò ra càng nhiều hơn.

Ta không dám chậm trễ nữa, chạy nhanh về nhà cái, cởi quần áo ra kiểm tra, không ngờ lại có một con Thi Oa hít vào rốn của ta.

Mẹ nó, ngươi còn tới?

Ta lại dùng biện pháp cũ đốt nó từ trên thân thể, sau đó gọi Trang Trữ đến, kể hết những chuyện gặp phải trong mộ cho nàng.

Trang Trữ nói với ta: "Vừa rồi cha ta đã tỉnh lại một lát, tuy rằng thần trí vẫn còn có chút không tỉnh táo, nhưng có vài lời nói có lẽ sẽ giúp ích cho ngươi. Cha ta nói trong mộ thất rất dài., Hắn không kiên trì đi đến cuối cùng, hơn nữa trong mộ cũng không có nhiều vàng bạc châu báu, hắn tìm được một số đồ cổ rách nát cùng hai đồng tiền năm mươi ba. Người lúc đó vào mộ tổng cộng có mười bốn, bây giờ tính cả cha ta, người sống sót cũng chỉ còn lại hai."

Ta khẽ gật đầu rồi nói với Trang Ninh: "Lần này Âm vật rất khó giải quyết, bởi vì nó không phải một người mà là năm người! Bây giờ ta vẫn chưa có cách nào biết rõ lai lịch của nó, nhưng giữa đám này lại có nguyên lý tương sinh tương khắc. Hiện tại thủy mộ đã được mở ra, Thi Oa đang nhanh chóng sinh sôi nảy nở. Nếu để mặc kệ, một khi toàn bộ Ngũ Hành mộ mở ra toàn bộ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, chúng ta nhất định phải mau chóng ngăn cản chúng nó."

Trang Ninh cũng kiên định gật gật đầu: "Ngươi nói xem chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Chuẩn bị một ít rạo rực và bếp lò, ta muốn đi tới thủy mộ đốt chết mẹ Thi Oa." Ta đáp.

"Ta đi cùng với ngươi!" Trang Trữ nói: "Nhiều người giúp ngươi làm trợ thủ cũng tốt."

"Không, ta là người được chọn tốt hơn, huống chi ngươi còn có chuyện quan trọng hơn phải làm!" ta nghiêm trang nhìn Trang Ninh.

Kế hoạch của ta là để Văn Tiến và Hổ Phụng theo ta cùng vào thủy mộ, mà Trang Ninh phụ trách theo dõi giòi bọ màu trắng từ trong mộ gỗ bò ra ngoài, xem bọn chúng có tự động đi tìm hỏa mộ hay không.

Trang Trữ sững sờ, nhưng lập tức gật đầu đáp ứng.

Chúng ta không nói hai lời đi tìm Văn Tiến và hai cọp, hai người nghe kế hoạch của ta có chút mơ hồ không hiểu, Văn Tiến buồn bực hỏi: "Đợi lát nữa, các ngươi vừa mới nói cái gì? Cái gì mà đất Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, đó là cái gì? Muốn ngạt làm cái gì?"

Trang Ninh không kiên nhẫn nói: "Các ngươi không nên hỏi nhiều như vậy, chỉ cần nghe Cửu Lân phân phó là được."

Hai mắt nhìn ta vài lần, bỗng nhiên nói: "Một mình Tiểu Ninh theo dõi không an toàn, không bằng như vậy, ta và Cửu Lân ca cùng nhau xuống mộ, Văn Tiến và Tiểu Ninh cùng theo dõi giòi bọ, như vậy giữa chúng ta đều có thể chiếu cố lẫn nhau."

Văn Tiến nghe xong lập tức tán thành: "Đúng, Tiểu Ninh dù sao cũng là con gái, để cho nàng hành động một mình ta cũng cảm thấy không an toàn."

Ta nhìn hai hổ một cái thật sâu, cười gật gật đầu: "Như vậy cũng tốt."

Trên thị trấn rất ít nơi yếu ớt, Văn Tiến gia bởi vì cày ruộng tương đối nhiều, có một chiếc máy kéo bất thường. Hắn lập tức mang theo hai hổ về nhà lấy dầu, ta cùng Trang Trữ đang chờ, ta nhân cơ hội hướng Trang Trữ hỏi thăm: "Cứ nghe ngươi gọi là hai hổ tiến cử, rốt cuộc bọn họ họ họ gì?"

Trang Ninh không hiểu vì sao vào thời khắc quan trọng thế này, ta còn quan tâm những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này, cau mày giải thích: "Văn tiến thì họ Văn, về phần hai cọp... Hắn họ Ngu. Đây là một dòng họ rất cổ xưa, hai nhà hai nhà cũng là gia tộc cổ xưa nhất ở trấn Hắc Y."

Đang nói, hai hổ cùng Văn Tiến vội vã chạy về.

Ta đã dặn dò Trang Trữ và Văn Tiến vài câu rồi mang theo hai hổ lên núi. Chúng ta thoải mái tiến vào cổ mộ, dọc theo hành lang u ám lục lọi bên trong.

Hai hổ sau lưng ta hỏi: "Cửu Lân ca, tại sao ngươi lại hiểu rõ đồ vật của người chết như vậy?"

"Kinh nghề mà cần!" Ta cũng không định nhiều lời, trả lời đơn giản.

Hai hổ mỉm cười: "Vậy ngươi biết được bao nhiêu về Ngũ Hành mộ?"

"Ta không hiểu gì cả..." Một câu chưa dứt, bước chân của ta nhịn không được khựng lại, kinh ngạc đứng ở tại chỗ.

Ta chưa từng nhắc tới ba chữ "Ngũ hành mộ" với hai chữ này, làm sao hắn biết được?

Ta mới vừa muốn quay đầu lại, cái ót lại bị người từ phía sau đập mạnh một cái, hai mắt ta tối sầm, cả người cứ thế ngất đi.

Chờ khi toàn thân ta ướt sũng tỉnh lại, chỉ thấy hai hổ đang nằm sấp trước chum nước, mê muội nhìn Thi Oa mẹ trong vạc ngẩn người, mà tay chân của ta thì bị dây thừng trói lại.

Nghe được động tĩnh của ta, hai hổ chậm rãi quay đầu, nhìn ta cười quỷ dị nói: "Tiểu tử, ngươi có biết hiếu kỳ hại chết mèo hay không?

Có biết tại sao ngày hôm nay chúng ta chờ đợi Ngu gia đã lâu..."

Ta không giải thích nhìn hắn.

Hai hổ cười hắc hắc, bộ dáng đắc ý cùng hưng phấn, hắn từ trong bao chậm rãi lấy ra một phần thẻ tre, hiến bảo giống nhau chỉ cho ta xem: "Ngươi biết thời kỳ Tam Quốc, Ngu gia chúng ta đã từng xuất hiện một nhân vật rất giỏi sao?"

Người có danh tiếng họ Ngu? Là thời kỳ tam quốc.

Xin lỗi, nhân vật trâu bò của ba nước quá nhiều, loại tiểu nhân vật này ta thật đúng là không hiểu.

Có lẽ là vì biểu cảm của ta quá trực tiếp, kích thích nghiêm trọng đến hai hổ, hắn phẫn nộ rít gào: "Ngươi lại không biết đại danh đỉnh đỉnh Ngu lật?"

Danh sĩ đệ nhất thiên bạch tam quốc Ngu Đấu (Thêm)

Ngu Lật?

Ta nhớ ra rồi, Ngu Nhất hình như là mưu sĩ nổi tiếng thời Đông Ngô nước này, người này học rộng tài cao, đọc thuộc《 Dịch Kinh, mặc dù là quan viên Đông Ngô, nhưng mỗi ngày hứng thú lớn nhất lại là cho người ta xem bói.

Nghe nói Ngu lật đã từng dự đoán được Tôn Sách sẽ chết trong sát chiêu của cừu gia, chỉ là Tôn Sách không có làm như vậy, quả nhiên lúc săn thú bị ba tên thích khách giết chết.

Về sau Tôn Quyền làm chính, Ngu Đảo bởi vì tính cách cương liệt, nhiều lần chọc giận Tôn Quyền, bị Tôn Quyền lưu đày đến huyện Mi.

Đợi chút, huyện Miểu!

Nghĩ tới đây, ta bỗng nhiên kịp phản ứng, lúc đi ngang qua huyện thành kia gọi là huyện Mi, chẳng lẽ trấn Hắc Y này chính là cổ mộ đã bị lật đổ?

Hắn nghiên cứu "Dịch Kinh", sau khi chết càng dùng trận pháp ngũ hành để bố trí mộ của mình, trong đó rốt cuộc cất giấu bí mật gì đây?

Hai hổ tựa hồ rất hài lòng với hiệu quả như vậy, đem thẻ tre trong tay đưa tới trước mặt ta nói: "Biết đây là cái gì không? Đây là tộc phổ Ngu thị chúng ta, lão tổ tông Ngu Phiêu chính trực cương liệt, lại bị Tôn Quyền tiểu nhân này không tha, sung quân đến loại sơn cốc hẻo lánh này làm quan, cuối cùng nén hận mà chết. Dựa theo nguyên lý Ngũ Hành Bát Quái tương sinh tương khắc trước khi chết, xây dựng tòa Ngũ Hành Mộ này., Trong mộ của mỗi tòa đều nuôi thi trùng, một khi mộ ngũ hành khởi động, thi trùng sẽ chiếm toàn bộ đại địa, đến lúc đó càng nhiều người chết, thi trùng sẽ sinh sản càng nhanh, đừng nói trấn Hắc Y, dù là toàn bộ đại địa đều là của Ngu gia chúng ta!"

"Ngươi đã sớm biết sự tồn tại của mộ Ngũ Hành, vì sao ẩn nhẫn nhiều năm như vậy mà không khởi động?" Ta nghĩ nghĩ, lập tức có đáp án: "À, ta biết rồi, trên bản chép tộc các ngươi tuy rằng ghi chép bí mật của mộ Ngũ Hành, nhưng không nói cho ngươi vị trí của mộ phần có đúng hay không?"

"Không sai, ngươi quả nhiên là một người thông minh." Khẩu khí hai Hổ bắt đầu trở nên âm trầm: "Nếu như chúng ta biết vị trí mộ, làm sao lại ẩn cư hết đời này tới đời khác ở Hắc y trấn? Nếu như không có mấy trận mưa lớn này, ta thật sự không muốn đợi lâu nữa, nhưng bây giờ thì hay rồi, không cần chờ nữa... "

Ta thấy hắn đắc ý như vậy, nhịn không được nói: "Ngươi đừng quên, một khi thi trùng xuống núi thì chính ngươi cũng phải chết!"

Hai hổ lạnh lùng nhìn ta cười cười: "Ta mới cảm thấy ngươi có chút thông minh nhỏ ngươi đã khiến ta thất vọng. Nếu thật sự là như vậy mà nói, hậu nhân Ngu thị sao có thể chờ mong khởi động Ngũ Hành mộ chứ? Trong tộc phổ đã ghi rõ đạo tương sinh tương khắc, những thi trùng này đều là bảo vật lão tổ tông lưu lại cho chúng ta, là vũ khí trong tay chúng ta, có bọn họ, Ngu thị nhất tộc chúng ta sẽ triệt để quật khởi, chính là Thiên Vương lão tử cũng không ngăn được."

Ta nhìn hắn không chớp mắt: "Vậy ngươi định xử trí ta thế nào?"

Trong đôi mắt hai hổ lộ ra một tia sát khí: "Ta sẽ đem ngươi ở lại trong mộ, để ngươi trở thành đồ ăn của Thi Oa. Sau khi ta thấy Trang Trữ đã nói cho nàng biết, lúc xử lý Thi Oa Chi Mẫu ngươi gặp nguy hiểm, bất hạnh hy sinh..."

"Ngươi đúng là nhẫn tâm." Ta cười với hắn một cách cạn lời.

"Sắp chết đến nơi mà ngươi còn tâm tư cười?" Hai mắt kinh ngạc nhìn ta: "Nhưng ta còn phải cảm ơn ngươi, nếu như không phải bởi vì ngươi, mộ Ngũ Hành cũng sẽ không khởi động nhanh như vậy."

"Ta chưa chết đến nơi." Ta cười lạnh một tiếng, liền tránh dây thừng tay chân ra, xoa xoa cổ tay, nói: "Con người ta làm chuyện gì cũng thích lưu cho mình một đường lui, ngươi biết ta vì sao kiên nhẫn, nghe ngươi lải nhải lải nhải dài dòng sao? Bởi vì ta muốn từ trong miệng ngươi mấy câu, ngu ngốc! Ngươi quay đầu lại nhìn xem..."

Hai hổ theo tầm mắt của ta nhìn về phía sau, chỉ thấy Trang Trữ mang theo đại long cùng Văn Tiến chạy tới, trong tay đại long còn nắm một thanh liệp thương kiểu cũ.

Trong bóng tối, tiếng bước chân của bọn họ vô cùng nhẹ nhàng, hai hổ vì thắng lợi mà đầu óc choáng váng, căn bản không hề chú ý tới!

Hai hổ kinh ngạc kêu lên: "Sao các ngươi lại tiến đến?"

Đại Long nghiến răng nghiến lợi mắng: "Nếu chúng ta không theo tới đây, làm sao lại nghe được lời của ngươi? Ngu hai Hổ, thật không nghĩ tới ngươi bình thường thành thật nói chuyện, lại còn có dã tâm như vậy."

Hai hổ đen mặt nói: "Vậy chỉ có thể nói là ngươi ngu xuẩn!" Nói xong hắn mở thẻ tre trong tay ra.

Ta vội vàng ở một bên quát: "Ngăn hắn lại, đừng để hắn phát động Ngũ Hành Mộ."

Vừa dứt lời, hai người Đại Long cùng Văn Tiến dẫn đầu vọt vào, tiểu tử Đại Long này ra tay thật nặng, vung cán thương xuống, trực tiếp đập hai hổ lảo đảo, thẻ trúc trong tay cũng bị Văn Tiến nhanh tay nhanh mắt đoạt lấy.

"Trả lại cho ta! Trả lại cho ta! Ta muốn giết các ngươi, ta muốn giết sạch các ngươi, các ngươi biết ta là ai không? Ta là hậu nhân của hắn." Mặc dù bị Đại Long gắt gao đè ở dưới thân, nhưng hai hổ vẫn giương nanh múa vuốt phản kháng, cả người giống như bị ma nhập vậy.

Trang Trữ không dám tin nhìn hắn, thậm chí còn nghi ngờ hắn có phải người mình quen hay không.

Trên thực tế, trước khi quyết định tìm hai hổ và Văn Tiến để hỗ trợ, ta cũng đã đem sự hoài nghi của mình nói cho Trang Ninh.

Trang Ninh từ nhỏ cùng với hai hổ lớn lên, như thế nào cũng không chịu tin hai cọp có bí mật gì đó không thể cho người khác biết. Vì thế ta liền định ra một kế hoạch thần bí, mình và hai hổ mạo hiểm, Trang Ninh thì mang theo đại long cùng Văn Tiến lặng lẽ theo ở phía sau trợ giúp! Không nghĩ tới quả nhiên là hai hổ bộ mặt xấu xí.

Hai hổ bị chế phục, Văn Tiến vội vàng chạy tới giao thẻ tre cho ta.

Ta cẩn thận quan sát, bề trên mặc dù đều là văn tự của thời kỳ Tam Quốc, nhưng ta làm nghề đồ cổ, đại khái cũng có thể xem hiểu. Trên thẻ tre nói rõ, Ngu lật sở dĩ sẽ chế tạo Ngũ Hành Mộ, chỉ là cảm thấy mình đắc tội Tôn Quyền, dựa theo tính cách bụng dạ hẹp hòi của Tôn Quyền, khẳng định sẽ phái quân đội tiêu diệt tộc mình, cho nên muốn dùng Ngũ Hành Mộ để cam đoan an toàn cho hậu nhân của mình.

Dân cư mở đầu trong Hắc y trấn cũng chỉ là hậu nhân của Ngu thị mà thôi, về phần sau đó thay đổi thời đại, lại có người từ ngoài vào, chính là Ngu trở mặt, không kịp chuẩn bị. Hắn lấy đạo lý Ngũ Hành Bát Quái tương sinh tương khắc đào ra ngôi mộ này, chia làm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ năm nấm mộ, mỗi mộ đều có một cái Ngũ Hành vại.

Trong vạc bồi dưỡng một loại thi trùng có lực sát thương cực mạnh, đều là thứ hắn tìm được khi còn sống!

Trong thủy mộ dưỡng là Thi Oa, là một loại ốc sên to lớn chuyên môn hấp thu dinh dưỡng cơ thể người.

Trong mộ gỗ nuôi dưỡng giòi máu. Loại thịt màu trắng này thích nhất là thịt của loài người, có thể từ lỗ mũi, lỗ tai tiến vào cơ thể, điên cuồng mổ lục phủ ngũ tạng người ta, cuối cùng chỉ còn lại một miếng da.

Trong Hỏa Mộ nuôi chính là Liệt Độc Nga, loại bươm bướm này từ thời kỳ cuối tam quốc đã tuyệt chủng, không nghĩ tới lại bị lão thất phu này lấy được trong cổ mộ! Lân phấn toàn thân liệt độc nga đều chứa kịch độc, dính vào một chút sẽ mất mạng. Người trúng độc toàn thân mọc đầy bọt nước, nhìn từ xa giống như bị lửa nóng làm bị thương.

Trong thổ mộ nuôi một con địa long, là một loại sâu hại sinh hoạt dưới đất, bởi vì quanh năm được thi khí nuôi dưỡng nên lực công kích rất mạnh.

Trong mộ vàng dưỡng kim giáp trùng, loại trùng này bình thường sinh sống dưới cồn cát, sinh mệnh lực ương ngạnh, đoàn đội tác chiến, chỉ cần chớp mắt đã có thể biến một người sống sờ sờ thành bộ xương.

Ngu đảo lão biến thái này đều tìm ở đâu ra những thi trùng này đây?

Ta không thể không bội phục bản lĩnh của hắn ta.

Trong gia phả Ngu thị còn ghi rõ phương pháp lấy Ngũ Hành tương sinh tương khắc để thao túng bọn thi trùng này. Tuy ý tứ Ngu lật đổ ban đầu chỉ là muốn bảo toàn tính mạng tộc nhân, nhưng đến thế hệ này, lại dã tâm bừng bừng muốn dùng sâu bọ khống chế toàn bộ trấn Hắc Y...

Nhân tâm không đủ rắn nuốt voi, tham lam vẫn luôn là một đạo phòng tuyến khó phá được nhất.

Ta thậm chí còn sinh ra một chút hoài nghi đối với ghi chép trên tộc, lão thất phu chết sớm, nếu để hắn sống thêm vài năm, nói không chừng hắn có thể dựa vào những thi trùng này thay đổi lịch sử của ba nước, đến lúc đó thiên hạ vẫn là bốn phần thiên hạ thật đúng là khó nói!

(chương thứ tư đưa đến! Mọi người nhớ mua vé đặt tháng, thêm nữa sẽ kéo dài đến số mười lăm.)

Số một ngàn ba chương đại phá Ngũ Hành mộ.

Ta mang thẻ tre khép lại, để Văn Tiến giúp đỡ đại long trói hai cánh, lúc này mới đổ Mãng Lan vào trong vại nước cùng Trang Ninh.

Có lẽ cảm thấy nguy hiểm, mẹ Thi Oa trong vại nước phát ra tiếng kêu chi chi quái dị. Theo tiếng kêu, thi miêu đang bất động trên vách đá bắt đầu điên cuồng di chuyển như nhận được mệnh lệnh nào đó, hướng về phía chúng ta.

Ta không dám trì hoãn, vội vàng đốt đốt hỏa bổng ném vào trong chum nước.

Lửa cháy bỗng chốc bốc lên, bên trong ngọn lửa truyền đến tiếng thét chói tai của mẹ Thi Oa, thế lửa càng lúc càng lớn, Thi Oa trên vách đá bắt đầu chạy trốn khắp nơi, từng con rơi xuống mặt đất.

Ta vội vàng kéo Trang Ninh, đại long và Văn Tiến cùng đi ra thạch thất.

Trang Ninh thở dài hỏi: "Có thể đi ra ngoài rồi? Nơi quỷ quái này một phút ta cũng không ngây ngốc nữa đâu."

"Đừng gấp, phải xác định Thi Oa đều chết sạch mới được." Ta vừa nói xong, liền nghe ầm một tiếng, hỏa trong thạch thất càng ngày càng lớn, tuy cách cửa đá thật dày, nhưng nhiệt độ cực nóng vẫn là hong nướng mặt mũi mỗi người chúng ta.

Hai hổ không cam lòng gào rống vài tiếng, thừa dịp đại long cùng Văn Tiến sửng sốt, bỗng nhiên thoát khỏi khống chế của hai người, giống như phát điên vọt vào trong liệt hỏa trong thạch thất.

Trang Ninh khóc lóc kêu lên: "Nhị, ngươi mau ra đây! Mau ra đây!"

"Đừng kêu!" Đại Long có chút cảm khái nói: "Hắn đã sớm không phải hai hổ ngươi biết, hắn cũng không nghe thấy thanh âm của chúng ta."

Trận hỏa diễm này không sai biệt lắm đốt hơn một giờ mới chậm rãi dập tắt, chờ tới lúc ta một lần nữa đi vào, phiến đá trên mặt đất nóng đến mức khiến người ta không thể đứng vững, mỗi một bước đi ta đều có thể ngửi thấy mùi cháy khét ở đế giày.

Trong thạch thất không có gì ngoài ý muốn xuất hiện thi thể hai hổ bị đốt cháy, đám Thi Oa cũng chết triệt để, cái vạc nước giá trị xa xỉ kia càng bị đốt đến biến hình.

Linh cơ của ta vừa động, bỗng nhiên nói: "Chúng ta đợi thêm một lát nữa, chờ độ nóng hoàn toàn giảm xuống, chúng ta nghĩ cách chuyển cái vạc nước ra ngoài!"

"Nhìn tiền tài mở mắt ra." Đại Long vẫn bảo trì địch ý lúc trước với ta, khinh thường trừng ta một cái.

"Ngu xuẩn!" Ta không chút khách khí mắng: "Kim Khắc Mộc, đây là thứ duy nhất có thể khắc chế giòi trong Mộc Mộ."

Đại long hừ một tiếng, ngạc nhiên không nói thêm gì.

Trước khi tiến vào mộ gỗ, ta đã chuẩn bị rất nhiều.

Uy lực của Huyết giòi bọ nhiều hơn so với Thi Oa, ta rất lo không cẩn thận một chút liền bị chúng nó chui từ lỗ mũi mũi lên người. Vì vậy ta mượn mấy miếng lớn muỗi từ chỗ Trang đại thẩm, dùng chúng làm y phục đơn giản, che kín từ đầu đến chân.

Đừng nói là giòi bọ, ngay cả muỗi cũng không bay vào được!

Đã có lần hợp tác trước, đại long cùng Văn Tiến tự nhiên muốn đi theo. Dựa theo lời nói của đại long: "Ta phải theo dõi ngươi, vạn nhất ngươi tay chân không thành thật lấy đồ thì phải làm sao? Những mộ này đều là tài sản của trấn Hắc Y chúng ta, ngươi người ngoài nghĩ cũng đừng nghĩ."

Chút nhỏ đó ta có cần không?

Nhưng nhìn bộ dáng một lòng muốn phúc lợi cho thị trấn, khiến ta thay đổi suy nghĩ của hắn không ít, nhìn hắn cũng thuận mắt hơn nhiều.

Trước khi xuất phát, ta bảo Văn Tiến chuẩn bị một cái nồi lớn, lại để cho gã gánh thêm rất nhiều củi lửa, rồi mới đưa ba người bọn họ vào trong mộ gỗ.

Huyệt này là lần đầu tiên tiến vào, trong lòng ta có chút bất an. Cũng may bố cục bên trong giống như đúc với thủy mộ, ta thoáng thở phào nhẹ nhõm. Trên vách tường hai bên mộ đều có rễ cây bò đầy, mặt đất ẩm ướt nhưng không thấy nước đọng, điều này khiến ta không thể không bội phục Ngu Vu, không nói những thứ khác, chỉ riêng vị trí của năm nấm mộ này đã không phải chuyện nhỏ.

Chẳng lẽ chính vì phong thuỷ trấn Hắc Y khá tốt, hắn mới bỏ huyện Mi lựa chọn nơi này?

Thành công đi qua hành lang, chúng ta tới một gian thạch thất cuối cùng. Bởi vì trước đây chỉ có một mình đầu tài xế xe mới tới, bằng sức một mình hắn thì căn bản không có khả năng cạy mở cửa đá, cho nên hắn chỉ ở bên ngoài nhặt được một ít đồ cổ rồi đi ra ngoài.

Thi cốt trên mặt đất không nhiều, cũng không có bị phá hư gì, ta cố ý dặn mọi người cẩn thận đừng dẫm lên, miễn cho bị quỷ hồn ghi hận.

Ta cầm lấy điện thoại di động soi sáng cẩn thận, ở một góc vách tường thấy được rất nhiều giòi bọ màu trắng đang thong thả mấp máy, mỗi một cái đều như bò trên đỉnh đầu của ta, làm toàn thân ta ngứa ngáy.

Đại long cùng Văn Tiến mang theo cuốc thép, bắt đầu vất vả vểnh lên cửa đá.

Ta và Trang Ninh cũng không rãnh rỗi, ở một bên dựng nồi sắt lên, bắt đầu hòa tan vàng. Cũng không biết qua bao lâu, Đại Long và Văn Tiến cuối cùng thở hồng hộc cạy cửa đá ra một cái khe, ta và Trang Ninh bên này cũng đã hòa vàng thành chất lỏng.

Do ta dẫn đầu, bốn người tiến vào thạch thất.

Thạch thất cũng giống như trước kia, ta thuận lợi tìm được hộp đá trên vách tường, lấy ra quả cầu đá, cũng dùng biện pháp tương tự khởi động cơ quan, thấy được vạc Ngũ Hành ẩn dưới mặt đất.

Trong mộ gỗ, vạc ngũ hành là một cái vại nước gốm, trong vại có một con giòi bọ lớn màu trắng trong suốt đang chậm rãi nhúc nhích thân thể.

Ta không khách khí gọi Đại Long cùng Văn Tiến đem nước vàng đổ xuống. Theo một trận chi chi kêu loạn, tốc độ Huyết giòi bọ nhúc nhích càng lúc càng chậm, chờ vàng hoàn toàn nguội lại, Huyết Tê Trùng cứ như vậy bị nhốt ở trong vàng.

Kim Khắc Mộc, chiến thắng hoàn hảo!

Văn Tiến có chút đau lòng nói: "Tiếc là số vàng này đáng giá bao nhiêu tiền chứ?"

"Ngươi có thể đem chúng nó chuyển về nhà, chỉ sợ huyết giòi bọ không chết hẳn, vạn nhất ngày nào đó bò ra..." Không đợi ta nói xong, Văn Tiến liền hoảng sợ lắc đầu: "Vậy thôi đi!"

Ta và Đại Long, Trang Trữ nhìn nhau cười một tiếng.

Mẫu Trùng Huyết giòi đã chết, những con giòi bọ khác giống như bị chặt đứt dinh dưỡng, thân thể từ trên vách đá lăn xuống. Chờ thời gian không sai biệt lắm, bốn người chúng ta từ trong mộ gỗ lui ra ngoài.

Trên đường trở về thôn trấn, đại long hiếm khi khó khăn bình thản hướng ta thỉnh giáo nói: "Ba mộ táng còn lại phải xử lý như thế nào?"

Ta nhìn hắn hai lần, cố ý trêu đùa hắn: "Ngươi một mực cung kính gọi ta một tiếng Cửu Lân ca, ta sẽ chỉ điểm cho ngươi một chút!"

Ta vốn là muốn đùa một chút, không nghĩ tới tiểu tử Đại Long này thế mà lại cung kính hướng ta cúi người nói: "Cửu Lân ca, mời huynh chỉ điểm!"

Cái nhìn của ta đối với hắn lại tăng lên một đẳng cấp.

Tiểu tử này mặc dù vô cùng ngạo mạn, nhưng vẫn là một người vô cùng chịu trách nhiệm, chỉ cần là chuyện có liên quan đến thị trấn, hắn sẽ đặc biệt để ý. Bây giờ có thể gọi ta một tiếng "Cửu Lân ca", đại khái cũng là lo lắng an nguy của cư dân trong trấn a?

Ta nhìn hắn cười, đem gia phả của Ngu thị trong túi tiền giao lại cho hắn: "Mặc dù trên gia phả của Ngu thị viết phương pháp tương sinh tương khắc của ngũ hành mộ, nhưng không ghi rõ vị trí mộ năm cái. Nếu không phải mấy trận mưa to này dẫn phát đá vụn., Chỉ sợ cả đời này Ngũ Hành Mộ sẽ không bị người ta phát hiện. Bây giờ ta giao tộc phổ cho ngươi, nếu tương lai gặp thiên tai, để ba nấm mồ khác xuất hiện, ngươi dựa theo biện pháp bên trên ghi lại phá giải từng cái một là được... "

Đại Long nghiêm túc tiếp nhận tộc phổ, vẻ mặt đặc biệt kiên định: "Ta biết rồi."

Ta cố ý cùng Trang Trữ nói đùa: "Xem ra vị trấn trưởng kế nhiệm của trấn Hắc y đã chuẩn bị kỹ càng rồi." Lời vừa dứt, Văn Tiến và Trang Ninh đều nở nụ cười.

Thế mưa càng lúc càng nhỏ, xem ra ngày mai sẽ là một ngày nắng mai!

Về phần mộ của Ngu Khuynh ngay trong Hắc y trấn, ta không đề cập tới nữa, cứ để nó vĩnh viễn trở thành một bí mật.

Lão thất phu này làm ra cái mộ Ngũ Hành này hại chết không ít người, nhưng bản ý của lão chỉ là muốn bảo vệ an nguy tộc nhân của mình. Hơn nữa lão cũng là một vị mưu sĩ nổi danh trong lịch sử Tam Quốc, cống hiến vô số vì quốc gia của mình, ta không hy vọng sau khi lão chết bị người quấy rầy.

Huống chi trực giác nói cho ta biết, nếu hài tử không may nào đào được Ngu Phiêu Mộ, khẳng định sẽ gây ra tai họa lớn hơn nữa!

Trở lại nhà cái, ta ngủ ngon lành một giấc, ngày thứ hai sáng ngời, quả nhiên là bầu trời trong xanh. Liên tiếp mưa tạnh, tâm tình ta rất tốt, điểm tâm cũng ăn thêm hai cái bánh bao thịt, sau đó cùng Trang Ninh chuẩn bị rời đi. Trang Trữ kinh ngạc: "Huynh không cùng ta về võ nam à?"

"Đương nhiên là không quay về rồi." Ta cười với nàng một cái: "Lần này đi ra, ta chính là muốn du lịch thêm một vài nơi, à đúng rồi..."

Nghĩ đến đây, ta lấy từ trong túi ra mấy khối vàng: "Đây là bột phấn bên cạnh vạc nước miếng, ta thấy đối phó bọn Huyết giòi bọ không cần nhiều vàng như vậy nên tự giữ lại một chút. Phụ thân ngươi cũng là vì dán bổ gia mới mạo hiểm vào mộ., Tuổi ngươi cũng không còn trẻ, đã tới lúc báo đáp bọn họ. Số vàng này có thể đổi lấy một ít tiền, ngươi dùng chúng nó giao thủ, nhanh chóng mua nhà đưa cha mẹ về! Người nhà, chỉ có ở cạnh nhau mới gọi là người nhà."

Trang Ninh cảm kích đến đỏ mắt: "Cửu Lân ca, cảm ơn ngươi!"

Ồ, tiểu nha đầu này hiểu ra rồi, rốt cục gọi ta một tiếng Cửu Lân ca.

Ta khẽ gật đầu, vỗ nhẹ nhẹ lên vai nàng: "Được rồi, ta đi đây."

"Cửu Lân ca, ta còn có thể gặp ngươi không?" Trang Trữ đuổi theo ra ngoài trấn.

"Tùy duyên thôi, có duyên tất nhiên sẽ gặp lại." Ta nhàn nhạt phất tay, cũng không quay đầu lại: "Có điều tốt nhất là ngươi nên cầu nguyện không gặp ta, nếu không chắc chắn không có chuyện gì tốt, bởi vì ta là một thương nhân âm vật."

Nói xong câu đó, ta cũng sắp bước ra khỏi trấn Hắc Y.

Đầu tiên, một ngàn năm bốn huyng, thôn xóm trong truyền thuyết

Sau khi rời khỏi trấn Hắc Y, ta đứng ở ven đường núi hơn một giờ, mới coi như ngăn được một chiếc tháp dâu đưa kiệu đi ngang qua.

Trên xe chen chúc mấy người tốt, tài xế không chút khách khí thò đầu ra cửa sổ xe, rống cổ họng mắng ta: "Đầu óc thằng nhãi nhà ngươi có vấn đề hay không đấy? Đang chặn đường nào hay không thì dù có chết đằng trước xe ta."

Không đợi hắn mắng xong, ta từ trong túi lấy ra một tờ tiền trăm nguyên lớn, quơ quơ trước mặt hắn: "Anh em, dựng đường đi."

Đầu năm nay có tiền có thể sai khiến quỷ ma, nói cái khác đều là lãng phí.

Quả nhiên, tài xế thấy tiền cười đến không nên nói đến thân cận: "Được được, tiểu ca muốn đi đâu vậy?" Vừa nói vừa nhận tiền vào trong tay, soi mặt trời một lần, sau khi xác nhận là trả tiền thật mới cẩn thận nhét vào túi.

"Xe của các ngươi đi hướng nào?" Ta hỏi.

Tài xế đánh giá ta vài lần rồi nói: "Đi tới huyện Miểu phía trước, xe này của ta không có bài chiếu, chỉ dám chạy nơi thâm sơn cùng cốc, tốc độ cao không dám đi. Đầu năm nay nếu nộp cảnh báo bắt được, không phạt ta bán quần cộc không được."

Mẹ nó!

Gã không nói ta còn chưa chú ý, vừa nói ta đã phát hiện đây là một cỗ hắc xa. Điều này khiến ta cảm thấy như bị lừa.

Tài xế quan sát giọng nói, lập tức hiểu được suy nghĩ trong lòng ta, đắc ý nói: "Tiểu ca, con đường này đặc biệt hẻo lánh, ngươi đợi một ngày cũng chưa chắc đợi đến xe. Không bằng ta kéo ngươi đi huyện Mi, xe tới huyện Miểu sẽ nhiều hơn."

Nhìn bộ dáng của hắn ta chắc chắn là không chịu trả lại tiền.

Cười khổ ta bất đắc dĩ, sau đó mở cửa xe, lại bị một màn trước mắt dọa nhảy dựng. Trong thùng xe chật hẹp ngồi sáu bảy người, chen chúc như chồng la hán, thậm chí còn có nông dân ôm gà mái già trong lòng chuẩn bị đi chợ Mi huyện bán tiền.

Thấy ta còn phải lên xe, một gã râu xồm rất bất mãn, phàn nàn với tài xế: "Thằng nhóc nhà ngươi đừng có kiếm tiền cầu mạng nữa! Cái xe nát nhà ngươi mà có thêm người nữa, kiểu gì cũng lộn tùng tùng phèo."

Giờ phút này hắn đang cẩn thận từng li từng tí một che chở đứa bé bên cạnh.

Tiểu hài tử kia sắc mặt tái nhợt, không ngừng bụm miệng ho khan, xem ra chính là bệnh tâm phế.

Tài xế hừ lạnh một tiếng: "Sao lắm lời vậy? Không thích ngồi thì cút xuống." Nhìn ra được, nơi ở của một chiếc xe này chỉ sợ còn xa xôi hơn cả Hắc Y Trấn, vì vậy người duy nhất có xe là tài xế là thứ bọn họ trông mong, đắc tội với ai cũng không dám đắc tội với hắn, nếu không sau này ra khỏi cửa sẽ không dễ dàng gì.

Nghe thấy tiếng rống của hắn, tráng hán kia lập tức héo rũ, những người đi cùng xe cũng nhao nhao chỉ trích: "Ngươi nhiều lời, còn chê xe nát của người ta. Có bản lĩnh ngươi mua một chiếc mới đi nha."

Tài xế kêu lên: "Tất cả chen chúc vào trong, dịch chuyển cho tiểu ca mới tới chỗ trống."

Mọi người dùng sức co rụt lại, cuối cùng cũng coi như nhường ta ra một không gian không lớn. Tráng hán lo lắng mọi người chen đến con trai mình, dùng lưng bảo vệ con trai mình.

Cửa xe đóng lại, xe tiếp tục đi về phía trước.

Có lẽ bởi vì mưa to vài ngày liền ngừng, không khí ngoài xe cực kỳ tươi mát, chỉ là hương vị trong xe rất khủng bố, ngoài mùi mồ hôi trên thân người còn có hương vị gia cầm, quả thực khiến người ta không còn gì luyến tiếc!

Cũng may một đường thuận lợi, chúng ta rất nhanh tới huyện Mi.

Xe ngựa đến huyện Miểu, mọi người xuống xe như ong vỡ tổ, ta đứng ở đầu đường nhất thời có chút mờ mịt. Tài xế ghé qua nói chuyện với ta: "Tiểu ca, xem ngươi bộ dáng này không phải người địa phương đi du lịch đấy chứ? Là đến du lịch sao? Có cần ta giới thiệu cái xe này cho ngươi không..."

Hóa ra tên này nhìn ta ra tiền thống khoái như vậy, coi ta là đầu sỏ tội nghiệp, chuẩn bị tiếp tục giết ta một đao.

Ta cũng đang định từ chối, tráng hán dẫn trẻ con trên xe ngựa trước đó bỗng nhiên ghé lại: "Nhị kha khá, chạy đi đâu để đến huyện Thu Trì?"

Tài xế ngậm một ngụm thuốc, không nhịn được khuyên nhủ: "Ngưu thúc, ngươi thực muốn đi nơi quỷ quái đó sao? Ta thấy ngươi đừng phí sức nữa, nếu thế gian này thật sự có nơi như vậy, chẳng phải đã sớm có tin tức rồi sao..."

Ngưu thúc lại bướng bỉnh nói: "Tìm không được cũng phải tìm! Nếu không Tiểu Ngưu nhà chúng ta liền mất mạng."

Tài xế thở dài: "Muốn đi trấn Thu Trì ngươi cứ đi về phía đông, tuy nhiên Ngưu thúc tốt nhất ngươi nên mang trẻ con tới xem bệnh đi! Đừng tin cái gì mà môn ngoại tà."

Ngưu thúc cảm kích gật gật đầu, liền cõng lên tiểu hài tử ho khan kia đi về phía đông.

Nhìn theo bóng lưng Ngưu thúc, tài xế khinh thường nhả khói trong miệng: "Lão già này, vì nhi tử mà đầu óc hỏng cả rồi, trên thế giới này làm gì có Bất Lão thôn?"

Bất Lão thôn?

Tài xế đã thành công khiến ta chú ý, ta hiếu kỳ hỏi lại: "Là bất lão thôn cái gì?"

Đoán chừng là muốn kiếm một khoản ở chỗ ta, thái độ của tài xế đối với ta vô cùng nhiệt tình: "Vừa rồi hán tử kia là người thôn ta, bởi vì nuôi trâu, chúng ta đều quản hắn là Ngưu thúc. Một cái bệnh lao khác là con trai hắn, vừa sinh ra thân thể liền không tốt, quanh năm dựa vào thuốc treo lấy một mạng., Bao nhiêu người khuyên Ngưu thúc từ bỏ đứa nhỏ này, nó lại sống chết cũng không chịu. Hiện tại trong nhà vang lên tiếng đinh đinh, bán trâu cũng không chống nổi tiền thuốc. Nó cũng không biết từ đâu nghe được truyền thuyết quỷ truyền tới, nói phụ cận huyện Thu Trì có một cái Bất Lão thôn, chỉ cần uống nước trong Bất Lão thôn là có thể kéo dài tuổi thọ, cho nên nó liền cõng đứa nhỏ đi tìm Bất Lão thôn. Ngươi nói xem, đây không phải là khùng điên sao?"

Chẳng lẽ trong thôn này có âm vật gì khác?

Ta cảm thấy hứng thú gật gật đầu, giờ phút này đang lo không biết đi chỗ tích âm đức nào, hay là đi mở mang kiến thức một phen?

Tài xế thấy ta trầm mặc không nói lời nào, liền tiến tới hỏi: "Tiểu ca, ngươi rốt cuộc muốn đi đâu? Để ta giới thiệu cho ngươi một chiếc xe, giá cả tuyệt đối công đạo..."

Ta đã quyết định, cười vỗ vỗ bả vai của hắn nói: "Ta muốn đi... Bất Lão thôn."

Tài xế sửng sốt, nhìn ta cứ như đang nhìn một thằng ngốc.

Ta không quay đầu lại mà đi thẳng về hướng đông. Cuối con đường là một chiếc xe đường dài, có lẽ còn chưa tới thời gian xe, cửa xe mở rộng, chỉ có mấy cái ghế dành cho khách hành khách ngồi mà thôi.

Ngưu thúc cũng ở trong đó, gã thả bệnh lao quỷ tử xuống an ổn, sau đó lấy ra ấm nước cẩn thận từng li từng tí cho nhi tử uống nước.

Nhìn thấy ta cũng lên xe, Ngưu thúc có chút bất ngờ nhíu nhíu mày, lộ ra vẻ cảnh giác!

Ta biết mình không được hoan nghênh, cho nên cũng chưa góp về phía trước, chỉ ngồi ở hàng cuối cùng. Rất nhanh đến giữa trưa, ta tùy tiện mua hai cái bánh nướng như hạt vừng ăn lung tung, Ngưu thúc chỉ mua một cái, xé thành miếng nhỏ cho đứa con ăn, bản thân cái gì cũng không ăn.

Đây chính là tình thương của phụ thân... Ta lập tức nghĩ tới phàm nhân, không biết phàm nhân ở Trương gia có khỏe không?

Buổi chiều, một người mập mạp vẻ mặt dữ tợn, mang theo mùi rượu say loạng choạng ngồi vào phòng điều khiển, đĩnh đạc quát: "Muốn đi huyện Thu Trì mau lên xe, mẹ nó chậm trễ đi xuống trời tối."

Lời này vô cùng gợi đòn, hợp ý chính hắn uống rượu ăn thịt còn trách chúng ta chậm trễ thời gian sao?

Lúc này, Ngưu thúc mới yếu ớt rời khỏi chỗ ngồi, đi tới bên cạnh tên đầu lĩnh béo nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ hỏi một chút, ta muốn đi Bất Lão thôn phải xuống xe ở chỗ nào?"

Tài xế mập mạp ngơ ngác nhìn hắn: "Ngươi chết rồi là có thể đi!"

Đứng thứ một ngàn năm mươi lăm, lão Ma Tuyền (chương hơn)

Một câu nói làm Ngưu thúc giận dữ.

Con trai ông ta hiện đang sống sớm tối, hận nhất là người khác ở trước mặt ông ta xách cái gì mà chết a.

Nhưng hiển nhiên tài xế mập mạp không rảnh quan tâm tới hắn: "Rốt cuộc có ngồi hay không? Không ngồi thì mau cút đi, đừng để lỡ thời gian."

Nói xong gã ghét bỏ liếc qua bệnh lao bên người Ngưu thúc: "Đi đi, đi sang một bên, các ngươi muốn ngồi ta cũng không dám kéo, tiểu tử này thở không được, quay đầu lại sẽ có bệnh ung nào đó, xui xẻo chết mất..."

Ngưu thúc bị dọa đến không còn gì để nói, chỉ có thể mang vẻ mặt xấu hổ nắm lấy tay vịn. Ta thấy tên mập mạp chết bầm kia khinh người quá đáng, vội vàng tiến lên nói: "Không sai biệt lắm, đi ra bên ngoài cũng không dễ dàng gì, hài tử người ta đều như vậy, ngươi không thể lưu chút khẩu đức sao?"

Tài xế béo sửng sốt hồi lâu, mới hung hăng trừng mắt nhìn ta nói: "Con mẹ nó, ngươi nhảy ra từ chỗ nào? Tìm không được."

Loại người này ta thấy nhiều, rõ ràng chính là loại bắt nạt kẻ yếu, ta dứt khoát hừ một tiếng, xoay người đỡ cha con Ngưu thúc trở lại chỗ ngồi.

Tên tài xế mập hung hăng trừng mắt nhìn ta, nhưng dường như bị sát khí của ta làm cho kinh sợ, không nói thêm gì nữa.

ô tô lại đợi gần nửa giờ trước cuối cùng mới khởi động. Ta ngồi phía sau Ngưu thúc, nhìn Ngưu thúc cẩn thận chăm sóc con trai.

Khách trên xe không nhiều lắm, tên đầu tài xế béo rõ ràng muốn tìm cọng râu, xe ngựa trước đó đã tìm Ngưu thúc thu tiền vé. Ta cũng không phí lời với hắn, lấy ra một trăm đồng tiền ném qua nói: "Không cần thối."

Tên tài xế béo nhìn ta với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Ngưu thúc đối với chuyện ta thuận tay thanh toán tiền xe mà luôn canh cánh trong lòng: "Tiểu huynh đệ, chúng ta lại không quen, sao có thể bắt ngươi trả tiền? Ta trả lại cho ngươi." Nói xong liền muốn đi lấy tiền.

Ta khách khí xua tay: "Không cần, đời ta ghét nhất là chó mắt chó nhìn người!"

Ngưu thúc suy nghĩ một chút, cũng không nói thêm gì, chỉ chăm chú ôm con trai.

Xem ra con của Ngưu thúc sắp không xong rồi, cho nên nó mới tử chiến đến trận trước mặt, mang theo con trai đi tìm Âm vật gì đó Bất Lão thôn, lẽ nào nơi đó có thể trị bách bệnh? Nhiều năm kinh nghiệm nói cho ta biết, chuyện có thể cũng không hề đơn giản như thế.

Sắc trời càng ngày càng tối, xe ngựa trên Bàn Sơn dài chín mươi tám khúc ngoặt, thập phần hiểm trở. Cũng không biết xóc nảy bao lâu, xe cộ cuối cùng cũng ngừng lại.

Ta mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ thấy ngoài cửa sổ loáng thoáng có một huyện thành nhỏ không quá phồn vinh.

Tên tài xế mập không kiên nhẫn được, đặt tay lên loa kèn kêu lên: "Đến nơi rồi, mau mau xuống xe!"

Ta ngẩng đầu nhìn, Ngưu thúc đã cõng nhi tử xuống xe, vội vàng muốn đi theo. Tên đầu lĩnh béo lại một phát bắt được ta, ta nghĩ hắn muốn động thủ với ta, không ngờ hắn lại thiện ý nhắc nhở: "Người bạn, ta thấy ngươi giống như người bình thường, đừng cùng với hán tử ngốc kia phát điên! Nào có cái gì Bất Lão thôn, tất cả đều là doạ người."

Ta thoáng có chút ngoài ý muốn, đang muốn hai câu cảm tạ, hắn lại một chưởng đẩy ta xuống xe: "Đều mau lên, đừng làm chậm trễ ta về nhà ăn cơm chiều. Vợ ta tính tình vợ cũng không nhỏ, lão tử nếu bị phạt quỳ gối chà xát, quay đầu lại không phải ai cũng lột da các ngươi."

Ha ha, hóa ra tên này nhìn thì hung ác, thật ra là thê quản nghiêm.

Ta xoa xoa bả vai đau nhức không thôi đuổi theo phụ tử Ngưu thúc, vẻ mặt Ngưu thúc cảnh giác hỏi: "Sao ngươi lại đi theo ta?"

Ta dứt khoát nói thẳng với hắn: "Không giấu gì ngươi, ta cũng đang tìm Bất Lão thôn, nếu mục tiêu giống nhau, chúng ta dứt khoát làm bạn đi."

Ngưu thúc vẻ mặt kinh ngạc: "Ngươi cũng đang tìm Bất Lão thôn, làm sao ngươi biết chỗ đó?"

Nhìn dáng vẻ căng thẳng của y, rõ ràng cảm thấy ta có mưu đồ khác, ta lập tức nghĩ ngay tới nói: "Một lão già trong trấn chúng ta nói, à đúng rồi... ta là người của trấn Hắc Y."

Tên tuổi Hắc y trấn hiển nhiên không nhỏ, Ngưu thúc vậy mà tin lời ta, nhìn ánh mắt của ta cũng trở nên nhiệt tình hơn không ít: "Tiểu ca, ngươi đến Bất Lão thôn làm gì?"

Ta chỉ có thể nói dối: "Trong nhà ta có một vị thúc thúc, mấy năm trước lên núi hái thuốc bị gãy chân, luôn dựa vào nhân sâm kéo dài một hơi. Ta nghe một ông lão trong trấn nói phụ cận huyện Thu Trì có một Bất Lão thôn, nơi đó có thiên hướng, có thể cứu ta một mạng."

"Phương hướng?" Ngưu thúc có chút hoài nghi nhìn ta, trong lòng ta thầm kêu không tốt, khẳng định nói dối bại lộ rồi!

Đang nghĩ cách che dấu như thế nào, Ngưu thúc đã tiếp tục nói: "Không phải phương hướng, là Bất Lão Tuyền. Nghe nói trong Bất Lão thôn có một cái giếng, đáy giếng là một con suối nhỏ, chỉ cần uống nước của Bất Lão Tuyền là có thể trị trăm bệnh."

Ta ngây cả người.

Ta ngồi xe chiều nay, chẳng lẽ là vì Bất Lão Tuyền mới tới?

Loại truyền thuyết này kể như hài tử ba tuổi cũng sẽ không tin tưởng đấy chứ?

Ta lập tức có cảm giác vô lực thật sâu, không nghĩ tới Trương Cửu Lân ta lại Nam xông Bắc vô số năm, vậy mà một ngày lại chạy khắp nơi cùng một tên điên...

Giờ phút này ánh mắt Ngưu thúc lại tràn ngập vẻ hưng phấn, giống như Bất Lão Tuyền trong truyền thuyết gần ngay trước mắt, con trai gã uống nước suối có thể sinh long hoạt khí cáo biệt.

Sắc trời đã tối, lại không có xe, ta quyết định đêm nay sẽ ở lại huyện Thu Trì, sáng sớm hôm sau sẽ đi, không ở lại chung với tên điên này nữa.

Huyện Thu Trì tuy rằng không lớn, nhưng dân cư lại rất nhiều, hai bên đường có rất nhiều quầy hàng bán đồ ăn, ta đi một vòng mới tìm được toàn bộ một lữ điếm duy nhất ở cuối huyện thành. xổ điếm vừa bẩn vừa thối, một nữ nhân lười nhác đang vung quạt bồ hương đuổi ruồi.

Nói thật, nếu như không phải bất đắc dĩ, ta thật sự không muốn vào cửa hàng này. Kết quả vừa quay đầu lại, phát hiện Ngưu thúc cũng đã đưa đứa con bảo bối vào. Phải biết rằng không thể vứt được thuốc cao da chó này!

Ta bất đắc dĩ đi vào trong tiệm hỏi: "Lão bản nương, người còn có phòng không?"

Lão bản nương cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ hỏi: "Muốn bao nhiêu gian?"

Ta quay đầu lại nhìn nhìn vẻ tội nghiệp Ngưu thúc, thở dài nói: "Hai gian."

"Ba mươi mốt đêm, trước tiên trả một trăm đồng tiền cược." Lão bản nương nói.

"Cái gì, huyện thành ở một đêm còn đắt như vậy?" Ngưu thúc giật mình há hốc mồm.

Lão bản nương vô cùng hung hãn vứt quạt hương bồ xuống nói: "Hà đắt à? Ngại đắt thì cút đi!"

Đây là thái độ của việc buôn bán sao?

Ta đang định mở miệng với nàng lý luận lý luận, phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nói khá quen thuộc: "Thế này là sao, thằng ranh con nào dám tới cửa hàng của ta gây chuyện?"

Chương một ngàn năm sáu giết gà (chương sâu hơn)

Ta quay đầu lại nhìn, phát hiện người nói chuyện là tên lái xe béo đã gặp lúc trước.

Hắn nhìn thấy ta cùng Ngưu thúc cũng là vẻ mặt kinh ngạc: "Tại sao lại là các ngươi? Âm hồn không tiêu tán a."

Lão bản nương trong quầy buồn bực hỏi: "Phu quân, ngươi biết bọn họ mà."

Ta choáng váng!

Không ngờ vợ chồng hung hãn trong miệng tên mập chết tiệt này lại là nữ nhân da bọc xương này. Hai người bọn họ là một người lái xe, một khách mở lữ điếm, ngay cả chức nghiệp cũng phối hợp không sơ hở như vậy.

Tài xế mập gật đầu nói: "Ngồi xe của ta tới đây, hai thằng điên, nói là muốn đi Bất Lão thôn gì đó."

Nữ nhân gầy gò châm một hơi thuốc, cực kỳ khinh thường hừ một tiếng: "Mấy năm trước tới đây tìm Bất Lão thôn này cũng không ít người, hai năm vừa rồi yên tĩnh một chút, ta cho rằng câu chuyện kia đã bị lãng quên rồi, không ngờ vẫn có tên bệnh thần kinh thiếu tâm nhãn đi tới." Nàng đứng thẳng người, khập khiễng bước ra khỏi quầy, lúc này ta mới phát hiện nàng là người què.

Ngưu thúc kích động quát: "Không! Truyền thuyết này là thật, là lão Thọ Tinh trong thôn nói cho ta biết."

Nữ nhân gầy gò lạnh lùng quét mắt nhìn hắn vài lần, châm chọc nói: "Rốt cuộc không ở được cửa hàng? Không ngừng thì mau đi đi, đừng làm lỡ cuộc sống vợ chồng chúng ta."

Đáy lòng ta lại trợn trắng mắt.

Cuộc sống vợ chồng? Sống cái mẹ ngươi!

Tuy hoàn cảnh lữ điếm và chuồng heo không có gì khác nhau, nhưng ngại bởi huyện Thu Trì chỉ có một nhà này không có điểm số, ta chỉ có thể cắn răng giao một trăm đồng tiền đặt cược hai gian phòng. Nữ nhân gầy gò chỉ chỉ trên lầu: "Đi lên đi, tự chọn gian phòng tùy ý ở."

Ta hơi sửng sốt: "Vậy chìa khóa thì sao?"

"Không có chìa khóa, trực tiếp đẩy cửa là được." Nữ nhân què nói khiến ta có cảm giác như đang ở trong hắc điếm. Ta bất đắc dĩ một hồi, cùng Ngưu thúc giẫm lên lầu hai, kẽo kẹt cọt..

Lầu hai tổng cộng có ba bốn gian phòng, đều là dùng tấm ván gỗ ngăn ra. Ta cẩn thận kiểm kê đồ vật trong phòng một chút, ngoại trừ một cái chậu sắt rỉ sét, ngoài một trướng muỗi, lại không có bất cứ thứ gì đáng giá. Như vậy còn thu một trăm đồng tiền của ta, chiếu theo như vậy, ven đường nhặt được một đồng tiền ta có thể đem nó bán với giá trị âm vật liên thành...

Phụ tử Ngưu thúc sống ở sát cạnh ta, có lẽ là cảm kích ta xuất tiền giúp hắn, ta còn chưa kịp lên giường, Ngưu thúc liền cầm trái dưa phơi nắng nhà mình đến ăn cho ta.

Ta thấy dáng vẻ y thành thật như vậy, thật sự nhịn không được khuyên nhủ: "Hiện tại đang là xã hội khoa học, có bệnh thì vẫn phải tới bệnh xem! Ngươi mang theo con đi khắp nơi tìm kiếm Bất Lão thôn, chỉ làm lỡ bệnh tình của nó."

Ngưu thúc nghe ta nói như vậy, thở dài: "Tiểu ca, ta biết ngươi là người tốt. Ngươi cho rằng ta chưa tới bệnh sao? Ta mang theo Tiểu Ngưu ngay cả Bắc Kinh cũng đi, nhưng thầy thuốc nói một câu, không cứu được, để ta từ bỏ. Đứa nhỏ này chính là mạng của ta, ta sao có thể từ bỏ chứ? Hiện tại chỉ còn lại một tia hy vọng cuối cùng của Bất Lão thôn, nếu không tìm thấy, ta liền ôm Tiểu Ngưu nhảy sông, cũng miễn cho trẻ con mỗi ngày ho ra máu mà chịu tội."

Ngưu thúc vừa nói vừa rơi nước mắt, nhìn ra được, nam nhân này đã bị bức vào tuyệt cảnh. Ta vỗ vai hắn, không biết nên nói gì cho phải.

Vừa vặn nha tài xế mập đi dọc theo cầu thang lên, cái thang kia lâu năm thất tu, mỗi một bước đi của hắn đều phát ra tiếng vang kịch liệt, nghe mà hãi hùng khiếp vía, sợ hắn ép sụp cầu thang.

Hắn đi lên lầu, bưng hai chén đồ ăn cùng mấy cái màn thầu nói: "Tới đây, cho ngươi làm đệm bụng."

Người này tuy rằng miệng lưỡi rất tổn hại, nhưng tâm địa lại phi thường tốt, ta nhịn không được nở nụ cười: "Cám ơn!"

"Tạ ơn cái rắm, cái này đều phải tiêu tiền, quay về khấu trừ hết tiền thế chấp." Tài xế béo thẹn quá hóa giận quát.

Hai chén này đều là thức ăn bình thường, lại xào tới dị thường ngon miệng, ta và Ngưu thúc lúc này bắt đầu ăn, tên đầu tài xế béo nhìn con Ngưu thúc hỏi: "Có cần cho ngươi đứa nhỏ bệnh này ăn không?"

Ngưu thúc lắc đầu: "Không cần, hắn nát hơn một nửa, hiện tại cái gì cũng không ăn được nữa, mỗi ngày chỉ có thể uống chút thức ăn."

Vừa nhắc tới nhi tử, khẩu vị Ngưu thúc lập tức không tốt.

Ta lại ăn thoải mái, khen ngợi: " rau xào không tệ."

"Đúng vậy, bà lão này tự tay xuống bếp!" Tên lái xe béo đắc ý nhướn mày. Thừa lúc chúng ta đang ăn cơm, hắn không nhịn được ngồi xuống tán gẫu với chúng ta: "Các ngươi từ đâu nghe được truyền thuyết của Bất Lão thôn?"

Ngưu thúc có chút bất an nhìn hai mắt ta, tựa hồ đang do dự nên nói hay không?

Không nói đến cùng vùng phụ cận này có cái gọi là Bất Lão thôn hay không, cho dù có, ta cùng Ngưu thúc cũng chỉ định tìm không ra. Nếu như có thể từ trong miệng tài xế béo moi ra một ít manh mối hữu dụng, vậy không thể tốt hơn!

Nghĩ đến đây, ta lập tức ra hiệu Ngưu thúc cứ nói đừng ngại.

Ngưu thúc thở dài nói: "Cũng không gạt các ngươi, trâu con không phải con trai ruột của ta. Từ nhỏ ta không cha không mẹ, lớn lên trong thôn cơm trăm nhà, về sau chính sách càng ngày càng tốt, phía trên có người đối với xuất thân như ta cũng mười phần nâng đỡ., Chậm rãi bắt đầu nuôi trâu vàng, ta cũng phá được phòng ở. Nhưng điều kiện này ở trong thôn coi như nghèo rớt mùng tơi, tự nhiên cưới không được vợ, ta cũng ăn bữa no nê, sao có thể nuôi sống người một nhà? Dần dần ta cũng chặt đứt cái ý nghĩ này."

"Mười mấy năm trước ta lôi bò đi ăn cỏ, ai biết gặp được Tiểu Ngưu ngay tại bãi cỏ bên cạnh, mới sinh ra không đến một tháng liền thành Xá Anh, trút giận ít nhiều, mắt thấy sẽ không chịu nổi. Ta vội vàng mang nó về nhà., Từ đó về sau Tiểu Ngưu liền trở thành con trai của ta. Nó từ nhỏ thân thể không tốt, không biết có phải nguyên nhân này mới bị cha mẹ vứt lại không? Ta mang Tiểu Ngưu xuống xe kiểm tra thân thể, Y Y nói cho ta biết thai nhi không đủ trong người đứa nhỏ này, khẳng định sống không quá mười tuổi. Ta cũng từng bỏ qua, nhưng vẫn không nỡ, nói rốt cuộc là mất mạng mà!" Ngưu thúc lau nước mắt nói.

"Từ đó về sau, ta so với bình thường còn sớm hơn, làm nhiều hơn, cũng dần dần có thu hoạch. Chỉ là tiền kiếm được đều dùng trên thuốc của Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu dựa vào thuốc cuối cùng cũng sống được hơn mười tuổi., Thế nhưng mấy năm nay thân thể càng ngày càng không tốt. Ta mang theo hắn đi rất nhiều thành thị lớn xem bệnh đều không có kết quả, có lần tại Bắc Kinh trên thiên kiều ta nhìn thấy một tiên sinh đoán mệnh bị mù, hắn nói với ta muốn cứu Tiểu Ngưu, muốn tìm được Bất Lão thôn, uống bệnh của con trai của Bất Lão thôn là có thể tốt hơn. Mạng của Tiểu Ngưu lơ lửng một đường., Tiền của ta cũng đã tiêu xấp xỉ, ta nghĩ tới nghĩ lui, quyết định tử chiến đến cùng, dẫn theo Tiểu Ngưu đi qua! Bởi vì đường nhân sinh không quen, ở bên này tìm vài chỗ, nếu lần này mà vẫn không tìm được, hai ông cháu chúng ta sẽ phải chết ở chỗ này..."

Ngưu thúc nói xong, ta và tên lái xe béo không khỏi thổn thức.

Trên đường đi thấy hắn chiếu cố Tiểu Ngưu bộ dáng, đều sẽ khiến ta nghĩ đến phàm phàm nhân. Không nghĩ tới Tiểu Ngưu căn bản cũng không phải con trai ruột của Ngưu thúc, vì một hài tử như vậy, Ngưu thúc rõ ràng đi nam vào bắc, kính dâng hết thảy những gì mình có thể cống hiến.

Điều này không khỏi làm ta có chút tôn kính đối với hắn.

Ngay cả tên đầu tài xế béo nhìn ánh mắt của hắn cũng khác hẳn!

Đầu tiên, một ngàn năm bảy chương: Thâm sơn hành.

Tài xế béo hung hăng hít một hơi thuốc: "Kỳ thực ngươi không phải là người tới tìm Bất Lão thôn đầu tiên, từ lúc ta còn rất nhỏ, đã có rất nhiều người từ nơi khác mộ danh mà đến, nhưng đều thất vọng mà về! Truyền thuyết nói rằng, kỳ thật căn bản không có bất cứ cái gì không phải là Bất Lão thôn, nếu thật sự có chỗ như vậy, mười ba trăm triệu người Trung Quốc còn không phải đều chen qua? Từ xưa đến nay, cái gì mà Tần Thủy Hoàng, cái gì mà Đường Thái Tông, có ai mà không muốn trường sinh bất lão?"

"Kỳ thực cái gọi là Bất Lão thôn, chính là một cái thôn nhỏ phía đông huyện Thu Trì! Chỗ đó bốn mặt là núi vây quanh, rất là bế tắc, người trong thôn cũng rất ít khi lui tới bên ngoài, lại bởi vì người trẻ tuổi trong thôn đều ra ngoài làm công, sinh hoạt đều là những người lớn tuổi, cho nên chúng ta mới gọi nơi đó là Bất Lão thôn, nhưng nó và Trường Sinh Bất Lão không có chút quan hệ nào." Tên đầu tư béo nói.

Ngưu thúc nghe xong ánh mắt sáng lên.

Tài xế béo thấy vậy tiếp tục nói: "Rất nhiều người đều muốn đi Bất Lão thôn tìm Bất Lão Ma Tuyền, nhưng đều phí công một chuyến. Lại bởi vì đường lên núi không dễ đi, thường xuyên có người ngã chết, dần dần cũng không còn ai đi nữa..."

Hắn còn chưa nói hết lời, nữ nhân gầy liền ở dưới lầu xé tim xé phổi quát: "Còn không xuống lầu ngủ, chết trên mặt rồi sao?"

Nam nhân béo nghe xong vội vàng sờ sờ mũi: "Dù sao Bất Lão thôn kia chính là cái bẫy, nhà của các ngươi yên lặng một đêm, ngày mai nên làm gì thì ngày đó, đừng có nhảy vào trong cạm bẫy nữa." Nói xong xám xịt xuống lầu.

Ta nhìn qua Ngưu thúc hỏi: "Ngươi nghĩ thế nào?"

"Ta vẫn muốn đi!" Ngưu thúc quả thực chính là một sợi gân, khẳng định đạo lý căn bản không chuyển ngoặt: "Ta ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi đây, nhất định phải đi Bất Lão thôn xem một chút. Đó là hy vọng cuối cùng của ta cùng của ta và Tiểu Ngưu, ta không thể buông tha."

Tài xế mập cũng đã nói, đường núi đi tới Bất Lão thôn phi thường gập ghềnh, sơ sẩy một chút sẽ rơi vào vách núi vạn trượng, chính hắn đi cũng tốn sức, huống chi còn mang theo một cái bệnh lao quỷ nhi tử?

Ta nghĩ nghĩ, quyết định cùng hắn đi, ai lại để cho ta là người tốt chứ. Nhìn vào gân mạch màu xanh đen trên cổ tay, ta nghĩ nếu như giúp được Ngưu thúc công việc, có thể tính là tích đức không nhỉ? Có lẽ cũng tính như vậy, dù sao trời cao có đức hiếu sinh.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc chúng ta chuẩn bị lên đường thì tài xế béo đã đi, nữ nhân gầy còn đang đuổi ruồi. Nghe tiếng nói không ngẩng đầu lên mà ném ra bốn mươi viên tiền lẻ, căn bản không để ý tới chúng ta.

Ta và Ngưu thúc ngượng ngùng chuẩn bị rời đi, lúc muốn ra cửa thì nữ nhân gầy bỗng nhiên nhắc nhở nói: "Các ngươi nếu muốn đi Bất Lão thôn, liền từ con đường nhỏ phía tây tiến vào, đừng đi đường lớn, không an toàn."

Ta quay đầu nhìn nàng vài lần, chỉ thấy nàng tiếp tục quạt con ruồi.

Điều này thật có ý tứ, mỗi một phu thê đều là người tốt ngoài lạnh trong nóng, so với súc sinh nào đó trong thành thị lớn hơn nhiều. Ta cười nói cảm ơn, cùng Ngưu thúc ra khỏi cửa lữ điếm.

Ánh mặt trời xán lạn, từ huyện Thu Trì một đường hướng đông, hai bên đường là thủy điền chỉnh tề có trật tự.

Ngưu thúc là một hảo thủ trong nông thôn, còn có thời gian nhàn rỗi nói cho ta biết bởi vì nước mưa quá lớn, cho nên năm nay thu vào nhất định không hay mấy lời.

Bọn ta đi hai ba giờ đồng hồ, ở giữa nghỉ ngơi vô số lần, gần đến giữa trưa mới đi tới một cánh rừng lớn rậm rạp, chỉ có một con đường núi dẫn vào chỗ sâu trong rừng rậm.

Tuy hiện tại là thời điểm nóng nhất trong ngày, mặt trời chói chang trên cao, nhưng trong rừng rậm vẫn mơ hồ có một tầng sương mù lơ lửng không xua đi được. Ban đầu nó còn rất nhạt, càng vào trong càng dày đặc, hầu như không thấy rõ đồ vật.

Nhiều năm xử lý kinh nghiệm âm vật nói cho ta biết, sương mù này nhất định có điều gì mờ ám, chẳng lẽ phụ cận thật sự có âm vật cường đại?

Ngưu thúc hiển nhiên không nghĩ như vậy, trong thâm sơn lão lâm hắn xem ra có chút sương mù thập phần bình thường, hắn không hề nghĩ ngợi cõng Tiểu Ngưu dọc theo sơn đạo đi vào bên trong.

Ta nghĩ nghĩ, cau mày đi theo bước chân của hắn!

Trong rừng rậm vô cùng yên tĩnh, thậm chí không có tiếng chim kêu, bốn phía quỷ dị dọa người. Trong tai chỉ có thể nghe tiếng trâu nhỏ yếu ớt ho khan, thoáng chốc đã như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Cũng không biết đi bao lâu, cảnh sắc xung quanh vẫn không có gì thay đổi, ta nhìn chung quanh một vòng, cảm thấy có thể lạc đường, vội vàng gọi Ngưu thúc lại.

Ngưu thúc sững sờ hỏi: "Vậy nên làm thế nào?"

Ta nghĩ nghĩ, xoay người nhặt một hòn đá nhỏ ở trên một cây đại thụ làm ký hiệu.

Lại đi về phía trước một hồi lâu, chúng ta không ngoài ý muốn lại về tới bên cạnh cây đại thụ kia.

Ngưu thúc rõ ràng có chút luống cuống: "Trương tiểu ca, cái này... Cái này phải làm sao bây giờ?" Từ sau khi biết được tính danh của ta, Ngưu thúc vẫn luôn xưng hô như vậy với ta, trong khẩu khí còn mang theo nồng đậm tôn kính.

Hiện tại đã có thể xác định là lạc đường, hơn nữa liều mạng nhất là chúng ta một mực vòng quanh, chẳng những tìm không thấy phương hướng tiến lên, mà ngay cả đường lui cũng không tìm thấy. Giống như bị nhốt ở trong bình, đi như thế nào đều là đảo quanh tại chỗ!

Ngưu thúc một đường cõng Tiểu Ngưu, thể lực có tốt cũng có chút chịu không nổi. Lập tức đem tiểu Ngưu sắc mặt tái nhợt đặt trên mặt đất, lấy ra ấm nước cho nó uống. Ta khoanh chân ngồi xuống, bình tĩnh phân tích một chút, chúng ta nhất định phải dừng lại, không thể liều lĩnh xông loạn! Nếu không đợi thể lực hao hết, lại không có lương thực cùng nước tươi bổ sung, nhất định sẽ bị vây chết trong rừng.

Đột nhiên, ta nhớ tới lời của nữ nhân gầy gò trước lữ quán, nàng nhắc nhở chúng ta phải đi đường nhỏ ở Bất Lão thôn. Nhưng trên đường đi tới đây, chúng ta chỉ thấy được một con đường nhỏ, căn bản không nhìn thấy đường nhỏ nha?

Con trâu nhỏ nghỉ ngơi một lát, nhịp thở rõ ràng thông thuận hơn không ít. Trong sự yên tĩnh quỷ dị này bỗng vang lên một hồi tiếng bước chân!

Ta lập tức cảnh giác đứng lên từ mặt đất, theo thanh âm nhìn sang, chỉ thấy trong sương mù dày đặc một đám bóng người đi ra. Tổng cộng có bảy người, vẻ mặt có chút chật vật, cầm đầu là một người trẻ tuổi khỏe mạnh trẻ tuổi, một thân cơ thịt cổ đồng màu, lưng đeo hai vai cực lớn, xem cách ăn mặc giống như một người lừa bạn. Phía sau hắn là một nữ sinh dáng người gợi cảm, ăn mặc rất giống với hắn, hẳn là một đôi tình lữ.

Sau lưng hai người, còn có một người lùn đang lải nhải không ngớt, mặc một bộ đạo bào bẩn thỉu, trên đầu tóc búi cao ngổn ngang.

Tiếp đó là mấy nam nhi quay lưng lại với tượng hình, còn đi theo một nữ hài mặc áo sam trắng. Bởi vì khoảng cách quá xa nên nàng ta không nhìn rõ tướng mạo, chỉ cảm thấy tóc dài bay bay bay, phối hợp với sương mù dày đặc trong rừng có vẻ rất thần tiên, thậm chí khiến ta sinh ra ảo giác của một tiểu long nữ.

Bảy người rất nhanh đã phát hiện ra chúng ta, kinh hô: "Các ngươi mau nhìn, hình như đằng trước có người!"

Nam tử cơ bắp cầm đầu theo bản năng rút ra một con dao găm hỏi: "Các ngươi làm gì vậy?"

Khẩu khí của hắn vô cùng cảnh giác, phảng phất như tùy thời chuẩn bị xông lên khai chiến.

Không đợi ta trả lời, đạo sĩ lùn liền nhảy ra: "Đừng vội động thủ, để ta nhìn xem."

Hắn bước nhanh tới, đến gần hắn ta mới phát hiện hắn ta vừa thấp vừa béo, trên mặt lồi lõm gồ ghề, nhất là cái mũi hèm rượu màu đỏ đặc biệt dễ thấy. Hắn đánh giá ta vài lần, lộ ra một hàm răng vàng lớn nói: "Không cần lo lắng, hình như cũng là người lạc đường!"

Đội ngũ phía sau nghe vậy, lúc này mới đồng loạt nhẹ nhàng thở ra, cùng đi tới.

Chương thứ một ngàn năm mươi tám, lạnh như sương, Viêm Như Hỏa!

Nam tử cơ bắp vẫn chưa từ bỏ ý định, nghi ngờ hỏi: "Các ngươi là ai, tới đây làm gì?"

Giọng điệu cao cao tại thượng đó nghe thế nào cũng giống như đang thẩm vấn phạm nhân, khiến người ta vô cùng khó chịu.

Ngưu thúc lắp bắp giải thích, ta e rằng gã không quản nổi miệng, đến lúc đó tiết lộ truyền thuyết Bất Lão thôn sẽ dẫn tới phiền phức không cần thiết, vội vàng cướp nói trước: "Chúng ta tới nơi này du lịch, chỉ là không cẩn thận đi nhầm đường, vây ở chỗ này không ra được..."

Nam tử cơ bắp nghe xong, hài lòng gật gật đầu: "Vậy à, thật ra chúng ta cũng lạc đường ở trong rừng rậm, ngươi gọi ta A Đỗ là được."

A Đỗ như tâm phúc chủ yếu của đội ngũ này, nghe hắn nói vậy, những người còn lại cũng bắt đầu tự giới thiệu. Nữ nhân A Đỗ tên là Tạo Tạo, cũng là bạn bè có thâm niên, đạo sĩ uống rượu mũi cay kia họ Hoàng, mọi người đều gọi hắn là Hoàng đạo trưởng, những người khác đều là học sinh lớn của học viện Mỹ Thuật An Huyễn.

Người mỹ nữ áo trắng cuối cùng vẫn luôn ôm cánh tay lạnh lùng nhìn chúng ta, phía sau là một nam nhân cao lớn mang bức xích, cũng không nói lời nào.

A Đỗ nhiệt tình giới thiệu: "Vị mỹ nữ này tên là Lãnh Như Sương, Soái ca Đái tên Viêm Như Hoả, đều là người mới."

bứt đốm vừa nghe, nhất thời mất hứng kéo hắn ta một cái: "Người ta không có mồm, cần ngươi dâng ân cần? Ngươi là A Đỗ, không phải Đỗ Tư, có thể đừng nhìn thấy cái mẹ liền dán lên trên không."

Quan hệ giữa đám người này cũng đủ hỗn loạn, ta nhất thời sinh ra một loại ý nghĩ cách bọn họ càng xa càng tốt.

Ở ngay trước mặt tâm nghi nữ thần của mình bị sặc, A Đỗ tức giận đến đỏ mặt tía tai: "Ngươi nói thêm một câu nữa, có tin ta lập tức chia tay với ngươi hay không?"

Lập tức yếm sợ tới mức rụt cổ lại.

Mà Lãnh Như Sương đối với hai người cãi vã một chút cũng không quan tâm, một đôi mắt đen đến phát sáng đảo qua trên người của ta, lại rơi vào trên người Ngưu thúc và Tiểu Ngưu. Nàng tinh tế đánh giá Tiểu Ngưu vài lần, khóe miệng nhất thời nhếch lên một tia cười lạnh.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng ta thất kinh, không tốt, lời nói dối của ta đã bị nàng nhìn thấu rồi!

Người phụ nữ thật thông minh, với bệnh tình nghiêm trọng của trâu nhỏ, sao chúng ta có thể đi du lịch được?

Chỉ là Sương lạnh lùng không nói gì, lạnh lùng đứng ở phía sau đội ngũ, lộ ra bộ dáng không dính chút khói bụi nhân gian.

Lúc này Hoàng đạo sĩ đi tới hòa giải: "Đừng có cãi nhau nữa, chúng ta bây giờ đều là châu chấu trên một sợi dây thừng, nếu còn không tìm được đường ra thì chết đói ngay!"

A Đỗ nghe vậy mới lạnh lùng trừng đôi mai: "Ngươi cẩn thận một chút cho ta." Sau đó đẩy áo mai sang một bên.

Oa, sẹo vừa thương tâm lại khổ sở, chỉ có thể chuyển lửa giận lên trên người lạnh như sương, điên cuồng mắng: "Đồ chết tiệt, để ngươi dụ dỗ nam nhân của ta!" Nói xong liền nhào tới.

Lạnh như sương đứng tại chỗ không nhúc nhích, đối với công kích của đốm đốm giống như không thấy.

Ngay trong nháy mắt móng tay vẽ lên mặt lạnh như sương của mụ, nam nhân hùng vĩ phía sau nàng đột nhiên bay ra một cước, đem đốm đốm phạt ra bốn năm thước mới ầm ầm rơi xuống đất, một cước này lực lượng to lớn, mực đau đớn trực tiếp ngất đi.

Đám người lập tức rối loạn, vội chạy tới đỡ cây đuốc lên.

"Phập, ngươi sao vậy?"

"Vèo, ngươi tỉnh lại đi!"

Qua hơn nửa ngày vẽ đốm mới mở hai mắt, nhìn A Đỗ khóc rống nói: "A Đỗ, ngươi còn có phải nam nhân hay không? Bạn gái bị người ta đánh, ngươi còn không đi lên giúp ta báo thù."

A Đỗ lạ thường không nói gì, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy lạnh như sương và nam nhân Úy, hiển nhiên là trước đó không biết hai người bọn họ có thân thủ cao như vậy!

Kỳ thật ta cũng nhìn ra, nam nhân Tương này là một người luyện võ, hơn nữa là cao thủ trong luyện gia đình, hắn tuy trầm mặc ít nói, nhưng không đại biểu là không có lực sát thương. Nếu ta không nhìn lầm, hắn vừa rồi lúc ra chân chỉ dùng một thành lực đạo, nếu như hắn dùng mười thành lực đạo, yếm yếm ngay tại chỗ sẽ bị đá chết.

Trong lúc nhất thời, cục diện có chút lúng túng, đốm đốm được A Đỗ đỡ dậy.

A Đỗ thân thể cường lực tráng, ít nhiều hiểu một chút, lập tức để đốm đỏ thử hoạt động gân cốt một chút, xác định không có gì đáng ngại rồi nói: "Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta tiếp tục lên đường thôi!"

"Tốt tốt tốt!" Các học sinh còn lại lập tức gật đầu, chỉ có A Đỗ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Chỉ có Lãnh Như Sương thờ ơ ngồi xuống đất nói: "Ta đi mệt rồi, phải nghỉ ngơi một lát, các ngươi cứ đi trước đi."

Giọng nói của nàng rất thanh nhã dễ nghe, lời nói bình thường rất lưu loát, nếu như không phải lúc trước nàng là người mới giới thiệu, ta căn bản không thể tin được.

Vốn dĩ A Đỗ đã chơi bứt đốm keo, sương lạnh cao quý trong đội ngũ dĩ nhiên trở thành mục tiêu kế tiếp của hắn. Nhưng một màn vừa rồi đã thành công dọa được hắn, hắn cũng không dám suy nghĩ không phân biệt, chỉ gật gật đầu, liền vịn nặc đi về phía trước.

Ta cũng có chút không đoán ra ý nghĩ lạnh như sương, tại sao nàng phải lưu lại?

Nghiệt nam nhân thân thủ rất tốt, nhưng thái độ đối với hắn lại rất cung kính, hai người bọn họ rốt cuộc là có quan hệ gì? Bảo tiêu hay là chủ tớ?

Càng làm cho ta ngoài ý muốn chính là Hoàng đạo sĩ rõ ràng cũng lưu lại dấu chân xinh đẹp. Một mùi hôi chua gay mũi lập tức tuôn ra, ta không nghĩ tới cũng lấy tay che miệng lại.

Ánh mắt Lãnh Như Sương biến đổi, ánh mắt rơi vào trên Vĩnh Linh Giới ta đeo, mỉm cười nói với nam nhân râu đỏ sau lưng: "Ngươi cũng ngồi xuống nghỉ ngơi đi."

"Vâng!" Nam nhân lưng còng ừ một tiếng, ngồi xuống cách nàng ba bước.

Hoàng đạo sĩ móc chân xong, lẩm bẩm: "Sương mù này rõ ràng có chút cổ quái, đi lung tung khắp nơi một trăm năm cũng không ra được, còn không bằng bảo tồn thể lực."

Nghỉ ngơi một lát, rừng rậm lại truyền đến lít nha lít nhít tiếng bước chân. Ta theo thanh âm nhìn qua, không ngoài ý muốn A Đỗ mang theo đám học sinh kia trở về, hiển nhiên bọn họ lại uổng công một cái vòng tròn lớn.

Mấy học sinh vừa thấy chúng ta, lập tức kêu rên quỳ trên mặt đất: "Mẹ nó, chuyện gì xảy ra vậy, sao chúng ta lại trở về rồi?"

"Lão đại, mau nghĩ cách đi! Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta đều xong đời."

"Gấp cái gì?" A Đỗ mất hứng nói: "Chúng ta lạc đường hoàn toàn là bởi vì những sương trắng đáng ghét này, chờ sương mù tan hết tự nhiên có thể tìm được đường ra..."

"Nếu sương mù này nhất thời không tiêu tan thì sao? Đến lúc đó chúng ta phải làm sao? Đều do ngươi dẫn chúng ta đi con đường này." Một trong những học sinh bất mãn nói.

"Có phải ngươi muốn ăn đòn không?" A Đỗ tức giận nắm chặt nắm đấm: "Ta cũng đâu có cầu ngươi đi theo ta, ai bảo ngươi đi theo ta?"

Mắt thấy sắp ầm ĩ lên, Hoàng đạo sĩ bỗng nhiên nói: "Không phải có thể thông qua phương vị mặt trời để phân biệt phương hướng hay sao?"

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, nhưng cây cối trong rừng rậm vô cùng dày đặc, lá cây tầng tầng lớp lớp, che lấp tất cả tia sáng. Đừng nói mặt trời, ngay cả bầu trời cũng không nhìn thấy một mảnh nhỏ.

Hoàng đạo sĩ nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi nói: "Nếu có người có thân thủ linh mẫn bò lên trên đại thụ thì tốt."

Hắn vừa nói như vậy, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng rơi vào trên người nam nhân Úy, dù sao nam nhân vừa rồi vừa rồi ra tay làm chấn kinh tất cả mọi người. Chỉ là giờ phút này hắn giống như không nghe thấy, canh giữ ở sau lưng Lãnh Như Sương, không nói một lời.

Cuối cùng một học sinh trong đội ngũ bước ra nói: "Được rồi, để ta! Ta cũng tham gia một đợt vận động."

Nói xong hắn liền buông khí cụ quay phim xuống, thân thủ mạnh mẽ bò lên cây. Chỉ là cây cối nơi này vô cùng ẩm ướt, học sinh kia mới leo được ba bốn mét đã ngã xuống, cẳng chân gãy lìa, đau đến nhe răng trợn mắt.

Mắt thấy bò cây cũng không được, Ngưu thúc vội đỏ mắt hỏi ta: "Trương tiểu ca, chúng ta làm sao bây giờ?"

Ta nhìn hắn nói: "Vụ Mục tà môn này, ta phỏng chừng nhất thời nửa khắc cũng không giải tán được, chúng ta tiếp tục tìm đường đi!"

Ngưu thúc đã sớm nghỉ ngơi đến không kiên nhẫn, nghe tiếng lập tức gật đầu: "Tốt tốt tốt!" Giống như chờ thêm một phút nhi tử của hắn đều sẽ gặp nguy hiểm.

Ta đứng lên, Ngưu thúc cũng cẩn thận từng li từng tí vác con trâu nhỏ lên. Ngay lúc chuẩn bị xuất phát, A Đỗ bỗng nhiên kêu lên:

"Các ngươi đi đâu vậy?"

Tên nhóc này đúng là quá gợi đòn mà, đối với mọi người đều có giọng điệu lãnh đạo, ta có chút khinh thường trả lời: "Chúng ta không phải người cùng đường, cũng không có giao tình gì, muốn đi thì đi, chẳng lẽ còn muốn chào hỏi ngươi?"

Có lẽ lời nói rất trực tiếp nên đã kích thích sắc mặt A Đỗ trở nên khó coi.

Ta hừ một tiếng, căn bản không định mặc kệ nó, cùng Ngưu thúc không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước. Không nghĩ tới nam nhân lạnh như sương và Cân Đảm cũng theo sau. Cứ như vậy, các học sinh khác đều đứng ngồi không yên, lần lượt vứt quay phim về, đi theo sau ta và Ngưu thúc.

Ta vừa đi vừa nhớ lại câu nhắc nhở của nữ nhân gầy kia: Không được đi đường nhỏ đi đường lớn!

Rốt cuộc nữ nhân gầy gò có ý gì?

Xem ra có lẽ nàng và tên lái xe mập đã đến Bất Lão thôn, sớm biết thế thì lại lạc đường, ta quả thật nên hỏi tỉ mỉ một chút mới đúng.

Ảo tưởng đệ nhất thiên ngũ cửu chương (chương lớn)

Vậy thì, con đường mà chúng ta đang đi đến bây giờ rốt cuộc là đường lớn hay con đường nhỏ đây?

Bỗng nhiên ta dừng bước, cẩn thận quan sát con đường dưới chân. Con đường này chắc chắn có rất nhiều người đi qua, bị giẫm rất rắn chắc, ngay cả cỏ dại cũng chẳng có mấy cái.

Giả như nó chính là Đại Đạo trong miệng nữ nhân gầy gò, vậy thì tiểu đạo giấu ở nơi nào?

Thấy ta dừng lại, Hoàng đạo sĩ vội vàng bu lại: "Vị tiểu ca này, sao bỗng nhiên dừng lại..."

Ta đau khổ suy nghĩ một lát, bỗng nhiên hạ quyết tâm, không chút nghĩ ngợi liền buông tha cho con đường dưới chân, mang theo Ngưu thúc đi vào bụi cỏ cao hơn nửa người.

Học sinh phía sau vẻ mặt không hiểu ra sao, vê vê cánh tay A Đỗ nói: "Người này đầu óc có bệnh à? Chúng ta đừng theo hắn."

Trong lúc A Đỗ còn đang do dự, thì tên nam nhân lạnh như sương và sợi tơ kia đã không cần nghĩ ngợi đuổi theo bước chân của ta, ngay sau đó là Hoàng đạo sĩ. A Đỗ suy nghĩ một lúc vẫn dẫn theo một đám học sinh theo tới đây.

Học sinh ngã thương nửa đường kia không thể nào đi nổi nữa, tê liệt ngã xuống đất, phát ra tiếng kêu rên liên tiếp!

Lạnh như sương hướng nam nhân hoẵng nháy mắt ra hiệu một cái, nam nhân râu dài lập tức tiến lên vác tên học sinh kia lên. Thân thể hắn tuy vừa cao vừa gầy, nhưng lực lượng lại lớn đến kỳ lạ, học sinh kia nhất thời thoải mái hơn rất nhiều.

Đoàn người chúng ta tìm tòi không biết bao lâu về phía trước, rốt cuộc phát hiện một cây cầu giây cũ kỹ ở cuối rừng rậm.

Cây cầu treo ở giữa hai ngọn núi, hai sợi xích sắt vô cùng đơn sơ, rỉ sét loang lổ trải một lớp ván gỗ, có chút ván gỗ lâu năm không tu sửa đã hư thối, lộ ra rất nhiều lỗ thủng lồi lõm.

Gió thổi một cái, thiết tác kiều liền phát ra thanh âm ào ào mơ hồ, nhìn qua dị thường nguy hiểm!

Lúc này sắc trời đã chuyển tối, mây đen che kín nửa bầu trời, Ngưu thúc tỏ ra hết sức cao hứng. Gã chỉ vào cây cầu dây sắt nói ra: "Trương tiểu ca, đây nhất định chính là cầu đi thông với Bất Lão thôn rồi, chúng ta... tranh thủ thời gian qua đó đi."

"Đừng nóng vội! Đã đến rồi, cũng không cần phải đợi lúc này." Ta nhỏ giọng an ủi nó, sau đó nói với mọi người đằng sau: "Hiện tại ta phải đi đối diện dò xét tình huống, cảm thấy có nguy hiểm thì đừng đi theo, đứng tại chỗ không nên nhúc nhích."

Ném ra mấy câu này xong, hắn ta cũng không quay đầu lại cây cầu Thiết Tác.

Mặc dù ta không có sợ bệnh thượng cao, nhưng lúc lung la lung lay cũng bắt đầu đầu đầu váng mắt hoa, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi. Ta hít sâu một hơi, len lén liếc nhìn xuống dưới, chỉ thấy khe núi sâu không thấy đáy như là một cái miệng lớn dính máu, tùy thời có thể một ngụm nuốt ta vào.

Ta lập tức cảm thấy chân có chút mềm nhũn, đúng lúc này, phía sau truyền đến giọng nói lạnh như sương: "Tiếp tục đi về phía trước, không nên phân tâm."

Tuổi nàng mặc dù còn nhỏ, nhưng khi nói chuyện lại lộ ra vẻ thành thục không tương xứng với tuổi tác.

Ta quay đầu lại nhìn nàng một cái, chỉ thấy nàng cách ta chỉ có mấy tấm ván gỗ, rất gần.

Ta nhìn nàng cảm kích cười cười, hít sâu một hơi tiếp tục tìm tòi phía trước.

Chờ ta kiên trì đi qua cầu Thiết Tác xong, quần áo trên người đều đã bị mồ hôi thấm ướt.

Theo sát phía sau, đám người Lãnh Như Sương cũng lần lượt đi theo, trừ bỏ nam nhân lạnh như sương và hươu bào, những người khác đều sắc mặt trắng bệch, hai chân run cầm cập...

Con đường phụ cận Thiết Tác Kiều mặc dù cũ nát không chịu nổi, nhưng hiển nhiên bị người sửa chữa tỉ mỉ, trên mặt đất trải đá vụn, một mực kéo dài hướng sâu trong núi lớn.

Mắt Ngưu thúc trong nháy mắt sáng lên: "Tìm được rồi! Nhất định chính là nơi này!"

Ta quay đầu nhìn mọi người một cái, phát hiện vẻ mặt của mỗi người đều mang theo một tia tham lam.

Đột nhiên ta cảm thấy đám người trước mắt này hình như cũng không đơn giản, có lẽ bọn họ cũng giống như ta, căn bản không phải đang lạc đường trong núi, chuyến này chính là muốn tìm kiếm vị trí của Bất Lão thôn!

Trên đường đi chúng ta đều rất ăn ý, không nói gì, tiếp tục đi dọc theo con đường đá vụn.

Trong truyền thuyết Bất Lão thôn chính là dưới chân núi, bốn phía đều là vách núi cheo leo. Phòng ốc của thôn vô cùng cổ xưa, đều là phòng đá cổ xưa nhất, bởi vì sắc trời đã tối, chỉ có lẻ tẻ mấy chỗ ánh đèn sáng.

Chuyện đầu tiên Ngưu thúc vào thôn là tìm kiếm bốn phía giếng nước, phảng phất nguồn nước kia là linh đan diệu dược cứu tính mạng người, chỉ là giếng nước trong thôn đều ở trong sân các nhà, bên ngoài không có giếng công sử dụng. Ngưu thúc chạy trốn đến đầu đầy mồ hôi cũng không tìm được giọt nước nào.

Ta nhìn xung quanh một chút, chỉ cảm thấy thôn nhỏ này phảng phất như đầm nước tĩnh mịch, an tĩnh cơ hồ có chút đáng sợ.

Ngưu thúc tìm không thấy giếng, chỉ có thể nóng lòng gõ cửa khắp nơi. Qua hồi lâu, mới có một lão nhân lưng còng lưng chậm rãi mở ra một khe cửa, thanh âm già nua khàn khàn hỏi: "Ai nha?"

Ngưu thúc kích động nói: "Có ai không? Nhanh...Mau mở cửa cứu mạng."

Lão nhân đánh giá trên dưới Ngưu thúc vài lần: "Cứu mạng ai?"

"Nhanh, nhanh cứu mạng con ta!" Ngưu thúc mang con trâu nhỏ bày ra trên lưng cho lão nhân xem, nôn nóng không nhịn được kêu lên: "Nhanh... Nhanh cho chúng ta chút nước."

Lão nhân cũng không nghĩ nhiều, xoay người vào nhà bưng ra một bát nước. Ngưu thúc như nhặt được chí bảo tiếp nhận, không chút nghĩ ngợi liền đút vào miệng Tiểu Ngưu: "Con trai, mau mau đem nước này uống, uống bệnh gì đều tốt."

Tiểu Ngưu bị dày vò cả ngày, trạng thái tinh thần mười phần không tốt, mơ mơ màng màng nghe được âm thanh, miễn cưỡng hé miệng ra một cái khe.

Ngưu thúc cẩn thận từng li từng tí rót nước vào, vừa uống hai hớp, Tiểu Ngưu liền phát ra một trận ho khan kịch liệt, chẳng những phun ra toàn bộ nước, thậm chí còn ho ra một ít khối máu.

Ngưu thúc hoàn toàn luống cuống: "Con trai, ngươi không có chuyện gì chứ?"

Hắn cầu trợ nhìn về phía lão nhân: "Đây là chuyện gì?"

Ông lão nháy mắt: "Ta làm sao biết?" Suy nghĩ tỉ mỉ, lập tức phản ứng lại: "Không phải là ngươi nghe truyền thuyết của Bất Lão thôn tới đây tìm Bất Lão Tuyền đấy chứ."

Ngưu thúc hiền lành gật gật đầu.

Lão nhân không khách khí thu hồi gáo nước: "Ngu ngốc, thế giới nào có thôn cùng nước suối như vậy, đó đều là bịa ra lừa gạt trẻ con."

Ngưu thúc nghe xong, trong nháy mắt như mất hồn, lúc thì nhìn nhi tử, lúc thì nhìn thôn một chút.

Ta đại khái có thể lý giải tâm tình của hắn ta, tựa như một kẻ bò núi yêu thích, một lòng muốn chinh phục ngọn núi, chỉ để ngắm phong cảnh mỹ lệ trên đỉnh núi. Nhưng khi hắn hao tâm tổn trí leo lên núi, lại phát hiện trên đỉnh núi không có gì, loại người thất vọng kia sẽ đánh bại bất cứ người kiên cường nào.

Ngưu thúc không có hi vọng, hoàn toàn ngây dại.

A Đỗ lại không đợi được, chỉ vào học sinh bị nam nhân râu dài thả xuống nói: "Lão nhân gia, bằng hữu của ta bị thương, có thuốc hay không?"

Lão già hỏi: "Bị thương ở chỗ nào?"

"Chân, chân của hắn hình như bị té gãy rồi!" A Đỗ nói.

Ông lão ồ một tiếng: "Chân gãy nha, loại thuốc bình thường không dễ dùng, phải tìm lão La đầu mới được. Ông ấy là người duy nhất trong thôn chúng ta nối xương."

"Lão nhân gia, vậy người mau dẫn chúng ta đi đi." A Đỗ thúc giục.

"Tốt tốt tốt, tốt." Lão nhân khoác một cái áo khoác, như là chưa phát hiện ra chúng ta, cũng không ngẩng đầu lên, mà mang theo đám người A Đỗ đi về phía một đầu khác của thôn.

Nhìn bóng lưng bọn hắn đi xa, Hoàng đạo sĩ lại gần hỏi: "Chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Không đợi ta mở miệng, Lãnh Như Sương đã quay người phân phó với nam nhân Úy: "Thôn làng này không bình thường, chúng ta cùng tới đó xem một chút."

Trát Lỗ nam nhân ừ một tiếng, nhanh chóng đuổi kịp bước chân của nàng.

Không bình thường?

Ta nhìn xung quanh một hồi, thôn này ngoại trừ im lặng thì có chỗ nào không bình thường?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra đường ra, ta dứt khoát đi đến bên cạnh Ngưu thúc, giờ phút này gã đang cẩn thận lau vết máu ở khóe miệng Tiểu Ngưu, nhìn thấy ta rồi ngơ ngác hỏi: "Trương tiểu ca, Bất Lão thôn là giả, trời của ta sập rồi."

Nhìn bộ dáng này của hắn, trong lòng ta thật sự là khó nói thành lời. Nghĩ đến phàm nhân, lại nhìn Tiểu Ngưu, ta càng đồng cảm với hai cha con này, lập tức an ủi: "Trên đời này không có việc gì, chỉ sợ có người tình tâm, ngươi mang theo Tiểu Ngưu trải qua nhiều đau khổ như vậy mới tìm được Bất Lão thôn, làm sao có thể nói từ bỏ liền bỏ chứ? Chúng ta cũng đi theo lão La đầu lĩnh nhìn xem, lão La này hẳn là am hiểu một ít y thuật, vạn nhất có thiên hướng nào đó có thể trị khỏi bệnh cho Tiểu Ngưu."

Mặc dù ta cũng biết loại khả năng này cực kỳ bé nhỏ, nhưng dù sao cũng phải cho Ngưu thúc một chút hi vọng.

Ngưu thúc nghe xong lời ta, ánh mắt vốn ảm đạm vô quang một lần nữa sáng lên, không nói hai lời cõng Tiểu Ngưu đi về phía trước, trên đường còn không quên cảm kích ta: "Trương tiểu ca, ngươi thật đúng là người tốt! Nếu ông trời phù hộ Tiểu Ngưu sống sót, ta nhất định sẽ để nó nhận ngươi làm cha nuôi, về sau hảo hảo kính ngươi."

Cha nuôi, hay là thôi đi! Ta bất đắc dĩ cười cười.

Đệ nhất thiên lục linh thiên thập nhân tế (chương hơn)

Nơi ở của lão La đầu ngay trong ngõ nhỏ của thôn, ven đường đi qua không ít nhà đá.

Quả nhiên như tên tài xế mập nói, toàn bộ những người trong thôn Bất Lão thôn đều là ông lão, chẳng những không có người trẻ tuổi, thậm chí ngay cả một đứa trẻ cũng không có! Thay vì gọi là Bất Lão thôn, chẳng bằng đổi tên thành lão nhân thôn.

Ven đường thấy mấy bà lão ngồi bên đường nói chuyện phiếm, nhìn thấy chúng ta đều là vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí có mấy người còn đuổi theo bước chân của chúng ta. Bộ dáng đó cứ như biến ta thành người xấu, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của chúng ta.

Tốc độ đi đường của Lãnh như Sương và nam nhân hạt điệp cũng không nhanh, vừa đi vừa quan sát mọi nơi, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó.

Ta phát hiện trong tay nàng cầm một cái la bàn vàng óng, xem ra chính là thứ tốt nhất năm ngoái. Giờ phút này kim đồng hồ la bàn đang cấp tốc xoay tròn, giống như đang phân biệt phương hướng.

Ta hơi sửng sốt, nhịn không được nhìn nhiều hơn một chút.

Vừa lúc Lãnh Như Sương quay đầu nhìn sang ta, ta lập tức có cảm giác bị phát hiện, vội vàng tránh ánh mắt của nàng. Nhưng ta lập tức phản ứng lại, lão tử không làm gì sai, huống chi đối phương còn là một tiểu nha đầu lông vàng, tại sao ta phải trốn chứ?

Nghĩ đến đây, ta ngẩng cổ lên diễu võ dương oai nhìn về phía Lãnh Như Sương, phát hiện nàng đã thu hồi la bàn, đuổi theo lão nhân dẫn đường.

Thân phận của ta càng thêm hoài nghi nàng!

Nếu như nói A Đỗ bọn họ là các học sinh lạc đường đến đây, như vậy Lãnh Như Sương nhất định là đến Bất Lão thôn tìm cái gì đó. Thân thủ nam nhân râu đỏ vô cùng tốt, lại giống như bảo tiêu hơn hai mươi tư tuổi, theo sau Lãnh Như Sương, theo lệnh của nàng là phải, thậm chí dọc đường ta không nghe thấy hắn nói được một chữ, chẳng lẽ tên này là người câm?

Hai người kia đến Bất Lão thôn có mục đích gì?

Không kịp ngẫm nghĩ, ông lão dẫn đường đã dẫn chúng ta tới nhà lão La.

Dọc theo đường đi chúng ta đã thăm dò được tên của lão nhân dẫn đường, lão nhân tên là Trần bá, là cư dân của Bất Lão thôn. Lão La đầu thấy khách nhân lão mang đến, không nói hai lời liền giật quần của học sinh bị thương kiểm tra vết thương.

Hình ảnh tuy rằng dơ bẩn, nhưng đối phương một lão nhân khuôn mặt hiền hòa, khẳng định không có gì sở thích đặc thù.

Lão La đầu xoa xoa lên đùi học sinh bị thương, đau đến mức hắn nhe răng trợn mắt tru lên: "Không được, đừng... Đừng đụng vào đó!"

Được, phối hợp với câu này có vẻ càng ô uế hơn!

Sau khi kiểm tra đơn giản, lão La đầu nói: "Chân thằng nhóc này gãy rồi, ta phải nối lại, còn phải dùng phần cũ cố định, đoạn thời gian gần đây không thể đi lại. Nếu không xương cốt lộn chỗ, nửa đời sau nó liền thành người què."

Nhắc đến người què, ta lập tức nhớ đến nữ nhân gầy của lữ điếm, chẳng lẽ nàng cũng là vì tìm kiếm Bất Lão thôn mới té chân?

A Đỗ liên tục gật đầu: "Được, chúng ta biết rồi, cảm ơn ngài."

Lão La khách khí khoát tay: "Không cần!" Nói xong từ trong phòng bưng ra một rương gỗ đựng thuốc, mở ra mấy loại thảo dược nhai nát để ở một bên, lại lấy ra hai tấm ván gỗ vừa mỏng vừa dài, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí đặt chân của học sinh bị thương.

Học sinh kia đi đầu còn có chút kháng cự, nhưng chậm rãi biến thành hưởng thụ, ngay lúc hắn thả lỏng, hai tay lão La đầu dùng lực, chợt nghe răng rắc một tiếng, xương đùi bị bẻ gãy lập tức khôi phục nguyên vị.

Học sinh bị thương phát ra một tiếng thét tê tâm liệt phế, gần như vang vọng toàn bộ Bất Lão thôn.

Lão La Đầu nối lại xương cốt cho hắn xong, tay chân lưu loát đem thảo dược bôi lên chỗ hoạn nạn, lại dùng tấm ván gỗ cố định băng bó lại. Một bộ động tác nước chảy mây trôi, ngay cả Hoàng đạo sĩ cũng nhịn không được trầm trồ khen ngợi.

Lão La đầu và Trần bá nhìn cách ăn mặc của Hoàng đạo sĩ xong, rõ ràng có chút ngoài ý muốn, trong ánh mắt còn có thêm một tia cảnh giác.

Hoàng đạo sĩ lại như không phát hiện gì, chắp tay nói: "Lão nhân gia, thủ pháp này của ngài quá chuyên nghiệp, nếu đến Trung viện thành thị lớn xem bệnh, đảm bảo kiếm tiền."

Lão La lạnh lùng cười một tiếng, không trả lời.

Ngưu thúc thấy lão La đầu đã bắt đầu thu thập hòm thuốc, vội vàng thả Tiểu Ngưu từ trên lưng xuống cầu khẩn: "Lão nhân gia, phiền ngài cũng giúp nhi tử ta xem bệnh đi!"

Lão La đầu hướng ánh mắt về phía Trần bá, tựa hồ đang xin ý kiến của hắn.

Trần bá nói: "Cứu một mạng người thắng xây Thất cấp phù đồ, huống chi bọn họ từ xa chạy tới, ngươi giúp đỡ xem!"

Lão La đầu lúc này mới vì Tiểu Ngưu vuốt mạch một cái, qua hồi lâu mới nói: "Đứa nhỏ này khí huyết lưỡng hư, là bệnh trời sinh, xem ra mệnh không bao lâu nữa rồi."

Ngưu thúc bị dọa đến sắc mặt trắng nhợt: "A?"

Lão La đầu vội vàng bổ sung: "Nhưng mà ngươi cũng không cần gấp, nhà ta có một phương thuốc tổ truyền, chuyên trị loại bệnh này, tuy nhiên cần một ít thời gian để điều dưỡng..."

Biết được con mình được cứu giúp, Ngưu thúc kích động nước mắt nước mũi đồng thời rơi xuống, thiếu chút nữa đã dập đầu rồi.

Bên ngoài sân nhỏ của lão La đã tụ tập không ít thôn dân, đến vây xem đám người ngoại địa bọn ta. Phóng mắt nhìn lại, tất cả đều là trưởng lão tóc hoa râm.

Thậm chí có mấy người đang nhỏ giọng nghị luận: "Mười người, vừa vặn mười người! Một người cũng không nhiều, một người cũng không ít."

"Nhất định là thiên ý!"

"Quá tốt rồi!"

Nghe xong lời của bọn họ, ta kiểm kê nhân số cẩn thận một chút. Tính cả ta cùng Ngưu thúc, Tiểu Ngưu ở bên trong, quả nhiên có mười người đã đến Bất Lão thôn.

Trần bá nghe được bọn họ nói thầm, mất hứng quát: "Đều ồn ào cái gì, đang chữa bệnh đâu, mau mau giải tán đi!"

Người trong thôn tựa hồ thập phần kính trọng Trần bá, nghe hắn nói lập tức chạy trốn thật xa, chỉ sợ đắc tội hắn không có ngày lành.

Trần bá thấy đám người tản ra, lúc này mới hài lòng gật gật đầu, phân phó lão La đầu: "Tiểu tử và trẻ con này đều cần điều dưỡng, trước tiên an bài ở nhà của người ở đi!"

Lão La gật đầu: "Không thành vấn đề."

Ngưu thúc nhất định phải ở lại chăm sóc nhi tử, A Đỗ bên kia cũng sắp xếp một học sinh lưu lại. Trần bá nói với chúng ta: "Hiện tại sắc trời đã tối, đường lên núi cũng không dễ đi, các ngươi đêm nay ngủ lại trong thôn, cho dù muốn đi, cũng phải đợi đến ngày mai trời sáng."

Trước mắt đây cũng là cách duy nhất, chúng ta tự nhiên không có dị nghị.

Trần bá chia nhân số ngay tại chỗ, Hoàng đạo sĩ và A Đỗ Mẫn vào nhà chị dâu lông của lão La đấu cửa. Chị dâu lông ước chừng tám mươi tuổi, tóc đã rải rác mấy cái, lộ ra cái đầu trọc kinh khủng. Hai con mắt trắng mờ mờ, thoạt nhìn vô cùng dọa người.

Oa hiển nhiên không muốn ở nhà nàng, nhưng A Đỗ lại không quan tâm. Xú không có cách nào khác, đành xách cánh tay A Đỗ không tình nguyện bước vào nhà chị dâu.

Hai người này cũng là trêu đùa, lúc trước còn nghịch ngợm chia tay, lúc này mới qua bao lâu mới hòa hoãn được.

Ta và Lãnh Sương, nam nhân hoẵng được an bài tại gia đình họ Giang ở phụ cận. Nhà này có một đôi vợ chồng tuổi già, tướng mạo rất hung dữ, lộ ra vài phần sát khí.

Lão phu thê không có chút hảo cảm nào với ba người ở bên ngoài, chỉ vì Trần bá dặn dò xong mới cố chấp thu nhận chúng ta.

Đêm đó, vợ chồng chuẩn bị cho chúng ta một ít cơm tối, đều là món ăn vô cùng đơn giản. Tuy rằng đều là rau xanh đậu hủ, nhưng xào đến cực kỳ ngon miệng, tiếc nuối duy nhất chính là không có thịt.

Ăn xong cơm tối rửa mặt đơn giản, chúng ta chuẩn bị nghỉ ngơi, vợ chồng già chỉ có hai gian phòng trống, lạnh như sương tự nhiên muốn mình độc bá một gian, ta chỉ có thể cùng chung phòng với nam nhân Áo Tưởng.

Trát Lỗ nam nhân cao chừng một mét chín trở lên, cái giường nhỏ kia căn bản không chứa được hắn, hắn cũng coi như tự biết rõ, dứt khoát ôm chăn đắp lên giường.

Tên này nói cũng kỳ quái, vô luận ta nói chuyện với hắn như thế nào, hắn đều giống như không nghe thấy, thậm chí ngay cả một chút phản ứng cũng không có. Chẳng những không lên tiếng, thậm chí ngay cả ngáy cũng không đánh, loại cảm giác này như ngủ cùng một cỗ thi thể, khiến ta mười phần khó chịu.

Vô luận Bất Lão thôn ẩn tàng truyền thuyết thế nào, ta cũng cảm thấy chuyến này có chút hố cha. Cũng may Tiểu Ngưu bị bệnh cứu rồi, đây cũng là tin tức tốt duy nhất...

Ta vốn định rời đi vào ngày thứ hai, kết quả trời vừa sáng đã xảy ra chuyện!

Chương một ngàn sáu, một người mất tích.

Lúc Ngưu thúc đánh thức ta, nam nhân râu dài đã không còn trong phòng nữa, chăn mền của ông ta ngược lại xếp chỉnh tề ở một bên.

Ngưu thúc lo lắng hô: "Trương tiểu ca sắp tỉnh lại, xảy ra chuyện rồi, một tên học sinh biến mất rồi!"

Ta mơ mơ màng mở mắt ra, chỉ thấy thiên tài mờ mịt sáng tỏ, lúc này chỉ sợ gà trống còn chưa hót vang: "Đệ tử nào không thấy, đi làm gì thế?"

"Chính là người lưu lại chiếu cố gãy chân kia, nửa đêm hôm qua hắn nói muốn đi nhà xí, ta cũng không coi trọng, ai biết được đã qua cả đêm cũng chưa trở lại. Bây giờ trời cũng sáng rồi, hắn sẽ không gặp phải nguy hiểm gì chứ?" Ngưu thúc khẩn trương hỏi.

"Ra ngoài tìm!" Ta vội mặc quần áo tử tế rồi đi cửa.

Ta phát hiện Lãnh Như Sương cũng không ở trong phòng, chẳng lẽ cũng mất tích? Hẳn là sẽ không nha, có cao thủ như râu xồm nam nhân theo bên người nàng, người sống căn bản không thể tới gần nàng trong ba bước. Hơn nữa phúc nam nhân chăn mền xếp thành chỉnh tề, xem ra là điệp xong tự mình ra cửa.

Ta đi dạo hai vòng quanh thôn cũng không phát hiện đệ tử mất tích của Ngưu thúc.

Các lão nhân đều đi ngủ dậy dậy sớm, lúc này đã có không ít lão nhân ở trong thôn tập luyện sáng sớm, ta cùng Ngưu thúc hỏi bọn họ về tung tích học sinh mất tích, đáng tiếc bọn họ mắt già choáng váng. Chúng ta hao phí rất nhiều sức lực hình dung nửa ngày, bọn họ vẫn đang lớn giọng hỏi: "A, các ngươi nói cái gì?"

Tức giận thiếu chút nữa ta hộc máu.

Không bao lâu những người còn lại cũng tỉnh lại, nghe nói một học sinh mất tích, cũng hỗ trợ tìm kiếm. Nhưng mà chúng ta đem toàn bộ thôn tìm tòi dưới đáy biển, cũng không thấy bóng dáng học sinh nào.

A Đỗ bất mãn mắng: "Đồ vô dụng này, có phải mình đã trốn trước..."

Ngưu thúc vội vàng nói: "Hẳn là sẽ không, hắn nửa đêm ra ngoài. Không nói cái khác, hắn làm sao qua cầu Thiết Tác bị đèn làm mù?"

"Nếu như không có rời đi, thôn này lại chỉ lớn như vậy, người sẽ tới chỗ nào đây?" Giờ phút này ta không khỏi có chút bận tâm.

Lúc này đốm lửa cũng tỉnh, ngồi ở trên tường thấp ăn nấm, nhìn thấy A Đỗ trở về, bĩu môi hỏi: "Ngươi đi làm gì, ta vừa tỉnh lại ngươi liền không thấy. Ta còn tưởng rằng ngươi đem một mình ta để ở chỗ này! Không ăn gì chứ?"

A Đỗ khó chịu lắc đầu: "Ăn ăn, ngươi chỉ biết ăn, đã sắp thành một con heo rồi! Một người anh em không thấy đâu, mau xuống giúp hắn tìm."

Nét đốm cực kỳ bất mãn đối với lời A Đỗ, hừ lạnh nói: "Hắn không phải cha ta cũng không phải ca ta, sao phải đi tìm hắn chứ? A Đỗ, ngươi nếu ghét bỏ thì ta nói thẳng, ta lập tức nhường ra một vị trí, để ngươi đuổi theo nữ thần lạnh lùng kia!"

Lời nàng nhắc nhở A Đỗ, A Đỗ buồn bực hỏi hắn: "Lãnh như Sương đâu?"

"Không biết, lúc tỉnh lại buổi sáng liền không thấy."

Ta còn chưa nói hết câu, A Đỗ liền gấp gáp nhảy dựng lên: "Cái gì, lẽ nào Như Sương cũng xảy ra chuyện?"

Ngay tại thời điểm chúng ta lo lắng không thôi, Lãnh Như Sương lại mang theo nam nhân hoẵng nhàn nhã về thôn, A Đỗ thấy nàng, rất nhanh đã tiến lên nghênh đón: "Lãnh tiểu thư, ngươi không sao chứ?"

Vẻ mặt lạnh như băng khó hiểu: "Ta chỉ đứng dậy đi tản bộ buổi sáng thôi, sao thế?"

A Đỗ như được đại xá: "Thì ra chỉ là tản bộ, làm hại ta lo lắng vô ích..."

Dứt đốm ở một bên âm dương quái khí nói: "Đúng vậy, có vài người lo lắng ngươi chết, tâm cấp bách thiếu chút nữa nhảy ra ngoài."

Sương nhíu nhíu mày, A Đỗ thì mắng nàng: "Đồ thối tha, ngậm miệng lại cho ta!"

Mỳ ghét ghét cay ngậm miệng không thôi.

Ta lập tức hỏi: "Lãnh tiểu thư, trong đội ngũ có một học sinh mất tích, ngươi thấy không?"

Lạnh như Sương kinh ngạc lắc đầu, có thể nhận ra nàng ta không nói dối.

Rốt cuộc học sinh mất tích kia đã đi đâu?

Nhất thời tất cả mọi người rơi vào trầm mặc, A Đỗ nói: "Nói không chừng tiểu tử này đi nhà vệ sinh lạc đường, mọi người không cần quá lo lắng, không chừng lát nữa sẽ trở về."

Tiếng nói của hắn vừa dứt, Hằng đột nhiên chỉ vào lạnh như sương nói: "Là ngươi, nhất định là ngươi hại chết tên học sinh kia!"

Mọi người mặc dù không tin một đại mỹ nữ lạnh lùng như Sương sẽ giết người, nhưng nam nhân hoẵng bên cạnh nàng lại không giống như vậy. Vì thế mấy người ngươi nhìn nhau, ta nhìn ta, đều càng ngày càng hoài nghi.

Xảy ra chuyện như vậy lại trở thành đối tượng hoài nghi, phản ứng lạnh như sương ngoài dự liệu của ta, nàng chỉ đứng đó không nói một lời, ngay cả biểu tình cũng không đổi.

Ta không khỏi bội phục tiểu cô nương này!

A Đỗ tiến lên trước vài bước, trầm giọng hỏi: "Lãnh tiểu thư, có thể nói cho ta biết buổi sáng ngươi đi tản bộ chỗ nào không?"

Sương lạnh nhún vai nói: "Xin lỗi, không thể trả lời."

Coi thường trực tiếp như vậy khiến A Đỗ vô cùng khó chịu, đốm đốm thì phát ra sức mạnh: "Thế nào, nàng không nói được phải không? Khẳng định là nàng giết người. Ta đã sớm cảm thấy nàng không thích hợp, khẳng định không phải người tốt..."

Lạnh như sương, căn bản không có ý giải thích, xoay người muốn đi. A Đỗ bỗng nhiên xông lên phía trước nói: "Ngươi không thể đi, nhất định phải nói rõ ràng!" Mắt thấy trong nguy cấp, nữ thần hay nữ thần gì đó cũng không quan tâm nữa.

Chẳng qua là A Đỗ còn chưa áp sát qua vẻ lạnh như sương, đã bị nam nhân râu dài kia ngăn lại.

Trong ánh mắt của nam nhân lưng hùm vai sát khí mười phần, chỉ cần A Đỗ tiến thêm một bước nữa, hắn khẳng định sẽ ra tay...

A Đỗ cũng không phải đồ ngốc, biết mình không phải đối thủ của nam nhân râu đỏ, cắn răng dứt khoát dắt đốm ngoa rời thôn.

Các lão nhân của Bất Lão thôn vẫn đang bận rộn trong sân, không một ai lên tiếng, tựa hồ thờ ơ với việc chúng ta tới lui đều không quan tâm.

Nhưng không bao lâu sau A Đỗ và Ôm lại vòng trở về, sắc mặt hai người đều rất khó coi. Ngưu thúc kinh ngạc hỏi: "Sao các ngươi lại trở về? Có phải là rơi thứ gì hay không?"

A Đỗ sắc mặt âm trầm trả lời: "Cầu Thiết Tác đã đứt đoạn, chúng ta không ra được..."

"A?" Ngưu thúc khiếp sợ mở to hai mắt nhìn.

A Đỗ vừa nói xong, lập tức ta cảm thấy sự tình bắt đầu phát triển theo phương hướng quỷ dị, chẳng lẽ truyền thuyết của lão thôn là sự thật, nơi này thật sự có bí mật gì ta không biết sao?

Nghĩ như vậy, ta lập tức cảm thấy hứng thú, liền dặn dò Ngưu thúc vài câu, muốn đi đến chỗ Thiết Tác Kiều kiểm tra một chút. Chưa đi được mấy bước, Hoàng đạo sĩ liền đi theo: "Tiểu thí chủ, ta với ngươi cùng đi!"

Ta gật gật đầu, không nói nhiều.

Hoàng đạo sĩ hiển nhiên là muốn làm quen với ta, trên đường đi vô cùng nhiệt tình: "Tiểu thí chủ, ta thấy khí chất ngươi phi phàm, cũng không phải người bình thường, ngươi làm cái gì vậy?"

"Không ngờ ngươi còn có thể diện mạo." Ta nhịn không được nói đùa.

Hoàng đạo sĩ cười híp mắt nói: "Đúng vậy, người trong đạo môn chúng ta, cái gì cũng hiểu một chút."

Khi đi tới vách núi, ta phát hiện quả nhiên cây cầu Thiết Tác đã bị chặt đứt. Sau khi ta kiểm tra cẩn thận thì phát hiện sợi xích sắt bị đứt không phải bị hư thối mà là bị người ta dùng lợi khí chặt đứt.

Xem ra nhất định có người không muốn cho chúng ta rời khỏi thôn Bất Lão, muốn vây nhốt chúng ta ở đây!

Cây cầu giây đã bị chặt đứt, chẳng khác nào chặt đứt đường lui của chúng ta. Chúng ta không ra được, người bên ngoài cũng không vào được, rốt cuộc chuyện này là ai làm? Rốt cuộc hắn có mục đích gì.

Dọc theo đường đi ta đều đang suy nghĩ vấn đề, Hoàng đạo sĩ nhiều lần nói chuyện với ta ba lần nhưng ta cũng không trả lời.

Tình huống của Tiểu Ngưu vẫn còn bình thường, nhưng học sinh bị thương lại bởi vì quá kích động, giãy giụa dưới giường muốn xuống tìm bằng hữu để gây ra vết thương. May mà Ngưu thúc kịp thời ngăn lại, cộng thêm Lão La đầu lại lần nữa bôi thuốc cho nó mới không tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Nếu đã bị vây ở Bất Lão thôn, ta dứt khoát đi dạo vài vòng trong thôn, thăm dò một chút nội tình Bất Lão thôn. Cư dân Bất Lão thôn tổng cộng có ba mươi mấy ngụm, không chút bất ngờ đều là lão nhân, bọn họ từng người từng người đi tập tễnh., Cuộc sống vô cùng thong thả, tựa hồ đã trải qua cuộc sống thế ngoại đào nguyên, cho nên đối với biểu hiện cực kỳ kín kẽ của chúng ta, dù có nhìn thấy chúng ta, cũng giống như là chưa nhìn thấy vậy.

Mà tuổi tác bọn họ vừa lớn, bất luận ngươi nói gì với bọn họ, vẻ mặt của bọn họ từ đầu đến cuối đều là một.

A?

Giống như người điếc vậy.

Chạng vạng tối ta trở lại phu thê lão, Lãnh Như Sương đang ngồi trong sân loa loay hoay trong la bàn vàng rực trong tay.

Lãnh Như Sương thấy ta trở về, khẽ gật đầu, xem như chào hỏi, nam nhân kia thì đứng ở một góc sân nhỏ chờ đợi.

Ta chậm rãi ngồi ở bên cạnh Lãnh Như Sương, khoảng cách gần như thế, ta có thể rất rõ ràng là la bàn trong tay nàng. La bàn này toàn thân đều dùng kim loại tốt nhất rèn thành, tổng cộng có mười sáu phương vị, mỗi phương vị đều được khảm một viên bảo thạch màu sắc khác nhau, vừa nhìn là biết đồ cổ giá trị liên thành.

Mà giờ phút này kim đồng hồ la bàn đang thong thả xoay tròn, tựa hồ đang cố gắng tìm kiếm thứ gì.

"Hỏi đi." Lãnh Như Sương bỗng nhiên mở miệng.

"Cái gì?" Ta sửng sốt.

"Không phải ngươi một mực rất tò mò về ta, muốn biết thân phận của ta sao?" Lãnh Như Sương ngẩng đầu, mắt to lông mi dài nhìn ta không chớp.

Nói xong nàng phối hợp nói: "Trương đại chưởng quỹ của ta, ngươi lăn lộn trong đám âm vật nhiều năm như vậy, hẳn là đã nghe nói đến cái tên Đông Âu Tây Lãnh nhỉ?"

Thiên Sơn số một ngàn sáu ngàn hai thiên bạch, lạnh gia.

Đông Âu Tây Lãnh!

Từ này đích xác ta đã từng nghe nam nhân thương cảm nhắc tới, nguồn gốc của chuyến âm vật này rất sớm, các triều đại đều có sự tồn tại của thương nhân âm vật, dần dần cũng tích lũy được bốn gia tộc khổng lồ, đó chính là Đông Âu Tây Lãnh, Nam Long Bắc đã mở.

Bắc Long Nam chính là sơn trang chiếm giữ phía nam Long Tuyền sơn trang cùng với Trương gia bảo vệ Giang Bắc thủ hộ phương bắc.

Mà cái gọi là Đông Âu Tây Lãnh, mặc dù thực lực yếu hơn rất nhiều so với hai cái trước, nhưng cũng không thể coi thường! Đông Âu chỉ vào một mạch Luyện Khí Sư Âu Dã Tử ở phía đông, mấy năm nay không biết rèn được bao nhiêu thần binh lợi khí.

Tây Lãnh lại là Lãnh gia đời đời ở Tân Cương Thiên Sơn. Trước đây Lãnh gia xuất hiện không ít nhân vật nổi tiếng, là con cưng số một số hai trong số âm vật, chỉ là sau này thay đổi niên đại, người của Lãnh gia mới tàn lụi, cũng chậm rãi cô đơn.

Không nghĩ tới Lãnh Như Sương lại là người của Thiên Sơn Lãnh gia!

Không cần phải nói, la bàn trong tay nàng ta cũng nhất định là một đồ vật âm quỷ ghê gớm.

Nhưng vì sao cô ta lại tới đây, làm sao biết được thân phận của ta?

Dường như nhìn ra sự nghi ngờ trong lòng ta, lạnh lùng như Sương cười nhạt nói: "Lúc ta vừa nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay ngươi, ta đã cảm nhận được uy lực vô cùng lớn! Uy lực này dường như còn cường đại hơn Băng Phách thần kiếm của Lãnh gia."

Hóa ra là chiếc nhẫn kia bán đứng ta.

"Tại sao ngươi lại tới Bất Lão thôn?" Tuy rằng ta cảm thấy giờ phút này không nên hỏi vấn đề này, nhưng vẫn là không nhịn được.

Lạnh như sương phốc phốc cười: "Ta đến Bất Lão thôn tự nhiên là vì tìm kiếm Tam Hoàng đỉnh!"

Tam Hoàng đỉnh, chỉ nghe tên thôi cũng thấy khí phách rồi!

Ta nhất thời cảm thấy hứng thú mở to hai mắt nhìn: "Đó là cái gì, âm vật rất lợi hại sao?"

"Cứ coi như thế đi!" Lãnh Như Sương giải thích với ta: "Thời kỳ Minh triều, bởi vì quốc gia đã thái bình quá lâu, cũng không có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, cho nên lúc ấy Hoàng Đế Gia Tĩnh dần dần mất đi chí tiến thủ, mấy năm không lên triều, chỉ một lòng muốn trường sinh bất lão! Hắn ở trong phạm vi cả nước xây dựng đạo quan, thậm chí còn để cho đám đạo sĩ làm quan, tay nắm trọng quyền, giúp hắn luyện chế Trường Sinh Bất Lão Dược."

"Gia Tĩnh Hoàng Đế này không chỉ có bản nhân thờ phụng Đạo giáo, còn để cho đại thần phía dưới cũng tin theo đạo, người tin đạo thăng quan phát tài, không tin Đạo giả liền nhốt vào tử lao, ở trong lao ngục nhận hết tra tấn mà chết. Để thỏa mãn chính mình tu đạo., Hắn mấy lần tuyển chọn nữ nhân vào cung, mỗi sáng sớm thu thập sương sớm cho mình uống, cũng không biết mệt chết bao nhiêu cung nữ. Cuối cùng đám cung nữ kia không thể nhịn được nữa, ở lúc Hoàng đế Gia Tĩnh ngủ thiếu chút nữa dùng tơ lụa thít chết hắn, đây là biến đổi Nhâm Dần nổi tiếng trong lịch sử."

Ta nghĩ một chút: "Tam hoàng đỉnh sẽ không phải là luyện đan lô mà Gia Tĩnh hoàng đế đã dùng qua chứ?"

Lãnh Như Sương thấy ta dùng một điểm liền thông, không khỏi vỗ tay: "Trương chưởng quỹ danh chấn âm vật, quả nhiên lợi hại! Ngươi đoán không sai, Tam Hoàng Đỉnh chính là do hành vi Hoàng Đế Gia Tĩnh khi đó của quốc sư Lam đạo chế tạo, hắn dùng người sống luyện đan, vẫn luôn muốn tìm kiếm pháp môn trường sinh bất tử."

Ta còn không hiểu nhìn về phía Lãnh Như Sương: "Tại sao ngươi lại đi tìm Tam Hoàng đỉnh?"

"Vì lịch lãm." Lạnh như Sương hết sức sảng khoái nói với ta: "Người của Lãnh gia đến tuổi nhất định phải ra ngoài lịch lãm, chỉ có hàng phục một số lượng âm vật nhất định mới có thể trở thành tộc trưởng! Ta chính vì mục đích này mới đưa A Đại ra cửa, trước đó ta đã thu phục vài món âm vật, sau đó dùng la bàn hoàng kim dẫn ta đến nơi này."

Ta khẽ gật đầu.

Lạnh như Sương nói: "Trương đại chưởng quỹ, ngươi cũng là người làm ăn âm vật, hẳn phải biết mỗi loại âm vật đều có năng lực đặc thù của mình. Năng lực của Tam Hoàng đỉnh là có thể làm cho người ta không thể bị bệnh, cho nên lão nhân của Bất Lão thôn sống tới một đống tuổi, chính là công lao của Tam Hoàng đỉnh. Ngươi đừng nhìn bề ngoài bọn họ chẳng qua chỉ bảy tám chục tuổi., Trên thực tế mỗi người đều hơn một trăm tuổi. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Bất Lão thôn không có người trẻ tuổi, người từng chút già yếu, mất đi năng lực sinh dục, cho nên không có sinh mệnh mới gia nhập, chỉ có một đám linh hồn già yếu kéo dài hơi tàn ở đây."

"Chẳng trách!" Trước đó ta cảm thấy Bất Lão thôn có chút cổ quái, nguyên lai cổ quái ở chỗ này.

"Còn có..." Lạnh như sương tiếp tục nói: "Không biết ngươi có phát hiện không, Bất Lão thôn ngoại trừ người già, không có bất cứ súc vật cùng gia cầm nào. Ngay cả trong thức ăn của chúng ta cũng không có thịt, toàn bộ đều là đồ ăn chay!"

Không có thịt ta phát hiện, nhưng không có súc vật cùng gia cầm cũng không có chú ý, nàng nói như vậy, ta nhất thời phát hiện chi tiết này.

Ta lại nghĩ đến Bất Lão Tuyền trước đó Ngưu thúc nói với ta về chuyện này, nghi ngờ hỏi: "Tam Hoàng đỉnh và Bất Lão Ma Tuyền có quan hệ gì không?"

"Trên thế giới này căn bản là không có Bất Lão Ma Tuyền." Lạnh như sương nhỏ giọng nói: "Cái gọi là Bất Lão Ma Tuyền chính là một con suối bình thường. Năm đó Lam Đạo Hành Luyện Đan vì không bị ngoại nhân quấy rầy, đi khắp các nơi trong Trung Quốc đều muốn tìm một nơi tốt lành có một Nhân Kiệt Địa Linh, cuối cùng chọn nơi này. Hắn xây dựng một cung điện dưới lòng đất., Luyện đan trong cung điện dưới lòng đất, vì để lấy nước tiện cho nên lại mở một con suối. Sau đó Lam Đạo Hành đan không luyện thành, người cũng mất đi bóng dáng, nơi này liền chầm chậm bị người ta quên lãng..."

"Bởi vì Lam đạo hạnh dùng người sống luyện đan, làm cho Tam Hoàng đỉnh tràn ngập oán khí, dần dần biến thành một kiện âm vật! Âm vật thoải mái tuyền nhãn, nước chảy ra cũng phát sinh biến hóa, đây chính là Bất Lão Ma Tuyền."

Nghe nàng nói êm tai như vậy, ta không khỏi sinh ra một tia nghi hoặc: "Tại sao ngươi lại hiểu rõ chân tướng của Tam Hoàng đỉnh như thế?"

Lạnh như Sương nhìn chiếc la bàn trong tay mình: "Là la bàn vàng ròng nói cho ta biết! Đừng tưởng chỉ có chiếc nhẫn của ngươi là bảo bối, la bàn của ta cũng là một báu vật hiếm thấy. Đây là một trong ba bảo vật Thiên Sơn của Lãnh gia. Bởi vì lần xuất hành này sẽ gặp nguy hiểm, cha ta mới cố ý cho ta mượn. La bàn vàng sẽ phát hiện bất kỳ âm vật nào trong phạm vi mấy trăm dặm, còn tự động phân chia đẳng cấp, thậm chí có thể dựa theo âm khí tra ra chân tướng của nó."

Đậu xanh! Con mẹ nó đây không phải phiên bản cường đại sao?

Ta không cảm thấy hứng thú với trình độ hưng phấn của la bàn vàng trong tay Lãnh Như Sương, hơn xa Tam Hoàng đỉnh.

Bất quá, nàng tại sao lại lựa chọn nói chuyện này với ta như vậy, ta có chút khó hiểu nhìn nàng.

Lạnh như Sương tuy còn nhỏ, nhưng lại rất thông minh, đối mặt với ánh mắt của ta rồi lập tức cười nói: "Thật ra ta cũng không có hảo tâm gì. Mặc dù ta biết Tam Hoàng đỉnh ở đây, nhưng với năng lực của một mình ta thì không giải quyết được, cho nên ta mới muốn tìm ngươi hợp tác với Trương chưởng quỹ, không biết có ý tốt không?"

Hợp tác à?

Những năm gần đây ta đều đơn đả độc đấu, trừ chiến đấu với nam nhân có lợi, Bạch Mi thiền sư kề vai chiến đấu mấy lần.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận, dù sao cây cầu dây thừng đã đứt, ta cũng không thể rời khỏi Bất Lão thôn, còn không bằng tự tìm chút chuyện cho mình làm. Nghĩ tới đây, ta sảng khoái đáp ứng: "Được!"

Lạnh như Sương vô cùng hài lòng với thái độ của ta, nàng cười hỏi ta: "Ngươi thấy thế nào về chuyện tên đại học sinh mất tích kia?"

"Trước đó ta không có coi trọng, nhưng nghe ngươi nói như vậy, chẳng lẽ chuyện hắn mất tích có liên quan với Tam Hoàng đỉnh?" Ta đưa ra cách nhìn của mình.

Sương lạnh gật đầu: "Trong Tam Hoàng đỉnh nhất định cất giấu một bí mật rất lớn, chuyện này cần hai người chúng ta cùng nhau phá giải."

Ta gật đầu: "Được, không thành vấn đề!"

Lạnh như Sương bỗng nhiên nói với ta: "Còn tên Hoàng đạo sĩ trong đội ngũ kia ngươi phải lưu ý nhiều hơn, ta cảm thấy trên người hắn nhất định có bí mật gì đó!"

Hoàng đạo sĩ?

Thấy ta không có lý giải, Sương nhíu mày: "Ta nghi ngờ hắn chính là truyền nhân của Lam Đạo đạo hành!"

Đệ nhất thiên sáu ba Chương (chương hơn)

Trước khi lạnh như sương nói ra lời này, nói thật ta cũng không quá để ý Hoàng đạo sĩ, cảm giác chính là một tên uống rượu nát mũi hèn mọn, nhưng hiện tại ta bắt đầu âm thầm lưu ý nhất cử nhất động của Hoàng đạo sĩ!

Không biết là Lãnh Như Sương nghĩ nhiều rồi, hay là Hoàng đạo sĩ diễn tốt, hắn trừ mỗi ngày chiếu cố Tiểu Ngưu và đệ tử bị thương, căn bản không làm chuyện khác, chỉ là lúc rảnh rỗi không có việc gì sẽ tìm lão La nói nhảm.

Đáng tiếc lão La đầu căn bản không để ý tới hắn, khiến cho Hoàng đạo sĩ tức giận đến phùng mang trợn mắt.

A Đỗ và bứt đốm cũng không cãi lại, đại khái là biết lạnh như sương là một khối thịt không ăn được, A Đỗ chuyển thành đặc biệt tốt với áo choàng, hai người như keo dán một khối, đi đến đâu cũng ôm ôm ôm ấp, mù mắt vô cùng.

Tối hôm đó, tiếng kêu vui thích của hai người bọn họ vang vọng toàn bộ thôn trang, khiến ta trằn trọc không ngủ được.

Người trẻ tuổi chính là thể lực tốt, lăn lộn lâu như vậy còn không mệt!

Sáng sớm hôm sau khi ta tỉnh lại, gã râu dài lạnh như sương đã dẫn nam nhân đi ra ngoài, bởi vì hôm qua đã nói rõ lời hôm qua, ta đoán hai người bọn họ khẳng định lại đi tìm vị trí cụ thể Tam Hoàng đỉnh.

Nếu như Tam Hoàng Đỉnh ở trong địa cung, muốn tìm ra có khả năng còn phải phí chút công phu, ta cũng không suy nghĩ nhiều, rửa mặt một cái rồi chuẩn bị đi lão La đầu bảng xem xét.

Đúng lúc Ngưu thúc đang đứng ở cửa, Ngưu thúc thất kinh hô lên: "Trương tiểu ca, ta đang muốn đi tìm ngươi đây! Một học sinh khác mất tích, chính là người đã mất đi chân gãy kia."

"Cái gì?" Lần này ta cũng có chút ngoài ý muốn, dù sao người phía trước có tay có chân, nếu như nói chính hắn ly khai ta còn có thể tin. Nhưng vị chân gãy căn bản không xuống được đất, lại làm sao mất tích ù cạc cạc?

Ta vội vàng cùng Ngưu thúc đi an bài gian phòng của học sinh bị thương, phát hiện giường trống rỗng, sớm đã không còn bóng người. Tiểu Ngưu nằm ở một bên khác trên giường, mặc dù còn đang ho khan, sắc mặt so với mấy ngày trước đỏ hơn nhiều.

Ngưu thúc nói: "Tối hôm qua ta còn ở bên hắn một chỗ, sao mới tỉnh dậy đã không thấy rồi..."

Ngưu thúc là người tốt chất phác, tuy rằng thời gian quen biết với đám đại học sinh rất ngắn, nhưng lại đem bọn họ trở thành con cái. Lần này lại mất tích một người, hắn sốt ruột đổ mồ hôi.

Ta cũng ý thức được sự tình không đơn giản như trong tưởng tượng của ta, vội vàng ra ngoài đánh thức A Đỗ và nhiễm má. Hai người trẻ tuổi này tối hôm qua dùng sức quá mạnh, khoảng thời gian này còn chưa tỉnh.

Nghe tới tên ta, chị dâu áo lông mười phần không vui nhìn ta vài lần: "Mấy người các ngươi có thể không cho người khác sống yên ổn nữa hay không?"

Chắc hẳn biểu hiện của nàng đối với A Đỗ và Hằng Uẩn tối hôm qua cũng vô cùng bất mãn.

Cũng may A Đỗ nhanh chóng tỉnh lại, sau khi biết mình mất tích một người, vội vàng mặc quần áo vào đi cùng với ta ra ngoài. Bọn ta ở Bất Lão thôn tìm hai vòng cũng không có bất kỳ manh mối nào, hai vị đại học sinh này giống như đột nhiên biến mất, lại tựa hồ chưa hề tới nơi này.

Sau khi đốm phạt tỉnh lại, còn không quên đổ nước bẩn lên người lạnh như sương: "Các ngươi đều không tin lời ta, thế nào? Ta nói nữ nhân kia có vấn đề đi, mỗi lần có người mất tích nàng liền không thấy."

Trái tim ghen tỵ của nữ nhân, quả thực là đáng sợ!

Bất quá lời của nàng bị A Đỗ và Ngưu thúc nghe được, rõ ràng cho rằng rất có đạo lý, thậm chí đề nghị cùng nhau ra tay khống chế lạnh như sương.

A Đỗ thề non hẹn biển nói: "Con giùm kia mặc dù thân thủ tốt, nhưng song quyền khó địch nổi bốn tay, ba người chúng ta đồng loạt lên, nhất định có thể hạ gục hắn!"

Ta nghe không nhịn được mà cảm thấy xấu hổ.

Huynh đệ, người ta là cao thủ cơ hội chiến đấu, các ngươi cũng đừng đẻ trứng chọi đá được chứ?

Thế nhưng lời nói của A Đỗ ngược lại đề tỉnh ta, đạo sĩ Hoàng gia đi đâu vậy?

Mỗi ngày hắn có chuyện như vậy, hắn luôn là người đầu tiên nhảy ra ngoài, sao lúc này lại không thấy bóng dáng.

Nghĩ tới đây, ta vội vàng hỏi A Đỗ, về nơi ở của Hoàng đạo sĩ. A Đỗ lắc đầu tỏ vẻ không biết, mấy người chúng ta xông vào phòng Hoàng đạo sĩ, phát hiện hành lý của hắn vẫn còn, nhưng người thì không thấy đâu.

Lúc này thì tốt rồi, theo sát sau hai vị học sinh, Hoàng đạo sĩ cũng mất tích...

Lúc lạnh như sương và nam nhân như đuốc trở về, nàng cảm nhận được bầu không khí bất đồng. Nàng tò mò nhìn ta một cái, ta khẽ lắc đầu, ý bảo nàng không nên hỏi nhiều.

Lạnh như Sương cũng rất thông minh, chưa hề nói gì đã dẫn nam nhân râu dài vào cửa.

Trước mắt chuyện ta hợp tác với Lãnh Như Sương còn chưa thể tiết lộ, nếu không những người khác nhất định sẽ có đề phòng!

Ta cảm thấy trong Bất Lão thôn ngoài Tam Hoàng Đỉnh ra, còn giăng đầy một đám nghi vấn lớn hơn, dường như các vị lão nhân ở đây đều có vấn đề.

Bởi vì liên tiếp có người mất tích, tâm tình thân thiết của A Đỗ và

Mẫn tắt đi, lo lắng kế tiếp sẽ đến phiên mình, cho nên dứt khoát chuyển đến sống cùng cha con Ngưu thúc.

Ta đem chuyện ta vụng trộm mất tích nói cho Lãnh Như Sương biết, lạnh lùng cau mày suy nghĩ hồi lâu nói: "Tên Hoàng đạo sĩ này thật đúng là cáo già! Hôm qua ta mới nói với ngươi là muốn theo dõi hắn chặt chẽ, hắn hôm nay đã biến mất rồi."

"Ngươi hoài nghi hắn?" Ta hỏi.

Lạnh như Sương ừ một tiếng: "Tuy không biết sự kiện mất tích có liên quan gì đến hắn hay không, nhưng chắc chắn hắn không đơn giản là được..."

Ta phát hiện mỗi lần mất tích đều phát sinh buổi tối, cho nên quyết định tối nay không ngủ, xem rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì? Sau khi ăn cơm tối xong ta cưỡng ép kiên trì một lát mí mắt bắt đầu đánh nhau, cuối cùng vẫn không khống chế nổi, ngủ thiếp đi mờ mịt.

Một giấc ngủ đến hừng đông, vẫn là Ngưu thúc tới đánh thức ta: "Làm sao bây giờ? A Đỗ và "meo" cũng không thấy nữa!"

"Cái gì?" Ta kinh hãi thất sắc, rốt cục nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Cứ như vậy liên tiếp có người biến mất khẳng định không đơn giản, càng làm cho ta giật mình là giấc ngủ của ta tốt như thế, vậy mà chỉ cảm thấy trời sáng, trong này khẳng định có điều gì mờ ám.

Ta đến nhà lão La, lão La Đầu không có ở đây. Ngưu thúc nói ông ta đi hội họp thư gia ở thôn, ta liền buồn bực, một cái thôn rách như thế, có cái gì phá hội dễ mở chứ?

Ngưu thúc chỉ vào giường nói: "Ngày hôm qua A Đỗ và bứt đốm ngủ ở chỗ này, nhưng ta vừa tỉnh lại bọn họ đã không thấy đâu nữa."

Lúc này, Tiểu Ngưu bỗng nhiên suy yếu ho khan hai tiếng, Ngưu thúc đau lòng tiến tới: "Con trai, con không có việc gì chứ? Đau sao?"

Miệng Tiểu Ngưu nhẹ nhàng mấp máy, tựa hồ có lời gì muốn nói.

Ta vội vàng ghé lỗ tai vào, chỉ nghe hắn ta hơi thở yếu ớt nói: "Đại ca ca, đừng uống nước."

Đừng uống nước, vậy là có ý gì?

Linh quang của ta vừa hiện, nhất thời nhớ tới một vấn đề mà ta bỏ qua.

Tất cả vấn đề đều rơi vào trong nước, chúng ta bị hạ dược rồi!

Đệ nhất thiên sáu cử tam hoàng đỉnh, đệ nhất thiên tam hoàng đỉnh...

Thân thể Tiểu Ngưu suy yếu, cho nên không ăn hết được, bởi vậy mới không bị mê hoặc bởi nước thuốc, nó nhất định đã nhìn thấy cái gì. Chỉ là nó quá suy yếu, gian nan phun ra mấy chữ liền lâm vào hôn mê, bất luận ta có lung lay thế nào cũng không tỉnh lại được.

Nam nhân lạnh như Sương và Phan Sinh rất nhanh đã quay trở lại, sau khi biết được A Đỗ và Điềm Mẫn mất tích, nàng kéo ta sang một bên nói: "La Bàn Hoàng Kim đã xác định vị trí Tam Hoàng Đỉnh."

"Ở đâu?" Ta khẩn trương hỏi.

"Trong nhà Trần bá!" Sau khi Lãnh Như Sương nói ra đáp án, ta lập tức hiểu được, nguyên lai chuyện đầu sỏ mất tích chính là đám lão nhân nhìn như hiền lành trong thôn này.

Nhưng mà bọn hắn bắt những người này đi có thể làm được gì chứ?

Sắc mặt Lãnh Như Sương khó coi, giải thích: "Sau khi đi vào Bất Lão thôn, ta vẫn muốn xác định vị trí cụ thể của Tam Hoàng đỉnh, thế nhưng la bàn lại giống như bị cái gì đó quấy nhiễu vậy, căn bản không cách nào xác định được! Sáng nay sự quấy nhiễu này mới dần dần yếu đi, ta đi theo la bàn liền tìm đến nhà Trần bá. Ta hoài nghi... "

Nói đến đây, vẻ mặt lạnh như sương có chút sợ hãi: "Lão nhân trong thôn một lần nữa dùng phương pháp tế lò người sống."

Nàng vừa nói như vậy, ta lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh. Khó trách mỗi lần có người mất tích, người trong thôn đều muốn đến nhà Trần bá họp, bọn họ căn bản không phải họp, mà là thông qua thông đạo bí mật nhà Trần bá đi đến cung điện dưới lòng đất, dùng tính mạng người sống để tế luyện lò luyện đan.

Bọn họ làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Vẻ mặt Lãnh Như Sương khẩn trương nhìn ta: "Bây giờ chúng ta nên làm gì."

"Địch nhân đang ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, lúc này không nên cứng rắn đến! Không bằng như vầy, chúng ta hãy tương kế tựu kế, chờ bọn họ xuống tay. Nhưng từ giờ trở đi chúng ta không được ăn đồ của bọn họ đưa tới cùng nước." Ta vừa mới nói xong thì lạnh như sương liền gật đầu tán thành.

Đêm đó chúng ta đều không ăn cơm, mà là thừa dịp vợ chồng già không chú ý lén lút đổ xuống, nhanh đến nửa đêm, có người nhẹ nhàng đẩy cửa phòng của ta ra.

Ta nghe các lão nhân nhỏ giọng nói chuyện với nhau: "Hôm nay mang hắn đi trước! Thiếu người trẻ tuổi khỏe mạnh này, những người còn lại liền dễ thu thập."

Khó trách bọn họ lại ra tay từng người một, nguyên lai là lo lắng chúng ta tuổi trẻ khỏe mạnh không dễ đối phó. Ta giả bộ như ngủ say, tùy ý bọn họ rón rén đem ta dời đến trên một cáng cứu giá...

Hơn mười lão nhân khiêng ta ra cửa, bọn họ đi rất chậm nhưng trái tim của ta lại đập vô cùng nhanh! Rất nhanh ta liền được dẫn tới nhà Trần bá, trong phòng nhà Trần bá có một cái hầm ngầm, bọn họ đi xuống hầm rồi đưa ta vào cung điện dưới lòng đất.

Nói là địa cung, trên thực tế chính là một gian thạch thất kín mít! Chính giữa thạch thất đặt một cái đại đỉnh ánh vàng rực rỡ, đây hẳn là Tam Hoàng đỉnh trong miệng lạnh như sương. Một bên Tam Hoàng đỉnh có một cái giếng, đó chính là Bất Lão Ma Tuyền trong truyền thuyết.

Trong góc thạch thất có một nữ nhân trói lại, chính là đốm đốm, trong miệng nàng nhét vải, sắc mặt vô cùng kinh hãi, ta cũng bị trói gô ở một bên.

Trong bóng tối có người hỏi: "Lão Trần, nếu gom được mười người, có phải có thể luyện được tiên đan cải lão hoàn đồng không? Sau khi chúng ta ăn có phải cũng có thể trẻ như nàng vậy không."

"Đương nhiên rồi!" Trần bá gật gật đầu nói: "Khó được ông trời hỗ trợ, đúng lúc cho mười người tới. Trước kia ta còn đang nghĩ, nếu như không gom đủ mười người tế lô, chúng ta tuy rằng tuổi thọ cao cuối cùng vẫn phải chết già. Hiện tại thì tốt rồi, chỉ cần khởi động Tam Hoàng đỉnh, luyện ra tiên đan phản lão hoàn đồng, chúng ta có thể một lần nữa trở nên thanh xuân rạng rỡ."

"Quá tốt rồi!" Bà mao tẩu tóm mái tóc rối lên: "Tên xấu xí này dâm không chịu nổi, trước đem cô ta luyện, bảo cô ta mau mau xuống địa ngục đón người đàn ông khác."

Cầu xin tha thứ, lại không có ai chịu thương hại nàng.

Những lão nhân trước mắt này khuôn mặt hiền hòa, giờ phút này lại giống như một đám cầm thú khát máu, vì mục đích không từ thủ đoạn. Ta không thể không cảm khái, có phải là con người sẽ thay đổi theo tuổi tác tăng trưởng hay không? Càng ngày càng ích kỷ, càng ngày càng vô tình...

C cấy bị kéo đến trước Tam Hoàng đỉnh, lão La đã đốt lửa lên, chỉ chờ đốt dồi dào chút liền đem đốm lửa đẩy vào trong đống lửa.

Ta đang do dự nên lúc nào ra tay tương trợ? Đúng lúc này, hai người đi xuống cửa thông đạo dưới cung điện.

Ta nhìn thấy bọn họ, nhất thời cảm thấy vô cùng thân thiết, dĩ nhiên là nam nhân lạnh như sương cùng bổng thiết cầm la bàn vàng đi tìm.

Những ông lão nhìn thấy bọn họ thì giật nảy mình, thế nhưng rất nhanh sau đó liền bị hung ác thay thế, từng người đều cầm theo đao muốn giết chết hai người Lãnh Như Sương.

Nhưng những lão nhân này căn bản không phải là đối thủ của nam nhân Kính Sinh, nguyên một đám bị đánh bay ra ngoài, nằm trên mặt đất rên rỉ không dậy nổi.

Nam nhânBức Phúc tiến lên giải khai dây thừng trên người điệp, sợ hãi đốm treo trong tử vong trốn ở phía sau hắn kêu lên: "Là bọn hắn... Là người bọn hắn giết! Ta tận mắt thấy A Đỗ bị tươi sống đẩy nhanh đại hỏa."

Sương lạnh lùng ồ lên một tiếng, nàng đi tới bên cạnh ta: "Được rồi, đừng giả chết nữa, mau đứng dậy làm chuyện nghiêm túc đi!"

Ta vận khởi linh lực trong nháy mắt tránh khỏi dây thừng, đi đến trước Tam Hoàng đỉnh tinh tế bắt đầu đánh giá.

Lửa càng cháy càng lớn, nhiệt độ quỷ dị thiêu đốt toàn thân khiến ta khó chịu, kìm lòng không được mà lui lại mấy bước.

Các lão nhân của Bất Lão thôn tuy rằng trường thọ, nhưng không có nghĩa là bọn họ có lực lượng có thể cứu vớt vũ trụ, cho nên bọn họ mới dùng loại thủ đoạn hạ thuốc cấp thấp trong thức ăn này chế phục chúng ta. Lúc này thấy ta tỉnh lại, lại có cao thủ như tượng đường nam nhân áp trận, bọn họ biết là không gom đủ mười người để luyện đan...

Nghĩ đến đây, trong mắt Trần Bá lóe lên một tia âm trầm, thế mà điên cuồng xông vào đống lửa, giống như hiến tế ôm Tam Hoàng Đỉnh, da thịt phát ra tiếng réo rắt chói tai.

Cả người hắn nhanh chóng bị đốt cháy, ngay sau đó lại có mấy lão nhân cắn răng nhảy vào đống lửa! Thế lửa lập tức bùng lên, toàn bộ thạch thất đều bị bao phủ trong nhiệt lượng quỷ dị.

Lão nhân bị đốt cháy gào thét nhằm hướng ta và Lãnh Như Sương, tựa hồ muốn dùng hết một tia khí lực cuối cùng - ngọc nát đá tan.

Ta tránh thoát đầu tiên, bên người lạnh như sương có nam nhânBức thủ hộ tự nhiên không có việc gì. Chỉ tiếc là đốm lửa sẽ không có vận khí tốt như vậy, nàng bị một lão nhân cả người dính lửa gắt gao ôm lấy, trừ tiếng thét thê lương ra thì không có bất cứ biện pháp gì.

Rất nhanh ngay cả tiếng thét chói tai của nàng cũng không nghe thấy...

Đúng lúc này Tam Hoàng đỉnh đột nhiên bạo phát ra một tiếng nổ vang, một đoàn âm khí cường đại từ trong đỉnh hiện lên!

Đệ nhất thiên sáu ngàn sáu ngàn Thần đan yêu dị nói chuyện.

Âm khí kia vừa đậm vừa dày, giống như một mảnh mây đen bao phủ bầu trời thạch thất.

Lão nhân kéo dài hơi tàn nhìn thấy cảnh tượng này thì kinh hỉ kêu lên: "Tam Hoàng đỉnh khởi động rồi!"

Chỉ là bọn họ vừa mới hô xong, cả người giống như bị dây thừng trong suốt treo lên, thân thể không tự chủ được bay lên, hai chân bất lực đạp đạp giữa không trung, cuối cùng từng người hít thở không thông mà chết.

Đám người già ở Bất Lão thôn thế mà không chừa một ai, toàn bộ đều chết hết ở trong thạch thất...

Ngay sau đó, thân thể bọn hắn tự bốc cháy, ngọn lửa màu đỏ như máu chói mắt. Nhiệt độ của thạch thất tiếp tục tăng cao, ta và Lãnh Như Sương chỉ có thể gắt gao bám dính trên vách đá né tránh.

Lạnh Như Sương nói với ta: "Mau nghĩ cách đi! Cứ tiếp tục thế này thì chúng ta cũng xong đời mà."

Nói nghe dễ dàng quá nhỉ, giờ phút này trong đầu của ta loạn cả lên, làm gì có thời gian rảnh để nghĩ cách a!

Theo thế lửa thịnh vượng, trong âm khí mơ hồ hiện ra một người, lông mày trắng râu trắng, mặc đạo bào màu tím, tư thế ngồi xếp bằng trôi nổi trên Tam Hoàng đỉnh, sắc mặt vô cùng hài lòng.

Quỷ vật này là cái gì?

Ta kinh ngạc nhìn Lãnh Như Sương, giọng nói lạnh như sương đầy sợ hãi: "Rất có thể đây chính là âm linh của Lam Đạo Hành..."

Đậu xanh! Lão muội, chúng ta đừng đùa nữa được không? Ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu mà.

Thế lửa dần dần nhỏ đi, Tam Hoàng đỉnh nguyên bản màu vàng óng cũng biến thành màu sắc như máu tươi, Lam Đạo Hành quay đầu nhìn về phía ta và Lãnh Như Sương, lộ ra một tia cười lạnh, tựa hồ lúc nào cũng có thể động thủ.

Ta không cảm thấy lạnh như Sương nói: "Ta không phải là có tam dạng truyền gia chi bảo của Lãnh gia sao? Lại lấy ra hai thứ để đối phó với nó."

Lạnh như Sương hừ một tiếng: "Nếu là bảo bối truyền gia thì sao có thể lấy ra hết được, dù sao cũng phải giữ lại hai vị bảo gia chứ." Sau khi nàng nói xong vẫn lấy ra la bàn hoàng kim, nhưng hiển nhiên Lam Đạo Hành cũng không e ngại, khoát tay hai ngọn lửa liền bay về phía chúng ta.

Ta xoay người một cái liền khéo léo tránh thoát, nam nhân râu ve thì che chở lạnh như sương lui sang một bên.

Tiêu đời rồi, hôm nay chắc chắn phải xử lý tại đây rồi!

Lam Đạo Hành này hiển nhiên là Âm Linh đỉnh cấp đã tu luyện ngàn năm, sao ta và Lãnh Như Sương có thể là đối thủ của hắn được? Chẳng lẽ muốn ép ta sử dụng Vĩnh Linh Giới?

Đúng lúc này, một bóng người lạnh run từ cửa vào đi đến. Ta cùng Lãnh Như Sương ngẩng đầu nhìn lên, rõ ràng là Hoàng đạo sĩ.

Hóa ra căn bản hắn không có bị các lão nhân bắt đến luyện đan, mà tự mình lén lút trốn đi...

Hắn nhìn thấy âm linh của Lam Đạo Hành lại càng hoảng sợ hơn, chân mềm nhũn thiếu chút nữa quỳ trên mặt đất. Lam Đạo Hành sau khi nhìn thấy hắn, rõ ràng đã dời đi giá trị phẫn nộ, giơ tay đánh qua hai ngọn lửa.

Mặc dù bề ngoài của Hoàng đạo sĩ xấu xí, nhưng thân thể lại rất linh hoạt, lập tức tránh thoát, từ trong ngực lấy ra một khối kính bát quái rỉ nhắm ngay Âm linh.

Hiển nhiên đây mới chính thức khắc âm linh, âm linh bị bát quái kính chiếu một cái, lại hóa thành âm khí chạy về trong tam hoàng đỉnh. Theo thứ đó biến mất, hoả diễm bốn phía cũng dần dần tắt đi, trên mặt đất ngoại trừ khô thi không còn thứ gì khác.

Hoàng đạo sĩ thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau khi nhìn thấy ta và Lãnh Như Sương vẫn khá là khiếp sợ!

Tên chó chết này khẳng định biết bí mật gì đó, cho nên cất giấu chuẩn bị đi làm ngư ông đắc lợi. Chỉ là hắn không nghĩ tới ta và Lãnh Như Sương đều không phải người bình thường, không bị luyện đan, cho nên giờ phút này hai ta sống sờ sờ đứng trong thạch thất, sợ tới mức xoay người muốn bỏ chạy.

Bát Quái kính của hắn đối phó với người chết thì không được, nhưng đối phó người sống thì không được. Ta bay nhào lên, đem Hoàng đạo sĩ lật tung trên mặt đất, lập tức lột bỏ đạo bào của hắn, buộc chặt hắn.

Ta đoạt Bát Quái kính trong tay Hoàng đạo sĩ cẩn thận nghiên cứu một chút, Bát quái kính này đã nhiều năm rồi, nhưng cũng không phải là pháp khí gì, cũng không biết vì sao Âm Linh lại e ngại vật nhỏ như vậy?

Lạnh như Sương ngồi xổm xuống hỏi: "Ta đã sớm nhìn ra ngươi không đơn giản rồi! Nói đi, ngươi rốt cuộc là ai."

"Ta?" Vẻ mặt Hoàng đạo sĩ như đưa đám nói: "Ta chỉ là một đạo sĩ bình thường, cái gì cũng không biết, ta cũng ở trong rừng hoang đường mới tìm tới nơi này."

Lạnh như Sương thấy hắn không nói thật, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Ta lại thở phào nhẹ nhõm cười nói: "Đối phó loại người này không cần khách khí như vậy, ta thấy không bằng vứt hắn vào thạch thất một mình. Âm Linh kia tựa hồ cùng hắn có ân oán gì, hận hắn thấu xương, chúng ta mang Bát Quái Kính của hắn đi, để hắn cùng Âm Linh hảo hảo thân thiết một chút."

Hoàng đạo sĩ nghe ta vừa nói như vậy, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch: "Đừng, đừng ném ta ở đây, ta cái gì cũng nói."

"Nói mau!" Ta cố ý hù dọa gã: "Dám có một câu nói dối, hiện tại đem ngươi ném vào trong đỉnh."

Hoàng đạo sĩ nhẹ gật đầu, bắt đầu chậm rãi kể lại: "Ta xem hai vị đều là cao nhân lợi hại, phỏng chừng đã biết lịch sử của Tam Hoàng đỉnh! Là như vậy, năm đó Lam đạo hạnh xây dựng ở đây để giúp Gia Tĩnh hoàng đế luyện chế Tiên đan phản lão hoàn đồng, các ngươi cũng biết, hoàng đế cổ đại rất thích theo đuổi trường sinh bất lão, ngay cả Tần Thủy Hoàng cũng vậy."

"Lúc ấy bên cạnh Hoàng Đế Gia Tĩnh có rất nhiều đại quan đều là đạo sĩ, ví dụ Đào Trọng Văn. Lam Đạo Hành đỏ mắt, cũng muốn làm quan, cho nên vì phụng thừa Hoàng Đế Gia Tĩnh., Hắn liền mời rất nhiều đạo tặc trộm mộ tìm kiếm manh mối các loại cổ mộ! Cuối cùng công phu không phụ lòng người, rốt cục tìm được ghi chép về luyện đan của Tần Thủy Hoàng trong một quyển sách cổ chôn cùng năm đó. Trên sách cổ nói dùng lư tế người sống có thể làm cho hiệu quả tốt hơn, Lam đạo liền bắt rất nhiều bách tính, dựa theo trình tự trên sách cổ học tập từng chút một, đáng tiếc vẫn không thành công..."

"Cho đến ba năm sau, hắn mới mò ra một chút bí quyết, nguyên lai nhân số của tế lô không giống nhau, hiệu quả luyện ra đan dược cũng không giống nhau. Chỉ có dùng chín mươi chín người tế lô, mới có thể luyện chế ra tiên đan phản lão hoàn đồng. Lam Đạo Hành không chút nghĩ ngợi liền tiếp tục bắt người., Nhưng hắn coi mạng người như cỏ rác như vậy, đã khơi dậy dân phẫn, bách tính phụ cận dứt khoát tạo phản! Nhưng mà lúc ấy Lam đạo hạnh đã tế lô tám mươi chín người, chỉ thiếu mười người. Hắn không muốn thất bại trong gang tấc, dứt khoát đem tâm tư đặt trên mười đồ đệ của mình." Hoàng đạo sĩ nói.

"Mười đệ tử này một mực đi theo Lam Đạo Hành luyện đan, chịu trách nhiệm đốt quạt lửa, đều muốn chờ Lam Đạo Hành được Gia Tĩnh Hoàng Đế ưu ái, sau đó bản thân cũng có thể phi hoàng đạt. Không nghĩ tới Lam Đạo Hành đem chủ ý đánh vào trên người bọn họ, mười đệ tử dứt khoát tiên hạ thủ vi cường, bí mật đem Lam Đạo Hành đâm chết dưới địa cung."

Ta nghe thấy chút này gật đầu: "Thế này gọi là ác nhân tự có ác nhân mài!"

Đệ nhất thiên sáu nghìn Lục Chương Vô Ức Thần Linh

Hoàng đạo sĩ tiếp tục nói: "Về sau, mười đệ tử kia trốn thoát từ trong cung dưới lòng đất, có người bị bách tính tạo phản đánh chết, có người mai danh ẩn tích, sư tổ ta chính là một trong những đệ tử may mắn còn sống sót! Ông ấy đem bí mật của Tam Hoàng đỉnh truyền xuống, chờ đến đời này của ta, cuộc sống càng ngày càng quẫn bách. Ta cân nhắc có nên bán Tam Hoàng Đỉnh ra một khoản tiền không?"

"Năm đó bị tạo phản dân chúng bắt được mấy tên đệ tử rất có thể không chịu được đánh, liền đem bí mật Tam Hoàng Đỉnh nói ra. Những bách tính kia sau khi biết được liền lưu lại Bất Lão thôn, trở thành tổ tiên Bất Lão thôn." Ta cười nói.

"Không sai!" Hoàng đạo sĩ liên tục gật đầu: "Hiện tại Tam Hoàng đỉnh đã một lần nữa mở ra, Bát Quái kính của ta có thể khắc chế Âm linh, không bằng ba người chúng ta liên thủ hợp tác, cùng nhau kiếm tiền cùng trường sinh bất lão, không phải rất tốt sao?"

Ta và Lãnh Như Sương liếc nhau một cái, đồng thời khinh bỉ hắn.

Giờ phút này Tam Hoàng đỉnh lại bốc lên hỏa diễm đỏ bừng, Âm Linh dường như lại muốn chạy ra, lạnh như sương lòng nóng mà nhìn ta: "Trương đại chưởng quỹ, nghĩ cách đi."

Ta nhìn quanh bốn phía, trong thạch thất ngoại trừ thây khô thì chỉ còn lại có lão ma tuyền kia.

Linh cơ của ta hơi động, nói: "Hay là đẩy Tam Hoàng đỉnh vào trong giếng, Tam Hoàng đỉnh không đốt lửa, tất nhiên là không luyện ra được thần đan gì rồi."

Lạnh như sương, phụt một tiếng: "Biện pháp này hay!"

"Không được, không được!" Hoàng đạo sĩ thét to: "Đây chính là cơ hội ngàn năm khó gặp, các ngươi làm sao có thể bỏ qua đây? Chẳng lẽ các ngươi không muốn trường sinh bất lão sao?"

Ta nghiêm trang nói: "Một sinh mệnh một người trường đoản cũng không quan trọng, trọng yếu là nó phát huy được bao nhiêu giá trị. Nếu như sống cùng với đám lão nhân của Bất Lão thôn giống nhau, vậy có khác gì cầm thú?"

Nói xong những lời này, chính ta cũng nhịn không được mà tự mình gật gù khen ngợi.

Lập tức, ta và nam nhân cáp đà dọc theo cầu thang Địa Cung trở lại thôn, tìm được mấy cây thiết côn trở về. Đáng tiếc Tam Hoàng Đỉnh vừa nặng vừa nặng, hợp lực của hai người chúng ta cũng không dời nổi.

Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, ta suy nghĩ một chút, để Lãnh Như Sương lên gọi cả Ngưu thúc tới.

Ngưu thúc nhìn thấy thảm trạng trong thạch thất, sợ đến sắc mặt trắng bệch. Nhưng gã quen khổ lực, khí lực phi thường lớn, ba người chúng ta dùng thiết côn một chút cạy Tam Hoàng đỉnh ra miệng giếng. Đúng lúc này, hoàng đạo sĩ bỗng nhiên kêu lên: "Dừng tay! Mau dừng tay! Nhanh dừng tay! Thiết Tác Kiều đã hỏng rồi, chỉ có một con đường có thể rời khỏi Bất Lão thôn, các ngươi thả Tam Hoàng đỉnh xuống, ta sẽ nói cho các ngươi đường ra, bằng không cho dù hủy Tam Hoàng đỉnh các ngươi cũng không có cách nào rời khỏi nơi này!"

Hắn vừa nói vậy ta mới phản ứng lại: "Chẳng lẽ Thiết Tác Kiều là do ngươi chặt đứt?"

Hoàng đạo sĩ vậy mà mặt không đổi sắc gật đầu: "Không sai!"

Ta lập tức có chút do dự, nếu đúng như hắn nói, chúng ta bị vây sống Bất Lão thôn, vậy phải làm sao bây giờ?

Lạnh như Sương ở bên cạnh nói: "Đừng nghe hắn! Ta có la bàn vàng ròng, cũng có thể tìm được lối ra."

Có lạnh như sương, chúng ta không do dự nữa, không chút nghĩ ngợi liền hợp lực bốn người cạy Tam Hoàng đỉnh vào trong giếng nước, phù phù một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, làm quần áo ta ướt đẫm.

Hoàng đạo sĩ như là hạt cà bị đánh bởi sương, dọc đường bị nam nhân râu dài xách ra ngoài. Lạnh như sương nói: "Tốt nhất là địa cung này vĩnh viễn không nên bị người khác phát hiện, chúng ta dứt khoát phong kín cửa vào lại đi!"

Trát Lỗ nam nhân chưa đợi nàng phân phó xong, cũng không biết tìm từ đâu ra một cái chuỳ lớn, đã nện sập gian phòng của Trần bá.

Lúc này trời đã sáng, toàn bộ Bất Lão thôn rơi vào yên tĩnh quỷ dị.

Thời điểm Hướng Lão La, ta không khỏi nghĩ đến, truyền thuyết của thôn Bất Lão nói không chừng chính là những lão nhân trong thôn mới nghĩ cách truyền đi ra ngoài, mục đích là để dụ dỗ càng nhiều người đến đây, bọn họ có thể xuống tay luyện đan, chỉ là nhân số vẫn luôn không đúng, cho nên không thành công.

Ngẫu nhiên lần này chúng ta có mười người đến, vừa vặn có thể gom đủ nhân số, bọn họ mới quyết định hoặc là không làm, hoặc là cùng nhau động thủ!

Trở lại nhà lão La, ta mang áo tơi ướt quần áo cởi ra, bỗng nhiên linh cơ khẽ động, tìm một cái bát trông rỗng đem quần áo bịt kín vào trong chén rồi múc nước cho Tiểu Ngưu uống.

Có lẽ đây là lần cuối cùng Bất Lão Ma Tuyền phát huy tác dụng?

Tiểu Ngưu sau khi uống xong, thân thể quả nhiên tốt hơn không ít, khí tức cũng bình thường, xem ra Bất Lão Ma Tuyền vẫn rất có uy lực!

Hiện tại thứ duy nhất cần giải quyết chính là Hoàng đạo sĩ, chúng ta mặc dù đem Tam Hoàng đỉnh đẩy vào trong giếng, còn đem cửa vào địa cung chặn chết, nhưng những thứ này ở trong mắt người hữu tâm căn bản không đáng là gì. Ta lo lắng chờ chúng ta rời đi, Hoàng đạo sĩ sẽ quay đầu đào Tam Hoàng đỉnh lên, đến lúc đó nói không chừng sẽ dẫn phát tai nạn gì.

Lạnh như Sương nhìn ra suy nghĩ của ta, nàng cười nói với ta: "Chẳng phải ngươi muốn nếm trải một chút bảo vật gia truyền của Lãnh gia sao? Mở to hai mắt, cái thứ hai đã đến."

Đó là một cái chuông bạc tinh khiết, âm thanh trong trẻo dị thường. Lạnh lùng như Sương giải thích với ta, cái chuông này tên là Vô Ức Linh, có thể giúp người ta xóa đi hồi ức gần đây của mình.

Nàng rất nhanh đã dùng lực lượng của Vô Ức Linh xóa đi ký ức liên quan tới Tam Hoàng Đỉnh của Hoàng đạo sĩ.

Nếu đã quên mất Tam Hoàng đỉnh, đương nhiên Hoàng đạo sĩ không rõ vì sao mình lại xuất hiện ở Bất Lão thôn, vì vậy hắn liền dẫn chúng ta đi tìm một con đường khác.

Thì ra la bàn hoàng kim chỉ có thể tìm kiếm âm vật, căn bản không thể dẫn đường, ở địa cung Lãnh Như Sương đã định như vậy rồi!

Chúng ta cùng hoàng đạo sĩ rời khỏi huyện Thu Trì chia tay, nhìn bóng lưng Hoàng đạo sĩ đi xa, thật lòng muốn quên đi quá khứ, từ nay về sau hắn một lòng hướng thiện, làm một đạo sĩ tốt.

Ngưu thúc cũng chia tay chúng ta ở chỗ này, ta thấy khí sắc Tiểu Ngưu tốt hơn không ít, cảm thấy Ngưu thúc kiên trì vẫn có đạo lý. Chính là bởi vì nó không buông tha, mới cứu được Tiểu Ngưu một mạng.

Chờ người khác đi rồi, ta hỏi lạnh như sương: "Kế tiếp ngươi muốn đi đâu?"

Lạnh như Sương không hiểu nhìn ta: "Sao? Ta muốn đến Thiên Sơn Lãnh gia làm con rể, chuyện này cần phải suy xét một chút."

"Cái gì chứ." Ta cười khổ một hồi, sau đó đem gân mạch màu đen trên cánh tay cho nàng xem: "Ta đi ra là vì tích góp âm đức, ngươi là vì tìm kiếm âm vật, mục đích của chúng ta mặc dù bất đồng, nhưng hình như có thể cùng hành động."

Lạnh như Sương gật đầu: "Cũng được!"

Khi chúng ta rời khỏi huyện Thu Trì, Sương lạnh lùng hỏi ta vì sao Tam Hoàng đỉnh có uy lực không lớn như trong tưởng tượng.

Ta cười nói với nàng: "Âm vật âm vật, lợi hại hơn nữa cũng là một cái vật, sao có thể so với lòng tham người? Vương hầu các đời tương tướng, có cái nào không phải lòng tham không đáy? Chinh chiến bốn phương là vì bá chiếm đất đai của người khác, có quyền lực thì muốn càng nhiều hơn., Muốn trường sinh bất lão... Lão nhân của Bất Lão thôn đã trường thọ hơn người bình thường, nhưng bọn họ vẫn chưa thỏa mãn, muốn phản lão hoàn đồng. Con người chính là bởi vì tham niệm, mới tạo thành đủ loại tai nạn, âm vật chỉ đưa tới tác dụng hiệp trợ, chân chính ngoan độc vẫn là nhân tâm."

Lạnh như sương, cái hiểu cái không gật gật đầu: "Thì ra là thế, thụ giáo!"

"Ha ha, có muốn bái sư không?" Ta đùa giỡn hỏi.

Lạnh như sương nhìn ta một cái, lấy ra la bàn hoàng kim nhìn nhìn một chút, kim đồng hồ la bàn không nhúc nhích chỉ về hướng tây.

Đầu tiên, một ngàn sáu bảy ngàn, trong tửu điếm có quỷ sự.

Lãnh gia không phải là tiểu gia tộc, nếu như bọn hắn có thể thao túng toàn bộ âm vật ở phía tây, nhất định có chỗ độc đáo!

Lãnh Như Sương là người ứng tuyển Lãnh gia, chắc chắn thực lực không yếu.

Trên đường kết bạn đồng hành, ta ngầm quan sát nàng thời gian rất lâu, thân thể nàng bên ngoài lạnh trong nóng, khởi sự phi thường lão đạo, bên người lại đi theo một nam nhân điệp công phu cực cao.

Người vốn không hiểu nhiều về Thiên Sơn Lãnh gia như ta, cũng bắt đầu hiếu kỳ về tình huống gia tộc bọn họ rồi, bình thường gia tộc không phải đều chọn nam nhân làm tộc trưởng sao? Vì sao Lãnh gia lại chọn một nữ nhân?

Chỉ tiếc thời gian lạnh như sương không nói chuyện, hoặc là thao túng la bàn vàng trong tay hoặc là nhắm mắt dưỡng thần, Tưởng Nam lại càng giống người câm, trên toàn bộ con đường khiến ta nghẹn đến thiếu chút nữa hộc máu. Ta bắt đầu vô cùng nhớ Lý Ma Tử, tuy hắn nói nhiều, nhưng tốt xấu gì cũng có thể giải tỏa buồn bực.

Ngày hôm đó chúng ta qua Trường Giang, tới chợ Đồng Lăng.

Đồng Lăng có lịch sử lâu đời, bởi vì cái tên đồng nổi tiếng, dùng đồng mà hưng, là Cổ Đồng Đô của Trung Quốc, lịch sử khai thác quặng dã kim đến nay đã hơn ba nghìn năm. Sau khi tiến vào thành thị, người nọ lạnh như sương mở miệng hỏi: "Trương đại chưởng quỹ, âm vật mà chúng ta tiếp xúc phần lớn đều là thanh đồng khí, ngươi đoán có bao nhiêu là dùng đồng lăng đúc thành?"

"Ta không có thời gian để ý tới chuyện cười của cô ấy, giờ phút này thật vất vả mới thấy được ánh đèn sáng chói của thành thị, chỉ muốn tìm một tửu lâu, rửa sạch mùi hôi chua này thôi. Mấy ngày nay vội vàng đi đường, đa số lại ở trong một trấn nhỏ hẻo lánh, điều kiện cực kỳ gian khổ, uống nước cũng có hạn, chứ đừng nói là tắm rửa.

Cũng may tâm ý của ta và Lãnh Như Sương tương thông, sau khi vào trong đồng lăng không nói hai lời tìm tửu lâu có điều kiện không tệ, mỗi người một gian phòng trước tiên rửa sạch sẽ. Ngửi thấy thân thể phát ra mùi thơm tắm rửa, ta mới cảm giác mình đã sống lại.

Sau khi rửa mặt xong lạnh như sương và bức gương nam tử, lầu dưới chúng ta tùy tiện tìm một cái tiệm ăn cần bổ sung vất vả để kháng nghị thật lâu, ba người vây quanh nồi ăn cơm.

Ăn uống no đủ rồi ta hỏi Lãnh Như Sương: "Kế tiếp chúng ta sẽ đi bên nào? Cái la bàn vàng kia của ngươi có đáng tin không, sẽ không dẫn sai đường chứ?"

Sau khi cùng đi với Lãnh Như Sương ta mới phát hiện, truyền gia bảo của nàng tựa hồ lâu năm, không có tác dụng gì đặc biệt, thường xuyên đem chúng ta đi tuyệt lộ. Ví dụ như có một lần, phía trước đã là một con sông, nhưng nó vẫn kiên trì muốn chúng ta tiến về phía trước, đây không phải là bức chúng ta tự sát sao?

Gương mặt xinh đẹp lạnh lẽo của Sương đỏ lên: "Tiếp theo..."

Nàng lấy ra la bàn hoàng kim đến xem, bỗng nhiên cau mày nói: "A! Phụ cận có một món âm vật, hơn nữa phẩm cấp không thấp, hình như còn rất lợi hại."

Ta nhìn xung quanh, chỉ vào cái nồi bốc lên hơi nóng nói: "Âm vật mà ngươi nói nếu là nó, ta và ngươi mỗi người một ngả."

"Đừng náo loạn." Vẻ mặt lạnh như sương nghiêm túc nói: "Ngay gần đây!"

Ta nhìn bộ dáng của nàng không giống như đang nói đùa, cũng lập tức cảnh giác lên, quan sát chung quanh một phen cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng. Hiện tại đã qua giờ cơm, người trong Hỏa nồi điếm cũng không có nhiều, mà mấy vị khách nhân ngồi bên bàn đã uống say khướt, nhìn thế nào cũng không giống bộ dạng bị âm vật khống chế.

Lạnh như Sương cầm lấy la bàn vàng, cũng không quay đầu lại mà ra khỏi Hỏa Táo điếm, nam tử râu đỏ thì yên lặng đi theo ra ngoài.

Mẹ nó, hai người này không phải cố ý tạo một vở kịch như vậy, mục đích là để ta thanh toán chứ?

Ta nghiến răng nghiến lợi thanh toán sổ sách xong liền vội vàng đi theo ra ngoài. Kết quả là Sương lạnh lẽo không đi đâu, trực tiếp trở về khách sạn, cái cảm giác ta bị lừa càng nhiều hơn.

Ta khó chịu đi theo bước chân bọn họ, kỳ quái là Lãnh Như Sương không về gian phòng của mình, mà đi vào trong thang máy lầu bảy.

Lúc này lầu bảy đang im ắng, tràn ngập một cảm giác yên tĩnh quỷ dị, trong không khí còn mang theo mùi mốc meo.

Giờ phút này một mẹ già trung niên đang vặn vẹo keo kiệt mở cửa, tóc nàng tán loạn, thần kinh như thần kinh, bộ dáng như bị quỷ hạ thân vậy.

Lạnh Như Sương cảnh giác liếc nhìn ta một cái, ta quan sát tỉ mỉ, phát hiện sau đó người trung niên như mẹ nuôi đang kiễng chân.

Bình thường mà nói, người chết bởi vì trước khi chết quá mức thống khổ, hai chân sẽ đạp loạn khắp nơi, cho nên gót chân sẽ không chạm đất. Xem ra bám vào trên người mẹ trung niên hẳn là một quỷ thắt cổ.

Trung niên đại mụ keo kiệt, chỉ chốc lát sau trong môn truyền đến thanh âm mơ mơ màng màng của một nam nhân: "Hơn nửa đêm, ai nha?"

Mẹ lớn trung niên không trả lời, chỉ đờ đẫn keo kiệt.

Rất nhanh liền truyền đến tiếng mở cửa, tú bà trung niên từ trong túi cười dữ tợn lấy ra một thanh đao hoa quả lấp lóe hàn quang. Mắt thấy đã sắp phát sinh án mạng, Tưởng Nam sau khi nhận được mệnh lệnh của Lãnh Như Sương liền lập tức xông lên, lăng Không đá một cước vào mẹ già trung niên không kịp trở tay, trái cây đao trong tay cũng bị đánh bay ra ngoài.

Trát Lỗ này không có chút lòng kính già yêu trẻ nào, xuống tay vừa tàn nhẫn vừa nặng, đem lão bản ba quyền hai cước nện ngã ngửa trên mặt đất, sau đó sau đó.

Cưỡi trên người nàng, dùng tay nắm lấy miệng của nàng, phòng ngừa nàng cắn đầu lưỡi của mình.

Trong cửa rất nhanh đi ra một nam nhân mặc quần cộc, nhìn thấy một màn trước mắt, hắn trợn mắt líu lưỡi hỏi: "Các ngươi là ai, tìm ta chuyện gì? Nửa đêm canh ba ta đã có cảnh báo."

Lạnh Như Sương đi tới kiểm tra bà chủ trung niên một chút rồi nói: "Đúng là đã bị khống chế, nhưng kỳ quái là không có ở trên người, xem ra đạo hạnh Âm Linh Tưởng này có thể điều khiển tư tưởng của người khác ở khoảng cách xa hơn."

Ta ừ một tiếng, còn chưa mở miệng, nam nhân quần cộc liền vẻ mặt hoảng sợ kêu lên: "Các ngươi nói cái gì, phục vụ phục vụ này bị quỷ trên thân rồi sao? Là nữ nhân kia tới tìm ta sao? Tại sao ta đã chạy đến đồng lăng rồi vẫn không chịu buông tha cho ta."

Nữ nhân kia?

Tâm niệm ta vừa động, lập tức phát giác trên thân nam nhân quần lớn rậm rạp khả năng cất giấu bí mật gì, lập tức tùy tiện đi vào phòng của hắn.

Đây là một căn phòng rất bình thường trong khách sạn, trên giường được phủ kín một bộ y phục bẩn thỉu, thoạt nhìn là do đàn ông cởi ra, quần cộc nam nhân đối với chúng ta không mời mà có vẻ phi thường kinh hoảng, lắp bắp hỏi: "Các ngươi là ai? Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Ánh mắt của ta lục soát cẩn thận trong phòng, cuối cùng rơi vào một công cụ ở trong góc, trực giác nói cho ta biết, trong cái túi công cụ kia cất một bình tro cốt người chết!

Đứng thứ một ngàn sáu nghìn, tám thợ mộc cùng tiểu mộc tượng.

Sương lạnh và yểu điệp theo đó đi vào gian phòng, mãng nam thô bạo ném bác trung niên lên giường, sau đó liền dựa vào một bên yên lặng hút tẩu thuốc.

Mẹ trẻ vừa không giãy dụa cũng không kêu, chỉ nhìn chằm chằm vào nam nhân quần cộc, trong ánh mắt lại tràn đầy nhu tình vô hạn: "Vì sao ngươi còn chưa tới cưới ta? Không phải ngươi đã chính miệng đồng ý rồi sao?"

Nam nhân quần lớn sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, dựa lưng vào vách tường run lẩy bẩy.

Lạnh như Sương lại ngại bà trung niên nói nhảm quá nhiều, đi tới trước mặt bà ta, không khách khí dùng linh phù dán lên trán bà ta. Thân thể trung niên Đại Mẹ đột nhiên co giật một cái, ngất xỉu đi, chỉ là trước khi nhắm mắt còn lẩm bẩm: "Mau tới cưới ta, ngươi đã đáp ứng rồi. Ngươi chạy không thoát đâu, ta sẽ theo ngươi mãi!"

Thấy mẹ trung niên đã ngất đi, lạnh như sương dặn dò với nam tử Úy: "Mang nàng ra ngoài, bằng không đợi lát nữa tỉnh dậy sẽ gây ra phiền toái không cần thiết."

Ta nhịn không được hỏi: "Ngươi không thử câu thông với âm linh một chút, hỏi tiền căn hậu quả thế nào?"

Lạnh như Sương nói: "Bộ dạng này của nàng có thể hỏi được cái gì."

Trãi nam nhân không nói hai lời xách mẹ lớn trung niên lên, mở cửa phòng ra, ném rác rưởi vào trong hành lang. Toàn bộ động tác nước chảy mây trôi, ta và nam nhân quần cộc ở bên trợn mắt há hốc mồm.

Vẻ mặt lạnh như sương nhìn nam nhân mặc quần cộc: "Đứng ngây ra đó làm gì? Quần áo ngươi mặc xong rồi, chúng ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

Nam nhân loay hoay đã nhận lời, ôm quần áo xông vào phòng tắm, lảo đảo đi ra.

Lạnh như Sương liếc mắt đánh giá hắn: "Ngươi là ai, làm cái gì vậy? Ngươi chọc phải chuyện gì, vì sao có nữ quỷ quấn quít lấy ngươi? Còn nữa..." Nàng đưa mắt liếc nhìn túi chứa đồ trong góc: "Đó là tro cốt của ai?"

Nam nhân kia há hốc mồm: "Sao ngươi biết trong túi là tro cốt?"

Lạnh như Sương không nhịn được cắt ngang lời hắn: "Bớt nói nhảm, hỏi ngươi cái gì thì ngươi đáp cái đó." Thái độ vô cùng bá đạo, không ngờ lại mang theo vài phần uy nghiêm không phù hợp với tuổi tác.

Trong lòng ta không nhịn được mà tán thưởng.

Nam nhân kia rụt vai xuống: "Xương tro là của sư phụ ta, hai người chúng ta đều là thợ mộc, người khác đều gọi chúng ta thợ mộc và thợ mộc. Từ nhỏ ta đã không có cha mẹ, là sư phụ nuôi ta lớn, hiện tại trong thành đều có cửa hàng dụng cụ, rất ít người đánh đồ gia dụng., Chỉ có Điền thôn xa xôi vẫn còn giữ thói quen như vậy, cho nên mới từ khi ta nhận thức đã đi theo sư phó tới nam ra bắc tập các loại đồ vật gia dụng. Sư phó tâm linh khéo léo, đánh đến đồ vật gia dụng xinh đẹp, rất được dân chúng ưa thích, chúng ta cũng không ít chuyện sống. Sư phó nói hắn tuổi tác lớn, để cho ta tranh thủ đoạn của hắn dành thời gian, hắn cũng có thể về hưu truyền tống thanh hậu, chỉ là không nghĩ tới một tháng trước... "

Xem ra trò hay sắp xuất tràng rồi, ta lập tức nghiêm túc ngồi thẳng người lại.

Tượng gỗ nhỏ khẩn trương nuốt nước miếng nói: "Một tháng trước, ta và sư phó đi tới một cái thôn nhỏ trong Chiết Giang giúp người ta đánh đồ gia dụng, con nhỏ nhà này muốn kết hôn, muốn đánh hai bộ quầy cưới để kết hôn dùng. Loại tủ này ta và sư phó không biết đã đánh bao nhiêu người, cho nên căn bản căn bản không có chuyện gì, chỉ là cái thôn kia thật sự quá cổ quái."

"Phương pháp cổ quái này là thế nào?" Ta tò mò hỏi.

"Có thể là do vị trí hẻo lánh này, tính tình thôn dân nơi đó đều rất cổ quái, đề phòng chúng ta như đề phòng giặc, ta đi đến chỗ nào cũng có loại cảm giác bị người theo dõi., Hơn nữa thường thường có thể giữa đêm nghe được tiếng nữ nhân thét chói tai. Lúc ấy ta còn tưởng là nháo quỷ, vụng trộm nói với sư phụ, sư phụ bảo ta đừng có dính vào chuyện người khác, đem tâm tư đều dùng vào việc đánh đồ dùng. Quầy hàng cưới chúng ta rất nhanh đã làm xong, sư phụ còn quét sạch sơn đỏ xinh đẹp cho nó." Tiểu mộc tượng đáp.

"Vốn đánh xong đồ gia dụng chúng ta sẽ đi, nhưng lại vừa vặn tới một căn nhà trong thôn sập, trong nhà chỉ có một bà lão cô đơn, người trong thôn thấy nàng đáng thương liền gom tiền giúp nàng xây nhà, sư phó ta bởi vì người biết thợ mộc nên mới được giữ lại. Sư phó nói tiết kiệm tiền, tương lai cũng xin lấy vợ giúp ta, không nghĩ tới lão bà chưa lấy được, sư phụ lại không tìm được..."

Thợ mộc nói tới đây lại khóc lên.

Đứa nhỏ này cũng thật đáng thương.

Ta thở dài, đang muốn lên tiếng an ủi hắn vài câu, thì ở bên cạnh lạnh lùng mỉa mai nói: "Ngươi là một đại nam nhân, sao gặp chút chuyện chỉ biết khóc nhè?"

Ta nhịn không được khuyên nhủ: "Hắn ta và sư phó sống nương tựa vào nhau, chắc chắn có cảm tình phụ tử. Được rồi, ngươi cũng đừng có quá khổ sở, nói xem sư phó ngươi chết thế nào?"

"Ta cũng không biết." Tượng gỗ lau nước mắt nói: "Chúng ta vẫn luôn giúp bà lão gầy trơ trọi xây nhà, kết quả có một ngày ta ngủ mơ màng, trong đêm khuya nghe được thanh âm của một nữ nhân vang đến bên tai ta hỏi có phải là muốn tìm lão bà không? Thần xui quỷ khiến ta trả lời là, cô gái kia liền gọi ta đi cùng. Cũng không biết là mộng du hay là nơi nào, thế mà ta thật sự xuống giường với nàng ta rồi."

"Âm thanh kia phảng phất có ma lực, một mực chỉ dẫn ta, ta đi theo thanh âm kia suốt ngày, rõ ràng đi đến một đại trạch viện tráng lệ. Ta đẩy cửa đi vào, phát hiện bên trong trống rỗng không có một ai, nhưng treo đầy đèn lồng đỏ, vừa nhìn liền muốn làm chuyện vui. Ta vừa tiến vào đại môn, thanh âm kia liền biến mất, phảng phất muốn chơi trốn tìm với ta, cố ý tìm được nàng hay không?"

"Ta đi tới đi lui trong tòa nhà, cuối cùng cũng tìm được nữ nhân trong một gian phòng. Nàng mặc một bộ áo cưới màu đỏ thẫm, đang ngồi trước gương chải đầu. Dáng dấp của nàng đẹp hơn bất cứ nữ nhân nào mà ta từng gặp, làn da trắng như sữa bò, nhất là mái tóc dài đen nhánh., Càng tràn ngập hấp dẫn, lập tức ta như mất hồn, không tự chủ được đi tới. Cô nhìn ta không nói gì, trực tiếp cho ta vào cái lược trong tay, bảo ta chải đầu cho cô. Ta lập tức chải đầu giúp cô., Trong miệng nàng nói lẩm bẩm cái gì mà chải đầu, phú quý không cần lo; hai lược tới đầu, vô bệnh lại không lo; ba chải tới đầu, nhiều con thêm nhiều tuổi; lại chải tới đầu, so với cánh cộng hưởng..."

Người thợ mộc nói xong, trên mặt lại toát ra vẻ say mê. Ngay sau đó, trong phòng hiện ra một tầng sát khí nhàn nhạt!

Đệ nhất thiên sáu ngàn chín Chương Minh hôn

Sát khí là từ trong bình tro cốt thợ lão phát ra, hiển nhiên ông ta rất bất mãn với câu nói của thợ mộc nhỏ, thậm chí là phẫn nộ.

Lạnh như Sương quát lên một tiếng: "Đã chết rồi thì làm ơn ngoan ngoãn vào trong bình cho ta, còn dám đắc ý với ta, ta không khách khí đâu!"

Thanh âm của nàng mang theo một hương vị không giận mà uy, sát khí kia nhất thời sợ hãi rút vào trong bình.

Tượng gỗ nhỏ cũng bị giọng nói của cô bé làm cho hoảng sợ, khó hiểu hỏi: "Rốt cuộc các ngươi là ai, vì sao có thể nhìn thấy quỷ?"

Biểu tình trên mặt hắn đặc biệt rõ ràng, phảng phất cảm thấy chúng ta là người xấu có dụng tâm khác nhau, nếu như không giải thích rõ ràng, hắn cũng sẽ không tiếp tục nói nữa.

Ta thản nhiên nói: "Chúng ta đều là người liên hệ với quỷ hồn, là quỷ hồn của sư phụ ngươi cầu chúng ta hỗ trợ. Ngươi chọc phải một con nữ quỷ lợi hại, nếu không diệt trừ sẽ dành cả đời với ngươi!"

Lạnh như sương hừ lạnh một tiếng, tựa hồ nói dối không chớp mắt đối với bản thân.

Ta không khách khí liếc mắt nhìn cô một cái. Lúc này ta còn có thể bịa ra mấy câu lừa gạt được người thợ mộc đã không dễ dàng rồi, nếu không thì làm sao tìm được âm vật đây?

Quả nhiên, tiểu mộc tượng sau khi nghe xong lời của ta, kích động chảy nước mắt nóng bỏng: "Ta nói này, hóa ra là sư phó quỷ hồn mời các vị đại sư tới! Ô ô ô, sư phụ đối với ta rất tốt, cho dù chết, còn không bỏ được ta."

Nước mắt của tiểu tử này cũng quá không đáng tiền đi?

Ta lúng túng ho khan một tiếng: "Thợ mộc nhỏ, chúng ta đều là người đại ân, sư phụ ngươi lại ba lần khẩn cầu chúng ta mới rút thời gian tới đây, tranh thủ thời gian nói chính sự."

Tiểu Mộc thợ gật đầu lia lịa: "Ta nói chính sự, ta nói chính sự, đại sư ngàn vạn phải cứu ta nha!"

"Lúc đó nữ nhân xinh đẹp kia luôn bảo ta chải đầu cho nàng, sau đó nói chuyện câu được câu không, nàng hỏi ta có phải là muốn cưới vợ không? Ta nói nằm mơ cũng muốn. Nàng hỏi ta dáng vẻ xinh đẹp của nàng, ta nói đương nhiên là đẹp. Nàng lại hỏi ta nếu nàng gả cho nàng làm vợ..., Ta có cần không? Lúc đó ta như được ma quỷ, kích động gật đầu lia lịa. Nàng dường như rất cao hứng, nói với ta nếu đã cưới nàng, sẽ định lưu lại một thứ tín vật đính hôn. Ta sờ lên túi quần, phát hiện không có gì, nàng liền hỏi ta vật quý giá nhất là gì?"

Tượng gỗ nhỏ nói tới đây, ta bừng tỉnh hiểu ra: "Ngươi không phải nói sư phó là thứ đồ quý giá nhất của ngươi chứ?"

Nhân viên gỗ nhỏ khóc lóc tát mình một cái: "Đúng vậy! Lúc ấy ta đã nói như vậy, kết quả sư phó chết một cách không minh bạch."

Ta đưa mắt nhìn về phía lạnh như sương, phát hiện nàng cau mày, tựa hồ cũng hiểu rõ tiền căn hậu quả sự tình. Không hề nghi ngờ, tiểu mộc tượng gặp phải một nữ quỷ vô cùng lợi hại, từ việc nàng có thể huyễn hóa ra động phòng kết hôn là có thể nhìn ra, huống chi nàng còn có thể thao túng tư tưởng người khác điều khiển tư tưởng của mình ở ngoài ngàn dặm, khống chế người khác tới giết tiểu mộc tượng, loại thực lực này ngẫm lại đều đáng sợ.

Chuyện nữ quỷ đòi mạng ta đã gặp rất nhiều, các nàng phần lớn là vì oan khuất mà chết, cho nên biến thành lệ quỷ trả thù nhân loại. Chuyện nữ quỷ câu dẫn nam tử trẻ tuổi hút dương khí ta cũng gặp qua, đám nam nhân kia đều cho là số mình tốt, hơn nửa đêm còn có thể gặp được diễm ngộ, chẳng biết là một khi bị nữ quỷ quấn lấy, dương khí bị hút khô, cái mạng nhỏ của mình cũng coi như xong...

Nhưng đây là lần đầu tiên ta gặp được chuyện nữ quỷ cầu hôn như vậy nên rất tò mò.

Bình thường mà nói chỉ có xử nữ quỷ trước khi chết chưa từng tiếp xúc với nam nhân, mới có thể tìm một phòng nam nhân động phòng, đền bù lại tiếc nuối khi còn sống. Cho nên cho tới bây giờ, rất nhiều nơi xa xôi còn có thói quen kết hôn.

Cái gọi là minh hôn, chính là thông qua giới thiệu của thần bà, đem hai cái quỷ hồn khi còn sống chưa có kết hôn tập hợp thành một đôi, có bạn lữ quỷ hồn sau khi trải qua cuộc sống nhỏ của mình, sẽ không làm chuyện gì, tránh cho trong nhà vẫn ầm ĩ. Hơn nữa thân phận nữ tử cổ đại hèn mọn., Không có tư cách hưởng thụ hương hỏa, một khi chết liền thành cô hồn dã quỷ, nhưng sau khi kết hôn, có thể đem bài vị cung phụng đến nhà nam tử, cùng với nam tử hưởng thụ hương hỏa, có thể nói là hai bên hoàn mỹ!

Có điều những năm này theo xã hội phát triển, chuyện kết hôn với Minh quốc đã càng ngày càng ít, thần bà sẽ đạt được minh hôn cũng càng ngày càng ít.

Chỉ cần bởi vì quy củ Minh hôn tương đối nhiều, quy củ thứ nhất chính là hạ âm thân lễ!

Cái gọi là âm thân lễ, tên như ý nghĩa, chính là sính lễ của người sống kết hôn với người chết, có thể là một khối ngọc bội mang theo bên người, cũng có thể là một lời hứa bằng miệng.

Vô luận là cái gì, một khi ra khỏi miệng tuyệt không thể đổi ý, chỉ cần quỷ hồn nhận quà mời, có thể chính thức chính thức kết minh hôn.

Tượng gỗ nhỏ không biết mấu chốt trong đó, sắc mặt to gan đem thợ mộc coi là âm thân lễ hiến cho nữ quỷ, nữ quỷ dĩ nhiên phải lấy mạng lão mộc tượng.

Thảo nào quỷ hồn của thợ mộc trưởng vừa nghe thấy thợ mộc nhắc đến nữ quỷ còn đang say mê, nổi giận lớn như vậy!

Đổi thành là ta cũng tức giận! Lão tử hốt phân một trận nuôi ngươi lớn, kết quả một câu nói của thằng nhãi nhà ngươi đã tặng mạng cho lão tử...

Nhân viên gỗ nhỏ tiếp tục nói: "Sau khi ta trả lời nữ nhân kia, nàng cười đến đặc biệt vui vẻ, sau đó liền thoát ly quần áo ngủ cùng ta, đêm đó chúng ta ngủ không ngủ, đều ở trong phòng cưới hưng phấn. Kết quả là sáng ngày thứ hai đã dậy., Ta phát hiện mình nằm trong một nghĩa địa, trời vừa mới sáng, xung quanh tối tăm mờ mịt đều là những mộ nhỏ, khiến ta sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần. Ta vội vã chạy về sau Khê thôn! Kết quả ta vừa mới trở lại nhà lão thái thái cô đơn kia!, Chỉ thấy trước cửa nhà bọn họ vây một đám người, ta ý thức được đại sự không ổn, đẩy đám người vọt vào, liền chứng kiến sư phụ ta chết rồi, bị một xà nhà đập trúng đầu, óc cùng máu tươi chảy đầy đất."

Tượng gỗ nhỏ nói tới đây, lại bắt đầu tự trách: "Đều là lỗi của con, nếu không phải con, sư phụ sẽ không chết."

Ta nhỏ giọng an ủi hắn: "Chuyện này không phải lỗi của ngươi, một người bình thường như ngươi căn bản không phải là đối thủ của nữ quỷ, lúc ấy chẳng qua là bị nữ quỷ mê hoặc tâm trí mà thôi."

Tượng gỗ nhỏ đẫm lệ nhìn ta: "Thật sự là vậy sao?"

Đột nhiên hắn như phản ứng lại, thét chói tai nói: "Ngươi nói nữ nhân động phòng của ta tối hôm đó là quỷ?"

Đậu xanh, ngu ngốc!

Đầu tiên thiên thất linh chương, đồng tâm chải đầu.

Ta hít vào một hơi thật sâu, mới kiềm chế được xung động bóp chết hắn ta.

Hợp lại với ta cả buổi, hắn mới biết nữ nhân nhớ mãi không quên kia là quỷ! Chỉ số thông minh này quả thực chỉ là heo.

Sương lạnh nhịn không được nói: "Ngươi nói chính mình tiến vào là một khu nhà cao cấp, kết quả ngày hôm sau khi tỉnh dậy thì ngủ trong nghĩa địa, không phải nữ quỷ còn có thể là cái gì? Trước nay ngươi chưa từng nghĩ tới sao?"

"Không có!" Tượng gỗ ngơ ngác lắc đầu: "Khi ta trở lại khê thôn thì sư phụ đã chết rồi, ta đâu còn tâm tư nghĩ những chuyện đó, lúc đó đầu óc chỉ mang tro cốt của sư phó về quê an táng. Ta theo sư phó nhiều năm, nghe ông nói mình là người của Hà Nam thì phải., Cũng là ta nhặt được ở Hà Nam. Chỉ là không biết vì sao, hắn mang theo ta đi từ nam sang bắc làm đồ gia dụng, hầu như đi khắp Trung Quốc, nhưng hắn lại không về Hà Nam, mỗi lần đều đi đường vòng."

"Đây còn không phải đơn giản sao?" Ta nhìn công cụ kia trong góc bao nói: "Gần đất khiếp đảm, hắn ở Hà Nam khẳng định có một đoạn chuyện cũ không muốn người biết."

Tượng gỗ nhỏ nói: "Sư phụ đột nhiên chết, cũng không để lại một câu di ngôn nào, nhưng sư phụ từng nhắc qua với ta về việc lá rụng. Ý của bốn chữ này là sau khi người chết vẫn phải trở lại quê hương, cho nên ta đã đốt cháy sư phụ, chuẩn bị đưa tro cốt hắn về quê."

"Coi như ngươi đau khổ." Lãnh Như Sương rất hiếm khi biểu dương hắn một câu.

Tượng gỗ nhỏ cảm thán: "Sư phụ đối xử với ta không tệ, lại chỉ có một người thân, nếu như ta không đưa hắn về, hắn lưu lạc ở bên ngoài há chẳng thành cô hồn dã quỷ? Chẳng qua dọc theo đường này thật sự không yên ổn., Sau khi rời khỏi Khê thôn, đêm nào ta cũng nằm mơ, mơ thấy nữ nhân kia đuổi theo, chất lượng lần lượt hỏi ta khi nào sẽ lấy nàng? Sau đó còn thường xuyên có nữ nhân lạ mặt tới trước mặt nói với ta khó hiểu, thậm chí có hai người còn muốn giết ta."

"Cái gì?" Ta hơi sững sờ: "Ngươi nói là dọc theo đường này đã có rất nhiều nữ nhân muốn giết ngươi?"

"Ừm!" thợ mộc chỉ vào vết ứ đọng trên cổ nói: "Đại sư, ngài xem xem! Đây là do hai ngày trước ở trong một chiếc xe quá dài có một nữ nhân ngắt lấy, nàng có khí lực rất lớn, giống như muốn lấy mạng ta vậy. May mắn lúc ấy rất nhiều người có mặt ở đây, kéo nàng ra giúp đi."

Nữ quỷ này đuổi mãi không bỏ với thợ mộc, xem ra là một lòng muốn kết hôn với hắn, thậm chí còn muốn lạnh lùng hạ sát thủ. Dù sao chỉ cần thợ mộc chết thì có thể thuận lý thành chương trọn đời ở cùng cô bé. Cô gái này vì mình mà khống chế tư tưởng mượn đao giết người của người khác, thực sự đáng ghét! May mà cô bé không tự mình tới, cho nên thợ mộc mới có thể nhặt lại cái mạng.

Hiển nhiên nàng cũng nghĩ tới điều này, thế nhưng nàng cau mày nói: "Quỷ có quỷ đạo, làm gì có chuyện bức người khác kết minh hôn. Trương đại chưởng quỹ không định quản một chút sao?"

Hừ, tiểu nha đầu kia còn dám trêu chọc ta.

Ta hắng giọng một cái nói: "Tộc trưởng lạnh lẽo của Thiên Sơn ở đây, ta nào dám làm mất mặt xấu hổ?"

Có lẽ hai chữ tộc trưởng đã kích thích Lãnh Như Sương, nàng lại vui vẻ cười rộ lên, hỏi thợ mộc: "Ta không hiểu nhiều về chuyện minh hôn, nhưng đã là sính lễ thì nên lẫn nhau, nàng lấy đi mạng sư phụ của ngươi, lại cho ngươi cái gì đó."

Lạnh như Sương nói xong, thợ mộc liền run rẩy móc từ trong túi ra một nắm lược gỗ nhỏ: "Chính là cái thứ quỷ quái này, thật tà môn! Đêm hôm đó ta chính là dùng nó chải đầu cho nữ quỷ, nàng sau đó đưa sách gỗ cho ta, còn nói cái gì mà nguyện một lòng người đầu bạc không rời, sư phụ sau khi chết ta liền tức giận đem lược bỏ đi. Ai biết ta ném nó ở nơi nào, vô luận là ta đặt ở đó., Sáng sớm ngày thứ hai nó sẽ xuất hiện trong tay ta. Ta đã thử rất nhiều biện pháp có thể chôn nó nhưng không đốt được thì đập nó cũng không được, sau đó không còn cách nào khác chỉ có thể đựng trong túi."

Xem ra đây chính là âm thân lễ nữ quỷ tặng cho thợ mộc, thậm chí rất có khả năng là la bàn vàng phát hiện ra âm vật!

Lạnh như Sương đặt chiếc lược nhỏ lên lòng bàn tay cẩn thận nghiên cứu, kim đồng la bàn vàng trên eo nàng cũng bắt đầu xoay tròn, một lát sau lạnh như sương cho ta mượn cây tiểu mộc, nói: "Quả nhiên là một món âm vật, hơn nữa còn có chút tà môn."

Ta tò mò nhận lấy, ai mà biết được vừa nhận lấy thì đã cảm nhận được một sức mạnh kỳ dị, ngay sau đó bên tai ta vang lên giọng nói đầy oán hận của một nữ nhân: "Ngươi muốn tìm lão bà sao?"

Đậu xanh!

Nữ quỷ này có phải là đói khát điên rồi hay không, rốt cuộc nàng có biết lão tử là ai, rõ ràng dụ dỗ trên đầu ta?

Ta nhất thời lửa lớn một trận, đang chuẩn bị động thủ, đột nhiên thanh âm kia đột nhiên biến đổi, giống như biến ra rất nhiều thanh âm, liên tiếp hỏi ta có muốn tìm vợ hay không.

Ta cẩn thận lắng nghe một chút, thanh âm này càng ngày càng nhiều, càng ngày càng ầm ĩ, nhưng từng cái đều rõ ràng, hơn nữa đặc biệt kiều mị, nghe mà tâm thần kích động, hận không thể lập tức gật đầu nói là đúng.

May mắn thời khắc mấu chốt Sương lạnh lùng nhắc nhở ta một câu: "Trương đại chưởng quỹ, ngươi không sao chứ?"

Ta lúc này mới hồi phục tinh thần nói: "Quả nhiên là tà môn, xem ra chỉ cần cái lược này vào tay nam nhân là sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, xem ra nữ quỷ này xem ra không đơn giản."

"Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?" Lãnh Như Sương ôm cánh tay hỏi ta.

"Đã gặp thì quản một chút đi!" Ta vỗ bả vai thợ mộc nói: "Coi như tiểu tử ngươi may mắn, chúng ta sẽ dẫn ngươi đến sau Khê thôn, miễn phí hóa giải trận vận may Đào Hoa này giúp ngươi."

Ta còn chưa nói hết câu, thợ mộc đã nhảy dựng lên: "Không, ta không đi sau Khê thôn, cả đời này ta không bao giờ tới Khê thôn nữa!"

Thằng nhãi này bị cái gì kích thích?

Ta còn muốn nói tiếp, lại bị Sương ngăn lại, nàng lạnh mặt nói với thợ mộc: "Đương nhiên ngươi có thể lựa chọn không đi, nhưng nếu không giải quyết, nữ quỷ sẽ cuốn lấy ngươi cả đời, cho đến khi ngươi chết mới thôi. Ngươi có thể chạy tiếp, xem ngươi chạy đi xa, hay là ả ta đuổi theo nhanh nhất!"

Bỏ lại những lời này, lạnh như sương cũng không quay đầu chuẩn bị mang theo nam nhân râu dài rời đi, thấy ta còn sững sờ tại chỗ, lạnh như sương bất mãn nói: "Còn không đi?"

Còn không đợi ta cất bước, thợ mộc nhỏ ôm đùi ta nói: "Ta đi! Ta dẫn các ngươi đi! Các ngươi giúp ta đi."

Hai mắt lạnh như sương nhìn ta đầy đắc ý.

Tiểu nha đầu, ngươi dọa người như vậy là gặp báo ứng!

Chương thứ một ngàn bảy, trở về cưới ta đi!

Vì phòng ngừa nữ quỷ lại đến quấy rầy thợ mộc nhỏ, lạnh như sương chiếu cố nam xà ở lại, bản thân thì ngáp dài rời đi. Vẻ mặt của thợ mộc có chút sợ hãi, ta đơn giản an ủi nó vài câu, cũng đã về phòng nghỉ ngơi.

Chịu tội của những ngày qua, cuối cùng cũng có thể an giấc rồi.

Sáng sớm hôm sau, chàng tá điền mang theo thợ mộc nhỏ tụ họp với chúng ta, lạnh như sương hỏi chàng điệp: "Tối qua nữ quỷ kia lại tới nữa à?"

Bưng ve nam hài gật đầu.

"Đã giải quyết xong?" Lãnh Như Sương cảm thấy hứng thú hỏi.

Bưng ve nam nhân lại gật đầu.

Lãnh Như Sương nhẹ nhàng nhếch khóe môi, lộ ra khuôn mặt tươi cười hết sức hài lòng.

Hai người trao đổi quả thực kinh thiên địa khiếp quỷ thần, không phải phàm phu tục tử như chúng ta có thể lý giải, vì thế ta nắm lấy cánh tay thợ mộc nhỏ, mang theo hắn ra khỏi cửa. Dựa theo ước định ngày hôm qua, hôm nay từ lạnh như sương cùng nam tử láng giềng đi tới nhà ga mua phiếu, ta thì phụ trách hộ tống thợ mộc đi khánh nghi quán, tạm thời gửi tro cốt của thợ mộc già ở nơi đó, dù sao cõng một bình tro cốt giày vò qua giày vò lại vô cùng không tiện.

Tiểu Mộc Tượng mới đầu không muốn tách khỏi sư phụ, lạnh như sương một ánh mắt ra hiệu đi qua, bức tượng nam vỗ một cái, liền phá hủy một cái bàn trong khách sạn.

Động tác này tuy đã thành công khiến thợ mộc sợ hãi, nhưng ta tin tưởng lát nữa khách sạn sẽ đến bồi thường, cho nên ta dẫn thợ mộc nhỏ đi trước, trực tiếp ra ngoài.

Trên thế giới này, nếu như nhất định phải chọn một nơi ta không thích nhất nói chuyện, vậy quán tang lễ kia tuyệt đối là tuyển đầu. Bởi vì nơi này chẳng những không có âm vật đáng giá, ngược lại có rất nhiều cô hồn dã quỷ, phi thường đáng ghét!

Thủ tục chế biến vô cùng đơn giản, chúng ta tạm thời kiếm một tủ chứa xương cho lão mộc, lúc đặt hũ tro cốt vào, tiểu mộc tượng vẻ mặt không đành lòng, tựa hồ muốn thay đổi ý định. Ta sợ tiểu tử này nhất thời không nghĩ ra nổi lại náo lên làm người khác chê cười., Vội vàng lên tiếng an ủi: "Sư phụ ngươi khổ cực cả đời cũng không yên tĩnh, vừa lúc nhân cơ hội này để cho hắn nghỉ ngơi. Chỗ này mặc dù không đủ khí phái, nhưng chỉ là tạm thời thuê đến đây, đợi sau khi quay đầu đưa hắn trở lại Hà Nam phong quang đại táng, cũng coi như không nhận ân dưỡng dục của hắn."

Thợ mộc nhỏ nghe ta nói như vậy, lập tức gật đầu.

Sự tình thuận lợi lạ thường, ta và thợ mộc từ quán tang lễ đi ra. Tượng gỗ nhỏ vừa nghĩ tới chuyện sau khi về đến Khê thôn liền khẩn trương đến mức lông tóc, luôn lải nhải với ta, lặp đi lặp lại đều là bảo đảm ta nhất định sẽ bảo đảm sự an toàn cuộc đời của nó.

Ta ứng phó gật gật đầu, vẻ mặt mất kiên nhẫn. Đi ra cửa chính Tang Nghi quán, ta bỗng nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, Vĩnh Linh Giới trên ngón tay tựa hồ đang nhắc nhở sau lưng ta có nguy hiểm.

Ta vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một quỷ hồn già nua đang đứng trong Tang Nghi quán lo lắng nhìn chúng ta.

Vẻ mặt hắn vô cùng khẩn trương, dường như đang lo lắng cho sự an toàn của thợ mộc.

Nếu như ta không đoán sai, hẳn là quỷ hồn lão Mộc đi ra từ trong bình xám tro!

Trời ban ban ngày sáng trong xanh, lão mộc thợ có phải muốn hồn phi phách tán hay không? Tuy biết rõ là vì lo lắng cho tiểu mộc tượng, nhưng đối với cách làm của hắn vẫn phi thường bất mãn, tùy ý phất phất tay với hắn, bảo hắn nhanh chóng quay về trong bình tro cốt giấu đi.

Mỗi ngày không biết Phần Tang Nghi Quán đã tiếp đãi không biết bao nhiêu vong linh, cho nên chẳng những chọn chỉ rất có chú ý, trước khi phát công còn mời cao tăng và đạo sĩ ở đây làm pháp trận lưu lại. Nếu những quỷ hồn này không nghe lời, bị chôn dưới đất chiếu vào pháp trận sẽ trực tiếp hồn phi phách tán.

Tượng gỗ nhỏ thấy ta vẫy tay một cái, kinh ngạc hỏi: "Ngươi đang từ biệt với ai?"

"Không có gì." Ta không định nói thật, miễn cho hắn sợ hãi, nhưng nhìn thấy ánh mắt lo lắng của thợ mộc, ta vẫn không nhịn được nói với hắn: "Ngươi dập đầu ba cái với sư phụ ngươi đi! Miễn cho hắn nhớ tới ngươi."

Tượng gỗ nhỏ ngoan ngoãn quỳ xuống, thùng thùng thùng dập đầu ba cái.

Quỷ hồn của thợ mộc già thấy vậy bất đắc dĩ thở dài, rất nghe lời chui vào trong bình xám.

Ta thì mang theo thợ mộc đến nhà ga cùng với Lãnh Như Sương hội hợp lại.

Lạnh như Sương mua được vé, bởi vì thời gian còn sớm, cho nên bốn người chúng ta đang nhàm chán chờ đợi trong hậu viện. Lãnh Như Sương lại lấy la bàn vàng ra loay hoay, tốc độ xoay tròn của kim đồng hồ so với bình thường lại nhanh hơn không ít.

Ta tò mò hỏi: "Sao nó lại chuyển lên rồi? Chuyện gì đã xảy ra?"

Lạnh như Sương nói: "Cũng không có gì, ngươi cũng không muốn nhìn xem đây là địa phương nào. Nhà ga này mỗi ngày đều đến được bao nhiêu người, trên người bọn họ khả năng cũng mang theo vài món âm vật. Hoặc là bảo bối gia tộc truyền thừa xuống, hoặc là trên đường đi nhặt được, la bàn vàng cũng cảm nhận được, cho nên đang nhắc nhở ta. Bất quá cũng không phải là vật tốt gì, ngươi xem nam nhân bên kia..."

Lạnh như Sương chỉ tay.

Ta theo ánh mắt của nàng nhìn qua, chỉ thấy một nam nhân béo như heo đang ngồi ở trên ghế kiệt sức. Có lẽ là bởi vì thời tiết quá nóng, hắn mở rộng vạt áo, lộ ra ngực cùng lông ngực đen sì, tuy nhiên một chuỗi tràng hạt màu xanh biếc trên cổ hắn dưới ánh mặt trời chiếu xuống có vẻ đặc biệt xanh tươi.

Lạnh như sương nhỏ giọng nói: "Niệm châu kia chính là một kiện âm vật, bất quá phẩm cấp rất thấp, ngay cả trung phẩm cũng không tính. Hơn nữa... thuộc tính của ngọc châu kia là âm, nếu như là nữ tử đeo, thì sẽ có phúc vận liên miên. Nếu là nam tử đeo, vậy liền chặt đứt tất cả hoa đào, ngươi xem nam nhân kia bề ngoài rất giống chó độc thân đấy."

"Thôi đi!" Ta trợn trắng mắt: "Ngươi đã từng gặp con chó mập như vậy? Một mình heo còn tạm được."

Ta và Lãnh Như Sương đồng loạt nở nụ cười.

Đang nói chuyện, bỗng nhiên lại một người ưỡn thẳng đi tới. Đó là một bà lão cao tuổi, mặc một bộ váy hoa cực kỳ tươi đẹp, vừa nhìn đã biết là trang phục tiêu chuẩn để khiêu vũ mẹ nó của quảng trường. Bà nhìn chằm chằm vào thợ mộc nhỏ, bước từng bước một tới đây, trong mắt tràn ngập phẫn nộ.

Ta nhìn kỹ lại, gót chân của bà lão này lại đang vểnh lên.

Hẳn nàng ta cũng đã bị nữ quỷ khống chế rồi!

Ta nhướng mày, quang minh chính đại móc ra một lá linh phù trung đẳng đặt ở trên đùi.

Bà lão kia cũng chú ý tới động tác của ta, vô cùng kiêng kỵ lùi về sau mấy bước, không dám tùy tiện tiến lên, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào thợ mộc.

Tượng gỗ nhỏ bị nàng nhìn chằm chằm đến sợ hãi, sợ hãi trốn sau lưng ta.

Thằng nhóc thối, lúc này biết sợ rồi à? Lúc ngủ nữ quỷ làm sao sướng đến chảy nước bọt thế hả? Ta hận đến mức không thể một quyền đánh chết hắn, nhưng trong miệng vẫn là an ủi nói: "Đừng sợ, có chúng ta ở đây này."

Bà lão kia đột nhiên nhếch môi, cười quỷ dị với thợ mộc: "Cuối cùng ngươi cũng về lấy ta rồi, ta vẫn chờ ngươi."

Vừa nói xong, lão thái bà ngã xuống đất.

Thiên Thất Nhị Chương, ba tiếng quạ đen kêu lên.

Việc này quá đột ngột, lữ khách xung quanh đều bị dọa cho chết khiếp. Nhưng chỉ sợ bị đụng sứ, mọi người đều không dám đi tới đỡ lão thái bà.

Cũng may bà lão nhanh chóng tỉnh lại, nhưng ngã quá rắn chắc, đau đến mức nàng mắng chửi: "Đây là chuyện gì? Sao ta lại té được? May là không bị ném hỏng, bằng không thì sao ta tham gia thi đấu ở quảng trường?" Vừa nói, vừa xoa mông đi, không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra lúc vừa rồi.

Trong sân cũng thông báo cho mấy xe của chúng ta bắt đầu kiểm vé, bốn người chúng ta thuận lợi ngồi lên xe lửa.

Xe lửa một đường bay nhanh, Tương Nam bởi vì đêm qua trông coi Tiểu Mộc Tượng một đêm không ngủ, lúc này buồn ngủ không được, leo lên giường thượng rất nhanh đã ngủ thiếp đi. Lạnh như Sương thì mang theo tai ở một bên nghiên cứu Hoàng Kim la bàn, không để ý đến tính toán của ta và Tiểu Mộc Tượng.

thợ mộc nhàn rỗi không có việc gì làm, đến gần hàn huyên với ta: "Đại sư, ta thấy hình như các ngươi cũng không đơn giản, làm cái gì đó?"

Trên đường đi, thái độ lạnh như sương và bức tượng nam tử đều lạnh như băng, làm ta tức nghẹn muốn chết. Khó có được lúc này còn có người bình thường nào có thể nói chuyện với ta, ta đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy: "Ta là một thương nhân âm vật."

"Thương nhân âm vật? Vậy là làm gì?" Tượng gỗ nhỏ vẻ mặt không hiểu.

Không đợi ta trả lời, Sương ở bên cạnh lạnh lùng nói: "Có nói ngươi cũng không hiểu, hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Tượng gỗ nhỏ sợ tới mức rụt cổ lại, không dám nói nữa.

Ngươi xem xem! Ngươi không nói chuyện phiếm với ta, còn không để cho người khác nói chuyện phiếm với ta, đây là tiết tấu muốn làm ta tức chết sao? Ta hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, thân cận với tiểu mộc tượng nói: "Âm vật, chính là thứ người chết đã dùng."

"Hả?" Tượng gỗ nhỏ sợ hết hồn: "Thật đáng sợ."

Lạnh như Sương lại nói: "Đáng sợ sao? Chẳng phải trong túi ngươi có một kiện à? Vậy cầm lược lên đi."

Tượng gỗ nhỏ vừa nghe vậy đã sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, suýt chút nữa ngất tại chỗ.

Mẹ nó, hôm nay không cách nào hàn huyên!

Hành trình tiếp theo, thợ mộc mặt xám như tro tàn, không nói một câu. Sương đối với hiệu quả như vậy vô cùng hài lòng, đắc ý nhìn ta vài lần. rảnh rỗi không có việc gì, ta cũng chỉ có thể nhắm mắt dưỡng thần, ai biết nuôi dưỡng ta thế mà cũng ngủ thiếp đi.

Mơ mơ màng màng làm một giấc mộng.

Ta mơ thấy mình trở về tiệm cổ, Doãn Tân Nguyệt đang bận rộn trong tiệm, ta thấy bóng lưng cô ấy vô cùng hạnh phúc. Đột nhiên, cô ấy từ từ xoay người lại, ta mới phát hiện ra cô ấy vốn không phải Doãn Tân Nguyệt, đó là một gương mặt xinh đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông, làn da trắng nõn nà, mị nhãn như mỡ, vóc người hấp dẫn không biết có bao nhiêu là giấc mơ của nam nhân.

Ta hơi kinh ngạc nhìn nàng.

Nàng chậm rãi tiến tới, hơi thở như lan bên tai ta nói: "Sao ngươi mới đến? Người ta đã chờ ngươi lâu lắm rồi..."

Chúng ta quen nhau?

Nàng kia khẽ mỉm cười, đang muốn mở miệng nói chuyện, ta lại bị ngoại lực lay động một trận, đột nhiên bừng tỉnh từ trong giấc ngủ. Lạnh như sương không hiểu nhìn ta nói: "Ngươi làm sao vậy?"

"Không có chuyện gì, đang mơ." Ta thở phào nhẹ nhõm.

Lạnh như Sương gật đầu một cái: "Chúng ta đã đến nơi, chuẩn bị xuống xe đi."

Ta đáp một tiếng, vừa chuẩn bị ngồi dậy thì đột nhiên cảm giác trong tay dường như có một thứ gì đó rất cứng. Cúi đầu nhìn xuống, lập tức làm ta giật cả mình, chiếc lược nhỏ đặt trong túi tiểu mộc công tử hiện giờ đang nằm trong tay ta.

Lạnh như Sương hiển nhiên cũng nhìn thấy, nàng tỏ vẻ ngạc nhiên: "Có chuyện gì vậy?"

Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai đây?

Ta vội vàng chạy đến bên thợ mộc, phát hiện nó đang ngủ say. Ta không nói hai lời giơ tay vào túi nó, quả nhiên trống rỗng cái gì cũng không có. Tượng gỗ nhỏ đột nhiên tỉnh lại, cả kinh kêu lên: "Ngươi muốn làm gì?"

Ta không để ý đến hắn, kéo Lãnh Như Sương đi sang một bên: "Ngươi nói thật với ta, rốt cuộc món lược gỗ này có lai lịch như thế nào?"

Lạnh như sương lạnh thoát khỏi tay của ta, mặt không đổi sắc nói: "Nó là một âm vật rất bình thường, cũng không có gì đặc biệt."

"Vậy tại sao nó lại ở trên tay ta?" Ta cau mày hỏi.

Lạnh như Sương khẽ mỉm cười: "Nói không chừng là nữ quỷ kia thấy dị tưởng chuyển, coi trọng Trương chưởng quỹ đẹp trai. Cho nên thay lòng, vứt bỏ thợ mộc lựa chọn ngươi, nên mới có thể tới tay ngươi!"

"Bây giờ là lúc nào rồi mà ngươi còn tâm tư đùa giỡn với ta." Ta bất mãn trừng mắt nhìn nàng.

Lạnh như Sương cười nói: "Trương đại chưởng quỹ đừng lo lắng, ngài đi từ nam sang bắc mấy năm nay, gặp nhiều chuyện còn quỷ dị hơn thế này, chút chuyện nhỏ này căn bản không làm khó được ngài."

Nói xong, xe lửa đã ngừng lại vững vàng, chúng ta đã đến nơi.

Lúc xuống xe, ta thừa dịp thợ mộc không chú ý, lại nhét đầu gỗ vào trong túi của hắn.

Chiến trường rất nhỏ, vừa nhìn chính là loại nơi thâm sơn cùng cốc. Ra khỏi chiến trường, chúng ta đợi ở ven đường nửa ngày, xe lung la lắc lư hồi lâu, đặt chúng ta ở một nơi ít người lui tới.

Ta phát hiện hai bên đều là rừng cây rậm rạp, đường nhỏ quanh co khúc khuỷu cũng không biết thông hướng phương nào, chung quanh loáng thoáng truyền đến mấy tiếng quạ đen.

oa oa oa.

Quạ đen kêu ba tiếng, vận rủi sắp tới.

Cực kỳ may mắn, không có lợi!

thợ mộc mắt còn buồn ngủ, lúc này người còn chưa tỉnh, lạnh như sương quát với hắn: "Còn thất thần làm gì, dẫn đường đi!"

Tượng gỗ nhỏ dụi dụi con mắt, lát sau mới đưa chúng ta đi dọc theo đường núi gồ ghề. Sau khi ở sâu trong thôn, loại trừ hết con đường gồ ghề khó khăn của núi thì lại cực kỳ thích hợp để ẩn cư. Chỉ tiếc ta không có thể lực tốt như thợ mộc, khi đi tới nửa phần eo đã cảm thấy khí quan của mình hoàn toàn không còn.

Lãnh Như Sương tuy là tiểu nha đầu nhưng tố chất thân thể lại rất tốt, đi trên con đường vô cùng thoải mái, vừa thấy đã trải qua huấn luyện đặc thù.

Khi chúng ta đến Khê thôn, vừa vặn mặt trời xuống núi, nắng chiều chiếu rọi trong thôn, khiến người ta có cảm giác như đi thế ngoại đào nguyên.

Tuy nhiên thôn dân nhìn thấy chúng ta, đều lộ ra thần sắc cảnh giác, nếu là trước kia trong lòng ta khẳng định sẽ không thoải mái, nhưng sau khi trải qua trấn Hắc Y cùng thôn nhân, ta thật sự đã quen! Bởi vì người ở trong núi sâu tính tình thường thường đều lạnh lùng, không giỏi giao tiếp.

Ta bất đắc dĩ thở dài, cảm thấy nên lăn lộn ở trong thành thì tốt hơn, ta có nên tìm cơ hội thương lượng với Lãnh Như Sương một chút, rồi lợi dụng thời gian dừng lại ở thành thị, đừng có chạy vào khe núi này nữa.

Tượng gỗ nhỏ mang theo chúng ta tới một gia đình, hắn quen việc dễ đi dưới đất vỗ vỗ cửa, không chốc lát sau một lão thái bà mù mắt mở cửa ra!

Bí mật trong thôn nhất thiên thiên bắc tam thiên...

Lão thái bà mù này chính là bà lão cô đơn trong miệng thợ mộc nho nhỏ, bà ta dùng một mắt đánh giá chúng ta một lượt, sắc mặt âm trầm hỏi: "Sao ngươi lại trở về? Bọn họ là ai?"

Thợ mộc nhỏ là một người thành thật, trong lúc nhất thời không biết nên nói thế nào.

Ngược lại sắc bén dị thường thông minh, xuyên qua khe cửa nhìn thấy tường đổ vách tường đổ trong sân, bày biện không ít gỗ dùng để xây nhà và viên gạch, nhất thời mỉm cười nói: "Chúng ta là thợ mộc nhờ giúp đỡ tiểu mộc. Hắn nói vì lý do của hắn, nhà của ngài chưa xây xong, cố ý gọi chúng ta tới hỗ trợ. Người đông sức mạnh, như vậy ngài có thể ở sẵn phòng mới."

Lão thái bà mù mắt cực kỳ không khách khí lắc đầu: "Không cần, bà lão sống một mình, cần phòng tốt như vậy làm gì? Ta còn có thể sống được mấy năm? Có một gian phòng là đủ rồi." Bà lão hừ một tiếng, không nói hai lời đóng cửa lại.

Đúng là xuất sư chưa thành thân đã chết trước, khiến anh hùng nước mắt đầy vạt áo.

Xưa nay lạnh lùng như Sương cũng bị tức giận đến mức hoa dung thất sắc, hít sâu một cái, nếu không phải mạnh mẽ khống chế tâm tình của mình, lúc này nàng đã ra lệnh cho nam tử áo lân đập nát nhà mình.

Ngược lại thợ mộc có vẻ quen với cảnh tượng này nên không thèm để ý giải thích: "Ở đây người đều như vậy, tính khí rất nóng, không sao, chúng ta đi thôi! Đến nơi khác nghĩ cách thôi."

Cứ dây dưa mãi cũng không thú vị, ta và Lãnh Như Sương suy nghĩ một chút, sau đó đi theo thợ mộc chuẩn bị rời đi.

Thợ mộc nhỏ vừa đi vừa nói: "Sau núi của thôn khê có một ngôi miếu đổ nát, khi ta đi theo sư phụ đến còn giúp dâng sơn mới lên trong miếu, tuy nhiên miếu đã rỗng. Nghe nói các hòa thượng ngại nơi này quá khổ, đều đi nơi khác kiếm sống, chúng ta có thể ở nơi đó, tuy rằng xa chút, nhưng rất thuận tiện."

Vừa nghĩ tới phải vượt núi vượt núi đi đường xa như vậy, mỗi một tế bào trên người ta đều ngoan cường kháng nghị, thật muốn có hộ gia đình có thể lưu lại chúng ta.

Nguyện vọng của ta nhanh chóng trở thành sự thật, ngay khi chúng ta sắp bước ra khỏi Khê thôn, phía sau truyền đến một âm thanh, luôn gọi tên thợ mộc. Tượng gỗ nhỏ kinh ngạc dừng bước. Một đôi vợ chồng trung niên bước nhanh tới, nói với tiểu mộc tượng: "May mà ngươi đã trở về, mấy ngày nữa con ta sẽ lập gia đình, đang lo phải tìm ai làm đồ dùng đây."

Vợ chồng trung niên đều là tướng mạo trung thực giao, vừa nhìn đã biết là người trong núi bổn phận.

Tượng gỗ nhỏ mừng rỡ nói: "Chúc mừng chúc mừng! Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đánh ra đồ gia dụng rắn chắc nhất cho ngươi!"

Nam nhân trung niên liên tục gật đầu, dời ánh mắt về phía chúng ta: "Bọn họ là ai?" Dường như phi thường chú ý tới thân phận của chúng ta.

Tượng gỗ nhỏ nói theo những lời lạnh lùng như Sương vừa rồi: "Bọn họ là người giúp ta mời tới, vốn muốn dọn dẹp lại phòng ốc mà sư phụ vẫn chưa xây xong, kết quả bà lão kia không muốn, chúng ta chuẩn bị rời khỏi..."

"Như vậy sao!" Nam nhân trung niên do dự nói: "Một mình ngươi không thể làm đồ dùng trong nhà sao?"

"Đương nhiên có thể, chẳng qua thứ ngươi muốn có gấp không?" thợ mộc nhỏ nói.

Nam nhân trung niên thở dài nói: "Con trai ta còn mấy ngày nữa liền kết hôn, ngươi nói xem ta có gấp hay không?"

Không đợi thợ mộc nói xong, ta đứng bên cạnh thảnh thơi nói: "Nếu cần, thợ mộc nhỏ làm việc chậm rãi, không có chúng ta hỗ trợ thì được sao?"

Nam nhân trung niên đại khái là thật sự gấp gáp, lại vì là người thợ mộc dẫn tới tốt xấu gì cũng có cái cam đoan, cho nên mới miễn cưỡng đáp ứng thu lưu bọn ta. Nhưng nam nhân trung niên kia vẫn luôn nói rõ ràng: "Các ngươi cứ đánh đồ gia dụng cho tốt, những chuyện khác tuyệt đối không cần quan tâm, bằng không sẽ xảy ra rắc rối gì, ta cũng không cứu được các ngươi!"

Nói xong dẫn theo chúng ta đến nhà của hắn, vừa đi vừa lắc đầu ngón tay tính toán làm đồ gia dụng. Cái gì mà giường tử, quầy hàng đều là ngụ ý con cháu cả đường, xem ra người nhà này đối với chuyện nối dõi tông đường vô cùng để ý.

Có lẽ là vì dọc đường đi chỉ có ta và tiểu mộc tượng nói chuyện phiếm, hắn vô cùng thân cận với ta, lúc này lại gần ta, khẩu khí chua chát nói: "Trương đại ca, ta nói với ngươi, gia đình họ Phó này. Người trong thôn đều gọi hắn trả giá bằng một sợi lông., Bởi vì hắn đặc biệt keo kiệt, quả thực là không nhổ một cọng lông. Bọn họ bán mạng để kiếm tiền, chính là muốn để dành cho con trai hắn cưới vợ, bởi vì con hắn là tên ngốc, người làm chủ, chỉ có vài tuổi chỉ có trí thông minh của hài tử. Cô nương nhà hiền lành căn bản không gả, hắn chỉ có thể chuẩn bị nhiều chút lễ thải..."

Thôn dân dọc theo đường đi gặp phải đều đang chúc mừng Phó Gia, còn có người hỏi ba gương mặt xa lạ này là chuyện gì xảy ra?

Lão Phó luôn luôn kiên nhẫn giải thích, thôn dân cũng không buông lỏng cảnh giác, ngược lại đem lão phó đến bên cạnh nhỏ giọng bàn giao. Cách quá xa ta nghe không phải là thập phần rõ ràng, đứt quãng nghe được bọn họ tựa hồ đang nhắc nhở lão Phó muốn theo dõi chúng ta, cũng đừng là ký giả nội ứng phái tới, đến lúc đó nếu lộ tin tức sẽ xong đời...

lòi ra ngoài ánh sáng?

Sau Khê Thôn này chẳng lẽ cất giấu bí mật gì sao?

Mắt ta sáng lên, bỗng nhiên cảm thấy đường xá xa như vậy cũng không phải đặc biệt oan uổng, nếu trong thôn này cũng cất giấu âm vật lợi hại gì coi như không uổng chuyến đi này!

Tựa hồ nghĩ ra suy nghĩ của ta, lạnh như sương đúng lúc đi tới hắt nước lạnh: "Đừng kích động, nơi này không có âm vật, ta đã dùng la bàn hoàng kim đánh giá qua."

Được! Nhất thời ta cảm thấy xương cốt toàn thân đều đau nhức không thôi, muốn lập tức nằm xuống nghỉ ngơi một lát.

Đêm hôm đó chúng ta ở lão Phó Gia. Phòng ở không nhiều, trừ lão phó ở một gian, ngoài một gian của đứa con ngốc kia ra, cũng chỉ còn lại một gian phòng. Chúng ta đều lúng túng nhìn về phía Lãnh Như Sương, không biết nhà cửa như thế nào phân chia? Ngược lại bà nương Phó già nua luôn nhìn bóng loáng Lãnh Như Sương, trên dưới nhìn xuống nhìn mấy lần, tựa hồ đối với nàng đặc biệt hài lòng.

Bản thân nàng vẫn chưa đã nghiền, còn lôi kéo lão phó cùng nhau bình luận đủ thứ, đè thấp thanh âm nói: "Ngươi nhìn nàng đi, làn da vừa trắng vừa mềm, ngươi xem cái mông kia kìa, nhất định có thể sinh con đẻ cái, nếu đem nàng cho con trai ta làm vợ là tốt rồi!"

Lão phó lạnh lùng cảnh cáo nói: "Ngươi thành thật chút cho ta, bên kia cũng đã bàn xong giá cả rồi, ngươi cũng đừng phá hỏng chuyện này. Lại nói, ngươi giữ ả lại đi, những người khác có thể giảng hoà không? Cẩn thận chọc ra một cái sọt lớn, đến lúc đó trong thôn cũng không tha cho ngươi."

Bà nương Phó già sợ hãi rụt cổ: "Đương gia, ta biết rồi."

Ta trốn ở một bên nghe được đối thoại, càng thêm trọng lượng hiếu kỳ với thôn này.

Rốt cuộc có bí mật gì đây?

Đầu tiên thiên một nghìn bảy tư thiên, nửa đêm thét chói tai.

Về vấn đề phòng phân phối, thái độ lạnh như sương khiến ta rất khiếp sợ.

Cô cực kỳ bình tĩnh nói: "Không sao, đã không có phòng dư thừa, bốn người chúng ta cứ chen chúc nhau là được rồi! Ta cũng không phải đóa hoa trong nhà ấm, chưa từng chịu khổ một chút nào. Huống chi... ta không cảm thấy các ngươi có thể chiếm tiện nghi trên người ta."

Nàng nói tới đây, dường như có như có như không liếc mắt sang chàng râu đỏ bên cạnh.

Hộc nam nhân run lên phong y, dọa thợ mộc nhỏ sợ tới mức theo bản năng lui về phía sau một bước.

Gian phòng cứ như vậy mà gõ định, bà nương Phó nghe nói về sau, thái độ đối với Lãnh Như Sương nhất thời thay đổi 180 độ. Xem ánh mắt của nàng cũng tràn đầy xem thường, tựa hồ nhận định nàng không phải cô nương tốt, tác phong cũng có vấn đề.

Lạnh như sương căn bản không có ý định để ý, rất tự nhiên bỏ qua nàng.

Phó cáo già chuẩn bị xong đồ gỗ trong nhà, chất đống ngay ngắn trong sân. Có lẽ là bản năng nghề nghiệp, chuyện đầu tiên thợ gỗ nhỏ làm chính là vây quanh vật liệu gỗ kiểm tra một phen.

Lão Phó sáp lại hỏi: "Thế nào?"

"Đều là nguyên liệu tốt, chắc chắn có thể làm ra đồ dùng gia dụng tốt." Tượng gỗ nhỏ đáp.

Lão Phó gật đầu hài lòng: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!"

Lúc cơm tối ta gặp được con trai ngốc của lão Phó, kỳ thật dáng vẻ y cũng coi như tiêu chuẩn, nhưng cả người si ngốc ngơ ngác, nước miếng chảy một miệng, gặp người liền chỉ biết ha ha cười ngây ngô, xem ra chính là trí thông minh chưa đủ.

Bà lão phó tự mình chuẩn bị đồ ăn cho chúng ta, dọn bàn nhỏ cho chúng ta đi một bên ăn. Ta nhìn rau xanh xanh mượt trong đĩa, lại nhìn gà béo trên bàn mình, nhất thời có chút khó chịu, đối đãi khác biệt như thế, còn muốn đánh đồ gia dụng không?

Lạnh như Sương an ủi vỗ vỗ bờ vai của ta: "Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu! Trương đại chưởng quỹ, nhịn đi!"

Trước mắt ngoại trừ nhịn cũng không có cách nào tốt hơn! Ta hừ một tiếng, cầm bát cơm lên bắt đầu ăn.

Thợ mộc thì vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn lão Phó con trai, cảm khái nói: "Người như vậy đều có thể cưới được vợ, ta lại đến nay độc thân một mình, còn có thiên lý sao?"

Lạnh Như Sương không quên chọc tức hắn: "Không phải ngươi cũng có vị hôn thê sao? Ngươi quên rồi à, lần này chúng ta tới Khê thôn chính là để cưới vợ giúp ngươi đó."

Tượng gỗ nhỏ tức giận nói: "Cái gì lão bà, đó là nữ quỷ. Nếu không phải nàng, sư phụ ta cũng sẽ không chết! Ta và nàng có thù không đội trời chung!"

Vừa nói tới đây, ngoài cửa sổ đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh, thợ mộc sợ tới mức rơi chén xuống, chui thẳng xuống dưới bàn.

Lần này không chỉ ta và Lãnh Như Sương, ngay cả râu hùm vạn năm bài tú lơ khơ khóe khóe miệng cũng tràn ra một nụ cười.

bôn ba một ngày, chúng ta cũng đều mệt rồi. Sau khi kết thúc bữa cơm chiều, chúng ta chuẩn bị ăn ngủ, trong phòng chỉ có một cái giường, vạ cáo tự nhiên muốn phát dương phong cách nhường cho lạnh như sương ngủ, mặc dù ta cũng không phải không muốn như vậy.

Ta và tiểu mộc tượng, Tương nam phủ xuống. Đất ở đây vừa ẩm vừa ẩm, đều bị bào sang người, hết sức không thoải mái. Nhưng ta đại khái là cực kỳ mệt mỏi, sau khi giày vò một hồi, vẫn là ngủ mệt mỏi.

Nửa đêm ta bị một hồi âm thanh lanh lảnh của tiếng chuông đánh thức.

Ta xoay người ngồi dậy, phát hiện nam nhân lưng hùm vai và lạnh như sương đã tỉnh lại, mà thợ mộc ban đầu vốn nằm ở bên cạnh ta lại biến mất. Ta ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy thợ mộc vậy mà mở cửa, thân thể hắn thẳng tắp, có vẻ thập phần cứng ngắc, sau gót chân đều cao tới trời cao.

Không tốt, hắn đã bị nữ quỷ khống chế!

Ta vội vàng từ dưới đất bò dậy, bay đến trước người tiểu mộc tượng đặt tay lên vai hắn. Tiểu mộc tượng đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt âm độc trừng mắt nhìn ta, cứ như ta đã phá hỏng chuyện tốt của hắn. Nhưng rất nhanh sau khi hắn thấy rõ là ta, ánh mắt dần trở nên nhu tình, thậm chí khóe miệng còn hiện lên một vòng tiếu ý nhàn nhạt.

Nụ cười quỷ dị giữa đêm khuya khiến ta sợ hãi.

Đúng lúc này, vợ chồng lão Phó cũng nghe được tiếng chuông, khoác y phục chạy ra.

Lão phó kêu lên: "Các ngươi định làm gì? Đi đâu?"

Vừa rồi toàn bộ tâm tư của ta đều đặt lên người thợ mộc nhỏ, cũng không chú ý gì khác. Lúc này mượn ánh trăng xem xét, chỉ thấy trên cửa gỗ của phòng chúng ta buộc một sợi dây thừng vừa dài vừa nhỏ, dây thừng buộc trước cửa sổ lão Phó, bên trên buộc một cái chuông lớn cỡ nắm tay.

Chỉ cần chúng ta mở cửa, kéo dây thừng, linh đang sẽ phát ra âm thanh.

Đây rõ ràng là cơ quan thiết kế Lão Phó, phòng ngừa chúng ta ra ngoài dùng.

Rốt cuộc hắn đang ẩn giấu cái gì? Vì sao lại sợ chúng ta đi ra ngoài chứ?

Nhìn vẻ mặt khẩn trương của lão Phó, ta giả vờ cười thoải mái: "Không có gì, tiểu mộc thợ này ngủ rồi."

"Cái gì?" Phó lão sửng sốt, cẩn thận đánh giá thợ mộc bên cạnh, chỉ thấy ánh mắt hắn ngây ngốc, không ngờ lại có vài phần giống con trai mình, lúc này mới tin: "Hóa ra là thế, vậy ngươi mau mau cho hắn nghỉ ngơi đi!"

Tựa hồ sợ chúng ta nghĩ nhiều, lão Phó giải thích: "Sợi dây thừng này không có ý nghĩa gì khác, nơi này quá hẻo lánh, ta sợ các ngươi nửa đêm ra ngoài lạc đường. Trong núi phụ cận trong núi có lợn rừng cùng gấu chó, vô cùng nguy hiểm, không phải giỡn chơi."

Ta cũng không nhiều lời, ngược lại còn cảm ơn ông ta một phen.

Lúc này lão Phó mới hỗ trợ chúng ta đóng cửa lại, đi cùng bà nương của lão nói thầm.

Ta đem tiểu mộc tượng đè lên giường, dùng linh phù xua nữ quỷ đi, tiểu mộc tượng lần nữa ngủ xuống. Lạnh như sương giảm thấp thanh âm nói: "Thôn này rất quái lạ, hình như không chỉ là âm vật đơn giản như vậy!"

Ta ừ một tiếng: "Trên đời này có rất nhiều thứ càng che dấu nhanh càng tốt, chúng ta dứt khoát yên lặng theo dõi kỳ biến, xem bọn hắn bán trong hồ lô là thuốc gì. Từ giờ trở đi, ba chúng ta thay phiên gác đêm, đừng để bị thua trong tay đám người kia."

Sương lạnh gật đầu: "Được, cứ làm thế đi!"

"Ta đã ngủ đủ rồi, ta sẽ gác đêm trước, hai người các ngươi nghỉ ngơi đi, chờ ta không kiên trì được sẽ gọi các ngươi sau." Nói xong những lời này, Sương liền tán thành, quay trở lại giường ngủ.

Ta thì không còn buồn ngủ, lưu ý lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Qua hồi lâu, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến vài tiếng nữ tử thét chói tai, mặc dù cách rất xa, nhưng màn đêm trong thôn thập phần yên tĩnh, ta vẫn có thể nghe được rõ ràng.

"Thả ta ra... Các ngươi buông ta ra! Cứu mạng ta! Cứu mạng..." Giọng nói kia vừa bất đắc dĩ vừa tuyệt vọng, lộ ra vẻ vô cùng bất lực.

Ta nghiêng tai lắng nghe, lại phát hiện âm thanh đã hoàn toàn biến mất.

Chẳng lẽ đây là ảo giác của ta?

Sau đó ta một mực tập trung tinh thần chờ đợi thanh âm kia, cho đến hừng đông cũng không xuất hiện lại. Ta thở phào nhẹ nhõm, an ủi chính mình có thể quá khẩn trương xuất hiện ảo giác.

Sáng sớm hôm sau, Sương lạnh lùng hỏi: "Không có chuyện gì chứ?"

Ta nghĩ nghĩ, không có đem tiếng thét chói tai tối hôm qua nói cho nàng biết: "Có ta ở đây, có thể có chuyện gì chứ?"

Lạnh như sương cắt một tiếng, không để ý đến ta.

Quỷ trạch số một nghìn bảy mươi lăm hiện hình (chương lớn)

Người thợ mộc sau khi tỉnh ngủ hoàn toàn không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra ngày hôm qua, hắn bắt đầu lấy dao bào ra, chuẩn bị chế tạo đồ dùng. Ba người chúng ta đã đánh cờ trợ giúp, đương nhiên cũng phải bận trước bận sau, không để thân phận của mình bại lộ.

Lúc rảnh rỗi ta và Lãnh Như Sương thảo luận: "Nếu đêm nay nữ quỷ kia lại đến tìm thợ mộc, chúng ta sẽ lặng lẽ theo sau, xem tình huống ra sao."

Lãnh Như Sương cũng muốn sớm kết thúc công việc rời khỏi địa phương quỷ quái này, lập tức tán thành nói: "Cứ làm như vậy đi!"

Nàng chán ghét đến vậy, nguyên nhân lớn nhất là mỗi vị khách tới Phó Gia đều tham lam nhìn nàng vài lần, phảng phất như nàng là một thương phẩm bày ra trên kệ hàng.

Điều này làm cho Lãnh Như Sương rất khó chịu, có mấy lần nếu không nhờ ta thì có lẽ nàng đã trực tiếp xông lên động thủ rồi.

Cũng không trách y, thật sự là ánh mắt của những thôn dân ở suối sau này quá mức trần trụi.

Thợ mộc nhỏ này nhìn qua thì nhát gan, nhưng khi làm việc lại cực kỳ chăm chú, trên lỗ tai mang theo một cây cờ rách, hai ba cái đã đem khung giường đánh ra. Lão phó hai ngụm nước đặc biệt hài lòng, buổi trưa đặc biệt ban ơn nhiều thêm thưởng một bàn xào trứng gà.

Sau khi ăn xong, tiểu mộc tượng tiếp tục bận rộn dưới ánh mặt trời chói chang, ta và Lãnh Như Sương, Ngạc Nam thì tán gẫu giải sầu dưới sự âm hàn. Thôn dân hậu thôn thấy cảnh tượng như vậy, chỉ trỏ chúng ta, trong giọng nói hoàn toàn bất mãn. Ta hơi xấu hổ với Lãnh Như Sương nói: "Chúng ta có cần phải ý tứ gì để đi giúp đỡ thợ mộc nhỏ không? Lời nói con người đáng sợ, ánh mắt của người trong thôn đều muốn đem chúng ta ăn hết."

Lạnh như sương lạnh quét mắt nhìn đám người kia, không chút nào để ý nói: "Ngươi muốn ở lại chỗ này làm con rể sao?"

Ta sửng sốt, không hiểu lời này của nàng là ý gì.

Lạnh như Sương tiếp tục nói: "Ngươi không có ở đây, không cần thiết phải tạo quan hệ tốt với bọn họ, bọn họ nghĩ như thế nào liên quan đến chuyện của chúng ta? Xử lý xong món nợ hoa đào do thợ mộc nhỏ gây ra, chúng ta lập tức đi ngay, ai còn cùng bạn bè với bọn họ nữa!"

Ta cảm thấy lời nàng nói có lý, dứt khoát an tâm thoải mái, nhàn nhã hẳn lên.

Lạnh như Sương nhìn đám thôn dân kia tụ lại một chỗ nghị luận hồi lâu mới chậm rãi tản ra, bỗng nhiên nói với ta: "Ngươi có phát giác hay không, sau Khê thôn rất kỳ quái."

Kỳ quái?

Ta nhìn chung quanh một chút, cũng không phát hiện cái gì không ổn.

Lãnh Như Sương nói: " Cư dân ở đây chủ yếu là nam nhân, nữ nhân dường như ít khi ra ngoài, cho dù đi ra ngoài cũng đều là những người lớn tuổi, căn bản không có nữ nhân trẻ tuổi."

Nàng nói vậy, ta cẩn thận nhớ lại một hồi, hình như thật sự chưa thấy qua bóng dáng nữ nhân trẻ tuổi nào cả!

Bất quá tiếng thét hôm qua lại như tiếng nữ nhân trẻ tuổi phát ra tối qua, chỉ có điều ta không cách nào xác định được rốt cuộc là thật hay là ảo giác.

Ta phát hiện tâm tư người Lãnh Như Sương này phi thường tinh tế, nhìn sự tình còn thấu triệt hơn cả ta. Trước đó ở thôn lão nhân, phát hiện người trong thôn không có gia cầm gia súc cũng là nàng.

Tiểu nha đầu, quả nhiên là hạt giống tốt!

Lạnh như Sương nói: "Có khả năng sẽ có chuyện gì đó xảy ra cũng nên, lát nữa chúng ta để ý nhiều hơn một chút."

Ta không hẹn mà cùng gật đầu.

Không có việc gì làm cả đêm, sau khi ăn xong bữa tối, tiểu mộc tượng bận rộn cả một ngày trời không chống đỡ nổi, nằm xuống trước tiên. Rất nhanh sau đó cả Khê thôn đều lâm vào trong yên tĩnh, bởi vì chúng ta đã bàn bạc trước để chờ nữ quỷ khống chế tiểu mộc tượng, cho nên nam Bức dùng dao găm cắt đứt dây thừng buộc ở trên cửa, miễn cho tiểu mộc tượng lúc nửa đêm mở cửa kinh động lão phó.

Đêm qua ta chưa ngủ ngon, hiện tại đã chống đỡ đến nửa đêm, mí mắt đã bắt đầu không tự chủ được đánh nhau. Đúng lúc này, thợ mộc bỗng nhiên giật mình ngồi dậy, đột nhiên làm ta nhảy dựng. Tượng gỗ nhỏ như là một người máy móc không có suy nghĩ, vểnh theo sau mở cửa, sau đó không quay đầu lại đi ra ngoài.

Ta và Lãnh Như Sương trao đổi ánh mắt, cũng không nói gì đi theo ra ngoài. Trước khi đi, ta còn cố ý che kín cửa, e sợ bị lão Phó phát giác.

Tượng gỗ nhỏ bởi vì kiễng chân nên tốc độ đi đường rất chậm, bốn phía tối như mực, hắn lại không cần mắt nhìn cũng có thể tìm đường. Ta và Lãnh Như Sương, nam tử lân sát trầm giọng đi theo phía sau hắn, có lẽ là bởi vì biết lạnh như sương cùng ly nam nhân tương đối đáng tin cậy, cho dù ở dưới bóng đêm như vậy, ta cũng không lo lắng, trong lòng vô cùng có điểm mấu chốt.

Tượng gỗ nhỏ đi thẳng về phía sau núi.

Đường núi cũng không dễ đi, trời cũng tối đến đáng sợ, không có trăng sao, hết thảy đều bao phủ trong bóng tối gió không kẽ hở.

Vượt qua một ngọn núi, phía trước mơ hồ xuất hiện một gian nhà, ta cẩn thận nói: "Mọi người cẩn thận, khả năng đây là do nữ quỷ huyễn hóa ra, cẩn thận rơi vào bẫy!"

Lạnh như sương, lườm ta một cái: "Đó là một căn phòng ở, căn bản không phải được huyễn hóa ra!"

Vậy sao? Vậy thì ta có chút xấu hổ quay mặt đi.

Chờ đến gần mới phát hiện, đó là một toà miếu thờ cũ nát không chịu nổi, trên tường phía ngoài còn viết mấy chữ to "Nam a Di Đà Phật", chỉ là đầu năm đã lâu, có chút chữ đã phong hóa mất.

Ta bừng tỉnh đại ngộ: "Còn nhớ lúc vừa tới Khê thôn, thợ mộc nói muốn đem chúng ta đến trong miếu ở, xem ra chính là ngôi miếu này!"

Chẳng qua thợ mộc không phải đi tìm nữ quỷ sao? Hắn đến miếu làm gì? Trong miếu thờ thờ Phật Tổ, nữ quỷ sao dám tới gần chứ?

Ta trăm mối vẫn không có cách giải, lại nhìn vẻ mặt lạnh như sương, phát hiện vẻ mặt nàng cũng không hiểu ra làm sao.

Kết quả thợ mộc căn bản không vào trong miếu, mà là đi dọc theo miếu thờ, tới phía sau chùa.

Ta và Lãnh Như Sương cẩn thận phân biệt một hồi lâu, mới phát hiện nơi đó có mấy nấm mồ. Điều này làm cho ta càng thêm khiếp sợ, là mộ của ai lại sắp xếp ở phía sau chùa miếu?

Khi thợ mộc đến, phía trước xuất hiện một mảng sương mù dày đặc đen thui, trong sương mù chậm rãi xuất hiện một tòa cổ trạch âm u, cửa lớn có hai người giấy một nam một nữ đang đứng, được đèn lồng đỏ thẫm trên đỉnh đầu chiếu lên, trông cực kỳ khủng bố.

Tượng gỗ nhỏ như bị thứ gì đó mê hoặc, đẩy cửa lớn ra đi vào.

Sương lạnh lùng nhỏ giọng hỏi ta: "Làm sao bây giờ?"

Đã tới lúc mấu chốt rồi thì còn làm được gì nữa? Ta không hề nghĩ ngợi đáp lại: "Đi theo!"

Lạnh như sương khẽ gật đầu, nam nhân xấu xí dẫn đầu lao ra ngoài. Hai người giấy nhìn thấy hắn, đồng loạt xông lên, kết quả bị Hộc Nam một cước đá bay ra ngoài.

Đi đường chúng ta vào đại môn, phát hiện khắp nơi trong cổ trạch lộ ra khí tức âm trầm kinh khủng, trong không khí còn mơ hồ xen lẫn mùi hôi thối mốc meo, xem ra đây chính là hang ổ của nữ quỷ!

Quỷ trạch được trang điểm, vui vẻ dương dương, dưới mái hiên đều treo đèn lồng màu đỏ, khắp nơi đều là tơ lụa màu đỏ, một bộ dạng ở thôn làm chuyện vui.

Lạnh như sương bốn bề đánh giá một phen nói: "Vị nữ quỷ này cải trang thành bộ dáng này, chắc chắn vẫn luôn câu dẫn nam tử trẻ tuổi kết âm hôn với nàng, cũng không biết hại chết bao nhiêu người."

Nàng vừa dứt lời, ta liền nghe thấy trong quỷ trạch truyền đến tiếng thở dài u oán của một nữ tử. Thanh âm như có như không, như xa như gần, lại có vẻ khiến người ta cực kỳ trìu mến, khiến cho người ta hận không thể lập tức ôm nàng vào lòng.

Trong lòng vậy mà lại xao động bất an, nhảy dựng lên!

【 Già thêm tăng lên! Buổi tối chín điểm còn có....

Đệ nhất thiên bảy trăm sáu hiệp trấn quỷ lão miếu (chương lớn)

Bỗng nhiên Lãnh Như Sương lạnh như băng đè bả vai của ta xuống: "Trương đại chưởng quỹ, người kiến thức rộng rãi sẽ không bị nữ quỷ dụ dỗ chứ?"

Ta vội vàng lấy lại bình tĩnh: "Đương nhiên là không, ta là ai chứ? Hơn nữa ta đều kết hôn rồi, ta và lão bà bà này cảm tình rất tốt!"

Lạnh như Sương cười một tiếng: "Thôi đi, vừa rồi ngươi đỏ mặt đến chảy máu rồi, nếu không phải ta kịp thời ngăn lại, ngươi đã sớm bị nữ quỷ gọi lại rồi."

"Làm sao có thể?" Ta khinh thường hừ hai tiếng: "Ta là cố ý cho nữ quỷ nhìn đấy!"

Lạnh như Sương bĩu môi, lại cực kỳ nể tình không vạch trần ta.

Ba người chúng ta tiếp tục đi về phía trước, thuận lợi tiến vào hậu viện. Trong viện chỉ có một gian phòng lớn, cửa phòng được mở ra, bên trong có thắp nến long phượng hoàng, một nữ tử dáng người yểu điệu ngồi ngay ngắn trước gương đồng, thợ mộc nhỏ đang chải tóc giúp nàng.

Mái tóc vừa đen vừa rậm, như gấm vóc màu đen thượng đẳng, lóng lánh ánh sáng chói mắt.

Nữ tử nghe được tiếng bước chân, bỗng nhiên chậm rãi quay đầu lại. Khuôn mặt vô cùng xinh đẹp kia nhất thời xuất hiện trước mặt ta, cùng nữ nhân trong mộng của ta giống nhau như đúc.

Chính là nàng đấy!

Đôi mắt phượng dài nhỏ của nàng rơi vào trên người ta, tựa hồ hết sức hài lòng, khóe miệng cũng nổi lên một tia ý cười.

Lạnh như Sương thì quát khẽ một tiếng với nam nhân mũm mĩm, người đã xông vào phòng. Nữ quỷ kia cả kinh, tóc dài vung lên, sợi tóc rậm rạp như tơ nhện quấn quanh lên, lạnh như sương vội vàng hướng phía sau tránh ra, yểu điệu nam nhân trước tiên nhảy lên. Trong tay hắn nắm một con dao găm hàn khí âm u, xoát xoát vài cái, đã cắt vài sợi tóc của nữ quỷ.

Nữ quỷ hiển nhiên rất quý trọng tóc của mình, thấy thế liên tục thét lên, thanh âm lại lanh lảnh lại chói tai, sắc mặt trở nên đặc biệt kinh hoảng.

Lạnh như Sương vừa thấy, nàng lập tức kêu lên: "Tóc chính là nhược điểm của nàng ta, tiếp tục tấn công tóc của nàng ta!"

Lệnh của nàng hạ xuống, nam nhân khổng lồ xuống tay lại chuẩn càng nhanh hơn. Mấy con dao găm hạ xuống, tóc của nữ quỷ đã gãy đầy đất.

Vẻ mặt nữ quỷ oán hận, bỗng nhiên thu hồi tóc của mình, cầm trong tay nhìn, vẻ mặt vừa đau lòng vừa thống khổ. Cuối cùng nàng oán hận trừng mắt nhìn Lãnh Như Sương một cái, hóa thành một làn khói đen biến mất.

Sau khi nàng biến mất, sương mù cũng nhanh chóng tan đi, quỷ trạch của chúng ta cũng càng ngày càng mờ nhạt như hoa trong gương, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa. Tượng gỗ nhỏ mất đi khống chế, cắm đầu ngã xuống nấm mồ.

Ta vội vàng đi tới đỡ hắn dậy. Chỉ thấy trên trán thợ mộc nhỏ đánh ra một cục u lớn, khí tức coi như ổn định, không có gì đáng ngại.

Lạnh như sương đi đến trước phần mộ cẩn thận quan sát. Chỉ thấy phần mộ cũng không phải quá lớn, mặt trên đã sinh ra không ít cỏ hoang, cũng không có lập bia, căn bản không biết bên trong là ai.

Mắt thấy không có thu hoạch gì, ta lo lão Phó bên kia sẽ phát hiện, quyết định đêm nay đến đây trước!

Lúc rời đi, đi ngang qua ngôi chùa không có một bóng người kia, ta bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, nhịn không được nói với Lãnh Như Sương: "Ngươi nói nơi này là mộ phần trước hay là miếu trước có?"

Lạnh như Sương kinh ngạc nhìn ta: "Lời này là có ý gì?"

"Ý của ta là, nếu như trước tiên có mộ sau miếu, tại sao phải mai táng người chết ở đây? Nếu như trước tiên là có mộ sau có miếu, vậy tại sao phải xây miếu ở đây chứ? Chẳng lẽ người trong mộ rất có lai lịch, phải xây một tòa miếu để trấn áp sự tức giận của nàng ta sao?"

Ta vừa nói xong, Sương lạnh lẽo dừng bước, cẩn thận nhìn ngôi chùa nhỏ.

Nếu như là khả năng sau này, chúng ta phải cẩn thận nghe ngóng một chút xem nữ quỷ này có lai lịch gì, nếu không tùy tiện động thủ, rất có thể sẽ chịu thiệt thòi, dù sao nói rất tốt: Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng!

Lúc trở lại Phó gia, lão Phó còn đang ngủ say, ta để thợ mộc xong, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ tới dung nhan tuyệt mỹ của nữ tử vừa rồi, người có ý chí kiên định như ta nhịn không được có chút động tâm.

Ta thở dài nằm xuống, đang chuẩn bị ngủ, một tiếng thét thê lương đột nhiên vang lên, mặc dù cách rất xa, nhưng ta vẫn nghe được rõ ràng. Đó là thanh âm của một nữ tử trẻ tuổi, có vẻ phi thường không cam lòng, ta vội vàng xoay người ngồi dậy, phát hiện lạnh như sương và nam tử điệp đều nghe thấy.

Điều này cũng chứng minh tiếng thét chói tai đêm qua không phải là ảo giác của ta!

Ba người chúng ta lập tức chuẩn bị đi thăm dò thực hư, kết quả vừa đẩy cửa ra, chỉ thấy lão Phó đã khoác áo lao ra ngoài. Bọn họ hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng nói, thấy ba người chúng ta muốn đi ra ngoài, lập tức lớn tiếng ngăn cản: "Các ngươi muốn đi đâu?"

Xem ra bọn họ ngủ cũng không phải đặc biệt nặng, vừa nghe tiếng gió thổi cỏ lay liền lập tức chạy tới.

Nghĩ tới bản thân luôn luôn bị các nàng đề phòng như các nàng phòng trộm, trong lòng ta nhất thời không thoải mái, cũng không khách khí như vậy: "Ngươi không nghe thấy tiếng kêu sao? Nói không chừng xảy ra chuyện gì đó."

"Có thể có chuyện gì?" Lão phó hung ác nói: "Ngươi đừng xen vào việc của người khác, về phòng ngủ của ngươi đi, đừng có gây phiền toái cho ta!"

Bà lão phó cũng mặt âm trầm nói: "Đây là chuyện riêng của thôn chúng ta, không cần ngoại nhân các ngươi quản!"

Lạnh như Sương cau mày nói: "Các ngươi không nghe thấy sao? Đó là giọng nói của một nữ tử trẻ tuổi, có thể nàng gặp phải nguy hiểm, sao có thể bỏ qua."

"Cái gì nguy hiểm không nguy hiểm, trong thôn chúng ta cái gì nguy hiểm đều không có!"

"Các ngươi ngậm miệng lại! Bằng không liền đuổi các ngươi đi."

Thái độ của lão Phó khiến ta vô cùng bất ngờ, bọn họ khẩn trương như vậy, rốt cuộc là đang phòng bị cái gì?

Ba người chúng ta không nhúc nhích đứng tại chỗ nhìn lão Phó hai vợ chồng, Uyển Nam càng nóng lòng muốn thử, chỉ cần lạnh như Sương ra lệnh, hắn sẽ lập tức ra tay.

Lão Phó cũng cảm thấy nguy hiểm, vội vàng lui về phía sau hai bước: "Các ngươi muốn làm gì? Có tin chỉ cần ta dốc hết sức giúp tất cả mọi người trong thôn hay không!"

Đây là sự thật, sự đoàn kết của thôn nhỏ này ta đã thấy qua.

"Vào đi, không thì cút ngay cho ta!" Lão Phó uy hiếp chúng ta.

Lạnh như Sương nhìn ta, ta lặng lẽ gật đầu với nàng, chúng ta chậm rãi về phòng. Lão Phó còn chưa yên tâm, ở lại thủ vệ, an bài bà nương của mình bước nhanh ra ngoài, cũng không biết đã đi nơi nào.

Rất nhanh, tất cả mọi người ở phía sau Khê thôn đều cầm xẻng xẻng, cuốc, các loại công cụ vây quanh trước sân nhà Phó Gia.

Một nam nhân bộ dáng trưởng thôn lạnh lùng ra lệnh cho lão Phó thả chúng ta ra. Chờ ba người chúng ta ra khỏi cửa, trưởng thôn đi thẳng vào vấn đề nói: "Khê thôn phía sau chúng ta không hoan nghênh các ngươi, mời các ngươi rời khỏi!"

Lời nói mặc dù coi như khách khí, nhưng thái độ lại dị thường kiên quyết, căn bản không có đường quay lại.

Thiếu nữ bị lừa gạt rẻ tiền hạng nhất thiên thất thiên.

Người của thôn Khê phía sau đều nhìn chằm chằm vào chúng ta, lúc này nếu không nói, nhất định sẽ bị đánh thành đầu heo.

Không đợi ta mở miệng, Lãnh Như Sương đã cực kỳ khinh thường mở miệng: "Đi thôi, ai mà thèm ở lại đây chứ!" Nói xong, gã quay người bước vào phòng, cõng bao của mình lên, nhắc tới tiểu thợ mộc còn đang ngủ trong giấc mộng, không quay đầu lại đi ra khỏi lão Phó Gia.

Ta chỉ có thể đi theo cùng nam úng.

Lúc này trời vừa mới sáng, ta thấy lạnh đến lạnh lẽo không chịu nổi, ghé qua nhỏ giọng hỏi: "Xin hỏi kế tiếp chúng ta muốn đi đâu?"

"Không biết nha, ngươi quyết định đi!" Lãnh Như Sương vậy mà lại ném phiền toái này cho ta.

Ngươi vừa nãy ngầu như vậy, ta còn tưởng ngươi đã nghĩ xong rồi chứ, hoá ra là cái gì cũng không có chủ ý nha!

Ta lập tức đau cả đầu, suy nghĩ một chút, chỉ có thể lâm thời quyết định đi miếu hoang sẽ đến hừng đông.

Chuyện thợ mộc đối với chúng ta bị đuổi ra còn không biết, dọc theo đường đi đều đang hỏi ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ta ngại hắn nói quá nhiều rất phiền, vì thế cố ý hù dọa hắn nói: "Sau nửa đêm ở Khê thôn truyền đến vài tiếng nữ nhân thét chói tai, nói không chừng là ma quái."

Ai ngờ thợ mộc nhỏ vốn nhát như chuột lại không sợ hãi chút nào, còn thần thần bí bí nói với ta: "Đây không phải là nháo quỷ, là nữ nhân bị bán đến nơi đây cầu cứu đây."

"Cái gì?" Ta cảm thấy đầu mình không đủ dùng, nữ nhân bị bán, vậy là có ý gì?

Lạnh như Sương cũng cảm thấy hứng thú bu lại, nhìn chằm chằm vào thợ mộc để hắn nói tiếp.

Tiểu Mộc Tượng nói: "Ta cũng biết không nhiều lắm. Chỉ là nghe sư phụ ta nói sau này Khê thôn bởi vì hẻo lánh mà lại xa xôi, cho nên nam nhân trẻ tuổi trong thôn đều không cưới được lão bà. Nhưng vì truyền tông tiếp đường, đành phải mua vợ từ trong tay kẻ buôn người..."

Hắn nói như vậy, ta lập tức hiểu được vì sao trong thôn không có nữ nhân trẻ tuổi rồi. Hoặc là căn bản không có mấy nữ nhân trẻ tuổi, hoặc là nữ nhân mua được thì không dám nhận ra.

Tượng gỗ nhỏ tiếp tục nói: "Người trong thôn bởi vì chuyện này đặc biệt đoàn kết, một nhà có việc gia đình trọng yếu hỗ trợ, cho dù cảnh báo cứu giúp thiếu nữ bị lừa bán, các thôn dân cũng sẽ vây xe chở tù! Lúc đó ta và sư phó mỗi đêm đều nghe được tiếng thét chói tai, nhưng sư phụ nói cho ta biết chuyện này phải giả câm giả điếc, chuyện không nên quản."

Lạnh như Sương vừa nghe nói đến lừa gạt thiếu nữ, lập tức giận đến lông mày dựng thẳng: "Sư phụ ngươi cũng không phải thứ gì tốt đẹp, khó trách hắn không thể chết lành được."

"Ngươi nói cái gì!" Nghe nàng vũ nhục sư phụ, thợ mộc nhỏ lập tức bất mãn kêu lên: "Sư phụ ta là người tốt!"

"Ta nói sư phụ ngươi không phải người tốt, thế nào?" Lãnh Như Sương khinh thường trợn mắt nhìn Tiểu Mộc Tượng: "Ngươi muốn cùng ta đọ sức sao?"

Bưng Nam đúng lúc tiến lên một bước trên mặt đất, thợ mộc nhỏ sợ tới mức vội vàng trốn đến phía sau ta.

Lạnh như Sương cười lạnh một tiếng: "Sư phụ ngươi nuôi nấng ngươi lớn lên, đối với ngươi mà nói là người tốt. Nhưng bởi vì hắn không quan tâm, không biết có bao nhiêu thiếu nữ bị lừa bán đến sơn khu bị chà đạp, hắn ngay cả con người hắn cũng không tính, còn nói cái gì là tốt?"

Lạnh Như Sương bỏ lại những lời này, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước.

thợ mộc cúi đầu suy nghĩ, không tình nguyện đi theo.

Khi chúng ta đến ngôi miếu đổ nát thì trời đã sáng rõ, tuy rằng chùa miếu đã trống một khoảng thời gian, nhưng vẫn không tính là quá kém, chỉ là xung quanh đều là tro bụi. Chúng ta thu dọn một nơi đơn giản, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi, ta và Lãnh Như Sương thương lượng nói: "Chuyện ở Khê thôn lừa bán nhân khẩu thì chúng ta không biết cũng được, đã biết rồi, thì nhất định phải quản."

Ánh mắt Lãnh Như Sương nhìn ta, biến đổi: "Chúng ta là thương nhân âm vật, chỉ xử lý âm vật là được rồi, chuyện này không liên quan gì đến âm vật, ngươi cũng muốn quản sao?"

Ta biết nàng đang cố ý thăm dò ta, nhất thời cười nói: "Nếu mặc kệ, không chừng ngươi ở sau lưng mắng ta như thế nào đấy!"

Lạnh như Sương đắc ý cười: "Chuyện này ngươi đừng nóng vội, chắc chắn chúng ta phải quản mà, chỉ là phải nghĩ cách, nhưng người khác không cứu được, mà bản thân lại dính vào..."

Ta khẽ gật đầu.

Thôn dân hậu Khê thôn vô cùng đoàn kết, muốn từ trong tay bọn họ cứu người, điều duy nhất có thể trông cậy vào lang nam đột nhiên xuất thủ, trở tay không kịp. Chẳng qua có bao nhiêu thiếu nữ cần cứu, cứu xong người thì phải tính toán thật kỹ một kế hoạch mới được.

Kết quả kế hoạch còn không nghĩ tới, người Khê sau thôn lại đuổi tới.

Vẻ mặt bọn hắn đầy kích động, vung vẩy cuốc xẻng, vừa nhìn đã biết lai giả bất thiện.

Bọn ta đều đã rời đi sau Khê thôn rồi, bọn hắn vẫn đuổi theo mãi không chịu như vậy, đúng là quá đáng lắm rồi, thật sự cho rằng bọn ta sợ các ngươi sao? Ta nhất thời có chút khó chịu, cau mày hỏi: "Các ngươi làm gì vậy? Chúng ta cũng đã rời khỏi hậu thôn, các ngươi vẫn đuổi theo như vậy là có ý gì?"

"Đừng giả ngu! Giao người ra đây."

Đám người thôn Khê phía sau kích động, tựa hồ một lời không hợp liền muốn động thủ. Trong đám người, một đôi vợ chồng dẫn theo con trai càng thêm kích động, nếu không phải bên cạnh còn có người kéo, bọn họ đã sớm một cuốc tới.

Tượng gỗ nhỏ nhận ra ba người này liền len lén qua nói với ta: "Trương đại ca, đây chính là gia đình kia trước khi sư phụ ta chết đã gia đình kia đánh đồ gia dụng, con trai nhà họ mới kết hôn không lâu."

Ngươi kết hôn lâu ngày thì có liên quan gì tới ta? Chạy vội tới, chẳng lẽ trách chúng ta không được uống rượu mừng?

Ta đang buồn bực, đột nhiên linh cơ khẽ động, lập tức phản ứng lại. Xem ra cô nương mỗi ngày nửa đêm phát ra tiếng thét chói tai kia là do nhà bọn họ mua làm vợ... Chẳng lẽ cô nương kia xảy ra chuyện gì rồi?

Lạnh như Sương cũng lập tức nghĩ thông suốt, bỗng nhiên nàng kêu lớn: "Tất cả câm miệng cho ta! Đây là nơi yên tĩnh của Phật môn, ai bảo các ngươi la to?"

Bà nương Phó cũng ở trong đám người, nghe được lời Lãnh Như Sương nói, nắm lấy cây trượng mặt còng lớn tiếng nói: "Mọi người đừng nghe thấy bà nương thối tha này, nàng và ba nam nhân chen chúc nhau nằm ngủ trên một cái giường, khẳng định không phải người tốt lành gì!"

Lời này làm nàng tức giận như bị sương mù che phủ, hận không thể lập tức xông lên xé miệng nàng ra.

"Chắc chắn là bọn họ giấu người ở chỗ nào đó! Bảo họ gọi ra đi."

"Trước đó vẫn khỏe, bọn họ vừa tới đã không thấy đâu nữa rồi!"

"Mau giao người ra đây, nếu không chúng ta sẽ không khách khí nữa!"

Nghe ý tứ của bọn họ, hiển nhiên cô nương đã được mua về hẳn là đã trốn ra. Nói không chừng chính là thừa dịp tối hôm qua thôn dân đến lão Phó Gia đối phó chúng ta lén lút trốn đi, cho nên những người này mới có thể trách tội lên đầu chúng ta.

Nghĩ đến cô nương đã lén lút trốn rồi, ta lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đệ nhất thiên bảy tám hiệp Kính Nam thân thủ tốt xấu xí...

"Không khách khí?" Khuôn mặt lạnh như sương vốn cao ngạo, lúc này do thực sự tức giận nên càng lạnh lẽo như băng sương.

Nàng cười lạnh nói: "Các ngươi muốn không khách khí như thế nào? Đã muốn động thủ, ta cũng không ngại giết thêm vài người."

Nói xong nàng dùng ánh mắt ý bảo nam nhân Úy, nam xà lúc này run lên phong y, rất có lực lượng toàn thân húc ra. Chỉ nghe một tiếng nổ vang ầm ầm, một gốc cổ thụ che trời trong chùa lập tức đứt gãy.

Tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả ta và tiểu mộc tượng đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Đậu xanh! Sức chiến đấu này quả thực bùng nổ, ta bỗng nhiên cảm thấy trong đội ngũ có một cao thủ như vậy thật sự không tệ.

Bên trong tro bụi cuồn cuộn, thôn dân của Khê Thôn ngay ngắn lui lại mấy bước, trợn mắt há hốc mồm nhìn nam tử hoẵng, giống như là đang nhìn một con quái vật.

Nam nhân xạm sắc mặt bình tĩnh đi trở lại phía sau lạnh như sương.

Lạnh như Sương nói: "Các ngươi nên cân nhắc thật kỹ, cảm giác thân thể của mình so với đại thụ này còn cứng hơn, vậy thì cứ phóng ngựa lại đây đi!"

Thôn dân sau Khê thôn hai mặt nhìn nhau, không ai dám mở miệng.

Lạnh như Sương khẽ mỉm cười: "Nếu đã không còn gì để nói, vậy thì mau cút đi!"

Vừa dứt lời, người của Tàn Khê thôn liền rời khỏi ngôi miếu đổ nát, chỉ sợ đi chậm một chút thì bị nam tử hoẵng đánh chết.

Tuy bọn họ đoàn kết, nhưng cũng không phải không sợ chết.

Sau khi giày vò xong, mọi người đều hơi đói bụng, ta hỏi lạnh như sương: "Dân nhân lấy thức ăn làm trời, đói bụng cũng không có cách nào, giải quyết vấn đề lương thực như thế nào được?"

Lạnh như Sương nói: "Yên tâm đi, ta chưa bao giờ vô lễ với ngươi đâu." Nói xong, nàng lại lấy từ trong ba lô ra một hộp bánh áp súc, còn có hai bình thịt bò.

Ta vừa kinh ngạc vừa bội phục nhìn nàng ta: "Ngươi chuẩn bị từ bao giờ vậy?"

"Đồng Lăng đến nhà ga!" Lạnh như Sương vô cùng đắc ý liếc nhìn ta.

Chùa miếu tuy rằng đã trống rỗng, nhưng rất nhiều thứ đều ở đây, cũng không có bị chuyển đi. Bao gồm một ít đồ ăn đơn giản của phòng bếp, nam tử hoẵng và thợ mộc nhỏ đi nhóm lửa đun nước, chúng ta nấu một cái hũ để đối phó, sau đó liền nằm xuống nghỉ ngơi. Bònh nam lo lắng người của sau Khê thôn sẽ quay lại, vì thế trấn thủ ở cửa chùa miếu.

Những người này minh đao minh thương khẳng định không phải là đối thủ của chúng ta, nhưng nếu chơi âm chiêu thì không thể không phòng!

Tỉnh lại, sắc trời đã tối, thợ mộc ngồi ngẩn người trong chùa, lạnh như sương thì đang nghiên cứu la bàn vàng ở nơi râm mát. Nam nhân râu bạc ngủ ở bên cạnh ta không xa, ta phát hiện người này đặc biệt thú vị, bình thường không nói chuyện cũng chưa tính, thế mà lúc ngủ trừ tiếng hít thở cũng không có gì, hắn rốt cuộc có phải là người hay không?

Ta duỗi cái lưng mệt mỏi, tìm chút nước lạnh rửa mặt, sau đó đưa đến trước mặt lạnh như sương hỏi: "Nghiên cứu ra cái gì rồi?"

Lạnh như Sương lắc đầu: "Không phát hiện được gì, có lẽ xung quanh chỉ có món âm vật trên người hắn thôi." Cô vừa nói vừa nhìn sang phía thợ mộc nhỏ.

Tượng gỗ nhỏ ngơ ngác ngồi trong sân, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lạnh Như Sương khẽ thở dài: "Ta vẫn đang cân nhắc rốt cuộc chủ nhân của việc chải chuốt thanh tiểu mộc này là ai? Tại sao lại có uy lực lớn như vậy, thậm chí có thể thao túng tư tưởng của con người."

Hai chúng ta không thảo luận được kết quả, lạnh như sương buồn bực cầm la bàn đi phát tiết. Ta chỉ có thể đi tới trước mặt tiểu mộc tượng, từ trên cao nhìn xuống hỏi hắn: "Nghĩ gì vậy?"

"Muốn sau này!" thợ mộc nhỏ nghiêm trang trả lời: "Bây giờ sư phụ mất rồi, sau này con nên làm gì?"

"Ngươi có tính toán gì không?" Ta hỏi.

Tượng gỗ nhỏ ngơ ngác nhìn ta: "Từ khi biết chuyện ta đã đi theo sư phó kiếm việc để kiếm sống, bây giờ sư phụ không còn nữa, ta cũng không biết về sau nên làm gì."

"Kỳ thật hiện giờ trong thành thị lớn cũng cần người tài tay nghề, ngươi có thể tìm một công tác nhà xưởng gia dụng, chậm rãi ổn định lại. Như vậy tuy vào nam ra bắc, kiến thức tăng trưởng, lại hoang phế tương lai." Ta an ủi vỗ vỗ vai hắn: "Thực sự không tìm được công việc, chuyện lần này sau khi kết thúc ta sẽ thay ngươi an bài."

Vốn ta vốn cho rằng đêm nay nữ quỷ hội lại lần nữa tìm đến thợ gỗ nhỏ, kết quả thợ gỗ nhỏ ngủ say cả đêm, thẳng đến hừng đông hôm sau con nữ quỷ kia cũng chưa từng xuất hiện.

Ta trao đổi với Lãnh Như Sương, cảm thấy nữ quỷ này coi như tương đối giảo hoạt, biết người bên cạnh tiểu mộc tượng có lợi hại sau này liền không dám tùy tiện hành động.

Lạnh như Sương đè thấp giọng, nói với ta: "Có nên để nàng ta động đậy hay không, tất cả đồ ăn của ta đều cống hiến ra rồi. Nếu tối nay nàng ta còn không đến gây sự, chúng ta chỉ có thể uống gió tây bắc thôi..."

Ta đột nhiên nghĩ ra một quỷ kế: "Không có việc gì, ta có cách!"

Ngày hôm sau chúng ta ở trong miếu đói bụng một ngày, chờ sắc trời dần tối, ta mang theo Sương lạnh ra ngoài chùa. Lạnh như Sương hỏi ta: "Chúng ta đi đâu tìm đồ ăn đây?"

"Ngươi đi theo ta là được." Ta cố làm ra vẻ huyền bí cười với nàng.

Sương giá lạnh lẽo đến nỗi giậm chân một cái.

Trên thực tế cũng không đi nơi khác, ta cùng Lãnh Như Sương thừa dịp tối trở lại sau Khê thôn, sau đó lén lút đi tới trước cửa chính của lão Phó gia.

Lạnh như Sương kinh ngạc nhìn ta: "Tới đây làm gì? Có vật gì rơi xuống?"

Ta lắc đầu: "Bà già Phó gia dùng lời nói khó nghe như vậy mắng ngươi, không trả thù làm sao đòi lại thể diện? Hôm nay phạt nàng ta một chút điểm cống hiến gạo trắng đi."

Lạnh như Sương cười: "Trộm đồ mà còn cao nhã như thế, làm gì mà cao nhã như vậy?"

"Lời này sao có thể là trộm của người đọc sách được?" Ta cùng Lãnh Như Sương đùa giỡn, hai người tay chân nhẹ nhàng trèo tường tiến vào Phó Gia. Lạnh như Sương thấp giọng nói: "Xem động tác của ngươi thuần thục như vậy, loại chuyện này hẳn là phải thường xuyên làm chứ?"

Ta trừng mắt với nàng một cái.

Lúc này lão Phó hai vợ chồng vừa mới ăn cơm, có lẽ bởi vì trong viện không còn người cần theo dõi, bọn họ vô cùng thích ý nói chuyện phiếm trong phòng.

Lão phó đối với chuyện đuổi tiểu mộc thợ đi còn có chút lo lắng: "Ngày và buôn người lập tức tới nơi rồi, đến lúc đó trong nhà đồ gia dụng cái gì cũng không làm gì được sao?"

Bà lão phó cũng không để ý chuyện này: "Trong nhà có cái gì không quan trọng, dù sao cô nương cũng không phải coi trọng cái này mới gả tới. Chúng ta bỏ tiền ra, thà rằng không ngủ cũng phải đem người xem cho tốt, bằng không lại giống như lão Lý gia chạy, vậy thì gà bay trứng gà đánh cái gì cũng không kiếm được..."

Lão phó ừ hai tiếng: "Hay là chúng ta cũng giống Tôn gia lúc trước đeo khóa sắt buộc con dâu."

"Quản cái đó làm gì! Vợ dâu Tôn gia chạy bao nhiêu lần, về sau bị lão Tôn mạnh mẽ đánh gãy hai chân nàng mới không có chỗ mà chạy, về sau sinh hai tiểu oa, chính nàng cũng không muốn đi." Lão Phó bà nương nói đến những điều này khẩu khí nhẹ nhàng đến không chịu nổi, mà ta nghĩ tới những thiếu nữ bị lừa bán đến sơn thôn xa xôi sống như vậy sinh hoạt dưới địa ngục, tức giận thiếu chút nữa xông vào phòng vệ là đám phu thê cẩu gia không có nhân tính.

Lạnh Như Sương đè ta xuống an ủi: "Bọn chúng chỉ là một đám thôn dân vô tri, buôn người mới là đầu sỏ gây tội, ngươi không nghe bọn chúng nói sao? Ngày kết hôn sắp đến rồi."

Nghe xong lời nói của Lãnh Như Sương, trong lòng ta cuối cùng cũng dễ chịu được không ít, mặt trầm xuống nhẹ gật đầu.

Lão phó tiếp tục nói: "Đúng rồi, lão Mã gia rốt cuộc đã an bài như thế nào? Thời gian con lão Định Minh hôn của ông ta sẽ không thật sự kết hôn với con ta chứ? Nếu là như vậy, ta nhất định phải tìm nhà ông ta giảng đạo, chính là ầm ĩ đến chỗ trưởng thôn ta cũng không sợ. Bình thường ta đối với nhà ông ta không tệ, sao ông ta có thể gây khó dễ cho ta lúc này chứ?"

Bà lão phó cười nói: "Đã sớm thay đổi, ban đầu là vì không biết con ta kết hôn, về sau biết con ngựa già lập tức đẩy ngày về sau. Nhà hắn cũng đủ đáng thương, ngươi cũng đừng đi tìm phiền toái, đứa con ngoan ngoãn nuôi dưỡng đến lớn như vậy, kết quả chết ở nghĩa địa phía sau miếu, đổi ai không khó chịu chứ?"

Lão Phó nhẹ gật đầu.

Lạnh như Sương nghe trước lúc thợ mộc có người chết trong tay nữ quỷ, có chút kinh ngạc liếc nhìn ta.

Lão phó nói đủ rồi, tắt đèn chuẩn bị đi ngủ. Ta rùng mình với khí thế của Như Sương, hai người lập tức mèo vào eo phòng bếp. Bởi vì đối với lão phó hai tiếng hận nghiến răng nghiến lợi, ta ra tay không khách khí chút nào, lão phó chuẩn bị cho con kết hôn sẽ lấy đi hơn nửa số thịt khô được.

Lạnh như sương thấy thế, bất đắc dĩ cười cười.

Ta cũng biết biểu hiện này của mình có chút ngây thơ, nhưng ta vốn không giải hận, trước khi đi lại thuận tiện lấy nửa sọt trứng gà đi rồi!

Ta và Lãnh Như Sương thu hoạch tương đối khá, trở lại miếu đổ nát, chỉ thấy tiểu mộc tượng đang bất an chờ ở cửa miếu, từ xa nhìn thấy chúng ta, lập tức kích động kêu lên: "Đại sư, xảy ra chuyện!"

Đệ nhất thiên thiên thất cửu chương (chương hơn)

Ta không tin Hộc Nam cực kỳ tự tin, có hắn ở lại canh giữ ta căn bản không cần lo lắng gì, cho nên khinh thường nói: "Chuyện lớn gì vậy?"

Tượng gỗ nhỏ đổ mồ hôi ròng ròng: "Có một nữ nhân trốn vào trong miếu..."

Thợ mộc vừa dứt lời, ta và Lãnh Như Sương lập tức hiểu ra, đây nhất định là thiếu nữ bị lừa bán đến hậu thôn. Hai chúng ta lúc này chạy về trong miếu, quả nhiên nhìn thấy một thiếu nữ cả người đều là vết thương, đang vẻ mặt cảnh giác co quắp tại một góc, từng chút gió thổi cỏ lay cũng làm cho biểu hiện của nàng thập phần bất an.

Nhìn thấy ta và Lãnh Như Sương, nàng vô thức muốn chạy, thợ mộc vội vàng an ủi: "Ngươi đừng sợ! Đây chính là Trương đại sư mà ta từng nhắc qua, ông ấy là người tốt, nhất định sẽ giúp ngươi!"

Cái mũ cao này rất cao, làm sao ta chịu nổi chứ?

Thiếu nữ nghe xong, lập tức khóc lớn lên, bịch một tiếng quỳ gối trước mặt của ta: "Đại sư, ngài thương xót chút, cứu ta đi! Ta bị bán đến đây, ta muốn về nhà."

"Tốt tốt tốt, ngươi trước đừng kích động, nhà ngươi là ở nơi nào?" Ta nhỏ giọng hỏi.

Thiếu nữ nức nở nói: "Ta là người Quảng Châu, bởi vì cãi nhau với cha mẹ một trận liền giận bỏ nhà trốn đi, ai biết bơi có nam nhân nào không, hắn nói hắn ở Chiết Giang có nhà xưởng, để ta vào trong xưởng của hắn làm công. Kết quả sau khi uống nước hành trà xong ta sẽ không để mọi người tỉnh lại, lúc tỉnh dậy thì đã ngồi lên xe đen. Lúc đó còn cần nhiều nữ sinh giống như ta bị lừa tới., Chưa tới một tháng, ta đã bị bán tới đây. Bọn họ quả thực không xem ta là người, muốn ta giúp truyền tông cho con trai sinh con, đại ca, tối hôm qua ta liều chết mới trốn ra được, ngươi nhất định phải cứu ta!"

Lạnh như Sương ở một bên nhẹ nhàng thở dài một hơi.

"Ngươi yên tâm đi, nếu như đã gặp phải, ta khẳng định sẽ không khoanh tay đứng nhìn!" Ta trịnh trọng nói ra chuyện này.

Ta bảo thợ mộc tới phòng bếp đun một nồi nước nóng, sau đó bảo Lãnh Như Sương kiểm tra thân thể thiếu nữ, xem vết thương nặng hay không? Trát ve nam tử thì bắt đầu Trương La lên cơm tối.

Lạnh Như Sương kiểm tra xong liền nói với ta: "Đâu chỉ là vết thương, quả thực là thương tích đầy mình!"

Ta thở dài.

Lạnh như Sương nói: "Người đáng thương tất có chỗ đáng hận, nó cũng không phải đứa bé một hai tuổi, sao có thể dễ dàng tin lời người xa lạ như vậy chứ? Huống chi tin tức tương tự bây giờ còn ít sao? Chưa từng ăn thịt heo còn chưa thấy qua? Một chút cảnh giác cũng không có, đáng đời bị người ta lừa tới đây."

Tuy lời nói lạnh như sương có chút ác độc, nhưng cũng không phải không có lý, ta vỗ nhẹ lên vai của nàng: "Nữ nhân thế giới này không hoàn toàn giống như ngươi có thể làm được!"

Lạnh như sương hung hăng trừng mắt ta một cái.

Buổi tối nếm cơm xong, Lãnh Như Sương kiên trì muốn ở lại gác đêm. Ta nói không lại nàng, đành phải nghe theo. Mấy ngày nay thiếu nữ lo lắng, cơm tối chỉ ăn một miếng nhỏ, rất nhanh đã ngủ mất. Nửa đêm lạnh như sương đánh thức ta dậy, chỉ thấy thợ mộc đã mượn ánh trăng ra ngoài, ta sợ hết hồn, vội vàng đứng dậy cùng Lãnh Như Sương đi ra ngoài.

Bưng dài nam nhân đang muốn đuổi theo, thì lạnh như sương lại phân phó: "Ngươi ở lại nhìn chằm chằm vào thiếu nữ này, đừng để người của hậu thôn lại bắt đi."

Trát ve nam nhân có chút không yên lòng, cau mày chết đi.

Lạnh như sương nhìn hắn cười: "Đừng lo lắng, không phải còn có Trương đại chưởng quỹ bảo vệ ta sao?"

Hộc nam tử ném cho ta một ánh mắt không quá tín nhiệm.

Ta đi tới, mượn chủy thủ hắn mang theo, liên tục cam đoan nhất định sẽ chiếu cố tốt an toàn của Lãnh Như Sương, lúc này hắn mới bỏ qua.

Ta và Lãnh Như Sương ra khỏi cửa miếu, quả nhiên nhìn thấy thợ mộc đi về phía sau miếu. Ta và Lãnh Như Sương bước nhanh đuổi theo, chỉ thấy vị trí ở nghĩa địa lại dâng lên một tầng sương mù dày đặc, xem ra nữ quỷ yên lặng cả đêm, rốt cuộc vẫn nhịn không được động thủ!

Tòa quỷ trạch treo đèn lồng lớn kia lại xuất hiện trong sương mù dày đặc, tiểu mộc tượng kiễng chân sau theo vào.

Ta và Lãnh Như Sương nhanh chóng đuổi theo, nhưng còn chưa tới cửa lớn, đại môn của quỷ trạch liền răng rắc một tiếng đóng lại, ta lập tức cảm thấy đại sự không ổn, giơ chân đá một cái, lại đá vào hư không.

Tòa nhà ma quỷ cứ như vậy mà biến mất, sương mù cũng tản đi từng chút một, thợ mộc nhỏ cũng không thấy bóng dáng.

Lạnh như Sương lập tức hoảng loạn: "Hắn đâu rồi? Xử lý ra sao đây?"

Ta cẩn thận nghe ngóng, chung quanh không có tiếng bước chân cũng không có tiếng hít thở, tiểu mộc tượng người sống lại biến mất trước mặt ta.

Lạnh như Sương vội vàng lấy ra la bàn vàng, la bàn lại không nhúc nhích, kim đồng hồ lẳng lặng dừng ở chỗ này, nàng sốt ruột vỗ la bàn nói: "Đây là chuyện gì vậy? Hoàng Kim la bàn hư mất sao?"

Ta lắc đầu: "La bàn không có hỏng, thợ mộc ở ngay đây!"

Lạnh như Sương kinh ngạc nhìn ta: "Ở chỗ này? Sao ta không thấy được."

"Hắn ở trong mộ!"

Lạnh như Sương bị lời của ta dọa cho hoảng sợ. Nàng vội vàng trở về miếu tìm vài công cụ, lạnh như băng vội vàng đáp ứng. Rồi nàng cũng không quay đầu lại mà cắm đầu chạy về trong miếu, chẳng mấy chốc đã cầm được hai cái xẻng trở về.

Ta không nói hai lời liền đào mộ lên, sức lực lạnh như sương không đủ, chỉ có thể ở bên cạnh giúp đỡ.

Bởi vì lo lắng an nguy của thợ mộc nhỏ, ta càng đào càng nhanh, rất nhanh xẻng sắt đã chạm vào một thứ tương tự như đá. Ta từ trong túi lấy ra bổng điểm nhìn, lại là một cái quan tài đá!

Mắt thấy có hi vọng ta xuống tay càng thêm mau lẹ, rất nhanh móc quan tài đá ra.

Ta nhảy vào hố mộ, rắc một tiếng đẩy nắp quan tài ra, không giống với những quan tài khác tản ra mùi hôi thối, trong quan tài đá này thế mà lại bay ra một luồng hương thơm nhàn nhạt.

Cái mùi kia trực tiếp chui vào mũi của ta, ta nhất thời cảm thấy cả người trở nên phiêu nhiên, phảng phất tùy thời đều muốn bay lên bầu trời. Trước mắt cũng xuất hiện dung mạo nữ quỷ khuynh quốc khuynh thành kia, một đầu tóc đen nhánh kia thật khiến người ta chú ý, nàng đang cầm trong tay chải tóc một chút, động tác ưu mỹ tuyệt luân.

"Sao ngươi mới tới? Ngươi tới lấy ta sao?" Nữ quỷ kia nhìn ta chằm chằm.

Mặc dù biết rõ trước mắt đều là ảo tưởng, nhưng bản năng của ta vẫn muốn gật đầu.

May mắn trong lúc nguy cấp Vĩnh Linh Giới sáng lên một chút, khiến ta trong nháy mắt tỉnh táo lại, nữ quỷ này quả nhiên là có đạo hạnh!

Ta ngừng thở, chiếu vào trong quan tài, chỉ thấy một người nằm thẳng tắp trong quan tài, chính là thợ mộc nhỏ. Trong tay hắn nắm chặt lược gỗ, bên cạnh còn có một quyển tóc đen.

Đệ nhất thiên bát linh chương, trường phát tương hậu Trương Lệ Hoa (chương hơn)

Mộ chủ không có thi thể, cũng không có hài cốt, chỉ có một sợi tóc đen nhánh, điều này làm ta kinh ngạc một hồi, không biết tòa mộ này rốt cuộc là thứ gì?

Ta ôm lấy thợ mộc nhỏ, ném hắn lên trên hố mộ, lạnh như sương thăm dò hơi thở của hắn nói: "Còn có hít thở, con người không có việc gì đâu."

Ta khẽ gật đầu, đậy nắp quan tài lại, chôn dưới đất, lúc này mới đưa thợ mộc nhỏ trở về miếu. Không bao lâu sau trời sáng lên, thợ mộc nhỏ sau khi tỉnh lại nhìn thấy ta, vội vàng nói với ta: "Trương đại ca, tối qua ta lại mơ thấy nữ quỷ kia rồi, cô ấy dẫn ta về một nơi nở rộ hoa tươi... "

Hoa tươi cái rắm! Nếu không phải lão tử kịp thời cứu giúp, ngươi đã sớm chết lặng trong quan tài đá rồi.

Ta trừng mắt liếc hắn, không có tâm tư để ý tới hắn. Mục tiêu hàng đầu hiện tại là biết rõ nữ quỷ trong mộ rốt cuộc có lai lịch gì, chỉ cần biết lai lịch của nàng ta mới có thể biết được phương pháp khắc chế nàng ta. Đáng tiếc chúng ta đối với việc này không hề hay biết, không biết người của hậu thôn có hiểu rõ đoạn lịch sử này hay không?

Ngay lúc chúng ta đang rầu rĩ, ngoài cửa miếu xuất hiện một hòa thượng bị lở xương. Hắn nhìn thấy trong miếu có người cũng sợ hết hồn, quan sát chúng ta một phen rồi mới tiến tới hỏi: "Các thí chủ đều là người như thế nào? Tại sao lại ở trong miếu."

Lãnh Như Sương không khách khí hỏi: "Ngươi là ai?"

Không đợi hòa thượng còng xuống nói chuyện, thợ mộc nhỏ đã cao hứng nghênh đón: "Tiểu sư phụ, người đã về rồi à?"

"Đúng vậy!" Hòa thượng đầu uể oải nhận ra thợ mộc, nghe tiếng khẽ gật đầu: "Không thể cắt đứt hương khói trong miếu, nếu không đã không có biện pháp áp chế quỷ hồn phía sau rồi."

Ta và Lãnh Như Sương nghe vậy, lập tức hiểu được. Xem ra lúc trước chúng ta thám thính chính xác, bởi vì nữ quỷ trong mộ quá mức lợi hại, cho nên mới có người ở chỗ này xây chùa miếu dùng Bồ Tát để áp chế nàng.

Hôm nay trong miếu không có ai, hương hỏa không vượng, nữ quỷ mới dám đi ra hại người!

Hòa thượng bị ghẻ lở này nếu đã ở trong miếu, chắc chắn biết lịch sử của nữ quỷ. Ta và Lãnh Như Sương cũng không khách khí với nàng, dứt khoát nói thẳng vào vấn đề. Hòa thượng đầu Côn Bằng nghe nói tiểu Mộc Tượng bị nữ quỷ quấn lấy, sắc mặt tái nhợt: "Quả nhiên nữ quỷ kia lại đi nhanh hơn rồi! Ai, nếu hương khói trong miếu vẫn còn vượng, nàng ta làm sao dám thoát khỏi trấn áp Bồ Tát."

Ta nóng lòng hỏi: "Tiểu sư phó, xin hỏi nữ quỷ này lai lịch thế nào?"

Hòa thượng xấu xí thở dài: "Nói đến cô ấy ấy đi, cũng là người đáng thương, cô ấy chính là Trương Lệ Hoa tiếng tăm lừng lẫy!"

Mặc dù ta có hiểu biết về lịch sử nhưng lại không hiểu nhiều về Trương Lệ Hoa này, ta chỉ biết là hình như nàng ta có một phi tử khuynh quốc khuynh thành.

Lạnh như Sương đứng bên cạnh giải thích: "Trương Lệ Hoa là ái phi của Trần hậu triều thời Nam Bắc, nàng là con người thông minh lanh lợi, hơn nữa bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, rất được Trần hậu chủ sủng ái! Chẳng qua cuối cùng bởi vì tội danh hại dân hại dân mà bị giết."

Hòa thượng xấu xí gật đầu một cái: "Không sai, nghe đồn Trần hậu chủ rất thích mái tóc hoa lệ, Trương Lệ Nhân cực kỳ coi trọng mái tóc, thậm chí còn nuôi dưỡng mái tóc thường xuyên dùng máu con ngâm trong nước, cung nữ bị nàng sát hại vô số kể."

"Nghe nói sau khi Trần triều diệt vong, ngay cả sắc đẹp của Tùy

Dương Quảng cũng trầm mê vào lòng nàng, muốn nạp nàng làm phi. Trung thần Cao Đình sau khi biết được, lo lắng Dương Quảng sẽ bước lên lưng Trần hậu chủ., Đã tự chủ giết chết Trương Lệ Hoa, Cao Lệ biết Trương Lệ Hoa rất yêu quý tóc, cho nên dứt khoát hạ lệnh dùng tóc của nàng treo cổ! Trương Lệ Hoa chết rồi được chôn ở đây, oán khí không tiêu tan, hậu nhân không còn cách nào khác đành xây một ngôi chùa ở đây chuyên môn trấn áp nàng ta!" Hòa thượng bị chết hươu nói.

Hóa ra là thế!

Sau khi thợ mộc nhỏ nghe nói nữ quỷ là Trương Lệ Hoa, đầu tiên là có chút sợ hãi, nhưng nghĩ tới khuôn mặt xinh đẹp kia của nàng, không ngờ lại tiếp tục hướng tới.

Ta tát một cái liền vung tới: "Tiểu tử thối, trên đầu chữ sắc có một cây đao, cẩn thận không biết chết thế nào!"

Tượng gỗ nhỏ sợ tới mức liên tục gật đầu.

Nếu đã biết lai lịch nữ quỷ, ta cùng Lãnh Như Sương đã bắt đầu thương lượng biện pháp đối phó với nàng, là một mồi lửa thiêu hủy ngôi mộ của nàng, hay là bố trí một đại trận tiếp tục trấn áp nàng?

Ta do dự suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên hỏi: "Người trân ái đầu sợ nhất là gì?"

"Lỗ!" Thiếu nữ nãy giờ vẫn không mở miệng trong một góc đột nhiên nói.

Một lời bừng tỉnh trong mộng người, ta cùng Lãnh Như Sương lập tức có chủ ý. Hai ta tính sau khi lặng lẽ trở về Khê thôn ăn cắp một ít kéo trở về, bày ra một cái kéo trước mộ Trương Lệ Hoa, chỉ cần Trương Lệ Hoa dám bước ra sẽ nhìn thấy vô số cái kéo sáng loáng. Nàng quan tâm đến tóc của mình như vậy, sau này khẳng định sẽ không dám tùy tiện chạy đến dụ dỗ nam nhân kết minh hôn.

Nói làm là làm, mặc dù trời còn chưa tối, nhưng ta cùng Lãnh Như Sương hưng phấn bừng bừng xuất phát. Đến khi chúng ta đi tới sau Khê thôn, phát hiện trước cửa chính Phó Gia tụ tập một đám người, náo nhiệt dị thường. Ta cùng Lãnh Như Sương len lén đến gần xem xét, lại nhìn thấy mấy đại hán bên ngoài đang trói một nữ nhân.

Nữ nhân kia bị trói gô, trong miệng còn nhét vải rách, trên mặt tràn đầy vẻ tuyệt vọng, xem ra là bị lừa bán.

Lão phó hai mồm đánh giá nữ nhân từ trên xuống dưới vài lần, có chút không hài lòng nói: "Tuổi thành như vậy, sao lại sinh con?"

Người đàn ông tới từ bên ngoài nói: "Xo thì gầy một chút, nhưng sinh hài tử thì không thành vấn đề. Các ông lão đều nói trước sau khi nở hoa kết quả, cho dù thai đầu tiên là con gái, nhưng thai thứ hai lại tiếp tục sinh sôi, con trai ngươi ngốc một chút, khối đó cũng không phải là không được!"

Người trong thôn đều bật cười ha ha.

Lão Phó lúc này mới gật đầu: "Nói cũng đúng!"

Ta lại tức giận đến nổi trận lôi đình, thẹn thùng nữ nhân ở đây chính là công cụ sinh con ư?

Ta đang muốn lao ra ngoài, lạnh như sương kéo ta lại: "Đừng nóng vội, bọn họ nhiều người, A Đại lại không ở đây, cẩn thận chịu thiệt."

Ta chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, liều mạng khống chế lại.

Nữ nhân này bị bán ba vạn, lão phó hai lần nộp tiền, người buôn người đưa đến trong tay lão Phó, xoay người chuẩn bị rời đi. Lúc này một lão nhân gầy trơ cả xương vội vàng chạy tới hỏi: "Con trai ta nói sao?"

"Ồ, tìm đối tượng minh hôn đúng không? Đã tìm rồi!" Kẻ buôn người lấm la lấm lét nói.

Hóa ra hắn không chỉ bán người sống, mà còn bán người chết.

Lão nhân vừa nghe, rất vui vẻ dẫn người buôn người đi nhà mình, muốn ngồi xuống thương lượng chuyện liên quan đến minh hôn.

Xem ra lão nhân này chính là nhân mã già trong miệng của lão Phó, nhi tử của lão bị Trương Lệ Hoa hại chết, liền muốn cho nhi tử một cái minh hôn.

Lạnh như sương nhìn ta nháy mắt một cái: "Đi, đi qua nghe một chút."

Hai chúng ta đã phục thân thể thấp, lặng lẽ đi theo.

Lão Mã dẫn người đến nhà, buôn người nhìn phòng ốc rách nát của hắn một chút, có chút ghét bỏ nói: "Nhà ngươi nghèo đến như vậy, còn có tiền kết minh hôn cho con trai sao? Mặc dù là người chết, nhưng cũng phải thu tiền."

Lão Mã nói: "Các ngươi yên tâm, ta táng gia bại sản cũng muốn nói chuyện hôn sự cho con trai ta, bằng không hắn đến âm phủ lẻ loi một mình lẻ loi hiu quạnh đáng thương biết bao a?"

Người buôn nói: "Như vậy à, vậy được rồi! Ta nói cho ngươi biết, ngươi lần này nhặt được đại tiện nghi rồi, chúng ta lần trước ở Thiểm Tây tìm được một cô nương, là nữ nhân hoàng hoa đại khuê, vốn nghĩ kỹ bán được giá tiền, ai biết nàng mệnh ngắn chết rồi, vừa lúc xứng cho con trai ngươi."

Lão Mã vừa nghe, cảm kích liên tục cúi đầu: "Cảm ơn! Cảm ơn!"

Người này trở nên ngu xuẩn, thật sự là không có thuốc nào cứu được.

Nếu buôn người cũng có thể tin?

Đầu tiên thiên tám mốt oẳn tù tì.

Trên thực tế, việc kết hôn là một việc vô cùng rườm rà, phải cho hai âm linh gặp mặt trước.

Sau đó hai bên bày một chén nước, nước trung lập một chiếc đũa, nếu hai âm linh nhìn đúng, đũa sẽ dựng chắc loá, nếu có một bên không nhìn trúng, đũa sẽ ngã xuống, như vậy minh hôn này sẽ không kết thành được.

Cho dù miễn cưỡng tập hợp lại, quỷ hồn cũng sẽ dày vò trong nhà, khiến bọn họ bất an!

Nhưng Minh hôn bây giờ lại vô cùng đơn giản, người buôn người báo cái giá, lão Mã giao tiền, người buôn cứ giao một tượng người trói buộc Âm Linh cho lão Mã. Lão Mã quay đầu lại chôn tượng người bên cạnh quan tài của đứa con trai, hai con âm linh coi như kết thành minh hôn.

Con ngựa già nắm người có chút không yên lòng hỏi: "Có chắc khuê nữ kia ở bên trong không? Các ngươi đừng gạt ta."

Người buôn người không kiên nhẫn nói: "Nếu ngươi không tin thì trả lại cho ta! Thành thật nói cho ngươi biết, ta thấy ngươi đáng thương mới bán rẻ cho ngươi, bên ngoài không biết có bao nhiêu người muốn."

Lúc này lão Mã mới không dám nói nữa, suy nghĩ sáng sớm ngày mai sẽ đem tượng người chôn bên cạnh quan tài của nhi tử.

Người buôn người thu tiền, xác định không có vấn đề sau đó rời đi.

Ta và Lãnh Như Sương cũng thành công trộm mười mấy cây kéo, nhìn thấy người buôn dương dương đắc ý chuẩn bị ra khỏi thôn, ven đường còn có không ít thôn dân dọc đường hỏi giá tiền của bọn họ, hiển nhiên là muốn mua thiếu nữ làm công cụ sinh con.

Ta trầm ngâm nói: "Những người buôn người này quá ghê tởm, nếu thả bọn họ đi, không chừng có bao nhiêu thiếu nữ hoa quý bị tàn phá."

"Ngươi định làm thế nào?" Lãnh Như Sương hỏi ta.

Ta nghĩ nghĩ nói: "Không thể để bọn họ đi được, bắt bọn họ lại trước rồi hãy nói!"

Lạnh như Sương nói: "Bọn họ có ba người, hơn nữa đều là nam nhân, nhiều hơn so với chúng ta, mạnh lên thì không sáng táo bằng trí."

Trí thủ, như thế nào là dùng trí?

Thấy ta lộ ra vẻ mặt mê man, Sương tin tưởng nói: "Xem ta đây!"

Nàng bảo ta xa xa đi theo nàng, chỉ cần đảm bảo an toàn cho nàng là được, không phải vạn bất đắc dĩ không xuất hiện, chính mình thì cố ý đi trước người buôn người.

Người buôn xe vừa nhìn thấy Lãnh Như Sương xinh đẹp như vậy, lập tức mắc lừa, xa xa theo phía sau, chuẩn bị lừa gạt nàng bán đi.

Kết quả Lãnh Như Sương vẫn đưa bọn họ vào trong chùa, ta và Uyển Nam đột nhiên ra tay, nháy mắt trói chặt ba tên buôn người, trong miệng mỗi người đều nhét một cái tất thối.

Thiếu nữ vốn mình đầy thương tích nhìn thấy ba tên buôn lậu bỗng như phát điên, vừa cắn bọn chúng: "Đám bại hoại các ngươi! Ta bị các ngươi hại thảm rồi!"

Thì ra nàng cũng là bị đám buôn người này lừa tới.

Lạnh như sương, nam tử như điệp canh chừng kẻ buôn người, sau đó cùng ta đi nghĩa địa phía sau, chúng ta chiếu rọi thập nhị tinh túc đại trận thời cổ đại, dựa theo phương vị mười hai tinh tú bày ra. Sau khi tất cả kết thúc, ta đối với Lãnh Như Sương nói: "Chúng ta không cần sốt ruột đi, trước xem thử trận pháp quản lý có tác dụng gì rồi hãy nói."

Lạnh như Sương không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng: "Vừa vặn cũng nhân cơ hội cứu những thiếu nữ của Khê thôn sau này đi!"

Hai người chúng ta trở lại chùa miếu, hòa thượng xương chậu đã quét dọn xong chủ điện chùa miếu, thắp hương một lần nữa. Tượng gỗ nhỏ đang lau chùi Bồ Tát được cung phụng trong đại điện cho hắn, mỗi lần đều thành kính nghiêm túc như vậy.

Hòa thượng bị lởn vởn kia vốn cũng chạy theo hòa thượng khác, nhưng vẫn không kiềm chế được sự áy náy trong lòng nên mới trở về. Nhưng dựa vào sức lực của một mình hắn thì không thể duy trì được chùa miếu phát triển, trong lòng ta đang lên kế hoạch phải giúp hắn thế nào?

Đêm hôm đó, ta ở lại trong miếu theo dõi, lạnh như sương mang theo nam tử Úy đi hậu thôn, thừa dịp đêm tối đem nữ nhân bán đến lão Phó gia cứu ra. Tuổi nàng hẳn là còn chưa lớn, sau khi được cứu xong cảm kích dập đầu với chúng ta, ba tên buôn người thì mặt vàng như đất, lại bị nàng hung hăng đánh cho một trận.

Bọn ta ăn cơm tối xong, Lãnh Như Sương bắt đầu tra tấn bức cung.

Nàng lấy ra thiết côn đã chuẩn bị để đốt đỏ, nói với ba tên buôn người: "Các ngươi nói thật cho ta, mấy năm nay các ngươi hại bao nhiêu thiếu nữ vô tội?"

Người buôn vẻ mặt đau khổ nói: "Chỉ có mấy tên như vậy, đều ở chỗ này!"

Lạnh như Sương không hề nghĩ ngợi cầm thiết côn đâm vào người hắn một cái, người bị thương giống như gào lên, mặt lạnh như sương không đổi sắc nói: "Thấy không? Nói dối chính là kết cục này!" Sau đó nàng lại hỏi đám buôn người bên cạnh: "Ngươi nói đi!"

Người buôn bán sợ tới mức sắc mặt tái nhợt: "Một trăm... Một trăm người đi..."

"Nhiều như vậy?" Lãnh Như Sương bị con số này làm cho kinh ngạc.

Đến lần buôn người thứ ba, đối phương đã triệt để sụp đổ, hỏi cái gì, thái độ phi thường phối hợp. Theo hắn nói, bọn họ là một tổ chức chuyên buôn bán phụ nữ, thường xuyên ở nhà ga, trường học, quán rượu, các nơi buôn bán thiếu nữ, sau đó bán đến cái loại thôn bế tắc ở hậu thôn này.

Lãnh như Sương đánh giá ba người bọn họ là: cặn bã!

Ta cảm thấy nàng vẫn quá khách khí rồi, rõ ràng chính là súc sinh!

Ba người này bị chúng ta ném vào góc chùa miếu, nam xà nhìn chằm chằm, đêm dài đầy vô tâm ngủ, nam nhân hoè còn có rất nhiều biện pháp tra tấn bọn họ, ví dụ như nói... tìm người bồi luyện quyền?

Sáng sớm ngày thứ hai, ba tên buôn người đã bị sửa chữa mặt mũi sưng húp, đánh cho ngay cả mẹ đẻ cũng nhận không ra.

Ta và Lãnh Như Sương thì phát hiện sau khi bày trận thái tử, Trương Lệ Hoa quả nhiên yên tĩnh, cũng không dám ra ngoài dụ dỗ tiểu mộc tượng.

Kế hoạch của chúng ta đã có tác dụng. Kế tiếp chính là cái lược gỗ nhỏ kia, âm vật này đại khái là dùng để chải đầu trước Trương Lệ Hoa, bởi vì sợi tóc của nó dùng máu của thiếu nữ tẩm bổ, cho nên trên lược cũng dính đầy oán niệm của thiếu nữ., Lâu ngày trở thành một kiện âm vật. Sau khi Trương Lệ Hoa chết, nó đã trở thành vật bồi táng cùng, vẫn luôn bảo vệ tóc của Trương Lệ Hoa. Cho nên hài cốt Trương Lệ Hoa cũng đã hóa thành tro tàn, chỉ còn lại mái tóc kia vẫn còn nguyên vẻ thỏa đáng.

Oán khí trong bộ lược quá nặng nề, cần phải hóa giải, biện pháp tốt nhất chính là ở lại trong chùa, mỗi ngày mộ cổ trống thần chung, được hương hỏa hun đúc. Hơn nữa còn tụng kinh ùn ùn, đại khái chỉ cần chín chín tám mươi mốt ngày sẽ tẩy đi oán khí trên đó, trở thành một kiện pháp bảo.

Nói không chừng cái lược này có thể chữa khỏi cho đầu của hòa thượng bị ghẻ lở.

Sự tình đã định, ta và Lãnh Như Sương cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Ta đang muốn kiểm tra xem sự tình trên cánh tay mình có giảm bớt hay không, chợt nghe bên ngoài cửa miếu truyền đến một tiếng kêu tê tâm liệt phế: "Tiểu sư phụ mau tới cứu mạng đi!

Có quỷ à!"

Vừa nói xong, lão Mã lảo đảo vọt vào trong miếu.

Sóng trước chưa yên tĩnh lại nổi lên, sau này người của Khê thôn tại sao lại có thể dày vò như vậy?

Ác nhân tự có ác nhân mài.

Hòa thượng bia mộ kinh ngạc nhìn lão Mã hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Con ngựa già thất kinh nói: "Con ta trước đó không phải chết ở mộ địa phía sau miếu sao? Ta thấy nó tuổi còn trẻ mà đã không còn, một người ở dưới âm phủ khổ sở quá đáng thương, đã muốn tạo cho nó minh hôn. Ai biết được bị bọn buôn người chết tiệt lừa gạt, bọn chúng bán cho ta một cái quỷ điên! Sáng nay ta vốn định đem tượng người bị giam giữ trong quỷ hồn chôn đến bên cạnh quan tài của con ta., Ai biết được đột nhiên người nọ giống như là sống vậy, thừa dịp ta không chú ý đem ta đánh ngất chạy đi, sau đó giết người ngay trong thôn. Gia đình người mua vợ đều gặp độc thủ! Tiểu sư phó, nếu như ngươi còn không ra mặt, hậu thôn sẽ xong đời!"

Vẻ mặt của hòa thượng uể oải khó xử nói: "Nhưng ta chỉ biết tụng kinh, không thể đối phó quỷ!"

Lão Mã tuyệt vọng nói: "Vậy làm sao bây giờ?"

Quỷ điên, sao lại xuất hiện một kẻ điên khùng khùng thế này?

Ta nghĩ nghĩ, chuyển ánh mắt đến sương phòng giam giữ kẻ buôn người.

Ta đẩy cửa đi vào, dọa cho người buôn run rẩy một chút, ta lấy ra một trong số vải rách trong miệng một người, uy hiếp nói: "Bây giờ hỏi ngươi hai vấn đề, thành thành thật thật trả lời cho ta, nếu không ta sẽ khiến cho con cóc kia cũng đỡ hơn mấy chiêu với các ngươi."

Người buôn người sợ hãi trực tiếp dập đầu với ta: "Gia gia! Ngài hỏi! Ngài hỏi cái gì ta đều nói, chính là đừng để sát tinh kia tiến vào, hắn sẽ đánh chết tươi chúng ta."

"Được!" Ta khẽ gật đầu: "Nữ quỷ các ngươi bán cho lão Mã là chuyện gì xảy ra?"

Mấy tên buôn người gian xảo liếc nhau một cái, không biết đang có ý đồ quỷ quái gì.

Tính toán ta ngay trước mặt ta, ta không nhịn được, ta kêu lớn: "Mang Tưởng Nam!!!"

Giả buôn người thét to: "Ta nói! Gia gia nói!!"

Ta có chút mất kiên nhẫn nhìn hắn ta: "Sự kiên nhẫn của ta có hạn."

Người buôn nói: "Là như vầy, hiện tại có nhiều chỗ vẫn thịnh hành minh hôn, chúng ta cảm thấy đây cũng là một mối làm ăn, không muốn bỏ qua. Bất quá nữ nhân bình thường tốt nhất định là phải bán một cái giá tốt, khẳng định không thể dùng để phối minh hôn. Sau đó chúng ta nghĩ ra một biện pháp., Từ nông thôn xa xôi, bán ra một ít nữ nhân tinh thần có vấn đề, những người này trong nhà đều cảm thấy bọn họ là liên lụy, lại không nỡ vứt bỏ, chúng ta liền nói dối dẫn bọn họ đi thành thị làm công, sau đó lừa người ngoài giết, đem hồn phách phong bế trong rối gỗ cho đám hồn ma ngắn mạng này làm minh hôn."

Chuyện con mẹ nó là do người làm à?

Ta càng nghe càng tức. Chờ hắn nói xong, cao giọng gọi nam giới tới.

Người buôn người hối hận nhìn ta: "Gia gia, người không phải nói chỉ cần nói thật là không có chuyện gì sao?"

Ta mặc kệ hắn, nói với nam tử Tưởng Dung sải bước đi vào: "Giao cho ngươi!"

Bưng Kính Nam gật gật đầu, đem khớp xương niết vang lên kèn kẹt.

Ta đi ra sương phòng, đem lời của đám buôn người nói với Sương lạnh như sương. Lạnh như sương, khinh thường hừ một tiếng: "Thực sự là ác nhân tự có ác nhân mài, hậu thôn cũng không có người tốt, vừa lúc để quỷ điên giày vò bọn họ một chút, đây chính là nhân quả báo ứng."

"Nhưng cũng không thể thấy chết mà không cứu đúng không?" Ta nói.

Lạnh như Sương ừ một tiếng: "Ngươi muốn cứu thế nào?"

"Trước tiên khống chế quỷ điên lại rồi hãy nói!" Ta nói xong những lời này, liền cùng Lãnh Như Sương dẫn theo lão Mã xuất phát.

Loại quỷ vốn đã rất khó đối phó, hơn nữa còn là một tên điên, vậy thì càng khó. Lúc này trong thôn đã liên tiếp chết mấy nhà, tất cả đều bị điên cuồng giết chết, hơn nữa đều là những gia đình đã từng tham dự thương gia kinh doanh.

Ta và Lãnh Như Sương rất nhanh tìm được quỷ điên, cả người nàng si si ngốc, đang dùng ý niệm treo lão Phó trên xà nhà. Nếu như chúng ta đến chậm một bước, lão Phó cũng muốn nhận lấy hộp cơm.

Lạnh như Sương thấy thế thì hối hận nói: "Sớm biết thế này đến muộn một chút thì tốt!"

Nàng là người thù dai, đến giờ cũng không vừa mắt lão Phó.

Phong quỷ nhìn thấy chúng ta, cũng không vội vàng tiến lên công kích, mà ủy khuất nhếch miệng, khóc nói: "Ta muốn về nhà..."

Xem ra muốn ổn định nàng, cách duy nhất chính là đưa linh hồn của nàng đến quê hương. Ta thở dài hỏi: "Nhà của ngươi ở đâu?"

Ai biết quỷ điên lắc đầu: "Ta không biết!"

Phong quỷ chính là quỷ điên, căn bản không thể nói chuyện bình thường. Ta có chút khó xử nhìn Lãnh Như Sương một cái, đột nhiên lạnh như Sương nói: "Ta có một biện pháp tuyệt diệu, ngươi trước khống chế nàng ta!"

Ta đã đồng ý với ngươi một tiếng, quay sang nói: "Ca ca có kẹo đấy, ngươi có muốn ăn không?"

Quỷ điên liên tục gật đầu: "Muốn ăn phải ăn."

"Vậy ngươi tới đây!" Chờ lúc Quỷ điên đi tới gần, ta liền chế trụ linh thể của nàng, đem nàng nhốt lại bên trong con rối.

Lạnh như sương thản nhiên nhìn lão Phó gặp đại nạn không chết nói: "Đi gọi người sống còn lại của thôn các ngươi đến đây."

Lão phó nhìn thấy ta có thể chế phục quỷ điên, nào dám vi phạm lời chúng ta? Lập tức gọi người trong thôn tới. Có lẽ là nghe nói chuyện điên quỷ giết người, dân làng thập phần kinh hoảng, thậm chí có vài người đã thu thập xong đồ chuẩn bị chạy trốn.

Lạnh như Sương nói: "Chuyện quỷ điên các ngươi đều đã biết, sau này Khê thôn các ngươi gây nghiệt quá nhiều, nên báo cáo này! Hiện tại điên quỷ tạm thời bị chúng ta chế phục, ta nói với các ngươi một điều kiện, nếu các ngươi đồng ý, ta sẽ đưa con quỷ điên này đi. Nếu các ngươi không đồng ý, ta sẽ thả nó ra, để nó cả đời với các ngươi."

"Đồng ý, bọn ta đồng ý!"

"Ngươi nói đi!"

"Hảo cô nương, ngươi nói đi!"

Đám người này, lúc trước còn thối tha kêu loạn, bây giờ đã trở thành hảo cô nương, tốc độ trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Lãnh Như Sương nói: "Nam nhân trong thôn các ngươi không lấy được vợ chỉ có thể trách bản thân không có bản lĩnh, sau này không cho phép lại tham gia chuyện buôn bán con người nữa. Người đã mua thì lập tức thả người ta đi! Ta sẽ đem điên quỷ cung phụng ở trong chùa miếu hậu sơn, các ngươi mỗi lần gặp một mười lăm ngày các ngươi đều phải đi kính hương, sám hối tội nghiệt cho bản thân, nếu có người không đi, quỷ điên tự nhiên sẽ tìm đến các ngươi."

Người của hậu thôn hai mặt nhìn nhau suy xét hồi lâu, cuối cùng vẫn cố gắng đáp ứng.

Chỉ có điều khiến ta cùng với Lãnh Như Sương bất ngờ chính là, rất nhiều nữ nhân bị lừa bán đã sinh con ở chỗ này, không nỡ rời đi. Các nàng chỉ cầu có thể được coi là người bình thường, thỉnh thoảng liên hệ với nhà là được.

Tuy lạnh như sương căm thù những nữ nhân này không thành thép, nhưng nếu là tâm nguyện của bọn họ, chúng ta cũng không có quyền can thiệp.

Ta và Lãnh Như Sương mang theo rối gỗ như quỷ điên về chùa miếu, lạnh như Sương lấy ra Vô Ức Linh sửa chữa ký ức điên cuồng, để nàng mang chùa miếu coi là nhà của mình, về sau có thể vẫn ở chỗ này chơi. Có sự tồn tại của nàng tồn tại., Người của hậu Khê thôn cũng không dám làm xằng làm bậy, càng muốn đến trong miếu kính hương. Có hương khói, âm linh của Trương Lệ Hoa phía sau cũng bị trấn áp không dám lỗ mãng nữa, quả thực là một thạch vài con chim, ta đối với sự an bài của Lãnh Như Sương dựng ngón tay cái lên.

Chúng ta mở xe ngựa buôn người rời khỏi hậu Khê thôn, tiểu mộc thợ len lén nói cho ta biết, hắn quyết định đưa thiếu nữ bị lừa bán đi kia về Quảng Châu, sau đó lại đi lấy tro cốt sư phụ đưa về quê nhà. Ta thấy ánh mắt của hắn và mạch nữ nhân kia có tình cảm, nhịn không được khẽ mỉm cười.

Hoa đào của thợ mộc thật sự quá dồi dào!

Sau khi đến thành trấn hơi lớn một chút, xe ngựa của chúng ta dừng ở cửa ra vào trạm gác, cũng dán lên cửa sổ xe một trang giấy.

Trên giấy viết: Trong xe có ba người buôn!

Tin rằng nhân dân cảnh sát sẽ tiếp tục điều tra, một mẻ hốt gọn tập đoàn buôn người chết tiệt này.

Mà ta và nam nhân lạnh như sương, lại bước lên hành trình mới.

Căn phòng quỷ trạch thứ một ngàn tám ba (chương lớn)

Sau khi tách ra với thợ mộc nhỏ, ta lại sống một cuộc sống thanh tịnh. Hộc nam tiếp tục trầm mặc ít nói, lạnh như sương tiếp tục nghiên cứu la bàn vàng, ta một mình sống không còn gì luyến tiếc nhìn ngoài cửa sổ phát điên.

Chuyến xe lửa này đứng cuối Hàng Châu, thuộc về loại xe lửa da xanh lâu năm, cho nên trong xe lộn xộn, vừa rầu rĩ vừa nóng.

Cộng thêm xe ngựa thời gian dài, ta cảm giác nghị lực cuối cùng của mình cũng sẽ bị tiêu hao hầu như không còn, tùy thời chuẩn bị nhảy xe chạy trốn!

Lúc này, lạnh như sương bỗng nhiên ngẩng đầu, cổ quái liếc ta một cái.

Ta vừa nhìn thấy nàng, hẳn là biết nàng đã có phát hiện, chỉ có điều la bàn trong tay nàng lại không nhúc nhích tí nào, không giống như cảm nhận được sự tồn tại của âm vật. Ta buồn bực nhìn nàng một cái, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Là phát hiện cái gì sao?"

Lạnh Như Sương chỉ chỉ phía trước nói: "Ngươi phải cẩn thận nghe đối thoại của hai hành khách kia."

Giờ phút này đang là giữa trưa, trong xe có người bận bận mỳ, có người bận chơi bài tú lơ khơ... ồn ào náo nhiệt, căn bản không nghe được lời người khác nói.

Sau khi được Sương chỉ dẫn, ta mới nhìn thấy được hai người kia. Đó là một người trẻ tuổi mặc áo khoác và một ông lão kỳ lạ. Người trẻ tuổi đó đeo một bộ kính mắt văn nhã, vừa nhìn đã biết là trang phục tinh anh tuấn kiệt, nhưng thái độ của hắn đối với vị lão nhân để râu tóc bạc trắng bên cạnh lại hết sức cung kính, vừa nhìn đã biết có chuyện muốn nhờ.

Ông lão mặc quần áo tuy đơn giản, nhưng ánh mắt trầm ổn có thần, không giống một nông thôn bình thường.

Ta tò mò nhìn lạnh lẽo Như Sương.

Lãnh Như Sương giải thích: "Lão già này hẳn là người trong cửa, người trẻ tuổi kia có việc muốn nhờ hắn. Nơi này quá lộn xộn, ta chỉ nghe được vài câu, hình như là có một gian quỷ trạch muốn mời hắn ra núi hỗ trợ xử lý một chút."

"Quỷ trạch?" Ta không quá hứng thú lắc đầu cảm thấy hứng thú: "Chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta chỉ xử lý âm vật, không chịu trách nhiệm cái quỷ trạch này."

Lạnh như sương, lườm ta một cái: "Ngươi có thể ngắm nhìn không? Chỉ cần đồ vật liên quan tới người chết đều gọi là âm vật. Nếu như giở trò quỷ, thì nói rõ khẳng định có âm vật."

Lãnh Như Sương vừa nói mấy câu đó, hai mắt ai cũng sáng hẳn lên.

Ta phát hiện nàng chỉ cần vừa nhắc tới âm vật, khuôn mặt không ăn khói lửa nhân gian kia sẽ trở nên điên cuồng, đến mức đó sao?

Ta dứt khoát duỗi dài lỗ tai cẩn thận lắng nghe. Chỉ nghe người trẻ tuổi kia một mực cung kính xưng hô bên cạnh lão nhân kia là Bạch tiên sinh, ngữ khí khiêm tốn lễ độ: "Bạch tiên sinh, cảm ơn ngài chịu rời núi, Vương ta chung quy cũng biết sau này cao hứng cỡ nào, đã an bài chuyên xe ở ga tàu chờ ngài. Ngài xem một chút là hôm nay khai đàn làm phép, hay là chọn ngày lành trời ạ?"

Dáng vẻ của Bạch tiên sinh có vẻ cao ngạo, không để ý tới lời nói của người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi sốt ruột hỏi lại lần nữa, Bạch tiên sinh mới không tình nguyện đáp: "Chuyện như vậy chờ đến khi ta đến nơi đó rồi nói sau. Trước khi tận mắt chứng kiến, ta không dám đưa ra kết luận bậy bạ."

Người trẻ tuổi nghe y nói vậy, lúc này gật đầu.

Xe đi dài, Bạch tiên sinh lại là một dạng người thế ngoại cao nhân, người trẻ tuổi dần dần thành người cô độc tương liên với đồng bệnh của ta. Nhân lúc xe lửa đỗ xe ở một cái sân nhỏ không biết tên, người trẻ tuổi sau khi trưng được sự đồng ý của Bạch tiên sinh, xuống xe hút thuốc.

Sau khi hắn rời đi, Sương lập tức ra hiệu với ta: "Chúng ta đi dụ dỗ hắn!"

Ta xem qua đám người chi chít trên đường cười khổ nói: "Có thể đừng đi cướp bát cơm của người khác được không?" Không đợi ta nói xong, Lãnh Như Sương đã không khách khí kéo cánh tay của ta lên.

Ta phát hiện từ sau khi quen thuộc với Lãnh Như Sương, nàng đã không tôn trọng ta như trước nữa.

Mặc dù chỉ là một tiểu trạm không nổi danh, nhưng xe lửa đã đợi rất lâu, giờ phút này người trẻ tuổi mặc áo khoác đã xuống khỏi sân khấu, tìm một chỗ mát mẻ để hút tẩu.

Ta và Lãnh Như Sương cũng nhanh chóng nhảy xuống xe, lạnh lùng đi thẳng hướng người trẻ tuổi, thuận miệng nói: "Ngươi đi giúp ta mua bình nước!"

Chứng kiến không chết? Nha đầu này cũng dám sai sử ta.

Ta oán niệm trừng mắt nhìn nàng một cái, xoay người đi tìm nơi mua nước.

Đợi khi ta mang theo hai bình nước suối trở về, vẻ mặt lạnh như sương đang trò chuyện với người trẻ tuổi. Lạnh như Sương vốn xinh đẹp, cho dù đi vào trong thành thị cũng là nhân vật giống như nữ thần, huống chi ở cái nhà nhỏ hẻo lánh này? Người trẻ tuổi vẻ mặt được yêu thương như sợ hãi nói chuyện với nàng, vẻ mặt nhìn thế nào cũng giống như trúng phải trăm vạn phần thưởng lớn.

Trong lòng ta nín cười, đặt nước lên bàn tay lạnh như sương.

Người trẻ tuổi bất ngờ nhìn ta một cái, lập tức trở nên cảnh giác: "Hắn... Hắn là bạn trai của ngươi?"

"Mới không phải!" Lãnh Như Sương không chút nghĩ ngợi đã lắc đầu: "Ánh mắt của ta kém đến vậy sao? Hắn là ca ca của ta, chúng ta ra ngoài làm việc mà."

Người trẻ tuổi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lễ phép gật đầu với ta, xem như chính thức bắt chuyện.

Ta tùy ý ứng phó một tiếng, vặn mở nắp bình uống nước.

Lạnh như Sương nhân cơ hội trò chuyện với người trẻ tuổi: "Ài! Gần đây nhà chúng ta mua một căn nhà mới, vốn tưởng rằng là chuyện vui, kết quả từ khi vào nhà đến nay vẫn không yên tĩnh, nửa hộp đêm nghe được tiếng nồi niêu xoong chảo vang lên. Chúng ta bị hành hạ không thấy chán ghét, cuối cùng cũng không còn cách nào, ta và ca ca định đi Hàng Châu Linh Ẩn Tự tìm một thứ như bình an gì đó."

Người trẻ tuổi nghe nàng vừa nói như vậy, con mắt lập tức sáng lên: "Nhà ngươi cũng không thái bình, cũng đừng có thứ dơ bẩn chứ?"

"Ai mà biết được." Lạnh như Sương cố ý chu cái miệng nhỏ nhắn, làm nũng nói: "Khi nào thì xe này mới đến Hàng Châu, phiền chết người rồi..."

Uy lực nữ thần làm nũng mười phần, người trẻ tuổi căn bản không chống đỡ nổi, lập tức trúng chiêu: "Cỗ xe này đúng là tương đối chậm, ngoại trừ lão nông dân thâm sơn cùng cốc thì đã rất ít người ngồi loại xe lửa xanh này rồi. Nhưng ngươi không biết đấy thôi., Nơi vắng vẻ cũng có chỗ tốt, rất nhiều cao nhân đều thích ẩn cư ở loại địa phương này. Ta nói cho ngươi biết a..." Người trẻ tuổi tiến đến gần, cố ý đè thấp thanh âm nói: "Bình An Phù của Linh Ẩn Tự căn bản không có tác dụng, công ty của chúng ta tổng quản mời hòa thượng của Linh Ẩn Tự đến tụng kinh niệm phật, kết quả cũng không tốt."

"A?" Lãnh Như Sương làm ra vẻ giật mình: "Vấn đề gì nghiêm trọng như vậy?"

Người trẻ tuổi tiếp tục nói: "Là thế này, công ty của chúng ta luôn ở Hàng Châu mua một khối đất vàng chuẩn bị khai phá một khu nhà nhỏ cao cấp. Vốn dĩ tấm đất đó thuộc về khu vực cũ, lúc trước vì mua quyền sản xuất, không biết phí bao nhiêu công phu, thật không dễ gì đến thời điểm khởi công rải rác., Lại phát hiện trong đó có một căn nhà cực kỳ cổ quái! Rõ ràng đã hoang phế rất lâu, bên trong luôn truyền đến tiếng bước đi, đến nửa đêm còn có tiếng trẻ con khóc. Lúc đó đã có người công nói nhà này tám mươi phần trăm là giở trò quỷ, nhưng bao công đầu không tin, vẫn phân phó lái xe tiếp tục đẩy nhà, kết quả ngươi đoán thế nào?"

Giọng điệu của người trẻ tuổi lộ ra vài phần thần bí.

Lạnh như Sương làm ra vẻ tò mò hỏi: "Làm sao vậy?"

"Xe hủy người vong!" Người trẻ tuổi sợ hãi nói: "Xích xe vừa mở ra tới cửa gian phòng liền lật xe, còn vừa vặn đập đầu bao thủ lĩnh chỉ huy bên cạnh thành thịt vụn."

Đệ nhất thiên tám bốn Chương Bạch tiên sinh.

Lạnh như Sương có chút bất ngờ nhíu mày.

Sự tình thật có chút quỷ dị, ngay cả ta cũng không tự kìm hãm được hứng thú.

Người trẻ tuổi thấy lạnh như sương, thì càng cuồn cuộn không dứt giống như uống thuốc kích thích: "Công cộng có mạng người thì đành phải dừng công, chúng ta già kiến thức rộng rãi, nghe nói chuyện này ngay sau đó lập tức mời hòa thượng đạo sĩ đi siêu độ ác quỷ., Kết quả đều bị dọa chạy rồi! Chúng ta dứt khoát tìm một thám báo tư gia điều tra căn nhà kia, nghe nói căn nhà được xây từ dân quốc. Lúc đó một người biển mở một quán chụp ảnh ở đó, sau đó người ta trở về nước, ở đó đã bị một phú thương làm tơ lụa mua về., Thay đổi thành nhà riêng của mình. Về phần trong nhà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bởi vì thời gian đã lâu, rất nhiều manh mối không thể nào tra chứng, các quan viên mật báo cũng không có cách nào."

Lạnh như Sương gật đầu: "Có ai vào căn phòng đó không?"

"Ai dám!" Người trẻ tuổi sợ tới mức rụt cổ: "Đó là hung trạch đấy, nghe cư dân gần đây nói trong phòng đó thường xuyên xảy ra chuyện kỳ quái, còn có cư dân trong nửa đêm nghe thấy tiếng khóc của con nít bay tới, đừng nói đến kinh người. Hiện tại không ít công nhân tiền công cũng không cần thu dọn đồ đạc mà rời đi., Ông chủ lớn của chúng ta biết cứ tiếp tục như vậy không được, liền tìm kiếm cao nhân khắp nơi, cuối cùng thông qua giới thiệu bằng hữu, nói là nông thôn có Bạch tiên sinh khu quỷ đặc biệt lợi hại, nên phái ta tới mời người."

Lạnh Như Sương làm bộ như bừng tỉnh gật gật đầu: "Thì ra là như vậy, ta thấy cách ăn mặc của ngươi không giống như là một nông dân."

Người trẻ tuổi được nữ thần ca ngợi, không khỏi vui sướng đầy mặt: "Ta còn chẳng phải chạy chạy thoát cho ngài nữa hay sao!"

Lạnh như Sương nhân cơ hội nói: "Ngươi là bất động sản đấy, ta vẫn luôn muốn ở Hàng Châu mua trọn nhà, hiện giờ giá phòng thế nào? Khu nhỏ mới khai phá của các ngươi ở đâu đó."

Người trẻ tuổi đại khái không có nữ nhân duyên, chớp mắt đã bị lạnh lùng như sương móc sạch tất cả bí mật.

Lạnh như Sương đã nhận được địa chỉ của Quỷ trạch. Nàng ta rất hài lòng gật gật đầu. Vừa hay nàng ta chuẩn bị cho xe lửa phát xe, ba người chúng ta lại lần nữa trở về xe ngựa.

Trong hành trình kế tiếp, người trẻ tuổi thỉnh thoảng lại nhìn về phía Lãnh Như Sương với ánh mắt ngưỡng mộ. Bởi vì quay đầu quá nhiều lần, ngay cả Bạch tiên sinh bất động như núi bên cạnh hắn cũng đều cảm nhận được.

Bạch tiên sinh kinh ngạc nhìn theo ánh mắt hắn. Sau khi nhìn thấy một đại mỹ nữ, ông không nhịn được thở dài nói: "Người trẻ tuổi, trên đầu chữ sắc có một cây đao!"

Lúc này người trẻ tuổi đã hoàn toàn quỳ gối dưới váy thạch lựu lạnh như sương, loại lời khuyên bảo này hắn nghe không lọt tai.

Ta thấy rất thú vị, không nhịn được cười cười với Sương.

Lãnh Như Sương hỏi ta: "Ngươi cười cái gì?"

Ta lắc đầu, làm bộ như chuyện gì cũng không có phát sinh.

Đôi mắt lạnh như sương của nàng khẽ nhíu lại rồi nói: "Ngươi không nói ta cũng biết ngươi đang cười nhạo ta vì tình báo, vậy mà lại bỏ đi thân phận mê hoặc người như thế. Có điều... chẳng phải lúc trước ngươi cũng làm như vậy sao?"

Ta đã bao giờ bán đứng sắc đẹp của mình?

Xe lửa chậm rãi chạy về phía trước, vẫn là ba bước một dừng năm bước, ta bị buồn tẻ tra tấn đến gần phát điên, cuối cùng chỉ có thể ngáy o...o...o...o.o...o...o...o...

Sương trong cơn mơ mơ màng đã đánh thức ta: "Trương đại chưởng quỹ, chúng ta đến nơi rồi."

Ta dụi dụi mắt, chỉ thấy ngoài cửa sổ sắc trời đã tối, xe lửa đã tiến vào Hàng Châu đứng lại, người trên xe cũng xuống hơn phân nửa, vị Bạch tiên sinh và người trẻ tuổi kia đã sớm không còn ngồi trên ghế, chắc là đã xuống xe rồi.

Bọn ta cũng tranh thủ thời gian thu thập đồ đạc theo người xuống xe, đến lúc mở miệng, lại bất ngờ nhìn thấy người trẻ tuổi kia đang vươn cái cổ dài ra chờ đợi. Ta không nhịn được cười trộm với Lãnh Như Sương nói: "Không nhìn ra, sức hấp dẫn của ngươi cũng lớn đấy, làm tiểu tử này nhớ mãi không quên."

Lạnh như sương hung hăng nhéo móc ta một cái.

Người trẻ tuổi vừa thấy chúng ta, lập tức vui vẻ chạy ra đón chào: "Vừa rồi vì chăm sóc Bạch tiên sinh, cho nên xuống xe có chút vội, còn lo về chuyện tẩu tán với các vị đấy!"

Hắn lạnh lùng nói: "Các ngươi đến Hàng Châu an bài chỗ nghỉ chân chưa? Nếu không có, ta có thể giúp các ngươi..."

Trong ánh mắt lạnh như sương của ta lộ ra vài phần lạnh lùng và xa cách, biết nàng muốn cự tuyệt.

Dù sao manh mối đã đạt được, lại muốn cùng cái này dây dưa tiếp cũng không có ý nghĩa gì. Đừng nói lạnh như sương là lạnh thiên sơn lãnh gia, cho dù là mỹ nữ bình thường, cũng không có khả năng coi trọng cái này Tiểu Ti Ti.

Để tránh phiền toái không cần thiết, cự tuyệt là cách duy nhất.

Nhưng ngay trước khi lạnh như sương lên tiếng, ta cướp lời nói: "Vậy thì tốt quá, nếu không có ngươi giúp đỡ, chúng ta chưa quen đường ở Hàng Châu, e rằng sẽ lạc đường."

Người trẻ tuổi nghe xong lời của ta, ngại ngùng mà cười.

Lạnh như Sương thì kinh ngạc nhìn hắn.

Người trẻ tuổi cực kỳ khách khí dẫn bọn ta tới khu xe cho thuê, giúp bọn ta đánh một chiếc, còn cố dặn dò tài xế: "Ngươi đưa bọn ta đến tửu điếm ta đang nói là được." Nói xong mới ôn hòa nói với Sương: "Tài nữ sẽ đưa các ngươi tới tửu điếm., Khách sạn này là mối làm ăn của lão tổng chúng ta, ta đã chuẩn bị sẵn phòng ở trước, các ngươi cứ vào ở đó là được. Đợi ta sắp xếp xong Bạch tiên sinh, sẽ mời các ngươi đến ăn cơm."

Lạnh như Sương gật đầu, người trẻ tuổi lúc này mới chạy chậm đi xa.

Xe cho thuê chạy nhanh về phía Hàng Châu trong bóng đêm, thấy không có người ngoài, Sương lạnh lùng hỏi: "Trương đại chưởng quỹ, có được manh mối hữu dụng, sao còn phải quấn quýt với hắn?"

"Ngươi không muốn biết vị Bạch tiên sinh kia rốt cuộc có lai lịch thế nào sao?" Ta nhìn khung cảnh đêm thành thị ngoài xe cười nói: "Nếu tách ra với bọn họ, thì không biết Bạch tiên sinh có mấy cân mấy lượng."

Cao nhân ẩn cư trong vòng này thực ra cũng không nhiều, ta thấy sau lưng người trẻ tuổi kia có nhiều sinh ý như vậy ở Hàng Châu, hẳn là người có bối cảnh. Người như vậy sẽ không sợ phiền toái đến mời Bạch tiên sinh hỗ trợ, điều này khiến ta càng thêm tò mò đối với lai lịch của Bạch tiên sinh.

Trên thực tế, điều ta lo lắng nhất là vị Bạch tiên sinh này lại có quan hệ với Long Tuyền Sơn Trang, nếu như vậy...

Trong mắt ta lộ ra một tia sát cơ.

Lạnh như Sương nhìn ta: "Ngươi không sao chứ?"

Ta vội vàng lắc đầu: "Không sao, đương nhiên không sao rồi."

Trong xe ngựa đột nhiên im phăng phắc, tên lái xe quay sang đánh giá chúng ta vài lần, đột nhiên bát quái hỏi: "Các ngươi là người từ nơi khác đúng không? Sao lại quen Lưu tổng?"

"Lưu tổng?" Ta không hiểu nhìn hắn.

Tài xế lập tức giải thích: "Lưu luôn là thành viên nổi danh ở Hàng Châu chúng ta, khách sạn mà các ngươi muốn đi chính là chuyện làm ăn của ông ta, nghe nói ông ta đang khai phá tân lâu bàn! Nhưng mấy hôm trước đọc tin tức báo cáo xảy ra chuyện, còn chết mấy người."

Tấm da đầu thứ nhất, thứ nhất, thứ tám ngàn năm không thể động đậy.

Ta và Lãnh Như Sương trao đổi với nhau một ánh mắt.

Tài xế tiếp tục nói: "Ai da, ta muốn nói mà! Khoảnh khắc đó ném đi được rồi, ai khai phá thì người đó xảy ra chuyện, đó là khối địa ngục đấy."

"Đại ca, sao lại nói vậy?" Ta giả bộ cảm thấy hứng thú hỏi.

Tài xế thấy ta trả lời, nước miếng văng tung tóe kể lại: "Ngươi là người từ nơi khác đến, không biết cũng không có gì lạ. Chỗ Lưu tổng tân khai phá đúng không, là khu cũ, có một số phòng ốc có thể kể từ trước khi xây nước xây dựng đất nước., Nhưng bởi vì nguyên nhân chuyện ma quái, người bình thường căn bản không dám đi vào nơi đó. Những năm gần đây cũng có chút khai phá thương nhìn rất chuẩn nên muốn khai phá nơi đó, chỉ có điều mỗi lần khai phá đất rung cũng không được, bất cứ Mục đích gì của người đại diện đều sẽ tụng kinh văn kinh hòa thượng gì đó., Đạo sĩ đến đây bắt yêu, bất luận là ai tới đó đều bó tay không có cách nào, về sau không ai dám hành động nữa. Lưu tổng tiền đại khí thô không tin tà, kết quả xảy ra chuyện. Hai ngày nay còn nghe được tin tức hắn đang phát động quan hệ tìm cao nhân phá giải, đúng rồi, các ngươi sẽ không phải là cao nhân Lưu tổng mời tới đấy chứ?"

Tài xế rất hứng thú quay lại nhìn chúng ta trong kính.

Ta nở nụ cười với hắn: "Ngươi thấy chúng ta giống cao nhân không? Ngoại trừ huyết mạch cao lên chỗ nào cũng không cao."

Tài xế lại lắc đầu cười khổ: "Nói cũng đúng, mấy người các ngươi tuổi còn trẻ mà có bản lĩnh gì? Khu vực đó rất tà đạo, nghe nói có ông chủ từ Quảng Châu nào tới mua chuẩn bị khai phá, đêm đầu tiên đẩy nhà đã có mười mấy công nhân chết bất đắc kỳ tử, tin tức dâng lên, những công nhân khác sợ tới mức không dám bắt đầu công việc., Một mực kéo dài nhiều năm, không biết đã mời bao nhiêu cao nhân, kết quả không ai tới cũng vô dụng, nên xảy ra chuyện hay là xảy ra, đáng chết người hay là chết. Cuối cùng ông chủ Quảng Châu kia không có biện pháp, đành phải lại quay tay ra ngoài bán về Quảng Châu, kết quả là ngày thứ hai hắn đến Quảng Châu đã chết hết..."

"Tà như vậy à?" Ta hỏi.

"Vậy thì không phải." Tài xế đốt một hơi thuốc khói nói: "Chuyện này lúc ấy gây ra chấn động nhất thời, khối đất kia biến thành khúc xương khó gặm nhất. Theo giá thị trường mà nói, nơi đó thuộc về khu vực hoàng kim, nếu như khai mở cái bàn dài ra nhất định sẽ phát tài, nhưng ai dám nha? Chỉ sợ tiền này có thể kiếm được mạng cũng không còn mạng mà xài!" Tài xế nói xong, xe ngựa dừng lại trước một tửu lâu cấp năm.

Ta và Lãnh Sương, Mục nam tử xuống xe, tên đầu lĩnh kia còn khách khí nói lời từ biệt, lái xe chậm rãi rời đi.

Lạnh Như Sương khẽ thở dài: "Biết thế này náo loạn xôn xao ở Hàng Châu thành, ta cần gì phải bán đứng sắc mặt?"

Ta cười với nàng một tiếng, an ủi nói: "Muốn mở ra chút, tốt xấu gì cũng đỡ tốn tiền mở khách sạn."

Lạnh như Sương không chút khách khí lườm ta một cái: "Ngươi chỉ có chút tiền đồ đó thôi!"

Bọn ta đi vào đại sảnh được trang trí tinh xảo, viên phục vụ phía trước nói đơn giản một chút, ngay lập tức vô cùng khách khí nói: "Thì ra các ngươi chính là bằng hữu của Vương Đặc Trợ à? Hắn vừa mới đến máy truyền tin, đã thông báo với bọn ta rồi." Vừa nói, vừa nhanh chóng hỗ trợ làm thủ tục cho động phủ, còn tri kỷ đưa lên thẻ phòng.

Hóa ra người trẻ tuổi kia họ Vương, lại là trợ thủ đặc biệt, nghe rất phong thái nhỉ?

Chúng ta ngồi thang máy trở về gian phòng của mình, chuyện đầu tiên ta làm chính là cởi quần áo ra tắm nước nóng thoải mái. Kết quả mới thay đồ ngủ sạch sẽ xong, nam nhân mập mạp liền tới gõ cửa, ta mở cửa nhìn hắn, hắn đứng ở ngoài cửa nhìn ta, hai người mắt to nhìn nhau ước chừng năm phút, ta mới nhớ ra hắn là người câm à? Ngoài lạnh như sương ra thì không nói gì nữa.

Ta đảo mắt trắng dã, không khách khí hỏi: "Chuyện gì?"

Bưng Nam chỉ gian phòng cuối hành lang lạnh như sương.

"Lão đại ngươi tìm ta?" Ta tò mò hỏi.

Bưng ve nam hài gật đầu.

Đi theo nam nhân lưng còng tới gian phòng lạnh như sương, ta phát hiện nàng đang lười biếng nằm ở nóc thấp bày ra la bàn vàng. Mà phòng của nàng bất luận là từ trang điểm hay là lớn nhỏ, rõ ràng cao hơn ta một cấp bậc, như vậy trọng nữ khinh nam thật sự được sao?

Kim đồng hồ trên la bàn vàng quay tròn không ngừng, hiển nhiên là có phát hiện.

Kỳ thật điều này cũng không có gì lạ, một thành thị lớn như vậy, có mấy thứ đồ vật rất bình thường.

Trung niên nhà ta đi qua nơi đó, từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Hơn nửa đêm lại gọi ta đến đây, thần bí như vậy sao?"

Lạnh như Sương nhìn chằm chằm la bàn vàng nghiên cứu nửa ngày: "Thật kỳ quái, la bàn vàng nói cho ta biết nơi này có một âm vật lợi hại, phẩm cấp siêu cao."

"Thật sao?" Mắt ta sáng lên, lập tức hứng thú trở lại.

Cái này cũng giống như trò chơi, đánh rụng Đại Phất sẽ được trang bị cực phẩm ban thưởng. Mà đối với ta mà nói, xử lý và giải quyết hết các âm vật lợi hại, âm đức nhất định sẽ đạt được rất cao! Như vậy ta có thể sớm tiêu đi nghiệp báo, để cho ta không cần chiết thọ mà chết.

Sương lạnh gật đầu: "Lệ khí của nó rất nặng, xử lý có thể sẽ không quá nhẹ nhàng."

Những năm này xử lý âm vật không dễ dàng một chút nào, trong lòng ta không quá để ý: "Có thể tìm được vị trí của nó không?"

Lạnh như Sương lắc đầu: "Đây mới là điều kỳ quái nhất, ngay cả la bàn vàng cũng không tìm được nó..."

Khó trách kim đồng hồ của la bàn hoàng kim vẫn đang xoay tròn, xem ra nó cũng chỉ cảm nhận được sự tồn tại của âm vật này, chỉ là nhất thời khó có thể tìm thấy.

Ta và Lãnh Như Sương thương lượng: "Nếu La Bàn Hoàng Kim đã có mục tiêu, chúng ta còn muốn đi quản chuyện ở quỷ trạch kia sao?"

Lạnh như Sương liếc nhìn ta: "Trương đại chưởng quỹ, có phải ngươi giả bộ mất trí nhớ với ta hay không? Để ta nhắc nhở ngươi một chút, lúc ở nhà ga ngươi nhất định phải can thiệp vào chuyện này, còn phải xem Bạch tiên sinh là thần thánh phương nào."

Ta có chút xấu hổ quay mặt qua: "Chuyện này... buổi tối chúng ta ăn cái gì tốt?" dời đề tài như vậy, ta cũng không nhịn được mà tự mình khen.

Lạnh như Sương khinh bỉ liếc nhìn ta một cái: "Xuống lầu tùy tiện ăn chút đặc sản đi."

Ta và Lãnh Sương, yểu điệu nam tử xuống lầu, vừa vặn cùng Bạch tiên sinh an trí xong, Vương Đặc ở đây giúp đỡ vội vàng chạy tới. Hắn hiển nhiên là vì lạnh lùng như Sương cố ý đến đây, một đầu Đại Hãn, vừa thấy Lãnh Như Sương liền kinh hỉ hỏi: "Các ngươi muốn đi ăn cơm sao? May mắn ta đến đúng lúc. Các ngươi mới đến, nhất định không biết ăn nơi nào tương đối ngon, ta dẫn các ngươi đi."

"Vậy thì quá cảm tạ rồi." Ta trái lương tâm nói.

Vương Đặc Tác vội vàng lắc đầu: "Không có gì, đây là vinh hạnh của ta!"

Vì vậy đoàn người cùng ra khỏi khách điếm, ta không bất ngờ nhận được sự khinh bỉ lạnh lùng như Sương.

Đứng thứ nhất thiên tám sáu chương che mắt (chương hơn)

Vương Đặc trợ đại khái nóng lòng ở trước mặt Lãnh Như Sương biểu hiện, cho nên hắn ném tiền như rác mang chúng ta đến một tửu điếm bên hồ Tây, ngồi ở trong phòng có thể nhìn thấy Tây Hồ trong đêm, tương đối cảnh đẹp ý vui.

Món ăn cũng rất ngon, cá dấm chua Tây Hồ, thịt sườn đông, bánh hoa quế... Những món ta có thể nghĩ tới ở Hàng Châu đều điểm tới.

Vì thế ta vừa ăn uống bừa bãi vừa vụng trộm đối với Sương lạnh như sương nói: "Ta thấy tiểu tử này cũng không tệ lắm, nếu không thì ngươi phải làm rồi."

Lạnh như sương không cảm kích, đạp mạnh một cước xuống bàn.

Tịch gian Vương Đặc trợ giúp hỏi lạnh như sương an bài mấy ngày nay, lạnh như sương mặt không đổi sắc nói bừa: "Kỳ thật cũng không có an bài gì, vốn là vì đi Linh Ẩn tự cầu bình an phù, bất quá ngươi đều nói không linh, ta nhất định là tin tưởng ngươi. Ta đang phát sầu phải làm sao đây?"

Lạnh như Sương nói, khẽ nhíu mày, có vẻ vô cùng sốt ruột.

Vương Đặc vội vàng nói: "Lãnh tiểu thư ngàn vạn lần không nên gấp gáp, để ta giúp tiểu thư nghĩ cách!"

Lạnh như Sương khẽ mỉm cười: "Vậy thì quá cảm tạ rồi!"

"Cái này... cái này không có gì." Vương Đặc trợ giúp thì ngay cả lời nói kích động cũng không biết nói.

Ta đúng lúc tạt cho hắn một chậu nước lạnh: "Vương Đặc Trợ, ngươi tính giúp chúng ta như thế nào?"

Một câu hỏi lại thành ra Vương Đặc Trợ, gã hộc máu nửa ngày cũng không nói ra được lý do, hóa ra là trang phục hảo hán trước mặt nữ thần.

Ta thở dài, định giúp người khác đến cùng: "Chẳng phải ngươi nói vị Bạch tiên sinh kia là cao nhân sao? Đợi lúc hắn làm phép, ngươi có thể đưa bọn ta đi tham quan không? Nếu hắn thật sự linh nghiệm như vậy, bọn ta cũng muốn nhờ hắn xem thử."

Ta vốn cho rằng Vương Đặc Hội không cần suy nghĩ liền đồng ý, không nghĩ tới hắn lại lộ ra vẻ mặt khó xử: "Cái này... Cái này... Hình như không dễ dàng như vậy. Thứ nhất, hắn là thế ngoại cao nhân, hơn nữa tính tình cổ quái, không phải là ai cũng chịu hỗ trợ. Lần này chịu rời núi, cũng là chúng ta tổng cộng kéo dài rất nhiều quan hệ, còn tặng một Kim Phật nữa, thứ hai, khối đất này quá nguy hiểm, nếu như thời điểm Lãnh tiểu thư tham quan thì quá nguy hiểm, nếu như lạnh lùng đi tham quan thì không phải là ai cả.

Xảy ra chuyện gì, cả đời này ta đều thấy lương tâm bất an."

Hài tử, ngươi mới nói có mồm ngon như vậy, không diễn vai Quỳnh Dao kịch thật sự là rất đáng tiếc!

Lạnh như Sương thấy ta thua trận, quyết đoán ra tay: "Vương Đặc Trợ, ngươi cũng nói vị Bạch tiên sinh kia là một thế ngoại cao nhân khá giỏi, nếu hắn thật sự có bản lĩnh mà còn ẩn cư, chắc chắn sẽ không quan tâm đến thứ tài sản ngoài thân như tiền tài, nói không chừng vì tích đức mà giúp chúng ta? Huống chi chúng ta cũng không vào nhà hung dữ, chỉ ở bên ngoài nhìn xem, có thể xảy ra chuyện gì?"

Nữ thần đều lên tiếng, Vương Đặc trợ giúp dù ngàn vạn lần không muốn, cũng không thể cự tuyệt. Hắn suy nghĩ chốc lát, đành phải nghiêm túc gật gật đầu: "Vậy được, ta nghĩ cách bố trí!"

Trong thời gian ăn cơm kế tiếp, Vương Đặc trợ giúp một mực nghe ngóng tin tức cá nhân lạnh như sương. Bao gồm thích thú dây cung tuổi, vân vân... Ta vừa ăn cá dấm Ngư ngon miệng vừa nghĩ xấu xa. Nếu để cho tiểu tử thật thà chí giao này biết ham muốn của Lãnh Như Sương là thu thập đồ vật đã dùng của người chết, hắn có thể tại chỗ bất tỉnh luôn không.

Ăn cơm xong, Vương Đặc Trợ đem chúng ta về khách sạn mới cáo từ, trước khi đi Lãnh Như Sương lại nhờ Bạch tiên sinh chuyện này, Vương Đặc phụ trợ vỗ ngực cam đoan, sau đó mới rời đi.

Ta vốn cho rằng vị Bạch tiên sinh kia ngày hôm sau sẽ đi đến Quỷ ốc hung trạch tìm hiểu ngọn ngành, kết quả là hắn lại bất động binh.

Vương Đặc đã giúp Lãnh Như Sương tới thông đạo máy truyền tin, Bạch tiên sinh nói hai ngày nay có dấu hiệu gì đó là nguy hiểm, không thích hợp mở đàn làm phép, phải tới ngày thứ ba mới có thể đi vào Hung trạch, để cho chúng ta kiên nhẫn chờ.

Sau khi Lãnh Như Sương tìm tắt máy truyền tin, nàng nói với ta: "Xem ra vị Bạch tiên sinh này không phải tên lừa đảo, mà thật sự có chút bản lĩnh."

Ta ừm một tiếng, không nhiều lời.

Đến ngày thứ ba, Vương Đặc Bang sắp xếp xe đến đón bọn ta.

Khu thành cũ đang chờ đợi khai phá giống như một khối ung ác tính bị quên lãng trong thành, tản ra từng trận mùi hôi thối, nhưng không người hỏi thăm. Bởi vì đã ký hợp đồng, cho nên nơi này đã không có người ở lại, trên tường đổ tường vỡ còn có thể nhìn thấy chữ "Hủy" màu đỏ nước sơn.

Mà gian quỷ trạch kia, tọa lạc tại trung tâm khu cũ, như được chúng tinh phủ mặt trăng. Phòng ốc là kiến trúc tiêu chuẩn Âu thức, bởi vì đã nhiều năm, cho nên da tường đã tróc ra, thủy tinh trên cửa sổ cũng bị đập nát, có cái đính lên ván gỗ, có cái trực tiếp mở rộng, như là từng cái miệng to như bồn máu, từ bên trong thổi ra trận trận trận âm phong, làm cho người ta không rét mà run.

Giờ phút này, sau căn phòng đã có không ít người vây lại, những cư dân xung quanh nghe tiếng chạy đến, có công nhân công nhân địa công xem náo nhiệt... Những người này đã tụ tập thành một vòng tròn chỉnh tề.

Trên bãi đất trống trước phòng có mấy người đang đứng, Bạch tiên sinh và Vương Đặc trợ giúp cũng ở trong đó. Lúc này Vương Đặc trợ đang đứng bên cạnh một nam tử trung niên người đầy khí phái, người này hẳn là Lưu tổng.

Đi theo phía sau Lưu tổng có hơn mười người ăn mặc như bảo tiêu, xem ra chính là bảo vệ Lưu tổng an toàn.

Lúc này vừa đúng lúc chúng ta xuống xe, Vương Đặc đã vẫy vẫy tay với chúng ta, đợi lúc chúng ta đi tới mới cung kính nói với Lưu tổng quản: "Lưu tổng, đây chính là thứ mà ta đã nhắc đến với ngài, đồng hương của ta!" Hắn vừa nói, vừa nói với chúng ta trong nháy mắt.

Bọn ta cũng thuận thế vấn an Lưu tổng đốc.

Lưu Tổng chỉ tùy ý khoát tay một cái, hiển nhiên không có thời gian để ý tới chúng ta. Ta và Lãnh Như Sương không nói nên lời, đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Cái gian quỷ trạch trước mắt này cũng không bắt mắt, nếu như không phải Vương Đặc Đã nhiều lần nói rõ nơi này thật sự là tà môn, cho dù ta có đi ngang qua cũng sẽ không liếc mắt nhìn nhiều. Vì phối hợp với công việc của Bạch tiên sinh., Lưu tổng cố ý an bài mười mấy tiểu tử trẻ tuổi khỏe mạnh hỗ trợ, lúc này Bạch tiên sinh đang an bài bọn họ cẩn thận bày tám góc ngoài phòng, thắp nến lên. Ta tinh tế nhìn qua, vị trí ngọn nến quả nhiên là dựa theo Bát Quái bố trí.

Loại trận pháp này có một cái tên là để che mắt Quỷ Nhãn, là một loại trận pháp có tính phòng ngự!

Bởi vì dựa theo quy củ bình thường, nếu như ngươi không trêu chọc quỷ quái, thì quỷ quái cũng sẽ không chủ động trêu chọc ngươi. Trừ phi là một ít ma quỷ, cả ngày chỉ nghĩ tới háo sắc. Nhưng nếu như ngươi chủ động trêu chọc quỷ quái, mà đối phương lại trùng hợp là một con ác quỷ, trước đó có thể che mắt quỷ, có thể phòng ngừa ác quỷ đả thương người. Bất quá loại trận pháp này rất lâu, hiện tại cũng không có bao nhiêu người dùng.

Sau khi đặt nến xong xuôi, Lưu Tổng có chút nóng lòng hỏi: "Bạch tiên sinh, có phải có thể đi vào khu quỷ không?"

"Không được!" Bạch tiên sinh kiên định lắc đầu.

"Còn chưa được?" Lưu tổng khó hiểu mà kêu lên: "Có phải còn thiếu cái gì không? Ngươi nói chuyện, ta lập tức phân phó người đi mua!"

Bạch tiên sinh ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh nói: "Mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu gió đông."

Đệ nhất thiên bát bát bát thất sưu tầm ma thủy bình.

"Đông Phong?" Lưu Tổng không hiểu ra sao mà nhìn Vương Đặc trợ giúp: "Ngươi nhanh chóng chuyển tin cho bố cục cảnh tượng này, hỏi một chút xem hôm nay có Đông Phong hay không?"

Vương Đặc vội vàng lấy ra máy truyền tin chuẩn bị kích hoạt.

Bạch tiên sinh thản nhiên xua tay: "Không cần đánh, ta không nói Đông Phong kia mà là thời cơ! Thời cơ chưa tới, đi vào có thể sẽ gặp nguy hiểm."

"Hung hiểm?" Lưu tổng vừa nghe, cũng không dám thúc giục nữa, chỉ có thể an tĩnh đứng chờ ở một bên. Sớm đã có hộ vệ tri kỷ chống lên cây dù đen, cung kính đứng sau Lưu tổng quản che chở cho y.

Bạch tiên sinh thì tay nâng râu dài, đứng giữa ánh mặt trời lẳng lặng chờ đợi thời cơ.

Lúc này, trong đám người xem náo nhiệt chung quanh truyền đến vài tiếng chất vấn: "Sao còn chưa động thủ? Hòa thượng đạo sĩ đến sớm không phải lập tức khai đàn làm phép sao? Lão đầu này sao lại đứng phơi nắng ở đó."

"Rốt cuộc có được không? Có lẽ là tên lừa đảo không?"

"Có thể bắt đầu được hay không, ta còn phải về nhà chơi mạt chược đây!"

Bạch tiên sinh nhắm mắt đứng ở nơi đó, dường như không nghe thấy âm thanh xung quanh, căn bản không bị ảnh hưởng. Chỉ riêng phần phong phạm vô hình này đã rất có phong phạm cao nhân, ta không khỏi sinh ra hảo cảm với Bạch tiên sinh, cũng không hoài nghi hắn như trước.

Dù sao người làm việc quang minh lỗi lạc như thế, khẳng định sẽ không có liên quan đến Long Tuyền Sơn Trang.

Ai ngờ chờ đợi ước chừng hai giờ, trong lúc đó ngọn nến đổi thành hai lần, đám người xem náo nhiệt xung quanh cũng tản mát không ít. Chỉ còn lại một ít người còn kiên trì chờ, muốn nhìn xem Bạch tiên sinh rốt cuộc có bản lãnh thật hay không?

Cuối cùng Bạch tiên sinh cũng mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Giờ phút này đang là giữa trưa, là lúc dương khí thịnh vượng nhất trong một ngày, đợi lâu như vậy, cuối cùng ta cũng biết y đang đợi gì.

Làm việc cẩn thận từng li từng tí như thế, cũng coi như là một lão hồ ly.

Bạch tiên sinh lấy từ trong túi ra một cái túi nhỏ vải đỏ, ngồi xổm xuống thật cẩn thận mở ra bao vải, bên trong vậy mà chứa một cái bình nước màu đen đeo trên đầu năm ngoái!

Thủy bình là đồ sứ dùng để nấu nước rửa bút lông thời cổ đại, nhưng trong bình nước của Bạch tiên sinh vậy mà chứa đầy chất lỏng màu đen, rất là kỳ quái.

Lúc Thủy bình xuất hiện, la bàn vàng lạnh như sương cũng có phản ứng, lạnh như sương lặng lẽ nói với ta: "Đó là một kiện âm vật, hẳn là Đường triều lưu truyền tới nay, phẩm cấp không thấp."

"Là âm vật lúc trước trên la bàn Hoàng Kim cảm nhận được, lại không tìm được sao?" Ta tò mò hỏi.

Sương lạnh lùng trả lời dứt khoát: "Không phải!"

Ta khẽ gật đầu.

Trên thực tế đợi trong hai ngày Bạch tiên sinh ra tay, Lãnh Như Sương một mực nghiên cứu la bàn vàng, hy vọng có thể nhờ lực lượng của nó bất định chợt có âm vật khi có hành tung. Nhưng vật kia hết lần này tới lần khác giống như có linh tính bắt lấy chúng ta, chúng ta càng muốn tìm được nó, nó ẩn giấu sẽ càng tốt.

Tức giận đến mức lạnh lẽo thiếu chút nữa đã đập nát la bàn hoàng kim ngàn vàng khó mua này.

Lúc này ánh mắt của chúng ta đều rơi vào trên người Bạch tiên sinh, chỉ thấy hắn dùng ngón út ở trong bình nước nhẹ nhàng lấy ra một ít chất lỏng màu đen vẩy xuống đất, liên tiếp hai ba lần, chất lỏng màu đen bỗng nhiên như sống lại, bò vào trong phòng.

Nhìn thấy cảnh này khiến tất cả mọi người ngây ngốc, Lưu Tổng lại càng nghẹn họng trân trối nhìn trân trối nói không ra lời.

Nhìn vẻ mặt của hắn liền biết, hắn coi Bạch tiên sinh như thần tiên sống! Dù sao loại chuyện có thể chỉ huy chất lỏng di chuyển này, chỉ có thể là người khác làm được.

Không còn nhiều người xem náo nhiệt xung quanh bị dọa cho chết khiếp, từng người đều nín thở tĩnh khí nhìn cảnh tượng trước mắt!

Chất lỏng rất nhanh bò vào phòng, hiển nhiên là Bạch tiên sinh muốn thông qua âm vật này để xem xét tình huống trong phòng. Ta đột nhiên cảm giác được có một kiện âm vật như vậy cũng rất tốt, tối thiểu không cần tự mình hành động, ngẫm lại mấy năm nay ta bị bao nhiêu tội, xuống dưới mộ giếng, chưa từng đi vào nơi nào? Nếu như cũng có một kiện âm vật như vậy...

Thôi, không nghĩ nữa, suy nghĩ nhiều nhiều đều là nước mắt!

Ngay tại sau khi chất lỏng tiến vào phòng, âm phong trong phòng bỗng nhiên lớn lên, trong gió mang theo từng tia hàn ý, làm cho người không rét mà run. Ngay sau đó, nến ở bên ngoài bắt đầu lắc lư không ngừng, tựa hồ bị lực lượng nào đó trùng kích.

Bạch tiên sinh kêu lên: "Bảo vệ ngọn nến cho tốt, đừng để nó dập tắt!"

Mấy hộ vệ lập tức dùng thân thể bảo vệ ngọn nến.

Sau một lát, chất lỏng màu đen từ trong phòng bò ra, Bạch tiên sinh vội vàng đặt bình nước dưới đất, chất lỏng màu đen kia như là có sinh mệnh tự mình bò về trong bình nước.

Sắc mặt Bạch tiên sinh không chút thay đổi, nhìn không ra vui hay giận. Lưu Thái luôn có chút khẩn trương hỏi: "Bạch tiên sinh, thế nào rồi? Đã giải quyết xong chưa?"

Bạch tiên sinh khẽ thở dài: "Nếu thật sự có thể đơn giản như vậy thì tốt rồi." Ánh mắt hắn rơi vào căn nhà cũ trước mắt, như lâm vào suy tư nào đó, suy nghĩ nửa ngày rồi nói: "Kỳ quái, thực sự là kỳ quái."

Lưu Tổng lòng nóng vội không chịu nổi, vội vàng hỏi: "Kỳ quái chỗ nào?"

"Căn nhà này khắp nơi đều có vẻ cổ quái." Bạch tiên sinh lẩm bẩm: "Ta còn chưa bao giờ thấy căn nhà nào như vậy."

Lưu Tổng có chút không kiên nhẫn nhíu mày: "Bạch tiên sinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì ngươi nói đi!"

Dường như Bạch tiên sinh còn chưa phục hồi lại tinh thần, nhìn qua căn nhà trước mắt, nói: "Quỷ trạch quỷ trạch, có quỷ mới là quỷ trạch, thế nhưng trong phòng này cũng không có quỷ..."

"Cái gì?" Lưu tổng vẻ mặt ngạc nhiên: "Không có quỷ, tại sao nơi này lại liên tiếp xảy ra chuyện? Ngọn nến vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Thời tiết tốt đẹp sao đột nhiên lại gió thổi."

Hiển nhiên Bạch tiên sinh cũng không thể đoán ra mấu chốt trong đó: "Cho nên ta mới nói kỳ quái, nhà này quá kỳ quái."

Lưu Tổng có chút hoài nghi đánh giá hắn vài lần: "Bạch tiên sinh, ta bỏ ra nhiều tiền như vậy mời ngươi tới đây, ngươi ngay cả phòng ở cũng không vào xem một chút liền nói không có quỷ, đến cùng là có ý gì?"

Giọng điệu hắn ta rất bất thiện, có cảm giác bản thân đang bị lừa.

Bạch tiên sinh vốn mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn gian nhà, đột nhiên nghe xong lời hắn nói bỗng nhiên cười cười, quay đầu lại không chút sợ hãi nói: "Tiền nhiều hoa pháp bao nhiêu, có ít hoa pháp, nếu như ngươi cho rằng ta vì tiền của ngươi mới đến, ta có thể không cần tiền của ngươi! Về phần căn nhà này, ngươi dứt khoát tìm người khác đến đi, thứ cho ta bất lực."

Bạch tiên sinh nói xong, cẩn thận gói kỹ Thủy Phủ, đứng dậy rời đi, ngay cả liếc cũng không thèm nhìn đến Lưu tổng quản.

Lưu tổng thấy vậy, nhất thời có chút hoảng hốt, vội vàng phân phó Vương Đặc Trợ đuổi theo.

Thừa dịp bên này rối loạn, Lãnh Như Sương vụng trộm hỏi ta: "Trương đại chưởng quỹ, chuyện này ngươi thấy thế nào?"

Ta nhìn bóng lưng Bạch tiên sinh rời đi, chăm chú phân tích: "Ta xem bộ dáng hắn không giống nói láo, nhưng ngươi cũng cảm nhận được cỗ tà phong thổi ra vừa rồi, bên trong tuyệt đối có âm khí! Cho nên mới nói trong phòng không có quỷ cũng không thực tế..."

Sương lạnh gật đầu.

Ta tiếp tục nói: "Căn nhà này chắc chắn có gì đó không đúng, chỉ có điều nước quá sâu, nếu làm lung tung không tốt sẽ dẫn lửa thiêu thân."

"Cũng đúng." Nghe Lãnh Như Sương nói như vậy, cũng cảm thấy hứng thú với cái phòng trước mặt: "Vậy chúng ta đi thôi, không cần phải lãng phí thời gian ở đây." Chúng ta đang muốn rời khỏi, la bàn vàng trong tay Lãnh Như Sương bỗng nhiên có phản ứng, kim đồng hồ nhanh chóng xoay tròn, hiển nhiên là cảm nhận được lực lượng cường đại nào đó.

Vẻ mặt Lãnh Như Sương đầy kinh ngạc, nắm chặt la bàn màu vàng. Qua một hồi lâu, kim đồng hồ dần dần yên tĩnh lại, hướng mũi châm không sai lệch chỉ vào tòa quỷ trạch cũ nát tối tăm mờ mịt trước mắt này!

Đệ nhất thiên tám chương, nữ đệ tử đại học, đã ngất xỉu.

Lãnh Như Sương kinh hỉ nhìn về phía ta: "Âm vật lúc trước đã xuất hiện, ngay trong phòng này!"

"Hả?" Ta lập tức mở to hai mắt nhìn.

Đúng lúc này, Vương Đặc trợ giúp nhanh chóng chạy trở về, vẻ mặt hoảng sợ xin chỉ thị Lưu Chấn Huyên: "Bạch tiên sinh đã quyết định, bất luận ta giữ hắn như thế nào cũng không nghe..."

"Cái gì?" Lưu tổng khiếp sợ nói: "Vậy sao được, mau đuổi người kia về cho ta! Người không đuổi được thì ngươi cũng đừng quay về!"

Vương Đặc trợ giúp khó xử.

Lưu Chẫn cắn răng nói: "Không được liền thêm tiền, ta thấy biểu hiện vừa rồi của hắn giống như có chút bản lĩnh, nếu thật sự có thể đem chuyện này san bằng, thì tiền sẽ tăng cho hắn gấp ba!"

Lúc này Vương Đặc đã xám xịt đuổi theo hướng Bạch tiên sinh rời đi. Lúc đi ngang qua với Lãnh Như Sương, y vẫn không quên áy náy cười cười.

Lạnh như Sương lại dường như không có chuyện gì đối với hắn, đúng là làm bậy mà!

Lạnh như Sương lén lút thương lượng với ta: "Hiện tại ở đây có quá nhiều người, nếu chúng ta tùy tiện đi vào thì mục tiêu quá lớn. Nhưng bây giờ mà chúng ta không đi vào thì món âm vật đó lại chạy đến chỗ khác thì phải làm sao bây giờ?"

Ta ngược lại không có nhiều lo lắng, ngược lại an ủi nàng: "Âm vật chạy đến quỷ trạch, ngươi thật sự cảm thấy đây chỉ là trùng hợp sao? Tin ta đi, nơi này có ma quỷ chắc chắn có liên quan đến âm vật, chúng ta trước không nên động đậy, yên lặng theo dõi kỳ biến đi!"

Lạnh như Sương gật đầu, không nói gì nữa.

Chúng ta lại đợi một lát, Vương Đặc trợ giúp vẫn không đuổi theo Bạch tiên sinh trở về. Cuối cùng Lưu tổng nhận được một tiếng chuông, hẳn là Vương Đặc Trợ ra ngoài. Hắn cố gắng giữ lại, cuối cùng còn nói Bạch tiên sinh, nhưng Bạch tiên sinh lại nói hôm nay đã qua thời cơ, không thể có động tác khác, phải giải tán mọi người, đợi ngày mai cùng tới.

Lưu Tổng mặc dù không kiên nhẫn, nhưng cũng không thể làm gì, đành phải dưới sự vây quanh của bảo vệ, ngồi xe hào phóng rời đi.

Đám người cũng rất nhanh tản ra, trước quỷ trạch bỗng nhiên trở nên trống rỗng, chỉ có mấy đoạn nến cháy hơn phân nửa vẫn còn đứng trên mặt đất.

Lạnh như Sương thương lượng với ta: "Chúng ta có nên vào nhìn một cái hay không?"

"Quỷ trạch à? Thật đúng là sợ hãi..." Ta còn chưa nói xong, Lãnh Như Sương đã không khách khí kéo ta đi về hướng quỷ trạch.

Bởi vì đã lâu không có người quản lý, cửa chính bị mấy tấm ván gỗ đổ nát cắm xung quanh một chỗ, lạnh như sương dẫn ta đi vòng ra sau phòng, ở chỗ không đáng chú ý nhìn thấy một cửa sổ nhỏ cũng đóng đinh tấm ván gỗ. Lạnh như sương hướng râu hùm ra hiệu, gácnh nam nhân bay lên một cước, chỉ nghe ầm một tiếng, tấm ván gỗ lập tức vỡ vụn.

Trấm nam lo lắng an nguy lạnh như sương, một ngựa đi trước nhảy từ cửa sổ vào, sau khi xác định không có gì dị thường, mới xoay người ý bảo Lãnh Như Sương có thể đi vào.

Lạnh như Sương cùng ta theo sát phía sau, mới phát hiện trước mắt là một tòa phòng nguy hiểm không thể bình thường hơn nữa. sàn nhà trên mặt đất đã gần như hư thối, mỗi một bước giẫm lên đều phát ra tiếng răng rắc, trong phòng lộn xộn, khắp nơi đều là đồ dùng cùng mạng nhện rách nát, trong không khí nổi lơ lửng bụi bặm mà mắt thường có thể thấy được.

Ta nhịn không được mà cười đùa với Sương: "Nếu có ngày nào đó ta cải biến thành phim kinh khủng thì nhất định sẽ chọn nơi này, quả thực không cần thời gian hậu kỳ thì sẽ có bầu không khí cực kỳ đáng sợ!"

Lạnh như Sương không có tâm tư để ý tới ta, nàng đang chăm chú nhìn chằm chằm vào la bàn hoàng kim. La bàn ngày xưa rất linh hoạt nhưng hôm nay lại như bị quấy nhiễu, vẫn không ngừng xoay trái xoay phải, nhưng không có cách nào xác định vị trí.

Lạnh như Sương đổ mồ hôi, ta không tiện quấy rầy nàng, đành phải cẩn thận quan sát hoàn cảnh gian phòng một chút.

Kỳ thật diện tích căn phòng cũng không quá lớn, tổng cộng ngăn cách ba gian phòng nhỏ. Bởi vì thời gian quá lâu, đã nhìn không ra mỗi gian phòng lúc đầu làm cái gì? Trên vách tường dán những trang giấy lúc trước, có thể phân biệt lờ mờ, chỉ là bẩn thỉu đáng sợ.

Bốn phía tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng hít thở của ba người chúng ta, vậy mà yên tĩnh đến mức có chút quỷ dị. Mà ta tìm nửa ngày, cũng không phát hiện tà phong lúc nãy thổi ra đến từ đâu?

Lãnh Như Sương bỗng gọi ta qua, chỉ vào la bàn hoàng kim nói với ta: " la bàn có phát hiện, hẳn là đã tìm được."

Ta quét mắt qua la bàn trong tay nàng, phát hiện kim đồng hồ còn đang run nhè nhẹ, cũng rất rõ ràng chỉ một chỗ. Lạnh như sương cùng ta tưởng tượng cũng không dám thuận theo kim đồng hồ tìm tới.

Đó là một căn phòng tầm thường nhất trong phòng, cửa gỗ nửa mở, lung lay sắp đổ, bên trong tối như mực không nhìn thấy bất cứ vật gì. Ta chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Cọt kẹt..t..tttt một tiếng, cửa gỗ bật mở!

Trên sàn nhà đầy bụi lại có một nữ nhân không biết sống chết nằm.

Đột nhiên thấy có người, ta không khỏi hoảng sợ, theo bản năng lui về phía sau một bước. Lạnh như Sương tiến lên hỏi: "Đây là ai?"

Làm sao ta biết?

Ta lắc đầu với nàng ta, nữ nhân kia chừng chừng hơn hai mươi tuổi, vẻ mặt ngây ngô, bộ dáng như là một đại học sinh đang giáo dục. Ta ngồi xổm xuống thám thính hơi thở, phát hiện hô hấp nàng ta đều đều đã ngủ, hẳn là đã ngủ, lần này cuối cùng ta thở phào nhẹ nhõm, đem nàng đẩy ra ngoài cùng nam điệp.

Trên cổ nữ nhân treo một cái cánh tay cũ nát, trên da buộc một chiếc quay phim, xem hình hiệu và kiểu dáng, hẳn là đồ cổ vô cùng lâu năm.

Ánh mắt Lãnh Như Sương khẽ động, nói nhỏ với ta: "Âm vật lần này... hẳn là chiếc máy chiếu phim kia."

Ôm máy quay?

quyê ảnh điện ảnh sớm nhất là truyền vào Trung Quốc một năm tám sáu năm, thời Đại Thanh triều phong vân phiêu diêu, bế quan phong tỏa quốc, chiếu ảnh điện ảnh ở thời đại đó quả thực là bảo bối vừa mới mẻ vừa thần kỳ. Chẳng qua trong toàn bộ âm vật ta xử lý, hình như còn chưa có đồ vật liên quan đến máy móc, chẳng lẽ lần này muốn giao thiệp với âm linh của dương quỷ tử?

Ta và Tưởng Nam ở trong phòng kiểm tra chung quanh một phen, đích xác không phát hiện có gì cổ quái, cuối cùng không có cách nào, chúng ta đành phải mang theo nữ nhân rời khỏi quỷ trạch. Ánh mặt trời bên ngoài sáng loáng, quả thực là cách biệt một trời một vực với quỷ trạch, chúng ta dìu nữ nhân nghỉ ngơi trong góc một lát rồi mới từ từ tỉnh dậy.

Chuyện đầu tiên nàng tỉnh lại không phải là nói cám ơn chúng ta, mà là thần kinh khẩn trương cầm lấy cái máy quay trên cổ, hỏi: "Các ngươi chạm vào cái máy quay này chưa? Các ngươi có thấy chiếc máy quay này chiếu chưa?"

Liên tục có hai vấn đề, một lần gấp gáp hơn một lần khiến ta không hiểu ra sao, tưởng đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

Ta lắc đầu: "Không ai động tới đồ của ngươi..."

Không chờ ta trả lời xong, nữ nhân đã lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói: "Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!"

Nhìn bộ dáng của nàng hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó cổ quái, chỉ là không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngay lúc ta do dự mở miệng hỏi, vẻ lạnh như sương đã vô cùng không khách khí hỏi: "Ngươi là ai? Tại sao lại đến căn phòng kia."

"Ta?" Nữ nhân dường như bị giọng nói lạnh như sương làm cho sợ hãi, có chút hồn vía lên mây đáp: "Ta tên Lâm Lệ, ở Hàng Châu học đại học, ta tới nơi này là để... trả lại máy móc."

Cô vừa nói, vừa cẩn thận lấy tay vuốt ve máy quay, có vẻ cực kỳ bất an.

Tấm khăn tử vong đầu tiên, nghìn tám chín phần tử vong.

"Còn dựng quay phim?" Lạnh như sương giá khinh thường nói: "Ngươi cho rằng chúng ta là kẻ ngốc sao? Nơi này căn bản không có ai ở, ngươi đến với ai đây?"

"Là thật, ta không có gạt các ngươi!" Khẩu khí của Lâm Lệ thập phần bối rối, đem ánh mắt khẩn cầu ném về phía chúng ta: "Ta thật sự là đến còn quay phim."

Lúc này Lãnh Như Sương đã đem hình tượng bừng bừng bức người đến cực hạn, lúc này nên để đại ca ca nhà bên ấm áp này tiếp đón long trọng rồi.

Ta mỉm cười an ủi Lâm Lệ: "Ngươi đừng sợ, từ từ giải thích rõ ràng là được."

Lâm Lệ đang kinh hoảng thất thố, cảm kích nhìn ta: "Cảm ơn ngươi, nhưng mà... các ngươi là ai? Cũng tới đây mạo hiểm sao? Ngàn vạn lần không được đi vào, gian phòng đó vô cùng nguy hiểm, các ngươi có lấy đồ vật bên trong không? Nếu có thì lập tức trả lại, nếu không sẽ xảy ra chuyện."

Bởi vì tình huống Lâm Lệ phi thường hỏng bét, thậm chí có chút thần kinh ngốc nghếch, cho nên chúng ta dựa vào danh nghĩa chăm sóc nàng, mời nàng đi một gian trà quán gần nhất nghỉ ngơi nói chuyện phiếm.

Ông chủ quán trà là một đại thúc mập mạp, thấy có khách vào, hết sức khách khí mời chúng ta vào, còn cố ý mở một gian phòng nói chuyện phiếm với chúng ta.

Lạnh như sương đốt một bình đầu lông, đại thúc mập còn đang không ngừng chào hàng cực phẩm Long Tỉnh trong tiệm hắn. Hồ Tây Long Tỉnh thiên hạ nổi tiếng, nhưng ta tin tưởng Long Tỉnh trong tiểu điếm này tuyệt đối sẽ không phải là hàng thật, thấy lạnh như sương không động, đại thúc béo bất đắc dĩ đi pha trà.

Lâm Lệ nghỉ ngơi một lát, tinh thần đã hòa hoãn không ít, đại khái là do Lãnh Như Sương gây cho nàng ấn tượng không tốt, cho nên nàng có chút khẩn trương hỏi: "Các ngươi là ai? Tại sao lại xuất hiện ở tòa quỷ trạch kia?"

"Chúng ta tới xem náo nhiệt." Ta thuận miệng bịa chuyện, dù sao nơi này đã xảy ra tin tức còn mạng, người ở Hàng Châu chắc chắn cũng biết, cái cớ này nghe qua cũng không phải là quá giả.

Quả nhiên, Lâm Lệ không suy nghĩ nhiều, chỉ gật gật đầu: "Vậy các ngươi có nghe được cái gì hoặc nghe được cái gì hay không?"

"Nghe thì không nghe thấy, nhưng lại thấy được một vài thứ!" Ta đáp.

Không đợi ta nói xong, Lâm Lệ liền kích động dị thường hỏi: "Ngươi nhìn thấy cái gì?"

Ta vốn rất thích nói đùa, vốn chỉ thuận miệng nói ra, thấy nàng căng thẳng như vậy, ngược lại ta ngược lại có chút khó chịu, đành xấu hổ cười nói: "Thấy ngươi rồi!"

Lâm Lệ thoáng thở nhẹ ra: "Ý ta là trừ ta ra..."

"Vậy thì chưa thấy." Ta vừa nói xong, Sương lạnh lùng nhíu mày: "Bây giờ ngươi có thể trả lời vấn đề của chúng ta được chưa? Sao ngươi lại tới quỷ trạch mà còn ngất xỉu?"

"Cái gì, ta té xỉu sao?" Lâm Lệ kinh ngạc hỏi.

Lạnh Như Sương nhìn ánh mắt của nàng giống như đang nhìn một thằng ngốc.

Lâm Lệ lúng túng ho khan hai tiếng, lúc này mới nói: "Kỳ thật là như vậy, tòa quỷ trạch này phi thường nổi danh ở Hàng Châu., Nghe nói trước đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, trên mạng bình chọn nơi này là một trong thập đại quỷ trạch đáng sợ nhất Trung Quốc! Ta đăng ký ở trường học tham gia một đoàn xã hội, bình thường mọi người tụ tập cùng một chỗ là chơi bàn du ngoạn hoặc là tổ đoàn đi ngoài giáo tổ tổ chơi trò chơi giữ mật thất. Gần đây đoàn lớn xã hội chúng ta biết được gian quỷ trạch này sau này., Đề nghị mọi người tới đây thám hiểm, trong đoàn có rất nhiều kẻ nhát gan không dám tới, cuối cùng chỉ có năm người tham gia, trong đó chỉ có một nữ nhân là ta. Kết quả sau khi vào quỷ trạch, phát hiện không chỗ nào đặc biệt dọa người, mọi người dứt khoát ở bên trong tìm bảo bối."

"Lá gan của các ngươi quả thật không nhỏ!" Sương lạnh lùng hừ một tiếng.

"Mọi người lúc ấy chỉ cảm thấy kích thích mà thôi." Lâm Lệ nói đến đây, trên mặt hiện lên một tia hối hận: "Gian quỷ trạch đã trống mấy chục năm rồi, sao có thể có bảo bối chứ? Mọi người trong ngoài vòng vòng vài vòng, cảm thấy không có ý nghĩa gì muốn rời đi. Ai ngờ ngay lúc sắp đi thì ngay., Xã đoàn trưởng của chúng ta thế mà lại giẫm một cước lên sàn nhà, dưới sàn nhà phát hiện một cái hộp sắt rỉ sét. Mọi người đều rất hưng phấn, mất rất nhiều công sức mới mở hộp sắt ra, kết quả bên trong chỉ có một cuộn gấm cũ cùng một cái máy quay cổ."

Lâm Lệ nói tới đây, chỉ chỉ chiêm ảnh trên cổ mình: "Chính là nó!"

"Sau đó thì sao? Về sau xảy ra chuyện gì." Trong lòng ta vô cùng rõ ràng. Bây giờ Lâm Lệ nói những chuyện này đều không phải trọng điểm, sự tình tiếp theo mới là trọng yếu nhất.

Lâm Lệ nghe ta hỏi như vậy, vành mắt đỏ lên, rơi lệ, nàng vừa nức nở vừa nói: "Bối mộc dài của đoàn xã hội này, phát hiện còn có thể dùng được, hơn nữa bên trong còn có cuộn gân chưa dùng hết. Mọi người đều cảm thấy rất thú vị., Sau đó quyết định chụp ảnh lưu lại niệm trong quỷ trạch, sau khi tắm ra, chẳng những có thể mang về khoe khoang với đoàn viên chưa tới, còn có thể để lại kỷ niệm! Vì thế chúng ta đã đập ảnh ở ma trạch, sau đó hứng thú quay về trường học, kết quả tối hôm đó xảy ra sự cố."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ta đặc biệt quan tâm hỏi thăm.

"Xã đoàn chúng ta khởi xướng tự sát!" Lâm Lệ nói xong, phi thường khẳng định nói: "Trong này nhất định có nội tình gì đó, đoàn trưởng là người đặc biệt sáng chói, hắn tuyệt đối không có khuynh hướng tự sát. Một đoàn người bình thường ưa thích nghiên cứu văn hóa quỷ thần nghe nói qua., Cho rằng vì sao chúng ta tới quỷ trạch. Hiện tại là thời đại khoa học kỹ thuật, lời nói như vậy ai mà tin được? Lúc đó không có ai để trong lòng, kết quả ngày thứ hai, một đoàn viên cùng đi không ngờ cũng nhảy tự sát, hơn nữa chết tướng và đoàn trưởng giống nhau như đúc."

"Lần này mọi người ngồi không yên, đều cảm thấy có vấn đề, nhất là người cùng đi quỷ trạch chỉ còn lại chúng ta ba người, càng là đứng ngồi không yên! Một trong số đó bởi vì lo lắng nên trực tiếp trở về nhà., Người còn lại thì lại cùng ta tiếp tục ở trường học, ta sợ mình liền đi chùa miếu cầu bình an phù, lại đi chùa giáo lĩnh Kinh Thánh và thập tự, không biết có phải mấy thứ này phát huy tác dụng hay không? Ta thế mà vẫn không sao. Nhưng hai người khác..., Một người vừa về đến nhà đã thừa dịp cha mẹ không chú ý nhảy lầu, một học viên khác cũng nhảy từ thư viện. Người sau không chết ngay tại chỗ, lúc bị phát hiện còn có một hơi thở. Có người phát hiện, nghe nói lúc đó cơ mặt cô bé vặn vẹo, rõ ràng còn đang cười, hơn nữa nụ cười rất kinh khủng..."

Đệ nhất thiên cửu linh phùng chộp ở quán quỷ đàm.

Lâm Lệ nói đến đây thì bất giác run rẩy, hiển nhiên là nàng sợ hãi không thôi.

Cô vừa khóc vừa nói: "Loại cảm giác kinh khủng này đã khiến ta hãi hùng khiếp vía, đáng sợ hơn chính là đám bạn học chung quanh. Từ lúc quỷ trạch trở về, tất cả mọi người không để ý tới ta nữa, cứ như ta mang theo lời nguyền đáng sợ, ai nói với ta một câu đều sẽ chết vậy. Ta đặc biệt hối hận., Lúc trước không nên tới nơi này, nếu không phải vì tò mò, thì cũng đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy. Ta cẩn thận suy nghĩ một chút, tất cả quái sự đều bắt đầu từ việc tìm bảo vật ở quỷ trạch, có phải quỷ ở quỷ trạch đang trách chúng ta lấy đồ vật của chúng, cho nên ta muốn nhanh chóng trả lại máy móc."

"Ngươi đi vào bằng cách nào?" Lãnh Như Sương ôm cánh tay hỏi.

Lâm Lệ suy nghĩ một chút, nức nở nói: "Cửa sổ phía sau nhảy vào, lúc trước chúng ta cũng đi vào theo. Vốn ta định trả cái máy quay về, ai ngờ sau khi vào trong lại cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, đến cuối cùng thì chẳng còn biết cái gì nữa..."

Xem ra tất cả việc lạ đều bắt nguồn từ chiếc máy chiếu phim này, nhưng nó ngay trước mặt ta, từ đó ta lại không cảm giác được bất kỳ âm khí nào, rốt cuộc là vì cái gì?

Nhưng vào lúc này, Lâm Lệ bỗng nhiên khẩn trương đứng lên: "Ai da, quay phim vẫn còn trên người ta, ta không trả nó lại, đám ác quỷ đó có thể tới tìm ta hay không?"

Lãnh Như Sương đảo mắt một vòng, trong lòng thầm nghĩ: "Nếu như là để trả lại quay phim, thì chúng ta có thể làm thay."

"Các ngươi?" Lâm Lệ có chút nghi ngờ nhìn bọn ta.

Lạnh như Sương giải thích: "Dù sao cũng chỉ là đem máy quay trả về thôi, nói không chừng năm người các ngươi lúc trước đã bị quỷ trạch ghi lại, cho nên ngươi đi vào liền hôn mê bất tỉnh., Chúng ta cùng vào mà chuyện gì cũng không có, ai biết ngươi lại đi vào sẽ phát sinh chuyện gì đáng sợ? Nếu lần này không phải có chúng ta, ngươi ở bên trong ngất xỉu một năm cũng không có ai tới cứu ngươi, đến lúc đó ngươi làm sao? Ta thấy hay là ngươi giao y phục cho chúng ta, chúng ta giúp ngươi đưa trở về là được rồi."

Lâm Lệ ngây ngô không suy nghĩ nhiều, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt vui mừng: "Thật vậy chăng? Các ngươi thật sự có thể giúp ta sao?"

Sương lạnh gật đầu: "Đương nhiên là có thể!"

Lâm Lệ vội vàng lấy chiếu vải từ trên cổ xuống, giống như ném khoai lang nóng hổi vào trong tay: "Vậy quá cảm tạ, các ngươi thật sự là người tốt!" Nói xong câu này, Lâm Lệ không chút nghĩ ngợi liền rời đi.

Ta nhìn bóng lưng vội vã của cô, không nhịn được mà cười lên một tiếng: "Người trong trường học của các nàng không để ý tới cô ấy, ngoại trừ cô ấy tới quỷ trạch, có lẽ cũng liên quan tới nhân phẩm của cô ấy. Đạo làm người qua cầu rút ván như vậy, sao có thể có bằng hữu thật sự?"

Sương lạnh lùng hừ một tiếng, không nhiều lời, ngược lại làm máy chiếu vải trong tay.

Đại thúc mập mạp cũng bưng trà nóng đi về, hắn thấy trong phòng thiếu một người, có chút tò mò hỏi: "A? Sao lại có một vị đi rồi."

Ta thuận miệng nói: "Nàng có việc gấp, cho nên rời đi trước."

Đại thúc mập gật đầu nhẹ, rót trà xong còn không chịu rời đi, ngược lại có chút bát quái tán gẫu chuyện phiếm với chúng ta: "Các ngươi là từ bên nào tới vậy? Có đi gian quỷ trạch kia xem náo nhiệt hay không? Không phải nói họ Lưu mời một cao nhân đến hàng phục ác quỷ chỗ đó sao? Thế nào? Thế nào? Thành công chưa?"

Không đợi ta trả lời, Sương đã cảnh giác lên: "Làm sao ngươi biết rõ ràng như vậy?"

"Đây cũng không phải là đại sự gì, nếu ta không phải vì xem cửa hàng, ta cũng đi." Bàn đại thúc hừ hai tiếng: "Trời xanh phù hộ, ngàn vạn lần đừng để cho cái tên cao nhân nào thành công, để cho họ Lưu kia chịu vài ngày tội, tốt nhất là khai phá không thành, đền cho hắn táng gia bại sản."

"Ngươi cùng hắn thâm cừu đại hận gì chứ? Không đến mức nguyền rủa người ta như vậy chứ." Ta vừa uống lên lông vừa tò mò hỏi.

Đại thúc mập thở phì phì nói: "Sao lại không đến mức như vậy? Ta một quán trà lớn như vậy, họ Lưu thế mà chỉ chịu bồi thường cho ta một trăm vạn, vậy làm sao được? Ít nhất cũng phải một trăm vạn thêm hai bộ phòng mới được. Lão tử cũng không tin, chỉ cần ta không chịu chuyển, hắn còn dám cường hủy không được!"

Thì ra là không bàn bạc được câu trả lời, cho nên mới không nhìn thấy Lưu tổng tốt.

Ta không nhịn được cười một tiếng: "Đại ca, quán trà này đã mở bao lâu rồi?"

"Không bao lâu? Từ khi ta sinh ra đã ở đây rồi." Đại thúc béo nhìn quán trà với ánh mắt vô cùng cảm tình: "Quán trà này đã nhiều năm rồi, đời đời nhà chúng ta đều bán trà, được truyền mấy đời rồi."

Lạnh như Sương nghe thấy ánh mắt bỗng sáng lên: "Thật sao? Vậy ngươi là cư dân bản xứ nơi này à."

Đại thúc béo cười nói: "Còn phải nói, không thể giả được!"

Lạnh như sương nháy mắt với ta, hiển nhiên là biến mập đại thúc trở thành mục tiêu trọng điểm để thu thập manh mối. Ta lập tức hiểu, lập tức hỏi: "Đại ca, cái quỷ trạch kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Bên ngoài truyền ra rất là tà dị mà."

Nhắc tới quỷ trạch, khẩu khí đại thúc mập lập tức trở nên chính thức: "Đó không phải là lời đồn, thật sự là rất tà môn! Từ nhỏ ta đã nghe gia gia nói, lúc hắn còn bé ở quỷ trạch đã trống không, không ai dám ở., Những người có lá gan trước đây không tin tà, chỉ ở trong đó một đêm đã trốn thoát, kết quả người cũng bị dọa điên lên, rốt cuộc ở trong đó nhìn thấy cái gì cũng không ai biết. Sau đó rất nhiều người lục tục đều muốn khai phá nơi này, kết quả mỗi lần đều là phá đất khởi công đến căn phòng kia xảy ra chuyện, chung quy phải gây ra mấy mạng người mới chịu yên tĩnh lại."

"Sao lại dọa người như vậy?" Lạnh như Sương giả ra dáng vẻ sợ hãi.

Đại thúc béo liên tục gật đầu: "Không phải chứ! Phòng ốc kia trở thành quỷ trạch, không phải là không có lý. Đúng rồi..." Hắn giống như đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Căn nhà đó nghe nói ban đầu là ảnh quán của một gia tộc, bất quá bị một trận lửa lớn thiêu hủy. Hiện tại phòng ở là ở chỗ cũ xây dựng lại, không biết chuyện ma quỷ quái có quan hệ với trận lửa lớn kia không? Ta lúc còn bé thường xuyên đến bên đó chơi đùa., Có lần trốn tìm mà còn mơ mơ màng màng ngủ ở trong quỷ trạch, cuối cùng bị một trận tiếng khóc trẻ con làm cho bừng tỉnh. Về nhà cùng các lão nhân nói chuyện, đều nói là gặp phải quỷ, để cho ta đến ngã tư đường đốt giấy vàng mới an sinh. "

Đại thúc béo nói xong, trong tiệm lại có khách nhân khác tới, hắn không có nhàn hạ thoải mái nói chuyện phiếm với chúng ta, vội vàng đi làm ăn.

Sau khi nhận được tin tức có giá trị, Trà cũng đã uống xong, chúng ta rời quán trà của đại thúc béo trở lại khách sạn. Không ngờ Vương Đặc Trợ đã ở trong đại sảnh chờ chúng ta, hắn vừa thấy lạnh như sương, lập tức hai mắt tỏa sáng nghênh đón: "Lãnh tiểu thư, sao các ngươi mới trở về?"

Lạnh như Sương hờ hững với hắn: "Đi một vòng bên ngoài, sao ngươi lại đến đây? Bạch tiên sinh đâu rồi?"

Vương Đặc Trợ có chút xấu hổ nói: "Đã an bài tốt, không nghĩ tới tính tình lão đầu cũng khá lớn, ngay cả Lưu tổng chúng ta cũng không chịu nể mặt. Bất quá các ngươi cũng thấy chứ? Lão cũng có chút năng lực làm cho những mực nước kia chảy vào quỷ trạch, ta đã nhờ lão rồi, cho dù không thể tự mình đến trong nhà các ngươi xem một chút, cũng cần phải để lão viết hai đạo phù chỉ cho các ngươi về nhà bình an."

Lạnh như Sương khẽ mỉm cười: "Vậy thì quá cảm tạ rồi."

Bức ảnh giết người đầu tiên thiên cửu nhất...

Vương Đặc Vấn muốn mời chúng ta đi ăn cơm, Lãnh Như Sương lấy cớ mệt mỏi cự tuyệt. Vương Đặc Trợ cũng không dám nói nữa, nhưng vẫn vô cùng thân khách đưa chúng ta về phòng, lúc này mới hậm hực rời đi.

Chờ hắn đi xa, ta bắt đầu giáo dục lạnh như sương: "Ngươi làm vậy không đúng, nhìn ngươi làm cho thiếu nam thuần tình kia đau lòng sâu bao nhiêu? Cẩn thận người lạnh gả không cho đi."

Lãnh Như Sương không khách khí trừng mắt nhìn ta: "Huynh đã lo lắng cho thời gian của người khác, có thể cân nhắc qua xem phim này rốt cuộc có gì cổ quái hay không?"

Nàng ta vừa nói, vừa nhét chiếu khăn vào tay ta.

Ôm ảnh rất nặng, mặc dù có chút năm tháng nhưng vẫn như cũ không nhiễm một hạt bụi, giống như mới vậy. Ta trở về phòng nghiên cứu nửa ngày cũng không thấy có gì dị thường, cuối cùng ta đem cuộn băng ra ngoài, quyết định đi tắm một chút, nói không chừng trên ảnh sẽ có đầu mối gì đó.

Nói là làm thì làm, ta đứng dậy thay quần áo ra ngoài, kết quả đang tắm rửa lạnh lẽo, nam nhân hoẵng lại không để ý ta nữa. Cuối cùng không còn cách nào khác, ta chỉ đành một mình lẻ loi hiu quạnh xuất phát thôi.

Hiện nay điện thoại và máy quay đã phổ cập, rất ít người cọ rửa tướng mạo, bởi vậy trước đó trên đường phố có rất nhiều người nhìn thấy ảnh chiếu và ảnh đi rửa phòng đều biến mất không còn thấy bóng dáng, ta đi thật lâu, phí khí lực rất lớn tìm một chỗ có thể rửa ảnh ở trên một con đường vắng vẻ.

Ông chủ cũng đã mấy tuổi, gầy trơ cả xương, còn mang theo một bộ lão Hoa Kính.

Hắn cầm quyển chất dính nhiều lần nghiên cứu hồi lâu, ta cho rằng hắn đang xem có thể cọ rửa được hay không, kết quả hắn ngẩng đầu lên hỏi: "Ngươi có được quyển cao này từ nơi nào?"

Ta bị hắn hỏi mà sửng sốt, vô thức hỏi lại: "Sao vậy? Có gì không đúng à?"

"Cái này thì không phải!" Lão bản lắc đầu: "Chẳng qua hình thức quyển cao như quyển này ta còn chưa thấy qua, trông có vẻ rất có tuổi tác."

Hóa ra là vì chuyện này, ta thuận miệng đáp: "Đây là cuộn xoáy phục cổ mua trên lưới, mang ý cũ mà."

"Hóa ra là thế!" Ông chủ bừng tỉnh hiểu ra: "Hiện tại trên lưới cái gì cũng có, chúng ta thật sự là lạc ngũ." Hắn thu tiền, còn viết một tờ giấy cho ta, bên trên ghi rõ ràng ghi thời gian nào để lấy tướng mạo.

Nói tới ba lần nữa, hắn cũng chỉ gật đầu nói: "Phải làm theo trình tự, mỗi bước đi đều không thể mắc sai lầm."

Ta không còn cách nào khác, đành phải rời đi.

Trở lại khách sạn Lãnh Như Sương hỏi ta làm gì, ta đem chuyện rửa tướng nói với nàng, lạnh như sương cười nói: "Vừa rồi lúc tắm cũng nghĩ tới điểm này, không nghĩ tới bị ngươi cướp về trước, không hổ là Trương đại chưởng quỹ tiếng tăm lừng lẫy!"

"Thôi đi! Mau ăn đi, ta sắp chết đói mất." Ta đáp.

Sau khi ăn xong, lạnh như sương, nặng nề nói với ta: "Chiếu ảnh làm sao bây giờ? Có muốn thả vào trong phòng ta không?"

Trước mắt chúng ta còn chưa hiểu rõ hết về âm vật này, ta biết rõ nàng đang lo lắng ta sẽ xảy ra chuyện. Có điều mấy năm nay ta cũng không phải hạng vô ích, kinh nghiệm xử lý loại chuyện bất ngờ này vô cùng phong phú, vì thế thản nhiên xua tay nói: "Không cần, cứ để trong phòng ta đi, vừa lúc cho ta nhìn xem nó có bản lãnh gì."

Ta vốn cho rằng lạnh như sương sẽ giữ ta lại, ai ngờ nàng nghe xong lời ta, thế mà lập tức gật đầu: "Vậy được rồi, ta cũng cảm thấy làm như vậy là ổn thỏa nhất. Nếu vừa rồi ngươi đồng ý đặt máy móc ở trong phòng ta, ta sẽ cảm thấy ngươi nhát gan sợ phiền, đặc biệt vô dụng!"

Nữ nhân hiện tại a, thật sự càng ngày càng khó hầu hạ.

Ta không nói gì, liếc nàng một cái, để tỏ vẻ bất mãn trong lòng ta, sau đó không quay đầu lại đi vào gian phòng.

Chiếc quần áo treo trên bàn vẫn vững vàng như cũ, không có bất cứ điều gì khác thường.

Ta tắm rửa xong, trực tiếp nhào tới trên giường mềm mại. Một đêm ngủ ngon, vào buổi sáng ngày hôm sau, lư cải vẫn đặt ở đó như cũ, không nhúc nhích tí nào.

Tên gia hỏa này thật sự là âm vật sao? Tại sao một chút dị thường cũng không có? Có thể hay không đây là la bàn vàng lạnh như sương nhầm lẫn? Ta bắt đầu có hoài nghi như vậy.

Nghĩ sau khi ta đem nghi ngờ này nói với lạnh như sương, nhận được sự khinh bỉ đối với nàng, nàng cầm máy chiếu phim nói: "Ta có một giả thiết lớn mật."

" giả thiết gì?" Ta hiếu kỳ hỏi.

Lạnh như Sương nhìn không chớp mắt vào tấm máy: "Có thể nào toàn bộ những người gặp chuyện không may đều dùng chiếc máy quay này để chụp ảnh hay không? Sở dĩ nó vẫn bình an trong tay chúng ta là vì chúng ta căn bản chưa từng quay phim."

Đúng là có khả năng này!

Ta vỗ vỗ bả vai lạnh như sương: "Không tệ không tệ, đi theo bên cạnh ta quả thực tiến bộ thần tốc!"

Lạnh như Sương hừ một tiếng: "Thôi đi, theo ngươi không học cái xấu là tốt lắm rồi."

Ngày hôm nay chúng ta đều ở trong khách sạn nghiên cứu chiếu vải, ngoại trừ khả năng Lãnh Như Sương đưa ra, thật sự chúng ta rất khó nghĩ tới những chuyện khác.

Vương Đặc Hữu Bắc trợ giúp chúng ta mời nhau ăn cơm trưa, lần nữa bị Sương đẩy mất. Lúc ấy nàng đang tập trung tinh thần ở trước máy tính, tòa quỷ trạch kia khá nổi danh, trên mạng lưới có rất nhiều người dùng văn tự để miêu tả nó, hấp dẫn rất nhiều học sinh từ cái chết tới thám hiểm.

Ngày hôm sau ta với Lãnh Như Sương, Kính Nam đúng hạn lấy ảnh đi, ông chủ đưa lúc bức thư cho ta thì vẻ mặt xin lỗi: "Không biết là thời gian cuốn sách quá lâu hay phương thức cọ rửa không đúng, ảnh cũng không có hiệu quả tốt lắm." Hắn thậm chí kiên trì muốn trả tiền lại cho ta.

Tiền đương nhiên là không thể nhận, ta cầm ảnh và lạnh như sương, Kính Nam ra cửa tìm một góc, lập tức mở ra xem.

Ảnh cũng không nhiều lắm, tổng cộng chỉ khoảng hơn hai mươi tấm. Mỗi một tấm bích họa đều dán mơ mơ hồ hồ, không biết là vì tiêu cự chưa điều chế tốt hay những nguyên nhân khác, mặt mũi mỗi người trên ảnh đều như bịt kín một tầng sương mù màu xám. Tuy không thấy rõ diện mạo, nhưng căn cứ theo y phục trên người bọn họ phán đoán, thời gian quay ảnh hẳn là đã nhiều năm.

Tuy rằng mỗi một nhân vật trong bức họa đều không giống nhau, nhưng có một điểm vô cùng trùng hợp, chính là bối cảnh của bọn họ đều là trong gian quỷ trạch tối đen kia, xem ra bọn họ đều tìm được ở nơi đó, sau đó chụp ảnh lưu niệm!

Trong bức họa cuối cùng, bốn học sinh sắc mặt mơ hồ bày ra kéo tay về phía ảnh, nhìn bộ dáng phi thường cao hứng, mà trong góc chỉ có một thân ảnh mông lung ngã xuống.

Lạnh như sương chỉ vào bức gương nói: "Người loan thân này hẳn là Lâm Lệ, nàng có thể may mắn sống sót cũng không phải bởi vì hộ thân phù mà nàng nói, thập tự giá cứu nàng, mà là nàng căn bản không có bị đập vào."

Nghe nàng nói vậy, cũng chỉ có thể nghiệm chứng suy đoán của chúng ta lúc trước là đúng.

Kinh khủng nhất trong quỷ trạch cũng không phải quỷ quái, mà là cái ống bễ giết người chiếu phim này!

Đầu mối số một nghìn chín mươi hai (chương thứ hai)

Nếu suy đoán của bọn ta là chính xác, như vậy tất cả người trong hình đều đã bị hại.

Bọn ta ngựa không dừng vó chạy về khách sạn, dự định lợi dụng mạng lưới tìm tòi một ít tin tức, bất quá bởi vì phần lớn ảnh ảnh đều đã nhiều năm, cho nên bọn ta vơ vét cả buổi cũng không có tin tức gì đáng giá.

Đây là điều khiến ta có chút uể oải!

Lạnh như Sương an ủi: "Rất nhiều chuyện đều phải tùy duyên, ngươi nóng vội cũng vô dụng. Hãy tĩnh tâm cẩn thận hồi tưởng lại một chút xem chúng ta có phải đã quên mất manh mối gì trọng yếu hay không."

Manh mối quan trọng?

Mấy ngày qua ta đã nghe được những câu chuyện về quỷ trạch từ các loại người, sửa sang lại một chút, bỗng nhiên kịp phản ứng, trực tiếp nhảy từ trên ghế dựa lên.

Lạnh như Sương bị bộ dáng của ta dọa cho giật nảy mình: "Không có chuyện gì chứ?"

"Ta nhớ ra rồi!" Ta vỗ tay một cái: "Ngươi còn nhớ không? Lâm Lệ nói với chúng ta, lúc trước bọn hắn ở trong hộp sắt quỷ trạch tìm được một cuốn vải và chiếc máy chiếu này, chúng ta cọ rửa trong máy quay, như vậy cuốn vải còn lại thì sao? Bên trong có thể có đầu mối gì không?"

Lạnh Như Sương lập tức gật đầu: "Ngươi nói như thế thì ta cũng nghĩ ra rồi, đáng tiếc lúc ấy Lâm Lệ đi quá đột ngột, chúng ta cũng không có cách nào giữ nàng lại, hiện tại muốn tìm được nàng thì thật quá khó khăn..."

"Cũng không khó!" Ta cười quái dị.

Đại học Hàng Châu cũng không nhiều, người tên Lâm Lệ cũng sẽ không đặc biệt nhiều, nếu ở đây có nhân mạch phong phú, chắc chắn sẽ tìm đến nơi này, mà nhân tuyển này đương nhiên là Vương Đặc trợ là thích hợp nhất.

Ta viết bệnh phạt cho hắn, cũng lấy cớ là chuyện lạnh như sương nhờ, Vương Đặc trợ giúp vừa nghe là có việc muốn nhờ, lập tức như gà chọi, liên tục cam đoan.

Ta biết hắn có phải là vận dụng thế lực của Lưu tổng hay không, dù sao thì rất nhanh đã đem kết quả điều tra nói cho ta biết rồi.

Hàng Châu tổng cộng có năm học viên đại học tên là Lâm Lệ, trong đó một đại học còn có hai người cùng họ. Tuy phạm vi vẫn như cũ không nhỏ, nhưng ta đã vô cùng hài lòng.

Ta và Mãng Kính Thú thu thập đơn giản một phen liền vội vàng xuất phát, hai đại học đi trước đều thất bại, đến lúc đại học thứ ba chúng ta cuối cùng nhìn thấy nữ nhân ngày đó.

Lâm Lệ chứng kiến chúng ta cũng phi thường ngạc nhiên, nàng kinh ngạc đi tới, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Có phải chiếc máy chiếu phim kia lại xảy ra vấn đề gì hay không? Các ngươi không trả lại sao?"

Lạnh như sương tìm hai vòng đã mệt, lại nghe nàng nói như vậy, nhất thời có chút mất hứng, lạnh lùng nói: "Lâm tiểu thư, chúng ta chỉ là giúp ngươi làm việc, không phải nô lệ nhà ngươi nuôi, xin ngươi nói chuyện khách khí với chúng ta một chút."

Lâm Lệ bị nàng giáo huấn cho mặt đỏ tới mang tai, lúng túng nói: "Đúng... thật xin lỗi, ta hơi bị thần kinh rồi."

Ta lo lắng có lạnh như Sương hù chết Lâm Lệ, quay đầu lại không lấy được cái quyển kinh văn cực kỳ trọng yếu kia, vội vàng nhảy ra làm người hòa giải: "Không có chuyện gì, con đừng sợ! Lần này chúng ta tới tìm con không phải là vì chiếu phim, mà là vì cuộn vải."

"Giương cao? Quyển gì?" Lâm Lệ kinh ngạc hỏi.

"Lúc đó các ngươi tìm thấy ở quỷ trạch không phải còn một cuốn vải sao?" Ta nói.

Nghe ta nói như vậy, Lâm Lệ lập tức bừng tỉnh đại ngộ: "Các ngươi nói chính là nó a, nó không ở trên tay ta, ở chỗ đoàn trưởng xã hội của chúng ta, bất quá di vật của nó đều được đưa về quê cũ, không biết còn hay không."

Mẹ nó! Không phải chứ?

Ta lập tức có cảm giác đau lòng vì hy vọng tan vỡ.

Lâm Lệ vội vàng bổ sung: "Như vậy đi, ta giúp các ngươi hỏi một chút, các ngươi chờ một chút."

Lâm Lệ nhanh chóng lấy điện thoại ra liên hệ bạn tốt trong gian phòng Trường Sinh của đoàn trường sinh, cũng rất nhanh đã nhận được kết quả. Bởi vì đoàn đoàn đoàn thể xã hội chết rất đột ngột, cho nên đồ vật của hắn đều là bạn cùng phòng giúp đỡ thu thập hành lý. Hiện nay loại xã hội như thế này đều là tự quét sạch trước cửa, không phải chuyện của chính mình thì ai sẽ quan tâm chứ? Huống chi vẫn là cho người chết thu thập di vật.

Cho nên bạn cùng phòng hắn cũng chỉ là biểu tượng đem những đồ vật đơn giản thu thập một chút, rất nhiều thứ đều lưu lại phòng ngủ, quyển kinh điển chính là một trong số đó.

Lâm Lệ vội vàng nhờ bạn cùng phòng mang chất dính tới, còn lấy cớ nói đó là đồ của nàng, lúc trước bởi vì một số chuyện mới đặt ở đó. bạn cùng phòng không đồng ý, Lâm Lệ dùng một bữa cơm phong phú mới đưa cho người nọ.

Kiểu dáng quyển tẩy rửa này hoàn toàn khác với quyển sách lúc trước, nhìn bộ dáng hẳn là sớm hơn một chút, rất có niên đại.

Nhận được thứ mình muốn, chúng ta vội vàng cáo biệt Lâm Lệ, lại trở về cửa hàng đang rửa ảnh này. Ông chủ gầy trơ xương nhìn thấy ta, đẩy nhãn cầu trên mũi, tò mò hỏi: "Lần này lại có màn che như thế nào muốn rửa?"

Ta đem giao cho hắn ta, sau đó dặn dò nhất định phải tăng tốc.

Ông chủ gật đầu một cái: "Biết rồi, mai mai ngươi tới lấy đi!"

Ta cảm kích gật đầu với hắn, sau đó mới đẩy cửa rời đi. Sau khi trở lại khách sạn, Vương Đặc trợ lại tới hiến ân cần, mời lạnh như sương giá. Vốn lạnh như sương muốn từ chối, nhưng ta lại không muốn bỏ qua cái bữa tối miễn phí này, vì thế nói khoác mà không biết ngượng, cũng thu hoạch được mấy cái lườm khinh bỉ của Lãnh Như Sương.

Trong bữa cơm chiều, Vương Đặc trợ nói cho Bạch tiên sinh biết ba ngày nữa sẽ đi dọn dẹp quỷ trạch, còn nói lão nhân kia tính cách bướng bỉnh lại cực đoan, phi thường bất cận nhân tình. Mặc dù Lưu tổng giá cả đưa ra phi thường khả quan, nhưng lão nhân một chút cũng không để trong lòng, không biết là bị ngốc hay là không quan tâm đến tiền?

Sau khi ăn cơm tối xong, Vương Đặc Tác Phó muốn đi dạo Tây Hồ, Lãnh Như Sương nhìn sắc trời: "Tối vậy rồi nhìn Tây Hồ, có thể thấy cái gì?"

"Chính là... đi dạo một chút..." Vương Đặc trợ mặt đỏ như một con tôm hùm bị đun sôi.

Kết quả có thể tưởng tượng được, Lãnh Như Sương từ chối ngay: "Ta rất mệt, muốn về nghỉ ngơi."

Vì vậy trong ánh mắt trợ giúp lại ủy khuất vô tội của Vương Đặc, chúng ta cũng không quay đầu lại tiến vào trong tửu lâu. Đêm hôm đó sau khi ngủ xong, ta mơ được một giấc mộng kỳ quái. Trong mơ, hình như ta đã trở thành một người khác, đứng trong một gian phòng tối tới mức đưa tay không thấy được năm ngón, xung quanh yên tĩnh có chút quỷ dị, thậm chí ta còn nghe rõ tiếng tim mình đập đang đập.

Đột nhiên, trước mắt xuất hiện một tia sáng, lúc này ta mới phát hiện mình đang đứng ở một nơi tương tự mỹ thuật quán, mà trên vách tường màu đen treo vài bức họa.

tướng mạo đều là kiểu cũ, trên mỗi một mặt đều có một người mặt, bọn họ hoặc cười hoặc giận, hoặc bi thương hoặc chết lặng, muôn hình muôn vẻ, đều không giống nhau!

Ta bị những ảnh rậm rạp chằng chịt này làm cho cực kỳ không thoải mái, đang muốn rời khỏi, nhưng thế nào cũng không đi được, cứ như rơi vào một mê cung, không tìm thấy lối ra nào.

Đúng lúc này, rốt cục phía trước ta cũng phát hiện một cánh cửa lớn. Ta cơ hồ không chút nghĩ ngợi đẩy cửa đi vào, gian phòng trước mắt mặc dù cũ kỹ lại quét dọn sạch sẽ, chất gỗ sàn nhà đã bong bóng, nhưng lau chùi đến mức trong khe hở cũng không có bụi bặm. Ta đánh giá chung quanh nửa ngày thì bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai đây chính là quỷ trạch trước kia chúng ta đã đi qua!

Đứng ở đầu thiên cửu tam cổ trạch tâm hoảng hốt hoảng hốt...

Trong mộng, người trong quỷ trạch tựa hồ còn ở, cũng không hoang vắng đến mức rách tung toé.

Rốt cuộc yên tĩnh quỷ dị cũng bị phá vỡ, ta nghe thấy một hồi tiếng bước chân thình thịch. Ngay sau đó, một đám người từ phía sau cánh cửa lục tục đi ra, tất cả bọn họ đều mặt không biểu tình nhìn chăm chú ta, phảng phất đối với người khách không mời mà tới này hết sức không chào đón.

Mà làm ta khiếp sợ không gì sánh được là, bọn họ chính là người vừa nhìn thấy trong ảnh, giống như là từ trong ảnh đi xuống, mỗi người đều sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt ta.

Trong ngực một nữ nhân ôm một đứa bé mới tròn một tháng, không biết vì sao đứa bé kia đột nhiên nhếch miệng khóc lớn, tiếng khóc càng lúc càng lớn, khiến màng nhĩ của ta đau nhức.

Ta ở trong tiếng khóc chói tai của trẻ con tỉnh lại, mặc dù biết rõ tất cả những gì vừa mới phát sinh đều là mộng cảnh, nhưng ta vẫn bị dọa ra mồ hôi lạnh. Ta dùng ống tay áo lau mồ hôi, theo bản năng đi ấn đầu giường mở mở cửa, nhưng tay lại sờ không.

Nhất thời cả cơn buồn ngủ của ta biến mất, cẩn thận quan sát xung quanh, trong không gian đen sì đáng sợ có một mùi vị vô cùng quen thuộc.

Nơi này không phải là tửu điếm ta ở lúc trước, mà là... quỷ trạch!

Trong không khí bụi bặm lẳng lặng phiêu phù cùng cái mùi hư thối kia khiến ta nhất thời thanh tỉnh. Ta vội vàng từ trên mặt đất ngồi dậy, nương theo ánh trăng từ cửa sổ rách nát bắn vào, ta phát hiện chẳng những xuất hiện ở trong quỷ trạch, trong tay đang cầm chặt chiếc máy quay kia.

Lúc này, ta chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi làm cho người ta sởn hết gai ốc này, nhưng vừa mới bước ra một bước, thì đã nghe được tiếng khóc bén nhọn của trẻ con từ phía sau truyền đến, không phải ảo giác, không phải là mộng cảnh, mà là sự thật xuất hiện ở phía sau ta.

Cước bộ của ta khựng lại, không dám có động tác khác.

Đúng lúc này, vách tường cũng phát ra tiếng vang cổ quái, giống như có người dùng móng tay khô quắt không ngừng cào cấu. Ta âm thầm giãy dụa Vĩnh Linh Giới trên ngón tay, một khi trong vách tường xuất hiện thứ gì đáng sợ, ta lập tức khởi động Vĩnh Linh Giới!

Kết quả Vĩnh Linh Giới không có sử dụng, Lãnh Như Sương đã mang theo chàng trai râu xồm kịp thời chạy tới.

Hai người phá cửa sổ mà vào, như là đại hiệp trong thời khắc nguy cấp thế giới võ hiệp ra sân. Bởi vì bọn họ xuất hiện, vách tường lập tức yên tĩnh lại, tiếng khóc trẻ con giống như bị người ta lấy tay che miệng, biến mất sạch sẽ.

Lạnh như sương lo lắng xông tới trước mặt ta: "Ngươi không sao chứ?"

Ta lắc đầu: "Sao ta lại xuất hiện ở đây?"

"Ta làm sao biết được?" Lạnh như Sương lắc lắc đầu: "La bàn Hoàng Kim cảm giác được chiếu phim rời đi, ta lập tức đến phòng của ngươi gõ cửa, gõ thật lâu cũng không có ai phản ứng. Ta lo lắng ngươi đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể dựa theo chỉ dẫn của la bàn mà đến đây."

"Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta trở về rồi nói sau." Trong lòng ta còn sợ hãi, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi tà môn này.

Trở lại khách sạn, ta kể lại cảnh tượng ta mơ thấy không được cho ngươi biết lạnh như sương và nam tử láng giềng.

Vẻ mặt lạnh như sương khiếp sợ: "Ý của ngươi là, ngươi vốn đang ở trong mộng, kết quả sau khi tỉnh lại sẽ đi vào quỷ trạch?"

"Ừm." Ta gật đầu một cái: "Hơn nữa chiếc chiếu y này vẫn luôn đi theo ta, xem ra là nó muốn dẫn ta về nhà, trong phòng đó rốt cuộc có cái gì?"

Ta cảm thấy hiện tại tất cả những gì xảy ra đều phức tạp hơn so với dự đoán của ta, xem ra ta đã đánh giá thấp âm vật này rồi.

Rất nhanh trời đã triệt để sáng tỏ, ta có chút bồn chồn không yên ngồi ở ghế tôm nghĩ về tất cả chuyện phát sinh tối hôm qua. Lạnh Như Sương nhắc nhở ta đi lấy ảnh, nàng thì ở lại khách sạn điều tra một chút xem tối qua ta làm sao đi khỏi đây?

Ta đã đồng ý, đi tới chỗ bức ảnh để lấy, ông chủ gầy trơ xương nhìn thấy ta, trên mặt lộ ra biểu tình nghi hoặc khó hiểu: "Rốt cuộc ngươi làm cái gì? Sao lại vỗ nhiều hình người cổ quái như vậy?"

Giờ phút này, ngay cả tâm tình của hắn ta đều không có, chỉ nhận ảnh chưa nói gì liền vội vàng rời đi.

Trên đường trở về, ta có xem qua mấy tấm ảnh, khuôn mặt người trong ảnh tuy vẫn mơ hồ như cũ, nhưng xem quần áo thì phải quay phim sớm hơn cái kia một chút, có vài người trong ảnh rõ ràng còn mặc quần áo thời Vãn Thanh. Tuy bối cảnh ảnh vẫn là gian quỷ trạch, nhưng bởi vì thời gian trôi qua rất lớn, vẫn làm cho ta rất là bất ngờ.

Trở lại khách sạn, Lãnh Như Sương đã mượn sức mạnh của Vương Đặc Trợ để đổi video giám sát, nhìn thấy ta trở về, không nói hai lời kéo ta ngồi đến trước máy tính: "Ngươi tự xem đi!"

Ta còn chưa cởi mà nhìn về phía màn hình, chỉ thấy trong video giám sát biểu hiện vẻ mặt một mình ta ngốc trệ cầm chiếu phim ra khỏi khách sạn.

"Ngươi có thói quen mộng du?" Lãnh Như Sương tò mò hỏi hắn.

Ta lắc đầu: "Chắc là không có."

"Vậy khẳng định là quỷ chiếu phim!" Lãnh Như Sương thở dài: "Mang nó về rồi sao?"

Ta ừ một tiếng, đem ảnh mới rửa cho Lãnh Như Sương, nàng lập tức nghiêm túc lật xem. Lột đi lật lại, nàng bỗng khẽ ồ lên một tiếng: "Con người này nhìn rất quen mắt!"

Từ trong gương rút ra một tấm giao cho ta, cho ta xem một người trên ảnh.

Trên thực tế mỗi bức hoạ đều đập mơ mơ hồ hồ, căn bản không thể nhận ra diện mạo người khác, nhưng tấm màu này Lãnh Như Sương giao cho ta lại có chút kỳ quái. Hẳn là lúc quay phim, bỗng nhiên có người đi vào lấy khung cảnh, cho nên mới không cẩn thận bị hút vào bên trong tướng mạo, mà mặt của hắn so với những người khác thì rõ ràng hơn rất nhiều.

Ta nhìn kỹ lại, bỗng nhiên nghĩ đến một người, có chút không dám tin nhìn về phía lạnh như sương: "Người này... rất giống Bạch tiên sinh!"

Sương lạnh lùng gật nhẹ đầu: "Ta cũng cảm thấy rất giống. Nếu đúng là hắn, vậy đã nói tiên sinh luôn che giấu thân phận của mình. Hắn hiểu rất rõ quỷ trạch này, căn bản không phải lần đầu tiên tới đây."

Ta có chút khó hiểu: "Vì sao hắn phải làm như vậy?" Bạch tiên sinh trong ảnh nhìn qua còn rất trẻ, chỉ mười mấy tuổi, vì sao hắn lại xuất hiện ở quỷ trạch?

" ở thẳng mặt hỏi hắn sẽ biết." Lạnh Như Sương cười với ta một cái, nhấc máy thông tin tìm được Vương Đằng trợ giúp.

Vương Đặc Trợ nghe nói Lãnh Như Sương muốn tìm Bạch tiên sinh thì hơi bất ngờ, nhưng nữ thần cũng mở miệng, gã không chút do dự nói cho Bạch tiên sinh biết vị trí của chúng ta.

Bởi vì thân phận bất đồng, đãi ngộ của Bạch tiên sinh so với chúng ta tốt hơn nhiều, ở trong một tòa biệt thự có chỗ dựa!

Sau khi khóa máy truyền tin đang chuẩn bị xuất phát, lại có người gõ cửa phòng của chúng ta. Lạnh như Sương có chút bất ngờ, nhưng vẫn mở cửa ra, kết quả người đứng ngoài cửa lại chính là Bạch tiên sinh.

Đối với sự kinh ngạc của chúng ta, Bạch tiên sinh lại dị thường thản nhiên, hắn khẽ thở dài, cười đi vào phòng: "Lòng đồng đội ta cũng biết các ngươi không phải người bình thường, ta còn để ý các ngươi đi lừa tiểu tử ngốc kia, mấy ngày nay ta luôn trốn trong bóng tối quan sát các ngươi, biết các ngươi cũng cảm thấy rất hứng thú với quỷ trạch, cho nên ta muốn hợp tác với các ngươi."

Hợp tác?

Hắn ta bị những lời này làm cho càng thêm ngoài ý muốn.

Đệ nhất thiên cửu thập tứ tử vong dự triệu.

Rốt cuộc ta đã gặp qua một ít chuyện đời, lập tức cười cười với Bạch tiên sinh thân thiện, mời hắn ngồi xuống.

Bạch tiên sinh cũng không khách khí, thoải mái ngồi xuống ghế dựa.

Chỉ có tráo nam nhân có chút khó chịu đối với việc hắn đến, dù sao nam tử râu hùm âm thầm rình coi đã lâu nhưng lại không có phát hiện, nếu hắn muốn ở trong bóng tối ám sát lạnh như sương, chẳng phải là đã sớm mất mạng rồi?

Nếu muốn hợp tác, Lãnh Như Sương cũng không định khách khí với Bạch tiên sinh, trực tiếp lấy ảnh ra hỏi: "Bạch tiên sinh, người này là ngài sao?"

Bạch tiên sinh nhận lấy ảnh nhìn thoáng qua, ánh mắt vốn tùy ý bỗng nhiên trở nên chấn động, cả người như bị trùng kích, tay cầm ảnh vẫn luôn run rẩy không ngừng: "Cái này... Đây là các ngươi tìm ở đâu ra vậy? Sao lại có pho thư này."

Xem ra người trong bức ảnh quả nhiên là Bạch tiên sinh, cho nên hắn mới kích động như vậy.

Ta và Lãnh Như Sương cũng không hỏi nhiều, chờ Bạch tiên sinh bình phục trong chốc lát rồi mới lên tiếng: "Không sai, người trong hình ảnh chính là ta. Đây là tình cảnh lúc mười ba ta và sư phụ tới Hàng Châu, chớp mắt qua hơn sáu mươi năm, ta cũng từ một đứa bé biến thành lão nhân..." Bạch tiên sinh tựa hồ rơi vào ký ức quá khứ, giọng điệu tràn đầy tang thương.

Ta nhịn không được hỏi: "Bạch tiên sinh, tại sao lúc đó ngươi lại muốn đến quỷ trạch?"

Bạch tiên sinh cười một tiếng: "Ta và sư phó là chuyên đến vì quỷ trạch. Lúc ấy trong Hàng Châu thành có một địa chủ, con trai hắn và người khác vào quỷ trạch rồi nằm không dậy nổi, một hơi cuối cùng cũng có thể đạp chân. Khi đó sư phụ ta sẽ là đạo sĩ Lao Sơn nổi tiếng khắp xung quanh., Hộ địa chủ kinh giới thiệu sư phụ ta tới đây, muốn cứu con mình một mạng! Sư phụ cho rằng vạn vật đều do gốc rễ mà lên, nếu như trị ngọn mà không trị gốc, như vậy bất luận làm cái gì cũng đều phí công., Cho nên liền dẫn ta tới quỷ trạch." Bạch tiên sinh nói tới đây, chỉ vào tấm ảnh này: "Chính là ngày hôm đó. Khi đó ta tuổi còn rất nhỏ, chỉ có thể ở bên cạnh sư phụ làm trợ thủ, cho nên rất nhiều chuyện cũng không nhớ rõ. Nhưng lúc ấy trong quỷ trạch đích xác còn có những người khác, ta cũng không biết tại sao lại bị chụp vào trong tấm hình..."

Ta và Lãnh Như Sương trao đổi một cái ánh mắt, cũng không cắt đứt hắn.

Bạch tiên sinh tiếp tục nói: "Sau khi sư phụ ta tiến vào quỷ trạch, đã đọ sức một phen với quỷ hồn bên trong, đáng tiếc ông ta quá khinh địch, kết quả lại thua trận. Không chỉ có vậy., Còn bị ác quỷ chọc mù hai mắt. Ta và sư phụ chạy ra khỏi quỷ trạch, lại biết con trai của đại địa chủ đã chết. Địa chủ cảm thấy sư phụ ta vô dụng, trút giận lên người sư phụ ta, chẳng những tìm mấy tên ác ôn đánh chúng ta một trận., Còn phát lời đồn khắp nơi nói xấu sư phụ ta thì không có bản lĩnh thật sự. Sư phụ ta vừa tức giận vừa bệnh nặng, sau đó thân thể vẫn luôn không tốt, cũng không lâu lắm qua đi. Hắn chết rồi, đối với ta xúc động lớn, sau đó ta dứt khoát mai danh ẩn tích., Tuyệt khẩu không đề cập mình là truyền nhân của đạo sĩ Lao Sơn, nhưng nếu đã vào một nhóm, dù cẩn thận hay khó mà che giấu được, ta không thể không quan tâm, sau này dần dần cũng có chút danh tiếng. Tuy nhiên... ta cho tới bây giờ ta cũng không nghĩ tới năm còn sống mà mình còn có thể tiếp xúc với gian quỷ trạch này."

Bạch tiên sinh nói xong, khẽ thở dài.

Ta gật đầu, nhất định hiểu rõ thân thế của Bạch tiên sinh.

Lạnh như Sương hỏi: "Vậy tại sao ngài lại tới đây?"

Bạch tiên sinh nói: "Có hai nguyên nhân. Thứ nhất, năm đó sư phụ ta buồn bực nhưng cuối cùng vẫn là vì gian phòng quỷ trạch này. Ta thân là truyền nhân của người, nếu như có thể giải quyết Quỷ trạch, cũng coi như là vì sư phụ mà tranh một hơi! Thứ hai, mấy năm nay ta cũng vụng trộm lưu ý động tĩnh của Quỷ trạch, lực lượng của nó càng ngày càng cường đại, người chết cũng càng nhiều. Ta thân là truyền nhân của Đạo sĩ Lao Sơn, quyết không thể khoanh tay đứng nhìn."

Ta bội phục gật đầu nhẹ, nghi hoặc hỏi thăm: "Nếu sư phụ ngài đã từng qua lại với quỷ trạch, hắn có đề cập qua với ngài bên trong đến cùng có gì cổ quái hay không?"

Bạch tiên sinh cười nói: "Đâu chỉ là nhắc, trước khi chết sư phụ ta thần chí không rõ, mỗi ngày đều nhắc tới chuyện quỷ trạch với ta. Hắn nói trong quỷ trạch cũng không chỉ có một con ác quỷ, mà là có một bầy, chúng nó toàn bộ bị phong tồn trong nhà, căn bản không đi ra được. Sư phụ sau khi chết ta không phục., Đã từng vụng trộm đi qua hai lần, nhưng mỗi một lần đều là tay không quay về, ta dùng thám lộ Thủy Phủ sư phó để lại cho ta hai lần tiến vào quỷ trạch, nhưng lại không phát hiện được gì cả. Đừng nói một đám ác quỷ, mà một con ác quỷ cũng không thấy bóng dáng!"

Bạch tiên sinh nói tới đây, có chút nghi hoặc nói với ta: "Sư phụ của ta đương nhiên sẽ không gạt ta, vậy rốt cuộc ác quỷ đã đi nơi nào rồi?"

Ta và Lãnh Như Sương liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn vào cái sân ghi Chú kia, xem ra chuyện quỷ trạch nháo quỷ vẫn có liên quan đến cái sân chiếu phim này.

Bọn ta cũng không có nói rõ với Bạch tiên sinh, chỉ nói về chuyện quỷ trạch một chút mà thôi. Trước khi rời đi Bạch tiên sinh đã nói với ta rằng: "Ta biết các ngươi không phải người thường, quỷ trạch ở chỗ này thủy chung vẫn là một tai họa, nếu như có thể trừ bỏ được chuyện làm việc tích đức, vậy thì mong hai vị rút đao tương trợ!"

"Ngài yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không chỉ lo thân mình đâu!" Đừng nhắc tới chuyện chân thành nữa.

Bạch tiên sinh hài lòng gật đầu, quay người rời đi.

Hắn đi rồi, ta và Lãnh Như Sương bắt đầu nghiên cứu lai lịch của máy quay, chỉ có biết mọi chuyện liên quan tới nó mới có thể nghĩ cách hàng phục. Ta đột nhiên nghĩ tới lúc trước ở trên xe ngựa, tài xế đã từng nói với chúng ta, có ông chủ lớn của Quảng Châu từng mua lại nền móng của quỷ trạch., Nhưng cuối cùng cũng không khai phá thành công, trở lại Quảng Châu còn có lửa lớn thiêu chết cả nhà. Tin tức liên quan đến việc ta để cho lạnh như sương ti tìm kiếm, mặc dù đã nhiều năm, nhưng vẫn tìm được một ít dấu vết để lại. Lãnh như Sương Thuận Đằng tìm kiếm, cuối cùng lại tìm được ảnh của ông chủ kia.

Ta lập tức cầm tấm ảnh để lại, cuối cùng phát hiện hắn ở trong một tấm ảnh trắng đen. Hắn chắp tay sau lưng, mặc y phục lưu hành nhất từ niên đại mười ngàn tuổi, lưng thắt cao nhấc theo.

Lạnh như Sương nhận ảnh xem thử, tựa hồ phát hiện một chút manh mối gì: "Ngươi xem ở đây đi! Mặt của ngươi biểu lộ quá độ, mặc dù là ảnh đen trắng nhưng vẫn có chút cảm giác đỏ lên, giống như đang đốt một đám lửa vậy?"

Ta ghé qua xem xét, quả nhiên nhìn thấy trên gương mặt mơ hồ của ông chủ lớn có cảm giác đỏ bừng.

Lạnh như sương lập tức lấy ra ảnh của bốn đại học sinh đồng hành với Lâm Lệ. Trong ảnh của bốn đại học sinh vì làm quái quái, thân thể vặn vẹo thành một góc độ kỳ dị, nhìn qua giống như từ trên cao rơi xuống gân cốt đứt đoạn.

Ta có chút không dám tin nói: "Chẳng lẽ phương pháp ống băng còn có thể dự báo tử vong?"

Sau khi nghiên cứu qua bức thiếp của mình, cuối cùng phát hiện suy đoán này cực kỳ có khả năng là chính xác. Người trong bức thư có lè lưỡi thật dài, tựa như người bị treo cổ; có người sắc mặt tái nhợt, như là người chết đuối...

Xem ra trong nháy mắt bọn họ ấn xuống cửa nhanh, ảnh điện ảnh đã quyết định phương thức tử vong của bọn họ.

Rốt cuộc cái ảnh ảnh này thuộc về ai, vì sao lợi hại như vậy chứ?

Đầu tiên nghìn chín mươi lăm chương, quay phim điện ảnh Tát run.

Ta và Lãnh Như Sương nhất trí cảm thấy muốn giải quyết chuyện này, nhất định phải bắt đầu từ trên chiếu lực. Nhưng bởi vì niên đại đã lâu, muốn điều tra chân tướng thật sự là ngàn ngàn khó vạn, thời khắc nguy cấp, chúng ta lại nghĩ tới việc Vương đặc trợ.

Tên tiểu tử ngốc này vừa nghe Lãnh Như Sương có việc nhờ, lập tức hấp tấp chạy tới.

Lạnh như Sương hỏi hắn có thể tìm hiểu tin tức từ đâu lúc trước? Vương Đặc Trợ nghĩ nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: "Có thể đến thư viện Thanh Châu, nơi đó cất giữ tất cả báo chí giải phóng ở Hàng Châu."

Ánh mắt Lãnh Như Sương sáng lên, không chút nghĩ ngợi dẫn theo chúng ta xuất phát.

Vương Đặc biệt đưa bọn ta đến thư viện tỉnh, dọc đường còn ân cần quan tâm tới lạnh như sương. Nhưng nữ thần lúc này trong đầu chỉ toàn là quỷ trạch, chuyện ác quỷ, căn bản không có tâm tư để ý tới hắn, Vương Đặc Hữu Hiền không khỏi lộ ra thần sắc thương tâm.

Bọn ta chạy tới thư viện, thành công tiến vào nơi cất giữ báo chí giải phóng dưới sự trợ giúp của Vương Giả. Trong một gian phòng trăm mét có bày mấy chục kệ sách cao lớn, mỗi một tầng đều để đầy báo chí. Nhìn từng tờ từng tờ như vậy, ta đoán chừng mình cách cái chết già cũng không xa nữa...

Lạnh như Sương lại không nhìn phản đối của ta, lập tức phân phó chúng ta bắt đầu điều tra tất cả tin tức có liên quan tới quỷ trạch. Vương Đặc trợ vẻ mặt mơ hồ: "Lãnh tiểu thư, ngài cũng cảm thấy hứng thú với quỷ trạch sao?"

Ta tâm địa xấu xa thầm nghĩ: Nàng đâu chỉ có hứng thú với quỷ trạch, nàng đối với tất cả quỷ đều cảm thấy hứng thú!

Ta và Lãnh Như Sương, Vương Đặc trợ giúp bắt đầu lật từng tờ báo chí, lúc ta mệt mỏi lưng đau lưng ngẩng đầu lên, lại phát hiện nam nhân lưng hùm vai ung dung khoanh tay đứng một bên xem náo nhiệt. Ta hướng về Lãnh Như Sương kháng nghị: "Này! Ngươi thiên tâm cũng không thể độc ác như vậy chứ? Dựa vào cái gì hắn lại không đến lật báo chí?"

Sương Vân lạnh lùng nói khẽ: "Lý do vô cùng đơn giản, hắn không biết chữ. Hắn tập võ từ nhỏ, một ngày sách cũng chưa từng đọc."

Được rồi, lý do này quá hùng hồn, khiến ta ngay cả một câu phản bác cũng nói không nên lời.

Quá ác!

Chữ viết lít nha lít nhít khiến ta muốn ói, nhưng tất cả đều là tin tức lương thực tăng giá, chính phủ dân quốc vô năng, ta nhìn mà hoa cả mắt, bất cứ lúc nào cũng muốn ngất xỉu.

Ngay một giây trước khi ta sắp buông tha, Vương Đặc Hữu chợt kêu lên: "Các ngươi mau qua đây xem, nơi này có tin tức liên quan tới quỷ trạch."

Ta và Lãnh Như Sương vội vàng ghé qua, chỉ thấy trên tờ giấy vàng viết một tin tức hoả hoạn.

Hỏa trạch phát sinh ở quỷ trạch, nơi đó vốn là một quán chụp ảnh, chủ tiệm là một vị nam nhân nho ương tên là Điện thờ. Đáng tiếc lúc đó dân chúng Trung Quốc còn rất cổ hủ, đối với chụp ảnh loại chuyện này cũng không phải là mười phần hiểu rõ., Thậm chí bị giáo chúng Bạch Liên lúc đó đồn đại chiếu phim là vật ác quỷ phát minh ra, chỉ cần bị quay thưởng, lập tức sẽ bị hút mất hồn phách. Trùng hợp chỉ là một nữ học sinh dân quốc sau khi chụp ảnh xong, trên đường về nhà bị điện xa không cẩn thận húc chết, người trong nhà nàng liên tưởng đến thuyết pháp của Bạch Liên giáo, cảm thấy là Già Già hại chết con gái mình.

Lúc ấy chuyện này bởi vì liên lụy đến người lạc quan, náo càng nghiêm trọng, trong đó lại có Bạch Liên giáo châm ngòi thổi gió. Về sau dân chúng trách cứ chính phủ bao che người đại dương, dứt khoát tổ chức một đám côn đồ lao vào ảnh quán, một mồi lửa thiêu hủy ảnh quán...

Trong tin tức còn nói bởi vì lúc ấy đi ra ngoài thành có việc nên tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng người nhà của hắn thì không có may mắn như vậy, bao gồm bảy người vô tội của vợ con hắn ở trong đó, nên Đế Đức gần như sắp sụp đổ, gần như phát điên.

Sau đó hắn chán nản quay trở lại pháp sự, hoàn toàn không có tin tức này.

Lạnh như Sương và ta vụng trộm nghiên cứu: "Chẳng lẽ cái quần áo Y này là của Chiêm cùm để lại? Người nhà của ngươi bởi vì chết trong trận đại lửa kia, cho nên mới hóa thành hại nhân dính vào trên máy quay của lệ quỷ?"

Nhưng ta luôn cảm thấy mọi chuyện sẽ không đơn giản như bây giờ.

Ta bỗng nhiên nghĩ ra một biện pháp, cùng Lãnh Như Sương thương lượng nói: "Ngươi còn nhớ giấc mộng đêm đó ta làm không? Đêm qua đi quỷ trạch gặp rất nhiều người, bọn họ có thể đều bị máy móc gây chết. Ta muốn làm một giấc mơ như vậy, lần này ngươi lại âm thầm quan sát, chỉ cần ta không gặp nguy hiểm tính mạng thì đừng tùy tiện ra tay cứu ta."

Lạnh như Sương lo lắng: "Có phải mạo hiểm quá mức không?"

" ngành nghề này của chúng ta là một ngành nghề bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm!" Ta an ủi nàng hai câu, quyết định tối hôm nay thực hiện kế hoạch.

Trên đường trở về khách sạn, Vương Đặc Cần phải cẩn thận từng li từng tí hỏi xem chúng ta rốt cuộc là người phương nào? Làm ầm ĩ nhiều chuyện như vậy, chỉ là kẻ ngu cũng biết chúng ta không đơn giản là đến cầu bình an phù như vậy.

Lạnh như Sương cười nói: "Nói thật cho ngươi biết đi, chúng ta và Bạch tiên sinh là cùng một phe." Dù sao Bạch tiên sinh đã chủ động tới tìm chúng ta hợp tác, nàng nói như vậy cũng không tính là gạt người.

Vương Đặc trợ giúp có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không nhiều lời.

Sau khi trở lại khách sạn, ta cùng Lãnh Như Sương nói qua một số chi tiết cụ thể. Nhưng trong lòng ta hiểu rõ, thật sự đã đến giai đoạn khẩn cấp, nguy hiểm cực lớn là không thể tránh khỏi.

Tối hôm đó, ta mang theo thận ảnh tới ngủ.

Rất nhanh, ta liền tiến vào mộng đẹp, lần nữa đi tới gian phòng có vô số tấm ảnh treo trên đó. Lần này đã không còn khẩn trương cùng bối rối như lúc trước, ta bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu ảnh, kết quả là ta ngạc nhiên phát hiện những bức tượng này là sau khi chết mới có thể dùng đến.

Di tượng của người Trung Quốc truyền thống xa xưa đã lâu, tuy cổ đại không có loại hàng cao cấp như Cụ, nhưng lịch đại đế vương hoặc người có tiền đều sẽ mời họa sĩ vẽ tranh cho mình, sau đó giao cho hậu nhân kính ngưỡng để lại.

Ta ở trong phòng nhìn thấy được cánh cửa kia, sau đó không hề nghĩ ngợi đi vào.

Quả nhiên là gian quỷ trạch kia, bên trong thu thập không dính một hạt bụi, bốn phía yên tĩnh lạ thường. Tiếng bước chân lần nữa truyền đến, ta không có chút bối rối, mắt nhìn từng người đi tới.

Ánh mắt của bọn họ hoàn toàn chết lặng, tựa hồ cực kỳ khinh thường ta khi đến đây.

Những người này ăn mặc không giống nhau, thời kì nào cũng có. Ta thậm chí còn thấy được bốn người trẻ tuổi ăn mặc lôi khẩn ở trong đó, nếu ta đoán không sai, bọn họ hẳn là bốn đại học sinh đồng hành với Lâm Lệ.

Linh hồn của bọn họ vì sao đều ở chỗ này?

Hiển nhiên bọn họ vô cùng e ngại chiếc ảnh ảnh trong tay ta, tạo thành một cái vòng tròn, nhưng lại không dám tùy tiện tiến lên.

Ta chỉ có thể hảo tâm bình khí mà hỏi: "Các ngươi có ai biết lai lịch của ống phim này không?"

Không có ai trả lời, ta chỉ có thể hỏi lại một lần nữa, đồng thời giải thích: "Ta tới là để giúp các ngươi, nếu không cởi bỏ bí mật chiếu phim, linh hồn của các ngươi vĩnh viễn bị giam cầm ở đây!"

Lần này đám người có chút động tĩnh, nữ sinh mặc trang phục dân quốc cuối cùng chậm rãi đi ra, đáng thương nói: "Ta biết lai lịch của nó!"

Bí mật củaBức quay số một nghìn chín mươi sáu (chương hơn)

Ta thấy nàng ăn mặc như vậy, lập tức hiểu ra: "Ngươi là nữ học sinh bị điện đánh chết kia?"

Nữ học sinh gật đầu: "Không sai, chính là ta. Nếu không phải ta... sẽ không xảy ra nhiều bi kịch như vậy."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ta không có thời gian nghe nàng oán hận, trong lòng nóng nảy cắt ngang.

Nữ học sinh nói: "Sau khi ta vỗ ảnh xong thì gặp sự cố, sau đó liền thành cô hồn dã quỷ. Sau đó ta biết người nhà vì ta mà bị Bạch Liên giáo đầu độc, đằng sau biển lửa chụp ảnh vẫn rất bất an, muốn tới nơi này chuộc tội. Cẩn Tiên sinh thật ra là người tốt., Sau khi người nhà chết, hắn bị kích thích trở về Pháp Tắc, nơi này cũng thành một mảnh phế tích. Không nghĩ tới vài năm sau, Bồ Tát tiên sinh lại trở về. Lần này hắn đổi tên, cũng giống thay đổi người khác, hết sức âm trầm cổ quái."

"Về sau, Bồ Tát tiên sinh ở đây tiếp tục chụp ảnh cho người xem ảnh, khi đó mọi người đã dần dần tiếp nhận loại chụp ảnh mới mẻ này. Cầu Kiều một bên chụp ảnh vừa xây dựng lại ống chụp ảnh, bất quá lần này hắn lại hoàn toàn thay đổi. Mọi người không phải nói hắn chụp ảnh mang đến vận rủi sao? Người đập ảnh chẳng phải sẽ chết sao? Còn bởi vì không biết gì hại chết người nhà của mình hay sao?, Cho nên hắn muốn thực hiện toàn bộ lời nói của những người này, mỗi lần hắn đập vào một bức gương thì sẽ giết chết người trong cuộc, sau đó đắp thi thể của đối phương vào vách tường, cùng với việc giết người càng ngày càng nhiều., Ám ảnh quán cũng rất nhanh xây xong. Đế tiên sinh khi đó đã triệt để điên cuồng, lúc hắn gần chết, bỏ ra số tiền lớn mời người chế tạo cho hắn một cái máy quay chuyên biệt, thợ thủ công hắn mời tới dùng xương cốt hắn và da của hắn mài ra một loại máy móc, chính là... cái trong tay ngươi!"

Nàng vừa nói xong, ta thiếu chút nữa ném máy quay trong tay ra. Khó trách cơ hội chụp ảnh này hung tàn như vậy, phàm là người đập ảnh đều sẽ chết, hóa ra trong đó là hận ý ngập trời của vọng tộc.

Đúng lúc này, ta cảm thấy lòng bàn tay ấm áp, cúi đầu xem xét, ống kính khắc ảnh rõ ràng đang chảy ra máu tươi ở bên ngoài.

Độ nóng của máu làm bỏng da ta, khiến ta không tự kìm hãm được ném cái ống máy chiếu xuống đất. Rặc rặc một tiếng, chiếu phim lại tự đè nhanh lên cửa. May mà thân thủ ta nhanh nhẹn phản ứng lại nhanh, tiếng ken két vừa mới vang lên, ta đã xoay người một cái lưu loát, nhảy ra sau lưng y phục.

Ta cầm lên một lần nữa một bức phim, lúc này mới phát hiện bên trong không biết khi nào lại lắp thêm một quyển cao mới, nếu như vừa rồi bị nó đập trúng, có phải ta cũng sẽ xảy ra chuyện này không?

Ống quay phim không chụp được ta, có vẻ cực kỳ phẫn nộ, cả gian phòng cũng xảy ra biến hóa. Theo tiếng vang răng rắc răng rắc, thế mà từ trong vách tường vươn ra vô số ngón tay khô quắt, chúng nó ra sức bò ra ngoài, tiếng vang vù vù làm người ta tê dại cả da đầu.

Ta ý thức được sự tình không tốt, đang do dự nên làm sao trốn đi? Chỉ thấy trước mắt xuất hiện một mảng bạch quang chói mắt, lạnh như sương và nam tử hoẵng xuất hiện lần nữa cứu ta ở trong tình thế nguy nan.

Khi tỉnh lại, ta phát hiện mình đã nằm trong tửu lâu, Lãnh Như Sương sốt sắng hỏi ta: "Ngươi thế nào rồi? Có khỏe không?"

Ta nhìn bà cười khổ: "Cuối cùng số mạng cũng lớn rồi, còn chưa chết."

Chuyện ta đem chân tướng nói cho Lãnh Như Sương nghe, nàng lạnh như sương bừng tỉnh hiểu ra, nhìn bộ y phục kia với vẻ ngạc nhiên nói: "Thì ra nó dùng xương người để điêu khắc thành, chẳng trách lần đầu tiên lấy được nó là ta cảm thấy da dẻ trên đó đặc biệt nhẵn nhụi, thì ra là da người!"

"Đừng nói nữa, ta thấy buồn nôn quá!" Vừa nghĩ tới mấy ngày nay mình loay hoay với máy quay, thậm chí lúc ngủ ta còn cầm trong tay để nôn mửa.

Sương lạnh lùng khẽ cười: "Trương đại chưởng quỹ, ngươi kiến thức rộng rãi, ngủ cùng âm vật không đáng kể chút nào."

Đừng nói nữa! Bằng không ta thật sự đang buồn nôn!

Nếu đã biết căn nguyên của chiếc quay phim này, thì phải nghiên cứu biện pháp xử lý nó, không thể để nó tiếp tục hại người. Lãnh Như Sương hỏi ta: "Có cần đưa nó đến đường chính không, đây là một tên lừa đảo nha, có phải cần phải dùng cách của người biển để xử lý không?"

Ta thận trọng mà nhìn chiêm ảnh, châm chước nói: "Trước đó có một vị tiền bối từng nói với ta những lời như vậy, âm vật âm vật, lợi hại hơn nữa cũng chỉ là vật phẩm, chỉ cần là vật phẩm thì có nhược điểm, tìm được nhược điểm là có thể nhất cử công phá nó."

"Nhược điểm?" Lạnh như Sương cũng đánh giá chiếc rèm: "Nó có nhược điểm gì chứ? Sợ nước? Sợ lửa sao?"

Đầu óc của ta vừa chuyển, bỗng nhiên có một ý tưởng, ta cười hì hì và lạnh như sương nói: "Ngươi nói xem, nếu chúng ta tự đập cho nó thì sẽ thế nào?"

"Tự phụ, ý ngươi là gì?" Lãnh Như Sương hoàn toàn không hiểu.

Ta liếc mắt nhìn cô một cái: "Ý ta là, chúng ta đặt chiếc máy chiếu phim ở trước gương để nó tự đập mình. Không phải tất cả người ném roi vào máy sẽ chết mất sao? Nếu là bản thân nó thì sao?"

Sương lạnh run rẩy bờ môi: "Ngươi cũng quá độc đi? Biện pháp này có thể làm được sao?"

"Thử một chút chẳng phải biết, dù sao cũng không phải máy quay của chúng ta, phá hủy cũng không đau lòng." Ta không quá quan tâm nói.

Chúng ta đang ở trong quán ăn tìm một tấm gương lớn, sau đó đặt xuống một cái bàn lớn ở trước gương, trên bàn chiếu phim tốt, vì phòng ngừa có người vào gương, ta cố ý mượn kéo chậu rửa mặt cho a di lang, cách thật xa dùng cái kéo để ấn xuống cửa nhanh.

Kèm theo tiếng răng rắc thanh thúy kia, nổ một tiếng, tấm gương vỡ tan thành năm bảy phần, vải chiếu vậy mà cũng bốc lên khói đen...

Ta không biết đây là tác dụng tương sinh tương khắc, hay là Mình không thể nào tiếp nhận trong tấm gương sao? Tổng thể tấm vải đã bị hủy như vậy rồi. Tuy ta không có bất cứ thiện cảm gì đối với nhà thờ biển người, nhưng bệ thờ nói dẫu sao cũng là quỷ tử, cho nên chúng ta ở trong thành Hàng Châu liên hệ với một ngôi nhà giáo dục, cũng đem thi cốt duy nhất của Đế Nhung chôn theo máy quay, chôn trong nghĩa viên phía sau nhà thờ.

Bia mộ dựa theo ý của ta viết mấy chữ đơn giản - thợ quay phim lớn - bệ thờ.

Hai ngày sau, Bạch tiên sinh cũng bắt đầu xử lý quỷ trạch. Không có sự chấn nhiếp của tấm vải chiếu, một dòng chảy mây trôi phi thường thuận lợi. Quỷ trạch thuận lợi bị đẩy ngã, chỉ là trong nháy mắt vách tường ngã xuống, xương trắng bên trong lại lộ ra dưới ánh mặt trời. Chúng đan xen qua lại, không biết đã dùng bao nhiêu cổ thi thể mới xây được một căn nhà như vậy. Nói nó không làm loạn quỷ, ai tin được?

Nghe nói bởi vì chuyện này, đại thúc mập mạp vẫn một mực kiên trì muốn làm đồ nhắm trong quán trà cũng thoải mái ký hiệp nghị với Lưu tổng quản, mấy năm nay làm hàng xóm với nhiều thi cốt như vậy, ngẫm lại đã cảm thấy sợ hãi.

Chuyện tình quỷ trạch thuận lợi giải quyết xong, ta phát hiện thu hoạch trên tay lại ngắn hơn một đoạn, xem ra đây thật sự là một thiên đại âm đức!

Ngày hôm sau lạnh như sương tìm đến ta, vẻ mặt áy náy nói: "Trương đại chưởng quỹ, ta phải về Thiên Sơn. Kỳ thật ta ra ngoài cũng không phải là để rèn luyện mà là đang trốn tránh. Ta từ đầu đến cuối cảm thấy một tộc trưởng áp lực quá lớn, mà ta còn quá trẻ tuổi, căn bản không có sức gánh vác. Tuy nhiên trong khoảng thời gian ra ngoài này đã trải qua rất nhiều chuyện, lại quen biết ngươi, ta cảm thấy mình đã trưởng thành rất nhiều, đã đến lúc phải gánh vác trách nhiệm của mình..."

Ở chung lâu như vậy, nói không có cảm tình là không thể.

Ta nửa đùa nửa thật nói: "Vậy về sau ta bị người bắt nạt, Lãnh đại tộc trưởng không thể khoanh tay đứng nhìn nha."

Lãnh Như Sương cười khúc khích với ta, gạt bớt không ít sầu lo: "Ta lấy danh nghĩa tộc trưởng ra thề, kể từ hôm nay, Trương đại chưởng quỹ chính là đồng minh thân mật nhất của Thiên Sơn Lãnh gia, chỗ hữu dụng nhất, cao thủ Lãnh gia nhất định dốc toàn lực xuất động, dốc toàn lực!"

Ta ở Hàng Châu và lạnh như sương, Ngạc Nam chia tay, bước lên đường trở về võ hán.

(S: Ngày mai sẽ cùng Long Tuyền sơn trang triển khai đại chiến! Trang chủ Long Tuyền sơn trang thần bí cũng sắp xuất hiện.)

Đệ nhất thiên cửu thất lộ đánh lén.

Trên đường trở về, ta vì muốn tích lũy thêm một chút âm đức, lâm thời mua một chiếc xe, lại để Lý Ma Tử gửi cho ta Trảm Quỷ Thần Song Đao, đi khắp nơi hoang dã trên đường, xử lý không ít âm vật, cũng trợ giúp rất nhiều người.

Ta cảm giác rõ ràng tu vi của mình tiến bộ nhiều, xử lý âm vật càng thêm thuận buồm xuôi gió, trên cơ bản không gặp trở ngại gì.

Trong đó có một thanh Quỷ Nhãn Cuồng Đao sinh sống ở Tây Vực, ta chỉ dùng thời gian một chén trà đã hàng phục được, đây xem như là một thế giới ghi chép mới nhất về việc ta hàng phục âm vật!

Gân mạch màu đen trên tay ta cũng triệt để rút đi, ta không khỏi nhẹ nhàng thở ra, xem ra về sau tiếp đơn hàng còn phải thận trọng một chút, ít nhiễm chút nhân quả mới được.

Ta thậm chí còn cân nhắc sau khi trở về mua chút đồ rùa đen, tôm cá phóng sinh, lại hy vọng công trình quyên góp một số tiền lớn. Bởi vì ta lo lắng nhất không ngoài chuyện nhân quả trên người mình sẽ gây họa đến vầng trăng mới và phàm nhân.

Bây giờ rốt cuộc ta đã hiểu, làm một thương nhân âm vật khó khăn cỡ nào rồi...

Hôm nay ta đi thăm một tòa thôn cuối cùng, thể xác và tinh thần có chút mỏi mệt, đang chuẩn bị xuống xe về võ hán hỏi thăm Doãn Tân Nguyệt.

Kết quả mới vừa lên con băng dài, nam nhân thích tình đột nhiên đánh tới máy truyền tin, ngữ khí hông lạnh như băng hỏi ta: "Cửu Lân, hiện tại ngươi đang ở đâu?"

Trong lòng ta có một dự cảm không tốt, đáp: "Trên bánh xe quay của võ sĩ An Khánh, làm sao vậy?"

Nam nhân chăn ấm lập tức ngữ khí trở nên dồn dập: "Lập tức cao tốc, đi đường nhỏ hẻo lánh, chú ý bí mật, ta ở Hoành thôn An

Huyễn chờ ngươi!" Nói xong, nam tử âu sầu liền treo điện thờ.

Mắt thấy ngữ khí hắn nghiêm túc như thế, ta mơ hồ suy đoán đã xảy ra chuyện gì. Dù sao nam nhân thương cô chưa bao giờ cùng ta nói đùa, cho nên lần này ta cũng lựa chọn tin tưởng hắn, cũng không để ý tiền phạt gì gì đó trừ điểm, trước tiên quay đầu trên tốc độ cao, chuyên chọn con đường nhỏ, thẳng đến Bàng Hồng thôn.

Sau mấy tiếng đồng hồ, sắc trời dần dần tối lại, đoạn đường vắng vẻ chỉ có một mình ta một xe, đèn xe chiếu sáng ruộng lúa mạch hai bên đường, ta vẫn luôn có một loại cảm giác bị người ta giám thị.

Chẳng lẽ đám khốn kiếp Long Tuyền sơn trang lại tới gây phiền toái?

Xe ta chạy nhanh lắm, cũng không dám dùng Vô Hình châm dò xét, thế là gọi ra Vĩ Ngọc. Nàng là yêu quái, cảm giác nguy hiểm so với người bình thường cường đại hơn mấy chục lần. Ta ra lệnh cho nàng đi tới phụ cận xem có nguy hiểm gì không.

Ngọc đuôi ngủ say, được ta gọi ra còn có chút khí tức rời giường, lười biếng "ồ" một tiếng, liền hóa thành một đạo bạch quang bay ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy Ngọc Vĩ giống như một ngôi sao nhỏ lóng lánh xoay ba vòng quanh chiếc xe, sau đó vèo một tiếng bay trở về chỗ bằng lái, nhỏ giọng nói: "Hỏa ca ca, có một chiếc xe vẫn luôn đi theo ngươi!"

"Bên cạnh?"

Ta thuê cái kính ngược lại, lập tức chú ý tới trên đường núi bên hông xác thực có một chiếc xe ngựa lớn, chỉ là xe kia ẩn giấu rất tốt, vẫn luôn không có đèn đèn xe sáng.

Sơn đạo kia không có biểu hiện rõ ràng, hơn nữa đối phương không có đèn cũng đặc biệt bình ổn, cho nên trước đó ta căn bản không có phát hiện.

Chiếc xe này tới có chút kỳ quặc, ta ngồi trên xe ngọc chính là người sống sao? Nàng suy nghĩ một chút rồi nói.

Lúc này nam nhân chăn trợ lại chạy tới máy truyền tin, giọng nói gấp gáp hơn ba phần so với lúc trước: "Cửu Lân, sao ngươi còn chưa tới?"

"Sắp tới rồi... sơ nhất, hình như ta bị theo dõi rồi." Ta không dám giấu diếm, trực tiếp nói những phát hiện của mình cho nam tử cầu hôn.

"Vài người?"

"Không rõ, là một chiếc xe!" Ta đáp.

Tên nam nhân quyến rũ ở máy truyền tin hít một hơi thật sâu, hắn vô cùng nghiêm túc nói: "Cửu Lân, ngươi nghe cho kỹ! Từ giờ trở đi ngươi cần phải bảo trì cự li, càng không thể để đầu mình lộ ra ngoài tầm mắt của đối phương."

Ta theo bản năng rùng mình một cái: "Mẹ kiếp, chẳng lẽ người ngồi trong xe là thương binh?"

"Đúng vậy!" Nam tử lo lắng nói.

"Là sát thủ do Long Tuyền sơn trang mời tới sao?" Ta không khỏi căng thẳng hẳn lên.

"Tình hình cụ thể sau này hãy nói, ta ở Hoành thôn chờ ngươi. Ngươi cố gắng vứt bỏ bọn họ, nếu thật sự không cắt đuôi được thì sẽ không tiếc bất cứ giá nào để bảo toàn tính mạng của mình!"

Nam nhân chăn hộ không tiếc bất cứ giá nào đại khái cũng bao quát Ngọc Vĩ, lúc cần thiết Ngọc có thể thay ta cản một phát côn, tuy rằng việc này có chút tàn nhẫn, nhưng ta biết nam nhân được mẹ thương là sợ ta xảy ra chuyện. Dù sao Ngọc Vĩ là linh thể, cho dù nam nhân bị thương cũng có biện pháp giúp nó phục hồi như cũ.

Điều này khác với đấu pháp trước kia, tu vi của ta cao như thế nào, cũng chỉ là thân thể máu thịt, đối phương chỉ cần bệnh thương là có thể miểu sát ta.

Nghĩ tới đây, ta căng thẳng đến mức cổ họng khô cạn, trái tim nhảy loạn! Ngọc đuôi còn không biết vẫn nằm rạp trên cửa sổ lắc cái đuôi nhỏ, ta túm lấy nàng lôi về, cuối ngọc tức giận hỏi: "Sao vậy?"

"Cẩn thận bị nổ đầu!"

Ta liền nói cho nó biết sự tình chung quanh có thể có sát thủ săn bắn, vĩ ngọc sợ tới mức lè lưỡi: "Tổn thương chính là thứ dùng để đối kháng với phim truyền hình, dùng một thương ngoài tám trăm dặm để giết sạch binh khí quỷ quái sao?"

Tiết Cốt Nhãn này ta cũng không có thời gian khoa học với nàng, liền đáp: "Đúng, chính là cái thứ kia, ngươi về trong hồ lô trước đi! Tránh cho ngộ thương."

Ngọc Vĩ không tình nguyện chui trở lại hồ lô băng ngọc, vẫn không quên dặn dò một tiếng: "Hỏa ca ca, huynh ngàn vạn lần đừng chết nha!"

Ta đưa tay ra khỏi xe đèn hết thảy đóng lại, ngồi ở xe đường sáng rất dễ bị một thương làm đầu nổ. Đồng thời ta dùng khóe mắt quan sát chiếc xe chở lớn trên đường núi một chút, chỉ thấy nó đột nhiên tăng tốc chạy theo.

Nó gia tốc, ta cũng chỉ có thể tăng tốc! Nhưng con đường nhỏ này tình hình rất kém, cục đá khắp nơi đem ta điên lên, hai bên đường đều là mương nước tưới tiêu, vạn nhất xe nhảy vào trong rãnh, ta cũng chỉ có thể mặc cho người ta chém giết.

Nghĩ tới đây ta sợ hãi một hồi, một cước dừng lại giảm tốc độ xuống. Bên này giảm tốc độ, đối phương cũng giảm tốc theo, ta mơ hồ thấy có một vật dạng ống màu đen từ trong xe lửa lớn dò xét ra, phát ra hàn quang âm u.

Ta sợ tới mức trái tim thiếu chút nữa ngừng lại, vội vàng cúi đầu xuống, sau đó nghe thấy "Phanh" một tiếng, cửa sổ xe bị bắn thủng một lỗ nhỏ, chung quanh thủy tinh cơ hồ hoàn hảo không chút tổn hại, điều này nói rõ tốc độ bắn của nó phi thường cao, lực xuyên thấu cực mạnh!

Vị trí lỗ nhỏ này chính là vị trí đầu của ta, nếu không phải ta phản ứng nhanh chóng cúi đầu, chỉ sợ bây giờ đã là một người chết...

Tim ta đập cũng giống như đánh trống vậy, tên bắn săn này thật sự quá thần kỳ, trên xe bánh xa tốc độ cao còn có thể đánh trúng mục tiêu chính xác như vậy!

Ta duy trì tư thế cúi đầu, điên cuồng đánh bánh xe, khiến cho xe quay đầu, đối phương không ngờ ta lại tới đây, lập tức kéo giãn khoảng cách với ta.

Ta biết đối phương chắc chắn cũng sẽ quay đầu, đến lúc đó chính diện nhắm thẳng vào ta khẳng định là không phòng ngự được! Dưới tình thế cấp bách đã đánh xe, xe trực tiếp lái vào trong hoa màu ven đường.

Trước mắt chính là tháng năm, lúa mì nhỏ vừa mới tưới vào thì bị bánh xe của ta một đường ép tới, răng rắc rắc rắc ngược lại thành một mảng. Ta nghĩ rằng Nghiệt này thế nhưng là tạo dựng quá lớn, quay đầu lại tìm tới chủ nhân của mảnh ruộng hoa mầu này, bồi thường cho hắn phí tổn thất đi!

Sau đó ta nghe thấy phía sau truyền đến tiếng động cơ ầm ầm, từ trong xe kính xem xét, chỉ thấy chiếc xe kia vậy mà trực tiếp từ trên núi hạ xuống. Bởi vì là trên trời cao rơi xuống, cái đòn bảo đảm an toàn của nó vặn vẹo toàn bộ, thủy tinh che gió cũng bị chấn vỡ, sợ rằng người ngồi ở bên trong cũng đã vỡ đầu chảy máu rồi, người này vì giết ta, quả thực đã tới mức phát rồ rồi!

Nếu như đối thủ đã bại lộ thân phận, cũng không còn gì phải sợ hãi, thúc giục lực chân đuổi theo ta, rất nhanh đã đến bờ cánh đồng lúa mạch.

Xe của ta không bò lên được, chỉ có thể xoay vòng, nhưng khi ta xoay thì toàn bộ nửa người trên nhất thời hoàn toàn bại lộ dưới súng trường đánh lén của đối phương!

Đối thủ cũng ý thức được điều này, trực tiếp thò ra khỏi cửa sổ, không ngừng dùng ngoại tuyến đỏ kích thương chiếu lên đầu ta.

"Mẹ nó, đừng nên khinh người quá đáng!" Ta nổi giận gầm lên một tiếng, châm vô hình trong ngực liền bay ra ngoài.

Hình ảnh Vô Hình Châm truyền đến rõ ràng trong đầu ta hiện ra, trên xe ngồi hai người, một là tài xế, mặc một bộ đồng phục công tác, đầu đầy máu; một người khác ôm một cây Nặc Ô Đánh Thương ngồi xổm trên phó điều khiển lái, dáng vẻ đặc biệt gầy, mặt xanh lè, mặc một bộ trang phục mê sắc, gò má từ trên xuống dưới vẽ một con rắn xanh tê tê.

Ta sai kim khâu đổi phương hướng, đâm vào bánh xe rồi, phốc một tiếng, bánh xe đồng thời vỡ tan. Xe kia đang chạy với tốc độ cao, trong nháy mắt mất đi khống chế cả chiếc xe treo lên cao, sau đó bay lên giữa không trung.

Ta nhanh chóng đánh xe, nhìn chiếc xe kia từ bên cạnh ta "Vèo" một cái bay qua, nặng nề ngã trong ruộng lúa mạch, sau đó toát ra khói đặc cuồn cuộn.

Ta thở phào nhẹ nhõm, mẹ nó, lần này cho dù không chết cũng bị trọng thương mà?

Đệ nhất thiên cửu thiên thập nhị tử báo.

Để cho an toàn, ta quyết định qua xem hai người kia có chết hay không?

Nếu như chưa chết thì sẽ bổ cho hắn một đao, chấm dứt hậu hoạn!

Vì thế ta mới cầm Trảm Quỷ Thần song đao trong tay, đi lên phía trước, cái xe ngựa kia đã bị đụng đến biến hình nghiêm trọng, bốn bánh kêu lên trời, vẫn còn đang không ngừng xoay chuyển. Ta dùng tay cầm cửa xe, trực tiếp điều động thần lực điều động tăng trưởng biên giới, kéo cửa xe đã biến hình xuống.

Tài xế ngã vào trong xe, trợn trắng mắt, cổ khoa trương, lộ ra một đoạn xương trắng um tùm, xem ra đã chết hẳn.

Ta lại vòng qua một bên khác, đang đưa tay muốn kéo cửa xe, đột nhiên có một cỗ cự lực từ bên trong hướng ra phía ngoài, ta tay mắt lanh lẹ tránh qua một bên, chỉ nghe rầm một tiếng! Cửa xe bị đẩy bay, một vật phẩm hình cầu thịt lăn tròn ra ngoài.

Quả cầu thịt kia một mực lăn dài vài thước, mới chậm rãi vươn tứ chi cùng đầu người ra, trong lòng ta hoảng hốt, đây rõ ràng là Súc Cốt Thuật thất truyền trong giang hồ!

Sát thủ này không đơn giản, không ngờ lại thi triển thuật Súc Cốt trong nháy mắt khi va vào xe, dồn tất cả xương cốt lại với nhau, biến thành một quả cầu thịt chắc nịch, tránh được một kiếp.

Ta cũng vô cùng kinh ngạc, lại quên thừa dịp hắn khôi phục hình người cho hắn một đao. Nương theo một trận động tĩnh răng rắc răng rắc, tứ chi đối phương đã hoàn toàn giãn ra, ta nhanh chóng tế ra Vô Hình châm, đâm tới chỗ yếu hại của hắn.

Không ngờ đối phương đột nhiên lấy ra một cây súng nhỏ do biểu tượng dùng, liên tục đánh ra ba thương về phía ta, theo bản năng ta sẽ bổ sang bên cạnh. Khi quay đầu nhìn lại, phát hiện giữa không trung tung tóe lên một đám lửa nho nhỏ. Lúc đầu ta còn không biết hắn đánh trúng cái gì, sau mới chợt hiểu ra, người này đã đánh hạ Vô Hình châm của ta...

Phải biết rằng Vô Hình Châm cũng không lớn hơn bao nhiêu so với tóc, huống hồ bây giờ lại là buổi tối, người này phản xạ thần kinh nhanh bao nhiêu!

Vô hình châm rơi xuống đất không ngừng run rẩy, lực lượng bắn ra thực sự quá cường đại, khiến nó bị thương nặng, trong thời gian ngắn có thể không cách nào sử dụng. Ta tranh thủ thời gian thu hồi Vô Hình châm, lúc này ánh mắt tên kia chuyển hướng về phía ta, giơ lên trường thương trong tay.

Ta lăn một vòng, trốn đằng sau tàn tích của thùng xe, cảm giác đạn pháo xoa da đầu của ta bay qua.

Sau đó phịch một tiếng, người nọ không ngờ nhảy đến đỉnh cao nhất của xe lửa, chỉ thấy hai tay hắn nhanh chóng thay đổi một cái giáp, sau đó cười âm hiểm liếm môi dưới. Ta chú ý tới lưỡi hắn dài nhỏ khác thường, giống như rắn, sau đó chĩa khe cửa của lỗ đen vào ta!

Đối thủ từ trên cao nhìn xuống, ta căn bản không có chỗ để trốn, trong tình thế cấp bách điều động lực lượng Mẫn Thư, một cỗ kim quang từ trong thân thể ta chấn động ra. Một chiêu này có thể đỡ được bắn vào trong lòng ta hay không cũng là không chắc chắn, dù sao thần tiên khó tránh né một chút, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể liều mạng.

Phanh phanh mấy thương, vòng bảo hộ kim quang tụ tập quanh thân thể rõ ràng run rẩy một chút, ta rõ ràng nhìn thấy ba viên đạn treo lơ lửng ở giữa không trung, ta mừng như điên một trận, đậu mẹ, dĩ nhiên có thể đỡ được!

Ngươi có hỏa thương, ta có thần lực, ai sợ ai chứ!

Đối phương hoảng hốt một hồi, nhanh chóng từ trên xe nhảy xuống, tìm kiếm trong xe, ta đoán hắn muốn lấy súng trường đánh lén kia.

Đánh lén súng trường lợi hại hơn so với súng máy, ta tự nhiên không thể ngốc đứng ở chỗ này chờ hắn, vạn nhất lần này không ngăn được, vậy ta chết như vậy cũng quá không đáng!

Thừa dịp hắn tìm thương, ta nhanh chóng chạy về xe của mình, phát động cửa mỡ.

Xe vừa mới phát động, đối phương đã ôm súng trường đánh lén lao ra, dùng tuyến đỏ nhắm đầu ta. Trước xe dắt đèn, đèn xe trắng xóa làm mắt hắn không mở được, liều mạng dùng hai tay che mắt, bộ dáng giống như vô cùng thống khổ.

Kỳ thật ta căn bản không có dự định chạy, năng lực nhìn đêm của người này rất mạnh, con mắt nhất định đặc biệt mẫn cảm, hai chén sáu mươi ngói đầu đèn này đủ để hắn tạm thời mù hai mắt.

Ta hung hăng giẫm cửa dầu một cái, điên cuồng lao về phía hắn, mắt đối phương không thể nhìn, dựa vào bản năng nhanh chóng nhảy lên. Ta vừa đánh lên xe, chuẩn bị nghiền chết hắn, nhưng xe ngựa lái tới phi thường vững vàng, ta nhìn lại kính xe, phát hiện trên mặt đất không có ai.

Ta vội vàng gọi Ngọc đuôi ra, bảo nàng nhìn chung quanh một chút, người kia trốn đến nơi nào rồi?

Vĩ Ngọc đáp ứng một tiếng, nhanh nhẹn leo lên nóc xe, một lúc sau mới nói: "Hỏa ca ca, huynh ấy biến mất rồi!"

"Sao lại biến mất được..."

Đột nhiên ta cảm thấy một trận ác hàn, tên này rất có khả năng nằm nhoài đến phía dưới xe của ta.

Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, đột nhiên bịch một tiếng, từ giữa hai chân ta bay ra một viên đạn, chỉ thiếu một chút nữa là có thể phế ta rồi. Viên đạn đó bùm một tiếng đụng vào trên nóc xe, đuôi ngọc ở bên trên kêu to: "Oa, trống xe chở to!"

Trong phim toàn là gạt người, tấm khiên mỏng manh trên thân xe căn bản không ngăn được đạn đạn.

"Mau nhảy xe!" Ta xông về phía Vĩ Ngọc la lớn, sau đó lập tức bay vọt đến trên tay súng. Mà chỗ ta vừa ngồi cũng nổ tung theo sát nhau, một viên đạn từ bên trong bắn ra, suýt chút nữa ta bị nó cho nổ cúc!

Chiếc xe không người lái mất khống chế, ta dứt khoát cắn răng từ trên xe bay nhanh nhảy xuống, lăn nửa ngày trong ruộng lúa mạch. Giờ phút này ta mặc dù không bị thương, nhưng bộ dáng cũng đủ chật vật, trên đầu cắm đầy rơm rạ, tựa như tên ăn mày.

Quay đầu nhìn lại thì xe của ta đang điên cuồng quay tròn, tiếp đó lăn lại trên cánh đồng, phát ra một tiếng nổ vang ầm ầm rồi dừng lại.

Ngọc đuôi nhẹ nhàng từ giữa không trung bay xuống, hỏi: "Hỏa ca ca, huynh không sao chứ?"

"Không có việc gì!" Ta lắc đầu nói.

"A, ngón tay của ngươi đã chảy máu rồi, ta tới giúp ngươi cầm máu."

Nói xong, Ngọc đuôi ngọc ôm đầu ngón tay của ta hút, ta cười khổ một tiếng: "Thật sự là cảm tạ ngươi!"

"Đừng khách khí." Vĩ Ngọc hàm răng không rõ nói ra.

Ta đứng lên nhìn lại chỗ va xe, ta cho rằng sát thủ trâu bò như vậy khẳng định còn có hậu thủ, ai ngờ hắn lại máu thịt be bét treo ở đáy xe, hai cánh tay đã gãy, buông xuống từng đống, trong miệng phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi.

Thì ra trên đai lưng của hắn có một khối nam châm mạnh mẽ có thể hấp thụ kim loại. Hắn đem chính mình bám chặt vào đáy xe, kết quả là khi xảy ra chuyện, ta có thể nhảy xe nhưng hắn lại không xuống được, thật sự là xui xẻo mà thúc giục...

Một trận chiến này ta không hiểu nổi, thừa dịp hắn còn một hơi thở, ta rút Trảm Quỷ Thần song đao ra chống vào cổ họng hắn, nói: "Ngươi là ai, ai phái ngươi tới?"

Đối phương cười lạnh một tiếng, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trong máu còn kèm theo một ít thứ cứng rắn, đại khái là răng bị hắn chặt đứt.

Vĩ Ngọc lập tức tức giận, phì phò tát hai cái, móng vuốt sắc bén của đuôi ngọc đảo qua, xé rách hơn phân nửa da mặt của hắn: "Tên xấu xa thối tha này, ai cho phép ngươi bất kính với chủ nhân của ta chứ!"

bôi máu lên mặt, bảo Vĩ Ngọc lui ra trước, ta sợ rằng có đánh chết hắn liền không hỏi được tình báo gì.

"Trương Cửu Lân, trang chủ đã xuất quan sớm, thề sẽ lấy đầu ngươi, thời hạn chết của ngươi không xa..." Đối phương hung hăng nói.

"Ngươi là người do Long Tuyền Sơn Trang phái tới?" Ta nhíu mày: "Các ngươi cũng thật không biết tốt xấu, tứ đại trưởng lão, hai đại môn đồ, còn có Thiếu trang chủ đã thành quỷ hạ đao của ta! Còn có tư cách gì mà phải dựa vào ta chứ. Cho dù các ngươi có đích thân trang chủ tới, ta cũng sẽ giết không tha!"

Đối phương cười lạnh một tiếng: "Đó là do ngươi chưa lĩnh giáo qua thủ đoạn Thập Nhị Tử Tiếu của chúng ta!"

"Thập Nhị Tử Tiêu cái gì?" Ta hơi sửng sốt một chút, dù sao ta chỉ nghe qua Thập Nhị Sinh Tiêu, vẫn là lần đầu tiên nghe nói Thập Nhị Tử Tiếu.

Đối phương nhếch mép, Vĩ Ngọc hô to: "Không tốt, hắn muốn cắn lưỡi tự sát!"

Ta vội vàng tới cạy miệng hắn, nhưng đã quá muộn, từ trong miệng hắn phun ra một đoạn đầu lưỡi đẫm máu, sau đó miệng phun máu như suối phun ra ngoài, hai mắt khẽ đảo, liền không còn hô hấp.

Thần kinh trên đầu lưỡi và mạch máu của người ta vô cùng dày đặc, sau khi cắn đứt sẽ mất máu quá nhiều mà chết. Nhưng cái đó cần ý chí như sắt thép, có thể so với tự sát của võ sĩ Nhật Bản, người bình thường tuyệt đối không có khả năng cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Cảnh tượng này khiến ta đổ mồ hôi lạnh, người của Long Tuyền sơn trang đối đãi với người khác càng ác độc mình!

Đúng vào lúc ta xuất thần với cỗ thi thể này, sau lưng đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân...

Đầu tiên thiên Cửu Chương, liên minh thích khách (chương hơn)

Ta quay đầu thấy nam nhân thích an ủi cõng kiếm hướng ta đi tới, kinh hỉ chuẩn bị gọi hắn, nam nhân sai vặt lại đem ngón tay dài đặt lên môi, làm một động tác câm miệng!

Hắn đi đến trước xe của ta, từ trong túi lấy ra một cái ô ô, sau đó cẩn thận kiểm tra khung xe của ta.

Ước chừng năm phút đồng hồ sau, mới từ một nơi hẻo lánh không bắt mắt móc ra một thứ gì đó to bằng cái tay cầm, bên trên còn có một cây măng nọc hình xoắn ốc.

Nam nhân tốt bụng ném nó xuống đất, một cước giẫm nát, lúc này mới mở miệng nói: "Ngươi bị người ta cài chuộc!"

Hóa ra nơi này cách Hoành thôn An Huy chỉ có mấy dặm đường, chờ nam chờ hữu nhu không gặp ta, phát máy truyền tin mấy cái ta cũng không nghe ngóng, liền đi dọc theo đường lớn tìm tới, quả nhiên ở chỗ này phát hiện ta.

Nam nhân sầu lo thấy ta đã giải quyết sát thủ, vui mừng gật đầu nói: "Cửu Lân, thực lực của con bây giờ đã lên cao, một mình ta diệt trừ con rắn trong Thập Nhị Tử Tiếu!"

"Thập Nhị Tử Tiếu, đó rốt cuộc là cái gì?" Ta không khỏi hỏi, đây đã là lần thứ hai ta nghe nói cái từ này.

Nam nhân chăn bầu nói cho ta biết, Long Tuyền sơn trang nuôi dưỡng mười hai thích khách thân phận tuyệt mật, cho dù bên trong sơn trang cũng có rất nhiều người không biết sự tồn tại của bọn họ. Mười hai người này đều có một bộ tuyệt kỹ giết người, mỗi người dùng một loại động vật trong mười hai con Sinh Tiếu làm tên, tổ chức thích khách ban đầu gọi là "Thập Nhị Sinh Tiêu"., Nhưng bọn họ đều làm hoạt động giết người diệt khẩu, đến nơi nào đi nữa chắc chắn sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu, dần dần trên giang hồ liền gọi bọn họ là "Thập Nhị Tử Tiếu", ý tứ là Thập Nhị Sinh Ti quá khứ, không có sinh, chỉ có chết!

Mười hai người này trực tiếp trung thành với trang chủ Long Tuyền sơn trang, bình thường giúp trang chủ làm một số việc dơ bẩn không thể lộ ra ngoài, đôi khi cũng sẽ diệt trừ đối lập, có thể nói là phụ tá đắc lực của trang chủ.

Ta có chút không cho là đúng nói: "Chỉ là mười hai sát thủ mà thôi, chẳng lẽ lợi hại hơn tứ đại trưởng lão?"

"Không thể nói như vậy, thập nhị tử Tiếu từ nhỏ đã được huấn luyện thành máy giết người, những người này lúc không phải lúc cầm đũa sẽ cầm đao, giết người là bản lĩnh giữ nhà của bọn họ, thuật nghiệp chuyên gia, theo một ý nghĩa nào đó, mười hai người này, có lẽ so với tứ đại hộ pháp còn khó giải quyết hơn nhiều." Nam tử ái mộ giải thích.

Với thanh xà đã bị ta xử lý mà nói, từ nhỏ hắn đã bị nhốt trong hầm ngầm, ăn thịt chuột, luyện ra một đôi dạ đồng có thể sánh ngang với con mèo. Cho dù là trong đêm đen giơ tay không thấy được năm ngón, tầm mắt cũng không bị quấy nhiễu.

Bản lĩnh của rắn xanh sử dụng tất cả thương giới, đặc biệt am hiểu đánh lén súng trường, đã từng có người muốn ám sát trang chủ Long Tuyền sơn trang, ra giá cao thỉnh ra uy linh tử thần màu lam của thế giới xạ vương! Kết quả cách ba trăm thước, một thương xuyên thủng uy linh của nó, mở ra một lỗ trên đầu nó.

Nếu ta không phải là nghe theo con trai ân cần đề nghị đi theo con đường hoang vắng này, chỉ sợ đã sớm bị một thương bạo đầu...

Nam nhân chăn ấm còn nói, từ lúc ở cổ thành, chúng ta đã đánh với Thập Nhị Tử Tiếu một trận, tên mập mạp đeo vòng cổ khô lâu kia là mãnh hổ trong đó, con dê què bị ta chém chết là Bạch Dương.

Nghe xong những lời này, ta hít một hơi khí lạnh: "Long Tuyền sơn trang nhàn rỗi một thời gian, sao lại tìm đến ta? Đúng rồi, lần đầu tiên, ngươi làm sao biết được tin tức này."

Nam nhân chăn bầu nói: "Ta cũng không biết năng lực tiên tri, Long Tuyền sơn trang định ám sát ngươi, là Trương gia tộc trưởng nói cho ta biết!"

Hóa ra Trương gia Giang Bắc và Long Tuyền sơn trang đều phái nội ứng với nhau, hệt như diễn vô gian đạo. Gần đây nội ứng của Trương gia Giang Bắc đã thăm dò thấy trang chủ Long Tuyền sơn trang xuất quan, việc đầu tiên khi xuất quan chính là tập trung hỏa lực, một hơi điều động mười hai Tử Tiếu, muốn giết ta lập uy.

Trương gia tộc trưởng tự nhiên không thể tự mình ra mặt cứu ta, vạn nhất hắn bại lộ nội ứng, sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của toàn bộ Giang Bắc Trương gia. Nhưng hắn cũng không thể thấy chết không cứu, vì vậy hắn nghĩ ra một chủ ý khúc mắc, đem tin tức nói cho người đàn ông thương cảm, hắn biết lấy giao tình đàn ông thương cảm và đàn ông của mình, khẳng định sẽ liều mạng cứu ta.

Ta cười lạnh nói: "Gia tộc trưởng này thật sự là lão hồ ly! Cũng không làm tổn hại đến binh nhất tướng của mình, lại bán nhân tình cực lớn."

Nam tử sầu khổ cười nói: "Một tộc trưởng nhất định phải chú ý đại cục, không có khả năng vì lợi ích một mình ngươi hy sinh gia tộc. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, hiện tại ở Giang Bắc Trương gia ngươi đã có địa vị hết sức quan trọng, bọn họ bắt đầu tán thành ngươi rồi!"

"Vậy thì có tác dụng quái gì." Ta khinh thường nói.

Trên danh nghĩa, ta là người của Trương gia Giang Bắc, nhưng thực tế những năm gần đây ta vẫn luôn đơn đả độc. Sở dĩ Trương gia tộc trưởng coi trọng ta, đại khái cũng chỉ là bởi vì pháo hôi này của ta vẫn luôn hấp dẫn hỏa lực của Long Tuyền sơn trang chứ?

"Ta hỏi, "Chúng ta sẽ chờ ở chỗ này chờ mười hai tên Tiếu Tử sao?"

Nam nhân an ủi lắc đầu: "Không, đám người kia xuất quỷ nhập thần, một khi phục kích chúng ta sẽ không xong! Chúng ta hay là đi Hồng thôn trước, thành trấn nhiều cũng có thể chiến đấu với chúng."

Ta đồng ý gật đầu, ta lấy tiền của ta từ trên xe, giấy chứng nhận, cũng thuận tay lấy bảng số, lúc đi qua một hồ nước thì ném bảng số vào, ta cũng không muốn sau chuyện bị cảnh sát gây phiền toái.

Ta và nam nhân chăn nuôi đi một đoạn, dần dần nhìn thấy phía trước có ánh sáng, đó chính là Hoành Thôn.

Hồng thôn là nơi nổi tiếng du lịch của tỉnh An Huy, kiến trúc cổ phái mái lợp đen trắng, xung quanh núi non trùng điệp, hoàn cảnh vô cùng mỹ lệ. Nhưng trước mắt không phải là mùa du lịch, rất nhiều cửa hàng cũng không có buôn bán, trên đường chỉ có vài người lẻ tẻ.

vĩ ngọc ngửi thấy hương vị của kẹo hồ lô, rục rịch trong lòng ta, ta liền đem nàng thả ra, mua cho nàng một xâu kẹo hồ lô, đuôi ngọc ăn đến mắt cũng híp thành hai đạo nguyệt nha!

Người qua đường chứng kiến ta và nam nhân âu yếm còn có một tiểu loli mặc đồng phục đi cùng, thấp giọng phỏng đoán ba người chúng ta là quan hệ gì, đối với chuyện này ta đã sớm không có hứng thú trào phúng nữa.

Nam tử chăn vả đột nhiên nói: "Cửu Lân, ngươi có thấy Vĩ Ngọc sắp trưởng thành hay không?"

Ta ngạc nhiên một hồi: "Hả? Lớn rồi?"

Vĩ Ngọc nghe thấy chúng ta nói chuyện, bèn lấy tay sờ sờ ngực, không hề cố kỵ nói: "Nơi này hình như phát triển rồi, phình quá nha!"

Trên trán ta xuất hiện một vệt màu đen, nhìn trái nhìn phải nói: "Ngươi ở bên ngoài hãy chú ý một chút, xem có được hay không!"

Ta nhớ là vĩ ngọc vốn là một cánh cơ bằng phẳng, hiện tại tựa hồ cũng có chút ý tứ lộ sừng nhọn, có thể là sớm chiều ở chung, ta cũng không để ý, ngược lại là ngoại nhân cục đáng thương này thấy rõ nhất.

Ta hỏi hắn chuyện gì vậy, vĩ ngọc không phải là hồ yêu ngàn năm sao, mấy ngàn năm đều không biết lớn lên sao? Tại sao mới đến Trung Quốc đã trưởng thành, chẳng lẽ bên phía Nhật Bản không phục thủy thổ.

Nam nhân hưởng thụ lắc đầu nói, Vĩ Ngọc tuy sống hơn ngàn năm, nhưng trước đó mấy ngàn năm đều ở trạng thái nửa say ngủ, cũng là hằng năm thời thần tế Nhật Bản mới thức tỉnh một lần. Hiện tại mỗi ngày cuồng quát tinh huyết của ta, bị dương khí của ta kích hoạt, đình trệ thân thể lúc nhỏ bắt đầu sinh trưởng bình thường.

Nhìn qua gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ kia, ta nghĩ cứ theo tốc độ này mà phát triển, mười năm sau Tiểu Vĩ Ngọc sẽ ra dáng hồ mị tử khuynh quốc khuynh thành nhỉ? Ta còn mang nàng theo bên người, chẳng phải mỗi ngày đều phải ghen tuông sao.

Tuy nói thế, nhưng ta thật sự muốn xem ngọc đuôi sau khi trưởng thành có cái dạng gì.

Ta nghĩ sẽ nhập thần, lúc này đuôi ngọc kéo xuống quần áo nói: "Hỏa ca ca, những người kia sao đều nằm dưới đất rồi?"

Ta quay đầu nhìn lại, vừa rồi người du tẩu còn đi trên đường vậy mà toàn bộ ngã thẳng tắp trên mặt đất, trên thân mỗi người đều nằm một con chuột bự mắt đỏ ngầu.

Nam nhân tốt bụng khẩn trương rút tám thanh đại hán kiếm ra, kêu lên: "Đây là Phệ Hồn Thử, âm thử trong Thập Nhị Tử Tiêu hiện thân!"

Đầu tiên mươi mốt ngàn lẻ ba trăm ngàn, Phệ Hồn thử...

Ta mở mắt ra nhìn, dương hỏa trên người những người nằm trên đất kia toàn bộ dập tắt, hồn phách toàn bộ chuyển đến trên thân đàn Phệ Hồn thử kia. Khốn ở trên hồn phách của con chuột hướng chúng ta khóc hô: "Cứu chúng ta! Cứu chúng ta!"

Trong lòng ta hoảng hốt. Đây là tà thuật gì mà có thể cưỡng ép rút sinh hồn của người sống ra?

Nam tử sai vặt hỏi: "Cửu Lân, ngươi còn nhớ Âm Dương Hổ từng dùng Bách Quỷ Nghịch Mệnh đại trận không?"

Bách Quỷ Nghịch Mệnh đại trận là rút hồn phách một trăm người sống ra, chia thương tổn trên người mình, cũng là bản lĩnh giữ nhà của tứ đại trưởng lão Long Tuyền sơn trang, Âm Dương Hổ. Ta gật đầu nói: "Ý của ngươi là rút hồn phách những hồn người sống kia đi chính là Phệ Hồn Thử này?"

Nam nhân chăn ấm nói: "Những công việc dơ bẩn trong Long Tuyền sơn trang vẫn luôn là Thập Nhị Tiêu Tử làm, bọn họ là tồn tại không thể lộ ra. Lần này trang chủ Long Tuyền sơn trang phái bọn họ ra, một mặt quyết tâm muốn diệt trừ ngươi, mặt khác cũng nói rõ hắn đã hết cách lừa đảo!"

Lúc này, Phệ Hồn thử kêu chi chi một tiếng, đồng thời chạy về một hướng, như là đang chỉ dẫn bọn ta.

Nam tử sầu lo cảnh cáo: "Cửu Lân, ngàn vạn lần đừng làm chúng bị thương, một con Phệ Hồn Thử chẳng khác nào hại tính mạng người vô tội, phải chịu nghiệp báo."

"Vạn nhất đám chuột này công kích chúng ta, vậy chúng ta chẳng phải rất bị động sao?" Ta hỏi.

"Xe tới trước núi ắt có đường, chúng ta qua đó xem đi!" Nam tử an ủi đáp.

Đàn chuột như một cỗ thủy triều màu đen trốn vào một khách sạn cổ sắc cổ hương. Lúc chúng ta đi vào, phát hiện trong phòng không có khai đèn, chỉ có hai cây nến đỏ, một lão đầu lấm la lấm lét đang ngồi trên ghế hướng về phía chúng ta cười.

Trên đầu của hắn chỉ có mấy cọng tóc thưa thớt, hơn nữa còn mọc đầy nấm lở, thân thể vừa gầy vừa khô, vẫn chưa có một đứa bé nào, cho người ta cảm giác tựa như là một con chuột vậy.

Bầy chuột trên mặt đất chạy về phía hắn, dồn dập nhảy lên người hắn, bao lấy hắn chỉ lộ ra một khuôn mặt. Lão đầu vậy mà lộ ra một bộ dáng vô cùng hưởng thụ, giơ tay vô cùng thân mật vuốt ve da lông bóng loáng của bọn chuột.

Vĩ ngọc che miệng nói: "Oa, người này thật ghê tởm, ta vừa mới ăn kẹo hồ lô cũng phải nhả ra!"

Lúc này lão nhân mở miệng nói chuyện, thanh âm của lão vừa lanh lảnh: "Chi chi chi, hoan nghênh, hoan nghênh, hai vị cao thủ tự mình đến cửa, thật sự là hân hạnh cho kẻ hèn này a, chít chít!"

Ta thấy trên đất nằm một đôi nam nữ bất tỉnh nhân sự, đại khái là ông chủ và bà chủ quán rượu này. Bên cạnh tựa hồ còn ngồi một người, người nọ tuy không nói chuyện, nhưng thanh âm hô hấp đặc biệt ồm ồm, đôi mắt tỏa tinh quang.

Nam nhân quyến rũ chỉ tay thành kiếm, chỉ vào mũi lão đầu nói: "Âm thử, ngươi ta đấu pháp, đừng đả thương người vô tội! Thả những người này ra, ta chơi với các ngươi bao lâu cũng được."

"Nam nhân tốt" các ngươi cắn đặc biệt nặng, hiển nhiên đang ám chỉ con chuột đen, hắn đã biết trong phòng này còn ẩn giấu một sát thủ khác.

Âm thử cười chi chi nói: "Tiền bối thật hung hăng, thật sự là dọa nát mật của tiểu nhân rồi. Tiểu nhân không thích gì khác, chỉ thích chơi thôi, không bằng chúng ta đến làm một trò chơi. Nếu tiền bối thắng, tiểu nhân sẽ thả những người này ra, chít chít chít!"

Loại phương thức nói chuyện bỉ ổi như chuột âm khiến ta phải nhíu mày.

Nam nhân chăn bầu đột nhiên quát: "Đừng nói nhảm nữa, thả người cho ta!"

Một tiếng rống này mang theo mười phần dương khí, không khí bốn phía đều chấn động một cái, Phệ hồn thử vốn là đồ vật cực âm, sợ hãi hết thảy đều trốn đến sau cái ghế. Ngay cả bản thân âm thử cũng sợ hãi rụt cổ lại, càng làm cho người ta không nói chính là, hai mắt hắn sáng lập lòe, lại bị dọa đến phát khóc!

Ta nghĩ thầm, trang chủ Long Tuyền sơn trang đã phái một đám quái vật như vậy đến đối phó ta, không phải là quá coi thường ta đấy chứ?

"Mẹ kéo con ba cái, bớt làm uy phong ở đó! Quả thực là không để Ngưu gia gia vào mắt."

Nương theo một tiếng gào thét, một bình rượu từ trong góc ném ra, nam tử âu yếm nhắc nhở: "Tránh ra!"

Chúng ta vội vã tránh đi, bầu rượu vỡ thành tám miếng, lập tức mùi rượu bay ra bốn phía, sau đó một đại hán để trần, khuôn mặt dữ tợn đang trần trụi đang chạy về phía chúng ta. Cái đầu của hắn cao khoảng hai mét, trên người toàn là bắp thịt màu đồng cổ, giống như một núi thịt, khiến người ta không nói gì chính là bím tóc dê của đồng tử cổ đại đáng yêu, chỉ có điều ta không thể nào liên hệ được với nét tôn kính đáng yêu của hắn.

Gã cao to đất rung núi chuyển xông tới, ta cảm thấy toàn bộ tửu lâu đều đang lay động, thủy tinh xung quanh phát ra tiếng động ào ào, hắn hét lớn: "Gia hỏa cõng kiếm, có bản lĩnh đừng trốn, chỉ một đầu ngón tay của Man Ngưu ta đã bóp chết ngươi."

Nói xong, hắn đấm một quyền về phía nam tử thích ăn, nam nhân lo lắng né tránh, cây cột sau lưng còn to hơn hông ta kêu răng rắc một tiếng, như chiếc đũa gãy thành hai đoạn. Ta thầm kinh hãi, rốt cuộc là quái lực ra sao?

Trên thân đại hán không có bất kỳ âm khí gì khác thường, hắn sử dụng chính là lực lượng thuần túy!

Nam nhân quyến rũ né tránh đồng thời rút tám thanh đại hán kiếm trên lưng, tra tấn mấy kiếm đâm vào thân thể man ngưu, đại hán này cũng có chút hạ cờ, không ngờ lại mạnh mẽ co rút cơ bắp, giảm bớt thương tổn đối với mình.

Hắn giơ đôi bàn tay khổng lồ đập thẳng xuống đầu nam tử thích lập tức, cả kinh kêu lên một tiếng: "Đệ nhất, tránh ra!"

Nam nhân chăn hộ chỉ cười lạnh một tiếng, chỉ thấy nắm tay man ngưu rất nhanh đã dừng lại giữa không trung, không ngừng nắn bóp, giống như dẫm lên điện cao vậy. Ta lúc này mới nhớ ra, nam nhân tám mặt là hán kiếm dung nhập âm linh Hoa đạo tuyết lập quốc của Nhật Bản, có được thuộc tính Lôi, mấy kiếm vừa rồi của hắn đã đánh sét vào thân thể man ngưu, mạnh mẽ làm tê liệt tứ chi hắn.

"Mẹ nó má ơi, ngươi làm gì ta thế?" Gã to lớn phẫn nộ nói.

"Đủ rồi, trâu hoang, không được vô lễ với khách nhân!" Chuột đen hét lớn một tiếng.

Cái khớp của trâu đực đột nhiên phát ra một tiếng nổ, thân thể của nó đã khôi phục bình thường, trong lòng ta kinh ngạc, thân thể này cường tráng đến mức nào? Vậy mà mạnh mẽ phá vỡ phong ấn lôi điện của nam tử lo lắng.

Bất quá làm loạn như vậy có tác dụng phụ rất lớn đối với thân thể của hắn, hắn oa một tiếng phun ra một ngụm máu lớn, lấy tay lau vết máu nơi khóe miệng, ném cho chúng ta một ánh mắt trắng dã hung tợn, lại lui trở về trong góc.

Nam tử nhỏ giọng nói cho ta biết, Man Ngưu là một trong Thập Nhị Tử Tiếu, hắn không biết bất cứ pháp thuật nào, nhưng từ nhỏ thân thể đã khác với người thường, hẳn là chứng kiến bệnh của người khổng lồ trong truyền thuyết. Mà thủ đoạn giết người của hắn chính là cởi – quang chạy đến nhà người khác, bóp chết từng người.

Sau khi một đoạn đệm hữu kinh vô hiểm chấm dứt, âm thử bắt chéo chân hỏi: "Chi chi chi, hai vị đồng ý làm trò chơi chưa?"

Nếu như đáp ứng, chẳng khác nào bị dắt mũi dắt đi, vạn nhất âm thử bảo chúng ta đấu đá cổ tay với man ngưu, vậy chẳng phải là táng mạng uổng phí những người vô tội này sao?

Thấy chúng ta không lên tiếng, âm thử đột nhiên cầm lên một con phệ hồn thử, đặt lên miệng cắn, ăn máu thịt đầm đìa. Hồn phách bị vây ở trên thân Phệ hồn thử cũng bị nó ăn vào bụng, nó vừa ăn vừa khen không dứt: "Xèo xèo, mùi vị hồn phách thật sự là mỹ vị!"

Không biết có phải ảo giác hay không, âm thử sau khi cắn nuốt một linh hồn, nếp nhăn trên mặt như ít đi mấy. Nhìn hắn tàn hại tính mạng người vô tội, ta lập tức sốt ruột: "Dừng tay, chúng ta đồng ý!"

Trên cằm âm thử dính đầy máu thịt chuột, đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh của hắn âm trầm nhìn chằm chằm chúng ta, cười vẫy tay với Man Ngưu nói: "Man Ngưu, lấy cái vò ra!"

Man Ngưu di động thân thể to lớn của hắn, ôm lấy hai cái bình, ta cho là bên trong vò đựng thứ gì khủng bố, khi hắn mở ra phong bùn, bên trong vốn trống không.

Ta không có ý gì mà nhìn âm thử?

Hắn chép miệng chỉ về phía lão bản cùng lão bản nương nói: "Xèo xèo, trò chơi này rất đơn giản, hai vị tùy ý chọn một người, cùng Man Ngưu thi đấu ai đem người nhét vào trong bình ít tốn thời gian, thời gian ít nhất bên kia sẽ giành thắng lợi!"

Đầu tiên là một ngàn một trăm tám mươi một thiên trí đấu một cái.

"Đưa người vào trong bình?"

Ta nhìn lại hai cái hũ trên mặt đất, chúng nó không lớn hơn bình thường là vò muối muối bao nhiêu, đường kính miệng vò chỉ rộng bằng bàn tay, nhét một người sống vào? Đây là trêu đùa kiểu gì trên quốc tế.

Thấy ta đang do dự, âm thử cười nói: "Kẹt kẹt chi, tiểu ca không hạ thủ được sao? Nếu không ta để Man Ngưu làm mẫu trước."

Man Ngưu nhận được chỉ lệnh, từ dưới đất xách ông chủ lên, lúc này ông chủ nương dậy rồi, ôm chân Man Ngưu khóc ròng nói: "Đừng giết hắn, đừng giết hắn, xin ngươi!"

"Mẹ ơi, cút sang một bên!" Man Ngưu một cước đá văng bà chủ, đầu của nàng rất vang dội đụng vào cây cột, một dòng máu tươi từ trên trán chảy xuống.

Man Ngưu đem ông chủ như món đồ chơi không ngừng nắn bóp trong tay, dùng sức đè ép xương sườn của hắn. Rặc rặc một tiếng, xương sườn liền ép gãy, ông chủ ho ra một ngụm máu lớn tỉnh lại, vừa hộc máu vừa la hét cứu mạng.

Cảnh tượng này thật sự khiến ta không đành lòng, hô to: "Dừng tay!"

Âm thử âm trầm liếc nhìn ta, ra hiệu cho Man Ngưu dừng lại trước: "Chi chi chi, tiểu ca, còn có gì phân phó?"

Ta chỉ là trong tình thế cấp bách kêu một tiếng này, nín hết nửa ngày, nói: "Trò chơi này đúng là chán lắm rồi, hay là chúng ta đổi cách chơi đi!"

Con chuột cười lạnh liên tục: "Chít chít, không bàn tán, nếu như muốn chơi trò gì khác, ngươi trước hết phải chơi xong cái này. Đúng rồi, nếu ngươi còn hô dừng tay, ta sẽ ăn thêm một hồn phách nữa!" Nói xong, hắn siết chặt con chuột trong tay, con chuột kia sắp nổ tung cả con mắt rồi.

Ta cũng muốn nghiến răng, lấy tính mạng người thường ra uy hiếp chúng ta, quả thực quá đê tiện! Ta hận không thể tóm con chuột đen từ trên ghế xuống, băm thành đống thịt vụn đi vào trong bình.

Nam nhân chăn bầu đột nhiên ấn tay xuống, dùng ánh mắt ý bảo mình không nên hành động thiếu suy nghĩ, ta chú ý tới hắn nhanh chóng lấy từ trong túi ra một cái túi quỷ.

Ta lĩnh hội ý tứ của hắn ta, thấp giọng hỏi: "Ngươi định mượn lực đả lực?"

Hắn khẽ gật đầu: "Man Ngưu vừa ngu vừa ngốc, nếu như có thể để cho ác quỷ bám vào người nó, dùng nó đối phó âm thử là được rồi. Chẳng qua là..."

Ta rất hiểu hắn đang lo lắng điều gì, trên người trâu hoang dương hỏa cực vượng, ác quỷ không thể bám vào thân hắn. Ta đột nhiên nghĩ đến trên người mình còn có một kiện "Pháp bảo", lập tức nói ra: "Đưa cái túi này cho ta!"

"Không được, dùng túi phong quỷ một lần phải giảm nửa năm dương thọ..." Nam tử lo lắng nói.

Ta đánh tay đoạt lấy Phong Quỷ Đại, thời điểm này mà còn để ý cái gì mà nửa năm Dương Thọ, cứu một mạng người thắng xây Thất cấp Phù Đồ.

Lúc này man ngưu còn đang ra sức dằn vặt ông chủ, các đốt ngón tay của ông chủ toàn bộ bị vặn gãy, cả cái cẳng chân uốn lượn đến sau lưng, giống như là phôi nhạc hát nhu thuật, khiến người xem mà giật mình. Ông chủ lúc này đã đau đến mức ngất đi, âm thử ngồi trên ghế, xem ra đặc biệt hăng hái, bà chủ một mặt đầy máu, quỳ trên mặt đất liều mạng dập đầu nói: "Đại sư, cầu ngài mau cứu chồng ta đi!"

Trong lòng ta rất không đành lòng, nhưng bây giờ ta chưa thể ra tay, ta chỉ có thể cam đoan ông chủ sẽ không chết.

Ta từ trong túi lấy ra một cái bình nhỏ, cái bình này là Tiểu Hồng mang cho ta máu, thuộc tính cực âm, sau đó đem Vô Hình châm ném vào, để nó thấm đẫm máu tươi, lại dùng ý niệm thao túng nó bay về phía Man Ngưu!

Lúc này Man Ngưu đang dùng sức nhét ông chủ vào trong bình, ta thao túng châm vô hình cắm xuống cái vò vài cái, răng rắc một tiếng, cái vò liền vỡ ra.

"Ngươi thất bại rồi!" Ta nói.

Man Ngưu không thể tin được nhìn mảnh vỡ đầy đất, ngao một tiếng, một nắm đấm nện xuống đất, sàn nhà nhất thời vỡ nát.

Chuột âm vừa mới một mực thưởng thức Man Ngưu biểu diễn, không phát giác được động tác của ta, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Ta cười nói: "Bò rách rồi, trâu hoang thua, ngươi nên trả lại những hồn phách kia cho chúng ta đi?"

"Không được!" Âm thử hô to: "Các ngươi còn chưa thử, nói không chừng là ngang nhau!"

Ta mỉm cười: "Ta nhất định sẽ thắng!"

Nói xong, ta đem Trảm Quỷ Thần song đao cầm trên tay, nhẹ nhàng vạch một cái lên cây cột, liền vẽ ra một lỗ hổng: "Nhìn thấy chưa, ta chặt song đao sắt như bùn, ta có thể chặt nát nữ nhân kia nhét vào trong đó, ngươi không thể nói không biết sử dụng công cụ đi!"

Hai gò má âm thử run rẩy một chút: "Nói miệng không có bằng chứng, ngươi nhét nữ nhân kia vào trước rồi nói sau!"

"Được!" Ta lập tức đi đến hướng lão bản nương, lúc đi ngang qua Man Ngưu, cấp tốc thao túng Vô Hình Châm, ở bờ vai cùng đỉnh đầu lão đâm một cái, tắt ba chén Dương Hỏa trên người lão bản.

Cơ bắp Man Ngưu phát triển, đầu óc đơn giản, đại khái tưởng là muỗi đốt hắn một cái, đưa tay vỗ bờ vai của mình. Khi hắn cúi đầu nhìn thấy trên tay mình tất cả đều là máu, đột nhiên rống lên: "Mẹ ơi, các người hại ta."

"Con mẹ nó, ngươi chỉ biết nói câu này thôi sao?" Ta mắng.

Sau đó nhanh chóng kéo Phong Quỷ Đại ra, lúc này Man Ngưu dang hai tay định bắt lấy ta, vừa chạm vào cánh tay hắn thì ta đã đặt Phong Quỷ Đại lên ngực hắn. Một luồng khói đen nhanh chóng quấn quanh người hắn, liên tục chui vào thất khiếu của hắn.

Man Ngưu rống to lui về phía sau, hai tay không ngừng bày ra: "Cút ra ngoài, cút ra ngoài trong thân thể ta!"

"Man Ngưu, Man Ngưu!" Âm thử từ trên ghế đứng lên: "Tiểu tử, ngươi làm cái gì với Man Ngưu?"

Lúc này, Man Ngưu cao lớn đột nhiên lộ ra ánh mắt u oán giống như nữ nhân, ta biết rõ đây là đã nhập vào thân thành công rồi, chỉ vào âm thử nói: "Giết chết gia hỏa này, ta sẽ siêu độ ngươi!"

Man Ngưu ôn nhu cười, đi qua hướng âm thử. Âm thử sợ tới mức quá sợ hãi, hai tay đều nắm lấy một con phệ hồn thử, âm hiểm nói: "Các ngươi không tuân thủ quy tắc trò chơi, ta muốn làm cho những người này hồn phi phách tán!"

"Ngươi thử xem!" Nam tử thích lập tức nhịn xuống, hét lớn một tiếng, mũi kiếm đâm tới, lôi quang lóng lánh cuồn cuộn, rung động đùng đùng.

Âm Thử cả kinh, vội vàng vứt Phệ Hồn Thử trên tay đi, thân thể đột nhiên nhảy lên, đầu dưới chân treo trên xà nhà.

Ta buồn bực, hai chân hắn lơ lửng ở giữa không trung, rốt cuộc là dùng cái gì để câu lấy xà nhà? Định Tình vừa nhìn, mới phát hiện đó là một cái đuôi vừa thô vừa dài!

Ta nghe nói trên đời có một đám người phản tổ vô cùng hiếm thấy, cột sống loại người này so với người thường nhiều hơn nửa mét, ở phía sau hình thành một cái đuôi. Nhưng có lẽ là âm thử tu luyện tà thuật trường kỳ, luyện thành thân thể nửa người nửa chuột.

"Chít chít, hại Âm Thử của ta, kiếp sau đi!"

"Ngao ngao ngao!"

Bị âm linh phụ thân man ngưu một cước đá vào trên cây cột, cả căn phòng kịch liệt lay động, âm thử ở phía trên lúc ẩn lúc hiện, phát ra tiếng thét tuyệt vọng.

Không ổn chính là, cây cột ở phòng lúc trước đã bị trâu hoang đánh gãy mất một cây, toàn bộ quán rượu bắt đầu lung lay sắp đổ. Chúng ta có thể chạy trốn, nhưng trong phòng còn có ông chủ, ông chủ, và rất nhiều Phệ Hồn thử.

"Phòng ở sập rồi, mau trốn đi!" Cuối ngọc kêu lên, chuẩn bị chui vào trong băng ngọc hồ lô.

Một tay ta tóm cổ áo của nàng, nghiêm nghị ra lệnh: "Cút đi cứu người!"

Ngọc đuôi vẻ mặt không tình nguyện, lúc này ta phát hiện mấy con Phệ Hồn thử vây quanh Man Ngưu, trong lòng buồn bực một trận, chẳng lẽ chúng thích hôi thối trên người Man Ngưu? Không đúng, là vết máu của chiếc mào đỏ nhỏ, Phệ Hồn Thử thích vật âm.

Ta giao máu của chiếc mũ đỏ kia cho Vĩ Ngọc, bảo nàng mở nắp bình rồi cầm đi ra ngoài, dẫn toàn bộ Phệ Hồn Thử ra ngoài. Ngọc đuôi ồ một tiếng, cầm cái bình đi, quả nhiên khắp phòng Phệ Hồn Thử kêu chi chi chít đi theo...

Âm thử đã từ trên xà nhà rơi xuống, Man Ngưu một quyền nện xuống đất, mỗi quyền nện xuống đều có một khối gạch sàn nhà bị đánh vỡ nát, âm thử chỉ có thể chật vật né tránh, không ngừng cầu xin tha thứ, hiện tại hắn thật sự thành một con chuột chạy qua đường.

Ta tạm thời không để ý tới hai người này, mang nam tướng, ông chủ, bà chủ cùng bà chủ tốt ra khỏi nhà. Khi chúng ta ra khỏi quán rượu, đột nhiên oanh một tiếng, toàn bộ kiến trúc sụp đổ, chậm một bước đoán chừng chúng ta sẽ bị chôn sống, trong lòng ta nghĩ mà sợ.

Ngọc đuôi ở trên đất trống cầm bình máu đội mũ đỏ nhỏ quấn quanh, phía sau đuổi theo một nhóm lớn Phệ Hồn Thử, nàng không ngừng kêu lên: "Đừng tới đây, đừng tới đây, thật là buồn nôn!"

Ta nhìn quán rượu hóa thành phế tích, hỏi nam tử an ủi: "Chắc hai người này đập chết hết rồi nhỉ?"

Vừa dứt lời, trong phế tích truyền đến tiếng trâu hoang rống to: "Âm thử, âm thử, ngươi chớ chết a."

Ta và nam nhân lương thiện trao đổi một ánh mắt, Man Ngưu vậy mà dựa vào lực lượng bản thân để thoát khỏi phụ thân của Âm Linh!

Đầu tiên, một nghìn một trăm hai, song đao chém man ngưu.

Lúc này, một nữ nhân áo trắng từ trong phế tích bay ra, ta định thần nhìn kỹ, nguyên lai chính là người vừa mới nhập vào trên người Man Ngưu kia.

Nữ nhân áo trắng hành lễ với ta nói: "Đại Tiên thứ tội, lỗ mãng nam khí quá vượng, tiểu nữ chỉ có thể làm đến mức này..."

Ta từ trong ngực lấy ra một tờ giấy vàng, dùng ngón giữa vẽ lên trên một đạo Ký Linh Phù, nói: "Ngươi vào trước đi, sau này ta sẽ đưa ngươi đi Phong Đô Quỷ Thành báo tin!"

Nữ nhân áo trắng cảm kích khóc lên: "Đa tạ Đại Tiên!" Nói xong lảo đảo chui vào giấy vàng, ta gập giấy vàng lại, tạm thời nhét vào túi.

Lúc này trong đống đổ nát chui ra một người, chỉ thấy Man Ngưu ôm một cái hũ ở nơi đó khóc, đại khái âm thử đã chết trên tay hắn. Hắn quay đầu nhìn thấy chúng ta, tròng mắt cũng đỏ lên, hung dữ kêu lên: "Mẹ ơi, con muốn các người đền mạng cho âm thử!"

Nói xong, hắn ném cái vò tới, theo bản năng né tránh một chút, cái vò này rơi xuống đất lại không vỡ, nguyên lai là nắp vò nhét quá rắn chắc! Toàn thân âm thử bị đánh gãy gân cốt nhét vào, khuôn mặt già nua hèn mọn lộ ra ngoài miệng vò, lật một đôi mắt trắng dã, khiến người ta nhìn mà sởn cả tóc gáy.

Cái này gọi là tự mua dây buộc mình!

Man Ngưu rống to xông tới, nam tử tốt lành chuẩn bị nghênh chiến, ta chặn phía trước nói: "Để ta tới!"

Ta nhịn hắn đã rất lâu rồi, sớm đã không nóng vội, nhanh chóng sử dụng đao pháp Âm Dương, linh hoạt luồn lách giữa nắm tay của man ngưu gào thét. Man Ngưu có một thân man lực, ở trước song đao sắc bén của ta tựa như một miếng thịt bò biển lớn, chỉ có phần bị gọt.

Giao thủ mấy hiệp, hắn ngay cả góc áo của ta cũng chưa đụng tới, ta lại ở trên người hắn chém ra hơn hai mươi cái lỗ máu. Man Ngưu cả người biến thành một huyết nhân, hắn lại vẫn có thể đứng sừng sững không ngã, lỗ mũi liên tục mấp máy, giống như hơi bốc phun ra hơi thở nặng nề.

Hắn đột nhiên hét lớn với bầu trời đêm: "Âm Thử đại ca, Man Ngưu âm tà địa phủ với ngươi đấy!"

Nói xong, không biết hắn lấy từ đâu ra một cái đinh sắc bén, nhanh chóng cắm vào trong thân thể mình, một màn này khiến ta ngẩn người, đánh không lại liền tự phế, đây là truyền thống tốt đẹp của Long Tuyền sơn trang sao?

"Cửu Lân, coi chừng!" Nam nhân đáng thương hô to sau lưng ta.

Trên thân Man Ngưu cắm đầy đinh thép, hai con mắt đã một mảnh huyết hồng, gân xanh trên trán hiện rõ, tốc độ quyền cước cùng lực lượng của hắn đột nhiên tăng lên không chỉ một cấp bậc, trong lúc nhất thời ta không chống đỡ được.

Hắn vừa mới dùng đinh thép đâm vào mấy cái đại huyệt trên người mình, là đang cưỡng ép kích hoạt tiềm năng của mình, có thể trong thời gian ngắn bộc phát ra lực lượng kinh người. Đây là "Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp" trong tiểu thuyết võ hiệp nói, không nghĩ tới trong hiện thực thật có loại thủ đoạn hung tàn này.

Chiêu này đối với thân thể gánh nặng cũng cực lớn, nhẹ thì hôn mê, nặng thì mất mạng. Hắn đem toàn bộ đại huyệt toàn thân mình đâm thủng toàn bộ, điều này có nghĩa là sau khi hắn bộc phát xong sẽ chết!

Trảm Quỷ Trảm song đao của ta đâm vào Man Ngưu, căn bản nó không có cảm giác đau đớn gì, hơn nữa nó hoàn toàn từ bỏ phòng ngự, tấn công liên tục vào ta, khiến ta chỉ có thể cố gắng hết sức phòng ngự.

Man Ngưu đột nhiên đưa tay bắt lấy đầu ta, một đao đâm xuyên bàn tay của hắn, không nghĩ tới hắn lại có thể nhịn đau bắt lấy đao của ta.

Điều này trong chiến đấu cận thân rất không ổn, nhưng Âm Dương đao của ta biến ảo vô cùng, bất cứ biến số nào cũng có thể ứng phó!

Man Ngưu nhân cơ hội một cước đá vào bụng ta, ta trước tiên trượt đến sau lưng hắn, dùng sức bẻ gãy cánh tay hắn, thế nhưng cánh tay hắn lại không chút sứt mẻ. Ta đột nhiên có một trận xúc động muốn khóc, chiêu thức phá giải của ta thì không thành vấn đề, nhưng khí lực của ta lại không bằng hắn.

Man Ngưu gào thét một tiếng, tay trái thò qua tóm lấy quần áo của ta, ném ta lên bầu trời. Ta lập tức có cảm giác như ngồi trên Vân Tiêu phi xa, nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai, đầu óc choáng váng.

Ta nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy Man Ngưu đứng vững một cái cọc, nắm chặt bàn tay lớn của bình chuẩn bị đánh một quyền giết ta.

Ta cắn chặt răng, trong Như Lai Thần Chưởng có một chiêu chưởng pháp từ trên trời giáng xuống, trong Âm Dương đao pháp của ta cũng có đao pháp từ trên trời giáng xuống!

Khi nắm đấm của hắn chạm vào ta, thân thể ta đảo ngược, mượn lực trên nắm đấm của hắn nhảy lên, đã cưỡi tới trên cổ hắn, song đao vô tình đâm vào cổ man ngưu.

Song đao đã đâm thủng động mạch lớn của hắn, ta vốn tưởng hắn đã mất mạng, ai ngờ hắn đột nhiên túm được hai chân của ta, thân thể giống như núi thịt ném mạnh về phía sau.

Ta vội vàng vận khởi linh lực hộ thể của Trữẫn, nói thì chậm mà xảy ra, ầm một tiếng, thân thể man ngưu kia rắn chắc đè ở trên người ta. Ta cảm giác lục phủ ngũ tạng như bị cối xay nghiền qua, một ngụm máu lớn từ trong cổ họng phun ra, hai mắt phun thẳng kim tinh.

Đây vẫn chưa hết, trâu hoang vậy mà đưa tay nhéo cổ ta, ta nghe thấy xương cổ mình vang lên rắc, mắt thấy là sẽ bị bóp gãy lìa!

Lúc này man ngưu đột nhiên bất động, cơ bắp hắn không ngừng rung động, ta ngẩng đầu nhìn, nam tướng tám mặt đang âu yếm chớp động lôi quang kiếm khí trực tiếp cắm vào cổ họng hắn. Man Ngưu mồm hàm hồ không rõ hô: "Mẹ ơi, tiểu nhân hèn hạ!"

Nam nhân chăn ấm không để ý tới hắn, kiếm ở lại đó, hắn nhanh chóng kéo ta ra ngoài, sau đó lấy ra một viên đan dược cho ta mượn: "Ăn đi!"

Đan dược vào miệng liền tan ra, một cỗ khí tức thanh lương theo yết hầu một mực lan tràn xuống dưới, cảm giác đặc biệt thư sướng, ta cảm giác nội thương giống như đã tốt hơn bảy tám phần...

Ta hỏi hắn cái này là thứ gì, nam nhân thương cảm nói là một thanh đạo trường luyện hai chuyển đại hoàn đan, ta nghĩ thầm một Thanh đạo trưởng người này cũng thật có ý tứ, lần nào cũng không hợp với chúng ta, nhưng xưa nay không tiếc rẻ cho một ít thứ tốt.

Nam nhân đáng thương đỡ ta dậy, trách cứ: "Bảo ngươi đừng lên, nhất quyết phải lên!"

Ta vô cùng hổ thẹn, thừa nhận lần này là mình khinh địch! Man Ngưu vẫn duy trì tư thế kia, giống như đang nằm ngửa vậy, miệng hùng hùng hổ hổ, ta hỏi nam nhân thương cảm kia xử lý như thế nào.

"Ném cái này cho hắn hao hết tinh lực đi!" Nam nhân sai trợ lạnh lùng nói.

Động mạch của man ngưu bị ta đâm bị thương, giống như suối phun nhỏ liên tục phun máu, đại khái cũng sống không được bao lâu...

Bọn ta tranh thủ thời gian này, nhanh chóng bắt từng con Phệ Hồn Thử về, thả những hồn phách trở lại thân thể chủ nhân. Hồn phách người bình thường rất yếu, tuy rằng hồn phách trở về, nhưng tạm thời vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê., Hai ta đem toàn bộ những người này lên bên trong một nhà thanh niên bên đường. Ông chủ không trúng chiêu, vừa rồi bên ngoài đã xảy ra chuyện đáng sợ như vậy, hắn liền trốn ở phía sau quầy xem, thấy chúng ta đưa người vào, vội vàng nói: "Thật xin lỗi, khách đã đầy rồi!"

Ta cười nói: "Ngươi gạt ai đấy, mùa nhàn nhạt này lại vừa đầy khách sao? Đến giúp khiêng người đi!"

Lão bản vẻ mặt đau khổ nói: "Hai vị đại sư, vừa rồi là ai phá hủy tửu lâu đối diện, có cần báo động không?"

"Đừng báo động, cảnh báo không đối phó được bọn chúng đâu!" Ta đáp.

Dưới sự trợ giúp của ông chủ, chúng ta bố trí tốt những du khách hôn mê này, về phần những Phệ Hồn Thử kia, liền một mồi lửa, đỡ cho chúng nó lại làm hại nhân gian.

Vĩ Ngọc đúng là thở phào nhẹ nhõm, ta bảo nàng đem bình máu trả lại cho ta, vĩ ngọc tò mò nhìn tiểu bình nói: "Đây là máu gì vậy, thơm quá đi, thật muốn liếm một miếng!"

Ta thuận miệng nói: "Máu dưới cái mũ đỏ nhỏ."

Cái đuôi ngọc lộ ra một tia ánh mắt cổ quái, khi đem bình máu đưa tới, đã thất thủ đánh vỡ trên mặt đất. Ta đau lòng muốn chết, quát: "Ngươi cố ý đúng không?"

Vĩ ngọc dùng bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng nện xuống đầu, lè lưỡi giả vờ nói: "Người ta là không cẩn thận mà!"

Ta hung hăng trừng nàng một cái, biết rõ nàng là cố ý, nhưng cũng không tiện nói cái gì, lúc này nam nhân âu yếm đột nhiên hỏi: "Man Ngưu đâu?"

Ta nhìn lại chỗ man ngưu nằm ta vừa rồi, man ngưu đã không thấy, trên mặt đất ném tám mặt hán kiếm vợ, phía trên giội một ít uế vật hôi thối, kiếm quang đã ảm đạm xuống.

Chương thứ một ngàn lẻ ba, heo mập Vô Địch vô địch.

Nam nhân quyến rũ nhặt kiếm của mình lên, trên mặt lộ ra vẻ mười phần chán ghét, tám mặt kiếm của hán tử bị uế vật lây nhiễm, đã tạm thời phong ấn lực lôi điện, chỉ có thể sử dụng binh khí phổ thông.

Đột nhiên ta phát hiện, biến mất không chỉ là trâu hoang, còn có âm thử trong vò, chỉ còn lại cái vò máu chảy đầm đìa còn bày trên mặt đất không chút tổn hại. Cũng không biết người này làm thế nào đem chuột đen từ trong đó ra, hơn nữa còn là ở dưới mí mắt chúng ta?

"Ta hỏi Vĩ Ngọc: "Vừa rồi không phát hiện người nào sao?"

Ngọc đuôi vẻ mặt vô tội giang tay: "Không có, ta luôn bị những con chuột buồn nôn kia đuổi theo, nào có thời gian chú ý chuyện khác."

Man Ngưu đại khái đã chết rồi, vạn nhất đối thủ kế tiếp biết Khống Thi thuật gì đó, vậy ta thật sự là chó chết. Ta đem lo lắng của mình nói cho nam tử ân cần, nam nhân sầu lo lắc đầu nói: "Hẳn là không phải, đối phương chỉ là thu về thi thể thôi."

"Thu hồi thi thể?" Ta có chút kỳ quái.

"Thập Nhị Tử Tiếu là vũ khí bí mật của Long Tuyền sơn trang, bọn họ khẳng định không muốn tổ chức thân phận bại lộ, cho dù chết cũng phải thu thi thể..." Nam tử săn sóc giải thích.

"Vậy lần này là ai tới?" Ta hỏi.

Nam nhân hưởng thụ đột nhiên sắc mặt âm trầm xuống, thấp giọng nói: "Chỉ cần không phải người kia là được!"

Ta rất hiếu kỳ, từ mấy lần giao thủ trước đến xem, thập nhị Tử Tiêu tuy thủ đoạn tà môn, làm việc quỷ dị, nhưng cũng không có trình độ mạnh đến mức không đối phó được. Chẳng lẽ trình độ bọn họ cao thấp không đều, bên trong còn có đối thủ đặc biệt cường đại?

Giờ phút này, một tiếng khóc thương tâm tuyệt vọng bay vào lỗ tai ta. Hóa ra bà chủ đã tỉnh lại, ôm thi thể ông chủ gào lên một hồi.

Trong lòng ta có chút không đành lòng, qua đó an ủi nàng vài câu, người chết không thể sống lại, nhưng cửa hàng của nàng ta có thể bồi thường. Dù sao Thập Nhị Tử Tiếu là vì đuổi giết ta mà đến, ta cũng có một phần trách nhiệm.

Ta mới vừa nói muốn bồi thường nàng, lão bản nương đột nhiên nhào tới trên người ta khóc lớn, lão bản nương tuổi mới hai lăm hai sáu, lúc trước ta chưa cẩn thận đánh giá. Lúc này mới phát hiện dáng người của nàng đầy đặn gợi cảm, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mị, lúc này một đôi mặt thỏ trắng đè ở ngực ta, làm ta có chút ngượng ngùng.

Ta an ủi nàng nói: "Lão bản nương, người nén bi thương thuận thay, sau này chúng ta sẽ siêu độ trượng phu của người, phù hộ người đời sau tìm người tốt."

"Đại sư, thật là cảm ơn người, cửa hàng của ta cũng bị hủy, đêm nay sợ là không có chỗ dung thân, có thể xin người dẫn một đoạn được không? Nhà ta ở thôn nhỏ ngay gần đây." Lão bản nương cầu khẩn nói.

Ta lúng túng, không biết có nên đáp ứng nàng hay không, chỉ đành dùng ánh mắt hỏi vợ lẽ biệt nguy.

Trong nháy mắt khi quay đầu lại, có thể trông thấy một tên mập tròn vo bước tới, người này tựa như một quả bóng da biết hành tẩu, thân thể dài rộng cơ hồ ngang nhau. Theo lý thuyết người mập mạp da dẻ trắng nhợt, nhưng làn da của hắn đen như đáy nồi, chỉ thấy vẻ mặt của tên mập kia khoa trương kêu lên: "Oa, nơi này tại sao có thể có người chết, thật sợ nha!"

Trong lòng ta nghi hoặc một trận, mập mạp này nhìn có vẻ quái dị, chẳng lẽ thật sự chỉ là người qua đường?

Nam nhân chăn bông đột nhiên dùng kiếm chỉ hắn, lạnh lùng nói: "Heo béo, đừng ra vẻ nữa, kêu tên kia lăn ra đây nhận lấy cái chết đi!"

Heo béo? Lại là một thành viên trong Thập Nhị Tử Tiếu!

Ta mơ hồ phát giác được phụ cận có một cỗ âm khí, cường độ của nó có thể sánh ngang với âm linh cấp Quỷ Vương, đờ mờ, xem ra lần này đến so với mấy người trước còn lợi hại hơn.

Con heo mập sợ tới mức giơ tay lên, oa oa kêu loạn nói: "Đạo trưởng, đừng có cầm kiếm chỉ vào người ta, làm cho tâm can nhỏ bé của người ta sợ tới mức nhảy thình thịch đấy."

"Giả vờ, ngươi giả bộ tiếp đi!" Nam tử lo lắng nhìn hắn.

Heo béo lộ ra vẻ kinh sợ: "Ta chỉ là phụng mệnh làm việc, kỳ thật tiểu nhân thật sự không muốn đối địch với nhị vị, đều là Trang chủ sai sử..."

Trư béo vừa nói chuyện vừa tiếp cận nam tử thân thích, trên mặt luôn nặn ra nụ cười nõn nà, nam nhân lo âu cảnh giác nắm tám mặt thanh đại hán kiếm, không buông lỏng chút nào cảnh giác.

Lúc mũi kiếm cách yết hầu heo béo chỉ có mấy công quỹ, lúc này hắn mới dừng lại, nháy mắt ra hiệu: "Thật ra con người ta không thích đánh nhau nhất, chỉ muốn tranh thủ thời gian giết chết các ngươi, đi ăn màn đêm đàng hoàng!"

Nam tử an ủi cười lạnh nói: "Hay là ngươi đi Âm Tào địa phủ ăn một bữa cơm ngon với các huynh đệ của ngươi đi."

Trư béo nhếch miệng cười một tiếng: "Ta càng muốn móc con ngươi của Trương Cửu Lân ra... trêu đùa nồi lẩu!"

Sau khi nói ra ba chữ "Trì trút lửa" này, Tiểu Béo đột nhiên từ phía sau rút ra một con dao hình dưa hấu bóng loáng, hướng cổ tay nam tử thích ăn lành chém tới. Nam tử ân cần trở tay một kiếm, đánh văng đao của hắn, heo béo nhất thời ngã sấp xuống đất, sau đó lăn một vòng, lại đứng lên, giống như một người không ngã.

Ba đời ta chưa từng thấy đối thủ nào khác loại như vậy, người này nếu không theo Long Tuyền sơn trang tạo nghiệt, đại khái có thể đi diễn nghệ làm trò cười.

Trư béo cười đầy mặt, tay cầm dao bầu điên cuồng chém về phía nam tử chăn hộ, chiêu thức không kết cấu này, nam nhân chăn heo quả thực sẽ không để vào mắt. Hắn đem heo béo quật ngã vài lần, nhưng mỗi lần heo béo lăn một vòng liền đứng dậy, bất khuất tiếp tục chiến đấu, Tây dưa đao trong tay hắn ta vốn tưởng là món thần binh lợi khí, nhưng sau khi chém vài cái là lỗ thủng, thì ra là tuỳ ý giở hàng.

"Đạo trưởng thật lợi hại, tiểu nhân cam bái hạ phong!"

Dứt lời, heo béo lăn một vòng ngay tại chỗ, tựa như một quả cầu thịt xoay tròn, đao trong tay xoay tròn tạo thành một mảng ngân quang. Trong lòng ta hoảng hốt, đây là chiêu thức kỳ lạ gì vậy, tên này thật sự là thích khách Long Tuyền sơn trang tiếng tăm lừng lẫy sao?

Con heo béo hóa thân là con người thịt con hươu đực không ngừng xoay tròn quanh thân thể nam nhân mang thai, chiêu thức này tuy hiếm thấy, nhưng thật đúng là khó đối phó. Con cưng của nó quát lên một tiếng chói tai, trong nguy hiểm giành thắng lợi, một kiếm đâm về phía yết hầu con heo béo.

Heo béo đang xoay tròn đột nhiên ngừng lại, nằm dưới đất lấy tay che cổ, vẻ mặt thống khổ dị thường. Nhưng ta liếc mắt một cái lại nhận ra hắn đang diễn kịch, bởi vì kiếm căn bản không đâm vào thân thể hắn, thân kiếm vậy mà hơi uốn cong.

Chẳng lẽ người này là biết kim chung tráo, áo vải sắt hay sao?

"Đạo trưởng chọc ta một kiếm, ta cũng trả lời đạo trưởng một đao!" Dứt lời, heo béo đột nhiên đưa tay nắm lấy tám thanh đại hán kiếm, một tay khác cầm con dao dưa hấu chặt xuống cổ tay nam tử.

Ta hô to: "Đầu tiên, cẩn thận!"

Nam nhân chăn bông ném tám mặt đại hán kiếm nhảy ra sau, trong miệng tụng chân ngôn, trên người dâng lên một đạo lam quang, hắn đã không có ý định tiếp tục tác chiến cận thân với heo béo, muốn dùng pháp thuật kết liễu hắn.

Con heo mập ném tám thanh đại hán kiếm trong tay đi, tay trái nhanh chóng móc trong cổ vài cái, sau đó từ trong cổ phun ra một mũi tên nước dơ bẩn không thể ngửi được. Nam tử lo lắng vội vàng lui về phía sau, thi pháp bị cắt đứt, lam quang trên người cũng rất nhanh tiêu tán.

Một bãi chất lỏng màu xanh sẫm mà heo béo phun lên trên mặt đất không biết là cái gì? Nước bọt ừng ực, bên trong còn có một số chân cóc chưa tiêu hóa sạch sẽ, nội tạng, máu thịt các loại, khiến người ta nôn mửa một trận.

Heo béo lau miệng nói: "Ta nhổ một cái này, bụng lại đói rồi, đạo trưởng mau ăn thịt của ngươi cho ta!"

Dứt lời, lại quơ lên con dao hấu mà kêu loạn lên chém về phía nam tử đang được âu yếm, ta mẹ nó đã lĩnh giáo rồi, còn có loại thủ đoạn hạ lưu này nữa. Con heo mập không biết tu luyện tà thuật gì mà có thể đao thương bất nhập, một khi đối phương sử dụng pháp thuật sẽ phun ra một bãi cỏ bẩn, cưỡng ép cắt ngang.

Hai người đang giao đấu, lúc này một âm thanh hung ác nham hiểm nói: "Mập mạp, ngươi rốt cuộc có làm được hay không, thật sự không cần ta hỗ trợ sao?"

Con lợn béo thở hồng hộc nói: "Kim Long, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, không cho phép gọi heo mập, phải gọi ta gầy."

"Ta phải nói, heo mập chết bầm! Con lợn chết bầm này!" Giọng nói lạnh lẽo của nó vang lên.

"Chờ ta trở về làm thịt ngươi! Cầm lấy đầu của ngươi làm bầu đêm."

Heo béo gào một tiếng, đao pháp càng thêm hỗn loạn, nam tử lo lắng cũng tăng nhanh tốc độ, binh khí của hai người ở giữa không trung va chạm tạo ra một mảng tia lửa.

"Lão tử tới trợ trận!" Đúng lúc này, một đại hán khôi ngô hai tay khoanh trước ngực, dưới chân giẫm một chiếc quan tài từ nóc nhà bay xuống, ta kinh hãi thất sắc, đây là phương thức nào xuất hiện.

Đầu tiên một ngàn một trăm bốn mươi, Ma Vương Trương hiến tín giết người.

Đại hán kia để lại một mái tóc màu lửa đỏ, tựa như mào gà phóng thẳng lên trời. Lúc còn chưa hạ xuống hắn đột nhiên giẫm mạnh đáy quan tài, quan tài liền dựng lên, đối mặt với ta tối đen như mực.

Mặc dù ta và hắn cách nhau hơn mười mét, nhưng vẫn cảm giác được trên người hắn toát ra một cổ sát khí làm người ta sợ hãi, nam tử sầu lo hướng ta hô: "Cửu Lân, người này giao cho ta, ngươi không phải đối thủ của hắn!"

"Hì hì, ngươi còn có thời gian đi quản người khác sao?" Trư béo cười hì hì vung vẩy dao bầu, càng thêm điên cuồng chém tới.

Nam nhân chăn bầu bị chọc giận, rút ra một linh phù thượng đẳng, trong quá trình giao thủ đánh tới trán heo béo. Con heo béo che mặt kêu gào, sau đó dùng tay đem linh phù trực tiếp xé nát, cười to nói: "Lừa ngươi, chiêu này đối với ta cũng không dùng được!"

Sau đó hắn nhai đi nhai, đem linh phù nuốt vào.

Nam nhân lo lắng thoát khỏi chiến đấu tới giúp ta, ta sợ hắn trong lúc bận bị lợn béo đánh lén, liền nói: "Thứ nhất, ngươi toàn lực đối phó hắn là được, đại hán này giao cho ta đi!"

Nam nhân chăn bông dùng một kiếm đón đỡ Tiểu Béo, nhắc nhở: "Vậy ngươi ngàn vạn lần phải cẩn thận, Kim Long lợi hại hơn những người còn lại..."

"Cái gì, không ngờ ngươi nói hắn lợi hại hơn ta nha, quá thương tâm, ô ô ô." Con heo béo bày ra bộ dạng tự tôn bị thương tổn, gào rú đòi chém lung tung.

Chẳng lẽ Kim Long là người mạnh nhất trong Thập Nhị Tử Tiếu sao?

Kim Long đột nhiên cất tiếng cười ha hả: "Hai người các ngươi sao lại có quan hệ tốt như vậy, chẳng lẽ có hứng thú của Long Dương?"

Ta cầm song đao trong tay, mắng: "Nói lung tung, xem ta cắt lưỡi ngươi!"

"Hừ, khẩu khí thật lớn! Lần này trang chủ giết gà dùng dao trâu, phái toàn bộ thập nhị Tử Tiếu chúng ta đến đối phó một mình ngươi, lão tử ngược lại cũng muốn mở mang kiến thức một chút, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng."

Nói xong, hắn đá một cước lên quan tài, tấm ván gỗ của quan tài liền rầm rầm tản ra, bên trong là một tấm bia đá, phía trên tản mát ra một cỗ âm khí bá đạo đến cực điểm, khiến cho lòng người sợ vỡ mật, ta tranh thủ đọc lên Đạo Đức Kinh mới ổn định tâm thần.

Cái đuôi ngọc trốn sau lưng ta căng thẳng nắm chặt y phục, lão bản nương sợ tới mức ngồi bệt xuống đất, cho dù là người thường cũng có thể cảm nhận được âm khí lăng lệ này!

Ta phân phó Vĩ Ngọc nói: "Ngươi mang lão bản nương qua bên kia tránh một chút."

"Ồ!" Vĩ Ngọc đáp ứng một tiếng: "Hỏa ca ca, ca phải cẩn thận đấy."

Ta nhìn kỹ tấm bia đá kia, trên đầu bia điêu khắc hai con mãnh hổ giương nanh múa vuốt, trên bia chỉ có rải rác con số, viết: "Vạn vật trời sinh cùng người, người không một vật và trời, giết chóc giết chóc!"

Trong đầu ta ông lên một tiếng, đây không phải là Sát Nhân Ma Trương Tường Trung Trung của Tứ Xuyên lưu lại trong cuối triều sao?

Lịch sử ghi lại, Trương hiến trung là lãnh tụ nghĩa quân nông dân hậu triều cuối cùng, cùng Lý Tự Thành lật đổ sự thống trị của Minh triều, cuối cùng bị thanh quân tàn nhẫn vào thành trấn áp.

Người này cả đời giết người như ngóe, sử sách nói hắn một ngày không giết người thì sẽ rầu rĩ không vui!

Mỗi lần hắn dẫn quân công hãm một tòa thành trì, liền tàn sát khắp nơi. Gặp phải nữ nhân có chút tư sắc liền khiến binh sĩ thủ hạ thay phiên vũ nhục, sau đó cắt mất đầu, lột sạch quần áo rồi chôn xuống bùn đất, lộ ra vũ khí, bởi vì hắn cho rằng hoả pháo của nữ nhân này có thể khắc chế quân địch.

Bản thân hắn còn có thể chọn lựa một ít mỹ nữ, khi thì chờ đợi, trên người chẳng hề bận tâm, cung cấp niềm vui cho hắn, một khi đã phát tiết thì sẽ giết chết hoặc là thả vào trong lồng hấp mà ăn!

Nghe nói Trương hiến trung với việc nuôi dưỡng chiến mã béo tốt, liền ra lệnh cho binh lính vét sạch toàn bộ tâm can, tim gan của dân chúng, bỏ vào lồng ngực trống bỏ thêm cơm vào, chờ gạo hút no máu người rồi lại lấy ra cho chiến mã mình tẩm bổ.

Trương hiến trung có thể nói hoàn toàn là một kẻ điên hiếu sát thành tánh, khi không có bách tính giết, liền giết binh tướng thủ hạ của mình, đem hơn một trăm ba mươi vạn nhân mã của mình giết mất một nửa trong hai tháng, còn phải dào dạt nói: "Lão tử chỉ cần ba ngàn quân, là có thể hoành hành thiên hạ, cần nhiều người như vậy làm gì!"

Có một lần ấu tử của hắn đã từng đi ngang qua trước mặt hắn, hắn gọi một tiếng đứa con ngoan, con nhỏ không chịu đáp ứng, dâng lên một lòng trung thành giết đi đứa con. Ngày thứ hai hối hận, tại sao nàng thê thiếp của hắn không ngăn cản? Giết cả thê thiếp lẫn người cầm búa...

Thời điểm Trương hiến trung chiếm tứ xuyên đã từng đại khai sát giới, sau đó khi Thanh quân tiến vào, thành trấn đã một mảng lớn hoang vu, nhân dân trốn vào núi, trên người mọc lông dài. Toàn bộ Thành đều chỉ còn lại hai mươi hộ gia đình, Thanh quân đành phải dời dân cư rộng rãi đến bốn phía.

Trương Phụng trung thành biểu thị công tích giết người của mình, lập một tấm Thất Sát bi ngay tại Tứ Xuyên! Nhưng về sau Thất Sát bia vẫn không tìm được, có một số chuyên gia cho rằng Thất Sát bia kỳ thật cũng không tồn tại, đó có thể chỉ là thêm mắm thêm muối cho quân Thanh, không ngờ nó lại biến thành một vật âm hiểm, xuất hiện ngay trước mắt ta.

Trên Thất Sát bia quanh quẩn một đoàn âm khí thô bạo, ta âm thầm sinh nghi, bia này ít nhất cũng phải mấy chục cân, Kim Long muốn sử dụng nó như thế nào?

Lúc này Kim Long không biết từ đâu lấy ra một cây thiết côn thô to, đem thiết côn cắm vào giữa tấm bia đá, sau đó giơ lên cao cao, giống như lang nha bổng chộp ở trong tay. Ta kinh ngạc không biết nên nói gì cho phải, còn có loại vũ khí này!

"Trương Cửu Lân, nạp mạng đi!" Kim Long vung Thất Sát bia đánh ta.

Thân thể Thất Sát bia nặng nề, tất nhiên là ta không dám đỡ, vội vàng lùi lại một bước. Ầm một tiếng, ta cảm giác mặt đất dưới chân rung lên, giống như đã trải qua một trận động đất.

Kim long chỉ dừng nửa giây, liền vung Thất Sát bia lần nữa, ta vẫn trốn tránh.

Hắn trái một cái phải vung mạnh tấm bia, ta vẫn luôn tránh né. Thật ra vũ khí này rất cồng kềnh, ta hoàn toàn có thể lợi dụng linh xảo của trảm quỷ song đao mà đánh một trận! Thế nhưng vạn nhất thất thủ thì là chết, cho nên phải quan sát kỹ kế hoạch của hắn rồi mới động thủ không muộn.

Hơn nữa, bản thân Thất Sát bia vốn là thứ gì đó cứng rắn, sau khi vung mạnh mấy lần, trên bề mặt đã xuất hiện từng vết rách, có không ít hòn đá nhỏ tróc ra từng mảng, sợ là sắp tan thành từng mảnh.

Ta thầm nghĩ Kim Long có phải không có đầu óc hay không, âm vật không phải dùng như vậy, mà là đang phá hư đồ vật!

Kim Long đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, nhấc Thất Sát bia lên nện thẳng vào đầu ta, ta nghĩ thầm nó chẳng qua chỉ là ba búa mà thôi, sợ nó sao? Lúc này rút ra hai đao Trảm Quỷ Thần nghênh chiến, thân pháp ta nhanh chóng dùng song đao dán vào côn sắt gọt thẳng lên trên, hoặc là nó bị ta gọt rơi ngón tay, hoặc là phải ném xuống bia đá.

Hai ta lúc ấy khoảng cách rất gần, Kim Long đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng, ta ý thức được không tốt.

Chỉ thấy trong tấm bia đá đột nhiên thoát ra một đoàn âm khí hình vòng xoáy, đem toàn bộ hòn đá tróc ra hút vào, tấm bia đá kia vậy mà tự động chữa trị.

Đầu óc của ta ong ong ong, như có giọng nói điên cuồng tới cực điểm vang lên: "Giết! Giết! Giết!"

Đột nhiên ta cảm giác Kim Long trước mắt có vẻ mặt đáng ghét, hận không thể giết chết mà nhanh chóng, ta lập tức ý thức được đây là âm vật đang quấy nhiễu trí óc ta, liều mạng mặc niệm Đạo Sự Kinh để ổn định tâm thần.

Lúc này, kim long duỗi ra một bàn tay lớn bắt lấy ta. Ta theo bản năng lui về phía sau, thế nhưng đường lui đã bị Thất Sát bia cực lớn chặn lại!

Trong tình thế cấp bách, ta lập tức lăn một vòng, không nghĩ tới Kim Long lại dùng tốc độ nhanh hơn đem Thất Sát bia đánh xuống mặt đất. Ta chỉ có thể dùng song đao bảo vệ thân thể, song đao dường như cũng ý thức được nguy cơ, hai đạo đao khí màu xanh lục của mực đã bao phủ trước mặt ta.

Lúc Thất Sát bi đụng vào người, cảm giác như bị một chiếc tàu tàu đang lao nhanh chạm vào mặt, đao khí lập tức bị đánh nát, ta hộc máu mấy mét mới dừng lại được.

Nam nhân âu yếm hô to: "Cửu Lân!"

Heo béo quấn hắn không rời đi được, nam tử sai vặt liền kéo mấy cái túi bịt quỷ, thả ác quỷ cùng hắn chơi, một bước lao tới trước mặt ta.

"Ngươi không sao chứ?" Nam tử môi giới hỏi.

Ta sờ sờ xương sườn của chính mình, thật may mà trong hai thanh đao kia đã kịp thời bảo vệ được âm linh của Mạc Tà, tuy nhiên cũng không có bị thương gì, chỉ là trên người mơ hồ đau đớn.

"Đồ heo mập, ngươi đừng nhúng tay vào, hai thứ này đều thuộc về ta!" Kim Long lớn tiếng kêu lên, đột nhiên vung tấm bia đá lên đập lên đầu nam tử chăn nuôi.

Ta vừa nhìn không ổn, một chưởng đẩy nam tử thích đáng ra, tấm bia đá ầm một tiếng nện vào giữa hai ta, hòn đá phía trên lại vỡ tung ra rất nhiều.

Nam tử chăn hộ nhìn qua thật sự tức giận, hắn cắn răng một cái, kiếm chiêu sắc bén công tới. Thế nhưng vừa tới gần thân thể Kim Long, Thất Sát bi đã bắt đầu ảnh hưởng tâm trí của hắn, nam tử lo lắng nhanh chóng lui về, nói: "Tấm bia đá này là âm vật, sẽ khiến người ta mất đi lý trí!"

Nói xong hắn cắn ngón giữa, nhỏ máu tươi của mình xuống đất, bắt đầu vẽ tranh, ta biết hắn định dùng trận pháp áp chế bia đá.

"Muốn vẽ trận, ngươi Mơ đi!" Kim Long rống to xông tới, ta lấy ra Vô Hình châm, đâm tới cổ Kim Long.

Nhưng Vô Hình Châm chỉ đâm một cái, sau đó bị cái gì bắn trở lại, ta kinh ngạc một hồi, đây là có chuyện gì?

Chỉ thấy trên người Kim Long chồng lên một cái bóng khác, đó là một vị đại tướng cổ đại mặc áo choàng đen, mang nón sừng trâu. Khuôn mặt viên đại tướng này trắng bệch, trong ánh mắt lộ ra một thần sắc hung tàn xảo trá, trong tay cầm một cây Lang Nha Bổng đen kịt.

Đây chẳng lẽ là âm linh Trương Kính Trung?

Đệ nhất thiên một nghìn năm trăm chín mươi ba ngàn Kiếm Tiên Sát Thần.

Kim Long không cần bất cứ nghi thức nào cũng gọi Âm Linh Trương Kính Trung ra, khiến ta rất khiếp sợ, nam tử cầu hôn giải thích: "Trương hiến trung là Thủ Hộ Linh của hắn, nên hắn có thể trực tiếp gọi ra!"

"Lấy thực lực Kim Long vốn có thể làm tứ đại trưởng lão, đáng tiếc tính cách hắn quá mức tàn bạo, vài lần chấp hành nhiệm vụ, đồng bạn đồng hành với hắn một người cũng không trở về. Các trang chủ Long Tuyền sơn trang bởi vậy mới để cho hắn dẫn dắt thập nhị Tử Tiếu."

Ta quay đầu nhìn lại, phát hiện heo béo ngồi xếp bằng dưới đất, trong tay đang cầm một đoạn chân nhỏ hơi mờ đang gặm điên cuồng, trên mặt đất sau lưng gã có một đám quỷ huyết đen sì. Hóa ra gã đã đem mấy con ác quỷ kia giải quyết xong, đang hưởng dụng "Thân thể" của bọn nó.

Ta lập tức buồn nôn, sao người này cái gì cũng ăn, không hổ là heo a!

Xem bộ dạng heo béo này thì không có ý định nhúng tay vào nữa, hoàn toàn giao chúng ta cho Kim Long đối phó.

"Ha ha ha ha, đã lâu không giết người, hôm nay rốt cuộc lão tử có thể đại khai sát giới rồi!" Kim long đột nhiên bộc phát ra một trận cười to điên cuồng, một luồng âm khí đáng sợ nổ tung trên đất trống, ta xác định đó là thanh âm hiến trung trong thân thể hắn.

Nam tử an ủi thầm niệm chú ngữ, đại trận dưới chân đột nhiên phóng ra lam quang, đồng thời có một chú ngữ quanh thân thể hắn lóe lên.

Kim Long thấy đại trận đã có hiệu lực, lập tức như phát cuồng công kích nam tử cầu hôn, ta vì yểm hộ nam nhân, từ bên cạnh tấn công, đồng thời tế ra châm vô hình. Thế nhưng âm linh hiến thị trên người Kim Long lại xoay người lại nhìn ta cười lạnh, mà bản nhân Kim Long lại đang tiếp tục công kích nam nhân an ủi.

Ta lập tức hoảng hốt, Kim Long và Trương Phụng có thể đồng thời công kích hai mục tiêu, hắn khống chế Âm Linh đã đạt tới cảnh giới tùy ý mà động, giống như Vô Hình Châm của ta vậy!

Chỉ thấy Thất Sát bia hướng trên đầu nam tử quyến rũ của Kim Long nện xuống, ta hô to một tiếng nguy hiểm, nam tử được an ủi như di chuyển lùi lại mấy mét, Thất Sát bi vừa vặn rơi vào trong đại trận. Vô số đạo lam quang bị kích phát ra, quấn lấy âm khí trên Thất Sát bia, khó phân thắng bại, Kim Long dùng sức rút ra, tấm bia đá như rơi xuống đất bị hút vào trong trận.

"Chút tài mọn!" Kim Long nổi giận gầm lên một tiếng, trên thân dâng lên một trận âm khí khoa trương.

Nam tử Phong Tà đại trận có thể hấp thụ âm khí và vật thể chứa âm khí, âm khí cuồn cuộn không ngừng bị hút vào trong trận, nhưng lam quang trên trận cũng dần dần ảm đạm.

Sau đó lam quang đột nhiên vỡ ra, âm khí bị giam bên trong giống như sóng thần tuôn về các phương hướng. Trong âm khí kia mang theo sát khí khủng bố, làm trái tim người ta cuồng loạn, ta liều mạng mặc niệm 《 Đạo Đức Kinh 》 mới dừng tay dừng chân run rẩy.

Kim long vậy mà dùng âm khí làm đại trận nổ tung, thực lực bực này, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với âm thử, man ngưu.

"A a a a, nạp mạng đi!"

Kim long gầm lên một tiếng, dựa lưng vào Âm Linh Trương THiến Trung, không ngừng xoay tròn. Mỗi một lần chuyển mặt đều giao thủ với chúng ta mấy hiệp, sau đó đổi người, tiếp tục giao thủ với chúng ta.

Âm Linh và bản thể dùng loại phương pháp xa luân chiến điên cuồng tiêu hao tinh lực của chúng ta, mỗi lần ta muốn dùng châm vô hình đánh lén, đều bị hai người này lấy ra mũ giáp Ngưu Giác Âm Linh ngăn cản, hai người này công thủ nhất thể, không khác gì thùng sắt, thật sự là bó tay không biết làm sao!

Nam nhân chăn bông đột nhiên lui lại mấy bước, cắm kiếm vào, móc từ trong ngực ra chu sa, linh phù các thứ, chuẩn bị bố trí trận pháp đối phó Kim Long.

Kim Long cười một tiếng điên cuồng, xông tới công kích hắn. Ta vội vàng yểm hộ Âm Linh, thế nhưng là Trương Kính Trung đột nhiên dùng Lang Nha Bổng cực lớn đâm vào ngực ta một cái, ta vội vàng dùng song đao bảo vệ ngực, thế này quá mạnh, cổ họng ta hơi ngọt, nôn ra một ngụm máu lớn.

Thời khắc này ta cũng không để ý tới an nguy của mình, sợ nam nhân lo lắng gặp nạn. Chỉ thấy hắn ngồi trong trận lẩm bẩm, trên người đột nhiên lao ra một thư sinh áo xanh, tay cầm trường kiếm, giao thủ với Kim Long.

Nguyên lai hắn đem Linh Lữ Động Tân thủ hộ gọi ra! Lữ Động Tân không hổ là Kiếm Tiên, một bộ kiếm pháp sắc bén làm Kim Long không dám đến gần, Kim Long đem Thất Sát Bia hướng trên mặt đất dựng lên, thầm niệm chú ngữ, lần nữa từ trên người tuôn ra một cỗ âm khí.

Lữ Động Tân cũng đem trường kiếm ném ra, tự động hướng kim long công tới. Nhưng trường kiếm lại bị cỗ âm khí kia cản lại, hai tay Lữ Động Tân rất nhanh kết ấn, chỉ thấy một đoàn bạch quang từ trên người hắn dâng lên, chống lại âm khí trên thân kim long.

"Ha ha ha, Lữ thượng tiên cũng đã mời ra, thật lớn mặt mũi! Nhưng mà bản soái là sát thần ở nhân gian, thấy thần giết thần, gặp phật giết phật."

Âm linh Trương hiến trung điên cuồng cười ha hả, âm khí tràn đầy giống như bức tường áp lên người Lữ Động Tân, ta thật sự lo lắng Lữ Động Tân sẽ không duy trì được.

Bạch quang soạt một tiếng tiêu tán, Lữ Động Tân chật vật nửa quỳ trên mặt đất ai thán: "Tiểu hữu, người này đã rơi vào ma đạo, ngay cả bản thượng tiên cũng không phải đối thủ của hắn, ta phải đi rồi!"

Dứt lời, Lữ Động Tân liền biến mất.

Trận họa của nam nhân thương cảm đã bắt đầu tỏa sáng, ta cũng không nhàn rỗi, cố gắng tranh thủ thời gian cho nam nhân có thể giúp, thao túng châm vô hình thường xuyên công kích âm linh Trương Kính Trung.

Bị hắn ngăn cản rồi lại tiến lên, cho dù là cây châm vô hình ở trước mặt hắn chỉ là muỗi, chí ít cũng có thể phân tán sự chú ý của hắn!

Ta đang bận không thể tách ra, heo béo điên cuồng chạy tới, sau khi bị ta nhìn thấy, hắn vội vàng giấu Tây Qua đao trong tay sau lưng, nặn ra vẻ mặt nịnh nọt.

"Con lợn chết tiệt, cút ngay!" Kim Long mắng.

Ta nhẹ nhàng thở ra một hơi. Chỉ cần heo béo không nhúng tay vào, vẫn còn có sức đánh một trận.

Lúc này nam trận của nam tử đang ở trong cốc đột nhiên phóng ra kim quang chói mắt, hắn đứng lên, hai tay kết thành một ấn, uy phong lẫm liệt quát lên: "Thiên địa huyền hoàng, vạn pháp quy nhất, Phục Ma đại trận..."

Nói xong câu cuối, đột nhiên một cái bóng từ phía sau tới gần hắn, không ngờ lại là lão bản nương!

Lão bản nương cười lạnh đem một con dao găm khắc từ ngọc thạch đâm vào bả vai gã đàn ông.

Nam nhân hưởng thụ đau lòng quỳ trên mặt đất, bất cứ cao thủ nào khi phát động trận pháp đều là yếu nhất, đại trận vừa mới khởi động lập tức mất đi hiệu lực.

Bà chủ dùng ngón tay vén áo lên, trên bộ ngực bà có khắc một con thỏ trắng lớn trông rất sống động. Bà ta dùng giọng điệu giễu cợt nói: "Hai vị cao nhân, con thỏ ngu xuẩn này xin thi lễ!"

Hóa ra lão bản nương cùng một nhóm với bọn họ, ta lập tức đỏ mắt, hận không thể xông tới chém nữ nhân âm hiểm này thành muôn mảnh. Thế nhưng ta bận đối phó Kim Long nên không thể phân thân, vì vậy lớn tiếng kêu gọi Vĩ Ngọc đi ra hỗ trợ.

"Ngươi đang gọi Tiểu Tiểu Linh sủng sao? Nàng ở đây nha." Bà chủ nương lấy ngón tay nhấc lên một túi gấm thêu hình đầu lâu, túi gấm khẽ động, bên trong truyền đến âm thanh của đuôi ngọc: "Thả ta ra ngoài, bà nương thối tha!"

"Con thỏ chết tiệt, ai cho phép ngươi động tới con mồi của ta, lão tử đem ngươi trước gian hậu sát." Kim Long nổi giận quát, đột nhiên vung Thất Sát bia đập lên đầu thỏ Giảo. Kì thực hắn nếu nện lần này vào người đàn ông chăn nuôi, đàn ông thương cái chết là cái chắc, nhưng hắn lại ở ngay thời điểm mấu chốt này hạ thủ với mình.

Vẻ mặt thỏ ngu ngơ trắng bệch nhảy ra: "Kim Long, sao ngươi còn không biết điều? Trang chủ phái chúng ta cùng chấp hành nhiệm vụ, nào có thể để ngươi phải tranh công một mình."

Không biết heo béo khi nào đã đi tới, mặt mũi tươi cười nói: "Thỏ khôn, Kim Long cứ như vậy quen rồi, quen là được rồi!"

Nói xong, Kim Long vung mạnh thỏ Giảo thêm một cái. Gã quyết tâm muốn giết thỏ Giảo.

Con thỏ khôn nhanh chóng nhảy lên, trong tay đột nhiên có thêm một cái phi tiêu hình dạng như bươm bướm. Kim Long muốn dùng âm khí ngăn cản nhưng không ngờ hồ điệp tiêu dễ dàng đột phá chướng ngại âm khí, đính trên vai hắn.

Sau khi Hồ Điệp tiêu bắn trúng Kim Long, phía trên có một đạo âm khí tinh tế nối với thỏ khôn, nàng ta dùng thanh âm cực kỳ dâm đãng nói: "A, âm khí của ngươi thật cương mãnh, người ta sắp chịu không nổi rồi!"

"Mụ già thối tha, dám hút âm khí của lão tử!" Kim Long lại giơ Thất Sát bi lên lần nữa.

Thừa dịp bọn họ nội chiến, ta tranh thủ thời gian đỡ nam tử có nhiệm vụ, dán lên trên người hắn một đạo Già Dương Phù, nhanh chóng bỏ chạy vào trong một hẻm nhỏ đen kịt.

Sau lưng truyền đến động tĩnh cực lớn khi thỏ khôn cùng kim long giao thủ, còn có tiếng heo béo lười biếng: "Đừng đánh nữa, làm chính sự trước... Ồ, bọn họ đâu?"

Đệ nhất thiên một vạn sáu hiệp thương nam chữa thương.

Ta đỡ nam nhân thích hộ chó má rẽ trái rẽ phải trong hẻm nhỏ, cảm giác như đã đá văng ba tên sát thủ kia, lúc này mới dừng lại, sau đó cởi áo con trai mang thai giúp hắn xử lý vết thương.

Cơ bắp toàn thân nam tử khổ thương, chỉ có nơi bị ngọc đao đâm trúng biến thành màu đen!

Ta cẩn thận quan sát thanh ngọc đao đâm vào thương tích của nam tử, phát hiện thân đao xanh biếc trong suốt, phía trên âm khí quanh quẩn, tựa hồ cũng là một kiện âm vật, nhưng không biết có thể rút ra được hay không, có độc không?

Nhưng trước mắt không phải thời điểm do dự, ta nghiến răng nhổ ngọc đao, phát hiện bả vai nam tử thương lập tức chảy máu không ngừng. Cho dù đem Vân Nam bạch dược bôi ở phía trên, cũng sẽ bị máu tách ra, ta lập tức điểm mấy huyệt đạo chung quanh bả vai hắn, nhưng máu vẫn không ngừng hoàn toàn, vẫn chậm rãi chảy xuôi.

Nam tử đau thương nắm lấy ngọc đao trong tay ta, nhìn nhưng vô lực, yếu ớt nói: "Đây là Tuyệt Tình đao trong quá khứ do hoàng đế ban cho phi tần chết, sau khi bị nó đâm trúng, vết thương sẽ không được tốt..." Bất quá may mắn là, hắn bị đâm không phải chỗ trí mạng.

Ta đỡ nam nhân đáng thương của mình dậy, chuẩn bị dẫn nó tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Lúc này trong đầu ta truyền đến giọng nói của Tiểu Giới Linh: "Tích, chủ nhân, là ngài đang triệu hoán ta sao?"

Ta cúi đầu nhìn Vĩnh Linh Giới trên tay, thì ra khi bị Kim Long đánh cho thổ huyết, trên chiếc nhẫn cũng dính một ít máu, trong lúc vô ý đem Vĩnh Linh Giới thức tỉnh. Lúc này ta lại hỏi Tiểu Giới Linh: "Ngươi có biết Âm Linh nào có thể đối phó với Sát Nhân Ma Vương Trương Trung không?"

"Chủ nhân, ta đề cử Triệu Phi Yến hoặc Dương Ngọc Hoàn, chẳng phải nói anh hùng khó qua cửa mỹ nhân à?" Tiểu Giới Linh đáp.

"Mẹ kiếp, ngươi muốn bẫy chết ta!" Ta không còn gì để nói.

Trương hiến trung toàn là một người bệnh tâm thần nặng nề, nếu triệu hoán một mỹ nữ đặt trước mặt hắn, lập tức sẽ bị hắn trước gian hậu giết sau ăn sau đó.

"Chủ nhân không nên tức giận, còn có loại lựa chọn thứ hai, chính là triệu hoán Ngao lạy!" Thanh âm Tiểu Giới Linh lần nữa truyền đến.

Qua nó nhắc nhở như vậy, lúc này ta mới nhớ tới, năm đó Trương Phụng trung giao chiến với Thanh quân, đúng là thống lĩnh Bát Kỳ quân Ngao bái, mang theo đội chết dám truy bắt chém đầu.

Tuy nói âm linh của Trương Huyễn Trung đã được luyện chế vô cùng cường đại, nhưng một vật giáng xuống một vật, kẻ thù lâu năm của hắn khi còn sống nhất định sẽ chấn nhiếp hắn!

Tiểu Giới Linh xin chỉ thị của ta: "Chủ nhân, có cần triệu hoán Ngao lạy không?"

"Không, đợi thêm chốc lát nữa!" Ta cự tuyệt nói.

"Vâng, chủ nhân, thời điểm cần giúp đỡ tùy tên gọi tùy lai, tuy nhiên thời gian tinh huyết có hiệu quả chỉ có thể duy trì đến mười hai điểm nửa đêm, quá kỳ chúng ta phải gặp lại ba tháng nữa." Tiểu Giới Linh giải thích.

Thời gian ta xem qua, cách mười hai giờ còn có ba giờ, thời gian còn dư.

Ta và nam nhân sầu lo đang chạy trối chết, nếu như từ trong hẻm nhỏ đột nhiên chém giết ra một lạy, tương đương làm bại lộ vị trí của mình!

Hơn nữa Kim Long và thỏ khôn không hợp, hai người này có thể còn đang kịch chiến, nếu trong hai người bọn họ có thể chết mất một con, vậy cơ hội Doanh Doanh ta sẽ lớn...

Mười hai Tử Tiếu đều không phải thương nhân lương thiện, bọn họ là sát thủ, tính cách mỗi người đều quái gở, có thể trước giờ đều đơn thương độc mã chấp hành nhiệm vụ, chưa từng cùng ra tay, cho nên lần này mới tranh công với nhau!

Trên đường, nam nhân lành yếu nói cho ta biết, Tiểu Béo từ nhỏ đã bị ngâm trong nước thuốc đặc chế sư quán đầu luyện thi, cộng thêm nước thuốc ăn tươi nuốt sống, luyện liền có một bộ da cương thi đao thương bất nhập. Thủ đoạn giết người của gã rất vụng về, thậm chí có điểm bất nhập lưu, nhưng chỉ cần lợn béo xuất mã, vô luận đối thủ mạnh hơn nữa, cuối cùng nhất định là gã sống sót.

Mà thỏ khôn am hiểu sử dụng âm vật, còn có sắc dụ, nữ nhân này xuất quỷ nhập thần, cho tới bây giờ chưa ai nhìn thấy khuôn mặt thật của nàng.

Đi đường một đoạn, phía trước đột nhiên xuất hiện một hồ nước hình trăng lưỡi liềm, phản chiếu cổ kiến và ánh trăng trên trời chung quanh, sóng ánh sáng lăn tăn, tựa như gương sáng. Ta nhớ được cái hồ này gọi là Nguyệt Nha hồ, đạo đạo diễn phim ngọa hổ tàng long của Lý An chính là ở chỗ này ngắm cảnh.

Nam nhân chăn bầu quỳ gối bên cạnh nước, cúi đầu rửa mặt nước lạnh, sau đó đem thanh đại hán kiếm tám mặt bị bẩn bỏ vào trong nước rửa sạch, rửa sạch đột nhiên một ngã nhào muốn ngã, ta vội vàng đỡ lấy hắn, cầm lấy kiếm của hắn thay hắn thanh tẩy.

Ta nhìn thoáng qua gương mặt nam tử có ý tốt, bờ môi của hắn bắt đầu trắng bệch, vết thương trên vai vẫn đang chảy máu, quần áo bên người đã hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ, nếu cứ tiếp tục như vậy thì kiểu gì cũng phải nghỉ ngơi chứ.

Ta lo lắng nói: "Tiếp tục như vậy ngươi sẽ mất mạng! Bây giờ chúng ta sẽ rời khỏi Hoành thôn, dẫn ngươi tới y viện trước."

Nam nhân quyến rũ xua tay nói: "Ngàn vạn lần đừng rời khỏi nơi này, ở chỗ này còn có đường sống, sau khi ra ngoài sợ rằng chỉ có một con đường chết..."

Ta không hiểu ra sao, chẳng lẽ nơi này còn có người giúp sao? Ta tiếp tục tẩy rửa mặt trời, đột nhiên chú ý tới trên mặt nước phía trước có một ống trúc nho nhỏ lơ lửng, trong lòng ta buồn bực, loại hồ này hẳn là không dài cỏ lau nha!

Đầu óc ta xoay chuyển để châm vô hình bay vào cái ống kia, trong hình vẽ truyền vào trong đầu ta xuất hiện một đồ vật vừa mềm vừa đỏ, ta sửng sốt một chút thì mới phản ứng lại được, đó là một cái lưỡi người.

Hóa tình dưới nước cá giấu người, đang dùng miệng ngậm cây ống này hô hấp!

Đây khẳng định không phải là kẻ thích lặn lội nơi đó, nhất định lại là sát thủ trong thập nhị Tử Tiếu, ta cũng không khách khí với gã, thao túng Vô Hình Châm trực tiếp bay vào cổ họng của gã.

Ảnh truyền tới trong đầu ta tựa như hình ảnh trộm trong viện, từ yết hầu một mực thông đến nội tạng, ta thao túng Vô Hình Châm xuyên qua bụng hắn một hồi, đâm tới ngực trái tim hắn.

Một lát sau, trên mặt nước đột nhiên toát ra những bong bóng khí kịch liệt, từng ngụm máu lớn trào lên. Cuối cùng một nam nhân mặc trang phục màu đen bó sát người, đeo mạng che mặt màu đen, phía sau còn thêu một con ngựa mồ hôi.

Nam nhân chăn ấm ngồi trên một gốc cây, liếc một cái nói: "Đó là tuấn mã trong thập nhị tử nòng cốt, nghe nói là đệ tử thân truyền Long Trạch Nhất Lang, tinh thông các loại Nhật Thống thuật thất truyền."

Phù thi trong nước ta nhìn một cái, không hổ là đệ tử Long Trạch Nhất Lang, ngay cả vận rủi Long Trạch Nhất Lang cũng kế thừa, còn chưa kịp lộ mặt đã bị ta một chiêu mất mạng!

Nếu thật sự cùng chúng ta động thủ với nhau, với tình trạng hiện tại của chúng ta chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Ta rửa sạch kiếm cho nam nhân thích tốt, hắn ta cầm kiếm đứng lên, nhìn bờ bên kia một cái nói: "Cửu Lân, đi gõ cửa con sư tử nửa đầu kia, trong đó có người của chúng ta."

"Bán Đầu Sư Tử?"

Con mắt của ta nhìn về phía đối diện, quả nhiên bên ngoài có một cánh cửa màu đỏ lớn sừng sững một con sư tử đá bị hư hỏng, sư tử đá kia vốn là một đôi, nhưng bên kia đã không còn, chỉ còn lại một cái ghế dựa.

Nguyệt Nha hồ cũng không lớn, chúng ta nâng đỡ đi vòng qua, đi tới trước cửa Đại Hồng gõ vài cái, nhưng không có ai đáp lại.

Thương thế nam tử đáng thương không thể đợi thêm nữa, ta lúc này vô hình châm mở bấc xích, không khách khí đẩy cửa mà vào!

Bọn ta đi xuyên qua phòng khách, ngay lúc ta đưa tay muốn đi khai đèn thì bị nam nhân tốt nhất cản lại, hắn lắc lắc đầu, nói mở đèn sẽ bị người của Long Tuyền sơn trang chú ý tới.

Vì thế ta lại để nam nhân có khổ hạnh nằm dưới đất, dùng điện thoại di động chiếu sáng, tìm một ít kim chỉ, miễn cưỡng gây vết thương cho hắn. Thủ nghệ khâu của ta rất giống nhau, phỏng chừng sau khi lành lành sẽ lưu lại rất nhiều vết sẹo, cảm giác có lỗi với da thịt trắng như tuyết của hắn.

Nam nhân chăn bông vẫn rất yếu ớt, thuốc ta mang trên người là dùng ngoại lệ, nhưng đều dùng thuốc trung luyện mà thành, có công hiệu cầm máu. Ta dứt khoát thúc ngựa thành ngựa sống, đem thuốc cấp cho nam nhân ăn.

Nam nhân chăn ấm bị thuốc bột làm tức ho khan, ta nói: "Đợi ta một lát, ta đi múc nước cho ngươi!"

Trong sân có một miệng giếng, ta cầm một thùng gỗ rửa sạch, đầy đất lấy một thùng nước, sau đó liền múc một ngụm nước, nước giếng lạnh lẽo, hương vị ngon hơn cả nông phu sơn tuyền, đối với khôi phục thương thế hẳn là có chút trợ giúp.

Tưởng ta cầm thùng đi ngang qua mái hiên, đột nhiên nước trong thùng nổi lên một gợn sóng nho nhỏ. Ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, lại nhìn thùng nước, nước giếng trong vắt thấy đáy, hình như không có tạp chất gì.

Nam nhân âu yếm hỏi ta: "Cửu Lân, làm sao vậy?"

"Vừa rồi giống như có vật gì rơi xuống nước." Ta hồ nghi nói.

Hắn đột nhiên đứng lên, lấy từ trong ngực ra một nắm lưu huỳnh rắc vào thùng nước. Chỉ thấy mặt nước nhanh chóng sôi trào, trong nháy mắt đã biến thành màu xanh lá khiến da đầu của ta tê dại.

Nam tử sầu lo sắc mặt âm trầm nói: "Người ta không muốn giao thủ nhất rốt cuộc cũng xuất hiện, hắn chính là độc hầu!"

Độc Hầu số một nghìn lẻ bảy (chương hơn)

Nam nhân chăn bầu nói với ta, Độc Hầu là truyền nhân của nhất mạch Tương Tây, am hiểu luyện chế cổ độc. Người này tới vô ảnh vô tung, nhưng chỉ cần kề vai sát cánh cùng ngươi, hoặc là vỗ nhẹ lên vai ngươi, ngươi sẽ lập tức bị hạ cổ!

Thủ đoạn giết người của độc hầu là bí mật nhất, nhưng cũng là người nhiều nhất trong Thập Nhị Tử Tiếu giết người, hơn nữa cho tới bây giờ cũng chưa từng thất thủ.

"Ta hỏi nam nhân thích lập tức làm sao đối phó hắn, nam nhân thích ăn, lắc đầu: "Địch ám ta minh, ta cũng không có biện pháp đối phó hắn, dù sao từ giờ trở đi, tuyệt đối đừng ăn bất cứ thứ gì, uống bất cứ thứ gì, cho dù ngửi thấy mùi không đúng cũng phải lập tức ngừng thở!"

Để cho an toàn, mấy tên tiểu quỷ canh gác quanh phòng, đám người Kim Long còn chưa đuổi tới, ta đề nghị hắn nghỉ ngơi khôi phục thể lực một chút, dù sao sắc mặt đàn ông thương cảm bây giờ rất kém cỏi.

Lúc này một con tiểu quỷ kêu thảm thiết một tiếng, ta tưởng là độc hầu hiện thân, nhìn vào trong sân. Nhưng thấy một thứ tròn vo bay giữa không trung, đuổi theo đám tiểu quỷ kia, trong đó một con tiểu quỷ đã bị đánh tan.

Lúc này ta vận khởi linh lực, hút vật kia tới, nguyên lai là một quả văn đào được mài bóng loáng, nó đồng thời cũng là một kiện âm vật.

Sau đó ta phát hiện trong phòng bày không ít tranh chữ cổ, bên trong đều có vài món là âm vật, ngoài ra còn có một gian giường. Ta cảm giác nơi này là một vị đồng hành, hạt đào vừa rồi hẳn là hắn bố trí cơ quan, tự động công kích tà vật tiếp cận phòng.

"Ta hỏi nam nhân thương nhân đây là nhà ai, nam nhân thương nhân cười nói: "Nếu đám cáo già kia không lộ diện, ta sẽ dẫn người đến địa bàn của bọn họ!"

"Ý của ngươi là địa bàn Giang Bắc Trương gia?" Ta kinh ngạc một hồi.

Nam nhân chăn ấm gật đầu, giải thích là thôn An Huy Hoành là một cứ điểm trọng yếu của Giang Bắc Trương gia, lần này toàn thể Thập Nhị Tử Tiếu xuất động, nam nhân lo lắng lành ít dữ nhiều nên cố ý ở đây giao thủ với bọn họ.

Trương gia Giang Bắc bình thường cũng quen rụt đầu rùa đen, bây giờ dẫn người đến địa bàn của bọn họ, cũng nên ra mặt chứ?

Ta để nam nhân chăn hộ đi lên giường nghỉ ngơi một lát, sau đó nằm trên mặt đất bùn lầy ở phòng khách, con mắt một mực nhìn chằm chằm tiểu viện.

Nằm một hồi ta có chút bị vây khốn, liền muốn đến một gốc thuốc đề tỉnh, nhưng là đem thuốc móc ra lại do dự, độc hầu thật có thần như vậy sao? Bảo đảm an toàn vẫn là đem thuốc bỏ trở về.

Nam nhân chăn bông trọng thương chưa lành, hiện tại ta tuyệt đối không thể để xảy ra bất cứ sai lầm gì, nghiện thuốc độc có thể nhịn, dù sao ta cũng đã thành công Cách Cương mấy trăm lần rồi!

Ta mơ mơ màng màng ngủ, trong giấc ngủ mơ mơ mơ hồ thấy ấm trà trên bàn nhúc nhích một chút.

Ta giật mình tỉnh lại, phát hiện ấm trà vẫn còn nằm trong cái bàn kia, chẳng qua là nắp ấm trà lệch đi một chút, như là có thứ gì đó bỏ thêm vào bên trong!

Ngay lúc ta nghi thần nghi quỷ, điện phong phiến trên đỉnh đầu đột nhiên xoay một cái, điện phong phiến này khả năng đã quá lâu không hoạt động, phát ra một tiếng cọt kẹt. Cùng lúc đó, trên điện phong phiến rơi xuống một ít bột phấn tinh tế, ta tranh thủ thời gian tránh đi, ta không xác định đó là vật gì, nhưng tốt nhất vẫn là không đụng...

Chẳng lẽ Độc Hầu đang ở trong phòng này?

Ta cầm song đao lên kiểm tra cẩn thận từng li từng tí một, nhưng trong nhà trống không, ngoài sân còn có vài tên tiểu quỷ đảm nhiệm, không phát hiện có người ngoài tiến vào.

Ài! Mấy quỷ hồn cấp thấp này cảnh giác có hạn, nếu có ngọc đuôi ở đây thì tốt.

Vừa nghĩ tới ngọc đuôi bị bắt, tim ta liền thắt lên, sợ đám người kia hành hạ mình, hận không thể lập tức đi cứu nàng.

Trước mắt vẫn phải đối phó rối rắm trong phòng! Ta bất động thanh sắc mở ra thiên nhãn, phát hiện có một cỗ âm khí lén lén lút di chuyển trong ngăn tủ, giống như một con chuột gian xảo, sau đó nó liền chui vào trong một bình hoa.

Bình hoa kia đặt rất cao, ám toán người không thể thích hợp. Ta cười lạnh một tiếng, nếu không có việc gì từ phía dưới đi qua, quả nhiên bình hoa đột nhiên từ trong tủ nhảy ra, đập đầu ta rớt xuống.

Ta nhanh tay nhanh chóng tiếp được bình hoa, cắn vài đạo tinh huyết bôi lên mặt trên, tinh huyết lập tức tưới tiêu xì khói. Từ trong bình hoa truyền đến một hồi thanh âm quái dị, giống như người tí hon thét chói tai ở bên trong.

Ha ha, tiểu gia này mười phần dương khí tinh huyết là đủ cho hắn hưởng thụ rồi.

"Dám ám toán ta, chán sống hả?" Ta nắm chắc móc ra mấy tấm linh phù, mặc kệ nó là thứ gì, cứ niêm phong lại trước rồi nói sau.

Bình hoa giống như có ý thức, từ trong tay ta trượt ra ngoài, bay ở giữa không trung. Ta đọc thầm chú ngữ, ném ra Trảm Quỷ Thần song đao, song đao đuổi theo nó điên cuồng chém giết, vài món đồ gỗ lim đều theo đó gặp vạ lây.

Bình hoa một đường chạy trốn tới tiểu viện, ta tế ra châm vô hình, trăm bước xuyên qua Dương, rầm rầm một tiếng đánh nát nó.

Tưởng ta đến xem thử, âm khí trong mảnh vỡ bình hoa đã lặng lẽ thoát khỏi khe cửa, ta cảm thấy buồn rầu, bên ngoài có mấy người Kim Long đang tìm ta, ta cũng không dám ra ngoài đuổi theo nó.

Nam nhân chăn hộ nghe thấy động tĩnh từ trong phòng đi ra, hỏi ta làm sao vậy?

Ta nói: "Không sao, có một bình hoa muốn đánh lén ta."

"Bình hoa?" Hắn hơi nhíu mày.

Nam tử chăn hộ lúc nhỏ ngủ một giấc, tinh thần đã khôi phục, ta tìm đến dọn dẹp mảnh vỡ bình hoa, cất kỹ, bình hoa này là đồ cổ tươi sáng sáng sáng sủa, nếu bị chủ nhà cửa có thể sẽ không vui.

Lúc này bên ngoài truyền tới tiếng vỗ cửa dồn dập, làm ta giật nảy mình. Nam nhân được an ủi cũng bừng tỉnh, theo bản năng nắm chặt tám mặt đại hán kiếm. Ta cẩn thận từng li từng tí một cửa chính, phát hiện một nam nhân trung niên mặc áo dài màu lam đang đứng ngoài cửa, đội một cái mũ nhỏ đội mũ tròn, để một chòm râu dê.

Đối phương âm trầm liếc chúng ta một cái rồi nói: "Các ngươi là ai, tại sao trong nhà ta không nói gì thì ta có thể báo động!"

Nam tử quyến rũ ôm quyền, cung kính nói: "Xin hỏi ngài có phải là chủ nhân của quản lý áo lam của Trương gia Giang Bắc không?"

Đối phương sửng sốt một chút, hỏi: "Sao ngươi biết danh hiệu của ta?" Khi hắn nhìn thấy thanh kiếm trên lưng nam tử an ủi, giống như hiểu ra cái gì, kinh ngạc nói: "Ngươi là đạo trưởng lần đầu!"

"Đúng vậy!" Nam nhân chăn hộ gật đầu.

Hắn lại nhìn ta nói: "Vậy ngươi chính là cháu trai tộc trưởng chúng ta, Trương Cửu Lân sao?"

Ta gật đầu đồng ý, Trương gia tộc trưởng theo bối phận xem như là gia gia của ta, nhưng cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng gọi ông như vậy. Lam y đà chủ lập tức nở nụ cười, thỉnh chúng ta vào nhà, mang tới một bình nước ấm cho chúng ta pha trà.

Bích Loa Xuân hương thơm xộc vào mũi, trước mặt chúng ta, ta và nam nhân an lành cũng không dám động. Lam y đà chủ cố gắng thúc giục: "Uống trà a!" Sau đó cầm chén rượu của mình lên, chậm rãi nhấm nháp.

Ta thấy lam y đà chủ uống rượu không có việc gì, đang muốn cầm chén trà uống một ngụm, nam nhân sầu lo lại có chút lắc đầu về phía ta.

Hắn dính một chút nước trà, chậm rãi viết mấy chữ lên ghế: "Người này có bẫy!" Sau đó bất động thanh sắc lấy tay lau đi dấu vết nước.

Ta hồ nghi nhìn thoáng qua Lam y đà chủ, người này nhân sinh này mặt mũi hiền lành, nhìn không giống người xấu. Ta đã sớm nghe nói Trương gia Giang Bắc có sáu đại đà chủ, địa vị ngang bằng với tứ đại trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, có lẽ thực lực cũng không kém.

Lam y đà chủ hỏi chúng ta sao lại ở chỗ này? Nam nhân được trị an đem chuyện Thập Nhị Tử Tiếu đuổi giết chúng ta đơn giản kể lại một lần, hỏi Lam y đà chủ có thể nhờ người của Giang Bắc Trương gia ra tay tương trợ hay không.

Lam y đà chủ chậm rãi vuốt chòm râu nói: "Thật ra tộc trưởng đã sớm muốn đối phó với Long Tuyền sơn trang, nhưng hắn có kế hoạch của mình, không thể vì nhỏ mà rối loạn được."

Lý do thoái thác này hoàn toàn là để cùng bọn ta đánh Thái Cực, kỳ thật giang bắc Trương gia có ra mặt hay không, ta thật sự không quan trọng, ngược lại trên cơ bản ta vẫn luôn đơn đả độc đấu.

Lam y đà chủ đứng lên hỏi: "Hai vị dọc đường vất vả rồi, chắc là đói bụng rồi nhỉ. Ta kêu gọi bữa khuya đến ăn nhé?"

Chúng ta lập tức cám ơn, nam nhân thích phái đi trao đổi tầm mắt với ta, nói: "Chúng ta không quấy rầy nữa, thập nhị Tử Tiếu còn đang đuổi giết chúng ta, chúng ta hay là sang chỗ khác đi! Để tránh liên lụy đến ngươi."

Lam y đà chủ biến sắc nói: "Đạo trưởng đầu tiên, lời này của ngươi là đang mắng lão phu thấy chết không cứu sao? Trương gia có ra mặt hay không ta không quản được, nhưng Hồng thôn là địa bàn của lão phu, các ngươi cứ ở lại đây, xem đám ngưu quỷ xà kia có dám động vào hay không!"

Nhưng nam nhân được âu yếm cố ý muốn đi, thì Đà chủ áo lam cũng khuyên không được, trước khi đi, nam nhân được an tâm vào trong phòng thu thập quần áo.

Ta đang ở trong viện chờ nam nhân chăm sóc, đột nhiên chú ý tới một đứa bé trai lột bên cạnh giếng xem, nam hài này là một trong những tiểu quỷ vừa mới được âu yếm thả ra, ta tò mò ghé qua, phát hiện trong nước có một thứ đen như mực, thật giống như một bãi cỏ màu đen.

Trong giếng thực sự quá tối, ta liền tế ra một đạo Dẫn Hỏa Phù ném vào, thì ra đoàn màu đen kia là đầu của một người!

"Cửu Lân a, nhìn cái gì vậy?"

Một thanh âm từ sau lưng ta truyền đến, ta quay đầu lại liền thấy Lam y đà chủ đang cười tủm tỉm đứng ở đó, hai tay chắp sau lưng.

"Trong giếng có..."

Ta vừa mới nói được một nửa, đột nhiên ta cảm giác vẻ mặt của vị viện chủ áo lam có vài phần cổ quái. Kỳ thật trước đó ta đã cảm giác hắn có chút bất thường, nhưng cụ thể là chỗ nào không đúng thì không nói ra được, lập tức hỏi: "Thần đà chủ, phòng này chỉ có một mình ngươi ở thôi sao?"

"Đúng vậy, làm sao vậy?" Đà chủ áo lam đáp.

"Vậy lúc ngươi vừa mới vào cửa sao phải gõ cửa!" Âm thanh của ta không khỏi trở nên cảnh giác.

Lam y đà chủ nhếch miệng cười, đột nhiên đưa tay đẩy ta, thân pháp ta linh hoạt tránh né, một đao chém vào mặt hắn. Một đao này chém vào mũi ra một lỗ hổng rất sâu, nhưng làn da một giọt máu cũng không lưu lại, đó là một cái mặt nạ da người!

"Hì hì, hiếu kỳ hại chết mèo, đây là ngươi tự mình chuốc lấy."

Thanh âm của Lam y đà chủ đột nhiên trở nên vô cùng the thé, chỉ thấy hắn dấu một đối thủ đang nấp dưới trường bào, rất nhanh kết ấn. Ta không muốn hắn thực hiện được, cầm song đao lên, công kích hắn. Thế nhưng lúc này đột nhiên một sợi dây thừng từ phía sau quấn chặt lấy cổ của ta, ra sức túm ta xuống giếng.

Dây thừng như rắn càng ngày càng siết chặt, ta hít thở không thông, hai mắt nổ đom đóm.

Đúng lúc này, từ trong cửa sổ bay ra một thanh kiếm lấp lóe điện quang, từ phía sau lưng Lam y đà chủ đâm tới trái tim lúc trước!

Đầu tiên một ngàn lẻ tám chương mặc cố chấp.

Lam y đà chủ cúi đầu nhìn kiếm trong ngực mình, phun ra một ngụm máu tươi lớn, sợi dây thừng siết cổ của ta lúc này cũng buông ra.

Chỉ thấy nam nhân sầu thương từ cửa sổ nhảy ra, hét lớn với ta: "Đừng để hắn tự sát!"

Ta kinh ngạc một chút, nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, vị Đà chủ mặc áo lam đụng thẳng vào vách giếng, lập tức bộ não vỡ toang, từ trên người hắn chậm rãi bay ra một luồng âm hồn, nam nhân lo lắng lập tức ra lệnh cho tiểu quỷ trong sân ngăn nó lại.

Nhưng âm hồn người này đặc biệt mạnh mẽ, một đường đem tiểu quỷ đánh tan hết, hướng ra ngoài sân bay đi. Ta lấy ra mấy tờ linh phù bậc trung ném về phía tường viện, đối phương giống như biết rõ vật này lợi hại, nhanh chóng trở về mặt đất, hóa thành một đạo âm phong không biết chui đi nơi nào...

Nguyên lai lúc nam nhân sầu lo vừa rồi đi vào trong phòng, lam y đà chủ đột nhiên khóa trái cửa, hắn dùng khóa cũng là một kiện âm vật, dùng man lực căn bản không mở ra được.

Người này định phá hủy từng bộ phận chúng ta, nam nhân lo lắng nghe động tĩnh ngoài sân, trong lòng biết không ổn, thế là phi kiếm lại đây giúp ta.

Ta hỏi hắn người này là ai, nam tử lo lắng trầm ngâm nói: "Thủ đoạn này, chỉ có thể là gà đen trong Thập Nhị Tử Tiếu!"

"Để cho ta nhìn khuôn mặt thật của hắn!"

Ta vươn tay muốn lật mặt nạ da người của thi thể lên, nhưng như thế nào cũng không thể kéo xuống được. Vậy thì lúng túng, cỗ thi thể trên mặt đất này thật sự là Lam y đà chủ.

Nhưng thi thể trong giếng là ai đây?

Nam nhân chăn bông nói cho ta biết, Quỷ Kê là thành viên đặc thù nhất trong thập nhị tử Tiếu, năm năm trước trong một nhiệm vụ hắn đã tử vong rồi, nhưng tuyệt học của Quỷ Kê là Di Hồn Đại Pháp, hắn có thể chuyển hồn phách của mình chuyển dời đến các vật thể khác, sau đó lặng yên tiếp cận mục tiêu hạ thủ, kẻ vừa mới làm ra động tĩnh nhỏ trong phòng khách chính là hắn.

Quỷ Kê có thể tự do khống chế hồn phách mình, điểm ấy có chút tương tự mũ đỏ nhỏ. Chẳng qua mũ đỏ này thuộc về tam hồn không được đầy đủ, Quỷ Kê là dùng tà thuật cưỡng ép tu luyện ra!

Sau khi Quỷ Kê tử vong, nó nhanh chóng chuyển dời hồn phách của mình lên thân thể mới. Dựa vào hồn phách của Táng Thi còn một mực sống sót, nhưng mỗi tháng nó đều phải thay đổi một thân thể mới.

"Chết cũng đã chết rồi, cần gì phải thay Long Tuyền sơn trang làm việc, cần gì phải ngu trung như vậy?"

Nam nhân chăn bầu giải thích: "Thập nhị tử ty đều là từ trong cô nhi chọn lựa ra, phương pháp huấn luyện bọn họ cực đoan tàn nhẫn, bọn họ từ nhỏ đã bị tẩy não, chỉ thuần phục trang chủ một mình, cho dù chết cũng là nô lệ của Long Tuyền sơn trang."

"Trang chủ Long Tuyền sơn trang thật sự nên bị thiên đao vạn quả!" Ta hung hăng mắng.

Nam nhân quyến rũ kêu mấy tiểu quỷ còn lại hỗ trợ vớt thi thể trong giếng lên. Thi thể này khiến ta nhìn mà ghê tởm vô cùng, nó đã cao độ hư thối, phía dưới làn da có thật nhiều giòi bọ to mọng chui tới chui lui, không ít chỗ thối lộ ra xương cốt trắng hếu, cả khuôn mặt sưng phù như cục mì lên men, còn có một nhãn cầu treo bên ngoài hốc mắt.

Cái này đại khái chính là cái xác đầu tiên của Quỷ Kê. Sau khi hắn sát hại Viện chủ, liền bám lên trên người Đà chủ, tùy cơ ám toán chúng ta.

Vừa nghĩ tới mình vừa uống một ngụm nước trong giếng, dạ dày của ta lập tức run rẩy một trận, chạy đến bên tường ói ra một bãi lớn, hai chân phun đến hư nhược, lúc này mới lấy ra một tấm khăn lau miệng.

Bị quỷ kê chơi một vố, trong lòng ta có một đoàn ác khí, vì vậy niệm lên song đao một đoạn chú ngữ, ném lên bầu trời. Trảm Quỷ Thần song đao là vài kiện vũ khí dung luyện ra, tự nhiên cũng kế thừa thuộc tính vài món vũ khí kia, cũng có thể lấy ra tìm kiếm âm khí.

Song đao bay loạn trong sân, tìm kiếm tung tích Quỷ Kê.

Tìm một hồi, chỉ thấy một cái bầu đêm màu bạc lăn tròn đi ra, song đao đuổi theo phía sau điên cuồng chém giết. Ta muốn cười một trận, gà đen sợ bị chúng ta phát hiện, lại trốn đến bên trong bầu trời đêm, kết quả bây giờ chạy trốn cũng rất bất tiện.

Nam nhân chăn bông dặn dò: "Đừng để nó vỡ nát, nếu không hồn phách quỷ kê chạy đến lại phải dời đi, trực tiếp khiến cả bầu lẫn thần đều diệt!"

Ta lập tức thu song đao, từ dưới đất nắm lên bầu đêm. Dạ Hồ nằm trong tay ta, vội vã muốn tránh thoát, lúc này nam nhân tốt nhất đã dùng mũi kiếm vẽ một Phong Tà Trận trên mặt đất.

Ta đem Dạ Hồ đặt tại trung tâm đại trận, dán linh phù lên bốn phía, sau đó bắt đầu niệm chú đánh tan hồn phách của hắn.

Hồ Dạ đang điên cuồng xoay tròn trong đại trận, thế nhưng dù thế nào cũng không thoát được ra ngoài. Một lát sau cái bầu đêm kia rõ ràng chỉ về phía ta, như đang dập đầu cầu xin tha thứ. Ta lười để ý tới y, tiếp tục niệm chú.

Ngay thời khắc mấu chốt này, bầu rượu đột nhiên ầm ầm vỡ nát, hóa ra có người ném một ám khí sang.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên nóc nhà nhanh chóng xẹt qua một bóng người!

Tác pháp thất bại trong gang tấc, hồn phách quỷ kê hóa thành một đạo âm phong chạy thoát, nam nhân thương cảm thở dài nói: "Đừng quản quỷ kê nữa, đối phó độc hầu trước rồi hẵng nói!" Ta chỉ có thể trơ mắt nhìn quỷ kê từ dưới mí mắt chúng ta chuồn đi.

Đây coi như là Vô Tâm cắm liễu, Độc Hầu vẫn luôn âm thầm ẩn núp, nhưng vì cứu Quỷ Kê bại lộ hành tung của mình.

Hắn ta là đối thủ kiêng kỵ nhất, nhất định phải ưu tiên diệt trừ hắn ta!

Nam nhân tốt bụng dùng mũi chân đạp vài cái lên tường đá, ta không lợi hại như vậy, phải chạy mới được. Ta vừa mới bám vào đầu tường, đột nhiên cảm thấy đau bụng như bị đao cắt, trên trán lấm tấm mồ hôi to bằng hạt đậu, nam tử âu yếm đứng trên nóc nhà hỏi: "Cửu Lân, ngươi làm sao vậy?"

Hai tay của ta vô lực, ầm ầm ngã từ trên tường xuống, so sánh với đau đớn trong bụng, lần ngã này hoàn toàn không có cảm giác. Cảm giác này so với phần cuối còn đau hơn, có thể còn đau hơn cả đứa nhỏ, ta ôm bụng không nổi mà lăn lộn trên mặt đất.

Nam nhân chăn ấm chó rơi xuống bên cạnh ta, mở mí mắt ra nhìn một chút, kinh ngạc nói: "Không tốt, ngươi trúng độc rồi! triệu chứng này sợ là xuyên ruột cổ, nó sẽ phá hết dạ dày của ngươi!"

"Rõ ràng ta không ăn bất kỳ thứ gì..."

Nói đến đây, ta bỗng nhiên tâm niệm khẽ động, chẳng lẽ là khăn tay ta vừa mới lau có vấn đề? Con Độc Hầu này thật sự đáng sợ, lại có thể hạ độc trên vật dụng thiếp thân của ta!

Ta cố nén đau kịch liệt nói với nam nhân an ủi: "Ngươi không cần lo lắng cho ta, đuổi theo con khỉ độc ác trước đã, có lẽ trên người hắn có thuốc giải..."

Nam nhân quyến rũ lạnh lùng từ chối: "Không được, con cổ này rất lợi hại, không đợi được!"

Hắn luống cuống tay chân tìm trên người một đống thuốc, ta chưa từng thấy qua hắn bối rối như vậy, cuối cùng cũng tìm được một viên đan dược, đưa đến khóe miệng ta nói: "Đây là một viên hoàn đan đại hoàn độc của đạo trưởng Thanh đạo, có công hiệu giải độc."

Ta cảm thấy mình sắp bị ăn thối bụng rồi, không quản là thuốc gì, há mồm muốn nuốt xuống. Nhưng nam nhân cầu hôn đột nhiên ném thuốc xuống, sắc mặt trở nên thập phần ngưng trọng, ta sửng sốt một chút, lúc này mới phản ứng lại, nếu con khỉ độc có thể cho ta giấy hạ độc, cũng có thể hạ độc thuốc cho hắn, thuốc này có thể không những không giúp được ta, còn có thể lấy mạng ta!

Ta đau tới sắp không xong rồi, cầu khẩn nói: "Đầu tiên, lấy kiếm mổ bụng ta một cái! Lấy cổ ra."

Nam tử sai vặt quát: "Không được! Ngươi sẽ chết."

Ta cắn chặt môi, một đạo chất lỏng ấm áp theo môi ta chảy xuống, ta vậy mà lại đem miệng phá mất. Ta đã đau đến sắp mất lý trí, hận không thể đem bụng mình mổ ra, đem toàn bộ ruột gan móc ra ném hết.

Ánh mắt ta đỏ hồng hô to: "Ngươi còn không động thủ, ta tự mình tới đây!"

Dứt lời, ta cầm lên Trảm Quỷ Thần song đao, nhắm ngay bụng mình hung hăng đâm xuống...

Đệ nhất thiên số chín, xuất kích! Vĩnh linh giới!

Song đao sắp đâm trúng bụng ta, một lực lượng vô hình đột nhiên kéo cổ tay ta lại. Ta cúi đầu xem thử, đao trong tay đang không ngừng run rẩy, hóa ra là Mạc Tà đang tạm biệt trong đao ngăn cản ta.

Lúc ấy ta đã đỏ mắt, quát: "Cút ngay, đừng quản ta, để ta mổ bụng!"

Nam tử chăn mền đột nhiên móc ra một cây ngân châm đâm vào bụng ta, sau đó lại lật ta lên, điểm vài cái ở sau lưng ta, đau đớn biến mất, ta vui mừng hỏi: "Ngươi đem cổ trùng giết chết?"

Hắn cau mày đáp: "Ta chỉ điểm huyệt đạo của ngươi, làm nửa người dưới của ngươi tạm thời tê liệt."

Ta từng thử động ngón chân, quả nhiên không có bất kỳ tri giác gì, nhưng bụng xác thực không đau, đầu óc của ta cũng thanh tỉnh rất nhiều, nhớ tới chuyện phàm nhân trung cổ trước kia, liền hỏi: "Đệ nhất, có thể dẫn cổ trùng kia ra không?"

Nam tử quyến rũ lắc đầu nói: "E rằng không được, trong tay không có tài liệu, huống hồ thuộc tính cổ trùng này cũng không giống..."

Ta nghĩ trái nghĩ phải, trước mắt có thứ gì cũng không thể vào bụng, nhưng tuyệt đối an toàn, liền kêu lên: "Để Tiểu Lân tiến vào bụng của ta, bắt cổ trùng ra!"

Nam nhân hưởng thụ nhíu mày: "Rất mạo hiểm!"

"Chỉ có thể thử xem." Ta thúc giục.

Nam nhân chăn bông trầm ngâm chốc lát, cuối cùng khẽ gật đầu, sau đó triệu hồi ra Tiểu Lân. Bản thân Tiểu Lân chính là linh thể, năng lực lớn, tiếp nhận lệnh của nam nhân lo lắng, sau khi nhận chỉ thị của nam nhân hóa thành một làn gió lạnh chui vào bụng của ta, ta rõ ràng cảm giác được trong bụng có cái gì động đậy, thậm chí có thể cảm giác được có một bàn tay nhỏ bé chộp khắp nơi.

Đột nhiên một dòng khí nóng trào đến bên miệng, ta nôn ra một ngụm máu tươi. Ngay tại lúc ta há mồm phun máu, một bàn tay nhỏ bé lạnh như băng từ trong cổ ta chui ra, trong bàn tay còn nắm chặt một con sâu vừa béo vừa lớn, toàn thân màu xanh lá cây.

Tiểu Lân từ trong miệng ta chui ra, ném cổ trùng qua bên cạnh, nam nhân an ủi một kiếm liền chém nó thành hai đường, sau đó lại điểm mấy huyệt đạo của ta.

Sau khi cảm giác tê dại giải trừ, từng cơn đau đớn lại ập tới, thế nhưng so với vừa rồi thì tốt hơn rất nhiều. Ta nôn ra vài ngụm máu, xem ra dạ dày nhất định là đã bị sâu bọ chui hỏng rồi, sau đó chỉ sợ phải tới y viện trị liệu một chút.

Lúc này Tiểu Lân bay lên đầu tường nhìn một chút, sau đó rơi xuống đập vào tai nam tử an ủi một câu, nam tử sầu lo mặt âm trầm nói: "Bọn Kim Long đến rồi!"

"Làm sao bọn họ tìm được chúng ta?" Ta hỏi.

"Nhất định là con độc hầu bại lộ vị trí của chúng ta, mau rút lui đi!" Nam tử an ủi nói.

Khi đứng dậy, ta lắc mình một cái, nam nhân lo lắng nói: "Thân thể của ngươi... "

Ta biết hiện tại ta cần nghỉ ngơi, nhưng tình thế nguy cấp, chỉ có thể cậy mạnh nói: "Không sao, trong thời gian ngắn không chết được."

Nam tử sai vặt dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn ta, gằn từng chữ một: "Cửu Lân, dù thế nào ngươi cũng phải sống!"

Ta không biết nên trả lời hắn như thế nào, chỉ gật đầu một cái.

Lúc rời khỏi phòng, ta nhìn thấy mấy người đi qua bờ sông bên kia, Kim Long, Trư, Thố Giảo Thố có nhận biết rất cao, liếc mắt liền nhìn ra là bọn họ. Tiểu Béo cũng đồng thời phát hiện chúng ta, hô to một tiếng: "Bọn họ ở đó!"

Ta và nam nhân chăm sóc nhanh chóng chạy vào ngõ nhỏ, ta lưu lại Vô Hình châm ở phía sau trinh sát động tĩnh của bọn họ. Chúng ta một mực chạy ra Hoành Thôn, đi tới một mảng rừng cây nhỏ, thông qua Vô Hình Châm truyền về hình ảnh đại não, ta thấy ba người vẫn gắt gao theo ở phía sau, túi gấm vây khốn Ngọc ở trên eo bạch thỏ, túi gấm còn đang không ngừng động đậy, xem ra bọn họ không có ngược đãi Vĩ Ngọc, có thể là không có thời gian ngược đãi.

Chạy vội, ta vịn một gốc cây hộc máu, nam nhân thương lo lắng nhìn ta, đột nhiên nắm kiếm trong tay vạch một cái, nhỏ máu xuống đất. Ta hỏi hắn làm gì, hắn giải thích: "Đem âm linh phụ cận gọi ra, tạm thời ngăn chặn bọn hắn!"

Trong rừng nhanh chóng toát ra một nhóm lớn cô hồn dã quỷ, theo hướng nam nhân thương cảm nhất chỉ ra mệnh lệnh: "Giết chết ba người kia!"

Đám Âm Linh liền nhao nhao xông tới, lúc này ba người vừa mới đi đến rìa rừng, liền thấy một nhóm lớn Âm Linh giết ra.

Kim Long cuồng tiếu một tiếng, vung Thất Sát Bi nhào tới, heo béo hết sức khuyên can hắn nhiệm vụ quan trọng hơn. Thế nhưng Kim Long một khi có cái gì đó có thể giết được liền hưng phấn quên sạch tất cả, ném nhiệm vụ truy tung chúng ta lên chín tầng mây.

Ở chỗ Thất Sát bi, cô hồn dã quỷ chết thảm liên miên khiến ta cảm thấy đáng thương, âm linh bị đánh tan biến thành âm khí, tất cả đều bị hấp thu vào Thất Sát bi.

Con thỏ khôn đột nhiên châm chọc một câu: "Hừ, mãng phu chỉ biết chém chém giết giết!"

"Mụ già thối tha, ngươi nói cái gì?"

Kim long đột nhiên xoay bia đá lại, công kích con thỏ khôn. Thỏ khôn nhẹ nhàng nhảy ra, vung ra mấy miếng phi tiêu. Hai người bắt đầu tranh đấu với nhau trong rừng.

Mặc dù thân thủ của con thỏ khôn nhanh nhẹn, nhưng thực lực lại xa xa không bằng Kim Long, giao thủ mười mấy hiệp liền bị Kim

Long đánh cho miệng phun máu tươi, nửa quỳ trên mặt đất. Kim Long ném Thất Sát bia xuống đất, túm tóc con thỏ lên kéo vào trong bụi cỏ.

Quần áo trên người con thỏ xảo bị nhánh cây cắt qua, thân thể đẫy đà xuân quang chợt lộ, Kim Long thô bạo giật rách áo của nó, sau đó liền nhe răng cười chuẩn bị làm chuyện cầm thú. Con thỏ ngu xuẩn liều mạng giãy dụa, lại bị Kim Long tát một cái vào mặt, nửa bên mặt lập tức sưng phù!

Mặc dù hai người đều là địch nhân của ta, nhưng tận mắt nhìn thấy Kim Long làm loại hoạt động cầm thú không bằng này, trong lòng ta cũng sinh ra một đoàn Nghiệp Hỏa vô danh, hận không thể lập tức triệu hoán Ngao bái làm thịt Kim Long.

Lúc này heo béo đột nhiên kêu gào xông tới, một Tây qua dao chém vào cổ Kim Long, Kim Long chính tinh trùng lên não, bất ngờ không kịp đề phòng trúng một đao, sững sờ quay đầu qua.

Thoạt nhìn, heo béo tựa hồ có vài phần cảm tình đối với thỏ khôn, nhưng tính cách hắn nhát gan, bị con Kim Long hung thần ác sát trừng một cái, lập tức lại lộ ra nụ cười nịnh nọt, nói: "Không... Xin lỗi, tay ta trượt rồi."

Thật ra một đao này cũng không làm Kim Long bị thương, thanh Tây Qua Đao kia đã sớm chém vào lưỡi đao, tăng thêm Kim Long có Âm Linh hộ thể, chỉ ở trên cổ chém ra một vệt máu nhợt nhạt.

Kim Long gầm lên một tiếng, một quyền đánh bay heo béo. Heo béo quay tròn rồi lăn vào trong bụi cỏ.

Không có ai ngăn cản, Kim Long càng thêm không kiêng nể bắt đầu vũ nhục thỏ Giảo. Hắn ở trên người thỏ khôn cào ra từng vết máu, còn đem nửa bộ ngực của nàng cắn xuống, nhai đến mức cả miệng be bét máu thịt, tràng diện đó khiến ta không đành lòng xem tiếp. Đậu xanh nam chú ý tới vẻ mặt khác thường của ta, hỏi: "Nhìn cái gì?"

"Kim Long đang vũ nhục thỏ khôn!" Ta thở dài nói.

Nam nhân chăn hộ cũng sửng sốt một chút, đối thủ không có giới hạn như vậy có lẽ ngay cả hắn cũng chưa bao giờ gặp.

Đột nhiên ta có một ý nghĩ, nói: "Nếu bây giờ ta triệu hồi ra hai cái càng đối phó Kim Long, khẳng định con thỏ ngu kia sẽ liều chết phản kích, như vậy có thể mười phần chắc chín diệt hết Kim Long."

"Không, ngươi sai rồi! Bọn họ dù sao cũng là người của Long Tuyền sơn trang, một khi có kẻ địch cường đại xuất hiện, lập tức sẽ cùng chung mối thù, không bằng để cho bọn họ tự giết lẫn nhau." Nam nhân ân cần đáp.

Ta thở dài, tuy hơi tàn nhẫn, nhưng ta thừa nhận nam nhân chăm sóc là đúng.

Ta tiếp tục nhìn hình ảnh bên kia, Kim Long vì không để cho thỏ khôn thét chói tai, dùng hai tay bóp cổ nàng, đồng thời không ngừng phát tiết dã tính trên người nàng, thỏ khôn không ngừng trợn mắt, dần dần không còn hô hấp. Trong bụi cỏ bên cạnh, heo béo nằm sấp ở nơi đó, dùng một loại ánh mắt vừa sợ hãi lại bi thương nhìn thấy nữ thần của mình bị giết, nước mắt vẫn luôn đảo quanh trong hốc mắt.

Cảnh tượng này khiến ta thật sự lo lắng, ta cắn môi, nói với nam nhân an ủi: "Chúng ta phản công đi!"

"Phản công?" Hắn sửng sốt một chút.

"Thỏ khôn đã chết, Kim Long vừa mới làm xong, chính là thời điểm nguyên khí suy yếu nhất, đây là thời cơ tốt nhất!" Ta kiên định nói.

"Được!" Nam nhân ôm quyền gật nhẹ đầu.

Ta lập tức nắm chặt nắm đấm, trong lòng tự nhủ Kim Long ngươi là loại người cặn bã siêu cấp, hôm nay ta không phế ngươi thề không làm người, sau đó dùng giọng điệu mệnh lệnh nói với Vĩnh Linh Giới nói: "Tiểu Giới Linh, lập tức xáp tiền xuất chiến!"

"Ting ting! Chúc mừng chủ nhân triệu hồi ra Ngao lạy. Ngao bái chính là ba đời nguyên lão triều Thanh, chiến công hiển hách nhất đời, được xưng là dũng sĩ đệ nhất khắp châu, Ngao bái Âm Linh tự có dũng khí mãnh liệt: Một khi đầu tư chiến đấu trừ phi tử chiến, nếu không tuyệt đối không lui về phía sau!"

Theo thanh âm của Tiểu Giới Linh biến mất, chỉ thấy một đại hán mặc quan phục triều chính, tóc vàng như sư tử xuất hiện trước mặt chúng ta, trên vai đại hán này vác một thanh Quỷ Đầu Đại Đao, uy vũ hỏi: "Tiểu oa nhi, triệu hoán lão phu làm gì?"

Ta cung kính nói: "Ngao Thiếu Bảo, còn nhớ năm đó kẻ nghịch tặc chết dưới đao ngươi phụng hiến trung thành không?"

Ngao bái xì một tiếng: "Đương nhiên nhớ rõ, lão phu đến nay còn nhớ rõ ánh mắt hắn như kiểu ma quỷ lúc bị chém đầu, lúc ấy tướng sĩ dưới trướng ta sợ hắn sau khi chết âm hồn không tiêu tan, còn cố ý mời đến Tát Mãn vu sư ở quân doanh làm phép ba ngày! Hành động của tên này quả thực nhân thần cộng phẫn, ta hận không thể kéo hắn đến ngọ môn lăng ba ngày ba đêm!"

Một ngón tay của ta kêu lên: "Âm Linh Trương dâng lòng trung ở chỗ đó, lại đi đại chiến với hắn một trận đi."

Ngao bái đột nhiên cuồng tiếu một tiếng, toàn thân âm khí tung hoành toàn bộ rừng cây nhỏ, hắn điên cuồng hét lên: "Đao lớn của lão phu sớm đã đói khát khó chịu!"

Chương thứ mười một ngàn một nhỏ, kẻ thù kiếp trước...

Thời điểm ta và nam nhân chăn nuôi chạy qua, Ngao lạy đã giao thủ cùng Kim Long.

Cảm thấy giết chết cừu nhân kiếp trước của mình, tròng mắt đang đỏ bừng, nhưng hắn nói cho cùng cũng chỉ là xuất thân nông dân, luận đơn đả độc đấu hoàn toàn không bằng dũng sĩ số một tràn đầy thanh thanh, khắp nơi bị ngao bái áp chế, nhìn mà thoải mái lòng người!

"Thỏ khôn, thỏ khôn. Ta còn chưa thổ lộ với ngươi, sao ngươi đã chết rồi..." Trư béo ôm thi thể không phải là thi thể thì khóc lóc, ta có chút động dung. Trước đó ta vẫn luôn coi heo béo là một ngoại tộc, một tên quái thai, không nghĩ tới nó cũng có tình cảm như người bình thường.

Heo béo cũng giống như rất nhiều dây chuyền trên bầu trời, thấp hèn thầm mến nữ thần, thế nhưng là vĩnh viễn không dám mở miệng thổ lộ.

Ta và nam nhân sầu lo xung phong tiến lên, từ hai phương hướng công về phía Kim Long, vốn định nhất cổ tác khí giết chết hắn, không nghĩ tới ngược lại giúp đỡ ngược lại. Quỷ đầu đại đao đại khai đại hợp, múa đến bốn phương tám hướng đều là đao khí, chúng ta trước tiên ngược lại hạn chế hành động của hắn, Ngao là được Vĩnh Linh Giới gọi ra, không dám thương tổn chủ nhân ta, kết quả bị đầu chuột sợ khí của Kim Long đánh trúng hai cái.

Ngao bái gấp đến độ hô to: "Tiểu oa nhi, đối phó tên Ma Vương giết người này, một mình lão phu là đủ rồi, mau lui ra!"

Nam nhân chăn bầu cũng nói: "Cửu Lân, song đao của con quá ngắn, binh khí trường của chúng ta dễ dàng làm hại con. Con lui ra trước đi, ta và Ngao bái sẽ có thể giúp hắn!"

Ta không cam lòng lui ra, ba người chém giết đến mức đao quang kiếm ảnh khó phân thắng bại, đoán chừng trong thời gian ngắn sẽ phân thắng bại.

Đột nhiên ta nhớ tới ngọc đuôi còn bị nhốt, liền đi đến thi thể con thỏ. Tiểu Béo thấy ta đi tới, sợ tới mức kinh hãi biến sắc, đưa tay sờ tây dưa đao trên mặt đất, ta nhanh chóng lấy xuống túi gấm từ trên hông con thỏ khôn, không để ý tới nó.

Mở túi gấm ra, vĩ ngọc liền từ bên trong chui ra, khóc ôm lấy ta: "Hu hu hu, xấu ca ca, ta còn tưởng sẽ không còn gặp lại huynh nữa!"

Ta vỗ nhẹ lên đầu nàng: "Xin lỗi, ta tới muộn mất rồi."

Ngọc đuôi đột nhiên ngửi ngửi về nơi xa, dùng tay chỉ phương hướng kia kêu lên: "Ở đó có người!"

Nhìn ra ngoài rừng, đích xác là có một người đang đứng, từ thân hình nhìn lại, đối phương vừa cao vừa gầy, cũng không biết là thần thánh phương nào.

Một thanh âm vang lên bên tai ta: "Xem ra là chó xám đến rồi!"

Ta kinh hãi, quay đầu lại phát hiện hóa ra là heo béo.

Heo béo căn dặn ta: "Đại sư, ngài ngàn vạn lần phải coi chừng chó xám, chỉ cần bị hắn cạo một sợi tóc, một giọt tinh huyết, hắn sẽ nguyền rủa chết tươi ngài."

Ta vô thức hỏi: "Người này là sư phụ hàng đầu của Quỳnh sao?"

"Không, bản thân hắn chính là một đứa nhỏ vu độc, ngươi đã nghe nói mệnh cách buộc chặt chưa? Một khi buộc chặt mệnh cách với chó xám, hắn sẽ điên cuồng tự ngược, thể chất chó xám đặc thù, cho dù bị thương trí mạng cũng sẽ không chết, nhưng người bị trói buộc mệnh cách thì chưa chắc..." Tiểu Béo giải thích.

Ta kinh ngạc một hồi, trên đời còn có loại tà thuật này, càng làm cho ta kinh ngạc chính là vì sao lợn béo nói cho ta biết những chuyện này, hắn là dự định làm phản tổ chức sao?

Chú ý tới ánh mắt nghi hoặc của ta, heo béo tức giận bất bình mắng: "Lão tử mặc kệ, cái gì Long Tuyền sơn trang, Thập Nhị Tử

Tiêu, đi con mẹ nó đi! Cẩu trang chủ bảo chúng ta trung thành ba năm cho hắn, kết quả ba năm sau lại ba năm nữa, lão tử nhìn thấu rồi, chúng ta đời đời này đều là nô lệ của hắn."

Ta cười lạnh nói: "Ngươi cảm thấy ta sẽ tin ngươi sao?"

Heo béo thề son sắt vỗ ngực nói: "Ta nói là thật, cũng bởi vì dáng vẻ ta xấu xí nhất, cho nên tất cả mọi người xem thường ta, trang chủ đối với tẩy não của ta cũng ít nhất. Hiện tại giảo hoạt thỏ chết, ta đã nản lòng thoái chí, chỉ muốn cống hiến cho đại sư..." Hắn đột nhiên móc ra Tây qua cây đao, vươn một ngón tay: "Tiểu Béo nguyện tự chặt một ngón tay, tỏ lòng thành kính!"

Nhưng dao chém xuống, ngón tay của hắn hoàn hảo không chút tổn hại, heo béo vẻ mặt có lỗi sờ sờ đầu: "Ai da, ta quên ta là đao thương bất nhập."

Mặt ta co giật nhìn hắn, tên này xác định không phải để nói đùa sao?

Ta không biết có phải heo đang diễn khổ nhục kế hay không, liền chỉ về hướng đó: "Nếu muốn ta tin tưởng lời của ngươi, liền thay ta xử lý con chó xám!"

Con heo béo nhếch miệng cười một tiếng: "Ta đi chặt đầu con chó xám xuống làm bầu đêm cho đại sư!"

Nói xong hắn vung vẩy dao thái tây, vui vẻ chạy về hướng đó, đột nhiên kêu lên một tiếng, giống như bị một lá chắn vô hình bắn trở về. Ta chú ý tới trên người hắn xuất hiện từng vết máu, tuy vết thương không sâu, nhưng có thể ở trên tấm da đồng da sắt này rạch ra máu, đây rốt cuộc là thủ đoạn gì?

Ngọc đuôi chỉ vào hai cây kia nói: "Hỏa ca ca, trên cây có cái gì đó!"

Ta híp mắt nhìn nửa ngày, nhưng không thấy rõ gì cả, vì vậy lấy từ trong ngực ra một nắm cát xám. Hóa ra trên cây giăng khắp nơi quấn quanh rất nhiều sợi chỉ thép nhỏ, sợi tơ thép này cực kỳ sắc bén, nếu như vừa mới chạy tới không phải là heo béo mà là ta, e rằng trong nháy mắt sẽ bị cắt thành từng miếng thịt đầy đất.

Trong lòng ta nghĩ lại mà sợ, hỏi Vĩ Ngọc trên những cây khác có hay không, Ngọc đáp: "Còn không ít!"

Ta sẽ đưa một tờ bao chu sa cho nàng, bảo nàng đi đánh dấu tất cả những sợi kim loại này, để tránh người nhà trúng chiêu.

Sau đó quay người đi gọi heo béo, phát hiện hắn đã không thấy nữa. Một tiếng rên rỉ từ phía trên truyền đến, ngẩng đầu nhìn heo béo lơ lửng giữa không trung, điên cuồng đạp hai chân. Trên cổ của hắn xuất hiện một vết xước nhỏ. Giờ phút này hắn đang dùng hai tay liều mạng gãi gãi cổ.

Cắm chặt cổ hắn cũng là một sợi chỉ thép tương tự, ta nhìn lên trên có một nam nhân toàn thân mặc áo đen bó sát người, đeo mạng che mặt ngồi trên cây, nếu không nhìn kỹ căn bản không phát hiện ra. Ta thầm kinh hãi, đây không phải đang cưỡi ngựa sao? Chẳng phải hắn đã lĩnh là làm sao?

"Đồ heo chết tiệt, ngươi dám phản bội trang chủ, đây sẽ là kết cục của kẻ phản bội!"

Hai mắt gã phi ngựa vô thần, giọng nói lanh lảnh. Gã bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là Quỷ Kê đang bám vào thi thể kia.

Lúc này ta tế ra vô hình châm đâm vào cổ tay quỷ kê. Quỷ kê giật mình buông tay ra, heo béo rơi trên mặt đất không ngừng ho khan, xem ra còn chưa chết. Quỷ kê lộn một cái đã nhảy xuống, thân pháp kia còn có vài phần ý vị cố chấp. Đột nhiên trong tay áo trượt ra một đôi khổ cực, khóe miệng hiện ra nụ cười lạnh, lăng lệ công sát tới.

Vũ khí không khổ không phải là vũ khí tùy thời, bốn cạnh đều có gai, hình dạng rất giống đoản kiếm của Trung Quốc. Ta cầm song đao lên đối chiến với hắn, gà đen không phải là trốn ngục chân chính, khổ không thể trong tay chỉ có thể coi là quân đâm tới dùng, một cái đâm loạn ở trước mặt Âm Dương đao pháp của ta hoàn toàn không chỉ nhấc lên một cái!

Giao thủ không đến mấy hiệp, ta đã đánh văng hắn ra, trên người còn bị cắt rất nhiều vết máu. Quỷ Kê nhảy ra một bước, nắm lấy hai viên khói mù ném xuống đất, lập tức khói mù tràn ngập, sặc mùi ho khan.

Ta phất tay xua tan sương mù, nhìn thấy quỷ kê không để ý mông chui vào trong bụi cây, ta tức giận đến vui vẻ, không bị huấn luyện chuyên nghiệp thì đừng mô phỏng trốn trốn tránh nữa?

Ta mang theo đai lưng rồi kéo hắn ra, đột nhiên Quỷ Kê kề sát thân thể ta giống như cá chạch, dùng hai bàn chân bóp chặt ta, cười lạnh liên tục nói: "Tiểu tử, để cho ngươi biết thực lực chân chính của Quỷ Kê ta, Di Hồn đại pháp!"

Dứt lời, hai tay hắn đập mạnh lên huyệt Thái Dương của ta.

Ta lập tức cảm thấy huyệt Thái Dương mát lạnh, trong thân thể giống như có thứ gì bị rút đi, ta nhanh chóng điều động linh lực, đồng thời ngầm niệm đạo đức, mạnh mẽ ổn định sinh hồn của mình!

Con quỷ kê này tính rút sinh hồn của ta ra, thế nhưng một lúc sau vẫn không thể thành công, thở hồng hộc, trong lòng bàn tay của ta có một luồng linh lực, quát lên: "Bây giờ tới lượt ta!"

Ta ấn hắn xuống đất, đem dương khí cuồn cuộn không ngừng rót vào thân thể hắn, ta không biết Di Hồn đại pháp gì, nhưng ta biết nếu không phải hồn phách nguyên bộ, rất dễ bị hút ra!

Quả nhiên có một quỷ hồn dáng vẻ hèn mọn, xấu xí từ trong thi thể tuấn mã chui ra. Ta lại lần nữa ngưng tụ dương khí, chuẩn bị đánh tan hắn. Quỷ Kê sợ tới mức hướng một cái hướng bỏ chạy.

Con gà đen vô cùng xảo trá chạy qua cái bẫy do hắn bố trí, trên cây có ký hiệu làm từ đuôi ngọc, ta không mắc mưu. Con quỷ kê kia vẫn xoay người, ra sức khiêu khích ta: "Trương Cửu Lân, lá gan của ngươi có đủ để chó đói rồi không? Tới đuổi theo lão tử đi."

"Ta không thèm đuổi, có bản lĩnh thì ngươi qua đây!" Ta cười nói.

Chúng ta cứ giằng co như vậy trong nửa phút, kỳ thật ta chỉ là muốn kéo dài thời gian, ta đã lặng lẽ dùng linh thức mệnh lệnh theo đuôi ngọc, bảo nàng bọc bên hông. Quỷ kê đang ở nơi đó không kiêng nể gì mà khinh nhục tổ tông mười tám đời, đột nhiên một đạo bạch quang hiện lên, vĩ ngọc từ trên trời giáng xuống, cả người Quỷ Kê đều sợ đến phát mộng.

Vĩ Ngọc ấn hắn xuống đất, vừa cắn vừa nắm, giết gà ma tới hồn phi phách tán. Ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như lại phân thắng bại một đối thủ.

Nhìn lại phía Lâm Tử, con chó xám vẫn ngơ ngác đứng đó, trong lòng không khỏi tự nhủ đồng bạn bị giết chết cũng không đến hỗ trợ, chẳng lẽ người này rất mạnh?

Heo béo, con số một nghìn một phần mười gian trá.

Giải quyết xong quỷ kê, tình hình nam tử bên kia cũng tiến vào giai đoạn gay cấn. Hắn và Ngao Bái hợp lực, ở trên thân kim long chém ra hơn mười vết thương, âm linh hết sức kiêu ngạo cũng không còn tư thế kiêu ngạo như lúc trước!

Kim long đột nhiên quăng Thất Sát bi xuống đất, lá cây xung quanh ào ào chuyển động, thằng này lại giở lại trò cũ, bắt đầu hấp dẫn âm khí xung quanh.

"Nam tử hán đại trượng phu, chặt đầu chỉ coi gió thổi nón, còn làm gì khốn thú đấu!" Ngao lạy hét to một tiếng, nhảy dựng lên chính là một đao, Kim Long nhấc mí mắt lên, hai con mắt giống như sung huyết, trên người đột nhiên dâng lên một cỗ âm khí, đánh văng Ngao bái.

Ngao bay ra ngoài liên tục đụng gãy mấy cây, dùng đao cắm xuống mặt đất mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Cỗ âm khí này tới quá mênh mông, ngay cả nam nhân được an ủi cũng bị đẩy ra xa mấy mét. Trong miệng Kim Long lẩm bẩm, vừa hộc máu vừa niệm, chỉ thấy Trương Trung Âm Linh phập phồng sau lưng chậm rãi tiến vào thân thể hắn, hoàn toàn trùng khớp với thân ảnh của hắn.

"Không tốt, hắn định hiến tế nhục thân của mình cho Trương Kính Trung!" Nam tử chăn hộ hoảng sợ nói.

Một trận cuồng tiếu từ đằng xa truyền đến, chỉ thấy Ngao lạy sải bước lao tới, âm khí trên người so với vừa rồi còn cương mãnh gấp mấy lần, ta sửng sốt một chút, trong lòng tự nhủ đây là chuyện gì?

Tiểu Giới Linh ở trong đầu ta nói: "Đinh! Ngao bái kỹ năng phát động mãnh liệt, trừ phi chiến tử, nếu không tuyệt không lui về sau."

Ta không kìm lòng được nói: "Lợi hại!"

Ở trong lịch sử ghi chép, Ngao bái lên chiến trường xác thực chưa bao giờ thất bại, vì Thanh hoàng đế đánh xuống một mảnh Cẩm Tú giang sơn, kết quả Khang Hi lại hiềm hắn công cao cái chủ, đem hắn ám toán, còn chụp mũ một đầu dã tâm lang tử.

Ta muốn luận về giá trị vũ lực, hắn không kém so với đám người Lữ Bố và Quan Vũ chút nào.

Trên người Kim Long đột nhiên sinh ra một mảnh áo giáp đen kịt, sau lưng giũ ra một cái áo choàng màu đen tàn phá, tấm Thất Sát bia trong tay biến thành Huyền Thiết Lang Nha Bổng, khuôn mặt hắn cũng biến thành Trương Trung hung tàn xảo trá, Kim Long đem thân thể mình làm tế phẩm, để Trương Tường trung thành trở về dương gian rồi!

Ngao bái nhìn thấy một màn này, hưng phấn đến cuồng tiếu lên, tiếng cười kia chấn động làm lá cây chung quanh ào ào rơi xuống, hắn quát lên như sấm sét: "Năm đó lão phu không giết chết thống khoái, hôm nay vừa vặn được thỏa nguyện, thống khoái! Thống khoái!"

Trương hiến trung cắn răng, hét lớn một tiếng: "Trời giáng bản vương siêu độ bách tính thiên hạ, chỉ có bổn vương giết người, không ai có thể giết chết bổn vương!"

Hắn nện Lang Nha bổng xuống đất, chỉ thấy vô số quỷ binh từ dưới đất chui lên, bọn họ khoác áo giáp rách nát, trong tay cầm trường thương trường kích, những thứ này đại khái là binh sĩ Trương Kính Trung khi còn sống giết chết không ngờ lại nô dịch vì hắn.

Quỷ binh gào thét xông về Ngao lạy, Ngao bái quỷ đầu đại đao chém ngang một đao, mấy cây đại thụ lập tức cản ngang ngã xuống, những quỷ binh kia nhao nhao hóa thành phi yên, tựa như tay làm chân làm xe.

Quỷ binh chỉ là nô lệ bị sai khiến, còn chưa hoàn toàn mất hết lý trí, kiến thức đến Ngao lạy thực lực đằng sau mỗi người đều bị dọa sợ vỡ mật, nào ngờ Trương Phụng đứng ở phía sau bọn hắn nổi giận mắng một tiếng: "Người lâm trận bỏ chạy, chém!"

Hắn vung Lang Nha bổng lên, mấy quỷ binh muốn đào tẩu trong nháy mắt bị đánh nát Thiên Linh cái, hóa thành một bãi máu đen.

Quỷ binh lùi lại lưỡng nan, chỉ có thể cắn chặt hàm răng phóng tới Ngao lạy. Ta thấy có chút lo lắng, nhưng hai siêu cấp Quỷ Vương này quyết đấu, phàm nhân chúng ta không thể nhúng tay vào được.

Trong nháy mắt quỷ binh bị Ngao Điệp càn quét sạch sẽ, Trương Phụng Trung tự mình xuất trận, cuồng tiếu lấy Lang Nha bổng nghênh chiến. Binh khí hai người đụng nhau, phát ra tiếng vang lớn làm người ta sợ hãi, âm khí bay loạn cắt đứt tất cả cây cối chung quanh.

Bọn họ đánh tới một nơi, một nơi liền lập tức bị san thành bình địa, khắp nơi đều là cây cối đã bị ngã xuống.

Đột nhiên Tiểu Giới Linh ở trong đầu ta nhắc nhở: "Chủ nhân, thời gian triệu hoán ngao bái sắp đến."

Ta kinh hãi, thất khẩu kêu lên: "Đậu xanh, lúc này ngươi làm ra một đề cho ta!"

Tiểu Giới Linh vô cùng vô tội nói: "Âm Linh có thời gian dừng lại ở Dương Thế giới có hạn."

Hóa ra Ngao bái và Trương Phụng ngang tài ngang sức, đánh đủ một giờ, hiện tại Trương Phụng đã triệt để bùng nổ, trong nháy mắt khi hai chữ quỳ biệt bái biến mất, hắn sẽ lập tức tới giết chúng ta, ta cộng thêm anh em tốt cũng chưa chắc có thể ngăn cản hắn mười giây!

Thân ảnh Ngao bái bắt đầu lóe lên, nam tử tốt bụng hỏi ta làm sao, ta đem chuyện này nói cho hắn biết, nam tử thương cảm cau mày nói: "Hai người thực lực tương đương, nếu có thể cho Ngao bái thêm một cái tạ tệ là được."

Tuy nói như thế, thao tác lại rất khó, hai người đánh quá nhanh, chúng ta căn bản không kịp vẽ trận, tới gần bọn họ cũng sẽ bị ngộ thương.

Đột nhiên heo béo cười hì hì nói: "Chủ nhân, đến phiên heo nhỏ bày tỏ lòng trung thành rồi."

Ta lập tức buồn nôn: "Ai là chủ nhân của ngươi, có chuyện gì nói mau!"

"Hố phải là tử huyệt của Trương Kính Trung, mời vị Đại Thần kia công kích nơi đó là được rồi..." Trư béo thần bí nói.

Tử huyệt?

Ta thật nhớ là Trương Hiến Trung Trung là bị trúng tên, sau đó chết dưới đao Ngao lạy, lẽ nào nơi đó chính là nơi gã bị trúng tên khi còn sống!

Chuyện ta giết tử huyệt lớn tiếng nói cho Ngao bái, Ngao lạy nói: "Đa tạ!" Đao múa trong tay càng thêm cuồng bạo, bộ pháp Trương hiến trung lại bắt đầu hỗn loạn, ta chú ý tới hắn đang vô tình che chở gân cốt của mình.

Ngao bái đột nhiên nắm một sơ hở, hung hăng đâm quỷ đầu đại đao vào nơi đó, thần sắc Trương Kính Trung đại biến, bối rối lấy tay che vết thương của mình lại.

"Cẩu tặc, nạp mạng đi!"

Ngao bái một đao bổ tới, Trương Phụng trung giơ Lang Nha bổng lên đón đỡ một chút, nhưng Ngao lạy dùng hết sức toàn thân, răng rắc một tiếng liền chặt đứt Lang Nha bổng, lưỡi đao sắc bén lập tức xẹt qua cổ Trương hiến trung.

Trương hiến trung trừng to mắt, há hốc mồm nói: "Chuyện này... chuyện này không có khả năng..." Đột nhiên ầm ầm ngã xuống, vừa rơi xuống đất, thân thể lập tức biến thành Kim Long, một cái đầu lăn ra rất xa.

Một đao này cũng đã hao hết sức lực ngao lạy, hắn nửa quỳ trên mặt đất, dùng tay chống đại đao, từ từ biến mất.

Kim long cuối cùng cũng giải quyết xong, ta thở phào nhẹ nhõm, nhìn thoáng qua heo béo. Nếu như hắn vừa mới làm chỉ là tranh thủ tín nhiệm chúng ta, không khỏi trả giá quá lớn, bởi vì không nói cho chúng ta biết sự tình tử huyệt, chúng ta khẳng định sẽ bị Kim Long giết chết.

Thế là bây giờ ta tin tưởng một điều, y định quy phục chúng ta.

Nhưng nam nhân chăn hộ kia đột nhiên dùng kiếm chỉ vào hắn, hỏi: "Heo béo, rốt cuộc ngươi tính toán cái gì!"

Heo béo sợ đến mức vội vàng nhảy vọt ra: "Hai vị đại sư, ta thật sự định lăn lộn cùng các ngươi. Một mình ngươi đi nhầm đường, chẳng lẽ còn không cho phép hắn cải tạo lại bản thân hay sao?"

Ta nói: "Đầu tiên, ngươi buông kiếm xuống trước đi, người này quan sát trước rồi nói sau."

Nam nhân an ủi lắc đầu nói: "Cửu Lân, con tuyệt đối đừng để hắn lừa gạt, tên này thích diễn kịch, Tiểu Lý Lộc là trò hay của hắn!"

Con heo béo nói: "Đạo trưởng, ngươi hiểu lầm ta rồi, thật ra ta rất thích thỏ khôn, nhưng ta lại xấu xí như vậy, ta biết rõ nàng ta căn bản không để mắt đến ta. Vừa nãy Kim Long trước mặt ta là vũ nhục nàng ta, ta hận chính mình không thể làm được gì..."

"Cho nên ngươi mượn tay bọn ta diệt trừ Kim Long?" Nam nhân sai vặt lạnh lùng nói.

Đột nhiên trên khuôn mặt heo mập hiện lên một nụ cười phóng đại: "Quả nhiên là đạo trưởng thông minh, ta và Kim Long thuần túy là ân oán cá nhân, nhưng giết các ngươi là sứ mạng mà ta phải hoàn thành!"

Quả nhiên thằng nhãi này đang diễn kịch, ta lập tức có loại cảm giác bị lừa gạt, muốn kéo con heo béo lại, hung hăng bạt tai hắn hai cái.

Nam nhân sai vặt hừ lạnh một tiếng: "Chỉ bằng thủ đoạn đánh bừa của ngươi mà đòi giết chúng ta?"

"Có lẽ hai vị không chú ý tới, vừa rồi lúc ta tiếp cận các ngươi, đã vụng trộm lấy một giọt máu của các ngươi..." Tiểu Béo bỉ ổi cười nói.

Ta và nam nhân thương cảm đều mang vết thương, muốn lấy máu từ trên người chúng ta quả thực là quá dễ dàng.

Trong lòng ta hoảng hốt, heo béo cười nhìn về một hướng, con chó xám vừa mới đứng ở đằng xa quan sát cuộc chiến không biết từ lúc nào đã lặng yên không một tiếng động tới gần chúng ta.

"Chó xám, có thể động thủ rồi!" heo béo hô lên.

Bóng người kia đột nhiên giơ dao găm lên nhằm vào bụng mình, lập tức cảm thấy một loại đau nhức thấu bụng, đau đến mức quỳ xuống!

Chương thứ một nghìn một hai quyết tử phản kích.

Ta và nam nhân lương thiện quỳ dưới đất, càng không ngừng nôn ra máu, bên tai vang lên tiếng cười to sau khi đạt được, hắn cười đến mức không thở nổi: "Ha ha, hai tên này còn tưởng rằng mình mạnh cỡ nào, kết quả còn không phải là thân thể máu thịt, một chiêu liền giải quyết xong!"

Con chó xám đi tới, sắc mặt hắn âm trầm, trên đầu đội mũ rết lớn, hai vành nón rũ xuống giống như lỗ tai chó, giờ phút này phần bụng của hắn còn cắm một thanh chủy thủ đẫm máu.

Ngay sau đó có một người hạ xuống trên cây, ngồi xổm xuống không nói một lời, người gầy còm giống như một con khỉ, hiển nhiên là Độc Hầu.

"Heo béo, kế sách của ta được chứ? Mười hai Tử Tiếu này cũng đã chết không sai biệt lắm, bốn người chúng ta lập công lớn, trang chủ nhất định sẽ chọn ra mười hai Tử Tiếu mới, sau đó tăng chúng ta lên thành tứ đại trưởng lão."

Một thanh âm bay tới, nghe có chút quen tai. Ta ngẩng đầu nhìn lại, thì ra là tên mập mạp đầu trọc đã từng gặp ở cổ thành, trước ngực hắn có đeo một chuỗi xương khô, trên quần áo thêu một con mãnh hổ sặc sỡ, thì ra âm mưu này là hắn âm thầm bày mưu.

Heo béo tán dương: "Nếu không nhờ có lão cáo, mãnh hổ đại ca, chúng ta cũng sẽ không thắng được thoải mái như vậy. Tiểu Béo bội phục bội phục..."

Mãnh hổ rất hưởng thụ, trên mặt lộ ra nụ cười dương dương đắc ý, vẫy vẫy tay với con chó xám nói: "Được rồi, nhanh mang hai người này giết đi! Đỡ phải đêm dài lắm mộng."

Con chó xám lập tức rút con dao găm trong bụng ra, một cục ruột từ vết thương của nó chảy ra, khuôn mặt âm trầm của nó đột nhiên run rẩy một cái, ta và nam nhân âu yếm đồng thời cảm giác được trong bụng truyền đến đau nhức kịch liệt khoan tâm, sau đó con chó xám nhắm ngay con dao găm của mình.

Ta dùng tay bám chặt mặt đất, nghĩ thầm sẽ xong đời như vậy sao? Chúng ta sẽ bị loại tài mọn này đánh bại hay sao!

Ta nhìn lại nam tử thích ăn, chỉ thấy hắn dùng hai tay dính đầy máu tươi vẽ tranh, môi khẽ nhúc nhích, tựa hồ đang niệm thần chú gì đó.

"Không được làm hại chủ nhân!" Cái đuôi ngọc kêu to lao ra, một móng vuốt đánh vào trên cổ tay con chó xám, đem đao của nó đánh chết. Cổ tay phải của ta và con trai phải trong cùng một lúc đó xuất hiện một vết cào máu chảy đầm đìa.

"Tại sao lại có một con ruồi nhỏ?" Mãnh hổ cau mày hỏi.

Heo béo khinh thường nói: "Là tên kia nuôi linh sủng, không có uy hiếp gì."

"Ngươi nói ngươi là heo thật đúng là heo, trước đó sao không nói cho ta biết một tiếng." Trên cổ thành lần trước mãnh hổ chưa thấy Vĩ Ngọc. Hắn hừ một tiếng, dùng tay kéo cổ của Đoạn Khô lâu. Những hạt châu kia lập tức bay múa đầy trời, đánh cho đuôi ngọc lăn lộn trên mặt đất không ngừng.

Ta sợ cô ta bị thương, hô to: "Mau về!"

"Không, nếu ngươi chết, kêu ta về nơi nào đó." Trong mắt Vĩ Ngọc ngấn lệ, há miệng cắn lấy đao của con chó xám rơi trên mặt đất, một đường chạy trốn.

Độc hầu trên cây lấy ra một mũi tên, nhắm ngay bóng lưng của Vĩ Ngọc, trong lòng ta lo lắng một trận, lập tức xông tới. Khoảnh khắc Độc Hầu phồng môi xẹp xuống, ta cảm giác hướng không trung cản lại một cái, keng một tiếng, đem một cây phi châm đánh bay đi.

Mãnh hổ nổi giận nói: "Độc Hầu, ngươi muốn giết chó xám sao?"

Trong lúc vô tình có để lộ ra hai tin tức quan trọng, con chó đầu tiên cũng không phải là bất tử, thứ hai là chúng ta hiện tại tính mạng cùng con chó xám có tương liên, chúng ta bị thương, chó xám cũng sẽ bị thương!

Ta mơ hồ nhìn thấy hy vọng phản kích, có thể hy vọng trước mắt vẫn còn rất xa vời.

Ý niệm này chỉ xoay một cái ở trong đầu ta, vòng cổ mãnh hổ tế ra tựa như mưa to tấn công ta. Lần này gặp nhau không giống lúc ở cổ thành lúc ấy, ta có song đao trong tay, còn có Âm Dương đao pháp do tiền bối Hưu truyền thụ, vũ động hai con song đao liền đem vòng cổ khô lâu đánh tan hết.

Mãnh hổ hờ hững, con chó xám lo lắng nói: "Tự sát nhanh lên!"

Không biết con chó xám từ đâu lấy ra một con dao găm, chuẩn bị đâm vào trái tim mình, tay nó đột nhiên run lên, phun ra một ngụm máu tươi, dao găm cũng không cầm được.

Ta nhìn nam nhân thích ăn, chỉ thấy hắn đứng đó, tay trái nắm hán kiếm, ở trên cổ tay phải của mình chặt ra một vết rách thật sâu, máu chảy như trút. Một kiếm này thực sự quá tàn nhẫn, chỉ sợ sâu thêm một chút cánh tay là hỏng, nhưng hắn cắn chặt hàm răng chịu đựng đau đớn.

Trong lòng ta rất không thoải mái, vì sao lần nào hắn cũng đứng ra hy sinh, vì sao hắn phải làm như vậy vì ta chứ?

Ta thấy có một việc, nam nhân và chó xám đồng thời bị thương, nhưng cánh tay phải của ta lại bình yên vô sự. Ta đột nhiên nghĩ đến một biện pháp đánh bại con chó xám, nếu ta và con chó mẹ tốt đồng thời tự hại mình, vết thương tích lũy trên thân con chó xám như vậy chính gấp hai lần của mỗi người chúng ta, đủ để khiến hắn không thể động đậy, cái này mặc dù có chút tự ngược, nhưng lại là phần thắng duy nhất của chúng ta!

Con chó xám đổi đao thành tay trái chuẩn bị tự sát, nam nhân sầu lo cũng đi theo chém cánh tay trái của mình, ta lau nước mắt hô to một tiếng: "Đầu tiên, để ta tới!"

Không đợi hắn trả lời, ta nhanh chóng cắn răng một cái, song đao nhắm ngay cánh tay trái của mình đâm vào.

Lần này cả tay trái của con chó xám cũng bị phế, hắn kinh hãi tới biến sắc nói: "Hai tên này quá độc ác, không ngờ dùng loại phương pháp này ngăn cản ta!"

Mãnh hổ cắn răng nói: "Heo béo, ngươi đi giúp chó xám một chút, xem hai người bọn họ giãy dụa thế nào!"

"Mơ tưởng!" Ta nghiến răng nghiến lợi mắng, sau đó từ cánh tay mình rút ra hai đao máu chảy đầm đìa. Ta tự ngược một mặt là vì ngăn cản con chó xám, một mặt cũng là để con âm linh âm tà kia uống no máu của ta.

Ta giết Song Đao ném lên bầu trời, hô: "Giao mạng Mạc Tà cho ta, ta giao cho các ngươi!"

Song đao hóa thành hai luồng sáng một xanh một trắng bay lên, nhanh chóng vẽ trận trên mặt đất, vợ chồng hai người ăn ý dị thường, trong vài giây hoàn thành một đại trận phức tạp, mãnh hổ dữ tợn quát: "Các ngươi không thể thành thật đi chết sao? Vòng cổ Thiên Ma, trở về."

Hắn thu hồi khô lâu đầy trời, một lần nữa tổ hợp lại thành vòng cổ, cắn nát ngón tay mình bôi máu lên trên, sau khi hút máu, vòng cổ khô lâu tản mát ra một vòng hắc quang, lơ lửng ở trái phải của hắn.

Hắn nói đầy nham hiểm: "Xem hôm nay các ngươi còn trốn thế nào được!"

Nhưng ngay khi hắn nói ra câu này, xung quanh âm phong đại thịnh, vô số hòn đá nhỏ trôi nổi giữa không trung, đây chính là tuyệt học của Mạc Tà - Luyện khí đại trận, giờ phút này từng cọng cây ngọn cỏ trong phạm vi mấy mét, mỗi một tảng đá cát đều biến thành âm vật chịu sự chi phối của bọn họ.

Tiểu Thạch Tử giống như viên đạn bắn về phía mãnh hổ, mãnh hổ chỉ có thể sử dụng vòng cổ của khô lâu để phòng ngự, nhưng âm vật này vốn dùng để tấn công, hiệu quả phòng ngự cực kém, trong nháy mắt hắn liền bị đánh thành đầu heo, ôm đầu tru lên một trận như giết heo.

Độc hầu trên cây thấy thế, nhanh chóng chạy trốn, thập nhị Tử

Tiếu quả nhiên không chút tề tâm. Vĩ Ngọc chuẩn bị đuổi theo, ta sợ Độc Hầu dùng độc, nhanh chóng thu nàng về.

Ngọc đuôi vào trong ngực ta không cam lòng nói: "Để ta giúp ngươi nhé!"

"Chỗ này cứ giao cho đại nhân đi, đứa bé ngoan ngoãn đi ngủ." Ta vô lực mà cười cười.

Da đồng xương lợn, đúng là đã khiêng xuống đại trận luyện khí công kích, lặng lẽ quơ lên đao dưa tây chuẩn bị tới đánh cho chó xám một cái. Dưới chân nam tử chăn hộ đột nhiên nổi lên một vòng bạch quang, hắn hướng ta hô: "Cửu Lân, mau tiến vào pháp trận của ta."

Hòn đá bốc lên đầy trời của ta chạy vào, tuy rằng không tập trung âm linh của Mạc Tà tập kích ta, nhưng khó tránh khỏi sẽ có ngộ thương.

Sau khi chạy vào bạch quang, nam tử thương cảm cắm thanh kiếm cắm dưới đất nói: "Thái Cực Trận này có thể che chắn pháp thuật công kích chung quanh, trước kia ta cũng vô dụng, theo ta niệm chú..."

Hắn dạy cho ta một đoạn thần chú, cả hai chúng ta cùng nhau niệm chú, bạch quang xung quanh đại trận càng ngày càng mạnh.

Thái Cực Trận cùng luyện khí đại trận là chồng chất lên nhau, hòn đá bay tới đụng phải bạch quang liền tự động rơi xuống, điều này nói rõ nó đã có tác dụng, chỉ là có thể ngăn cản mệnh cách của con chó xám này hay không còn rất khó nói.

Thái Cực trận chỉ có thể phòng ngự pháp thuật công kích, nếu không phải ta đánh thắng mãnh hổ, dọa chạy Độc Hầu, nam nhân thương cảm cũng không có cơ hội phát động nó.

Giờ phút này heo béo đã chạy đến bên cạnh con chó xám, ta âm thầm đổ mồ hôi. Chỉ thấy heo béo đâm một đao vào bụng chó xám, thế nhưng trên người chúng ta lại không có bất kỳ đau đớn gì.

Thái Cực trận đã có hiệu lực!

Số một nghìn một nghìn ba tiếp viện! Lục đại Đà chủ (Thêm thêm)

Con heo béo lộ vẻ kinh ngạc: "Ồ, sao lại không có hiệu quả?"

Hắn buồn bực đâm thêm mấy đao lên người con chó xám, trong miệng tràn đầy máu tươi, hàm răng không rõ nói: "Ngừng... Dừng lại..."

Đến khi heo béo dừng tay cuối cùng thì bụng của con chó xám đã bị chọc thành một đống nát nhừ, nội tạng máu chảy đầm đìa phơi ở bên ngoài. Nó lấy tay sờ sờ hơi thở của con chó xám, cười có lỗi cười nói: "Thật là ngại quá a huynh đệ, đâm chết ngươi rồi."

Đột nhiên ta có một nghi hoặc, chó xám chỉ là thân thể máu thịt, dùng một chiêu giết người này, chẳng phải mình cũng làm theo sao?

Nam nhân chăn bầu giải thích: "Con chó xám là người giống gương, nội tạng của nó trái phải, trái tim mọc bên phải, ngươi không chú ý tới vừa rồi nó luôn muốn đâm ngực trái mình sao?"

Ta cười khổ nói: "Thủ đoạn giết người này không khỏi quá không có hiệu suất, giết một người thì tự mình phải nằm dưỡng thương mấy tháng."

Nam nhân chăn hộ lắc đầu nói: "Vậy thì phải đợi tình huống đó! Thủ đoạn giết địch một ngàn tự tổn tám trăm này dùng để đối phó với cao thủ đỉnh cấp là tốt nhất."

Chó xám đã chết, mệnh cách liên tiếp tự động giải trừ, chúng ta ngừng niệm chú, bạch quang chung quanh lập tức biến mất.

Con heo béo nhìn thấy chúng ta không có việc gì, sợ tới mức co cẳng bỏ chạy, cục đá bay loạn trên trời cũng không ngăn được hắn. Thằng hề nhảy nhót này, mặc dù ta rất muốn đem hắn bầm thây vạn đoạn, nhưng bây giờ nam nhân ta thương cảm đều có thương tích trong người, phải băng bó vết thương trước một chút.

Thuốc trên người bọn ta có thể bị con Độc Hầu hạ độc, mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng chỉ có thể vứt hết tất cả, xé một mảnh vải băng bó vết thương trên quần áo ra.

Một kiếm nam nhân thích chết chém mình kia cơ hồ xương trắng lộ ra, chém đứt tất cả mạch máu, cũng không biết có làm bị thương gân hay không? Nói như vậy chỉ sợ cánh tay phế bỏ. Lúc ta băng bó cho hắn thật sự không đành lòng, hốc mắt cay cay từng đợt, nói: "Đầu tiên, ta thề đây là lần cuối cùng nhìn thấy ngươi thụ thương, ta muốn trở nên mạnh mẽ, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải biến cường, ta cũng không muốn nhìn thấy người khác hy sinh vì ta!"

Ta biết những lời này giống như đánh rắm, mình còn có một đoạn đường rất dài phải đi.

Bản tính nam tính thiện lương, luôn ở thời khắc mấu chốt làm ra hi sinh cho người khác. Nhưng càng như vậy, ta còn thiếu nợ hắn càng nhiều, càng không đành lòng.

Nam tử sai vặt cười nói: "Cửu Lân, kỳ thật ngươi đã rất mạnh, bây giờ ngươi hoàn toàn có thể một mình đảm đương một phía rồi."

"Không, như vậy vẫn chưa đủ!"

Ta phẫn nộ đứng lên, hướng về mãnh hổ đi tới, hắn đã bị đại trận luyện khí đánh ngất, vòng cổ xương khô rơi đầy đất. Ta cầm song đao lên chuẩn bị làm hắn trút một ngụm lửa giận trong lòng, thế nhưng nhấc hắn lên xem xét, tựa hồ không cần đích thân ta động thủ.

Đầu mãnh hổ bị hòn đá nện thành một cái lỗ lớn, óc trắng xóa lộ ra bên ngoài. Trong lỗ mũi nó cũng chỉ có khí tức chứ không có hít vào. Ta dứt khoát ném nó ở chỗ này, để nó tự sinh tự diệt là được rồi.

Lúc này mấy người răng rắc giẫm lên lá rụng trên mặt đất đi tới, ta đột nhiên cả kinh, thập nhị Tử Tiếu không phải đã bị chúng ta giết sạch rồi sao? Tại sao lại toát ra nhiều người như vậy.

Huống hồ với tình trạng hiện tại của chúng ta, căn bản là không có sức đấu tiếp.

Theo đối phương càng ngày càng gần, ta phát hiện dẫn đầu là một nam nhân chừng năm mươi tuổi, mặt chữ quốc, vẻ mặt lạnh lùng, đeo kính mắt hình khuyên, mặc áo khoác hình chữ Trung Sơn.

Trong lòng hắn ôm một thanh cổ kiếm đen kịt, thì ra là tộc trưởng Trương gia Giang Bắc Trương Diệu Võ.

Phía sau hắn có năm người, phân biệt ăn mặc màu đỏ, màu đen, màu xanh lục, áo dài màu tím, tuổi ước chừng khoảng bốn mươi đến sáu mươi tuổi, có người mang theo râu, có người đeo mặt nạ, có người chống quải trượng, đó chính là sáu đại Đà chủ của Trương gia trong truyền thuyết! Chỉ là Lam y Đà chủ đã chết.

Ngoại trừ mấy người này, còn có hai khuôn mặt quen thuộc, theo thứ tự là râu quai nón và răng vàng, râu quai nón cười ha ha hướng về phía ta phất phất tay: "Cửu Lân huynh, đã lâu không gặp!"

Sau đó mở cánh tay ra muốn cho ta một cái ôm gấu.

Toàn thân ta đều đau đớn, tranh thủ thời gian né tránh hỏi: "Sao các ngươi lại tới đây?"

"Là như vầy." Đại Kim Nha ở bên cạnh giải thích: "Tộc trưởng nghe nói Long Tuyền sơn trang đuổi giết các ngươi ở Hoành thôn, còn mưu hại lam y đà chủ, vì vậy tự mình dẫn dắt lực lượng tinh nhuệ của Trương gia đến tiếp viện! Dù nói thế nào đi nữa, lão đệ cũng là người của Trương gia ở Giang Bắc. Chúng ta há có thể khoanh tay đứng nhìn sao."

Ta chỉ cười lạnh một tiếng, còn không đứng yên quan sát sao?

Bọn ta đều đem thập nhị Tử Tiếu giải quyết xong mới lộ diện, nếu không phải Lam y đà chủ bị giết, bọn họ sợ là ngay cả mặt mũi cũng đều lười lộ ra đi!

Nhưng dù sao bối phận của Trương Diệu Võ đã bày ra trước mắt, ta cũng không thể nói gì, vì thế miễn cưỡng ôm quyền: "Đa tạ, các ngươi đến thật sự là quá đúng lúc."

Đà chủ Hồng Y hét lớn một tiếng rồi nói: "Tiểu oa nhi, chẳng lẽ ngươi mỉa mai tộc trưởng thấy chết không cứu sao?"

Ta lạnh lùng trả lời: "Không dám không dám, tộc trưởng cũng đã tự mình ra mặt, ta nào dám châm chọc."

Đà chủ Hồng Y còn đang chuẩn bị nói gì đó thì bị Trương Diệu Võ ra hiệu ngăn cản. Chủ Hứa Trường Phong tức giận nói: "Tộc trưởng, ngài nghe lời nói của tiểu tử này một chút, trong lời nói có chứa gai, thật khiến người ta khó chịu!"

Trương Diệu Vũ lạnh nhạt nói: "Được rồi, người không biết không có tội, nếu như chúng ta đã ra mặt, vậy chuyện kế tiếp cứ giao cho chúng ta là được."

"Chuyện kế tiếp?" Ta nhíu mày: "Long Tuyền sơn trang còn phái người tới không?"

Trương Diệu Võ nhìn nam nhân đáng thương của mình, nói chúng ta bị thương quá nặng, chuẩn bị đưa chúng ta chữa thương trước.

Chúng ta đành phải đi theo Trương Diệu Vũ thẳng về phía trước, ra khỏi Hồng thôn, phía trước có dãy núi kéo dài ngàn dặm, vô cùng hùng vĩ. Ta nhớ ra đó là một thôn nghỉ phép ở phía dưới Hoàng Sơn, núi này chẳng lẽ là Hoàng Sơn?

Đại Kim Nha nói cho ta biết, núi này cùng Hoàng Sơn xác thực thuộc về một mạch, nhưng nó không tên là Hoàng Sơn, mà gọi là Tứ Tượng Sơn.

Hoàng Sơn sở dĩ gọi là Hoàng Sơn, là bởi vì năm đó Hoàng Đế từng du lịch đến nơi này, ở chỗ này luyện chế Bất Tử dược. Nghe nói Hoàng Đế dùng Trường Sinh đỉnh dùng để luyện đan liền giấu ở trong Tứ Tượng sơn bên cạnh, do Tứ Tượng Thần Thú trông coi, núi này bởi vậy mới có tên như vậy.

Đại Kim Nha nói Tứ Tượng sơn là địa bàn Giang Bắc Trương gia, những năm này Trương Diệu Võ khổ tâm kinh doanh, chậm rãi kéo Trương gia sa sút vào quỹ đạo, chẳng những hấp thu không ít cao thủ, còn mở rộng thêm không ít cứ điểm.

Trương gia Giang Bắc có thể có địa vị như ngày hôm nay, Trương

Diệu võ công không thể bỏ qua!

Đại Kim Nha cố ý nói rất lớn tiếng, để cho Trương Diệu Võ nghe thấy, ở trước mặt vuốt mông ngựa cũng không đỏ mặt, người này cùng Lý Ma Tử thật sự rất giống nhau.

Phía dưới Tứ Tượng sơn có biệt thự, cũng là sản nghiệp của Trương gia, sau khi chúng ta đi vào, năm vị Đà chủ giúp ta băng bó vết thương cho nam nhân, lại pha chút thuốc cho chúng ta. Ta vừa nhìn thấy thuốc liền nhíu mày, lại phát hiện trong bát chỉ có mấy viên đá nhỏ màu trắng, liền hỏi đây là thuốc gì?

"Canh Thạch Đầu!" Vẻ mặt Hồng y Đà chủ nghiêm nghị nói.

"Canh đá?" Ta lặp lại một lần không thể tin nổi.

Nguyên lai cục đá kia là một loại ngọc cao tự nhiên trong Tứ Tượng sơn sản xuất ra, truyền thuyết là cặn thuốc Hoàng Đế năm đó luyện đan lưu lại, chẳng những có thể hủ sinh cơ, còn có thể giảm bớt đói khát.

Đã từng có một vị thần tiên tên là Bạch Thạch tiên sinh mỗi lần ra ngoài đều nấu đá trắng làm lương thực, kỳ thực nấu loại ngọc cao này.

Ta uống một chút, mùi vị của canh ngọc cao kỳ quái không nói nên lời, mang theo vị mặn. Theo một dòng nước ấm chậm rãi chảy vào bụng, rất nhanh bụng đã bắt đầu rung động ầm ầm, sau đó ta chạy ra ngoài nôn ra một ít máu ứ đọng cùng thịt nát, sau khi nôn xong cảm giác thân thể thoải mái hơn rất nhiều.

Có đồ tốt như vậy, ta phải tìm Trương gia đòi thêm mấy hạt, lần sau nếu như bị trọng thương, thì ngậm một hạt vào miệng.

Đại Kim Nha hỏi ta có đói không, ta thuận miệng tiếp lời: "Ngươi nấu mỳ cho bọn ta ăn?"

Đại Kim Nha cười ha hả: "Nấu mặt quá, ta chiêu đãi các ngươi một trận thật tốt!"

Hắn chạy vào trong hầm bỏ hoang cầm chút thịt rừng, thịt lợn rừng, măng hoang cho chúng ta ăn một ít đồ ăn vặt, còn mở một lọ rượu kéo xe. Dọc đường chúng ta đi đã sớm bụng đói kêu vang, thống khoái ăn một bữa, món ăn dã hương trong tay đơn giản cũng mười phần mỹ vị, ta vừa ăn vừa khoe khoang tay nghề cao, đại kim nha khoái cười ha ha.

Ta và nam nhân chăn nuôi đang ăn chút gì đó, đi ra bên ngoài, phát hiện Trương Diệu Vũ và các Đà chủ ngồi thẳng tắp ở ghế dài không nói một lời, hình như đang chờ người nào đó!

Từ ban đầu, trong lòng ta đã có vài phần nghi hoặc, chỉ là đối phó với Thập Nhị Tử Tiếu, có cần Trương gia tộc trưởng đích thân ra tay hay không?

Chẳng lẽ tiếp theo còn có kẻ địch lợi hại xuất hiện sao? Nhưng Long Tuyền sơn trang đã tổn thất thảm trọng, uy hiếp duy nhất chỉ còn lại trang chủ của Long Tuyền sơn trang...

Khi ta đặt câu hỏi với Trương Diệu Vũ, hắn ta thản nhiên gật đầu nói: "Không sai, theo tin tức đáng tin cậy, đêm nay trang chủ Long tuyền sơn trang sẽ hiện thân, Trương gia Giang Bắc cần phải rửa sạch nỗi nhục trong trận chiến Côn Ngô."

Đệ nhất thiên nhất thập tứ thiên Tru Tiên Kiếm Trận

Trương Diệu Vũ nói cho ta biết, giữa Trương gia Giang Bắc cùng Long Tuyền sơn trang sớm muộn gì cũng sẽ có một trận đại chiến ngươi chết ta sống!

Chỉ là không nghĩ tới hai thế lực lớn giằng co sẽ bị thập nhị Tử Tiếu phá vỡ, đám người này xông vào Hồng Thôn, sát hại đà chủ áo lam chẳng khác nào là khiêu khích trần trụi, ép Trương gia Giang Bắc không thể không ra tay.

Trương Diệu Võ đã hạ chiến thư xuống Long Tuyền sơn trang, với cá tính của trang chủ Long Tuyền sơn trang chắc chắn sẽ tới để thực hiện.

Ta ngạc nhiên một hồi, lúc trước nam nhân thương cảm dẫn Thập Nhị Tử Tiếu vào trong Hồng Thôn, vốn chỉ là vì tự vệ, không ngờ sẽ dẫn phát hai thế lực lớn quyết chiến!

Trương Diệu Vũ bảo chúng ta đi nghỉ ngơi một lát, nếu có chuyện gì thì lập tức báo cho chúng ta biết, Đại Kim Nha sắp xếp cho chúng ta một gian phòng khách, vừa nghĩ tới trang chủ của Long Tuyền sơn trang sẽ đến ngay đây, ta làm gì còn buồn ngủ nữa?

Nam nhân chăn bầu giờ phút này đang ngồi xếp bằng vận công dưới đất, ta ở chỗ này sốt ruột cũng không có tác dụng gì, liền nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Một lát sau, ta nghe thấy bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng ồn ào, ta nghĩ chắc không phải là trang chủ Long Tuyền sơn trang đến đây chứ? Lập tức kêu nam nhân chăn nuôi rời đi phòng khách, phát hiện bọn người Trương Diệu Võ đã sớm không thấy đâu nữa.

Vừa ra khỏi biệt thự, ta phát hiện trên Tứ Tượng sơn có mấy người đang đứng, khoảng cách quá xa chỉ có thể trông thấy mấy chấm đen nhỏ, loáng thoáng có kiếm quang múa lên. Ta nghĩ mình có vẻ Trương Diệu Võ không phúc hậu, trang chủ Long Tuyền sơn trang tới cũng không báo cho ta biết.

Thân thể nam tử ta và ân cần đã khôi phục gần hết, leo lên Tứ Tượng sơn cũng không tốn bao nhiêu khí lực, lúc đi lên đỉnh núi, ta phát hiện một khối đất trống bày biện bàn bát tiên, phía trên có lư hương, cống phẩm, hoa quả các loại đồ vật, trên mặt đất vẽ một cái đại trận, bốn vị đà chủ riêng phần mình ngồi xếp bằng ở phía nam đại trận, nhắm mắt đả tọa.

Ở giữa, Hồng y đà chủ tay cầm lá cờ màu vàng của Trương gia chí bảo, xem ra bọn họ đang bày một đại trận thần bí nào đó.

Trương Diệu Võ cũng ở đây, hỏi: "Tộc trưởng, đang làm gì vậy?"

Trương Diệu Võ mỉm cười: "Kiếm trận Tru Tiên đã thành, lần này nhất định phải gọi Long Thanh Thu đến mà không có về!"

"Tru Tiên Kiếm Trận?" Ta hơi kinh ngạc, chẳng lẽ chính là trận pháp mà Phong Thần Diễn Nghĩa Trung nhắc tới sao? Theo truyền thuyết Tru Tiên Kiếm Trận từ khai thiên tích địa tới nay, chính là đòn sát thủ của Thông Thiên giáo chủ, một khi phát động, cho dù đối phương là thần tiên, cũng sẽ trong khoảnh khắc tan thành mây khói.

Nhưng ta lại không thấy Tru Tiên Kiếm Trận trước mắt trâu bò bao nhiêu, hóa ra cũng có thành phần khoa trương, cái gọi là Tru Tiên Kiếm Trận thật ra là lợi dụng một thanh âm vật đỉnh cấp thời thượng cổ lưu lại trận pháp do Tru Tiên Kiếm bố trí.

Bốn vị Đà chủ đã mời khí linh của Tru Tiên Kiếm đến đây, dùng sinh mệnh của mình để gia trì, giả như trận bị phá thì có nghĩa là bọn họ cũng đã tan thành mây khói rồi...

Ta nghe một trận kinh ngạc, hỏi: "Đây chẳng phải là rất nguy hiểm sao?"

Trương Diệu Võ rất hận: "Trận chiến ở Côn Ngô Kiều năm đó, chúng ta chính là đánh giá quá thấp thực lực của Long Thanh Thu! Kết quả bị một mình hắn chém giết trên trăm cao thủ, vài chục năm cũng không khôi phục được nguyên khí. Bởi vậy lần này không thể không xuất ra bản lĩnh giữ nhà."

"Bản lĩnh giữ nhà? Vậy họ Long cũng phải lãnh giáo thật tốt mới được!"

Đúng lúc này, một thanh âm âm trầm từ dưới chân núi truyền đến, đợi chúng ta quay đầu lại, thanh âm kia đã gần trong gang tấc rồi.

Chỉ thấy một nam nhân đeo mặt nạ ác quỷ chắp tay đứng đối diện chúng ta, thái dương lộ ra một vòng tóc trắng, thân hình hắn thập phần ưu mỹ thon dài, thân mang một kiện trường bào cổ sắc cổ hương, phía trên thêu một đầu cự long màu đen giương nanh múa vuốt.

Nhìn thấy người này, ta không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, hắn lên núi khi nào? Nơi này cũng coi như cao thủ nhiều như mây, nhưng mà một người cũng không nhận ra được khí tức của hắn, chẳng lẽ hắn chính là Long Tuyền sơn trang chủ Long Thanh Thu trong truyền thuyết!

Trương Diệu Võ chắp tay nói: "Long trang chủ lại là đơn đao tới dự, thật sự tự tin. Ta tới cũng tới rồi, sao không để mọi người xem mặt của ngươi?"

Long Thanh Thu cười lạnh một tiếng: "Một đám kiến hôi, còn chưa đủ tư cách chứng kiến bộ mặt thật của ta."

Hồng y đà chủ nổi nóng đứng ra mắng: "Long Thanh Thu, ngươi bớt cuồng vọng tự đại. Hôm nay cao thủ đỉnh cấp Trương gia Giang Bắc tề tụ Tứ Tượng sơn, ngươi cảm thấy mình có thể còn sống mà xuống núi sao?"

Long Thanh Thu mặt không biểu tình nhìn về phía vị Đà chủ áo đỏ: "Ta không nói chuyện với người sắp chết."

"Ngươi..."

Đà chủ Hồng Y tức giận đến mức dựng râu trừng mắt, Trương Diệu Vũ ho khan một tiếng, bảo hắn tạm thời lui ra.

Lúc này Long Thanh Thu quay mặt sang ta, hai mắt dưới mặt nạ phóng xuất ra vô tận ma lực, một ánh mắt đã khiến ta cảm nhận được thế nào là khủng bố: "Ngươi chính là thương nhân âm vật của võ hán Trương Cửu Lân?"

Ta cố gắng đè nén sự sợ hãi trả lời: "Đúng vậy, trong khoảng thời gian này còn phải đa tạ Long trang chủ đặc biệt chiếu cố."

Vốn tưởng rằng lời của ta sẽ chọc giận hắn, không nghĩ tới Long Thanh Thu chỉ cười nhạt một tiếng: "Thật ra hôm nay ta tới, chủ yếu là muốn nhìn xem ngươi rốt cuộc là ai, có bản lĩnh đánh bại nhiều thủ hạ của ta như vậy..."

Những năm gần đây, chẳng những ta chém chết Long Trạch Nhất Lang, mà còn giết chết cả tứ đại trưởng lão Phong Hổ Vân Long, bát đại hộ pháp, hai đại môn đồ, tự nhiên khiến cho Long Thanh Thu rất hiếu kỳ.

Ta điềm đạm nói: "Long Thanh Thu, đợi tí nữa ta cũng sẽ bắt ngươi quỳ xuống xin tha thứ."

Câu này của ta có hơi nặng, bọn người râu quai nón, Đại Kim Nha sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, Trương Diệu Võ cũng có chút nhăn mày.

Long Thanh Thu chậm rãi nói: "Chỉ sợ các vị đang ngồi đây còn chưa biết ý đồ ta lần này đến đây, trận chiến ở Côn Ngô Kiều năm đó, là thất bại lớn nhất trong cuộc đời ta..."

Chúng ta đồng thời sửng sốt, trận chiến ở Côn Ngô Kiều, Trương gia đã tổn thất hơn trăm cao thủ, nguyên khí đại thương, sau trận chiến đó hễ nhắc tới cái tên trang chủ Long Tuyền sơn trang, bất cứ ai trong giang hồ đều sẽ lạnh run.

Sao hắn còn nói mình thất bại lớn nhất?

Long Thanh Thu chậm rãi dùng ánh mắt âm trầm đảo qua tất cả mọi người ở đây: "Ta năm đó nên trảm thảo trừ căn, giết hết tất cả các ngươi, nhưng hiện tại cũng không muộn."

Đà chủ Hồng Y hét lớn: "Long Thanh Thu, ngươi bớt giả bộ đại gia ở đó đi. Trương gia hôm nay không phải là Trương gia, Tru Tiên kiếm trận hiện tại, ngươi có thể chạy thoát sao?"

"Vậy cùng lên đi! Làm ta bị thương coi như ta thua." Long Thanh Thu khinh thường chắp hai tay, trường bào màu xanh bay phất phới dưới gió lớn.

"Mở trận!"

Sau khi Trương Diệu Vũ ra lệnh, chúng ta nhanh chóng lùi lại đằng sau đại trận, đứng cùng hắn ta.

Cùng lúc đó, đại trận phóng xuất ra huyết quang chói mắt, hơn nữa không ngừng khuếch trương ra ngoài, trong trận mơ hồ xuất hiện vô số âm khí tạo thành tiểu trận trong suốt, xen lẫn một trận thanh âm phong lôi.

Trước mặt Long Thanh Thu chậm rãi lơ lửng một kiện đồ vật, chính là Phiên Thiên ấn Long Trạch Nhất Lang đã từng dùng qua!

Trong sát na Phiên Thiên Ấn hiện thân, thể tích bành trướng gấp mấy ngàn lần, phảng phất một đoàn mây đen bao phủ Tứ Tượng sơn, ngay cả mặt trăng trên đỉnh đầu cũng bị che khuất quang mang.

Trong lòng ta hoảng hốt, ta đã gặp qua phiên Thiên Ấn không chỉ một lần, tại sao ở trên tay Long Thanh Thu lại có phương thức nghênh chiến thô bạo như vậy?

Trương Diệu Võ híp mắt nói: "Xem ra Long Thanh Thu còn cường đại hơn năm đó!"

"Ta hỏi: "Tộc trưởng, trận chiến này có mấy phần chắc chắn chứ?"

"Một phần cũng chưa đủ! Nhưng đêm nay Long Thanh Thu tuyệt đối sẽ không còn sống mà xuống núi..." Nói đến đây, ánh mắt Trương Diệu Vũ chợt ảm đạm: "Chỉ sợ bốn vị Đà chủ cũng đã đồng quy vu tận với hắn, nhưng chỉ cần đánh bại được Long Thanh Thu thì hy sinh có lớn hơn nữa cũng đáng."

Long Thanh Thu cũng không động đậy, Phiên Thiên ấn phóng ra âm khí cường đại đã chặn lại tiểu kiếm trong suốt trong trận pháp. Hắn ta cười lạnh nói: "Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ đến thế mà thôi."

Đột nhiên một vị Đà chủ quỳ trên mặt đất, phun ra một ngụm máu lớn.

Ta quá sợ hãi, Trương Diệu Vũ an ủi ta nói: "B bánh phụ áo tím là đang dùng tính mạng mình hiến tế, mời Tru Tiên Kiếm ra cũng không phải do Long Thanh Thu gây ra."

Tử y đà chủ đột nhiên mở mắt ra, mồm đầy máu quát: "Sĩ nhân có thể giết không thể nhục, Tru Tiên Kiếm là ở đây!"

Vừa dứt lời, trên đỉnh đầu Long Thanh Thu đột nhiên xuất hiện một thanh bảo kiếm màu vàng cực lớn, phía trên quấn quanh một đạo điện quang màu tím. Tru Tiên Kiếm biến ảo vô cùng, có thể lớn có thể nhỏ, Long Thanh Thu ngẩng đầu nhìn lên, khóe miệng hơi hiện ra một nụ cười lạnh khinh thường.

Một giây tiếp theo, Tru Tiên Kiếm khổng lồ ầm ầm đập xuống. Trong nháy mắt đất rung núi chuyển, bụi bặm bốc lên bao phủ hoàn toàn thân ảnh Long Thanh Thu. Ta nghĩ lão tặc này nhất định chết hẳn rồi!

(Dịch phụt: Một tháng mới tới, tất cả vé tháng bị nện lên! Hôm nay còn vượt hơn.)

Kẻ địch giống như đệ nhất thiên nhất thập ngũ thiên thần.

Chờ bụi bặm từ từ tản đi, chỉ thấy trong bụi mù có một bóng lưng như thần!

Tay Long Thanh Thu giơ Phiên Thiên Ấn lên, ánh mắt nhìn chúng ta tràn đầy giễu cợt, vậy mà thanh Tru Tiên Kiếm kia chia năm xẻ bảy, khắp nơi trên mặt đất đều là mảnh vỡ màu vàng.

Ta kinh hãi thất sắc: "Rốt cuộc hắn làm như thế nào, Phiên Thiên ấn chỉ là âm vật loại hình công kích, vì sao lại có thể chặn được một kích trí mạng của Tru Tiên Kiếm!"

Nam nhân chăn bầu thở dài nói: "Tu vi của Long Thanh Thu đã đạt tới đỉnh phong nhân gian, có thể phát huy ra lực lượng của âm vật Thiên ấn này, đương nhiên là tùy tâm hành động, có thể công có thể thủ!"

Trương Diệu Võ cắn răng nói: "Hừ, Tru Tiên Kiếm Trận là sát trận đệ nhất từ xưa đến nay, vừa mới chỉ là chiêu đầu tiên mà thôi!"

Sau đó đột nhiên mảnh vỡ trên mặt đất bắt đầu chuyển động, Tru Tiên Kiếm hóa thành lớn nhỏ không đồng nhất, đồng thời đâm về phía Long Thanh Thu. Long Thanh Thu nhảy lên như quỷ mị, tránh né phần lớn công kích, một bộ phận nhỏ còn lại cũng được phiên thiên ấn chắc chắn.

Hồng y đà chủ hô to: "Đừng cho hắn ta cơ hội thở dốc, các huynh đệ sóng vai trên con đường!"

Lập tức thân thể ba vị Đà chủ khác run rẩy, đồng thời nôn ra máu tươi, càng có nhiều Tru Tiên Kiếm mang theo mùi máu tanh nồng nặc từ các hướng khác nhau công về phía Long Thanh Thu.

Long Thanh Thu ném Phiên Thiên Ấn lên giữa không trung, che kín nửa bầu trời. Bên tai vang lên từng tràng thanh âm binh binh bốp bốp bốp liên hồi, tất cả âm khí tạo thành kiếm đều bị đánh rơi xuống.

"Tốt rồi, giờ đến phiên ta!"

Đột nhiên Long Thanh Thu quát lớn một tiếng kinh thiên động địa. Phiên Thiên ấn ầm ầm hạ xuống đập thẳng lên đỉnh đầu của một vị Đà chủ.

Lúc này bốn vị Đà chủ đang hết sức chăm chú quán chú âm khí vào đại trận, hoàn toàn không ngờ rằng hắn lại đột nhiên phát động tấn công, tên Đà chủ kia bị đập cho óc vỡ toang, ngã trên mặt đất run rẩy vài cái rồi ngừng thở.

Trương Diệu Võ kinh hãi biến sắc, vội vàng đoạt lấy lá cờ màu vàng hơi đỏ từ trong tay vị đà chủ kia, miệng lẩm nhẩm chú ngữ, một đạo kim quang từ trên người hắn nhanh chóng khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ mọi người lại.

Nhìn thấy lực phòng ngự cường đại của cờ hạnh hoàng, ta không khỏi líu lưỡi.

Hóa ra cùng một kiện âm vật trong tay người có tu vi khác nhau, phát huy ra thực lực cũng là một trời một vực!

Làm vị Đà chủ thay mặt hồng y đà nhanh chóng kéo đà chủ chết đi sang một bên, bản thân ngồi xếp bằng, bắt đầu ổn định lại đại trận đã tan rã. Âm khí tiểu kiếm càng thêm mãnh liệt tấn công Long Thanh Thu, hơn nữa từ bốn phía biến ảo thành vô số điểm.

"Long Thanh Thu, dám giết huynh đệ ta. Hôm nay ngươi không chết thì ta vong!" Đà chủ hồng y bi phẫn mà hô.

"Con kiến hèn mọn."

Long Thanh Thu cười lạnh một tiếng, đột nhiên toàn bộ âm khí tiểu kiếm đều lơ lửng ở giữa không trung, có mấy thanh kiếm cách nàng chỉ có mấy phần công bằng, nhưng chính là không thể tiến thêm một bước.

"Đây là có chuyện gì?" Ta tò mò hỏi.

"Long Thanh Thu đang dùng linh lực và đại trận của mình mạnh mẽ đối kháng." Nam nhân được an ủi toát mồ hôi lạnh nói: "Hắn không sử dụng phiên thiên ấn, là cố ý thể hiện thực lực của mình!"

Ta chưa từng thấy qua loại chuyện này, Long Thanh Thu thật sự sẽ mạnh như vậy sao? Đây đã hoàn toàn vượt qua nhận thức của ta rồi.

"Phá cho ta!"

Long Thanh Thu quát lớn một tiếng, đại trận trong nháy mắt sụp đổ, bốn vị đà chủ ném về các hướng khác nhau, sự cắn trả của kiếm trận khiến cho thất khiếu bọn họ đều chảy máu vô cùng thê thảm.

Ta nhịn không được muốn tiến lên trợ giúp, nam tử an ủi vội vàng kéo ta lại, khẽ lắc đầu.

Hồng Đà chủ dùng tay áo lau máu nơi khóe miệng nói: "Còn chưa xong đâu, các vị tửu chủ, nhanh chóng xuất ra âm vật riêng phần mình!"

Bốn vị Đà chủ phân biệt lấy ra Câu Hồn Đinh, Khổn Tiên Tác, Kim Cương Tán, Định Hải Cầm bốn kiện âm vật.

Âm vật này ta chỉ là ở trong bút kí của gia gia xem qua, không có cái nào mà không phải là đại danh đỉnh đỉnh tồn tại trong vòng. Hôm nay vẫn là lần đầu tiên đại mãn phúc, xem ra Giang Bắc Trương gia cũng có chút tài năng đấy.

Định Hải Cầm gõ một cái, nhất thời trên Tứ Tượng sơn truyền đến ma âm khiến người ta tự sát, ngay cả ta cũng không thể không mặc niệm đạo đức kinh để ổn định tâm thần. Dưới tác dụng của ma âm kia, thân ảnh của Long Thanh Thu hơi run run, động tác của phiên thiên ấn cũng chậm vài phần.

Một vị Đà chủ khác cũng tung Câu Hồn Đinh, Long Thanh Thu quát lớn một tiếng, dùng tay áo đánh rơi toàn bộ mười cây đinh.

Chờ cái đinh rơi xuống đất, Long Thanh Thu đột nhiên cũng không nhúc nhích được, giống như bị đá hóa.

Nhìn kỹ, thì ra Câu Hồn Đinh đóng đinh ở trên cái bóng của Long Thanh Thu, phân biệt cố định đầu và tứ chi của hắn. Xem ra Câu Hồn Đinh là một loại âm vật có tính trói buộc, chỉ cần đóng đinh được cái bóng vật còn sống, vật sống sẽ không thể động đậy.

Trương Diệu Vũ giải thích: "Câu Hồn Đinh, Khốn Tiên Tác, ba thứ âm vật Định Hải Cầm này đều được làm riêng cho Long Thanh Thu, Các Đà chủ biết liều mạng cũng không phải là đối thủ, cho nên ngày đêm nghiên cứu mấy thứ âm vật này, chỉ vì trận chiến hôm nay!"

"Chút tài mọn!" Dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người, Long Thanh Thu lập tức phá vỡ sự trói buộc của Câu Hồn Đinh, bước lên phía trước một bước.

"Hai thứ này còn không vây khốn được hắn, xem Khốn Tiên Tác của ta!"

Đà chủ Hồng Y hét lớn, trong tay bay ra một sợi dây thừng kim quang lập lòe, lập tức giống như một con mãng xà to lớn quấn chặt lấy thân thể của Long Thanh Thu.

"Đắc thủ rồi!" Đà chủ áo đỏ kích động hô lớn: "Tộc trưởng, mau gọi đầu của hắn rơi xuống đất đi!"

Trương Diệu Võ lập tức rút hắc kiếm ra, thân pháp của hắn ta giống như giao long, cả người nhảy lên không trung, một kiếm đâm về yết hầu của Long Thanh Thu, uy lực của một kiếm này so với nam nhân chăn ngựa còn muốn lợi hại hơn.

Nhưng mà Long Thanh Thu khẽ hừ nhẹ một tiếng, Khốn Tiên Tác đã bị giãy giụa, Định Hải Cầm cũng đứt dây, ba vị Đà chủ bị âm vật phản phệ, đột nhiên ngẩng cổ phun ra một ngụm máu lớn.

Long Thanh Thu đột nhiên vung tay lên, Phiên Thiên ấn liền bay về phía đầu Trương Diệu Võ, Trương Diệu Võ kinh hãi đến biến sắc, thì ra Long Thanh Thu cố ý trúng chiêu, chính là vì muốn dụ hắn ra tay!

Trương Diệu Võ điên cuồng muốn né tránh Phiên Thiên Ấn, nhưng Phiên Thiên Ấn lại luôn lơ lửng trên đỉnh đầu hắn như đang khóa chặt hắn.

Phiên Thiên Ấn vừa rơi xuống, chính là thần tiên cũng khó thoát khỏi cái chết! Trên đầu Trương Diệu Vũ thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, hắn dứt khoát ném hắc kiếm, một tay liền hút cờ hạnh hoàng đến trong tay, ngăn trên đỉnh đầu, dùng tư thế hoàn toàn phòng ngự.

"Tộc trưởng, ta đến giúp ngươi!"

Đà chủ Bạch y hét lớn một tiếng, căng ra Kim Cương tán ném về phía trước. Cái dù kia xoay tròn, che khuất đỉnh đầu Trương Diệu Vũ.

Lúc này Phiên Thiên Ấn rơi xuống, trong nháy mắt Kim Cương Tán bị đánh nát, lồng bảo hộ của cờ vàng hơi đỏ cũng bắt đầu xuất hiện vết rạn, sắc mặt Trương Diệu Võ dị thường khó coi, trên đầu thấm ra mồ hôi to bằng hạt đậu!

Chỉ thấy Phiên Thiên ấn ép màn bảo hộ của cờ màu vàng hơi đỏ chậm rãi biến hình, từng tấc từng tấc hạ xuống, tất cả mọi người ở đây đều nín thở!

Ta hung hăng nắm chặt tay, nhưng ta biết mình tuyệt đối không giúp được gì. Hiện giờ Trương Diệu Võ đang dùng toàn lực đối phó với Thiên Ấn, tuyệt đối không được quấy rầy hắn.

Mắt thấy Kim Cương Tán bị đánh nát, Đà chủ đột nhiên dùng hai tay quệt một ít máu tươi ra, xé rách áo trên ngực nhanh chóng vẽ bùa.

Đây là quán chú hồn phách của mình vào âm vật, cưỡng ép tăng uy lực của Đại Kim Cương tán.

Đà chủ Bạch Y Viện muốn dùng tính mạng để bảo vệ tộc trưởng của mình!

Kim Cương Tán bị phá toái một lần nữa dựng lên, ngăn giữa cờ vàng hơi đỏ cùng phiên Thiên Ấn, nhưng Long Thanh Thu lại là bộ dạng khinh thường.

Ngón tay của hắn hơi động một chút, Phiên Thiên Ấn đột nhiên kịch liệt trầm xuống, cùng đánh nát hồn phách Kim Cương Tán và cả đà chủ áo trắng.

Hồng y đà chủ bi phẫn khóc hô: "Lão Bạch!"

Sau đó, phiên thiên ấn thế như chẻ tre một đường đi xuống, kim quang rơi thẳng xuống đỉnh đầu Trương Diệu Vũ mấy phần mới dừng lại. Trương Diệu Võ phun ra một ngụm máu lớn, hai mắt mở mạnh, hai mắt trắng bệch.

Trong miệng của hắn ta nhanh chóng tụng niệm cấm chú của Trương gia, dựa vào sức một mình nâng Phiên Thiên Ấn lên một chút.

Ta ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy mây đen cuồn cuộn lấy phiên thiên ấn làm trung tâm, đang không ngừng xoay tròn.

Đây là chiến đấu khác bậc nào, rung động tâm linh của tất cả mọi người ở đây.

"Họ Trương quả nhiên không phải kẻ nhát gan, lại có thể tiếp được một chiêu của ta." Long Thanh Thu khen một câu, giọng điệu hời hợt như đang khích lệ sư phụ vậy.

Phiên Thiên ấn cuối cùng cũng bị đẩy trở về, đúng lúc tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Long Thanh Thu cười lạnh một tiếng: "Vậy, lại nào!"

Đệ nhất thiên nhất thập lục thiên bi tráng (chương lớn)

Long Thanh Thu nói xong, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, Phiên Thiên ấn lần nữa hướng lên đỉnh đầu Trương Diệu Võ nện xuống! Ngăn cản lần công kích đầu tiên đã khiến Trương Diệu Võ gần chết, ta thật sự không thể tưởng tượng được hắn muốn ngăn cản lần thứ hai như thế nào?

Ta lấy Vô Hình châm ra chuẩn bị đánh lén thì Long Tuyền sơn trang và Long Tuyền sơn trang cũng không cần phải khách khí.

Nam nhân tốt bụng vội vã nắm lấy tay ta, lắc lắc đầu nói với ta: "Ngàn vạn lần không nên!"

"Tiếp tục như vậy, Trương gia tộc trưởng sẽ mất mạng!" Ta kích động kêu lên.

"Long Thanh Thu đến bây giờ, cũng chỉ dùng ra năm thành lực lượng. Châm vô hình nho nhỏ không những không làm hắn bị thương, ngược lại sẽ chọc giận hắn, như vậy Tứ Tượng Sơn đem gió tanh mưa máu." Nam tử lo lắng khuyên nhủ.

"Vậy chúng ta cứ như vậy mà nhìn Trương gia tộc trưởng bị đè chết sao?" Ta hỏi.

Nam tử sầu lo cắn môi, ta biết hắn không muốn thừa nhận, đối mặt với Long Thanh Thu, chúng ta ngoại trừ khoanh tay đứng nhìn ra không có bất kỳ biện pháp nào.

Vết nứt trên vòng phòng hộ kim quang càng lúc càng lớn, Trương Diệu Võ dốc sức giơ lá cờ màu vàng hơi đỏ lên, ta nghe thấy khớp nối của hắn rung động răng rắc răng rắc, uy lực mạnh mẽ của Phiên Thiên Ấn khiến thân thể hắn đã không thể chịu đựng được nữa.

Lúc này Trương Diệu Võ đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt càng thêm tái nhợt so với trước, mắt thấy là không thể nào sử dụng được sức mạnh của cấm chú nữa, hắn nhanh chóng cởi áo, lấy ra sau lưng mình.

Chỉ thấy trên lưng hắn có một hình xăm của một tướng quân cổ đại, trên hông tướng quân treo bảo kiếm, trong tay cầm binh phù, hai đầu lông mày lộ ra một vẻ bi tráng nồng đậm.

"Đó là Linh bảo hộ của hắn - Văn Thiên Tường!" Nam tử sai vặt nói.

Văn Thiên Tường là anh hùng vĩ đại của thời Nam Tống, hắn từng suất lĩnh quân đội cần vương, vô số lần chém giết với nguyên quân, cho dù cuối cùng bị bắt cũng từ chối không đầu hàng, viết ra Chử Chính Khí Ca cùng Chử Bằng qua loa sau đó khẳng khái chịu chết.

Trong đó: nhân sinh từ xưa ai không chết? Lưu thủ đan tâm chiếu mồ hôi xanh xao, đến nay được hậu nhân truyền tụng thật lâu.

Trương Diệu Vũ không cần âm vật gì đã triệu hồi ra Âm Linh của Văn Thiên Tường, một luồng khí xanh lượn lờ trên người hắn, vòng bảo hộ kim quang hé mở, tỏa ra ánh sáng chói lọi, cuối cùng tất cả Thiên Ấn đều dừng lại giữa không trung.

Thế nhưng cục diện này chỉ duy trì trong giây lát, phiên Thiên Ấn lại bắt đầu nện xuống, ngay cả cờ vàng cũng sắp bẻ gẫy.

Âm Linh Thất khiếu của Văn Thiên Tường cũng bắt đầu chảy máu, hắn đột nhiên chui vào trong thân thể Trương Diệu Võ, ngay sau đó miệng Trương Diệu Vũ phát ra một âm thanh khác: "Văn mỗ ta thà chết chứ không khuất phục!!!"

Vèo một tiếng, phiên thiên ấn bị đỉnh bay, âm linh của Văn Thiên Tường cũng hồn phi phách tán, một màn này khiến ta trợn mắt há hốc mồm.

Trương Diệu Võ một tay chống xuống mặt đất, dường như thể lực đã tiêu hao đến cực hạn, hình xăm sau lưng hắn không ngừng rướm máu. Bị thương nặng như vậy, phỏng chừng hắn sẽ không triệu hoán ra được Văn Thiên Tường nữa.

"Tốt tốt tốt!" Long Thanh Thu mặt không biểu tình vỗ vỗ bàn tay: "Hai mươi năm qua, chỉ có một mình ngươi có thể đỡ nổi một kích của Phiên Thiên ấn! Tuy nhiên sau đêm nay, trên đời không ai có thể ngăn cản."

Cùng lúc đó, phiên thiên ấn cấp tốc lớn lên, mây đen chung quanh giống như vòng xoáy xoay tròn. Cây cối bốn phía ào ào rung động, mấy cây nhỏ bị nhổ tận gốc, gió lớn thổi tới mức người đứng không vững.

Nội tâm của ta đột nhiên dâng lên một cỗ sợ hãi mãnh liệt, ta biết phiên Thiên Ấn lần thứ ba rơi xuống, sẽ mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa!

Hồng y đà chủ bi phẫn kêu to: "Long Thanh Thu, rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới chịu dừng tay!"

"Ta muốn các ngươi chết!" Long Thanh Thu thản nhiên nói.

"Làm bộ dạng của ngươi là xuân thu đại mộng..."

Đà chủ Hồng Y nói xong liền quát lớn một tiếng, cùng ba vị Đà chủ kia cùng nhau xông tới, cùng nhau công kích Long Thanh Thu. Long Thanh Thu đối mặt với bốn đại cao thủ vây công liên tục cũng chẳng muốn động đậy, chỉ dùng mấy chiêu đã đánh bay ba vị Đà chủ, sau đó một phát bắt được Hồng y đà chủ, đem hắn tâng bốc lên cao cao cao.

"Long trang chủ!" Trương Diệu Võ đột nhiên nói: "Chúng ta cá cược nhé?"

"Được, ngươi nói đi." Long Thanh Thu híp mắt nói.

"Nếu như ta có thể đỡ được lần công kích thứ ba của Thiên Ấn, mời ngươi giơ cao đánh khẽ, tha cho thủ hạ của ta." Trương Diệu Võ nói.

"Như vậy vẫn chưa đủ, nếu ngươi quỳ xuống cầu ta, ta sẽ đồng ý!" Long Thanh Thu khinh miệt nói.

Tên chủ đạo váy hồng miệng phun đầy máu tươi: "Tộc trưởng... Không thể đáp ứng. Người của Trương gia chỉ có đứng chết, không có quỳ."

Trương Diệu Võ bi phẫn cắn môi: "Được, ta đáp ứng!"

Long Thanh Thu cười lớn đem Hồng y đà chủ trong tay ném ra giống như rác rưởi: "Vậy thì để ta xem bản lãnh của ngươi đi!"

Ta nắm chặt nắm đấm, thực lực của Long Thanh Thu quả thực sâu không lường được, chỉ sợ đã đạt đến trình độ Vô Thượng Thần cấp, thậm chí còn không thua kém ba vị đại lão Ma Tôn, Yêu Hoàng ở huyện Quỷ Đô. Thậm chí ta còn hoài nghi, người đứng trước mặt ngươi thật sự là người sao?

Trương Diệu Võ đột nhiên lấy ra ba cái đinh, hai cái cắm vào bả vai của mình, một cây đâm vào mi tâm của mình, ta mười phần không đành lòng. Ngay sau đó con ngươi của hắn đột nhiên biến thành màu đen, hai dòng huyết lệ từ trong hốc mắt chảy xuống.

"Tộc trưởng, đừng đừng a!" Hồng y đà chủ quỳ dưới đất khóc lóc nói.

Trương Diệu Võ làm như vậy là muốn dập tắt dương hỏa trên người mình, chẳng lẽ hắn định mượn sức của âm linh?

Long Thanh Thu chắp hai tay cười nói: "Ha ha, vì bảo mệnh, ngay cả loại thủ đoạn hạ Tam Lưu này cũng dùng sao?"

"Hừ, Trương gia Giang Bắc chúng ta thà rằng hy sinh phúc báo của mình, sau khi chết rơi vào mười tám tầng địa ngục, cũng phải ngăn cản bọn ác nhân các ngươi làm hại nhân gian!" Trương Diệu Võ nói xong, chung quanh đột nhiên gió lạnh đại thịnh, trong âm phong xen lẫn một ít âm linh kêu rên.

Những âm linh này đều bị hút vào trong thân thể Trương Diệu Võ, trên trán hắn ta nổi lên từng đường gân xanh.

Thương nhân âm vật đi nam ra bắc, tiếp xúc với một ít kỳ môn dị thuật cũng là chuyện rất bình thường. Giờ phút này Trương Diệu Vũ đã không có lá bài tẩy, chỉ có thể mượn âm khí vô cùng vô tận của Tứ Tượng sơn, nhưng làm như vậy không thể nghi ngờ là đồng quy vu tận.

"Ngươi ở trong mắt của ta, cuối cùng vẫn chỉ là một con kiến hôi." Long Thanh Thu cuồng tiếu một tiếng, tay phải chỉ lên trời: "Hạ xuống phiên thiên ấn!"

Tất cả mọi người ở đây đồng thời ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy phiên thiên ấn từ trong mây đen ầm ầm rơi xuống, phóng ra quang mang tối như mực, giống như một viên hắc ám Vẫn thạch từ thiên ngoại rơi xuống.

Trương Diệu Võ đứng lên, giơ cờ màu vàng hơi đỏ lên, hấp thu âm khí vòng phòng hộ đã không còn lập lòe kim quang mà trở nên đen kịt.

Hai loại sức mạnh va chạm cùng nhau thì chấn cho mọi người đứng không vững.

Mặt đất dưới chân Trương Diệu Vũ nổ tung từng khúc, hắn phun ra từng ngụm máu tươi, đây là lực lượng khủng bố đến mức nào!

Phiên Thiên ấn chậm rãi hướng phía dưới ném tới, ngay cả đứng ở bên cạnh chúng ta cũng cảm giác được trên đỉnh đầu có một đạo lực lượng vô hình đang chìm xuống, thân thể Trương Diệu Võ không ngừng run rẩy, giống như đang nâng một ngọn núi cao.

Hắn đột nhiên quỳ xuống một chân, bộ dáng càng thêm thống khổ.

Nếu như vừa rồi Long Thanh Thu còn bảo tồn thực lực, giờ phút này lão đã phát huy ra mười thành lực lượng Thiên Ấn, đột nhiên răng rắc một tiếng, pháp bảo Hoàng Kỳ mạnh nhất Trương gia rốt cuộc bị bẻ gãy, vòng bảo hộ cũng biến mất theo.

Biểu cảm của Trương Diệu Vũ và chúng ta đều giống nhau, đều khiếp sợ đến cực điểm.

"Tộc trưởng!"

Đà chủ Hồng Y vội vàng xông tới, đẩy Trương Diệu Vũ ra. Phiên Thiên ấn ầm một tiếng rơi xuống người gã, đập gã thành thịt vụn.

Lấy hài cốt của hắn làm trung tâm, một vài khe hở khoa trương kéo dài đến dưới chân chúng ta.

Trương Diệu Võ ngồi dưới đất, khó có thể tin nhìn thấy Long Thanh Thu động tay động chân vì mình, Phiên Thiên ấn dính đầy máu tươi lại bay trở về bàn tay hắn. Hắn cười lạnh nói: "Xin lỗi, ngươi không ngăn cản được tam giai. Hiện tại ta nên tuân thủ lời hứa, giết sạch tất cả các ngươi rồi!"

Đệ tử số một nghìn một nghìn bảy con số.

Những lời này vừa ra khỏi miệng, bầu không khí hiện trường trong nháy mắt rơi xuống điểm băng, tất cả mọi người âm thầm nắm chặt vũ khí.

Nam tử thích lập tức chậm rãi rút tám mặt ra, giống như cáo biệt cuối cùng trước khi chết: "Cửu Lân, quen biết một hồi. Ta rất cao hứng vì có một người bằng hữu như ngươi, đáng tiếc ta không thể bảo vệ ngươi được, sau khi chết cũng không còn mặt mũi nào gặp gia gia ngươi nữa."

Ta rút Trảm Quỷ Thần song đao ra, biết mình sắp chết, ngược lại trở nên rộng rãi, lớn tiếng cười nói: "Muốn chết cùng chết, trên đường xuống hoàng tuyền cũng có bạn!"

Bọn cao thủ râu quai nón và Trương gia lấy ra âm vật của mình, chuẩn bị bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng của Trương gia.

Chỉ có Đại Kim Nha sợ tới mức trốn đến phía sau một thân cây, không ngừng kêu lên: "Ta không muốn chết! Ta không muốn chết!"

Trương Diệu Vũ đứng dậy, một tay ôm ngực. Mặc dù y bị trọng thương nhưng vẫn mang theo uy nghiêm tộc trưởng: "Chư vị, hôm nay liên lụy mọi người. Trương mỗ kiếp sau sẽ chuộc tội các vị."

Tộc nhân Trương gia dồn dập nói: "Tộc trưởng, ngài nói gì vậy, là bọn ta cam tâm tình nguyện đi theo ngài."

Mỗi người đều ôm quyết tâm chết chắc, nhưng Long Thanh Thu lại như thấy được nụ cười hay nhất: "Sinh ly tử biệt thật tốt, từ hôm nay trở đi, trên đời chỉ có Long Tuyền sơn trang, không có Trương gia Giang Bắc."

"Ngươi bớt râu rồi!" Ta vung song đao giận dữ xông lên.

Ta biết khó thoát khỏi cái chết, chỉ là không muốn gặp nam nhân đã hy sinh vì ta, liền quyết định người đầu tiên chịu chết.

"Trương Cửu Lân, tuổi còn trẻ mà có tu vi như thế đúng là không tệ, đáng tiếc..."

Long Thanh Thu ném Phiên Thiên Ấn lên trời, lập tức khóa chặt ta, ta hoàn toàn từ bỏ phòng ngự, chỉ muốn nhân cơ hội đâm hắn một đao.

Long Thanh Thu chắp hai tay sau lưng, thân pháp như quỷ mị bay ra. Có lẽ hắn ta căn bản không thèm chiến đấu với ta, chỉ muốn đợi phiên thiên ấn rơi xuống rồi cùng chúng ta giải quyết.

Đúng lúc này, phiên thiên ấn trên bầu trời bị lôi điện cuồn cuộn cuốn lấy.

Ngay sau đó một đạo thiểm điện thô như thùng nước bổ xuống, trên bầu trời truyền đến một trận long ngâm. Tất cả mọi người kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thân hình hình hình rắn thật dài quay cuồng trong mây, tuy cách rất xa, nhưng ta xác định đó là một con rồng!

Long Thanh Thu cũng buồn bực ồ lên một tiếng, đều quên cả đi giết ta. Cảm giác này thật lo lắng, phiên thiên ấn treo ngay trên đỉnh đầu nhưng không rơi xuống được.

Con rồng kia theo tia chớp hướng Tứ Tượng sơn cấp tốc đánh tới, sau khi tia chớp biến mất, trước mặt chúng ta xuất hiện một người kỳ quái.

Đó là một nam nhân trung niên có làn da ngăm đen, mặc một bộ trang phục cổ khoa trương, mỉm cười.

Cuồng phong chung quanh cuốn động lên lá rụng, thế nhưng một mảnh lại không dính vào được trên người hắn, trên thân người này phảng phất ẩn chứa một cỗ thần lực sâu không lường được!

"Xin hỏi các hạ là..." Giọng nói của Long Thanh Thu đột nhiên trở nên khách khí hơn.

"Tại hạ Lý Đằng Tiêu." Nam nhân trung niên mỉm cười, cố ý liếc mắt nhìn ta một cái: "Mặt khác có biệt hiệu, gọi là Lý lão ngốc đuôi xếch."

Ở đây đều là cao thủ âm vật thành danh, lập tức bạo phát ra một trận nghị luận: "Cái gì? Lão Lý đuôi trọc!" "Là con hắc long sơn đông!"

Nhìn thấy lão giả đuôi trọc Lý hiện thân, trái tim của ta kích động hưng phấn nói không nên lời, thiếu chút nữa đã khóc lên.

Bởi vì ta đã quá hiểu thực lực của lão ngốc đuôi trọc Lý rồi. Hắn là một kẻ ngay cả nam nhân có chết cũng không dám động đậy, hơn nữa còn là Long Thần bảo vệ sơn chủ, chỉ có hắn mới xứng chiến một trận với Long Thanh Thu.

Khóe miệng Long Thanh Thu không kìm được giật giật một cái: "Không biết Lý Long gia tới Tứ Tượng sơn làm gì?"

Đuôi trọc Lý lão cười mỉm chỉ vào ta nói: "Tục ngữ nói rất đúng, gieo hạt dưa đến, trồng đậu được đậu. Vị Trương Cửu Lân tiểu hữu này ngày xưa trong lòng có thiện niệm, đã cứu mầm mống độc nhất của Lý gia, hôm nay lão Lý đặc biệt đến báo ân!"

Long Thanh Thu nghiến răng nói: "Lý Long gia quấy nhiễu phàm nhân sinh tử, không sợ xúc phạm thiên điều sao?"

Lão Lý ngốc đuôi trọc cười ha ha: "Lão Lý ta thường xuyên xúc phạm thiên điều, đã là lão luyện lắm rồi! Vị bằng hữu này, nể mặt lão Lý, hôm nay bỏ qua cho người trên Tứ Tượng Sơn đi."

Long Thanh Thu âm trầm hỏi: "Nếu ta không tha thì sao?"

Trên mặt lão Lý hói đầu vẫn mỉm cười như trước, chỉ là ánh mắt đột nhiên trở nên nghiêm túc hẳn lên: "Lão Lý kia chỉ có thể đồng quy vu tận với ngươi..."

Sau một hồi trầm mặc, Long Thanh Thu đột nhiên cười to lên, đi tới vỗ vai của ta: "Trương Cửu Lân, ngươi thật là đại mặt mũi! Được, ta vẫn nên xem thường ngươi rồi, hôm nay ta tạm thời cáo từ, sau này chúng ta còn gặp lại." Dứt lời hắn đi xuống Tứ Tượng sơn.

Nhìn theo bóng lưng Long Thanh Thu, ta tin chắc không chỉ mình ta có loại cảm giác này, giống như lực lượng chống đỡ cho mình bị rút sạch, hận không thể tê liệt ngã xuống đất.

Lão Lý ngốc đuôi trọc cứu chúng ta một mạng, ta không thể không giơ tay, lập tức quỳ xuống dập đầu với hắn: "Thật sự rất cảm tạ ngài, ân hôm nay, Trương Cửu Lân ghi nhớ trong lòng."

Nhưng đầu gối ta còn chưa rơi xuống đất, lão Lý trọc đuôi dài liền đỡ ta dậy. Hắn thản nhiên nói: "Lão Lý chưa từng thiếu nợ nhân tình, hôm nay cứu ngươi, nhân tình coi như trả xong rồi!"

Ta còn muốn nói chút lời cảm ơn, lão ngốc đuôi dài vẫy tay nói: "Được rồi được rồi, ta cũng nên trở về thôi, trước khi đi, ta chỉ tặng ngươi vài câu thôi! Mấy câu đó liên quan đến vận mệnh sau này của ngươi và người bên cạnh ngươi, có thể ngộ được hay không còn phải xem chính ngươi."

Vừa dứt lời, đột nhiên trên bầu trời xuất hiện lôi điện.

Giữa không trung có một âm thanh hô: "Vạn Linh Chủ bẩm sinh, không cha cũng không mẹ. Giao Bằng sinh tử biệt, có ưu có khổ có khổ."

Nói xong câu cuối cùng, lôi điện ngừng lại, lão Lý ngốc đuôi đã sớm biến mất không thấy gì nữa. Ta lẩm bẩm, đem bài thơ này nhớ kỹ trong đầu.

(Oái) những lời này của lão Lý đầu đuôi trọc, vạch trần bí mật thật lớn trên người Trương Cửu Lân, mọi người không ngại đoán thử!)

Đầu tiên một nghìn một trăm tám chương mở đầu Trình Hương.

Trận chiến Tứ Tượng sơn, Trương gia Giang Bắc hi sinh ba vị Đà chủ, có thể nói nguyên khí đại thương!

Bởi vì biểu hiện của ta rất siêu phàm, tộc trưởng muốn ta tiếp nhận vị trí Tể chủ áo đỏ, thống lĩnh toàn bộ âm vật ở Hồ Bắc.

Ta thật sự không muốn đáp ứng, nhưng tộc trưởng hấp hối, vừa hộc máu vừa nhét lệnh bài của Lộc chủ vào tay ta, làm cho giống như là trẫm, cộng thêm Đại Kim Nha giật dây ở bên cạnh, ta không thể làm gì khác hơn là chấp nhận tạm thời chức Đại Lý chủ, một khi Trương gia tìm được người thích hợp, thì lập tức thoái vị.

Ta và nam nhân thương cảm chia tay ở Hồng thôn, hắn còn phải về Ba Tư xử lý vài mối làm ăn, thế nên ta cũng không giữ lại.

Lần này đánh một trận cứng đối đầu với Thập Nhị Tử Tiếu, ta cũng là vết thương chồng chất, muốn nghỉ ngơi và hồi phục một tháng, thế nhưng vừa trở lại phố cổ, mông còn chưa nóng, đã không ngừng có người của Trương gia đến bái phỏng, khung cửa đều sắp bị san bằng.

Đám người này đều a dua nịnh nọt, hoặc là mời ta ăn cơm, hoặc là tặng lễ cho ta, làm cho ta không muốn thấy phiền lòng.

Bình thường hắn cảm thấy Thần Long Giang Bắc gia thấy đầu không thấy đuôi, hiện tại có lệnh bài trong tay, mới phát hiện thì ra thế lực Trương gia lớn như thế, toàn bộ Hồ Bắc đại khái có hai phần ba thương nhân Âm vật đều có dấu ấn của Trương gia!

Ta thật sự không muốn làm điểu đà chủ gì đó, cùng Doãn Tân Nguyệt thương lượng một chút có nên ra ngoài du lịch hay không, tránh đầu gió một chút không?

Đúng lúc này, một phong thư lạc đà từ úng bộ phát đến, tên kí là lạc lang, hắn ở trong thư nói gặp phải phiền toái, hi vọng bằng hữu Trung Quốc này có thể bớt thời gian đi một chuyến.

Ta nhớ mang máng, lúc ấy vì hàng phục vu ma quỷ, Mã Lang đã giúp ta không ít việc, ngay cả anh em họ của cha hắn cũng bị ngộ hại, cho nên nhân tình mã mã ta nói cái gì cũng phải trả!

Doãn Tân Nguyệt đương nhiên là đi theo, ta đưa cho Lý mặt rồi cũng treo quyền, nói muốn nhảy vào Hữu Hòa làm việc, thích đến không đến. Ngày hôm sau hắn liền kích động vô cùng chạy về từ Ma Thành, một thân đồng phục lão đại thúc. Doãn Tân Nguyệt trêu ghẹo nói hắn hiện tại càng ngày càng lên tiếng, cũng sắp bắt kịp Ngô Tú Ba rồi...

Lần này chúng ta đi chính là theo trình tự bên trong, cho nên trực tiếp cưỡi phi cơ đi tới bờ biển bộ bộ lạc. Đi trên đường lớn sạch sẽ trơn bóng, trên đỉnh đầu là một bầu trời xanh thẳm, ngửi thấy mùi thơm cỏ hun khói trong không khí, tâm tình ta rất tốt.

khách sạn còn chưa tới, Lý mặt rỗ đã mua một đống đồ vật, nói là mang cho kẻ ngây thơ. Ta chỉ vào lửa quần áo của hắn, trên mặt nạ nữ tử thành Tây Thiết châm chọc nói: "Ở trong gian phòng nhóc tỳ còn dùng được mấy món đồ chơi này sao?"

Lý Ma Tử gãi đầu liên tục cười ngây ngô.

Doãn Tân Nguyệt trêu ghẹo: "Không ngờ Lý mặt rỗ lại rất yêu thương Hạ lão sư, lúc nào các ngươi kết hôn, chúng ta còn chờ uống rượu mừng nữa chứ!"

"Chuyện này... Chữ bát còn chưa viết xong." Lý mặt rỗ đỏ lên, ta rất ít khi trông thấy lão già này mặt đỏ, nói rõ lão sư và Hạ tiểu sư là thật tâm yêu nhau.

Trên vại ta vẫn lo lắng, sau khi đến bò bơ, Lý Ma Tử sẽ thấy cảnh sinh tình, nhớ tới như tuyết. Ta đoán lúc ấy Như Tuyết có thể cấu kết với Long Trạch, chỉ tiếc chúng ta không thể kịp thời phát hiện.

Bây giờ Lý Ma Tử đã từ trong bóng tối như tuyết đi ra, làm huynh đệ ta vẫn rất cao hứng thay hắn.

Chúng ta đi tới khách sạn ăn bánh bao kia, người phục vụ lập tức tiến lên nghênh đón, hỏi ta có phải là Trương tiên sinh từ Trung Quốc tới không? Ta trả lời là, người phục vụ lập tức dẫn chúng ta đến một gian khách sạn cao cấp, mã trước đó đã bắt chuyện, hết thảy tiền tiêu là hết.

Phòng ốc xa hoa tựa như cung điện hoàng thất, khiến Lý mặt rỗ phát điên, khoe khoang đủ loại trong phòng. Ta dặn dò hắn ngàn vạn lần đừng phát ra bằng hữu, Long Tuyền sơn trang nhìn chằm chằm vào chúng ta, có thể một ký hiệu sẽ mang đến đại họa cho chúng ta!

Buổi trưa có người phục vụ phục vụ tiến vào đưa tôm hùm hấp thụ, chúng ta đang thưởng thức mỹ thực bờ bộ, ở trong phòng xem TV giết thời gian. Buổi chiều vào bốn giờ, có người gõ cửa, mở ra nhìn thấy bánh lái một thân quần áo chỉnh tề đứng ở bên ngoài.

Vừa thấy ta, lang nha lập tức kích động ôm lấy ta: "Này, ta trông mong ngươi rồi, lần này chỉ có ngươi có thể cứu ta!"

"Trước ngồi xuống chậm rãi nói." Ta vỗ vỗ lưng của hắn nói ra.

Xa cách lâu ngày gặp nhau, không được nói chuyện phiếm vài câu, hóa ra từ sau khi Bàng Y Sư qua đời, Ô Lỗ kế thừa khách sạn và hoa viên nhà giàu. Trừ thỉnh thoảng sửa sang một chút tửu điếm, ngựa lớn thời gian đều là đến nông thôn xem sách, nghe nhạc một chút, sống cuộc sống nhàn nhã.

Tình hình gần đây của ta thật ra cũng chẳng có gì để nói, vẫn giống như thường ngày buôn bán, mỗi ngày còn phải lo lắng đề phòng Long Tuyền sơn trang.

Ta thực sự rất hâm mộ cuộc sống Nhàn Vân dã hạc như Đường Lang.

Bây giờ móc ra một bức thiếp cho ta xem, trên bức hình là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, có một đầu tóc vàng hoa lệ cùng một đôi mắt to long lanh, hắn nói đây là láng mượt, là bạn gái hắn vừa quen biết.

Doãn Tân Nguyệt kêu lên: "Oaaa! Khí chất của cô bé này thật cao quý, chúc mừng ngài khoẻ mạnh."

Lang Tiếu, thế nhưng vẻ mặt có chút mất tự nhiên, ta lập tức ý thức được, sợ rằng lần này xảy ra chuyện chỉ sợ chính là nữ kiều của hắn!

"Trương tiên sinh, ta cũng không biết nên nói thế nào, dù sao gần đây dọc xà ngầu hay cho ta một loại cảm giác quái lạ..."

Mang nói êm tai, hắn nói tính cách láng giềng hoàn toàn trái ngược với mình, gấu béo ú yêu thích vận động và mạo hiểm, thường xuyên đi tham gia cái gì nhảy cực, nhảy ô, trèo đá vân vân, còn từng trèo lên ngựa tốt của Trung Quốc kéo Nhã Sơn. Họa chính là bị tính cách phấn khích cỡ đó của bà ta hấp dẫn, như si như say.

Nhưng tháng trước bắt đầu, Mậu Nhu bắt đầu trầm mê vào trò chơi di động kỳ quái, trò chơi này mỗi ngày đều tuyên bố một ít nhiệm vụ nhỏ để người khác đi làm, ví dụ như đi nơi nào đó đấu giá, hoặc là theo lộ tuyến quy định chạy mấy dặm, dù sao cũng rất có ý tứ.

Từ sau khi mê luyến trò chơi này, xanh xao thường xuyên cả đêm không về nhà, ngày hôm sau trở về sắc mặt trắng bệch vô cùng, khóe miệng còn mang theo một nụ cười quỷ dị.

Bây giờ các ngươi đang hoài nghi có phải tại trò chơi có quen biết người nào đó, dời tình biệt luyến hay không?

Vì vãn hồi tâm tình mềm mại, xe mời nàng ăn một bữa cơm tối cùng ánh nến lãng mạn, thừa dịp đêm đó không khí mập mờ, đã muốn cùng gạo hùm nấu thành cơm. Ai ngờ bàn tay của hắn vừa mới đụng phải váy hùm mềm, mềm mại liền hung hăng cắn ở trên cánh tay hắn một cái, còn rít gào một câu nghe không hiểu, sau đó đoạt cửa bỏ chạy.

Lang Nhất lặp đi lặp lại câu nói kia, nhớ kỹ âm điệu của nó, thỉnh giáo giáo giáo huấn một vị ngôn ngữ học. Giáo dục kinh ngạc nói đây là ngôn ngữ thế giới trung sau đã thất truyền từ lâu, giảng dạy tốn rất nhiều khí lực mới đọc được ra, câu nói đó là: "Trước khi nghi thức huyết sắc hoàn thành, sự trinh tiết của ta không thuộc về bất cứ ai!"

Ách Tâm nghĩ thầm, ong mập nhất định là bị tà giáo nào đó tẩy não rồi, thế là lặng lẽ theo dõi nàng. Có buổi tối nào đó là xanh lè, ăn mặc diêm dúa xinh đẹp gợi cảm, cộng thêm một chiếc xe đi, xe ngựa mềm mại như dao xay xay cối đuổi theo.

Khi hắn đuổi theo một đường hầm thì đột nhiên không gian giống như vặn vẹo, bốn phương tám hướng tuôn ra lượng lớn máu tươi bao phủ lấy hắn, vô số ma quỷ giương nanh múa vuốt chui ra từ trong biển máu.

Đột nhiên biết đây chỉ là ảo giác, liều mạng niệm "Cầu chúc phù hộ ta", đồng thời cảm thấy trong ngực có vật gì đó đang phát nóng, lấy ra xem xét, chính là ngọc bội lần trước ta tặng hắn!

Dưới sự bảo vệ của ngọc bội, cuối cùng Mão chạy ra khỏi đường hầm. Tuy rằng mất đi gấu gấu béo, nhưng phía trước chỉ có một con đường, nó vẫn đi đến cuối con đường, trông thấy một tòa thành hoang phế, bên ngoài ngừng lại không ít xe ngựa. Họa biết chuyện có gì kỳ lạ, thế là lặng lẽ xuống xe lẻn vào.

Chỉ thấy vô số người mặc áo bào đen đang vòng quanh một bức tượng, trong miệng còn niệm một câu khó hiểu, sau đó dùng dao găm cắt một lỗ thủng trên cổ tay, để máu tươi dính trên bức tượng. Bữa dầu không cách nào xác nhận gấu gấu gấu không phải ở trong đó.

Hắn nghĩ thầm đám tà giáo tà giáo đáng giận này, liền chuẩn bị để đánh lén cảnh báo! Lúc này một người áo đen bật ra bắt bộ quần áo, đó là một thiếu nữ, nàng bị mọi người nâng lên bàn, mọi người một đao ta một đao cắt thịt nàng., Thiếu nữ vừa cuồng nhiệt cầu khẩn vừa cười to, giống như cực độ hưng phấn. Đường Lang trơ mắt nhìn nàng bị cắt thành một bộ khung xương, ngoài miệng vẫn mang theo nụ cười, sau đó những người áo đen kia ăn hết thịt đã cắt xuống, cũng đem trái tim của nàng ra đưa vào một cái chén màu vàng.

bút điện trên tay ông ta đã thông báo rồi, cảnh sát vẫn đang hỏi làm sao vậy? Mãng tâm nghĩ muốn giết chết thiếu nữ này cũng có phần ong láng, liền bỏ đi ý niệm báo động trong đầu, giải trừ di động di động.

Hắn lo lắng nặng nề về nhà, đợi đến hừng đông mới nhìn thấy một thân váy đỏ màu xanh mượt như cô hồn dã quỷ trở về, xe ngựa tiến lên chất vấn mập mập mập mạp đi đâu rồi? Chậm béo lại dùng một loại ánh mắt sởn cả tóc gáy nhìn hắn cười.

Nay mở tay áo rào rạt, phát hiện trên cánh tay của nàng rậm rạp chằng chịt vết thương do dao sắc cắt ra, thì ra nàng đã tham gia loại nghi thức đáng sợ này vô số lần, nói không chừng tương lai nàng cũng sẽ biến thành tế phẩm giống thiếu nữ kia.

Tốt xấu cực kỳ đau lòng, hắn thực sự không có cách nào, liền nghĩ đến ta...

Chương thứ một nghìn một trăm chín, kinh sợ (chương trò chơi thêm)

Nói xong bánh lái ôm mặt khóc lớn lên, Lý mặt rỗ và Doãn Tân Nguyệt nghe được sắc mặt trắng bệch, ta an ủi xe ngựa nói: "Ngươi yên tâm, ta đã đến đây, nhất định sẽ cứu được láng giềng láng giềng!"

xấu xa từ trong lòng lấy ra một vật, là khối ngọc bội ta tặng trước đó, chỉ là bên trên che một tầng hắc quang. Hắn nói từ sau lần gặp phải ma quỷ kia, ngọc bội này vẫn ảm đạm vô quang, hình như mất linh, cho nên hắn cũng không dám theo dõi gấu gấu béo, sợ xảy ra chuyện gì.

Ta đem ngọc bội nâng ở lòng bàn tay nhìn xem, phía trên có một đoàn âm khí quanh quẩn, hoàn toàn che đậy dương khí ngọc bội, ta nghĩ lòng nghĩ lai lịch những ma quỷ kia nhất định không nhỏ! Gia gia ở trong khối ngọc bội này truyền cho hắn dương khí, âm linh bình thường căn bản không dám tiếp cận.

Ngọc bội ta tạm thời nhận lấy, chờ lát nữa làm pháp sự rửa sạch âm khí bên trên. Khách da cáo từ trước, lúc đi tới cửa điện thoại của ông ta đột nhiên vang lên, sau khi bánh xe tiếp ứng sợ hãi nói: "Không hay rồi, Dương Nhu đêm nay lại muốn đi nơi đó!"

Hóa ra hắn mướn một thám báo tư gia theo dõi, dần dần thăm dò quy luật hành động của gấu rừng, nếu buổi tối nàng muốn tham gia loại nghi thức đó, nhất định sẽ đổi một bộ váy đỏ tươi đẹp.

Ta xem qua thời gian, đã là buổi chiều năm điểm: "Vậy chúng ta bây giờ lên đường luôn đi! Nói không chừng còn có thể ngăn được nàng."

Mão Thiên nhắc nhở hắn kéo chúng ta đi tới chỗ ở của Mãng Hà, trên đường ta hỏi hắn nơi nào có thể chơi một trò chơi kỳ quái đến mức đó? Hống ở trên Thương Thành điểm vài cái, lập tức đặt một cái bao cho ta một cái diều hâu.

Ta ấn vào kho báu, lập tức trên mặt giới diện liền xuất hiện một tòa thành châu Âu âm trầm, xung quanh đều là bia mộ, trên trời là một vầng trăng màu đỏ như máu. Nhưng lúc đăng ký lại gặp khó khăn, bên trên chỉ cần điền khẩu số và mật khẩu, nhưng ta làm sao đăng ký cũng đã biểu hiện không thể đăng ký.

Doãn Tân Nguyệt và Lý mặt rỗ cũng lấy ra chiếc ô của bọn hắn rồi thử một lượng, tất cả đăng kí không đăng chực được, hoẵng nói: "Phối tắc này rất kỳ quái, ta cũng không vào bằng."

"Làm ra vẻ thần bí như vậy, chẳng lẽ còn phải xem mặt?" Lý Ma Tử khinh thường nói.

"Ngươi nói rất đúng, cánh tay phải này đại khái biết chọn người, ta đoán chỉ có xử nữ mới có thể đăng kí!" Ta nhíu mày nói.

"Hình như thật sự có khả năng này..." Đà Đà nhớ lại một chút, nói lúc ấy người áo đen trong pháo đài cổ mặc dù toàn thân che chắn cực kỳ chặt chẽ, nhưng từ thân thể cao và thân thể mà xem, quả thật đều là cô gái to như nhúm rạ.

"Vậy chúng ta không ai phù hợp điều kiện cả." Lý Ma Tử nhún vai nói.

Ta nói: "Đợi đã, trên xe có một người phù hợp điều kiện!"

Lý Ma Tử vẻ mặt khiếp sợ nhìn Doãn Tân Nguyệt: "Đệ muội, Trương gia tiểu ca không như vậy không được chứ?"

"Nói bừa gì vậy." Doãn Tân Nguyệt xấu hổ đỏ mặt mắng.

Người phù hợp điều kiện đương nhiên không phải Doãn Tân Nguyệt, mà là Vĩ Ngọc. Ta tên Vĩ Ngọc đi ra, chứng kiến trong ngực ta chui ra một tiểu loli có lỗ tai tam giác, mã trung sợ tới mức suýt mất khống chế. Ta nói cho hắn biết đây là linh sủng ta nuôi, bánh xe không phải là khái niệm lý giải linh sủng, nghe ta giải nửa ngày, coi như là thiên sứ bảo vệ ta, ta cũng không tiếp tục so đo.

Vĩ ngọc nằm bên cửa sổ xe đong đưa cái đuôi, kinh ngạc nói: "Oa, đây là đâu vậy, rất nhiều người nước ngoài nha!"

"Chúng ta đang ở nước ngoài mà." Ta đáp.

Ngọc Vĩ Ngọc hưng phấn không thôi, ta chuyển bút cho nàng, để nàng hỗ trợ đăng ký một cái trướng. Mặc dù vĩ ngọc là xử nữ, cũng không phải là nhân loại, không biết điều kiện này có tính là phù hợp hay không?

Ngọc đuôi chuột hồi lâu đã đăng kí một cái trướng danh, quả nhiên đã vào trong rồi. Chúng ta nhìn qua nội dung bên trong.

Diện tích trò chơi do màu đen cùng màu đỏ tạo thành, rất nổi tiếng, vừa mở ra liền nhảy ra một hàng tiếng Hán, ý tứ đại khái là "Chào mừng đến nhập thuyền cổ bảo màu máu, hoàn thành mười ba mục khiêu chiến, thắng được đại lễ thần bí."

Ta gọi một chút nhiệm vụ nhắc nhở, nhiệm vụ thứ nhất rất đơn giản, muốn ta mang theo điện thoại chạy mấy chục dặm. Lý Ma Tử hỏi: "Trương gia tiểu ca, ngươi thật sự muốn chơi thứ tà môn này sao? Cẩn thận để xảy ra chuyện."

"Không vào hang cọp, làm sao làm được cọp con." Ta cười lạnh nói.

"Vậy bây giờ ngươi có xuống xe chạy hai mươi dặm luôn không? Ta còn không chạy được một cây nào..." Lý Ma Tử nói.

Ta khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn: "Nhìn bộ dáng ham dục quá nhiều của ngươi kìa, đừng nói một ngàn cây, một trăm mét mà ngươi cũng chưa chắc đã chạy xuống."

Lý mặt rỗ gãi đầu ngây ngô cười, ta đương nhiên không có khả năng thật sự xuống xe chạy bộ dạng, chỉ treo chiếc hồng ở đầu xe, tiện dịch là chấn động cảm ứng, theo thân xe lay động, quả nhiên mặt trên bắt đầu hiện ra khoảng cách chạy bộ lạc.

Nhưng còn chưa chạy đến 20 dặm, chúng ta đã đến chỗ ở ong đực. Ta cầm lá hò đưa về trong túi, ngựa dẫn bọn ta tới trước một gian phòng hộ, gõ cửa không ai đáp ứng, ta bảo hắn tránh ra, ta đến để bộc lộ tài năng.

Ta tế ra Vô Hình châm, tùy tiện đâm vào tim một cái là mở cửa, trong phòng lộn xộn, trên tường treo mấy bức thiết kế trang phục, thì ra bích chướng là một trang phục thiết kế, nghĩ ảo nói: "Đến chậm một bước!"

"Ngươi đưa điện báo cho quan tư gia xem một chút." Ta hỏi.

Mang phát ra điện thoại di động đang định đánh dấu, đột nhiên từ bên cửa sổ nhìn thấy cái gì đó, ầm ầm xuống lầu, chúng ta nhìn nhau, rồi cũng cùng nhau xuống lầu theo.

Chạy rất nhanh, lúc chúng ta tìm ra hắn phát hiện hắn đang điên cuồng dùng nắm đấm đập một chiếc xe bằng thủy tinh chắn gió, thủy tinh của chiếc xe kia rất cứng rắn, ngựa bị nện đến tay thiếu máu, cũng chỉ tạo ra một vết nứt.

Ta tưởng là bọn chó điên rồi, hắn hô to với ta: "Giương, không hay rồi, chết người rồi!"

Ta tiến lên xem xét, tất cả cửa sổ của chiếc xe kia đều đã đóng lại, trên ống bài khí liền một cây ống cao su, gắt gao nhét vào trong xe.

Người hơi có chút kiến thức đều biết, trong ô tô đuôi khí ẩn chứa lượng lớn ô-liu, người trong xe đang tự sát!

Tên ta là Chiều Bang tránh ra, sau đó rút Trảm Quỷ Thần Song Đao ra, chuôi đao gõ mạnh một cái lên thủy tinh liền vỡ nát, sau đó đánh xe.

Chỉ thấy một nam tử râu ria mặc áo khoác ngồi trong xe nghiêng đầu, trợn mắt, đây rõ ràng là dấu hiệuÔn Độc trúng độc. Ta định kéo hắn ra khỏi xe, kết quả hít một ngụm khí độc, bị sặc đến mức ta lập tức lui ra.

Mang nói đây chính là thám báo riêng của hắn ta! Hắn ta xung phong nhận việc hỗ trợ, ta bảo hắn lui ra sau, cẩn thận người không cứu được mạng cũng đắp lên.

Ta hít sâu một hơi, lần nữa thò người vào túm nam tử râu ria kia, thân thể của hắn đã chết chìm chìm trong âm u, làm sao kéo cũng không tóm được, về sau ta mới phát hiện trên người hắn buộc lại an toàn. Ta đang luống cuống tay chân muốn đi giải tỏa sự ổn định, đột nhiên nam tử râu ria mở đôi mắt tái nhợt, dùng âm trầm nói một câu ta nghe không hiểu, sau đó trên tay có thêm một vật, là một cái U Minh!

Trong lòng ta rùng mình, nhưng ta đã nhập sinh nhiều lần như vậy, năng lực phản ứng đã cực kỳ nhanh chóng, lập tức ra lệnh cho tất cả mọi người lui lại!

Lúc này nam nhân râu ria đã đem hỏa cơ đánh, xe của ta chỉ cách có một mét, biết là không trốn thoát được, liền toàn lực điều động linh lực của Mẫn. Hai tay bao bọc trước mặt.

Một tiếng ầm vang, ngọn lửa dâng lên lập tức tràn ngập tầm mắt của ta. Trong nháy mắt khi tiếng nổ phát sinh, ta thấy rõ ràng trước người có một đạo kim quang lờ mờ bắn ra đại bộ phận mảnh vỡ, nhưng ta cũng bị sóng nhiệt chấn bay ra ngoài.

Doãn Tân Nguyệt, Lý Ma Tử, Lang đứng khá xa, cũng bị sóng khí hất té ngã. Sau khi vụ nổ chấm dứt, trên trời không ngừng có các mảnh thủy tinh vỡ rơi xuống, xe ngựa trước mặt bốc lên một làn khói đặc cuồn cuộn.

"Phu quân!" Doãn Tân Nguyệt hoang mang bò tới, trên mặt đầy khói đen, xem ta có bị thương hay không.

Ba người chúng ta đều không sao, nhưng Doãn Tân Nguyệt đã bị dọa cho hoảng sợ, ôm lấy ta khóc hu hu, ta lên tiếng vỗ lưng cô bé an ủi.

Thế nhưng bánh lái tương đối xui xẻo, nó nằm trên mặt đất kêu thảm thiết oành oành oành oành, thì ra là một miếng sắt cắm thật sâu vào đùi của nó...

Thư mời ma quỷ số một nghìn hai.

Mão sắt trên đùi đâm quá sâu, chỉ sợ thương tổn động mạch động mạch lớn, tùy tiện rút ra nhất định sẽ chảy máu quá nhiều mà chết.

Ta vội vàng chuyển điện tử đói, là xe ngựa không đồng ý, giãy dụa nói: "Vô luận như thế nào ta nhất định phải tìm được gấu gấu tốt!"

"Hiện tại bộ dạng này của ngươi không thể cùng chúng ta mạo hiểm, ngoan ngoãn tới y viện trị liệu, ta cam đoan sáng sớm ngày mai mọc ở trước mặt ngươi." Ta cam đoan nói.

Ách mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể như vậy, chìa khoá búp bê của hắn giao cho ta, nói con thuyền của hắn đã bố trí xong lộ tuyến đi cổ bảo.

Sau khi ta lên xe, trong lòng vẫn còn sợ hãi, ta không biết đối thủ rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vậy mà có thể điều khiển một cỗ thi thể ám toán chúng ta.

Đúng lúc này, điện thoại truyền đến một tiếng keng, ta lấy đồ ra xem thử, thì ra nhiệm vụ thứ nhất đã hoàn thành, nhiệm vụ thứ hai ở bên trên đã giúp ta dùng hết mười giọt máu.

Lý mặt rỗ ngồi trên đội nhiệm vụ bắt chưởng, cầm ốc điểm nhìn, mắng: "Đây là nhiệm vụ quỷ quái gì, thật sự có người sẽ muốn làm ư?"

Doãn Tân Nguyệt nói: "Nhiệm vụ thứ hai là cho người ta lấy máu, vậy nhiệm vụ tiếp theo chẳng phải càng biến thái hơn sao? Trên nhiệm vụ này cũng không có phần thưởng thực chất gì, vì sao những cô gái kia lại cam tâm tình nguyện?"

Ta lạnh lùng nói: "Hai nhiệm vụ này dường như không có gì, thật ra đều là có thâm ý. Nhiệm vụ thứ nhất là để phán đoán đối tượng có khỏe mạnh hay không, nhiệm vụ thứ hai tương đương với sàng lọc."

"Luận tuyển?" Doãn Tân Nguyệt có chút bối rối.

"Ngươi nghĩ xem, ngay cả mười giọt máu đều không muốn giao ra nữ hài tử, sẽ làm nhiệm vụ biến thái phía sau sao?" Ta đáp.

Lý Ma Tử hỏi: "Không thả máu, làm sao biết điện thoại? Chẳng lẽ rót máu vào trong điện thoại di động?"

Kế hoạch của trò chơi này ta cũng không quá rõ ràng, trước tiên cầm lá cà nhét vào trong túi áo đã.

Mái Quái vỡ ra còn rất thoải mái, trời dần dần tối, chúng ta từ đầu đến cuối không đến được đường hầm thần bí trong miệng mã di, mà trên khu vực kịch liệt biểu hiện đã sắp đến. Mười phút sau, chúng ta đi tới một vùng ngoại ô hoang vu, bốn phía nào có cổ bảo gì?

Bọn ta xuống xe xem xét một chút, chung quanh cũng không có dấu hiệu âm khí gì, lẽ nào đường đi do xe kéo thiết kế là sai sao? Không thể nào, rõ ràng hắn đã tự mình đến cổ bảo.

Ta viết lách cách cho bạn tốt, hắn cũng rất bất ngờ, vì thế nói cho ta địa danh phải đi dọc theo con đường này. Ta đánh giá cẩn thận từng cái một, phát hiện con đường phía trước đều đúng, chỉ thiếu đường hầm thần bí kia.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Phu quân, cổ bảo đó có ảo giác hay không? Thật ra cũng không tồn tại."

Ta nói: "Nếu thật là ảo giác, thiếu nữ tới tham gia nghi thức chung quy cũng là thật chứ? Nhưng bốn phía ngay cả nửa bóng người cũng không có."

Ta chỉ có thể thỉnh giáo một chút về Vĩ Ngọc, nàng là một đại sư Huyễn thuật, cái đuôi ngọc sờ sờ lỗ tai nói: "Ta cảm giác cái này rất giống với cái bóng ấy."

Lý Ma Tử cười nói: "Thế này không phải vô nghĩa sao? Ở nước ngoài còn gặp quỷ đánh tường, Trương tiểu ca, ngươi kiến thức rộng rãi, người châu Âu quản cái này gọi là gì? Ma quỷ đánh tường sao?"

"Ma quỷ đánh tường..."

Lý Ma Tử này tùy tiện nói linh cơ khẽ động, trước kia ta có đọc qua một quyển sách giới thiệu vu thuật phía tây, phía tây có một loại hiện tượng kỳ lạ, gọi là sông núi Bàn Xà! Truyền thuyết nói rằng Đản Diện sẽ ở bờ sông đêm khuya dựng lên một cây cầu, chỉ có linh hồn sa đọa mới có thể nhìn thấy nó, một khi đi qua cây cầu này, chẳng khác nào là hướng Phục Hộ bán đứng linh hồn của mình.

Có lẽ đường hầm kia giống như lang bạt lang, sẽ chọn lựa người đã đi qua, cũng đem những người này đưa đến cổ bảo.

Nghe ta nói xong, Lý Ma Tử nói: "Vậy lần trước Chiêm Lộc đi ngang qua như thế nào?"

Ta giải thích: "Hắn là đi theo xe Mậu mập ú mới mở đường hầm, nhưng trong đường hầm xuất hiện hiện hiện tượng linh dị, nếu như không phải ngọc bội ta đưa tặng bảo hộ hắn, hắn có thể vì vậy mà bốc hơi khỏi nhân gian."

Mang lo lắng không yên, ta đột nhiên nghĩ đến những nữ hài tử kia đều thông qua trò chơi chỉ dẫn đến nơi đó. Chỉ cần nhiệm vụ mở khóa phía sau, nói không chừng có thể thông qua đường hầm thần bí kia.

Ta lấy ra điện thoại di động, mở ra tóm tắt, nếu như nhiệm vụ thứ nhất ta đã làm tai hại, nhiệm vụ thứ hai nói không chừng cũng có thể lừa gạt qua ải!

Vì thế ta lấy từ trên xe ra bình nước suối, nhỏ xuống một giọt nước lên màn hình, kết quả không có bất kỳ phản ứng nào.

"Chết tiệt, chuyện này không phải thật sự là máu nho sinh đấy chứ?" Ta kinh ngạc hỏi.

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Xem ra chỉ có thể mời tiểu tổ tông của chúng ta ra thôi."

Ta lại gọi đuôi ngọc ra, bình thường cô là người hút máu, nghe nói cô muốn máu, đầu lắc như trống quay. Cuối cùng ta đồng ý mua cho cô bé một hòm bánh quy lớn, mới cẩn thận cắn rách ngón tay, nhỏ máu ra khỏi điện thoại.

Giọt máu đầu tiên rơi vào trên màn hình, toàn bộ màn hình lập tức biến thành một mảnh huyết hồng, Doãn Tân Nguyệt đại kinh thất sắc: "Trương ca mau nhìn, màn hình đang hút máu!"

Quả nhiên máu của vĩ ngọc đã biến mất không thấy, giống như hòa làm một thể với màn hình đỏ, cảnh tượng này quả thực hoàn toàn mới lạ với nhận thức của ta. vĩ ngọc vẫn nhỏ đầy mười giọt máu, đau lòng mà mút vào ngón tay, màn hình lại khôi phục bình thường, cảnh báo phía trên bắn ra "Nhiệm vụ hoàn thành".

Ta lo lắng một hồi, nếu nhiệm vụ thứ ba kêu người cắt thịt, có lẽ nàng sẽ không đồng ý mua bánh xe cho Vĩ Ngọc...

Không ngờ nhiệm vụ thứ ba là "Chủ nhân mời ngươi tham gia một lần hàng thần bí", nhắc nhở nhiệm vụ là mang theo điện thoại xuyên qua con đường dài nào đó, mãi đi về phía trước, sẽ nhìn thấy một tòa pháo đài cổ.

"Nhanh lên!" Ta nói một tiếng, vội vàng ra lệnh mọi người lên xe.

Vẫn là con đường cũ, ngay cả ta cũng không quá tin tưởng, chúng ta chỉ đi dọc theo đường cũ một lần nữa, thật sự sẽ xuất hiện đường hầm thần bí sao?

Một lát sau, Doãn Tân Nguyệt vỗ vai ta hưng phấn nói: "Nhìn này, chồng ta, là đường hầm kia!"

Nguyên lai trên đường đi thông suốt thật sự xuất hiện một đường hầm, đường hầm đặc biệt dài, chỉ có một chiếc xe của chúng ta chạy ở bên trong, trong lòng ta một mực khẩn trương, sợ có vật gì đột nhiên chạy ra.

Cuối cùng chúng ta thông qua đường hầm bình an, xem ra là bởi vì trên người chúng ta có mang theo "Tiên thư"

Ra khỏi đường hầm, phong cảnh xung quanh trở nên rất khác lạ, trong ánh trăng phía trước xuất hiện một tòa pháo đài cổ, nhìn giống như trò chơi trên mặt đất. Lý Ma Tử lấy ra điện thoại di động và bảo bối tự chụp lấy, còn để cho ta cũng đập một tấm, ta nào có tâm tư để ý tới những thứ này, kêu hắn tránh sang một bên.

Trong nháy mắt ta phân tâm, đột nhiên trước xe đèn xuất hiện một nữ hài mặc áo trắng, ngồi liệt ở giữa đường. Ta dùng sức dậm mạnh, chế tạo cỗ xe này có tính hoạt động rất tốt, trong nháy mắt liền dừng lại. Lý Ma Tử không kịp an toàn mang theo một đầu húc vào trên thủy tinh ngăn gió, ôm đầu kêu to.

Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Có phải cô bé này ra ngoài xe có phải không?"

Cô bé kia nhìn chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi, da dẻ mềm mại, tóc đen mắt xanh, có một khuôn mặt như thiên sứ ngọt ngào, lộ ra xương quai xanh trắng. Lý Ma Tử vẻ mặt híp mắt nói: "Nơi rừng núi hoang vu này, một cô bé ở bên ngoài nguy hiểm bao nhiêu, ta xuống hỏi nàng có cần giúp đỡ không."

"Quay lại cho ta!" Ta tóm chặt Lý Ma Tử, giật lấy đồ điện thoại trên tay hắn, nhắm thẳng vào cô bé: "Ngươi nhìn cho kỹ xem đây là cái gì!"

Rõ ràng cô gái trong điện ảnh điện ảnh chỉ là một bộ thây khô da bọc da, mặc trên người cũng không phải là ngay cả quần áo, mà là một bộ thi y rách rưới, Lý Ma Tử dùng sức dụi mắt vài cái: "Cái này... xảy ra chuyện gì vậy?"

Ta dặn dò một câu: "Hai người các ngươi ở lại trên xe đừng nhúc nhích, ta hạ xuống đối phó với nó!"

Cổ bảo huyết sắc, số một nghìn hai.

Lúc xuống xe, ta ở mi tâm xoa bóp mấy cái, mở Thiên Nhãn ra, tiểu cô nương kia trong mắt ta lập tức biến thành một thây khô. Trước đó ta có thể hỏi nàng cần giúp đỡ không?

Thây khô giả ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu, nói với ta nàng bị kẻ xấu lừa bán, vụng trộm trốn thoát, kết quả bị ngã gãy chân. Ta nhìn vô cùng buồn nôn, bởi vì thân thể nàng hư thối nghiêm trọng, còn có một ít giòi bọ chui tới chui lui, ta mặc không lên tiếng móc từ trong túi ra một tấm linh phù bậc trung.

Ta cười lạnh một tiếng: "Ta không giúp được ngươi, ngươi vẫn là đi Địa Ngục xin giúp đỡ đi!"

Nói xong đưa tay ném ra linh phù, thây khô bỗng dưng từ mặt đất bắn lên, bay ra xa mấy mét giống như dây chuyền vậy, nằm rạp trên mặt đất nhe răng trợn mắt nhìn ta.

Chung quanh truyền đến một trận động tĩnh phá đất chui lên, ta ngắm nhìn bốn phía, phát hiện ven đường đều là từng khối mộ bia không chữ, từ trong bia mộ bò ra một ít thây khô hư thối, tất cả thây khô đều là nữ nữ!

Ta vội vã đi cứu gấu béo, không muốn dây dưa với những con hàng này, dán vài đạo linh phù ở trên đường, nhỏ một giọt máu lên đó, lại niệm chú ngữ, cái này mới có thể ngăn cản chúng nó một thời gian.

"Phu quân, cứu mạng!"

Ta nghe đây là giọng của Doãn Tân Nguyệt, vội vàng chạy về trong xe, chỉ thấy một đống thây khô ôm thân xe kịch liệt lay động, có mấy người còn đưa cánh tay khô gầy vào trong xe. Lý Ma Tử liều mạng nhường một bên, tay giơ lên một cái giá chữ thập trên xe không ngừng cầu nguyện.

Ta rút ra hai thanh Trảm Quỷ Thần, nhanh chóng quét sạch thây khô leo lên xe, nhảy vào trong xe khởi động động động động động công pháp, thây khô vừa rồi chặn đường còn muốn cản đường chúng ta, bị ta trực tiếp húc thẳng tới. Nó chia năm xẻ bảy từ trên xe bay tới, làm thủy tinh che gió văng ra một vết rạn.

Ta bố trí linh phù ven đường một bức tường vô hình ngăn trở chúng nó, chúng ta hữu kinh vô hiểm mà qua đám thây khô gào thét. Doãn Tân Nguyệt lòng còn sợ hãi hỏi: "Phu quân, những thứ này là cương thi sao?"

"Không phải, đó chỉ là thi thể bị âm khí chi phối mà thôi!" Ta nói.

Thời điểm vừa mới giao thủ cùng chúng, ta chú ý tới trên người chúng nó quanh quẩn một cỗ âm khí, những âm khí này như sợi tơ hội tụ về cùng một phương hướng, chính là cổ bảo phía trước!

Cổ bảo xua tình là một âm trạch cao cấp, vậy mà có thể sinh thành âm khí cường đại như vậy, chi phối tử thi chung quanh.

Cách Pháo đài càng ngày càng gần, ta không khỏi lo lắng, không phải vì mình mà lo lắng cho Doãn Tân Nguyệt. Pháo đài này cường đại như vậy, có trời mới biết bên trong sẽ xảy ra chuyện gì, ta không hy vọng nàng cùng ta mạo hiểm.

Ta tên là nàng và Lý Ma Tử ở lại trên xe, Doãn Tân Nguyệt bĩu môi nói: "Phu quân, ngươi đang nói cái gì thế? Bằng giả là bằng hữu của ngươi, cũng là bằng hữu của chúng ta, ta nhất định phải đi cùng với ngươi."

Lý Ma Tử phụ họa: "Bên ngoài pháo đài cũng không an toàn, vạn nhất đến lúc đó chúng ta xảy ra chuyện gì cũng không tốt, theo ngươi ngược lại an toàn hơn chút..."

Ta thở dài một tiếng, cùng bọn họ giảng giải, sau khi đi vào hết thảy nghe theo ta chỉ huy, cứu người lập tức rời đi.

Cổ bảo xây trên một sườn núi nhỏ, sau khi chúng ta dừng xe lại, dọc theo đường núi quanh co khúc khuỷu mới đi tới dưới pháo đài cổ. Toàn bộ pháo đài tối như mực, chỉ có một gian phòng lóe lên đèn.

Thành bảo quý tộc ở trung niên ngoại trừ cư trú và khoe khoang, còn có hiệu quả phòng ngự, kẻ địch bên ngoài, kéo cầu treo, chính là một tòa thành trì kiên cố như canh vàng!

Cổ bảo này trải qua nhiều năm sương gió, cửa sổ đã sớm mục nát, vách tường cũng phơi mưa dầm dề bị ăn mòn đến lợi hại. Đi vào đại sảnh âm sâm, ta cảm giác căn phòng này thật lớn, không biết thế kỷ trung hậu lạc phía sau, các công nhân sau làm sao lại vận chuyển từng khối đá lên đỉnh núi tu sửa?

Thời điểm lên cầu thang, ta bỗng nhiên nhìn thấy một người mặc trang phục nữ bộ dáng cổ lão châu Âu, cầm cái khay chợt lóe lên, Doãn Tân Nguyệt hỏi ta làm sao vậy, ta sợ bị dọa liền nói không có chuyện gì.

Bên trong pháo đài cổ giống như một mê cung lập thể, hơn nữa dọc theo con đường này quỷ ảnh trùng trùng, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy kỵ sĩ châu Âu, bóng người bộ dáng quản gia lướt qua nhau. Ta có cảm giác, người đã từng ở đây đều biến thành âm linh, quanh quẩn không tiêu tan.

Cũng may bên trong cổ bảo có một đoàn âm khí phi thường cường đại, ta lần theo nó một đường tiến lên mới không bị lạc đường, cuối cùng chúng ta thấy được một cánh cửa lộ ra ánh sáng, phía sau cửa truyền đến trận trận tiếng cầu nguyện.

Ta không quan tâm Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử đang làm một động tác im lặng, sau đó chậm rãi tới gần cánh cửa kia!

Xuyên qua khe hở của cửa gỗ, ta phát hiện trong phòng đèn đuốc sáng trưng, rất nhiều người mặc quần áo đen đội mũ nhọn vây quanh một pho tượng vừa đi vừa cầu nguyện, từ đầu đến chân che kín kín mít, chỉ lộ ra hai con mắt.

Ta không hiểu các nàng đang niệm cái gì, chỉ thấy trong tay vị điêu khắc kia nâng một cái chén vàng, âm khí đúng là từ nơi đó phát ra.

"Dường như tà giáo mở đại hội a!" Lý Ma Tử nhỏ giọng nói thầm.

Nhưng vào lúc này, cô gái trong phòng đột nhiên đồng thời móc chủy thủ ra, mỗi người đi tới trước pho tượng liền dùng chủy thủ cắt ra một vết rách trên cánh tay, để máu chảy xuôi theo pho tượng, cuối cùng hội tụ vào trong chén vàng. Rất nhanh bức tượng đã bị máu nhuộm đỏ, thế nhưng máu bên trong chén vàng dù thế nào cũng không thể lấp đầy.

Sau khi tất cả mọi người cống hiến xong máu tươi, các cô gái cung kính lui ra, chỉ để lại một người đứng ở giữa, nàng bắt đầu cởi quần áo trên người, khi nàng mở màn chụp đầu, ta thình lình phát hiện nàng là màu xanh mượt.

"Không tốt, đêm nay ong ong mềm là tế phẩm!" Ta kêu lên.

"Vậy phải làm sao bây giờ, bên trong nhiều người như vậy, vẫn phải cầm đao." Lý Ma Tử sợ hãi nói.

Lúc này, bộ y phục rào rạt đã cởi, mấy người tiến lên nâng nàng lên, đặt ở trên bệ đá dưới pho tượng. Hai tay hùm mềm khép lại, thành kính mà cầu nguyện. Đám người áo đen chậm rãi áp sát nàng, đồng thời giơ lên đao trong tay dính đầy máu tươi.

Tình huống như thế này, nói gì cũng không thể đợi thêm được nữa, lúc này ta một cước đá văng cánh cửa gỗ, hô to: "Thả cô bé kia ra!"

Người trong phòng giống như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn ta. Ta lúc này mới nhớ tới chính mình đang nói đến trong tiếng, các nàng nghe không hiểu, lúc này cái chén vàng kia đột nhiên phóng xuất ra một cỗ âm khí mãnh liệt, quấn quanh trên người các cô gái này.

Ánh mắt các nàng lập tức trở nên hung tàn khát máu, trong miệng ồn ào tiếng lang thang, giơ đao lên liền hướng chúng ta giết tới.

Đột nhiên ta ý thức được một chuyện, cái chén vàng kia là một vật âm, chỉ cần khống chế được nó, liền có thể cứu tất cả mọi người nơi này. Lập tức móc ra mấy tấm linh phù đưa cho Lý Ma Tử, bảo hắn dán lên trên chén, để ta dẫn dụ những cô bé này đi.

Lý Ma Tử vừa thấy trận này, sợ tới mức không dám động đậy, ta đá vào mông hắn một cái, mới cắn răng xông về phía chén vàng.

Động tác của hắn lập tức khiến cho mọi người chú ý, những nữ hài kia nhao nhao đuổi theo đuổi hắn, ta quơ lên một cái ghế gỗ ném tới các nàng, thành công chuyển sự chú ý của các nàng, vì vậy nhao nhao giơ dao găm đâm ta!

Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, ta bảo nàng trốn đi, đồng thời sử dụng Âm Dương đao pháp.

Những cô bé này chẳng qua chỉ là hoa quả đao bình thường, ta dùng Trảm Quỷ Thần song đao chém sắt như chém bùn, đụng phải là gãy nát.

Nhưng đám nữ hài này hoàn toàn mất đi tâm trí, vũ khí không còn trong tay vẫn liều mạng xông tới, ta cũng không thể đem các nàng giết chết hết được chứ? Vì vậy gọi đuôi ngọc ra, bảo nàng thi triển ảo thuật đối phó các nàng.

Ngọc đuôi nhảy xuống một cái bàn, kết một cái thủ ấn, rất nhanh liền nói với ta: "Không được a, Phá ca ca, hồn phách của các nàng đã bị phong bế, căn bản không thi triển được huyễn thuật..."

"Trương gia tiểu ca, mau tới hỗ trợ!" Lúc này truyền đến tiếng la tháo của Lý Ma Tử.

Ta nhìn về phía Lý Ma Tử, trông thấy một "Huyết nhân" đứng ở nơi đó, chỉ thấy cái chén vàng trong tay tượng không ngừng phun máu ra ngoài. Toàn thân Lý Ma Tử dính đầy máu, máu tươi chảy ra khắp nơi, mấy tấm linh phù trên mặt đất cũng bị cuốn đi. Linh phù và máu tươi tiếp xúc không ngừng bốc khói, rất nhanh linh phù đã bị đốt thành tro tàn.

"Đuổi Ngọc, đi giúp Lý mặt rỗ đi!" Ta ra lệnh.

"Hả?" Vĩ Ngọc khó xử: "Thế nhưng thứ kia ta không đối phó được."

"Mau đi đi!" Ta kêu lên.

Ngọc đuôi lập tức hóa thành một đạo bạch quang bay tới, lúc này các thiếu nữ kia đột nhiên quỳ xuống, nâng máu trên mặt đất lên uống, giống như đang uống Quỳnh Tương Tiên Lộ.

Đệ nhất thiên một hai chương cứu vớt Phát Đống,

Mấy cô gái sau khi uống máu trên mặt đất liền trở nên càng thêm cuồng bạo, hai mắt tỏa ra ánh sáng màu đỏ quỷ dị. Ta tận lực lợi dụng đồ trong phòng vòng quanh các nàng, vừa chạy vừa ném một cái ghế về phía các nàng, máu trên đất rất nhanh đã lan ra khắp căn phòng, ta cảm giác mình giống như đứng trên một cái hồ máu.

Lúc này ta đột nhiên ý thức được Doãn Tân Nguyệt đã không thấy đâu, nàng nằm trên tế đàn, lè nhèm cũng không thấy, vì vậy lo lắng hô to vài tiếng.

Kết quả là không để ý tới, máu chảy đầy đất, té ngã xuống đất. Máu lập tức thấm đẫm quần áo của hắn, mà máu kia vẫn còn lưu lại hơi ấm.

Một cô bé xông lên trước nhất đột nhiên nhào tới trước mặt ta, ra sức cào mặt ta. Nhìn thấy "đại đội phía sau" sắp đuổi kịp, ta trực tiếp một cước đá văng cô ta ra, đứng dậy bỏ chạy!

Ta nhìn thoáng qua Lý mặt rỗ, hắn nhìn còn thảm hơn ta. Hắn cởi áo ra, cánh tay để trần, muốn dùng quần áo của mình lấy chén vàng đang không ngừng chảy máu nhét vào, nhưng có thể nhét thế nào cũng không được.

Mà vĩ ngọc Chính mưu túc sức muốn đem cái chén vàng từ trong tay điêu khắc lôi xuống, nhưng thứ đồ chơi đó lại không chút sứt mẻ.

Ta thật không nghĩ tới sẽ rơi vào tình cảnh chật vật như vậy, Doãn Tân Nguyệt còn không thấy, trong lòng ảo não. Lúc này Doãn Tân Nguyệt đột nhiên lộ đầu ra khỏi cửa, hô to: "Ông chồng, Lý mặt rỗ, mau tới đây!"

Ta lập tức thu hồi Vĩ ngọc, cùng Lý mặt rỗ phóng về phía cửa. Doãn Tân Nguyệt chẳng biết Từ khi nào nhặt một khúc gỗ, sau khi chúng ta đi ra khỏi cửa, cô lập tức khóa lại cánh cửa, Tráng Nhu cũng ở cùng với Doãn Tân Nguyệt, trên người nàng khoác áo khoác của Doãn Tân Nguyệt, hai mắt vô thần ngồi dưới đất, giống như một con rối.

Hóa ra Doãn Tân Nguyệt nhân cơ hội đem đám người điên kia dẫn đường, lập tức kéo ngược lên ốc đảo rời đi trước, cũng may mọc tóc cam toàn thân như mất hồn, mặc cho cô túm thế nào cũng không phản kháng.

Ta khích lệ Doãn Tân Nguyệt thật sự là quá thông minh! Nơi đây không nên ở lâu, gọi Lý Ma Tử là lòe loẹt trên lưng, lập tức rút lui.

Lý Ma Tử vẫn còn mặc quần áo ở bên trong, cánh tay để trần toàn máu, không muốn làm công việc khổ cực này, nhưng trên lưng vẫn là mọc tóc mượt.

Ta dùng điện thoại để soi sáng ở phía trước, nhưng không nghĩ tới đi vào thì dễ đi ra ngoài khó khăn, toàn bộ gian phòng đều một dạng, chuyển tới chuyển lui rất giống mê cung. Chúng ta đi tới một gian phòng không có cửa sổ, ta không để ý va chạm vào một cái đồ vật, cái thứ đó soạt một tiếng rơi rụng trên đất.

"A, người chết!" Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức nắm chặt lấy cánh tay hắn.

Ta dùng điện thoại chiếu lên phía trên, phát hiện trên trần nhà có đóng hai cái xiềng xích thật dài, phía trên treo một loại móc sắt cổ quái. Sở dĩ nói cổ quái, là bởi vì móc sắt này giống như rễ cây phân ra rất nhiều lối rẽ, trên mỗi một ngã rẽ đều có một cái đầu nhọn.

Trên móc sắt này treo vài bộ xương khô, từ phán đoán kích cỡ khung xương, giống như đều là nữ giới.

Thì ra cái móc sắt này là chuyên để người dùng máu, gian phòng này cảm giác như một nhà tù, những người chết này đại khái khi còn sống bị treo ở trên móc câu, sinh sôi phóng máu đến chết.

Chúng ta cẩn thận từng li từng tí mà xuyên qua, đột nhiên Lý Ma Tử kêu thảm một tiếng ngã sấp xuống đất, ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai mắt ong mập vô thần đang ngồi trên người Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗi oán giận: "Cô nương này nói một lời không đánh, đột nhiên đẩy người ta... "

"Sợ là bị âm khí nơi này đụng vào rồi." Ta nói xong, lấy ra mấy tấm linh phù chuẩn bị dán lên người hùm, kết quả gấu gấu như bắt gà con đem Lý Ma Tử ném tới.

Ta bất ngờ không đề phòng nên đã bị Lý Ma Tử đập trúng, xương sườn thiếu chút nữa đã bị đập gãy. Đột nhiên trọng lượng trên người biến mất, chỉ thấy bờm lòe lòe đang túm cổ Lý Ma Tử, một tay nhấc hắn lên.

Nhìn dáng vẻ của nàng ta, rõ ràng là bị âm linh nhập vào thân thể, ta lập tức rút ra Trảm Quỷ thần song đao chuẩn bị quay ngược lại cho nàng ta một phát.

Ai ngờ vượn mập phản ứng rất nhanh ném Lý mặt rỗ, hai tay cầm cổ áo ta giơ ta lên, cũng đẩy ta ra sau. Doãn Tân Nguyệt hô to một tiếng: "Phu quân cẩn thận, phía sau ngươi có móc câu!"

Trái tim ta đột nhiên mát lạnh, ta không muốn chết như vậy, quả thực quá thống khổ!

Doãn Tân Nguyệt cầm một viên gạch vụn lên, liều lĩnh xông tới, viên gạch vỗ lên đầu gấu lửa, nàng căn bản là không có chuyện gì, còn đá bay Doãn Tân Nguyệt ra ngoài.

Thừa dịp Doãn Tân Nguyệt kéo cô lại một lát, ta liều mạng hít sâu, để ý thức của mình tỉnh lại, ngay sau đó tế ra Vô Hình Châm bay ra ngoài. Lúc đó trơn Nhu muốn đem ta treo lên trên lưỡi câu, châm vô hình chuẩn xác bật móc.

Cái móc rung động cao cao, hướng phía sau lưng ta mà lay động tới, thừa dịp nháy mắt điện quang hỏa thạch, ta hung hăng đá một cước ở bụng úng Nhu, trong lòng cùng xe nói một vạn lần thật có lỗi. Cân láng bị đá kêu thảm liên tục, nhân cơ hội này, ta dùng Trảm Quỷ Thần song đao gõ lên cổ nàng một cái.

Bị dương khí của song đao chấn nhiếp, thân thể mãnh liệt run rẩy lên, ta lại gõ một cái, nàng run càng mạnh hơn, đột nhiên ánh mắt khôi phục bình thường, điều này nói lên nàng đã khôi phục.

Nhưng không nghĩ tới nàng đưa tay hung hăng cào trên mặt ta một cái, ta lập tức cảm thấy trên má nóng rát đau nhức.

"Nha đầu kia sao lại lục thân không nhận chứ!" Lý Ma Tử nói.

"Lục thân gì đó, nàng vốn không quen biết chúng ta." Ta đáp.

Con mắt nạm Nhu lại đảo lên, ta nghĩ điều này quá tệ rồi, nàng cam tâm tình nguyện bị Âm linh nhập vào thân thể. Nàng hiện tại đang trong trạng thái suy yếu, nếu ta cưỡng ép xua đuổi Âm linh, rất có thể ngay cả hồn phách của nàng cũng bị đánh tan.

Ta sợ nạo Nhu lại công kích chúng ta, bảo Lý mặt rỗ tranh thủ thời gian khống chế cô ta, Lý mặt rỗ nhào lại, giơ tay chặt chặt chặt hai tay của cô ta.

Trước mắt ta phải tỉnh dậy ý thức gấu gấu trúc, nhưng ba người chúng ta chết không ai nhận ra, thế là ta đã bấm bánh ú, nói đơn giản tình huống, bảo nó gọi hồn của Lan Đốn về, sau đó ta mở ra đề nghị, đặt điện thoại ở bên tai úng Nhu.

Mã Quái không ngừng gọi tên của nàng, dần dần xanh xao trơn trượt không giãy dụa nữa, ánh mắt bắt đầu trở nên bình thường, khóe mắt chảy xuống hai hàng nước mắt.

Nhân cơ hội này, ta dùng song đao ở sau ót nàng dùng sức gõ một cái, một nữ quỷ ăn mặc như quý tộc từ trong thân thể gấu gấu mập bị gõ ra. Nữ quỷ kia thoạt nhìn rất trẻ tuổi, tướng mạo xinh đẹp, ta dám khẳng định nó chính là đầu sỏ tội lỗi, vì thế một đao đâm tới nó.

Nữ quỷ bồng bềnh bay về phía sau một khoảng cách, ta cấp tốc đuổi theo, không cho nàng bất cứ cơ hội nào để chạy trốn, một bộ đao pháp lăng lệ gào thét mà qua!

Nữ quỷ bị ta ép tới nóng nảy, đột nhiên nhe răng nanh ra, vươn móng tay dài ra bắt ta. Nhưng ta lóe lên chuyển dời, nàng không hề đụng tới ta. Ta chém mười mấy đao trên người nàng, nhưng chỉ cần nàng bị thương, thân thể liền sẽ tự động hấp thu âm khí nơi này chữa trị, đấu mười mấy hiệp, nàng đột nhiên nói một đoạn giọng láng giềng.

Một bộ xương khô từ trên rơi xuống cào loạn lên người ta, ta dùng sức đẩy nó ra, lại ngẩng đầu lên nhìn thì thấy con quỷ đã biến mất...

Ta đuổi ra ngoài cửa mấy bước, ngẫm lại vẫn thôi, nữ quỷ này tám phần là sống nhờ ở cái chén vàng kia, nó vừa mới hút no máu nữ tử, âm khí rất mạnh, ta cơ hồ không có khả năng tiêu diệt nàng, chuyện quan trọng nhất trước mắt là đem gấu béo mập mang về.

Ta tên Lý Ma Tử trên lưng nàng, đoạn đường này gặp phải Âm Linh quanh quẩn trong không ít cổ bảo, may mắn là đều hữu kinh vô hiểm. Cuối cùng khi chúng ta một lần nữa nhìn thấy ánh trăng, ta hưng phấn đến mức muốn quỳ xuống.

Bọn ta vừa xuống núi, trở lại xe đã là bốn điểm sáng rồi. Chúng ta lại đang hao phí gần một buổi tối trong pháo đài.

Ta lập tức thiết kế một chút, định trực tiếp đi đến y viện chỗ Chiêm Nhung, để hắn gặp mặt tóc mượt. Thế nhưng trên bản đồ lại xuất hiện một con đường dài siêu lớn, dài hơn bốn trăm dặm. Lý Ma Tử kinh ngạc kêu lên: "Hùng Bang từ đầu đến cuối cũng không thấy dài như vậy a, chẳng lẽ tiểu tử này đã chạy ra Ngoại quốc thất rồi sao?"

"Không!" Ta chỉ chỉ tọa độ trước mặt chúng ta: "Là chúng ta ở nước ngoài, bây giờ chúng ta đang ở Khả Hãn!"

Đệ nhất thiên một ngàn hai điều, nữ vương Hấp Huyết Quỷ Vương...

Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc nói: "Tại sao chúng ta lại từ bò lang chạy đến ốc lang, chẳng lẽ là xuyên việt sao?"

Ta nghĩ một chút rồi nói: "Đây chính là Quỷ Bối sơn trong truyền thuyết!"

Cái gọi là Quỷ Bối Sơn chính là một người ù ù cạc cạc xuất hiện ở một nơi rất xa, ta nhớ được trước kia Lam đi vào tiết mục khoa học một thời gian, nói có một vị lão nhân trong một đêm từ bờ sông bay lên trên biển, chuyên gia nói lão nhân có bệnh mộng du, đó hoàn toàn là vô nghĩa, kỳ thật chính là Quỷ Bối sơn.

Quỷ Bối sơn xem như là pháp thuật tương đối cao cường, xem ra thực lực âm linh trong pháo đài cổ này không nhỏ!

Bang Hòa sơn mặc dù là hai quốc gia, nhưng khoảng cách đại khái tương đương với hồ bắc đến An Huy xa như vậy, nhưng tội xe đã không còn nhiều nữa, chúng ta đến vội vàng vàng, Tưởng chưa đổi bao nhiêu, hơn nữa hộ chiếu còn ở khách sạn, một đường mở ra khẳng định là không thực tế.

Ta phúc món bánh cho khách sạn nói rõ tình huống hiện tại, bánh xe nói hắn lập tức ngồi máy bay chạy tới.

Chúng ta đỗ xe đến một nhà hàng ghế nhỏ gần đó, ăn ít đồ ăn, mọc rạo Nhu luôn nằm trong trạng thái hôn mê. Bữa trưa 10 điểm, bánh xe ngựa vội vàng chạy tới, trên chân hắn quấn băng vải, đi đường cũng không phải quá linh hoạt, trong tay còn chống một cái gậy gậy đây này.

Vừa thấy lang thang, lang sai kích động đến không cách nào nói nên lời, lúc này ong dậy rồi, nhìn thấy mã lang như gặp được người xa lạ, liều mạng thét chói tai bắt y. Mang Bằng mặt mày đau khổ nói với ta: "Có phải Trương Mậu, chanh chua bị ma quỷ bám vào không?"

Trên người trơn tru không có âm khí, ta đề nghị nàng trước tiên nghỉ ngơi một hồi.

Vì vậy chúng ta tìm một tửu lâu ở gần đó, đêm nay giày vò chúng ta đã sớm mệt muốn chết rồi, vừa nhìn thấy giường thì giống như đang nhìn thấy thân nhân, ngủ một giấc đến xế chiều.

Chạng vạng tới gõ cửa chúng ta, ta hỏi hắn gấu gấu mập thế nào rồi? Liêu lắc đầu không được tốt lắm, tuy rắn mượt tỉnh dậy, nhưng ánh mắt dại ra, không nói với nó câu nào.

Ta cảm thấy nó có tâm trí là bị âm vật thao túng, thế nào cũng phải rút củi dưới đáy nồi, hàng phục cái chén vàng kia mới có thể giúp nó khôi phục bình thường.

Mang nói: " Trương, ban đêm có thể cùng ăn cơm không? Ta mời một vị khách, chắc là ngươi thích."

"Khách nhân?" Ta nghĩ trong châu Âu ngoài Liệu Liệu cũng không có người quen nào khác, nhưng hắn đã nói như vậy, ta liền đáp ứng ngay.

Buổi tối, chúng ta gặp nhau trong một khách sạn, không lâu lắm đã có một người đàn ông trung niên bụng phệ đi tới. Gã vuốt ve ria mép, ánh mắt nhỏ nhắn, khá hài hước với đại sư Trác Biệt Lâm, trong tay còn mang theo một cái thùng da lớn.

Hắn và răng chuột lên tiếng chào hỏi, ánh mắt hướng chúng ta liếc qua, đột nhiên quay đầu bước đi.

Lý Ma Tử kêu lên: "Tên này tật xấu gì vậy, xem thường người Trung Quốc sao?"

"Đừng nói mò, có thể còn nguyên nhân khác." Ta giải thích.

Mang dế đuổi theo, nói nửa ngày mới mời đối phương trở về, sau khi hắn ngồi xuống lập tức vênh váo tự đắc nói: "Thật ngại quá, ta luôn luôn không hợp tác với dị giáo đồ, lần này là xem ở mặt mũi mã đà."

Mang Mang giới thiệu với chúng ta một chút, người này tên là Lý Tra Đức, là một vị linh sủng của Giám Bang, đồng thời cũng là một vị chuyên gia nghiên cứu thế kỷ Quỷ Thần học, còn là lão bằng hữu của cha hắn Phúc Y Sinh.

Ban ngày kiểm tra bưu kiện cọ sát tìm tư liệu chén vàng kia, nhìn thấy một thiên luận văn mà Lý Tra phát biểu, vì thế đã đăng bài tư vấn. Vừa hay Lý Tra Đức đang ở ngay gần đây nên mời tới.

Lý Ma Tử nói: "Y sư tiên sinh, ngài không thể lấy hình dạng nhận người, thật ra chúng ta cũng thờ phụng thiên chủ."

Sư phụ niệm một đoạn lời, Lý Ma Tử không hiểu ra sao. Hỏi có phải bạn cưỡi ngựa đang mắng hắn không? Liêu nói một đoạn lời của hắn ở trong Kinh Kinh Kinh Tưởng, lập tức Lý mặt rỗ bị vạch trần.

Giáo sư mở cửa thấy núi nói cho chúng ta biết căn nguyên cái chén vàng này, ngọn nguồn của nó muốn ngược dòng từ một nữ nhân tiếng tăm lừng lẫy mười sáu thế kỷ, nữ nhân Hấp Huyết Khênh.

Nghe đồn Tương lai là hậu nhân của nữ vu, sau khi trưởng thành gả cho một Bá tước dũng mãnh, Bá tước một năm đến cuối đều ở bên ngoài đánh giặc, rất khó gặp mặt nàng mấy lần. Nàng cả ngày giữ nhà trống, lo lắng một khi dung nhan mình biến thành dài ra nếp nhăn, sẽ không còn làm trượng phu vui vẻ nữa.

Có một ngày, một vị nữ bộc vô ý cắt đứt một sợi tóc cho nàng, Già Nhất cho một bạt tai đánh tới, máu tươi từ trong mũi nữ bộc phun tung toé ra, dính ở trên mặt của nàng. Nàng bất ngờ phát hiện nơi bị máu tươi bắn trúng trở nên đặc biệt non mịn.

Vì thế nàng hạ lệnh xé bụng vị nữ bộc này ra, cũng bôi máu tươi của nàng lên người mình. Sau khi hưởng thụ qua máu tắm, đàn Uyển hưng phấn phát hiện da dẻ của mình khôi phục tuổi trẻ, nhưng loại hiệu quả này chỉ có thể duy trì một khoảng thời gian rất ngắn.

Vì có thể để cho mình thanh xuân trọn đời ở, nàng bắt đầu điên cuồng bắt cóc thiếu nữ của thôn xóm phụ cận, uống máu tươi của các nàng, cũng dùng máu tươi của các nàng tắm rửa. Truyền thuyết nói năm sinh có hơn sáu trăm thiếu nữ sát hại hơn trăm, trở thành con gái Hấp Huyết Quỷ đã làm cho toàn bộ châu Âu nghe tin sợ vỡ mật!

Về sau Bá tước chết trận, nàng kế thừa cả tòa thành, càng thêm dữ dội, thậm chí ngang nhiên cướp đoạt thiếu nữ trên đường cái, nghĩ ra đủ loại hình pháp đủ loại tra tấn các nàng, còn đem thi thể thiếu nữ giết chết từ trên tòa thành ném xuống.

Nàng tự nhận là một phương nữ vương, không ai dám lấy nàng ra làm gì, cuối cùng chuyện này kinh động tối cao quốc vương, phái đại quân công phá tòa thành của nàng, cũng đưa ra phán quyết đối với nàng. Quất cuối cùng bị xem như ma cà rồng, đóng mười ba cây đinh bạc, dùng đại hỏa tươi thiêu chết tươi, trong văn hóa của tuyên giáo, loại chết chóc này mang ý nghĩa nàng trọn đời không thể siêu sinh.

Dân gian còn lưu truyền rất nhiều câu chuyện khủng bố về nàng, có người nói nàng từng là tình nhân của đời ma quỷ đầu tiên, cũng có người nói nàng là hậu duệ của nữ vu, nhưng bởi vì đoạn lịch sử kia quá mức xa xưa, những chuyện này cũng đã không cách nào kiểm chứng.

Nghe xong, Lý Ma Tử nói: "Ta chỉ biết nam nhân có tiền là hỏng, hóa ra nữ nhân có tiền cũng sẽ biến thành xấu."

Ta ho khan một tiếng, ý bảo hắn đừng ở đó nói hươu nói vượn, hỏi linh đường nói: "Vậy chén rượu vàng này chính là do đám lâu la lúc còn sống dùng?"

Giáo mục uống một chén rượu nho nhỏ nói: "Theo tư liệu chùa núi kiểm tra xem, chén vàng này là ma quỷ ban cho Kỳ lân, trên đó mang theo nguyền rủa của ác ma, Tưởng Tưởng cảnh gọi nó là chén rượu ô huyết kim, kỳ thật hai năm trước ta đã biết nơi ở của nó..."

Phụ thân nói hai năm trước hắn biết được kim chén rơi vào tay một phòng đấu giá, hắn từng viết thư nhắc nhở buổi đấu giá, tuyệt đối đừng để kim chén chảy đến dân gian, nếu không hậu hoạn vô cùng! Thế nhưng đám thương nhân kia lòng hám lợi, căn bản không để ý tới hắn.

Hắn không ngăn được bèn liên hệ Phú y sư đoạt lấy. Bởi vì linh phụ và Phú tỳ y là bạn sinh tử nên đồng ý ngay một tiếng.

Hai người vội vàng chạy tới hiện trường đấu giá hội ở thành Nam, cái chén vàng này vậy mà được nâng lên tới giá cao bốn ngàn vạn hiệp, lúc ấy xứng đáng cũng không lấy ra được nhiều tiền như vậy, cuối cùng tiếc là rơi vào trong tay một vị bá chủ Khô Lâu.

Phụ giáo liên hệ với vị mua nhà này, hy vọng có thể phong ấn ác linh trong pháp sự chén vàng, nhưng đối phương thờ phụng là tân giáo, không thèm liếc mắt với Thiên Giáo Giáo Giáo chủ hắn ta một cái.

Người nước ngoài mặc dù không có quan niệm phong thuỷ, nhưng cũng tốt mặt mũi, cho rằng đặt một bảo vật giá trên trời như vậy ở trong công ty là chuyện rất có mặt mũi.

Sư phụ luôn luôn chú ý, hai năm sau đều không xảy ra chuyện gì. Nhưng một tháng trước, một vị thành viên tổ chức công ty chơi trò chơi này đã mất tích cùng với chén vàng, rất nhanh trên mạng nhện xuất hiện trò chơi điện thoại quỷ dị này, chỉ có cô nương trẻ tuổi mới có tư cách đăng kí, hoàn thành mười ba trò khiêu chiến theo trò chơi, một khi thử qua, các nàng sẽ hãm sâu vào trong, cuối cùng mất tích thần bí...

Đệ nhất thiên một nghìn hai mục tử vong đếm ngược (chương tiền đồng)

Nghe xong linh sủng thuật lại, ta nói cho hắn biết tối hôm qua chúng ta đã vào pháo đài một lần, cũng đem những tao ngộ ban đầu ở trong pháo đài kể lại một lần.

Giáo mục trầm ngâm nói: "Xem ra tổ thành tổ thành trò chơi kia đã đánh thức chén ô huyết kim, cũng hòa hợp pháp lực và trò chơi thành một thể, nữ vương mượn chuyện này trở về nhân gian, tàn hại những thiếu nữ vô tội kia!"

Có một việc ta không nghĩ ra, liền hỏi sư phụ: "Vì sao âm vật lại kết hợp với trò chơi internet? Âm vật ta từng trải qua nhiều không đếm hết từ khi kinh nghiệm, nhưng loại tình huống này lần đầu tiên gặp phải, dám yêu vật và thời gian đều tiến vào."

Giáo mục giải thích: "Điều này cũng không kỳ quái, phát minh chính là độc quyền của ma quỷ, hiện tại những kỹ thuật khoa học này càng ngày càng khiến đạo đức nhân loại càng ngày càng không có giới hạn, chính là sự hấp dẫn của ma quỷ. Thật ra lần này ta tới lội suối chính là phát biểu một trận biểu diễn trên tông giáo, cổ vũ mọi người ném xuống chiến cơ có trí năng, thân cận người bên cạnh hơn nhiều."

Khó trách trong lịch sử nhiều nhà khoa học như vậy đều bị giáo giáo đốt chết, nhưng nói từ mặt nào đó, lời của thầy dạy cũng có đạo lý nhất định.

Cuộc sống của chúng ta càng ngày càng tốt, nhưng thế giới tinh thần càng ngày càng hoang vu, người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Sư phụ kiến nghị chúng ta ném điện thờ đi, tích một phần công đức, nhưng trên di động của ta có rất nhiều người quan trọng liên hệ, phần công đức này ta xem hay là bỏ đi...

Nữ vương Hấp Huyết Quỷ có thể nói là Âm Linh cường đại nhất châu Âu, tồn tại loại cấp bậc này, nhắm chừng luật bành, thập tự giá, thánh thủy cũng không có tác dụng, ta hỏi lão linh có biện pháp nào có thể đối phó nàng?

Phụ giáo nói: "Cái chén ô huyết kim kia đã hấp thu quá nhiều tinh huyết thiếu nữ, trở nên vô cùng cường đại, có thể chống lại phỏng chừng cũng chỉ còn lại thánh linh này thôi."

"Ta hỏi này năm đó, chẳng lẽ chính là cái mà trong Kinh Ca 》 nhắc tới?"

"Đúng vậy, chính là cái ly vỡ mật dùng để làm bữa tối cuối cùng của Thiên Đế kia, truyền thuyết nói rằng sa mạc có được pháp lực tà ác thấu hóa tất cả." Phụ tế gật đầu.

Ta cảm thấy lo lắng, thánh linh này là thần vật trong truyền thuyết, đi đâu tìm được chứ?

Tuy là ta đã đánh giá thấp lực lượng thánh văn, phụ thân nói cho ta biết, sớm đã ở thời kỳ thánh điện túc xá đông chinh, thánh linh đã được tìm trở về, vẫn bình yên vô sự cất giấu trong thương khố thánh báo thủ nghiêm ngặt nhất.

Mà nhà kho này chỉ có nhân vật cấp bậc vua áo đỏ mới có thể đi vào, nói rằng hắn ta mặc áo khoác đen khoác ngoài quần áo, bên trong là một cái áo choàng màu đỏ, hóa ra hắn ta chính là một vị vua chủ áo đỏ!

Ta lập tức hưng phấn hẳn lên, thỉnh cầu sư phụ cho mượn chén gấm, ta cam đoan sau khi dùng xong còn trả lại cho ông ta. Lão sư lắc đầu thở dài một lát, nhìn xe tốt nói: "Năm đó ta và Ngu chưa từng ngăn cảnÔn Huyết Kim chén tái hiện nhân gian, hiện tại Toan Nghê gặp phải khó khăn lớn như vậy, ta nói gì cũng phải giúp một tay. Ngày mai ta sẽ chạy về Miếu bàn cho các ngươi, nhưng chỉ cho phép sử dụng một đêm."

Lễ mục của ta sợ ta ném cầu cứu, từ trong kiểm tra lấy giấy bút ra viết một phần hợp đồng ngay tại chỗ để ta ký tên, ta biết người châu Âu đều như vậy, việc lớn đều cần lập ký tên, liền nhập gia tùy tục, ký tên của mình lên đó.

Ăn cơm xong linh lang liền cáo từ, hắn ta còn phải đuổi phi cơ, lang tiễn hắn ta một đoạn đường.

Ta đi thăm tình hình ong mập một chút, tinh thần nàng vẫn ổn định, chỉ là thần trí không rõ, nói cái gì cũng không có phản ứng, ta gọi Doãn Nguyệt và Vĩ Ngọc giúp nàng tắm rửa, lại thay quần áo sạch sẽ.

Ta lúc này dựng thẳng lỗ tai lắng nghe động tĩnh gian phòng bên cạnh, trước khi lang lang trở về, ta phải bảo đảm an toàn cho Lư Mãnh.

Lúc này người phục vụ của tửu lâu đã tới máy truyền tin, hỏi có muốn mua đồ hay không? Tối nay ta chỉ thảo luận với ông trời, cũng không làm gì mà ăn một phần, chỉ chốc lát nữa người phục vụ đẩy một chiếc xe, bên trong chứa bánh nướng và rượu mời.

Doãn Tân Nguyệt sau khi sinh con xong vẫn luôn khôi phục dáng người, buổi tối tuyệt không ăn gì, ta gọi Lý mặt rỗ tới ăn cùng.

Trên rèm mì treo mụn nhỏ cùng quả hồng đỏ, thoạt nhìn thập phần mê người, ta nếm thử một miếng, lại nếm được một mùi vị thịt thối buồn nôn. Nhìn lên trên, phía trên bao trùm nội tạng, con mắt, vết máu, tầng sữa chua kia là một tấm da người hư thối, ta nhất thời buồn nôn vọt vào phòng vệ sinh nôn mửa.

Sau khi trở về, ta thấy Lý Ma Tử còn đang say sưa ăn váy người, ta kêu lên: "Mẹ nó, ngươi cũng ăn cái này đi!" Một bàn tay đem bộ váy từ trong tay hắn đánh xuống. Nụ cười rơi trên mặt đất lại trở nên bình thường.

Lý Ma Tử khó hiểu hỏi: "Tiểu ca Trương gia, ngươi sao vậy, trúng tà sao?"

Ta xoa xoa huyệt Thái dương, vừa nãy đều là ảo giác? Nhưng ảo giác này sao cứ kỳ thật vậy chứ, ta lại liếc mắc phải rượu bồ đào trong ly thì có vẻ không đúng lắm, đặt ở dưới mũi vừa ngửi, dĩ nhiên là huyết dịch.

Lý Ma Tử cầm chén rượu của mình uống tới hứng khởi, hắn hỏi: "Ngươi uống rượu à?"

"Đúng vậy, mùi vị thật ngon!" Lý Ma Tử đáp.

Doãn Tân Nguyệt thấy ta kinh hãi lừa người, cũng tới hỏi ta chuyện gì xảy ra, chuyện này thật sự có chút kỳ quặc, không biết là cái gì tà ma gan lớn như vậy, dám xuống tay với ta!

Hơn nữa chuyện này cũng có chút khó, khả năng chống cự của ta với loại huyễn thuật này cao hơn rất nhiều so với người thường, bình thường đều do Lý Ma Tử trúng chiêu trước...

Đột nhiên ta cảm thấy trên quần lại ướt nhẹp, cúi đầu nhìn xuống, túi của mình đang chảy máu, ta lấy ra một cái di bàn của mình từ bên trong, bên trên dính đầy máu. Ta hỏi Doãn Tân Nguyệt: "Ngươi thấy máu không?"

Doãn Tân Nguyệt lắc đầu: "Phu quân, đêm nay sao lại là lạ thế, đừng dọa ta."

Ta đọc vài câu chú ngữ xua tan ảo thuật, tất cả lại khôi phục bình thường. Ta mở điện thoại, phát hiện đó là hành động mới, bên trên bắn ra một hàng chữ: "Ta biết tối qua ngươi đã làm gì!"

Trong bối cảnh màu đen mơ hồ có một khuôn mặt nữ nhân quỷ dị.

Trong lòng ta rùng mình, âm linh vậy mà thông qua lang bạt đối thoại với ta, cái này thật sự là hoàn toàn mới mẻ nhận thức của ta. Ngay tại ta sửng sốt công phu, cái khuôn mẫu kia đột nhiên giải tán, tự động hợp thành một câu nói khác...

"Để chúng ta làm xong trò chơi!"

Ta quát với điện thoại: "Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?"

Hàng chữ kia và mặt nữ nhân đột nhiên biến mất, toàn bộ màn hình chỉ có một tiếng chuông dính máu, làm ta không hiểu ra sao.

Ta có dự cảm, kim đồng hồ trên chuông một khi đi đến mười hai điểm sẽ phát sinh chuyện gì, không lâu sau mọi người đã trở về, mọi người đều đi nghỉ ngơi, nhưng trong lòng ta vẫn cảm thấy bất an, một mực không ngừng xem điện thoại di động.

Nhìn Doãn Tân Nguyệt ngủ say bên cạnh, ta nghĩ vạn nhất nữ vương Hấp Huyết Quỷ tới tìm ta, người bên cạnh ta cũng sẽ gặp nạn theo. Lần này đối thủ chưa từng gặp phải, ta không hy vọng

Doãn Tân Nguyệt lại bị cuốn vào nguy hiểm.

Vì thế ta lặng lẽ mặc quần áo vào, dẫn thằng nhãi ra khỏi tửu điếm.

Ta đi đến một quảng trường, nhìn thấy nơi này đứng sừng sững một tòa điêu khắc Thánh Chiêm, bức tượng đó một tay cầm quyển kinh thánh Tốn, một tay cầm thập tự giá đang dạy dỗ.

Truyền thuyết Thánh Chiêm chính là đệ tử trung thành nhất của Thiên Đinh. Sau khi Thiên Đinh bị hại, hắn vẫn ở nhân gian truyền đạo, cuối cùng bị bạo quân của La Mã đóng đinh ở trên thập tự, ở thời khắc di lưu lại bị một đám thiên sứ nhận được thiên đường.

Mặc dù ở nước ngoài không có hương khói, nhưng ta dùng ánh mắt âm dương để nhìn, trên bức tượng Thánh Chiêm hiện lên một tầng kim quang nhàn nhạt.

Ta lấy ra mấy tấm linh phù bố trí một trận pháp phòng ngự đơn giản trên mặt đất, gọi ra Vĩ Ngọc, như vậy nếu như ta bị huyễn thuật mê hoặc, nàng có thể trước tiên nhắc nhở ta.

Ta ngồi xếp bằng trong trận pháp, dựa lưng vào bức tượng Thánh Chiêm, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Chung Chung đang trong điện thoại di động.

Ngọc cuối cùng buồn chán rồi, nhảy lên quyển Kinh Kinh Hoàng trong tay Thánh cụt nằm ngủ gà ngủ gật, tuy người ta là thần ngoại quốc, nhưng cũng không thể bất kính như vậy, ta đang chuẩn bị gọi nàng xuống, đột nhiên mặt đất chung quanh bắt đầu chấn động.

Sau đó những khe trên sàn nhà liên tục tuôn ra máu tươi!

Bốn kỵ sĩ Thiên Khải, hạng một nghìn hai năm...

Máu tươi trên mặt đất nhanh chóng lan tràn ra toàn bộ quảng trường, giống như muốn giết ta bị nhấn chìm, chỉ có pháp trận của ta không bị máu tươi nhiễm, ta biết chỉ dựa vào linh phù là vô dụng, là thần lực Thánh Phố phát huy tác dụng!

"Ta hỏi Vĩ Ngọc là huyễn thuật sao? Nàng nhảy từ trên tượng thần xuống, dùng tay chấm một chút máu kêu lên: "Thật sự là xấu, ca ca!"

Ta nhìn bốn phía, trong một hồ máu mênh mông đột nhiên ùng ục nổi lên bong bóng, tiếp theo từ bên trong chui ra bốn kỵ sĩ cưỡi ngựa. Những kỵ sĩ này, cả người và ngựa đều khoác áo giáp dày đặc, trước ngực vẽ một đóa hoa hồng máu, đại khái là gia tộc bọn họ huy chương, trong tay cầm trường thương, đại kiếm, búa, cung nỏ các loại vũ khí.

Bốn kỵ sĩ vây quanh pháp trận không ngừng xoay tròn, hiển nhiên bọn họ cũng đang sợ hãi lực lượng của Thánh Chiêm, ta nghĩ nếu không dám tiến vào, vậy thì cứ hao tổn đi, chúng ta hao đến hừng đông.

Nhưng vào lúc này, điện thờ đột nhiên run lên, ta cúi đầu nhìn, trên đó xuất hiện một hàng chữ: "Đánh bại Thiên Khải Tứ Kỵ của ta, nếu không bằng hữu của ngươi sẽ mất mạng!"

Cái gì, tứ kỵ sĩ Thiên Khải?

Ta nhớ trong Thánh Kinh Thiền từng nói, vào thời khắc tận thế, sẽ có kỵ sĩ cưỡi bạch, hồng, hắc, lục bốn con ngựa hàng lâm nhân gian, bọn họ sẽ đem chiến tranh, đói hoang, ôn dịch và tử vong mang cho nhân loại, để nhân loại đi tới hủy diệt.

Bốn kỵ sĩ trước mắt xác thực cưỡi bốn loại ngựa màu sắc này, nhưng đó khẳng định không phải là Thiên Khải Tứ kỵ sĩ chân chính, đại khái là bốn kỵ sĩ nguyện trung thành với Hấp Huyết Quỷ Vương, cố ý trang phục thành bộ dạng uy hiếp địch nhân như vậy.

Lúc này hai tên kỵ sĩ đột nhiên quay đầu ngựa chạy về phía tửu điếm!

Ta hung hăng cắn răng, vị nữ vương này quả thực quá đê tiện, vậy mà dám lấy bọn Doãn tân Nguyệt đến áp chế ta. Ta muốn thông báo cho Lý Ma Tử, nhưng điện thoại di động một chút phản ứng cũng không có, nhấn nút quan cơ cũng vô dụng.

Hàng chữ trên điện thoại lại tự động biến ảo lên: "Muốn khiêu chiến quyền uy của nữ vương, trước hết chứng minh thực lực của mình đi!"

Ta hung hăng cắn răng, nói với Vĩ Ngọc: "Mỗi người đối phó một người!"

"Không được, bọn họ trông thật khủng khiếp, ta không đối phó được, bái bai." Ngọc đuôi ngọc nói xong liền muốn chui vào trong hồ lô, bị ta tóm được, ném về phía một tên kỵ sĩ trong đó. Kỵ sĩ bị chuyển chủ ý, lập tức vung thanh kiếm lớn chém tới cô.

vĩ ngọc hóa thành một điểm sáng, bị kỵ sĩ kia đuổi tới chạy lui ở trên bầu trời.

Ta bước ra pháp trận, giày nhất thời bị máu tươi trên mặt đất thấm ướt, kỵ sĩ trường thương thúc ngựa phi như điên, trường thương trong tay nhắm ngay ngực ta.

Kỵ sĩ trung niên sử dụng trường thương dài độ hơn hai thước, song đao của ta chỉ thích hợp cận thân vật lộn, cầm nó đối phó trường thương quả thực là buồn cười!

Nhưng tình cảnh trước mặt không cho phép ta do dự, vĩ ngọc không biết có thể ngăn cản một kỵ sĩ khác trong bao lâu, vạn nhất hai tên kỵ sĩ đồng thời đối phó ta, ta cũng chỉ có thể bị rớt đi!

Mắt thấy kỵ sĩ hướng về phía ta, ta hướng sang bên cạnh, đồng thời dùng ý niệm thao túng châm vô hình đâm tới, nhưng toàn thân kỵ sĩ đều là khôi giáp, bao bọc rất kín kẽ, đâm vài lần đều bị bắn trở về.

Ta xem xét một cơ hội, cho Vô hình châm bay vào trong hốc mắt mũ giáp của hắn, thông qua hình ảnh truyền vào trong đầu, ta cảm giác rõ ràng tròng mắt của hắn bị đâm rách. Hai mắt của kỵ sĩ đều bị ta đâm mù, nhưng cái này không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với hắn.

Ta bó tay thất thố, chỉ có né tránh không ngừng, nếu như có Thiên Lang Tiên trong tay thì tốt rồi, dài một tấc một tấc cũng tốt rồi!

Lúc này ta chú ý tới chung quanh tượng điêu khắc có một bó Ni Long Thằng, lập tức chạy sang bên kia, lúc này kỵ sĩ một thương đâm tới từ sau lưng ta.

Ta lăn một vòng, tránh đi một thương này, đồng thời cầm lên dây thừng trực tiếp vung ra, trong nháy mắt đã quấn lấy đầu kỵ sĩ. Hắn thúc ngựa phi như điên, kéo ta ở chung quanh bức tượng đảo quanh, dưới chân dâng lên một mảnh sóng máu, ta biết một khi bị ngã, có thể sẽ bị kéo chết tươi.

Kỵ sĩ hiển nhiên cũng định như vậy, siết dây cương lại, dừng chiến mã, chuẩn bị chạy về phía một quảng trường khác. Nhân dịp thời cơ ngắn ngủi, ta quấn chặt một đầu khác trên đùi của pho tượng Thánh Phố, khi con ngựa kia chạy, đột nhiên ngửa người lên, kỵ sĩ mặc áo giáp ngã từ trên xuống.

Ngựa mất chủ nhân chạy vài bước, đột nhiên rơi xuống mặt đất ào ào, hóa ra là một đống xương ngựa huyễn hóa ra.

Ta nhanh chóng xông lên, dùng song đao mở mấy cái lỗ trên thân kỵ sĩ, đoàn âm khí quanh quẩn ở trên người hắn chậm rãi tản ra. Ta xốc mặt nạ của hắn lên, phát hiện phía dưới lại là một nam tử mắt đỏ, chỉ là đã chết từ lâu, hiện ra trạng thái thây khô, trên cổ thây khô còn treo một cái lệnh bài, ta lôi ra xem thử, trên đó viết "Trò chơi của công ty Nghệ Điện".

Hóa ra kỵ sĩ này chính là người tỉnh lại chén vàng, xem ra tứ kỵ sĩ trong Thiên Khải Tứ Kỵ đều dùng người sống làm tế phẩm để triệu hồi.

Vĩ Ngọc hô to một tiếng: "Hỏa ca ca, ta không ngăn được, giao cho ngươi!" Ngay sau đó hóa thành một đạo bạch quang bay trở về trong hồ lô.

Tên kỵ sĩ cầm cự kiếm quay đầu ngựa lại đối phó ta. Ta cắn nát ngón giữa, nhỏ giọt máu trên song đao, nhẹ giọng niệm vài câu chú ngữ. Song Phi tỏa ra quang mang màu xanh sẫm, xoay tròn công kích hắn.

Kỵ sĩ không thể không phân tâm đối phó song đao, ngựa vẫn đang chạy băng băng. Ta đem trường thương trên mặt đất giơ lên, trường thương này thật là nặng, ít nhất cũng phải hơn ba mươi cân, ta phí hết khí lực mới giơ lên được, nhắm ngay ngực kỵ sĩ.

Kỵ sĩ chú ý thấy thời điểm đã quá muộn, quán tính lao tới làm cho hắn giống như mứt quả bị trường thương đâm trúng, trường thương đâm thủng thân thể của hắn, vậy mà hắn vung cự kiếm chém ta, ta nhanh chóng lăn qua một bên.

Phần đuôi trường thương ma sát một hồi trên mặt đất, đột nhiên chống đỡ ở trên một khối gạch đá nhô ra, đem thân thể kỵ sĩ từ trên ngựa nhảy lên cao cao, chiến mã trong lúc chạy đã biến thành một đống bạch cốt rơi lả tả trên mặt đất.

Bản thân trường thương không có lực lượng trừ tà, thân thể kỵ sĩ mặc dù bị xỏ xuyên, nhưng vẫn gắng gượng đòi chém ta.

Ta đem Song Đao thu hồi, cận chiến với hắn. Loại vũ khí như cự kiếm này rõ ràng không thích hợp giao chiến ở khoảng cách gần, căn bản không dính chút nào đến ta, nhưng ta lại mở ra hơn mười lỗ hổng trên người hắn!

Kỵ sĩ suy sụp quỳ trên mặt đất, âm khí trên người tiêu tán.

Ta tưởng rằng đến đây là kết thúc, thế nhưng hai luồng âm khí này vậy mà đồng thời chạy về một hướng, nơi đó là một ngôi chùa lớn. Ta nghĩ nát rồi, trong chùa châu Âu có rất nhiều nghĩa trang, kỵ sĩ âm linh vẫn chưa tan, nhất định là muốn tìm lại một lần nữa một bộ thi hài người nhập vào!

Ta đuổi theo hai luồng âm khí chạy đi, lúc chúng nó sắp xông vào đường giáo, đột nhiên bị một vệt kim quang cản lại, nháy mắt hồn phi yên diệt. Ta ngẩng đầu nhìn, trên tường chính giáo điêu khắc

Thiên Đế cùng với pho tượng của mười hai môn đồ, nguyên lai những tà ma này cũng vô pháp xâm phạm đất trời.

Máu tươi trong quảng trường chậm rãi chảy trở về trong khe đá, xe của em cũng khôi phục bình thường, Lý Ma Tử đánh tới máy truyền tin, ngữ khí lo lắng hỏi ta ở đâu? Dương Nhu vừa rồi đột nhiên tỉnh dậy, cầm đao chém loạn vào bọn họ, may mà không ai bị thương.

Ta tên Lý Ma Tử bảo vệ Doãn Tân Nguyệt, ta lập tức chạy về ngay, ngay khi ta chuẩn bị tắt máy liên lạc, Lý Ma Tử đột nhiên hét lên một tiếng: "Đây là thứ quỷ quái gì vậy?" Sau đó nói chuyện đến đây liền kết thúc.

Nhất định là kỵ sĩ giết tới, đêm hôm khuya khoắt ta cũng không ngăn được mà xuống xe, liều mạng chạy về hướng khách sạn...

Đệ nhất thiên bạch thập nhị lục thiên đài huyết chiến

Ta chạy về khách sạn, phát hiện toàn bộ bức tường thủy tinh bên ngoài đại sảnh lầu một vỡ hết, trong đại sảnh một mảnh bừa bộn, mấy người phục vụ nấp ở phía sau quầy hàng gọi cảnh báo. Thấy ta chạy vào sợ hết hồn, ta mới chú ý tới khắp người mình là máu.

Ta lấy thẻ phòng mình ra, có một người phục vụ biết tiếng Anh Minh nói cho ta biết, một "Ánh hại khủng bố" vừa mới vọt vào, bọn họ đã cảnh báo!

Kỵ sĩ này quá mạnh mẽ, cưỡi ngựa trực tiếp xông vào trong tửu điếm, ta lập tức đi tới lầu các chỗ Doãn Tân Nguyệt, trong hành lang có một người phục vụ bị giẫm lộn, ngã trên mặt đất rên rỉ không ngừng, ta thấy hắn không có gì đáng ngại thì không còn quản hắn nữa.

Ta chạy về phòng, chỉ thấy cửa phòng mở rộng ra, trong phòng một mảnh lộn xộn, trên giường cắm đầy tên nỏ, nhưng đều đã biến mất.

Ta đi gọi Vĩ Ngọc ra, rồi chia nhau đi tìm người. Tốc độ của miếng ngọc so với ta nhanh hơn nhiều, rất nhanh dùng ý niệm nói cho ta biết, mấy người bọn họ ở trên Thiên đài.

Ta nhanh chóng chạy đến Thiên đài, còn chưa đẩy cửa đã nghe thấy tiếng kêu của bọn lang: "Dở Nhiên, mau dừng tay!"

Ta lao ra, không biết từ lúc nào rắn rỏi đã đổi sang một bộ váy đỏ đẹp đẽ, trong tay nắm chặt một miếng thủy tinh vụn, khe hở không ngừng ứa máu. Nàng túm lấy tóc Doãn Tân Nguyệt, một tay nắm mảnh thủy tinh vỡ lên cổ nàng.

Phía sau nàng có một kỵ sĩ cao to đang đứng, hai người Mão và Lý Ma Tử chỉ có thể giương mắt nhìn nhau.

Ngay khi ta hiện thân, kỵ sĩ liền xông về phía ta, ta tên là Ngọc Thượng Ngọc, nàng hóa thành bạch quang bay về hướng kỵ sĩ, kỵ sĩ dùng nỗ bắn về phía nàng mấy lần, ta một cước giẫm ở trên không bên cạnh nhảy lên, song đao thẳng đến chỗ yếu hại của kỵ sĩ!

Kỵ sĩ dùng bàn tay khác đón đỡ một chút, ta thuận thế một cái tát đánh bay mũ giáp của hắn. Thấy rõ mặt dưới ta hơi sửng sốt, dĩ nhiên là râu hùm, đáng tiếc bộ mặt hắn đã hư thối nghiêm trọng, lộ ra tần suất trần trụi, hai mắt phát ra hồng quang.

"Phụ... Phụ thân! Tại sao phụ thân lại ở đây." Bằng Ưng quá sợ hãi.

"Hắn không phải phụ thân ngươi, chỉ là bị nữ vương làm tế phẩm." Ta nói xong, bị kỵ sĩ đẩy mạnh một cái, lăn một vòng mới đứng vững thân thể.

Kỵ sĩ ghìm cương lại, con ngựa kia cao lớn người đứng lên, móng trước hướng ta đạp tới. Ta lăn một vòng sang bên, trên đất quyển Nghị bị giẫm nát mấy khối, sau đó hắn giơ cao hạ xuống đất kéo nỏ bắn ta.

Ngọc đuôi nhào tới rất nhanh đã công kích hắn vài cái, công kích của Vĩ Ngọc đối với công kích của hắn không tổn thương lớn, chỉ là làm cho hắn phân tâm.

Ta đem song đao bắt ở trên tay, dứt khoát sử dụng phi đao, nhắm ngay bộ mặt kỵ sĩ ném qua. Không nghĩ tới kỵ sĩ một tay bắt lấy củ ngọc, dùng thân thể của nàng ngăn cản phi đao của ta.

"Dừng lại! Dừng lại! Dừng lại!"

Ta liều mạng ra lệnh cho Mạc Tà, Trảm Quỷ Thần cực kỳ lợi hại, một khi đánh trúng khối ngọc cuối, sợ rằng nàng sẽ hồn phi phách tán. Ngay lúc mũi đao sắp chạm vào sau lưng của khối ngọc, Mạc Tà nhận được lệnh, sau đó rơi thẳng tắp xuống mặt đất.

Kỵ sĩ ném đuôi ngọc đi, nặng nề ném xuống đất, hai người chúng ta cùng lăn xuống đất.

Ta thu Vĩ Ngọc lại, vừa mới đứng dậy đã thấy kỵ sĩ giục ngựa chạy vội, thuận thế ôm lấy Viên Nhu và Doãn Tân Nguyệt từ trên mặt đất lên lưng ngựa, sau đó mới nhảy xuống từ rìa đài cao.

Ta hô tên Doãn Tân Nguyệt, tức giận chạy tới, trông thấy con ngựa biến mất trong rừng.

Đột nhiên xe nôi vang lên một tiếng, lấy ra nhìn, trên đó xuất hiện một hàng chữ: "Ta muốn mang đi tế phẩm của ta, một nữ nhân khác là trừng phạt ngươi!"

Ta hung hăng mắng một câu thô tục, đèn kỷ đập xuống đất, màn hình vỡ vụn.

Khang Nhu bị bắt đi, cộng thêm di thể Húc bệnh lang xuất hiện, lang nha bị xung kích cũng không nhỏ, cả người hắn đã choáng váng.

Lý Ma Tử tới an ủi ta một hồi, lại đi an ủi bọn lang, có vẻ khó xử.

Chỉ chốc lát cảnh sát đã đến rồi, Lý Ma Tử nói với bọn họ một chút sự việc, ta ở bên cạnh nghe, hỏi: "Chỉ có một tên kỵ sĩ đến thôi sao?"

"Đúng vậy a, một người đã no, còn có thể tới mấy người?" Lý Ma Tử mắng.

"Không xong!" Ta vỗ đùi một cái, một kỵ sĩ khác nhất định là chạy tới linh đường, nữ vương là muốn ngăn cản hắn mang Thiên Ca bôi đến.

Nữ vương vì cái gì mà tin tức linh thông như vậy, ta đột nhiên ý thức được mình sơ suất ở chỗ nào. Đúng vậy, chén nhuộm máu vàng và mạng lưới hòa làm một thể, có thể nói là kín kẽ không có sơ hở. Nữ vương tự nhiên biết tất cả những động tĩnh của chúng ta, cũng biết phụ thân của Ngu Nhung chôn ở nơi nào, còn biết quan hệ của ta và Doãn Tân Nguyệt.

Sau khi bọn cướp đi, ta gọi là Lộ Dịch, Lý Ma Tử đừng mang theo điện thoại di động, cùng ta đi đến Thiên Đài, ta ở trên Thiên Đài dặn dò mọi chuyện một lần, hai người nghe xong đều khiếp sợ dị thường.

Sau khi về phòng, Lang Thiên vội vàng liên hệ Sư đồng, nhưng thông tin máy truyền tin một mực không người nghe, trong lòng chúng ta đều có loại dự cảm không rõ!

Ách hất liền mười mấy điện ảnh, chuyện xảy ra đêm qua khiến chúng ta buồn ngủ hoàn toàn không có, Lý mặt rỗ bèn xuống lầu mua vài bình rượu bồ đào và một ít thuốc quý, vài chén rượu bồ đào vào bụng. Vừa nghĩ tới Doãn Tân Nguyệt hiện tại sống chết không biết, nghĩ đến phàm phàm Phàm, ta liền ôm mặt khóc lóc thảm thiết.

Lý Ma Tử mở miệng nói: "Tiểu ca, ngươi hướng về phía tốt nghĩ, nữ vương bắt đệ muội là để áp chế ngươi, cho nên tạm thời đệ muội sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta còn có cơ hội."

"Áp chế ư?" Ta có chút nghi hoặc: "Nữ vương muốn lấy thứ gì từ trên người ta? Hiện tại linh lang đã biến mất, thứ duy nhất có thể đối phó với thánh linh của nàng cũng sẽ không tới."

"Ta cảm thấy có lẽ nàng vẫn còn sợ ngươi." Lý Ma Tử nói.

Lời của Lý mặt rốt cục dẫn dắt ta, ta thử đứng một góc tử của nữ vương suy nghĩ, nàng nhất định phải có cái gì? Tuổi còn trẻ, xinh đẹp, bị người ca tụng, đương nhiên tất cả cái này đều phải thành lập ở trên cơ sở, đó chính là nàng phải có một cái cơ thể.

Chẳng lẽ nàng hấp thu nhiều tinh huyết trinh nữ như vậy, chính là vì trở về dương gian? Nhưng đây là đi ngược ý trời, tất nhiên phải chịu thiên phạt.

Nói cách khác, lúc gặp thiên phạt là lúc nàng yếu nhất, nàng sợ ta chen ngang một cước, cho nên mới chỗ nào cũng dùng tay cản trở ta!

Nghĩ tới đây, ta rốt cuộc ngồi không yên nữa, đứng lên nói: "Ta hiện tại muốn đi ngăn cản nàng!"

Lý Ma Tử lắc đầu nói: "Không được, ngươi phải nghỉ ngơi, ngươi xem bộ dạng ngươi bây giờ, đâu phải đối thủ của nàng, ngủ một giấc sáng rồi mới đi."

Một đêm này dày vò thể xác và tinh thần ta đã mệt mỏi, nhưng vừa nghĩ đến Doãn Tân Nguyệt đã rơi vào tay nữ vương, ta làm sao có thể an tâm ngủ, nói cái gì cũng phải đi.

Ta đã quyết định, ai cũng không ngăn cản được ta. Lý Ma Tử giận dữ nói: "Mấy năm nay chúng ta đã trải qua bao sóng to gió lớn, cái gọi là cát nhân thiên tướng, chúng ta luôn có thể chuyển nguy thành an. Ngươi nhất định không lý trí như vậy sao? Ngươi đây là tự tìm đường chết vô ích, nếu còn làm loạn ta cũng mặc kệ ngươi!"

Nói xong hắn phá cửa mà đi, bánh xe chuẩn bị đi khuyên hắn, ta hừ lạnh nói: "Thích đến hay không, thiếu cái vướng víu này ta ngược lại lại cảm thấy thoải mái."

Vì lẽ đó ta và ngựa ngồi trên xe ngựa, chuẩn bị đi tới pháo đài cổ. Chiêch Lịch lấy từ trên xe ra một lọ nhỏ hạt muối màu trắng, đó là một loại thuốc ức khiến tinh thần tỉnh táo. Ta hút một chút, lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn, cảm giác mỏi mệt bị quét sạch, nhưng loại hiệu quả nhàn muối này cũng chỉ có thể duy trì được mấy tiếng.

Thứ này không tính là tạp hóa, nhưng không phải dược điếm bình thường có thể mua được, ta hỏi hắn kiếm được ở đâu, bánh xe nói: "Ta quen biết một số bằng hữu làm kinh doanh đặc thù."

nấm nấm là nguyên địa phát bang hội, chẳng lẽ hắn còn quen biết quạ đen? Trước mắt vội vã đi cứu người, ta cũng không hỏi tiếp.

Châm Vô Hình Vạn Nhị Nhị Thất phát uy! Canh!

Trời sắp sáng, tòa pháo đài cổ kia xuất hiện ở phía trước, lúc này âm phong nổi lên chung quanh, vậy mà nổi lên một trận sương mù màu đỏ, hoàn toàn tước đoạt tầm mắt của chúng ta.

Bọn họ chỉ vào hậu kính hô to: "Giương, mau nhìn!"

Chỉ thấy kỵ sĩ cầm cự phủ từ trong sương đỏ chạy ra, chiến mã chạy trốn còn nhanh hơn so với Lầu Lạp, khoảng cách giữa chúng ta không ngừng rút ngắn.

Ta bảo lang thang đẩy nhanh tốc độ, đồng thời nhảy qua cửa sổ xe ngựa, khiến châm vô hình bay ra ngoài. Thân thể của tứ kỵ sĩ Thiên Khải chỉ là bốn bộ thi thể, ta bảo chúng không tạo thành thương tổn gì thực chất, thế là lần này ta chỉ tấn công chân ngựa.

Con ngựa kia chạy rất nhanh, bốn chân giống như ảo ảnh, hết sức chăm chú mới khiến Vô Hình châm bắn trúng đầu gối của nó, chiến mã hí vang một tiếng, đột nhiên ngã về phía trước, sau khi rơi xuống đất liền biến thành xương ngựa trắng xóa.

Ta tưởng rằng vứt kỵ sĩ ra, nhưng không ngờ nóc xe đột nhiên truyền đến một tiếng vang, kỵ sĩ lại nhảy lên xe. Sau đó một lưỡi búa sắc bén chém vào nóc xe, lưỡi dao sắc bén chỉ cách đầu con lạc ngựa có vài phần, khà sợ tới mức hét to một tiếng.

"Mở cửa sổ trên trời!" Ta hô to một tiếng, đồng thời thao túng châm vô hình đi công kích các khớp xương của hai tay kỵ sĩ.

Kỵ sĩ bị đâm một chút, đình chỉ công kích ô tô, liều mạng xua đuổi Vô hình châm. Nhân cơ hội này ta giẫm lên ghế đứng lên, từ cửa sổ lộ ra, kỵ sĩ nhìn thấy ta, một búa chém tới, may mắn là ta phản ứng nhanh, bằng không liền bị chém đầu.

Ta tức giận, cái gọi là tứ kỵ sĩ Thiên Khải chẳng qua là bốn tên âm binh ngoại quốc ỷ thế chó vào thế người mà thôi, thứ đồ này ức hiếp đến trên đầu ta rồi!

Ta từ trong ngực móc ra một linh phù bậc trung ném qua, linh phù tự động bám vào trên người kỵ sĩ, hắn giống như bị điện giật, âm khí trên người cùng linh phù dương khí sinh ra va chạm kịch liệt, thân thể kịch liệt run rẩy.

Nhân cơ hội này ta nhảy lên trên nóc xe, đứng ở trên nóc xe chạy như bay, đây là cảnh tượng lớn chỉ nhìn thấy trong mảnh lớn lạc đà, trong lòng ta thẳng thắn, nhưng biết rõ trước mắt không dốc sức liều mạng thì không có phần thắng!

Một chân ta đá vào trên eo tên kỵ sĩ, muốn đá hắn xuống, không ngờ thân thể tên này nặng nề, vậy mà không nhúc nhích tí nào.

Trong huyết vụ âm khí cuồn cuộn không ngừng hội tụ, rót vào thân thể kỵ sĩ, đây là nữ vương trợ uy cho người hầu của nàng. Kỵ sĩ rống to tránh thoát linh phù trói buộc, hai tay cầm đại phủ, bổ đầu liền chém xuống.

Ta nghiêng người lóe lên, rút ra song đao đánh với hắn. Thế nhưng nơi này cách pháo đài cổ quá gần, âm khí cuồn cuộn không ngừng trợ giúp kỵ sĩ, ta có thể làm hắn bị thương nhưng không thể đánh hắn từ trên xe xuống.

Phía dưới đang hô to: "Giương, mau xuống đây!"

Ta quay đầu nhìn lại, thì ra có một vách núi, vì thế từ cửa sổ trời nhanh chóng nhảy về trong xe. Baker giẫm mạnh, xe dừng ở bên vách núi, kỵ sĩ theo quán tính bị ném ra ngoài, trực tiếp rơi xuống vách núi vạn trượng.

lái xe đang muốn quay đầu lại, chỉ thấy kỵ sĩ kia vậy mà từ bên Đoạn Nhai bò lên, hai tay nâng đầu xe lên, mang cả chiếc xe lên.

Mang đột nhiên lấy ra một cây súng súng, đánh vài thương về phía kỵ sỹ, bắn ra thì không gây thương tổn gì đối với hắn, xe ngựa càng giơ lên cao, hơn nữa đẩy chúng ta về phía vách núi.

Ta cắn trúng ngón tay, bôi máu lên châm Vô Hình, hai tay kết ấn có thể tăng cường lực lượng pháp khí, điều động toàn bộ lực lượng dùng châm vô hình đâm hắn!

Vô hình châm tại song song gia trì trở nên uy lực phi phàm, đem hai tay kỵ sĩ kẹp nát một trận chấn động kịch liệt, ô tống rơi xuống đất, trọng lượng của thân xe dĩ nhiên đem hai tay của kỵ sĩ chặt đứt.

Tốt Nhất giẫm mạnh cửa dầu, mạnh mẽ đẩy nó rơi khỏi vách núi.

Hai ta còn sợ hãi, lang nha tiểu tử nhã văn này cầm binh khí, luôn cảm thấy có chút quái lạ. Hống chính là hắn mua để phòng thân, thương giới châu Âu buôn bán, có thương giới cũng không ngạc nhiên giống Trung Quốc chúng ta có xe treo.

Ta tên là hắn dùng thương ở trên xe, bởi vì bắn ra không có bất cứ lực sát thương nào đối với Âm Linh, hơn nữa nữ vương sẽ chế tạo ảo giác, thương của hắn rất có thể sẽ tổn thương người một nhà.

Đột nhiên có chút không nỡ, đại khái là trên tay không cầm chút gì thì không có cảm giác an toàn. Vì thế ta cho hắn hai dạng đồ vật, cũng là khối ngọc bội kia, ta đã rửa sạch âm khí bên trên, mặt khác cũng là thanh ngọc đao, chính là thanh Tuyệt Tình đao lấy được trong tay Thập Nhị Tử Tiếu.

Thanh Ngọc đao này ta đã xử lý xong, nó đi qua là dùng để ban chết phi tử, bên trên ký túc rất nhiều oán linh của phi tần, mà nữ nhi trên chén kềm giữ máu huyết là một nữ ma đầu còn trẻ, hai món âm vật vừa lúc không hợp nhau!

Tuy nhiên Tuyệt Tình Đao lại mang theo hiệu quả đặc thù, không cẩn thận để vào tay thì không tốt rồi, vì vậy trước đó ta đã dùng lưỡi dao mật phong ấn, giao cho Ngu Nhung làm một cái đạo cụ phòng thân, hẳn là tốt hơn so với kiếm gỗ đào.

Huyết vụ chung quanh vẫn chưa tan hết, bánh xe cẩn thận đe dọa đến phía dưới pháo đài cổ, chúng ta xuống xe, cầm gia hỏa này chạy về hướng pháo đài trên đỉnh núi.

Đi lên một đoạn, chúng ta dần dần rời khỏi độ cao bao phủ của huyết vụ, xe ngựa đột nhiên chỉ vào phía trên hô to một tiếng: "Dùng Khang Nhu!"

Chỉ thấy hai tay gấu gấu bị trói buộc treo ở trên tháp lâu, trên người đầy thương tích, dây thừng đột nhiên đứt đoạn, gấu mềm nhu nhuận liền rớt xuống, ngã trên đất, tóe lên một vũng máu lớn.

Mang tắt tiếng khóc lóc thảm thiết chạy tới, ta túm nó lại, đồng thời dùng châm vô hình xuyên qua người Mãng Nhiên mấy lần, Bằng Đại kinh hãi nói: " Trương, ngươi làm gì vậy?"

Tay phải ta vận khởi một đoàn linh lực, vỗ Thiên Linh Cái của hắn, gọi hắn nhìn xem trên mặt đất là cái gì.

Trên đất nằm một đống bạch cốt, trên người còn mặc một bộ quần áo rách nát, trên xương sọ đã bị vô hình châm mở một lỗ. Đây là âm linh nữ vương phóng thích, muốn ám toán chúng ta, loại tài mọn này cũng muốn giấu diếm ta?

Ta dặn dò Mã Lang, sau khi tiến vào cổ bảo liền theo sát ta, nơi này là địa bàn của Hấp Huyết Quỷ Vương, thấy cái gì cũng không được hành động thiếu suy nghĩ, bánh lái gật đầu nhẹ.

Hiện tại mặc dù là ban ngày, nhưng vừa bước vào cổ bảo liền cảm giác được đặc biệt âm trầm, một chút ánh sáng cũng không chiếu vào được. Truyền thuyết nữ vương từng ở chỗ này chiêu đãi một đám Hắc Ám Nữ Oa, có lẽ tòa cổ bảo này chính là cố ý thiết kế thành dáng vẻ không thấy mặt trời, bởi vì Hấp Huyết Quỷ chán ghét ánh mặt trời.

Sạn của ta lại vang lên, bên trên nhảy ra một hàng chữ: "Chúc mừng ngươi vào thành bảo của ta, hạn cho ngươi trong vòng một phút leo lên tháp lâu, nếu không thê tử của ngươi sẽ chết!"

Ta ngẩng đầu nhìn lên, hình như thang đá hình xoắn ốc không có điểm cuối cùng, độ cao của lầu tháp còn cao hơn hai mươi tầng.

Mặc dù biết nữ vương đang đùa bỡn ta, nhưng Doãn Tân Nguyệt đang ở trên tay nàng, ta không thể không đi vào khuôn khổ, liền nói cho bọn cướp nhanh lên. Lúc này chung quanh âm khí đại thịnh, rất nhiều phụ nữ âm linh từ trong bóng đen chui ra, trong tay cầm đồ ăn đao, khay bạc các loại để công kích chúng ta.

Ta hô một tiếng "Chạy mau" cùng Lang Long bò lên, những âm linh kia trôi nổi, tốc độ rất nhanh đuổi kịp chúng ta.

Tên ta là Vĩ Ngọc sau khi ra ngoài, Ngọc là một con hàng bắt nạt kẻ yếu, hành hạ đồ ăn so với ai cũng hăng hái hơn, trông thấy những tiểu ma tiểu quái này, hưng phấn đến bất đắc dĩ, vung móng vuốt đánh tan tất cả.

Mặc dù sau lưng giao cho Vĩ Ngọc, nhưng dọc đường vẫn không ngừng có Âm Linh chạy đến cản trở chúng ta, thậm chí giữa không trung đột nhiên buông xuống một cỗ khô lâu trảo loạn lên người chúng ta. Những Âm Linh này đẳng cấp không cao, ta trực tiếp dùng Vô Hình Châm mở đường trước mặt.

Cuối cùng mới leo lên tháp lâu một phút, ta thở cũng sắp đứt hơi rồi. Phía trước là một cánh cửa gỗ, ta dùng sức đẩy nó ra, nhưng cảnh tượng xuất hiện trước mắt lại làm ta rất là khiếp sợ...

Đầu tiên, một ngàn hai tám chương, nữ vương giáng lâm.

Trong phòng đặt một bàn dài được trải bàn vải trắng, ánh nến chiếu lên, bày ra rất nhiều món ngon món ngon, là lợn nướng sữa, sữa chua, mật, mật, v.v, v.v.v.v, ta nhìn thấy cũng muốn ăn.

Trên TV xuất hiện một hàng chữ: "Ăn hết đồ trên bàn, ta sẽ cho ngươi nhìn thấy thê tử của ngươi."

Mẹ nó, nữ vương này thật là nhiều trò, thế nhưng trong một tòa pháo đài cổ âm trầm lại xuất hiện một bàn mỹ vị, đương nhiên ta không dám ăn. Vì vậy mở ra thiên nhãn, quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, cả bàn đều là cơ quan cơ thể người đầy máu.

Ta không quan tâm Bằng đạo nói: "Chúng ta đi, không cần để ý đến nàng!"

Điện thoại di động vang lên một hồi, chữ phía trên tự động biến ảo lên: "Không theo quy tắc trò chơi của ta, thê tử của ngươi sẽ chết!"

Ta hung hăng cắn răng, cho dù ta và Liêu Đà có thể tàn nhẫn hạ quyết tâm, hất qua quai hàm ăn một bữa ngon lành, một bàn lớn như vậy " mĩ vị" cũng ăn không hết.

Đột nhiên ta lại nhớ tới mấy nam tử cấp cho ta túi phong quỷ, liền móc ra toàn bộ, phía trên phân loại tên các loại lệ quỷ, ta lấy ra một cái túi viết "Quỷ chết đói", kéo ra, mấy âm linh gầy trơ cả xương lập tức chạy đến, nằm sấp ở trên bàn điên cuồng ăn không ngừng.

Trong đống đồ ăn này không biết thêm thuốc gì, đám quỷ đói ăn vào không ngừng, bụng càng lúc càng lớn, cuối cùng lại vỡ ra. Nhưng chúng là linh thể, ruột xuyên bụng nát cũng không có gì đáng ngại, bên trên ăn, phía trên để lộ, trong miệng là đồ ăn, rơi xuống đất chính là nhãn cầu, gan, bụng các loại đồ vật, bánh xe nhìn thấy cảnh này, che miệng đến bên cạnh nôn mửa, ngay cả ta cũng cảm thấy rất ghê tởm.

Rất nhanh con quỷ đói càn quét sạch sẽ thức ăn, ta đọc vài câu kinh văn siêu độ thả bọn chúng đi, chỉ là cách châu Âu Trung Quốc khá xa, cũng không biết chúng nó là Địa Phủ về Trung Quốc, hay là chỉ gần Địa Ngục về phía tây?

Trên điện thoại di động xuất hiện một hàng chữ: "Đùa chút thông minh, nhưng mà xem như ngươi đã thông qua rồi!"

Sau đó cửa chính bàn phía trước ầm ầm một tiếng mở ra, ta và Ngu Lợi xuyên qua đại môn, phía sau là một hành lang thật dài, hai bên đều là cửa sắt bó sát, phía sau cửa sắt không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của thiếu nữ.

Mang nghe mà hãi hùng khiếp vía, từ một cánh cửa sắt hướng vào bên trong nhìn trộm, nói cho ta biết bên trong chỉ có một bộ xương trắng.

Có lẽ gian phòng này năm đó nữ vương đã tra tấn những cô gái kia. Trăm ngàn năm trôi qua, những cô gái này âm linh vẫn quanh quẩn không tiêu tan, ta nghĩ lần này nên chấm dứt ở trong tòa cổ bảo này để làm pháp sự, siêu độ những thiếu nữ đáng thương này.

Cuối hành lang xuất hiện một quản gia đội mạ hươu, dĩ nhiên cũng là âm linh. Hắn cúi thật sâu hướng chúng ta, dẫn đường.

Ách cùng ta trao đổi tầm mắt một chút, quyết định đuổi theo nó!

Chúng ta đi vào một căn phòng, quản gia ở trước cửa khom lưng một cái liền biến mất. Đẩy cửa đi vào, nơi này vậy mà là một cái miếu nhỏ, trước kia quý tộc vì không bước chân ra thì có thể làm lễ, thường xuyên xây một cái miếu thờ nhỏ ở nghi ngờ của mình, thuê một ông trời, cái này cũng coi như là xây dựng cảnh giới cao nhất.

Hai bên đường giáo là từng dãy ghế dài, ngồi phía trên là rất nhiều người áo đen đầu đội mũ nhọn. Các nàng đều là thiếu nữ bị trò chơi dụ dỗ đến đây. Từng người áo đen chắp tay trước ngực, dùng ngữ điệu Cận Đan lẩm bẩm gì đó.

Phía trước có một cái tế đàn, phía trên đặt một cái chén máu đen, bên trong chứa đầy máu tươi. Trên tường còn ghim một cái thập tự giá, bất quá là từ trên xuống dưới điên đảo tới.

Đột nhiên tâm tình kích động hẳn lên, không ngừng vung tay lên chữ thập trước ngực, kêu lên: "Đây là nghi thức khinh nhờn thần linh, là gieo Hắc Di!"

"Hắc di rải?"

Ta từng thấy trong một số tiểu thuyết, đây là một loại nghi thức bí mật cúng bái hổ đói, phương tây con người ở phương diện tín ngưỡng tương đối một sợi gân, người bình thường đều cúng bái Đế Đế, đám tà ma ngoại đạo liền cùng nhau cúng bái ong ma.

Hai bên trái phải của tế đàn đặt từng cái từng cái đồ vật cao hơn đầu người, dùng vải đen che lấy, không biết là cái gì.

Khi chúng ta đến gần, phía sau tế đàn lại xuất hiện một Âm Linh của một vị phụ nữ. Nàng ta bưng chén vàng uống một ngụm máu tươi bên trong, khóe miệng lộ ra hai chiếc răng nanh dính máu, quyến rũ cười nói: "Rượu ngon nhất trên đời này, không gì hơn máu của trinh nữ!"

Vị phu nhân xinh đẹp này chính là nữ vương Hấp Huyết Quỷ mà tối hôm đó đã từng đánh một lần, ta rút hai thanh đao ra nói: "Nữ vương mau giao Doãn Tân Nguyệt ra đây, nếu không ta cho ngươi vĩnh viễn không được siêu sinh!"

Nữ vương Hấp Huyết Quỷ cười khúc khích, văn nhã lau đi máu tươi trên môi: "Đừng vội, chỉ có tuân thủ quy tắc của trò chơi mới có thể hưởng thụ được lạc thú!"

Dứt lời, hai tấm vải đen kia tự động rơi xuống, lúc thấy rõ đồ vật bên trong, ta không khỏi trừng hai mắt lên.

Đó là hai cái hộp sắt cao cỡ một người, đầu đúc thành hình Thánh Mẫu mặt, hộp sắt có thể từ giữa mở ra, bên trong hiện đầy đinh sắt rậm rạp.

Đây chính là hình cụ trong truyền thuyết - Thiết trinh nữ, một khi nhét người vào trong đóng nắp lại, người bên trong sẽ bị hàng ngàn hàng vạn cây đinh sắt đâm thủng thân thể, cho đến khi máu huyết hầu như không còn mà chết!

Trong hai tòa thiết xử đều có một người áo đen bị trói chặt hai tay, từ đầu đến cuối được bao kín kín mít. Ta đột nhiên ý thức được, một người trong đó là Doãn Tân Nguyệt, lập tức nổi giận, hận không thể băm vằm nữ vương ra thành muôn mảnh.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt đang trên tay nàng, ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể cắn chặt răng.

Nữ vương buông chén rượu vàng xuống cười nói: "Ngươi lựa chọn một người trong số đó đi chết đi, người sống sót kia ngươi có thể mang đi."

Sou kích động hẳn lên, lớn tiếng nói: "Hai người này là Lưo Nhu và Trương đại bà sao?"

"Vinh tưởng! Tếng thánh đấy!!" Một con Tế Ti gật đầu nói: "Một trong đó là Trương bà nương, một người khác là chỉ có quan hệ, ta sẽ không lấy tế phẩm quý giá của ta để làm trò chơi."

Nàng lại nói với ta: "Chọn đi, ngươi chỉ có thời gian một phút, nếu không hai người sẽ cùng chết!"

Ta đem nắm tay xiết đến mức vang lên lách cách, hai nữ nhân này vô luận là từ vóc người hay chiều cao đều không sai biệt lắm, hơn nữa tất cả đều bị chặn miệng, một chút thanh âm cũng không phát ra được. Mắt thấy thời gian sắp đến, ta vô lực quỳ trên mặt đất đau khổ khóc lóc, quát với nữ vương: "Ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào báo thù cho ngươi!"

Đôi mắt yêu diễm của nữ vương quan sát ta: "Ta không để tâm, ngươi trêu chọc ta trước!"

Lang cũng xin bà tha, nói có thể đem toàn bộ gia nghiệp của mình tặng cho bà ta, chỉ cầu bà ta buông tha Doãn Tân Nguyệt, ta lớn tiếng nói: "Không, Mão, đừng cầu xin tha thứ với loại nữ nhân này, chúng ta còn chưa thua!"

"Còn chưa có thua?" Nữ vương cất bước cao quý đi tới trước mặt ta: "Bằng hữu của ngươi rời đi, thê tử mạng treo sợi tóc, ngươi còn có tư cách gì khiêu chiến ta. Bất quá ngươi dáng dấp cũng không tệ lắm, trong tình nhân của ta còn chưa từng có soái ca Đông

Phương, chỉ cần ngươi nguyện ý quy thuận ta, ta có thể cho ngươi được vĩnh sinh!"

Nói xong, nàng bèn mở răng ra, chậm rãi cắn vào cổ họng ta.

Đột nhiên ta lộ ra một tia cười lạnh: "Lý lão thái tử, nên động thủ rồi!"

"Mụ già thối, nếm thử máu chó đen của Trung Quốc chúng ta!"

Lý Ma Tử đột nhiên xuất hiện ở phía sau ta, đem cả bình máu chó đen tạt về phía mặt của nữ vương, trong nháy mắt mặt của nàng tan ra như sáp, nàng che mặt lại la thất thanh: "Mặt của ta, mặt của ta!"

Sau đó nàng trầm giọng hung thần ác sát quát: "Giết hết đám người này!"

Những người áo đen kia đột nhiên từ trên ghế dựa dài đứng lên, rút dao găm ra, hai nàng xử nữ cũng chậm rãi khép lại. Ta nhanh chóng ném ra hai bên song đao Trảm Quỷ Thần, kẹp chặt cơ quan của bọn họ, cùng Lý Ma Tử một trái một phải cứu người bên trong.

Lý mặt rỗ cứu người kia là một cô gái ngoại quốc mắt màu vàng, hắn thuận tiện vuốt cái mông người ta một cái, mà người ta cứu chính là Doãn Tân Nguyệt, ta lấy vải rách trong miệng nàng ta, Doãn Tân Nguyệt lập tức đem đầu tựa vào trong ngực ta gào khóc, ta nhẹ giọng an ủi: "Không có chuyện gì, không sao đâu."

Cái chén màu vàng đen trên bàn cùng với thiếu nữ đã biến mất không thấy đâu nữa, cả phòng đầy thiếu nữ đang đánh về phía chúng ta, đúng lúc này, đột nhiên có một lão giả vọt vào, trong tay bưng theo một cái chén đầy nước, thấy người liền đổ xuống.

Người tới chính là Lý Đà Linh, thiếu nữ bị thánh thủy trong thánh sa rải trong cốc lập tức khôi phục lý trí, ta vui mừng quá đỗi, sự xuất hiện của cha lang là ngoài kế hoạch của ta.

Lý Ma Tử đắc ý nói: "Thế nào, Trương gia tiểu ca, ngươi không nghĩ tới ta sẽ điều viện binh tới đây!"

Số một nghìn một trăm hai mươi chín mặt đen mặt trời.

Đột nhiên hỏi: "Này, sao Lý tiên sinh lại ở đây, các ngươi không phải cãi nhau sao?"

Cuộc cãi nhau của bọn ta tự nhiên là diễn ra, lúc ở trên sân thượng tửu điếm ta đã âm thầm nói kế hoạch cho Lý Ma Tử, bảo hắn đi chuẩn bị một ít tài liệu, cũng giao cho hắn một tấm Già Dương phù. Vương nữ Vương Hấp Huyết Quỷ bất giờ đều đang dùng mạng lưới di động giám thị bọn ta, khiến cho bọn ta rơi vào cục diện bị động, muốn thắng nàng thì phải qua cửa Tu sạn, Ám Độ Trần Thương!

Sư phụ hiện thân đúng là ta bất ngờ, Lý mặt rồi nói cho ta biết, thì ra ban đêm ngày hôm qua linh sĩ mang theo cầu ân chạy tới, bị vong linh kỵ sĩ đuổi giết, nhưng cần kỷ là pháp bảo cỡ nào? Hắn dựa vào lực lượng của chìa khoá mà tìm được đường sống trong chỗ chết.

Chẳng qua trên đường hắn làm trễ nải thời gian, khi chạy tới khách sạn chỉ thấy Lý Ma Tử, thế là hai người liền kết bạn mà đi, tiến vào pháo đài cổ này.

Ách nghe xong giơ ngón tay cái lên: "Ba mươi sáu người Trung Quốc thật sự là xảo diệu! Ngay cả ta cũng bị lừa rồi!"

Nói xong lái tàu đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhanh chóng đi kiểm tra các thiếu nữ bị linh lang chế tạo kia, đại khái là đang tìm gấu gấu mập, nhưng mọc tóc cam cũng không ở trong đó.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Phu quân, ta nhìn thấy gấu mập bị nữ ma đầu kia mang đi rồi."

Ta trầm ngâm, rau rạo Nhu chỉ là một cái tế phẩm, nữ vương cần phải hao phí công phu lớn như vậy sao? Nàng tóc cam vẻ ngoài trẻ trung xinh đẹp, nữ vương trời sinh là người yêu đẹp, có lẽ là nàng muốn mượn thân thể ong mân mập trùng sinh!

Nghĩ tới đây, ta tranh thủ thời gian triệu tập tất cả mọi người lại đây, đột nhiên phát hiện Lý mặt rỗ đang ôm nhau với dương nữ, dương nữ hôn trên mặt hắn không ngừng!

Ta lập tức giận dữ, đi qua một cước đá vào mông hắn, Lý mặt rỗ ngã trên mặt đất, trên mặt khắp nơi là vết máu đỏ, ta mắng: "Ngươi có chút tiết tháo được không? Có tin ta trở về sẽ nói cho Hạ lão sư!"

Lý Ma Tử vội vàng dùng quần áo lau vết son đỏ trên miệng, giảo biện nói: "Những cô nàng này quả thực quá cởi mở, cảm tạ ta cứu nàng cũng không cần khoa trương như vậy chứ."

Ta phân phó nhiệm vụ một chút, bảo đảo chủ và Doãn Tân Nguyệt ở lại chỗ này chiếu cố những thiếu nữ này. Ta, Lý Ma Tử cùng răng lược mang theo đi đối phó nữ vương.

Giáo mục không có ý kiến gì đối với loại an bài này, chỉ dặn dò chúng ta mấy lần, ngàn vạn lần đừng đánh mất linh ly, nghe vậy lỗ tai ta cũng đã vểnh lên.

Lý Ma Tử mang cho ta một túi lớn vật liệu, ta lấy từ trong đó ra một ít Đỗ Lan tiểu mạch giao cho Doãn Tân Nguyệt, bảo cô bé giữ lại phòng thân, sau đó lại rắc chút muối vào bốn phía phòng.

Ta móc ra một lá bùa trống trơn, gấp thành hình chiếc thuyền nhỏ, treo trên đó một sợi tơ, chấm máu nữ tử rải trên bàn trà, sau đó treo ở trên ngón tay.

Chỉ Âm thuyền rất nhanh chỉ về một hướng, ba người chúng ta liền đuổi theo nơi đó, dọc theo đường đi tuy gặp được một ít Âm Linh, nhưng đều hữu kinh vô hiểm, cuối cùng chúng ta đi tới một ban công lộ thiên, trên ban công này bao quanh một tòa tháp lâu, phía trên có thật nhiều thực vật héo rũ.

Lý Ma Tử hỏi: "Hấp Huyết Quỷ không phải đều thấy ánh sáng chết sao? Sao nữ vương lại chạy tới chỗ này?"

Ta giải thích: "Kỳ thực Thiến không thể coi là ma cà rồng có ý nghĩa nghiêm khắc. Hấp Huyết Quỷ là thân thể bất lão bất tử, nàng chỉ là âm linh cấp bậc Quỷ Vương..." Nói đến đây ta đột nhiên nghĩ, một khi chuyển sinh thành công, nàng có phải thật sự biến thành ma cà rồng hay không?

"Các ngươi nhìn lên trời!" Lộ Dịch hô to.

Chỉ thấy mặt trời đang chậm rãi biến mất, ta tuyệt đối không nghĩ tới hôm nay lại có ngày ăn, văn hóa Trung Tây phương phương phương diện này chung đụng, một khi mặt trời buông xuống, rất nhiều yêu ma tà túy sẽ từ trong địa ngục chạy đến!

Chẳng lẽ nữ vương Hấp Huyết Quỷ này vẫn luôn tuần hoàn với chúng ta, chính là vì kéo dài đến giờ phút này.

Lúc này trên mặt đất đột nhiên xuất hiện chén vàng đen, máu tươi cuồn cuộn không ngừng tràn ra, rất nhanh bao phủ toàn bộ ban công, hoa cỏ khô héo dưới sự thẩm thấu của máu tươi nhao nhao sống lại, nở rộ hoa hồng đẹp đẽ.

Từ trong túi ta lấy ra một Mặc Đấu, hiệu suất làm việc của Lý Ma Tử thật sự rất cao, tha hương ở dị quốc cũng có thể tìm được đồ vật như vậy, bên trong đã nâng máu gà trống và mực.

Ta tên Lý mặt Tử cầm Mặc Đấu đem chung quanh ngăn lại, không nên để cho nữ vương đi ra ngoài. Thông qua mấy lần giao thủ trước đó ta phát hiện một quy luật, nữ vương chỉ cần thi triển pháp lực, trước tiên sẽ phóng ra một số lượng lớn máu tươi, máu tươi này chính là gánh vác âm khí của nàng.

Sau đó chúng ta lấy ra một bình nước suối mỏ, đổ vào trong lục lạc, dựa theo phương pháp của cha đồ dạy, khép ngón trỏ và ngón giữa, chấm một chút nước vẽ chữ thập trên miệng chén. Như vậy nước trong đó được gia trì thành thánh thủy.

Ta đem sa mạc giao cho bạn tốt, bảo hắn lên mặt đất giội thánh thủy một đường, thánh thủy vừa thấy máu trên mặt đất, hai người liền nhanh chóng phản ứng lại, thánh sa ẩn chứa vô thượng thần lực, nhanh chóng đem máu tươi tẩy rửa sạch sẽ, thực vật bị hắt đến cũng từ màu đỏ tươi yêu dị biến thành màu sắc bình thường.

Nhưng lúc này chính là ngày ăn, âm khí đại thịnh, mặt đất vừa bị rửa sạch, máu tươi xung quanh nhanh chóng bù lại, nếu cứ tiếp tục như vậy, thánh thủy của chúng ta căn bản không đủ dùng.

Ta không quan tâm răng kèn hét: "Đừng quan tâm máu trên mặt đất nữa, cứ đánh thẳng vào chén vàng!"

Hắn giẫm lên máu tươi đi qua, vừa muốn giội, ly vàng đã đột nhiên bay lên. Bầy quạ đuổi theo, chén vàng không ngừng lui về phía sau, giống như đang cố ý dụ dỗ hắn, ta đột nhiên có loại dự cảm không tốt, gọi Nguỵ vội vàng trở về.

Lúc này, máu huyết sau lưng Mã Dịch ùng ục sôi lên, từ bên trong chui ra một bóng người cao lớn, chính là một trong bốn kỵ sĩ Thiên Khải được làm tế phẩm của Phái Viên thức tỉnh. Một tay hắn cầm nỏ, một tay cầm kiếm.

Tốt Nhất vừa nhìn thấy phụ thân của mình, cả người liền ngây ngẩn cả người, ta vội vàng xông tới, nhưng khoảng cách của chúng ta thực sự quá xa, chỉ thấy anh Hùng y viên một kiếm hướng trên đầu mã di chém xuống!

Trong nháy mắt ta mất sạch mọi ý niệm, mã hạ vô ý thức giơ lên thánh tước ngăn một chút, đồng thời trên người nổi lên một vệt kim quang. Hóa ra là ngọc bội đang bảo vệ hắn, sức mạnh của thánh giáo cộng thêm ngọc bội, đỡ chắc một kiếm này.

Mâu Y Sinh lại chém thêm mấy kiếm nữa nhưng đều bị chặn lại, nhưng thánh bàn chỉ là một cục gỗ, lỡ như bị chém nát, Thiên Hùng còn không xé được ta?

"Ba đường, lui ra!" Ta hô to một tiếng, đồng thời rút ra song đao Trảm Quỷ Thần từ phía sau công kích về phía tráng y sư.

phún y xoay người lại, cắm thanh kiếm xuống đất ngăn cản ta đánh lén, đồng thời bắn mấy mũi tên về phía ta, ta phản ứng rất nhanh nên nhanh chóng ngăn mũi tên lại, tấn công điên cuồng.

Kiếm thế trong tay phú hộ viên khỏe mạnh trầm, cộng thêm âm khí chung quanh cuồn cuộn không ngừng trợ giúp ông ta, ta và ông ta cũng chỉ có thể đánh ngang tay.

Lúc này ta nghe thấy một trận tiếng cầu nguyện, ngẩng đầu nhìn lên, trên nóc tháp trúc, đồng thời cũng là nơi cao nhất của toàn bộ cổ bảo trên bờ biển, con gái quỳ trên mặt đất, quỳ gối trước mặt nàng, không ngừng niệm tụng chú ngữ cổ xưa của mặt trời đen. Xung quanh có một đạo âm phong vờn quanh, váy đỏ trên người xanh mềm không ngừng quay tròn trong âm phong, giống như lửa đang thiêu đốt.

Bọn họ hô to một tiếng: "Dùng Khang xấu, ta tới rồi!" Liền theo cầu thang bắt đầu đi lên trên.

Ta bị phúc y viên cuốn không thoát được, sợ lang lang gặp phải nguy hiểm gì đó, liền hô to với Lý mặt rỗ: "Nhanh đi giúp hắn!"

Lòng ta nóng như lửa đốt, sử dụng bản lĩnh giữ nhà, thế công một chiêu sắc bén hơn một chiêu, chỉ hy vọng mau chóng kết thúc trận chiến.

Thế nhưng Phú y viên giết thế nào cũng không giết chết, lúc này kêu thảm một tiếng, từ trên thang ngã xuống, Lý Ma Tử vội vàng chạy tới. Ta vốn tưởng Lý Ma Tử đi cứu hắn, không nghĩ tới Lý Ma Tử đột nhiên bóp chặt cổ vận đào!

Con số một nghìn ba trăm ba mươi ba, tiện nhân chỉ già mồm cãi láo.

Đột nhiên ta ý thức được, trong lúc ăn uống, toàn bộ thiên địa đều là âm khí, Phú y là loại người như thế nào cũng không giết chết được.

Bởi vì thế ta nhảy ra một cái, lấy từ trong ngực ra mấy cái túi bịt quỷ. Lệ quỷ từ bên trong chạy ra được âm khí thượng đẳng hàng ngày tẩm bổ, lập tức trở nên hung hãn vô cùng, thẳng đến nhà Quản Nam mà đi!

Ta nhân cơ hội chạy về hướng Lý Ma Tử và Liêu Đà, giờ phút này Lý Ma Tử còn đang liều chết bóp cổ gã cướp, lúc này từ trên người bánh xe đột nhiên chui ra vài mỹ nữ nữ phi tần cổ đại, lại cào thêm vào Lý Ma Tử, rất nhanh trên mặt hắn đã cào ra từng vết máu.

Hóa ra là thanh tuyệt tình đao trên người đang phát huy tác dụng, lúc này lực công kích của tất cả âm linh đều tăng lên mấy lần. Lý Ma Tử bị Âm Linh đẩy lên trên tường, cú va chạm này đánh thức hắn, dốc sức liều mạng che mặt hô lớn: "Tiểu ca Trương gia, mau tới cứu ta!"

Ta từ trong Hoài đường lấy ra Tuyệt Tình đao, cắn vào ngón giữa nhỏ một giọt máu, những phi tử kia đột nhiên bất động, trước đó ta hàng phục cây đao này, nó nhận ra tinh huyết của ta.

Nữ vương Hấp Huyết Quỷ trên đầu ngón tay của ta nói: "Nhìn thấy nữ nhân man di kia không? Nàng là ma cà rồng, giết hơn sáu trăm cô gái vô tội giống các ngươi, hiện tại nàng muốn phục sinh, khẩn trương ngăn cản!"

Các phi tần nghiến răng nghiến lợi: "Dựa vào cái gì, một phòng ma cà rồng lớn như vậy, chúng ta chỉ có thể chen vào một gian hậu cung!"

"Xem nàng ăn mặc yêu quái, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì, khẳng định mỗi ngày câu dẫn nam nhân!"

"Còn muốn sống lại một lần nữa vượt qua ngày tốt lành, hừ, tiện nhân chính là ra vẻ!"

"Các tỷ muội, lên, cho nàng nhìn một chút!"

Đám phi tần ôm sự ngoan cường của tiền cung đồng loạt xông lên, ta nhất thời không còn gì để nói, quả nhiên tư duy của nam nhân không thể lý giải được tính nữ.

Các phi tần cưỡi gió lạnh bay lên tháp lâu, cùng Hấp Huyết Quỷ Vương đánh nhau, thần chú chuyển sinh của nữ vương bị đánh gãy hết sức ảo não, lộ ra hai cái răng nanh, con mắt phóng ra từng đợt lục quang, móng tay trở nên vừa dài vừa nhọn, chém giết cùng các nàng.

Mặc dù nữ vương thuộc loại cấp bậc Quỷ Vương, nhưng bây giờ âm khí rất mạnh, phi tần bị thương lập tức tự động chữa trị, hơn nữa người nhiều lực lượng, vậy mà làm cho nàng nhất thời không biết phải làm sao bây giờ.

Đột nhiên bị ngã không nhẹ, nằm trên mặt đất rên rỉ, ta gọi Lý Ma Tử chiếu cố hắn, cầm lấy chén gấm từ trên mặt đất lên, bên trong còn có một ít thánh thủy, dư dả dư sức hàng phục huyết kim chén.

Mặt bên tháp lâu có một cầu thang hình chữ "Chi" một mực đi thông lên đỉnh chóp, ta cẩn thận từng li từng tí ôm thánh linh đi lên, nhìn thấy một đám âm linh đang đánh nhau không thể mở, gấu gấu mập nằm trên mặt đất không nhúc nhích, bên cạnh nàng chính là chén vàng.

Không nghĩ tới vậy mà để cho ta chui vào chỗ trống, ta vội vàng dùng thánh thủy đi hắt nó, chính là thánh thủy còn chưa có hắt tới, nữ vương đột nhiên làm một động tác hai tay hướng lên trời, chỉ thấy chén vàng cao cao khỏi mặt đất bay lên!

Thánh thủy chưa hắt tới chén vàng, lại hắt tới gấu mập, nàng tỉnh lại, đôi mắt vốn đờ đẫn vô thần lúc trước đã khôi phục bình thường, nàng kinh ngạc nhìn ta, hỏi: "Ngươi là..."

Tạc ui ở phía dưới hô: "Dùng Khang xấu, ta ở đây."

"A, Mão Dịch thân ái!" Phát cam kinh hỉ nói, con mắt lập tức ướt át.

Ta thúc giục rắn yêu, mềm mại nhanh chóng đi xuống, nơi này giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp đối phó, rắn rỏi gật gật đầu, xốc lên váy, theo cái thang đi xuống.

Nữ vương nhìn thấy Bàn Nhu chạy mất, vẻ mặt dữ tợn mà quát: "Không! Tế phẩm của ta! Kỵ sĩ, giết hắn!"

Thời gian này cơm ăn đã chấm dứt, ánh sáng mặt trời trở lại đại địa, những phi tần kia không cách nào thừa nhận ánh sáng mặt trời, nhao nhao chạy trốn về trong Tuyệt Tình đao. Ta nghĩ thầm hiện tại có ánh mặt trời cũng xuất hiện, ngươi còn kịch ca gì không.

Nhưng ta đánh giá thấp thực lực nữ vương, chỉ thấy giữa không trung Ô Huyết Kim chén cuồn cuộn không ngừng phóng xuất ra huyết vụ dày đặc, che khuất ánh mặt trời nghiêm mật, sặc, còn có chiêu này sao?

Đột nhiên, một bóng đen đứng trước mặt ta rồi truyền đến một tiếng nổ vang, đó chính là tên kỵ sĩ đó!

Vương nữ niệm chú ngữ, thân thể lại phiêu phù giữa không trung, từ trên người nàng bay ra mấy sợi tơ đỏ như mạch máu quấn quanh người kỵ sĩ, những sợi tơ đỏ kia rất nhanh liền bao phủ thân thể kỵ sĩ, như mạch máu mấp máy, thân thể kỵ sĩ đột nhiên bành trướng lên, biến thành một người khổng lồ cao hai mét.

Lúc này Lý mặt rỗ đã đi lên, thấy cảnh tượng này thì sợ đến thất thanh kêu to: "Mẹ ơi, đây là cái vật gì."

"Đừng chạy, làm ít thánh thủy giúp ta!"

Ta ném chà gấm cho hắn, Lý Ma Tử dùng hai tay đón lấy. Vương nữ vương đại khái cũng ý thức được lực lượng của chén sa, xông tới muốn công kích hắn, Lý Ma Tử hét lên một tiếng, ôm chén gấm chạy về một hướng khác.

Ta rút ra song đao, toàn thân tâm đối phó kỵ sĩ, thân hình biến lớn, sức mạnh của hắn cũng càng thêm cường hãn, mỗi một kiếm chém xuống đều mang theo khí thế núi rung. Ta tránh né một bên một bên ở trên hắn kéo ra vết thương, nhưng mà công kích của ta hoàn toàn không có hiệu quả.

Lang cũng chạy lên, cầm trong tay bình nước suối, hướng Lý mặt rỗ hô to: "Lý, đưa Thánh tru linh cho ta!"

Lý Ma Tử bị nữ vương đuổi theo đến bước đường cùng, liền đem thánh tru ném cho hắn, mã đà đang chuẩn bị đổ nước vào bên trong, kết quả nữ vương lại giết về phía hắn, ngay cả khoáng tuyền thủy và thánh linh cùng nhau ném cho Lý Ma Tử, hai người cứ như vậy cùng nữ vương chu toàn. Nếu linh ly thấy thánh bàn bị coi như là quả cầu truyền đến, thế nào cũng phải tức hộc máu.

Nữ Vương hoàn toàn bị chọc giận, ra lệnh kỵ sĩ nói: "Đừng quản người kia nữa, giết hai người này, hủy diệt thánh giáo!"

Kỵ sĩ bỏ ta lại, sải bước giết về phía bánh xe. Lang Lang sợ tới mức run rẩy một chút, giơ tuyệt tình đao lên, oán linh phía trên ùn ùn chạy đến ngăn cản công kích cho hắn, thế nhưng những phi tần kia căn bản ngăn cản không được vài lần.

Mắt thấy lang lang sẽ bị kiếm chém trúng, ta đột nhiên ý thức được, nếu có thể đem quỷ hồn lang y triệu đến, có lẽ có thể khắc chế kỵ sĩ, vì thế hỏi sinh nhật của lang đào y viên. Hắn nhanh chóng nói cho ta biết một ngày, ta từ trong túi lấy ra Hoàng Lương Lương Huyết chuẩn bị cho Lý mặt rỗ, dùng ngón tay chấm vào vẽ một cái hàng linh trận thật nhanh trên mặt đất, ở giữa viết tên họ cùng sinh nhật của Hộc y sư, sau đó niệm chú ngữ.

Trong lòng ta cũng rất không chắc chắn, nơi này là châu Âu, không biết bộ pháp thuật Trung Quốc này có hiệu quả hay không?

Đột nhiên một luồng âm phong sạch sẽ sảng khoái xuyên thấu sương máu, hai tay giơ lên đại kiếm chuẩn bị chém giết kỵ sĩ lừa đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, nặng nề đem kiếm nện ở trên mặt đất. Hai tay hắn ôm đầu, thét lớn: "Ta sao lại ở chỗ này, bánh xe, là ngươi sao?"

"Phụ... phụ thân!" Hai mắt bọn lang lập tức ướt át.

Phái Viên nhìn quanh bốn phía, rất nhanh đã biết rõ tình huống trước mắt, rút cự kiếm chém tới nữ vương. Nữ vương kia đang đuổi theo Lý Ma Tử chạy trối chết, bất ngờ bị người ta đâm một đao sau lưng, tức giận hô to: "Ngu xuẩn, ngươi đã quên lời thề nguyện trung thành của mình sao?"

Nàng đột nhiên chú ý tới ánh mắt Đặng viên không thích hợp, lại nhìn thấy trận pháp ta vẽ trên mặt đất, nhe răng trợn mắt nói: "Phía đông đáng chết, vậy mà lại sử dụng vu thuật."

"Như nhau cả thôi!" Ta thản nhiên nói.

Vương nữ cười lạnh một tiếng, khẽ vươn tay, Húc Y Viện lập tức chia năm xẻ bảy, biến thành một đống thịt nát. Nàng hai chân rời đất, tóc bay phần phật như gió, phẫn nộ quát: "Đám dị đồ dị giáo, cho các ngươi kiến thức một chút lực lượng chân thật của ta đi!"

Khắc Tinh của thứ nhất nghìn một nghìn ba cái ma quỷ.

Nữ vương vừa dứt lời, chén vàng lơ lửng giữa không trung bắt đầu không ngừng đổ máu, huyết dịch không ngừng lan tràn trên mặt đất, sau đó từ trong huyết dịch chui ra rất nhiều phân thân giống với nữ vương, chỉ có điều màu sắc đỏ sậm.

Những phân thân này đồng thời phát động công kích về phía chúng ta, ta sử dụng đao pháp Âm Dương, kết quả là mất một cái hai ba lần, nhưng số lượng quá nhiều, trong thời gian ngắn căn bản không giải quyết được!

Phân thân chỉ là yểm hộ, hai tay nữ vương giơ lên bầu trời, lẩm bẩm tụng chú ngữ, ngôn ngữ mà nàng sử dụng không thuộc về bất kỳ quốc gia nào, đó là chú ngữ của nữ vu. Mặt trời bị sương mù máu che đậy biến thành màu đỏ tươi, đột nhiên từ bên trong bắn ra vô số mũi tên máu.

Ta đem Song Đao khép lại cùng một chỗ, để cho Âm Linh khô héo cùng phát huy lực lượng. Lập tức một đạo đao quang màu xanh lá cây ngăn lại phần lớn huyết tiễn, thế nhưng huyết tiễn không ngừng va chạm với ánh đao càng ngày càng yếu ớt, cuối cùng dĩ nhiên hỏng mất.

Vài đạo máu tươi đánh lên người ta, cảm giác giống như là bị mũi tên xuyên qua, yết hầu ta ngòn ngọt liền nôn ra ngụm máu tươi lớn.

Ta ngạc nhiên một hồi, nữ vương vậy mà có thể biến huyết dịch thành đồ vật thực thể đến công kích chúng ta!

Lúc này toàn bộ huyết phân thân tan rã, hóa thành máu tươi đồng thời tuôn về phía nữ vương, giống như một vòi rồng màu máu quấn quanh thân thể của nàng. Ta có loại dự cảm không tốt, nhìn Lý Ma Tử hô to: "Còn có bao nhiêu máu chó đen, cứ việc hắt nước lên đầu nàng!"

Lý Ma Tử bị cảnh này làm cho sợ ngây người, luống cuống tay chân lấy ra nửa bình máu chó đen, một khúc xương gáy xối lên lốc xoáy màu máu, máu chó mực ở phía trên ăn mòn ra một vết rách, thế nhưng rất nhanh đã bị máu tươi khác bổ sung.

Huyết sắc vòi rồng soạt một tiếng tản ra, hai mắt rơi xuống mặt đất nữ vương thả ra lục quang, sắc mặt trắng bệch, trong miệng toét ra hai cái răng nanh thật dài, đã hoàn toàn biến thành quỷ hút máu!

Nàng dùng thanh âm trầm thấp quát: "Thần chú chuyển sinh của ta chỉ niệm được một nửa, linh hồn của ta đã được Huyết Tổ tiếp nhận, thăng cấp thành Huyết tộc, nhưng vẫn chưa thu được nhục thân. Có điều không sao, trước hết ta phải giết sạch các ngươi đã!"

Nàng duỗi ra một đôi móng vuốt sắc bén nhào về phía ta, ta tụ đầy linh khí trên song đao Trảm Quỷ Thần, một đao đâm tới, nhưng ngay lúc lưỡi đao sắp chạm đến nàng, nàng đột nhiên hóa thân thành một con dơi vòng qua công kích của ta công kích. Sau đó thân thể ta đột nhiên nặng nề, vậy mà nữ vương nằm nhoài trên lưng ta, mở răng nanh nhắm ngay cổ của ta cắn xuống.

Ta nhanh chóng vứt đao ở tay phải, muốn từ trong lòng lấy ra một linh phù thượng đẳng, kết quả trong lúc bận lộn xộn, móc ra một tấm Dẫn Hỏa Phù. Ta không để ý nhiều như vậy, lập tức dán lên trên đầu nàng, Dẫn Hỏa Phù lập tức bốc cháy.

Nữ vương ôm mặt ô ô lui lại một tiếng, trong lòng ta rùng mình, tại sao Dẫn Hỏa phù cấp thấp nhất cũng có thể đối phó nàng?

Đúng vậy, mặt trời là chí cương chí dương trên thế gian, Dẫn hỏa phù của ta có thể đốt dương hỏa, mặc dù không thể so sánh với ánh mặt trời, nhưng thuộc tính cũng không sai biệt lắm.

Nếu nàng đã dùng huyết vụ đem mặt trời che khuất, vậy ta sẽ tạo ra một mặt trời ở chỗ này!

Ta dứt khoát móc ra toàn bộ Dẫn Hỏa Phù trong ngực, giơ lên điểm, trong nháy mắt hỏa diễm phóng xuất ra ánh sáng mãnh liệt, nữ vương phát ra một trận kêu thảm thiết, trên thân không ngừng bốc khói, che mặt dốc sức liều mạng lui về phía sau.

Lúc này ngựa đột nhiên giơ thanh đại kiếm lớn hướng nữ vương của mình chém tới, thân thể nhỏ nhắn của bánh xe sao có thể nhấc lên thanh kiếm nặng như vậy? Ta ngồi lên kiếm nhìn, lập tức hiểu ra, quỷ hồn nhà giàu còn chưa tán đi, bám vào trên thanh đại kiếm này, cho nên mã mới lấy.

Ta giơ hỏa diễm lên không ngừng tới gần, ngựa liền không ngừng chém nàng, thân thể nữ vương bị chém không ngừng lắc lư, giống như lập tức sẽ hồn phi phách tán...

Đúng lúc này, một đoàn máu tươi từ bên trên đổ xuống, ngẩng đầu nhìn chén vàng đen vậy mà lại lơ lửng trên đỉnh đầu ta, máu tươi dập tắt hoàn toàn hỏa diễm. Nữ vương hét lên một tiếng, một tát đánh bay Mã Diện, sau đó nhào về phía ta, bóp chặt cổ ta trên mặt đất.

Khí lực của nữ vương quá lớn, bóp đến mức ta hít thở không thông, hai tay hoàn toàn không có sức. Nàng trừng đôi mắt màu xanh, hung tợn nói: "Không ai dám làm mặt của ta tổn thương, ta muốn ngươi phải trả giá đắt!"

Ta điều động lực lượng Mẫn Nhiên chống lại nàng, linh lực từ trong cơ thể ta phóng thích ra không ngừng chống cự nàng, khiến ta có thể thở một hơi. Nhưng âm khí trên người nàng rất nhanh lại áp đảo bản tính nhào tới, đem linh lực của ta áp chế gắt gao.

" Trương, ta tới cứu ngươi đây!"

Bọn hắn hô to một tiếng, giơ thanh đại kiếm lên chém vào nàng, đột nhiên chung quanh nữ vương dâng lên một bức tường máu bốn cạnh. Kiếm của đà căn bản không chém ra được.

Ta cảm thấy thân thể ta đã bắt đầu lạnh lẽo, cắn chót lưỡi mạnh mẽ kích thích linh lực, nhưng âm khí của nữ vương thực sự quá cường đại, phản kháng của ta chỉ khiến ta thở dốc một hơi, rất nhanh lại bị áp chế.

Lúc này bức tường máu đột nhiên bị ăn mòn thành một cái lỗ, động không ngừng khuếch tán, chỉ thấy Lý Ma Tử đứng đó, trong tay cầm chén thánh trà đang giội nước.

Nữ vương kiêng kị sức mạnh của thánh linh, lập tức làm cho ô huyết kim chén hướng trên người Lý Ma Tử hắt máu, trong nháy mắt đã đem Lý Ma Tử hắt thành một người máu. Lý Ma Tử phì phì phun ra máu trong miệng: "Xú bà nương, máu dì của ngươi cũng quá nhiều!"

Toàn thân hắn từ trên xuống dưới bị huyết ô nhiễm, thế nhưng thánh âm trên tay lại không chút vấy bẩn, thánh thủy bên trong vẫn trong suốt như cũ, hiện ra một tầng nhu quang nhàn nhạt.

Lý Ma Tử chuẩn bị trừng nàng, không ngờ lần này ô huyết kim chén trực tiếp áp dụng công kích vật lý, từ trên trời bay xuống đập mạnh vào đầu Lý Ma Tử. Hắn lảo đảo ngã sấp xuống đất, xích sa vào mặt đất.

Ánh mắt của nữ vương sáng lên, chuẩn bị xông tới hủy diệt thánh lạc, bị một cước của ta đá ra, lúc đầu ta nhào về phía thánh linh, bên trong vạn hạnh còn lưu lại một chút thánh thủy!

Đột nhiên ta cảm thấy cái mông tê rần, nữ vương vậy mà nhào đến trên người ta, đôi móng tay nhọn hoắt kia bóp vào trong thịt của ta, ta không quản quá nhiều, nâng lên thánh thủy kia uống vào miệng.

Thánh thủy mát mẻ ngọt ngào, mùi vị tuyệt vời tựa như quỳnh tương ngọc dịch, khiến cho tinh thần ta chấn động, ngay cả đầu lưỡi vừa mới cắn vỡ cũng lập tức khép lại.

Ta mặc dù rất muốn nuốt xuống, nhưng tình cảnh trước mắt không cho phép, ta quay đầu lại, đem tất cả Thánh Thủy phun lên trên mặt của nữ vương.

Nàng phát ra một tràng gào thét tê tâm liệt phế, bụm mặt không ngừng lui về phía sau, giữa không trung nổi lềnh bềnh huyết kim chén cũng bắt đầu lảo đảo, bao phủ huyết vụ chung quanh cũng trở nên mỏng manh.

Lực lượng thánh thủy vậy mà mạnh mẽ như thế! Cái này đại khái là bởi vì cái thánh sa này ngưng tụ vô số tín niệm quảng cáo, ta thậm chí muốn đem cái thánh sa này chiếm làm của riêng, về sau âm vật hàng phục phía tây quá thuận tiện.

Một ngụm nước này còn chưa đủ tiêu diệt nữ vương, lúc này bánh xe cầm một bình nước suối mỏ chạy tới, cầm lấy thánh đà, rót nước vào trong, sau khi gia trì, giao một chén thánh thủy đầy đến tay ta.

Lúc ta đứng lên, nữ vương đã ngồi ở trên tòa thành, nàng chậm rãi nắm lấy trên tay, chỉ là nàng đã không còn là một thiếu phụ xinh đẹp, mà là một bà lão trên mặt đầy nếp nhăn, nàng không thể tin nhìn tay mình.

"Mỹ mạo của ta, các ngươi hủy đi mỹ mạo của ta, ta muốn các ngươi toàn bộ xuống địa ngục!"

Ta nói: "Không ai có thể trẻ trung xinh đẹp cả, tiếp nhận hiện thực đi, đây mới là dáng vẻ chân chính của ngươi! Bất kể ngươi sát hại bao nhiêu thiếu nữ, cũng không thay đổi được sự thật này."

"Không, ta là nữ vương thống trị một phương, ta đương nhiên có thể vĩnh viễn không già!"

Đột nhiên hô to một tiếng: "Giương, cẩn thận phía sau!"

Ta quay đầu nhìn lại, thối huyết kim chén hướng ta bay tới, ta bình tĩnh đem thánh thủy trong tay vẩy qua, nước bùn máu vàng bị thánh thủy tịnh hoá, rơi trên đất, sương mù máu chung quanh đột nhiên tan thành mây khói.

Ánh mặt trời trở thành tro tàn tiêu tán trong không khí, chỉ là cuối cùng nàng vẫn còn không cam lòng mà hô: "Không ai có thể cướp đi vẻ đẹp trẻ tuổi của ta, không có ai cả!"

Ta thở dài một tiếng, thật sự là một nữ nhân đến chết cũng chấp mê vô ngộ.

Năm đó Tần Hoàng Hán Võ vì cầu được Trường Sinh Bất Lão Dược, hao phí vô số nhân lực vật lực đi hải ngoại tìm tiên sơn, loại náo động này từ xưa đến nay không ngừng tái diễn. Bất luận bọn họ có quyền lực ngập trời thế nào, phú khả địch quốc, lại có ai có thể chiến thắng lão bệnh sinh lão bệnh tử?

Lợi dụng những vu thuật tà thuật này liều mạng trì hoãn già yếu của mình, lại hại một phương sinh linh đồ thán, cuối cùng cũng chỉ có tự mua dây buộc mình, bị đời sau nhạo báng!

Đệ nhất thiên một nghìn ba hai điều, láng ruộng hoành ô.

Giải quyết xong nữ vương Hấp Huyết Quỷ, ta dùng thánh thủy rửa sạch nội thương ngoại thương, vết thương nhỏ bình thường chỉ cần dùng thánh thủy nhẹ nhàng tắm rửa là có thể khép lại, thật sự là rất thuận tiện.

Mặc dù không thể mang ly sa đi, nhưng trả nó cho cha vợ trước, ta đem toàn bộ mấy bình nước suối còn lại gia trì một lần, giữ lại về sau dùng.

Nhìn Dịch Thiết Đốn và Mãng Viên đoàn tụ, ta cảm thấy rất vui mừng, chuẩn bị như vậy cáo từ, nhưng bọn họ không để cho chúng ta đi, hắn nói hắn dự định tổ chức nghi thức đính hôn, nhất định phải cho chúng ta tham gia. Qua hai lần ra đời này, Ngu đã coi ta là bạn thân!

Tuy ta không thích tham gia náo nhiệt, nhưng thịnh tình khó có thể đồng ý, một tuần này chúng ta vòng qua các nơi Đại Giác, nhìn no phong tình dị quốc một phen, nhấm nháp rất nhiều mỹ thực địa phương.

Sau một tuần, tại trang viên của mình, ngựa Dịch được tổ chức một bữa tiệc, ăn mặc giống như Kim Đồng Ngọc Nữ và Mão Nhu, trong tiếng chúc phúc của các tân khách trao đổi nhẫn, sau đó hôn nhau.

Hôm nay tới tham gia có rất nhiều đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, ta vậy mà ở trong tân khách nhìn thấy tên Tinh A Châu khăn tây hoan, thì ra hắn cũng là Đại Giác Bàn.

Nói với ta, đại đa số trong này đều là người phụ thân ông tá điện khoa khi còn sống từng giúp đỡ, phúc là Khu Ma sư ở châu Âu, ở ngũ hồ tứ hải kết giao rất nhiều bằng hữu. Nghĩ tới Vong phụ, Bang không khỏi có chút thương cảm.

Đi qua mời khách, ta và Doãn Tân Nguyệt không khỏi có chút trói buộc trong trường hợp này. Hơn nữa ta còn mặc một bộ quần áo bó sát người, còn Doãn Tân Nguyệt thì mặc một bộ y phục đầu lộ sau lưng màu đỏ, có vẻ quyến rũ, hào phóng.

Đột nhiên ta phát hiện không thấy Lý mặt rỗ, lão tiểu tử này sẽ không quyến rũ cùng nhà giàu chứ?

Ta kéo Doãn Tân Nguyệt đi tìm hắn khắp nơi, kết quả không cẩn thận đụng đầy cõi lòng với một người mặc đồ đen đội mũ lễ đen, phía sau hắn là mấy người ăn mặc giống như hắn. Vừa nhìn thấy mặt đối phương, ta sửng sốt một chút, vội vàng dùng tiếng ngữ điệu Bàn Tư hiện đang học tập nói xin lỗi.

Đối phương ngược lại không để ý, nhẹ nhàng giơ lên mũ hướng ta thăm hỏi một tiếng, liền đi vào phòng.

Doãn Tân Nguyệt trêu chọc: "Phu quân, bình thường gặp đủ loại quan lớn, cũng đâu có thấy ngươi căng thẳng như vậy."

"Mẹ kiếp!" Ta khẽ suỵt một tiếng: "Ngươi không nhìn ra lai lịch mấy tên gia hỏa này ra sao à?"

"Lai lịch ra sao?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

" xua khu chợ Ý Tư!" Ta cau mày trả lời.

Bang minh chính là tổ chức hắc bang khổng lồ nhất, thậm chí cả thế giới đều có tiếng tăm lừng lẫy, bọn họ bao gồm buôn bán, buôn bán, vũ khí, thương nghiệp vân vân, chẳng những giàu có thể đối địch, hơn nữa còn có một nhóm sát thủ trung thành.

Trên tay mấy nam giới áo dài vừa rồi đều đeo một cái nhẫn khắc một mẫu "Có lẽ chính là một trong ba đại gia tộc Giáp Hội.

Còn có, trên người bọn họ đều tản mát ra sát khí mười phần, người bình thường tuyệt đối sẽ không có được.

Vừa rồi thật sự là dọa ta chết khiếp, còn tưởng rằng sẽ bị đánh một trận tàn nhẫn theo trên mặt đất, nghĩ đến xem ra quay phim trong truyền thuyết vẫn là rất có tu dưỡng.

Cuối cùng ta cũng tìm được Lý Ma Tử, hóa ra hắn uống rượu say rượu rượu say, đang nói tiếng Hán khó lường, khoe khoang mình dối gạt mấy tân khách ở Trung Quốc có bao nhiêu trâu bò, nói hắn là anh em kết nghĩa của Mã Vân, huynh đệ tốt của Vương Thố Lâm.

Ta giết Lý mặt rỗ mang tới nói: "Chuẩn bị đi thôi!"

Bữa ăn ở phía tây không giống với Trung Quốc, thể nào cũng phải chờ mọi người ăn xong mới có thể đi, mà tùy thời đều có thể rời đi.

Chúng ta tìmanh Hùng, đang chuẩn bị cáo từ, thì phát hiện vẻ mặt nó đang lo lắng hỏi: " Trương, có thể giúp ta một chuyện được không?"

Hóa ra gần đây mấy vị bằng hữu ở phú hộ y viên gặp phải chút phiền toái, muốn cầu y gia rời núi, đáng tiếc lang thang đã qua đời, hoẵng lại căn bản không hiểu thuật khu ma, cho nên chỉ có thể ném cục diện rối rắm cho ta.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Cứ xem rồi nói sau..."

Tốt xấu kích động dẫn ta vào một căn phòng nhỏ bí mật, vừa nhìn thấy người trong phòng ta nhất thời mở to hai mắt nhìn, lại chính là bọn trộm cắp vừa rồi không cẩn thận đụng vào.

Trong mấy người này rõ ràng có một người đầu trọc địa vị cao nhất, bởi vì người khác đều đứng, chỉ có hắn ngồi. Trong tay của hắn kẹp một cây thuốc chua, trước mặt bày nửa chén rượu rượu, vẻ mặt tràn ngập lệ khí.

"Để ta giới thiệu một chút, vị này là Đông Phương bằng hữu Trương Cửu Lân của ta." Lộ Dịch cung kính nói.

Đại quang đầu nhẹ gật đầu, đánh giá ta nói: "Không nghĩ tới chúng ta lại gặp nhau, xin hỏi Trương tiên sinh đang làm công tác gì?"

Ta nói cho hắn biết ta là một thương nhân âm vật, đầu trọc chưa từng nghe nói tới nghề này, ta giải thích nửa ngày cũng không giải thích rõ ràng khái niệm của âm vật, cuối cùng dứt khoát nói: "Không bằng ngươi trước tiên nói cho ta biết, ngươi gặp phải khó khăn gì? Hãy xem xem ta có thể giúp được không."

"Được!" Hắn sảng khoái đáp ứng.

Lịch sử trộm cướp có thể ngược dòng về thời kỳ chiến tranh thứ hai, lúc ấy phát triển hỗn độn bạo chính, một số gia tộc địa phương liên hợp lại phản kháng, bởi vậy sinh ra hư cấu.

Năm đó Khoa Lăng lão cha to xác dữ tợn chính là căn cứ chuyện tổ chức tổ chức tổ chức tổ chức ô Bang cải biên! Mà đầu trọc chính là chất tử của thế hệ cha cha này.

Lão giáo viên năm nay đã hơn bảy mươi tuổi, tuổi già có được một đứa con gái, tự nhiên bảo bối không tốt, nhưng gần đây con gái hắn đột nhiên như trúng tà, tính tình đại biến, thường xuyên ngược đãi hạ nhân cùng tiểu động vật trong nhà, còn không ngừng nói một số lời nghe không hiểu, lão cha dạy nóng nảy, mời rất nhiều tinh thần khoa đại phu thậm chí Khu Ma cũng không có tác dụng.

Sau lưng chuyện này tựa hồ có chút ẩn tình, bởi vì gần đây có một cánh quân hắc bang mới nổi lên một mực tranh đấu ám đấu với hư cấu, đối phương ám chỉ vài lần, để lão cha giáo viên giao ra mấy nhà sòng bạc cùng bến tàu trên tay, nếu không sẽ phải trả giá đau đớn. Lão cha ngươi hoài nghi chính là đám người này đang ở trong tối phá rối, vì thế để cho đầu trọc đến mời bổng lộc rời núi, tuyệt đối không nghĩ tới Phú đã qua đời...

Ta sau khi nghe xong, hỏi: "Vị tiểu thư này gần đây có tìm được thứ gì lai lịch không rõ không?"

Đầu trọc Đại Quang suy nghĩ một chút rồi nói: "Cái này thì ta không rõ lắm."

Ta nghĩ chuyện này cũng không tính là khó khăn gì, chỉ là có chút không muốn giao tiếp với đoàn tuần, đầu trọc vội vàng bổ sung: "Nếu Trương tiên sinh có thể chữa khỏi ái nữ của cha cha, thù lao tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi!"

Ta không muốn khoa trương ra biển nữa, liền nói: "Nếu như ta trị không tốt thì sao, các ngươi sẽ không đột phá ta chứ?"

Đầu trọc đại quang đột nhiên cười ha hả: "Trị không được cũng không sao, Trương tiên sinh không cần kiêng kỵ thân phận của chúng ta, thật ra chúng ta đã sớm chuyển hành làm ăn nghiêm chỉnh, ngươi có thể coi chúng ta là người làm ăn bình thường."

Bị chọc thủng tầng băn khoăn này, sẽ khiến ta cảm thấy rất mất mặt, nhưng ta biết người phương Tây trước giờ luôn sảng khoái như vậy.

Ta hỏi ý kiến của Doãn Tân Nguyệt một chút, nàng cảm thấy chúng ta chỉ cần ra tay cứu người, chỉ cần không cuốn vào Hắc bang tranh đấu Mục Minh là được.

Ta cảm thấy nàng nói có lý, lập tức tiếp nhận ủy thác.

Đầu trọc đại quang đứng lên nói: "Chúng ta không nên trì hoãn nữa, lập tức lên đường thôi!"

Đệ nhất thiên một nghìn ba vòng Hổ Hổ Trạc...

Chúng ta sau khi đi ra ngoài lên một chiếc xe, dọc đường đầu trọc đều đang nói chuyện phiếm với chúng ta, lời nói cử chỉ của hắn rất thân sĩ, để ta dần dần sinh ra hảo cảm với đoàn chợ. Chỉ là xe càng mở càng hẻo lánh, Lý Ma Tử lo lắng dùng trong bụng hỏi ta: "Trương tiểu ca, đám người này có thể đem chúng ta đến nơi hoang vu dã lĩnh xử lý không?"

Lúc này phía trước xuất hiện một mảnh đất trống, trên bãi đất trống có một chiếc xe trống tư nhân dừng lại, đầu trọc giải thích: "Đi đường đi Tây Lý đảo xa xôi, đặt tấm vải quá phiền toái, cho nên ta đã mượn phi cơ nhân lão cha dạy cá đến đây, không biết Trương tiên sinh có thể ngồi quen hay không?"

Ta cười nói: "Ngồi được quen lắm! Cũng đã ngồi nhiều lần rồi."

Phi xa bố trí rất đơn giản, trên đường cũng rất vững vàng, nếu không có tiếng mái chèo xoắn ốc nổ vang trên đỉnh đầu, không khác gì ngồi kiệu xa cả.

Hai giờ sau, chiếc xe trống chậm rãi hạ xuống hải đảo, phía trước là một biệt thự tao nhã, đầu trọc hướng về phía trước, trên đường đi cứ mỗi vài bước đều sẽ có một người mặc đồ đen lưng đeo xung phong thương, thủ vệ nhìn tới nơi này quả nhiên rất nghiêm ngặt.

Chúng ta đang dừng lại ở lầu hai biệt thự, nhẹ nhàng gõ cửa mấy cái, bên trong có thanh âm già nua nói: "Vào đi!"

Mở cửa ra, ta phát hiện đập vào mắt là một gian khuê phòng màu hồng phấn, nơi nơi treo con gấu và con dơi, một lão nhân quần áo mộc mạc ngồi ở trước giường, trên giường một thiếu nữ khoảng mười bảy mười tám tuổi nằm trên giường, lão nhân nắm tay thiếu nữ, nhíu chặt hai hàng lông mày rậm.

Nếu ta nói trên đường gặp vị lão nhân này, tuyệt đối không ngờ được hắn chính là Trãi dạy xấu hiện tại.

Lão nhân nhìn thấy mấy người xa lạ của chúng ta, lộ ra một chút nghi hoặc, đầu trọc liền vội vàng dùng ngữ chính nói chuyện vài câu với hắn, lão nhân nhất thời đứng lên bắt tay với ta nói: "Vị bằng hữu Đông Phương này của ngươi, gọi ta là lão Duy là được, có thể chiến thắng người có thể chiến thắng ma quỷ và hút máu nữ vương, ta tin rằng thực lực nhất định bất phàm."

Những cái này phỏng chừng là đầu trọc vì nâng cao giá trị cho ta mới nói, ta tự nhiên phải khiêm tốn một chút: "Ta có thể xem bệnh tình của tiểu thư không?"

"Mời!"

Phụ giáo gọi người dưới chuyển đến ghế, ta hơi tới gần thiếu nữ trong cơn mê ngủ, liền cảm ứng được trên người nàng có một cỗ âm khí quanh quẩn, hơn nữa chỗ cánh tay phải đặc biệt nồng đậm, cảm giác tựa như bao phủ một đám khói đen vậy.

Trên cổ tay phải của nàng đeo một cái vòng tay kỳ quái, là vàng ròng chế tạo, hình dạng như một con rắn hổ nối đuôi đầu, mặc dù nhìn có chút tuổi tác, nhưng màu sắc thải họa vẫn như cũ tươi đẹp như mới.

Ta hỏi lão cha: "Cái vòng tay này mua ở đâu vậy?"

Giáo viên trả lời: "Một tháng trước tiểu nữ sinh nhật tặng cho người khác, chỉ là trên hộp lễ vật không viết tên, tiểu nữ sau khi mở hộp ra đặc biệt thích đeo ở trên tay..."

Ta xem xét cẩn thận cái vòng tay kia một chút, sau đó nói cho cha giáo viên, đây là vật phẩm của Cổ Huyền Cung, hơn nữa hẳn là đến từ Hoàng gia. Ở thời kỳ cổ biên giới hổ báo là tượng trưng cho Vương quyền, chỉ có trên đầu của pháp y, dân chúng bình dân không xứng có được.

Giáo viên hết sức tán thưởng nói: "Trương tiên sinh quả nhiên kiến thức rộng rãi, bệnh tình của tiểu nữ đó có liên quan với nó sao?"

Ta chắc chắn gật đầu: "Chắc chắn trăm phần trăm là có quan hệ."

Ánh mắt của cha giáo đột nhiên trở nên âm trầm hẳn lên, lạnh lùng nói với đầu trọc: "Lập tức đi xác minh danh sách khách nhân thịnh đoàn ngày đó, xem có phải có gia hỏa khả nghi lẻn vào hay không!"

Đầu trọc cúi người một cái rồi lui ra ngoài, ta nghĩ thầm vị lão cha cha này quả nhiên là yêu con như mạng.

Ta ở trên tay tụ tập một ít linh lực để chạm vào vòng tay, đột nhiên vòng tay huyễn hóa thành một con rắn hổ đen trắng sì, mở ra răng độc cắn ta, dọa ta vội vã rụt tay về.

Ta thầm nghĩ lần này có thể làm mất mặt, không ngờ lão cha lại hỏi: "Trương tiên sinh cũng có thể nhìn thấy sao?"

Ta sửng sốt một chút, nhìn quanh một vòng, Lý mặt rỗ và Doãn Tân Nguyệt đều không phát hiện ra ảo giác vừa rồi, xem ra cha bộ lão dạy người làm anh em Phó Y Sinh, đối với hiện diện linh dị vẫn có năng lực nhất định cảm nhận.

Giáo viên nói: "Ta mấy lần muốn lấy xuống vòng tay này, nhưng đều bị dọa! Chỉ để cho một thủ hạ làm thay, nào ngờ hôm sau vòng tay này lại về trên cổ tay tiểu nữ, thủ hạ kia cũng toàn thân thối nát mà chết, không biết trúng độc gì."

Ta giải thích: "Âm vật đều sẽ tự động nhận chủ, nhất định phải xác nhận chủ nhân, cưỡng ép lấy đi sẽ gặp phản phệ."

Lúc này thiếu nữ đột nhiên tỉnh lại, ánh mắt nàng đặc biệt trắng, tròng mắt xanh lam, mi tâm ngưng tụ một cỗ hắc khí, khi nhìn thấy ta, nàng đột nhiên cuồng loạn khóc lớn, đưa tay chụp vào mặt ta.

Ta tránh công kích của nàng ta, bảo Lý mặt rỗ cho ta một bình thánh thủy, ta đổ một chút nước vào tay, vỗ mạnh vào trán nàng ta.

Thánh thủy chứa lực lượng trừ tà cực mạnh, lại không tổn thương tới hồn phách người thường chút nào, so với tinh huyết của ta dễ dùng hơn nhiều. Thiếu nữ run rẩy như điện giật, âm khí trên người bắt đầu chậm rãi hóa hình, lại có một khuôn mặt nữ nhân yêu diễm tuyệt luân chồng chất với khuôn mặt trẻ con của nàng, ta chất vấn: "Ngươi là ai!"

Nữ nhân kia nghiến răng nghiến lợi nói một đoạn chuyện mà ta nghe không hiểu, ta quát to: "Cút khỏi người nàng, nếu không đừng trách ta không khách khí!"

Hai bên chúng ta ngôn ngữ không thông, nhưng ta nghĩ nàng làm âm linh, hẳn là có thể đọc hiểu ý nghĩa của ta. Ta lại đổ chút thánh thủy, chỉ cầm trong tay, ta là đang uy hiếp nàng ra ngoài, nếu không sẽ dùng thủ đoạn cứng rắn để nàng hồn phi phách tán.

Bịch một tiếng, vòng tay của thiếu nữ tự động rơi xuống, lăn tới trên sàn nhà. Ánh mắt nàng thoáng cái trở nên bình thường, hô lên: "Phụ thân!"

Giáo viên mừng rỡ, ôm con gái mình, hôn lên mặt nàng vài cái, sau đó giơ ngón tay cái lên nói với ta: "Trương tiên sinh quả nhiên danh bất hư truyền, bảo ta làm sao cảm tạ ngươi mới tốt."

"Không không không, chỉ là tiện tay mà thôi..."

Âm Linh đều bắt nạt kẻ yếu, vì vậy ta có thể trực tiếp đuổi nàng chạy đi, cái này cũng là do ta tu luyện mấy ngày nay.

Tái giáo không thể kháng cự nói: "Dựa theo truyền thống của chúng ta, ngươi làm giúp ta một việc, ta cũng muốn làm giúp ngươi một việc, Trương tiên sinh, có nguyện vọng gì cứ việc nói!"

Quả nhiên diễn giống như trong phim, Giáp Đức đều là người thành tín, ngươi giúp ta một chuyện, ta nhất định phải trả lại một món quà cho ngươi, cũng chính vì tội danh bang hội lưu như thế mới được ban nãy ủng hộ.

Nhưng ta cũng không có gì muốn không thích hợp, Lý Ma Tử liều mạng dùng khóe miệng ý bảo ta muốn tiền, đòi tiền, ta lười để ý tới hắn, bèn nói: "Ta không muốn gì cả, dựa theo quy củ của thương nhân âm vật, ta lấy vòng tay là được."

Giáo viên nói: "Trương tiên sinh cứ việc lấy đi, nhưng nhân tình thì con nhất định phải trả."

Sau đó hắn cho ta một số hiệu tư nhân, nói ngày sau có bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm hắn. Hắn còn nói đùa, ngoài việc ta muốn tranh cử Hoàng đế ra thì bất cứ chuyện gì cũng có thể làm thay ta.

Ta mang theo Hổ Thủ Trạc và cha giáo viên cáo từ, lúc rời khỏi biệt thự, Doãn Tân Nguyệt nói: "Không ngờ cướp bóc còn có nhân tình như vậy! Ta cảm thấy lão cha lão này rất có phong độ thân sĩ đó."

Lý mặt rỗ trêu chọc: "Đệ muội ngươi không phát hiện lúc người ta giết người phóng hỏa, nếu thực sự xem qua, cam đoan ngươi không nghĩ như vậy."

Ta nói: "Cái gì mà giết người phóng hỏa, ngươi cho rằng là một đám cổ Hoặc Tử à? Giáp ma chính là tổ chức hợp pháp ở Bàn Thiên, trừ khi gặp phải lúc sinh tử tồn vong tuyệt không vận dụng vũ khí và sát thủ, nghe nói thời điểm hài tử người ta chuẩn bị kẹo cho tiểu bằng hữu phụ cận."

Lý Ma Tử nói: "Ta chỉ quan tâm một chuyện, ta giúp người ta việc lớn như vậy, muốn mấy trăm vạn quả đinh cũng không tính quá phận chứ?"

Ta cho hắn một cái liếc mắt: "Nhìn xem ngươi có tiền đồ gì!"

Đệ nhất thiên một nghìn ba bốn sắc đẹp phía sau Húc Nam.

Ta nghĩ dù sao cũng đã đến rồi, không bằng ở Tây Tây Lý đảo chơi vài ngày, vì thế đã đặt một cái tửu điếm. Chạng vạng tối chúng ta sẽ ăn cơm ở một nhà bếp gần biển, ngoài cửa sổ là bị trời chiều nhuộm đỏ cả mặt biển, nhà bếp được bố trí vô cùng tao nhã, còn có một vị mặc quần áo màu lam của Yến Vĩ đang gảy ca khúc hát đêm lang du dương.

Ta ở luôn dùng điện thoại di động điều tra tư liệu của Câu Tư Cổ, Doãn Tân Nguyệt giục ta nói: "Súc sinh cũng sắp lạnh rồi, đợi lát nữa trở về khách sạn chơi điện thoại nữa đi!"

Xe của ta khép lại, cười híp mắt nói cho bọn họ: "Lần này đến nấm chúng ta kiếm lớn rồi."

Lý Ma Tử kích động: "Vòng trữ vật kia đáng giá bao nhiêu tiền?"

"Ngươi nghe cho kỹ, đừng có hù dọa, cái này kỳ thật không phải vòng tay, mà là vòng đeo ở cổ nữ hoàng thất Huyền Cung. Mà chủ nhân của cái vòng này chính là Hậu Thiên Khải nổi danh!"

Lý Ma Tử kinh hãi: "Ngươi chắc chắn chứ?"

Ta khẽ gật đầu.

Trước sau đã trải qua vô số pháp lão thống trị, ta vừa mới so sánh một chút vật cất giữ trong các viện bảo tàng của thế giới lớn một chút, phát hiện cái vòng này là công nghệ Thác Mật Vương Triều. Xà Xà tượng trưng cho vương quyền, nữ nhân bình thường thậm chí quý tộc đều tuyệt đối không cho phép chế tác, đeo vào, mà toàn bộ Vương triều cưỡng chế chỉ có một vị nữ vương, đó chính là hậu nhân của Húc Vương.

Tương truyền sau Phiên Địch Cảnh là một kỳ nữ mỹ mạo và trí tuệ cùng tồn tại, trong lúc nhậm chức, chẳng những khiến cho thần hồn nam nhân của toàn bộ Huyền Cung mê hoặc đảo điên đảo, mà còn dựa vào âm mưu thống trị tri thức đối phương gọn gàng ngăn nắp.

Liên Văn gia ve sầu, đều gọi nàng là "Yêu phụ gợi cảm nghèo túng".

Chỉ tiếc về sau Huyền Cung bị thành La Mã công chiếm, sau đó Húc Phỉ cũng bị đe dọa nhốt lại, vì giữ gìn tôn nghiêm Hoàng tộc, nàng dùng một con rắn hổ tự sát bỏ mình, cái vòng này chắc hẳn là sau khi Cung Húc đẹp trước khi chết đeo vào.

Cho nên dù là từ góc độ âm vật hay là góc độ của Lăng Nguyệt, nàng ta đều có giá trị phi phàm!

Sau khi bị ta chấn nhiếp, âm linh trong cổ cực kỳ thành thật, nhưng vì để cho an toàn, ta vẫn dùng mấy tấm linh phù đem nó phong ấn lại.

Bọn ta đang chơi ba ngày ở Tây Lý đảo, buổi tối hôm nay, lúc bọn ta ra ngoài ngâm mình đi, trên TV truyền bá một tin tức, ngày hôm qua đầu trọc của gia tộc ma mút danh tiếng của địa phương bị người ta giết chết, hắn sẽ cử hành tang lễ ở một nhà giáo địa phương vào đêm nay.

Ba người chúng ta hai mặt nhìn nhau, không ngờ hai ngày trước người mới gặp một lần vậy mà chết rồi, có thể thân là bang phỉ, bất cứ lúc nào cũng sẽ đối mặt số mệnh như vậy?

Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Trương ca, chúng ta có cần đưa hắn một đoạn đường không?"

Ta lắc đầu một cái: "Sau này chúng ta phải trở về nước rồi, tốt hơn là đừng gây thêm rắc rối nữa."

Cứ buồn bực như vậy trở lại khách sạn, vừa đi tới cửa phòng, ta liền nghe thấy trong phòng truyền đến một trận động tĩnh dữ tợn. Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức muốn kêu, ta bịt miệng cô ta lại, thấp giọng nói: "Đi tìm Lý Ma Tử!"

Doãn Tân Nguyệt gật đầu, bảo ta cẩn thận một chút liền đi ra ngoài.

Ta cẩn thận lắng nghe một chút, phát hiện tiếng sột soạt từ trong phòng ngủ truyền đến, một mảnh trị an này rất tốt, hơn nữa chúng ta ở trên lầu mười bảy, ta nghĩ tiến vào hẳn không phải là tặc lông bình thường.

Tưởng ta mà cẩn thận tiến vào phòng ngủ thì khi ta giẫm phải một ít bùn đất, tỏa ra mùi hôi thối.

Mở cửa phòng ngủ ra nhìn vào, phát hiện một bóng lưng cao lớn quay lưng về phía ta, kéo cái sọt của ta ra, đang không ngừng tìm kiếm vật gì đó.

Tay của hắn chạm vào một vật, làn da lập tức bốc lên một mùi hôi thối, nhưng vẫn nắm chặt trong tay, chính là chiếc vòng sau cà rồng!

Trên thân người này không có nửa điểm dương khí, nhưng hắn lại có thể tiếp xúc đến thực thể, nói rõ hắn không phải âm linh, mà là một cỗ hoạt thi!

Ta tuyệt đối không nghĩ tới, nấm khắc xa xôi lại có người có thể thao túng hoạt thi. Ta từ phía sau đâm tới một đao, người nọ đột nhiên xoay người, nương theo một tia ánh trăng xuyên vào ngoài cửa sổ, ta thấy rõ mặt của hắn, dĩ nhiên là một tên đầu trọc!

Chỉ là hắn đã chết, làn da tái nhợt, hai mắt trống rỗng, trên trán còn có một lỗ máu.

Ngay trong nháy mắt ta ngẩn người, đại quang đầu đột nhiên đấm tới một quyền, khí lực của hắn rất lớn, không ngờ trực tiếp đem ta từ trên giường đập tới một đầu khác. Ta hai chân giẫm mạnh trên tường, Trảm Quỷ Thần trong tay hai song đao tạo ra một mảng đao quang màu xanh lục, hoa cả mắt.

Đầu trọc Đại Quang điên cuồng hét lên một tiếng, không chút kết cấu nào nhào về phía ta, ta chém ra hơn mười vết thương trên người gã, chỗ bị song đao Trảm Quỷ Thần chém trúng lập tức bị đốt trọi, thế nhưng gã hoàn toàn không cảm giác được đau đớn, ngược lại làm cho ta chỉ có thể lui về phía sau...

Trong căn phòng vốn là nhỏ hẹp, dần dần ta cũng bị bức đến không còn đường lui, đầu trọc không tiếp tục công kích ta nữa, chuẩn bị đoạt cửa chạy. Ta đem song đao từ phía sau đâm vào bờ vai của hắn, đột nhiên đem hắn quật ngã xuống đất.

Hắn lại làm một động tác khiến ta không thể tưởng tượng nổi, hắn há mồm, nuốt cái vòng bọc linh phù vào bụng. Trong cổ họng lập tức bốc lên một cỗ khói xanh, bụng không ngừng nhô lên, âm khí và dương khí đang kịch liệt va chạm trong thân thể hắn.

Lúc này Lý mặt rỗ vọt vào, trong tay cầm một bình thánh thủy, vừa nhìn thấy kẻ địch vùng đất giãy dụa, lập tức kêu lên: "Đây... Đây không phải là tên kia sao?"

"Thi thể của hắn bị người thao túng, nhanh chóng la lớn!" Ta ra lệnh.

Vì vậy Lý măt rỗ mở nắp bình, đổ một bình thánh thủy lên trên người đầu trọc, cho dù hắn là ma quỷ hóa thân, một bình thánh thủy này cũng có thể khiến hắn hồn phi phách tán, thế nhưng đại quang đầu dĩ nhiên không phản ứng chút nào.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Lý Ma Tử đổ cạn bình, lè lưỡi liếm một giọt, mắng to: "Mùi vị không đúng, thánh thủy bị người ta đổ hết rồi!"

Lý Ma Tử nói xong, đột nhiên ôm bụng ngồi xuống đất, mồ hôi lạnh trên đầu túa ra, vẻ mặt đau đớn vặn vẹo nói: "Tiểu ca... Ta bị trúng độc."

Lúc này đầu trọc đột nhiên nhảy dựng lên, giẫm lên thân thể Lý mặt rỗ chạy ra ngoài. Doãn Tân Nguyệt đứng ở cửa, trong tay cầm một cái đèn, đầu trọc thân hình cao lớn, tốc độ lại nhanh, ta sợ cô ta bị thương nên gọi to: "Đừng ngăn cản hắn, để hắn cho hắn đi!"

Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức né tránh sang một bên, đại quang đầu liền biến mất ở cửa. Lúc này Lý Ma Tử bắt đầu sùi bọt mép, thân thể co quắp, đây rốt cuộc là độc gì, độc hiệu lại mạnh như vậy?

Trong lòng ta vừa sợ vừa hận, kinh ngạc là không ngờ đối thủ lại hạ độc trong nước thánh, hận là Lý Ma Tử tự tìm đường chết, hết lần này tới lần khác lại dùng đầu lưỡi để liếm!

Doãn Tân Nguyệt lo lắng hỏi: "Lý Ma Tử có chết không?"

Tay chân Lý mặt rỗ đã bắt đầu dần dần phát lạnh, hắn mở miệng nói: "Cho... cho ta được chết thống khoái."

Ta thật không đành lòng nhìn bộ dạng này của hắn, lục khắp người, kinh ngạc phát hiện trong túi đựng mấy viên đá nhỏ. Lúc này mới nhớ ra là lần trước ở Tứ Tượng sơn, Trương gia cho ta ngọc cao.

Vì thế ta khiến Lý Ma Tử ngậm một viên, nghe nói ngọc mỡ là cặn thuốc mà Hoàng Đế lưu lại khi luyện đan, ngậm ở trong miệng sinh ra nước miếng tự mang dược tính, có thể áp chế kịch độc.

Lý Ma Tử triệu chứng có chút hòa hoãn nhưng vẫn không sử dụng được, vì vậy ta dùng chuôi đao Trảm Quỷ Thần điểm nhẹ lên bờ vai cùng đỉnh đầu hắn một cái, sau đó nhanh chóng dán lên trên mỗi ba nơi một đạo linh phù. Lý Ma Tử đột nhiên trừng mắt, hai mắt bất động.

Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức che miệng: "Phu quân, ngươi giết hắn đi?"

"Không, ta chỉ là phong ấn hồn khiếu của hắn, làm cho hắn tiến vào trạng thái giả chết, đình chỉ cơ năng sinh lý!"

Ta tên Doãn Tân Nguyệt hỗ trợ mang Lý Ma Tử lên giường, trước mắt chỉ có thể trì hoãn một chút rồi tìm thuốc giải cứu y.

Người nào mà cẩn thận tới Thánh Thủy hạ độc, hơn nữa hình như ta đã gặp ở nơi nào loại thủ đoạn này ở nơi nào rồi? Ta hơi suy nghĩ, lập tức hiểu ra, chắc chắn lại là đám khốn kiếp Long Tuyền sơn trang kia.

Số một nghìn ba ngàn chiến trường ở tông đường.

Để an toàn, ta tại chung quanh giường bày ra một cái Khốn Linh Trận, phòng ngừa thân thể Lý Ma Tử bị cô hồn dã quỷ quấy nhiễu.

Người am hiểu hạ độc nhất của Long Tuyền sơn trang chỉ có một, đó chính là độc hầu trong thập nhị Tử Tiếu, trước đó đại chiến với thập nhị Tử Tiếu ta cũng không nói cho Doãn Tân Nguyệt, sợ nàng sẽ bị kinh sợ. Lập tức đơn giản nói một lần, lần đó chạy trốn mất hai người, heo béo và độc hầu, không ngờ lại đụng phải nấm béo ở ngoài ngàn dặm, thế giới này thật đúng là nhỏ mà!

Chuyện xảy ra bất ngờ, trước mắt ta phải để ý một chút, theo thói quen là muốn hút tẩu thuốc, đột nhiên nghĩ đến độc hầu có thể toàn bộ thức ăn và nước chúng ta đều hạ độc, thế là vội vàng quăng khói đi, gọi Doãn Tân Nguyệt mang theo nước ngọt, nước suối mỏ, khăn ăn, khăn ăn cũng ném hết đi hết.

Mười hai Tử Tiếu bình thường đều chấp hành nhiệm vụ ám sát, ta nghĩ lần này bọn họ không nhắm vào ta, mà là hướng về phía hư cấu. Không biết lần này bọn họ có phải đã ăn gan hùm mật gấu không? Dám trêu chọc vào Hắc bang đệ nhất ở hải ngoại.

Hiển nhiên sự xuất hiện của ta là một biến số, cho nên Long Tuyền sơn trang mới có thể không từ thủ đoạn đoạt lại vòng cổ, nhưng bọn họ muốn thực hiện mục đích gì chứ? Cái vòng trên người cô gái kia không phát huy hoàn toàn lực lượng, giống như đang chờ đợi thời cơ.

Đột nhiên ta đột nhiên nhớ tới tin tức vừa rồi, đêm nay đầu trọc phải cử hành tang lễ, cao tầng bang phỉ bao gồm cha mẹ dạy dỗ đều sẽ trình diện, một khi phát sinh cái gì ngoài ý muốn, toàn bộ Già Gia tộc bị diệt chỉ trong một đêm!

Nghĩ đến đây, ta tranh thủ thời gian điện thoại cho cha vợ, ba lần đánh nhau mới kết nối, hắn ta nói: "Xin lỗi, ta đang chủ trì tang lễ, Trương tiên sinh có việc gấp sao?"

Trong giọng nói của hắn ta lộ ra vẻ bi thương nồng đậm, dù sao hắn ta cũng là phụ tá đắc lực của hắn ta.

Ta lập tức kêu lên: "Lão cha dạy, xin lập tức dừng tang lễ, sơ tán mọi người!"

Phụ giáo lập tức hiểu được: "Trương tiên sinh, ý của ngươi là đêm nay có người muốn tới tập kích chúng ta sao? Tin tức này đáng tin sao?"

"Chính xác trăm phần trăm!" Ta đáp.

Tái giáo viên nghiến răng nghiến lợi nói: "Vậy thì để bọn họ đến đi, ta sẽ chuẩn bị nghi thức hoan nghênh long trọng nhất cho bọn họ, đầu trọc chết đi ta luôn cảm thấy ngoài ý muốn, nguyên lai là vì mục đích này! Trương tiên sinh, cảm ơn tình báo của ngươi, ngày mai ta sẽ tự mình đến cửa nói lời cảm ơn."

Nói xong hắn liền nút điện ảnh, trong lòng ta rít gào một trận, lòng tự trọng của đám Bang Bang này đều rất mạnh, ta đoán chừng làm thế nào khuyên hắn cũng sẽ không ngừng tang lễ.

Vốn không muốn gây thêm rắc rối, nhưng ta cũng không thể trơ mắt nhìn bọn chúng bị giết, vì vậy nói với Doãn Tân Nguyệt: "Ngươi ở lại đây trông nom Lý Ma Tử, ta đi hiện trường giúp bọn chúng!"

"Không! Đến lúc đó Thương Lâm Đạn Vũ ngươi gặp chuyện thì làm sao bây giờ, ta muốn đi với ngươi." Doãn Tân Nguyệt nói.

"Ngươi yên tâm đi, đêm nay sẽ không có thương lâm đạn đâu..." Nếu ta bỏ bớt một chút thì có thể còn đáng sợ hơn thương lâm đạn vũ!

Bất luận ta khuyên thế nào, Doãn Tân Nguyệt đều phải đi theo ta, ta chỉ có thể mời người phục vụ chiếu cố Lý Ma Tử, sau đó ra cửa gọi một chiếc xe cho thuê, nhanh chóng chạy về phía đường chính.

Vừa đi vào nhà dạy khắc, hai nam tử 20 liền đi tới, dùng thương chỉ vào chúng ta, trên tay bọn họ cầm vũ khí kinh điển nhất— ô ô xung phong thương, hỏa lực hung mãnh, mỗi phút có thể phóng thích một thánh đà.

Hai người nhanh chóng giơ hai tay lên, lúc này cha giáo viên từ giáo giáo đi ra, lớn tiếng nói: "Không được vô lễ, trương ra bằng hữu tôn quý nhất của ta!"

Chúng ta đi qua, cha dạy nói: "Ta đã bố trí trùng trùng hỏa lực bên ngoài ở Thánh Bang, cho dù đối thủ là một con ruồi cũng không bay vào được."

Ta lắc đầu cười khổ: "Thân binh không đối phó được với hắn!"

Lập tức ta đem tao ngộ vừa rồi nói ra, lão cha kinh hãi: "Không có khả năng, đầu trọc bây giờ lập tức nằm ở trong quan tài!"

Hắn dẫn chúng ta đi vào chùa giáo, trên hai chiếc ghế dài ngồi đầy tinh anh gia tộc, tất cả mọi người đều mặc đồ đen, tay cầm hoa hồng trắng. Chính giữa đặt một cái quan tài, một vị thần chức đang thay linh hồn của đầu trọc cầu nguyện.

Phụ giáo hướng nhân viên thần chức tạ lỗi, nói hiện tại hắn có một chuyện gấp cần xác nhận, sau đó lệnh cho thủ hạ cạy ra cái đinh mở quan tài.

Vừa mở ra xem, bên trong rõ ràng trống không.

Hiện trường kinh hãi một hồi, lão chan tức giận đến hai tay run rẩy, trong mắt hiện lên một đạo sát ý lạnh như băng: "Ở hôm nay, ta lấy danh nghĩa gia tộc thề, nhất định phải làm cho người kia nợ máu phải trả bằng máu!"

Ta nói: "Ta muốn đi một vòng quanh hiện trường, xem hung thủ có trốn ở chỗ này hay không."

Thầy dạy bảo lập tức lấy nhẫn xuống giao đến trên tay ta, nói chỉ cần có tín vật này, bất luận kẻ nào cũng sẽ không ngăn cản ta.

Gian nhà đường này rất lớn, ta đi tới một nơi không người, mở thiên nhãn ra tìm tòi cẩn thận, ẩn ẩn phát giác được có một sợi âm khí, ta không quá khẳng định, nhưng vẫn đi qua nhìn thử với Doãn Tân Nguyệt.

Nhưng chúng ta vừa tiếp cận, đoàn âm khí kia đột nhiên nhanh chóng di chuyển. Ta kéo Doãn Tân Nguyệt đuổi theo, gọi cả Ngọc đuôi theo, bảo cô đi tới chặn ở phía trước.

Khi đi tới một ngã rẽ, đuôi ngọc đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm, chỉ thấy nàng ngã xuống đất không ngừng giãy dụa, trên người quanh quẩn một cái âm khí, hình dạng lại là một con hổ rắn kinh khủng.

Quả nhiên chiếc vòng ở đây!

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ có một ánh đèn rất chói mắt lóe lên. Ta nhìn thấy mấy chiếc xe dừng ở ven đường, nhảy xuống một đám người. Ta nhận ra không ổn, nhanh chóng quăng Doãn Tân Nguyệt ngã xuống đất. Lập tức tiếng thương thương réo rắt, nổ vang như pháo nổ trên đỉnh đầu, những mảnh thủy tinh vỡ đổ lên người ta.

Rất nhanh đoàn ngựa trong sân bắt đầu phản kích, áp chế hỏa lực của thích khách, ngoài cửa sổ không ngừng truyền đến tiếng thương kêu thảm thiết. Doãn Tân Nguyệt sợ tới mức run lẩy bẩy, ta ôm nàng không ngừng an ủi, thật ra trong lòng ta cũng rất sợ, thần tiên hay lời nói khó tránh né, thương nhân âm vật có trâu bò bị đánh trúng cũng sẽ chết!

Cũng may thủ hạ của ông trùm, bất luận là nhân số hay là hỏa lực đều hơn một bậc, trong chớp mắt chiến đấu đã kết thúc, hai tên Nghìn Hùng tới kiểm tra tình hình của chúng ta.

Ta ném một tấm linh phù đánh rơi âm khí quấn trên người Vĩ Ngọc, thu nàng về, chuẩn bị tiếp tục truy tung đoàn âm khí kia, kết quả bị chiến thương làm chậm trễ, ta đã không cảm ứng được vị trí của nó nữa. Lúc này trong đại sảnh truyền đến một trận xôn xao nho nhỏ, một tên hư danh tới nói: "Trương tiên sinh, xảy ra chút tình huống nhỏ, tiểu thư hình như lại thần trí không minh mẫn rồi..."

"Cái gì? Không xong!" Ta quát to một tiếng, nhanh chóng chạy về phía đại sảnh.

Đi vào đại sảnh, chỉ thấy con gái lão cha cha cha của hắn đứng trên quan tài, dang hai tay không ngừng dùng ngôn ngữ Huyền Cung ngâm tụng cái gì đó, trên cổ của nàng đeo vòng cổ xinh đẹp phía sau Húc Thần, âm khí trên người giống như thủy triều ập tới toàn bộ đại sảnh, bao phủ tất cả mọi người vào trong đó.

Người bên dưới vẫn hồn nhiên không hề hay biết, chỉ muốn khuyên cô bé mau chóng xuống đây. Dù sao tiểu thư cũng là thân thể ngàn vàng, không ai dám làm tổn thương một cọng tóc của cô.

"Tản ra! Tản ra!"

Ta vừa chạy vừa hô, bọn họ đều mang vẻ mặt khó hiểu nhìn ta. Đúng lúc này, âm khí huyễn hóa thành vương xà nhãn, phát ra tiếng leng keng, điên cuồng táp tới đám tân khách...

Đệ nhất thiên một nghìn ba sáu Chương Chiêu Hồn trận.

Mãng Xà điên cuồng cắn vào đám người, người bị cắn lập tức ngã xuống đất run rẩy, miệng sùi bọt mép, có vài người trong lúc hoảng loạn lấy ra súng súng súng loạn ra, kết quả ngược lại khiến người một nhà bị thương.

Ta tên là Vĩ Ngọc giám sát con gái cha cha, đồng thời lấy ra châm vô hình, thấy rắn liền giết, nhưng số lượng như thế nào cũng giết không lại!

Vì thế ta rút Trảm Quỷ Thần song đao, trực tiếp múa trên bàn tay mình một đao, khiến Mạc Tà hút no tinh huyết ta bay ra ngoài. Hai thanh đao chém dọc theo mặt đất, không ít con rắn bị gọt thành hai đoạn.

Ta đứng ở trên một cái ghế dài hô to: "Nhanh đến phía sau ta!"

Mọi người nhao nhao chạy về phía sau ta, ta hướng bốn phương tám hướng vung linh phù, ngăn chặn âm khí của vòng, sau đó dụng ý niệm thao túng Trảm Quỷ Thần song đao ở trong đại sảnh xoay tròn. Song đao bay thành hai đạo huyễn ảnh, hình thành hai tầng bình chướng một âm một âm một dương, ngăn bầy rắn bên trong lại, mấy con rắn lẻ tẻ bên ngoài thì bị ta dùng châm vô hình đánh tan.

Sau đó chúng ta dùng linh phù chấm một ít máu trên tay, dán ở ngoài vòng, một vòng rắn hổ như bị vách tường vô hình vây khốn, thế nào cũng chạy không thoát.

Ta vừa mới thu hai kiện pháp bảo, thao tác này tiêu hao hết mười phần tinh lực, mệt đến mức đầu ta đầy mồ hôi, chân run rẩy. Trên đất ngã xuống mười mấy người, mỗi người sắc mặt tím ngắt, ta kiểm tra, trong đó có năm sáu người đã tắt thở, còn đang giãy dụa ta liền nhét vào trong miệng bọn họ một viên ngọc cao, tạm thời áp chế độc tính.

"Nha, xà! Xà!"

Ngọc đuôi hét to một tiếng, ta nhìn về phía nàng, nàng bị mấy con rắn hổ quấn lấy, không ngừng lăn lộn trên mặt đất. Nàng tuy là linh thể, nhưng động vật ôn huyết có nỗi sợ trời sinh đối với động vật lãnh huyết.

Ta quăng mấy đạo linh phù đánh tan rắn trên người nàng ta, hỏi: "Cô bé kia đâu!"

"Ta không biết, nàng thả rắn cắn ta, sau đó không thấy đâu nữa." Cái đuôi ngọc lộ vẻ vô tội đáp.

Ta chán nản một hồi, đang chuẩn bị quát mắng nàng một trận, lúc này lão cha lão dưới sự hộ tống của vài tên bảo tiêu, tháo mũ xuống nói với ta: "Trương tiên sinh, cám ơn ngươi giải cứu mọi người, gia tộc Bặc Đức nợ ngươi một ân tình rất lớn."

"Không cần khách khí, tiểu thư mang theo vòng cổ chạy mất, ta phải mang nàng trở về." Ta nói.

"Vậy thì làm phiền rồi, xin ngươi nhất định phải đưa nàng bình an về!" Lão cha lão cúi đầu thật sâu vào lòng.

Ta tên Doãn Tân Nguyệt ở lại chỗ này, lão cha có thể bảo vệ nàng, mới đầu Doãn Tân Nguyệt không đồng ý, nhưng dưới yêu cầu cứng rắn của ta vẫn đồng ý.

Ta và Vĩ Ngọc đi vào trong sân, nhìn thấy bên ngoài có mấy cỗ kiệu bị đánh nát, trên mặt đất có một ít thi thể, đám thích khách này vô luận từ nhân số hay là trên hỏa lực, muốn xử lý gia tộc buôn bán đều là thiên phương nói mộng, ngược lại càng giống như là cố ý đến đông kích tây.

Hơn nữa người chết đều là ong bành, ta mơ hồ có cảm giác, lần này Long Tuyền sơn trang cấu kết với thế lực địa phương, phía sau tất nhiên ẩn giấu bí mật không thể cho ai biết!

Tên ta là Vĩ Ngọc bay lên trời cảm ứng âm khí, nàng dụng tâm niệm nói cho ta biết phương hướng, ta liền chạy thẳng về hướng kia. Chạy tới một cái xưởng ma phế thải, vĩ ngọc sợ tới mức trốn đến phía sau ta, bởi vì bên trong truyền đến một cỗ âm khí kinh khủng.

Mơ hồ ta nghe thấy tiếng ba người nói chuyện, một người trong đó là giọng nữ trầm thấp, nhưng nói chính là Húc ngữ, ta hoàn toàn nghe không hiểu, hai người khác nói lại là trong âm mưu.

"Ta ra lệnh cho ngươi dừng lại, dừng lại!" Sau đó là một trận té ngã mãnh liệt, tiếng kêu thảm thiết.

"Heo mập, gia hỏa này chúng ta không khống chế được, mau mau nghĩ cách a?"

"Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ta là lợn, cái con khỉ chết tiệt nhà ngươi!"

Quả nhiên là hai tên khốn kiếp Long Tuyền sơn trang, nghe động tĩnh này, cái vòng sau đầm lầy xinh đẹp đã bạo khởi, hai người này dù sao cũng là thích khách, không phải thương nhân âm vật đứng đắn, loại âm vật cường đại này bọn họ căn bản không khống chế được.

"Át ca ca, cẩn thận!"

Đột nhiên ta giẫm lên một sợi dây nhỏ trên mặt đất, vĩ ngọc từ phía sau kéo ta một cái, một mũi tên sắc bén từ trên cây bắn tới, thiếu chút nữa bắn trúng ta.

Ta tưởng rằng trên cây mai phục người, nhanh chóng lấy ra châm Vô Hình, qua lại trên cây vài cái, nhưng nơi đó chẳng có gì cả. Hóa ra đây là một cái bẫy, chắc tên nỏ vừa bắn tới không phải là tên bình thường, mà là tên độc.

Lúc này heo béo và Độc Hầu từ trong xưởng ma sát chạy ra, ta nhanh chóng nấp ở trong bụi cỏ, Độc Hầu nói: "Cạm bẫy của ta bị người giẫm, có người đến rồi."

"Có sao? Tại sao ta không cảm giác được, có phải là bị chó hoang đụng trúng không?" Tiểu Béo nói.

"Ngươi ở đây trông coi!" Độc hầu phân phó nói.

"Dựa vào cái gì!" Con heo béo không phục.

"Dựa vào thứ hạng của ta còn cao hơn ngươi!" Độc Hầu hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Heo béo bất đắc dĩ đứng ở cửa, trong lòng ta thầm nghĩ nên làm sao để đối phó ba người này đây? Heo béo mặc dù khó chơi, nhưng chỉ là một thằng hề nhảy nhót, không có lực sát thương gì; tiểu cô nương bị địch phía sau cà rồng khống chế ta không biết, tuy khó giải quyết, nhưng còn có thể miễn cưỡng ứng phó; mấu chốt là độc hầu, chiêu thức của hắn quá âm hiểm, trúng chiêu phải chết, huống hồ ta còn muốn bắt sống hắn mới có thể mang Lý Ma Tử ra giải dược, cái này hơi khó hơn!

"Ta hỏi Vĩ Ngọc: "Ngươi có nhìn thấy cạm bẫy độc hầu bố trí không?"

Cái đuôi ngọc trong bụi cỏ động cái đuôi, nói: "Có thể!" Sau đó đưa tay tóm lấy bụi cỏ nhỏ màu vàng chơi.

Trước mắt ta sáng ngời, cũng bắt được một sợi, đây không phải là Hải Anh thảo sao? Đây là một loại rau dại sinh trưởng ở bờ biển, nghe nói là oan hồn trong biển rộng biến thành, nó là một loại thực vật âm tính rất mạnh.

Ta nghe thấy cách đó không xa có từng đợt sóng lớn, nơi đó chính là biển rộng, nấm chính là đầu mối then chốt quan trọng của con đường tơ lụa trên biển, có vô số thủy thủ chôn thây dưới đáy nước trong vùng biển này. Chi bằng lấy tài liệu ngay tại chỗ, để đám oan hồn này đến giúp ta một tay!

Ta dùng dao chém ra một mảnh đất trống trên mặt đất, vẽ một trận đơn giản ở trên đó, đem Hải Anh Thảo vò nát thả vào trong. Muốn đem Cô Hồn Dã Quỷ mời đến nhất định phải cho một chút chỗ tốt, ví dụ như đốt tiền giấy gì đó, nhưng ta vừa đốt tiền giấy thì khẳng định sẽ phát hiện ta.

Vì thế ta mới cắn nát ngón giữa, nhỏ một chút tinh huyết vào trong trận, điều này mang ý nghĩa ta muốn lấy Dương Thọ làm trả giá thỉnh linh, bất quá lần này ta tính toán không phúc hậu lắm. Dù sao sai bảo oan hồn của đám thủy thủ này xong, ta liền bỏ đi ngay, bọn họ còn có thể tới Trung Quốc tìm ta?

Theo tiếng niệm chú ngữ của ta, chung quanh âm phong mãnh liệt, sau đó vô số oan hồn từ dưới biển bay tới. Bọn họ mặc quần áo thủy thủ thời đại khác nhau, trên người quấn đầy vỏ sò và rong biển, còn có không ít vũ khí cụt tay, trên tay vẫn còn lưu lại những vết rỉ loang lổ.

Trư béo vừa thấy, cực kỳ hoảng sợ nói: "Hầu tử, hầu tử, bên ngoài có vấn đề!"

Hắn lấy ra dao hấu, nhổ lên phía trên một ngụm uế vật trong bụng, liền chém loạn lên oan hồn, loại thủ đoạn khu ma này ta cũng phục.

Độc Hầu chạy đến, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, sau đó từ trong cửa sổ phía sau hắn nhảy ra một tiểu cô nương, chính là con gái của lão cha. Chỉ là trên người nàng trùng điệp cái bóng sau đầm lầy xinh đẹp, đó là một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, gợi cảm, dùng bất cứ từ ngữ hoa lệ nào cũng không thể hình dung được vẻ đẹp yêu diễm của nàng ta, hơn nữa nàng ta ăn mặc đặc biệt "Thanh Lương", chỉ có bộ phận mẫn cảm trên người dùng vật trang sức màu vàng đơn giản che chắn.

Trái tim ta nhảy loạn một trận, đây chính là sau khi vô số người mê muội đẹp sao? Quả nhiên đẹp đến kinh thế hãi tục!

Ngọc đuôi nhỏ dùng nắm tay đánh ta một cái, miệng nhếch lên nói: "Nhìn dáng vẻ kia của ngươi, đợi ta trở về nói với Tân Nguyệt tỷ tỷ."

"Mẹ nó, đây là phản ứng bình thường của đàn ông có được không?" Ta đáp.

"Ngươi phản ứng hơi quá rồi đó, nhanh lau máu mũi đi, quả thực là ném chết người rồi! Quyền quyền nhỏ nện vào ngực ngươi." Ngọc Vĩ Sinh Sinh nói.

Sau khi triền đấu đẹp vừa nhìn thấy những oan hồn này liền hưng phấn hẳn lên, nàng điên cuồng công kích chúng nó, cuồn cuộn không ngừng hấp thu âm khí của thuỷ thủ. Thế giới âm linh chính là như vậy, cá lớn ăn cá nhỏ, cá nhỏ ăn tôm.

Độc Hầu gấp đến độ kêu to: "Đừng chạy loạn, chung quanh có cạm bẫy của ta!"

Thật bất hạnh chính là, sau khi Húc Diễm thực sự phát động một cái bẫy, cổ của nàng bị một cây châm độc bắn trúng, thân thể đột nhiên định trụ.

Heo béo gấp đến độ kêu to: "Hầu Tử, ngươi ngớ ngẩn à?"

"Không có chuyện gì đâu, nơi này ta có giải dược!"

Độc Hầu chạy tới, kết quả bị Húc Phỉ đánh bay, sau đó nàng tiếp tục triển khai chém giết với oan hồn. Thì ra cái vòng kia mặc dù kịch độc vô cùng, nhưng tự mang năng lực giải độc, trong lòng ta mừng như điên, lần này Lý Ma Tử được cứu rồi.

Mị hoặc (giai hoặc), hạng một nghìn ba ngàn ba ngàn vô tận)

Oan hồn dưới thủy thủ không kéo dài được bao lâu, ta lấy ra châm vô hình trực tiếp công về phía độc hầu, không ngờ heo béo mười phần cảnh giác đẩy hắn ra, thay hắn đỡ một kích này.

Làn da heo mập không xâm nhập, đao thương bất nhập, châm vô hình bị bắn văng ra ngoài, rơi vào trong bụi cỏ.

"Phi châm giết người!" Trư béo kinh hãi nói: "Ôi trời ơi là nãi nãi của bà nội nó, tên Trương Cửu Lân kia đến rồi!"

Heo béo rống cổ họng hô lên tên của ta, ta bất động thanh sắc nằm trong bụi cỏ, tiếp tục thao túng châm vô hình. Ta không có ý định giết độc hầu, chỉ định trước tiên phế bỏ nó, cái cổ hoàn có thể cứu được tính mạng Lý Ma Tử hay không còn chưa biết chừng, có thể từ chỗ độc hầu kiếm được giải dược thì ổn thỏa hơn.

Vô hình châm đến vô ảnh đi vô tung, heo mập không thể lần nào cũng đề phòng được, cuối cùng ta cũng có cơ hội, đâm thủng một lỗ trên đùi con khỉ độc kia. Hắn kêu đau một tiếng, heo mập hô to: "Hầu Tử, trốn vào kho trước đã, để ta đối phó nó!"

Độc hầu khập khễnh tiến vào thương khố, ta nghĩ mình muốn trốn ở đâu cũng vô dụng. Đang chuẩn bị truy kích, đột nhiên một luồng âm khí nhanh chóng tới gần, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy sau khi người Húc Ảo Cảnh nhảy lên thật cao, trực tiếp bay qua bụi cỏ, đến chỗ nào là âm phong đại thịnh, bụi cỏ giống như bị cuồng phong thổi qua một mảng lớn ngã xuống, sát khí thật cường hãn!

Ta thầm kinh hãi, sau khi Thiên Võng đẹp sao lại lập tức tìm tới ta, sau đó ý thức được mục tiêu của nàng là Ngọc Vĩ.

Ngọc Vĩ Châu hét lên một tiếng: "Thật đáng sợ, đừng tìm ta!" Sau đó quay đầu bỏ chạy, Huyền Cung sau đó đuổi theo phía sau nàng ta, cổ tay run lên phóng xuất ra vô số rắn độc, Huyền Cung đẹp đẽ sau khi ngủ say từ giấc ngủ ngàn năm mới tỉnh lại, giống như người tỉnh giấc đang ăn cơm, âm khí trên người nàng ta hiển nhiên mỹ vị trên biển nhiều hơn nhiều.

Ta đang chuẩn bị thu hồi Vĩ Ngọc, bụi cỏ đột ngột chuyển động, chia làm hai phe giống như sóng gợn, chỉ thấy một quả cầu thịt màu đen từ bên trong lăn ra. Con heo béo vừa hiện thân, đột nhiên từ trong cổ họng phun ra một vật giống như mũi tên nước, đánh vào trên quần áo ta, làm bẩn băng ngọc hồ lô. Cái mùi hôi thối kia thật sự làm cho ta nghẹn họng, tức giận đến mức ta thật muốn đem lợn phanh thây vạn đoạn.

"Trương đại sư, từ khi chia tay đến giờ người vẫn khỏe chứ!" Tên béo cười nhưng trong lòng không cười nói.

Ta mắng: "Lần trước để ngươi chạy mất, lần này ta không coi ngươi là heo thì không họ Trương."

Dứt lời, ta đá một cước lên một cục đá, đánh vào mặt heo lại nát bấy. Hắn cười hì hì nói: "Chặt đi một miếng thịt của ta coi như ngươi thắng!"

Sau đó hắn rút ra Tây qua đao, thân thể xoay tròn như con quay, cỏ chung quanh lập tức bị chẻ đứt. Những tiện chiêu heo béo này thật khiến người ta không biết nói gì, ta chỉ có thể không ngừng lui về sau, chờ hắn xoay xong lại tiếp tục công kích.

lợn béo rất nhanh liền truyền ra xung quanh một khoảng đất trống, sau đó thân thể mập lùn từ dưới mặt đất nhảy lên như lò xo, một đao bổ ta xuống, ta dùng hai đao đỡ được, trong khoảnh khắc còn trả hắn năm sáu đao, thế nhưng lưỡi dao chỉ xé nát quần áo của hắn, lại không gây thương tổn đến thân thể hắn.

Ta cảm thấy lo lắng, công kích heo béo không có bất kỳ ý nghĩa gì. Đuôi ngọc mắt thấy sắp không chịu nổi, đợi lát nữa Độc Hầu lại đây, chắc chắn hai quyền ta khó mà địch nổi bốn tay.

Phía sau Huyền Cung đẹp đang điên cuồng công kích Vĩ Ngọc, đem Vĩ Ngọc đuổi theo chạy trối chết. Ta tâm niệm vừa động, dùng ý thức đối với Vĩ Ngọc nói: "Đối với heo béo dùng huyễn thuật!"

"Không được, bây giờ ta không có thời gian!" Vĩ Ngọc trả lời.

Ta nhanh chóng lấy ra mấy cái túi đựng quỷ vật rồi ném về phía

Diễm Hậu, nàng nhếch miệng cười một tiếng giống như trông thấy con mồi. Chỉ trong chốc lát, nàng đã xé đám Lệ Quỷ thành từng mảnh nhỏ. Âm khí hấp thu càng lúc càng nhiều, thân hình nàng cũng càng ngày càng hóa thành thực thể.

Cái đuôi ngọc nhân cái này nhanh chóng niệm chú ngữ, ánh mắt heo đột nhiên mờ mịt nhìn quanh: "Kỳ quái, nó chạy đi đâu rồi?"

Sau đó hắn nhìn thấy Huyền Cung đẹp phía sau, cười to nói: "Họ Trương, thì ra ngươi trốn ở chỗ này!" Theo sát sau một đao chém tới Húc Oa Diễm.

Một thanh âm hô to: "Heo béo, ngươi điên rồi sao?" Ta ngẩng đầu nhìn lên, không biết Độc Hầu đã ngồi xổm trên một thân cây từ lúc nào.

Thân thể heo béo đột nhiên dừng lại giữa không trung, sau khi đối thủ đẹp đẽ vươn ra một bàn tay, vẻ mặt lạnh lùng, đột nhiên điên cuồng thi triển quyền cước công kích hắn, nàng sử dụng Cách Đấu thuật của cổ triểu triều thuật, động tác hoa lệ gợi cảm, nhất là đối mặt sóng lớn không ngừng run rẩy ở trước ngực kia khiến ta nhìn không dời được tầm mắt...

Vị diễm hậu này tinh thông thiên văn, mưu lược, võ thuật, còn xây dựng thư viện ghi chép trí tuệ mấy vạn bản cổ đại, chỉ tiếc cuối cùng đốt một mồi lửa trong một trận lửa lớn, nói cô là hóa thân mỹ mạo và trí tuệ cũng không quá đáng.

"Át ca ca, đừng nhìn, cẩn thận ám tiễn!" Vĩ Ngọc hổn hển hô to kéo ta về hiện thực, ta quay đầu nhìn lại, phát hiện độc hầu nắm trong tay một mũi tên, đang chuẩn bị ám toán ta.

Ta nhanh chóng lấy ra châm vô hình, bay vào cái ống đang thổi tên, mũi kim vô hình đâm vào bên trong trực tiếp chui vào trong yết hầu con khỉ độc. Hắn ngã từ trên cây xuống đất, lớn tiếng ho ra máu đen, sau đó móc ra một gói thuốc giải đổ lung tung vào trong cổ họng.

Ta cầm Trảm Quỷ Thần song đao đi tới, Độc Hầu che yết hầu hô lớn: "Ta chết rồi, bằng hữu của ngươi cũng xong rồi."

"Ta không định giết ngươi, ta sẽ cắt đứt toàn bộ tứ chi của ngươi, buộc ngươi giao giải dược ra!" Ta cười lạnh nói.

Độc hầu kinh hãi, đột nhiên khoanh chân ngồi xuống, trong miệng lẩm bẩm niệm chú ngữ. Ta ý thức được hắn đang thao túng phía trước đầm lầy xinh đẹp, nhưng ta lại không thể giết hắn, lúc này phía sau người Húc Cảnh đã đánh cho lợn béo nằm úp sấp xuống, nàng đột nhiên rất khổ sở ôm đầu, sau đó phát ra một trận gầm rú kinh thiên khiếp quỷ thần, ánh mắt lập tức trở nên tràn ngập sát cơ.

Đậu xanh, chẳng phải Độc Hầu không khống chế được bà ta sao? Sao vào lúc mấu chốt lại có tác dụng!

Sau đó Huyền Cung đột nhiên tấn công ta, ta không thể không toàn tâm toàn ý đối phó nàng, độc hầu nhân cơ hội này lộn nhào chạy trốn.

Sau Phiên Cảnh là phụ thuộc trên người cha giáo viên nữ, ta tự nhiên không dám hạ sát chiêu với nàng, chỉ có thể tiêu cực phòng ngự, nàng đối với ta lại không lưu tình chút nào, giao thủ mười mấy hiệp, tình cảnh của ta liền trở nên thập phần bị động.

Nàng tựa hồ nhìn thấu điểm này, trực tiếp thò tay qua ôm đầu của ta, ánh mắt mị hoặc đến cực điểm, một đôi môi đỏ lửa chậm rãi nghênh đón. Ta cảm giác toàn thân nóng lên, xương cũng sắp rã rồi, lý trí lập tức tan thành mây khói, trong lòng chỉ có một ý niệm cố chấp, chỉ cần có thể hôn nhau với nữ nhân này, cho dù chết cũng cam tâm tình nguyện!

Nàng chậm rãi hé đôi môi khêu gợi, từ trong cổ họng bò ra một con Tỳ Hưu vương xà màu đen, bỗng dưng phun thư ra, hình ảnh kia yêu dị đến cực điểm. Độc xà chậm rãi cắn vào môi ta, nhưng ta đã hoàn toàn bị quyến rũ, căn bản không để ý, đao trong tay cũng leng keng một tiếng rơi trên mặt đất.

Ngay tại nháy mắt nhãn quang vương xà muốn cắn đến ta, sau vòi rồng đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm, bụm mặt liều mạng lui về phía sau. Ta cảm giác bả vai một trọng, thì ra là vĩ ngọc nhảy lên trên người ta, cho nàng một móng vuốt.

"Ách ca ca, ngươi bị váng à?" Vĩ Ngọc hô to.

Ta sợ một hồi, trên người nhanh chóng toát lên một tầng mồ hôi lạnh, tranh thủ thời gian mặc niệm Vũ Dư đạo đức kinh đuổi đi Mị Hoặc sau khi Võng huyện tuyệt đẹp.

Thần Cung đẹp sau đó lấy tay từ trên mặt ra, vết thương trên mặt nhanh chóng khỏi hẳn, nhưng nàng tựa hồ bị chọc giận, hai tay vừa nhấc, mấy con rắn độc thô to từ trong thân thể nàng chui ra, cắn ta cùng Vĩ Ngọc tới đây.

"A, rắn!" Vĩ Ngọc sợ tới mức trốn đến phía sau ta.

Ta cầm Song Đao đá bay, dùng tay bắt lấy, giơ đao chém xuống liền cắt đứt đầu rắn độc. Con rắn chết rơi trên mặt đất run rẩy vài cái, hóa thành một luồng âm khí tiêu tán.

Lúc này mấy chiếc xe đột nhiên mở ra, từ trên xe nhảy xuống một nhóm người. Sau khi địch giới diễm bị dương khí người sống đánh đến, lộ ra vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên từ trên người dâng lên một trận âm khí, âm khí chui ra vô số con rắn độc cắn về phía đám người này!

Đệ nhất thiên một nghìn ba tám chương bắt Độc Hầu.

Người đến là gia tộc láng giềng, bọn họ nhìn thấy độc xà khắp nơi, lập tức quơ lên xung phong thương quét loạn, ta sợ bị ngộ thương, vội vàng mang theo Vĩ Ngọc trốn ở một bên.

Một sạp độc xà trên mặt đất vặn vẹo thân thể trong hỏa thương, nhao nhao hóa thành âm khí biến mất không thấy, một người trong đó hô to: "Tiểu thư ở đó!"

Húc Hồng Diệu sau đó vèo một tiếng nhảy lên, bỏ chạy về hướng bờ biển, những người kia đuổi theo ở phía sau, ta hướng bọn họ kêu lên: "Đừng đi qua!"

Có ba người dẫm phải cạm bẫy của Độc Hầu, bị tên nỏ bắn trúng cổ, co quắp một chút liền ngã xuống đất bỏ mình, những người còn lại sợ tới mức không dám đuổi theo nữa. Ta ra lệnh cho Vĩ Ngọc nói: "Phá hỏng toàn bộ cạm bẫy đi!"

"Đã nhận được!"

Vĩ ngọc huyễn hóa thành một con bạch hồ, nhanh như chớp chạy ở phía trước, chỗ đi đến bẫy rập nhao nhao bị kích phát, ta và đám bảo vệ kia đi theo phía sau.

Lúc này ba luồng âm khí đột nhiên nhảy ra bụi cỏ, ta cho rằng sau khi đối thủ đẹp lại muốn thả rắn, không ngờ lần này là chiêu thức khác biệt, chỉ thấy ba luồng âm khí quấn quanh ba thi thể, nhấc bọn nó từ dưới đất lên, chúng nó mở đôi mắt trống rỗng, thương trong tay nhắm vào chúng ta.

Ta hoảng hốt trong lòng, sau khi Húc Thiên xinh đẹp vậy mà lại thao túng người chết công kích chúng ta, hơn nữa trên tay chúng nó còn có xung phong thương!

Tên ta là Vĩ Ngọc vội vàng tránh né, nàng hóa thành một đạo bạch quang bay đi, đám hộ vệ lập tức đối súng súng súng, nhưng bắn trúng chúng nó thì cũng giống như đánh vào trên thân gỗ mục, chúng vốn là người chết, căn bản không giết chết được chúng!

"Nằm xuống!" Ta hô to một tiếng.

Ngay trong nháy mắt ta ngã xuống, theo tiếng rít gào của thương hỏa, một tấm lưới hỏa lực dày đặc đan xen trên đỉnh đầu. Trái tim ta cuồng loạn nhảy lên, mấy tên hộ vệ trong nháy mắt ngã xuống đất, người còn lại nhanh chóng chống đỡ, một gã hộ vệ trốn phía sau cây, dùng răng cắn một quả chùy về phía bên kia, trang bị của bánh ngọt nhanh vượt qua đặc chủng!

Một tiếng vang vọng, ba cỗ hoạt thi bị nổ tung khiến máu thịt tán loạn, chung quanh ta khắp nơi đều là mưa máu, tay đứt, ruột, nội tạng rải khắp nơi. Ta liều mạng dùng linh lực bảo vệ thân thể mới không bị mảnh vỡ đánh trúng, lỗ tai vang lên ong ong nửa ngày mới khôi phục bình thường.

Sau đó Huyền Cung phóng xuất ra âm khí lại một lần đánh tới, khống chế vài tên bảo tiêu vừa mới bị đánh chết, bên chúng ta mỗi một người chết, nàng liền có thêm một quân cờ, tiếp tục như vậy quả thực không dứt...

Thừa dịp còn chưa đứng lên, ta nhanh chóng xông tới, một đao một đao đem đầu bọn chúng chặt xuống.

Mỗi hộ vệ đều sợ tới mức hồn phi phách tán, bọn họ trải qua rất nhiều trường hợp thương lâm vũ, nhưng chưa từng gặp loại chuyện quỷ dị này, ta bảo bọn họ theo sát ta, ngàn vạn lần không được loạn thương, mọi người đồng loạt gật đầu.

Chúng ta chạy đến bờ biển, sau khi La Cảnh đã không thấy nữa, trên đất có một hàng vết máu, hóa ra là bị con khỉ độc bị ta đả thương để lại. Hắn đại khái ý thức được bản thân không thể trốn thoát, dứt khoát ngồi xếp bằng ở chỗ đó, trong miệng thì thào niệm chú ngữ.

Độc hầu nghe thấy chúng ta đến, cười một tiếng, khóe môi hắn ta dính đầy máu tươi, bộ dạng đặc biệt chật vật.

"Trương Cửu Lân, lần nào cũng là ngươi phá hư chuyện tốt của bọn ta, ta hận không thể ăn thịt của ngươi, uống máu của ngươi!"

Hắn nghiến răng nghiến lợi quát.

"Đi nhiều bất nghĩa tất phải chết, đây hết thảy đều là Long Tuyền sơn trang các ngươi tìm đường chết, không trách được người!" Ta cười lạnh nói.

Độc Hầu cười ha ha: "Có điều lần này ngươi đã tới chậm rồi!"

"Có ý gì?" Đột nhiên ta sinh ra dự cảm chẳng lành.

"Dù sao lần này nhiệm vụ thất bại, ta trở về cũng là mất mạng, cho nên ta vừa mới giải trừ ước thúc đối với Xà Phệ Hoàn, hiện tại phía sau Húc Địch đã hoàn toàn không còn bị khống chế nữa, nàng ta sẽ giết chóc đặc biệt ở chỗ này!" Độc hầu dữ tợn nói.

Hóa ra cái vòng cổ đẹp đẽ sau đó gọi là Xà Phệ Hoàn.

Ta hung hăng cắn răng, trên đời này chính là một loại người như vậy, mình xong đời, cũng phải kéo người khác làm đệm lưng, cho dù cái này đối với hắn không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Tuy rất muốn một đao làm thịt Độc Hầu, nhưng bây giờ hắn còn không thể chết. Ta đang chuẩn bị đưa tay bắt hắn, độc hầu giương tay lên, mấy cây độc tiêu hướng ta bay tới, ta múa song đao, đánh rơi chúng nó xuống đất.

Độc hầu kinh hãi, hai tay trái phải giương cung, không ngừng phóng ra độc phiêu, đều bị ta đánh rơi từng cái, theo ta không ngừng đánh rơi độc phiêu, cũng dần dần tới gần hắn.

Cuối cùng độc tiêu trên người hắn bị ném sạch, trong tay đột nhiên có thêm một viên thuốc, chuẩn bị nhét vào trong miệng. Ta nghĩ hắn muốn uống thuốc độc tự sát, liền xông tới ngăn cản, độc hầu đột nhiên cười to: "Trương Cửu Lân, cùng xuống địa ngục đi!"

Thì ra cái đó căn bản không phải là dược hoàn gì mà là một viên thuốc khói. Hắn ném trên mặt đất, bốn phía lập tức dâng lên một trận sương độc màu tím.

Ta cầm lên cổ áo Độc Hầu, đem mặt của hắn mạnh mẽ đè vào trong cát ẩm ướt, chính mình thì ngừng thở. Các hộ vệ chuẩn bị tới hỗ trợ, ta phất tay bảo bọn hắn lui toàn bộ ra, Độc Hầu bị ta giữ lại liều mạng giãy dụa, ta cảm giác mình cũng sắp không nhịn được nữa rồi.

Không ngờ ông trời hỗ trợ, một cơn gió biển thổi tới, thổi bay toàn bộ khói độc.

Ta giết con khỉ độc từ trong cát bò lên. Hắn nhìn thấy ta chưa chết, ảo não mắng: "Con mẹ nó, sao mỗi lần vận khí ngươi đều tốt như vậy!"

Ta quát: "Giao giải dược ra đây!"

"Lát đi thôi, ngươi cho rằng ta cho ngươi sao?" Độc Hầu biến thái cười nói.

Ta dùng dao bén một cái lên đùi hắn, sau đó xoay một cái, Độc Hầu đau đến kêu to: "Trương Cửu Lân, ngươi là đại địch tâm phúc của trang chủ, trang chủ sớm muộn gì cũng sẽ giết sạch người và tất cả mọi người bên cạnh ngươi!"

Lúc này có cha con hộ vệ hộ tống ra bờ cát, lạnh lùng nói: "Trương tiên sinh, giao người này cho chúng ta đi, ta có một trăm loại thủ đoạn để hắn mở miệng!"

Thanh âm của cha giáo mặc dù không cao, lại mang theo mười phần uy áp, hắn có thể luôn ngồi vững vàng ở trên vị trí của cha dạy, người xử lý tất nhiên nhiều vô số kể, trên người mang theo một cỗ sát khí ngang nhiên.

Độc hầu sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đột nhiên móc từ trong ngực ra một cái bình nhỏ. Ta cho rằng hắn lại muốn chơi trò sợ tội tự sát này, không nghĩ tới hắn vậy mà ném cái bình tới bên chân ta, khóc hô: "Giải dược cho ngươi, giết ta, nhanh giết ta, cầu ngươi!"

Nói xong, hắn vậy mà chủ động đâm vào dao của ta, ta đá một cước vào cổ của hắn, Độc Hầu liền trợn trắng mắt ngã trên mặt đất.

Độc hầu hôn mê được trộm đi, đáng tiếc là lợn béo chạy mất, thằng cha này thật sự là tiểu cường, mỗi lần đều có thể tránh được một kiếp, ta đầy áy náy nói với lão cha: "Thật xin lỗi, không tìm con gái ngươi về!"

"Vừa rồi ta đã nhìn thấy, Xà Phệ Hoàn này quá mức tà ác, ngươi không cần tự trách, ta tin tưởng thực lực của ngươi. Đúng rồi, vừa rồi ngươi đi vội vội vàng, ta có một kiện đồ vật quên giao cho ngươi." Nói xong hắn móc ra một bản cổ thư da dê, đề xuất là chìa khóa cập biển.

Ta kinh ngạc một trận, quyển sách này ta có nghe thấy, nghe nói là kết tinh cả đời Săn Vương, bên trong có rất nhiều phương pháp đối phó vu thuật, tà thuật.

Giáo viên dạy dỗ nói hắn có chút hứng thú đối với quỷ thần học, cho nên mới có thể trở thành bằng hữu với xư sinh y, quyển sách này là hắn lấy được từ một hội đấu giá, là sách quý tư nhân cất giữ của đại tác giả thế kỷ dục. Địch Phúc chính là tác giả lưu ký xa hoa của Lư Lỗ, đồng thời hắn cũng là một vị Quỷ thần gia nổi tiếng, quyển sách này ghi chép rất nhiều pháp thuật đối phó vu thuật dị giáo, đối với ta có lẽ có chút trợ giúp.

Ta ngồi xe của lão cha quay về chùa, Doãn Tân Nguyệt thấy ta bình yên vô sự, lập tức nhào tới ôm lấy ta, những người vừa trúng độc đã cứu được, ta muốn ở lại đây cũng không có việc gì, liền cáo từ trước.

Trở lại khách sạn, Lý mặt rỗ vẫn còn nằm trên giường. Không biết giải dược Độc Hậu cho là thật hay giả, sáng sớm tới ta mua mấy con tiểu bạch thử trở về, đem thánh thủy và giải dược trộn lấy nhét vào miếng, tiểu bạch thử ăn vào không có việc gì, xem ra là sự thật.

Lý Ma Tử ăn giải dược rồi từ từ tỉnh lại, chỉ là thân thể còn chút yếu ớt, ta mua một ít đậu xanh có công hiệu giải độc, lạnh và gạo nấu thành cháo cho hắn uống. Ở dị quốc, hắn uống đến cháo gạo nhỏ, Lý Ma Tử cảm động vô cùng, nói: "Tiểu ca, qua nhiều năm như vậy, ta xem như rõ ràng, thứ đồ chơi gì cũng là hư, chỉ có hai huynh đệ ta tình là thật!"

Ta cười nói: "Yên tâm, cảm khái cái gì, cũng không phải sinh ly tử biệt."

"Thiếu chút nữa là được!" Lý Ma Tử trầm giọng nói: "Lần này đi Quỷ Môn Quan quay một vòng trở về, ta đối với nhân sinh lại có thêm vài phần cảm ngộ sâu sắc!"

Ngày hôm sau cha giáo phái mấy chiếc xe đến đón chúng ta đến một quán khác, khách sạn này là gia tộc đoàn chợ kinh doanh, thuận tiện bảo vệ chúng ta.

Ta vô cùng khó hiểu, hỏi hộ vệ đưa chúng ta tới: "Vì sao phải bảo vệ chúng ta?"

Hắn giải thích: "Trương tiên sinh có chỗ không biết, bang hội chuẩn bị tuyên chiến với bang phái lớn, lão cha dạy đặc biệt dặn dò, mấy ngày gần đây Trương tiên sinh không nên đi lại bên ngoài, cần cái gì cứ việc nói với người trong khách sạn."

Muội Nhất Thiên Tam Tam Cửu Vũ Diễm Hậu

Ta không hiểu gì cả, chỉ mới qua một đêm mà tiến triển cũng quá nhanh đi? Tại sao lại chạy ra một cái vòng lớn rồi.

Hóa ra tối qua cha giáo bảo người thu thập tốt độc hầu một phen, hắn chịu không nổi nghiêm hình tra tấn cung cấp tất cả, Long Tuyền sơn trang luôn rất muốn mở rộng công việc đến châu Âu, chỉ là khổ nỗi không có cơ hội.

Gần đây bọn họ thông đồng với xung đột lớn với Ám chợ, Long Tuyền sơn trang định dùng Xà Phệ Hoàn xử lý toàn bộ lãnh tụ đoàn đánh thuê, để mọi người thuận lợi tiếp nhận địa bàn của bọn họ. Như vậy Long Tuyền sơn trang cũng có thể đứng vững gót chân ở bờ cá mập rồi.

Xà Phệ Hoàn vốn luôn trên người cha mẹ dạy dỗ con gái, rơi vào trạng thái ngủ say, chính là vì chờ đợi thời cơ tốt nhất. Không nghĩ tới kế hoạch của bọn họ bị khách không mời mà làm rối loạn, kết quả một chiêu vô ý thua sạch!

Độc hầu hôm nay sáng sớm không chịu đựng được, thừa dịp người trông coi không chú ý mình nuốt cây đinh sắt tự sát rồi, thi thể của hắn bị xử lý sạch sẽ, liền lông đều không lưu lại.

Sáng sớm hôm nay giáo huấn đã đi gặp lãnh tụ khác của gia tộc Ba Bang, mọi người cùng vinh câu vinh câu tổn, sử dụng địa bàn lớn như vậy làm người ta khinh thường mở rộng, bọn họ quyết định liên thủ, nhổ tận gốc cả thế lực của Tây Lý đảo.

Thầy dạy còn phát ra lời, chờ thu thập xong vòng lớn bang, liền đến phiên Long Tuyền sơn trang!

Xem ra mặc dù Long Tuyền sơn trang có Long Thanh Thu chống đỡ, nhưng cũng đã tổn thất thảm trọng, cho nên mới làm ra loại chuyện bí quá hoá liều này, không ngờ trộm gà không được còn mất nắm gạo, ngược lại còn có đại địch bình sinh...

Mấy ngày tiếp theo không liên quan gì đến ta, liền ở trong khách sạn xem TV, ăn đồ ăn, nghiên cứu chiếc chìa khóa của con ong đực kia. Quyển sách này viết trước công nguyên, cực kỳ tối nghĩa khó hiểu, ta nghĩ trong thời gian ngắn như vậy xem thì không thực tế, nên chọn một ít bộ phận quan trọng để xem.

Trong này nhắc tới một loại pháp trận, tên là "Mangng phong ấn", cũng gọi là Lục Mang Tinh Trận, trận nhãn này là một lục mang tinh to lớn, bên ngoài còn vẽ rất nhiều ký hiệu thần bí.

Những ký hiệu này đều là thứ có liên quan đến đế đế, ví dụ như thánh đế chi mâu, thiên linh sa, đối với đồ vật tà ác đều có thương tổn thêm thành. Nhưng phượng phong ấn trọng ở bên cạnh quỷ thần phong ấn dị giáo, hiển nhiên hiệu quả đối với xà phệ hoàn mạnh hơn một chút!

Nhưng loại pháp trận, phù chú này không phải cứ theo tình hình là có hiệu quả, bình thường người tín ngưỡng càng kiên định sử dụng càng tốt, nếu như ngươi căn bản không tin nó, nó chính là một tờ giấy.

Ta giao nhiệm vụ gian khổ này cho Lý Ma Tử, bảo hắn mỗi ngày làm gì cũng không làm, cuồng đọc Thánh Kinh bản gốc của mình, gia tăng tín ngưỡng của mình. Lý Ma Tử niệm tình, hắn nói khổ sở đọc cao tam cũng chưa từng khổ cực như vậy. Sau này hắn bắt đầu có chút tẩu hỏa nhập ma, hai câu liền mang ra một câu Kinh Thánh, mỗi lần đi đến chỗ có tiếng khiển đèn thì cao giọng hô: "Đế Đế nói, phải có ánh sáng!"

So với chúng ta thanh nhàn, hai ngày nay bên ngoài có thể náo nhiệt, trên TV mỗi ngày đều có tin tức chiến tranh, có đôi khi thậm chí đêm khuya cũng có thể nghe được tiếng thương thương truyền đến từ xa xa. Dân chúng láng giềng không phạm nước sông thác nước, tuy trong thành mỗi ngày có người chết trận chiến nhưng vẫn nhàn nhã trôi qua một thời gian, tranh đoạt địa bàn giữa bãi ma trơi thành dư tửu hậu.

Bầy đảng xuất động toàn bộ tổ ong, một tuần sau, các bang phái lớn đã bị diệt trừ tận gốc, đầu não rộng lớn sợ tới mức run lẩy bẩy, vì vậy tự mình đưa ra chứng cớ phạm tội với tòa án, gán tội mình, ngồi xông pha đại lao tiếp nhận sự bảo vệ của bọn quan viên.

Long Tuyền Sơn Trang muốn ôm đùi ở bờ nam, không ngờ tới cái đùi này lại bị chặt mất, Long Thanh Thu chắc là hận ta đến chết mất!

Nhoáng một cái chính là Anh Hùng, Xà Phệ Hoàn vẫn rơi xuống không rõ tung tích, hôm nay cha cha cha tự mình đến nhà, nói cho chúng ta biết một tình báo trọng yếu, có người trong thành nhìn thấy con gái hắn, trong thành gần đây có thi võ của Cổ La thi triển, con gái hắn xuất hiện ở nơi hội trường triển lãm này mấy lần.

Vất vả lắm mới biết được hành tung của nàng ta, bên ngoài cũng thái bình rồi, ta dự định đêm nay sẽ đi hàng phục xà phệ hoàn.

Buổi tối hai ngày này trăng tối sao tối, lần này không đợi Doãn Tân Nguyệt nói, ta liền đề cử nàng cùng tới. Bởi vì thuật mị hoặc sau đầm lầy thực sự quá khủng bố, có nàng có thể ở thời điểm chúng ta mất trí tỉnh táo đánh thức chúng ta.

Trãi giáo phái hai gã thủ hạ đưa chúng ta đến triển lãm hội, sau khi đến đó, hội trường đã đóng cửa, bất quá lão giáo viên đã hỏi thăm chủ bạn trước đó, ta không tốn chút sức nào liền đi vào.

Trong hội trường trống rỗng, phía sau quầy pha lê đặt từng đồ cổ trân quý, đều là công nghệ, binh khí, áo giáp thời Cổ La, mỗi một món đều có giá trị liên thành, tuy người cha dạy nói đêm nay hư hao bất cứ thứ gì đều do hắn trả, nhưng ta cũng không thể không biết xấu hổ. Huống hồ những thứ này đều là di sản trân quý không thể sao chép, nếu có thể tránh bị hư hao, ta vẫn sẽ cố gắng hết sức tránh.

Doãn Tân Nguyệt hỏi ta: "Phu phụ, trong nhiều đồ cổ như vậy, có âm vật không?"

"Chắc là sẽ có!"

Đột nhiên ta nhìn thấy một món áo giáp, phía dưới trên lệnh bài nói là xuyên qua Liệu phạt Ngu, đây là một món đồ cổ chứng kiến lịch sử, ta nhịn không được dừng lại nhìn một cái.

Khi ta nhìn lại hướng áo giáp kia, đột nhiên chú ý thấy trong tủ thủy tinh có một gương mặt yêu diễm hiện lên, ngay sau đó gương mặt kia liền "xé rách", thật ra là thủy tinh nứt ra, toàn bộ tủ thủy tinh không hề có bất cứ dấu hiệu gì, rầm một tiếng vỡ nát.

Phía sau chúng ta đột nhiên xuất hiện một trận âm khí, chỉ thấy vô số tròng mắt vương xà quấn lấy nhau, giữa thủy triều nhô lên một khối, hình dạng tựa như cái ghế. Sau khi đối thủ đẹp đẽ vô cùng khí phách là một đôi chân dài trắng nõn đang ngồi ở phía trên, cùng lúc di động với làn xà triều.

Ta hô to: "Lý Ma Tử, mau cút sang một bên!"

Ta hô mấy lần không có phản ứng, chỉ thấy Lý mặt rỗ nhìn chằm chằm phía sau Bặc Phỉ, cả người đã ngây dại, trong lỗ mũi chậm rãi chảy ra hai dòng máu mũi. Ta đi lên liền thưởng cho hắn một cước, từ trong túi của hắn lấy ra một nắm lớn vàng óng.

Xà triều vừa gặp được hoàng phấn, lập tức vặn vẹo giãy dụa, nhìn giống như một nồi nước đen sôi trào. Sau khi Huyền Cung đẹp ánh mắt đột nhiên trở nên âm lãnh, mang theo một cỗ âm khí như bài sơn đảo hải nhào tới, mấy ngày nay khẳng định nàng đã hấp thu đại lượng âm khí.

Lần này ta không định hạ thủ lưu tình, dù sao âm linh cấp bậc Đằng Xà sau loại cấp bậc này, cho dù ta xuất toàn lực cũng chỉ có thể đánh ngang tay, sợ tay sợ chân không có bất cứ phần thắng nào.

Ta đâm qua một đao, động tác đẹp hậu hoa lệ tránh đi, trên tay ngưng tụ một đoàn âm khí, đem bội kiếm cưỡi trên áo giáp bên cạnh cầm ở trong tay, chém giết cùng ta, đồng thời dưới chân không ngừng thả ra rắn độc tập kích ta.

Ta tên Doãn Tân Nguyệt ở bên cạnh tung hoàng, tránh cho bị độc xà cắn, song đao trong tay múa thành một mảng hàn quang, va chạm với trường kiếm của cô, không ngừng sinh ra tia lửa. Đột nhiên "xoạt" một tiếng, trường kiếm bị chém đứt, trong lòng ta lạnh lẽo, đây chính là văn võ đó!

Phía sau Huyền Cung vẻ đẹp đột nhiên lui về phía sau, mục tiêu của nàng là áo giáp Liệu, ta hướng Lý mặt rỗ kêu lên: "Ôm lên áo giáp mau chóng chạy!"

Lý Ma Tử "ồ" một tiếng, lúc ôm áo giáp rời khỏi, còn lưu luyến không rời nhìn về phía Húc Phỉ vài lần.

Sau đó hai mắt đẹp của Húc Địch đột nhiên phóng ra lục quang, trong miệng phát ra âm thanh dữ tợn như rắn, sau đó thân thể xoay tròn như vũ đạo, hướng ta khởi xướng công kích. Động tác của nàng nhẹ nhàng như báo săn, trang sức trên người màu vàng chói mắt, ta trong lúc nhất thời vậy mà không cách nào chống đỡ.

Đột nhiên nàng đá một cước vào ngực ta, ta ngửa ra sau một cái, nàng cũng mặc kệ ta, trực tiếp nhào tới chỗ Lý Ma Tử.

Ta đang chuẩn bị đuổi, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên hét lên một tiếng, quay đầu nhìn lại, nàng lại bị một con rắn hổ to lớn quấn lấy...

Chương một nghìn một chuyến một ngàn bốn linh thứ nhất, giết trực...

Doãn Tân Nguyệt hô to: "Phu quân, cứu mạng, xương cốt cũng bị ép gãy!"

Ta nhanh chóng lấy từ trong ngực ra một đạo linh phù, lá bùa này là ta đặc chế, chú văn trên đó dùng màu vàng mà vẽ thành, đối phó với đám độc xà này có hiệu quả kỳ diệu. Ta đem linh phù này hất lên, tròng mắt vương xà kêu lên thảm thiết, hóa thành một bãi khí đen ngã trên mặt đất.

Ta đi qua xem Doãn Tân Nguyệt có bị thương hay không, nàng ta nói: "Ta không sao, chồng ta, sao nữ nhân này lại giống như yêu quái vậy, đến đâu cũng có rắn?"

Ta giải thích: "Nàng là Nữ Vương Húc quốc, bản thân rắn sắt chính là tượng trưng của nàng! Cộng thêm nàng lại bị rắn hổ cắn chết, cho nên âm linh của nàng tự nhiên cùng rắn hổ hóa thành một thể..."

Ta đem Vĩ Ngọc gọi ra, bảo nàng đi hỗ trợ trước, Lý mặt rồi nhìn thấy Phiên Mỹ sau đó thì hai mắt liền động, ta chỉ sợ hắn bị mị hoặc. Vĩ Ngọc nhìn lướt qua Doãn Tân Nguyệt, giảo hoạt cười cười. Ta biết cô ta đang cười nhạo biểu hiện hôm đó của ta không tương đương với Lý mặt trăng, ta giục cô ta nhanh chóng đi, sau đó liền hóa thành một đạo bạch quang bay đi.

Sau khi triến Chu đẹp một đời hấp dẫn qua hai nam nhân, một là Yểm Đại Đế, sau đó dùng sắc đẹp tuyệt trần đoạt được sự ủng hộ của Sa Lang, thuận lợi leo lên vương vị; sau khi Chiêm Ly chết, nàng lại đi dụ dỗ một trong ba bá chủ của La Mã lang ân., Chỉ tiếc lần này chọn sai đối tượng, cuối cùng Lang Lang bị một trong ba cự đầu của La Mã đánh bại, sau khi Già Long đẹp cũng trở thành tù nhân, bà đã từng dùng sắc đẹp của mình để lôi kéo đe dọa, nhưng Ô Lăng lại không ăn cái trò này.

Hâm có thể nói là túc địch cả đời sau đầm lầy xinh đẹp, chẳng lẽ nàng đến đoạt kiện áo giáp kia, chính là vì rửa nhục trước một năm tuyết?

Ta và Doãn Tân Nguyệt chạy đến một Triển Thính, mơ hồ nghe thấy thanh âm binh khí giao nhau, chỉ thấy một nam nhân cao lớn cầm bảo kiếm của La Mã trong tay, đang chém giết với người phía Triều Diễm phía sau. Vòng rắn trên mặt đất tùy thời tiến công hắn, lại bị vòng sáng trên người nam nhân La Điện cản trở về.

Ta kinh hãi biến sắc: "Mẹ nó, nàng thật sự gọi Âm Linh của Liệu ra rồi!"

Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Phu quân, rốt cuộc nàng ta muốn làm gì?"

"Đại khái là muốn cho lửa thiêu hồn phi phách tán đi!" Ta đáp.

Đột nhiên ta nghe thấy tiếng lộp bộp, nhìn sang bên cạnh, Lý Ma Tử ngã trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, vĩ ngọc đang mở cung phiến hai bên tai hắn. Ta đi qua nhìn, trên mặt Lý Ma Tử hiện ra nụ cười hạnh phúc, lẩm bẩm nói: "Nữ vương đại nhân, để cho ta thần phục ở dưới váy của ngươi đi!"

Vĩ Ngọc nói: "Ta vừa mới biến thành như vậy, định lực nam nhân các ngươi còn kém như vậy sao?"

Ta không còn gì để nói cả, lúc này Lý mặt rỗ đột nhiên đưa tay sờ vài cái ở trước ngực ta, đại khái phát hiện ra có gì đó không đúng, lập tức tỉnh dậy: "Trương gia tiểu ca, tại sao lại là ngươi!"

"Ngươi có thể đừng mất mặt được không!" Ta mắng.

"Ai, thường nói, Mẫu Đơn hoa dưới chết, làm quỷ cũng phong lưu... Mẹ kiếp, ai dám đánh nữ vương đại nhân của ta, ta đi hỗ trợ!" Lý Ma Tử nhất thời cuống lên.

Một tay ta lôi hắn trở lại, Lý Ma Tử có bộ dáng này rất nguy hiểm, chưa nói đến khả năng chính hắn mất mạng, mà còn có thể liên lụy đến chúng ta. Quả nhiên nam nhân một khi từ nửa người trên cắt tới nửa người dưới suy nghĩ, lý trí cả người sẽ không còn sót lại chút gì.

Ta nói cho Lý Ma Tử biết, nếu như chúng ta thu phục được âm vật này, muốn sắp xếp thế nào cũng được, cho dù sau đó có kêu Diễm

Nhân Tình chưa xong với hắn cũng được.

Bây giờ Lý Ma Tử đang ở trạng thái chỉ số thông minh, gật đầu lia lịa, kỳ thực ta đã lừa hắn, một khi phát động Lục Mang Tinh pháp trận, âm linh của Huyền Cung xinh đẹp sẽ bị phong ấn, còn có nhân tình quỷ tình gì nữa?

Sau khi diễm hậu chém giết say sưa cùng láng giềng, ta bảo Lý mặt rỗ nhanh chóng bày trận, hắn dùng nước mực bôi thuốc đắng trên mặt đất vẽ lên Lục Mang Tinh pháp trận. Ta đem Vĩ Ngọc thu lại, bởi vì nàng cũng thuộc về quỷ thần dị giáo, sẽ bị hút vào cùng một chỗ.

Đại trận vẽ được nửa đường, Lý Ma Tử đột nhiên đặt mông ngồi xuống đất, hô to: "Rắn! Xà! Rất nhiều rắn!"

Quay đầu nhìn lại, phía sau vẻ đẹp của Võng Xà nhìn chằm chằm Lý Ma Tử, đại khái đang thi triển huyễn thuật. Ta tên Lý Ma Tử niệm đạo đức kinh, hắn đọc hai câu liền kẹt lại, nói: "Đừng đọc nữa, ngươi niệm 《 Kinh Thánh Liên 》 nhé!"

Lý Ma Tử cực kỳ lưu loát niệm lên Kinh Thánh Tốn bản chữ Anh, huyễn thuật liền không công tự phá, hắn tiếp tục vểnh mông vẽ trận trên mặt đất, thời điểm sắp giải quyết đột nhiên rầm một tiếng, Húc Tinh Diệu sau đó không ngờ từ cửa sổ thủy tinh nhảy ra ngoài đuổi theo.

"Mẹ kiếp, sao lại không phối hợp, trận ta vừa mới vẽ xong." Lý Ma Tử oán niệm nói.

"Động tác của ngươi quá chậm! Nhanh đuổi theo đi!" Ta kêu lên.

Sau khi tới Huyền Cung đã chạy mất, bởi vậy xem ra, nàng cảm thấy sợ hãi Lục Mang Tinh Đại Trận.

Chạy trốn, ta đột nhiên cảm thấy không thích hợp, trong hành lang dài chỉ có tiếng bước chân của ta, quay đầu nhìn lại, Doãn Tân Nguyệt cùng Lý Ma Tử đã không thấy đâu nữa. Ta nghĩ mình chẳng lẽ trúng quỷ đánh tường, nhưng loại thủ đoạn cấp thấp này cũng có thể đối phó ta? Hơn nữa ta lại không hề phát hiện ra.

Trong hồ lô băng ngọc nói: "Không phải ngươi trúng quỷ đánh tường, mà là hai người bọn ngươi trúng quỷ đánh tường!"

"Hai người bọn họ mất từ lúc nào?" Ta hỏi.

"Ách, ta cũng không rõ lắm, đây chỉ là suy đoán của ta!"

Ngọc Vĩ Châu tinh thông ảo thuật, suy đoán của ả ta đại khái không sai, ta chỉ có thể vòng trở lại tìm Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử. Chưa đi được vài bước đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng xé gió, theo đó ánh đao lóe lên, ta vô thức lui về phía sau một chút., Một thanh đao như dưa hấu lướt sát qua chóp mũi của ta, sau đó một tên mập mạp tròn vo rơi xuống đất, nhếch miệng cười nói với ta: "Trương Cửu Lân, ân oán giữa hai chúng ta hôm nay nên chấm dứt, giết ngươi ta thì có thể tấn thăng làm đại hộ pháp rồi!"

Hóa ra heo béo vừa mới trốn sau lớp tủ, cái tủ kia rất cao, căn bản là không phát hiện được, nếu không phải ta phản ứng nhanh cái này cũng bị thương rồi.

Ta thầm cắn răng, quả nhiên là tên này đang giở trò quỷ, vì vậy nói: "Ta cảm thấy đại hộ pháp không thích hợp với ngươi, nhưng danh hiệu khác thích hợp hơn."

"Cái danh hiệu gì?" Con heo béo tò mò hỏi.

"Mập mạp chết bầm!" Ta cười nói.

Heo béo giận tím mặt, nâng con dao lên, điên cuồng chém ta. Ta biết rõ hắn đao thương bất nhập, giao thủ với hắn chỉ là uổng phí sức lực, liền không ngừng né tránh, lợn béo cho rằng ta đã sợ, điên cuồng cười nói: "Trương Cửu Lân, ngươi không làm ta bị thương được, pháp thuật đối với ta cũng không có hiệu quả, nói về kéo dài chiến đấu thì ngươi không thể qua được ta!"

Ta lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng chiêu thức giống nhau có thể sử dụng hai lần với ta sao!"

Dứt lời ta ném ra một đạo phù, lá bùa bay thẳng về phía con heo béo. Hắn ấn ngón tay vào yết hầu, nôn ra một bãi lớn uế vật, phun lên trên lá bùa.

Nhưng mà trong lá bùa phiêu phù ở giữa không trung đột nhiên chui ra rất nhiều quỷ hồn, ghé vào trên thân heo béo cắn loạn một trận, heo béo kinh hãi: "Cái này... Điều này sao có thể!"

"Sao lại không thể?" Ta nói: "Ngươi có biết quỷ kêu là quỷ thực uế quỷ không, trên tấm phù này bị ta phong mười con Thực Uế Quỷ, ngươi không phải thích nôn ra sao? Tận tình nôn mửa đi! Kể bao nhiêu chúng nó cũng sẽ thu hết theo đơn vị!"

Đột nhiên heo béo bùng nổ một đạo sát khí, mạnh mẽ chấn khai thực vật quỷ Uế rậm rạp chằng chịt trên thân, nhưng mà chúng nó ngửi được trên người heo béo nôn mửa, giống như con ruồi hộc máu bao lấy nó. Heo béo vung đao chém lung tung, đối với chúng nó lại không có bất cứ hiệu quả gì.

Ta nhân cơ hội này xông lên, dùng mấy đao tấn công con heo béo, hắn đã muốn đối phó Thực Uế Quỷ, lại muốn chống đỡ thế công của ta, có vẻ hơi sứt đầu mẻ trán.

Ta vừa chém một đao đã chặt đứt hàng địa phương Tây qua đao, heo béo nghiến răng nghiến lợi nói: "Chút tài mọn, ngươi còn có thể giết ta hay sao. Hôm nay ta sẽ cuốn lấy ngươi, để ngươi không cứu được vợ ngươi và huynh đệ!"

Nói xong, hắn giống như chơi xấu xông về phía ta, muốn ôm lấy ta.

Ta ngừng thở đột nhiên xuất đao, lưỡi đao xẹt qua đôi mắt của y, vì đao này hai ngày sau ta không ngừng luyện tập. Hai mắt heo béo lập tức hỏng, che mắt gào khóc thảm thiết, còn khó nghe hơn cả giết lợn. Ta cười lạnh nói: "Trên dưới thân ngươi đều là đao thương bất nhập sao?"

Heo béo đột nhiên cởi áo, trên người nó vẽ một trận quỷ dị, giống như vô số ký hiệu thần bí hợp thành một cái đầu lâu, nó hung tợn nói: "Trương Cửu Lân, hôm nay ta đến không có ý định sống sót trở về, cho dù lão tử biến thành lệ quỷ cũng phải phế bỏ ngươi!"

Ta biết hắn muốn dùng tà pháp gì, chỉ biết là tiểu tử này đã không còn mấy giây để sống. Quả nhiên chú ngữ heo mập còn chưa đọc xong, thân thể đã bắt đầu lay động, đột nhiên ngã xuống đất sùi bọt mép: "Mẹ nó... Trên dao của ngươi có độc!"

"Đao của ta chém nhiều rắn như vậy, bên trên có độc rắn rất bình thường, tiết kiệm khí lực đổ xuống đi!" Ta nhàn nhạt cười nói.

Heo béo mười phần không cam lòng phun ra một ngụm máu lớn, liền hít vào một hơi khí lạnh.

Đệ nhất thiên một trăm bốn mươi mốt, Tu La Đồ!

Mười hai Tử Tiếu cuối cùng cũng giải quyết xong xuôi, ta thở phào nhẹ nhõm, gọi đuôi ngọc ra cùng đi tìm Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt. Cả tòa lầu lục lọi rồi, cuối cùng ta đi lên Thiên Đài, phát hiện hai người bọn họ đang chuẩn bị nhảy lầu!

Ta chạy như bay tới túm cổ áo hai người, lúc này một chân Lý Ma Tử đã bước ra, nếu không phải đuôi ngọc ở phía sau túm quần áo thì thiếu chút nữa ba người đều xong đời.

Đến khi bọn họ tỉnh lại, Lý Ma Tử sợ tới mức hai chân xụi lơ ngồi bệt dưới đất. Doãn Tân Nguyệt ôm lấy tay ta nói: "Thật đáng sợ, thiếu chút nữa ngã chết rồi!"

Ta nhẹ giọng an ủi nàng, từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy được trên quảng trường phía dưới một xanh một trắng hai đạo ánh sáng quấn quanh cùng một chỗ, kèm theo âm thanh binh khí mơ hồ tăng lên, Húc Oa sau khi đã đẹp đến mức không thể giao tiếp với nhau.

"Mau xuống lầu!"

Chúng ta trở về theo đường cũ, khi đến tầng lầu giao thủ với heo béo, ta nhìn thấy thi thể heo béo đang cử động, lập tức cảnh giác lên. Thằng này thật sự là tiểu cường sao, vậy mà cũng không chết sao?

Chỉ thấy bụng heo béo liên tục nhô lên, giống như con chuột nhỏ giấu ở bên trong, Vĩnh Linh Giới trên tay ta bắt đầu lập loè, Tiểu Giới Linh ở trong đầu ta nhắc nhở: "Chủ nhân, kiểm tra đo lường chung quanh có đại lượng âm linh đang đến gần!"

"Số lượng? Cụ thể có mấy cái!" Ta hỏi.

"Mười hai người!" Tiểu Giới Linh đáp.

"Mười hai người?"

Đột nhiên ta có loại dự cảm bất thường, nhanh chóng lấy ra chu sa, mực nước, đinh sắt bắt đầu vẽ trận, cắm hai bên trái phải của Trảm Quỷ Thần song đao. Ta ngồi xếp bằng, tế ra Vô Hình châm, bảo Lý mặt rỗ và Doãn Tân Nguyệt tránh sau lưng ta.

Đột nhiên gió lạnh mãnh liệt, âm hàn thấu xương, trong âm phong xen lẫn một ít tiếng khóc quỷ dị: "Thập Nhị Tử Tiêu, đồng sinh cộng tử, ai giết ta, ta tất báo!"

Thi thể heo béo mạnh mẽ nổ bể ra, huyết nhục vẩy ra, từ trong thi thể cuồn cuộn không ngừng chảy ra hắc thủy. Hắc thủy vậy mà tự động vẽ ra một trận hình trên mặt đất, giống hệt với tà trận trên người heo béo lúc nãy, chỉ là kích thước lớn hơn nhiều.

Tiếp theo mười hai âm linh xuất hiện ở các phương hướng của đại trận, chính là thập nhị tử tài Tiếu đã bị ta tiêu diệt! Ta đột nhiên nhớ tới trận hình khô lâu kia là cái quái gì, Thử tiền bối trước kia nói cho ta biết, đó là một loại tà thuật gọi là "Tu La Đồ", một khi có người mang theo "Tu La Đồ" lạc ấn bị giết, hắn sẽ hóa thành lệ quỷ, báo thù cho địch nhân!

Xem ra thập nhị Tử Tiếu bị tập thể lạc hạ dấu ấn "Tu La Đồ", một khi toàn viên chết trận sẽ lập tức phát động. Mười hai người này là công cụ giết người của Long Thanh Thu, Long Thanh Thu tự nhiên phải vắt cạn toàn bộ giá trị của bọn họ, một khi bị loại tà thuật này đánh xuống thì ý nghĩa vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Ta định trước tiên xuống tay vì mạnh, thao túng châm vô hình và song đao đồng thời tấn công. Kim Long vung Thất Sát bia trong tay chặn được dương đao, heo béo nhảy dựng lên, một ngụm đem âm đao ăn vào. Âm đao đụng tới trong bụng hắn nửa trong suốt, làm thế nào cũng không lao ra được. Con thỏ khôn vừa giơ tay lên bắn phi tiêu tới.

Phi tiêu của nàng đều là do âm khí biến ảo thành, bị đại trận do ta bố trí ngăn cản lại.

Sau đó tuấn mã, gà rừng, man ngưu từ ba góc độ xông tới, va đập khiến đại trận bắt đầu xuất hiện dấu hiệu sụp đổ. Cỗ lực lượng phản phệ kia đánh lên người ta, cảm giác như bị người ta đạp mạnh trên bụng một cước. Yết hầu ta ngòn ngọt một cái liền phun ra một ngụm máu tươi lớn.

"Phu quân, ngươi không sao chứ!" Doãn Tân Nguyệt sợ hãi, vội vàng lấy tờ giấy lau miệng cho ta.

"Khoan đã!"

Ta dính một ít máu, nhanh chóng viết xuống đất bốn cái tên —— Tạ tất An, không thể cứu, đầu trâu duyên dáng, Mã Diện La Sát. Đây là tên bốn đại Âm sai trong Địa Phủ, bọn họ có tồn tại hay không thì ta không biết, nhưng viết xuống tên bọn họ chắc chắn có thể chấn nhiếp Âm Linh.

Quả nhiên gan trong Thập Nhị Tử Tiếu tương đối nhỏ, độc hầu bị dọa sợ, nhưng đối với đám người kia lại vô hiệu. Mắt thấy trận sắp không chống đỡ nổi, trong lòng ta kêu khổ không ngừng, mười hai người này ta mỗi một người đối phó đều rất cố sức, hiện tại cùng lên, không phải muốn lấy mạng ta sao?

"Trương gia tiểu ca, trận chống đỡ... Không chịu được nữa rồi!" Lý Ma Tử lắp bắp nói.

"Chạy mau!" Ta kêu lên.

Ta thu hồi dương đao cùng Vô Hình châm, ba người đồng thời xoay người chạy trối chết, đại trận miễn cưỡng chống đỡ vài giây rốt cuộc sụp đổ. Mười hai Lệ quỷ phát ra tiếng gào khóc thảm thiết, thân thể bọn nó quấn quanh cùng một chỗ, như một con quái xà vô số cái đầu, dọc theo hành lang một đường đuổi theo.

Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Phu quân, có thể để người sau này của Huyền Cung đối phó với bọn họ không?"

Câu nói này đã nhắc nhở ta, ta mừng rỡ như điên mà nói: "Lão bà, bà quá thông minh rồi!"

Ta dùng giấy vàng xé một ít người giấy nhỏ, bên trên dính một chút tinh huyết của ta, đến một chỗ liền ném, hy vọng có thể đem mười hai lệ quỷ kia tạm thời dẫn dắt, chúng ta mới có thể từ nơi này đi ra ngoài.

Chúng ta đi vòng quanh bọn nó mấy chục phút, cuối cùng cũng chạy đến cửa sau của hội trường. Đột nhiên heo béo nhảy từ trên xà nhà xuống, vừa ôm đầu ta, vừa bóp mạnh tóc ta nói: "Trương

Cửu Lân, xem ngươi còn chiêu gì không."

Ta ở trong lòng bàn tay tích tụ lên một đoàn linh lực, một chưởng đem hắn đánh bay, heo béo như quả bóng cao su lăn một vòng, đột nhiên rống cổ họng hô to: "Các huynh đệ, Trương Cửu Lân ở đây!"

Một luồng âm phong ập tới, mắt thấy âm linh khác sắp tới, lòng ta nóng như lửa đốt, vô thức lấy vũ khí ra nhưng tay trái lại sờ hụt. Con heo béo vỗ bụng cười ha hả: "Đao của ngươi đang ở trong bụng ta!"

"Ngươi bớt đắc ý đi!"

Ta ném ra một thanh dương đao khác, dương đao tự động tấn công con heo béo, ở trên người hắn nháy mắt đã cắt mười mấy lỗ hổng, xé bụng hắn ra. Âm đao từ bên trong bay ra, song đao đồng thời trở lại trên tay ta.

Kỳ thật ta không sử dụng bất cứ chiêu thức nào, hoàn toàn là tự do phát huy, đem Mạc Tà vốn là phu thê, thê tử bị nhốt, trượng phu tự nhiên sẽ liều mạng cứu nàng.

Thân thể heo béo rất nhanh đã hồi phục, Âm Linh khác cũng đuổi tới, ta ném ra mấy đạo phù ngăn cản chúng nó, cùng Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt nhanh chóng thoát khỏi hội trường.

Mỗi khi chúng ta chạy ra bên ngoài, thấy Mục Lăng đã bị diệt trừ, trên mặt đất có một thanh kiếm gãy. Sau đó Huyền Cung quỳ trên mặt đất, trong tay cầm một bộ khôi giáp bị hỏng, từ bên trong chậm rãi rút ra một ít mảnh xương nhỏ, xung quanh nàng có một ít giáp xác trùng bò tới bò lui.

Ta giật mình trong lòng, những con Thánh Giáp Trùng kia chẳng lẽ là người của triền bắc? Có truyền thuyết người của cổ địch sau khi chết đều sẽ dùng Thánh Giáp Trùng chôn cùng, bởi vì Thánh Giáp Trùng là sứ giả của Âm Dương lưỡng giới.

Doãn Tân Nguyệt hỏi: "Nàng đang làm gì?"

Nếu như thánh giáp trùng xuất hiện ở đây, nói rõ nàng muốn mở ra thông đạo của hai giới âm dương, ta có một loại dự cảm không tốt: "Nàng không phải là muốn phục sinh bản thân đấy chứ?"

Lý Ma Tử nói: "Vậy ta còn có thể cùng với người khác tình thế chưa?"

Ta vô cùng khinh bỉ nhìn hắn một cái. Lúc này Thập Nhị Tử Tiêu đuổi theo, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa. Ta lấy từ trong túi ra một lọ Hoàng Lương Huyết vẩy loạn chung quanh sau đó mang theo Doãn Tân Nguyệt cùng Lý Ma Tử trốn đến trong bụi cây bên cạnh.

Người một khi biến thành quỷ, sẽ có bản năng của quỷ, Thập Nhị Tử Tiêu bị âm khí của Hoàng Lương Huyết hấp dẫn, nằm úp sấp trên mặt đất điên cuồng liếm máu tươi. Húc Hồng Diễm sau khi nhìn thoáng qua bọn chúng, giống như bị sỉ nhục cực lớn, đột nhiên xông tới, xé nát con rắn xanh gần nàng nhất.

Thập Nhị Tử Tiếu lập tức chuyển hướng tấn công nàng ta, cười nói: "Trò hay sắp bắt đầu rồi!"

Đệ nhất thiên nhất thiên tứ tứ lục mang tinh đại trận (chương lớn)

Mới vừa giao thủ, trong nháy mắt Huyền Cung đã tiêu diệt xong Âm Thử, Độc Hầu, Mãnh Hổ, thỏ rừng, trước bốn người này đều sử dụng đạo cụ, sau khi hóa thành Lệ Quỷ thì lực công kích giảm đi rất nhiều.

Ngựa bỏ chạy là một cái phế, chính diện giao thủ cũng rất nhanh bị tiêu diệt. Sau đó Bạch Dương và chó xám kêu thảm một tiếng, hóa thành khói đen phiêu tán.

Trong lòng ta có điểm không chắc chắn, nguyên lai trông cậy vào Thập Nhị Tử Tiếu và Húc Hồng Diễm, sau đó lưỡng bại câu thương rồi mới kiếm tiện nghi, nhưng nàng vậy mà không cần tốn nhiều sức liền tiêu diệt hơn phân nửa, Lý Ma Tử nói: "Tiểu ca, đây chính là Thập Nhị Tử Tiêu mà ngươi đã đối phó lần trước sao? Nhìn có vẻ lợi hại hơn đâu."

"Trời ơi, đúng là đứng nói chuyện mà không thấy đau eo, lúc bọn họ còn sống thì biến thái hơn tên kia!" Ta đáp.

Doãn Tân Nguyệt nói: "Phu quân mau nhìn, hai tráng hán kia thật lợi hại!"

Ta nhìn lại bên kia, quả nhiên là Man Ngưu và Kim Long, man Ngưu thân thể cực lớn, sức mạnh bất phàm, Kim Long thì một nửa bộ dáng hiến trung, khoác áo giáp dính đầy máu tươi, rỉ sét loang lổ, cầm Thất Sát Bi trong tay. Hai người hợp lực áp chế Húc Diễm Hậu Hậu Hậu Không không thở nổi, Bàn Trư, Quỷ Kê hai tên bỉ ổi nhân cơ hội sờ soạng bên cạnh một cái.

Phía xa xa trở nên xinh đẹp đã bị chọc giận, trong miệng phát ra tiếng sột soạt, cái bóng phía sau nàng như một đầm nước đen sôi trào, từ bên trong cuồn cuộn không ngừng bò ra một con rắn độc to lớn, một con rắn độc quấn trên người Man Ngưu, bị hắn dùng tay túm lấy hai con, thoáng chốc xé nát. Kim Long đem Thất Sát bia cắm xuống đất, nhất thời trời đất tối tăm, một cỗ sát khí cực mạnh khuếch tán ra bốn phía, đem toàn bộ rắn độc đều đánh chết!

Sau khi đến tiền triều, một bước tên xông tới, vậy mà tay không đánh xuyên bụng Man Ngưu, Man Ngưu đưa tay bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng, Kim Long đánh xuống một tấm Thất Sát bia, vậy mà thoáng cái đã đập nát vẻ đẹp của Huyền Cung!

Ta kinh ngạc một hồi, hai người này liên thủ, thế mà có thể đánh ngã cả người Húc Diễm.

Hơn nữa sau khi Huyền Cung đẹp là phụ thuộc trên người cha giáo viên nữ, lần này trở về ta biết ăn nói thế nào đây? Nhưng ngoài ý liệu là, Húc Oa đẹp sau khi chưa chết, nàng chỉ nằm trên mặt đất, hai tay chống gắt Thất Sát Bi, trong miệng lẩm bẩm đọc thần chú.

Khoảnh khắc đất rung núi chuyển, ta ý thức được không ổn, bảo Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt mau chóng lùi lại!

Chúng ta chạy ra xa hai mươi mét, đột nhiên mặt đất run rẩy kịch liệt, vô số con rắn độc to lớn từ trong lòng đất phun trào ra, heo mập và gà rừng bị bọn nó nuốt vào bụng, trâu hoang cũng bị đẩy lên giữa không trung, hai tay gắt gao chống cầm rắn, chỉ có Kim Long dùng âm khí bảo vệ thân thể mới thoát được một kiếp.

"Trời ơi, đẹp quá!" Doãn Tân Nguyệt ngơ ngác.

Đột nhiên ta nhớ ra điều gì, ra lệnh cho Lý Ma Tử: "Thừa dịp đang tranh thủ thời gian vẽ trận, chậm hơn nữa không còn kịp nữa!"

Lý Ma Tử đáp ứng một tiếng, tìm một mảnh đất trống bắt đầu vẽ Lục Mang Tinh pháp trận, hắn vừa mới vẽ được một nửa, trên quảng trường đột nhiên vang lên tiếng trẻ con khóc. Ta kinh ngạc nhìn lại bên kia, chỉ thấy Húc Tinh Diễm sau khi quỳ gối giữa cự xà, trong tay nâng một đứa trẻ.

"Đó là... Điền!" Ta sợ hãi nói.

"Cái gì? Vừa rồi đánh chết Mục Lăng, sao lại chạy ra thêm một tên 掠夺 Doãn Tân Nguyệt?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Không không, đe doạ này không phải láng giềng, hắn là con trai của Thục Đại Đế và Tiểu Chiêm." Ta giải thích nói.

Đột nhiên ta ý thức được sau khi triền núi ban đêm diễn ra triển lãm, động cơ thật sự của đại chiến Loan! Năm đó nàng sinh hạ một đứa bé với chở công, tên là Tiểu Phối, về sau dục bị đâm bỏ mình, đứa nhỏ này trở thành người thừa kế hợp pháp của La Mã, lúc Nguỵ công phá Câu quốc, Tiểu Chiêm Lạc không rõ tung tích, thật ra đồ ngốc cũng có thể nghĩ đến, nó bị Anh Hộ giết chết.

Mưu đảo này cơ hội rất sâu, lúc nhỏ ông ta là con nuôi của Chiêm Lư, thật ra là nam sủng của ông ta. Không ít lịch sử lang đâm người hoài nghi ông ta mới là chủ sử phía sau màn! Giơi vừa chết, ông ta lập tức bắt đầu tuyển binh mua ngựa, tranh đoạt quyền thống trị của La Mã, cuối cùng thành công đánh bại hai đại cự đầu khác, độc chiếm quyền lớn.

Sau khi Già Thiên Tinh đẹp rút ra cốt phiến từ áo giáp của Lăng Lân, chính là xương cốt của tiểu Đà, có lẽ đây là vu thuật nào đó của La Mã, giống như thuật Yểm Thắng của Mộc Tượng Trung Quốc.

Ta thở dài nói: "Thật là một nữ nhân chấp mê bất ngộ, La Mã và Cổ Huyền Cung đã sớm không còn tồn tại, còn đang nhớ đến quyền lực của mình sao?"

Doãn Tân Nguyệt nói: "Không, trượng phu! Ngươi nói sai rồi, ánh mắt của nàng rõ ràng là ánh mắt của mẫu thân, nàng chỉ là muốn đoàn tụ với con của mình!"

Ta bừng tỉnh đại ngộ, Doãn Tân Nguyệt nói không sai, ánh mắt nàng đúng là tràn đầy ôn nhu và cưng chiều.

Nữ nhân này tính hết cơ quan cả đời, dùng sắc đẹp và mưu đồ xoay quanh các thế lực, như một con hồ ly bơi lội giữa bầy hổ lang, có lẽ nàng chưa bao giờ thật sự yêu bất cứ nam nhân nào, để một phần cốt nhục chân tình duy nhất của mình lại.

Sau Phiên Cảnh là một vị nữ vương, là một chính trị, nhưng đồng thời cũng là một vị mẫu thân!

Cự xà đột nhiên nhai nát một con trâu, man ngưu hóa thành âm khí tự động hấp thu vào trong cơ thể gê nhỏ, hình thể của nó trở nên càng thêm chân thực. Húc Địch sau khi đẹp thì thào nói vài câu gì đó, đột nhiên những con cự xà kia bơi về bốn phương tám hướng, trong đó có một con nhảy về phía chúng ta.

Ta thấy tình thế không ổn, nhanh chóng ném ra một tấm bùa vàng, rắn lớn lập tức hóa thành một làn khói đen. Doãn Tân Nguyệt sợ hãi hỏi: "Vì sao nàng đột nhiên tấn công chúng ta?"

"Không! Không phải đang tấn công chúng ta..." Ta nhìn những cự xà đang bò tới trong thành: "Nàng muốn dùng máu thịt người sống để hồi sinh con trai của mình! Chúng ta phải tranh thủ thời gian ngăn cản nàng, nếu không sẽ có rất nhiều người chết!"

Kim long đột nhiên xông tới, vung Thất Sát bia đập về phía Húc Phỉ, nàng vốn có thể tránh thoát, nhưng vì không muốn con mình bị thương nên đành phải ngăn lại đòn đánh này.

Thân ảnh xinh đẹp của triểu Cung bắt đầu lóe lên, ta nhìn thấy con gái cha cha lão bị nó nhập vào đang hộc máu phè phè.

Ta vội vàng nói: "Nếu còn tiếp tục như vậy, con gái cha cha sẽ bị đánh chết. Không được, ta phải ra tay, Lý Ma Tử, bức tranh vẽ xong chưa?"

Lý Ma Tử gật đầu: "Bức tranh được rồi, chờ ngươi ra lệnh!"

"Phát động đại trận!" Ta hét lớn một tiếng.

Lý mặt rỗ lại niệm chú ngữ, đại trận phóng ra một đạo quang mang chói mắt, chung quanh không ngừng có khí lưu chảy vòng lại, chỉ thấy những cự xà kia tất cả đều bị hút về, hút vào trong lục mang tinh.

Yểm Phong ấn thật sự là quá mạnh, ta tên Lý mặt rốt một mực niệm chú ngữ đừng ngừng, chính mình cầm song đao xông tới.

Sau đó Huyền Cung và Kim Long chém giết kịch liệt, ta đột nhiên cắm một chân, hai người đồng thời tấn công về phía ta. Trên tay phải diễm hậu huyễn hóa ra một con rắn độc cắn ta, tấm bia đá Kim Long bổ ta xuống.

Ta cấp tốc nhảy ra, Thất Sát bia đập trúng rắn độc, rắn độc lập tức tan thành mây khói, hai người lại tiếp tục đánh nhau.

Ba người hỗn chiến trong chốc lát, cảnh tượng kia quả thực hỗn loạn đến không cách nào miêu tả được, ta dứt khoát tập trung lực lượng giúp Kim Long, hình như sau khi Huyền Cung đã ý thức được ta đang giúp nàng, dần dần không tấn công ta nữa.

Hai người hợp lực, thân thể Kim Long không ngừng thụ thương, lại không ngừng hấp thu âm khí chung quanh để chữa trị, dần dần tốc độ chữa trị không theo kịp tốc độ thụ thương, động tác của hắn càng ngày càng chậm, bắt đầu chống đỡ không nổi...

Đột nhiên một cơn gió mạnh thổi tới, Kim Long bị hút về một hướng, hắn liều mạng dùng Thất Sát bi đánh xuống mặt đất, muốn ổn định thân thể. Thế nhưng đó dù sao cũng không phải vũ khí sắc bén, có chen thế nào cũng không ổn, sau đó hắn liền bị hút vào trong Lục Mang Tinh.

Ta quay đầu nhìn lại, quả thực quá khoa trương mà, quầng sáng của pháp trận đã bao trùm một nửa quảng trường, mây đen quay cuồng giữa không trung, bên trong mây đen mơ hồ xuất hiện một cái lục mang tinh lớn.

Con gái cha cha thống khổ quỳ trên mặt đất, hai tay ôm đầu, sau khi quần áo trên người nó giống như một tầng quần áo bị kéo thật dài, hút vào bên trong từng chút một...

Hứa hẹn của cha cha một nghìn một trăm bốn mươi ba ngàn hứa hẹn.

Nhìn thấy Bắc Thiên Tinh đẹp từ trên người cha mẹ con gái hắn bị rút ra, ta liều mạng gọi tên cha con gái hắn—— Biệt Tô!

"Hinh Tô, mau tỉnh lại!"

Người mẫn cảm nhất với tên mình, nàng dần dần tỉnh lại từ trạng thái hoảng hốt, ánh mắt trống rỗng cũng khôi phục bình thường, hỏi: "Ngươi là ai, vì sao lại biết tên ta?"

Ta nói: "Là phụ thân ngươi bảo ta đưa ngươi trở về, kéo tay ta."

Thiên Tống Tô cầm tay của ta, ta đem dương khí của mình truyền đến trên người nàng, theo bản năng thức tỉnh của nàng, cộng thêm dương khí của ta tẩm bổ, sau khi tới Huyền Cung xinh đẹp từ trên người nàng từng chút một bị tách ra, cả người như bị hút vào hắc động, trở nên vừa nhỏ vừa dài.

Thiên Tô Tô đột nhiên kêu thảm một tiếng, ôm lấy vòng, chỉ thấy vòng cổ vậy mà hóa thành một con rắn độc. Ta nhanh tay bắt lấy rắn độc ném qua một bên, nó sau khi rơi xuống đất lại biến trở về Xà Phệ Hoàn, nhưng ngay khi ta vừa ném ra có cảm giác hổ khẩu như bị đốt một cái, cúi đầu nhìn xuống, bên trên lại lưu lại hai lỗ máu, ta tức thì hoa mắt chóng mặt, xem ra độc xà đã phát tác, ta biết mình chết chắc rồi!

Đúng lúc này, lục mang tinh pháp trận đình chỉ, Húc Tinh diễm sau khi chui trở về trong xà phệ hoàn, nhanh chóng biến trở về hình người.

Nàng cười lạnh một tiếng, nhưng nụ cười nhanh chóng biến mất trên mặt, bởi vì lúc phát động Lục Mang Tinh đã hút con trai nàng trước một bước vào.

Phía sau Húc Tinh Diệu điên cuồng rít gào, đột nhiên nhấc ta từ dưới đất lên, sau đó ném xa xa ra. Lần ngã này khiến ta thất điên bát đảo, Doãn Tân Nguyệt lo lắng chạy tới, ta bảo nàng mang theo con gái lão tổ chạy nhanh, ta đến đối phó với Húc Cảnh Hậu.

Doãn Tân Nguyệt đáp ứng một tiếng rồi rời đi, nàng không chú ý tới mình bị rắn cắn, độc phát bỏ mình đại khái còn có mấy phút. Ta phải giải quyết tuyệt mỹ ở trong Kinh đô vài phút nữa, nếu không tất cả mọi người đều phải chết!

Tướng quân trong trận khó tránh khỏi tử vong, một thương nhân âm vật chết trong chuyện làm ăn âm vật cũng coi là mất mạng. Chỉ nghĩ tới bản thân sẽ không còn cơ hội gặp lại Doãn Tân Nguyệt và phàm nhân, thậm chí không có thời gian từ biệt với cô, trong lòng ta lại dâng lên một cảm giác bi thương khó hiểu.

Sau đó Huyền Cung từ từ hướng ta đi tới, ta như một con cá chép nhảy dựng lên, chuẩn bị liều mạng với nàng. Đột nhiên một đôi cánh tay từ phía sau quẩn lấy tay ta, người nọ nước miếng văng tung tóe hô lớn: "Nữ vương đại nhân, ta bắt được hắn rồi."

Ta quay đầu nhìn lại, dĩ nhiên là Lý Ma Tử, hai mắt hắn vô thần, trên mặt hiện ra nụ cười thần bí, rõ ràng là bị quyến rũ!

Ta dùng cùi chỏ đập mặt Lý Ma Tử, hắn bị ta đập máu mũi chảy ròng ròng nhưng thủy chung vẫn mỉm cười quỷ dị, nắm lấy ta cũng không buông tay.

Ta không thể làm gì mà hô to: "Đuổi Ngọc, giúp ta!"

Cái đuôi ngọc "vù" một tiếng chui ra từ trong ngực ta ra, đứng ở trên vai ta, muốn niệm chú giải trừ mị hoặc trong Lý Ma Tử. Nhưng chú ngữ lại không có tác dụng, nàng lo lắng nói: "Không được, Mị Hoặc thuật của đối phương quá cao cấp, có thể so với chủ nhân của ta!"

Ta sửng sốt một chút, chủ nhân của nàng không phải là ta sao? Ta dùng loại hạ lưu chiêu này lúc nào?

Nhưng rất nhanh nàng đã nghĩ đến chủ nhân mà nàng nói là Đát Kỷ.

"Vậy trước tiên ngươi hãy đi đối phó với xinh đẹp của đối thủ!"

Vĩ Ngọc đáp ứng một tiếng, đột nhiên phát hiện tay của ta đang chảy máu đen, nàng cả kinh kêu lên một tiếng: "Hỏa ca ca, ca trúng độc, để ta giúp ca hút ra!"

"Quá muộn, không kịp rồi, mau mau đi đối phó nàng!" Thấy nàng bất động, ta ra lệnh nói: "Nhanh đi!"

Ngọc đuôi ngọc khẽ cắn môi, trong mắt lấp lánh nước mắt, sau khi xông về phía Húc Phỉ, điên cuồng công kích nàng. Thế nhưng nàng nào phải đối thủ của Húc Diễm Hậu, giao thủ vài cái đã bị đánh ngã xuống đất, nàng lại đứng lên tiếp tục chiến đấu.

Lý Ma Tử sức lực quá lớn, mình tránh thế nào cũng không thoát được, đành phải dùng ý niệm thao túng Vô Hình châm đâm một cái vào tay hắn, Lý Ma Tử kêu thảm một tiếng rồi buông tay ra, một giây sau đột nhiên ôm lấy mình.

Trong lòng ta gào thét một trận, nắm chặt lấy tay hắn, khom người ném hắn xuống đất.

Lý Ma Tử nhảy dựng lên, giương nanh múa vuốt nhào về phía ta, trong lòng ta hận không cách nào hình dung, dùng toàn lực đá một cước vào mông hắn. Lý Ma Tử gào lên một tiếng ngã lăn trên mặt đất, khóe mắt rưng rưng nói: "Trương tiểu ca, ngươi khỏe mạnh, đá mệnh căn tử của ta làm gì?"

"Mẹ nó, ngươi cuối cùng cũng thanh tỉnh rồi, nhanh đi phát động trận pháp!" Ta kêu lên.

"Ồ, mặt của ngươi sao lại đen như vậy! Không phải ngươi trúng độc đấy chứ?"

Lý Ma Tử nhất quyết phải kiểm tra thương thế của ta, làm gì có thời gian đó, ta đá vào mông hắn một cái, đuổi hắn đi. Kết quả hắn vừa chạy vừa gọi Doãn Tân Nguyệt: "Đệ đệ, tiểu ca trúng độc, ngươi mau tới giúp hắn."

Trong lòng ta lập tức như đánh ngã bình năm vị, không biết phải nói thế nào với Doãn Tân Nguyệt, lúc này Vĩ Ngọc kêu thảm một tiếng ngã bên cạnh ta, ta nhỏ giọng phân phó: "Đuổi Ngọc, chờ ta chết, ngươi trở về Nhật Bản đi!"

"Ta không cần..." Ngọc Vĩ thét to.

Không cho nàng cơ hội trả lời, ta đem nàng thu hồi vào trong hồ lô băng ngọc, sau đó đi thẳng đến phía sau Huyền Cung xinh đẹp.

Ta giống như điên công kích Húc Hiên đẹp phía sau, nàng bởi vì ta mà mất lét, cũng đã mất lý trí. Hai bên chúng ta đều ôm quyết định phải chết điên cuồng công kích đối phương, rất nhanh trên người cả hai ta đều đầy thương tích!

Nhưng mỗi lần vung đao, độc tố đều cách trái tim gần một bước. Ta dần dần cảm thấy khó thở. Trước mắt từng đợt từng đợt biến thành màu đen, cơ bắp bất lực từng đợt.

Huyền Cung công kích đẹp đẽ càng lúc càng nhiều, thân thể của hắn bắt đầu rét run, đột nhiên từ trong cổ họng phun ra một ngụm máu lớn, trước khi tầm mắt hoàn toàn biến thành màu đen, nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt chạy tới, thế là chu sa trong tay, hùng hoàng, máu chó đen một xương từ đầu rơi xuống người Cung Diễn xinh đẹp. Sau khi nổi giận, túm cổ nàng giơ lên.

"Không!" Ta hô to, dùng ý niệm ra lệnh giao Mạc Tà cho các ngươi: "Ta đem thân thể giao cho các ngươi, thay ta tiến hành cuộc chiến cuối cùng!"

Trảm Quỷ Thần song đao trong tay tự động chuyển động, lúc này ta đã hoàn toàn không nhìn thấy, ý thức hoảng hốt, giống như nằm mơ, cảm giác thân thể của mình còn đang không ngừng vung đao, chém. Sau đó ta nghe thấy Vũ Oan Diễm sau khi phát ra một trận thét chói tai, nhưng một đao cuối cùng của ta khi chém tới, cái gì cũng không cảm giác được, tảng đá lớn trong lòng ta rơi xuống đất, sau khi Tuyền Cơ đẹp của ta đã bị tiêu diệt, sau đó ta trầm lặng ngã xuống đất.

Tưởng ta mở mắt là sẽ thấy Âm Tào Địa Phủ, Ngưu Đầu Mã Diện, nhưng chỉ có Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử lệ rơi đầy mặt. Lúc này ta không kịp phản ứng bèn hỏi: "Ta còn sống?"

Doãn Tân Nguyệt nhào tới bên người ta khóc rống lên, đấm ngực ta nói: "Tên khốn kiếp nhà ngươi, bị rắn độc cắn cũng không nói một tiếng, chỉ biết một người chịu chết, ngươi chết ta và Phàm Phàm có thể làm gì đây!"

Lý Ma Tử lau nước mắt nói: "Đều là chủ ý của Tiểu Vĩ Ngọc, nếu không lần này ngươi toi rồi."

Ta sờ sờ cổ của mình, phát hiện mình đang mang Xà Phệ Hoàn, thì ra là thế, âm vật này có thể khiến người đeo bách độc bất xâm. Trước khi độc rắn xâm nhập trái tim, Lý Ma Tử dùng Lục Mang Tinh pháp trận phong ấn vẻ đẹp của kẻ địch, nhanh chóng đeo lại Xà Phệ Hoàn cho ta, lúc này mới nhặt về một mạng.

Cái đuôi ngọc dùng ý niệm nói với ta: "Hừ, động một chút là phải chết không sống, xem ta trở về có cắn chết ngươi hay không!"

Ta bất đắc dĩ trả lời: "Được được được, trở về cho ngươi hút đủ!"

Chúng ta đem con gái cha dạy về, cha dạy đối với ta vô cùng cảm kích, chuẩn bị tốt khoản đãi chúng ta một lần, nhưng ta trải qua trận đại chiến này, cả người mệt mỏi, chỉ muốn về tửu lâu đánh một giấc sảng khoái.

Hành trình Bàn Minh rất nhanh đã kết thúc, trước khi đi ta đã đích thân ba cha lão dạy dỗ tống tiễn ta một đoạn, trịnh trọng nói với ta: " Trương, ngươi vì gia tộc Nghĩ Ngưu làm hết thảy, ta quả thực không biết nên báo đáp ngươi như thế nào? Nếu tương lai ngươi cố ý tới đây định cư, ta đảm bảo Tây Lý sẽ trở thành cố hương thứ hai của ngươi."

Ta khẽ mỉm cười: "Ta cũng hi vọng sau này sẽ có cơ hội gặp lại!"

"Dựa theo quy củ, ta muốn làm cho ngươi một việc, bất cứ chuyện gì." Không đợi ta mở miệng, lão sư phụ đã tiếp tục nói: "Ta biết nhất định Trương tiên sinh có chỗ hữu dụng với chúng ta, xin đừng khách khí với ta nữa, nếu không trong lòng ta sẽ áy náy."

Từ trước tới nay ta đều bị Long Tuyền sơn trang nắm mũi dắt đi, nó hại ta mất đi nhiều bằng hữu như vậy, ta đã nhẫn nhịn đủ rồi, lần này ta định chủ động xuất kích, thế là ta trịnh trọng nói: "Tương lai một ngày nào đó, xin thay ta đối phó Long Tuyền sơn trang!"

Giáo viên cười lạnh vạch một cái giá ở ngực: "Như ngươi mong muốn, bằng hữu của ta!"

(D: Nói cho mọi người một tin tức, số mười lăm tháng này lão Cửu muốn mở một quyển sách mới, vẫn như cũ ban bố ở tiểu thuyết đốm lửa, không ảnh hưởng thương nhân Âm gian 》 cập nhật, còn xin mọi người hết sức ủng hộ! Thư danh mới tạm thời giữ bí mật, nhưng có thể rất phụ trách nói cho mọi người biết, rất mạo hiểm., Rất kích thích, rất khủng bố, thỏa mãn tất cả dục vọng hiếu kỳ của mọi người, lão Cửu xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm! Đến lúc đó tân thư hội khai long bộ lâu, toàn bộ người đọc đều có thể đi xin bộ quần áo rồng, để cho tên của mình có cơ hội xuất hiện trong tiểu thuyết! Còn có hoạt động thần bí, may mắn được thương nhân 《 Âm gian đích thân kí tên thư.)

Đệ nhất thiên một thiên bốn chương nguy hại... âm vật..

Từ Hữu Quốc trở về, ta dự định nghỉ ngơi hai ngày thật tốt.

Không ngờ Doãn Tân Nguyệt vẫn luôn bận rộn quay phim lại viết cho ta một câu, nói nàng chuẩn bị một bữa tiệc lớn Pháp trong nhà chờ ta về.

Nghe ta vui mừng điên cuồng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Doãn Tân Nguyệt chưa bao giờ dễ dàng xuống bếp, chẳng lẽ hôm nay là ngày đặc thù gì?

Dọc theo đường đi, ta đều đang điều tra lịch sử, từ Tưởng Uyển nghĩ đến 7 ngày tiết, từ hôn lễ kỷ niệm sinh nhật phàm nhân, một điểm cũng không phải.

Ta mang tâm tình bất an về tới cửa hàng cổ, vừa tới cửa hàng đã ngửi thấy một mùi thơm xộc vào mũi, còn có điểm điểm ánh nến từ khe cửa chảy ra.

Ta cầm lấy chìa khóa mở cửa, phát hiện trong đại sảnh bày một quán rượu rượu tinh xảo, trên bàn còn đốt mấy cây nến, chung quanh rải một vòng cánh hoa hồng. Doãn Tân Nguyệt mặc váy tơ, từ trong phòng bếp tiến lên đón.

Nguyệt nữ thần! Giờ khắc này trong đầu ta lập tức hiện ra bốn chữ này.

Doãn Tân Nguyệt ngoan ngoãn như nhạc phụ, ý cười khanh khách nhận lấy bao trong tay ta: "Phu quân, người vất vả rồi."

Hạnh phúc tới quá đột ngột, ta quả thực muốn ngất.

Doãn Tân Nguyệt lôi kéo ta ngồi trên ghế, đưa cho ta ăn một miếng bò cạp, ừm, vừa mềm vừa phải, là Lục trưởng thành mà ta thích.

Ta thử thăm dò Doãn Tân Nguyệt: "Vợ yêu, hôm nay là ngày gì?"

Doãn Tân Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn lên: "Bình thường không thể lãng mạn một chút à?"

Nhìn thấy hai mắt cơ trí của Doãn Tân Nguyệt, ta biết tuyệt đối sẽ có chuyện, bất quá ta muốn hưởng thụ một chút loại hạnh phúc nho nhỏ này, cũng lười vạch trần nàng nhanh như vậy.

Tiếp đó Doãn Tân Nguyệt giúp ta rót rượu, vẫn luôn nói ta lợi hại cỡ nào.

Đối với những viên đạn đường liên tiếp, ta thực sự chịu không nổi, phì một tiếng cười: "Đừng có giả vờ nữa, ngươi không phải vật liệu kia, có chuyện gì nói đi!"

Ta vừa nói xong, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Doãn Tân Nguyệt lập tức kéo xuống: "Biểu diễn của ta kém như vậy sao?"

Ta lắc lắc đầu nói, không, biểu diễn của ngươi rất tốt, chỉ là ta quá hiểu ngươi rồi.

Doãn Tân Nguyệt hít một hơi thật sâu, sau đó trịnh trọng ngồi ở bên cạnh ta nói: "Phu quân, ta ở trong vòng diễn nghệ có một tiểu sư muội, diễn xuất rất tốt, nhưng bởi vì bộ dạng không xinh đẹp, cho nên chạy năm năm mà đến giờ vẫn là vai phụ, chỉ có thể diễn mấy loại như nha hoàn thôn cô, ngươi có thể giúp đỡ nàng không?"

Ta cười nói: "Ta không phải đạo diễn, sao có thể giúp nàng ta?"

Doãn Tân Nguyệt đáp: "Ngươi có thể giúp nàng tìm một món âm vật nổi tiếng!"

Thì ra là thế, ta kiên nhẫn giải thích với Doãn Tân Nguyệt, phàm là âm vật có thể giúp người ta sửa vận, đều sẽ mang đến phiền phức thật lớn cho chủ nhân. Ví dụ như một vị minh tinh nào đó trong dãi tàu, ban đầu không phải rất nóng, sau đó mời âm vật đặt ở nhà, diễn kịch lập tức đỏ bừng nửa bầu trời, nhưng trả giá chính là người càng ngày càng gầy gò, tinh thần càng ngày càng uất ức, cuối cùng kết cục rơi xuống cái đài.

Còn có rất nhiều kỳ Lan nữ minh tinh, vì để nổi tiếng không tiếc mời phật bài, kết quả người là lửa cháy, lại xuất gia xuất gia, tự sát.

Ta nói cho Doãn Tân Nguyệt, tốt nhất là khuyên nhủ tiểu sư muội kia đi. Nếu như nàng thật tâm thích diễn kịch, cho dù chỉ diễn một bộ diễn kịch, thì chỉ cần người xem nhận không phải cũng là hạnh phúc sao? Cần gì phải cưỡng cầu làm Hồng tỷ.

Doãn Tân Nguyệt ôm cánh tay của ta làm nũng nói: "Nói là nói như vậy, nhưng trong diễn nghệ ai mà không muốn đỏ? Thật ra tiểu sư muội này của ta rất có tài hoa, có diễn xuất, lại chịu liều, thì chính là tướng mạo quá bình thường, cho nên không có bao nhiêu cơ hội. Phu phụ, chồng tốt của ta, ngươi giúp nàng đi!"

Ta làm thương nhân âm vật nhiều năm như vậy, sao lại không rõ nguy hiểm trong đó?

Vốn còn định khuyên tiếp, nhưng thực sự không thể chịu nổi cái chết của Doãn Tân Nguyệt, đành phải đồng ý gặp mặt tiểu sư muội kia.

Chỉ có ánh nến tối nay, ta và Doãn Tân Nguyệt đã vượt qua một buổi tối tươi đẹp.

Hôm sau mới tỉnh, Lý mặt rỗ đã phát tin cho ta, nói Xà Phệ Hoàn đã tìm được người mua, mua chủ là một hiệu trưởng đại học, phi thường mê luyến văn hóa của cổ triều cung, cho nên giá cả đưa ra cũng không thấp.

Ta trong lòng vui mừng, liền hẹn giữa trưa Lý Ma Tử cùng đi bờ sông câu cá.

Kết quả vừa mới trở về, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa phanh phanh, ta nghĩ thầm Lý Ma Tử làm sao lại tới nhanh như vậy? Kết quả vội vàng vàng mở cửa tiệm, trong nháy mắt liền ngây ngẩn cả người.

Bên ngoài cửa là một nữ hài mặt tròn tóc ngắn, tuy không phải là loại kinh diễm nhưng tuyệt đối thanh tú động lòng người.

"Tiểu thư, người tìm ai vậy?" Ta nghi ngờ hỏi, ta dám khẳng định mình chưa bao giờ gặp nàng.

Đúng lúc Doãn Tân Nguyệt đang mặc đồ ngủ đi ra, vừa nhìn thấy cô bé mặt tròn ngoài cửa, lập tức nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Hóa ra cô bé này chính là tiểu sư muội mà Doãn Tân Nguyệt nhắc tới. Dù sao tiểu sư muội cũng là minh tinh hai ba tuyến, vì để bảo vệ việc riêng tư của nàng, ta sẽ không nhắc đến tên thật của nàng.

Doãn Tân Nguyệt nhiệt tình mời tiểu sư muội vào phòng ngồi. Từ lúc cô vào phòng, Doãn Tân Nguyệt đã kéo tay cô giống hệt đại tỷ tỷ, hỏi han ân cần.

Ta từ trong mát cầm đến ba bình nước trái cây đặt ở trước mặt các nàng. Từ lúc bắt đầu nhìn thấy tiểu sư muội, ta đã thấy trên mặt nàng có một tia u sầu, trong ánh mắt ẩn chứa đầy không cam lòng.

Đây là một người có chuyện xưa!

Ta giúp các nàng xé nước trái cây ra, tiểu sư muội có chút sợ hãi nhìn ta một cái.

Ta không nói gì, chỉ có Doãn Tân Nguyệt đẩy nàng: "Đừng sợ, ở đây giống như nhà mình, có chuyện gì cứ việc nói."

Tiểu sư muội nghe Doãn Tân Nguyệt ấm áp như vậy, nước mắt nước mắt chảy xuống, cũng mở miệng theo.

Nguyên lai tiểu sư muội năm mười ba tuổi đã làm Bắc Du, năm nay đều là hai mươi bảy tuổi, rất cố gắng, cũng rất liều mạng, tăng ca tăng ca học thuộc lời thoại đều là chuyện thường ngày. Nhưng cũng bởi vì bộ dạng không đủ xuất chúng, cho nên vẫn lẫn vào đến bây giờ đều là ăn kèm.

Nói tới đây, nước mắt của tiểu sư muội tràn mi.

Mắt thấy những diễn xuất kia không tốt bằng mình, diễn kịch toàn bộ là dựa vào thịt tươi đặc hiệu, tiểu hoa mỹ đều thành ngôi sao lớn, mà mình vẫn là một cái phối bộ không có tiếng tăm gì, tiểu sư muội cảm thấy thế giới này thật không công bằng.

Ta kiên trì khuyên thế giới này vốn đã không công bằng với nàng, chỉ cần nghiêm túc làm tốt công việc của mình là được rồi, hà tất phải quan tâm đến danh lợi dối trá kia làm gì?

Ta không khuyên còn được, khuyên nhủ, tiểu sư muội càng thêm tức giận bất bình.

Trong mắt nàng giống như có hai mồi lửa, nghiến răng nghiến lợi nói ra dựa vào cái gì mà những miếng thịt tươi nhỏ chỉ dựa vào mặt có thể đỏ, nàng có tài hoa diễn xuất, tại sao phải khuất phục phía sau người khác?

Nàng đã sinh ra chấp niệm, nhiều năm qua kinh nghiệm giao tiếp với âm vật nói cho ta biết, vô luận là người là quỷ, chỉ cần có chấp niệm sẽ dễ tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng vạn kiếp bất phục.

Ta ấn xuống tâm tình, lẳng lặng nhìn tiểu sư muội đang oán giận liên tục trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao mới tốt?

Doãn Tân Nguyệt cũng lắc đầu với ta.

Tiểu sư muội nhào vào trong lòng nàng khóc lớn ô ô.

Sáng sớm đã khóc, làm ta rất phiền lòng, lập tức hỏi: "Được rồi, ngươi liền muốn nổi danh như vậy sao?"

Đệ nhất thiên một nghìn bốn năm tám ngàn, Phong Linh bát giác...

Tiểu sư muội hút nước mũi một cái, nói một cách kiên định, người còn sống thì phải oanh oanh liệt liệt.

Ta thở dài lắc đầu, đến mức này rồi thì có khuyên thế nào cũng vô dụng.

Tiểu sư muội đột nhiên quỳ sụp xuống trước mặt ta: "Anh rể, ta đã nghe Tân Nguyệt tỷ tỷ nói qua, ngươi là một người có bản lĩnh, chắc chắn ngươi có thể giúp ta thực hiện tâm nguyện. Cầu xin ngươi, tìm một món âm vật có thể khiến ta nổi lửa đi!"

Ta và Doãn Tân Nguyệt một mình bắt được một bàn tay của tiểu sư muội, đỡ nàng dậy.

Ta đã thuật lại một lần những lời ta đã nói với Doãn Tân Nguyệt tối qua. Để xóa bỏ suy nghĩ đó của tiểu sư muội, ta cố ý giơ ví dụ, đó chính là nữ diễn viên Huân mỗ lợi dụng âm vật để thành danh, bị âm vật hút cạn phúc báo, cuối cùng vận rủi liên tục, còn gây ra tội phạm cực kỳ đẹp mắt.

Ai ngờ tiểu sư muội đối với nguy hại của âm vật mặc kệ, chỉ quan tâm âm vật có hiệu quả nhanh như vậy hay không?

Cô lấy hai tấm thẻ ngân hàng ra đặt trước mặt ta nói: "Tỷ phu, đây là tất cả gia sản ta đã góp vui mấy năm nay, van xin ngươi nhất định phải giúp ta."

Thấy nàng khăng khăng như thế, ta cũng không tiện nói gì nữa.

Ta sẽ đẩy ngân hàng về: "Ngươi là tỷ muội tốt của Doãn Tân Nguyệt, theo lý thì ta không nên nhận tiền của ngươi, nhưng thương nhân âm vật không làm chuyện làm ăn không vốn, ngươi trả tiền tượng trưng cho mười vạn mảnh là may lắm rồi."

Tiểu sư muội luôn miệng nói tốt, trước khi đi còn nhiều người quỳ trước mặt ta.

Ta khẽ cười khổ, cảm giác có chút đau đầu, vốn còn muốn nghỉ một hồi, không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp phiền toái.

Doãn Tân Nguyệt bất đắc dĩ dang hai tay với ta, lúng túng nói với ta: "Phu quân, trông cậy hết vào ngươi."

Nhận đơn hàng này của tiểu sư muội, trong lòng ta cũng không chắc chắn. Âm vật trên đời làm gì có dễ tìm? Nhưng ánh mắt kỳ vọng của Doãn Tân Nguyệt khích lệ ta, ta thề nhất định phải tìm được âm vật có thể khiến người thành danh.

Giằng co một buổi sáng, ta phát hiện cơm sáng của mình mới ăn được một nửa, một lần nữa ngồi vào bàn ăn. Trước khi ăn một bát cháo thịt trong bụng Doãn Tân Nguyệt, cảm giác toàn thân tràn đầy sức lực.

Lý Ma Tử phạt tiền hỏi ta lúc nào đi ra ngoài câu cá? Hắn đã đợi một giờ rồi.

Ta trả lời hiện tại liền đi ngay, hóa ra Lý Ma Tử lén mua một bộ cần câu ở Đại Hòa, muốn vui vẻ với ta. Chỉ trong chốc lát, đã câu được mấy con cá lớn, ta và Lý Ma Tử đã lâu không nhàn nhã như vậy, trong lúc nhất thời vô cùng thích ý.

Không biết tại sao lại nói đến chuyện của tiểu sư muội. Ta thuận miệng hỏi Lý Ma Tử có manh mối phương diện này hay không?

Lý mặt rỗ cau mày suy nghĩ, cuối cùng nói không có, nhưng hắn rất nhanh sẽ rải tin tức ra xung quanh.

Đối với hiệu suất làm việc của hắn, ta vẫn rất tin tưởng.

Đảo mắt lại qua ba ngày, âm vật mà tiểu sư muội muốn tìm vẫn một chút khuôn mặt cũng không có, Lý Ma Tử bên kia cũng không có bất kỳ hồi đáp nào.

Hình như tiểu sư muội đang rất gấp, hai ngày trước có một máy móc thông tin đang hỏi, hôm nay còn chưa tới buổi tối, đã có hai máy truyền tin tới.

Buổi sáu đêm, ta mở cửa hàng làm ăn như mọi ngày.

Cả con đường quạnh quẽ, đèn bên đường trước cửa tiệm cũng bị hư hỏng trong bão tố hôm qua.

Trên đường ngoại trừ ánh đèn trong tiệm cổ, còn lại một vùng tăm tối, trong mưa phùn như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào ta.

Trong lúc nhất thời hình như ta nghe được một âm thanh nào đó: "Đến đây, tới tìm ta a!"

Ta bỗng nhiên cả kinh, cô hồn dã quỷ nào không có mắt, dám đến một phố lớn giương oai. Tay ta cầm Trảm Quỷ Thần song đao lao ra ngoài cửa tiệm, hướng về phía thanh âm truyền đến, quát lớn: "Đi ra!"

Yêu ma quỷ quái đều sợ người dương khí nặng, lớn tiếng hô hào có thể trợ giúp tăng lên dương khí của bản thân.

Bỗng nhiên, một bóng người đón lấy Tiểu Vũ đi tới, ta không tự chủ được mà đặt tay lên chuôi đao.

Nhìn bóng người kia càng lúc càng gần, keng một tiếng liền rút đao ra khỏi vỏ, lại nghe được một âm thanh quen thuộc.

Người tới lại là Lý Ma Tử, hắn ta kinh hoàng thất thố nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi làm gì vậy? Người ta rượu ngon trà ngon chiêu đãi khách nhân, sao ngươi lại cầm đao hầu hạ?"

Ta lúng túng buông song đao xuống, vội vàng chuyển đề tài, hỏi Lý mặt rỗ muộn như vậy đã tới tìm ta có chuyện gì?

Lý Ma Tử nói ta nhu cầu món Âm vật kia đã tìm được, là một cái Bát Giác Phong Linh, có tác dụng tăng lên mị lực của nữ giới, đạt tới vạn người mê hoặc. Trước mắt Phong Linh ở trong nhà Nhật Bản bản hiếm rượu ngon Nhị Tuyền Tử, vừa vặn mẫu thân Tửu Nhị Tuyền là mê tín Trung Quốc, nàng phát hiện ra mình.

Trong khoảng thời gian này, hành vi cử chỉ của nữ nhi cử chỉ vô cùng dị thường, tóc trắng càng ngày càng nhiều, người cũng càng ngày càng táo bạo, lập tức ý thức được không đúng, lúc này mới cầu trợ âm vật chung quanh Trung Quốc, hi vọng có thể hỗ trợ hàng phục yêu vật hại người này.

Vừa nghe thấy cái tên của Tửu Nhị Tuyền, trong lòng ta hơi động, Tửu Nhị Tuyền chính là nữ thần trong rất nhiều bạn máy tính của niên đại đó!

Bát Giác Phong Linh ta cũng đã nghe qua.

Người Trung Quốc cho rằng Phong Linh là thứ khó hiểu, có thể đưa cương thi tới, bởi vậy thợ đánh thi của Tương Tây dùng chuông để xua đuổi cương thi. Nhưng Nhật Bản lại không giống, Ba Ba Ba cho rằng Phong Linh có thể mang đến vận may lớn. Bởi vì Nhật Bản là dựa vào hải đảo, cho nên mỗi nhà đều sẽ treo Phong Linh dưới mái hiên, dùng để đo lường phong hướng, cũng là ý tứ chờ người nhà ra biển bình an trở về.

Nhưng dần dần, bọn họ phát hiện trong biển có một loại yêu quái tên là Cốt nữ cũng sẽ theo tiếng chuông gió bò lên bờ, ban đêm hóa thành thiếu nữ xinh đẹp câu dẫn nam nhân hút dương khí, lúc này mới hủy bỏ tập tục treo phong linh, đổi thành đứa nhỏ treo bầu trời...

Nghe nói loại Bát Giác Phong Linh sinh ra từ Nhật Bản này, lơ lửng trong nhà thời gian dài có thể khiến nữ chủ nhân chậm rãi trở nên xinh đẹp, tràn đầy sức hấp dẫn, nhưng tác dụng phụ chính là ép khô người thanh xuân, khiến người ta già yếu sớm!

Sách diễn nghệ của Nhật Bản rất sùng bái Phong Linh Bát Giác, trong nhà không ít nữ nghệ đều treo hàng nhái to nhỏ, nhưng rõ ràng Tửu Nhị Tuyền Tử họ Phong Linh có thể gây ra động tĩnh lớn, chắc là hàng thật, nói không chừng bên trong còn có âm linh của Cốt nữ tử sống nhờ.

Ta kích động hỏi Lý Ma Tử, bao giờ mới có thể nhìn thấy Tửu Nhị Tuyền? Lý Ma Tử ném cho ta một ánh mắt khinh bỉ, nói hắn đã ước hẹn với mẫu thân của Tửu Nhị Tuyền, nên đối phương vì biểu đạt thành ý, lập tức mang con gái lên phi cơ, đoán chừng buổi tối nay trước chín điểm có thể đến võ hán.

Ta lấy điện thoại di động ra xem thời gian, phát hiện đã là tám bốn mươi lăm tuổi.

Nghĩ đến còn có một khắc đồng hồ sẽ nhìn thấy ta khi còn trẻ thần tượng, ta nhất thời kích động không thôi, tranh thủ thời gian đứng lên, hướng về một mặt gương đồng cổ xử lý một chút tóc, lại đổi một thân diện mạo tương đối văn nhã.

Làm xong hết thảy, thời gian vừa vặn là chín điểm.

Cửa tiệm truyền đến một trận tiếng đập dồn dập, ta và Lý Ma Tử vội vàng đi ra ngoài, một chiếc xe khách tốt màu đen đã dừng ở đó. Thân xe không nhiễm một hạt bụi, ung dung cao quý, một tên tài xế mang bao tay áo màu trắng xuống xe trước, sau đó cung kính kéo cửa xe ra!

Đầu tiên là yêu quái một nghìn bốn trăm sáu hộp thứ nhất.

Ta và Lý Ma Tử đều ngừng thở, lẳng lặng chờ đợi "Tình nhân trong mộng" đến.

Một đôi chân thon dài trắng phơ nhẹ nhàng chấm đất, mắt ta sáng lên, đôi chân này đẹp hơn nhiều so với trên máy tính, khiến người ta nhìn là không nhịn được muốn sờ hai cái.

Ta và Lý Ma Tử giống như chờ đợi binh sĩ trưởng kiểm duyệt, trông mong nhìn chằm chằm chủ nhân đôi chân kia, chờ đợi nàng nhanh chóng từ trong xe xuống, lộ ra hình dáng.

Làm người thất vọng chính là, chủ nhân đôi chân kia là một bà lão phu nhân, nhìn thần thái bà hẳn là mẫu thân của Tửu Nhị Tuyền, bên cạnh bà là một nữ nhân gầy trơ xương, hốc mắt hãm sâu, gò má cao ngất, cả người bệnh tật, giống như người buôn thuốc.

Lão phu nhân vừa thấy chúng ta liền cúi người một cái: "Sạch ngói Liệu."

Ta và Lý Ma Tử đều không hiểu được Nhật Ngữ, vốn định gọi Vĩ Ngọc ra để làm phiên dịch, nhưng lại sợ hãi khách nhân. May mắn, vị tài xế kia biết Nhật ngữ, hắn giới thiệu cho chúng ta lão phu nhân này chính là mẫu thân của Tửu Nhị Tuyền Tử, đi theo phía sau lão phu nhân chính là Tửu Nhị Tuyền Tử.

Ta và Lý Ma Tử có chút thất vọng, hiện tại rượu Nhị Tuyền Tử ngoại trừ hình dáng giống với tình nhân trong mộng trước kia, địa phương khác thật sự không giống chút nào.

Ta đã giết hai người bọn họ mời vào trong tiệm, ngâm một bình trà ngon.

Ánh mắt lão phu nhân nhìn chằm chằm vào ấm trà, nhưng tâm tư căn bản không để trên bàn trà, khuôn mặt u sầu.

Từ khi vừa vào cửa, ta đã chú ý tới trong lòng Tửu Nhị Tuyền ôm một cái hộp. Ta dùng thần thức cảm giác một chút, phát hiện trong hộp kia cũng không có âm khí gì không bình thường, hết thảy tựa hồ rất bình tĩnh.

Ta nhíu mày, quá bình tĩnh cũng không phải là chuyện tốt!

Lão phu nhân thở dài một hơi, khó xử nói ra một câu chuyện phát sinh trên người nữ nhân cho ta.

Hóa ra khi còn trẻ, tuy Tửu Nhị Tuyền rất xinh đẹp, cũng chịu liều mạng, nhưng trong vòng diễn nghệ vẫn không có cơ hội, vẫn không có cơ hội. Mãi đến một ngày, rượu Nhị Tuyền Tửu nói với mẹ rằng mình sẽ nhanh chóng đỏ ửng lên.

Lúc ấy lão phu nhân chỉ cho là con gái muốn hồng muốn điên lên, cũng không để vào mắt. Ai ngờ không bao lâu sau, Tửu Nhị Tuyền Tử quả nhiên trở nên rất đỏ, nhưng lại nổi danh với thân phận ưu tú của bà...

Nói đến đây, lão phu nhân chảy ra hai hàng lệ nóng, lấy tay che mặt mình lại.

Ta đưa áo sẹo cho lão phu nhân, nàng lau nước mắt nói: "Cứ như vậy năm năm, ta phát hiện nước suối càng ngày càng quái lạ, nàng cả ngày khóa chặt mình trong phòng không chịu ra, cả ngày cũng tiều tụy mỗi ngày. Có một ngày, ta đến xem, phát hiện nàng lại... nhiễm hàng hóa."

Lão phu nhân lo lắng nhìn thoáng qua nữ nhân, nước mắt rơi lã chã như nước sông.

Ta cũng là người làm cha mẹ, vô cùng hiểu tâm tình của lão phu nhân, con cái vĩnh viễn là nỗi lo sâu đậm nhất của cha mẹ. Ta hỏi nàng vì sao nàng cảm thấy tuyền tử bị âm vật quấn lấy?

Lão phu nhân nói cho ta biết tuyền tử cả ngày ôm một Phong Linh kỳ quái, người cũng biến thành thần linh lải nhải, nàng thử lấy đi Phong Linh, dòng suối lại cắn nàng như phát điên.

Nói xong, lão phu nhân vén tay áo lên, trên cánh tay của nàng có hai hàng dấu răng thật sâu, đều đã biến thành màu tím xanh.

"Ta hỏi lão phu nhân hiện tại Phong Linh đang ở đâu? Nàng tựa hồ có chút sợ hãi, lấy tay chỉ chỉ cái hộp trong ngực con suối kia.

Lúc này, ta mới phát hiện, từ đầu đến cuối tửu nhị tuyền hình như đối với cuộc nói chuyện của chúng ta làm như không thấy, một bộ dạng ngu ngốc, rõ ràng là một tên ngốc.

Hộp ngọc trong ngực nàng là phong cách Nhật Bản, kiểu dáng phong cách cổ xưa, chế tác thô ráp, bởi vì bề ngoài bọc một tầng tương dày, cho nên nhìn không ra làm từ tài liệu gì, nhưng hẳn là đã nhiều năm rồi.

Ta định đi lấy cái hộp trong lòng nàng, ai ngờ đầu ngón tay của ta vừa đụng phải hộp, Tửu Nhị Tuyền giống như điên kêu to, ôm hộp lăn lộn trên mặt đất.

Lão phu nhân khẩn trương xin lỗi chúng ta, sau đó nâng con suối lên, như sư tử cái đem nàng bảo vệ ở phía sau.

Bất quá, cũng là khi đầu ngón tay đụng đến hộp, ta cảm ứng được một cỗ khí tức âm lãnh, cỗ khí tức này không giống âm khí đơn thuần, có thể nói như vậy! Cỗ khí tức này một nửa là quỷ nửa yêu.

Ta đoán thứ trong hộp chắc chắn không tầm thường, có lẽ là một yêu quái Nhật Bản tương đối khó giải quyết.

Ta mới vừa muốn thông báo cho Lý Ma Tử, ai ngờ hắn lại xung phong đi đầu, chạy đến trước mặt hai mẹ con nhà người ta, vỗ ngực nói: "Yên tâm, trên đời này không có âm vật nào mà tiểu ca của chúng ta không giải quyết được."

Ta bất đắc dĩ xoa trán, Lý Ma Tử này cái gì cũng tốt, chỉ là trên miệng còn nợ một cái cửa sổ.

Lão phu nhân vừa nghe Lý mặt rỗ nói như vậy, lập tức cúi đầu chín mươi độ.

Việc đã đến nước này, ta cũng lười lắm nói nhiều, duỗi tay chỉ chỉ chiếc hộp trong ngực của Tửu Nhị Tuyền nói: "Làm phiền ngài đem cái hộp ra đây, ta nhất định phải xem cho rõ nội tình của thứ này."

Lão phu nhân mặt lộ vẻ khó xử, nàng thấp giọng dỗ hồi lâu, lúc này mới thật cẩn thận từ trong tay tuyền tử lừa qua cái hộp.

Ta chộp lấy cái hộp, phát hiện cái hộp cũng không chìm như trong tưởng tượng.

Từ chỗ chưa bao giờ có người xem, hộp này hẳn là dùng một loại cỏ lau thủy sinh đặc hữu hằng ngày bện thành, khóa của hộp cũng rất đặc biệt, là một ổ khóa hình khóa chế tạo từ bạc thuần.

Ta ấn ấn mở khóa, lạch cạch một tiếng, cái hộp liền tự động mở ra.

Trong hộp có một cái chuông gió, cái chuông gió này là do tám cái vỏ sò trắng như tuyết xâu chuỗi thành, bởi vì mỗi cái vỏ sò hướng đi đều khác nhau, bởi vậy mới có tên: Bát Giác Phong Linh!

Tuy Bát Giác Phong Linh đã biến mất khỏi cuộc sống ngư dân của bản xứ, nhưng truyền thuyết và phương pháp chế tạo vẫn được lưu truyền.

Công hiệu của nó giống như hồ điệp bài của Tề Quốc, hồ tiên ở Trung Quốc giống nhau, có thể làm cho chủ nhân mị hoặc vô hạn, đại hồng tử.

Ngay lúc ta chuẩn bị cẩn thận quan sát chuỗi Phong Linh này một chút, đột nhiên ánh đèn trong tiệm tối sầm lại.

Có lẽ người khác không cảm giác được, nhưng ta có thể nhận thấy rõ ràng có đồ vật gì đó đến tiệm của ta...

Ánh đèn lập lòe vài cái, một lần nữa sáng ngời, mà ta thì cảnh giác nhìn hoàn cảnh chung quanh.

Ta phát hiện một góc bức rèm rõ ràng nhô lên, lập tức bất động thanh sắc thả hộp xuống, sau đó hai ngón tay nắm lấy một lá linh phù cấp thấp, ném đi giống như bài tú lơ khơ.

Linh phù như tiễn, chuẩn xác mà đánh vào tấm màn sáng đang hé lên kia!

Một góc của màn sáng lập tức bốc lên một làn khói đen, nhưng ta lại cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Đạo linh phù vừa rồi bị đánh văng ra ngoài, lại phối hợp với cục diện phong thủy trong tiệm của ta, hẳn là có thể đánh cho Âm linh bình thường chạy trốn rồi.

Nhưng trên thân âm linh kia chỉ toát ra một tia khói đen, hiển nhiên thực lực vượt qua âm linh bình thường.

Ta không dám khinh thường, lập tức cầm lấy song đao Trảm Quỷ Thần, cẩn thận từng li từng tí nhích tới gần màn sáng.

Sơ nghìn một bốn bảy Chương, Vũ Nương (Việt càng)

Phù!

Ta mới vừa tới gần, đột nhiên không rõ nguyên nhân thổi lên một trận quái phong.

Lúc này cửa sổ cửa tiệm đều đóng, gió này tới cực kỳ đột ngột, hơn nữa âm lãnh sinh lạnh.

Bức rèm che cũng phồng lên, mơ hồ phủ kín ra một cái bóng mờ hình người. Bóng mờ kia có dáng người lồi lõm bình thường, hấp dẫn người ta gấp trăm lần so với Tửu Nhị Tuyền Tử đang ngồi ở một bên.

Linh linh, linh linh linh...

Phong Linh tám góc đặt trên bàn đột nhiên khẽ lay động, phát ra một trận tiếng chuông cực kỳ thanh thúy.

Bóng mờ uyển chuyển trong màn sáng cũng theo đó chậm rãi bay múa, giống như một thiếu nữ tuyệt đẹp giấu ở trong đó.

"A!"

Tửu tuyền luôn ngơ ngác không nói đột nhiên kinh hô một tiếng, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

"Đừng sợ, có Trương gia tiểu ca ở đây, khẳng định không sao đâu!" Lý Ma Tử tuy cũng có chút sợ hãi, nhưng dù sao hắn cũng là người trải qua nhiều chuyện, so với những người khác tự nhiên là trầm ổn hơn nhiều.

Âm Linh Hóa Hình sao?

Nhìn thấy một màn trước mắt này, ta hơi sửng sốt, không nghĩ tới tu vi Âm Linh này đã đến cảnh giới như vậy.

Âm linh bình thường chỉ có thể ký gửi ở trong âm vật, cũng không thể đơn độc hiển hình, nhưng âm linh trước mắt đã cùng âm vật hòa làm một thể, biến thành khí linh.

Như thế xem ra, ngược lại không thể cứng rắn.

Lần này ta trợ giúp Tửu Nhị Tuyền, còn muốn có được một món Âm vật hoàn chỉnh, tặng cho sư muội của Doãn Tân. Nhưng một khi tiêu diệt được Khí Linh, Bát Giác Phong Linh cũng sẽ cùng tổn hại, ta không phải cũng giày vò vô ích sao?

Loại Âm vật có thể tăng thêm mị lực này cũng không nhiều, nếu bỏ lỡ lần này thì không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại...

Nghĩ đến đây, ta lập tức dừng cước lại, thu hồi song đao. Âm linh kia dường như đã nhận ra nguy hiểm đã được giải quyết, phong linh trên bàn chậm rãi yên tĩnh trở lại, không phát ra bất cứ tiếng động gì.

"Làm sao vậy Trương gia tiểu ca, thứ này rất lợi hại sao?" Lý Ma Tử có chút không hiểu vì sao ta lại đột nhiên dừng tay.

"Ừm." Ta gật đầu: "Tu vi của Âm Linh này đã đến một trình độ nhất định, quyết không thể cứng rắn được, xem ra phải đổi một phương pháp khác rồi..."

Tiếp theo, ta hướng hắn phân phó: "Ngươi đi tìm một chậu nước biển, mua lại một con giặc sống."

"A, nước biển?" Lý Ma Tử dở khóc dở cười nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi kêu ta thượng võ hán tìm đâu ra nước biển?"

"Ngốc chết đi được." Ta mắng: "Đi chợ hải sản đi, những nơi bán sống chắc chắn có nước biển."

"A, đúng đúng đúng." Lý Ma Tử xoa đầu: "Vẫn là tiểu ca nhi ngươi linh quang, ta đi ngay đây." Nói xong, xoay người ra cửa.

Hai mẹ con Tửu Nhị Tuyền căn bản không hiểu mình vừa nói cái gì, lại thấy Lý Ma Tử bị mình giáo huấn một câu rồi xoay người ra cửa, vẻ mặt càng thêm nghi hoặc.

Lão phu nhân sửng sốt, đột nhiên cúi gập người xuống, trong miệng bô bô nói cái gì đó, thoạt nhìn vô cùng thương tâm.

Ta quay đầu lại nhìn về phía tài xế.

Tài xế kia lúc này mới tỉnh hồn lại, vội phiên dịch nói: "Cô ta nói van xin ngươi cứu cô con gái của cô ấy, tuyệt đối không được bỏ mặc các nàng ấy, bất luận trả giá thế nào, cô ấy cũng chấp nhận trả."

"Con nói đi, ta không phải không quan tâm, chỉ đổi một phương thức mà thôi." Nói.

Tài xế phiên dịch lại lời của ta một lần, sau khi lão phu nhân nghe xong, vẻ mặt nghi ngờ mới được cởi bỏ, chắp tay trước ngực, không ngừng cúi đầu cảm tạ ta.

Tửu Nhị Tuyền hai mắt vẫn ngơ ngác không chút biểu tình, giống như người gỗ.

Thật sự khó có thể tưởng tượng, nàng từng là đại minh tinh có thể đếm được trên đầu ngón tay ở toàn bộ Mộc quốc, bây giờ lại biến thành bộ dáng này.

Ta an ủi lão phu nhân vài câu, ý bảo nàng ngồi xuống uống trà trước.

Lão phu nhân lúc này mới tạ ơn vạn lần ngồi xuống, tuy rằng trên mặt vẫn còn vài phần hoảng sợ, bất quá lại bị bộ dạng đã tính trước trước của ta lây nhiễm, thoạt nhìn an ổn không ít.

Sau khi ổn định, nàng lại tiếp tục đứt quãng nói với ta không ít chuyện.

Tửu Nhị Tuyền từ sau khi đạt được Bát Giác Phong Linh, con đường diễn nghệ càng ngày càng thuận lợi, danh khí cũng càng lúc càng lớn, bất quá tinh thần càng ngày càng kém, lúc đầu chỉ là sự lợi hại của trí nhớ biến mất, thường xuyên quên trời quên đất. Sau đó, chính là thường xuyên một mình ngây ngốc, trừng hai mắt nhìn không biết đang nghĩ gì.

Mấy đêm qua nàng tỉnh lại, liền thấy Tửu Nhị Tuyền đứng trước cửa sổ, hai mắt ngơ ngác nhìn bầu trời đêm tối đen bên ngoài.

Lão phu nhân rất sợ hãi, trượng phu của bà chết sớm, chỉ có một cô con gái sống nương tựa lẫn nhau như vậy, nếu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy phải làm sao đây?

Nàng thật sợ nữ nhi bị cái gì kích thích, nhất thời nghĩ không ra cổng, vì thế liền thay đổi một biệt thự lầu một, mỗi buổi tối đều khóa cửa phòng nữ nhi đến chết. Lại dẫn nàng ta xem không ít viên bệnh tê, hết thảy đều vô ích, tình huống ngược lại càng ngày càng hỏng bét.

Thời gian dần trôi qua, Tửu Nhị Tuyền càng ngày càng bất thường, cả ngày không ngủ, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào chuông gió, không hề nhúc nhích, thậm chí ngay cả cơm cũng không ăn, hoàn toàn dựa vào nàng để đút. Dưới tình huống này, cũng không có công ty tìm mình chụp kịch...

Vốn dĩ, lão phu nhân cho rằng con gái bị cái gì kích thích, tĩnh dưỡng một lúc thì tốt, nhưng không nghĩ tới, gần đây tình huống càng trở nên nghiêm trọng. Mỗi khi trời tối, nó giống như biến thành một người khác, không ngừng nhảy múa một loại vũ đạo cực kỳ cổ xưa, cả người mệt mỏi đến mức mồ hôi, tay chân run rẩy nhưng vẫn không chịu ngừng.

Mỗi lần khiêu vũ, chuông gió vẫn vang lên không ngừng, tựa như một khúc nhạc ở bên cạnh.

Cho đến lúc này, Tửu Nhị phu nhân mới phát hiện, đủ loại chỗ quái dị của nữ nhi, hình như đều đến từ chuỗi chuông gió này!

Thế là, nàng định ném Phong Linh đi.

Trong lúc Tửu Nhị Tuyền ngủ say, nàng vụng trộm cầm lấy Phong Linh, nhưng vừa quay người lại, Tửu Nhị Tuyền vốn ngủ say đột nhiên mở mắt ra.

Trong đôi mắt kia tản ra ánh sáng hung ác đến cực điểm, lập tức nhào tới, nặng nề đè nàng ngã xuống đất, liều mạng cướp đoạt. Thậm chí còn liều mạng cắn cánh tay của nàng, mạnh mẽ đoạt lại Phong Linh!

Từ đó về sau, Tửu Nhị Tuyền vẫn luôn ôm chặt Phong Linh, cho dù làm gì, đi đâu cũng không rời thân.

Vẻ mặt của nàng càng lúc càng hoảng hốt, thậm chí còn bị nhiễm độc, tình trạng thân thể càng lúc càng tệ. Nàng còn chưa tới ba mươi tuổi, chính là tuổi phong hoa chính trực, sức sống dư thừa, nhưng tiều tụy như phụ nữ, đói bụng không biết ăn cơm, đói khát không biết uống nước, thậm chí còn thường xuyên tè ra quần.

Nếu không có lão phu nhân chăm sóc, thật không biết bây giờ sẽ biến thành bộ dáng gì nữa?

Lão phu nhân cũng từng đến chùa miếu của Nhật Bản, xin giúp đỡ các đại sư mang về một ít Hộ Thân Phù, An Thần Thang vân vân, nhưng cũng chỉ yên tĩnh được một hai ngày, sau đó lại vẫn như trước.

Lại sau đó, lão phu nhân gặp được một vị truyền dạy về văn hóa thần bí, dạy cho nàng biết đây là lén lút, nếu lại để cho âm vật tiếp tục bồi tiếp Tửu Nhị Tuyền Tử, chỉ sợ cả đời Tửu Nhị Tuyền cũng vậy...

Lão phu nhân vừa nghe tự nhiên cực kỳ kinh sợ, liền hỏi có biện pháp nào hay không? Dạy xong mới giải thích, chỉ có thương nhân âm vật mới có thể đối phó âm vật này, nhưng thương nhân âm vật ở Nhật Bản cũng không có truyền thừa, cho nên nếu thật muốn cứu con gái, nhất định phải đi Trung Quốc tìm thương nhân âm vật lợi hại.

Vừa lúc, lão phu nhân cũng là mê hương Trung Quốc, cực kỳ si mê nghệ thuật cổ xưa của Trung Quốc, thông qua một số hảo hữu hỏi thăm khắp nơi, lúc này mới tìm được võ hán...

Đầu tiên, một nghìn bốn tám chương, nước biển, mực ô tặc sống...

Nói đến đây, lão phu nhân đã khóc không thành tiếng, quỳ ở trước mặt ta, bất luận thế nào cũng không chịu đứng lên: "Trương đại sư, ta cầu xin ngài, nhất định phải cứu con gái ta, dù là dùng mạng của chính ta đi đổi cũng được."

Ta thở dài nói: "Lão phu nhân, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ giúp nhi tử ngài khôi phục như lúc ban đầu."

Keeng keeng keeng keeng keeng keeng keeng!

Đúng lúc này, ngoài tiệm vang lên một tràng tiếng gõ cửa.

Tuy nhiên âm thanh kia lại rất nặng, hơn nữa căn bản không phải gõ, càng giống dùng chân đạp.

Con mẹ nó đây là ai? Lại dám đạp cửa tiệm của ta?

Trong lòng ta thầm giận dữ, đang muốn lên tiếng, ngoài cửa lại truyền đến tiếng hò hét thở hổn hển của Lý Ma Tử: "Trương tiểu ca, ta về rồi, mau mở cửa!"

Ta vẫn chưa động, Tài xế kia lại rất có giá mắt, vội vàng đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, liền thấy Lý Ma Tử đầu đầy mồ hôi đi đến, trong tay hắn bưng một cái chậu nhựa lớn đặc biệt, bên trong đầy ắp nước, trên một cánh tay còn mang theo một cái túi nhựa lớn màu đen.

Cái túi mật kia không ngừng vặn vẹo, thứ bên trong xao động bất an.

Lý mặt rỗ đi tới trước mặt ta, cúi người xuống nhẹ nhàng buông chất lỏng xuống, sau đó ngồi trên ghế bên cạnh, uống liên tục uống ba chén trà, lúc này mới thở dài: "Mui cha ơi, xem ra là mệt chết ta rồi... "

Một phen động tác này quả thực giống như diễn kịch, vô cùng khoa trương.

Biết được hắn lâu như vậy, ta tự nhiên đối với hắn cực kỳ hiểu biết, con hàng này cố ý diễn cho hai người bọn mẹ con xem, đến lúc đó chỉ có một chút tiền trời.

"Mệt chết ngươi cũng đáng đời, ngươi lấy nhiều như vậy làm gì?" Ta không có tức giận nói.

"Ngươi cũng nói làm gì có dụng cụ gì chứ? Ta còn tưởng là đang tắm cho Nhị tiểu thư đấy chứ." Lý Ma Tử nói xong thì trừng mắt nhìn ta.

Ta nghe vậy thì chẳng biết nói gì nữa, tên này lại còn có suy nghĩ quái dị như vậy.

"Đi tìm hai cái chậu nhỏ đến." Ta cũng lười để ý gã, trực tiếp phân phó.

Lý mặt rỗ tranh thủ thời gian đứng dậy, tìm kiếm trong tiệm.

Đồ cổ cửa hàng của ta cũng không phải cửa hàng tạp hóa, càng không phải là tiệm cơm, đương nhiên không có bát muôi chảo. Nhưng thật ra có không ít đồ chứa đồ vật, lập tức Lý Ma Tử tìm được hai cái chậu đồng xanh, sờ trái phải một cái, nhẹ nhàng gõ một cái nói: "Tiểu ca nhi, cái này được không?"

"Được!" Một phát ta nhận lấy, đựng nước trong chậu đồng, sau đó quay sang nói với lão phu nhân: "Hiện tại ta phải bắt đầu xử lý Phong Linh, trong lúc đó nhị tiểu thư nhất định sẽ ra sức giãy dụa, làm phiền ngài nhất định phải bắt giữ nàng, không để cho nàng ta lộn xộn!"

Lập tức lại nhìn Lý Ma Tử nói: "Ngươi ở bên cạnh trông chừng, nếu như lão phu nhân không nhịn được, ngươi cũng qua giúp một tay đi."

"Hả? Được!" Lý Ma Tử nghe xong, hai mắt lập tức sáng lên, vội vàng lao tới bên cạnh Tửu Nhị Tuyền.

Trong khoảnh khắc này, hắn như đã nhìn thấy toàn thân bầu rượu và nước.

Sau khi nghe tên tài xế phiên dịch xong, lão phu nhân cũng hiểu ta sắp động thủ, vẻ mặt trở nên trịnh trọng, nắm hai tay con gái kéo lại.

Ta thấy hai người đã ngồi sẵn, trực tiếp cầm Phong Linh lên tiến vào trong chậu đồng xanh.

Ùng ục, ùng ục...

Phong Linh kia vừa vào nước biển, lập tức toát ra một chuỗi bong bóng khí.

bong bóng khí không ngừng quay cuồng trong nước biển, giống như chìm trong nước không phải là chuông gió, mà là một con cá lớn.

Theo bong bóng khí càng ngày càng nhiều, con mắt của Tửu Nhị Tuyền thoáng cái liền sáng lên, chăm chú nhìn chậu đồng xanh kia, chỉ là vẫn như cũ không nhúc nhích.

Ta mở túi nhựa tạng màu đen vặn vẹo không thôi, một phát bắt ra đám mực bên trong.

Con mực này không nhỏ, vẫn còn sống. Bị bắt trong tay, tám xúc tu lập tức duỗi loạn khắp nơi, muốn từ trong tay ta thoát ra.

Ta chuyển nó nhắm ngay chậu còn trống kia, dùng sức bóp một cái.

Bụp một tiếng! Con mực đen kia phun ra.

"Tốt! Ta muốn chính là cái này." Ta lấy ngón tay chấm chút mực, chậm rãi để vào trong chậu đồng có Phong Linh kia.

Nước biển vừa vào trong nháy mắt đã nhuộm đen một mảng lớn nước biển, hơn nữa còn đang không ngừng lan tràn ra.

"Bắt giam nhị tiểu thư rượu!" Ta lớn tiếng phân phó.

Nghe tiếng kêu này của ta, Lý Ma Tử vội vàng nhích lại gần, túm lấy cánh tay của Tửu Nhị Tuyền.

Bong bóng khí càng lúc càng lớn, mực nước màu đen dần dần chìm xuống đáy nước.

Leng keng leng keng!

Trong lúc bất chợt, sự tình khó tin xảy ra, Phong Linh kia vậy mà ở trong chậu chuyển động lên, phảng phất như cá bơi, dời đến một chỗ khác, tránh đoàn mực nước kia.

Tửu Nhị Tuyền cũng trong cùng thời khắc đó bắt đầu chuyển động, đánh mạnh về phía trước, muốn đoạt lại Phong Linh.

May mắn lão phu nhân và Lý Ma Tử đã sớm phòng bị, gắt gao đè nàng lại.

Ta dính chút mực, lại nhỏ vào chậu đồng xanh. Theo mực dần dần tản ra, chuông gió kia cũng liên tục di động, làm chậu đồng xanh réo rắt vang vọng.

Thế nhưng mực nước càng ngày càng đậm, đã nhuộm hết nước biển trong chậu, Phong Linh kia dịch chuyển mấy lần, cũng không có tác dụng chút nào. Vì vậy càng thêm nóng nảy, chà xát lên toàn bộ chậu đồng đều đang rung động.

"A! Ta muốn giết chết các ngươi." Tửu Nhị Tuyền cũng cực độ nổi giận, vừa lớn tiếng mắng chửi, vừa ra sức giãy giụa.

Lão phu nhân không kịp đề phòng ngã xấp xuống đất, bất quá, bà ta cũng không dám buông tay, vừa an ủi nữ nhi, vừa nắm chặt lấy nàng ta.

Tửu Nhị Tuyền thân thể nhìn như vô cùng suy yếu kia, đột nhiên sinh ra một cỗ cự lực, đột nhiên xông tới. Loảng xoảng một tiếng, mang theo mẫu thân của nàng cùng đập vào trên bàn, chậu đồng xanh đột nhiên chấn động, nước biển vẩy ra không ít.

"Lý Ma Tử, mau ấn nàng lại!" Ta lớn tiếng kêu lên.

"Được!" Lý Ma Tử lên tiếng, nhanh chóng ôm chặt lấy nàng, liều mạng kéo về phía sau.

Phong Linh ở trong nước cấp tốc xoay tròn, càng chuyển càng nhanh, càng chuyển càng nhanh, phát ra tiếng vang đinh đinh đang đang. Nước biển trong toàn bộ chậu đồng xanh đều bị nó quấy thành một vòng xoáy thật lớn, không ngừng quay cuồng, xoay quanh ở trung tâm vòng xoáy kia, mơ hồ lộ ra Phong Linh.

Lúc này Phong Linh đã biến thành màu đỏ như máu, chuông nhỏ làm từ vỏ sò cũng mở rộng ra bốn phương tám hướng, đồng thời vang lên.

"Chết! Chết!" Tửu Nhị Tuyền lớn tiếng hô.

Keng keng, keng keng...

Gió chuông thổi bay chậu đồng, tiếng ồn ào nổi lên.

Linh linh, chuông chuông... tiếng chuông mang theo bọt nước vang lên không ngừng.

Lão phu nhân và Lý Ma Tử dốc hết sức bú sữa, cùng rượu Nhị Tuyền Tử chơi bạt tai.

"Ngàn vạn lần phải bắt lấy cô ta, quyết không thể để cô ta tới gần Phong Linh!" Ta lớn tiếng nhắc nhở.

Tài xế kia phiên dịch cực nhanh, hắn cũng nhìn ra tình hình có chút không thích hợp, vội vàng kéo người theo.

Một tay ta bưng chậu đồng chứa mực đen của mực tặc lên, toàn bộ đổ vào trong nước biển.

Nhiều mực như vậy vừa vào trong nước, lập tức nhuộm đen một mảng thật lớn, toàn bộ mặt nước trở nên đen kịt không gì sánh được.

Keng keng keng! Đang đang!

Phong Linh kia tựa như cảm giác được nguy hiểm gì đó, rung chuyển cực nhanh, rất nhiều nước biển bắn tung tóe ra ngoài, kéo theo chậu đồng xanh lắc lư không ngừng.

Ta vội vàng hai tay đè lên chậu đồng xanh, chăm chú nhìn kỹ.

"Chết!" Tửu Nhị Tuyền điên rồi, lớn tiếng gào thét, cắn chặt răng như muốn sống chạy về phía trước.

Lý mặt rỗ ôm chặt sau lưng nàng, lão phu nhân nắm chặt hai tay nàng, nhưng lại bị hai người này gắt gao ôm lấy, hai dòng nước lượng nhìn như yếu ớt vô lực kéo không ngừng tới gần.

Tên lái xe bị dọa kia vội vàng vươn hai tay ra, đứng chắn trước người, miệng lẩm bẩm, lúc sau lại om sòm, lúc lại thấy mặt trời, lớn tiếng kêu sợ hãi tóm lấy nàng, ngăn nàng lại! Không được để nàng lại đây!

Vòng xoáy trong chậu nước càng chuyển càng nhanh, kéo theo chậu đồng xanh tựa như một con rùa đồng lật sông lấp biển, không ngừng đung đưa. Cho dù có ta gắt gao ấn xuống, bàn kia cũng bị không thể lắc lư được, bốn cái bàn ma sát với mặt đất phát ra thanh âm ken két, trong khoảnh khắc, đã di chuyển hơn hai mươi phần!

Phong Linh này vốn là vỏ sò xâu chuỗi thành, ngâm ở trong nước biển tự nhiên giống như tìm được nhà, thế nhưng là đối với mực nước của mực tặc là cực kỳ phản cảm.

Trừ việc đó ra, đối với âm vật trong biển, biện pháp áp chế tốt nhất chính là dùng Ô tặc Mặc.

Đương nhiên, tu vi của Âm linh này không thấp, Âm linh bình thường không thể so sánh được, nếu muốn dùng Ô tặc Mặc để hoàn toàn áp chế nó thì rõ ràng không có khả năng.

Nhưng con mực này lại giống với một nhà giam vô hình, trước đem nó gắt gao vây khốn ở trong đó, chờ nó hoàn toàn thoát khỏi vô vọng, sau khi tiêu hao hết khí lực, ta lại thu phục liền thuận tiện!

Đệ nhất thiên một trăm bốn mươi chín hành trận.

"Các ngươi sẽ phải trả giá đắt..." Tửu Nhị Tuyền liều mạng giãy giụa, lớn tiếng chửi bới, tóc bay tứ tán, trên môi đã cắn ra một vết máu thật sâu, một dòng máu đỏ thẫm theo cằm tái nhợt nhỏ xuống.

Lão phu nhân rất đau lòng nữ nhân, nhưng lại không dám buông ra chút nào.

Một nam nhân lớn như Lý Ma Tử, ôm thật chặt lấy sau lưng nàng mà mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc gọi ta: "Trương tiểu ca, còn bao lâu nữa? Ta không chống đỡ nổi đâu."

"Kiên trì thêm chút nữa!" Ta cũng không quay đầu lại nói, hai mắt chăm chú nhìn vào trong chậu.

Vòng xoáy vẫn cấp tốc xoay tròn, ở trung tâm, chuông gió ở trong một mảng nước mực như ẩn như hiện, vỏ sò càng ngày càng trắng bệch, trong suốt. Mà chung quanh lại hiện ra hồng quang quỷ dị, sáng như máu. Chợt xem ra, giống như một tác phẩm nghệ thuật cực kỳ tinh xảo, trắng sáng, long lanh như ngọc, chói mắt như tuyết, như mặt trời chói mắt, như máu, càng đẹp hơn trước rất nhiều.

Chất mực trong chậu văng tung tóe khắp nơi, rơi xuống một cái bàn, còn làm văng cả mặt ta, một mùi tanh cực kỳ quái dị, cực kỳ khó ngửi.

Vòng xoáy luân chuyển liên tục một khắc, tốc độ rốt cuộc cũng chậm lại, cuối cùng chậu đồng cũng không còn lợi hại như trước nữa...

Trên mặt nước đen kịt xuất hiện một sợi tơ đỏ cực kỳ yếu ớt, phảng phất như rắn trườn xoay quanh bốn phía.

"Được rồi, rốt cuộc cũng vây khốn được nó rồi!" Ta phất tay, lau mồ hôi lấm tấm trên trán, sau đó lấy ra một tờ linh phù, quay đầu lại sai người tài xế kia nói: "Đi nhặt mấy chiếc lá cây lên."

"Cái gì?" Tài xế kia sững sờ, giống như nghe không hiểu.

"Đi ra ngoài cửa, tùy tiện nhặt phiến lá cây đi vào! Đi nhanh." Ta lặp lại lần nữa.

"À à, được rồi." Tài xế kia chưa bao giờ nếm trải cảnh tượng như vậy, vừa rồi đã khiến hắn kinh hãi không thôi, nghe ta nói vậy hắn vội vàng chạy đi.

Hai bên đường lớn trước cửa trồng rất nhiều cây Hồ Dương, tự nhiên có không ít lá cây, tài xế nhanh chóng trở về trong tiệm, nắm trở về một đống lá cây.

"Cái này được chưa?" Tài xế kia không rõ ta muốn làm gì, chần chờ hỏi.

Ta không có thời gian giải thích, chỉ gật đầu một cái: "Đúng! Ném một đống vào."

Tài xế nghi ngờ kéo phiến lá cây xuống, ném vào trong nước, chiếc lá vừa rơi xuống nước liền xoay tròn như chiếc thuyền nhỏ.

Sợi dây nhỏ màu đỏ trong nước kia lại lập tức như độc xà ngửi được con mồi, nhích lại gần!

Sợi dây nhỏ màu đỏ kia vừa tới gần lá cây, lập tức leo lên, thuận theo đường gân trên lá cây giãn ra, toàn bộ lá cây lập tức một mảnh đỏ tươi, xán lạn như lửa.

"Tới tốt lắm!" Linh phù trong tay ta ném mạnh ra.

Linh phù chìm vào trong nước, nước biển màu đen lập tức tản mát ra một đạo kim quang, bao chặt lá cây vào trong đó.

Ánh sáng đỏ tựa hồ cảm giác mình khó thoát khỏi kiếp nạn, kéo theo lá cây không ngừng giãy dụa trong nước biển.

"A! Oa ô ô! Tạch oa lạp!" Tửu Nhị Tuyền đột nhiên hét lớn, âm thanh kia cực kỳ thảm thiết, giống như đang chịu đựng thống khổ vô cùng, hơn nữa không ngừng kêu to cái gì đó.

Mặc dù không hiểu Nhật Ngữ, nhưng ta cực kỳ rõ ràng, đó là Âm Linh mượn thân thể của nàng đang lớn tiếng đọc một loại chú ngữ nào đó.

"Nhanh che miệng của nàng lại, đừng để cho nàng nói chuyện." Ta ra lệnh.

"Nhưng... nhưng phải làm sao bây giờ?" Lý Ma Tử đầu đã mệt mỏi đầy mồ hôi, mờ mịt hỏi.

Lão phu nhân biết rõ đây là tình trạng khẩn yếu cứu con gái, vừa nghe đến ta nói, lập tức vươn cánh tay của mình ra, gắt gao chặn miệng Tửu Nhị Tuyền.

Tửu Nhị Tuyền phảng phất như phát điên, như một đầu ác lang, cắn một cái không lưu tình chút nào.

Lão phu nhân đau đớn hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng vẫn ấm áp an ủi con gái.

Mặc dù tài xế không dịch, nhưng ta đoán được đại khái, lão phu nhân là đang bảo con gái không được sợ hãi, ngoan ngoãn một chút.

Tửu Nhị Tuyền tóc tai bù xù, gắt gao cắn cánh tay mẹ mình, xông tới cực kỳ mãnh liệt, vậy mà cứng rắn mang theo Lý Ma Tử bỏ chạy.

Phù phù một tiếng, ba người đồng thời ngã xuống đất, ép cho lão phu nhân cực kỳ thống khổ kêu rên một tiếng.

Tửu Nhị Tuyền thừa cơ tránh thoát khỏi trói buộc, tứ chi chạm đất, trừng hai con mắt màu huyết hồng, từng bước từng bước một bò về phía chậu đồng!

Cọt kẹt..t..tttt, cọt kẹt..t..tttt!

Nàng cong ngón tay như trảo, chộp vào trên mặt đất gạch sứ vang lên thanh âm cạc cạc, nghe cực kỳ doạ người. Trong khoảnh khắc, bò đi được nửa mét, mắt thấy đã sắp bắt được chân bàn.

"Còn ngây ra đó làm gì, mau đi hỗ trợ đi." Ta quay đầu lại kêu tên lái xe kia.

"A, đúng, đúng." Tài xế kia vốn dĩ có chút choáng váng, vừa nghe ta nói, lập tức nhào tới hỗ trợ, gắt gao ấn nàng lại.

Bên này mấy người kéo tới kéo lui, chiếc lá trong chậu đồng cùng đạo kim quang kia cũng kịch chiến say sưa.

Tại nơi kim quang không ngừng sáng lên, không gian hoạt động trên lá cây càng lúc càng nhỏ. Vòng xoáy trên mặt nước cũng theo đó mà nổi lên kích động, dần dần chậm lại.

Cuối cùng lá cây ngừng chuyển động, phiêu phù trên mặt nước, bị tầng tầng kim quang quấn quanh.

Ba màu đen, đỏ, vàng, vàng dừng ở trong chậu đồng, có vẻ vô cùng chói mắt.

Tửu Nhị Tuyền dường như cũng cạn kiệt hết sức lực, mái tóc dài rối tung nằm trên mặt đất, chỉ có một đôi mắt đang nhìn chòng chọc vào ta.

Trong ánh mắt kia tràn đầy cừu hận và không cam lòng, còn có phẫn nộ không cách nào nói bằng lời!

Thấy một màn như vậy, ta thoáng an tâm lại, âm linh này rốt cục đã bị ta khống chế được.

Chờ đến lúc mặt nước triệt để bình tĩnh trở lại, ta đưa tay, đem lá cây từ trong chậu đồng vớt lên.

Lá cây kia toàn thân đỏ tươi, chính giữa có một đồ án hình người tí hon màu đen, giống bóng mờ phía sau tấm màn che trước đó như đúc, là một mỹ nữ dáng người cực kỳ nóng bỏng.

Mỹ nữ ở trong một mảng đỏ tươi bôn tẩu khắp nơi, nhưng vô luận như thế nào, lại thủy chung không đột phá được kim quang, chỉ là phí công mà thôi.

Ta lấy ra âu yếm nhóm lửa lá cây, sau đó ném vào một chậu đồng khác.

Lá cây thoáng cái đã bốc cháy, khói đen bốc lên dày đặc, đồng thời còn bay ra một mùi cực kỳ tanh hôi, trong giây lát liền hóa thành một đống tro đen.

Ta nghĩ vậy, cuối cùng cũng đại công cáo thành!

Âm linh này cực kỳ hung lệ, nếu không dùng loại phương pháp này thật đúng là khó bắt được nó.

Một phen giày vò vừa rồi nhìn cực kỳ tùy ý, kỳ thật lại vận dụng phương pháp Ngũ Hành Trận.

Bồn đồng làm vàng, nước biển làm nước, lá cây làm gỗ, cuối cùng lại dùng linh phù thuộc tính Thổ giam Âm linh ở trong đó, sau đó lấy lửa đốt cháy mới có thể hàng phục hoàn toàn nó.

Khi phiến lá cây kia hóa thành tro tàn, toàn thân Tửu Nhị Tuyền mềm nhũn, lập tức hôn mê. Sắc mặt của nàng cực kỳ tái nhợt, khóe miệng chảy ra một vết máu đỏ tươi.

Ta lau lau mồ hôi trên trán, lúc này mới hướng về phía mấy người nói: "Được rồi, thả nàng đi, Âm Linh đã bị ta giải quyết xong."

Lý Ma Tử nghe thấy buông lỏng tay, đặt mông ngồi xuống đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm: "Ôi má ơi, con mẹ nó, thật mệt chết ta rồi."

Tài xế kia vừa cực kỳ kích động phiên dịch cho lão phu nhân nghe vậy, vừa đỡ nàng lên.

Trên cánh tay lão phu nhân bị cắn ra hai vết thương cực sâu, máu tươi chảy ròng ròng. Nhưng bà ta lại không thèm để ý, cứ như vậy quỳ trên mặt đất, đau lòng vuốt mái tóc dài của con gái, sau đó ngẩng đầu lên, nói yếu ớt mấy câu.

Tài xế vội vàng phiên dịch: "Lão phu nhân hỏi, con gái nàng thế nào rồi?"

"Yên tâm đi, Tửu Nhị tiểu thư đã không sao rồi. Cứ dây dưa Âm Linh của nàng đã bị ta giải quyết, những tro tàn này ngươi mang về, chờ nàng tỉnh lại, sau khi dùng nước ấm cho nàng ăn vào, thần trí sẽ dần dần khôi phục như cũ."

Ta chỉ chỉ tro tàn trên lá cây trong chậu đồng.

Sau khi lão phu nhân nghe phiên dịch của tài xế, nước mắt kích động lại lần nữa tràn ra, lập tức quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu về phía ta.

Ta vội vàng đứng lên, đỡ nàng đứng lên.

Tửu Nhị Tuyền điên điên khùng khùng mấy năm, lão phu nhân cũng không biết đã tốn bao tâm tư theo, tâm lực đã sớm tiều tụy rồi. Lại trải qua một phen giày vò vừa rồi, lúc này ngay cả đứng cũng không vững.

Nhưng nàng lại lo lắng cho con gái mình, không muốn ở lại một khắc, chuẩn bị rời đi.

thù lao số một nghìn năm trăm ba trăm vạn.

Tài xế và Lý mặt rỗ nâng chén rượu, ta một tay cầm khay thanh đồng, tay kia vịn lão phu nhân, đưa bọn họ lên xe.

Trước khi cỗ xe được mở, lão phu tràn đầy cảm kích cho ta mượn một tấm thẻ ngân hàng, tài xế đồng thanh phiên dịch: "Trước khi đến Trung Quốc ta đã chuyển ba trăm vạn nhân dân, đây là thù lao của Đại sư ngài! Nếu cảm thấy không đủ, vậy ta sẽ đổi qua bán gia sản, báo đáp ơn cứu mạng của Đại sư đối với con gái ta."

Ta còn chưa kịp đáp lời Lý Ma Tử đã cướp lời: "Dễ nói trước, chờ ta thương lượng với tiểu ca Trương gia một chút rồi sẽ nói cho ngươi."

Nếu ta không tức giận trừng mắt nhìn hắn mà quay đầu nói: "Như vậy là đủ rồi, Tửu nhị tiểu thư có thể sớm khôi phục mới là điều ta hy vọng."

Lão phu nhân liên tiếp nói ra rất nhiều lời cảm tạ, sau đó mới rời đi theo xe.

"Ai nói ta này tiểu ca." Lý mặt rỗ Tửu khó hiểu nói: "Rượu Nhị Tuyền Tử này chính là đại minh tinh đếm được trên đầu ngón tay của Nhật Bang giới a, cái nhà kia rất phong phú, cho dù đòi thêm mấy trăm vạn cũng không thành vấn đề, sao cứ như vậy mà thôi? Cái này cũng không giống tính cách của ngươi."

"Sao ngươi lại không biết thỏa mãn? Âm vật mua bán vốn chính là chuyện tổn hại âm đức, lần này chúng ta coi như làm việc thiện tích đức đi." Ta nói xong, cũng không để ý tới Lý Ma Tử, trực tiếp đi vào trong tiệm.

mực trong chậu đồng thau đã sớm lắng đọng xuống, ta thò tay ra liền đem Bát Giác Phong Linh bên trong vớt ra.

Bởi vì Âm Linh đã bị bức ra, cho nên giờ phút này Phong Linh lại hiển lộ ra bộ dáng khác, vỏ sò màu trắng sáng long lanh, sợi tơ màu đỏ tươi như lửa, so với lúc mới thấy càng thêm chói mắt.

Âm linh bên trong tuy đã bị ta diệt trừ, nhưng trong âm vật này vẫn như cũ ẩn hàm một cỗ lực lượng cực kỳ thần bí. Nắm ở trong tay, sẽ cảm giác được có một cỗ hàn khí âm trầm thẳng thấu da thịt, lạnh thấu tim phổi.

Đúng lúc này, tiếng chuông thông tin vang lên, ta vừa nhìn qua số hiệu tắt, chính là tiểu sư muội của Doãn Tân Nguyệt.

"Anh rể, chuyện ngươi đã hứa với ta thế nào rồi?" Tiểu sư muội bên máy truyền tin vội vàng hỏi.

Nghe được ngữ khí thúc giục của tiểu sư muội, ta biết rõ nàng ta đang tức giận, hoàn toàn chấp nhận con đường nghiêng này.

"Đồ vật ta tìm được, buổi tối đến nhà ta nhặt lên a." Ta bình tĩnh nói.

"Thật sao?" Giọng nói của tiểu sư muội ở máy truyền tin lập tức đề cao mấy lần, mặc dù ta không thấy được vẻ mặt của nàng lúc này thế nhưng cũng có thể đoán ra được, nàng chắc chắn đang hưng phấn tới mức nhảy dựng lên.

"Anh rể, ngươi thật quá tuyệt! Thật quá tốt! Ta thật sự là yêu chết ngươi! Ha ha ha ha. " Tiểu sư muội cao hứng liên thanh kêu to, sau đó nói: "Vì tỏ vẻ thực lòng biết ơn của ta, buổi tối ta mời khách! Đại Đường Xuân thấy, không gặp không đi đâu."

"Ách, không cần đâu, cứ đến tiệm của ta là được rồi. Nguyệt tỷ của ngươi làm món ăn sở trường cũng rất tốt a." Ta ấp úng nói, hơn nữa còn cố ý nói rất nặng mấy chữ Nguyệt tỷ.

Nếu một mình ăn cơm với nàng ta bị Doãn Tân Nguyệt biết, ta cũng không có trái cây ngon để ăn.

Tiểu sư muội cười ha ha: "Không ngờ anh rể ngươi có bản lĩnh lớn như vậy, lại còn sợ vợ à? Yên tâm đi, ta tên là Thượng Nguyệt tỷ, chúng ta cùng đi, sẽ không để ngươi khó xử đâu. Cứ quyết định vậy đi, buổi tối gặp nhau." Nói xong, nàng liền ngắt máy truyền tin.

Ài, nha đầu này!

Mượn âm vật có thể nhanh chóng tăng cường mị lực bản thân, ở diễn nghệ vòng Đại Hồng Đại Tử, cái này cũng không phải là giả, nhưng cái này dù sao không phải chính đạo, hơn nữa âm vật chung quy không phải thứ tốt, hơi không cẩn thận sẽ bị phản phệ, rượu Nhị Tuyền Tử vừa mới rời đi không phải là ví dụ hiện có hay sao?

Nhưng mà người, chính là như vậy, một khi thấy danh và lợi, lại có mấy người có thể giữ được sơ tâm, thành khẩn chứ?

Ta đang cảm thán, tiếng chuông thông tin lại lần nữa vang lên.

Tiếp theo nhìn lên, là Doãn Tân Nguyệt.

"Ngươi đã hứa với tiểu sư muội tìm được âm vật rồi sao?" Doãn Tân Nguyệt đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Đúng, vừa mới đạt được một món." Ta đáp.

"Cô ấy nói cho ta biết, xem ra cô ấy vui mừng vô cùng, nói buổi tối mời chúng ta tới Đại Đường Xuân." Doãn Tân Nguyệt nói.

"Nàng cũng nói với ta, ta cho nàng tới tiệm lấy đồ là được, nàng không phải không chịu." Ta đáp.

Doãn Tân Nguyệt trầm mặc một lát: "Đây cũng là tâm ý của nàng, ngươi giúp nàng hoàn thành tâm nguyện, nàng thật lòng muốn bày tỏ, chúng ta chối từ cũng không tốt lắm, không bằng cứ đi đi."

"Ta đang nhìn mặt mũi của ngươi mới giúp nàng ấy, nếu vợ đã nói, ta liền đi ngay." Ta bất đắc dĩ thở dài.

Doãn Tân Nguyệt hài lòng cười, lại khen ta vài câu rồi ngắt máy truyền tin.

Buổi sáng bị giày vò không nhẹ, sau khi ăn cơm trưa xong, ta ngủ một giấc thật say, tỉnh lại xem bút ký gia gia lưu một lát rồi chạy thẳng tới Đại Đường Xuân.

Đại Đường Xuân là một khách sạn lớn mới khai trương, tất cả trong tiệm đều là mô phỏng đặc sắc thời kỳ Đường triều, ngay cả toàn bộ phục vụ phục vụ đều mặc trang cao cấp, thân ở trong đó, thật sự có một loại ảo giác lạc đường.

Đương nhiên nơi này tiêu phí cũng không thấp, ở chỗ võ hán cũng là số một số hai.

Đương nhiên, lấy tình hình kinh tế trước mắt của ta ăn liên tục mười năm cũng không có vấn đề gì, nhưng thật sự là không cần thiết. Ta không phải là người thích khoe khoang, cũng không thích ở trong bầu không khí giả này tỏ vẻ cao nhã, ta thà rằng chọn một tiệm bán thức ăn, vừa hài lòng vừa thoải mái.

Nhưng tiểu sư muội đã chọn địa điểm ở chỗ này, đủ thấy thành ý của nàng.

Việc làm ăn của Đại Đường Xuân cực kỳ nóng nảy, tiền môn kín người, đều phải xếp hàng tiến vào, may mắn tiểu sư muội tìm quan hệ, sớm sắp xếp xong phòng.

Dưới sự dẫn dắt của phục vụ phục vụ hóa thành hình cung nữ, ta vòng qua từng cây cột đỏ tươi, cuối cùng đi tới trong phòng.

Doãn Tân Nguyệt và tiểu sư muội đang ngồi bên trong.

"Anh rể, ngươi đã tới rồi!" Tiểu sư muội vừa thấy ta vào phòng, cực kỳ nhiệt tình hoan nghênh nói.

"A." Ta khẽ gật đầu, liếc trộm nhìn Doãn Tân Nguyệt, phát hiện gương mặt cô đang cười rạng rỡ, nhưng ý cười đó ta hiểu rõ nhất.

Lập tức ta cũng không nhiều lời, trực tiếp đưa hộp trong tay tới: "Hừ, đây là thứ ngươi muốn!"

Chương một nghìn một điều, người si khó khuyên bảo.

Tiểu sư muội cực kỳ vui sướng nhận lấy, mở hộp ra.

"A, xinh đẹp thật!" Hai mắt nàng tỏa sáng tán thán nói.

Ta mặt không đổi sắc ngồi xuống bên Doãn Tân Nguyệt, nhìn nàng một cái, không ai nói gì, chỉ nhìn tiểu sư muội.

"Anh rể, thứ này tên gọi là gì?" Nàng cầm Phong Linh trong tay không ngừng lặp đi lặp lại mấy lần, lúc này mới nhớ tới vấn đề của ta.

"Đây gọi là Bát Giác Phong Linh, dùng gân quỷ làm đường cong, vỏ sò làm chuông. Hóa ra là đồ vật mà ngư dân bản xứ dự đoán hướng gió, về sau được treo ở dưới mái hiên bên cửa, biểu thị mưa thuận gió hoà, mọi việc đều thông suốt." Ta bưng chén trà lên uống một ngụm trà.

"Học thức anh rể thật là uyên bác, nào, ta dùng trà thay rượu mời ngươi một ly!" Tiểu sư muội mặt đỏ bừng, không che giấu được sự vui mừng trong lòng, cười khanh khách bưng chén trà lên.

"Ngươi đừng vội vui mừng." Ta trầm giọng nói: "Ngươi có biết Phong Linh này làm thế nào mà có được không?"

"Làm sao mà có được? Chẳng lẽ vẫn là trộm mộ sao". Tiểu sư muội ha ha cười nói.

"Còn đáng sợ hơn kia nhiều." Vẻ mặt của ta nghiêm túc.

Doãn Tân Nguyệt vừa thấy vẻ mặt ta như vậy, cực kỳ ngưng trọng quay đầu nhìn về phía ta. Tiểu sư muội cũng thoáng bình tĩnh lại, nụ cười trên mặt cứng đờ, truy hỏi: "Thế nào là phương pháp đáng sợ?"

Ta hỏi ngược lại: "Các ngươi đã từng nghe nói rượu Nhị Tuyền Tử chưa?"

Tửu Nhị Tuyền tuy là người phe ta, hơn nữa còn là minh tinh, nhưng ở nước lại cực kỳ nổi tiếng, được vô số nam nhân thờ phụng làm lão sư cuộc sống. Tiểu sư muội của Doãn Tân Nguyệt là người diễn nghệ, không xa lạ gì với cái tên này, lập tức gật đầu.

"Thứ này, ta lấy từ trong tay nàng ta." Ta giải thích.

"A? Nói như vậy nghĩa là, Tửu Nhị Tuyền sở dĩ nổi danh như vậy, đỏ như vậy, chính là dựa vào Bát Giác Phong Linh này sao?" Tiểu sư muội vừa nghe, ánh mắt càng sáng lên.

"Không sai." Ta gật gật đầu: "Con đường diễn nghệ của cô ấy đi thuận lợi như vậy, quả thật Bát Giác Phong Linh có tác dụng không nhỏ, nhưng ngươi có biết vì sao cô ấy lại tới tìm ta không?"

Ta quyết định nhìn đôi mắt của tiểu sư muội, lạnh lùng nói: "Ngươi chỉ biết là nàng phong quang vô hạn, đeo một cái lại một cái quầng sáng, ngươi có biết trước khi tới tìm ta nàng đã biến thành bộ dáng gì không? Người gầy trơ cả xương, hai mắt đờ đẫn, quả thực cũng không khác gì người điên, nếu không phải có mẫu thân nàng tỉ mỉ chiếu cố, chỉ sợ sớm đã chết rồi."

"Nghe mẫu thân nàng nói, mỗi đêm nàng đều nhảy một điệu múa kinh khủng, mặc dù tay chân mệt mỏi run rẩy cũng căn bản không dừng lại được, hơn nữa còn thường xuyên ngẩn người ngoài cửa sổ, có khuynh hướng tự sát rất lớn. Cuộc sống của nàng đã không thể tự lý, đói bụng không biết ăn cơm, khát không biết uống nước, thậm chí còn thường xuyên tè ra quần... Mà tất cả tình huống khác thường này, đều do Bát Giác Phong Linh mang đến."

"Bát Giác Phong Linh là một kiện âm vật, phàm âm vật đều là giao dịch với quỷ thần, mang đến danh lợi cho ngươi, cũng kèm theo vận rủi!"

"Nó có thể tăng sức hấp dẫn của ngươi, ngươi trong tương lai phong quang vô hạn, lại phải dùng mạng của ngươi để đổi. Tuy rằng ta đã đáp ứng tháng mới, giúp ngươi tìm được thứ này, thật lòng không hy vọng ngươi dùng nó, hi vọng ngươi suy nghĩ kỹ lại đi."

Ta một hơi nói hết lời, chính là hi vọng tiểu sư muội có thể suy nghĩ kỹ càng, dù sao một khi âm vật hại người, thì rất khó có thể vãn hồi.

Tiểu sư muội nghe xong lời ta nói lập tức trầm mặc, chỉ là hai tay nắm chặt Phong Linh không buông, hai mắt cũng nhìn chằm chằm vào Phong Linh một khắc, không chịu rời đi.

"Sư muội, hay là chúng ta cũng không cần cái này nhỉ? Ngươi cố gắng, cố gắng tiếp tục phát triển, sẽ nổi máu đấy." Doãn Tân Nguyệt an ủi.

Tiểu sư muội cắn cắn môi, ngẩng đầu hỏi ta: "Anh rể, nếu ngươi đã đạt được thứ này thì tình hình của Tửu Nhị tiểu thư có tốt hơn không? Có phải đồ vật kỳ lạ ở đây cũng bị ngươi diệt trừ rồi không?"

Ta khẽ gật đầu: "Âm linh bên trong đúng là đã bị ta hàng phục, thần trí của Tửu Nhị tiểu thư có lẽ cũng đã khôi phục. Tuy nhiên, lực lượng thần bí trong âm vật không thể nào loại bỏ hoàn toàn được."

"Chuyện của Tửu Nhị Tuyền không phải là cô lệ. Trước đây rất lâu, phụ thân ta từng bán bảo kiếm mà ngũ tử dùng để tự sát cho một diễn viên mang tiếng họ Triệu. Lúc ấy ông ấy hỏa thành dạng gì, ngươi không phải không biết. Sau đó thế nào? Sau này bị bắt giam?"

"Còn có một nữ ca họ Đoàn, cũng là cầu danh lợi song thu sau âm vật, sau đó thế nào? Còn không phải tuổi còn trẻ đã chết oan uổng. Sử dụng âm vật một thời gian dài, sẽ dần ảnh hưởng thần trí của ngươi, tổn hại khỏe mạnh của ngươi..."

"Đến lúc đó ta sẽ tìm ngươi." Tiểu sư muội đột nhiên ngắt lời ta: "Phong Linh này ta nhận trước."

"Không phải, ngươi không hiểu ý ta..."

Ta cũng đang cố gắng giải thích với nàng, nhưng tiểu sư muội lại một lần nữa ngắt lời ta: "Tỷ phu, ta biết ngươi vì tốt cho ta. Nhưng mà, ta thật sự không cam lòng."

"Từ khi còn bé, ta đã muốn làm diễn viên nổi tiếng. Vì mục tiêu này, ta cố gắng nhiều năm, chịu nhiều mồ hôi như vậy, nhưng vẫn không có gì khởi sắc. Ta hận quá! Ta hận thế giới này, ta càng hận chính mình vì sao không xinh đẹp."

"Cho nên ta nhất định phải tìm một lối ra."

"Cho dù con đường này nguy hiểm cỡ nào, nguy hiểm cỡ nào ta cũng nhất định phải đi tiếp, đây là ước mơ duy nhất của ta. Nếu không cho dù có chết ta cũng không cam tâm."

"Anh rể, ngươi cũng không cần khuyên ta nữa, ta sẽ lấy thứ này." Nói xong, tiểu sư muội chộp lấy túi tiền, bỏ Phong Linh vào rồi lấy ra thẻ ngân hàng đặt lên bàn.

Doãn Tân Nguyệt nhìn ta, ta cũng nhìn nàng một chút, hai chúng ta lại lần nữa trầm mặc không nói.

Kỳ thật, ta đã sớm biết từ lúc từ nhỏ sư muội đã cầu xin ta, thì kết cục đã được định sẵn.

Về phần Doãn Tân Nguyệt vì sao không nói chuyện, ta cũng có thể hiểu.

Nàng lúc này hẳn là cũng rất bối rối, nhìn thấy tiểu sư muội cố gắng như vậy mà một mực không có ngày nổi bật, nàng thật lòng muốn giúp đỡ một chút, nhưng lại thật sự không muốn vì âm vật mà hại tiểu sư muội.

"Ừm" một câu thành ngữ: người si khó khuyên giải!

"Được rồi, Nguyệt tỷ, tỷ phu, ta thật lòng cảm ơn các ngươi. Sau này nếu ta nổi tiếng, chắc chắn sẽ không quên các ngươi!" Tiểu sư muội thành khẩn cúi đầu.

Nếu như nàng đã nói đến mức này, ta cùng Doãn Tân Nguyệt cũng thật sự không khuyên nhủ được gì.

【【【 Buổi tối còn hơn thêm, lão Cửu mới thư đã ban bố thần thám trong Âm gian, mọi người trực tiếp tìm kiếm tên trong tiểu thuyết đốm lửa là được, không thấy hối hận một năm, ha ha. 】

Đệ nhất thiên nhất thiên nhất bạch tiểu sư muội chết (chương hơn)

Đêm hôm đó, tiểu sư muội cực kỳ hưng phấn, một mực uống rượu từng ngụm một, làm thế nào cũng không ngăn được.

Uống một ngụm, nàng đột nhiên khóc rống lên.

Dường như nàng đã tìm được chỗ thoát khỏi vết rách mà tâm tình bị đè nén nhiều năm rồi, khiến nàng vừa khóc vừa thương tâm.

Chúng ta đã khuyên một nửa, cô ta lại giống như một tên bệnh thần kinh, dùng sức lau nước mắt cười ha hả.

Mặt nàng đỏ bừng, hai mắt lờ mờ, lắc lư giơ chén rượu lên, đứng lên nói: "Nguyệt tỷ, anh rể, ta thật lòng cám ơn các ngươi! Ta lại mời các ngươi một ly." Nói xong lại uống một chén rượu thật mạnh vào bụng.

"Sư muội, đừng uống nữa." Doãn Tân Nguyệt có chút lo lắng khuyên nhủ.

"Không, Nguyệt tỷ, tỷ không cần khuyên ta, hôm nay ta nhất định phải uống, nhất định phải uống say! Bởi vì... khi ta tỉnh lại lần nữa, ta sẽ là ta! Ha ha ha ha." Nói xong, nàng lại cực kỳ cố chấp nắm lấy bình rượu.

Ta ngồi bên cạnh vẫn không nói lời nào, chẳng qua rất hiểu suy nghĩ của nàng lúc này.

Giờ phút này nàng đã cảm thấy từng quầng sáng thành công khác đang bay về phía nàng, nàng muốn làm một cái từ biệt triệt để với bản thân thất bại trước kia.

Đúng như mong muốn, nàng say say, say triệt để.

xụi lơ thành một đống bùn nhão, nhưng hắn ta vẫn không ngừng cười to: "Ta sắp mất máu rồi, ta sẽ được nổi danh rồi! Ha ha ha ha!"

Doãn Tân Nguyệt vừa thấy nàng say thành như vậy đã vội vàng đỡ nàng đi, nhưng lại có chút đỡ không nổi, đành phải ra hiệu ta giúp đỡ.

Ta gác cánh tay của nàng ta, Doãn Tân Nguyệt cầm theo túi tiền của nàng ta, ba người chúng ta lảo đảo đi ra khỏi Đại Đường Xuân.

Sau cơn gió lạnh thổi qua, nàng tỉnh táo đi không ít, nghiêng đầu sang nhìn ta với ánh mắt say lờ đờ, tiếp đó nàng hôn lên mặt ta một cái: "Cảm ơn anh rể của ngươi, ta thật sự yêu ngươi chết đi được, ha ha ha!"

Sắc mặt Doãn Tân Nguyệt lập tức trở nên khó coi, dường như ta đã nhìn thấy hải dương ghen tuông vậy rồi.

"Sư muội, muội say rồi, ta về nhà nhé." Doãn Tân Nguyệt kéo cô bé lại, hai mắt lạnh như băng ý bảo ta về trước.

Ta trở về trong điếm tắm nước nóng, lại cực kỳ nhàm chán nhìn hai tập "Quỷ La Quỷ", Doãn Tân Nguyệt lúc này mới mệt mỏi kéo mở cửa ra.

"Thế nào rồi?" Ta hỏi.

"Thật không nhìn ra, ngươi rất để tâm." Doãn Tân Nguyệt trợn trắng mắt nhìn ta, tức giận nói: "Còn có thể thế nào, nhờ phúc phận của ngươi, từ ngày mai trở đi, nàng sẽ biến thành đại minh tinh mất."

Ta vừa nghe có chút không đúng, vội vàng tiến lên bóp vai nàng nói: "Cái gì mà ngôi sao không nổi, ai có thể so với vợ ta chứ? Trong lòng ta, vợ ta vĩnh viễn là một viên sáng nhất."

"Còn tạm thời không sáng đúng không." Từ ngữ khí ta đã nghe ra, cơn giận của Doãn Tân Nguyệt đã bớt đi phân nửa, chỉ có ý châm chọc ta mà thôi.

"Đâu có đâu, ngươi vĩnh viễn chỉ có duy nhất trong lòng ta, đẹp nhất đó, vợ ta là cả thế gian vô song, nghiêng nước nghiêng thành, lấy đèn lồng tìm ngàn dặm cũng không tìm thấy, cũng không biết ta phải mất bao nhiêu phần may mắn mới có thể tu sửa được... "

"Được rồi được rồi, thiếu gia sa sút." Khí tức của Doãn Tân Nguyệt lập tức tiêu tan: "Đi rót cho ta một chén nước."

"Cẩn tuân ý chỉ của lão bà đại nhân!" Ta nghiêm túc nói.

"Miệng lưỡi trơn tru!" Doãn Tân Nguyệt mỉm cười, bình tĩnh trở lại.

Gương và lần này Tiểu Phong Ba dẫn phát giáo huấn, trong những ngày tiếp theo, đối với tình huống sau khi tiểu sư muội sử dụng Bát Giác Phong Linh, ta chưa bao giờ hỏi, càng là chưa từng nhắc tới tên của nàng.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt lại nói với ta mấy lần về chuyện này với y.

Từ sau khi tiểu sư muội treo Bát Giác Phong Linh ở nhà, thân thể vốn gầy yếu kia dần dần trở nên phong phú, khuôn mặt tròn nhỏ cũng càng thêm trắng trẻo non mịn, vô luận là hình dạng hay khí chất đều tăng lên rất nhiều, so với trước đây quả thực chính là thoát thai hoán cốt.

Hơn nữa, vận khí của nàng cũng càng ngày càng tốt.

Đầu tiên là bị một đại đạo diễn ra trong quốc gia nổi tiếng, diễn một bộ phim đóng truyền hình bán đứng rất là cổ xưa.

Mặc dù chỉ là nữ đệ nhị ra diễn, nhưng lại biểu hiện cực kỳ xuất chúng, quan áp quần tinh.

Ngay sau đó, các loại hợp đồng quảng cáo được nối tiếp mà đến. Trong thời gian ngắn, nàng đã thành cái tên nổi tiếng trong vòng tay nóng bỏng.

Nhưng ngay lúc này, nàng ta cũng hoàn toàn thay đổi.

Trước kia tuy nàng rất bình thường, nhưng thân thể rất nhẹ nhàng, đối với nữ diễn viên dựa vào bán sắc mà thượng vị rất là hổ thẹn! Nhưng hiện tại nàng không từ chối tất cả quy tắc ngầm, thậm chí còn chủ động xuất kích. Người đầu tư, chế tác, đạo diễn dẫn đường, còn có những nam minh tinh khác, chỉ cần là có trợ giúp với con đường hành tinh của nàng, tất cả đều quy thuận, câu dẫn đến trên giường.

Trong lúc nhất thời, liên quan tới chuyện nàng bay loạn đầy trời, toàn bộ vòng tròn cơ hồ không ai không biết.

Trong mắt người ngoài, nàng lúc này phong quang vô hạn, thanh danh đang vượng nhưng kì thực đã sớm thủng trăm ngàn lỗ, trở thành đồ chơi của người trong vòng.

Trong thời gian này, quan hệ giữa nàng và Doãn Tân Nguyệt cũng từ từ nhạt dần, gần như chưa từng liên hệ với nhau, cho dù thỉnh thoảng gặp cũng chỉ là một hai câu liền vội vàng bỏ qua, ngay cả giọng điệu cũng không còn thân thiết như trước kia nữa, thậm chí còn mang theo vài phần đắc ý và ngạo mạn!

Nhưng Doãn Tân Nguyệt lại tâm địa thuần thiện, không tính toán mấy thứ này với cô ta, vẫn lo lắng thay cho cô ta.

"Ai da, sao một người đang yên đang lành lại biến thành như vậy?" Doãn Tân Nguyệt vừa nhắc tới cô, không khỏi cảm thán.

Kết quả như vậy cũng không ngoài dự liệu của ta, Bát Giác Phong Linh dù sao cũng là một kiện âm vật, sử dụng âm vật tự nhiên sẽ nhận được chỗ tốt thần kỳ khó hiểu, nhưng đồng thời cũng mang theo vận rủi khó hiểu.

Ngay từ đầu, ta từ nàng đã nói rõ hết thảy, nhưng nàng đã sớm bị danh lợi che mờ hai mắt, đã sớm say mê trong mộng đẹp, làm sao có thể nghe được lời khuyên bảo?

Bất quá Âm vật này dù sao cũng là ta chuyển cho nàng, về tình về lý đều phải cảnh cáo nàng lần cuối cùng.

Vì vậy, khi Doãn Tân Nguyệt nhắc lại với ta, ta rất nghiêm túc nói: "Tháng mới, ngươi phải lập tức báo cho nàng biết, thứ này không thể dùng nữa, âm vật đã bắt đầu cắn chủ!"

"Phệ chủ, vậy là sao?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

"Nhớ lúc trước ta nói với ngươi là Tửu Nhị Tuyền không? Cũng chính là chủ nhân đời trước Bát Giác Phong Linh, nàng chính là bị Âm vật Phệ Chủ tra tấn thành kẻ điên, nếu không phải mẫu thân nàng luôn làm bạn, lại bị ta kịp thời tiêu diệt âm linh, sợ là đã sớm chết oan uổng rồi."

"Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ?" Doãn Tân Nguyệt vừa nghe liền có chút luống cuống, rất lo lắng hỏi.

"Biện pháp thì vẫn còn, chỉ xem nàng có nguyện ý bỏ qua danh lợi này hay không thôi..." Ta thở dài nói.

Kỳ thực, đây cũng là điểm trí mạng nhất của Bát Giác Phong Linh, chính là lợi dụng lòng tham của nhân loại.

Từ cổ chí kim, lại có mấy người có thể thấy được danh lợi?

"Ngươi đừng thừa nước đục thả câu, mau nói xem nên cứu nàng như thế nào đi." Doãn Tân Nguyệt cực kỳ ân cần hỏi han.

"Tốt, ngươi nhớ kỹ! Nếu muốn hoàn toàn thoát khỏi âm khí trong Bát Giác Phong Linh, nhất định phải tìm một gốc cây hòe lớn, tính cả một con hắc cẩu màu đen chôn sâu dưới bóng cây, lại đắp lên ba tầng bụi đá. Sau đó đến trong miếu xin chút hương hôi rơi vào trong rượu, triệt để rửa sạch thân thể một lần, cuối cùng ở nhà bảy bảy bốn mươi chín ngày không được gặp người, như vậy có thể cùng Bát Giác Phong Linh cắt đứt liên lạc."

"Chuyện này... ta không nhớ được, ngươi nói với nàng đi." Cho tới giờ phút này, Doãn Tân Nguyệt vẫn lo lắng cho an nguy của tiểu sư muội, lấy máy móc ra rồi gọi tới.

Hồ thông tin đã được đả thông, lại là trợ lý nhận lấy, sau một hồi lâu, đầu máy truyền tin kia mới truyền đến âm thanh lười biếng của tiểu sư muội: "Có chuyện gì vậy?"

"Sư muội, ngươi nghe ta nói đã, hiện tại ngươi không thể treo cái chuông gió kia. Anh rể ngươi nói, bây giờ ngươi đã bị âm vật phản phệ, tiếp tục như vậy sẽ rất nguy hiểm, ngươi phải..."

"Nguyệt tỷ, ta hiện tại đang gấp quay phim truyền hình, rất bận rộn, đang rảnh ngáy ừng ực, bái." Cái máy truyền tin trực tiếp treo lên.

Doãn Tân Nguyệt nắm lấy máy truyền tin, cắn mạnh vào môi.

Cô sửng sốt một hồi, sau đó lại gẩy sang, lần này không tiếp thủ nữa.

"Nha đầu kia!" Doãn Tân Nguyệt oán hận ném máy móc đi.

Sau khi tức giận trừng mắt nhìn một hồi, nàng lại không cam lòng nói: "Không được, ta phải nói cho nàng biết. Ngươi lặp lại lần nữa, ta cho nàng ấy!"

Sau khi ta lặp lại lần nữa, Doãn Tân Nguyệt phát một lá thư tới.

Vậy thì bên kia ngược lại rất nhanh đã hồi phục.

Nhưng chỉ có hai câu ngắn ngủi: "Ta biết rồi, đừng nhắc tới nữa."

Ý tứ rất rõ ràng, nàng tuyệt đối sẽ không từ bỏ Bát Giác Phong Linh, càng sẽ không buông tha tất cả những gì nàng đang có, nàng coi âm vật kia là sinh mệnh thứ hai. Hơn nữa cũng không muốn chúng ta nhắc lại, càng không muốn để cho người khác biết.

Nàng đã hoàn toàn si mê, hoàn toàn trầm luân.

Doãn Tân Nguyệt buông máy móc xuống, thẫn thờ không nói gì. Ta cũng biết rõ mọi chuyện đã muộn.

Tiểu sư muội không còn là người mà chúng ta quen biết nữa, bây giờ nàng đã sớm si mê tên tuổi trong chuồng giải trí, đừng nói là tự mình vứt bỏ Bát Giác Phong Linh, cho dù có người muốn cướp nó từ trong tay nàng, nàng cũng sẽ cố gắng hết sức đoạt lại.

Quả nhiên, không bao lâu sau, các loại tin tức liên quan đến nàng xuất hiện không nghèo rớt.

Đầu tiên là khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nàng nhanh chóng già yếu đi, vô luận sử dụng trang điểm hóa trang sang quý, vô luận thuê trang điểm có danh tiếng cũng không che giấu được dung nhan tiều tụy của nàng. Nàng mới chưa tới ba mươi tuổi, đã có vẻ già nua nhưng sức sống lại giống như một lão thái bà.

Trong tin tức có lời đồn, đây là di chứng phát tác sau khi được chỉnh dung.

Ngay sau đó các loại bê bối năm đó nàng thượng vị cũng nhao nhao lộ ra ngoài, thậm chí còn có một đoạn video của đám phú thương U Hội truyền lên mạng. Trong nhất thời thanh danh của nàng đại giảm, quả thực thối không ngửi nổi.

Không còn ai tìm nàng quay phim nữa, ngay cả mấy hợp đồng đã được đặt sẵn cũng bị cưỡng chế hủy bỏ.

Từ cao cao tại thượng nàng thoáng cái đã ngã xuống đáy cốc, Doãn Tân Nguyệt vẫn không quên tình tỷ muội năm đó, định liên lạc lại với nàng, khuyên nàng xử lý Bát Giác Phong Linh sớm, nhưng nàng ngay cả máy truyền tin cũng không nhận.

Về sau, nghe được tin tức nàng khai hỏa sát khí.

Sau khi Doãn Tân Nguyệt biết được tin này, cơm cũng chưa ăn, cứ ngồi ngơ ngác như vậy.

Ta biết trong lòng nàng rất khó chịu, vẫn luôn ở bên cạnh.

Rất lâu sau, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Ngươi nói, nếu như để nàng lựa chọn lại một lần, nàng có nguyện ý trả giá như vậy không?"

"Có." Ta không chút do dự đáp.

"Vì sao?" Doãn Tân Nguyệt rất kỳ quái hỏi.

"Bởi vì đây là lựa chọn của nàng."

Một khi bị danh lợi che mờ mắt, cho dù tuyển thế nào thì kết cục cũng đã được định trước.

Có lẽ đêm hôm đó tiểu sư muội điên cuồng uống rượu, cũng không phải vì từ biệt bản thân đã thất bại, mà là muốn lưu lại lần cuối cùng chân thật nhất, tốt nhất, là bản thân đẹp nhất.

Tân thư Côn Bằng Âm gian thần bí chấn động đột kích!

Trên thế giới này, mỗi ngày đều sẽ có vụ án quỷ dị xảy ra.

Cửa hàng bánh bao làm ăn tốt nhất, nhân bánh bao của nó dùng thịt người làm đấy.

Khu nhà cao cấp đỏ tươi, trên tường chảy ra máu tươi đầm đìa.

Bài hoa tuyệt mỹ đã chết trong đại học, mỗi khi gặp tối kỵ chắc chắn sẽ dẫn một người đi.

Truyền thuyết về cương thi trẻ con của Thất Lâu của y viện, liệu có đúng là có chuyện gì không?

Tên khám nghiệm tử thi cuối cùng Trung Quốc, dùng thủ pháp nghiệm thi ba ngàn năm, mang ngươi đánh thẳng vào hiện trường án mạng: Thế gian không có quỷ, diệu thủ tuyết oan khuất.

Liên tục vây quanh Sát Nhân Ma, chứng bệnh hút máu, bệnh gian thi, đám người yêu đồng tử, kỳ án của Công An Thính được giải kín!

Sách mới lão Cửu đã viết, đồng bọn nhanh chóng đến ủng hộ!

Trực tiếp tìm tòi trong tiểu thuyết đốm đốm "thần thám âm phủ" là có thể xem.

Cầu đề cử, cầu lưu lại, cầu sưu tầm, ủng hộ người thân của lão Cửu, để cho ta nhìn thấy sự tồn tại của các ngươi!

Thương nhân Khuyết Âm gian khác bồi thêm một tuần ăn mừng, đốm lửa hay miệng bia, ngàn năm không ngừng càng.

Chương một ngàn một ngàn ba điều quỷ dị xào trứng nấu cơm.

Cuộc sống gần đây rất nhàn nhã, cũng không có sinh ý gì đến cửa.

Bất quá những đồ ăn âm vật đều như vậy, nếu tiểu điếm này của ta mỗi ngày khách hàng không ngừng, vậy chỉ sợ thế giới cũng sẽ loạn...

Cũng chính bởi vậy, thương nhân âm vật mới không khai trương ba năm, khai trương ăn vào ba năm.

Bất quá đây cũng là chuyện tốt, ta có thể nhàn rỗi tiếp tục khổ luyện âm dương đao pháp!

Trảm Quỷ Thần song đao của ta đã thuần thục hơn không ít, ngay cả bản thân ta cũng cảm nhận được thực lực tăng lên. Hơn nữa hiện tại cả người ta linh lực dồi dào, chậm rãi cảm nhận được sự tuyệt diệu của Tuấn Linh, có thể tùy thời thi triển ra thần lực Thiên Vương Mẫn, còn có thương pháp Dương gia của Xà thái quân.

Một ngày này trời tối không lâu, ta vừa mới luyện xong một bộ đao pháp hỗn hợp thương Dương gia, liền từ ngoài cửa đi vào một người.

Đối phương ước chừng bốn mươi tuổi, tóc hoa râm, trên khuôn mặt béo phì dựng thẳng một cái mũi hèm đỏ bừng, hắn cẩn thận từng li từng tí lục soát chung quanh, thấy trong phòng chỉ có mình ta, lúc này mới hỏi: "Tiểu ca nhi, ta muốn tìm Trương Cửu Lân Trương đại sư."

"Chính là ta." Ta nâng chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà nói.

Cái mũi hèm rượu kia rất là giật mình, lại giật mình đánh giá ta một cái, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh sợ: "Trời ạ! Thực không nghĩ tới Trương đại sư danh chấn võ hán lại còn trẻ như vậy, là có mắt như mù rồi."

Cửa hàng này của ta không phải cửa hàng bình thường, người không có nhu cầu đặc thù căn bản sẽ không đến nhà.

Hắn đã biết quy củ khai trương nửa đêm của ta, hơn nữa còn biết tên của ta, vậy khẳng định là được người trong vòng giới thiệu, ta cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi: "Nói đi, ngươi gặp phải chuyện gì?"

"Ách... " Tửu mũi hèm không nghĩ tới ta dứt khoát như vậy, trong lúc nhất thời ngược lại có chút chậm trễ, hồi lâu mới lên tiếng: "Trương đại sư, thực không dám giấu diếm, ta thật sự có chuyện làm phiền ngươi không rõ. Ta tên là Chung Tiểu Bàn, ở chợ tài thành Đông khai mở hàng ngũ nhà giàu, sinh ý luôn rất tốt, nhưng gần đây đối với cửa lại mở một tiệm cơm, vậy mà trong một ngày ngắn ngủn đã cướp sạch sinh ý của ta!"

"Quán cơm cướp sinh ý, ngươi tìm ta có tác dụng gì?" Ta dở khóc dở cười hỏi.

"Trương đại sư, ngươi không biết quán ăn kia tà môn đến mức nào sao." Chung Tiểu Bàn thần bí giải thích: "Nhà ăn kia rách rưới, ngay cả sửa chữa lại cũng không có nhà kho, chính là hai nhà kho tạm thời được thuê đến. Hơn nữa trong tiệm cũng không có món ăn gì đặc sắc, chỉ bán trứng xào, một phần chỉ năm mươi đồng, so với nhà gà hầm của ta còn đắt hơn, nhưng mỗi ngày còn xếp thành hàng dài."

"Đại xếp sắp xếp này của ta cũng được bảy tám năm rồi, mời tới đều là đại sư phụ nổi tiếng. Vốn là lão chủ quán để dành, nhưng từ sau khi quán ăn quái dị kia khai trương, sinh ý của ta xuống dốc, vẫn luôn quạnh quẽ, mỗi ngày đều lỗ vốn! Các khách nhân thà rằng mấy câu hàng nhỏ của hắn cũng không tới ăn của ta, thậm chí còn có không ít xe tốt tới cổ động." Chung Tiểu Bàn ủy khuất nói.

"Đó cũng là người ta xào trứng nấu cơm tốt." Ta cười nói: "Ngươi cũng đừng có hâm mộ đố kỵ, có thời gian như vậy, còn không bằng tốn chút tâm tư mời sư phụ tốt hơn, lại đem khách hàng của mình đoạt về."

"Trương đại sư, nếu như chỉ như vậy, ta cũng không dám đến làm phiền ngươi." Chung Tiểu Bàn lộ ra vẻ mặt khổ sở.

"Lúc ấy ta có để ý, ngấm ngầm phái đầu bếp kinh nghiệm phong phú đi làm công, đến tiệm của hắn nằm vùng vài ngày. Tài liệu nấu ăn hắn dùng quả thực là bình thường đến mức không thể bình thường hơn nữa, thậm chí là những củ hành lý cũ nát, trứng gà giá rẻ, cách làm cũng bình thường không có gì lạ, chỉ là xào trứng gà nấu cơm."

"Ta cảm thấy trong cơm trưa của hắn khẳng định là thêm mắm muối muối muối các loại tạp dịch, cho nên khách hàng mới ăn đến nghiện! Chỉ là nhờ bạn bè của ván vệ sinh đi rút thăm vài lần, lại không phát hiện được cái gì cả." Chung Tiểu Bàn buồn bực nói.

"Chủ tiệm vẫn luôn tuyên bố Thái gia gia của mình là Ngự Trù chuyên môn mang đồ ăn hạnh phúc lên thời Thanh triều, ông đây là kế thừa bí phương tổ truyền. Nhưng ta tốt xấu gì cũng là xuất thân đầu bếp, lại mở ra đẳng cấp xa xỉ nhiều năm như vậy, môn đạo đối với ăn uống nghiệp cũng không rõ ràng hơn bao nhiêu. Chỉ lấy một quả trừng ăn cơm, cho dù là bí phương của tổ truyền có ăn ngon hơn được bao nhiêu? Nhưng cũng không có biện pháp nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn ngày ngày lỗ tiền."

"Hơn nữa, đầu bếp ta ban đầu phái đi nằm vùng, là đường đệ của ta, hắn cùng ta đánh nhau nhanh hơn mười năm. Nhưng từ sau khi đi đến cửa hàng kia ăn hai bữa cơm xào, vô luận là thứ gì tốt cũng đều ăn không nổi nữa, một bữa ăn không ăn trứng xào thì tâm thần nóng nảy, toàn thân khó chịu..."

"Còn nữa, bắt đầu từ lúc đó, sức ăn của đường đệ ta đột nhiên trở nên đặc biệt lớn, mỗi lần đều ăn mười phần! Nhưng quỷ dị chính là, cứ như vậy ăn hết ba tháng sau, thể trọng của hắn không có gia tăng, ngược lại còn giảm mất năm mươi cân, ta còn chưa từng nghe nói trứng xào và công năng giảm béo."

Nghe Chung Tiểu Bàn lải nhải nói nhảm, ta cũng muốn đóng cửa đuổi người.

Nhưng ta thấy hắn một lòng thành nửa đêm tới tìm trong tiệm, nói không chừng cả chuyện này thật sự có chỗ gì kỳ quặc, vì vậy tiếp tục kiên trì nghe.

"Nói thật, mấy năm nay ta kiếm được không ít tiền, nhưng nếu một mực không làm ăn như vậy, cũng bồi thường không nổi. Vì vậy ta muốn bán cửa hàng đi, kết quả là vào lúc này xảy ra chuyện!" Vừa nói đến đây, sắc mặt Chung Tiểu Bàn đột nhiên biến thành tái nhợt, dường như nghĩ đến chuyện gì đó đáng sợ.

Hắn cuối cùng vừa nghe thấy mình muốn bước vào chính đề, lúc này mới buông chén trà xuống.

"Ngay tại tuần trước, đường đệ kia của ta đột nhiên thấy đau bụng, đưa đến viện kiểm tra, lại phát hiện trong bụng hắn có một đứa bé!"

"Hài tử?" Ta có chút kinh ngạc.

"Đúng! Chính là hài tử." Chung Tiểu Bàn sắc mặt trắng bệch nói: "Con mẹ nó, từ trong bụng của một đại nam nhân mà xuất hiện một đứa bé đã rất kinh ngạc rồi. Nhưng càng ngạc nhiên chính là đứa bé kia không có mắt mũi miệng, miệng duy nhất còn mọc ra một cái mỏ nhọn thật dài, giống như móc câu vậy. Từ sau khi đứa bé kia lấy ra, đường đệ của ta vẫn hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn biến thành thực vật người."

"Tiếp theo, đường đệ dâu ta cũng nói bụng không thoải mái, sau đó ở y viện cũng lấy ra một đứa bé giống nhau như đúc..."

"Ngay cả trong viện dạy dỗ xưa cũng không giải thích được, chỉ nói là có ký sinh trùng quái dị gì đó."

"Nhưng thế giới này nào có loại quái sự này? Vốn dĩ hai người bọn họ đều có thể trạng cường tráng, cái gì mà không có việc gì xảy ra, làm sao lại đột nhiên mắc phải quái bệnh quái dị như vậy?" Chung Tiểu Bàn dừng một chút, lúc này mới nói tiếp: "Ta càng nghĩ càng không đúng, liền bí mật tìm vài khách nhân thường xuyên đi ăn cơm, lôi kéo bọn họ đi kiểm tra. Quả nhiên, trong bụng bọn họ cũng đều sinh ra một đứa bé quái dị! Bất quá, khả năng bọn họ ăn uống tương đối ít, quái thai trong bụng còn tương đối nhỏ."

"Ngươi không có cảnh báo sao?" Nghe đến đó, ta rốt cục cảm giác được cái cửa hàng bán tổ truyền xào trứng có chút tà môn.

"Đương nhiên là để báo động rồi!" Chung Tiểu Bàn đáp.

"Nhưng mà, cảnh sát cũng nói việc này quá mức quái dị, tìm bố cục giám sát, vệ sinh, phòng dịch, rất nhiều ty tiến hành kiểm tra nhiều lần cho nên vẫn chưa tra ra nguyên nhân, cuối cùng thì khổ là vì không có chứng cứ bên kia đã không còn rồi. Cho đến bây giờ, cửa hàng kia vẫn còn đang bán trứng xào rau, hơn nữa vẫn còn lửa đỏ."

"Ta hoài nghi vị điếm chủ kia... Hắn căn bản cũng không phải là người." Nói đến đây, Chung Tiểu Bàn không khỏi run lên bần bật.

(Nhóc:chương thứ tư đưa!)

Ông chủ số một nghìn năm bốn không phải người...

"Ồ, không phải người?" Ta không khỏi nhíu mày.

"Đúng!" Chung Tiểu Bàn khẳng định nói: "Lúc ấy ta cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc, liền âm thầm tra xét nội tình của hắn."

"Vậy điếm chủ kia gọi là Triệu Vượng Tài, chính là một nông dân ở nơi khác. Tổ tiên thế hệ đều là gieo trồng, căn bản là chưa từng làm ngự trù thái hậu hạnh phúc gì cả. Cái gì bí phương tổ truyền... tất cả đều là vô nghĩa."

"Còn có, sau khi ta vụng trộm theo dõi phát hiện, Triệu Vượng Tài cách bảy ngày sẽ ra một chuyến, đều là đi giữa đêm, cưỡi một chiếc xe nát. Ta vụng trộm đi xe, nhưng hắn đột nhiên đi theo, nhưng lại đột nhiên biến mất. Đây chính là ngõ cụt a, cả người lẫn xe cứ như vậy biến mất. Trong lòng ta rất sợ hãi, nhưng lại không cam lòng, vẫn ở đó chờ đợi. Trước khi trời sáng, hắn lại giống như... từ trong ngõ nhỏ xông ra."

"Ba lần đều như vậy cả. Rốt cuộc ta cảm thấy chuyện này quá mức khủng bố. Nhưng thực sự lại không có biện pháp, cho nên mới qua giới thiệu bằng hữu đến tìm Trương đại sư xem." Chung Tiểu Bàn rất là thành khẩn nói.

Ta trầm ngâm một lát, gật đầu nói: "Trước tiên ngươi lưu lá luật và địa chỉ đi, ngày mai ta qua xem một chút."

Chuyện này lộ ra ngoài quả thật có hơi thở quỷ dị. Ngoại nhân thoạt nhìn không thể tưởng tượng nổi, nhưng trong mắt ta thì lại không khó giải thích. Nhất định là Triệu Vượng Tài kia đã cho thêm thứ quái dị gì đó vào trong cơm nước, khơi dậy dục thức ăn của khách hàng.

Nếu hắn chỉ dùng trò mèo này để kiếm chút tiền, ta tự nhiên lười quản.

Nhưng vừa nghe Chung Tiểu Bàn nói, sau khi ăn cái nồi kia, thân thể sẽ gầy gò kịch liệt, trong bụng còn có thể phát ra quái thai, cái này rõ ràng là hại người rồi! Làm thương nhân âm vật ta không thể không quan tâm.

Trộm không vượt giới, cướp cũng không cách sơn, đây chính là quy củ của thương nhân âm vật.

"Trương đại sư, thật sự rất cảm ơn ngươi." Chung Tiểu Bàn thấy ta đáp ứng, nhất thời kích động đến mức không thể tự kích động được, vẻ mặt vui mừng nói: "Trương đại sư, chỉ cần ngài có thể ra tay giúp ta loại bỏ cái quán ăn kia, ta nguyện ý trả thù lao một nửa cho ngài, tuyệt đối không nói hai lời."

"Nếu hắn lợi dụng âm vật hại người, ta tự nhiên sẽ quản, nhưng chuyện làm ăn lại không liên quan đến ta." Ta lạnh giọng nói.

"Đúng vậy, đúng vậy." Chung Tiểu Bàn liên tục gật đầu, sau đó giẫm lên mặt đất bước đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, ta tùy tiện ăn chút bánh quẩy sữa đậu nành, sau đó đánh xe thẳng đến thành đông.

Mấy năm trước ở vùng Đông Thành này chỉ là một mảnh ruộng vườn, về sau dưới quy hoạch chính phủ Võ Hán thị, rất nhiều thương nhân xây dựng tài liệu chuyển đến nơi này, lúc này mới dần dần trở thành trung tâm của số lượng tài liệu lớn nhất trong phương viên mấy trăm dặm quanh đây.

Giờ phút này trời đã sáng, bốn phía đã tụ tập không ít thùng xe lớn đến kéo, hiện ra một cảnh tượng phồn vinh nhất phái.

Lư xe tuy nhiều, nhưng dòng người lại rất ít, chỉ có một con xe dài hàng ngũ đông nghịt, cách thật xa đã thấy được.

Đó là một gian Lư hỏng, da tường cũng rơi xuống hơn phân nửa, thoạt nhìn rách tung toé. Trước cửa treo một bảng hiệu, trên đó viết bốn chữ lớn màu vàng: "Cung đình xào cơm."

Đúng là ở chỗ này.

Ta từ xa xa nhìn một cái, bước đến phía trước.

"Ai da, giữ chút quy củ, đến phía sau xếp hàng đi." Ta vừa bước ra hai bước, đột nhiên bị một cô nương mập mạp ngăn cản lại.

Nàng hô lên một tiếng, mấy người bên cạnh cũng lớn tiếng phụ họa theo.

"Đúng đấy, có thể giảng giải một chút quy củ được không?"

"Ai mà không biết nhà này có món ngon nấu nướng, năm điểm ta đã đến rồi, ngươi gấp cái gì?"

...

Thấy mọi người hiểu lầm ý tứ của ta, quần chúng phẫn nộ, ta cũng không tiện đi về phía trước nữa, đành phải yên lặng xếp hàng.

"Nghe nói còn có ba điểm tới, cũng không phải quái nhân nhà làm ăn tốt như vậy. Món gà này chẳng những thơm, khiến người ta ăn bữa cơm suy nghĩ, còn có công hiệu chữa bệnh. Lão đầu nhi nhà ta được bệnh chán ăn, vô luận là cái gì đồ ăn ngon cũng ăn không hết, nhưng từ khi ta mua cho hắn cái này xào cơm, chậc chậc! Một bữa có thể ăn ba bát, vậy quả thực so với thuốc cũng hữu dụng."

"Chẳng những chữa bệnh ẩm thực mà còn có thể giảm béo." Ngay từ đầu ngăn cản cô nương mập mạp kia cũng tiếp lời: "Ta là một hảo tỷ muội, nguyên lai còn mập hơn cả ta, cái gì mà thị thuốc giảm béo thân thuốc ăn mấy cái rương lớn, không có tác dụng gì, nhưng từ khi ăn cơm xào nhà bọn họ, không đến một tháng, đã gầy đi hơn bốn mươi cân! Ta nghe nói ngay cả ba ngày sau đó, hiện tại cũng giảm bốn năm cân rồi."

"Ừm! Nhà này nấu cơm thật sự là tốt chưa nói, chỉ là luôn tăng giá."

"Giảng giá thì sợ cái gì, đó chính là bí phương Ngự Sửu mà cung đình truyền xuống, không mạnh hơn gì Hải Tham Ngư Sí sao?"

Tiếng đám người nghị luận liên tiếp, đều khen không dứt miệng nhà này.

Theo đội ngũ chậm rãi tiến lên, ta có chút mong đợi.

Chung Tiểu Bàn nói cũng không sai, quán cơm này quả thực lôi thôi tới cực điểm, bốn vách tường đều bẩn thỉu màu đen, mặt đất gồ ghề, bày rất nhiều ghế đẩu và ghế đẩu nhỏ.

Nhưng tất cả chỗ ngồi đều ngồi đầy người, đang ăn ngấu nghiến.

Trước cửa có một tiểu tử chừng hai mươi tuổi chuyên phụ trách thu tiền, ở bên cạnh hắn còn có một phụ nữ trung niên chừng bốn mươi tuổi, buộc một cái váy đen vô cùng bẩn thỉu, đang vui vẻ cầm hộp cơm một lần to lớn không gì sánh được đựng trong một nồi sắt thép không rỉ.

Trong nồi đã chuẩn bị trứng xào, chỉ còn lại một nửa.

Thoạt nhìn cơm đen sì một mảnh, rõ ràng là dầu tương bỏ nhiều, liếc nhìn lại, bên trong còn có con ruồi đã chết, căn bản không nhấc lên nổi nửa điểm ham ăn.

Nhưng người phía sau ta đều vươn cổ dài, trừng mắt nhìn chằm chằm cái nồi to kia, tiếng ừng ực nuốt nước miếng liên tiếp không ngừng, ai cũng thèm nhỏ dãi.

Người xếp trước ta càng ngày càng ít, nhưng lại không ngừng có người mới gia nhập, toàn bộ đội ngũ nhìn một cái không thấy cuối.

Trong đội ngũ này đã có hai mươi tuổi, tóc nhuộm đủ mọi màu sắc phi chủ lưu, cũng có ông lão tóc hoa râm sáu bảy mươi tuổi, mặc quần áo chỉnh tề, khoác một bộ cao tầng mắt màu vàng, cũng có thợ nông bàn tay thô ráp tay thô ráp.

Điều này cũng làm cho toàn bộ đám người này cảm thấy kỳ quái nhất, mỗi người đều xếp hàng hết sức ăn ý.

Ánh mắt tất cả bọn họ đều nhìn chằm chằm vào cái nồi thoạt nhìn bẩn thỉu xào cơm, phảng phất đây chính là mỹ vị tốt nhất thế gian, đủ để cho bọn họ từ bỏ tất cả.

Thảo nào trong lòng Chung Tiểu Bàn tràn đầy hồ nghi, quán cơm này đích xác không bình thường! Quá bất thường rồi!

Nhưng rốt cuộc trong xào này thêm thứ gì đây?

Bữa cơm âm quỷ số một nghìn năm năm.

Ta vừa suy nghĩ lung tung vừa chậm rãi theo đội ngũ tiến về phía trước.

Trước mặt chỉ còn ba bốn người.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Nữ nhân trung niên kia cầm theo một cái nồi sắt không cứng lắm, cọ cọ vài cái, sau đó không quay đầu lại lớn tiếng hô: "Cha hắn, cầm cơm tới!"

"Vâng!" Một tiếng chào hỏi vang lên, một người từ trong cửa hàng bước ra.

Người này vóc dáng không cao, dáng người gầy còm, mặc một thân quần áo vận động màu trắng bệch, bên ngoài che một cái váy lớn dính đầy dầu mỡ, hai bàn tay ra sức bưng một cái nồi lớn.

Đây là nồi cơm vừa xào xong, trên nồi còn không ngừng bốc hơi nóng.

Lão thả cái nồi xuống, thuận tay lại nhận lấy cái nồi rỗng mà vợ vợ của mình đưa tới, đang muốn quay người đi về phía phòng bếp, đột nhiên phát hiện cái gì đó, quay đầu nhìn ra bên ngoài, ánh mắt nhìn thẳng về phía ta.

"Còn thất thần làm gì? Mau đi ra biển, nhiều người chờ ở đây quá." Nam tử kia thấy hắn ta ngẩn người, bất mãn mắng.

"A a." Hắn gật đầu lia lịa, thu hồi ánh mắt.

Nhưng vừa mới bước ra hai bước, lại cực kỳ lo lắng quay đầu nhìn ta một cái.

Ngoài cửa có nhiều người như vậy, sao hắn chỉ chú ý đến ta, lẽ nào hắn cảm giác được cái gì?

"Ngươi muốn mấy phần." Ta còn đang ngây người, mấy người xếp hàng đầu đã bán xong, tên tiểu tử chịu trách nhiệm thu tiền ngẩng đầu lên hỏi ta.

"Một phần." Nói xong ta móc tiền ra.

"Ăn ở đây hay là mang đi?"

"Mang đi." Nếu ăn ở đây thì cố nhiên có thể ở lại quan sát một chút, nhưng biết rõ rằng cơm này có vấn đề, tự nhiên là không thể ăn vào, ở lại chỗ này không ăn khẳng định sẽ gây nên hoài nghi.

Thằng nhóc kia nhận tiền, rất thành thạo lấy một hộp cơm đựng vào cho ta túi nhựa nhựa.

Ta cầm cơm điềm nhiên như không có việc gì ra khỏi quán cơm, trực tiếp vào nhà trọ.

Trở về tiệm cổ, ngay lập tức, ta đổ cơm xuống, sau đó nắm một nắm chu sa, trộn chút gạo nếp, sau đó cùng nhau rắc trên cơm.

Xoạt một tiếng, trên hạt cơm lập tức dâng lên một luồng khói trắng!

Màu khói cực kỳ đậm đặc, hơn nữa còn kèm theo mùi tanh hôi, mùi kia tựa như là thi thể thối rữa, cơm cũng lập tức trở nên tối đen như mực.

Chứng kiến một màn này, ta không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây không ngờ lại là một bát cơm âm quỷ!

Dựa theo quy củ của người Trung Quốc, nhưng sau khi phàm nhân chết, luôn phải cống một chén cơm trước linh cống.

Bữa cơm này được gọi là: đổi đầu cơm, hoặc là phần cơm trước phần mộ - Là để quỷ hồn ăn chén dương gian cuối cùng, rất có khí lực đi đường hoàng tuyền.

Một khi quỷ hồn ăn xong, bát cơm này sẽ thành cơm âm quỷ.

Bởi vì cái gọi là nhân quỷ không tranh ăn, nếu có người sống nuốt cơm âm quỷ, sẽ dẫn đến âm khí nhập thể, nhẹ thì buồn bã ỉu xìu, nặng thì bách bệnh quấn thân. Nếu là người thể chất gầy yếu dương khí chưa đủ ăn, còn có khả năng bởi vậy mất mạng.

Vừa rồi ta dùng chu sa cùng gạo nếp nồng đậm nhất dùng nghiệm chứng qua, đây đích thật là một bát cơm âm quỷ không giả.

Nhưng ta cũng tận mắt nhìn thấy, chính giữa những người xếp hàng mua cơm kia, còn có không ít lão đầu tử tuổi tác, theo lý thuyết, những người này một khi ăn xong cơm âm quỷ, tất nhiên sẽ nằm giường không dậy nổi mới đúng, nhưng bọn họ lại hết lần này tới lần khác tinh thần vô cùng tốt, lượng cơm đặc biệt lớn.

Hơn nữa, cơm âm quỷ không thể khiến người ta nghiện, rốt cuộc chủ tiệm này bỏ thêm thứ gì vào bên trong mới khiến đám khách hàng lưu luyến như vậy không quên được.

Lúc ta đang không hiểu thì tiếng di chuyển vang lên.

Vừa mới kết nối, đầu máy truyền tin liền truyền đến âm thanh của Chung Tiểu Béo: "Trương đại sư, chắc ngươi đã phát hiện ra vấn đề rồi chứ?"

Ta vừa định trả lời, tim lại đột nhiên khẽ động, hắn làm sao biết được ta đến quán cơm kia.

"Ngươi giám thị ta?"Ta lạnh lùng hỏi.

"Không không không, Trương đại sư đừng hiểu lầm, ta cũng là nhất thời sốt ruột, lúc này mới muốn xem xem ngài có hành động hay không. Dựa theo quy luật trước kia, tối hôm nay Triệu Vượng Tài lại đi vào ngõ cụt kia. Ngài có hứng thú đến xem thử không?"

"Được rồi, buổi tối ngươi tới đón ta đi." Nói xong, liền treo máy truyền tin.

Ngay khi vừa ấn thông tin xuống, ta đột nhiên hiểu được dụng ý của Chung Tiểu Bàn.

Cái quán ăn kia lén la lén lút lút cổ quái, mà ta lại là thương nhân chuyên môn bán âm vật, hắn đoán chừng Triệu Vượng Tài kia chính là mua âm vật từ chỗ của ta. Cho nên ngay từ đầu, hắn đã không hoàn toàn tín nhiệm ta, lúc này mới vụng trộm nhìn chằm chằm ta, muốn nhìn xem ta cùng Triệu Vượng Tài kia có phải là cùng một phe hay không.

Chung Tiểu Bàn trông rất ngu ngơ, nhưng trong lòng thì có không ít.

Tuy nhiên ta cũng lười so đo với hắn, trọng điểm trước mắt vẫn là điều tra rõ trong trứng xào kia rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì!

Đêm qua không ngủ, lại lăn qua lăn lại đến bây giờ, ta phải tranh thủ thời gian ngủ.

Sau khi tỉnh lại, trời đã tối, vừa mới rửa mặt xong, ăn chút đồ, Chung Tiểu Bàn đã gõ cửa.

Chung Tiểu Bàn mở nắp chiếc bánh bao rất cũ nát, trên thân xe toàn là nước bùn, trong đó có một chiếc đèn cũng là hỏng.

Bà mẹ nó đang ngồi trên ghế điều khiển, lạnh giọng cười nói: "Chung lão bản không hổ là người làm ăn lớn, tâm cũng không khỏi quá nhỏ đi?"

Chung Tiểu Bàn sững sờ, lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của ta, cười hắc hắc nói: "Ta cũng phải để ý một chút chứ, nếu cứ luôn dùng một chiếc xe để theo dõi nói không chừng đã sớm bị hắn phát hiện rồi. Mỗi lần theo dõi ta đều đổi một chiếc xe khác, ngoại trừ lần thứ nhất theo sát, sau đó hai lần ở bên hẻm đợi hắn, dù sao hắn cũng sẽ xuất hiện ở đó, chỉ là... đến tận bây giờ ta vẫn chưa thăm dò rõ hắn biến mất như thế nào."

"Lần này ngươi trực tiếp mở cửa tiệm hắn ra, chúng ta một đường đi theo hắn." Ta ra lệnh nói.

"Được." Chung Tiểu Bàn vừa đáp ứng vừa điều khiển quạt xếp thuần thục, chạy về phía thành đông.

Thành Đông vùng này, ban ngày lúc náo nhiệt phi thường, nhưng buổi tối là một mảnh đen kịt, trên đường cái ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

Giờ phút này quán ăn đã đóng cửa, cửa cổng lồng tràn đầy rỉ sắt gắt gao khóa lại, trừ mấy con chó hoang du đãng trước cửa, bốn phía đều không có động tĩnh gì.

Chung Tiểu Bàn tắt đèn, cúi đầu nhìn bóng đêm nói: "Chờ một chút, sắp rồi! Cứ cách bảy ngày hắn đều ra ngoài một chuyến, lần trước mưa to, hắn đều không chậm trễ chút nào."

Bảy ngày, tại sao lại là bảy ngày chứ?

Âm quỷ cơm...

Đúng rồi! Người chết sau khi chết bảy ngày, đúng là lúc hồi hồn, đồ vật hắn thêm vào trong cơm, khẳng định cũng có liên quan đến việc này.

Chỉ là không biết tại sao hắn lại đi ngõ cụt?

Chương một ngàn một vạn năm sáu, Quỷ Hồ cùng thêm (chương lớn)

Lúc hai chúng ta đang nhàm chán ngồi không yên, chợt nghe một hồi âm thanh ào ào vang lên, cửa sách đột nhiên vang lên.

Dã Cẩu ở bên cạnh hoảng sợ, liên tục sủa loạn lên rồi chạy ra xa.

Đến khi cửa lồng dâng lên cao hơn nửa người, một bóng người từ bên trong chui ra. Bóng người kia thân hình gầy nhỏ, đúng là quán chủ xào cơm ban ngày Triệu Vượng Tài.

Sau khi chui ra, Triệu Đại Vượng cực kỳ cẩn thận nhìn xung quanh một chút, lúc này mới đẩy ra một chiếc xe ngựa cũ nát, một đường đi về hướng tây.

Chung Tiểu Bàn cũng không sốt ruột đi theo mà nhìn theo bóng lưng Triệu Vượng Tài.

Triệu Vượng Tài vẫn mặc bộ đồ thể thao cũ nát, dưới sự chiếu rọi của ngọn đèn, cả người còng còng của hắn nằm nửa nằm trên xe, trông như một con tôm lớn.

Thấy hắn đã cưỡi đi được hai ba trăm mét, lập tức phải biến mất khỏi tầm mắt, Chung Tiểu Bàn lúc này mới phát động bánh xe, không nhanh không chậm bám theo.

Triệu Vượng Tài Sĩ cưỡi ngựa rất nhanh, đi dọc theo con đường lớn trong thành tiến thẳng về phía trước.

Đợi sau khi xe đi trên đường càng lúc càng nhiều, chúng ta cũng gần gũi hơn một chút.

Bóng lưng Triệu Vượng Tài càng lúc càng rõ ràng.

Hắn cưỡi nhanh, gió nghịch hướng thổi quần áo phồng lên, khiến thân hình hắn có vẻ càng thêm khô gầy đáng thương.

Ban ngày ta đã thấy nhà ba người này, từ hình dạng và cách ăn mặc của bọn họ mà xem, đều là những người mệnh khổ cực kỳ bổn phận, làm sao lại sinh ra loại tâm tư hại người này chứ?

Chúng ta không nhanh không chậm đi theo hắn, một mực đi theo hắn ba bốn mươi phút, cuối cùng cũng tới khu vực trong thành.

Vừa đến nơi này, hắn đột nhiên trở nên cẩn thận, quẹo trái quẹo phải xoay mấy vòng, hơn nữa thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn xung quanh.

Chung Tiểu Bàn lão đạo cực kỳ chậm chạp, thỉnh thoảng lại mở một con đường khác ở phía sau hắn.

Triệu Vượng Tài đi vài vòng, rồi trực tiếp cưỡi một con đường nhỏ bên cạnh chợ.

"Trương đại sư, sắp đến rồi." Chung Tiểu Bàn nhắc nhở.

Lúc hắn nói câu này, rất mất tự nhiên quay đầu sang nhìn ta một cái, ta thấy trong mắt hắn có vài phần khẩn trương và sợ hãi.

Hiển nhiên, hắn đối với cái kia có thể làm cho Triệu Vượng Tài bốc hơi nhân gian, có vài phần kiêng kị.

Lúc này Triệu Vượng Tài rốt cuộc chui vào một con hẻm nhỏ cuối con đường.

Trong ngõ hẻm không có đèn lồng, tối đen như mực, hơn nữa cực kỳ hẹp, bánh xe căn bản không thể đi vào được.

"Chính là chỗ này!" Chung Tiểu Bàn dừng xe, run giọng nói: "Lần đầu tiên khi theo hắn ta xuống xe đã kiểm tra, đây là ngõ cụt, căn bản cũng không có cửa ra. Nhưng hắn lại không thấy người mang theo xe, một chút dấu vết cũng không có! Sau đó ta ở đây cả đêm, không ngờ hắn lại từ bên trong đi ra."

"Đi, đi xuống xem một chút." Ta đẩy cửa xe nhảy xuống.

Chung Tiểu Bàn nói rất tà dị, nhưng tuyệt đối không có thứ gì có thể trên ý nghĩa chân chính biến mất. Đừng nói là người, ngay cả quỷ cũng không có khả năng.

Hơn nữa chúng ta đã đi theo hắn một đường, dưới sự chiếu rọi của Lộ Đăng, trên đường đi Triệu Vượng Tài đều kéo theo bóng dáng thật dài, y căn bản không có khả năng là quỷ. Nếu như nói y biến mất ở chỗ này, như vậy thì tất cả bí mật nhất định sẽ được giấu ở chỗ này!

"Trương đại sư... thật sự muốn xuống sao?" Trong lòng Chung Tiểu Bàn vẫn tràn đầy sợ hãi, có vẻ cực kỳ không tình nguyện. Nhưng thấy thấy ta ung dung như vậy, gã đã cố lấy thêm vài phần dũng khí, âm thầm cắn răng, nhảy xuống khỏi xe.

Hồ Đồng đưa tay không thấy năm ngón, bên trong thỉnh thoảng còn truyền ra một hai tiếng mèo kêu, cực kỳ dọa người.

Chung Tiểu Bàn lắc lư thân hình to béo trốn sau lưng ta, lại không dám đi quá xa.

Hắn mở ô ô, bên cạnh nhìn theo con đường phía trước, vừa giới thiệu: "Con ngõ này không dài, phía trước là một bức tường cao bốn năm mét, đừng nói là con người, ngay cả mèo cũng khó bò, tên kia... A!"

Đột nhiên nó hét lên.

"Làm sao vậy?" Ta bị tiếng thét đột nhiên này làm cho sững sờ.

"Trương đại sư, ngươi xem đó là cái gì?" Chung Tiểu Bàn cực lực vươn một ngón tay, quang mang như cầu vồng bay tán loạn khắp nơi.

Nhìn qua chỗ ngón tay hắn chỉ, ta phát hiện trên đầu tường phía xa thình lình xuất hiện một khuôn mặt.

Khuôn mặt kia trắng bệch không chút huyết khí, nhất là đôi mắt kia, không nháy một cái nhìn thẳng vào chúng ta, rõ ràng tản mát ra hai đạo quang mang xanh biếc, vô cùng khủng bố trong màn đêm đen kịt này.

Nếu là người thường chắc chắn sẽ bị cảnh tượng này dọa đến hồn phi phách tán, nhưng dù sao mình cũng chỉ ăn bát cơm này mà thôi, hơn nữa còn trải qua nhiều chuyện như vậy, hiện tại đã sớm miễn dịch rồi.

Ta đưa tay rút ra linh phù, vừa định ném ra thì đột nhiên dừng lại, buồn bực hỏi: "Hình như là mèo..."

"Mèo, tại sao mèo lại có một mặt người?" Chung Tiểu Bàn vừa nghe, ánh mắt hơi thả lỏng, nhưng vẫn có chút không dám tin tưởng.

"Đó là một con hắc miêu mặt trắng." Ta nói xong bước về phía trước hai bước.

【Xoẹt!'

Quái miêu kia bị kinh sợ kêu lên một tiếng, nhảy lên đầu bên kia phòng, tung nhảy mấy cái đã biến mất trong bóng tối.

"Con bà nó chứ, nơi quỷ quái gì thế này, ngay cả con mèo xấu xí mà cũng lớn lên đến dọa người như vậy." Chung Tiểu Bàn vừa thấy được, rốt cục cũng khôi phục được đảm lượng, thì thầm mắng một tiếng.

Bất quá sau lần này, hắn cũng cách ta càng gần, cơ hồ dán sát sau lưng ta, rất sợ lại xuất hiện quái vật gì đó.

Hồ đồng này đích xác không dài, chỉ ba bốn mươi mét.

Rất nhanh chúng ta đã đi đến điểm cuối, đối diện là một bức tường gạch đỏ cao chừng bốn năm mét. Mặt tường kia rách nát, rêu xanh mọc đầy trên mặt, thoạt nhìn có chút cũ kỹ.

Chung Tiểu Bàn nói không sai, như vậy một bức tường cao, người thường căn bản là không thể leo qua, chớ nói chi là còn mang theo một chiếc xe treo.

Nhưng trong ngõ nhỏ cả thảy ba mặt đều là tường, ngay cả một cánh cửa cũng không có, vậy Triệu Vượng Tài kia sẽ giấu ở nơi nào đây? Hắn làm sao lại biến mất hoàn toàn như vậy được?

Mỗi lần hắn lén lút chạy đến nơi đây, là vì cái gì?

Chúng ta đang nói chuyện Hồ Đồng nửa ngày, nhưng một chút manh mối cũng không có.

Lúc này, Chung Tiểu Bàn đột nhiên cúi đầu nhìn bóng đêm, vẻ mặt lo lắng nói: "Trương đại sư, hay là chúng ta vào trong xe trước đi? Dựa theo thời gian thì hắn cũng sắp ra ngoài rồi."

Trước mắt vẫn là không nên bại lộ thì tốt hơn. Ta đáp ứng một tiếng, liền dừng ở xa xa dưới bóng râm của Chung Tiểu Bàn ngồi xe bánh bao.

Không bao lâu sau, trong con hẻm nhỏ đen kịt kia liền phát ra một trận tiếng vang quái dị, ngay sau đó, một bóng người gầy còm cưỡi xe chậm rãi đi ra, chính là Triệu Vượng Tài!

Rõ ràng xung quanh Hồ Lý Vô Môn không có cửa, rốt cuộc tên gia hỏa này đã biến mất như thế nào rồi?

Chung Tiểu Bàn theo bản năng nhìn ta một cái, không khỏi lại run rẩy một cái.

Đèn đối diện sáng lên, toàn thân Triệu Vượng Tài được chiếu sáng rõ ràng.

Hắn vẫn mang vẻ mặt tiều tụy, nửa nằm nửa ngồi ở trên thùng xe, thoạt nhìn tựa như một nông dân bình thường.

Ơ? Đột nhiên, ta phát hiện một nơi cực kỳ kỳ quái.

Tay của hắn là sao vậy? Ban ngày lúc ta mua trứng xào đã từng cẩn thận quan sát hắn, cũng từng thấy tay của hắn rõ ràng như lòng bàn tay. Khắp nơi đầy kén già, cực kỳ thô ráp, vừa nhìn chính là người quanh năm suốt tháng làm việc nông.

Nhưng giờ phút này, tay của hắn mềm mại thon dài, phấn hồng trong suốt, giống như thiếu nữ vậy.

Hai mắt ta gắt gao nhìn chằm chằm hai tay kia, cho đến dưới xe nôi chạy qua đèn.

"Trương đại sư, làm sao vậy?" Chung Tiểu Bàn thấy ánh mắt ta không đúng, vội vàng hỏi.

"Không có việc gì." Ta khẽ lắc đầu.

Chung Tiểu Bàn vốn đã bị dọa không nhẹ, nếu như ta lại đem phát hiện mới này nói cho gã biết sợ là thật sự có thể dọa cho gã tử hạch bay ra rồi.

"Vậy chúng ta có tiếp tục đi theo hắn không?" Chung Tiểu Bàn cầm chìa khóa xe, chuẩn bị phát động xe bất cứ lúc nào.

"Không cần, ngươi ở trên xe đợi ta một lát, ta trở về xem một chút." Nói xong, ta cầm ống cà sa nhảy xuống xe, đi thẳng đến Hồ Đồng.

Vừa rồi lúc ta tại ngõ cụt kia xem xét, liền phát hiện nơi này âm khí rất nặng.

Theo lối ra hướng bắc, ba bức tường cao, mặc dù ban ngày nhưng cũng che đi đại bộ phận ánh sáng mặt trời. Một nơi quanh năm âm u, gần như không có người đến, âm khí tự nhiên dễ dàng sinh ra.

Mà Triệu Vượng Tài chỉ là một người bình thường, tuyệt đối không thể tan biến vào hư không như vậy được.

Vì vậy lúc trước ta âm thầm rải một ít lúa mạch nhỏ trong ngõ hẻm, hạt lúa mạch nhỏ cũng được gọi là Âm Dương Tử, vừa có thể trừ tà tránh hung, vừa có thể theo Dương Tầm Âm.

Nơi đây cực âm, người mang dương khí, chỉ cần Triệu Vượng Tài đi ra từ nơi này, hạt lúa mạch nhỏ sẽ tự động đi theo dương khí tạo thành một con đường!

【【 Thương nhân 》Âm gian thêm một vòng, một tuần này ngày nào cũng là canh ba, mọi người đừng quên hỗ trợ lão Cửu mới thư Âm gian thần thám 】

Đầu tiên thiên một nghìn năm bảy Chương, âm thú song đồng...

Quả nhiên, trên mặt đất những hạt lúa mạch nhỏ xếp thành một đường thẳng, từ trong miệng Hồ Đồng chậm rãi hướng vào bên trong kéo dài.

Ta đi tìm dấu vết của hạt lúa mạch nhỏ này, rồi đi thẳng vào trong.

【Xoẹt!'

【Xoẹt!】

Ta mới đi được một nửa, bên trong đột nhiên truyền ra một hồi tiếng mèo cực kỳ hung lệ.

Ta nâng lên đẹp xa xa chiếu một cái, chỉ thấy trên mặt đất phía trước đang ngồi bốn năm con mèo. Mấy con mèo này tất cả đều là người đen mặt trắng, trong hai mắt tản ra hào quang xanh biếc.

Mèo đen mặt trắng là một loại sinh vật vô cùng hiếm thấy, rất khó gặp, tại sao lại xuất hiện ở nơi này một lần nhiều như vậy?

Tất cả những con mèo này đều như con người ngồi xếp bằng trên mặt đất, cực kỳ chỉnh tề, hai mắt ngưng trọng nhìn ta.

Ta có một loại ảo giác, hình như chúng đang đánh giá ta.

Không sai, chính là xem xét.

Tình hình kia giống như là một đám thôn dân, đang ngồi xổm ở đầu thôn kỳ quái nhìn chằm chằm một người lạ đến.

Trong ánh mắt của bọn họ không sợ hãi, mà là tò mò, thậm chí còn có một tia đe dọa.

Đây là lãnh địa của nó, ta là kẻ xâm nhập không được hoan nghênh.

Ta sửng sốt, lại bước về phía trước hai bước.

【Xoẹt!'

Mấy con mèo kia không có trốn, ngược lại cùng kêu lên.

Không phải ta để ý, đốm đèn đuốc chiếu thẳng lên người chúng, tiếp tục đi về phía trước.

Mười bước, năm bước...

Cho đến khi cách gần ba bước, mấy con mèo kia mới chạy tứ tán. Bất quá chúng nó không có đi xa, mà là từng con cực kỳ nhanh nhẹn leo lên đầu tường, buông cái đầu lông xù lên, gắt gao nhìn chằm chằm ta, trong mắt tràn đầy địch ý.

Trong ngõ tối đen như mực, mấy con mèo đen mặt trắng ngồi xổm trên tường cao bốn phía, ngay cả ta, cũng mơ hồ có chút sợ hãi.

Ta nhìn thoáng qua đám mèo trên đầu tường, lập tức cúi đầu tiếp tục tìm kiếm nơi ngọn lúa mạch nhỏ.

Những con mèo kia không biết là vô tình hay cố ý mà chộp khắp nơi đều là những hạt lúa mạch dẫn đường cho ta, manh mối ở đây thì đã đứt đoạn rồi.

May mắn con dao găm không lớn, mặc dù manh mối đứt đoạn, ta cũng có thể xác định đại khái điểm cuối, điều khiển xích sáng nhất, rốt cuộc ta phát hiện một chỗ bất thường.

Trong ngõ hẻm âm u ẩm ướt, cả trên tường đều mọc lên một mảnh rêu xanh thật dày, duy chỉ có mặt tường gần hạt lúa mạch nhỏ kia không có rêu xanh, trên thân tường còn mơ hồ có hai khe hở rất nhỏ.

Cái này tựa hồ là một cánh cửa!

Phiến môn này cực kỳ bí mật, đừng nói giờ phút này tối như mực, ngay cả ban ngày cũng rất khó phát hiện.

Nếu không dùng hạt lúa mạch nhỏ dẫn đường, có lẽ ngay cả ta cũng bỏ qua, nhưng cánh cửa này là thế nào?

Là ai ở đây lưu lại một cánh cửa, bên kia cánh cửa là cái gì?

【Xoẹt!'

Ta đang đứng trước cửa tràn đầy ngạc nhiên, mấy con mèo đồng thời kêu to lên.

Chúng nó đứng ngay phía trên cửa ngầm, tức giận trừng hai mắt tràn ngập địch ý nhìn ta, từng người từng người khẽ cong chân sau, thân thể căng cứng, tựa như lúc nào cũng có thể nhảy xuống tường, nhào vào trên người ta.

Lúc này, mấy con mèo này cách ta rất gần, lại một đám trợn tròn mắt nhìn chằm chằm ta, ta cũng thấy rõ ràng hơn, ta phát hiện trong mắt mỗi con mèo đều có hai con ngươi.

Âm thú song đồng!

Trong đầu của ta đột nhiên toát ra từ này.

Nhân loại có song đồng, từ xưa tới nay đều rất hiếm thấy, mà súc sinh có song đồng thì lại càng ít hơn, nghe đồn súc sinh có được song đồng thì có thể thông âm.

Trước mắt nhiều Song Đồng Miêu xuất hiện như vậy, cũng không phải là trùng hợp.

Chỉ có một khả năng!

Đó chính là, đám Song đồng miêu này đều là có người dùng phương pháp luyện chế ra âm thú.

Thủ pháp luyện chế âm thú cực kỳ cổ xưa và cũng cực kỳ tàn nhẫn.

Nghe nói từ ngày thú con mới sinh ra đã phải cho người ta thịt, máu thịt, máu thịt, sau đó lại cho người ta óc, liên tục cho người ta ăn ba năm sau, sẽ có cơ hội sinh ra song đồng.

Những âm thú sinh ra hai đồng tử này, chẳng những có thể nghe hiểu tiếng người, còn có thể thông truyền âm dương, thậm chí chủ nhân lúc chết, còn có thể đem linh hồn nuốt ở trên người bọn hắn, dùng thân thể âm thú tiếp tục sống.

Bất quá loại thủ pháp này đã tuyệt tích tại Sùng Trinh triều Minh, không nghĩ tới hiện đại rõ ràng còn có người dùng, hơn nữa thoáng cái đã nuôi nhiều âm thú như vậy.

Nuôi dưỡng đám âm thú này rút cuộc là loại người nào?

Người nọ ở trong cánh cửa này ư?

Ta vô ý thức nhìn thoáng qua những con mèo kia, phát hiện những con mèo kia thật sự giống như là thủ vệ, nhất thời cảm giác mình đoán đúng.

Đám mèo này tất nhiên là chủ nhân bảo vệ chúng nó —— mới vừa rồi bắt loạn hạt lúa mạch, là muốn hủy diệt lộ tuyến truy tung của ta; hiện tại thấy ta phát hiện cửa ngầm, từng cái từng cái ý đồ dọa ta chạy mất!

Luyện chế âm thú là thiên hạ không thể dung, gia hỏa này vậy mà luyện chế nhiều như vậy, khẳng định không phải hạng người tốt lành gì, ta thân là âm vật thương nhân tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng nếu cánh cửa này là cửa ngầm, cưỡng ép đẩy ra khẳng định là không thể thực hiện được, phải nghĩ ra một biện pháp thông minh mới được.

Nghĩ đến đây, ta xoay người bước ra khỏi ngõ nhỏ.

Bánh xe vẫn đỗ ngoài ngõ hẻm, Chung Tiểu Bàn cực kỳ cẩn thận khóa chặt cửa xe, thấy ta đến gần mới mở ra, vội vàng hỏi: "Trương đại sư... Sao rồi, có phát hiện gì không?"

"Đi, tới một con phố trước." Ta giơ tay chỉ về phía trước.

"Phía trước là một con phố?" Chung Tiểu Bàn vừa vặn chìa khóa, vừa hoài nghi.

"Đúng, trong Hồ Đồng Lý ta phát hiện một cửa ngầm, chúng ta đi vòng đến phía trước nhìn xem, cánh cửa kia rốt cuộc thông hướng đến nơi nào." Ta giải thích ngắn gọn.

"Môn ngầm?" Chung Tiểu Bàn kinh ngạc nhìn Hồ Đồng: "Ta đã tới nhiều lần rồi, sao không phát hiện ra chứ."

Trong lòng Chung Tiểu Bàn tràn đầy tò mò, nhưng thấy ta không nói một lời, sắc mặt có chút nặng nề, cũng không tiếp tục truy vấn nữa, lập tức ngoan ngoãn phát động xe ngựa, chạy về phía trước.

Khu vực Lão Thành này, tất cả kiến trúc đều tương đối cũ kỹ, hẳn là lưu lại từ bảy mươi tám mươi năm thế kỷ trước, hiện tại chính phủ thị trường đang chuẩn bị xây dựng lại.

Cư dân bản địa hơn phân nửa đều đã dời đi, đại đa số phòng ốc đều trống không, rất nhiều trên mặt tường viết một chữ cắt thật to. Lúc này đang lúc nửa đêm, ngoại trừ mấy cái đèn đường kia, khắp nơi một mảnh quạnh quẽ, đừng nói bóng người, ngay cả xe cũng không gặp một chiếc, giống như quỷ thành.

Rất nhanh, chúng ta đã đi tới con đường phía trước.

Con đường này mặc dù không âm u bằng con hẻm nhỏ sau lưng, nhưng tối tăm mờ mịt, một mảnh tiêu điều.

Trên đường, cửa lồng đều đóng chặt, không hề có sức sống.

Chỉ có một cánh cửa khép hờ gần cuối con phố, từ trong khe hở mơ hồ lộ ra một tia sáng ảm đạm.

"Chính là đây, dừng xe!" Ta lập tức gọi Chung Tiểu Bàn ngừng lại.

Chung Tiểu Bàn đạp xuống phanh, quay đầu lại nói: "Trương đại sư... cái kia, ta cũng muốn đi cùng với ngài."

"Tùy ngươi." Ta nói một tiếng, liền nhảy xuống xe.

Chung Tiểu Bàn không chút do dự rút chìa khóa, đi theo ta ra.

Có lẽ là vừa nãy lúc ta một mình đi ngõ nhỏ thì ở lại đây làm cho hắn sợ hãi, cảm thấy đi cùng ta sẽ an toàn hơn đôi chút.

Phù!

Mới vừa đánh xe, đột nhiên trước mặt vang lên một trận quái phong.

Gió trộn với mảnh giấy vỡ, còn có một chút Minh tệ chưa đốt hết, trong không khí tràn ngập mùi khét khó ngửi.

"Xì, thật cmn xúi quẩy." Chung Tiểu Bàn phất phất tay, quét bụi giấy dính trên người, lầm bầm nói: "Đây cũng không phải là Thanh Minh Kiếm Tông, đốt giấy làm gì a."

Cả con đường đều đóng cửa, chỉ có cánh cửa kia mở ra.

Vốn dĩ cửa hiên màu đỏ tươi đã sớm loang lổ không còn hình dạng, một đạo ánh đèn mờ nhạt từ bên trong bắn ra, chiếu vào con phố nhỏ u tĩnh đen kịt này, lộ ra vẻ cực kỳ âm trầm quỷ dị.

Cửa không đóng, ta nhẹ nhàng đẩy một cái, cửa phát ra một tiếng cọt kẹt rất chói tai, mở ra.

"Má ơi!" Chung Tiểu Bàn đi vào trước hét lên một tiếng, rồi ngồi bịch xuống đất.

Một màn trước mắt quả thực kinh người, cho dù là ta cũng bị kinh sợ lui về sau một bước.

Trong phòng đứng trọn vẹn bốn năm mươi người, hơn nữa đều là chỉnh tề đứng ở nơi đó, ngơ ngác nhìn cửa ra vào!

Đầu tiên một nghìn một năm tám chương, Miêu Nhi...

Chờ ta lấy lại bình tĩnh rồi lại đi xem, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, những người này đều là người giấy.

Khắp phòng đầy người giấy.

Mỗi người đều lớn cỡ người thường, chỉ bất quá mỗi khác nhau, lão giả tóc mai đã hoa râm, cũng có tiểu oa nhi hai mặt đỏ ửng. Trên người mặc y phục rực rỡ màu xanh lá, giống như chân nhân, giống như đúc.

Tất cả người giấy đối diện với cửa như vậy, hơn nửa đêm, cho dù là ai đi vào cũng sẽ bị giật mình.

"Đứng lên đi, là người giấy." Ta quay đầu nói với Chung Tiểu Bàn.

Không nói còn tốt, vừa nói là người giấy thì Chung Tiểu Bàn càng sợ hãi hơn, sợ hãi rụt rè bò lên, sau đó đứng sát phía sau ta.

"Có người sao?" Ta nâng cao giọng, hô lớn.

Phù!

Không ai trả lời, trong phòng lại nổi lên một trận gió lạnh, thổi tới những người giấy kia rung động bần bật, dường như từng gương mặt trắng như tuyết kia đang cười đùa vậy.

Chung Tiểu Bàn run rẩy, run giọng hỏi: "Trương đại sư, nơi này không phải có chuyện ma quái đấy chứ?"

"Không cần sợ, theo sát ta." Ta đáp.

Bắt đầu đánh xe, ta cảm thấy âm khí trong gian phòng này rất nặng, hơn nữa còn có một loại cảm giác cực kỳ quái dị.

Theo lý thuyết, cửa hàng người giấy phục vụ người chết, có chút Âm khí cũng bình thường. Bất quá Âm khí trong cửa hàng này cũng quá nặng rồi, hơn nữa cực kỳ âm lãnh, từng trận gió lạnh xông thẳng vào tim phổi. Hơn nữa, trong đó còn kèm theo một cỗ thi khí cực kỳ nồng đậm!

Người bán trong tiệm chỉ là chút minh tệ cùng đồng nam đồng nữ mà thôi, cũng không phải lò lửa đốt thi thể, hoàn toàn không quan hệ với thi thể, nhưng cỗ thi khí này lại từ đâu tới?

"Có ai không?" Ta bước tới hai bước rồi hét lớn một tiếng.

ỳ! Trong giây lát, một tiếng mèo kêu vang lên.

Ta theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy trên tiểu lầu phía đối diện, đột nhiên xuất hiện một con mèo.

Trên mặt của con mèo này cũng mọc đầy lông tơ màu trắng, nhưng trên người lại là một mảnh lửa đỏ, trong bóng tối tản mát ra hồng quang, giống như hỏa diễm thiêu đốt.

【Xoẹt!'

【Xoẹt!】

Theo nó vừa gọi, khắp nơi trong phòng đều truyền đến tiếng mèo kêu.

Ta và Chung Tiểu Béo kinh ngạc nhìn chung quanh, phát hiện xung quanh chỗ ta liên tiếp không ngừng nhô ra từng khuôn mặt mèo màu trắng.

Những con quái miêu này có con nằm sấp trên vai người giấy, có con ngồi xổm trên đầu người giấy, có con thì đứng sau lưng người giấy, hầu như trên thân mỗi người giấy đều có một con mèo.

Tất cả đều là mèo trắng, tất cả đều trừng một đôi mắt xanh mơn mởn, hơn nữa tất cả đều là song đồng!

Thời gian của ta có chút kinh hãi!

Nhiều âm thú song đồng như vậy, sẽ hại bao nhiêu người chứ?

"Có ai không!" Ta lần nữa đề cao giọng la lớn.

ỳ! Trải lời ta lại là một tiếng mèo kêu.

bứt xoẹt!

Trong lúc nhất thời tiếng mèo kêu không ngừng, liên tiếp, kèm theo ngoài cửa trận trận âm phong, truyền ra thật xa, đặc biệt âm trầm.

"Trương đại sư, xem ra... không còn ai rồi." Giọng nói của Chung Tiểu Bàn run run.

Ta biết rõ là nàng thật sự không muốn ở lại đây nữa, muốn khuyên ta đi, nên không dám nói thẳng.

Ta cũng rất kỳ quái, cửa hàng này rõ ràng đã mở ra, tại sao ngay cả bóng người cũng không có? Chẳng lẽ chủ tiệm đã biết thân phận của ta, cố ý trốn đi.

Chẳng lẽ chủ tiệm kia đã biết thân phận và ý định của ta nên cố ý trốn đi?

Đúng lúc này, trong đống người giấy đột nhiên phát ra một trận tiếng xào xạc, ngay sau đó, hai người giấy đi đầu đột nhiên chuyển động.

"Mau nhìn, người giấy còn sống!" Chung Tiểu Bàn vừa thấy, sợ tới mức nghẹn ngào kêu to. Nếu không phải ta đè hắn xuống, chỉ sợ hắn đã sớm chạy mất dạng rồi.

Ta yên lặng rút ra một lá linh phù bậc trung, nắm chặt trong tay.

Theo hai người giấy lắc lư, người giấy trong phòng liên tục không ngừng lắc lư.

Hơn nữa mặt mũi mỗi người giấy đều trắng bệch, miệng hình tam giác bị làm thành bộ dáng cười ha hả, thoạt nhìn giống như đang tùy ý cười nhạo chúng ta —— tình hình cực kỳ đáng sợ.

Ngay sau đó, hai người giấy phía trước chia ra hai bên trái phải, từ giữa chui ra một tiểu nữ hài tóc ngắn.

Nhìn thấy một màn này, ta không khỏi thở dài một hơi. Xem ra vừa rồi tiểu nữ hài này giấu ở trong đám người giấy, lúc đi về phía trước mới chuyển động cùng người giấy, mà không phải người giấy đều có sinh mệnh.

Tiểu cô nương ước chừng khoảng sáu bảy tuổi, có một con Bình Lưu Hải, mặc một bộ váy hoa, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Nhưng mặt nàng ta lại lông xù một mảng, chính là một con mèo còn sống, ngay cả con mắt cũng là màu xanh lục.

Nàng ngẩng đầu lên, mắt nước trong veo nhìn qua chúng ta, hai bàn tay nhỏ bé không ngừng xoa xoa tựa như rất khẩn trương.

"Đây... đây rốt cuộc là người hay là mèo?" Chung Tiểu Bàn còn hồi hộp hơn cả nàng, giật mình hỏi.

Ta cũng có chút kỳ quái, tuy đứa nhỏ này có chút quái lạ, nhưng nói thế nào cũng không giống người đứng sau màn luyện chế âm thú.

Nghĩ đến đây, ta ôn hòa nói nhỏ: "Đại nhân nhà các ngươi đâu?"

Cô bé ồm ồm trả lời: "Bà nội không ở nhà."

Có lẽ nàng cực ít nói chuyện với người khác, nói rất lưu loát, hơn nữa tiếng nói rất quái lạ, bất quá cũng may còn có thể nghe hiểu được.

"Ồ, vậy nàng ta đi đâu?" Ta hỏi tiếp.

"Bà nội không ở nhà." Nàng lặp lại lần nữa.

"Là, bà nội bây giờ không ở nhà, vậy bà ta đi đâu rồi? Khi nào trở về?" Ta thấy cô bé này vô cùng khẩn trương, vừa nói chuyện, hai tay không ngừng xoa xoa, khuôn mặt đầy lông dài đều đỏ ửng, giống như là nói ra những lời này bà ta đã hết sức dũng khí. Cho nên, giọng của ta cũng cố gắng bình thản.

Chủ nhân của gian hàng này, cũng chính là cái mà bà gọi là thuật sĩ tà ác của bà ta, nhưng cùng đứa nhỏ này không có quan hệ, ta cũng không đến mức ngay cả bà cũng không buông tha.

"Bà nội không ở nhà." Bé gái cực kỳ nghiêm túc lặp lại lần nữa.

Lần này, nàng tận lực đề cao giọng, tựa như sợ ta nghe không hiểu, mỗi chữ đều cắn rất rõ ràng.

Ta lập tức nghẹn họng, cuối cùng minh bạch, cô bé này không chỉ lớn lên kỳ quái, thần trí hình như cũng có chút vấn đề. Vô luận ta hỏi cái gì, nó cũng chỉ biết nói một câu kia.

Xem ra, từ miệng nàng tạm thời nói không ra cái gì.

Nhưng bà nội trong miệng bà ta đâu rồi? Triệu Vượng Tài vừa đi không lâu, dù sao cũng không phải lén lút đến gặp cô bé này chứ?

Lúc này Chung Tiểu Bàn mới cả gan bước qua nói: "Xem ra đại nhân của bọn họ thật sự không có mặt. Trương đại sư, người xem... hay là hôm nào chúng ta lại đến?"

Ta gật đầu: "Cũng được."

Kỳ thật, ta vẫn còn có chút không cam lòng, dù sao còn thiếu một chút nữa là hiểu rõ chân tướng sự tình. Cũng may đêm nay đến may, ít nhất biết rõ ràng cái gọi là bí phương kia của Triệu Vượng Tài đến từ nơi nào, về sau chỉ cần nhìn chằm chằm vào cửa hàng người giấy là được rồi!

"Ngoan, bọn ta đi trước, chờ nãi nãi trở lại." Ta sờ sờ đầu bé gái cáo biệt.

"Mụ nội không ở nhà." Bé gái vẫn cố chấp nói.

Ta cười khổ một chút, xoay người đi ra khỏi cửa.

"Ai, đứa nhỏ này thật đáng thương!" Chung Tiểu Bàn lắc đầu cảm khái.

Ta và Chung Tiểu Bàn một lần nữa lên xe. Chung Tiểu Bàn tay chân lanh lẹ khởi động xe, y phục trên người đều ướt đẫm.

"Ngày mai nhờ ngươi bằng hữu bố trí vệ sinh kia, đi kiểm tra tiệm cơm xào của Triệu Vượng Tài." Ta ngồi trên xe suy nghĩ một hồi, đột nhiên nhắc nhở.

"Vô dụng thôi." Chung Tiểu Bàn lắc đầu nói: "Ta đã nhờ bọn họ kiểm tra vài lần rồi, nhưng đều không thành vấn đề. Hơn nữa, hiện tại cũng không giống như trước kia, bên trên quản cực nghiêm, nếu vô cớ tiêu thụ giấy phép người khác được điều tra ra, da đó của ta phải lột xuống mới được."

"Tiếp theo đi kiểm tra là được, đừng quên mang cho ta bộ quần áo vệ sinh, ta cũng vào tiệm của hắn xem xét kỹ một chút." Ta phân phó nói.

Đầu tiên thiên một nghìn năm chín Chương, âm hồn lấy mệnh.

Ngay lúc ta và Chung Tiểu Bàn đang nói chuyện, đột nhiên hắn đạp mạnh lên cửa, nhanh chóng dừng lại.

Chỉ nghe thấy một tiếng loảng xoảng!

Thân xe lay động kịch liệt giống như đụng phải cái gì, toàn bộ bánh xe phòng ngự đều biến hình, chỉ còn sót lại một cái đèn xe cũng bị phá toái theo, thanh âm kia ở trong bóng đêm lộ ra đặc biệt chói mắt.

"Hình như ta đụng phải người." Gương mặt mập mạp của Chung Tiểu Bàn đầy mồ hôi, tay chân run run muốn xuống xe kéo lại.

Ta có thể cảm giác rõ ràng được tình huống có chút không thích hợp, bởi vì bên ngoài xe đang tràn ngập một luồng âm khí lạnh lẽo.

"Trương đại sư, ta thật sự đụng vào người rồi, mau đi xuống cứu đi..." Chung Tiểu Bàn lắp bắp nói.

"Ngươi ngồi trên xe đừng nhúc nhích, ta xuống xem thử." Nói xong, ta nhảy xuống cửa xe.

Sau khi nhảy xuống xe, ta lập tức mở ô ô, toàn bộ đường phố một mảnh hắc ám, giống như căn bản là không nhìn thấy điểm cuối.

Ta lách đến trước xe nhìn một chút, trên mặt đất chỉ có một đống minh tệ chưa bị đốt hết, đốm lửa còn chưa tắt hoàn toàn, vẫn bốc lên từng sợi khói nhẹ, nhưng ngoài ra ngay cả một cỗ thi thể cũng không có lấy một giọt máu tươi.

"Không tốt." Ta hung hăng mắng một tiếng, nhanh chóng trở lại trên xe, hướng về phía Chung Tiểu Bàn lớn tiếng ra lệnh: "Lập tức lên xe, rời khỏi đây!"

"Hả?" Chung Tiểu Bàn sững sờ: "Ta không thể triệu chuyện chạy trốn a. Nơi này đặt TV ở đây. Vừa rồi ta trò chuyện với ngươi về chuyện ở giữa đường thì ta thấy trong xe có một lão thái thái ngồi xổm bên giấy đốt, không kịp dừng mà đụng tới. Đúng rồi, bà lão kia còn có thể thở được sao?"

Nói xong, hắn tò mò vươn cổ ra ngoài xem.

Ta vừa nghe liền giật mình!

Hắn có thể nhìn thấy bà lão đốt giấy, mà ta lại không nhìn thấy, điều này chỉ rõ một vấn đề, đối phương là một con quỷ vô cùng lợi hại.

"Đừng quản nhiều nữa, nghe ta đi mà, ngươi đụng phải quỷ đấy!" Ta lớn tiếng nhắc nhở.

"Tốt tốt tốt." Vừa nghe đến đụng quỷ, thần sắc Chung Tiểu Bàn càng khẩn trương lên, hai tay run rẩy vội vàng phát động cửa bóng.

Lúc này ta phát hiện trên cổ của hắn có một sợi dây đỏ lan tràn ra, giống như một con rắn, cong lên hướng lên, thẳng đến mi tâm.

Không xong, chuyện này giống như là âm hồn đòi mạng trong truyền thuyết vậy.

Ta không khỏi hít một hơi khí lạnh, lớn tiếng kêu lên: "Đi nhà ngươi!"

"Ta không sốt ruột, hay là đưa ngươi về tiệm trước đi." Chung Tiểu Bàn nói.

"Bớt nói nhảm, đi nhanh lên, mở được bao nhiêu thì mở nhanh bấy nhiêu!" Ta không ngừng đốc thúc.

Cái gọi là âm hồn tác mệnh sát, là một loại nguyền rủa vô cùng lợi hại, một khi bị nguyền rủa, trên cổ người bị hại sẽ xuất hiện một sợi tơ đỏ. Nếu trong thời gian một nén nhang, chạy đến mi tâm, người bị hại sẽ thất khiếu chảy máu mà chết, coi như là Đại La Chân Tiên cũng cứu không được.

Đương nhiên, những chuyện này ta cũng không thể nói rõ với Chung Tiểu Bàn được. Tên gia hỏa này vốn đã nhát gan, nếu như nghe được những lời này, nói không chừng trên đường đi sẽ gặp phải sự cố không hay.

Bầu trời tựa như một cái nồi đen úp ngược đè ép toàn bộ thế giới, giờ phút này đừng nói mặt trăng, ngay cả một tia tinh quang cũng không có, bánh xe không có đèn, căn bản thấy không rõ con đường phía trước.

Ta chỉ có thể đem bổng phát xe ngoài cửa sổ, tận lực chiếu rõ con đường phía trước cho Chung Tiểu Bàn.

Ta cầm lấy tay vươn cửa sổ xe điện, tận lực chiếu xa phía trước.

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, xe ngựa mở càng nhanh, mùi tiền đốt giấy kia ngược lại càng nồng đậm, từng mai từng mai minh tệ đủ mọi màu sắc giống như từng cái u linh, không ngừng xoay quanh ngoài cửa sổ xe.

"Nghe kìa, mặc kệ trước mắt xuất hiện cái gì, cũng không dừng xe, chỉ để ý giẫm chết cửa dầu mà thôi." Ta dặn dò.

"Được!" Mặc dù ta không nói rõ, nhưng Chung Tiểu Bàn cũng đã nhận ra giọng ta không thích hợp, hơn nữa bầu không khí xung quanh quả thực rất dọa người. Hắn dứt khoát đạp mạnh vào cửa dầu, một đường cân nhắc mà qua.

Sau khi rẽ khỏi con đường nhỏ hoang phế này, hai bên đường lớn rốt cục xuất hiện ngọn đèn, ta cuối cùng cũng không cần vất vả như vậy, tắt rổ thu cánh tay về.

Rặc rặc!

Đột nhiên một tiếng vang thật lớn, bầu trời nổ ra một đạo sấm sét, ngay sau đó không hề có dấu hiệu báo trước liền nổi lên mưa to như trút nước.

Trời mưa đường có mặt đặc biệt trơn, chiếc xe bánh bao cũ nát này căn bản là ăn không tiêu, nhiều lần bởi vì tốc độ quá nhanh mà thiếu chút nữa lật xe.

Chung Tiểu Bàn trợn tròn hai mắt, thao túng đe dọa đến mức mắt cũng không dám chớp một cái, hình như hắn cũng ý thức được muốn hắn lập tức về nhà, hẳn là có đại sự gì đó sắp xảy ra.

Ta quay đầu nhìn hắn một cái, hồng tuyến đã lan tràn đến trên mặt của hắn, hơn nữa lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, chạy về phía mi tâm.

"Nhanh lên!" Nếu trong thời gian một nén nhang không cách nào đuổi tới nhà hắn, ta cũng vô kế khả thi, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn chết.

"Đã là nhanh nhất rồi, bà nội nó, sớm biết thế ta đã không mở chiếc xe này rồi!" Chung Tiểu Bàn rất hối hận mắng.

bánh xe cực nhanh hướng về phía trước bay vùn vụt.

Đột nhiên, trên đường phía trước xuất hiện một bóng người. Đó là một người phụ nữ nông thôn đeo khăn bông, trong ngực ôm một đứa bé, đang mạo hiểm vẫy tay với chúng ta.

Mưa rất lớn, quần áo trên người nàng đều ướt đẫm, tóc tai cũng buông xõa, nhưng nàng vẫn bảo vệ đứa bé trong lòng, lo lắng ngăn xe lại. Tình hình như đứa nhỏ bị bệnh, muốn kéo xe tới y viện.

"Trương đại sư, có muốn mang nàng theo không? Nhìn có vẻ rất đáng thương." Chung Tiểu Bàn do dự muốn đạp vỡ.

"Đừng để ý tới nàng, trực tiếp xông qua!" Ta la lớn.

"A?" Chung Tiểu Bàn mở to hai mắt nhìn, khó tin nhìn mình.

"Để ngươi đụng ngươi thì đụng, tất cả mọi thứ trên đường đều là giả hết." Ta thấy Chung Tiểu Bàn còn có chút chần chờ, trực tiếp đẩy hắn ra, một cước đạp lên trên cửa dầu, bánh xe điên cuồng vọt về phía phụ nữ kia.

"Ôi trời ơi!" Chung Tiểu Bàn sợ hãi bịt mắt lại.

Nhưng mà một giây sau, bánh xe đụng phải không chút trở ngại nào, phụ nữ kia cũng vỡ vụn ra như bọt khí, hóa thành một luồng khí đen biến mất.

Chương một ngàn một trăm sáu mươi, Di Hình Chướng Mục

"Trương đại sư, cô gái kia sao lại không có?" Chung Tiểu Bàn không dám tin nhìn ta hỏi.

"Những thứ này đều là ảo giác do quỷ chế tạo thành, ngươi không chú ý tới hai chân của cô ta đều là bay từ đầu tới cuối sao?" Sắc mặt ta nghiêm túc nói: "Hiện tại ta có thể nói cho ngươi biết, ngươi đã bị âm sát phụ thể, nếu không mau chóng đuổi về nhà, nhất định xong đời. Từ giờ trở đi, vô luận gặp phải cái gì, ta không bảo ngươi dừng xe thì tuyệt đối đừng ngừng, dù là người thân ở giữa đường, cũng phải đụng tới cho ta."

"Được rồi, Trương đại sư, ta đều nghe lời ngươi!" Chung Tiểu Bàn sợ tới mức run cầm cập, liên tục gật đầu.

Mới vừa đi không xa, phía trước lại xuất hiện một lão đầu nhi chống gậy, chậm rãi chậm rãi đi ở giữa đường.

"Xông lên!" Ta ra lệnh.

Có được kinh nghiệm vừa rồi, Chung Tiểu Bàn cũng không do dự, cắn chặt răng vọt tới.

Khói đen tán đi, lão giả kia cũng biến thành hư ảo.

Dọc theo con đường này, không ngừng xuất hiện đủ loại người. Có điều bởi vì có ta nhốt, Chung Tiểu Bàn đã nhẫn tâm xông qua cửa ải.

Đột nhiên, ngay phía trước lại xuất hiện một nữ lang uyển chuyển mặc váy đỏ.

Nàng giữ lại mái tóc thật dài, trong tay mang theo hai cái sừng dài màu đỏ, phảng phất mới từ quán bar uống say trở về, cứ như ở trong mưa to hắt bóng bàn chân, mặt mũi tươi cười nhảy tới nhảy lui trên đường.

Chung Tiểu Bàn thấy ta không ngừng la hét, theo kinh nghiệm vừa rồi, vẫn không chút do dự đạp mạnh vào cửa.

Phịch! Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ bánh xe nhoáng lên một cái kịch liệt, thủy tinh che gió phía trước xe đều nát một mảng lớn.

Chung Tiểu Bàn theo bản năng vội vàng đạp lên phanh phanh.

Cọt kẹt..t..tttt...

Xa luân ma sát mặt đất phát ra một hồi âm thanh cực kỳ chói tai.

Nữ tử váy đỏ kia không biến mất như huyễn tượng lúc trước, mà bị đánh ra năm sáu mét, nằm dưới đất, chung quanh thân thể chảy ra một mảng lớn huyết tương.

"Giả dối, giả dối, mẹ kiếp, tất cả đều là giả!" Thần kinh Chung Tiểu Bàn sắp sụp đổ, hai tay run rẩy muốn tiếp tục lên đường, nhưng lại phát hiện chiếc xe đã không đốt lửa.

Chung Tiểu Bàn lúc này mới thoáng phục hồi lại tinh thần, nhìn cô gái váy đỏ nằm trong vũng máu, nức nở hỏi: "Trương đại sư, làm sao bây giờ, cái này không phải cũng là giả chứ?"

"Ngươi kiểm tra xe của ta, ta xuống xem thử!" Khi ta nói xong, liền cẩn thận từng li từng tí nhảy xuống xe.

Ta lúc này cũng có điểm không nghĩ ra, vừa rồi rõ ràng ta phát hiện nữ tử kia cực kỳ quỷ dị. Toàn bộ hạt mưa có thể từ trên xuống dưới xuyên qua toàn bộ thân thể của nàng, không trở ngại chút nào, hơn nữa quanh thân còn tràn ngập một cỗ âm khí.

Cho nên, ta cũng không hề ngăn cản Chung Tiểu Bàn đụng vào, nhưng sao trong nháy mắt lại biến thành như vậy?

Mưa ta bốc lên cuồng phong đi về phía trước, nữ tử váy đỏ nằm rạp trên mặt đất như vậy, toàn thân trên dưới máu me đầm đìa, tay chân cũng gãy đoạn.

Hai quả ngô cũng bay ra xa xa, một gần một xa.

Tình hình này rõ ràng chính là hiện trường vụ xe, vô cùng kinh tâm!

Chẳng lẽ ta nhìn lầm rồi, thật sự đụng vào người sao?

Không đúng, vừa rồi lúc ta muốn nghi ngờ mình, đột nhiên phát hiện chỗ không thích hợp.

Lúc này bầu trời còn đang mưa to như trút nước, nhưng huyết dịch chung quanh thân thể nữ tử váy đỏ lại giống như mọc rễ dính vào trên bùn đất, không bị nước mưa mảy may tách ra.

Hơn nữa gió cũng rất lớn, cây cối hai bên đường đều bị thổi đến mức lay động liên tục, nhưng váy tóc của nữ tử váy đỏ kia lại không chút sứt mẻ.

Chuyện này quá không bình thường rồi! Đây chính là có người thi triển pháp thuật Di Hình Chướng Mục!

Ta đột nhiên tỉnh lại, lấy ra một lá linh phù trung đẳng dùng lửa điểm, sau đó hun khói dưới hai con mắt, trước mắt lập tức hiện ra một cảnh tượng khác.

Nữ tử váy đỏ nằm trên mặt đất căn bản không phải bị đâm chết, mà là một đoạn cọc gỗ to cỡ thùng nước.

Người biết loại bí thuật này vô cùng ít, nếu không phải vừa đúng lúc rơi xuống trận mưa lớn, chỉ sợ nhất thời ta cũng nhìn không ra sơ hở.

Trời ạ, Chung Tiểu Bàn đến cùng là trêu chọc vào ai? Thế mà lại tinh thông nhiều bí thuật như vậy, chẳng lẽ chính là lão thái thái trong tiệm người giấy không hề lộ diện kia sao.

Thùng thùng thùng!

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một hồi âm thanh.

Ta nghiêng đầu đi, liền thấy hai tay Chung Tiểu Bàn bóp chặt cổ mình, tay bóp đầu lưỡi chảy cả nước miếng.

Không tốt, đối phương dùng kế điệu hổ ly sơn, trước hết dẫn dụ ta rời đi, sau đó chuẩn bị âm hồn nhập vào cơ thể trực tiếp giết chết Chung Tiểu Bàn.

Ta vội vàng bay trở về, nhưng cửa xe lại bị khóa chặt, căn bản không mở được!

"Mở cửa!" Ta lớn tiếng hô.

Nhưng lúc này Chung Tiểu Bàn hoàn toàn không nghe thấy gì, vẫn ngồi trong phòng điều khiển xe gắt gao bóp cổ, đưa mình bóp một cái hít thở không thông.

Hắn thật dài đưa đầu lưỡi, con mắt cũng phồng lên như là cá vàng, gân xanh trên cổ bạo khởi, đoán chừng sẽ nhanh chóng toi mạng rồi.

"Con bà nó chứ!" Ta tức giận mắng một câu, bay lên một cước đạp thẳng về phía thủy tinh trên cửa sổ xe.

Sau khi đạp nát cửa sổ thủy tinh, ta cũng không quan tâm vết thương, trực tiếp đưa cánh tay vào, vận khởi linh lực dán lên mi tâm của Chung Tiểu Bàn.

Vèo!

Một bóng đen từ đỉnh đầu Chung Tiểu Bàn chui ra, lập tức chạy ra khỏi cửa sổ xe.

Chung Tiểu Bàn nhìn ta, thở hổn hển nói: "Trương... Trương đại sư, đa tạ ngươi." Còn chưa kịp nói xong, hai mắt đã chớp một cái rồi hôn mê bất tỉnh.

Ta vội vàng mở cửa xe, thăm dò tiếng hít thở của hắn, cuối cùng chỉ là kinh hãi quá độ mà thôi.

Trải qua một phen dằn vặt này, hồng tuyến trên mặt hắn đã lan tràn đến khóe mắt, mắt thấy muốn chạy về phía mi tâm.

Nếu lại chần chờ một lúc nữa, đừng nói ta, sợ là đưa nam nhân "có" tới cũng không cứu được!

Muốn ngăn cản sợi tơ màu đỏ này tiếp tục lan tràn, chỉ có mau chóng chạy tới trong nhà hắn!

Nhưng ta cũng không biết nhà hắn ở đâu, lúc này hắn lại đang trong trạng thái hôn mê hoàn toàn, trong thời gian ngắn căn bản không tỉnh lại được.

Không đợi bọn người, ta đẩy Chung Tiểu Bàn về phía chỗ ngồi phụ tá bên cạnh, đồng thời lật chuông của hắn ra.

Thử khởi động bánh xe, không ngờ lại có thể phát động.

Ta mở xe vừa tiếp tục đi dọc theo đường lớn, vừa điều ra thông tin điện thoại của hắn.

Ta vốn định tìm máy truyền tin của vợ chồng, hỏi thăm địa chỉ nhà ông ta, không ngờ trong thông tin di động của thằng nhãi này lại có bốn năm cái tên gọi cực kỳ mập mờ, cái gì mà bảo bối ngoan ngoãn, tâm can nhỏ, bé đáng yêu, heo nhỏ đáng yêu. Trong lúc nhất thời, ta cũng không biết rốt cuộc hắn và nữ nhân nào đang ở cùng nhau.

Không có cách nào, ta chỉ có thể vừa lái xe tìm kiếm.

Rút cuộc phát hiện bên trong có một người nói chuyện với hắn nhiều nhất mấy ngày nay, chuẩn bị chú ý tên là Tam Cương Tử.

Tên Tam Nguyên tử này nếu đã nhiều lần liên hệ với Chung Tiểu Bàn như vậy, thì chắc hẳn quan hệ với hắn không tầm thường.

Ta đóng máy truyền tin lại nhưng không ai nhận lấy.

Lại đánh hai lần, đầu kia mơ mơ màng màng tỉnh lại thanh âm: "Này, ai vậy?"

sổ một nghìn một trăm sáu mươi một chương cứu người.

"Ngươi là Tam Nguyên Tử à?" Ta hỏi.

"Ân... đậu xanh, con mẹ nó ngươi là ai?" Đối phương lập tức nổi cáu, mắng: "Biệt danh của ca cũng là do ngươi gọi à?"

"Ta mặc kệ ngươi là ai." Ta nói từng chữ từng chữ: "Ngươi biết Chung Tiểu Bàn đúng không? Bây giờ hắn sắp chết rồi!"

"Hả?" Đối phương đột nhiên thất kinh, ngay sau đó đầu máy truyền tin kia truyền ra tiếng vang lốp bốp, hẳn là đụng vào thứ gì đó.

"Rốt cuộc là tình huống gì, ngươi là ai? Có phải ngươi bắt cóc Tiểu Béo không? Ngoan lớn nghe ta nói đi, chúng ta có chuyện thương lượng, ngươi ngàn vạn lần đừng lấy mạng của nó. Tam Cương Tử ta cam đoan với ngươi, tuyệt đối không báo động."

"Đừng nói nhảm! Ta không phải bắt cóc đâu." Ta nghe hắn hiểu lầm ý tứ của ta, lập tức ngắt lời: "Tiểu Béo gặp chút tình huống đặc thù, phải lập tức về nhà mới cứu được, nhà huynh ấy ở đâu?"

"Tình huống đặc thù gì?" Đối phương vẫn như cũ vô cùng do dự.

"Tình huống rất phức tạp, không rảnh cùng ngươi giải thích, ta hiện tại đang trên đường Thanh Tùng, là một chiếc xe bánh bao hỏng, ngươi hoặc là nhanh tới tìm ta, hoặc là nói cho ta biết vị trí nhà hắn. Nếu chậm một chút nữa, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không gặp lại hắn!" Ta nói.

"Hả? Vậy ngươi đi lên đường Thái dương trước đi, ta sẽ lập tức tới tìm ngươi!" Nói xong, đối phương vội vã treo máy truyền tin.

Nghe giọng nói của hắn có vẻ rất lo lắng. Xem ra giao tình giữa hắn và Chung Tiểu Bàn rất không tệ, hơn nữa còn thô kệch có chi tiết. Hắn không trực tiếp nói cho Chung Tiểu Béo địa chỉ nhà họ Chung mà chỉ rõ cho ta địa chỉ đại khái phương hướng, bởi vậy đợi đến khi hắn đã biết rõ chân tướng rồi.

Vị bằng hữu này của Chung Tiểu Bàn cũng không uổng phí giao tiếp.

Trong lòng hơi buông xuống, ném máy truyền tin, hung hăng giẫm lên cánh cửa dầu chạy thẳng về phía trước.

Vừa tới đường triều dương, bên phải liền đi theo một chiếc màu đen so với chiều dài nhàn nhạt, hướng ta ấn hai cái loa, sau đó lập lòe đèn xe dẫn đường cho ta, xem ra đây hẳn là cái Tam Tài Tử gì đó.

Ta cũng ấn xuống cái loa, biểu thị minh bạch!

Hai chiếc xe nhanh chóng mở ra, một đường xuyên qua đường cái quẹo vào một khu nhỏ thoạt nhìn rất là cao cấp, lúc này đối phương mới cầm dù xuống xe.

Hắn ước chừng bốn mươi tuổi, thể trạng cường tráng, làn da ngăm đen, một tay cầm dù, tay kia giống như còn mang theo thứ gì, nhìn mười phần cảnh giác.

Đi đến trước cửa xe của ta, hắn rất hồ nghi nhìn vào bên trong một chút, vừa thấy Chung Tiểu Bàn đang nhắm nghiền hai mắt nằm ở đó, lập tức vội vàng hỏi: "Huynh đệ, chuyện này là sao? Tiểu Béo xảy ra bệnh xe sao? Sao không đưa đến y viện mà về nhà làm gì?"

"Hắn bị trúng tà, ngươi bảo thầy thuốc cứu thế nào được? Mau tới giúp ta nhé!" Ta cũng không rảnh nói nhảm với hắn, trực tiếp mở cửa xe ra.

Tam Nguyên tử sửng sốt một chút, rất kỳ quái nhìn ta một cái: "Trung tà, trong đó có tà gì? Ngươi có thể chữa sao?"

"Ở đâu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy! Ngươi có muốn cứu hắn hay không? Muốn cứu thì nhanh lên!" Ta tức giận nói.

Tam Cương Tử nhìn nhìn Chung Tiểu Bàn đang hôn mê, lại nhìn ta một chút, lúc này mới cắn răng cắm cái thứ trong tay vào hông. Ta nhìn qua, không ngờ lại là một cây gậy điện.

Hắn xoay người lại, hơi ngồi xổm xuống.

Ta đem Chung Tiểu Bàn đặt ở trên lưng hắn, sau đó cầm dù lên lầu cùng hắn.

Nền đất của Chung Tiểu Bàn cũng không nhỏ, cho dù có thang máy, hắn cũng mệt mỏi thở phì phò. Đến tầng thứ mười hai, hắn gõ chuông cửa, nửa ngày sau mới có chút động tĩnh.

Tam Nguyên tử không đợi được nữa, dùng sức đạp mấy cước rồi hô to: "Chị dâu, mở cửa nhanh lên!"

"Đến rồi, đến rồi." Một tràng liên tiếp tiếng vói lê vang lên, lúc này cửa mới mở, một lão nữ nhân mặc đồ ngủ từ bên trong đi ra, hình thể lớn hơn Chung Tiểu Bàn một chút. Nàng liếc nhìn hai chúng ta, lập tức châm chọc nói: "Ngươi cái con quỷ chết tiệt này còn biết có nhà à? Mười ngày nửa tháng không trở lại, có phải lại lăn lộn với tiểu yêu tinh hay không... Ồ, đây là sao vậy?"

Đột nhiên, nàng phát hiện gương mặt vì hít thở không thông của Chung Tiểu Bàn đã trở nên căng thẳng.

Tam Cương Tử mệt mỏi không muốn nói nhiều, trực tiếp vào nhà vứt Chung Tiểu Bàn xuống ghế.

"Hắn trúng tà rồi, hiện tại tất cả đều phải nghe ta an bài, nếu không hắn nhất định phải chết." Ta đơn giản giải thích.

Bà lão kia sửng sốt, ngay sau đó hỏi: "Trung tà, trong đó có tà gì vậy?"

Lúc này sợi tơ đỏ trên trán Chung Tiểu Bàn đã bò lên, mắt thấy sắp chui vào mi tâm rồi, ta nào rảnh để ý nàng, trực tiếp phân phó Tam Cương Tử nói: "Mau cởi quần áo của hắn ra, bỏ vào trong bồn tắm tắm."

Quay đầu lại nhìn lão phụ nữ kia nói: "Đi tìm y phục bình thường của ngươi, lại đi chút nho chua và muối."

"Uỳnh và muối, cần những thứ này làm gì?" Nữ nhân rất khó hiểu truy hỏi.

"Nhanh lên! Bằng không hắn ta sẽ hết thuốc chữa." Ta không có thời gian giải thích, trực tiếp hét lên.

Lão bà bị ta dọa sợ liên tục lui về phía sau, rúc ở góc tường không dám hé răng.

"Chị dâu, chị cứ nghe theo hắn đi. Lão ca thật sự gặp phải thứ quái gì đó rồi." Tam Cương Tử nhìn ra sự lo lắng của mình, đồng thời cũng chú ý tới đạo tơ hồng cực kỳ quỷ dị trên mặt Chung Tiểu Bàn, khuyên nhủ.

"Được được, ta đi tìm." Lúc này lão bà ta mới phát hiện tình huống có chút không đúng, thân thể giống như viên thịt vội vàng hấp tấp chạy vào phòng bếp.

Phù!

Đột nhiên, một trận quái phong thổi tới, đánh vào trên thủy tinh và cát vang lên.

Nương theo ánh đèn trong phòng, ta phát hiện ngoài cửa sổ có một bóng người đen sì, đang trừng hai con mắt xanh mơn mởn nhìn vào trong phòng.

Bà lão giờ phút này đang ôm một đống quần áo Chung Tiểu Béo từng đi qua. Vừa đi tới bên cửa sổ, nhìn thấy cảnh tượng này, bà ta sợ hãi kêu lên một tiếng ngã nhào xuống đất.

Đây là tầng thứ mười hai đó! Sao ngoài cửa sổ lại có một người đứng, hơn nữa tròng mắt còn là màu xanh.

Giao Bằng! Ta vội vàng rút ra hai đạo linh phù ném ra, dán tại trên cửa sổ.

Hô một cái, bóng người trong nháy mắt biến mất, thế giới ngoài cửa sổ lại lâm vào trong bóng tối.

"Dậy nhanh lên, bây giờ không phải là lúc để ta sợ hãi!" Ta nắm lão phụ nữ trên mặt đất lên nói.

Hiển nhiên nàng bị dọa cho sợ hãi, một thân thịt mỡ không ngừng run rẩy, thất kinh nhìn ta nói: "Đây... đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

"Ngươi hiện tại cái gì cũng không nên hỏi, cứ làm theo lời ta là được, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được chủ quan! Nếu không trượng phu của ngươi sẽ không giữ được mạng nữa. Hơn nữa âm sát kia cũng sẽ không bỏ qua ngươi, ngay cả con cái các ngươi cũng sẽ bị liên luỵ" Ta cực kỳ nghiêm túc phân phó nói.

Đây cũng không phải hù dọa nàng.

Sở dĩ Âm hồn đòi mạng là vì tất cả những người trúng phải Sát đều cửu tử nhất sinh, chỉ còn sót lại một đường sinh cơ. Nếu trong thời gian một nén nhang không phá được sát khí này, ăn nhiều linh đan diệu dược hơn nữa cũng không cứu sống được.

Hơn nữa, âm sát còn có thể tiếp tục lan tràn xuống như bệnh bơ, tất cả những người có quan hệ máu mủ với trung sát đều xong đời!

Lão phụ nữ lúc đầu bị dọa đến cả người phát run, ngay cả nói cũng không được. Có thể nghe ta nói sát khí chẳng những lấy mạng Chung Tiểu Bàn, thậm chí ngay cả làm mệt đám con cái bọn họ, lập tức cố lấy dũng khí, từ dưới đất bò dậy nói: "Được, ta nghe lời ngươi, ngươi nói sao làm là làm được."

Ta vén chăn giường lên, để lộ đệm giường của Mộng Tư. Sau đó cầm lên một nắm muối thô, ở trên giường làm thành một vòng lớn, ở giữa viết tám chữ Sinh Nhật của Chung Tiểu Bàn, bố trí một thế thân trận đơn giản.

Lập tức cầm lấy một bộ y phục Chung Tiểu Bàn ném vào trong. Xém một tiếng, bộ y phục kia vừa mới rơi vào trong trận, lập tức bị xé thành hai nửa, giống như trong không khí có một cái kéo trong suốt đang đứng chờ ở đó!

Quần áo rách thành hai nửa, vừa rơi xuống giường lập tức bắt đầu phun ra máu tươi đầm đìa, nhưng thủy chung không chảy ra được vòng tròn do muối thô thành. Rất nhanh vòng xoáy kia liền tràn đầy máu tươi, tựa như một vũng nước huyết sắc.

Lão bà há hốc miệng, nhìn ta với ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

Mi tâm một nghìn một trăm sáu mươi chín điểm đỏ (chương thêm)

"Biết làm thế nào chưa?" Ta nói xong, lại cầm lấy một bộ y phục ném vào: "Một khi quần áo phun máu, lập tức ném vào cái thứ hai, tuyệt đối không được gián đoạn."

"À, được, được." Bà lão gật đầu lia lịa, sau đó học cách của ta bắt đầu ném quần áo.

Kéo dài một tiếng, ném bộ y phục thứ hai vào cũng bị cắt thành hai đoạn, ngay sau đó phun ra lượng lớn máu.

"Tiếp tục ném." Ta phân phó ngắn gọn.

Bà lão tuy có chút sợ hãi, nhưng cũng không dám chống lại mệnh lệnh của ta, vội vàng ném y phục trong tay vào.

Quát...

Lại thế nữa rồi.

Ba bộ quần áo toàn bộ đều biến thành máu, ở trong vòng trắng do muối thô tạo thành đang rầm rầm bốc lên bong bóng khí. Đồng thời, trong không khí tràn ra một mùi máu cực kỳ gay mũi.

Lần này không cần ta dạy, mắt nhìn quần áo phun máu, lão phụ nữ lại ném một cái vào.

"Đúng, chính là như vậy." Ta gật đầu: "Nơi này giao cho ngươi! Đây là đang giúp trượng phu cản sát, tạm thời trì hoãn tính mạng của hắn, bây giờ ta đi bức âm khí trong cơ thể hắn ra."

Nói xong, ta cúi đầu nhặt một bao mật lang trên mặt đất đi ra phòng ngủ.

Nhà Chung Tiểu Bàn rất lớn, ngay cả phòng tắm cũng có chừng hơn chục mét vuông. Tam cương tử đã dựa theo phân phó của ta, cởi sạch tinh quang của Chung Tiểu Bàn, ném vào giữa bồn tắm, lúc này đang mở đầu rồng nước chảy rào rào.

Hắn ghét nước không đủ nhanh, lại cầm chậu rửa mặt lớn tiếp nhận, lần lượt đổ vào trong ống tắm.

Chung Tiểu Bàn toàn thân trần trụi, nằm yên trong bồn tắm.

Sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, môi cũng khô khốc, quả thực cùng trong thái bình đông lạnh một vòng thi thể cũng không có gì khác nhau.

Trên rốn của hắn có một cái tuyến đỏ, giống như trường xà uốn lượn, một đường vòng lên trên, vòng qua cổ, leo lên trên trán, mắt thấy liền muốn tiến vào mi tâm.

Ta đã ném luôn một cục mật ong vào trong tay mình.

Ùng ục ục, ùng ục ục...

Cháo vừa vào nước, phảng phất như cá bơi, phập phồng trong nước.

Ngay sau đó, toàn bộ ao nước sôi trào lên, hơi nước càng ngày càng nhiều, trong da Chung Tiểu Bàn bắt đầu chảy ra một ít chất lỏng màu đen kỳ quái, chất lỏng vừa chảy xuống nước lập tức lan tràn ra, nhuộm đen một mảng lớn.

"Cái này... Tiểu Béo không sao chứ?" Tam Cương Tử lau mồ hôi trên trán, rất là lo lắng hỏi.

"May mà trở về đúng lúc, bất quá cũng không thể chủ quan, tiếp tục thêm nước, không được ngừng lại." Hai mắt ta nhìn chằm chằm vào Chung Tiểu Bàn, cũng không quay đầu lại.

"Thêm nữa, nhà bếp của ta cũng đang nước theo." Tam Cương Khí vội vàng thở hồng hộc nói.

Nhưng mà hồng tuyến trên trán Chung Tiểu Bàn vẫn tiếp tục kéo dài, cách mi tâm càng lúc càng gần.

Xoạt một tiếng, sợi tơ đỏ chạm vào điểm tinh huyết trên mi tâm hắn, bốc lên một làn khói trắng.

Hồng tuyến lui về sau rụt lại, nhưng tinh huyết cũng lập tức bị bốc hơi sạch sẽ, lưu lại một đạo ấn ký màu đen đậm.

Ta móc ra một đạo Linh phù trung đẳng vẫn đang trong nước, nước sôi sùng sục càng thêm lợi hại, bọt nước cuồn cuộn không ngừng.

Từng luồng chất lỏng màu đen không ngừng từ trong rốn của Chung Tiểu Bàn không ngừng toát ra, hơn nữa còn tản ra một mùi cực kỳ khó ngửi, tựa như thi thể hư thối ngâm mình trong ao phân thật lâu, buồn nôn không nói ra được.

"Thêm nước nhanh lên một chút!" Ta quát.

Tam Cương Tử đáp một tiếng, bưng chậu lớn vội vàng bưng chén trà lớn ngã xuống, sau đó lại vội vã chạy vào phòng bếp bưng một chậu khác.

Nước đen trong bồn tắm đã nhạt đi không ít, sợi chỉ đỏ trên mặt Chung Tiểu Bàn cũng co rút đi vài phần, lui lại phía dưới lông mày.

Đinh, đinh đinh...

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Lão bà nghe được tiếng chuông cửa, theo bản năng nghiêng đầu muốn mở cửa.

"Đừng cử động!" Ta vội vàng nói: "Tiếp tục ném y phục của ngươi đi, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không gián đoạn được!"

Lão nữ nhân nghe xong lại tiếp tục đi tìm y phục.

Hơn nửa đêm này có ai đến chứ? Ta cảnh giác đi tới cạnh cửa, mắt mèo nhìn ra ngoài cửa, ngoài cửa trống rỗng một mảnh không có cái gì.

Nhưng tiếng chuông kia lại như là mạng vang lên không ngừng.

Lúc này ta bố trí hai cái pháp trận, một cái là thay Chung Tiểu Bàn chặn giết Thế Thân trận, một cái là trừu đầu trận sát khí trong cơ thể gã.

Song quản của hai đại trận pháp này là sắp giải quyết xong đám âm hồn đòi mạng. Nhưng hết lần này tới lần khác, chuông cửa lại vang lên một cách quái dị, khẳng định là có người muốn ngăn trở ta bày trận, để cho Chung Tiểu Bàn phải chết.

Rốt cuộc kẻ thao túng âm sát phía sau là ai? Vì sao lại dồn Chung Tiểu Bàn vào chỗ chết không thể không?

Ta dán mắt mèo nhìn hồi lâu, ngoài cửa trống trải một mảnh, nhưng tiếng chuông vẫn vang lên không ngừng.

Đột nhiên, ta phát hiện có chút không đúng, ngoài hành lang ngoài cửa tựa hồ có một bóng dáng cực kỳ kỳ quái.

Sấy gầy rất dài, giống như con rết, chia thành rất nhiều khớp xương, mỗi một chỗ đều có một cái đầu, bộ dáng vừa kinh hãi lại vừa khủng bố.

Mẹ nó rốt cuộc đây là thứ gì? Nếu nói là âm linh, tuyệt đối không có bóng dáng, nếu nói là quái vật, tuyệt đối sẽ không một chút sinh cơ cũng không có.

Ta hít sâu một hơi, đột nhiên mở cửa ra, khi nhìn thấy đồ vật ngoài cửa, không khỏi kinh hãi!

Đứng cạnh cửa là một đám mèo.

Những con mèo kia từng con một đứng thẳng lên, phảng phất như là chồng la hán, đứng ở trên cùng con mèo nhỏ, đang giơ cao móng vuốt, hướng về phía môn linh.

Toàn bộ mèo đều đen mặt trắng, mắt sinh song đồng, giống như đúc lúc trước ở trong tiệm người giấy!

Nhà Chung Tiểu Bàn cách xa tiệm người giấy, cho dù xe có đi cũng phải mất ba bốn mươi phút mới tới được. Hơn nữa bên ngoài còn có mưa to. Sao đám mèo này lại chạy tới đây được?

ỳ! Những con mèo kia vừa nhìn thấy ta, đồng thời nhe răng nhếch miệng, phát ra từng tiếng kêu quái dị, lập tức chen chúc muốn chui vào trong cửa.

Ta thầm kêu một tiếng không tốt, vội vàng đóng cửa lại.

Nhưng mà mấy con mèo này đồng loạt nhét vào khe cửa, hung hãn không sợ chết hướng về phía quần của ta cào cào, âm thanh ken két không ngừng truyền đến, ta cảm giác da đầu tê rần.

Ngay trong cùng thời khắc đó, ta phát hiện có một bóng dáng nho nhỏ từ dưới đũng quần của ta chạy ra, nhanh chóng phóng về phòng tắm.

Chính là con mèo nhỏ vừa rồi đứng ở đỉnh cao nhất lúc này duỗi móng vuốt nhấn ở trên cái chuông cửa kia.

"Tam Cương Tử, mau đóng cửa lại!" Ta hét lớn.

"A, ngươi nói cái gì?" Tam Cương Tử đang nối nước, nghe ta hô một tiếng lộ đầu ra.

Nhưng hắn sai lầm một chút như vậy, con mèo nhỏ kia liền chui vào, ta cũng không quản được cửa nữa, điên cuồng chạy về phòng tắm.

Nhưng đến phòng tắm vừa thấy đã muộn! Con mèo nhỏ nhảy vào bồn tắm.

Hồng tuyến trên người Chung Tiểu Bàn đã thối lui hơn phân nửa, trên mặt cũng có vài phần huyết sắc, nhưng vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ.

Con mèo nhỏ ở trong nước lật tung bọt, cực kỳ vụng về leo ra ống tắm. Đưa tay sờ sờ mặt, lập tức cực kỳ giật mình nhìn chằm chằm móng vuốt của mình ngây người cả buổi, vẻ mặt mơ màng ngẩng đầu lên nhìn ta.

"Con mèo này từ đâu ra vậy?" Tam Nguyên Tử buồn bực hỏi.

Ta thở dài: "Con mèo này chính là Chung Tiểu Béo!"

"Mẹ kiếp." Tam Nguyên Tử vừa nghe có chút buồn cười: "Đây là chuyện gì vậy?"

Hình như con mèo kia cũng nghe thấy, quay đầu lại nhìn ta, như phát điên bò lên hồ rửa mặt, sững sờ nhìn chính mình trong gương. Đột nhiên hai tay nó siết chặt mặt, giống như muốn túm cả bộ lông này xuống, đốm đốm không ngừng kêu loạn lên.

"Chậm hắn lại!" Ta phân phó.

Tam Cương Tử vội vàng nhấn chặt con mèo nhỏ kia vào trong ao rửa mặt, khiến nó không nhúc nhích được mảy may.

"Ngươi đừng lộn xộn." Ta cúi đầu hướng về phía mèo nhỏ nói: "Ngươi bây giờ cùng mèo nhỏ thay đổi thân thể, ngươi thương nó chẳng khác nào tự thương tổn chính ngươi, không tin ngươi xem!" Nói xong, ta đưa tay chỉ hướng trong bồn tắm một cái.

Chung Tiểu Bàn vốn đang nằm trong bồn tắm, trên mặt đột nhiên hiện lên vài vết cào, rõ ràng là dấu vết của móng vuốt mèo.

Con mèo nhỏ nghiêng mặt nhìn qua, sau đó bình tĩnh lại, trong mắt đều là vẻ bi thương, kêu lên một tiếng cực kỳ nhỏ. Thanh âm kia giống như đang nói: "Trương đại sư, mau cứu ta."

Huynh đệ số một nghìn một trăm sáu ba tình cảm sâu nặng...

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Tam Nguyên Tử vẫn có chút không hiểu được.

Ta xem qua con mèo nhỏ ướt nước kia, lại nhìn thoáng qua Chung Tiểu Bàn nằm trong bồn tắm, thở dài: "Dân gian có câu trả lời, sau khi người chết, hồn phách trong vòng bảy ngày còn chưa hoàn toàn tán đi, lúc này một khi có chó mèo tới gần, sẽ mượn súc vật hoàn hồn. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao quan tài gỗ cấm chó mèo tới gần."

"Ba hồn bảy phách của Chung Tiểu Bàn vừa rồi đã mất đi hai hồn sáu phách, chỉ còn lại một hồn một phách thoát ly cùng sinh tử, đang ở thời khắc mấu chốt sắp chết. Kết quả vừa lúc có mèo từ bên cạnh đi qua, vì thế mượn con mèo kia hoàn hồn..."

"Lại nói một cách đơn giản hơn nữa, hiện giờ mèo này chính là Chung Tiểu Bàn." Ta giải thích nói.

"Vậy... đây là ai?" Tam Cương Tử càng nghe càng mơ hồ, chỉ chỉ Chung Tiểu Bàn trong bồn tắm.

"Hắn bây giờ đã không còn thân thể Chung Tiểu Bàn, đúng là thần trí mèo." Ta cười khổ một tiếng.

"Cái này..." Tam Cương Tử ngẩn người, lập tức như nghĩ tới điều gì, loảng xoảng một tiếng, ném cái chậu nước trong tay xuống, hai mắt trừng lên ta hét lớn: "Con mẹ nó, ngươi rốt cuộc là ai? Chung lão ca của ta vốn đang rất khỏe, sao đột nhiên lại biến thành mèo như vậy? Ngươi lừa gạt trẻ nhỏ tuổi sao? Nghe đây, nếu ngươi không đem Chung lão ca chữa khỏi, ta sẽ để cho các huynh đệ trên đường giết chết ngươi."

【Xoẹt!'

Con mèo nhỏ đột nhiên ngẩng đầu lên kêu một tiếng với hắn, duỗi móng vuốt ra ra dùng sức ấn ấn vào trên tay hắn, giống như có lời gì muốn nói, nhưng lại nói không nên lời, lập tức chảy xuống hai dòng nước mắt.

Lập tức, nó dùng móng vuốt ướt nhẹp viết cái gì lên mặt gương.

"Khanh Tử, nghe hắn!"

Năm chữ này xiêu xiêu vẹo vẹo, cực kỳ rõ ràng.

Tam Cương Tử hoàn toàn ngây ngẩn cả người, con mắt cũng hơi ướt át, hắn vươn tay sờ sờ đầu con mèo nhỏ kia, qua hơn nửa ngày, lúc này mới quay đầu hỏi ta: "Hắn... Hắn còn có thể trở về không?"

"Có thể." Ta gật đầu.

"Thật sao?" Tam Nguyên lập tức vui mừng, nước mắt điên cuồng trào ra nắm chặt lấy tay của ta: "Chỉ cần có thể làm cho Chung ca trở về, ta đáp ứng bất cứ điều kiện gì của ngươi."

Hai mắt hắn đỏ bừng, cực kỳ kích động, tay của hắn đã bị trảo làm đau nhức.

Nhìn ra được, hắn xuất phát từ tận đáy lòng, cùng với giao tình của Chung Tiểu Bàn thật sự là không bình thường.

"Ngươi trước đừng có gấp gáp." Ta trấn an hắn: "Cùng với động vật đổi hồn, muốn đổi lại cũng không khó! Nhưng vấn đề là đây không phải là một con mèo bình thường, mà là âm thú song đồng, cho nên nhất định phải trong vòng bảy ngày tìm được chủ nhân của âm thú. Nhưng rốt cuộc người kia là ai? Vì sao phải hại ngươi, trước mắt ta hoàn toàn không biết gì cả."

"Trước mắt đã nắm giữ được manh mối duy nhất, chính là quán rang chợ kỳ quái kia..." Ta nói.

"Lăng cơm, ngươi nói là Triệu Ký xào cơm?" Tam Nguyên Tử hỏi.

"Đúng, huynh đệ ngươi chính là hoài nghi trong tiệm khai thác cơm này cất giấu bí mật gì đó, lúc này mới tìm tới ta." Ta thành thật trả lời.

"Cái kia... Chẳng lẽ ngài chính là Trương Cửu Lân Trương đại sư?" Tam Nguyên tử rất là kinh ngạc nhìn ta.

"Là ta." Ta gật đầu.

"Ai nha, nguyên lai là Trương đại sư! Thời điểm ngày đó bằng hữu giới thiệu với Chung ca, ta cũng có mặt ở đó. Nghe nói Trương tiên sinh có thể thông quỷ sát thần, là người có bản lãnh lớn! Đều tại ta mắt không thấy núi Thái Sơn, Trương tiên sinh ngàn vạn lần không nên trách tội, nhất định phải cứu Chung ca ta." Tam cương tử liên tục nhận tội với ta.

"Cái này cũng không có gì, cho dù là ai gặp phải loại chuyện này cũng sẽ hoài nghi, ta cũng rất bội phục cỗ nghĩa khí này của ngươi." Ta nhẹ nhàng tán thưởng.

"Không có Chung ca thì không có ta." Tam Cương Tử rất là động tình nói: "Mười năm trước ta mới từ ngục giam trở về, thân không xu dính túi, công việc cũng không tìm thấy, thiếu chút nữa thì chết đói rồi. Nếu không phải Chung ca giúp ta một tay thì làm gì có hôm nay? Trương đại sư, ý của người là tiểu tạp chủng đang xào rau sau lưng giở trò quỷ sao? Bây giờ ta sẽ gọi người qua đường đập nát tiệm của người ta."

Nói xong, hắn đột nhiên muốn lấy ra điện thoại di động.

"Ngươi trước tiên đừng kích động." Ta vội vàng khuyên nhủ: "Việc này tạm thời không gấp được đâu, ta đã cẩn thận quan sát, tuy rằng ông chủ xào quán ăn hành vi khả nghi, nhưng sau lưng hắn hẳn là còn có người khác, hại người bạn của ngươi cũng chính là người đó! Ngươi lỗ mãng tìm tới, chắc chắn sẽ đánh rắn động cỏ."

Tam Cương Tử vừa nghe, lập tức thu hồi điện thoại, vẻ mặt lo lắng ngẫu nhiên nhìn ta: "Vậy thì làm sao?"

Ta quay đầu lại nhìn Chung Tiểu Bàn nằm trong bồn tắm: "Vốn chúng ta đã thương lượng xong, ngày mai sẽ tìm người vệ sinh đột kích kiểm tra một chút cửa hàng kia. Ta sẽ mượn cơ hội trà trộn vào trong đó, đi xem trong tiệm cơm rốt cuộc cất giấu chuyện gì mờ mờ! Không nghĩ tới, trên đường về liền xảy ra chuyện này."

"Bố cục vệ sinh sao? Chuyện này dễ làm thôi." Tam Cương Tử thống khoái đáp: "Tiểu cữu tử ta là người kiểm tra dịch bệnh, lần trước kiểm tra cũng là ta tìm nó, chẳng qua không phát hiện tình huống gì cả, đợi ngày mai ta phạt tiền cho nó là được..."

Nói xong, hắn nhìn nhìn con mèo nhỏ đang nằm sấp trên mặt trì, ngơ ngác nghe chúng ta nói chuyện, thần sắc có chút không đành lòng hỏi: "Chung ca có chuyện gì không?"

"Mấy ngày này sẽ làm cho hắn ngoan ngoãn trở về làm mèo, trải nghiệm sinh hoạt của mèo đi!" Ta cười khổ nói: "Còn nữa, thân thể trong bồn tắm của hắn nhất định phải bảo tồn thật tốt, ngàn vạn lần không được xuất hiện cái gì tổn thương."

Tam Nguyên tử nhẹ nhàng ôm con mèo nhỏ vào lòng, trịnh trọng nói: "Chung ca yên tâm! Ta nhất định sẽ cứu huynh trở về, những ngày này ngươi cứ nhịn đi đã." Nói xong, nước mắt lại ồ ồ chảy ra.

【Xoẹt!'

Con mèo nhỏ kia than nhẹ một tiếng, hai cái chân trước ôm lấy cánh tay Tam Cương Tử, nước mắt chảy xuống.

Mũi ta đau nhức nhắc nhở: "Tạm thời đừng nói chuyện này với chị dâu ngươi."

"Được." Tam Nguyên tử đáp ứng, ánh mắt vẫn không rời khỏi con mèo nhỏ kia.

Chung Chung mập mạp trong bồn tắm vẫn lẳng lặng nằm đó. Hồng tuyến đã cởi xuống tới vai, sắc mặt hắn cũng dần dần hồng nhuận phơn phớt, thoạt nhìn giống như đang ngủ.

Đầu rồng nước ào ào đổ xuống nước, chảy vào chậu tắm nhuộm thành một mảng tối như mực. Trong không khí tràn ngập mùi vị ướp muối thối thối, thối hoắc.

Ta từ phòng tắm ra ngoài.

Trong phòng ngủ cách đó khá xa, lão phụ nhân còn đang tiếp tục mặc từng bộ quần áo được ném lên giường.

"Lão chết tiệt ngươi, đây là thế nào? Đang yên đang lành cái gì tà, có phải tiểu hồ ly tinh nào thu nạp cho ngươi không, ngươi nói ngươi nếu an lành ở nhà, có thể trêu chọc chuyện này sao? Thật là đáng đời, ta xem ngươi sau này còn dám không dám." Lão nữ nhân vừa nói liên miên, vừa khóc không ngừng.

Khóc đến rất đau lòng, nguyền rủa cũng rất ác độc.

Nhưng dù vậy, hai mắt nàng vẫn nhìn chằm chằm vào giường, vô cùng kịp thời mặc một bộ y phục vào, chỉ sợ xuất hiện sơ suất gì, điển hình là đao khẩu đậu hũ.

Ánh mắt của nàng rất chăm chú, ngay cả ta đi vào bên cửa sổ cũng hoàn toàn không phát hiện.

Vòng muối thô trên giường đã hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ, Tịch Mộng Tư thật dày đệm cũng bị thấm ướt, nhưng một tia máu cũng không chảy ra ngoài vòng.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, hòa cùng mùi thối bay đến của phòng tắm khiến người ta buồn nôn, thậm chí mơ hồ còn có thể nhìn thấy một tầng sương mù màu đỏ mông lung.

Âm hồn đòi mạng quả thật rất lợi hại, đã đánh mất nhiều y phục như vậy, nhưng hung quang vẫn không giảm đi!

Nhưng tốc độ hòa tan quần áo thành máu cũng dần chậm lại, sau khi một bộ y phục bị ném vào, cần rất lâu sau mới có thể hòa tan. Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sát khí rốt cục cũng đã được mài mòn hết.

Quần áo trên mặt đất vốn đầy ắp, giờ còn thừa không nhiều, lão phụ nhân vẫn liên miên cằn nhằn, không ngừng khóc lóc.

Đối mặt với tình hình như vậy, ta cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ nói một câu: "Lại ném bốn năm cái nữa là có thể dừng tay."

Bà lão lúc này mới phát hiện ta đứng bên cạnh, giọng nói tràn đầy lo lắng, hỏi: "Con quỷ chết tiệt kia có việc gì không?"

Một ngàn một ngàn sáu châm vô hình vô hình, phá!

"Không có chuyện gì đâu, chỉ là bị chút sợ hãi, khả năng sẽ hôn mê hai ngày." Ta cố ý hời hợt nói ra, kỳ thật là đang lừa nàng.

Tình huống Chung Tiểu Bàn hiện tại phi thường nghiêm trọng, Âm Hồn Tác Mệnh Sát tuy rằng đã được giải trừ, nhưng linh hồn của gã lại chuyển đến trên người con mèo. Nếu như trong vòng bảy ngày không tìm được đầu sỏ gây tội, gã sợ rằng ngay cả mèo cũng không làm được, mà là thật sự hồn phi phách tán!

Lão phụ nữ vừa nghe, lúc này mới thoáng yên lòng lại, quay đầu lại ném một bộ y phục lên giường, tiếp tục mắng: "Ngươi cái con quỷ chết bầm không có lương tâm này..."

Tam Cương Tử ở trong phòng tắm mà khóc, nàng ở bên cạnh mắng chửi, xem ra một người một vợ này đối với Chung Tiểu Béo tình cảm đều cực kỳ chân thành tha thiết.

Ta khẽ thở dài, nằm trên ghế dựa nhắm mắt lại. Trận pháp vừa rồi nhìn như đơn giản, thật ra hao phí của ta không ít linh lực. Lại ở trong trời mưa to lâu như vậy, ta thực sự có chút mệt mỏi, chỉ muốn ngon giấc ngủ một giấc.

Nhưng vừa nhắm mắt, đủ loại tình huống trải qua hôm nay lập tức lại như đèn kéo quân hiện lên trong đầu.

Hiện tại ta hoàn toàn có thể khẳng định, từ đầu tới cuối chuyện này đều là một âm mưu!

Chắc chắn trong nồi của Triệu Vượng Tài có thêm thứ gì đó âm độc, được phát ra từ một cửa hàng người giấy quỷ dị kia. Mà lão thái thái trong tiệm người giấy chưa từng mưu diện kia tuyệt đối không đơn giản!

Âm thú song đồng, di hình che mắt, âm hồn đòi mạng, chuyển dời linh hồn... Vô luận loại nào cũng là cấm thuật, hơn nữa còn thất truyền thời gian rất lâu.

Càng đáng hận chính là lão thái thái này hoàn toàn không có giới hạn, cũng không biết đã hại bao nhiêu người, nếu để mặc cho nàng tiếp tục lao xuống, đoán chừng một phần mười số người trong số võ giả đều sẽ mang thai quỷ vật.

Về tình về lý ta cũng không thể tha cho nàng!

Chuyện này ta nhất định phải quan tâm đến cùng, nhất định phải diệt trừ toàn bộ tai họa này!

Ta lại suy nghĩ một hồi, liền mơ màng ngủ mất tiêu, dù sao ngày mai còn có chính sự muốn làm.

Cũng không biết sau khi ngủ bao lâu, trong mông mông lung, đột nhiên cảm thấy toàn thân không thoải mái, giống như có người nào đó đang nhìn chằm chằm ta.

Mở mắt ra nhìn, bên cạnh ta vậy mà có rất nhiều mèo vây quanh.

Tất cả đều là mặt trắng hắc thân, từng người trừng mắt tròn trịa, tản ra từng đạo quang mang xanh biếc.

Trong mắt chúng nó, ta giống như một con cá muối. Hơn nữa chúng nó tựa hồ tùy thời chuẩn bị nhào lên, xé một miếng thịt từ trên người ta!

Ta lập tức xoay người ngồi dậy, nhưng đột nhiên phát hiện ở phía sau ta còn có một đám người đứng chỉnh tề.

Ước chừng có bốn năm mươi cái!

Có nam có nữ, có già có trẻ, ai nấy đều mặc quần áo màu sắc rực rỡ, mặt mày hớn hở nhìn ta, đây không phải là người giấy trong những tiệm người giấy sao?

Ủa? Đây là đâu vậy.

Cho đến giờ phút này, ta mới đột nhiên phát giác mình đã không còn ở nhà Chung Tiểu Bàn nữa, mà là nằm trên một bãi cỏ hoang.

Chung quanh là mấy chục cái mộ nhỏ thấp bé, có cái phía trước có một khối bia mộ, phía trước có cái chồng hoa vòng tròn, trong bóng tối tràn đầy minh tệ phấp phới, còn có không ngừng lấp lóe quỷ hỏa màu xanh lá.

Đây là... Mộ địa!

Sao ta lại là nghĩa trang? Ta đột nhiên giật mình.

Cùng lúc đó, từng con mèo giơ cổ lên, nhe răng nhếch miệng, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới. Một đống người giấy kia cũng chuyển động, tay nắm lấy, vây quanh ta ở trung tâm.

"Ha ha ha..." Người giấy phát ra tiếng cười khặc khặc.

Mỗi người giấy miệng đều không nhúc nhích, vẻ mặt cũng không thay đổi, nhưng đủ loại tiếng cười quái dị lại đồng loạt phát ra.

Bọn họ cười xoay chuyển, vô cùng vui vẻ!

Khuôn mặt bằng hình tam giác trước mặt ta không ngừng xoay tròn, các loại tiếng cười quỷ dị truyền vào tai.

Mắt ta có chút hoa mắt, đầu óc mơ màng, giống như sắp ngủ đến nơi.

Ngay lúc ta sắp mất đi tri giác, ta đột nhiên nhớ tới ghi chép về các đời cấm thuật trong bút kí của gia gia, không đúng! Ta ngủ trên ghế ngồi nhà Chung Tiểu Bàn, tất cả trước mắt đều là ảo giác, là âm hồn nhập mộng.

Cái gọi là âm hồn nhập mộng, chính là dùng âm linh chế tạo một cái mộng cảnh khủng bố mà không có hi vọng gì, làm cho ngươi ở trong mộng cảnh triệt để mê mang, triệt để mệt mỏi, sau đó nhịn không được muốn ngủ, nhưng nếu thực sự ngủ kia, khả năng vĩnh viễn không tỉnh lại được!

Nghĩ cũng không cần nghĩ, khẳng định chính là quỷ kế mà lão thái thái trong cửa hàng người giấy kia thi triển! Bởi vì ta cứu Chung Tiểu Bàn một mạng, cho nên nàng mới chuyển thù hận lên người ta, muốn đẩy ta vào chỗ chết.

Vừa nghĩ rõ ràng điều này, ta lập tức tức tức giận nghiến răng nghiến lợi! Chuẩn bị tế ra Vô Hình châm, đâm thủng huyễn cảnh trở lại hiện thực.

Nhưng nghĩ lại, nếu ta đã ở trong giấc mộng, sao không tương kế tựu kế, nhìn xem lão thái thái này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Vì vậy, ta đem toàn bộ kỹ năng diễn xuất từ chỗ Doãn Tân Nguyệt đều dùng tới, vừa phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, vừa giả bộ hôn mê lấy tay che đầu, lập tức lảo đảo ngã xuống đất.

Đám người giấy kia vẫn cười to không ngừng, nhanh chóng xoay tròn vây quanh ta.

ỳ! Đột nhiên, xa xa truyền đến một tiếng mèo kêu.

Giống như nhận được mệnh lệnh gì đó, tiếng cười của những người giấy im bặt, từng người như tượng đứng tại chỗ.

Ta bí mật mở hé mắt, len lén nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một con mèo nhanh chóng đi tới, hai con ngươi mặt trắng, cả người đỏ như máu.

Đúng là con mèo quái dị ngồi chồm hỗm trên lầu các trong tiệm giấy!

Tốc độ của nó rất nhanh, nhưng lại không hề có một tiếng động nào.

"Hừ, tiểu tử cũng có chút bản lĩnh, lại có thể phá Âm Hồn Tác Mệnh Sát của ta, hôm nay phải giữ ngươi lại." Quái miêu kia hừ lạnh một tiếng thầy thuốc, giọng nói khàn khàn già nua nghe vô cùng không thoải mái.

Mèo vậy mà có thể nói chuyện?

Nó trừng đôi mắt xanh mơn mởn, lạnh lùng nhìn ta một cái, sau đó lè lưỡi liếm khóe miệng: "Thấy Diêm Vương gia cũng đừng cáo từ ta, bởi vì bất cứ ai cản đường ta đều phải chết."

Nói xong, nó liền nhe răng nanh hung hăng cắn vào cổ họng ta.

Mặc dù đang trong mộng, nhưng nếu thật sự bị nó cắn đứt yết hầu, chắc chắn ta cũng phải chết oan uổng!

Lập tức ta cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng vung cánh tay lên, thao túng Vô Hình Châm, dùng tốc độ nhanh nhất đâm thủng huyễn cảnh trước mặt.

Vô hình châm lóng lánh ra một đạo ngân quang đẹp mắt, xoẹt một tiếng, đâm xuyên cảnh tượng chung quanh.

Người giấy, mai táng bốn phía, đều bị đâm thành mấy trăm lỗ thủng trong suốt. Khuôn mặt mèo cách ta chỉ có vàicm lộ vẻ kinh ngạc.

Ngay sau đó, Vô Hình Châm thu hồi, tất cả cảnh tượng lập tức biến mất.

"A!" Ta chưa tỉnh hồn hét to một tiếng, mở mắt ra.

Trước mắt là một khuôn mặt mèo cực kỳ quái dị, lông trắng, hai con mắt xanh lục, đang cố định nhìn ta.

Cái gì? Ta còn chưa thoát khỏi ảo cảnh?

Ta sợ tới mức từ ghế thấp lăn xuống, con mèo kia như giật nảy mình, cực kỳ ngốc nghếch lăn theo ta rơi xuống đất.

Đợt tra thăm dò đầu tiên là một nghìn sáu năm mươi điểm sáng (chương hơn)

Nó không ngừng kêu gọi về phía ta, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Cho đến lúc này, ta mới phát giác đã về tới phòng khách nhà Chung Tiểu Bàn. Con mèo này cũng không phải là con mèo trong ảo cảnh kia, mà là của Chung Tiểu Bàn bị Na Di Hồn.

"Trương đại sư, ngài đã tỉnh." Tam Cương Tử nghe thấy âm thanh, từ trong bếp đi ra, trong tay còn bưng một phần bữa sáng ngon.

Ta ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời dĩ nhiên hơi sáng. Trải qua một đêm mưa to cọ rửa, bầu trời nhìn ra đặc biệt xanh thẳm.

Ta dùng sức lau mặt một cái, lúc này mới triệt để thanh tỉnh lại, hỏi: "Ồ?"

"Sáu mươi điểm." Tam Tài Tử nói xong, đặt mấy chén trà ở trên bàn ở trước mặt ta, hai mắt gã đỏ bừng, hiển nhiên là một đêm đều đang trông coi thân thể huynh đệ, trong lòng ta không khỏi gật gật đầu với gã.

"Vừa mới đánh xong máy móc thông tin cho cậu của ta, cậu ta lập tức tới đây." Tam Nguyên tử rất là thương tiếc ôm con mèo mập mạp kia, ôm lấy Chung Tiểu Bàn biến thành.

Rất cung kính nói: "Trương đại sư, ngài ăn chút gì đi. Lúc ta ra ngục làm đầu bếp mấy ngày cho Chung ca, tay nghề tuy chẳng ra sao nhưng miễn cưỡng vẫn có thể lấp đầy bụng." Nhắc tới Chung Tiểu Bàn, đôi mắt đỏ bừng lại trở nên ướt át.

Bữa sáng làm rất là tinh xảo, nhưng chỉ có một phần, ta biết hiện tại tâm tình của hắn cực kỳ chán chường, căn bản là ăn không hết. Sau đó cũng không khách khí, đi tới phòng tắm rửa mặt, quay người cầm đũa lên rồi ăn.

"Trương đại sư, ngoại trừ an bài ngài đến tiệm cơm xào kiểm tra, còn có gì phân phó sao?" Tam Nguyên Tử hỏi.

"Tạm thời ngươi cũng không giúp được cái gì, ở nhà hảo hảo nhìn huynh đệ ngươi đi." Ta vừa ăn vừa đáp.

"Ồ, thê tử của ta đâu?" Ta mới ăn được mấy miếng, đột nhiên phát giác giống như thiếu mất một người.

"Chị dâu..." Tam Cương tử ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Ngày hôm qua chị dâu tắm rửa cho Chung ca, lau suốt một đêm, cũng mắng cả đêm. Đến hừng đông, thiếp thật sự chịu không nổi nằm nhoài xuống giường ngủ thiếp đi."

【Xoẹt... "

Chung Tiểu Bàn hóa thân thành mèo nghe đến đó, lại có chút động dung, không kìm được vươn móng vuốt lau nước mắt.

Nếu không trải qua một phen đau khổ này, hắn có thể vĩnh viễn không thể cảm nhận được vợ yếu, coi như là nhân họa đắc phúc!

Vừa mới ăn xong bữa sáng, không lâu sau, chuông cửa liền vang lên.

Tam Cương Tử mở cửa, nghênh đón một người trẻ tuổi cao tuổi đi vào, người này mặc một thân đồng phục màu trắng, đội mũ lớn, trên bờ vai và cánh tay đều in dấu vết kiểm dịch vệ sinh.

"Trương đại sư, đây là bạch lộ của tiểu cữu tử ta."

"Bạch Lộ, vị này chính là Trương Cửu Lân đại sư." Tam Nguyên Tử một mực cung kính giới thiệu.

Có lẽ Tam Cương Tử không nói rõ ta với hắn là làm gì, tối hôm qua lại xảy ra chuyện gì, cho nên tiểu tử này rất kỳ quái nhìn ta một cái, chỉ gật đầu, sau đó ném tới một cái túi nhựa phụ nói: "Mau thay đi, xem có vừa không, cũng đừng làm bẩn nha, nếu không ta về không thể báo cáo kết quả."

"Xú tiểu tử, nói chuyện kiểu gì vậy." Tam cương tử vừa nghe, biểu tình hơi có chút căm tức.

Thái độ của hắn mặc dù không tốt lắm, nhưng ta còn chưa so đo với một tiểu nhân vật, mỉm cười liền nhận lấy quần áo, đi vào phòng tắm.

Bộ quần áo hơi gầy một chút, nhưng lại khá là vừa người.

Người chia thành ba sáu chín bậc, dựa vào quần áo để làm nền, thật đúng là có người nói, sau khi thay bộ quần áo này, thoạt nhìn ta giống như là người hộ vệ uy phong lẫm liệt lãnh đạo. Ta chiếu rọi xung quanh tấm gương, rất hài lòng đi ra.

Đoán chừng trong lúc ta thay quần áo, Tam Cương Tử đã dạy dỗ tốt cho nó một phen, cho nên khi ta trở ra, tên tiểu tử đó đã thành thật hơn rất nhiều, nhìn ta cười nói: "Cái gì... Trương đại sư, kiểm tra là do ta tự mình quyết định nên chúng ta phải tốc chiến tốc thắng, miễn cho bị phát hiện."

"Tốt, vậy thì đi thôi." Ta cũng không muốn trì hoãn quá nhiều thời gian, việc này càng nhanh điều tra rõ càng tốt, tránh đêm dài lắm mộng.

Gia hỏa trốn sau lưng Triệu Vượng Tài đã biết đến sự tồn tại của ta. Sau một khoảng thời gian, nói không chừng sẽ xảy ra điều gì bất ngờ.

Ta mới vừa đi đến bên cạnh cửa, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đưa vào trong ngực lấy ra một lá linh phù trung đẳng đưa cho Tam Cương Tử nói: "Nhớ cất kỹ tờ phù chú này, tuyệt đối không được rời khỏi người, trước khi ta trở lại, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được mở cửa, nhớ rõ chưa?"

"Nhớ kỹ!" Tam Nguyên Tử nặng nề gật đầu: "Trương tiên sinh cứ yên tâm!" Lập tức lại hung hăng nói với Bạch Lộ: "Tiểu tử ngươi cũng nhớ kỹ cho ta, nếu dám có nửa điểm không tôn kính với Trương đại sư, để xem ta thu thập ngươi như thế nào."

"A." Tiểu tử này xem ra rất sợ anh rể hắn, thành thật vâng một tiếng, đẩy cửa ra, nhưng không dám cất bước trước: "Trương đại sư, mời ngài đi trước."

Hai chúng ta đi ra khỏi khu nhỏ đánh một chiếc xe, thẳng đến thành đông.

Gần đây khu thành của Võ Hán khu cải tạo đang hừng hực khí thế, sinh ý chợ kiến liệu cũng nóng như lửa, sáng sớm, xe ra vào liền xếp thành hai hàng dài, chặn xa xa.

Không còn cách nào khác, hai ta chỉ có thể xuống xe đi bộ.

Triệu Vượng Tài ngự đầu bếp xào rau như trước vô cùng nóng nảy, chờ đội ngũ đi mua cơm xếp ra ngoài xa lắm, hơn nữa còn không ngừng có thêm người mới gia nhập.

Vừa đến nơi, cái eo lộ bạc trắng lập tức thẳng tắp thêm vài phần, thấp giọng phân phó ta: "Trương đại sư, chúng ta phải giả bộ ngạnh khí điếm, bằng không thì sẽ lòi ra ngay." Nói xong bước dài đằng đằng đi vào.

Đám người chen chúc vừa thấy là mặc đồng phục, đều tự giác nhường đường, nhưng sau đó tiếng nghị luận ầm ĩ cũng vang lên.

"Sao cứ ba ngày hai con đều tới đây kiểm tra vậy?"

"Còn không phải là xem người ta làm ăn tốt hay sao, kiếm ít tiền, muốn kiếm chút dầu đi!"

"Vậy là được rồi, bằng không một thân da không phải sẽ trở nên trở nên vô ích sao."

Mọi người châm chọc khiêu khích nói, bạch lộ căn bản không thèm để ý chút nào, có thể sớm đã nghe quen rồi. Hắn trực tiếp lấy ra tấm giấy và lau lau trước mặt phụ nữ trung niên kia: "Bối dịch khoa vệ sinh, kiểm tra như thường lệ."

Nói xong cũng không để ý tới phản ứng của nàng, trực tiếp đi vào phòng bếp, ta cũng theo sát đi vào.

Ngày hôm qua ta chỉ giả vờ mua cơm, không đi vào trong, nhưng hôm nay ta mới đi được một nửa đã cảm thấy có gì đó không đúng!

Trong tiệm có một cỗ âm khí lượn lờ, càng đi vào trong thì cỗ âm khí càng nồng đậm.

(Tân thư Âm gian Thần Thám đã ban bố, cần mọi người duy trì! Tiểu thuyết đốm lửa còn có a.)

Đệ nhất thiên một ngàn sáu huy, Ác Quỷ Bồ Tát.

Mặc dù ta đã sớm biết trong tiệm này có điều kỳ quái, hơn nữa có quan hệ với âm vật, không ngờ âm khí bên trong lại cường đại tới trình độ này! Mà nơi mà âm khí tụ tập nặng nhất chính là phòng bếp.

Lộ trắng không hề phát hiện, đẩy cửa gỗ liền bước vào phòng bếp.

Phòng bếp cũng là rách tung toé, so với bên ngoài tốt hơn nhiều, ít nhất bốn vách tường đều dùng nhựa sơn sát sơn, hẳn là để ứng đối các loại kiểm tra tạm thời thu thập một chút.

Phía sau bức tường đầy ắp gạo và trứng gà, đầu bên kia còn có hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Triệu Vượng Tài chạy quanh một cái váy lớn bẩn thỉu, đang phe phẩy một cái xẻng dài ở trong một cái nồi sắt quý đặc biệt khuấy lên, nghe thấy tiếng cửa cửa, quay đầu nhìn lại, lập tức mặt mày hớn hở tiến lên nghênh đón: "A, ngài đúng là đồng tử."

"Ừm." Trong mũi Bạch Lộ ừ một tiếng, lập tức tìm kiếm bốn phía.

Hắn đã tới nơi này mấy lần, lại nói phòng bếp cũng không lớn, quả thực vừa nhìn đã hiểu ngay. Trong mắt hắn thực sự không có điều gì để điều tra, chỉ là cưỡi ngựa xem hoa mà thôi. Hắn nháy mắt với ta, sau đó thân thể lướt ngang, cố ý chặn lại tầm mắt của Triệu Vượng Tài.

Ta cảm thấy sửng sốt, nhưng lập tức hiểu ra.

Tiểu tử này biết rõ quan hệ giữa tỷ phu gã và Chung Tiểu Béo. Từ sau khi quán ăn xào khai trương, gã cướp không ít mối làm ăn xa hoa phía đối diện. Nguyên nhân chính là như thế, Chung Tiểu Bàn mới năm lần bảy lượt năn tìm kiếm người ở chỗ này làm vệ sinh kiểm tra.

Nhưng tra đến điều tra đều tra không ra có cái gì bệnh, lần này anh rể hắn lại lén lút tìm người xa lạ muốn thay quần áo cùng nhau kiểm tra.

Chắc chắn là có điều gì mờ ám.

Ví dụ như lén lút thêm một món đồ đặc thù nào đó vào trong nguyên liệu nấu ăn? Sau đó vừa vặn bị hắn bắt được, tất cả đương nhiên sẽ thành nước chảy thành sông.

Vừa thấy hắn động tác và thần sắc như vậy, lập tức đã đoán ra tâm tư của hắn.

Bất quá, ta cũng không nham hiểm như vậy, mục đích của ta cũng không phải như thế.

Ta giả bộ cầm lên một nắm gạo nhìn xem, lại liếc nhìn trứng gà, sau đó rất tùy ý đi vào góc phòng bếp.

Âm khí nơi này nồng đậm nhất —— âm khí khắp cửa hàng đều từ nơi này phát ra!

Chỉ thấy trong góc dựng một cái phòng rất nhỏ, cửa chỉ cao có nửa mét, ta phải tháo mũ che lưng xuống mới có thể chui vào.

Không gian trong phòng rất nhỏ hẹp, ánh sáng cực kỳ u ám, chỉ là hơi lóng lánh mấy chấm đỏ nhỏ.

Thoáng thích ứng với hắc ám trước mắt, ta mới nhìn rõ tình huống bên trong.

Bên trong chỉ có một cái bàn tròn nhỏ, trên bàn có quả chuối tây anh đào ba mâm hoa quả, một lò hương, chính giữa thờ phụng một pho tượng thần.

Nhưng tượng thần này cũng không phải là Hà vương gia hay Tiền thần gia mà là một tên ăn mày tóc tai bù xù, quần áo đầy mụn, bộ dáng cực kỳ ghê tởm.

Hai tay nó đang cầm một cái bát to, hai con mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào cái chén, như muốn nuốt luôn cái chén vào miệng.

Ta đột nhiên kinh sợ, cái này lại là Quỷ Bồ Tát đói!

Thần Phật được thế nhân thờ phụng rất nhiều, nhưng trong đó đa phần đều có thể gọi là tên, so với nói Quan Âm Bồ Tát, Như Lai Phật Tổ gì đó, người có thể thờ phụng Quỷ Bồ Tát đói lại tuyệt đối không thể có.

Bởi vì quỷ đói Bồ Tát quản lý quỷ đạo đói trong lục đạo luân hồi, tất cả người thế gian bởi vì không ăn được cơm mà chết đói, đều sẽ trở thành nô bộc của quỷ Bồ Tát.

Lời cung phụng chẳng những không thể bình an, còn dẫn tới vô số quỷ đói, bởi vậy Bồ Tát chết đói cũng được xưng là một trong thập đại ác phật!

Bồ Tát này khởi nguồn từ cuối năm Đại Đường, lúc ấy liên tiếp khiến Chu Ôn tạo phản, tự lập là Lương Vương, một đường cuồng sát binh sĩ Đại Đường.

Nhưng theo quân đội càng ngày càng nhiều, lương thực đã là vấn đề lớn, vì vậy Chu Ôn mới nghĩ ra cách, đó là cứ đến một nơi liền cướp sạch lương thực chỗ đó, một hạt lúa gạo một hạt cũng không chừa lại cho dân chúng.

Kết quả tuy quân đội Chu Ôn ăn no, nhưng nhiều bách tính như vậy lại không được ăn, trong lúc nhất thời ngàn vạn dân chúng bị đói đến đỏ cả mắt, có người dễ ăn, có người gặm vỏ cây, ăn bùn đất, có người ngay cả vợ cũng thịt ăn sống.

Những bách tính chết đói này mang theo oán khí cường đại, lại không thể tiến vào Địa Phủ, đi vào luân hồi, vì vậy liền du đãng ở nhân gian, tàn hại vô số sinh linh.

Vì vậy Bạch Mã tự chủ trì, một đời cao tăng Hoằng Viễn đại sư, liền mời Quỷ Bồ Tát đói ra trấn áp quỷ đói.

Các nơi cũng nhao nhao noi theo, xây từ đường lập miếu, cung phụng quỷ đói Bồ Tát, dùng quỷ đói chung quanh tiến hành siêu độ, từ đây thiên hạ thái bình...

Mặc dù Ngạn Quỷ Bồ Tát tên nổi tiếng nhất thời, nhưng nguy hại rất lớn, ở thời kỳ hai Tống đã dần dần biến mất. Sau đó, ngay cả rất nhiều người trong Phật môn cũng không thừa nhận nó là Phật, mà đối đãi nó như là tà ma.

Nhưng hôm nay, tượng thần của quỷ đói Bồ Tát lại bị Triệu Vượng Tài cung cấp nuôi dưỡng trong mật thất của phòng bếp?

Trong lúc nhất thời, ta lập tức hiểu được chỗ quỷ dị của đám trứng rang. Ngày hôm qua ta đã kiểm tra, cơm xào ở đây chính là cơm âm quỷ, đều đã bị Âm quỷ ăn qua một lần.

Mà những âm quỷ kia, hiển nhiên tất cả đều là quỷ đói!

Sau khi người ta ăn xong, tự nhiên sẽ mang âm khí của quỷ đói vào trong cơ thể.

Khi người chết đói khi còn sống đều là bị chết đói, chợt nhập vào thân thể, nào quản được đói? Tự nhiên là liều mạng điên cuồng ăn, hơn nữa trong xào cơm có chứa quỷ khí, chúng tự nhiên càng thêm yêu thích.

Mà âm khí quỷ đói tích góp được nhiều sẽ sinh ra trong cơ thể con quỷ nhỏ, cũng chính là Quỷ Thai trên mặt mà Chung Tiểu Bàn nói tới.

Những con quỷ nhỏ này sẽ không ngừng hút dinh dưỡng trên thân mẫu thể, bất luận mẫu thể ăn bao nhiêu, tuyệt đại bộ phận dinh dưỡng đều bị chúng hút đi, cho nên khách nhân mới có thể càng ăn càng gầy, hơn nữa càng ăn càng gầy!

Đây chính là bí phương tổ truyền mà hắn đã gọi!

Nhưng thứ này cũng không phải hắn phát minh ra, bởi vì cung cấp nuôi dưỡng quỷ đói Bồ Tát chỉ đưa tới quỷ đói, lại không dẫn âm khí quỷ đói vào trong cơm xào. Sở dĩ hắn cứ bảy ngày lại đi cửa hàng người giấy một lần, hẳn là lấy đồ vật gì đó, chuyên môn dùng để dẫn Âm khí.

Hiển nhiên, vị lão thái thái trong tiệm người giấy mới thật sự là đầu sỏ tội lỗi!

"Trương trưởng công, ngươi phát hiện gì sao?" Bạch Lộ đột nhiên thò đầu vào, vẻ mặt kỳ quái hỏi.

Gia hỏa này tính ra cũng khôn khéo, đột nhiên thay đổi cách xưng hô, là sợ Triệu Vượng Tài nghe ra sơ hở gì đó.

Bất quá phát hiện trong mắt hắn hoàn toàn không phải ý tứ với phát hiện của ta.

"Không có, chúng ta đi thôi." Nếu Tam Nguyên tử không muốn nói việc này cho nó biết, ta tự nhiên cũng sẽ không nhiều chuyện.

"A"a, Bạch Lộ có chút thất vọng rụt đầu về, có thể là đang suy nghĩ: "Ta nói đó thôi, chúng ta đã tới đây bao nhiêu lần, cái gì cũng không phát hiện, một người đi đường như ngươi lại có thể tra được cái gì? Thật không biết tại sao tỷ phu lại nghĩ như vậy, mà người trịnh trọng làm ra chuyện không đáng tin như vậy."

Ta cúi người đi ra khỏi phòng. Vừa mới ngẩng đầu lên, đã thấy Triệu Vượng Tài mang theo cái chậu rỗng trở về.

Hắn vừa thấy ta, lập tức cả kinh.

Loảng xoảng một tiếng, đem chậu thép rơi xuống đất.

Ngày hôm qua lúc đến, hắn cực kỳ quái dị liên tục đánh giá ta vài lần, tình huống hôm nay lại càng khác thường.

Lẽ nào tên gia hoả này không thể nhìn bề ngoài thuần phác như vậy, cũng có thể nhìn thấu thân phận của ta sao?

Ta hướng về phía hắn mỉm cười nói: "Thương lão bản buôn bán tốt như vậy, là do đếm tiền mà rút gân sao? Làm sao ngay cả cái chậu thép cũng không cầm được."

"Nào có, nào có." Triệu Vượng Tài nhếch môi cười với ta. Nhưng ta phát hiện, vẻ mặt hắn vô cùng mất tự nhiên, hai cánh tay cũng run run.

"Vậy thì... Trương trưởng công, nếu như không phát hiện ra điều gì, chúng ta trở về đi thôi." Bạch Lộ nhắc nhở.

"Ngươi đi về trước đi, ta muốn tâm sự thêm với lão bản." Lời này của ta là nói với Bạch Lộ, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Triệu Vượng Tài.

Chương một ngàn một ngàn sáu bảy quỷ nô khế ước.

"Trương ca, chúng ta đi thôi! Chỉ đạo truy cứu một chút cũng không hay." Bạch Lộ đỏ mặt nói.

Ta hiểu được ý tứ của hắn, hắn là rất sợ ta lưu lại cho hắn gặp phải phiền toái gì đó, nhưng hắn làm sao biết được, phiền toái trước mắt nghiêm trọng hơn nhiều so với dự đoán của hắn.

"Ngươi đi trước đi!" Ta rất không khách khí nói, đôi mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào Triệu Vượng Tài.

"Vậy... Được rồi." Bạch Lộ do dự một chút, cuối cùng đi ra ngoài.

Giờ phút này, nhà bếp chỉ còn lại ta và Triệu Vượng Tài.

"Triệu lão bản, trách không được trứng ngươi xào cơm khác với tất cả mọi người. Hóa ra tên ngự trù thái gia gia ngươi hầu hạ hạnh phúc không ngờ lại là Quỷ Bồ Tát đói." Ta châm chọc khiêu khích, cố ý nói ra bốn chữ "Tiêu Quỷ Bồ Tát" cực nặng.

Triệu Vượng Tài vừa nghe lời này, lập tức toàn thân run rẩy. Gã nuốt nước miếng vài cái, lúc này mới cực kỳ khẩn trương nói: "Đại huynh đệ, chúng ta có việc thương lượng, ta lấy hai vạn ngươi xem có trúng không?"

"Hai vạn?" Ta lạnh lùng nói.

"Không không không, năm vạn! Năm vạn được không?" Mặt mũi Triệu Vượng Tài tràn đầy ý cầu xin.

"Lương tâm của ngươi đã bị chó ăn hết rồi sao?" Ta phẫn nộ quát: "Vì kiếm chút tiền đen này, cái gì cũng không quan tâm nữa?"

"Ngươi có biết, sau khi khách nhân ăn cơm âm quỷ sẽ biến thành cái dạng gì không? Ngươi biết không, một khi những con quỷ nhỏ kia lớn lên, sẽ hại chết bao nhiêu người? Ngươi muốn hủy diệt toàn bộ võ sĩ sao?"

Mỗi lần ta nói một câu, Triệu Vượng Tài lại run rẩy một chút. Sau cùng gã mãnh liệt lảo đảo, quỳ gối trước mặt ta.

Hắn giang hai tay, tràn ngập nức nở nói: "Ta cũng không muốn a, nhưng ta thật sự bị ép không còn cách nào khác, mẹ của hài nhi sau khi bị bệnh mấy năm, thiếu nợ một mông; con trai lại đập gãy chân, đi đường không lưu loát, ngay cả vợ cũng không được. Bà đây còn nằm trên giường..."

"Đây chính là lý do ngươi hại người?" Ta tiếp tục mắng: "Dùng mạng người để đổi lấy tiền, ngươi cứ an tâm? Ngươi không sợ oan hồn tìm đến tận cửa."

"Ngươi giúp quỷ đói hại nhiều người như vậy, không sợ bị báo ứng? Ngươi cho rằng một nhà các ngươi sẽ có kết cục tốt à?"

Triệu Vượng Tài co quắp trên mặt đất, âm thanh cầu xin: "Đại huynh đệ, cầu xin ngươi đừng nói nữa! Ta biết... Ta biết mình đang tạo nghiệt, sẽ bị hiện thế báo đáp."

"Nhưng ta thật sự là nghèo, cũng bị bức bách, ta... Ta đã sớm tính toán xong, bán xong tháng cuối cùng này, chờ tiền thuê nhà đến kỳ liền đóng cửa rời đi, những người kia không ăn được Âm Quỷ cơm mà nói, âm khí trong cơ thể cũng sẽ dần dần tiêu tán. Lại nói, mỗi lần ta tăng thêm Âm Quỷ phấn, cũng không có làm theo lời Miêu Bà, tận lực phóng một chút, phòng ngừa gây ra tai nạn chết người."

"Lừa Bà là ai!" Ta đột nhiên ngắt lời hắn.

"Môn bà..." Triệu Vượng Tài đột nhiên thông minh lên, lập tức ngừng nói, lắc đầu liên tục nói: "Đại huynh đệ, ngươi cũng đừng hỏi nhiều như vậy. Nếu ngươi còn ngại tiền ít, chúng ta lại thương lượng. Ta sẽ lập tức không làm nữa, ngày mai sẽ đóng cửa, ngươi xem được không?"

Ta hoàn toàn không để ý tới hắn, mà là bước thẳng hai bước, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn nói: "Ai là Miêu Bà? Có phải là người trong tiệm người giấy không?"

"Ngươi biết hết rồi sao?" Triệu Vượng Tài kinh ngạc nhìn ta, nhưng rất nhanh đã kéo tay của ta nói: "Không, đại huynh đệ, ta biết ngươi là người tốt, nhưng chuyện này ngươi không thể quản. Ngươi không đấu lại nàng, Miêu Bà căn bản không phải là người!"

Nhắc tới Miêu Bà, Triệu Vượng Tài vẫn còn sợ hãi trong lòng, hai hàm răng vàng lớn đều đập vào nhau, vang lên ken két liên tục.

"Ngươi nói rõ cho ta nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ta mang một cái ghế ngồi xuống trước mặt hắn.

Kết quả ta vừa mới tới gần, Triệu Vượng Tài đột nhiên kêu lên như bị kim đâm, cực kỳ thống khổ.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng bếp có người gõ cửa hai cái, hỏi: "Cha hắn, sao vậy?"

Nghe giọng nói, chính là vợ Triệu Vượng Tài, có thể là đã nghe được tiếng kinh hô của gã.

"Không có việc gì, lúc nấu cơm thì nóng tay một chút." Triệu Vượng Tài vừa liên tục xua tay, vừa hàm hồ đáp.

"Rầm tay cái gì mà hô, cứ như giết heo ấy." Lão bà bà bà nghe xong yên lòng, lập tức lại oán giận nói: "N Nắm chặt chút coi, lại bán hết rồi." Nói xong, tiếng bước chân dần dần đi xa.

Triệu Vượng Tài lúc này mới thở ra một hơi, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ giải thích: "Đại huynh đệ, dương hỏa trên người ngươi quá nặng, ta có chút chịu không nổi..."

Ta nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Quỷ là âm, người là dương. Nhân quỷ được phân chia, điểm quan trọng nhất là có Vô Dương hỏa.

Trên đầu mỗi người, trên hai vai đều có một chiếc dương hỏa, có câu Tam Dương thịnh vượng, quỷ tà bất xâm.

Cũng chỉ có những yêu ma quỷ quái kia mới e ngại dương hỏa, Triệu Vượng Tài rõ ràng là người, tại sao lại sợ dương hỏa chứ?

Nhưng sau khi ta tới gần vừa rồi, sắc mặt hắn thật sự là trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, rõ ràng không phải giả.

Đây là có chuyện gì?

Đúng, lẽ ra ta nên nghĩ đến từ sớm!

Nếu hắn đã cung cấp nuôi dưỡng quỷ đói Bồ Tát, triệu tập quỷ đói phương viên mấy trăm dặm, lại mỗi ngày ở phòng bếp âm khí ngút trời nấu cơm, sao có thể không bị quỷ đói làm thân?

Nếu không phải hắn tinh thông Khu Quỷ chi thuật, không bằng hắn và những quỷ vật kia là đồng loại.

Ta cúi đầu quan sát cẩn thận hắn ta.

Hiển nhiên, hắn căn bản không phải là quỷ, cũng hoàn toàn không giống tu vi.

Như vậy, cũng chỉ còn lại một khả năng cuối cùng!

Hắn nhất định là ký khế ước Âm Quỷ, thành quỷ nô!

Xưa nay Âm Dương lưỡng giới luôn khác nhau, nhưng trong đó lại có một loại khế ước cực kỳ quái dị, tên là: Quỷ Nô khế.

Loại người ký kết khế ước này, sẽ có âm khí phụ thể, biến thành một loại bán nhân bán quỷ tồn tại, cho nên Âm Linh cũng sẽ coi hắn là đồng loại, không còn thương tổn hắn nữa.

Đúng rồi! Hôm qua lúc tới, Triệu Vượng Tài rất ngoài ý muốn nhìn ta vài lần, mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi. Lúc ấy ta còn tưởng rằng gã có bản lãnh gì phát hiện ra thân phận của ta. Giờ phút này nghĩ lại, nhất định là trên người ta có dương khí cường đại, khiến cho gã sinh ra cảm giác nguy cơ độc đáo của riêng quỷ dị!

Còn có, tối hôm qua khi hắn từ ngõ cụt đi ra, một đôi tay đã trở thành thiếu nữ, tất nhiên cũng là biểu tượng của âm khí nhập thể.

Lúc ấy những cảnh tượng này đều cực kỳ quỷ dị, ta cũng không rảnh nghĩ nhiều, nhưng giờ phút này cẩn thận nghĩ lại, ta lập tức đốn ngộ: Triệu Vượng Tài nhất định là quỷ nô!

"Ngươi nhấc quần áo lên đi!" Ta lớn tiếng ra lệnh.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì..." Triệu Vượng Tài cực kỳ sợ hãi bảo vệ trước ngực.

Ngôi mộ già một nghìn sáu mươi tám, quan tài, mèo.

"Ta thấy ngươi đúng là đòi tiền không muốn sống nữa rồi." Ta nhíu mày nói ra: "Ngay cả khế ước quỷ nô cũng dám ký!"

Triệu Vượng Tài vừa nghe đến ba chữ "Quỷ nô khế", càng thêm khẩn trương, lắp bắp nói: "Lưu bà nói, khế ước quỷ nô chỉ là vì để quỷ đói từ bốn phương tám hướng đến cửa hàng sẽ không hại ta. Chỉ ký khế ước là có thể bảo đảm bình an cho ta, cho nên căn phòng bếp này, ta ngay cả vợ với con trai cũng không cho vào."

"Hừ, cho tới bây giờ ngươi vẫn còn tin tưởng lão bà tử kia sao?" Ta tức giận nói: "Nàng có từng nói với ngươi, khế ước Quỷ Nô ký thành trăm ngày sau, ngươi sẽ chết? Không ai có thể nhìn thấy hình ảnh của ngươi nữa, rốt cuộc không ai nghe thấy thanh âm của ngươi, từ nay về sau ngươi sẽ hoàn toàn biến mất trên thế gian này."

Nói xong, ta đưa tay ra, chỉ vào góc phòng bếp nói: "Có phải nàng cũng không nói cho ngươi biết, người nuôi dưỡng Bồ Tát quỷ đều sẽ đoạn tử tuyệt tôn, cả nhà chết thảm, cuối cùng ngay cả linh hồn cũng phải hiến tế cho trăm quỷ, bị xé thành ngàn ngàn đoạn hay không?"

"Còn nữa, nàng có từng nói với ngươi, một nhà ba người các ngươi giúp quỷ hại người như vậy không, cho dù hồn về Địa Phủ, những người chết kia cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi? Sẽ khiến các ngươi chịu khổ giày vò một trăm năm cũng sẽ không luân hồi thành người."

"Thật... thật sao?" Triệu Vượng Tài vừa nghe, sợ đến mức thân thể run rẩy, hai cánh tay bảo vệ trước ngực cũng run rẩy.

"Ngươi có thể không tin, dù sao tính toán thời gian, mấy ngày nữa ngươi có thể tự mình thể nghiệm." Ta cười lạnh nói.

"Không không không, ta tin, ta tin! Đại huynh đệ... Ngươi nhất định phải cứu ta mà." Triệu Vượng Tài không ngừng dập đầu lia lịa.

Gã nếu đã ký thành Quỷ Nô, tự nhiên so với thường nhân càng thêm hiểu rõ chỗ đáng sợ của Quỷ đói. Phòng tuyến tâm lý của gã đã bị ta liên tiếp chất vấn đánh vỡ, rầm một tiếng xốc vạt áo lên, lộ ra bộ ngực gầy trơ cả xương.

Ta cúi đầu xem xét, chỗ ngực của hắn thình lình in một ấn ký màu tím đen to cỡ bàn tay.

Ấn ký kia loáng thoáng phảng phất như một khuôn mặt vặn vẹo, liếc mắt nhìn qua, vô cùng âm trầm!

Đúng là Quỷ Nô khế!

Quỷ khế cách tâm, âm khí liền thân.

Nhìn từ hình dạng cùng màu sắc, Quỷ Nô khế ước đã đến hậu kỳ, không cần mấy ngày, Triệu Vượng Tài sẽ chết. Buồn cười là hắn còn ở trong trống, đem thứ hại người này coi như là bùa hộ mệnh.

Ta quay người cầm lấy một cái bát, nắm lấy chút ít bột tỏi cùng muối thô, lại lấy ra một tờ linh phù, liền đốt lửa. Sau đó đổ chút nước, tính cả giấy tro trộn cùng nhau, đưa cho Triệu Vượng Tài nói: "Uống hết cái này."

Triệu Vượng Tài không chút do dự nhận lấy, uống một ngụm cạn sạch.

Linh thủy vừa mới vào bụng, mặt Triệu Vượng Tài kịch liệt run rẩy, tựa như cực kỳ thống khổ. Nhưng gã lại sợ khiến cho lão bà hoài nghi, không dám lớn tiếng kêu to, đưa tay gỡ cái khăn lông đen trên đầu vai xuống, gắt gao cắn vào trong miệng.

Xoạt xoạt...

Ấn ký nơi ngực hắn đột nhiên bốc lên một luồng khói trắng, đau đến mức hắn không kìm lòng nổi đưa tay ra bắt. Mảnh đất đó lập tức máu me đầm đìa, nhưng động tác trong tay Triệu Vượng Tài vẫn như cũ không ngừng, tựa hồ như muốn móc cả tim gan của mình ra.

"Không nên cử động!" Ta tiến lên bóp chặt lấy hắn.

Xèo xèo...

Khói trắng tiếp tục bốc lên, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối của da thịt bị đốt cháy.

Gân xanh trên cổ Triệu Vượng Tài nổi lên, hai mắt đầy tơ máu, cứ như lúc nào cũng có thể vỡ nát ra!

Ta sít sao giữ hai tay hắn ta, cảm giác toàn thân hắn ta đang co giật, tựa hồ đã đến cực hạn chịu đựng thống khổ.

Hắn trừng hai mắt, tràn đầy cầu xin nhìn ta, mặc dù không nói chuyện, nhưng ta cũng minh bạch. Hắn muốn ta buông hắn ra, để hắn đi tìm chết! Hắn đã không chịu nổi nữa rồi!

Triệu Vượng Tài tuy hại không ít người, nhưng dù sao lương tri gã vẫn chưa mất, hơn nữa ta còn moi được chi tiết từ miệng gã ra, lập tức thản nhiên khuyên nhủ: "Kiên trì một chút nữa đi, ngươi còn có thê tử, nếu ngươi chết rồi thì bọn họ phải làm sao đây? Kiên trì một chút nữa sẽ lập tức qua ngay thôi."

Triệu Vượng Tài nghe vậy, trong mắt sinh ra một tia sáng, hung hăng gật đầu nhẹ.

Hắn không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ướt đẫm vạt áo.

Khói trắng tưới tiêu bốc lên, một dòng nước mủ hôi thối từ giữa da thịt rách nát ồ ồ chảy ra, cả phòng bếp tràn ngập một mùi khó nói thành lời, buồn nôn đến cực điểm!

Qua năm sáu phút, tay Triệu Vượng Tài đột nhiên buông lỏng, cả người mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Ta cúi đầu xem xét, chỗ ngực của hắn hắc ấn đã rút đi, bất quá chỗ đó có chút sưng đỏ, nước mủ màu đen hòa cùng máu tươi trộn lẫn cùng một chỗ, lưu y trên quần áo tất cả đều là chảy.

Chỉ trong thời gian mấy phút ngắn ngủi, hắn chịu đựng thống khổ khó nói lên lời, trải qua sinh tử, rốt cuộc thoát khỏi trói buộc của khế Quỷ Nô, khôi phục lại tự do.

Triệu Vượng Tài thở hổn hển từng hơi từng hơi một nhưng đến cả khí lực để nói chuyện cũng không có.

Thế là ta quay người rót cho y một chén kẹo.

Lại nghỉ ngơi chốc lát, không đợi ta hỏi, hắn liền ngắt quãng nói ra.

Tình huống giống hệt như khi Chung Tiểu Bàn âm thầm điều tra. Tổ tôn ông ta mấy đời đều là nông dân theo khuôn phép, chỉ dựa vào chút ít thu nhập ngầm nuôi sống gia đình lâu đời kia, cuộc sống cực kỳ khó khăn.

Mấy năm nay vì trong nhà liên tục gặp nạn bất ngờ, Triệu Vượng Tài không còn cách nào khác, đã bắt đầu nảy sinh tà niệm: Đào mộ!

Cách nhà hắn không xa có một khu nghĩa địa cũ, nghe nói vật bồi táng bên trong rất đáng tiền, có không ít khuyên tai vàng, nhẫn vàng gì đó.

Buổi tối hôm đó, Triệu Vượng Tài mang theo cuốc lén lút sờ mó.

Có thể nó thật sự bị bức ép đến nóng nảy, cả gan liền ở dưới ánh trăng đào ra một tòa mộ già, có thể làm nó cực kỳ thất vọng chính là, trong mộ ngoại trừ một cái quan tài rách nát ra, thì cái gì cũng không có.

Hắn lau mồ hôi, vừa muốn đào những phần mộ khác, lại đột nhiên phát hiện trên quan tài có một con mèo đang đứng.

Mặt trắng đỏ thân thể, đang trừng đôi mắt xanh mơn mởn nhìn hắn!

Hắn lúc ấy giật nảy mình, liền ném ra một hòn đá muốn bỏ trốn, không ngờ mèo kia vẫn không nhúc nhích, trái lại còn há mồm ra nói: "Ngươi đào mộ làm gì, muốn đổi tiền sao?"

Triệu Vượng Tài bị hù đến hồn phi phách tán, lập tức co quắp ngã xuống đất.

Con mèo kia lại tiếp tục nói: "Đào mộ có thể kiếm được mấy đồng, nói không chừng còn bị Âm Linh quấn thân, nếu ngươi thật sự muốn kiếm tiền thì đi theo ta." Nói xong xoay người rời đi.

Mèo có thể nói chuyện, còn có thể cung cấp cho mình một con đường kiếm tiền, việc này nghe thế nào cũng thấy có chút tà môn. Nhưng Triệu Vượng Tài lúc ấy lại là kẻ tham tiền, hung hăng cắn răng, liền khiêng cuốc theo!

Đệ nhất thiên một ngàn sáu chín, Miêu Bà!

Con mèo kia chạy rất nhanh, Triệu Vượng Tài ở phía sau cũng liều mạng đuổi theo.

Thấy hắn mệt rồi, quái miêu cũng sẽ dừng lại để hắn thở một hơi. Cứ như vậy một ngày một đêm chạy như điên, Triệu Vượng Tài bị dẫn tới một gian cửa hàng người giấy trong thành.

"Con mèo kia tự xưng là Miêu Bà, nói chỉ cần ta dựa theo lời bà đi làm, nhất định có thể kiếm được nhiều tiền." Triệu Vượng Tài nói đến đây thì ngừng lại, thở ra một hơi thật dài: "Chuyện sau này, phỏng chừng bà cũng biết. Ta cũng biết mình đang hại người, nhưng ta thật sự là một văn tiền khó chết anh hùng."

"Ngươi chỉ gặp qua con quái miêu kia, lại chưa bao giờ thấy bản thân Miêu Bà sao?" Ta có chút nghi hoặc.

"Đúng vậy." Triệu Vượng Tài khẽ gật đầu: "Ta đã đi nhiều lần rồi, chưa từng thấy người nào. À, đúng rồi, lại có một tiểu cô nương mặt mèo, miệng của cô bé rất ngon, mở miệng ra gọi là thúc thúc, vô cùng ngoan ngoãn."

Nghe xong, ta lập tức nghi hoặc.

Tối hôm qua, ta cũng đã gặp tiểu cô nương kia, nhưng nàng lại cực kỳ mộc chứa, miệng chỉ nói "Mụ nội không có nhà" làm sao miêu tả với Triệu Vượng Tài căn bản không giống một người chứ?

Triệu Vượng Tài không nhìn ra sự nghi hoặc trên mặt mình, tiếp tục nói: "Ài, một tiểu cô nương rất tốt, không biết mắc bệnh gì mà mọc ra một bộ mặt mèo, thật sự là đáng tiếc."

Ta suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Tại sao Miêu Bà kia lại muốn giúp ngươi kiếm tiền?"

"Điều này ta cũng không biết." Triệu Thịnh lắc đầu: "Dù sao nó chỉ dặn dò ta cứ bảy ngày lại lấy một lần Âm Hồn phấn, thuận tiện mang theo Phật Lộ."

"Phật Lộ, Phật Lộ là gì?" Ta tò mò hỏi.

"Chính là chén nhỏ phía dưới tượng thần. Cứ cách bảy ngày, bên trong sẽ sinh ra một ít nước." Triệu Vượng Tài chỉ một gian phòng nhỏ cách đó không xa nói.

Phía dưới tượng thần? Bảy ngày.

Hai từ đồng thời chui vào trong đầu ta, lập tức khiến ta nhớ tới một môn cấm thuật cổ xưa.

Tụ Dương Hoàn Hồn Thuật!

Người chết không thể sống lại, bất kể là ai, bản lãnh lớn bao nhiêu, đều không có khả năng trường sinh bất tử.

Nhưng lại có một số loại cấm thuật có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí còn có thể mượn cơ thể để sống lại, Tụ Dương Hoàn Hồn Thuật chính là một trong số đó.

Mỗi người đến tiệm ăn xào, dương khí trên người đều chậm rãi bị cướp đi, những dương khí này dưới tác dụng Tụ Dương Hoàn Hồn Thuật, sẽ từ từ bị cướp đi.

Ngưng kết thành nước, bảo tồn lại, đây chính là: Hồi Dương Lộ.

Liên tục uống rượu dùng Hồi Dương Lộ, sẽ khiến linh hồn của mình càng ngày càng cường đại, từ đó tăng lên tỷ lệ sinh trưởng thể trọng cực lớn.

Nhớ kỹ trong mộng tối qua, quái miêu kia cũng đã từng nói qua cái gọi là hồi hồn gì đó, xem ra nhất định là như thế!

Lão gia hỏa kia đã sớm chết rồi! Chỉ là linh hồn bất diệt, sống nhờ trên người mèo. Bất quá nàng vẫn si tâm vọng tưởng, muốn lợi dụng Triệu Vượng Tài giúp nàng thu thập Hồi Dương Lộ, sau đó trùng sinh.

Thân thể trùng sinh không thể rời xa, càng phải cách một thời gian bảy ngày dung hồn một lần, như vậy xem ra, thân xác mà nàng tái sinh dùng chính là cô gái nhỏ kia.

Một khi dung hồn về sau, bản thể sẽ tạm thời thần trí rối loạn, ngôn ngữ không rõ.

Đêm qua lúc hỏi nàng, bé gái kia đúng là như thế!

Lúc này, ta mang tất cả manh mối về cùng một lúc, chuyện này chân tướng rõ ràng nhất –

Miêu Bà không biết từ nơi nào học được một loạt cấm thuật, mặc dù đã chết, nhưng trong lòng không cam lòng, vì vậy tìm được một tiểu cô nương thích hợp dung hồn, lại lợi dụng tham niệm của Triệu Vượng Tài giúp hắn thu thập Hồi Dương Lộ, tùy thời mà trùng sinh.

Nhưng mà, thật không may chính là Chung Tiểu Béo bởi vì bị đoạt sinh ý mà âm thầm điều tra, sau đó lại mời ta hỗ trợ.

Đêm hôm qua, ta tìm được cửa ngầm trong ngõ cụt, tìm tới cửa ải, dẫn tới địch ý của Miêu Bà. Nhưng linh lực của ta quá mạnh, nó nhất thời không tiện hạ thủ, nên làm một cái âm hồn đòi mạng cho Chung Tiểu Bàn.

Vốn định giết Chung Tiểu Bàn, lại cảnh cáo ta không được nhúng tay lung tung, nhưng không tưởng tượng được, ta lại phá lấy mạng nàng ta...

Sau đó, nó quyết định diệt trừ toàn bộ Chung Tiểu Bàn của mình, chấm dứt hậu hoạn.

Con người đều có lòng tham, nhưng vì dục vọng cá nhân, dùng cấm thuật lạm sát kẻ vô tội, tàn hại sinh linh, làm thương nhân âm vật ta tuyệt đối không thể khoan dung.

Ngươi không muốn chết sao?

Thôi được rồi, ta sẽ hết lần này tới lần khác cho ngươi chết triệt để!

"Ai, ta thật sự là nhất thời mơ hồ, làm loại chuyện thiếu đạo đức này." Triệu Vượng Tài rất là ảo não thở dài nói: "Đa tạ Đại sư đã mở khiếu giúp ta, lại giải được khế ước Quỷ Nô, cái gì ta cũng nghe theo ngươi. Bây giờ ta đóng cửa nghỉ việc, về sau không bao giờ trở lại nữa."

Nói xong, hắn miễn cưỡng chống đỡ thân thể, lung la lung lay đứng lên.

"Không, tiệm này ngươi còn phải tiếp tục mở nữa." Ta lắc đầu nói.

"Cái gì? Còn mở." Triệu Vượng Tài không hiểu.

"Đúng, không những phải mở, mà còn phải kéo dài thời gian kinh doanh, tranh thủ bán càng nhiều." Ta kiên định nói: "Từ ngày mai bắt đầu, mỗi phần cơm xào đều phải tặng kèm một chén canh."

"Canh gì?" Triệu Vượng Tài càng thêm ngơ ngác.

"Dùng lá liễu, củ sen nấu canh, đậu xanh nhiều hơn, có thể thanh trừ âm khí trong cơ thể thực khách." Ta giải thích.

"Được được được, ta nhớ kỹ." Triệu Vượng Tài cũng không phải người ngu, lập tức liền hiểu rõ, ta đang giúp gã bù đắp tội nghiệt lúc trước, lập tức đồng ý ngay.

"Cha hắn, mang cơm đến!" Lão bà Triệu Vượng Tài đứng ngoài cửa lớn tiếng hô.

"Ngươi cứ bận đi, nhớ kỹ, ác thiện chỉ cần một ý niệm, nhất cử nhất động của ngươi lão thiên đều nhìn chằm chằm gắt gao." Ta nói xong liền mở cửa đi ra ngoài.

"Được! Ta nhớ kỹ, vĩnh viễn nhớ kỹ!" Triệu Vượng Tài nước mắt chảy đầy mặt, cúi người thật sâu.

Lão bà của nàng thấy ta ở trong phòng bếp lâu như vậy, cho rằng ta đang đe dọa vơ vét tài sản, ánh mắt cực kỳ bất thiện. Bất quá ta cũng lười để ý, sải bước rời khỏi quán ăn siêu trần.

Kế hoạch diệt trừ Miêu Bà đã âm thầm thành hình trong lòng ta, Triệu Vượng Tài trong đó là một phần không thể thay thế. Chỉ là, lúc này ta không tiện tiết lộ cho hắn biết.

Ta trực tiếp đánh xe trở về nhà Chung Tiểu Bàn.

Tam Cương Tử dán mắt mèo nhìn hồi lâu, xác nhận là ta, lúc này mới mở cửa ra, như trút được gánh nặng thở dài một cái: "Trương đại sư, ngài trở về a."

"Như thế nào? Lúc ta không ở đây, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tam Cương Tử quay đầu nhìn về phía phòng ngủ, phảng phất như sợ Chung Tiểu Bàn lão bà nghe thấy vậy, cố ý hạ thấp giọng nói: "Con mèo mà Chung ca biến thành kia. Ngài mới vừa đi không lâu, gã liền điên cuồng xông tới, trước tiên là cầm lấy thiết ti muốn đâm vào tia điện cắm đầu. Sau khi bị ta ngăn lại, liền điên cuồng bắt ta. Thừa dịp ta không chú ý một chút, gã lại giãy ra ngoài, chạy vào trong phòng bếp cọ xát với dao phay! Làm ta sợ hãi!"

Tam Cương Tử giơ lên trên cổ cho ta thấy một số lỗ thủng bị cào ra, từng cái vòi máu chảy đầm đìa nhìn mà giật mình.

"Hiện tại hắn đang ở đâu?" Ta hỏi.

"Bị ta nhét vào trong rương giấy." Tam Nguyên Tử nói xong, dẫn ta đi vào thư phòng.

Chương một nghìn một trăm bảy mươi, gà gáy khu quỷ, Kê Tiên trấn tà.

Chung Tiểu Bàn không phải là người văn hóa gì đó, nhưng cũng nhờ vẻ ngoài tao nhã làm thư phòng. Trên bàn thư phòng để một cái rương giấy lớn, bên trên nặng nề đè mười mấy cuốn sách xuống.

"Ở chỗ này." Tam Nguyên Tử chỉ vào cái rương kia, vừa kinh hãi vừa sợ nói: "Hắn luôn thay đổi cách để tìm chết, ta có ngăn thế nào cũng không ngăn được, đành phải đem hắn chứa ở đây. Trương đại sư... Ngài nhất định phải nghĩ biện pháp cứu Chung ca nha."

Hai mắt hắn hơi đỏ lên, đầy những tơ máu, nghĩ đến trừ một đêm không ngủ ra thì khóc không ít.

Ta đi qua, chậm rãi bỏ xuống quyển sách trên rương giấy, trọng lượng vừa mới giảm bớt, rương giấy lập tức lay động mãnh liệt.

Ta cẩn thận từng li từng tí mở ra một khe hở, nhìn vào bên trong, mèo ở bên trong dường như cũng nhận ra ánh mắt của ta, đột nhiên ngẩng đầu lên!

Con mắt của nó biến thành màu lửa đỏ, tràn ngập địch ý.

【Xoẹt!'

Nó nhe răng gầm lên một tiếng phẫn nộ vô cùng, sau đó mạnh mẽ nhào tới, đập vào nắp rương.

Nhưng nó vẫn chưa từ bỏ ý định, nhảy nhót liên tục, dường như muốn xé xác ta ra.

Ta cầm quyển sách lên, lại lần nữa ép xuống.

"Trương đại sư, có chuyện gì vậy?" Tam Nguyên tử nhìn ta, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

"Hắn đã trúng ma chú." Ta thấy Tam Cương Tử vẫn mang vẻ mặt khó hiểu, liền nhàn nhạt giải thích: "Bây giờ thân thể hắn hoàn toàn không bị khống chế, thậm chí không nhớ rõ mình là ai."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Tam Cương Tử vừa nghe vậy càng lo lắng hơn.

"Chỉ có một biện pháp." Ta dừng lại một chút rồi nói: "Hoàn toàn diệt trừ kẻ thi pháp phía sau."

Tam Cương Tử nghe vậy cắn chặt răng, vỗ bộ ngực nói: "Ngài nói đi, rốt cuộc là con mẹ nó rốt cuộc là ai đang giở trò quỷ? Ta thà ăn thương còn hơn dẫn huynh đệ trên đường tiêu diệt hắn."

"Không cần phải ăn thịt mũi thương, đối phương là mèo." Ta nhàn nhạt nói.

"Mèo?" Tam Nguyên Tử sửng sốt.

"Đúng." Ta khẽ gật đầu: "Ta đã điều tra rồi, đầu sỏ gây họa chính là một con mèo, một con mèo có học cấm thuật và tìm kiếm yêu miêu trường sinh bất tử. Hiện tại chúng ta hãy thương lượng một chút làm sao diệt trừ nó."

"Được!" Tam Nguyên tử thống khoái gật đầu nhẹ.

"Ngươi chuẩn bị thêm chút bụi đá, tìm thêm mấy con chó, càng hung càng tốt, mặt khác mua chút xương trâu, mấy ngày nữa chúng ta sẽ động thủ." Ta phân phó.

"Chỉ có như vậy?" Tam Nguyên Tử buồn bực nói: "Dùng không cần tìm thêm người nữa sao? Ta gọi thêm huynh đệ..."

"Không cần, cái chúng ta phải đối phó là yêu miêu, người nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng." Ta quay đầu nhìn nhìn rương giấy: "Để đồ ăn vào trong rương, mấy ngày tới tạm thời nhốt nó ở đây! Còn nữa, thân thể Chung Tiểu Bàn cũng được đưa đến y viện bảo dưỡng, đừng để đến lúc hoàn hồn lại xuất hiện sai lầm gì."

"Được, ta đi làm ngay." Tam Cương Tử liên tục gật đầu.

"Vậy trước tiên cứ như vậy, ta cũng chuẩn bị trở về. Ngươi cầm lấy xe của Chung Tiểu Bàn, mấy ngày tới ta liên lạc với ngươi." Nói xong, ta xoay người đi ra ngoài.

"Đúng rồi." Đi tới cạnh cửa, ta lại quay đầu phân phó: "Đúng rồi, tốt nhất đưa nó đến quân y viện, nơi đó treo quân huy, tà khí không dám tới gần."

"Được được." Tam cương tử lập tức đáp ứng.

Trong nháy mắt đã trôi qua mấy ngày.

Xế chiều hôm nay, ta báo cho Tam Tài Tử biết hắn mang theo tro bụi và chó, thời khắc động thủ đã đến!

Sau đó, ta đánh chiếc xe chạy thẳng về thành đông.

Trước cửa xào rau vẫn hối hả như cũ, ta đứng ở phía đối diện nhìn trộm, ngoại trừ việc nấu cơm ra, mỗi phần còn tặng thêm một chén canh đặc màu xanh biếc.

Lão bà Triệu Vượng Tài loay hoay đầy mồ hôi, nhưng trên mặt lại không ngăn được sự mừng rỡ.

Lại đợi một lúc lâu, cuối cùng xào xong cũng bán hết, những người xếp hàng không đến đều cực kỳ ảo não nhao nhao tản đi, lúc này ta mới cất bước đi vào trong tiệm.

Lão bà Triệu Vượng Tài tức giận nhìn ta một cái, tiếp tục rửa bát, phát ra tiếng leng keng leng keng.

Ta cũng không để ý tới nàng, trực tiếp đẩy cửa đi vào phòng bếp.

Triệu Vượng Tài đang cọ rửa nồi sắt to, nghe thấy tiếng cửa không khỏi ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy là ta lập tức kinh ngạc nói: "Đại sư, ngài..."

"Không có việc gì, ngươi cứ tiếp tục làm việc đi, ta tới chỉ xem chút thôi." Ta chắp tay sau lưng đi dạo một vòng trong phòng bếp, cuối cùng mới đi vào căn phòng nhỏ ở góc phòng.

Bức tượng ác quỷ Bồ Tát cung phụng ở nơi đó, trên bàn thờ hoa quả và hương nến. Xem ra sự lo lắng của ta tuyệt không dư thừa, Triệu Vượng Tài mặc dù lương tâm chưa biến mất, nhưng tham tính không thay đổi.

Được ta giải trừ khế ước Quỷ Nô, sau khi Vô Hậu Cố Vô Ưu, mặc dù hắn nghe theo lời của ta, mỗi khách hàng đều tặng kèm một chén canh Liễu Nhược, nhưng vẫn không buông tha cho vụ mua bán vạn lợi này.

May là lúc ấy ta giấu giếm một thủ đoạn, không đem kế hoạch tiêu diệt Miêu Bà nói ra hết.

Ta quay đầu nhìn ra ngoài xem, tuy Triệu Vượng Tài thỉnh thoảng nhìn chằm chằm ta, nhưng dù sao cũng cách rất xa, trong phòng lại là một mảnh đen kịt. Gã căn bản không thấy rõ động tác của ta.

Thế là, ta một tay ta ôm lấy tượng tượng Ác Quỷ Bồ Tát lên, dưới pho tượng đặt một cái chén nhỏ, hồi dương trong suốt long lanh trong chén đã tích lũy hơn phân nửa.

Ta nhanh chóng lấy ra một cái bình nhỏ từ trong ngực áo, nhỏ vài giọt chất lỏng vào trong đó, sau đó lại sắp xếp lại bức tượng, làm bộ như cái gì cũng không có phát sinh chậm rãi đi ra.

"Đêm nay ngươi lại nên lấy âm hồn phấn đi nha?" Ta thờ ơ hỏi.

"Ách..." Triệu Vượng Tài dùng sức nuốt nước miếng, cắn răng nói: "Đáng ra là vậy, nhưng hôm nay ta không đi nữa, ngày mai chuẩn bị đóng cửa." Gã không đoán ra ý tứ trong lời nói của ta, trộm nhìn ta, hai bàn tay to lớn dùng sức cọ sát trên cái váy đen bẩn thỉu.

"Như vậy sao được?" Ta giả bộ tức giận nói: "Bán cơm là giả, đưa canh là thật, người ăn cơm quỷ của ngươi nhiều như vậy, trong bụng mỗi người đều có quỷ nhỏ, ngươi không giúp bọn họ diệt trừ nó, còn là người sao? Cơm này ngươi còn phải tiếp tục bán nữa! Đêm nay ngươi nhất định phải đi lấy Âm Hồn phấn, nếu không ai đến uống canh Liễu Ngẫu."

"Dạ dạ dạ, tất cả nghe theo an bài của Trương đại sư." Triệu Vượng Tài vừa nghe, lo lắng trong lòng rốt cục rơi xuống, lộ ra ánh mắt tham lam.

"Vậy là tốt rồi." Ta gật đầu: "Hôm nay ta tới, là tặng ngươi một món đồ."

Nói xong, ta lấy ra một tảng đá đưa tới: "Đây là đá lót quan tài, bên trong chứa âm khí, khế ước quỷ nô của ngươi bị ta giải trừ, tối nay đi lừa gạt khẳng định sẽ phát hiện ra. Chỉ cần ngươi mang thứ này trên người, hẳn là sẽ không bị nàng ta nhìn ra sơ hở gì."

"Được được, đa tạ đại sư." Triệu Vượng Tài vui vẻ nhận lấy.

Ta lại dặn dò hắn vài câu, sau đó liền rời đi quán cơm xào.

Tam Nguyên Tử nhận được thông tin của ta, đang đợi ở khu vực thành Lão Thành. Hắn mở một chiếc xe nhỏ chuyên chở heo, đằng sau xe đều dùng lồng sắt gắt gao phong ấn, bên trên chồng mười mấy túi bột đá, ngoài ra còn có bảy tám đầu giấu kẹo, nguyên một đám thân thể cường tráng, kêu to dữ tợn không ngừng.

Chuẩn bị rất đầy đủ.

Hắn rất kỳ quái hỏi ta, cần những thứ này làm gì? Ta nói chốc lát ngươi sẽ biết.

Sau khi trời tối, ta mang theo hắn đến ngõ cụt kia, đóng cửa đèn xe lẳng lặng chờ đợi.

Trên đường chỉ có chó xe không ngừng sủa vang.

Đợi cả buổi, cuối cùng nơi xa cũng truyền đến một hồi tiếng vang đinh đinh đang, dựa vào đèn đi đường mờ nhạt lờ mờ có thể nhìn ra, một bóng người gầy yếu đang cưỡi chiếc xe chở đến chỗ này.

Chính là Triệu Vượng Tài.

"Con mẹ nó, tất cả đều do tiểu tử này gây ra!" Tam cương tử vừa thấy lập tức hận không chịu nổi.

"Đừng lên tiếng." Ta nhắc nhở.

Triệu Vượng Tài lúc này đã cảnh giác hơn rất nhiều, nhìn chằm chằm vào xe chúng ta cả nửa ngày trời. Sau đó lại đi vòng quanh, lúc này mới chui vào ngõ cụt.

Chỉ chốc lát sau, gia hỏa này lại quỷ đầu quỷ đi ra, từ xa nhìn về phía chúng ta trong chốc lát, thấy không có động tĩnh gì, lúc này mới yên tâm rẽ vào ngõ cụt.

"Trương tiên sinh, chúng ta xuống xe đi theo hắn à?" Tam Nguyên Tử vội vàng la lên.

"Không cần, cứ chờ ở đây." Ta yên lặng chờ một chút.

Lại qua hơn nửa ngày, Triệu Vượng Tài cưỡi xe tuyết đi ra.

Hắn nhìn về phía chúng ta, thấy vẫn không có động tĩnh, cũng không để ý nữa, tiếp tục đi xa.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, có thể thấy rõ ràng hai tay của hắn đã phát sinh biến hóa, cùng đêm hôm đó giống nhau như đúc, trắng trong đỏ bừng, giống như thiếu nữ vậy.

Quỷ nô khế trên người hắn mặc dù đã bị ta giải trừ, nhưng buổi chiều ta giao cho hắn lót quan thạch lại có công hiệu ngang nhau, ít nhất có thể che giấu Miêu Bà một đoạn thời gian, không để cho nàng nhìn ra sơ hở gì.

Mặt khác, Hồi Dương Lộ mà Triệu Vượng Tài đưa cho Miêu Bà đã bị ta vụng trộm thêm chút nước bọt, cũng chính là nước miếng của gà trống.

Bởi vì cái gọi là: Kê Minh khu quỷ, Kê Tiên Trấn Tà! Nhìn từ phẩm tính, Kê Tiên cùng Hồi Dương Lộ đều là vật thuần dương, cho nên, trộn lẫn Miêu Bà ở trong đó có lẽ không cách nào phát giác. Nhưng nếu nàng uống gà tiên, những cấm thuật hại người kia trong thời gian ngắn cũng không thể thi triển ra được.

"Nói đi." Ta chỉ chỉ vào Hồ Đồng đối diện ra lệnh.

Xe của Tam cương tử dừng lại bên cạnh ngõ nhỏ, ta bảo hắn lấy ra xương trâu, ném vào ngõ cụt rất xa vào trong ngõ cụt.

Sau đó, sau khi mở ra, những xe chứa đồ đều được đưa ra ngoài.

Mấy con chó này bị nhốt cả ngày, đang đói không chịu nổi, vừa ngửi thấy mùi cốt nhục thì đều điên cuồng gào thét xông vào.

"Được rồi." Ta vỗ vỗ bụi đất trên tay: "Đi thôi, tới phố phía trước, trò hay sẽ bắt đầu đấy!"

Đệ nhất thiên một nghìn một nghìn phi phi phi phi phi châm Diệt Miêu Bà (Thêm)

Tam cương tử vẫn có chút nghi hoặc.

Ta giải thích: "Lưu bà liền ở trong tiệm người giấy ở con phố phía trước kia, cho nên trước tiên ta dùng chó dữ chặn đường lui của bà, phòng ngừa lát nữa động thủ để bà chạy thoát."

"A, thì ra là dùng chó dọa mèo a." Tam cương tử lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: "Vậy tại sao không giữ lại mấy con đến trước dùng?"

"Phía trước có cách dùng." Ta cười nhạt nói: "Chẳng phải trên xe còn đá hay sao?"

Chỉ chốc lát sau, xe ngựa đã đến phố trước.

Giờ phút này trên đường càng thêm quạnh quẽ, đèn tắt rất nhiều, chỉ là cuối phố còn sáng lên lác đác mấy chén.

Giống như lần trước đến, trong không khí tràn ngập một cỗ hương vị đốt giấy cực kỳ nồng đậm.

Tất cả cửa hàng đều đóng, từng cửa hàng tràn đầy rỉ sắt phản chiếu tinh quang, như từng khuôn mặt quái dị, chỉ có ở cuối phố có một cánh cửa hơi mở, từ trong lộ ra một đạo ánh sáng mờ nhạt.

"Chính là chỗ đó, dùng đá vụn vây quanh!" Ta kêu lên.

"Tốt quá!" Một cước của Tam Cương Tử dừng lại trước cửa, sau đó hai ta khiêng tro đá lên, một túi vẩy tới.

Phân lượng hắn chuẩn bị vô cùng sung túc, đừng nói cánh cửa kia, ngay cả mặt đường cũng bị trải ra một tầng.

Ta thấy sau khi cửa hàng Thạch Hôi xong xuôi bèn móc ra một tấm linh phù, nói với Tam Nguyên Tử: "Bây giờ chỉ còn một chuyện nữa thôi! Miêu Bà chưa gặp qua ngươi, bây giờ ngươi cứ giả bộ như người giấy đi vào đi, nếu thấy tiểu cô nương ta sẽ ném linh phù ra ôm nàng ta ra."

"Tiểu cô nương, bé gái nào vậy?" Tam Nguyên Tử nghi ngờ hỏi.

"Mèo Bà muốn mượn thân thể một cô bé sống lại, thứ chúng ta muốn giết chính là Miêu Bà, cô bé là vô tội." Ta đáp.

"A, được!" Tam Nguyên tử tiếp nhận linh phù liền đi vào.

"Đậu xanh!" Nó vừa mở cửa đã bị hù lui lại mấy bước, còn lớn tiếng kêu sợ hãi, ta đứng cách đó rất xa đều nghe được rõ ràng.

Cũng là do ta quên nhắc nhở hắn, hơn nửa đêm đẩy cửa ra, đột nhiên nhìn thấy một gian người giấy đúng là đủ dọa người.

Lại đợi thêm chốc lát, cánh cửa kia mạnh mẽ mở ra, Tam Cương Tử vọt ra, dưới nách gã còn có một tiểu cô nương đang chạy rất nhanh.

Oa! Trong phòng vang lên một tiếng mèo kêu, ngay sau đó mấy chục con mèo trắng mặt đuổi theo.

Nhưng vừa đuổi tới mấy bước, chúng nó đều dừng lại.

Ngoài cửa tất cả đều là tro bụi, những vật âm tà này không dám đặt chân tới.

Mấy con mèo không cẩn thận giẫm phải móng vuốt lập tức bị đốt cháy, không ngừng kêu thảm thiết, đám mèo còn lại trợn tròn hai mắt nhìn về phía chúng ta lộ ra răng nanh trắng hếu.

Phịch một tiếng, cửa sổ bị đánh mở ra, một quái miêu mặt trắng thân đỏ đứng ở trên cửa sổ, ánh mắt thăm thẳm đánh giá chúng ta.

Ta thấy Tam Cương Tử đã chạy đến phụ cận, lúc này lấy ra âu nỗ, bốc lửa một tấm linh phù.

Phịch! Trong tiệm người giấy phát ra một tiếng nổ vang ầm ầm, trong nháy mắt ánh lửa liền phóng lên trời.

Vừa rồi thứ tam cương tử ném ra chính là một tấm tử mẫu hỏa lôi phù, chỉ cần đốt một tấm trong đó thì tấm còn lại sẽ nổ tung theo.

Trong tiệm người giấy bày đầy người giấy ngựa giấy, một khi dính lửa căn bản không cách nào khống chế.

Đám mèo quái dị bị ngọn lửa bay tứ phía dính không ít, lại thêm một vòng tro sống phía ngoài, trong lúc nhất thời kêu thảm không ngừng!

Một ngọn lửa đốt tới trên mặt hồng miêu, nó vội vàng huy vũ trảo diệt hỏa, sau đó trừng hai mắt lục oánh oánh, nhìn một chút đàn mèo giãy dụa trong liệt hỏa, lập tức quay đầu nhìn lên ta.

【Xoẹt!'

Nó điên cuồng rống to, từ trên song cửa sổ chạy xuống, thẳng tắp đánh về phía ta!

Nó đứng ở chỗ cao, lại nổi hung, nhảy cực xa lần này.

Bốn móng vuốt dính trên đá xám, sau đó dâng lên khói trắng nồng đậm. Nhưng nó lại hoàn toàn không để ý, cố nén thống khổ nhào về phía ta, tựa hồ muốn báo thù cho đồng loại của mình.

Ta rút ra một đạo linh phù, vừa muốn ném đi, đã thấy thân hình quái miêu kia nhanh quay ngược lại, vọt tới Tam Cương Tử.

Không tốt! Tên này định dùng ngụm âm khí cuối cùng cưỡng ép hoàn hồn.

" cương tử, chạy mau!" Ta hô to, cùng với cây kim vô hình này tế ra, dùng tốc độ nhanh nhất đâm xuyên qua ót của con mèo đỏ.

Hồng miêu ở giữa không trung, lảo đảo ngã quỵ xuống, ngã ở trong tro sinh thạch đầy đất.

Từng làn khói trắng bốc lên, nó cực kỳ thống khổ lăn lộn trên mặt đất, không ngừng có máu tươi từ trong vết thương trên trán tràn ra.

"Ngươi yêu bà này làm nhiều việc ác, hại người vô số, bây giờ cũng xem như gặp báo ứng." Nhìn thảm trạng của nó, ta cũng không có đồng tình, mà lạnh lùng quát lớn một câu.

Con mèo đỏ bên trong tro sinh thạch lăn lộn liên tục mười mấy cái, lông trên người tróc ra từng mảnh.

Nó tru lên cực kỳ thảm liệt, nhưng biên độ động tác càng ngày càng chậm, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thẳng tắp nằm ở nơi đó không nhúc nhích.

"Con mẹ nó chứ, ta muốn ngươi hại người!" Tam cương tử không biết từ đâu kiếm được một viên gạch, hung hăng ném tới.

Hồng miêu nhất thời máu thịt be bét, toàn bộ đầu đều bị đập bẹp, mặc dù nó là mèo tiên cũng không sống nổi.

Cách đó không xa, trong tiệm người giấy ánh lửa một mảnh, tràn ngập tiếng mèo kêu. Lập tức thanh âm cũng dần dần yếu đi, tất cả song đồng quái miêu đều bị đốt thành thây khô.

"Đi thôi." Ta quay sang nói với Dư Nộ Tam Cương Tử.

Tam Nguyên Tử quay đầu nhìn lại khuôn mặt chất phác đứng bên cạnh hắn, ngơ ngác nhìn tiểu nữ hài dưới ánh lửa hỏi: "Vậy nàng làm sao bây giờ?"

"Mang theo trước đi." Ta cũng có chút không biết làm sao.

Tướng mèo trên mặt tiểu cô nương cũng không phải trời sinh như thế, mà là bị biến dị từ sau khi Miêu Bà dung hồn thành như vậy. Sau khi Miêu Bà chết đi, dung mạo của cô bé cũng sẽ từ từ khôi phục, nhưng cô sẽ đi theo đường nào đây?

Xe ngựa vừa mới khởi động, trên trời liền nổ ra một đạo kinh lôi, ngay sau đó mưa to rơi xuống.

Hạt mưa thật lớn, cửa sổ xe rung động đùng đùng, cái này cũng giảm đi báo hỏa cảnh phiền toái. Người giấy quỷ dị cùng một đám âm thú song đồng này, từ nay về sau sẽ không còn tồn tại nữa.

Xe đi được một nửa, tam tài tử điện thờ vang lên.

"A, cái gì? Được, ta lập tức qua đó." Tam Nguyên tử cực kỳ hưng phấn hét lớn, buông máy truyền tin xuống rồi kích động nói với ta: "Trương đại sư, ngài thật sự là Thần Nhân! Chung ca tỉnh rồi."

Tam Nguyên tử kích động hai tay run rẩy, hán tử cường tráng như vậy, không ngờ lại khóc lên.

Trong lúc nước mắt tuôn rơi, hắn còn cười ha hả: "Ha ha, thật sự là quá tốt!"

Ta cũng vui mừng mỉm cười, lại không nói gì.

Đi ra khu cũ, xe ngựa trên đường dần dần nhiều lên, lại đi qua một cái giao lộ, ta bảo hắn dừng xe lại, thản nhiên cười nói: "Ta ở đây xuống xe, không làm trễ nải huynh đệ đoàn viên của các ngươi."

"Cái này thì sao, Trương đại sư, ngài là đại ân nhân của chúng ta, chúng ta còn phải..." Tam Tài Tử vội la lên.

"Không được, ngươi mau đi đi." Nói xong, ta đẩy cửa xuống xe.

Đại Vũ vô tình, nhưng nhân gian tự có chân tình, lại qua ba ngày, Tiểu Béo bước lên cửa.

Vừa vào cửa, hắn liền quỳ xuống, khóc rống lên, miệng đầy ân nhân trưởng lão, ân nhân ngắn.

Ta đỡ hắn ta dậy, ngồi xuống ghế ở bên cạnh.

Lão móc ra một tấm thẻ ngân hàng, cung kính đưa tới nói: "Trương đại sư, đây là..."

"Ngươi thu tiền hay là về đi." Ta khoát tay với hắn một cái, nói: "Chuyến buôn âm vật của chúng ta là để kiếm tiền không giả, nhưng chúng ta cũng có quy củ bất thành văn, cứu thế không tham tiền. Lần này ngươi là vì chuyện làm ăn bị cướp tìm đến ta, lại vô hình cứu vớt bách tính toàn võ nam nhân, nếu ta thu tiền của ngươi, ngược lại sẽ không tốt, cho nên lần này coi như chúng ta dắt tay tích lũy một phần phúc báo thật lớn!"

Chung Tiểu Bàn thấy ta nói như vậy, cũng không cưỡng ép được, cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: "Mạng này của ta là do Trương đại sư ngài cứu về. Ngài đã nói như vậy, vậy ta xin lấy số tiền này làm chút chuyện tốt đi."

Sau đó, hắn lại nói ra.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn phát hiện vợ vợ mặc dù một mực lải nhải, nhưng đối với hắn lại có tình cảm. Trong mấy ngày hắn hôn mê, một mực chăm sóc kỹ càng, không rời không vứt.

Hắn đã hoàn toàn bị thuyết phục, vì vậy cùng những tình nhân khác đều đoạn tuyệt qua lại.

Đồng thời, hắn còn mang theo tin tức của Triệu Vượng Tài:

Đêm hôm đó khi chúng ta tiêu diệt Miêu Yêu, Triệu Vượng Tài do Liệt Vũ kỵ sĩ đi bị một cỗ xe đất nát cứng rắn ép tới, chết ngay tại chỗ.

Mà càng kỳ quái hơn chính là, hai cánh tay của hắn đã đứt lìa, ngay cả một chút máu thịt cũng không tìm được.

Hắn ta vì tiền mà nảy sinh ý xấu, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, chỉ sợ cũng là báo ứng trời cao.

"Tiểu cô nương kia thế nào rồi?" Ta đột nhiên hỏi.

"Ý huynh là đang nói đến chuyện trong im lặng sao?" Hai mắt Chung Tiểu Bàn sáng rực lên, trên mặt vui vẻ: "Ta đã thu dưỡng nàng rồi, hiện tại nàng là con gái của ta, cả ngày miệng nhỏ nhắn mà cảm thấy ngọt ngào, cả ngày không khép lại được miệng của vợ ta. Có nàng ấy ở đây, mấy ngày nay ta mới giống như lúc trước."

"Ừm, đúng là một chốn tốt." Ta gật đầu.

"Tuy nhiên..." Chung Tiểu Bàn sửng sốt, lo lắng nói: "Đứa nhỏ này đặc biệt ưa thích mèo, chính là con mèo lúc trước cùng ta trao đổi hồn kia. Cả ngày ôm trong ngực, ngay cả ngủ cũng không rời nhau, ngài xem đây..."

"Không có việc gì." Ta an ủi: "Đó là bởi vì trong trí nhớ trước đây của nàng chỉ có mèo, chỉ cần các ngươi đủ quan tâm tới nàng, từ từ nàng sẽ không rời bỏ các ngươi được."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Chung Tiểu Bàn như trút được gánh nặng thở dài một hơi, trên thái dương lấm tấm mồ hôi.

Xem ra, trận này có ký ức về mèo, đủ để khiến hắn cả đời khó quên!

Trung bộc một nghìn một trăm bảy mươi hai chương.

Tiễn Chung Tiểu Bàn đi, cuộc đời của ta lại hồi phục như lúc ban đầu.

Mấy ngày gần đây, Doãn Tân Nguyệt bởi vì công việc, vẫn luôn đi công tác ở nơi khác, ngay cả khi nghe nói tới, cũng không nói được mấy câu liền vội vã toi mạng.

Dứt khoát là ta là người nhẫn nại được tịch mịch, mỗi ngày vẫn ngủ ban ngày, buổi tối buôn bán.

Đêm dài đằng đẵng, rượu ngon phối với sách cổ; trăng sáng giữa trời, hai lưỡi múa lưu tinh.

Chỉ chớp mắt, đã hơn một tháng trôi qua...

Buổi tối hôm đó, ta cầm bút ký của gia gia mở ra vài tờ, nghe thấy một tràng tiếng gõ cửa rất lễ phép.

"Cửa không khóa, tự mình đi vào đi! " Ta buông sách xuống, thản nhiên nói.

"Chào ngài." Đối phương thật cẩn thận đẩy cửa ra, thái độ rất cung kính.

Hắn mặc một bộ quần áo đen, áo sam sam, tất cả đều không loạn, mang theo một bộ kính mắt, hào hoa phong nhã, cho người ta ấn tượng không tồi đầu.

"Xin hỏi, người chính là Trương Cửu Lân đại sư phải không?"

"Ừm." Ta khẽ gật đầu: "Có phải ngươi gặp chuyện gì khó khăn hay không?"

Trước cửa ta treo là bảng hiệu của cửa hàng cổ, không nhìn đồ cổ, ngược lại hỏi ta có phải người của Trương Cửu Lân hay không, nếu không phải đến mua âm vật, không phải là đến cầu ta thu âm vật sao.

Đối phương tựa hồ không thích ứng với việc ta mở cửa thấy núi, thoáng dừng một chút mới hỏi: "Người gặp chuyện không phải ta, là lão gia tử nhà chúng ta, gần đây lão gia tử bị bệnh nặng, nhưng còn có một ít nguyện vọng chưa hoàn thành, cho nên muốn cầu một món âm vật làm cho tinh thần người ta bừng sáng, tranh thủ thời gian thực hiện nguyện vọng cuối cùng."

Ta cười cười: "Cái này không dễ xử lý, trên thế gian âm vật nhiều như vậy, ta nào biết món âm vật nào có thể khiến người ta phấn chấn tinh thần?"

"Vâng, Trương đại sư nói rất đúng." Bộ y phục màu đen cực kỳ cung kính nhẹ gật đầu: "Ta nghe được lời đồn của ngài, quả thực là sự tồn tại giống như thần, cho nên lần này mới đặc biệt đến nhà bái phỏng, kính xin Trương đại sư nhất định giúp tìm kiếm giúp đỡ, chủ tử nhà ta... Hắn thật sự rất cần."

"Đồ vật như vậy ai cũng cần, nhưng mà, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu." Ta cầm nắp trà nhẹ nhàng gạt nước trà xuống.

"Trương đại sư không phải từng dùng vạc đựng thân phật thịt..."

"Câm miệng, chủ nhân sau lưng ngươi rốt cuộc là ai? Lại là từ đâu mà biết chuyện ngồi vại thân thể Phật." Ta tức giận ném chén trà xuống đất.

Y phục đen rất lễ phép, cũng rất cung kính đối với ta, nhưng hoàn toàn là một người ngoài nghề, căn bản không hiểu quy củ của thương nhân âm vật. Thương nhân âm vật kiêng kị nhất chính là, việc làm ăn bí ẩn bị người ta nói lung tung khắp nơi!

Thấy ta sắp đóng cửa tiễn khách, quần áo đen nhất thời nóng nảy, hắn lau mồ hôi nói: "Trương đại sư, nếu ta nói sai cái gì, ta sẽ bồi tội với ngài, nhưng xin ngàn vạn lần giúp lão gia tử nhà chúng ta a."

Ta hừ lạnh một tiếng: "Rốt cuộc lão gia tử nhà các ngươi là cái thá gì, sao lại kiêu ngạo như vậy? Tên không chịu nói, ngay cả mặt mũi cũng không chịu lộ, đuổi đến tận đây, chỉ là muốn ta hỗ trợ tìm âm vật? Độ cửa của cái cửa hàng cổ này của ta quá thấp đi."

Từng chữ từng chữ ta nhổ ra, giọng điệu lại cực lạnh.

"Cái này..." Y phục đen sửng sốt: "Nhất định phải để hắn đến nói chuyện với ngươi sao?"

"Đây là quy củ tối thiểu nhất có hiểu không? Ta ít nhất muốn biết hắn là ai, được cái gì chứng không trị? Lại có chuyện gì không cam lòng bỏ qua, mới có thể đúng chứng bệnh hạ độc vật sắc âm vật. Nếu hắn không thấy, vậy thôi, dù sao ta cũng không thiếu tiền."

Nói xong, ta lại bưng bút ký trên bàn lên, cúi đầu nhìn, hoàn toàn không để ý tới.

"Cái này..." Quần áo đen lúng túng đỡ đôi mắt, đấu tranh tâm lý một thời gian dài, lúc này mới đi mở máy truyền tin ngoài cửa.

Phố cổ rất yên tĩnh, lại là ban đêm. Tuy rằng hắn cố ý rời đi rất xa, nhưng ta vẫn có thể nghe thấy nửa lời.

Ngữ khí của hắn cực kỳ cung kính, lại đánh bồn quan khắp nơi, kết hợp với chuyện hắn biết ngồi vại uống thân thể Phật, ta dám khẳng định lão gia tử sau lưng hắn là người trong quan trường.

Ha ha, ngươi làm quan cả đời hưởng hết vinh hoa phú quý, tiểu nhật đẹp không được, chuyện sắp chết lại đột nhiên nhớ tới có tâm nguyện gì chưa xong? Còn muốn không tiếc nuối đi tới Âm gian báo danh, chuyện tốt trên đời này chung quy không thể bị ngươi chiếm hết chứ?

Ngay sau đó, ta hoàn toàn không có thiện cảm gì với người được gọi là lão gia tử kia.

Không bao lâu sau, y phục màu đen đã trở về, khẽ gật đầu với ta, nói: "Ta vừa mời qua, buổi chiều mừng rỡ mãn lầu, không biết Trương đại sư có tiện hay không?"

"Không tiện." Ta cũng không ngẩng đầu lên nói: "Đã có việc cầu xin ta, lại không tới cửa, còn phải sắp xếp một nơi khác gặp mặt, thật sự là rất lớn lối!"

Vừa nghe xong áo khoác đen liền ngẩn ra: "Trương đại sư, van xin ngài..." Hắn gấp giọng nói, trong giọng nói kia gần như mang theo tiếng khóc nức nở.

Ta vẫn không để ý đến.

Trang phục đen vừa thấy ta không để ý chút nào, khuôn mặt nghẹn đến đỏ bừng, gấp đến độ hai tay chà xát.

Trọn vẹn qua hơn nửa ngày, hắn lại phù phù một tiếng, thẳng tắp quỳ xuống trước mặt ta.

"Trương đại sư, thật sự xin ngài!" Mắc mắt hắn có chút đỏ lên, thanh âm cũng nghẹn ngào kêu lên.

Một màn này, ngược lại làm ta thất kinh!

Bộ quần áo đen này nhìn không giống người vuốt mông ngựa, cho dù là để lãnh đạo vui vẻ, cũng hoàn toàn không cần như vậy. Huống chi trong phòng này chỉ có hai chúng ta, hắn lại làm cho ai nhìn?

Hơn nữa nhìn nước mắt nhiệt lệ trong mắt hắn cũng không phải là giả vờ, mà là xuất phát từ đáy phổi nam nhân tôn nghiêm cầu ta.

Ta lập tức có chút tò mò, lão gia tử sau lưng hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vậy mà có thể để cho cấp dưới trung thành như thế?

Tục ngữ nói rất đúng: Ngàn quân dễ được, trung bộc khó cầu.

Ta hơi có chút cảm động, dìu hắn đứng lên nói: "Vậy được rồi, ngày mai ta sẽ đi một chuyến. Bất quá ta nói trước, ta chỉ là một thương nhân âm vật, nếu có thể giúp, ta sẽ tận lực nghĩ cách, thực sự không giúp được, cũng không thể trách ta."

"Được được, chỉ cần Trương đại sư ngài chịu đến là tốt rồi, vậy thì không quấy rầy nữa, tối mai ta sẽ đến đón ngài." Vừa nói xong áo quần đen liền lau khô nước mắt cáo từ.

Trong nháy mắt đã đến buổi tối ngày hôm sau, một chiếc xe xe ngựa đúng giờ dừng ở cửa tiệm.

Y phục đen cung kính gõ cửa tiệm cổ hiệu, mời ta đi ra.

Xe ngựa là một lão đầu tài xế, tóc mai đã hoa râm, động tác thành thạo, khí chất bất phàm, trực giác nói cho ta biết đây không phải là lái xe xe xe bình thường.

Xe ngựa mở cực kỳ vững vàng, đi thẳng đến cửa sau của Nhạc Mãn Lâu.

Nhạc Mãn Lâu đã tới hai lần, cũng không phải nơi có địa điểm cao cấp gì, mà là khách sạn bình thường, bên trong trang trí cũng cực kỳ cổ xưa, tính là xây một chỗ trên sườn núi cao, nếu như đứng ở cửa sổ hướng ra ngoài nhìn, thì có thể quan sát non nửa thành thị.

Lúc này đã là đêm khuya, trong tửu lâu đã không còn người nào.

Lúc vòng qua cửa trước, ta cũng nhìn rất rõ ràng, bãi đỗ xe trống không, trống trải rất nhiều, nhưng vì sao lại phải vòng đến cửa sau?

Ta đây rốt cuộc là muốn gặp ai? Làm sao làm sao lại thần thần bí bí như thế chứ, giống như là kẻ trộm vậy.

Y phục đen rất nhanh đã dẫn ta đến một sương phòng ở trong tầng cao nhất, nhẹ nhàng gõ ba cái cửa.

Trong phòng truyền đến một giọng nói khàn khàn nói: "Mời vào."

Sau khi đi vào, ta phát hiện bên trong ngồi một nam tử thân hình cao lớn, lông mày rậm rậm, nam tử này chừng năm mươi tuổi, chính là thời khắc tráng niên. Chỉ bất quá là da thịt trên mặt có chút vàng như nến, trong hai mắt cũng hiện đầy tơ máu đỏ.

Uy, đây là?

Ngay khi ta nhìn thấy đối phương, rõ ràng lại có chút quen mắt.

Thanh quan số một nghìn một nghìn bảy mươi ba, hay là tham quan?

"Trương đại sư, vị này chính là Vương thị trưởng." Áo đen cung kính giới thiệu nói.

Kỳ thật không cần hắn nói, ta cũng đã sớm nhận ra. Giờ phút này, kẻ đứng trước mặt ta chính là Vương đương nhiệm thị trưởng của chợ Võ Hán.

Vương thị thị làm bảy tám năm ở vũ hán. Ta hầu như mỗi ngày thấy ở trên TV, chỉ là chưa từng thấy người thật mà thôi.

"Trương đại sư, ta còn thường nghe thấy đại danh đỉnh đỉnh của ngài, không ngờ ngài lại còn trẻ như vậy, thật sự là hậu sinh đáng sợ." Vương thị trưởng nói xong liền cười ha hả bắt tay với ta.

Ta thản nhiên nói: "Không ngờ Vương thị thị lại đặc biệt như vậy."

Vương thị thị cười ha hả: "Công tác bảo mật vẫn rất quan trọng! Đến đây, mời ngồi."

Sau khi hàn huyên xong, chúng ta liền ngồi ở trên bàn tiệc, áo khoác đen thì quy củ quy củ đứng ở phía sau Vương thị trưởng.

Vương thị thị cũng không vòng vo, ông ta đi thẳng vào vấn đề, nói: "Cuộc đời họ Vương này cứng rắn, chưa bao giờ có chuyện mở miệng cầu xin người khác. Lần này thỉnh Trương đại sư đến hỗ trợ thật sự là bất đắc dĩ."

Nói xong, hắn cho ta vào báo cáo chẩn đoán bệnh viện, bên trên viết Vương Dược Dược, giai đoạn cuối.

Hắn thở dài nói: "Vốn ta cho rằng còn có thể ở lại võ hán làm mười năm, nhưng đột nhiên một ngày lại ngất xỉu, đưa đến bệnh viện điều tra nói là bệnh dịch muộn, nhiều nhất còn có thể kéo uể oải sinh tồn một tháng, hơn nữa từ từ sẽ còn tê liệt trên giường, thần trí đều không có. Thầy thuốc khuyên ta nghỉ ngơi chữa bệnh, cố gắng hưởng thụ thời gian cuối cùng này, nhưng ta thật sự có một số việc không thể bỏ qua, nếu như không làm xong, e rằng họ Vương sẽ chết không nhắm mắt!"

Mặc dù đã nói tới sinh tử, nhưng thần sắc Vương thị thị vẫn thong dong như trước. Vừa nói đến chuyện không cam lòng, trên mặt hắn đã lộ ra một tia ưu sầu.

"Ta chỉ muốn liều mạng một phen, tháng sau hãy làm xong, đến lúc vào Hỏa Táng tràng cũng không có gì tiếc nuối. Nhưng cái xương già này thật sự là không được dùng, mỗi ngày ăn mấy chục miếng thuốc giải độc, gan vẫn càng ngày càng đau, chịu không được liền đau không chịu nổi, sợ rằng mấy ngày liền cũng không kiên trì được nữa."

"Ta vì chuyện đó mà cố gắng nửa đời người, mắt thấy sắp thành công, ta không cam tâm!" Vương thị trưởng siết chặt nắm tay.

"Bằng hữu trong quan trường đã nói, Trương đại sư là một người tài ba, đã từng dùng một phương pháp rất thần kỳ kéo mẹ của Lưu Thư Ký từ trong tay Diêm Vương gia về, chắc đã sống qua bảy mươi đại thọ! Vì vậy ta cũng mạo muội muốn nhờ vả, hy vọng Trương đại sư có thể để cho bộ xương cũ cứng như sắt thép này của ta chấm dứt tháng này, xin nhờ ngươi đó!"

Vương thị thị nhất ngôn cuối cùng, hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào ta.

Mà ta thì cười lạnh một tiếng: "Nếu ngươi đã nói đến nước này, chúng ta dứt khoát mở cửa sổ trời nói trắng ra đi! Ta có thể giúp ngươi tìm được âm vật ngươi muốn, nhưng muốn toàn bộ gia sản của ngươi để đổi. Thế đạo hiện tại là không quan không tham, ngay cả một tiểu thôn trưởng cũng có thể tham ô hơn trăm triệu, ngươi ở trong võ hán làm nhiều năm như vậy, chắc chắn cũng không kiếm được ít đâu nhỉ?"

Biểu tình kích động của Vương thị thị lập tức cứng đờ, môi ông ta run run nhưng một câu cũng nói không nên lời.

"Sao vậy, còn luyến tiếc à?" Ta dương dương đắc ý bắt chéo chân: "Vậy được rồi, nếu Vương thị trường đã không nỡ lấy tiền của ngươi, vậy ta cũng không lãng phí thời gian này nữa, giữ tiền cho đẹp vào Địa Phủ đi! Đừng quên mua những mỹ nữ biệt hữu nào, đến đó hưởng phúc nhé."

Nói xong, ta khinh thường muốn đi ra ngoài.

"Làm càn!" Áo lụa đen một mực không lên tiếng đột nhiên hét lớn một tiếng, mặt hắn nghẹn đến đỏ bừng, hiển nhiên tức giận run rẩy.

"Tiền nhỏ, ngươi ra ngoài trước đi." Vương thị thị bụm bụng vẫy vẫy tay.

"Vâng." Áo đen rất là lo lắng nhìn Vương thị trưởng một cái, lại hung hăng trừng mắt ta một cái, lúc này mới phẫn hận đi ra khỏi phòng khách.

"Trương đại sư đừng nóng vội, chúng ta nói chuyện tiếp." Vương thị trưởng móc ra một cái chai màu trắng từ trong ngực, đổ ra vài viên thuốc ném thẳng vào trong miệng rồi cố nuốt xuống.

"Được!" Ta nghe tên Tham Quan này rốt cuộc buông lỏng, quay người lại ngồi xuống.

Ta cũng không phải thật muốn vơ vét của ông ta bao nhiêu tiền, mà là xem đám tham quan không vừa mắt này.

Nắm giữ quyền lực của quốc gia vơ vét mỡ dân béo, sắp chết lại không nỡ tiêu tiền, người như vậy hoàn toàn không đáng thương! Sở dĩ ta lưu lại, chính là muốn nhìn một chút tên gia hỏa này đến cùng tham lam đến mức nào, lại bày ra một bộ mặt dơ bẩn cỡ nào.

Vương thị thị nuốt diều hâu, lại ở trên bụng day nửa ngày, lông mày nhíu chặt lúc này mới giãn ra.

Hắn nhìn ta một chút, ngữ khí không thay đổi nói: "Trương đại sư nói không sai, những năm gần đây quả thật có một số quan viên không bình thường, quên mất tính đảng, quên mất nhân dân, đã tạo thành ảnh hưởng cực kỳ tồi tệ cho hình tượng quan viên. Trương đại sư có cách nhìn như vậy, ta tuyệt đối không bất ngờ."

Ta cười lạnh, cũng không nói gì thêm.

Trong lòng thầm nghĩ, giả bộ, ngươi cứ tiếp tục giả vờ đi! Thật là vui vì giống như ngươi không tham.

Vương thị thị cũng không để ý đến tiếng cười lạnh của ta, ông ta tiếp tục nói: "Dù sao Trương đại sư cũng là người làm ăn, ta lại càng không thể vô cớ thu lấy một âm vật trân quý được. Ngươi nói muốn toàn bộ gia sản của ta để đổi lấy, ta đồng ý với ngươi."

Ha ha, cuối cùng cũng lộ tẩy rồi?

Ta vẫn không nói gì, mặt mày vẫn mỉm cười nhìn hắn.

"Ta có một ngôi nhà an cư, một chiếc xe nôi mới mua, ngoài ra còn có mười hai vạn tiền nợ. Đây là toàn bộ tài sản của ta, nếu như đại sư không ngại, ta nguyện ý toàn bộ phụng tặng." Thái độ Vương thị thị thành khẩn nói.

"Vương thị trưởng thật là biết nói đùa quá." Ta không tự kìm hãm được mà cười phá lên: "Trước đây chưa nói tới chức vị thị trưởng Quang thị ngươi đã làm tròn mười năm, có chút gia sản như vậy thì ai tin được chứ? Thực sự coi ta như trẻ con ba tuổi đó."

Vương thị thị dừng lại một chút: "Ta không lừa ngươi."

Bình tĩnh nhìn hắn, trên mặt hiện lên bốn chữ: "Quỷ cũng không tin.

"Ài! Ta sẽ nói thẳng với ngươi." Vương thị trưởng thở dài não nề: "Dù sao mấy câu này ta cũng đã nhịn trong bụng mấy chục năm rồi. Trước khi đi tìm người để nói chuyện, thật sự là rất sảng khoái."

"Ta vẫn luôn làm quan, xem ra người ngoài chắc chắn có không ít mỡ, nhưng ngươi lại không hiểu nỗi khổ tâm của ta."

"Quê ta ở đại sơn, phụ thân chết sớm, trong nhà huynh đệ tốt mấy người, ngay cả cơm cũng ăn không đủ no chớ nói chi là đọc sách. Các ca ca một ngày không niệm sách, sớm xuống đất làm việc, chỉ vì cho ta một cái xuất đầu hàng! Sau này ta chuyển sang công việc trong thành, sinh hoạt coi như không tệ, nhưng các ca ca đều rất khổ sở!"

"Ta làm huyện trưởng năm đó, đại ca trèo qua núi lớn, đi bảy tám ngày tới chỗ ta, nói để cho ta tìm phê duyệt, giúp lão sư chuyển lão sư phụ con dâu của lão cho đàng hoàng. Ta không đáp ứng, lão tức giận đến nước miếng cũng không uống, xoay người bỏ đi, ta ngăn thế nào cũng không ngăn được."

"Hắn nói nhiều năm như vậy cũng chưa từng cầu ta, chỉ có chút việc nhỏ như vậy còn chối cãi, quả thực là một kẻ vô ơn vô ơn! Từ nay về sau trong nhà coi như không có ngươi! Tối hôm đó ta khóc suốt đến hừng đông..."

"Từ đó về sau, trong nhà có gì khó khăn, cho tới bây giờ còn không nói cho ta biết."

Con mắt Vương thị thị hơi ướt đẫm, tiếp tục nói: "Năm đó, mẫu thân bị bệnh. Đại ca ta bán trâu, nên tự mình khoác cày ruộng lên, mệt đến mức nằm liệt giường. Mãi đến hai năm sau ta mới biết được..."

"Khi mẫu thân bệnh nặng không ổn định, kiến thiết của ta đang trong giai đoạn nguy cấp, cũng không thể chạy về xem một cái."

"Ta đi ra từ khe núi nghèo, ta không muốn người trong núi vĩnh viễn nghèo. Ta xây dựng trường học nông dân, mạnh mẽ phổ biến dân cư còn lại thôn nông vào thành, sắp xếp một loạt các công trình dân sinh, nhưng ta vẫn không dám về nhà, không dám đối mặt các ca ca ta!"

"Ta vẫn dùng cái này để cảnh giới bản thân, ta là con nông dân, ta là con nuôi của quốc gia, ta không dám tham, ta không dám lấy. Ta nếu dám lấy một xu, dám làm một chuyện riêng. Những cái khác không nói, ta đều có lỗi với các ca ca! Thực xin lỗi ngọn núi lớn kia!"

Vương thị thị lau nước mắt, nghiêm mặt nói: "Tiền lương của ta thoạt nhìn không ít, nhưng lão bà bà của ta quanh năm có bệnh, nhi tử vẫn còn đang trường, ta còn giúp đỡ thêm cho hai đứa lớn, những năm nay, thực sự ta không tích góp được bao nhiêu tiền, cũng chỉ có bấy nhiêu. Trương đại sư nếu là ngại ít, ta cũng không có gì để nói, dù sao đồ đạc của ngươi cũng không mua nổi."

Đệ nhất thiên một phần bảy tự vật, một đời tâm nguyện.

"Vương thị trưởng diễn trò hay a, đối mặt với điều tra của Kỷ Vụ thị trường cũng đều nói như vậy đúng không?" Giờ phút này ta vẫn không tin.

"Nếu Trương đại sư không tin, có thể điều tra hết tất cả, hoặc là đến nhà ta xem thử, ngươi sẽ biết được gì cả..." Vương trưởng thị thở dài.

"Được, vậy ta cũng muốn đi xem xem sao!" Ta đáp ứng đầy miệng, trong lòng thầm nghĩ, ta xem ngươi diễn tới khi nào.

"Vậy thì đi." Không ngờ Vương thị thị lại là người nhanh như chớp, nói xong liền đứng dậy.

Hai chúng ta một trước một sau ra cửa, một đầu áo khoác đen đứng ở đầu kia hành lang, ánh mắt quét qua trên mặt ta vẫn bộ dạng hung hăng.

"Tiền nhỏ, ngươi về trước đi, ta sẽ dẫn Trương đại sư về nhà làm khách." Vương thị trưởng thản nhiên nói.

Y phục đen sửng sốt, lập tức thuận theo đáp lại.

Xe cho thuê vẫn dừng ở cửa sau yêu thương khắp lầu như cũ, tài xế vừa thấy chúng ta đi ra, vội vàng mở cửa xe ra.

Ta và Vương thị thị ngồi song song lên xe, ông ta phất tay nói: "Lão Lý, đến nhà ta."

"Ai." Người nọ lên tiếng, cực kỳ thuần thục khởi động xe.

Vương thị thị giới thiệu với ta: "Đây là lão tài xế Lý trước kia của ta, đã theo ta rất nhiều năm, một mực đến tận lúc về hưu cũng không để lại thứ gì, bây giờ còn phải cho người thuê cho thuê nuôi gia đình. Bây giờ quay đầu lại ngẫm lại, thật là có lỗi với mấy bộ hạ cũ."

"Vương thị trưởng ngài đừng nói như vậy, ta còn phải cảm ơn ngài đây." Tài xế xế chủ nhận lấy câu nói, nói: "Mấy lão già cùng lúc về hưu với ta đi ngủ cũng không yên tâm, đặc biệt là mấy lão già lãnh đạo nguyên bản kia đang ngủ say, vừa nghe thấy tiếng xe chở tải, cả người bọn họ đều run rẩy! Còn ta, mỗi ngày ăn no, ngủ say, nhìn xem ai cũng không sợ hãi. Hẳn là phải tốn bao nhiêu tiền mới mua được tâm trạng an toàn."

"Ha ha ha." Vương thị thị vừa nghe là sang sảng cười nói: "Lời này cũng không tệ, tay ta tinh tế đổi lấy tâm an, đây là chuyện tốt mà bao nhiêu tiền cũng mua không được!"

Đột nhiên, số bạn lớn của Vương thị đã vang lên.

Hắn ta tiếp tục ừ vài tiếng, sau đó nói: "Chuyện này phải lập tức giải quyết, dân sinh không việc nhỏ, tuyệt đối không thể qua loa! Lập tức đi làm."

Thả máy truyền tin lại, Vương Quảng Viên đột nhiên chỉ về phía trước nói: "Trương đại sư, người nhất định muốn hỏi, họ Vương có cái gì không bỏ xuống được? Kỳ thực thứ ta không bỏ xuống được nhất chính là nơi này."

Ta thuận mắt nhìn lại, đây là toàn bộ lầu các hoàn toàn mới.

Từng tòa nhà cao chót vót, xếp chỉnh tề một cái.

"Đây là nhà về lại của thành cũ cải tạo, võ hán phát triển đến bây giờ, có thể nói là sinh cơ bừng bừng. Nhưng vẫn có một ít thành thị còn ổ ở trong thành cũ rách nát nát, không có nước, không có điện, một nhà mấy chục cái ở trong phòng rộng mấy chục mét, ngày ấy thật là kêu khổ a!"

"Còn có bên kia, là nhà thuê liêm sỉ trong thành. Chuyên môn kiến tạo cho thợ thủ công và người nông dân, võ hán có thể có phát triển hôm nay may mắn nhờ có bọn họ. Hiện giờ võ hán phồn vinh, thành thị trở nên tốt hơn, cũng không thể quên ân nhân, mục đích mở ra cải tạo chính là cho tất cả mọi người đều được sống một ngày tốt."

"Vì mục tiêu này, ta đã cố gắng nửa đời, liều mạng nửa đời! Hôm nay đã phá vỡ tầng tầng lớp lớp khó khăn, cuối cùng toàn bộ đã thành công, tháng sau mới có thể hoàn thành toàn bộ! Ta hy vọng có thể vì giấc mộng của mình chảy cạn giọt máu cuối cùng, đến lúc đó cũng có thể mỉm cười với cửu tuyền." Vương thị thị nhìn ra ngoài cửa sổ, rất là cảm khái.

"Đây chính là tâm nguyện của ngươi?" Ta cảm thấy có chút kỳ quái.

"Đúng đó, còn chưa đủ à?" Vương thị trưởng hỏi ngược lại.

Ta ngây dại.

Vương thị thị khổ tâm cầu xin ta. Muốn ta giúp ông ấy hoàn thành tâm nguyện trước lúc lâm chung là cái này sao? Không ngờ chỉ vì để những dân chúng kia có một nhà mới?

Đột nhiên ta cảm thấy, vừa rồi mình là nhỏ bé và cay nghiệt cỡ nào, quả thực là làm bẩn nhân tính thị trưởng Vương thị.

"Đây là rạp chiếu phim, sau này sẽ áp dụng phương thức chính phủ bổ sung, để nông công và thu nhập gia đình miễn phí."

"Đây là trường học, sẽ cung cấp bữa trưa miễn phí."

"Đây là y viện, khám bệnh khó khăn, xem bệnh quý, tình huống không thể chi tiêu hoàn toàn thay đổi trong tay ta..."

Xe cho thuê xuyên qua khu vực, Vương thị thị cao hứng phấn chấn chỉ trỏ, giống như một đứa bé thỉnh thoảng vui mừng, lúc kêu to: "Đây là công viên mới thành..."

Vương thị thị không ngừng giới thiệu cho ta, nơi này đang được xây dựng là gì. Sau khi giao nộp sử dụng sẽ mang đến chỗ tốt như thế nào cho người trong thành, chính phủ lại phối hợp với chính sách ưu đãi dân ra sao, đến lúc đó toàn bộ võ sĩ sẽ trở nên tốt đẹp như thế nào.

Hắn càng nói càng cao hứng, hai mảng hồng quang hiện ra trên khuôn mặt vốn tiều tụy, giống như đã hoàn toàn quên mất vì sao mình lại tới đây gặp mình. Quên mất lúc này đang bị ung thư tra tấn, thời gian dành cho hắn đã không còn nhiều...

Xe thuyền một đường tiến lên, hắn cứ như vậy hưng phấn không thôi nói, thỉnh thoảng còn có thể phát ra một hai tiếng cảm khái.

Trong lòng của hắn sớm đã có một bản kế hoạch vô cùng bao la, hắn muốn đem lễ vật tuyệt vời nhất đời này làm thành hiến cho nhân dân thích hắn.

Mà ta thì ngồi một bên, nhìn một đường đi, trong lòng càng không thoải mái.

Nói thật, một chức quan tốt như vậy thật sự là quá khó có được!

Ta cảm thấy vô cùng tự trách mình về hành động châm chọc vừa rồi của mình, gió ngoài cửa sổ xe lạnh lẽo, nhưng tâm trí của ta lại mênh mông như lửa. Ta đã sinh ra một ý niệm ức chế không nổi trong đầu, cho dù là trên núi đao xuống biển lửa cũng phải tìm được âm vật như mong muốn của Vương thị thị thị.

Chiếc xe đi dọc theo con đường thẳng tắp về phía trước, bên cạnh đột nhiên yên tĩnh lại.

Quay đầu nhìn lại, Vương thị thị cứ thế dựa vào cửa sổ mà ngủ rồi...

Sắc mặt hắn rất khó coi, mang theo một loại bệnh hoạn cực kỳ mệt mỏi, nhưng lại treo đầy nụ cười, không biết hắn mơ thấy cái gì, là toàn bộ công trình đã hoàn thành, tiên pháo cùng ngân lên? Hay là vạn chúng vui vẻ, ai nấy đều ngửa mặt cười?

Lão Lý lái xe nhìn thấy hắn nằm trong xe, rất tự nhiên từ chỗ ngồi lấy ra một tấm thảm lông, đưa tới.

Ta nhận lấy rồi nhẹ nhàng đắp lên người hắn ta.

"Ài, Vương thị trưởng cũng thật không dễ dàng a." Lão Lý nhẹ nhàng thở dài nói: "Mấy năm ta đánh xe cho hắn, hầu như mỗi ngày đều là về nhà muộn như vậy. Vừa lên xe là giọng nói khàn khàn, hơn nữa còn không ngừng gọi điện. Hỏi các công tác tiến độ khó khăn của hiện tại thế nào, những khó khăn kia đã được giải quyết chưa."

"Sau khi ta chuyển nghề, chính phủ đã mở cả đời ở thị trường, cũng đã trải qua vài vị lãnh đạo, nhưng chưa từng thấy qua tam lang liều mạng như vậy! Lãnh địa tốt như vậy vì nhân dân, thật sự là quá hiếm có, chỉ là... Ài!" Lão Lý lắc đầu, nặng nề thở dài một tiếng.

Lý lão không nói gì, trong lúc nhất thời ta càng không còn gì để nói.

Trong xe yên tĩnh khác thường, chỉ thấy từng tòa nhà cao ngoài cửa sổ đang gào thét bay qua, từng bức màn thị trường cực kỳ đồ sộ chiếu xuống ánh ban quang rực rỡ, càng lộ ra vẻ mê người.

Một lúc lâu sau, chiếc xe rốt cuộc cũng dừng lại.

Đây là một mảnh lầu lão xây ở cuối thế kỷ trước, lộ ra rất là cũ kỹ.

"Đường đường Vương thị thị trưởng, lại sinh sống ở đây ư?" Ta hơi kinh ngạc.

Đệ nhất thiên một nghìn một bảy năm ngâm nga Thạch Hôi.

"Lâu này vẫn là hắn ở chỗ sở trường nông nghiệp." Lão lý xe tắt lửa, đè thấp âm thanh: "Về sau vài lần muốn phân phối lại cho hắn, hắn đều không đồng ý, nói nhà này cũng không tệ lắm, ít nhất rất nhiều người trong thành còn không ở được, đợi đến lúc nào, người tù trong toàn võ lực đều ở phòng tốt hơn nơi này. Sau đó, vẫn ở cho đến bây giờ..."

Ta trầm mặc chốc lát, nhìn Vương thị trưởng vẫn còn đang say ngủ, quay đầu nhìn lão Lý nói: "Chờ Vương thị trưởng tỉnh lại, ngươi thay ta chuyển lời, chuyện này ta nhất định sẽ thay hắn làm."

"Không được, điều này nhất định phải tra rõ ràng!" Lão Lý còn chưa kịp đáp lời, Vương thị trưởng đột nhiên vung tay lên, vén tấm thảm ngồi bật dậy.

Lập tức phịch một tiếng đâm vào đỉnh xe.

"Ai ui..." Gã vừa xoa đầu vừa quay đầu lại nhìn hai người họ Lý. Gã hơi sửng sốt một chút, lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo trở lại, cười ha ha nói: "Ngươi nhìn ta, nói xong liền ngủ thiếp đi. Vừa rồi mơ thấy có người ăn bớt liệu, cái này đi đâu? Ha ha, Trương đại sư, đi, chúng ta về đến nhà!"

"Vương thị trưởng, không cần đâu." Ta thành khẩn nhìn hắn: "Ngài yên tâm đi, việc này ta nhất định sẽ giúp ngài làm xong!"

"Đây là hai chuyện khác nhau." Vương thị thị nghiêm sắc mặt: "Ta hơn nửa đêm hôm nay đem ngươi tìm tới, một ngụm trà cũng không cho, đây gọi là đạo đãi khách gì chứ? Nếu như truyền ra ngoài, cái mặt mo này của ta còn để ở đâu được? Đi nào, đi nào, đã đến trước cửa nhà rồi, còn khách khí gì, trước ngồi xuống đã."

Nói xong, không phân biệt liền kéo ta xuống xe.

"Lão Lý, khổ cực rồi." Vương thị trưởng đóng cửa xe lại, tự nhiên móc tiền ra đưa tới cửa xe.

Xem ra hắn ta cưỡi lão Lý không phải xe đêm đầu tiên.

Lão Lý biết rõ tính tình của hắn, cũng không từ chối, duỗi tay nhận lấy.

"Lão Lý, ngươi còn phải làm việc nữa à. Ta sẽ không để ngươi lại đâu. Hôm nào đó ta sẽ trở lại, hai huynh đệ chúng ta sẽ uống một chén." Vương thị thị nói là vẫy tay với lão Lý một cái.

Ánh mắt ông lão Lý hơi ướt át: "Vương thị trưởng, ngài cũng phải chú ý đến thân thể mình chứ!" Sau đó lập tức rời khỏi xe, quay đầu đi xa.

Mãi đến khi xe biến mất trong bóng đêm, Vương thị thị mới xoay người lại, rất sảng khoái nói với ta: "Nhà của ta đã lâu không có khách tới, đi, ta sẽ cho ngươi nếm thử tay nghề của ta!"

"Chuyện này..." Ta có chút lúng túng, đến nhà hắn xem xét là ta nhắc tới, chính là vì xem chuyện cười của hắn, lật hết vốn liếng của hắn, muốn nhìn cái bộ mặt bẩn thỉu kia đến cùng có thể chứa đựng đến khi nào.

Nhưng lúc này, ta biết mình thật sự đã nghĩ nhầm, Vương thị đốc là một vị quan tốt hiếm thấy!

Hắn hiện tại cứng rắn kéo ta lên lầu, ngược lại làm ta cực kỳ lúng túng.

"Yên tâm đi, là ta mời ngươi ăn cơm, lại ở nhà, chuyện này không tính là nhận hối lộ." Vương thị thị thị cười nói.

"Vương thị trưởng, hay là chuyện ngày khác đi." Ta tiếp tục thôi việc: "Hơn nữa cũng tới lúc này rồi, chị dâu này."

"Nàng ấy nha, đang giữa trưa, phải đến nửa đêm mới về, bây giờ trong nhà chỉ có một mình ta. Chúng ta trong lầu yêu cả thức ăn cũng không có.

Ta đang đói đấy, đi thôi, coi như cùng ăn cơm với ta." Vương thị thị nói xong, liền bám vào vai ta đi thẳng vào.

Do đó, ta cũng không còn biện pháp nào khác.

Vương thị thị đang ở lầu bốn, ông mở cửa ra, làm sáng ánh đèn, sau đó cởi áo khoác ném vào trong ghế, một bên kéo tay áo đi vào phòng bếp, một bên nói với ta: "Ngươi ngồi trước đi, uống trà tự mình rót, ta sẽ về sớm thôi!"

Lập tức, trong phòng bếp chợt có tiếng đinh đinh đang đang vang lên.

Ta đứng ở trong phòng, nhìn phòng này cực kỳ bình thường, nhưng lại ý nghĩa phi phàm gian phòng, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc nói không ra lời.

Nói là bình thường, là bởi vì đây là một gian phòng riêng thông thường nhất của hai phòng, đại khái cũng chỉ khoảng sáu bảy mươi mét vuông, khi trang trí trong phòng đã sớm qua, khắp nơi đều lưu lại dấu vết tuế nguyệt.

Nói ý nghĩa phi phàm là bởi tuyệt đối không có bất kỳ một nhà nào thiết kế thần kỳ như thế.

Trong phòng khách bày một cái ghế dài bằng chiếc ghế dài, nhưng ngồi đối diện cái ghế không phải là trà gì, mà là một bàn trà lớn hình vuông ngay ngắn, trên thư án chất đầy các loại bản vẽ và các công văn kiện, còn có bản đồ to to nhỏ, đủ mọi màu sắc.

Có toàn bộ thị quan sát bản đồ mặt bằng phẳng, có bản đồ địa hình, có bản đồ tuyến treo trên sông nước... Nếu như không phải vừa mới theo Vương thị trưởng vào phòng, ta thật hoài nghi, có phải mình đã đi vào nơi chỉ huy hiện trường hay không?

Xem ra, hắn thật đúng là liều mạng tam lang a!

Theo Lý lão nói, mỗi ngày hắn đều làm việc muộn như vậy, thật vất vả mới về đến nhà, còn phải đối mặt với những bản đồ này, còn phải cố gắng hết sức đi nghiên cứu.

Hắn không muốn để lại khuyết điểm nào, hắn muốn dùng lực đồ hoàn mỹ, kiến tạo một thành trì mới khiến toàn bộ thành thị đều hài lòng.

Hiện giờ hắn lại làm được, thế nhưng chính bản thân hắn lại vĩnh viễn không thể nào nhìn thấy được ngày đó.

Hắn vì thế mà cố gắng nửa đời người, phấn đấu nửa đời người, nhưng kết quả lại chỉ có thể tiếc nuối không dứt, chết không nhắm mắt sao?

Ta tin rằng bất kỳ một người võ hán nào biết được việc này đều sẽ cực kỳ bi thống, thổn thức không thôi!

Ta nhìn những địa đồ trước mắt này, nhớ tới đoạn đường đi tới, bộ dáng vui vẻ ra mặt này, con mắt lập tức có chút không ngăn được ướt át.

"Ăn cơm thôi!" Đúng lúc này, Vương thị thị đột nhiên kêu to một tiếng, bưng hai cái chén lớn từ trong phòng bếp đi ra.

Là hai bát mỳ, nước trắng nấu mỳ, bên trên cho thêm chút sợi tơ vàng của mẹ nuôi khô, hơi hoa lệ một chút chính là, bên bát còn có một quả trứng Hà Đản.

"Nào, mỗi người một bát, không còn dư thừa." Nói xong hắn cho ta một bát, bản thân bưng lên một cái ghế dựa khác, ngồi xuống, lập tức ăn như hổ đói.

Ta thấy bộ dạng hắn như vậy, mũi đột nhiên cay cay.

Đây chính là đường đường của thị trưởng Võ Hán đó! Thành phố lớn mà người quản lý có trăm vạn người, tiền bạc lưu động trong tay vô số kể.

Y cứ thế coi mình là con lừa sai khiến sao?

"Sao, không ăn hết?" Hắn nuốt liền mấy ngụm, thấy ta đứng đó không nhúc nhích, dùng đầu đũa gãi gãi đầu, đầy áy náy nói: "Lần đầu tiên đến nhà ta, mời ngươi ăn cái này, đúng là kỳ cục. Nhưng ta... chỉ biết làm vậy thôi."

"Không, ta cũng đói!" Ta nói rồi, cũng bưng bát lên, ngồi ở trên thấp bên cạnh hắn bắt đầu ăn.

Hắn nhìn ta một cái, cũng không nói lời nào, mỳ lên tiếp tục ăn.

Tây lý khò khè, hai người đại nam nhân không nói một lời, há to miệng nuốt mặt.

Cái chén của ta dần dần dựng lên, sau đó, ta thừa dịp hắn không chú ý lén xóa đi sự ẩm ướt nơi khóe mắt.

Vương thị thị một hơi ăn hết mỳ, thậm chí ngay cả nước canh cũng uống sạch sẽ, rất là hài lòng ợ lên một cái: "Đừng có nhìn món mỳ này không vừa mắt, hiệu quả thật đấy nha."

"Trước kia làm việc, nói không chừng lúc nào cũng trở về, chị dâu ngươi căn bản không thể giữ cơm cho ta. Đôi khi nửa đêm ta trở về, thực sự đói tới phát hoảng, liền phải tự học cách nấu mỳ. Thứ này thứ khác không dám nói, ngược lại là đơn giản, đói chết! Giống như làm quan, chỉ cần trong lòng ngươi giả bộ dân chúng, thật tình muốn làm, vậy thì không có chuyện gì không làm được."

Hắn vừa cảm khái một trận, đột nhiên quay đầu lại, lúc này mới ý thức được ta căn bản không phải là người trong phủ chính thức, một phen giáo dục vừa rồi tỏ ra hơn thường, phì cười một chút rồi nói: "Ngươi xem, ta thật sự là lão quan liêu đã quen rồi, bất luận chuyện gì cũng có thể vạch trần công việc."

Nói xong, hắn nhận lấy chén rượu của ta rồi nói: "Ngươi lại ngồi đi, ta phải nhanh chóng quét sạch mới được, nếu chờ chị dâu ngươi trở về thì cũng phải đấu với ta đó!" Hắn nói thế nhưng vẻ mặt lại vô cùng hạnh phúc.

"Ài, đúng rồi." Mới vừa đi hai bước, hắn lại ngừng lại, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Nếu sau này ngươi gặp nàng, ngàn vạn lần đừng có nói lỡ miệng! Chuyện ta bị bệnh, ngoại trừ tiền báo cáo giúp ta ra, ai cũng không biết, ngay cả lão Lý cũng không biết, chuyện này nhất định phải giữ bí mật ở mức độ cao."

"Được!" Ta gật đầu lia lịa.

Một trận gió phần phật thổi tới, trên bản đồ trên bàn rơi lả tả không ít, ta vội vàng cúi đầu nhặt lên vứt xuống.

Nhưng lúc này, ta đột nhiên phát hiện một bức điện, liền phủ lên mặt dưới thủy tinh dày cộm trên mặt bàn.

Bức ảnh kia là hắc bạch, ẩn ẩn có chút ố vàng, nhìn có vẻ cũ kỹ.

Trên bức ảnh đứng song song hai người trẻ tuổi hai mươi mấy tuổi, một người mặc quân trang, một người khác mặc một bộ Trung Sơn Trang, hai người tất cả đều cao cao ưỡn ngực lên, trước ngực tất cả đều treo một cái lược biểu tượng phát sáng lập lòe. Vẻ mặt bọn họ kiêu ngạo cùng vui mừng, hào hoa chính trực.

Tuy rằng thời gian cách nhau đã rất lâu, nhưng ta chỉ cần liếc mắt là nhận ra được, người trẻ tuổi mặc Trung Sơn trang kia chính là Vương thị trưởng đấy.

Ở phía dưới là hàng chữ viết rồng bay phượng múa.

Ngàn chùy vạn chùy đục ra núi sâu, liệt hỏa đốt cháy trở nên bình thường.

toái cốt tan xương nát thịt hoàn toàn không sợ, muốn lưu lại sự trong sạch ở nhân gian!

Phía sau nữa là một hàng chữ nhỏ: "Cẩn thận dùng câu này tặng cho nhảy vọt tiến, mong đọc xong, sang chín mươi bốn năm, tháng hai."

"Hắn tên là Hồ Thanh Sơn, đây là bạn bè và bạn tốt nhất của ta." Ta rất ngạc nhiên, Vương thị trưởng lại không biết vì sao lại đứng sau lưng ta.

Hắn không để ý tới sự kinh ngạc của mình, hai mắt nhìn chằm chằm vào ảnh rồi nói: "Năm xưa, chúng ta cùng nhau tốt nghiệp lẫn nhau vào đảng, thề phải cố gắng phấn đấu, báo hiệu cho tổ quốc. Nhưng chỉ mấy tháng sau, hắn đã hy sinh ở biên cảnh, thậm chí ngay cả thi cốt cũng không tìm được đầy đủ, chỉ còn lại mấy hàng chữ để lại cho ta."

Vương thị thị có chút phiền muộn: "Những lời này của Thanh Sơn đặc biệt bên tai, lúc nào cũng như sấm sét cảnh tỉnh ta. Mỗi khi ta mê mang, ta luôn phải nhìn hình ảnh một chút, Thanh Sơn cũng có thể bị đánh tỉnh lại triệt để! Vô luận là quan to tiểu quan, trước mặt dân chúng vĩnh viễn đại biểu không phải là mình, mà là quốc gia, là hi vọng của dân tộc này!"

Đệ nhất thiên một nghìn một trăm bảy mươi sáu huy hoàng chỉ điểm nam tử.

"Hai ta đều là từ trong núi lớn đi ra, lại cùng nhau học tập công tác ở vũ hán. Hắn trước khi lên chiến trường nói với ta, dân chúng thật sự là quá khổ, ngươi nhất định phải cho bọn họ trải qua ngày tốt đẹp! "

"Ta cố gắng, tiếp tục phấn đấu, chỉ vì ngày hôm nay."

"Ta biết ta là người theo chủ nghĩa độc vật, không nên tin quỷ thần. Nhưng ta thật sự sợ gặp hắn lần nữa, miễn cho hắn hỏi ta tới, ta không biết nên trả lời cái gì..." Tròng mắt Vương thị thị hơi đỏ lên.

"Vương thị trưởng, ngài yên tâm. Ta nhất định sẽ giúp ngài hoàn thành tâm nguyện này!" Ta vô cùng chắc chắn nói.

"Trương đại sư, đa tạ ngươi rồi." Vương thị trưởng nắm chặt lấy tay của ta: "Chỉ cần không làm trái với luật quốc gia, ta nguyện ý dốc hết tất cả của ta."

Lời nói của y tuy vô cùng chân thành, nhưng lại giống như là hung hăng quất ta một cái tát, trên mặt nóng rát.

"Vương thị trưởng, không cần phải nói nhiều! Ta sẽ đi chuẩn bị ngay, ngài cứ chờ tin tốt của ta đi!" Nói xong, ta đứng dậy đi ngay.

Đúng lúc này, cửa mở ra.

Đi vào một người phụ nữ trung niên mặc quần áo máy móc.

Thân hình nàng gầy yếu, sắc mặt vàng như nến, rất là kinh ngạc nhìn ta, lộ ra một nụ cười sáng lạn, sau đó nói với thị trưởng Vương: "Nhảy vào đi, khách nhân trong nhà tới thì cũng không nói một tiếng chứ? Ta vừa vặn đi qua đường qua đêm, cũng tiện mua chút đồ ăn ngon về."

"Không làm phiền chị dâu, ta đi đây." Ta cố nén nước mắt chưa chảy ra, sợ bị cô nhìn thấu nên vội vàng cúi đầu đi ra ngoài.

Một đường nhanh chóng xuyên qua đường lầu, đi ra bên ngoài, lúc này mới dám quay đầu nhìn chung quanh.

Trong màn đêm đó, chỉ có một cánh cửa sổ lóe lên, tựa hồ chiếu sáng tương lai của cả võ giả!

Nước mắt của ta không nhịn được nữa, ào một tiếng rơi xuống.

Ta vừa đi vừa lấy ra điện thoại, rải tin tức khẩn cấp muốn mua trong vòng tròn này, thậm chí ghi chú, không tiếc bỏ số tiền lớn, tranh giành từng giây từng phút.

Mới vừa phát ra không lâu, máy truyền tin liền vang lên, ta vừa nhìn thấy là của Lý Ma Tử.

Tên này vừa nhìn thấy tin tức ta phát ra liền chạy tới máy truyền tin, chẳng lẽ là có manh mối hay sao?

"Này, Lý Ma Tử! Ngươi có manh mối gì không?" Ta đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Ta nói này Trương gia tiểu ca, rốt cuộc là ai được bệnh nan y đây." Hắn cũng rất sốt ruột.

"Ngươi bất kể là ai, đến cùng có manh mối hay không?"

"Làm sao mà có được, ta đang cùng Hạ lão sư ngắm trăng, thấy ngươi hơn nửa đêm đột nhiên phát ra tin tức khẩn cấp như vậy, còn tưởng là...khụ khụ, ngươi đã không nói, vậy ta cũng không hỏi nữa, được rồi, cứ như vậy trước đi, ta không sao cả, việc gì ta sẽ nghe ngóng giúp ngươi."

Lý mặt rỗ thuận miệng nói bậy, đêm lớn như vậy ngay cả một ngôi sao cũng nhìn không nhất, lấy cái mặt trăng chó má gì, rõ ràng chính là đang cấp chăn với Hạ lão sư. Lại nghe bộ dạng hắn hờ hững kia, ta lập tức liền nổi nóng, hét lớn: "Cái gì mà bảo không có việc gì giúp ta hỏi thăm sao?! Lập tức chuyển phát cho ta những thương nhân âm vật ở khắp nơi trong cả thiên động, vẫn trở về sớt tay mọi chuyện, phát động hết cả mọi chuyện trong mấy năm nay cùng với mọi người tìm hết."

Lý Ma Tử là tự tìm cách theo ta lăn lộn, sau đó mới phát tài. Chẳng những chữa khỏi bệnh Bạch Huyết cho con trai, còn được ngâm lên Hạ lão sư, hơn nữa trong ngành này cũng coi như là nhân vật có danh tiếng.

Bình thường ta đều coi hắn như huynh đệ, cực ít rống to, đặc biệt là ở trước mặt Hạ lão sư, sẽ tận lực giữ lại thể diện cho hắn. Nhưng một lần ta thật sự là có chút nóng nảy!

Lý mặt rỗ vừa thấy tình huống không ổn, lập tức trả lời: "Được rồi, Trương gia tiểu ca, ngươi trước tiên đừng có chút buồn bực, chúng ta đã có bao nhiêu sóng gió trôi qua rồi, lập tức chắc chắn cũng chịu nổi. Ngươi yên tâm, ta sẽ lập tức làm ngay!" Nói xong liền niệm thông tin.

Đêm khuya đánh không lại xe, ta đi theo con đường lớn trở về, kinh phong thổi qua, đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều, đột nhiên cảm giác được giọng nói vừa rồi của mình có phải có chút quá đáng không? Đã muốn cho Lý Ma Tử đánh qua nhưng lại bị lộ tuyến chiếm cứ.

Xem ra Lý mặt rỗ cũng rất có thể là bạn bè, ngay cả Hạ lão sư si mê hắn đến quên mất cũng không để ý, giúp ta tìm tòi tình báo xung quanh.

ngành này của bọn ta trái ngược với những người khác, tuyệt đại đa số đều là buổi chiều khai trương, tinh thần mỗi người đều rất phấn chấn.

Vừa thấy cực ít lộ diện, ta phát ra loại tin tức khẩn cấp này, lập tức đều nhao nhao nghị luận.

Giang Bắc Trương gia cũng nhiệt tình giúp ta tìm kiếm xung quanh, trong lúc nhất thời âm vật các nơi trong toàn quốc đều nổ tung!

Sau khi trở về, ta cầm lấy chiến dịch lật qua lật lại, nhìn chằm chằm mỗi một tin tức phát tới, sợ để lộ bất kỳ một chút manh mối nào.

Thế nhưng vẫn không có lấy nửa điểm giá trị.

Ta có chút rầu rĩ lấy ra từng làn khói, từng luồng từng luồng một.

Trong vại yên xám trên bàn chất một tầng thật dày, nếu bị Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy, chắc chắn hắn sẽ lại muốn hung ác ta một trận!

Vương đại thư, vị quan vĩ đại nhất trên đời này chưa từng gặp qua, trước khi chết, ông ta chỉ có một nguyện vọng vô cùng đáng thương, vậy mà ta không thể giúp ông ta hoàn thành sao?

Ta tuy chỉ là một thương nhân âm vật, nhưng ta cũng là võ hán, ta cũng là người Trung Quốc! Ta cũng hi vọng như vậy quan tốt sẽ càng ngày càng nhiều, hiện tại đến phiên ta tận lực đến đó, ta làm sao có thể không dốc toàn lực ứng phó?

Vẫn luôn chịu đựng đến hừng đông, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, thể xác và tinh thần của ta cực kỳ mệt mỏi, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào điện thoại di động như cũ.

Cho nên thời gian của Vương thị đại nhân không nhiều lắm, cứ qua một giây lại nhiều thêm một chút mơ hồ!

Ta quyết không thể để cho tâm nguyện của hắn thất bại, quyết không thể khiến hắn chết không nhắm mắt!

Một mực kéo đến giữa trưa, đột nhiên trên thư một hình ảnh xám xịt lâu ngày sáng lên, chính là nam tử an ủi.

"Ngươi đến chính giữa xem một chút, mấy năm trước có người bán bộ cổ giáp, đối với con đường của ngươi."

Hắn nói rất ngắn, manh mối càng mơ hồ hơn, chỉ có hai từ "Chính xác" và "Cổ giáp".

Nhưng lời nói của hắn tuyệt đối không thể khinh thị, hắn đã có thể hướng ta cung cấp manh mối này, trên cơ bản nắm chắc có tám phần nắm chắc.

Lập tức, ta cũng bất chấp người mệt mỏi, trực tiếp đánh xe chạy về phía sân sau chuẩn bị chạy về phía Bắc Chính Định.

Lúc sắp an kiểm, nhận được điện thoại của Lý Ma Tử, cổ họng của hắn đã khàn cả rồi, hiển nhiên cũng gấp gáp phát điện thoại cả đêm: "Tiểu ca nhi, có manh mối gì không?"

"Nói đầu tiên, nơi đó đã định sẵn có âm vật đối đường, ta đang chạy tới sân sau." Ta bóp chặt nói.

"Chính xác?" Lý mặt rỗ dừng lại: "Hà Bắc kia vẫn là có người quen mới đúng, vừa hay ta quen biết một người ở đó, hay để hắn liên lạc với ngươi?"

Ta có chút cảm động.

Lý Ma Tử không chỉ hoàn toàn không để ý chuyện tối qua ta nổi giận vì hắn, mà còn cân nhắc mọi chuyện cho ta chu toàn.

"Được." Ta đáp: "Bảo hắn đưa máy truyền tin cho ta, ta sẽ qua An kiểm, có việc thì liên hệ lại."

Nói xong ta lại bấm máy truyền tin, bước lên An Kiểm Môn.

Số một nghìn một trăm bảy ngàn hai mươi ba ngàn ba xưởng.

Cả đêm không ngủ, lại chịu đựng đến bây giờ, ta thực sự bị vây khốn không chịu nổi, vừa ngồi vào chỗ ngồi máy bay đã mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong mơ màng màng, ta giống như tới viện tử, Vương thị trưởng cứ thế nằm thẳng tắp trên giường bệnh, trên mặt đeo lồng khí an toàn, trên người cắm vào ống dinh dưỡng, nhịp tim trên máy móc hiện ra ngày càng thấp, càng ngày càng thấp...

Hắn mặc dù sắp không chịu nổi, nhưng vẫn như cũ mở hai mắt tràn đầy nước mắt, nhìn ra phía ngoài cửa.

Ta biết, hắn đang chờ ta.

Ta cũng đã đồng ý với hắn, nhất định phải giúp hắn hoàn thành tâm nguyện, không được, ta nhất định phải đẩy nhanh tốc độ, đẩy nhanh tốc độ!

Ta đột nhiên từ trong giấc ngủ tỉnh lại, giờ phút này phi cơ đã hạ xuống, ta vội vã ngồi lên sân khấu lớn, đi thẳng đến huyện khu.

Chính định là một huyện thành, nằm ở Hà Bắc tỉnh, chân đông của Thái Hành sơn.

Tuy rằng không nhiều người, kinh tế cũng rất lạc hậu, nhưng trong lịch sử lại có những địa phương tiếng tăm lừng lẫy, xa xa ở Xuân Thu Chiến quốc, nơi đây chính là chiến trường chính của Tấn quốc và Triệu quốc.

Sau đó là những nhân tài xuất hiện lớp lớp lịch sử, ví dụ như viết xuống nỗi lo trước thiên hạ, bắc Tống đại văn hào chiếu rọi cả thiên hạ, còn có danh tướng Triệu Vân tam quốc, có thể nói là địa linh nhân kiệt. Cho nên chính phủ huyện quyết định làm nghề du lịch, mấy năm nay cũng coi như là hồng hỏa.

Ta ngồi trên Ba Đại, nhanh chóng xem tin tức ta ngồi máy bay trong thời gian này, hơi tin một chút phát ra.

Tuy giai nhân cầu hôn có hạn, nhưng phạm vi thương nhân âm vật rất nhỏ, phàm là các nơi trong cả nước xuất hiện âm vật hiếm thấy, trong lòng mọi người đều có thể thắp sáng một chút.

Lý mặt rỗ chỉnh lại thật chuẩn bị, chiến giáp hai từ cất chế này sau khi phát ra ngoài, bên trong đột nhiên xuất hiện một "Lão trưởng đoàn áo giáp vạn năm không gặp nữa.

Người này tên là Ngô lão xấu, đã qua tuổi hoa giáp, ánh mắt không tốt, lại sẽ không đánh trống, cho nên quanh năm đều là trạng thái lặn xuống nước.

Ngẫu nhiên xuất hiện vài lần, cơ bản đều là cháu trai bảo bối hắn vừa nhập môn đăng ký, hướng mọi người thỉnh giáo một vài vấn đề.

Nhưng lần này, kẻ xuất hiện lại là bản thân hắn!

Hắn ta vừa nói vừa run rẩy: "Nói về kiện chiến giáp chính xác kia, lão đầu tử ta tựa hồ có chút ấn tượng mơ hồ hồ..."

Trải qua một đêm dày vò, đại đa số thương nhân trong đó đều đã yên tĩnh trở lại, chỉ có mấy thương nhân ngày thường có quan hệ không tệ với ta vẫn còn đang tìm kiếm. Vừa nghe Ngô lão xấu nói như vậy, bọn họ lập tức truy vấn: "Lão Ngô, ngươi nếu biết rõ thì mau mau nói ra đi! Trương đại chưởng quỹ quá nôn nóng rồi."

Ngô lão hư hỏng đứt quãng nói ra, chỉ là răng hắn đã sắp rụng sạch, nói một câu liền lộ ra một chữ, hơn mười giây mới nói ra, hơn nữa hắn lại không biết dùng nút viết ngữ âm, giày vò nửa ngày cũng nghe không ra lông chim.

Lý mặt rỗ có chút nóng nảy, gọi thằng cháu mình đến đây làm phiên dịch!

Tiểu tử này là người mới, gia gia của hắn lại già rồi, tương lai hoàn toàn dựa vào chúng ta nâng đỡ, cho nên rất tích cực hỗ trợ.

Y ấn lời gia gia thuật lại, nhanh chóng đánh máy trong đám người, cuối cùng mọi người cũng hiểu đại khái.

Ngô lão xấu nói, rất nhiều năm trước từng có một người cầm nửa bộ chiến giáp tìm tới cửa bán cho hắn.

Lúc ấy hắn kiểm tra một chút, chiến giáp kia xác thực là đồ cổ thời kỳ Đông Hán, nhưng bên trong lại có một Âm Linh cường đại sống nhờ, sát khí của Âm Linh kia bình sinh ít thấy, chỉ liếc mắt một cái liền quỳ trên mặt đất, chớ nói chi là cất dấu.

Hơn nữa người kia ra giá cao, sợ rằng Ngô lão xấu không tìm thấy hạ gia, nát trong tay mình thì sẽ không nói được.

Hắn nhớ rõ người kia hình như chính là người đang đứng, mặc một bộ y phục hai ba năm mươi -- đó vốn là một nhánh quân phiên hào.

Nói cụ thể hơn, đó là một nhà máy chuyên gia vũ khí, nằm ngay bên trong núi lớn của huyện Định.

Lúc Ngô lão xấu còn trẻ đã từng trộm mộ trong khu núi lớn, thiếu chút nữa đã bị hai ba xưởng tuần tra đánh lén bắt được, cho nên ấn tượng đối với trang phục này khắc sâu.

Vừa nhìn, tinh thần của ta lập tức phấn chấn lên.

Chính xác, chiến giáp, hai manh mối này đối đầu nhau!

Xem ra tin tức của nam nhân chăn nuôi đúng là có chút căn cứ, nói không chừng đây chính là thứ ta khổ sở tìm kiếm!

Ta vội vàng truy hỏi: "Ngô lão hư hỏng, ngươi phát hiện chiến giáp này có vấn đề gì sao?"

Qua một hồi lâu, cháu trai của Ngô lão xấu xa mới tiếp tục nói: "Ông nội của ta nói, đó cũng là chuyện của rất nhiều năm trước rồi, tình huống cụ thể có chút không nhớ rõ. Dù sao Âm Linh sống nhờ trên chiến giáp đã cường đại đến cấp bậc Quỷ Vương, nhục thể phàm thai căn bản không chịu nổi, ai mà thu thập chiến giáp này khẳng định không chịu nổi một tháng."

"Người nọ về sau lại đi những tiệm khác, bất quá thứ này tuyệt đối không có ai cần, rất có khả năng bây giờ còn trong tay hắn."

Ta vừa nghe càng thêm mừng rỡ, vội vàng hỏi: "Tiểu Ngô, hỏi gia gia của ngươi thêm chút nữa, ngươi còn nhớ người kia họ gì không?"

Qua một hồi lâu, Tiểu Ngô mới đáp lời: "Gia gia của ta nói, quá khứ lâu như vậy ai còn nhớ. Trương đại chưởng quỹ, gia gia của ta hiện tại có chút chịu không nổi, ta phải dìu nó đi nghỉ ngơi, nếu nó còn nhớ ra cái gì, ta sẽ nói cho ngươi biết đầu tiên."

Mặc dù trong lòng ta cực kỳ sốt ruột, nhưng thân thể Ngô lão hư hỏng đích xác không quá tốt, ta cũng không thể cưỡng ép hắn suy nghĩ. Lại nói, hiện tại trí nhớ của hắn so với trí nhớ còn lớn hơn, cho dù ép hắn cũng chưa chắc có tác dụng, chỉ có thể chờ lúc nào linh quang hiện ra.

Vì thế ta nở một nụ cười nói: "Tiểu Ngô vất vả cho ngươi rồi! Lát nữa chờ khi gia gia ngươi tỉnh lại mới khiến hắn chậm rãi suy nghĩ, cho dù Trương ca thiếu ngươi một ân tình cá nhân."

Tiểu Ngô quay lại Trương ca đừng khách khí, cũng không có âm thanh nào nữa.

Mọi người thấy vậy đều nhao nhao suy nghĩ giúp ta.

Có người nói Ngô lão xấu đã sớm hồ đồ, dùng ấm nước tiểu làm ấm trà, chuyện lão nói chưa chắc đáng tin cậy, đừng chỉ nhìn chằm chằm vào một đầu mối, nơi khác cũng muốn tìm.

Có người nói, vậy cũng không nhất định, tuy nói trình độ của Ngô lão xấu không ra sao, nhưng lịch duyệt lại rất phong phú.

Còn có lời khuyên bảo ta đừng nóng vội, suy nghĩ thật kỹ xem còn có biện pháp nào khác hay không.

Ta có chút tâm phiền ý loạn đóng lại.

Đúng lúc này, Lý Ma Tử gõ chuông tới.

"Tiểu ca Trương gia, đến chính xác rồi chứ? Hồ Khắc cười không có."

"Hồ Khắc, ai là Hồ Khắc?" Ta sửng sốt.

"Chính là người địa phương ta đã nói với ngươi." Lý Ma Tử thấy ta có chút mơ hồ, lại nhắc nhở: "Chính là người trước khi ngươi vượt qua cửa An kiểm, người ta nói."

À, ta mới nhớ ra.

Dọc theo con đường này có chút ngủ mơ hồ, thế mà thiếu mất chuyện này.

"Ngươi không quen cuộc sống nơi này, muốn tìm một kẻ không biết tên không biết tên mà lại không biết tên, nào có dễ dàng như vậy? Lại nói, ngươi nóng lòng thành bộ dạng này, chỉ sợ cũng không kịp tìm kỹ." Lý Ma Tử nói: "Người này ngươi có thể yên tâm, làm quan binh, làm việc cũng đáng tin cậy., Ta có nói giao tình với ta coi như không tệ, sau khi nói chuyện này với hắn, hắn nói sẽ tới tìm ngươi. Ngươi đừng vội, ta đã treo trước rồi, nói không chừng hiện tại hắn đang phạt máy truyền tin đấy." Nói xong, Lý Ma Tử ngắt máy phát thư.

Lý Ma Tử nhìn lá thô, thực ra vẫn rất quan tâm, có một người địa phương hỗ trợ, ít nhất ta cũng có thể bớt đi không ít con đường oan uổng.

Cho đến bây giờ, manh mối cũng chỉ là có thêm hai ba thùng xưởng mà thôi.

Còn mấy chục vạn nhân khẩu nữa mà, chỉ bằng chút manh mối này đã bảo ta đi đâu tìm bây giờ?

Đầu tiên, nghìn bảy tám chương Dưỡng Phong Nhân (chương hơn)

Lúc này, Đại Ba cũng đã đến.

Ta mơ mơ màng màng theo người ta xuống xe, đến đi về hướng nào cũng không biết phải làm sao.

Bỗng nhiên, bả vai của ta bị người vỗ một cái: "Đi theo ta!"

Ta ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy phía sau là một thanh niên mặt đen chừng hai bốn hai lăm tuổi.

Đầu hắn không quá cao, cũng không cường tráng, lại lớn lên rắn chắc, trên mặt đen nhánh lóe lên hai con mắt nhỏ long lanh. Thoạt nhìn bình thường vô cùng, bất quá lại ẩn tàng một cỗ khôn khéo.

"Ngươi chính là Trương ca phải không? Ta là Hồ Khắc." Người nọ thấy ta sững sờ, tự giới thiệu.

Người này căn bản là ta chưa từng thấy, hắn cũng không hề nói cho ta nghe, trong ga tàu nhiều người như vậy, sao hắn lại đột nhiên tìm được ta?

"Đừng lo lắng, mau đi thôi, một lát nữa không tới kịp xe đâu." Hắn thấy ta còn đang suy nghĩ, vội vã thúc giục.

"Không bằng xe, đi xe sao?" Ta càng giật mình.

"Ngươi không phải là muốn tìm một cái khuân vác chiến giáp xung quanh, từng làm việc ở hai ba thùng xưởng sao? Vậy cũng chỉ có thể đến phụ cận xưởng cũ tìm manh mối. Xe đi thông nơi đó một ngày chỉ có một ban, lập tức sắp mở, nếu bỏ lỡ sẽ không kịp. Ta thấy ngươi sốt ruột như vậy, cũng khẳng định không muốn ngày mai lại đi?"

Những lời này của hắn nói ra, ta lại càng mờ mịt.

Khi Lý mặt rỗ tìm hắn tới giúp ta chẳng lẽ đã nói trước về sự tình liên quan tới chiến giáp, nhưng ta cũng vừa mới biết được tin tức liên quan tới luyện quân nhị, làm sao hắn có thể biết được?

Hơn nữa ngay cả địa chỉ xưởng cũ cũng đã tìm xong cho ta rồi, tiểu tử này là Thần Toán tử sao?

Đương nhiên, nếu Lý mặt rỗ đã đề cử cho hắn, tất nhiên là cực kỳ đáng tin. Điểm này ngược lại ta không có chút nghi ngờ nào, chỉ tò mò.

Ta vừa đi cùng hắn, vừa nghi ngờ hỏi: "Làm sao ngươi biết chuyện hai ba xưởng sắt?"

Hồ Khắc cười, lộ ra hàm răng trắng sáng lấp lánh: "Lý ca nói với ta, ngươi tới đây chắc là muốn tìm một người từng bán chiến giáp. Vừa rồi ta thấy ngươi xuống xe vẫn luôn tâm thần bất định, giống như ngay cả đi về hướng nào cũng có chút không xác định, nhưng khi nhìn thấy một khối lệnh bài thì con mắt đột nhiên sáng lên, nhìn chằm chằm ba bốn giây, ngươi nhìn chăm chú vào phần cuối bài, vừa vặn là hai ba năm xưởng sắt."

"Bởi vậy ta biết, manh mối khẳng định có liên quan đến hai, năm xưởng sắt, ta tự nhiên phải dẫn ngươi đi xưởng cũ xem một chút." Hồ Khắc giải thích.

"Lợi hại!" Nghe hắn giải thích xong, ta thán phục giơ ngón tay cái lên.

"A, đúng rồi!" Ta bừng tỉnh đại ngộ: "Lý Ma Tử nói ngươi từng làm lính, là trinh sát à? Bản lãnh này không phải ai cũng có đâu."

"Hắc hắc, Trương ca ngươi cũng không đơn giản." Hồ Khắc nhếch miệng cười một tiếng.

" xưởng cũ hai ba ba, sắp sửa phát xe ra ngáp, mau mau." Cách đó không xa, một phụ nữ trung niên mập mạp kéo ra tiếng hô to.

Sau lưng nàng dừng lại một chiếc xe ngựa rách nát, trong xe đầy nông dân về quê. Hai chúng ta nhìn lên, chỗ ngồi đều không có, nhưng một ngày xe này chỉ có một lớp, chúng ta đành phải cố gắng mua vé.

Rất nhanh, chiếc xe giữa lắc lư rời khỏi khu vực, rẽ vào một lớp đất.

Ngay trước sườn núi đất, lại có mấy nông dân đi lên, chen tất cả mọi người đến trước ngực dán sau lưng, nhìn như Sa Đinh Ngư trong hũ đầu.

Đường núi vốn gập ghềnh, trong xe lại chứa nhiều người như vậy, lay động một cái, đừng nói tới đau khổ. Thỉnh thoảng còn tràn ngập mùi thối và mùi thối thối, ta bị hun quá nặng, nhiều lần thiếu chút nữa nôn ra.

"Sư phụ, dừng một chút!"

Không biết đã chịu bao lâu, cuối cùng Hồ Khắc đứng bên cạnh ta cũng hét lên một tiếng với tài xế, sau đó kéo ta một tiếng: "Trương ca, chúng ta xuống xe đi."

Ta vội vàng chạy ra ngoài xe, hai tay chống đầu gối, nôn ọe hơn nửa ngày, lúc này mới thở ra một hơi.

" xưởng lão năm ba đang ở trong núi, chúng ta từ nơi này bò qua, càng tiết kiệm thời gian." Hồ Khắc nói xong, liền đón đầu đi về phía sơn đạo.

Lý do nửa đường xuống xe dường như rất đáng tin cậy, nhưng biết rõ hắn nhất định là nhìn ta có chút không chịu nổi, cho nên mới lâm thời đổi chủ ý.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn một cái, theo sát phía sau.

Ngày bình thường, ta cảm thấy thể lực của mình cũng không tệ lắm, sử dụng đao pháp Âm Dương ba lần, cũng chỉ là hơi đổ một tầng mồ hôi mà thôi, tự nhiên cũng không coi chuyện leo núi thành chuyện.

Nhưng sau khi leo lên núi ta mới phát hiện, so sánh với tiểu tử này, ta quả thực yếu như trẻ con vậy.

Bước chân hắn rất nhanh, vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ với ta, nói với ta như thế nào là quen biết Lý Ma Tử.

Hắn là trinh sát giải thích, nhưng mới phát hiện, những bản lĩnh lấy làm kiêu ngạo của hắn đều không dùng được, điểm đáng tin duy nhất chính là xe xe đi, thế là coi như một thời gian xa hoa lái xe.

Có một lần lúc đi ngang qua võ hán, đứng trên trường long với tốc độ cao.

Thật sự quá nhàm chán hắn liền nghiêng người xuống xe, định thở phào một hơi.

Tuy nhiên động tác của cái xe chở nước này của hắn cũng bị chặn lại trên đường như vậy, Lý mặt rỗ đang yên lặng hút tẩu thuốc thấy được!

Lý Ma Tử là người hiểu hàng, bị động tác xinh đẹp đến cực điểm của hắn hấp dẫn ánh mắt, lập tức đưa lên một nén hương: "Anh bạn, làm lính đi."

Sau đó, hai người cứ như vậy trò chuyện rồi, không nghĩ tới càng trò càng nóng nảy, sau đó lưu lại thông tin liên lạc với nhau, thường có liên hệ.

Tiếp sau đó, Lý Ma Tử còn nhập cỗ này cùng hắn đang hợp nhất một nhà xưởng thép nhỏ, hai người mặc dù không thường gặp mặt, bất quá quan hệ lại rất thiết thiết.

Vì lẽ đó, lần này nhận được thông tin của Lý Ma Tử, Hồ Khắc không nói hai lời, lập tức chạy tới!

"Lý ca nói, ngươi là huynh đệ tốt nhất của hắn, còn cứu mạng hắn. Lần này thật sự gặp việc gấp, gọi ta nhất định hỗ trợ." Hồ Khắc nói xong quay đầu lại nhìn ta một chút: "Trương ca yên tâm đi, ta cam đoan sẽ dốc hết toàn lực."

Ta thở hổn hển nói: "Vậy ta đa tạ ngươi."

Một lát sau, ta mệt mỏi không đi nổi nữa, hắn bảo ta nghỉ trước rồi tự mình chui vào bên trong rừng cây.

Chỉ chốc lát sau, liền bưng một mảnh lá cây lớn đi trở về, phía trên kia chứa đầy nước trong, tản ra một mùi tùng nhàn nhạt: "Đây là nước hoa cây, uống lên một chút giải khát, lại giải mệt."

Ta nhận lấy, uống một ngụm khô, lập tức cảm thấy tốt hơn nhiều.

Đứng dậy, vừa định đi thì đột nhiên máy truyền tin vang lên, cúi đầu nhìn xuống là Lý Ma Tử, hắn vội vàng ấn nút.

"Trương gia tiểu ca, ngươi không thấy có chút tin tưởng nào sao?" Lý Ma Tử lo lắng hỏi.

"Không có a, làm sao vậy?"

"Đứa cháu của Ngô lão xấu nói, gia gia hắn lại nghĩ tới, người nọ họ Triệu, khoác lác mình là con cháu của danh tướng tam quốc Triệu Vân, bộ chiến giáp kia chính là nó xuyên qua thời gian Bắc Phạt năm đó của Triệu Vân." Lý Ma Tử nói.

"Có điều ngươi cũng chỉ coi như nghe một trò cười mà thôi, ta còn họ Lý mà, vậy tổ tiên ta há chẳng phải là Lý Thế Dân?" Lý Ma Tử cười ha ha rồi tắt máy móc.

Ta cười theo, đang chuẩn bị tiếp tục lên đường, thì dường như Hồ Khắc đột nhiên xuất hiện cái gì đó: "Trương ca, người bán giáp họ Triệu? Lại nói mình là hậu nhân của Triệu Vân?"

"Đúng." Ta gật đầu.

"Nếu thực sự là như vậy, ta đây biết hắn là ai rồi!" Hồ Khắc trả lời khẳng định mười phần.

"Sao lại nói vậy?" Ta có hứng thú.

"Ngay ở trong núi lớn phía trước có một người chăn nuôi, tên là Triệu Thế Hoa, lúc còn trẻ cũng đã làm việc trong hai ba thùng sắt, cùng với cha ta là lão bằng hữu. Hắn gặp người liền nói mình là con cháu Triệu Vân, người khác đều nghe được ma chướng, bởi vì gọi nó một cái ngoại hiệu là Triệu Tử Tôn. Nhưng ta chưa bao giờ nghe nói trong nhà nó có chiến giáp gì a?"

"Mặc kệ như vậy, tìm hắn trước rồi hãy nói." Ta nghe xong, hy vọng lại tiến thêm một bước, cực kỳ vui vẻ.

Cũng không biết nguyên nhân là do uống nước hoa cúc, hay là tìm được hi vọng, mặc dù lộ trình tiếp theo càng thêm gian nan, nhưng ta lại không cảm thấy nửa điểm mệt mỏi.

Trước khi trời tối, rốt cuộc chúng ta đã tới một thôn nhỏ.

Cửa thôn mọc một gốc cây liễu to lớn cực kỳ tráng kiện, có ba bốn người tay nắm tay mới có thể ôm được.

Cây liễu đã sớm chết héo, bốn phía cành cây xiên dài ra, phảng phất như một tay của ác ma, giương nanh múa vuốt chụp vào vầng trăng tròn trên bầu trời.

Đa số trong thôn, trong phòng đều một mảnh đen sì, chỉ có mấy nhà còn đốt đèn.

Hai ta vừa mới tới gần, chó trong thôn đã kêu to liên tiếp, bắt đầu liên tiếp, từng tiếng từng tiếng vang lên, nhưng rất nhanh liền thành một mảnh, cực có tiết tấu phát ra tiếng sủa điên cuồng.

"A, gâu! lưng hùm vai!" Đột nhiên Hồ Khắc cũng bắt đầu học tiếng chó kêu, quả thực giống như thật.

Cũng không biết hắn học được chiêu này từ đâu, những con chó kia dường như đều nghe hiểu, âm thanh dần dần nhỏ lại.

"Coi như là bắt chuyện với chúng, sẽ không cắn chúng ta nữa." Hồ Khắc cười hắc hắc nói.

"Bản lĩnh này của ngươi thật đúng là đặc biệt." Ta không biết nói gì.

"Làm gì vậy?" Hai chúng ta vừa đi vào thôn không được bao xa, phía trước đột nhiên phát ra một tiếng hô to, đồng thời bắn ra một ánh đèn ống kính.

Hai chúng ta nheo mắt, lúc này mới thấy rõ phía trước có một đôi lão thái thái đang đứng.

"Đại gia, chúng ta tìm Triệu sư phó, muốn mua ít mật ong." Hồ Khắc lớn tiếng trả lời.

"Triệu sư phó? Hắn đã sớm không ở trong thôn, trong cái khe lớn ở bên kia, cùng mật ong ở một chỗ." Lão đầu chỉ tay nói.

"Đại nương, rốt cuộc là ở đâu?" Ta không khỏi nóng vội.

Trong bốn bề tất cả đều là núi lớn, một mảnh đen kịt, nàng cứ như vậy giơ tay chỉ một cái, đây là chỗ nào tìm kiếm đây?

"Không cần, ta có thể tìm được." Hồ Khắc an ủi ta một câu, lại nói cảm ơn với lão thái thái, sau đó kéo ta xoay người rời đi.

"Ngươi biết hắn đang ở đâu?" Ta có chút kinh hỉ hỏi.

"Ừ." Hồ Khắc gật đầu: "Nhưng phải đợi tới sáng mai rồi mới nói."

Bóng đêm đã khuya, hai chúng ta cũng không thể trở về nữa.

Sức cảnh giác của người trong thôn rất cao, hai chúng ta ở chỗ này cũng không thích hợp, dứt khoát ở lại trong núi một đêm.

Hồ Khắc là trinh sát binh nhọn xuất thân, dã ngoại sinh tồn tự nhiên không nói chơi. Tuy điều kiện có chút gian khổ, bất quá ăn uống ở đều được gã an bài vô cùng tốt, càng không có nguy hiểm gì, đừng nói rắn rết, ngay cả muỗi cũng không thể tới gần người.

Ngày qua ta đã sớm mệt chết rồi, vừa mới nhắm mắt lại đã ngủ ngáy o o.

Sáng sớm ngày thứ hai, mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Mở mắt ra nhìn, tên này không biết làm sao bắt được một con thỏ lớn, đang gác trên lửa nướng.

Hai chúng ta chỉ tích góp từng chút nước hoa cây cả đêm, Hồ Khắc vỗ tay: "Đi thôi, Trương ca, dẫn đường tới rồi."

"Hướng dẫn?" Ta quay đầu nhìn lại, một mảnh yên tĩnh, nào có bóng người nào?

"Ở đâu?" Ta có chút nghi ngờ hỏi.

"Đó không phải sao?" Hồ Khắc cười, chỉ chỉ bên cạnh ta.

Ta nhìn thuận mắt, trên một đóa hoa nhỏ có một con ong mật.

"Ồ! Thì ra đây là hướng dẫn." Ta lập tức hiểu ra.

Triệu sư phó là người nuôi ong, muốn tìm nhà hắn, cứ đi theo ong mật là được!

Đệ nhất thiên Nhất Thất Cửu Chương Thường Sơn, Triệu Tử Long Tử của Triệu Sơn.

Hai chúng ta đi theo ong mật, một đường xuyên qua rừng rậm, rất nhanh đã tới một chỗ trong khe núi.

Trong khe núi loạn thạch khắp nơi, cỏ dại mọc um tùm, ngay sát vách núi dựng một cái lều cỏ nhỏ, bên ngoài lều cỏ bày đầy rương vò ong rậm rạp. Hàng ngàn vạn con ong mật không ngừng tiến ra vào, cách thật xa đã có thể nghe thấy âm thanh ong ong ong.

Hai chúng ta đều không dám dựa quá gần, miễn cho bị ong mật cắn nuốt chết, cách xa mười mấy mét liền dừng lại.

"Triệu thúc." Hồ Khắc hét to một tiếng.

Nghe được tiếng, trong lều cỏ rất nhanh có một lão đầu đi ra, lão đầu này thân hình vừa cao vừa gầy, trên đầu tóc hoa râm, mặc một cái áo choàng đã được vá chằng chịt, ánh mắt đặc biệt quật cường.

Lão đầu sau khi nhìn rõ ràng là Hồ Khắc, lớn tiếng cười nói: "Là thằng ranh con nhà ngươi a, đã lâu rồi ngươi chưa tới đây."

Hồ Khắc ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Ngươi xem, không phải đã đến rồi sao?"

Lão đầu dẫn hai chúng ta vào lều cỏ, rót hai chén mật ong, sau đó đánh giá chúng ta: "Nói đi, có chuyện gì?"

"Đại thúc, nghe nói ngài là hậu nhân của Triệu Vân, danh tướng ba nước?" Ta hỏi.

Nếu như hắn đã hướng mọi người nói mình là con cháu Triệu Vân thì ta nghĩ cũng không bằng nói ra đề tài này.

"Vậy thì có giả sao!" Quả nhiên, vừa nghe xong lời này, ánh mắt lão đầu nhất thời sáng lên, thẳng lưng nói: "Ngươi biết thời cổ đại mà.

Ngọn núi này tên là gì? Thường Sơn! Thường Sơn Triệu Tử Long ai mà không biết, ta chính là truyền nhân đời thứ chín mươi hai của hắn Triệu Thế Hoa."

Thế nhưng rất nhanh sau đó, ông lão bắt đầu ủ rũ: "Nhưng bất kể ta nói thế nào, tất cả mọi người đều cho là ta khoác lác, nói ta nổi tiếng là điên rồi, hết cách rồi, ta đành phải lên núi nuôi ong mật vậy..."

Ta lập tức tán dương nói: "Đó là bọn họ không thức thời, nhìn cỗ tinh khí thần này của ngài, tuyệt đối là hậu nhân của cửa."

"Vẫn là tiểu tử ngươi thật tinh mắt!" Lão đầu lấy tay vuốt chòm râu, cực kỳ đắc ý hát lên một khúc nhạc nhỏ.

Phù một tiếng, Hồ Khắc ngồi bên cạnh ta phun ra một ngụm mật thủy, khuôn mặt đen sì kia nghẹn đến đỏ bừng, có lẽ là do nghe được lão đầu ta một mực nịnh bợ có chút không chịu nổi.

"Tiểu tử thúi, cười cái gì?" Lão đầu trừng mắt, tức giận quát: "Còn không nhanh bắt hai con gà rừng đi, buổi tối làm bữa cho vị tiểu huynh đệ này vài món dân dã trong núi."

"Được rồi, ta đi, các ngươi nói tiếp." Hồ Khắc cố nén ý cười, đi ra khỏi lều cỏ.

Lão nhân này bình thường rất thích khoác lác với người khác, nhưng trong thôn lại không có một ai tin tưởng, cuối cùng cũng đuổi lão ra khỏi thôn. Rốt cuộc cũng gặp được một "người biết hàng", lập tức có hứng thú, thao thao bất tuyệt nói chuyện với ta.

Lời nói của y là Triệu Vân chân chính, hoàn toàn không giống với những gì mà "Triệu Vân" viết trong "Kỳ Tam Quốc"!

Triệu Vân là người địa phương lớn lên, đầu tiên là tiểu tướng thủ hạ của Công Tôn Phong, sau đó mới được Lưu Bị lôi kéo qua.

Từ sau khi đi theo Lưu Bị, thực lực siêu cường của Triệu Vân cuối cùng cũng được phát huy! Hắn ở sườn Trường Phong bảy bước, cứu con cưng của Lưu Bị ra, hơn nữa còn chém giết hơn năm mươi tên tướng của Tào doanh. Về sau lần lượt trải qua trận chiến Hán Thủy, có thể nói là một con ngựa trắng, một thân ngân giáp, một cây trường thương chưa từng thất bại!

Nhưng thời điểm Lưu Bị phong thưởng công thần, Quan Vũ Quan Vũ được phong làm Hán Thọ đình hầu, Trương Phi được phong làm Tây Hương Hầu, đều trấn giữ một phương! Triệu Vân lại ôm một cái tướng quân tướng quân tinh nhuệ nho nhỏ, đứng ở trong nhà uể oải thần thương.

Nguyên lai Triệu Vân trung dũng đã mấy lần gián ngôn, thỉnh cầu Lưu Bị tạm thời đừng xưng vương, tiếp tục tác chiến vì phòng Hán. Đây không phải phá vỡ giấc mơ Hoàng đế của Lưu Bị hay sao? Cho nên lúc ấy trong mắt Lưu Bị, Triệu Vân đã trở thành người ngoài.

Đáng tiếc, Triệu Tử Long một thân can đảm, lại bị Lưu Bị coi là Bách Linh Điểu nuôi trong phủ, không có cơ hội mang binh đánh giặc...

Về phần cái gì là Thục Hán tướng ngũ hổ đều là chuyện căn bản không có bóng dáng, mà là tác giả của ba nước 《 Diễn Nghĩa 》 soạn ra cho Triệu Vân Minh bất bình.

Có thể nói, nửa đời trên của Triệu Vân tràn ngập truyền kỳ và vinh quang, nhưng phía sau vinh quang lại là một trái tim đau đớn thê thảm. Gã đi theo chính là phòng Hán, nhưng lại là chủ công dối trá.

Mãi về sau, danh tướng Thục quốc lần lượt tử trận, Gia Cát Lượng phạt bắc không một ai có thể dùng, lúc này mới nghĩ đến Thường Sơn Triệu Tử Long!

Nhưng Triệu Vân khi đó đã qua 70 tuổi, người đến 70 tuổi, ngay cả đi đường cũng mất sức, huống chi là ra trận đánh trận? Nhưng Triệu Vân lại chịu đựng ốm đau, mang theo giấc mơ cả đời này, chém liên tục năm viên đại tướng Ngụy Quốc!

Việc chiến bại trong cốc, lại thêm Triệu Vân một ngựa đoạn hậu, làm cho Ngụy quân nghe tin sợ vỡ mật, lúc này mới để Gia Cát Lượng bình yên lui lại.

Nhưng Triệu Vân dù là Chiến Thần cũng không chịu nổi giày vò, rất nhanh đã bị bệnh chết. Trước khi chết, một ngày hắn còn hô to ba tiếng "Bắc Phạt", tiếc nuối vì nỗi đau không thể thực hiện cả đời của mình.

Quan Vũ đã chết, Gia Cát Lượng không khóc, Trương Phi chết, Gia Cát Lượng không khóc nhưng sau khi Triệu Vân chết, Gia Cát Lượng lại khóc đến mức hộc máu, cảm thán Thục quốc đã mất đi lá bài tẩy cuối cùng! Ngay cả chủ nhân ngốc nghếch Lưu Thiền cũng vì ơn cứu mạng của Triệu Vân năm đó mà cảm nhận được ân cứu mạng sườn núi, đặc biệt truy phong Triệu Vân thành "Thuận Bình Hầu".

Lão đầu nói đến đây, đột nhiên thở dài: "Đáng tiếc, ta thân là con cháu Triệu thị, lại không thể vì tổ tiên làm chút chuyện, thật sự là không cam lòng!"

"Vậy ngươi muốn làm chút chuyện gì đó không?" Ta vừa thấy hỏa hầu không sai biệt lắm, vội vàng truy hỏi.

"Ta muốn tu một con đường, vậy gọi là Triệu Vân Lộ, xây dựng lại một tòa miếu Triệu Vân, khắc sâu công tích cả đời tổ tiên xuống, để tránh tất cả mọi người đều quên đi việc Thường Sơn từng xuất hiện một vị đại anh hùng tuyệt thế! Chỉ là..." Nói đến đây, lão già có chút bất đắc dĩ buông tay: "Cho dù ta nuôi ba đời ong mật, cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy."

"Nghe nói đại thúc có bộ chiến giáp, là di vật của Triệu Vân?" Ta hỏi.

"Làm sao ngươi biết... à, ngươi vì bộ chiến giáp này mà tới?" Lão đầu thông minh bực nào, theo đó hiểu ra.

"Đúng! Ta đích xác có một bộ chiến giáp, chính là năm tổ tiên bảy mươi năm, Bắc chinh Ngụy Quốc năm đó, hắn mặc bộ chiến giáp này chém giết năm viên đại tướng Ngụy Quốc, dương danh đại doanh Lũng Tây! Bộ chiến giáp này về sau theo tổ tiên cùng nhau hạ táng, nhưng bị người đánh cắp, nhiều lần liên tiếp mới về tới tay con cháu Triệu thị ta, đáng tiếc chỉ còn lại có một nửa."

"Ta vốn định coi nó là bảo vật gia truyền, đời tiếp tục truyền thừa, nhưng năm đó con ta trúng được bệnh tiểu độc, ta lại thật sự không lấy ra tiền, thật sự không có cách nào bán được. Ta chạy rất nhiều nơi, hỏi mấy chục cửa hàng, không chê ta giá cao, chính là nói thứ này là giả, cuối cùng con ta bệnh chết ở y viện, bây giờ giáp này muốn truyền cũng không truyền nổi."

"Chờ ta chết lại..." Lão đầu lau nước mắt, nói không nên lời.

"Đại thúc, bộ chiến giáp này của ngươi có thể cho ta xem một chút được không?" Ta mười phần thành khẩn hỏi.

Lão giả ngập ngừng một chút rồi nói: "Được! Từ khi bị người trong thôn ghét bỏ, ta chưa từng để bộ chiến giáp kia lộ diện. Hôm nay thật vất vả mới gặp được một người tri tâm, để ngươi mở mang tầm mắt đi."

Nói xong, hắn đứng dậy, từ trong túi trữ vật lấy ra chiếc chìa khóa, mở ra một cái rương sắt nhỏ đặt ở trong lều.

Túi sắt chặt chẽ, sợ mang vết rỉ sét, hắn lấy một bọc vải vàng từ trong đó ra, cực kỳ trịnh trọng đưa tới tay ta.

Chương một nghìn một trăm tám mươi, Long Đảm Chiến Giáp

Ta cẩn thận từng chút một xốc tấm vải vàng lên, nhất thời nửa bộ chiến giáp màu trắng bạc hiện ra trước mắt!

Chiến giáp kia cũng không biết dùng tài liệu gì làm được, phiến phiến như vảy, tinh tinh tuyết sáng, trong khe hở còn lưu lại vết máu màu đen sậm.

Đúng lúc này, nhiệt độ trong lều cỏ bỗng nhiên giảm xuống, trong chiến giáp tản mát ra một cỗ khí tức lạnh lẽo tách rời, cơ hồ muốn đông cứng hai tay của ta.

Trời ạ, đây đích thật là âm vật hàng thật giá thật, hơn nữa uy lực của nó có thể so với Phương Thiên Họa Kích của Lữ Bố, Ô Giang Lôi Đao của Hạng Vũ.

Ngô lão xấu nói không sai, âm linh ở trong chiến giáp thật sự quá cường đại, vô luận là ai sưu tầm bộ chiến giáp này, tất nhiên sống không quá một tháng.

Đương nhiên, mặc dù chiến giáp này đáng sợ nhưng lại có một diệu dụng độc đáo! Đó chính là người nắm giữ nó sẽ giống như người già bảy mươi tuổi mặc chiến giáp tên Triệu Vân, tinh thần gấp trăm lần, hồi quang phản chiếu.

Nói cách khác trong một tháng này, chỉ cần ngươi mặc lên chiến giáp, bất luận là đang hấp hối, hay là bị ung thư, thân thể đều sẽ ngăn chặn hết thảy đau đớn.

Nhưng một tháng sau lại bị chiến giáp hút khô sinh mệnh, hồn phi phách tán... Đây chẳng phải là điều mà ta cần sao?

Vương thị thị được ung ung thư gan, nhưng vẫn muốn chiến đấu ở tuyến đầu, tận mắt thấy được hoàn thành công việc cuối cùng, cái này tương tự với lão Triệu Vân năm đó như thế nào? Ta tin tưởng, Triệu Vân nhất định sẽ giúp hắn hoàn thành tâm nguyện.

"Đại thúc..." Ta ngẩng đầu nhìn lão đầu nói: "Đây đúng là di vật của Triệu lão tướng quân, Triệu Vân Nhung Mã cả đời chinh chiến vô số, nếu hắn nhìn thấy di vật của mình bị khóa ở trong rương từ từ nát bét, không biết sẽ nghĩ thế nào?"

"Không bằng ngươi tặng chiến giáp này cho ta, ta sẽ khiến nó phát huy giá trị của mình! Mà ta cũng sẽ giúp ngươi xây Triệu Vân Lộ, xây Triệu Vân miếu, để cho người hậu thế vĩnh viễn khắc ghi trong Thường Sơn ra Triệu Tử Long, ngươi xem thế nào?" Ta hỏi.

Lão đầu sững sờ nhìn ta nói: "Ngươi nói đều là thật sao?"

"Đúng!" Ta gật đầu lia lịa: "Tiền này để ta trả, hơn nữa ta cũng sẽ giúp Triệu Vân tiếc nuối năm đó."

"Được!" Nghe ta nói vậy, lão đầu vỗ bàn một cái: "Nếu đã như vậy, chiến giáp ngươi cứ lấy đi! Ta hy vọng ngươi có thể phát huy tác dụng của nó cho thật tốt, để cho tổ tiên an tâm."

Ta ngay cả gật đầu cũng gói chiến giáp lại.

Lại ngồi một hồi, Hồ Khắc trở lại, trong tay mang theo hai con gà rừng ríu ra kêu loạn, trong túi áo còn đựng mười mấy quả trứng chim.

Hắn vừa thấy ta và lão đầu vẫn còn trò chuyện vui vẻ, không khỏi ngạc nhiên, thừa dịp lão đầu không chú ý, đè thấp thanh âm vụng trộm nói: "Trương ca, ta thật bội phục ngươi! Chưa từng có ai có thể trò chuyện vui vẻ như vậy với Triệu thúc, công phu của ngươi tuyệt lắm đấy."

Ta trừng mắt liếc hắn một cái: "Tiểu tử ngươi có phải muốn nói, ta rất biết nịnh bợ không?"

"Ặc, đây là chính ngươi tự nói đấy." Hồ Khắc gãi đầu cười ngây ngô rồi chạy đi xa.

Lão đầu cũng rất cao hứng, tự mình động thủ làm cho chúng ta một nồi mật kê.

Đang ăn mỹ vị, Hồ Khắc liên tục giơ ngón tay cái lên: "Trương ca, vẫn là ngươi có bản lĩnh, nhiều năm như vậy, Triệu thúc cũng không chiêu đãi ta bằng mật."

"Chiêu đãi cái rắm!" Lão đầu mắng: "Nhất nói với ngươi Triệu Vân, ngươi cứ nói Lã Bố xếp đệ nhất đi."

"Được được, Triệu Vân đệ nhất, Triệu Vân đệ nhất!" Hồ Khắc liên tục phụ họa, cúi đầu mạnh mẽ cắn thịt gà trong tay.

Lão đầu rất hưng phấn, uống không ít rượu, nhân lúc có hứng, gõ bát đũa lên hát bài hát nghe được từ trong bục.

"Thương Thứ Kiếm chém suối máu, chém giết năm mươi tên tướng. Một đơn kỵ cứu chủ địch sợ hãi, uy danh của Thường Sơn Triệu Vân truyền..."

Sau khi cơm nước no nê, chiến giáp trên lưng ta cáo biệt lão đầu, đứng trước mặt Hồ Khắc đồng ý nói: "Ta sau khi trở về liền chuyển khoản năm trăm vạn, con đường tu tốt nhất, xây miếu tốt nhất."

"Vậy thì tốt, vậy tốt nhất" Lão đầu kích động liên tục gật đầu.

Mới đi không xa, Lý mặt rỗ đã gọi lại, hỏi thăm tình hình thế nào rồi.

Ta vui vẻ nói cho hắn biết, chiến giáp đã tìm được đang chuẩn bị trở về. Ngoài ra để hắn đánh năm trăm vạn qua cho Hồ Khắc, lúc về ta sẽ trả lại.

Có lẽ cuối cùng đã có thu hoạch, tâm tình của ta vô cùng tốt. Trên đường trở về vậy mà một bước cũng không nghỉ ngơi, ngay cả Hồ Khắc cũng có chút kinh ngạc.

Bọn ta lại đi hơn nửa ngày, đến lúc trời tối, mới dựng một chiếc xe về thành chạy đến chính định huyện thành.

Sau đó, ta không lo được mỏi mệt toàn thân, trực tiếp ngồi máy bay trở về võ hán, sau đó đeo chiến giáp đến chính phủ thị.

Môn vệ vừa nghe thấy ta muốn gặp Vương thị quả, thì nhìn bộ y phục đầy nếp nhăn loang lổ vết mồ hôi này của ta, trên lưng còn có một cái bao vải vàng cũ nát, chỉ sợ ta là tới đây gây chuyện, sao không bỏ ta vào cho được chứ.

Rơi vào đường cùng, ta nói ngươi trả tiền bí thư phạt, để hắn đến đón ta luôn được chưa?

Môn Vệ kia trải qua liên tục ba thỉnh cầu, rốt cuộc đã gẩy thông điện thoại của văn phòng bán thị.

Lại đợi một lúc lâu, đầu máy truyền tin kia mới truyền đến âm thanh của bí thư tiền: "Xin chào ngài, con là tiền học trí, xin hỏi ngài là... "

"Ta là Trương Cửu Lân." Ta trực tiếp ngắt lời y, nói cho y biết vị trí hiện tại của ta.

"Trương đại sư!" Tiền Bí Thư kinh hãi kêu lên: "Ngài chờ một lát, ta lập tức nghênh đón!" Nói xong tắt máy truyền tin.

Chỉ chốc lát sau, hắn vội vã từ trong điện chính phủ chạy ra, kéo ta qua một bên, tránh mọi người, nhỏ giọng hỏi: "Trương đại sư, ngài tìm thấy âm vật chưa?"

Ta vỗ vỗ bọc quần áo phía sau nói: "Đã tới tay rồi, Vương thị trưởng đâu rồi."

"Thật là quá tốt! Trương đại sư, ngài tới thật quá đúng lúc." Tiền Bí Thư kéo tay của ta, mắt đã ướt đẫm, giọng nói khàn khàn nói: "Vương thị trưởng đang ở trong y viện."

"Khi họp buổi sáng, Vương thị trưởng đột nhiên ngất xỉu trên đất, được đưa đến phòng hộ chiếu bệnh nặng. Thầy thuốc nói ông ta vốn đã là bệnh tim phổi muộn, thân thể suy yếu muôn phần. Trận này lại quá lao động, dẫn đến bệnh biến sớm, từ giờ trở đi đã không thể rời khỏi y viện, nếu không bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm tính mạng."

Không ngờ, một đường vội vàng đuổi kịp này lại xảy ra chuyện như vậy, nhất thời có chút nóng vội.

"Đi, lập tức dẫn ta đi!" Ta gấp giọng nói.

"Được." Tiền thư sinh mở mắt lau nước mắt trên khóe mắt, cũng bất chấp điều động xe ngựa, trực tiếp giơ tay lên, ngăn cản một chiếc xe qua đường.

Hộ lệnh bệnh nặng của phòng thị y, Vương thị thị mặc một thân bệnh dịch hai màu lam trắng, trên mặt đeo vòng dưỡng khí lẳng lặng nằm ở đó.

Bọn ta nhẹ nhàng mở cửa phòng, đi đến trước giường.

Hô hấp của hắn rất đều sảng khoái, tựa như ngủ thật say. Bất quá ta biết, mặc dù là ở trong mộng, hắn vẫn ghi nhớ những công trình chưa xong, những công việc nông dân lao động kia, toàn bộ thể xác và tinh thần của hắn đều đặt ở trên bốn chữ "Dịch vụ dân".

Chỉ một lát sau, không biết hắn mơ thấy điều gì, hai giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống.

"Ngươi lập tức chuẩn bị một số thứ, ta sẽ tụ hồn cho hắn!" Ta quát.

"Được, ngài nói!" Tiền Bí Thư run rẩy rút cuốn sách nhỏ mang theo bên người ra.

Đầu tiên một nghìn một tám mốt tụ hồn trận.

"Một con gà trống, cần ba năm trở lên làm con gà trống. Cành liễu bảy cái, muốn năm nay mới đâm chồi, canh nếp một thùng, rận bao một gói, một túi tro Sinh Thạch. Nồi lớn một ngụm." Ta nhanh chóng nói.

Bí thư tiền vội vàng ghi chép, ngẩng đầu hỏi: "Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?"

"Đúng! Phải nhanh chóng đưa tới đây, mặt khác ngươi còn phải nghĩ biện pháp cách ly phòng giam, quyết không để bất luận kẻ nào quấy rầy ta." Ta phân phó nói.

"Ta hiểu!" Tiền Bí nói xong, quay người đi ra ngoài.

Hắn vừa ra khỏi cửa, ta liền mở bọc quần áo, lấy chiến giáp bên trong ra.

Chiến giáp vừa ra, nhiệt độ trong phòng lập tức giảm xuống bảy tám phần. Một cỗ âm khí lạnh lẽo chung quanh tràn ngập ra, ngay cả trên màn che cũng treo một tầng sương.

Vương thị thị dường như cũng bị ảnh hưởng, chau mày, khóe miệng không ngừng co giật.

Ta móc ra một linh phù bậc trung dán trên cửa sổ, phòng ngừa âm khí toát ra ngoài, đồng thời ngón tay chấm một cái chu sa vẽ một đạo phù lên trán Vương thị trưởng. Thân thể hiện tại của hắn thật sự quá suy yếu, lúc âm khí nhập thể chỉ sợ không chịu nổi.

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra. Bên ngoài đứng ba lão thái y áo khoác trắng, một lão hộ sư hai bên tóc mai hoa râm, hai người khác là tiểu hộ sĩ.

"Ngươi muốn làm gì?" Vị thầy thuốc kia dường như sợ làm ồn Vương thị trường, hạ giọng quát.

"Cứu người." Ta cũng không quay đầu lại đáp.

"Cứu người?" Thầy thuốc nhìn thoáng qua phù chú dán trên cửa sổ, khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Ngươi có biết ung thư của Vương thị thị đã đến giới hạn, không thể càn quấy như vậy hay không? Ngươi là người cứu ai thế, rõ ràng là Phong Kiến tin tưởng mê tín. Ồ? Sao trong phòng này lại lạnh như vậy? Tiểu Diêu, mau đi mở cửa sổ."

Một tiểu hộ sĩ cất bước đi về phía trước, lại bị ta thoáng cái ngăn trở.

"Ta thật sự là đang cứu người, từ giờ trở đi không được phép bước vào phòng nửa bước!" Ta nhìn mấy người, vẻ mặt trịnh trọng nói.

"Rốt cuộc ngươi là ai, muốn mưu hại thị trưởng sao?" thầy thuốc kia tức giận nói: "Ta khuyên ngươi lập tức rời đi! Nếu không ta lập tức đưa thư ký cho bọn họ đưa tin rồi bắt ngươi lại."

"Chính là Tiền Thư Thư mang ta tới, ngươi cũng không cần phải truyền tống, hắn lập tức sẽ trở về." Ta vẫn như cũ ngăn ở cửa ra vào.

"Vương thị trưởng là một vị quan tốt làm dân, hắn là người muốn nhập công việc mà không phải trên giường bệnh. Các ngươi đã bất lực, vậy để ta đi! Ta cam đoan có thể làm cho hắn đứng lên một lần nữa, tiếc nuối hoàn thành chưa hoàn thành xong."

Ta nhìn thầy thuốc nói tiếp: "Ta tin ngươi chữa bệnh nhiều năm như vậy, nhất định là đã nhìn thấy sinh tử, cũng nhất định hiểu rất rõ, chết cũng không đáng sợ, đáng sợ là trước khi chết còn có rất nhiều nguyện vọng chưa hoàn thành! Ta chính là đến giúp Vương thị trưởng hoàn thành nguyện vọng, hi vọng ngươi có thể hiểu được, đừng quấy rầy ta nữa."

Sau khi nghe xong lời này, lão thái quân trầm mặc một lát, đột nhiên ngẩng đầu hỏi ta: "Ngươi chắc chắn mấy thành?"

"Tám trăm!" Ta cực kỳ khẳng định đáp.

"Nếu như không thể để Vương vương đại vương một lần nữa đứng lên, ta liền tự sát. Thân thể ta sẽ hiến cho ngươi làm y y nghiên cứu." Ta nói cực kỳ kiên định, hai mắt tràn đầy lấp lánh quang mang.

Lão thái y nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng gật đầu nói: "Ta đồng ý. Bất quá một khi tính mạng hắn nguy nan, nhất định phải bảo chúng ta tới cứu."

"Được!" Ta gật đầu.

Đúng lúc này, Tiền Bí Thư dẫn theo hai người vội vã chạy từ phía đầu hành lang tới đây.

Một tay hắn nắm lấy con gà trống lớn, tay kia cầm một túi mềm, hai người đi theo phía sau hắn cũng cầm theo thùng, một đống lớn đồ vật tạp nham.

Sau khi Tiền thư sinh tới gần, vừa nhìn thấy điệu bộ này thì lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra bèn nói với lão thái y kia: "Xin lỗi lão thái quân chỉ dạy, ta biết rất khó giải thích rõ ràng với ngài, nhưng Vương thị trưởng không thể cứ nằm như vậy trong viện được, hy vọng ngài có thể..."

"Không cần nhắc đến bí thư tiền, ta cũng hi vọng trên thế giới này sẽ có kỳ tích phát sinh!" Nói xong, hắn quay người rời đi.

Hai tên tiểu sĩ sửng sốt một chút, rồi cũng theo sau.

"Cảm ơn ngài đã chỉ dạy!" Tiền Bí Thư khom người cảm ơn, sau đó đặt đồ vật xuống cửa, hơi căng thẳng nói: "Trương đại sư, đồ vật đều đã chuẩn bị đầy đủ."

"Được, canh giữ ở cửa ra vào, không được để cho bất kỳ ai tiến vào." Nói xong ta liền đóng cửa lại, gắt gao khóa chặt.

Ta sẽ đổ canh gạo nếp vào trong nồi, sau đó bóc ra hàm xúc xắc ném từng cái vào trong, nồi lớn lập tức sôi sùng sục, bong bóng bốc lên ùng ục, không ngừng bốc lên.

Ta lại lấy ra một linh phù thượng đẳng trân quý, châm lửa trước trán Vương thị trường. Lập tức cầm giáp chiến ném vào trong nồi lớn, một nồi canh nếp trắng xóa ngay lập tức đông kết, sóng nhiệt cũng biến mất vô ảnh vô tung, thậm chí ngay cả bên ngoài nồi cũng nhiễm một tầng sương trắng.

Ta cầm lên một nắm bụi đá từ bên cạnh nồi rơi thẳng lên trên người Đại Công Kê, trên mặt đất xuất hiện một vệt trắng thật dài.

Một luồng âm khí từ trong nồi phun ra, theo sợi xám tro bay lên!

Trải qua xâm nhiễm của âm khí, toàn bộ tro bụi đều bị đóng băng, giống như một đầu băng tuyến.

Đại công kê tự đánh tới sau nhà, một mực kêu to khanh khách không ngừng, hai chân mặc dù bị trói, nhưng không ngừng nhảy lên cánh, lộ ra vẻ cực kỳ kinh sợ, muốn ra sức chạy đi.

Sau khi luồng âm khí kia theo sợi dây xám mà chui vào trong cơ thể Đại Công Kê, nó lập tức ngừng kêu to, hai cánh cũng không khua loạn nữa mà ngẩng đầu chăm chú nhìn ta.

"Khanh khách!" Nó há hốc miệng như muốn nói điều gì, nhưng chỉ gọi một tiếng gà tới. Rồi lập tức trùng trùng điệp điệp cúi đầu, liên tiếp ba lượt, cuối cùng vỗ cánh nhảy lên người Vương thị trưởng.

"Được, tụ hồn đã thành!" Ta âm thầm kêu lên.

Trận pháp mà ta trăm cay nghìn đắng bố trí này gọi là Tụ Hồn trận, chính là muốn mượn gà trống làm môi giới để hòa hợp hồn phách của Vương tổng quản và linh hồn bên trong chiến giáp làm một thể. Chỉ có như vậy mới có thể khiến Vương thị thị phát huy được sức mạnh lớn nhất của âm vật.

Mười phút sau, con mắt Vương thị thị đang nằm trên giường khẽ giật giật. Ngón tay nhỏ khẽ giơ lên, hắn gắng gượng quay đầu nhìn về phía ta. Trong mắt hắn tràn đầy cảm kích, sau đó hai hàng nước mắt chảy xuống.

Vừa nãy tuy hắn vẫn rơi vào trạng thái hôn mê thế nhưng hồn phách lại trở nên trắng xóa, hắn biết ta đã kéo hắn từ trong tay của tử thần trở lại, cho hắn hy vọng cuối cùng!

Mắt thấy đại công cáo thành, trong lòng lo lắng của ta rốt cuộc cũng buông xuống, lập tức mở cửa phòng đang khóa chặt.

"Trương đại sư, Vương thị đại nhân hắn..." Tiền Bí Thư vừa thấy ta mở cửa liền vội vàng tiến lên đón, vẻ mặt lo lắng hỏi.

"Không sao." Ta lau mồ hôi trên trán: "Thần trí Vương thị trưởng đã khôi phục, chỉ là thân thể quá yếu ớt tạm thời đừng quấy rầy hắn. Lát nữa cho hắn ăn nhiều đồ bổ dưỡng, ngày mai là có thể ra khỏi viện."

"Tốt tốt tốt tốt, ta liền đi mua!" Tiền Bí Thư vừa nói vừa nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Cái gì, ngày mai rời khỏi viện?" Vị lão thái y nửa đầu tóc trắng kia cũng đứng ở một bên, cực kỳ kinh ngạc kêu lên: "Điều này sao có thể? Với tình huống của hắn bây giờ, có thể mở miệng nói chuyện cũng coi như không tệ rồi, còn muốn rời khỏi viện?"

"Ngươi mới vừa nói, trên thế giới này sẽ có kỳ tích xảy ra." Ta mỉm cười với hắn, tiêu sái rời khỏi y viện.

Thứ nhất, một nghìn tám mươi, mười dặm phố dài tặng thị trưởng cho thị trưởng.

Mấy ngày qua, ta cũng có chút mệt mỏi, nhất là vừa rồi bày trận càng là tiêu hao đại lượng linh lực, đi lên đường đều cảm giác hư vô bay bổng.

Rời khỏi y viện, ta trực tiếp trở lại cổ điếm, tắm cũng chẳng muốn tắm, quần áo cũng chẳng buồn cởi, trực tiếp nghiêng trên giường ngáy khò khò ngủ.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, bầu trời đã tối đen như mực.

Ta dụi dụi mắt đứng lên, thống khoái tắm rửa một phen, lúc này mới chú ý tới trên điện thoại có mấy lá thư chưa viết máy hát.

Thông tin máy truyền tin là Lý mặt rồi đánh xuống, chính mắt Tiền Thư nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của ta, thấy có lẽ ta cũng cần nghỉ ngơi thật tốt, vì lẽ đó cũng không đánh cưỡi, mà là phát tin tức nói cám ơn. Hơn nữa lại nói cho ta biết, Vương thị trưởng sau khi mặt được chiến giáp, lại đang vui vẻ xuống giường giường, mặt đầy hồng, trông như người trẻ hơn mười mấy tuổi, còn la lớn tiền lập tức xuất trước.

Phương Hướng Hướng rất kinh ngạc khi kiểm tra qua một lần phát hiện bệnh tim Vương đại thị vẫn còn, nhưng sắc mặt tinh thần lại cùng lúc phán như hai người. Gã vô cùng khiếp sợ, đau khổ cầu xin hoa văn tiền, muốn gặp lại ta một lần.

Xem ra, lão già này muốn bái ta làm thầy rồi!

Ta cười khổ một chút, trả lời: "Kỳ tích không thể phục chế, ta chỉ có thể thi triển lần này."

Hai ngày sau, vào một buổi tối, Tiền Bí Thư lại đi tới tiệm cổ.

Hắn cho ta mượn một cái túi giấy thông báo, bên trong là giấy chứng nhận vật tư về Vương thị trưởng, hơn nữa còn chuyển cáo với Vương thị trưởng: "Những thứ này thật sự rất ít, nhưng mà thật sự hắn không biết phải báo đáp ta như thế nào..."

Ta đem giấy tờ đẩy trở về, nghĩa chính ngôn từ nói: "Vậy ngươi nói cho ta một tiếng, người ta cứu không phải là Vương Dược tiến vào, mà là Vương thị trưởng! Nếu thật sự cảm tạ ta, cứ để cho võ giả nghiêm túc."

Đêm thứ ba, Lại có thêm Tài thư nữa. Hắn nói Vương thị trưởng nghe xong lời của ta bèn ngơ ngác nhìn về khu thành cũ bên ngoài cửa sổ một hồi lâu mà không nói một chữ, chỉ yên lặng rơi nước mắt.

Một tháng tiếp theo, toàn bộ Võ Hán thị cũng giống như mấy năm trước. Cách mỗi vài ngày đều sẽ có một nhân viên trọng yếu hoàn thành công việc, cái tên Vương thị thị không ngừng được đổi mới dựa trên kiến trúc uyên bác, xuất hiện trên tin tức.

Nhưng vào ngày cuối tháng này, mặt mũi Tiền Thư tràn đầy nước mắt lại đến cửa, hai tay hắn run run, cho ta một tấm thiệp mời.

Là màu trắng.

Không cần nhìn, ta cũng minh bạch đã phát sinh chuyện gì.

Hai mắt Tiền Thư đỏ bừng, nói đứt quãng: "Trong một tháng này, Vương đại trưởng lão tăng ca tăng ca, gần như chưa từng quan tâm tới, cuối cùng toàn bộ công trình mua bán đều hoàn thành. Trước khi đi, hắn kéo tay ta nói, cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện, không phụ lòng đất nước và nhân dân, cũng không phụ lòng tấm lòng khổ tâm của Trương đại sư!"

"Hắn cứ như vậy cười ha hả nhìn bản đồ mới trong tương lai của võ giả, đi thôi..."

"Cho đến thời khắc cuối cùng, hắn đều là cười rất vui vẻ, rất thỏa mãn."

Tiền Thư Thức mở to mắt nhìn xuống, lau nước mắt nói: "Trương đại sư, lần này thật sự nhờ có ngài hỗ trợ. Vương thị đại nhân mời ngài mấy lần mà ngài không gặp, bây giờ lần cuối cùng này vẫn mong ngài..."

"Ta sẽ đi." Ta gật đầu nhẹ, mặt không chút thay đổi nói.

Vài ngày sau, ta đã sớm đi tới Tam Tang Nghi quán, nhưng lớn như vậy thì Mai Nghi quán lại bị dân chúng sơn nhân hải phá hỏng rồi!

Dân chúng toàn bộ võ giả đều hướng về một hướng, trước ngực mỗi người đều tự phát đóa hoa trắng, trên mặt mỗi người đều tràn đầy bi thương, có người giống như mất đi thân nhân, nước mắt liên tục rơi xuống.

Ta bị cuốn vào trong đám người, chậm rãi di chuyển về phía trước.

Hai bên đường phố tất cả đều là hoa quyển, liên kết vô số người đứng trang nghiêm hai bên, lại lẳng lặng không có nửa điểm thanh âm, chỉ có truyền đến một hai tiếng nức nở nhịn không được.

Trời mưa xuống, mây đen tối tăm mờ mịt bao phủ toàn bộ bầu trời, nhưng không ai rời khỏi! Không ai bung dù! Vẫn yên lặng đứng, yên lặng khóc lóc.

Trên trọn vẹn vạn người, đường phố chiếm đầy tang nhiệt quán bên ngoài!

Xa xa, linh xa Vương thị chậm rãi được mở ra.

Tích! Đột nhiên, chung quanh tất cả xe cộ đột nhiên tự động phát ra một tiếng sáo, thanh âm kia xẹt qua từng tòa lầu các, xẹt qua bầu trời Võ Hán thị, đây là thứ mọi người dùng hành động thực tế cho Vương thị thị.

Linh xa chậm rãi đến gần, ta bỗng nhiên phát hiện, phía trước linh xa hình như có một thân ảnh mông lung cưỡi bạch mã.

Bóng người kia mặc dù vô cùng già nua, để râu mép nhưng lại khoác áo bào trắng, tay cầm thương bạc, uy phong không hề suy giảm năm đó.

Đây là... Thường Sơn Triệu Tử Long?

Theo lý thuyết thì Vương thị thị đã chết, có lẽ Triệu Vân trong chiến giáp phải tiếp tục ngủ say mới đúng. Thế nhưng chuyện gì đã xảy ra vậy?

Ta sửng sốt, lập tức liền hiểu ra. Triệu Vân là một danh tướng, Vương thị trưởng là quan một đời tốt.

Tâm nguyện của Triệu Vân là có thể quay về Bắc phạt vì Thục Hán chảy hết giọt máu cuối cùng. Tâm nguyện của Vương thị thị quả thực là phát huy chút sức lực cuối cùng của mình, giúp Võ Hán thị tận lực.

Kỳ thật bọn họ đều là người cùng đường, Vương thị thị lợi dụng chiến giáp hoàn thành tâm nguyện. Kỳ thật đã khiến Triệu Vân tiếc nuối năm đó, cho nên Triệu Vân mới đưa tiễn Vương thị trưởng một đoạn đường!

Ngay lúc ta đang trầm tư, âm linh Triệu Vân bỗng nhiên giương cao Long Đảm trường thương, hai ánh mắt đủ để giết chết tất cả tập trung vào ta.

Hắn nhìn ta đã mấy giây, bỗng nhiên ưỡn thương phi ngựa, lao thẳng về phía ta.

Ta quá sợ hãi, rất sợ âm linh của Triệu Vân coi ta thành kẻ địch, nhưng bóng dáng Triệu Vân lại đi lướt qua ta, không thấy bóng dáng.

Đúng lúc này, thanh âm thanh thúy vô cùng trong trẻo của Tiểu Giới Linh vang lên bên tai ta: "Chúc mừng chủ nhân, thành công bắt được âm linh của Triệu Vân, cũng đạt được võ kỹ của Triệu Vân: Long Đảm! Khi bị thương sẽ tự động phóng ra long đảm chiến giáp để bảo vệ quanh thân."

Hả? Đây là....

Ta thoáng sửng sốt, lập tức sẽ biết chuyện gì đang xảy ra.

Triệu Vân tại thời khắc phạt bắc bệnh chết, Âm Linh đầy tiếc nuối theo ngụm máu tươi kia phun ra ký cư ở trên chiến giáp, ẩn nấp đã ngàn năm.

Hôm nay, dưới sự trợ giúp của ta khiến cho hắn phát huy dư nhiệt, lại giúp hậu nhân của hắn, trong lòng Triệu Vân khẳng định phi thường mừng rỡ!

Mà Thường Sơn Triệu Tử Long, Tố đều là nam tử to lớn có ân tất báo, năm đó Lưu Bị hơi có ý thưởng thức hắn, hắn sẽ chiến đấu một đời, đến chết cũng không quên!

Hôm nay ta giúp hắn việc lớn như vậy, hắn tự nhiên sẽ chủ động làm giàu cho ta.

"Triệu tướng quân, đa tạ!" Ta âm thầm vuốt ve Vĩnh Linh Giới, Vĩnh Linh Giới dường như nghe được lời ta nói, lóe ra một vòng sáng bạc.

Mưa càng rơi càng lớn, tựa như thương thiên cũng rơi lệ. Nhưng ta biết, bất kể tinh thần của Vương thị trưởng, hay là tinh thần của Triệu Vân, đều vĩnh viễn sẽ lưu truyền xuống dưới.

(quá trình viết này ta đã trầm tư từ lâu, cuối cùng vẫn cho thấy một Vương thị thị thị cho mọi người như vậy, cũng là nguyên hình của thị trưởng Thái Nguyên thị. Rất nhiều người nói những quan tốt như vậy đã tuyệt tích từ lâu, nhưng ta cảm thấy những người đã trải qua thời đại màu đỏ trước kia., Tín niệm của bọn họ là thứ bọn ta không thể hiểu được, bọn họ thật sự trung thành với bè và tổ quốc, yêu quý vùng đất này tới mức thâm trầm. Được rồi, cứ thuận miệng mà nói, số chữ trong số không thu phí, mọi người cứ yên tâm đọc.

Đầu tiên thiên một nghìn tám ba chương, cát nhọn nuốt nước quái vật.

Tiễn Vương đại thị trưởng đi rồi, ta vội vàng trở về tiệm cổ tắm nước nóng, kết quả vừa mới mở máy truyền tin ra thì máy móc liền vang lên.

Đây là người nào? Cũng quá không biết chọn thời cơ rồi.

Ta không để ý tới tiếp tục tẩy rửa, nhưng thông tin vẫn không ngừng, một lần lại một lần cãi nhau khiến ta tâm phiền ý loạn.

Mẹ kiếp! Rốt cuộc là ai mà thúc như vậy?

Ta có chút tức giận nắm lấy khăn mặt đi ra, cầm máy truyền tin vừa nhìn, dĩ nhiên là nam nhân thích thích phá máy đánh nhau.

Biết hắn thời gian dài như vậy, hắn cơ hồ chưa bao giờ chủ động liên hệ với ta, càng chưa bao giờ bức bách như thế, chẳng lẽ là xảy ra đại sự?

Ta nhận máy truyền tin, con rối kia lập tức vang lên giọng nói lo lắng của nam tử sắp chết: "Chuyện trong tay ngươi giải quyết xong rồi hả?"

"Ừm, vừa mới giải quyết xong."

"Vậy ngươi có thể giúp ta một việc không?" Ta còn chưa nói hết, nam nhân an ủi đã vội vàng hỏi.

Từ khi ta tiếp nhận cổ điếm của gia gia, làm nghề buôn âm vật, vô số nam nhân được an ủi, liên tục cứu mạng ta, đây là lần đầu tiên từ trước tới nay hắn mở miệng xin giúp đỡ ta, ta sao có thể từ chối?

Hơn nữa từ giọng nói vừa rồi của hắn, lần này phiền toái hắn gặp phải khẳng định không nhỏ, lấy năng lực của hắn căn bản không đối phó được, lúc này mới nghĩ đến ta.

"Không thành vấn đề." Ta sảng khoái đáp: "Ta lập tức đi đặt tấm vải!"

Nói xong ta thả máy truyền tin xuống, tắm cũng không thèm đi tắm, vội vàng tìm mấy bộ y phục, lại nhấc lên Trảm Quỷ Thần song đao cùng một số đồ vật có thể cần dùng đến, vội vàng vàng chạy tới sân phi cơ.

Song đao không thể mang theo máy bay, trên đường đi ta liên tiếp đánh mấy máy móc, lúc này mới nhờ bằng hữu lấy danh nghĩa của công nghệ cổ đại giúp ta chuyển đi.

Nam nhân đo tựa hồ sợ ta lạc đường, cho nên đã sớm phái nam tử trung niên mặc áo hoa kỳ đi theo ta ở cảng hải.

Áo ngựa hoa mở áo yếm nhanh, mang theo ta ở trong thủy đạo thuận gió vượt sóng, cuối cùng dừng ở trước một dòng sông lớn nhấm nuốt nhọn.

Cát nhọn trứ danh là nước lên thành thị, nơi này chủ yếu nhất không phải xe qua lại xe hàng, mà là bánh xe thuyền. Ta đã nghe nói đi tới xe tàu là không sản xuất ra hương liệu, cho nên chỉ có thể từ Đông mỉm cười đem vào miệng cây thơm, mỗi ngày đều có một thuyền buôn gỗ thơm vận chuyển đến cát nhọn ăn, lúc này mới để cho chóp cát ở nơi rách nát này chầm chậm trở nên dồi dào.

"Sâm Sâm trước, một cánh hoa dài lần đầu ở đằng kia chờ ngươi." Áo sam hoa chỉ về phía trước, một bộ lời nói bình thường chưa quen cả nửa đời.

Ta ngẩng đầu nhìn, quả nhiên nam tử chắp trường kiếm sau lưng ở bờ sông, giống như đang suy tư điều gì đó.

Ánh tà dương chiếu lên khuôn mặt thanh tú của hắn, có vẻ đẹp tuyệt luân.

Ta nhảy xuống khoái trá, bước lên bờ.

"Cửu Lân, lấy kiến thức của ngươi, đây là nghiệt gây ra sao?" Ta còn chưa đến gần, nam tử lo lắng đột nhiên cũng không quay đầu lại hỏi.

Nghe được lời của hắn, ta hơi sững sờ, lúc này mới chú ý tới dưới chân của hắn bày một đống quần áo màu lam lỗ chỗ như tổ ong, trong đó có quần dài cao lân, có quần áo vụn, có váy lụa trắng, còn có giày trẻ con vận động.

Tất cả y phục đều bị xé rách rách tả tơi, hơn nữa tất cả đều dính đầy máu tươi dinh dính, cảnh tượng cực kỳ giật mình! Một mùi tanh gay mũi tràn ra chung quanh, dẫn tới một đám ruồi bọ kêu ong ong xoay quanh trên dưới.

Xem ra tình huống quả thực có chút khó giải quyết! Ta thu hồi khuôn mặt tươi cười, ngồi xổm xuống cạnh nam nhân an ủi nhìn kỹ một chút.

Phát hiện tất cả lỗ thủng trên quần áo đều không đều nhau, thậm chí không ít sợi tơ đứt gãy bị kéo ra thật dài, hiển nhiên không phải là đao búa sắc bén gì tạo thành.

Hơn nữa, trên những quần áo này dính không ít nước bùn, còn trộn lẫn không ít cây rong và hạt cát, chắc là đến từ đáy sông.

"Là Thủy Quỷ?" Ta có chút nghi ngờ hỏi.

"Không đơn giản như vậy đâu..." Nam tử lo lắng đứng lên lạnh lùng, nhìn xa xa trên mặt sông, thân thể ưỡn thẳng giống như một gốc cây bạch dương.

"Còn nhớ hồi ngươi tới Ba Tư tìm vòng cổ Nhân Cốt, ta cùng ngươi từng nhắc qua cát đen nhấm nước quái vật không? Lần đó trên sông, một tuần liền mất tích bốn năm ngư dân mất tích., Những ngư dân kia đều là trong lúc đánh cá không hiểu sao bốc hơi khỏi nhân gian, chỉ còn lại có một chiếc thuyền trống. Hơn nữa ngày hôm sau mặt sông đều sẽ bay ra quần áo bọn họ mang giày đẫm máu. Toàn bộ quần áo đều rách nát không chịu nổi, nhưng căn bản không tìm được nửa điểm thi thể, giống như bây giờ ngươi thấy."

"Lúc đó tổ hợp vụ án men theo nước sông kiếm chác bảy tám ngày, đuổi mười mấy dặm, sửng sốt một chút manh mối cũng không phát hiện. Sau đó ngay cả thợ săn của tổ trọng án cũng mất tích ba người, ngày thứ hai thỉnh thoảng trồi lên mặt nước chỉ còn lại có trang phục báo động máu chảy đầm đìa!"

"Đội cảnh giác thấy việc này có chút tà môn cho nên mời đến."

"Lúc ấy ta kiểm tra đơn giản một chút, phát hiện dưới sông quả thật có thủy quái quấy phá! Nhưng nước sông quá sâu quá vội, căn bản không có cách nào bắt giữ, vì vậy ta dùng Ngũ Hành trận phong ấn âm khí nơi này, sau khi trận thành, nơi này cũng chầm chậm sinh trưởng."

"Nhưng mấy ngày hôm trước, đội cảnh báo lại tìm đến ta, nói nơi này lại phát sinh thảm án lần nữa, hơn nữa so với ban đầu càng thêm hung tàn, ngươi xem!"

Nam nhân quyến rũ chỉ đống quần áo: "Đây là một nhà bốn người, tất cả đều là tối hôm qua bị ngộ hại."

"Trước kia vụ án, mỗi đêm chỉ có một người chết, hơn nữa phần lớn đều là ngư dân sống nhờ đánh đánh cá, bên bờ giặt quần áo, cách nước sông tương đối gần. Nhưng hiện giờ bốn nhà, lại là ở nơi cách bờ sông hơn hai mươi mét bị cưỡng ép kéo đi, hơn nữa còn bị kéo cùng một chỗ!"

"Theo lý thuyết cho dù nơi này thật sự có thủy quái gì đó, một khi bị phong ấn âm khí, chẳng khác nào lão hổ không có răng, làm sao mấy năm sau thực lực ngược lại tăng vọt nhiều như vậy?" Nam nhân lo lắng không hiểu.

Chính xác, vạn vật thế sinh đều không thể tách rời hai khí âm dương.

Nam nhân chăn hộ đã áp chế âm khí dưới sông, Thủy quái không có nguồn cung ứng âm khí, không chết cũng tàn phế, sao còn có thể cưỡng ép bốn người cách bờ sông hơn hai mươi mét xuống nước được?

Đây không phải là thủy quái, mà là Long Vương rồi! Nhưng nếu quả thật có Long Vương như vậy, Ngũ Hành trận căn bản là không trói được nó, làm sao có thể yên lặng nhiều năm như vậy rồi mới tiếp tục làm ác?

Ta lập tức truy hỏi: "Trận pháp ngươi bố trí năm đó còn không? Có bị phá hư hay không."

"Nói đến cái này, càng kỳ quái!" Nam tử hả hê, nghe ta hỏi, sắc mặt trở nên âm trầm hiếm thấy.

"Ngươi cũng biết, muốn phá Ngũ Hành trận, chỉ có một phương pháp, đó chính là lấy Ngũ Hành khắc ngũ hành, nhưng năm trận nhãn Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ mà ta bày ra, đều là bị tên gia hỏa này dùng nước phá."

"Cái gì, nhất thủy phá ngũ hành?" Ta nghe xong lập tức trợn tròn mắt.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, xưa nay luôn tương sinh tương khắc, kiềm chế lẫn nhau. Muốn phá lửa, chỉ có thể dùng nước, muốn phá gỗ, chỉ có thể dùng kim, vân vân vân.

Hơn nữa, năng lực của nam nhân thương cảm ta không thể quen thuộc, đừng nói âm vật giới, phóng tầm mắt khắp thiên hạ chỉ sợ cũng không mấy ai là đối thủ của hắn.

Lấy năng lực của hắn bày Ngũ Hành Trận, lại bị thủy quái trong sông dùng hết phá, điều này quả thực làm người nghe kinh hãi!

Cuối cùng ta cũng hiểu nguyên nhân vì sao hắn tìm ta tới hỗ trợ.

Chỉ bằng chiêu này, cơ hội chiến đấu giữa nam nhân tốt và Thủy quái kia không lớn, huống chi con Thủy quái kia còn ẩn nấp trong nước, đến vô ảnh đi vô tung.

"Còn chuyện này kinh người hơn nữa, đi thôi, ta mang ngươi ra phía trước xem." Nam tử chăn âu nói xong lấy khăn tay ra lau tay, đi tới phía trước.

"Còn có càng kinh người hơn?" Ta vừa nghe trong lòng càng âm thầm gõ trống.

Hai chúng ta đi dọc theo bờ sông hai ba dặm đường, đi tới trước một sườn núi, trên sườn núi là một con đường dài uốn lượn, dừng một cỗ kiệu nhỏ màu trắng ở ven đường, cỗ kiệu xa đã biến dạng nghiêm trọng, méo mó vặn vẹo thành một đoàn.

Cảnh giới phong tỏa tuyến vây quanh một mảng lớn, chung quanh tuyến phong tỏa vây xem quần chúng đứng không ít cát nhọn vây xem nơi đó, lại bị một đám người mặc trang phục cảnh cáo, treo văn thông báo ngăn lại.

"Một nhà bốn người tối qua, chính là ngồi chiếc xe này đi qua đường núi."

"Lúc trước ta đã kiểm tra, bên đường lớn có nước tiểu, hẳn là lúc đó bọn hắn xuống xe thuận tiện, sau đó gặp phải quái vật công kích." Nam nhân lo lắng vừa đi vừa giải thích.

"Ngươi xem xe kia đã bị ép thành hình dạng gì rồi? Nhìn khoảng cách một chút, từ bên xe đến bờ sông, cảnh sát đã lượng qua, ước chừng hai mươi sáu mét." Nam tử lo lắng lập tức chỉ dưới chân: "Ngươi xem, lan can hai bên Ly Ly đều bị ép vỡ rồi."

Ta tất cả đều phát hiện, từ xe đến sông có một vết áp thật dài, tất cả lan can đều bị ép nát bấy, ở giữa còn có một cái hố rất sâu, rộng chừng hai mét, đáy hố hơi hình cung, giống như nửa cái lưng.

Một nửa chân sau thì dài hơn hai mét, vậy con quái vật này lớn đến mức nào? Rốt cuộc nó là cái thứ gì?

Ta lập tức cảm thấy lưng có chút phát lạnh.

"Giờ, ngươi thấy sao?" Nam định đáng thương nhìn hắn.

"Là một gia hỏa khó giải quyết!" Ta hít sâu một hơi nói.

"Không tính là ngươi vừa mới nhìn thấy, mấy ngày trước còn liên tục phát sinh bốn án mạng, tổng cộng mười sáu người mất tích."

"Hơn nữa, gia hỏa kia càng ngày càng kiêu ngạo, càng ngày càng tàn nhẫn."

"Hai dặm phía trước là một tòa miếu mẹ đẻ do ngư dân xây, Ngũ Hành trận của ta đặt ở phụ cận nhà mẹ đẻ. Sau khi thứ đó phá trận pháp của ta, còn nhổ tận gốc cả mẫu miếu, ném bức tượng của mẹ đẻ vào trong sông, rõ ràng là đang thị uy với ta!" Trong ánh mắt nam nhân thương cảm lộ ra một tia sát khí, cắn răng nói: "Bất luận về công hay về tư, ta cũng nhất định phải diệt trừ hoàn toàn thứ này."

"Đúng! Vô luận thủy quái này rốt cuộc là thần thánh phương nào, quyết không thể buông tha!" Ta cũng vô cùng kiên định đáp.

Đệ nhất thiên một tám tư, Hồ A Bà (chương hơn)

Đúng lúc này, một tên hộ vệ từ trên sườn núi vội vã chạy tới.

"Một sợi mới dài một đoạn, chúng ta tìm được Hồ a bà rồi, Khương Dịch ta có muốn hỏi ngươi xem nó có muốn tới xem không?"

"Đi!" Nam tử ôm quyền gật đầu.

Chúng ta ngồi lên xe quay, không đợi ta hỏi, nam nhân trị an liền giới thiệu: "Thủy quái này tính cách bạo ngược, giết người như ngóe, ngươi cũng thấy đấy, chỉ cần bị nó nhìn chằm chằm, tất cả đều tan xương nát thịt. Nhưng Hồ a bà gặp phải hai lần liên tiếp, tất cả đều may mắn sống sót, thậm chí lần đầu tiên nàng ta bất cẩn rơi vào trong nước, ngược lại bị thủy quái cứu lên bờ."

"Ồ? Còn có chuyện như vậy sao." Ta vừa nghe lời này, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

"Đúng!" Gió ngoài cửa sổ xe thổi khiến nam tử tiều tụy Lưu Hải hơi nhấc lên: "Mấy năm trước, nghe nói có người may mắn sống sót, ta còn tưởng rằng chỉ là ngẫu nhiên. Hơn nữa Hồ A Bà ở bất định, trong lúc nhất thời không thể tìm thấy., Ta cũng không quá để trong lòng. Nhưng trong đêm hôm trước, mấy bà cụ đi dạo giặt quần áo đều bị cuốn vào trong sông, xương cốt bị thủy quái ăn cũng không còn, chỉ có Hồ a bà bình an vô sự, chỉ là theo nước sông trôi ra ba, bốn dặm, lại bị sóng lớn đưa lên bờ."

Ta suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Vậy Hồ a bà có cái gì đặc biệt không, cho nên khiến cho thủy quái phi thường kiêng kị nàng?"

"Đây cũng là điều ta hoài nghi." Nam tử chăn hộ đáp: "Nhưng căn cứ theo tư liệu cảnh báo đi thăm, cô ấy là một bà cô nông thôn bình thường, trượng phu bị chết trong một lần xe đổ, qua đời đã mấy chục năm, sau đó vẫn sống nhờ vào nhặt đồ rách nát, không có chỗ ở. Bây giờ đội cảnh báo tìm được chỗ ở, chúng ta qua đó xem."

Xa xe liên tiếp quẹo qua mấy ngõ hẹp, dừng lại ở một con phố nhỏ tối tăm mờ mịt.

Lộ diện rất nhỏ hẹp, hai bên bày biện rác rưởi và bánh xe hỏng hỗn độn, căn bản là không cách nào mở cửa vào được.

Hai chúng ta xuống xe, dưới sự dẫn dắt của tên đội săn kia, đi quanh co hơn nửa ngày, lúc này mới lên một tòa hậu lâu cũ nát.

Trong hành lang Lạn Vĩ Lâu, đứng đấy mấy cái cảnh sát mác, trong đó có một người trinh sát dáng người cao to khỏe mạnh, mặt mũi tràn đầy vết sẹo, quay đầu vừa thấy là đàn ông thương nhân, vội vàng cất bước tiến lên nghênh đón.

"Một đạo trưởng đầu, vừa rồi chúng ta đã hỏi Hồ a bà rồi! Bà ấy nói năm đó chính đang giặt quần áo bên bờ sông, đột nhiên bị một cơn sóng lớn cuốn vào trong sông, trước mắt là muốn chết đuối, nhưng trước mắt lại khó hiểu bị đưa lên bờ, ngoài ra thì không hề biết gì cả." Lời nói của Hộc Cơ bình thường không quá tiêu chuẩn, lúc nói chuyện, nhìn ta với ánh mắt rất kỳ quái.

"Ừm." Nam tử chăn hộ gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Cuối hành lang là một gian phòng nhỏ âm u, vừa mới tới gần, liền ngửi thấy một mùi đen cực kỳ nồng nặc.

Bên trong đầy ắp ắp hòm giấy, trống không, ngăn trở tia nắng mặt trời vốn đã không quá sung túc, che phủ cả một vùng tối đen bên trong phòng.

Nơi góc phòng đặt một cái giường bằng thép, một lão thái thái mặc áo choàng màu xám đen, gầy trơ cả xương ngồi ở bên giường, trong miệng lải nhải không biết nói gì.

Cũng không biết nàng nói phương nào, dù sao âm điệu cực kỳ quái dị, không ngờ một chữ ta cũng nghe không hiểu.

"A bà, bà có thấy thứ gì trong nước không?" Nam tử an ủi tới gần, sau đó thấp giọng dò hỏi.

Một tên quan viên bên cạnh phiên dịch lại lời của hắn thành thổ ngữ địa phương.

Hồ a bà nhìn nam nhân chăn hộ nhẹ nhàng lắc đầu, lập tức lại nói thêm một câu gì đó, đồng thời phiên dịch nói: "Bà ta nói mình mắt già mê hoa, cái gì cũng thấy không rõ, hơn nữa lúc đó mũi miệng đều dính đầy nước, ai cũng cho rằng không sống nổi."

"Vậy có thể thấy rõ hình dáng cụ thể của vật kia không?"

"Dù sao cũng là một cơn sóng lớn thoáng cái đẩy ta xuống, rồi vù vù cuốn ta lên trên bờ."

Nam nhân chăn ấm lại hỏi vài câu, Hồ a bà hơi sợ hãi trả lời từng câu.

Sau khi phụ tá phiên dịch, nói với chúng ta: "Trước đó chúng ta cũng dùng bút lục, nhưng cũng không phát hiện ra manh mối hữu dụng gì, xem ra Hồ a bà thật sự có chút kinh hãi quá độ, cái gì cũng không nhớ rõ."

Nam nhân chăn ấm và ta nhìn nhau một cái, sau đó tất cả đều khe khẽ lắc đầu.

Hiển nhiên, Hồ A Bà này cực kỳ bình thường, trên người cũng không tản mát ra nửa điểm âm khí, thủy quái trong sông hẳn là không liên quan gì tới nàng.

Nhưng điều này lại càng bất thường —— tất cả mọi người đều bị ngộ hại chết, ngay cả thi cốt cũng không tìm thấy, nhưng vì sao nàng lại không có việc gì? Hơn nữa còn liên tục nhiều lần như vậy.

Thủy quái chẳng những không ăn nàng, mà còn tận lực đưa nàng lên bờ. Ta không tin Thủy quái đang học xử lý người tốt Lôi Phong sao?

manh mối tới đây dường như lại bị đứt đoạn.

"Được rồi, a bà, vậy trước tiên cứ như vậy." Nam tử an ủi nói: "Nếu ngươi còn nhớ tới cái gì đó, lúc nào cũng có thể báo cho chúng ta." Nói xong định dẫn ta rời khỏi.

A Bà lên tiếng, theo thói quen đứng dậy, muốn tiễn chúng ta ra cửa.

Nhưng trong nháy mắt nàng đứng dậy, ánh mặt trời từ ngoài cửa chiếu vào vừa vặn chiếu vào trước ngực của nàng, chiếu xạ ra một đạo ánh sáng, làm người ta không mở mắt ra được.

Ừm? Ta và nam nhân an ủi đồng thời chú ý chi tiết này, đồng loạt quay đầu lại.

Chỉ thấy trước ngực Hồ a bà treo một sợi dây chuyền nhỏ.

"A bà, đây là cái gì? Có thể cho ta xem một chút không?" Nam nhân sai vặt hỏi.

Sau khi trải qua phiên dịch viên, Hồ a bà có chút nghi hoặc nhìn nam tử lo lắng, lập tức tháo dây chuyền xuống.

Nam tử hưởng thụ cầm chiếc bông tai ngắm nghía trong tay, sau đó đưa tới cho ta.

Sợi dây chuyền này rất tầm thường, chỉ là một khối đá nhỏ màu trắng, chất liệu cũng rất bình thường, là một con đường cơ sở có thể tùy ý thấy được, càng không ra cái gì, chỉ là trên người nó bị mài quá lâu, bóng loáng, ở giữa lỗ nhỏ bị đánh thủng, lộ ra một đầu dây đỏ, thoạt nhìn rất bình thường, thậm chí có chút đơn sơ đáng thương. Thế nhưng cầm ở trên tay, lại có thể cảm giác được một cỗ lực lượng cực kỳ quái dị.

Vừa không phải âm khí, cũng không phải dương khí, mà là một loại sức mạnh thần bí mà ta chưa bao giờ gặp qua.

Chẳng lẽ nói, liên tiếp hai lần may mắn sống sót của nàng đều là bởi vì sự phù hộ của thứ này?

"A bà, sợi dây chuyền này là ngươi lấy được từ đâu vậy?" Ta nhìn viên đá nhỏ trong tay một chút, ôn ngôn hỏi.

A Bà sửng sốt, thưa vâng.

Quan binh đứng ở một bên vội vàng phiên dịch cùng một tiếng: "Nàng ta nói đây là bùa hộ mệnh thôn Hồ Vũ thôn cách thôn quê của các nàng. Mỗi hài tử của Hồ Vũ thôn vừa đầy tháng, sẽ ôm đến vương miếu trong thôn, cũng do một lão nhân lớn tuổi nhất trong thôn tự mình đem một khối trang sức lớn nhất treo ở trên cổ.

Trang sức sẽ phù hộ người thôn Hồ Đấu cả đời bình an, vô tai vô hại."

"Cái trang sức của cô ấy đã đeo sáu mươi mấy năm, chồng và con trai đều mắc bệnh, nhưng cô ấy lại không có việc gì."

Nói xong lời cuối cùng, Hồ a bà dường như rất sợ bọn ta lấy đi, lại bổ sung một câu nói: "Cái này cũng không đáng giá gì, chính là tập tục trong thôn, ai cũng không thể rời bỏ thân, sau khi chết nếu không có bùa hộ mệnh này, đều không được chôn về trong thôn."

Ta thấy Hồ a bà rất thận trọng đối với cái mặt dây chuyền này, liền cẩn thận trả lại. Quay đầu hướng nam nhân thương cảm nói: "Xem ra vấn đề chính là ở trên trang sức này. Thủy quái nọ khả năng e ngại thứ này, cho nên mới không dám hại nó!"

Đầu tiên một nghìn tám trăm tám ngàn Nam Hải Vương.

"Rất có thể." Nam nhân trị an gật đầu, lập tức xoay người nói với Đại Hồ Tử vẫn đứng ngoài cửa: "Đi, đến Hồ Mẫn thôn xem một chút."

Rất nhanh, hai chiếc đội xe chở ngựa chạy khỏi hẻm nhỏ, một mực đi dọc theo đường núi.

Trân Châu giới thiệu cho chúng ta: "Hồ Vũ Thôn là thôn xóm dân bản xứ Hương Hương, cực kỳ xa xôi, người trong thôn rất ít lui tới với ngoại giới, nghe nói đã có lịch sử mấy ngàn năm rồi, cho đến bây giờ còn giữ lại một ít phong tục truyền thống cực kỳ cổ xưa, như bắn tên, Tế Thủy Thần."

"Mấy ngàn năm?" Ta nghe xong lời này, có chút ngạc nhiên.

Trung hoa văn minh văn dài lâu, cao thấp năm ngàn năm. Thế nhưng cho tới nay đều lấy trung nguyên làm trung tâm, cho dù là thành thị ven biển cũng phải thật lâu sau này mới có khói, Ba Đức thì càng không bằng, sao có thể có một thôn xóm tồn tại mấy ngàn năm chứ?

Trinh sát kia nghe ra sự ngạc nhiên trong giọng nói của ta, cười nói: "Nghe nói thôn kia đã có từ lúc Tần triều, về sau còn có chuyên gia đi dò xét, đích xác có chút di tích của Đại Tần đế quốc."

Lời này của hắn khiến ta càng thêm nghi ngờ, chẳng lẽ thủy quái trong sông có liên quan gì tới thôn cổ xưa này hay sao?

Đi dọc theo đường núi hơn một giờ, xe ngựa dừng lại dưới một ngọn núi nhỏ.

Thế núi không cao, lại rất dốc đứng, một con suối núi uốn lượn quanh co nửa vòng quanh mảnh núi nhỏ này, lúc này mới chạy về phương xa.

"Đây chính là nguồn gốc của con sông xảy ra chuyện!" Đường Lang lật bản đồ trong tay giới thiệu.

Bọn ta xuống xe, chậm rãi đi dọc theo đường núi gập ghềnh. Đi hơn nửa ngày, vượt qua một vùng hoa mầu xanh um tươi tốt, trước mắt đột nhiên xuất hiện một thôn xóm nhỏ.

Nơi này bốn phía núi hoàn, đột ngột cao ngất, giống như một cái bát cực đại không gì sánh được, thôn tọa lạc ở đáy chén.

Thôn không lớn, nhiều nhất cũng chỉ có hai ba mươi hộ, phòng ốc cũng rất cũ nát, phần lớn là lấy tài liệu ngay tại chỗ, do đá đắp thành. Nhìn qua, không khác gì với thôn trại nhỏ đá tảng xây dựa lưng vào tộc, ai cũng không nghĩ tới thôn làng mộc mạc như vậy, lại ở tại tường đất san hô phồn hoa nhất.

Keng keng keng!

Đoàn người chúng ta vừa đi dọc theo đường nhỏ một nửa, một hồi tiếng chuông cực kỳ thanh thúy đột ngột vang lên.

"Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ nói thôn này cực kỳ bài ngoại, vừa thấy có ngoại nhân tiến vào liền phải báo cáo Minh Chung sao?" Ta cảm thấy rất kỳ quái, nhưng dù sao còn mấy viên giám thị đi theo, cũng không quá sợ hãi.

Keng! Đang!

Tiếng chuông tiếp tục vang lên, tiếng chuông xa xa, đánh vào quần sơn chung quanh, không ngừng truyền đến trận trận tiếng vọng.

Chúng ta theo đường núi, bước lên một bãi đất cao trước thôn, lập tức thấy rõ toàn cảnh thôn làng, đồng thời cũng nhìn thấy một cảnh tượng rất kỳ quái!

Ở chính giữa thôn có một đài cao, dưới đài đang quỳ rậm rạp hơn mười người, mỗi người đều cực kỳ thành kính không nhúc nhích, cúi đầu thật sâu. Trên đài là một bà lão mặt đầy nếp nhăn, mặc một bộ trường bào thêu đầy hoa văn cổ quái, trên đầu cũng đội mũ nhọn kỳ quái, trong tay cầm một cây quải trượng đen nhánh, đang lớn tiếng ngâm xướng gì đó.

Ngữ điệu của nàng chợt cao chợt thấp, cực kỳ quái lạ, phảng phất như nữ vu thế kỷ trung niên, đang ngâm xướng thần chú gì đó.

Leng keng!

Lại là một tiếng chuông thanh thúy, nàng buông quải trượng xuống, đưa tay về phía trước.

Một người phụ nữ quỳ gối cuối cùng, tranh thủ bò dậy, ôm lấy đứa trẻ oa oa kêu loạn, từng bước một đi lên đài cao.

Lão thái thái kia hai tay hướng lên trời, tựa như đang khẩn cầu cái gì đó?

Sau đó lấy từ trong túi ra một vật gì đó, cực kỳ trịnh trọng nắm ở trên cổ con trai.

"Thứ này hẳn là hộ thân phù mà Hồ a bà nói?" Trong lòng ta thầm nghĩ.

Nam nhân hưởng thụ nhìn ta một cái rồi nói: "Ngươi cảm thấy đây là nghi thức gì?"

"Nghi thức?" Khi hắn nhắc tới hai chữ " Nghi thức", trong đầu lập tức xuất hiện một từ.

"Xin hãy ban ơn!" Ta bật thốt lên.

"Đúng vậy." Nam nhân môi giới gật đầu.

Nói đến nghi thức cổ đại, ngoại trừ chuyện Hoàng Đế đăng cơ cáo tổ ra, còn được mấy tướng lĩnh ban thưởng tước sắc phong thì chính là long trọng nhất.

Phàm là có đại tướng quân chiến thắng trở về, nghi thức lần này tuyệt đối không thể thiếu. Động tác vừa rồi của lão thái thái nhìn như cổ quái, nhưng lúc này nghĩ lại, đúng là cực kỳ tương tự với thời xưa ban tặng mũ.

Nhắc tới cũng kỳ, đứa bé kia đeo lên mặt dây chuyền, lập tức liền ngừng khóc, ngược lại khanh khách nở nụ cười.

Mấy tên kỵ binh cũng đều là lần đầu nhìn thấy tình cảnh như vậy, thần sắc trên mặt rất là cổ quái.

Nam nhân sầu lo cùng ta nhìn nhau, trong lòng mỗi người cũng nhiều thêm vài phần ngưng trọng.

Loại nghi thức này đã thất truyền ở Trung Quốc đại lục từ lâu, nhưng ở một thôn nhỏ hẻo lánh của Ba Tư lại tồn tại nhiều thế hệ. Hơn nữa trang sức bên trong vô cùng đơn sơ, bên trong ẩn chứa một loại sức mạnh thần bí, chẳng những có thể ngừng khóc, ngay cả Thủy quái trong sông cũng phải sợ hãi ba phần.

Như thế xem ra, Hồ Vũ thôn này chúng ta đến thật đúng lúc rồi!

Thấy nghi thức đã chấm dứt, thôn dân dưới đài dồn dập tản đi, đoàn người chúng ta lúc này mới tới gần.

Đại Hồ nếp Quái mang theo quan viên nói chuyện thổ ý mở đường trước, cũng không biết nói những gì với lão bà bà chủ trì nghi thức kia? Lão bà bà nhìn chúng ta, thoáng do dự một chút, lúc này mới gật đầu.

Lập tức, thương nhân nghe lời đất liền phiên dịch nói: "Đạo đầu tiên, vị a bà này là tế Tát trong thôn, vừa rồi bọn họ cầu phúc cho tân sinh nhi, ngươi có gì muốn biết, cứ hỏi đi!"

Nam nhân an ủi đi về phía trước hai bước, nói: "A bà, ta vừa rồi xem nghi thức của các bà rất cổ lão, hình như là lễ vật trao miệng từ thời cổ đại, không biết trong đó có lịch sử gì không?"

Bà mụ nghe xong lời này, lại nhìn sang chúng ta, lúc này mới chậm rãi nói ra những gì.

Thương binh vội vàng phiên dịch: "Nhãn lực của ngươi không tệ, đây thật là kỷ niệm thời khắc tổ tiên chúng ta thụ phong năm đó."

"Tổ tiên chúng ta là phong vương của Đại Tần đế quốc, được mệnh tọa trấn một phương thủy thổ này. Hiện giờ tổ tiên tuy rằng đã rời đi, nhưng anh linh vẫn còn, chỉ cần mang theo Tổ Thạch Hộ Thân phù này là có thể phù hộ tộc nhân vô tai vô bệnh, phúc thọ kéo dài."

"Lại là sợi dây chuyền!" Ta nghe xong, không khỏi bước lên trước hai bước: "A bà, sợi dây chuyền này cũng là tổ tiên của bà lưu lại sao?"

"Lúc trước tổ tiên Tần Thủy Hoàng dẫn dắt ba ngàn thủy quân trấn thủ Hải Cương, tự tay ban thưởng ba chữ "Nam Hải Vương", tổ tiên đã khắc chữ này lên tảng đá lớn trên đỉnh núi. Nhưng về sau Tần triều diệt vong, núi đá cũng đồng thời nứt ra, sau đó tổ tiên báo mộng, để chúng ta dùng đá núi kia chế thành hàng mi, treo ở trước ngực bảo an, thói quen này cứ như vậy nhiều đời truyền xuống." Mụ vú già đáp.

"Tần Thủy Hoàng? Nam Hải Vương?" Trong lòng ta đột nhiên chấn động.

"A bà, có thể mang chúng ta đi xem tảng đá lớn trên núi kia không?" Nam tử an ủi hỏi.

Bà mụ quả quyết cự tuyệt: "Tổ Thạch đã bị chúng ta giấu đi, người ngoài thôn không thể gặp được, nhưng chúng ta có thể đi tham quan tổ miếu một chút."

"Cũng tốt." Nam nhân lo lắng nói: "Vậy đa tạ A Bà."

Tổ miếu của Hồ đập thôn được xây dựng ở dưới chân núi, Hồ Vũ thôn tuy rằng nghèo khó, nhưng miếu này lại được xây dựng cực kỳ phô trương! Ước chừng đào rỗng nửa ngọn núi nhỏ, bên ngoài có một loạt cột đá đủ mọi màu sắc dựng thẳng, cửa động khắc bốn chữ to "Nam Hải vương miếu" lóng lánh kim quang.

Đầu tiên, một ngàn tám sáu chương của Đại yêu, kỳ dị nói chuyện.

Miếu vũ liền giấu ở trong động, bên trong quét sạch nhựa sơn màu trắng sữa, thoạt nhìn xây thành không được mấy năm, chính giữa đứng đấy một tôn tượng thật lớn cao hơn ba thước.

Tượng thần mặc một thân áo đen, khoác chiến giáp thời kỳ Tần triều, tay cầm cương xoa, lưng đeo bảo kiếm, khuôn mặt như đáy nồi đen, lộ ra uy phong lẫm liệt, sát khí mười phần.

Tượng thần đứng bên cạnh một tấm bia dài, bên trên cực kỳ tỉ mỉ ghi chép lại chuyện liên quan tới tượng thần này.

Nghe nói Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, sau khi thôn tính thiên hạ vẫn chưa thỏa mãn, vì vậy lại phái ra vài chi quân đội, giúp hắn tiếp tục chinh phạt tứ phương, mở rộng bản đồ của Tần Triều.

Trong những quân đội này, quân đoàn phương bắc có đại tướng quân Mông Điềm thảo luận Hung Nô, cũng có danh tướng quân nam chinh phạt Triệu Đà.

Còn có một thuỷ quân thần bí chưa từng ghi chép lại trong sử sách, đó chính là hải quân trấn thủ do Hồ Bố suất lĩnh!

Tần Thủy Hoàng đối với thế giới bên kia của biển cả vô cùng si mê, mà khi đó nghe đồn, vùng đất Đông Hải là nơi Thần Tiên sống nhờ, vùng biển Nam Hải là hang ổ của quỷ quái.

Mộng tưởng của Tần Thủy Hoàng muôn đời, thế gian không ngớt, không nghĩ tới sơn hà tốt đẹp này lại bị quỷ quái phá hư, vì thế phái đại tướng Tần triều am hiểu tác chiến mặt nước nhất, Hồ Bố lĩnh binh ba ngàn, vượt xa Nam Hải, càn quét quỷ quái.

Khi đó kỹ thuật trên biển còn chưa trưởng thành, Hồ Bố một đường nam hạ, sau khi vượt biển lên chiều ba bão, liền cho rằng đây là hòn đảo duy nhất ở Nam Hải. Vì vậy liền sai sứ giả truyền tin trở về, nói mình đã tọa trấn ở Nam Hải, bảo vệ Đại Tần vạn năm.

Tần Thủy Hoàng mừng rỡ, lập tức khen thưởng vô số lễ vật, hơn nữa còn tự tay nâng bút nâng bút niêm phong hồ bố làm: Nam Hải Vương.

Hồ Bố sau khi đạt được Mặc Bảo của Tần Thủy Hoàng thì vạn phần kích động, lệnh cho thủ hạ khắc lên tảng đá lớn trên đỉnh núi. Nhưng mấy năm sau, tảng đá đột nhiên bị thiên lôi đánh nát, không lâu sau, tin tức Tần Thủy Hoàng bệnh chết, Đại Tần diệt vong cũng truyền tới trên đảo.

Hồ Bố cảm ơn tri ngộ của Tần Thủy Hoàng, hiện tại phải lãnh binh phục quốc! Thủy quân của ông ta mặc dù lợi hại, nhưng cũng không địch lại thiên quân vạn mã của Lưu Bang, cuối cùng chỉ mang theo mấy trăm người chạy trốn trở về.

Trở lại ký hiệu thị, Hồ Bố càng tự trách mình, mắt thấy vô vọng cứu nước, cực độ bi phẫn, ôm Tần triều vương ấn của mình ném sông tự sát, mấy trăm bộ hạ của hắn cũng kiên quyết theo hắn cùng tuẫn quốc.

Cái thôn nhỏ này chính là vùng đất Nam Hải Vương lập bia năm đó, những tộc nhân này cũng là thân quyến của những thủy quân kia, sứ mệnh chính là bảo vệ tảng đá khổng lồ kia.

Xem xong văn tự trên bia đá, ta lập tức sáng lên.

Nam nhân quyến rũ liếc nhìn ta: "Hóa ra là Hồ Bố!"

Lúc này, hai chúng ta đều đã nghĩ rõ ràng hết thảy, đoán chừng thủy quái trong sông kia chính là Âm Linh Hồ Bố biến thành.

Sở dĩ Hồ a bà có thể liên tiếp hai lần gặp nạn mà lông tóc không tổn thương gì, không phải vì bị nước quái làm cho sợ bà, mà là vì khí tức dây chuyền trên người bà, không đành lòng tổn thương hậu đại của mình.

"A bà, hóa ra bộ tộc các ngươi là con cháu của Nam Hải Vương! Nói ra thì hắn chính là vua đầu tiên của quý, thật khiến người ta khâm phục, có thể dẫn ta đi xem những di chỉ khác được không?" Ta giả vờ cực kỳ hứng thú hỏi.

Mụ già cực kỳ đề phòng chúng ta, nhưng nghe câu nói khích lệ tổ tiên của mình, sắc mặt lập tức hòa hoãn đi nhiều, khua tay múa chân nói gì đó.

Thấy cảnh này, ta liếc mắt ra hiệu với nam nhân thân thích của mình, bảo ông ta che mắt cho ta.

.

Lập tức giả bộ cực độ ngưỡng mộ, ba quỳ chín dập đầu tới gần tượng thần, âm thầm vụng trộm móc ra một nắm chu sa từ trong túi áo.

Trên bệ bệ của tượng thần vẽ ra một tấm phong ấn phù đơn giản.

Thủy quái nếu là do Âm linh bố trí hồ bố hóa thành, vậy tất nhiên là sợ hãi Ngũ Hành Trận, lúc trước Ngũ Hành Trận nam tử có thể áp chế nó, chính là chứng cứ.

Nó gần đây sở dĩ có thể một nước phá ngũ hành, khẳng định là tu vi đột nhiên tăng mạnh, mà có thể làm cho nó đột nhiên tăng mạnh như vậy, duy nhất khả năng là có ngoại lực tham gia vào.

Ta đoán cổ ngoại lực này chính là miếu thờ mới xây cùng với tín ngưỡng lực của toàn bộ thôn dân Hồ Nhai này.

Muốn diệt trừ triệt để quái vật nước, trước tiên phải phong ấn nguồn năng lượng của hắn!

Sau khi vẽ xong phong ấn phù, ta lại nắm lên tro bụi trên mặt đất, chà sát trên chu sa, khiến cho nó thoạt nhìn tựa như dơ bẩn, không dễ bị thôn dân phát hiện.

Sau khi làm xong mọi chuyện, ta điềm nhiên như không có việc gì, giả bộ lắng nghe bà lão nói, đồng thời gật đầu với nam nhân đáng thương.

Hắn lập tức hiểu ra ta đã đắc thủ.

Lại một lát sau, chúng ta từ biệt bà già và một đám viên ngoại đi ra ngoài.

"Một đạo trưởng đầu tiên, có chút manh mối sao?" Đại Hồ Mãng rất lo lắng hỏi: " Án lần này truy sát rất nhanh, nếu lại xảy ra chuyện gì, e rằng Thị Trưởng này sắp làm đến nơi rồi."

"Yên tâm đi, tối nay chúng ta sẽ giải quyết." Nam tử chăn bầu thản nhiên nói.

" khuya hôm nay?" Đại Hồ Tử nghe vậy đặc biệt mừng rỡ, nhưng lại mang theo vẻ khó tin: "Đạo trưởng nói là, chỉ cần tối nay khu tà thành công, bắt đầu từ ngày mai sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa?"

"Đúng vậy!" Nam tử lo lắng gật đầu: "Ngươi trở về thông báo cho Thủy cảnh trạm một chút, trời tối sẽ sa cồn đánh bại toàn bộ dòng sông, không cho phép bất cứ kẻ nào tới gần. Ngoài ra, ngươi đi chuẩn bị chút đồ đạc, đưa đến bờ sông."

"Tốt tốt, ta sẽ an bài ngay!" Đại Hồ Tử được trả lời chính xác, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chúng ta cùng nhau xuống núi, ngồi xe ngựa lại trở về bờ sông, đi dọc theo bờ sông ba năm dặm, cuối cùng định ra địa điểm phục kích.

Không bao lâu, Đại Hồ Tử theo lời dặn dò của nam tử lo lắng, an bài một chiếc xe nhỏ kéo đầy hàng hóa tới.

Hai chúng ta cũng không cần nghỉ ngơi, lập tức chỉ huy mấy tên kỵ binh làm việc vặt bận rộn.

Một cái ở bờ bên trái, một cái ở bờ bên phải, kéo lên một cái dây cương thật dài, bên trên bôi đầy mực lỏng, hai bên đều gắn ở trên cành liễu, đi tới đi lui xếp tới bảy bảy bốn mươi chín đạo.

Nhưng mà trên dây cương lại phủ kín tấm ván gỗ, làm cho nó lơ lửng trên mặt nước, cuối cùng phía trên cột mấy con heo con và trâu nhỏ lại, đảm đương làm con mồi!

Sau đó chúng ta dọc theo hai bờ sông, liên tiếp bố trí mấy đạo pháp trận.

Làm xong tất cả những điều này, sắc trời cơ bản đã tối, toàn bộ những đội kỵ binh khác của chúng ta về nhà, bản thân cùng nam nhân sầu lo yên lặng trốn ở bờ sông quan sát.

Không bao lâu trăng đã lên, hai bên đường sông đen kịt một mảnh, chỉ có ở giữa nước sông hiện ra ánh trăng mờ ảo trong suốt.

Trong giây lát một cỗ âm khí mãnh liệt, quấy nhiễu la bàn trong tay ta xoay loạn bốn phía.

Bốn phía tĩnh lặng dọa người, ngay cả tiếng côn trùng kêu gào lúc nãy ồn ào không ngừng cũng trong phút chốc tất cả đều yên tĩnh lại, ta lặng lẽ rút Trảm Quỷ Thần song đao, nam nhân âu yếm cũng ở bờ sông bên kia đè lên tám mặt đại hán kiếm.

Hai chúng ta cách bờ đánh nhau một cái, lập tức tất cả đều nhìn chằm chằm về phía mặt sông.

Trên mặt sông loé lên bạch quang, xa xa một mảnh hắc khí bay tới, hắc khí kia vô cùng rét lạnh. Thảo mộc ven đường vừa dính đến liền rủ đầu xuống, trên tảng đá hai bên lòng sông cũng ngưng kết ra một tầng sương trắng.

Ngay sau đó, phía trước xuất hiện một cơn sóng lớn.

Bọt nước hơi cao hơn mặt nước khoảng nửa thước, bên trong ẩn giấu một cỗ âm khí kinh thiên động địa, nhanh chóng xông về phía bờ sông.

Đến rồi!

Trong lòng ta âm thầm nói, nắm thật chặt chuôi đao.

Đệ nhất thiên một nghìn tám bảy Lôi Thần! Lập hoa đạo tuyết

Cái kia bọt nước cuồn cuộn về phía trước, dẫn tới trên mặt sông sóng cả chập trùng, mãnh liệt vô cùng.

Cho đến lúc này ta mới phát hiện, bọt nước kia tựa như một thanh đao nhọn, chia mặt sông thành hai đoạn. Một đoạn phản chiếu ánh trăng, trong suốt, mà một đoạn khác lại là màu đỏ như máu, bốc bong bóng khí.

Từng trận huyết tinh nồng đậm ập tới trước mặt, khiến người ta gần như hít thở không thông. Dường như dòng sông này không phải là nước sông, mà là máu tươi!

Loảng xoảng, loảng xoảng...

Sóng gợn phập phồng, Trư Ngưu bị buộc trên ván gỗ cũng bắt đầu sợ hãi đi lên.

Bọt nước càng ngày càng gần, dù cách hơn mười mét cũng có thể cảm giác được từng trận âm khí ập tới, cho dù là ta cũng nhịn không được rùng mình một cái.

Phù!

Trong giây lát, bên bờ sông nổi lên một cột nước cao tận trời, thoáng cái đã bọc ba tấm ván gỗ lớn lại, khí thế hung mãnh.

Ta chỉ mới thấy trong cột nước kia có một bóng đen to lớn, còn chưa kịp thấy rõ rốt cuộc là cái gì? Một con heo con buộc trên ván gỗ không kịp kêu thảm một con dê, trong nháy mắt liền bị nuốt mất.

Ngay sau đó mặt nước hất lên, tạo ra nhiều bọt nước, bóng đen lại lao về phía thượng du.

"Còn muốn chạy?" Nam tử thích lập tức rút tám thanh đại hán kiếm, phi thân chém ra một luồng kiếm khí.

Xoẹt một tiếng!

Một đạo kiếm quang màu u lam bùng lên, chém về phía cột nước, toàn bộ cột nước bị chém thành hai đoạn.

Đạo kiếm quang kia tiếp tục xuyên thẳng qua, chạy về phía bóng đen kia.

Bóng đen phát ra một tiếng kêu ô ô quái dị, lập tức mở ra một cái miệng rộng đẫm máu, một ngụm nuốt kiếm quang vào trong bụng.

Nương theo ánh trăng mơ hồ, ta mơ hồ phát hiện cái miệng bóng đen kia dài chừng hai ba mét, cái đầu tròn vo giống như Kình Ngư, nửa người dưới giấu ở dưới nước, đen sì nhìn không rõ, căn bản không biết nó rốt cuộc lớn bao nhiêu.

Sau khi nuốt vào kiếm quang, bóng đen tựa hồ có chút đau đớn, hú lên ô ô quái dị xoay mấy vòng dưới nước, giống như đang ừng ực hút nước.

Ta cảm giác được âm khí chung quanh càng ngày càng mãnh liệt, màu sắc bọt biển cũng càng ngày càng hồng, trong giây lát cái đầu to bóng đen kia lại lần nữa lộ ra khỏi mặt nước, phù một tiếng từ trong miệng phun ra một dòng máu, mục tiêu chính là ái nam trên bờ!

Nam nhân chăn bầu thấy bóng đen khó chơi như vậy, gương mặt luôn luôn không biểu cảm kia rốt cuộc cũng thay đổi, hai chân không ngừng đi tới đi lui trong pháp trận, dùng đất trong ngũ hành khắc chế nước, nhanh chóng khóa chặt âm khí trong dòng sông.

Theo kiếm quang của hắn vũ động, "bụp" một cái, đối diện với mắt trận của con sông nhỏ, một đạo phù chú màu da cam dâng lên, ở dưới bầu trời đêm tạo thành một chữ "Thổ" vô cùng lấp lánh.

Ầm ầm!

Máu loãng như thùng nước lúc này bắn tới trước mặt nam tử chăn mền, đâm vào trên tường kia.

Đất là khắc tinh, cho nên tường đất khổng lồ không cần tốn nhiều sức đã ngăn cách được dòng máu. Dòng máu kia dường như cũng bị hút khô âm khí, khôi phục màu sắc vốn có.

Nhưng nam tử vốn bình tĩnh đứng yên tại chỗ, lại lui về sau hai bước, thân thể nhoáng một cái.

Mắt thấy một màn này, ta không khỏi mở to hai mắt nhìn!

Nam tử có tu vi cao thâm cỡ nào, ta thực sự quá rõ ràng. Hắn chiếm thiên thời địa lợi, lại có ngũ hành trận trợ giúp, đều chiếm không được nửa điểm tiện nghi, quái vật này rốt cuộc kinh khủng tới mức nào?

Ta nắm chặt song đao Trảm Quỷ Thần, vừa định nhân cơ hội ra tay, lại thấy nam nhân đáng thương hướng về phía ta nhẹ nhàng lắc đầu.

Kế hoạch ban đầu của bọn ta là, một khi Trư Dương dẫn quái vật tới đây, nam nhân được an ủi lập tức đánh ra kiếm khí, bảy bảy bốn mươi chín sợi mực giấu ở trong nước sông cũng đồng thời phát huy tác dụng, nhất định sẽ bị trói buộc.

Lập tức chúng ta cùng một chỗ khởi động đại trận, triệt để chế ngự quái vật.

Nhưng ta thật sự không nghĩ tới, quái vật chẳng những có thể ăn tươi kiếm khí của nam nhân thích an ủi, còn có thể bứt đứt sợi chỉ đen trong nước, cuối cùng còn có thể tuyệt địa phản kích, chỉ một chút nữa thôi thì Ngũ Hành trận vừa rồi đã bị đánh nát rồi!

Nếu như giờ phút này ta nhảy ra đánh lén, chỉ sợ cũng không đối phó được nó, nói không chừng còn để nó thừa cơ đào tẩu.

Kế dụ địch mà chúng ta thiết lập, chỉ có thể lừa nó một lần. Nếu lần này không được, đợi đến khi quái vật thông minh hơn thì khó mà bắt được.

Nam nhân chăn hộ là ám chỉ ta không hành động thiếu suy nghĩ, tiếp tục ẩn nấp tại chỗ.

Vì thế ta mới thu hồi Trảm Quỷ Thần song đao, thật cẩn thận thở hổn hển, tùy cơ ứng biến.

Quái vật thấy một kích không thể giết chết nam tử có lo, tựa hồ có chút thẹn quá hóa giận, ở trong một trận kêu dài ô ô, trên mặt nước đột nhiên nổi lên vô số gợn sóng to to nhỏ nhỏ.

Bên trong gợn sóng, nó vươn ra mấy trăm cái đầu cá.

Những con cá nhỏ này xếp hàng chỉnh tề, nhìn ngang hàng, nhìn dọc thành đi, tựa như chiến sĩ xuất chinh cổ đại. Mỗi cái đầu cá đều là màu đỏ tươi, trên đỉnh đầu mọc ra một cái gai cá nhọn, phảng phất trường mâu của chiến sĩ.

Mấy trăm con quái ngư lơ lửng trên mặt nước, đôi mắt trắng dã đều nhìn chằm chằm về phía nam tử chăn nuôi.

Ô! Quái vật phát ra một tiếng tru.

Tỳ Hưu! Những con quái ngư kia giống như nghe được tiếng kêu của tử sĩ, đột nhiên nhảy ra khỏi mặt nước, phóng tới chỗ nam tử đang lo lắng.

"Kim, Hỏa, Mộc, Khai!" Nam tử hai ngón khép lại thành hình kiếm, bôi lên tám thanh trường kiếm, nhỏ máu xuống đại trận dưới chân hô lớn.

Cùng lúc đó, một đạo phù chú màu vàng, một đạo phù chú màu đỏ, một đạo phù chú màu xanh lục phóng lên cao, ở trên đỉnh đầu nối thành một đường.

Đây đúng là Kim Hỏa Mộc bên trong ngũ hành!

Kim trận trực tiếp hợp thành một kiếm trận lóng lánh lạnh lẽo trước mặt nam nhân sắp chết.

Hỏa trận phóng xuất ra ngọn lửa hừng hực, bao vây toàn bộ bờ sông lại.

Mà mộc trận thì hóa thành một hàng tấm khiên hư ảo, chắn trước người nam tử râu quai nón.

Ngay sau đó, toàn bộ Ngũ Hành trận cũng lóe sáng lên.

Ta âm thầm kinh ngạc, thực lực của con trai "không ngờ lại đạt tới mức này? So với lần trước ta gặp hắn còn lợi hại hơn không ít.

Ba ba ba ba!

Từng con cá nhỏ dồn dập nhảy lên bờ, thân thể cuốn theo bọt nước, từng cây gai cá như trường mâu đâm thẳng về phía nam tử được an ủi!

Nam nhân chăn bông khoanh chân ngồi trong trận, dường như cái gì cũng không thấy, cầm kiếm trước người, miệng lẩm bẩm. Phía sau hắn dần dần xuất hiện một nam nhân đầu đội nón sừng hươu, khoác áo giáp Nhật Bản, chính là Âm Linh Nhật Bản Lôi Thần giấu trong tám thanh kiếm: Lập hoa đạo tuyết.

Két!

Một đạo lôi điện đột nhiên từ trong tám thanh đại hán kiếm đánh ra, bạch quang chớp động, những con cá con nhỏ đều bị chém thành hai khúc —— gai cá đứt gãy, toàn thân cháy đen, giống như mưa rơi ngửa cái bụng lên rơi xuống đất.

"Hu hu hu!" Quái vật trong nước nhìn thấy cảnh này, phảng phất cực kỳ hoảng sợ, dồn dập phát ra tiếng kêu.

Tiếng xé gió cùng vang lên, nhóm cá nhỏ thứ hai còn chưa kịp nhảy lên bờ đã đồng nghe thấy tiếng chiêng đồng thu quân, vội vàng quay người lần nữa nhảy vào trong nước.

Quái vật cũng lặn sâu xuống đáy sông, muốn chạy trốn.

"Mượn lực lượng Lôi Thần." Một nam nhân tốt lành lập tức mở hai mắt ra, chỉ thẳng thanh kiếm vào mặt sông, một luồng lôi quang màu u lam bắn ra từ mũi kiếm, phá nước lao vào, chạy thẳng về phía quái vật kia.

Ầm!

Trên mặt nước nổi lên một cơn sóng lớn, bọt nước bắn tung toé cao hơn ba mét, ở giữa không trung rải ra lấm ta lấm tấm bọt nước. Hoa cỏ hai bờ sông một khi đập tới, lúc này vỡ vụn, ngay cả nhánh cây kích thước cổ tay bị đụng trúng, cũng sẽ bị bẻ gãy từ đó!

Tám mặt đại hán kiếm được Âu Dã Tử luyện chế lần nữa, quả nhiên lợi hại phi thường.

Quái vật dưới đáy sông rú lên thảm thiết, sau đó thẹn quá hóa giận lao ra khỏi mặt sông, trên mặt sông lập tức dâng lên một cột nước màu đỏ như máu. Cột nước kia lớn chừng hai mét, giao long ra biển, bay lên bờ, lập tức quấn lấy nam nhân được âu yếm, kéo xuống nước...

Đệ nhất thiên tám chương triệu hoán, Đại đô đốc Chu Du!

Nam nhân vốn đứng trong Ngũ Hành trận, ma vật căn bản không thể tới gần, có thể thấy được quái vật muốn chạy trốn, nam nhân sai vặt nhất thời nóng lòng, lại bước ra khỏi trận pháp.

Cột nước màu đỏ như máu kia tới quá nhanh, lập tức gắt gao cuốn lấy eo của hắn.

Nam nhân đáng thương không cẩn thận, tay chân lập tức bó chặt, mắt thấy sẽ bị kéo xuống sông.

Con quái vật này vốn chính là vua trong nước, sông này mới là thiên hạ của nó. Không có trận pháp bảo hộ, nam nhân an ủi một khi xuống nước, nhất định sẽ cửu tử nhất sinh!

Giờ phút này ta cũng không thể chú ý tới cái khác, vội vàng hét to một tiếng, thay cho nam nhân thương cảm thúc giục Ngũ Hành trận.

"Chém!"

Theo một tiếng kêu to, mắt trận vốn đã tắt đồng thời lóe sáng, từng đạo phù văn màu vàng phóng lên trời, hội tụ thành vô số thanh kiếm sắc bén, thẳng tắp chém xuống cột nước.

Kim là loại thuộc tính công kích lợi hại nhất trong Ngũ Hành Trận, vô số lợi kiếm rất nhanh liền san bằng cột nước dễ như trở bàn tay.

Nhưng cột nước kia phảng phất sinh ra có linh tính, rất nhanh liền khôi phục, vẫn như cũ quấn chặt lấy nam nhân thương cảm kéo xuống đáy sông!

"Chém nữa!" Ta mạnh mẽ rót linh lực vào, quát lớn.

Trường kiếm hư ảo vung ra, đổi phương hướng, vẽ thành một đạo quang ảnh sáng như tuyết giữa không trung, lại chém về phía cột nước kia.

Tạch! Cột nước lại một lần nữa bị chém đứt, xúc tu trên người nam tử an lành cũng giảm bớt hơn phân nửa, nhưng rất nhanh lại nối lại với nhau, tiếp tục nắm chặt lấy nam tử lo lắng.

Giờ khắc này, hai chân nam tử chăn hộ đã chìm vào mặt nước, mắt thấy sắp không qua được ngực.

"Tiếp tục chém cho ta!" Ta liên tục hét lớn.

Trường kiếm hư ảo liên tục toả ra kim quang, kiếm ảnh phi quang, nối liền thành một mảnh trên không trung, chém liên tục mấy chục nhát lên cột nước. Rồng nước tuy có thể không ngừng tụ hợp, nhưng nhìn càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ.

Ta ngừng thở, đang chuẩn bị cổ vũ, thôi động thủy trận trong ngũ hành trận đem nam nhân ân cần kéo lên.

Đột nhiên "Phanh" một tiếng vang thật lớn.

Mẹ nó tựa hồ đọc xong khẩu quyết gì đó, ngoại trừ cột nước trói buộc, thả người nhảy lên, nhảy trở về trên bờ.

Trên quần của gã còn có vài con cá nhỏ răng nanh cắn gắt gao, chẳng qua đã đẫm máu thành cá chết.

Mà khi hắn nhảy lên bờ, sóng biển màu máu kia cuốn sóng cả cuồn cuộn hướng hạ du chạy thục mạng, trên mặt sông lưu lại một đường cong thật dài.

"Cảm ơn ngươi, nhưng vẫn để thứ này chạy thoát." Nam tử lo lắng nhìn bóng lưng quái vật rời đi, thở dài một tiếng.

Quái vật này làm nhiều việc ác, thích nhất là ăn người súc vật bên bờ. Nếu lần này không tiêu diệt nó hoàn toàn, nói không chừng mấy ngày tới hẻm gác còn có càng nhiều ngư dân chết trong tay nó, chúng ta lại săn giết càng thêm khó.

Ta cầm Trảm Quỷ Thần song đao lên hỏi: "Theo ý ngươi thấy, rốt cuộc đây là quái vật gì?"

"Hẳn là âm vật quấy phá." Nam tử quyến rũ nhìn mặt nước: "Vừa rồi lúc ta bị cuốn vào trong nước, cảm nhận được trên người quái vật có một cỗ khí tức âm linh đặc hữu! Hẳn là dưới cơ duyên xảo hợp, âm linh Hồ Bố của Nam Hải vương cùng quái vật gì đó dung hợp vào nhau, chẳng những có thể tung hoành biển hồ, còn có thể chỉ huy một đám lính tôm tướng cua. Nếu nó một mực trốn trong nước không ra, chúng ta cũng không làm gì được nó."

"Nếu thực là vậy, ta có cách rồi." Ta bỗng nhiên linh cơ khẽ động nói.

Nam tử sai vặt nghe vậy không khỏi quay đầu lại: "Cách gì?"

"Tục ngữ nói rất hay, thuật nghiệp có chuyên môn, nếu con quái vật này thích hang ở trong nước, ta đây liền gọi một vị Âm Linh am hiểu thuỷ chiến đi đối phó nó!" Nói xong, trong tay ta sáng lên Vĩnh Linh Giới.

Không đợi nam nhân tốt lành trả lời, ta liền dùng Trảm Quỷ Thần song đao cắt đứt cổ tay, nhỏ máu của mình vào Vĩnh Linh Giới, sau đó dùng giọng điệu ra lệnh nói với Vĩnh Linh Giới: "Tiểu Giới Linh, ta cần gọi một Âm Linh xuất chiến!"

"Chủ nhân chờ một lát."

Theo thanh âm đáng yêu của Tiểu Giới Linh, trước mắt ta đột nhiên xuất hiện một xấp thẻ nhỏ cùng loại với bài tú lơ khơ, trên tấm thẻ toàn bộ đều là bức họa nhân vật cổ đại sinh động như thật.

Ta vừa nhắm mắt lại xem xét mấy giây, trong lòng đã có nắm chắc, đột nhiên kêu lên: "Lập tức gọi Chu Du ra ngay cho ta!"

Chu Du chính là đại đô đốc Đông Ngô Thuỷ quân của ba nước, thống soái mấy vạn thủy quân Đông Ngô, hơn nữa còn chỉ huy cuộc chiến Xích Bích, khiến cho đại quân Tào Tháo phải quăng mũ cởi giáp, mời một Thủy Chiến Tinh Tinh như vậy đến thật sự là vô cùng thích hợp!

"Ting tin! Chúc mừng chủ nhân gọi ra Chu Du Du. Chu Du Tự Công, tướng mạo tuấn lãng, tinh thông âm luật, được thế nhân gọi là "Đẹp Chu Lang". Chu Du quan đến Đông Ngô Đại Đô đốc, từng chỉ huy chiến đấu Xích Bích, đứng vững thiên hạ. Chu Du Âm Linh tự mang kỹ năng thủy chiến: Lúc tác chiến trên mặt nước sẽ ngẫu nhiên kèm theo số lượng Đông Ngô âm binh nhất định.

Sau khi giọng nói của Tiểu Giới Linh biến mất, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi hơn cả nữ tử tóc dài rung rung quạt xếp xuất hiện trước mặt ta.

Chính là Chu Lang Chu Du xinh đẹp của tam quốc.

"Đại đô đốc, nơi này có vũng nước làm loạn, làm hại sinh linh ven bờ. Mong rằng ngươi có thể giúp ta một tay!" Ta cung kính hành lễ với Chu Du. Dù sao lúc trước xử lý chuyện Huyết Ngưng Kim ta đã hung hăng đắc tội với Chu Du một lần. Không biết gã có thể trách tội ta hay không?

Không nghĩ tới Chu Du một chút cũng không trách cứ ý tứ của ta, mà khí độ phi phàm triển khai quạt xếp nói: "Được, ngươi đợi chút đã."

Khóe miệng hắn nhếch lên, trên mặt mang theo nụ cười tự tin cực kỳ.

"Tam quân Đông Ngô ta có ở đây không?" Chu Du đi tới bên bờ, quát lớn.

"Có!" Sau đó trong bóng tối đột nhiên truyền đến tiếng gầm rú kinh thiên động địa, nửa mặt sông đều bị xới tung lên.

Ta kinh ngạc nhìn sang, chỉ thấy trên mặt nước có mấy chục chiếc lâu thuyền cổ đại khổng lồ, nhìn không thấy điểm cuối! Mỗi chiếc lâu thuyền đều cắm một lá cờ màu đen, trên sàn thuyền đứng chỉnh tề từng hàng âm binh không nhìn thấy mặt, từng người trần trụi nửa người trên, trong miệng ngậm trường đao lạnh lẽo.

Những lâu thuyền kia mặc dù thoạt nhìn hết sức nặng nề, nhưng đường thủy dưới tàu lại không chút biến hóa, bởi vì những thứ này đều là quân đội đến từ Âm gian, không có bất kỳ trọng lượng nặng nào.

Một chiếc lá cây từ lâu thuyền bay qua, trực tiếp xuyên qua thân thuyền, còn có từng đội từng đội âm binh trong suốt lồng ngực, sau đó rơi vào mặt nước.

Xem ra đây đều là âm binh âm tướng năm đó đi theo Chu Du chiến tử chết trận, khi còn sống được Chu Du thống soái, sau khi chết tiếp tục đi theo Chu Du.

"Các huynh đệ!" Chu Du dùng quạt xếp che khuất nửa gương mặt, phát ra âm thanh âm trầm: "Nơi này bị nước làm loạn, giết chóc bách tính, các ngươi thân là Đông Ngô tinh nhuệ, nên làm gì đây?"

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!" Hai hốc mắt tối om của vô số âm binh đột nhiên phát sáng, dường như trong tích tắc này, tất cả đều bị Chu Du đánh thức.

"Được!" Chu Du đột nhiên thu lại cây quạt xếp vẽ đầy hoa Đỗ Quyên, khẽ mỉm cười: "Hôm nay cho người bên ngoài thấy một chút sự lợi hại của thuỷ quân Đông Ngô ta!" Ngay sau đó, hắn vung tay lên: "Toàn quân đột tiến! Phàm ngăn cản, giết không tha."

"Cẩn tuân hiệu lệnh của Đại Đô đốc!" Tất cả lâu thuyền đồng thời thổi kèn lệnh, phảng phất như u linh xuyên thẳng qua mặt sông, rất nhiều rất nhiều âm binh xích sắc nhảy vào trong nước, tìm kiếm tung tích Thủy quái.

"Đợi đến khi Đại đô đốc thắng trở về." Ta chắp tay với Chu Du.

Chu Du leo lên đầu thuyền, quay đầu nhìn ta rồi mỉm cười: "Lục Chiến ta thua ngươi rồi, nhưng thủy chiến, người có thể giúp Doanh ta còn chưa sinh ra."

Cờ đen bị thổi cho rung động kịch liệt, ngược dòng mà lên, nhưng trên mặt nước đừng nói là gợn sóng, ngay cả một vệt nước cũng không có.

Rất nhanh, cho nên lâu thuyền liền biến mất vô ảnh vô tung.

Nam tử chăn hộ thu hồi ánh mắt, không khỏi cười khổ một tiếng: "Chu Du đấu tung hoành, tam quốc chiến đại Tần, cũng thiệt thòi lớn cho ngươi nghĩ."

"Có thủy quân Đông Ngô của Chu Du, Hồ Bố có bản lĩnh chắc chắn cũng khó thoát khỏi tai kiếp!" Ta đi theo cười ha hả.

"Đi, tới xem thử." Nam tử râu ria cắm tám thanh đại hán kiếm vào sau lưng, đi thẳng về phía trước.

Ta gật gật đầu đi theo phía sau hắn.

Trên đường đi hoa cỏ khắp bờ đều khô héo, giống như vừa mới bị gió thu thổi qua. Hai bờ sông cũng ẩm ướt một mảng lớn, tựa như vừa mới trải qua một trận mưa to gió lớn.

Lại một lúc nữa, trên mặt nước có vật gì đó nổi lên.

Tới gần thêm chút nữa thì phát hiện một vài boong tàu bị phá nát cùng với một vài con cá chết cứng ngắc.

Tất cả cá này đều đầm đìa máu tươi, ngư lân tán loạn khắp nơi. Hiển nhiên thuỷ quân của Chu Du đã đánh nhau với đám bộ hạ của Thủy Quái!

Đệ nhất thiên một nghìn tám chín bạch Bắc Minh Côn mắt.

Đi được chừng một trăm mét, trước mặt đột nhiên có một đám chim, quạ đen, chim sẻ, chim khách, đủ loại thứ đều có.

Những con phi điểu kia kêu la sợ hãi không ngừng, liều mạng vỗ cánh như đang chạy trối chết, dường như chúng đang nhận lấy sự kinh hãi cực lớn.

Lập tức, lại có một cỗ mùi máu tanh xông vào mũi, khí tức kia đặc biệt nồng đậm, phảng phất đồng thời giết chết ngàn vạn con dê bò.

Đồng thời, không khí cũng càng ngày càng lạnh, cỏ cây đều nhiễm một tầng sương trắng, chỗ nước cạn ở bờ sông vậy mà còn bị đóng băng dày đặc, phảng phất như biến thành mùa đông vậy.

Trong lúc đó, ta phát hiện phía bờ sông phía trước có một bóng đen to lớn, mùi máu tanh chính là từ bên kia phát ra.

"Đừng tới gần!" nam nhân an ủi nói, lập tức ném ra một linh phù thượng đẳng ở phía xa, bộp một tiếng đánh vào chỗ cách bóng đen nửa mét. Linh phù lóe sáng, lập tức giống như một con hỏa xà, xoay một vòng quanh bóng đen, đem nó hoàn toàn bao vây.

Trong hỏa xà vây quanh thành một tấm bình phong, ngăn cách mùi máu tanh lạnh lẽo kia lại, xung quanh thoáng cái ấm áp hơn không ít.

Mượn nhờ vòng ánh sáng này, rốt cuộc ta cũng thấy rõ bóng đen kia rốt cuộc là thứ gì?

Hóa ra là một con trai sông cực lớn!

Con trai này dài chừng năm mét, rộng hơn một mét, mặc dù nằm ngang trên mặt đất, nhưng có vẻ vô cùng to lớn.

Trên song xác đen nhánh mọc đầy rong rêu màu xanh lá, giữa cái xác bị phá ra một cái lỗ lớn, máu tươi tràn ra bốn phía, tựa như bị vật gì cứng rắn đập nát, bên trong lộ ra một đoàn thịt trai đỏ sậm.

Quanh thân con trai sông rậm rạp chằng chịt quấn chặt lấy vô số sợi dây sắt to bằng nắm đấm, một mực cuốn lấy bốn phương tám hướng. Những sợi xích sắt kia đều hơi mờ, tựa như là không khí màu đen, hiển nhiên là do đám âm binh Chu Du mang đến gây nên.

"Xem ra, kẻ gây tội đầu chính là nó." Nam nhân sai vặt ánh mắt lạnh lẽo nói.

Quả thật, âm khí do con trai non này phát ra giống hệt như Thủy quái. Hơn nữa vết thương trên người nó chính là do nam nhân chăn nuôi lúc trước mượn lôi điện kích thương.

Ta cũng đang nghĩ, nam nhân chăn bông đột nhiên lại lẩm bẩm: "Không đúng."

Vừa nói, hắn vừa đi quanh trai sông nửa vòng, nhíu mày kiếm: "Hồ Bố chỉ là một âm linh, có lẽ không có bản lĩnh biến thành con trai sông lớn như vậy. Chắc chắn là hắn mượn nhờ âm vật gì đó, trời đưa đất đẩy hòa thành một thể với con trai non."

"Chẳng lẽ âm vật kia lại ở trong cơ thể con trai non?"

"Mặc kệ hắn có ở đây hay không, trước hết cứ gõ mở đã rồi hẵng nói! Quái vật này hại nhiều bách tính vô tội như vậy, đã sớm nên xuống địa ngục rồi!" Ta nói xong rút ra hai đao Trảm Quỷ Thần, mãnh liệt chém tới.

Ta chưa thi triển linh lực, lần này hoàn toàn dựa vào khí lực.

Nhưng không nghĩ tới vỏ trai kia thật sự quá rắn chắc, lần này ta dồn hết sức lực mới có thể đập vỡ hòn đá, nhưng nó chỉ hơi nứt ra vài khe hở nhỏ, hơn nữa còn khiến cánh tay của ta bị phản chấn, phát tê.

Ta lại đập liên tục mấy lần, mà mỗi lần song đao đập xuống, con trai sông đều khẽ run rẩy vài cái. Sau mười mấy lần liên tiếp, ta rốt cuộc đập vỡ vỏ sò, lộ ra một đống thịt mềm đỏ tươi bên trong.

Bên trong vỏ trai khổng lồ vẫn có thể thấy được dấu vết của con người, hài cốt, thậm chí còn có một kết hồ điệp màu hồng phấn nho nhỏ - lẽ ra là một tiểu cô nương rất đáng yêu.

Sau khi ta nhìn thấy, lập tức nổi giận ngút trời, cảm thấy tên nhóc này tội đáng chết vạn lần, ngay cả trẻ con cũng không buông tha!

Mà đúng lúc này, đoàn thịt mềm đột nhiên kịch liệt run rẩy vài cái, tiếp theo liền mềm nhũn nằm xuống, hoàn toàn biến thành một đống thịt nát.

Dòng máu đầy đất, tản mát ra mùi hôi thối nồng đậm.

"Sao lại không có âm vật chứ, chẳng lẽ ta đoán sai rồi?" Nam tử chăn hộ không hiểu nhíu nhíu mày, lại đi quanh con trai sông kiểm tra một vòng.

Vẫn không có bất kỳ phát hiện gì, hắn móc ra một cái Dẫn Hỏa Phù ném tới, vù một cái, trên thịt nát dâng lên một ngọn lửa màu đỏ, cháy hừng hực lên.

Trong không khí tràn ngập mùi hôi thối cực kỳ khó chịu, phiêu tán ra bốn phía.

"Được rồi, lần này coi như là tích đức hành thiện đi." Nam tử lo lắng nhìn ngọn lửa hừng hực bập bùng, thản nhiên nói.

Ta nhìn chăm chú ngọn lửa càng cháy càng lớn, mắt thấy đống thịt nát kia sắp bị đốt thành tro, nhưng đột nhiên ngọn lửa chợt lóe, thoáng cái bị tiêu diệt rồi.

"Hả?" Nam nhân mà lập tức sửng sốt.

Ta cũng cực kỳ ngạc nhiên. Thứ hắn sử dụng chính là Dẫn Hỏa Phù thượng đẳng, đừng nói là đốt một đống thịt nát, cho dù là sắt thép đá cũng có thể đốt thành tro, nhưng nói thế nào thì diệt là diệt?

Nam nhân chăn bông lại lấy ra một tấm Dẫn Hỏa Phù ném tới, ngọn lửa vừa mới bùng lên, sau đó lại lắc lư một cái rồi tắt ngúm.

"Thứ này có gì đó quái lạ!" Nam tử trong cốc nói.

Đống thịt nát đa số đã bị đốt thành than, chỉ còn một đống lớn cỡ chậu rửa mặt, đốt thế nào cũng không cháy hết. Ta dùng Trảm Quỷ Thần song đao gảy gảy trong đám tro vụn, lập tức khò khè ra một viên trân châu đen to bằng nắm tay.

Trân Châu đen kịt lăn dưới chân của ta mới dừng lại được.

Ta nhặt lên thì phát hiện ra thứ này vô cùng ôn hòa, trong suốt đen kịt, cầm trong tay cảm giác mát mẻ, cũng không giống như trân châu bình thường, cũng không biết làm bằng vật liệu gì.

Ta có thể nhận ra, bên trong ẩn chứa một luồng âm khí cực kỳ khổng lồ, bao bọc toàn bộ cánh tay đang cầm của Trân Châu.

"Hóa ra âm vật sống nhờ vỏ bọc âm linh chính là thứ này!" Ta đưa viên trân châu đen cho nam nhân an ủi.

"Đây là con mắt côn!" Nam tử lo lắng vừa thấy thứ trong tay mình, giọng nói lập tức cao hơn mấy phân bối.

"Cái gì?" Ta không nghe rõ lắm.

"Đây là con mắt của cá lớn Côn trong truyền thuyết." Nam nhân ăn mặc giải thích: "Trang sinh ở trong《 Tiêu Dao Tự đã từng nói, Bắc Minh có cá, kỳ danh là Côn, Côn to lớn, không biết đến mấy ngàn dặm. Côn ở trong lịch sử Trung Quốc được coi như là truyền thuyết thần thoại., Bởi vì ngoài thôn trang ra, hậu thế không ai thấy qua, vài chục năm trước một gã thương nhân âm vật của Hắc Long Giang từng tìm được một mảnh vảy cá trên người Côn, đủ để bán hơn ngàn vạn, tuyệt đối không ngờ hôm nay chúng ta sẽ tìm được con mắt của nó."

"Ồ?" Ta nghe vậy, không khỏi quan sát tỉ mỉ trân châu màu đen trong tay, đồng thời âm thầm dùng linh lực tra xét rõ ràng.

Sau khi dò xét, ta mới phát hiện, bên trong cỗ âm khí âm trầm kia, còn bao vây lấy một cỗ khí tức linh động.

Luồng linh khí kia tuy không mãnh liệt lắm nhưng dường như có linh tính, ngay lúc ta quan sát nó nó nó cũng đang quan sát ta. Dường như ta không phải đối diện với một viên trân châu màu đen không hề có sinh khí mà là một sinh mệnh sống sờ sờ, thậm chí là một người!

"Côn ngư tồn tại ở thời thượng cổ, đã sớm tuyệt chủng ở Đông Chu Chiến Quốc." Nam tử lo lắng giải thích: "Theo lời đồn, Côn Ngư sau khi chết, mắt bất diệt, có thể hấp thu nhật nguyệt tinh hoa., Từ từ sinh ra linh trí. Nói vậy, con Côn Mục này là năm đó Tần Thủy Hoàng ban cho Nam Hải Vương Hồ Bố. Lúc Hồ Bố tuẫn quốc, hắn ta ôm con mắt Côn Mục cùng nhau nương nước tự sát, kết quả thi thể và cả con mắt của con trai này cùng bị nuốt mất, lúc này mới biến thành Thủy quái. Đám quái ngư kia chắc hẳn cũng là do Tần quân năm đó theo Hồ Bố nhảy nước biến thành."

Sau khi con mắt côn bị tách rời, đống thịt nát kia lại cháy hừng hực lên, rất nhanh liền hóa thành một bãi tro tàn.

Nam tử thương cảm trả con Côn Mục lại cho ta nói: "Viên Côn Mục này đại biểu cho sức mạnh cường đại trong nước! Hồ Bố chính là lợi dụng nó, mới có thể một hơi nước phá ngũ hành. Hiện tại âm linh trong con mắt Côn này tuy rằng bị tiêu diệt, vẫn là một bảo vật vô giá, mặc dù không biết dùng con Côn Mục mang ở trên người, cũng có thể đi thoải mái không bị cản trở trong nước, lần này đi biển này, không thiệt."

Chu Du hiệu lệnh âm binh, chém giết toàn bộ quái ngư trong sông xong, lại lần nữa về tới linh giới vĩnh viễn. Cát mịn lại lần nữa lắng xuống khôi phục an bình đã lâu.

Ta cùng nam nhân sầu lo tán gẫu vài câu, sau đó liền trở về.

Trước đó ta đã dùng giá một ngàn vạn đem con mắt cò bán cho đội kỵ tướng của một gia tộc họ Tôn, tên kiện tướng này quả nhiên phát huy siêu thường trong vòng Bồ Tát sau này, phá vỡ kỷ lục thế giới, lấy được một ngàn năm trăm mét kim bài, cũng coi như là tranh giành hết cho nước!

Tổ chức tập đoàn số một nghìn Cửu Tích (Việt càng thêm)

Sau khi trở lại võ hán, ta vừa mở cửa tiệm cổ, còn chưa kịp buông bỏ hành trang, Lý Ma Tử đã đọc tới.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi ở đâu? Ta vừa nhận được một vụ làm ăn lớn!" Hắn vui vẻ nói.

Cách một chiếc máy truyền tin, tựa như muốn nhìn thấy gương mặt đang vặn vẹo vì hưng phấn kia của hắn.

"Làm ăn lớn gì?" Ta buông hành lý xuống, có chút lười biếng hỏi.

"Tập đoàn Quảng Thịnh biết chứ? Bọn hắn muốn tìm ngươi không tìm, nên lưu lại cho ta một bài viết, nói là muốn nhờ ngươi giúp một việc. Bọn hắn nói, việc này nếu như có thể thành, thấp nhất một ngàn vạn!" Lý Ma Tử kéo giọng, đem mấy chữ "Một ngàn vạn" kia đặc biệt vang dội.

"Tập đoàn Quảng Thịnh chính là người phá hoại bất động sản?" Cái tên này ta cũng không xa lạ gì.

Những năm gần đây, võ hán xây dựng thành trì khiến cho việc xây dựng hừng hực khí thế, khắp nơi là những lầu cao san bằng, ngồi tường đồng rậm rạp như rừng. Trong đó bao quát hơn phân nửa công trình chính là tập đoàn rộng rãi này, quảng cáo quảng cáo càng làm cho khắp nơi đều biết. Báo cáo, đèn báo cáo, đầu tường... khắp nơi đều treo bốn chữ lớn ở khắp tập đoàn hùng vĩ, gần như không ai không biết, không người không hiểu.

Một tập đoàn lớn thực lực hùng hậu như vậy, có chuyện gì mà cứ muốn mời ta hỗ trợ đây, chẳng lẽ nói bọn họ cũng gặp chuyện khó khăn gì sao?

"Đúng đúng! Chính là đây, đây chính là một khối thịt béo đó!" Lý Ma Tử nói: "Bọn họ nói, ba ngày sau, mời ngươi đến tổng bộ rộng rãi một chuyến, do chủ tịch Từ Quảng lớn đích thân nghênh đón. Tiểu ca nhi, ta không nói những cái khác, chỉ cần có thể tạo mối quan hệ tốt với hắn, trước tiên giữ vững một tòa lầu bàn rồi mới chuyển tay, đó chính là một lượng lớn tiền."

Lý Ma Tử càng nói càng hưng phấn, như đang cầm một cái Tụ Bảo Bồn, mắt thấy lượng lớn tiền bạc đang bay vùn vụt tới.

"Hiện tại ta cũng không biết bọn họ tìm ta để làm gì, tới lúc đó thử rồi nói sau." Nói xong, ta đặt máy truyền tin xuống.

Kiếm tiền đương nhiên là chuyện tốt, nhưng cũng phải nhìn xem là làm chuyện gì.

Nếu như thương thiên hại lý, cho ta bao nhiêu tiền cũng không thể làm, nói không chừng ta còn phải ngăn cản.

Ta vội vàng tắm rửa, một cơn tức đến tối.

Vừa rời giường, đèn điện Lý Ma Tử lại tới, thay đổi pháp luật nói với ta, tập đoàn Đại Thịnh này thực lực hùng hậu như thế nào, thịt béo đến miệng nói cái gì cũng không thể bỏ qua...

Ta vừa thấy Lý Ma Tử ra sức như vậy, lập tức có chút hồ nghi hỏi: "Ngươi sẽ không nhận lợi ích gì từ người ta chứ?"

"Ách." Lý Ma Tử dừng lại một chút, rồi lập tức cười hắc hắc: "Tiểu ca nhi, xem ra thực sự chuyện gì cũng không gạt được ngươi a! Bọn họ nói, bất luận chuyện này có được hay không, chỉ cần ngươi chịu ra tay, đều đưa ta cho một bộ thang máy phòng lớn, như vậy con ta Tiểu Na Nặc coi như không ra gì, cũng là đời phú nhị rồi... Ngươi đi xem đi."

"Được rồi." Ta đáp: "Vậy ta đi xem."

"Có những lời này của ngươi ta cũng yên tâm rồi, hắc hắc hắc..." Lý Ma Tử cười đến rất vui vẻ.

Chỉ chớp mắt, ba ngày đã qua, Lý Ma Tử đã sớm đánh xe đến đón ta.

Hôm nay hắn mặc rất chính thức, khăn lụa, giày da sáng bóng, tóc cũng bôi mỡ bóng loáng.

Vừa thấy ánh mắt ta nhìn hắn có chút không đúng, hắn lập tức ngượng ngùng cười cười: "Trương gia tiểu ca, ngươi đừng nói mắt thế lực ta, lần này dù sao cũng là đại tài chủ..."

Lý mặt rỗ như tiệp mười phần đại tài, ta cũng không muốn nói cái gì, trực tiếp lên xe.

Lý Ma Tử thấy vậy, vui vẻ đi tới mở cửa xe, như sợ ta đổi ý nên vội vàng khởi động xe.

Tổng bộ tập đoàn Quảng Thịnh xây dựng ở trong trung tâm võ hán, lầu các nguy nga, chiếm diện tích rất lớn, vừa nhìn đã biết là đại thành viên.

Trước cửa không cho vào bất cứ xe nào.

Chúng ta vừa mới vào xe, thì đã có một bảo an đeo găng tay trắng tiến lên đón, cung kính nói: "Xin chào tiên sinh, đây là tập đoàn chuyên dùng bãi đỗ xe rộng lớn, xin hỏi ngài là..."

"Vị này chính là Trương Cửu Lân Trương đại sư, khách nhân chủ tịch các ngươi muốn tiếp đón tự mình!" Lý Ma Tử chỉ chỉ vào ta, vênh váo tự đắc nói.

"Ồ, thật xin lỗi, mời ngài." Bảo an kia liên tục xin lỗi, lập tức kéo cửa xe giúp ta.

Hai chúng ta xuống xe, Lý mặt rỗ ưỡn thẳng lưng, cáo mượn oai hùm, mười phần thần khí.

Sau khi hắn báo tên của mình ở tiền đài, một tiểu thư lễ nghi dáng người cao gầy, tướng mạo ngọt ngào dẫn chúng ta vào thang máy.

Chủ tịch chuyên dùng thang máy mà nàng ngồi, vô cùng thoải mái dễ chịu.

Mà so sánh rất rõ ràng, cửa thang máy bên cạnh đang có một nhóm người xếp hàng.

Lý Ma Tử vừa thấy, thần khí trên mặt lại tăng thêm vài phần!

Thang máy bay mãi đến tầng cao nhất, bên trong trang sức xa hoa đến mức không còn chỗ mọc lại, ngay cả trên mặt đất cũng trải thảm chân chính đắt tiền.

"Xin hỏi vị nào là Trương Cửu Lân, Trương đại sư?" Vừa đi được hơn mười bước, một nam tử văn nhã đeo kính mắt vàng, rất khách khí hỏi một câu.

"Vị này chính là." Lý Ma Tử chỉ tay vào ta.

Người nọ dường như có chút không tin tưởng vào cái gọi là Đại sư được hưởng tuổi của mình, sắc mặt kinh ngạc, sau đó nhanh chóng quét mắt nhìn qua ta một lượt. Tuy nhiên sự kinh ngạc thoáng qua rồi biến mất, ngay sau đó khách khí nói: "Mời Trương đại sư vào trong."

Ta mới vừa bước một bước, người nọ lại giơ tay ngăn cản Lý Ma Tử: "Xin lỗi tiên sinh, chủ tịch chỉ nhìn thấy bản thân Trương đại sư, thỉnh ngài theo ta đến phòng nghỉ cách vách chờ đã."

"Cái này..." Lý Ma Tử sửng sốt, không cam lòng nhưng cũng không thể làm gì, đành phải theo người nọ đi tới.

Ta theo hành lang đi tới tận cùng.

Trước một cánh cửa lớn màu vàng khảm cao lớn, đứng đấy hai tên bảo tiêu ngoại quốc thân hình dáng cao lớn, thấy ta tới gần, thay ta đẩy cửa ra.

Không gian bên trong cửa cực kỳ rộng lớn, ở giữa để một cái bàn cực lớn hình chữ nhật, hai bên cái bàn dài đã sớm ngồi không ít người.

Những người này mặc quần áo đều cực kỳ cổ quái, có người mặc đạo bào màu vàng hơi đỏ, lưng đeo kiếm gỗ đào; có người mặc tăng bào màu xám, trên đầu bóng lưỡng có sáu vết sẹo; còn có người lưng đeo hồ lô đỏ cực lớn... Nhìn qua đã biết không phải là người bình thường, hoặc là nói, tất cả đều là thế ngoại cao nhân trong truyền thuyết?

(D: Chúc mọi người vui vẻ bảy đêm! Hôm nay thêm lên, hoạt động tháng bắt đầu, có vé tháng, các bằng hữu có thể gửi cho Âm gian thương nhân, các thân nhân thư hoang cần phải ủng hộ lão Cửu mới thư 《 Âm gian thám thính)

Đầu tiên nghìn một trăm chín mươi mốt liên minh Khu Ma Giả.

Bọn họ thấy ta đến gần, chỉ nhẹ nhàng nhìn lướt qua, thậm chí còn có mấy người phát ra tiếng hừ lạnh khinh thường.

Rất hiển nhiên, vô luận là từ trang phục của ta hay là tuổi tác của ta xem ra cũng rất bình thường. Ở trong mắt bọn họ, ta chỉ là một tên tiểu bối vô danh, vô danh tiểu tốt bụng đến đây mà thôi.

Ta tự nhiên không muốn giải thích gì, thuận tay lôi một cái ghế ngồi ở cuối cùng.

Ta mới vừa ngồi xuống, một lão đầu gầy để chòm râu dê bên cạnh liền hỏi: "Tiểu huynh đệ, không biết gia sư là vị cao nhân nào?"

"Ta không có sư phụ."

"Ồ, vậy ngươi đến từ môn phái nào?"

"Ta cũng không có môn phái gì, chỉ là một thương nhân bán âm vật mà thôi." Ta đáp.

"Ha ha, thì ra là một tên buôn quỷ." Một đại hán trên ghế dựa phía trước cười lớn nói.

Đại hán kia dáng vẻ cực kỳ hung ác, hai mắt tròn xoe, như muốn nổ tung. Trên cằm đầy râu đen, giống như cương châm, từng sợi thẳng tắp. Giọng hắn cực kỳ bất thiện, thậm chí còn mang theo khinh miệt và chế nhạo.

Thương nhân âm vật, tên như nghĩa, chính là thương nhân chuyên môn bán âm vật.

Hành động này được coi là người bình thường, tự nhiên là tôn quý không gì sánh được, thế nhưng trong mắt những danh môn chính phái kia, danh tiếng đích xác chẳng ra sao.

Chuyến đi này của chúng ta rất thấp, có một ít trộm mộ tặc chỉ biết công phu mèo cào, cũng dựa vào việc bán âm vật kiếm cơm ăn, thậm chí còn có một số gia hỏa tâm thuật bất chính âm thầm thao túng âm vật hại người.

Cho nên những danh môn chính phái kia đều gọi thương nhân âm vật là: buôn quỷ!

Gã vừa nói, những người khác ở đây càng chỉ điểm điểm cho ta.

"Hừ, xem ra tập đoàn Quảng Thịnh này thật sự là đầu độc loạn lạc, ngay cả buôn quỷ cũng mời."

"Chung lão đệ nói rất đúng." Lão đầu lùn lưng đeo hồ lô đỏ gật đầu cười ha hả: "Nếu nói bán ngược đinh, thêm một bát cơm âm hồn tiểu tai tiểu tai, tìm một tên buôn quỷ đến cũng có thể miễn cưỡng đối phó, nhưng nhìn trận chiến lần này, gặp phải phiền toái lớn cũng không nhỏ! Tìm một tên buôn quỷ đến gom góp, thì có tác dụng gì?"

"Ai nói không phải chứ?" Một lão thái thái mặc áo choàng đen khác cười khằng khặc quái dị: "Lão thái thái đen ta cũng không muốn đem công lao phân cho mấy tên tiểu nhân vật vô dụng."

Mọi người mồm năm miệng mười nghị luận, ánh mắt nhìn ta với đầy vẻ coi thường.

Ta cũng không để ý, cầm lấy nắp trà trên bàn chậm rãi phun nước trà, có chút hứng thú đánh giá bọn họ.

Ngồi ở đây tính ta có tổng cộng bảy tám người, trang phục mỗi người đều cực kỳ quái dị, đi trên đường cái tuyệt đối khiến người ta chú ý, mặc dù là đi quay phim cũng cơ bản không cần thay đổi, đáng tiếc đều là cái miệng quá lợi hại, tu vi bình thường.

Chỉ có hai người, từ đầu đến cuối không mở miệng, thậm chí không thèm mở mắt.

Một hòa thượng mặt đầy hồng quang, eo dắt cá gỗ, một đạo sĩ râu tóc bạc trắng mặc áo vàng, lưng giắt kiếm gỗ đào.

Hòa thượng chắp tay trước ngực, đạo sĩ khoanh chân tĩnh tọa, linh lực trên hai người đều cực kỳ lợi hại!

Lúc ta đang phỏng đoán thân phận hai người, cánh cửa vàng lớn lại mở ra, lần này hai người một cao một thấp đi vào: "Thật ngại quá, vừa mới có hội nghị khẩn cấp, chậm trễ một lát, để các vị đại sư đợi lâu!"

Người phía trước bụng rất lớn, hai đầu lông mày uy thế mười phần, chắc hẳn là chủ tịch của một tập đoàn rộng rãi trường thịnh, hắn vừa đi, biến cười ha hả nhìn mọi người chào hỏi.

Phía sau người kia kẹp lấy Ác Giao, hơi rơi lại phía sau hai bước, xem ra hẳn là một gã trợ lý.

Đám người vừa thấy, nhao nhao đứng dậy.

Lão râu dê bên cạnh ta trước tiên vuốt vuốt chòm râu, khoe khoang nói: "Tại hạ thấy Từ tổng ấn đường phát sáng, thần đình hiển linh, chính là phúc báo lâu dài, tài nguyên đại thịnh! Chỉ là hơi tối, nói vậy gần đây chắc là bị việc nhỏ quấn thân, hơi bất an chứ?"

"Hoàng đại sư quả nhiên không hổ danh là đệ nhất thần toán của hai dòng sông." Từ Quảng dựng ngón tay cái lên nói: "Khoảng thời gian này đúng là ta đụng phải chuyện tà môn, do vậy mới làm phiền các vị thần giá. Nào tới đây, mời ngồi."

Nói xong, hắn đi đến trước mặt ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, hắn liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Tập đoàn Quảng Thịnh ta từ khi thành lập tới nay, được các giới ủng hộ, luôn thuận buồm xuôi gió, nhưng mấy ngày gần đây lại gặp phải một chuyện không thể tưởng tượng nổi. Chúng ta đã nghĩ mọi cách, vẫn như cũ không cách nào giải quyết, lúc này mới mời các vị đại sư tới đây bàn bạc hợp kế."

"Tiểu Triệu, ngươi giới thiệu một chút đi." Từ Quảng Thịnh phất phất tay.

"Vâng!" Trợ lý phía sau vội vàng lên tiếng, ở trên tường ấn xuống cái tay điện.

Sau một trận tiếng vang, trăm chiếc cửa sổ xung quanh đều kéo lên, ánh sáng trong phòng cũng trở nên ảm đạm. Ngay sau đó, hình chiếu đè xuống bức tường trắng đối diện tạo thành một màn sáng.

Trên màn sáng là một ngôi làng nhỏ, thôn trang không lớn, lại có vẻ cổ hương màu cổ xưa, một hàng cỏ tranh tranh tranh đá đều là kiểu cũ.

Ở phía trước thôn trang, có gần trăm thôn dân đứng lít nha lít nhít, có nam có già có trẻ con, từng người lộ hết gân xanh, hai mắt đỏ máu.

Trong tay bọn họ mang theo đủ loại vũ khí, có cái cuốc, xẻng xẻng, liêm đao, cung nỏ, không ít người trên người còn dính vết máu.

Trong tiếng ồn ào không ngừng có người kêu to: "Chạy mau! Chạy mau!"

Cách đó không xa bên cạnh bọn họ, là một mảng ánh lửa hừng hực, một chiếc đẩy đất máy bị đập nát thủy tinh, hai chiếc xe bị đổ vào trong khe lớn.

"Chạy mau! Con mẹ nó, những người này đều trúng tà rồi..."

"Mẹ kiếp, đây là quỷ thôn gì vậy."

Theo hướng quay phim, thỉnh thoảng có người lớn tiếng thét chói tai, một đám thanh niên lưng đen, hốt hoảng ném đi ống thép mộc côn trong tay, mất mạng chạy trốn. Cũng có không ít người lấy tay che mặt, máu tươi từ kẽ ngón tay tuôn ra...

Sau đó, trong màn hình viết ra một hàng chữ: "Tám tháng hai mươi ba ngày, hiện trường di chuyển của thôn Đại Phong."

Hình ảnh đột nhiên im bặt.

Thế này là sao?

Hàng dời? Tìm tới chúng ta làm gì?

Sau khi mọi người xem xong, đều có chút không hiểu ra làm sao.

"Chư vị đã thấy được, đây là hiện trường công khai, địa điểm là trấn Đại Phong ở chợ Tiên Đào." Trợ lý nhìn lên, mở to mắt, tiếp tục giải thích: "Thôn Đại Phong là hạng mục đầu tư của tập đoàn chúng ta vào thời gian sắp tới. Toàn bộ đầu tư đã lên tới năm trăm vạn, đã được thẩm tra phê chuẩn của chính vụ hai cấp thị tỉnh, hợp đồng giá với thôn dân địa phương cũng hoàn toàn phù hợp với chính sách quốc gia."

"Mặt khác, thậm chí chúng ta còn bồi thường thêm gấp hai lần thị trường, cộng thêm phòng ngủ an cư ở xa xa hơn quốc gia quy định bồi thường diện tích! Nhưng những thôn dân này vô luận như thế nào đều không chịu dời đi, thậm chí còn tổ chức lại, tiến hành quấy rầy công trường của chúng ta."

Đầu tiên đại phong thôn một nghìn chín trăm hai, tiền tấu khủng bố.

"Đương nhiên..." Nói đến đây, trợ lý dừng lại một chút: "Đối mặt với tình huống đặc thù, chúng ta cũng áp dụng một ít thủ đoạn đặc thù, ví dụ như thuê một ít người chuyên nghiệp dời đi."

Cái hắn gọi là chuyên nghiệp xua đuổi người, tất cả mọi người đều rất rõ ràng, chỉ là bọn lưu manh xã hội.

"Nhưng kết quả, mọi người đều thấy được."

"Những chuyên gia trước kia hợp tác bất lợi với chúng ta, khi đối mặt với dân làng Đại Phong, lại lần lượt bại trận! Tiễn Thổ cơ, phóng hỏa, khói lưu huỳnh... Tất cả chiêu số bọn họ có thể nghĩ ra đều thất hiệu ở trong Đại Phong thôn." Trợ lý nói.

"Vậy gọi chúng ta đến đây có tác dụng gì?" Gã đại hán vừa rồi trào phúng ta đột nhiên hỏi: "Chỉ có thể nói thôn dân kia dũng mãnh, chẳng lẽ, muốn chúng ta đi hỗ trợ xua đuổi."

"Đại sư, ngài có chỗ không biết." Triệu trợ lý tiếp tục nói: "Đại Phong thôn nhìn không giống mặt ngoài đơn giản như vậy."

"Trong thôn có tổng cộng ba mươi hộ gia đình, diện tích chừng mấy chục mẫu, nhưng một khi người ngoài đi vào, lập tức sẽ lạc đường!"

"Theo người bị thương thối lui nói, vừa đến tối, trong Đại Phong thôn sẽ sinh ra một đoàn hắc vụ, bao lại cả thôn, căn bản là không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc. Cho dù là sóng vai đi vào, cũng rất nhanh sẽ biến thành một người."

"Hơn nữa, những thôn dân kia căn bản không giống người bình thường —— bọn họ lực lớn vô cùng, hoàn toàn không có cảm giác đau đớn."

"Nghe nói có một người bị đánh cho toàn thân gãy xương trục xuất nói, đánh hắn thành như vậy, dĩ nhiên là một tiểu cô nương sáu tuổi."

"Ngoài ra, các ngươi có nhìn thấy mấy chiếc xe bánh bao bị đổ rồi không? Đó là một bà lão lưng còng làm, bà ấy hầu như không phí sức làm gì, liền đem những cái xe này nặng tới cả tấn."

"Đan quản đánh vào trên người bọn họ hoàn toàn không có tác dụng, không khác gì gãi ngứa."

"Còn nữa, một khi có người ngoài tham gia, trong Đại Phong thôn sẽ vang lên một trận quân hiệu cực kỳ quái dị, người của chúng ta vừa nghe thấy kèn lệnh kia liền hai chân run rẩy, từ đáy lòng cảm thấy sợ hãi. Thế cho nên đến bây giờ, vừa nghe đến thôn Đại Phong, toàn bộ dời đội cũng không dám tiếp nhận!"

Trợ lý nói tới đây, thở dài một tiếng, lúc này mới tiếp tục nói: "Những thứ phía trên còn chưa tính, quỷ dị nhất chính là, đoạn thời gian trước bắt đầu, mấy công trường xung quanh Đại Phong thôn vừa đến tối mịt cũng sẽ sáng lên ánh lửa, còn có tiếng thương pháo cùng tiếng hò hét. Hiện tại, mấy cái công trường kia không ai dám đi, cũng đều đã dừng công việc rồi..."

Nói đến chỗ này, hắn nhìn mọi người nói: "Những chuyện quỷ dị này, chúng ta trước kia chưa bao giờ gặp qua, càng không biết bắt đầu từ đâu. Một đội trưởng rải rác đưa ra đề nghị với chúng ta, nói thôn làng quá tà môn, khẳng định có quỷ quái quấy phá, cho nên, ta mới mời các vị đại sư tới, không biết các vị thấy thế nào?"

"Hẳn là quỷ thượng thân!" Lão đầu lưng đỏ hồ lô kia khẳng định rất chắc chắn: "Thôn Đại Phong là tổ địa của những quỷ hồn kia, các ngươi phải đào đất ở đây, đào mộ của bọn chúng, bọn chúng đương nhiên không đồng ý."

"Hồ sư nói rất đúng." Sơn Hồ lão đầu tiếp lời: "Cổ Quái có mây, tổ địa bất an, tử tôn thành hổ! Xem ra các ngươi nên tìm một chỗ khác phong thủy bảo địa, trước tiên đem thi cốt tổ tiên bọn họ an bài thật tốt, nếu lại siêu độ, sau này tự nhiên sẽ không gây chuyện nữa."

"Theo ta thấy, cũng không phải có chuyện như vậy!" Lão thái thái mặc áo bào đen phản bác: "Sau thôn Đại Phong là một ngọn núi nhỏ hoang vu, hẳn là ở Hồ Hoàng Nhị Tiên, hoặc là Xà Tinh Thử quái. Thôn dân Đại Phong thôn ở đây còn tốt, không phá được linh mạch gì, nhưng nếu bị các ngươi khai phá., Địa mạch linh khí nơi đây đều sẽ triệt để bị đoạn tuyệt, chúng nó liền không có cách nào đem coi là linh phủ tiếp tục tu luyện, cho nên mới mê hoặc thôn dân, phá hư kế hoạch của các ngươi. Muốn ổn định thôn dân, nhất định phải xây dựng một toà Địa linh miếu trên ngọn núi hoang kia, cung cấp nuôi dưỡng các vị súc sinh tiên gia, đây mới là chính đồ!"

"Các ngươi nói đều có lý, nhưng nói nhảm." Gã to lớn không khách khí nhìn mọi người: "Quỷ hồn cũng tốt, tinh quái cũng được, còn không phải đều là yêu ma quỷ quái sao? Chung gia ta cũng không có nhiều lời như vậy, từ khi tổ tiên Chung Quỳ trảm quỷ tới nay, cũng chưa từng đàm phán cùng những yêu vật này, mặc kệ hắn là thứ gì, hết thảy đều chém giết là được!"

"A di đà phật!" Lão hòa thượng một mực chắp tay trước ngực kia, đột nhiên hát lên một tiếng phật hiệu, mở mắt ra.

"Ngã phật từ bi."

"Vạn vật trên thế gian đều là bình đẳng, thí chủ sát nghiệt quá lớn, coi chừng bị báo ứng! Theo lão nạp thấy vẫn siêu độ là tốt nhất."

"Vô lượng thiên tôn!" Lão đạo sĩ khoanh chân ngồi cũng hơi mở mắt ra nói: "Nhất định là dương, loạn thì âm, âm dương không cân bằng sẽ xảy ra chuyện! Cho nên bần đạo cho rằng trước mắt vẫn là vấn đề phong thủy của thôn Đại Phong."

Vừa nghe đến đây, cuối cùng ta cũng hiểu.

Mấy tên này đều cố gắng hết sức để có chỗ tốt cho môn phái của mình.

Lão nhân thấp lùn lưng đỏ hồ lô hẳn là Khu Ma Sư, râu dê là quẻ sư, hai người bọn họ nói là tổ tiên thôn Đại Phong làm loạn hồn phách, muốn dời đi phần mộ tổ tiên, vậy thì phải do hai người bọn họ xử lý rồi.

Lão thái thái mặc áo đen hẳn là thần bà Đông Bắc, nói là Hồ Ly Hoàng Bì Tử gây sự, muốn xây miếu thờ thờ phụng, chuyện này cũng không phải của bà ta.

Đại hán tự xưng là truyền nhân của Chung Quỳ, giết quỷ chém yêu là chuyện đương nhiên, vì vậy đưa ra đề nghị giết quỷ.

Lão hòa thượng xuất thân chùa miếu, thiên vị siêu độ. Lão đạo sĩ thì là đạo sĩ ẩn cư, cho nên muốn sửa phong thuỷ...

Vô luận Từ Quảng có chú ý hay ai, người nọ coi như đã trả tiền thù lao cho riêng hắn.

Những người này tuy đều là danh môn chính phái, nhưng mỗi người đều có tính toán riêng, ai cũng không chịu nghe theo ý nghĩ của đối phương, càng không muốn đem thịt mỡ chắp tay cho người khác. Rất nhanh, trong phòng đấu tranh không ngớt.

Từ Quảng cười ha hả nhìn mọi người, không nói một lời.

Ta quan sát trong chốc lát thì hiểu được. Sở dĩ hắn mời một đống người như vậy là vì đã bao hàm cả các môn phái, thật ra là muốn mượn mọi người thảo luận để nghĩ ra một phương pháp giải quyết phương pháp hợp lý nhất.

Có lẽ, hắn đối với chuyện Âm Dương xác thực không rõ, nhưng luận tính toán, những người đang ngồi cùng một chỗ cũng chưa chắc là đối thủ của hắn...

"Trương đại sư, ngươi có ý kiến gì không?" Lúc này, Từ Quảng Thịnh đột nhiên đem ánh mắt nhìn về phía ta.

Tất cả các vị ở đây đều là rác rưởi, một nghìn một trăm chín mươi ba Chương.

Mấy tên gia hỏa này tranh nhau chính diện, vừa nghe Từ Quảng Thịnh hỏi thăm xong thì thấy tất cả đều dừng lại, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào mình.

Ta đang nhàn nhã uống trà, vừa nghe lời này, lập tức buông chén trà xuống: "Ta không có cách nhìn gì."

"Ồ?" Từ Quảng sửng sốt.

Mấy anh chàng khác nghe xong, vẻ trào phúng trên mặt càng thêm nồng đậm mấy phần, phảng phất như muốn nói: "Tiểu tử ngươi thức thời, không hiểu thì đừng có nói lung tung, phá hỏng chuyện tốt của ta rồi."

"Lời này của Trương đại sư là có ý gì?" Từ Quảng Lăng hỏi tiếp.

"Việc này quả thật có chút cổ quái." Ta đáp: "Nếu muốn biết rõ nguyên nhân rút cuộc là gì, vẫn nên đi điều tra mới thỏa đáng. Nếu không, tranh cãi trong phòng mấy ngày mấy đêm, có thể có kết quả gì chứ?"

"Có lý!" Từ Quảng Thịnh gật đầu nhẹ, lập tức nhìn mấy người khác nói: "Các vị đại sư đã không đồng ý, ta thấy không bằng cứ theo lời Trương đại sư, chúng ta đến hiện trường xem một chút, rồi mới quyết định."

Tất cả mọi người không phục lắm, nhưng cũng không có gì để nói cả.

"Ta vẫn giữ câu nói cũ." Giọng nói của Từ Quảng Quảng đầy trầm ổn, bất kể là vị đại sư nào giúp ta hóa giải được cửa ải khó khăn này, ta đều sẽ cung cấp một ngàn vạn thù lao, cộng thêm một gian biệt thự cảnh biển, hơn nữa..."

Hắn dừng lại, nhìn lướt qua mọi người, tiếp tục nói: "Đồng thời, tập đoàn Quảng Thịnh còn phải thuê ông ấy làm cố vấn huyền học."

Mọi người nghe vậy, trong mắt lập tức lộ ra quang mang nóng bỏng.

Ngàn vạn thù lao, Hải Cảnh biệt đều đã là giá trên trời, mà tập đoàn huyền học mở rộng... Vậy không chỉ có tiền bạc có thể cân nhắc.

Tập đoàn Quảng Thịnh thực lực cực kỳ hùng hậu, sức ảnh hưởng có thể nói là đế quốc thương nghiệp, nếu có thể được thuê làm cố vấn huyền học, vậy quả thực chính là danh lợi song thu.

"Từ tổng quả nhiên là cao tri sáng kiến a!" Lão đầu râu dê đứng dậy, vẻ mặt tươi cười.

Sau khi nói xong, sắc mặt hắn hơi trầm xuống, vuốt râu dài, trịnh trọng nói: "Chẳng qua là thời điểm thăm dò âm địa cần cát, hôm nay đang lúc âm tinh trực, chuột ngày trùng bò. Ta thấy không bằng đợi đến ngày hoàng đạo ba ngày sau, đi cũng không muộn."

"Được, vậy theo Hoàng đại sư." Từ Quảng gật nhẹ đầu: "Các vị đại sư cũng về chuẩn bị một phen đi, ba ngày sau chúng ta cùng đi Đại Phong thôn."

Lần này xem như triệt để định ra cơ sở rồi.

Từ Quảng Thịnh nói có việc nên rời đi trước, những người khác tranh giành nhau đã sớm sinh oán hận từ lâu, tự nhiên cũng sẽ lập tức tản đi.

Ta mới vừa đi xuống lầu, Lý Ma Tử đã vội vàng nghênh đón hỏi: "Tiểu ca Trương gia nói thế nào?"

"Một chỗ vạch trần có điểm tà môn, nói là ba ngày sau cùng đi xem."

"À, chỉ chút chuyện cỏn con đó thôi." Lý Ma Tử không cho là đúng quay đầu sang chỗ khác.

Mới vừa đi hai bước, hắn cảm thấy có chút không thích hợp, quay đầu hỏi: "Cùng nhau, cái gì nữa? Chẳng lẽ mấy tên kia đều bị bọn họ mời tới xử lý việc này."

"Đúng vậy, xem ra Từ Ngôn này cũng không quá yên tâm với bất kỳ ai." Ta cười nói.

Nhưng đây là chuyện bình thường.

Đừng tưởng hắn đã thành lập một đế quốc buôn bán khổng lồ như vậy, nhưng lại cực kỳ lạ lẫm đối với những chuyện quỷ quái như âm dương, hắn căn bản không thể nào phân biệt ai mới là đại sư chân chính, ai là kẻ thừa thãi. Cho nên mọi người cùng nhau đi, bằng bản lĩnh thực sự thì việc gì cũng có thể là biện pháp ổn thỏa nhất.

Mấy ngày liền không việc gì, đảo mắt đã qua ba ngày.

Buổi sáng hôm đó, tập đoàn Quảng Thịnh phái người đưa ta tới một chiếc treo xa hoa.

Trên xe đã sớm có ba người ngồi, lão hòa thượng mặc áo bào rộng thùng thình, lão đạo sĩ gầy trơ xương, một thân lão thái thái mặc áo bào đen.

Bên cạnh ba người đều có bọc nhỏ căng phồng, chắc là cả đám người này đều mang theo cả!

Hòa thượng đạo sĩ vẫn nhắm nghiền hai mắt như trước, sắc mặt lão thái thái âm trầm nhìn ta một cái nhưng cũng không đáp lời.

Lại không lâu nữa, mấy người khác cũng lục tục lên xe.

Ta nhìn quanh bốn phía, mấy ngày hôm trước các đại môn phái đều ở đây, chỉ không thấy lão già râu dê kia.

Trợ lý mang theo tròng mắt kim ti bước lên xe ngựa nói: "Chư vị đại sư, chủ tịch chúng ta hôm nay có việc, thật sự không thoát thân được nên không thể cùng mọi người tới đó nữa. Hiện tại ngoại trừ việc không liên lạc với Hoàng đại sư, các vị đã đến đông đủ, chúng ta lên đường thôi."

Hắn vừa dứt lời, xe liền phát động lên.

"Ừm? Không phải nói hôm nay là ngày hoàng đạo lành sao? Sao hắn lại không tới cơ chứ." Lão đầu lùn lưng đỏ hồ lô kỳ quái hỏi.

"Hừ, ta thấy hắn sợ đến mức không dám đến đây đúng không?" Đại hán thân là truyền nhân Chung Quỳ rất khinh thường: "Hắn chính là dựa vào cái miệng thối kia vuốt mông ngựa khắp nơi, lừa gạt những tên ngoại đạo kia còn chưa tính, thực sự nói đến đuổi tà sát quỷ, hắn thì biết cái quái gì!"

Giọng của lão ta rất lớn, giọng điệu cũng cực kỳ bất thiện, đồng thời lời này còn cực kỳ ngạo mạn quét mắt nhìn mọi người một vòng.

Ý tứ trong câu chữ cũng như nói: "Các vị đang ngồi đây đều là rác rưởi."

Hòa thượng đạo sĩ không mở mắt, mấy người khác cũng không muốn phân bua với hắn.

Mấy người trong xe tuy đều là người có uy tín, nhưng lại thuộc các môn các phái, ngày thường rất khó chạm mặt. Lúc này ngồi cùng một chỗ, nhưng ngay cả một câu tán gẫu cũng không có, bầu không khí có chút cổ quái.

Này đã nhanh lại ổn, liên tiếp mở gần ba giờ, lúc này mới ngừng lại.

Bọn ta xuống xe xem xét, thì ra là một công trường mới xây dựng được một nửa.

Khí cụ cát đá rải rác đầy đất, trong lều công cũng là một mảnh hỗn độn, trên công trường to như vậy ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

"Nơi này vừa đến tối liền quỷ ảnh trùng điệp, lại thêm những truyền thuyết quỷ dị liên quan tới thôn Đại Phong mấy ngày gần đây đã sớm lưu truyền ra, tất cả mọi người chạy mất dép, cho tới bây giờ cũng không ai dám tiếp nhận." Trợ lý yếu ớt giới thiệu một câu, lập tức chỉ phía trước: "Phía trước chính là thôn Đại Phong."

Ta nhìn theo ngón tay của hắn, phía trước cách đó không xa có một gò đá nhỏ, trên gò đá thấp thoáng lộ ra một cái lều cỏ, tựa hồ còn bốc lên từng sợi khói bếp.

Chỗ xa hơn là một ngọn núi cao giống như cái bánh bao, bốn mặt không có ngọn núi, chỉ là một mảng trụi lủi không có một ngọn cỏ.

"A? Đây là..." Lão đầu lùn lưng đeo hồ lô đỏ nhìn thấy một màn này, hai mắt trợn tròn xoe, hiển nhiên rất là giật mình!

Đệ nhất thiên nhất thập đại âm địa, nhất thiên cửu cửu thập đại âm.

"Nơi này... Nơi này quá mức tà môn, ta không tiếp đơn hàng này." Lão đầu lùn nói xong quay đầu bước đi.

Hắn là đại sư trứ danh khu ma, am hiểu là Vọng Phong Đoạn Mạch.

Vừa thấy hắn lộ ra loại biểu tình này, trong lòng mấy người còn lại đều lộp bộp một chút.

Lão thái thái mặc áo bào đen lập tức hỏi: "Hồng Hồ Đại Sư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi phát hiện cái gì?"

"Ngươi đã từng nghe qua chỗ cực âm chưa?" Hồng Hồ đại sư nghiêm mặt giải thích: "Đệ nhất quẻ bói Đường triều Viên Thiên Cương, từng liệt thiên hạ chi địa là thập đại cát địa. Phong thủy nơi này rõ ràng là một trong thập đại âm địa."

"Ngươi xem, ngọn núi phía sau thôn kia, không núi không dốc, không có một ngọn cỏ, giống như một ngôi mộ trụi lủi? Mà thôn chính giữa đây, rõ ràng chính là hình dạng Âm Địa Quỷ Mộ, ai cũng không biết đến cùng trên núi tụ tập bao nhiêu vong linh, ta tuyệt đối không dám tới gần nửa bước, chỉ sợ có mạng kiếm tiền cũng không còn mạng mà hoa." Lão nhân lùn liên tục khoát tay, trực tiếp xoay người ngồi lên ngậm sừng.

"Cái gì mà mộ quỷ âm địa? Ngươi hù dọa người khác được, lão tử cũng không tin cái tà này." Đại hán trừng mắt dữ tợn: "Chung thị nhất tộc chúng ta cũng không sợ sơn tinh quỷ quái cái gì, ngươi không dám đi thì đừng đi, việc này ta bao hết!"

Nói xong, hắn sải bước đi tới phía thôn nhỏ.

Lão đạo vuốt râu dài trước ngực, khẽ vuốt cằm nói: "Nơi đây quả thực có âm khí quá nặng dẫn tới âm dương mất cân bằng."

"Ý của Thanh Liễu đạo trưởng là?" Lão thái thái áo đen đổi giọng hỏi.

"Bần đạo sau khi muốn ban đêm xem tinh tượng, lại làm phép đoạt lấy." Lão đạo nói xong, quay người đi về phía lều công.

"A di đà phật!" Lão hòa thượng chắp tay trước ngực, cao giọng niệm Phật một tiếng, lập tức lấy từ trong áo bào rộng ra một con cá gỗ lớn mài bóng loáng, vừa làm vừa đi tới.

Chỉ có điều, phương hướng mà hắn ta đang chạy vừa không phải là thôn trang, cũng không phải là công trường, mà là đi về phía tây.

Lão thái thái áo đen phát hiện tất cả mọi người có mục đích khác nhau, trong lòng cũng có chút không nắm chắc, quay đầu lại nhìn ta muốn nói lại thôi.

Cách nói của mấy người này hoặc thật hoặc giả, kỳ thật đều giấu kín một phần tâm cơ, muốn độc chiếm tập đoàn rộng lớn để trả thù lao! Lúc này mới không muốn đồng hành, lại muốn tìm pháo hôi đi chịu chết dò xét hư thực, còn tên Chung Quỳ kia chỉ là pháo hôi.

Mặc dù ta không muốn cho người ta xem đá dò đường, nhưng cũng không muốn xoá hết tâm tư nho nhỏ trên chuyện này, lập tức đi về phía thôn Đại Phong.

Lão thái thái áo đen thấy ta thẳng hướng thôn nhỏ, vội vàng cũng bọc bọc quần áo nhỏ từ xa đi theo.

Thôn này không lớn, nhưng lại được xây dựng cực kỳ kiên cố!

Vây quanh thôn làng xây một bức tường đá cao chừng hai mét, bên ngoài tường đào một cái rãnh thật dài, giống như là công sự phòng ngự thời đại chiến tranh đấu, bao chặt thôn làng ở bên trong.

Bên cạnh con đường lớn tiến vào thôn là hai chiếc bánh bao, xe đã bị đập đến không còn ra hình dạng gì nữa, thủy tinh vỡ vụn, cửa xe cũng thay đổi hình dạng. Phía trên một mảnh cháy đen, hiển nhiên còn bị người ta phóng hỏa lên.

Một cỗ máy đẩy đất nặng dạng nằm ngang ở cửa thôn, phía trên không biết còn buộc con bò nhà ai?

Trên con đường đá cách đó không xa đang có một đám chó đất đứng. Thấy ta đến gần, lập tức rống to đầy cuồng vọng.

Ta dừng bước, tinh tế đánh giá ngôi làng này.

Tuy thôn làng ở trong bồn địa, nhưng không biết vì sao, căn nhà nơi này đều xây dựng đặc biệt cao, giống như nhất định phải hạc giữa bầy gà. Hơn nữa trên đỉnh mỗi gian phòng đều dựng thẳng nửa đoạn gỗ đỏ, ngược lại nổi bật ánh nắng chói mắt, cũng không biết làm cái gì.

Toàn bộ thôn xóm trống rỗng, không hề có dấu chân người, ta vào thôn thật xa, cũng không nhìn thấy ai.

Trên bếp lò bốc khói bếp, hai đoạn đá mài chất đầy đậu tương, trong vườn rau có cuốc, bùn đất cũng là dấu vết vừa mới bóc ra, nhưng lại không có người. Phảng phất như mọi người ở đây, cùng một lúc tất cả đều trống rỗng bốc hơi vậy, quả thực là quỷ thôn!

Ta vừa kinh vừa kỳ, cho dù là trong ban ngày, sau lưng cũng không khỏi toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Rặc rặc! Đột nhiên, từ phía sau lưng ta phát ra một tiếng vang nhỏ.

Nhìn lại, ta thấy một bóng đen nhanh chóng lẩn vào góc, bên ngoài còn lộ ra một bàn chân đen sì, đầy bùn lầy.

Có người theo dõi ta?

Ta giả vờ không phát hiện được gì, tiếp tục đi về phía trước, lúc đi ngang qua một bức tường, bỗng nhiên quay đầu lại.

Hai phía đều là tường vây, đối phương không kịp đề phòng, vừa lúc bị ta bắt được.

Đó là một nam hài chừng mười sáu mười bảy tuổi, da bọc xương.

Hắn mặc một bộ quần áo màu lam bẩn thỉu, toàn thân ướt sũng, tóc và lông mi đều dán chặt vào nhau, trên đầu còn treo rất nhiều rơm rạ.

Nhưng khi bị phát hiện, biểu lộ trên mặt hắn không phải là sợ hãi mà là chất phác, giống như không hề có thần trí, cứ như vậy không nhúc nhích, gắt gao nhìn chằm chằm vào ta.

"Tiểu huynh đệ, đây là thôn Đại Phong sao?" Ta giả làm một người lạc đường, hỏi hắn.

Hắn lắc đầu, một đôi mắt cá chết vẫn nhìn chằm chằm vào ta như cũ.

"Không phải vậy sao? Ôi, việc này phiền toái rồi." Ta giả bộ ảo não nói: "Thôn này tên là gì? Đi Đại Phong thôn làm sao mà đi được."

Hắn ta vẫn lắc đầu như cũ.

Lẽ nào ông ta là người câm?

Ta đang nghi hoặc thì phía trước đột nhiên truyền đến tiếng gầm giận dữ: "Con mẹ nó đều là câm thôi!"

"Người liền chết ở trong thôn các ngươi, mẹ kiếp các ngươi hở đầu không việc gì chứ?" Ta chợt nghe ra, phát ra thanh âm chính là đại hán tiên tiến nhất thôn kia.

Người chết? Chẳng lẽ hắn phát hiện ra điều gì.

Ta tạm thời cũng không quan tâm đến nam hài này, vội vàng theo thanh âm chạy tới.

Chỉ thấy trên một bãi đất trống có rất nhiều người vây quanh.

Đến gần xem xét, trong đám người là một giếng nước, đại hán kia đứng bên cạnh, dưới chân đại hán còn bày ra một bộ tử thi.

Toàn thân thi thể ướt sũng, hiển nhiên là vừa mới từ bên trong giếng vớt ra —— hắn vốn dĩ cực kỳ gầy yếu, lại bị bong bóng nước giếng có chút sưng phù, chòm râu trên cằm lộn xộn nhào nhào ở trên mặt, hai con mắt tròn trịa trừng trừng, đầy tơ máu, phảng phất khi còn sống nhìn thấy chuyện cực kỳ khủng bố nào đó!

Thi thể kia mặc dù có chút thay đổi hình dạng, bất quá, ta vẫn nhận ra được. Chính là trong phòng hội nghị rộng lớn, sơn dương lão đầu ngồi bên cạnh ta miệng vàng sắt.

"Đại sống sờ sờ vẫn chết trong thôn các ngươi, các ngươi lại nói không biết?" Đại hán vẫn lớn tiếng mắng to, ngón tay chỉ mọi người: "Các ngươi còn không nói lời nào, có tin ta phóng hỏa đốt thôn chim này không?"

Đầu tiên một nghìn chín chín, nghiệm thi...

Các thôn dân vây quanh hắn ta, mộc mộc nhìn hắn ta không nói một lời.

Cho đến lúc này ta mới chú ý tới, những thôn dân này đều cổ quái lạ thường —— vô luận nam nữ già trẻ, tất cả đều giống như đứa bé trai vừa theo dõi ta, trừng đôi mắt cá ngơ ngác, mặt không biểu tình.

"Chung Thiên sư, đây là chuyện gì?" Đúng lúc này, đám người phía ngoài có người hỏi.

Ta quay đầu nhìn lại, là lão thái bà áo đen.

"Xà bà, bà tới thật đúng lúc." Gã to lớn vừa thấy vậy đã vẫy tay kêu lên: "Liễu rõ nguyên nhân cái chết đúng là tuyệt học sở trường của bà. Mau tới xem thử rốt cuộc bà chết như thế nào?"

vóc dáng Xà Bà không cao, bà đứng bên ngoài đám người chỉ nhìn thấy đại hán, còn chưa chú ý tới thi thể nằm dưới đất.

Sau khi nghe thấy rõ nguyên nhân cái chết, nàng chen vào đám người, nhìn thấy chòm râu dê nằm trên mặt đất, trong nháy mắt kinh ngạc kêu lên: "Hoàng... Hoàng Thiết Khẩu?"

"Đến cùng là xảy ra chuyện gì?" Khuôn mặt đầy những nếp nhăn của nàng ta cũng trở nên âm trầm.

"Ta vừa vào thôn, liền ngửi thấy một luồng tử khí, một đường truy tìm đến bên giếng, sau đó phát hiện miệng hoàng thiết." Sau khi đại hán giải thích ngắn gọn, ngón tay mọi người: "Ta hỏi bọn họ chết như thế nào, kết quả tất cả đều như người câm, chẳng ra gì, chỉ biết lắc đầu!"

"Con bà nó chứ, đây là cái gì chim gì chứ! Cút! Con mẹ nó, cút cho ta!"

Đại hán càng nói càng giận, quơ cánh tay lớn tiếng hò hét.

Thôn dân đờ đẫn lui lại mấy bước, lại không chịu rời đi, vẫn như cũ gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

Xà bà ngồi xổm xuống, mở mí mắt ra, lại vạch miệng ra nhìn rêu lưỡi, sau đó cởi bao quần áo đen ra, từ đó lấy ra một cái hộp sắt.

Nàng đem cái hộp sắt nhỏ trên mặt đất mở ra, bên trong là đủ loại móc nhỏ, xẻng nhỏ các thứ, nàng lấy ra một cây ngân châm, đâm vào giữa ngón tay của Hoàng Thiết.

Ngón giữa bị cắm lập tức tuôn ra một cỗ máu tươi, xà bà cầm lấy một tờ giấy dán vàng, nhận mấy giọt.

Máu tươi vừa rơi xuống tờ giấy, lập tức khuếch tán ra, tạo thành một cái đồ án quái dị.

Xà bà vừa nhìn đồ án kia, lập tức mặt âm trầm, tay lấy giấy dán vàng lẩm bẩm, đột nhiên xoẹt một cái ở trên vách đá cạnh giếng chợt lau một cái.

Giấy dán vàng lập tức cháy lên.

Theo ngọn lửa bốc lên, tiếng tụng kinh của Xà Bà càng lúc càng nhanh, âm điệu càng lúc càng cao.

Sau khi hét lớn một tiếng "Lệnh!", ngọn lửa tắt ngúm.

Trên giấy dán vàng cũng không có rơi xuống nửa mảnh tro tàn, vẫn như cũ là một tờ, trên mặt giấy lại còn sót lại một chữ lớn đỏ tươi: "Mị".

"Đây là ý gì?" Gã to lớn khó hiểu hỏi.

"Lúc còn sống hoàng thiết miệng từng bị quỷ khí xâm thân, hồn vía lên mây, lúc này mới kinh hãi quá độ, hoang không chọn đường rơi vào trong giếng." Xà bà nói.

"Quỷ khí xâm thân, hồn bất thủ phách?" Đại hán có chút hồ nghi lẩm bẩm, không tin nói: "Điều này sao có thể? Tuy rằng bản sự Hoàng Thiết Khẩu không được tốt lắm, nhưng dù sao cũng lăn lộn nhiều năm như vậy, làm sao có thể bị quỷ khí xâm thân? Lại nói... Hắn làm sao có thể chạy đến nơi đây?"

Xà Bà nhìn thoáng qua thi thể nói: "Nhìn từ thi ban thì hắn đã chết ba ngày hai đêm rồi, nói cách khác, ngày đó sau khi chúng ta rời khỏi tập đoàn Quảng Thịnh..."

"Hắn đã bị quỷ mê hoặc đến đây?" Gã to lớn rất là ngạc nhiên.

"Không phải, hắn tự đến một mình." Ta nói rồi bước vào trong đám người.

Gã cao to ngẩn người: "Sao ngươi biết hắn tới tự mình?"

"Các ngươi còn nhớ rõ ngày hôm đó không, hắn nói ngày đó quá hung ác, nhất quyết phải chọn cách ba ngày sau chứ?" Ta thấy hai người gật đầu, lúc này mới tiếp tục nói: "Hắn cho rằng nơi này không có chuyện gì lớn, chỉ dựa vào chính mình có thể giải quyết, cho nên mới cố ý tìm cớ ngăn chặn mọi người ba ngày, sau đó chính mình lén lút chuồn tới đây vào đêm tối, sau khi muốn giải quyết trường đấu, tranh công với Từ Nghiễm."

Đại hán nhíu mày nói: "Đây đều là ngươi đoán à? Mặc dù miệng Hoàng Thiết rất tinh ranh, nhưng lá gan so với chuột còn nhỏ hơn, cho dù tham tiền thế nào, cũng tuyệt đối không dám nửa đêm lén lút chạy đến nơi đây!"

"Tất nhiên chính hắn ta không dám tới." Ta cười.

Gã to lớn nghe thấy có điều gì đó, vội vàng hỏi: "Vậy ngươi nói là, còn có người từng cùng hắn tới à?"

"Đúng!" Ta rất khẳng định nói: "Nếu như ta đoán không sai, thì đêm đó người tới cùng với hắn chính là Hồng Hồ đại sư."

"Làm sao ngươi biết?" Lần này, biểu tình của bà rắn cũng có chút quái dị.

"Còn nhớ khi xuống xe vừa rồi, Hồng Hồ đại sư đã từng nói gì không?" Ta nhắc nhở.

"Hắn nói nơi này là một trong Thập Đại Âm Địa, có thể cất giấu rất nhiều vong linh, cho nên không dám vào." Xà Bà lại nói.

"Chỗ đáng ngờ ở ngay đây!" Ta nhàn nhạt cười nói: "Hồng Hồ đại sư chính là lấy điều dò xét phong thuỷ nổi danh, sao có thể bị một tên Âm địa dọa chạy chứ. Hơn nữa, các ngươi còn cần hắn nói gì sao? - thôn xóm ở chỗ này."

"Theo chúng ta xuống xe nhìn, thôn là một mảnh đất bằng, thậm chí là xây trên sườn dốc cao. Hắn không tự mình đi vào, làm sao biết thôn này bị lõm ở đây?"

Hai người vừa nghe vậy, đều có chút kinh ngạc.

Qua một hồi lâu, đại hán mới lên tiếng: "Cho dù như vậy, cũng chỉ là suy đoán của ngươi mà thôi..."

"Vậy các ngươi xem đây là cái gì?" Ta chỉ về phía tường vây phía trước một cái.

Mặt ngoài tường bị nước mưa cọ rửa thành một mảng trắng xóa, mà ở nơi hẻo lánh lại có một đạo ấn ký màu xám xám.

Hai người đến gần xem xét cẩn thận, mới phát hiện ấn ký kia là vẽ xong Chu Sa Phù, sau đó lại bôi lên một nắm cát đất tạo thành.

Địa phương viết phù chú cực kỳ bí ẩn, nếu không chuyên tâm xem xét, rất khó phát hiện. Ta cũng là bị nam hài theo dõi, sinh lòng cảnh giác, trong mắt lưu ý, lúc này mới phát hiện.

"Mặc dù ta nhìn không rõ phù chú này có ý tứ gì, bất quá chắc hẳn hai vị cũng có thể nhìn ra, là vật chỉ phong thủy nhất môn mới có a? Loại ấn ký này trong thôn còn khắc rất nhiều, hơn nữa còn có mấy chỗ cùng thời khắc Cửu Cung Bát Quái Đồ, hẳn là hồ lô màu đỏ làm."

"Mấy ngày trước nơi này vừa mới có một trận mưa lớn, nhưng những vết tích này đều mới." Đại hán lẩm bẩm một lát, rốt cục tỉnh táo lại: "Ngươi nói là, Hoàng Thiết Khẩu là do Hồng Hồ Tử hại chết?"

"Có phải hắn hại ta đến bây giờ còn chưa dám nói hay không, nhưng nếu hắn đã tới nơi này, cũng phải tận lực giấu giếm, đã đủ để chúng ta hoài nghi rồi!" Nói ra.

Số một ngàn lẻ chín mươi sáu, hạng hai có một người chết.

Hai người vừa nghe vậy, cũng khẩn trương lên.

Ta đi tới trước mặt bọn họ, đè thấp giọng nói: "Cái này còn chưa tính, ta còn có một phát hiện càng thêm kinh người, các ngươi đi theo ta!"

Nói xong ta tách đám người ra, trực tiếp đi ra ngoài.

Gã to lớn và xà bà nhìn nhau, theo sát phía sau.

Bọn họ ngơ ngác nhìn một chút, cũng theo sát phía sau chúng ta, bước chân của ta rất nhanh, rất nhanh đã kéo ra khoảng cách với thôn dân.

Đi đến ngoài thôn nhỏ, đại hán có chút không kiềm chế được, đuổi theo sau ta liền đổ ập xuống hỏi: "Rốt cuộc ngươi lại phát hiện cái gì? lén lén lút lút như vậy."

Ta quay đầu nhìn lại, thấy các thôn dân cũng không đuổi theo, mà là đứng ở bên cạnh khe rãnh trước thôn ngơ ngác nhìn chúng ta, lúc này mới hít sâu một hơi nói: "Không có phát hiện gì mới, chỉ là, thôn này có chút quá tà môn."

"Đi dạo chơi!" Gã to lớn trợn tròn con mắt: "Cũng không phải là vì tà môn nên chúng ta mới tới sao? Ta vừa phát hiện ra chút mầm móng, là bị ngươi cắt đứt."

Nói xong, hắn lại phải xoay người trở về thôn.

"Ngươi không thấy được những thôn dân kia có chút không thích hợp sao?" Ta trầm mặt tiếp tục nói: "Tất cả không nói gì, vẻ mặt chất phác, phảng phất cái xác không hồn, hơn nữa trên cổ đều mọc ra một chấm đỏ... Như là cái gì?"

"Thi binh!" Xà Bà buột miệng thốt ra, nếp nhăn trên khuôn mặt cũng không khỏi run lên.

"Đúng! Tuy nói bây giờ là ban ngày ban mặt, trong thôn còn chưa có thi khí tràn ngập, nhưng các ngươi vừa rồi chú ý tới không? Ngay khi ngón tay của cái miệng vàng nhỏ ra máu tươi, ánh mắt thôn dân đồng thời sáng ngời, tựa như thấy được con mồi."

"Nếu không phải ta đề ra điểm nghi vấn của Hồng Hồ đại sư, dẫn các ngươi ra thôn, chờ bọn hắn bắt đầu cuồng đến, các ngươi còn nắm chắc từ trong thôn tràn đầy cương thi trốn ra sao?" Ta giải thích.

Xà bà nghe vậy, hàm răng run lên bần bật.

Gã cao to dũng mãnh tới mức há hốc mồm cả buổi, hiển nhiên đang sợ hãi!

Mặc dù lúc trước bọn họ rất xem thường ta, cho rằng ta chỉ là một tên buôn quỷ hạ lưu, nhưng nếu trơ mắt nhìn bọn họ chết, chuyện như vậy ta vẫn không làm được.

"Chúng ta về trước đi! thương thảo với những vị đại sư khác rồi nói sau." Xà bà đề nghị.

Gã to lớn gật đầu mắng: "Sau khi trở về, ta cũng muốn hỏi Hồng Hồ Lão tặc kia một chút, rốt cuộc là ẩn giấu thủ đoạn quỷ quái gì?"

Ta không nói nhiều, trực tiếp theo bọn họ trở về.

Vừa đến công trường, đại hán liền mở lớn giọng kêu lên: "Hồng Hồ Lão tặc, mau cút ra đây cho ta!"

Hắn ta hô mấy tiếng liên tục nhưng vẫn không có ai đáp ứng.

Nơi này cực kỳ vắng vẻ, xung quanh đều là công trường mới xây dựng, căn bản không có xe nào qua lại. Xe chở chúng ta lúc đến còn đỗ ở đó, Hồng Hồ đại sư hiển nhiên chưa đi.

"Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ! Nếu còn không ra thì đừng trách ta không khách khí." Đại Hồ Tử lớn tiếng mắng.

Đúng lúc này, trợ lý từ trong xe chở tù run rẩy xuống tới.

Sắc mặt hắn tái nhợt vô cùng, thần sắc cũng cực kỳ khẩn trương:

"Hồng hồ đại sư đã chết!"

"Cái... cái gì? Chết rồi?" Đại hán đột nhiên cả kinh.

Ta và Thần Bà cũng có chút ngoài dự liệu.

Vừa rồi lúc muốn vào thôn, hắn nói nơi này là một trong thập đại âm địa, không chịu đi, liền lưu lại trong công trường. Hiện tại chúng ta vừa phát hiện chỗ khả nghi trong thôn, sao vừa chớp mắt đã chết rồi?

Ba người chúng ta rất là kinh ngạc nhìn nhau, dưới sự dẫn dắt của trợ lý đã đi đến phía sau cửa hàng lớn ở phía sau công trường.

Này vừa mới xây xong một nửa, đại khái chỉ có sáu bảy tầng, phía dưới là một mảnh gạch đá, khắp nơi hỗn độn.

Hồng Hồ đại sư nằm yên không nhúc nhích trong đống đá vụn, vài sợi gân thép to bằng ngón cái xuyên qua tim hắn, cả người như con nhím bị đóng đinh chết ở đó. Khóe miệng hắn chảy ra một vệt máu đỏ thẫm, hai mắt trợn trừng cực lớn, đầy tơ máu, tựa như khi còn sống nhìn thấy tình cảnh gì cực kỳ khủng bố - trừ bỏ nguyên nhân tử vong không giống, thì biểu tình giống hệt như trước khi chết miệng Hoàng Thiết!

"Đây là có chuyện gì?" Đại hán rất là kinh dị hỏi.

Trợ lý mở mắt nhìn lên, hướng chúng ta giải thích: "Sau khi các ngươi đi rồi, Hồng Hồ đại sư đã thúc giục ta xe đi, nói muốn về trước! Ta khuyên hắn một chút, hắn thấy ta thật sự không chịu đi, liền ngồi xuống bên cạnh lầu lạnh lẽo, không trong chốc lát, đột nhiên phát điên, kêu to "Ngươi đừng tới đây, ngươi đừng tới...", lập tức giống như bị thứ gì điên cuồng đuổi theo, hoảng hốt đi lên lầu."

"Ta thấy hắn thần chí không rõ, lo lắng xảy ra chuyện gì nên vội vàng đuổi theo. Vừa đuổi tới đỉnh lầu, đã thấy hắn một cước đạp không, rơi xuống bị cương cân đâm chết..."

Trợ lý nói xong, vẫn còn chút sợ hãi xoa xoa mồ hôi trên trán, nghĩ mà sợ hỏi: "Các vị đại sư, cái này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Xà Bà ngồi xổm xuống kiểm nghiệm một phen, lập tức nói: "Cũng giống như cái miệng của Hoàng Thiết, đều là bị quỷ khí xâm thân mà chết."

"Lại là quỷ khí xâm thân?" Vẻ mặt đại hán có chút mất tự nhiên: "Hồng hồ lão tặc đích thật có vài phần bản lãnh, không giống như miệng Hoàng Thiết. Ngay cả hắn cũng bị quỷ khí xâm thân mà chết, vậy..."

"A, hồ lô của hắn đâu?" Ta đột nhiên phát hiện không thấy hồ lô màu đỏ, lập tức hỏi.

Sở dĩ Hồng Hồ đại sư nổi danh chính là vì luôn cõng theo một cái hồ lô màu đỏ to lớn, nhưng lúc này ông ta lại chết đuối trên đất, hồ lô lại biến mất không thấy.

"Có thể còn đang trên đỉnh lâu, vừa rồi ta chạy vội, chưa kịp xem kỹ." Trợ lý chỉ tòa lầu cao chưa hoàn công kia.

Ta và đại hán liếc nhau một cái, vội vàng theo thang lầu chạy lên.

Trên mặt đất tầng cao nhất, tất cả đều là những vệt nước ướt sũng, hồ lô đỏ vẫn còn thế nhưng đã bị chém thành hai nửa.

Gã cao to cầm lấy xem xét rồi nói: "Hồ lô này đúng là bảo bối, đao kiếm bình thường muốn lưu lại dấu vết bên trên cũng khó khăn, nhưng lúc này lại bị đánh ra trong nháy mắt, rốt cuộc là ai hạ độc thủ đây? Chẳng lẽ là Thanh Liễu..." Hắn đột nhiên trừng lớn hai mắt.

"Cái gì?" Trong lúc nhất thời ta không nghe rõ.

"Lão đạo mũi trâu Thanh Liễu kia mấy năm trước đạt được một thanh Thanh Minh cổ kiếm thời kỳ thanh triều, nghe nói sắc bén vô cùng, vót sắt như bùn, nếu là dùng để bổ hồ lô này... Lại nói, hắn cũng không đi, ngay tại nơi này!"

Qua đại hán nhắc nhở, ta cũng nhớ tới, Thanh Liễu đạo trưởng xác thực nói đêm đó xem tinh tượng kết thúc, liền lưu lại công trường. Hơn nữa, ta cũng xem qua bao đồ tùy thân hắn mang theo, bên trong xác thực có một thanh kiếm gỗ đào, khả năng chính là chuôi thần kiếm mà đại hán nói tới.

Chẳng lẽ Hồng Hồ đại sư là bị hắn giết chết? Chuyện này càng lúc càng phức tạp.

Đầu tiên là Hoàng Thiết Khẩu bởi vì tham lam hiển hiện tiến thôn, kết quả rơi vào giếng mà chết.

Ngay lúc Hồng Hồ đại sư trở thành mối nghi ngờ, hắn cũng bị quỷ khí xâm nhập, mất mạng.

Mà hiện tại hồ lô bị bổ ra lại chỉ về phía Thanh Liễu đạo trưởng.

Chẳng lẽ những người này vì thù lao ngàn vạn của tập đoàn Quảng Thịnh, đã không từ thủ đoạn, hạ sát thủ với nhau sao?

"Hay cho cái mũi trâu nhà ngươi!" Gã to lớn mắng một tiếng đau đớn, té xuống nửa đoạn hồ lô trong tay rồi vội vã chạy xuống lầu.

Ta theo sát phía sau, thẳng đến lều công.

Khắp nơi trong lều công đều là quần áo và chai rượu bị vứt bỏ, khắp nơi đều là tro bụi, Thanh Liễu đạo trưởng liền rúc vào trong góc khoanh chân ngồi xuống.

"Con bà nó! Miệng mũi trâu ngươi mở miệng nhân nghĩa đạo đức, không nghĩ tới lại mọc ra một cái tâm địa ác độc như vậy? Tới đây, ngươi dứt khoát bổ cả ta đi." Đại hán mở mồm mắng.

Thanh Liễu đạo trưởng hơi mở mắt ra, buồn bực hỏi: "Vô Lượng Thiên Tôn, sao Chung Thiên Sư lại nói ra lời ấy?"

"Thiếu con mẹ nó, giả ngu với ta!" Gã to lớn giận không kềm được: "Ta hỏi ngươi, hồng hồ lô có phải là ngươi giết hay không?"

Đệ nhất thiên một nghìn chín bảy Chương Xà Bà chết đi.

"Hồng hồ lô?" Thanh Liễu Đạo trưởng sửng sốt: "Hồng hồ đại sư đã chết chưa?"

"Được, ta sẽ cho ngươi mạnh miệng tới khi nào!" Gã cao to xắn tay áo, sải bước xông tới.

Mặc dù gã không có hảo cảm gì với Hồng Hồ đại sư, còn lấy một lão tặc bên ngoài tên là Hồng Hồ Lão tặc, có thể tự giết lẫn nhau, hành vi ám sát càng thêm phẫn hận, lập tức muốn cùng Thanh Liễu đạo trưởng đánh chết ta sống.

"Chờ một chút." Ta vội vàng tiến lên kéo đại hán lại.

"Như thế nào, ngươi còn muốn giúp cái mũi trâu hay sao?" Đại hán quay đầu, tức giận trợn tròn.

"Hung thủ không phải là hắn!" Ta khẳng định nói.

"Như thế nào không phải hắn, người khác không có thần binh lợi khí như vậy, làm sao có thể bổ mở hồ lô?" Đại hán chất vấn.

"Ngươi xem!" Ta chỉ mặt đất: "Nơi này khắp nơi đều là tro bụi, chỉ có một hàng người hắn đi vào thì dấu chân không đi ra, chẳng lẽ hắn còn có thể cách xa ngàn dặm phi kiếm giết người sao? Còn nữa, ngươi xem bao quần áo của hắn, vừa rồi bị con nhện kết một cái lưới, hiển nhiên là đã lâu không động đậy, hung thủ khẳng định là có người khác."

Gã quay đầu nhìn lại, có chút chán nản đặt mông ngồi xuống đất: "Con mẹ nó, rốt cuộc là ai làm?"

"Là quỷ khí!" Nơi cửa vào đột nhiên truyền đến một thanh âm.

Ta quay đầu nhìn lại, chính là lão hòa thượng đi về hướng tây kia.

Hắn niệm một tiếng phật hiệu đi vào lều công, nghiêm túc nói: "Lão nạp đi một vòng quanh thôn này, đại khái thăm dò được một ít nguyên nhân. Nơi này vốn tên là Lạc Nhật triền, thời kỳ chiến tranh kháng Nhật là một mảnh chiến lược quan trọng, sau khi ta chiếm lĩnh nơi này, cảm thấy tên của Lạc Nhật triền không lành, mới đổi tên thành Đại Phong thôn, vẫn luôn dùng đến tận hôm nay."

"Nơi này khắp nơi đều tràn ngập quỷ khí, rất dễ dàng mê hoặc lòng người, ban ngày đều như vậy, buổi tối chỉ sợ là cửu tử nhất sinh! Phật gia nói ta không vào địa ngục thì ai xuống địa ngục, lão nạp tâm ý đã quyết, cho dù liều cái mạng này cũng phải diệt trừ yêu nghiệt, A Di Đà Phật." Lão hòa thượng chắp tay trước ngực nói.

"Minh Giác đại sư nói chí phải." Thanh Liễu đạo trưởng gật đầu phụ họa nói: "Chúng ta đều là danh môn chính phái xuất thân, hàng yêu phục ma là sứ mệnh của chúng ta."

"Ngưu mũi trâu, xem ra là họ Chung ta oan uổng cho ngươi rồi." Đại hán sờ sờ cằm nói: "Địa phương quỷ quái này quả thực đủ tà môn đấy, Hoàng Thiết Khẩu cùng Hồng Hồ Lão tặc trước sau đã xong đời, nếu như không phải vị Trương tiểu ca này thông minh, đem ta và Xà Bà ra khỏi thôn, chỉ sợ lúc này chúng ta cũng quá sặc mùi rồi..."

Nói đến chỗ này, hắn cảm kích nhìn ta một cái, tiếp tục nói: "Hiện tại, xem ra, ta ở trong thôn thời gian lâu nhất, ta nói một chút phát hiện của ta đi."

"Nơi âm khí nặng nhất của thôn Đại Phong, ở đầu đông thôn, nơi đó có một gian nhà đá nhỏ, bốn phía không có cửa cũng không có cửa sổ, trên nóc nhà có một bia mộ, chữ trên cùng, ta cũng không nhìn thấy bên trên viết cái gì. Tuy nhiên ta dám khẳng định, đây chính là nguồn gốc của quỷ khí!"

Sau khi nghe hắn nói như vậy, ta cũng nhớ ra rồi, lúc này bổ sung nói: "Còn nữa, trên đỉnh mỗi nhà mỗi người bọn họ đều dựng thẳng một tấm gỗ đỏ, chắc là tấm quan tài."

"Vạn Quỷ Triều Tông!" Thanh Liễu đạo trưởng hít sâu một hơi nói: "Đây là một loại phong tục của dân gian Nhật Bản, nếu là người tha hương, khó về quê cũ, dùng Hồng Liễu Mộc thay thế quan tài người chết, đối diện với đảo Nhật Bản, để giảm bớt nỗi khổ nhớ hương vong linh. Âm linh trong thôn này rất có thể đến từ Nhật Bản, đã như vậy, chúng ta đã có phương pháp ứng đối, chỉ cần thuận lợi siêu độ bọn họ là được."

"Thiện tai thiện tai, ngày siêu độ tốt nhất nên chọn thời điểm nhớ hương nồng đậm nhất, như vậy xác xuất thành công cao hơn một chút." Minh Giác đại sư niệm một tiếng phật niệm nói.

"Tốt! Vậy tối mai đi! Ngày mai vừa vặn là ngày mười lăm tháng tám, trăng tròn nhớ hương." Gã to lớn nói.

"Không... Không tốt!" Đột nhiên, gã trợ lý hoang mang chạy vào: "Các vị đại sư, các ngươi nhanh đi xem... Xà bà, Xà bà cũng chết rồi."

Hắn vừa chạy, vừa thở không kịp thở, đến giày cũng ném đi một cái, trên tóc vẫn là vết máu, tí tách rơi xuống, nửa khuôn mặt đỏ thẫm.

Chúng ta vừa nghe vậy cực kỳ kinh ngạc, vội vàng đứng dậy theo ông ta đi ra khỏi lều.

Bởi vì lầu các nơi công trường còn chưa dựng xong, bốn phía đều vây quanh lưới phòng hộ màu xanh lục. Bà rắn thì treo trên cái lưới phòng hộ cao cao.

Nàng vốn là một lão thái thái gầy gò, sau khi bị gió thổi qua thì chiếc áo bào đen to lớn bay phấp phới trong gió, khoác lên trên cái ống thép, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, khiến người ta cực kỳ sợ hãi!

Cho dù là mấy người chúng ta cũng bị dọa không nhẹ.

"Nàng chết như thế nào?" Ta hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm." Trợ lý kinh hãi nói: "Ta vừa đi ngang qua nơi này, đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu nóng lên, giống như có thứ gì đó nhỏ xuống, đưa tay sờ tất cả đều là máu, ngẩng đầu liền nhìn thấy một màn này."

"Là bị lưỡi dao sắc bén bổ chết." Thanh Liễu đạo trưởng nói, chỉ

chỉ về phía trước.

Trong đống đá vụn phía trước, nửa đoạn bạch xà đang nằm hấp hối, toàn thân đều là máu tươi, miệng vết thương hoàn chỉnh trơn nhẵn.

"A Di Đà Phật!" Minh Giác đại sư chắp tay trước ngực, niệm một tiếng phật hiệu: "Tiểu bạch xà này là linh sủng do xà bà nuôi dưỡng, chắc là vừa mới nhận ra quỷ khí, muốn xả thân hộ chủ, lại bị sát hại trong nháy mắt."

"Hồ lô lớn của Hồng Hồ Lão tặc cũng bị đánh bật như vậy." Đại hán nhận lấy câu chuyện.

"Khó trách ngươi lại cảm thấy ta làm." Thanh Liễu đạo trưởng thở dài nói.

Đại hán bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, lập tức có chút nghi hoặc lẩm bẩm nói: "Không đúng nha, miệng Hoàng Thiết, Hồng Hồ Lão tặc, Xà Bà tại sao lại lần lượt bị ngộ hại? Nếu như nói một khi bước vào thôn sẽ chọc giận quỷ khí, vậy thì ta và Trương tiểu ca tại sao lại không có việc gì chứ?"

Thanh Liễu đạo trưởng nhíu nhíu mày nói: "Vậy chỉ có hai khả năng, loại thứ nhất chính là trên người các ngươi mang theo thứ gì đó, để quỷ khí không dám tới gần!"

(D: Một tháng mới đến! vé tháng mọi người bay lên, hôm nay canh ba! Ngoài ra ta còn thỉnh các vị thân khách giúp lão Cửu tân thư Tịnh Âm gian gửi phiếu nhập nhập nhập Bảng, chân thành bái tạ ơn."

Đệ nhất thiên một nghìn chín tám, Hoa Đao Tuệ.

"Ta nào có cái gì chứ?" Đại hán giang tay: "Chung Thị ta bắt quỷ chưa bao giờ dựa vào pháp khí gì, toàn bộ dựa vào bản thân bản thân, dù sao tổ tiên Chung Quỳ chính là người chuyên ăn quỷ."

Hắn vừa dứt lời, một đạo hắc ảnh từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp nện ở trước mặt chúng ta.

Ta quay đầu nhìn lại, là thi thể Xà Bà rơi xuống.

Nàng đã bị cắt thành hai nửa, chỉ là bị tấm lưới phòng hộ quấn lấy nên nhất thời không tách ra. Vừa rồi nàng bị lay động một trận,

Lúc này hắn mới ngã xuống, khắp nơi đều là nội tạng đỏ tươi cùng với ruột xanh tím.

Trợ lý vừa thấy, vội vàng lui đến góc tường, không ngừng nôn mửa.

Đột nhiên ta phát hiện tay phải xà bà nắm chặt thứ gì đó, vật đó hơi lộ ra một góc màu hồng phấn.

Ta ngồi xổm xuống, đẩy ngón tay của nàng lấy đồ vật ra, lại lau khô vết máu trên áo bào đen.

Phát hiện đó là một đóa hoa nhỏ màu hồng phấn, đóa hoa rất là quái dị, tầng tầng lớp lớp cánh hoa, mỗi cánh hoa đều như là một bàn tay nhỏ bé, ở giữa có một cái lỗ, hoàn toàn nhìn không ra là dùng làm gì.

"Đây là cái gì." Gã to lớn kỳ quái nhận lấy xem xét rồi lại quay sang đưa cho đại sư Minh Giác: "Lão hòa thượng, đây là thứ của Phật giáo các ngươi đúng không?"

Minh Giác đại sư híp mắt quan sát một lát rồi mới lên tiếng: "Quả thực rất giống Thiên Thủ liên hoa của Phật gia, nhưng hoa sen ngàn tay lại là lá sen thả ngoài, nhưng thứ này là Diệp Hướng Tâm, tuyệt đối không phải đồ của Trung Quốc."

"Đây là đao của Võ sĩ Nhật Bản!" Đạo trưởng Thanh Liễu nhận lấy, liếc mắt nhìn rồi nói: "Trên đó không phải vẽ hoa sen mà là hoa anh đào, ngụ ý là đẹp đẽ ngắn ngủi mà cường liệt, đại biểu cho tinh thần võ sĩ của Nhật Bản. Không tốt! Không tốt!"

Đột nhiên, hắn quát to một tiếng, ném Anh Hoa trong tay ra ngoài, kêu lớn: "Ta biết tại sao ba người bọn họ lại chết."

"Ngoại trừ ta và Minh Giác đại sư, năm người các ngươi đều vào thôn, ba người bọn họ liên tiếp chết thảm, nhưng hai người các ngươi lại không hề có chuyện gì. Hai loại có thể, thứ nhất đã nói qua, mà loại thứ hai..."

Thanh Liễu đạo trưởng nói, lại liếc mắt nhìn hoa anh đào dưới chân: "Đó là có người len lén lấy đi thứ gì đó từ trong thôn, lúc này mới dẫn tới quỷ khí cường đại."

Ta bỗng sửng sốt, hiểu ra nguyên nhân.

Hoàng Thiết Khẩu và Hồng Hồ đại sư cùng tiến vào thôn, khẳng định là Hoàng Thiết Khẩu tìm được đóa Anh Hoa này trước, sau đó bỏ mình; Hồng Hồ đại sư thấy Hoàng Thiết Khẩu đã chết, vì phòng ngừa người khác phát hiện, liền ném hắn vào trong giếng, sau đó mang theo Anh Hoa đi ra ngoài.

Bởi vì mấy ngày nay hắn vẫn luôn rời xa thôn Đại Phong, cho nên quỷ khí trên hoa anh đào cũng không tạo thành tổn thương mang tính thực chất gì đối với hắn.

Hôm nay mặc dù hắn không vào thôn, nhưng cách đất công không xa, quỷ khí bộc phát xong mới mất mạng.

Sau đó, lúc xà bà kiểm tra thể nghiệm thi cũng phát hiện hoa anh đào, nhưng xà bà muốn nuốt một mình manh mối, tự mình lén giấu đi, vì thế lại bị hại chết!

Mà bây giờ, bốn người chúng ta đều chạm vào hoa anh đào...

Đạo trưởng Thanh Liễu móc một nắm chu sa ra, hướng về phía ba người chúng ta: "Nhìn cổ tay trái của các ngươi, có phải có một đạo hồng tuyến hay không!"

Ta cúi đầu nhìn, quả nhiên, trên cổ tay có một vết đỏ cực kỳ rõ ràng.

"Cái này gọi là Quy hương đoàn chú!" Thanh Liễu Đạo trưởng sắc mặt âm trầm vuốt chòm râu nói: "Ác quỷ tư hương, lấy vật làm vật dẫn! Một khi đầu dây hồng kết nối với nhau, liền thành một vòng, cho dù tu vi của ngươi cao cường như thế nào, cũng vô lực xoay chuyển trời đất."

"Còn may phát hiện sớm, bốn người chúng ta chỉ cần không tách ra, âm linh kia sẽ không dám thò đầu ra. Bất quá, chuyện siêu độ đã đợi không đến ngày mai, đêm nay nhất định phải động thủ."

"A Di Đà Phật." Minh Giác đại sư niệm một tiếng phật hiệu, bất đắc dĩ nói: "Xem ra cũng chỉ có thể như vậy thôi!"

Chỉ vẻn vẹn một cây Anh Hoa đao đã mang theo quỷ khí tàn bạo như thế, chỉ sợ âm linh sau lưng còn lợi hại hơn Quỷ Vương?

Những lời này không cần mở miệng, mỗi người ở đây đều biết rõ trong lòng.

Chỉ trong nháy mắt sắc trời đã tối, bốn người chúng ta đã thu dọn xong đồ đạc, cùng nhau xuất phát đến thôn Đại Phong.

Thanh Liễu đạo trưởng ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói: "Bắc đẩu nam di, Ly cung xung phong, để an toàn, chúng ta từ đông nam tiến vào thôn."

Hôm nay là mười bốn nông lịch, mặt trăng tuy chưa tròn lên, nhưng cực kỳ sáng tỏ, tản mát ra ánh trăng sáng tỏ. Nhưng kỳ quái là, trong thôn lại một mảnh đen kịt, phảng phất có một tầng sương đen nhìn không thấy sờ không được, ngăn cản toàn bộ ánh sáng.

Chúng ta đứng ở bên ngoài khe rãnh của thôn, lại giống như là đang trợn mắt mù, căn bản là không thể nhìn thấy tình huống trong thôn.

"Đi!" Đại hán thấp giọng hô một câu, liền tung người nhảy qua khe rãnh, mấy người chúng ta cũng theo sát phía sau.

Thanh Liễu đạo trưởng rút ra Thanh Minh cổ kiếm, Minh Giác đại sư giơ con cá gỗ lên, ta cũng đè Trảm Quỷ Thần song đao xuống.

Trong thôn yên tĩnh đến đáng sợ, đừng nói là tiếng người chó sủa, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy!

Tất cả phòng ốc đều tối đen như mực, một tia đèn cũng không có, chỉ có từng cây liễu đỏ tươi trên nóc phòng cao cao kia, dưới ánh trăng chiếu rọi lộ ra ánh sáng đỏ như máu!

Đại hán đi tuốt ở đằng trước, dẫn đầu bọn ta đến gian nhà đá nhỏ phía đông thôn. Dọc theo đường đi nửa bóng người cũng không có, giống như toàn bộ thôn dân đều ngủ thiếp đi.

Rất nhanh trước mắt đã xuất hiện một mảnh đất trống, trên bãi đất trống trải phiến đá xanh thật dày, chính giữa có một tòa tiểu thạch phòng.

Đúng như đại hán nói, thạch phòng kia cũng không lớn, không cửa không cửa sổ, trên nóc phòng đặt một khối bia đá quỷ dị, vừa mới tới gần, ta liền cảm giác được một cỗ quỷ khí cực kỳ nồng đậm.

Leng keng leng keng!

Đúng lúc này, trong bầu trời đêm yên tĩnh đột nhiên vang lên một hồi chiêng đồng thanh thúy!

Đinh, đinh, đinh!

Ngay sau đó, tiếng chiêng đồng vang lên nhanh hơn một tiếng, một tiếng vang lên.

Đồng thời tiếng chiêng đồng vang đột ngột, bốn phía đường phố đột nhiên bộc phát ra một hồi tiếng bước chân dày đặc.

"Cẩn thận!" Thanh Liễu đạo trưởng ánh mắt lẫm liệt, động tác nhanh chóng rút ra Thanh Minh Cổ Kiếm.

Hai tay đại hán thành trảo, giống như hổ đói vồ mồi, bày ra tư thế tiến công.

Minh Giác đại sư niệm phật hiệu, vuốt ve mõ một cái.

Trong bóng tối, toàn bộ nam nữ lão nữ từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, trong tay bọn họ cầm cuốc, liêm đao, xẻng sắt, cung nỏ, bao vây bốn người chúng ta!

Bọn họ không đốt đuốc, cũng không đốt đèn đuốc, bóng đêm dày đặc đối với bọn họ mà chẳng những không trở ngại, ngược lại giống như là yểm hộ tốt nhất - Bọn họ hình như là thợ săn săn trong đêm tối, mà chúng ta chính là mồi săn bọn họ thèm nhỏ dãi đã lâu, hiện tại chính là thời cơ tốt để vây bắt!

Đôi mắt bọn họ hiện ra hồng quang, không còn vẻ thành thật chất phác ban ngày mà là mang theo một vẻ cuồng dã khát máu.

Leng keng leng keng!

Trong bóng tối, lại vang lên một tiếng chiêng đồng, thôn dân lúc này điên cuồng lao đến!

Không có hò hét, không có sợ hãi, tất cả mọi người đều im lặng không nói gì, đồng thời vung vẩy các loại vũ khí hướng về phía mặt mũi, nơi ngực yếu hại của chúng ta điên cuồng đập đến!

Đệ nhất thiên Nhất Cửu Chương đại chạy trốn (chương hơn)

Bốp!

Trong giây lát, một cây thiết xoa loang lổ gỉ sét từ trong bóng tối điên cuồng đâm tới ngực của ta!

Ta không dám khinh thường chút nào, vội vàng rút hai thanh đao của Trảm Quỷ Thần ra ngăn cản.

Keng một tiếng, chấn động cánh tay ta phát tê từng trận, thiết xoa cũng bị song đao chém đứt, cực kỳ mạo hiểm bay ra khỏi xương sườn ta.

Thẳng đến giờ phút này, ta mới nhìn rõ ràng, cầm thiết xoa dĩ nhiên là một hài tử chỉ khoảng bảy tám tuổi, thân thể trần trụi, đứa bé kia chỉ mặc một cái quần đùi nhỏ màu lam.

Dáng dấp gã cực kỳ gầy yếu, có thể thấy được những mảnh xương sườn trên người, nhưng sao lại có khí lực lớn như vậy?

Ta vẫn chưa tỉnh lại từ trong kinh ngạc, trong bóng tối lại thoát ra một đạo thân ảnh, mang theo tiếng gió vù vù, đang điên cuồng quét về phía cổ ta.

Ta vội vàng lui về phía sau hai bước, hàn quang kề sát cổ gào thét mà qua.

Đó là một thanh liêm đao, mài cực kỳ sắc bén, sát khí bức người, nếu như bị quét trúng e rằng đầu của ta cũng sẽ bị cắt đứt!

Ngay sau đó, nhiều loại vũ khí liên tiếp đánh tới, hoặc phách hoặc quét, hoặc đâm hoặc chém, đều hướng về chỗ yếu hại trên người ta giao đấu.

Ta không dám khinh thường chút nào, vội vàng vung lên hai thanh Trảm Quỷ Thần song đao trái phải đỡ lấy, bảo vệ thân thể của mình. May là bình thường ta thường xuyên luyện tập, đối với Âm Dương đao pháp đã cực kỳ thuần thục, trong lúc nhất thời cho dù hơn mười người cũng không làm gì được ta.

Thế nhưng, người đối diện thật sự là quá nhiều! Hơn nữa lại ẩn ở trong bóng tối, ta hoàn toàn không cách nào phân biệt được phương hướng đánh úp lại, chỉ có thể dựa vào ánh sáng yếu ớt cùng phong thanh để phán định.

Những thôn dân này vô luận nam nữ già trẻ đều lực lớn vô cùng, buồn bực không lên tiếng, chỉ tập trung vung lên đủ loại vũ khí tạo thổ hình trong tay, điên cuồng đánh tới ta.

Tuy ta dốc toàn lực chém giết, nhưng cũng không thể không liên tục lui về phía sau, mắt thấy sắp đụng vào nhà đá, bị bức đến hoàn toàn không còn đường lui!

Trong lúc đó, trong bóng tối bỗng vang lên một tiếng hét thảm, nghe giọng nói chắc hẳn là của Minh Giác đại sư.

"Minh Giác đại sư, ngươi thế nào rồi?" Đại hán cao giọng dò hỏi.

"A Di Đà Phật!" Minh Giác đại sư suy yếu đọc tiếng niệm phật hiệu, giọng nói chắc hẳn đang cắn chặt hàm răng, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

"Mở!" Thanh Liễu Đạo hét lớn một tiếng.

Một vệt sáng đột nhiên lóe lên, toàn bộ cửa gian nhà đá lập tức sáng như ban ngày, nguyên lai là một đạo Dạ Minh Phù.

Dạ Minh Phù tại đạo gia cực kỳ hiếm có trân quý, lại thêm hiện tại có đốm lửa đèn xoẹt các vật thay thế, cho nên bình thường rất ít có người chế tác, lão đạo này phỏng chừng cũng không nỡ, nhưng mắt thấy tình huống khẩn cấp, lúc này mới nhịn đau mà bỏ qua.

Dạ Minh Phù trôi nổi trong đêm tối, chiếu sáng một phạm vi thật lớn trước cửa.

Ta mới nhìn rõ những hình ảnh kinh hãi xung quanh -- Nam nữ già trẻ toàn thôn đem bốn người chúng ta vây chặt ở trung tâm.

Giữa bọn họ, có nhóc thò lò mũi xanh, cũng có nhóc lão thái thái lưng còng mặc khố, răng nanh cũng rụng sạch, còn có thai phụ cao to và tàn nhân hai chân bẻ gãy bò trên mặt đất...

Bọn họ cầm trong tay các loại vũ khí, gắt gao nhìn chằm chằm chúng ta, giống như muốn nuốt sống chúng ta!

Cũng không biết có phải là hào quang chói mắt hay không, làm cho các thôn dân có chút không thích ứng, tất cả bọn họ lúc này đều híp mắt, đờ đẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Minh Giác đại sư dựa sát vào thạch ốc, toàn thân run nhè nhẹ, một cánh tay rũ xuống, đầu vai không ngừng chảy máu tươi, thuận theo cà sa rộng thùng thình không ngừng nhỏ xuống, tích lũy thành một vũng máu lớn trên mặt đất.

Đạo quan của đạo trưởng Thanh Liễu Đạo sớm đã rơi đi nơi nào không biết, một đầu tóc thưa thớt cũng tán loạn ra, trên trán tất cả đều là mồ hôi lớn chừng hạt đậu.

Chỉ có đại hán thoạt nhìn vẫn có vẻ nhẹ nhõm, chỉ là sắc mặt có chút đỏ lên.

Trong tay hắn mang theo một thanh chuỳ sắt lớn chuẩn bị đập nát nhà đá, thủ hộ ở bên người Minh Giác đại sư, hai mắt trợn tròn, cảnh giác nhìn bốn phía.

"Quỷ khí so với tưởng tượng của chúng ta còn muốn đáng sợ hơn nhiều, nếu kéo dài thêm, chỉ sợ mọi người đều phải chết ở chỗ này, xem ra chỉ có thể mạnh mẽ bày trận thôi." Thanh Liễu Đạo thở hổn hển nói ra.

Trước khi vào thôn, mấy người chúng ta đã nghiên cứu qua một phen.

Sở dĩ các thôn dân trở nên như cái xác không hồn, chính là do bị quỷ khí xâm nhiễm, hoàn toàn đánh mất thần trí, đánh bọn họ hoàn toàn vô dụng, chỉ có đầu nguồn ngăn chặn quỷ khí mới được.

Căn nguyên của mọi người chính là căn nhà đá này!

Vốn dĩ chúng ta thương nghị xong, trước tiên đập vỡ thạch ốc, mang âm vật bên trong đưa ra ngoài thôn rồi tiến hành siêu độ. Nhưng không nghĩ tới những thôn dân này tới nhanh như vậy, hơn nữa xuống tay độc ác không chút lưu tình, muốn ở trong thôn dân này vây quanh trùng điệp giết ra phải trả giá quá lớn, đành phải siêu độ ngay tại chỗ.

Cầm song đao trong tay tựa vào nhau, cùng đại hán tử sóng vai đứng cùng nhau.

Thanh Liễu đạo trưởng nhìn mấy người bọn ta một cái rồi nói: "Lát nữa các ngươi nhất định phải bảo vệ mắt trận. Là sống hay chết, ở vào chuyện này!"

Nói xong hắn liên tiếp ném tám cọc gỗ đào ra, cắm vào trong đất, hợp thành một Bát Quái An Hồn Trận, lập tức cắn chót lưỡi, phốc một ngụm máu tươi phun lên Thanh Minh Cổ Kiếm, trong miệng lẩm bẩm.

"Lên!" Theo tiếng gầm của hắn, tám cọc gỗ đào đồng thời rung lên một cái.

Leng keng leng keng!

Đúng lúc này, trong bóng tối phía xa đột nhiên vang lên một tiếng chiêng đồng.

Thôn dân lập tức giống như binh lính nghe được mệnh lệnh, xông tới như điên.

Cây xoa sắt bén nhọn, cuốc xẻng to mang theo bùn đất, liêm đao khát máu, cuống cuồng vội vã lao đến trước mặt!

"Cẩn thận đó!" Gã to lớn hét lên điên cuồng, một bước đi trước, vung chùy sắt che chắn một góc của trận pháp.

Ta cũng không dám chậm trễ chút nào, vội vàng vung song đao đi theo.

Tuy rằng Minh Giác đại sư bị thương một cánh tay, nhưng vẫn cắn chặt hàm răng, huy động cá gỗ lớn trong tay.

Trong bóng tối tiếng thét quỷ dị không ngừng vang lên, những thôn dân này có cự lực kinh người, chấn động làm cánh tay ta đau nhức từng trận, song đao trong tay suýt nữa rời khỏi tay.

May là vũ khí trong tay bọn họ cực kỳ đơn sơ, cũng không chịu nổi cuồng lực nện mạnh, sau mấy hiệp liền bị ta chặt đứt không ít. Hơn nữa nhân số bọn họ tuy đông đảo nhưng lại không có kết cấu gì, đại đa số mọi người căn bản không tới gần được, chúng ta từ đầu đến cuối chỉ đối mặt với bốn năm người mà thôi.

Dù vậy, mấy người chúng ta cũng mệt mỏi không chịu nổi, dưới trận chiến xa luân phiên nghiêng núi lấp biển của các thôn dân, đầu đầy mồ hôi.

Leng keng leng keng!

Đột nhiên một tiếng trầm đục vang lên, như có thứ gì rơi xuống đất.

Ta quay đầu nhìn lại, là Minh Giác đại sư cá gỗ rơi trên mặt đất, cổ của hắn bị một đứa bé cười lạnh cắt đứt, chỉ còn một chút da thịt nhỏ mà thôi, một cái đầu tròn sáng bóng vô lực rủ xuống.

Phốc phốc!

Ngay sau đó, một cái cuốc sắt lớn đánh tới!

Đầu của Minh Giác đại sư như quả dưa hấu bị đập nát, nửa thi thể còn lại máu thịt be bét nằm xụi lơ trên mặt đất.

Máu tươi văng khắp nơi, rơi xuống đầy mặt ta.

"A?" Đại hán kinh hô một tiếng, nhưng cũng không lo được cái khác, vội vàng huy động thiết chùy vẩy ra hai cái thu hoạch rơi về phía hắn.

Chương một ngàn hai lẻ, Thanh Liễu đạo trưởng chết như thế.

"Lỗ mũi trâu, ngươi nhanh lên!" Đại hán cực kỳ lo lắng quát.

Ta ngay cả vũ điệu song đao, chặt đứt cánh tay ba thôn dân, trong lúc vội vàng nhàn rỗi quay đầu nhìn lại một cái.

Chỉ thấy Thanh Liễu đạo trưởng cầm Thanh Minh cổ kiếm trong tay, toàn thân không ngừng run rẩy.

Hắn không ngừng niệm tụng chú ngữ, thanh âm càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, mấy cọc gỗ đào cắm ở trong đất cũng càng lúc càng rung động, phảng phất muốn từ trong bùn đất nhảy ra.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Ta xoay người lại liên tiếp chặn được mấy vòng công kích, đồng thời lại bị bức lui bảy tám bước, mắt thấy sắp tới gần tường đá.

Phù!

Cọc gỗ đào đất trong đất đột nhiên toát ra một quầng lửa, lập tức đốt thành tro. Ngay sau đó, mấy cọc gỗ đào khác cũng đồng thời bị thiêu.

Bịch bịch một tiếng, Thanh Liễu đạo trưởng ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi quỳ trên mặt đất.

"Mũi trâu, chuyện gì xảy ra vậy?" Gã to lớn vừa điên cuồng vung chùy sắt, vừa nói.

"Xong rồi." Thanh Liễu đạo trưởng hấp hối nói: "Tuy rằng trận pháp An Hồn đã khởi động, nhưng vong linh nơi này thật sự là quá nhiều, căn bản là không gánh nổi, trước kia Đại Phong thôn đến cùng là địa phương nào? Tại sao lại tụ tập nhiều vong linh lợi hại như vậy."

Đại hán cũng có chút mờ mịt, gấp giọng hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Đạo trưởng Thanh Liễu lắc lư từ dưới đất bò dậy: "Chỉ có thể bàn bạc kỹ hơn, trước tiên chạy ra khỏi thôn này rồi tính sau!"

Nói xong, hắn ta cầm theo cổ kiếm, quay đầu bỏ chạy.

Đại đa số thôn dân đều vây quanh ta và đại hán, mấy phương hướng còn lại đều trống rỗng, Thanh Liễu đạo trưởng ba bước đã không còn bóng dáng.

"Cái này... mũi trâu, con mẹ nó, ngươi chết không yên lành!" Đại hán tức giận trong bóng tối giậm mạnh chân, nhưng cũng không thể làm gì.

Tu vi của gã cực kỳ kinh người, đại thiết chùy trong tay chừng năm sáu mươi cân, lại bị vung mạnh vù vù gió lên.

Tuy nhiên, thôn dân trước mắt ai nấy đều có sức mạnh vô cùng lớn, hơn nữa hoàn toàn không biết mệt mỏi, nếu thêm một lúc nữa, chắc chắn khí lực của hắn cũng sẽ cạn kiệt, cuối cùng cũng bị giết chết một cách hung tàn với Minh Giác đại sư.

Trải qua một phen chiến đấu này, thể lực của ta cũng hao phí rất lớn, mắt thấy cũng không kiên trì được bao lâu nữa, lập tức hướng về phía hắn hô: "Nếu tiếp tục đấu nữa cũng không có ý nghĩa gì, chia nhau chạy đi!"

"Huynh đệ tốt, nhất định phải sống sót trở về." Đại hán lên tiếng, lại đập một gã thôn dân, xoay người chạy về hướng tây.

Ta cũng vung liền mấy đao, quay đầu hướng đông.

Vừa rời khỏi thạch ốc, trước mắt lại tối đen như mực.

Chung quanh thôn tràn ngập tầng tầng sương mù màu đen, cực kỳ mơ hồ, ta thuận theo đường nhỏ trong thôn cấp tốc chạy như điên, phía sau, tiếng bước chân thôn dân như bóng với hình đi theo.

Không nói đến kết quả bọn họ đuổi theo, trên cổ tay ta còn lưu lại "Quy Hương ấn" Quy Hương kiếm, nếu nửa đường bị quỷ khí thừa nhập vào, chỉ sợ đã lật thuyền trong mương rồi.

Thôn này tuyệt đối không thể lưu lại, ta phải mau chóng chạy đi mới được!

Nhưng gấp gáp cũng vô dụng, đường trước mắt giống như xa xa không có điểm cuối, hơn nữa vòng vèo quanh thôn giống như một mực quanh co.

Là quỷ đánh tường sao?

Một bên ta vừa chạy vừa móc ra một lá linh phù bậc trung, sau khi đốt cháy thì ném ra ngoài, thầm nghĩ một tiếng: hiện!

Tầng tầng sương mù màu đen vẫn còn đó, nhưng tầm nhìn trước mắt của ta lại rõ ràng hơn rất nhiều, đường nhỏ quanh co cũng biến mất, thậm chí có thể loáng thoáng thấy được khe rãnh vây quanh thôn kia.

Thôn dân phía sau ta vẫn như cũ đuổi sát không bỏ, hơn nữa càng ngày càng gần.

Bọn họ căn bản như không biết cái gì gọi là mệt mỏi, tốc độ đuổi theo không thay đổi, nhưng ta đã sớm mệt đến mức toàn thân ướt đẫm thở hồng hộc.

Đột nhiên, phía trước truyền đến một hồi tiếng đánh nhau đinh đinh đang đang.

Hẳn là đại hán hoặc Thanh Liễu đạo trưởng bị đuổi kịp, bất đắc dĩ lại bắt đầu huyết chiến.

Nương vốn định đi đường vòng, nhưng hai bên đều là tường vây, chỉ cách thôn dân theo sát phía sau chỉ hơn hai mươi mét, muốn đổi đường đã không kịp, đành phải kiên trì chạy về phía trước.

Tiếng đánh nhau càng ngày càng gần, trong ngõ hẻm phía trước tụ tập một đám người.

Trong đám người, có một bóng người màu vàng hơi đỏ không ngừng đung đưa qua lắc lại, chính là Thanh Liễu đạo trưởng.

Hắn đang bị mấy chục thôn dân vây quanh, ra sức vung Thanh Minh Cổ Kiếm bên trái ngăn phải chém phải, muốn chạy trốn ra

ngoài.

Vừa gặp ta, trong đôi mắt tuyệt vọng của hắn lóe lên một tia mừng rỡ: "Trương tiểu ca, ta biết đường ra thôn đi như thế nào! Chúng ta liên thủ giết... A!"

Gã còn chưa nói hết lời, đột nhiên kêu thảm một tiếng, thân thể bỗng nhiên nhoáng một cái.

Nguyên lai lúc nói chuyện với ta phân thần, bị một cái cuốc hung hăng đập gãy chân.

Thanh Liễu đạo trưởng gào thét một kiếm đâm chết đánh lén thôn dân của hắn, nhưng rất nhanh một thanh Thuấn Đại Thiết từ trên trời giáng xuống, oanh một tiếng, liền bờ vai đai lưng đánh xuống.

Nửa người hắn lập tức sụp xuống, cổ kiếm cũng vô lực ngã trên mặt đất, vô số xẻng sắt lại lần nữa rơi xuống, Thanh Liễu đạo trưởng bị đập thành một đống thịt nát ngay tại chỗ!

Ta nhìn thấy tình trạng thảm hại của một màn này, không khỏi càng thêm hoảng sợ.

Rốt cuộc thì đám thôn dân này đã xâm nhiễm quỷ khí gì? Vậy mà hung ác như vậy, giết người như ngóe, không lưu tình chút nào?

Ta mới vừa suy nghĩ một chút, đám thôn dân săn giết xong đạo trưởng Thanh Liễu, một đám nhe răng cười nhìn chằm chằm ta, dùng đầu lưỡi liếm liếm môi màu đỏ tươi, ngay sau đó một đám ong vỡ tổ xông tới.

Ta có chút hoảng hốt!

Hai bên đều là tường vây cao hơn ba thước, trước có địch nhân, sau có truy binh, phải làm sao bây giờ?

Xem ra chỉ có thể dùng châm vô hình để giết chết ra một con đường máu.

Cọt kẹt..t..tttt...

Đúng lúc này, dưới tường rào đột nhiên có một tảng đá lớn lắc lư, lộ ra một cửa hang đen xì.

"Mau vào!" Bên trong có một âm thanh hô lớn.

Ai? Ta hơi sửng sốt.

Toàn bộ trên dưới thôn đều bị quỷ khí xâm nhiễm, mỗi người hoàn toàn mất đi lý trí, trở thành dã thú, làm sao còn có người bình thường?

"Mau vào đi, bị bọn hắn bắt chắc chắn ngươi sẽ chết!" Giọng nói bên trong càng thêm gấp gáp hô lên.

Thôn dân đuổi theo phía sau càng lúc càng gần, đám người phía trước vọt tới cũng đã sắp đến, ta cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng khom người từ cửa hang kia bò vào.

Chương môÌ£t ngàn hai điểm, có quân đao yêu yêu yêu nói chuyện.

Ta mới vừa bò vào, đối phương lại nhanh chóng di chuyển tảng đá lớn, chặn cửa động lại.

Ta đứng dậy nhìn, đây là một tiểu viện độc lập. Đứng trước mặt ta là một thiếu nữ hơn hai mươi tuổi, cái đầu rất cao, mặc một bộ áo khoác thêu hoa lam, hai bím tóc dài xõa xuống sống lưng.

"Ngươi là..." Ta vừa nói hai chữ, nàng vội vàng bịt miệng ta lại, khẽ lắc đầu với ta.

Tiếng bước chân lộn xộn bên ngoài, từ hai bên vội vã lướt qua.

Các loại vũ khí ma sát vào vách tường phát ra tiếng vang chói tai, trong bóng đêm nghe rợn cả người.

Những thôn dân kia tựa hồ rất buồn bực vì con mồi đã tới tay, vì sao đột nhiên biến mất, nhưng sau đó lại dần dần đi xa.

Cho đến khi thanh âm bên ngoài hoàn toàn tiêu tán, thiếu nữ mới buông lỏng tay của mình.

"Ngươi muốn làm gì? Vì sao lại đến thôn Đại Phong." Thiếu nữ chớp đôi mắt to đen láy hỏi ta.

"Vậy còn ngươi thì sao?" Ta hỏi ngược lại một câu: "Người trong thôn này đều thay đổi... là lạ, sao chỉ có mình ngươi không sao?" Vốn ta định nói người trong thôn đã biến thành cương thi, nhưng đột nhiên ý thức được, nhìn cách ăn mặc của nàng, cũng chắc là người trong thôn Đại Phong, vì thế liền thay đổi cách nói tương đối uyển chuyển.

Nghe ta hỏi, sắc mặt thiếu nữ ảm đạm xuống, kéo góc áo nói: "Không riêng gì ta, trong thôn còn có một người cũng không sao."

"Ồ, người kia là ai?" Ta nghe xong càng thấy kỳ quái: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Đại Phong thôn, không ngờ lại biến thành bộ dáng này."

"Là Nghiêm Tam Nhi, đây đều là do Nghiêm Tam Nhi làm!" Thiếu nữ oán hận nói.

Vừa nhắc tới tên Nghiêm Tam Nhi, ánh mắt nàng ta đột nhiên trợn to, như thể tràn ngập oán hận vô hạn!

"Chính là hắn biến người trong thôn thành cái xác không hồn, cha mẹ và em trai ta bây giờ cũng không nhận ra ta nữa. Người cả thôn đều giống như ác ma, giết người đến không nháy mắt, một thôn thật tốt đã bị hắn biến thành địa ngục!" Thiếu nữ nói, hai mắt cũng ướt đẫm.

"Nghiêm Tam Nhi là ai, tất cả những chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Ngươi có thể nói cho ta biết được không?" Xem ra thiếu nữ là người duy nhất biết chuyện, hơn nữa cũng cực kỳ thống hận người khởi xướng bức tượng kia, nếu như có được manh mối gì có giá trị từ trên người nàng, nói không chừng có thể bài trừ lời nguyền rủa của thôn Đại Phong.

"Nghiêm Tam Nhi, Nghiêm Tam Nhi là một tên què, còn là một tên vô lại." Thiếu nữ kéo bím tóc dài qua, vừa giằng vừa nói.

Nói đến, mạng Nghiêm Tam Nhi cũng rất khổ, từ nhỏ đã mắc phải bệnh tê dại, đi đường không quá lưu loát.

Ngay sau đó, người cha hắn ra ngoài làm việc xảy ra chuyện chết rồi, lại gặp phải một ông chủ lòng đen, căn bản là không đền tiền chăm lo gì.

Về sau, lão nương của hắn chịu không nổi đói khát, cũng chạy theo người khác.

Người trong thôn thuần phác, không muốn nhìn hắn chết đói, cứ như vậy chủ nhân một chén cơm, Tây gia một chén canh nuôi hắn lớn.

Bản thân Nghiêm Tam Nhi tàn tật, lại không cha không mẹ, từ nhỏ đã vô cùng tự ti, tính cách cực kỳ quái gở, rất ít khi cùng người trong thôn nói chuyện, cả ngày lắc lư.

Lúc nhỏ hắn, thôn nhân thấy hắn đáng thương, đều sẽ ít nhiều giúp hắn một tay. Nhưng sau khi hắn lớn lên, lại không làm cái gì cả, mãi tới khi hắn ba mươi tuổi, vẫn ở trong thôn ăn cơm không ngồi rồi.

Dần dần, tất cả mọi người đều rất chán ghét, càng có người thường cho hắn sắc mặt nhìn!

Nó biết bị người ta khinh bỉ nên còn phản nghịch hơn. Nhưng cùng lúc đó, nó lại âm thầm thích thôn Hoa Tiểu Mai - cũng chính là vừa mới cứu thiếu nữ tết tóc dài này của ta.

Tiểu Mai dáng dấp cực kỳ thủy linh, xa gần nghe tiếng, người tới cửa thuyết vấn đều muốn đạp vỡ bậc cửa, Tiểu Mai cũng nháy mắt hoa rồi, sao lại đến phiên gã vô lại như hắn chứ?

Nhưng Nghiêm Tam Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định. Có việc thì cũng không có chuyện gì cả ngày đi dạo trước cửa nhà Tiểu Mai, thậm chí một lần sắc tâm nổi lên, thế nhưng lại chồng chất lên hòn đá, muốn từ cửa sổ nhìn lén Tiểu Mai tắm rửa.

Mà ngay lúc hắn theo tường đá bò lên trên, bị mấy người trẻ tuổi trong thôn đánh bài trở về phát hiện.

Những người trẻ tuổi kia lập tức hung hăng đánh hắn một trận, sau đó còn không hả giận, đem hắn trói ở trên núi hoang phía sau thôn, nói phải dạy dỗ hắn thật tốt, nhìn xem về sau hắn còn dám không biết xấu hổ như vậy hay không?

Nhưng ngày hôm sau, lúc muốn cởi trói, lại phát hiện sợi dây bị chém đứt tận gốc, Nghiêm Tam Nhi cũng không thấy đâu, bảy ngày liền vẫn không thấy lộ diện.

Thôn nhân cho rằng Nghiêm Tam Nhi bị lần nhục nhã này nên cứ thế rời đi.

Nhưng không ngờ sau bảy ngày Nghiêm Tam Nhi lại trở về, trong tay vẫn còn ôm chặt một thanh đao của Nhật Bản Quân dơ bẩn, sắc mặt hắn hơi trắng bệch, hai con mắt cũng đỏ bừng lên.

Người trong thôn cho rằng nó đói bụng, lại có người hảo tâm đưa tới ăn uống cho nó.

Nhưng hắn lại không để ý chút nào, chỉ ngồi xổm trên tảng đá lớn cửa thôn, cả ngày đêm lau sạch quân đao.

Liên tiếp lau chùi bảy tám ngày, rốt cuộc đao ánh huỳnh quang trong suốt, hắn lại lén lút đem đao chìm vào trong giếng nước duy nhất trong thôn. Ngày đó, Tiểu Mai đúng lúc vào thành không có ở nhà, Nghiêm Tam Nhi có lẽ là cố ý chọn ngày này.

Đến khi Tiểu Mai trở về, thì thấy Nghiêm Tam Nhi đang lôi lấy dây thừng từ trong miệng giếng, túm quân đao ra.

Nghiêm Tam Nhi nhe răng cười hì hì nói: "Tiểu Mai, từ nay về sau ngươi chính là người của ta."

Gia hỏa này mặc dù trong lòng có ý đồ xấu nhưng bình thường cũng không dám nói chuyện với Tiểu Mai. Lúc này đây, Tiểu Mai cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cũng chỉ mắng hắn một câu rồi quay người rời đi.

Nghiêm Tam Nhi ở phía sau hô to: "Ngươi là người của ta, thôn này đều là của ta!"

"Ta biết ngươi không muốn, nhưng ta nguyện ý chờ! Đợi đến khi ngươi nguyện ý thì thôi!"

Tiểu Mai hoàn toàn choáng váng đầu óc hắn, nói hươu nói vượn, hoàn toàn không để ý tới.

Nhưng đêm hôm đó, nàng phát hiện có gì đó không đúng.

Quá nửa đêm, cha mẹ em trai hắn đều từ trong chăn bò ra ngoài, từng đứa trừng mắt đỏ như máu, thân thể cứng ngắc đi ra ngoài, bất luận nàng gọi thế nào, tất cả đều giống như không nghe thấy.

Nàng vội vàng mặc quần áo tử tế đuổi theo, đã thấy mọi người trong thôn đều đi ra, đồng loạt đi về phía phố chợ phía đông của thôn.

Nghiêm Tam Nhi ôm quân đao uy phong lẫm liệt đứng trên sườn dốc cao.

Hắn cười điên cuồng một hồi, sau đó thao thao bất tuyệt xếp hạng, ai từng khi dễ hắn, ai từng xem thường hắn, sau đó bảo bọn hắn quỳ xuống.

Mọi người liền cực kỳ nghe lời quỳ xuống.

Tiểu Mai bị một màn này làm cho sợ ngây người, nhưng Nghiêm Tam Nhi lại cực kỳ đắc ý khoe khoang với nàng: "Ngươi xem, ta nói rồi chứ! Thôn này là của ta, sau này ta sẽ là trưởng thôn, chính là Hoàng đế, ngươi có muốn làm Hoàng hậu của ta hay không?"

Tiểu Mai vô cùng tức giận, nhưng không rõ tình huống trước mắt, liền muốn ra khỏi thôn cầu cứu.

Nghiêm Tam Nhi lại cười ha ha: "Ta có thể chờ ngươi, mãi tới khi ngươi nguyện ý mới thôi! Tuy nhiên, không có sự cho phép của ta, thôn này ngươi vĩnh viễn cũng không thể ra khỏi!"

Quả nhiên, vô luận Tiểu Mai dùng cách gì, cũng đều trốn không thoát. Thôn không lớn, nàng từ nhỏ đã lớn lên ở chỗ này, nhưng đi vòng qua liền lạc đường, vô luận thế nào đều phí công.

Nghiêm Tam Nhi sai thôn dân ở đầu đông thôn xây một căn nhà đá nhỏ, cả ngày ôm quân đao, treo chiêng đồng, giống như hoàng đế làm mưa làm gió ở trong thôn...

Mà đây mới chỉ là khởi đầu của ác mộng!

Gã xếp thứ nhất thiên bạch nhị thiên – hoa anh đào (chương hơn)

Đêm hôm đó, trong thôn có mấy người đến.

Bọn họ cưỡi xe ngựa, cõng bao lớn, nói là người ngồi ba lô ngựa, muốn tá túc một đêm trong thôn.

Tiểu Mai biết rõ trong thôn rất nguy hiểm, không muốn giữ bọn họ lại, nhưng lại muốn để bọn họ mang tin tức ra ngoài.

Vừa định nói, Nghiêm Tam Nhi đã xuất hiện.

Hắn hung tợn trừng mắt liếc mấy người kia một cái, lập tức gõ vang chiêng đồng.

Các thôn dân bị điều khiển đều trào ra, cầm lấy các loại vũ khí, đem mấy người tươi sống đập chết!

Người đầu tiên xuống tay lại chính là đệ đệ ruột của Tiểu Mai, sau đó khai phá thương lượng bắt đầu bàn đến chuyển nhà.

Nghiêm Tam Nhi đang làm mưa làm gió ở trong thôn, tất nhiên không chịu. Hơn nữa một khi đã rời đi, ác sự hắn làm sẽ bị bại lộ, cho nên bất luận khai phá thương đưa ra điều kiện gì hắn cũng sẽ không chịu đáp ứng.

Ngay sau đó, các loại cái gọi là đội dỡ ngựa liên tiếp vọt vào thôn, nhưng đều bị Nghiêm Tam Nhi điều khiển đánh đuổi.

Ngay sau đó, một mực yên tĩnh rất nhiều ngày.

Thẳng đến ba ngày trước, lại có hai lão giả tướng mạo không tầm thường lén lút lẻn vào thôn.

Tiểu Mai núp trong bóng tối quan sát, phát hiện bọn họ để lại ký hiệu vô cùng kỳ quái ở các góc tường, hơn nữa một đường đi về phía gian nhà đá nhỏ phía đông thôn, dường như đã phát hiện ra cái gì đó.

Tiểu Mai thầm nghĩ, hai người này xem ra rất có bản lĩnh là thế ngoại cao nhân, nói không chừng có thể đem thôn dân trong ma trảo của Nghiêm Tam Nhi cứu vớt ra.

Thế nhưng đã có kinh nghiệm từ lần trước, nàng lại không dám gặp mặt bọn họ, sợ lại bị Nghiêm Tam Nhi phát hiện, liền cách tường rào ném ra một đóa hoa anh đào.

"Anh đào hoa là ngươi ném ra?" Ta nghe tới đây, vội vàng hỏi.

"Vâng." Tiểu Mai gật đầu nói.

"Anh Hoa là trên quân đao, Nghiêm Tam Nhi cho ta, nói là tín vật đính hôn." Tiểu Mai oán hận nói: "Người trong thôn sở dĩ biến thành như vậy chính là bắt đầu từ việc hắn mang thanh quái đao kia về. Nói không chừng trên kim hoa ẩn giấu manh mối gì đó quan trọng! Cho nên ta mới hi vọng có người mang thứ này ra ngoài, sẽ nghĩ ra biện pháp nào đó để diệt trừ Nghiêm Tam Nhi, cứu mọi người."

Tiểu Mai nói xong, hai mắt bắt đầu ướt át.

Ta không khỏi càng thêm ngạc nhiên.

Nàng ném Anh Hoa là muốn cứu vớt thôn dân, lại không ngờ rằng, lại liên tiếp hại mấy người!

Hoàng Thiết Khẩu cùng Hồng Hồ đại sư biết rõ Anh Hoa này có thể là điểm đột phá, nhưng đều lén lút muốn độc nắm công lao.

Xà Bà là nhất thời tham lam, tìm được Anh Hoa từ thi thể Hồng Hồ đại sư, cũng không chịu lấy ra. Mãi đến trước khi chết, mới ý thức được có lẽ là Anh Hoa gây họa, lúc này mới nắm chặt trong tay, muốn nhắc nhở lần cuối cho ta.

Những chuyện này Tiểu Mai căn bản không ngờ tới, ta cũng không muốn nói cho nàng biết, miễn cho nàng sinh lòng áy náy.

Nhưng mà cũng không đúng?

Hoa anh đào này ẩn chứa quỷ khí cực kỳ khủng bố, hơn nữa còn khắc thành viên ấn về quê, ngay cả chúng ta cũng bị ảnh hưởng, nhưng cô ta sao lại không có chuyện gì chứ?

Tiểu Mai lau nước mắt nói: "Hiện tại, chuyện trong thôn con đều biết, chờ hừng đông con đi, đến lúc đó Nghiêm Tam Nhi sẽ không lợi hại như vậy, cũng sẽ không tùy tiện giết người. Con nhất định phải cứu mọi người!"

"Yên tâm!" Ta gật đầu: "Ta sẽ không ngồi yên không quan tâm."

"Vậy ta thay người cả thôn cám ơn ngươi!" Tiểu Mai rất cảm kích nói, lập tức mời ta vào phòng.

Trong phòng rất âm u, chỉ có mấy cây nến.

Tiểu Mai vừa pha trà vừa nói, đội dọn hàng đã sớm tắt điện, nhưng mọi người trong thôn đều biến thành cái dạng này, đích xác cũng không cần điện nữa.

Ta nghe được, trong lòng nàng rất là khổ sở.

Ta huyết chiến lâu như vậy rồi lại chạy hơn nửa đêm, khát nước dị thường, cầm lên chén trà mới vừa uống, lại đột nhiên phát hiện hai chén trà này không giống nhau!

Tiểu Mai đưa cho mình một chén, trên đó còn trôi nổi vài miếng đồ vật kì quái, nhìn hình dạng không giống như lá trà.

"Ngươi uống cái gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"A, đây là Anh Hoa." Tiểu Mai giải thích: "Từ nhỏ ta có mắc bệnh lạ, dù thế nào cũng không chữa khỏi được, về sau có một lão trung y giang hồ mở cho ta một phương thuốc kỳ lạ, chính là uống Anh Hoa Thủy, không ngờ thật sự có tác dụng."

Anh đào hoa mai, hoa anh thủy?

Trong giây lát, ta giống như lập tức liên tưởng đến cái gì, nhưng lại cách một tầng lụa mỏng, làm sao cũng không thể xuyên thấu.

Bất quá theo bản năng, ta cảm thấy trong đó tất nhiên có liên quan.

"Anh hoa anh đào còn có thể chữa bệnh sao? Chuyện này thật là hiếm lạ, cho ta một chén thử xem." Ta hơi mỉm cười, bất động thanh sắc nói.

Tiểu Mai xác thực giống như người bị hại vô tội, nhưng thôn này thật sự là quá cổ quái, trước khi sự tình triệt để rõ ràng, ta quyết không thể dễ dàng tin tưởng bất cứ người nào.

Tiểu Mai sửng sốt, cũng không nghĩ nhiều, đứng dậy lại đổi cho ta một ly khác.

Ta nhận lấy cái uống cạn, mùi nước hoa anh đào là lạ, nhưng vẫn còn có thể giải khát.

Nước vừa vào bụng, lập tức đã có một dòng nước nóng chảy về phía cánh tay của ta. Ta bỗng nhiên cả kinh, cúi đầu xem xét, tơ hồng trên cánh tay vậy mà biến mất không ít.

Quy hương đoàn viên ấn vậy mà bị hóa giải, anh đào hoa thủy lại còn có công hiệu như vậy?

Ta vui mừng quá đỗi, vội vàng uống thêm mấy chén nữa.

Sau khi uống xong mấy chén hoa anh đào, ấn hồng trên cổ tay triệt để tiêu tán, trên da còn toát ra một cỗ khói đen mắt thường có thể thấy được.

Thì ra là thế!

Thảo nào Tiểu Mai này lại không có việc gì, hóa ra là do nàng uống nước hoa anh đào quanh năm, đúng là giải dược!

Nhưng làm sao nước hoa anh đào này có thể giải trừ phù tròn của Quy hương?

Minh Giác đại sư nói, trước kia cả thôn Đại Phong gọi là sườn dốc, đã từng là chiến trường xâm nhập Hoa Nhật Quân.

Thanh Liễu đạo trưởng từng nói, anh đào hoa đăng này không phải đồ vật Trung Quốc, mà là đến từ Nhật Bản, tập tục cắm Hồng Liễu Mộc trong thôn, cũng là sở trường độc hữu của Phiên Hùng.

Lại thêm Nghiêm Tam Nhi ôm quân đao về, đủ loại manh mối liên quan đến nhau, cuối cùng đáp án cũng xuất hiện trong đầu ta.

"Tiểu Mai, thật sự muốn giải cứu người cả thôn sao?" Ta đột nhiên hỏi.

Tiểu Mai mím chặt miệng, dùng sức gật đầu.

"Tốt lắm, bây giờ ngươi đi tìm Nghiêm Tam Nhi, nói ngươi nguyện ý ở cùng với hắn." Ta trịnh trọng nói.

Tiểu Mai mê man buông chén trà xuống, bình tĩnh nhìn ta.

"Hơn nữa, ngươi còn muốn nói, đêm nay hãy để cho nó đến nhà ngủ."

"Cái này..." Tiểu Mai vừa nghe vậy, mặt lập tức đỏ lên.

"Ngươi yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ ngươi ẩn núp trong bóng tối. Chỉ cần ngươi dẫn hắn vào trong phòng, lại nghĩ cách để hắn và thanh quân đao kia tách ra, ta sẽ có biện pháp giải quyết hắn!" Ta nhìn Tiểu Mai nói: "Đây là biện pháp duy nhất để giải quyết đại phong thôn, ngươi tự mình quyết định đi!"

Tiểu Mai cắn chặt môi, không ngừng giật giật bím tóc, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nói: "Được, ta đi!" Sau đó quay người đi ra cửa.

Đệ nhất thiên thiên nhị linh tam thiên xâm Hoa Nhật Quân...

Nàng vừa ra khỏi cửa, ta cũng lập tức hành động!

Đầu tiên lấy ra một nắm lớn Anh Hoa phơi khô, tăng thêm muối thô trộn trộn lẫn trong chậu rửa mặt, sau đó ôm chậu nước mặt giấu dưới giường.

Không lâu sau, trong sân vang lên tiếng bước chân.

Tiểu Mai rất là thông minh, cố ý cao giọng nói: "Tam ca, cẩn thận một chút, trong viện này tất cả đều là hố đá, không được thái bình chỉnh tề."

"Được rồi, được rồi." Một thanh âm the thé khác đáp.

Nghe được, nội tâm người nọ cực kỳ mừng rỡ.

Cọt kẹt..t..tttt một tiếng, cửa gỗ mở ra.

Ta trốn dưới giường, không thấy được toàn thân, chỉ nhìn thấy phía sau Tiểu Mai là một người thấp lùn theo sát, người này chẳng những lùn, hơn nữa còn là người què, đi trên đường khập khiễng.

"Tam ca ngồi đi, ta rót cho huynh một chén trà." Tiểu Mai nói.

"Còn uống trà gì nữa!" Người nọ vươn tay muốn cởi y phục của Tiểu Mai ra.

"Ai da, ngươi gấp cái gì." Tiểu Mai giả bộ tức giận nói.

"Ặc... Được được, uống trà, uống trà." Người nọ cũng không tiện đi tới, bắt chéo hai chân ngồi trên ghế.

Lúc này, ta mới nhìn rõ tướng mạo của người này, mỏ nhọn xấu xí, miệng đầy răng lớn màu vàng, trên đầu loang lổ đầy vết sẹo.

Hắn ôm chặt một bọc vải vô hình, chắc là thanh quân đao kia rồi!

"Tam ca, uống trà." Tiểu Mai đặt chén trà tới trước mặt hắn.

Gia hỏa này không có lấy chén trà, đưa tay lại bắt lấy Tiểu Mai.

Tiểu Mai rụt lại: "Dù sao ta cũng đồng ý, sớm muộn gì cũng là người của ngươi, gấp cái gì."

"Hắc hắc, vâng." Nghiêm Tam Nhi cười hắc hắc, đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh không ngừng liếc nhìn trên dưới ngực Tiểu Mai.

"Tam ca, bản lĩnh này của ngươi thật lợi hại! Từ đâu học được, chính là thanh đao này sao?" Tiểu Mai rất thông minh bắt đầu đem chủ đề nói chuyện về quân đao.

Nghiêm Tam Nhi đang nhìn chằm chằm vào Thần thụ, vừa nghe nàng hỏi, trong hoảng loạn uống hơi gấp gáp một chút, phỏng đến miệng, liên tục lè lưỡi nói: "Đúng đúng, chính là Thần đao này! Đây chính là bảo bối a, ha ha ha."

"Thật sự có Thần như vậy sao? Để ta xem xem." Tiểu Mai nói xong liền đưa tay lấy bọc quần áo.

Nghiêm Tam Nhi vội vàng tránh ra.

"Hừ!" Tiểu Mai giả bộ tức giận nói: "Ngươi luôn miệng nói đối với ta tốt bao nhiêu, lại ôm lấy đao vỡ làm bảo bối, nhìn cũng không cho ta liếc mắt một cái! Vậy ngươi đi đi! Đêm nay ôm đao nát ngủ."

"Không phải... Tiểu Mai ngươi đừng nóng giận." Nghiêm Tam Nhi vừa thấy Tiểu Mai muốn đuổi hắn đi, lập tức có chút luống cuống, luôn miệng hô: "Không phải là không cho ngươi nhìn, là đao này thực sự quá tà môn, ta sợ nó thương tổn ngươi."

Tiểu Mai quay mặt lại, căn bản không để ý tới hắn.

Nghiêm Tam Nhi vừa thấy Tiểu Mai thực sự tức giận, có chút bất đắc dĩ sờ lên đầu óc xấu xí, khẽ cắn môi nói: "Ta nói thật với ngươi, đây thật sự là một Quỷ Đao!"

"Ngày đó ta bị bọn họ cột vào trên núi hoang phía sau thôn, đột nhiên gió lớn nổi lên, thổi tới lá cây đá trên mặt đất lăn loạn. Ta sợ tới mức cả người run rẩy, không cẩn thận, liền ngã vào một cái hố lớn ngã ngất."

"Nửa đêm tỉnh lại, ta hiếu kỳ sờ soạng chung quanh, lại phát hiện trong hố kia nằm đầy khô lâu! Lúc ấy đao này cắm ở trong thân thể khô lâu, ta nghĩ chống đao mượn lực đứng lên, không nghĩ tới lập tức liền bị cắt tay bị thương."

"Sau đó ta lại ngất đi, mơ mơ màng màng làm một giấc mộng. Trong mộng thấy được quốc kỳ của bản xứ, còn có rất nhiều binh sĩ Nhật quân xếp thành trận pháp, lít nha lít nhít có tới hơn ngàn người, nhưng tất cả đều không nhìn thấy mặt. Lời bọn chúng nói cũng oa oa nghe không hiểu. Về sau, có thể coi là có một người lời nói có thể nghe hiểu, nhưng hắn chỉ biết nhảy nhót vài chữ ra ngoài, ta nhớ kỹ quân đao gì đó mang đi, để dưới nước, nghe lời ngươi."

"Chờ ta tỉnh lại lần nữa, cũng không biết chuyện gì xảy ra, đang nằm trong ruộng hoa ngoài năm dặm. Ta vừa đi vừa nghĩ xem đây là chuyện gì?"

"Về sau, ta liền dựa theo lời của tên tướng quân Nhật Bản trong mộng kia, cẩn thận lau sạch thanh đao này, ngâm trong nước cho mọi người uống, quả nhiên mọi người đều nghe lời ta." Nghiêm Tam Nhi nói đến đây, bản thân cũng cảm thấy có chút sợ hãi, rụt cổ nhìn ra ngoài cửa sổ nói tiếp: "Buổi tối, đao của mình sẽ nhảy loạn trong vỏ, đôi khi còn phát ra tiếng keng keng keng, giống như là có người đánh đàn vậy."

"Cho nên mới nói, đây chính là một thanh Quỷ đao, ngươi xem nó làm gì? Nếu thật sự làm ngươi bị thương, không phải ta đau lòng chết mất sao."

Nghiêm Tam Nhi vẻ mặt tươi cười xoa xoa tay nói: "Tiểu Mai, ngươi xem ta đã nói rõ đầu đuôi cho ngươi rồi, ngươi đừng tức giận nữa! Hôm nay cũng không còn sớm nữa, hai ta... Cái gì kia đi." Nói xong liền muốn nhích lại gần bên người Tiểu Mai.

Tiểu Mai đứng dậy nói: "Được rồi, nếu ngươi đã nói đó là quỷ đao, vậy thì ta không xem nữa. Ta cũng giữ lời, đêm nay sẽ đưa ngươi." Nói xong cô ngồi lên giường, đồng thời dùng mũi giày điểm xuống mặt đất, cô đang phát tín hiệu cho ta.

"Hắc hắc, được!" Nghiêm Tam Nhi vui vẻ ra mặt nói: "Yên tâm đi! Tiểu Mai, ta nhất định đối đãi tốt với ngươi." Nói xong liền nhào đến đầu giường.

"Chờ một chút, ngươi đừng mang theo đao lên giường a!" Tiểu Mai kêu lên: "Ngươi cũng đã nói rồi, đó là đem Quỷ đao, vạn nhất thương tổn ta thì làm sao bây giờ? Để qua một bên trước đi." Đồng thời, trên giường truyền đến âm thanh giải thích nút thắt then cài.

Đôi mắt nhỏ của Nghiêm Tam Nhi trợn tròn, cố sức nuốt nước miếng xuống, lắp luôn miệng kêu lên: "Được được được!" Đem bao đồ đặt lên bàn, đung đưa đôi chân què bò lên giường.

Chính vào lúc này, ta từ dưới giường chui ra, dùng một cước đạp Nghiêm Tam Nhi té ngã!

Nghiêm Tam Nhi đang nghĩ cách làm chuyện tốt, đột nhiên thấy dưới giường có một người chui ra, lập tức bị dọa đến sắc mặt trắng bệch. Hắn sợ hãi muốn lấy lại bao quần áo trên bàn.

Ta làm sao cho hắn cơ hội được? Mạnh thêm một chút nữa.

Đang đá vào đại não của hắn, cả người hắn bay ra ngoài, ầm một tiếng đụng vào cửa lớn, lập tức không còn động tĩnh.

Ta cũng lười chú ý hắn sống hay chết, khom lưng từ dưới giường bưng chậu nước, dựa theo bọc quần áo trên mặt bàn hắt qua.

Bất luận là hung thủ gì, thanh quân đao này cũng chỉ là một âm vật!

Muối thô có thể áp chế âm khí, lại thêm Anh đào hoa thủy trấn an, chiêu này nhất định có hiệu quả.

Quả nhiên, sau khi một chậu nước giội qua, bao vải giống như đốt lên khói đen nồng đậm, hai ba lần ta mở bao quần áo ra, lộ ra đồ vật giấu ở bên trong!

Đó đúng là một thanh quân đao, khoảng một mét rưỡi, rộng ba ngón.

Lưỡi đao hẹp dài, hơi gấp khúc, dưới chuôi đao còn kéo theo một cây hoa anh đào màu hồng phấn xinh đẹp.

Ta nhanh chóng phân biệt ra, đây là một thanh đao hoa anh đào sinh ra từ Nhật Bản, chỉ có quan quân đoàn trở lên mới có thể mang theo!

Đồng thời suy đoán có thể là kháng nhật chiến tranh hậu kỳ, quân đội trú đóng vùng này của thôn Đại Phong bị quân đội Trung Quốc bao vây, kết quả toàn quân bị diệt. Bởi vì bọn họ đã chết ở dị quốc, linh hồn không thể trở về quê hương, lúc này mới sinh ra oán niệm mãnh liệt, bị thanh đao hoa anh đào này hấp thu toàn bộ vào.

Thế mới nói, đây không phải một âm vật tầm thường mà là Quỷ đao hấp thu hơn một ngàn oán niệm của Hoa Nhật Quân!

Kế hay của đệ nhất thiên nhị linh tứ thiên...

Nhưng chiến lợi phẩm chế tạo tinh xảo như vậy, hẳn là bị quân đội Trung Quốc thu nạp mới đúng, vì sao lại để lại ở phía sau thôn Đại Phong, bị Nghiêm Tam Nhi loại vô lại này nhặt được?

Chẳng lẽ trong đó còn có một đoạn lịch sử bí ẩn mà ta không biết.

"Lần này người trong thôn đều được cứu hết phải không?" Tiểu Mai từ trên giường bò dậy, không lo được nút thắt then chốt trên quần áo, căng phồng lên hỏi.

"Còn chưa được." Ta lắc đầu: "Nghiêm Tam Nhi chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật lòng tham quấy phá, quỷ khí đã xâm nhập vào trong đầu óc cả thôn, dù có giết chết Nghiêm Tam Nhi, bọn hắn cũng không thể khôi phục lại như lúc ban đầu."

"Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ?" Tiểu Mai vừa nghe, cực kỳ lo lắng hỏi.

"Nếu muốn giải trừ triệt để quỷ khí, thì...Mau tránh ra!" Trong giây lát, ta phát hiện đao quang của Anh Hoa Quân đặt trên bàn lóe lên, lại tự rút ra khỏi vỏ đao.

Ta vội vàng hét to một tiếng, ôm Tiểu Mai lăn một vòng trước chỗ cũ.

Giây tiếp theo, giường gỗ bị chém thành hai nửa! Ngay cả trên vách tường cũng bị chém ra một vết rạn thật dài.

May mắn là ta phát hiện sớm, tránh né kịp thời. Nếu chậm một chút, ta và Tiểu Mai khẳng định sẽ bị một đao này chặt thành hai đoạn!

Vù một cái, chiến đao kia dựng thẳng lên, thẳng tắp trên mặt bàn.

Lúc này hắc vụ ngoài cửa sổ đột nhiên tán đi, ánh trăng mờ mịt rải đầy phòng nhỏ, trên lưỡi đao lóe ra hàn quang, sóng nước lấp lánh, làm ta không mở mắt ra được.

Rất nhanh, lại một đạo đao mang chém ngang đến! Ta thầm kêu không ổn, vội vàng ôm Tiểu Mai lần nữa lăn đi.

Ánh đao sượt qua tóc của chúng ta bay qua bàn, cửa gỗ đều bị chém thành hai đoạn!

Nghiêm Tam Nhi đang nằm cạnh cửa, cũng bị gọt ngang thành hai đoạn, nội tạng dòng máu chảy đầy đất.

Đây đúng là báo ứng mà!

Lợi dụng âm vật gây họa nhiều thôn dân vô tội như vậy, cuối cùng cũng chết trong tay âm vật, thật sự là có nhân tất có quả.

"Làm sao bây giờ?" Tiểu Mai sợ tới mức toàn thân phát run, thân thể trắng nõn mềm mại tựa vào bả vai của ta, từng làn hương chui thẳng vào lỗ mũi.

Tuy nhiên lúc này, ta nào còn tâm tư gì khác, lập tức đẩy nàng ra, lớn tiếng kêu lên: "Chạy mau! Đi bẻ một nhánh cây anh đào thôi."

"Được!" Tiểu Mai hơi sửng sốt, quay người bỏ chạy, một chân dẫm lên người Nghiêm Tam Nhi.

Lúc này ta mới phát hiện, hai bím tóc lớn của nàng cũng bị quân đao sắc bén chặt đứt, hiện tại đã biến thành tóc ngắn vai dài.

Trên đao của hoa anh đào, hàn mang lập loè, phảng phất như hai đao trước đã tiêu hao hết toàn bộ lực lượng của nó, lúc này cần phải tích súc âm khí một lần nữa.

Chỗ đáng sợ của nó, ta đã sớm thấy được: Hồ lô bảo bối của Hồng Hồ Đại Sư, tất cả linh sủng của Xà Bà đều không đỡ nổi một đao này!

Hơn nữa, ta phát hiện quân đao tích súc âm khí sử dụng thời gian càng dài, uy lực thi triển ra cũng càng mạnh hơn.

Trước mắt, âm khí trên quân đao nổi lên lâu như vậy, hơn nữa đã ngưng kết thành một vầng sáng màu đỏ, ta cho dù quay đầu chạy như điên cũng vô dụng!

Ta hít vào một ngụm khí lạnh, rút ra hai đao Trảm Quỷ Thần, chuẩn bị mạnh mẽ chống đỡ, kiên trì đến khi Tiểu Mai trở về rồi tính tiếp.

"Đến đây đi!" Ta hung hăng cắn răng, quát.

Bá, một luồng ánh sáng lạnh lẽo đang chạy tới!

Tốc độ lần này cực nhanh, so với hai đao vừa rồi càng hung ác hơn.

Ta đứng vững người, song đao dựng thẳng bảo vệ trước ngực.

Tiếng kim loại va chạm kịch liệt vang lên, ánh đao va vào song đao, hai tay của ta nhanh chóng run rẩy như điện giật.

"A!" Ta hét lớn một tiếng, liều mạng dùng linh lực toàn thân ngăn cản.

Rặc rặc một tiếng giòn vang, đao mang bị ta dùng lực đánh chếch mang ra ngoài, ngạnh sinh bổ đôi vách tường.

Ta cũng bị lực chấn động này hung hăng ném ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất.

Song đao trong tay ta đã rơi ra, trên mu bàn tay hiện đầy gân xanh. Ta cố gắng đứng lên, nhưng cả người mềm nhũn, không nâng được nửa phần khí lực, hơn nữa cảm thấy trong ngực ngột ngạt. Sau một lát, liền nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

Không biết hơn ngàn tên vong linh nhật quân giấu trong đao đã trải qua chuyện gì, sao lại hung hãn đến vậy?

Ngoài kinh ngạc, trong lòng ta còn cảm thấy sợ hãi, đao này đã hóa thành khí linh rồi, nếu ánh đao lại tụ lại một lần nữa, chắc chắn ta sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

Ánh trăng trắng mênh mông rơi xuống, nhưng bốn phía tiểu viện vẫn đen kịt như cũ, nguyên lai là như vậy!

Đột nhiên ta hiểu ra.

Hắc vụ tràn ngập trong thôn căn bản không phải là quỷ đả tường gì, mà là Anh Hoa Quân đao đang hấp thu ánh trăng. Ánh trăng khắp cả thôn đều bị nó hút sạch không còn một mảnh, cho nên mới không có ánh mặt trời.

Mắt thấy quân đao lại tụ lại đạo đạo huyết mang, lòng ta cảm thấy khẩn trương.

Đang lúc không biết làm sao, đột nhiên bia trọ vang lên.

Vừa mới ngã xuống đất, máy bay ra, rơi xuống bên dưới chân. Ta chộp lấy, phát hiện là một lá thư quấy rầy.

Lá thư này?

Tiểu Mai đã nói, sau khi thôn Đại Phong xảy ra chuyện lạ, căn bản cũng không có tín hiệu của điện thoại di động, hẳn là bị quỷ khí quấy nhiễu.

Giờ phút này, quân đao đang hấp thu ánh trăng, sự quấy nhiễu tạo thành đương nhiên ít đi rất nhiều, vì lẽ đó tín hiệu của điện thoại mới có thể thông suốt.

Nếu như vậy, ta có thể lên mạng lưới rồi!

Đột nhiên, ta nghĩ tới một diệu kế.

Ta rất nhanh mở ra điện thoại di động mở mạng lưới, cấp tốc tìm kiếm trong kho nhạc khí, trên quỷ đao từng điểm điểm ánh sáng màu đỏ hội tụ thành một đường, mắt thấy lại muốn phát ra một đạo đao mang.

"Tốt, chính là cái này!" Ta vội vàng nhấn nút truyền âm, tiếng âm thanh du dương trong nháy mắt vang lên.

Đao quang đã thành, mắt thấy đã sắp chém ra, thế nhưng một giây sau liền dừng lại, lập tức từ từ mờ đi.

Mà quân đao cũng lay động theo âm nhạc, giống như đang khiêu vũ.

"Nguy hiểm thật a!" Ta thở dài một hơi, rốt cuộc tâm treo cao được buông lỏng xuống.

Người ta vừa phát sóng chính là Khúc Hồn - Anh Hỏa tên Nhật Bản.

Âm linh trong đao nếu đã quyến luyến cố thổ như vậy, thì Kính Anh Hoa Lạc Thương có thể giảm bớt cảm giác nhớ hương của nó, đây là biện pháp ngu ngốc trong tình thế cấp bách, không ngờ lại có hiệu quả thật sự!

"Hả?"

Đúng lúc này, Tiểu Mai vội vã chạy trở về, vừa thấy đống bừa bộn đầy đất, ta cũng suy yếu nằm trên mặt đất, không khỏi kinh hãi kêu to.

Quỷ đao phảng phất cũng nghe được tiếng kêu sợ hãi, hơn nữa bị cắt đứt nghe âm nhạc cực kỳ bất mãn, vèo một cái chém về phía trước, thẳng tắp đối diện với Tiểu Mai.

"Suỵt, đừng lên tiếng!" Ta dựng thẳng một ngón tay lên, nhỏ giọng nhắc nhở.

Tiểu Mai mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không dám gọi nữa, vội vàng che miệng lại.

Âm nhạc ta điều âm thành phát sóng tuần hoàn, cẩn thận từng li từng tí bò dậy, cố nén đau nhức không dám phát ra chút âm thanh nào, ra hiệu cho Tiểu Mai nhẹ nhàng đặt nhánh cây anh đào xuống đất.

Sau đó, chúng ta lặng lẽ lui ra.

Lúc rời khỏi cửa viện, ta quay đầu nhìn lại, quân đao kia theo âm thanh âm nhạc không ngừng nhảy múa trên bàn, mùi thơm phát ra từ hoa anh đào, phảng phất hai tay của mẫu thân, vuốt ve những linh hồn cô nhi chết ở dị quốc này.

Đầu tiên nghìn hai năm mươi chín, mượn Thi hoàn hồn.

Ta và Tiểu Mai chạy ra sân, thẳng đến đầu thôn phía đông.

Tuy Nghiêm Tam Nhi đã chết, nhưng trước khi chết hắn vẫn hạ tuyệt sát lệnh như cũ. Những thôn dân kia vẫn đang tìm kiếm con mồi ở khắp nơi, chỉ là không có mục tiêu, ai nấy như con ruồi không đầu, lượn lờ hai bên.

Hai chúng ta cực kỳ cẩn thận đi vòng qua, vừa mới đi ra đầu phố, đột nhiên từ trong cây già bên cạnh đâm ra một cây cương xoa.

Tiểu Mai một mực đi trước dẫn đường, căn bản không ngờ sau gốc cây còn có một người ẩn nấp.

Lần này cực kỳ đột ngột, nàng căn bản không tránh né được.

Ngã Ly cách nàng khoảng bốn năm bước, cũng không kịp cứu viện!

"A!" Tiểu Mai sợ tới mức thét lên thất thanh.

Cương xoa đâm tới cực nhanh, nhưng dừng lại trước cổ họng của nàng.

Mũi xiên lấp lóe, phát ra những tia sáng lạnh, gần như kề sát cổ nàng, chỉ cần thêm một tấc sáng nữa là sẽ đâm vào!

Ta thấy cương xoa dừng lại, vội vàng đẩy ra, đưa tay túm Tiểu Mai, nhưng lại không kéo.

Tiểu Mai ngây ra, ngơ ngác nhìn phía trước nói: "Sáng sáng..."

Tay cầm xiên thép là một đứa bé trai mười mấy tuổi, dáng người rất cao gầy, thân trên để trần, mặc quần đùi màu lam, đang trừng đôi mắt màu đỏ thẩm nhìn chòng chọc vào chúng ta.

Ta bỗng nhiên nhận ra, đây chính là bé trai theo dõi ta ngày đó.

"Sáng, ngươi... Ngươi còn nhớ tỷ tỷ không?" Khóe mắt Tiểu Mai ươn ướt.

Xem ra, đây chính là đệ đệ ruột của nàng ta.

Nam hài vẫn gắt gao nhìn chúng ta, không thu hồi trường mâu, cũng không tiếp tục đâm tới phía trước.

"Sáng sáng, ngươi nhớ ra rồi. Ngươi biết ta là ai rồi đúng không?" Tiểu Mai có chút kích động bước về phía trước: "Ta là tỷ tỷ ngươi a, ngươi còn nhớ không? Ở dưới cây đại thụ này, chúng ta cùng nhau tìm hiểu. Đấu phúc, ngươi còn..."

Nàng rất vong tình nói xong lại muốn hướng phía trước bước đi.

Ta lại đột nhiên phát hiện, hai mắt nam hài kia chợt lóe lên ánh đỏ.

"Mau tránh ra!" Ta vội xông lên, một tay kéo nàng ra.

Két một tiếng, cương xoa kia dán chặt lấy cổ Tiểu Mai đâm xuyên qua! Hung hăng đâm vào trên đại thụ đối diện, vậy mà đâm vào hai mươi mấy điểm!

Hắn hung tợn nhìn chúng ta, ra sức rút ra ngoài.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến một hồi tiếng bước chân, giống như có thôn dân khác nghe được động tĩnh, đang cấp tốc chạy tới bên này.

"Đi mau!" Ta kéo Tiểu Mai qua, muốn tiếp tục đi về phía trước.

"Sáng sáng..." Tiểu Mai vẫn có chút không nỡ kêu to, có chết cũng không chịu đi.

"Ngươi bình tĩnh một chút!" Ta lớn tiếng kêu lên: "Hiện tại quỷ khí còn chưa giải trừ, thần trí của hắn cũng chưa hoàn toàn khôi phục, ngươi nhất định phải chết ở chỗ này, chờ sau khi hắn tỉnh lại thì hối hận cả đời sao?"

Tiểu Mai bị gọi tỉnh lại, nàng dùng sức lau nước mắt nói: "Sáng, ngươi đợi thêm một lát, tỷ tỷ sẽ đi cứu ngươi!" Nói xong quay đầu chạy đi.

Một đám thôn dân khát máu như mạng, cầm các loại vũ khí không ngừng di chuyển trên đường phố, muốn giết chết toàn bộ kẻ xâm nhập.

Ta và Tiểu Mai một đường trốn trốn trốn tránh, rốt cuộc vòng đến gian nhà đá phía đông thôn.

Hai chúng ta đều ẩn mình trong bóng tối phía sau thạch ốc, xa xa nhìn về phía trước.

Mặc dù Thanh Liễu đạo trưởng đã ngộ hại, nhưng dạ quang phù dán trên thạch ốc hắn vẫn lóe sáng, chiếu tới trước cửa thạch ốc một mảnh bạch quang, sáng như ban ngày.

Trước nhà đá tụ tập không ít thôn dân, giống như vệ binh tuần tra, không ngừng du đãng. Trên bãi đất trống phía trước, liên tiếp bày ra vài bộ thi thể máu chảy đầm đìa: Minh Giác đại sư bị chém đứt đầu, Thanh Liễu đạo trưởng bị đập thành thịt nát, còn có đại hán toàn thân lỗ máu.

Nếu không phải do Tiểu Mai cứu giúp, lại trùng hợp uống được nước hoa anh đào, có thể giải trừ được Quy hương viên ấn, cho dù có thể chạy thoát khỏi bị thôn dân vây công thì cũng phải trả một cái giá vô cùng đắt!

Vì giải quyết sự kiện thôn Đại Phong, tập đoàn Quảng Thịnh tìm được tổng cộng bảy tên cao thủ, nhưng đến bây giờ chỉ còn lại chính ta.

Hơn nữa, cảnh tượng trước mắt thật quái dị.

Người đều đã bị bọn họ giết chết, rồi mang thi thể về làm cái gì?

Ta rất là kỳ quái, nhưng cũng không rõ xảy ra chuyện gì, đành phải tạm thời ngồi xổm trong bóng tối, lẳng lặng quan sát.

Ầm ầm! Trong bóng tối vang lên một tiếng sấm, một mảnh mây đen cuồn cuộn bay đến, che khuất một mảnh ánh trăng trắng.

Một cỗ hắc khí nồng đậm mắt thường có thể thấy được từ trong nhà đá lan tràn ra, như du xà hướng mấy cỗ thi thể kia bay tới.

Hắc khí chạm tới đại sư Minh Giác đầu tiên.

Tăng bào trên người y phảng phất như bảo bối, vừa chạm vào hắc khí, lập tức nhộn nhạo ra một vòng phật quang, nhưng chỉ thoáng lóe lên mà thôi, lập tức bị xé nát.

Hắc khí thuận theo thi thể của hắn lan tràn lên, một khi bị hắc khí xâm nhiễm, huyết nhục lập tức hòa tan, chỉ còn lại một bộ bạch cốt âm u.

Chỉ mười mấy giây ngắn ngủi, Minh Giác đại sư đã hóa thành một bộ xương khô, dường như chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi đã trải qua mười mấy năm!

Ngay sau đó, Thanh Liễu đạo trưởng, đại hán cũng tương tự như thế —— ba bộ thi thể đẫm máu, trong nháy mắt biến thành ba đống xương trắng!

Đây là... Tá Thi hoàn hồn.

Ta bỗng nhiên cả kinh!

Âm vật bình thường chỉ hấp thu chấp niệm cùng oán niệm của chủ nhân, mang tới vận rủi cho người cất chứa nó. Nhưng thanh đao của Anh Hoa Quân lại khác, nó đã có ý thức riêng, nó muốn hút máu thịt người trở về nhân gian.

Đó chính là một tên ác ma sống sờ sờ!

Tiểu Mai vừa thấy vậy sợ tới mức trợn tròn hai mắt, thiếu chút nữa kêu thành tiếng. May mà nàng phản ứng coi như nhanh, vội bịt chặt miệng lại.

Hắc khí sau khi cắn nuốt huyết nhục xong, cảm thấy mỹ mãn dạo quanh thạch ốc một vòng, lại chui trở về.

Ta nhẹ nhàng vỗ vỗ Tiểu Mai, ý bảo nàng không nên lên tiếng theo ta.

Bọn ta rời xa thạch ốc, ngồi xổm tại một chỗ yên tĩnh.

"Tình huống bây giờ phi thường không ổn." Ta đè thấp giọng nói.

"Sao? Ngươi nói bọn họ..." Tiểu Mai nghe vậy lại càng lo lắng.

Ta khoát tay cắt ngang lời nàng: "Vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, một khi quỷ khí trong đao hấp thu đủ nhiều huyết nhục, nó có thể trùng sinh, đến lúc đó đừng nói thôn Đại Phong, tất cả thôn xóm gần đây đều sẽ gặp tai ương!"

"Vậy phải làm sao?" Tiểu Mai nói, trên vết nước mắt còn chưa khô cạn, lại chảy xuống hai giọt nước mắt óng ánh.

"Thật ra là có biện pháp, nhưng lại cần ngươi hỗ trợ, hơn nữa còn rất nguy hiểm." Vẻ mặt ta trịnh trọng nói.

"Ta không sợ!" Tiểu Mai lau khô nước mắt, quật cường nói: "Chỉ cần có thể cứu được mọi người, ta không sợ cái gì, cái gì cũng nguyện ý làm!"

"Vậy được." Ta tán thành nhìn nàng một cái, gật đầu nói: "Nếu muốn giải trừ quỷ khí trong đao, nhất định phải để linh hồn chết về chốn cũ, có thể an nghỉ."

"Bây giờ cơ bản ta đã có thể xác định, những vong linh này đều là người xâm Hoa Nhật Quân chết ở Trung Quốc, nhưng bản sao cách nơi này thật sự là quá xa, đem bọn chúng mang về quê hương căn bản là không thực tế. Hơn nữa quân đao kia tạm thời bị âm thanh âm nhạc làm cho mê hoặc, nếu chờ đến khi điện thoại hết điện, khi quân đao đuổi theo, chúng ta muốn động thủ lại càng không có khả năng."

"Ngươi nói đi, muốn ta làm gì!" Trong mắt Tiểu Mai lóe lên một tia sáng cực kỳ kiên nghị.

Bạch cốt ốc thứ một nghìn hai trăm sáu.

"Ta muốn phong bế nơi đầu nguồn quỷ khí trong nhà đá, mới có thể tiến hành kế hoạch thứ hai! Nhưng hiện tại gian nhà đá bị vây quanh, căn bản là không cách nào tới gần, cho nên..." Ta muốn nói lại thôi.

"Cho nên muốn ta đem bọn họ dẫn đi đúng không?" Tiểu Mai cực kỳ thông minh, thoáng cái liền đoán ra được.

Những thôn dân này mặc dù đều là hương thân của nàng, nhưng hiện tại lại không có chút thần trí nào, từng người đều giống như cương thi, để nàng đến dụ những người này đi, đích xác thập phần nguy hiểm. Thế nhưng cũng thật sự là do bất đắc dĩ, ta có chút bất đắc dĩ nhẹ gật đầu.

"Được!" Tiểu Mai dùng sức gật đầu, thấy ta còn có chút không yên lòng, nàng khẽ mỉm cười nói: "Ngươi yên tâm đi, ta ở đây lớn lên đấy! Đối với mỗi góc thôn đều hết sức quen thuộc, cho dù nhắm mắt cũng không đi nhầm đâu."

Nói xong liền đứng dậy, chuẩn bị phóng vào trong đám người.

"Ngươi trước tiên chờ một chút!" Ta gọi nó lại: "Chỗ ta còn có ba tấm linh phù, ngươi đều mang theo, nếu gặp được một đám người có lẽ không có hiệu quả gì, nhưng chỉ cần dùng với một người, có thể khiến nó tạm thời không thể động đậy. Ngươi ngàn vạn lần nhớ kỹ, nhất định phải lưu lại, lúc chạy ra cửa thôn xé xác, ngươi có thể đi ra ngoài."

"Bên cạnh công trường phía đối diện có một chiếc xe chở xa hoa, ở đâu đó tìm một gã trợ lý họ Triệu. Bảo hắn lập tức đi mua một ngàn trái đào lớn mới, cộng thêm một bộ trang phục của Âm Dương sư bản thân, muốn tiền đồng tiền, đừng đưa đến trước lúc trời đông! Nói cho hắn biết, thành bại ở đây chỉ là một lần hành động!"

Tiểu Mai nhận lấy linh phù, xoay người rời đi.

"Tiểu Mai!" Ta lại gọi một tiếng.

"Hả?" Nàng cho là ta có chuyện gì muốn phân phó, nghiêng đầu sang chỗ khác.

"Ngươi thật là giỏi!" Ta giơ ngón tay cái lên nói: "Nhất định phải sống sót đi ra ngoài."

"Ừ!" Tiểu Mai gật đầu nhẹ, biến mất trong bóng tối.

Ta sắp xếp sơ qua một chút, cũng bắt đầu đến gần căn nhà đá.

"Trương thúc, ta ở chỗ này!"

"Nhị thẩm nhi, con là Tiểu Mai a!"

Còn chưa đi tới, đã nghe thấy Tiểu Mai hò hét trong bóng tối.

Thanh âm của nàng rất lớn, gần như là dốc hết toàn lực gào thét, trong âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở, mang theo phẫn hận, mang theo bất đắc dĩ cùng bi ai!

Từ nhỏ nàng đã lớn lên ở đây. Nơi này chính là nhà của nàng. Nàng quen thuộc mỗi một người ở đây, mỗi một tấc cây cỏ.

Nhưng vừa chớp mắt, quê hương biến thành phế tích, tất cả mọi người biến thành cái xác không hồn.

Ngay cả phụ mẫu, đệ đệ ruột của nàng, cũng đều không nhận ra nàng, toàn bộ đều nghĩ đến việc giết chết nàng!

Nàng ta muốn cứu mọi người, nhưng lại trốn không thoát, chỉ có thể lén lút trốn ở trong thôn, trơ mắt nhìn thôn xóm tốt đẹp biến thành địa ngục nhân gian...

Bi khổ trong đó cũng chỉ có chính nàng mới rõ ràng!

Ta vượt qua đường phố, xa xa nhìn thấy thạch ốc. Thôn dân vây quanh bốn phía, nghe được thanh âm Tiểu Mai du đãng, nhao nhao quay đầu đi, ngơ ngác nhìn, rồi lập tức chạy như điên về phía nàng.

"Tới đây, tới hết đây! Ta tới cứu các ngươi đây!" Tiểu Mai nức nở kêu to, xoay người chạy như điên ra ngoài.

Tiếng bước chân hỗn loạn bỗng nhiên vang lên, dần dần đi xa, phía trước thạch ốc chợt trở nên yên tĩnh lại.

Ta thở dài một hơi, đi về phía trước.

Tiện tay nhặt lên một đoạn hài cốt từ dưới đất, cắn đầu ngón tay nhỏ ra mấy giọt máu tươi, nhét vào trong ngực.

Huyết nhục bên trong cỗ thi cốt này đã bị quỷ khí thôn phệ, lúc này lại nhỏ máu tươi vào trong người, quỷ khí hoàn toàn không phân biệt được, cho rằng chính là đống xương khô kia!

Một trận chiến vừa rồi, trên mặt đất rải rác một ít cuốc xẻng bị gãy, ta nhấc lên một cái, dùng sức cạy xuống một khe đá.

Trên mặt tường đều có vết tích mới tinh, chắc là Nghiêm Tam Nhi chỉ huy đám thôn dân vừa xây xong không lâu.

Những thôn dân này đã sớm đánh mất thần trí, tạo ra gian nhà đá này cũng dị thường đơn sơ, ngay cả nền đá cũng không đánh, cứ như vậy dùng một tảng đá đắp thành. Dùng sức cạy một cái, hòn đá liền hơi lắc lư, lại dùng sức một cái, liền lật ra một nửa.

Ta nhanh chóng đào một cái cửa hang trên tường thành, một luồng quỷ khí âm trầm đột nhiên bốc lên, lạnh đến mức không khỏi run lên bần bật.

Ta nhặt lên nửa đoạn gậy gỗ, đem áo khoác cởi ra, quấn thành bó đuốc.

Nhà đá không có cửa sổ, bên trong tối đen như mực.

Ta giơ đuốc ở cửa chiếu rọi, vẫn như cũ không nhìn thấy gì cả, chỉ là có một mùi huyết tinh cực kỳ nồng đậm đánh tới trước mặt.

Ta từ lúc lấy ra một nắm gạo nếp ở trong túi, rải ở cửa ra vào một vòng, sau đó bước vào nhà giơ cao cây đuốc chiếu qua bốn lần, nhất thời bị doạ nhảy dựng, bó đuốc thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Trong phòng vậy mà chất đầy vô số bộ xương trắng cổ xưa, tầng tầng chồng chất lên trên nóc phòng, khoảng chừng hơn một ngàn bộ. Đây rõ ràng là một tòa mộ bạch cốt!

Những bộ hài cốt này có chút cũ kỹ, trong đó có không ít xương cốt đã vỡ thành cặn bã, còn có vài bộ xương đã mọc ra thịt Nha!

Trong phòng có một bộ hài cốt nằm yên tĩnh.

Máu thịt trên người hắn đã được bổ sung hơn phân nửa, chỉ là da lông còn chưa mọc ra, máu chảy đầm đìa hiện ra hồng quang, thoạt nhìn giống như vừa mới bị lột da vậy!

Hắn giống như nhận ra sự tồn tại của ta, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, trừng đôi mắt trống rỗng nhìn ta.

Ta vội vàng đứng yên không nhúc nhích, nín thở.

Một lát sau, đại khái bộ xương mà ta giấu ở trong ngực để hắn yên lòng. Hắn lại khanh khách quay đầu, nhìn chằm chằm nóc nhà.

"Quả nhiên không đoán sai!" Ta thầm thở phào, thanh quân đao này muốn giúp chủ nhân mình sống lại, trở thành một bộ ác ma hành tẩu trên thế gian.

bó đuốc chợt lóe, mắt thấy sắp tắt, ta vội vàng lui ra.

Nếu đã xác định mục tiêu, kế tiếp là dễ nói chuyện.

Ta dùng chu sa vây quanh tường đá vẽ đầy phù chú rậm rạp, lập tức trên bốn góc có một đống đất nhỏ, bên trên cắm một nhánh liễu.

Ta vừa làm xong tất cả những thứ này, phương xa lại vòng tới một trận tiếng bước chân dày đặc, nghĩ hẳn là những thôn dân đuổi theo Tiểu Mai kia lại quay trở về.

Ta không dám dừng lại, vội vàng trốn vào dưới bóng râm của một cây đại thụ, len lén nhìn trộm hồi lâu. Thấy bọn họ cũng không mang theo thi thể Tiểu Mai trở về, lúc này mới triệt để thả lòng.

Xem ra cô nương này hẳn là trốn thoát trời sinh!

Ta ngẩng đầu nhìn trời, ngôi sao khởi minh đang lóe sáng, sắp đến hừng đông rồi.

Giày vò cả đêm như vậy, ta thực sự mệt mỏi không chịu nổi, cũng không muốn chạy ra ngoài chơi trò chơi nguy hiểm gì với những thôn dân kia, liền dựa vào đại thụ ở phía sau nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ta đột nhiên cảm thấy hình như có rất nhiều đôi mắt đang cùng nhìn ta chằm chằm.

Ta bỗng nhiên giật mình một cái, hô một tiếng đứng lên, lại phát hiện là ba tầng ngoài các thôn dân vây quanh ta chật như nêm cối!

Ta sợ tới mức lùi lại phía sau, khanh một tiếng đâm vào trên cây to, đầu đụng vào đau nhức, bất quá cũng lập tức tỉnh táo lại.

Hiện tại bọn họ chỉ vây quanh ta rất nhanh, nhưng cũng không hề động thủ, hơn nữa hào quang màu đỏ rực rỡ trong hai mắt cũng đều đã rút lui.

Xem ra là có tác dụng phong ấn, thao túng những thôn dân này quỷ khí đã bị ngăn cách, tất cả bọn hắn đều như ruồi không đầu, không biết nên làm gì, tự nhiên cũng liền quên đi mệnh lệnh kẻ xâm nhập này!

Hàng Ma đồng tử thứ một ngàn hai trăm bảy, Đào thái lang...

Nghĩ đến đây, ta thở phào một hơi, trước ngực sớm đã ướt đẫm. Dù sao ta đã tận mắt nhìn thấy, Thanh Liễu đạo trưởng, Minh Giác đại sư chết như thế nào.

Ta thăm dò cất bước về phía trước, những thôn dân này vẫn thờ ơ, giống như một đám rối gỗ không nhúc nhích, cho dù mí mắt không nháy một cái. Tình cảnh này có chút đáng sợ, bất quá, vẫn tốt hơn là trợn tròn hai mắt, muốn đánh chết ta sống!

Ta chen ra khỏi đám người, vội vã chạy ra ngoài thôn.

Quỷ khí trong nhà đá tạm thời bị phong ấn, nhưng đao Anh Hoa còn sắc bén hơn kia vẫn còn, cũng không biết lôi điện trên điện thoại của ta còn có thể kiên trì được bao lâu?

Đương nhiên, ta cũng sẽ không phạm vào cái gì thần kinh chạy về xem xét.

Ta chạy một hơi khỏi thôn, từ rất xa đã thấy hai bóng người đứng song song ở phía công trường, đang đánh chai Đảu hướng bên này chiếu tới.

Gần thêm chút nữa, lúc này mới nhận ra, chính là trợ lý và Tiểu Mai.

Tiểu Mai vừa thấy ta, vội vàng chạy tới.

"Trương đại sư, tình huống hiện tại thế nào rồi?" Trợ lý sốt ruột hỏi.

Ta không thở nổi, thúc giục liên tục: "Đào, đào..."

"Ngươi yên tâm, ta đã sớm an bài rồi, bọn họ chạy suốt đêm tới vườn đào mua xe, đã ra ngoài hơn một giờ, có lẽ cũng tới rồi, quần áo ta cũng mua được rồi." Trợ lý giải thích.

Ta nghe xong mới hoàn toàn yên lòng, bịch một tiếng nằm trên mặt đất.

"Ngươi... ngươi không sao chứ?" Tiểu Mai ngồi xổm xuống, ân cần hỏi.

Ta lắc lắc đầu, thở hổn hển trả lời: "Không sao, chỉ cần trước khi có điện thì bọn họ chuyển quả đào đến là được rồi."

"Nếu không phải ta ngăn cản, nàng đã sớm chạy đi tìm ngươi rồi." Trợ lý ở bên cạnh nói.

"Trong thôn quá nguy hiểm, để một mình ngươi ở lại đó, ta..." Tiểu Mai vừa nói được một nửa thì mặt nàng đỏ lên.

Ta khẽ mỉm cười cũng không nói gì.

Nằm mơ mơ hồ hồ trong chốc lát, xa xa liền truyền đến một tràng tiếng chuông sáo.

Ngẩng đầu lên xem, đối diện phóng tới hai luồng đèn cực sáng, loáng thoáng như một chiếc xe ngựa hạng nặng mở tới.

Sau khi xe ngựa mở gần, mấy tráng hán nhảy xuống xe nói: "Triệu trợ lý, vận chuyển hạt đào đến đây, dời đến chỗ nào?"

Ta vội vàng bò dậy khỏi mặt đất, trong ánh mắt kinh ngạc của mấy người này nhanh chóng chui vào phòng điều khiển bằng lái, chỉ về phía trước nói: "Các ngươi đi đường tắt, nhanh đi lấp kín khe rãnh ở cửa thôn!" Nói xong liền phát động lên.

Thời gian không đợi người khác! Vạn nhất xe điện trễ mà có thể khiến đao Anh Hoa quân đại khai sát giới, vậy thì phiền toái rồi!

Trợ lý này mặc dù không hiểu rõ tình hình, nhưng phỏng chừng cũng biết được từ trong miệng Tiểu Mai tất cả các đại sư kia đều bị ngộ hại, tình thế bức người, lập tức dẫn mấy tráng hán kia đi qua đường nhỏ, đẩy bánh bao ở cửa thôn vào khe rãnh, lại thêm không ít hòn đá.

Đường đi thông suốt xong, ta kéo Ly Hợp Khí vừa định lên xe, Tiểu Mai kéo cửa xe nhảy lên: "Ta cũng đi."

Ta vừa thấy nàng sắc mặt vội vàng, cũng không tiện nói gì, trực tiếp đạp xuống đáy biển.

Lư xe mở vào thôn, nghiền ép mặt đường vang lên kèn kẹt.

Những thôn dân kia không có Nghiêm Tam Nhi thao túng, lại đoạn tuyệt quỷ khí xâm nhập, tất cả đều không có chủ trương, đoán chừng lúc này còn đang ngẩn người dưới cây đại thụ kia, cho nên, dọc theo đường đi không có chút ngăn cản nào.

Tiểu Mai vừa thấy, rất là ngạc nhiên hỏi ta: "Người trong thôn bây giờ thế nào rồi?"

"Lát nữa sẽ khỏi thôi." Ta nói ngắn gọn: "Chẳng qua, cho dù bọn họ có tỉnh lại, cũng sẽ có mấy ngày thích ứng. Mà chuyện phát sinh trước đó, bọn họ hoàn toàn không nhớ được, ngươi cũng đừng có nhắc nhở bọn họ, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Dạ." Tiểu Mai cắn môi khẽ gật đầu.

Người trong thôn không có ký ức, nàng phải mất bao lâu mới có thể quên đoạn chuyện xưa kinh khủng này đây?

Mẹ mang chiếc xe đi thẳng đến trước căn nhà đá liền dừng lại. Quả nhiên, cả thôn người vẫn còn ngây ngô ngốc nghếch vây quanh cây đại thụ kia, lúc rời đi giống hệt như lúc mình rời đi.

"Ngươi chờ ta một lát." Ta nói xong, quay người nhảy xuống xe.

Đi đến chỗ vắng vẻ, ta lấy từ trong ba lô ra hồ lô bằng băng ngọc, triệu hồi ra Vĩ Ngọc, Vĩ Ngọc hiện giờ vẫn đang ở giai đoạn dưỡng thương, nhưng ta cũng là thời khắc phi thường, nhất định phải dùng đến nàng.

Vĩ ngọc nửa nhắm mắt duỗi lưng một cái, cười híp mắt nhảy tới nhảy lui trên vai ta: "Hỏa ca ca, cuối cùng ca đành phải gọi ta ra rồi sao?"

"Trước đừng nói nhảm, tranh thủ thời gian biến thành hình người, sau đó hóa trang." Ta nghiêm mặt ném quần áo vừa mua vào trong ngực Vĩ Ngọc.

"Giả trang?" vĩ ngọc cười tủm tỉm biến về bộ dáng tiểu loli, giẫm lên mộc phúc nói: "Ta còn cần hóa trang sao? Nhìn dáng dấp ta đáng yêu như vậy, nguyên khí thiếu nữ hoạt hoạt bát như vậy."

Nàng vừa nói được nửa đường, thấy vẻ mặt sốt ruột của ta, thức thời ngậm miệng lại hỏi: "Nói đi, hóa trang thành cái bộ dáng gì."

"Đào Thái Lang." Ta đáp.

"Đào... Đào thái lang?" Vĩ ngọc sửng sốt, bĩu môi kháng nghị: "Ngươi thế mà lại khiến nữ nhân ta giả nam trang, còn phải giả thành một thái lang đào xấu xí như vậy nữa."

Thời gian cấp bách, ta cũng không có thời gian giải thích với nàng, chỉ đơn giản là nói rõ một chút tình huống trong thôn.

Vong Linh thôn Đại Phong quấy phá tất cả đều là quân nhân Nhật Bản, ban đêm bọn họ hi vọng linh hồn trở lại cố hương không thể giải thoát, đành phải mời Vĩ Ngọc hỗ trợ giả trang thành thái lang, đến siêu độ đám vong linh này.

Đào thái lang là hàng ma đồng tử trứ danh Nhật Bản, truyền thuyết hắn sinh ra từ trong quả Đào, có công lý giống Tôn Ngộ Không từ trong viên đá nhảy ra.

Đào thái lang ở dân gian Nhật Bản vẫn luôn có hình tượng một đứa trẻ đáng yêu. Hắn thích ăn cơm nếp, thiên tính lương thiện, bởi vì một mình tới Quỷ đảo chém giết Quỷ Vương, bởi vậy được Phiêu Sắt tôn sùng thành Thần. Ở Nhật Bản có: yêu ma không sợ, có cách nói của Đào thái lang.

Quỷ thường dùng thần đi lại hằng ngày, không tốt hơn nữa.

"Vậy... Được rồi." Vĩ Ngọc miễn cưỡng đáp ứng.

"Ngươi xem, đào ta đã chuẩn bị xong, chiếc xe này liền lấy ra làm tế đàn đi! Sau khi thay quần áo xong xuôi dựa theo phân phó của ta phân phó hành động." Ta chỉ chỉ vào xe ngựa nói.

"Ồ, nàng là ai?" Ngọc mắt sắc rất nhanh nhìn thấy Tiểu Mai ngồi ở trong xe.

"Bán Đào." Ta hàm hồ đáp, e sợ nàng lại cùng ta xoắn xuýt cái gì đó, vội thúc giục: "Ngươi mau đi chuẩn bị một chút, trong thôn có một thanh đao Nhật Quân lợi hại, nếu đợi nó đuổi theo, sẽ rất khó khăn."

Ngọc Vĩ nhu thuận gật đầu, xoay người rời đi.

Ta bảo Tiểu Mai xuống xe, Tiểu Mai nhìn Ngọc cũng rất kỳ quái, quay đầu hỏi ta: "Đây là ai vậy?"

"Là... Đào thái lang." Ta đáp bừa.

Chỉ chốc lát sau, Vĩ Ngọc từ trong bóng tối đi ra.

tết ba bím tóc, mặc đồ rộng thùng thình, quả thật đã cải trang mình thành dáng vẻ Đào Thái Lang. Chẳng qua, đây có thể là người đẹp trai nhất trong lịch sử đẹp trai.

Ngọc đuôi ngọc nhảy lên thùng xe, làm ra vẻ theo yêu cầu mà bày ra một tư thế tấn công.

Ta nắm một nắm bụi đất chạy đến trước nhà đá, bôi hết phù chú phong ấn, từng sợi hắc khí lập tức tranh nhau chui ra khỏi nhà đá, ngưng tụ thành từng bóng người màu đen.

Những bóng người kia đứng chỉnh tề thành một trận hình vuông ngàn người, tất cả đều không thấy rõ khuôn mặt, đeo trường trường kích đầu đội nón sắt, sau đó vậy mà cùng quỳ xuống.

Ngọc đuôi chính là hóa thân của Đát Kỷ, trên người mang theo khí tức siêu phàm, lại hóa thành bộ dáng của Đào Thái Lang, phối hợp với thiên đào ta đặc biệt an bài thiết đàn, từ trong đến ngoài đều cực kỳ chân thật, những vong linh này nào có thể phân biệt được?

Ngọc đuôi ngọc hướng tới ta thè lưỡi, ta cũng âm thầm giơ ngón tay cái lên.

Leng keng leng keng leng keng...

Đúng lúc này, từ đằng xa truyền đến một trận âm thanh cực kỳ chói tai, tựa như có vật gì sát mặt đất.

Tiểu Mai quay đầu nhìn lại, sợ tới mức toàn thân run rẩy: "Là... là thanh Quỷ đao kia!"

Đệ nhất thiên bạch bát chương (chương hơn)

"Không sao." Ta quay đầu nhìn lại nói: "Quỷ đao này cũng tới quỳ lạy Đào thái lang."

Quỷ đao mặc dù thế tới hung hăng, nhưng lại không tràn đầy sát khí như lúc trước.

Nó từ trong hẻm nhỏ thoáng hiện ra, hoàn toàn không để ý tới hai chúng ta, đi thẳng đến chiếc xe lớn chứa đầy quả đào kia, cuối cùng dừng lại trước một vong linh Nhật Quân chỉnh tề quỳ đó. Như là cúi đầu, hướng ngọc đuôi cúi thấp liền ba cái, sau đó An An lặng lẽ cắm vào đất bùn.

Ngọc đuôi mặc trang phục của Nhật Bản Âm Dương Sư, sắc mặt nghiêm túc đắm chìm trong ánh trăng, một vầng sáng xanh nhạt khuếch tán quanh người cô, giống như anh đào thái lang hàng lâm.

Đám vong linh kia lập tức ngã sấp xuống thấp hơn, đầu gần như dán chặt xuống mặt đất.

Đào thái lang là hàng ma đồng tử của Nhật Bản Bản, khi còn sống thường ghi rõ ở Nhật Bản, những kẻ xâm Hoa Nhật Quân này sau khi chết tự nhiên sẽ không quên.

Lúc này Ngọc Vĩ cũng nhảy múa theo lời dặn dò của ta trên tế đàn đào, không ngừng câu dẫn tình cảm nhớ nhà của các vong linh.

Tiểu Mai rất kinh ngạc nhìn nhìn Vĩ Ngọc, lại quay đầu nhìn ta nói: "Như vậy là có thể cứu được mọi người sao?"

"Đúng vậy." Ta khẽ gật đầu: "Sỡ dĩ những vong linh này quấy phá, chính là vì đã chết nhà tha hương ở dị quốc, trải qua tế điện, oán khí hoá giải xong, chúng tự nhiên sẽ không sao."

Tiểu Mai vừa nghe, nước mắt lập tức tuôn trào, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, nói: "Ta thay người cả thôn cảm tạ ngươi!"

Ta vội vàng đỡ nàng lên, cười nói: "Ngươi cũng không cần để trong lòng, ta chính là ăn bát cơm này, nếu đã gặp thì quyết không thể ngồi yên không để ý tới. Hơn nữa, nếu nói ra, ngươi còn cứu ta một mạng đấy."

"Ha ha ha!"

Lúc này, gà trong thôn cũng kêu lên, phía đông chân trời cũng lộ ra một tia trắng bạc.

Bóng đen dày đặc dần trở nên mờ nhạt, hóa thành từng làn khói xanh, phảng phất như linh hồn thăng thiên.

Trước gian nhà đá trống rỗng, chỉ còn lại thanh đao hoa anh đào đã mất đi ánh sáng.

Thôn dân vây quanh cây đại thụ đột nhiên giống như mất đi tri giác, tất cả đều ngã thẳng tắp xuống.

"Đây là làm sao?" Tiểu Mai rất kinh ngạc hỏi.

"Bọn hắn bị quỷ khí xâm nhiễm quá lâu, lúc này quỷ khí mặc dù đã tiêu trừ, nhưng bọn hắn trong lúc nhất thời còn chưa hết sức, lúc này mới tạm thời ngất đi. Ngươi đi dùng cành liễu ngâm nước, xối lên đầu bọn hắn, rất nhanh sẽ bình phục."

"Được! Ta đi ngay." Tiểu Mai nói xong liền xoay người bỏ chạy.

Ngọc đuôi có chút mệt mỏi xoa xoa mồ hôi trên trán, giống như tranh công hướng ta vểnh chu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu hiện lên một vầng sáng ửng đỏ.

Ta cười giơ ngón tay cái lên, tán thưởng nói: "Trở về ban thưởng cho ngươi!"

Đồng thời tế điện nhiều vong linh như vậy, vĩ ngọc thật sự mệt mỏi không chịu nổi, ngay cả khí lực để nói chuyện cũng không có, chỉ cười khẽ một cái, liền biến thành bộ dáng hồ ly.

Ta vội vàng thu hồi nàng ta về hồ lô bạch ngọc, để nàng ta tiếp tục tu dưỡng.

Ta cầm đao hoa đào lên, lưỡi đao vẫn sáng như tuyết, chỉ có điều không có sát khí âm trầm kia, hoàn toàn không khác gì những đồ vật bình thường.

Ta nhìn kỹ, dưới tán cây chạm khắc hoa anh đào kia có khắc hai chữ Hán "Liễu Hạ".

Đột nhiên, đao nhẹ nhàng phát ra một tiếng kêu dài, giống như đang hướng ta nói lời cảm tạ vậy. Lập tức hai chữ kia cũng lóe lên vầng sáng, ảm đạm xuống...

Ngay sau đó, trong nhà đá liên tiếp phát ra tiếng vang ầm ầm, giống như có đồ vật gì đó đang sụp đổ như chuông đồng xương, chắc là những hài cốt xâm hoa nhật quân kia nhao nhao tán loạn ra.

Vốn căn cơ của căn nhà đá bất ổn, chồng chất thi cốt sụp đổ, toàn bộ căn phòng cũng theo đó biến thành một đống phế tích. Phần mộ bia trên đỉnh gian phòng ầm một tiếng nện vào chỗ cách ta bốn năm mét.

Trời đã hơi sáng, ta mơ hồ nhìn thấy trên bia đá khắc rất nhiều chữ. Đi vào, nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện ra đó là một tòa bia ký sự!

Một đến chín bốn năm năm, đại chiến thế giới lần thứ hai đã xảy ra sự thay đổi tính lịch sử, ở Nhật Bản đảo thả bom, tiêu diệt liên tục mấy chục vạn quan đông quân Nhật Bản, rốt cuộc Nhật Bản không ai bì nổi chuẩn bị đầu hàng vô điều kiện.

Nhưng bọn họ không cam lòng đem tất cả bảo tàng cướp đoạt được ở Trung Quốc nộp ra ngoài, liền che giấu tai mắt mọi người từ đảo Nhật Bản rút ra một nhánh quân mới, lấy mỹ danh là đốc chiến, trên thực tế là do Liễu Hạ Trung dẫn đội, muốn đem bí mật kho báu vận chuyển về bản quốc.

Tin tức này được đánh vào nội bộ địch nhân báo cáo cực kỳ khẩn cấp cho phủ chính giữa.

Sau khi Lý Tông Nhân đảm nhiệm chiến khu thứ năm của quốc dân đảng biết được tình huống, phẫn nộ đập nát bàn, lập tức phái cận vệ quân của mình đi vây chặn, hơn nữa hạ tử lệnh: Không cướp được kho báu, các ngươi sẽ là tội nhân lịch sử của dân tộc Trung Hoa!

Nhóm cận vệ quân lập hình quân lệnh, ngày ngày đuổi đêm, rốt cục phát hiện trên tàu tàu vận chuyển của Nhật Quân ở gần võ hán, hơn nữa làm nổ tạc, liều chết đánh cược một phen với nhật quân.

Hai đội ngũ này đều cực kỳ cường hãn, chiến đấu tiến hành kịch liệt dị thường, liên tiếp kịch chiến hai ngày hai đêm.

Chiến đấu đến phút cuối, song phương đều tử thương hơn phân nửa, một ngàn tên nhật quân còn sót lại cũng bị ép tới mức mặt trời lặn dốc.

Sau khi nghe được Thiên Hoàng đầu hàng, một ngàn người này được dẫn đầu trong Liễu Hạ, viết di thư cho người nhà của cha mẹ, sau đó đồng loạt tự sát, mà cây đao mà Liễu Hạ trung cấp thiết dùng để cắt kia chính là quân đao của Anh Hoa!

Cuối cùng, khi cận vệ quân lên đây thu dọn chiến trường, từ trong di thư phát hiện, thật ra những ngày qua quân lính này đều là tân binh, còn có rất nhiều hài tử vừa trưởng thành, bọn họ vốn tưởng rằng đến Trung Quốc là trợ giúp người Trung Quốc, giúp đỡ người Mỹ "Đại Đông Bát Nhu cộng hưởng", không ngờ Thiên Hoàng lại lừa gạt bọn họ, lừa gạt.

Bọn họ đến xâm lược quê hương người khác, tàn sát bách tính vô tội, cho nên nội tâm của bọn họ cũng cực kỳ hối hận, cho nên trên đường đi không dám động vào một dân chúng Trung Quốc, chỉ sợ hai tay dính đầy máu tươi...

Cho dù là thời khắc cuối cùng trước khi cắt bụng, trong lòng bọn họ cũng chỉ có cố hương cùng hoa anh đào, mà không phải lòng muông dạ thú xâm lược.

Đối phương mặc dù là địch nhân, nhưng cận vệ quân lại cực kỳ khâm phục tinh thần bọn họ, lập tức quyết định chôn cất toàn bộ hài cốt cùng một chỗ, hơn nữa còn đặt một cái tên, gọi là vĩnh viễn với mộ phần, chính là hi vọng thiên hạ sẽ hòa bình mãi mãi.

Mà bây giờ ta thấy tấm bia đá kia chính là vĩnh viễn và bia.

Vĩnh cùng trên bia có lưu lại rất nhiều vết đục, nghĩ đến trải qua nhiều năm như vậy, mộ địa sớm đã bị hủy diệt, lúc này mới bị Nghiêm Tam Nhi dưới cơ duyên xảo hợp phát hiện.

Sau khi xem xong, cuối cùng ta cũng hiểu nguyên do của nó: Bên trên hoa đao có khắc hai chữ Liễu Hạ, cùng với người dẫn đội kia có cùng dòng họ, hẳn là gia truyền bảo đao của hắn.

Hắn có thể mang theo vinh quang vô cùng lớn, mang theo bảo đao gia truyền lao vào chiến trường, tưởng đây là một trận thánh chiến vĩ đại, kết quả lại là một trận đồ sát, mang đến tai nạn vô cùng nặng cho nhân dân hai nước.

Tuy rằng nhóm Nhật Quân này được an táng thích đáng, nhưng người chết trận trong sa trường lại không cách nào về quê hương. Đây vốn chính là điều tàn nhẫn nhất, cho nên quỷ khí mới dung hợp với nhau, nuôi được mũi đao hoa anh đào này.

Ta cầm đao của Anh Hoa quân đứng trước bia nhìn một lúc lâu...

Lập tức cảm thán một tiếng, cung kính quân lễ với quân đao một cái tiêu chuẩn, thật hy vọng tất cả bằng hữu Ba Ta đều nhìn thẳng lịch sử giống Liễu Hạ, thích hòa bình, thù hận giữa Trung Quốc và Nhật Bản như vậy, có lẽ trong tương lai không lâu thật sự có thể hóa giải.

Lúc này một vầng mặt trời đỏ vọt ra từ đường chân trời, tỏa ra vạn ánh sáng đỏ chiếu sáng cả thôn Đại Phong, cũng chiếu sáng cả quân đao Anh Hoa!

Đệ nhất thiên nhị thiên cửu thiên tổ truyền hộp báu tổ truyền...

Đúng lúc này, Tiểu Mai bưng một cái chậu nước lớn đi trở về.

Hai bím tóc đen nhánh của nàng đã bị chặt đứt, tùy ý buộc bằng một sợi dây đỏ, khắp khuôn mặt đều là nước mắt, nhưng tràn đầy thần sắc mừng rỡ.

Nàng vẫn đi đến trước cây đại thụ, sau đó lấy cành liễu trong chậu ra không ngừng rải về phía thôn dân.

Trong nắng sớm, thân ảnh xinh đẹp của nàng càng thêm xinh đẹp, mỗi một động tác đều ôn nhu thanh nhã, thật giống như Quan Âm Bồ Tát phổ độ chúng sinh vậy.

Nghe đồn cành liễu trong tay Quan Âm có thể làm vạn vật chết rồi sống lại, mà Tiểu Mai cũng dựa vào dũng cảm của mình cứu cả thôn.

Thôn Đại Phong giống như mặt trời mới mọc, sắp sửa nghênh đón một ngày mới!

Ta nhìn thoáng qua bốn phía, cũng không chào hỏi Tiểu Mai, liền cầm theo đao Anh Hoa lặng lẽ rời đi.

Ta là một thương nhân âm vật, ta không thuộc thế giới phàm nhân.

Khi nghe ta kể về chuyện của thôn Đại Phong đã giải quyết, công trường phụ cận cũng không còn sau khi giở trò quỷ nữa, y trợ lý lập tức mừng rỡ gọi điện thoại cho Từ Quảng.

Vừa mới đánh tới, bên kia liền kết nối, một đầu máy truyền tin khác truyền đến âm thanh khàn khàn của Từ tổng.

Có lẽ nghe nói mấy vị đại sư mời tới liên tiếp chết thảm, rất sợ bị oan hồn đòi mạng, cho nên bị dọa đến không ngủ được phải không?

"Thế nào rồi?" Còn chưa đợi trợ lý báo cáo, hắn đã khẩn trương hỏi.

"Không sao!" Triệu trợ lý tường thuật một phen, sau đó nói: "Trương đại sư quả nhiên danh bất hư truyền, đã siêu độ âm linh rời đi rồi."

"Được được được!" Từ tổng liên tục nói mấy chữ tốt, sau đó an bài nói: "Thỉnh Trương đại sư đến tổng bộ, ta muốn đích thân cảm ơn ngài, thù lao lúc trước không ít, phải thêm vào nữa."

"Không cần." Ta nhận lấy câu trả lời: "Tất cả thù lao ta sẽ không lấy một phần, thương nhân âm vật có quy củ của thương nhân âm vật, cứu thế không tham tiền, nếu ngươi thật sự muốn cám ơn ta, ta sẽ đưa tro cốt đám quân nhân Nhật Bản kia về tổ quốc của mình! Còn nữa, các thôn dân của Đại Phong thôn cũng không dễ dàng gì, hy vọng điều kiện của ngươi cho bọn họ có thể hậu hĩnh hơn một chút."

Từ Quảng với đầu máy truyền tin kia sửng sốt một chút, sau đó liên tục đáp: "Nhất định, nhất định! Nhưng mà, Trương đại sư, ta rất muốn mời ngài đến mở rộng, bất luận ngài đưa ra điều kiện gì thì ta tuyệt đối sẽ trả giá."

"Là ta ưng ý mỹ ý của Từ Ngôn, nhưng mà ta thích cuộc sống nhàn vân dã hạc hơn."

"Vậy... Được rồi." Từ Quảng Thịnh rất không tình nguyện nói: "Có thể người bằng hữu như ngươi, Từ mỗ tính là kết giao!"

Mặc dù trong nước có đại phú, nhưng đối mặt với quỷ thần lại là vô kế khả thi, rất sợ sau này lại gặp phải chuyện gì mà không tìm được người hiểu, cho nên mới có ý định lôi kéo quan hệ với ta.

Ta hiểu được tâm tư của hắn, gật đầu nói: "Chỉ cần ngươi không làm chuyện thương thiên hại lý, phàm gặp phải âm vật quấy phá, đều có thể tới tìm ta."

"Được!" Từ Quảng đáp ứng luôn miệng.

Ta lộn bài trả lại cho phụ tá, ngửa người tựa vào ghế ngồi.

Lúc tới, bảy tám cao thủ tràn đầy, lúc trở về chỉ còn lại bản thân

ta.

Nếu không phải kinh nghiệm phong phú của ta, chỉ sợ cũng không thể quay về. Hành trình đến thôn Đại Phong lần này, thật sự là hung hiểm muôn phần!

Giày vò cả đêm nay, ta thật sự cảm thấy mệt mỏi, chỉ chốc lát đã tựa trên ghế ngủ say như chết.

Chờ ta tỉnh lại thì đã là buổi chiều rồi, dư âm màu đỏ nhàn nhạt vương ở trên cửa sổ, chiếu ta tràn đầy vẻ mặt. Ta quay đầu nhìn lại, xe liền dừng ở trước cửa cửa tiệm cổ ma của ta.

Trợ lý thấy ta tỉnh, cười nói với: "Trương đại sư, ta thấy ngài ngủ quá say nên không dám nhẫn tâm quấy rầy ngài. Nhưng lại không biết ngài ở đâu, đưa ngài đến đây, bây giờ ngài muốn về nhà sao? Ta đưa ngài."

"Không cần đâu." Ta phất phất tay: "Đây chính là nhà của ta, ta cũng phải mở cửa buôn bán rồi, từ biệt ở đây đi!" Nói xong, ta liền đứng dậy đi xuống xe.

Triệu trợ lý nói lời từ biệt với ta, mở xe rời đi.

Ta lấy chìa khóa ra vừa định mở cửa, đột nhiên phát hiện trước cửa hàng có một người đang ngồi.

Người này ngồi trên bậc thang trước cửa, hai tay chống cằm, xem bộ dáng ngủ say sưa!

Tuy rằng ta không nhìn rõ mặt hắn, nhưng xem ra là một người trẻ tuổi, vóc dáng rất cao, tóc rất ngắn, mặc quần áo Lý Ninh vận động, dưới chân là đôi giày đã mài rách. Y phục rất cũ nát, nhưng lại rất sạch sẽ, loáng thoáng tỏa ra mùi thơm của mật xà.

Người này là ai?

Ngồi xổm cửa tiệm ta làm cái gì?

"Này, tỉnh lại." Ta nhẹ nhàng đẩy hắn.

Hắn ta ngái ngủ ngẩng đầu nhìn ta một cái, hoang mang rối loạn đứng dậy: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta thực sự quá mệt mỏi, liền nằm ở đây ngủ."

"Không có việc gì." Ta có chút kỳ quái, thằng nhóc này cũng không giống người không nhà để về, vì sao lại lang thang đến đây.

Trong lòng ta mặc dù thấy kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều, lấy chìa khoá ra mở cửa tiệm.

"Ngài chính là Trương Cửu Lân đại sư sao?" Người trẻ tuổi vừa thấy ta mở cửa, cực kỳ kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, ngươi là?"

"Chào Trương đại sư, ta là Tôn Hữu Lương, sau khi nghe nói đại danh của ngài là đặc biệt tới tìm ngài. Hôm qua lúc đến đã vồ hụt người, lại không biết ngài trở về khi nào, ta đành phải ngồi ở đây chờ đợi, không ngờ lại ngủ thiếp đi, thật là ngượng ngùng a." Người trẻ tuổi lộ ra nụ cười áy náy, hơi khom lưng, có vẻ cực kỳ lễ phép.

"Ồ? Hóa ra ngươi tới tìm ta, mời vào." Ta chỉ vào tiệm cổ nói.

"Mời ngài đi trước." Hắn ta cực kỳ cung kính.

Sau khi vào cửa, cấp bậc lễ nghĩa của hắn phi thường chu toàn, ta mời hắn ngồi cũng không ngồi, liền quy củ đứng ở trước mặt ta nói: "Trương đại sư, nghe nói ngài chuyên làm ăn âm vật, trên tay ta có một món đồ, muốn mời ngài xem qua."

"Âm vật này có phải là chuyện ma quỷ liên tục?" Ta hỏi.

"Không có, không có, đây là tổ truyền nhà ta, chỉ có điều... chỉ có điều tình thế này không thể không nói, đành phải bán nó đi thôi." Người trẻ tuổi cúi đầu ủ rũ, như có nỗi khổ khó nói lên lời.

"Vậy cũng được, ngươi lấy ra, ta xem trước rồi nói sau." Ta nói.

Hắn đáp lại một tiếng tốt, thò tay vào trong ngực móc ra một cái hộp sắt nhỏ. Hộp sắt rất cũ nát, xem ra là năm tháng no nê, bên ngoài đều là vết tích ma sát.

Mở hộp sắt ra, bên trong còn có một bao vải vàng.

Tay hắn đang cầm một bao vải màu vàng, cung kính bày ra trước mặt ta, cẩn thận từng li từng tí mở ra.

Chỉ thấy trong cái túi vàng kia cắm song song chín cây châm!

Chương một ngàn hai trăm chín châm Linh Xu.

Chín cây châm kia to nhỏ không đồng nhất, dài ngắn bất đồng, tất cả đều tản ra từng luồng sáng vàng óng!

Ta liếc mắt liền nhìn ra, đây là kim châm chuyên dụng để châm cứu trung y.

Vệt hoa văn trên đầu kim cực kỳ cổ xưa, hẳn là hoa văn ba lá của thời Thịnh Đường.

Ta đem chín cây kim châm kia nhất nhất lấy ra kiểm tra, phát hiện mỗi cái nhỏ tinh xảo, đồng thời có một cỗ mùi thơm thảo dược lượn lờ phiêu tán ra.

Hương khí này tuyệt đối không phải phun lên, mà là từ bên trong kim châm phát ra. Giống như là Quỷ Đầu Đao mà đao của đao phủ thường dùng, tự nhiên sẽ lưu lại một luồng sát khí, nếu như đời đời tương truyền, mấy trăm dặm dã quỷ cũng không dám tới gần.

Ta đặt kim châm xuống, lại nhìn bao vải vàng một chút.

Vải bố cũng cực kỳ cổ xưa, mơ hồ tản mát ra vầng sáng màu vàng nhàn nhạt, xem ra hẳn là tơ lụa đẹp nhất của cổ đại, tơ lụa vẽ hoa điền đồ chỉ có Đường triều mới có, mà ở góc dưới trái bao vải, dùng tơ lụa màu đỏ thêu ba chữ nhỏ: Kính Tư Mạc.

Tư Mạc?

Chẳng lẽ là dược vương đại danh đỉnh đỉnh của triều Đường Tôn Tư Mạc?

Thứ này nhìn từ trên công nghệ, đích thật là đồ cổ của triều Đường, nhưng nếu thật sự là di vật của Tôn Tư Mạc thì càng ghê gớm hơn, tuyệt đối không phải mấy trăm vạn khả năng cân đo.

"Thứ này ngươi làm thế nào có được?" Ta thả châm về chỗ cũ, quay đầu hỏi.

"Đây là tổ tiên nhà ta đời đời truyền thừa xuống, nhà chúng ta đời đời đều là trung y, sở trường nhất chính là thuật châm cứu! Nhưng mà... Nhưng là hiện tại lại không có người cầu chúng ta chữa bệnh, đều xem chúng ta là kẻ lừa đảo trên giang hồ, phàm là có bệnh tật gì., Vô luận lớn nhỏ, trực tiếp đi tới tây y nơi đó khai đao. Lại nói, ta theo gia gia cùng phụ thân học y thuật, căn bản không có giấy phép hành y, vất vả lắm mới lấy hết dũng khí ở cửa nhà xem bệnh miễn phí, còn bị người của y viện tìm tới cửa phá quán. Cho nên... thứ này chỉ sợ không dùng được nữa."

Nói đến đây, người trẻ tuổi có chút thất lạc cúi đầu.

"Cho dù vô dụng, ngươi cũng có thể lưu lại làm kỷ niệm, không cần thiết cầm đi bán đâu." Ta thật tiếc nói.

"Ta..."

Người trẻ tuổi dừng lại, rất lúng túng nói: "Tôn gia chúng ta huyền hồ tế thế, đời đời hành y, có thể truyền tới đời này của ta bất luận thế nào cũng không truyền nổi! Mỗi ngày ta nhìn thấy hộp kim châm này liền cảm thấy có lỗi với lão tổ tông..."

"Mặt khác, mẫu thân ta tuổi tác đã lớn, rất thương nhớ quê hương, cãi vã muốn chuyển về quê nhà. Nhưng ngoài nghề y ra, ta cũng không có bản lĩnh gì khác. Vốn định dùng thủ pháp này trà trộn vào thiên địa một phen, sau đó bán nhà của mình cho võ giả lưu lạc, không ngờ lại... Ai!" Hắn nói xong lại thở dài não nề, dường như cực kỳ không cam lòng.

"Nói như vậy, ngươi chẳng những sẽ dùng thần châm này, hơn nữa kỹ thuật còn rất cao minh?" Ta tò mò hỏi.

"Tinh xảo thì không dám nói, nhưng gia đình ta học châm cứu quả thực rất lợi hại! Ta đã học được hơn phân nửa, tiểu bệnh châm đã khỏi bệnh, mặc dù là nghi nan tạp chứng cũng chỉ cần châm ba lượt là có thể đạt được hiệu quả." Người thanh niên nói rất chắc chắn, trong hai mắt cũng toát ra hào quang cực kỳ tự tin.

"Châm này của ngươi ngược lại không giả, thật sự là y sư cổ đại sử dụng, về phần y thuật của ngươi... Như vậy đi, ngươi lấy ta thử một chút! Ta xem bản lãnh của ngươi thế nào, nếu thật sự có bản lĩnh mà nói, châm này cũng đừng bán, ta cam đoan cho ngươi trị bệnh an tâm cứu người ở phía dưới Võ Hán." Ta nói.

"Được!" Hai mắt người trẻ tuổi phát sáng: "Trương đại sư không thấy thoải mái chỗ nào?"

"M vai." Ta chỉ chỉ hai vai: "M Bả vai ta vẫn luôn rất đau nhức, tới y viện rất nhiều lần cũng vô dụng, ngươi giúp ta xem một chút đi."

Cũng không biết có phải do ta thường xuyên ở nơi hoang sơn dã lĩnh tìm kiếm âm vật hay không, bả vai của ta bị gió ướt rất nghiêm trọng, khi thì đau nhức, khi thì chết lặng, liên tiếp nhìn mấy vị thầy thuốc, các loại nội phục nhiệt thiếp nội, tất cả đều thử làm một lần nhưng y nguyên không có khởi sắc gì.

Doãn Tân Nguyệt khuyên ta đến Bắc Kinh nhìn, ta khen đây chỉ là một bệnh nhỏ, cũng không nhúc nhích. Hôm nay đụng phải hậu nhân của Tôn Tư Mạc, vừa lúc có thể thử một chút.

"Lắm lời quá!" Người trẻ tuổi kia kéo tay áo lên, đi lên phía trước, sau đó nhẹ nhàng nắm lên một thân kim châm, đâm vào cổ ta.

Ta chỉ mới là cảm giác được làn da ngứa ngáy, không chút đau đớn. Ngay sau đó, hắn liền sờ lên cây châm thứ hai!

Hắn đâm cực nhanh, hầu như không cần suy nghĩ về huyệt vị, mấy cây kim châm liền theo thứ tự đâm vào hai vai sau gáy của ta.

"Trương đại sư, đây là Linh Xu Cửu Châm gia truyền, châm thứ chín là điểm mấu chốt, xin ngài ngậm một ngụm trà, tạm thời không cần nuốt vào." Người trẻ tuổi phân phó.

"Ồ?" Ta vừa nghe vậy càng hiếu kỳ, như hắn nói uống một ngụm trà, ngậm ở trong miệng.

Hắn lập tức cầm một cây kim châm dài nhất, quấn đến trước mặt ta, nhắm ngay huyệt Thần Đình trên đỉnh đầu ta, nhẹ nhàng mấp máy.

Cây kim này dài ước chừng 20cm, nó không ngừng di động, từ từ tiến vào. Ta cảm thấy trên đỉnh đầu phát tê từng đợt, hai vai lập tức nóng lên, ngứa muốn chết, giống như lại có ngàn vạn con kiến đang bò.

Cây châm tiếp tục đâm vào, mùi vị ngứa ngáy cũng càng lúc càng khó chịu.

Đột nhiên, hắn nhấn mạnh một cái!

Châm dài hạ xuống, giống như đâm vào chỗ yếu hại, đau đến mức ta giật mình một cái, nước trà ngậm trong miệng cũng phụt một tiếng phun ra ngoài.

"Đây chính là cái gọi là nhà truyền châm cứu sao?" Ta có chút tức giận châm chọc nói.

"Trương đại sư, ngài xem!" Người trẻ tuổi không có chút sinh khí nào mà chỉ chỉ thẳng mặt đất một cách kiêu ngạo.

Ta quay đầu lại nhìn. Nước trà vừa mới phun trên mặt đất bị một tầng sương trắng phủ lên, một luồng hơi lạnh bốc lên từ từ dâng lên.

"Sao lại như vậy được?" Ta hơi kinh ngạc.

Rõ ràng chỗ vừa rồi uống là trà ấm, sao trong nháy mắt đã biến thành nước lạnh toát ra hàn khí?

"Trương đại sư, trong hai huyệt rộng trên vai ngài ẩn chứa hàn khí, ta vừa rồi dùng kim châm đẩy cỗ hàn khí này vào cổ họng, lúc này mới có thể hóa thành nước chảy ra. Ngài nhìn lại một chút, hiện tại hai vai còn đau không?" Nói xong, hắn lấy ra chín cây châm kia, cắm từng cây vào trong bọc vải màu vàng.

Ta kinh ngạc nhìn hắn, sau đó hai tay giật giật.

Quả nhiên, nguyên lai cảm giác tê tê tê tê tê tê kia biến mất vô ảnh vô tung.

Viuyền rủa tật xấu nhiều năm của ta, cứ như vậy chỉ vài phút trôi qua hắn đã chữa khỏi!

Người trẻ tuổi này không hổ là truyền nhân của Tôn Tư Mạc.

"Ngươi thuật châm quả thực rất thần kỳ!" Ta cười tán thưởng nói.

"Vậy thì có ích lợi gì chứ." Hắn thở dài, có chút ủ rũ nói: "Châm pháp dù có thần kỳ đến mấy cũng không thể sử dụng được. Cũng chỉ có Trương đại sư ngài nếu đổi thành người khác căn bản sẽ không khiến ta thử nghiệm, đặc biệt là châm cuối cùng kia cơ hồ không ai dám tiếp nhận..."

Điều này cũng đúng, châm cuối cùng quá dài lại đâm vào đầu tiên, người bình thường tuyệt không dám thử.

Cũng chẳng trách người trẻ tuổi này phải nhịn đau bán đi Tổ Truyền Thần Châm, trong lòng hắn biệt khuất thật!

Từ nhỏ đã khổ học bản lĩnh này, hôm nay đã truyền thừa y văn năm ngàn năm, lại bị người trong nước của mình coi là kẻ lừa đảo trên giang hồ, đây là tư vị gì?

Giấc mộng tròn một nghìn hai một.

"Ngươi đích xác có vài phần bản lĩnh, chỉ bằng vào thủ châm cứu này cũng đủ để tiếu ngạo y giới rồi!" Ta hướng hắn gật đầu tán thưởng: "Như vậy đi, thứ này trước tiên ngươi lấy về, đã là bảo vật gia truyền của ngươi, không vạn bất đắc dĩ, thì không muốn đi bán. Ngươi để lại lá bài cho ta, ta giúp ngươi tìm y viện tốt, tròn mộng y viên ngươi làm thầy thuốc."

"Thật... thật sự sao?" Người trẻ tuổi vừa nghe vậy thì trợn tròn mắt không cách nào tin được.

"Thật." Ta cười gật gật đầu.

"Vậy, vậy thì thật sự là cảm ơn ngài!" Người trẻ tuổi cảm kích muốn quỳ xuống ngay lập tức.

"Ngươi không cần cảm ơn ta, mặc dù ta chỉ là một thương nhân âm vật nho nhỏ, nhưng ta thật sự không hy vọng tinh túy mà lão tổ tông lưu lại sẽ đoạn tuyệt trong tay con cháu bất hiếu thế hệ này." Ta tranh thủ thời gian đỡ nó lại nói.

Những gì ta nói đều là sự thật, Trung y đã truyền thừa mấy ngàn năm thì tất có giá trị của nó, nhưng hiện giờ lại bị người nước ngoài vẻ sùng nhã quyến rũ từ từ vứt bỏ, nâng Tây y lên thần đàn, chuyện này rõ ràng là một tổn thất cực lớn.

Nếu tên tiểu tử này đã tìm đến trên đầu ta, ta có thể giúp thì giúp một chút đi! Cũng coi như là góp một phần sức cho trung y.

"Trương đại sư, ngài đúng là người tốt." Người trẻ tuổi cực kỳ cảm kích, lạy ta một cái, trong hốc mắt đã rưng rưng nước mắt.

Ta cười nói: "Ta chỉ là tìm cho ngươi một con đường thoát, rốt cuộc có thể đạt được sự tin phục của người khác hay không thì chỉ có thể dựa vào chính ngươi! Ngươi trước tiên chờ máy móc của ta, hai ngày nữa ta sẽ sắp xếp cho ngươi."

"Được!" Hắn thu hồi thần châm, để lại một cái máy truyền tin cho ta, sau đó xoay người đi ra ngoài. Đi tới cửa, lại cúi người thật sâu về phía ta.

Hắn mới vừa ra cửa, ta liền viết giấy cho Lý Ma Tử.

Tên này cũng không ngủ, máy truyền tin vừa mới mở ra liền thông tin.

Hỏi hắn đang ở đâu? Hắn vui vẻ nói, trong phòng mới và Hạ lão sư đang ngắm cảnh đêm.

Chuyện ở Đại Phong thôn mặc dù ta chia tiền chưa lấy, nhưng hắn được coi là chỗ tốt thật sự của người giới thiệu – một khu biệt thự xa hoa.

Phỏng chừng nơi đó cũng đã thành chỗ ở mới của hắn và Hạ lão sư, muộn như vậy còn chưa ngủ, khả năng hai người vừa mới giày vò xong, đang ôn tồn đấy.

Hắn vừa nhận bàn quay, không che giấu được vui sướng trong lòng, vui thích hỏi: "Tiểu ca nhi, có chuyện gì cứ việc nói thẳng, ta cam đoan tận tâm tận lực!"

"Ngươi giúp ta liên hệ cho Lưu Thư ghi nợ, ta có chút việc riêng muốn cầu nó." Ta nói thẳng.

"Ài, Lưu Thư Ký à." Lý mặt rồi dừng lại một chút: "Lão mật từ khi ngươi cho hắn qua bảy mươi đại thọ, hắn đều trở nên thanh liệu rồi, trước kia thường xuyên tìm đến mấy người đi cửa sau, đều liên tiếp bị đóng cửa không. Đương nhiên, ngươi từng giúp hắn một chuyện lớn như vậy, xin hắn làm chút chuyện hắn cũng không có vấn đề gì, nhưng rốt cuộc là chuyện gì?"

"Cũng không có chuyện gì." Ta nói đơn giản: "Chính là muốn nhờ hắn giúp ta giới thiệu một vị bằng hữu trong viện, là người trong dân gian, không có giấy phép làm nghề y. Ta muốn cho đối phương một cơ hội thi triển mới có thể có, có thể thắng hay không cũng phải xem bản lãnh thật sự của hắn!"

"À, chuyện này đơn giản." Lý Ma Tử nghe xong cực kỳ tự tin nói: "Việc này cứ giao cho ta, ta sẽ giúp ngươi truyền lời, ngươi cứ chờ tin nhi đi."

Nghe hắn nói như vậy, ta ngược lại an tâm không ít.

Lý Ma Tử này tham tài háo sắc, khuyết điểm lớn, nhưng làm người cũng rất trượng nghĩa, mọi việc cơ bản đều làm được.

Quả nhiên buổi chiều ngày hôm sau, ta liền nhận được điện thoại của Lý Ma Tử, nói là đã truyền đến, mà Lưu Thư cũng không quên ta đã từng thiên tân vạn khổ gom góp đủ ba đại âm vật giúp mẫu thân hắn kéo dài tuổi thọ, trực tiếp dặn dò bí thư tiểu Trương tiếp nhận việc này.

Sau đó, Trương Bí Thư cũng gọi máy truyền tin nói địa điểm sắp xếp thực tập ngay tại nội viện, bảo ta mang người nọ đến cuối tuần.

Sau khi ta nhận được tin tức thì lập tức thông báo cho Tôn Hữu Lương.

Hắn nghe ta nói vậy, cao hứng không biết nói gì cho phải, luôn miệng nói cám ơn, ngữ điệu cũng có chút nghẹn ngào.

Buổi sáng một buổi sáng, khi ta đi tới chợ y viện, Tôn Hữu Lương đã chờ ở đó từ rất sớm.

Hôm nay hắn mặc một kiện áo sam trắng, quần áo lân màu lam đen, tuy đều là quần áo cũ, nhưng giặt rất sạch sẽ, cong cực nóng. Ngay cả tóc cũng là mới mẻ, lộ ra tinh thần đặc biệt.

"Trương đại sư, ngài đã tới." Hắn vừa nhìn thấy ta liền nhanh chân chạy ra đón chào. Từ sắc mặt vui mừng của hắn cũng nhìn ra được, lúc này hắn vô cùng hưng phấn.

"Ừ." Ta mỉm cười gật đầu: "Lát nữa ngươi không cần khẩn trương, ngày thường nên làm như thế nào thì cứ làm."

"Được!" Tôn Hữu Lương tự tin mười phần gật đầu nhẹ.

Chỉ chốc lát sau, Trương Bí Thư cũng đến.

Trước đó hắn đã bắt chuyện với các trưởng lão trong viện, một phó viện trưởng dẫn mấy chủ nhiệm phòng khoa học ra phòng hội nghị chờ đợi.

Trong đó có một chủ nhiệm y sư ta còn từng gặp qua, chính là lời đồn có một lần duyên gặp mặt của Vương thị viên.

Hắn nhìn thấy sau lưng ta, há to miệng muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Sau khi ngồi xuống, vị Phó viện trưởng khoanh mắt nhìn khắp nơi, cuối cùng ngạo mạn quét mắt nhìn Tôn Hữu Lương nói: "Tiểu tử, tốt nghiệp y khoa đại học chỗ nào đấy?"

Ta vừa nghe liền cảm giác không đúng, lẽ nào Trương Bí Thư không báo cáo rõ tình huống chân thật của Tôn Hữu Lương sao?

Ta liếc nhìn lướt qua Trương Bí Thư, hắn giơ tay che mắt, làm bộ cúi đầu uống trà tránh né.

Tôn Hữu Lương sửng sốt một chút, sắc mặt hơi đỏ lên, rất lúng túng đáp: "Ta... Ta chưa từng học y khoa đại học, thậm chí còn chưa đọc xong cả đậu nữa."

"Cái này..." Phó viện trưởng kinh ngạc nhìn thoáng qua Trương Bí Thư.

Nhưng Trương Bí Thư vẫn cúi đầu, làm bộ như đang thưởng thức hương trà.

Ta lập tức hiểu rõ, đây là ý của Lưu Thư!

Ta giúp hắn hoàn thành tâm nguyện của mẹ già, sống qua bảy mươi đại thọ, lúc ấy hắn đã miệng đồng ý, sau này có chỗ nào cần thì cứ nói. Đây là lần đầu tiên ta mở miệng cầu xin hắn, hắn căn bản không thể kéo mặt mũi từ chối ta. Nhưng hiện tại hắn đã hoàn toàn thanh liêm, không muốn có quan hệ cửa sau gì.

Nghe nói ta chỉ muốn giới thiệu một người trẻ tuổi đến y viện làm việc, vì vậy hắn cũng thuận tay dắt tay một cái. Về phần rốt cuộc người ta đề cử có được hay không? Y viện nhà người ta có thu hay không hắn cũng không quan tâm.

Kể từ đó, có giúp ta cũng không tính là vi phạm nguyên tắc.

Phó viện trưởng cũng là người láu cá, vừa thấy thái độ của Trương

Bí Thư, liền hiểu hơn phân nửa, lập tức vắt chân lên: "Tiểu tử, là như thế này, quy định trong viện, y sư của chúng ta đều phải ở y học y khoa học chính quy tiếp nhận Tây y học của hệ thống. Tuy nhiên —— nếu Lưu Thư Ký cực lực dẫn tiến ngươi, chắc hẳn ngươi sẽ có chút chỗ hơn người, không biết trước kia ngươi từng ở viện nhà nào khám qua, ngươi có thể cung cấp một chút vật liệu cụ thể không?"

Đệ nhất thiên nhị nhị nhị thiên mắt chó nhìn người thấp!

Tôn Hữu Lương vừa nghe, mặt càng đỏ hơn, lúng túng vò tóc nói: "Ta chưa từng nhậm chức ở bệnh viện, trước kia... Trước kia chính là nhờ giúp đỡ thôn quê trị bệnh."

"A, lang trung chân trần không có văn hóa mà." Phó viện trưởng nghe vậy, vẻ trào phúng trên mặt càng thêm nồng nặc.

"Vâng." Tôn Hữu Lương thành thật gật đầu.

"Vậy sở trường của ngươi là loại nào? Cmn chẩn đoán bệnh, tá túc, hay là mạch não nước Mỹ nhập khẩu?"

Tôn Hữu Lương nghe vậy càng thêm mông lung, lần này ngay cả lời nói cũng nói không nên lời.

Ta vừa nghe lời này thì tức giận muốn chết!

Người ta đều thừa nhận, chỉ là một thầy thuốc ở nông thôn, đừng nói đến điều khiển những thiết bị này, có thể hắn còn chưa gặp qua, nói gì đến sở trường chứ? Bộ dạng Viện trưởng này rõ ràng chính là mắt chó coi thường người khác.

Hắn vừa nói Lưu Thư ký cực lực đề cử câu nói này, ý tứ trong hàng chữ chính là, ta có thể ở đây gặp ngươi cũng đã rất nể mặt Lưu Thư, nhưng ngươi muốn vào viện ngay cả cửa cũng không có.

"Tiểu tử, y viên là một chức nghiệp vô cùng thần thánh, câu nói thế nào thì được, thuốc giả là tâm của cha mẹ." Phó viện trưởng mở to mắt, rất trịnh trọng nói: "Có thể thầy thuốc cũng là một nghề có nguy hiểm cực cao, trị khỏi tốt là bổn phận của ngươi, có thể không chữa được, đó chính là y y giết người."

"Nguyện vọng của ngươi là một thầy thuốc, theo góc độ của ta mà nói, vẫn là cực kỳ tán thành. Nhưng quy định trong viện ta cũng không thể phá hư, như vậy đi, ta thấy ngươi tuổi còn trẻ, còn có không gian tiến bộ rất lớn, tạm thời sắp xếp ngươi đến hậu môn khoa làm một gã hộ vệ, thế nào?"

Lời này của hắn mặc dù giống như là đang hỏi, nhưng giọng điệu lại cực kỳ bất thiện, mang theo châm chọc cùng khinh bỉ. Hơn nữa, an bài chức vị càng làm cho người ta hoàn toàn không thể tiếp nhận!

Cái gì gọi là hậu môn hộ sĩ?

Hậu môn khoa là cái gì? Phàm nhân bình thường đại đa số đều là bệnh trĩ răng, hậu liệt các loại, nam hộ sĩ chính là thay những người kia thu thập phế vật. Nói trắng ra, đó chính là công việc dơ bẩn nhất trong toàn bộ viện!

Tôn Hữu Lương cũng có chút không chịu nổi, đỏ bừng mặt đứng dậy nói: "Ta không có đọc qua cái gì về Tây Y đại học, cũng không làm công việc tại đại viện trong thành thị. Nhưng từ nhỏ ta đã tập tập luyện tổ truyền châm pháp, người bệnh qua tay xưa nay đều là châm đến bệnh trừ. Hảo ý của viện trưởng ta xin ghi nhận. Tuy nhiên, ta thà rằng từ nay về sau không làm nghề chữa nữa, tuyệt đối sẽ không chịu nhục như vậy! Đây là sự khinh nhờn của tổ tiên ta!"

Nói xong, quay người đi ra ngoài cửa.

"Ngươi trước tiên chờ một chút!" Ta hô to một tiếng ngăn hắn lại, xoay người nói với Phó Viện trưởng: "Ngươi vừa mới tốt nghiệp nơi nào, đã ở đâu làm việc đâu, nhưng ngươi biết hắn am hiểu cái gì không? Thủ đoạn của hắn ta đã chứng kiến qua, đích xác rất có bản lĩnh, ngươi ngay cả nhìn cũng không thấy một lần, lại coi thường người ta sao?"

Lập tức ta lại quay đầu, nhìn chằm chằm Trương Bí Thư nói: "Có phải Lưu Thư Ký nói cho ngươi biết hay không, chỉ cần dẫn chúng ta tới đây, chuyện còn lại không cần quản, viện tử có lưu lại hay không cũng không quan hệ với ngươi?"

"Hắn đã đồng ý với ta, sẽ cho chàng trai này một cơ hội thực tế! Nếu các ngươi cứ muốn như vậy, từ nay về sau ta sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt với hắn."

"Không phải, Trương đại sư ngài đừng nghĩ nhiều." Vừa thấy ta thật sự phát hỏa, Trương Bí Thư rốt cuộc cũng không thể trầm ổn được nữa, vội vàng đứng lên khuyên nhủ ta.

"Ngài ngàn vạn lần đừng tức giận, Lưu Thư Ký đích xác đã nói muốn cho hắn cơ hội, để cho hắn thử một chút. Triệu viện trưởng vừa rồi không phải đang kiểm tra tính cách của tiểu tử này sao? Xem tính cách hắn ôn hòa ôn hòa không ôn hòa, rốt cuộc thích hợp làm khoa ở đâu."

"Đúng đúng đúng!" Phó viện trưởng cực kỳ hiểu chuyện nhìn sắc mặt, vừa nhìn qua bí thuật ghi chép tiết kiệm cho Lưu Thư đều cung kính với ta, sợ tới mức trên trán đổ mồ hôi, cuống quít đứng dậy, vẻ mặt tươi cười nói: "Hiểu lầm, đây đều là hiểu lầm a., Ha ha, chuyện này... Trương Bí Thư nói không sai, vừa rồi ta đang kiểm tra tính cách của tên tiểu tử này. Làm thầy thuốc là việc tinh tế, nhưng có lúc cũng phải là tính tình vội vàng, ví dụ như thầy thuốc chẩn trị, còn cần tính nóng nảy như vậy của hắn..."

"Tốt! Ngươi đã nói tính cách của hắn thích hợp khám khoa cấp, vậy chúng ta đi ngay bây giờ đi." Ta chưa đợi hắn nói xong, trực tiếp cắt ngang nói.

"Chuyện này..." Viện trưởng đột nhiên tức giận, con ngươi đảo một vòng nói: "Được, vậy mau đi khám khoa thử thủ đoạn đi, tiểu tử, ngươi có vấn đề gì sao?"

Chuyển biến trước sau nhanh như vậy, ta cũng không khỏi sửng sốt, bất quá lập tức liền hiểu rõ ẩn tình trong đó.

Ban nãy Tôn Hữu Lương đã nói, sở trường của bản thân là trung y.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa trung y và Tây y chính là trị liệu trúng vốn, thế nhưng hiệu quả chậm chạp, trị liệu phía tây cũng có hiệu quả rất nhanh.

Người bệnh tới khám cấp tốc đều đột nhiên phát bệnh, trong tình huống bình thường trị liệu căn bản không kịp.

Hắn nhẹ nhàng đáp ứng như vậy, chính là muốn chờ xem Tôn Hữu Lương làm xấu mặt!

"Không thành vấn đề!" Tôn Hữu Lương cũng giận dỗi đáp.

"Được!" Phó viện trưởng rất là thống khoái gật đầu, sau đó vẫy tay một cái, nói: "Các vị, chúng ta cùng nhau đi tham gia kiểm tra khoa học và tu luyện đi."

Mọi người trong phòng nhìn nhau một chút, tất cả đều đứng dậy, cùng đi về phía khoa học gấp gáp.

khoa trị bệnh của thị viện là khoa học lớn nhất, ngày thường nghiệp vụ cực kỳ bận rộn, chia làm ba phòng tiểu khoa. Dựa theo bệnh bệnh phổ thông nặng nhẹ khác nhau, phân biệt xử lý.

Phó viện trưởng mang chúng ta đến khám bệnh cấp cứu, nơi này tình huống khẩn cấp, nhưng lại không có bệnh nhân sinh mệnh nguy hiểm.

Vừa vặn, trong phòng khoa học vừa mới có mấy người bị bệnh nhìn như thức ăn trúng độc, tổng cộng bốn năm người, tất cả đều nằm trên giường bệnh, từng người sắc mặt xanh lè, môi trắng bệch, nhắm chặt hai mắt, không nhịn được run run.

Mấy hộ vệ đang được một đại phu trẻ tuổi chỉ huy, vội vàng đi rửa dạ dày cho bọn hắn, trong kiểm tra là loại độc vật nào?

Con số một nghìn hai ba kim châm chữa bách độc.

Vừa thấy đám người chúng ta hồng hộc tiến đến, cùng người nhà nhất thời bối rối.

Bọn họ vốn chỉ là lo âu, nhưng đột nhiên phát hiện đi vào nhiều áo khoác trắng như vậy, hơn nữa nhìn tư thế và tuổi tác đều là người lãnh đạo và chuyên gia trong viện, lập tức tưởng lầm đó là trúng phải kịch độc ghê gớm gì. Lúc ấy nước mắt liền lăn xuống, một tay kéo Triệu phó viện trưởng đi đầu nói: "Cầu xin ngài! Nhất định phải cứu bọn họ nha."

"Yên tâm, yên tâm, chúng ta chính là rút thăm tạm thời." Chưa nói đến, lúc lão gia hỏa này đối mặt với người ngoài, lập tức làm ra một bộ y phong từ mi thiện mục.

"Hơn nữa, y viện chúng ta là y viện bậc Giáp, không có bệnh cấp bách gì là không xử lý được. Làm phiền ngài ở ngoài cửa chờ một chút, không được ảnh hưởng đến việc y sư cứu chữa."

Nghe xong lời của Triệu Phó viện trưởng, người nọ vội vàng lau nước mắt lui ra ngoài.

Đại phu đã chuẩn bị tẩy dạ lại có chút khó hiểu: "Triệu viện trưởng, cái này..."

"Không có việc gì." Triệu phó viện trưởng đảo mắt nhìn một người bệnh, lại nhìn cái lưỡi, xác định độc tính không lớn, trong thời gian ngắn sẽ không trí mạng. Lúc này mới quay đầu hướng Tôn Hữu Lương nói: "Tiểu tử, triệu chứng này ngươi có trị được không?"

"Có thể!" Tôn Hữu Lương nói như chém đinh chặt sắt.

"Được, có khí phách!" Triệu phó viện trưởng giả mù sa mưa tán thưởng một câu, sau đó đổi giọng nói: "Nhưng chỉ trị được còn chưa được, thời gian chính là tính mạng! Đội ngũ nghiên cứu khoa học rất dài, bệnh nhân cũng rất là đau đớn, nhất định phải nhanh chóng xử lý, như vậy đi..."

Hắn quay đầu lại, nhìn một người trung niên cao gầy phía sau nói: "Hoàng chủ nhiệm, liền ủy khuất cho ngươi một chút, cùng tiểu tử này mỗi người cứu một người bệnh, kiểm tra tốc độ của hắn."

Người nọ nhìn Triệu phó viện trưởng một chút, lại nhìn Tôn Hữu Lương, nhẹ gật đầu không nói gì.

Ta thấy trước ngực hắn treo một khối minh bài, bên trên viết bệnh tình của chủ nhiệm khám khoa học, lúc này có chút không vui.

Triệu phó viện trưởng thật sự là quá nham hiểm, kiểm tra một người mới tới, lại để cho ông ta so tốc độ với thầy y sư!

Bất quá Tôn Hữu Lương lại phảng phất không để ý chút nào đối thủ là ai, vừa vào phòng giam, ánh mắt của hắn liền chăm chú trên người bệnh, trong mắt tràn đầy ân cần, phảng phất mấy người này chính là người nhà thân thiết của hắn.

Ta âm thầm gật đầu, đây mới thật sự là y giả!

Y giả nhân tâm, vốn nên thời khắc nào cũng lấy bệnh nhân làm trọng.

Hoàng chủ nhiệm thì cầm lấy bình thuốc chữa ở trước ngực bệnh nhân cẩn thận lắng nghe trong chốc lát, quay đầu hỏi đại phu trẻ tuổi rửa dạ dày vừa rồi nói: "Đàm dịch thí nghiệm chưa?"

"Kiểm tra rồi, số liệu vẫn chưa ra." Đại phu kia có chút sững sờ, đại khái đồng thời nhìn thấy nhiều lãnh đạo như vậy, trong lúc nhất thời có chút không quen.

"Ừm, vậy thì tốt, trước tiên chuẩn bị rửa dạ dày đã." Hoàng chủ nhiệm lên tiếng, lại nhướng mí mắt với một bệnh nhân.

Tôn Hữu Lương đứng ở một cái giường khác lấy kim châm từ trong lòng ra, châm một cây dài nhỏ ngay người bệnh định đâm xuống.

"Dừng tay, ngươi muốn làm gì!" Triệu phó viện trưởng đứng bên cạnh gã, vội vàng một phát bắt lấy cổ tay gã.

"Cứu người!" Tôn Hữu Lương rất kỳ quái.

"Cứu người? Ngươi muốn chạy trốn nơi nào?" Triệu phó viện trưởng vẫn nắm chặt lấy tay hắn không chịu buông, trên mặt biểu tình cực kỳ phẫn nộ.

"Người đón huyệt mà thôi." Tôn Hữu Lương rất nghiêm túc trả lời.

"Người tới đón?" Triệu phó viện trưởng giận dữ: "Ngươi điên rồi sao? Người vào huyệt là tùy tiện đâm vào? Tuy ta không phải xuất thân từ trung y, nhưng dù sao ta cũng từ y mấy chục năm! Chưa bao giờ nghe nói thực vật trúng độc muốn đâm người vào huyệt. Đừng nói người bệnh thần trí mơ hồ, hô hấp không trôi chảy, cho dù là người khỏe mạnh, đâm vào nơi này cũng cực kỳ dễ chết! Đây chính là nơi cổ họng yếu đuối, lấy ra mạng người, ngươi phụ trách sao?"

"Ăn nhầm độc vật chính là phải đâm người vào huyệt, mới có hiệu quả nhanh nhất, xử lý triệt để nhất!" Tôn Hữu Lương không nhượng bộ chút nào.

"Đây đều là ai dạy ngươi!" Triệu phó viện trưởng đỏ mặt tía tai hỏi.

"Tổ truyền thiên kim phương!" Tôn Hữu Lương vẫn dựa theo lý thuyết cãi cọ: " dạ dày nhập tâm, không đạt được cơ hội, người đón mắt, lập hóa đau đớn! Bệnh như vậy, từ nhỏ ta đã thấy gia gia cùng phụ thân ta xử lý vô số lần, cho dù là ta cũng tự mình xử lý qua mười mấy lần, tất cả đều là châm đến bệnh trừ, tuyệt đối sẽ không sai. Nếu xảy ra chuyện, ta toàn quyền chịu trách nhiệm."

"Ngươi..." Triệu Phó viện trưởng nghe không hiểu Tôn Hữu Lương học y lý, mặt như gan heo, nhưng vẫn không chịu buông tay.

"Viện trưởng, bảo hắn thử chút đi." Phương Giáo đứng ở một bên đột nhiên phụ họa.

Mới chỉ giảng dạy là chủ nhiệm gan dạ khoa, chỉ đi cùng chứ không ra tay cứu chữa.

Triệu phó viện trưởng vừa nhìn là biết phương pháp dạy dỗ, ngữ khí hòa hoãn nói: "Phương dạy cũng biết, người vào huyệt không thể đâm loạn, nhất là loại bệnh nhân này. Vạn nhất xảy ra sự cố, vậy bồi thường không nổi đâu."

"Triệu viện trưởng, tiểu tử này mới vừa nói mấy câu đó, ta từng thấy trong《 Cổ y luận chứng 》. Đó là một thiên văn chương đăng tải ở trên Luận Y Đài quốc tế, tác giả chính là thủ tịch Mộc Đinh dạy dỗ Mỹ Mỹ Nhân. Hắn luận kĩ càng rất nhiều y pháp trung cổ, hơn nữa cho rằng, rất nhiều liệu liệu đều quả thực hữu hiệu, so với hiện đại Quang Minh Tây Y càng đáng tin cậy hơn."

"Tiểu tử lời nói vừa rồi chính là một trong số đó. Hắn nếu có thể thuận miệng nói ra, xem ra không phải là giả! Dù sao ngươi cũng phải thí nghiệm trình độ y thuật của hắn, chẳng bằng để cho hắn thử một lần. Hơn nữa, còn có chúng ta ở bên cạnh quan sát, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. Bình thường lúc mang theo học sinh, không phải chúng ta cũng như vậy sao?"

Sắc mặt Triệu phó viện trưởng thay đổi mấy lần, rốt cuộc cũng buông lỏng tay ra.

Tôn Hữu Lương thoáng hoạt động cổ tay đỏ bừng, nắm kim châm, chậm rãi vê chỗ cổ họng bệnh nhân kia.

Kim châm từng chút một đâm vào, Triệu phó viện trưởng, mới chỉ dạy, cùng với mấy chủ nhiệm y sư khác đều đứng ở một bên xem xét tỉ mỉ.

Hắn vê càng lúc càng nhanh, đột nhiên, nhấn mạnh xuống một cái!

Triệu phó viện trưởng hoảng sợ, vội vàng đưa tay tóm lấy cổ tay hắn, lại bị Phương Tiến dạy dỗ vô tình cản lại.

"Ọt ọt ọt" Cổ họng bệnh nhân phát ra một trận dị hưởng, ngay sau đó, ngực không ngừng phập phồng.

Đúng lúc này, Tôn Hữu Lương rút kim châm ra, đồng thời mạnh mẽ đẩy bả vai bệnh nhân, khiến cho thân thể hắn đứng thẳng lên.

Ngay lúc đó, bệnh nhân mở miệng rộng, bắt đầu nôn mửa không thôi!

Một đống thức ăn đã bị tiêu hóa hơn phân nửa, trên đó xen lẫn một chấm đen nhỏ.

Tôn Hữu Lương duỗi ra một bàn tay, nắm thành quyền, không ngừng gõ lên phía sau lưng hắn ta.

Người nọ lại liên tục nôn hơn nửa ngày, lúc này mới dừng lại, lớn tiếng kêu lên: "Nước, nước, cho ta chút nước!"

Đệ nhất thiên thiên một đên hai hiệp, có dám đấu không?

Ta vừa nghe, vội vàng lấy từ trên bàn một bình nước khoáng tuyền đưa tới.

Người bệnh vừa bắt được, cũng không chịu súc miệng uống mấy ngụm, lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại. Chỉ là thân thể còn có chút suy yếu, lại nằm xuống giường, thở hổn hển.

Mọi người vừa thấy đặc biệt kinh ngạc, nhất là Triệu Phó viện trưởng, không dám tin mở mắt bệnh nhân ra, lập tức lại bảo hắn lè lưỡi nhìn nhìn rêu lưỡi, rốt cục xác định độc tố trên người hắn đều đã bị loại.

Cứ như vậy, Tôn Hữu Lương đâm xuống một châm, không chỉ thay thế sự rửa dạ dày, thậm chí ngay cả độc tố đã ngấm vào cơ thể cũng bị bài không...

Nhưng những bệnh nhân khác cùng hắn đưa vào, vẫn nằm trên giường, sắc mặt xanh đen, bờ môi trắng bệch.

Hoàng chủ nhiệm lúc này còn đang lo lo lắng, chỉ huy đội hộ vệ giúp bọn họ rửa dạ dày.

Ai mạnh ai yếu vừa nhìn là biết ngay!

"Triệu phó viện trưởng, vừa rồi ngươi đã được chứng kiến châm pháp của tiểu Tôn, ngươi cảm thấy với bản lĩnh của hắn có thể đảm nhiệm chủ nhiệm y sư của y viện các ngươi được không?" Ta hỏi.

"Cái này..." Triệu phó viện trưởng xấu hổ ho khan một tiếng, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hắn mở tầm mắt ra lau lau, lúc này mới nghiêm mặt nói: "Tiểu tử này châm pháp đúng là phi thường thần kỳ, nhưng bệnh nhân trong y viện lại đa dạng, trong một năm cũng chỉ có vài chục lần nghi là trúng độc. Đơn giản từ ca bệnh đó mà quyết định y sư của chủ nhiệm ở lại, không khỏi có chút qua loa? Dù sao mạng người quan tâm tới làm gì!"

Ý của hắn rất rõ ràng, chính là không muốn giữ Tôn Hữu Lương lại.

Thế nhưng, lời của y cũng không phải hoàn toàn không có lý.

Chỉ là một người bệnh cứu chữa một món ăn trúng độc, còn không thể nói rõ vấn đề gì.

Dù sao đây cũng là tuyển thầy thuốc, chuyện liên quan đến mạng người, quả thật không cách nào qua loa cho được.

"Vậy ý của Triệu phó viện trưởng là..." Hai mắt ta bình tĩnh nhìn hắn nói.

"Việc này tạm thời không gấp được, chúng ta còn phải bàn bạc kỹ hơn..."

" bàn bạc lâu dài?" Ta vừa nghe liền có chút nóng nảy: "Mới vừa rồi ai nói, tính cách của hắn thích hợp khám khoa cấp, muốn hắn tới đây kiểm tra một chút? Bây giờ lại định bàn bạc về chuyện gì? Muốn từ dài đến khi nào?

Vừa thấy ta phát lửa, Triệu phó viện trưởng lại càng lúng túng, Trương thư viện cũng vội vàng giảng hòa: "Trương đại sư ngài hiểu lầm rồi, Triệu phó viện trưởng không có ý này, vừa rồi tất cả mọi người nhìn thấy kim thuật của tiểu tử này, nên mới nhìn thấy., Cực kỳ cao siêu! Nhưng trong viện có rất nhiều loại bệnh, chỉ riêng việc trị liệu loại này e rằng còn chưa đủ. Dù sao thì chọn một y sư thì nhất định phải cẩn thận một chút. Hắn còn muốn nhìn xem tiểu tử này còn có bản lĩnh gì khác không, cái này... Trương đại sư ngươi sẽ không để ý chứ?"

"Ta thật ra cũng không ngại, nhưng không biết Triệu viện trưởng có phải là có ý này không?" Ta cười lạnh nói.

Triệu phó viện trưởng sửng sốt, thấy Trương Bí Thư liên tục nháy mắt với hắn, lập tức đáp: "Phải phải phải phải, ta chính là có ý này."

Hắn quay đầu lại không dám nhìn ta, quay sang nói với Tôn Hữu Lương: "Tiểu tử, thuật châm của ngươi đúng là khiến ta mở rộng tầm mắt, nhưng làm y sư cũng không thể chuyên môn trị liệu đồ ăn trúng độc, đúng không? Chúng ta còn phải xem xét bệnh trạng khác, không biết ngươi có nắm chắc không?"

"Không thành vấn đề!" Tôn Hữu Lương trả lời chắc nịch.

"Được!" Triệu phó viện trưởng giả bộ mừng rỡ tán thưởng một tiếng, cười nói: "Quả nhiên là hậu sinh đáng sợ! Chúng ta đi xem da tay, thấy thế nào?"

Tên gia hỏa này thật giảo hoạt!

Vừa rồi đồ ăn trúng độc là bị bệnh ở dạ dày, dùng châm cứu, làm cho người ta phản ứng tự nhiên, lúc này mới có thể để cho người hôn mê không tỉnh tự mình đem độc vật nhổ ra. Nhưng làn da lại không giống, triệu chứng làn da đều ở mặt ngoài, huyệt đạo căn bản là không ảnh hưởng được.

Hắn có thể thầm tính trong lòng: Tiểu tử ngươi không phải có thể thổi phồng sao? Ta xem lúc này ngươi chữa như thế nào!

Ta vừa nghe ba chữ khoa da liền biết làn da muốn hỏng, vừa muốn nói chuyện. Lại không ngờ Tôn Hữu Lương nhận lấy câu chuyện, gật đầu nói: "Khoa môi liền khoa lên, đi thôi!"

Hắn đã nói ra lời này, ta cũng không tiện nói gì nữa, đành phải theo mọi người ra phòng cấp bách, trực tiếp đi đến làn da trên lầu hai.

Làn da không giống các phòng khoa học khác, tất cả người bệnh đều lộ vẻ đau khổ không chịu nổi, ngược lại vô cùng thanh tĩnh ở ngoài phòng, mọi người ngồi ở đó chơi điện thoại.

Thấy đoàn người chúng ta nối đuôi nhau vào, đại đa số bọn họ ngay cả mí mắt cũng không thèm nháy lấy một cái.

Chủ nhiệm họ Mạc của khoa da da, là một người mập mạp tới hai trăm cân.

Hắn vừa thấy Triệu phó viện trưởng đi đến, vội vàng tươi cười chạy ra đón chào, miệng đầy lời nịnh nọt không biết xấu hổ, ta không khỏi nổi cả da gà.

Ngay cả lời truyền thụ cũng có phần nghe không nổi nữa, cắt đứt lời hắn, vào thẳng chủ đề nói: "Mạc chủ nhiệm, có một người trẻ tuổi muốn làm y sư trong viện, Triệu viện trưởng muốn kiểm tra trình độ y thuật của hắn một chút, vừa rồi chẩn đoán khoa học đã thử, bây giờ đến khoa da rồi xem thử."

Mạc chủ nhiệm lúc này mới quay đầu lại đánh giá ta và Tôn Hữu Lương, khuôn mặt tươi cười biến đổi, trầm giọng nói: "Đừng thấy khoa da này của ta là một phòng khoa nhỏ, người bệnh rất nhiều, mỗi quý sáng thu nhận cũng được xếp vào hàng đầu toàn viện, nghĩ đến ta làm y sư, phải có bản lĩnh qua lại mới được. Ngươi là người tốt nghiệp ở viện nào? Đã từng ở lại nước ngoài chưa?"

Hắn không tham gia hội nghị trên lầu, cho nên căn bản không biết lai lịch của ta và Tôn Hữu Lương.

Tên này mắt chó nhìn người thấp, ta cũng lười để ý tới hắn, quay sang Triệu phó viện trưởng nói: "Các ngươi rốt cuộc là bằng vào vốn liếng nói chuyện, hay là dựa vào bản lĩnh phục người? Các ngươi dùng giấy tốt nghiệp và tư cách làm nghề nghề y chứng cho người xem bệnh đúng không?"

Triệu phó viện trưởng trên mặt một trận đen thui, đồng dạng trong phòng hội nghị hắn cũng nói qua, kết quả tại phòng riêng bị ngạnh sinh vả mặt một lần.

Giờ phút này hắn mở mắt nhìn lên, hàm hồ nói: "Học lịch và chứng tư cách chỉ là một mặt, đương nhiên vẫn là y thuật quan trọng..."

Nói xong hắn quay đầu lại, cho Mạc chủ nhiệm một ánh mắt: "Lục Huy à, đừng nhìn tiểu tử này chỉ là thầy thuốc ở thôn, bản lĩnh lại vô cùng kỳ lạ, hắn có một bộ thuật châm cứu tổ truyền, vừa rồi gấp rút kiểm tra khoa học, châm đến bệnh trừ! Như vậy đi, ngươi chọn hai người bệnh cùng hắn trị liệu, so với ai lợi hại hơn chứ? Cũng để cho chúng ta mở mang tầm mắt."

Mạc chủ nhiệm sững sờ, ngay sau đó cười ha hả: "Triệu viện trưởng nói thực tiễn là biết thật, có bản lĩnh thật sự nào hay không, thử một chút sẽ biết." Nói xong liền lật chứng bệnh trên bàn vốn có.

"Vậy thoa ma văn đi, bệnh này rất thường gặp, hiện tại lại là phát kỳ, bệnh nhân rất nhiều. Lại nói, bệnh này nguy hiểm không lớn, cho dù trị không tốt, cũng trị không hỏng."

Số một nghìn hai năm mươi mốt mụn nhọt.

"Vậy thì mạ lân lân." Triệu phó viện trưởng cũng đã định, quay đầu hướng cháu trai có lương vọng nói: "Tiểu tử, mạ ma có thể chữa được không?"

"Có thể!" Tôn Hữu Lương cực kỳ tự tin.

"Được, vậy bắt đầu đi." Triệu phó viện trưởng không cho là đúng phất phất tay.

Mạc chủ nhiệm thân là chủ nhiệm khoa học da dẻ, đối với bệnh nhân bình thường tự nhiên cực kỳ quen thuộc, ho ghẻ lại là bệnh nhỏ, người bệnh học viên từng tự tay chữa trị chỉ sợ nhiều vô số kể. Hắn đã lấy ra một cái bệnh nhỏ như vậy để kiểm tra, khẳng định có thủ đoạn độc đáo, tự cho là đã nắm chắc thắng lợi.

"Khoan đã!" Đúng lúc này, ta đột nhiên kêu lên một tiếng.

Mọi người rất là nghi hoặc nhìn ta, Triệu Phó viện trưởng nói: "Trương tiên sinh, so với Mạc chủ nhiệm chữa trị mụn nhọt, tiểu tử này đã đồng ý rồi, ngươi còn có vấn đề gì không?"

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ đồng ý, dường như sợ ta đổi ý.

"Không phải ta có vấn đề, mà là có một nghi vấn." Ta nhìn hắn, lại nhìn mấy chủ nhiệm y sư khác: "Vừa rồi nói là tới phòng khám gấp kiểm tra một chút hiệu quả trị liệu, mọi người cũng đều nhìn thấy, đã nhanh lại tốt. Nhưng ngươi lại nói đến khoa da, đợi lát nữa có phải còn muốn tới phòng khoa khác xem một chút không?"

"Chọn y sư không phải làm cu li, cẩn thận một chút cũng là lẽ tất nhiên, nhưng cũng phải có điểm cuối cùng chứ? Chẳng lẽ còn phải kiểm tra tất cả các phòng khoa học trong y viện một lần mới tính xong được sao? Y viện toàn năng như vậy, đừng nói viện các ngươi, e rằng cả nước cũng không có mấy người đúng không? Ta muốn biết, cuộc kiểm tra này lúc nào mới kết thúc."

"Cái này..." Triệu phó viện trưởng ngây người một chút, nhưng không thể không thừa nhận: "Trương tiên sinh nói không sai. Y sư toàn năng đúng là rất hiếm có, ta cũng không định để cho hắn thử tất cả một lần, nhưng mà..."

Triệu phó viện trưởng dừng lại một chút, chớp động đôi mắt nhỏ giảo hoạt kia, tiếp tục nói: "Muốn trở thành người khám bệnh cho y sư, ngoại trừ sẽ trị liệu chút bệnh cấp, còn phải là lĩnh vực sở trường! Đợi lát nữa nếu chữa khỏi mụn ghẻ, chúng ta còn phải xem thử bản lĩnh trị liệu bệnh nặng của hắn."

"Nếu chữa khỏi thêm thì sao?" Ta hỏi ngược lại: "Có phải vẫn phải tìm thêm người nữa không?"

"Không biết, không biết." Trương Bí Thư đứng ở một bên nghe giọng điệu của ta có chút không đúng, vội vàng tiếp lời: "Triệu phó viện trưởng đang phân loại khảo sát, gấp, nhẹ, nặng, ba chứng bệnh đều chữa bệnh hết, tự nhiên là một y sư đủ tư cách..."

"Là như vậy sao!" Ta vẫn nhìn chằm chằm Triệu phó viện trưởng truy vấn.

Trương thư ký vội vàng nháy mắt ra dấu cho Triệu phó viện trưởng.

"Đúng vậy." Triệu phó viện trưởng đáp: "Nếu như hắn vượt qua hết ba lượt khảo nghiệm này, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu ngồi khám y sư, ta sẽ ký kết hợp đồng thuê người."

"Vậy được rồi, nếu Triệu phó viện trưởng nói như vậy, chúng ta liền một lời đã định." Ta lập tức khóa lại câu chuyện: "Hắn mới vừa rồi đã qua một cửa, chỉ cần qua hai cửa nữa là có thể trở thành thầy thuốc ngồi khám, chúng ta cùng nhau làm chứng."

Mấy người nghe vậy, cũng lập tức không nói gì.

Chủ nhiệm lệnh cho sĩ sĩ phải đi gọi hai người bệnh mụn tới.

Hai bệnh nhân đều rất trẻ, một người là tiểu mập mạp nhiễm lông vàng, một người khác là nữ tử cao gầy trang điểm xuê, làn da hai người trần trụi ở bên ngoài cũng có mụn phấn. Trên người tiểu mập mạp hơi nặng một chút, lại phối hợp với mụn trứng cá đầy mặt, quả thực không có cách nào xem.

Hai người này vừa vào phòng, thấy bên trong có nhiều thầy thuốc như vậy, đều rất giật mình.

Nghe Triệu viện trưởng nói, lúc hai người phân biệt trị liệu cho bọn họ, nữ tử cao gầy lập tức nổi giận: "Các ngươi đây là ý gì? Coi bọn ta là thí nghiệm phẩm sao?"

"Không không không, không có ý này." Tiểu đội sĩ trong phòng vội vàng giải thích: "Đây là chủ nhiệm khoa da dẻ chúng ta, là chuyên gia chữa khỏi làn da bệnh, người treo không phải là chuyên gia, đây là chuyện bánh từ trên trời rơi xuống. Vị này..."

Nói xong nàng quay đầu lại nhìn Tôn Hữu Lương nói: "Vị này có một bộ bí phương y bí phương tổ truyền, ngươi có thể lựa chọn thử một lần."

"Cái gì mà trung y bất trung y chứ, đều là đồ chơi của nhà quê lừa gạt người khác, ta chọn số chuyên gia." Cô gái kia khinh thường liếc nhìn Tôn Hữu Lương một cái, đặt mông ngồi xuống cái ghế bên cạnh Mạc chủ nhiệm.

Tôn Hữu Lương có vài phần tức giận, há to miệng muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

"Ta... ta cũng chọn chuyên gia." Tiểu mập mạp phản ứng chậm một chút, sau khi hiểu được chuyện gì xảy ra, cũng phải dựa vào người Mạc chủ nhiệm bên kia.

Mọi người sửng sốt, ai cũng không lên tiếng, Triệu phó viện trưởng và Mạc chủ nhiệm đều lộ ra vẻ đắc ý, giống như đang âm thầm nói: "Ngài xem thế nào? Xem bộ dáng này của ngài không giống với dự liệu làm y sư, ngay cả người bệnh cũng không tin ngài, còn thử cái gì?"

"Tiểu huynh đệ." Ta tiến lên một bước ôm tên mập kia: "Nào, chúng ta qua đây nói chuyện."

Nói xong không đợi hắn phản đối, liền mang hắn ra ngoài cửa.

"Vị bằng hữu này của ta y thuật rất cao minh, muốn đến y viện đi làm, nhưng trong nhà hắn không có tiền không có tiền lại không có lễ. Cái này không phải, mấy tên lãnh đạo của viện đều đang làm khó hắn, muốn nhìn hắn chê cười. Nếu ngươi không đến chỗ hắn xem, hắn lại không có một chút cơ hội nào. Tuổi của ngươi cùng ngươi cũng không có nhiều, ngươi chỉ có nhẫn nại nhìn hắn bị gạt bỏ như vậy sao?"

Tiểu mập mạp sửng sốt, đôi mắt nhỏ chớp chớp vài cái, hiển nhiên có chút bị lời của ta đả động.

"Thế này đi chữa trị cho hắn chẳng những không cần tiêu tiền mà ta còn cho ngươi một ngàn viên, ngươi thấy thế nào?"

Tiểu mập mạp kia rất là hồ nghi nhìn ta nói: "Vậy... Bản lãnh của hắn có đáng tin không?"

"Kỳ lân cũng không phải bệnh gì lớn, cho dù trị không tốt cũng trị không tệ. Lại nói, nếu thật sự trị không tốt, ta cho ngươi một vạn vạn khối! Đến lúc đó ngươi lại đi chuyên gia xem cũng vậy sao?"

Tiểu mập mạp sửng sốt, âm thầm tính toán một chút nói: "Vậy được, ta đi thử một chút."

Ta móc ra một ngàn đồng đưa cho tên mập, lại ôm y trở về.

"Đến đây đi, tiểu Tôn, hắn đồng ý để ngươi trị liệu." Nói xong, vỗ vỗ bả vai của tiểu mập mạp.

Lúc này Mạc chủ nhiệm đã mở xong phương thuốc, vẻ mặt đắc ý, phảng phất như muốn nói, thế nào, ta đã xem xong rồi.

Nữ tử tiếp nhận phương thuốc, lại hỏi thăm một lần nữa: "Đại phu, ngày mai là có thể tiêu trừ sao?"

"Đúng, ngày mai tất cả sẽ biến mất, tuyệt đối hoàn hảo như lúc ban đầu, không để lại chút dấu vết nào." Mạc chủ nhiệm rất tự tin.

"Vậy thì tốt quá!" Cô gái cực kỳ vui mừng đứng dậy, nhìn cũng không nhìn sang Tôn Hữu Lương, đẩy cửa muốn đi.

"Huynh đệ, ngươi ngồi xuống đừng lộn xộn, chỉ cần ba phút, ta sẽ giúp ngươi trừ đi ốm đau!" Tôn Hữu Lương có ý lớn tiếng kêu lên.

Mọi người trong phòng nhất thời sửng sốt, nhao nhao đưa mắt nhìn sang, ngay cả cô gái cao gầy đẩy cửa muốn đi kia nghe xong ba phút chữa khỏi, cũng lập tức dừng lại!

Thiên nhị thập lục thiên cổ tuyệt học, dẫn rồng quán đỉnh.

"Ba phút?" Tên mập cực kỳ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Triệu phó viện trưởng cùng với các thầy thuốc khác thì mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

mạ non là một loại bệnh nhỏ cực kỳ thường thấy, muốn trừ đi cũng không phải việc khó gì, nhưng nếu nói ba phút liền diệt trừ hoàn toàn, vậy thì có chút khoa trương rồi.

"Hừ, người trẻ tuổi đừng chỉ nói khoác suông, ta cũng muốn xem xem ba phút ngươi làm sao chữa khỏi." Mạc chủ nhiệm thân là chủ nhiệm khoa học làn da, đối với trị liệu mụn nhọt loại bệnh này tự nhiên cực kỳ quen thuộc, nhưng nếu nói ba phút chữa khỏi, đừng nói hắn không có bản lãnh này, ngay cả nghe cũng chưa từng. Qua Tôn Hữu Lương nói vậy, chợt cảm thấy mất hết thể diện.

Tôn Hữu Lương cũng không đáp lời, lấy từ trong ngực ra một bọc vải nhỏ, bày ra trên bàn từng cây kim châm.

"Đây là muốn châm cứu sao?" Tiểu mập mạp vừa thấy, có chút hoảng hốt, muốn đứng dậy chạy trốn.

"Đừng." Ta vội vàng ngăn ở trước mặt hắn, vươn một bàn tay ra hiệu cho hắn: "Tiểu tử, ngươi đã thu tiền của ta!"

"Tiểu tử, đừng sợ, nếu thật sự chữa khỏi cho ngươi, còn sợ một châm này sao?" Phương Giáo cũng khuyên nhủ.

Nhóc mập lại ngồi xuống, có chút sợ hãi hỏi thăm Tôn Hữu Lương: "Cái này... cái này sẽ không đau chứ?"

"Không đau, chỉ là ngươi đừng lộn xộn là tốt rồi." Tôn Hữu Lương tin tưởng mười phần, từ trong túi lấy ra ba cây kim châm, quay đầu hướng tiểu hộ vệ nói: "Làm phiền ngươi mang rượu cho ta."

Tôn Hữu Lương tiếp nhận cồn, nói tiếng cám ơn, lập tức dặn dò mập mạp kia: "Huynh đệ, không nên lộn xộn." Sau đó nắm kim châm, vê lông gáy của hắn lên, rồi lại đâm vào ót một cái.

Một châm cuối cùng đâm vào đỉnh đầu, vừa chậm rãi vân vê, vừa đem bầu rượu dán chặt lấy từ từ đổ xuống.

Rượu nhanh chóng trở nên trống trải hơn phân nửa, thế nhưng rượu không chảy ra một giọt nào, cũng không biết đã chạy đi đâu.

Sau khi toàn bộ kim châm chìm vào, đột nhiên, Tôn Hữu Lương co rút lại!

Trên đỉnh đầu nhóc mập một tia máu theo sát phóng lên cao!

"A!" Nữ tử cao gầy nhìn ra được thần sắc, lập tức bị dọa nhảy dựng lên, kinh hãi hét ầm lên.

Đương nhiên, đừng nói là nàng, ngay cả các vị ở đây quen nhìn sinh tử, đối với máu tươi tập mãi cho các vị thầy thuốc đều giật nảy mình.

Trên đỉnh đầu có phun máu, có chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ là châm này đâm lệch rồi?

Trong lòng hắn cũng đang treo ngược lên!

Nhưng sắc mặt Tôn Hữu Lương lại như thường, tiêu sái lui về phía sau một bước dài, nắm chặt kim châm vẽ thành một đường cong thật dài giữa không trung.

Một tia máu tươi kia không tiêu tan chút nào, như giao long theo cánh tay hắn vung vẩy xoay quanh.

Ngay sau đó, Tôn Hữu Lương lại nhanh chóng đi vài vòng, máu tươi quấn quanh kim châm thành một đoàn.

Bốp!

Tôn Hữu Lương run tay một cái, tơ máu rơi vào trong thùng rác.

Lại nhìn tiểu mập mạp kia, mặt mũi tràn đầy ngơ ngác nhìn, tựa như cực kỳ kỳ quái vì sao chúng ta lại lộ ra vẻ kinh ngạc như vậy?

"Được rồi." Tôn Hữu Lương liên tiếp rút ra đâm vào gáy cùng kim châm trên mặt hắn, nhẹ giọng an ủi.

Cho đến lúc này, bọn ta mới hoàn toàn tỉnh lại, sự chú ý tập trung chuyển lên trên đỉnh đầu của tiểu mập mạp kia.

Giờ phút này tất cả những cục u màu đỏ trên khuôn mặt đều biến mất, hoàn toàn không có một tia dấu vết; những nốt trứng cá lúc tuổi xuân trên mặt cũng biến mất hết, chỉ là để lại một dấu vết mờ nhạt.

"Đây là chuyện trong truyền thuyết..." Mạc chủ nhiệm không biết từ lúc nào đã kinh hãi đứng dậy, trên khuôn mặt mập mạp của y đã không còn chút ngạo mạn nào nữa, thay vào đó là sự tôn kính phát ra từ nội tâm!

"Dẫn long quán đỉnh!" Phương Giáo bật thốt lên, hết sức kinh ngạc kêu lên: "Đây chính là dẫn long quán đỉnh được ghi chép trong thiên kim phương sao?"

Tôn Hữu Lương cười cười, rất lễ phép trả lời: "Đúng vậy, một châm pháp này chuyên môn chữa trị nội hỏa mất cân bằng, bệnh trạng bên ngoài. Mãng Ma Mã chính là do hơi nước dâng lên, nước lửa không dung gây nên. Sau khi quán thông huyệt đạo, lấy rượu làm chỉ dẫn đem khí tức mất cân bằng dẫn dẫn này đi, tự nhiên sẽ không sao." Nói xong, hắn vỗ vỗ nhóc mập mạp kia.

Tiểu mập mạp sờ sờ mặt, lại nhìn cánh tay một chút, hai con mắt nhỏ tròn xoe: "Chuyện này... Đây quả thật là quá thần kỳ! Quả thực chính là thần y a!"

Nữ tử cao gầy cũng từ trong kinh ngạc bình tĩnh lại, sau khi liếc nhìn mập mạp, lại nhìn bản thân trong gương.

mạ văn trên người tiểu mập mạp vốn so với nàng nghiêm trọng hơn nhiều, cả người đầy nét mặt, nhưng hiện tại lại chữa hết toàn bộ, ngay cả cá trê tuổi cũng biến mất, mà mình còn cần uống thuốc, còn phải đợi đến ngày mai...

"Ta cũng muốn thử cái này." Nàng đột nhiên ném phương thuốc Mạc chủ nhiệm vừa mới kê cho nàng xuống.

"Thật xin lỗi, thuật lừa gạt của Trung y trong một ngày chỉ có thể thi triển một lần." Tôn Hữu Lương rất không khách khí trả lời.

Tuy rằng ta và Tôn Hữu Lương đã từng tiếp xúc không nhiều lắm, chỉ mới gặp qua hai lần, nhưng ta lại thấy rất rõ tính cách của hắn, ái ghét rõ ràng, không chút nào khinh thường để che giấu!

Cô gái vừa thấy Tôn Hữu Lương cự tuyệt, thoáng sửng sốt, lập tức rất là tự nhiên cười nói: "Đại thần y, hà tất gì phải chấp nhặt với một tiểu nữ tử như vậy, mau cho ta xem một chút." Nói xong nắm lấy nhóc mập, tự mình ngồi lên.

"Đại thần y, chỗ ta sinh trứng trứng cá cũng có thể mất đúng không?" Cô ngẩng đầu lên, muốn hỏi thăm Tôn Hữu Lương.

Tôn Hữu Lương không để ý đến nàng, tiếp tục thu thập kim châm.

"Cầu xin ngươi có được hay không? Mau giúp ta xem một chút đi, bằng không... Hay là ta không cho ngươi đi!" Cô gái vừa nói vậy mà chộp lấy góc áo Tôn Hữu Lương.

Chẳng những Tôn Hữu Lương, mà mọi người đều không ngờ tới nữ tử này lại có thể gây chuyện như vậy.

Phương Hướng Giáo dở khóc dở cười khuyên nhủ: "Ngươi liền thi triển một lần nữa đi! Kỳ thuật bực này, ta chỉ là ở trong y thư xem qua ghi chép, còn chưa tận mắt thấy qua, vừa rồi cũng không thấy rõ, lần này vừa đúng lúc lại bão no mắt phúc."

Ấn tượng Tôn Hữu Lương dạy dỗ cũng không tệ lắm, lúc này gật đầu nhẹ.

Trong ánh mắt cực kỳ kinh ngạc của mọi người, Tôn Hữu Lương lại biểu diễn tuyệt học dẫn rồng quán đỉnh.

chuyên gia trong phòng giảng dạy toàn bộ trợn mắt há hốc mồm!

"Triệu Phó viện trưởng, cuộc kiểm tra này có được chứ?" Tôn Hữu Lương thu lại kim châm, sau đó quay đầu hỏi.

"Từng sống, qua lại!" Triệu phó viện trưởng liên tục gật đầu.

"Được, vậy chúng ta mau đến chỗ tiếp theo thôi." Lúc này ta vô cùng tự tin với Tôn Hữu Lương.

Triệu phó viện trưởng ấp úng, dẫn đầu ra khỏi cửa.

Mạc chủ nhiệm từ đầu tới cuối không nói một lời, mặt đỏ bừng, Mộc đứng đó cũng không biết nghĩ gì.

Bọn ta đi ra khoa da, một mực dọc theo hành lang đi về phía trước.

Triệu phó viện trưởng sắc mặt âm trầm im lặng, không ai biết trong lòng ông ta đang tính toán gì, lại muốn đưa chúng ta vào trong phòng nào.

Phương Giáo truyền thụ thì cùng Tôn Hữu Lương đi ở phía sau cùng, cực kỳ tò mò đến hắn ta xin chỉ giáo.

Quỷ kế của đệ nhất thiên nhị thập thất Phó viện trưởng...

Triệu phó viện trưởng đi tới đi lui, đột nhiên quay người trở về, vừa lúc đối mặt với ta.

"Triệu Phó Viện Trưởng, cửa ải cuối cùng chúng ta đi đâu vậy?" Ta lạnh lùng hỏi.

"Lầu năm." Gã chỉ chỉ lên trên, cất bước đi nhanh.

"Là thuật nội tâm." Phương Giáo nhỏ giọng bên tai ta nói.

Quả nhiên, Triệu Phó viện trưởng dừng lại tại góc lầu năm tầng, trên môn bài viết ba chữ to màu đỏ "Khoa trong lòng".

"Tiểu tử, bộ châm pháp này của ngươi quả thật rất thần kỳ!" Gã cười tủm tỉm, nhìn Tôn Hữu Lương tán dương: "Vừa rồi hai người bệnh kia ngươi cũng xử lý nhanh vừa tốt, quả thực có thể nói là hoàn mỹ. Nếu như lần này còn có thể làm cho mọi người chứng kiến kỳ tích, ta nhất định sẽ thủ tín, thuê ngươi làm y sư cao cấp của bổn viện! Bản viện hẳn là tiến cùng thời đại, không câu nệ từng bước chiêu thu y nhân tài, ha ha ha!"

Ngữ khí của hắn rất nhẹ nhàng, phảng phất Tôn Hữu Lương liên tiếp thi triển tuyệt sự chinh phục hoàn toàn hắn ta, nhưng ta lại phát hiện trong ánh mắt hắn ta hiện lên một tia giảo hoạt không dễ phát giác.

Quả nhiên, hắn chỉ tay về phía sau nói: "Một hạng khảo thí cuối cùng được tiến hành khoa học ngay trong lòng, loại tội nhân cao tầng này đều là yết hầu. Ta xem thần châm của ngươi thần kỳ như vậy, khẳng định cũng không có vấn đề gì chứ?"

Ta vừa nghe vậy, không khỏi âm thầm mắng: "Con mẹ nó, thật là hư hỏng mà!"

Rõ ràng biết người ta chưa từng đi học đại học gì, còn cố tình túm từ ngữ nói vượn, đây không phải là cố ý làm khó thì là gì?

"Không phải chỉ là trái tim suy kiệt thôi sao? Điều này không thành vấn đề, ta có thể chữa được!" Tôn Hữu Lương vô cùng tin tưởng.

Những gì đã giảng giải ở bên cạnh hắn vừa muốn phiên dịch thì nghe hắn nói ra, hơn nữa nhìn vẻ mặt càng là đã tính trước được, không khỏi cũng rất khâm phục gật gật đầu.

Lần này, Triệu phó viện trưởng cũng có chút không nghĩ tới, thoáng dừng lại một chút rồi mới nói: "Vậy tốt, ngươi có thể tùy ý chọn lựa một người bệnh tiến hành cứu chữa —— dù sao chứng bệnh cũng không sai biệt lắm, toàn bộ xếp hàng chờ rèn. Lần này không có thời gian hạn chế, ngươi chỉ cần chữa trị tốt, coi như ngươi qua ải."

"Không thành vấn đề." Tôn Hữu Lương nói xong, cất bước liền muốn đẩy cửa đi vào.

"Tiểu tử, đừng nóng vội." Triệu Phó viện trưởng cười ha hả ngăn Tôn Hữu Lương lại: "Trước khi ngươi động thủ trị liệu, ta phải nhắc nhở ngươi một câu! Trái tim không giống dạ dày, làn da, coi như trị không tốt còn có thể tái tạo lại. Cho dù có nhiều chủ nhiệm dạy bảo như vậy ở bên cạnh giúp ngươi vượt qua cửa ải cũng không được, trái tim rất là kiều quý, tuyệt đối không được phép có nửa điểm sơ xuất, đây chính là đại sự nhân mạng quan thiên!"

"Hiện tại ngươi vẫn còn đang trong giai đoạn kiểm tra. Nói cách khác, nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì đó chỉ là hành vi cá nhân của ngươi, không có bất kỳ liên quan gì đến bên ngoài viện. Đương nhiên, nếu ngươi thật sự có nắm chắc, vậy thì cứ thử to gan đi! Cùng lắm thì cả đời này chỉ ngồi tù ngục thôi, ha ha..."

Ta tức giận đến nghiến chặt hàm răng, thật hận không thể xông lên hung hăng đạp hắn một cước!

Đây tính là gì, là đe dọa hay uy hiếp đây? Rõ ràng biết trái tim này keo kiệt nhất, không cho phép sơ xuất nhất, vậy mà còn làm loạn trận tuyến của người khác như vậy?

Có phải ngươi ước gì người khác vác áp lực lên trên trận không, không cẩn thận đâm lệch, làm ra mạng người mới đúng.

Ta lập tức hiểu được, tại sao hắn lại sắp xếp cửa ải cuối cùng ở trong lòng!

Vừa bước qua cửa y viện, trước mặt là một tấm bảng tuyên truyền cực lớn, bên trên đều là y sư chủ nhiệm của các phòng, tọa trận trong các phòng, được treo ở hàng thứ nhất để dạy danh hiệu, chỉ có ba người mới được dạy ở bên trong, đây là bảng hiệu chữ Kim của bọn họ!

Xếp hàng thứ nhất chính là vị Mã Sư dạy bài trí trong lòng này, ghi ở dưới bức thư của hắn lý lịch cũng dài nhất, chỉ là phần thưởng và chức vụ của Quốc Tự và Quân Đầu đã chừng bảy tám cái! Có thể nói không chỉ là võ hán, cho dù là Hồ Bắc, thậm chí cả nước cũng là chuyên gia tâm khoa học đếm được trên đầu ngón tay.

Khiến Tôn Hữu Lương và chuyên gia lâu năm như vậy đến đấu trận, quả thực là quá khi dễ người!

Còn có, lời hắn vừa nói, tuy rằng rất tội nghiệp, nhưng cũng nói không sai.

Trái tim không thể so với dạ dày, làn da, đích thật là rất dịu dàng, cấu tạo bên trong lại thường tùy theo người khác, mặc dù là chuyên gia cũng phải nghiên cứu hình ảnh của thị trường, hình vẽ tâm cơ và tư liệu cẩn thận nghiên cứu thật lâu, cuối cùng mới có thể xác định được phương án trị liệu. Làm Tôn Hữu Lương hoàn toàn không thể bằng chứng trực tiếp cứu chữa, quả thực giống như nói giỡn!

Những vị chủ nhiệm khác cũng cảm thấy có gì đó không đúng, đáng ngại với dâm uy của Triệu phó viện trưởng tất cả đều không lên tiếng.

Trương Bí Thư một tay duỗi trong túi quần, lén lút nhấn tiếng chuông điện thoại, lập tức làm bộ treo xe điện thoại lui ra ngoài.

Lão thái giám đứng ở cuối cùng cũng lén lút chuồn mất. Dường như lại nói nếu thật sự xảy ra chuyện thì ta cũng không có ở đây, chẳng biết gì cả.

"Triệu phó viện trưởng..." Phương dạy một bước tiến lên trước một bước: "Cho dù thật sự để tiểu tử này trị liệu, cũng cần ít nhất lấy tư liệu của người bệnh ra cho hắn nghiên cứu một chút? Ta thuận tiện điều tra giúp hắn có tình huống đặc thù gì hay không."

Triệu phó viện trưởng vừa nghe, thần sắc trên mặt có chút không vui, nhưng truyền thụ cũng là một miếng đồ ăn sống trong y viện, hắn đương nhiên cũng không muốn đắc tội trước mặt.

Hắn vô cùng giảo hoạt không trực tiếp trả lời, mà là xoay đầu lại, liếc nhìn Tôn Hữu Lương một cái, làm bộ vỗ đầu nói: "Ồ, ngươi xem, ta chỉ lo lắng phải chứng kiến tuyệt kỹ thần châm, thiếu chút nữa là xảy ra việc này, ngươi còn cần xem cái này sao?"

"Không cần, ta trực tiếp châm xuống là có thể thăm dò rồi." Quả nhiên, Tôn Hữu Lương trực tiếp đáp.

"Tốt, vậy bắt đầu đi!" Triệu phó viện trưởng thúc giục một tiếng, lập tức cười tủm tỉm quay đầu lại, phảng phất như đang nói: "Đây chính là thứ hắn không dùng."

Tôn Hữu Lương phảng phất căn bản là không nghĩ nhiều như vậy, hoặc là hắn hoàn toàn không đem những thủ đoạn nhỏ này để ở trong lòng, trực tiếp đẩy ra một gian phòng giam đi vào, chúng ta cũng đều nối đuôi nhau mà vào.

Nội tâm là phòng khoa học, ngoại trừ chiếm cứ một tầng mỳ, hoàn toàn khác với khám khoa cấp, khoa da vừa rồi.

Mã Phong dạy là chuyên gia tâm khoa nổi danh toàn nước. Sau khi được viện y mời về, nội tâm khoa trong cung đã trở thành quảng cáo viết chữ vàng trong viện, thường xuyên có chính Phó viện trưởng dẫn dắt thị sát, cũng có không ít người đồng hành đến đây học tập thỉnh kinh, cho nên có rất nhiều thầy thuốc cùng nhau đi vào, người bệnh cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Chỉ là nhìn Tôn Hữu Lương tướng mạo bình thường, người trẻ tuổi quần áo chua xót đi ở phía trước, cảm thấy rất kỳ quái.

Nghe Triệu phó viện trưởng giới thiệu, Tôn Hữu Lương thân mang một bộ châm pháp tổ truyền, nghe nói có thể chữa khỏi bệnh tim, có người nào muốn thử một lần, cả đám đều lắc lắc đầu.

Đụng phải những kẻ tính tình không tốt, lại chửi ầm lên: "Con mẹ nó, định coi chúng ta là chuột bạch sao?"

Chương một nghìn hai tám, va vào vách đá.

Liên tiếp đụng vách tường rất nhiều gian thự, chúng ta đi tới gian phòng cuối cùng.

Nơi này tổng cộng chỉ có hai cái giường bệnh, một trung niên nhân bụng phệ, hai tay gối đầu, trừng đôi mắt nhỏ, đờ đẫn nhìn trần nhà. Thấy chúng ta đi tới, cũng chỉ thoáng nhìn lướt qua, ngay cả động đậy cũng không nhúc nhích.

Trên một cái giường khác, lão đầu tử đầu đầy tóc bạc đang nằm nghiêng ở chỗ đó, trong tay nâng một cái khăn tay nhỏ cũ nát. Toàn bộ hoa sắc bên khăn tay đều phai mờ hết, chỉ lộ ra mấy cái màu lam nhạt, căn bản nhìn không ra cái gì.

Nhưng hắn nhìn khăn lụa kia ngơ ngác xuất thần, phảng phất phía trên có khắc một đóa hoa cực đẹp, phảng phất phía trên có một người xinh đẹp không gì sánh được, thậm chí chúng ta đi vào trong nhà cũng không phát hiện ra.

" Đàm tổng cộng bệnh tình đỡ hơn chưa?" Triệu phó viện trưởng cười ha hả hỏi gã trung niên béo.

"Còn không phải như vậy sao!" Đầu người nọ vẫn không nhúc nhích, mắt cũng không thèm ngẩng lên, vẫn nhìn trần nhà.

"Ha ha, không sao cả." Triệu phó viện trưởng không cảm thấy xấu hổ chút nào, vẫn cười bồi nói: "Bệnh tình của ngươi chúng ta đã nghiên cứu qua nhiều lần rồi, cũng nhiều lần hỏi thăm hướng dẫn, hắn nói đây là bệnh nhẹ, chỉ cần làm sữa phẫu thuật nho nhỏ là được."

" phẫu thuật nho nhỏ!" Người nọ vừa nghe, lập tức nổi lửa, xoay mặt qua: "Vậy ngươi bảo hắn làm đi!"

"Con mẹ nó lão Mã sao lại bướng bỉnh so với đá? Thế nào cũng phải dựa theo cái gì nhẹ nhàng cấp bách, từng người từng người một, một chút cũng không thể trả trước thời hạn! Ta lén tìm hắn vài lần, ta nguyện ý trả giá gấp hai mươi lần, thậm chí năm mươi lần trước cho hắn làm xong, nhưng hắn chính là sống chết làm việc, còn không phải nói, mạng người vô giá, tiền mua không được..."

"Đại gia của ta! Ngay cả phòng ốc đặc biệt bảo vệ cũng chuyển cho bệnh cấp bách, ta tiêu bao nhiêu tiền cũng mua không được một gian." Người nọ càng nói càng giận: "Ngươi biết ta ở đây một ngày, vậy sẽ kiếm ít bao nhiêu tiền chứ? Nếu không phải xem hắn danh tiếng lớn, trị an toàn chút ít, ta mới không chịu phần tội này, ta thật sự chịu đủ rồi."

Triệu phó viện trưởng tùy ý để hắn phát hỏa xong, lúc này mới cười bồi nói: "Ta cũng không chỉ một lần nói với hắn ta, Đàm lão bản làm ăn bận rộn, là nhà thu thuế của phố Võ Hán, có thể chiếu cố hắn ta sớm một chút, cho hắn ta làm khoa tay nghề. Nhưng phương pháp dạy là xuất thân quân y., Tính tình rất thẳng thắn, làm sao cũng không đồng ý. Hắn nói mạng người cùng giá, không có phân chia sang hèn gì, chỉ cần tại hắn xem bệnh này vậy phải theo ý tứ của hắn, nếu là ai trở lại chỉ huy loạn, hắn lập tức rời đi!"

"Ngươi cũng biết, tính bướng bỉnh mà con ngựa dạy dỗ này vừa lên thì đừng nói là ta, nghe nói mấy tên thiếu tướng kia đều từng bị hắn hung ác qua..."

"Vậy ngươi đến đây là để làm gì?" Đàm mập vừa nghe xong, lập tức không còn nóng nảy nữa, y bực dọc đổ một bụng lửa giận lên người Triệu viện trưởng: "Có phải là cố ý chọc giận ta không? Đi nhanh lên! Lúc nãy ta vừa nhìn thấy Bạch Y liền thấy phiền lòng."

"Ta cũng không dám tới làm phiền ngươi." Triệu phó viện trưởng vừa vào nhà, nụ cười trên mặt vẫn chưa ngừng lại, cũng không biết tên mập họ Đàm này đến cùng có lai lịch gì: "Đây còn có một tên tiểu tử, có một bộ châm pháp tổ truyền, nghe nói ngay cả trái tim suy kiệt cũng có thể trị..."

"Đi đi đi!" Đàm mập vừa mới nghe được một nửa đã giống hệt như bệnh nhân trong những phòng khác, y như nhau, liên tục phất tay: "Đừng cút càng xa cho ta! Con mẹ nó cái gì, tổ truyền châm pháp, tất cả đều là chó má, lão tử thà chết cũng không tin cái thứ đó."

Tôn Hữu Lương vừa nghe đến đó, lập tức cúi đầu xuống, theo thói quen lại muốn quay người rời đi.

Thời điểm hắn bước vào gian phòng thứ nhất, lòng tin gấp trăm lần, một đường đụng bích đến bây giờ, không khỏi có chút nản lòng thoái chí.

Tựa như ngày đó hắn và ta khóc lóc kể lể, thế nhân đều không tin tài nghệ của hắn, đều không tin Trung y, thà bị Tây y chặt thành tám miếng lớn như giết lợn, cũng không chịu để Trung y điều trị.

Đây là gian bệnh viên cuối cùng, nếu như ngay cả bệnh nhân hắn chịu để hắn trị liệu cũng không tìm ra, hắn cũng chỉ có thể xám xịt rời đi như vậy.

Nhưng điều này cũng mang ý nghĩa, lần kiểm tra này thất bại, tất cả nỗ lực lúc trước của hắn đều sẽ uổng phí. Hắn chỉ có thể trở lại quá khứ, bán kim châm, tìm đường sống khác.

Tuyệt học của Thiên Cổ Dược Vương Tôn Tư Mạc, cuối cùng cũng sẽ thất truyền!

Ta thấy hắn cô đơn như vậy, rất khó chịu, nhưng cũng không có cách nào.

Bệnh đau cũng không giống như bệnh thương, tùy tiện đổi một loại phương pháp trị liệu, xúc động chống đối của bệnh nhân cũng sẽ không mãnh liệt như vậy. Ta cũng không có biện pháp như đối với tên mập mạp lông vàng kia nữa, vừa chửi vừa lừa.

"Tiểu tử, chờ một chút." Ngay lúc Tôn Hữu Lương có ý tàn nhẫn, quay người muốn đi, tên béo họ Đàm đột nhiên giống như nghĩ đến điều gì, nghiêng người ngồi dậy, nhìn chằm chằm Tôn Hữu Lương nói: "Ngươi thật sự có thể trị bệnh tim?"

Tôn Hữu Lương vốn dĩ đã bước ra một chân, vừa nghe hắn hỏi, lại vội vàng thu lại, gật đầu thật mạnh rồi gật đầu đồng ý.

"Dùng châm cứu chữa hả?"

"Đúng! Ta có Linh Xu Cửu Châm tổ truyền! Thông qua huyệt đạo kích thích, đả thông kinh lạc, có thể chữa trị được rất nhiều loại chứng bệnh, trong đó bao gồm cả trái tim suy kiệt." Tôn Hữu Lương cho rằng sự tình đã có chuyển cơ, cực kỳ thành khẩn cúi đầu nói.

"Ta không quan tâm nguyên lý là cái gì." Đàm mập khoát tay: "Ta chỉ hỏi ngươi có thể chữa được không?"

"Có thể!" Tôn Hữu Lương gật đầu.

"Vậy thì tốt, ngươi đi thử lão nhân này trước đi." Đàm mập chỉ chỉ lão giả đối diện.

"Cái này..." Tôn Hữu Lương sửng sốt, ý chí chiến đấu vừa mới bùng cháy lại bị giội một chậu nước lạnh.

Tuy nhiên, đây là một tia hi vọng cuối cùng, hắn đi về phía trước hai bước, tới gần lão già kia nói: "Đại gia, ngài được lắm! Ta có một bộ châm pháp tổ truyền, có thể giúp ngài trị liệu bệnh tim, ngài có muốn hay không thì thử..."

"Không cần phải gọi, ông ấy nghe không thấy!" Đàm mập mạp nói: "Lão nhân này không có con cái, nghe nói cả đời tiền kiếm được đều lục tục quyên góp, mình dựa vào nhặt rách nát sống lại, mắc phải một thân bệnh, ngay cả thần trí cũng không rõ lắm, sau này bị người ta phát hiện ngất xỉu trên đường, vừa hay đang xây dựng văn minh song song gì đó, liền đem ông ấy coi như là điển hình đến đây, ngươi nếu thật sự có bản lĩnh, cứ bắt ông ấy thử xem."

Tôn Hữu Lương có chút do dự.

"Thế nào, ngươi không dám sao?" Đàm mập thò cổ ra trước: "Nếu ngươi thật sự có bản lĩnh thì cứ chữa, quan tâm gì đến việc hắn nghe thấy hay không nghe hay không nghe, nếu có nguyện ý thì coi như là xong chuyện, nếu không nắm chắc thì cút nhanh lên! Đừng có ở đây lừa người, lỗ mũi heo nhai ngấu nghiến!"

Đệ nhất thiên nhị thập cửu nhất chiến thành danh!

Tôn Hữu Lương bị những lời này của hắn ta kích động, lập tức đỏ mặt nghiêng đầu sang chỗ khác, như muốn hỏi thăm Triệu phó viện trưởng.

Triệu phó viện trưởng hơi dừng một chút rồi nói: "Tiểu tử, nếu ngươi thật sự nắm chắc thì động thủ đi!"

Tôn Hữu Lương gật đầu, móc kim châm từ trong lòng ra, sau đó nói với ta: "Trương đại sư, thần trí của đại gia này không rõ lắm, ngài phải đỡ giúp ta một chút, ta sợ hắn đột nhiên lộn xộn."

Ta vội vàng đi tới, truyền thụ cũng cực kỳ nhiệt tình dựa vào, một trái một phải chúng ta gắt gao đỡ lão đầu nhi kia.

Hắn thật sự là da bọc xương gầy như vậy, toàn thân trên dưới cũng không có mấy lạng thịt, chộp vào trong tay tựa như một đoạn gỗ khô.

Hai chúng ta nhanh chóng bắt được hắn, nhưng hắn vẫn không hề phát giác, vẫn nhìn chằm chằm vào khăn tay rách trong tay.

Tôn Hữu Lương cầm lên một cây kim châm, trịnh trọng hướng về phía ta và Phương giáo huấn: "Ta muốn động thủ, làm phiền hai vị nhất định phải nghe theo sự chỉ huy của ta!"

"Được!" Ta và Phương Giáo rất nghiêm túc trả lời.

Đàm mập ngồi trên giường, hai con mắt trợn tròn, Triệu phó viện trưởng và các y sư khác cũng đứng vây quanh hai bên.

Tôn Hữu Lương quay đầu nhìn bọn họ nói: "Đợi lát nữa có nguy hiểm, các ngươi tốt nhất lui ra ngoài cửa đi!"

"Mẹ kiếp, có khoa trương đến vậy không." Đàm mập rất là không tình nguyện.

Nhưng mấy y sư kia đều tận mắt nhìn thấy Tôn Hữu Lương thi triển qua thuật dụ rồng quán đỉnh ở làn da - một bộ thủ pháp đó cũng đủ thần kỳ, cũng không thấy hắn trịnh trọng như vậy, lúc này tinh thần của hắn ngưng trọng như vậy, hình như không phải đang phô trương thanh thế.

Sau khi nhìn nhau vài lần, bọn họ đều lục tục lui ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, trong phòng chỉ còn lại một mình Đàm mập, y nhìn Tôn Hữu Lương nói: "Được, ta cũng muốn xem rốt cuộc làm thế nào để lấy nguy hiểm?" Nói xong, cũng đi ra ngoài.

Tỏa ốc khép hờ, hơi lộ ra một khe nhỏ, trong khe hở xếp dày đặc một hàng con mắt, đang nhìn chăm chú về phía trong phòng.

Tôn Hữu Lương vừa thấy tất cả mọi người lui ra ngoài, lúc này mới giơ lên cây kim châm thứ nhất, đâm thẳng mi tâm!

Không phải là vê, mà là dùng mũi tên nhọn xuyên thẳng vào! Nhìn thấy thịt béo toàn thân của Đàm mập, y run lên bần bật.

Những người khác cũng không khỏi cả kinh.

Sau đó, Tôn Hữu Lương đồng thời cầm lên hai cây kim châm hai bên trái phải cùng đâm, chạy như bay vào huyệt Thái Dương. Không một tiếng động đâm thẳng vào!

Châm thứ tư yết hầu!

Châm thứ năm gáy!

Châm thứ sáu rốn!

Châm điền thứ bảy!

Đỉnh châm thứ tám!

Liên tiếp tám châm, tốc độ cực nhanh, châm đều đâm thẳng vào, không chút do dự!

Từng luồng kim quang bay lượn khắp nơi, rực rỡ lóa mắt!

Ngay sau đó, hắn lại cầm châm thứ chín dài nhất, đột nhiên đâm tới, đồng thời lớn tiếng kêu lên: "Đã bắt được!"

Ta và Phương Giáo vội vàng dùng hai tay, gắt gao ấn xuống.

Ngay lúc đó, cây kim dài đâm thẳng vào ngực!

Cũng không biết là cảm giác đau đớn của lão nhân này sớm đã chết lặng, hay là do kim châm của Tôn Hữu Lương đâm quá nhanh, liên tiếp châm liên tiếp tám châm, lão nhân kia chỉ là nhẹ lắc lắc, cũng không có phản ứng kịch liệt gì.

Nhưng châm thứ chín đâm về phía ngực, vừa đâm xuống, lão giả kia bỗng nhiên lay động, muốn xoay người đứng lên, khí lực đúng là lớn thần kỳ, suýt nữa ngay cả ta cũng bị hất tung, vội vàng vận khởi linh lực thong dong áp chế.

Tuy truyền thụ có phòng bị, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là thầy thuốc, tuổi tác lại không nhỏ, không ngờ lại bị lão đầu kéo một cái, suýt nữa ngã sấp xuống.

Tôn Hữu Lương không những không đỡ hắn, ngược lại còn ấn hắn xuống đất, hướng về phía ta lớn tiếng kêu lên: "Mau tránh ra!" Cùng lúc đó, một quyền đánh thẳng vào ngực lão kia!

Hắn ta vừa nghe thấy hắn ta hét lên, vội vàng buông tay, nhanh chóng lui về phía sau.

Leng keng leng keng leng keng!

Cùng thời khắc đó, vô số kim châm bắn ra từ trong cơ thể ông lão, xoẹt một tiếng, xoẹt một tiếng đã chui vào trong cửa phòng.

"Má ơi!" Không biết có ai cả kinh kêu lên một tiếng.

Sau đó cửa phòng lập tức đóng lại.

Thân thể lão giả bỗng nhiên nghiêng về phía trước, phù một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Ngụm máu tươi này tựa như ngăn chặn nút gỗ ở miệng bầu, một khi rút ra, lập tức liền bạo phát đi ra.

"Tiểu Tú Liên à!" Lão già kêu lên một tiếng bi thiết, âm thanh cực kỳ vang dội!

Sau đó là tiếng khóc rống lên.

"Được rồi!" Tôn Hữu Lương từ trên giường bò dậy, lau mồ hôi trên trán.

Nghe hắn nói, mọi người giấu ở ngoài phòng lúc này mới chậm rãi đẩy cửa ra, nhưng lại không dám vào, vẫn như cũ trừng đôi mắt nhỏ, quét nhìn trong phòng hết thảy.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu đầy cả phòng, lại bị kim châm cắm ở các nơi phản xạ ra từng sợi kim quang.

Quả táo trên bàn bị xuyên thủng; kim châm trên lưng ghế tiến thẳng vào mấy chỗ, vẫn còn hơi run nhè nhẹ; một ngọn núi ở xa nhất bay lên trên giường của Đàm mập mạp, chui thật sâu vào trong ví tiền da trâu, chỉ lộ ra lỗ nhỏ kim mang chớp lóe!

Đạo lý vừa nói xong là bò dậy khỏi mặt đất, không thèm mở mang tầm mắt, cũng chẳng buồn lau đi bụi đất dính khắp người, chỉ nhìn về phía lão đầu.

Lão nhân kia vẫn như cũ không coi ai ra gì, nhưng lại không nói gì nữa, mà là lên tiếng khóc lớn, tê tâm liệt phế, hơn nữa thân thể khuynh đảo về phía trước, không ngừng đập lên giường, nện cho ván giường vang lên tiếng thùng thùng!

"Tiểu Tú Liên à! Tại sao muội không dẫn ta theo a." Nó lớn tiếng khóc rống, hai dòng nước mắt đục ngầu lăn xuống, cùng máu đen nơi khóe miệng hòa vào một chỗ, nhỏ đầy cả giường bệnh.

Tiếng khóc của hắn vang dội rất lớn, không ngờ có thể từ xa truyền tới hành lang của bệnh viện, lực lượng cũng cực kỳ sung túc, đâu giống bệnh nhân tâm trạng suy kiệt?!

"Cái này... Đây là kim pháp gì!" Phương Giáo hơi choáng váng, ngơ ngác nửa ngày, lúc này mới quay đầu hỏi.

"Đây là Ly Hồn Cửu Châm, vận dụng phương pháp cưỡng ép xông huyệt, xuyên qua hai mạch, mở ra chỗ bế tắc, bài ra ứ máu tụ khí, trái tim tự nhiên khôi phục như lúc ban đầu." Tôn Hữu Lương đang tìm kiếm kim châm bay xuống khắp nơi, nghe thấy phương thuốc truyền dạy, rất là lễ phép trả lời.

"Đậu xanh... đây quả thực là thần y a!" Đàm mập mạp là người đầu tiên đi vào, cực kỳ kinh ngạc nhìn Tôn Hữu Lương: "Đại thần y! Ta có mắt như mù, vừa rồi đã đắc tội với biết bao nhiêu chỗ, ngài ngàn vạn lần đừng để bụng. Cái này... Xin ngài trị cho ta một chút."

"Thật ngại quá, ta..." Tôn Hữu Lương mặt có vẻ không vui vừa muốn từ chối, ta vội vàng nhận lấy câu trả lời: "Có thể chữa cho ngươi được hay không, chính hắn còn chưa quyết định, vậy phải xem Triệu phó viện trưởng rồi."

Ta đã rất hiểu tính cách của Tôn Hữu Lương rồi, dùng răng trả lời, coi thường ta. Ngươi khinh thường ta, ta cũng lười để ý tới ngươi, ngươi khách khí với ta, ta lễ phép với ngươi, nếu theo tính cách của hắn, chắc chắn sẽ không chữa bệnh cho Đàm mập.

Nếu như trước đó, ta khẳng định sẽ làm theo tính tình của hắn.

Nhưng lúc này, Đàm mập có công dụng rất lớn!

Con đường thứ nhất ngàn hai lẻ một trăm chín mươi hai, Vương Tôn Tư Mạc

Tuy lần này ta tìm Lưu Thư ghi nhơ giúp, nhưng người thật sự có thể quyết định Tôn Hữu Lương lưu lại vẫn là Triệu phó viện trưởng.

Gia hỏa này là một lão hoạt đầu, căn bản là coi thường trung y, cho nên ngay từ đầu đã gây khó dễ cho Tôn Hữu Lương!

Mặc dù ta bức bách hắn lập ra ba hiệp đánh cược trước mặt mọi người, nhưng dù sao địa bàn của hắn ta cũng là do mọi người làm chủ.

Cho dù Tôn Hữu Lương có ba trận thi đấu đều đã thắng, hơn nữa còn thắng sạch sẽ đẹp, hắn ta hoàn toàn có thể tìm ra một trăm cái cớ để gây khó dễ cho Tôn Hữu Lương.

Ví dụ như Tôn Hữu Lương không có chứng nhận tốt nghiệp đại học, cũng không có tư cách làm nghề y, dựa theo quy định, tạm thời vẫn chưa thể ký sính thư chính thức, trước tiên ở bệnh viện đi ngủ, qua một thời gian ngắn lại chọn nhầm một trạm gác mới là được.

Lại ví dụ như ký hợp đồng chính thức với Tôn Hữu Lương, nhưng lại phát hiện tạm thời viện tử không còn chỗ trống, bảo hắn chờ đến Thiên Hoang địa lão...

Vốn ta còn tính toán, chờ lát nữa lại thiết lập cục diện, để Triệu phó viện trưởng tuân thủ hứa hẹn, không nghĩ tới trên trời rơi xuống cái tên đầm mập mạp!

Từ tình huống vừa rồi, Triệu phó viện trưởng đối với Đàm mập phi thường cung kính, thậm chí có thể nói là sợ hãi cũng không đủ, nói không chừng có nhược điểm nào đó rơi vào trong tay Đàm mập.

Mà Đàm mập lại hết lần này tới lần khác bị bệnh tim của ông ta, muốn cầu ông ta giúp đỡ.

Như vậy thì dễ làm rồi!

Quả nhiên, nghe ta nói vậy, Đàm mập buồn bực nói: "Vị huynh đệ này có chữa bệnh cho ta hay không, tại sao phải xem ý tứ của Triệu phó viện trưởng?"

"Không phải mới vừa rồi ta đã nói với ngươi rồi sao? Thuật châm cứu của chàng trai này là gia tổ truyền, không có tư cách chứng nhận nghề y, cho nên không thể cho ngươi xem bệnh, dù sao thì hành y phi pháp cũng phải ngồi tù. Nhưng nếu Triệu phó viện trưởng đáp ứng hắn ở bệnh viện, rồi chữa bệnh cho ngươi là công tác căn bản." Ta cười giải thích với Đàm mập mạp.

"À, ta hiểu rồi!" Đàm mập vỗ vỗ đầu, quay đầu lại quát Triệu phó viện trưởng: "Lão Triệu, thầy thuốc trâu bò như vậy mà không thu, y viện các ngươi làm từ vàng à?"

"Cái này..." Triệu viện trưởng đang chỉ huy mấy hộ vệ chạy đến đây, đem ông lão kia ra kiểm tra một chút, vừa nghe thấy Đàm mập ở trước mặt mọi người gọi mình, có chút lúng túng đẩy mắt nói: "Y thuật của cháu đích xác phi thường cao minh, nhưng mà..."

"Bớt nói nhảm, ngươi cứ nói thẳng ra là được đi." Đàm mập trừng mắt nói.

Triệu viện trưởng làm bộ ho khan vài tiếng nói: "Y thuật của tiểu Tôn rất cao minh, nhưng thủ đoạn trị liệu của hắn thực sự quá dọa người, căn bản không phù hợp với nguyên lý khoa học. Nơi này là bệnh viện không phải đoàn tạp kỹ, nếu truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng rất lớn tới danh dự trong viện."

"Ảnh hưởng cái trức tiệp của ngươi." Đàm mập mạp có chút nóng nảy, lập tức thô tục nói: "Lão nói như thế nào nhỉ? Quản hắn mèo đen, mèo đen có thể bắt được con cò thì chính là một con mèo ngoan, ngươi quản lý thế nào đi, chỉ cần có thể chữa khỏi là được rồi."

"Đại thần y như vậy cũng không cần, ngươi còn muốn cái gì nữa? Nuôi một đám nịnh bợ chỉ biết lấy hồng bao trị nhân tinh thôi sao?"

"Mau chóng cho người ta vào chỗ, ngươi nếu dám chơi một chút mánh lới, ta sẽ kêu ngươi cút khỏi đây!"

"Ặc, cái này..." Triệu viện trưởng trước mặt đám đông hộ sĩ bị nhục mạ, thật sự có chút không giữ nổi mặt mũi, trầm mặc hồi lâu, mới hướng bên ngoài lồng giam giảng giải vài câu: "Cái kia, mọi người cũng đã thấy rồi đấy, kim cứu thần thuật của Tiểu Tôn Đồng Nghi đích thật là siêu phàm nhập thánh! điền thêm y thuật trị liệu chữa trị trống trải của viện chúng ta, cho nên, ta quyết định thuê dùng cháu cái gì đó."

"Tôn Hữu Lương." Ta bổ sung.

"Đúng đúng đúng! Thuê cháu trai có lương đồng làm y sư chủ trị, không biết các vị có ý kiến gì hay không." Triệu phó viện trưởng hỏi.

"Không ý kiến!" Phương Giáo dạy người thứ nhất đứng ra nói: "Chẳng những không ý kiến, lại còn muốn giúp tiểu Tôn đại lực tuyên truyền một chút, để cho võ hán thành thị đều biết, viện ta có một vị đại thần y không tầm thường đến!"

Xem ra một loạt tuyệt học châm cứu này đã hoàn toàn chinh phục hoàn toàn phương thuốc dạy.

Mà có truyền thụ cực lực, những người khác còn ai ngu ngốc đứng ra phản đối? Lập tức, tiểu tổ nhất trí thông qua - chính thức thuê Tôn Hữu Lương làm chủ chữa y sư.

Tôn Hữu Lương vừa mới nhặt chín kim châm rải rác khắp nơi, bỏ vào trong bao vải vàng, nghe thấy quyết định, hai mắt lập tức ướt át.

Bất quá, tính cách của hắn phi thường cương liệt, không muốn để người khác nhìn thấy nước mắt của hắn, vội vàng xoay người sang chỗ khác, dùng sức lau chùi.

Nhưng càng lau, hắn ngược lại khóc càng lợi hại, có mấy giọt nước mắt rơi vào trên bao vải vàng, thấm ướt một mảng lớn.

Phương Hữu Lương không thể chờ được nữa mà hướng về Tôn Hữu Lương thỉnh giáo vấn đề này, còn Đàm mập thì cởi hết quần áo chờ châm cứu...

Mọi người trong phòng, ngoại trừ ta, không ai phát giác bao vải vàng trong tay gã vậy mà phát sinh biến hóa.

Những giọt nước mắt rơi xuống phía trên, lan tràn với tốc độ mắt thường có thể thấy được, như là một trận gió xuân thổi qua, chỉ trong nháy mắt đã xanh cả Giang Nam!

Vải vàng kia từ cũ đổi mới, phản xạ ánh mặt trời, chín cây kim châm toả ra từng đạo quang mang chói mắt!

Trong ánh sáng vô cùng rực rỡ kia, xuất hiện một lão nhân hói đầu áo trắng tung bay.

Hắn ta từ mi thiện mục, ba chòm râu dài kéo đến đầu gối, nhưng lại không gù không cong, phảng phất như thần tiên hạ phàm.

Hắn chống một cây gậy đầu bạc, bên trên buộc một hồ lô thuốc màu đỏ, mặt mày hớn hở đi về phía ta.

Hắn đi mỗi một bước, thân ảnh liền cao lớn một phần, tản ở chung quanh tia sáng màu vàng óng cũng càng thêm xán lạn một phần. Một mực đi tới trước mặt ta, quan sát ta vài giây sau, hài lòng gật gật đầu, lập tức cùng ta lướt qua.

Cùng lúc đó, Vĩnh Linh Giới trên tay sáng lên một cái.

Bên tai ta cũng vang lên thanh âm thanh thúy của Tiểu Giới Linh: "Chúc mừng chủ nhân, thành công đạt được âm linh của Tôn Tư Mạc! Tôn Tư Mạc là đạo sĩ nổi tiếng của Đường triều, bởi vì quanh năm ẩn cư ở trên Thái Bạch núi Tần Lĩnh, nếm muôn vàn bách thảo, trị bệnh cứu người vô số, nên được hậu thế gọi là: Dược Vương. Tự mang nhân tâm võ tướng: Có thể chữa trị hết thảy thương tích."

...

Chương thứ một nghìn hai một, bi ca (chương hơn)

Bộ kim châm này quả nhiên là do Tôn Tư Mạc lưu lại!

Ở thời cổ đại Trung Quốc, Tôn Tư Mạc là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, Hoa Đà, Lý Thì quý trọng, truyền thuyết nói rằng cả đời ông nghiên cứu chế ra vô số phương thuốc, cứu bệnh nhân của một thành so với người trong một tòa thành còn nhiều hơn.

Bởi vậy cho đến hôm nay, các nơi trong toàn quốc vẫn có rất nhiều nơi xây miếu Dược Vương, để kỷ niệm vị này.

Xem ra sau khi Tôn Tư Mạc chết, vẫn cảm thấy mình cứu người quá ít, một đám Âm Linh mới ký gửi ở trong kim châm tùy thân, muốn mượn nhờ tay con cháu, tiếp tục phát triển tinh thần của cha mẹ y giả...

Nhưng truyền tới thế hệ này của Tôn Hữu Lương, Trung y đã dần dần cô đơn, ngay cả người Trung Quốc cũng không tin, thế là hắn cũng không có đất dụng võ.

Chỉ sợ mấy ngày nay, nhìn hậu nhân khắp nơi đều bị cản trở, trái tim Tôn Tư Mạc cũng như bị đao cắt sao?

Dưới cơ duyên xảo hợp, hậu nhân của hắn đã tìm được ta.

Ta giúp hậu nhân của ông ta nâng lá cờ lớn của Trung Y lên, khiến cho Linh Xu Cửu Châm yên lặng nhiều năm rốt cục phá bụi mà ra, hiển lộ thần uy! Tôn Tư Mạc lúc này mới báo đáp ta, chủ động trở thành Thủ Hộ Linh của ta.

"Dược Vương tái tiến, vãn bối Trương Cửu Lân đa tạ!" Ta cúi đầu nhìn thoáng qua Vĩnh Linh Giới trên tay, cung kính nói.

Âm Linh của Tôn Tư Mạc dường như nghe thấy lời ta nói, trên Vĩnh Linh Giới hơi sáng lên một vầng sáng màu vàng, phảng phất nụ cười hiền lành của ông ấy, ôn hòa trong lòng ta.

Vừa thấy chuyện của Tôn Hữu Lương đã kết thúc, ta liền đẩy ra phòng giam, lặng lẽ rời đi.

Vài ngày sau, Tôn Hữu Lương tự mình đến cửa cảm tạ ta.

Hắn nói thật may mắn gặp được ta, nếu đụng phải tên thương nhân cổ lỗ hắc tâm, đã sớm lừa mất châm vàng tổ truyền của hắn, càng sẽ không tìm kiếm quan hệ xung quanh giúp hắn tìm đường ra.

Ta cười chuyển đề tài, hỏi hắn hiện tại công tác như thế nào rồi, Triệu Phó viện trưởng có làm khó hắn nữa hay không?

Hắn lắc đầu: "Cái đó thì không, chỉ có điều..."

Nói đến đây, hắn thở dài một hơi: "Với bệnh nhân của ta hiện tại càng ngày càng ít, có đôi khi ngồi cả ngày cũng không gặp được một người."

"Vì sao chứ?" Ta rất lấy làm lạ.

"Người bây giờ cũng không biết làm sao, một khi nơi nào không thoải mái, ý nghĩ đầu tiên chính là đánh run rẩy, uống thuốc, thật sự không được liền khai đao, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới trung y. Có rất nhiều người bệnh đã nguy kịch, lại tình nguyện bị hóa chữa giày vò chết, cũng không muốn để trung y điều dưỡng."

"Còn có một người gọi là thuyền nhỏ, mỗi ngày đều chỉ công kích ta, nói Trung y đều là khoa học giả, đều là rác rưởi, không nên ở lại trên thế giới này. Tây y mới là vĩ đại nhất! Như vậy người đến tìm ta khám bệnh càng ít hơn."

"Xem ra ta đã không thể tiếp tục tuyên dương công năng, chỉ sợ Linh Xu Cửu Châm truyền đến đời này của ta thật sự sẽ tuyệt vọng."

Tôn Hữu Lương vẻ mặt ảm đạm lại thở dài một hơi, sau đó liền ngơ ngác nhìn trăng tròn treo giữa không trung, im lặng không nói.

Lại qua mấy tháng, ta đột nhiên nhận được một cái bàn ngắn xa lạ.

Người bắt đầu đi một quãng đường dài từ Mỹ Phật Đức đến quốc tế.

Đánh vào máy truyền tin, chính là Tôn Hữu Lương.

Ta rất kinh ngạc hỏi, ngươi tại sao lại chạy tới nước Mỹ? Là trong viện tổ chức các ngươi ra nước khảo sát sao?

Hắn khổ sở đáp: "Ta đã rời khỏi y viện nhà kia, hiện tại đang nghiên cứu Trung y ở hiện tại."

Nghe xong kết quả này, ta không khỏi có chút tức cười.

Hắn ta cũng nửa ngày không nói chuyện.

Tĩnh lặng một hồi lâu, đột nhiên ta nghe được đầu máy truyền tin kia truyền đến một trận thanh âm nức nở trầm thấp.

"Trương đại sư... Ta làm ngài thất vọng rồi." Hắn ta khóc rống nói: "Ta thật sự không phải kẻ mua bán nước, ta thật sự bị đôi mắt trắng dã của bọn hắn ép đến cùng đường, mới lựa chọn rời đi."

"Ta cũng muốn báo đáp ân tình của ngươi, ta cũng muốn phát dương trung y, nhưng bây giờ trong nước thật sự không nhận trúng y! Bọn họ cười nhạo ta, sỉ nhục ta, bôi nhọ dịch bệnh tổ tiên năm ngàn năm không đáng một xu."

"Nhưng sau khi ta đến nước ngoài, lại thấy được một cảnh tượng khác! Ta thấy bây giờ ta thấy bây giờ người ta đều đang dùng phương pháp chữa bệnh của chúng ta, người của quốc đã nhét kim châm vào y học rồi, người Trung Quốc lại càng tôn kính với Trung y hơn, ta tới đó một chỗ nào đó., Bọn họ đang dựng phòng tắm cho ta. Một đám bệnh nhân đến đây khám thì xếp thành hàng dài, lần lượt vỗ tay vì ta, thán phục đây là y sư vĩ đại đến từ thủy triều! Lại nói cho ngươi biết, Trung y trên trời có thể một mình hành y, ta thậm chí bị thuê làm văn viên dạy dỗ..."

"Là những người nước ngoài ngốc hay là chúng ta sai rồi?"

Ông ta nói, mẫu thân đã qua đời, ông ta ở Trung Quốc cũng không có gì quan tâm, chuyện này có thể là ông ta đánh điện thoại cuối cùng về phía đại dương bên kia.

Sinh ra hắn nuôi đất đai tổ quốc của mình, đã không tiếp nhận hắn nữa, vì để có thể làm cho tinh thần Tôn Tư Mạc phát dương, vì để Trung Y còn thừa lại một hơi cuối cùng, ông lựa chọn làm một "Truy quốc tặc", để Trung Y bờ Mỹ nảy mầm từ rễ.

Cuối cùng, y khóc đến khàn cả giọng, gần như là hò hét nói với ta một câu: "Trương đại sư, tạm biệt!"

Nói xong liền ngắt liên lạc.

Ta biết, một tiếng này của hắn, không chỉ nói với ta, còn có mảnh quê hương từng huy hoàng năm ngàn năm.

Đêm đó, ta hẹn Lý mặt rỗ ra ngoài uống rượu, vừa uống vừa đỏ mắt, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Tâm tình ta rất kém hỏi Lý Ma Tử, vì sao cuộc sống của chúng ta càng ngày càng tốt. Quốc gia càng ngày càng cường đại, lại biến dân tộc thành người không ra người quỷ không ra quỷ?

Chúng ta vứt bỏ mẫu ngữ của mình, để hài tử từ nhỏ đi học ngôn từ lưu truyền.

Bọn ta vứt trang phục Hán của mình, đổi lấy váy áo chỉnh tề.

Chúng ta đã vứt bỏ ngày lễ của mình, đi qua Thánh Tôn nước khác.

Bọn ta giẫm chết nhạc cổ của mình, khuất nhục quỳ gối trước mặt ca nữ của Hàn Quốc giống như một con chó mà lắc cái đuôi.

Đúng rồi, còn có trung y...

Ta bẻ ngón tay đi chất vấn Lý Ma Tử, Trung Y thật sự không tốt sao? Y thật sự rớt lại phía sau sao?

Vậy thì vì sao Nhật Bản coi hán phương là báu vật, người xứ Mỹ quật khởi từng tòa y học, Hàn Quốc suốt ngày muốn xin di sản văn hóa trong y, ngay cả quán quân lội bơi lội đều là người yêu thích nấu nướng sao?

Lý Ma Tử chơi điện thoại trong chốc lát rồi mới đáp: Trương gia tiểu ca! Ngươi ngốc thật hay là khờ ngốc, ngươi không biết có mấy người đã quỳ lâu nên không đứng dậy nổi à? Mở to mắt ra nhìn xem đồng bào của ngươi viết sách.

Nói xong, hắn đặt quyển sách điện tử đang học ở trước mặt ta... vỗ chương đầu tiên trong viên gạch: bản thảo cương trực là trò cười cho toàn bộ.

Ta trầm mặc đặt chén rượu xuống.

Đệ nhất thiên nhị nhị thiên tiểu đầu bếp thần sắc.

Trong khoảng thời gian này ta triệt để mê hoặc làm đồ ăn, luôn cảm thấy trong xào xào chiên ẩn chứa vô số nhân sinh triết lý, cũng vì thế đã thoái thác không ít sinh ý của âm vật.

Chỉ tiếc là không đợi ta ngộ ra đạo lý lớn như vậy, đã đẩy nhà bếp vào tiệm rồi, Tân Nguyệt trực tiếp ra lệnh cấm ta xuống bếp lần nữa.

Lý mặt rỗ sau khi biết được điều này còn đặc biệt đến nhà chế nhạo ta: "Đầu to, cổ thốt, không phải người giàu có thì là đầu bếp, thế là ý gì? Tiểu ca, ngươi nghĩ cả hai loại đều chiếm à? Bây giờ ngươi đúng là gia đại nghiệp lớn, âm vật cũng không để vào mắt, tay chân trực tiếp đầu bếp..."

Tức giận tới mức ta một cước đá hắn ra khỏi nhà.

Bất quá những lời của Lý mặt rốt cục lại kích thích ta thành công.

Con người ta từ trước đến nay tính tình con cú lừa, dùng văn nghệ hình dung thì chính là bướng bỉnh. Ngươi cảm thấy ta không được, ta còn nhất định phải làm ra chút thành tích cho ngươi xem, dùng quạt hành động cho ngươi một cái tát vang dội! Vì thế ta mua về rất nhiều công thức món ăn, bắt đầu ra khỏi cửa lớn không bước ra khỏi hai môn phái dốc lòng nghiên cứu.

Có lẽ ta có chút che giấu thiên phú ở trên nghệ nấu nướng, rất nhanh ta liền tìm được cảm giác!

Thái độ của Doãn Tân Nguyệt đối với tác phẩm của ta từ từ xem thường biến thành khiếp sợ và chờ mong. Đồng thời, thiếu chút nữa y đã ngã xuống trong tay nàng, ra vẻ sám hối cực lớn.

Xét thấy thái độ bà ta nhận sai coi như thành khẩn, ta cũng từ bỏ ý chế nhạo bà ta.

Chẳng qua vợ mình không thể xuống tay, Lý Ma Tử và ông chủ

Bạch ta cũng không khách khí nữa. Từ sau khi nghề nấu nướng của ta được đánh giá cao, cái mũi chó Lý Ma Tử đã không biết xấu hổ đến tận cửa nhà rồi.

"Tiểu ca Trương gia, thật có lỗi, đánh giá của ta lúc trước quá hà khắc với ngươi, ta đã phụ kinh thỉnh tội rồi!"

Nói là chịu đòn thỉnh tội, lại thành một cái thuốc cao da chó chạy cũng không chạy đi được. Một mình hắn ăn chực cũng không tính, về sau lại gọi ông chủ họ Bạch tới, nhà ta hoàn toàn biến thành nhà ăn cho thương nhân âm vật. Ông chủ Bạch so với Lý mặt rỗ còn biết làm người hơn, thỉnh thoảng còn mang theo ít đồ ăn vặt, đậu phộng, để chứng minh mình không phải tay không đến ăn chực.

Cần mặt sao?

Ta không quan tâm đến sự bất mãn mãnh liệt của hai người bọn họ.

Lý Ma Tử lén kéo ta sang một bên, nghiêm mặt hỏi: "Tiểu ca, có phải chúng ta quấy rầy đến cuộc sống vợ chồng các ngươi không?"

Ngươi mới biết? Ta cảm khái nhìn Lý Ma Tử, lần đầu tiên cảm thấy trong miệng tên này có thể phun ra ngà voi, kết quả là một câu nói tiếp theo thiếu chút nữa đã chọc ta tức chết.

"Sắp tới chắc ngươi sẽ không vội vàng tạo người với chị dâu đấy chứ? Tuy quốc gia có chính sách của Nhị Thai, nhưng ngươi cũng phải lượng sức mà làm. Dù sao thân thể là của mình, chỉ có trâu mệt chết, không có ruộng để cày hủy."

Mấy ngày nay Lý Ma Tử gặp Hạ lão sư hai lần, gần như bị ép khô, xanh xao vàng vọt, ngày nào cũng cãi vã muốn ta cấp cho hắn một chút thuốc bổ thân thể.

Một chân của ta đá vào mông hắn: "Quản cho tốt vào chính ngươi đi, cứ tiếp tục như vậy đi, ta thấy ngươi phải an tâm rồi!"

Lý Ma Tử hắc hắc cười ngây ngô: "Vậy cũng không đến mức như vậy, huynh đệ thận tốt lắm!"

Nghệ nấu nướng của ta mỗi ngày đều tăng tiến, Lý mặt rỗ chỉ hận không thể trực tiếp mang giường một người chạy đến ở nhà ta ở. Ta không thể nhịn được nữa, quyết định bảo hắn nhanh chóng cúp đuôi mà cút đi.

Lý Ma Tử đáng thương đi năn nỉ ta nói: "Trương gia tiểu ca, những năm qua chúng ta đi nam vào bắc, đồ tốt ăn không ít, nhưng dù là tay nghề của bếp ngũ tinh cũng không bằng ngươi, ngươi xào rau phi thường đúng khẩu vị của ta. Tiểu ca, ngươi nói ngươi vinh hạnh biết bao nhiêu?"

Ừm, ta thực sự rất vinh hạnh, vinh hạnh sắp chết.

Tuy Doãn Tân Nguyệt tỏ vẻ đồng tình rất lớn nhưng không giúp được gì cho ta, sau đó lại dứt khoát giả bộ mượn cớ quay kịch để gạt bỏ ta, không để ý tới. Theo lời cô nàng thì chính là: "Ta nên giữ phòng cho các ngươi tương ái giết nhau thì hơn."

Yêu nhau quá đi mất!

Doãn Tân Nguyệt đi rồi, Lý Ma Tử hệt như đỉa dính trên người ta, mặc kệ cũng không bỏ được.

Ta về sau cũng lười giãy dụa, hoàn toàn từ bỏ phản kháng. Bất quá tội chết có thể miễn sống tội khó trốn, ta quyết định thay đổi cách giày vò hắn, thường xuyên đuổi hắn đi mua một ít nguyên liệu nấu ăn thập phần khó tìm trở về.

Lý Ma Tử vẫn thường cầm danh sách mua sắm, vẻ mặt ngơ ngác hỏi: "Tiểu ca, xin hỏi hành hương này khác gì hành lá? Mặt khác vụ này ta phải đi đâu tìm cây chuối đông lạnh cho huynh đây?"

"Đừng nói nhảm, nhanh mua đi, bảo ngươi mua chút đồ thì méo mó, lúc ăn cơm sao không nhìn ngươi như vậy? Người không mua về thì cũng không cần quay về nữa." Ta hất váy lên, lại chạy vào phòng bếp suy nghĩ thức ăn mới.

Lý Ma Tử bất đắc dĩ buột miệng lầm bầm. Tới cuối tháng này, Lý Ma Tử không tới ăn chực còn đỡ, từ sau khi tới nhà ta ăn chực, cân nặng dĩ nhiên giảm năm cân. Lý Ma Tử nhìn số liệu, vẻ mặt khiếp sợ: "Tiểu ca, ngươi còn nói Hạ Cầm là một quả phụ đen sì, sớm muộn gì ta cũng chết trên tay nàng ấy. Theo ta thấy ngươi còn ác hơn nàng ấy nhiều. Mới một tháng ta gầy đi hết mười cân, nếu cứ tiếp tục như vậy thì ta sẽ cách quang vinh không xa."

Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn, an ủi: "Sợ hãi? Sợ có thể không đến, không ai cầu ngươi đến ăn cơm. Ngươi gầy năm cân? Có biết tháng này tiền ăn bếp của ta tốn bao nhiêu không? Trọn vẹn ba vạn khối."

Lý mặt rỗ mỉm cười nhích tới gần ta: "Tiểu ca, cổ ngữ nói rất hay, nếu thịt chết, làm quỷ cũng phong lưu. Đừng nói tiểu ca tay nghề nhất lưu, chỉ hấp một nồi niệm sương nước, Lý mặt rỗ ta cũng không chớp một miệng nuốt xuống."

"Kháng Sương Thủy không có, nhà ta hình như còn thừa lại bao chuột, hay là cho ngươi?" Ta hỏi.

Lý Ma Tử sợ tới mức chạy trối chết.

Ông chủ Bạch mặc dù không vô sỉ như Lý Ma Tử, nhưng cũng thường xuyên tới đây. Ngày hôm nay, hắn cầm một con dao găm vừa nhỏ vừa nhỏ bước vào cửa, còn cười trộm nói với ta: "Đây chính là đao cá bờ biển mới mẻ hôm nay vận chuyển đến, các ngươi nghe thấy không, trên đó còn có khí tức mênh mông của biển cả."

Lý Ma Tử cười lạnh nhìn về phía hắn: "Đúng nha, vừa vặn là bữa cơm của con mèo nhỏ."

Ông chủ họ Bạch cười đến không chút tự tin: "Có vài thứ đồ tinh quý không nhiều, nhiều nữa sẽ không đáng quý giá. Trên thực tế mỹ thực cùng âm vật là một đạo lý, Trương đại chưởng quỹ, ngài nói có đúng hay không?"

Lão gia hỏa này vẫn rất khôn khéo, luôn miệng nói năng cẩn thận.

Đêm đó ta thử nghiệm làm Phật nhảy tường, kết quả ăn vào Lý mặt rỗ và ông chủ Bạch không đi nổi nữa, chỉ có thể giơ ngón tay cái lên trên đất hướng về ta.

Ông chủ họ Bạch cũng đưa ra ý định xây dựng mười phần: "Trương lão bản, hay là ngươi cũng thu mua tửu lâu đầu đường đi? Bằng vào tay nghề này của ngươi, khẳng định kiếm được đầy bồn đầy bát. Đến lúc đó ngài khai ân, để cho ta cùng Lý Ma Tử vào một mối, cũng kiếm chút tiền nuôi gia đình."

Mặc dù lời nói nịnh nọt, nhưng không ngờ ta động tâm một cách không biết xấu hổ, lại thật sự cẩn thận nghiên cứu tính khả thi của kế hoạch này. Thậm chí ta còn bớt chút thời gian đến tửu lâu ở góc đường kia làm một chuyến thăm hỏi, trốn trong bóng tối quan sát một buổi chiều lịch lãm lịch sử.

Lý mặt rỗi cho ta biết: "Điên rồi, trong đầu tuyệt đối không bình thường."

Kết quả chuyện mở tửu lâu còn chưa kịp đẩy mạnh, một người điện thoại đến từ Đông Bắc, đem cuộc sống của ta từ đầu bếp kéo về thương nhân âm vật.

Người qua máy móc là ta phát lão béo, tên khốn này tuyệt đối xứng với cái tên này, lần trước gặp hắn cân nặng đã vượt qua hai trăm, lúc này phỏng chừng đã đạt tới cực hạn mà nhân loại không cách nào vượt qua rồi?

Biện khẩn mập mạp ấp úng, sự tình cũng không nói rất rõ ràng, nhưng bằng vào hiểu biết của ta đối với hắn, hẳn là gặp phải khó khăn. Ta hỏi rõ địa chỉ, trực tiếp đặt sẵn san, kéo Lý Ma Tử lên đường.

Lý Ma Tử cực kỳ bất mãn: "Này, ngươi đừng tóm lấy ta! Ta không thể đi được, nếu không lúc Hạ Cầm tìm ta ta sẽ không ở đây, tâm tình của nàng sẽ rất thất vọng đó."

Đối với loại hành vi kiến sắc vong nghĩa này, trong mắt ta rất khinh bỉ: "Dưỡng binh ngàn ngày dùng trong một thời gian nhất thời, ta nuôi ngươi lâu như vậy, đã đến lúc tiễn ngươi lên sân khấu rồi!"

"Ngươi muốn đưa ta lên đường sao?" Lý mặt rỗ ra vẻ bị ta lừa.

Đệ nhất thiên nhị nhị tam thiên thụ thần lão gia...

Bởi vì sự tình đột ngột phát sinh, âu đằng cũng là tạm thời mua, chỉ có đi dự phòng ban đêm để chọn, Lý Ma Tử không nhanh không chậm nói: "Vậy ngày mai đi thôi, gấp cái gì?"

Ta thấy bộ dáng hắn còn tức giận, oán hận nói: "Ngươi có biết đêm nay quý giá cỡ nào, có thể cứu được bao nhiêu người không?"

Lý Ma Tử ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Kết quả phòng nhỏ gặp mưa rào liên tục, ô phi thế mà lại chuyển lạc. Lúc ta và Lý Ma Tử đang chờ ở ngoại ô, hắn còn vẻ mặt tiểu nhân đắc chí nói với ta: "Trương gia tiểu ca, đây cũng không phải là ta làm trễ nãi thời gian của ngươi, ngươi nếu có khí đến Trường Hùng rải đi!"

Ta nhắm mắt giả bộ ngủ, lười để ý tới y.

Sáng sớm ba giờ, phi cơ cuối cùng cũng chậm chạp bay lên, đến tận Đông Bắc thì trời đã sáng rõ. Lý Ma Tử còn chưa tỉnh ngủ đã bị ta xách phi cơ xuống, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Tiểu ca, cơm nhà ngươi ta cũng không thể tùy tiện ăn được, cái này chịu khổ cực, so với tây thiên thỉnh kinh còn khó hơn nhiều..."

Ra đến cửa, mặc dù đã nhiều năm không gặp, nhưng ta chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra lão béo.

Hắn vẫn như cũ, tai to mặt lớn, trên cổ đeo một cái vòng cổ vàng nhỏ bằng ngón cái, vừa nhìn đã biết là hình dáng của Tài Chủ Thổ quốc. Hắn cũng nhận ra ta, cười chạy ra đón chào: "Cửu Lân, trông mong ngươi tới đấy."

Phía sau lão béo là một nam nhân trung niên đeo kính mắt đeo vòng tròn, đánh giá ta thật kỹ, tựa hồ muốn xác định cái gì.

Ta và lão béo thân thiết chào hỏi, hai bên giới thiệu một phen. Nam nhân trung niên mang kính mắt họ Tô, lão Phú để ta xưng hô hắn là Đại Tô, xem bộ dáng hai người quan hệ cũng không phải là nông cạn.

Ra khỏi sân bãi, lão béo trực tiếp dẫn chúng ta tới bãi đỗ xe, một chiếc Lan Bác Cơ Ni loại mới nhất lập tức đập vào mắt.

Ta không nhịn được vỗ vỗ bả vai mập mạp, trêu đùa: "Tiểu tử ngươi Âm Dương tiên sinh làm được đấy, mấy năm rồi không thấy đã mở rộng xe hạng rồi?"

Lão béo cười cười: "Ta nào có bản lĩnh đó! Đây là xe của Đại Tô."

Lý Ma Tử cực kỳ không chịu nổi, đi vòng quanh hai vòng, mị tử cơ hồ muốn phát ra hồng thủy: "Trời ơi, cái này cần bao nhiêu tiền chứ? Một viên ốc trên đó cũng đủ cho người bình thường ở một tháng chứ?"

Lão béo tuy chưa từng gặp Lý mặt rỗ, nhưng bởi vì biết là bằng hữu ta mang đến, cho nên đặc biệt khách khí nói: "Không đến mức như vậy, còn không khoa trương như vậy."

Ta hung hăng trừng mắt với Lý Ma Tử một cái, muốn hắn ta giữ lại chút mặt mũi cho ta.

Vẻ mặt của Đại Tô có chút bối rối, trong ánh mắt ngoại trừ mờ mịt còn có chút sợ hãi, ta nhìn hắn thêm vài lần, trong lòng suy đoán mập mạp đã mời ta ngàn dặm xa xôi tới, đại khái có quan hệ với Đại Tô.

Đúng lúc lão béo quay đầu lại, thấy ta nhìn chằm chằm vào Đại Tô, âm thầm gật đầu với ta, xem như đã khẳng định ý nghĩ của ta.

Nhân lúc Đại Tô và Lý mặt rỗ không chú ý, mập mạp lẳng lặng nói ở bên tai ta: "Đại Tô gần đây gặp chút phiền toái, ta cảm thấy tám thành là không thoát khỏi liên quan với âm vật! Tiểu ca này nhiều người ngu, ngươi chỉ cần xuống tay, tuyệt đối không cần lưu tình."

Ta cười với nó một cái, vỗ mạnh lên lưng nó một cái: "Ngươi coi ta là người thế nào!"

Lão béo đau đến nhe răng trợn mắt.

Chiếc xe hướng về khu vực mở ra, bà lão béo giới thiệu với ta về sự phát triển mấy năm nay. Đã rất nhiều năm rồi hắn không làm Âm Dương tiên sinh mà là dùng để tích trữ.

Bà mở một quán cơm, mấy năm nay phát triển không tệ, chia cửa hàng cũng mở vài nhà, cũng coi là nhà doanh nhân nổi tiếng.

Vừa nghe nói hắn mở quán ăn, lập tức cảm thấy rất hứng thú. Lão cười cười nói với ta: "Không cần sốt ruột, buổi trưa hôm nay ta sẽ đi tới tiệm cơm của ta ăn cơm, cho ngươi nếm thử món ăn Đông Bắc."

Quán ăn mập mạp là nấu nồi sắt và thức ăn ở phía đông bắc, bàn ăn và bàn ăn chính là cái nồi, đang hầm một cái nồi lớn với thức ăn thơm ngào ngạt. Mấy người vây quanh cái nồi sắt, vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm, cực kỳ hứng thú.

Lý Ma Tử chưa từng thấy qua trận chiến nào như vậy, vẻ mặt ngạc nhiên. Lão béo giải thích với ta: "Trong nồi là những con cá sông tươi mới, vô cùng ngon, ngươi nếm thử sẽ biết."

Hắn vừa nói vừa gắp thức ăn cho ta, vô cùng nhiệt tình. Người tên Đại Tô kia mặt mày ủ rũ, chỉ lấy hai đũa tượng trưng, vẫn cúi đầu uống rượu.

Lão béo nhìn hắn một cái nói: "Đại Tô, đừng một mình uống rượu giải sầu nữa, nhân lúc đầu còn tỉnh táo, tranh thủ thời gian kể lại chuyện xảy ra hai ngày hôm nay cho vị bằng hữu của ta nghe, trước mắt chỉ có hắn là có thể giúp ngươi."

Đại Tô có chút hoài nghi nhìn ta hai mắt: "Hỗ trợ? Những cái kia cao nhân lớn tuổi đều không phá được đồ vật, hắn một người trẻ tuổi trải qua đời chưa sâu có làm được gì?"

Lý mặt rỗ có chút mất hứng hét lên: "Ngươi người này nói chuyện thế nào vậy?"

Ta nhìn Lý mặt rỗ lắc đầu, ý bảo hắn không cần nói nhiều, mập mạp thì vội vàng đừng ra làm chuyện hòa hợp với sự tôn: "Đại Tổ, xem ra không thể nhìn vẻ ngoài, ngươi đừng cho là mình sống nhiều mấy tuổi sẽ có gì ghê gớm chứ. chuyện vị bằng hữu này của ta kinh lịch, cũng đủ để ngươi sống mấy đời rồi."

Đại Tổng uống một ngụm rượu trắng trong chén, nhìn chầm chầm ta xem lại, vẫn không có mở miệng.

Ta cười cười với nó, chỉ để ý đồ ăn.

Lão béo thì có chút không vui nhíu mày: "Đại Tô, làm bằng hữu, ngươi gặp nạn, ta đem bạn bè sắt nhất của mình mời tới cho ngươi. Cơ hội không thể mất không đến nữa, ngươi nếu không hảo hảo nắm chắc, ta sẽ không quản ngươi nữa."

Đại Tô nghĩ nghĩ, rốt cuộc đặt chén rượu sang một bên, nói năng hàm hồ: "Được, ta nói! Gần đây ta gặp một chuyện vô cùng kỳ quái, trên công trường của ta đã chết người, hơn nữa không chỉ một người chết, hiện tại công trình đã hoàn toàn dừng lại, sắp sửa làm trái lời hứa rồi."

Hắn rõ ràng đã uống quá nhiều, tình huống này căn bản không thể nói rõ được.

Lão béo thở dài, giải thích với ta: "Ta và Đại Tô cũng là bạn bè lâu năm, từ khi rửa tay gác kiếm rửa bát vàng của ta mở quán cơm đầu tiên, Đại Tô thường xuyên ăn cơm ở tiệm cơm của ta, chiếu cố cho ta rất nhiều việc làm ăn. Đại Tô gần đây bao thầu công việc., Muốn khai phá một khu phong cảnh nơi nghỉ phép cấp bốn. Chính phủ thúc giục tương đối cấp bách, Đại Tô vì muốn mau chóng bắt đầu công việc, cố ý giá cao mời đội công trình đến, vì thế còn đặc biệt vay tiền ngân hàng. Lúc đó ta đã khuyên hắn có nguy hiểm, hắn không chịu nghe., Nguyên tưởng rằng công trình hoàn thành là có thể lấp đầy lỗ thủng của ngân hàng, còn có thể kiếm nhiều tiền cổ xưa một chút. Ai ngờ nơi muốn khai phá mười phần cổ quái, vừa mới bắt đầu công việc đã xảy ra chuyện, bây giờ khiến người ta hoảng sợ, công nhân căn bản không dám bắt đầu công việc..."

"Cổ quái? Cổ quái cái gì?" Ta bị treo lên khẩu vị thành công, có chút hiếu kỳ hỏi thăm.

"Khu vực khai phát nghỉ phép ở sơn trang này là một rừng rậm không người ở, muốn phá đất động công thì phải chặt hết tất cả cây. Nhưng trong rừng rậm có một gốc cây già, mười người dắt tay cũng không kịp, dân chúng địa phương gọi là: Thụ Thần lão gia:, Nói nó là thần thụ có linh tính, sẽ phù hộ thôn xóm gần đấy. Mỗi ngày ngày lễ, thôn dân đều tự phát dâng hương, bày hoa quả cung phụng. Vì bảo vệ cây này, dân chúng vẫn còn tranh chấp với thủ hạ của Đại Tô, kết quả trong quá trình cãi lộn, một công nhân dùng rìu chém trúng cây đại thụ, kết quả ngươi đoán thế nào?"

Lão béo thần bí bí hỏi.

Lão thụ đầu thiên nhị tứ bạch huyết...

Lý Ma Tử vừa gặm móng vuốt gà vừa hỏi: "Sao nào, chắc không phải là gốc cây kia sống rồi chứ?"

Hắn vốn chính là thuận miệng nói đùa một câu, không nghĩ tới Đại Tô lại giống như bị kích thích, lập tức nhảy lên cao, vẻ mặt kinh hoảng kêu lên: "Không sai, chính là sống, cây kia sống rồi!"

Động tác của Lý Ma Tử cứng đờ, dùng ánh mắt nhìn Đại Tô như nhìn thằng ngốc.

Cây làm sao có thể sống chứ?

Lão béo e sợ chúng ta không tin, vội vàng giải thích nói: "Là thật, cây kia thật sự sống."

Lý mặt rỗ cười lạnh một tiếng, cúi đầu cắn lên móng vuốt như gà, kiên quyết không để ý tới hai tên điên trước mắt này.

Ta và lão béo giao tình không cạn, ta biết tính cách của hắn, có tính cách thuần phác và hào sảng của người Đông Bắc, cái gì có thể nói, lời gì không thể nói ra trong lòng hắn hiểu rõ. Nếu như những lời vừa rồi nói ra từ miệng của Đại Tô, ta khẳng định cho là hắn đã uống rượu nói bậy, nhưng nếu như nói ra từ miệng của lão béo, vậy chứng tỏ là thật sự có vấn đề.

Sắc mặt ta lập tức run lên, chăm chú nhìn lão béo: "Tình huống gì, một chữ cũng không nên bỏ sót, tỉ mỉ kể lại đi."

Lão béo ừ một tiếng: "Những năm này Đại Tô khai phá không ít lầu bàn, theo lý nói chuyện ly kỳ cổ quái gì cũng đã thấy nhiều, sớm đã không sợ hãi để ý. Nhưng lần này cây này thật sự có chút tà môn, mời rất nhiều cao nhân đến cũng không có biện pháp giải quyết."

Lý Ma Tử đắc ý nhìn ta: "Đó là do ngươi không mời được cao nhân, trên đời này không có chuyện tiểu ca của Trương gia chúng ta không giải quyết được."

Tên khốn này, xưa nay chưa bao giờ biết viết hai chữ khiêm tốn như thế nào.

Lão béo đoán được tính tình của hắn, cũng không để ý tới hắn, tiếp tục nói: "Đại Tô nói với ta, lúc đó tràng diện vô cùng hỗn loạn, dân chúng bản địa vây quanh gốc cây già kia., Căn bản là không để công nhân tới gần. Đại Tô mới nói được một đống, bọn họ không chịu phối hợp, sau đó Đại Tô mới nổi nóng hạ mệnh lệnh chém cây! Dân chúng vây quanh ngăn cản, một người công nhân đưa búa chém vào cành cây, kết quả chỉ nghe phụt một tiếng., Cây kia rõ ràng chảy ra rất nhiều máu tươi, bắn tung tóe một thân người chung quanh. Đại Tô vốn cho rằng là dịch cây, kết quả vừa ngửi vậy lại thật sự mùi vị máu người. Lần này hắn cũng hoảng hoảng, bách tính chung quanh càng sợ tới mức run rẩy, chỉ vào Đại Tô nói hắn chọc giận Thụ Thần lão gia, nhất định sẽ không chết tử tế... "

Đại Tô nghe đến đó, Đại Tô phảng phất như nhớ lại tình cảnh lúc đó, hận không thể chui xuống dưới bàn ngay tại chỗ.

Lý Ma Tử khinh thường nhìn hắn một cái: "Chỉ một cái gan nhỏ như ngươi còn dám lăn lộn trong xã hội, còn thụ Thần lão gia nữa, mấy cái đó đều là mê tín lừa người."

Đại Tô nghe xong lời Lý Ma Tử nói, có chút chán chường nói: "Lúc đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng tiếp theo phát sinh một loạt sự tình, ta biết đây không phải là gạt người, mà là sự thật. Cây kia thật sự có linh tính, ta đã chọc giận Thụ Thần lão gia, khẳng định trốn không thoát rồi..."

"Ta hỏi lão mập: "Sau đó thì sao? Sau đó có chuyện gì xảy ra."

Bà lão tiếp tục nói: "Sau khi cây già đổ máu, tất cả mọi người đều bị dọa đến ngây người. Dân chúng thì lại quỳ xuống liên tục cầu xin tha thứ, cây khẳng định là không chặt được. Đại Tô mang theo công nhân thủ hạ trở về lều công lâm thời xây dựng, tuy rằng trong lòng cũng hơi lạnh, lông tơ., Nhưng trong lòng cũng không quá để ý. Mấy năm nay chuyện quái lực loạn thần cũng gặp không ít, hắn an ủi công nhân vài câu, quyết định tìm người hiểu tính toán xem rốt cuộc cây này ra sao? Kết quả hắn vừa rời đi, ban đêm xảy ra chuyện."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này Lý mặt rỗ cũng buông móng gà xuống, nghe say sưa ngon lành.

Lão béo nói: "Mất tích mấy người công nhân, lúc đầu mọi người cho rằng bọn họ đi xung quanh tìm việc vui. Các ngươi cũng biết, những công nhân này quanh năm suốt tháng ở bên ngoài, bên cạnh trừ đất trồng gạch ngói thì chỉ có một đám hán tử cao lớn thô kệch, ở chung một chỗ rất lâu, khó tránh khỏi sẽ nhớ tới nữ nhân. Trong thôn cách lều trại không xa có mấy đàn bà không đứng đắn., Đều là Từ nương nửa tuổi, cũng không chọn khách, chỉ cần trả tiền là nhận. Tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ đi chỗ đó, nhưng mãi đến tối hôm sau vẫn không thấy ai quay về, các công nhân khác mới phát hiện có gì đó không đúng, vội vàng liên hệ với Đại Tô."

"Đại Tô khi đó đang ở trong khu buôn tìm người thông minh, nhưng hỏi mấy câu cũng không rõ ràng, cũng phá giải không được. Đại Tô đang vô kế khả thi, sau khi nhận được thông tin thì ý thức được sự tình không ổn, vội vàng lái xe trở về. Đợi đến lúc tra xét đúng chỗ, phát hiện mấy tên công nhân mất tích kia vừa lúc ngày hôm qua đi theo chém cây."

Ta khẽ gật đầu, ý bảo Mập Mạp tiếp tục.

Lão béo thần bí bí nói: "Trong chuyện này còn có chuyện lạ nữa, lúc ấy khi chém cây bởi vì biết dân chúng địa phương muốn gây chuyện, Đại Tô sợ chịu thiệt, cố ý mang theo không ít người. Những người khác đều không sao cả, chỉ có mấy người đứng đầu tiên bị máu tươi phun ra từ cây già bắn tung tóe vào người công nhân ở trên không thấy đâu nữa..."

Ta nghe thấy thế, quay đầu nhìn Lý Ma Tử một cái. Đúng lúc hắn cũng đang đi tới chỗ ta, chúng ta trao đổi một ánh mắt ăn ý, trong lòng đều hiểu cây này chắc chắn có cổ quái, không biết là có quan hệ với âm vật hay là chuyện gì khác?

Ta và Lý Ma Tử có một bộ phận để đối phó âm vật, nếu như là môn đạo khác thì ta cũng không rõ lắm.

Lão béo nói ra: "Đại Tô lúc ấy liền cảm giác được sự tình không thích hợp, vội vàng đi thôn phụ cận nghe ngóng, kết quả ngày đó bởi vì ngăn cản bọn họ, mấy bách tính bị máu tươi bắn trúng cũng cùng lúc mất tích. Càng đáng sợ hơn chính là đã có bách tính đóng gói hành lý, quyết định dời nhà đi!"

"Cửu Lân, ngươi có thể không rõ, thôn nông ở Đông Bắc chúng ta, chính là mạng của bách tính! Rất nhiều người trong thôn xóm bọn hắn đều là hộ dân, dựa núi ăn non ăn nước uống nước., Một mẫu đất cho tòa ngân sơn núi vàng cũng sẽ không bán. Lúc trước Đại Tô tiếp nhận tòa sơn trang nghỉ phép này vốn chuẩn bị mua đất của bọn họ, kết quả bách tính liều chết không đồng ý, khai phá thương gia không có biện pháp nào mới lui ra được, lựa chọn mảnh rừng rậm có cây già kia, không ngờ sau khi trải qua một chuyện quái sự như vậy, những bách tính này thế mà từ bỏ gia viên sinh hoạt nhiều năm, rời đi như chạy nạn."

Ta suy nghĩ một chút, vẫn hỏi: "Có tìm được người mất tích không?"

"Tìm được rồi!" Lão béo gật đầu: "Mọi người tìm một vòng, cuối cùng phát hiện tất cả những người mất tích đều bị treo ở trên gốc cây già kia, thân thể như quả cây bị tầng tầng lớp lớp bao lấy, chỉ lộ ra khuôn mặt một cái chết không nhắm mắt! Nhìn từ xa còn tưởng là một chuỗi chuông gió, theo gió lắc lư, nhìn qua hết sức dọa người."

Đầu tiên thiên nhị ngũ thiên tuyệt mệnh công địa...

Lý Ma mặt rỗ không kìm nô nổi mà run rẩy: " Tà môn như vậy sao?"

Lão béo gật đầu: "Gần đây mấy ngày nay, các công nhân sợ tới mức hồn vía lên mây, chạy trốn chạy trốn, xin nghỉ phép nghỉ, ruộng vườn đã trống không một bóng người. Đại Tô nợ ngân hàng một khoản tiền lớn, nếu còn không trả thì phải phá sản. Nhưng nếu còn phải trả tiền thì bắt đầu công việc, cây lão già kia mà đậu ở đó, Đại Tô sao dám động đậy? Bây giờ cứ kéo dài như vậy, Đại Tô mỗi ngày ngủ không được ngủ, cả người đều sắp hỏng rồi."

Ta nhìn qua Đại Tô vài lần, chỉ thấy ánh mắt hắn mê ly, người cũng ngây ngốc, nếu cứ tiếp tục như vậy khẳng định là sẽ xảy ra vấn đề. Nếu hắn là bằng hữu của lão béo, ta cũng đặc biệt vì người béo tới nhà xí ven đường, chuyện này dù thế nào ta cũng không thể bỏ qua.

Lý Ma Tử lặng lẽ đâm thủng cánh tay của ta: "Ta nghe chuyện này có điểm mơ hồ, nếu không tìm cớ lấp liếm để nhét đi."

Ta lườm hắn một cái: "Không phải ngày nào ngươi cũng la hét trượng nghĩa của bản thân, vì huynh đệ hai sườn đâm dao vào sao? Lão mập cũng là huynh đệ của ta, hiện tại đã đến lúc ngươi long trọng xuất hiện rồi."

Lý Ma Tử tức giận hậm hực nói: "Ngươi đừng nghĩ tới cái xương sườn của ta nữa, thật sự không chen vào được, bây giờ toàn là đao, ngươi có biết là ai cắm không?"

Ta cố ý chọc giận y: "Không phải là ta đấy chứ?"

Lý mặt rỗ kích động nắm lấy tay của ta: "Chúc mừng ngươi, đều sẽ đoạt đáp!"

Lão béo nói xong hết mọi chuyện, có chút bất an nhìn ta: "Cửu Lân, thế nào? Có biện pháp nào giúp Đại Tô không?" Lúc hắn nói lời này có vẻ đặc biệt sầu lo, nhìn ra là thật lo lắng.

Nếu như không phải hiểu biết của hắn đủ sâu, ta gần như bắt đầu hoài nghi quan hệ giữa hắn và Đại Tô. Hai đại lão gia có thể quan tâm nhau đến loại trình độ này, điều này đã không thể dùng chữ " hủ" để giải thích, sắp tiếp cận "phế nát" rồi.

Ta buông đũa, thoải mái cười nói: "Hiếm khi ngươi mở miệng với ta một lần, yên tâm đi, dù sao cũng không có biện pháp, ta khẳng định sẽ nghĩ ra cho ngươi!"

Lão béo cam đoan cho ta, mười phần cao hứng cười nói: "Đủ anh em, giảng nghĩa khí, ta biết sẽ tìm ngươi tuyệt đối không sai!" Sau đó vỗ một bên, Đại Tô ngơ ngác đứng nhìn: "Ca ca Cửu Lân của ta đã đồng ý giúp ngươi rồi, ngươi còn ngây ra làm gì, mau cảm ơn đi."

Đại Tô nhìn ta, ánh mắt đầy hoài nghi, hiển nhiên không quá tin tưởng năng lực của ta.

Xem ra tuổi tác cũng là vấn đề, có đôi khi quá trẻ cũng không có lợi!

Lão béo có chút xấu hổ nhìn ta, ta nhìn hắn thoải mái cười cười. Mấy năm nay ngươi đi từ nam sang bắc, ta có chuyện gì chưa từng trải qua, người nào chưa từng thấy qua? So với Đại Tô ác liệt hơn ta cũng thấy nhiều.

Ăn qua tiếp phong yến nên làm chính sự, ta quyết định tự mình hội hội cây già sẽ đổ máu kia. Ta hướng lão béo và Đại Tô nói: "Biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, không gặp được vật thật ta cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt, chúng ta tốt nhất là đi công trường nhìn xem đi."

Bà lão mập coi như khá chú ý, nghe tiếng khách khí nói: "Ngươi đường xa mà đến, ngồi đằng đẵng cả đêm, trước định chỗ khách sạn nghỉ ngơi một chút, ngày mai đi cũng được."

Ta lắc đầu: "Dựa vào quan hệ của chúng ta, ngươi không cần khách khí như vậy! Sự tình cấp bách, không thể chậm trễ, chúng ta lên đường thôi."

Đại Tô nghe ta nói như vậy, trong ánh mắt đần độn cuối cùng cũng tràn ra một tia cảm kích!

Bởi vì mập mạp, Đại Tô và Lý mặt rỗ đều uống rượu, người đi xe dĩ nhiên lại thành ta. Đại Tô vốn định kêu tên tên tài xế xế tới đưa chúng ta, kết quả là liên tục đánh bốn năm cái máy móc. Tài xế vừa nghe là đi đến công trường, trong nháy mắt liền treo máy truyền tin, căn bản không cho Đại Tổng nói chuyện.

Đại Tô cười khổ nói với ta: "Thấy chưa? Cái cây này đã sắp làm ta chết tươi rồi."

Ta nắm chặt then cài, chăm chú nhìn chằm chằm phía trước. Lão béo và Lý Ma Tử đang lên xe ngủ sau cùng, bởi vì Đại Tô muốn chỉ đường cho nên vẫn luôn giữ tỉnh táo. Trên thực tế ta cảm thấy y căn bản không có buồn ngủ, đại khái đã rất nhiều ngày không ngủ được một giấc.

Xe ngựa mở đường dài bằng phẳng, Đại Tô ngồi ở trên phi xa vẫn luôn bảo trì vẻ trầm mặc, đột nhiên hỏi: "Ngươi cảm thấy ta có thể chạy thoát không?"

"Trốn, tại sao lại trốn?" Ta không hiểu, lườm hắn một cái.

Đại Tô vẻ mặt đau khổ nói: "Ta đắc tội với Thụ Thần lão gia, thụ thần lão gia sẽ không bỏ qua cho ta, nó nhất định sẽ đến đòi mạng với ta..."

Ta khẽ mỉm cười, bình tĩnh nhìn về phía trước: "Nếu như ngươi muốn nghe được lời an ủi của hư tình giả ý giả dối thì xin lỗi, ta sẽ không nói., Cũng không nói ra được, hơn nữa ta không rõ ngươi tại sao phải chạy trốn? Ngươi cũng không phải là mao đầu tiểu tử mới ra đời, gặp chuyện không giải quyết được liền chạy trốn, ngươi dựa vào cái gì đi đến hôm nay? Nếu như một cái cây bởi vì người khác động đao búa với nó liền thương tổn nhân mạng, ngươi cảm thấy nó còn xứng với chữ Thần này sao? Cho dù thật có linh tính, nó cũng chỉ có thể xưng là thụ yêu."

Ánh mắt Đại Tô biến đổi, kinh ngạc nhìn về phía ta.

Ta tiếp tục nói: "Nó có lợi hại mấy cũng chỉ là một gốc cây mà thôi, loài người có thể thích ứng sinh tồn trong biến hóa sinh sôi mấy ngàn năm, trở thành dây xích thức ăn cao nhất cũng không phải không có lý."

Cặp mắt Đại Tô chớp lên, tựa hồ bị lời của ta làm cho rung động.

Ta chuyên tâm tu luyện, không thèm để ý tới hắn nữa.

Một giờ sau, xe của ta dừng ở trước lều công. Vốn là công việc nên bận rộn giờ phút này yên tĩnh đến dọa người, cơ hội đào móc dừng ở trong sân, trong bốn phía bày rất nhiều gạch xây dựng, nước bùn và cát vàng, chỉ có thiếu công nhân bận rộn.

Bốn người bọn ta xuống xe.

Đại Tô chỉ phía trước nói: "Nơi đó chính là Thụ Thần..." Hắn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên đổi giọng nói: "Vị trí thụ yêu."

Ta hài lòng nhẹ gật đầu, nhìn theo hướng ngón tay của gã.

Đó là nửa sườn núi, giờ phút này đang là xế chiều, sắc trời trong xanh vạn dặm không mây. Vốn thời tiết là tốt hiếm có, nhưng rừng cây kia lại như bị phủ lên một tầng mây đen, lộ ra khí tức âm u.

Lý Ma Tử lập tức tỉnh táo lại, tiến tới bên cạnh ta cảnh cáo: "Tiểu ca hình như là sát khí!"

Không sai, chính là sát khí, hơn nữa còn tương đối cường đại.

Ta đứng tại chỗ lẳng lặng quan sát hồi lâu, lão béo tiến lên phía trước hỏi: "Cửu Lân, chúng ta làm sao bây giờ?"

"Dẫn người tới, đi lên nhìn một chút diện mục thật của nó." Giờ phút này ta đã thành người đứng đầu đội ngũ bốn người, ra lệnh một tiếng, tự có một phen uy tín.

Lý Ma Tử tìm khắp bốn phía một vòng, cầm lấy mấy cái xẻng cùng một lưỡi búa, dương dương đắc ý nói với ta: "Ta không tin một gốc cây có thể ghê gớm lắm. Lão tử cho nó hai búa, xem ta có sợ hay không!"

Đại Tô lộ ra vẻ thập phần bất an, có chút hoang mang nhìn chúng ta, hiển nhiên không muốn đối mặt với cây già này nữa.

Bà lão khích lệ hắn: "Có bằng hữu của ta ở đây sẽ không xảy ra chuyện, yên tâm đi! Chúng ta còn không biết vị trí, nếu ngươi không dẫn chúng ta theo, sao chúng ta tìm được?"

Đại Tô không có cách nào, chỉ có thể kiên trì mặc sức hướng chúng ta lên núi leo.

Đệ nhất thiên nhị lục chương (chương lớn hơn)

Đại khái hôm qua vừa có hai trận mưa, mặt đất ướt sũng, thập phần lầy lội khó đi, không khí trong rừng đặc biệt nóng rát, quần áo trên người chúng ta rất nhanh đã bị mồ hôi làm ướt.

Cũng may vì khai phá, công nhân của Đại Tô đã chặt hơn phân nửa cây cối ở gần đó, miễn cưỡng coi như có một con đường để đi!

Bốn phía im ắng, chỉ có bốn người chúng ta thở dốc nặng nề. Ta cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng rốt cuộc quái ở đâu trong thời gian ngắn lại nghĩ không ra.

Rất nhanh chúng ta đã đi tới sườn núi, phía trước xuất hiện một gốc cổ thụ cao lớn, thân cành uốn lượn cứng cáp, lá cây cực kỳ tươi tốt. Chỉ có điều cả cây tản ra một cỗ sát khí màu đen, khiến cho không khí chung quanh mát lạnh không gì sánh được, lộ ra cảm giác ngạt thở.

Trên cành cây cùng cành cây treo đầy vải đỏ tươi, mặc dù không có gió, nhưng mảnh vải lại có tiết tấu bay lên, như là từng xúc tu câu dẫn ngươi tiến lên. Thi thể lão béo giảng giải đã bị gỡ xuống, trừ âm trầm ra, cả cây cũng không có gì không ổn.

Ta chậm rãi đi đến gần, chỉ thấy trên thân cây của tang thương quả nhiên có một lỗ hổng, có lẽ là do thủ hạ của Đại Tô lúc trước dùng búa chém. Giờ phút này vết thương đã kết vảy khiến ta sững sờ.

Ta gọi Lý Ma Tử tới, Lý Ma Tử trợn tròn mắt nhìn, cảm giác say cũng giảm bớt không ít. Hắn đi vòng quanh gốc cây hai vòng, miệng lẩm bẩm: "Đúng là có gì đó quái lạ!"

Lão béo có chút kích động hỏi: "Có gì cổ quái?"

Lý Ma Tử cười xấu hổ: "Còn chưa nhìn ra!"

Lão béo bất ổn một cái, suýt nữa ngã sấp xuống tại chỗ.

Ta từ từ đặt tay lên thân cây, nhắm mắt cảm thụ khí tức của nó, kết quả lòng bàn tay lại có thể cảm nhận được nhịp chảy máu dưới vỏ cây nặng nề.

Gốc cây này hoàn toàn chính xác có chút bất đồng, cũng đã tu luyện thành tinh.

Lý mặt rỗ nhìn ta hai mắt: "Tiểu ca của Trương gia phải làm sao bây giờ? Hay là dứt khoát chém ngược lại đi!"

Hắn vừa nói, vừa vung phủ lên, chỉ chờ ta ra lệnh một tiếng là muốn động thủ. Nhưng đúng lúc này, cả cây già bỗng phát ra tiếng rít chói tai, phảng phất như có một trận tạp âm do gió lốc cuốn lá cây phát ra, nhưng rơi vào trong tai chúng ta lại càng giống như một lão nhân phẫn nộ gào rú.

Đại Tô bị thanh âm dọa đến mức chạy trối chết, nếu không phải lão mập mắt lanh lẹ nắm tay hắn lại, khẳng định hắn đã nhanh chân bỏ chạy rồi.

Lý Ma Tử cũng giật nảy mình, vội vàng ném búa đang cầm trong tay đi: "Ta chỉ đùa một chút thôi, thụ Thần lão gia đừng coi là thật!"

Cái tên nhát gan này!

Xem ra cái cây này đã có ý thức, thậm chí có thể nghe hiểu lời nói của chúng ta, tùy tiện động thủ rất có thể không diệt được nó, còn gây thêm phiền toái cho chúng ta nữa.

Trước khi thăm dò chân tướng rõ ràng, tốt nhất vẫn là nghỉ ngơi dưỡng sức, không nên nóng lòng cầu thành.

"Xuống núi đi!" Ta mới vừa nói xong, Đại Tô đã giãy dụa, không quay đầu lại lao xuống núi. Kẻ nhát gan như Lý Ma Tử lại còn cười nhạo hắn: "Tên nhát gan này!"

Ai cho ngươi tự tin để nói ra những lời như vậy? Bản thân ngươi có thể tốt hơn được đến đâu?

Lên núi dễ dàng xuống núi khó khăn, tăng thêm con đường lầy lội khó đi, đợi chúng ta lảo đảo đi xuống dưới núi, trời đã sắp tối.

Trong núi rừng yên tĩnh vẫn như cũ không có bất cứ thanh âm nào, cước bộ ta dừng lại, rốt cuộc kịp phản ứng bản thân cảm thấy địa phương kỳ quái kia là gì.

Lý Ma Tử khó hiểu nhìn về phía ta: "Trương gia tiểu ca, ngươi làm sao vậy?"

Ta hết sức chăm chú chú chú chú chú ý động tĩnh chung quanh, hậu tri hậu giác nói: "Các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?"

"Kỳ quái, có gì lạ?" Bà lão bất an nhìn xung quanh.

"Quá yên tĩnh, không hề có chút âm thanh nào." Ta nhẹ giọng nói.

Lý Ma Tử không nói nên lời, trợn mắt nói: "Ngươi đây không phải là nói nhảm sao? Nơi này còn chưa khai phá, trừ bốn người chúng ta ra không có người nào khác, có âm thanh mới là lạ."

Ta thở dài nói: "Ta nói không phải thanh âm của con người, mà là động vật. Rừng cây này chiếm diện tích rất lớn, theo lý thuyết bên trong nên sinh sống rất nhiều động vật mới đúng. Thế nhưng vòng quay này đi xuống, ta phát hiện trong rừng chẳng những không có động vật lớn, ngay cả chim chóc cũng không có, thậm chí chim chóc, côn trùng cũng không nhìn thấy..."

Ta vừa nói vậy, Lý Ma Tử lập tức phản ứng lại: "Không sai! Trải qua lời này của ngươi, đúng là có chút kỳ quái, ta còn chưa thấy con kiến nào cưỡi châu."

Lão béo vẫn không kịp phản ứng lại: "Vậy có thể nói rõ điều gì?"

"Nói rõ hoặc là trong khu rừng này có thứ gì đó kinh khủng sống, những sinh vật khác không dám tới gần, chọn một nơi khác để sinh sống. Hoặc là những sinh vật trong rừng này đều bị giết chết..."

Ta nói như vậy, lão béo mới hiểu được.

Sắc mặt hắn trắng nhợt, có chút khẩn trương hỏi: "Vậy... Chúng ta sẽ không có việc gì chứ?"

Ta trấn an mà vỗ vỗ vai hắn: "Chúng ta xuống núi trước! Ngươi xem bách tính trong thôn không phải vẫn sống tốt được sao? Có thể thấy là chỉ có cái rừng này có cổ quái, bên ngoài còn rất an toàn."

Lão béo nghe ta nói như vậy, vội vàng bước nhanh hơn, thân hình nặng nề như bay đuổi theo Đại Tô.

Lý mặt rỗ tương đương khinh thường hành động của hắn: "Vứt bỏ bạn bè mà không để ý, ai vậy."

Ta nhìn hắn một cái: "Cùng một loại người!"

Lý mặt rỗ tức giận kêu lên bất mãn: "Ta mới không phải, Lý mặt rỗ ta vô cùng đứng dậy! Ta vì ngươi mà ném đầu rơi máu, lên núi đao xuống biển lửa, ngươi cũng không thể phủ định giá trị của ta."

Giá trị? Ngươi có hả?

Sau khi trở lại công trường, Đại Tô vẫn là một bộ dáng chấn kinh không nhỏ, hắn nơm nớp lo sợ hỏi ta: "Cái cây kia quả nhiên có vấn đề! Chúng ta mau đi thôi! Nơi này không thể ở lâu, nhất định phải xảy ra chuyện."

Lão béo an ủi hắn: "Ngươi khoan hẵng sợ, chuyện này đã nhờ ngươi giao cho Cửu Lân, chúng ta liền nghe theo hắn an bài đi."

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Sắc trời quá muộn, chúng ta hôm nay liền ở chỗ này. Ngày mai ta muốn đi thôn gần đây hỏi thăm một chút manh mối về cây này, có lẽ sẽ biết được lai lịch của nó."

Lão béo nghe lời của ta xong, nghe tiếng lập tức gật đầu tán thành: "Được, cứ làm như vậy đi!" Nhìn ra được, hắn cũng muốn mau chóng giải quyết chuyện này.

Lý Ma Tử nhỏ giọng nói với ta: "Tiểu ca, gốc cây kia không phải là cây bình thường, hơn nữa chúng ta vẫn luôn xử lý âm vật, gốc cây này hiển nhiên không liên quan gì đến âm vật, ngươi nhúng tay như vậy rất dễ dàng xảy ra vấn đề."

Ta nhíu mày với hắn: "Sao ngươi biết không liên quan gì đến âm vật? Ta có cảm giác, gốc cây này tuyệt đối có quan hệ với âm vật."

Nơi này đều có sẵn, tuy rằng công nhân đã rời đi hơn phân nửa, nhưng có lẽ là đột nhiên đi được, trong phòng đơn giản còn có chăn đệm, lão mập mạp nói: "Ta vừa nhìn một chút, nơi này không có nước và đồ ăn, hay là ta đến thôn xóm gần đây mua chút đồ ăn đi?"

Ta lắc đầu: "Dù sao sáng mai phải qua đó, đừng để bọn họ cảnh giác khi đánh rắn động cỏ. Chúng ta đối phó một đêm, không chết được đâu!"

Lão béo đáp ứng, cũng may trong ô ốc của Đại Tống chứa hai rương nước suối, mặc dù không có ăn, nhưng buổi trưa mọi người đều ăn không ít, cũng không quá đói.

Ta và Lý Ma Tử vì đuổi phi cơ một đêm không ngủ, lúc này mặc dù hoàn cảnh ác liệt, nhưng chúng ta vẫn rất nhanh ngủ mất.

Trong lúc ngủ mơ, ta bỗng nhiên cảm thấy bên tai truyền đến một hồi thanh âm xộc xệch.

Trong nháy mắt ta bừng tỉnh, chỉ thấy lều vải đơn giản phủ kín trên rễ cây rậm rạp chằng chịt rễ cây lớn!

Số một nghìn hai trăm bảy quyển đoạt mệnh, rễ cây đoạt mệnh.

Ta lại nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy ba người Mập béo và Đại Tô, Lý Ma Tử đã bị đám rễ cây này quấn thành một đoàn, mà bọn họ lại vẫn còn ngủ say như chết.

Ta bị dọa sợ, vội vàng từ trên giường nhảy xuống, rễ cây giống như ý thức được cái gì đó, điên cuồng cuốn về phía ta!

Mỗi sợi rễ đều to bằng cổ tay trẻ con, trong đêm tối như thể có thợ săn ẩn nấp trong chỗ tối, căn bản không cho người ta có cơ hội phản ứng. Hơn nữa số lượng rất nhiều, hoàn toàn làm cho người ta không có sức chống đỡ.

Ta miễn cưỡng né tránh mấy lần công kích, ý thức được lần này ta có chút khinh địch, thụ yêu này so với tưởng tượng của ta lợi hại hơn nhiều. May mắn tên Lý Ma Tử kia trước khi ngủ còn ồn ào muốn quyết cao thấp với thụ yêu, đặt búa lên mép giường của mình, mấy người ta lưu loát xoay người, lăn tới trước cửa sổ của Lý Ma Tử vung búa.

Có phủ trong tay, thụ yêu rõ ràng có chút kiêng kị. Sau khi ta chém đứt mấy sợi rễ, thụ yêu phát ra một hồi kêu rên thê lương, chỉ là trong tiếng tru lên còn mang theo một chút phẫn nộ, hiển nhiên là thật sự tức giận!

Ngay sau đó, rễ cây vốn quấn quanh ba người Lý Ma Tử vậy mà buông ra toàn bộ công kích về phía ta, thậm chí có càng nhiều rễ cây từ trong đất chui lên phía trên. Rễ cây càng lúc càng lớn, lực lượng cũng càng lúc càng lớn, rất nhanh búa sẽ chém không nổi. Ta một thân mồ hôi, lớn tiếng kêu Lý Ma Tử và lão béo, nhưng bọn họ giống như là ngủ chết vậy, căn bản không có ý thức.

Ta phản ứng lại, bọn họ hẳn là trúng thủ đoạn của thụ yêu, đã hôn mê. Những công nhân và bách tính biến mất trước kia đại khái cũng đều bị thụ yêu vô thanh vô tức cuốn đi như vậy.

Phủ cuối cùng bị rễ cây cuốn đi, ta hoàn toàn không còn vũ khí.

Mà toàn bộ lều công đã là rậm rạp rễ cây, như là một tấm lưới lớn bao phủ về phía ta! Thanh âm mấp máy của rễ cây kích thích màng nhĩ của ta, khiến cho toàn bộ trên dưới toàn thân ta nổi lên da gà.

Chẳng lẽ Trương Cửu Lân ta xuôi nam vào Bắc nhiều năm như vậy, hôm nay lại bị quật ngã ở đây? Dưới sự vội vàng ta muốn khởi động Vĩnh Linh Giới.

Đúng lúc này, một chùm ánh sáng bỗng nhiên xuyên thấu qua từng tầng từng tầng rễ cây bắn vào, như là một tia hy vọng làm cho ta trấn định lại. Theo ánh sáng đến, rễ cây giống như là bị dọa nhảy dựng, vội vàng rút về lòng đất.

Theo sợi rễ biến mất, hào quang cũng càng ngày càng nhiều. Ta mới phát hiện ban đêm vừa rồi đã qua, mà ngoài cửa sổ cũng đã sáng rồi.

Sáng sớm sợi nắng đầu tiên phá tan bóng tối, rễ cây cũng bị ép trở về lòng đất.

Ta thở hổn hển mấy hơi, nếu như không phải trên mặt đất vẫn còn lưu lại cái hố to nhỏ, ta nhất định cho rằng vừa rồi tất cả đều là ảo giác. Ta đi tới trước, vỗ vỗ mặt Lý Ma Tử, phát hiện hắn đang ngủ ngây ngô. Mặc dù biết rõ hắn đã trúng thủ đoạn của thụ yêu, nhưng ta vẫn không tức giận chút nào, vì vậy ta đi ra ngoài tìm chậu nước lạnh, không khách khí hắt lên mặt hắn.

Lý Ma Tử hét lên chói tai: "Sao lại thế này? Chuyện gì xảy ra vậy?" Hắn mở to hai mắt nhìn xung quanh, lại nhìn chậu nước trong tay mình, lúc này mới biết hậu giác lau sạch nước lạnh trên mặt: "Trương gia tiểu ca, ngươi làm gì đấy."

Ta chỉ chỉ lỗ thủng chi chít trên mặt đất nói: "Thụ yêu đã tới, nếu không phải ta phản ứng rất nhanh, lúc này ngươi đã tới chỗ Diêm Vương gia rồi."

"Cái gì?" Lý Ma Tử sợ hết hồn, nhìn kỹ mặt đất dưới chân: "Lợi hại như vậy sao?"

"Chúng ta quá khinh địch." Ta không khỏi sinh ra một tia nghĩ mà sợ, hối hận không mang theo ngọc đuôi và song đao Trảm Quỷ

Thần. Có lẽ là những năm gần đây cuộc sống quá thuận lợi, đã khiến cho ta không có ý thức nguy cơ, tiếp tục như vậy thì không thể được!

Quyết định tốc chiến tốc thắng, khiến Lý Ma Tử dựa theo biện pháp của mình đánh thức lão béo và Đại Tô, nghe ta nói tối qua thụ yêu đã tới. Đại Tô sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngồi xuống đất.

Lão béo coi như lý trí: "Cửu Lân, chúng ta làm sao bây giờ?"

"Đi tới thôn gần đó xem một chút!" Ta không dám để chậm trễ thời gian nữa, chuẩn bị để Đại Tô đưa chúng ta đi qua đó.

Sắc mặt Đại Tô tái nhợt vô cùng, miệng cứ lẩm bẩm "Báo ứng đã đến, ta phải chết..." "Loại người ủ rũ này. Lý Ma Tử vốn đã nhìn hắn không vừa mắt, lúc này lại càng tức giận đến ngứa răng. Cũng không đợi ta phản ứng, hắn đã bước nhanh đi đến trước, nhắm thẳng vào mặt Đại Tô quạt mấy cái bạt tai.

Sau cái bạt tai thanh thúy vang lên, không chỉ Đại Tô mà ngay cả ta và lão béo cũng bị cái cử động đột ngột này của hắn dọa cho ngây ngẩn cả người.

Lý Ma Tử hận rèn không thành thép mắng: "Tỉnh rồi chưa? Thức dậy thì đi xe, chúng ta xa xôi tới đây không phải tới xem ngươi khóc tang! Nếu ngươi không muốn chết, thì nhanh nhẹn lên cho ta, nếu muốn chết chúng ta đi mua măng hôm nay rồi rời khỏi."

Đại Tô đảo mắt, không nói lời nào liền đi phát động ô tô.

Lý Ma Tử nhìn ta cười: "Thế nào, biện pháp của ta có tác dụng chứ? Lão tử đã sớm không vừa mắt với hắn rồi!" Rõ ràng là công báo tư thù.

Ta không nói gì mà lắc đầu: "Lần sau ngươi có làm như vậy nữa, ta cũng sẽ dùng biện pháp tương tự!"

Lý Ma Tử cười trộm bước lên xe với ta.

Đại Tô bị bạt tai mấy cái, mặt vừa đỏ vừa sưng, trên đầu còn có dấu năm ngón tay rõ ràng, nhưng sau khi đánh xong, người lại tỉnh táo đi không ít, cũng không mơ màng màng, càng không lẩm bẩm. Hắn vừa đi xe vừa giới thiệu với ta: "Thôn này gọi là Tiểu Lâm thôn, cư dân không nhiều lắm, nhưng đặc biệt mê tín."

Chúng ta rất nhanh đã đến thôn Tiểu Lâm, kết quả sau khi tới nơi này lại không một bóng người.

Lý Ma Tử cảm thấy kỳ quái, đi tới gõ mấy cửa cũng không ai trả lời. Lão béo và Đại Tô có chút bất an nhìn ta, ta đánh giá xung quanh một phen, gọi Lý Ma Tử: "Đừng kêu nữa, ở đây căn bản không có người trả lời!"

"Cái gì?" Lý Ma Tử không hiểu nhìn về phía ta.

Ta chỉ vào dấu xe kêu trên mặt đất: "Các ngươi xem, trên đất tất cả đều là dấu vết xe cộ đi qua, nếu ta đoán không lầm, người của thôn Tiểu Lâm hẳn là suốt đêm rồi."

Đại Tô vừa vặn bị kích thích, lại lành lặn mơ hồ. Lý Ma Tử vỗ vỗ tay trùng trùng điệp điệp: "Ngươi cho lão tử thanh tỉnh một chút, mấy người ca đều vì chuyện của ngươi mà bận rộn, nếu ngươi còn không chịu thua kém, chúng ta cũng mặc kệ ngươi."

Đại Tô vội vàng che mặt, liên tục gật đầu.

Lý Ma Tử đắc ý nhìn ta một cái.

Bốn người bọn ta đi vài vòng trong thôn, phát hiện rất nhiều nhà đều rất vội vàng, hành lý cũng chưa kịp thu thập, hẳn là chỉ mang theo đồ rửa mặt và đồ vật đáng giá rời đi. Xem ra người của thôn Lâm vô cùng kiêng kỵ thụ yêu này, mấy năm nay rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì đáng sợ, mới để bọn họ làm như vậy?

Manh mối duy nhất bị chặt đứt, ta không thể làm gì khác hơn là tìm cách khác.

Lão béo và Đại Tô là người ngoài, Lý Ma Tử lại là đồng đội ngu như heo không trông cậy được, dựa vào sức mạnh của chính mình đối phó với gốc Ngàn năm thụ yêu này thật sự là quá đủ. Ta nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng quyết định gọi một đồng bọn tốt nhất đến cứu viện.

Ta nghĩ cũng không nghĩ ra tin tức đánh cho nam tử lo lắng: "Này! Ban đầu, ta gặp chút phiền toái, có thể cần sự giúp đỡ của ngươi."

Hòa thượng Hắc Tâm, vị hòa thượng thứ một nghìn hai tám Chương Hắc Tâm.

Chắc là nam nhân tốt bụng cả đời này cũng là bạn chí cốt mà ta kết giao, sau khi nghe ta đơn giản kể lại tình huống, hắn ở máy truyền tin trầm ngâm một hồi lâu rồi nói: "Nghe ngươi nói vậy chắc hẳn đã gặp được thụ yêu ngàn năm, thụ khác với chủng tộc khác, một khi thành yêu tương đối phiền phức. Như vậy đi, ta giới thiệu một vị bạn mới cho ngươi quen biết, có lẽ hắn có cách phá giải."

"Được được được!" Ta đáp ứng cực kỳ sảng khoái: "Mau mang người tới đây đi."

" Thù lao nhớ chia đều." Nam tử chăn nuôi vẫn cười nhạt như trước.

Biết ta mời nam nhân thích lập tức tới, Lý Ma Tử rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, ta có chút khó chịu hỏi hắn: "Ý tứ thế nào? Ngươi không tin ta sao?"

"Không, không có." Lý Ma Tử lắc đầu như đánh trống bỏi: "Sao ta lại không tin ngươi cơ chứ? Nhưng có người hỗ trợ, giải quyết chuyện không phải càng thuận lợi sao?"

Ta hừ một tiếng: "Ngươi gấp cái gì?"

Lý mặt rỗ dán tới tặc cười nói: "Hạ lão sư đờ bia nói ta nhớ ta rồi, cái này không phải là ta sợ nàng cô đơn lạnh lẽo sao?"

"Ngươi đó, sớm muộn gì cũng trên giường nữ nhân chết." Ta khinh bỉ nhìn hắn một cái.

"Ta tình nguyện!" Lý Ma Tử không những không cảm thấy hổ thẹn, ngược lại còn đắc ý nói: "Tóm lại còn hơn là chết trên giường của các lão gia cường đại!"

Khụ! Lời này ta không còn gì để nói.

Thôn Tiểu Lâm không có thu hoạch, chúng ta đành phải trở về công trường. Nam tử chăn hộ quăng tin tức cho ta biết đã đặt rể tới, buổi chiều hôm nay sẽ đến. Ta để Lý Ma Tử và xe chở người, Lý Ma Tử không hài lòng với việc phân phối nhân viên, ghét bỏ nhìn Đại Tô: "Đi theo hắn?"

"Nếu không ngươi ở lại cùng ta đi gặp thụ yêu cũng được..." Ta đưa ra phương án thứ hai.

Lý Ma Tử vội vàng cướp lời: "Không cần đâu, ta đi đón người thôi! Đổi lại người xa lạ có vẻ không coi trọng, vạn nhất chọc giận mới tức giận thì sao."

Ta và lão béo nhìn nhau cười, đều có chút không nói nên lời.

Có lẽ Lý Ma Tử đã đói lắm rồi, hắn chỉ rửa mặt rồi lên đường. Đợi sau khi bọn chúng đi xe, lão béo mới hỏi: "Chúng ta còn muốn lên núi nữa không?" Nghe được, giọng điệu của hắn rất lo lắng.

Ta nhìn hắn cười ha ha: "Ta chỉ hù dọa Lý mặt rỗ thôi, chúng ta không lên núi, xoay một vòng ngay dưới chân núi. Ta không tin phụ cận cũng chỉ có một thôn trang làng ở Tiểu Lâm thôn, nếu như có thể gặp được một ít cư dân lâu năm ở đây thì tốt rồi."

Lão béo thở phào nhẹ nhõm, hai người chúng ta dọc theo đường núi không nhanh không chậm tản bộ.

Nhưng đừng nói là thôn, ngay cả động vật cũng không thấy một con.

Ta ngẩng đầu, nhìn gốc cây già giữa sườn núi đến xuất thần!

Nếu đã không nghĩ ra được nguyên cớ, ta chỉ có thể chờ đợi nam nhân được sắp chết xuất hiện. Đến chạng vạng tối, nam nhân ân cần đeo kiếm bạch y mang theo một đại hòa thượng tới.

Hòa thượng này vừa béo vừa lùn, trên quần áo toàn là dầu mỡ, ngực rộng ra để lộ lông ngực đen nhánh. Giờ phút này trong tay gã đang nắm một chuỗi chuồng gà, miệng dính đầy dầu mỡ, miệng còn không ngừng chép chép miệng.

Nam nhân tốt nghiệp thấy ta có vẻ chấn kinh không nhỏ, không nhịn được cười đi tới giới thiệu: "Vị này là sư đệ của Bạch Mi thiền sư, chúng ta đều gọi hắn là hòa thượng Hắc Tâm."

Hắc Tâm hòa thượng vừa nghe vậy, lập tức mất hứng mắng: "Con mẹ nó, cái mùi thối tha nhà ngươi! Lão tử tên Hắc Hinh, là loại ấm áp." Vừa nói xong liền vội vã cắn vào mông một cái: "Ừm, hương, thật sự thơm cái con bà nó!"

Có lẽ bởi vì động tác quá lớn, trong túi hắn nhét đầy ra mấy tấm thẻ.

Ta tập trung nhìn vào, đều là chế ngự mê hoặc gì đó, Không tỷ, học sinh kiêm chức, phục vụ tới cửa, thôi thúc xoa bóp các loại màu sắc – vẻ mặt... Tình Tiểu Tùy.

Ta nhất thời có cảm giác bị xóa tân thế giới quan, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hòa thượng ăn mông gà, càng là lần đầu tiên nhìn thấy hòa thượng lưu manh như vậy.

Ta lại không hiểu nổi, Bạch Mi thiền sư cả đời ăn chay, lòng mang từ bi, sao lại có một sư đệ không đáng tin cậy như vậy?

Ta không hiểu nổi nhìn về phía nam nhân thương cảm, muốn hắn cho ta một lời giải thích hợp lý.

Nam nhân chăn bầu cũng hơi lúng túng, mặt mày đen sì kéo ta sang một bên: "Ngươi đừng có lấy bề ngoài mà bắt hình dong, hòa thượng Hắc Tâm tu hành là Kim Cương thiền, thực lực không dưới mày trắng. Có điều hơi phóng đãng trong cuộc sống, nhưng bản tâm là tốt."

Hắc Tâm hòa thượng còn phối hợp chắp tay trước ngực nói: "Ăn một con gà, chơi cái gà vớ vẩn! Bần tăng thích khai quang cho gà mái già, cũng thích thiếu nữ giậm chân, a di đà phật, thiện tai thiện tai."

Lại một lần nữa bị hòa thượng trêu chọc như vậy, không có chút hảo cảm nào.

Nam nhân tốt bụng vỗ vai ta: "Ngươi không tin hắn được, chẳng lẽ lại không tin ta?"

Ta mới thu hồi thành kiến đối với hòa thượng Hắc Tâm, nam quyến tiếp tục nói: "Trên đường đi, Lý Ma Tử đã thuật lại tình huống cho ta, ý của hòa thượng Hắc Tâm là mỗi khi đến buổi tối là lúc sức mạnh cường đại nhất, cho nên bất kể thế nào cũng phải kiên trì tới ngày mai rồi mới nói."

"Sao mà kiên trì được?" Ta thuật lại toàn bộ tình huống tối hôm qua: "Chỉ riêng những sợi rễ kia đã lợi hại như vậy rồi. Nếu cả gốc cây tới, bây giờ ngươi không thể gặp được ta nữa rồi."

"Yên tâm, hòa thượng Hắc Tâm tự có cách!" Nam nhân chăn bầu nói xong, kéo ta vào trong lều.

Chỉ thấy Hắc Tâm hòa thượng đã ăn xong cái mông gà, tràn đầy mỡ đặc hai tay tùy ý bôi lên tăng bào, sau đó từ trong tấm thẻ nhỏ đề tràn đầy lá cây phật kệ, phân phó mấy người Lý Ma Tử và lão béo, Đại Tô dán trên vách lều công.

Hắc Tâm hòa thượng còn cố ý dặn dò: "Phải dán cẩn thận, dán thật cẩn thận!"

Lý Ma Tử và lão béo, Đại Tô ba người tự nhiên liên tục gật đầu, tập trung tinh thần dán lên phật kệ. Ngược lại hòa thượng Hắc Tâm lại say sưa nhìn một quyển tạp chí nhật nữ trong tay.

Khóe miệng của ta không nhịn được giật giật.

Đại Tô đi một chuyến đến khu vực, mang về không ít thức ăn, có lão béo này mở một tay trong quán ăn, đương nhiên không cần ta khoe khoang kỹ năng, vì thế lão béo triển khai tay chân làm một bàn mỹ thực phong phú. Nhìn gà vịt thịt cá trên bàn, hòa thượng Hắc Tâm không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, chắp hai tay trước ngực lẩm bẩm: "A di đà phật, bần tăng tới siêu độ các ngươi."

Nói xong liền vội vàng quơ đũa, nhanh chóng gắp cái mông gà lên.

Tốc độ tay cực nhanh, không ai có thể địch lại!

Hậu thiên hậu sắc cơm đã muộn, hòa thượng Hắc Tâm và nam nhân đáng sầu thảo luận sáng mai lên núi hội thụ yêu, tối nay sẽ ngủ sớm một chút. Bởi vì có giáo huấn tối qua, cho dù thế nào ta cũng không ngủ được, chỉ có thể trợn tròn mắt chờ thụ yêu đến.

Lúc gần nửa đêm, dưới mặt đất quả nhiên có một chút động tĩnh, ta lập tức khẩn trương lên.

Chỉ thấy phật kệ dán trên tường bỗng nhiên động đậy, mỗi một tấm đều tản mát ra hào quang màu vàng, phật kệ nối tiếp thành một mảnh, như là một tấm lưới màu vàng bảo hộ chúng ta ở trung tâm. Động tĩnh trong lòng đất rất nhanh biến mất, thụ yêu hẳn là rời đi.

Ta đây mới nhẹ nhàng thở ra, lại nhìn tiếng ngáy như sấm của hòa thượng Hắc Tâm cũng thuận mắt hơn rất nhiều, hắn quả nhiên có bản lĩnh thật, những phật kệ này nhìn như tùy ý, trên thực tế là hợp thành một Kim Cương Phục Ma Trận cường đại.

Nam nhân chăn ấm bỗng nhiên trở mình, nhắm mắt lại nói: "Thế nào, yên tâm chưa?"

Hóa ra hắn biết lo ta luôn giả bộ ngủ.

Ta duỗi lưng một cái, ngã xuống giường ngủ mất.

Đệ nhất thiên nhị cửu bạch thụ yêu (chương hơn)

Buổi sáng ngày hôm sau ta là người cuối cùng tỉnh lại, Lý Ma Tử còn nhân cơ hội chế giễu ta: "Sao vậy, tối hôm qua chị dâu ta mất ngủ à?"

Ta không quan tâm đến cái mông của hắn mà giẫm một cái: "Biến mất cho ta!"

Lý Ma Tử hấp tấp đi tìm lão béo. Lão béo đang nấu cơm ở trước bếp, trừ Lý Ma Tử là kẻ tham ăn ra, hòa thượng Hắc Tâm cũng là một vẻ mặt như nhìn qua làn nước mùa thu: "Lửa lớn thêm một chút nữa, cái mông gà muốn nhũn ra một chút mới ngon!"

Điểm tâm chấm dứt, bọn ta chuẩn bị lên núi.

Để an toàn, Lý Ma Tử còn cố ý tìm phủ mang trên người, lão béo và Đại Tô cũng một người cầm xẻng. Ta đối với cách làm của bọn họ không nói gì, Lý Ma Tử len lén nói với ta: "Ta đây không phải búa bình thường, không tin ngươi xem!"

Hắn đưa phủ đến trước mặt ta, ta tùy ý nhìn lướt qua, chỉ thấy trên lưỡi búa tràn đầy huyết tương màu đỏ. Ta hơi sững sờ, Lý Ma Tử thì cười nói: "Đây chính là cây búa từng chém thương thụ yêu lúc trước, cây phủ này nếu đã thương nó, chắc hẳn thụ yêu có chút kiêng kỵ đối với nó, nói không chừng có thể phá được thần thông của nó."

Ta tán thưởng nhìn Lý Ma Tử: "Được đấy! Tiểu tử ngươi tiến bộ không ít, biết động não rồi đó."

Lý Ma Tử đắc ý dương dương cổ: "Vậy cũng không được!"

Hắc Tâm hòa thượng vừa ăn gà vừa đi theo đám người cuối cùng, ta nhỏ giọng hỏi "Làm sao ngươi quen tên lừa đảo này?"

"Khi xử lý Bạch Mi Cốt Hôi thì nhận ra." Nam tử chăn ấm bên cạnh lạnh nhạt đáp.

Ta nhìn thấy hắn hai mắt, bỗng nhiên vô cùng cảm khái.

Ta biết nam nhân chăn nuôi cũng có chút tuổi tác, mấy năm nay hình như nó vẫn luôn không có thay đổi gì, hành tung bất định, phiêu bạt du lịch. Ta thở dài: "Ngươi định khi nào ổn định?"

Nam nhân chăn hộ không chút biểu cảm đáp: "Đây là số mệnh của ta."

Trong lúc nói chuyện, chúng ta đã tới giữa sườn núi, lá cổ thụ rung nhẹ, phát ra những tiếng vang xoẹt xoẹt.

Nam nhân chăn ấm vây quanh gốc cây lớn, nhìn qua một lượt: "Sát khí rất nặng, hòa thượng Hắc Tâm, ngươi cũng đến xem đi!"

Hắc Tâm hòa thượng không nhanh không chậm ăn xong cái mông, hút hết ngón tay, lúc này mới nghiên cứu cây đại thụ. Hắn ngồi xếp bằng, chắp hai tay trước ngực, nhắm mắt bắt đầu niệm kinh Phật, một lát sau mới chậm rãi mở mắt ra nói: "Cây này tu luyện ngàn năm.", Đã thành yêu. Nó rất có linh tính, nhân loại nếu tôn trọng nó cung phụng nó, nó sẽ lộ ra một mặt từ bi, bảo hộ vùng Tịnh Thổ này. Nhưng nếu nhân loại chém lung tung, gây họa cho thụ tử thụ tôn của nó, nó sẽ lộ ra một mặt hung tàn, đem toàn bộ sinh vật xung quanh tàn sát gần hết."

Đại Tô nghe hắn ta nói vậy, có chút sợ hãi lui về phía sau một bước.

Lúc này ta hoàn toàn bất đắc dĩ với hòa thượng Hắc Tâm: "Đại sư, có cách phá giải không?"

Hắc Tâm hòa thượng nghiêm mặt nói: "Không chắc chắn mười phần, nhưng dù sao cũng phải thử một lần." Hắn lấy từ trong vạt áo ra một chuỗi phật châu đen kịt, vừa nhìn đã biết là bảo bối hiếm có, thấy ta và Lý Ma Tử đều sáng mắt lên.

Hắc Tâm hòa thượng khoanh chân ngồi xuống, nắm lấy phật châu tụng kinh, đột nhiên hai tay hắn đẩy về phía trước, phật châu thế mà bay về phía trước, từng viên rơi trên mặt đất, vừa vặn vòng thành một vòng, vây Thụ Yêu ở chính giữa.

Hắc Tâm hòa thượng hít vào một hơi, bắt đầu niệm tụng Kim

Cương Kinh.

Ta hơi khó hiểu, nam nhân thích lập tức lặng lẽ giải thích với ta: "Xuất gia vốn từ bi, hòa thượng Hắc Tâm muốn siêu độ thụ yêu, để nó tiến vào con đường vãng sinh luân hồi."

Ta hừ một tiếng: "Từ bi vì còn muốn ăn mông gà?"

"Ực..." Nam nhân đáng thương nói không nên lời.

Hắc Tâm hòa thượng tụng nửa Kim Cương Kinh, đột nhiên phật châu lại phát ra từng đợt hào quang, vốn dĩ rừng rậm rậm rạp cũng như bị tác động, tỏa ra sinh cơ bừng bừng màu xanh lá.

Đại Tô mập mạp và Đại Tô chưa từng thấy tình cảnh như vậy, sớm đã sợ tới mức mặt vàng như đất, vẻ mặt hoảng sợ.

Ta và nam nhân lương thiện đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, nhưng vào lúc này, ánh sáng của phật châu tối sầm lại, rõ ràng toàn bộ bị hút vào trong đất. Ngay sau đó từ trong đất đá lao ra một cái rễ vừa thô vừa dài, như là một cái roi hung mãnh, quất bay hòa thượng Hắc Tâm đang tụng kinh.

Hắc Tâm hòa thượng cả kinh kêu lên một tiếng, thân thể đã rơi vào trên mặt đất thật xa.

Ta và nam nhân lo lắng vội vàng đuổi tới, chỉ thấy Hắc Tâm hòa thượng ngã tới ngất ngây, trong miệng toàn là máu tươi.

Nam nhân thương cảm lo lắng hỏi: "Hắc Tâm hòa thượng, ngươi không sao chứ?"

Hắc Tâm hòa thượng rên rỉ một hồi lâu mới mắng: "Yên tâm đi, không chết được đâu! Mẹ kiếp, dám ám toán ông đây, xem ông đây mời Hùng phụ tới trừng trị con đi."

Ta và nam nhân thương cảm đỡ hòa thượng Hắc Tâm từ dưới đất lên, ta thấy thân thể hắn lung lay sắp đổ, hiển nhiên là bị thương rất nặng, chẳng qua là chết cũng sĩ diện, mạnh mẽ chống đỡ trước mặt chúng ta mà thôi.

Ta an ủi hắn: "Đại sư, chuyện này không gấp được đâu, chúng ta xuống núi nghỉ ngơi chút đi!"

Hắc Tâm hòa thượng nhìn ta hai mắt, hài lòng gật gật đầu: "Tiểu tử không tệ, không giống lúc đầu thiếu lễ phép, mở miệng kêu loạn của Hắc Tâm, ngươi đã gọi ta một tiếng đại sư, ta liền thêm một phần lực cho ngươi!"

Hắn nói xong, bỗng nhiên tránh ra, khép hai tay lại, cao giọng thì thầm: "Ông ơi bá mễ Hồng!"

Phật châu đã vào đất đột nhiên chạy ra, lại bay trở về trong tay Hắc Tâm hòa thượng, thành một chuỗi phật châu.

Thân thể hòa thượng Hắc Tâm nhoáng lên một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, may mà anh vợ nhanh nhẹn đỡ lấy hắn: "Đừng cậy mạnh, chúng ta trở về nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai lại tới!"

"Không được!" Hòa thượng Hắc Tâm lắc đầu kiên định: "Ta đã phát hiện nhược điểm của nó, không thể bỏ sót, chúng ta lập tức động thủ."

Hắc Tâm hòa thượng nói xong, lập tức nhìn về phía lão béo và Đại Tô bên cạnh: "Coi như hai người các ngươi gặp trước, rõ ràng mang theo xẻng sắt đến!"

Vẻ mặt lão béo cùng Đại Tô không sao hiểu nổi, hoàn toàn không đoán được hắc tâm hòa thượng trong hồ lô bán thuốc gì. Bọn họ mang xẻng lên núi hoàn toàn là vì phòng thân, làm sao còn có thể biết trước?

Hòa thượng Hắc Tâm ngẩng đầu nhìn sắc trời: "Còn sớm, phải chờ!" Nói xong bốn chữ này, lại khoanh chân ngồi dưới đất, hai tay bắt pháp quyết, lập tức một ảo ảnh con gấu đen cao hơn hai mét xuất hiện sau lưng hắn, vòng qua hắn chuyển lại, không ngừng phun ra khí thể màu ngà sữa, để hòa thượng Hắc Tâm hút vào.

Da lông trên người hắc hùng kia tỏa sáng, hai con mắt huyết hồng đỏ như máu, Lý Ma Tử và lão béo nhìn thấy mà run lẩy bẩy.

Lý mặt rỗ khó hiểu hỏi: "Hòa thượng mập béo này từ đâu ra một con chó to tướng?"

Nam nhân an ủi giải thích: "Đây không phải là gấu chó bình thường, đây là Hùng Vương thống soái toàn bộ yêu giới Đông Bắc, cũng là người mà hòa thượng Hắc Tâm nhận biết trong một lần rèn luyện, lúc này cha hắn đang dùng nội đan chữa thương cho hắn."

"Mẹ kiếp, cha chết tiệt cũng được!" Lý Ma Tử líu lưỡi.

Ta cũng là lần đầu nghe Hùng làm cha, trên người Hắc Tâm hòa thượng thật sự có quá nhiều kỳ tích...

Chúng ta không dám quấy rầy hòa thượng Hắc Tâm, đều ngồi xuống nghỉ ngơi. Thụ yêu đang ở trước mắt, lại không tìm được cách giải quyết, ta và nam nhân thương cảm đều rất sốt ruột.

Tới gần giữa trưa, hòa thượng Hắc Tâm bỗng nhiên giãy dụa, nói: "Thời gian cũng gần tới rồi." Hắn chậm rãi đứng dậy, khí sắc đã khá hơn trước rất nhiều: "Dưới gốc cây này có thứ đang nuôi, mà nó chỉ có lực lượng yếu nhất giữa trưa mười hai điểm không thể làm ác, chúng ta phải nhân lúc thời gian này đào được thứ gì dưới gốc cây!"

Ánh mắt Lý Ma Tử sáng lên, nháy mắt ra hiệu với ta: "Có cái gì, chẳng lẽ là âm vật?"

Nghe hắc tâm hòa thượng phân phó, lão béo và Đại Tô lập tức xắn xẻng lên đào. Chẳng qua lão béo quá béo, mới đào được một lát liền có một đầu mồ hôi, ta cùng Lý Ma Tử vội vàng tiếp nhận, xuống dưới đào sâu hơn một mét, xẻng sét phảng phất như bị xúc đến vật cứng. Ta cùng Lý Ma Tử không dám cứng rắn đến, cẩn thận từng li từng tí đào xuống, dĩ nhiên đào được một cái động vật hài cốt.

Ta và Lý Ma Tử sửng sốt, tiếp tục đào sâu xuống dưới, kết quả càng đào càng làm người ta khiếp sợ, phía dưới cây già này rõ ràng chất chồng tầng tầng lớp lớp hài cốt không biết bao nhiêu người và động vật, vô số rễ cây cắm giữa hài cốt, nhìn mà khiếp sợ!

Chương môÌ£t ngàn hai ba linh linh cái Phạm văn bia đá...

Đại Tô bị dọa đến sợ hãi kêu lên một tiếng, chạy đến bên cạnh bắt đầu nôn mửa.

Ta và Lý Ma Tử cũng vô cùng khiếp sợ, nhưng lại kiên trì đào xuống phía dưới.

Hài cốt kia cứ như là ngọn núi nhỏ, càng đào càng nhiều, cuối cùng ta cũng hiểu được vì sao cả ngọn núi này không có sinh vật. Hóa ra chúng đều bị thụ yêu giết chết, chồng chất như chiến lợi phẩm dưới chân, dùng xương trắng để thể hiện sức mạnh của mình!

Hắc Tâm hòa thượng nhìn thời gian một chút: "Cố gắng lên! Qua lực lượng trả lời của thụ yêu giữa trưa, còn muốn động thủ nữa rất khó khăn."

Ta và Lý Ma Tử mệt đến thở hồng hộc, hầu như dùng hết sức bú mẹ mới đào được mấy mét, đột nhiên xẻng sắt của ta chạm vào một tảng đá. Ta dùng sức đẩy ra xem, phát hiện đó không phải là đá, mà là một tấm bia đá.

Hòa thượng Hắc Tâm kêu lên: "Chính là nó! Đào ra."

Đã có mục tiêu, ta cùng Lý Ma Tử nhanh chóng vung vẩy xẻng sắt, chỉ là xung quanh tấm bia đá tất cả đều là rễ cây cổ thụ già cả. Nam tử thụ thấy thế bèn nhảy xuống hố, quán chú lôi điện chi lực trên lưỡi kiếm, bổ đôi rễ cây cản đường.

Ngay trước giữa trưa, cuối cùng ta và Lý Ma Tử cũng đào được tấm bia đá, nam tử chăn hộ híp mắt nói: "Hình như đằng sau tấm bia đá còn có thứ gì đó!"

Nhưng ngay lúc này, rễ cây thụ yêu bắt đầu chậm rãi nhúc nhích, hòa thượng Hắc Tâm vội la lên: "Mau lên đây!"

Lý Ma Tử sợ tới mức tè ra quần, không quay đầu lại bò lên, ta và nam nhân được an ủi hỗ trợ, thuận lợi leo ra khỏi hố đất. Thụ yêu giống như nổi giận, rễ cây vậy mà đâm rách đất đai chúng ta cuốn về phía chúng ta. Hòa thượng Hắc Tâm hô to một tiếng, chúng ta điên cuồng chạy xuống chân núi. Căn nhà ở sau lưng đuổi mãi không bỏ, cho đến khi chúng ta trốn về trong lều công, có phật kệ bảo vệ lúc trước, rễ cây mới không dám tùy tiện tiến vào.

Hắc Tâm hòa thượng nói: "Những rễ cây này biết được sự lợi hại của phật kệ, xem ra từng được phật kệ tẩy lễ, hẳn là có quan hệ với phật môn ta." Thương thế hắn không nhẹ, mệt mỏi ngã xuống giường nghỉ ngơi.

Nam tử quyến rũ quan tâm hỏi: "Ngươi thế nào rồi, không sao chứ?"

"Thú vị!" Hòa thượng Hắc Tâm không quá để trong lòng: "Nếu không phải ông đây khinh địch, vậy rễ cây làm sao có thể làm ta bị thương?"

Rễ cây bên ngoài không được chỗ tốt, dần dần chui trở về trong đất biến mất. Lại đợi một lát không có động tĩnh, lá gan mọi người cũng lớn lên, vì phải hối hận anh dũng chịu thương, lão béo xung phong đi mông gà luộc, hòa thượng Hắc Tâm không yên lòng, cổ họng nhếch lên chỉ huy: "Hỏa đại điểm... Lần này ta mời ra Hùng phụ thân, cho nó một phần, nó thích ăn cay, nhớ để thêm ớt..."

Kết quả lại phun ra một ngụm máu.

Ta và nam nhân sầu lo cũng nhân cơ hội thảo luận tấm bia đá lúc trước, tuy thời gian rất gấp gáp, nhưng chúng ta đều nhìn ra đó là vật vô cùng có niên đại, hơn nữa chữ trên đều là Phạm văn.

Hòa thượng Hắc Tâm vốn nhắm mắt dưỡng thần, sau khi nghe thấy trên bia đá đều là Phạn văn, mở mắt ra hỏi: "Có chắc đều là Phạn văn không?"

"Đúng vậy!" Ta và nam nhân trong bụng đồng loạt gật đầu.

Hắc Tâm hòa thượng suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngày mai chúng ta vẫn đến trước chính ngọ, ta phải xem trên bia đá viết những gì..."

"Ngươi biết Phạm văn?" Lý Ma Tử kinh ngạc hỏi.

"Con bà nó, ông đây còn biết hoa lửa đấy!" Hòa thượng Hắc Tâm không khách khí lườm hắn một cái.

Nam nhân quyến rũ lại nói với ta: "Ta cảm thấy phía sau tấm bia đá kia còn có thứ khác nữa, hơn nữa còn là một thứ còn quan trọng hơn cả bia đá."

"Vậy ngày mai chúng ta mang thêm hai cái xẻng..." Ta đang cùng nam nhân an ủi nghiên cứu hành động ngày mai, Đại Tô Minh bên cạnh vẫn không hé răng, bỗng nhiên nói: "Lấy xẻng sắt quá chậm, ngày mai ta mở kế hoạch đào móc lên."

Đậu xanh! Ngươi có trang bị đào bới tốt như vậy tại sao lại không nói, ta và Lý Ma Tử mài ra được không?

Ta và Lý Ma Tử không khỏi trừng mắt nhìn hắn một cái.

Đêm hôm đó sau khi chúng ta ngủ, chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận thanh âm boong boong, vốn ta không ngủ, nghe được âm thanh này liền lập tức ngồi dậy, chẳng lẽ rễ cây lại đến tác quái?

Nam nhân đáng thương cũng tỉnh lại, cẩn thận nghe ngóng một lát rồi nói: "Ta nghe thấy tiếng bước chân, hình như là người."

Người?

Hai người chúng ta lập tức đứng dậy, núp ở cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy dưới ánh trăng có hai ba mươi người, già có, đều ôm eo, vừa nhìn liền thấy không có ý tốt.

Có một nam nhân cố ý hạ thấp thanh âm nói: "Mọi người đừng sợ, chúng ta nhiều người, bọn họ người ít, sau khi đi vào cũng không quản những thứ khác, cứ trói người trước rồi nói."

Hắn vừa nói xong, người bên cạnh đồng loạt gật đầu. Ta và nam nhân an ủi trao đổi ánh mắt, ăn ý né tránh qua hai bên cửa, chỉ cần bọn họ vừa tiến đến, chúng ta sẽ bắt ba ba, đánh cho bọn họ không kịp trở tay!

Nam nhân bên ngoài hít sâu một hơi, đột nhiên nhấc chân, đá văng cửa, ngay sau đó vài nam nhân trẻ tuổi khỏe mạnh mẽ xông vào. Ta và gà mờ cũng không khách khí, thừa lúc tối động thủ, vừa ra tay đã đánh ngất toàn bộ mấy người đó.

Có người ý thức được không ổn, xoay người định chạy ra ngoài, trong miệng còn hò hét: "Bên trong có mai phục, mọi người chạy mau!"

Còn chưa dứt lời, đã bị ta nắm cổ áo đánh bay trở về.

Lần này đám người Lý mặt rỗ cũng tỉnh lại, mọi người đang ngủ say sưa, đột nhiên nghe tiếng động cũng không kịp phản ứng, đều quơ lên rồi đánh xuống.

Mặc dù người bên ngoài nhiều, nhưng cũng không biết đấm, rất nhanh liền liên thủ đầu hàng dưới sự liên thủ của ta với nam tử chết mẹ. Ba người Lý Ma Tử và lão béo, Đại Tô đều cầm rìu vây quanh bọn họ, để cho bọn họ khoanh hai tay ngồi xổm trên đầu.

Đi mở đèn, ánh đèn sáng lên, Đại Tô rõ ràng ngây ngẩn cả người: "Các ngươi... không phải các ngươi đã mang đi rồi sao?"

"Ngươi biết bọn họ?" Lý Ma Tử tò mò hỏi.

Đại Tô buồn bực nói: "Những người này chính là người của thôn Tiểu Lâm, lúc trước chính là bọn họ vì bảo vệ cái cây kia nổi lên xung đột với chúng ta."

Người của thôn Tiểu Lâm? Dân chúng của thôn Tiểu Lâm đã dọn đi rồi, tại sao lại trở về chứ?

Ta quay sang nam nhân trong đó hỏi: "Tại sao các ngươi lại tới đây? Muốn làm gì?"

Nam nhân kia hừ một tiếng, lộ vẻ mặt thà chết chứ không chịu khuất phục.

Ta trợn mắt, ý bảo Lý Ma Tử ra tay. Lý Ma Tử quả nhiên không khiến ta thất vọng, cầm búa lắc lư đi tới: "Ta nói với các ngươi, vị tiểu ca này hỏi gì các ngươi liền đáp, dám có một câu giấu diếm, giống như cây gỗ này!"

Gã vừa nói xong, một búa bổ xuống. Một khúc gỗ dùng để đốt lửa trên mặt đất lập tức bị chém thành hai khối.

Nam nhân kia mặt hiện hoảng sợ, nhưng vẫn cắn chết không nói, ngược lại một người trẻ tuổi đứng một bên hắn không chịu nổi kinh hãi, cái gì cũng khai.

Thì ra bọn họ thật sự là người của thôn Tiểu Lâm, bởi vì công nhân của Đại Tô làm bị thương Thụ Thần lão gia, bọn họ lo lắng bị hãm hại liền đem đi ngay trong đêm, ở cách nơi này không xa. Bọn họ thương lượng đến lúc thương lượng xem có cách nào không, cảm thấy người gây ra chuyện này là Đại Tô, nếu như chế ngự được Thụ Thần lão gia, nói không chừng có thể được tha thứ, cho nên thừa dịp đen tối muốn trở tay không kịp.

Lý mặt rỗ lạnh lùng cười nói: "Các ngươi cũng không phải là kẻ ngốc!"

Sắc mặt Đại Tô lại tái nhợt, cảm kích nhìn ta. Nếu không phải ta và nam nhân có quan hệ tốt, lúc này hắn đã bị trói tới trước mặt thụ yêu, hiến tế.

Ta đối với bọn họ vì tự vệ, mà hành vi tổn hại tính mạng vô cùng bất mãn, cau mày nói: "Các ngươi vì bản thân mình mà không để ý người khác sống chết, hay là không phải người?"

Trong thôn xóm Tiểu Lâm thôn có một ông lão lớn tuổi, nghe xong lời ta nói khẽ thở dài: "Chúng ta cũng biết làm vậy không đúng, nhưng thụ Thần lão gia không đắc tội được, nếu như nó thật sự đại phát thần uy, chỉ sợ toàn bộ thôn trang xung quanh đều xong đời!"

Đệ nhất thiên nhị thiên ba nhất thiên Đạt Ma tổ sư.

Ta thấy lão nhân này tuổi đã rất lớn, hẳn phải biết chút ít về lịch sử bí ẩn, khẩu khí nhất thời nhu hòa đi không ít: "Lão nhân gia, chẳng lẽ thụ Thần lão gia đã từng phát uy sao?"

Ông lão nhìn ta một cái, rất lâu sau mới gật đầu: "Đó là lúc ta còn rất nhỏ, trong thôn vì thúc đẩy sản xuất, quyết định khai sơn làm ruộng. Lúc đó nam nhân trẻ tuổi đều lên núi, một đường chém tới, mãi cho đến trước mặt thụ thần lão gia. Kết quả bọn họ chỉ chém hai búa là thiên địa biến sắc., Tất cả lên núi đều chưa từng trở về. Sau đó ta nghe lão nhân trong thôn nói, thụ thần lão gia có linh tính, trăm ngàn năm qua thủ hộ lấy đất đai nơi này. Nếu như ngươi kính trọng nó, nó sẽ bảo vệ ngươi, nếu như ngươi đắc tội nó, như vậy nó sẽ huyết tẩy toàn bộ đất đai chung quanh, quả nhiên không sai., Sau đó trong thôn liên tục xảy ra chuyện, luôn có người mất tích ù ù cạc cạc, sau đó ngày hôm sau liền bị phát hiện treo cổ lên trên cây. Mọi người đều sợ hãi, tự phát cầm cống phẩm đi tế điện thụ thần, dần dần trong thôn lại khôi phục bình tĩnh như cũ, hơn nữa hàng năm lương thực phong phú, không có xảy ra chuyện."

Ông lão nói tới đây, chỉ lên trên núi nói: "Những gốc cây lúc trước đều đã bị chặt gần hết rồi, bây giờ những gì các ngươi nhìn thấy đều là sau này lớn lên, ài! Con người chỉ coi trọng lợi ích của chính mình, làm sao có thể quản một đám sống chết của cây này chứ?"

Ông lão thở dài thật dài.

Vì để không để cho bọn họ gây sự, ta để lão béo và Đại Tô nhìn chằm chằm bọn họ, kiên trì đến hừng đông ngày thứ hai, hòa thượng Hắc Tâm mang theo chúng ta lên núi. Lần này Đại Tô mở ra cơ hội đào móc, dân chúng sau đó còn đi theo Tiểu Lâm thôn, bọn họ vừa tò mò vừa lo lắng.

Đến giữa sườn núi, hòa thượng Hắc Tâm kiểm tra thụ yêu một chút, phát hiện không có gì dị thường liền tĩnh tọa, thụ yêu siêu độ mai táng những vong hồn này.

Thật là dễ dàng đến giữa trưa, Đại Tô mở ra đào bới bắt đầu đào bới.

Đào móc cơ hội không giống xẻng, không thể tránh khỏi muốn phá hư rễ cây. Thụ yêu phát ra từng đợt gào thét thê lương lại không cam lòng, dọa cho người Tiểu Lâm thôn hoảng sợ quỳ xuống cầu xin tha thứ. Còn chỉ vào Đại Tô kêu lên: "Đắc tội với Thụ Thần lão gia là chết không có chỗ chôn, mau dừng tay!"

Đại Tô lại mắt điếc tai ngơ, ánh mắt kiên định nói: "Chết thì chết, chết cũng phải diệt được tai họa này!"

Ta và lão béo trao đổi một cái ánh mắt, đều ở trong mắt Đại Tô thấy được sự kiên định giành lấy tân sinh. Lão béo càng nhảy lên hố đào: "Huynh đệ, muốn chết cùng chết!"

Làm sao bây giờ? Ta lại bắt đầu hoài nghi quan hệ của hai người bọn họ.

Đã có cơ hội đào móc tương trợ, chúng ta nhanh chóng đào ra một cái hố sâu cực lớn. Ngay sau đó, ta và nam nhân an ủi nhảy vào trong hố, cầm lấy xẻng sắt đào móc cẩn thận. Chẳng những tấm bia đá kia hiện ra mà phía sau bia đá còn đào ra một miếu thờ nho nhỏ.

Trong miếu thờ bởi vì được mai táng dưới mặt đất cho nên được bảo trì rất tốt, tuy rằng không lớn nhưng toàn bộ đều được chế tạo từ đá, nhìn phong cách hẳn đã lâu năm, giống như xuất thân từ thời Bắc Ngụy.

Hắc Tâm hòa thượng cũng nhảy xuống, quan sát tỉ mỉ trước tấm bia đá, chỉ nhìn hai hàng đã biến sắc, bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Ta và nam nhân chăn nuôi vẻ mặt khó hiểu, chờ Hắc Tâm hòa thượng xem xong, mới cùng hắn bò lên trên hố.

Hắc Tâm hòa thượng nói: "Cuối cùng ta cũng biết lai lịch thụ yêu."

Hắn cảm thán nói: "Trên bia đá viết rất rõ ràng, nguyên lai năm đó Đạt Ma tổ sư đông độ, lập chí du lịch khắp ngàn núi vạn thủy Trung Quốc, thưởng thức dân gian khổ sở, trước thành khổ hạnh tăng lên, lại thành phật. Lúc đi tới tiểu Lâm thôn, nhìn thấy nơi này đất đai khô cằn, bách tính hấp hối, liền ở nơi này lập một miếu nhỏ dài một mét., Cùng bầu bạn với quải trượng mấy chục năm của mình cắm xuống đất, khẩn cầu Phật Tổ thương xót bách tính. Sau một khắc, trời rơi mưa to, quải trượng nảy mầm từ dưới đất, trở thành cây đại thụ, nơi này cũng thành rừng cây, phù hộ cho thôn Tiểu Lâm. Các tổ tiên của thôn Tiểu Lâm vì kỷ niệm Ma Tổ Sư, liền lập xuống bia đá, viết rõ lai lịch của miếu nhỏ."

"Về sau năm tháng biến thiên, miếu nhỏ dần dần bị vùi lấp dưới đất, năm đó cây đại thụ kia cũng càng lúc càng lớn, càng theo thời gian tu luyện thành yêu, uổng phí một phen tâm huyết năm đó của tổ sư..."

Dân chúng thôn Tiểu Lâm nghe xong, hai mặt nhìn nhau, đều là vẻ mặt kinh ngạc.

Hắc Tâm hòa thượng tiếp tục nói: "A di đà phật! Vốn thụ yêu chung sống hòa bình với thôn Tiểu Lâm, nhưng nhân loại không có cực hạn tham lam đối với tự nhiên, vì tiền tài, phải san bằng núi lớn, vì khai phát, muốn chặt chẽ rừng rậm, lúc này mới dẫn đến bi kịch phát sinh."

Nam nhân đáng thương khẩn trương hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Nếu cây đã thành yêu thì nhất định phải diệt trừ, nếu không thì vẫn là một tai họa." Hòa thượng Hắc Tâm lại lần nữa gọi ra con gấu đen lớn kia, nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát, rồi mới mở miệng nói: "Hùng phụ nói cho ta biết, đạo Ngũ Hành, hỏa có thể khắc mộc, dứt khoát phóng hỏa thiêu hủy toàn bộ rừng cây, phòng ngừa bách tính vô tội bị hại."

Dân chúng kinh hoảng kêu lên: "Không được! Đây là di sản quý giá mà Đạt Ma tổ sư để lại cho tiểu Lâm thôn, các ngươi không thể tùy tiện thiêu hủy!"

Hắc Tâm hòa thượng nhướn mày, như một kim cương Phật môn khổng lồ, không giận mà uy nói: "Không thì làm sao đây, giữ lại để tiếp tục hại người à? Các ngươi xem bên dưới rễ cây của nó có bao nhiêu hài cốt? Các ngươi biết nó hại bao nhiêu người không? Các ngươi còn muốn để con cháu tiểu Lâm thôn sống dưới sự uy hiếp của nó không?"

Dân chúng Tiểu Lâm thôn lúc này mới ngậm miệng lại.

Đại Tô và lão béo lấy ra đôn xà, chúng ta giội lên trên thụ yêu, sau đó nhóm lửa. Trong ánh lửa, chúng ta nghe thấy thụ yêu phát ra từng đợt kêu rên thê lương, vang vọng đất trời.

Lửa vẫn cháy đến ngày hôm sau, lúc chạng vạng tối gần đó bắt đầu mưa to, nước mưa rất nhanh đã dập tắt lửa lớn, nhưng màu xanh lục trên núi đã không còn, chỉ còn lại một mảnh phế tích và than cốc.

Ta đứng ở lều công nhìn núi nhỏ không nhịn được thở dài.

Hòa thượng Hắc Tâm đang nhai mông gà chạy lại gần: "Sao nào, đồng cảm với nó à?"

"Nói cho cùng vẫn là do con người tham lam gây nên, loài người chúng ta tự xưng là đỉnh cao của dây thừng thức ăn, nhưng thực tế đang ở trước mặt tự nhiên, chúng ta vẫn còn quá nhỏ bé..." Ta thở dài nói.

Hắc Tâm hòa thượng cười một tiếng: "Lời này của ngươi rất có ý đại triệt đại ngộ đạo, thế nào? Có muốn trốn vào Vô Không môn làm đệ tử của ta không?"

"Hả?" Ta giật nảy mình.

Đại Tô đang cảm khái cùng lão béo ở một bên, trải qua những chuyện này, hắn đã quyết định từ bỏ ý niệm khai phá nơi này, thậm chí chuẩn bị nhập cổ cùng lão béo làm mua bán một chỗ quán ăn, không muốn làm ông chủ công trình nữa. Ta nghe nói vô cùng hứng thú, đi tới hỏi cách kinh doanh tiệm cơm cùng con đường.

Ngày hôm sau ta dậy thật sớm, trước khi rời nơi này đi khỏi, chậm rãi đi về phía núi nhỏ, đi tới giữa sườn núi mới phát hiện Thụ Yêu đã bị hủy, nơi này trống rỗng làm cho không thoải mái.

Không bao lâu thôn dân của Tiểu Lâm thôn cũng lên núi, mặc dù thụ Thần lão gia trong lòng bọn họ đã không còn, nhưng bọn họ vẫn mang theo rất nhiều trái cây đến đây tế điện.

Ta ở một bên nhìn chốc lát, đang chuẩn bị rời đi, thì phát hiện Hắc Tâm hòa thượng không biết lúc nào cũng cưỡi con gấu đen đi lên núi.

Hắn thấy thần tình ta sa sút, lôi kéo ta đi lên trước, chỉ vào mặt đất tràn đầy than cốc cười nói: "Ngươi nhìn xem!"

Ta kinh ngạc phát hiện, dưới phế tích đại thụ đã mọc ra một cái chồi màu xanh lục. Trong sự cứu vớt của bản thân con người, thụ thần trùng sinh...

Đệ nhất thiên nhị nhị thiên lôi vũ, đệ nhất thiên nhị thiên...

Theo chồi non màu xanh lục trùng sinh, sương mù trong không khí chung quanh tựa hồ thoáng cái đã biến mất. Ta phảng phất thấy được đám dân chúng Tiểu Lâm thôn phác phác thực tín ngưỡng thành kính, toàn bộ rót vào trong chồi non.

Hắc Tâm hòa thượng xem hết thảy, cười lớn cưỡi hắc hùng rời đi, từ đầu đến cuối không đề cập tới chuyện thù lao.

Ta cho rằng ấn tượng này đối với hắn tốt hơn rất nhiều.

Đại Tô dưới sự đề nghị của ta và nam tử có lợi, bỏ qua thôn nghỉ phép ban đầu, một lần nữa sai người làm một bản vẽ.

Bên trong bản vẽ mới, toàn bộ khu rừng rậm này đều được giữ lại, là một khu vườn sinh thái nguyên thủy.

Chẳng những không ảnh hưởng đến tiến độ công trình của hắn, mà ngược lại còn hấp dẫn rất nhiều người xuất hiện công việc muốn tự nhiên hít thở không khí trong lành.

Sau đó Đại Tô đưa ra năm trăm vạn làm cảm tạ, ta cho lão béo và Lý Ma Tử mỗi người năm mươi vạn làm phí vất vả, nguyên lai phong bất động đánh cho nam tử lo lắng.

Nếu ta không đoán sai, hòa thượng Hắc Tâm không nhắc tới chuyện tiền nong với ta, là vì kẻ ái người đã sớm trả tiền cho hắn.

Trở lại võ công, Lý mặt rỗ chỉ ở một đêm, ngày hôm sau đã đi tìm Hạ lão sư chơi trò không mặc quần áo. Ta và Doãn Tân Nguyệt nhàn nhã ở nhà nghiên cứu món ăn mới. Ta thỉnh thoảng còn khiêu khích nàng một chút, khiến nàng ta thở dài từng trận, cũng rất có ý tứ.

Bọn ta đang đánh nhau làm một bàn đồ ăn ngon miệng, vừa chuẩn bị động đũa thì bên ngoài đã truyền đến tiếng đập cửa phanh phanh. Theo âm thanh gấp gáp của ông chủ họ Bạch: "Trương đại chưởng quỹ, mau mở cửa..."

"Lão bà, mau mang tôm hùm đi, đừng có rẻ tiểu tử này!"

Ta ọt ọt ọt, ánh mắt phân phó Doãn Tân Nguyệt. Nàng lộ ra một ánh mắt giảo hoạt, nhanh chóng bưng tôm hùm bưng vào phòng bếp.

Ta đây mới yên tâm đi mở cửa, trong lòng nghĩ thầm lúc nào lão Bạch cũng vô liêm sỉ như vậy, hôm nay Lý Ma Tử không tới, hắn lại đến để ăn chực?

Sau khi mở cửa, ta không chờ được nói hôm nay ngươi tới không đúng lúc, chúng ta đã ăn cơm xong rồi.

Nào ngờ hắn hoàn toàn không nghe lời ta, lập tức nói: "Trương đại chưởng quỹ, ngươi giúp ta một việc!"

Ta cùng bà lão cũng coi như sắt già, từ thanh âm có thể nghe ra được trong lòng hắn nóng như lửa đốt, lúc này mới ngẩng đầu lên chăm chú đánh giá một chút. Chỉ thấy sắc mặt ông chủ trắng mười phần tái nhợt, trên người còn mặc áo ngủ, dưới chân đạp một đôi dép, hiển nhiên hắn gấp đến mức quần áo cũng chưa kịp mặc.

"Đừng gấp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Doãn Tân Nguyệt hiểu chuyện dọn cái ghế cho ông chủ họ Bạch. Hắn ngồi xuống ôm chén trà lên uống một trận, thần sắc thê lương mở miệng nói: "Trương đại chưởng quỹ, con trai ta... nhi tử ta chết yểu rồi."

"Cái gì?"

Ta cả kinh nhảy dựng lên khỏi ghế, nắm quả đấm hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì.

Ta đã từng gặp qua một đứa con trai của ông chủ Bạch Tiểu Hữu, hắn là một tiểu gia hỏa đầu hổ, một đôi mắt to đặc biệt linh hoạt. Lúc đó ta còn cảm thấy mệnh cách tiểu tử này vô cùng tốt, thiếu chút nữa đã cảm thấy xúc động khi nhận hắn làm con nuôi. Về sau lại nghĩ tới bản thân là thương nhân Âm gian, không muốn đem tai họa này cho hắn nên mới thôi.

Thời gian trước lão bản họ dâu của Bạch lão bản mang theo Tiểu Hữu trở về quê quán Quan Đông, lão bản Bạch còn lải nhải mãi, chờ hai mẹ con bọn họ trở về mang theo ta uống rượu chung, ai ngờ lại xảy ra chuyện bực này!

"Ta mơ thấy con trai mình bị một tia sét đánh thành hai nửa, quá thảm...Tiểu Hữu nó trực tiếp biến thành tro tàn."

Lúc ông chủ họ Bạch nói chuyện, toàn thân run rẩy, không kìm lòng nổi mà rơi lệ.

"Bạch đại ca, chỉ là một giấc mộng mà thôi. Ngươi đừng lo lắng quá, cho chị dâu ho một tiếng đi!" Doãn Tân Nguyệt vừa nghe chỉ là một giấc mộng, lập tức thở phào nhẹ nhõm, đứng ở bên cạnh an ủi.

Ta vội vàng liếc qua biểu thị nàng đừng lên tiếng, để lão bản trắng nói tiếp.

Ông chủ trắng lớn nhỏ cũng trải qua rất nhiều chuyện quỷ dị, tự nhiên sẽ không bị một giấc mộng hù dọa, sự tình chỉ sợ không đơn giản như vậy.

"Ta vừa tỉnh lại liền phúc hậu, nàng ta... Nàng ta nói gần đây trong thôn đã có mấy đứa trẻ mất tích trong Lôi Vũ Dạ... Ta không thể mất đi con trai, huynh đệ phải giúp ta một tay."

Bạch lão bản vừa nhắc đến nhi tử liền có chút không khống chế được, vội vàng tiến lên ép ngực của hắn, lại lấy ra một chuỗi tay đeo An Thần treo ở trên tay hắn, lúc này hắn mới dần dần khôi phục bình thường, một năm một mười nói với ta.

Lúc trước ông chủ họ Bạch sau khi tỉnh dậy tuy rằng trong lòng không thoải mái, nhưng biết mộng cảnh cũng không thể tin, nên không để trong lòng, chuẩn bị cho vợ mình gọi ngựa hỏi hai mẹ con nàng khi nào rồi? Ai ngờ cảm xúc vợ hắn rất thấp kém, nói Tiểu Hữu sau khi thức tỉnh cả người giống như mất hồn, cho nên tạm thời không thể trở về, phải tìm một tiên sinh xem có phải bị quỷ ám hay không.

Bạch lão bản nghe nàng dâu vừa nói như vậy, càng phát giác giấc mộng kia tựa hồ đang biểu thị cái gì đó, liền cẩn thận từng li từng tí nói với nàng. Ai ngờ nàng dâu nghe xong "A" một tiếng hét lên, tiếp theo liền thần hồn vô chủ khóc rống lên.

Hóa ra cảnh tượng ông chủ Bạch mơ thấy đã xảy ra ở thôn của Tiểu Hữu bà bà, hơn nữa không chỉ một lần!

Bắt đầu từ cuối tháng trước, khu vực sơn tây Thái Nguyên luôn không ngừng đổ mưa to, Lâu Phiền Tam Nguyên thôn ở chỗ bà ngoại Tiểu Hữu càng là trung tâm mưa to!

Thời tiết phương bắc vốn nhiều mưa, chỉ là năm nay so với những năm trước mãnh liệt hơn rất nhiều! Thôn dân Tam Nguyên cũng không để ý, tự mình thu dọn những đồ vật không mưa rơi trong nhà. Thế nhưng lão nhân chậm rãi phát hiện ra có gì đó không đúng, Buổi tối trong thôn sẽ có lão nhân nghe được tiếng gầm gừ cùng loại với thiếu niên, khi thì khóc rống mà cười to.

Giọng nói vang lên không thể nghi ngờ là của con trai, nhưng khí thế đó lại như dã thú. Người già trong thôn lúc ban ngày bôn ba báo tin, bảo các nhà giữ mình cho con mình được yên ổn sẽ xảy ra nhiễu loạn gì đó.

Thời đại Tam Nguyên thôn sau khi nghèo khó, vốn đã mê tín, vừa nghe tiền bối đều lảm nhảm bảo trẻ con nhà mình không được ra ngoài.

Nhưng ngay đêm hôm đó, Tam Nguyên thôn lại có một đứa bé mất tích! Cha mẹ nó lúc ngủ rõ ràng đã khóa cửa phòng, hôm sau vừa mở mắt ra lại phát hiện đứa bé mất, cửa phòng xuất hiện một lỗ thủng lớn cỡ cái sọt, bên trên còn nhuộm vết máu đỏ sậm, ngửi được mùi tanh hôi vô cùng.

Không nói hài tử không có khí lực lớn như vậy để đập nát cửa, chỉ tính riêng máu huyết trên cửa đã làm cho cha mẹ và đứa con trai trên cửa bị dọa sợ, tranh thủ thời gian thông báo cho thôn dân tìm kiếm, thế nhưng tìm khắp mọi góc hẻo lánh đều không thấy tung tích.

Tối hôm sau, trong thôn lại ném thêm một đứa bé nữa, ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Bốn ngày liên tục trong thôn quăng đi bốn đứa trẻ. Bọn nó phân biệt được cha mẹ giấu ở tủ quần áo, nước ấm, dưới giường, nhưng đều biến mất. Hơn nữa chỗ mất tích của bọn trẻ đều xuất hiện một cái lỗ thủng to bằng cái sọt!

"Vậy ngày thứ năm thì sao?"

Nghe lão bản trắng nói tới đây, ta luôn cảm thấy Tiểu Hữu có quan hệ với việc những đứa trẻ khác bị mất bèn dò hỏi một câu.

Đầu tiên thiên nhị thiên ba tam đầu âm linh...

Ông chủ họ Bạch phục hồi tinh thần, xoa xoa khuôn mặt chán nản, không yên lòng mở miệng nói: "Trong thôn ngày thứ năm thì không có chuyện gì, nhưng mà... hình như buổi tối thứ năm, Tiểu Hữu xảy ra chuyện."

Nói đến đây hắn đột nhiên trợn to hai mắt, điên cuồng hét lên: "Ta biết rồi, những đứa trẻ mất tích kia chắc chắn đã bị xé thành hai nửa... Ta mơ thấy cảnh tượng đó!"

Ông chủ họ nói xong tóm lấy ta, khẩn cầu ta đi cứu Tiểu Hữu.

Tuy rằng tinh thần hắn không khống chế được nhưng lời nói lại không phải không có lý. Những hài tử mất tích kia chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Coi như không phải vì Tiểu Hữu, xuất hiện thứ hung dữ như vậy, thì làm thương nhân âm vật ta cũng sẽ tới nhúng tay vào.

Nghĩ tới số tuổi của Phàm Phàm và Tiểu Hữu có sự tương đồng, ta sợ tùy tiện nhúng tay sẽ khiến hắn bất trắc, bèn gọi Vĩ Ngọc ra, để nàng cùng Doãn Nguyệt về quê đón phàm nhân, đến Trương gia Giang Bắc ở tạm.

Tộc trưởng vẫn luôn muốn bảo hộ Phàm Phàm, ngăn cách trong lòng ta lại không có đồng ý, trước mắt lại không thể không dựa vào Trương gia Giang Bắc rồi, chỉ có cờ Hoàng Hạnh mới có thể triệt để cam đoan Phàm!

Sau khi tiễn Doãn Tân Nguyệt, ta và ông chủ trắng suốt đêm chạy tới Thái Nguyên. Vừa hạ xuống phi cơ ta đã bị mưa to tầm tã bao vây, dõi mắt nhìn trên đường phố một cái cũng không có, đường xá rộng rãi vài phút đã biến thành sông nhỏ.

Vốn tối hôm nay chúng ta đánh không nổi xe, huống chi lại là mưa to?

Ta nghĩ không được, chỉ có thể "Tích tích tiểu quỷ".

Lập tức chuẩn bị triệu hoán cô hồn dã quỷ phụ cận đưa bọn ta chạy đi.

Có thể do trời mưa âm khí nặng, rất nhanh liền có âm linh xuất hiện, cũng hấp thu tinh huyết trích trên phù chú của ta. Ta bảo ông chủ trắng nhắm mắt lại, sau đó dạy hắn niệm lên chú ngữ, trong nháy mắt xung quanh âm phong trận trận, một con tiểu quỷ chân dài chở chúng ta nhanh chóng tiến lên.

Ngày thường thường dùng tiểu quỷ thay đi bộ, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải trời mưa to gió lớn, hạt mưa dày đặc trong gió trở nên thập phần hung mãnh, đánh vào trên mặt giống như mưa đá. Ta cắn răng chịu đựng, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu rên. Ban đầu còn lo lắng thân thể kiều quý này của lão bản.

Không chịu nổi, ai ngờ người ta không rên một tiếng, toàn bộ hành trình nhịn xuống.

Phỏng chừng đây chính là điểm vĩ đại của phụ ái!

Qua đại khái nửa giờ, toàn thân chúng ta đều đã bị nước mưa ngâm không ra hình thù gì, giờ phút này đã sớm rời xa khu vực, chung quanh là núi quặng hoang vu. Cũng may có không ít lều vải tạm thời dựng lên, ta bảo tiểu quỷ chân dài dẫn chúng ta đến một căn phòng nhỏ không người rồi đem nó đi.

Theo ông chủ Bạch gia kể, chỗ chúng ta ở cách Tam Nguyên thôn còn hơn hai mươi dặm, ta suy nghĩ một chút rồi quyết định tạm thời nghỉ chân ở chỗ này, tính toán lại qua mười mấy phút nữa trời sẽ sáng, trong thôn hẳn là sẽ không có cái gì ngoài ý muốn nữa. Huống hồ mưa càng rơi càng lớn, trước mắt cũng không thích hợp đi đường.

Điểm quan trọng nhất là linh phù của ta bị nước mưa thấm ướt, cần hong khô hoặc là một lần nữa vẽ bùa.

Ông chủ họ hiểu cách làm người của ta, vì vậy mặc dù trong lòng lo lắng cho Tiểu Hữu nhưng vẫn kiên trì đồng ý, theo ta vào phòng tìm chút gỗ mục làm củi đốt lửa, đốt lửa nướng quần áo.

"Cửu Lân, ngươi nói lần này là vật gì đang quấy phá, tại sao chỉ nhắm vào hài tử?" Ông chủ Bạch Mi mặt mày ủ rũ hỏi, nửa bên phải bởi vì bị lửa thiêu đốt nên có chút sưng phù.

Ta lắc đầu, căn bản không nghĩ tới những điều đó, chuyên tâm chăm chú thu thập linh phù ẩm ướt.

Hắn thấy ta không nói lời nào, cũng không lên tiếng, nướng một hồi quần áo rồi gục đầu ngủ thiếp đi, xem ra mệt muốn chết rồi. Ta một hồi nhìn sắc trời bên ngoài, sờ quần áo trên tay một hồi, không hiểu sao cũng có chút buồn ngủ.

Lập tức đốt một nén hương kẹp trong tay, sau đó nhắm mắt lại híp mắt lại...

Không biết ngủ bao lâu, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn!

Nhưng âm thanh này lại đặc biệt kỳ quặc, rõ ràng vang lên ngay bên tai, nhưng lại có loại không linh ngàn dặm truyền âm. Ta nghe được thanh âm trong nháy mắt tỉnh táo, nhưng không lập tức mở mắt ra, mà dụng ý mạnh mẽ mở ra linh giác thứ nhất, dùng linh lực đi cảm thụ sự khác thường trong phòng.

Chẳng mấy chốc trong đầu ta hiện ra một thân ảnh mơ hồ, thân hình nó còng xuống, bả vai có ba cái đầu, nhất là cái đầu ở giữa tỏa ra âm khí màu đỏ tươi. Ta không khỏi chấn động, bởi vì loại âm khí màu sắc này chỉ cần bị kích thích một chút sẽ biến thành sát khí!

Ba đầu Âm Linh thật cẩn thận đi tới bên cạnh Bạch lão bản, âm khí trên người đột nhiên xao động lúc ẩn lúc hiện, xem ra Âm Linh là chuyên môn tìm Bạch lão bản gây phiền toái, nhưng nó tựa hồ lại kiêng kị cái gì đó.

Thấy Âm Linh tùy thời có thể xuống tay, ta mở mắt ra, đưa tay ném Vô Hình châm ra ngoài, tiếp theo lăn một vòng tại chỗ, đứng dậy rút ra hai thanh Trảm Quỷ Thần song đao đâm tới đầu hai bên của nó.

Hết thảy sự chú ý của ba con âm linh đều đặt ở bạch lão bản bên này, không ngờ ta sẽ ra tay, bị một châm đâm vào trong đầu, nó gào thảm một tiếng, quay người nhào tới ta.

Ta nắm lấy cơ hội mở to hai mắt nhìn sang, đập vào mắt là một khuôn miệng Lôi Công xấu xí.

Không đợi ta lấy lại tinh thần, ba con âm linh đã vọt tới, song đao của ta đâm vào trên hai bên đầu trái phải của nó lại phát ra một tiếng boong trầm đục, ở giữa không trung bắn ra một trận ánh lửa.

"Cái này..."

Ta chỉ cảm thấy hổ khẩu tê rần, cả người bay về phía sau mấy mét, miễn cưỡng dùng song đao chống đỡ thân thể của nó, không ngờ nó đã quay đầu lao thẳng tới ông chủ trắng rồi.

Nếu cái đầu hai bên cứng rắn như kim cương, ta chỉ có thể toàn lực công kích vào đầu âm linh, rất nhanh đã chỉ huy châm đâm xuyên vô hình, nó kêu thảm liên tục, cuối cùng hóa thành một hồi hắc vụ theo khe cửa chạy trốn.

Từ lúc giao thủ vừa rồi thì nó rất khó đối phó, sở dĩ chạy trốn cũng là do nó kiêng kỵ.

Trước mắt quan trọng nhất là cam đoan ông chủ họ Bạch an toàn, sau đó tiến vào thôn điều tra chuyện hài tử mất tích, ta cũng không đuổi theo ra ngoài.

Sau khi trải qua chuyện này, ta cũng không còn tâm trạng đâu mà nghỉ ngơi nữa, chuẩn bị mặc quần áo để xem có phải mưa ngoài không? Ngón tay đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhức.

Ta cúi đầu nhìn thì phát hiện là mình đốt một làn khói kia mà nó mới đốt một nửa...

Cho dù ta không rõ mình đã ngủ bao lâu, nhưng ý thức được tình huống không đúng!

Bên ngoài là một mảnh đen kịt, ta có chút không thể tin được mở ra điện thoại di động, mới phát hiện giờ phút này cách lúc chúng ta nghỉ ngơi đã qua một giờ, trời hẳn là đã sớm sáng rồi!

Còn nữa, khói thơm gì ở dưới tác dụng của phong lực mà thiêu đốt được hơn một giờ?

Dường như chúng ta bị ba con âm linh kia đùa bỡn, trong lúc vô tình bị kéo dài thời gian, nếu không phải ta kịp thời tỉnh lại, thì cho dù không bị ba con âm linh kia giết chết, cũng sẽ rơi vào trạng thái ngủ say mà chết.

"Lão Bạch, dậy nhanh lên!"

Ta xông lên đá một cước vào đùi ông chủ họ Bạch, hắn ngồi dậy, ngáp một cái, hơi bất mãn mở miệng nói: "Ta vừa mới nằm xuống liền đánh thức ta, còn không bằng không ngủ..."

Hắn nói được một nửa liền há hốc mồm, trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm thời gian trên máy móc của ta, trầm mặc một lát mới hỏi ta chuyện gì xảy ra? Hắn cảm thấy mình mới vừa mới nằm xuống đất.

"Mới vừa rồi có Âm Linh tới, hơn nữa bằng trực giác của ta, nó chính là đầu sỏ gây nên việc hài đồng mất tích!"

Ta nói thì phân tích thôi, đầu tiên Âm Linh của Tam Nguyên thôn là lôi điện mưa sa mới xuất hiện cùng mấy ngày liền, mà Âm Linh vừa nãy vừa vặn lại là một Lôi Công miệng!

Tiếp theo, ta tin tưởng từ khi hài tử đầu tiên mất tích, mỗi nhà có con trai lớn ngủ tối khẳng định đều không an tâm, tám phần là vì bảo vệ hài tử đều đang giả ngủ.

Nhưng chính trong tình huống như vậy, âm linh lại có thể đập cho vách tường thủng lớn, còn không bị người phát hiện, điều này không hợp với lẽ thường.

Chỗ duy nhất có khả năng là lúc âm linh bắt tiểu hài tử đồng dạng kéo dài thời gian, khả năng là những phụ mẫu kia nhìn thấy hài tử đang ngủ, kỳ thật hài tử sớm đã bị Âm Linh bắt đi.

"Ngươi nói có lý, nhưng Tiểu Hữu vì sao vẫn ở nhà, chỉ là tinh thần không tốt? Còn nữa, chúng ta làm thế nào giúp Tiểu Hữu nha!" Bạch lão bản ân cần, từng câu không rời con trai.

Ta nói hắn ta sẽ không có Âm linh thứ hai trong chuyện này.

Bởi vì ba đầu Âm Linh tuyệt đối là tồn tại vô địch trong khu vực này, Âm Linh nào có gan cùng nó cướp người?

Tuy nhiên quả thật ta cũng có chút nghĩ không ra, liền để lão Bạch an tâm chớ nóng nảy, tiếp theo nắm lấy tay của lão niệm lên đạo đức dày đặc.

Kinh văn vừa ra, phù văn màu vàng nhạt hóa thành nhạt vây quanh hai người chúng ta, khí lưu bên cạnh bỗng nhiên gia tốc, phát ra tiếng vang leng keng.

Ta thuận thế rút ra song đao Trảm Quỷ Thần, một lần đâm thủng chướng nhãn pháp Âm Linh lưu lại.

Một tiếng phốc phốc trầm đục vang lên, trước mắt bỗng sáng tỏ thông suốt, bầu trời đen nhánh cũng bỗng nhiên trong sáng!

Có thể ông trời nể mặt, mưa to vậy mà ngừng lại, chỉ còn lại mưa to tí tách tí tách, nước đọng trên đường cát đá cũng còn thừa không bao nhiêu, trong đồng ruộng hai bên vẫn là một mảnh trắng xoá.

"Trương đại chưởng quỹ, ngay cả ông trời cũng giúp chúng ta, Tiểu Hữu được cứu rồi!"

Ông chủ Bạch cười lớn, nhanh chóng chạy về phía trước, ta chỉ có thể đuổi theo phía sau, không ngờ tên này không dừng lại, một mạch chạy hai ba mươi dặm.

Chờ ta đuổi kịp hắn về sau đã mệt mỏi thành chó, xem trên cây cột đá bên cạnh viết Tam Nguyên thôn, đoán chừng là đến rồi.

"Ngươi... Nếu ngươi lại chạy, ta không quản ngươi!"

Ta thở hổn hển cười mắng, trong lòng tự nhủ nếu cứ tiếp tục dày vò như vậy mà không bắt được Âm Linh thì mình sẽ mệt chết mất.

Bạch lão bản cười khoát tay nói khiến ta yên tâm, đợi nghỉ ngơi tốt rồi sẽ xuất phát.

Ta thở phào nhẹ nhõm, ngồi xổm trên một tảng đá chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, trong thôn đột ngột truyền đến một tiếng thét chói tai, tiếp theo thanh âm trở nên ầm ĩ dị thường, giống như toàn bộ mọi người trong thôn đang cùng nói cái gì đó.

Xem ra trong thôn xảy ra chuyện, ta và Bạch lão bản liếc nhau, nhanh chân chạy về hướng âm thanh truyền đến.

Chương một nghìn hai ba tư, xuống sông thăm thi tìm kiếm thi.

Ta ở dưới sự dẫn dắt của ông chủ trắng rẽ đông rẽ tây, không có thời gian liền thấy được một đám người xa xa đứng đầy đông nghịt ở bờ sông.

Chạy đến trước mặt nhìn, thình lình phát hiện ở giữa đám người vây quanh một phụ nữ trung niên, tiếng khóc tê tâm liệt phế kia là nàng phát ra, mà trong ngực nàng vậy mà ôm một nửa thi thể của đồng hài đồng!

Không sai, giống như hàng dê, bị xé thành hai nửa từ xương sườn, nhìn qua thập phần dọa người, rất nhiều người sắc mặt đều trở nên trắng bệch, nôn mửa cũng không ít.

Ông chủ họ Bạch nhìn thấy một màn này, mặt âm trầm nói với ta, cảnh tượng trong mộng giống y như đúc.

"Ừm, ta biết!"

Ta xoa xoa đôi bàn tay, tiến lên làm cho mọi người yên tĩnh lại, tiếp theo thông qua giới thiệu của ông chủ họ Bạch, tìm được thôn trưởng Hải thúc của Tam Nguyên thôn.

Ông chủ họ Bạch tuy chỉ là con rể trong thôn, nhưng gia đình hắn nghiệp lớn, rất được tôn kính trong tiểu sơn thôn này, cho nên các thôn dân vừa nghe ta có thể đối phó đồ dơ bẩn, đều quỳ xuống cầu xin ta giúp đỡ hài tử của bọn họ.

Ta vụng trộm kéo Hải thúc qua một bên, nhỏ giọng nói: "Hải thúc, ngài phải để bọn hắn chuẩn bị tâm lý thật tốt, những hài tử đã bị bắt đi kia sợ là..."

"Trương đại sư, chuyện này ta hiểu."

Hải thúc là một đại thúc râu bạc, tính tình rất trầm ổn, hắn gật gật đầu, hỏi tiếp theo ta nên làm gì bây giờ?

Ta nghĩ rằng chính là quyết định tìm được đứa bé mất tích trước, nếu không nhanh chóng đem thi thể tìm được, rất có thể sẽ bị nước mưa biến mất đến cuối cùng.

Hải thúc cung cấp cho mấy đứa nhỏ còn lại ngày sinh tháng đẻ cho ta, ta dùng la bàn đi qua đi lại dọc theo hai bờ sông, thế nhưng đi mấy vòng la bàn đều biểu hiện hết thảy bình thường.

Phải biết rằng những đứa trẻ này đều bị xé thành hai nửa, hồn phách chắc chắn mang theo oán khí cường đại, hơn nữa bình thường sẽ không rời thôn quá xa. La bàn đã không cảm giác được, chỉ có thể nói là bọn chúng ngay cả hồn phách cũng không còn!

Ông chủ họ thấy ta sắc mặt khó coi bèn hỏi ta chuyện gì?

Ta bất đắc dĩ giang tay, đem bao quần áo trên người đưa cho ông chủ Bạch, bản thân mặc một cái quần cộc xách Trảm Quỷ Thần song đao đâm vào trong nước sông một cái, vừa đi vào đã bị hàn khí bao lại toàn thân. Càng chết hơn chính là từng trải qua mưa to tàn phá, nước sông dị thường đục ngầu, thế cho nên ta đều không mở mắt ra được, chỉ có thể dựa vào Vô Hình châm chậm rãi mò mẫm du – hành.

Bơi chừng khoảng năm phút đồng hồ, ta cảm giác mình đã đi tới giữa dòng sông, liền ngừng lại muốn nhìn một chút hoàn cảnh chung quanh, trong nháy mắt đột ngột trước mắt hiện lên một bóng đen.

Mặc dù chỉ lóe lên một cái, nhưng ta lại thấy rõ miệng của tên Lôi công kia!

Ta không quan tâm nhiều lắm, bằng cảm giác ném ra phương hướng Âm Linh vừa hiện ra, đồng thời thân thể liều mạng trượt động song đao hướng bên kia bơi tới. Âm Linh ở dưới nước tốc độ có chút chậm chạp, bị Vô Hình châm đâm trúng, ta thừa cơ thấy rõ bộ dáng nó.

Nó hai bên trái phải trên đầu đều treo một cái thi thể đồ vật, ta cảm thấy có thể là hài tử mất tích, nhanh chóng xông lên dây dưa với âm linh, nó có vẻ như vô tâm giao thủ với ta, chỉ là huy động một cái đầu trong đó ra sau, ta chỉ cảm thấy như bị xe kéo đụng phải, cả người lui ra sau mấy mét, yết hầu ngọt ngào phun ra một ngụm máu.

Trải qua lần giao thủ này, ta mới kinh ngạc phát hiện hai bên trái phải Âm Linh căn bản không phải là đầu, mà là một đôi đại thiết chùy màu vàng kim! Chỉ bất quá chùy đã khảm vào vai, tăng thêm lúc ấy đêm tối quá tối, ta mới lầm tưởng là ba cái đầu.

Mà cái chùy hắn treo đúng là bị xé thành một nửa!

Âm Linh đánh lui ta xong, tiếp tục kéo thi thể trôi vào chỗ sâu trong nước sông. Xem ra y đã kéo thi thể hài tử mất tích đến đáy nước, có lẽ hôm nay có vài thi thể bị nước mưa cuốn ra, cho nên nó mới tiếp tục kéo thi thể xuống đáy sông!

Sau khi biết được Âm Linh giấu thi thể ở đáy nước, ta ngược lại không nóng nảy nữa, nhanh chóng làm mọi người ở trên bờ tan hết, cuối cùng chỉ còn lại có hải thúc và mấy bộ phận trong thôn.

"Không được thì chúng ta liền cảnh báo đi?" Có một lão đầu chống gậy thử thăm dò hỏi.

Hải thúc nghe xong vỗ bàn nói đó là chiêu trò gì, cảnh sát được rồi sao còn quản được cái này?

"Hải thúc, chắc chắn vật kia vẫn sẽ tiếp tục tới bắt tiểu hài tử. Chúng ta ngồi ở đây thờ ơ, còn không bằng cho nó ôm cây đợi thỏ!"

Ta đã cắt ngang lời nói của mọi người, đề nghị Hải thúc thừa dịp ban ngày tụ tập tất cả những đứa nhỏ trong thôn lại một chỗ ở tạm thời, như vậy cũng có thêm một phòng bị.

Hải thúc suy nghĩ một chút rồi nói. Thôn nuôi ngày thường trống không, có thể để bọn nhỏ tạm thời ở lại một đoạn thời gian.

Nhân lúc hắn dẫn thôn dân đi xác định chuyện này, ta và ông chủ họ Bạch rút thời gian về nhà bà ngoại Tiểu Hữu.

Đây là một tòa tiểu viện nhà nông gia bình thường, ta và lão bản coi như là lão bằng hữu nhiều năm, sau khi vào cửa cũng không hàn huyên quá nhiều, trực tiếp đi tới căn phòng của Bạch Tiểu Hữu. Hắn phát hiện sắc mặt trắng bệch làm người ta sợ hãi, hai mắt mở to nhưng không có thần thái, thân thể so với trước gầy đi rất nhiều, thoạt nhìn còn tưởng là dinh dưỡng không đủ nghiêm trọng.

"Ăn chưa?" Ông chủ họ Bạch đỏ mắt ôm Tiểu Hữu, nhẹ giọng hỏi một câu.

Bạch Đại tẩu lắc đầu, thở dài nói đám Thiên hài tử này cái gì cũng không ăn, chỉ uống chút nước.

Ta nghe hai người bọn họ nói chuyện, nhẹ nhàng đi đến bên giường dùng một cây châm vô hình đâm vào giữa trán, cẩn thận từng li từng tí nhỏ một giọt máu lên trán Tiểu Hữu.

Khoảnh khắc máu thịt chạm vào da, tiếng vang xì xì phát ra, khói đen bốc lên nghi ngút. Ta vô thức nắm lấy mũi, lại nhìn máu huyết trên trán Tiểu Hữu hoàn toàn biến mất.

"Cái này..."

Ta còn chưa kịp hít vào một ngụm khí lạnh, vừa vào cửa ta đã biết Tiểu Hữu là kẻ mất hồn, cho nên muốn dùng tinh huyết của mình giúp hắn loại trừ âm khí trong cơ thể, không ngờ âm khí trong cơ thể Tiểu Hữu lại mạnh như vậy, trực tiếp cắn nuốt tinh huyết của ta!

Bạch lão bản tự nhiên cũng nhìn thấy một màn này, thất hồn lạc phách hỏi ta phải làm sao?

Phàm là gặp phải tình huống như vậy, điều đầu tiên cần phải làm là củng cố tàn hồn, sau đó nghĩ biện pháp tìm ra bộ phận hồn phách bị mất đi, dẫn chúng trở về trong cơ thể mình. Nhưng tình hình Tiểu Hữu lại khác với tuyệt đại đa số khách hàng mà ta từng gặp được, thứ nhất Tiểu Hữu đã không còn linh hồn nhưng vẫn còn sống! Thứ hai, âm khí trong cơ thể Tiểu Hữu có thể tiêu hao hết một phút dương khí trong cơ thể hắn, nhưng hắn vẫn còn sống!

Vì lẽ đó, ta cảm thấy luồng âm khí trong cơ thể hắn cũng không muốn hắn chết mà chỉ muốn hắn sống không bằng chết mà thôi!

Bạch Hữu chỉ là một đứa trẻ, vì sao hắn lại chọc phải phiền toái lớn như vậy?

Hơn nữa những đứa trẻ khác gặp chuyện trong thôn đều đã chết, chỉ có Tiểu Hữu còn sống, chẳng lẽ Âm Linh còn có tính toán khác?

Mặc kệ Âm Linh nghĩ thế nào, nếu thân thể Tiểu Hữu ở chỗ này, ta có biện pháp làm cho hắn hoàn hồn!

Đệ nhất thiên nhị thiên ba ngàn ba lộ âm dương

Ta bảo ông chủ Bạch đi mua một con gà trống đội mũ rộng vành, lại bảo Bạch đại tẩu nấu một bát cơm trắng. Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, sau đó ta dùng dây đỏ buộc cánh tay Tiểu Hữu lại, đầu kia cột vào móng vuốt con gà trống, cuối cùng đọc chú ngữ, nhanh chóng lấy ra một tấm linh phù vỗ lên người con gà trống. Nó kêu khanh khách hai tiếng, đột nhiên toàn thân trở nên trắng như tuyết, nhanh chóng bay ra ngoài.

"Lát nữa nếu nghe thấy gà trống kêu, thì rải lên giường một chút cơm trắng, nếu như nghe thấy tiếng Tiểu Hữu liền hô to tên hắn! Nếu như biểu tình Tiểu Hữu trở nên rất thống khổ, vậy thì... Dùng kéo cắt đứt dây đỏ!"

Sau khi ta ra lệnh xong, thì lập tức niệm phù chú đuổi theo.

Gà trống vốn có linh tính, câu chú ngữ vừa rồi của ta đã hoàn toàn kích phát ra linh tính của nó. Trên tờ giấy có viết tám chữ sinh nhật của Tiểu Hữu, mặc cho Âm Linh giấu hồn phách của Tiểu Hữu ở góc biển chân trời, chỉ cần hồn phách vẫn còn, gà trống cũng có thể cảm giác được!

Giờ phút này con đường của gà trống là đường Âm Dương xen lẫn sinh tử giữa hai giới, ta theo sát sau nó, mặc dù có thể nhìn thấy rõ hoa cỏ cây cối chung quanh Tam Nguyên thôn, còn có các thôn dân đang vội vàng an trí bọn nhỏ, nhưng lại không nghe được một chút thanh âm.

Rõ ràng mọi thứ trước mắt đang phát sinh, nhưng lại như phim quay về xoay quanh trong đầu ta, xa lạ mà quen thuộc.

Không biết sao đột nhiên ta có một loại xúc động muốn chết, cảm thấy sống rất nhàm chán. Nhưng ngay lúc này lại có tiếng gà trống reo lên líu ríu!

Ta đột nhiên lấy lại tinh thần, vừa rồi sở dĩ muốn chết, là vì cảm nhận được cái loại đại triệt đại ngộ Âm Dương giới kia, cảm giác bi thương vạn sự vô thường, bi thống từ trong nội tâm mà đến, tự nhiên muốn chết được giải thoát.

Nếu trong một cái đột nhiên cảm thấy tình cảnh trước mắt thật quen thuộc, giống như trước kia đã phát sinh qua, sau đó trong nháy mắt nảy sinh ý niệm tự sát.

Không cần phải hoài nghi, ngươi cũng giống như ta lúc này, tiến vào Âm Dương giới trong chốc lát!

Gà trống gáy tự nhiên không phải vì đánh thức ta từ trong thương xót, loại tình huống này hoặc là gà trống linh lực không đủ, hoặc là gặp phải đối thủ khó có thể giải quyết. Ta khẩn trương nhìn qua, cũng may trước mặt gà trống vẫn là u ám nhìn không thấy điểm cuối, xem ra chỉ có thể đợi vợ chồng Bạch lão bà rải cơm trên giường.

Gà trống liên tục kêu ba tiếng, lông vũ toàn thân lại trở nên trắng sáng, ta vội vàng đuổi theo phía sau. Chạy đại khái năm phút, hai bên dãy núi vốn quen thuộc đã không thấy, trước sau trong nháy mắt trở nên đen kịt không gì sánh được, ta chỉ có thể nhìn thấy một cái vạch mơ hồ có ánh sáng màu đỏ, đó là giới tính liên kết giữa Tiểu Hữu và gà trống, cũng là đèn dẫn đường ta trở về.

Kỳ thật Công Kê chiêu hồn giống như hạ âm ở dân gian, kết quả tốt nhất chính là thuận lợi tìm được hồn phách của Tiểu Hữu, dù không được thì đã đụng phải bụi mũi, sau đó hốt hoảng thoát đi.

Cắt đứt dây đỏ là lựa chọn sau cùng!

Ta không nói với vợ chồng Bạch lão bản, nhưng dây đỏ cắt đứt, ta và gà trống sẽ bị vây ở Âm Dương giới, cho dù ta cuối cùng may mắn có thể chạy thoát, cũng sẽ giảm thọ hơn mười năm.

Ta cẩn thận theo ở phía sau nhưng lại phát hiện gà trống đột nhiên ngừng lại, cả thân thể xụi lơ nằm trên mặt đất, giống như là nhìn thấy thứ gì đó khủng bố.

Không hiểu sao ta lại sợ hãi như thế, sau đó chạy tới nhấc con gà trống lên thì phát hiện cả người nó run rẩy, bên dưới lòng đất là từng mảng lớn đỏ sẫm.

Nhìn kỹ mới phát hiện cổ họng nó đồng loạt bị cắt ra, từ vết cắt chỉnh tề không khó nhìn ra, nó là bị lợi khí trong nháy mắt cắt yết hầu. Nhưng mà ta luôn theo ở phía sau, căn bản không phát hiện bất cứ điều gì khác thường.

Từ nhà Hữu bà bà nhỏ đi ra, đến bây giờ gà trống cũng đã kêu ba tiếng, lúc đó ta cảm thấy nó cần bổ túc linh lực, hơn nữa sau khi làm việc lại dẫn ta đi xa như vậy, tại sao trước đó không có lý do bị thương chứ?

Chẳng lẽ cái ý nghĩ muốn chết lúc trước ta xuất hiện không phải là do bị Âm Dương Lộ ảnh hưởng, mà là do bị Âm Linh ảnh hưởng, mà Âm Linh kia từ đầu đến cuối vẫn luôn theo ở phía sau ta?

Quan trọng nhất chính là, âm linh lần này có thể kéo dài thời gian vô hạn trong hoàn cảnh đặc biệt, cũng chính vì thế, gà trống mới có thể đưa ta đi xong con đường cuối cùng!

Vừa nghĩ tới tất cả những điều này, phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Cửu Lân thúc thúc, thúc tới đón con sao?"

Ta quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói là Tiểu Hữu, lúc này thân thể nó trôi nổi giữa không trung, nhìn qua vô cùng hư ảo, nhưng hồn phách coi như hoàn chỉnh.

"Tiểu Hữu, đệ trốn ra bằng cách nào vậy, nó đã làm gì đệ?"

Nhìn thấy tiểu tử này, ta cảm thấy cao hứng thay ông chủ Bạch, con mắt có chút chua xót, oán than ấm áp.

Nhưng Tiểu Hữu lại không trả lời ta, trên mặt vẫn duy trì nụ cười, từng chút từng chút nhích tới gần ta, đồng thời nhìn về phía gà trống trong ngực ta.

Không biết vì sao, ta đột nhiên phát hiện Tiểu Hữu tươi cười rất âm trầm, theo bản năng lui về sau một bước. Cùng lúc đó, Tiểu Hữu vốn đang ngây người đột nhiên thò tay chộp về phía gà trống.

Nó muốn cắt đứt đường đỏ đó, muốn ta không thể quay về được!

Cũng may ta kịp thời tránh qua, lại nhìn Tiểu Hữu tuy nhìn qua vô cùng nóng nảy, nhưng thể chất mới vẫn là hồn mới.

Hiển nhiên nó là Tiểu Hữu chân chính, chẳng qua bị Âm Linh mê hoặc mà thôi, lúc này ta từ bên hông kéo ra Băng Ngọc Hồ Lô, nhắm ngay nó cố ý quát.

"Nghiệp chướng lớn mật, nếu không thối lui ta sẽ thu ngươi vào trong hồ lô!"

Ta rất sợ âm linh kia đi theo Tiểu Hữu vào hồ lô, như vậy âm linh bạo tẩu nhất định sẽ lấy Tiểu Hữu làm ống khí, lúc này mới muốn cho Âm Linh nghĩ hồ lô này là hàng yêu phục ma lợi khí.

Theo tiếng rống giận điên cuồng của ta, âm linh tựa hồ sợ hãi, ta mơ hồ nhìn thấy có một cỗ khí lưu màu xám từ trong cơ thể Tiểu Hữu tuôn ra.

Chờ hồn phách thuần khiết của tiểu Hữu tiến vào hồ lô băng ngọc, ta liền thu thập đầy đủ hồ lô, xoay người rút song đao ra sau đâm tới.

Trực giác nói cho ta biết Âm Linh không có rời đi, mà chỉ đứng phía sau như hổ đói!

Quả nhiên, hai thanh đao phân biệt đâm vào hai cây chùy màu vàng âm linh, phát ra tiếng kim loại va chạm leng keng leng keng leng keng, chấn động suýt nữa khiến thanh đao văng ra ngoài.

Tuy nhiên một đòn trí mạng của ta cũng không khiến âm linh dễ chịu, thân thể nó chấn động, lui về sau hai bước, ta nhân cơ hội chửi ầm lên: "Nghiệp chướng to gan, vì sao tàn hại đồng bạn."

"Bọn hắn đều đáng chết, đáng chết! Ha ha ha..."

Âm Linh điên cuồng cười to, lần đầu tiên tiếp xúc với nó, ta mới phát hiện diện mạo của nó thật sự không dám khen, thân thể khôi ngô dị thường, tứ chi lại vô cùng ngắn, hơn nữa có hai thanh cự chùy cắm trên bả vai, trông rất giống một con khỉ lớn.

Ta nhìn cái miệng lôi công uốn cong kia, đáy lòng có chút chột dạ, bất quá Vĩnh Linh Giới đến bây giờ còn chưa có lòe sáng, nói rõ âm linh còn không có ý định xuống tay với ta.

"Trên đời này người có thể tiếp tam chùy của ta không có mấy, tính cả vừa rồi ngươi đã tiếp ta hai chùy. Kính ngươi là hán tử, nếu như có thể tiếp được cái thứ ba, ta liền thả ngươi đi! Xem ta chùy thứ ba: bài sơn đảo hải..."

Âm Linh kia tựa hồ trời sinh là một kẻ bạo lực điên cuồng, khi nhắc đến giao thủ hai mắt tỏa sáng, nó nói rất nhanh, vừa dứt lời, thân thể khôi ngô đã vọt lên.

Ta thậm chí còn không thấy rõ nó làm thế nào mà động thủ, hai thanh thiết chùy liền từ trong bả vai nó bắn ra, Âm Linh giơ tay đón lấy, vung đại chuỳ đập ta tới!

Tất cả những việc này chỉ phát sinh trong chớp mắt, khi ta gặp phải nguy hiểm Vĩnh Linh Giới sẽ phát sáng nhắc nhở ta, lúc tình huống khẩn cấp thì tần suất phát sáng càng lớn.

Giờ phút này, Vĩnh linh giới yên tĩnh lại đột ngột sôi trào lên, hào quang màu trắng bạc ùng ục ục từ trong giới chỉ tuôn ra, hiển nhiên lực bộc phát của âm linh này quá mạnh mẽ!

"Tiểu Giới Linh, lập tức triệu hoán Lữ Bố xuất chiến!"

Ta vô thức gọi ra cái tên đệ nhất mãnh tướng Lữ Bố của tam quốc, vừa nói xong liền phun ra một ngụm máu tươi, mặt trời xui xẻo này đẩy tốc độ mà Lữ Bố xuất chiến nhanh hơn.

Đệ nhất thiên nhị thiên ba sáu chương triệu hoán, Chiến Thần Lữ Bố Bố.

"Lữ Phụng Tiên ở đây trước!"

Chỉ nghe một tiếng ầm vang thật lớn, trước mắt của ta trải rộng va chạm tạo thành tia lửa.

Nhìn qua, Lữ Bố đã giơ cao Phương Thiên Họa Kích chắn trước mặt ta. Khuôn mặt kiên nghị kia, phối hợp với áo choàng màu lửa đỏ, áo giáp màu đỏ lửa, phảng phất như một người khổng lồ sắt thép.

Hai thanh thiết chùy của Âm Linh vừa vặn đập vào trên Phương Thiên Họa Kích, nó trừng lớn hai mắt, tựa hồ không thể tin có người có thể tiếp được chùy thứ ba của mình.

Lữ Bố rên lên một tiếng, cũng chỉ nắm chặt Phương Thiên Họa Kích mà không đánh trả, xem ra Lữ Bố cũng không nắm chắc có thể đánh bại Âm Linh trước mặt.

Ta đứng bên cạnh không ngừng nghĩ tới đủ loại khả năng, thậm chí muốn thừa cơ trốn về. Nhưng nếu như không còn Vĩnh Linh Giới làm hậu thuẫn, Lữ Bố cũng không kiên trì được bao lâu nữa.

Ta cũng muốn đi hỗ trợ, nhưng cho dù ta dùng toàn bộ sức mạnh cũng không thể đỡ được đòn của đối phương!

Nói không chút khách khí, đừng nói là ta, cho dù nam nhân sai phái mang tám mặt kiếm tới cũng vô dụng.

Âm linh sinh ra trong đêm mưa dông, không khéo chuyện bất an nam nhi cũng sẽ bị hấp thu pháp lực...

Đang lúc ta không biết nên lựa chọn như thế nào, âm linh lại thu tay lại, nó nhanh chóng cắm chùy về bả vai, dùng ánh mắt sợ hãi liếc qua Phương Thiên Họa kích trong tay Lữ Bố, lắp bắp nói: "Mẹ, xem như... mẹ tàn nhẫn!"

Sau đó liền hóa thành một cỗ hắc vụ bỏ chạy về phương xa.

"Khụ!"

Thẳng đến khi bóng lưng Âm Linh càng ngày càng xa, Lữ Bố mới đột nhiên ngẩng cổ phun ra một ngụm máu tươi, chống Phương Thiên Họa Kích nửa quỳ trên mặt đất: "Tên gia hỏa thật lợi hại, còn hung mãnh hơn cả ba người Lưu Quan Trương năm đó vây công ta trước cửa Túc Thủy quan vây công ta!"

Ta nào dám trì hoãn, lập tức thu Lữ Bố về Vĩnh Linh Giới, sau đó dọc theo dây đỏ về nhà Tiểu Hữu bà bà.

"Trương đại chưởng quỹ, ngươi đã trở về, không sao chứ!" Lão bản trắng nhìn thấy ta về sau chạy tới bắt tay ta, vội vàng nói.

Ta nghĩ vừa rồi thiếu chút nữa là bị biến thành thịt vụn, da đầu liền lạnh toát, ngoài miệng lại miễn cưỡng cười nói không có chuyện gì.

"Trước tiên nghỉ ngơi đi!"

Ông chủ họ Bạch không nhắc tới Tiểu Hữu mà kéo ta ngồi trên ghế.

Y?? Đem toàn bộ bọn nhỏ đến nơi ở của phường thị, tiểu tử trẻ tuổi khỏe mạnh cũng tự phát kết thành dân binh, cầm đao xoa săn thương chuẩn bị kỹ càng.

"Được, lát nữa chúng ta sẽ qua."

Ta vừa uống một ngụm nước, vừa nhìn lên giường, phát hiện thân thể Tiểu Hữu vẫn bảo trì nguyên dạng!

Không chết được, cũng không sống được, nói trắng ra là sống phải chịu tội.

Ta thở dài một hơi, phất tay bảo bọn họ kéo rèm cửa vào, sau đó thiết lập đàn hương, chuẩn bị thả hồn phách Tiểu Hữu từ trong hồ lô băng ngọc ra. Nhưng đúng lúc này ta phát hiện một chút manh mối.

Trên người Tiểu Hữu vẫn luôn có âm khí của Âm linh, ban đầu ta chỉ cảm thấy Âm linh muốn cho Tiểu Hữu sống không bằng chết.

Thế nhưng khi linh lực của đàn hương tới gần Tiểu Hữu, âm khí thuộc về Âm Linh lại chủ động tràn lên, chặn lại tất cả mọi thứ giúp thân thể Tiểu Hữu!

Người ngoài có thể không hiểu lắm, giải thích đơn giản chính là âm dương cân bằng, người vừa sinh ra đời sợ âm khí, người sắp chết lại sợ dương khí!

Hồn phách của Tiểu Hữu toàn bộ thoát ly thân thể, bản thân sở dĩ chưa chết, chính là bởi vì linh hồn còn có một tia khí tức ở bên trên, nhưng cỗ khí tức này rất yếu, khả năng gió thổi một cái liền tán.

Mà cách làm của Âm Linh không thể nghi ngờ là câu hồn phách Tiểu Hữu, lại nghĩ tất cả biện pháp bảo vệ hắn, điều này khiến người ta suy nghĩ không thôi...

Liên hệ với Âm Linh lúc trước đối mặt với Bạch lão bản, còn nhìn thấy sự sợ hãi lúc thấy Phương Thiên Họa Kích của Lữ Bố, ta mơ hồ có chút ý tưởng.

Việc này không nên chậm trễ, ta lập tức đem hồn phách Tiểu Hữu từ trong băng ngọc hồ lô thả ra, để cho nó trở về nhục thể của mình, tiếp theo tế ra Vô Hình Châm đem khí tức Âm Linh còn sót lại trong cơ thể hắn bức ra.

Cuối cùng, theo Bạch Đại tẩu đã uống xong một chén thuốc, sắc mặt Tiểu Hữu nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp hơn.

"Lão ca, đây là... ta không nói gì nữa!"

Bạch lão bản vui đến phát khóc, ta vỗ vỗ bả vai của lão, nói chúng ta là huynh đệ tốt, không cần phải nói thêm gì khác.

Tiểu Hữu đã không sao rồi, Bạch đại tẩu sợ lại rước thêm phiền phức nữa, bèn tranh thủ dẫn đứa nhỏ về võ giả.

Ta và Bạch lão bản ở lại, chuẩn bị giúp bách tính Tam Nguyên thôn diệt trừ Âm Linh kia!

Tưởng ta cùng bạch lão bản chạy tới thôn dự hội, hài tử của cả thôn đều đã được bố trí xong, trong sân đầy những thôn dân đang đứng đợi màng. Có thể nhìn ra được dân phong nơi này tương đối hung hãn, nhưng dùng để đối phó với âm linh không thể nghi ngờ chính là thiêu thân lao đầu vào lửa.

Ta bảo Hải thúc sai đại đa số mọi người về nhà, tiếp theo sắp xếp Hải thúc dẫn người đi chặt một ít cành liễu về, rồi bảo Bạch lão bản đi chuẩn bị máu chó, da chuột, nước tiểu mèo cùng với các vật phẩm như gai nhím.

Hải thúc nhận nhiệm vụ rồi lập tức gọi người đi, thế nhưng vẫn mang vẻ mặt đau khổ hỏi: "Trương đại chưởng quỹ, những vật ông muốn đều rất khác biệt, có thể đổi được không?"

"Không thể!"

Ta từ chối ngay không chút lưu tình nào, lần này Âm linh không hề tầm thường chút nào, tuyệt đối là chiến tướng cấp bậc đỉnh cao cổ đại, từ khi nó giao thủ với người khác thì một chiêu định thắng sẽ không khó nhận ra nhược điểm của Âm Linh là nóng nảy, yêu quý.

Người như vậy thường khi còn sống kiêu ngạo bất tuân, trong mắt không người, đồng thời lại đặc biệt yêu thương lông chim của mình. Chính vì như thế ta mới cần dùng thứ dơ bẩn nhất thế gian đối phó nó, chỉ có như vậy mới có thể ngăn chặn âm khí của nó!

Về phần ta bảo Hải thúc đi tìm nhánh cây liễu, thì là để lấy nhu khắc cương, Thiết chùy âm linh lực bộc phát kinh người, ta không thể chống đỡ với nó được, Liễu thụ thuộc tính âm khí mềm mại, vốn là vũ khí chuyên đánh quỷ, nếu như dùng nó tạo thành trận pháp, hiệu quả nhất định so với dự đoán tốt hơn nhiều.

Lúc chạng vạng tối, bầu trời đang trong xanh lại trở nên tối tăm, nhìn qua hết sức áp lực, trên mặt mấy thôn dân lưu lại đều lộ ra vẻ do dự. Ta không muốn làm khó bọn họ, lại lo lắng chuyện thả bọn họ trở về âm linh đột nhiên xuất hiện, ngay cả người báo tin cũng không có.

Ngay lúc ta tiến thoái lưỡng nan lão bản đã trở về, trên người hắn cõng mấy cái túi da rắn, thở hồng hộc chạy tới chê bai vứt cái túi xuống đất, lúc này mới vỗ ngực mở miệng nói: "Đồ ngươi muốn đều ở trong đó."

Ta mở ra xem một chút, bên trong túi có một cái thùng ấm, một cái bình nước suối khoáng và hai cái túi thuận lợi, bên trong hẳn là chứa những thứ ta muốn. Ta đem cái túi đặt sang một bên, giơ ngón tay cái lên với hắn.

Ông chủ họ Bạch có chút nghi hoặc nhìn ta, hỏi tại sao ta không mở ra kiểm tra cẩn thận?

Hắn biết mỗi lần tiếp xúc âm linh, ta đều cẩn thận kiểm tra đồ vật cần thiết.

"Đối phó với thứ dơ bẩn bình thường đương nhiên cần kiểm tra, hiệu quả đạt tới một đòn mất mạng! Nhưng đối phó với tên khổng lồ này lần này, thứ trước mắt chỉ là khiến nó buồn nôn, cho nên không có nhiều yêu cầu như vậy."

Ta giải thích một câu, lặng lẽ nhìn những thôn dân kia tùy cơ, bĩu môi với ông chủ trắng. Hắn sửng sốt một chút, rất nhanh hiểu được, suy nghĩ một chút liền nói với mọi người rời đi.

Những thôn dân này lập tức như được đại xá, nhưng ngoài miệng vẫn không ngừng hỏi chúng ta có cần giúp đỡ không? Đợi bọn họ đi rồi, ông chủ trắng còn không ngừng nhổ nước bọt, nói những người này không có khí phách.

"Đừng nói vậy, bọn họ vốn cũng không phải đối phó với âm linh."

Ta an ủi hắn một câu, đi tới bên cửa sổ đưa chân nhìn vào trong, phát hiện bọn nhỏ trong thôn dán sát vào một chỗ ngồi dựa vào tường, trên mặt tràn đầy sợ hãi cùng kinh hoảng.

Ta âm thầm thở dài, thề nhất định phải mau chóng diệt trừ âm linh, để cho lũ trẻ khôi phục lại tự do!

Đệ nhất thiên nhị thiên ba bảy, Liễu bát quái trận

Bạch lão bản đi theo tới, trên mặt cũng lộ ra vẻ không đành lòng, hắn thở dài một hơi chuẩn bị châm binh cho Hải thúc. Nhưng không đợi hắn ra bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân, còn có lá cây kéo theo tiếng xào xạc.

"Tính ra rồi!"

Khi ta vỗ đùi, liền chạy ra cửa, liền thấy Hải thúc và hai gã trẻ tuổi mỗi người mặc một bộ dây thừng, sau lưng kéo theo một gốc cây liễu không lớn không nhỏ.

Ta và lão bản trắng khẩn trương tiến lên giúp bọn họ kéo cây liễu vào viện, Hải thúc cởi dây thừng tỏ vẻ xấu hổ nói tại vùng phụ cận Tam Nguyên thôn không tìm được cây liễu, mấy người bọn họ chạy ra rất xa mới tìm được cây liễu, vì lẽ đó chậm trễ thời gian, còn hỏi ta có chậm trễ kế hoạch hay không.

"Không có, Hải thúc các ngươi tới thật đúng lúc."

Ta lắc đầu để bọn họ không cần tự trách mình, tiếp đó liền để mọi người trở về nghỉ ngơi, hai người trẻ tuổi chào ta một tiếng liền rút lui, Hải thúc lại chưa nhúc nhích, xem ra chuẩn bị ở lại kề vai chiến đấu với chúng ta. Dù sao ông ta cũng là trưởng thôn, ta không từ chối nữa, đi lên phía trước dùng song đao đồng loạt chém cành liễu tươi mới, chào hỏi hai người bọn họ dùng cành liễu bện bát quái.

Không sai, ta chuẩn bị dùng bát quái trận đối phó âm linh!

Dù sao Bát Quái trận lợi hại chính là chú ngữ, mà hình dạng Bát Quái lại chỉ là một loại hình thức, ba động tác của bọn họ rất nhanh, đem cành liễu tụ lại một chỗ thành một cái hình vuông, ở giữa lại thêm một cái, chính là một cái bát quái đơn giản.

Về phần thiên âm lợi hại phía sau, gió trong không khí cũng tràn ngập mát mẻ. Ta biết không thể chờ thêm nữa, vội vàng an bài Hải thúc và Bạch lão bản tại tám phương vị chính hội kiến trúc thôn chủ, tự mình bày ra một cái cành liễu Bát Quái.

Sau khi bố trí xong, ta sẽ bảo bọn họ đặt những thứ hình bát quái còn lại lên cửa sổ phòng bọn nhỏ, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến sự khởi động của đại trận, lại có thể thêm một phần đảm bảo cho bọn nhỏ!

Tại bọn hắn bận rộn công phu, ta cầm linh phù theo thứ tự đã sớm chuẩn bị đi qua tám phương vị đại trận, ở trung tâm mỗi cành liễu đặt một tấm trung đẳng linh phù.

Những linh phù này là ta vẽ lần trước xử lý sự kiện Thụ Yêu, lúc đó vẽ xong ta còn mượn dùng thanh hán kiếm tám mặt trên đó thêm vào lôi điện chi lực, lại dùng Trảm Quỷ Thần song đao ở bên ngoài điêu khắc phù lục.

Cho nên uy lực thực tế của linh phù tuyệt đối không thấp hơn linh phù thượng đẳng!

Chờ ta đi qua ngoại vi xong, sẽ bắt đầu suy xét vị trí trận nhãn...

Mắt trận là hạch tâm của trận pháp, cũng là nơi dễ bị công kích nhất. Cho nên bình thường mọi người bày trận đều đặt mắt trận ở chính giữa, như vậy có thể tiếp tục quán chú linh lực, cũng có thể bảo vệ bản thân.

Nhưng lần này bọn nhỏ đang ở vị trí trung tâm, ta không thể lấy an toàn của bọn nó ra đặt cược!

Bao quanh thôn, đi một vòng, ta phát hiện phía trước sân nhỏ là cột cờ quốc gia, phía dưới có một cái bệ bùn lớn mấy mét. Vị trí này đồng dạng có thể thống lĩnh toàn trận, hơn nữa ngay dưới cờ quốc gia, tượng trưng cho quyền uy quốc gia, ít nhiều sẽ có chút chấn nhiếp âm linh!

Ta đem đồ vật ông chủ Bạch tìm được đặt ở giữa đài, cam đoan lúc mình đả tọa có thể tùy tay bắt được.

Hải thúc và ông chủ Bạch cũng đã giải quyết xong, chạy tới hỏi ta còn cần làm gì?

"Tiếp theo chính là chờ đợi, các ngươi về phòng chờ đi, ta không gọi các ngươi thì đừng đi ra ngoài."

Ta nhìn mây đen cuồn cuộn trên đỉnh đầu, không khỏi tỉnh thần. Bọn hắn phát hiện có lẽ vật kia sắp tới rồi, nhanh chóng chạy vào phòng.

Rặc rặc!

Ầm ầm!

Theo tia chớp đầu tiên xẹt qua, bầu trời bắt đầu không ngừng chớp giật như sấm sét, rất nhanh giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống, chỉ chốc lát sau đã dội vào trong lòng ta lạnh lẽo.

Ta lau nước mưa trên mặt, có chút chột dạ nhìn cây cờ kim loại, sợ Âm Linh còn chưa tới, chạy tới một đạo thiểm điện bổ trúng cột cờ... Vậy ta liền có thể đi yết kiến tổ sư gia rồi.

Thế nhưng rất nhanh ta liền thả lỏng trở lại, bởi vì phàm là tia chớp tới gần thôn làng đều bị linh phù trong mương nước kia hấp thu!

Thì ra, Linh phù thuộc tính lôi điện không chỉ có thể phóng ra lôi điện mà còn có thể hấp thu!

Cái này thật sự là ngoài dự liệu của ta, giờ phút này nếu có người trời sinh mắt âm dương đi qua nơi này, nhất định sẽ nhìn thấy bốn phương tám hướng trong thôn đều lóe lên hỏa cầu màu u lam!

Vừa nghĩ đến Âm linh ra đời trong Lôi Vũ Dạ, ta lại có chút buồn bực, ý định tốt nhất trong lần này chính là dùng Lôi phù để chống lại Âm linh, nhưng cũng có khả năng sẽ bị Âm linh hút sạch lực lượng của chúng tới đối phó ta, nếu thật sự như vậy chỉ có thể chấp nhận số phận!

Ta ở trong lòng thấp thỏm cùng tiểu chờ đợi chờ đợi, mãi cho đến rạng sáng, mưa trên bầu trời đã ngừng lại, nhưng âm linh vẫn chưa xuất hiện. Ta ban ngày đi qua nhà trẻ đã bị hại, từ cửa hang nhà bọn họ bị phá hủy có thể đại khái đoán được thời gian âm linh xuất hiện.

Không nghi ngờ chút nào, lúc trước vật kia hoạt động thời gian đều là lúc không đến hai điểm, chẳng lẽ nó biết hôm nay ta chuẩn bị, cho nên mới thay đổi thời gian?

Thế nhưng là ba điểm sau cũng không thích hợp cho việc xuất hiện những thứ dơ bẩn!

Ta từ trong y phục lấy ra một cây khói thơm ào ào ập tới, vừa mới hít hai ngụm liền phát hiện khói đầu đột nhiên đỏ lên!

Bằng hữu hút thuốc biết rõ chỉ có gặp phải gió thoảng đầu thì mới đột nhiên sáng ngời, nhưng ta biết rõ rằng, xung quanh không có gió.

Chẳng lẽ nó đã đến?

Con giữ vững tinh thần, quả nhiên nghe thấy có tiếng vang nhỏ không thể nghe thấy sau lưng, con không chút chậm trễ, nhảy dựng lên vung song đao quay người ra sau lưng, lại phát hiện Hải thúc cầm dù lặng lẽ dẫn một đứa bé đi ra ngoài. Con sửng sốt một chút, nghi hoặc hỏi: "Thúc thúc, buổi tối hôm nay các người muốn đi đâu thế?"

"Ngươi không ngủ chứ? Ta còn sợ ngươi đánh thức đấy."

Hải thúc cũng sửng sốt, chỉ vào hài tử nói: "Đứa nhỏ này không biết xảy ra chuyện gì đột nhiên bị đốt rất lợi hại, ta sợ chậm trễ đem đứa con đốt hỏng, liền muốn mang nó vào nhà Vương đại phu trong thôn nhìn một chút."

Nguyên lai là như vậy, trong lòng ta ấm áp, muốn cùng bọn họ đi một chuyến lại không thoát thân được, liền bảo Hải thúc chờ một chút, đứng dậy chạy vào phòng chuẩn bị gọi lão bản trắng đi cùng bọn họ.

Nhưng mà, khoảnh khắc ta vào phòng, liền dừng bước lại, Bạch lão bản không ngủ, đang ôm một đứa bé trai thấp giọng hát đồng dao, thấy ta đột nhiên xông vào còn hỏi ta chuyện gì xảy ra. Mà trên chiếu phía sau lão, Hải thúc đang nằm ngủ ở chỗ đó!

Hải thúc đang nghỉ ngơi, người đi ra ngoài lúc nãy là ai?

"Không tốt, phải xảy ra chuyện!"

Ta hô to một tiếng, chạy nhanh về vị trí cột cờ quốc gia, phóng mắt nhìn ra đại viện cùng với cửa chính đại viện trên đường một mảnh trống trải, nào còn có nửa bóng người.

"Trương đại chưởng quỹ, chuyện gì xảy ra vậy?"

Ông chủ họ Bạch vội vàng đi theo, có chút không hiểu hỏi.

Ta nhanh chóng đem tình huống nói một lần, để hắn ở chỗ này nhìn hài tử ngoan, tự mình chạy mau đuổi theo.

Thôn không lớn, cho nên không có bao nhiêu đường nhỏ, đặc biệt trước tế hội thôn là một mảnh đất trống trải, dõi mắt nhìn qua có thể nhìn thấy hơn phân nửa thôn trang, mặc dù Âm Linh có thể che giấu chính mình, tiểu hài tử vừa mới bị mang đi kia làm sao sẽ biến mất?

Đuổi tới hậu phương, trong lòng ta đã không còn tự tin, tựa hồ không khó nghĩ tới kết quả của hài tử, ta không biết nên ăn nói với cha mẹ con mình như thế nào, đành phải máy móc theo cảm giác đuổi theo. Đi được mười mấy phút, trước mắt không còn cách nào khác, thay vào đó là tiểu đạo dưới chân núi lầy lội.

Ta thở dài một tiếng, đột nhiên ý thức được điều gì, quay đầu nhanh chóng nhìn xuống đất, quả nhiên phát hiện trên mặt đất có dấu chân của một đứa trẻ.

Dựa vào ánh trăng mông lung, trên sườn núi lít nha lít nhít dấu chân trẻ con.

Lúc rạng sáng có đổ mưa, cho nên dấu chân này nhất định là vừa mới lưu lại, mà hơn nửa đêm hôm nay không có hài tử đơn độc lên núi!

Lập tức ta lại có hi vọng, thở sâu một hơi nhanh chóng đuổi theo dấu chân.

Bởi vì ta chạy không ngừng niệm chú ngữ, mặc dù không có tiểu quỷ giúp đỡ lòng bàn chân sinh gió, rất nhanh đã đuổi tới dấu chân, trước mắt xuất hiện một sơn động.

Cửa động được cỏ dại che lấp, cho dù đứng tại cửa động, nếu như không nhìn kỹ căn bản không thấy rõ, chớ nói chi là thôn dân dưới núi.

Trực giác nói cho ta biết trong này không đơn giản, bởi vì cửa động mơ hồ lộ ra vòng sáng màu tím, nhìn qua vô cùng tà môn!

Bí mật của đệ nhất thiên nhị bát bạch Hải thúc...

Ta bất động thanh sắc cầm song đao trong tay, lại dùng răng cắn cây châm vô hình, lúc này mới cắm đầu xông vào.

Vừa vào cửa động ta đã ngửi thấy mùi của sinh hồn, như là chưa chín thịt mười phần buồn nôn, ta sợ đây là hồn phách của trẻ con, cũng bất chấp nguy hiểm, cắm đầu chạy sâu vào trong hang. Nhưng ta chưa đi đến tận cùng, bên trong đột nhiên truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn, người đi đường không thể nghi ngờ là đang trong trạng thái hoang mang.

Ta trốn đến vị trí dựa vào tường cảnh giác lên, lại phát hiện đối phương dĩ nhiên là tiểu hài tử bị Âm Linh mang đi kia!

Xét thấy Âm Linh lúc trước muốn lợi dụng Bạch Tiểu Hữu ám toán ta, lần này ta không hiện thân ngay lập tức mà mở Thiên Nhãn ra quan sát cẩn thận một chút, phát hiện trên người thằng bé không có âm khí gì cả. Ta càng cảm thấy kỳ quái, mặc dù Âm Linh không ra tay với đứa trẻ, nhưng âm khí trên người nó cũng sẽ nhiễm trên người thằng bé, dù sao thực lực của Thiết Chùy Âm Linh rất mạnh.

Hơn nữa Âm Linh hơn nửa đêm đem hài tử bắt lại thả lại, khẳng định không phải là nhàn rỗi không có việc gì làm, nó khẳng định cảm nhận được ta tồn tại, nhưng ta rõ ràng không phải là đối thủ của nó, Âm Linh tại kiêng kị cái gì?

Rõ ràng, phần cuối sơn động chắc chắn có bí mật!

Dựa theo tính cách trước kia, ta liền đuổi theo, nhưng việc quan trọng nhất trước mắt là phải mang đứa con về an toàn. Ta không muốn đồ bẩn thỉu rẻ như vậy, suy nghĩ một chút rồi đặt Vô Hình châm lên bãi cỏ bên cạnh động, sau đó đuổi theo đứa nhỏ.

Tiểu hài tử vốn là cẩn thận từng li từng tí đi về còn không có gì, ta sợ đột nhiên đi lên hù hắn, vẫn âm thầm đi theo phía sau, thẳng đến khi hắn an toàn trở về thôn, ta mới quay đầu vòng trở về sơn động.

Vô hình châm theo ta lâu như vậy, đã có thể đơn giản chấp hành mệnh lệnh của ta. Trước khi đi ta đã đem nó mai phục tại cửa động, nếu như Âm Linh lúc đi ngang qua thì Vô Hình châm sẽ chủ động công kích, ta cũng có thể cảm ứng được. Nếu Vô Hình châm không có động tĩnh, chứng tỏ vật ấy vẫn còn ở trong động.

Mặc dù không đánh lại nó, nhưng chuyện đã đến nước này rồi, chỉ có thể lấy mạng chiến đấu thôi!

Đã có Vô Hình châm làm hệ thống định vị, ta dễ dàng tìm được cửa hang, lấy Vô Hình châm xuống rồi cũng không làm thì thôi, nghênh ngang đi vào bên trong.

Phỏng chừng Âm Linh không nghĩ tới ta sẽ lớn mật tiến vào, cho nên căn bản cũng không có phòng bị.

Ta cứ tiếp tục đi thì nghe bên trong truyền đến tiếng vang phanh phanh, tựa như có người đang gõ trên mặt đất. Ta thả chậm bước chân, theo hướng âm thanh nhích lại gần một chút, rốt cục thấy được một bóng đen.

Cho dù trong động tối đen như mực, ta chỉ có thể thấy đại khái đường viền, lại có thể xác định nó không phải âm linh chuỳ sắt!

Bởi vì bóng đen này phiêu hốt bất định, giống như vừa mới rời khỏi thân thể, ta sờ sờ mũi ngửi, mới phát hiện trong động làm cho người ta buồn nôn chính là mùi của cái bóng đen này phát ra.

Ta có thể nắm chắc dùng Vô Hình châm có thể giết chết nó, cũng không nóng nảy xuất thủ, dán lên người một tấm Già Dương phù, sau đó lần nữa đi về phía trước một khoảng, chờ đến khi ta đủ thấy rõ Âm Linh, lại lắp bắp kinh hãi!

Đây là hồn phách của Hải thúc!

Trước đó, ta vẫn cho rằng Âm Linh cố ý biến thành hình dạng Hải Thúc gạt ta, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy hồn phách của nó, nói rõ đó căn bản không phải thứ gì bẩn thỉu, mà chính là bản thân Hải thúc!

Hắn chết rồi, hay là bị Âm linh khống chế rồi?

Nắm đấm ta bị siết chặt, đầu óc phình to. Nhân duyên của Hải thúc trong thôn đặc biệt tốt, quả thực giống như tộc trưởng của xã hội xa xưa vậy. Nếu nói lão là kẻ đứng phía sau màn, ta có chút không tin, cũng không nghĩ ra lý do tại sao một lão giả hơn năm mươi tuổi lại có thể hại con nít.

Tại thời điểm ta suy nghĩ, Hải thúc tiếp tục cầm đồ vật gõ trên mặt đất, gõ một lát, y liền dừng lại lắng nghe trên mặt đất, sắc mặt vô cùng khó coi, giống như đang rối rắm cái gì đó.

Xem ra Hải thúc thật sự có vấn đề, ta ở trong lòng cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ chờ gã móc mấy thứ đó ra, liền bắt gã lại, để xem đến lúc đó gã giải thích như thế nào!

Nhưng mà đúng lúc Hải thúc tìm được một chỗ không thích hợp dưới mặt đất, chuẩn bị đập vỡ, tiếng chuông bia bên cạnh lại đột ngột vang lên, ta bị giật mình một cái, phản xạ lướt qua, hóa ra là lão bản trắng đánh tới.

Ta trực tiếp tắt máy truyền tin, lúc nhìn lại thì không thấy Hải thúc đâu nữa, chỉ còn mỗi công cụ mà lão vừa dùng lúc nãy trên mặt đất cách đó mấy mét. Nhất định lão đã kinh hãi, tìm một chỗ để trốn, hẳn là nó sẽ không đào thêm thứ gì nữa.

Ta sợ thôn phụ có việc bên kia, liền vội vàng đi ra đưa cho lão bản trắng hỏi hắn có chuyện gì, ai ngờ hắn há miệng liền nói: "Trương đại chưởng quỹ, ngươi mau trở về, Hải thúc không được rồi!"

"Cái gì?" Ta ra vẻ kinh ngạc trả lời, nhưng trong lòng lại giống như gương.

Nếu như Hải thúc không bị thứ bẩn kia khống chế, vậy gã khẳng định không phải đã chết, đoán chừng là đã dùng một loại phương pháp nào đó sơ hở để xuất khiếu linh hồn.

Thông thường loại phương pháp này có thể khiến hồn phách rời khỏi thân thể trong thời gian ngắn, nhưng không thể duy trì quá lâu, thời gian dài hồn phách sẽ bị dương khí, dương gian, các nhân tố phá hủy hoàn cảnh.

Nếu không phải Bạch lão bản đã Điện ta tới, ta thật muốn xuyên thủng cửa động, nhìn hắn đến thời gian không ra được!

Lúc ta trở về thôn cố ý đi chậm một chút, muốn cho Hải thúc một khoảng thời gian. Quả nhiên khi ta trở về, Hải thúc đang ôm một đứa bé tỉnh ngủ kể chuyện, ông chủ trắng ở một bên nhìn chằm chằm vào nhóc tỳ.

"Huynh đệ, giả dối... Xác chết vùng dậy rồi..."

Lão Bạch nhìn thấy ta về sau vèo một cái chạy tới, chỉ vào Hải thúc hoảng loạn nói. Ta không nói gì lắc đầu, hỏi lão chuyện gì xảy ra.

"Vừa rồi ta ngủ một giấc, đứa nhỏ này lại cảm thấy ta chết, ngươi nói không chọc người hả?" Không đợi ông chủ Bạch trả lời, Hải thúc đã chủ động tiếp lời, vẻ mặt hùng hồn thẳng thắn.

Xem ra hắn thật sự không biết người vào sơn động vừa rồi là ta. Ta cũng tương kế tựu kế, cười mắng ông chủ trắng một câu thần kinh, tiếp theo xoay người lặng lẽ phản bác trước hắn, lặng lẽ liếc mắt ra hiệu một cái.

Ông chủ Bạch hơi sững sờ, sau một khắc liền gật đầu, lúng túng nói: "Có thể là ta gặp ác mộng? Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi."

Hải thúc cười ha ha rồi nằm xuống ngủ luôn, để phòng ngừa y lại ra ngoài, ta nữa đêm về sau Âm Linh kia khả năng xuất hiện, khởi động bát quái trận vây quanh thôn phong hội, cứ như vậy hắn mới nghĩ linh hồn xuất khiếu, không đơn giản như vậy.

Còn có hai giờ trời đã sáng, vốn ta định uống đêm, tiếc rằng lúc trước chạy qua chạy lại trong sơn động, thực mệt không chịu nổi. Chỉ để ông chủ Bạch ngồi bên ngoài, mình ngồi dựa vào tường nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh phẫn nộ: "Trương Cửu Lân, ngươi cản trở ta sống lại, ta nhất định sẽ lấy mạng chó của ngươi!"

Ta nghe âm thanh có chút quen thuộc, nhưng không nghĩ ra là ai đầu tiên, cho đến khi bên tai truyền đến tiếng xé gió mạnh mẽ, ta mới bất ngờ nghĩ đến đây là thanh âm thiết chuy âm linh, nó rốt cục đến rồi!

Hầu như ngay cả mắt ta cũng không mở ra được, chỉ dựa vào ý niệm cố gắng lóe lên phía sau, lập tức mở to mắt nhìn lại, lại phát hiện trước mắt căn bản không có Âm Linh gì cả, mà là vẻ mặt của Hải thúc phẫn nộ.

Chẳng biết tại sao, trong tay hắn rõ ràng không có thiết chùy nhưng lại cho ta một loại cảm giác rất nguy hiểm, chẳng lẽ hắn chính là âm linh thiết chùy?

"Không cần suy nghĩ, ta không phải Âm Linh ngươi muốn tìm, bất quá ta khuyên ngươi đừng có quản chuyện này nữa, nếu không cái mạng nhỏ của ngươi cũng không còn đâu..."

Ngữ khí của Hải thúc rất cứng rắn, dường như nếu ta không rời đi thì sẽ chết ngay lập tức.

Đến bây giờ ta cũng không cần phải giấu diếm nữa, gọn gàng dứt khoát hỏi: "Ngươi giấu thứ gì trong sơn động vậy, thôn dân yêu thích ngươi như vậy, tại sao ngươi muốn hại con cái bọn họ?"

Đệ nhất thiên thiên nhị tam cửu, lấy lùi làm tiến (Thêm thêm)

"Đúng là ngươi thật."

Ánh mắt Hải thúc trở nên lăng lệ ác liệt. Gã nhìn chằm chằm vào ta, gằn từng chữ một: "Ta đang giúp bọn chúng!"

"Giúp?"

Ta không khỏi khịt mũi coi thường, nếu như hôm nay không phải ta phản ứng nhanh, chỉ sợ tiểu hài tử kia sẽ chết mất, lão già này còn lớn tiếng nói mình ở giúp thôn dân.

Nghĩ tới đây ta lại tế ra Vô Hình châm, hung tợn kêu lên: "Đến đây đi, ta biết ngươi và Thiết Chùy Âm Linh là cùng một phe!"

Quả nhiên, sau khi ta tế ra Vô Hình Châm, thân ảnh Hải Thúc đột nhiên run rẩy một trận.

Tiếp theo cả người gã trở nên hư ảo, tiếp theo tứ chi phát sinh biến hóa, khí tức chung quanh thân thể trở nên khủng bố, không chờ từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, đã cảm thấy một trận âm phong đánh tới mặt.

Theo bản năng, ta lóe lên, nhìn lại thì phát hiện Hải thúc đã biến mất, công kích ta là thiết chùy âm linh.

Điều này chứng minh suy đoán của ta, mặc dù Hải thúc không phải là Thiết Chùy Âm Linh cũng có cấu kết với nó!

Bọn nhỏ đều ở trong phòng với ông chủ Bạch, ta không biết bọn chúng bây giờ như thế nào, trong lòng rất lo lắng cho mọi người, cũng không quan tâm đến an nguy của bản thân nữa, những kẻ rút ra liều mạng với nó.

Trong nháy mắt khi song đao Trảm Quỷ thần tiếp xúc với song chùy, ta đã biết mình tiêu đời rồi!

Lúc trước giao thủ ta miễn cưỡng còn có thể đối phó một chiêu nửa thức, không nghĩ tới giờ phút này song đao trực tiếp tuột tay ra, toàn bộ hổ khẩu hai tay ta đều băng liệt, máu tươi tuôn ra.

Ta thậm chí còn quên chạy trốn, căn bản là không thể chạy trốn, sững sờ nhìn kim chùy càng lúc càng gần, con ngươi co rút vô hạn...

Đúng lúc này, âm linh lại đột nhiên đem chùy ném lên trời, sau đó mở ra Lôi Công mặt điên cuồng cười to một trận, lập tức một tay nhấc ta lên giữa không trung ném một cái, lại nhanh chóng xách hai chân ta, hai cánh tay dày rộng ra sức kéo hai bên.

Ta đột nhiên ý thức được cái gì, hoảng sợ nhìn xuống phía dưới, trơ mắt nhìn thân thể chính mình bị xé thành hai nửa, thẳng đến khi bụng mình bị xé ra, ta mới cảm nhận được cảm giác đau đớn sống không bằng chết, cuồng loạn kêu lên thảm thiết.

Khi ta coi như cho rằng mình đã chết, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm thân thiết của ông chủ họ Bạch: "Trương đại chưởng quỹ, ngươi thế nào rồi?"

Gã ta hẳn là vừa hô vừa lắc cánh tay của ta, ta cảm giác cánh tay mình nhoáng một cái, có chút không thể tin được mở mắt ra, phát hiện mình vẫn còn khỏe, đám hài tử bên cạnh còn đang duy trì nguyên dạng.

Ta biết vừa rồi chỉ là một giấc mộng, lau mồ hôi lạnh trên trán, quay đầu nhìn về phía Hải thúc.

Hắn nằm dưới đất đang dựa vào tường ngủ, còn ngáy nhè nhẹ, thoáng nhìn qua hết thảy vừa rồi không quan hệ gì đến hắn cả.

Tên này phỏng chừng không muốn lưu lại ấn tượng không tốt trong thôn dân, mặc dù ta có ý vạch trần chỉ sợ cũng sẽ không có người tin.

Ta nghĩ một chút rồi bảo ông chủ đừng lo lắng, nói mình chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Sau đó ta lén nhìn trộm Hải thúc một cái, phát hiện lỗ tai lão đang hơi run run, nếu không nhìn kỹ căn bản không nhìn ra, gia hỏa này nhìn qua như đang ngủ, trên thực tế vẫn luôn giám thị ta!

"Lão Bạch..."

Ta xoa xoa gương mặt, lộ ra dáng vẻ sợ hãi, khó xử mở miệng nói: "Ta không muốn quản chuyện này nữa, hay là chúng ta đi thôi!"

"Cái gì?"

Bạch lão bản ngây ngẩn cả người, tựa hồ lần đầu thấy ta không chịu trách nhiệm như vậy, há mồm còn muốn khuyên bảo ta, ta sợ nói tiếp nữa khiến Hải thúc đa nghi, vội vàng cắt ngang Bạch lão bản, kiên trì bất luận thế nào mình cũng sẽ không ở chỗ này mạo hiểm.

Hắn nghe xong sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng trở nên xanh mét, giọng nói lạnh như băng nói: "Ngươi muốn đi thì đi đi, ta sẽ không bỏ qua!"

Nói xong hắn quay đầu không nhìn ta nữa, ta bất đắc dĩ giang tay cười cười tự giễu, thu thập gia hỏa của mình rời khỏi Tam Nguyên thôn.

Giờ phút này trời còn chưa sáng hẳn, tăng thêm lúc trước trời vẫn đổ mưa, trên đường thôn cỏ dại um tùm, chỉ chốc lát sau đầu gối ta đã bị đánh ướt.

Ta không thèm để ý thái độ vừa rồi của lão bản trắng, hắn chính là tính cách thẳng thắn, thấy ta là người giữ mình chắc chắn sẽ không thoải mái.

Mà đương nhiên ta sẽ không buông tay không để ý tới hài tử trong thôn, chẳng qua Hải thúc sớm đã thâm căn cố đế trong thôn, mặc dù ta nói ra suy nghĩ của mình với ông chủ Bạch, hắn cũng sẽ không tin, huống chi những thôn dân khác?

Ta nghe nói lựa chọn lấy lui làm tiến, làm ra một bộ dạng sợ hãi rời khỏi Tam Nguyên thôn, lại vụng trộm trở về tìm cơ hội điều tra Hải thúc.

Trực giác nói cho ta biết, chỉ cần bắt được Hải thúc là chuyện lần này có thể chấm dứt.

Từ lúc Hải thúc có thể dễ dàng linh hồn xuất khiếu, có thể dễ dàng xông vào giấc ngủ của ta mà không khó nhìn ra thực lực của gã không kém.

Hắn hao hết tâm tư đuổi ta ra khỏi thôn, hẳn là sẽ không dễ dàng mắc mưu như vậy, cho nên ta đi trên đường, lực chú ý lại tập trung cao độ, ta luôn cảm thấy hắn sẽ đến tiễn ta!

Nhưng không đợi Hải thúc tới, lại thấy một màn mưa là tới. Vừa vặn tới gần cửa thôn có một xưởng lò luyện chuyên phòng.

Lúc trước ông chủ họ Bạch thuận miệng nhắc qua với ta vài câu, lúc trước xưởng nấu gạch là trụ cột kinh tế trong thôn, ở thời đại này còn không lưu hành ra ngoài làm công, nuôi sống cả thôn nhân.

Về sau có buổi tối có mấy thôn dân uống say ở bên trong, một lời không hợp liền đánh nhau, kết quả có người mượn tửu kình đẩy mạnh vào trong lò, trực tiếp đốt cặn cũng không còn.

Không biết là thật hay giả, dù sao thì sau này tại đó luôn có người gác ca, nghe được bên trong truyền đến tiếng khóc của nam nhân, thậm chí rất nhiều lần mọi người rõ ràng không uống rượu, trong không khí lại đột nhiên nhiều ra một mùi rượu nồng nặc.

Lão nhân nói đó là tửu quỷ đã chết rồi trở lại, nhất là các thôn dân cũng không ai dám đi vào, xưởng kỹ viện cũng đã xuống dốc, nhất là mấy năm nay sau khi đại lực chính phủ thống thống thống thống trị ô nhiễm, xưởng kỹ viện đã hoàn toàn bị vứt bỏ.

Lúc ấy Bạch lão bản liền đem chuyện xưa nói ra, ta cũng không để trong lòng, giờ phút này vì tránh mưa, xem ra cần xông vào một lần! Nếu như bên trong thật sự có tửu quỷ trong truyền thuyết, ta liền thuận tay đưa qua nó.

Cho dù xưởng sắt ở ngay bên cạnh, nhưng nước mưa khá lớn đã dội ta ướt sũng. Ta đứng trước ao tàu lau nước trên mặt rồi mới bắt đầu đánh giá hoàn cảnh bên trong.

Dù sao trước đó là làm xưởng nấu gạch, cho nên bên trong rất khô ráo, chỉ là thời gian dài không có ai tới qua, khắp nơi đều là mạng nhện.

Ta thật cẩn thận đi vào, kinh hỉ phát hiện trong phòng còn có lò lửa lâu đời, bên cạnh đặt một đống than đá, ở trong phòng tìm mấy cây củi khô đốt quả cầu lửa sau dẫn cháy, chờ lò đốt xong dùng một cây trường mộc côn chống ở phía trên, mang quần áo ướt sũng cởi ra khỏi mặt bàn sưởi ấm.

Thừa dịp làm quần áo nướng, ta lặng lẽ đi đến cửa phòng, muốn đi vào xem có chuyện gì hay không, lại phát hiện cửa hang đã bị người dùng gạch bịt kín, còn dính một cục bùn vàng.

Nhìn qua thật sự là rất kiêng kỵ đồ vật bên trong, ta hết lần này tới lần khác không tin tà này, nghiêng đầu đem lỗ tai dán lên vách tường cẩn thận lắng nghe!

Đệ nhất thiên nhị đệ tứ linh, người theo dõi…

Nhưng sau khi nghe được gần mười phút cũng không nghe thấy tiếng khóc, lại một lát nữa chờ quần áo gần như xong hết, ta liền tắt lửa, mặc quần áo tử tế nằm trên mặt đất giả ngủ.

Đôi mắt tuy nhắm lại, nhưng sự chú ý của ta lại hết sức tập trung, sợ tên tửu quỷ kia sẽ đột nhiên xuất hiện, càng sợ Hải thúc sẽ tới nơi này đối phó ta. Thế nhưng qua nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, ta nghiêng người định xem thời gian, nếu như trời sáng mà không bị hao tổn ở nơi này, ai ngờ ngay lúc đó, trong không khí đột nhiên xuất hiện một tia cảm giác mát mẻ, phía trên kỹ động rầm rầm vang lên.

Ta cẩn thận nhìn qua, phát hiện đỉnh đầu tràn đầy vải bố, đoán chừng là lúc ấy công nhân sợ nước đọng ở phía trên bịt rất nhiều vải, hiện tại chậm rãi bóc ra.

Chỉ có điều ta không cảm giác được trong nhà có gió, vải bố lại réo rắt, càng ngày càng mãnh liệt, rất giống Chiêu Hồn Phiên trên mộ!

Xem ra nơi này thật sự không yên ổn, ta bất động thanh sắc nắm chắc một tấm linh phù trong túi, nhắm mắt lẳng lặng chờ đợi. Cũng qua vài phút, trước mắt ta xuất hiện một bóng đen. Ta hơi mở mắt ra nhìn qua, liền phát hiện người tới dĩ nhiên là Hải thúc!

Hắn tới đây khẳng định là vì theo dõi ta, bởi vậy ta không chú ý đến hắn nữa, làm ra một bộ dáng ngủ say, đồng thời dựa vào Vô Hình Châm phán đoán vị trí của hắn.

Động tác của Hải thúc cũng rất cẩn thận, đứng cách ta mấy mét không nhúc nhích quan sát ta, tựa hồ đang phán đoán xem ta có nên giả bộ ngủ hay không. Một lát sau, y như thả lỏng, dời ánh mắt qua chỗ ta, nhìn về phía kỹ viện rồi quay đầu rời đi.

Vì không đánh rắn động cỏ, ta dứt khoát ngủ say sưa, bởi vì ta xác định hắn chỉ muốn đuổi ta đi, chứ không có ý hại ta.

Sau một giấc tỉnh lại, trời bên ngoài đã sáng rõ. Ta thư giãn cánh tay chuẩn bị thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, trong lúc quay đầu lại lơ đãng phát hiện cửa hang bên trong đã nới lỏng.

Lúc ngủ ta từng nằm nhoài bên cạnh nghe nói không có động tĩnh gì, cho nên biết rõ bên ngoài gạch sọ đắp một tầng bùn vàng.

Nhưng hiện tại tầng bùn kia không thấy, gạch cũng có dấu vết di chuyển. Ta nhìn xuống đất, phía dưới mơ hồ còn có chút bùn, điều này nói rõ Hải thúc nhân lúc ta ngủ lại trở về, tiến vào kỹ động lại sợ ta phát hiện cho nên xử lý hiện trường.

Lẽ nào y làm như vậy chỉ để cho ta không bị phát hiện mình đã đến? Hay là nói kỹ viện giống với sơn động trước đó đều ẩn giấu bí mật gì đó?

Ta không đoán được, nhưng cũng cảm nhận được đặc điểm hành tung phiêu hốt bất định của Hải thúc. Đừng nhìn hiện tại là ban ngày ban mặt, nói không chừng hắn đang ở một góc nào đó nhìn chằm chằm ta, vì diễn trò làm chân, ta dứt khoát đi thẳng đến trấn, cuối cùng từ Thái Nguyên ngồi lên xe lửa hướng về phía võ nam tử kia.

Trong nháy mắt, ta cảm nhận được phía sau có hai mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, linh cơ của ta khẽ động, xuất ra điện thoại, tự mình vỗ lùm xem phía sau một cái, phát hiện có một gia hỏa đội mũ lưỡi vịt trốn ở trong đám người, ánh mắt lộ ra tiếu ý đã đạt được.

Đôi mắt đó cháu vô cùng quen thuộc, chính là Hải thúc!

Mặc dù ta ý thức được có thể Hải thúc đi theo ta, nhưng trên đường đi ta quả thật không phát hiện hắn, cũng không nghĩ tới hắn thật sự sẽ đuổi đến đây. Nhưng như vậy cũng tốt, tối thiểu có thể khiến hắn hoàn toàn yên tâm, theo lái xe lửa ta nghĩ lão già kia đã trở về rồi, ta lập tức xuống xe, sau đó đánh một chiếc xe ngựa trực tiếp chạy về phía Lâu Phiền trấn.

Xét thấy bản thân mình vốn lâm trận bỏ chạy, có lẽ bây giờ đã truyền khắp thôn rồi, ban ngày ban mặt không thích hợp xuất đầu lộ diện. Sau này ở Lâu Phiên sẽ tìm một gian khách sạn ở trọ, ăn cơm đều là bán bên ngoài.

Mãi cho đến chạng vạng tối, bầu trời bắt đầu mưa mù mịt, người đi trên đường không có mấy, ta mới đội mũ cẩn thận ra cửa, chạy dọc theo đường nhỏ bụi cỏ hoang chạy tới Tam Nguyên thôn!

Tam Nguyên thôn dù sao cũng là nông thôn, thôn dân sống bằng ruộng, cho nên trên ruộng có không ít phòng nhỏ không người ở, dùng để đặt biến thành khí cụ hoặc một ít tưới tiêu. Ta ở địa phương này tạm thời an bài xuống, quan sát toàn bộ thôn làng, phát hiện đèn đuốc trong thôn thưa thớt, xem ra thôn dân vẫn là bao phủ trong khủng hoảng của thiết chùy âm linh.

Bởi vì ta đã dùng Vĩnh Linh Giới, át chủ bài không thể bảo mệnh trước mắt căn bản là không thể cứng đối cứng với Âm Linh. Ta đã quyết định, nếu như đến lúc vạn bất đắc dĩ thì cứ trực tiếp bắt Hải thúc lại, thà khiến cho toàn bộ thôn nhân chỉ trích ta cũng không thể để mọi người không hay biết gì!

Thời gian từng chút trôi qua, trong thôn ngoại trừ thôn yết kiến đều tắt đèn, hiển nhiên bọn nhỏ vẫn còn chờ ở thôn gặp, ta thở dài vòng qua thôn trực tiếp chạy tới sơn động trước đó.

Âm Linh luôn vây quanh hoạt động thôn, cho nên âm vật mà nó gửi ở gần thôn khẳng định là ở gần đây, hơn nữa rất có thể chôn ở trong sơn động, chỗ Hải thúc đào tới đào lui ở đó khẳng định có bí mật!

Mặc dù trước đó ta đã từng tới sơn động, nhưng nơi này cỏ dại mọc um tùm thật đúng là khó tìm, hơn nữa đường núi lầy lội, nhiều lần thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Ta phí hết sức chín trâu hai hổ trèo lên sườn núi, cuối cùng xác định vị trí sơn động, mới vừa đi qua đã phát hiện một bóng người xuất hiện trên con đường nhỏ thông tới thôn.

Tần suất di chuyển của bóng người kia không nhanh, lúc đi đường hai tay nâng quá đỉnh đầu hợp lại cùng một chỗ, đi vài bước liền quỳ trên mặt đất, có ba bước một quỳ một lạy.

Phụ cận căn bản không có mộ phần hoặc miếu thờ gì cả, cho nên ta kết luận hắn đang quỳ lạy trong sơn động, liền lẳng lặng trốn ở một bên chờ đợi. Quả nhiên theo bóng người chậm rãi tới gần, hắn đã rất rõ ràng đi về phía sơn động này!

Ngay từ đầu ta suy đoán người đến hoặc là Hải thúc, hoặc là một thôn dân nào đó trong lúc vô ý phát hiện bí mật nơi đây, cho nên đến khẩn cầu Âm Linh tha cho hài tử trong thôn, nhưng ta tuyệt đối không nghĩ tới người đến lại là ông chủ trắng!

Ta hiểu rõ ông chủ Bạch, đây là một người có nguyên tắc, hơn nữa con của ông ta Bạch Tiểu Hữu đã an toàn rời đi, ông ta không cần thiết làm như vậy.

Chẳng lẽ là bị khống chế rồi?

Nắm nén xúc động trong lòng, mặc cho ông chủ trắng đi qua bên cạnh, sau đó lẳng lặng tiến vào sơn động. Đợi năm phút, sau khi xác định Hải thúc không đi theo phía sau, ta mới yên tâm đi theo.

Sơn động rất sâu cho nên hiệu quả truyền âm rất tốt, cho dù ta cố ý thả nhẹ bước chân nhưng vẫn truyền ra động tĩnh không nhỏ. Mà lão bản Bạch lại dập đầu, hành lễ lại không phát ra nửa điểm âm thanh.

Bên trong một mảnh đen kịt, ta vốn định căn cứ vào thanh âm phán đoán vị trí của hắn, nhưng bây giờ không có động tĩnh, trong lòng ta không khỏi khẩn trương, sợ hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng không hề câu thúc, dựa vào cảm giác hướng bên trong đuổi theo. Một mực đi tới vị trí Hải thúc đào đồ lần trước, ta cũng không thể đuổi theo lão bản, hơn nữa chỗ sâu sơn động là một mảnh đen kịt, phảng phất không có điểm cuối.

Đang lúc ta do dự muốn tiếp tục đuổi theo hay không, sau lưng đột nhiên có một đôi tay vỗ vào trên vai ta, ta bị dọa đến nhảy lên phía trước một bước, lập tức dán trên người Trương Hóa Sát Phù mới dám quay đầu.

Lại phát hiện phía sau căn bản không phải thứ bẩn gì, mà là ông chủ trắng!

Chương một ngàn hai bốn mặt nạ hình ưng.

Ta thở phào nhẹ nhõm, hỏi hắn sao hơn nửa đêm lại tới nơi này, ai ngờ ánh mắt bạch lão bản rất lạnh lùng, tựa như không nhận ra ta, lạnh lùng mở miệng nói: "Vì sao ngươi đi theo ta, có ý đồ gì?"

"Ta có thể có ý đồ gì chứ, tiểu tử ngươi sẽ không cố chấp chứ?"

Ta cười ha hả vỗ hắn, trong lòng lại đang tính toán làm sao đánh thức hắn.

Không ngờ tròng mắt ông chủ trắng đột nhiên đỏ bừng, hắn quát một tiếng, thô bạo đẩy ta về phía trước, ngay sau đó cả người nhào tới, điên cuồng bóp cổ ta.

Giờ khắc này đáy lòng ta đột nhiên sợ, lão bản trắng khẳng định bị quỷ nhập thân, mà ta có thể kết luận thứ này trên người hắn không kém Thiết Chùy Âm Linh quá nhiều, tối thiểu không phải ta có thể đối phó, mà hiển nhiên là hắn muốn mạng của ta.

Cũng may Âm Linh mượn nhờ thân thể ông chủ Bạch, ông chủ Bạch dù sao cũng chỉ là người bình thường, thân thể tương đối suy yếu, ta cắn răng tế ra châm vô hình đâm vào ngón giữa của hắn, chỉ nghe ông chủ Bạch phát ra một tiếng hét thảm như giết heo, mà thanh âm này căn bản không thuộc về hắn.

Theo thanh âm vừa dứt, một đạo quang ảnh màu vàng từ trong cơ thể hắn bay ra, hung tợn nhìn ta tựa hồ muốn nhào lên, nhưng nhìn quanh thân thể ta, cuối cùng giận dữ rời đi, bạch lão bản thì như là sợi mì mềm nhũn nằm sấp trên mặt đất.

Ta sửng sốt vài giây sau đã phát hiện không khí xung quanh càng lạnh lẽo, trong không khí có thêm một mùi vị quen thuộc: Âm linh chùy sắt!

Nguyên lai Âm Linh vừa rồi cảm nhận được Thiết Chùy Âm Linh sắp đi ra, mới không cam lòng chạy trốn, nghĩ đến chuyện này về sau ta nào dám trì hoãn? khiêng ông chủ trắng lao ra khỏi sơn động, lại dùng tật phong bộ trở lại phòng nhỏ trước khi tới nghỉ ngơi.

Lão bản trắng bị Âm Linh thượng thân lợi hại như vậy, thân thể khẳng định sẽ chịu không nổi, ta tranh thủ thời gian cho hắn ăn một viên thuốc, lại dùng Linh Phù Hôi xoắn thành tương ứng bôi lên huyệt vị trọng yếu của thân thể hắn.

Sau đó ta lấy song đao ra, đứng bên ngoài phòng nhỏ cảnh giác. Vừa rồi Thiết Chùy Âm Linh bị kinh động, khẳng định Hải thúc cũng cảm nhận được, hiện tại hẳn là hắn đã tìm kiếm Bạch lão bản khắp nơi.

Chuyện đã đến bước này không cần nhiều lời nữa, chỉ cần hắn dám đến ta sẽ giết hắn!

Có thể trong minh minh thật có định số, lúc trước ta vẫn muốn Tức Sự Ninh Nhân, Hải thúc lại một mực theo dõi ta, hiện tại ta nảy sinh ác độc, nhưng hắn lại cả đêm không xuất hiện.

Dựa vào lý giải của Hải thúc về thôn còn có đạo hạnh của bản thân hắn, muốn tìm được ông chủ họ Bạch căn bản không khó, cho nên ta không nghĩ ra rốt cuộc hắn còn có âm mưu gì.

Cũng may ngày hôm sau ông chủ vừa sáng sớm đã tỉnh lại, hắn ho khan vài tiếng, sau khi thấy sắc mặt của ta, đầu tiên là vui mừng, tiếp đó ra vẻ lạnh lùng nói: "Không phải ngươi đi rồi sao? Sao lại trở về."

"Thôi đi, ta là loại người không nói tình nghĩa đó sao?"

Ta đấm hắn một cái, lão bản Bạch cười hắc hắc, lại không hiểu hỏi ta chuyện gì xảy ra lúc trước.

"Ngươi trước tiên nói cho ta biết, tối qua ngươi đã làm những gì?" Ta hỏi lại một câu.

Khẳng định ông chủ trắng đã nghe thấy tiếng gì đó của Hải thúc nên mới bị bẩn thỉu bám lên người, nếu như ta trở về không đúng lúc, chỉ sợ hai con âm linh phát sinh xung đột, cứ như vậy ông chủ trắng hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Chiêu này của Hải thúc quả thật là vô hình giết người!

Huống chi nhìn dáng vẻ của bạch lão bản, đến bây giờ hắn cũng không biết mình bị Hải thúc tính kế, cho dù hắn may mắn không chết, cũng sẽ không oán giận Hải thúc. Bởi vì hắn không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên những lời này ta còn chưa nói cho ông chủ Bạch, có mấy lời phải chờ hắn nói trước, nếu không dựa vào sự tin tưởng của hắn trước tiên là Hải thúc, sự tình chỉ sợ sẽ trở nên phức tạp.

"Tối hôm qua? Để ta nghĩ xem..."

Bạch lão bản nhìn qua vẫn còn có chút đau đầu, hắn xoa đầu suy nghĩ một thời gian rất dài mới ngắt quãng nói với ta.

Hóa ra ngày hôm qua sau khi Bạch lão bản ta rời đi, trong lòng rất tức giận, một mình tản bộ quanh sườn núi, chờ hừng đông về sau hắn cũng sẽ thoải mái. Dù sao ta vào Tam Nguyên thôn cũng là vì giúp hắn cứu Tiểu Hữu. Hiện tại Tiểu Hữu đã an toàn rời đi, hắn cũng không có lý do gì cần ta ở lại.

Bởi vì ban đêm trước hắn không nghỉ ngơi, liền trở lại thôn nghỉ ngơi, lúc ấy hắn phát hiện Hải thúc không có ở đây, bất quá cũng không quản nhiều, cứ như vậy ngủ một giấc đến chạng vạng tối. Sau đó Hải thúc đi vào thôn sẽ tìm được ông chủ trắng, nói là tìm được phương pháp đối phó âm linh.

Không có sự trợ giúp của ta, Bạch lão bản đang không biết phải làm thế nào cho phải đây, vừa nghe xong lời này vội vàng hỏi là cách nào? Hải thúc không nói chuyện, mà là mang theo ông ta đến nhà nhạc phụ.

Lúc ấy Bạch lão bản cảm thấy nên trở về thương lượng cùng nhạc phụ, ai ngờ Hải thúc căn bản không lưu lại, mà trực tiếp dẫn ông ta đi vào nhà lão của nhạc phụ.

"Hải thúc, ngài đây là..."

Mặc dù Bạch lão bản không về quê hương của nàng, nhưng cũng biết tòa lão trạch này tồn tại, trước mắt nhạc phụ không có ở đây, một người ngoại nhân như Hải thúc đột nhiên nhận mình về lão trạch, đáy lòng của lão có chút nghi hoặc.

Hải thúc vẫn không nói một lời, đi lên phía trước dùng đầu gạch đập vỡ những vết rỉ loang lổ, dẫn ông chủ trắng đi vào, xe nhẹ đường quen từ dưới gầm giường bên trong tìm được tầng hầm, cũng ở bên trong tìm được một cái rương sắt đã lâu năm.

Bạch lão bản quả quyết đoán ngay cả bà dâu của mình cũng không biết sự tồn tại của cái phòng tối này, làm sao Hải thúc biết được, hơn nữa còn rất quen thuộc? Trong nháy mắt lão bản Bạch cảm thấy Hải thúc không đơn giản, đáy lòng toát ra rất nhiều dấu chấm hỏi, nhưng không đợi lão đặt câu hỏi, Hải thúc không thể nghi ngờ mở miệng nói: " Mở ra cái rương, đồ vật bên trong sẽ nói cho ngươi biết làm thế nào!"

Ông chủ Bạch sửng sốt, cố sức mở rương ra, phát hiện bên trong là một bộ mặt nạ, mà mặt nạ kia chỉ có một nửa, không phải bị tổn hại mà vốn dĩ chỉ có một nửa.

Mặt nạ có hình dạng chim ưng, nhìn qua tinh xảo mà khí phách, văn như âm vật, hắn liếc mắt liền thấy được giá trị thứ này, lúc này yêu thích không buông tay cầm lên mặt.

Nói tới đây ông chủ Bạch gia liền ngừng lại, ta hỏi tiếp theo hắn xảy ra chuyện gì, hắn bất đắc dĩ giang tay ra nói: "Sau đó, trước mắt ta tối sầm, tỉnh lại là ở đây."

"Mẹ nó!"

Ta nghe xong đột nhiên minh bạch vì sao hôm qua Hải thúc không xuất hiện, khẳng định là lão thừa cơ dời đi bộ mặt nạ kia.

Thấy sắc mặt của ta khó coi, Bạch lão bản hỏi ta làm sao vậy, ta không giấu diếm nữa, kể lại tất cả những gì đã phát sinh từ khi nghi ngờ Hải thúc cho tới bây giờ. Ông chủ Bạch nghe xong trầm mặc thật lâu, cuối cùng vô lực thở hắt ra một hơi, nhìn thần sắc của ta cực kỳ nghiêm túc nói: "Trương đại chưởng quỹ, ta tin tưởng ngươi, nhưng cũng tin tưởng Hải thúc, ông ấy làm như vậy nhất định có khổ tâm, ngươi tin ta sao?"

"Đương nhiên là tin ngươi!"

Ta trả lời một câu, đồng thời nhớ lại bộ dáng của Hải thúc, vẫn cảm thấy gã không có ý tốt gì.

Một lát sau, Bạch lão bản dẫn đầu phá vỡ trầm mặc, hắn hỏi tiếp theo ta nên làm thế nào?

Có thể nhìn ra được tâm tình của hắn trở nên rất tồi tệ, đoán chừng là không muốn tin tưởng Hải thúc có vấn đề!

Nếu ta đoán không sai, mặt nạ trong nhà ông chủ Bạch gia là âm linh ký sinh trên người ông chủ Bạch gia tối hôm qua, mà nó có quan hệ mật thiết không thể tách rời với Thiết Chùy Âm Linh.

Cho nên việc cấp bách trước mắt là tìm cái mặt nạ kia. Một đêm qua chắc chắn Hải thúc đã dời mặt nạ đi, cho nên ta đề nghị trực tiếp đi tìm kiếm trong nhà Hải thúc, ông chủ trắng vẫn không từ bỏ ý định bảo ta về thăm nhà trước!

Đầu tiên, nghìn hai trăm bốn mươi hai Chương, Vũ Văn Thành đều là hạng nhì Lý Nguyên Bá.

Vì không muốn quét mặt mũi của hắn, ta đành phải đi theo vào hầm ngầm của trạch già này. Nhưng bên trong đừng nói là mặt nạ, ngay cả cái rương kia cũng không thấy đâu, ông chủ Bạch tức giận đặt mông ngồi trên mặt đất.

"Đừng suy nghĩ nhiều, nếu đã khóa chặt mục tiêu thì chẳng mấy chốc sẽ có đáp án..."

Ta kéo hắn lên chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên phát hiện địa phương chúng ta giẫm qua, hiển lộ ra một ít đồ vật tương tự điêu khắc, ta vội vàng ngồi xổm xuống quét đi tro bụi, phát hiện quả nhiên là điêu khắc cổ đại.

Hơn nữa không chỉ những nơi bị chúng ta giẫm qua, toàn bộ mặt đất đều được xâu chuỗi thành tổ bích họa trông rất sống động!

Ta vội vàng điều điện ký sáng đến nhìn, phát hiện chủ nhân trong bích hoạ là một vị tướng quân trong lịch sử, theo tình hình trên, đây hẳn là thời khắc huy hoàng nhất cuộc đời! Chung quanh tất cả đều là văn võ bá quan và cấm quân quỳ lạy, ngồi ở vị trí cao hiển nhiên là hoàng đế, mà góc nhìn đầu tiên của bích họa lại không phải hoàng đế, mà là vị tướng quân bên cạnh hoàng đế này.

Mái tóc hắn tung bay, khoác áo giáp màu vàng kim óng ánh, dáng người hùng vĩ cao lớn, trên mặt thình lình mang theo mặt nạ hình ưng mà ông chủ Bạch đã nói với hắn.

Mà trên tay lại nắm một thanh binh khí ta phi thường quen thuộc: Phượng sí kim liễn.

Phía sau hắn, cấm quân đang giơ cao cờ, thình lình viết hai chữ to "Vũ Văn".

Xem đến đây ta đã xác định trăm phần trăm thân phận của người này, hắn chính là Thiên Bảo tướng quân Vũ Thành Đô!

Hiển nhiên, tối hôm qua ông chủ họ Bạch đều bị Vũ Văn Thành phụ thân, cùng lúc đó ta nghĩ tới Âm Linh miệng Lôi công, cầm trong tay hai thanh chùy sắt kia, y tự nhiên chính là nhi tử thứ ba của Đường Cao Tổ Lý Uyên, Lý Nguyên Bá!

Đậu xanh, lần này không ngờ lại gặp phải hai tên mãnh nhân biến thái nhất thời Tùy Đường, trách không được mình dùng ba chiêu cũng không tiếp được, có điều ta thua bọn chúng một chút cũng không oan.

Rất nhiều người cảm thấy Vũ Văn Thành trong Đường Diễn Nghĩa đều là hư cấu với Lý Nguyên Bá, trong lịch sử không có hai người này, cố sự mệnh trung khắc tinh của bọn họ cũng căn bản không tồn tại.

Là Tùy Đường ta cũng từng rất tò mò về truyền thuyết này, về sau sau trở thành thương nhân âm vật, chuyên môn thỉnh giáo rất nhiều lão tiền bối của Âm Vật giới nghiên cứu lịch sử, đáp án mà các tiền bối đưa ra rất chính xác!

Hai người đều tồn tại, Vũ Văn Thành uy vũ cái thế, từng được Tôn Đế phong làm: Thiên Bảo đại tướng quân, nghe nói là Lôi Thần chuyển thế.

Mà Lý Nguyên Bá vốn tên là Lý Huyền Bá, tuy tướng mạo xấu xí, dáng người da bọc xương nhưng lại có lực lớn vô cùng, nghe nói là Đại Bằng Kim Sí Điểu chuyển thế.

Lại nói sau khi Lý Nguyên Bá học thành tuyệt kỹ thiết chùy xuống núi, sư phụ từng nhấn mạnh ba lần, sau này gặp phải người cầm cự Phượng Sí Kim Hốt, ngàn vạn lần không nên thương tổn tính mạng hắn, các ngươi là khắc tinh trong mệnh, chết một người, người khác ắt bị thiên khiển!

Nhưng Lý Nguyên Bá căn bản không tin, lúc chiến đấu ở Tử Kim Sơn, ông ta vì để phụ thân đoạt được ngôi vị hoàng đế, xé Vũ Văn Thành của thiên bảo đại tướng, cuối cùng quả nhiên bị trời phạt, bị trời giáng thần lôi đánh chết tươi.

Bạch lão bản hiển nhiên cũng hiểu ra, đột nhiên vỗ đùi, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Chúng ta nên sớm nghĩ đến, Thiết Chùy Âm Linh chính là Lý Nguyên Bá."

Không sai, đặc thù của y rất rõ ràng, thiết chùy, Lôi công mồm, tính tình nóng nảy, không có nghĩa thân phận của y.

Hơn nữa hắn thuộc loại người chết yểu như thiếu niên, lúc chết mới chỉ mười sáu tuổi, cho nên âm linh của hắn mới không ngừng đối phó tiểu hài tử sau khi thức tỉnh, một mặt là vì hả giận, một mặt khác hắn luôn đem tiểu hài tử xé thành hai nửa, dự tính là tái diễn cảnh năm đó tay xé Vũ Thành, phát tiết sự không cam lòng!

Nếu như nói Lý Nguyên Bá chết trong lôi điện, cho nên sống lại trong lôi điện cũng không có gì kỳ lạ, nhưng Vũ Văn Thành tại sao lại ở chỗ này, tại sao Hải thúc lại rõ ràng như vậy?

"Hải thúc này, ẩn tàng quá sâu..."

Bạch lão bản nắm nắm đấm nói, hắn thật sự thương tâm.

Trái lại ta đột nhiên đối với Hải thúc thêm một phần kiên nhẫn, hắn dường như thật sự có nỗi khổ riêng gì đó, mà bích họa dưới chân, cũng là do hắn cố ý để cho chúng ta xem.

Dựa vào năng lực của hắn, tuyệt đối có thể xóa sạch dấu vết trên mặt đất khi chúng ta chạy tới.

"Đi thôi, nếu như ta đoán không sai, Hải thúc hẳn là ở nhà chờ chúng ta!"

Ta kéo ông chủ Bạch đi ra ngoài, trên đường hắn không ngừng lẩm bẩm đợi lát nữa sẽ làm cho Hải thúc trông đẹp mắt, nhưng khi đến cửa nhà Hải thúc lại ngừng lại, nói muốn vào trước à?

Ta nói chung quy đều đã đến nơi này, ngươi có vào hay không, đi vào đều giống nhau, trái lại có thể nói rõ ràng mọi chuyện. Ông chủ Bạch trầm mặc chốc lát nghiêm túc gật gật đầu, đây là sân nhỏ đầu của Hải thúc gia ta lần đầu tiên tiến vào.

Ở giữa là một cái đường nhỏ, hai bên có đủ loại rau cỏ, trên tường treo đầy bò sát hổ, trên bệ cửa sổ để vài chậu hoa, hết thảy đều nói rõ hắn là một người rất am hiểu hưởng thụ cuộc sống. Ta thở dài, thầm nghĩ mặc kệ Hải thúc có nỗi khổ tâm gì, chuyện này sau này, hắn chỉ sợ cũng không cách nào đặt chân ở Tam Nguyên thôn nữa.

Dù sao sinh mệnh của bọn trẻ cũng không thể vãn hồi được.

Đi vào trước cửa thấy cửa phòng mở ra, bên trong truyền đến từng trận mùi thịt. Ta hơi sửng sốt, cùng lão bản trắng ăn ý dừng lại một chút.

"Vào đi, ăn uống một chút!"

Giọng nói của Hải thúc truyền ra, rất bình tĩnh tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Trong lòng ta có chút không đành lòng, bởi vì phàm là người tâm cảnh lạnh nhạt đối với hết thảy mọi chuyện đều không quan tâm.

Hai ta vào phòng, sau khi ngồi xuống không hẹn mà cùng không có nhắc đến sự việc kia.

Hải thúc ngồi trước bàn, bên trong lư điện trên bàn đang nấu thịt dê, bên cạnh là mấy đĩa thức ăn phụ, hắn cầm đũa gõ lên trên thịt, say mê nói: "Tới đúng lúc lắm, vừa vặn luộc chín."

"Vâng, thúc."

Ta cười cười, giống như vãn bối đưa hắn đến chén rượu. Ba người chúng ta vừa ăn vừa uống, ta cùng ông chủ Bạch cũng hàn huyên chuyện buôn bán âm vật. Hắn lại nói mình khi còn trẻ là chuyện thú vị, bầu không khí vô cùng hòa hợp. Ta muốn tiếp tục như vậy nhưng thời gian một bữa cơm lại quá ngắn.

Đợi bọn ta ăn xong nồi lẩu, Hải thúc lau bờ môi, đột nhiên mở miệng nói: "Các ngươi hỏi đi, hay là tự ta nói?"

"Ngài nói đi, ngài chắc chắn biết ta muốn hỏi điều gì."

Nụ cười của ta cứng ngắc, có chút mất mát nói ra, lão bản Bạch thì dứt khoát ngồi xổm cửa ra vào hít khói vào mặt.

Một ngàn hai bốn ngàn ba chương Lý gia tử.

"Cửu Lân, trước tiên nói một câu, ta vẫn giữ câu nói kia, ta là muốn tốt cho bọn nhỏ!"

Hải thúc thành lập điều kiện tiên quyết, sau đó bắt đầu kể lại với ta.

Năm đó Lý Nguyên Bá và Vũ Văn Thành đều trải qua một trận chiến cuối cùng, đồng quy vu tận, an táng mỗi người.

Sau đó, khi Lý Thế Dân nhớ tới chuyện cũ lúc tuổi già, còn có biến hóa Huyền Vũ môn, cảm thấy mình có lỗi với mấy vị huynh đệ đã chết, vì rửa sạch tội nghiệt trong lòng, ông ta chuẩn bị sửa lại mộ mộ cho các huynh đệ tỷ muội của mình một lần nữa.

Những người khác đều dễ nói, nhưng đệ đệ Lý Nguyên Bá bị lôi điện bổ trúng thân thể đã sớm mất hết xương cốt, huống chi việc hắn ta phải chết có liên quan tới số mệnh. Lý Thế Dân suy nghĩ một hồi lâu, lúc này mới quyết định mai táng thật dày thiết chùy và Lý Nguyên Bá khi còn sống, là mộ Ngũ Hành.

Nhưng lúc ấy đệ nhất quẻ sư của Đường triều Viên Thiên Cương đã tính ra được ngày sau khi Lý Nguyên Bá sẽ xuất hiện tác quái! Liều chết yết kiến Hoàng đế, hy vọng có thể chôn cất Vũ Văn Thành và Lý Nguyên Bá cùng một chỗ. Thứ nhất là có thể để Lý Nguyên Bá có người bạn bên, thứ hai trong số kẻ địch trên số mệnh có thể ngăn cản Lý Nguyên Bá một chút, đừng để Lý Nguyên Bá gây họa một phương sau này.

Tuy nói Lý Thế Dân năm tuổi già đã hồ đồ vô năng, lại rất tin tưởng lời Viên Thiên Cương nói, lập tức mai táng Vũ Văn Thành và Lý Nguyên Bá ở Tam Nguyên thôn bây giờ, hơn nữa còn ra lệnh cho hậu nhân hai tộc dời đến thôn.

Gia tộc Vũ Văn và Lý gia mặc dù có huyết hải thâm cừu, nhưng thời gian có thể thay đổi tất cả, trải qua mấy trăm năm thịnh thế Đại Đường, người trong thôn cũng sẽ không phân biệt Vũ Văn thị và Lý thị...

Tuy rằng bề ngoài không phân biệt, nhưng dù sao cũng không thuộc về cùng một tổ tông, cho nên truyền thừa không có đứt đoạn, ngàn năm qua một mực kéo dài đến bây giờ., Hải thúc chính là hậu nhân của chi Lý Nguyên Bá kia, mà nhạc phụ của ông chủ Bạch gia chính là hậu nhân của chi Vũ Văn Thành kia! Chỉ tiếc là sau khi Thanh mạt, Vũ Văn gia tộc dần dần suy yếu, đến bây giờ cơ bản đã không còn ai biết rõ thân phận của bọn họ. Cho nên Lý gia giúp đỡ truyền thừa lại, cũng chính là nguyên nhân tại sao Hải thúc lại nắm rõ tòa nhà cũ kia như vậy.

Căn cứ theo lời tiên đoán của Viên Thiên Cương, năm nay Âm Linh của Lý Nguyên Bá sẽ thức tỉnh, cho nên Hải thúc từ lúc bắt đầu rơi mưa to mấy ngày liền đã cảm thấy không tầm thường, nhưng lúc đó ông ta còn không biết Lý Nguyên Bá sau khi tỉnh dậy sẽ làm gì? Theo bản năng để mọi người nhìn hài tử của mình, ai ngờ Hải thúc vô ý dặn dò lại thành mục tiêu của Lý Nguyên Bá!

Sau khi Lí Nguyên Bá tỉnh lại, lập tức báo mộng cho Hải thúc, yêu cầu mỗi tuần trong thôn tiến vào dâng lên một đôi nam đồng nữ cho hắn, nếu không đã đồ sát toàn bộ Tam Nguyên thôn.

"Vì sao? Dù sao các ngươi cũng coi là hậu nhân của hắn!" Ông chủ Bạch nghe đến đó không nhịn được, chạy tới cắt ngang nói.

Hải thúc bất đắc dĩ lắc đầu: "Lý Nguyên Bá mười sáu tuổi đã chết trẻ rồi, căn bản không có con cháu, con cháu năm đó đều là con nối dõi, huống chi người này vốn là kẻ điên, phát điên sợ là ngay cả cha mẹ cũng giết."

Hải thúc là một người tốt, gã đương nhiên không muốn để thôn dân bị tàn sát hết, nhưng cũng không đành lòng đưa đứa nhỏ đi làm vật hi sinh, liền hi vọng Vũ Văn Thành đều có thể ra ngoài chống lại Lý Nguyên Bá, bởi vì Vũ Văn Thành đều là một người lương thiện, cũng là một người có lý tính.

Chỉ tiếc là Vũ Văn Thành còn chưa sống lại được, vì để cho Vũ Văn Thành sống lại nên Hải thúc đã lấy đi hồn phách của Tiểu Hữu Kỳ đến đây nghỉ phép, bởi vì Tiểu Hữu là một thế hệ huyết mạch mới nhất của Vũ Văn gia.

"Hóa ra Tiểu Hữu bị ngươi chỉnh thành như vậy, thế nhưng mấy đứa nhóc lúc trước của hắn đâu?" Ông chủ Bạch hỏi.

"Bọn họ..."

Hải thúc liếm môi, thần sắc lần đầu tiên trở nên hoảng loạn. Ông ta cúi đầu, giọng run run nói: "Bọn họ đúng là do ta hại chết, nhưng... Ta suy tính rồi, ta nhất định phải giành được thời gian để thức tỉnh cho Vũ Văn Thành! Cho nên ta hy sinh bọn họ, thật sự không còn lựa chọn nào khác."

Nói đến cuối cùng Hải thúc khóc lóc, ta và Bạch lão bản đều sửng sốt, bởi vì Hải thúc như vậy cũng không khác nào là chịu nhục và sỉ nhục.

"Lão Hải, con mẹ nó, ngươi là tên vương bát đản!"

Theo tiếng mắng truyền đến, ngay sau đó cửa phòng bị đá văng, những người khác trong thôn tiến vào, bọn họ có thể là đến tìm Hải thúc thương lượng sự tình lại vô tình nghe được một màn này!

Rất nhanh toàn bộ thôn dân đều tới đây, trong tay cầm đủ loại gia hỏa muốn Hải thúc đền mạng, mặc dù ta và Bạch lão bản liều mạng khuyên can, nhưng thôn dân đỏ mắt căn bản không nghe lọt tai, Hải thúc rất nhanh đã bị thôn dân bao phủ.

Ta nhìn những thôn dân này, trong lòng không hiểu sao bi ai, Hải thúc bảo toàn bộ bọn nhỏ trong thôn, nhưng hiện tại lại thành kẻ địch của cả thôn.

Hắn không phản kháng, mặc cho các thôn dân quyền cước đá, chờ lúc thôn dân cuối cùng dừng tay, hắn lau lau máu tươi trên trán, nhìn ta cùng ông chủ Bạch nói: "Lại giúp ta thủ hộ Tam Nguyên thôn một đêm, ta sẽ cho mọi người một cái công đạo!"

Nói xong, hắn kéo người vào buồng trong, để lại một đám thôn dân còn đang không ngừng nhục mạ, không một ai rời đi, hiển nhiên là giám thị Hải thúc.

Ngực ta giống như bị nghẹn một hơi, điên cuồng quát: "Các ngươi không phải cảm thấy mình quá lạnh nhạt sao?"

Nói xong ta tức giận ném Trảm Quỷ Thần song đao ra, ném chúng lên giữa không trung, cắt một gốc cây trơ trọi trong sân ra, lập tức căm tức nhìn tất cả mọi người: "Cút!"

Những bách tính một côn này đánh không ra rắm nào từng thấy trận chiến như vậy? Lập tức giải tán, ta thở ra một hơi thật sâu, ngược lại ông chủ trắng không rõ tại sao lại kích động như vậy, ta thở dài nói không có việc gì, nhưng đáy lòng mơ hồ có một loại dự cảm bất tường.

Rất nhanh đã đến buổi tối, từng thôn dân bị ta đuổi đi đều đi lên, Hải thúc mượn ánh trăng đi đến triền núi, các thôn dân nhao nhao theo phía sau, hiển nhiên là sợ Hải thúc sợ tội tiềm ẩn trốn.

Ta muốn đem bọn họ trở về, nhưng Hải thúc lại vẫy vẫy tay, nói rằng hôm nay sẽ không có nguy hiểm gì, nếu đã muốn nhìn thì để cho bọn họ xem đi!

Rất nhanh chúng ta đã tới trước sơn động, Hải thúc vô cùng quyến luyến đảo mắt qua từng khuôn mặt thôn dân, cuối cùng gật gật đầu với ta, để cho ta cùng tiến vào động.

Lúc đi được nửa đường, Hải thúc dừng lại nhìn cháu, vỗ vỗ bả vai cháu nói: "Trở về nói với nhóc con, nói cháu có lỗi với nó."

"Lời này thì ngươi tự nói đi..."

Ta dừng một chút, nghẹn ngào nói: "Cần phải như vậy sao? Chúng ta liên thủ nhất định có thể đánh bại tiểu súc sinh kia!"

Không sai, ta đã sớm đoán được, Vũ Văn Thành căn bản không phải là đối thủ của Lý Nguyên Bá, cho nên hôm qua Hải thúc mới để lão bản Bạch kích phát huyết tính của Vũ Văn Thành, dùng hiệu quả đồng quy vu tận của cả hai! Đáng tiếc về sau ta xuất hiện làm rối loạn kế hoạch của lão, nếu không hiện tại Lý Nguyên Bá đã sớm không còn tồn tại nữa, đương nhiên như vậy Bạch lão bản cũng chỉ có thể chết mà thôi.

Có thể từ một khắc biết được ta trở về, Hải thúc đã bắt đầu sinh tử chí.

Lúc trước hắn muốn cho ông chủ họ Bạch đi chịu chết cũng không phải do mình tham sống, mà là trên người ông chủ họ Bạch có huyết mạch của Vũ Văn gia, có thể kích phát ý chí chiến đấu của Vũ Văn Thành. Mà hiện tại Hải thúc tự mình tiến lên, khẳng định chỉ có thể điều khiển lão tổ tông Lý Nguyên Bá nhà mình.

Chẳng qua Lí Nguyên Bá vốn là lục thân bất nhận, cho nên một khi Hải thúc ra tay chính là không chết không thôi...

Đệ nhất thiên thiên nhị tư tứ thiên. Kẻ địch số mệnh...

Nhưng điều mà ta muốn ngăn cản hắn chính là sau khi hắn tiếp tục đi lên phía trước thì ta lại không thể đi được nữa. Hắn cũng chỉ sợ trên người ta có thể phong bế huyệt vị của ta.

"Hải thúc, đừng có cực đoan như vậy!"

Mắt ta thì đỏ lên, thật sự không muốn xem, cũng không dám nhìn chuyện phát sinh tiếp theo.

Nhưng hắn không quay đầu lại, chậm rãi đi lên trước, từ trên người lấy ra mặt nạ hình chim ưng đặt xuống đất, sau đó nhỏ vài giọt máu tươi.

Âm linh khát máu, huống chi là siêu nhất lưu chiến tướng như Vũ Văn Thành? Cho nên tinh huyết của Hải thúc trong nháy mắt bị mặt nạ hút khô, ngay sau đó vòng sáng màu vàng xuất hiện, thân khoác kim giáp, cầm trâm phượng sí kim của Vũ Văn Thành đều xuất hiện, lần này thân ảnh của hắn vô cùng rõ ràng, giống như nhân vật sinh sống trong hiện thực có máu có thịt.

Sau khi xuất hiện hắn hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào Hải thúc, tức giận quát: "Sau khi Lý thị phản nghịch?"

Ta chú ý đến hắn, phát hiện Vũ Văn Thành đều có bộ dạng cực kỳ trắng trẻo, giống như là thịt tươi vậy, nhưng so với đàn ông vạm vỡ Dương cương khí thì dễ chịu hơn nhiều. Hải thúc điên cuồng cười to một trận, tay trái vung lên, trong không khí vậy mà xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm mỏng như cánh ve, mềm mại như cành liễu.

"Thiên Tử kiếm?"

Vũ Văn Thành sửng sốt một hồi, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, rống to: Đám loạn thần tặc tử tử tử tử kiếm của hoàng đế Đại Tùy các ngươi!

Nói xong liền giơ vũ khí bổ tới Hải thúc. Đúng lúc này đất trống trước người Hải thúc bỗng nhiên nổ tung, sau một khắc Lý Nguyên Bá cầm trong tay hai thanh thiết chùy từ dưới đất nhảy lên, kinh ngạc chụp lấy một chiêu mãnh liệt của Vũ Văn Thành!

Sau đó hai âm linh không có gì là trắng, tận tình phóng thích cừu hận bọn họ bị đè nén đã lâu, may mắn âm linh là hư ảo, nếu không sơn động này sớm đã sập.

Kiếm Thiên Tử trong miệng Vũ Văn Thành hẳn là chỉ thanh nhuyễn kiếm mà Tùy Đế Dương Quảng dùng thợ giỏi khéo léo ở Tây Vực chế tạo, Dương Quảng từng dùng thanh kiếm này chinh chiến ba trận cao giọng, đáng tiếc mỗi lần đều bởi vì nội quốc phản loạn mà chấm dứt bằng thất bại, nếu không nhất định mở rộng lãnh thổ, thành tựu thiên cổ nhất đế bất thế công!

Còn đội nào đến Đường triều?

Đáng tiếc cuối cùng Dương Quảng bị Lý Uyên soán giang sơn, còn bị cố ý bôi đen thành hình tượng bạo quân của một người giết cha, giết huynh, gian – dâm – mẫu phi.

Lịch sử là do kẻ thắng viết, không nhất định là quân tử thất bại, nhưng người thành công vĩnh viễn là tiểu nhân! Lưu Bang như thế, Chu Nguyên Chương cũng là như thế.

Trong lúc ta đang suy tư về những thứ này, Lý Nguyên Bá và Vũ Văn Thành đều đã qua hơn trăm chiêu, hai người khó phân thắng bại, nhưng Hải thúc lại len lén thu hồi Thiên Tử Kiếm hư ảo lại, trong tay lại xuất hiện thêm một cái la bàn mang phong cách cổ xưa, phù lục phía trên cũng không được rõ ràng cho lắm, mà ta lại cách hơn mười thước liền cảm nhận được khí lực phát ra từ trên đó, cái này chắc chắn là do Địa Từ tạo ra từ thời Tiên Tần, uy lực không thua gì Tư Nam!

Trong miệng Hải thúc yên lặng niệm chú ngữ, trong la bàn bắt đầu nổi lên u quang, phù lục bên trong bắt đầu xoay tròn.

Lúc này, hắn vậy mà dùng chủy thủ vạch ra động mạch cổ tay mình, mặc cho máu tươi phun trào ra chảy vào la bàn, máu trên thân một người nói nhiều không nhiều, cũng không phải một cái la bàn to bằng bàn tay có thể chứa được! Nhưng máu tươi Hải thúc lại một giọt không sót lại tiến vào la bàn, lập tức phù lục phía trên la bàn phóng đại ra vô hạn, ánh sáng đỏ sẫm nháy mắt chiếu sáng sơn động, đâm khiến mắt ta đau nhức.

Dương khí mạnh như vậy làm cho ta có chút thở không nổi chứ đừng nói tới hai con âm linh. Vũ Văn Thành biến sắc, vốn sắp không phải là đối thủ của Lý Nguyên Bá, nhìn thấy la bàn phía sau lại càng hoảng hơn.

Lý Nguyên Bá cười điên cuồng, sau khi cười xong lại nhìn Hải thúc nói: "Muốn đánh thì quang minh chính đại, không cần ngươi hỗ trợ!"

Nói xong Lý Nguyên Bá ném chùy lên, cả người nhào tới túm lấy Vũ Văn Thành, vẻ mặt dữ tợn ra sức hét lớn một tiếng, mạnh mẽ xé Vũ Văn Thành thành hai nửa!

Bọn họ khi còn sống đánh một trận cuối cùng, Vũ Văn Thành đều dưới tình huống Phượng Sí Kim Từ bị đánh gãy, bởi vì không có binh khí mới bị giết. Nhưng bây giờ binh khí trong tay hắn cũng bị Lý Nguyên Bá xé nát, có thể thấy được Lý Huyền Bá đáng sợ cỡ nào.

Hồn phách của Vũ Văn Thành sau khi bị xé nát thì nhanh chóng hóa thành bọt nước, Lý Nguyên Bá cười điên cuồng nhưng lại không nhận ra rằng, một hơi cuối cùng của Hải thúc đã dần tới gần nó.

"Lý Nguyên Bá, mọi chuyện nên kết thúc thôi."

Hải thúc nặng nề nói, cuối cùng quay đầu về hướng ta hét lớn một tiếng: "Đừng quên lời của ta!"

Rống xong hắn quỳ rạp xuống đất, hồn phách lại bay vào la bàn, sau đó la bàn giống như sống lại nhanh chóng bay vào ngực Lý Nguyên Bá.

Cuối cùng Lý Nguyên Bá cũng đã ý thức được điều gì đó, dường như muốn chạy, nhưng sao Hải thúc có thể để cho ông ấy chạy thoát bằng la bàn tế điện bằng máu thịt kia chứ?

Chỉ thấy la bàn không ngừng xoay tròn ở ngực Lý Nguyên Bá, đoàn hồng quang kia không ngừng thôn phệ hắc khí của Lý Nguyên Bá, hắn gào thét giãy dụa, liều mạng muốn đem la bàn từ trong cơ thể bức ra, nhưng bất luận hắn cố gắng thế nào cũng chỉ phí công. Cuối cùng thân ảnh của hắn càng ngày càng mơ hồ, hắc khí càng phát ra thưa thớt, cùng lúc đó hào quang của la bàn cũng đang nhanh chóng tiêu tán.

Cuối cùng, Lý Nguyên Bá hoàn toàn biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại hai thanh thiết chùy, tuy nhiên cây thiết chùy không rực rỡ lóa mắt như lúc hắn cầm trên tay, cây đinh ba Phượng, cánh vàng của Vũ Văn Thành cũng đã rụng sạch từ lâu, tuy nhiên ta biết đây mới là đặc thù thần binh thời cổ đại được bảo tồn đến nay.

Phác điệu cổ xưa mà không thất bại uy nghiêm!

Mà la bàn chứa sinh mệnh của Hải thúc cũng chỉ còn lại một tia hào quang cuối cùng, ta vội vàng gọi các thôn dân vào, nói ra hết thảy, sau đó thôn dân liền hối hận, nhưng hết thảy đều quá muộn.

Kỳ thật Hải thúc không cần phải chết, là do chính ông ta lựa chọn dùng phương thức tử vong kết thúc.

Đây là bất hạnh của Hải thúc, càng là lãnh huyết của thôn dân Tam Nguyên!

Kết quả của vị anh hùng này chưa từng có tiếng vỗ tay.

Vô luận như thế nào, Tam Nguyên thôn cuối cùng khôi phục thái bình, mà sinh hoạt của dân chúng sắp sửa kéo dài.

Dựa theo lệ cũ, lần này ta kiếm lớn, ba kiện thần binh cổ đại đều vào tay ta, nhưng ta không có chút nào hưng phấn. Ta nghĩ thật lâu, để la bàn ở Tam Nguyên thôn thông báo, nó sẽ dạy các thôn dân đời tiếp theo học được cái gì gọi là khoan dung và tín nhiệm, học được cái gì gọi là xá thân thành nhân.

Mà cặp chuỳ sắt kia, ta thì mời người giúp ta hòa tan thành nước vàng, cuối cùng dùng chúng nó tạo thành mộ bia lơ lửng, đứng ở trước mộ Hải thúc.

Thời khắc này ta đã lý giải xong về Võ Tắc Thiên, cũng chỉ có Vô

Tự bi của Hải thúc.

Bạch lão bản ước định với ta sau này thời gian rút thăm Hải thúc, ta đồng ý.

Đây là một lần sinh ý âm vật đặc thù, để bọn ta nhìn thấu một người, xem thấu một đám người!

Chương một nghìn hai bốn năm, Trương Tiểu Ái.

Mấy ngày nay, Doãn Tân Nguyệt tiếp nhận một bộ phim thần tượng lịch sử, bôn ba khắp nơi trong cả nước.

Nàng tựa như mỹ thực mua sắm, tới một nơi, đều gửi thư kho đặc sản địa phương gửi về, trong nhà chồng chất tựa như kho hàng lớn. Ta biết nàng ta sợ ta nghĩ nàng ta, muốn ta biết nàng ta đã đi nơi nào? Ăn những gì tốt? Đã gặp phong cảnh tốt? Muốn ta cũng nếm thử một chút.

Nhưng thằng ngô công này... Không biết nhìn vật nhớ người ta nghĩ gì sao?

Ta vội vàng tắm rửa, nằm trên giường, lại trằn trọc trở mình không ngủ được.

Cũng không biết qua bao lâu, vừa mới có chút buồn ngủ, đột nhiên tiếng chuông chuyển động dồn dập.

"Ai vậy?" Ta nhấn nút tiếp nghe, mơ mơ màng màng hỏi.

"Là ta, Trương Tiểu Ái, có kinh ngạc vui mừng hay không cũng không có gì ngoài ý muốn?" Đầu máy truyền tin kia vang lên một hồi âm thanh kinh người.

Ta hơi sửng sốt, bấm tay tính toán, đã nhiều năm rồi ta và Trương Tiểu Tình không liên hệ.

Trương Tiểu Ái là một trong những truyền nhân của mấy đại chi mạch Giang Bắc Trương gia, chỉ có điều đến đời này của nàng ta, đã không buôn bán âm vật nữa, mà là làm nữ báo. Lần trước Trương gia còn ủy thác ta đặc biệt bảo vệ hắn, phòng ngừa Long Tuyền sơn trang hạ độc thủ.

Ta nhớ mang máng chúng ta cùng nhau chiếm được Vô Tự Thiên Thư án, phá nát âm mưu của Long Tuyền Sơn Trang, cô bé này còn vì vậy mà thăng chức làm đội trưởng bưu kiện của Thanh Giang thị, hiện tại đột nhiên tìm đến ta, chẳng lẽ là gặp phải chuyện gì khó khăn?

Ta lười biếng ừ một tiếng, nói: "Kinh hỉ lẫn vui mừng, bất quá có cái gì buổi chiều lại đánh tới đi! Ta hiện tại buồn muốn chết rồi."

"Đừng có xen vào, chốc nữa ngủ trên xe!" Trương Tiểu Ái lên tiếng.

"Cái gì, xe?"

Ta đang mê man, đầu máy truyền tin bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng sáo cảnh báo chói tai, lập tức đánh nát tất cả buồn ngủ mà ta vất vả tích góp được, cả kinh ta từ trên giường ngồi bật dậy.

"Trương Tiểu Yêu! Ngươi chính là đối với ân nhân cứu mạng như vậy sao?" Ta quay về phía điện thoại di động hét lớn.

"Có ân cùng nhau báo đi." Trương Tiểu Yêu ngắn gọn nói: "Cô nương, lần này ta gặp phải một vụ án cực kỳ khó giải quyết, ta hoài nghi không phải người làm mà là chuyện quỷ! Cho nên muốn mời ngươi rời núi."

"Không đi!" Ta oán hận nói: "Ta cũng không phải thủ hạ của ngươi, dựa vào cái gì mà tùy tiện gọi đến."

"Vừa hay có mấy cái tên đồng loại làm việc, ta nói cho bọn chúng địa chỉ cửa hàng ngươi, nếu không có gì bất ngờ thì đã tới rồi. Ngươi còn có thời gian năm phút để chuẩn bị, chờ khi ngươi đến Thanh Giang thị rồi hẵng nói." Nói xong, nàng liền tắt máy móc.

"Mịa! Đội trưởng tượng hình này không uổng phí đâu, ngay cả địa chỉ cửa hàng của ta cũng biết rồi." Ta trực tiếp tắt di vi, vẫn khó chịu như cũ nói: "Ai quản chuyện cũ của ngươi, tiểu ca còn phải tiếp tục ngủ nữa."

Thùng thùng.

Kết quả vừa nhắm mắt, hơi chuẩn bị ra một tia buồn ngủ, cửa ra vào liền truyền đến một trận tiếng gõ cửa dồn dập.

"Tới nhanh thật a!" Ta vẫn như cũ không muốn rời giường.

Nhưng ngay sau đó, thanh âm kia lại có chút không đúng.

Két, két két két!

Hình như là âm thanh vặn mở cánh cửa?

"Chẳng lẽ là Doãn Tân Nguyệt đã trở về?" Lúc này ta từ trên giường bò dậy, mặc quần áo vào rồi ra cửa, người mới vừa tới cửa tiệm đã bị kéo ra.

Bên ngoài có hai cảnh báo.

Một nam một nữ.

Nam như tòa tháp màu đen, cao chừng một mét chín, khuôn mặt đen đúa thật rộng rãi, góc vuông giống như dao cắt rõ ràng.

Nữ thì giống như tinh linh, vóc người vô cùng tốt, tai mũi nhọn, mặc một bộ trang phục màu xanh da trời.

"Trương lão bản, xin chào ngài! Chúng ta là bạn tốt của Công An cục ở Thanh Giang, ta tên là La Dương, đây là muội muội ta La Lệ, đội trưởng của chúng ta nói, mời ngài trở về hợp tác phá án." La Dương hướng ta kính ta một cái lễ, thanh âm ông ông như chuông đồng, mang theo hồi âm.

"Thật không hổ là quân lính mà Trương Tiểu Ái đưa ra, phương thức mời người này cũng quá bá đạo đi?" Ta rất là buồn bực.

La Lệ cầm công cụ khóa buộc vào đai lưng, thản nhiên nói: "Đối đãi đặc biệt với tình huống đặc biệt, đội trưởng chúng ta nói, án mạng này chỉ có ngươi có thể phá! Bất kể là biện pháp gì, chỉ cần có thể đem ngươi trói tới Thanh giang thị coi như là một đại công."

"Trương lão bản, chúng ta lập tức xuất phát thôi! Đội trưởng nói, bất kể thế nào, buổi chiều trước ba giờ tý, phải đưa ngươi đến địa điểm gặp mặt." La Dương Như Tùng đứng thẳng, không nhúc nhích nói.

"Ha ha, nàng cũng thật tự tin đó chứ, dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ đi với các ngươi chứ?" Ta cười lạnh nói.

La Lệ lấy ra một cái Quái vật bên người, đưa tới trước mặt của ta: "Đội trưởng nói chỉ cần ngươi nhìn thấy cái này thì sẽ rời đi."

"Hừ, muốn hối lộ ta à? Ta không thiếu tiền." Nói được nửa lời, thấy thông tin gì đó ta lập tức dừng lại.

Hai bức thiếp bên trong Phúc Kiến nhét, một tờ giấy.

Trên hai tấm gương là cùng một người, chỉ có điều một tờ là ánh sáng sinh hoạt, một thi thể khác là bị chém đầu.

Đó là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, đang nhuộm một mái tóc hỗn hợp ba màu đỏ, hơn nữa từng sợi tóc hướng lên trời, rất giống dòng chảy phi chủ trên mạng. Trên cổ còn có hình xăm thiếu nữ nóng bỏng, đầu thiếu nữ xinh đẹp đang bĩu môi tựa như muốn hôn.

Vừa nhìn qua là có thể nhìn ra, đây là tiểu lưu manh trong xã hội của một gã lưu manh.

Nhưng trên một bức hoạ khác, hắn lại biến thành một cỗ thi thể, cổ bị cắt một đao chỉnh tề.

Lưỡi đao kia hẳn là rất nhanh, toàn bộ xương cốt, trên cơ bắp ngay cả một chút tro bụi cùng gai mao cũng không có. Càng quái dị chính là, một đao cắt vừa đúng chỗ tốt, vừa lúc né tránh được đồ án thiếu nữ xinh đẹp khắc trên cổ hắn, tựa như vật thể lực làm cho đồ án thiếu nữ xinh đẹp kia bảo trì nguyên vẹn.

Thủ pháp gây án cực độ máu tanh tàn nhẫn, hơn nữa lộ ra vài phần quỷ dị.

Nhưng điều càng làm ta ngạc nhiên hơn đó là tờ giấy kia!

Đó là một tờ A Tứ Chỉ cực kỳ bình thường, nhìn ra hẳn là bản sao chép của cảnh cáo.

Trên giấy chỉ viết một chữ A to bằng bút lông: Kiêu.

Phía dưới còn có một nhóm người giải thích: Từng có người chứng minh chứng thực người chứng minh, đêm đó người chết bị hại cũng chính là bảy ngày trước, đã nhận được một phong thư nặc danh, trong phong thư không viết bất cứ thứ gì, chỉ có cái này: chữ kiêu.

Người chết lúc ấy cũng không để ý, trực tiếp ném nó nấm, kết quả đêm đó mười hai điểm sửa sang, người chết ngộ hại trong ao vũ điện Thính, toàn trường vẻn vẹn bóng tối mười giây, chờ thời điểm ánh đèn lần nữa sáng lên, đầu hắn đã chuyển nhà.

Tương tự như tội thú, trong tháng này, Thanh giang thị đã liên tục xảy ra ba lần, người chết đều là người vị thành niên, hoài nghi là cùng một hung thủ gây nên.

Trách không được Trương Tiểu Muội nóng lòng đến mức sứt đầu mẻ trán, cầu cứu ta.

Từ các dấu hiệu cho thấy, vụ án này rất khó phán định là dùng thủ pháp gì làm ra? Động cơ giết người là gì? Thậm chí không giống như việc loài người có khả năng hoàn thành mà có khả năng là âm linh quấy phá.

Phúc án bình thường, ta không quản được, nhưng nếu là âm vật hại người, hơn nữa còn dùng phương thức hung tàn như vậy, vậy ta không thể ngồi nhìn bỏ mặc nữa!

"Được! Ta đi với các ngươi, chờ ta một chút." Sắc mặt ta ngưng trọng mang các bức hình và chữ chép vào bọc giấy, sau đó xoay người về phòng, vội vã thu thập vài món đồ để thay quần áo, mang theo một số thứ có thể dùng được, liền cùng hai huynh muội La Dương ra khỏi cửa.

Ta vốn là người khốn không chịu nổi, nhưng hiện tại đã hoàn toàn không còn buồn ngủ.

Trên xe, ta lại lấy ra bức gương kia, cẩn thận từng li từng tí cân nhắc, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa nghiên cứu ra nguyên nhân.

Khởi đầu vụ án này, pháp sĩ Thanh giang khẳng định đã nghiên cứu qua vô số lần, nghĩ đến thông qua thủ đoạn lẽ thường để phỏng đoán khẳng định là không được. Nhưng rốt cuộc là âm vật gì, chuyên giết người vị thành niên, còn có thể phát ra một chữ

"Kiêu" cảnh cáo trước khi giết người đây?

Đánh xe một đường lao chạy như bay, đầu óc của ta cũng đang nhanh chóng xoay tròn.

"Trước tiên không cần dẫn ta đi gặp Trương Tiểu Ái, trực tiếp đi dịch mồ hôi chôn cất thi thể!" Đột nhiên ta nghĩ tới cái gì đó, la lớn.

"Chỗ đội trưởng chúng ta ước hẹn với ngươi chính là quán tang lễ." La Dương đầu cũng không quay lại đáp.

Ha ha! Xem ra Trương Tiểu Ái thích tiến bộ không nhỏ nha, thế mà nghĩ đến một chỗ với ta, ta nở nụ cười.

"Trương tiên sinh, đến rồi."

Không bao lâu sau, xe giá ở trước cửa nghi quán đã ngừng lại.

Vị trí một ngàn hai bốn trăm sáu huy, quán tang ban đêm (chương hơn)

Ta mới vừa đánh xe một chút, đã bị một cỗ âm khí lạnh lẽo bao vây.

Lúc này, chính trực giữa hè, nhiệt độ còn rất oi bức, nhưng nơi này lại giống như đã vào cuối thu, cực kỳ âm lãnh.

Bầu trời một mảnh xám xịt, xa xa còn có một đoàn mây đen cuồn cuộn, thật giống như đang mưu đồ một trận mưa to.

Trong không khí tràn ngập một cỗ không khí cực kỳ quỷ dị, như thể trong không khí tứ phía, rất nhiều người đang đứng chật ních, gắt gao nhìn chằm chằm chúng ta.

Nếu là một người bình thường đứng ở chỗ này, nhất định sẽ sinh lòng bất an, cực kỳ không thích ứng.

Nhưng ta đã sớm tập mãi thành thói quen, tự nhiên cũng biết, đây đều là do âm khí trong Tang Nghi quán quá cường thịnh.

La Lệ không muốn đi vào nên ở lại trên xe, còn La Dương thì bồi tiếp ta từ cửa hông đi vào.

Trong thi thể lạnh như băng, lẻ loi để một cái giường sắt, trước giường đứng một nữ cảnh báo thân hình cao gầy.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân, xoay người đi về phía chúng ta.

Nhiều năm không gặp, Trương Tiểu ái khuôn mặt đáng yêu kia chín hơn không ít, nhưng đôi mắt lại càng thêm sáng ngời, chỉ che một vòng tròn màu đen, khuôn mặt cực kỳ tiều tụy, xem ra đã lâu không được nghỉ ngơi.

"Hắc hắc, ngại quá, ban đêm mời ngươi ăn cơm bồi thường." Nàng cười híp mắt thè lưỡi với ta.

Trong miệng nàng nói ngượng ngùng, nhưng ta không nghe ra nửa điểm ý vị ngượng ngùng, cô nàng nghịch ngợm gây sự này.

Còn chưa đợi mình nói gì, nàng liền chỉ về thi thể trên giường sắt nói: "Đây chính là người kiến nhân trên ảnh." Lập tức vén tấm vải trắng khoác ở phía trên.

Ta gật gật đầu, nghiêm túc quan sát.

Thi thể đã xử lý xong, trên cổ còn lưu lại một khe hở thật dài, nhìn vết tích kia hẳn là do Liệu Lạc lưu lại.

Huyết dịch của người chết đều đã khô, lại đặt trong phòng băng thời gian dài ở trong, làn da trắng nõn một mảnh, thoạt nhìn có chút kinh hãi.

Thân thể của hắn từ lúc bắt đầu được chia làm hai nửa chỉnh tề, máu tươi đầm đìa, cổ lại còn nguyên vẹn để lại đồ án thiếu nữ xinh đẹp trên hoa văn.

Ta cúi đầu xuống, nhìn kỹ chỗ đứt gãy đó.

Một đao, thế mà chỉ dùng một đao! Vậy là có thể chặt đứt đầu người sống được rồi.

Xương cốt trần – lộ ra ngoài, trên huyết nhục không có nửa điểm gai lông cùng thất bại, thái độ phi thường hoàn chỉnh.

Khí hung khí chắc chắn rất dài, hơn nữa còn sắc bén tới đáng sợ.

Mặc dù dùng hai thanh Trảm Quỷ Thần song đao của ta cũng rất khó làm được, dù sao tuyệt đối sẽ không có một người sống không nhúc nhích mặc ngươi cắt lấy, hơn nữa còn muốn làm gì thì làm.

Hình vẽ cắt hoàn chỉnh như vậy, căn bản là không có khả năng!

Chắc chắn không ai làm được.

"Người chết tên là Vương Mãnh. Năm nay vừa mới mười lăm tuổi, cha mẹ ly dị, vẫn luôn ở xã hội làm lưu manh ngoài đường. Từng nhiều lần ẩu đả, trộm cắp tiền lệ." Trương Tiểu Yêu đứng ở một bên giải thích nhanh chóng.

"Trong ngày hắn bị hại, vừa mới tham dự quyết đấu giữa một đám thiếu niên không tốt, sau đó cùng nhau đến phòng vũ công ăn mừng. Vũ thính có một tiết mục nhỏ, chính là cứ đến tối mười hai điểm sẽ lốc xoáy mười giây, toàn trường đếm ba."

"Theo người trong cuộc thì Vương Mãnh cũng đang múa trong ao, chỉ là lúc đó nhiều người nên không đứng chung một chỗ."

"Mười giây trôi qua, ánh đèn sáng ngời, trong đám người đột nhiên phát ra một tràng kinh hô. Chỉ thấy Vương Mãnh ngã trong vũng máu, đầu lăn ra thật xa, máu tươi chảy đầy đất."

"Vũ thính chuyên kinh điển tương đối có kinh nghiệm, ngay tại chỗ liền chỉ huy nhân viên và bảo an chặn mọi lối ra, hơn nữa phong tỏa hiện trường đầu tiên."

"Lúc cảnh sát chạy đến, toàn bộ khách uống rượu đều ở đây, hiện trường mặc dù bị giẫm đạp qua, nhưng giữ lại coi như hoàn chỉnh. Nhưng chúng ta ngoại trừ phát hiện trong miệng hắn nửa tờ giấy trắng này: chữ kiêu ngoại, không thu hoạch được gì." Trương Tiểu Yêu nói.

"Vậy hiện trường phát hiện ra nhân vật khả nghi gì sao?" Ta quay đầu hỏi.

"Không có." Trương Tiểu Yêu lắc đầu, tiếp tục nói: "Chúng ta đã cẩn thận tìm tòi tại hiện trường vài lần, hơn nữa đem tất cả mọi người, kể cả nhân viên công tác trong phòng vũ thính đều cẩn thận tra hỏi, không phát hiện bất cứ nhân vật khả nghi nào."

"Sau đó, chúng ta lại điều ra TV ở các nơi, cũng không phát hiện gì."

"Điều lạ nhất là..." Trương Tiểu Yêu dừng một chút rồi nói: "Chúng ta mang theo Tử Tuyến đăng, trước sau chiếu đèn ở chỗ của Vương Mãnh bị hại rất lâu, cũng không phát hiện ra dấu chân cùng vân tay của hung thủ lưu lại."

"Những người vây quanh hắn là những ai?" Ta tiếp tục hỏi.

"Vương Mãnh là một thằng nhãi ranh, vào vũ trì đương nhiên là muốn tán gái. Cùng lúc vừa lúc có mấy cô bé chúc mừng sinh nhật, Vương Mãnh chen chúc ở mấy người bên cạnh, lúc hắn đột nhiên ngã xuống đất, cũng là mấy cô bé phát hiện ra đầu tiên."

"Mấy nữ sinh nhỏ này chúng ta đã điều tra nhiều lần, trước đó hoàn toàn không biết Vương Mãnh, thậm chí các nàng ở phòng vũ cũng là lần đầu tiên tới, căn bản không giống hung thủ. Hơn nữa, một trong mấy nữ sinh đó bởi vì kinh hãi quá độ, bây giờ còn tiếp nhận trị liệu tâm lý ở bệnh viện."

Ta khẽ gật đầu nói: "Thủ đoạn giết người cực kỳ sạch sẽ lưu loát, đừng nói là tiểu nữ gì đó, cho dù là sát thủ sát thủ cũng chưa chắc có khả năng này! Hơn nữa, cứng rắn chặt đứt đầu, hung khí khẳng định cũng không nhỏ được, nhưng các ngươi một chút manh mối cũng không có. Xem ra, đích xác không giống là do con người làm..."

"Như vậy, trước tiên ta cần xác định một chút, ngươi chuẩn bị vài thứ cho ta." Ta phân phó nói.

"Được, ngươi nói đi." Trương Tiểu Yêu lấy ra điện thoại di động ghi chép.

"Một con heo con, một giỏ củ cải trắng, một bó rơm rạ, lại đến tiệm người giấy mua người giấy về, muốn nam đồng." Ta vừa nói, Trương Tiểu Ái vừa nhanh chóng viết chữ, lập tức gửi đi.

"Vụ án tương tự đã bắt đầu lần thứ ba rồi." Trương Tiểu Yêu thu hồi điện thoại, vẻ mặt ngưng trọng.

"Mỗi lần đều như vậy sao?"

"Đúng, đều là bị trực tiếp chém đầu! Kinh nghiệm kiểm tra phán đoán hẳn là cùng hung khí gây nên, hai cỗ thi thể kia cũng đang dừng thi thể." Nói xong, Trương Tiểu Yêu mở ra tủ băng đối diện, rắc rắc hai tiếng, lại rút ra hai cái giường sắt lớn.

Ta đi đến gần xem xét, trên giường sắt tự mình nằm hai thiếu niên.

Một cái bị tóc bạc nhuộm một đầu, trên ngực đều là hình xăm, một cái khác trên mũi đều mặc mấy cái vòng bạc.

Đầu hai người đều tách riêng với thân thể, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

"Hai người này một biệt hiệu gọi là Thứ Đầu, phụ mẫu sau khi ly dị thì tái giá, phụ thân bởi vì phạm tội phải ở ngục giam vất vả cải biến mười năm. Tên còn lại là Mãng Ngưu, phụ mẫu cùng chết".

"Bọn họ và Vương Mãnh một mực kéo bè kết phái, cái gì xấu xa đều làm, chỉ là nửa năm trước, giữa ba người náo loạn có chút không thoải mái, cũng không liên hệ gì..."

"Bị phát hiện ở một cửa hàng giày. Chủ tiệm mở cửa vào sáng sớm, phát hiện cửa khóa có dấu vết bị cạy động, hơn nữa còn có máu chảy ra, lúc ấy đã báo cảnh báo. Chúng ta đi vào, liền phát hiện gai đầu đang há to miệng, ngã vào vũng máu." Trương Tiểu Muội nói.

Tài án thứ nhất, nghìn hai bốn bảy, đoạn đầu đứt.

"Có lẽ hắn định đi tới cửa hàng giày trộm đồ, nhưng lại không biết bị thứ gì cắt đứt đầu... Cửa Quyển Liêm Môn bị đóng lại, chủ tiệm cũng không mở ra, hiện trường giữ lại vô cùng hoàn hảo. Ngoại trừ dấu chân và vân tay của hắn, không phát hiện bất cứ dấu vết gì." Trương Tiểu Yêu thở dài.

"Mã Ngưu thì chết trong phòng cho thuê nhà bọn họ. Sau khi tiền thuê đến kỳ hạn, chủ nhân đến cửa giục nợ, nghe thấy trong phòng có tiếng, chính là không có người mở cửa, lúc đó cho rằng hắn trốn nợ liền lấy chìa khóa mở cửa. Sau khi đi vào liền thấy TV mở ra, thanh âm rất lớn, mãng ngưu tựa vào ghế ngồi, trong tay còn cầm một bình bia, nhưng đầu lại lăn đến ban công."

"Hai vụ án này đều không có người chứng kiến, hiện trường cũng tìm không ra nửa điểm manh mối, ngoại trừ viên lân báo nhận định giống như hung khí ba vụ án này, giống như căn bản không có bất cứ liên quan gì." Trương Tiểu Yêu nói ra.

"Hai tử thi kia cũng ngậm chữ "Kiêu" trong miệng sao?" Ta đột nhiên hỏi.

"Đúng." Trương Tiểu Yêu gật đầu.

Ta buồn bực một trận. Rốt cuộc đây là ý gì? Chẳng lẽ hung thủ muốn chỉ rõ cho chúng ta cái gì?

"Thanh Giang thị đã nhiều năm chưa phát sinh tội ác như thế, hơn nữa thủ đoạn cực kỳ ác liệt, xã hội ảnh hưởng cực kỳ ác liệt... Chúng ta toàn cục áp lực rất lớn! Ta thật sự không có suy nghĩ gì, lại nhớ tới Thiên Thư án không chữ lần trước, đành phải mời ngươi tới đây." Trương Tiểu Yêu mệt mỏi nói.

"Trương đội trưởng, đồ vật mang đến rồi." Đúng lúc này, hai huynh muội La Ngọc đi đến.

La Lệ ôm một con heo nhỏ bị trói gô, La Dương thì một tay cầm giỏ củ cải, tay kia cầm lấy một người giấy nhỏ.

"Bây giờ phải nhìn ngươi rồi." Trương Tiểu Nhu đưa ánh mắt đầy bất lực nhìn về phía ta.

Ta khẽ gật đầu, móc chu sa ra, đầu tiên là rải một vòng quanh thi thể Vương Mãnh. Sau đó phân phó hai huynh muội La Lệ để sắp xếp lại thứ tự.

Ta từ trên đầu Vương Mãnh nhổ mấy sợi tóc, ở trên Tiểu Trư Tử, Bạch củ cải, cọng rơm, giấy đều thả một sợi.

"Được rồi, chúng ta ra ngoài trước đi, khóa cửa lại." Ta quay đầu nói với Trương Tiểu Ái: "Đêm nay, ngươi phải sắp xếp người thủ tại chỗ này, không được để bất cứ thứ gì vào. Sáng sớm mai, tự nhiên nước chảy đá ra."

"Nơi này chính là nơi ngưng thi, sao lại có đồ vật gì đó..." La Lệ có chút khó hiểu hỏi.

Nói được một nửa, đột nhiên nghĩ đến lời ta vừa nói có thể là quỷ, không khỏi biến sắc.

"Đội trưởng, hãy để ta ở lại đây" Lá gan của La Dương cũng không nhỏ, sảng khoái nói.

Trương Tiểu Yêu khẽ gật đầu, nói với La Lệ: "Tiểu Lệ, vậy ngươi về đội cảnh báo trước đi, sáng mai còn phải đi làm."

La Lệ dùng sức gật đầu, xoay người rời đi.

"Đi thôi, mang ta đến phát hiện trường." Ta nhìn Trương Tiểu Ái nói.

"Đi đâu vậy?" Trương Tiểu Yêu hỏi.

"Người nào bị hại nhất thì đi chỗ đó." Ta đáp.

"Được!" Trương Tiểu Yêu đáp rất ngắn gọn, sau đó cất bước rời đi.

Ba người bọn ta ngồi lên xe quay, chạy thẳng đến khu đô thị.

Tang Y Quán cách khu vực này rất xa, đến khi đưa La Lệ đến đội cảnh báo, trời đã tối, Trương Tiểu Yêu yêu muốn ta đợi nàng một chút, cũng cùng La Lệ xuống xe.

Lúc đi ra, một thân y phục thanh thản đã thay xong, cũng không quay lại xe quay, mà đổi thành một chiếc xe điều tra quỹ dùng để theo dõi.

Trương Tiểu Ái vừa đi xe, vừa giải thích với ta: "Từ khi ra khỏi quyển bách án này, tất cả người làm thuê trong lầu đều lục tục ra ra ngoài, trời tối, không ai dám đi ra ngoài! Mỗi lần thấy chúng ta ra vào vào hiện trường, trong mắt các nàng đều tràn đầy sợ hãi và khinh bỉ, hình như đang hỏi ta, vụ án đã phá rồi sao? Ai, ta thật sự không dám đối mặt với bọn họ nữa rồi!"

Nói xong, nàng thở dài.

Ta rất hiểu được, vụ án quỷ dị lạ thường này, còn liên tiếp phát sinh hai ba lần, thân là đội trưởng đội gác nàng khẳng định áp lực vô cùng lớn.

Mở hơn hai mươi phút, chúng ta dừng ở trước một toà nhà cư dân cũ kỹ.

"Đến rồi, ở chỗ này." Trương Tiểu Ái chỉ vào cửa sổ đen sì của lầu sáu nói: "Hiện trường chúng ta đã tới rất nhiều lần rồi, cũng không cần phải làm chủ cho thuê, chìa khóa ở ngay chỗ ta."

Lầu rất cũ nát, hai bên cầu thang chật hẹp, bày biện lộn xộn các loại tạp vật, vừa nhìn liền biết, ở nơi đây cũng không phải là người có tiền.

Âm thanh khống đăng trong hành lang không quá đầy đủ, Trương Tiểu Yêu thích bôi đen mở cửa ra.

Cửa vừa mở ra, lập tức có một mùi máu tanh cực kỳ nồng đậm đập vào mặt!

Ta trở tay ấn lên đèn, cảnh tượng trong phòng lập tức hiện ra trước mắt.

Mặc dù cảnh sát đã tới nhiều lần, nhưng vẫn nhìn ra được, hiện trường vẫn duy trì trạng thái vốn có.

Đây là một gian phòng riêng chừng ba mươi mét vuông, phòng rất lộn xộn, trên đất rải rác rất nhiều bình nước uống, chai rượu, túi mì dễ dàng, sàn phòng tối đen như mực, hình như chưa từng lau qua.

Đồ dùng rất đơn giản và rất cũ nát, trên một cái giường, một cái ghế hai người, trên bàn gỗ rách để một cái TV cũ mười mấy năm trước.

Không cần Trương Tiểu Ái giới thiệu, ta cũng có thể nhìn ra được người chết có phương thức sinh hoạt như thế nào.

"Mã Ngưu lúc đó chết ở chỗ này." Trương Tiểu Yêu chỉ ra ghế nhắc nhở.

Đệ nhất thiên thiên nhị bát thiên, thập bát huyền bí số QQ.

Ta gật gật đầu, đi về phía trước.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, đế thấp xuất hiện một vết máu đỏ thẫm.

Vết máu kia đã được thu thập qua, ở giữa dùng bút lông trắng phác họa ra hình một người, xem ra, người chết khi còn sống đang cười toe toét dựa vào áo cà sa.

Đây là một loại trạng thái cực độ buông lỏng, nói cách khác, trước khi hắn chết cũng không nhận thấy nguy hiểm giáng lâm, hoàn toàn là trong tình huống không biết chút nào bị chém giết.

Ta cúi đầu nhìn kỹ dựa lưng vào ghế ngồi, nhất là chỗ cổ người chết gãy.

Không có một dấu vết, ghế dựa vẫn hoàn hảo như lúc đầu, cho dù một chút vết nứt cũng không có, điều này có chút kỳ quái!

Một đao chém đứt đầu một người sống, vừa tàn nhẫn lại vừa tàn nhẫn. Dưới một đao này, khí lực ít nhất có ngàn cân, nhưng một chút cũng không đả thương được người chết, giống như liêm đao của thần tử.

"Cửa sổ vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, hoàn toàn không bị phá hư, mà nơi này là lầu sáu, bên ngoài lâu cũng không có dấu hiệu leo lên." Trương Tiểu Yêu tiếp tục nói.

"Bà già nói, cửa lúc ấy là khóa, thanh âm bên trong rất lớn, huyên náo đặc biệt, cho nên nàng mới mở cửa giục."

"Âm thanh gì vậy?" Ta hỏi.

"Là TV." Trương Tiểu Yêu vui vẻ đáp.

"Treo tivi ư?" Ta đột nhiên nhớ ra cái gì đó, rất là nghi hoặc hỏi lại một lần nữa.

"Đúng! Lúc bọn ta tới, TV vẫn còn để đó, là đoạn video của Đông Phương Vệ nói." Trương Tiểu Yêu bổ sung.

Vừa nãy Trương Tiểu Ái ở Hỏa Táng tràng đã giới thiệu qua, thế nhưng lúc đó ta bận rộn kiểm tra thi thể nên cũng không nghĩ lại, lúc này lại cảm thấy có gì đó không đúng!

Thị nữ này, chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, lại là một dòng người phi chủ lưu đuổi theo dòng nước, trẻ con rách nát như bọn nó, sao lại nhàn rỗi trứng xem ti vi thế nhỉ?

Ta xoay người lại, ấn TV ra.

Cái TV này rất cũ, tuy còn có thể xem, nhưng màu sắc hơi không quá chính, thỉnh thoảng còn nổi lên mấy điểm hoa tuyết.

Hình ảnh như vậy có hiệu quả, đừng nói là thị phi chủ lưu, ngay cả lão nhân cũng chưa chắc có thể tiếp nhận được.

Nhưng hắn cứ như vậy uống chai chai bia, say sưa nhìn xem cái tivi rách này? Cảnh tượng nói thế nào cũng có chút quái dị!

Ta xem xem TV, lại nhìn ghế ngồi hỏi: "Hắn bị ngộ hại thời gian nào?"

"Hai mươi ba ngày trước, khám phá xác định là nửa đêm mười điểm đến rạng sáng ba điểm."

Hai mươi ba ngày trước, nửa đêm mười một điểm, bảo vệ phương Đông nhìn...

"Đó là tuầnyết mấy?" Ta đột nhiên hỏi.

"Tháng ngày một." Trương Tiểu Ái nhanh chóng trả lời.

"Khiêu chiến cực hạn!" Ta bật thốt lên.

"Cái gì?" Trương Tiểu Yêu có chút không hiểu.

"Đoạn thời gian này, Đông Phương Vệ chiếu thị là một tiết mục Tú Nhân gọi là cực hạn khiêu chiến, ngươi đi điều tra một chút, năm đó ống kính nào đó khiến hắn cảm thấy hứng thú." Ta giải thích.

"Được!" Trương Tiểu Yêu vừa thấy mình tìm được manh mối bị bỏ qua, lập tức hưng phấn gật đầu nhẹ.

Ở trong phòng, ta lại đi dạo một vòng trong phòng, phát hiện nó không thích vệ sinh, khắp nơi đều là dơ dáy bẩn thỉu. Toàn là tro bụi trên lớp vệ sinh, ga giường cũng lăn một quả cầu, giống như chưa bao giờ tắm, tới gần vách tường đầu giường cũng bị cọ xát một màu đen kịt, nhưng trong khoảng tối đen như mực này lại có hai dấu vết mới tinh.

Xem ra, giống như là dùng móng tay đào ra.

Dấu khắc là hai chuỗi số, bên trên là mười một xâu, bên dưới là sáu xâu.

"Hai chuỗi số này chúng ta đã xác nhận qua." Trương Tiểu Muội thấy ta nhìn chằm chằm vào vết tích khắc, giới thiệu với ta: "Ban đầu chúng ta còn tưởng là bánh xe, sau khi chứng thực kinh, là số A."

" Thuyền QQ mới đăng kí, bên trên không có lấy một bằng hữu, hơn nữa ta đã điều tra số liệu nguyên thủy ở số A này, chưa bao giờ thêm bất kỳ hảo hữu nào."

Một cái số Q mới đăng ký, hơn nữa không có bất kỳ bạn tốt nào.

Vậy tại sao hắn lại ghi khẩu hiệu này lên tường?

"Hiện trường không có phát hiện điện thoại của hắn, chúng ta thông qua thông tin ghi chép phát hiện, thông tin điện thoại cuối cùng hắn đánh vào mười điểm tối hôm đó."

Mười điểm còn khóc lóc, mười một điểm đã bị giết.

Vậy điện thoại di động của hắn đi đâu? Là bị hung thủ cầm đi sao?

Hiển nhiên, người giết hắn không phải vì tranh tài, như vậy trong di động điện thoại của hắn rốt cuộc cất giấu bí mật gì?

Bất kể là người giết chết hắn hay quỷ, đến cùng chưa từng tới căn phòng nhỏ này, hiện tại ta cũng không dám khẳng định.

Nếu như nói đã tới, cửa sổ đóng chặt, trạng thái trước khi chết của hắn vẫn dị thường thả lỏng, hiển nhiên hoàn toàn không nhận thấy được nguy hiểm tiến đến, nếu nói chưa từng tới, vậy di động của hắn cũng sẽ không cắm cánh mà bay đi chứ?

Đông Phương Vệ nhìn cực hạn khiêu chiến của truyền bá, đăng ký danh hiệu Q củ chưa bao giờ tăng thêm bạn tốt, trong đó có gì liên quan sao?

Dường như ta đã lâm vào một vòng tuần hoàn chết chóc, lại giống như bắt được một sợi lông, chỉ trong một thoáng không tìm thấy đầu mối.

Phòng rất nhỏ, không bao lâu xem xong, không còn phát hiện gì khác.

"Đi thôi, tới hiện trường kế tiếp xem sao." Ta đề nghị.

Trương Tiểu Ái lên tiếng, theo ta ra cửa.

"Ồ, chờ một chút!" Ngay lúc chuẩn bị đóng cửa chuẩn bị rời đi, ta đột nhiên kêu lên.

"Sao vậy?" Trương Tiểu Yêu hỏi.

Tiếng đèn trong hành lang bị phá hỏng, căn bản không thể thấy rõ tình huống bên ngoài. Nhưng ngay lúc chúng ta mới ra cửa, đèn trong phòng còn chưa đóng, ta đột nhiên phát hiện chỗ quái dị của hành lang!

Chỉ thấy hồng, hồng, lục ngoài cửa dán câu đối, bên trên viết các loại hợp gia, thân đoàn tròn các loại.

Người chết lười biếng chỉnh sửa, câu đối hiển nhiên không phải của hắn.

Mà bốn góc trên của câu đối đều khắc phù văn trấn tà!

Dựa theo tập tục thời cổ đại Trung Quốc, mùa xuân không chỉ dán câu đối, còn phải treo cánh cửa thần tiên, một bên là lấy cát tường, một Trấn Tà khí.

Nhưng hiện tại theo thời đại phát triển, chỉ có một cánh cửa như vậy, đối với môn thần chỉ có thể chọn một cánh, vì vậy rất nhiều thương gia dứt khoát chọn ra hai hợp một.

Bộ câu đối này đúng là như thế, chính diện là chữ, cạnh góc là phù văn trừ tà.

Nhưng câu đối liên quái này thì lại trách ở bên trên - chữ viết không có việc gì, nhưng phù văn trấn tà ở góc cạnh tất cả đều nứt ra, từng đạo lại một, lít nha lít nhít, giống như là bị người ta cầm dao nhỏ tận lực cắt phá, hơn nữa tất cả đều đen nhánh một mảnh, giống như là bị lửa thiêu!

Ta mở điện thoại, điều chỉnh thành hình thức chiếu sáng, đến gần nhìn kỹ một chút, không khỏi ngược lại hít một hơi khí lạnh.

"Âm Phong Sát!"

Vết rách khắp nơi trên đó, không ngờ lại là do âm phong làm bỏng.

Dương có dương khí, âm có âm phong, dương khí tràn đầy có thể trừ tà trấn quỷ, nhưng âm phong đồng dạng cũng có thể diệt sát dương – vật!

Trấn Quỷ Phù trên liên lạc vốn đã không quá hoàn chỉnh, lại khắc ở phía trên, pháp lực vô cùng nhỏ, nếu gặp phải âm phong lợi hại đương nhiên ngăn cản không nổi, nhưng dù có yếu, cũng sẽ không hư hỏng thành bộ dáng này.

Hơn nữa, âm phong còn lưu lại sát trận âm phong để quỷ hồn trong phạm vi ba trượng xung quanh tan thành tro bụi, trọn đời không thể siêu sinh!

Đệ nhất thiên nhị thập tứ cửu chương âm phong sát trận (Thêm thêm)

Rốt cuộc có bao nhiêu cừu hận, chẳng những muốn mấy tên vị thành niên này chuyển nhà, còn muốn bọn họ hồn phi phách tán nữa?

Sự độc ác của hung thủ giấu sau lưng quả thực vượt ra khỏi dự đoán của ta.

Nhưng cũng chính vì vậy, ngược lại làm ta nhớ tới một cái biện pháp.

Âm Phong Sát Trận đã có thể đánh tan hồn phách, vậy ta hoàn toàn có thể chế tạo ra một hồn phách, ngược lại truy tung đến đầu nguồn của nó.

Chỉ có điều làm như vậy rất nguy hiểm. Ta còn dễ nói, cho dù gặp phải âm linh cấp bậc Quỷ Vương cũng không sợ hãi, nhưng Trương Tiểu Yêu...

"Ngươi đi về trước đi." Ta nói với nàng: "Âm khí nơi này còn chưa hoàn toàn tiêu tán, ta ở lại xem, còn có đầu mối gì dùng được không."

"Vậy ta đi cùng ngươi." Trương Tiểu Ái nghe xong, ta muốn ở lại, nhưng bàn chân vừa bước ra lại thu về.

"Ngươi ở đây thì không được." Ta lắc đầu.

"Tại sao không được?" Trương Tiểu Yêu rất quật cường hỏi.

"Ngươi tuy rằng thay đổi liền trang bị, nhưng anh khí trên lá phù đã sớm xâm nhập vào trong cơ thể ngươi, quỷ hồn không dám tới gần, ngươi muốn lưu lại, vậy cái gì cũng không tra ra." Ta nghiêm trang bịa chuyện.

"Cái này..." Trương Tiểu Yêu nghe vậy, do dự một lát, có chút lo lắng nhìn sang ta.

"Ngươi không cần lo lắng cho ta, ta là thương nhân âm vật đấy, cho dù âm linh đó hung dữ thế nào, muốn giết ta cũng không dễ dàng." Ta cười với nàng một tiếng: "Ngươi về trước đi, sáng mai gặp ở quán tang lễ."

Trương Tiểu Yêu vừa thấy tin tưởng của ta, rốt cục yên lòng, lại dặn dò ta vài câu nguy hiểm phải lập tức cảnh báo, lúc này mới đi xuống lầu.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, ta thấy nàng do dự đi ra đến khu nhỏ, rồi lại quay đầu một lần nữa.

Ta nhìn nàng phất phất tay, ra hiệu nàng không cần lo lắng!

Nàng giơ ngón tay cái lên, làm ra một tư thế cố gắng, xoay người đi vào trong bóng tối.

Vừa thấy nàng rời đi, lập tức đến trước ghế, xé một miếng vải nhuộm máu đen ra, lại lấy ra chu sa vẽ một đạo phù.

Đây là Tái Hồn Phù.

Sau khi người chết, linh hồn cũng sẽ không bị nghiền nát, còn sẽ dừng lại ở quanh thi thể bảy ngày, đây chính là điểm số bảy.

Mãng Ngưu tuy rằng đã chết hơn hai mươi ngày, nhưng hồn phách lại bị âm phong sát trận đánh nát, căn bản là không thể ngưng tụ.

Ta lợi dụng Chu Sa Phù, đem máu của hắn chế tạo ra một cái giả hồn, âm phong sát trận kia tự nhiên sẽ phát giác, tiếp tục đuổi giết giả hồn này. Cứ như vậy, ta có thể thuận đằng mò mẫm, theo âm phong tìm tới đầu sỏ gây họa.

Quả nhiên trận phù vừa hình thành, một cỗ âm phong từ ngoài cửa thổi vào!

Rượu uống rượu tán loạn đầy đất, bình chén trà đột nhiên lăn lên, chà xát mặt đất phát ra từng đợt âm thanh sàn sạt, nhiệt độ trong phòng cũng chợt giảm mạnh. Đèn điện lóe lên vài cái, hai tiếng két két đều tắt.

Ngay sau đó, một cỗ hàn khí cực kỳ bén nhọn, bay nhào về phía ta.

Ta nắm chặt băng vải trên ghế ngồi trong tay, cảm giác vô cùng bất an rối loạn, dường như cực kỳ sợ hãi.

Vèo!

Đạo hàn khí kia thẳng đến trong tay, mảnh vải lập tức băng lãnh một mảnh, giống như một khối băng!

Lúc này, giả hồn mà ta tạo ra đã bị giết chết, trên tấm vải này đang tụ tập một luồng âm khí!

Vừa vung tay, ta đã sớm chuẩn bị ba tấm Linh phù trung đẳng cấp ném ra ngoài.

Ba tấm linh phù vờn quanh nắm tay ta, tạo thành hình tam giác, đúng là Khốn Linh trận!

Sợi âm khí kia phảng phất đã nhận ra nguy cơ, không ngừng va chạm ở trong tay ta, muốn tránh thoát.

Ngươi còn muốn chạy? Thứ ta muốn bắt chính là ngươi!

"Trấn!" Ta cao giọng quát.

Theo một tiếng hét to, tất cả ba đạo phù lục trung đẳng đều bốc cháy lên, vải bố trong tay cũng lập tức yên tĩnh lại.

Ta mở lòng bàn tay ra xem, vải vóc vẫn là mảnh vải, chỉ là màu sắc càng sâu hơn chút.

Lúc này, đạo âm khí kia đã bị ta giam cầm bên trong mảnh vải này!

Ta cắn đầu ngón tay, nhỏ một giọt tinh huyết lên trên miếng vải, sau đó ném ra ngoài. Mảnh vải đón gió tung ra vài cái, phảng phất như đột nhiên có sinh mệnh, phiêu nhiên bay ra ngoài cửa.

Đại công cáo thành!

Âm khí trên miếng vải đã bị ta bắt được, bây giờ đang bay về phía ngọn nguồn, ta chỉ cần đi theo nó là được.

Chỉ thấy tấm vải bay ra ngoài cửa, bay khỏi khu vực nhỏ, đi thẳng về phía trước.

Ta điềm tĩnh theo sau.

Trên vải có giọt tinh huyết của ta, tất nhiên cũng sẽ bị ta cảm ứng được, sẽ không bay quá nhanh, hoặc là quá cao, chỉ là dẫn đường cho ta mà thôi.

Vải vóc vốn dĩ chính là màu đen, hiện tại lại là đêm tối, căn bản sẽ không khiến người bên ngoài chú ý, mặc dù có người nhìn thấy cũng cho là theo gió bay loạn mà thôi.

Ta chỉ đốt một làn khói, rất nhàn nhã tản bộ trên đường phố Thanh Giang.

Hôm nay là một ngày đen tối, chung quanh đen kịt một mảnh, không có một tia tinh quang, thỉnh thoảng từ đằng xa còn truyền đến một hai tiếng sấm rền.

Vải bố bay ba bốn mươi phút, bay thẳng về hướng thành tây, rất nhanh đã tới ngoại ô. Ngọn đèn ở đây dần dần thưa thớt, con đường càng ngày càng hẹp.

Vải vóc rẽ dọc theo con đường nhỏ đi vào một con ngõ nhỏ.

"Ngay tại phụ cận đây sao?" Ta rõ ràng cảm giác được tấm vải kia bay càng nhanh, phảng phất có chút vội vã không nhịn nổi.

Ta lập tức xốc lên tinh thần, một tay ném đi đầu khói, gắt gao đi theo.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng đột nhiên bổ vào trên miếng vải, lập tức tan thành mây khói, bị đánh nát bấy!

Ngay sau đó, một hồi tiếng sấm đinh tai nhức óc vang lên bên cạnh hắn.

Ta bụm lấy lỗ tai bị chấn động đến mức vang lên ong ong, mắng: "Thật cmn xúi quẩy!"

Lôi điện là khắc tinh của âm khí, tuyệt đối không ngờ rằng sớm muộn không đánh lôi đình, nhưng ngay khi ta sắp đi truy tung mục tiêu thì mảnh vải đã bị đập tan, lần này ta phải tìm ở đâu đây?

"Lão tặc thiên rốt cuộc là đang giúp ta hay là giúp hung thủ." Ta tức giận lẩm bẩm nói.

Ông trời thật sự có thể nghe được tiếng quát mắng của ta, lúc đó liền đáp lại.

Rào một cái, Đại Vũ không hề có dấu hiệu báo trước rơi xuống. Thế mưa rất lớn, vừa đối mặt đã xối khắp người ta.

"Lão thiên gia này khẳng định là con mắt coi thường!" Ta thầm tự tại nguyền rủa trong lòng.

Mất đi mục tiêu, lại mưa to rơi xuống, ta không thể không dừng lại tìm kiếm, dọc theo đường cái chạy vội: tìm nơi trú mưa rồi nói sau!

Chạy một mạch ra xa, rốt cuộc nhìn thấy phía trước có một mảnh đèn sáng, đi vào xem một cái là lưới, ta nghĩ cũng không nghĩ vọt vào.

Mạng nhện rất nhỏ, cũng không đến hai mươi máy tính, ánh đèn trong phòng rất lờ mờ, chỉ có một người ngồi.

Hắn ngồi cạnh cửa, đầu tóc rối bù và tổ chim không có gì khác nhau, sắc mặt trắng bệch, hầu như không có chút huyết sắc nào, vành mắt đen rất nặng, xem ra thường xuyên thức đêm.

Hắn ngẩng đầu nhìn ta nói: "Bao nhiêu mười khối dạ." Lập tức hai mắt lại chăm chú nhìn về phía màn hình.

Xem ra hắn hẳn là lưới cầm của nơi này.

Đứng thứ nhất thiên bạch linh chương thứ nhất, cứu người...

Bên ngoài vẫn còn mưa to, ta cũng không có chỗ để đi, lập tức móc tiền đưa tới.

"Chờ xíu nữa nhé, sắp thắng rồi!" Tấm lưới kia nhìn chằm chằm vào máy tính, hai tay cùng dùng, gõ đến mâm trạm tí tách vang lên bịch bịch.

Hắn đang chơi trò chơi, là người trẻ tuổi dưới trướng thích nhất liên minh anh hùng, chỉ là ta đã sớm qua tuổi trò chơi si mê, cũng không chơi đùa.

"Một đám đồng đội heo!"

Lại qua một hồi lâu, ống internet rất ảo não vỗ bàn gập ghềnh một cái, đứng dậy chạy tới mở máy móc cho ta.

Ta chê hắn có chút ồn ào, liền ngồi ở cuối góc, lười nhác tựa vào trên ghế.

Tính toán ra thì ta đã suốt hai ngày hai đêm không ngủ, vừa rồi chuẩn bị đến gần chân tướng, còn rất hưng phấn. Nhưng hiện tại vừa yên tĩnh lại thì lập tức mệt mỏi.

Ta nhắm hai mắt mơ mơ màng màng đang muốn ngủ thì đột nhiên một trận thanh âm kéo ghế bừng tỉnh.

Ta ngẩng đầu nhìn, bên cạnh có một tráng hán đang ngồi.

Hắn ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, khối lớn cực lớn, thể trọng chừng hơn hai trăm cân, đầu trọc bóng lưỡng, trên mặt còn có một vết sẹo dài, thoạt nhìn cực kỳ hung hãn.

Kỹ thuật máy tính và vệt trống giữa cái ghế hơi nhỏ, hắn đang kéo cái ghế về phía sau, giống như phát hiện ra ta đang nhìn mình, lập tức hung dữ nói một câu: "Nhìn cái gì? Ăn ngủ của ngươi ấy."

Nói xong, đặt mông ngồi xuống.

Chiếc ghế theo đó phát ra một hồi tiếng kêu cạc cạc, giống như đã đạt đến giới hạn cao nhất.

Ta cũng lười tranh cãi với hắn, hơn nữa hiện tại đang bị vây khốn đến mơ màng, hai mắt nhắm lại liền ngủ thiếp đi.

Không bao lâu sau, ta lại tỉnh lại.

Tuy nhiên lần này không phải là bị đánh thức, mà là một mùi vị thối rữa —— một mùi vị cực kỳ hôi thối chui thẳng vào lỗ mũi, thối làm lục phủ ngũ tạng ta lục phủ loạn lên, nhịn không được muốn nôn mửa.

Ta đột nhiên ngồi dậy, lúc này mới phát hiện tráng hán kia cởi – cởi hết vớ, đang móc chân, vừa nhìn chằm chằm màn hình.

"Đây không phải là nhà ngươi, mặc giày vào được không hả?" Ta rất bất mãn nói.

Tráng hán mang theo tai thính, thanh âm đại khái, căn bản là không nghe thấy.

Ta thật sự tức giận mà đứng dậy, chuẩn bị bắt tai của hắn ta, huấn luyện hắn ta một trận.

Mà lúc nhìn màn hình hắn, lại thoáng ngây ngẩn cả người!

Màn hình phát ra chính là hiện trường hung sát, ống kính vẫn không ngừng lay động, hơn nữa thị giác rất kỳ quái, giống như là lén lút quay được:

Trong bức rèm loang lổ loang lổ vết máu, kéo dài đến tận ngoài đại môn, ngoài cửa vây quanh rất nhiều con người, hai đường cảnh giới bảo vệ bên ngoài.

Ống kính tiếp tục đẩy về phía trước, xuyên thẳng qua khe hở trong đám người.

Bên trong cửa bừa bộn khắp nơi, ngăn tủ ngăn kéo đều bị mở ra, đồ vật bên trong rơi vãi đầy đất. Từ khắp nơi dùng áo vải, nước bảo vệ tóc, nhuộm tóc mỡ đến xem, nơi này hẳn là cửa hàng giày.

Trong vũng máu có một thiếu niên đang nằm, nói là thiếu niên cũng là đang xem thân hình suy đoán, bởi vì đầu của hắn đã lăn ra rất xa rồi.

Ống kính lại lung lay mấy cái, cố gắng đưa tay về phía trước, hiển nhiên, người quay phim rất muốn chiếu rõ ràng hơn, nhưng lệnh cấm hắn tiến thêm một bước nữa, cuối cùng cũng chỉ có thể quay được tới nhiều như vậy.

video rất ngắn, đại khái chỉ có hai ba phút.

Nhưng đại hán cứ như vậy không ngừng quan sát, xem xong lại quay lại.

Thiếu niên tóc cửa hàng bị đánh vỡ...

Chẳng lẽ là tù nhân thứ hai mà Trương Tiểu Ái nói?

Nhưng gã to lớn này là ai? Sao lại có hứng thú đối với đoạn video này như vậy.

"Cứu mạng, giết người rồi!" Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến một trận kinh hô, âm thanh kia rất là dồn dập, phảng phất như cuối cùng trước khi chết.

Ta có đi theo một đường vải vóc truy tung tới đây, chắc là hung thủ đang ở phụ cận nơi này.

Chẳng lẽ có người phát hiện ra điều gì hay sao?

Ta không kịp nghĩ nhiều, càng bất chấp đại hán, vội vàng chạy ra ngoài.

Giờ phút này Đại Vũ đã sớm ngừng lại, mượn ánh đèn ở cửa ra vào, từ xa trông thấy một thiếu niên chạy tới trước mặt, chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, mặc một bộ quần áo màu sắc rực rỡ, đang liều mạng chạy như điên.

Theo sát phía sau hắn là mười tên lưu manh cùng tuổi với hắn, trong tay những người này hàn quang lập lòe, giống như đang cầm vũ khí gì đó.

"Đại ca, cứu mạng a!" Tiểu tử kia chạy đến trước người ta, lớn tiếng cầu cứu, nhưng hắn không dám dừng lại, tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Mấy tên lưu manh phía sau hắn cũng theo sát chạy tới trước mặt ta. Lúc này, cuối cùng ta cũng thấy rõ, trong tay mấy tên lưu manh này đều cầm theo dao dưa!

Thiếu niên phía trước đang chạy trốn, không biết bị thứ gì vấp ngã, vừa muốn giãy dụa bò dậy, mấy tên lưu manh phía sau liền đuổi theo, một cước đạp hắn đến cứt chó.

"Con mẹ nó, ta bảo ngươi chạy!" Tên lưu manh cầm đầu hét lớn, lập tức lại hung hăng đá một cước!

"Lão đại, ta không dám nữa, sau này cũng không dám..." Thiếu niên kia ôm đầu cầu xin tha thứ.

"Còn mẹ nó sau này?" Tên lưu manh đầu lĩnh hung tợn nói: "Cạm bẫy của ta đều phải chết, đâm đầu mấy người bọn hắn chính là ví dụ! Ngươi cũng đi làm bạn với bọn hắn đi." Nói xong, liền giơ con dao hấu trong tay lên.

"Dừng tay!" Ta hét to một tiếng.

Tiểu hài tử đánh nhau, đặc biệt là loại đánh nhau ở đầu đường xó chợ rất là thông thường. Vốn dĩ ta cũng không muốn quản, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn việc này gây ra tai nạn đến tính mạng người khác. Hơn nữa, tiểu tử này vừa rồi còn nhắc đến việc đánh nhau đau đầu.

Chẳng lẽ tên đầu sỏ này chính là đầu sỏ gây nên sao?

Tên lưu manh kia giơ cao dao bầu Tây, đang muốn bổ xuống thì chợt nghe tiếng quát của ta, quay đầu lại nhìn ta, trừng mắt mắng: "Đừng có xen vào việc của người khác! Có tin lão tử đâm ngươi một đao không? Cút."

Tư thế vô cùng hung ác, một chút nghi hoặc cũng không sai.

Nhưng mà, ngay cả Long Tuyền sơn trang ta cũng không sợ, còn có thể bị đám trẻ rách nát này dọa sợ sao?

Ta bước nhanh về phía trước, tên côn đồ kia vừa thấy ta không tin tà, lập tức vung tay lên, chỉ huy hai tên thủ hạ khác nói: "Phế hắn cho ta!"

Hai tên thủ hạ kia xách dao dưa dưa dưa dưa liền xông về phía ta.

Một chân của ta đá cho bọn hắn ngã lăn trên mặt đất.

Tên đầu lĩnh sửng sốt, lập tức ném đao bỏ chạy.

Bọn họ chạy rất nhanh, nơi này đâu đâu cũng là con hẻm nhỏ, lại đang ở trong đêm tối, căn bản là ta không đuổi kịp, vì vậy liền đỡ thiếu niên đang nằm dưới đất lên.

"Đại ca, cám ơn ngươi!" Thiếu niên trên mặt đất lau đi toàn bùn đất, cảm kích nói.

"Cuối tháng chuẩn bị bạo phát rồi, mọi người có vé tháng có thể trước ném cho thư khuyết mới của lão Cửu Âm gian Thần Du, sách mới cần mọi người duy trì! Đá Nguyệt phiếu hai quyển sách cùng tăng thêm.)

Thiếu niên không lương một nghìn hai năm một chương mười ba.

"Tại sao hắn phải giết ngươi?" Ta hỏi ngắn gọn.

"A, chính là trước kia có chút khúc mắc." Thiếu niên hàm hồ đáp, sau đó lập tức lấy lòng: "Đại ca, công phu này của ngươi thật lợi hại, sau này ta lăn lộn với ngươi?"

"Tại sao hắn phải giết ngươi? Tốt nhất là nên thành thật trả lời." Ta lại lặp lại lần nữa.

Thiếu niên vừa thấy đối phương qua loa, gãi gãi đầu: "Chính là trước kia phạm tội gì, sau đó cùng cảnh sát chỉ trích hắn là chủ mưu, trong lòng hắn rất khó chịu. Vậy, ta tên là Trương Khải, đại ca... ngươi xưng hô thế nào?"

"Ngươi biết ám muội?" Ta tiếp tục hỏi.

Nghe ta nhắc tới tên gai nhọn, rõ ràng thằng nhãi này cả kinh, dừng một chút nói: "Biết."

"Con Mãng Ngưu và Vương Mãnh đâu?"

Hắn vừa nghe liên tục nói ra mấy cái tên này, sợ tới mức liên tục lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch, hai chân như nhũn ra, nói: "Đại ca... Rốt cuộc ngươi là ai? Huynh đừng giết ta."

"Ta hỏi ngươi có biết hay không?" Ta nhìn hắn chầm chầm hỏi.

"Biết, biết..." Gia hỏa này liên tục gật đầu, trong ánh mắt nhìn ta tràn ngập hoảng sợ.

"Tốt lắm, ngươi theo ta trở về một chuyến, ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

"Ngươi không phải là sĩ cảnh giới đấy chứ?" Vừa nghe ta nói bảo hắn trở về một chuyến, lá gan hắn lập tức liền mạnh lên, rất rõ ràng không phải sợ hãi, ngữ khí cũng yên tĩnh vài phần: "Các ngươi đều đã tìm ta mấy lần rồi! Việc này thật sự không liên quan đến ta, đừng nói ta và bọn họ không có thù gì, cho dù có thù ta cũng không có bản lãnh này."

Lá gan của tên này không lớn, hơn nữa thân thể rất là gầy yếu.

"Ngươi đừng sợ, chính là tìm ngươi để biết chút ít tình huống." Ta nói xong, một tay ta đặt lên vai hắn, thật vất vả mới tìm được một người hỏi ra ít đồ, đừng để hắn chạy.

"Đi thôi." Ta đá thanh đao trên mặt đất một cái.

Đó là một thanh Tây quai đao cực kỳ phổ thông, cũng không phải lợi khí có thể chém đôi người sống, lại càng không phải âm vật gì.

Trương Khải bị ta vắt vai, căn bản chạy trốn không được, đành phải đi theo ta thành thành thật thật trở về.

Trong lưới có một đại hán rất khả nghi, vừa rồi bị mấy tên lưu manh này đột nhiên quấy nhiễu, đầu mối này còn chưa kịp hỏi tới.

Chúng ta đi vào lưới xem xét, lưới còn đang chuyên tâm chơi trò chơi, vừa mắng vừa đập bàn thiếp, nhưng gã đại hán đầu trọc lại không thấy đâu.

"Người kia đâu?" Ta gõ gõ mặt bàn gõ lưới hỏi.

"Ai vậy?"

"Là đại hán trọc đầu kia."

"Đi thôi." Quản đầu cũng không ngẩng lên nói.

Đi rồi? Tại sao ta vừa đuổi theo ra ngoài, hắn cũng rời đi? Ta nghi ngờ kiểm tra lưới một chút.

Người đàn ông tuy đã rời đi, nhưng mùi chân vẫn còn, quả thực là ghê tởm đến không chịu nổi.

máy tính của hắn đã cơ quan, hơn nữa trong internet thì tự trả lại tinh linh máy tính nguyên bản, một khi quan cơ, dấu vết sử dụng tự động tiêu trừ, ta cũng không tra ra được cái gì.

Vốn dĩ ta định cho Trương Tiểu Yêu điện thoại, bảo nàng phái chiếc xe quan tới mang Trương Khải đi, sau đó lại đi kiểm tra đại hán là ai, nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng cực kỳ tiều tụy kia của nàng ta, lại có chút không đành lòng.

"Ngươi ở lại đó đi, sáng mai ta sẽ đưa ngươi về." Ta nói với Trương Khải.

Trương Khải đã nhận định ta là Pháp sĩ, cho nên cũng không sợ hãi, cười ha ha: "Vậy, đại ca, ngươi mở máy móc cho ta đi, ngồi đây cả đêm buồn chán biết bao."

"Cái khuyển đó đã mở rồi, ngươi chơi đi." Ta chỉ chỉ vị trí vốn là ta ngồi.

"Đương nhiên!" Trương Khải vừa nghe, lập tức cao hứng ngồi xuống, khởi động máy tính.

Ấn mở màn hình, cực kỳ thuần thục mở ra đồ hình trò chơi, sau đó ngửa đầu nói với ta: "Lại đến bát mỳ đi, ta còn chưa ăn cơm mà."

Hắn ta vừa nói ăn, ta cũng hơi đói.

Sáng sớm hôm qua đã được hai huynh muội La Dương mang theo xe, cho đến bây giờ ăn mấy miếng bánh mì, thật sự là có chút đói bụng.

"Lưuôi, hai bát mỳ." Ta hướng về phía trước kêu lên.

"Thêm bốn bình cháo lạp xưởng nữa!" Trương Khải thừa lúc cháy nhà hôi của.

"Chờ một lát! Sắp xong rồi." Quản lý tấm lưới kia đập mâm xếp lốp bốp, vừa trả lời.

Ta theo sát Trương Khải ngồi xuống, gia hỏa này mặc dù tuổi không lớn, nhưng xem ra dạng này rất hoạt bát, một khi không cẩn thận nói không chừng sẽ để hắn trốn mất.

Giới diện trò chơi hiển hiện, Trương Khải rất nhanh nhẹn đưa vào sổ sách.

"Ồ?" Đột nhiên, ta phát hiện chuỗi con số này rất quen thuộc, hình như từng gặp ở đâu rồi.

"Chờ một chút!" Ta đột nhiên ngăn lại bàn tay đang muốn nhấn vào trò chơi.

"Sao... Làm sao?" Hắn sợ hết hồn, lắp bắp hỏi ta.

" Sổ sách QQ này là của ngươi sao?" Ta hỏi.

Ta đột nhiên nhớ ra, chuỗi số này từng thấy ở đâu rồi.

Mãng Ngưu!

Trên đầu giường Mãng Ngưu khắc một chuỗi số, chuỗi kia xác nhận là số A, cùng số thu nhập mà Trương Khải vừa đưa vào giống nhau như đúc!

Danh sách QQ này mới đăng kí không lâu, không có bất kỳ người bạn tốt nào. Hóa ra không phải dùng để nói chuyện phiếm, mà là một con số vui chơi.

Sao bọn ta lại quên mất chuyện này chứ!

"Đúng vậy!" Trương Khải rất vô tội nói: "Số này ta chơi đã rất nhiều ngày rồi, hiện tại đã trăng trắng bốn rồi!"

"Trừ ngươi ra, còn có ai biết danh sách này." Ta gấp rút truy hỏi.

"Không ai biết." Hắn ta không nghĩ ngợi.

"Thật không ai biết sao?" Hai mắt ta nhìn chằm chằm vào gã.

"Không có..." Hắn vừa mới nói hai chữ, ánh mắt gặp ta có chút không thích hợp, vội vàng đổi giọng: "Lúc mới bắt đầu luyện cấp, ta đã nói với con trâu mộng kia, sau đó ta đổi mật khẩu đầy đủ, không cho bọn chúng chơi nữa! Trình độ của hai người bọn chúng quá kém, đánh rơi cho ta vài đoạn đây!"

Tên gia hoả này thật đúng là trong lòng không có phổi, hai tiểu đồng bọn cứ như vậy chịu khổ chết đi, hắn chỉ ôm hận có loại chuyện nhỏ này thôi.

Vì sao âm vật kia lại quấn lên mấy tên thiếu niên không lương này?

Chắc chắn bọn họ có thứ gì đó không thành thật khai báo, thằng nhãi này chỉ là đột phá.

Vốn dĩ ta còn định tiếp tục truy hỏi, nhưng dù sao trong phòng này vẫn còn một cái lưới trông coi, không quá thuận tiện. Hơn nữa có những thứ cũng cần phải nghiệm chứng ngay tại chỗ. Thôi được rồi, chờ sau khi trời sáng trực tiếp dẫn hắn đến hiện trường hung sát đi!

Sau khi ăn xong bong bóng, cơn buồn ngủ của ta lại lần nữa kéo tới, một tay đặt lên vai hắn, khẽ nhắm mắt lại.

"Đại ca, đại ca..." Trong mơ mơ màng màng liền nghe hắn gọi nhỏ, còn không đợi ta kịp phản ứng, hắn liền nhấc bàn tay của mình đứng dậy.

"Ngươi đi đâu đấy?" Ta đột nhiên bừng tỉnh, túm chặt lấy cổ áo hắn.

Trương Khải sợ tới mức co rụt cổ lại, ấp úng nói: "Ta... Ta muốn đi ỉa."

Đầu lâu của người trong nhà cầu số một nghìn năm mươi hai.

"Tiểu tử, ta khuyên ngươi hãy thành thật một chút, đừng có chơi trò chiêu với ta!" Ta cảnh cáo hắn.

"Đại ca, đùa nghịch cái gì vậy, ta thật sự muốn đi ỉa." Trương Khải tay ôm bụng, thoạt nhìn giống như rất gấp gáp.

"Được rồi, ta đi với ngươi."

Mạng lưới này không lớn lắm, nhà vệ sinh cũng rất nhỏ, chỉ có thể để cho một người đi vào. Ta xem xét một chút, bốn phía đều là vách tường, cũng không có cửa sổ, thông cảm cho hắn cũng không thể chơi đùa được cái gì, liền thả hắn đi vào, chính mình ôm bả vai canh giữ ở cửa.

Tên tiểu tử thối này chính là mười phần xảo quyệt, một khi không cẩn thận sẽ trúng kế của hắn! Hiện tại tình thế cấp bách như vậy, ta quyết sẽ không khinh thường, để cho hắn rất có thể là gia hỏa đột phá khẩu đào tẩu.

Ta đợi ngoài cửa hơn nửa ngày, vừa mới có chút không kiên nhẫn, đột nhiên trong nhà cầu truyền đến từng đợt tiếng vang.

Hình như có thứ gì đó rớt xuống mặt đất.

"Làm sao vậy?" Ta tò mò hỏi một tiếng.

Không ai trả lời.

"Tiểu tử thúi, ngươi làm cái gì vậy?" Ta nâng cao giọng rồi lại hô một tiếng.

Vẫn là không có ai trả lời.

"Tiểu tử thúi, nhanh mở cửa đi!" Ta lập tức tức tức giận, dùng sức đập vào cửa.

Trong giây lát, ta ngửi thấy mùi máu tanh, dưới khe cửa có một vết máu chảy ra.

"Không tốt!" Ta thầm kêu một tiếng, bắt đầu mãnh liệt gõ cửa.

Chiếc lưới này rất cũ nát, có thể đi nhà cầu nhưng lại rắn chắc dị thường. Ta đụng mấy cái, cánh cửa kia chỉ phát ra một tiếng thùng thùng thùng, cũng không có nửa phần dấu hiệu vỡ vụn.

"Này, ngươi làm cái gì đấy?" Liên tiếp va chạm kịch liệt, cuối cùng cũng thu hút được cái lưới quan hệ trầm mê trong trò chơi này.

"Xảy ra chuyện, tranh thủ thời gian báo động!" Ta vừa kêu to, vừa lui về sau mấy bước.

"Có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Ta nói cho ngươi biết, mấy thứ phá hỏng lưới rồi thì phải bồi thường đấy." Quản Tiếu liên tục đe dọa đi tới.

Ta căn bản không để ý tới ông ta mà đẩy mạnh tốc độ, phóng về phía cửa.

Rặc rặc! Một tiếng vỡ vụn vang lên, cánh cửa kia rốt cục bị ta phá vỡ.

Ùng ục ục...

Một vật hình cầu theo sát lăn ra.

"Tốt, ngươi xong rồi." Võng lưới kia lớn tiếng uy hiếp với ta, một tay thò vào trong túi chiến dịch. Nhưng đột nhiên cả người ngây ngẩn cả người như tượng gỗ, ngơ ngác đứng yên không nhúc nhích!

Vật thể hình cầu bay ra chính là một cái đầu người, chính là của Trương Khải.

Thân thể nó nằm sấp trên mặt đất, quần còn chưa kịp nói, máu tươi từ trong lồng ngực trào ra, chảy đầy đất, trộn lẫn nước tiểu và nước bẩn không ngừng chảy ra ngoài.

"Má ơi!" Võng quản trong nháy mắt tỉnh lại, sợ tới mức ngồi một cái trên mặt đất.

"Còn thất thần làm gì, tranh thủ thời gian cảnh báo đi!" Ta hét to một tiếng với hắn.

Lúc này hắn ta mới kịp phản ứng, vội vàng lấy ra điện thoại di động, run run đẩy cửa đánh số mười.

Ta nhanh chóng chạy vào trong đại sảnh, thuận tay kéo tấm lưới về, dính một chút vào máu, tung lên chu sa nhanh chóng vẽ một lá bùa mượn hồn.

Leng keng leng keng!

Phù chú mới thành, cửa lớn tấm lưới đã bị một trận âm phong thổi ra.

Cánh cửa vốn đang mở ra, lại bị âm phong mạnh mẽ thổi vào phòng, trục cửa vặn vẹo phát ra tiếng cọt kẹt. Lập tức rầm một tiếng, hai cánh cửa thủy tinh thật dày lập tức bị nghiền nát.

Âm phong vẫn không giảm, tiếp tục vọt tới nơi này.

Rầm rầm rầm!

Toàn bộ biểu hiện đồ vật bị thổi rơi xuống đất, vỡ thành một mảnh, ngay cả bàn đều bị xới tung lên mấy tấm.

Trương Khải mới chết, âm phong sát trận vừa mới khởi động, đúng là thời điểm mãnh liệt nhất!

Đối với điểm này ta đã sớm có phòng bị, chỉ là không nghĩ tới âm phong này lại mãnh liệt đến trình độ này.

Ta vội vàng rải chu sa ra, ở chung quanh dính máu chuột lại bày ra mấy đạo pháp trận, lúc này mới ngăn cản được âm phong quét tới.

Nhưng rất nhanh sau đó, cọc Thử trên mặt đất đột nhiên nhảy dựng lên!

Như một con chuột sống, không ngừng nhảy nhót, xông tới, muốn chạy ra khỏi pháp trận chu sa của ta.

Ta vội vàng cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi!

Pháp trận chu sa va chạm một cái, lập tức dâng lên một tia lửa, tiêu con chuột kia cũng bị đốt toát ra khói đen.

Không được, cứ tiếp tục như vậy, âm khí này sẽ đồng quy vu tận cùng trận pháp Chu Sa! Đến lúc đó cho mượn Hồn Phù cũng vô dụng.

Xem ra, ta chỉ có thể mạo hiểm rồi!

Nghĩ đến đây, ta tranh thủ thời gian xóa đi phù chú đã viết xong.

Pháp trận một khi bị phá hư, con chuột kia hô một tiếng liền chạy ra ngoài, kéo theo tiêu tuyến con chuột thật dài, nhanh như chớp chạy ra khỏi lưới.

"Bảo vệ hiện trường cho tốt!" Ta hô to một câu, điên cuồng đuổi theo tiêu chuột kia.

Lần trước sở dĩ dùng vải vóc làm môi giới là bởi vì máu người chết đã khô, hồn lực cực yếu, uy lực âm phong sát trận cũng suy giảm rất nhiều. Nhưng lần này Trương Khải vừa mới chết, âm phong sát trận mới hình thành, nếu dùng mấy thứ như sợi vải làm chất dẫn, sợ rằng trong nháy mắt sẽ bị xé rách.

Mặc dù dùng cây tiêu làm chất dẫn, nhưng cây cọc chuột kia vẫn bị đốt đen sì một mảnh, phá toái không chịu nổi.

Bất quá, tốc độ của nó lại cực nhanh, vù một cái thoát ra khỏi lưới, hướng đường cái chạy đi!

Ta lập tức nóng nảy, thấy bên bàn có một chiếc xe không có khóa, lúc này cưỡi lên xe bước đi.

Giờ phút này cọc gỗ đã sớm chạy đi thật xa, ta liều mạng đạp xe, nhanh chóng đuổi theo.

Nơi này đã gần ngoại thành, không đi được bao lâu đã chạy ra ngoài thành, bốn phía đều là ruộng lúa xanh mượt.

Ta liều mạng đạp loạn dọc theo đường đi, hai cái đùi dường như đã không còn là của mình nữa, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, nhanh, nhanh! Nhanh nữa đi! Ngàn vạn lần đừng để mất dấu!

Mặc dù ta liều mạng nhưng vẫn bị nó kéo càng xa, chỉ có thể dựa vào khí tức còn sót lại trên con chuột kia cố hết sức đuổi theo.

Chỉ là, khí tức kia càng ngày càng yếu ớt, cuối cùng không cách nào phân biệt.

Lúc này trời đã hửng sáng, bốn phía dâng lên một tầng sương mù trắng mịt mờ.

Ta nhìn qua đồng ruộng không nhìn thấy biên giới, nhất thời uể oải, xem ra thật sự là mất dấu rồi!

Một phen truy kích vừa rồi, ít nhất đã cách ngựa bốn năm mươi dặm, lúc này sức lực mới buông lỏng, lập tức toàn thân xụi lơ, trực tiếp từ trên xe trượt xuống đất, nằm ở ven đường thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

Lúc này máy truyền tin bỗng vang lên.

"Này. Ngươi không sao chứ?" Đầu máy truyền tin kia truyền đến âm thanh thân thiết của Trương Tiểu Ái, xem ra lưới treo thưởng lại quấy nhiễu nàng ta.

"Không có việc gì..." Ta thở hổn hển nói: "Ta ở trên đường lớn thành tây, ngươi mau tới đón ta, ngay lập tức đến dụng thức cha tang, có thể ta đã biết chân tướng rồi!"

"Được!" Trương Tiểu Muội cũng không nói nhảm mà trực tiếp ngắt máy truyền tin.

Không lâu sau, nàng liền điều khiển xe ngựa chạy tới nhanh như chớp.

Đệ nhất thiên thiên nhị ngũ tam thiên ngoại, lấy đầu Hạng Thượng Nhân.

Ta kéo lê thân thể mỏi mệt bò lên xe ngựa, nhận lấy nửa chén nước do Trương Tiểu Yêu đưa tới, trực tiếp ngủ mất.

Khi Trương Tiểu Muội lại lần nữa đẩy mình tỉnh lại, bánh xe đã cách Mai Nghi quán không xa.

"Trông ngươi mệt mỏi thế này, thật không đành lòng đánh thức ngươi." Trương Tiểu Nhu nhìn ta với vẻ áy náy: "Nhưng ngươi cũng biết mà, bây giờ tình huống vô cùng khẩn cấp, nếu chúng ta phá án muộn hơn một ngày, nói không chừng sẽ lại là một mạng nữa!"

"Không phải một ngày, mà là sáu ngày!" Ta phi thường khẳng định sửa lại: "Từ lúc trâu mộng bị hại, cho đến sáng nay, Trương Khải bị giết, tổng cộng tròn hai mươi tư ngày, cách sáu ngày lại chết một người. Thời hạn tử kỳ thứ nhất cùng Vương Mãnh cũng là khoảng sáu ngày!"

"Làm sao ngươi biết?" Trương Tiểu Ái ngạc nhiên kêu lên: "Đêm qua ngươi mới biết được là do mãng ngưu bị ngộ hại hai mươi ba ngày trước, những người khác làm sao mà biết được cái chết của nó?"

"Như vậy là đúng rồi, nếu như ta đoán không sai, âm linh kia tổng cộng muốn giết sáu người, hiện tại chết bốn người, hẳn là còn sót lại hai người!" Ta nói.

"Còn thừa lại hai người, tại sao?" Trương Tiểu Ái giật mình hỏi.

"Hiện giờ cũng chỉ là suy đoán, thế nhưng lát nữa sẽ chứng thực!" Ta đáp.

Giờ phút này trong lòng ta rất mâu thuẫn, hy vọng suy đoán của mình là đúng, vậy thì cách chân tướng càng gần một bước; đồng thời cũng hy vọng suy đoán của mình là sai, như vậy sẽ thiếu mất hai người.

Mặc dù Trương Tiểu Muội đầy nghi hoặc, nhưng nhìn sắc mặt âm trầm của ta, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Xa giá rất nhanh dừng trước cửa quán lễ tang, hai chúng ta vội vàng xuống xe, đi thẳng đến giữa bãi thi thể.

La Dương thân như thiết tháp xoay cái ghế, tựa vào cửa chính ngừng thi, hai mắt trợn tròn. Trong mắt tràn đầy tơ máu. Có thể thấy được, cả đêm đó gã đều kiên trì ở chỗ này không nhúc nhích.

"Đêm qua đã xảy ra chuyện gì chưa?" Ta hỏi.

"Một chút động tĩnh cũng không có." La Dương lắc đầu: "Mới rạng sáng có ba điểm, ta đã có chút ảo giác."

"Ảo giác?" Ta đột nhiên cả kinh: "Ảo giác gì?"

"Ta thấy bên ngoài đại thụ hình như có bóng người, vẫn nhìn quanh nơi này. Lúc ấy, ta thật sự có chút sợ hãi, liền móc thương ra, lập tức bóng người kia liền biến mất." La Dương nhớ lại nói.

"Cây đại thụ nào?" Ta hỏi.

"Chính là cây hòe lớn cao nhất kia." La Dương ở xa xa chỉ ra ngoài.

Ta vội vàng chạy qua.

Trương Tiểu Muội không biết mình vừa phát hiện điều gì nên cũng đi theo ra ngoài.

Trong sân nơi đình đài ngừng thi thể mọc ra một gốc hòe cây to lớn, cây rất tráng kiện, nhưng uốn lượn, cho nên cũng không coi là cao.

Ta giẫm lên nhánh cây bò lên, cẩn thận tìm kiếm.

Tối hôm qua vừa mới có một trận mưa to, thân cây bị cọ rửa rất sạch sẽ, nhưng lại có một đạo vết tích lầy lội, từ dưới lên đến trên, một mực lan tràn đến đỉnh cây.

Sau đó, ta lại phát hiện hai khối bùn. Bùn rất ẩm, giống như mới từ trong nước vớt ra vậy, một mặt cực kỳ bóng loáng, hóa thành hình cung.

"Ngươi đang tìm cái gì vậy?" Trương Tiểu Nhu rất kỳ quái ngửa đầu hỏi.

"Con chuột này, là một con chuột bị hun khói đen kịt, dính đầy bùn đất!" Ta đáp.

"Phanh tiêu?" Trương Tiểu Yêu càng thêm buồn bực.

"Đúng!" Ta từ trên cây nhảy xuống, lấy ra la bàn đánh giá phương hướng, dọc theo góc tây nam tìm tới.

Bụi cỏ có dấu vết ngã về phía trước, bên trên cũng mang theo bùn ẩm ướt, hiển nhiên đều là mưa to sau đó lưu lại.

Nương theo dấu vết đi liên tục bốn năm mươi bước, rốt cuộc ở bên cạnh hố nước phát hiện một vệt dài.

Xách theo một cái, một cái mục tiêu chuột rách mướp lập tức lộ ra trên mặt nước.

"Làm sao ngươi biết nơi này có con chuột chôn?" Trương Tiểu Muội hỏi.

"Con chuột này chắc là trong lưới Trương Khải ngộ hại, ròng rã nửa đêm ta chính là đuổi theo nó!" Ta thản nhiên nói.

La Dương xuất hiện ảo giác, là ba điểm sáng; Trương Khải bị giết cũng là sáng sớm ba điểm; dấu hiệu chuột lây nhiễm âm khí, chạy về thành tây; Tang nghi quán cũng ở phương hướng tây thành...

Mấy điểm này kết hợp lại với nhau cũng không phải là ngẫu nhiên!

"Chúng ta cách chân tướng càng lúc càng gần! Đi, vào trong xem một chút." Ta nói xong bước nhanh về phía trước, đi về phía giữa ngưng thi.

Cọt kẹt..t..tttt, một tiếng, cửa sắt mở ra, một luồng khí lạnh thấu xương đập vào mặt. Ba người bọn ta không khỏi rùng mình một cái.

Ta lập tức nhìn về phía giường sắt lớn lẻ loi trơ trọi kia.

Giường sắt và thi thể của Vương Mãnh đều hoàn hảo như lúc ban đầu. Vừa đi vào, nhìn một chút, Chu Sa trận cũng không có dấu vết phá hư.

rơm, củ cải cũng không có gì khác thường, chỉ là bên trên kết một tầng sương trắng mà thôi.

Tiểu Trư đã chết, nhưng cũng không phải chết cóng.

Toàn thân nó đen thui, đầu lưỡi duỗi dài, rất rõ ràng, đây là bị âm khí cướp đi hồn phách.

Người giấy kia cũng bị chém thành hai nửa, cũng đang đứt thành hai đoạn từ cổ.

Năm qua lúc ta gần đi, trên mỗi một vật phẩm còn thả một cây Vương Mãnh tóc đỏ óng ánh, giờ phút này nhìn lại, tất cả đều đã đứt gãy, nhưng lại không tổn thương được đồ vật phía dưới tóc chút nào, thậm chí ngay cả vị trí tóc để xõa cũng chưa từng thay đổi.

Trương Tiểu Muội và La Dương theo sát sau lưng ta, nghi hoặc nhìn ta, chờ ta giải thích.

Ta nhìn hai người bọn họ một chút, hít sâu một hơi nói: "Đây là hung thủ liên hoàn giết người, hẳn là một cây đao, một thanh đồ đao chuyên môn giết người."

Hai người bọn họ nhìn nhau, hình như nghe hơi không hiểu.

Ta chỉ chỉ mấy món đồ trên mặt đất, giải thích cho bọn họ: "Ta từ khi nhìn thấy hình ảnh này, đã kết luận vụ án này rất có thể có quan hệ cùng âm vật! Món âm vật kia có thể là một thanh dao mổ cực kỳ sắc bén, hoặc là cự phủ, chỉ là vẫn chưa thể kết luận được rốt cục là cái gì."

"Mấy thứ đồ hôm qua ta bày ra đều cần chú ý, rơm rạ đối ứng với dao bổ củi, củ cải trắng tương ứng dao mổ. Con heo đối ứng với dao mổ, người giấy đối ứng với đao giết người. Hiện tại các ngươi cũng đã thấy, mấy thứ khác đều không có, chỉ có người giấy bị chặt đứt đầu, bởi vậy có thể thấy được, vật âm vật này trước kia dùng để xử tội phạm phạm nhân, hơn nữa chỉ chém đầu!"

"Quỷ Đầu Đao của đao phủ?" Trương Tiểu Nhu bật thốt lên.

"Ừm, không sai biệt lắm, thuộc về loại này." Ta gật gật đầu, tiếp tục nói: "Hơn nữa mấy sợi tóc này tất cả đều bị chặt đứt, không tổn thương chút nào đồ vật ngoại thương tóc, giống như đúc mấy viên hiềm nghi kia."

"Loại thủ pháp này căn bản không phải là nhân loại có khả năng làm ra, nói vậy âm vật sau lưng cực kỳ cường đại! Chỉ cần nhận định ngươi là tội phạm, như vậy thời gian vừa đến, vô luận ngươi trốn ở góc biển chân trời, nó đều sẽ tới lấy đầu của ngươi."

Lão binh số một nghìn hai năm bốn bị chết.

"Vậy..." Trương Tiểu Yêu nghe vậy, cực kỳ hoảng sợ: "Vậy phải làm sao bây giờ? Chỉ có thể trơ mắt nhìn nó giết người thôi sao?"

"Cũng không phải, âm vật này cho dù lợi hại thế nào, cũng chẳng qua là vật mà thôi, nó căn bản sẽ không quyết định giết ai, khẳng định là có người đứng sau thao túng nó. Hiện tại việc cấp bách là muốn tìm ra hai kẻ hại người là ai? Giữa bọn chúng có điểm gì giống nhau chứ."

Vừa rồi một phen ngôn luận quỷ thần của ta, khiến mấy người nghe được đều như lọt vào sương mù. Nhưng vừa thấy ta đem đề tài trở lại vụ án, tư duy của mọi người liền lập tức sinh động.

"Điểm giống nhau rất nhiều đấy!"

"Đều là người vị thành niên cả, hơn nữa đều là những kẻ xấu."

"Không phải làm việc đàng hoàng, tham dự hoạt động tính chất xã hội Hắc Ám."

"Không không không..." Ta vội vàng xua tay ngắt lời suy đoán của bọn họ: "Những kẻ phù hợp với điều kiện này nhiều lắm, nhưng vì sao âm vật cứ tập trung vào mấy thiếu niên này? Mấy người này chắc chắn cất giấu một bí mật không muốn ai biết, hoặc từng trải qua chuyện gì đó."

"Đúng rồi!" Ta đột nhiên kêu lên: "Ta có thể biết người thứ năm là ai!"

Lập tức, ta nói chính mình đêm hôm đó làm sao gặp được Trương Khải.

Dường như tên côn đồ truy sát hắn cũng biết Vương Mãnh, Thứ Đầu, Mãng Ngưu kia, hơn nữa nghe Trương Khải nói, bọn họ còn cùng nhau phạm tội, sau đó đẩy oan ức lên người bọn côn đồ, lúc này mới khiến bọn côn đồ nổi lên sát tâm.

"Ngươi nói làĐiêu lão đại?" Trương Tiểu Ái kêu lên.

"Ngươi rất quen thuộc với người này sao?" Ta rất lấy làm kỳ quái, vì sao vừa nhắc tới chuyện này, Trương Tiểu Yêu lại có phản ứng như vậy?

Trương Tiểu Yêu nói: "Phàm là những người được phái ra ở Thanh Giang thị từng cảnh tỉnh dân cảnh, chưa từng không quen thuộc với cái tên này."

"Gã là một gia hỏa làm chúng ta cực kỳ đau đầu, sinh ra ở một thế gia phạm tội, gia gia là một nhà tù chuyên trộm cắp, từ trước đến sau tổng cộng làm ba mươi tám năm; ba chú thúc, cô cô, cũng đều là khách quen của cảnh sự. Mà bản thân gã, càng thêm xuất phát từ màu lam mà thắng, rõ ràng một ngày học đều chưa từng trải qua, nhưng dùng đủ loại thủ đoạn phạm tội để so sánh thì ai tinh minh hơn!"

"Lúc sáu tuổi, trộm sạch trên dưới thành; lúc tám tuổi, bắt đầu buôn bán viên thuốc lắc đầu; Mười năm năm đó, càng là sử xưa nay xây dựng một thiếu niên bang, hàng năm gây chuyện thị phi."

"Lão thiếu gia Vương gia bọn họ bị nhốt trong ngục giam cũng mới thả ra từ Thiếu quản gia vài ngày..."

"Chờ một chút!" Ta đột nhiên kêu lên: "Vì sao hắn đi vào?"

"Giết người." Trương Tiểu Yêu nói.

"Giết người?" Ta đột nhiên cả kinh, tối qua hắn giơ đao chém về phía Trương Khải, ta còn tưởng rằng chỉ là trẻ con không hiểu chuyện, cậy hung giả ác mà thôi, không ngờ đứa nhỏ này thật sự đã giết người.

"Ngươi nên biết rằng vụ án đối kháng kháng kháng chấn cứu tai nạn của một năm trước đã bị giết? Chẳng phải ngươi hỏi mấy tên thiếu niên này cùng trải qua chuyện gì sao? Bọn họ giống như năm đó cũng tham dự vụ án sát hại của tên quan quân này." Trương Tiểu Yêu bừng tỉnh đại ngộ nói.

"Mau nói!" Ta vội vàng nói, ta đã mơ hồ đoán ra khả năng nào đó.

"Được." Trương Tiểu Yêu gật đầu nói: "Ước chừng một năm trước, lúc một tiểu ca đi ngang qua cửa tiểu học, nhìn thấy một đám thiếu niên không lương đang ức hiếp một tiểu học sinh, đứa bé kia bị đánh máu me đầy người, rụng mấy cái răng quỳ trên mặt đất không ngừng cầu xin tha thứ. Nhưng những thiếu niên không tốt không dừng tay mà còn cởi quần, muốn đi tiểu trên mặt đứa nhỏ kia... Vị tiểu ca này rất có tinh thần trọng nghĩa, ngăn cản bọn chúng ngay tại chỗ."

"Có thể làm lão đại dẫn đầu đám côn đồ này không những không nghe lời khuyên bảo mà còn dần dần sinh ra sát tâm!"

"Vận phát nhanh tiểu ca tuy quyền cước lợi hại nhưng không muốn đả thương người, chỉ bảo vệ đứa trẻ chịu đòn kia rời khỏi mà thôi, không ngờ lão đại điêu luyện lại đột nhiên móc ra một cây đao, đâm thẳng vào bụng nó."

"Lập tức, đám thiếu niên bất lương kia đồng loạt tiến lên, trên người tiểu ca lập tức cắm hai mươi tám đao! Đao sau càng quyết liệt hơn đao, đao sau càng sâu, thẳng đến khi chuyển phát nhanh thành tiểu ca ngừng thở mới thôi."

"Đợi cảnh sát chạy tới, bọn họ đã sớm giải tán, sau khi xác nhận thân phận mới biết được, vị tiểu ca này gọi là Tần Vệ Quốc, là một quan quân xuất ngũ., Hơn nữa còn tham gia kháng chấn cứu tai ương, đã từng có một người dùng một đôi tay đẫm máu đào ra hơn mười con người bị chôn vùi, vinh quang lập công cá nhân! Sau khi xuất ngũ trở thành nhân viên chuyển phát nhanh, nguyện vọng lớn nhất của đời này chính là tích đủ tiền, sau đó quyên góp một học viện cho khu tai họa. Nhưng chính một quân nhân ưu tú như vậy lại chết trong tay một đám côn đồ..."

Nói đến đây, Trương Tiểu Ái thở dài thật sâu: "Chuyện này lúc ở xã hội đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn, mọi người vẫn luôn muốn bắt lấy hung thủ, giết chết toàn bộ, để an ủi liệt sĩ ở trên trời!"

"Lúc ấy chúng ta đã phát động tất cả cảnh giác, ngay cả quân đội của Tần Vệ Quốc cũng triển khai chiêu kéo lưới tìm kiếm, rất nhanh liền bắt được đám người điêu lão đại, Vương Mãnh, Mãng Ngưu. Nhưng cuối cùng bọn họ cũng không bị xử tử hình, chỉ một phen giáo dục liền phóng thích, cho dù là điêu lão đại phạm tội nặng nhất cũng chỉ bị nhốt vào quản giáo thiếu niên, tiếp nhận quản giáo một năm." Trương Tiểu Yêu cười khổ nói.

"Tại sao?" Ta mở to hai mắt nhìn, đây cũng là cố ý giết người, mà là giết một gã quân nhân đã từng cống hiến đối với quốc gia, dù có bắn chết mười lần cũng không quá đáng a.

"Vẫn chưa phải là Pháp Dục thành niên bảo vệ! Đừng thấy mấy tên tiểu tử thúi kia tuổi tác không lớn, nhưng mỗi tên đều là kẻ lõi đời, biết mình là người vị thành niên, là được pháp luật bảo vệ. Cho nên mỗi một người khi đối mặt với thẩm vấn đều hung hăng cười to, đem trách nhiệm giao cho chủ phạm bản hại lão đại, ngay cả tòa án cũng không có biện pháp phán." Trương Tiểu Yêu nói: "Bởi vì chuyện này xã hội náo loạn một trận, rất nhiều người yêu cầu chính phủ tuyên bố hủy bỏ pháp bảo hộ của người thành niên."

"Vậy thì đúng rồi." Ta lập tức cảm thấy manh mối rõ ràng trở lại: "Món nợ máu này mà muốn đòi lại, nhất định sẽ là món nợ máu này! Chúng ta lập tức tìm ra tất cả những thiếu niên tham dự vụ án sát hại này, như vậy là có thể ôm cây đợi thỏ."

"Nhưng nhất định phải nhanh, thời gian của chúng ta chỉ còn lại sáu ngày!"

Thiên rưỡi, năm ngàn ba trăm ngàn hạc giấy (Thêm thêm)

"Nói như vậy..." Trương Tiểu Muội nhíu mày nói: "Chỉ cần chúng ta có thể phá vụ này thành công trong vòng sáu ngày thì sẽ không có người chết nữa?"

"Đúng!" Ta khẳng định gật đầu: "Hiện tại chúng ta đã phi thường tiếp cận chân tướng, chỉ là còn một vấn đề chưa rõ ràng! Rốt cuộc là ai đang khống chế thanh đao này! Âm vật có hung ác, cũng chỉ là một kiện đạo cụ của hung thủ."

"Hung thủ này không tiếc mượn âm vật để trừng phạt đám thiếu niên không lành kia, chắc hẳn có quan hệ rất không bình thường với tên quan quân năm đó." Ta phân tích nói.

"Cái tên quan quân kia hình như có muội muội!" Trương Tiểu Muội đột nhiên nói: "Phụ mẫu của bọn họ chết sớm, ca ca từ nhỏ lại coi như phụ thân lại chăm sóc muội muội, cho nên tình cảm hai huynh muội cực kỳ sâu đậm."

"Năm đó sau khi vụ án phát sinh, ta từng đến nhà bọn họ thăm hỏi, cũng từng gặp qua tiểu cô nương kia. Phát hiện trên tường nhà bọn họ đều là hình ảnh ca ca, nàng lúc ấy đang chồng lên thiên hạc giấy, nói là bốn bề địa chấn năm đó, bộ đội của ca ca nàng khẩn cấp tiến về trợ giúp, nàng cực kỳ nhớ mong, chỉ muốn tạo ra một ngàn con hạc giấy, vì ca ca kỳ phúc. Nhưng về sau bởi vì tư thành bệnh, bệnh nặng đã gián đoạn."

"Mà ngay sau đó, ca ca của hắn quang vinh xuất ngũ, không lâu sau bị sát hại một cách nghiêm trọng."

"Nàng khóc lớn nói với ta, khả năng là nàng không thành tâm, hại ca ca gặp nạn."

"Ài!" Trương Tiểu Yêu lau nước mắt, nức nở nói: "Vị quan quân kia quả thật đã chết oan! Ta đã tra tư liệu về hắn, trong đội ngũ vẫn luôn là binh lính tốt. Bốn sông cứu giúp nhau, chịu đựng bảy ngày bảy đêm liền uống nước suối nuốt tươi, mạnh mẽ lôi hơn mười con người từ trong đống đá vụn ra, bản thân mình cũng mệt mỏi lên TV, nhưng ai ngờ vừa thấy có nghĩa dũng đã chết trong tay mấy tên súc sinh nhỏ."

"Ừm, nghe ngươi nói, muội muội hắn đích xác có hiềm nghi rất lớn." Ta gật đầu nói: "Như vậy, các ngươi lập tức điều tra chỗ ở của muội muội hắn, chúng ta lập tức chạy qua."

"Được." Trương Tiểu Yêu gật đầu nói.

Ba người chúng ta ra khỏi phòng xác dừng, vừa đi vừa nói chuyện, nhưng còn chưa rời khỏi quán lễ tang, tiếng chuông của Trương Tiểu ái đã vang lên.

Trương Tiểu Muội cũng không biết mình nghe được cái gì, sắc mặt phanh một tiếng liền thay đổi, quay đầu nhìn lại ta, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

"Được, ta sẽ đi ngay!" Trương Tiểu Yêu buông máy móc xuống, rất là nghi hoặc hỏi: "Không phải ngươi nói trong vòng sáu ngày sẽ không có ai chết à?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện?" Ta nghe nàng hỏi như vậy cũng rất giật mình.

"Lại có người chết mới xuất hiện, cũng là vị thành niên, cũng bị lợi khí chém đứt đầu." Trương Tiểu Ái vừa nói vừa vội vã chạy về phía xe ngựa.

Điều này sao có thể? Trên kiện âm vật kia có trăm phần trăm là âm phong sát trận, sát trận âm phong cứ cách sáu ngày mới có thể khởi động một lần.

Hơn nữa khoảng cách tử vong của mấy người chết phía trước cũng nghiệm chứng qua, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm.

Hôm nay, Âm vật vừa giết người qua rạng sáng, sao lại khởi động lần nữa?

Ta ngẩn người một chút, cũng tranh thủ thời gian đuổi theo.

Trương Tiểu Yêu đã phát động súng máy, ta và La Dương vừa mới ngồi vào, cửa xe còn chưa đóng, nàng đã không kịp chờ đợi giẫm chết cửa dầu.

La Dương bởi vì trông coi ngừng thi thể, đã một ngày một đêm không chợp mắt rồi. Trương Tiểu Yêu khuyên hắn xuống xe nghỉ ngơi. Hắn kiên quyết không chịu, mà cùng chúng ta đi tới hiện trường án mạng.

Đó là một khách sạn buôn bán ba tầng.

...

Ngoài cửa đã tụ tập không ít người, dưới lầu dừng ba chiếc xe ngựa, mấy cảnh báo đứng ở nơi đó ngăn cản đám người vây xem.

Bọn ta mới vội vã xuống xe, chợt nghe trong đám người vang lên tiếng bàn luận: "Đừng thấy xe bánh đến không ít, án mạng vẫn không phá được!"

"Đúng vậy đúng vậy, trận này phát sinh bao nhiêu dữ dằn, một món cũng không phá."

"Nghe nói những người chết đều là những đứa trẻ mười mấy tuổi, ai ai cũng bị chặt đầu."

"Cảnh sát xấu xí ăn vụng uống rượu, còn không biết xấu hổ mặc bộ da chó kia?"

Sắc mặt Trương Tiểu Ái rất khó coi, căn bản không dám nhìn về phía đám người kia. Ta biết trong lòng nàng này khẳng định càng không dễ chịu gì.

Huyết án trường ở một gian phòng khách lầu ba Thương Vụ Lâu, vài viên khám báo mang lồng miệng bao, đang bận rộn bên trong.

Một người trong đó thấy chúng ta tới gần, vội vàng đón lấy, lấy cái bịt miệng xuống nói: "Trương đội, giống như mấy lần trước, người chết chỉ có mười hai tuổi, xem quần áo phân định là lưu manh xã hội, cũng bị chém đứt đầu lâu hung tàn, thủ pháp làm việc thành thạo."

Trương Tiểu Yêu gật đầu, tiếp tục đi về phía trước: "Đã xác định thời gian tử vong chưa?"

"Đại khái là ba điểm sáng từ sáng sớm đến năm điểm."

Vừa nghe kết quả này, ta không khỏi sững sờ.

Trong khoảng thời gian này, tử vong chính là khoảng thời gian không sai biệt lắm với Trương Khải, khi đó ta đang đuổi theo mục tiêu âm khí tụ khắp đường lớn tìm hung thủ, hung thủ căn bản không có khả năng chia người gây án.

Chẳng lẽ lần này quấy phá không chỉ có một âm vật?

Lòng ta tràn đầy nghi hoặc tiếp nhận cái bọc và cái bịt miệng Trương Tiểu Ái đưa, bước vào trong phòng.

Đây là một gian phòng khách song nhân có diện tích không lớn, trong đó một cái chăn đệm hoàn hảo như lúc ban đầu, không có dấu vết bị động chút nào; một cái giường khác, trên giường, có một cái thi thể chỉ mặc quần tam giác, đầu của hắn rơi trên mặt đất, hai mắt trợn tròn, miệng há to, tựa hồ trước khi chết đã nhìn thấy chuyện kinh khủng nào đó.

ga giường màu trắng đã bị máu tươi nhuộm đẫm, chảy đầy trên sàn một mảng lớn, máu còn chưa kịp ngưng kết hoàn toàn, khắp phòng tràn đầy mùi máu tươi.

"Thân phận tù binh điều tra rõ rồi chứ?" Trương Tiểu Nhu vừa xem xét hiện trường, vừa hỏi.

"Tạm thời còn chưa, bởi vì tù binh chưa trưởng thành, tạm thời không có chứng kiến kỷ. Cho nên lúc vào đây, cũng không cung cấp tin tức liên quan đến chứng minh thân phận." Người vu dịch trước tiên đón ra báo cáo cho nàng.

"Ta hoài nghi người này là Hắc Long." La Dương ngồi xổm trước mặt hắn đột nhiên nói.

"Hắc Long là ai?" Trương Tiểu Ái hỏi.

"Hắc Long cũng là một trong những hung thủ tham dự án sát nhân năm đó của quan quân, mặc dù trong hai năm qua ngoại hình hắn biến hóa rất lớn, nhưng ta nhớ kỹ cái thai ký này." Nói xong, hắn chỉ chỉ một khối thai ký màu đen trên đầu lâu.

"Lập tức đi chứng thực một chút." Trương Tiểu Yêu ra lệnh.

"Đúng vậy." La Dương gật đầu.

"Báo án này có cung cấp manh mối gì không?" Trương Tiểu Nhu lại hỏi.

"Không nhìn thấy báo án, chúng ta là sau khi nhận được thông tin báo động mới chạy đến." Phong trùng kia đáp lại.

Đầu tiên, nghìn hai năm sáu tên còn lại, hung thủ kia...

"Ghi cảnh báo máy móc?" Trương Tiểu Muội yêu nhếch cả lông mày.

"Đúng, nghe nói đồng chí tiếp nhận cảnh báo, là một cô bé nhắn tin, nghe nói tuổi tác không lớn, từ trong giọng nói có thể nghe được, hiển nhiên bị kinh hãi cực lớn. Nhưng mà sau khi chúng ta đến hiện trường, nhiều lần máy truyền tin liên hệ với cô bé, cái máy máy truyền tin lại là cơ hội bế quan." Phong Lung nói.

"Kết quả kiểm tra số hiệu thì sao?" Trương Tiểu Yêu truy vấn.

"Người đánh số đăng ký tên là Trương Lợi, là công nhân nông dân ngoại thành, đã chết từ một tháng trước rồi trong một sự cố."

Mệnh báo không chịu lộ diện, thân phận cũng tạm thời không tra ra được, manh mối đã gián đoạn.

"Đây đã là chuyện thứ năm rồi!" Thương Nhân báo cáo xong, mệt mỏi thở dài một hơi.

Ta từ bên cạnh thi thể đứng dậy, nháy mắt ra hiệu với Trương Tiểu Ái và La Dương, ý bảo bọn họ đi theo ta.

Hai người hội ý, theo ta đến một gian phòng khách khác.

Hai người bọn họ đều biết thân phận của ta, hơn nữa cũng hiểu vụ án này có liên quan đến âm vật, nhưng dù sao bọn họ cũng là làm bằng hữu, trước nhiệm vụ tự nhiên không thể thảo luận chuyện như vậy, càng không thể nào báo cáo với thượng cấp.

"Ngươi có phát hiện gì mới không?" Trương Tiểu Muội Yêu đóng cửa lại, vội vàng hỏi.

"Vụ án lần này không giống với mấy lần trước!" Ta hết sức chắc chắn nói.

"Không giống nhau, chỗ nào không giống?" La Dương rất là nghi hoặc hỏi ta.

Trương Tiểu Muội cũng sững sờ, bình tĩnh nhìn ta.

Trong ánh mắt hai người bọn họ, đều viết dấu chấm hỏi giống nhau như đúc.

"Các ngươi chú ý tới không? Miệng đao hoàn toàn khác so với mấy lần trước. Chỗ đứt gãy của mấy cỗ thi thể lúc trước cực kỳ trơn nhẵn, trên xương và máu thịt đều không có một vết lông, nhưng trên cổ cỗ thi thể này lại có một dấu vết rõ ràng."

"Còn có, gối đầu người chết ngủ ngủ một giấc cũng vỡ tan, hiển nhiên là hung khí phá vỡ, trong mấy lần vụ án trước cũng chưa từng xảy ra." Ta suy nghĩ một chút nói.

Trương Tiểu Yêu hồi tưởng lại nói: "Đúng là như vậy, nhưng hung thủ liên tục chém chết năm người, sáng sớm nay đã giết liền hai người. Có phải do ngươi tham gia vào chuyện này nên bị hung thủ phát giác được điều gì đó, không vội vàng gì cả sáu ngày cũng không cần trực tiếp ra tay hay không? Trong lúc cấp bách, đao cũng không sắc bén như trước đây nữa."

"Tuyệt đối sẽ không." Ta lắc đầu: "Thanh đao đó được dùng để hành hình, đừng nói là chém năm người, cho dù năm vạn cũng tuyệt đối không có nửa điểm đần độn."

"Vậy ý của ngươi là..." Trương Tiểu Yêu dừng lại một chút rồi hỏi: "Có hai thanh đao?"

"Không!" Ta lắc đầu: "Vụ án lần này do người làm, không liên quan gì tới âm vật."

"Trước đó vài lần tù binh chết đã không hề phát hiện, thần sắc vẫn bảo trì như cũ, cho dù bị chém đứt đầu cũng không cảm thụ được chút thống khổ nào, bởi vì hồn phách của bọn họ cùng lúc đó đã bị giết chết rồi. Nhưng thần sắc của tù binh này trước khi chết vẫn rất hoảng sợ., Con ngươi phóng đại, hiển nhiên cảm nhận được sự uy hiếp của tử vong. Hơn nữa hai cánh tay của hắn đều nắm chặt, giống như là khi còn sống bắt được cái gì đó, chốc lát các ngươi bảo hoạn quan xem móng tay của hắn, có thể sẽ có phát hiện mới."

"Mặt khác, các ngươi chú ý tới cái giường không người ngủ kia sao? Góc bên giường hình như đã bị người ta di chuyển qua, hẳn là hung thủ gây án, sau khi đụng chạm đến góc giường, lại trở về."

"Khoảng cách giữa hai giường tuy không đủ rộng, nhưng cũng đủ để một người bình thường quay lại, bởi vậy có thể thấy được, dáng người hung thủ rất khôi ngô." Ta nói.

"Nói như vậy, ngươi khẳng định vụ án này là do người gây nên?" Trương Tiểu Yêu hỏi.

"Đúng!" Ta gật đầu nhẹ: "Ta vừa rồi kiểm tra một chút, hiện trường không có dao động âm khí chút nào, tuyệt đối không quan hệ với âm vật."

"Vậy thì dễ làm rồi. Chúng ta đi kiểm tra TV cùng với khách sạn một chút, nhất định sẽ phát hiện ra manh mối gì đó." Trương Tiểu Yêu nói xong, liền muốn đẩy cửa đi ra.

"Vô dụng thôi." Ta lắc lắc đầu: "Thủ đoạn của tên hung thủ này phi thường cao siêu, tâm tư cực kỳ kín đáo, tuyệt đối sẽ không để lại hình ảnh gì. Hắn đang cực lực bắt chước bản án đầu mối của mấy tông môn phía trước, hình dáng giống nhau như đúc... A, ta biết là ai làm!" Đột nhiên, thiếu chút nữa ta kinh hãi kêu lên.

"Ai?" Trương Tiểu Muội và La Dương cũng không khỏi sửng sốt, vội vàng hỏi.

"Trương đội, Trương đội!" Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng gõ cửa vội vàng.

Trương Tiểu Muội vội vàng mở cửa phòng, một tên cảnh sát bên ngoài cầm máy truyền tin nói: "Ta vừa mới nhận được tin tức, nói là ở khu Tây thành lại xảy ra vụ án chung, hại người cũng là vị thành niên, cũng là để lộ chuyện bị chém đứt."

Ba người chúng ta vô cùng kinh ngạc!

"Tốt, ta lập tức đi ngay, nơi này ngươi phụ trách trước một chút. Đúng rồi, để cho đội khám báo cẩn thận kiểm tra móng tay tù nhân!" Trương Tiểu Yêu đơn giản phân phó một tiếng, quay đầu đi ra ngoài, ta và La Dương theo sát phía sau.

Trảm đầu án liên tiếp không ngừng, làm lông mày Trương Tiểu Yêu vốn đang nhíu chặt cơ hồ vặn đến một chỗ, khuôn mặt vốn đáng yêu hồn nhiên, âm trầm như nước.

"Vừa rồi ngươi nói rõ hung thủ là ai?" Trương Tiểu Ái một mặt mang theo vẻ an toàn, một mặt quay đầu hỏi ta.

"Đúng, tối qua, trong lưới ta nhìn thấy một người..."

Ta miêu tả một chút về đại hán đầu bóng lưỡng tối hôm qua đụng phải tấm lưới nhỏ này, lúc ấy đại hán đầu trọc kia vừa lúc đang nghiên cứu video ở hiện trường huyết án, Trương Tiểu Ái cùng La Dương nghe ta nói như vậy, tất cả đều cảm thấy người này cực kỳ khả nghi.

Trương Tiểu Yêu viết điện thoại, phái người xem điện võng, cùng máy quay xung quanh, đồng thời dựa theo đặc trưng thể hình của những nơi ta nói để chế tạo một bức họa, cẩn thận điều tra thân phận của người này.

Cảnh sáo một đường ngân vang, thẳng đến thành tây.

Phát hiện trường là một hẻm nhỏ ở ngã tư đường, đầu hẻm vây quanh không ít dân chúng, lại bị một đường báo cảnh giới ngăn lại.

Thi thể bị phát hiện trong thùng rác ở hẻm nhỏ, báo án người này là một lão thái bà nhặt rác rưởi, nàng hiển nhiên bị dọa không nhẹ, cho đến bây giờ cũng không ngừng run rẩy.

Thi thể mới cái đầu tiên, nghìn hai bảy Chương Chương.

"Đại nương, người đừng sợ." Trương Tiểu Muội đi tới an ủi nàng: "Làm sao người phát hiện được thi thể?"

"Lúc ấy ta đang thu dọn rác rưởi, lật một cái liền dính đầy máu, ban đầu còn tưởng đó là máu gà, nhưng vừa lộn một vòng đã thấy thi thể không đầu này!" Sắc mặt Lão thái thái trắng bệch, cả người run rẩy.

"Phát hiện lúc nào?" Trương Tiểu Yêu hỏi.

"Vừa rồi..."

Xem ra lão thái thái này thật sự rất sợ hãi, cũng không thể cung cấp ra bất cứ manh mối nào có giá trị hơn.

Trương tiểu ái mệnh người đưa nàng về nhà, quay người đi vào hẻm nhỏ.

Đây là một cái xe ngựa đi theo con phố nhỏ, con đường phía trước là quán rượu ở Thanh Giang thị một con phố, bên trái con đường là cửa sau quán rượu, bên phải là tủ củi thật dài, bình thường căn bản là không có người đi đường.

Mấy tên xét xử đã ở đó kiểm tra thực hư nửa ngày, vừa thấy Trương Tiểu Ái đi tới, là lão khám báo lớn tuổi hơn một chút, tiến lên giới thiệu sơ bộ tình huống.

Người chết chừng mười hai mươi ba tuổi, từ quần áo trang sức có hoa văn hẳn là cùng vài vụ án trước đây đều là thiếu niên không tốt, cách chết vẫn bị người chặt đứt đầu.

Có chút khác biệt chính là, người này là bị hung thủ ném vào trong thùng rác, còn ở bên ngoài lấp sạch không rác rưởi, đây là ý đồ giấu thi thể đầu tiên của hung thủ!

Hơn nữa càng đặc biệt hơn là, đầu người chết không thấy, trong tay còn gắt gao nắm lấy một thanh chủy thủ.

Các giám nguy lật tung tất cả thùng rỗng cùng ngõ nhỏ, cũng không có phát hiện đầu người chết, đây cũng là đầu lâu mấy lần trước không có. Hung thủ lần đầu tiên mang đi cái đầu người chết!

Nghe xong lão bệnh lang giới thiệu, mấy người chúng ta không hiểu gì cả, đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

"Tìm được hiện trường đầu tiên chưa?" Trương Tiểu Yêu nghiêm túc hỏi.

"Trước mắt vẫn chưa có." Một cảnh báo bên cạnh đáp.

"Lập tức mở rộng phạm vi tìm kiếm, nhất là chú ý vết cào trên mặt đất." Trương Tiểu Yêu ra lệnh.

"Vâng!" Thế là cảnh báo đáp một tiếng, xoay người chạy đi.

"Thi thể ở đâu?" Trương Tiểu Yêu tiếp tục hỏi lão kiểm kê.

"Nơi này gần hẻm xe, rất nhiều đều là chuyên dụng xe, vì không trở ngại ra ngoài, chúng ta tạm thời dời thi thể đến phòng trống cuối hẻm." Bà lão giảng nói, dẫn đầu rời đi.

Phòng trống ở cuối hẻm, gần một tiệm xe, dưới mặt đất có một hố vuông gồ, xem ra vốn là cửa hàng tu luyện. Bên trong tràn đầy tro bụi, hiển nhiên đã lâu không dùng tới, cũng không có cửa, chỗ góc tường còn để lại không ít phân và nước tiểu.

Mấy viên khám bệnh, đang tiến hành kiểm tra thi thể, một viên khác cầm lấy chiếu vải không ngừng quay phim.

Trong khe hở khám bệnh lộ ra quần áo người chết, màu sắc rực rỡ, dính đầy máu tươi, trong một túi vật chứng trong suốt bên cạnh, còn có một con dao găm sáng như tuyết.

"Lần này bị giết là lão đại điêu ngoa!" Ta đứng ở bên cạnh nhìn thoáng qua, đột nhiên nói ra.

"Sao ngươi nhất định là hắn?" Trương Tiểu Ái hỏi.

"Đêm qua ta đã gặp hắn, lúc ấy hắn đang đuổi theo Trương Khải, bị ta ngăn lại. Tuy đầu hắn không thấy, nhưng ta biết y phục này của hắn."

Hôm qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, sự kiện này nối tiếp nhau, ta còn chưa kịp nói tỉ mỉ với bọn họ.

"Trương đội trưởng..." Lúc này một gã lang quan ngồi chồm hổm trên mặt đất đứng lên, nói với Trương Tiểu Yêu: "Kiểm tra kết quả, tử vong của hữu nghi ước chừng là bắt đầu từ rạng sáng khoảng năm điểm, nguyên nhân chết của hắn mặc dù giống với mấy lần trước, nhưng vết đao lại hoàn toàn bất đồng. Trên da cốt hiện ra nhiều chỗ đứt gãy, xa xa không sắc bén như trước, hiện tại cơ bản có thể kết luận, hung thủ sử dụng chính là một loại hung khí khác."

La Dương và Trương Tiểu Ái không khỏi quay đầu nhìn hắn một cái.

Lời ta vừa nói, đã được chứng minh.

"Hơn nữa, trước khi chết người ta trước lúc lâm chung từng có phản kháng kịch liệt, thậm chí còn lấy dao găm ra đánh trả." Giám tế tiếp tục báo cáo: "Cái này cũng không giống mấy lần trước đó."

"Ở trên chủy thủ, chúng ta lấy được mẫu, cùng huyết dịch của người chết chia làm hai loại huyết hình, bởi vậy có thể thấy được hung thủ cũng bị thương."

La Dương Tiểu Yêu quay đầu nhìn ta, hung thủ xuất huyết, quả nhiên không phải âm vật gây nên.

Lần này, điểm khả nghi của gã đại hán đầu trọc lập tức tăng lên thẳng tắp.

"Trảo nọ kích kia rất có thể một đao đâm vào trên bụng hung thủ." Ta đột nhiên nói.

"Ồ, sao ngươi biết?" Lão thông báo kia kỳ quái nhìn ta một cái.

"Ngươi không phát hiện mũi dao này đã cong rồi sao?"

"Trong tình huống bình thường, khi đao đâm vào người, thứ duy nhất có thể ngăn cản được chính là thắt lưng của người bị đâm."

Ta nói.

Bà lão nghe vậy, lập tức mở to hai mắt nhìn.

"Trương đội..." Lúc này, tên viên tiểu nhân bị lệnh thăm dò hiện trường kia chạy đến, báo cáo với Trương Tiểu Yêu: "Chúng ta mở rộng phạm vi tìm kiếm, rốt cuộc ở dưới đại thụ bên ngoài năm mươi mét, phát hiện hiện hiện hiện hiện trường thứ nhất hư hư thực thực, trên mặt tường có vết máu phun tung tóe."

"Trên mặt đất còn có một vết mài dài ước chừng nửa mét, rất giống chiếc giày cọ sát trên mặt đất lưu lại. Mặt khác, trên cây chúng ta phát hiện một vết cắt giống như đao cụ, rất có thể là do hung thủ gây án tạo thành hung khí, bởi vậy suy đoán, thân hung thủ cao ít nhất trên một mét tám, năm tuổi, khí lực cực lớn."

"Còn nữa, sau khi người chết bị chém đứt đầu lâu từng phun ra rất nhiều máu tươi, nhưng hiện trường đầu tiên cách nơi tung thây hơn năm mươi mét, lại không để lại nửa giọt máu. Có thể thấy được hung thủ nhất định là mượn vật chứa gì đó, vác người chết lên. Trước mắt, chúng ta đang tìm kiếm vật khả nghi." Cảnh sát nói.

"Chính là dùng thùng rỗng để trang bị đấy." Ta chen vào nói.

Mấy tên tường giám ở đây đều không khỏi sững sờ, quay đầu nhìn ta một cái.

Ta cũng không định bán cái gì cấm chế, trực tiếp giải thích: "Phát hiện cái vết tích thùng rác kia có vết tích bùn đất, nhất là trên tay rỉ sắt cũng rơi xuống, chắc là chứa vật nặng, lưu lại lúc cưỡng ép di chuyển."

Nghe ta nói vậy, trong mắt mấy viên kiểm tra kia đều chảy ra một bộ thần sắc cực kỳ khó tin.

Ta mặc thường y, nhưng Trương Tiểu Muội lại mang theo ta đi vào hiện trường huyết án, hơn nữa còn cực kỳ cung kính với ta. Bọn họ có chút đoán không thấu thân phận chân thật của ta, thế nhưng cũng không tiện hỏi nhiều.

Lúc này, vừa nghe ta liên tục nói ra mấy tên Hám Lan, lão Hổ cũng không chú ý tới chi tiết của bọn họ, hơn nữa toàn bộ suy đoán đều tiếp cận với chân tướng vô hạn, mấy người này không khỏi vừa kinh vừa sợ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khâm phục.

Có lẽ bọn họ còn tưởng ta là chuyên gia hình thám thính từ thanh tỉnh phái tới chứ?

Bí ẩn có một ngàn hai tám điều bí ẩn chồng chất.

Mắt thấy hai vụ án này đã rõ ràng, đặc thù thân phận của kẻ phạm tội cũng bị khóa chặt, Trương Tiểu Yêu liên tiếp phát ra vài mệnh lệnh.

Phái đội tá tá đi Liệu bệnh, hiệu thuốc điều tra xem rạng sáng có khách hàng nào bị thương hay không, hay là mua vải, thuốc cầm máu, nhất là khách hàng hình thể cường tráng, thân cao chừng một mét tám, cạo trọc đầu, càng phải đuổi đến cùng!

Nàng vừa mới tuyên bố xong tin tức, lại là một cảnh báo vội vã chạy tới: "Phong quân, ngoài thành tây lại phát hiện một thi thể nam không đầu!"

Trương Tiểu Ái vừa nghe vậy, sắc mặt lập tức biến đổi.

Một thời gian này liên tục nổi lên bốn tội phạm, đã sớm đè ép nàng thở không nổi rồi.

Kết quả là vừa mới sáng sớm, đã phát sinh hai lần liên tiếp, làm sao lại xuất hiện một thi thể nam không đầu nữa?

Chẳng lẽ hung thủ đã nhận ra tiếng gió, muốn thừa dịp cảnh giới bắt được hắn trước khi điên cuồng gây án?

La Dương nhìn ta một cái, trong mắt cũng lộ ra một tia kinh ngạc, đây đã là án thứ bảy rồi!

Chẳng lẽ ta đoán sai? Đây căn bản không phải âm vật quấy phá, cũng không phải muốn giết sáu người?

"Đi!" Trương Tiểu Muội oán hận cắn môi, quay đầu bước đi.

Ba người bọn ta ngồi lên xe ngựa, tấu sáo nổ vang, một đường chạy về thành tây.

Cũng không biết có phải là Trương Tiểu Ái bị những con bướm lớn liên tiếp này làm cho tâm lực tiều tụy, lúc quẹo qua đường vòng, thiếu chút nữa đâm vào trên một chiếc xe ngựa lớn.

"Con mẹ nó, chạy đi đầu thai luôn sao?" Trương Tiểu Yêu cực kỳ hiếm khi nói tục, mắng chửi.

Bên cạnh đường đi đến Mai Nghi quán Thành Tây, có vài chiếc xe ngựa, còn có không ít người xem vây xem, đang thò đầu ra xem.

Mười mấy tên cảnh vệ ở trong ruộng lúa được dựng nên một mảnh đất trống, bốn phía đều treo cảnh giới.

Sáng sớm liên tiếp ba tội ẩu gần như đồng thời phát sinh, man kỵ và khám sát lực đã có chút thiếu hụt nghiêm trọng, những đội khám này chỉ là hiệp cảnh báo bình thường, đang trông coi hiện trường, chờ đợi giám sát đến hiện trường.

Xa xe của bọn ta vừa dừng lại, lập tức liền có một cảnh báo râu xồm xoàm chạy lên đón.

"Đã điều tra thân phận người chết chưa?" Trương Tiểu Muội nhảy xuống xe, vừa lo lắng đi vào trong, vừa nói.

"Vẫn chưa, đầu người chết đã không thấy đâu, trên người hắn cũng không tìm được chứng minh thân phận gì cả." Đại Hồ Tử cảnh báo lắc đầu nói.

"Không thấy đầu đâu nữa?" Trương Tiểu Yêu không khỏi cả kinh.

Vài vụ án trước kia, đều là ở trên cổ người chết chém ngang một đao, đầu cứ như vậy lăn ở một bên, nhưng hai vụ án này làm sao vậy? Đầu tất cả đều không thấy bóng dáng.

Lần này, ta cũng có chút không hiểu được, vừa xem xét bốn phía, vừa đi về phía trước.

"Báo danh người là chủ nhân của mảnh ruộng này, hắn đang nhường ruộng, đột nhiên phát hiện trong ruộng có thứ đen sì, hình như có người nằm ở đó, liền đi kiểm tra. Lúc này mới phát hiện là một tử thi, thế là lập tức báo cảnh báo."

Đại Hồ Tử cảnh sát một bên đi, vừa nói: "Tử thi cách đường xá hơn bốn mươi mét, trên lá lúa ven đường có vết máu tươi nhỏ xuống, rõ ràng nơi này không phải hiện trường thứ nhất. Nước trong ruộng lúa rất sâu, hiện trường không lưu lại dấu chân, người chết cũng bị cố ý lật tung vài cái, trên quần áo tất cả đều là bùn đất, cũng không tìm được manh mối gì có giá trị."

"Căn cứ hình thể cùng nhân tố khác phỏng đoán, tuổi người chết hẳn là khoảng ba lăm đến bốn mươi tuổi, hình thể tương đối khôi ngô. Đã hỏi qua thôn dân bản địa, không phải người địa phương."

Chờ hắn nói xong, mấy người chúng ta đã đi tới bên cạnh tử thi.

Khác với những vụ án khác, lần này tử thi không phải người vị thành niên, mà là một tráng hán vô cùng khôi ngô. Mặc dù đầu đã mất, nhưng hình thể vẫn lớn hơn người thường rất nhiều.

Lúc này, gã đang nằm sấp trong nước bùn, máu tươi ồ ồ từ cổ chảy ra, nhuộm đỏ cả một mảng lớn.

Ta ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn một chút nói: "Cái này và mấy vụ án trước đó không giống nhau, hung thủ lại có người khác!"

"Lại không giống?" La Dương rất là kinh ngạc nhìn ta một cái.

"Đúng!" Ta gật đầu: "Ngươi xem vết thương trên cổ hắn có vết rỉ sét rõ ràng, đây là do hung khí lột da gây nên, vài vụ án trước đều không có."

"Hạt rỉ sét trên hung khí mặc dù nghiêm trọng, nhưng lại vô cùng sắc bén, so với vết cắt sáng nay trên hai thi thể còn trơn nhẵn hơn."

"Người chết ngoại trừ vết thương trí mạng trên cổ, trên người còn có nhiều chỗ ma sát bị thương, quần áo và làn da trên người đều bị mài mòn, ở dĩ vãng cũng không có."

"Một đại hán nặng như vậy, từ đường xa mang đến nơi này, một người rất khó làm được. Mà trên lá lúa ven đường vết máu cũng lắc lư trái phải, biên độ phi thường lớn. Ngoài ra, còn có dấu hiệu một mảng lớn lúa lúa bị đè sập. Rất hiển nhiên, tử thi này trong quá trình vận chuyển, từng không ngừng lắc lư, giữa đường rơi xuống, rất giống kết quả hai người vận chuyển." Ta phân tích.

"Ý ngươi là hung thủ có hai người?" Trương Tiểu Nhu hỏi.

"Rất có thể!" Ta khẽ gật đầu, hai mắt tiếp tục nhìn chằm chằm vào tử thi: "Còn nữa, ngươi xem! Trong tay hắn hình như đang cầm một thứ gì đó."

Nói xong, ta chỉ tay về phía trước.

Chỉ thấy trong khe hở nắm tay xiết chặt của tử thi, lộ ra một cái túi nhựa nhựa cây nhấc tay.

Chẳng qua túi nhựa nhựa kia là màu đen, lại bị nước bùn dính vào, nhìn không rõ ràng lắm.

"Con mẹ nó, đây là làm sao vậy!" Đại Hồ Tử cảnh sát tức giận mắng: "Tại sao gần đây phần tử phạm tội này đều hung hăng ngang ngược như vậy, tất cả mọi người đều thích chém đầu!"

"Các ngươi có lật xem thi thể này chưa?" Ta đang muốn đứng dậy, đột nhiên phát hiện một điểm đáng ngờ, ngẩng đầu hỏi hắn.

"Không có, chúng ta chỉ là xem xét trong túi của hắn một chút, muốn tìm một ít thứ có thể chứng minh thân phận của hắn, thi thể chưa từng di động." Đại Hồ Tử cảnh báo đáp.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy? Trên người hắn có hai vết thương." Ta chỉ vào nước bùn dưới thân xác chết: "Các ngươi xem này, toàn bộ nước bùn này đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhưng rất rõ ràng sự đậm đặc khác biệt. Tới gần miệng vết thương, màu máu sẽ đậm hơn một chút, nơi nào cách xa vết thương máu sẽ nhạt đi một chút. Nhưng ở đây lại có hai nơi đều là màu đỏ tươi, một chỗ là cổ, một chỗ là bụng nhỏ..."

"Nhanh lật hắn lại đây! Xem hắn trên bụng mình có một vết đao thương không." Đột nhiên ta nghĩ đến cái gì đó, lớn tiếng kêu lên.

Mấy cảnh sát kia sửng sốt, La Dương lại muốn đến đây, nhanh chóng gọi một cảnh sát khác đến bắt lấy, đồng thời đem xác chết kia lật lại.

Quả nhiên, trên cái bụng nhỏ của hắn cũng là một mảnh đỏ tươi, hơn nữa đang có máu không ngừng tuôn ra.

Trên vết thương cột một đạo băng vải, còn buộc lung tung một ít vải bông, nhìn hẳn là đã xử lý đơn giản, chỉ là sau một phen giày vò, tản mát xuống.

Ta ngồi xổm xuống vén tay áo lên, kiểm tra đai lưng của nó, đột nhiên nói: "Ta biết nó là ai rồi!"

Tình thế khẩn cấp, không đợi Trương Tiểu Yêu nói chuyện với những người khác, đã nói thẳng: "Hắn là hung thủ!"

"Các ngươi xem đây! Vết thương trên đai lưng, vết thương trên bụng, đây đều là trước đó khi giao đấu với đại ca điêu khắc lưu lại. Còn có hình thể này, rõ ràng chính là đại hán đầu trọc khôi ngô kia."

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều có chút mờ mịt.

Người chết chính là hung thủ? Vậy hắn là ai giết?

Thứ nhất thiên nhị ngũ cửu cửu phụ thân giận dữ.

"Hắn không phải bị người giết!" Ngay sau đó, ta lại ném ra quả bom nặng thứ hai.

Mọi người nghe xong càng thêm bối rối, nhất là Trương Tiểu Ái và La Dương.

Vụ án này liên lụy đến âm vật, trong toàn bộ đội cảnh báo chỉ có hai người bọn họ biết tình hình thực tế, ta cũng một mực tận lực che giấu, không cho ngoại nhân biết được. Tỷ như trong chiếc quán nhỏ bị Hắc Long giết, ta chính là đem hai người bọn họ len lén đến một bên nói chuyện.

Nhưng bây giờ ta lại phải tuyên bố trước mặt mọi người à?

"Còn nhớ chiếc xe ngựa lớn lúc chúng ta đến nhìn thấy không?" Ta quay đầu nhìn Trương tiểu ái nói.

"Nhớ a, làm sao vậy..." Trương Tiểu Yêu có chút không hiểu, rất kỳ quái vì sao ta lại hỏi cái này.

"Kỹ xảo đó chính là hung thủ!" Ta tên là nói.

"Xung xa là hung thủ?" Mọi người nhìn nhau.

"Còn thùng xe là hung thủ, ngươi là muốn biến hình thành Kim Cương xâm lấn địa cầu sao?" Mấy tên cảnh sát chung quanh tuy ngại mặt mũi của Trương Tiểu Ái, không làm khó ta, nhưng vẫn là khinh thường cười ra tiếng.

Ta cơ bản không để ý tới bọn họ, tiếp tục nói với Trương Tiểu Ái: "Nhớ cái xe ngựa kia kéo là hàng gì không?"

"Kích Bản." Trương Tiểu Ái đáp.

"Thế mới đúng chứ!" Ta nói: "Tấm thép trên thùng xe rõ ràng vượt qua hai bên thùng xe, tốc độ chạy lại nhanh, nếu vừa vặn từ gáy người này lướt qua, sẽ xảy ra chuyện gì."

"Ngươi nói là đầu của hắn bị cương thuẫn gọt mất?" Trương Tiểu Yêu giật mình phản ứng lại.

"Đúng!" Căn cứ độ cao của tấm thép nhìn, người này hẳn là cưỡi một chiếc xe ngựa, lập tức dọc theo hai bên đường dài tìm tòi, khẳng định có thể tìm được tội danh bị vứt bỏ." Ta dặn dò.

"Còn nữa, nếu như ta đoán không sai, có thể tìm được hai khối đầu lâu!" Ta nói.

"Hai cái đầu?" Trương Tiểu Yêu sửng sốt, nhưng ngay sau đó cũng hiểu được: "Ý huynh là, bản thân tráng hán cùng kẻ làm lão đại?"

"Không sai! Đầu lâu củaĐiêu lão đại bị hắn mang theo, hẳn là cất vào trong túi nhựa nhựa láng trong tay hắn. Hắn sau khi bị xe kéo giết chết ngoài ý muốn, bánh xe xe xe sợ tội trốn chạy ném thi thể hắn vào trong ruộng, tìm tòi trong ruộng lúa cũng không thấy phát hiện gì, cho nên muốn đi dọc theo ven đường!"

Trương Tiểu Ái nghe vậy, lập tức an bài xuống.

Đại Hồ Tử cảnh sát lập tức phân ra hai đội nhân mã, dọc theo hai đầu đường sá triển khai thảm thức tìm kiếm, sau đó lại liên hệ cảnh báo, lập tức chặn lại một chiếc xe treo bằng thép lớn.

Nàng vừa thả máy truyền tin xuống thì tiếng chuông lại vang lên.

Là một đường xem xét trạm gác kia có phát hiện gì không.

Trương Tiểu Yêu buông máy móc xuống, nói: "Ngươi suy đoán quả nhiên không sai, đại hán đầu trọc mà ngươi gặp ở trong lưới rất có khả năng chính là hung thủ sát hại cả hai người lão đại và Hắc Long!"

"Tràng diện góc xe trên tấm lưới đi, tại lúc ngươi ra khỏi cửa không lâu, hắn cũng đã rời đi, sau đó ở chỗ Hắc Long bị giết là khách sạn, làm cho lão đại bị giết cũng đã xuất hiện gần quán bar. Nhưng điện quán rượu cùng video quán rượu đều đã bị người cắt đứt dây buộc, căn bản quay không được ống kính tiến vào của hắn."

"Hắn xuất hiện trong ống kính một lần cuối cùng, là cưỡi một chiếc xe quay một mực dọc theo thành Tây xa ra thành. Mặc dù thay y phục, đội mũ lên, nhưng vẫn bị góc xe của quầy hàng xe quay lại." Trương Tiểu Muội Tử nói.

"Vậy hắn có tra ra thân phận của mình không?" Ta vội vàng hỏi.

Người này thật ra rất có bản lĩnh, chẳng những ở hiện trường không lưu lại bất kỳ đầu mối nào, thủ đoạn gây án tàn nhẫn vô cùng, lại ở trước khi gây án, thần không biết quỷ không hay cắt đứt máy móc, còn trộm máy bay hóa trang ra khỏi thành...

Nếu không phải tối qua ta ở trong lưới gặp hắn, hơn nữa nhìn hắn liên tục quan sát huyết án trường nhiều lần, cảm thấy hắn khả nghi, thật sự rất khó liên lụy đến hắn.

"Tạm thời vẫn chưa có." Trương Tiểu Yêu lắc đầu: "Lúc y đang internet, chính là dùng thẻ ký giả mạo, căn bản là không thể nào điều tra được."

"Hai vụ án này do hắn gây ra. Chắc là không sai rồi, thế nhưng sao hắn lại muốn giết Lão đại và Hắc Long chứ?" Ta vẫn không hiểu.

"Đúng vậy." La Dương tiếp tục nói: "Nếu như hắn cũng là vì báo thù cho tên quan quân bị đâm chết kia thì cũng đã sớm động thủ rồi, không đến nỗi phải khổ sở chờ đợi hai năm nữa. Hơn nữa, bốn vụ án lúc trước đều chết trong Âm Linh, sau đó hai vụ án mạng lại chết người ta, nếu như nói hung thủ đều là một người thì có chút không bình thường."

"Rõ ràng dùng âm vật là có thể giải quyết, tại sao lại tự mình động thủ chứ? Chẳng lẽ là phát hiện ra chúng ta đã phát hiện ra cái gì, sợ chúng ta đã sớm tìm ra hắn, bởi vậy không kịp chờ đợi đã ra tay trước?"

"Không, vẫn còn một khả năng nữa!" Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Đó là hai hung thủ này không quen biết nhau, mục đích của mỗi người đều là để giết người... Đúng rồi, là cái gai!"

"Không phải ta đã chết rồi sao?" Trương Tiểu Yêu buồn bực hỏi.

Đầu óc nó chính là người vị thành niên bị hại thứ hai, bọn họ đã tận mắt nhìn thấy thế nhưng giờ lại dính dáng tới người đang đâm tới? Chuyện này cũng quá ghê gớm đi?

"Ngươi nói rõ cho ta một lần nữa, tình huống chói đầu." Ta quay đầu nói với Trương Tiểu Ái.

"Năm nay mười bốn tuổi, sau lần tiểu học ba lớp rèn luyện, vẫn luôn làm lưu manh trong xã hội. Cha mẹ hắn ly dị, gả đến phương nam xa, phụ thân hắn bị thương nặng, tội bị tù tội mười năm..."

"Đúng, hắn chính là phụ thân đâm đầu!" Nói xong chỉ đại hán đầu bóng lưỡng đã chết kia nói.

"Tại sao?" Trương Tiểu Muội ngạc nhiên.

"Đêm hôm đó, hắn luôn ghi lại cảnh bị giết khi nhìn gai, nếu là hiếu kỳ bình thường, chẳng qua chỉ nhìn một hai lần là hết! Nhưng hắn quan sát nhiều lần như vậy, khẳng định là có nguyên nhân khác."

"Hắn tuy là một tù phạm, nhưng cũng là người có máu có thịt!"

"Nhi tử mười năm không gặp, lúc đầu thân khác nhau, hắn sẽ có tâm tình gì? Với tính nết của hắn sẽ làm ra chuyện gì?"

"Điêu lão đại vừa từ thiếu quản sở đi ra, liền mang theo Hắc Long khắp nơi đuổi giết đồng phạm, hơn nữa vì giả bộ hung ác, còn tản ra tin tức giả dối khắp nơi, nói chọc đầu, Vương Mãnh, Mãng Ngưu đều bị hắn giết chết. Đêm đó ta chính tai nghe thấy, hắn hù dọa Trương Khải như vậy. Nếu phụ thân thứ đầu tin là thật, rất có khả năng..."

"Giết điêu lão đại và Hắc Long báo thù cho nhi tử? Hơn nữa dùng loại phương pháp mê hoặc cảnh giới này, chuyển ánh mắt đi?" Trương Tiểu Muội cũng lập tức hiểu được.

"Đúng là như vậy! Dù sao hắn cũng là tội phạm lão luyện, lại bị giam ở trong ngục giam nhiều năm, thủ đoạn gây án cực kỳ lão luyện, trước đó đã an bài tốt hết thảy, cố hết sức mô phỏng theo những vụ án khác vài lần, hoàn toàn không chê vào đâu được. Chỉ tiếc, ông trời không tha cho kẻ có tội, cuối cùng ông trời không tha cho hắn chết ngoài ý muốn bởi một giao thông giao thông, còn bị hai tên lái xe xua đuổi ruộng lúa!" Ta thở dài một tiếng.

"Chiếu theo lời ngươi nói, hắn chuẩn bị đi tới nhà tang lễ xem nhi tử của hắn à?" Trương Tiểu Yêu nói tiếp.

Đầu tiên thiên nhị lục tiểu thiên bao công từ đường.

"Đúng vậy!" Ta gật đầu đáp: "Vì sao hắn mang đầu người điêu ngoa lão đại đi? Chính là muốn đi tế điện nhi tử! Đây chính là con đường đi thông tới tổ tang lễ."

Trương Tiểu Yêu và La Dương đều gật đầu, suy đoán cực kỳ khâm phục ta, xem ra buổi sáng phát sinh kết quả cuối cùng đã rõ ràng chân tướng rồi.

Nhưng bốn vụ giết người còn lại vẫn không có chút đầu mối nào.

Nhưng ít nhất chứng minh, phán đoán lúc trước của ta không sai – vụ án vẫn có liên quan đến âm vật!

Ba người chúng ta rời ruộng lúa, vừa ngồi lên xe quay, tấm xe nhỏ của Trương Tiểu Ái liền vang lên.

Nàng vừa nhận lấy, đầu máy truyền tin đã truyền đến một âm thanh gầm gừ: "Ngươi nói cho ta biết chuyện này rốt cuộc là sao? Mấy vụ án trước còn một chút đầu mối cũng không có, sao lại liên tục nhảy ra vài cái! Rốt cuộc đám phần tử phạm tội càn rỡ đến mức nào? Trong mắt hắn còn có ai như Công An trưởng lão, còn đội trưởng giám sát bạn cá chép nhà ngươi không? Thật muốn biến chợ Thanh Giang thành lò giết mổ không?"

"Nói cho ngươi biết! Ta vừa mới đang ở chợ bị hạ quân lệnh trạng, nếu trong vòng ba ngày không phá được vụ án, ta sẽ ném nó đến cùng! Ngươi cũng cút đi cho ta, đừng mẹ nó bôi đen cho cảnh sát nhân dân."

"Vâng!" Trương Tiểu Yêu cắn môi, lớn tiếng trả lời: "Hoàng – Trận, ngài yên tâm, trong vòng ba ngày, ta cam đoan phá án! Cho ngài và người dân Thanh giang có một phần hài lòng đáp án."

"Được! Ta sẽ đợi đến tiệc mừng công của ngươi!"

Trương Tiểu Muội buông máy móc, nhìn ta, nói với vẻ đáng thương: "Ngươi cũng nghe thấy, ta thật sự không có thời gian!"

"Là chúng ta!" Ta nói: "Đây đã không còn là luật đồng đơn giản, một khi dính đến âm vật quấy phá, không đơn giản chỉ là chuyện của chính ngươi."

Lập tức, ta quay đầu hướng La Dương nói: "La cảnh viên, lúc trước ngươi nói Tần Vệ Quốc có một vị muội muội, lập tức điều tra nơi ở của nàng ta, chúng ta lập tức chạy qua. Hiện tại nàng ta là nghi phạm lớn nhất!"

"Được!" La Dương lên tiếng, nhanh chóng lấy ra điện thoại di động, để đồng thời giúp hắn lật xem hồ sơ hai năm trước.

Chỉ chốc lát sau, tin tức phản hồi trở về: Muội muội Tần Vệ quốc tên là Tần ngây thơ, năm nay mười lăm tuổi, liền ở Tần gia đóng quân ở vùng ngoại ô thành Bắc.

Lập tức, chúng ta quyết định chia hai đường, ta và Trương Tiểu Ái đi Tần gia đồn xem xét tình hình một phen, La Dương thì quay về đội cảnh báo, điều động Khuất binh vây quanh ở bên ngoài thôn.

Sau khi La Dương xuống xe, ta ở ven đường mua chút rượu và hoa quả, sau đó, một đường chạy tới đóng quân Tần gia.

Vì để tránh đả thảo kinh xà, chúng ta dừng xe ngựa ở trong rừng cây nhỏ cách thôn ba dặm, Trương Tiểu ái cởi áo báo khoác ra, giả trang thành tình nhân với ta, đi vào trong thôn.

Thôn này rất lớn, có hơn hai trăm hộ gia đình mật thật ở chung một chỗ.

Cổng thôn xây dựng một ngôi miếu, gạch xanh trên tường miếu bị mưa gió thổi một mảnh loang lổ, dưới mái hiên treo một tấm bảng cũ nát, chữ viết sớm đã bong tróc ra, thế nhưng loáng thoáng vẫn có thể nhận ra, bên trên viết ba chữ to "Bao Công Từ".

Cửa miếu đóng chặt kín mít, nhìn không ra tình huống bên trong là thế nào, tuy nhiên lúc đi qua trước cửa, lại có một mùi đàn hương xông vào mũi. Xem ra, từ đường vẫn có người sử dụng, hương hỏa chưa tắt.

Bọn họ mới vào thôn không lâu, chỉ thấy dưới cây liễu có vài lão thái thái ngồi, vừa bận rộn làm việc kim chỉ, vừa nói chuyện phiếm.

"Đại nương, đây là điểm đóng quân của Tần gia sao?" Ta tiến lên hỏi.

"Đúng vậy." Một đại nương mập mạp buông việc trong tay xuống, liếc mắt đánh giá chúng ta, rất nhiệt tình nói: "Các ngươi là thân thích của ai?"

"Ồ, ta có một chiến hữu tên là Tần Vệ quốc, đã lâu không gặp, hôm nay đặc biệt tới thăm hắn." Ta nói quơ quơ lễ vật trong tay.

"Tìm Vệ Quốc?" Một đại nương khác đứng dậy nói: "Ngươi một chút cũng không biết?"

"Biết cái gì?" Ta giả vờ choáng váng.

"Vệ Quốc từ hai năm trước đã hi sinh." Đại nương béo lúc trước thở dài một tiếng nói: "Nó đưa hàng trong thành, hảo tâm giúp người ta, lại bị một đám tiểu lưu manh đâm chết tươi! Ài, chết thảm kia, nghe nói bị đâm hơn hai mươi đao, không có một mảnh nội tạng nào đầy đủ."

"A?" Ta khoa trương kêu lên một tiếng, tay buông lỏng, trái cây yên rượu rơi xuống đất: "Sao... làm sao có thể! Vậy trong nhà hắn còn có người nào không?"

"Hắn còn có một muội muội." Đại nương tiếp lời: "Đây là hai đứa trẻ con khổ sở, từ nhỏ đã không có cha mẹ, nhưng thật ra thẩm tử cũng không tệ, tuy nói mình cũng bệnh nặng, còn miễn cưỡng nuôi dưỡng hai người bọn họ thành người. Nhưng năm Vệ Quốc xuất ngũ trở về, thẩm tử của hắn cũng chết bệnh rồi, bây giờ chỉ còn lại mỗi muội muội của hắn là sinh ra một mình."

"Cái này..." Ta khẽ lắc đầu một cái, làm bộ như bất đắc dĩ nói: "Đại nương, vậy dẫn ta đi xem một chút. Vệ Quốc là huynh đệ tốt của ta, muội muội hắn cũng là muội muội ta."

"Được được." Đại nương cũng rất nhiệt tình, vội vàng đi trước dẫn đường cho ta. Trương Tiểu Ái vội vàng đem lễ vật rải rác thu thập lại, liếc ta một cái, phảng phất như đang nói: "Diễn diễn này của ngươi không tệ a."

Lão tử Doãn Tân Nguyệt của ta mỗi ngày chạy phim tổ, đương nhiên kỹ thuật của ta cũng không kém!

Bây giờ ta không rõ rốt cuộc Tần Dật có tình trạng gì, nếu nàng đã bị Âm Linh thượng thân điều khiển thần trí, với trình độ hung ác của Âm Linh kia, khẳng định khó mà đối phó, chúng ta tùy tiện đi qua như vậy, nói không chừng có nguy hiểm gì. Cho nên, giả dạng chiến hữu Tần Vệ Quốc, trước tiên dò xét hư thực cái đã, ít nhất Tần Dật sẽ không xem chúng ta là địch nhân trước.

Đại nương vừa đi vừa nói: "Các người tới thật đúng lúc, khuyên bảo nha đầu kia thật tốt đi! Sau khi Vệ Quốc rời đi, ngày nào nàng cũng lấy nước mắt rửa mặt. Ài, hai người bọn họ đều là con ngoan, một người này đi rồi, người còn lại thì phải sống cho thật tốt."

Ta ngay cả gật đầu cũng làm ra bộ dạng cực kỳ thương tâm, trầm mặc không nói.

Theo sự hướng dẫn của đại nương béo nhiệt tâm kia, chúng ta ở trong thôn ba quẹo ba lần, sau đó cuối cùng cũng đến trước một tòa tiểu viện.

Ngoài viện vây quanh một vòng hàng rào gỗ, bên trong trồng chút rau quả mùa, ba năm con vịt nằm ở góc sân, không phát ra một tiếng kêu. Dưới mái hiên ngói đỏ cũ nát treo một chuỗi ớt màu đỏ tươi, đây thoạt nhìn là một nông gia nông dân bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

"Đáng sợ, khách nhân trong nhà tới rồi!" Đại nương mập vừa đẩy cửa viện ra, vừa lớn tiếng kêu.

Két một tiếng, cửa mở ra, đi ra một cô bé.

Tiểu cô nương vóc dáng rất cao, nhưng thân hình lại rất gầy yếu, đầu tóc rối bời, hai mắt sưng đỏ, giống như vừa rồi còn khóc.

"Thật hồ đồ, đây là chiến hữu của anh họ ngươi." Mẹ lớn cũng không muốn nhắc lại người hi sinh của Tần Vệ Quốc, sau khi giới thiệu xong, liền hướng về phía ta nói: "Vậy... Các ngươi tán gẫu, ta đi trước."

"Cảm ơn đại nương!" Ta cảm kích nói.

Trương Tiểu Muội đưa hoa quả trong tay tới, đại nương đẩy nửa người ra cửa.

"Đáng yêu, chào ngươi, ta là chiến hữu của Tần Vệ quốc của ca ngươi." Ta đi về phía trước hai bước.

Nhắc tới Tần Vệ Quốc, vành mắt nàng lập tức đỏ lên, thiếu chút nữa lại khóc thành tiếng, vội vàng che miệng lại, một tay đẩy cửa ra.

Đệ nhất thiên nhị lục môn hung ác lạc lưới (chương hơn)

Ta giả bộ bi thống chậm rãi vào nhà, lại âm thầm lấy từ trong túi ra một nắm chu sa, bôi lên khung cửa.

Tiểu cô nương này nhìn như gió yếu không khỏi, nhưng rất có khả năng chính là hung thủ đích thực!

Hơn nữa, âm vật sau lưng nàng lại cực kỳ lợi hại, ngàn vạn lần không thể phớt lờ, nếu không cho dù ta có thể chạy trốn, không có tu vi, Trương Tiểu Ái lành ít dữ nhiều.

Trong phòng trang trí rất cũ nát, cũng đơn sơ đáng thương, chỉ có một cái giường gỗ nhỏ, một cái bàn nhỏ bằng thủy tinh, cộng thêm mấy cái ghế. Ánh mặt trời đều bị cây lê lớn trong sân che khuất, lộ ra trong phòng vô cùng nam, cực kỳ nham hiểm.

Đúng như Trương Tiểu Ái nói, trên tường nhà Tần Sơ Ngốc treo đầy tướng.

Bên trong tướng là một nam nhân mặt mũi anh tuấn, mặt mũi tươi cười. Hắn mặc trang phục mê hoặc, chào thật nặng về phía Ngũ Tinh Hồng Trang. Mặt khác còn có chút chiếu theo cuộc sống, ví dụ như lúc huấn luyện trên sân tập, tỷ như ở thời gian ký túc xá, tỷ như lúc chuyển phát nhanh.

Nhưng mặc kệ là ai, trên mặt nam nhân kia đều là nụ cười thiện lương.

Mỗi một tấm gương đều bị lau mà không dính một hạt bụi, xem ra tình cảm của Tần Dhuyết và ca ca thật sâu đến thấu xương.

Ta nhìn ảnh rất lâu, thở dài hỏi: "Ca ca ngươi... Hắn chết như thế nào?"

"Bị giết chết!" Tần Phát đã sớm không khống chế nổi cảm xúc, nước mắt như trân châu đứt gân lăn xuống: "Hắn hảo tâm thấy việc nghĩa làm, lại cho một đám lưu manh dùng dao đâm chết tươi, buộc tròn hai mươi tám đao!"

Nói xong, nàng lớn tiếng khóc lên.

Trương Tiểu Ái không biết là xuất phát từ thiên tính của nữ nhân, hay là bị cảm động, một tay ôm bả vai nàng, ôm nàng vào trong ngực.

Tần Diều cũng không phản kháng, liền ghé vào trong ngực Trương Tiểu Ái, khóc lớn, thân thể gầy yếu không ngừng run rẩy, nhìn mà khiến người hết sức lo lắng.

Nhưng lo lắng thì vẫn lo lắng, ta cũng không quên mục đích chuyến đi này, lại càng không quên, tiểu cô nương này rất có thể là một tên đao phủ hai tay dính đầy máu tươi!

Thừa dịp nàng nằm sấp trong ngực Trương Tiểu Ái đang khóc rống, ta nhanh chóng lấy ra la bàn, tính toán một chút. Lại phát hiện trong phòng mặc dù mờ tối vô quang, cũng không có âm khí gì, nhưng rất nhanh kim đồng hồ trên la bàn bắt đầu nhanh chóng run rẩy, xa xa chỉ hướng chính Bắc.

Hướng chính bắc?

Đây không phải là đường mà chúng ta tới sao? Chẳng lẽ chúng ta lại đi tìm nhầm hung thủ? Hung thủ chân chính cũng không phải là Tần Ngốc Ngốc?

Nhưng vào lúc này, ta đột nhiên phát hiện, trên giường chăn mền căng phồng, giống như bao lấy vật gì đó, chỉ lộ ra một góc tiền giấy màu ố vàng.

Ca ca Hàm oan chết, muội muội từ tưởng tượng mà đốt giấy tế điện, đây vốn là chuyện rất bình thường, sao cứ phải che che che che cái chăn vậy? Chẳng lẽ trong này có bí mật gì không thể cho ai biết?

Ta đi về phía trước hai bước, đưa mắt nhìn Trương Tiểu Ái. Nàng lập tức hiểu ra, hơi nghiêng người sang bên, giúp ta ngăn Tần Tiểu Nhu lại.

Ta nhấc chăn lên, đồ vật giấu ở bên trong lập tức lộ ra.

Một hộp đàn hương, một bó giấy vàng lớn, mấy quả táo và một con gà quay, đều là một ít vật tư dùng để cúng tế.

Nhưng mấy ngày nay không phải là Thanh Minh Tiết, hơn nữa nhìn bộ dáng Tần Diều sinh hoạt cũng không quá dư dả, làm sao có thể mỗi ngày đi bái tế?

Nhìn lại một lần nữa, ở bên trong một đống tế phẩm, còn có một cái túi mật, bên trong chứa sáu con búp bê bằng bùn, tất cả trẻ con đều bị chặt đứt, từng người một đầu lìa khỏi cổ!

"Ngươi muốn làm gì?" Giờ phút này, Tần Ngốc Ngốc rốt cuộc đã nhận ra cái gì, bỗng nhiên mở ra vòng tay của Trương Tiểu Ái, lớn tiếng rít gào với ta.

"Ta làm gì? Ngươi xem xem ngươi đã làm những gì." Ta nắm lấy đứa bé bùn lớn tiếng quát: "Mệnh của ca ca ngươi là mạng, mạng của người khác không phải là mạng sao? Sáu người sống sờ sờ trong mắt ngươi giống như đứa nhỏ bùn sao?"

"Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?" Tần Na Nặc nhận ra thân phận của nàng, lập tức sững sờ, kinh ngạc lui về sau.

"Ngươi không cần quan tâm ta là ai!" Ta nhấc cái túi mật kia giương lên trước mặt nàng: "Ngươi tuổi còn nhỏ, liền lợi dụng âm vật hại người, không biết mình phải chịu bao nhiêu nhân quả sao?"

"Nhân quả?" Tần Nặc cười lạnh một tiếng, khuôn mặt vốn thanh tú của Bàng Minh bỗng nhiên bắt đầu vặn vẹo: "Nếu thật muốn có nhân quả, người sát hại ca ca ta thì nên ngồi tù, bắn chết người! Nhưng hiện tại bọn họ đều sống rất tốt, cũng bởi vì vị thành niên chết tiệt kia bảo vệ Pháp Tỳ Hưu."

Đến bước này, toàn bộ vụ án đã rơi vào bước đường cùng.

Mặc dù mới vừa rồi phát hiện pho tượng đất nhỏ trên giường, ta vẫn không thể tin được tiểu cô nương yếu đuối trước mắt này, sẽ là một ma quỷ giết người không chớp mắt.

Nhưng rõ ràng mọi chuyện đã rõ ràng: Tần Phi đúng là hung thủ!

Vừa rồi ta lớn tiếng bức hỏi nàng, đồng thời một bàn tay khác siết chặt Vô Hình Châm, nếu nàng đột nhiên tấn công, ta lập tức sẽ rời tay mà ra.

Nhưng lúc này thấy thần trí nàng tỉnh táo, chỉ có lòng tràn đầy oán hận, không ngừng khóc thét gào, ta cũng không biết phải làm sao cho phải.

"Bọn họ đều đáng chết!" Tần Sơ Hoa đái vũ, che mặt nói: "Ta là giết người, nhưng cũng vì dân trừ hại."

"Bọn họ không chỉ giết ca ca của ta, còn ỷ mình tuổi còn nhỏ, vẫn không đem pháp luật để vào trong mắt. Một năm qua bọn họ đã làm bao nhiêu chuyện xấu? Hại bao nhiêu người? Lại có ai tới quản."

Hai bàn tay nhỏ bé của Tần Na Tra nắm thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn như bệnh tật càng thêm trắng bệch, không nhịn được ho khan một tiếng.

Trương Tiểu Ái bất đắc dĩ thở dài, đỡ lấy nàng ngồi xuống ghế.

"Rốt cuộc là ngươi mượn dùng âm vật gì đó? Mau nói cho ta biết bây giờ ngươi đã bị âm khí móc rỗng thân thể, một tháng nữa chắc chắn phải chết." Ta vội vàng hỏi.

"Ta sẽ không nói!" Tần hồ nghi cố chấp nói: "Nó giúp ta báo huyết hải thâm cừu, ta quyết sẽ không bán đứng nó."

"Người là ta giết, các ngươi bắt thì bắt ta đi! Cùng lắm đưa ta đi bắn chết, như vậy được chưa?"

"Bắn chết?" Ta đi về phía trước hai bước, cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng mang ngươi bắn chết thì xong sao?"

"Ngươi có biết âm vật này hung ác đến mức nào không? Ma tính trăm ngàn năm qua nó đã hoàn toàn bị máu tươi kích phát, nếu vẫn không hàng phục, sau này cũng không phải chỉ giết ác nhân, mà là gặp người liền giết."

"Vậy... Vậy ta cũng không thể nói!" Tần Hạm vẫn cố chấp cắn môi.

"Ngươi không nói ta cũng biết nó ở nơi nào, nó ở trong Bao Công từ đường có đúng hay không?" Ta nhìn chằm chằm vào con mắt nhỏ nhắn của Tần Trảo mà quát.

Đầu một ngàn hai trăm sáu trăm chín mươi hai, chém đầu tượng đất.

Nàng chuẩn bị nhiều vật phẩm hiến tế như vậy, hiển nhiên là đang vội vàng đi tế tự, nhưng nếu không phải là để cúng tế ca ca, vậy thì cúng tế là ai đây?

Còn có la bàn vừa rồi chỉ hướng phương bắc, chính là hướng chúng ta vào thôn.

Ta đã quan sát rồi, dọc theo đường đi cũng không phát hiện ra phần mộ gì, chỗ đặc biệt nhất chính là có một tòa bao công từ đường bị phong bế.

Bởi vậy có thể thấy được, âm vật rất có khả năng ẩn nấp ở trong Bao Công Từ.

Sau khi nghe ba chữ bao công từ của ta nói ra, trên gương mặt Tần Diều bé lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ cùng sợ hãi thật lớn.

Ta lập tức hiểu rõ, mình đã đoán đúng!

"Rốt cuộc món âm vật kia là cái gì?" Ta tiến lên một bước ép hỏi: "Âm vật một khi sinh ra ma tính, là không có bất cứ lý trí nào, nó sẽ đem người phụ cận toàn bộ đều giết chết, thải bổ âm khí. Hơn nữa rất có thể chính là bắt đầu từ thôn các ngươi!"

"Ngươi hi vọng nhìn thấy toàn bộ thôn nhân bị nó chặt đầu sao? Muốn Tần gia truân biến thành bãi tha ma sao? Muốn ngươi làm ca ca cứu người, chết không nhắm mắt sao? Muốn cho cha mẹ ngươi ngay cả làm quỷ cũng không ngẩng đầu lên được sao?"

Mỗi khi ta hỏi ra một vấn đề thì sẽ tiến lên trước một bước, mà mỗi khi ta tiến lên một bước, Tần Nhan liền đánh cho nó run rẩy một cái.

Hiển nhiên nàng ta không sợ chết, sau khi lập tâm nguyện báo thù cho ca ca nàng ta nàng ta đã vứt sinh tử ra sau đầu! Nhưng bản tính của nàng ta cũng đều hiền lành như ca ca, nàng sợ người vô tội sẽ bị liên lụy.

"Ngây ngốc, ngươi cũng không muốn giết người phải không? Kẻ hại ca ca ngươi đã chết hết, ngươi cũng không muốn nhìn thấy kẻ đã chết nữa đúng không?" Trương Tiểu ái đứng ở bên cạnh, vén tóc nàng, nhỏ giọng khuyên bảo: "Nói cho tỷ tỷ nghe, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra."

Tần Nặc trầm mặc quá lâu, cô độc quá lâu, bây giờ đại thù được báo, cũng muốn tìm người nói chuyện một chút, vì thế vừa khóc vừa nói chân tướng.

Nàng và ca ca Tần Vệ quốc là một đôi con nít số khổ, sớm đã mất đi song thân, ru rú ở trong thôn.

Mà thân thể của nàng vẫn luôn không tốt lắm, quanh năm có bệnh, ca ca Tần Vệ quốc vẫn luôn quan tâm hắn, hai huynh muội tình cảm chân thành.

Về sau ca ca làm binh, nàng mỗi ngày đều ở nhà trông mong ca ca gửi thư tới, trông mong ca ca gửi tới chiếu cố cuộc sống.

Thật vất vả, mong ca ca trở về xuất ngũ trở về nhà, ca ca lại nói phải đi làm công, tiền tiết kiệm cứu càng nhiều người. Bởi vì lúc động đất bốn bề, một đôi ánh mắt bất lực, hắn cả đời cũng không quên được.

Nhưng có một ngày, người trong thôn vội vã chạy tới nói, ca ca của nàng đã chết.

Nàng bắt đầu không hề tin, đẩy người kia ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó lại có một đại quan quân đội đến, còn kín đáo an ủi nàng một mối. Nói Tần Vệ quốc thật sự chết rồi, là khi thấy việc nghĩa làm, bị một đám tiểu lưu manh sống sờ sờ đâm chết, đã bị truy cho là Liệt sĩ.

Tần Ngộ Thủy lập tức hôn mê bất tỉnh, bệnh nặng thật nhiều.

Sau đó lại truyền tới một tiếng sét đánh giữa trời quang, nói là hung thủ sát hại ca ca của hắn đã bắt được toàn bộ, nhưng chỉ được chủ phạm vào Thiếu quản sở, những người khác đều vô tội phóng thích.

Nàng phun ra một ngụm máu tươi, bệnh càng lợi hại hơn! May nhờ có người trong thôn chăm sóc, nàng mới dần dần khôi phục lại.

Nhưng nàng thống hận những hung thủ hai tay dính đầy máu tươi kia còn nhởn nhơ ngoài đường, vì thế không để ý tới người trong thôn khuyên can, cáo trạng khắp nơi. Thậm chí đi tới bộ đội đi phục vụ khi ca ca còn sống, xin bộ đội lãnh đạo làm chủ, trả lại công đạo cho ca ca.

Nhưng mà... Tất cả đều phí công.

Binh đội uyển chuyển uyển chuyển nói cho nàng biết, bởi vì tất cả hung thủ đều là trẻ con mười mấy tuổi, pháp luật căn bản không trừng phạt được, hay là thôi đi!

Trong lòng Tần Diều đầy ưu sầu về tới quê nhà, từ nhỏ nàng đã thích nghe cố sự bao trọn Thanh Thiên Cương, dưới sự bi phẫn cắn rách ngón tay viết một phong huyết thư, ngày đêm quỳ gối trước bao công từ đường khóc lóc kể lể!

Ngay một tháng trước, tối hôm đó nàng lại quỳ một đêm trong bao công từ đường, đầu gối sưng lên, lúc rời đi đi có hơi lay động. Không cẩn thận đụng vào một thanh trát đao dưới pho tượng đực, chảy ra một ít máu.

Lúc ấy nàng cũng không để ý, trở về về về liền làm một giấc mộng kỳ quái.

Trong mộng, mơ hồ nhìn thấy một bóng đen mặc quan phục màu đỏ thẫm, chỉ vào một thanh trát đao dưới chân nói: "Nữ tử Tần gia, bản phủ của ca ca ngươi oan khuất đã biết! Sáu vị hung thủ tội ác tày trời, không cho phép pháp lý, bản quan ban cho bọn họ toàn bộ khoe khoang, trọn đời không được siêu sinh."

Sau đó, bóng đen kia dạy nàng một biện pháp, dùng tro cốt chú nước cùng bùn của ca ca, nặn thành sáu người bùn, đại biểu cho sáu tội phạm.

Sau đó viết ra một chữ "Xu", cách sáu ngày viết cho một tội phạm, lại dùng trát đao chặt đầu người bùn, tội phạm sẽ lập tức bị chết!

Bóng đen nói xong thì Tần Ngộ mới giật mình tỉnh lại.

Ban đầu nàng rất sợ hãi và do dự, thế nhưng cuối cùng vẫn bị dục vọng báo thù chiếm thượng phong!

Vì vậy nàng bắt đầu gửi từng phong thư cho các người chết, "Kiêu" ở thời cổ đại chính là ý tứ chém đầu, cái này đại khái tương đương với lệnh bài trước khi quan phủ hạ quyết tử vong.

Mà khi nàng run rẩy chém xuống đầu lâu của tượng đất, lại phát hiện một vết máu từ trong cổ tượng đất chảy ra, khiến nàng giật nảy mình.

Nhưng ngay sau đó, nàng liền nhớ tới dáng vẻ chết thảm của ca ca, vì vậy dựa theo Hắc Ảnh giáo, cứ mỗi sáu ngày lại hạ một phán quyết tử vong.

Sáng sớm nay, sau khi lau đi đầu lâu thứ tư trên thanh trát đao, hai tượng đất nơi này không biết vì sao, hai tượng đất còn lại liên tiếp bị chặt đứt.

Nàng cho rằng là Bao Công hiển linh, tự mình xuất thủ báo thù rửa hận cho ca ca! Lúc này mới chuẩn bị chút tế phẩm, nghĩ đêm nay đi bao công từ đường trả nguyện, không ngờ lại bị ta và Trương Tiểu Yêu bắt được.

Tần Na Nặc vừa khóc vừa nói, cả người không ngừng run rẩy.

Xem ra, đoạn trí nhớ vừa ly kỳ vừa khủng bố này có thể vĩnh viễn lạc ấn ở sâu trong linh hồn nàng!

"Vậy người tượng đất đại biểu Vương Mãnh là sao? Tại sao lại chém xéo xuống, cố ý tránh khỏi hình xăm trên cổ hắn." Ta sợ lại kích thích nàng, nhỏ giọng hỏi.

Tần Hồ Nặc dừng lại, ánh mắt lóe lên vài cái: "Bởi vì... ta biết người này."

Nói xong, nàng cắn môi, trong mắt lại hiện lên vài tia hận ý!

Nguyên lai lúc nàng vì ca ca cáo trạng khắp nơi, đã quen biết một người thiếu niên, thiếu niên gọi là Vương Mãnh.

Khi đó, Tần Phi ngây thơ ăn ngon ngủ tận đêm, không phải là ngủ trên lưới à, chỉ ngồi xổm ở đầu đường, vừa vặn gặp được Vương Mãnh phiêu đãng khắp nơi.

Tuổi hai người không sai biệt lắm, lại đồng bệnh tương liên, liền dần dần bắt đầu sinh ra một ít tình cảm nam nữ.

Đương nhiên, Vương Mãnh sau khi biết Tần Mãnh bị buộc phải cáo trạng thay ca ca, cũng chưa từng nói mình là một trong những hung thủ, còn mang theo nàng đến cửa hàng hình xăm, ở trước mặt nàng nhìn chủ tiệm kêu lên: "Ở trên cổ ta xăm một nàng!"

"Sau khi ta lớn lên nhất định phải cưới ngươi! Đối tốt với ngươi giống như ca ca vậy."

Hôm đó, Tần Diều sinh nhật, Vương Mãnh mua cho nàng một cái bánh ngọt lớn.

Trên bánh ngọt có một tấm thẻ, phi thường xinh đẹp: bờ biển xanh thẳm, tân lang tân nương đứng.

Nhưng không bao lâu sau, Tần Dũng liền phát hiện, Vương Mãnh căn bản chính là một tiểu lưu manh, cái gì xấu cũng làm, hơn nữa còn chính tai nghe thấy, lão cùng với các tiểu nữ hài khác cũng nói như vậy: "Trên cổ ta vân vê chính là ngươi, sau khi ta lớn lên nhất định phải cưới ngươi!"

Thanh Thiên Nhị Lục, Chương thứ nhất Thanh Thiên Tam Tuyền, thứ nhất thiên nhị lục tam thiên...

Tần Phi bắt đầu ôm hận trở về quê hương.

Sau đó, nàng dựa theo ý tứ của Bao Công mà nặn ra bùn đất, phát hiện trên cổ một thiếu nữ xinh đẹp, đồ án rất quen thuộc, Tần Phi ngây ngẩn cả người.

Lập tức, nàng bừng tỉnh đại ngộ: Vương Mãnh không chỉ lừa gạt thân thể nàng, còn là hung thủ sát hại ca ca!

Nàng ẩn nước mắt dùng sức ấn mạnh trát đao, bởi vì dùng sức quá mạnh, lại lần nữa thương tổn tới tay.

Nghe Tần Phi nói tới đây thì ta rốt cuộc cũng hiểu được, vì sao vết thương trên cổ Vương Mãnh lại đặc biệt như thế.

Hình xăm kia là đầu tình si mê mê trí nhớ của Tần Phi, là một đoạn ký ức không thể xóa nhòa. Cho nên Tần Phi không đành lòng phá hư hình xăm kia, lúc này mới tạo nên một đao cực kỳ kỳ kỳ lạ kia!

Nghe nàng giải thích xong, ta và Trương Tiểu Ái nửa ngày cũng không nói ra lời.

Tần Nhan thật sự đã phạm vào tội chết, nhưng những người nàng giết đều là người đáng chết, đến cùng là nên đền tội? Hay là nên được khoan dung?

"Ngươi nói là, âm vật kia là một thanh trát đao?" Trầm ngâm thật lâu, ta mới mở miệng hỏi.

Tần bắt đầu lặng lẽ gật đầu.

"Dẫn bọn ta đi xem một chút đi." Ta chỉ nói không nhắc tới chuyện bắt Tần Sào ngây thơ, dù sao hiện tại quan trọng nhất chính là phong ấn món âm vật kia trước, nếu không, một khi trời tối thì rất phiền toái.

Âm vật này đã liên tục uống máu tươi của mấy người, hút no âm khí, một khi thoát khỏi sự thao túng của Tần Phi, hậu quả quả quả thực khó mà lường được!

Tần bắt đầu run rẩy đứng dậy, thở dài như trút được gánh nặng.

"Đem những tế phẩm này mang lên." Ta hướng về phía giường chỉ chỉ.

Tần Ngốc Ngốc sửng sốt một chút, cảm kích nhìn ta một cái, sau đó thu dọn tế lễ nàng đã sớm chuẩn bị xong.

Ba người chúng ta ra khỏi cửa, đi thẳng đến cửa thôn. Theo tiếng cót két vang lên, hai cánh cửa cực kỳ nặng nề cũng chậm rãi bị đẩy ra.

Từ đường bao công cũng không lớn, ngoại trừ bụi bặm đầy trời, cảnh tượng bên trong đều thu hết vào mắt.

Ở giữa đặt một cái bàn cổ đại, sau bàn án đặt một pho tượng công công bằng bùn, chỉ thấy Bao Công mặt đen sì, trên trán đội một vòng loan nguyệt, trên người mặc quan phục màu đỏ đại Tống, đang ngồi khí thế nghiêm nghị.

Bên trái là một bạch diện thư sinh cầm quạt xếp, hẳn là Công Tôn Sách trong truyền thuyết; bên phải có một thiếu niên hiệp khách eo dắt bảo kiếm, hẳn là Triển Chiêu.

Mà dưới chân tượng Bao Công, đặt một thanh ly đao đồng thau cực kỳ nặng nề.

Thời điểm ở bên ngoài từ đường, còn không có cảm giác gì, một khi đến gần cây trát đao kia, ta lập tức cảm nhận được âm khí nồng đậm, cơ hồ ép tới người không thể hô hấp!

Trong âm khí, phảng phất ẩn giấu một đôi mắt hung lệ, đang nhìn chòng chọc chúng ta, cho dù là ta, cũng bị nó nhìn chằm chằm không dễ chịu chút nào.

"Không xong! Âm khí của đao này quá nặng, các ngươi trước đừng vào." Ta phất tay ra lệnh cho Trương Tiểu Muội và Tần Tỳ bắt đầu lập tức đi ra ngoài.

Hai người nghe xong liền nhu thuận lui ra ngoài cánh cửa, còn ta thì âm thầm quán chú linh lực nhỏ bước tới gần.

Trong giây lát, thanh trát đao kia phát ra một hồi âm thanh như tiếng kim loại kêu đinh tai nhức óc!

Ngay sau đó hắc quang lóe lên, toàn bộ từ đường đều rơi vào vòng tay hắc ám, một cỗ âm khí cường đại chưa từng có đè xuống trước mặt, âm phong lạnh buốt giống như lưỡi đao, không ngừng xoay quanh cổ ta.

Để an toàn, ta dán trên người một tấm phù lục thượng đẳng, lúc này mới tiếp tục đi tới.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Trên trát đao kết ra một tầng sương trắng, đồng thời không ngừng lan tràn ra, chỉ trong nháy mắt đã vọt tới dưới chân ta.

Hiện tại đang là mùa hè, lại là giữa trưa, bên ngoài nhiệt độ không khí là đủ ba mươi lăm, ba mươi sáu độ, cho dù từ đường này có lạnh nữa, cũng không có khả năng kết băng, đủ thấy âm vật này đáng sợ cỡ nào.

Nó đã phát hiện ra điều này, dương khí trên người ta rất nặng, lại mang theo linh phù thượng đẳng tạo thành uy hiếp đối với nó, lúc này mới hướng ta phát ra cảnh cáo. Nếu ta dám tiến thêm một bước e là sẽ không khách khí nữa!

Từ đường Bao Công vốn không lớn, lúc này ta cách trát đao chỉ có một thước, đã có thể đủ thấy rõ toàn cảnh.

Thanh đại trát đao này phi thường nặng, ước chừng ba bốn trăm cân, trên đao đài bò đầy rỉ sét đồng, trong rãnh mấu cũng đọng đầy vết máu gió khô. Nhìn qua có thể thấy đây là một đồ cổ, ít nhất là sản phẩm thời Bắc Tống.

Mà trên chuôi trát đao điêu khắc một đầu chó rất sống động, đang nhe răng trừng mắt, hung dữ nhìn ta.

Hai mắt chó đầu ngập tràn hung quang, dường như đã sống lại từ lâu, bất cứ lúc nào cũng có thể bổ nhào vào người ta.

"Đây là... chó má!" Trong lòng ta âm thầm kinh hãi.

Nhắc tới Bao công công chỉ sợ không thể quen thuộc, Bao Công Nguyên tên là Bao Tiêu, từng đảm nhiệm chức khai phong Phủ Doãn, Đại học sĩ Long Đồ các, là thanh quan nổi danh thời Tống triều.

Trong lúc làm quan, Thiết Diện vô tư, chấp pháp, thay mặt cho vô số bách tính không chỗ nương tựa, nhờ vậy mà miệng của dân chúng lan truyền rằng đó là bao trọn cả Thanh Thiên.

Dân gian còn có truyền thuyết khác nữa, trên trán của Bao Công có một vầng trăng, có thể ban ngày cắt đứt mặt trời ban ngày, ban đêm đoạn âm, tất cả những chuyện không công bằng ở âm phủ đều không thoát khỏi con mắt của nó.

Dưới trướng hắn có tổng cộng ba thanh Đại Trát đao, chính là "Thanh Thiên Tam Hống" do Hoàng đế ban thưởng, cái đầu rồng hung hãn thứ nhất chuyên trảm hoàng thân quốc thích; cái thứ hai Hổ Đầu Trát, chuyên trảm bách quan triều đình; một thanh đầu chó cuối cùng chuyên giết lưu manh lưu manh.

Cái miệng trước mắt này, chỉ sợ chính là đồ gia hỏa Bao Công đã dùng qua năm đó! Lúc Bao Công còn sống, không biết đã dùng đầu chó chặt không biết bao nhiêu đầu lâu ác nhân, những ác nhân đó không thể – luân hồi đầu thai, máu tươi và oan hồn đều bị hút vào trong trát đao.

Hơn nữa hắn tích trữ âm khí ngàn năm, có thể nghĩ sẽ lợi hại cỡ nào, chẳng trách hắn có thể lấy đầu người từ ngoài ngàn dặm.

Nhưng khiến ta nghi vấn chính là, chó săn thời Tống triều sao lại lưu lạc đến Tần gia truân chứ?

Còn nữa, trong lịch sử tuy rằng có người Bao Công nhưng cũng không thần kỳ như trong truyền thuyết dân gian. Mặc kệ là Thanh Thiên Tam Mi, hay là vầng trăng trên trán, trong chính sử đều không có ghi chép.

Chẳng lẽ sách sử ta nhìn đều sai, Bao Công xác thực có một mặt thần kỳ, chỉ là xuất phát từ nguyên nhân nào đó mới bị sử quan một bút viết rồi?

Đệ nhất thiên nhị lục giai, thiên sứ đang mỉm cười.

Ta ngồi xổm xuống, dán lên đầu chó trang trọng một tấm linh phù thượng đẳng như nam nhân môi giới tặng cho ta, sau đó lại dán lên bốn phương hướng Đông Tây Nam Bắc một tấm linh phù bậc trung do chu sa viết thành.

Ước chừng nửa phút sau, sương trắng đông kết trên đầu chó chậm rãi tan thành nước, nhìn thấy cảnh này ta thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đầu chó có hung dữ cũng chỉ là một kiện âm vật, chu sa có thể khu trừ âm khí nhất, huống chi có năm tấm linh phù hộ tống! Không biết có phải ảo giác hay không, ta phát hiện hắc vụ trong bọc công từ đường chậm rãi tản ra.

Ta lập tức quay đầu lại, ra hiệu cho Trương Tiểu Ái và Tần Ngốc Ngốc có thể đi vào.

Hai người mới vừa rồi đứng ở bên ngoài từ đường, mặc dù không cảm nhận được cỗ âm khí đủ để giết người, nhưng cũng tận mắt nhìn thấy băng sương ngưng kết trên trát đao, tự nhiên có chút sợ hãi.

"Như vậy là không sao rồi sao?" Trương Tiểu ái trong lòng còn sợ hãi hỏi.

Ta khẽ lắc đầu: "Biện pháp này chỉ có thể chặn được nhất thời, nhưng không ép được cả đời!"

Tần Na Nặc quỳ gối dưới chân bao công tượng, cực kỳ thành kính bang bang dập đầu, khóc thành nước mắt.

Từ đường Bao công tràn ngập tiếng khóc của nàng, đột nhiên ngoài cửa bắt đầu nổi lên một trận gió lớn thổi lá cây xào xạc. Phảng phất như tiếng ca ca Tần Vệ quốc là linh hồn trên trời đáp lại, lại giống như sự khẳng định của Bao Công đối với vị nữ tử Trinh Liệt này.

Ta và Trương Tiểu Ái lẳng lặng đứng ở một bên, trong lòng mỗi người đều vô cùng phức tạp.

Đúng lúc này, điện thờ của Trương Tiểu ái vang lên, La Dương đã báo cho nàng tình hình ở các phương diện.

Tất cả đều đúng như ta dự đoán: Tráng hán đầu trọc chết trong ruộng lúa chính là Phụ thân Tất Thiên Lôi thứ đầu, hắn bị giam trong đại lao mười năm, thật vất vả mới được thả về nhà, mua rất nhiều lễ vật vội vàng nhìn nhi tử, nhưng lại không ngờ gặp phải một cỗ thi thể, ngay cả đầu cũng bị chém rơi xuống. Vì vậy kế hoạch trả thù điên cuồng của vị phụ thân này đã triển khai!

Vết máu trên dao găm củaĐiêu lão đại, nắm tay thùng rỗng trong hẻm nhỏ đều đã chứng thực, là Tất Thiên Lôi lúc còn sống lưu lại.

Hắc Long mất mạng trên tường bên ngoài khách sạn, cũng phát hiện vân tay Tất Thiên Lôi, cho nên, hai vụ án này đều được chứng thực là do hắn làm.

Dọc theo con đường tìm kiếm bọn chúng phát hiện một chiếc xe bay ven đường bị phá hỏng, bên xe còn có một cái túi nhựa chun chắc chắn kín kẽ, bên cạnh có một đầu người, đầu người chính là điêu lão đại. Mặt khác còn có chút giấy nấu thịt bò các loại tế phẩm, rất hiển nhiên, hắn đang muốn đi Hỏa Táng tràng tế điện con trai.

Cũng bị tóm được chiếc xe lửa lớn kéo theo, hai tên tài xế trên xe đã thừa nhận tội ác.

Hiện tại La Dương đang mang theo rất nhiều đội thám báo hướng Tần gia trại chạy đến, bắt giữ Tần Phi.

"Ngươi định làm gì bây giờ?" Ta quay đầu hỏi Trương Tiểu Ái.

Cô hiểu ý ta là gì.

Trong một tháng này, Thanh Giang thị liên tiếp xảy ra vụ án đứt quãng bảy tám lần. Trong đó có hai hung thủ Tất Thiên Lôi đã chết bởi giao thông ngoài ý muốn, nhưng bốn nổi lên hung thủ khác vẫn giữ bí mật, đó chính là Tần Nhược Phong giảo hoạt.

Nhưng mà, thật sự bắt nàng về như vậy sao?

Trương Tiểu Yêu run rẩy rút binh khí ra, liếc nhìn ta nói: "Ngươi thấy thế nào?"

Ta nhìn qua tượng bao công chính khí lẫm liệt, thở dài một hơi nói: "Mấy đứa trẻ kia sau khi giết người trên đường, chẳng những trong lòng không có một tia áy náy, ngược lại biến thành càng thêm mạnh mẽ đi vào xã hội lưu manh. Nếu như không sợ bọn chúng, trên thế giới này còn có luật lệ gì sao?"

"Pháp Tỳ Hưu vị thành niên có thể tha cho bọn hắn nhưng đầu chó lại không tha cho bọn hắn! Tần Diều ngây thơ báo thù thay huynh, tuy rằng sát hại bốn mạng người, nhưng cũng vì người trong thiên hạ trút giận, cho nên hôm nay cho dù cầm thương chỉ vào đầu ta, ta cũng sẽ... Để nàng đi!"

Trương Tiểu Muội nghe xong lời của ta, ngẩng đầu lên nhìn tượng công công một cái, lại nhìn bóng người gầy gò quỳ trên mặt đất khóc rống lên, cuối cùng hung hăng cắn môi: "Vậy ngươi tự sắp xếp đi."

Mặc dù nàng không nói rõ, nhưng ta cũng minh bạch ý tứ của nàng.

Tần Sơ là hung thủ, nàng phụ trách đội trưởng kiểm tra vụ án này, vốn nên bắt Tần Ngộ về quy án, nhưng cố sự của Tần Ngao lại làm nội tâm của nàng dao động, nàng thật sự không hạ thủ được.

"Ngươi là một cảnh báo tốt đấy." Ta nhìn Trương Tiểu Yêu gật đầu lia lịa, sau đó đi đến bên cạnh Tần Tỳ Hưu.

Tần Ngộ Thủy vẫn như cũ khóc lớn không ngừng, thân thể gầy yếu theo tiếng khóc khẽ run lên, khiến người nhìn rất là đau lòng.

Từ nhỏ nàng đã không có cha mẹ, ca ca chính là chỗ dựa duy nhất của nàng, lại bị người vô cùng tàn nhẫn sát hại. Tự nhiên là làm cho nàng đau đớn đến tận cùng, hận đến cực điểm.

Hôm nay, anh trai đã báo được đại thù, cũng chính vì thế mà mất đi niềm tin để sống sót, tương lai sau này sẽ là một mảnh u ám đối với cô.

Ta vỗ vỗ bả vai của nàng, chậm rãi nói: "Được rồi, ngây thơ, ngươi báo thù cho ca ca, những hung thủ kia cũng nhận được trừng phạt đáng có. Nếu hắn có linh thiêng thì cũng không hy vọng ngươi cứ thương tâm khổ sở như vậy. Bây giờ ta đưa ngươi rời khỏi Tần gia điểm, rời khỏi Thanh giang thị, để tất cả bắt đầu một lần nữa đi."

Ta nhéo Tần Phi mang theo bao công từ đường, đưa cho cô ta một ít tiền, lại viết một con sô số, nói: "Ngươi lặng lẽ từ sau thôn chuồn đi, đánh xe trực tiếp đi một con phố của võ sĩ cổ, tìm một người tên là Lý Ma Tử, hắn sẽ sắp xếp mọi thứ cho ngươi."

Tần bắt đầu rưng rưng nước mắt, ngây ngốc nhìn hắn.

Ta trịnh trọng nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi phải học được quên đi tất cả đau khổ, cuộc sống khoái hoạt. Đây nhất định cũng là hy vọng của ca ca ngươi, ta tin tưởng ngươi cũng sẽ làm được!"

Tần Ngộ Thủy trầm mặc hồi lâu, sau đó cúi thật sâu vào ta một cái.

Ta lấy ra điện thoại điện thoại để viết lại cho Lý Ma Tử, bảo hắn dàn xếp cho tiểu cô nương này, để cao thủ trong vòng tròn chế tạo cho nàng một tấm da cam, từ đó về sau đổi một thân phận khác để còn sống.

Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của Tần Dụ dần dần đi xa, ta thở dài một hơi lại vòng trở về.

Trương Tiểu Ái giờ phút này đang nhìn Bao công tượng, biểu tình của nàng đặc biệt ngưng trọng, dường như còn mang theo một tia nghi hoặc, cũng không biết nàng đang xoắn xuýt vấn đề gì?

"Toàn bộ đã kết thúc!" Ta nói ra một câu hai nghĩa.

Trương Tiểu Muội nhẹ gật đầu, không nói gì, không biết tâm trạng lúc này của nàng ra sao.

Cùng lúc đó, bên ngoài thôn vang lên tiếng sáo cảnh báo chói tai.

"Ta đi xem thử." Trương Tiểu Yêu tranh thủ thời gian đi ra ngoài đón, ta biết nàng muốn giúp Tần Ngộ Ngột trì hoãn thời gian.

Ta không theo ra ngoài, mà là khoanh chân ngồi bên cạnh đầu chó, đọc lên kinh văn siêu độ của Kháng Tự Ký.

Tất cả những gì ta làm đều là vì gột rửa ma tính trong mông ngựa, để nó không biến thành âm vật hại người. Nhưng một tháng sau, con chó bị phong ấn còn có thể tỉnh lại, đến lúc đó nó sẽ tự mình đi tìm kiếm những ác nhân đào thoát lưới pháp, một tên không tha, tru sát toàn bộ!

Sau này thông qua một cơ hội ngẫu nhiên ta mới biết được, khi còn sống Bao Công đích xác đã thiết lập ba thanh trát đao trong Phong phủ, bất quá ba thanh đao này đắc tội với vô số quan lại quyền quý, hoàng thân quốc thích, cho nên mới không có xuất hiện trong sử sách, mà mượn miệng dân chúng lưu luyến trăm đời.

Theo Bao Công qua đời, Long Đầu Giao cùng Hổ Đầu sớm đã chẳng biết đi đâu, mà đầu chó lại bị một tên nha dịch khai phong phủ giữ lại, an trí trong từ đường hẻo lánh của Tần gia lĩnh này.

Bởi vì trong chuồng chó ẩn chứa tinh thần bao công, đại biểu cho luật pháp Đại Tống thần thánh không thể xâm phạm, lúc này mới có thể oan uổng thay Tần Vũ, sau khi yên lặng cả ngàn năm thì lại khai mở Côn Bằng!

Đáng nhắc tới chính là, Tần ngu ngốc rốt cuộc cũng nghênh đón cuộc sống mới, làm một học đồ sứ ở trên phố cổ quái.

Trên mặt nàng lần nữa nở nụ cười như ánh mặt trời, mỗi ngày đều sẽ đi cô nhi viện làm công việc nghĩa, mang đến bánh ngọt mới mẻ cho bọn nhỏ, món đồ chơi đủ mọi màu sắc, nàng thật sự xinh đẹp như thiên sứ vậy.

Đứng thứ một ngàn hai trăm sáu mươi năm ăn hàng tiểu ma nữ.

Sau khi chi đám cảnh sát kia xong, ta và Trương Tiểu Ái đồng thời rời khỏi Tần gia doanh.

Trương Tiểu Ái cũng biết hai ngày qua ta luôn bận rộn phá án, căn bản là không có nghỉ ngơi gì, không chỉ có vành mắt tối sầm, ngay cả đi đường cũng không vững, vì thế sớm thay ta đặt xong khách sạn.

Sau khi ta đến khách sạn, lập tức ngáy o o, ngủ suốt cả ngày!

Sau khi tỉnh lại, vừa mới tắm một cái, Trương Tiểu Yêu Khuyển đã đánh tới.

"Ôi chao, tỉnh rất nhanh." Nàng vừa thấy tốc độ ta cầm tiền nhanh như vậy, rất kinh ngạc cười nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ giống như lợn lười, không biết ngủ đến lúc nào chứ."

Từ trong giọng nói của nàng nghe được, tâm tình của nàng hiện tại rất nhẹ nhàng, xem ra sau khi vụ án bị phá, Trương Tiểu Yêu vốn tính tình điêu ngoa lại trở về!

"Đúng rồi, tiểu nữ chuẩn bị một bàn rượu mỏng để tỏ lòng cảm ơn, mời Trương lão bản nể mặt đi." Nàng ở máy truyền tin cười hắc hắc nói.

"Được, vậy ta cho ngươi một cơ hội tốt." Ta cũng nói đùa theo.

Lúc mặc quần áo tử tế lại đi xuống lầu, phát hiện Trương Tiểu Ái đã đợi ở sảnh lớn tửu lâu từ lâu rồi.

Hôm nay nàng ăn mặc cực kỳ tùy ý, buộc quần, quần áo bó, dưới chân mặc một đôi giày nhẹ liền nguội, lộ ra đôi bàn chân nhỏ đặc biệt tinh xảo, không khỏi làm cho người ta sinh ra một loại xúc động muốn nắm trong tay.

Tâm tình của nàng hôm nay thật là tốt, đi trên đường thỉnh thoảng nhảy nhót, hoạt bát tựa như trẻ con.

Nơi mà Trương Tiểu Muội dẫn ta đi ăn cơm lại càng khiến ta không ngờ rằng, đây lại là món ăn tự giúp bản thân.

"Ta thích cảm giác này. Cả bàn đầy đồ ăn, cứ ăn tùy thích. Tùy tiện cầm lấy, thì giống như chính ta là hoàng hậu vậy." Nàng nâng một cái khay lớn, vừa dùng sức nhét con tôm hùm vào bên trong, vừa hướng về phía ta cười hì hì nói.

"Ngươi làm nhiều như vậy có thể ăn hết sao? Ăn không hết sẽ bị phạt tiền đấy." Ta nhìn Thập Điệp mỹ thực đầy trên bàn một chút, cau mày hỏi.

"Đương nhiên là ăn hết!" Trương Tiểu Ái vừa dùng khăn ướt lau đũa, vừa nghiêm túc nói: "Ngươi không biết đấy chứ, chúng ta là ong vỡ tổ nha, đều là lạc đà cả, dù là thức ăn hay là ngủ trưa cũng có thể dự trữ. Ăn xong bữa này, ta ít nhất có thể hai ngày không ăn cơm."

Lập tức, khuôn mặt nàng biến đổi, điên cuồng cười to: "Đây cũng là lý do ta thích tự giúp mình, vượt ngoài suy tính!"

Ta lập tức có chút dở khóc dở cười.

"Đến đây đi, ăn nào!" Trương Tiểu Yêu đột nhiên đưa đũa về phía bàn, nhanh chóng mở ra.

Chỉ dùng chưa đến nửa giây, cái miệng nhỏ xinh xắn của nàng đã lấp đầy, hai má căng phồng lên.

Trời ơi, thật không nghĩ tới nàng còn có một mặt ma tính như vậy.

Ta trợn mắt há mồm, lại nhịn không được muốn cười.

Đúng lúc này, xe điện của nàng vang lên, nàng tùy ý lau lau bàn tay nhỏ bé, từ trong túi lấy ra điện thoại di động.

Vừa đưa tới bên tai, Trương Tiểu Yêu lập tức trừng lớn hai mắt, sau đó thở phì một tiếng đứng lên, nuốt đồ ăn trong miệng xuống lớn tiếng kêu lên: "Được, ta sẽ đến ngay!"

Trương Tiểu Yêu buông máy móc xuống, rất là ngượng ngùng nhìn ta nói: "Thật là xấu hổ, vốn là muốn mời ngươi ăn một miếng thống khoái, thế nhưng mà..."

"Lại xảy ra chuyện gì sao?" Ta thấy cái vẻ mặt của nàng, đánh giá là lại xảy ra vụ án ác tính gì đó.

"Đi, ta sẽ nói với ngươi trên đường." Trương Tiểu Muội nói xong liền xoay người rời đi.

Hai chúng ta ra khỏi nhà ăn, đánh xe đi thẳng tới hẻm Vân Hải.

Hẻm Vân Hải là khu cũ của chợ Thanh Giang, đầu hẻm tương đối nhỏ, lại có rất nhiều lều nhỏ xây riêng, xe cho thuê sợ chặn ở bên trong, sống chết không dám đi vào.

Bọn ta đang ở ngõ hẻm xuống xe, Trương Tiểu Yêu giải thích với ta: "Mấy ngày trước Thanh Giang mất tích mấy người, tất cả đều là thiếu nữ trẻ tuổi. Cảnh giới vẫn chưa tìm ra được manh mối gì có giá trị, chỉ có thể tạm thời lập án. Nhưng vừa nhận được báo cáo, phát hiện một thiếu nữ trong đó, nhưng chỉ còn lại một tấm da thôi..."

"Một tấm da?" Ta kinh hãi tới biến sắc.

"Đúng!" Trương Tiểu Ái nghiêm túc nói: "Toàn bộ xương máu thịt đã không thấy đâu nữa, chỉ còn lại một cái túi da."

Tình huống này quá mức kinh sợ, cũng quá ly kỳ, ta lập tức cảnh giác lên.

Đi theo hẻm nhỏ không bao xa, liền thấy phía trước vây quanh một đám người.

"Ôi má ơi, làm ta sợ muốn chết!" Một đại thẩm tuổi còn trẻ trong đám người khoa trương khoa tay múa chân nói: "Lúc đó ta một cước giẫm lên đồ vật mềm nhũn, cúi đầu nhìn, mẹ ta, lại là da người lớn! Đang trừng hai con mắt đen sì nhìn ta đây này."

Ta và Trương Tiểu Ái chen vào trong đám người, một cảnh báo nhỏ đang thủ ở vòng ngoài vội vàng tiến lên ngăn cản nói: "Giám phát hiện tràng, không được phép vây xem."

"Ngươi còn biết đây là án mạng à? Giữ bí mật chế độ thì chấp hành thế nào chứ." Trương Tiểu Yêu lạnh giọng hỏi, móc ra chứng nhận công việc sáng ngời, sải bước đi vào.

Một tên bên cạnh tuổi lớn hơn túm lấy hắn một cái, nhỏ giọng nhắc nhở: "Đây là đội hình láng giềng đứng đầu đội!"

Tiểu cảnh sát kia vẻ mặt ngây ngô, hiển nhiên là không ngờ rằng cô gái quần áo tùy ý này, giống như tiểu muội muội nhà bên vậy, lại là đội trưởng đoàn quan tiếng tăm lừng lẫy của Thanh Giang thị!

Hai chúng ta một trước một sau, đi vào án chứng phát hiện sân bãi.

Đây là một gian phòng cho thuê đơn giản, mấy viên khám báo mang theo khăn che mặt chính đang điều tra và chứng cứ.

Bọn khám báo ngẩng đầu lên thấy ta, đều khẽ gật đầu tỏ vẻ tôn kính —— trong án đầu đường Liên Hoàn, bọn họ đều đã kiến thức bản lĩnh phán án của ta, cho nên đối với ta vẫn cực kỳ khâm phục.

Ta cũng gật đầu với bọn họ, sau đó liền quét về hiện trường.

Đồ dùng trong phòng cho thuê đều trang trí rất đơn giản, nhưng lại hóa trang màu sắc sặc sỡ, bốn phía đều là bộ ứng viên màu hồng phấn, cửa treo phong linh màu tím, trong phòng tràn ngập một mùi thơm chỉ có của thiếu nữ khuê phòng.

Trên mặt đất trước cửa chính có một người đang nằm, hoặc có thể nói là một tấm da người.

Toàn bộ xương thịt đã không còn, chung quanh lại không có lấy nửa điểm vết máu, chỉ còn lại một bộ da rỗng tuếch nằm sấp trên mặt đất.

Tuy chỉ còn một tấm da nhưng có thể nhìn ra được đó là một thiếu nữ xinh đẹp.

Làn da của nàng cực kỳ trắng nõn mịn màng, mặc dù còn sót lại một tấm da, nhưng vẫn sáng bóng.

Có thể do một mình ở nhà, nàng ta chỉ mặc áo nội y, tóc dài xõa tung ra bốn phía, lỗ mũi, mắt, miệng mồm đều là một mảnh đen ngòm. Chính như đại thẩm kia từng nói, hình như đang sững sờ nhìn chằm chằm vào ta...Cảnh tượng này đúng là quá mức quỷ dị, đừng nói đại thẩm kia, ngay cả ta, cũng bị dọa nhảy dựng.

Ta ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra một hồi.

Những nếp nhăn trên mặt thiếu nữ càng lúc càng sâu, miệng nàng há thật lớn, giống như khi còn sống phải chịu thống khổ cực lớn, hoặc ngược đãi.

Cánh tay của nàng cố gắng vươn ra, mười ngón tay mở rộng như muốn cố gắng nắm lấy cái gì đó.

"Theo người báo án, khách thuê trong phòng này là một cô nương tên là cao sảng, có thể kiểm chứng, người chết không phải Lý Duẫn, mà là Địch Như Mộng trong hồ sơ nhân viên mất tích." Một viên giám sát viên hiềm khích giới thiệu với Trương Tiểu ái.

Chương một ngàn hai sáu trăm sáu, áo cưới bằng da người.

"Báo án người này là chủ nhà của gian phòng này, là ở đối diện. Nàng nói, lúc ấy nàng đang ở phòng xem ti vi, đột nhiên nghe trong phòng đối diện phát ra tiếng kêu tê tâm liệt phế, nàng cho rằng xảy ra chuyện gì, liền vội vàng đi gõ cửa."

" gõ cửa nửa ngày cũng không nghe thấy tiếng động, nàng rất sợ xảy ra chuyện, nên vội vàng cầm chìa khóa mở cửa. Mới vừa vào cửa, liền phát hiện..."

"Có thể tra được tư liệu hình ảnh ở phụ cận không?" Trương Tiểu Yêu quay đầu hỏi.

"Mộ Vân Hải là khu vực cũ, phương tiện giám sát vẫn còn chưa hoàn thiện, căn bản không điều được bất cứ hình ảnh gì trong hẻm." Cảnh sát kia tiếp tục nói: "Y phục bên người lành lặn hoàn hảo, không có dấu vết bị xâm phạm, khi còn sống cũng không có dấu hiệu giãy dụa đánh nhau. Mặt khác, khuyên tai, vòng đeo của người chết, trang sức đeo của chiếc nhẫn cũng giống như vậy không ít, hoàn toàn không đoán ra động cơ giết người của hung thủ."

"Còn có nguyên nhân tử vong... thứ cho chúng ta thực sự bất lực."

Điểm này hắn không cần giải thích nữa, tất cả mọi người đều thấy rất rõ ràng.

Toàn thân người chết không có một vết thương nào, nhưng cốt nhục nội tạng tất cả đều không thấy, ngay cả huyết dịch cũng không còn lại một giọt, hoàn toàn giống như lăng không bốc hơi, biến mất vô tung vô ảnh, căn bản là không thể dùng lẽ thường để giải thích!

"Thân phận của người chết khi còn sống là gì?" Ta đột nhiên hỏi.

"Địch Như Mộng nhậm chức ở Lam Hải thương mậu có hạn công ty, là tổng kinh lý trợ lý."

"Vậy thì có chút kỳ quái!" Ta chỉ chỉ da người trên đất nói: " Phục sức người chết nội y đều là thương hiệu lớn, nhìn ra được, điều kiện sinh hoạt của nàng tương đối ưu việt. Nhưng cái dây đỏ này thì có chút dở dở ương ương!"

Trên cổ Địch Như Mộng bị buộc một sợi dây đỏ, không có bất cứ trang trí gì, chế tác cũng rất thô ráp, chỉ là do tơ hồng bình thường buộc thành. Trên dây đỏ còn lưu lại một ít dấu vết màu đen nhánh, thoạt nhìn giống như là dính vào thứ bẩn thỉu.

Nhưng khắp nơi da người lại cực kỳ sạch sẽ: làn da, móng tay, nửa điểm bụi bặm trên tóc cũng không nhìn thấy.

Chỉ nhiễm một mảng vết bẩn trên dây đỏ, quá mức kỳ quái...

Ta cởi dây đỏ ra, nâng ở lòng bàn tay cẩn thận nhìn một chút, quay đầu hướng Trương Tiểu Ái nói: "Lấy cho ta một bát nước muối."

Trương Tiểu Ái biết rõ khả năng ta phát hiện ra điều gì, lập tức tiến vào phòng bếp bưng lên một bát nước muối.

Ta cầm chút chu sa trộn vào, sau đó mang dây đỏ ngâm ở trong đó.

Dây đỏ vừa vào trong nước lập tức không ngừng bốc lên, giống như một con giun nhỏ đang lăn trên dưới mặt nước.

Rất nhanh, trong bọt nước bốc lên dần dần có một đám khói đen tràn ra, theo đó lan khắp toàn bộ mặt nước. Chỉ trong nháy mắt, chén nước kia đã biến thành một mảng tối đen, giống như mực!

Ta đem bát nước đen này hướng da người đổ xuống, nhưng lại như mặt nước thoáng qua, tất cả đều trượt trên mặt đất.

Trên da người hắn bốc lên từng sợi khói đen, tỏa ra mùi tanh tưởi, giống như xác chết thối đã hủ nhiều năm.

Nước đen trượt xuống đất cũng cực kỳ quái dị một lần nữa ngưng tụ hợp thành một hình người.

Hình dáng của người nọ hoàn toàn khác với da người trên mặt đất, hơi cuốn lấy nửa cuốn, hình như nằm nghiêng trên thứ gì đó.

Trương Tiểu Ái cùng với mấy viên giám thi kia, tất cả đều nhìn ta với vẻ cực kỳ kinh dị, tựa như đang hỏi thăm: "Đây là có chuyện gì?"

"Người thuê gian phòng này cũng ở trong danh sách nhân khẩu mất tích sao?" Ta không giải đáp nghi vấn của bọn họ, ngược lại lên tiếng hỏi.

"Cao sảng thì không báo mất tích —— bất quá nghe chủ nhân chủ nhân nói, thời gian rất lâu chưa gặp qua nàng, còn tưởng rằng nàng không có chào hỏi liền mang đi, chỉ là tiền thuê nhà còn chưa tới kỳ, cho nên liền... "Cảnh sát nghĩ nghĩ nói.

"Lập tức dẫn ta đến Địch Như Mộng gia!" Ta ngắt lời hắn, gấp giọng nói.

Địch Như Mộng là bạch lĩnh cao cấp của công ty, ở một khu nhà cao cấp tại Thanh giang thị, chúng ta đi thẳng tới mục tiêu.

Tiếp đó cảnh cửa mở ra, ta bước nhanh vào, quả nhiên, ở trên ghế dựa phòng khách lại phát hiện một tấm da người!

Tấm da người này có vẻ hơi gầy, cũng đen hơn một chút, mặc một bộ váy hoa mép giá rẻ, cuốn vài lọn tóc dài màu vàng nhạt, đuôi ngựa, rất giống một tấm vẽ phong cách viết thật mềm mại, nằm sấp xuống nệm.

"Là cao hứng." Tên cảnh sát kia chỉ nhìn một cái là nhận ra, sau đó giải thích: "Cao sảng là tiểu thư ngồi trên bục, trong một lần đánh dẹp hoàng đánh trái đánh phải hành động, bị chúng ta bắt không thừa nhận, lúc đó nàng ta từ chối không thừa nhận, cãi vã nói chúng ta bắt nhầm người, thậm chí còn bắt người liên quan gây tổn hại, huyên náo rất không giống lời! Cho nên ta đối với nàng rất có ấn tượng."

Ta khẽ gật đầu, bước nhanh tới, chỉ vào cổ chân của nàng nói: "Các ngươi xem, đây cũng có một cái dây đỏ."

Trên cổ chân cao thượng cũng buộc chặt sợi dây đỏ giống như đúc, chỉ có điều ấn ký màu đen phía trên càng sâu thêm một chút.

Ta bảo Trương Tiểu Ái lại bưng thêm một bát nước muối, thả dây đỏ phát hiện phòng cho thuê vào, đợi khi tất cả nước đều biến thành màu đen, đổ xuống tấm da người đang cuộn nằm trên ghế.

Lần này tất cả nước đen đều chìm vào trong da, da người cũng cực kỳ quái dị phồng lên, giống như là có người không ngừng hướng bên trong thổi phồng vậy.

Rất nhanh, da người dựng đứng lên, giống như một đứa bé tạo hình bức thật bổ khí!

Trong ánh mắt kinh dị của một đám kỵ binh, ta đem Trương Tiểu Ái gọi đến một gian phòng khác, sau khi đóng cửa phòng, rất trịnh trọng nói: "Xem ra, đây lại là một vụ án linh dị, hung thủ đang dùng tà thuật hại người."

Nói xong, ta lắc lắc hai sợi dây đỏ trong tay, giải thích: "Đây gọi là dây đỏ tế tự! Một khi đem thứ này quấn trên người mục tiêu, mục tiêu cũng giống như cống phẩm bày ra trên bàn, lúc nào cũng có thể bị lấy ra sử dụng."

"Chẳng qua không biết có phải là sơ sẩy của hung thủ hay không? Lúc hiến tế đem hai sợi dây đỏ đặt sai vị trí, cho nên cao thượng mới chết trong nhà của Địch Như Mộng, Địch Như Mộng lại chết ở cửa nhà sảng khoái."

"Như thế xem ra, những thiếu nữ mất tích kia rất có thể đều đã bị sát hại, hiện tại ta cần kiểm tra tư liệu của tất cả mọi người, để có thể tìm ra điểm giống nhau trong các nàng, mau chóng khóa chặt hung thủ!"

"Được!" Trương Tiểu Muội nhẹ gật đầu, quay người đi ra ngoài, trực tiếp mang theo ta về cảnh báo.

Những ngày qua tổng cộng có tám thiếu nữ mất tích, tất cả hồ sơ đều đặt ở trước mặt ta.

Những người này nghề nghiệp khác nhau, sở thích khác nhau, thân phận bối cảnh, cũng không có giới hạn chút nào, khi còn sống hầu như đều không có giao tiếp... Điểm tương đồng duy nhất chính là, các nàng đều vô cùng trẻ tuổi, tất cả đều ở khoảng mười sáu đến hai mươi bốn tuổi, trạc tuổi một người.

Thời gian cụ thể các nàng mất tích và địa điểm báo án cũng không rõ ràng.

Chỉ có một trường hợp rất đặc biệt.

Này ví dụ thị nữ gọi Vương Tú Tú, là một học sinh cao tam.

Cô cõng bao sách ra khỏi nhà, không tới trường học mà cứ thế bay giữa đường. Nếu bàn về thời gian thì địa điểm khác sẽ dễ phân biệt hơn, phạm vi điều tra cũng rất nhỏ.

Lúc này ta đưa ra, phải xem TV giám sát mất tích của nàng một chút.

Trương Tiểu Yêu lắc lắc đầu nói: "Chúng ta đã tra xét rất nhiều lần rồi, chung quanh chính là đường lớn thẳng tắp, không có bất kỳ che chắn nào. Nhưng tựa như bị người nào cắt đứt ống kính, nàng còn khỏe mạnh đi tiếp một giây trước, một giây sau cứ như vậy trơ mắt biến mất rồi..."

Đầu tiên, nghìn hai bảy Chương tế tự dây đỏ.

"Nói như vậy, trong nháy mắt khi giám sát và mất tích của nàng ta?" Ta hỏi.

"Đúng vậy." Trương Tiểu Yêu gật đầu nói: "Nhưng trừ cái đó ra thì không còn gì nữa, ngược lại còn khiến rất nhiều cảnh báo lòng người bàng hoàng."

"Vậy nhìn nhiều hơn mấy lần nữa, nói không chừng sẽ phát hiện ra cái gì đó." Ta tin tưởng tràn đầy nói.

Giết người quái quỷ, mặc dù nhìn không có dấu vết để tìm, nhưng đó chỉ là chuyện đối với người bình thường mà thôi.

Phàm là cao thủ ăn cơm Âm Dương, chỉ dựa vào một đôi tuệ nhãn, liền có thể nhìn ra kỳ quặc!

Trương Tiểu Ái rất nhanh đã điều đến ghi lại, hình ảnh cho thấy là bảy mươi lăm điểm sáng sớm.

Con đường rộng rãi hai bên đường mọc đầy ngô đồng, một nữ hài dáng người cao gầy, mặc váy trắng đeo theo bọc sách màu lam nhạt từ xa đi tới.

Bên tai nàng rủ xuống hai sợi dây dài màu đen, hình như là mang theo tai, đang chậm rãi bước hướng ống kính chậm rãi đi tới.

Hai chân nàng dài nhỏ, bước chân cũng rất mềm mại, có thể phát hiện rất rõ ràng, trên cổ chân nàng cũng buộc vào một sợi dây đỏ.

Nàng cứ như vậy đi tới đi lui, đột nhiên, biến mất không thấy đâu nữa!

Đúng như Trương Tiểu Ái nói, video giống như là bị người ta cắt bỏ một đoạn nội dung, cô gái trong một giây trước còn ung dung bước tới, trong một giây tiếp theo liền biến mất vô ảnh vô tung!

"Lui về, nhìn lại lần nữa, thả chậm ống kính một chút." Ta ở một bên phân phó nói.

"Chúng ta đều đã thử qua, nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì." Trương Tiểu Muội nói với vẻ rất bất đắc dĩ, nhưng vẫn đem những ghi chép này phát lại một lần nữa. Đến gần một phút trước khi biến mất, nàng lại thả chậm hơn mười bội, gần như giống như ảo ảnh, từng hình ảnh được đẩy về phía trước.

Hai mắt ta nhìn chằm chằm hình ảnh, cẩn thận chú ý mỗi một chi tiết nhỏ.

"Dừng!" Đột nhiên ta hô to một tiếng.

Trương Tiểu Muội vội vàng nhấn nút tạm dừng, nhưng ngay sau đó quay đầu sang nhìn ta rất kỳ quái, phảng phất như đang nói, cũng không có gì đặc biệt?

"Vừa rồi nàng tựa hồ đã rũ bả vai xuống." Ta rất nghiêm túc nói: "Ngươi phóng to hình ảnh ra một chút."

Mấy lần Trương Tiểu Ái nhấn lên bàn nút, hình ảnh lập tức phóng đại lên gấp mấy lần.

Hình ảnh quay phim này là một góc cảnh giác dùng để truy tìm xe triệu sự, độ rõ ràng cực cao. Cho dù phóng đại gấp mấy lần, cũng không mơ hồ chút nào.

Trong hình ảnh, cô bé kia hơi nhún vai, lông mày nhíu lại, hình như cảm thấy một tia hàn ý.

"Nhìn tóc của nàng ta!" Ta điểm vào hình ảnh nói: "Ngay lúc này, tóc mai trên trán nàng bỗng tung bay, hơn nữa nhìn từ góc độ bay lên, sức gió không nhỏ. Thế nhưng lá cây trước sau trái phải của nàng cũng không hề động đậy, thậm chí ngay cả góc áo cũng không bị nhấc lên."

"Đây không phải là gió bình thường, mà là âm phong! Còn nữa, ngươi nhìn kỹ sợi tơ đỏ buộc chặt trên cổ chân nàng, so với lúc nãy có gì khác nhau?"

Trương Tiểu Muội đưa tay về phía trước, trừng lớn hai mắt nói: "Hình như là so với màu sắc của nó nặng hơn một chút..."

"Vậy mới đúng chứ!" Ta trịnh trọng nói: "Mặc dù Cao Tiện kia là tiểu thư trên khán đài, nhưng bài trí trong nhà của cô ta lại rất sạch sẽ, hơn nữa cũng rất yêu kiều; Địch Mộng là cao tầng tuấn tú cao cấp trong công ty, trang sức nội tạng đeo trên người đều cực kỳ xa xỉ, hơn nữa cô bé này, cổ chân của các nàng đều đeo một đoạn bẩn thỉu, sợi dây đỏ đen sì lại không phù hợp với lẽ thường."

"Sợi dây thừng này vốn vô cùng sạch sẽ, nhưng ngay thời khắc người bị giết, nó đột nhiên biến sắc, nhiễm một tầng dơ bẩn màu đen. Hiện tại ta hoàn toàn có thể khẳng định, phía sau có hung thủ đang dùng dây đỏ cúng tế hại người."

"Chế tạo dây đỏ tế tự cần nguyện lực cực kỳ cường đại, hơn nữa còn phải tin tưởng mục tiêu của dây đỏ có thể khiến mộng tưởng của mình trở thành hiện thực, địa phương như vậy hẳn là không khó tìm. Lập tức cẩn thận kiểm tra tin tức tất cả thị nhân, xem các nàng khi còn sống có đi cùng một nơi hay không!"

"Được, ta đi thu xếp." Trương Tiểu Ái vừa thấy ta có chút lông mày lập tức đứng dậy, vội vàng chạy ra ngoài.

Trải qua sự chỉ điểm của ta, Trương Tiểu Yêu rất nhanh đã trả lại một tin tức.

Quế Hoa sơn!

Những người mất tích gần đây đều tới Lâm Hoa sơn ở ngoại thành.

Chỉ là, tin tức này ngay cả bản thân Trương Tiểu Ái cũng không dám chắc chắn, rốt cuộc có phải là manh mối mình đang tìm kiếm hay không?

Bởi vì Quế Hoa sơn gần Thanh Giang thị, là một khu phong cảnh nổi tiếng. Mãi đến tiết tết cuối năm, luôn có người kết bè kết đội tới du ngoạn, cho dù ngày thường cũng là khách tới lui không ngừng.

Trong một ngày, thiếu nữ trẻ tuổi đi qua Quế Hoa sơn không chỉ trăm người, vì sao hết lần này tới lần khác các nàng lại xảy ra chuyện chứ?

Vương Tú Tú là nữ sinh đồng lứa tận sáu tháng cùng nhau ra ngoài dạo chơi, trừ việc chính nàng mất tích một cách khó hiểu ra, những người khác đều rất khỏe mạnh, nữ sinh đồng lứa của nàng có ai mà không phải là thiếu nữ trẻ tuổi?

Địch Như Mộng đi theo quyển sách, cùng đi với khách hàng, trong đám người đồng hành cũng có mấy cái thư ký trẻ tuổi, cũng từng người sống khỏe mạnh, sao chỉ riêng nàng gặp bất trắc?

Sau khi nghe được tin này, ta cũng có chút hồ đồ.

Nhưng suy đoán về việc biến thân thành sợi dây đỏ tuyệt đối không sai, chẳng lẽ là manh mối Quế Hoa sơn có chỗ không đúng? Giết chết các nàng có nơi khác?

Nhưng, ta lại suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu bây giờ không có manh mối gì, chẳng bằng tự mình tới Quế Hoa sơn xem thử."

"A, thật muốn đi a?" Trương Tiểu Yêu nghe vậy lập tức sững sờ.

"Thế nào, ngươi cũng bị hù cho sợ rồi, không dám đi sao?" Ta cười hỏi.

"Cái này thì không phải..." Trương Tiểu Ái trợn trắng mắt lườm ta một cái rồi nói: "Liên Hoàn Đoạn Đầu án vừa mới bị phá, tất cả những người tổ chức chuyên vụ đều bận rộn suốt một ngày một đêm, ta đã cho bọn chúng nghỉ phép. Nhưng đám gia hỏa này vốn không thể nhàn rỗi được, sớm đã hẹn nhau cùng đi Quế Hoa sơn. Ta... Không phải là vì đáp tạ ngươi sao? Mời ngươi ăn cơm thì ở lại không đi, nếu bị bọn chúng bắt gặp thì..."

Nói đến đây, Trương Tiểu Yêu dùng sức lườm ta một cái.

"Thế thì sợ cái gì, chúng ta đang điều tra án. Ta đi trước một bước, ngươi không đi tùy ý đi!" Ta nói.

Vốn là Trương Tiểu Muội cầu xin ta hỗ trợ, nhưng nếu đã phát hiện trong án mạng này có âm vật quấy phá, thậm chí rất có khả năng đối thủ là đồng hành, ta thân là thương nhân âm vật thì không thể không quan tâm.

Lợi dụng âm vật lừa chút tiền nhỏ, ta cũng lười phản ứng, nhưng lợi dụng âm vật giết người, đây chính là điều tối kỵ trong vòng!

Đệ nhất thiên nhị lục bát thiên (chương hơn)

Vừa thấy ta xoay người rời đi, Trương Tiểu Muội cũng cắn môi một cái, vội vàng đuổi theo: "Ngươi gấp cái gì? Dù sao cũng phải để ta thay một bộ quần áo chứ, bộ dạng này làm sao leo núi được? Ngươi chờ ta ra tới ngoại môn một lát, ta thay y phục lập tức tới ngay." Nói xong đi thẳng tới phòng canh gác bên kia hành lang.

Ta đứng ở cửa phòng thay đồ, một sợi khói còn chưa quất xong, Trương Tiểu Muội đã thay quần áo xong đi ra.

Một kiện tử thai màu xanh nhạt bó sát, quần dài gầy ốm, cộng thêm mười phần dã tính, tóc tùy ý buông ở sau đầu vuốt đuôi ngựa, nháy mắt liền từ tiểu muội nhà bên kia đang biếng nhác, biến thành ngự tỷ khắp nơi tràn đầy hơi thở thanh xuân.

Thấy bộ dạng hóa trang này của nàng đi ra, viên chấp tử chung quanh nhìn ta đang chờ ở cửa, tất cả đều cười hì hì với nàng nói đùa: "Ui, Trương đội, đây là muốn đi chiến dã chiến à?"

Trương Tiểu Yêu cắn răng đưa mắt nhìn bọn họ, tuy nhiên trên mặt vẫn ửng đỏ như cũ, mãi đến khi xe cho chúng ta ngồi được lâu vẫn chưa mất.

Quế Hoa Sơn cách Thanh Giang Trường hơn ba mươi dặm, vốn là một ngọn núi hoang nhỏ, về sau bị một lão bản về hưu hưu quán bao vây.

Sau khi hắn bao núi hoang này, không nuôi gà vịt, không trồng cây ăn quả, mà là ở trên núi này trồng đầy hoa quế.

Mấy năm sau nơi này đã thành rừng hoa quế cực kỳ tươi tốt.

Trước lúc lâm chung, lão nhân đã đem toàn bộ hoa quế không ràng buộc này quyên tặng cho quốc gia, Thanh Giang thị được xây dựng trên cơ sở vốn có, một ít đình nghỉ mát, một cái ghế, cứ như vậy biến thành một nơi tốt để đi nghỉ phép.

Mỗi kỳ tới tám chín tháng, chính là thời điểm hoa quế nở rộ, hoa nở khắp núi, khắp nơi du phong, hương phong từng trận, xộc vào mũi muốn say, mỗi ngày khắp dưới núi đều chen lấn vô số du nhân.

Hai chúng ta cùng đi theo dòng người vừa đi vừa nhìn, không bao lâu liền leo lên giữa sườn núi.

Trương Tiểu Yêu thoạt nhìn rất gầy yếu, nhưng thể lực lại không kém, ta đã mệt đến thở dốc, nhưng nàng lại hào hứng làm người dẫn đường cho ta, một hồi chỉ vào chỗ này, một hồi chỉ vào chỗ đó.

Đương nhiên, hai chúng ta cũng không quên mục đích chuyến đi này, thỉnh thoảng tìm quanh Quế Hoa sơn có chỗ gì đặc biệt.

Lúc này đang là giữa hè hè tám tháng, Thanh Giang lại ở xung quanh võ giả, tự nhiên là cực kỳ khốc nhiệt, hơn nữa trên núi nhiều người như vậy, hối hả náo nhiệt, hai chúng ta giống như được tắm nước vậy, mồ hôi đầy người.

Tại một tiểu điếm trong núi mua mấy bình nước suối, chúng ta vừa ngồi dưới ghế dài dưới cây hóng mát, vừa trộm nhìn bốn phía.

Trên đường đi, ta cũng không phát hiện chỗ nào đặc biệt, núi là núi, cây là cây, du lịch các nơi.

Cho tới lúc này, ta mới có chút nghi ngờ, núi Quế Hoa này chỉ là một khu vực bình thường.

Dù sao thì ở bên ngoài Thanh Giang thị cũng chẳng có gì thú vị cả, hơn nữa lúc này đang là thời điểm hoa quế nở rộ khắp núi, cả đám thiếu nữ Quý hoa cực kỳ thích làm theo, muốn đến xem một chút, Tú Nhất Tú là chuyện hết sức bình thường.

Vừa thấy nơi này cũng không có phát hiện gì mới, bình không trong tay ta ném vào thùng rác bên cạnh, vừa muốn đứng dậy đón Trương Tiểu Ái quay về, nhưng hai mắt lập tức bị hấp dẫn!

Lúc này một đám thiếu nữ trẻ tuổi đang từ đỉnh núi đi xuống, những cô bé này đều mười tám mười chín tuổi, mặc một bộ quần áo bó sát, sau lưng in chữ "Trường học nhảy múa xuân hà, ai nấy đều cực kỳ xinh đẹp động lòng người, đôi đùi sáng loáng trắng như tuyết càng thêm mê người.

Một đám các nàng mang theo vẻ mặt cười cười, không ngừng đùa giỡn từ trong đám người đi xuyên qua, dẫn tới không ít du nhân ghé mắt nhìn lại, đến mức không ít kẻ mang theo bạn dâu chịu không ít ám toán.

"Thế nào, ngay cả Trương lão bản cũng ủ rũ?" Trương Tiểu Ái ở một bên chế nhạo.

Ánh mắt của ta vẫn đang chăm chú trên người các nàng, thấp giọng nói: "Con nhìn chân các nàng."

Trương Tiểu Ái vừa nghe, vội vàng hạ thấp tầm mắt.

Chỉ thấy trên cổ những nữ hài tử này đều đeo một sợi dây đỏ, nhìn kiểu dáng cùng nút thắt, giống y đúc người bị hại trong hai cái bàn da người.

Dù sao Trương Tiểu Muội cũng là đội trưởng bạn tốt, không cần ta nói, liền bước đến chào hỏi một cách thân thiết: "Muội muội, dây đỏ các ngươi mua ở đâu vậy, thật là đẹp."

"Xin được trong miếu." Một cô bé trên mặt mọc chút lốm đốm sảng khoái đáp.

"Trong miếu?" Trương Tiểu Yêu sửng sốt: "Trên núi Quế Hoa làm gì có miếu?"

"Chính là từ đường Quế Hoa lúc đầu, bây giờ gọi là Quế Hoa Am, nơi đó có dây đỏ cầu... Ai, ngươi đừng chạy!" Nàng vừa nói được một nửa, trên đầu đã bị đồng bạn tung một cánh hoa quế, lập tức quát to một tiếng, ném ra Trương Tiểu Yêu cười lớn, đánh đuổi.

"Đi, đi Quế Hoa Am." Ta mặc dù chỉ nghe một nửa, cũng lập tức tỉnh ngộ lại.

Chế tạo dây đỏ tế tự cần thu thập nguyện lực, lại bị người thi chú thành tâm tín phục, đây là nơi nào?

chùa miếu, đạo quán, ni cô am!

Thì ra, nơi tất cả kẻ bị hại cùng nhau tới không phải là Tự Hoa sơn, mà là Quế Hoa Am!

Càng đi lên trên núi càng nhiều người, ta cùng Trương Tiểu Ái thật vất vả mới chen được lên đỉnh núi, xa xa đã trông thấy một mảng tường đỏ ngói xanh lục, trên đỉnh đại môn treo ba chữ to kim loại nóng: "Quê Hoa Cẩm."

Trên tường trắng trước mặt, viết bốn câu thuận miệng thơ: Quế Hoa am bí hồng tuyến, kiếp này khóa chặt nhân duyên tốt, so cánh liên tục phúc vô biên, Mộ Sát Cửu Nữ vạn chúng tiên.

Cửa chính giữa đóng chặt, chỉ có một cửa nhỏ bên trái mở ra, trong cửa không ngừng có người ra vào vào. Nhưng kỳ quái là từ bên trong đi ra đều là nữ tử, mà đồng bọn chỉ có thể đứng chờ ở ngoài cửa.

Ta cẩn thận quan sát trong chốc lát, nữ tử từ bên trong đi ra cũng chia làm hai loại, một loại là trên chân đeo tơ hồng, một loại khác là không dọc vách.

Càng làm cho ta khó hiểu chính là, trên chân buộc tơ hồng, đều là những thiếu nữ cực kỳ trẻ tuổi Hoa Quý, một người hơi lớn một chút cũng không có.

Ta và Trương Tiểu Ái liếc nhau một cái, đồng thời nhích về phía cửa ra vào.

"Vị thí chủ này, ngươi cũng không thể vào." Nhưng ngay lúc ta vừa bước qua cánh cửa, lại bị lão thái thái ngồi ở cửa ngăn cản.

"Sao ta không thể vào?" Ta cau mày hỏi.

"Quy Hoa Am này cung phụng Nguyệt Bà, nàng chỉ tiếp nhận nữ tử hiến lễ, tỳ không thể đi vào, xin thí chủ chờ ở bên ngoài."

"Thối lắm!" Còn chưa chờ lão thái thái thái giải thích xong, một tên gầy nhỏ xăm hoa văn sói xám đứng sau lưng ta lớn tiếng mắng: "Ta xưa nay chưa từng nghe nói có vị Phật nữ nào bái lạy, không cho nam bái! Cho dù là các đại lão gia của Quán Âm miếu cũng có thể đi."

"Thí chủ thứ lỗi." Lão thái thái cũng lười nói nhảm với hắn, trực tiếp quay đầu chắn ở cửa ra vào, không thèm nhìn tới hắn một cái.

Đóa hoa nhân duyên số một nghìn hai trăm chín trăm chín.

"Con mẹ nó, đây là cái quy củ quái quỷ gì vậy!" Nam tử xăm trừng mắt không cam lòng mắng một câu. Nhưng nơi này người quá nhiều, đối phương lại là một lão thái thái tuổi tác không nhỏ, hắn cũng không thể làm chuyện gì khác thường, đành phải tiếp nhận bọc nữ tử bên cạnh, đợi ở ngoài cửa.

Ta cũng ra hiệu cho Trương Tiểu Muội, bảo cô bé tự vào trước xem thử hư thực rồi nói sau.

Trương Tiểu Yêu gật đầu, đang định cất bước thì có hai người từ trong đi ra.

Một nữ tử cao gầy mặt vẽ tranh rậm rạp, mặc bộ đồ án cực kỳ xinh đẹp lộ ra, tay kéo một cái đầu mập lùn ục ịch, gần một nửa tuổi tác thấp bé gần một trăm từ bên trong đi ra.

Nữ nhân kia nói cười cười, vẻ mặt hồ mị, hói đầu mập mạp thì tràn đầy mê say.

"Cái bà lão yêu bà này." Nam tử xăm thấy vậy lập tức xù lông, lão thái bà chỉ ngón tay nói: "Chẳng phải ngươi nói không được nam thì sao? Thế còn hắn thì sao? Đây là mẹ ngươi hay bà ngoại ngươi đó."

"Nói chuyện kiểu gì vậy?" Tên hói đầu mập lập tức trầm mặt xuống, lạnh giọng hỏi.

"Ai ui, vị Soái ca này." Nữ tử yêu diễm bên cạnh gã béo hói đầu tiếp lời: "Muốn vào trong cánh cửa này còn không dễ sao? Bỏ chút tiền hương hỏa là được rồi, phu phụ đã vào đây như vậy, muốn không? Ngươi cũng thử xem?"

"Dẹp đi! Không phải chỉ là tiền sao." Nam tử xăm hình bị châm chọc một phen, lập tức không nhịn được nữa, duỗi tay móc túi ra, xem cũng chưa nhìn đã rút ra mười mấy tấm tiền lớn Bách Nguyên ném về phía lão thái thái ngồi ở cửa ra vào: "Đủ rồi chứ? Lão Hổ bà trông cửa này."

Nói xong, nhấc chân định cất bước vào trong.

Ai ngờ, bà lão kia cũng không nhìn tiền rơi đầy đất, thản nhiên nói: "Quê Hoa mỗi ngày chỉ tiếp đón tám vị nam khách, vị thứ nhất một vạn, vị thứ hai hai vạn... Vị thí chủ này vừa vặn là vị thứ bảy, ngươi muốn tiến, ra tám vạn."

"Bát..." Nam tử hình xăm lập tức tức tức tức giận, dùng sức nuốt nước bọt xuống, nói: "Con mẹ nó sao ngươi không đi cướp đi!"

Nói xong khom người một cái, lấy tốc độ bỏ tiền so với vừa rồi nhanh hơn gấp mười lần nhặt tiền lên, lôi kéo nữ tử xoay người rời đi.

Lão thái thái hừ lạnh một tiếng với bóng lưng của hắn, sau đó lại chuyển hướng nói với ta: "Vị thí chủ này, ngươi còn muốn tiến lên không?"

"Tám vạn thì tính là cái gì, ta ra mười vạn." Ta cố ý đề cao giọng, lớn tiếng nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt lão thái thái lập tức thay đổi, chậm rãi đứng lên.

Mập mạp, nữ tử yêu diễm cùng với một đám du khách đang chờ ngoài cửa đều nhìn ta chăm chú, ngay cả Trương Tiểu Ái cũng nhìn về phía ta với ánh mắt cực kỳ kinh ngạc.

"Thí chủ, trước đó không thể nói xằng bậy!" Lão thái thái cảnh cáo.

"Đó là đương nhiên!" Ta rất nghiêm túc hỏi: "Nhưng Nguyệt bà chân linh sao?"

"Nguyệt bà là Cửu Thiên Tiên, chuyên phụ trách nhân duyên, cũng là nguồn tài nguyên chính, nếu hướng về lão nhân gia kính hương cầu bái thì linh nghiệm nhất!" Lão thái thái giải thích.

"Vậy được." Ta đưa tay ra, rất nhanh từ trong ống hương bên cạnh nàng rút ra một cây nhang dài. Không đợi nàng kịp phản ứng, nàng đã đốt lửa lên, sau đó cắm hương vào trong lư hương, đi thẳng vào trong.

"Ài, thí chủ, mười vạn tiền hương hỏa đâu?" Lão thái thái lập tức đứng chắn trước mặt ta, hướng ta vươn tay ra.

"Cho!" Ta cực kỳ tiêu sái lấy ra một đồng tiền, đặt ở trên tay nàng.

"Ngươi có biết ta vừa rồi hứa hẹn cái gì không?" Ta nhìn chằm chằm vào mặt của nàng.

Lão thái thái sắc mặt âm trầm, vừa định lên tiếng khiển trách thì ta liền hét lớn: "Vừa rồi lời hứa là một khối cao mười vạn! Còn chưa nói, Nguyệt bà nhà ngươi thật đúng là linh hồn."

Nói xong, ta cũng không để ý tới khuôn mặt đen sì của nàng, sải bước đi vào.

Mọi người phía sau có chút kinh ngạc, ngay sau đó liền bộc phát ra một trận cười to cùng âm thanh trầm trồ khen ngợi!

Mãi đến tận lúc đi xa, Trương Tiểu Muội mới buông lỏng cái miệng nhỏ nhắn đang bịt chặt ra, cười ha hả: "Một khối lên tới mười vạn, ha ha ha, thật là có dành cho ngươi!"

Ta rất là vô tội nhún vai: "Ta vốn chính là vậy, ta chỉ nghe nói qua Nguyệt lão, nào lại đi ra tháng bà? Nàng có thể xây dựng thần tiên, ta không thể làm ít tiền sao?"

Quế Hoa Am rất lớn, khắp nơi trồng đầy hoa quế, mà phẩm chủng nơi đây khác với bên ngoài, phấn phấn cánh hoa rất là đẹp, hương vị cũng nồng đậm hơn bên ngoài, không ít du nhân đã đứng ở trong bụi cây không ngừng chụp ảnh lưu niệm.

Đương nhiên, trừ ta ra, tất cả đều là nữ tử.

Các nàng đại khái cũng biết giá vé vô cùng kém, lập tức tất cả đều hướng về Trương Tiểu Yêu ném đến với ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Hình như Trương Tiểu Muội rất thoải mái, ưỡn thẳng ngực, lại gần ta thêm vài phần.

Ta âm thầm buồn cười, bất kể là dạng nữ nhân gì, đều thích ganh đua với nhau, cho dù chính nàng biết về độ ganh đua này không có ý nghĩa gì.

Diện tích hoa quế mặc dù không nhỏ, nhưng ở giữa trồng tất cả đều là cây hoa quế, phòng ốc ít đến đáng thương, như một tòa tứ hợp viện siêu lớn, hơn nữa còn là loại phòng đi vào đơn giản nhất. Hai bên là phòng xá, ở giữa là đại điện.

Ta và Trương Tiểu Ái xuyên qua bụi hoa, giả bộ như đang nhìn xung quanh nhàn nhã, đi thẳng vào đại điện.

Chính giữa đại điện thờ một tiên nữ tay cầm cành hoa quế—— chẳng qua tiên nữ này có chút già, đã đầy tóc bạc, mỉm cười lộ ra khuôn mặt rất hiền lành, xem ra đây là Nguyệt bà?

Hai bên đại điện lại đắp nặn hai tượng nữ đồng trông rất sống động, một cái trong tay đang cầm một cái chén lớn, bên trong chứa đầy nước trong, cái khác trong bát chính là hạt giống.

Dưới tượng thần đang có một thiếu nữ thành kính cầu nguyện, ngồi trên bồ đoàn bên cạnh nàng là một lão ni cô mặt đầy nếp nhăn, vừa gõ mõ, vừa lẩm bẩm gì đó.

Cầu nguyện xong, cô gái kia đứng dậy xoay người muốn đi.

Lão ni cô gõ mõ đột nhiên dừng lại, nhắc nhở: "Thí chủ, cầu nguyện đã xong. Ngài có thể chọn lựa một hạt giống nhân duyên, để cho Nguyệt bà phỏng đoán một chút tình duyên của các ngài có đúng hay không?"

Thiếu nữ sửng sốt, lập tức đỏ mặt từ trong cái chén lớn tượng đồng tử nâng lên, lấy ra một hạt giống, dựa theo chỉ thị của lão ni cô để vào trong chén nước.

Ta đang cảm thấy thời điểm lừa gạt này có chút dư thừa, kỳ tích đã phát sinh!

Trong chén lớn phát ra một trận âm thanh xì xào hỗn loạn, sau đó một chiếc lá xanh liền chui ra.

Cái lá xanh kia sinh trưởng tốc độ cực nhanh, ngắn ngủn vài giây, liền mọc ra cao hơn ba thước, mọc chồi, giương lá, sau đó lại phóng ra búp hoa, từng đoá từng đoá xanh tươi ướt át, mắt thấy liền muốn nở rộ.

Chỉ trong chớp mắt, hạt giống vừa mới ném vào liền trở thành một gốc cây nhỏ nở đầy nụ hoa.

"A!" Thiếu nữ cực kỳ hưng phấn kêu lên, ngơ ngác nhìn đám cây phồn hoa kia, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình nữa!

"Chúc mừng thí chủ, Nguyệt bà đã chỉ rõ, bông hoa nhân duyên của ngươi chưa tới giờ, chỉ cần cột dây thừng nhân duyên này vào chân, không tới một tháng nữa, lang quân như ý sẽ triền miên tình yêu thương với ngươi." Nói xong, lão ni cô móc từ trong ngực ra một sợi dây tơ đỏ, khẽ duỗi về phía trước.

Quả nhiên, dây đỏ tế tự xuất từ nơi này.

Ta và Trương Tiểu Yêu vui vẻ liếc nhau!

Đầu tiên, một nghìn hai bảy linh thạch trong kính, âm linh...

Cô gái kia kinh hỉ tiếp nhận, vui vẻ đi ra ngoài.

Mấy phụ nữ trung niên đang vây quanh trong điện, ríu rít tiến lên, cảm thấy rất mới lạ cũng muốn thử một lần.

Lão ni cô lạnh lùng phất tay áo: "Đám thí chủ này đã sớm định xong nhân duyên, có thử cũng vô ích!"

Nhưng các phụ nữ trung niên sao chịu nghe lời như vậy? Vẫn cầm hạt giống ném vào, trong bát nước phù phù một tiếng, lập tức không có phản ứng.

Mấy người rất là không tin tà, lại liên tục ném mấy viên đi vào, vẫn không phát sinh cái gì, đừng nói Hoa Khai Thụ, ngay cả một mảnh lục mầm cũng không có.

Các nàng muốn thử lại lần nữa, lão ni cô lớn tiếng quát: "Trước mặt Nguyệt bà đại nhân, tự dưng lãng phí hạt giống nhân duyên, các ngươi không sợ bị báo ứng sao?"

Một tiếng này như chuông lớn, trong điện phát ra trận trận vang vọng, còn chưa nói, thật có mấy phần lực chấn nhiếp.

Mấy phụ nữ trung niên nghe vậy, có chút e ngại ngừng tay, phẫn nộ xoay người rời đi.

"Vị nữ thí chủ này, ngươi có muốn thử không?" Lão ni cô quay đầu, mặt mũi hiền lành hỏi Trương Tiểu Ái.

"Đương nhiên là muốn thử, chúng ta tới đây là để thử hỏi nhân duyên nhé." Ta giành trước, đồng thời nắm lấy tay của Trương Tiểu Ái, nháy mắt một cái.

Trương Tiểu Yêu lập tức hiểu ý, cũng đi đến trước bái lạy, ngay sau đó cầm lên một hạt giống ném vào trong chén nước.

Ùng ục ục...

Trong chén nước phát ra một hồi âm thanh hỗn loạn, tiếp theo bọt nước tỏa ra bốn phía, không ngừng bốc lên, giống như là một nồi nước sôi.

Ngay cả tượng đồng cầm bát cũng lắc lư không ngừng, trong tiếng ken két vang lên, vỡ ra từng vết rạn giống như mạng nhện.

Lão ni cô cực kỳ khiếp sợ nhìn chúng ta, hoảng hốt đứng dậy.

Phịch một tiếng, một hạt giống từ trong chén nhảy ra, bay thẳng về phía Trương Tiểu Muội!

Ta vội vàng tiến lên, một tay kéo nàng ta ra, đồng thời nắm hạt giống ở trong tay.

"Đây là cái đồ chơi gì vậy? Sợ hãi bạn âu của ta, các ngươi chịu trách nhiệm lên nha." Không chờ lão ni cô ra khỏi cửa, ta đã lớn tiếng đoạt thế hét to lên, sau đó kéo Trương Tiểu Yêu xoay người rời đi.

Vừa rồi ta giả vờ thân mật kéo tay Tiểu ái, thật ra là giấu một ít chu sa thuần khiết trong lòng bàn tay nàng ta.

Trương Tiểu Muội đương nhiên hiểu rõ dụng ý của ta, nhân cơ hội này bôi chu sa lên hạt giống, ném nó vào trong bát nước.

Quế Hoa Am này giả thần giả quỷ, làm một trò quỷ làm ra hạt giống nở hoa như vậy, lừa gạt người bình thường còn có thể, nhưng ta đã sớm nhìn thấu, chỉ là một môn tà thuật đơn giản!

Vừa rồi cô gái kia sau khi ném hạt giống vào bát nước, trong bát lập tức toả ra một cỗ huyết tinh chi khí, mặc dù bị đàn hương cả điện che dấu không ít, nhưng ta vẫn có thể phân biệt được âm khí!

Chỉ là lúc ấy ta còn không cách nào phán đoán, là lão ni cô mang tà thuật hay là có âm vật khác quấy phá, vì thế liền mượn tay Trương Tiểu Ái, ném hạt giống pha lẫn chu sa vào.

Trước mắt bọt nước quay cuồng, pho tượng nổ tung, nói rõ âm vật nhất định giấu ở trong điện!

Đầu sỏ gây nên tội lỗi ngay tại Quế Hoa Am.

Ta tạm thời không rõ âm vật kia rốt cuộc lợi hại bao nhiêu? Trương Tiểu Ái ở bên người, trong khu vực nội ngoại còn có nhiều du khách như vậy, ta không muốn thương tổn đến người vô tội, cho nên chỉ có thể rời đi trước.

Không đợi lão ni phản ứng gì, ta đã lôi kéo Trương Tiểu Yêu bước nhanh ra khỏi cửa lớn.

Lão thái thái canh cửa tức giận trừng mắt nhìn ta một cái, thở phì phì lầm bầm cái gì đó, ta cũng không để ý, mang theo Trương Tiểu Yêu gạt đám người ra, đi thẳng xuống chân núi.

"Lập tức điều tra lai lịch Quế Hoa Am, còn có bối cảnh mấy lão ni cô kia." Vừa đi, ta vừa phân phó.

Trương Tiểu Yêu lấy ra điện thoại, thấp giọng đọc bàn trà.

Thời gian không lớn, tư liệu liền quay trở về, ta nhận lấy điện thoại của Trương Tiểu Yêu nhìn một chút.

Quế Hoa Am này Ngô lão vốn là nơi chuyên môn bồi dưỡng kỳ hoa chủng mới, sau khi quyên hiến cho Thanh Giang thị, tại trên phương diện vốn có cơ sở tu thành Quế Hoa từ đường.

Nhưng sau đó xảy ra chút biến cố:

Ngô lão có hai cô con gái, đều đã năm sáu mươi tuổi, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà cả đời chưa được gả. Bọn họ đưa ra yêu cầu với chính phủ Thanh Giang thị, muốn kế thừa di chí của phụ thân, lưu lại ở Quế Hoa sơn, tiếp tục trồng hoa quế.

Nơi này vốn là do Ngô lão quyên tặng, hiện tại con gái lão muốn chiếm dụng một mảnh đất cũng không có gì đáng trách.

Lại nói, lãnh đạo đương nhiệm rất nhiều cũng là bộ hạ cũ của Ngô lão, vì thế từ đường Quế Hoa liền được phê chuẩn cho các nàng.

Mà hai cô con gái kia chính là hai lão ni cô mà chúng ta vừa thấy.

Ngô lão Tân vất vả xây dựng núi hoang thành núi Quế Hoa, quyên hiến cho quốc gia, nhưng hai cô con gái của lão lại giả thần giả quỷ, lừa đảo tiền tài, thậm chí còn dùng âm vật hại người. Nếu dưới suối hắn biết, không biết sẽ có cảm tưởng gì?

Sau khi xuống núi, chúng ta không đi cảnh sát cảnh giới, mà là trực tiếp về tới khách sạn nơi ở của ta.

Ta bảo Trương Tiểu Ái húp một bình rượu cao, lại hướng nhân viên phục vụ mua ít muối tinh, nàng rất nghi hoặc hỏi ta muốn mấy thứ này làm gì.

Đạo thần bí của ta, lát nữa ngươi sẽ biết.

Ta mở phong rượu, trộn muối vào, sau đó lại lấy ra hạt giống từ trong Quế Hoa bí mang ra kia.

Trên hạt giống phủ một tầng khói đen, tản ra một mùi thơm rất dễ ngửi.

Ta đặt bình rượu lên trên rửa tay vệ sinh, đối diện với tấm gương, sau đó thả hạt giống vào.

Trong bình rượu lập tức toát ra một chuỗi bong bóng. Ngay sau đó cả bình rượu đều biến thành một màu đen nhánh, hơn nữa còn không ngừng bốc lên, nước rượu tuôn ra ngoài. Mùi rượu thơm ngát lập tức tỏa ra khắp căn phòng.

Ta móc ra một lá linh phù trung phẩm, sau khi dùng bánh xe đốt, đem lá bùa cũng rắc vào.

Trương Tiểu Muội đứng ở một bên ngơ ngác nhìn ta, rất kỳ quái ta đang làm cái danh đường gì?

Ta ý bảo nàng đừng lên, đưa tay chỉ vào tấm gương.

Trong gương ta cùng Trương Tiểu Ái đứng sóng vai, vẻ mặt đầy hoài nghi, một người khác tràn đầy tự tin.

Ùng ục ục, ùng ục ục...

Rượu liên tục bốc lên, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt. Trong giây lát, bình rượu đầy thoáng cái đã vọt ra ngoài, tất cả đều phun ra trên mặt kính.

Hình ảnh hai người chúng ta trong gương cũng mơ hồ, lập tức bóng đen lóe lên, hiện ra hai người.

Cũng là một nam một nữ, nhưng không còn là ta và Trương Tiểu Ái.

Hai người này đều mặc trang phục cổ đại, nam đầu đội vương miện kim sắc, mày rậm mắt to, tạo cho người ta một loại cảm giác khí vũ hiên ngang. Nữ tử môi son, một tay u buồn thả ngực xuống, chỉ liếc mắt một cái đã khiến người ta không thể quên, quả thực đẹp không gì sánh được!

Hai người kia nhìn nhau, mỗi người đều bưng một bình rượu màu xanh, uống rượu giao nhau.

Sau đó nam nhân cởi mở cười to, ôm nữ nhân cuồng dã xoay người rời đi.

Nước rượu từ trên mặt kính chảy xuống, cảnh tượng cũng tiêu tán theo.

"Đích xác là âm vật quấy phá." Ta cực kỳ khẳng định nói: "Hơn nữa, Âm Linh trước khi sống nhờ trong âm vật, thân phận của Âm Linh cực kỳ cao quý! Từ phục sức của bọn chúng, hẳn là tại thời kỳ Tần Quang."

"Còn có, nam nhân kia mặt đầy tình ý, mà nữ lại ấm ức không vui, hẳn không phải là nguyên phối vợ chồng gì đâu."

(D: Có ai đoán được âm linh lần này không?)

Đầu nghìn hai bảy một dùng con người chế thuốc (Thêm thêm)

Theo lý thuyết, đại bộ phận âm vật đều là tà ác, món âm vật này lại hại chết nhiều thiếu nữ như vậy, có lẽ đã nhiễm vô cùng huyết tinh chi khí! Nhưng hạt giống này ta từ Quế Hoa Am mang đến lại hương thơm nức mũi, hương thơm vô cùng.

Như thế xem ra, âm vật này hẳn là đồ dùng sinh hoạt có liên quan với hương khí, vật như vậy hơn phân nửa đều là mang trên người nữ tử.

Cho nên, ta mới lấy rượu làm dẫn, để cho âm khí trên gương hiện hình.

Đúng lúc này, tiếng chuông của Trương Tiểu Ái vang lên.

"Trương đội, ngươi và Trương đại sư ở cùng nhau sao?" Âm thanh của đầu lâu máy truyền tin kia rất gấp gáp.

"Đúng." Trương Tiểu Yêu gật đầu đáp.

Ta nghe được người gọi điện là La Dương.

"Các ngươi đang ở đâu?" Giọng nói của hắn cực kỳ lo lắng, hình như phát sinh chuyện gì đó rất lớn.

"Bọn ta đang..." Trương Tiểu Yêu có lẽ cảm thấy nếu nói chuyện hiểu lầm với bọn ta ở trong tửu lâu này, sẽ lập tức đổi giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"La Lệ không thấy, thế nào cũng không liên lạc được!" La Dương gấp đến độ cuống họng cũng khàn cả lại: "Giống như những thiếu nữ mất tích kia, thần không biết quỷ không cảm thấy."

"Cái gì?" Trương Tiểu Yêu cũng cả kinh.

La Dương nhỏ giọng báo cáo với nàng, sau khi tổ chức nghỉ cho các thành viên tổ chức chuyên vụ, La Lệ không rảnh rỗi, cùng với mấy người cùng đi Quế Hoa Sơn.

Nhưng trong núi quá nhiều người, bọn họ đi dạo liền tán loạn, cho nàng truyền tin, cũng vẫn không có ai tiếp.

Tin cuối cùng nàng lưu lại trong giới bằng hữu là trên cổ có treo một sợi dây đỏ, bên dưới viết: Nhân duyên dắt dắt.

Lúc ấy mọi người cũng không quá để ý, cho rằng nàng chơi mệt rồi, lại không tìm thấy đại đội nào, đành đi về trước.

Nhưng vừa về đến Sở Quan, nghe nói Trương Tiểu Yêu được gợi ý, bắt tay vào điều tra vụ án thiếu nữ mất tích, phát hiện dây đỏ trói ở trên da người cực kỳ khả nghi có quan hệ với Quế Hoa sơn, hơn nữa hai chúng ta đã đi điều tra rồi.

La Dương thân là Nhiệm Vụ, rất tự nhiên đem dây đỏ, Quế Hoa sơn, mất tích, da người, mấy cái mẫu này mấu chốt ở cùng một chỗ. Cho nên đề xuất ra, La Lệ có khả năng cũng bị cuốn vào án mất tích của Ly Kỳ!

Lúc này ông ta mới gấp gáp quay lại, muốn tìm ta trợ giúp.

"Ngươi trước đừng có gấp." Ta tiếp nhận máy truyền tin khuyên: "Muội muội ngươi là một tên lừa đảo, anh khí phù trận đã sớm thấm vào trong cơ thể, sẽ không dễ dàng bị ma quỷ làm hại như vậy. Mặt khác, ta đã điều tra ra đây là một loại dây đỏ tế tự, cần một khoảng thời gian nhất định mới phát huy được hiệu quả, chẳng phải vừa rồi muội ấy mới cột dây đỏ sao? Không phải nhanh như vậy đâu. Ngươi cẩn thận tìm xem, La Lệ nhất định không có việc gì đâu."

La Dương nghe xong lời ta nói, lúc này mới thoáng an tâm một chút.

Thả máy truyền tin xuống, ta nói với Trương Tiểu Ái: "Không thể chờ thêm nữa, hai bà lão này rất ham chơi, nhất định là đang lợi dụng âm vật để giết người! Nếu chúng ta vẫn không động thủ thì chắc chắn sẽ có người vì chuyện này mà mất mạng."

"Ta đêm nay trở về Quế Hoa Am, xem xét một chút các nàng rốt cuộc đang làm cái quỷ gì! Ngươi tổ chức tốt sức cảnh giác, tùy thời trợ giúp ta."

Trương Tiểu Yêu gật đầu nói: "Được, ta lập tức đi sắp xếp, chúng ta tùy thời tìm thông tin máy móc." Nói xong, quay người đi ra ngoài.

Đi được hai bước, hắn quay đầu lại nhìn ta: "Ngươi cẩn thận một chút!"

Ta gật đầu một cái, sau đó lập tức chuẩn bị một phen cực kỳ phong phú, lại đi tới núi Quế Hoa.

Lúc này buổi chiều đã qua bốn năm, ta đánh rất nhiều chiếc xe liên tục, các sư phụ nghe xong ta muốn tới Quế Hoa sơn, tất cả đều lắc đầu không chịu.

Ta cảm thấy chuyện này có chút quái dị rồi.

Thật vất vả mới lại ngăn được chiếc xe, sau khi ta đồng ý tăng thêm hai trăm tấm, tài xế rốt cuộc cũng dừng bảng số trống, liếc ta một cái hỏi: "Ngươi đây là đi mua thuốc đúng không?"

Mua thuốc? Ta sửng sốt.

Phụ cận Quế Hoa sơn, đều là nơi hoang sơn dã lĩnh, nào có khói người? Huống chi tiệm bán thuốc lớn nhỏ trong Thanh Giang thị cái gì cần có đều có, ta cho dù thật sự muốn mua thuốc, cần gì phải bỏ gần tìm xa chạy vào trong núi lớn chứ.

Trong lòng ta mặc dù cực kỳ tò mò, nhưng trên mặt vẫn giả bộ bị hắn đoán trúng, hỏi ngược lại: "Sư phụ, làm sao ngươi biết?"

"Ha ha, điều này còn phải đoán." Tài xế rất đắc ý nói: "Người ta đi Quế Hoa sơn cả buổi sáng, chơi một buổi tối hôm đó mới trở về. Nhưng xế chiều này ngươi mới khởi hành được, đến đó không bao lâu thì trời tối. Cho nên, căn bản không phải đi chơi, chỉ có thể là mua thuốc thôi."

Ta vừa nghe, nơi này bên cạnh rất bí ẩn, liền cười tán thưởng ánh mắt của hắn độc đáo.

Sau đó lại phun ra một làn khói đưa tới, nói: "Sư phụ, sao những tên tài xế khác đều không chịu đi."

"Đường tới Quế Hoa sơn không dễ đi lắm." Tên đầu lĩnh kia hít một hơi thuốc khói nói: "Con đường đó khắp nơi gồ ghề, trục lợi cũng rất nhiều, ban ngày còn dễ nói, đến buổi tối, nếu tay nghề không tinh, đối đường không quen rất dễ gặp chuyện."

"Giờ ngươi đi đi, khi xe trống chúng ta trở về trời tối đen, tài xế bình thường thà rằng không kiếm được phần tiền này, cũng sẽ không mạo hiểm như vậy! Ta ở Tây Tạng làm lính ô tô, con đường gì chưa thấy qua? Đây đối với ta mà nói cũng chỉ là một bữa ăn sáng. Cái trận này, giống như ngươi trước khi trời tối đi mua thuốc cũng kéo được rất nhiều người."

Lần này không đợi ta hỏi, hắn tự mở hộp nói chuyện, tổng kết nói: "Một thân một mình, trời tối lên núi, cõng bao lớn: Bên cạnh ngươi đều là kim loại đúng không?"

Y nói xong, liếc nhìn bao đồ lớn ta vác ở sau lưng.

Ta nhìn hắn cười hắc hắc, không có lên tiếng.

Hắn vừa thấy ta cười, phun ra một ngụm sương khói, bày ra một bộ mặt "Được ta đoán trúng" tiếp tục nói: "Ta biết các ngươi là thủ hạ bảo tiêu được thuê, cũng không biết những lão nương bại gia kia lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, vì hãn hình thực nỡ bỏ ra vốn vốn a."

Lập tức, cảm xúc cừu hầu của lão ta liền bạo phát, vừa nói vừa mắng.

Hắn đang nói, xe nôi vang lên, là lá thư Trương Tiểu Ái gửi tới.

Nàng nói cảnh giác đã sắp xếp xong, đã xuất phát. Sau khi trải qua điều tra, lại phát hiện một manh mối mới:

Hai lão ni cô trong hoa quế vốn tên là Ngô Thúy Liên, Ngô Thúy Cúc. Trong thời gian gần đây, hai bà mẹ này đột nhiên phát tài, liên tiếp mua vài chỗ sinh sản, tổng giá trị có hơn một ngàn vạn.

Hơn nữa vừa tối, trên đỉnh Quế Hoa sơn luôn có một số người tụ tập. Có vẻ như đang lén lén lút lút làm chuyện gì đó không thể lộ diện.

Nhìn tin tức mà Trương Tiểu Dã gửi tới, kết hợp với câu nói của tên lái xe thổi hơi, ta lập tức tỉnh ngộ lại.

Những người lấy được dây đỏ cúng tế đều mất tích không hiểu nổi đều là thiếu nữ tuổi trẻ, mua thuốc đều là nữ nhân, hai lão ni cô này chẳng lẽ đang... lấy người luyện dược?

Đầu tiên nghìn hai trăm bảy mươi hai Chương Long Tuyền sơn trang phải trả khoản nợ.

Xe dừng trước núi, bánh bao lớn trên lưng ta một mình đi lên đường núi.

Khác với ban ngày, trừ ta ra, gần như tất cả mọi người đều đi xuống núi.

Lúc đi thoáng qua, rất nhiều người đều dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá ta —— Xem ra, Quế Hoa Am nửa đêm bán thuốc còn là bí mật, tuyệt đại đa số người cũng không biết rõ.

Đi thẳng đến giữa sườn núi gần chiếc ghế dựa dài mà ta và Trương Tiểu Ái đã ngồi, ta mới nhìn thấy một người giống ta như đúc, lưng đeo bao lớn ngược dòng nước.

Hắn dường như đã nhận ra có người đang nhìn chăm chú hắn, quay đầu lại nhìn ta một cái.

Hắn mang theo một con dơi lớn, đội mũ lưỡi vịt. Thoạt nhìn tuổi tác không lớn, lộ ra bả vai cùng cánh tay bên ngoài cực kỳ tráng kiện, thoạt nhìn hẳn là một luyện gia tử.

Xem ra, đây chính là người mua thuốc mà tài xế sư phụ đã nói.

Ta đang lo không biết nên hạ thủ từ đâu đây? Lập tức liền không nhanh không chậm đi theo phía sau hắn.

Hắn quay người đi trong chốc lát, sau đó quay người rẽ theo đường vòng, tiến vào trong bụi hoa quế, ta cũng tranh thủ thời gian đuổi theo.

Cánh hoa quế này cực kỳ rậm rạp, cành cây quấn lấy nhau, rất khó đi. Lúc này hai người chúng ta đi xuyên trong đó, trong rừng dốc toàn lực, hoa rơi đầy đất.

Đi dọc theo đường nhỏ trong rừng rất xa, phía trước đột nhiên sáng tỏ thông suốt, hiện ra một mảnh đất trống.

Phía trước bãi đất trống có một tấm bia đá lớn vuông vức đang đứng, gần tấm bia đá là mười mấy người.

Những người này cũng không khác chúng ta là mấy, tất cả đều là những thanh niên trẻ tuổi thân thể cường tráng, mỗi người đều mang theo một cái bao lớn, không nói chuyện với nhau. Chỉ có điều, bọn họ giống như đã gặp nhau, chỉ có thấy ta lạ mới liếc mắt nhìn ta, tuy nhiên vẫn không ai mở miệng.

Tạm thời ta cũng không tìm ra phương hướng gì, cũng không nói tiếng nào ngồi ở phía sau.

Lại ngồi thêm chốc lát, mặt trời triệt để xuống núi, trong rừng một mảng tối như mực, ngay cả mặt người khác ta cũng không thấy rõ.

Thình thịch!

Đúng lúc này, xa xa vang lên một tiếng chuông, thanh âm không lớn, nhưng trong núi rừng lại nghe đặc biệt rõ ràng.

Ta thuận theo thanh âm nhìn qua, trên đỉnh núi đen nhánh sáng lên một đạo ánh sáng, ánh sáng rất yếu ớt, chỉ là toàn bộ núi lờ mờ, nhìn qua ngược lại cực kỳ dễ thấy.

Một người đàn ông lưng to đứng dậy, đi thẳng đến chỗ quang ảnh.

Thình thịch!

Thời gian không lớn, lại vang lên một tiếng chuông.

Lại một người trẻ tuổi để ria mép đứng dậy, xuyên qua rừng hoa quế đi thẳng về phía trước.

Kỳ quái là, những người này ai cũng không tranh không đoạt, giống như sắp xếp lại thứ tự.

Ta rất muốn đuổi theo xem bọn chúng đi đâu, lại đi làm cái trò gì đây? Nhưng lại sợ đánh rắn động cỏ, nên chỉ có thể kiên trì chờ đợi mà thôi.

Mãi đến cuối cùng, cũng chính là người kia mà ta theo sát ở phía sau, ta không thèm nhúc nhích ngón tay giương lên, đem một vệt chu sa dính trên ống quần của hắn.

Sau khi hắn đi được mấy chục mét, ta cũng không đợi tiếng chuông vang lên, lặng lẽ đi theo.

Ta cẩn thận từng li từng tí chui qua cành cây trong rừng, sợ phát ra nửa điểm âm thanh, thuận theo chu sa lưu trên người, gắt gao đuổi theo phía sau.

Ước chừng đi hơn một trăm mét, phía trước xuất hiện một tiểu viện, bên ngoài vây quanh một vòng hàng rào tường, xem ra rất cũ nát, một đạo bạch quang xuyên qua cửa sổ trắng bệch phát ra.

Người nọ đẩy cửa viện đi vào trong phòng nhỏ.

Ta vội vàng đuổi theo, tới gần cửa sổ liếm ngón tay ướt, ở trên giấy cửa sổ ngâm một cái lỗ nhỏ, vụng trộm nhìn vào trong.

Trong phòng chỉ có một cái bàn dài mảnh, trên bàn đặt một cái tay cầm đèn, bên cạnh có hai lão thái thái đang ngồi, chính là hai lão ni cô ban ngày.

Giữa hai người, có một ông lão đang ngồi đối diện cửa sổ.

Tuổi tác lão đầu so với lão ni cô lớn hơn nhiều, lông mày cơ hồ trắng bệch.

Người trẻ tuổi vừa đi tới cởi ba lô ra, đặt ở trên mặt bàn. Bên trong tất cả đều là tiền, một bó trăm nguyên tiền mới tinh.

Ban ngày lão thái thái đang canh giữ ở cửa, tùy ý rút vé cao giới thiệu để xem vừa kéo bao lớn xuống dưới bàn. Một lão thái thái khác thì lấy ra một cái bình nhỏ từ trong ngực áo, đưa tới.

Người trẻ tuổi kia cũng không buồn nhìn, trực tiếp nhét vào trong ngực áo, đẩy về phía tường, lập tức một bức tường đất dính liền xuất hiện một cửa sau.

"Tiểu ca nhi, ngươi cẩn thận như vậy, luôn là người cuối cùng." Lão ni cô gõ mõ vừa cười vừa nói.

"Còn một người nữa." Người trẻ tuổi kia nói xong thì mở cửa đi ra ngoài.

"Ồ, sao lại nhiều thêm một cái? Chẳng lẽ là Hách lão thái thái què lại rơi vào một nhà?" Lão thái bà trông cửa nghi hoặc lẩm bẩm một câu, đứng dậy, dùng sức gõ một cái chuông lớn trong phòng.

Sau đó, nàng ngồi trở bàn trước lấy ra điện thoại di động nhấn vài cái, quay đầu nói với lão đầu lông mày trắng: "Cha, chiếu theo tốc độ này, không cần bao lâu, chúng ta liền có thể trả được khoản nợ của Long Tuyền sơn trang rồi!"

Lời nàng vừa thốt ra, làm ta kinh hãi thiếu chút nữa kêu to lên.

Lão đầu bạch mi trung gian kia lại là phụ thân hai nàng? Chính là Ngô lão trước khi lâm chung lại quyên tặng quốc gia?

Hơn nữa, bọn họ lại còn có liên quan tới Long Tuyền Sơn Trang?

Xem ra sự kiện lần này tuyệt đối không đơn giản chỉ là đồ tài hại mệnh!

Bạch Mi lão đầu lắc lắc đầu nói: "Khoản nợ Long Tuyền sơn trang cũng không vội, dù sao kỳ hạn vẫn còn sớm, các ngươi nói xem, hình như có người khám phá được túi thơm rồi?"

"Ta cũng không rõ lắm." Lão ni cô có chút do dự nói: "Buổi trưa hôm nay, có một nam một nữ đến, nữ tử ngoại trừ có vài phần tư sắc ra, cũng không có gì đặc biệt, ngược lại nam nhân kia, có chút cao thâm mạt trắc, nhìn không thấu. Sau khi nghĩ lại, ta luôn cảm thấy không thích hợp."

"Lúc đó hắn bảo cô gái đó ném một viên hạt giống vào trong quỷ trì, kết quả toàn bộ quỷ trì đều sôi trào lên! Thậm chí ngay cả tượng đồng tử cũng nứt ra, đây là chuyện xưa nay chưa từng xảy ra. Cho dù lần trước có du khách không cẩn thận ném phật châu vào một viên, cũng không gây ra phản ứng lớn như vậy. Ta đoán, khẳng định là tiểu tử kia động tay động chân gì!"

"Hơn nữa hắn rất giảo hoạt" Lão thái quân trông cửa còn hận chưa hết mắng: "Hình như hắn cố ý muốn đi vào xem, ta hoài nghi liệu có phải hôm qua tế đàn bố trí sai, đưa tới sự chú ý của đồng nghiệp hay không!"

"Ừm, mặc kệ thế nào, vẫn nên cẩn thận một chút, thật sự không được thì trước hết dừng đàn lại! Đợi đến lúc triệt để an ổn lại luyện cũng không muộn, dù sao tế Mỹ Nhân cũng không dễ gặp, muốn gom góp bốn mươi chín viên cũng không dễ dàng." Lão đầu lông mày trắng khẽ gật đầu nói.

"Cha nói cũng đúng, có điều muốn kiếm ít càng nhiều tiền..."

"Tiền sau này còn có thể kiếm được, nhưng thật muốn bỏ lỡ, ngay cả mạng cũng không giữ được. Ngươi cho rằng Long Tuyền sơn trang thật sự sẽ ra mặt vì chúng ta sao?" Lão đầu lông mày trắng nói một cách tức giận.

"Vâng, xin nghe phụ thân, từ mai đã không mở đàn được rồi. Kỳ quái, người cuối cùng sao còn chưa tới?" Lão ni cô đột nhiên hỏi.

Chương một ngàn hai bảy ba, đóng cửa đánh chó.

Bọn họ còn đang chờ người mua dược cuối cùng, lại không biết mình đã ở ngoài cửa sổ.

Tất nhiên, ta cũng không ngốc nghếch xông vào.

Ba người trong phòng này tuy đều là lão bà lão tuổi hơn nửa trăm nhưng bọn họ đều là kẻ ác ma thao túng âm vật, giết người không chớp mắt!

Nhiều thiếu nữ trẻ tuổi như vậy đều bị bọn họ luyện hóa chỉ còn sót lại một tấm da, đối mặt với người cực kỳ khả nghi như ta lại càng không hạ thủ lưu tình.

Vốn là định vụng trộm lẻn vào Quế Hoa Am, dò xét một chút chỗ bí mật này —— trong tượng đồng rốt cuộc ẩn giấu thứ gì.

Lại không nghĩ tới trời xui đất khiến, vậy mà một đường đuổi tới nơi này, vì vậy phát hiện bí mật của bọn họ không thể cho ai biết!

Sau khi ta lặng lẽ vòng qua phòng, quả nhiên nơi đó có một cánh cửa ngầm khó bị phát hiện, sau cửa có một con đường nhỏ uốn lượn dẫn thẳng xuống dưới núi, xem ra những người mua thuốc kia đều đi từ đây. Ta lấy ra điện thoại, viết ca cho Trương Tiểu Yêu, sau đó lại tìm một cây gậy gỗ ở xung quanh, sờ trước cửa phòng.

Chỉ cần lại chặn trước mặt, mấy lão gia hỏa này một người cũng chạy không thoát!

Ta vừa muốn đi vòng ra phía trước, đột nhiên nghe thấy cửa viện vang lên, có một bóng người lay động đi vào.

"Là ai? Không phải những người đi mua dược đều đi hết sao?" Trong lòng ta đầy nghi hoặc, lập tức lặng lẽ ngồi xổm trong bóng râm.

Người này vóc dáng không cao, mặc một bộ áo sam hoa, tóc bóng loáng, đi trên đường khập khiễng.

Hai tay hắn trống trơn, cũng không mang theo vật gì, hiển nhiên không phải là người mua thuốc.

Mắt thấy hắn đẩy cửa đi vào, ta lại dán vào cửa sổ, xuyên thấu qua lỗ thủng nhìn vào phía trong.

"Ui cha, xem ra hôm nay làm ăn không tệ." Người què liếc mắt nhìn tiền đầy đất, giơ tay liền bắt.

"Đừng nhúc nhích, mỗi khi đến lúc chia tiền thì còn gì!" Lão ni cô đá tay hắn ra.

"Sao vậy? Bản lĩnh cao đúng hay không." Người què rất là không vui lạnh giọng nói ra: "Sớm mấy tháng trước, hai người các ngươi ngay cả cơm đều không ăn được, sắp chết đói rồi còn nhớ không? Nếu không phải ta hảo tâm giới thiệu lão tiền cho các ngươi làm cha nuôi, làm được một vụ làm ăn lớn, hai người các ngươi có thể sống đến bây giờ hay không cũng khó nói, còn mẹ kiếp nào dám cản ta?"

"Hách què, có chuyện gì từ từ nói." Trưởng lão trông cửa thấy người què nổi giận, vội vàng hòa giải nói: "Chúng ta đương nhiên sẽ không quên chỗ tốt của ngươi, nhưng hiện tại quả thực còn chưa tới lúc chia tiền. Hơn nữa, khoản nợ của Long Tuyền sơn trang còn chưa trả hết, chúng ta..."

"Vớ vẩn!" Hách què vừa nghe, càng tức sùi bọt mép, bỗng nhiên vung cánh tay hét lên: "Lấy ta làm hài tử ba tuổi đâu? Không chia tiền? Không chia nợ thì các ngươi mua nhà gì? Hôm nay các ngươi đừng hòng nhúc nhích, tất cả đều là của ta!"

Nói xong, hắn đập tiền bạc đầy đất vào.

Hai lão thái thái sao cho phép, lập tức đứng dậy ngăn cản.

"Bảo hắn cầm lấy đi!" Lão nhân lông mày trắng vốn không lên tiếng, bỗng nhiên nói.

"Cha." Hai lão thái thái rất không cam lòng kêu một tiếng, nhưng cũng không ngăn cản nữa.

Vừa rồi Hách què đã nói rất rõ ràng, lão nhân này cũng không phải là cha ruột của hai người - Ngô lão, mà là một lão gia hoả có quan hệ gì đó với Long Tuyền sơn trang, món âm vật kia tám chín phần mười là lão mang đến.

"Hừ, vẫn là tiền già nói đạo lý." Hách què rất là hài lòng tán thưởng một câu, lập tức ngồi xổm xuống, dồn hết tất cả tiền vào trong một cái ba lô lớn.

"Sau khi ngươi xuống núi, sẽ không bao giờ tới đây nữa, thuận tiện nói cho người mua một tiếng, thuốc bị chặt đứt!" Bạch Mi lão đầu thản nhiên nói.

"Cái gì?" Hách què sửng sốt, quay đầu hỏi: "Vì sao? Bản làm ăn vạn lợi này, đang làm tốt, ngươi nói dừng là ngừng? Tiền cũ, đây cũng không phải tác phong của ngươi a."

"Môn đạo của chúng ta hình như bị người ta nhìn thấu." Lão ni cô tiếp lời: "Hôm nay đi tới rất kỳ quái, một đôi nam nữ, sau khi bọn họ ném hạt giống vào, đồng tử đều nổ tung, ta còn chưa kịp điều tra ra cái gì, bọn họ liền vội vã chạy mất..."

"Vậy cũng không đến mức a?" Hách què vừa nghe tài lộ tốt như vậy sắp đứt mất, nào cam tâm, quay đầu khuyên nhủ: "Có thể là pho tượng kia vốn đã không quá rắn chắc, lại cả ngày ẩn núp đồ quỷ kia, có chút chịu đựng không nổi, bùng nổ mà thôi, đổi cái mới không xong sao? Dừng lại cái gì? Lại nói, tài lộ tốt như vậy các ngươi thực bỏ được sao? Còn có Long Tuyền sơn trang bên kia ăn nói như thế nào?"

"Thứ này đích thật là đến từ Long Tuyền sơn trang, đúng là có chuyện gì đó xảy ra. Chẳng phải chúng ta tự khiêng sao, Long Tuyền sơn trang đâu có thò đầu ra?" Lão đầu lông mày trắng thở dài một hơi nói: "Dù sao bọn họ muốn đan dược của mỹ nhân nhất thời cũng không luyện đủ. Tình huống bây giờ có gì đó không đúng, tạm thời dừng lại một lát đi!"

"Bất kể là đồng bạn trong vòng tròn, hay là cảnh báo gặp mặt, đều đủ cho chúng ta uống một bình rồi! Đúng rồi, đêm nay ngươi sắp xếp bao nhiêu người mua dược?" Lão đầu lông mày trắng nói đến đây đột nhiên trừng lớn hai mắt, nhìn về phía Hách què.

"Vẫn là mười hai người." Hách què vừa tiếp tục chứa tiền, vừa đáp.

"Không tốt!" Vẻ mặt Bạch Mi lão đầu tràn đầy hoảng sợ, bỗng nhiên đứng bật dậy: "Đi mau! Có lẽ chúng ta đã bị theo dõi! Người vừa xuất hiện chắc chắn là kẻ nằm vùng hoặc gian tế."

Tiếng nói vừa rơi xuống, hắn trực tiếp chạy đến cửa ngầm sau tường.

Cửa ngầm đã bị ta khóa cứng, làm sao có thể đẩy ra được?

Hắn đẩy hai lần không thôi động, lại chạy ra phía cửa trước, nhưng phía trước cũng bị ta dùng đòn gỗ gắt gao đánh lên.

Hắn đụng mấy cái cũng không đụng mở được, những người khác trong phòng lập tức hoảng hồn, lão canh cổng hô lên một tiếng xông tới, đẩy cửa sổ ra.

Ta rút ra song đao Trảm Quỷ Thần, đứng dưới ánh trăng quát lớn: "Mấy con sói mặc giáp da người các ngươi, một tên cũng đừng hòng chạy thoát!"

"Chính là hắn!" Lão ni cô mượn ánh trăng trong sân lập tức nhận ra ta, vẻ mặt khẩn trương nói: "Người đàn ông mà ta nhắc tới chính là hắn."

"Sợ cái chim, không phải chỉ là một người sao?" Lúc này Hách què đã bỏ tiền vào trong một cái ba lô to lớn, còn lại mấy bó đều nhét vào túi, một tay móc từ trong hông ra một nắm lò xo – đao, hung tợn cười dữ tợn nói: "Còn chờ gì nữa? Thừa dịp một mình hắn, nhanh xông ra ngoài làm thịt hắn đi."

Lời này tuy rằng hung ác, nhưng lại không động, câu dẫn theo một đôi mắt cá chết, nhìn về phía lão đầu lông mày trắng.

"Bằng hữu!" Lão đầu lông mày trắng híp hai mắt nhìn qua song đao trong tay ta: "Chúng ta đều là ăn bát cơm này, lưu lại một con đường thuận tiện chứ? Bất luận ngươi đưa điều kiện gì, chúng ta đều có thể thương lượng."

"Điều kiện?" Ta hừ lạnh một tiếng nói: "Các ngươi mưu tài hại mệnh, giết nhiều thiếu nữ vô tội như vậy, có điều kiện gì dễ bàn bàn, hôm nay một người cũng đừng hòng trốn."

"Ngay cả Long Tuyền Sơn Trang ngươi cũng không sợ sao?" Lão đầu lông mày trắng vẫn giữ khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, còn giả vờ hù dọa ta.

Đệ nhất thiên nhị thiên thất thất tứ thiên Quỷ Vương thứ (Thêm thêm)

Long Tuyền Sơn Trang đã sớm xem ta như cái gai trong mắt, muốn hại ta cũng không phải một hai lần, thả hay không thả hắn cũng giống như vậy.

Huống chi gia hỏa này ỷ vào âm vật làm xằng làm bậy, ta vừa vặn thừa cơ chém rụng một cái nanh vuốt của Long Tuyền sơn trang!

Bạch Mi lão đầu thấy ta thờ ơ, lập tức trầm mặt xuống, lạnh lùng nói: "Đã như vậy, cũng không trách ta được!"

Nói xong, từ sau hông lôi ra một cái chuông đen sì.

Keeng keeng keeng keeng...

Hắn liên tục lay động linh đang, trong miệng lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, từng đoàn từng đoàn hắc vụ từ trong linh đang hô hoán ra.

Kinh phong thổi một cái, hắc vụ lập tức biến lớn dần, biến thành từng đạo quỷ ảnh cực kỳ dữ tợn, giương nanh múa vuốt nhào tới ta.

Tụ Quỷ Linh? Quả nhiên lão gia hỏa này không đơn giản, lại còn có thể điều khiển hung khí bực này!

Tụ Quỷ Linh là một loại âm vật thiên tính luyện chế sau này, nhưng có thể tụ dưỡng Quỷ Tướng, một khi phóng xuất ra, có thể trong nháy mắt đoạt mạng người, cho dù chạy ra độc thủ cũng sẽ đại bệnh ba tháng.

Nhưng nếu muốn nuôi Quỷ Tướng thì mỗi ngày phải cho chúng ăn tinh huyết của nhân loại. Quỷ Tướng phóng xuất ra ước chừng bốn mươi năm người, cũng không biết có bao nhiêu người chết trong tay của hắn.

Đám Quỷ Tướng kia oán khí vô cùng, vừa mới tới gần ta, lập tức hung ác mở cái miệng lớn dính máu ra, muốn trực tiếp cắn nuốt hết dương khí của ta!

"Trảm!" Ta quát to một tiếng, song đao Trảm Quỷ Thần rời vỏ, nhắm ngay một Quỷ Tướng sứ đứng gần ta nhất dùng toàn lực chém tới.

Uy lực song đao Trảm Quỷ Thần vô cùng lớn, quỷ sẽ bị trảm đến, lập tức hóa thành một cỗ khói đen.

Nhưng Quỷ Tướng còn lại cũng không e ngại, lại bị Bạch Mi lão đầu điều khiển, vây công về phía ta.

Nếu chúng nó xâm nhập vào trong cơ thể, nhất định sẽ nguy hiểm vạn phần. Ta không dám khinh thường, cuống quít thi triển đao thuật dung hợp thương pháp của Dương gia, bốn phía đánh ra.

"Chém!"

"Chém tiếp!"

Ta ngay cả vung song đao, lại liên tiếp chém giết mấy tên Quỷ Tướng.

Nhưng không nghĩ tới những Quỷ Tướng này thật sự quá nhiều, từng Quỷ Tướng lại mười phần lệ khí, chỉ là một môn tâm tư muốn lấy mạng của ta, trong khoảng thời gian ngắn, ta khó có thể thoát thân.

"Còn chờ gì nữa? Đi mau, chỉ tiếc cho Linh Đang bảo bối của ta." Lão đầu lông mày trắng thấy ta đã tiến vào vòng vây, lập tức kêu lớn.

Hách què cùng với Ngô thị tỷ muội vừa nghe, cũng lập tức thanh tỉnh lại, nhanh chóng vọt tới cửa sổ, muốn mượn cơ hội này bỏ chạy.

Ta đem mấy người này nhốt ở trong nhà, đang chờ Trương Tiểu Nhu dẫn đội trợ giúp, sao có thể để bọn họ dễ dàng đào tẩu như vậy? Lập tức ta xuất liền mấy đao, chém giết mấy con Quỷ Tướng, mấy bước vọt tới trước cửa sổ.

Hách què đã một chân bước ra ngoài cửa sổ, hơn nửa người đều đi ra. Chỉ là ba lô trên người hắn quá mức nặng, cái chân kia cũng tàn tật, trong lúc nhất thời mắc kẹt tại nơi đó.

Ta nhào về phía trước, không nói hai lời, nâng đao lên liền chém!

Xuy xuy một tiếng, đang chém vào đùi của hắn thò ra ngoài cửa sổ kia, lúc này đau đến mức hắn kêu thảm một tiếng, té thẳng từ trên cửa sổ xuống!

Túi tiền nặng nề sau đó rơi xuống, nện ở trên người hắn. Ta một cước hung hăng đá tới, chính giữa mặt, trên mặt hắn lập tức hiện đầy huyết tương cùng nước mắt.

"Ai còn dám ra đây, đây chính là kết cục!" Song Đao ta buông xuống, lớn tiếng kêu lên.

Lão ni cô đứng gần cửa sổ lập tức bị dọa sợ, tiến thoái lưỡng nan không biết phải làm sao cho phải.

"Còn chờ cái gì nữa, mau nhảy đi." Lão đầu lông mày trắng lớn tiếng thúc giục, đồng thời Linh Đang trong tay tăng nhanh tần số lay động. Đám Quỷ Tướng kia vây quanh ta được vài phần, thế công càng thêm hung mãnh.

Ta vội vàng bứt ra tránh né, vung đao chém loạn!

Lão ni cô còn đang do dự, lại bị lão đầu lông mày trắng đẩy mạnh một cái.

Nàng cũng không chuẩn bị tốt việc nhảy qua cửa sổ, lần này trở tay không kịp, lúc này sợ hãi kêu một tiếng, đầu rơi xuống dưới.

Chắc là làm đủ chuyện xấu rồi, đáng đời.

Thời điểm Hách què bị ta chặt rơi xuống bệ cửa sổ, dao khua trong tay rơi vào trên một nhánh cây, lão ni cô vừa rơi xuống, lưỡi đao liền vừa vặn kẹp ở trên cổ nàng.

Nàng cực kỳ thống khổ, hai tay nắm chặt nhưng ngay cả tiếng kêu cũng không kịp phát ra, từ trong khe tay chảy ra một mảnh máu tươi, ngay sau đó thân thể vừa lộn, liền không nhúc nhích nữa.

"Tỷ tỷ!" Lão thái nhân trông thấy cảnh này, lập tức kinh hãi kêu to lên.

"Chạy mau! Nếu chậm một chút nữa ngươi cũng không đi được." Bạch Mi lão đầu gấp giọng thúc giục.

Nhìn môn lão quá mức oán hận quay đầu lại nhìn thoáng qua. Tỷ tỷ của nàng chết hơn phân nửa là do Bạch Mi lão đầu tạo thành, nhưng trước mắt cũng không suy nghĩ nhiều nữa, nàng cực kỳ nhanh nhẹn nhảy lên bệ cửa sổ, xoay người đáp xuống.

Bạch Mi lão đầu lắc chuông rối vang, trong miệng lẩm bẩm, tiếng nói càng cao hơn tiếng gọi.

Từng trận từng trận gào to, từng Quỷ Tướng bị âm khí bao phủ càng thêm hung lệ, vây công càng lúc càng nhanh, càng lúc càng hung ác. Nhìn ra được tu vi lão đầu lông mày trắng không thấp, ít nhất cũng là cấp bậc hộ pháp Long Tuyền sơn trang.

Ta tự nhiên có thể chém giết hắn, nhưng lại bị Tụ Quỷ Linh quấn lấy, mắt thấy môn lão quá nhảy xuống cửa sổ, lảo đảo vọt vào trong rừng hoa quế.

Chạy một người, trong phòng còn một người nữa. Ta sợ người cuối cùng cũng bỏ chạy, đang muốn tới gần cửa sổ, trong phòng đột nhiên phát ra một tiếng vang trầm.

Nguyên lai là lão đầu lông mày trắng lại triệu hồi ra một quỷ thân hình cao lớn Vô Đầu, thoáng cái phá tan cửa sau, hắn lập tức bỏ chạy thật nhanh!

Lão già này quả nhiên gian xảo, nếu đã có loại thủ đoạn này, vừa rồi lại không lộ ra, mà là một mực thúc giục những người khác nhảy cửa sổ, mượn cái này thu hút sự chú ý của ta.

Hắn xem đám người Ngô gia tỷ muội là mồi nhử, còn mình lại chạy trốn!

Ta có lòng muốn đuổi theo, căn bản là không dứt ra được.

Bốp!

Đúng lúc này, bên trong trùng điệp Quỷ Tướng hiện lên một đạo hàn quang, như là sao băng thiểm điện, trực tiếp đâm tới hậu tâm ta.

Quỷ Vương thứ!

Một khi ngưng tụ Quỷ Tướng luyện hóa đến trình độ nhất định, sẽ ngẫu nhiên sinh ra một ít sát chiêu cực kỳ hung lệ. Quỷ Vương Thứ chính là thường thấy nhất, cũng hung ác nhất một chiêu, có thể làm cho quỷ ảnh như điện, tốc độ cực kỳ kinh người.

Nếu như Bạch Mi lão đầu ngay từ đầu tế ra sát chiêu như vậy, ta còn có thể tránh thoát, nhưng trước mắt bị Quỷ Tướng đỡ song đao, ta còn bị phân thần, nào tránh thoát?

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng long ngâm, ngay sau đó toàn thân ta đều phát sáng lên.

Tầng ánh sáng loá mắt kia, ở trên người của ta hợp thành một vòng chiến giáp, chặn Quỷ Vương lại gắt gao!

Quỷ Tướng cũng theo đó bị tách ra, biến thành một sợi khói đen.

Là Long Đảm Chiến Giáp! Ta hơi nghi hoặc một chút liền tỉnh ngộ lại.

Đây là kỹ năng tinh linh sau khi đạt được âm linh của Triệu Vân, khi bản thân bị thương tổn có thể kích phát Long Đảm Chiến Giáp, bảo vệ toàn thân!

Ta mừng rỡ cầm Trảm Quỷ Thần song đao lên, quán chú tu vi toàn thân vào trong đó, mấy đao sắc bén đã đánh tan hai tên Quỷ Tướng cản đường kia.

Hai tên quỷ tướng phía sau chuẩn bị dùng âm khí tụ thành móng vuốt sắc bén chụp vào trái tim ta, ta lộn về phía sau một cái, hai đao "thịch" một lần nữa chặt đứt ngang thân thể chúng!

Quả nhiên Âm Dương đao pháp không phải cái đinh gì, một khi toàn lực thi triển đối phó bọn Quỷ Tướng này quả thực là vô cùng thành thạo.

Ta chứng kiện ta tận khả năng nhanh chóng giết chết toàn bộ Quỷ Tướng còn lại, sau đó đuổi theo sau nhà, nhưng cũng ước chừng chậm hơn mười phút.

Cũng không biết lão nhân lông mày trắng này lai lịch ra sao, vừa tâm ngoan thủ lạt, lại vừa có thủ đoạn âm độc như vậy, lại còn cùng Long Tuyền sơn trang có liên quan gì, ta quyết không thể bỏ qua cho lão!

Xung quanh tối đen, xung quanh là rừng hoa quế trắng xóa. Muốn truy tung một người cũng không dễ dàng.

Cũng may trận ác chiến vừa rồi ta liên tiếp chém giết vô số Quỷ Tướng, mà khí tức lão đầu lông mày trắng kia ta cũng bắt được.

Ta cứ thuận theo cỗ khí tức này, một đường truy tung xuống.

Đệ nhất thiên nhị thiên thất ngũ chương, thiên cổ nhất mỹ nhân

Khí tức mới này chạy cực nhanh, ta còn tưởng rằng hắn già càng già càng dẻo dai, nhưng sau đó liền phát giác, dọc theo đường đi bụi cỏ đều không có cạo đi dấu vết chà đạp. Ngược lại trên ngọn cây có không ít nhánh cây bị đụng gãy.

Ngự quỷ phi hành?

Xem ra, ta đã quá xem thường hắn rồi, thủ đoạn ẩn giấu của lão già này cũng thật không ít.

Nhưng hiển nhiên hắn còn không bằng cao thủ nhất lưu của Long Tuyền sơn trang, cũng có thể sử dụng Tụ Quỷ Linh, linh lực hao phí quá nhiều, tiểu hồn sau lưng hắn lảo đảo lảo đảo, cành cây trên đường bẻ ngoặt trái ngã phải rất không theo quy luật nào.

Hơn nữa tốc độ càng lúc càng chậm, có lẽ linh lực đã sắp hết.

Ta lại đi một đoạn đường, xa xa nhìn thấy dưới chân núi sáng lên một mảnh ánh đèn, phảng phất có không ít bóng người đang vây tụ đến nơi này.

Hẳn là Trương Tiểu Yêu nhận được thông báo của ta, mang theo sức cảnh giác xông lên đây.

Nhưng ta vẫn không dám buông lỏng chút nào.

Bà lão đã chết ngay tại chỗ, cái chân tốt của Hách què cũng bị ta chặt đứt, hai tên này vừa chết liền nằm trước phòng nhỏ, căn bản là trốn không thoát. Nhìn cửa lão thái gia tuy trốn vào rừng hoa quế, nhưng dù sao bà cũng không có pháp lực, tuổi tác cũng không còn nhỏ, cũng chạy không nổi đến đâu.

Nhưng lão nhân bạch mi lại khác, thân mang âm vật đỉnh cấp Long Tuyền sơn trang, hơn nữa chiêu và bản lãnh cũng nhiều, cảnh sát bình thường chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Nếu để hắn chạy khỏi vòng vây, thật sự là rất khó kiếm!

Lập tức ta tăng nhanh cước bộ, một đường điên cuồng đuổi theo.

Nhưng đuổi theo, đột nhiên cảm giác, khí tức phía trước tựa như đột nhiên dừng lại.

Lão gia hoả này đang làm trò gì? Chẳng lẽ phát hiện ra ta đang đuổi theo ở phía sau, muốn thiết lập mai phục cho ta sao?

Ta thu ấn song đao, từng bước một vô cùng cẩn thận tiến sát tới, nhưng hắn vẫn không có chút động tác nào.

Ta lại đi một hồi, thấy lão đầu lông mày trắng nằm dưới tàng cây hoa quế cách đó không xa.

Đây là đang chơi trò gì? Muốn dẫn dụ ta tới và đột nhiên hạ sát thủ?

Ta có chút chần chờ dừng bước, nhưng trong giây lát ngửi thấy mùi máu tươi cực kỳ nồng đậm trên người lão đầu lông mày trắng.

Đây là có chuyện gì?

Ta chần chờ một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ thấy bạch mi lão đầu nằm ngang trên mặt đất, quần áo trên người rách nhiều chỗ, trên mặt cũng đầy vết cào, hẳn là vừa rồi lúc ngự quỷ phi hành bị nhánh cây làm bị thương. Nhưng vết thương trí mạng của lão lại ở trên cổ, bên trên có một vết thương thật nhỏ, chỉ dài có một tấc.

Vết thương cực sâu, vừa đúng lúc có thể làm cho hắn không chút tiếng động mà mất mạng trong thời gian ngắn nhất.

Là bị người ta giết chết!

Bốn bề ngoài không có dấu hiệu tranh đấu gì, chợt nhìn tới, còn tưởng rằng hắn bị nhánh cây xé rách yết hầu.

Nhưng rốt cuộc người này là ai? Vậy mà có bản lĩnh như vậy, thần không biết quỷ không hay giết lão đầu Bạch Mi? Hơn nữa ta một đường đuổi theo lâu như vậy, vậy mà nửa điểm cũng không phát hiện được tung tích của hắn.

Ta tiến lên kiểm tra một phen, trên người hắn ngoại trừ một ít tạp vật, căn bản không lưu lại chút manh mối nào có giá trị.

Tụ Quỷ Linh cũng không thấy, chắc chắn là tên sát thủ kia cầm đi.

Đúng rồi!

Lão đầu này và Long Tuyền sơn trang có nguồn gốc rất sâu xa, chẳng lẽ Long Tuyền sơn trang phát hiện chuyện đã bại lộ, sợ bị ta bắt sống, hỏi ra bí mật gì đó, lúc này mới giết người diệt khẩu sao?

Nghĩ tới đây, ta không khỏi sợ hãi!

Tên gia hỏa này nếu có thể thần không biết quỷ không biết làm thịt Bạch Mi lão đầu, nếu một ngày nào đó âm thầm hướng ta làm việc đó thì sao? Xem ra cẩn thận phải cẩn thận hơn nữa.

Ta lại đơn giản kiểm tra một phen, thấy không có phát hiện gì mới, liền xoay người đi thẳng về phía Quế Hoa Am trên núi.

Mục đích đêm nay, vốn chính là kiểm tra thực hư bí mật trong đồng tượng kia, trải qua nhiều chuyện như vậy, nên trở về trọng điểm.

Quế Hoa Am vẫn như cũ lẳng lặng tọa lạc ở đỉnh núi, ta từ trên tường lật qua, thẳng đến đại điện phía bắc.

Đi tới trước cửa đại điện, ta mở ba lô ra, lấy đồ vật bên trong ra.

Cái này đều là ta chuyên môn vì hàng phục âm vật, chuẩn bị đồ vật chiều dài.

Hồng ti tú bào, hộp son tinh xảo, dấu hoa giấy, thanh đồng tiểu kính, kim chỉ hồng nhi hồng, thêu đầy cẩm gấm Bách Hoa Hạc Điểu, đây đều là những vật nữ tử thích nhất lúc xưa.

Ở trong gương trong tửu lâu, ta đã nhìn thấy Âm Linh cư ngụ trong âm vật là nữ tử.

Âm vật này liên tiếp hại chết nhiều người như vậy, lại tất cả đều là thiếu nữ trẻ tuổi, sợ là sớm đã sinh ra một ít linh trí. Nếu như nó thấy tình thế không ổn đào tẩu, vậy thì thật phiền toái.

Ta chuẩn bị xong những thứ này, chính là dùng cái này để dẫn, tạm thời kéo Âm Linh lại.

Ta móc bột gạo nếp ra, rải lên một tầng trên những thứ này, lặng lẽ trốn ở dưới gốc cây hoa quế ở phía xa xa.

Ta vừa giấu xong, trong đại điện trống không một bóng người liền phát ra một trận thở dài nhẹ nhàng, sau đó một trận gió thơm từ trong điện thổi ra, cửa điện nghiêm ngặt bị đẩy ra một khe hẹp.

Hương khí tràn ngập khắp nơi, xộc vào mũi, khiến người ta thoải mái không nói nên lời, cứ như người mê người nhất thế giới, là thứ khiến người ta say mê nhất. Hơn nữa, sự rung động trong lòng nó tạo ra khiến đáy lòng rung động, cứ như thời khắc nó sắp gặp được người yêu - niềm vui sướng không cách nào ức chế, tự sinh ra trong tự nhiên!

Ngay sau đó, một nữ tử giống như trang giấy, từ trong khe hẹp kia chui ra.

Sau khi nàng bay ra khỏi cửa khâu, lập tức đầy đặn, biến thành kích cỡ chân nhân.

Chỉ thấy trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc của nàng mặc tú hoa la sam màu hồng phấn, hình hạt dưa, nổi lên một đôi lúm đồng tiền đỏ hồng. Đôi mắt u buồn, lông mày cong cong, nhộn nhạo phong tình thần vận làm người say mê.

Dung mạo, dáng người đó, so với bất kỳ một đại minh tinh nào cũng phải xinh đẹp hơn vô số lần, mê người vô số lần! Vẻ đẹp quả thực không cách nào ví von.

Bất cứ ai như nam nữ đều tim đập thình thịch!

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo trên bầu trời đêm.

Ánh trăng tựa hồ cũng bị vẻ đẹp của nàng làm cho khuất phục, cảm thấy xấu hổ, tranh thủ thời gian trốn vào trong đám mây.

Khi nàng vừa xuất hiện, cành hoa khắp viện giống như thẹn không bằng, vội vàng quay đầu lại, thật sự là đẹp đến trăng tròn thẹn hoa!

Nàng ta chân thành tiến tới, đi về phía mấy món đồ mà ta lưu lại.

Nàng ta không nhìn son phấn, không nhìn áo bào đỏ, thậm chí ngay cả gương đồng cũng không nhìn thấy, mà là một tay cầm lấy hộp may chỉ. Cầm trong lòng bàn tay cũng không mở, cứ si ngốc nhìn.

Mặc dù không chút biểu tình, nhưng vẫn phong tình vạn chủng, đủ để cho người si tâm khó quên!

Trong lúc nhất thời, ngay cả ta cũng có chút nhìn ngây người!

Nàng si ngốc nhìn thật lâu, đột nhiên thở dài một hơi, lại buông xuống hộp may vá, quay người trở về, vẫn như mảnh giấy chui vào trong điện, chỉ còn là gió thơm khắp viện lay động, say lòng người.

Phảng phất như Cửu Thiên Tiên Nữ vừa mới giá lâm nhân gian, khiến người ta chậm chạp không dám tin tưởng, vừa rồi tất cả không phải là đang nằm mơ chứ?

Vị trí một ngàn hai bảy trăm chín mươi sáu chương Thi Hương nang.

Đợi đến lúc cô gái kia tiến vào đại điện một lúc lâu, ta mới kịp phản ứng, cuống quít đuổi theo!

Mỗi đồ vật trong cung điện đều bị ta tung lên một lớp bột gạo nếp, chỉ cần bị nàng chạm vào, tự nhiên sẽ lưu lại khí tức, bị ta khóa chặt.

Ta cắn ngón giữa, vẽ trên cửa chính một đạo linh phù vây khốn, lúc này mới nhẹ nhàng đẩy cửa điện ra.

Toàn bộ đại điện không một bóng người, nhưng đèn đuốc sáng trưng.

Nguyệt Thần bà bà lộ ra nụ cười hiền lành, cung kính chờ đợi hai bên giống như ban ngày. Chẳng qua đồng tử tay bưng bát nước kia, trừ toàn thân đầy vết rạn, càng lay động leng keng leng keng, nước trong bát khắp nơi.

Xem ra ta không đoán sai, âm linh sống nhờ trong âm vật liên tiếp giết chết mấy thiếu nữ kia, đã dần dần khôi phục một ít thần trí.

Nó giống như nhớ lại một ít chuyện xưa khi còn sống, chỉ là còn chưa hoàn toàn khôi phục, thậm chí còn không nhớ nổi mình là ai?

Nhưng, trong nội tâm khát vọng nhất, lưu luyến nhất, ký ức không thể xóa nhòa nhất đã bị kích thích.

Ta theo khí tức lưu lại trên bột gạo nếp, quay đầu nhìn lại, lập tức phát hiện một chỗ góc trong đại điện có một tấm rèm vải đang rung rung rất nhỏ, nhìn qua phảng phất bên trong cất giấu một con chuột ăn vụng dầu thắp.

Tuy nhiên ta cực kỳ rõ ràng, thế này chắc chắn là Âm Linh kia rồi!

Nó đã nhận ra nguy cơ, nhưng trên cửa lớn đã bị ta viết Khốn Linh Phù không có cách nào chạy trốn, chỉ có thể tạm thời trốn ở chỗ này. Ta tiến về phía trước hai bước, màn vải kia càng run rẩy dữ dội hơn.

Ta móc ra một lá linh phù trung phẩm, bóp ở lòng bàn tay, lại tới gần hai bước.

Phù!

Một trận âm phong mạnh mẽ ập đến.

Đèn đuốc trong đại điện lập tức đã tắt hơn phân nửa, chỉ còn lại mấy chén gần cửa còn tản mát ra ánh sáng cực kỳ yếu ớt.

Ta hít hít mũi một cái, phát hiện tuy rằng âm phong rét lạnh thấu xương, nhưng lại tràn đầy một loại hương thơm thấm vào ruột gan, phảng phất thể hương trên người mỹ nữ cổ đại, làm cho tâm thần người ta không khỏi vui vẻ thoải mái.

Theo âm phong kéo tới, rèm vải kia cũng theo đó phồng lên, chậm rãi hình thành một người, tựa như đang cất giấu một nữ thần dáng người thướt tha, xinh đẹp đến tận cùng.

Ta lại đi về phía trước hai bước, mùi thơm càng đậm, phạm vi tấm rèm vải rung động càng lớn, hiển nhiên nàng đã nhận ra nguy hiểm, cực kỳ hoảng sợ.

Vóc người nó vốn đã thướt tha, cử động nhẹ thôi đã mê người rồi...

Chỉ cần tâm thần hơi chút không kiên định, sẽ bị mê hoặc, nhưng ta cũng không phải người mới ra khỏi nhà tranh, tự nhiên không có khả năng mê hoặc.

Lập tức linh phù được nhen lửa, ném về phía tấm rèm vải!

Linh phù vừa tới gần, người trong màn phảng phất cực kỳ đau đớn, phát ra từng đợt tiếng kêu thảm thiết yếu ớt, âm khí trong đại điện cũng giảm bớt vài phần.

Ta lại lấy ra liên tiếp ba tấm linh phù ném tới, tấm màn rốt cuộc không động đậy nữa.

Ta đợi một hồi, thấy không có gì dị thường, lúc này mới đi tới, lập tức phát hiện trong màn vải có một túi thơm.

Túi thơm này là do tơ tằm đủ mọi màu sắc tạo thành, hoa văn bên trên phong cách cực kỳ cổ xưa. Vừa hào hùng lại lộ ra vẻ thanh nhã của thiên nhiên, là một vật cất giấu thời cổ đại vô cùng hiếm có!

Từ hoa văn hình cánh chim bay trên vải, ta thấy có lẽ là niên đại của túi thơm này ở trước sau Xuân Thu Chiến quốc.

Dưới đáy túi hương còn thêu một hàng chữ nhỏ màu vàng kim óng ánh: "Di quang lưu hương đây."

Di quang?

Ta âm thầm lẩm bẩm một tiếng, giống như đã thấy trong quyển sách nào đó, lập tức bừng tỉnh, đây không phải là Tây Thi sao?

Nhắc tới Tây Thi chỉ sợ không quen thuộc, Tây Thi là một trong bốn đại mỹ nữ nổi tiếng của Trung Quốc, câu chuyện của nàng tại dân gian lưu truyền rất rộng rãi. Tây Thi vốn tên là Di Quang, là người Việt quốc thời kỳ Chiến quốc, vì nhà ở Tây thôn nên mới gọi là Tây Thi.

Nghe nói dung mạo nàng xinh đẹp tuyệt trần, mỗi lần giặt quần áo, ngay cả cá trong nước nhìn thấy cũng vong tình chìm xuống đáy nước. Đây chính là nguồn gốc của việc trầm cá.

Lúc ấy Việt Quốc bị Ngô Quốc đánh bại, ngay cả Việt Vương Câu Tiễn cũng đã thành tù binh của Ngô Vương, Ngô Vương làm nhục mọi cách để hắn nuôi ngựa, ăn phân bò, thậm chí trước mặt hắn ngủ phu nhân của mình, nhưng cũng chỉ là yên lặng chịu đựng.

Cứ vậy mà nhẫn nhịn được ba năm, ba năm qua mỗi ngày hắn đều nếm một ngụm mật đắng, nhắc nhở chính mình cuối cùng vẫn có thể khổ sở cam lai.

Cuối cùng thì ván bạc kiếm muối chôn vùi cũng được hồi báo, Ngô vương cảm thấy giở trò này thật sự rất ngoan ngoãn, vì vậy lại thả cho gã về nước.

Sau khi trở lại quê cũ, Câu Tú lập tức thay đổi bộ dáng, hắn phái văn chủng quản lý quốc gia chính sự, Phạm Dung quản lý quân sự, tự mình cùng binh lính tiền tuyến huấn luyện, nói cho các binh sĩ chính mình ba năm qua gặp phải đủ loại khuất nhục, khiến các binh sĩ nghiến răng nghiến lợi!

Theo nỗ lực trên dưới nước, Việt quốc rốt cục từ từ cường đại, đồng thời tự mình tiến về Tây thôn tìm kiếm đệ nhất mỹ nhân Tây Thi, quỳ gối trước mặt Tây Thi, khẩn cầu Tây Thi hy sinh nhỏ ta, thi triển mỹ nhân kế mê hoặc Ngô Vương, lấy thời gian phản kích chiến tranh cho Việt quốc.

Thành ý hàm nghĩa làm Tây Thi cảm động, Tây Thi đáp ứng thỉnh cầu hiến thân mình cho Ngô Vương.

Sau khi đến Ngô quốc, Tây Thi dựa vào tướng mạo khuynh quốc khuynh thành của mình cùng cầm kì ca múa cao siêu, khiến cho Ngô vương ngày đêm trầm mê tửu sắc, không để ý tới triều chính, lợi dụng cơ hội tiến công.

Quả nhiên Ngô quốc đã bị diệt, Ngô vương mất mạng, nhưng Tây Thi lại như một bí ẩn không rõ tung tích. Có người nói Tây Thi đã chết trong chiến loạn, có người nói Tây Thi mang tình yêu quân ái, ban thưởng ngàn vàng cho Tây Thi và người yêu quy ẩn núi rừng...

Có một số ghi chép trên sách sử, Tây Thi sở dĩ có thể hấp dẫn ba ngàn sủng ái trên thân Ngô vương là bởi vì trên người có thể tản mát ra một loại mùi thơm làm người ta mê say. Phu sai đối với mùi hương cơ thể này cực kỳ mê luyến, cùng Tây Thi Hàng Ca đêm càng ghét không đủ, còn chiêu mộ danh tượng chế tác một cái Tụ Hương nang, để cho Tây Thi mang theo bên người, dùng để cất chứa mùi thơm.

Không nghĩ tới túi thơm kia thế mà lưu truyền đến nay, lại trùng hợp bị ta bắt gặp.

Hiển nhiên âm linh quấy phá chính là Tây Thi, nhưng giờ phút này nàng đã hoàn toàn không còn thần trí, chỉ là một quỷ hồn bình thường mà thôi.

Đáng thương hơn nữa là một đời kỳ nữ yêu quốc lại bị người lợi dụng, hại nhiều thiếu nữ vô tội như vậy! Nếu nàng dưới suối vàng biết, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Chuyện cho tới bây giờ, chân tượng của án mạng đã rất rõ ràng rồi.

quyên góp Quế Hoa sơn là Ngô lão có hai nữ nhi, cũng chính là hai lão ni cô trong Quế Hoa Am kia.

Trong lúc hai nàng sống nghèo rớt mùng tơi, Hách què tìm tới cửa, giới thiệu cho các nàng một người cha nuôi, cũng chính là lão đầu lông mày trắng đến từ Long Tuyền sơn trang.

Mượn túi hương Long Tuyền sơn trang, mấy người bọn họ chật vật vi gian, lừa gạt thiếu nữ vô tri buộc dây đỏ hiến tế, đem tất cả các nàng luyện thành đan dược.

Sau đó, bán đan dược với giá cao cho đám phú bà, rồi thu tiền!

May mà trong quá trình luyện dược, bọn họ vô ý xảy ra sơ suất, đặt sai hai đầu dây đỏ tế tự, từ đó bị ta tra ra manh mối, một đường truy tung đến tận đây.

Chẳng qua, lão đầu lông mày trắng đã chết, tiếp tục truy tìm manh mối Long Tuyền sơn trang cũng gián đoạn theo...

Rốt cuộc Bạch Mi lão đầu là bị ai giết?

Ta cũng đang ở đây, một tiếng bước chân vội vã từ trong viện vang lên.

Ta quay đầu nhìn lại, là hai huynh muội La Lệ, Trương Tiểu Nhu.

"Ngươi không sao chứ?" Trương Tiểu Yêu rất quan tâm hỏi.

"Không có việc gì." Ta lên tiếng, nhìn về phía La Lệ.

La Lệ minh bạch ý tứ của ta là gì, đỏ mặt cúi đầu xuống.

La Dương ở một bên giải thích: Đúng như muội muội hắn nói, muội muội hắn không bị tổn thương gì, mà là tự mình chủ động tìm cơ hội tránh né mọi người.

Lúc du ngoạn ở Quế Hoa sơn, nàng trùng hợp gặp được một học viên nam rất ưa thích năm đó, hai người xa cách từ lâu mới gặp lại, vừa gặp đã yêu, hẹn tới hội nhạc.

Nàng đã gặp cơ hội trong phòng âm nhạc, căn bản không nghĩ tới hình ảnh quấn dây đỏ kia lại khiến ca ca của hắn liên tưởng đến vụ mất tích của thiếu nữ kia, lúc này mới sợ bóng sợ hãi một hồi.

Lập tức, Trương Tiểu Yêu giới thiệu cho ta, lão ni cô chạy trốn, Hách què bị thương toàn bộ bị truy bắt quy án, bọn họ đối với sự thật phạm tội nhận thức cũng không kiêng dè, vụ án làm kinh động mưa gió của thiếu nữ mất tích khắp thành rốt cuộc đã hạ màn.

Ta cũng không có mời tham dự tiệc mừng công của đội cảnh báo, dù sao thân phận của ta có chút đặc thù, thân phận thương nhân âm vật càng không tiện tuyên dương. Nghỉ ngơi hai ngày, sau đó liền trở về võ hán.

Trước khi đi, Trương Tiểu Yêu hung hăng khích lệ ta một phen, nói trình độ thám án của ta cao siêu, hơn nữa có dũng có mưu, có thể liều mạng với Tống Dương – thủ tịch của tỉnh nhè cố vấn bất bại!

Lúc ấy ta chỉ cười cười, cũng không biết Tống Dương là ai.

Ngàn vạn lần không nghĩ tới một ngày nào đó trong tương lai, ta sẽ bởi vì cùng một đại án kinh thiên, cùng hắn đánh nhau đạo, nhưng đó đã là lời sau rồi.

Cái túi thơm này bị ta mang về cổ quán, trải qua do Doãn Tân Nguyệt chuyển tay bán cho một cái mỹ tinh—— nàng dung mạo diễn xuất đều là thượng thừa, chỉ là thối trời sinh, rất chán ghét vì đồng bọn tạo đạo của mình. Từ khi mang túi thơm này vào, tinh đồ thuận buồm xuôi gió, đã tiến vào nhất lưu hoa đăng.

Bạn học ngày đầu tiên, nghìn hai bảy ngàn bảy.

Gần đây rất nhàn rỗi, chưa từng có khách nào tới cửa.

Tuy nhiên ta cũng đã sớm quen rồi.

Đêm hôm đó, ta pha xong trà, cầm lấy bút ký gia gia lưu vừa mới lật xem không được mấy trang, động cơ đột nhiên vang lên.

Cầm lấy đánh số lên xem, là một cái mã số xa lạ.

"Đây là Trương Cửu Lân sao?" Giọng nói của máy truyền tin nghe rất quen thuộc, thế nhưng lại không nhớ ra là ai.

"Ừm, là ta." Ta theo bản năng đáp.

"Mẹ kiếp, thật đúng là ngươi! Gần đây bận cái gì vậy."

"Không vội làm gì, hiện tại rất nhàn nhã." Ta vừa trả lời vừa buồn bực, đây là ai vậy?

Bởi vì ta làm việc này rất đặc biệt, rất ít khi kết giao với người ngoài, người biết máy truyền tin của ta cũng không nhiều.

Cho dù những lão chủ cố kia đem số hiệu nói cho người khác, thông thường đều có yêu cầu của mình, tuyệt đối không có khả năng gọi thẳng tên, hơn nữa ngữ khí lại càng không có khả năng tùy ý như vậy.

"Ha ha, cũng đúng, ta cho tới bây giờ không thấy ngươi bận rộn." Người nọ ra vẻ rất quen thuộc với ta, ha ha cười nói: "Mấy ngày nữa có tụ hội, ngươi có thể tới không?"

Tụ hội?

Cho đến lúc này, ta vẫn không nhớ ra đối phương là ai, đành phải không quá lễ phép hỏi: "Xin hỏi ngài là ai?"

"Mẹ kiếp! Ngươi thật sự nghe không hiểu? Ta là hào quang, trâu lớn!"

Lần này cuối cùng ta cũng nhớ ra, là bạn học tiểu học của ta.

Lúc đó hai nhà chúng ta ở khá gần nhau, thường xuyên đi học, hắn là một trong những người bạn tốt ít ỏi của học sinh chúng ta.

Chỉ là sau khi tốt nghiệp, liên hệ giữa chúng ta từ từ giảm đi, sau đó lại chuyển sang trời nam đất bắc.

Không riêng gì hắn, những bạn học khác ta cũng đã không liên lạc suốt hai mươi năm nay rồi.

Từ khi tiếp nhận cổ hiệu của gia gia tới nay, thế giới của ta và bên ngoài dần dần bị ngăn cách, ngay cả những bạn học ngày trước, cũng đều chậm rãi quên đi hình dáng.

Hắn vừa báo tên xong, dòng suy nghĩ của ta lập tức trở về quá khứ...

"Còn do dự cái gì, đã nhiều năm không gặp rồi, tới đây đi, uống một chén tốt đi! Tìm bút số điện thoại của ta tốn một phen công phu." Ngưu Đại Huy trực tiếp giúp ta hạ quyết định, ngay sau đó nói cho ta thời gian và địa điểm của buổi tụ hội.

Thả máy truyền tin xuống, tâm tư của ta trở nên lơ đãng, đứng bồi hồi trong năm tháng vô tận.

Tụ hội hôm đó, ta nghĩ nhiều năm không gặp như vậy, chắc chắn không tránh khỏi phải ăn to, cũng không mở cái xe của mình ra, mà là trực tiếp đánh một chiếc xe cho thuê, đi thẳng đến tửu điếm lớn của Tinh Hằng.

Quán rượu lớn của Tinh Hằng là năm nay mới xây, bất luận tên hay là bài danh đều rất thuộc hạng, xe cho thuê căn bản là không vào được bãi đỗ xe.

"Ui, đây không phải là Trương Cửu Lân sao?" Ta vừa từ xe cho thuê xuống đã bị người ta nhận ra.

Ta quay đầu nhìn lại, bên cạnh ta có dừng một chiếc áo khoác A Lục, bên trong là một mập mạp tai vuông tai to.

Mặc dù đã mười mấy năm không gặp, dáng vẻ có chút đi đấy, nhưng ta chỉ liếc mắt là nhận ra, là nhiều tiền hơn.

Từ năm đó, hắn chính là đời phú nhị của lớp chúng ta.

Phụ thân hắn ta bán thịt heo trong chợ nông mậu, tiện tay lấy tiền ra dính chút mỡ. Ví dụ như Nguỵ Cơ, máy truyền tin, những thứ này lúc đó rất mới lạ, hắn ta cũng là người đầu tiên nắm giữ.

Nhưng thành tích học tập của hắn vẫn chẳng ra sao, thi lần thứ hai không phải đứng thứ nhất thì là ngã thứ hai.

Nhưng hắn cũng chẳng hề để ý, lớn tiếng nói, học tập thành tích thì có tác dụng gì, còn không phải là muốn ra ngoài làm công sao? Lão gia phụ đã nói, chỉ cần ta tốt nghiệp, liền kiếm cho ta một cửa hàng, trực tiếp làm ông chủ!

Quả nhiên, mười mấy năm không gặp, ông chủ hắn càng ngày càng đầy đủ.

"Nhiều, đã lâu không gặp." Ta gật đầu cười nghênh đón.

Nhưng tiền nhiều hơn ngay cả xe cũng chưa hạ, hai tay vẫn đặt trên xe.

"Có thời gian thì chúng ta lại ra đây tụ họp, ta mời khách!" Tiền nhiều lời, giơ cổ tay vẫy vẫy ta, đẩy vào bãi đỗ xe.

Trong nháy mắt giơ tay, trên cổ tay mập mạp hiện ra một đạo ánh sáng vàng rực rỡ, là một cỗ lực sĩ phiên bản hạn chế.

Nhiều năm như vậy, ta sớm đã xem qua sự ấm lạnh khắp nhân gian, mặc dù chuyến coi thường này của hắn có chút ngoài dự liệu, nhưng ta cũng không quá để ý, xoay người đi thẳng đến cửa khách sạn.

Trước cửa đứng đấy vài bóng người, ta từ xa đã nhận ra, vẫn gầy như cây ma, mang theo một bộ cao văn gần Thị Kính cao.

Lâm soái vẫn thanh tú như trước, chỉ là trên mặt có thêm một tầng tang thương hơi có vẻ thành thục.

Ngưu Đại Huy vẫn to lớn như vậy, cái bụng to cao nhô ra lại phối hợp với thân thể gần một mét chín của gã.

"Ai nha, Trương Cửu Lân." Ngưu Đại Huy liếc nhìn ta, vội vàng chạy tới, tóm lấy tay ta nói: "Ngươi ngồi chỗ này làm sao mới đến được? Vốn nên là người đầu tiên đến, sao còn giống như Giác nhi chờ chúng ta đến đón ngươi. Ha ha, gần đây cũng không tệ lắm nhỉ?" Nó vừa cười đùa cùng ta vừa tiện tay đập một quyền vào bả vai ta.

Tên này trái lại cùng năm đó không có gì thay đổi, ra tay không nhẹ không nặng, đánh cho bả vai của ta sưng phù một trận.

Hai chúng ta đều bước lên bậc thang, Cao Văn Viễn và Lâm soái cũng tiến lên đón.

Mặc dù đã mười mấy năm không gặp, nhưng dù sao cũng từng cùng nhau trải qua thanh xuân thiếu niên, tình cảm giữa hai bên vẫn là cực kỳ nồng đậm.

Bầu không khí tương đối sôi nổi, trò chuyện vui vẻ.

Ba người đều là người khởi xướng buổi tụ hội. Trong đó, nhà Cao Văn Viễn rất có bối cảnh, năm đó phụ thân hắn là thư ký trong phường thị, chắc bây giờ quan vận thâu thâu tóm. Nghe giọng hôn hắn bây giờ cũng làm việc trong chính phủ, tiền đồ bừng sáng.

Lâm soái là người rất cẩn thận, rất là lão luyện, tuy không có gì kiêu ngạo nhưng tuyệt đối không đến mức thấp giọng đến mức đứng chờ ngoài cửa.

Người có thể khiến hắn ta đích thân tới đón chắc chắn là đại nhân vật nào đó, trong lúc nhất thời ta thật sự không nghĩ ra được sẽ nghĩ là ai?

Ngưu Đại Huy lên tiếng chào hỏi mấy người, liền theo sau đi vào trước.

Quán rượu lớn của Tinh Hằng bị bọn họ bao trọn một tầng đại sảnh đủ hơn năm mươi người tụ hội, đại đa số bạn học đều đã xuất hiện, đang túm năm tụm ba hoặc đứng hoặc ngồi, thân thiết trò chuyện với nhau.

Vừa thấy ta đi đến, lập tức có mấy người xúm lại.

Khi ta còn ở tiểu học, mặc dù không phải học bá, nhưng thành tích cũng rất tốt, lại có thể chơi với bọn lưu manh học đồ, cho nên cơ duyên người ta coi như không tệ. Cách nhiều năm như vậy, tình cảm năm xưa cũng giống như rượu ủ, càng thêm thơm thuần —— ít nhất, mọi người đều cực kỳ nhớ nhung đoạn thời gian trước, nhìn thấy lúc mình cùng học chung cửa sổ, là có thể nhớ tới mình lúc còn bé.

"Trương Cửu Lân, nghe nói ngươi mở cửa hàng ở đây, mãi vẫn không lộ diện, buổi tụ hội này vốn dĩ nên là ngươi thu xếp!" Một nữ học sinh miệng lanh lảnh tiến lên phía trước nói ra: "Đợi lát nữa, ngươi tự phạt ba chén trước đi!"

"Đúng đúng đúng!" Một nam học đen lớn khác bước tới phụ họa: "Khi tới trường, thằng nhóc này luôn uống trộm rượu, chưa bao giờ say, lần này ngươi chạy không thoát."

"Lát nữa ta sẽ cho ngươi ngồi." Hắc Đại đấm ngực ta một quyền: "Ta uống bao nhiêu ngươi uống bấy nhiêu, một ly cũng đừng nghĩ tới uống!"

Đệ nhất thiên thiên nhị bát bạch, Triệu Y Hàm Hàm.

"Hắn uống bao nhiêu cũng không sao cả." Đúng lúc này, tiền nhiều hơn là ở trên cao cùng nhau bước vào, cao ngạo nói: "Dù sao hắn cũng đánh xe tới đây, uống bao nhiêu cũng không sợ."

Lời này nghe ra cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu phối hợp với chìa khoá mà hắn cố ý ném lung tung phát ra tiếng vó ngựa, cùng bộ dáng vênh váo đắc ý kia, thì cũng sẽ không có mùi vị gì.

Ở bản địa, ngay cả xe cũng không có, tụ hội đến muộn, cố ý đến muộn... Chỉ sợ là lăn lộn không được như ý, không có mặt mũi gặp người ta chứ?

Lời này của hắn nhìn như vô ý, nhưng ai cũng nghe được minh bạch.

Bầu không khí trên sân nhất thời có chút lúng túng, Ngưu Đại Huy phất phất tay nói: "Mọi người trò chuyện trước, ta đi xem bạn học đều đã đến đông đủ chưa." Nói xong, vỗ vỗ bả vai ta một cách an ủi, quay người đi ra ngoài.

Đám học sinh trong phòng đều nhìn ta và tiền nhiều hơn một chút, ý tứ trong mắt không cần nói cũng biết.

Ngay sau đó, mấy người Hắc Đại liền vây quanh tiền nhiều hơn, xung quanh ta thoáng cái đã trống rỗng.

Loại khuôn mặt tiểu nhân này ta thấy nhiều rồi, tự nhiên không thèm để ý chút nào, trực tiếp kéo ghế ngồi xuống.

Thân là thương nhân âm vật, ta phụng hành tuyến đường chính là khiêm tốn! Những học sinh này chỉ sợ nghĩ vỡ đầu cũng không nghĩ ra, một phần mười tiền ngân ngân hàng của ta đã đủ mua cả cái tửu lâu này rồi, chứ đừng nói là loại xe nát vặt như Thôi Tập Nhận, cũng không bằng một bánh xe ta đánh xe.

Bạn học đã tới đại khái bốn năm mươi người, tự nhiên chia làm hai vòng nhỏ.

Tình cảm ngăn cách giữa hai vòng không còn nồng đậm trong thời đại học sinh, cũng không phải là học bá học gì, mà là hiện trạng của riêng mình.

Sống tốt, khí thế ngất trời ngồi vây quanh một chỗ, nói gì đến cỗ thị trường, phong vân quốc tế, miệng lưỡi lưu loát, khí thế ngất trời; người không như ý, ai cũng than thở, oán trách ông chủ lòng đen, tiền lương không tăng, giá cả lầu bay nhanh.

Ta không muốn lẫn vào cái vòng tròn đầu tiên là đuôi to sói, cũng không muốn gia nhập vòng vây thứ hai nghe bọn họ nôn ra Khổ Thủy, một mình đi hút tẩu thuốc.

"Như thế nào? Vẫn là giống năm đó đặc lập độc hành a." Ta mới vừa hít hai ba ngụm, liền có một đạo Thiến Ảnh sóng vai cùng ta đứng.

Ta quay đầu nhìn lại, chính là Triệu Y Hàm.

Lúc tới trường, cô là bàn chung của ta, với lại là hoa Ban, còn là hoa khôi. Năm đó, khi bắt được con trai thì đứng quanh sân tập thể.

Nghe nói nàng từ sau khi tốt nghiệp trường học ngoại ngữ Bắc Kinh Minh, cự tuyệt phương dạy bảo, dứt khoát về tới võ hán, hiện tại đang dạy học trong trường.

"Không có." Ta cười lắc đầu: "Đã nhiều năm trôi qua, mọi người đều thay đổi rất nhiều, ta chỉ có chút cảm khái."

"Ừm, đúng vậy." Triệu Y Hàm ngồi xuống bên cạnh ta, nhìn một đám bạn học, tựa hồ nói cho ta nghe, lại tựa hồ là đang lẩm bẩm: "Có người rất hạnh phúc, có người xem rất thống khổ, nhưng đến tột cùng thế nào chỉ có chính mình mới biết. Ngươi đã sống tốt chưa?"

Nói xong, nàng lại đưa đôi mắt trong veo vào ta, đeo kính mắt màu đen lên mũi, lộ ra một chút phong vận trưởng lão.

"Vẫn khỏe." Ta vội vàng trả lời.

Không biết tại sao, trong mắt nàng ta lại phát hiện một tia ưu thương nhàn nhạt, tuy nàng đã cố hết sức che dấu, nhưng ta vẫn có thể nhận thấy được trong nội tâm nàng vô lực cùng bàng hoàng.

"Ta nói này đại mỹ nữ, thế này có gì không đúng chứ?" Đúng lúc này, Tiền nhiều hơn đi một bụng lớn đã đi tới, tràn đầy khí thế liếc nhìn ta, sau đó mặt mũi tươi cười hướng về phía Triệu Hàm Hàm nói: "Mới vừa rồi tìm ngươi nói chuyện, ngươi nói đi vệ sinh, sao vừa chớp mắt đã ngồi đây rồi?"

"Chỉ sợ Triệu đại mỹ nữ nhớ tới hội trường nhỉ? Năm đó chẳng phải nàng cùng bàn với Trương Cửu Lân sao." Trên bàn rượu có người cười đùa nói: "Trương Cửu Lân, ngươi nói thật đi, có phải cũng từng theo đuổi người ta hay không?"

Còn không đợi ta nói gì, tiền nhiều hơn là không vui, quét mắt nhìn người nọ cả giận nói: "Năm đó là năm đó, hiện tại là bây giờ, hiện tại đã là xã hội gì chứ? Niệm cựu sự sự tình rắm chó không đáng."

Hắn ta cực kỳ giàu có vung cánh tay lên, giơ một ngón tay ra trước mặt chúng ta: "Bây giờ chỉ nhìn xe, nhà, tấm vé." Trên mấy ngón tay đó đều đeo một chiếc nhẫn lớn ánh vàng rực rỡ, bên trên được khảm bảo thạch đỏ thẫm xanh biếc.

"Đúng rồi, Triệu đại mỹ nữ." Hắn ta nhìn Triệu Y Hàm, lại bày ra một bộ mạ cười: "Ta vừa mua một khu phòng học bên cạnh mẫu giáo, đang muốn sửa chữa, có ngày nào đó có thời gian tham mưu tham mưu giúp ta?"

"Lão bản nói đùa rồi, chuyện sửa chữa trang trí ta dốt đặc cán mai đấy." Triệu Thừa Hàm mặt tươi cười từ chối.

"Mọi người mau nhìn, ai đến rồi?" Tiền nhiều hơn đang có chút xấu hổ muốn nói cái gì, chỗ cửa đột nhiên truyền đến một tiếng hô to.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba người Lâm soái, cao văn xa, đại huy Ngưu Đại Huy như ba ngôi sao cùng nhau đi vào.

Là Lưu Thanh Vân, người phụ trách học tập lớp chúng ta.

Nghe nói năm đó hắn là văn khoa nguyên của võ Hán thị, thi đỗ Bắc đại chính pháp hệ.

Mặc dù không biết hắn bây giờ làm gì, có thể làm thân phận bạn học khác, đều phải tự mình nghênh đón, hiển nhiên địa vị rất không bình thường.

"Chào các học sinh!" Lưu Thanh Vân hăng hái, mặt mũi tươi cười phất phất tay với mọi người.

Khí thế kia, quả thực cùng lãnh tụ đọc binh không có gì khác nhau.

Có chút bạn học không rõ trong đó, thật đúng là cười to nói: "Ngươi giả bộ cái gì đấy? Chúng ta có phải nên trả lời một câu đầu lĩnh hay không?"

Đồng bạn ngồi bên cạnh tranh thủ thời gian kéo hắn một cái, thấp giọng nói: "Lưu Thanh Vân bây giờ là thư ký ở chợ, do Hàn Thư Ký!"

Thanh âm này không lớn, nhưng mọi người trong phòng đều nghe được rõ ràng.

"Ai ui, hóa ra là Thanh Vân!" Tiền nhiều hơn lập tức vọt tới, từ rất xa đã vươn tay ra.

Những người khác cũng đặc biệt nhiệt tình vây quanh, bắt tay, hàn huyên hàn huyên. Có năng lực ghé sát mặt vào tiền, nói chuyện quan vận Thương đạo; người không có năng lực, thì hơi ở phía sau, nói chuyện phiếm hồi tưởng lại trường, thành tích của Lưu Thanh Vân kinh người cỡ nào, lời nào lão sư từng cho hắn, quả nhiên là sự thật.

Lưu Thanh Vân bị mọi người cực kỳ thân thiết vây quanh, trên mặt luôn giữ nụ cười chiêu bài, dường như không khác gì thể hiện lòng người dân.

Bên ngoài đám người, chỉ có mình ta và Triệu Y Hàm không nhúc nhích.

Hai chúng ta nhìn nhau cười một tiếng, sau đó lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Ài, thế đạo thay đổi, vẫn là nhân tâm thay đổi ư? Đám bạn học giản dị tự nhiên lúc trước đi đâu hết rồi?

Sau khi Lưu Thanh Vân đến, tiệc rượu nhanh chóng được bắt đầu.

Không cần ai phải tận lực an bài, trải qua lúc trước đàm luận, mỗi người đều cực kỳ rõ ràng vị trí đã định sẵn cho mình.

Phong Sinh Thủy lăn lộn trên một bàn, miễn cưỡng sống qua được một bàn, lại là một bàn nữa.

Cho đến lúc này, ta có chút hối hận vì đã tới tham gia tụ hội lần này.

Ta kéo qua ghế, liền ngồi gần cái bàn kém nhất không như ý kia, Triệu Y Hàm từ chối đám người Tiền Lưu Ân liên tục mời, ngồi ở bên cạnh ta, chọc cho rất nhiều người nhìn ta bằng ánh mắt kỳ quái.

Rượu mới vừa ngồi lên bàn, Lưu Thanh Vân được mọi người đề nghị, bưng chén rượu lên rồi cáo từ.

Lời hắn nói cực kỳ xinh đẹp, đầu tiên là nhìn lại năm tháng thanh tịnh năm đó, cảm tạ ân sư mẫu, sau đó lại mang theo cảm kích mãnh liệt ngắm nhìn tương lai, cuối cùng một câu cất cao giọng: "Bảo chúng ta dắt tay nhau sáng tạo ngày mai càng thêm tốt đẹp!"

Quả thực cùng bản thảo mười tám thì không có gì khác nhau, bất quá lại thu hoạch được tiếng sấm như tiếng sấm.

Ngày thứ một nghìn hai bảy trăm chín, trào phúng (chương thứ hai:

Bình rượu dần dần trống không, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều có vài phần men say.

Có người không ngừng oán trách gian khổ cuộc sống, có người mắng to xã hội không công bằng, có người nói thẳng ra bí sự luôn giấu dưới đáy lòng, còn có người khóc rống, một chữ cũng không nói, ai cũng không biết rốt cuộc vì sao hắn khóc?

Ngay sau đó, Lưu Thanh Vân cầm đầu, những bàn khác liên tiếp mời rượu.

Trên bàn của chúng ta, gần như đều là một đám người kém cỏi nhất lăn lộn, bất luận là ai, tất cả đều ngồi đầy bàn, ai cũng cúi đầu kính rượu...

Quan có Lưu Thanh Vân, giàu có lắm tiền.

Lấy bọn họ cầm đầu bàn người, phảng phất cực kỳ hưởng thụ loại cảm giác này, rất là thân dân vỗ vỗ đầu vai này, nắm tay kia. Mỗi một câu, mỗi một động tác, đều giống như thương cảm ban ân.

Đặc biệt là Tiền nhiều hơn, nhìn thấy Triệu Y Hàm vẫn ngồi bên cạnh ta như cũ, lập tức ghen tuông bộc phát, giả vờ cùng ta chạm mấy chén, sau đó hỏi thăm bây giờ ta đang làm gì?

Ta cười trả lời, chỉ mở một gian tiểu điếm, nuôi gia đình sống tạm mà thôi.

Những người khác trên bàn vừa nghe, ồn ào nói: "Đó là ông chủ, ngươi thuê bao nhiêu nhân viên? Hay là ta làm công cho ngươi đi?"

Ta thản nhiên nói: Bản thân buôn bán rất ít, căn bản không cần phải mời người.

"Đó cũng là một cửa hàng dài mà!"

"Cũng không thể nói như vậy, Trương Cửu Lân nhà người ta mở bán bộ nhỏ, đó chính là bộ trưởng đấy."

Mọi người cũng cười ha hả theo.

Triệu Y Hàm há miệng muốn thay mình giải thích chút gì đó, thấy mặt ta vẫn như cũ mỉm cười như cũ, dáng vẻ nhẹ nhàng như mây gió từ đầu đến đuôi, cũng không mở miệng.

Tiền nhiều hơn là đắc ý vỗ vỗ bả vai của ta, làm bộ thân thiết khoe khoang nói: "Cửu Lân, thật sự không được liền đem cửa hàng kia của ngươi theo ta lăn lộn đi! Hiện tại ta mở công ty kiến trúc nhà, thừa kế đều là những công ty của tập đoàn lớn, hai chúng ta học chung một trận, dù sao cũng có thể giúp ngươi một tay, tùy tiện tìm một việc làm, so với ngươi bây giờ mạnh hơn nhiều rồi."

"Đúng vậy!" Hắc Đại theo sát bên cạnh nhiều tiền hơn, nhận lấy câu nói: "Nể mặt bạn học, Tiền ca tuyệt đối không bạc đãi ngươi!"

Ta thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng phải là tập đoàn Quảng Thịnh à? Nếu ta nói Điện cho Từ Quảng Thịnh, trong vài phút có thể khiến ngươi biến thành ăn mày."

Chỉ có điều chút chuyện nhỏ này, ta còn không để trong lòng. Chỉ cười nhạt một tiếng nói: "Đa tạ ý tốt của ngươi, một mình ta đã quen, lại nói..."

Ta vốn định nói, ta không có hứng thú gì với chuyện kiếm tiền, thế nhưng lời vừa đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

Chính xác, đoàn người hiểu rõ Âm vật thương nhân đều biết, chúng ta bình thường đều là ba năm không mở cửa, khai trương ăn ba năm, tiền tiết kiệm trước tay không có hơn ngàn vạn đều xem như là thất bại.

Nhưng đa số thời điểm, tiền đến tay ta cũng không thể nhận. Ví dụ như sự kiện cung đình xào cơm, còn có sự kiện của thôn Đại Phong, ta đều chỉ lấy đi âm vật, cái khác chia làm không lấy.

Đôi khi, ta còn phải ngược lại. Ví dụ như Long Đảm Chiến Giáp giúp Vương thị thị hoàn thành tâm nguyện chính là do ta bỏ tiền mua.

Chỉ là những chuyện này, ta cũng lười nói chuyện với bọn họ.

Những người này vừa thấy ta nghẹn lời, còn tưởng rằng ta ngại mặt mũi, không có ý tốt nhận tiền nhiều hơn, nhao nhao khuyên nhủ: "Ngươi đừng gắng gượng nữa, Tiền ca người ta cũng là tốt cho ngươi."

"Đúng vậy, một cửa hàng nhỏ thì có thể kiếm được mấy đồng chứ? Ông chủ tiền tuỳ tiện lấy từ đầu ngón tay ra điểm, đủ cho ngươi liều một năm nửa năm."

Đối mặt với mọi người trào phúng, ta vẫn mỉm cười như cũ, nhẹ nhàng nâng chén rượu lên nói: "Nào, không nói chuyện sau này, chúng ta cạn một ly đi!"

Đúng vậy, hoàn toàn chính xác, không có chuyện gì để nói với những người này sau này.

Một chén rượu này chính là những hồi ức tuyệt vời tế điện cho bản thân, những bạn học ở trên danh nghĩa lần này sớm đã thay đổi.

Sau đó, vòng rượu mời tiếp theo bắt đầu, ta liền mượn cớ đi phòng tắm.

Đội túc xá tửu lâu chia làm ba khúc, ta khóa cửa lại, vừa muốn đốt một làn khói, tránh thanh tịnh, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc cách vách truyền đến.

Mặc dù đối phương đang cố hết sức chế ngự, nhưng vẫn truyền ra ngoài, kéo theo ngăn cách đều phát run.

Một lát sau, cuối cùng ta cũng nghe ra, kẻ trốn ở sát vách lén khóc lóc chính là Triệu Y Hàm.

Cũng không biết nàng cảm nhận được điều gì, không ngờ lại khóc đến thương tâm như vậy!

Ta hút xong thuốc, đang lúc rửa tay, nàng mở cửa đi ra, trên mặt tràn đầy nước mắt.

Dường như nàng cũng biết, ta nghe nàng khóc, chỉ là nhẹ nhàng cười cười, cũng không nói gì.

Lại một lát sau, dưới bưu khí bến nơi, xuất hiện vô số cảnh tượng ở nhân gian đang vô cùng náo loạn.

Có người nói liên thanh gặp lại, có người vẫn nắm tay đối phương không buông; có người ôm người lớn tiếng khóc cười, cuối cùng phát hiện có người nhận lầm; còn kéo theo ghế, không phải nói muốn hất hắn vào miệng.

Màn rượu lại tiếp tục kéo dài hơn một canh giờ, cuối cùng cũng kết thúc trong một loạt tiếng ồn ào.

Mấy người uống rượu thực sự hơi nhiều, thậm chí đến ngủ say đều bị Ngưu Đại Huy sắp xếp ở trong khách điếm.

Còn lại những người vẫn còn tỉnh táo cũng đều say lờ đờ mắt mê ly thổi bò từ trong quán rượu đi ra.

Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, buổi tụ hội này ta sẽ không bao giờ tham gia nữa, ta chỉ từ biệt một mình Ngưu Đại Huy, quay đầu lại nói tiếng với Triệu Y Hàm rồi quay người định đi.

"Trương Cửu Lân, ngươi, ngươi chờ một chút..." Triệu Y Hàm đang bị Tiền nhiều và mấy tên si mê khác dây dưa, tranh nhau muốn đưa nàng về nhà. Nàng vừa nghe ta muốn đi, lập tức vội vã.

"Có chuyện gì sao?" Ta rất kinh ngạc quay đầu.

"Ta... Ta có thể mời ngươi lá Tràng không?" Triệu Y Hàm đêm nay uống không ít rượu, sắc mặt trắng hồng vốn có chút mê say, lời này vừa thốt ra, sắc mặt càng thêm đỏ tươi.

Những người khác chung quanh nghe vậy, cũng lập tức kinh ngạc, ngơ ngác nhìn nhau, sau đó đột nhiên đều lộ ra một nụ cười kỳ quái.

"Ha ha, Triệu đại mỹ nhân, thế này cũng quá thẳng thắn đi?"

"Xem ra tiểu tử Trương Cửu Lân này đi rồi vận đào hoa!"

"Ai nha, thật đúng là kỳ quái, Triệu đại mỹ nhân rốt cuộc coi trọng hắn cái gì..."

Mọi người nghị luận âm dương quái khí, sắc mặt nhiều tiền nhất thời tím ngắt như gan heo, môi dày, giãy dụa cả buổi cũng không thốt nên lời.

Đệ nhất thiên nhị bát linh phùng, thương nhân âm vật thương nhân.

Ta cực kỳ kinh ngạc, mê hoặc nhìn nàng.

"Ta... Ta muốn mời ngươi lá Tràng, có thể chứ?" Triệu Y Hàm vẻ mặt xấu hổ, cắn chặt môi, hai tên thủ hạ theo bản năng siết chặt góc áo, đây là thói quen lưu lại khi nàng đến trường, khẩn trương một chút liền kéo quần áo.

Khí lực của nàng vô cùng lớn, khớp xương ngón tay cũng mơ hồ có chút trắng bệch.

Rất hiển nhiên, trước mặt mọi người nàng nói ra những lời này, nhất định là đã tích góp dũng khí lớn lao!

Trong lúc nhất thời ta cũng không rõ nàng rốt cuộc muốn làm gì, có thể thấy được thần sắc như nàng, thật có chút không đành lòng cự tuyệt.

"Được." Ta gật đầu sảng khoái.

Triệu Y Hàm vừa nghe ta đáp ứng, như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, không nói một câu, trực tiếp thoát khỏi mọi người đi tới.

"Trương Cửu Lân, ngươi cố kiềm chế một chút."

"Này, ta nói ngươi được không đó? Không được thì đổi với ta nhé?"

"Trong xe ta có thuốc tốt, có cần ta mang mấy viên cho ngươi."

Nương theo mùi rượu, đám người không kiêng nể gì lớn tiếng trào phúng.

Tiền nhiều lỗ mũi như sắp bốc khói, vừa tức vừa hận nhìn bóng lưng của chúng ta, siết chặt nắm đấm, nhưng cũng không thể làm gì.

Triệu Y Hàm cúi thấp đầu, xấu hổ đến nhìn cũng không dám nhìn ta, chỉ lo bước chân nhanh hơn.

Ta ở ven đường đánh một chiếc xe, còn chưa chờ ta mở cửa, Triệu Y Hàm đã vội vàng chui vào.

"Cây Phong Lâm sảnh cà phê." Ta lên xe, Triệu Y Hàm nhanh chóng báo địa chỉ cho tài xế.

Xem ra, nàng rất muốn mau chóng rời khỏi nơi này. Nàng sợ nhìn thấy những ánh mắt giễu cợt kia, sợ hãi nghe thấy tiếng cười không kiêng nể gì kia.

Thế nhưng, biết rõ như vậy tại sao nàng lại làm ra hành động cực kỳ khác thường này?

Nàng không nói, ta cũng không tiện hỏi.

Hai chúng ta một lời không nói, cứ lẳng lặng ngồi đó.

Ngược lại đại thúc lái xe kia lại rất thú vị, nhìn thấy hai chúng ta trong màn xe, còn tưởng là tiểu nhị làm mất mặt, vừa xe vừa khuyên nhủ vợ chồng cãi nhau gì đó, đầu giường đánh nhau đuôi giường, một ngày vợ chồng bách nhật ân vân vân.

Ta càng nghe càng thấy buồn cười, nhưng mặt Triệu Y Hàm lại càng đỏ hơn, dứt khoát quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn ta nữa.

Cuối cùng cũng tới nơi, Triệu Y Hàm vung ra một tờ tiền trăm nguyên, gần như là lao xuống xe như đang chạy trối chết.

Ta vừa buồn cười lại vừa tò mò đi xuống theo.

Mãi đến tận khi chọn được một gian phòng trang nhã, người phục vụ đặt hai lá cà màu lam tỏa ra mùi hương nồng đậm, khi tới trước mặt chúng ta, nét mặt Triệu Y Hàm vẫn chưa hết ửng hồng.

Nàng cúi đầu, gắt gao nắm lấy muôi cà, chậm chạp lại một lát không ngừng quấy lên.

Ta thấy rồi, tâm tình của nàng lúc này giống như tơ lụa vẫn đang xoay tròn trong chén, nhanh chóng chuyển động.

Đoán không ra nàng ta muốn nói gì, càng không tiện hỏi, đành phải ngồi ở một bên lẳng lặng chờ đợi.

Gần 20 phút trôi qua, Triệu Y Hàm lúc này mới ngẩng đầu lên nói: "Xin lỗi, ta tùy tiện gọi ngươi đến như vậy là có chút đường đột. Tuy nhiên, thật sự ta có chuyện muốn nhờ ngươi giúp một tay!"

Không nói chuyện với ta, chỉ khẽ gật đầu, ý bảo nàng nói tiếp.

"Trương Cửu Lân, những bạn học khác không biết nội tình của ngươi, nhưng ta lại rất rõ ràng. Ngươi mở một gian tiểu điếm không giả, nhưng cửa hàng của ngươi ngày ngày tiến bộ, tiền không so được với tên nhà quê này, cho dù gom toàn bộ gia sản của bạn học lại một chỗ, cũng không nhiều bằng một phần mười ngươi! Chỉ là ngươi vô cùng khiêm tốn, không muốn khoe khoang xung quanh mà thôi."

Lời nàng vừa nói ra khỏi miệng, ngược lại làm ta rất ngạc nhiên.

Xem ra nàng hiểu rất rõ về ta, nhưng đây là ý gì? Chẳng lẽ muốn mượn tiền ta sao?

"Ngươi mở là gian Âm Vật điếm, chuyên môn thu mua tà môn mà người khác không dám thu. Người đứng đầu Quỷ vật tiếng tăm lừng lẫy trong cả nước, Trương Cửu Lân chính là ngươi." Nàng nói xong ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào ta, giống như đang hỏi: "Ta nói có đúng hay không?"

Nàng ta đã biết, ta cũng không có ý giấu diếm, chỉ là cười gật đầu nhẹ.

"Vậy ngươi có thể giúp ta một chuyện không?" Triệu Y Hàm tràn đầy thần sắc cầu khẩn.

"Sao vậy, ngươi gặp phải chuyện tà môn gì sao?" Ta bưng lên cà phê, nhẹ nhàng nhấp một miếng.

"Có thể là vậy..." Triệu Y Hàm có chút không xác định đáp.

"Nói nghe một chút." Ta đặt cà rốt xuống, bày ra một tư thế rất thả lỏng, để cho nàng cũng có thể giảm bớt áp lực, thoả thích kể rõ.

Lập tức, Triệu Y Hàm bắt đầu đứt quãng hồi ức.

Thì ra chuyện này xuất hiện trên người chồng nàng, nàng đã kết hôn nhiều năm, chồng là hàng xóm lúc nhỏ của nàng, hai người là thanh mai trúc mã, tình cảm cực kỳ thâm hậu.

Nhà hai người đều ở nông thôn, hơn nữa đều cực kỳ nghèo nàn.

Bất quá, bọn họ đều rất cố gắng, từ nhỏ đến lớn đại học thành tích đều vẫn luôn đứng hàng đầu, thời điểm trung khảo, càng là song song thi vào trọng điểm.

Ngay khi hai người nhận được thông báo về việc trúng tuyển, liền lập tức kéo tay chạy thật lâu, sau đó vui vẻ cười to.

Nhưng sau khi yên tĩnh lại, bọn họ lại im lặng không nói gì.

Bởi vì, gia đình hai người bọn họ đều vô cùng nghèo, căn bản không cung cấp nổi một cái khoa tuyết.

Vì vậy, đây nhất định là không vui.

Sau đó, nam hài hung hăng cắn răng, đem thư thông báo của mình xé nát.

Triệu Y Hàm rất kinh ngạc vừa định hỏi, nam hài đột nhiên nói như chém đinh chặt sắt: "Sách con đọc đi, ta cung phụng con!"

Hắn nói đến là làm được, ngày thứ hai trời chưa sáng đã vác nắp trải cũ nát chạy về phía nam.

Từ đó về sau, mỗi tháng Triệu Y Hàm đều sẽ thu được một tờ sổ ghi chép không có địa chỉ báo danh rõ ràng —— Nam hài kia sợ nàng không đành lòng, bỏ xuống học nghiệp cùng mình đi làm công, cố ý không điền địa chỉ rõ ràng.

Cứ như vậy, nam hài đấu với cô ba năm trời.

Đây cũng là nguyên nhân khiến nhiều con cháu nhà giàu ném cành ô-liu qua cho nàng ta, lại bị nàng ta từ chối vô tình, bởi vì trong lòng nàng ta đã sớm có chủ ý!

Sau khi tốt nghiệp xong, Triệu Y Hàm không muốn lại làm liên lụy nam hài nữa.

Nam hài kia nghe nói nàng thi đậu trường ngoại ngữ Bắc Kinh, kiên trì để nàng đọc xong. Đồng thời viết một phong thư thật dài, trong thư nói, ngươi là đang viên mãn cho hai chúng ta, một giấc mộng đại học! Ngươi không có lý do gì từ bỏ mộng tưởng của chúng ta, trên tờ giấy tràn đầy nước mắt.

Triệu Y Hàm ôm bức thư khóc ròng một đêm.

Bầu trời ba năm, đại học lại bốn năm.

Đứa bé trai này chưa bao giờ lộ diện, chỉ có một tờ danh sách tụ họp đúng giờ, còn có một phong thư đầy nhiệt tình.

Tiền gửi của nam hài càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng dày đặc.

Hắn nói đừng có khổ chính mình, người khác có cái gì, chúng ta phải có cái đó. Mộng chúng ta là viên mãn, không được để thiếu khuyết! Hơn nữa cùng Triệu Y Hàm tiết lộ, hiện tại y được ông chủ thưởng thức, tiền lương cũng rất cao, để Triệu Y Hàm không cần lo lắng.

Triệu Y Hàm cũng vẫn cho là như vậy, cuộc sống cũng dần dần tốt đẹp trở lại.

Thế nhưng có một ngày, trong lúc vô ý nàng thấy được một bức họa trên tạp chí, đó là báo cáo văn học, ảnh chính là được quay phim trên một mỏ than đá.

Trong tấm hình có một người trẻ tuổi bị gãy chân, đang ra sức bò ra ngoài.

Người trẻ tuổi chỉ lộ ra hàm răng trắng bóng, trên thắt lưng quấn chặt lấy dây thừng, đầu kia buộc vào một cái sọt lớn đầy những mỏ than.

Cơ bắp toàn thân người trẻ tuổi đều căng cứng, vẻ mặt rất thống khổ, thế nhưng ánh mắt lại có một đạo ánh sáng cực kỳ ngoan cường.

Triệu Y Hàm vừa liếc mắt đã nhận ra ngay, đây chính là bé trai!

...

Đứng thứ một nghìn hai tám, Quỷ Mị phu phụ là...

Chính là thằng bé lừa gạt nàng nói là tất cả mọi chuyện đều tốt, được ông chủ thưởng thức, công tác dễ dàng, tiền lương cao lắm.

Bảy năm qua, hắn chỉ tập hợp lại chưa từng gián đoạn, trong mỗi bức thư đều tràn ngập tự tin và nhiệt tình nam hài.

Dưới báo chí còn viết một câu: Là sức mạnh cỡ nào khiến hắn cường đại như vậy?

Triệu Y Hàm lập tức khóc lớn!

Dựa theo cảnh tượng miêu tả trong báo chí, nàng nhiều lần trằn trọc, cuối cùng cũng tìm thấy cậu bé ở miệng giếng mỏ.

Đứa bé ngẩng đầu lên, hai người đều kinh sợ!

Triệu Y Hàm khóc lớn ôm chặt nam hài trước mắt, không ghét bỏ chút nào hôn lên hai bờ môi nhếch nhác dính đầy than đá biến hình.

Lực lượng gì khiến y cường đại như vậy?

Là yêu!

Là yêu gần như không có gì để cầu, yên lặng kính dâng.

Triệu Y Hàm bị nam hài khuyên nhủ rời mỏ than, tiếp tục viên xong giấc mộng chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Nam hài cũng nghe Triệu Y Hàm nói, trở lại quê hương, lợi dụng thương tổn còn sót lại trợ giúp, mở một cửa hàng giày ở đầu đường xó chợ.

Triệu Y Hàm sau khi tốt nghiệp thành tích tốt đẹp đứng đầu toàn viện, cự tuyệt Lưu giáo, từ chối công phí lưu học sâu tạo, dứt khoát trở về quê hương.

Lúc đó cô chỉ có một nguyện vọng, gả cho nam hài!

Thế nhưng đứa bé kia lại không chịu.

Ông ta nói, ta muốn ngươi làm tân nương đẹp nhất, hạnh phúc nhất, mà không phải gả cho một thợ sửa giày!

Đây là mộng tưởng của bọn ta, ta không cho phép lưu lại khuyết điểm.

Đảo mắt đã nhiều năm trôi qua.

Thợ rèn có mặt tiền cửa hàng, ngược lại bán giày da. Sau đó, chuyện làm ăn dần dần lớn mạnh, dựng nên một đống tiền bán hàng, xây dựng luôn cửa hàng... phú giáp một phương.

Hắn bao trọn đoàn xe xa hoa nhất, mời người chủ trì nổi tiếng nhất toàn thành, mở tiệc chiêu đãi tất cả phụ lão hương thân, hoàn thành mộng tưởng: Khiến Triệu Y Hàm biến thành tân nương hạnh phúc nhất khắp thiên hạ!

Hàng năm sau đó, mỗi ngày hắn đều như tân hôn, tặng cho cô một bó hoa tươi. Chuẩn bị tỉ mỉ một món quà nhỏ cho cô bé, dù bận nhiều thế nào cũng không quên.

Đám người Triệu Y Hàm đều cực kỳ hâm mộ nói: "Có thể gả cho nam nhân như vậy, ít sống mấy chục năm cũng đáng."

Triệu Y Hàm cũng bị hạnh phúc của mình mê say.

Nhưng tiệc vui chóng tàn. Hai năm gần đây, trượng phu của hắn lại một mực phiêu bạt bên ngoài, chưa từng về nhà, thậm chí ngay cả máy truyền tin cũng không có một ai, chỉ có bảy buổi chiều hàng năm mới trở về một lần, trời còn chưa sáng, gà trống thì đã vội vã rời đi.

Nàng ta nghĩ không được thì gọi điện thoại cho chồng, căn bản là máy truyền tin không thông tin được, hỏi thăm nhân viên trong công ty cũng chẳng biết đi đâu.

Nàng từng hoài nghi có phải trượng phu đã dời tình biệt luyến, yêu cô nương khác không? Nàng còn muốn, nếu quả thật là như vậy, nàng nguyện ý buông tay, trả lại tự do cho hắn.

Bảy ngày của một năm đó, phu phụ lại trở về.

Triệu Y Hàm vui mừng quá đỗi, ôm chặt lấy hắn ta, một giây cũng không tách ra.

Nhưng đúng vào lúc bình minh, lúc nàng vừa mới ngái ngủ sinh ra một tia khốn ý, thì trượng phu của nàng lại biến mất.

Biến mất cực kỳ khủng bố giống như quỷ vậy, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Nàng không bị kinh động, cũng không nghe được bất kỳ tiếng vang gì, thậm chí tay chân vẫn như cũ duy trì tư thế ôm ấp. Thế nhưng nam nhân nàng ôm theo cứ như vậy không thấy đâu nữa.

Nàng bị dọa sợ, thậm chí có chút không rõ, rốt cuộc là ảo giác của mình, hay là phu quân của nàng trúng phải tà thuật gì.

Thế là cô bắt đầu tìm kiếm tiên sinh tinh thông phương diện này khắp nơi.

Trong lúc vô tình nghe được có người nói, ở con phố cổ có một Trương đại sư, là võ nam đệ nhất cao nhân. Lại tiếp tục hiểu được, người được gọi là Trương đại sư chính là ta, bạn học của nàng là Trương Cửu Lân nên nàng mới chạy tới đây tham gia buổi tụ họp của bạn học.

Nói đến chỗ này, Triệu Y Hàm sớm đã khóc không thành tiếng. Nàng nhất định nhìn ta nói: "Ta cầu xin ngươi, ta thật sự không thể mất chàng."

Tâm tình của ta cũng rất trầm trọng, thở dài một hơi nói: "Ngươi trước đừng có gấp, chuyện này quả thật rất quỷ dị, chúng ta trước bình tĩnh phân tích một chút, chồng ngươi vì sao lại mất tích."

"Ừm!" Triệu Y Hàm cố nén nước mắt, dùng sức gật gật đầu.

"Có nói với ngươi là hắn ở đâu không, hắn ở đâu không?"

"Không có." Triệu Y Hàm nhẹ nhàng lắc đầu: "Cho dù là bảy ngày bảy đêm năm nay, lúc ta hỏi hắn, hắn cũng không trả lời."

"Vậy hắn có cử động khác thường gì không? Ví dụ như sợ ánh sáng, sợ ăn mặn gì đó, không dám ăn tỏi, không dám tới gần môn thần, Quan Công các loại tượng thần."

"Đều không có." Triệu Lục Hàm vẫn lắc đầu: "Mọi chuyện vẫn giống như trước, bình thường căn bản không thấy bóng dáng ai, chỉ là thiên tài bảy đêm kia xuất hiện, đột nhiên lại biến mất."

"Vậy nhà các ngươi nuôi thú cưng gì không? Mèo, chó, cá vàng, rùa đen."

"Có hai con rùa đen, nhưng từ sau khi hắn ta ly kỳ biến mất, hai con rùa đen kia cũng đã biến mất." Triệu Thừa Hàm rất nghiêm túc trả lời.

"Đồng hồ thì sao? Hắn trở về thời gian trước sau, kim đồng hồ vận chuyển bình thường sao?" Ta tiếp tục hỏi.

"Cái này... không quá chú ý." Triệu Y Hàm do dự một chút rồi đáp: "Lúc hắn trở lại, sự chú ý của ta đều tập trung trên người hắn, căn bản là không có tâm tư quản những thứ khác."

"Nói như vậy." Ta suy nghĩ nói: "Vậy chỉ có thể đến nhà các ngươi đi xem, bất quá, tựa hồ không tốt lắm."

"Đi thôi." Triệu Y Hàm trực tiếp ngắt lời ta, xoay người dẫn đường.

Ta lập tức sửng sốt, vừa mới kết thúc tụ hội, chúng ta cùng nhau uống cái cà lang, đều bị hoài nghi, nếu như lại bị người ta nhìn thấy ta chạy đến nhà nàng hơn nửa đêm, vậy thì thật sự là toàn thân đều là miệng cũng không giải thích được gì.

Nhưng không nghĩ tới Triệu Y Hàm lại không để ý chút nào. Đại khái trong mắt nàng ta, tìm được phu quân còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Vừa thấy nàng nóng vội như vậy, ta cũng bất chấp.

Đi theo nàng rời khỏi sảnh cà phê, thẳng đến nhà nàng.

Nhà của Triệu Y Hàm ở Minh Nguyệt Bảo uyển, đây là một khu nhà ở nhỏ phi thường xa hoa, trong viện rậm rạp rạp rạp, hương hoa bốn phía.

Triệu Y Hàm vừa đi vừa nói: "Lúc chọn phòng ốc, y nói biết ta thích nhất màu xanh lục, thế là kiểm tra hết thảy lầu các của Võ Hán thị, chỉ có nơi này lục hóa làm tốt nhất. Hơn nữa, cửa sổ của chúng ta có một cánh cửa sổ mở hướng phía tây, y nói như vậy thì mỗi ngày ta đều có thể nhìn thấy ánh trăng, mặt trăng đại biểu cho trái tim của y, đêm tối đều ở bên cạnh ta."

Nói xong, nước mắt của nàng lại chảy ra, dọc theo con đường nhỏ trong rừng này, rải ra ngoài thật xa, thẳng đến khi đi vào trong nhà.

Đệ nhất thiên nhị bát bát bạch, ngưu lang dệt nữ (Thêm thêm)

"Ngươi uống chút gì, nước trà hay là chén uống trà?" Triệu Thừa Hàm lau khô nước mắt, quay đầu hỏi ta.

"Trà đi." Ta tùy ý đáp một câu, sau đó bắt đầu đánh giá mọi nơi.

Nhà nàng rất lớn, phòng ba phòng gần hai trăm mét vuông.

Thu thập cũng rất chỉnh tề, khắp nơi ngay ngắn rõ ràng, chẳng qua là có chút lạnh lùng mát mẻ.

Nhìn ra được, tâm tình gần đây của nàng rất không tốt, cũng không có tâm tình gì cẩn thận quản lý, mấy cây Phú Quý Trúc bày trong phòng khách đều vàng lá cây, chắc đã lâu không tưới nước, ngay cả bên cửa sổ và góc tủ cũng phủ một lớp bụi nhàn nhạt.

Chỉ có cây da cam được xếp trên bàn trà sáng lấp lánh, không dính một hạt bụi.

"Nó thích chậu Kim quýt này nhất." Triệu Y nhẹ nhàng đặt chén trà xuống trước mặt, ngồi lên ghế đối diện, nhớ lại: "Nó mỗi lần về nhà, vô luận mệt mỏi bao nhiêu, đều không quên làm cam, dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí, như là đứa nhỏ chưa trưởng thành."

Nói xong, khóe miệng Triệu Y Hàm hiện lên một nụ cười, chỉ có điều nụ cười kia rất đắng chát.

"Phu quân ngươi có tình yêu của những đồ cổ sao?" Hai tay ta nắm chặt ly trà, hỏi trước tiên.

"Không có." Triệu Y Hàm khẽ lắc đầu: "Tức độ văn hóa của hắn không cao, cho nên không hứng thú với phương diện này."

"Vậy hắn đã từng mang về thứ gì đặc thù sao?" Ta tiếp tục truy vấn.

Mặc dù ta cũng không hy vọng trượng phu của nàng thực sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng từ đầu tới cuối chuyện này lộ ra một tia quỷ dị, nào có trượng phu một năm mới về nhà một chuyến? Hơn nữa đúng lúc lúc gà trống gáy biến mất?

"Hình như... cũng không có." Triệu Y Hàm cố gắng suy tư một chút, sau đó lại lắc đầu.

"A đúng rồi!" Đột nhiên nàng chợt nhớ ra điều gì đó, lớn tiếng kêu lên: "Hai năm trước, hắn từng lấy được một cái bảo khố, đặt ở dưới giường, nhưng cho đến bây giờ vẫn không đưa chìa khóa qua."

"Đi xem." Nhất thời ta trở nên cảnh giác.

Trên đầu giường phòng ngủ treo một bức hôn sa thật lớn chiếu, hai người cười vô cùng ngọt ngào, có thể tưởng tượng được, lúc đó bọn họ sẽ hạnh phúc cỡ nào.

Triệu Y Hàm khom người lấy từ dưới giường ra một cái rương nhỏ, cái rương chỉ rộng một thước vuông, nhưng lại rất nặng nề, Triệu Y Hàm rất cố sức đưa tới trên tay ta.

Đây là một cái hòm sắt đặc chế, bên ngoài khảm một tấm bảng thép, không gian bên trong hẳn là không lớn lắm, nhẹ lắc lư một cái liền phát ra một hồi âm thanh rất nhỏ, nghe như là một tờ giấy văn kiện gì đó.

Theo sự lay động của ta, có một cỗ khí tức âm trầm từ bên trong lan tràn ra, thậm chí ngay cả nhiệt độ trong phòng cũng lập tức giảm xuống vài độ.

"Cái rương này có gì đó quái lạ!" Ta lập tức phán đoán, ngẩng đầu hỏi Triệu Y Hàm: "Ngươi biết mật khẩu không?"

"Không biết." Triệu Thừa Hàm hai mắt mê mang: "Đây là thứ hai năm trước ông ấy cầm về, cũng chưa từng nói với ta, lúc ta quét dọn gian phòng vô tình phát hiện, ta cũng chưa từng hỏi bên trong chứa cái gì."

"Cái rương này rất không thích hợp, bên trong khẳng định ẩn giấu đồ vật đặc thù gì đó." Ta thăm dò nhìn nàng một chút: "Nếu như không có mật mã cùng chìa khoá mà nói, ta cũng chỉ có thể cưỡng ép mở ra!"

Triệu Y Hàm không chút do dự gật đầu, lập tức dựa theo phân phó của ta, rất nhanh tìm đến một ít công cụ.

Tuy rằng những công cụ nàng tìm đến này rất không thuận tay, ta cũng không có kinh nghiệm cạy mạ gì cả, cũng may ta cũng không cần cẩn thận như làm trộm, cũng không kịp thời gian.

Ước chừng qua hơn mười phút, cuối cùng đầu đầy mồ hôi chỉ huy mở được đầu khóa của bảo khố.

Đồ vật bên trong khiến ta bất ngờ, chỉ là một phong thư bằng da vàng.

Bất quá, ta cũng không dám chủ quan —— Bởi vì cỗ âm khí mãnh liệt kia chính là từ trong phong thư phát ra.

Ta lấy chu sa ra, bôi một đạo lên trên phong thư, sau đó thật cẩn thận mở phong thư ra.

Bên trong chỉ có hai món đồ.

Nhìn thấy kết hôn một cái, kết hôn được hai người ôm nhau vui vẻ ngọt ngào, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc, bên cạnh viết hai hàng chữ: So với cánh song phi, giai lão đầu bạc.

Một món đồ khác là một thư giản nhỏ bằng trúc.

Sách giản kiểu dáng rất cổ xưa, phía trên vẽ tinh hà xán lạn, một đoàn hỉ khách bay múa đầy trời, tạo thành một cây cầu cong cong cong.

Đây là...

Nội tâm ta giật thót, lập tức sinh ra dự cảm không lành, tranh thủ mở sách ra, nhưng thấy bên trên viết: Giáp Dần, Đinh Mão, Tân Dậu, Ất Tử.

Rõ ràng, đây là tám chữ sinh nhật của một người.

"Là lúc nào ông chồng của ngươi sinh ra tháng năm đó?" Ta lo lắng hỏi.

Triệu Y Hàm giống như cũng nhận ra cái gì, biến sắc, nhanh chóng nói ra, lập tức truy vấn hỏi: "Làm sao vậy? Y... Y không sao chứ?"

Ta bấm ngón tay tính toán, chữ sinh trên lá thư đúng là của chồng nàng!

Thẻ này mặc dù ta chưa thấy qua, nhưng cũng biết về một đoạn truyền thuyết tình yêu vĩ đại của nó, chính là chuyện xưa Ngưu Lang Chức Nữ.

Nghe nói Chức Nữ là một tiên nữ, hễ một lần dưới phàm là nhận ra Ngưu Lang, bị Ngưu Lang thuần phác thiện lương hấp dẫn, thế là hai người kết làm phu thê. Không ngờ Chức Nữ, Mẫu nương nương lại cưỡng ép mang Chức Nữ về Thiên Cung, khiến hai người đứng nhìn Ngân Hà, không thể gặp nhau được.

Sau đó, tình yêu kiên trinh của bọn họ khiến hỉ Thước, Hỉ Thước tự động dựng lên một cây cầu ngồi trên ngân hà, làm cho hai người đắc ý gặp nhau. Ngọc Đế cùng Vương Mẫu biết được, cũng có chút cảm động, vì thế đem tháng bảy tháng bảy hàng năm nhất định là bảy ngày, cho phép bọn họ gặp gỡ.

Dần dần, bảy ngày cũng trở thành tuần tra Trung Quốc.

Đây vốn là thần thoại truyền thuyết, có thể xuất hiện một chuyện rất ly kỳ ở Đường triều.

Trong những năm Đường Thái Tông có một thư sinh nghèo rớt bệnh tình trong núi hoang dã, được một nữ dân trong mộ phụ thân cứu sống. Sau khi trải qua đủ mọi cách điều dưỡng, bệnh nặng của thư sinh dần khỏi, cô gái kia cũng tâm đầu ý hợp, tự lấy mình cả đời.

Chờ sau khi thư sinh khỏe lại, đi xa đến kinh thành, dân nữ liên tục tặng mười tám dặm, rơi lệ chia tay.

Thư sinh này mới cao hơn tám trận, đoạt được Trạng nguyên Văn Khôi, loại bỏ ý tốt mà Bách Quan thu làm con rể, thậm chí còn cự tuyệt ý đồ chiêu mộ phò mã của Đường Thái Tông, dứt khoát phải lấy dân nữ kia làm vợ.

Nhưng cực kỳ bất hạnh chính là, năm đó sau khi hắn vào kinh thi không lâu, dân nữ cũng nhiễm bệnh nặng, rất nhanh buông tay về Tây. Nghe người trong thôn nói, nàng trước khi chết vẫn nắm thật chặt tín vật thư sinh lưu lại, không nhắm mắt.

Thư sinh cực kỳ bi thương, lại đến trước mộ phần dân nữ đâm vào cây mà chết, bởi vì hắn đã đỗ Trạng Nguyên, việc này cũng một mực báo danh trước án của Đường Thái Tông.

Đường Thái Tông sau khi nghe xong than thở không thôi, lúc này sai người xây một mộ chôn cất cho thư sinh và dân nữ, để biểu thị tình yêu kiên trinh của bọn họ.

Nhưng vào lúc này, đệ nhất quẻ sư Viên Thiên Cương của Đại Đường tấu lên: "Trạng Nguyên vốn là tinh túc giáng thế, sau khi chết cho dù thăng thiên. Nhưng dân nữ kia vì bệnh mà chết, tất nhiên hóa thành cô hồn dã quỷ, cho dù an táng ở một chỗ, sợ là cũng không cách nào phân biệt sống chết."

Thái Tông vội hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Viên Thiên Cương mỉm cười nói: "Ta có thể tự tay chế tạo một phong thư, bẩm báo Diêm La vương quân, khiến cho hai người này hàng năm bảy đêm mới tụ họp lại."

Thái Tông lập tức đồng ý.

Sức mạnh của chương thứ một nghìn hai tám mươi ba tình yêu.

Quả nhiên đêm hôm đó bảy ngày kia, vô số con chim khách vui mừng tụ tập mà đến, quay quanh không ngớt trước mộ. Phía sau đầu của chúng tương liên với nhau tạo thành một cây cầu dài, thẳng đến chân trời.

Đêm đó, Đường Thái Tông mơ thấy một giấc mộng, mơ thấy Trạng Nguyên Lang mang theo một nữ tử dáng vẻ tú lệ liên tục khấu tạ mình, khiến hắn có chút động dung. Sau khi tỉnh lại, hắn trọng thưởng Viên Thiên Cương, cũng đích thân bút viết ba chữ to "Thất Tịch Mộ", điêu khắc ở trên bia mộ.

Hàm niêm bảy ngày cũng bởi vậy mà được đặt tên.

Bất quá, thương nhân âm vật thông thiên triệt địa trong lịch sử vẫn là rất ít, ngoại trừ Viên Thiên Cương, rốt cuộc không có ai có thể chế tạo ra một cái rương bảy chiều thứ hai nữa.

Lúc này Phong Thư Giản trong tay ta, rõ ràng đã lưu truyền hơn một ngàn năm, có thể xuyên qua Âm Dương lưỡng giới, làm cho người tình có thể tụ họp lại hàm bảy tháng!

Tuy nhiên, nếu trượng phu của Triệu Lục Hàm thật sự là mượn dùng sức mạnh của Thất Tịch Hàm hàng năm để về nhà thì chỉ có thể nói rõ rằng, y sớm đã không còn ở nhân thế.

Ta quay đầu lại nhìn Triệu Y Hàm với bộ dạng cực kỳ đau lòng, thật sự có chút không đành lòng nói cho nàng biết —— ít nhất, trước khi xác định không thể để cho nàng biết.

"Ngươi đừng vội." Ta an ủi Triệu Y nói: "Ta kiểm tra trước rốt cuộc đây là thứ gì trước."

Nói xong, ta lấy ra điện thoại, vỗ một tấm hình hàm bảy đêm, sau đó lại chụp một tấm kỷ lục của hai người bọn họ chiếu vào trong dòng dõi của âm vật.

"Trương đại chưởng quỹ, đây là ý gì?" Người trong vòng đều là Dạ Miêu Tử, lúc này tinh thần rất tốt, vừa thấy người không lộ diện đã lâu, ta đột nhiên phát ra hai bức thư, lập tức rất là mới lạ.

"Thứ này bán từ trong tay ai? Gặp người đàn ông trên tấm ảnh không?" Ta nhanh chóng viết ra một hàng chữ.

Tất cả mọi người đều nói không biết, mấy người thuộc hành gia lâu năm khá có thâm niên chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra: "Đây không phải là hàm bảy ngày sao?"

"Đây chính là âm vật tồn tại hơn một ngàn năm a, lại là từ tay Viên Thiên Cương, có thể tìm được thứ này, hơn nữa còn biết cách sử dụng, nhất định là lão luyện."

Bởi vì danh tiếng trong vòng âm vật của ta cũng không tệ lắm, hơn nữa ngày thường cũng từng trợ giúp không ít người, lập tức tất cả mọi người đều chủ động hỏi thăm giúp ta.

Ta an ủi Triệu Y mấy câu, liền đi về phòng khách, hai mắt nhìn chằm chằm màn hình di động chờ tin tức.

Khoảng nửa giờ sau, điện thờ đột nhiên vang lên.

Số hiệu rất xa lạ, chỉ ra địa chỉ là Tứ Xuyên Thành Đô.

"Khụ khụ..." máy truyền tin vừa mới kết nối thì đầu kia liền truyền đến một hồi tiếng ho khan kịch liệt.

"Vâng, là Trương đại chưởng quỹ sao?" Người nọ ho khan cả nửa ngày, lúc này mới chịu hỏi.

"Là ta, xin hỏi ngài là ai?"

"Lưu lão lục." Người nọ tự báo gia môn.

Lưu lão lục là thương nhân âm vật rất nổi tiếng tứ xuyên, bởi vì năm đó hai tay bị Lục Cương cắn bị thương, nhiễm Lục Hóa Bệnh, người giang hồ xưng: Thanh Ma Quỷ Thủ. Năm đó khi nhập môn, gia gia của ta được chỉ điểm không ít, xem như nửa đồ đệ. Tuy ông nội luôn xưng huynh đệ với hắn, nhưng hắn vẫn luôn tự cho mình là vãn bối.

Bất quá thân thể của hắn một mực không tốt lắm, lúc gia gia còn sống đã đến mấy lần, nhưng gia gia vừa đi, cơ bản cũng không có liên hệ gì.

"A, là Lưu gia a." Mặc dù hắn tự cho mình là vãn bối, nhưng ta không thể rối loạn quy củ, cung kính kêu lên.

"Khụ khụ, gọi gia là quá lời, gọi một tiếng thúc thúc ta còn nhận được." Lưu lão lục rất khiêm tốn nói, nhưng ngay sau đó liền làm chuyện chính: "Vừa rồi có người hỏi ta về chuyện bảy đêm, nói là do ngươi tìm. Thứ này do ta bán, có vấn đề gì không?"

"Mua chủ chính là ảnh người kia sao?" Ta nghe xong cuối cùng mặt mày, vội vàng hỏi.

"Đúng vậy!" Lưu lão lục khẳng định nói.

Lập tức, hắn một bên ho khan, một bên đứt quãng nói nguyên do cho ta biết.

Hai năm trước, có một người tìm tới cửa hàng của hắn, nói mình lúc nhỏ làm cu li ở trong mỏ than đá, hút vào rất nhiều than đá tro tàn, lá phổi sớm đã bị hao tổn nghiêm trọng. Gần đây điều tra ra được u cốt, hơn nữa đã đến thời hạn cuối cùng, thầy thuốc nói chỉ có một tháng mới có thắt sẹo sống.

Cả đời này của hắn từ khổ đến ngọt cũng không có gì tiếc nuối, duy nhất không bỏ xuống được chính là thê tử.

Hai người bọn họ cùng ngồi trên thanh mai trúc mã, cùng nhau trải qua nhiều như vậy, nếu thê tử biết hắn đã chết, nhất định sẽ nghĩ quẫn.

Cho nên, hắn muốn cầu một món âm vật có thể hồi hồn.

Đúng lúc này, Lưu lão lục vài năm trước đã nhận được thư bảy ngày, nhưng vẫn không tìm được người mua, vì vậy đã ra sáu trăm vạn bán cho hắn.

Lúc ấy hắn còn đủ mọi loại khẩn cầu, ngàn vạn lần đừng để thê tử biết, sở dĩ hắn không mua ở chỗ thương nhân bản địa âm vật, chính là vì nguyên nhân này.

Ta ngay lập tức lên tiếng cảm tạ Lưu lão lục, ngắt máy truyền tin.

Chợt ngồi ở ghế dựa thật lâu, trong lòng giống như bị chặn lấy một thứ gì đó, rất khó chịu.

Sau khi nghe được câu chuyện của Triệu Y Hàm cùng chồng nàng, từ trong nội tâm ta bội phục nam nhân chưa từng gặp mặt này —— rốt cuộc là từ đâu tới lúc nàng lâm tử, còn liều mạng duy trì tình yêu.

Ta thở dài, đang do dự có nên nói ra chân tướng với Triệu Y Hàm hay không, trong phòng ngủ lại truyền đến tiếng kêu to của Triệu Y Hàm.

"Trương Cửu Lân, ngươi mau đến xem một chút, đây là cái gì?"

Ta vội vàng đi tới, thấy trong tay nàng đang cầm phong thư màu vàng, ở một góc của phong thư có một dãy số.

Số hiệu kia tổng cộng có mười một vị, hơn nữa là đầu não, hẳn không phải là máy móc thông tin.

"Là QQ." Có kinh nghiệm lần trước liên hoàn đoạn đầu án, ta lập tức nghĩ ra.

Đây là manh mối duy nhất mà chồng nàng lưu lại, nói không chừng còn có di ngôn muốn khai báo!

Triệu Y Hàm sửng sốt một chút, ngay sau đó nhanh chóng chạy vào thư phòng, mở ra máy tính. Tiến vào số A Q, Triệu Y Hàm lại không biết mật khẩu, nhìn ta với ánh mắt cực kỳ mơ hồ.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi thử chút kỷ niệm nhật kết hôn đi!"

Quả nhiên, Triệu Y Hàm thử một lần, đó là QQ bình thường lên bờ.

Cái tên "Q" luôn luôn gắn kết với nhau, bên trên chỉ có một hảo hữu, chính là bản thân chồng của hắn ta.

Ảnh chân dung kia vẫn đang lóe lên, mở ra xem là một đoạn video, ta răng rắc điểm một cái.

Nhân vật chính của video chính là trượng phu của Triệu Hàm, ngồi ở ghế đế phòng khách, trên bàn trà trước mặt bày chậu cam vàng kia.

"Gia Hàm, khi ngươi xem đoạn video này, chắc hẳn đã biết tất cả rồi." Hắn mỉm cười, bất quá nụ cười kia có vài phần đắng chát.

"Bệnh của ta đã không còn thuốc cứu được nữa, ta không muốn chết ở trước mặt ngươi, ta không muốn nhìn thấy ngươi khóc, ta muốn ngoan ngoãn bồi tiếp ngươi, cùng ngươi sống tốt cả đời này, nhưng mà... "

Hắn hung hăng lấy khăn tay lau khô khóe miệng tràn ra máu tươi, dùng một tia khí lực cuối cùng nặn ra một nụ cười: "Tôn Hàm, ta yêu ngươi, thật sự rất yêu thương ngươi! Ta thật lòng không nỡ rời xa ngươi, xin ngươi tha thứ ta giấu diếm và ích kỷ, ta tìm được một phương pháp thần kỳ, hàng năm bảy ngày đều sẽ đến bồi ngươi, mãi cho đến vĩnh viễn! Bất quá, nếu ngươi không muốn, chỉ cần đốt hết một hòm bảy đêm, ta cũng sẽ không xuất hiện nữa..."

"Tôn Hàm." Nam nhân nói rất thâm tình: "Tạm biệt!"

Hai hàng lệ của hắn rốt cuộc không nhịn được nữa, rơi xuống, vương vãi đầy lá quýt.

Triệu Y Hàm sớm đã khóc đến mức không muốn sống, hai tay lắc lư biểu khí, hét lớn: "Ngươi không được đi, không được đi..."

Vành mắt của ta cũng có chút mơ hồ, lại không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng vẫn xoay người rời khỏi gian phòng.

Nể thư là loại bệnh đáng sợ nhất, cho dù là người thu được giải thưởng y phục của Nặc Berloz đều bó tay hoàn toàn với hắn, nhưng nam nhân trước mắt này lại dùng sinh mệnh của mình, và ung thư tiến hành một hồi tình yêu, đồng thời cuối cùng chiến thắng nó.

Trong phòng khách, lão thái thái thứ một nghìn hai tám bốn...

Trong nháy mắt giữa hè đi qua, mùa thu gần tới, thời tiết của võ hán dần dần có chút âm lãnh.

Đêm hôm đó, ta vừa đun một bình rượu lên bàn, chuẩn bị chút đồ ăn, vừa thưởng thức vừa xem sách, bên tai đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

"Mời vào." Ta ném một củ đậu phộng vào miệng, cao giọng kêu lên.

Cửa phòng mở ra, một người trung niên đeo kính mắt đi vào.

Hắn đi vào cửa, theo bản năng quay đầu lại nhìn một cái, ngay sau đó liền đóng chặt cửa lại.

Hắn cao đầu, lại rất gầy yếu, giá một mảnh kính dày như đáy bình. Trang phục cắt rất đẹp đẽ, hiển nhiên giá trị không nhỏ, nhưng râu ria xồm xoàm, tóc cũng rối tung, chung quanh hai mắt tất cả đều dày đen sì, vẻ mặt mệt mỏi.

Thần sắc hắn bối rối liếc trái ngó phải, vừa thấy trong tiệm chỉ có một mình ta, lập tức dò hỏi: "Xin hỏi, ngài chính là Trương Cửu Lân, đại sư a?"

"Là ta." Ta gật đầu nói: "Ngươi đừng hoảng, có chuyện gì ngồi xuống chậm rãi nói."

Nhìn thần sắc này ta đã biết, hắn nhất định đã gặp chuyện tà môn gì đó, vô luận tinh thần hay là thân thể đều bị phá hủy, coi ta như cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Hắn đáp một tiếng rồi ngồi xuống, rất không yên tâm lại nhìn ra ngoài cửa hàng cổ.

"Yên tâm đi! Yêu ma quỷ quái còn không dám bước vào cánh cửa này, ngươi rốt cuộc gặp chuyện gì, cứ việc nói là được." Ta thấy thần sắc hắn bối rối, tranh thủ thời gian an ủi.

"A, được rồi." Nghe ta nói như vậy, hắn tựa như cũng thoáng yên lòng, hơi dừng một chút, chậm rãi nói nguyên do.

Hắn tự giới thiệu, nói hắn tên là Mã Hồng quân, là một người sưu tầm, hơn nữa còn chuyên môn cất giữ tiền tệ.

Nhưng trận này, hắn cũng không dám về nhà, thậm chí ngay cả ngủ cũng không yên ổn, càng không dám ở lại nơi vắng người.

Mấy ngày nay, hắn chỉ có thể trằn trọc tổ trải qua thương trường lớn, khoa học, nhà ga, vô luận là tinh thần hay thân thể đều đã mệt mỏi tới cực điểm.

Hắn cảm thấy nếu cứ tiếp tục hao tổn như vậy sẽ cách cái chết không xa...

"Ngươi cứ nói thẳng đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến ngươi sợ đến mức như vậy?" Ta thấy hắn vẫn có chút kiêng kỵ, liền cầm chén rượu, đẩy tới trước mặt hắn.

Người ta thường nói rượu mạnh gan người, Mã Hồng quân chần chờ một chút, cuối cùng vẫn uống một hơi cạn sạch, nhưng lập tức ho sặc sụa.

Nhìn ra, hắn không có tửu lực, nhưng động tác này cũng rõ ràng thể hiện ra ý nghĩ của hắn lúc này: Dù sao cũng là chết, dứt khoát liều mạng!

Mã Hồng Quân dùng sức lau miệng đầy rượu của mình, cắn răng nói: "Lão bà bà của ta chết sớm, nhi nữ đều ở nơi khác, trong nhà chỉ có một mình ta. Thế nhưng gần đây nhà ta lại không hiểu vì sao lại có thêm một người nữa xuất hiện – cứ đến hơn nửa đêm là lại đột nhiên xuất hiện một bà lão!"

"Ồ? Ngươi nói kỹ hơn đi." Ta gật đầu với hắn.

Hắn thấy ta nghe xong lời này chẳng những không lộ ra nửa điểm hoảng sợ, còn phi thường cảm thấy hứng thú, lập tức bỏ đi vài phần băn khoăn, tiếp tục nói.

Mười mấy ngày trước, hắn trong lúc ngủ đột nhiên bị một trận thanh âm dữ tợn đánh thức. Ban đầu hắn cho là ở trong phòng chuột, đã vỗ vài cái, muốn đem chuột dọa đi, chờ trời sáng mới nghĩ cách.

Nhưng mà, chuyện kỳ lạ đã xảy ra!

Thanh âm vỗ tay của hắn vừa dừng lại, trong phòng khách liền vang lên một trận thanh âm vỗ tay.

Âm thanh đó cực kỳ vang dội, giống như có người nào đó đang ngồi đó theo hắn học!

Nhất thời hắn bị dọa giật mình, cơn buồn ngủ mơ mơ màng màng lập tức tan thành mây khói.

Chờ hắn thắp sáng đèn, chậm rãi mở ra cửa phòng ngủ, trộm trộm nhìn một chút, lập tức bị dọa ngã ngồi trên mặt đất.

Trong phòng khách rõ ràng có thêm một người lạ!

Một lão thái thái tóc trắng xoá ngồi xếp bằng trên ghế dựa, hai tay không ngừng vỗ, phát ra từng đợt âm thanh.

Ánh trăng mờ mờ ảo xuyên qua cửa sổ chiếu vào khuôn mặt trắng bệch của lão thái thái.

Thậm chí Lão thái thái còn nhìn về phía ông ta yếu ớt, vừa vỗ tay, vừa lộ ra nụ cười dọa người, cứ như lại nói: "Đến đi, cùng nhau vỗ à? Sao không vỗ?"

Mã Hồng quân sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh, suýt chút nữa tè ra quần, tranh thủ thời gian khóa chặt cửa lại, chăn mền quấn thành một cục, run bần bật!

Hắn cực kỳ lo lắng, lão thái thái sẽ phá cửa mà ra, bóp mạnh cổ hắn!

Cũng may lão thái thái vẫn ngồi trong phòng khách vỗ tay, ngoài ra không còn động tác gì khác.

Nhưng Mã Hồng quân lại bị dọa không ít, mồ hôi lạnh ở trên chăn mền thấm ướt một mảng lớn.

Mãi đến tận hừng đông, sau khi tiếng vỗ tay biến mất, Mã Hồng quân nơm nớp lo sợ mở cửa phòng ngủ ra, lộ ra một khe nhỏ nhìn ra phía ngoài, xác nhận lão thái thái đã không còn, lúc này mới vội vàng mặc quần áo tử tế chạy ra ngoài.

Hắn ở bên ngoài loanh quanh cả ngày, càng nghĩ càng thấy không thích hợp. Nghĩ đến sau này, hắn thậm chí hoài nghi có phải thần kinh mình xảy ra vấn đề gì hay không, đúng không? Hoặc là ngủ mơ hồ hồ đồ?

Buổi tối, hắn tìm một gian quán rượu cố ý uống quá muộn, mượn rượu ý chí can đảm.

Nhưng khi về đến nhà, ngay khi mở cửa phòng, hắn lập tức lại bị dọa ngã xuống đất, lão thái thái lại tới nữa!

Hơn nữa lại mang đến một cái bọc da đen nhỏ, đang xếp bằng ở đế giày kia!

Ánh trăng trắng bệch chiếu lên người nàng, khiến người nổi cả da gà.

Lão thái thái tựa như cũng nghe thấy tiếng cửa, ngẩng đầu lên nhìn hắn, phảng phất như đang nói: "Còn ngây ra gì nữa, vào đi."

Mã Hồng quân nào dám đi vào? Rượu đầy bụng đều hóa thành mồ hôi lạnh lập tức ướt đẫm.

Hắn bừng tỉnh, sau khi đứng dậy vội vàng chạy xuống lầu, vừa đúng lúc phía đối diện có một chiếc xe cho thuê, hắn vội vàng chạy tới.

Nhưng hắn còn chưa kịp kéo cửa xe lên, lại vội vàng "Vù vù" một cái rơi xuống cửa xe, nhanh chân bỏ chạy!

Hóa ra, hắn vừa định ngồi xe ngựa, lại phát hiện bà lão trong phòng khách đã đưa lên xe, vẫn ngồi chân như cũ, nhét giày vào, thấy hắn mở cửa còn dịch vào bên trong, hình như đang nhường chỗ cho hắn.

Mã Hồng quân chạy như điên như mất mạng, thực sự mệt không chịu nổi, vừa mới vịn ngọn đèn vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên phát hiện bà lão kia đang ngồi dưới bóng râm của ngọn đèn đường, một chiếc giày hình như đã đặt xong, đang cúi đầu cắn dây.

Mã Hồng quân không ngừng kêu khổ, nhưng cũng hết cách, chỉ có thể điên cuồng bỏ chạy.

Cho đến lúc hắn chạy vào tệ phòng, lão thái thái mới rốt cục mất đi bóng dáng...

Hắn đã uống mấy chén nước đá, còn đổ lên đầu mấy cái, lúc này mới triệt để tỉnh lại.

Bất quá, hắn cũng hoàn toàn tin tưởng, chính mình nhìn thấy tuyệt đối không phải ảo giác, cũng không phải thần kinh hắn có vấn đề, mà thật sự đụng phải thứ bẩn gì đó.

Hắn cũng không dám về nhà, bất luận ban ngày hay ban đêm cũng không dám ở lại một mình - ban ngày, hắn sẽ ngồi trong thương trường náo nhiệt nhất, buổi tối thì đến quán rượu mua say.

Về sau hắn phát hiện, quán bar người ta trước rạng đông cũng sắp đóng cửa, hắn sợ lão thái thái kia lại đuổi theo, dứt khoát vẫn ngồi xổm trong nhà ga.

Lại sau đó, hắn thật sự không nhịn được nữa, lúc này mới hỏi thăm bốn phía về phương diện này, thông qua quan hệ tìm tới chỗ ta.

Đầu tiên thiên nhị bát bát bạch quỷ mê người

Mã Hồng quân run sợ nói như vậy, vẫn còn sợ hãi hướng ra phía ngoài nhìn một cái, e rằng lão thái thái đột nhiên xuất hiện ở trước mặt.

Vừa hay chính là giờ phút này vừa vặn có một trận gió đêm thổi qua, làm cửa tiệm cổ có tiếng vù vù.

Mã Hồng quân sợ tới mức cả người run lên, chén rượu bị nắm chặt trong tay kêu răng rắc rơi trên mặt đất.

"Ngươi đừng sợ hãi." Ta an ủi nó: "Không có quỷ quái nào dám ở trên địa bàn của ta giương oai!"

Ta nói, bưng chén rượu lên, uống cạn một ngụm rượu trắng còn lại, sau đó đứng lên nói: "Theo lời ngươi vừa nói, quả thật là bị đồ dơ quấn lấy, đi thôi, đến nhà ngươi xem thử."

"Cái gì... cái gì?" Mã Hồng Quân cực kỳ kinh ngạc trợn tròn hai mắt: "Bà ta ở trong nhà ta a."

"Nếu không ở đây, ta còn đi nhìn cái gì? Yên tâm đi, không có việc gì đâu." Ta mỉm cười.

Mã Hồng quân thấy ta tự tin như vậy, lúc này mới thoáng an tâm, theo ta ra khỏi tiệm cổ. Nhưng là theo sát sau lưng ta, trừng hai mắt trái nhìn phải, rất sợ bà lão kia xuất hiện ở bất cứ góc nào trong màn đêm.

Ta đã khởi động một cỗ xe, thẳng đến chỗ ở của Mã Hồng quân.

Vừa vào khu nhỏ, Mã Hồng quân hai chân run rẩy, sắc mặt cũng tái nhợt: "Trương, Trương đại sư... Nếu không ta sẽ không đi vào, ngươi tự đi xem đi."

Ta quay đầu lại liếc hắn một cái nói: "Cái vật kia muốn tìm chính là ngươi, ngươi nếu như không lộ diện, nàng chưa chắc sẽ hiện thân. Nếu ngươi thực sự sợ hãi, vậy thì thôi đi, ta cũng không đi nữa, ngươi cứ ở nhà ga đi." Nói xong, ta quay người muốn đi.

"Đừng, đừng..." Mã Hồng quân vội vàng cầu khẩn nói: "Mẹ nó, ta đi là được mà?"

Mã Hồng quân theo sát sau lưng ta, đi tới trước cửa nhà hắn, tay cầm chìa khoá liên tục run lẩy bẩy, bận rộn cả nửa ngày, ngay cả lỗ chìa khóa cũng không chen vào được, mồ hôi lạnh trên trán túa ra.

Ta nhận lấy chìa khóa mở cửa ra, sau đó ấn mở đèn.

Trong phòng bài trí rất đơn giản, cũng rất khí khái. Trên mặt tường của phòng khách treo một bức tranh sơn thủy cổ đại, dưới bức tranh là một cái ghế dựa rất lớn.

Những thứ bày ghế thấp hấp dẫn sự chú ý của ta rất nhanh.

Trong phòng một tia âm khí nhàn nhạt, chính là phát ra từ mấy thứ này!

Ta đi qua xem xét, là một ít quần áo, loại hình đồ vật như hộp kim tuyến.

Mấy thứ này rất cổ xưa, kiểu dáng như vậy hẳn là của thời kỳ dân quốc. Cũng không biết ban đầu vẫn luôn cất giữ ở đâu? Trên những thứ này đều tràn ngập mùi vị thối rửa.

"Ngươi như thế nào thích cất chứa mấy thứ này?" Ta quay đầu hỏi.

Mã Hồng Quân sau khi vào nhà, lắc lư cái đầu một mực xem xét chung quanh, rất sợ bà lão kia trốn ở đâu, căn bản là không thèm nhìn qua bên này. Vừa nghe ta hỏi xong lập tức bị dọa lui vài bước: "Không không không, đây cũng không phải là đồ của ta! Ta, lúc ta rời đi còn không có những thứ này... Mẹ ơi!"

Đúng lúc này, đăng đăng trên đỉnh đầu đột nhiên lóe lên, không chút dấu hiệu tắt đi. Mã Hồng quân sợ hãi hét to một tiếng, quay đầu muốn chạy, nhưng dưới chân đã sớm mềm nhũn, lúc này ngã xuống đất.

Ánh đèn lóe lên, lại sáng lên.

Ta thấy Mã Hồng quân nằm rạp trên mặt đất, ánh mắt ngã ra ngoài, đang cố hết sức sờ soạng chung quanh, liền đi tới mở mắt đưa cho hắn, đỡ hắn dậy.

Mã Hồng quân sau khi mở to mắt thì lại đột nhiên không nhúc nhích, ngẩn người nhìn về phía trước.

"Ngươi không cần sợ, không sao đâu, chuyện này chỉ là do điện áp chưa đủ, đã lập lòe rồi." Ta an ủi nói.

"Ngươi... ngươi xem..." Sắc mặt hắn trắng bệch, con ngươi co rút lại, run rẩy vươn tay ra, chỉ về phía sau.

Thấy vẻ mặt như vậy, ta cũng cảm thấy có chút không đúng, nhìn theo ngón tay hắn, lập tức cả kinh. Vừa rồi ngồi xổm không một bóng người, đột nhiên xuất hiện một bà lão.

Lão thái thái kia mặc một thân áo bông màu xám đen, tóc trắng xoá nhưng đã được chỉnh lại rất chỉnh tề, đang mỉm cười ngồi xếp bằng trên ghế dài, tay cầm đế giày đang buộc kim chỉ.

Ánh đèn chiếu lên người nàng, lại không có nửa điểm bóng dáng, hai tay nàng không ngừng bận rộn, lại không phát ra chút âm thanh nào.

Đây thực sự là âm linh!

Cùng lúc đó, Mã Hồng Quân đột nhiên đứng lên, chân cũng không mềm, thân cũng không run, trực tiếp đi tới chỗ lão thái bà kia. So với dáng vẻ hoảng sợ lúc nãy thì như hai người khác nhau.

Đây là có chuyện gì?

Lẽ nào tên này là cùng một nhóm với lão thái thái? Muốn dụ ta đánh câu hay sao?

Ta đang chần chờ, Mã Hồng quân đã đi tới trước mặt lão thái thái, cực kỳ cung kính cong người lại, sau đó ngồi xổm xuống giúp nàng nhẹ nhàng đấm đầu gối. Lão thái thái quay đầu lại nhìn hắn một cái, trên mặt tràn đầy ý cười hiền hòa.

Nếu như lúc này bị người ngoài nhìn thấy, khẳng định đây là một đôi mẹ con. Mẫu tử hiếu, đây sẽ là một hình ảnh hài hòa cỡ nào?

Nhưng theo sát sau lưng, ta phát hiện có điểm gì đó không đúng!

Trên mặt của Mã Hồng quân chẳng hề có cảm xúc gì, hai mắt đờ đẫn không chớp lấy một cái, sắc mặt tái xanh đồng thời ấn đường cũng biến thành màu đen.

Không tốt! Đây là ma quỷ ám ảnh.

Hiện tại hắn không có thần trí, bị quỷ làm mê hoặc. Một lát nữa, đợi đến khi dương khí tan hết, coi như mất mạng tại chỗ!

Ta vội vàng móc ra một lá linh phù bậc trung vứt qua.

Phịch một tiếng, một cỗ khói đen từ trong lỗ mũi Mã Hồng quân chui ra, lập tức giống như bị thương tê tê bắn trúng, mềm nhũn ngã xuống.

Lão thái thái quay đầu nhìn lại, tức giận vung đế giày ném tới.

Ta bay nhanh tránh đi, đế giày kia đập vào tường nhưng không phát ra chút tiếng động nào, mà là tuôn ra một luồng khí đen.

Ta vội vàng tế ra Vô Hình châm, vừa định bay ra, nhưng bà lão kia lại đột nhiên hóa thành khói đen biến mất.

Quân mã hồng ngã xuống đất, miệng phun bọt trắng, đã là bất tỉnh nhân sự. Ta tranh thủ thời gian chạy vào phòng bếp, đổ chút muối ăn vào trộn với chu sa cho nó uống.

Hắn liên tiếp phun ra một mảng nước đen lớn như mực, lúc này mới chậm rãi tỉnh dậy.

Quân mã Hồng vừa khôi phục lại thần trí, phản ứng đầu tiên là nhìn về phía ghế dựa, vừa thấy bà lão kia đã biến mất, lập tức kinh hỉ hỏi: "Trương đại sư, người đã diệt trừ quỷ kia rồi sao?"

Ta lắc lắc đầu nói: "Vẫn chưa, để nó chạy thoát! Tuy nhiên xem ra Âm Linh kia đã nhận thức chính xác ngươi, nhất định sẽ theo ngươi cả đời."

"Hả?" Mã Hồng quân vừa nghe vậy lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, cực kỳ lo lắng hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ? Trương đại sư... Ta cầu xin ngươi, cứu ta với!" Nói xong, hắn nhanh chóng bắt lấy quần áo của ta, sợ nhất là ta quay người rời đi, bà lão kia lại lao ra.

"Ngươi trước đừng nóng vội, chúng ta trước tiên nghiên cứu một chút xem Âm Linh này rốt cuộc là từ đâu mà tới." Ta từ dưới đất dìu nó dậy, nó sống chết cũng không chịu ngồi trên ghế dài, thậm chí ngay cả phòng khách cũng không dám ngẩn người.

Ta chỉ mới dìu nó đi vào thư phòng thôi.

Thư phòng của hắn rất lớn, thậm chí rộng hơn nhiều so với phòng khách, ba bức tường đều dựng giá sách cao cao.

Quyển sách bên trên không nhiều, tất cả đều là từng hộp gỗ lớn nhỏ khác nhau, còn có một quyển sách không giống nhau.

Từ nhãn hiệu dán bên ngoài có thể nhìn ra được, những thứ này đều là tiền tệ Mã Hồng quân cất chứa, có năm mươi mẫu tiền đại hán triều, Khai Nguyên Thông Bảo, hoa phiếu triều Thanh, còn có Kim Nguyên khoán của dân quốc.

Xem ra hắn ta là một người tích cóp rất nhiều tiền.

Viên đại đầu bảng, vị trí thứ một ngàn hai tám trăm sáu.

Tiện tay mở mấy bản tướng sách ra, ta lập tức tỉnh ngộ.

Mã Hồng quân là người có sở thích ở phương diện này, nói không chừng là bởi vì thu được âm vật nào đó mới đưa tới tai họa.

"Có phải gần đây ngươi đã thu nhận cái gì không?" Ta quay đầu hỏi.

Mã Hồng Quân ngẩn người, cẩn thận nhớ lại rồi nói: "Mấy ngày trước khi lão thái thái xuất hiện, đúng là ta đã thu được mấy đồng tiền cổ ở quán ven đường, sao lại... Lão thái thái thái chính là do số tiền cổ kia đưa tới?"

"Rất có khả năng." Ta gật đầu đáp: "Tìm mấy đồng tiền cổ ra, ta muốn kiểm tra thật cẩn thận."

Mã Hồng quân nghe xong cũng bất chấp thân thể suy yếu, vội vàng đứng dậy, tìm kiếm xung quanh.

Mấy đồng Minh Thanh Cổ Tiền bày trước mặt ta, ta móc ra chu sa bôi từng cái một, cũng không phát hiện cái gì dị thường.

"Tất cả đều ở đây sao?" Ta có chút nghi hoặc ngẩng đầu hỏi.

Mã Hồng Quân trầm tư suy nghĩ, đột nhiên vỗ ót nói: "Đúng rồi, còn một cái nữa!"

Nói xong, hắn nhanh chóng chạy ra ngoài, xách về một cái túi lớn.

Một cái nhìn của ta, trong túi này tràn đầy đầy ắp Ngân Nguyên của thời kỳ tràn đầy dân quốc, cũng chính là tục danh: Viên đại đầu.

"Nhiều như vậy?" Ta rất kỳ quái hỏi.

"Không phải, chỉ có một." Mã Hồng Quân giải thích: "Bản thân ta không có sở thích gì, chỉ thích thu gom một ít tiền tệ cổ đại, mỗi ngày lấy kính phóng đại nhìn vui vẻ! Có ngày, sau khi ta ở ven đường mua mấy đồng tiền cổ, đang chuẩn bị rời đi, lại bị một người ngăn cản., Hắn nói hắn cũng có một đồng tiền muốn bán cho ta, ta nhìn qua thì thấy Ngân Nguyên bình thường cũng không có hứng thú gì, nhưng hắn không quấn quít lấy ta, về sau lại dùng hai trăm đồng tiền mua lại. Ngân Nguyên trong nhà ta vốn không ít, cũng không phải là tiền tệ hi hữu gì, lúc đó cũng không có chú ý, liền vứt ở cùng một chỗ. Hiện tại, ta cũng không phân ra được ai mới là ngày đó thu được... "

Mã Hồng quân bất đắc dĩ nói.

"Vậy ngươi đi lấy một chậu muối." Ta phân phó hắn.

Thời gian không lâu, Mã Hồng quân bưng một chậu nước lớn trở về, trong tay cầm một túi muối: "Cái này, Trương đại sư muốn mua bao nhiêu?"

"Đều trút xuống hết." Ta vừa nói vừa nhấc túi tiền lớn, đem tất cả Ngân Nguyên đổ vào, sau đó lại rắc chút chu sa, đốt một tấm linh phù, mang tro bụi ném vào.

Ùng ục ùng ục...

Trong nước không ngừng có bong bóng khí bốc lên, giống như có một con cá ẩn giấu trong vùng Ngân Nguyên dưới đáy nước kia.

Ầm!

Đột nhiên, một quả Ngân Nguyên nhảy ra, lăn ra ngoài cửa.

Ta tiến lên một cước giẫm lên, ngân nguyên kia đột nhiên như có sinh mệnh, không ngừng giãy giụa muốn chạy trốn.

Ta cầm lấy chu sa, vẽ một cái Khốn Linh trận ở bốn phía. Qua một hồi lâu, cuối cùng Ngân Nguyên cũng được sinh ra.

Ta cẩn thận từng li từng tí một nhấc chân lên, đem ngân nguyên nhặt lên.

Mã Hồng quân thấy ngân nguyên nhảy ra khỏi mặt nước thì sợ hết hồn, cho đến lúc này thấy không có nguy hiểm gì mới chậm rãi tới gần, cách phiến kính dày nhìn thoáng qua nói: "Thứ này so với Viên đại đầu khác cũng không có gì khác nhau sao?"

"Trong ngân nguyên này chứa âm khí mãnh liệt, rất có thể âm linh của lão thái thái sẽ sống nhờ trong ngân nguyên này."

Nghe ta nói vậy, Mã Hồng quân sợ tới mức co rụt cổ lại, cuống quít xua tay nói: "Vậy thì mau mau ném đi! Càng xa càng tốt."

"Vô dụng thôi." Ta lắc đầu nói: "Tuy rằng Âm khí trên Ngân Nguyên tạm thời bị ta trấn áp, nhưng không cách nào hoàn toàn tiêu trừ, oán niệm của Âm Linh này quá nặng, nếu như không diệt trừ hoàn toàn, đừng nói ném nó ra ngoài, cho dù tan thành nước bạc, lại đúc thành vật khác, cũng sẽ trở về tìm ngươi."

"Vậy..." Mã Hồng quân biến sắc, gấp giọng hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Trước tiên chúng ta phải tìm được người bán ngươi tiền tệ, hỏi rõ hắn kiếm được ở đâu, rồi mới chữa bệnh."

"Ai nha, cái này phiền toái rồi!" Mã Hồng quân có chút khó xử nói: "Ta lúc ấy mua ven đường, nơi đó vốn là nơi lưu động, người bày sạp cũng không cố định, rất khó tìm được, huống chi người này ngay cả sạp cũng không có bày, càng là khó tìm!"

"Vậy cũng không còn cách nào, chỉ có thể từ nơi này xuống tay thôi! Chúng ta nghỉ ngơi trước đi, sáng mai đi qua đó, tìm kiếm một chút." Ta nói.

Mã Hồng quân nghe xong cũng chỉ gật nhẹ đầu. Nhưng hắn không dám vào phòng khách, cũng không dám ở riêng trong một gian phòng. Ta cũng không muốn ngủ cùng hắn trên một cái giường, vì vậy liền cùng hắn ngồi trên một cái ghế trong thư phòng, ghé sát vào nhau đến hừng đông.

Ta mới vừa mở mắt, Mã Hồng Quân liền vội vàng hỏi: "Trương đại sư, chúng ta đi ngay bây giờ đi."

Nhìn ta, hai mắt thằng này đỏ bừng, hốc mắt tràn đầy vòng mắt đen, xem ra hắn một đêm nay đều không ngủ a, không muốn đợi ở chỗ này mấy phút đồng thời cũng không muốn ở lại đây!

Ta gật đầu một chút vội vã rửa mặt, rồi cùng đi ra khỏi cửa với hắn.

Nơi mà hắn mua tiền, ngược lại cách đây không xa. Hai mươi phút sau, chúng ta đã tới thị trường văn võ.

Phần lớn gian hàng rong còn chưa tới, chỉ lác đác vài người, còn đang bày biện đủ loại tạp hoá cũ kỹ.

Xem ra Mã Hồng quân thường đến nơi này, không ít chủ quán đều biết hắn, thấy hắn đi qua đều chủ động chào hỏi: "Lão Mã, ta có mấy đồng tiền mới thu được, ngươi xem không?"

"Mã lão, ta có mấy đồng tiền nhìn không quá chuẩn, ngài cho mọc mắt ư?"

Mã Hồng quân hiện tại nào có tâm tư này? Vừa vội vàng ứng phó vừa hỏi gia hỏa từng bán hắn kia, ai nhận ra hắn chứ?

Liên tiếp hỏi đến rất nhiều quầy hàng, đều nói không biết.

Kỳ thật, điều này cũng khó trách, người đi bày sạp cơ bản đều phải ngày ngày gặp, nhưng người đứng ở ven đường tùy tiện lấy một đồng ra bán, đều là ngẫu nhiên có vật gì đó, tạm thời bán ra, căn bản không phải người đi đường, cũng sẽ không đặc biệt lưu ý.

Sau một hồi đi dạo khắp nơi, cũng không phát hiện ra manh mối gì, Mã Hồng quân vội vàng đến đổ mồ hôi đầy người, nhưng cũng không có cách nào khác, nhìn ta với vẻ rất lo lắng.

"Hai người các ngươi giao dịch ở đâu?" Ta hỏi.

"Tại phương bộ lạc kia." Mã Hồng quân triều trước đó chỉ nói.

"Sau đó thì sao? Hắn hướng bên nào đi?" Ta như có điều suy nghĩ hỏi.

"Sau khi hắn lấy tiền liền tiến vào chợ gà."

"Đi, qua xem thử." Ta phất phất tay.

Y thị trường đó không lớn, là một gian phu thê điếm, hai người đều rất thuần phác thành thật.

Còn nói một khi Mã Hồng quân nói ra đặc điểm thân thể của đối phương, hai người đều có ấn tượng.

Ông chủ mập mạp thoáng nhớ lại nói: "Đại huynh đệ kia vừa vào đã bốc một bình rượu, ta vừa kiếm tiền cho hắn, hắn đã góp một nửa, người thèm rượu như vậy thật đúng là hiếm thấy..."

Ta lại hỏi không phát hiện hắn đi hướng nào? Lão bản nương lắc đầu, tỏ vẻ không chú ý.

Mã Hồng quân nghe xong liền cực kỳ thất vọng, định cất bước đi ra ngoài.

Đột nhiên ta quay đầu, nhìn thấy góc xe treo ở cửa, liền thu vào xem một chút.

Hai vợ chồng đó có chút do dự, sau khi Mã Hồng Quân ném qua hai trăm đồng tiền, cuối cùng cũng đồng ý.

Bọn ta điều đến khoảng thời gian đại khái kia, đều nhanh chóng tiến vào, chỉ chốc lát sau, trong bức tranh xuất hiện một người gầy còm.

Trên y phục của hắn chằng chịt những vết vá, lại đi một đôi giày du lịch, tóc tai bù xù.

Đúng như lời lão bản nương nói, hắn vừa vào cửa đã ngồi trên kệ không xa quầy lấy một bình rượu, không đợi ông chủ kiếm hết tiền, đã vặn nắp bình ừng ực ực ực.

Sau đó liền ra khỏi cửa, đi thẳng về phía đối diện.

(D: Chúc Trung Thu mọi người vui vẻ, cả thảy Hạp gia đoàn! Hôm nay thương nhân cõi âm giới tập trung thám thính toàn bộ càng thêm một chương.)

Đệ nhất thiên nhị bát bát bạch, lần theo đánh bạc quỷ truy tung.

Hướng đối diện là một mảnh đất bị hủy, tất cả đều lột loạn xạ, thằng cha này xuống đó làm gì?

Dưới sự hỏi thăm của ta, lão bản nương giải thích phiến kia đích thật là đất dời, lại có một đám nông dân xách chùy sắt làm việc ở đó.

Xem đồ ăn mặc của thằng cha này, cũng khá giống công nhân nông dân.

Chẳng lẽ hắn nhặt được một miếng ngân nguyên trên công trường, sau đó bán cho Mã Hồng quân?

Giết video xong rồi tạm dừng, soi hình của tên kia, sau đó mua mấy hộp khói tốt rồi đi thẳng đến nơi khác.

Bụi đất bốc lên khắp nơi, bốn phía đều vang lên từng hồi tiếng gõ vào vách tường.

Một đám công huynh đệ nông dân lưng trần, đang vung đại chùy hung dữ đập vào cạnh góc góc còn sót lại.

Đích thiết đi tới, vừa làm khói cho mọi người vừa lấy ra hình ảnh trong điện thoại di động, hỏi bọn họ có biết người trong hình không?

Nhưng sau khi bọn họ xem, lại nhao nhao lắc đầu, tỏ vẻ chưa từng thấy.

Ta đang có chút nản chí, đột nhiên có một gia hoả súc hai chòm râu nhỏ nói: "Ta đã gặp người này hai lần rồi."

"Ồ?" Ta nghe thấy lập tức vui vẻ nói: "Gặp ở đâu rồi?"

Hắn chỉ về phía trước, nói: "Phía trước còn chưa lột tòa lầu kia, người làm việc phụ cận thường xuyên ở bên trong bài bạc. Ta nhàn rỗi không có việc gì cũng đi qua hai lần, giống như đã nhìn thấy hắn."

Hỏi những cái khác, huynh đệ này cũng không biết.

Ta đem nửa hộp khói trong tay giao đến trên tay hắn, cùng Mã Hồng Quân chạy thẳng.

Tìm liên tiếp hai cái đơn nguyên, về sau rốt cuộc nghe được một mảnh ồn ào náo động.

Hai chúng ta theo tiếng đi tới, một đám người mặt xám đang ngồi vây quanh đánh bài tú lơ khơ dưới đất, trước mặt chất chút tiền lẻ tán loạn.

Xem ra đánh cược này cũng không lớn, bất quá khi nhìn thấy hai người xa lạ chúng ta tới, mọi người đều cảnh giác nhìn sang chúng ta.

Ta lấy ra khói, vừa phát cho mọi người vừa lấy ra điện thoại, hỏi thăm bọn họ.

Lúc này rốt cuộc có người nhận ra.

Người trong bức ảnh nói là Vương Đại Vượng của thôn bọn họ, vừa làm ở đây hai ngày rưỡi, lại ngại mệt mỏi đi rồi, cụ thể đi nơi nào, ông ta cũng nói không rõ.

Ta nhét cho huynh đệ kia mấy hộp khói, hỏi rõ địa chỉ Vương Đại Vượng, một đường đuổi tới.

Nhà Vương Đại Vượng cũng không quá xa, ngay trong một thôn nhỏ ở ngoại thành, giữa trưa là đến.

Vốn dĩ tưởng rằng lần này rốt cuộc có thể tìm được tên kia, cũng không nghĩ tới, người ta hỏi mới biết, Vương Đại Vượng này là tên bợm rượu và côn đánh bạc, vợ hắn ghét hắn không có việc gì, trong cơn tức giận mang theo đứa nhỏ về nhà mẹ đẻ.

Lão bà bà đi rồi, ông ta càng là trắng trợn, chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã mất sạch cả nhà và đất. Đã không ở trong thôn, bây giờ người khác ở đâu cũng không ai biết.

Bất quá, mấy ngày hôm trước có người ở phụ cận chợ xây dựng đã xem qua hắn, giống như ở bên kia đang hốt tiền lẻ để đổi rượu.

Mã Hồng quân vừa nghe vậy, càng trợn tròn mắt, thở dài nói: "Ai, đều do ta tùy tiện mua bừa, hiện tại tốt rồi, ngay cả bóng người cũng không tìm thấy, làm sao bây giờ đây!"

"Đừng gấp." Ta an ủi hắn: "Mục đích thực sự của chúng ta là muốn tìm quỷ, quỷ đều tìm được, huống chi là tìm một người."

Ta nói móc ra điện thoại di động, nói cho Chung Tiểu Béo biết chuyện Chung Họa bị chết đói lần trước.

Hắn ta xếp hạng ngay tại chợ kiến trúc, rất quen thuộc với khu vực này, nói không chừng hắn ta có thể giúp mình tìm được manh mối gì đó.

Chung Tiểu Bàn vừa nghe ta nói, cực kỳ nhiệt tình liên miệng cam đoan: "Trương đại sư, ngài yên tâm đi, chỉ cần là người ở đây, ta nhất định có thể giúp ngài tìm được."

Thời gian không lớn, lại một máy truyền tin khác được đưa vào.

Ta nhận lấy, lại là anh em ba cương trực của Chung Tiểu Béo: "Trương đại sư, ta tìm thấy người rồi, đưa đi đâu vậy?"

Ta nghe nói thập phần cao hứng, vội vàng nói địa chỉ.

Mã Hồng quân vừa nghe thấy người ta tìm được, cũng cực kỳ mừng rỡ xoa xoa tay, tán dương: "Vẫn là Trương đại sư có biện pháp đây!" Nhưng ngay sau đó lại giận đến nghiến răng: "Thằng ranh này, suýt chút nữa hại chết ta, quyết không thể tha cho hắn!"

Ta và Mã Hồng quân ngồi dưới gốc cây lớn ở cổng thôn chờ hơn hai canh giờ, từ rất xa mở ra một chiếc xe bánh bao.

Xe dừng lại trước mặt, Tam Cương tử nhảy xuống xe nói: "Trương đại sư, người bắt được cho ta, xử lý như thế nào?" Nói xong vẫy tay một cái, hai gã đen nhánh từ trên xe xách theo một gia hỏa gầy còm từ trên xe xuống.

Tên gia hỏa này bị sợi dây thừng to bằng ngón cái trói chặt, mắt híp lại, trên miệng cũng che một đôi tất thối.

Xem ra tên Tam Nguyên tử này, thật đúng là không phải là đèn cạn dầu, tưởng rằng ta cùng gia hỏa này có thâm cừu đại hận gì, trực tiếp bắt người đến bắt cóc.

Ta có chút dở khóc dở cười nói tìm được là tốt rồi. Tam Nguyên tử nói lời từ biệt với ta, rồi mang theo thủ hạ lên xe quay về.

Phía sau đột nhiên truyền đến một trận âm thanh ô ô thống khổ, quay đầu nhìn lại, lại là Mã Hồng quân đá Vương Đại Vượng đang bị trói dưới đất.

Bất quá, Mã Hồng quân rốt cuộc không phải Tam Cương Tử, nói thế nào thì cũng là người văn minh, cho dù hận đến mấy, cũng chỉ là đá vào mông hắn mấy cái.

Thật sự là hắn đã bị tên gia hỏa này hại chết rất thảm, lại nói giáo huấn hắn một chút cũng tốt, chút nữa khi hỏi cũng bớt được, hắn lại giở cái giọng hoa râm không thành thật gì đó.

Ta châm một cây khói đứng bên cạnh nhìn.

Đợi đến lúc Mã Hồng quân hơi thở không sai biệt lắm thì tiến lên vén tấm vải đen che kín con mắt của Vương Đại Vượng, lấy ra tất thối trong miệng của hắn.

"Đại ca, ta sai rồi." Vương Đại Vượng vừa bị giải khai, lập tức cầu xin tha thứ.

"Ngươi nói sai ở đâu?" Ta ngồi xổm trước mặt hắn, phun ra một ngụm khói mù.

"Ta... Ta..." Hắn hình như cũng không biết sai ở nơi nào, lại đắc tội với ai, liên tục ấp úng hồi lâu, đột nhiên quay đầu nhìn thấy Mã Hồng Quân đứng bên cạnh, tức giận đỏ bừng mặt, lúc này mới nói: "Ta không nên bán giả tiền."

"Tiền kia của ngươi không phải là giả đâu, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, rốt cuộc là sai ở đâu?"

Vương Đại Vượng sửng sốt, càng mơ hồ, dường như nếu nói số tiền kia không phải là giả thì các ngươi bắt ta làm gì?

"Tiền từ đâu mà có?" Ta nhắc nhở.

"Ta..." Vương Đại Vượng biến sắc, muốn nói lại thôi.

"Không nói đúng không? Vậy chúng ta sang chỗ khác nói chuyện đi!" Sắc mặt ta lạnh lẽo, hung hăng hất bay đầu khói ra ngoài.

"Đừng, đừng, ta nói này!" Vương Đại Vượng lập tức kinh sợ: "Ta đây là, là từ bên trong mộ đào ra."

"Ngươi nói kỹ hơn một chút cho ta! Phải có nửa câu nói dối, ngươi thật đẹp mặt!"

"Vâng!" Vương Đại Vượng bị hù tới mức liên tục gật đầu.

Nguyên lai, Vương Đại Vượng này đã bị bài bạc ép đến đường cùng, thật sự rơi vào đường cùng, liền nghĩ tới một cái chủ ý sai lệch. Thôn bọn họ chôn một đống mộ già, nghe nói bên ngoài có không ít món đồ chơi đáng giá.

Nhưng hắn đã có ý nghĩ này, lại không có gan này, buổi tối không dám đi, nhân lúc người trong thôn ngủ trưa, lén đào ra một ngôi mộ.

Nhưng nơi đó cũng không có vật gì, lật qua lật lại đã tìm được một viên ngân nguyên.

Hắn cũng không biết thứ này rốt cuộc là cái gì, lại đáng giá bao nhiêu tiền, lập tức chạy vào thành, xem người khác bán thế nào.

Nguyên vốn là muốn bán cho chủ sạp, nhưng lại chê những con buôn kia ra giá quá thấp, đúng lúc, thấy Mã Hồng quân mua liền mấy đồng tiền cổ, liền quấn lấy hắn bán đi.

Ngân Nguyên này lúc đầu cũng không đáng giá bao nhiêu, liên tục mấy ngày đã tiêu hết, thật sự không còn đường sống liền chạy đến bên chợ kiến liệu kiếm cơm ăn, không nghĩ tới vừa đến vài ngày đã bị bắt tới.

Đệ nhất thiên nhị bát thiên thiện đền thiên kim (Thêm thêm)

Nghe hắn nói đến đây, ta đã hiểu bảy tám phần, nhưng còn tới hiện trường xem một chút rồi mới định đoạt tiếp.

Ta gõ đầu Vương Đại Vượng một cái rồi nói: "Bây giờ hãy đưa chúng ta qua đó xem thử, nếu ngươi dám chạy hoặc chơi trò gian trá gì, đến lúc bắt ngươi trở lại thì..." Nói đến đây, ta khoa tay múa chân thành một động tác cắt cổ, hướng về phía hắn lạnh lùng cười cười.

"Hiểu rồi, hiểu rồi!" Vương Đại Vượng liên tục gật đầu, xem ra thật sự là bị Tam Nguyên tử dọa cho chết khiếp.

Ta cởi bỏ dây thừng buộc trên người hắn xong, Vương Đại Vượng hoạt động chân tay có chút tê dại, lòng còn sợ hãi nhìn thoáng qua ta và Mã Hồng quân, không dám nói nhảm thêm gì nữa, trực tiếp dẫn đường đi về phía hoa màu ngoài thôn.

Đại khái chừng mười mấy phút sau, hắn dẫn chúng ta đến một rừng cây nhỏ.

Bên cạnh rừng cây chồng chất những gò đất nhỏ không cao, đất mới lật ra bên ngoài, thoạt nhìn vừa bị đào không lâu, chung quanh còn rải rác rất nhiều vụn gỗ mục nát, hẳn là phiến quan tài đã nát.

"Ngươi nhặt được ngân nguyên ở vị trí nào của người chết?" Ta quay đầu hỏi.

"Ở đây..." Vương Đại Vượng chỉ về phía trước, hứa hẹn: "Tiền rơi vào bên cạnh xác khô lâu, ngoại trừ tiền, trong quan tài chẳng có gì cả."

"Nếu như ta đoán không lầm, đây là một đồng tiền!" Ta hít vào một hơi khí lạnh nói.

Thời điểm người cổ đại chết chôn cất, đều ngậm một thứ trong miệng, có tiền ngậm cổ ngọc dạ minh châu, không có tiền thì tiền bạc, ngụ ý là kiếp sau phú quý, phúc cho con cháu.

"Cái gì, cược khẩu tiền?" Mã Hồng quân là chuyên gia cất giữ tiền bạc, đương nhiên đã nghe được truyền thuyết dân gian, vừa nghe xong lời này, lập tức bùng nổ. Hắn tóm lấy Vương Đại Vượng, tức giận nói: "Ngươi vậy mà bán số tiền này cho ta cũng không nói một tiếng! Muốn hại chết ta sao? Ngươi có biết mấy ngày nay ta sống thế nào không."

"Đại ca, đại ca tha mạng... Ta, ta cũng không biết..." Vương Đại Vượng sợ tới mức cả người run run, không ngừng cầu xin tha thứ.

"Ngươi hiện tại cho dù có đánh chết hắn cũng vô dụng." Ta nhìn thoáng qua Mã Hồng quân: "Hắn đào lung tung nghĩa địa, phá hủy chỗ ở của người chết, tiền đè miệng còn bị ngươi mang về nhà, tên Âm Linh kia còn tưởng là giúp cô ta chuyển nhà, cho nên lúc này mới mang theo vật theo người, hiện tại cho dù có chết hắn cũng không giải quyết được bất cứ vấn đề gì."

"Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ?" Mã Hồng Quân vừa nghe vậy, hoàn toàn ngây ngốc.

"Chỉ có thể dời mộ, trọng tu cho vị lão thái thái này một ngôi mộ, hơn nữa còn phải có hiếu tử bái tế, lễ tế hàng năm."

Ta quay đầu lại nhìn hai người một cái rồi nói: "Hay là thế này đi! Lão Mã, ngươi cũng nhìn ra được, bộ dạng này của hắn cũng không xách ra được tiền gì, tiền xây lại mộ địa này liền để ngươi bỏ ra, coi như là bỏ tiền tránh tai nạn đi."

Mã Hồng quân hung hăng đạp Vương Đại Vượng một cái, gật đầu.

"Vương Đại Vượng, ngươi có biết không, đào loạn phần mộ, bán đồ tùy Táng phẩm sẽ mang đến hậu quả gì không? Nếu không phải lão Mã cảnh giác, đồng thời kịp thời tìm tới ta, chỉ sợ hiện tại đã sớm mất mạng, hắn đạp ngươi mấy cước cũng không hề oan." Ta nói.

Vương Đại Vượng cúi đầu xuống, có chút xấu hổ nói: "Chính là ta, chính là kẻ tham tài tâm khiếu muốn đổi chút tiền hoa, không nghĩ tới... Ta đáng đời, đáng đời!" Nói xong liên tiếp vả vào miệng hai cái của mình.

"Được rồi." Ta đưa tay ngăn lại: "Việc đã đến nước này, có hối hận cũng vô dụng. Ngươi nếu đã đào ra mộ phần người ta, phá hỏng thi cốt người ta, thì làm cho cô ta trở về làm hiếu tử hiền tôn, giúp người ta xây mộ phần khác. Còn có, chuyện đốt hương giấy hàng năm, cũng giao cho ngươi."

"Được được." Vương Đại Vượng liên tục gật đầu: "Ngài cứ nói phải làm sao bây giờ! Ta nhất định nghe theo."

Ba người chúng ta rời khỏi hiện trường nghĩa địa, lập tức chuẩn bị mọi thứ.

Mã Hồng quân đã sớm bị lão thái thái kia dọa sợ vỡ mật, chỉ mong mau chóng giải thoát, vì vậy căn bản không so đo giá cả cao thấp, rất nhanh đã mua đầy đồ, thu nhận đầy người. Lúc làm xong mọi chuyện, trời đã tối, chúng ta đành phải ký túc trong nhà thôn dân.

Vương Đại Vượng kinh sợ liên tục mời rượu Mã Hồng quân, sau đó cũng không biết là uống nhiều hay hổ thẹn trong lòng, bèn quỳ xuống trước mặt Mã Hồng quân, mặt đầy nước mắt nhận lỗi.

Mã Hồng quân cũng không phải là người quá so đo, vừa thấy việc này đã có chuyển cơ, lập tức có thể giải quyết, lập tức liền tha thứ cho hắn, hơn nữa còn hỏi thăm sinh kế của ngày sau?

Mấy ngày nay đều không thích hợp di chuyển mai táng, chúng ta ở trong thôn liên tiếp ba ngày.

Ba ngày sau, Vương Đại Vượng đã chọn một chỗ phong thủy tốt, khoác lên người mang theo dây chuyền, thật giống như con trai ruột nhặt hết tất cả hài cốt trong loạn phần. Rồi ta lấy ra miếng Ngân Nguyên kia, nhẹ nhàng bỏ vào trong miệng của thi cốt.

Thi cốt như có phát hiện, trên dưới hàm chậm rãi khép lại, gắt gao ngậm lấy viên Ngân Nguyên kia, lập tức nhẹ nhàng hướng ta nhẹ nhàng gật đầu —— may mắn, những người khác đứng ở phía sau, cũng không có nhìn thấy một màn cực kỳ quỷ dị này.

Quan tài mới vùi vào đất, trên mộ mới dựng lên một tấm bia đá đẹp đẽ.

Ngay tại thời điểm chúng ta xoay người muốn đi, trong mộ đột nhiên truyền ra một tiếng thở dài thật dài, mọi người rất là kỳ dị nhìn nhau một cái, nhất là Mã Hồng quân và Vương Đại Vượng càng là mặt mũi tràn đầy kinh hãi nhìn ta.

"Không cần lo lắng, nàng đang cảm tạ các ngươi đấy." Ta an ủi mọi người nói.

Nghe ta nói như vậy, mọi người mới an tâm một chút, nhưng tất cả đều thấy trong lòng vẫn còn sợ hãi, không dám ở lâu. Mãi đến khi đi được xa, ta quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một lão thái thái tóc trắng đang đứng trước mộ địa, đang mỉm cười, nhẹ nhàng vẫy tay với ta.

Ta cười gật đầu, bà lão này cũng chỉ muốn có chỗ an thân, có người tới cúng tế mà thôi. Bây giờ mọi việc như ý, chắc hẳn cũng sẽ không ra hại người.

Trên đường trở về, Mã Hồng quân vẫn cực kỳ thân mật nói gì đó với Vương Đại Vượng. Sau khi vào thôn lại cùng nhau chui vào nhà trưởng thôn, ta gọi hắn đi, hắn lại nói còn hai ngày nữa.

Ta rất kỳ quái hỏi hắn: "Sự tình cũng đã giải quyết, ngươi yên tâm về nhà là được, còn ở lại chỗ này làm gì?"

Mã Hồng Quân thở dài nói: "Ta vốn thù hận Vương đại thịnh thấu xương, nhưng sau khi nghe được cảnh ngộ của hắn, không khỏi lại nhớ tới bản thân mình. Năm đó ta cũng là cá cược, lão bà chính là căn bệnh quanh năm ta đấu khí rơi xuống, cứ như vậy... Ai! Cho nên, ta muốn giúp hắn bỏ bớt nghiện đánh bạc, làm ra một phen sự nghiệp, đón lấy vợ con về."

Nghe hắn ta nói xong, ta ngược lại cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Sự tình xảy ra không lâu, Mã Hồng quân lại tìm tới cửa, chẳng những đưa tới cho ta thù lao, còn cười ha hả nói cho ta một tin tốt.

Ông nói ông đã giúp Vương Đại Vượng xây một cái chuồng nuôi lợn ở trong thôn.

Mà vợ lão Vương Đại Vượng thấy hắn một lần nữa rời khỏi chính đạo thì mang theo hài tử trở về. Cuộc sống hiện tại đã trôi qua rất nhiều lần muốn đến cảm tạ ta.

Ta nghe sau lưng cảm thấy vui mừng, đẩy trở về thù lao nói: "Lần này xem như hắn nhân họa đắc phúc, ngươi cũng thuộc về tích đức hành thiện, có cơ hội tiếp tục trợ giúp người khác đi! Thu hoạch thiện tâm xa so với cất chứa bảo bối gì giá trị hơn."

Đứng thứ một ngàn hai tám chín, Doãn Tân Nguyệt đã trúng chiêu.

Buổi trưa hôm đó, ta như thường ngày lau tro bụi trên cửa tiệm, hoài niệm thời gian an nhàn như ngày xưa cùng Lý Ma Tử khoác loác đánh rắm, tâm tình có chút hụt hẫng.

Muốn gọi Lý Ma Tử về võ hán, hắn nghĩ lại tình cảm giữa mình và Hạ lão sư càng ngày càng tốt, cuộc sống đã gần như vững vàng, nếu có thể, ta tốt nhất là vĩnh viễn không nên quấy rầy hắn, dù sao nghề này tràn ngập nguy hiểm không thể báo trước!

Đang lúc ta ngẩn ngơ, Doãn Tân Nguyệt xách sách đi vào. Nàng cứ nhìn ta như vậy, ta cứ cho là mình đang nằm mơ, véo véo mình, đau thật. Ta nhếch miệng, Doãn Tân Nguyệt cười cười nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đỡ ta lên lầu."

Ta mới lúc này mới phản ứng lại, phát hiện cả người Doãn Tân Nguyệt có vẻ rất mệt mỏi, gầy đi nhiều so với trước.

Ta vội vàng đi lên ôm lấy nàng ta đi lên lầu, quan tâm hỏi nàng ở đâu không thoải mái, có muốn tới y viện xem không. Doãn Tân Nguyệt lắc đầu, nói mình chỉ là dạo chơi gần đây khá mệt mỏi, nghỉ ngơi một đoạn là được rồi, bảo ta đừng lo lắng.

Vòng giải trí không có vẻ ngoài sáng sủa như vậy, mỗi nghệ giả đều có cơ hội nói xấu mình, cho nên mới có thể lui ra khỏi vòng giải trí. Ta đặt Doãn Tân Nguyệt lên giường, đau lòng nắm tay nàng, mãi đến khi nàng ngủ thì mới chậm rãi xuống lầu.

Dù sao bây giờ cũng đã kiếm đủ tiền rồi, ta nghĩ đợi sau khi giải quyết xong Long Tuyền sơn trang, vô luận như thế nào cũng phải rời khỏi vòng vây có thể giết chết bất cứ lúc nào!

Buổi chiều không ngoài dự liệu, không có bất kỳ sinh ý gì. Đến chạng vạng tối, ta liền lắc đầu sớm đóng cửa, ngồi lên lầu làm một bữa tối yêu lòng, lại còn cố ý lấy ra một bình rượu quý báu, chuẩn bị cùng Doãn Tân Nguyệt ăn tối ở bữa tối. Những năm này, nàng theo ta trải qua nhiều chuyện như vậy, làm khó nàng rồi.

Sau khi chuẩn bị tốt hết thảy ta sẽ vui vẻ kêu Doãn Tân Nguyệt rời giường. Cô còn chưa tỉnh ngủ, nghiêng người nằm trên tường.

Nhìn vóc người lồi lõm của nàng, ta đột nhiên có cảm giác, có chút hèn mọn từ phía sau sờ lên mặt nàng, lại đột nhiên sờ tới một ít vật thể dạng kết tinh.

Ta kinh ngạc, giúp nàng lật người để nàng nằm xuống, lại kinh hãi phát hiện trong mắt Doãn Tân Nguyệt vật thể lại có hình dạng kết tinh, nhìn qua như băng sương. Ta cẩn thận từng li từng tí sờ soạng ngoài mắt, phát hiện những kết tinh này không ngờ lại là thủy tinh!

Những thủy tinh này khảm thật sâu vào trong da thịt, không thể nghi ngờ là từ trong cơ thể mọc ra.

Thế nhưng, vì sao ánh mắt của Tân Nguyệt lại có đầy thủy tinh?

Ta hoảng loạn cởi quần áo của nàng, hoảng sợ phát hiện trừ con mắt ra, móng tay, móng tay, móng ngón chân của nàng cũng mọc đầy thủy tinh, đáng sợ hơn là tầng ngoài làn da nàng cũng mơ hồ hiện ra kết tinh óng ánh, mặc kệ nàng phát triển tiếp, không bao lâu nữa sẽ biến thành mỹ nhân thủy tinh!

Ngoài bối rối ta còn nhanh chóng suy nghĩ, người bình thường chắc chắn sẽ không biến thành cái dạng này. Doãn Tân Nguyệt là người hiền lành cũng sẽ không đắc tội với tà sĩ, nàng chắc chắn đã bị kẻ thù của ta ám toán!

Ta hung hăng tát chính mình một cái, hận chính mình luôn mang đến phiền toái cho nàng, ngoài đau lòng còn vội vàng viết tiếng cười cho Lý Ma Tử, ta lo lắng bên phía hắn cũng xảy ra chuyện...

Quả nhiên, Lý mặt rỗ vừa mới bắt quyết hồi xong liền kinh hoảng mở miệng: "Trương gia tiểu ca, ta đang muốn tuyên ứng đây, tiểu thiếu nữ và Hạ lão sư đã xảy ra chuyện."

Trong lòng ta vừa động, sau đó Lý Ma Tử bắt đầu giảng giải cho ta, ba ngày trước dưới lầu nhà bọn hắn xuất hiện một lão đầu lén lén lén lút lút, kinh nghiệm nghề nghiệp khiến Lý Ma Tử cảm thấy đối phương không phải người tốt, nhưng hắn không có bằng chứng nên không xen vào việc của người khác, chỉ bảo Hạ lão sư cẩn thận một chút.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Lý Ma Tử xuống lầu, liền phát hiện trong hành lang có rất nhiều hồ đèn óng ánh, phải biết rằng tối hôm qua lúc về nhà, trong hành lang cũng không có những thứ này.

Trong lòng của hắn cảm thấy kỳ quái, nhưng là vội vã đi cùng với bằng hữu câu cá, nên không quản quá nhiều, trong lòng thậm chí còn cảm thấy có thể là mấy cái đèn mà vật nghiệp trong đêm liên tục tăng ca sắp xếp này.

Trong khu nhỏ sau lầu dưới cũng đầy ánh đèn, nếu không phải vội vàng thì Lý Ma Tử dừng lại nhìn lâu một chút.

Hôm đó lúc cậu và bằng hữu câu cá cùng nối liền, chạng vạng tối tâm tình rất tốt xách cá về nhà, lại phát hiện những đèn trì ngoài cửa nhà đều biến mất, Hạ lão sư cùng tiểu ngốc đều trở nên bệnh tật, hai người đều chưa ăn cơm đã ngủ.

Lý Ma Tử ngoại trừ có chút mất hứng, cũng không cảm thấy gì cả, dù sao hai gã hàng này toàn ăn vặt, không ăn cơm chiều cũng không phải ngày một ngày hai. Buổi tối khi hắn xuống lầu nói chuyện phiếm với lão đại gia thì những người đến để đi nhanh cũng nhanh, không ngờ tất cả mọi người đều lắc đầu tỏ vẻ không có chuyện gì đó, thậm chí có người cảm thấy lý Ma Tử tinh thần có vấn đề, bảo hắn tới kiểm tra một chút.

Chính hắn cũng cảm thấy sự tình có chút không bình thường, chuẩn bị ngày hôm sau đến y xem một chút, nào biết sau khi thức tỉnh mình không có việc gì làm, trong mắt Hạ lão sư và Lý Tiểu Đông lại mọc đầy thủy tinh!

Hắn vội vàng hoảng hốt đưa bọn họ đến y viện, nhưng liên tiếp thay đổi rất nhiều y viện. Tất cả thầy thuốc đều nói bệnh như vậy chưa từng nghe thấy, không dám tiếp nhận bọn họ. Mãi tới tối mịt mới có bệnh viện nơi nhà Lý mặt rỗ thu túi đỏ, đáp ứng để cho Hạ lão sư và tiểu nhị ở trong động quan sát.

Lý Ma Tử lúc này mới dành ra công phu chuẩn bị đăng ký, ai biết được lại bị ta đoạt trước.

"Ài, tháng mới cũng trúng chiêu, xem ra lại có người đến gây sự rồi..."

Ta thở dài, nói với Lý Ma Tử tình huống của Doãn Tân Nguyệt, xem ra đèn trì trong miệng Ma Tử chính là một loại huyễn thuật của địch nhân ẩn nấp trong bóng tối. Nếu như ta đoán không lầm, chỉ cần nhìn chằm chằm vào loại đèn trì kia một thời gian dài, trong mắt đều sẽ mọc ra thủy tinh loại này. May mà lúc đó Lý Ma Tử vội vã ra ngoài, bằng không cũng sẽ bị trúng chiêu.

Cũng may phàm là Phàm đang ở Giang Bắc Trương gia, lúc này mới may mắn thoát khỏi khó khăn.

Loại hành động này rõ ràng là muốn bắt hết người thân bên cạnh mình, nhưng ta khó hiểu vì sao bọn họ không trực tiếp đối phó ta, mà không tìm được cơ hội hay là đang ấp ủ âm mưu nào khác?

Ta truyền tin cho ông chủ họ Bạch, điều ra video giám sát ghi lại, kiểm tra tất cả gương mặt lạ lẫm đang tiến vào một tuần gần đây, cuối cùng phát hiện bắt đầu từ buổi sáng một tuần trước, trên phố cổ liền xuất hiện mấy người lén lén lút lút, bọn họ mỗi ngày đều ra ra vào vào ở phố cổ, hơn nữa còn thăm dò gì đó với ông chủ cửa hàng?

Còn có vô tình đến gần cửa hàng cờ của ta, lại một kiện đồ vật cũng không mua.

Liên tiếp mấy ngày đều như vậy, có thể cuối cùng bọn hắn phát hiện cả con đường đều là địa bàn của ta, ở chỗ này căn bản không thể động vào ta, cho nên mới hậm hực rời đi, ngược lại đối phó người bên cạnh ta.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của ta, ta và lão bản Bạch lão bản nói ra ý nghĩ của mình, hắn cũng cho rằng khả năng này là lớn nhất, liền gọi lão bản nhỏ từng trao đổi với những người kia tới.

Những ông chủ nhỏ này từ năm đó ta thu mua đồ cổ đã đi theo ta, không có gì nghi ngờ, bọn họ cũng thẳng thắn nói ra nội dung cuộc nói chuyện, đám người kia đơn giản là tìm hiểu phạm vi thế lực của phố cổ, địa vị của ta ở đây vân vân.

Tuy nhiên những ông chủ nhỏ trong tay ta khá là cảnh giác, vấn đề mấu chốt đều là hàm hồ trả lời, còn lôi ra được thân phận đám người kia.

Đám người kia tự xưng là mật thám tới làm công, ở một chỗ nhà xe ngoài ngoại ô làm việc.

Các vị lão bản nói xong nhìn nhau, cuối cùng trong ánh mắt đều lộ ra bối rối, hiển nhiên bọn họ cũng ý thức được những khuôn mặt kia là địch nhân của ta, xem ra là sợ ta nghi ngờ bọn họ.

Ta muốn để cho mọi người không cần khẩn trương, phân phó bọn họ coi như chưa từng gì trở về tiếp tục công việc, lão bản Bạch cũng giúp đỡ đánh trống trận, cười ha hả nói: "Chúng ta đều là huynh đệ cùng nhau trải qua sinh tử, mọi người sau khi trở về nên thế nào cũng được, sau này ta và Trương đại chưởng quỹ cần giúp đỡ, lại đến thông báo cho mọi người."

Bọn họ lúc này mới an tâm rời đi, chờ sau khi đưa tiễn bọn họ, ánh mắt của ta dần dần lạnh xuống.

Từ phong cách làm việc của thái giám, bọn họ là không chừa thủ đoạn để đối phó ta! Nếu chỉ hạ thủ đối với ta, ta không ngại chơi đùa với bọn họ, nhưng bọn họ hiện tại lại động đến người nhà của ta, vậy không thể nghi ngờ là xúc phạm Nghịch Lân của ta, vậy thì không còn gì để nói rồi.

Đệ nhất thiên thiên nhị cửu linh, thủy tinh hạ xuống...

Ta quyết định thừa dịp trời tối đến xưởng tu xe tìm hiểu ngọn nguồn, Bạch lão bản lo lắng ta xảy ra chuyện liều mạng khuyên can, thậm chí có chút tức giận mở miệng nói: "Lỡ như manh mối những người kia lưu lại là giả thì sao? Lui vạn bước mà nói, cho dù là thật sự, nếu là cạm bẫy thì làm sao bây giờ?"

Không vào hang cọp làm sao thoát được Hổ Tử, Doãn Tân Nguyệt đều như vậy, ta có lựa chọn sao?

Ta cười vỗ vỗ bả vai ông chủ họ Bạch để hắn ở lại chiếu cố mặt trăng mới, sau đó dứt khoát đeo Trảm Quỷ Thần song đao đi ra phố cổ.

Trước khi trông coi đường lớn ở xưởng tu xa kia rất được hoan nghênh, sau đó quốc gia thay đổi tuyến đường, theo lượng xe giảm mạnh, dần dần hoang vu. Hơn nữa phụ cận đều là nông điền và một ít thành viên suy bại, cũng rất thích hợp che giấu.

Sau khi ta rời khỏi cổ phố thì đánh một chiếc xe ngựa, cố ý đi vòng quanh phố cổ vài vòng, sau khi chắc chắn không còn ai đi theo mình mới cho tài xế lái vào xưởng sửa xe, đồng thời xuống xe càng sớm hơn.

Đi bộ mười mấy phút, ta mới đi tới bên ngoài xưởng máy tu xa, trong không khí nhiều hơn một hương vị khói dầu làm cho người buồn nôn, trong xưởng cũng có ánh sáng, nhưng theo ta được biết nơi này đã sớm không còn buôn bán, càng thêm xác định bên trong có vấn đề!

Vì không đánh rắn động cỏ, ta không đi qua cửa chính vào, mà nhảy đến một bên tường vây khác.

Nằm trên tường rào nhìn xuống, trong sân được bày rất nhiều loại xe bỏ hoang. Phía trên phủ đầy tro bụi, nhìn nhà xưởng trưởng lão còn chưa kịp bán ra mấy thứ phế phẩm này.

Mà chính giữa gian nhà có đặt hai bàn vuông, mượn ánh trăng để sang, đây là hai xe Vân Nam.

Theo chiếc xe này, đích thật là từ biên cảnh tới, rất có thể đúng là người trung ương. Bởi vì góc độ hạn chế khiến ta không thể thấy rõ tình huống trong phòng, chỉ là từ phán đoán của xe ngựa, bọn họ hẳn phải có năm đến tám người.

Đang suy nghĩ có nên vào hay không thì sau lưng đột nhiên truyền đến một trận ánh sáng, ta sợ quay đầu lại, phát hiện có một cỗ kiệu màu trắng đang nhanh chóng đi vào, lúc đi ngang qua ta dừng lại một chút, tài xế thậm chí còn nhìn thoáng qua ta.

"Xong rồi!"

Trong lòng ta vừa vang lên tiếng động liền chuẩn bị động thủ, nào biết xe ngựa chẳng qua là không quản ta, lượn nửa vòng rồi lại ra sân. Lập tức xa chủ xuống xe gọi về phòng đèn: "Có ai không? Đổi cho ta đèn đi."

Hóa ra là đến sửa xe, căn cứ nội dung hắn gọi, mới phát hiện đại đăng phía sau cỗ xe này bị đụng hỏng rồi. Ta thở phào nhẹ nhõm, lại sợ xa chủ lắm miệng, liền nhanh chóng nằm nhoài trên tường, chăm chú nhìn gian phòng.

Qua mấy giây cửa phòng bị đẩy ra, một người trung niên mập mạp từ bên trong đi ra.

Hắn giữ lại râu quai nón, làn da ngăm đen, hắn nhìn kỹ chủ xe, mới dùng quải cước nói: "Thật ngại, nơi này đánh bán rồi."

Nói xong gã râu xồm lại nhìn quanh sân một chút, mới lui trở về, đóng cửa phòng lại.

Xa chủ sửng sốt vài giây, hùng hùng hổ hổ lên xe rời đi. Mà ta thừa dịp vừa rồi Đại Hồ Tử mở cửa, lợi dụng Vô Hình Châm thăm dò tình huống bên trong, tính cả Đại Hồ Tử thì tổng cộng có bốn người, trong ánh mắt bọn họ đều lộ ra sát khí, vừa nhìn đều không phải người bình thường.

Quan trọng nhất là, những người này chính là mấy người khả nghi giám sát trạm gác kia, hiển nhiên manh mối ta đạt được là đúng đắn!

Nếu thật sự là ong độc, ta đã có phương hướng, nhanh chóng tìm kiếm tà thuật liên quan tới Ngao Lan trong đầu, cuối cùng xác định trong đám Doãn Tân Nguyệt có thể là hàng thủy tinh truyền thuyết!

Hàng thủy tinh là một trong ba đại tà quy hàng của Tê Mã, bình thường có thể thông qua các phương thức thức thức thức thức thức ăn uống nước để thủy tinh vào trong cơ thể con người, sau đó phát tác sẽ từ ngũ quan tràn ra, làm cho người không bằng chết.

Cho dù Lý mặt rỗ nói với ta, chỉ cần nhìn chăm chú vào huyễn hóa trong hồng nhiệm của hư ảo trong thời gian dài là trúng chiêu, nhưng cũng không ảnh hưởng đến phán đoán của ta, bởi vì dựa theo hiệu quả phát tác liệu, hiển nhiên là đồ thủy tinh hạ xuống.

Có lẽ Lý mặt rỗ không phát hiện bọn trẻ sờ ăn lầm cái gì, lại có lẽ là người nghiệm phát minh ra phương pháp hại người mới.

Bất kể nói thế nào, xác định được là Thuật Đầu hàng đầu thì ta an tâm hơn rất nhiều. Bởi vì chỗ thần kỳ của thứ đầu hàng nằm ở chỗ bất luận bệnh trạng phát tác đến mức nào, chỉ cần đầu hàng sư phụ xuất ra giải dược, bệnh tình sẽ lập tức chuyển biến tốt đẹp.

Trước mắt bọn họ có bốn người ở trong phòng, chỉ dựa vào chính mình muốn bắt sống toàn bộ bọn họ có chút không thực tế. Ta suy nghĩ một chút, cảm giác Đại Hồ Tử hẳn là đầu mục nhóm người này, liền chuẩn bị bắt giặc trước.

Sư đầu hàng giống như Miêu Cương của quốc gia ta, đều có khả năng thấy rõ sức mạnh của quỷ nhân. Bây giờ ta không dám xông qua, nằm trên tường vây, chờ bọn họ đánh đèn, xác định bọn họ ngủ rồi mới nhẹ nhàng đi dọc theo đầu tường bò lên.

Cũng may trên cửa hàng xe ngựa là đỉnh phòng được bố trí bằng Ni Long, ta rút con dao găm ra nhẹ nhàng cắt một vết rách dài nửa mét trên tấm vải, sau đó lại quan sát tình huống bên trong phòng.

Đám người ong điện này thật sự không câu nệ tiểu tiết, mấy người chỉ để trần cánh tay ngủ dưới đất, bởi vì bóng đêm quá sâu, ta rất khó nhìn rõ được toàn bộ gian phòng, liền nghiêng đầu nhìn qua, vừa xem vừa đếm, một ba ngày ba đêm...

Vẫn luôn đếm tới ba thì phát hiện ra vị trí cuối cùng đã trống không!

Người kia đã đi đâu?

Trong lòng ta cả kinh, vội vàng rút ra Trảm Quỷ Thần song đao, toàn bộ đề phòng, cùng lúc đó ta cảm thấy da đầu tê dại, quay đầu nhìn gã râu to vậy mà thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở sau lưng ta, trên tay gã cầm một con búp bê toàn thân màu đỏ máu, nhìn qua rất không cân đối.

Nhưng thứ càng đơn giản như thế này càng nguy hiểm, theo bản năng ta ngã xuống xà nhà, gã râu quai nón lại phát ra những tiếng kêu hu hu hu hu, hiển nhiên là đang thức tỉnh đồng bạn.

Ta cũng không biết hung ác đến từ đâu, lăng không ném ra hai thanh Trảm Quỷ Thần song đao, đồng thời đọc thần chú, chỉ thấy hai lưỡi dao sắc bén như tia chớp đâm ra ngoài, sau một khắc trong phòng phun ra hai mũi tên máu đỏ tươi.

Sau khi rơi xuống đất, hai cây đao một lần nữa trở lại trong tay ta, chúng nó ở trong mấy giây đồng hồ liền tự chặt lấy một cái đầu người máu chảy đầm đìa!

Mà người may mắn không chết thứ ba cũng đã tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, nhìn thấy hai đồng bạn không đầu, chỉ sửng sốt một giây liền bay lên, đồng thời nắm lấy chăn mền bên cạnh cười lạnh ném về phía ta.

Ta vô ý thức vung đao chém, lại trong nháy mắt chăn mền bay tới bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, không kịp suy nghĩ cả người ta cúi đầu xuống, trơ mắt nhìn chăn mền từ đỉnh đầu bay qua, lúc này mới thở phào một hơi thật dài.

Lập tức ta vì kiểm chứng suy đoán của mình, vung đao đâm về phía chăn cách xa mình một cái, chỉ thấy chăn mền mềm mại trong nháy mắt phát ra hào quang xanh biếc, không đếm được bao nhiêu con chuột hai mắt lóe u quang từ trong chăn chạy ra.

Đúng, vị sư phụ đầu hàng may mắn còn sống này thức tỉnh, sau đó lại biến thành cúi đầu ném cái chăn cho ta, cuối cùng phi thân thoát đi, tổng cộng dùng không đến ba giây.

Nếu như vừa rồi ta chém trúng chăn, những con chuột này sẽ lập tức bò khắp toàn thân ta, nhất định trên người chúng có độc!

Không thể không nói, tốc độ phản ứng của tên này rất nhanh, nhưng hắn không biết lúc ta leo lên nóc phòng đã đặt Châm An Vô Hình đặt ở gần nóc phòng, có thể nhìn thấu hết thảy trong phòng.

"Khá lắm, có năng khiếu đấy!" Tên sư tử đầu hàng kia hai chân tựa như bò cạp treo ở trên xà nhà, cả người treo ngược giữa không trung, nở nụ cười quỷ dị với ta.

Hắn tại sao phải cười chứ?

Đệ nhất thiên nhị cửu cửu nhất hành hạ đến chết sư hàng đầu.

Ta sửng sốt một chút, nháy mắt ý thức được khả năng Đại Hồ Tử đã đến sau lưng của ta. Tuy hiện tại ta có thể toàn thân trở ra, nhưng như vậy đã bỏ lỡ cơ hội săn giết tên đầu bóng sư trên không trung rồi.

Không nghi ngờ gì nữa, đối mặt với loại sư phụ hàng đầu có thực lực này, thằng đần mới có thể chọn một, ta quyết định thật nhanh niệm chú ngữ!

Đại Hồ Tử theo ta cơ bản ở một góc độ, hắn nhìn ra được sự tồn tại của Vô Hình châm, thanh âm hoảng sợ kêu lên. Nhưng ta không cho bọn hắn bất cứ cơ hội nào, vô hình châm vô cùng sắc bén đâm vào yết hầu tên đầu sư hàng đầu ở giữa không trung, sau đó trong hai khoảnh khắc kế tiếp, Vô Hình châm chạy qua chạy lại mấy chục lần.

Chờ khi ta bị chòm râu to sau lưng đánh bay, vừa rồi còn may mắn may mắn thoát khỏi nạn đầu sư, yết hầu đã có thêm một lỗ thủng lớn bằng hạt đào, máu tươi ừng ực nhỏ xuống, cả người hắn mềm oặt ngã trên mặt đất, phát ra một tiếng vang trầm đục.

Mà ta bị đại Hồ Tử đánh dưới đất xong, tính biến dạng đứng lên, lại phát hiện thân thể giống như bị bố trí Định Thân thuật không thể động đậy.

Cao thủ so chiêu sai mang ý nghĩa tử vong, ta có thể trong vòng mười giây giết chết ba người, đại Hồ Tử cũng có thể trong một hơi thở giải quyết ta!

Giờ khắc này ta thật sự sợ hãi. Ta sợ sau khi mình chết sẽ không có ai cứu đám trẻ ranh còn có bọn hắn. Ta càng không biết sau khi mình không còn ở nhân thế, phàm là người ở Trương gia Giang Bắc sẽ có đãi ngộ như thế nào.

Ta sẽ không ngồi chờ chết thế nhưng việc duy nhất ta có thể làm chính là dựa vào chiếc châm vô hình này để quan sát động tác của lão già kia, dùng để kiềm chế hắn.

Rất nhanh, trong đầu hiện ra hình ảnh gã râu quai nón sau lưng, trong tay gã xuất hiện một vũ khí hình dáng như lang nha bổng.

Xem ra hắn muốn dùng lang nha bổng đánh nát đầu ta, đây là hình phạt cổ xưa của Tê Quán, dùng để đối phó dị giáo dị giáo. Chỉ là hắn vừa mới thấy được uy lực Vô Hình châm, cho nên hiện tại có chút sợ ném chuột vỡ bình, trong lúc nhất thời không dám xông tới.

Bề ngoài chúng ta cân bằng lẫn nhau, nhưng chỉ mình ta biết tình huống của mình nguy cấp cỡ nào! Bởi vì thân thể của ta khom xuống, giống như đang nhặt cái gì đó, loại tư thế này kiên trì một phút đồng hồ cũng không thành vấn đề, nhưng sau một phút, mỗi một giây trôi qua đều là một loại dày vò, dưới tình huống như vậy rất khó tập trung tinh thần, sử dụng linh lực giải khai tà thuật của đại râu xồm.

Tối đa sẽ không quá ba phút, ta cũng không thể điều khiển Vô Hình châm, lúc đó bản thân chỉ có một con đường chết...

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, mồ hôi to như hạt đậu chảy ra từ trán. Khi Vô Hình Châm đong đưa biên độ càng ngày càng chậm chạp, gã râu quai nón cũng vừa mới bắt đầu trở nên cẩn thận nóng lòng muốn thử. Quan trọng nhất là theo sự chú ý phân tán, ta đã không thể dựa vào ý chí phán đoán vị trí của gã râu xồm, có lẽ gã tử vong chỉ trong nháy mắt ngay sau đó.

Trước mắt xuất hiện một bóng đen mơ hồ, ta ý thức được gã râu quai nón đã huy động Lang Nha bổng, bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại.

Ai ngờ lúc này linh lực trong cơ thể ta rốt cục cũng giải khai được thuật định thân, xem ra ông trời vẫn quyến luyến ta, sau khi hạ xuống ta không hề dừng lại, nhanh chóng lăn lộn trên mặt đất.

Đại Hồ Tử không nghĩ tới linh lực của ta lại cường hãn như thế, vô thức muốn thu tay lại, nhưng vừa rồi hắn công kích ta phải dùng tới mười thành lực đạo, muốn thu tay lại sao có thể đơn giản như vậy?

Huống chi ta căn bản không cho hắn cơ hội này, mãnh liệt ném song đao ra, nhẫn nại chịu đựng lâu dài song đao quỷ thần lấp lóe hàn quang như u linh lao ra chặt đứt hai tay của đại râu xồm. Hắn kêu thảm "A" một tiếng, cánh tay cụt lúc rơi xuống đất mới buông lang nha bổng ra.

"Ngươi là ai, tại sao lại hại người nhà ta!"

Giờ khắc này ta không còn lòng dạ phụ nữ, khi hắn đau đến mức chết đi sống lại, lấy ra một nắm muối từ trong túi vẩy lên vết thương của hắn, vết thương lập tức phát ra thanh âm xì xì, giống như thanh âm miếng sắt thịt nướng.

Khuôn mặt gã râu quai nón trắng bệch, thậm chí vì đau đớn quá mức kịch liệt, bờ môi hơi run rẩy, ánh mắt lại rất hung ác, xem ra không định thổ lộ chân tướng với ta.

Ta nhổ một ngụm nước bọt, dùng dây thừng trói hai chân gã lại, chỉ chốc lát sau gương mặt gã ria xồm đã đỏ bừng, hô hấp khó khăn. Trong phòng gã thở hổn hển cùng với tiếng tí tách vang lên, máu tươi theo vết tay cụt của gã tạo thành một vũng máu nhỏ trên mặt đất.

Ta tưởng hắn sẽ mở miệng, ai ngờ tên này nhắm mắt không nói lời nào. Ta gấp tới mức đứng quanh quẩn trong phòng, trong lúc vô ý nhìn thấy trong góc có đặt một cây gậy trúc.

Ta nở nụ cười, lấy ra một cây gậy trúc dùng đao gọt nhọn, cắn răng cắm vào trong miệng gã râu xồm.

Đương nhiên, ta không cắm quá sâu, ta sợ hắn mất máu quá nhiều nên chỉ cắm được đến 2cm, dù vậy trong miệng hắn vẫn không ngừng phun ra từng dòng máu nồng đậm, chảy chậm trên cây trúc xuống mặt đất.

Vì muốn hắn thấy máu mình từ từ mất, ta còn lấy một cái chậu sắt đặt dưới đất, lúc chậu sắt sắp đầy, rốt cuộc đại đầu trọc mở mắt ra.

Ta tưởng rằng hắn chịu thua rồi, nhổ cây gậy trúc ra, cũng thả hắn xuống máu giúp mình ngừng trong yết hầu.

Ta dùng phương pháp thẩm vấn là một loại thủ đoạn điển hình nhất, nó sẽ trong thời gian ngắn đánh tan phòng tuyến tâm lý phạm nhân. Ta tin tưởng mình đã chinh phục được đại Hồ Tử, ai ngờ hắn đột nhiên nhìn ta cười ha ha, ánh mắt trở nên điên cuồng., Hắn hung tợn nói: "Trương Cửu Lân, ngươi vốn không biết người ta đối phó lần này có bao nhiêu cường đại, ngươi chạy không thoát đâu, ngươi sẽ càng thảm hại hơn so với chúng ta! Còn có đám bằng hữu kia của ngươi đều phải chết, ai cũng không chạy thoát, ha ha ha..."

Câu nói này của hắn trung khí mười phần, nói rất có tự tin, căn bản không giống là thanh âm người sắp chết, ta không biết tại sao trong lòng có chút hoảng hốt, chờ lấy lại tinh thần thì lại phát hiện hắn đã tắt thở rồi.

Đại Hồ Tử không nhắm mắt lại, cứ trừng mắt như vậy mà chết, ta cho rằng hắn đã mất máu quá nhiều, ai ngờ sau một khắc miệng hắn bắt đầu phun ra máu màu tím, xen lẫn hương vị kích thích nồng đậm.

Ta mở miệng của hắn ra xem, rất nhanh phát hiện trong răng của hắn cất giấu một viên thuốc cắn nát.

Hóa ra tên này uống thuốc độc tự sát, không ngờ hắn kiên cường như vậy. Ta thở dài, đặt thi thể bốn tên đầu hàng sư phụ này cùng một chỗ, dùng linh hỏa thiêu thành một mảnh không còn một mảnh. Tiếp theo ta tìm một ống nước rửa sạch vết máu trên người trong sân., Nghĩ nghĩ một chút liền gán cho ông chủ Bạch, để ngày mai hắn dẫn người tới dọn dẹp hiện trường, mặc dù hiện trường không có thi thể, nhưng có mảng lớn vết máu, quay đầu bị cảnh sát phát hiện lời nói sẽ có chút phiền phức.

Mà ta thì chạy ra sân khấu, đặt cánh bay tới ba mươi ba.

Tuy rằng cả đám đầu hàng đều bị ta giết chết, nhưng đầu hàng trên người đám Doãn Tân Nguyệt cũng sẽ không tán đi, cho nên ta chuẩn bị đi tìm nam nhân chăn nuôi hỗ trợ, nếu là bình thường ta đã trực tiếp gọi điện ảnh, nhưng lần này có tới trăng mới, ta phải đích thân chạy một chuyến. Nhưng đến sân đấu hỏi thì phát hiện máy bay sớm nhất còn đang ở hai giờ, ta chỉ có thể vừa đợi nam tử tốt vừa viết véo.

Dựa theo tốc độ của nam qua điện thờ thông lệ, nhưng lần này là nhận lấy, không đợi ta nói chuyện, hắn đã trực tiếp mở miệng: "Có việc mau nói, bên ta đang xử lý sự vụ."

Nam nhân tốt giúp ta trước nay đều không bỏ sót chút sức lực nào, cho nên cho dù hắn có việc, ta vẫn mặt dày hỏi hắn có thể qua giúp được không.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Sau khi hỏi xong, máy truyền tin xuất hiện một chút tạp âm, vài giây sau mới truyền đến âm thanh lãnh khốc của nam nhân được âu yếm, xem ra hắn đã đến chỗ có thể nói chuyện. Ta khụ một tiếng, đem chuyện này nói qua chỗ cũ.

Chỉ là sau khi ta nói xong, nam nhân thương cảm một thời gian rất dài cũng không trả lời, nếu không phải trong máy truyền tin còn đang nói chuyện, thậm chí ta còn cho rằng đã tắt liên lạc rồi.

Nếu ta không quấy rầy hắn nữa, nam nhân tốt lành rất đáng tin cậy trong chuyện này, hắn không nói lời nào chứng minh chuyện này còn khó giải quyết hơn so với tưởng tượng của ta, tâm của ta không khỏi rét run.

Đệ nhất thiên nhị bạch hắc y pháp sư, bạch y pháp sư...

Một lúc sau, nam nhân có thể tới mười phút mới mở miệng: "Cửu Lân, ta mới vừa hỏi bằng hữu, thủy tinh là một loại thuật đầu hàng xa xưa, hơn nữa rất có thể là một loại đã thất truyền rất lâu. Trước mắt trong nước căn bản không có cao thủ có thể phá giải, ta vừa rồi nghe ngóng được mấy vị tiền bối đồng hành..."

Nói đến đây, nam nhân thương cảm thở dài, mới nói cho ta biết hiện nay có thể phá giải thủy tinh hạ xuống, e rằng chỉ có Bạch Y pháp sư của Kỳ Lương A khen ngợi rõ, A Phượng Minh là thánh tăng đệ nhất, ở trong Đại Minh vương miếu, phật pháp cao thâm, cũng là khắc tinh của tất cả tà thuật bản thổ.

Nghe tên liền biết A Phụng Minh là một nhân vật không đơn giản, mà loại người này bình thường cao ngạo vô cùng, ta sợ mình cho dù đi Lan Lan tìm đến hắn, người ta cũng không muốn giúp ta. Bất quá có mục tiêu luôn tốt, ta liền hỏi anh em vợ ở đâu tụ hợp?

Trong tiềm thức ta cảm thấy nam nhân thương cảm sẽ theo ta cùng đi, ai ngờ hắn lại nói cho ta biết mình có chuyện quan trọng không thể rời đi, bảo mình tự đi trước. Còn nói với ta đã chào hỏi rồi, chỉ cần ta tới, A Diệu Minh pháp sư khẳng định sẽ xuống núi.

Lập tức có chút trách cứ hỏi ta, làm sao sẽ đắc tội với người trung lang?

"Làm gì biết bọn chúng đang giở trò quỷ gì..."

Ta tức giận mắng, mắng xong đột nhiên nhớ tới chuyện Lương Kính Quyền, ta đánh bại Quyền Quyền không ai bì nổi một đời, về sau thậm chí còn giết rất nhiều trưởng lão Lương Kính.

Ta cảm thấy những lão già may mắn còn sống kia hẳn là ngóc đầu trở lại, hối hận lúc trước mình không nhổ cỏ tận gốc.

Nam nhân tốt bụng nghe ta nói xong cũng không kỳ quái, hắn nói cho ta biết tất cả sư phụ hàng đầu, trưởng lão thậm chí hòa thượng đều được xưng là pháp sư, tựa như quốc gia chúng ta đối với tất cả đệ tử Huyền Môn thống xưng là đạo trưởng vậy.

Mà những pháp sư này thì chia làm hai loại Bạch y pháp sư và Hắc y pháp sư.

Bạch y pháp sư chuyên làm việc thiện, phổ độ chúng sinh, mà hắc y pháp sư lại là danh từ của thế lực ác, bọn họ thường thường có tổ chức nghiêm mật, lợi dụng lực lượng của mình cấu kết bang phái làm chuyện xấu, như cái gì thi mã, sòng bạc, giao thông, bất động sản vân vân đều có đọc qua. Trong đó thi đấu quyền là thủ đoạn kiếm vàng nhiệt tình nhất của bọn họ, bởi vì người ở khu vực Đông Nam hạ đều điên cuồng yêu thích cách đánh quyền so tài.

Lần trước ta nhất cử diệt sạch Thái Quyền Vương, xâm hại lợi ích nghiêm trọng của bọn họ, cho nên bọn họ tự nhiên sẽ tìm ta báo thù!

Nam nhân quyến rũ nói xong liền tắt máy truyền tin, rất nhanh đã dùng lá thư viết địa chỉ gửi cho ta, để ta tự đi qua đó trước, đợi hắn giải quyết xong sinh ý trong tay sẽ mau chóng tìm ta tụ họp.

Không phải ta lại trì hoãn nữa, đêm đó lên phi cơ, một đường chạy tới Tề Thiên.

Lần này không còn tâm tư du ngoạn nữa, vừa mới tiến vào Thái Phổ đã ngựa không dừng vó chạy tới Đại Minh Vương miếu, nhưng ở cửa miếu, nhìn thấy trên tường và trên cửa lầu cắm chi chít những lá cờ nhỏ màu vàng trắng giao nhau, đây là hình ảnh mới có tang lễ Lương Quốc.

Trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, mơ hồ sinh ra dự cảm bất thường, liền mặc kệ những lễ nghi phiền phức kia, một cước đạp cửa liền vọt vào trong. Nhưng chạy không được mấy bước liền bị người ta phát hiện, trong nháy mắt liền có một đám người mặc phục sức tăng lữ láng giềng cầm chổi đem ta vây quanh.

"Các ngươi đừng hiểu lầm, ta là bằng hữu của A Tôn Minh Pháp Sư, ta là đến mời hắn xuống núi."

Hiển nhiên lúc này không thích hợp xông vào, ta không khỏi hạ thấp tư thái, cho rằng như vậy có thể làm cho mọi người đối với ấn tượng của ta tốt một chút, không ngờ sau khi ta nói xong một người trong đó dùng Thái Ngữ nói gì đó với những người khác, những gia hỏa này liền biến sắc, liều mạng xông tới.

Ta không hiểu bọn họ có ý gì, cũng không tiện tùy tiện hoàn thủ, hơn nữa ngôn ngữ không thông, dứt khoát nhảy lên tường, nghĩ rằng động tĩnh lớn như vậy, A Tán Minh chắc chắn nghe được, chờ hắn xuất hiện hết thảy vấn đề liền giải quyết dễ dàng.

Nam nhân chăn nuôi cũng cho A Diệu Minh ta xem hình, thật ra sẽ không nhận lầm người.

Đáng tiếc đợi cả buổi mà A Gia Minh vẫn chưa xuất hiện, một người trẻ tuổi mặc bộ hiếu y, hai mắt hắn đỏ bừng, trên mặt còn có nước mắt, hiển nhiên vừa mới khóc. Sau khi thấy ta lập tức thi lễ, sau đó hỏi ta: "Người tới là Trương Cửu Lân tiên sinh cơ mà."

"Là ta, xin hỏi A Diệu Minh pháp sư hiện giờ ở nơi nào?" Ta thở phào nhẹ nhõm, từ trên tường nhảy xuống hỏi.

Kết quả vẻ mặt người trẻ tuổi này lộ ra thần sắc ưu thương, nghẹn ngào mở miệng: "Sư phụ, đêm qua sư phụ đã ngộ hại..."

"Cái gì!"

Ta trợn tròn hai mắt, đặt mông ngồi trên mặt đất.

Sau đó vị tiểu sư phụ này nói cho ta biết, A Diệu Minh pháp sư sau khi đáp ứng nam nhân thương cảm, cho dù mình có nguy hiểm, sớm dặn dò chuyện hậu sự.

"Ngày hôm qua sư phụ nói nếu như con tới, vậy thì để ta đưa cái này cho con, bên trong có thứ con muốn."

Tiểu sư phụ cho ta một túi gấm, sau đó che mặt dẫn đám tăng lữ rời đi, ta thấy bọn họ vái sâu một cái.

Chẳng trách bọn họ đều địch ta, có thể nói A Khinh Minh Pháp sư chính vì ta mà chết, nhưng hắn rõ ràng đã đoán được mình sắp bị ngộ hại, vì sao không trốn đi chứ?

Ta về trước hỏi nam nhân thân thích vấn đề này, hắn ta nói cho ta biết đây mới thật sự là Phật.

Biết họa chứ không tránh họa, cười xem nhân sinh định số!

A tán dương để lại cho ta thứ gì đó nhất định rất quan trọng, mà với ta mà nói Kinh Khang tuyệt đối là nơi thị phi, ta nào dám trì hoãn? Lúc này trở về nước, dùng tốc độ nhanh nhất trở lại võ hán, trở lại tiệm cổ của mình mới yên tâm mở ra túi gấm.

Bên trong là một tờ giấy, cùng với một khối phật bài hộ thân.

Phật bài không cần nhiều lời, khẳng định là pháp khí A tán thưởng đeo khi còn sống.

Mà trên giấy giới thiệu năm thứ như muốn phá giải các loại thủy tinh cần thiết. Theo thứ tự là đất mộ, nước mắt quỷ mỵ, ngà voi trắng, từng giết qua bảy bảy bốn mươi chín cái Diệt Ma đao, cuối cùng giống như A tán thưởng xương cốt của bản nhân.

Hóa ra hắn đã sớm biết kết cục của mình, xả thân thành nhân, không hổ là thánh tăng đệ nhất của Tân Lan!

Chỉ là ta không rõ vì sao A tán Minh pháp sư không trực tiếp bảo đệ tử nói cho ta biết, hay là nói bộ tro cốt của hắn muốn gom góp bốn thứ khác về sau mới có thể hữu dụng?

Hơn nữa có thể tùy ý nhìn thấy mấy thứ đất nghĩa trang này đâu, thật sự có thể tách thủy tinh ra được sao? Ta luôn cảm thấy bãi tha ma này không đơn giản chút nào, liền đưa cho nam tử sầu lo máy móc qua, hỏi chuyện hắn phải xử lý như thế nào rồi.

Nam nhân hưởng thụ nói tạm thời bản thân không thể thoát thân, ta liền đem chuyện phát sinh trong hành trình Kinh Tống nói cho hắn biết.

"Năm đó ta cứu hắn một mạng, hiện tại hắn trả cái mạng này lại cho ta. Cửu Lân, nhớ kỹ sau này hàng năm rút thời gian đi Lan truyền tống đi cho A Phượng Minh pháp sư nén hương!" Nam tử chăn hộ trầm mặc một hồi rồi thản nhiên nói.

Ta gật đầu lia lịa, cho dù hắn không nhìn thấy, A Diệu Minh pháp sư là hy sinh vì ta!

Tiếp theo ta lại thỉnh giáo vấn đề đất mộ tràng, quả nhiên giống như ta nghĩ, cái gọi là đất mộ trên thực tế chính là đất chết!

Người chết chỉ thấy đất và quan tài bị chôn dưới lòng đất, sau đó trải qua trăm ngàn năm tự nhiên bị hủ hóa, từ từ hóa thành tro tàn, sau đó kết hợp với đất đai tạo thành một lớp đất mới.

Bởi vì không chịu bất luận ngoại lực nào khống chế, chỉ dựa vào tự nhiên hủ hóa, loại người chết giẫm lên đất cát tùy ý tìm một chỗ cũng rất khó khăn, đừng nói tới việc tìm đất chết tạo thành nghĩa trang.

Ngay cả nam nhân chăn trợ cũng không thể lập tức nghĩ đến manh mối, đủ chứng minh đất mộ địa không dễ làm. Diệt Ma đao cùng Bạch Tượng Nha, nước mắt quỷ dị còn lại tuy không tiện chỉnh tề, nhưng tóm lại có thể căn cứ vào kinh nghiệm đi tìm, điều này khiến ta an ủi không ít.

Cuối cùng nam tử thương cảm nói cho ta biết, A tán Minh pháp sư ở Tĩnh Qua hưởng có danh dự rất cao, cho dù quốc vương nhìn thấy hắn cũng phải chắp tay cúi đầu. Sau khi ta đem bốn thứ phía trước gom góp đủ, cần mang theo bọn Tân Nguyệt tự mình đi quản giáo, mà không phải đem tro cốt A tán thưởng rõ vận chuyển vào quốc nội.

Ta đây mới hiểu được vì sao A Tán Minh không an bài sớm như vậy.

Đầu tiên thiên nhị thập tam chương Chiến quốc cổ mộ

Nam nhân chăn hộ mệnh bảo ta nghĩ biện pháp tìm kiếm đất mộ, hắn nói nếu như mình xong việc sẽ tới hỗ trợ.

Trước khi xuất phát ta đã gọi Lý mặt rỗ tới, bảo hắn đi cùng ta, cũng có một giúp đỡ.

Đây vốn là chuyện của hai nhà chúng ta, thằng nhóc này không có ý kiến gì, khá hưng phấn, nói có thể đi theo tiểu ca bắt quỷ rồi!

Ta ha ha cười, sắp xếp bạch lão bản chiếu cố tốt lão bản Doãn Tân Nguyệt và Lý mặt rỗ, sau đó ta và mặt rỗ thu thập hành lý xong xuôi thì hướng Bắc xuất phát.

Nơi tập trung người chết ở đây, ngoại trừ bãi tha ma cổ đại, thì chính là khu mộ của quan lại quý nhân.

Ta không biết sao hàng thủy tinh có đột nhiên phát tác hay không? Cho nên căn bản không có thời gian thăm dò quần thể mộ mới, tự nhiên nghĩ tới việc hạ thủ từ trong cổ mộ đã khai quật.

Phía nam bởi vì hình thức tang táng đa dạng hóa, kém văn hóa tang táng phương bắc, cho nên ta và Lý Ma Tử lựa chọn chính xác hướng về phía bắc.

Vốn dĩ bọn ta đi thẳng đến Hàm Đan, bởi vì nơi đó có danh tiếng Tào Tháo, hơn nữa còn là đô thành cổ chiến tranh, rất có thể nơi đó là nghĩa trang, huống chi ta đã mấy lần đi phụ cận Hàm Đan xử lý chuyện làm ăn, đối với phong thổ địa phương tương đối quen thuộc. Nếu có cơ hội, thậm chí ta còn muốn tìm Tiểu Hồng đội mũ thỉnh giáo.

Nhưng khi đi ngang qua An Huyễn Cảnh, Lý mặt rỗ đột nhiên kéo ta một tay, ta đang nằm trên giường, mơ mơ màng màng, bị hắn dọa cho nhảy dựng lên, không hề tức giận hỏi hắn làm gì.

"Tiểu ca, ta cảm thấy chúng ta không cần đi xa đến Hàm Đan nữa!"

Lý Ma Tử cười hắc hắc, đưa tay chỉ ra ngoài cửa sổ, ta nghi ngờ nhìn qua, phát hiện hai bên quảng cáo lớn dán đầy trong Lục An thị, trong đó dễ thấy nhất chính là Tần Cổ Mộ trước đó!

Ta mới nghĩ đến Lục An mấy năm trước quả thật từng có hai tòa cổ mộ Chiến quốc ngang hàng, đào ra một cỗ thi thể tướng quân không đầu. Lúc ấy, trong lịch sử giới mọi người có nói kiểu này nhưng không ai có thể xác định được thân phận của thi thể, thậm chí chuyên gia quyền uy nhất cũng đưa ra hai cái đáp án, cho rằng đây có thể là Sở quốc tướng quân.

Nhớ rõ khi đó Thử tiền bối vẫn còn đó, Lí mặt rỗ còn xúi giục lão nhân gia người dẫn chúng ta đi Lục An xem tình hình, nhưng đã bị Thử tiền bối từ chối. Bởi vì năm đó hắn còn chưa thoát khỏi sự đuổi giết của địch nhân, mà việc đào mộ cổ ra khỏi bờ cõi tất nhiên sẽ đưa tới rất nhiều nhân sĩ trong nghề, vì an toàn mà đến gặp Thử tiền bối đành phải nhịn đau xót yêu thương.

Sau đó bởi vì một số sự tình khác mà trì hoãn, chúng ta dần dần quên đi nơi đây.

Cho nên đây là lần đầu chúng ta tới Lục An, nhưng lại có một loại cảm giác như tái du chốn cũ, lúc này ta quyết định xuống xe, sau đó đánh xe chạy về phía Cảnh Khu Cổ Mộ!

Lý mặt rỗ vẫn là bộ dạng nhạc thiên phái, ở trên đường không ngừng bắt chuyện trò chuyện với xa hoa, ở gần cổ phẩm có gì chơi vui, làm cho mình thật sự đi du lịch tới đây giống như vậy.

Nhưng ta cũng không nhàn nhã như vậy, trong đầu đều đang suy đoán thân phận thi thể không đầu kia, thậm chí hi vọng trên thi thể có lưu lại Âm Linh của hắn.

Trước khi hai quân cổ đại khai chiến đều phải có tướng lĩnh đơn đả độc đấu trước trận, một bên thua sĩ khí sẽ lập tức rơi xuống, tiến tới ảnh hưởng đến thắng bại của cả chiến trường, cho nên những phe tranh đấu trước trận thua đều đồng thời thua mất địa vị của mình.

Mà đầu của vị võ sĩ Sở quốc này đều bị chém đứt, lại còn có thể có được một quần thể mộ, chứng tỏ địa vị của y tại Sở Quốc quá cao.

Vừa vặn bởi vậy, ta tin hắn sẽ không cam nguyện thất bại, phụ cận quần mộ có lẽ thật sự có âm linh của hắn, nếu như tìm được hắn hỗ trợ, mộ tràng đất còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Khu vực này nhanh chóng được thu dọn sạch sẽ, tên lái xe nhanh chóng bỏ đi, ta nhìn xung quanh một hồi vẫn không phát hiện nơi này phồn hoa ra sao, chỉ như một nơi bỏ hoang, cỏ dại mọc um tùm, không có dấu hiệu của người.

Dù sao cũng là phần mộ, người nước rất kính trọng việc sinh tử, chuyện làm ăn tiêu điều của Cảnh khu cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Ta thở dài, kéo Lý Ma Tử chuẩn bị đi vào nói ra ý nghĩ của mình.

"Trương gia tiểu ca, ý nghĩ này của ngươi thật ra cũng không tệ, làm không khéo chúng ta còn có thể thuận tay làm ra hai kiện bảo bối gì đó nữa. Nhưng là quần mộ này lớn như vậy, chúng ta tìm ở đâu đây? Vả lại nơi này đã xuất hiện vài năm, ai có thể cam đoan trước đó không có đồng nghiệp khác mà tới."

Lý Ma Tử giống như một cô vợ nhỏ, bẻ ngón tay nói với ta những khả năng này.

Hắn nói những lời này sao ta lại không biết, chỉ là ta thật sự quá nóng vội, căn bản không đợi được quá lâu, dù sao phía sau còn có bốn thứ muốn tìm.

"Được rồi, cứ làm theo lời ngươi đi!"

Lý Ma Tử biết không thể lay chuyển được ta đành phải đồng ý, hỏi ta tiếp theo nên làm gì.

Ta nhìn quanh một chút, phụ cận mặc dù không có bao nhiêu người, nhưng cũng không phải không có một ai, hiện tại động thủ mặc dù an toàn, nhưng khó đảm bảo không bị phát hiện, đến lúc đó bị người ta bắt đi trộm mộ tặc coi như mất mặt rồi.

Vì thế ta không để Lý mặt rỗ cầm cái vật trong túi, mà giả thành dáng vẻ đi tham quan nhiều nơi, cuối cùng xác định nơi này âm khí mạnh nhất, ta và Lý rỗng tử liếc nhau, mỉm cười đi tới.

Cảnh Khu dành riêng cho những phần mộ này, Lý mặt rỗ như xác minh được suy đoán của ta, chạy qua nhìn chỉ dẫn trước mặt, giơ ngón tay cái lên, bội phục nói: "Tiểu ca ngươi thật tinh thần, cái này thật sự là mộ tướng quân không đầu!"

Hắn chớp mắt, lại cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Mộ tướng quân này được vô số mộ nhỏ bảo vệ, trước đó không nghi ngờ gì là phong thủy bảo địa, thế nhưng theo mộ thất xuất thổ quy hoạch làm Cảnh khu, sơn lâm lưu thủy phụ cận đều đổi thành phòng thiết kế lâm thời dựng lên, có nơi thì thành đống rác nhà cầu.

Bảo địa của tướng quân biến thành nơi dơ bẩn mùi hôi thối tụ tập, hắn vốn không cam lòng chết, lại bị hậu nhân phá hư bố cục phong thủy, sao có thể không oán hận?

Lý Ma Tử xem ra ta đang làm gì, liền hỏi ta tình huống thế nào? Ta không vội vàng trả lời hắn mà từ trong túi bắn ra một tấm linh phù nhỏ thiên hạc, lại ở phía trên nhỏ giọt tinh huyết.

Hiện tại ban ngày ban mặt không thích hợp niệm chú ngữ, ta liền đem Vô Hình châm cắm ở trên thân Thiên Chỉ Hạc, chỉ dụng ý niệm thao túng Vô Hình Châm, để Thiên Chỉ Hạc bay vào chỗ sâu trong mộ thất.

Ta và Lý Ma Tử cũng rất ăn ý đi theo.

Sở dĩ khu Cảnh Khu này không nóng như vậy, ngoại trừ phần mộ khiến người ta cảm thấy không khỏe ra, ta nghĩ có thể là do nơi này không sạch sẽ.

Quả nhiên, đi vào phía trước không tới mười mấy thước liền xuất hiện một hàng rào sắt, ở giữa treo một khối bảng hiệu rỉ sét loang lổ, trên đó viết: Cảnh Khu còn đang khai phá, du khách dừng bước!

Loại lời này cũng chỉ lừa gạt người ngoài đi đường, ra khỏi nghĩa trang nhiều năm rồi, ngay cả công trình Tam hạp cũng có thể hoàn thành một lần, lại còn nói là khai phá thêm lần nữa.

Bất quá điều này vừa vặn chứng thực suy nghĩ của ta, Lý Ma Tử giật giật bờ môi muốn nói gì, ta ý bảo hắn đừng lên tiếng, hai người lẳng lặng nhìn xuyên qua hàng rào sắt.

Vốn dĩ, Thiên Chỉ Hạc dưới sự điều khiển của Vô Hình Châm bay càng lúc càng nhanh, có thể đánh vào hàng rào sắt, tốc độ bất tri bất giác chậm lại.

Trong lòng ta không khỏi giật thót lên, mãi cho đến khi nó biến mất khỏi tầm mắt của chúng ta, tim ta cũng lạnh đi mất một nửa.

Thiên hạc giấy bình yên vô sự, nói rõ bên trong căn bản không có âm linh gì.

Nhưng đúng lúc ta chuẩn bị từ bỏ, bên trong đột nhiên truyền đến tiếng vang đùng đùng, cùng với một cỗ tiếng gió mạnh mẽ!

Đợt thứ nhất thiên nhị cửu tứ thiên, nửa sờ kim (Thêm thêm)

Ta phản xạ nhìn qua, chỉ thấy thiên hạc giấy vừa biến mất nhanh chóng từ bên trong lui ra, một bộ dạng chạy trối chết, ngay cả Vô Hình châm cũng cảm giác được nguy hiểm, chủ động vứt bỏ thiên giấy hạc, chính mình lui trở về.

Thiên hạc giấy dưới tác dụng quán tính vẫn còn bay, lúc này bên trong đột nhiên hiện ra một trận khói màu xanh, trong nháy mắt đã thôn phệ Thiên Hạc.

Cơn gió này tới nhanh mà đi cũng nhanh, chờ ta kịp phản ứng thì Thiên Chỉ Hạc đã hóa thành tro tàn.

Nhưng tro tàn của nó chưa rơi xuống đất, ngược lại lơ lửng trên không trung, chậm rãi di động, cuối cùng lại tạo thành một chữ "Chết"!

Trong lòng ta mừng rỡ, lôi kéo Lý mặt rỗ chạy ra phía ngoài, sau khi chạy ra khỏi mộ thất mới ha hả cười to: "Mao, chúng ta chỉ sợ vơ vét rồi."

Ta liếm môi một cái, không khỏi trở nên hưng phấn, thông qua việc kiểm tra âm linh vừa rồi có thể biết được Vô Đầu tướng quân đã tỉnh lại.

Hơn nữa trạng thái của nó đang ở thời kỳ nổi giận, chỉ cần ta nghĩ biện pháp chế ngự nó, phần mộ tràng tự nhiên dễ như trở bàn tay, thậm chí giống như Lý mặt rỗ nói, làm không tốt còn có thể thuận hai kiện âm vật chơi đùa.

Lý Ma Tử không nghĩ nhiều như vậy nhưng cũng ngu ngốc cười cười, hắn luôn tin tưởng ta.

Xác định vị trí của Vô Đầu tướng quân, ta cũng không vội động thủ ban ngày, liền cùng Lý Ma Tử đánh xe trở về khu vực.

Ta vốn định tìm một khách sạn đối phó một giấc, nhưng Lý mặt rỗ đi đến chỗ nào ăn phải tâm thái đó, kiên trì đi nếm thử mỹ thực an huy.

Ta bị hắn nói mà cũng động tâm, sau đó đi dạo một con đường nhỏ, kết quả phát hiện một điểm tâm vô cùng thú vị, tên là: Đại cứu giá!

Đại cứu giá nhìn qua không khác gì ma hoa, lại có chút tương tự như cối đào ngàn tầng, hương vị nồng nặc, lối vào liền tan ra.

Cho dù ta là một người phía nam, vẫn cảm thấy việc cứu chữa đại giá này không thua bất kỳ món mỳ phía nam nào.

Nhân lúc ăn cơm nói với lão bản nương vài câu, nàng nói với ta là năm đó chu danh sau khi Triệu Sùng công kích Nam Đường đã rơi vào tình trạng khó khăn, dẫn đến không còn khẩu vị, rất nhiều hạt gạo chưa vào.

Tên đầu bếp địa phương này vì muốn lấy lòng hắn nên đã phát minh ra loại điểm tâm, quả nhiên để cho Triệu Khuê Hống khẩu vị rộng rãi. Sau này Triệu Trạch Hoàng Bào gia thân, trở thành Hoàng đế triều Tống, mỗi lần nghĩ đến loại điểm tâm này thì lại dư vị vô cùng, mọi người liền gọi nó là đại cứu giá.

Lão bản nương là một tiểu thiếu phụ cực kỳ phong vận, Lý Ma Tử đương nhiên không chịu bỏ qua, sau khi ăn uống no đủ liền lấy ra điện thoại di động quét qua người ta, còn nói là trả tiền.

Ta bình thường lười nói hắn, nhưng lão bản nương này lại không phản cảm ngoài ý muốn, thậm chí chủ động ném cho Lý Ma Tử một ánh mắt quyến rũ.

Nàng làm rất bí ẩn, lại không tránh được ánh mắt của ta, trong lòng ta có chút khó chịu, len lén đánh giá nàng. Phát hiện nàng hồng nhuận thiên cung, trên mặt mơ hồ toát ra rất nhiều mụn trứng cá màu đỏ, một bộ dáng dục hỏa công tâm.

Xem ra nàng thật sự nhịn không được, cho nên muốn cùng Lý mặt rỗ tìm tới lỗ giày rách của bọn họ một lần nữa làm một tấm củi khô.

Ta nhất thời đối với nữ nhân này không có hảo cảm, lau lau miệng liền kéo Lý Ma Tử đi, tiểu tử này một bộ dạng nhớ mãi không quên, đến khách sạn còn lải nhải hỏi ta sao lại phải trở về.

"Ngươi quên mình thiếu chút nữa bị Hạ lão sư ép khô rồi sao?"

Không phải ta tức giận vì đeo trên cổ hắn một cái, Lý Ma Tử sửng sốt, nói yếu ớt là lần này chơi đùa cũng không có gì ghê gớm.

Nhìn hắn như vậy rõ ràng là muốn tìm lão bản nương luận bàn một chút, ta cũng lười quản cuộc sống riêng của hắn, nói câu chú ý một chút rồi nghỉ ngơi.

Lần này ngủ rất say, không mơ nữa, trời dậy đã tối. Ta phát hiện đã tối mười điểm, Lý Ma Tử không có mặt, chắc hắn đang triền miên cùng bà chủ nhỏ kia.

Đột nhiên ta có chút hối hận dẫn hắn tới, vội vàng gõ điện thoại cho hắn, máy truyền tin đã thông tin, thế nhưng vẫn không có ai nối.

"Má ơi, sớm muộn gì cũng chết trên người nữ nhân!"

Ta thật sự hơi tức giận, không cân nhắc Doãn Tân Nguyệt, chỉ cần cân nhắc về đám người Hạ lão sư và Lý Tiểu Thiến bên này, Lý Ma Tử cũng không nên làm rách giày lúc này.

Khí thì tức, nhưng dù sao không liên lạc được với hắn, ta chỉ có thể thu thập đồ vật có thể dùng được, chuẩn bị đơn đao đi gặp mặt!

Xe ta đánh xe đến Cảnh Khu Khu theo thói quen đánh giá hoàn cảnh chung quanh, cả khu mộ là một mảnh đen kịt không có bất cứ ánh sáng nào, hơn nữa thỉnh thoảng xuyên qua âm phong tại các mộ thất, quả thực có chút doạ người.

Ta khẽ ngáp một cái, vừa muốn đi vào mộ thất của Vô Đầu tướng quân, lại đột nhiên nghe được bên trong có tiếng bước chân rất nhỏ.

Theo thanh âm phán đoán, bộ pháp này có chút hỗn loạn, nhưng không thể nghi ngờ là người sống đang bước đi.

Người này là ai, vì sao đêm hôm khuya khoắt xông vào nơi này, chẳng lẽ là đồng hành?

Ta cân nhắc một chút liền loại trừ khả năng này, như Lý mặt rỗ nói, nơi này khai phá nhiều năm rồi, nếu như có người để ý nơi này sợ rằng đã sớm ra tay, không cần phải chờ đến hiện tại.

Huống chi hắn và ta cùng một ngày động thủ, cũng quá đúng dịp.

Hiển nhiên người bên trong là địch không phải bạn, rất có thể là tai mắt của đám người Tê lang kia ở nội địa.

Ta cắn răng lấy ra Trảm Quỷ Thần song đao, chậm rãi dọc theo hướng âm thanh truyền đến.

Mộ thất yên tĩnh đến dọa người, chỉ có tiếng bước chân của người nọ, mặc dù ta cố gắng che giấu bản thân, nhưng vẫn phát ra âm thanh không lớn không nhỏ.

Thanh âm này đối với người bình thường mà nói rất nhỏ, nhưng không thoát khỏi lỗ tai cao thủ.

Có lẽ ta đã bị phát hiện, dứt khoát không ẩn giấu nữa, tay nắm song đao hào phóng đi tới trước.

Đúng lúc này, hàng rào sắt bên trong vang lên tiếng răng rắc, ngay sau đó người nọ chạy một trận nhỏ, sau đó lại là một tiếng giòn vang, mộ thất lại sáng lên một tia nến.

Mượn ánh nến lờ mờ, cuối cùng ta cũng nhìn thấy bóng người, lại cả kinh há hốc mồm, làm sao lại là hắn!

Không sai, người tiến vào mộ thất trước ta một bước lại là Lý Ma Tử, lúc này trong tay hắn ta đang cầm một cây chùy sắt lớn, đang không ngừng tìm kiếm điểm chịu lực trên quan tài đá.

Chẳng lẽ hắn muốn mở quan tài? Ta hơi sửng sốt, phản xạ nhìn ngọn nến Lý Ma Tử vừa mới chuẩn bị xong, dĩ nhiên là ở phía đông nam.

Mẹ nó, không ngờ cái tên Lý Ma Tử này lại giấu giếm sâu như vậy. Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, trong mắt ta hắn là một tên tham tài háo sắc, tổng thể thượng nhân thì không tệ, nếu không ta cũng không ở chung với hắn.

Ai ngờ hắn ta là một tên Kim giáo úy giả heo ăn thịt hổ!

Đệ nhất thiên nhị cửu cửu vô đầu tướng quân.

Ta không phải oan uổng hắn, mà là giờ phút này trên cổ Lý Ma Tử treo một vật sáng loáng tương tự răng sói, đây là Kim Phù nổi tiếng trong môn phái trộm mộ!

Chỉ là, mặc kệ Lý Ma Tử có lừa ta hay không, cũng mặc kệ hắn rốt cuộc có phải Thổ phu tử hay không, hiện tại ta đều nhất định phải ngăn cản hắn.

Tướng quân Vô Đầu đã nổi giận, ta nghĩ bắt nó có thể dùng trí cũng có thể cường công, nhưng cho dù thế nào cũng không thể mở quan tài trộm mộ, như vậy sẽ để Âm Linh và chúng ta không chết không thôi.

Lý Ma Tử nếu biết đạo lý trộm mộ, tự nhiên hiểu được đạo lý này, nhưng hắn vẫn làm tất cả những việc này.

Ta thở dài, chạy nhanh tới muốn ngăn cản nó, đồng thời há miệng hô to: "Dừng tay!"

Lý Ma Tử sau khi nghe được thanh âm của ta, lỗ tai run lên hai cái, nhưng động tác trên tay không chút nào dừng lại, thậm chí như là cố ý theo ta hát ngược lại đập xuống.

Chẳng qua là một chùy, quan tài đá chắc chắn lại bị đánh ra lỗ hổng, đồng thời tạo nên một mảnh tia lửa.

Ta gấp đến độ đầu túa đầy mồ hôi, nhào tới dùng song đao ngăn trở chùy sắt của Lý Ma Tử, thở phì phò mắng: "Lý Ma Tử, ngươi điên rồi phải không?"

"Ha ha..."

Lý mặt rỗ cười, tiện tay ném búa xuống đất, tiếp theo lại hỏi làm sao mới đến, còn nói chính mình đã ở chỗ này chờ ta lâu rồi.

Lúc hắn nói chuyện lại có một mùi thơm ngát. Ta đứng bên cạnh rõ ràng cảm giác Lý Ma Tử trước mặt như là một nữ nhân.

Liên tưởng đến lúc trước tiểu bà chủ cửa hàng kia chủ động hẹn hò Lý Ma Tử như vậy, ta như đã hiểu ra điều gì, lui về phía sau một bước cầm đao chỉ vào hắn, nghiêm nghị hỏi: "Ngươi là ai, tại sao phải khống chế Lý Ma Tử!"

"Xem ra vẫn không tính là quá ngốc."

Sau lưng Lý Ma Tử chậm rãi đi ra một nữ nhân, nữ nhân kia cười cười khiêu khích, duỗi ngón tay vẽ vài vòng trước ngực ta, sau đó sắc mặt chợt trở nên lạnh như băng, nhìn quan tài đá nói: "Nó đã bị Lý Ma Tử chọc giận, muốn lấy đất mộ ở chỗ này, ngươi cứ đợi kiếp sau đi."

Giọng nói nữ nhân vô cùng đáng sợ, lại thêm chuyện quan tài đá đã bị phá hư khiến ta không khỏi phiền lòng.

Nhưng nữ nhân lại không nhàn rỗi, thừa dịp ta ngẩn người nhấc chân đá vào hông ta một cái.

Không nghĩ tới nàng lại dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy đối phó ta. Ta khó chịu kêu lên một tiếng, thân thể không chịu khống chế nằm chồm trên mặt đất. Nàng lại không tiếp tục động thủ với ta mà nhanh chóng chạy về phía cửa động, lúc đi ngang qua hàng rào sắt còn khóa cửa sắt lại.

Sau khi ta chậm rãi đứng dậy muốn đuổi theo, lại phát hiện Lý Ma Tử lẳng lặng nằm trên mặt đất.

Cũng may sắc mặt hắn không phải rất khó coi, nữ nhân kia chỉ lợi dụng hắn, cũng không có đối phó hắn.

"Mau đứng lên!"

Một bàn tay ta tát lên mặt Lý Ma Tử, hắn nhanh chóng ngồi dậy, mơ mơ màng màng dụi dụi con mắt, sau đó mới nhìn rõ tình huống trước mắt, hỏi ta xảy ra chuyện gì, sao mình lại ở chỗ này.

Chờ ta đem tình huống nói xong, Lý Ma Tử đầu tiên là lòng đầy căm phẫn mắng chửi nữ nhân kia một trận, tiếp theo trở nên hậm hực, yếu ớt hỏi ta tiếp tục làm sao bây giờ.

"Ngươi nói thử xem?"

Ta có chút đau đầu xoa xoa huyệt Thái Dương, nữ nhân kia tới nơi này rõ ràng mục đích, chính là muốn phá hư mộ thất, từ đó để Âm Linh của Vô Đầu tướng quân trách tội chúng ta.

Thậm chí nàng còn muốn nhân cơ hội khiêu khích quan hệ của ta và Lý Ma Tử, chỉ là không ngờ vừa vặn bị ta bắt được.

Dù sao quan tài đã bị đánh hỏng, nói cái gì cũng phải gặp Âm Linh một lần. Ta đưa mắt nhìn Lý Ma Phù còn đang tự trách, bị hắn chọc tức cười, liền đưa cho hắn một thanh đao để phòng thân, chính mình thì mang theo một thanh đao khác chuẩn bị mở quan tài.

Lúc này trên tay đột nhiên truyền ra một trận u quang sáng ngời, ánh mắt ta co lại phát hiện là Vĩnh Linh Giới sáng lên.

"Ma Tử, lui về phía sau."

Thấy thế, ta vội kéo Lý Ma Tử lui ra ngoài, bởi vì chỉ khi nào tới thời khắc đặc biệt nguy hiểm, nhẫn linh vĩnh viễn mới có thể phát sáng.

Cửa hàng rào đã bị khóa lại, nhưng nó không làm gì được ta, chỉ nhẹ nhàng một đao đã chặt đứt nó, làm ta ngạc nhiên chính là chờ chúng ta từ mộ thất chạy ra, Vĩnh Linh Giới vẫn đang lóe lên u quang.

Ta đang nghĩ có người nấp trong bóng tối nhìn chằm chằm chúng ta, thế nhưng sau khi đi vài vòng quanh đây ta xác định phụ cận không có người khác, trong lòng càng thêm buồn bực.

"Tiểu ca, có chuyện gì vậy?"

Lý Ma Tử biết mình hỏng chuyện, nói chuyện rất cẩn thận. Ta giơ cánh tay quơ quơ, bất đắc dĩ giang tay, ánh mắt Lý Ma Tử đờ ra, vô thức quan sát xung quanh.

Ta nói cho hắn biết gần đây không có kẻ địch, lúc này hắn mới yên tâm, cùng với ta suy nghĩ.

Một lát sau, Lý mặt rỗ như phát hiện ra mới đại lục giống như đang vỗ đùi, hưng phấn nói: "Ta biết rồi!"

Ý tưởng của tiểu tử này luôn luôn là lôi người, ta chuẩn bị tai trái vào tai phải ra, nào ngờ hôm nay hắn cũng rất đáng tin cậy, nói cho ta chiếc nhẫn phát sáng rất có thể là âm linh trong Vĩnh Linh giới đang ầm ĩ.

Nói cách khác, trong Vĩnh Linh Giới chắc chắn có một Âm Linh có liên quan tới Vô Đầu tướng quân.

Không thể không nói, mạch suy nghĩ của Lý Ma Tử lần này không tệ, thuận theo suy nghĩ của hắn mà suy nghĩ, tướng quân Vô Đầu là người Sở Quốc trung hậu kỳ, hậu kỳ của Chiến quốc, ta từng thu phục qua Âm Linh Sở Quốc chỉ có một: Hạng Vũ!

Lẽ nào... Người này thật sự có quan hệ với Hạng Vũ?

Mặc dù nữ nhân kia mượn thân thể Lý Ma Tử phá hủy mộ thất nhưng cũng không bức ta đến mức phải vận dụng Vĩnh Linh Giới.

Hiện tại, Lý mặt rốt đã nghĩ đến Hạng Vũ với ta, về tình về lý đều muốn mời hắn xuất trận!

Nếu là tổ tông của Hạng Vũ tốt hơn, vậy trực tiếp để bọn họ xử lý xong xuôi rồi, ta có thể thuận lợi đạt được đất nghĩa trang.

Kết quả xấu nhất là hai người gặp mặt đánh nhau một trận, dù sao thì uy danh của Sở Bá Vương Hạng Vũ ở đây, ta và Lý Ma Tử có thế nào cũng không gặp nguy hiểm.

Sau khi nghĩ thông suốt những chuyện này, ta và Lý Ma Tử nghênh ngang trở lại mộ thất của mình, đồng thời vào thẳng chủ đề dùng song đao che chắn quan tài đã bị nghiền nát.

Đập vào mắt chính là một bộ xương khô mặc chiến bào màu xanh đen, trên mặt hắn đậy một mặt nạ kim loại, trong tay nắm một thanh trường thương, cách mặt nạ ta có thể cảm nhận được uy nghiêm của hắn, theo bản năng khởi động Vĩnh Linh Giới, đánh thức Sở Bá Vương Hạng Vũ.

Ta rất vui vì quyết định của mình, bởi vì ngay giây phút trước khi Hạng Vũ hiện thân, vốn là bộ xương khô nằm trong quan tài thoáng cái đã bay ra ngoài, nâng lên trường thương đâm về phía Lý Ma Tử đang còn choáng váng.

Ta không chút do dự vung lên song đao của Trảm Quỷ Thần, ý đồ xông tới chống lại âm linh. Nhưng sức mạnh của nó quá lớn, tựa như ta bị xe hàng đụng phải, cả người như bị bay ra ngoài, giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi!

Sau khi hạ xuống ta chuẩn bị cá chép đánh một trận, ngồi thẳng dậy, ai ngờ không đợi ta đứng dậy, võ sĩ đã vọt tới.

Tốc độ của nó không hề tương xứng với thân thể nặng nề của nó, Lý Ma Tử nghĩ tới chuyện giúp ta nhưng lại bị nó đập bay ngược ra sau.

Ma bí lập tức ọe ọe một tiếng, hai mắt choáng váng.

Đúng lúc này một đạo hồng quang từ trên tay ta bắn ra, nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt âm linh.

Ta thấy sau hồng quang triệt để nhẹ nhàng thở ra, Âm Linh Lương bị ta thu vào trong Vĩnh Linh Giới ngơ ngác không đồng đều, chúng nó ngoại trừ một phần nhỏ bị ta động thủ lấy lý lẽ thu phục, càng nhiều là kiệt ngạo bất tuân bị ta dùng bạo lực chế ngự.

Loại Âm linh này mặc dù cũng giúp ta, nhưng trên thân vẫn có tà khí khó che giấu, cũng có một chút tính không xác định.

Mà hồng quang đại biểu cho hết thảy tội ác xưa nay của Âm Linh đều tiêu tán dưới sự gột rửa của Vĩnh Linh Giới, ví dụ như hiện tại chính là Hạng Vũ, nói hắn là Âm Linh, xác thực hơn hắn là một Bán Tiên thể.

Chỉ là sau khi Hạng Vũ xuất hiện cũng không lập tức động thủ với võ sĩ, võ sĩ cũng ngừng công kích, đối mặt với Hạng Vũ.

Lúc này ta mới phát giác không đúng, bởi vì mánh khoé lớn nhất của Cảnh khu này chính là Vô Đầu tướng quân, nhưng tại sao lúc này đầu của Âm Linh lại còn mang mặt nạ?

Chẳng lẽ là lúc ấy ở Lăng Nguyệt giới cố ý vì tạo thế mới tuyên bố khoe dối, hay là nói bọn họ về sau giúp Âm Linh tìm được đầu rồi?

Đệ nhất thiên nhị cửu lục chương, Sở mặc dù ba hộ, tiêu Tần tất sở!

Ta cũng đang ở đây đấy, đột nhiên cảm nhận được hai ánh mắt lạnh như băng, ngẩng đầu vừa nhìn thấy Hạng Vũ đang nhìn mình chằm chằm vào mình, hắn nhìn ta rồi lại nhìn về phía cửa ra vào Mộ Bia, hiển nhiên muốn ta ra ngoài cho hai người bọn họ một cuộc trò chuyện đơn độc.

Điểm này ta vẫn tự hiểu rõ, lúc này chống thân thể đau đớn khiêng Lý Ma Tử ngất đi, rời khỏi chủ mộ thất từng chút từng chút một.

Vừa ra khỏi cửa hàng rào, sau lưng liền có một cỗ âm phong, ầm một tiếng đóng chặt cửa sắt lại.

Có Hạng Vũ ra mặt, âm linh trong đó không còn là vấn đề nữa, ta bắt đầu cân nhắc nữ nhân bán hàng nhỏ kia, tại sao nàng lại đối phó ta, nàng đại biểu cho thế lực phương nào?

Không rõ ràng chuyện này, ta không có tâm tình đi làm chuyện kế tiếp, loại cảm giác bị người ta âm thầm nhìn chằm chằm này rất khó chịu!

Ta nhìn Lý Ma Tử, hy vọng hắn thông qua lần kinh lịch này có thể hấp thụ bài học, đừng để ta chùi đít hắn nữa.

Qua không đến năm phút đồng hồ, Vĩnh Linh Giới trên tay liền phát ra u quang, đây là Hạng Vũ đang bảo ta đi vào, ta vội vàng chạy vào mộ thất, thình lình phát hiện Hạng Vũ đang quỳ trên mặt đất, mà cái mặt nạ trên đầu võ sĩ kia đã không thấy, vị trí trên cổ nó rỗng tuếch!

Hóa ra nó căn bản không có đầu. Mặt nạ vừa rồi chỉ là dán ở phía trên, để cho ta nghĩ lầm là nó mọc đầu.

"Người trẻ tuổi, ta có thể giúp ngươi tìm được đất mộ mà ngươi muốn, nhưng ngươi phải đáp ứng ta hai điều kiện!"

Võ sĩ không đầu đang nói chuyện tại ta công phu Thần Địa, mặc dù ý tứ muốn nghe chữ nó là đang thương lượng với ta, nhưng khí tức của nó quá lớn, khiến người ta không dám chất vấn.

"Thứ nhất, Hạng Yến ta kiệt ngạo cả đời, không muốn làm người dưới trướng ta, ngươi đừng mơ để ta nghe lệnh ngươi."

"Thứ hai, tìm được người phá hoại quan tài đá của ta, sau đó giết nàng!"

Hạng Yến nói xong liền nhìn ta một cách câu nệ, Sở Bá Vương Hạng Vũ không ai bì nổi giờ phút này lại giống như một đứa trẻ, lúc thì nhìn Hạng Yến, lúc thì nhìn ta, hiển nhiên là muốn ta đồng ý.

Nhưng ta trong lúc nhất thời không có phản ứng lại. Hạng Yến, đây chính là nhân vật chiến đấu cấp bậc chiến đấu của Sở quốc hậu kỳ!

Năm đó Tần Vương khuynh quốc chi binh, phái ra sáu mươi vạn đại quân công Sở, nước Sở nguy cơ sớm tối. May mắn có đầu yến điều khiển tinh nhuệ đánh lui quân Tần, khiến cho tên tuổi của Tần quân nghe được tên liền sợ vỡ mật.

Đáng tiếc về sau, Tần quân mắt thấy không đánh hạ được Sở quốc, liền sử dụng âm mưu quỷ kế, lúc này mới tiêu diệt Sở quốc, Hạng Yến cũng bị chém đầu, trước khi chết phát hạ nguyền rủa: Sở mặc dù ba nhà, Tần diệt tất họa!

Quả nhiên, con cháu của Hạng Yến Hạng Vũ lật đổ Tần triều, theo bối phận mà nói, tên Âm Linh này chính là gia gia của Hạng Vũ!

Ngàn tính vạn tính, không nghĩ tới vị tướng quân không đầu này lại là hắn. Thế nhưng trong xã hội nô lệ có đẳng cấp sâm nghiêm, người có thể được hưởng loại đãi ngộ này sau khi chiến bại, cũng chỉ có Hạng Yến mà thôi.

Xem ra Hạng Vũ đã nói hết lời cầu khẩn của ta cho nó, thậm chí muốn nó cũng được vào Vĩnh Linh Giới làm việc cho ta, thế nhưng bị Hạng Yến từ chối.

Bây giờ ta không có tâm tư quan tâm đến chuyện của nó nữa, chỉ chuyên tâm nghĩ cách nhanh chóng đạt được đất mộ, rồi nhanh chóng gật đầu đồng ý.

Hạng Yến phất phất tay xem như đã đạt thành hiệp nghị với ta, sau đó nó trở lại trong quan tài đá, Hạng Vũ đứng dậy đi quanh quan tài đá bị nghiền nát mấy vòng, quan tài đá vốn dĩ đã rơi xuống lại khôi phục như kỳ tích.

Hạng Yến rốt cuộc còn muốn ở lại chỗ này, bất quá nếu nó không hại người, ta liền đi theo nó.

Sau đó Hạng Vũ mang ta đi qua mộ thất chủ, đi vào nhĩ thất sau đó đưa ta đến trước một cái bình cao cỡ một người, nó quỳ xuống hành lễ với cái vò, sau đó đứng dậy nhẹ gật đầu với ta, lúc này mới quay về trong Vĩnh Linh Giới.

Bình này khóa kín rất tốt, chỉ có gần đỉnh mới có một lỗ hổng lớn chừng bàn tay, ta thôi động linh lực, dùng mũi đao ở vị trí lỗ hổng dùng sức đào lên, lập tức có mùi thịt thối đập vào mặt.

Bất quá loại mùi này chỉ kéo dài vài giây, tiếp theo liền hóa thành một mùi bùn đất tươi mát, trong lòng ta vui vẻ, thăm dò sờ vào bên trong, phát hiện đây là một vò đất mộ nhẫn nhụi như cát!

Ta chà xát Thiên Cung vị, mở ra Âm Dương Nhãn, sau đó rõ ràng chứng kiến trong bùn đất có từng làn sương mù màu xám nhàn nhạt phiêu đãng.

Đây là giới hạn của linh hồn.

Nếu như ta đoán không sai, năm đó trong cái vò này thả hẳn là là vì Hạng Yến tự tử, hắn bị nghẹn chết tươi trong đàn, cộng đồng bị ẩm ướt tẩm bổ hơn hai ngàn năm, thi thể cùng linh hồn đã sớm hóa thành thổ hóa.

Đương nhiên ta đương nhiên không thể đem một vò đất tràn ngập mộ tràng này đều lấy đi, liền dùng bộ dáng gói ghém dụng cụ mang theo bên người đại khái ba cân đất nghĩa trang, lại đóng nắp cái vò lại, lui ra ngoài.

Lúc đi ngang qua mộ thất chủ, ta suy nghĩ một chút, thi lễ với quan tài đá Hạng Yến. Lúc này phụ cận quan tài sinh ra một cỗ âm phong, đi một vòng quanh quan tài, xem như Hạng Yến đáp lại ta.

Từ sau khi ta từ mộ thất đi ra, Lý Ma Tử vừa mới tỉnh lại, đang ngơ ngác nhìn bầu trời ngẩn người.

"Tiểu tử ngươi đang suy nghĩ gì vậy, không tới giúp ta."

Ta thuận tay ném bao công cụ cho hắn, chuẩn bị chế nhạo hắn vài câu, nào ngờ không đợi ta mở miệng, ánh mắt Lý Ma Tử đột nhiên đỏ lên, khóc sướt mướt nói: "Trương gia tiểu ca, Lý Ma Tử ta thật có lỗi với ngươi!"

Một vị lão gia tử như hắn ta không ngờ lại thật sự khóc, ta cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn hắn ta.

Một lát sau tâm tình của Lý Ma Tử mới ổn định lại rất nhiều, thần sắc nghiêm túc kể lại.

Hắn nói cho ta biết, lão bản nương ở cửa hàng nhỏ kia là người của Long Tuyền sơn trang.

Lúc Lý mặt rỗ tới hẹn hò vốn định cho lão bản nương một kinh hỉ, chuẩn bị đột nhiên tay nâng hoa tươi xuất hiện ở trước mặt nàng, lại âm tề sai nghe được cô gái kia cùng hai nam nhân nói chuyện với nhau.

"Bọn họ đang nói gì thế?"

Âm thanh của ta không khỏi lạnh đi, làm nửa ngày lại là Long Tuyền sơn trang, xem ra chúng ta cũng đã đến thời khắc chiến đấu cuối cùng rồi.

Cũng đúng, Long Tuyền sơn trang và Giang Bắc Trương gia đấu nhiều năm như vậy, không có kết quả nào là vĩnh viễn sẽ không yên tĩnh.

"Thứ quá cẩn thận ta không nghe rõ, chỉ biết là Long Tuyền sơn trang có vẻ như đã đạt thành hiệp nghị gì đó với Bàn Dung. Trước mắt nhiệm vụ của Long Tuyền sơn trang chính là ngăn cản chúng ta đi tìm kiếm các loại vật liệu giải trừ thủy tinh."

Lời Ma Tử nói cũng giống với tưởng tượng của ta, người Long Tuyền sơn trang và Kinh Quán đồng thời xuất hiện tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

Lần này trời xui đất khiến, lợi dụng quan hệ của Hạng Vũ để bắt được đất nghĩa trang, nhưng chuyện kế tiếp chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy.

Thế nhưng, chỉ cần ta còn sống, thì không ai có thể ngăn cản được ta!

Ta chưa vội đi bán hàng tìm nữ nhân của Long Tuyền sơn trang kia, đầu tiên sau khi hoàn thành nhiệm vụ nàng nhất định là rút lui, còn có ta mặc dù đã đáp ứng Hạng Yến giúp nó báo thù, lại không đồng ý hiện tại lập tức đi tìm nữ nhân kia liều mạng.

Nếu Hạng Yến đã đồng ý đưa đất mộ cho ta, vậy chính là ngầm đồng ý làm việc của mình trước.

Dù sao đã lấy được đất mộ rồi, chúng ta cũng không có ý định ở lại, lập tức ngồi xe chạy tới thành đô.

Đúng vậy, kế tiếp ta muốn tìm kiếm nước mắt quỷ quái, mà đối với ta bễ nghễ thành Quỷ Đô lại là lựa chọn tốt nhất!

Đệ nhất thiên nhị cửu thất thiên lệ quỷ (chương hơn)

Quỷ không có nước mắt, mặc dù Âm linh có đôi khi rơi lệ nhưng cũng không thuộc về nước mắt quỷ dị. Âm linh cũng không phải là Quỷ hồn có ý nghĩa nghiêm khắc, nó có lưu lại trí nhớ hoặc chấp niệm khi còn sống, cho nên nước mắt Âm Linh rơi lã chã là chuyện bình thường.

Quỷ hồn chân chính ý nghĩa là chỉ qua cầu Nại Hà, uống xong hồn phách Mạnh Bà Thang, loại hồn phách này đã quên sạch ký ức của tất cả kiếp trước, chúng nó không biết khóc, cũng không thích, không có bất cứ tình cảm gì, hoàn toàn giống như con rối.

Cho nên nói Quỷ khóc không hề tồn tại trong Âm Vật giới, chỉ có thể tìm ra điểm duy nhất của nó là Lam cũng có mặt!

Tương truyền đều có một cánh cửa đầu thai, mỗi khi quỷ hồn sắp đầu thai, sẽ có âm sai chuyên môn giam giữ nó tới đây.

Bởi vì nơi này là trạm cuối cùng của luân hồi, Âm sai thường sẽ trở nên ôn hòa, không còn dùng roi quật đánh chửi rủa như trước, ngược lại còn có thể thỏa mãn nguyện vọng nhỏ của bọn chúng.

Quy củ duy nhất của hắn chính là không được quay đầu lại!

Chỉ cần quay đầu lại, các quỷ hồn sẽ thấy cuộc đời mình đã qua, ký ức của nó sẽ lập tức thức tỉnh, kiếp sau sẽ có ký ức kiếp này.

Âm sai đa số là phụ trách, nhưng ngẫu nhiên cũng có sơ sẩy, không cẩn thận để quỷ hồn quay người, chúng nó thấy được kinh nghiệm của mình liền theo bản năng chảy ra nước mắt, nhưng lại không cải biến vận mệnh của mình, chỉ có thể rưng rưng nước mắt chuyển thế.

Đây chính là nguồn gốc của nước mắt quỷ dị.

Ta và Lý Ma Tử ngồi xe lửa cả đêm, sáng sớm ngày thứ hai liền đến Tứ Xuyên Thành Đô, chúng ta liền gần tìm một tửu lâu đặt chân, nghỉ ngơi qua loa một chút, chạng vạng tối liền lên đánh xe tiến vào Phong Đô.

Côn Bằng cũng đã trở thành một vương bài nơi này, truyền thuyết của quỷ thành hấp dẫn vô số du khách tìm kiếm kích thích đến đây, nhưng bọn họ không biết mình đi du lịch chỉ là những người căn cứ vào cảnh tượng truyền thuyết kiến tạo ra, mà quỷ thành chân chính là ở dưới mặt đất.

Năm đó ta và nam nhân thương cảm đại chiến tứ đại trưởng lão Long Tuyền sơn trang ở Lam Đô, cho nên đối với nơi này coi như quen thuộc, trong rãnh nước phụ cận tìm được khu vực âm khí nặng nhất, đọc lên chú ngữ liền trốn vào đại môn Quỷ thành.

Có lẽ bởi vì hiện tại còn chưa tới quỷ thị mỗi năm một lần, trong trí nhớ náo nhiệt hài hòa không thấy quảng trường nữa, phóng tầm mắt nhìn lại, không còn là thương nhân âm vật đến từ các nơi trong toàn quốc chậm rãi nói nữa, mà là Minh giới không đếm được vẻ coi thường cùng địch ý của quỷ hồn.

Không sai, từ khi chúng ta tiến vào quỷ thành đã bị vây quanh, sau đó càng ngày càng nhiều quỷ hồn tướng mạo xấu xí vây lên, cực kỳ giống cảnh tượng Hóa Sinh Đại Động Bộc bộc phát trong hộc-liu.

"Tiểu ca Trương gia, chuyện này... thế này là sao?"

Lý Ma Tử sợ tới mức run lẩy bẩy, ngay cả lời nói cũng không nói rõ được.

Việc này cũng không thể trách hắn, trước khi đến đây ta đã nhiều lần cam đoan rằng thành Phong Đô không đáng sợ, hắn cũng cảm thấy nơi này tương đối hài hòa, cho nên chúng ta tương đương với việc bị đám quỷ hồn đánh trở tay không kịp.

Ta vừa rút ra Trảm Quỷ Thần song đao bảo vệ ta và Lý Ma Tử, vừa gọi Vô Hình châm ra xoay quanh người chúng ta.

Tiểu quỷ tuy nhiều nhưng không có lực sát thương gì, chỉ thấy dọa người mà thôi.

Chỉ là chưa đến mức vạn bất đắc dĩ ta cũng không muốn động thủ, nếu không cẩn thận kinh động Âm sai tuần tra, ta cùng Lý Ma Tử hai cái mạng nhỏ này coi như bàn giao.

Không ngờ Vô Tâm lại động thủ, từng con một giống như đánh máu gà, Điếu Tử Quỷ đứng gần nhất vươn đầu lưỡi dài ra trong nháy mắt đã quấn lấy cổ Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử cũng không phải là người vô ích, hắn không hề hoảng hốt, nhanh chóng rút chủy thủ bên hông ra, rắc rắc một đao vào lưỡi.

Thanh chủy thủ này là hắn sưu tầm đến một kiện âm vật, là thích khách Nhiếp Ẩn nương năm đó đã dùng qua, lập tức cắt đầu lưỡi của Điếu Tử Quỷ. Nó phát ra một tiếng kêu thê lương, thanh âm kia làm cho da đầu ta tê dại một hồi, ngay cả tiểu quỷ treo cổ cũng bị chấn nhiếp đến, động tác toàn bộ bị kiềm hãm, nhưng sau khi dừng lại ngắn ngủi trong chốc lát thì chúng càng thêm điên cuồng đánh tới.

Chúng ta đã không còn đường lui, ta quyết định quyết định giết chết một con đường máu, trước chạy khỏi Tỳ Hưu đã rồi tính sau.

Nhưng đang lúc ta muốn đại khai sát giới, thì linh giới đột nhiên phát ra một đạo bạch quang chói mắt, chiếu sáng mười mấy dặm xung quanh ta.

Phải biết rằng ban ngày Minh giới giống như âm vũ trong dương gian, cho nên quỷ hồn mới kiêu ngạo như vậy, hiện tại bạch quang chợt hiện, quỷ hồn sợ tới mức kinh hoảng, lập tức chúng nó giống như Tôn Hầu Tử bị niệm chú, nhảy nhót, cuối cùng toàn bộ thoát khỏi phạm vi bạch quang vĩnh viễn của linh giới.

Ta tưởng rằng chúng nó chỉ tạm lánh mũi nhọn, còn tìm cơ hội lao tới, nào ngờ toàn bộ chúng nó đều quỳ trên mặt đất, giờ phút này trong ánh mắt ta đâu còn có kẻ địch nào nữa? Rõ ràng là sùng bái và tôn kính gần như cuồng nhiệt.

Ta có địa vị như vậy từ lúc nào?

Ngay lúc ta đang buồn bực, Lý mặt rốt cục dùng ngón tay chọc chọc ta, ý bảo ta nhìn lại sau lưng.

"Sao vậy?"

Ta tùy ý xoay người, thình lình phát hiện không trung sau lưng mình hiện lên một hình ảnh sáng ngời, bên trong có một nữ nhân mặc áo cưới màu đỏ máu đang nhìn ta với vẻ mặt tà mị.

Hóa ra đám tiểu quỷ này sợ hãi không phải là ta nha! Trán ta xuất hiện một vệt đen, ngay sau đó đáy lòng lại bắt đầu bộc phát, mỹ nữ này không phải ai khác, chính là ma tôn đứng đầu ba vị đại lão của Phong Đô.

Lần trước ta may mắn gặp qua nàng ở quỷ thị, cùng đám người Yêu Hoàng, phán quan, bởi vì cuối cùng ta đạt được Vĩnh Linh Giới, cũng coi như có chút giao tình.

Nhưng bây giờ quỷ thị đã qua, ta ở chỗ này đánh nhau, Ma tôn rất có thể sẽ trách tội xuống! Lý Ma Tử đã sợ đến mức ngây ngốc, ta tự hỏi không có năng lực chạy thoát khỏi tay Ma tôn, liền chủ động đem song đao cắm vào vỏ đao, thi lễ với nàng một cái.

Ta đây không phải là nhận thua, mặc dù ta có thể đánh thắng được nàng cũng phải bảo trì lễ tiết, nếu không Lục Đạo Luân Hồi chẳng phải quá rối loạn sao.

Ma Tôn thấy ta hành lễ, mỉm cười mê hoặc, nàng không có ý muốn tìm ta gây sự, nhưng cũng không lấy lòng, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm ta, cứ như muốn giết ta vậy.

Sau lưng ta bắt đầu không nhịn được đổ mồ hôi lạnh ra ngoài, áp lực này quá lớn, khiến cho ta không thể nào chấp nhận được.

Áp lực càng lúc càng lớn, đám tiểu quỷ dồn dập thối lui, hiện trường chỉ còn lại ta đứng đối diện với nàng, Lý Ma Tử đã ngất đi.

Ngay cả ta cũng bị khí tức cường đại của Ma tôn chấn nhiếp không thở nổi, dần dần có cảm giác hít thở không thông, xem ra nàng không định buông tha chúng ta rồi.

Tình thế cấp bách ta không thể quan tâm nhiều như vậy, nhanh chóng đọc lên Đạo Đức Kinh, kinh văn cấp tốc cấu thành hai vòng sáng màu vàng quanh ta và Lý Ma Tử, tiếp đó ta hét lớn một tiếng mang Lý Ma Tử gánh trên vai, đi ra một tay không nắm chặt Quỷ

Thần, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Ma Tôn.

Không thể nhịn được nữa, chỉ có thể liều mạng thôi!

Ngoài ý muốn là Ma Tôn thấy ta nảy sinh ác độc, thế mà che miệng cười một tiếng, ngay sau đó ta cảm giác áp lực bốn phía đều tản đi.

Hình ảnh của Ma tôn cũng biến mất theo, bầu trời lại trở nên u ám. Xem ra nàng vẫn phát thiện tâm chuẩn bị để chúng ta rời đi, ta tranh thủ thời gian đứng dậy muốn tìm lối ra, ai ngờ vừa rồi đám tiểu quỷ tán đi lại một lần nữa xông tới.

Ta vô ý thức tấn công, lại phát hiện lần này bọn tiểu quỷ không tới tấn công ta, ngược lại giống như chủ nhân mới tới chào ta, nhảy nhót bên cạnh ta, rất có dáng vẻ nịnh nọt ta.

Còn không đợi ta hiểu rõ chuyện gì xảy ra, bên người đã xuất hiện vài luồng khói đen, tiếp đó là mấy võ sĩ đeo mặt nạ xuất hiện trước mặt ta.

Đây là quỷ sai của Phong Đô, lệ thuộc vào Ma Tôn.

Bọn chúng xuất hiện ở đây chứng tỏ Ma Tôn muốn gặp ta, ta gật đầu với chúng nó, sau đó nhắm mắt lại, ngay sau đó ta cảm giác thân thể của mình trở nên dễ chịu hơn, thậm chí khiêng Lý Ma Tử đến mức không cảm thấy chút sức nặng nào, khiến ta cảm thấy nếu không cẩn thận đem hắn giết mất.

Qua vài phút sau, ta lần nữa trở lại mặt đất, thử mở mắt ra, lại bị hết thảy trước mắt làm kinh hãi, miệng há to!

Kiếp trước của Trương Cửu Lân, ngàn hai mươi tám Chương thứ nhất, Trương Cửu Lân.

Đây là một gian phòng nhỏ ấm áp, trên nóc cửa sổ đều trang trí trang trí lúc kết hôn mới có, bên cạnh là một cái giường cưới màu đỏ lớn, Ma tôn đang lấy một loại tư thế cực kỳ quyến rũ dựa vào trên giường, nháy mắt với ta.

Ta không tự chủ được mà nuốt nước bọt, hô hấp cũng trở nên dồn dập, nàng thật xinh đẹp.

Nhìn nàng đưa ngón tay ra ngoắc một cái với ta, ma xui quỷ khiến ta cứ thế nhấc chân bước tới, lại phát hiện đi đường không tiện, cúi đầu nhìn lại, bất ngờ phát hiện y phục lúc trước của mình đã biến mất. Y đang mặc một bộ y phục tân lang thời cổ, trước ngực còn mặc một bó hoa hồng lớn.

Mẹ nó chứ, bây giờ ta còn đần hơn nữa cũng đã hiểu rõ rồi, tên Ma tôn này tám phần là tịch mịch, muốn tìm ta giải trí một chút.

Ta lập tức luống cuống, cũng không có dục vọng, đứng nguyên tại chỗ không biết nên làm gì bây giờ.

Lấy nàng? Không tồn tại.

Nhưng nếu không theo cô, ta nghĩ không ra có biện pháp nào rời đi, hơn nữa ta chú ý tới lúc này Lý mặt rỗ không ở gian phòng này, có trời mới biết âm sai đem hắn đi nơi nào.

Ma tôn nhìn thấy nghi ngờ của ta, từ trên giường ngồi dậy, hàm tình mạch mạch nhìn ta nói: "Yên tâm đi, ngươi đã làm phu quân của ta! Bằng hữu của ngươi sẽ không có việc gì nữa."

Uy hiếp mười phần, nếu ta không theo nàng, e là Lý Ma Tử sẽ phải phế. Nhưng ta không hiểu tại sao Ma Tôn lại coi trọng ta? Nàng đã đạt đến Vô Thượng Thần cấp, thần vị còn cao hơn lão đầu đuôi trọc, cho nên tuyệt đối không phải là dục vọng, muốn làm chuyện kia.

Âm mưu? Cũng không giống như cô ta muốn làm gì ta, ta cũng không có cách nào ngăn cản.

Đã đến thì cứ an, ta quyết định không buồn bực suy nghĩ nữa mà vào thẳng chủ đề mà hỏi: "Vì sao lại là ta."

"Ngươi có biết hay không, mấy ngàn năm qua không ai có thể từ Tỳ Hưu đều mang đi món đồ đó, cho dù là thương nhân âm vật đỉnh cao nhất của mỗi triều đại."

Ma tôn trả lời một cách hờ hững, ta nghe xong sửng sốt, nhìn chiếc nhẫn vĩnh viễn trong tay, suy tư về ý tứ trong lời nói của nàng.

Hình như nàng đang nói với ta Vĩnh Linh Giới là nàng cố ý tặng cho ta!

"Không cần đoán, ta không có ác ý."

Ma Tôn không nhìn ta nữa, vung ống tay áo lên, bên cạnh ta xuất hiện một hình ảnh.

Đây là một thôn trang từng bị cướp bóc, dõi mắt nhìn khắp nơi đều là tay cụt chân cụt, người chết và người sắp chết, bọn họ nằm trên máu tươi chưa ngưng kết, tất cả mọi người đều nhắm mắt lại, yên lặng tiếp nhận vận mệnh.

Từ phục sức xem ra, đây đều là những binh sĩ bình thường, trong thi thể ngẫu nhiên có người mặc áo giáp, hẳn là chiến quả phản kích của dân chúng!

Phong cách ăn mặc của những binh lính này rõ ràng không giống với bách tính, cùng loại với dân tộc trung hay ác, hẳn là Đột Quyết võ sĩ.

Đột Quyết xâm lấn Hoa Hạ có hai cái đỉnh núi, một là thời kì Nam Bắc triều, từng là nam từ nam xuống triều bắc tiến công, lần thứ hai là lúc Tùy Đường giao tế đột Quyết lại quật khởi.

Từ việc dân chúng ăn mặc như Ngụy Tấn Phong Cốt cho đến xem, cho nên ta kết luận hình ảnh này ở vào thời kỳ Nam Bắc triều.

Tiếng gào thét vẫn còn tiếp tục, nhưng kẻ địch đã cướp của nơi khác, tất cả những người bị thương đều biết, chờ đợi bản thân không ngoài việc chết.

Lúc này từ xa tới một người cưỡi ngựa trắng, ngồi một vị nữ tử dung mạo khuynh thành, nàng mặc một thân áo bào đỏ, nhìn qua có vẻ tiên khí, hiển nhiên là người tu hành.

Nữ tử từ trên ngựa xuống, cau mày nhìn chiến trường như A Tu La giới, rưng rưng đỡ người còn sống từ trong đống người chết ra, sau đó lên núi đốn củi, hái thuốc, miễn cưỡng kéo những người này từ đường tử vong trở về.

Thế nhưng thiên công không làm đẹp, Bắc Chu thiên tai năm đó liên tục, đến ban đêm, tuyết lớn lông ngỗng từ bầu trời rơi xuống, nữ tử đốn củi vênh lên căn bản không đủ sức chống cự hàn đông.

Càng ngày càng nhiều thương nhân cầu xin nàng rời khỏi, mọi người đều không hy vọng tiên nữ lương thiện cùng đám người cặn bã như mình chết chung một chỗ.

Thế nhưng nàng không rời khỏi mà dùng tu vi của mình hóa thành ấm áp giúp mọi người chống cự lại băng tuyết.

Tuyết rơi liên tiếp ba ngày, lại hòa ba ngày. Suốt sáu ngày trời, nữ tử không uống một ngụm nước cũng không được uống một hạt gạo.

Chờ đến sáng sớm ngày thứ bảy xuất hiện, tất cả mọi người hoan hô tìm được đường sống trong chỗ chết, nữ tử lại không thể đứng dậy nổi nữa.

Nàng ngồi quá lâu rồi, không cử động được nữa!

Bách tính không phải người vong ân phụ nghĩa, mọi người đều khóc lóc nghĩ cách cứu nàng. Thế nhưng trong đó không có đại phu, càng không ai cứu được người có tu vi như nàng.

Tất cả mọi người đều buông tay, khóc lóc quỳ gối trước mặt nàng, chuẩn bị tiễn nàng một đoạn đường dài.

Lúc này, một vị đạo sĩ trẻ tuổi vân du tứ hải, phong hoa tuyệt đại đi ngang qua nơi này, từ miệng bách tính biết được trải qua chuyện như vậy rất là cảm động. Trước tiên, hắn dùng linh lực của mình giúp nữ tử đả thông thần kinh chết lặng, rót tinh huyết của mình vào yết hầu nữ tử.

Đạo sĩ một bên dùng tu vi của mình bảo vệ nữ tử, một bên tìm kiếm dược liệu quý hiếm trong núi sâu băng tuyết. Vận khí tốt còn có thể đánh tới một hai con thú hoang.

Hắn nhìn nữ tử đem canh thịt từng ngụm từng ngụm uống, lúc nào cũng mỉm cười gật gật đầu.

Ba tháng nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nữ tử đã khôi phục khỏe mạnh, tự bảo vệ mình đã không có vấn đề gì.

Buổi sáng hôm đó sau khi nàng tỉnh lại, mỗi ngày không thấy được cơm canh đạm bạc mà mỗi khi mở mắt ra là có thể nhìn thấy, nàng luống cuống, giống như nổi điên đi khắp thế giới tìm kiếm, cũng không nhìn thấy đạo sĩ.

Nàng biết mình đã quen rồi, thói quen thật sự quá đáng sợ, có lẽ nàng đã động tình, nhưng lại không biết.

Ta thấy ở đây mắt mở to, không dám tin nhìn về phía Ma Tôn, Ma Tôn vẫn không nói gì, phất phất tay một cái là thay đổi.

Đây là một đêm trăng tròn, chung quanh không có khói người, chỉ có một giếng cổ, nữ tử đứng một mình ở trước giếng, nhìn trăng tròn không biết đang suy nghĩ gì.

Bỗng nhiên, nàng cúi đầu nhìn xuống đáy giếng, mà bên trong lại hiện ra gương mặt tuấn tú của đạo sĩ trẻ tuổi kia.

Nàng nở nụ cười với miệng giếng, đột nhiên lại khóc, nước mắt tuôn rơi.

Cái giếng này gọi là tương tư giếng, liên quan tới miệng giếng này có một truyền thuyết, mỗi khi đến trăng tròn, trong giếng nhất định sẽ hiện ra gương mặt người mình yêu thích nhất của mình.

Xem hết tất cả những điều này, ta đều hiểu rõ, bởi vì cô gái trong hình hiển nhiên là Ma tôn, đạo sĩ trẻ tuổi chính là ta.

Chính xác mà nói, là Ma Tôn cùng một người có bộ dáng giống y đúc ta như đúc.

Ta thở dài, không biết nên nói gì.

Ma Tôn cũng không nhìn ta nữa, nàng xoay người đưa lưng về phía ta, hỏi ta có thể thỏa mãn nguyện vọng chờ ngàn năm này của nàng không.

Lần này trong giọng nói của nàng không còn uy hiếp, ngược lại là một loại khẩn cầu.

Ta không dám nghĩ tới, nàng chờ đợi ngàn năm mới có một người tướng mạo giống với ân công, ta làm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt?

"Được!"

Ta trực tiếp đáp ứng, nàng nghe xong, thân hình chấn động, tiếp theo xoay người nhào vào trong ngực của ta.

Nàng kể lại sự thống khổ của nàng, kể cho nàng biết mình đã đợi bên giếng tương tư bao nhiêu năm, ta thì ôn hòa lắng nghe lời kể khóc của nàng.

Không biết qua bao lâu, giống như là mấy phút, lại như đã qua một thế kỷ, chúng ta ngừng lại.

"Ta... cần phải đi rồi..." Dù rằng không đành lòng thế nhưng ta không thể không rời đi.

Nàng gật đầu, vẫy vẫy tay yếu ớt: "Ngươi đi đi! Ta biết ngươi không phải hắn, nhưng ta thật sự rất cảm kích hắn, rất muốn..."

Nói xong ma tôn khóc lóc, nước mắt không rơi xuống đất, cứ như những hạt trân châu óng ánh.

Đây chính là nước mắt quỷ của ta, ta muốn mở miệng đòi, lại ngượng ngùng. Do dự mấy giây, nhìn thật sâu nàng một cái, dứt khoát rời đi!

ngà voi đầu tiên là ngà voi trắng một nghìn hai chín Chương.

Đến khi ta trở về cửa vào Triều Đô, Lý Ma Tử đã đợi ta, thấy hai mắt hắn hồng lên, vẻ mặt đưa đám nói: "Cả đời này không được nhìn thấy ta nữa rồi.

"Ngươi cứ muốn ta chết như vậy sao?"

Ta cười mắng, trong lòng chua xót, đem hết những gì mình vừa trải qua nói cho hắn biết, Lý Ma Tử nghe xong cảm thán, còn nói hắn có thể ngủ một chút với Ma Tôn, chết cũng đáng...

Nhưng sau khi nghe ta từ bỏ nước mắt quỷ dị, sắc mặt liền trở nên lúng túng, buồn bực hỏi ta tại sao phải từ bỏ.

"Có thể tìm nước mắt từ nơi khác, nhưng phần thật tình này của Ma tôn lại hết, ngươi không hiểu đâu!"

Ta rất nghiêm túc nói, thò tay vào túi để chuẩn bị lấy một ít thuốc, vừa rút ra vừa suy tư xem nên tìm kiếm nước mắt quỷ quái ở đâu.

Nhưng mà khi ta mở hộp khói ra, thình lình phát hiện khói bên trong đã không còn nữa, biến thành từng viên thủy tinh sáng long lanh.

Chính là nước mắt của Ma tôn, bên trong còn có một tờ giấy, trên đó viết: ân công, cho dù ngài đã chuyển thế cả ngàn năm, cho dù ngài quên ta cũng không oán không hối hận. Nước mắt này, ngài cầm đi đi đi! Nếu có kiếp sau nguyện chúng ta chấp tay với ngài.

Ta hoàn toàn sửng sốt.

Là ta quá ngu dốt, trên đời làm gì có người giống nhau như đúc.

Nhưng ta không nhớ ra được, nàng ta chỉ lựa chọn quên đi mà thôi.

Chờ khi ta lấy lại tinh thần, phát hiện tờ giấy đang dần tiêu tán, ta muốn cầm lấy, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn nó tiêu tán.

Ma tôn, cám ơn ngươi.

Đáy lòng ta nói, từ đáy lòng ta, vì chính mình từng cùng nàng hôn mê mà kiêu ngạo.

Về kiếp sau, nếu như thật sự có kiếp sau...

Mang theo nửa tâm tình vui buồn từ Toan Nghê rời đi, ta chưa kịp bình phục tâm tình đã lại bước lên đường đi tới Lan Lý, tìm kiếm tài liệu Bạch Tượng Nha thứ ba.

Voi trắng chính là loài Voi trắng hếu bị bệnh trắng. Loại voi này được chia thành hai loại khác biệt như Voi và voi châu Phi.

Bán chín mươi chín phần trăm ngà voi từ trong nước mua sắm được đều là hàng giả. Lần này mỗi loại tài liệu đều trăm cay nghìn đắng mới có được, ta cũng không muốn vì Sơn trại Tượng Nha dẫn đến cuối cùng thất bại trong gang tấc.

Chẳng qua vừa nghĩ đến đi lòng vòng một vòng lớn cuối cùng còn phải về Lan Bàn, trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái, tuy rằng ta dựa vào sức một mình liền xử lý bốn cái Lan trưởng lão, nhìn qua rất lợi hại.

Nhưng những ngoại phái này đều là tiểu đầu mục, cao thủ chân chính sẽ càng thêm khủng bố, ta rất lo lắng lần này Quảngnh hành trình sẽ xảy ra sai lầm gì, cho nên ở giữa đường tìm cơ hội phát bệnh cho nam tử chăm lo, hỏi hắn có bằng hữu kinh doanh ngà voi không? Như vậy sẽ đạt được hiệu quả làm ít công to.

Nam nhân chăn hộ không lập tức trả lời ta, chỉ đáp ứng giúp ta hỏi một chút, nói tin tức rồi nói.

Hắn luôn luôn trầm ổn, đáp ứng người khác cũng sẽ không nói quá đầy đủ, đối với điểm ấy ta biết rõ, hắn nếu đáp ứng giúp ta hỏi một chút, rõ ràng việc này đã nắm chắc.

Sau khi lên phi cơ, ta dứt khoát không nghĩ gì nữa, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Phi cơ vẫn luôn từ Mạn Cốc hạ xuống, Lý mặt rồi mới đánh thức ta, từ sân khấu đi ra ta mới phát hiện trên điện thoại có nam nhân chăm lo, xem ra sự tình đã thành phổ. Ta vừa muốn trả lại cho hắn thì thấy trên đó có một lá thư, trên đó là nơi ở và tin tức thân phận của một người.

Đoán chừng nam nhân thương cảm thấy ta chưa lấy tiền liền trực tiếp phát tới, người này tên là Ba Tùng, ở trong một biệt thự khu Mạn Cốc.

Ta nghĩ nghĩ hay là quay bàn lại cho nam nhân thân thương, chuẩn bị hỏi một ít tin tức liên quan tới Ba Tùng, bằng không tùy tiện tới cửa, để lại ấn tượng không tốt cho người ta thì lại phiền toái!

Kết quả nam nhân thương cảm nói cho ta biết, hắn cũng không biết Ba Tùng là người như thế nào.

Nam nhân môi giới đơn giản chỉ thông qua bằng hữu, thăm dò được Ba Tùng là ông trùm ngà của khu vực chung quanh Mạn Cốc.

Từ khi thế giới như ngà voi bảo vệ thành lập tổ chức, hoạt động đi săn voi đã ít đi rất nhiều, rất nhiều người bắt đầu chuyên chú thu mua voi tự nhiên rụng ngà.

Nhưng người sáng suốt đều biết đạo lý sói nhiều thịt ít, chân chính cầm đại thủ vẫn đang đi săn voi, chỉ là quan hệ của người ta đủ cứng mà thôi, Ba Tùng khẳng định là đang mở rộng ở Tê.

Nếu không thể thông qua nam tử quấy rối, ta chỉ có thể nhắm mắt tới cửa, dọc theo đường đi suy nghĩ rất nhiều đến lúc bắt chuyện, cũng đã chuẩn bị tốt cho công phu sư tử Ba Tùng.

Thật sự không được, cho dù ta trộm đi cướp, cũng phải lấy được ngà voi trắng!

Nhưng sự thật luôn tàn khốc, đừng nói là Tùng, ta và Lý Ma Tử ngay cả cửa lớn biệt thự cũng không bước vào, đã bị bảo an cầm trong tay cầm kim đâm vây quanh.

Thế kỷ hai mươi mốt, mỗi người một bộ quần áo bảo an nắm trong tay một thanh hàn quang bắn ra bốn phía, hình ảnh này ngẫm lại cũng làm cho người ta lạnh cả sống lưng, chứ đừng nói gì đến việc ta đặt mình vào trong đó.

"Đừng hiểu lầm, ta tới bái phỏng Ba Tùng đại nhân."

Ta giơ hai tay, tận lực dùng thanh âm bình thản nói.

Đại nhân là một loại xưng hô tôn xưng, cùng loại với các chư hầu thời kỳ Tần Quốc chúng ta, hoặc như là các lãnh chúa thế kỷ trung châu Âu, tóm lại chính là một loại lời khen tặng.

"Các ngươi tìm ông chủ có chuyện gì, bây giờ hắn không ở nhà!"

Bảo an dẫn đầu dùng một ngữ Hán lưu loát để trao đổi với ta, ta cho rằng hắn là người hoa, cao hứng phấn chấn kéo tay hắn chuẩn bị lôi kéo gần. Ai ngờ thằng cha này ghét bỏ tay ta, ánh mắt sắc bén mở miệng: "Ta không phải người Mỹ Mỹ."

"Lão đại nhà ngươi, Trung Quốc mới không có hạng hai trăm năm như ngươi."

Lý Ma Tử nhỏ giọng trào phúng, tên kia rõ ràng đã nghe thấy, có thể không rõ ràng hai trăm năm mươi ý tứ, vẻ mặt giận dữ nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử.

Xem chim của bọn họ hiển nhiên không muốn cho chúng ta đi vào, bất quá chúng ta mới tới khẳng định không đắc tội chỗ bọn họ, nghĩ đến Ba Tùng sẽ thật sự không ở nhà, mà đám người này vênh váo đắc ý quen rồi, mới có vẻ không thân tình như vậy.

Ta tự nhủ mặc kệ Ba Tùng ở nhà vẫn nên đi ra ngoài, kiểu gì cũng sẽ xuất hiện, lão tử ở đây chờ ngươi, không tin không đợi được.

Ta và Lý Ma Tử di chuyển lung tung xung quanh biệt thự của Ba Tùng, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng ong ong dài dòng, nghe giống như là âm thanh của voi, tám phần là Ba Tùng ở trong nhà nuôi voi, khiến Lý mặt mày cực kỳ hâm mộ, nói có cơ hội mình cũng lấy một con voi ra chơi đùa.

Chúng ta ở bên cạnh bình luận về biệt thự, khiến cho những bảo an này rất khó chịu, từng người bọn họ mắt to mắt nhỏ nhìn chằm chằm chúng ta, không có lý do gì xua đuổi chúng ta, cảm giác này thoải mái không nói nên lời.

Cả một buổi sáng ta và Lý Ma Tử đều trải qua thời gian trêu đùa bảo an, bởi vì sợ bỏ qua Ba Tùng nên ngay cả cơm chúng ta cũng không ăn.

Thời gian không phụ lòng người, vào lúc chạng vạng tối cuối cùng cũng có một chiếc xe tới, ta chú ý tới đứng thẳng với đám bảo an phía xa cũng bắt đầu bối rối, hiển nhiên là được dạy tới.

Vì phòng ngừa hắn trực tiếp hối hả tiến vào biệt thự, ta đem trái tim trực tiếp chạy đến trước xe mở hai tay ra, đem xe ngựa ngăn lại.

Chiếc xe hơi dừng lại một chút, sau lưng đoàn bảo an kia giống như bị đánh mặt kêu gào lao tới. Ta nhíu mày, nhanh chóng đọc chú ngữ, Vô Hình châm nháy mắt lấy ra, lơ lửng giữa không trung sau lưng ta, hàn quang phía trên không chút khách khí chấn nhiếp một đám bảo an.

Bọn họ đánh nhau còn tạm được, thấy cảnh này trực tiếp bị dọa mơ hồ, ta không quản bọn họ, tự mình đi đến bên cửa sổ xe nhẹ nhàng gõ cửa!

Ba Tùng giảo hoạt giảo hoạt nhất thiên linh linh nhật chương.

"Có chuyện gì sao?"

Cửa sổ xe bị từ từ mở ra, Ba Tùng ngồi bên trong mỉm cười hỏi, nhìn qua không khẩn trương chút nào.

Nam nhân âu yếm lúc trước phát cho ta một bức ảnh, cho nên cũng dễ nhận, mày tám chữ, làn da ngăm đen, thoạt nhìn có vài phần can đảm.

Ta cười cười, biểu thị mình đến mua ngà voi trắng.

"Người Trung Quốc?"

Ba Tùng nghe thấy ta mở miệng thì dừng lại một chút, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Ta gật gật đầu, trong lòng quả thật có chút xấu hổ, ngà voi cũng không phải rất đắt, mấy chục đồng một khắc mà thôi, nhìn qua quả thật không cần phải chạy thật xa tới để mua ngà voi.

Nhìn bộ dáng này của hắn, chắc sẽ không coi ta là đồng bạn tới tìm người hợp tác chứ? Nghĩ đến đây ta tranh thủ giải thích, nói mình thật sự chỉ muốn mua một ít ngà voi, lo lắng mua hàng giả cho nên mới thông qua bằng hữu giới thiệu tới nơi này.

"Không thành vấn đề, về nhà ăn cơm trước đi."

Ba Tùng nghe ta nói một chút, đại khái sau này nghiêm túc gật gật đầu, cười sang sảng mời chúng ta vào ăn cơm, nhìn qua hết sức hiếu khách.

Ta ít nhiều còn có phần đề phòng hắn, có thể đạt tới địa vị như vậy làm sao có thể là Thánh Nhân, nhất định là một tên mặt dày. Nhưng nhìn hắn lần nữa mời, ta chỉ đành gật đầu đồng ý.

Ta không lên xe của hắn, đi bộ cùng Lý mặt rỗ phía sau, Lý mặt rỗ không ngừng túm góc áo của ta để ta coi thật cẩn thận, hắn cảm thấy Ba Tùng không phải người tốt.

Ta đã nói ta rất thấp thỏm, nhưng nghe Lý Ma Tử nói vậy lại không sợ hãi, chúng ta ở đây không có gia đình, Ba Tùng có ý đồ gì đối với chúng ta chứ?

Tiền nha, thân phận này của hắn đã không thiếu tiền rồi, không cần thiết phải chơi bẩn một lần vì mấy trăm vạn.

Khả năng duy nhất khiến hắn đối phó ta chính là hắn có quan hệ gì đó với Hắc y pháp sư, hoặc do hắn lệ thuộc vào tổ chức bí mật của Hắc y pháp sư.

Nhưng người này là nam nhân thích hợp giới thiệu cho ta, mặc dù hắn không quen biết với Ba Tùng, ta cũng không chút do dự tin Ba Tùng không có ác ý với mình.

Đây không phải tự đại, mà là nam nhân trong lòng tin tưởng vào phúc phận của mình!

Sau khi vào nhà, Ba Tùng nhiệt tình mời chúng ta uống trà, lại dẫn chúng ta xem biểu diễn của voi. Ta và Lý Ma Tử học theo hành động của Ba Tùng cho lũ voi ăn chuối tiêu, chơi rất vui vẻ.

Tử tính của Lý mặt rỗ như vậy cũng không thay đổi, liền quên đi chính mình là ai, lại ngẩn ra hỏi Ba Tùng có thể cho hắn đi cưỡi voi một chút hay không?

Ba Tùng ngược lại cũng đồng ý, chỉ là ta vỗ một cái vào lưng Lý Ma Tử, dùng sức trừng mắt liếc hắn một cái, hắn mới nhớ tới ý đồ đến đây của chúng ta, xấu hổ cười cười.

Bữa tối ăn lang thang và bánh nướng cá, đều thuộc loại ăn vặt giữa dân gian gian gian, bình thường giống như rau dưa muối của quốc gia chúng ta.

Ba Tùng không nhìn ra nông nổi giàu sang sinh hoạt giản dị, ta không khỏi có chút thưởng thức đối với hắn. Ăn cơm xong chúng ta đi xem đánh quyền, Ba Tùng bảo hạ nhân an bài chúng ta đi nghỉ ngơi, thậm chí thận trọng an bài cho chúng ta cách thái dương tắm rửa.

Lý Ma Tử ngây ngô dương dương tự đắc, nhưng ta lại ý thức được một vấn đề, tuy Ba Tùng tận tâm tận lực chiêu đãi chúng ta, nhưng lại chẳng nhắc tới một chữ trong chuyện giao dịch voi trắng.

Nhớ lại thời gian tiếp xúc với Ba Tùng, nhiều lần ta mở miệng chuẩn bị đề cập tới ngà voi, Ba Tùng cũng chuyển chủ đề.

Hắn ta hoàn toàn đang nắm mũi chúng ta đi.

Lui vạn bước mà nói, mặc dù Ba Tùng nhiệt tình tiếp khách, cũng không có lý do nào chiêu đãi hai huynh đệ chúng ta như chiêu đãi khách quý a?

Ta mơ hồ ngửi được chút hương vị của âm mưu, đi tới bên cửa sổ vén rèm nhìn qua một khe hở, phát hiện trong biệt thự chẳng biết lúc nào lại nhiều thêm hai chiếc xe.

Ta nhớ rất rõ ràng, trong biệt thự lúc theo Ba Tùng tiến vào không có xe nào khác.

Lý Ma Tử lòng to, lơ đễnh nói đây có thể là xe của Ba Tùng hoặc của nhà hắn.

Hắn không nói còn đỡ, nói chuyện này ta mới kịp phản ứng, biệt thự to lớn này ngoại trừ những bảo an cùng hạ nhân thì bề ngoài chỉ có một mình Ba Tùng.

Người nhà của ông ta đâu?

Tim ta bắt đầu đập nhanh hơn, chỉ sợ Ba Tùng có ý đồ gì với chúng ta, nếu thật sự là như vậy, Bạch Tượng Nha cũng không lấy được.

Cũng may hai chiếc xe kia nhanh chóng đi, Ba Tùng còn hữu hảo bắt tay tiễn biệt với Xa chủ, nhìn qua thoải mái, không có ý giấu chúng ta sau lưng.

Ta cảm thấy có thể thực sự là mình nghĩ nhiều rồi, liền đọc thầm vài câu An Thần chú, cùng Lý Ma Tử nằm trên giường ngủ rồi.

Lúc ngủ con người ta rất tùy tiện, mặc dù không có đứng đó ngủ quá khoa trương như vậy, nhưng đối với chỗ ngủ thì một chút cũng không bắt bẻ, đây chính là thói quen bồi dưỡng từ bôn ba khắp nơi.

Nhưng đêm nay nằm trên chiếc giường lớn mềm mại trong nhà Ba Tùng, thần kinh lại không bị khống chế căng thẳng, giống như có tai họa gì sắp xuất hiện.

Mặt vặn vẹo chuẩn bị hỏi xem Lý Ma Tử có cảm giác này hay không, ai ngờ hắn đã ngủ say đến chết, tiểu tử này có chút tửu sắc quá độ, mấy ngày nay bôn ba với ta cũng khổ cực rồi.

Ta đặt vào ngực mình một tấm linh phù an thần, chuẩn bị cưỡng ép chính mình nhập ngủ, nếu tiếp tục hao tổn nữa ta không thể không vội chết bất đắc kỳ tử.

Ngủ đến nửa đêm đột nhiên bị tiếng chuông điện hồ gấp gáp đánh thức, trong tiềm thức ta đã thanh tỉnh, thậm chí cho là mình đã nhận máy móc.

Không biết mọi người có trải qua những việc thế này không, ngày hôm sau chúng ta sẽ chuẩn bị làm một chuyện vô cùng quan trọng mà không hoàn thành được, đêm trước lúc ấy chúng ta sẽ mơ thấy làm xong chuyện này.

Cứ lấy hiện tại ra nói, ta cho rằng mình nhận lấy máy móc, chuẩn bị tiếp tục ngủ, cũng không có một lúc nào vang lên tiếng di động nữa. Trong lúc đặc biệt buồn ngủ, người ta cực kỳ chán ghét loại âm thanh này, ta hận không thể có một loại xúc động của điện thoại vỡ nát, cắn răng muốn ngồi dậy tắt máy, nhưng lại không thể ngồi dậy.

Ta nghĩ mình quá mệt mỏi, lại liên tục thử vài lần, chờ tới khi mình ngồi không dậy nổi mới nhận ra có gì đó không đúng.

Hình như ta trúng chiêu!

Lúc này Lý mặt rỗ cũng bị tiếng chuông không ngừng vang lên đánh thức, hắn dụi dụi mắt hỏi tại sao không nghe tiếng chuông.

"Mắc mớ, ngươi giúp ta cầm lá cày qua đây."

Ta nghiêm túc nhìn hắn một cái, Lý mặt rỗ nghe xong gật gật đầu muốn đứng dậy, có thể nhìn ra hắn đã dùng khí lực rất lớn, nhưng cuối cùng vẫn không thể đứng dậy.

"Tiểu ca..."

Lý mặt rỗ há miệng muốn nói chuyện, ta vội vàng dùng ánh mắt ngăn hắn lại, lại dùng ánh mắt lăng lệ thoáng nhìn ra ngoài cửa.

Trước khi chúng ta tiến vào Lan Tĩnh tuyệt đối là không có bất cứ nguy hiểm gì, sau khi vào Lan Bàn trực tiếp tìm được Ba Tùng.

Cẩn thận ngẫm lại, kẻ địch không có bất cứ cơ hội nào động thủ với chúng ta, mà trước khi ngủ ta cũng đã kiểm tra gian phòng, xác định không có vấn đề.

Như vậy, vấn đề nhất định là xuất phát từ trong thức ăn của Ba Tùng.

Con mẹ nó, nhất định là Ba Tùng thêm món ăn vào trong thức ăn!

Lý mặt rỗ cũng ý thức được nguy hiểm, sắc mặt thay đổi kịch liệt, không ngừng dùng miệng hỏi ta nên làm gì bây giờ?

Ta không biết ngoài cửa có ai giám thị chúng ta không, nếu Ba Tùng đã hạ dược với chúng ta, thì chắc chắn là người bên phe Hắc y pháp sư, vậy tại sao còn để mặc cho chúng ta ngủ chứ không trực tiếp động thủ.

Có thể là hắn đang đợi viện quân, trong thức ăn thả độc chỉ là vì khống chế được chúng ta.

Rất có khả năng này, Ba Tùng chưa từng giao thủ với ta, mà ta từng giết rất nhiều người của bọn họ, hắn kiêng kỵ ta cũng không có gì kỳ quái.

Thông tin đã vang lên rất lâu cuối cùng cũng ngừng lại, sau đó là tiếng chuông của một lá thư, đoán chừng là người nhắn cho chúng ta thấy chúng ta chậm chạp không nhận được lá thư mới gửi.

Thật ra ta cũng nghĩ nam nhân chăn ấm bị bắt thế này, hiện tại Doãn Tân Nguyệt đang cúi đầu, cho nên ngoại trừ nam nhân được âu yếm lúc nửa đêm lại không sống sót đến thế.

Nam nhân càng gấp gáp càng chứng tỏ hắn đã biết Ba Tùng thuộc về Hắc y pháp sư, không liên lạc được ta từ ý nghĩa nào đó mà nói không phải chuyện xấu, tối thiểu hắn biết rõ ta xảy ra chuyện, sẽ lập tức chạy tới!

Chương một ngàn ba lẻ một, mạo hiểm trốn chạy trốn.

Hiện giờ việc cấp bách cấp bách là chạy khỏi nhà Ba Tùng, ta ra hiệu cho Lý mặt rỗi không nên hoang mang, thử khởi động thân thể, phát hiện mình chỉ là nửa người trên không thể động, dưới háng vẫn có thể hoạt động một chút.

Như vậy cũng đủ rồi, ta dùng chân làm điểm tựa lui về phía sau, cố gắng hơn nửa ngày cuối cùng cũng miễn cưỡng được nửa ngồi lên.

Sau đó trong lòng ta niệm chú ngữ, tế ra Vô Hình châm.

Ba Tùng chỉ hạ độc, tạm thời phong bế một ít huyết mạch của ta, nếu ông ta rơi đầu mà nói thì tình huống sẽ càng bết bát hơn.

Nói thật lấy kim cương cứng rắn đâm vào xương cốt của chính mình, ta thật là có điểm không hạ thủ được. Nhưng nghĩ đến tình huống trước mắt, ta đành phải cắn răng khống chế châm vô hình từ trong lồng ngực bay vào trong cơ thể mình, xuyên qua xương cốt, từng chút từng chút một chọc thủng huyệt vị bị phong ấn.

Vừa mới bắt đầu chỉ là có chút đau đớn, ta cắn răng cũng có thể kiên trì, nhưng khi Vô hình châm từng chút một chui vào trong xương cốt, phảng phất có trăm ngàn con kiến nhúc nhích trên thân, ta cũng không nhịn được nữa, muốn há miệng hô lên.

Trong thời khắc nguy hiểm, Lý Ma Tử ở một bên chăm chú nhìn nửa ngày, đột nhiên phát lực, giơ chân lên cắm vào miệng của ta.

Mặc dù lúc bình thường Lý Ma Tử luôn làm ta căm thù tận xương tủy, nhưng giờ phút này ta lại không nhịn được cảm kích nhìn hắn một cái, tiếp đó liều mạng cắn vào chân hắn.

Chân Lý Ma Tử bị đau, tóm lại tiểu nhân còn nhỏ hơn so với cái trùy thứ của mình, hắn cắn chặt môi, cố gắng chịu đựng.

Loại thủ pháp điều khiển châm nhập thể này không khác gì so với năm đó cạo xương chữa độc, ta cũng không có lực nhẫn nại như hắn, sau khi kiên trì một lát đầu đã mồ hôi đầy đầu, hai mắt trở nên mơ hồ.

Vô hình châm dưới ý niệm của ta có thể trong nháy mắt phá hủy hết thảy, nhưng đó không bao gồm chính ta, bởi vì ta là một người sống có bản năng phản ứng, lúc gặp phải nguy hiểm thì chính mình sẽ phản ứng theo bản năng.

Chính bởi vậy, Vô Hình Châm vô số lần dưới lý trí chi phối đâm vào xương cốt, lại vô số lần theo bản năng lui ra.

Nói một cách không chút khoa trương, mặc cho nó đâm như vậy, xương ngực của ta thế nào cũng phải nát tan!

Chân Lý Ma Tử đã bị ta cắn ra máu, bản thân hắn bởi vì dùng lực quá mạnh đã làm môi tổn hại, máu tươi tí tách tí tách rơi vào trên giường ngủ.

Ta thực sự không còn sức lực nữa, nhìn Lý Ma Tử như thể có hai người đang lắc lư trước mắt mình. Ta, chỉ muốn từ bỏ...

Lúc này dưới lầu đột nhiên truyền đến thanh âm của động cơ ô tô, xem ra là Ba Tùng viện quân đến, bọn họ dám nghênh ngang tiến vào, tự nhiên là nhận định chúng ta bị khống chế, không thoát khỏi lòng bàn tay của bọn họ.

Nếu rơi vào tay bọn họ, ta nhất định sẽ chết, lão tử chơi âm vật non nửa đời người, đã sớm chuẩn bị tốt cho cái chết, thế nhưng dù có chết cũng phải chết trên mặt đất Trung Quốc, khách chết nhà hắn tính là chuyện gì!

Huống chi lần này Long Tuyền sơn trang và pháp sư đồ đen đã có hợp tác, chỉ sợ sau này bọn họ sẽ không bắt được ta sẽ không lập tức giết ta, mà lợi dụng ân huệ nam, thậm chí uy hiếp Trương gia Giang Bắc, cố gắng phát triển mấy năm nay của Trương gia cũng đều uổng phí.

Ta có thể để cho Long Tuyền Sơn Trang thực hiện được sao? Vừa nghĩ tới những điều này, cặp mắt của ta không tự chủ được mà sung huyết, căn bản không quan tâm đến thân thể mình, liều mạng thao túng châm vô hình ở trong cơ thể đâm lung tung.

Phốc... Cuối cùng, theo yết hầu tỏa ra vị ngọt, ta phun ra một ngụm máu ứ, độc tố trong cơ thể rốt cuộc bị đánh vỡ.

Ta chống người ngồi dậy, nhanh chóng đánh ra mấy chỉ quyết giải khai huyệt vị Lý Ma Tử.

Đương nhiên đây chỉ là tạm thời để cho thân thể của hắn có thể di động bình thường, khi quay về còn phải chuyên môn thanh lý độc tố trong cơ thể, nhưng hiện tại dùng để chạy trốn đã là đủ rồi.

Thừa dịp Lý mặt rỗ thu dọn đồ đạc, ta tới bên cửa sổ nhìn thoáng qua, được đám gia hoả ở dưới lầu bảy tám chiếc xe dừng lại, không ngừng có người mặc áo choàng màu đen thuận theo cửa vào đại sảnh dũng mãnh tiến vào.

Đừng nói những người này đều là Hắc y pháp sư, cho dù là người bình thường cũng đủ để cho ta uống một bình.

Lúc này ta quyết định chạy từ phía sau, đằng sau Ba Tùng biệt thự là một con sông nhỏ công năng du lịch, được coi là công viên trong thành, chỉ cần lướt qua con sông nhỏ vào trung tâm Mạn Cốc, bọn họ không dám rêu rao quá mức.

Đến lúc đó hắn trực tiếp đi nương tựa vào cảnh sát, chờ trời sáng rồi tính tiếp.

Ta nghĩ rất tốt, lại không quên chân trái của Lý Ma Tử đã sắp bị ta cắn đứt, từ trên lầu nhảy xuống, sau đó ta thuận thế cút ngay xuống đất. Nhưng Lý Ma Tử lại bởi vì chân không thuận lợi, trực tiếp ngã xuống phân chó, hắn theo bản năng phát ra một tiếng kêu thảm.

Sau tiếng kêu của hắn, trên lầu trực tiếp có mấy đạo hồng quang bắn tới, ta thấy sau hồng quang lập tức sửng sốt, đây là hồng tuyến, đối diện có súng trường đánh lén!

"Mau nằm xuống!"

Mặt của ta trực tiếp trắng bệch, hét lớn một tiếng đem Lý Ma Tử vừa mới đứng dậy ngã nhào xuống đất, gần như cùng lúc đó chỗ

Lý Ma Tử vừa mới đứng phát ra một tiếng vang giòn.

Lý Ma Tử đối với bọn họ vô dụng, một thương này hoàn toàn là nhằm vào vụ nổ.

"Tiểu ca của Trương gia, đi mau..."

Tình huống của Lý Ma Tử đã không thể leo tường được rồi, hắn muốn đứng lên thay ta ngăn trở trên lầu, giúp ta tranh thủ thời gian.

Ta sao có thể bỏ hắn lại mặc kệ, huống chi hiện tại không chỉ có trên lầu có sư phụ bắn binh, Hắc y pháp sư nghe được tiếng nói nhanh chóng xông tới, trong đó còn có mấy gương mặt quen thuộc.

Đó là năm đó ta đánh thắng trận đấu quyền, trong lòng không đành lòng, phế đi pháp lực của bọn họ trả về mấy cái trưởng lão trung ương kia.

"Đi chết đi!"

Ta nổi giận gầm lên một tiếng, điều khiển châm theo quỹ đạo màu đỏ bay ra ngoài, châm vô hình trực tiếp xuyên thủng nhắm gương, sau đó từ tròng mắt của thương binh đâm vào, lại chui ra sau gáy bay trở về trong lòng bàn tay ta.

Loảng xoảng một tiếng, một chiêu đánh lén thương rơi trên mặt đất.

Người này có thể làm thương binh phục kích, chắc chắn hiểu nguyên tắc đánh một thương đổi một nơi, chỉ là trên tay ta không có thương, hắn đã quên nguyên tắc này, cho nên diệt vong là nhất định.

Quy củ chính là quy củ, quy củ không phải cho người khác giữ, bất cứ chuyện gì ở đáy lòng đều nên có một tiêu chuẩn, có thể không nói ra, nhưng không thể quên.

Sau khi giải quyết xong thương binh, ta nhanh chóng hội tụ linh lực trước tiên Lý Ma Tử, sau đó cầm song đao vọt vào trong đám người.

Ta cá là bọn hắn sẽ không trực tiếp hạ tử thủ với ta, đây cũng là tấm Bảo mệnh phù cuối cùng của ta!

Mặc dù bọn họ nhiều người nhưng không thi triển được, mà trong tay ta đang nắm Trảm Quỷ Thần chém loạn một trận, lại có Vô Hình châm thừa cơ hạ độc thủ bên ngoài, trong lúc nhất thời Hắc y pháp sư tử thương rất lớn.

Ta nghĩ thừa dịp loạn lạc lớn nhất đả kích bọn họ, mà bọn họ lại có ý đối với ta dùng loại xa luân chiến này, chưa nói đến âm mưu gì, song phương ý đồ đều rõ ràng mà không mưu mà hợp, còn xem ai có thể chống đỡ lâu hơn nữa.

Loại phương thức công kích tự sát này đương nhiên không thể chống đỡ nổi bọn họ, rất nhanh đã có chút sức cùng lực kiệt, xương cốt nơi ngực vì phá huyệt mạch mà bắt đầu bị thương.

Trái lại, đám người mật báo này bị thương nên lên xe rời đi, những người còn lại tiếp tục chiến đấu, thậm chí đã có người không động thủ nữa, chỉ lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn chăm chú vào ta.

Tựa hồ tối nay, ta sẽ chạy trời không khỏi nắng!

"Ngao ngao..."

Lúc này trên không trung đột nhiên truyền đến một trận dã thú gào thét giận dữ, khiến cho tất cả chúng ta đều sợ hãi một chút.

Trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một con quái vật khổng lồ màu đen, nó rống to đánh về phía đám pháp sư áo đen, tất cả những người tới gần đều bị móng vuốt dày của nó đập nát thành thịt vụn.

Sau khi ta phản ứng lại, trong lòng liền mừng rỡ, con gấu này rõ ràng chính là cha nuôi Đông Bắc Hùng Vương của hòa thượng Hắc Tâm.

Ha ha, trời không diệt ta, nam nhân chăn nuôi luôn mang tới kinh hỉ cho ta.

Ta không biết tại sao đột nhiên lại rơi lệ, loại tư vị này thật sự là...

không thể nói!

Hòa thượng Hắc Tâm, ngàn ba trăm ba mươi hai có lẽ sẽ đến cứu viện.

Kỳ thật nếu đám hắc y pháp sư liên thủ khẳng định có thể đánh lui Hùng Vương, nhưng phương thức xuất hiện vừa rồi nó quá mức bá đạo, trực tiếp doạ cho Bàn Nhân kinh hãi, tạo thành quân tâm bất ổn trước tiên.

Hơn nữa, ngay cả Kinh Khang Phật cũng hết sức mê tín tà linh, đại hắc hùng thân là dã thú, trên người lại có khí tức Phật môn, khiến cho các hắc y pháp sư rất là kiêng kị.

Bọn họ căn bản không có tâm tư giao thủ cùng Hùng Vương, vài tên trưởng lão dẫn đầu hung tợn trừng mắt nhìn ta một cái, oa oa hướng thủ hạ kêu cái gì đó.

Sau đó đám hắc y pháp sư này đột nhiên không hề để ý Hùng Vương sau lưng nữa, liều mạng xông về phía ta, một lần này ánh mắt của bọn họ tràn đầy sát khí.

Hùng Vương xuất hiện làm cho Thái giám hôm nay ý thức được đã không thể bắt sống ta, cho nên bọn họ chuẩn bị cường sát.

Ta hiểu rõ đạo lý này, cũng không dám xông vào đám người, vừa dùng Vô Hình châm ngăn trở bọn hắn, tranh thủ thời gian cho mình, vừa dùng Trảm Quỷ Thần song đao đối phó người bên cạnh.

Hùng Vương thấy mình có nguy hiểm cũng không ham chiến, trực tiếp bổ nhào tới một trảo đem người bên cạnh ta đập bay, sau đó trực tiếp há mồm cắn ta hướng lên trời ném đi. Ngay sau đó nó xoay người một cái, ta liền bình ổn rơi ở trên lưng nó.

"Hùng phụ phụ thân, đừng quên cứu Lý Ma Tử."

Ta cũng không biết nên xưng hô với nó như thế nào, dứt khoát theo hòa thượng Hắc Tâm gọi nó là cha của Hùng Hài Tử. Hắc Hùng dường như có thể nghe hiểu khẽ gật đầu, cũng dùng cách tương tự đặt Lý Ma Tử lên lưng.

Người quản giáo đã không đả thương được đến ta, ta bèn dùng Vô Hình châm không ngừng tìm kiếm người bị thương một đòn mất mạng.

Những trưởng lão kia rốt cuộc đứng không yên, lấy ra pháp khí chuẩn bị động thủ, nhưng Hùng Vương căn bản không cho bọn hắn cơ hội, hét lớn một tiếng cõng bọn ta nhanh chóng chạy ra khỏi biệt thự.

Hắc y pháp sư kêu lên loảng xoảng đuổi theo, nhưng tốc độ của bọn hắn quá chậm, rất nhanh đã bị chúng ta bỏ rơi.

Sau khi xác định an toàn, Hùng Vương đặt chúng ta vào một chỗ lao động, liền quay người biến mất, hẳn là đang làm chuyện khác.

Hắc Tâm hòa thượng vẫn luôn không xuất hiện, ta bắt đầu cảm thấy hắn có chuyện quan trọng cần làm, nhưng thấy lúa mạch làm cửa hàng lao động, ta đột nhiên cảm thấy gia hỏa này khả năng chỉ là tới nơi này mở điểm tâm mà thôi.

Quả nhiên, chờ sau khi chúng ta vào, cả nhà ăn chỉ có một hòa thượng hắc bàn tử đang bưng hai con gà luộc ăn chực. Gã phục vụ bên cạnh vẻ mặt rối rắm, tựa hồ muốn nói gì đó.

Ta lập tức vui vẻ, Kinh Tống Tín Phật, ngươi là một hòa thượng bị cảnh giới chạy đến đây ăn thịt, cũng không sợ tín đồ Phật gia tìm phiền toái.

Lý Ma Tử chưa bao giờ biết khách khí, hắn kéo cái chân cụt ngồi xuống bên cạnh hòa thượng Hắc Tâm, cầm một cái chuồng gà gặm lên, còn gọi thêm hai người phục vụ phụ nữa.

"Đại sư, ngài tình nguyện ở lại đây ăn thịt, cũng không đi hỗ trợ sao?"

Ta vỗ vỗ bả vai hòa thượng Hắc Tâm, đáy lòng rất cảm kích gã đã kịp thời xuất hiện cứu chúng ta.

Tên này cũng không có một chút hứng thú nào với ta, trực tiếp dùng bàn tay mập mạp của hắn vuốt lên trên quần áo ta mấy cái, rồi mới nghiêng mắt bất mãn lầm bầm: "Bần tăng cứu hai cái mạng nhỏ của hai ngươi, không cảm ơn thì thôi đi, đổi lại hưng sư vấn tội hả?"

Trong lúc nói chuyện Hắc Tâm rất nghiêm túc, ta đột nhiên sợ hãi chọc giận hắn thật, dù sao hắn cũng không phải đặc biệt thân quen với chúng ta, không giống Bạch Mi thiền sư có thể tùy tiện đùa giỡn.

Lý Ma Tử cũng không dám đắc ý, cầm lấy cánh gà ăn cũng không phải không ăn phải không phải là được, vẻ mặt xấu hổ nhìn ta, còn ta thì lại buồn bực nhìn hòa thượng Hắc Tâm.

Nói cho cùng là hai ta thực sự sợ hắn phủi mông không quan tâm, vậy thì thành chuyện cười. Cũng may tên gia hoả này mặt dày nói về bữa cơm này chúng ta nhất định phải đến mời, ta mới nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra hắn cũng không phải như vậy không dễ ở chung, ta hiểu chuyện nên gọi người phục vụ qua, để hòa thượng Hắc Tâm liều mạng điểm một phát, lúc này hắn mới hài lòng gật gật đầu. Vừa mới ăn vừa nói hắn sở dĩ không đi là bởi vì tin tưởng thực lực của cha gấu, còn nói là sợ chúng ta không muốn mời ông ấy ăn cơm, cho nên chính mình tới chiếm chỗ ngồi.

"Ha ha..."

Ta đương nhiên không tin lý do này của hắn, uống một chén canh gõ, liền cười tủm tỉm nhìn hắn. Nếu như ta đoán không sai, hắn không chỉ đến cứu chúng ta, còn trinh tiết nam nhân thì hẳn là để cho hắn tới đây giúp ta một tay.

Hòa thượng Hắc Tâm rất có hứng thú đối mặt với ta, dường như đang chờ ngươi mở miệng trước.

Đương nhiên ta đương nhiên không thể mở miệng trước, bằng vào tính tình cổ quái đó của hắn, ta nếu muốn cầu hắn trước, bảo đảm không đủ để cho ta đem hai con voi mập hầm trước cho hắn nếm thử.

Lý Ma Tử cười ha hả nhìn hai ta, lại không khách khí ăn luôn, ta bất động thanh sắc hướng hắn nháy mắt ra hiệu cho hắn thừa cơ ăn nhiều một chút, dù sao chúng ta cũng là bỏ tiền ra!

Hắc Tâm hòa thượng thấy ta bình tĩnh như vậy, ngược lại có chút buồn bực, mấy lần mấp máy môi muốn nói gì, về sau dường như nhịn không được lại không muốn thua kém ta, không ngờ lại đứng dậy nói: "Hôm nay tìm chỗ ở trước đã! Ngày mai chúng ta dạo quanh Mạn Cốc một vòng, vừa vặn ta muốn nhìn xem phụ cận không có đại bảo vệ."

"Được rồi, đến lúc đó ta nói chuyện một chút, để hắn cũng tới chơi."

Ta trừng mắt nhìn hắn, hòa thượng Hắc Tâm nghe được một hai chữ đầu liền lập tức ủ rũ, lắc lắc đầu nói đứa nhỏ này sao thẳng thắn như vậy? Sẽ không để bần tăng gật đầu ngọt nha, đây cũng chính là ta, đổi lại là người khác chắc chắn sẽ không kéo ngươi đâu.

Thật đúng là đã bị ta đoán đúng, hắn đã đáp ứng nam nhân thích an lành, còn muốn tham ô trên người ta, thật không biết một hòa thượng mà cần nhiều tiền như vậy làm gì, nhưng nếu thật sự giải quyết được vấn đề, tiền... Cho hắn một ít cũng không thành vấn đề.

Hắng giọng một cái, hỏi hắn có tính toán gì không.

"Đợi đi, Hùng cha sẽ không để cho con thất vọng."

Hắc Tâm hòa thượng nói xong, móc từ trong túi ra một cái áo khoác quân đội bẩn thỉu chụp lên người, nằm ở trên ghế tựa ngáy o o, Lý mặt rỗ thấy thế cũng bắt đầu ngủ.

Ta đang nghĩ là không dám sỉ nhục loại hành vi này của bọn họ, cảm giác vô cùng mất mặt, đến khi hai mí mắt phía sau không ngừng đánh nhau, ta mới phát hiện ra mình bị lừa.

Cho dù đang ở tiệm ăn, dù sao vẫn còn nằm trong địa bàn của Hắc y pháp sư, trong ba người chúng ta khẳng định phải có người gác đêm, ta đây tự cho mình thanh cao không sao, trở thành Khả Hãn rồi...

Cũng may, qua một giờ thì Hùng vương đã trở về, trên lưng nó chở một người, sau khi rơi xuống đất thì liền ném hắn xuống mặt đất.

Ta căng thẳng nhìn, thấy người phục vụ đều đang ngủ gật, không ai chú ý bên này, nhanh chóng đem hòa thượng Ba Tâm và Lý Ma Tử đánh thức, chạy đến bên cạnh Hùng Vương xem xét, người nó mang đến dĩ nhiên là Ba Tùng!

"Thiện tai thiện tai! Ở địa bàn của người ta liều mạng không thể thực hiện được, như vậy tốt lắm, trực tiếp bắt người tới, ta xem hắn có cho Bạch Tượng Nha hay không."

Hắc Tâm hòa thượng tự bán tự khen mình, đọc chú ngữ đem Hùng Vương thu hồi lại.

Lý mặt rỗ thấy Ba Tùng hăng say, đi tới quyền đấm chân đá một hồi, bức hắn tỉnh, sau đó lại thành công đánh ngất xỉu.

Nếu ta không ngăn cản rỗ, Ba Tùng này quá đáng hận, người giấu đao cười kia khiến ta căm ghét nhất.

Hắc Tâm hòa thượng nhìn Lý Ma Tử hành hung Ba Tùng, vừa lắc đầu niệm a di đà phật, vừa đạp mạnh vào mặt Ba Tùng... Hòa thượng này cũng chẳng còn ai.

Đệ nhất thiên ba trăm ba ngàn ba chương Diệt Ma đao rỉ...

Trời sắp sáng rồi, ta chuẩn bị tìm một vị quán chủ giấu Ba Tùng đi trước, chờ trời tối rồi lại nghĩ cách tìm răng voi trắng.

Hắc Tâm hòa thượng bĩu môi nói, Thiên Nhất Hắc y pháp sư nhà đen cũng nên đi ra làm chút động tác nhỏ, nếu đã trói Ba Tùng, thì không nên sợ đầu sợ đuôi.

Vì vậy chúng ta áp giải Ba Tùng trở lại biệt thự của hắn, những hắc y pháp sư kia đã rút lui, trong biệt thự chỉ còn lại mấy hạ nhân, trước khi bọn họ kịp phản ứng đã bị hắc tâm hòa thượng đánh ngất từng người.

Ba Tùng sau khi hôn mê nửa ngày mới tỉnh lại, nhìn thấy sắc mặt chúng ta sau này trong nháy mắt trở nên hoảng sợ, khó có thể tin hô lên: "Các ngươi làm sao còn sống, chuyện này không có khả năng..."

"Đừng cãi nhau với ta. Hoặc là giao ngà voi trắng ra đây, hoặc ta giết chết ngươi."

Lý mặt rốt cục tát lên mặt hắn một cái, đoạt lấy hai đao Trảm Quỷ Thần ở trên cổ, hơn nữa còn có ý thức rạch vào da thịt hắn.

Mặc dù Lý Ma Tử hơi kinh sợ một chút, nhưng trong mắt những người không quen thuộc với hung tượng thì hắn vẫn còn có lực chấn nhiếp, huống chi trong tay hắn còn cầm theo đao, Ba Tùng trực tiếp bị dọa tiểu ra quần rồi.

Một cổ nước tiểu bung ra từ đũng quần hắn, Hắc Tâm hòa thượng tựa vào người hắn, nhếch mũi đi ra ngoài.

Ta lại thở phào nhẹ nhõm, Ba Tùng sợ chết như vậy nói rõ hắn không phải Hắc y pháp sư chân chính. Nghiêm túc mà nói, chỉ là thương nhân hợp tác với Hắc y pháp sư mà thôi, vậy thì dễ đối phó hơn nhiều rồi, vạn nhất hắn là loại người cho dù máu bị đổ cũng không chịu thua, vậy chúng ta bắt Ba Tùng cũng vô dụng.

Cuối cùng dưới sự bức hiếp của Lý Ma Tử, Ba Tùng lấy ra cả cái ngà voi trắng từ trong hòm mật thất. Ta không hiểu lắm về món đồ chơi này, nên xin giúp đỡ nhìn về phía hòa thượng Hắc Tâm.

Hắn đi tới sờ sờ lại ngửi, nhẹ nhàng gõ hai cái, lộ ra nụ cười.

"Mẫn tử, thả Ba Tùng đại nhân ra."

Sau khi ta nói xong Lý Ma Tử liền buông tay, trong mắt Ba Tùng hiện lên một tia may mắn, cẩn thận từng li từng tí bước ra ngoài. Khi đi ngang qua bên cạnh ta, ta nhảy dựng lên ôm cổ hắn, dùng sức đâm Trảm Quỷ Thần từ gáy hắn ra.

Lưỡi đao sắc bén trực tiếp từ trong miệng hắn xuyên ra, máu tươi phun khắp người, Lý Ma Tử lúc đó sợ ngây người, lắp ba lắp bắp hỏi tại sao ta ác như vậy?

Ta căn bản không để ý tới hắn, rút đao ra về sau lau sạch sẽ trên người Ba Tùng, nhanh chóng chặt xuống một phần nhỏ từ trên nguyên con ngà voi, dù sao ta lại không dùng được nhiều như vậy, mang toàn bộ đi cũng là phiền toái.

Hắc Tâm hòa thượng nhìn ngà voi còn lại, chuẩn bị lấy đi, có thể suy nghĩ mang theo áp lực rất lớn, cuối cùng đành thở dài đặt ngà voi xuống đất.

Tính cả đất đai ở nghĩa trang lúc trước nữa, nước mắt quỷ dị và ngà voi vừa lấy được, còn có tro cốt của A Ngôn Minh Pháp sư, ta chỉ còn cách chém qua bảy bảy bốn mươi chín con Diệt Ma đao mà thôi.

Theo lý thuyết nam nhân bát diện hán kiếm đã sớm chém vô số âm linh, trực tiếp lấy ra dùng một chút là được.

Đáng tiếc lúc trước hắn đã dung nhập thuộc tính lôi điện, tương đương với rèn lại lần nữa. Hòa thượng Hắc Tâm thì thuộc Phật môn, hắn nói trong vòng bằng hữu của mình chỉ có đạo sĩ tốt bụng, những người khác đều là người trong Phật môn, căn bản không có sử dụng đao kiếm.

Hắn nói rất đúng sự thật, Phật môn rất ít khi dùng loại lưỡi dao sắc bén này, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn ta có vẻ là chuẩn bị rời đi, ta đoán hắn ta đã hoàn thành nhiệm vụ căn dặn nam tử, chúng ta cùng nhau từ Tĩnh Mật bay về Nghiễm Châu, sau đó ta liền bảo hắn ta rời đi.

Sau khi tiễn hắn về sau Lý Ma Tử không ngừng mắng chửi, không hiểu vì sao ta để cho hòa thượng Hắc Tâm đi.

"Bởi vì ta đã nghĩ ra từ nơi nào có thể tìm được Diệt Ma Đao."

Ta lấy ra điện thoại di động của Vương San Nhi số hiệu, mỉm cười đánh với nàng.

Trảm Tiên Kiếm của Vương gia gặp thần giết thần, gặp phật thí phật, Âm Linh nó từng chém qua đâu chỉ bảy bốn mươi chín người?

Vương Bật Nhi rất nhanh nhận lấy thông tin, ta đơn giản nói tình huống trước mắt, lúc này nàng biểu thị đồng ý giúp ta, nhưng trước tiên xin chỉ thị từ Vương lão gia một chút.

Trên thân Trảm Tiên Kiếm có những vết rỉ sét rất khác với mượn dùng Trảm Tiên Kiếm, bởi vì những vệt rỉ sét của thần binh cũng có linh lực cường đại.

Nói một cách đơn giản, những gỉ sét trên Trảm Tiên Kiếm dung hợp với sắt thép thông thường có thể chế tạo ra một thanh binh khí tương đối lợi hại.

Cho nên rất ít đại gia tộc trên giang hồ nguyện ý cho người khác mượn thần binh của mình, chỉ sợ bị trộm rỉ sét mà thôi.

Vương lão gia tử rất nhanh trở về, hắn ta cùng gia gia ta chung bối phận, trước hết ta phải giả bộ hỏi han ân cần một phen, sau đó mới thỉnh cầu dùng Trảm Tiên Kiếm.

Hắn dừng một chút, hỏi ta dựa vào cái gì?

Ta sửng sốt, không hiểu một mực ủng hộ Vương lão gia tử của ta sao lại đột nhiên nói ra lời này. Nhiều nhất không mượn mà thôi, ta lại đi nghĩ biện pháp khác, cần gì phải tức giận như thế?

"Bởi vì hoạn Nhi đối với ngươi tình cảm, toàn bộ Vương gia kể cả bản nhân ta vẫn luôn hết sức ủng hộ ngươi, bao gồm cả lần này ngươi muốn dùng Trảm Tiên Kiếm, đều không có quan hệ... Nhưng mà..."

Vương lão gia tử thở sâu một hơi, ngưng trọng nói cho ta biết, ta nên suy nghĩ cho Lũng Nhi một câu trả lời.

Ta cắn răng đồng ý, xác thực nên cho Loan Nhi một cái công đạo.

Một ngày sau, ta từ Vương gia tìm được rỉ sét trên Trảm Tiên Kiếm, một lần nữa bay trở về Đại Minh Vương miếu, lần này phá giải thủy tinh ngũ dạng tài liệu rốt cuộc gom góp đủ!

Lúc này ta chuẩn bị luyện chế tài liệu luyện chế phá giải thủy tinh, lại bị đồ đệ của A tán Minh từ chối.

Bọn họ nói trong quá trình luyện chế rất có thể ta bị pháp sư đồ đen đánh lén. Sư phụ của bọn họ đã chết vì ta, không muốn lại gặp phiền phức nữa.

Ta chỉ còn cách tìm một cái tửu lâu rất an toàn ở gần đó, cẩn thận đem tài liệu mang về.

Sau khi trở về ta tắm rửa một cái, muốn trực tiếp luyện chế, lại bị Lý Ma Tử ngăn cản.

Bởi vì trải qua một hồi khó khăn trắc trở, hai người chúng ta đều vô cùng mệt mỏi, vạn nhất trong quá trình luyện chế không có kiên trì, rất có thể tạo thành hậu quả không cách nào cứu vãn, dù sao những tài liệu này đều là độc nhất vô nhị.

Tuy trong lòng vô cùng lo lắng nhưng ta biết ông ta nói không sai, vì vậy sau khi thu dọn đống tài liệu cẩn thận xong ta liền ngủ một giấc thật say. Không biết đã ngủ bao lâu, vừa lúc tỉnh lại thì trời đã chạng vạng.

Mở mắt ra ngửi thấy một mùi cơm, khiến bụng ta kêu rột rột. Ta quay đầu lại, phát hiện Lý Ma Tử không biết lúc nào đã tỉnh lại, đang ngồi trên ghế ngủ.

Trên bàn pha lê trước mặt hắn ta có xếp một cái bàn ăn, mà hắn ta lại đang ăn ngấu nghiến.

Ta trực tiếp nhào qua, nắm lấy cái bướu gần ta nhất gặm tới. Sau khi ăn no uống xong, ta xem xét thời gian, mới phát hiện ta và Lý Ma Tử vậy mà buồn bực ngủ được hai ngày.

Ta vừa khôi phục tinh lực vừa mở năm loại tài liệu ra, chuẩn bị bắt tay vào luyện chế, nhưng tiếng di động lại vang lên.

Vì muốn nhanh chóng luyện chế ra thứ có thể phá vỡ thủy tinh, ta đã chào hỏi qua, trừ phi có việc gấp, nếu không không nên tìm ta, hiện tại máy truyền tin vang lên, chẳng lẽ có đại sự xảy ra sao?

Đầu tiên thiên ba ngàn linh bốn chương âm vật bảng sát thủ bảng.

Vì thế ta mới nhanh chóng móc ra điện thoại di động, vừa nhìn là biết nam tử lo lắng, cuống quít nhận lấy: "Thứ nhất, có tình huống gì không?"

"Mấy ngày nay bên cạnh ngươi có chuyện kỳ quái gì xảy ra hay không?"

Hình như nam nhân chăn ấm này đã xong việc, gần đây luôn chú ý tới hướng đi của bên này.

Bất quá lúc này thanh âm hắn nghe có chút nặng nề, ta có chút kỳ quái nói không có a, sau đó hỏi hắn có phải là xảy ra chuyện gì hay không.

Nam nhân chăn hộ vẫn cứ khiến ta suy nghĩ thật kỹ, cho dù là chuyện nhỏ không đáng kể cũng được.

Ta gãi gãi đầu, bắt đầu nhớ lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày gần đây, sau khi mang tài liệu về khách sạn, trong lòng ta đều chỉ lo luyện chế giải dược, đối với mọi chuyện xung quanh cũng không có quan tâm nhiều lắm.

Lúc này Lý mặt rỗ vỗ vỗ vai ta, lập tức dùng tay chặt một cái động tác, ta mở đầu: "Mấy ngày nay, mười hai điểm, bên ngoài tiểu điếm sẽ có hai tiếng mờ mịt, nghe như là tiếng khóc của người ta."

Mấy ngày nay ta vốn tâm thần không yên, ngủ không phải tốt lắm, đến nửa đêm liền có thể nghe được tiếng ngáy, càng khiến ta không ngủ được, Lý Ma Tử cũng vậy, mấy ngày nay không biết đã mắng tội bao nhiêu lần người duy nhất. Nếu không phải hắn nhắc nhở, ta thật sự sẽ quên mất chuyện này đi.

Nhưng ta cảm thấy không có gì, còn không khiến người ta có hứng thú sao? Chỉ là trịnh trọng hỏi nhảm như vậy, ta nghĩ vẫn nên nói một tiếng với hắn thì hơn.

"Hỏng bét, bọn họ đến rồi!"

Nam nhân chăn hộ nghe xong lại có phần khủng hoảng, ta vội hỏi hắn chuyện gì, nhưng hắn trầm mặc hồi lâu cũng không nói gì, cũng không ho he.

"Ngươi đã nghe nói qua bảng xếp hạng sát thủ của giới âm vật chưa?"

Không biết qua bao lâu, ngay khi ta cho rằng nam nhân thích lập tức không ở bên cạnh máy truyền tin thì âm thanh nặng nề của hắn truyền tới.

Ta theo bản năng lắc đầu, sau đó liền phản ứng lại, hắn không nhìn thấy, vội vàng lại quay về thông tin máy truyền tin hỏi hắn đó là cái gì.

Giọng điệu của nam nhân chăn ấm vô cùng bình tĩnh, nhưng lại khiến ta thở không nổi.

Đây là một truyền thuyết thần bí trong vòng tròn âm vật, trước kia ta có nghe qua, nhưng cũng không có xem là thật. Âm vật mặc dù không rõ, nhưng nếu là lợi dụng thoả đáng, cũng có thể giúp người ta thăng quan phát tài, phúc thọ kéo dài, thương nhân âm vật sinh ra. Nhưng theo đó còn có một đám người khác sinh ra, bọn họ lợi dụng đặc tính giết người trong vô hình, tiếp nhận các loại nhiệm vụ treo thưởng, chuyên ám sát các loại nhân vật, trong vòng được người gọi là: âm vật sát thủ.

Sát thủ âm vật thuộc về vòng tròn âm vật, cũng thuộc loại sát thủ, thủ đoạn của bọn họ đừng nói là người thường, ngay cả người chuyên liên hệ với âm vật cũng ngẩn ra.

Có thể nói xác suất thành công của bọn họ vô cùng cao, mà đối với sát thủ âm vật mà nói, bọn họ không quan tâm đối tượng bị giết là thiện hay ác, trong mắt bọn họ chỉ có tiền thưởng kếch xù!

Bảng xếp hạng sát thủ cũng là một loại chứng minh thực lực tuyệt đối của sát thủ âm vật, bảng danh sách không phải một thành không thay đổi, người lên bảng khả năng còn không kiên trì được một ngày, đã bị sát thủ khác thay thế.

Nhưng sau khi trên bảng danh sách có hai cái tên, vẫn chưa từng hạ xuống.

Hai người kia đặt song bảng đệ nhất, trong cả đám sát thủ âm vật không ai không biết, bọn họ chính là Đông Quách tiên sinh và Nam Quách tiên sinh.

Nghe nói sở dĩ bọn họ có thể lên làm đệ nhất, là bởi vì bọn họ liên thủ giết chết tên sát thủ đứng đầu bảng danh sách ban đầu, từ đó về sau uy chấn thiên hạ, người bị bọn họ để ý không một ai có thể chạy thoát.

Tục ngữ nói một núi không thể có hai hổ, bình thường mà nói hai người bọn họ sẽ tranh thủ vì ai là người người ngươi chết ta sống. Nhưng hiện thực là tình cảm giữa hai người vô cùng tốt, tất cả nhiệm vụ đều cùng xuất hiện, có thể nói là hình với nhau không xa, bởi vậy xác xuất thành công liền cao hơn, nghe nói đến nay chưa từng thất thủ.

Nói tới đây, nam nhân lo lắng nói: "Vết hiệu xuất hiện của Đông Quách tiên sinh chính là nói năng linh tinh, trước khi động thủ ông ấy sẽ cho ngươi biết sự hiện hữu của ông ấy."

Cuồng vọng!

Sau khi nghe xong, ý nghĩ đầu tiên của ta chính là như vậy, nhưng sau đó lại cảm thấy đây cũng là sự tự tin tuyệt đối với thực lực của hắn, cứ như vậy trong lòng ta cảm thấy càng thêm bất an.

Ta thở ra một hơi nói: "Là Long Tuyền sơn trang tìm ta để đối phó đúng không?"

Mặc dù hỏi nam nhân thích khách, nhưng ta dùng lại là câu khẳng định. Ân oán giữa ta và Long Tuyền sơn trang đã sớm tới mức ngươi không chết thì ta chết, trong quá trình tìm tài liệu lần này cũng gặp được người của bọn họ, bọn họ tìm người tới đối phó ta cũng không có gì lạ, chỉ không nghĩ tới bọn họ lại có thể mời sát thủ âm vật.

Phí sát thủ Âm vật xuất hiện rất cao, xem ra lần này Long Tuyền sơn trang quyết tâm muốn so tài với ta.

Nam nhân chăn bầu nói cho ta biết, hiện tại hắn bị những chuyện khác cản trở, tạm thời không thể đến gặp ta, nói nhất định phải cẩn thận, hắn vừa thoát thân thì sẽ chạy tới ngay.

Cuối cùng, y vẫn không yên tâm nói là y cũng đang thu thập tư liệu của Đông Quách tiên sinh và Nam Quách tiên sinh, một khi có tiến triển gì thì sẽ nói cho ta biết.

Treo máy truyền tin, ta tới bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài một chút, hiện giờ sắc trời vẫn còn sáng, không có chút tiếng động nào, cũng không thấy bóng dáng lén lút lút lút gì cả.

Những tài liệu ta sẽ thu thập đều bị phong ấn lại, tạm thời không thể luyện chế, một khi bắt đầu luyện chế thì sẽ không thể đứt đoạn, nếu không sẽ phí công vô ích, hiện tại không còn thời gian để chúng ta đi thu thập tài liệu một lần nữa rồi.

Ta có chút nhụt chí, vỗ vỗ lưng ghế, trong lòng bực bội vô cùng.

Lý Ma Tử mặt đầy lo lắng hỏi: "Tiểu ca Trương gia, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Ta gật đầu một cái, nói với nam nhân thân thương cho hắn biết, hắn gõ mạnh xuống bàn: "Mẹ nó, đám người Long Tuyền sơn trang này còn âm hồn bất tán hả?"

Sau đó hắn đảo mắt nói mình phải luyện chế trước, người tới hắn gánh, hiện tại giải trừ thủy tinh xuống là chuyện trọng yếu nhất, ta lắc đầu nói hắn không thể chống đỡ được hai sát thủ này, dựa theo lời giải thích của nam nhân, ta cũng không nắm chắc có thể chạy thoát khỏi tay bọn họ hay không, chỉ bằng bản lĩnh của Lý Ma Tử thì thôi.

Ta thở phào một tiếng: "Mao tử, hai người này không phải đèn cạn dầu, hai ngày tới làm việc cẩn thận một chút, không được hành động một mình."

Lý Ma Tử biết sự tình quá nghiêm trọng nên vội vàng cam đoan mình sẽ không chạy loạn khắp nơi.

Cứ như vậy qua ba ngày, trừ bỏ mỗi ngày mười hai điểm sau đó sẽ xuất hiện tiếng nói thì tất cả mọi thứ khác đều vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mấy lần đàn ông nghĩ kỹ rồi, muốn bắt đầu luyện chế nhưng cuối cùng đều nhịn được.

Bởi vì ta biết nam nhân chăn nuôi sẽ không ngạc nhiên, Đông Quách tiên sinh không biết đây là ý gì!

Ta và Lý Ma Tử ba ngày nay ăn uống đều là bán từ trên mạng, mỗi lần bán viên ngoại, chúng ta đều nhìn chằm chằm hắn thần kinh một cách thần kinh, sợ hắn là ai ngụy trang thành, khiến cho người ngoài cho rằng hai chúng ta điên rồi.

"Móa nó, nếu cứ tiếp tục như vậy thì lão tử sẽ không chịu nổi rồi. Tiểu ca của Trương gia, chúng ta trực tiếp bắt tên Nhị Hồ này lại đi! Buổi tối đến mức suốt ngày chết đi giống như cha mẹ nó vậy."

Lý Ma Tử bực bội vò đầu bứt tóc, ta đồng cảm nhìn hắn nhưng lại không nói gì.

Đêm tối thứ hai hồ nhạc đều là người mù a giết hại, Ánh Nguyệt Thiền tràn đầy bi ai, sợ là đã khơi dậy chuyện thương tâm của Lý Ma Tử, cũng khó trách hắn buồn bực như thế. Chẳng qua ta lại không tán thành chủ động công kích, bởi vì rất có thể đây là một cái bẫy, một khi chúng ta đi ra ngoài, sợ rằng sẽ một cước đạp vào trong cạm bẫy, đến lúc đó hối hận cũng không kịp!

Đệ nhất thiên ba ngàn linh ngũ chương, địch nhân cường đại (chương hơn)

Mấy ngày nay, nam nhân được phúc phận đã gửi tin tức Đông Quách tiên sinh và Nam Quách tiên sinh cho ta, khi xem nội dung thông tin, ta không khỏi càng thêm kiêng kị hai người này!

Hai người kia ra tay số lần không nhiều, mỗi lần đều là loại nhiệm vụ không ai dám nhận, nhưng đều xuất sắc hoàn thành. Người gặp qua bọn họ ngoại trừ người thuê đều chết hết, cho nên tư liệu cực kỳ khó tra.

Nhưng nam nhân tốt lành vẫn tra được một ít dấu vết để lại, trong tư liệu có nói Đông Quách tiên sinh là một người mù, trước kia là người âm nhạc, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà bước vào vòng tròn sát thủ âm vật, hai ngõ nhỏ trên tay đã thành công cụ giết người. Hắn dùng âm nhạc hai chòm sao có thể trực tiếp cắt đứt cổ họng mục tiêu, thấy vậy ta bỗng nhiên kinh giác, lão đầu lông mày trắng của Quế Hoa Sơn kia rất có thể là bị Đông Quách tiên sinh diệt khẩu!

Mà Nam Quách tiên sinh là tên lùn, bối cảnh không tra ra được, nghe đồn hắn có áo choàng Dạ Ma, sau khi mặc vào hắn sẽ trở nên trong suốt. Một số nhiệm vụ tương đối khó giải quyết đều do hắn chấp hành, vô thanh vô tức tiếp cận đối phương, sau đó cho đối phương một đòn trí mạng, rất nhiều người ngay cả bộ dáng của hắn cũng không nhìn thấy, cũng đã tắt thở, ngay cả chết trong tay ai cũng không rõ.

Lúc đọc tin tức, ta còn không biết nói gì khoác áo choàng Dạ Ma, bọn họ còn cho rằng mình là Húc, con mẹ nó chơi ma pháp?

Tuy nhiên kỳ thật trong lòng ta biết rõ, Nhị Hồ Hồ cùng Dạ Ma áo choàng của bọn họ đều thuộc về âm vật, nếu là âm vật, hẳn là có Âm Linh ở bên trong, nhưng nam nhân tốt lại không tra xét được tư liệu về phương diện này.

"Ta nói này Tiểu ca, ý của ngươi là hai người kia để mắt tới chúng ta, chứng minh chúng ta còn lăn lộn không?"

Lý mặt rỗ thấy ta lại lấy tin tức nói chuyện, nửa trêu chọc nửa thật nghiêm túc hỏi.

Ta nhún vai: "Ngươi khoan hãy nói, bây giờ chuyện giữa chúng ta và Long Tuyền sơn trang không có bao nhiêu người dám nhúng tay vào..."

Không riêng gì người khác không dám, mà quan trọng hơn là bọn họ không cần phải liên luỵ vào, bởi vì một khi bị liên lụy thì phải đánh đổi rất lớn.

Lý Ma Tử nhếch miệng: "Tiểu ca, chúng ta cứ ở yên đây buồn muốn chết, hôm nay ta nhất định phải ra ngoài hít thở không khí."

Không cần hắn nói, ta cũng đã buồn bực lắm rồi, không thể làm bất cứ chuyện gì trong khách sạn, thật sự là một chuyện vô cùng đau khổ.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là ta đồng ý với Lý mặt rỗ, tìm một quán rượu nhỏ cách tửu điếm không xa uống chút rượu giải buồn, bằng không cứ tiếp tục thế này, không cần Đông Quách tiên sinh tìm đến, chúng ta phải tự tinh thần suy sụp trước.

Âm nhạc kim loại nặng nề trong quán bar trong nháy mắt làm trong lòng chúng ta buồn bực tan thành mây khói, ta không khỏi cảm khái, người quả nhiên là quần cư động vật, ta và Lý Ma Tử ở trong ao nhảy múa điên cuồng một lúc, liền đi tới bên cạnh đài gọi hai chén rượu.

Ta uống một ngụm rượu dặn dò Lý Ma Tử đừng uống nhiều, giải thích một chút buồn rồi trở về. Hắn uống một ngụm rượu: "Ở thời kỳ đặc biệt ấy, yên tâm, ta hiểu."

Nói xong hắn liền không để ý tới ta nữa, một đôi mắt bắt đầu đảo quanh người mỹ nữ xung quanh. Ta bất đắc dĩ lắc đầu, Lý Ma Tử đi đến đâu cũng không thay đổi được thói quen của mỹ nữ xinh đẹp.

"Ui, Soái ca, một người?"

Ngay lúc ta thở dài, bên cạnh truyền đến một thanh âm, ta ngẩng đầu nhìn lại, máu mũi thiếu chút nữa chảy ra. Trước mắt thật đúng là vưu vật cá nhân, trọng điểm là ngực thấp của nàng nhìn thấu cái gì cũng không thể che giấu, như ẩn như hiện càng có sức hấp dẫn, chiều dài váy thậm chí cả mông cũng không hoàn toàn che khuất, chỉ cần nàng hơi hơi cúi người xuân quang sẽ phun ra.

Ta bịt mũi, sợ mũi chảy máu ra.

Nàng quyến rũ vén mái tóc dài lên: "Sao vậy, soái ca, có muốn uống một chén không?"

Ta thở ra một hơi, trong đầu liều mạng nghĩ đến Doãn Tân Nguyệt còn đang chờ ta trở về, tà hỏa trong nháy mắt liền hạ xuống.

"Không cần."

Ngữ khí bình tĩnh của ta khiến mỹ nữ trợn tròn mắt, phỏng chừng không nghĩ tới ta còn có thể nhịn được nhỉ? Bất quá nàng chớp chớp mắt, lại khôi phục dáng vẻ quyến rũ, còn chưa từng thấy ai có định lực tốt như ta.

Ta ở trong lòng cười khổ, điều này không có quan hệ gì với định lực, hiện tại ta căn bản không có tâm tình. Nhưng càng như vậy, mỹ nữ càng không buông tha ta.

Tựa hồ muốn chứng minh chính mình mị lực bình thường, vậy mà còn chủ động dán lên, ta vội vã chặn lại nàng, nghiêm túc nói: "Thật ngại quá, ta đã kết hôn rồi."

Nàng kinh ngạc nhìn ta, dáng vẻ không quá tin tưởng. Ta giơ giới chỉ trên tay trái, giơ lên sáng lên, nàng lúng túng cười cười rồi nháy mắt với ta: "Vậy không quấy rầy ngươi nữa."

Nhìn bóng lưng sạch sẽ lưu loát của mỹ nữ, ta cảm thấy có gì đó không đúng, hình như nàng cố ý đến gần ta, sau đó hấp dẫn sự chú ý của ta.

"Mạch, ngươi xem nữ nhân này có mục đích gì không?"

Ta uống một ngụm rượu, nghiêng đầu hỏi Lý Ma Tử bên cạnh, nhưng lại không được đáp lại.

Quay đầu vừa nhìn thấy Lý Ma Tử đã không còn chỗ ngồi, chẳng lẽ lại cùng nữ nhân nhảy múa?

Đây giống như là chuyện hắn có thể làm, ta quét một vòng trong ao vũ trì nhưng không thấy bóng dáng của hắn. Liên tưởng thoáng cái mà đi qua, rốt cuộc ta phát hiện có gì không đúng, lập tức lấy ra điện thoại di động đánh điện thoại của Lý Ma Tử.

Đầu kia truyền tới âm thanh lạnh lẽo của hệ thống, máy truyền tin đã mở cửa!

Trong lòng ta nhảy dựng, vội vàng thanh toán tiền rượu, lại cho chút tiền tiền, năn nỉ người phục vụ để ta nhìn giám sát một chút, nói là tìm bằng hữu.

Cũng may là giám sát quán bar cũng không đặc biệt giữ bí mật, ta trả tiền lại vừa hào phóng, hơn nữa người phục vụ cũng biết ta đúng là đi cùng Lý mặt rỗ, vì thế sau khi hắn xin chỉ thị, quyển sách liền dẫn ta đi.

Ta sẽ đem thời gian đến sau khi ta và Lý Ma Tử đòi rượu, chỉ thấy Lý Ma Tử bưng chén rượu nhìn chằm chằm mỹ nữ. Bởi vì kinh điển đứng một bên nhìn, trên mặt ta đã bốc cháy.

Quyển kinh ngược lại lý giải cười nói, người tới nơi này đại đa số đều giống Lý Ma Tử, ta không rảnh trả lời hắn, bởi vì ta nhìn thấy mỹ nữ tìm ta tiếp xúc đang bưng một chén rượu hướng ta đi tới, sau đó ta liền quay đầu nói chuyện với nàng.

Ngay lúc ta đem giới chỉ trên tay cho nàng xem, Lý Ma Tử đột nhiên đứng lên, ôm một cô bé khoảng hai mươi tuổi đi lên lầu hai.

"Con mẹ nó, chuyện này..."

Ta mới vừa muốn mắng ra khỏi miệng, lại đột nhiên ý thức được quán bar còn ở bên cạnh, cứng rắn dừng lại, không hay lắm nói là ta quá ngạc nhiên rồi.

Quyển kinh lắc đầu tỏ vẻ không cần xin lỗi, tầm mắt ta đột nhiên ngưng lại, bởi vì động tác của Lý Ma Tử quá cứng ngắc.

Lúc Vũ Trì đi đường bằng phẳng còn không cảm thấy, chờ hắn lên bậc thang, tư thế nhìn phi thường kỳ quái, như búp bê vải gò bị người ta dẫn lên lầu, chuyển qua rẽ, sau đó biến mất.

Đây tuyệt đối là trúng chiêu, sắc mặt của quyển kinh lang cũng thay đổi theo, bất quá hắn chỉ là mở cửa làm ăn, không nói gì.

Ta lo lắng hỏi quyển sách về sau có thể xem được giám thị của nó không? Kinh tế khó xử nói không được, vì việc riêng tư của khách hàng, lầu hai bình thường không có giám sát.

Ngay cả ta không bị quản chế, trực tiếp xông ra ngoài, thẳng đến lầu hai.

Trên lầu hai, tiếng kim loại nặng nề dưới lầu như đã qua đời, trong lòng cũng như nặng ngàn cân, ta ý thức được có cái gì đó không đúng, tuy bình thường quán rượu lầu hai là có biện pháp cách âm, nhưng không có khả năng an tĩnh như vậy.

Ta rút Trảm Quỷ Song Thần Đao ra, nắm ở trên tay, cẩn thận đi đến góc quay, trong tai chỉ có thể nghe được tiếng hô hấp và tiếng bước chân của mình.

Ta chậm rãi chuyển qua góc quay, vừa định đi lên phía trước, một tiếng xé gió ập đến, ta vội vàng giơ song đao lên đón đỡ, chỉ nghe keng một tiếng, đồ vật bay tới lăn trên mặt đất, ta định thần nhìn lại, hóa ra là tấm bảng vàng của Lý Ma Tử.

"Cái mụn? Là ngươi sao?"

Ta cao giọng hỏi một câu, không nghe thấy bất kỳ tiếng trả lời nào, trong bóng tối chỉ truyền đến tiếng cười âm trầm.

Âm thanh này vô cùng chói tai, giống như là có người đang cố hết sức dùng cổ họng để cười, nghe mà khiến ta nổi da gà!

Đệ nhất thiên ba ngàn linh sáu chương thích khách tuyệt sắc.

Ta thở ra một hơi, hỏi đối phương là ai? Nhưng đối phương vẫn cười như cũ, âm lãnh bảo ta theo sau, nếu như không muốn Lý Ma Tử xảy ra chuyện, cũng không nên làm cái trò gì.

Sau đó ta nghe thấy tiếng vật nặng kéo lên, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là đối phương đang kéo Lý Ma Tử đi về phía sâu hơn...

Ta cẩn thận đi theo phía sau, chân không ngừng vấp cái gì, ta biết hiện tại mình đã không uống rượu nữa, bởi vì không có quán bar nào ở lầu hai có nhiều thứ có thể ngáng chân người ta như vậy.

Không biết đã theo bao lâu, đối phương đột nhiên bảo ta dừng bước, sau khi ta bị ép dừng lại, một đạo cường quang đột nhiên xuất hiện, chiếu vào con mắt của ta.

Ta vô thức giơ cánh tay lên ngăn trở con mắt, cùng lúc đó một tiếng xé gió chính diện đánh tới!

Căn bản không kịp phản ứng gì, một thanh phi đao đã ép thẳng tới mặt, ta chỉ có thể cố gắng nghiêng người, gương mặt vẫn truyền đến cảm giác đau nhức, máu huyết đã chảy ra.

Ta sờ sờ gò má, ngẩng đầu nhìn lại phía trước, một chùm ánh sáng màu trắng đánh vào trên người Lý Ma Tử, giống như đèn Tụ Quang trên sân khấu đuổi theo hiệu quả của vai chính.

Tứ chi Lý Ma Tử bị dây thừng trói lại, bày ra bộ dạng con rối, mặc dù nhắm mắt lại, nhưng khóe miệng lại có một vòng cười phi thường quỷ dị.

Bốn phía không có ai khác, phảng phất như người vừa mới công kích ta chính là Lý Ma Tử vậy. Nhưng ta biết, phi đao vừa rồi sát vào hai má ta phải có khí lực rất lớn và độ tinh chuẩn mới có thể ném ra được, tình trạng của Lý Ma Tử bây giờ căn bản là không làm được.

Ta cẩn thận từng li từng tí tới gần Lý Ma Tử, đợi đến khi khoảng hai mét, ta ngửi thấy một mùi hương kỳ dị, hơn nữa còn có một cảm giác vô cùng quen thuộc.

"Ha ha, soái ca, bây giờ chúng ta tới uống một chén nhé?"

Nương theo thanh âm quyến rũ, một bóng người xuất hiện bên cạnh Lý Ma Tử, chính là nữ nhân trước đó đã tiếp xúc với hắn.

Bên cạnh Lý Ma Tử cũng xuất hiện bóng dáng một nữ nhân. Nữ nhân này thoạt nhìn nhỏ nhắn hơn so với người trước, nhưng trực giác của ta cho thấy nàng càng thêm nguy hiểm.

Lúc trước mang Lý mặt rỗ tới đây, hẳn là cô gái nhỏ nhắn xinh xắn hơn người kia, ta nhìn nàng một cái, luôn cảm thấy đây không phải lần đầu chúng ta gặp nhau, nhưng lại không nghĩ ra đã gặp phải ở đâu.

Ta cảnh giác nhìn các nàng, xem ra hai nữ nhân này không phải đồng bọn của Đông Quách tiên sinh. Nam tử có lẽ đã từng nói, Đông Quách tiên sinh và Nam Quách tiên sinh vô cùng cao ngạo, sẽ không hợp tác với bất cứ ai.

"Các ngươi là người của Hắc y pháp sư, hay là lão già Long Thanh Thu kia phái tới?" Ta hỏi.

Nữ nhân quyến rũ cười cười, trêu chọc tóc trêu chọc, trêu chọc nói: "Ngươi đoán đúng rồi, hai chúng ta mỗi người một nhà a."

Mà nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn lại không kiên nhẫn nói nhảm cái gì đó, cầm đồ vật quan trọng hơn.

Trong lòng ta căng thẳng, các nàng nhất định là đang tìm năm loại tài liệu kia. Mẹ nó, những thứ này đối với ta chỉ là phối phương giải dược, nhưng nếu rơi vào tay Long Tuyền sơn trang, sợ rằng sẽ dùng để điều chế tà vật lợi hại hơn.

Ta nắm chặt song đao, cười lạnh lùng nói: "Muốn thì lại đây cướp đi!"

Nữ nhân nhỏ nhắn lập tức vọt lên, bên hông sáng lên một loạt phi đao lóe sáng, xem ra người bị ám tiễn đả thương trước đó chính là

nàng.

Trong lòng ta tức giận bừng bừng, nhấc song đao Trảm Quỷ Thần xông lên. Đao xẹt qua người nữ nhân, lại như xẹt qua mặt nước. Ta thầm nghĩ không ổn, lập tức xoay người qua một bên.

Còn không đợi ta đứng vững, một thanh phi đao liền đuổi tới.

Nữ nhân này thậm chí có phân thân!

Ta tránh qua phi đao, khó tin nhìn nữ nhân tiếp tục tấn công lần nữa, căn bản không biết rốt cuộc nàng rốt cuộc là thật hay là hư ảo.

Mẹ nó, cho dù cô là thật hay giả, cứ chém ra hai nửa là được.

Nghĩ tới đây, ta lại xách song đao công kích về phía nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn. Lúc sắp đâm tới, đao của ta lại đổi hướng, sượt qua bên hông ta mà chém ngược lại.

Ngay sau đó lợi khí chạm vào nhau chói tai khiến ta cười lạnh không thôi. Quả nhiên, nữ nhân này giỏi về nấp ở chỗ tối, ta có thể nhìn thấy chỉ là ảo ảnh do ả dùng để mê hoặc người mà thôi.

Nắm giữ một điểm then chốt này, ta dứt khoát nhắm hai mắt lại, cũng không nhìn nàng ở vị trí nào, trực tiếp dựa vào tiếng hít thở để kết luận vị trí.

Hiện tại vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng gió thổi cũng không có, tất cả âm thanh rất nhỏ đều lọt vào lỗ tai, khi nàng không có cách nào dùng phân thân mê hoặc được ta, ta mới phát hiện thực lực cận chiến của nàng vô cùng yếu ớt.

Khi mà song đao Trảm Quỷ thần lại lần nữa giao phong cùng với phi đao, lực đạo của nữ nhân nhỏ nhắn đã nhỏ đi rất nhiều. Ta lạnh lùng cười, bổ đôi phi đao ra, dùng sức đâm về phía nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn.

" Soái ca, ngươi đừng có làm bị thương đồng bạn của ta đấy nhé."

Trên mũi đao còn cách nàng đại khái không đến mười cm, nữ nhân quyến rũ đột nhiên mở miệng, ta dùng hết toàn bộ khí lực mới thay đổi phương hướng, lướt qua nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn đóng đinh trên mặt đất.

Suýt nữa ta đã quên mất, Lý Ma Tử vẫn còn trong tay bọn họ!

Phốc phốc phốc...

Âm thanh phi đao đâm vào thân thể ở trong đêm tối phi thường dọa người, ta bỗng nhiên hướng về phía trước lăn một vòng, tay phải đè lên vết thương bên hông, lạnh lùng nhìn chăm chú vào nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn nửa nằm trên mặt đất thở hổn hển, mẹ nó âm hiểm thật!

Ta ngẩng đầu nhìn qua nữ nhân vũ mị, chỉ thấy ý cười dào dạt của nàng đang bóp cổ Lý Ma Tử, bảo ta không được phản kháng.

Ta nhìn Lý Ma Tử, do dự không biết rốt cuộc nàng ta có nên buông vũ khí hay không? Nữ nhân vũ mị với móng tay bị bóp vỡ cổ, một đường máu lộ ra đầy vẻ kinh người.

"Dừng tay!"

Ta hét lớn một tiếng, buông Trảm Quỷ Thần song đao xuống, giơ hai tay lên cao biểu thị đầu hàng.

Nữ nhân quyến rũ liếc mắt đưa tình với ta, nhưng ta chỉ cảm thấy phát lạnh, bởi vì giờ phút này nữ nhân nhỏ nhắn đã bò dậy, rút ra một thanh phi đao lần nữa hướng ta đi tới.

Đáng sợ nhất là cái bóng của nàng chiếu trên mặt đất không quá bình thường, nhìn chăm chú, phía sau nàng, ngoại trừ cái bóng của mình, lại còn có một bóng dáng nam nhân.

Ta khiếp sợ nhìn nàng, trong lúc nhất thời vậy mà không kịp phản ứng.

Nàng... dĩ nhiên là kết hợp Âm Linh và người sống. Trước kia ta chỉ nghe lão tiền bối trong vòng tròn nói qua, nhưng không ngờ được một ngày nào đó sau này bản thân lại chính mắt nhìn thấy.

Phàm là âm linh cùng người sống chung một cỗ nhục thể, cứ thế mãi không phân rõ ai là người, ai là quỷ! Thứ này rất khó đối phó, bởi vì bọn họ một nửa là người, cho nên không sợ pháp khí đối phó âm linh, đồng thời nửa còn lại của bọn họ là âm linh, cho nên thân thể cường hãn của người thường không thể so sánh, rất nhiều lợi khí cũng không có gì tổn thương bọn họ.

Trong vòng tròn âm vật được xưng là vật làm người linh, ý tứ chính là quái vật đồng thể người và âm linh.

Nghĩ đến những điều này, ta bỗng nhiên nghĩ đến, nữ nhân nhỏ nhắn xinh xắn này chính là lão bản nương mà chúng ta đã gặp ở Lục An, chính là nữ nhân mà Hạng Yến muốn tiêu diệt kia.

Trách không được nàng còn sống, còn có thể trên người Lý mặt rỗ, hóa ra là một người linh.

"Không ngờ ngươi lại biết cả Nhân Linh, vậy càng không thể để ngươi sống sót!"

Nam thanh thô kệch hòa hợp cùng âm thanh nữ tử chói tai, nghe khiến toàn thân ta đều cảm thấy không thoải mái.

Ta nuốt nước miếng, thò tay sờ song đao vừa mới bị ép để ở một bên, nhưng ta vừa định cầm lấy, tiếng uy hiếp của nữ nhân quyến rũ liền truyền tới. Ta tức giận nhìn nàng một cái, cắn răng nói: "Ngươi muốn giết cứ giết đi, ta sẽ không khuất phục!"

Đầu tiên thiên ba ngàn linh bảy thiên… nhân linh

Nữ nhân quyến rũ dường như sửng sốt một chút, sau đó ấn ấn lên cổ Lý Ma Tử, Lý Ma Tử yếu ớt tỉnh lại, ánh mắt sững sờ nhìn ta, ta biết hắn vừa mới nghe thấy lời nói…

Nữ nhân quyến rũ cố ý châm ngòi ly gián, nói ta ngay từ đầu đã không quản Lý Ma Tử chết sống, ta liếc mắt ra hiệu cho Lý Ma Tử một cái, hắn bất động thanh sắc gật gật đầu, ra vẻ thương tâm chất vấn ta vì sao không cứu hắn.

Nghĩ ly gián ta cùng Lý mặt rỗ? Nằm mơ.

Lúc này nhân linh đã tới gần ta, phi đao trên tay nàng không hề có dấu hiệu nào rời khỏi tay ta, trong chớp mắt đã bay đến trước mặt ta.

Lý mặt rỗ vẫn giả vờ gào thét, nhìn qua đối với biểu hiện của ta vô cùng đau đớn.

Ta không để ý tới hắn, trực tiếp nắm lên Trảm Quỷ Thần lập tức đẩy Phi Đao ra, một tay khác mượn lực trên mặt đất, toàn bộ cơ thể đứng lên, không cho người ta thời gian phản ứng liền nhào tới dây dưa với Nhân Linh.

Nhìn từ bóng dáng nhân linh, hai người còn chưa hoàn toàn dung hợp, một chọi một, nàng căn bản không phải là đối thủ của ta.

Quả nhiên, rút ngắn khoảng cách giữa các hậu nhân linh có chút không chịu nổi, quay đầu quát nữ nhân vũ mị: "Ngươi còn không ra tay?"

Nữ nhân quyến rũ đáp một tiếng, lười biếng lấy móng tay đầy máu từ trên cổ Lý Ma Tử ra, lấy khăn tay ra lau một cái, sau đó lại đính lên vai Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử kêu thảm thiết một tiếng, cũng không để ý tới diễn trò nữa, vẻ mặt đưa đám nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi mau mau tới cứu ta."

Mắt thấy Lý mặt rỗ bị thương, trong lòng ta hỏa hoạn, dùng hết toàn lực một quyền nện ở bên hông nhân linh.

Nàng đang chú ý phía Lý Ma Tử, vì vậy phản ứng chậm một nhịp, lại không thể né tránh công kích của ta.

Một quyền này quán chú thần lực của Trữẫn, nhân linh tạm thời mất đi tính uy hiếp. Ta xoa xoa thân thể của nàng ta nửa vòng, sau đó dùng sức ném về phía nữ nhân quyến rũ kia.

Nàng dừng một chút thân thể, ngay tại chỗ lăn một vòng liền né tránh song đao, vẻ mặt trào phúng nhìn ta.

Ta căn bản không để ý, bởi vì mục đích của ta vốn không phải ở nàng ta. Chỉ thấy song đao đâm chính xác vào sợi dây thừng trên người Lý Ma Tử, trực tiếp cởi trói cho hắn ta.

Lý mặt rỗ nhịn đau, nhanh chóng cởi bỏ những trói buộc khác trên người, rút song đao trên mặt đất lên, hướng ta chạy tới.

Ta hơi thở phào nhẹ nhõm, không còn vướng víu Lý Ma Tử nữa, cuối cùng ta cũng có thể triển khai quyền cước rồi.

Thế nhưng Lý Ma Tử chạy được nửa đường đột nhiên dừng lại, sững sờ nhìn ta.

"Ngươi đứng ngây ra đó làm gì, mau đưa đao cho ta."

Ta cau mày thúc giục, hắn lại lắc đầu, ôm đao chậm rãi lui về sau mấy bước, vừa lùi vừa run rẩy mở miệng: "Ngươi phía sau..."

Hắn vừa dứt lời, một đạo hắc ảnh cực lớn từ phía sau ép tới.

Ta cứng ngắc quay đầu lại, hoảng sợ phát hiện nhân linh vậy mà biến lớn lên, như là quái vật trong truyền thuyết vậy, vẻn vẹn chỉ một bàn tay đã lớn bằng cái quạt hương bồ rồi!

"Tiểu ca chạy mau!"

Cho đến khi thanh âm kinh hoảng của Lý Ma Tử truyền đến, ta mới lấy lại tinh thần, mà bàn tay to lớn của Nhân Linh đã hướng về đầu của ta vỗ tới, nếu như bị nàng đánh trúng, trong phút chốc đầu của ta sẽ biến thành dưa hấu.

Mắt thấy không kịp lui về phía sau, ta dứt khoát bổ nhào về phía trước, cả người treo ở trên lưng nhân linh, sau đó thân thể uốn éo chuyển lại phía sau lưng nhân linh. Ta rút dao găm giấu trên đùi, đột nhiên đâm vào trong khe xương bên hông nàng, dùng sức xoay chuyển vài cái.

Nhân Linh sau khi đau đớn đã điên cuồng vặn vẹo thân thể, ta còn chưa kịp rút chủy thủ ra, trực tiếp bị nàng quất bay.

Ta tạm thời an toàn, nhưng Lý mặt rỗ lại bị người ta ngăn ở bên trong, song đao ở trên tay hắn lại không phát huy ra uy lực, chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ.

Trên tay ta không còn vũ khí nào khác, cứ giằng co như vậy khẳng định là ta và Lý Ma Tử phải tốc chiến tốc thắng, trời mới biết nếu dây dưa tiếp có thể dẫn tới người Tĩnh Lan khác hay không!

Ta hít vào một hơi thật sâu, nắm chặt nắm đấm chuẩn bị liều chết đánh một trận, nhưng còn chưa chờ ta xông lên, Lý Ma Tử đột nhiên nháy mắt ra hiệu với ta.

Đồng tử của ta co rụt lại, hiểu được hắn ta muốn ta nghĩ biện pháp đi trước, xem ra hắn ta hiểu rõ bây giờ tình thế nghiêm trọng cỡ nào.

Nhưng ta kiên định lắc đầu, nói đùa, sao ta có thể quăng một mình hắn ở đây được?

Các nàng muốn năm loại tài liệu, mục tiêu chủ yếu là ta, tác dụng của Lý Ma Tử ở đây là dùng để uy hiếp ta, cho nên các nàng sẽ không dễ dàng giết Lý Ma Tử. Nhưng nếu ta chạy thoát, các nàng rất có thể sẽ trút giận lên người Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗ lo lắng nhìn ta, cuối cùng bất chấp xông tới muốn ném song đao cho ta. Ta lo lắng để hắn tranh thủ thời gian né tránh, nhưng đã không còn kịp rồi.

Nhân Linh đưa tay nhấc Lý mặt rỗ lên, sau đó giống như ném bao tải ra ngoài. Lý mặt rỗ ngã xuống, phun ra một ngụm máu tươi, nháy mắt hôn mê bất tỉnh, Trảm Quỷ Thần song đao cũng rơi ở cách đó không xa bên cạnh hắn.

Sau đó nhân linh đi tới bên cạnh Lý Ma Tử, giơ chân lên định đạp xuống.

"Dừng tay, ta đồng ý đem tài liệu cho các ngươi!"

Sau tiếng rống của ta, Nhân Linh ngừng bước chân lại nhưng không thu chân lại. Nàng quay đầu nhìn về phía ta, dùng âm thanh quái dị đưa tài liệu ra cho ta.

Ta hô một tiếng rồi nói với nguyên liệu không còn ở đây, nếu như muốn thì cứ đến đưa cho ta.

Nhân Linh nhìn ta một cái thật sâu, sau đó dĩ nhiên quay đầu lại để nữ nhân vũ mị đi lấy trước, đợi khi lấy được tài liệu bọn họ tự nhiên sẽ bỏ qua cho chúng ta.

"Địa chỉ thì sao?" Nữ nhân quyến rũ nhíu mày.

Ta cười lạnh một tiếng: "Các ngươi coi ta là kẻ ngốc à? Hoặc là bây giờ đi lấy cho ta, hoặc là... dứt khoát giết Lý Ma Tử, để xem các ngươi có thể lấy được tài liệu hay không!"

Nếu Long Tuyền sơn trang đã mời hai sát thủ kim bài rồi, bọn họ căn bản không cần ra tay, cho nên chuyến đi này có thể lý giải đơn thuần là để cướp đoạt năm loại tài liệu.

Chính vì thế, ta tin tưởng tài liệu chưa xuất hiện mà các nàng trước đó không dám động vào Lý Ma Tử.

Ta dù rằng các nàng đã sớm theo dõi ta, nhưng mấy ngày trước ta và Lý Ma Tử căn bản chưa từng rời khỏi tửu điếm, bọn họ cũng không cách nào tìm được vị trí tài liệu.

Cho nên, tài liệu là hộ thân phù cuối cùng của chúng ta, chỉ cần ta không ngốc thì sẽ không giao ra!

Con bọ ngựa bắt ve thứ một ngàn ba ngàn lẻ tám, chim sẻ ở phía sau.

Hai người bọn họ liếc nhìn nhau, thoạt nhìn có chút do dự, sau đó linh hoạt lên tiếng, bảo ta mang theo nữ nhân vũ mị đến khách sạn lấy tài liệu, đợi lấy được đồ rồi trở về đây đổi mạng Lý Ma Tử.

Nữ nhân quyến rũ không có ý kiến gì, còn trêu tức hướng nhân linh gật đầu nhẹ, nói: "Tuân mệnh, phó bang chủ của ta."

Thì ra Nhân Linh này là phó bang chủ Long Tuyền sơn trang, trước đó ta vậy mà không biết chút nào.

Nhưng nghĩ đến những năm qua Long Tuyền sơn trang bị chúng ta giết nhiều đại tướng như vậy, Long Thanh Thu bồi dưỡng người mới cũng hợp tình hợp lý.

Ta liếc mắt ra hiệu cho Lý Ma Tử an tâm chờ, sau đó để nữ nhân quyến rũ dẫn đường.

Ta và Lý mặt rỗ là bị bọn họ lừa gạt từ quán bar lầu hai tới, cho nên ta căn bản không biết làm thế nào trở lại khu động, càng không cần nói tới tìm vị trí khách sạn chúng ta đặt giường.

Nữ nhân quyến rũ ngược lại rất tự giác đi đến trước mặt ta.

Một bước, hai bước...

Trong lòng ta yên lặng đếm, theo nàng càng đi càng ngày càng nhiều, ta cũng càng ngày càng lo lắng, đến bước thứ mười ta không chống đỡ nổi nữa, gắng sức nhảy lên thân thể cấp tốc bổ nhào về phía trước.

Sau một khắc, ta đem nữ nhân vũ mị gắt gao đè ở dưới thân, sau đó không để ý tới nam nữ thụ bất thân, dùng sức chế trụ mệnh môn của nàng, đồng thời trong lòng đối với Lý Ma Tử nói lời xin lỗi, hy vọng nàng có thể bình an vô sự.

Ta thật sự không có cách nào giao tài liệu cho người khác, không chỉ vì cứu vợ con của Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử, mà quan trọng nhất là những tài liệu quý giá này tuyệt đối không thể để rơi vào trong tay đám người xấu!

"Tiểu ca Trương gia, ngươi cũng tàn nhẫn với nữ nhân đấy."

Lúc này Lý mặt rỗ cười khẽ truyền đến, ta quay đầu nhìn thấy hắn kéo song đao Trảm Quỷ Thần đi tới, có chút suy yếu nhìn ta, nhưng không có một tia trách ý tứ.

Ta thở phào nhẹ nhõm, cũng cười theo.

Cánh cửa của nữ nhân vũ mị bị ta ghìm chặt, nàng căn bản không nhúc nhích được, chỉ có thể rống giận phát tiết bất mãn trong lòng, đã sớm không còn bộ dáng câu dẫn ta lúc trước nữa rồi.

Lúc đầu ta cũng không muốn đưa nàng ta đi tửu điếm, một khi đi, mặc kệ ta dùng cách nào bảo vệ tài liệu gì, cũng sẽ có phiền toái liên tục không ngừng tìm tới cửa.

Thế thì ta vừa mới đưa mắt ra hiệu cho Lý Ma Tử, muốn cho hắn buông lỏng cảnh giác, đột nhiên xuất hiện một đao, sau đó nhân cơ hội chạy trốn.

Trương Cửu Lân ta chưa từng bỏ rơi đồng đội, đây là lần đầu tiên, cũng may nhìn từ trước mắt thấy Lý Ma Tử không làm ta thất vọng, thành công làm bị thương Nhân Linh, còn thoát thân ra.

Lý Ma Tử có chút đắc ý nhìn ta, tựa hồ đang tranh công với ta, ta tiện tay đánh ngất nữ nhân vũ mị, sau đó rất đau đầu nói: "Hiện tại tuy tạm thời an toàn, nhưng chúng ta làm sao đi ra ngoài đây?"

Lý Ma Tử nghe xong cũng trợn tròn mắt, hỏi ta đây là đâu, ta không nói gì nhìn hắn, hóa ra hắn còn không rõ tình cảnh của chúng ta...

Ta lắc đầu, kể lại chuyện lúc trước đi lên lầu hai quán rượu, dọc đường đi theo kể cho hắn nghe, vẻ mặt buồn bực nói hắn hoàn toàn không nhớ được.

"Vẫn là nên nghĩ xem nên làm thế nào đi ra ngoài đã."

Ta khoát tay áo, bây giờ nói những điều này cũng vô dụng, còn không bằng tranh thủ thời gian nghĩ cách, từ quán rượu lầu hai trực tiếp đến đây, phản ứng đầu tiên của ta chính là đây là một ảo cảnh.

Nhưng huyễn cảnh này thật sự quá chân thực, thời điểm vừa rồi rơi xuống đất, loại cảm giác thật sự này thật sự không giống huyễn cảnh.

"Tiểu ca, mau tránh ra!"

Ta mới ngồi chồm hổm trên mặt đất, muốn thử xem có thể từ trên dấu chân tìm ra manh mối hay không, liền nghe thanh âm vội vàng của Lý Ma Tử từ phía sau truyền tới.

Tính phản xạ của ta lộn một vòng, sau đó liền nghe một tiếng phanh, đứng dậy sau lưng ta có chút nghĩ mà sợ nhìn lại chỗ mình vừa mới ngồi xổm một chút, thình lình phát hiện chỗ đó đã bị lún xuống, xuất hiện một cái hố to sâu hơn một thước!

Mà tạo thành tất cả những thứ này chính là nhân linh bị Lý Ma Tử đâm trúng.

"Mẹ kiếp, không phải ngươi đã giải quyết xong rồi sao?"

Ta quá sợ hãi, túm cổ áo Lý mặt rỗ lui về sau, Lý mặt rỗ vô tội nói hắn đã giải quyết, ai biết được nhân linh lại có thể khởi tử hồi sinh.

Cũng là do ta có ý nghĩ hão huyền, nếu Nhân Linh có thể biến thân trong phút chốc thì làm sao lại bị một đao của Lý Ma Tử đâm chết được?

Bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp sau...

Trong đầu ta lập tức nhớ tới câu thành ngữ này, xem ra Nhân Linh không cam lòng chắp tay dâng tài liệu cho Hắc y pháp sư, cho nên vừa rồi cố ý lộ ra sơ hở cho Lý Ma Tử.

Đợi chúng ta thả lỏng cảnh giác, nghĩ rằng đã giải quyết được nàng, lại nhân cơ hội ra tay, thật đúng là kế sách tốt để bắn một mũi tên trúng cả hai điêu khắc.

Ta dùng sức nắm chặt song đao Trảm Quỷ Thần trong tay, quay đầu quát Lý Ma Tử: "Ta ngăn cản nàng ta, ngươi nhanh đi ra khỏi đây, tìm được thì ra ngoài trước, ta theo sau."

Lý Ma Tử cũng biết, hắn ở lại chỗ này không những không giúp được ta, mà còn có thể khiến ta phân tâm, nói câu cẩn thận về sau vắt chân bỏ chạy.

Ta xem thân thể nhân linh khổng lồ, nuốt nước miếng một cái, chậm chạp không dám chủ động khởi xướng tiến công với nàng.

Ầm... Ầm... Ầm...

Mỗi một bước đi, mặt đất đều rung động theo, ta cắn chặt răng vọt tới, dù sao ngang dọc đều là chết, liều mạng một lần nói không chừng còn có hi vọng.

"Ha ha."

Theo tiếng cười quỷ dị của nàng truyền đến, song đao của ta tựa hồ cũng bị cản trở.

Ta mở mắt, thình lình nhìn thấy tay nhân linh đồ tiếp được song đao, sau đó có chút khinh thường nói: "Không thú vị, vẫn là để bảo bối của ta chơi với ngươi một chút đi!"

Ta vẫn chưa kịp phản ứng lời này của nàng là có ý gì, đã có rất nhiều bóng đen tấn công ta.

Sắc mặt ta trắng bệch nhìn đám bóng đen đem ánh trăng che kín không kẽ hở này, lòng bàn tay rịn ra mồ hôi lạnh, thân thể cũng bất giác run lên hai cái, thậm chí thiếu chút nữa đã buông vũ khí trong tay ra.

Từng bóng đen lớn này không phải đồ vật gì khác, là từng Âm Linh một!

Có lẽ thực lực của bọn chúng vốn không cao, nhưng khi kết hợp lại cùng một chỗ đủ khiến bất cứ người trong vòng tròn âm vật nào nghe được cũng sợ vỡ mật.

Nam nhân chăn bầu đều từng nói cho ta biết, thà chọc một gia hỏa đặc biệt lợi hại, cũng đừng đi khiêu chiến những tiểu gia hỏa kết bè kết lũ kia.

Đương nhiên nơi này không có nhiều âm linh như vậy, chắc chắn là Long Tuyền sơn trang đã dùng thủ đoạn.

Theo ta được biết, chiêu này của Long Tuyền sơn trang gọi là: Bách quỷ tụ linh, nói cách khác những món đồ chơi này có thể đều là tiểu sủng vật ngày thường nhân linh nuôi dưỡng.

Rất nhiều người đều cho rằng nuôi quỷ nhân nhiều nhất chỉ có thể nuôi được năm ba con tiểu quỷ, trên thực tế nuôi bao nhiêu âm linh hoàn toàn do chủ nhân yêu thích, còn có năng lực bản thân chủ nhân.

Trước mắt thực lực của người này tự nhiên không cần nhiều lời, những âm linh này bình thường tiếp nhận tinh huyết cung phụng của nàng, cho nên hiện tại nhân linh đem bọn chúng triệu hồi ra về sau chúng nó đều phi thường cố sức.

Đáng thương là, chúng nó cũng không biết tinh huyết mình hút vào không hoàn toàn là do chủ nhân của mình, chỉ cần hơi chút động não nghĩ lại cũng biết, tinh huyết của một người như thế nào có thể cho ăn no nhiều Âm Linh như vậy?

Về phần nhân linh từ đâu làm ra nhiều âm linh như vậy ta cũng không biết, nhưng khẳng định không phải quang minh chính đại gì, thậm chí những người này đều là do Long Tuyền sơn trang giết chết.

Nhân linh khinh thường nhìn ta một cái, xoay người đuổi theo Lý Ma Tử, xem ra nàng không có ý định buông tha bất kỳ người nào trong chúng ta.

Ta vừa điên cuồng chém bóng đen cách ta càng lúc càng gần, vừa rống lớn để Lý Ma Tử tranh thủ thời gian chạy trốn.

Bất quá rất nhanh ta không để ý tới Lý Ma Tử nữa, bởi vì bóng đen chen chúc lao tới đã vây quanh ta.

Không khí xung quanh rất nhanh đã bị Âm Linh rút cạn khô, đừng nói rống, ta thậm chí không thể nói chuyện bình thường, hô hấp cũng có chút khó khăn.

Hiển nhiên đám Âm Linh này đang muốn làm ta tức chết!

Đầu tiên thiên ba ngàn linh chín chương giết người – Ma âm giết người…

Sau khi xem hiểu ý đồ của bọn chúng, ta hiểu bản thân không thể ngồi chờ chết, dứt khoát nhắm mắt lại sử dụng đao pháp Âm Dương, phát huy uy lực của Vô Tà đến cực hạn, căn bản không quan tâm tới việc chém những mục tiêu kia.

Dù sao thì những thứ này cũng quá nhiều, có thể chém trúng một ít thì chính là một chút, ta không tin giết không ra một con đường máu!

Thế nhưng Âm Linh thật sự quá nhiều, ta vừa mới chém ra được một chút khe hở thì đã có Âm Linh bổ lên, chậm rãi ngay cả song đao ta cũng không khống chế nổi.

Lúc này xa xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết, trong lòng ta cả kinh, nghe ra đây là thanh âm của Lý Ma Tử.

Không được, ta phải đi cứu Ma Tử.

Nghĩ tới đây ta cố gắng phấn chấn tinh thần, nhanh chóng đọc lên chú ngữ phối hợp với song đao Trảm Quỷ Thần sử dụng ra đao pháp mạnh nhất.

Từng mảng lớn âm linh dưới song đao hóa thành tro bụi, ta không biết mình có thể kiên trì bao lâu, chỉ là máy móc không ngừng lặp đi lặp lại động tác.

Không biết qua bao lâu âm linh rốt cục lui lại, ta vừa định thở phào, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là Nhân Linh quay về rồi.

Nàng từ từ đi tới, từ trên cao nhìn xuống ta, hỏi ta cùng bảo bối của nàng ta ăn chơi thế nào?

Ta đây mới ý thức được vừa rồi căn bản không phải tự mình đánh lui Âm Linh, mà là vị Phó bang chủ này đã triệu hồi đi.

Một cỗ tuyệt vọng từ đáy lòng nảy sinh ra, ta thở ra một hơi, dùng song đao chống đỡ thân thể sắp ngã xuống, nghiến răng nghiến lợi mở miệng: "Ngươi không nên đắc ý, luôn có người báo thù thay ta."

"Là đạo dài sơ đẳng à?"

Phó bang chủ thần sắc âm lãnh cười cười, tiếp tục nói: "Hắn tới thật đúng lúc, chỉ sợ hắn không dám tới."

"Ngươi có ý gì?" Ta thở hổn hển hỏi.

Cô vừa định mở miệng, sắc mặt đột nhiên thay đổi, nghiêm mặt nói: "Hôm nay tạm tha cho các ngươi một mạng, lần sau sẽ không có vận khí tốt như vậy."

Nói xong nàng nhanh chóng túm nữ nhân vũ mị trên mặt đất lên, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm. Ta nhìn đến ngẩn người, vậy mà không kịp phản ứng lại.

Ô ô...

Chờ khi ta lấy lại tinh thần chuẩn bị rời đi, lại có một trận âm thanh gấp gáp truyền đến, trong lòng ta cả kinh, đã biết rõ đây là hai tên sát thủ kia xuất hiện rồi.

Hiện tại ta đã cạn kiệt sức lực, nếu hai người bọn họ ra tay vào lúc này, ta căn bản không có năng lực phản kháng.

Nhưng sau đó hai tiếng vang lên không thấy có động tĩnh gì nữa, ta cảnh giác lắng nghe hồi lâu cũng không nghe thấy âm thanh gì, mà sự yên tĩnh xung quanh giống như bị đánh vỡ trong nháy mắt, âm thanh ồn ào mãnh liệt lọt vào lỗ tai.

Thân thể của ta dừng lại, ngẩng đầu lên phát hiện chính mình vậy mà đã nằm ở trên hành lang tầng hai quán rượu, cách cầu thang căn bản không có hai bước. Lý Ma Tử nằm cách ta không xa đã ngất đi.

Chẳng lẽ vị phó bang chủ Long Tuyền sơn trang rời đi là vì nghe được tin tức gì đó?

Nhưng Đông Quách tiên sinh và Nam Quách tiên sinh không phải là do bọn họ mời tới giết ta sao?

"Ngươi không sao chứ?"

Lúc này có một giọng nói từ phía sau truyền đến, ta cố gắng khởi động thân thể, quay đầu nhìn lại, thì ra là người trong quán bar đang nhìn ta với vẻ mặt quái dị.

Không nói gì, Lý mặt rỗ tiến lên cẩn thận đi ra khỏi quán rượu, đi một hồi ở trên đường, mới cẩn thận đi từ cửa sau về khách sạn.

Lý Ma Tử ngủ mê man một ngày một đêm, đến chạng vạng tối ngày hôm sau mới tỉnh lại, vẻ mặt ngơ ngác hỏi sao hắn lại về quán rượu?

Nói đơn giản chuyện ta giết ngày đó một lần, hắn há miệng có thể nuốt trọn cả một quả trứng gà: "Ngươi... Ý của ngươi là nói Đông Quách tiên sinh gì đó đã cứu chúng ta?"

Ta gật gật đầu, tuy rằng ta cũng cảm thấy không thể tin nổi, nhưng lúc đó tiếng nói lại đúng là của hắn.

Đúng vậy, mấy ngày nay ta luôn nghe thấy âm thanh kia, âm sắc đặc hữu của Nhị Hồ đã vững vàng khắc trong đầu ta.

Lý Ma Tử hỏi ta có phải người hay không, ta cười khổ nói là không thể, vừa thấy chỗ chúng ta tỉnh lại, liền biết hai nữ nhân đó không biết đã mua gì trong ảo cảnh. Có thể xuyên qua ảo cảnh khiến chúng ta nghe được, lại đem hai nữ nhân kia hù dọa chạy mất, trừ Đông Quách tiên sinh ra không có khả năng còn có người khác.

"Hắn không phải tới giết chúng ta sao?"

Lý Ma Tử gãi gãi đầu, lắc đầu suy đoán: "Có lẽ là vì độc chiếm tiền thưởng! Được rồi, bây giờ không phải là lúc suy nghĩ những thứ này, trước khi nam nhân chăn hộ, chúng ta cũng không nên đi ra ngoài."

Lý Ma Tử gật đầu giống như bằm tỏi, sự tình buồn bực trong phòng cũng không nói ra.

Giữa trưa, nam tử đau bệnh qua, bởi vì ta vừa ra khỏi ảo cảnh đã tìm cơ hội đánh điện cho hắn, nói chuyện quái dị này cho hắn biết, nhưng khi đó hình như hắn rất bận rộn, nghe ta nói xong cũng không có phản ứng gì, trực tiếp treo máy truyền tin. Ta cũng không tiện lại đánh nữa, chỉ có thể chờ đợi mãi, không ngờ chỉ đợi một ngày một đêm.

"Ngươi xác định phó bang chủ Long Tuyền sơn trang giết ngươi, kết quả lại được Đông Quách tiên sinh cứu?"

Nam nhân quyến rũ tới máy truyền tin, lần thứ hai không thể tin được hỏi lại một lần nữa, nói chắc chắn: "Sẽ không sai đâu."

Nam nhân chăn ấm áp trầm mặc một hồi mới nói, e là mục đích của Long Tuyền sơn trang không đơn giản như vậy, để ta cẩn thận một chút, còn vài ngày nữa hắn sẽ đến Thái Phổ, bảo chúng ta nhất định phải bảo vệ mình cho tốt trong khoảng thời gian này.

Nghe giọng nói nặng nề của hắn, trong lòng ta cũng giống như quả cân, nhưng ta cũng không nói thêm cái gì, khẽ thắt một tiếng, bắt đầu lăn qua lăn lại trong quán.

Ta đã bắt đầu bố trí trận pháp phòng ngự, nhưng trận pháp này chủ yếu là dùng để nhắm vào Âm Linh, không biết có tác dụng với đám người Đông Quách tiên sinh không? Để an toàn, ta bố trí nhiều mắt trận ở phòng.

Mắt trận là hạch tâm của đại trận, bình thường một cái trận pháp chỉ có một mắt trận, nhưng trước mắt ta đã sớm hiểu bí tịch này trong lòng, đã sớm hiểu cách bố trí mắt trận nhiều tầng, như vậy có thể tác chiến ở thời khắc nguy cấp.

Lý Ma Tử thở dài bảo ta đừng làm việc vô ích, ta lại cực kỳ nghiêm túc nói trên tay bọn họ có hai món Âm vật! Vạn nhất bên trong còn có Âm linh, phòng bị chung quy vẫn tốt hơn là không đề phòng.

Lý mặt rỗ nghe xong cũng gật đầu, muốn lên giúp ta, ta vội vàng ngăn hắn lại: "Thôi được, ngươi cứ từ chỗ tốt đi, nếu còn xảy ra chuyện gì, e rằng cả người như ngươi cũng phải chôn cối ở dị quốc rồi."

Ngược lại hắn cũng không miễn cưỡng, tiếp tục ăn một ít đồ bán bên ngoài, cầm lấy điện thoại tán tỉnh mỹ nữ, ta không còn gì để nói để hắn yên tĩnh một chút, nhưng hắn lại không sao cả nhún vai, nói hắn chỉ là thưởng thức mà thôi.

Tiểu tử này đúng là tử tính không thay đổi...

Cứ như vậy gió êm sóng lặng lại qua hai ngày, nam nhân sai vặt rốt cục cho ta xác định tin tức, nói hai ngày nữa hắn sẽ đến Lan Lan tìm chúng ta, ngay cả vé cũng mua xong.

Nghe được tin tức này, ta và Lý Ma Tử đều chấn động, luôn cảm giác buồn bực, buồn bực trong lòng suốt mấy ngày liền thoải mái hơn không ít.

Lý Ma Tử đã dưỡng xong thân thể lại bắt đầu đắc ý, hỏi ta ngày mai có cần đi ra ngoài một chuyến không. Nói là hội lễ ở cương nghị nào đó vô cùng lớn, đoán chừng có thể nhìn thấy mỹ nữ nhảy múa trong bụng.

Ta trực tiếp cự tuyệt, hiện tại ta chỉ muốn an phận chờ đến nam nhân có ý tốt, sau đó phá giải nước về quê, không muốn thêm phức tạp nữa!

Lý mặt rỗ thở dài, bịt mặt đã lập tức nói chuyện xong, không lâu nữa cũng nghe được hắn hô hấp, mà ta vẫn canh giữ ở một bên, phòng ngừa có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh.

Ô...

Không biết qua bao lâu, giọng nói ngân nga của Nhị Hồ vang lên, ta lấy điện thoại ra xem, đã mười hai điểm.

Lần này tiếng nói đã rõ ràng hơn trong quá khứ, cũng gần như tiếp cận. Khúc điệu như khóc như than khiến ta không khỏi hõm vào, mặc dù ta biết Đông Quách tiên sinh đã tới.

Ta biết rõ nàng kéo đàn gì, chỉ cảm thấy bi thương trong lòng đều bị móc lên, dọc đường đi tới gặp phải bi thảm tất cả đều bị kích phát ra.

Tâm tình oán hận dần dần chiếm cứ đầu óc ta, ta nắm chặt hai tay, như nghẹn một cỗ nộ khí vô hình phát tiết ra.

Ầm!

Một quyền ta nện lên vách tường, đau đớn kịch liệt từ mu bàn tay truyền ra, thần trí lập tức thanh tỉnh, ta hoảng sợ nhìn mu bàn tay đổ máu, không biết xảy ra chuyện gì cổ họng ngòn ngọt, sau một khắc phun ra một ngụm máu tươi.

Không nghĩ tới còn chưa thấy mặt đã chịu thiệt lớn!

Ta ngay cả vội vàng nắm chặt Trảm Quỷ Thần song đao trong tay, lạnh lùng quát: "Có gan thì cút ra đây cho lão tử!"

Đệ nhất thiên ba ngàn ba lẻ, Ẩn Thân thuật

"Khanh khách... "

Một tràng cười rợn người từ sau lưng truyền đến, ta vung đao bổ ra ngoài, lại bổ hụt một cái. Chính mình còn bị lực đạo to lớn kéo một cái, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất, cũng may là kịp thời đỡ lấy cái ghế dài bên cạnh.

Còn không đợi mình đứng vững, một tiếng xé gió mạnh mẽ từ sau đầu truyền đến.

Ta một tay chống cái ghế dài, thân thể nhảy lên không trung, trong nháy mắt liền rơi xuống một bên khác, sau khi rơi xuống đất trực tiếp vung đao chém tới hướng tiếng xé gió truyền đến.

Lại một lần nữa vồ hụt, cảm giác đao chém vào không khí khiến ta giật cả mình.

Ta phản ứng lại, trong phòng là Nam Quách tiên sinh!

Thanh âm Nhị Hồ mặc dù rất gần, nhưng ta có thể nghe ra, thanh âm vẫn như cũ từ bên ngoài truyền vào.

Nhưng bây giờ liên tiếp hai lần thất bại, ta lại không nhìn thấy bất cứ thứ gì, nghĩ tới tư liệu nam nhân cầu hôn cho ta chỉ có thể là Nam Quách tiên sinh, vì Nam Quách tiên sinh có một âm vật có thể ẩn thân: mũ giáp Dạ Ma.

Hai người bọn họ thật đúng là hèn hạ, trước tiên dùng khúc điệu Nhị Hồ khiến ta mất đi thần chí, sau đó Nam Quách tiên sinh nhân lúc thần trí ta không rõ lẻn vào phòng, đến khi ta chưa kịp phản ứng đã trực tiếp giết chết ta!

Nếu không phải vừa rồi trong lòng ta bị áp lực cầm nắm tay nện trên tường, bởi vì đau đớn tạm thời thanh tỉnh, chỉ sợ giờ phút này đã bị Nam Quách tiên sinh chém thành hai nửa.

Vì phòng ngừa Lý Ma Tử ngộ hại, ta thận trọng đi tới bên giường, dùng sức đá Lý Ma Tử một cái. Nhất thời hắn tỉnh dậy từ trong giấc mộng, lầu bầu hỏi ta làm sao vậy?

"Bọn họ đến rồi."

Ta nhẹ giọng nói, Lý mặt rỗ đầu tiên là vẻ mặt buồn bực nhìn ta một hồi, sau đó đột nhiên phản ứng lại ta đang nói cái gì, trực tiếp nhảy ra khỏi giường, từ đầu giường phất lên linh phù ta thả ở phía trên bảo hộ ở trước người.

Trực giác nói cho ta biết Nam Quách tiên sinh hẳn là sẽ động thủ với Lý Ma Tử, bởi vì đối với ta mà nói Lý Ma Tử dễ đối phó hơn nhiều, cho nên không đợi Lý Ma Tử đứng vững, ta liền dùng sức đẩy hắn, bản thân cũng nhanh chóng ngửa về phía sau.

"Tiểu ca ngươi làm gì vậy?"

Lý Ma Tử rơi vào giường, bên hông phát ra một tiếng cọt kẹt giòn giã, tức giận hỏi ta.

Ta không rảnh giải thích, giơ song đao lên bổ về phía hư không, lập tức liền có thanh âm kim loại va chạm truyền đến, lại nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Lý mặt rỗ há miệng muốn hỏi cái gì, ta lập tức dựng ngón trỏ lên trên môi, ý bảo hắn không nên nói chuyện.

Lý mặt rỗ hoảng hốt gật gật đầu, trừng mắt đảo quanh.

Ta nhẹ nhàng thở ra một hơi, nắm chặt Quỷ Thần song đao, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại, tận lực giảm bớt tần suất thở của mình, dùng lỗ tai nghe động tĩnh chung quanh.

Thế nhưng xung quanh không có bất kỳ thanh âm nào, ta cười lạnh một tiếng, nhấc chân đạp lên ghế ngồi bên cạnh giường.

Lúc này trong bóng tối truyền đến tiếng cười khinh thường, ta nhanh chóng xoay người vung đao chém về phía phát ra âm thanh kia!

Lại là một tràng tiếng kim loại va chạm, còn có giọng nói kinh ngạc của Nam Quách tiên sinh, nhưng rất nhanh đã bị chôn vùi trong bóng tối.

Đối phương hẳn là không nghĩ tới ta lại đoán được vị trí của hắn. Thực ra vừa rồi ta là cố ý đạp lên ghế, bởi vì ta rất rõ ràng, nếu như vẫn luôn giằng co bất động, đối phương sẽ không tùy tiện ra tay.

Thế thì ta vừa đạp lên ghế, vừa chú ý động tĩnh xung quanh, đối phương quả nhiên không nhịn được động thủ.

"Manh rỗ cẩn thận, hắn đi về hướng ngươi."

Ta căng thẳng hô lên một tiếng, lời còn chưa dứt Lý Ma Tử đã kêu thảm một tiếng, một bàn tay xuyên qua vai hắn ta. Đầu tiên ta hơi sững sờ, sau đó lập tức phản ứng lại không phải Nam Quách tiên sinh mà là một con âm linh!

Tay này bán trong suốt, bị máu tươi của Lý Ma Tử nhuộm đỏ, dưới ánh trăng có vẻ rất quỷ dị.

Vết thương trên vai phải của Lý Ma Tử còn chưa lành lại, giờ lại bị âm linh đâm thủng. Lý Ma Tử đau quá co rút thân thể, trong lúc nhất thời vậy mà không có bất kỳ động tác gì.

Ta vội vàng rống to lên để Lý Ma Tử dùng linh phù thoát thân, Lý Ma Tử cắn răng bổ nhào về phía trước, thoát khỏi khống chế của âm linh, lại móc linh phù ra để đối phó với âm linh.

Ta đi về phía trước vài bước, lưng tựa vào nhau, khẩn trương chú ý hết thảy chung quanh.

Ô...

Lại là hai tiếng hồ đồ, lần này lại gần trong gang tấc, Đông Quách tiên sinh lúc nào cũng vào phòng?

Ta bị hù vội vàng ngẩng đầu, nhưng không thấy bóng người, ta thở ra, nhỏ giọng mở miệng kêu Lý Ma Tử phối hợp ta đi đánh đèn.

Nam Quách tiên sinh có áo choàng Dạ Ma vốn có thể ẩn thân, giờ trong phòng tối om như mực, thuận tiện cho hắn hạ độc thủ với chúng ta.

Lý Ma Tử gật đầu, hai người chúng ta chậm rãi tới gần chỗ cổng thành.

Đối phương hẳn đã nhận ra ý đồ của chúng ta, tiếng xé gió nhanh chóng truyền tới. Ta dùng sức đẩy Lý Ma Tử vào thành, đồng thời hét lớn một tiếng: "Mau khai đèn!"

Cùng lúc đó, ta giơ song đao ra sau lưng cản lại một chút.

Ba một tiếng, ánh đèn gian phòng tỏa sáng.

Mở đèn Nam Quách tiên sinh thì không có gì đáng sợ. Ta nhanh chóng quay đầu lại, thấy một gương mặt em bé, nhưng trên gương mặt đứa nhỏ này lại có lệ khí rất nặng.

Xem ra đứa bé này chính là Nam Quách tiên sinh, hắn đầu chỉ tới bên hông ta, một cánh tay nắm chặt đoản đao, hơn nữa đã thập phần tiếp cận hông ta!

Ta cả kinh đổ mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu không phải Lý Ma Tử kịp thời mở đèn, đoản đao này hẳn là đã cắm vào trong hông ta, đến lúc đó cho dù đâm không chết ta, cũng sẽ chém đứt eo ta một nửa...

Xem ra tiếng xé gió vừa rồi chỉ vì mê hoặc ta, hắn cũng học được một chiêu lừa gạt.

Thấy ta đã có thể nhìn thấy hắn, hắn vội vàng thu hồi đoản đao, thân thể run rẩy một trận, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Ta biết rõ hắn lại trốn vào trong áo choàng dạ ma rồi, bất quá dưới ánh đèn khác với trong bóng đêm, cho dù hắn chui vào trong mai rùa, vẫn sẽ lưu lại một chút tung tích.

Ta lén ra hiệu với Lý Ma Tử, hắn gật đầu, đứng ở nơi đèn sáng nhất không nhúc nhích, Nam Quách tiên sinh sẽ không dám tới ra tay với hắn nữa.

Vừa rồi ta nhanh chóng dò xét trong phòng một lần, không nhìn thấy Đông Quách tiên sinh.

Hắn không có bản lĩnh của Nam Quách tiên sinh, đương nhiên không thể ẩn thân, cho nên tiếng đàn vừa rồi xuất hiện trong phòng không phải do hắn bắn ra.

Vậy là ai bắn được?

Ta suy nghĩ một chút ngắn ngủi, ý thức được trong phòng ngoài Nam Quách tiên sinh ra còn có một âm linh!

Dựa theo giọng nói phán đoán, rất có thể là con âm linh sống nhờ trong ngõ hẻm Đông Quách tiên sinh kia.

Ta không dám chủ quan, dùng sức chà xát Thiên Cung, để cho dương khí của mình càng nặng hơn một chút.

Bả vai Lý Ma Tử đã bị trọng thương, bây giờ chỉ có thể tự vệ, mà ta còn phải đề phòng Nam Quách tiên sinh còn gian trá hơn Âm linh. Hắn thật sự không rảnh để ý tới Âm linh, một lòng muốn bắt Nam Quách tiên sinh ra.

Từ sau khi Lý mặt rỗ đốt đèn, Nam Quách tiên sinh dường như trốn trong một góc không hề có động tĩnh gì.

Ta cười lạnh cầm song đao bắt đầu từ cửa phòng, từng tấc từng tấc một tiến hành kéo lưới tìm tòi!

Ta chỉ không nhìn thấy hắn, không có nghĩa là hắn không tồn tại, cho nên với việc bị ta lục soát ra, hắn khẳng định chạy trước một bước, chỉ cần hắn lên đường, ta có thể phát hiện đuôi cáo của hắn.

"Tiểu ca, phía sau huynh có vật gì đó!"

Ta mới đi chưa được mấy bước, Lý Ma Tử đột nhiên chỉ vào phía sau ta hét to một tiếng, ánh đèn cũng tắt trong cùng lúc!

Mẹ nó, ta nghĩ cũng không muốn trực tiếp vung đao bổ về phía sau, sau đó trực tiếp lăn một vòng trên mặt đất, đi tới bên cạnh cái ghế, vội vàng hô: "Manh tử cẩn thận, ả lùn kia ở bên cạnh ngươi!"

Hắn vừa chạy đến sau lưng ta thì chắc chắn là âm linh, nếu không thì không thể không lên tiếng trốn tránh sự kiểm tra của ta. Như vậy chó đánh đèn đành phải là Nam Quách tiên sinh mà thôi.

Lý Ma Tử không đáp lời, chỉ rên lên một tiếng, ta lo lắng hỏi hắn làm sao vậy. Hắn thở hổn hển nói không có việc gì, nhưng lại không cẩn thận ngã xuống một cái.

Ta nhất thời không biết nói gì, dặn dò hắn trốn đến góc, hắn lên tiếng, ta lúc này mới lên tinh thần chú ý động tĩnh bốn phía.

Ô ô...

Liên tiếp hai trận thanh âm truyền đến, cùng ngoài cửa sổ như ẩn như hiện Nhị Hồ tiếp lời, ta một tay bịt lỗ tai, tay kia bổ qua phải.

Lập tức một đạo âm linh vù vù bay lên trời, ôm một cây nhị hồ trong ngực.

Nương theo ánh trăng rốt cục ta thấy rõ bộ dáng Âm Linh này, nó một thân trường bào màu trắng, hai mắt không có con ngươi, sắc mặt cương nghị.

Trong đầu ta đột nhiên hiện lên một cái tên: Cao dần ly khai, cao thấp chia lìa bên bờ sông Dịch Thủy!

Kinh qua tầng thứ một ngàn ba một, cao dần ly khai.

Trong lịch sử Nhạc Khí cao dần rời rạc sử dụng là làm, nhưng bây giờ dùng là Nhị Hồ, có thể là lịch sử ghi chép xảy ra vấn đề, cũng có thể vì một ít nguyên nhân mà dần cách xa nhau trong Nhị Hồ.

Nghĩ đến nhiệm vụ ám sát Nam Quách tiên sinh đưa tới, trong lòng ta hơi động, chẳng lẽ âm linh trong áo choàng Dạ Ma là Kinh Kha?

Trong lịch sử Kinh Khang cùng cao giai cách quan hệ không bình thường, khi Kinh Lam đâm Tần Vương, từ cao dần cách một thân áo trắng tại bờ sông Dịch Thủy tiễn đưa hắn.

Y biết lần này đi bất luận là thành công hay thất bại đều phải chết! Vì vậy y rưng rưng đánh phủi, hát vang "Phong Tiêu hề dịch Thủy Hàn, tráng sĩ một đi hề bất phục câu chữ cổ đại" này.

Kinh Khang quả nhiên thất bại bị giết, Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, hạ lệnh truy nã dư đảng, bọn dư đảng bị bắt, chạy trốn, càng ngày càng đổi họ làm tửu bảo cho người khác.

Chủ nhân này thường xuyên có khách đánh Trúc, từ cao nghe xong lắc đầu liên tục. Hắn cảm thấy tiết tấu này tuy tốt, nhưng tiết tấu đánh rất kém, quả thực là chà đạp! Người hầu lập tức chuyển lời tới chủ nhân, thật ra là báo cáo với chủ nhân để bị trừng phạt.

Nhưng chủ nhân lại gọi cao dần tới trước đường, lệnh hắn xây ngay tại chỗ.

Khi cao dần ly trúc xong, tất cả tân khách đều phi thường thán phục, còn thưởng rượu cho hắn uống.

Lúc này đã dần không muốn ngụy trang nữa, liền khôi phục cách ăn mặc trước kia, mọi người thay phiên mời hắn xây dựng, tin tức này thậm chí truyền tới tai Tần Thủy Hoàng.

Vì thế Tần Thủy Hoàng cũng mời ông ta vào cung, có người nhận ra thân phận cao dần rời khỏi, nhưng Tần Thủy Hoàng không giết ông ta, chỉ là mờ mắt ông ta, sau đó thường xuyên để cao dần ly chế trúc cho mình nghe, mỗi lần nghe xong đều nhịn không được tán thưởng!

Tuy rằng sáu nước sớm đã bị diệt, nhưng thường xuyên tiếp xúc với Tần Thủy Hoàng, vẫn âm thầm trù hoạch cho bạn tốt của mình báo thù.

Hắn ở bên trong dùng chì, thừa dịp Tần Thủy Hoàng nghe khúc hát nhập mê hung hăng đập vào đầu Tần Thủy Hoàng, nhưng lại bị Tần Thủy Hoàng né tránh, cuối cùng hắn cũng bị Tần Thủy Hoàng xử tử.

Từ cao tới mức được truyền tụng về tình hữu nghị giữa Côn Bằng và Kinh Lam là vì sau khi Kinh Kha chết đi, chia thành những người một lòng báo thù cho bạn tốt, vượt xa cổ kim.

Nghĩ đến đây ta thầm kêu hỏng bét một tiếng, tranh thủ thời gian thối lui qua một bên dùng linh phù bảo vệ thân thể.

Nếu như ta thật sự bất hạnh đoán trúng, âm linh của Kinh Liêm đợi lát nữa đi ra và phối hợp với cao giai, ta nhất định sẽ bị bọn họ hợp lực giết chết!

Từ từ liếc nhìn ta một cái, thế mà không chủ động đuổi theo, mà là ngồi xếp bằng ở chỗ kia bắt đầu đàn tấu nhị hồ.

Ta mới thở phào một cái, liền phát hiện chính mình quá ngây thơ, bởi vì thanh âm Nhị Hồ sau khi chui vào đầu, ý thức ta có chút mơ hồ, chỉ một lát sau ta liền ngất ngây ngây ngất đi không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc.

"Tiểu ca của Trương gia, ngươi sao vậy?"

Lý mặt rốt cục gần ta lúc trước, ta cuống quít cắn đầu lưỡi, nhanh chóng đọc vài câu đạo đức Xuyến, lúc này mới ngăn cách tiếng nói lần lưỡi ở bên ngoài.

Nhưng điều này cũng khiến ta trở nên bị đày đi, bởi vì ta cự tuyệt giọng điệu đó cũng sẽ không nghe thấy giọng nói của Nam Quách tiên sinh nữa!

Không được, nhất định phải nhanh chóng giải quyết Âm Linh đang dần rời xa. Ta thở ra một hơi, yên lặng niệm thần chú, hai thanh Trảm Quỷ Thần, Song Đao bắt đầu dần dần tỏa ra hào quang màu xanh lá cây.

Theo tốc độ nói chuyện của ta tăng nhanh, lục quang chậm rãi chiếu sáng cả gian phòng, ta nắm lấy cơ hội hét lớn một tiếng, hướng phía trên cao từ từ ngồi xếp bằng trên mặt đất mà bổ tới.

Phụt...

Sau khi hạ xuống đất, ta trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, nhưng khi ngồi xếp bằng trên mặt đất thì lại không hề hấn gì.

Không biết từ lúc nào Nam Quách tiên sinh đã di động đến mức cao dần rời khỏi mặt. Khi ta xông lên trực tiếp cho ta một đao.

Cùng lúc đó, động tác dao động cao dần nhanh hơn, khúc nhạc càng thêm mê hoặc lòng người, ta thậm chí quên tránh né, may mắn Lý Ma Tử liều mạng từ trong bóng tối lao ra kéo ta qua một bên.

Lý Ma Tử nhẹ giọng đề nghị chúng ta tìm cơ hội chạy trốn, bây giờ chỉ là Nam Quách tiên sinh và một âm linh từ cao dần xa, nếu cộng thêm Đông Quách tiên sinh và Kinh Huyên, chúng ta có chạy thế nào cũng không thoát được.

Ta cười khổ nói xong bây giờ cho dù chạy trốn cũng không thoát, Đông Quách tiên sinh chậm chạp không vào được, thì ở ngoài khách sạn chờ chúng ta, chạy ra cũng chỉ là đụng vào mũi thương thôi.

Lý Ma Tử ủ rũ kéo ta trốn vào trong góc, ta cản hắn lại.

Ta cảm thấy hiện tại chạy trốn hoàn toàn vô dụng, Nam Quách tiên sinh có thể trong lúc bất tri bất giác tới gần chúng ta, mà cao thấp xa cách là âm linh, chúng ta giấu đi hắn cũng có thể tìm được.

Lý Ma Tử lại không từ bỏ ý định, tay chân nhẹ nhàng kéo ta trốn vào trong tủ quần áo, vừa tiến vào tủ quần áo, hắn liền lấy từ trong túi áo ra mấy tờ bùa dán lên trên cửa và góc tủ.

Sau đó hắn cười khổ giải thích một câu, nói cứ như vậy ít nhất cũng đảm bảo lúc Nam Quách tiên sinh tới đây, chúng ta sẽ không phát hiện ra.

Ta còn chưa hiểu sao hai mắt sáng bừng lên, Lý Ma Tử nói không sai, bất luận là Nam Quách tiên sinh hay âm linh xa lánh, chỉ cần cửa tủ bị mở ra là tương đương với thời gian cho ta phòng bị!

Ta bịt vết thương bên hông, để Lý Ma Tử xé áo khoác thay ta băng bó một chút, sau đó nắm song đao cẩn thận từng li từng tí nghe động tĩnh bên ngoài.

Trải qua thời gian rất lâu vẫn không có bất kỳ tiếng vang gì, trong lòng ta tự nhủ chẳng lẽ là bọn chúng đi rồi?

Ta cảm thấy có chút kỳ quái, ghé lỗ tai lên cửa tủ cẩn thận lắng nghe, nhưng vẫn không nghe thấy âm thanh nào.

"Tiểu ca."

Lý mặt rỗ kêu lên một tiếng, ta mới quay đầu hỏi hắn cái gì đó thì khanh lên một tiếng, một mảnh đao nhận mỏng manh từ khe hở của cửa hàng xuyên qua, sượt qua bên tai ta.

Bùm bùm bùm bùm!

Ta vẫn chưa tinh thần tỉnh táo, thanh âm gõ tủ của Nam Quách tiên sinh truyền vào. Ta vội che miệng mũi, cố gắng không phát ra chút âm thanh nào.

"Các ngươi ở bên trong, ta biết các ngươi ở bên trong."

Tiếng nói khàn khàn như trẻ con xuyên thấu qua ngăn tủ truyền vào, nghe mà ta cảm thấy một trận ác hàn.

Vừa mới gặp mặt hắn ngắn ngủi, nếu không phải nam nhân an ủi sớm nói với ta hắn là người lùn, có lẽ ta thật sự cho rằng hắn là hài tử.

Gã lùn cũng không tính là hiếm thấy, nhưng mà cái đầu không dài, tuổi tác cũng không lớn, chí ít trước kia ta chưa từng gặp qua.

Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, nhưng cứ cảm thấy tướng mạo của Nam Quách tiên sinh có chút buồn nôn!

Ta nhẹ nhàng thở ra một hơi, đem suy nghĩ của mình kéo trở về. Tình huống bây giờ nguy hiểm như thế, không thể nghĩ ngợi lung tung đồ vật gì cả.

Lý Ma Tử nhẹ nhàng nói "Trận pháp" hai chữ, ta trong nháy mắt nhớ tới trận pháp mình bố trí lúc trước, trong lòng hơi kiên định hơn một chút.

Khởi động trận pháp cần tinh huyết của ta, cũng may lúc ta bày trận thì cân nhắc hai sát thủ này khó đối phó, liền đồng thời bố trí nhiều trận nhãn, một người trong đó ở ngay bên cạnh ngăn tủ.

Bây giờ chỉ cần mở ngăn tủ ra, nhanh chóng nhỏ máu lên vị trí mắt trận là được.

"Xuất hiện đi, các ngươi mau ra đây đi."

Thanh âm của Nam Quách tiên sinh như là đang dụ dỗ người bị hại biến thái, khiến cho ta nổi da gà.

Ta nhanh chóng cắn đứt ngón tay, trích ra một giọt tinh huyết, sau đó co vào trong góc, dặn dò Lý Ma Tử một câu.

Lý mặt rỗ gật gật đầu, đi tới bên cửa, hít sâu một hơi rồi đá mở cửa, cũng may ở ngoài cửa không có người.

Ta nhân cơ hội đưa tay ra ngoài, đem tinh huyết nhỏ vào vị trí mắt trận, sau đó không dừng lại nữa thu tay lại, Lý Ma Tử nhanh chóng đóng cửa tủ lại, thậm chí thiếu chút nữa kẹp chặt tay ta.

"Tiểu ca, trận pháp này của ngươi có dùng được không?"

Lần này ta bố trí một trận vây linh trận đơn giản nhưng có tác dụng rất lớn, có thể nhanh chóng khởi động, âm linh vây khốn khu vực này, cho nên cho dù thật sự vô dụng với Nam Quách tiên sinh, cũng đủ để bắt được âm linh đang dần rời rạc rồi.

Nhưng sau khi ta nhỏ tinh huyết xuống một lúc lâu vẫn không có tiếng động, lúc này Lý Ma Tử mới nhẹ giọng hỏi một câu.

Ta chưa trả lại hắn, chỉ kỳ quái lẩm bẩm nói: "Ngươi có cảm thấy trong ngăn tủ hơi chật hay không?"

Trong bóng tối, ta không thấy rõ mặt Lý Ma Tử, chỉ thấy hắn sửng sốt một lúc lâu mới lắp bắp hỏi: "Tiểu ca... Sao ngươi lại ở đó nói chuyện?"

Lần này đổi lại là ta ngẩn người, bởi vì ta muốn lấy máu huyết nên vẫn đứng ở bên này.

Thanh âm Lý mặt rỗ như đang khóc vừa rồi: "Bên cạnh ta là ai..."

Thanh âm của hắn im bặt, ta cảnh giác che song đao trước ngực.

Tiếp đó ta nghe tiếng hít thở trầm thấp chậm rãi tới gần, sau đó là giọng nói biến thái của Nam Quách tiên sinh: "Chậc chậc, ngươi còn biết bố trí trận pháp."

"Ngươi đã làm gì hắn?"

Ta nuốt nước miếng, bày ra một tư thế phòng ngự, phòng ngừa hắn tới gần.

Nhưng ngăn tủ tổng cộng chỉ lớn như vậy, song đao dài nhỏ căn bản không cách nào thi triển ra, ngược lại nếu hắn dùng đoản đao ở đây sẽ thuận tay hơn rất nhiều.

Kỳ quái là Nam Quách tiên sinh như mèo vờn chuột, sau khi tới gần lại không có động tác gì, chỉ nhìn chằm chằm vào ta trong bóng đêm.

Đột nhiên, điện đồng hồ của ta vang lên, ta lấy ra điện thoại di động, vừa nhìn đã biết là con trai thương cảm.

Vừa định ngã xuống, Nam Quách tiên sinh lại cười lạnh bảo ta đeo lá đeo, bởi vì Lý Ma Tử vẫn còn ở trên tay hắn, ta bất đắc dĩ chỉ có thể nhận điện thơ.

Nam nhân chăn hộ chỉ xác nhận an toàn của mình, ta không dám nói bây giờ Nam Quách tiên sinh đang ở bên cạnh ta, chỉ nói hiện giờ ta đang rất an toàn.

"Ngươi đến khi nào?"

Theo bản năng ta hỏi ra câu này, sau khi hỏi xong có chút hối hận, nhanh chóng bảo nam Lương Nhiên lo âu chạy tới, sau đó liền treo máy truyền tin lên.

Nam Quách tiên sinh cười ha hả vài tiếng, ta nghe thấy cửa quầy có tiếng mở, tựa hồ có người đi ra ngoài.

Đợi như vậy cả buổi, rốt cục ta cũng xác định trong phòng tựa hồ không còn người nào khác, lúc này mới đẩy cửa tủ ra, sau đó mở đèn, vội vàng kiểm tra thương thế của Lý Ma Tử.

Cũng may Lý Ma Tử chỉ ngất đi trong chốc lát, ta ở trong đám người khác ấn một cái, hắn liền tỉnh lại, mặt mũi tràn đầy kinh hoảng nhìn quanh một chút, cho đến khi ta nói cho hắn biết đã an toàn, hắn mới thở ra một hơi.

"Sao ngươi lại đánh lui bọn họ?"

Lý Ma Tử hiển nhiên có chút không dám tin tưởng chúng ta có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, ta cười khổ nói chính mình cũng không biết, hắn ù ù cạc cạc bỏ đi, Đông Quách tiên sinh ở bên ngoài thậm chí còn không thèm lộ mặt.

Lý mặt rỗ hô lên: "Quản bọn họ đi như thế nào, tiểu ca, ngươi mau đỡ ta ra ngoài."

Ta đỡ hắn đến đế thấp, hai người căn bản không dám nghỉ ngơi.

Đông Quách tiên sinh và Nam Quách tiên sinh rút lui ù ù cạc cạc, ta và Lý Ma Tử trợn mắt nhìn nửa đêm mới xác định bọn họ sẽ không quay lại ngựa, lúc này mới bắt đầu thu dọn vết thương trên người.

Trên người ta ngược lại còn đỡ, chỉ bị Nam Quách tiên sinh đâm bên hông một đao. Nhưng tình huống của Lý Ma Tử có chút không tốt, bả vai hắn lúc trước đã bị nữ nhân quyến rũ phá nát, bây giờ lại bị âm linh từ từ rời xa, thương thế càng thêm nặng, xử lý càng thêm phiền toái.

Lý Ma Tử cười nói lão tử coi như là vì cứu bọn họ mà chảy máu, đợi khi trở về tiểu ca nhất định khen công lao của ta nhiều lắm.

Ta không nói gì mà quấn băng cho hắn, vỗ một cái lên bả vai không bị thương của hắn: "Ngươi tỉnh lại đi! Có thể trở về hay không vẫn chưa chắc đâu."

"Phi phi phi, loại lời nói ủ rũ này sao có thể tùy tiện nói ra."

Ánh mắt Lý Ma Tử biến đổi, túm lấy tay của ta gõ ba cái lên ngăn tủ bằng gỗ, sau đó hắn hỏi ta, có cảm thấy bọn Đông Quách tiên sinh hình như không muốn mạng chúng ta không?

Ta cũng có cảm giác này, nhưng luôn cảm thấy không thông. Dựa theo nam nhân có môi giới, hai người tới đây là để giết ta, nhưng vừa rồi nếu không phải bọn họ chủ động rút lui, ta và Lý Ma Tử khẳng định sẽ dữ nhiều lành ít.

đứng dậy trở thành một nam hết sức thích hợp nhất nghìn ba hết lùi lại.

"Được rồi, nghĩ mấy thứ này cũng vô dụng, hiện tại việc quan trọng nhất là mau chóng nghỉ ngơi, ai biết được bọn chúng đang có ý đồ quỷ quái gì!"

Ta nghĩ một chút cũng không có đầu mối gì, dứt khoát mặc kệ.

Lý mặt rỗ không sao cả gật đầu, một con ngã xuống giường, rất nhanh đã hô lên.

Ta đành bất đắc dĩ cười cười, cũng nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh, nhưng cũng không dám ngủ quá sâu, nghe được một chút động tĩnh liền mở to mắt cẩn thận dò xét trong phòng nửa ngày.

Rất nhanh ta phát hiện phương đông bắt đầu sáng trắng, ta mơ hồ đoán lý do bọn họ thối lui có lẽ là có quan hệ với ngày càng sáng tỏ.

Sát thủ, đặc biệt là Nam Quách tiên sinh, người dựa vào áo choàng Dạ Ma như vậy sẽ không thể lộ ra ngoài sáng được.

Trong hoàn cảnh sáng tỏ, thân thủ của hắn tối thiểu phải giảm xuống một đẳng cấp!

Ta không ngừng nghĩ tới chuyện Nam Quách tiên sinh và Đông Quách tiên sinh, đợi đến khi trời sáng rõ mới nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một đêm khẩn trương tinh thần trầm tĩnh lại, ta liền ngủ chết. Giấc ngủ này thật say, cũng không nằm mơ nữa.

Không biết đã ngủ bao lâu, ta cảm giác bên cạnh đột nhiên nóng lên, mở to mắt nhìn lại phát hiện Lý Ma Thụ nằm ở một bên.

Chỉ là hắn nóng cả người, vậy mà lúc này bị bệnh. Ta vội vàng bò dậy, chạy đến trước tửu lâu lấy một ít thuốc dùng men, trở về phòng lau lau cho hắn.

cồn giảm nhiệt rất hiệu quả, thế nhưng nhiệt độ vừa hạ xuống lập tức lại tăng lên, ta cau mày lại lau cồn một lần, nếu lần này còn không được, vậy chỉ có thể vào y viện.

Chờ chừng mười phút, toàn thân Lý Ma Tử lại một lần nữa nóng ran. Ta thở ra một hơi, tuy rằng đi ra ngoài có thể sẽ gặp phiền toái, nhưng nhìn thấy cái dạng chết của hắn, cũng chỉ có thể tới y viện.

Ta cõng Lý Ma Tử đã hôn mê xuống lầu, giơ tay cản một chiếc, chạy thẳng tới y viện gần nhất.

Kiểm tra xong thầy thuốc nói hắn cần ở trong phòng quan sát, có thể sẽ chuyển thành mủ, gấp gáp đem nguy hiểm ném ra ngoài chín tầng mây, vội vàng làm thủ tục trong bệnh viện.

Trái nhiệt độ trên người Lý Ma Tử hơi giảm, nhưng người vẫn chưa tỉnh lại, ta canh giữ ở bên cạnh đưa tin cho nam nhân thân thích, máy truyền tin vang lên đã lâu vẫn không nhận được, ta bất đắc dĩ viết thư cho hắn biết tình hình hiện tại.

Sau khi giải quyết xong những thứ này, ta mới gọi món ăn rồi ở trên bàn ăn điên cuồng một hồi, sau khi ăn no, ta lại đi một vòng trong phòng giam, tiện tay dán mấy tấm phù.

Làm như vậy bất quá là cầu an lòng, hiện tại tìm chúng ta gây sự đều là người, linh phù có thể ngăn cản cũng chỉ là âm linh bọn họ mang tới...

Buổi tối thầy thuốc kiểm tra Lý Ma Tử, nói muốn ngày mai lại tới xem thử. Nếu tình huống ổn định rồi thì cứ thua một ngày, nếu còn không chịu đốt cao thì phải suy xét tới phúc, bảo ta cứ buổi tối cẩn thận canh gác. Có chuyện gì thì lập tức thông báo cho thầy thuốc mà ta phụ trách.

Ta kéo một cái ghế ngồi bên giường bệnh, trong lòng mơ hồ có chút bất an, luôn cảm thấy có người đang rình mò chúng ta bên ngoài cửa sổ.

Nhưng trên thực tế bệnh gác ở lầu ba, hẳn là sẽ không có ai có thể từ cửa sổ nhìn chằm chằm chúng ta.

Ta bức bách chính mình thả lỏng lòng, trước nửa đêm ít nhất nghỉ ngơi một lát, bằng không nửa đêm sau sẽ càng không có tinh thần.

Nhưng ta chỉ có thể nhắm mắt, nghỉ ngơi mơ mơ màng màng.

Cũng không biết qua bao lâu, ta cảm thấy bản thân càng ngày càng lạnh, như đặt mình vào băng thiên tuyết địa vậy.

Ta rùng mình một cái, trong nháy mắt liền tỉnh lại, giương mắt nhìn phòng giam vẫn là phòng giam kia, nhưng góc tường vậy mà kết bông tuyết!

Lý Ma Tử nằm trên giường bệnh bờ môi đã phát xanh, giống như người chết.

Ta ngay cả vội vàng ghé vào sờ lên nhiệt độ của hắn, cũng may chỉ là bị đông lạnh một chút, còn chưa có chết đi.

Vội vàng dùng chăn kéo Lý Ma Tử chặt lại, lại cầm linh phù đặt trước ngực hắn, nhiệt độ cơ thể hắn cuối cùng cũng chậm rãi hồi phục, sắc mặt cũng bình thường.

Nhìn hắn bình thường, ta mới lên tinh thần, cầm song đao ở trong phòng quan sát.

Loại thời tiết này sẽ không có gì lạnh, huống chi còn kết tuyết? Nhất định là âm linh giở trò quỷ, chỉ là không biết lần này tới là bọn Đông Quách tiên sinh, hay là Hắc y pháp sư của Phổ Phổ.

Theo góc tường hoa tuyết kết càng lúc càng lớn, một đạo bóng dáng cũng càng ngày càng rõ ràng.

Là từ từ rời đi, sau khi nó xuất hiện không lập tức động thủ với ta, mà là phối hợp ngồi xếp bằng cạnh cửa sổ, âm u kéo nhị hồ.

Động tác của nó càng lúc càng nhanh, ta phát hiện nhiệt độ bên trong càng lúc càng thấp, sắc mặt mới chuyển biến tốt đẹp lập tức trở nên trắng bệch.

Không được, ta nhất định phải ngăn hắn lại!

Ta không nói hai lời nắm song đao đâm tới nó, lại không muốn đến gần nó trước ta, nhảy vọt lên cao cao cách đột nhiên, cả người bay đến vị trí đỉnh phòng, hai tay giơ Nhị Hồ đập ta tới!

Đây là thủ đoạn khi còn sống hắn dùng trúc nện Tần Hoàng, ta vô thức tránh ra sau, bên hông lại chợt mát lạnh, tiếp theo truyền đến đau đớn kịch liệt.

Ta cắn răng quay đầu, lại phát hiện Nam Quách tiên sinh không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở phía sau ta, đang dùng khuôn mặt trẻ con đáng sợ của ông cười lạnh ta.

Ta mới vừa định giơ đao đối phó hắn, thằng cha này vậy mà vung đoản đao vòng một vòng ở trong cơ thể ta.

Lúc này âm linh lại một lần nữa từ không trung bay xuống, lực đạo toàn thân ta bị vết thương bên hông rút sạch, đã không còn khí lực đi tránh.

Đúng lúc này ngoài cửa đột nhiên nhảy ra một đạo lam sắc quang ảnh, "Vù" một tiếng đánh bay cao dần ly khai.

Ngay sau đó một đạo bạch ảnh vọt vào, chụp lấy lam quang sắp rơi xuống đất, tiếp theo người đi đến bên cạnh ta ân cần hỏi: "Cửu Lân, ngươi thế nào?"

"Ha ha..."

Ta nhếch miệng cười một tiếng, hai mắt tối sầm lại, ngất đi.

Là nam nhân được âu yếm cứu ta trở về.

Sau khi tỉnh lại, ta phát hiện mình nằm ở ghế thấp tửu lâu, nam tử lo lắng đang ngồi một bên. Ta lắc lắc đầu, cười khổ nói: "May là ngươi tới kịp thời, chậm một chút nữa e rằng ta đã thấy Diêm Vương rồi, nói sao ngươi lại tìm được chúng ta?"

Nam tử sầu báo tiếp theo giải thích cho ta một chút, từ thái độ của ta qua loa hắn đã đoán được tình huống không thích hợp, cho nên vừa đến Mạn Cốc liền dùng điện thoại định vị hệ thống viết điện thoại truy tung vị trí của Nam Quách tiên sinh, mới có thể chạy đến trong thời khắc mấu chốt giúp ta đánh lui Nam Quách tiên sinh.

Hắn còn nói Lý Ma Tử bị phát sốt sở dĩ bị âm khí cao dần đụng vào thân thể, bất quá hắn đã rót phù thủy cho Lý Ma Tử, hiện tại Ma Tử đã không sao rồi.

Ta nghe có chút đỏ mặt, trước đó quá sốt ruột, thế cho nên ngay cả Ma Tử bị Âm khí ăn mòn cũng không nhìn ra.

Sau đó nam nhân chăn ấm này nghiêm mặt hỏi han một chút, ta đại khái nói một chút, hắn gật đầu nói còn được, ít nhất cũng đã tìm đủ tài liệu cứu chữa đám Doãn Tân Nguyệt.

Ta lại cười khổ nói hiện tại bọn Đông Quách tiên sinh đuổi theo không tha, căn bản không có biện pháp luyện chế giải dược, cũng không biết còn có thể kéo dài bao lâu? Chính là bọn họ cố ý kéo mình theo, chính là để cho ta rõ ràng giữ đồ vật cứu người, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn người bên cạnh chết đi.

Buổi tối nam tử lo lắng ra ngoài một chuyến, lúc trở về sắc mặt không tốt lắm, ta hỏi hắn làm sao, hắn nói cho ta biết vừa rồi hắn thử một chút, xem hiện tại có thể từ Thái Phổ đào tẩu không? Đáng tiếc ngay cả hắn cũng bị người ta nhìn chằm chằm, đi đến đâu cũng có gương mặt xa lạ đi theo.

Ta cười lạnh một tiếng, loại chuyện này ta đã sớm có chuẩn bị, Long Tuyền sơn trang không tiếc dùng nhiều tiền mời Đông Quách tiên sinh và Nam Quách tiên sinh loại sát thủ kinh thiên động địa này, đương nhiên không chịu để ta đào tẩu dễ dàng.

"Bây giờ phải làm sao? Cứ chờ như vậy đi." Ta nhíu mày.

Nam tử tốt lắc đầu nói những tên sát thủ này am hiểu nhất là ẩn núp trong bóng tối, bọn ta không có cách nào chủ động tấn công, chỉ có thể chờ bọn họ trở lại.

Ta thở dài ngồi xuống ghế dựa, ai biết bọn họ khi nào mới tới, nếu cứ chờ như vậy, không phải sẽ bị tiêu hao đến chết sao?

"Yên tâm, kiên nhẫn của đám sát thủ đều có giới hạn, bọn chúng sẽ không kéo dài quá lâu đâu."

Nam nhân chăn hộ ngược lại rất nắm chắc, chẳng qua hắn lo lắng nói với ta phải chú ý áo choàng Dạ Ma của Nam Quách tiên sinh.

Nam Quách tiên sinh am hiểu nhất là tới gần mục tiêu một cách vô thanh vô tức, trong tình huống mục tiêu còn chưa kịp phản ứng thì giết luôn người đi, không để lại một dấu vết nào, thương nhân nổi tiếng là Sơn Đông Âm vật Ninh Thiết chính là bị ngộ hại như vậy.

Ta gật đầu một cái, đã lĩnh giáo qua thủ đoạn của Nam Quách tiên sinh, nếu không phải nam nhân được âu yếm kịp thời tới đây, e là ta đã chết rồi.

"Ngày mai ta ra ngoài một chuyến, ngươi phải cẩn thận ở trong khách sạn! Đúng rồi, phải cất đồ cẩn thận, phòng ngừa bọn họ động tay động chân vào mấy thứ này." Nam nhân chăn hộ hiển nhiên rất lo lắng, nếu không hắn sẽ rất ít khi không yên lòng mà dặn dò như vậy.

Ta ừ một tiếng, hỏi hắn ra ngoài làm gì, hắn khoát tay không nói gì.

Lý mặt rỗ nhìn bóng lưng nam tử đứng đó, âm u hỏi ta có chú ý tới nam nhân chăn một cách không thích hợp hay không, giống như đang che dấu cái gì đó.

Ta đồng ý gật đầu, nam nhân vốn luôn lo lắng trong lòng.

Nhưng theo ta thấy, Đông Quách tiên sinh và Nam Quách tiên sinh hai lần trước sau đều đánh lén ta và Lý Ma Tử đều không đắc thủ, tuy lần này xảy ra chuyện suýt chút nữa nhưng vẫn được nam nhân cầu hôn cứu. Thấy thế nào thì phần thắng của chúng ta phải lớn hơn mới đúng, nhưng sao hắn lại có vẻ vô cùng lo lắng?

Đệ nhất thiên ba mốt, kế sát Nam Quách tiên sinh.

Đến khi nam nhân chăn trợ trở về thì sắc mặt hắn tốt lên rất nhiều, thì ra hắn lo lắng nhất là Long Thanh Thu sẽ đích thân xuất hiện nên đã ra ngoài tìm hiểu tình hình, cũng may lần này Long Thanh Thu không đến nên nguy hiểm sẽ giảm đi rất nhiều.

Sau khi nói xong nam tử chăn ấm lập tức dừng lại, giọng nói trầm thấp: "Trên đường ta vừa mới về bị người theo dõi, hẳn là hai sát thủ kia, đêm nay bọn họ nhất định sẽ đến."

"Có cách nào phá giải Ẩn Thân Y của hắn không?"

Lý mặt rỗ không vì nam nhân chăn tới mà an tâm, hắn là bị Nam Quách tiên sinh dọa cho vỡ mật.

Bất quá lời nói của Lý Ma Tử trong lúc vô ý lại khiến cho linh cơ ta khẽ động, phí hết tâm tư nghĩ biện pháp phá chiêu, vì sao không thể lấy gậy ông đập lưng ông?

Nghĩ đến đây ta không để ý tới hai người nữa, nhanh chóng xuống lầu tìm Ngũ Kim điếm ở phụ cận, mua một bó cương ti tinh luyện!

Đương nhiên, trước khi làm việc này ta đã nhìn kỹ xung quanh, Nam Quách tiên sinh và Đông Quách tiên sinh không còn ở đây, chắc chắn sau này chúng ta sẽ rút lui.

Ta không quản bọn họ, sau khi lên lầu cũng không nói nhảm với Lý Ma Tử, mở dây thép nhỏ như sợi tóc ra, lại đọc chú ngữ dùng châm vô hình lần thứ hai mài giũa, sau khi ta bận xong, sợi dây thép này tất cả đều trong suốt, hơn nữa sắc bén như đao!

Không sai, những sợi tơ này đã cứng đến mức mắt thường khó phân biệt được, ta thử đóng đèn lại, phát hiện ra những sợi tơ này hoàn toàn không nhìn thấy.

Trong lòng ta mừng rỡ, dùng châm vô hình đem cương ti xuyên thành một cái lưới lớn, cuối cùng dùng chú ngữ đem nó cố định tại vị trí sau cửa vài bước.

Nam nhân chăn ấm nhìn ta làm xong hết thảy, hai mắt tỏa sáng, còn Lý Ma Tử lại lắc đầu nói Nam Quách tiên sinh dù sao cũng là sát thủ, không thể không nhận ra chút đồ vật này được chứ?

Ta cười lạnh hỏi: "Nếu không phải tận mắt chứng kiến ta làm những chuyện này, các ngươi có thể nhìn thấy được không?"

Nam nhân chăn hộ vì để cho Lý mặt rỗ yên tâm, cầm một chén trà trên bàn ném về phía cương ti võng.

Chỉ nghe một trận rầm rầm vang vọng, trên mặt đất nhiều thêm một đống mảnh vỡ thủy tinh.

Lý mặt rỗ đập đầu lưỡi, giơ ngón tay cái lên với ta, sau đó tự giác đem mảnh thủy tinh vụn dọn dẹp sạch sẽ...

Nam nhân quyến rũ liếc ta một cái đầy khen ngợi, ta cười ha hả bắt đầu tỉ mỉ bố trí, để bọn họ chú ý chi tiết xung quanh, đừng bị Nam Quách tiên sinh phát giác!

Chờ ta bố trí xong, ba người chúng ta chen chúc ở trên một chiếc giường chờ đêm tối phủ xuống.

Lý Ma Tử cái rắm thối hoắc, có chút lo lắng hỏi ta liệu có hiệu quả hay không, ta trợn mắt: "Có hữu hữu dụng hay không đều phải xem đêm nay."

Không biết qua bao lâu, ta tựa hồ đã ngủ, một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến, ba người chúng ta bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy. Chỉ thấy cách chúng ta không đến một mét, một cái đầu trẻ con tròn vo đang đối diện chúng ta, một đôi mắt trợn thật to, trong ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Mà trong không gian không đến hai mét chung quanh, từng miếng thịt nát, mùi máu tươi tràn ngập khắp gian phòng. Cảnh tượng máu tanh thế này đáng lẽ phải kinh khủng dị thường, nhưng chúng ta lại cảm thấy vô cùng cao hứng.

Trong thịt nát, có một bóng người tuyết trắng không ngừng co giật, rất nhanh đã hóa thành khói mù tản đi.

Không nghĩ tới cũng theo đó tan thành tro bụi. Trong lòng ta mừng rỡ, đấu lâu như vậy, cuối cùng cũng giải quyết Nam Quách tiên sinh một cách dễ dàng.

"Các ngươi đã làm gì!"

Lúc này, ngoài cửa sổ vang lên tiếng gầm giận dữ. Ta thấy một bóng người cao ngạo mặc trường sam, chính là Đông Quách tiên sinh.

Hắn biết Nam Quách tiên sinh xảy ra chuyện cũng không dám tùy tiện đi vào, ta cười lạnh nhìn hắn, sau đó thu cương ti võng lại.

Chiêu này là ta học được từ Thập Nhị Tử Tiếu, chỉ tiếc không thể giải quyết cùng Đông Quách tiên sinh, dù sao dùng phương pháp này một lần là rất khó.

Cứ tiếp tục như vậy rất có thể Đông Quách tiên sinh sẽ không bị thương, ngược lại hoàn toàn không chú ý tới hại mình.

Tơ thép vốn vô cùng cứng rắn và sắc bén, mà ta bố trí là sợi chỉ thép mắt thường không thấy gì, Nam Quách tiên sinh không phải sẽ ẩn thân sao?

Vậy để hắn chui vào lưới thép ẩn thân của hắn cũng giống hắn.

Trước đó trong quá trình giao thủ với Nam Quách tiên sinh, ta phát hiện một vấn đề: mặc dù áo choàng Dạ Ma sẽ khiến hắn ẩn thân, nhưng ít nhiều gì cũng sẽ che tầm mắt của hắn.

Mà ta lại bố trí vô cùng chặt chẽ vênh váo, chỉ cần hắn xông vào trong phòng mấy bước, những sợi tơ thép này sẽ lún thật sâu vào thân thể hắn, càng giãy dụa thì sẽ càng lún sâu, mà Nam Quách tiên sinh gặp nguy hiểm chắc chắn sẽ liều mạng giãy dụa, cho nên kết cục hắn bị chia cắt là nhất định!

"Cẩn thận!"

Ta vừa lấy cương ti võng lại liền nghe nam nhân thích nhất gọi một tiếng, ngay sau đó hắn phi thân nhảy lên, một cước đá ta ra ngoài, vung tám thanh đại hán kiếm trong tay trực tiếp ghim vào chỗ ta vừa đứng.

Chỉ thấy một cái bóng màu đen bị nam nhân an ủi cắm trên mặt đất, vặn vẹo chui xuống lòng đất, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Nam nhân thương cảm suy nghĩ chút rồi nói, chắc hẳn đây là thủ hộ linh của Đông Quách tiên sinh. Quả nhiên, nam nhân chăn hộ vừa nói xong ta đã nghe bên ngoài truyền tới một tiếng phụt, chắc là Thủ Hộ Linh của Đông Quách tiên sinh đánh lén ta bị nam nhân thương, cho nên Đông Quách tiên sinh cũng bị thương.

Trước mắt Nam Quách tiên sinh đã thành xác chết, Đông Quách tiên sinh đấu không lại ta và vợ chồng, nhân lúc chúng ta còn chưa ra ngoài đã chuồn mất.

Chẳng qua trước khi đi hắn lại cười lạnh một tiếng: bảy ngày sau là ngày chết của chúng ta!

Ta đuổi tới trước hai bước, lạnh giọng hỏi hắn là có ý gì, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Không sợ nói cho các ngươi biết, trên tay ta có một món thần khí của Long Tuyền sơn trang, các ngươi trốn không thoát đâu... Không trốn thoát được đâu!"

Ta kinh ngạc, ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng Đông Quách tiên sinh đâu.

Nếu muốn đuổi theo, nam nhân thích khách lại ngăn cản ta, ta lo lắng hỏi Long Tuyền sơn trang hắn còn có thần khí gì?

Sắc mặt nam tử đáng thương vô cùng khó coi, thấp giọng nói một câu, sợ bọn họ lấy được cái kia...

Hắn không giống như đang nói chuyện với ta, ngược lại như lẩm bẩm với không khí, nhưng ta có thể nghe ra sự hoảng loạn của hắn, không khỏi càng thêm lo lắng, nhưng nói thế nào thì nam nhân cũng không trả lời.

Bất quá hắn lại hỏi ta một ít vấn đề kỳ quái, đại khái chính là gần đây ta có bị người lấy đi tóc tóc hoặc là lấy đi tinh huyết hay không?

Ta không chắc lúc này mình thường xuyên đánh nhau với người khác, dù là đám người Đông Quách tiên sinh dính máu và lông ta lúc nào cũng không chừng.

Thần sắc nam tử sau khi nói xong ta đột nhiên trở nên khẩn trương, ta lập tức phản ứng lại: "Chẳng lẽ thần khí của Long Tuyền sơn trang có quan hệ với chuyện này?"

Nam tử chăn hộ gật đầu lại lắc đầu, hắn cau mày nói món thần khí kia tác dụng lên người ta tựa hồ không cần thiết, điều này khiến ta có chút buồn bực?

Có điều nếu hắn đã nói như vậy, càng nói rõ thần khí của Long Tuyền sơn trang tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Ta tiếp tục truy hỏi, nam nhân có điều chỉ lắc đầu nói còn không xác định được, không cần làm mọi người đều kinh hoảng theo.

Lý Ma Tử chỉ đứng một bên nhẹ nhàng nói: "Thần khí này không đúng là chỉ là Đông Quách tiên sinh lâm thời bịa chuyện dọa chúng ta, thật sự không cần phải tin tưởng."

Tuy ta cảm thấy lời Đông Quách tiên sinh nói lúc đào tẩu không có khả năng là giả, thế nhưng liên tiếp hai ngày cũng không có phát sinh chuyện gì, ta cũng yên lòng, hỏi nam nhân lo lắng khi nào đi đối phó đám hắc y pháp sư kia.

Tuy rằng bọn họ không phải chủ lực, nhưng luôn luôn tránh né gây phiền toái cho chúng ta, giống như ruồi bọ đáng ghét, thật sự là đáng ghét.

Bây giờ Nam Quách tiên sinh đã chết, Đông Quách tiên sinh có lẽ cũng sẽ yên tĩnh một thời gian. Vừa vặn có thể không ra tay đối phó hắc y pháp sư.

Nam nhân đáng thương lại ủ rủ muốn ta chờ một chút, nói bây giờ không phải là lúc thích hợp!

Ta lại vô cùng lo lắng, kéo dài thêm một ngày, bọn Doãn Tân Nguyệt cách tử vong càng gần, nhưng nam nhân lo âu mãi không tỏ thái độ, ta lại không thể một mình xông lên được.

Đã là ngày thứ ba cách Đông Quách tiên sinh đào tẩu, ta sầm mặt nói: "Ngươi không đi ta sẽ đi một mình, Tân Nguyệt bọn họ không chịu nổi!"

Nói xong ta thu thập một chút đồ đạc cần thiết, chuẩn bị ra ngoài, nam nhân sai vặt muốn ngăn cản, nhưng không biết vì sao vừa nhấc tay lên liền hạ xuống.

Ta tưởng rằng hắn thật sự không muốn đi, cho nên bực bội đi ra ngoài cửa. Lý Ma Tử vừa thấy không thích hợp vội vàng đi tới khuyên nhủ ta, nhưng ta thực sự quá lo lắng, căn bản nghe không lọt vào lời bọn họ nói.

Bịch bịch!

Tay của ta đã nắm được cánh cửa, sau lưng truyền đến một tiếng rầm, ta vội vàng quay đầu lại, phát hiện nam nhân có vẻ mặt tái nhợt đang nằm dưới ghế, gắng gượng chống đỡ thân thể muốn ngồi dậy một lần nữa ngã xuống.

Lý mặt rỗ bị dọa cho ngây ra như phỗng, hắn ấp úng nói: "Hình như hắn bị bệnh rồi!"

Ta kinh hãi thất sắc tiến lên đỡ nam tử có vợ ngồi xuống ghế dựa, hỏi hắn chuyện gì xảy ra.

Hắn lắc đầu nói nói không việc gì, sau đó nhắm mắt không nói thêm gì nữa, ta lại không tin tưởng hắn nữa.

Sắc mặt của hắn tái nhợt đến đáng sợ, xem ra đã bị thương rất nặng, làm sao có thể không có chuyện gì chứ?

"Có phải nó có liên quan tới thần khí mà Đông Quách tiên sinh nói không?"

Ta lo lắng hỏi một câu, nam tử lo lắng suy yếu nói một câu không phải, rõ ràng không muốn nói chuyện với ta.

Ta và Lý mặt rỗ đỡ hắn nằm xuống giường, hắn ngủ khoảng chừng hai ba điều, thoạt nhìn tựa hồ lại tốt hơn một chút, ta rất bận bưng chén nước tiến đến hỏi hắn cảm giác như thế nào.

Hắn không nhận ly, chỉ nhấc cái chăn lên thản nhiên nói: "Chúng ta đi ra ngoài một chuyến thôi."

"Làm cái gì?" Ta bưng chén nước khó hiểu hỏi.

Hắn thản nhiên nói: "Đương nhiên là đi tìm hang ổ của Hắc y pháp sư."

Ta nghi hoặc nhìn hắn, rõ ràng trước đó còn nói không phải lúc, hiện tại lại đột nhiên lo lắng như vậy, cho nên ta lắc đầu để hắn nghỉ ngơi.

Bộ dáng hiện tại của hắn khiến ta vô cùng bất an, ta nào dám dễ dàng ra tay.

Nhưng hắn vẫn kiên trì nhất định phải đi ra ngoài, nói chính mình vừa rồi bởi vì quá mệt mỏi nên mới ngã xuống.

Sở dĩ lúc trước không đi là vì muốn chắc chắn Đông Quách tiên sinh có ngóc đầu trở lại hay không. Hiện tại xem ra là sẽ không rồi, cho nên ông ta có thể không lo lắng mà đi gây sự với pháp sư áo đen.

Chuyện trước sau bất quá mấy giờ, nhân vật của hai người chúng ta lại điều qua, ta cũng có chút dở khóc dở cười.

Tuy nhiên ta không lay chuyển được hắn, chỉ có thể gật đầu đi theo hắn ra ngoài, để lại Lý Ma Tử trông giữ ở khách điếm.

Nam nhân chăn bông đi vô cùng chậm, có lúc đi vài bước lại phải thở dốc, càng khoa trương là có một lần muốn vượt qua một cầu thang vô cùng thấp, hắn lại giơ chân đột nhiên đồng thời ngã xuống.

Cũng may ta dọc theo đường đi đều quan tâm hắn, mới không để cho hắn ngã mạnh.

"Rốt cuộc ngươi bị làm sao vậy?"

Ta cau mày, không đợi hắn trả lời đã nói thêm một câu: "Ngươi đừng nói với ta là ngươi không sao nhé, bộ dạng như không có vấn đề gì mà?"

Nam nhân quyến rũ khoát tay áo, nhưng cuối cùng lời nói ra miệng lại nuốt xuống, ta cũng không làm gì được hắn.

Nhưng như vậy thì hắn không thể tiếp tục tìm thêm pháp sư gì khác, ta đánh xe chạy thẳng tới tửu lâu, nam nhân kia hình như biết tranh chấp với ta cũng vô dụng, liền nhắm mắt cho đón.

Từ hậu kính ta không ngừng đánh giá nó, lúc này mới phát hiện trên mặt nó không có một tia huyết sắc, nếu không phải nó còn đang phập phồng, ta thật sự sẽ cho rằng nó hiện tại chỉ là một cái xác!

Đầu một nghìn ba ba quyển, đinh đầu bảy mũi tên thư.

Nhìn bộ dáng này của hắn, ta mơ hồ đoán được có quan hệ với thần khí của Long Tuyền sơn trang.

Nhưng rốt cuộc là thần khí thế nào mới có thể cách xa ngàn dặm, trực tiếp khiến một tuyệt thế cao thủ như con trai được mẹ thương hấp hối?

Trở lại khách sạn, Lý mặt rỗng hiếu kì hỏi ta đã xảy ra chuyện gì? Ta đặt vẻ mặt chỉ chỉ chỉ nam tử đứng bất an, hắn hiện tại đã suy yếu không thể đứng vững, trên đường về đều là dựa vào ta phải chống lại mới kiên trì được.

Ta sẽ dìu nam nhân an ủi xuống ghế ngồi, hắn cười nói không sao, nói mình chỉ mệt thôi.

Đương nhiên ta không tin, nhưng biểu hiện bên ngoài thì không có vạch trần hắn, ta biết việc này có liên quan tới lời nói trước khi Đông Quách tiên sinh chạy trốn, nhưng nam nhân chăn nuôi cố ý không nói, ta cũng không có cách nào.

Đêm đó ta và Lý Ma Tử nơm nớp lo sợ suốt một đêm, ngày hôm sau tình trạng lo cho nam nhân càng thêm không tốt. Mắt hắn tối sầm, nằm trên giường dường như sắp không còn hơi thở.

Từ đại đường ta mang điểm tâm lên, nam nhân chăn nuôi trợn tròn mắt nhìn ta, nhưng lại không có sức để nói chuyện, ta đưa bánh bao đến bên miệng hắn cũng không có ý định ăn, chỉ là suy yếu lắc lắc đầu.

Nhìn bộ dáng này của hắn, trong lòng ta càng lúc càng khó chịu, bưng chén nước cho hắn uống, ai ngờ hắn lại không có biện pháp nuốt vào, nước theo khóe miệng lại chảy ra.

Trong ánh mắt hắn ta cũng tràn đầy tuyệt vọng, ta cứ như vậy ngồi bên giường nhìn hắn ta, khi thì hắn ta tỉnh lại khi thì hôn mê, có đôi khi hô hấp sẽ đột nhiên ngừng lại, khiến ta sợ đến mức nín thở theo.

Cứ giày vò như vậy một ngày một đêm, nam nhân chăn quấy cũng không chuyển biến tốt đẹp, sắc mặt càng ngày càng trắng, thoạt nhìn giống như người bệnh tuyệt bệnh chờ đợi thần tử giáng lâm.

Lý mặt rỗ gọi ta tới một bên, lo lắng hỏi nam tử có phải bị bệnh gì không, ta lắc lắc đầu nói: "Mới nhất thân thể ra sao, ngươi cũng không phải không biết, còn nói cái gì mà mấy ngày bệnh lại có thể đem người làm thành như vậy?"

Lý mặt rỗ quay đầu nhìn nam tử đứng trên giường, thở dài một hơi thật sâu.

Cả ngày ta đều cố gắng cho nam nhân ăn cơm, nhưng không lần nào thành công, hắn ta ngẫu nhiên tỉnh lại, cũng là một bộ dạng ánh mắt trống rỗng.

Vẻ mặt ta trầm xuống, không biết nên nói gì, hắn miễn cưỡng kéo khóe miệng cười cười, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng chỉ là mở to miệng, nhưng không phát ra thanh âm.

"Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Ngươi nói cho ta biết được không? Ngươi định cứ như vậy chờ chết hay sao."

Ta gấp gáp rống lên một câu, nam nhân đáng thương nhìn ta, ngữ khí suy yếu mà tuyệt vọng: "Là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư!"

Đợi cho năm chữ này rơi xuống, hắn đã bất tỉnh nhân sự, mà tay chân lại lạnh lẽo đứng nguyên tại chỗ. Cuối cùng ta cũng biết vì sao hắn không nói, bởi vì có nói, ta cũng không có cách nào cứu hắn...

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư!

Ta quá sợ hãi, sắc mặt trắng bệch nhìn nam tử âu yếm nằm trên giường cơ hồ muốn ngừng thở, cảm thấy bất lực thật sâu.

"Tiểu ca, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư này rốt cuộc là thứ đồ chơi gì?"

Lý mặt rỗ xoa tay, bất an hỏi ta, ta lại không nói được lời nào, nhắm mắt lại nghĩ cách.

Người thường xem tiểu thuyết cổ điển hẳn là phi thường quen thuộc, từ Đinh Đầu Thất Tiễn Thư này xuất hiện sớm nhất trong Phong Thần Bảng, là một trong mười đại thần khí thời thượng cổ, cùng cấp bậc với phiên thiên ấn, Trảm Tiên Kiếm.

Nghe đồn năm đó Khương Tử Nha suất lĩnh đại quân chinh thảo thương triều, nửa đường gặp một vị đạo sĩ Triệu Công Minh ngăn cản.

Triệu Công Minh này là cao thủ nhất đẳng trong Tiệt Giáo, cưỡi một con hổ đen, tay cầm roi thép, trong nháy mắt đã đánh chết hơn mười mãnh tướng thủ hạ của Khương Tử Nha.

Khương Tử biết cứ tiếp tục như vậy, không chỉ không chiến thắng được Triệu Công Minh, còn có thể kéo dài thời gian đại quân, vì vậy liền nghĩ đến một biện pháp âm hiểm, vụng trộm mượn một món thần khí: Đinh Đầu Thất Tiễn Thư.

Cái gọi là Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, chính là bảy mũi tên gỗ đào lai lịch không rõ ràng, trong bảy mũi tên này ẩn chứa một cỗ lực lượng nguyền rủa cường đại.

Chỉ cần lấy được tóc hoặc là máu tươi của mục tiêu, viết lên sinh nhật của hắn, sau đó dán ở trên bù nhìn người rơm, mỗi ngày dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư bắn một mũi tên. Trước bắn tứ chi, lại bắn hai mắt, cuối cùng bắn vào trung tâm khẩu, chỉ cần toàn bộ thất tiễn đi, dù là thần tiên cũng khó thoát.

Dựa vào cái này, Khương Tử Nha thuận lợi diệt trừ Triệu công minh, cũng giành được thắng lợi cuối cùng.

Triệu Công Minh có tu vi gần với Vô Thượng Thần cấp, dưới Đinh Đầu Thất Tiễn Thư cũng không hề có sức hoàn thủ, huống chi là nam nhân được âu yếm?

Ta thở phào một hơi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, lần này Long Thanh Thu vì giết ta xem như đã bỏ ra vốn gốc, thậm chí ngay cả cái này cũng cho hai sát thủ.

Không đúng!

Ta nhìn nam nhân chăn hộ, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, đột nhiên ý thức được mục tiêu lần này của Long Thanh Thu hình như không phải là ta, nếu không ta đã sớm bị người ta giết.

Hẳn là Long Thanh Thu cố ý mượn người bệnh đến tìm ta gây phiền phức, mục đích cuối cùng là dẫn nam nhân được an ủi ra sau đó diệt trừ.

Chiêu này không thể gọi là không âm độc, nếu như chúng ta nhìn thấu mục tiêu chính thức của bọn họ, không cho nam nhân được an ủi ra tay, người bên cạnh ta, kể cả ta cũng sẽ phải chết, Long Thanh Thu cũng không thiệt.

Nếu như không biết điều thì cầm lấy cái mạng nam của mình rồi đối phó với chúng ta, Long Thanh Thu có thể cũng chỉ là chuyện nhỏ!

"Ngươi yên tâm, ta nhất định muốn giải cứu ngươi!"

Thấy nam nhân chăn tớ đã nhắm hai mắt, ta không chắc chắn hắn có nghe thấy hay không, nhưng lại nói một câu nghiêm túc, như thể chỉ có vậy mới khiến mình được thả lỏng.

Hiện tại, cuối cùng ta đã hiểu được vì sao nam nhân được cho thuê trước đó lại đột nhiên bất thường muốn tìm đám hắc y pháp sư kia. Chính vì hắn biết mình không chống đỡ được bao lâu, cho nên nhất định phải thay ta giải quyết hết phiền toái trước khi chết này.

Đáng tiếc hắn vẫn đánh giá thấp uy lực của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư!

Ta như phát điên tìm kiếm tung tích Đông Quách tiên sinh. Thời hạn bảy ngày của Đinh Đầu Thất Tiễn Thư còn thừa lại hai ngày. Nếu trong hai ngày này ta không tìm thấy Đông Quách tiên sinh cũng thành công ngăn cản hắn, nam nhân thương cảm chỉ có một con đường chết.

Mắt thấy mặt trời hôm nay sắp xuống núi, ta mệt mỏi trở về khách sạn, Lý Ma Tử lắc lắc đầu với ta, nói nam nhân chăn ấm không có chút dấu hiệu tỉnh lại.

Ta ngơ ngác nhìn nam nhân chăn ngựa, chuyện trước kia như đèn kéo quân lướt qua trong đầu, ta rốt cuộc sụp đổ ngã ngồi bệt xuống đất, nước mắt không tự chủ được chảy xuống.

Không biết qua bao lâu, ta thở ra một hơi, hung hăng cho mình một cái tát.

Mới đầu còn chưa chết mà ngươi còn ở đây khóc tang làm gì!

Ta dùng tay áo lau lau nước mắt lung tung, từ trên mặt đất ngồi dậy, tuy rằng muốn tỉnh táo lại, nhưng vẫn cảm thấy lực bất tòng tâm.

Đây là tại ong luật, mấy năm nay ta tích lũy được một cái quan hệ cũng không có cái nào dùng được, cũng không có người nào gặp qua Đông Quách tiên sinh, cõng nhị hồ độc đầu đường bán nghệ cũng không ít hoa nhân, nhưng mỗi lần chạy tới đều là thất vọng.

Sau một đêm đi ngược lại trong tửu điếm, sáng sớm hôm sau ta đã xông ra ngoài, tìm một con phố bên đường, càng đi vào trong lòng càng thêm lo lắng.

Thật sự mệt mỏi không đi nổi nữa, ta tùy tiện tìm một cái hàng nhỏ đầu đường ngồi xuống, muốn uống từng ngụm từng ngụm uống. Sau khi uống xong thì buông bát xuống, đứng dậy chuẩn bị tiếp tục đi tìm Đông Quách tiên sinh.

"Ca ca, mua đóa hoa đi." Lúc này một giọng nói thanh thúy truyền đến.

Ta vẫn chưa kịp rời khỏi chỗ ngồi, nghe thanh âm kinh ngạc quay đầu lại, ở chỗ này có thể nghe được âm thanh cũng không tính là kỳ quái, nhưng vừa thấy mặt là nói trong tiếng cười thì cũng không nhiều.

Đây là một cô gái rất đáng yêu, nếu là bình thường con nhất định sẽ bỏ tiền ra mua một ít, nhưng bây giờ con thật sự không có tâm tình, liền khoát tay nói một câu không có tâm tình.

"Ca ca đang tìm người sao?"

Giọng nói của một cô gái kéo ta ngay tại chỗ, ta đột nhiên ngồi xổm xuống, hai tay vịn cánh tay của nàng hỏi: "Làm sao ngươi biết, có phải ngươi đã gặp người kia hay không?"

Tiểu cô nương cau mày, lúc này mới phát hiện khí lực trên tay mình quá lớn, vội buông ra nói: "Thật ngại quá, tiểu muội muội, ngươi nói cho ca ca, có phải ngươi đã gặp người đó rồi không?"

Bài ca thứ nhất thiên tam thập tứ thiên bi thương

Bé gái gật đầu, cô bé nói với ta là có một người mù thuộc hạng hai, bảo ta tối mai bảy gặp mặt ở ụ tàu, nói xong cô bé nhét một tờ giấy vào cho ta.

Ta mở giấy ra, bên trên ngoại trừ địa chỉ cụ thể còn có một câu: Không muốn hắn chết, ngày mai sẽ ngoan ngoãn tới gặp mặt!

Ngày mai bảy điểm... Chuyện chó này là Đông Quách tiên sinh không muốn cho ta thời gian phản ứng.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ đã không còn biện pháp nào khác, ta chỉ có thể kiên trì chờ đợi ngày mai đến.

Đến khi trở lại tửu lâu, sắc mặt của nam tử kia càng trắng bệch hơn, ta vô cùng lo lắng. Cho dù khả năng của ta đang từ từ tăng cao, nhưng nam nhân chăn nuôi vẫn luôn chiến đấu không thắng trong lòng ta, đây là lần đầu tiên ta thấy hắn nằm trên giường không dậy nổi, có vẻ như sẽ chết ngay tức khắc.

"Có tin tức gì về Trương gia tiểu ca không?"

Lý mặt rỗi bất an hỏi, ta gật đầu nói Đông Quách tiên sinh hẹn ta ngày mai gặp mặt, Lý mặt rỗ kích động mắng một câu: "Trời ạ, ngày mai lão tử cùng đi với ngươi, đem người mù thiên đao vạn quả!"

Ta lắc đầu bảo hắn ở khách sạn trông nom nam nhân thích ăn mặc, nếu hai người chúng ta đều đi ra ngoài, lỡ như... nam nhân cầu hôn xảy ra chuyện gì, dù có giết Đông Quách tiên sinh cũng vô dụng.

Ngực Lý Ma Tử phập phồng không ngừng, hiển nhiên là tức giận, qua một hồi lâu hắn mới chậm rãi khôi phục bình tĩnh, gật gật đầu để ta yên tâm, hắn nhất định sẽ chiếu cố tốt nam tử thương vong.

Cả đêm qua ta không ngủ, lúc hừng đông đã nằm nhoài xuống giường ngủ rồi. Lúc tỉnh lại đã là năm điểm của buổi chiều. Đầu tiên ta tắm rửa một chút, lại dọn dẹp một chút rồi mới rời khỏi quán trọ đi về phía ụ tàu.

Lúc rời đi, Lý Ma Tử bình tĩnh nói chờ ta trở về, nhưng sâu trong ánh mắt lại tuyệt vọng, nam nhân được âu yếm đã gần kề tử vong, làm sao còn có thể trông cậy chăm sóc Lý Ma Tử.

Tuy ta biết mình bỏ đi lần này không thể có quyền chủ động gì, nhưng ta cũng không muốn làm mình trông quá chật vật, như vậy Đông Quách tiên sinh chỉ càng thêm kiêu ngạo!

Kỳ thật ụ tàu cách tửu lâu cũng không xa, lúc trước ta cũng đã đi tìm, nhưng không phát hiện bất luận dấu vết gì, nghĩ đến hẳn là nơi hai ngày nay Đông Quách tiên sinh tình cờ tìm được.

Bảy điểm, ta đã đúng giờ xuất hiện ở ụ tàu, một người địa phương đen gầy dẫn ta vào. Khu này ba mặt đều ở trên đất liền, dân bản xứ dẫn ta đến nơi đó là chỗ giám sát hàng nước láng giềng.

Đây là một khu vực rất trống trải, xung quanh cũng không có ngừng thuyền, chắc Đông Quách tiên sinh cũng an bài không ít.

Nhưng ta đến nơi rồi lại không thấy được Đông Quách tiên sinh, trong lòng không khỏi nắm chặt, nhỡ đâu Đông Quách tiên sinh chỉ cố ý dẫn ta tới đây thì làm thế nào?

Ý nghĩ này chậm chạp không lộ diện theo Đông Quách tiên sinh, khiến ta càng lúc càng bực bội, không khỏi hô to lên, nhưng vẫn không thấy ai đáp lại.

Ta thầm hận một tiếng, quay đầu chạy ra ngoài, nếu Đông Quách tiên sinh tới khách sạn trước, mẹ nó Lý mặt rỗ nhất định phải chết không nghi ngờ!

Nếu như... Ta nói là nếu như nam nhân chăn nuôi thật sự không cứu được, chí ít tại thời khắc cuối cùng ta muốn ở bên cạnh hắn, không thể để cho hắn cứ như vậy cô đơn.

Ô!

Giọng nói bi thương thanh thúy đột nhiên từ sau lưng ta truyền tới. Ta chợt quay người, phát hiện Đông Quách tiên sinh vậy mà lại ngồi cách đó không xa, sắc mặt đờ đẫn, ngón tay nhanh chóng gẩy dây cung.

Tuy ta hận không thể lập tức giết Đông Quách tiên sinh, nhưng ta không thể không thừa nhận, giờ phút này thoạt nhìn hắn cực kỳ bi thương, trong giọng nói của hắn cũng tràn ngập cảm xúc bi thương.

Ta cứ thế nhìn hắn, hồn nhiên quên mình tới đây làm gì, nghe điệu nhạc của hắn, con mắt không khỏi ướt đẫm.

Xoẹt xoẹt...

Nhị giai thanh âm đột nhiên thay đổi, im bặt dừng lại.

Cảm xúc bi thương còn chưa kịp thu lại, ta đã thấy Đông Quách tiên sinh phẫn nộ đứng dậy, nhìn ta điên cuồng, nói từng câu từng chữ: "Hóa ra ngươi cũng biết bi thương?"

Ta mới phát hiện trên người hắn mặc áo choàng Dạ Ma mà lại là của Nam Quách tiên sinh! Ta còn tưởng khi Nam Quách tiên sinh chết thì mũ này cũng đã cùng nhau hủy diệt đi rồi.

Tuy nhiên ta rất rõ ràng áo choàng Dạ Ma này đã là thùng rỗng kêu to rồi, thủ hộ linh của Nam Quách tiên sinh đã cao thấp hồn phi phách tán, áo choàng Dạ Ma này ngoại trừ có thể khiến người ta ẩn thân thì đã không còn tác dụng gì khác.

Ta tương đối gay gắt nhìn hắn, nếu đã hẹn ta ra đây chứng tỏ hắn có điều yêu cầu, nếu không trực tiếp giết chết ái nam, căn bản không cần phải hành hạ như vậy.

Đông Quách tiên sinh không trả lời ta mà hỏi lại một câu: "Ngươi có biết Nam Quách đối với ta thì có ý nghĩa thế nào không?"

Ta nhìn bộ dạng thống khổ của hắn, trong lòng có chút cổ quái, luôn cảm thấy tình cảm của hắn có chút khác với Nam Quách tiên sinh.

Có điều rõ ràng hắn không để ta trả lời, hỏi xong hắn liền tiếp tục kể chuyện giữa hắn và Nam Quách: "Nam Quách khác với những người khác, ta vốn là người mù, chỉ là qua loa, sống không khác gì một tên ăn mày. Nhưng Nam Quách lại không chê ta, sau đó ông ấy phát hiện thanh nhị hồ này lại là một kiện âm vật, liền chậm rãi dẫn dắt ta đi tới vòng sát thủ của âm vật."

Đông Quách tiên sinh tựa hồ lâm vào hồi ức, thỉnh thoảng gảy dây đàn một cái: Ngươi biết không? Âm linh vốn ở trong Nhị Hồ Tử rất rời xa.

Ta đột nhiên nhìn về phía hắn, âm vật và âm linh bình thường hợp hai làm một. Nếu ngay từ đầu trong hồ nước đã cao dần rời đi, như vậy âm linh trong áo choàng Dạ Ma hẳn là Kinh Khang!

Nói vậy là hai người bọn họ đã từng đổi Thủ Hộ Linh của nhau?

Quả nhiên, hắn lại mở miệng: "Sau khi Kinh Khang và cao dần rời khỏi Dịch Thủy, không còn gặp mặt nhau nữa, để lại cho cao giai rời xa chỉ còn lại vĩnh viễn đuổi theo. Không ngờ ngàn năm sau bọn họ lại gặp nhau, cho nên ta và Nam Quách quyết định bảo vệ lẫn nhau, đổi lại thủ hộ linh, điều này cũng khiến chúng ta càng thêm ăn ý."

"Ngươi không biết ta thích Nam Quách tới mức nào đâu. Ngươi không chỉ giết nó mà còn khiến nó thê thảm như vậy. Cho nên ta cũng muốn ngươi nếm thử mùi vị bi thương!"

Vốn dĩ lời nói ẩn tình mạch, lại nghe khiến toàn thân ta nổi da gà, cảm giác quái dị vừa rồi đã được đánh dấu, hóa ra Đông Quách tiên sinh và Nam Quách tiên sinh lại là một đôi đồng nam!

Khó trách tình so kim kiên, cho dù là tiền thưởng kếch xù cũng không khiến hai người trở mặt thành thù.

Chút này trái ngược với cao dần giống như Kinh Khang, trong dã sử từng có ghi chép, tình bạn giữa Cao Tiến và Kinh Kha dường như đã vượt qua quan hệ bằng hữu bình thường, hai người cùng ngủ say, gối đầu mà ngủ, cuối cùng lần lượt chết trên con đường ám sát Tần Thủy Hoàng.

Sự thật đến cùng là như thế nào, sớm đã trở thành huyền án trong lịch sử, chỉ là nhìn âm linh cao dần rời xa Kinh Cức đến hiện tại như cũ cùng một chỗ, dã sử bên trong tám chín phần mười là thật.

Mặc dù lời Đông Quách tiên sinh rất động lòng người, nhưng ta lại không có cảm giác gì. Ta lạnh lùng nói Nam Quách tiên sinh sở dĩ chết là vì muốn giết chúng ta, cho nên chết cũng chưa hết tội mà thôi.

Trên bảng xếp hạng sát thủ âm vật, con mồi chết trên tay bọn họ không biết bao nhiêu, trong đó không biết có bao nhiêu người tốt.

"Chết chưa hết tội?"

Câu này của ta đã hoàn toàn chọc giận Đông Quách tiên sinh, ông ta chậm rãi lui về phía sau, đi tới trước mặt một vật khoác vải đỏ. Ta cầm Trảm Quỷ Thần song đao nhìn ông ta, không dám buông lỏng chút nào.

Y cười lạnh bảo muốn ta xem một thứ tốt như vậy, nói xong xốc tấm vải đỏ lên.

Con mắt của ta lập tức biến thành màu huyết hồng, đó là một người rơm, phía trên đã cắm sáu mũi tên ngắn, trên trán bù nhìn còn dán một trang giấy.

Đây là... Đinh Đầu Thất Tiễn Thư!

Trên tờ giấy viết rõ ràng là tháng ngày nam sinh trong cốc!

Đông Quách tiên sinh một tay cầm lấy một cây sừng trâu có âm khí ngất trời, tay còn lại rút ra mũi tên cuối cùng, âm dương quái khí nói: "Như thế nào, nếu ta bắn tới ngay bây giờ, ông ấy có lẽ sẽ chết đi?"

Đệ nhất thiên ba ngàn ba cái tra tấn, thống khổ tra tấn.

Nói xong Đông Quách tiên sinh làm bộ sẽ bắn tên, ta kêu lên một tiếng xé rách cõi lòng!

Hắn thu cung tên, lầm bầm nói chuyện bây giờ không giết ta là bởi vì cảm thấy hành hạ ta như vậy quá tiện nghi, nhất định phải tra tấn ta thật mạnh mới được.

Ta thở phào một tiếng, rốt cuộc hắn muốn thế nào?

Đông Quách tiên sinh ồ một tiếng, tựa hồ rất hứng thú nghĩ gì đó, nhưng trong lòng lại bắt đầu hốt hoảng.

Quả nhiên, hắn mang theo ý cười âm trầm nói: "Tiếp theo chính là nước, ngươi nhảy xuống nước cho ta, không có lời của ta thì không được lên."

Ta có chút do dự, thời tiết này mặc dù không lạnh, nhưng trong nước lại có thật nhiều dầu bẩn, nếu hắn ở dưới nước chờ ta điểm những dầu này, chỉ sợ ta sẽ bị đốt da tróc thịt bong.

Hơn nữa bây giờ là buổi tối, nước ấm giảm xuống rất nhanh, cho dù hiện tại không lạnh, lại qua nửa giờ nữa nước sẽ thấp tới dọa người!

Nhưng ta đang do dự, hắn liền lấy ra cung tên uy hiếp ta.

Ta chỉ có thể chạy vài bước phía trước, trực tiếp nhảy xuống nước.

"Đầu cũng đi vào thôi!"

Đông Quách tiên sinh mặc dù không nhìn thấy, nhưng lại biết ta biết ăn trộm kém liệu, uy hiếp nói nếu như ta lại trượt đầu, ông ta sẽ trực tiếp bắn một mũi tên cuối cùng vào, cùng lắm thì cá chết lưới rách!

Nhìn bộ dáng hắn không giống như đang nói dối, ta cũng không dám vi phạm ý tứ của hắn, nín hơi liền lặn xuống đáy nước. Không biết qua bao lâu, ta đã nhịn không được, trong miệng không ngừng bốc bong bóng khí.

Ta ở trong nước căn bản nghe không được thanh âm, cho dù hắn gọi ta lên cũng không nghe được, hơn nữa ta cũng không dám mạo hiểm, vạn nhất ta đi lên, nhưng hắn lại không kêu, vậy liền có lý do bắn tên rồi.

Tên mù này thật sự hắn độc...

Ùng ục ục ục, rốt cục ta nhịn không nổi nữa, liên tiếp hút mấy ngụm nước, lồng ngực bị đè ép càng lúc càng khó chịu, đảo mắt liền có xu thế hôn mê.

Lúc này đầu của ta bị người tóm chặt, thân thể nhẹ bẫng, không khí mãnh liệt chui vào, ta nằm nhoài trên ụ tàu ho khan kịch liệt, ngực từng đợt đau nhói.

Người kéo ta đi lên là Đông Quách tiên sinh, xem ra y thật sự muốn tra tấn ta, chứ không muốn ta chết một cách dễ dàng như vậy.

Ta còn chưa phục hồi lại sức lực, hắn liền một cước đạp ta xuống.

Cứ như vậy vòng đi vòng lại, không biết trải qua bao lâu, ta chỉ biết khí lực toàn thân mình đều bị rút ra không còn một mảnh, theo màn đêm càng sâu, thân thể càng ngày càng lạnh.

Cuối cùng, ta như một con cá chết nằm nhoài trên phiến sắt, hắn đá ta một cái, hỏi ta cảm giác thế nào.

"Ngươi... ngươi thả sơ nhất."

Ta run rẩy nói, hắn ồ một tiếng, trực tiếp đi qua một bên, mang tới một cái lò lửa, là loại vô cùng cổ lão, bên trong còn đốt than hỏa lô.

Hắn đưa lò lửa tới gần ta, ta không thể chờ đợi được nữa mà duỗi ra hai tay sưởi ấm, thân thể từ từ ấm áp, khiến ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Ta vừa nướng lửa vừa suy đoán kế tiếp hắn muốn làm gì? Hắn không nên tốt như vậy, còn bắt ta nhóm lửa.

Quả nhiên, ta chỉ thoải mái trong chốc lát, Đông Quách tiên sinh liền cười lạnh nói: "Ngươi xẻ nam Quách tám mảnh. Ta coi như thiếu một chút, liền vẽ tám vệt trên người ngươi. Ngươi tuyệt đối đừng trốn, bằng không ta sẽ không vui, mũi tên cuối cùng sẽ bắn ra ngoài."

Ngữ khí của hắn đã vô cùng bình tĩnh, nhưng so với tức giận càng thêm kinh khủng.

Nói xong hắn rút một con dao găm từ bên hông ra, ta chỉ nhìn thoáng qua đã cảm thấy lạnh sống lưng.

Đây là một con dao găm rỉ sét!

Hắn ngồi xổm xuống, tay trái đặt trên cánh tay của ta, tay phải cầm chủy thủ cắt lên cánh tay của ta, bởi vì chủy thủ không đủ sắc bén nên hắn còn lôi kéo qua lôi kéo một phen.

Cảm giác uể oải sống không bằng chết khiến ta không nhịn được kêu lên thảm thiết. Hắn đè tay trái của ta, nắm chặt nắm đấm hung hăng gõ vào bả vai, hung tợn nói: "Kêu đi, ngươi càng lớn tiếng thì Nam Quách càng vui vẻ."

Nói xong hắn dùng dao găm rạch bắp đùi ta, vừa đi vừa tìm ta cảm giác rất thoải mái.

Cái tên chết tiệt biến thái này!

Ta cắn chặt môi, môi hẳn là đã cắn nát, trong giọng nói tất cả đều là mùi máu tanh, nhưng ta lại gắng gượng nhịn xuống, ngoại trừ tiếng kêu ban đầu, ta không còn phát ra tiếng hét thảm nữa.

"Có cốt khí."

Đông Quách tiên sinh không mặn không nhạt đánh giá một câu, dao găm dời về phía ngực ta, cắt xuống đao thứ ba.

Ta không biết mình có còn tỉnh táo hay không, chỉ biết là cảm giác đau đớn đã vô cùng không chân thực, dường như vô cùng đau đớn, nhưng dường như đau đớn lại không phải là chính mình.

Mãi đến khi một chậu nước hắt lên người, ta mới tỉnh lại.

Ta đã không nói nên lời, trơ mắt nhìn hắn đổ hết mấy túi muối thô vào trong thùng nước, sau đó khuấy một chút, toàn bộ ngã trên người ta.

Khoảnh khắc sau toàn thân truyền tới cảm giác nóng rát kịch liệt, cuối cùng ta không nhịn được gào lên, hắn vui vẻ nói: "Thế nào, có thích lắm không? Kế tiếp chơi chút gì đây?"

Ta không kịp phản ứng với hắn ta đang nói cái gì, nhưng ta biết rõ hôm nay chỉ sợ phải đứng ở đây, hắn căn bản không nghĩ tới bỏ qua cho ta, chẳng qua là vì tra tấn ta đến chết!

Không biết qua bao lâu, hắn giống như nghĩ đến điều gì đó tốt đẹp vỗ vỗ tay, hưng phấn nói: "Chi bằng đi mua chút rắn rết sâu bọ, lại bôi mật ong lên người ngươi. Chậc chậc, có lẽ chúng nó sẽ rất thích."

Ta nghe một chút khống chế không nổi cả người run rẩy lên, lắp bắp khẩn cầu nói: "Ngươi dứt khoát một đao giết ta đi!"

"Muốn chết cũng không dễ dàng như vậy!"

Hắn hừ lạnh một tiếng, sau đó lắc đầu nói không có thời gian dây dưa với ta, ta run rẩy một cái, nắm song đao ở trong tay, nếu như cuối cùng vẫn không có biện pháp, ta đây dứt khoát tự chặt đứt.

Giờ phút này, Đông Quách tiên sinh lại đá đá cái lò đang cháy, nhẹ giọng nói: "Cảm giác nướng lửa không tệ chứ? Có phải cảm thấy rất lạnh không? Như vậy được rồi, ngươi nuốt than củi xuống chắc sẽ nóng lên."

Ta nhìn nó bằng vẻ khó tin, than củi đang đỏ bừng, nếu như ta nuốt xuống, trước tiên không nói xem ta có thể sống sót hay không, cổ họng khẳng định không còn nữa.

"Như thế nào, ngươi không dám?"

Hắn nhìn ta, tuy rằng ánh mắt không có ánh sáng, nhưng ta vẫn cảm thấy đôi mắt này tràn đầy sát khí lạnh như băng.

Thấy y lại muốn giương cung tên lên, ta đành chịu đựng đau đớn từ trong lò lửa kẹp ra một cục than nho nhỏ, vừa định nhắm mắt nhét vào trong miệng, hắn lại mở miệng: "Tốt nhất là ngươi đừng lừa gạt ta, một người mù bị người ta khi dễ sẽ mất lý trí."

Ta lập tức dừng lại, không dám lộn xộn, lại chọn một khối lớn hơn, nắm chặt tay, sau đó hung hăng nhét vào trong miệng!

Nam tử đầu tiên một nghìn ba sáu hiệp cứu vớt nhân viên giáo dục phổ thông cứu vớt nhân viên phổ thông.

Đau đớn do lửa thiêu đốt khiến ta gào thét, trước mắt ta biến thành màu đen, hận không thể lập tức ngất đi. Mà Đông Quách tiên sinh lại cười ha hả, bộ dạng điên cuồng thoạt nhìn hết sức khủng bố.

Trong lòng ta khẽ động, cố nhịn đau đớn vung lên, song đao Trảm Quỷ Thần lập tức bay ra ngoài.

Đây là cơ hội mà ta khổ sở chờ đợi rất lâu, trong giây lát khi nó buông lỏng, dốc hết toàn lực thì một đòn trí mạng!

Tiếng cười của Đông Quách tiên sinh im bặt, không thể tin nổi sờ lên lưỡi đao trước ngực, sau đó chậm rãi ngã xuống.

Cuối cùng hắn ta âm trầm nói: "Ta nên sớm giết ngươi..."

Sau khi y ngã xuống, một bóng đen chui ra từ trong con hẻm, ta biết đây là Linh Kinh Cức mà y bảo vệ.

Ta gắng gượng đứng lên, đã không còn Thủ Hộ Linh của chủ nhân rõ ràng suy yếu không ít, ta hừ lạnh một tiếng, tuy yết hầu vẫn đau nhức kịch liệt, nhưng trong lòng ta lại thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất Đinh Đầu Thất Tiễn Thư đã không còn mũi tên thứ bảy, đối với đe dọa nam nhân cũng không tồn tại nữa.

Thân hình Kinh Kha chậm rãi biến mất, nhưng ta không buông lỏng chút nào, hắn am hiểu nhất là ám sát, hiện tại nhất định là trốn trong góc nào đó.

Ta chậm rãi đi đến bên cạnh Đông Quách tiên sinh, rút hai thanh Trảm Quỷ Thần ra, lại lấy mũi tên cuối cùng ra.

Kinh Kha vẫn không có động tĩnh gì, ta vừa không ngừng đề cao cảnh giác, vừa đi đến bên người bù nhìn, rút sáu mũi tên cắm ở phía trên xuống từng cái.

Động tác đơn giản như vậy lại dùng hết khí lực toàn thân ta, sau đó thân thể ta mềm oặt ngã xuống dưới, cuối cùng vẫn phải dựa vào bù nhìn mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Đinh, bên tai truyền tới một tiếng vang giòn giã.

Ta bỗng nhiên nghiêng đầu, phát hiện một thanh đoản đao đâm vào trên người bù nhìn rơm. Ta quay đầu nhìn lại, âm linh Kinh Giao đứng cách đó hơn một mét, trên tay còn hiện ra hình dạng phi đao.

Bất đắc dĩ khiến ta phải tập trung tinh thần, như hồi quang phản chiếu lao tới bên người Kinh Lôi, tốc độ nhanh tới mức mình không thể tưởng tượng nổi.

Hắn là một thích khách nhưng ta cất giấu thứ chuyên dùng để đối phó với thích khách: Vô hình châm.

Ta cười lạnh điều khiển châm vô hình đâm thủng thân thể của nó, hét lớn một tiếng: "Đi chết đi!"

Nó cũng không nghĩ tới tốc độ của ta lại nhanh như vậy, ánh mắt cũng giống như chủ nhân của nó lộ ra vẻ khó tin.

Nhìn bóng dáng Kinh Kha tiêu tán, ta co quắp ngã xuống đất, không cử động được nữa.

Ta nghĩ nếu như không có ai tiến đến phát hiện ra ta, có lẽ đây chính là nơi táng thân cuối cùng của ta, may mắn là trước khi chết ta đã cứu sống nam tử cầu hôn rồi.

Hai người chúng ta kết bạn nửa đời, cuối cùng ta cũng dựa vào chính mình cứu hắn một lần!

Sau đó, trong đầu ta bắt đầu hỗn loạn hiển hiện rất nhiều thứ, ta không khỏi cười khổ, chẳng lẽ đây là đèn kéo quân trước khi chết?

Ta chậm rãi nhắm mắt lại, chờ một khắc sau mới đến. Đúng lúc này, chiếc Vĩnh Linh Giới ở trên tay ta sáng ngời lên, một bóng người hư ảo từ bên trong bay ra.

Trong lòng ta vui vẻ, là Dược Vương Tôn Tư Mạc.

"Tiểu hữu, vậy để ta tới giải trừ đau đớn cho ngươi đi!"

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng vung tay lên, nỗi thống khổ của ta giống như chưa từng tồn tại vậy, sau khi nuốt qua than cốc cũng khôi phục lại như lúc ban đầu, khí lực cũng đã trở về, thật không hổ là Dược Vương.

Thấy ta tỉnh lại, Tôn Tư Mạc chỉ khẽ gật đầu mỉm cười với ta một cái, sau đó liền trở về bên trong chiếc nhẫn.

Sở dĩ hắn chủ động cứu ta, chắc là vì ta trợ giúp hậu nhân của hắn trọng chấn trung y trống cờ, xem ra thế sự quả thật có nhân quả.

Ta kéo thân thể mệt mỏi trở lại khách sạn, nam nhân an ủi mặc dù còn chưa tỉnh lại, nhưng sắc mặt rõ ràng đã hồng nhuận không ít, Lý Ma Tử hưng phấn nói một giờ trước xử nam bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, tiếng hít thở cũng dần ổn định.

Cuối cùng ta cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó ngủ say trên giường. Ngày thứ hai ta bị người ta đánh thức. Vừa mở mắt ra đã thấy nam nhân chăn bầu đứng bên giường, tuy không nói chuyện, nhưng ta có thể nhìn ra trong mắt hắn tràn ngập cảm kích.

Ta cười hắc hắc, hai người liền bỏ qua vấn đề này không nói, những năm này ngươi giúp ta, ta giúp ngươi, đã sớm không cần phải giả mù sa mưa khách sáo nữa...

Ở trong khách sạn nghỉ ngơi hai ngày, nam nhân chăn nuôi liền hoàn toàn chuyển biến tốt đẹp. Hắn cười nói hiện tại Long Tuyền sơn trang thất thủ, tạm thời sẽ không có hành động gì lớn, cho nên hiện tại hẳn là phải tìm Hắc y pháp sư tính sổ rồi.

Ta vừa nghe liền hưng phấn lên, trong khoảng thời gian này tổ chức này tạo cho chúng ta ảnh hưởng không phải là một tinh nửa điểm, hơn nữa bọn họ tựa hồ còn hợp tác cùng Long Tuyền sơn trang.

Thật ra chúng ta có nói là trước đó vẫn không thể dành ra thời gian để đối phó với bọn họ, hiện tại chỉ mới luyện chế xong năm loại tài liệu chúng ta đã phải về nước, đã đến lúc đi tìm bọn họ tính sổ rồi.

Hơn nữa giải quyết xong bọn họ, ta cũng có thể luyện chế giải dược kiên định hơn. Vì vậy nam nhân chăn nuôi nhắc tới là chúng ta lập tức gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên ta không để Lý Ma Tử đi, vết thương trên người hắn cũng không có lưu lại tốt, nguyên liệu cũng cần có người trông coi, vì lẽ đó trong tửu lâu nhất định phải để lại một người.

Lý mặt rỗ khó chịu trừng ta một cái, sau đó mới lập tức dùng tay ở trên vết thương ở bả vai so sánh một cái động tác: "Trương gia tiểu ca, ngươi nhất định phải báo thù cho ta!"

Ta cười gật gật đầu, thu thập đồ đạc xong thì đi theo nam nhân chăn tớ ra khỏi tửu lâu.

"Ngươi biết bọn họ ở nơi nào?" Ta hỏi.

Sau khi ra khỏi tửu lâu, nam nhân thích người trực tiếp đánh một chiếc xe, báo ra địa danh, nơi này ta chưa bao giờ được nghe qua, nghĩ đến hẳn là rất lệch.

Nam nhân chăn bông gật đầu nói theo suy đoán của hắn, đám người này nhất định phải ở lại một nơi không ai chú ý, lại tiện hành động, Mạn Cốc vốn không lớn, chúng ta ở chỗ này càng nhỏ hơn, cho nên nơi như vậy vốn đã ít, căn cứ quy mô tổ chức của pháp sư Hắc y, hắn nghĩ tới một nơi.

Đợi đến khi lái xe dừng lại, ta mới phát hiện đây là quán rượu bỏ hoang, đã tới gần khu luật què, đây coi như là khu vực vượt qua, quán rượu này sau khi bỏ hoang cũng không có ai xử lý, cho nên nơi này quả thực rất khó bị người ta phát hiện.

"Ta hỏi nam nhân thương cảm thật không xác định, bởi vì một khi xông vào lại phát hiện không có ai, chúng ta sẽ đánh rắn động cỏ, đến lúc đó bọn họ sẽ tránh càng sâu.

Nam nhân chăn bông thản nhiên nói: "Ta vào đó thăm dò trước một lần, mười phút sau nếu không ra ngoài thì ngươi cũng theo vào."

Ta khẽ gật đầu, núp vào một góc góc tối của quán rượu, nhìn nam nhân được an ủi thoải mái trèo lên trên tường, sau đó nhảy vào.

Sau khi hắn nhảy vào, ta chỉ điểm một chút khói, sau đó tính toán thời gian.

Đại khái qua năm phút đồng hồ đã tắt đầu khói, nắm chặt Trảm Quỷ Thần song đao, tùy thời chuẩn bị tiến vào.

"Nhanh!"

Ta vừa rút đao ra, lệnh của nam nhân chăn nuôi liền truyền ra, ngay sau đó ta đá một cước văng cửa quán rượu đã bỏ một nửa, vọt thẳng vào.

Nam nhân chăn ấm đứng trong sân tửu quán lộ thiên, xung quanh hắn đều là pháp sư mặc áo đen, nữ nhân quyến rũ ngày đó làm Lý Ma Tử bị thương.

Mà khiến ta ngoài ý muốn chính là phó bang chủ của Long Tuyền sơn trang đang âm u nhìn chằm chằm nam nhân được âu yếm, vẻ mặt như muốn nuốt sống hắn vậy.

Đột nhiên ta đột nhiên cười, nghĩ đến lời đáp ứng Hạng Yến, vừa lúc nàng ở nơi này, vậy thù mới hận cũ cũng cùng nhau bỏ đi!

Đệ nhất thiên ba ngàn ba trăm chín, đệ tam, đệ nhất đệ ta Hồ Tiên bài.

Động tác đá cửa lớn ta thành công hấp dẫn sự chú ý của những người này, nam nhân an ủi nhanh chóng rút trường kiếm ra, trực tiếp bổ vào trên thân một pháp sư cách hắn gần nhất, pháp sư này tránh né không kịp, bị nam nhân săn sóc chém trúng phần eo, trong nháy mắt liền mất đi năng lực chiến đấu.

Nam nhân chăn bầu nhìn phó bang chủ cười lạnh, thản nhiên nói: "Muốn biến thành nhân linh cũng không đơn giản như vậy, xem ra ngươi sắp bị Âm Linh kia phản phệ rồi?"

Ta giật mình nhìn nam nhân an ủi, hắn tiếp tục nói với nhân linh: "Lần này đoạt năm loại tài liệu kia, chắc hẳn cũng là dùng để áp chế âm linh trong cơ thể ngươi đúng không?"

Phó bang chủ từ đầu đến cuối cũng không có biểu tình gì, nàng chỉ nhìn chằm chằm nam tử đáng thương bình tĩnh nói: "Không ngờ Đinh Đầu Thất Tiễn Thư cũng không giết chết ngươi, mạng của ngươi vẫn còn rất lớn."

Ta dùng sức siết chặt hai tay, nhịn không được mắng một câu hèn hạ!

Tuy cuối cùng ta cứu được nam nhân được thương cảm nhưng bởi vì chuyện Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, nam nhân chăn nuôi ta không thể nào quên được.

Nếu như không phải trong Vĩnh Linh Giới có Âm Linh Tôn Tư Mạc, thì ta không chết cũng đã bị phế bỏ, cho nên bây giờ nghe nữ nhân này nhẹ nhàng nói đến Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, cơn tức của ta sẽ không lan đến cùng một chỗ.

Vừa định xông lên liều mạng với bọn họ, nam nhân đáng thương lại ngăn cản ta, sau đó lắc đầu với ta, nhàn nhạt nói chốc lát còn có rất nhiều cơ hội.

Đối với nam nhân chăn nuôi, Phó bang chủ chỉ thản nhiên nói hai chữ: cuồng vọng.

Nam nhân chăn hộ không quan tâm đến phó bang chủ, ngược lại quay đầu nhìn sang phía ta: "Người này giao cho ngươi không có vấn đề gì chứ?"

Ta hơi sửng sốt, sau đó nắm chặt song đao trịnh trọng gật gật đầu, dạng thù này bang chủ ta nhất định phải tự tay báo mới được!

Nam tử tốt cười vỗ vỗ bờ vai của ta, ánh mắt chuyển hướng qua người của tổ chức Hắc y pháp sư bên cạnh, lạnh giọng nói các ngươi nếu hợp tác cùng Long Tuyền sơn trang, như vậy phải trả giá đắt.

Vừa nói xong, thân ảnh của hắn ta đã biến mất ngay tại chỗ, trực tiếp nhào về phía một gã hắc y pháp sư khác, Phó bang chủ lập tức vọt tới phía nam nhân đáng thương, ta chắn ngang người, lạnh lùng nói: "Hay là giải quyết ân oán giữa chúng ta trước đi."

"Chỉ bằng ngươi?"

Cô nàng khinh thường nhìn ta một cái, nói lần này nếu không phải mục tiêu là nam nhân an ủi, ta đã sớm bị Đông Quách tiên sinh chơi chết rồi.

Tuy rằng cô nói không sai, nhưng ta lại không có coi đó là chuyện gì, lạnh lùng mở miệng: "Chỉ tiếc bây giờ người chết là bọn chúng! Đúng rồi, ta sẽ không khách khí nhận cuốn Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của Long Tuyền sơn trang."

"Vậy trước hết ta giết chết ngươi, sau đó lại đi giải quyết tên đạo sĩ chết bầm kia!"

Nàng gào thét một tiếng rồi thân thể nhanh chóng biến lớn, bóng đen bao phủ trên đầu của ta. Nhìn bộ dáng nàng này, trong lòng ta hiện lên vẻ hưng phấn.

Có lẽ nguyên nhân bị Tôn Tư Mạc trị liệu triệt để, ta cảm giác toàn thân có tinh lực hữu dụng không hết, sự sợ hãi đối với nhân linh cũng không còn sâu như trước nữa.

Song đao vung ra đao hoa sắc bén trong tay ta, ta xoay người vòng từ bên trái phó bang chủ ra sau lưng, lưỡi đao nhanh chóng cắm vào lưng nàng.

Không nghĩ tới nàng hiện tại mặc dù khổ người lớn, nhưng động tác lại linh mẫn dị thường, nhẹ nhàng nhảy về phía trước một cái, liền tránh thoát công kích của ta, sau đó vung lợi trảo thật lớn trực tiếp đánh tới phía sau.

Thân thể của ta ngã ngửa ra sau mấy lần, công kích của Phó bang chủ không cho ta chút sơ hở nào, thật vất vả mới rơi xuống đất, một giây sau nàng lại dính vào.

Ta vừa trốn vừa nhìn sang bên kia đám nam nhân thích tình, tuy một mình hắn chặn hết tất cả Hắc y pháp sư, nhưng lại dồn sức đến trợ giúp ta, ta cũng không có mặt mũi để hắn hỗ trợ.

Dựa theo kịch bản của ta, hẳn nên là vài phút giây nữa ta sẽ đi giúp đỡ nhân linh, trước mắt ngay sau khi mất nàng là không thực tế, ta thu hồi vẻ khinh thường lúc đầu, nghiêm túc giao thủ với nàng.

Không bao lâu ta phát hiện động tác của Nhân Linh đã chậm lại, xem ra sau khi nàng biến lớn sẽ tiêu hao linh lực rất nhiều, mà ta vung song đao càng lúc càng thuận buồm xuôi gió.

Kiên trì được mấy hiệp thì động tác của Nhân linh chợt khựng lại, thân thể nhanh chóng nhỏ đi.

Xem ra linh lực của nàng đã bị tiêu hao không sai biệt lắm, trong lòng ta đại hỉ, niệm chú ngữ đem hai thanh đao cùng một chỗ, dùng hết toàn lực ném ra ngoài.

Theo một âm thanh trầm đục vang lên, Nhân Linh vậy mà bị ta chặt đứt ngang hông!

Chân thân của nàng vốn thập phần nhỏ nhắn yêu kiều, bị song đao hợp lực đánh tan cũng là hợp tình hợp lý.

Ta ở đáy lòng ngầm niệm một câu: Hạng Yến tướng quân, ta giúp ngươi toại nguyện, tiếp đó nhìn về phía nam nhân được âu yếm.

Hắn tìm được đường sống trong chỗ chết, sau đó càng đánh càng hăng, đã đánh ngã một mảng lớn Hắc y pháp sư. Những người còn lại ẩn ẩn có xúc động muốn chạy trốn, ta biết tuyệt đối không thể để cho bọn họ chạy trốn, nếu không hậu hoạn vô cùng, nhưng lại không thể thật sự giết chết bọn họ.

Bỗng nhiên linh quang vừa hiện, hắn móc từ trong ngực ra Phật bài Cửu Vĩ Hồ Pháp Sư để lại cho ta.

Tấm phật bài này là A tán dương tu vi suốt đời của hắn, hẳn là sẽ rất lợi hại, ta bất động thanh sắc di chuyển tới giữa vòng chiến, đọc lên chú ngữ Phật môn.

Chỉ thấy cửu vĩ Hồ Phật bài phi tốc xoay tròn lên bầu trời, sau đó không ngừng hướng tiểu viện vẩy ngân quang, không đợi hắc y pháp sư kịp phản ứng, ngân quang đã bao phủ toàn bộ tiểu viện.

Đám pháp sư áo đen đều luống cuống, nhao nhao quay đầu chuẩn bị chạy trốn, lúc này trong phật bài bỗng có chín con hồ ly toàn thân trắng noãn bay ra, chúng nó giống như u linh không ngừng nhảy nhót trong sân, phàm là kẻ bị hồ ly làm bị thương là pháp sư áo đen trong nháy mắt như mất đi sức phát lực ngã xuống đất.

Ta nắm lấy cơ hội hét lớn một tiếng với nam tử thích đáng: "Giúp ta cắt máu lấy!"

Nam nhân quyến rũ sau khi chần chờ một chút liền giơ ngón tay cái lên với ta, sau đó bắt đầu cùng làm việc với ta. Tính cách của đám pháp sư này đã mất đi pháp lực trong thời gian ngắn, mặc cho ta và nam nhân ân cần dày vò, rất nhanh ta liền mang mái tóc cùng máu tươi của tất cả đám hắc y pháp sư đi hái.

Làm xong hết thảy, ta thu hồi phật bài, hướng về phía đám pháp sư áo đen hô: "Từ nay về sau các ngươi cùng ta nước sông không phạm nước giếng, nếu còn dám hợp tác cùng Long Tuyền sơn trang, coi chừng đầu của các ngươi!"

Bọn họ vốn muốn chạy trốn, hiện tại bị ta nắm được nhược điểm càng thêm không dám hung hăng, bởi vì hiện tại Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ở trên tay của ta, phút chốc chơi chết bọn họ!

"Còn đứng đấy làm gì, cút!" Ta giận dữ mắng.

Hắc y pháp sư nhìn ta một chút, ảo não rút lui.

Ta và nam nhân sầu lo cười cười, liền trở về khách sạn, Lý mặt rỗ biết được sự tình sau khi trải qua liền hối hận không đi cùng.

Đêm đó ta và nam nhân môi giới hợp lực đem năm loại tài liệu đặt chung một chỗ, điều chế ra giải dược dùng để phá giải hàng thủy tinh.

Ta và Lý Ma Tử đều quy tâm như tiễn, sáng sớm hôm sau đã đi trả lại tro cốt cho A Tán Minh, cũng tham gia tang lễ của hắn.

Sau khi giải quyết tất cả công việc, chúng ta cấp tốc trở về nước cho bọn Doãn tân Nguyệt dùng giải dược, khi đó thủy tinh trong mắt bọn họ liền tản ra, liên tục phục dụng ba ngày, cuối cùng bọn họ cũng khỏi hẳn.

Nghĩ đến nam nhân sau này còn phải đi xử lý chuyện của hắn, ta liền đem Đinh Đầu Thất Tiễn Thư giao cho hắn.

Sau khi nam nhân chăn trợ rời đi, Lý mặt rỗ dẫn theo tiểu gia hỏa và Hạ lão sư trở lại Ma Thành. Ta và Doãn Tân Nguyệt trở lại cửa hàng cổ của mình. Ta đóng cửa lại, ôm thật chặt lấy nàng.

Sự kiện lần này khiến ta minh bạch, rất có thể nàng sẽ rời xa ta bất cứ lúc nào...

Ta nghĩ mình đã đưa Cửu Vĩ Hồ tiên bài cho Doãn Tân Nguyệt từ lâu rồi, cô ấy không muốn thu, cảm thấy thứ này phải dùng để bảo vệ mình, nhưng ta kiên trì để cô ấy nhận lấy.

"Chỉ có cam đoan an toàn của ngươi, ta mới không lo lắng về sau."

Ta rất nghiêm túc nói, Doãn Tân Nguyệt mỉm cười rơi nước mắt, ôm chặt lấy ta!

Phật giáo bắt nguồn từ Ấn Độ cổ Già Khang La vệ quốc, nhưng sau khi truyền bá đến Trung Quốc và Kinh Khang lại phát sinh biến hóa bất đồng! Trung Quốc dân gian nho đạo văn hóa thịnh hành, cho nên sinh ra vu thuật giang hồ phiền não, vu dân gian Phổ Độ thành gió, cho nên sinh ra phật bài ký khế ước với âm linh.

Người bình thường không đề nghị mang phật bài, đừng thấy những tấm phật bài kim quang lập lòe kia khắc sùng bái Phật, che mặt Phật vân vân, có thể thỏa mãn đủ các loại nguyện vọng của ngươi, kỳ thực đều là âm vật, bên trong ký túc căn bản chính là một đám ma quỷ dữ tợn.

Xin nhớ kỹ một câu, Phật không hỏi thế gian, chỉ có quỷ mới có thể tùy kêu theo.

Nhưng A Diệu Minh pháp sư cả đời áo trắng như tuyết, thiện niệm của hắn cũng tinh thuần thuần khiết khiết khiết không tỳ vết như Cửu Vĩ Hồ Tiên, ta lúc này mới yên tâm để Cửu Vĩ Hồ Tiên trở thành thần bảo vệ tháng mới.

Đệ nhất thiên ba ngàn ba tám, giang hồ cứu cấp.

Sau khi đưa Cửu Vĩ Hồ Tiên bài cho Doãn Tân Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt có vẻ cực kỳ quý trọng.

Nàng cố ý mua một cái bàn thờ để thờ Phật, dâng lên hoa văn Hồ Tiên thích hoa quả, hương hỏa, ngâm mình trong nước mắt, miệng đỏ vân vân. Bởi vì ta nói cho hắn biết, Hồ Tiên thiên tính thích đẹp, lại bởi vì Hồ Ly trời sinh có mùi hồ ly, cho nên đặc biệt mê luyến đồ vật của nó, như vậy thì cung phụng là được rồi.

Ngày hôm sau Doãn Tân Nguyệt kích động nói cho ta biết, tối hôm qua Hồ Tiên báo mộng cho nàng! Nói rất thích chỗ ở mới này, cũng rất thích chủ nhân mới.

Phật bài trong tim ta cũng không nhận chủ nhanh như vậy chứ?

Tiếp đó hai mắt tò mò mở ra, quả nhiên nhìn thấy một con hồ ly lớn màu lông trắng như tuyết, đang híp mắt xinh đẹp nằm ngủ trên vai Doãn Tân Nguyệt. Chín cái đuôi mở rộng như thể khổng tước xòe đuôi, vô cùng xinh đẹp.

Xem ra nó và Doãn Tân Nguyệt thật sự rất hợp ý, ta dứt khoát cởi bỏ hồ lô băng ngọc ra, đem cái cuối ngọc chữa thương ở bên trong thả ra, để cô ta chơi đùa thật tốt trong tiệm.

Ngọc đuôi cũng thuộc về hồ ly, lại là phân thân của Đát Kỷ Kỷ, cùng con Cửu Vĩ Hồ này nói không chừng có tiếng nói chung?

Cứ thế thấy hai con hồ ly này ngày ngày đẹp, so với một tháng, kế hoạch của ta có nên đưa Doãn Tân Nguyệt ra ngoài du lịch để bù đắp không? Dù sao chuyện lần trước thực sự là nợ nàng rất nhiều.

Doãn Tân Nguyệt sau khi biết được kế hoạch của mình, không cảm thấy hứng thú bĩu môi nói: "Đi du lịch ta cũng không đi, dù sao chỉ cần gặp âm vật, ngươi sẽ lập tức vứt sạch hai mắt bỏ ta đi." Trong hàng chữ lộ ra ủy khuất vô hạn.

Ta ngay cả vội vàng vỗ ngực cam đoan: "Ngươi yên tâm, lần này tuyệt đối sẽ không..."

Kết quả vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng kêu to của ông chủ họ Bạch: "Trương đại chưởng quỹ! Mau ra đây nhìn một cái, có người đem một thanh hỏa thương Minh Cơ doanh cho ngươi giám định."

Ta nghe xong tâm tình ngứa ngáy khó chịu, vẻ mặt áy náy cười cười với Doãn Tân Nguyệt: "Cái kia... Ta đi ra ngoài xem trước, trở về lại tiếp tục bảo đảm với ngươi!"

Bỏ lại những lời này, ta cũng không quay đầu lại lao ra khỏi cửa, khiến Doãn Tân Nguyệt tức giận chỉ có thể dậm chân.

Từ sau khi lên làm thương nhân âm vật, cuộc sống của ta đã triệt để bị âm vật chia cho, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ vì nó mà sa đọa thành ma.

Chuyện làm người trên đời này khổ sở nhất chính là không có tiền không tiêu hết, vì để mình an ổn hưởng tuổi già, ta quyết định thời điểm làm ra thay đổi. Vì vậy ta dán một tờ giấy "Đóng cửa nghỉ việc", bắt đầu an tâm bồi dưỡng tình cảm với Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt nhìn ta một cách khó hiểu: "Có phải ngươi đã làm sai chuyện gì không? Nói ra đi, ta đều có thể tha thứ cho ngươi. Ngươi ném cái khay ba màu trân quý kia đi? Chẳng lẽ ngươi sẽ không giặt bộ váy chỉ có thể làm sạch của ta chứ? Chẳng lẽ... ngươi ở bên ngoài có niềm vui khác sao?"

Thế này là theo hướng nào đây!

"Ta là loại người như vậy sao?" Ngữ khí ta khó chịu nói thầm: "Ta chỉ là cảm thấy từ khi kết hôn chúng ta sẽ tụ tập ở nơi xa vời, đến hôm nay chỉ có một đứa con trai phàm trần, ngươi nói chờ chúng ta trăm năm sau, trên đời chỉ có một mình hắn là đáng thương sao? Gặp phải bất cứ ai có thể thương lượng, ngẫm lại cũng cảm thấy đau lòng."

Doãn Tân Nguyệt khẽ mỉm cười: "Cho nên thì sao?"

"Cho nên..." Ta thâm tình chậm rãi tiến lên, ôm nàng vào lòng:

"Chúng ta có cần tiếp tục tiếp tục tiếp thị cho Phàm là đệ đệ hoặc muội muội nữa hay không?" Không ôm không biết, ôm một cái giật mình, gần đây Doãn Tân Nguyệt làm dưỡng dục tựa hồ rất có hiệu quả, dáng người của nàng càng thêm đẫy đà, cũng càng thêm lung linh hấp dẫn.

Ta cảm thấy vuốt ve thân thể của nàng so với triều đại chăm sóc âm vật còn thú vị hơn nhiều.

Doãn Tân Nguyệt không hề phản kháng, ngược lại để mặc ta giơ tay lên dưới, ánh mắt cực kỳ khiêu khích, ta ôm lấy nàng, chuẩn bị xông vào phòng ngủ làm chút xấu hổ. Kết quả ngay lúc quan trọng này, Lý mặt rỗ hô to "Gian hồ cứu nóng" không đúng lúc lao vào.

Đối với loại chuyện người xấu cùng ba đời, Lý Ma Tử chưa bao giờ e dè chuyện này, nhưng ta lại hận nghiến răng, quyết định ngồi yên không để ý tới hắn.

Doãn Tân Nguyệt ở trong lòng ta ôn nhu hỏi: "Ngươi không đi hỏi hắn xảy ra chuyện gì sao?"

"Không hỏi!" Ta nghĩ cũng không muốn trả lời: "Hiện tại ta muốn cùng ngươi hảo hảo trò chuyện một chút."

Doãn Tân Nguyệt cười khẽ một tiếng, vẻ mặt càng thêm quyến rũ. Ta nhìn thấy tim đập mà tăng tốc, bước chân cũng nhanh hơn không ít. Lý Ma Tử lại gào thét: "Tiểu ca Trương gia, có một âm vật vô cùng bá đạo, ngươi phải ra mặt mới được!"

Âm vật, còn phi thường bá đạo?

Bước chân của ta không tự kìm hãm được, do dự quay đầu lại nhìn Lý Ma Tử một cái, hỏi rõ ràng mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Doãn Tân Nguyệt như cười như không trong lòng ta: "Sao vậy, không muốn trò chuyện với ta à?"

Một bên là mỹ nhân trong lòng, một bên là âm vật bá đạo, một bên khó lựa chọn bày trước mặt ta như vậy, từ bỏ cái nào ta cũng cảm thấy đáng tiếc.

Lý Ma Tử sợ ta không tin, lớn tiếng bổ sung: "Giang hồ cứu cấp, khắc không được chậm trễ!"

Ta cắn răng, đặt Doãn Tân Nguyệt xuống đất: "Cái này... ngươi tắm xong thì chờ ta, ta đi một chút sẽ quay lại."

Doãn Tân Nguyệt trừng mắt nhìn ta: "Đừng về nữa, ôm âm vật của ngươi đi ngủ đi!" Nói xong lời này, lại ngã ầm lên cửa phòng. Này! Giải thích chung sống hòa bình nhé?

Lý mặt rỗng khi thấy ta bị chặt ngoài cửa, vậy mà lại lắc mặt cười mà không cười: "Tiểu gia tiểu ca, ngươi cũng có ngày hôm nay à? Ta cho rằng chỉ có Lý Ma Tử ta mới bị lão bà giam ở ngoài cửa ăn canh đóng cửa, không nghĩ tới ngươi cũng có ngày hôm nay, có thể thấy được nữ nhân a, cũng không nhìn bộ dáng không đẹp trai của ngươi."

Là người đầu tiên phá hoại tình cảm phu thê người khác, Lý Ma Tử nói đến ngôn từ chính nghĩa khiến ta sửng sốt một hồi lâu. Ta dở khóc dở cười nhìn hắn: "Vậy ngươi nói nữ nhân cái gì?"

Lý Ma Tử trên dưới đánh giá ta một phen: "Chí có khỏe không!"

"Cút mẹ ngươi đi!" Ta không khách khí tát nó một cái: "Không phải nói khắc không tha sao? Rốt cuộc là chuyện gì? Nếu không khơi dậy được hứng thú của ta, sang năm hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi."

Lý Ma Tử lại càng hoảng sợ: "Tàn nhẫn vậy sao? Ngươi giết ta cũng không sao, có thể cắt đứt hạnh phúc của bao nhiêu người chứ!"

Ta liếc mắt nhìn hắn ta: "Ngươi không phải đang chỉ Hạ Cầm đấy chứ?"

"Đầu óc người trẻ tuổi đầy nhiệt tình tư tưởng, để ta nói ngươi chuyện gì tốt." Lý Ma Tử lại giả bộ là thế ngoại cao nhân, tức giận đến mức thiếu chút nữa ta hộc máu: "Lý Ma Tử, ngươi có thể đừng có côn cóc cắm đầu phủi lông, giả bộ như sói to đuôi chuột sao?"

Lý Ma Tử ngượng ngùng nói: "Ta nói là con trai bảo bối của ta! Không có ta, hắn thật cô đơn, chỉ nghĩ thôi đã thấy đau lòng rồi."

"Ngươi yên tâm đi, không có cha lừa gạt như ngươi, trẻ con chỉ biết phát triển càng tốt hơn." Ta có chút không kiên nhẫn trừng Lý Ma Tử một cái: "Nói mau, rốt cuộc là vật phách đạo gì mà sốt ruột như vậy?"

Lý Ma Tử tặc cười nói: "Nói đến chuyện này còn có chút quan hệ với Hạ Cầm..."

Ta nghi hoặc liếc mắt nhìn hắn ta.

Lý Ma Tử tiếp tục nói: "Là anh rể của Hạ Cầm, hắn gần đây trở nên cọc cổ quái, Hạ Cầm tỷ tỷ lo lắng vô cùng, vội vàng truyền tin cầu cứu Hạ Cầm! Hạ Cầm sau khi cẩn thận hỏi thăm, nghe nói tỷ phu gần đây không biết đào được một thanh bảo đao từ đâu, hơn nữa từ khi vào nhà về sau liền thường xuyên phát sinh quái sự."

"Ví dụ như thường nghe được tiếng khóc của một nam nhân, rõ ràng Thủy Long đầu trong nhà là bị giam cầm, lại có thể nghe thấy âm thanh nước chảy rào rào. Đáng sợ nhất là anh rể của Hạ Cầm, vốn là một nam nhân tay trói gà không chặt, từ nay về sau tính tình đại biến, ánh mắt hung ác vô cùng, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể liều mạng với người khác."

"Hạ Cầm sợ tỷ tỷ bị thương tổn, liền vụng trộm tìm ta thương lượng. Ta nghe tỷ ấy nhắc tới bảo đao, liền biết vật kia nhất định là một món âm vật. Quỷ vật này thế mà có thể khiến một người đàn ông biến thành côn đồ, ngươi nói bá đạo hay không bá đạo?"

Ta gật gật đầu: "Thế thì sao?"

"Cho nên?" Lý Ma Tử sửng sốt: "Đây chính là chuyện của Hạ Cầm gia, ta và nàng gần đây phát triển thuận lợi, nếu có thể mượn cơ hội này để lưu lại ấn tượng tốt trước mặt người nhà nàng, khẳng định sẽ được chia thêm không ít. Cái này liên quan tới hạnh phúc của huynh đệ, ngươi phải giúp ta việc này."

Hạnh phúc của ngươi là hạnh phúc, tính phúc của lão tử thì không phải sao?

Ta cũng muốn nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn Lý Ma Tử nhấn mạnh từng chữ một: "Làm xong đơn hàng này thì ta tuyệt giao!"

Lý Ma Tử liên tục gật đầu: "Ngươi làm trước rồi nói sau!"

Đệ nhất thiên một nghìn ba chín, nhu nhược (chương hơn)

Chúng ta hẹn Hạ Cầm gặp nhau ở một căn phòng cà lang.

Hạ Cầm đã đến từ trước, mặc một chiếc váy công tác màu trắng, đeo kính mắt màu đen, đôi mắt to ngấn nước vô cùng câu hồn, mang theo vài phần mê hoặc đặc biệt của một sư phụ.

Ta có chút vui mừng, đời này cảm tình của Lý Ma Tử bị thương quá nhiều, đàn Hạ Cầm chắc sẽ là ông trời ban ân cho hắn phải không?

Có lẽ trong lòng có việc, vẻ mặt Hạ Cầm lo lắng xoắn trái cà, Lý Ma Tử chỉ có thể cẩn thận cười làm lành ở bên cạnh.

Chờ cà rốt nguội rồi, Hạ Cầm mới thở dài nói: "Lần này ta cũng là bất đắc dĩ mới cầu người, để Trương ca chê cười rồi."

Ta ngay lập tức lắc đầu: "Ngươi nếu bạn nữ của Lý Ma Tử, cũng chính là chị dâu của ta, tất cả mọi người đều là người một nhà, có thể giúp đỡ ta chắc chắn sẽ giúp."

Hạ Cầm lau nước mắt, lẩm bẩm: "Năm chín tuổi, năm đó cha mẹ ta qua đời trong một hồi ngoài ý muốn, lúc ấy tỷ tỷ cũng chỉ lớn hơn ta ba tuổi, hai người chúng ta dưới sự không chỗ nương tựa được thúc thúc thu dưỡng. thúc đối đãi chúng ta coi như tạm được, ít nhất cũng có thể mặt mũi, nhưng thẩm thẩm lại cầm trong mắt chúng ta là cái gai trong thịt, lúc mới đầu còn chỉ mắng vài câu, về sau thấy thúc thúc không quản, liền bắt đầu động thủ."

"Cuộc sống ăn nhờ ở đậu cũng không dễ dàng, tỷ tỷ vì có thể đọc sách để cho ta có tiền đồ, tự nguyện từ bỏ học nghiệp ở trong nhà thúc thúc làm việc! Lúc đó thúc thúc mở một quán cơm nhỏ, bởi vì gần nhà máy, cho nên sinh ý rất nóng, tỷ tỷ mỗi ngày phải đi trong cửa tiệm rửa rau thái rau, đôi khi cần bận rộn tới rạng sáng, một ngày đại khái chỉ có thể nghỉ ngơi đến hai giờ."

Có lẽ là vì thân phận giáo sư, tiếng của Hạ Cầm vô cùng nhu hòa, kể lại chuyện cũ cũng rất dễ khiến người ta nhập tâm.

Mặc dù ta chưa từng trải qua cuộc sống ăn nhờ ở đậu thế này, nhưng khi còn bé cũng sống theo ông nội lớn lên, cho nên đặc biệt có thể hiểu được tâm trạng của Hạ Cầm. Ta cảm khái thở dài, cũng không xen vào.

Hạ Cầm tiếp tục nói: "Cứ như vậy, ta thuận lợi lên đại học, sau khi tốt nghiệp đã được phân phối đến Hoàng Cương Cao Giáo. Mà khi tỷ tỷ đã kết hôn, bất kể là diện mạo hay là học vấn đều không xứng với tỷ tỷ, nhưng đối với tỷ tỷ lại rất tốt. Sau khi ta dừng lại ở trong thành, ta quyết định gọi tỷ tỷ và tỷ phu sống chung với nhau, tỷ phu và tỷ phu vì thế cũng đến Hoàng Cương, mở một tiệm bánh bao."

"Anh rể ta là người nông thôn sinh trưởng, tính cách khúm núm không có chủ kiến, nói dễ nghe thì thành thật chút, nói khó nghe chính là sợ! Người khác nhổ nước miếng vào mặt hắn hắn cũng không dám lên tiếng. Các ngươi cũng biết xã hội hiện giờ sẽ như thế nào., Người như vậy sao có thể sống được? Ban đầu chỉ có mấy tên lưu manh lưu manh đến tiệm bánh bao mua phí bảo kê, về sau hàng xóm xung quanh nhìn thấy bộ dạng nén giận của tỷ phu ta, chẳng những không ra tay trợ giúp, ngược lại còn học theo bộ dáng lưu manh kia khi dễ hắn., Người mua màn thầu không trả tiền, còn muốn ô ngôn uế ngữ sỉ nhục. Có đôi khi tỷ tỷ của ta không tức giận, muốn lên tiếng giúp hắn nói chuyện, tỷ phu lại ngăn tỷ ấy lại, nói hai tiếng là xa xứ rời thành thị lớn không quen thuộc, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện..."

Lý Ma Tử tức giận nói: "Tên này còn tính là nam nhân sao? Tiểu Cầm ngươi yên tâm, nếu như ngươi gặp phải nguy hiểm, ta không phải vì ngươi mà liều mạng thì không xong đâu!" Nói như thề thốt, còn kém lắm lời thề thốt.

Bản thân lời ngon tiếng ngọt của nam nhân thì không đáng tin, nhưng nếu nói ra từ miệng Lý Ma Tử thì coi như trò cười cho thiên hạ rồi.

Nữ nhân ngốc Hạ Cầm này rõ ràng tin là thật, còn toát ra vẻ cảm động không thôi. Nếu không có ta ở đây vướng bận, hai người chắc chắn sẽ cùng nhau đi hôn nhau.

Ta vội vàng lên tiếng: "Cũng không thể nói như vậy, thiên tính tự bảo vệ mình là nhân loại, ít nhất chứng minh tỷ phu ngươi sẽ không gây chuyện."

Lý mặt rỗ khó chịu phản bác: "Trương gia tiểu ca, ta vẫn cho rằng ngươi là một hán tử có máu có thịt, ngươi sao có thể nói ra lời như vậy?"

Ta không nói gì mà nhìn y: "Đây là xã hội pháp trị, nếu có thể dựa vào ý nghĩ của mình, ngươi đã sớm nhận ra ta ngày thứ hai đã bị ta đưa tới Diêm Vương điện báo cáo rồi."

Lý Ma Tử sợ tới mức rụt cổ: "Có cần vậy không? Ta nào đắc tội ngươi?"

"Không thể nói đắc tội, chính là không muốn gặp ngươi!" Vừa nghĩ tới chuyện tốt của ta và Doãn Tân Nguyệt bị gia hỏa này phá hư, ta liền tức giận.

Lý Ma Tử còn muốn tiếp tục dông dài với ta, nhưng ta lại vội vàng nói với Hạ Cầm: "Tiếp theo đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Cầm nói: "Loại tính cách này của tỷ phu ta, bị người ta khi dễ đã thành chuyện nhà thường ngày. Nhưng hắn nén giận, cái gì cũng không chịu nói. Sau khi tỷ tỷ ta trách móc ta xong, ta tức giận không chịu được, lập tức quyết định báo động., Lại bị anh rể ngăn lại! Ta xem bộ dáng tình nguyện của anh rể, dứt khoát mặc kệ chuyện này, thậm chí nhiều ngày rồi chưa tới thăm tỷ tỷ. Kết quả hai hôm trước tỷ tỷ bỗng nhiên đưa em rể cho ta nói là tỷ phu đã xảy ra chuyện, bị bắt đi lính gác, bảo ta mang năm vạn mẫu đi qua cứu người. Ta vừa nghe liền luống cuống, cũng không lo được chương trình học trường nữa, vội vàng mời nghỉ phép đến quan binh."

"Sau đó thế nào, ngươi đến Cảnh Sự à? Những cảnh vệ kia có làm khó ngươi không?" Ta hỏi.

"Cảnh sát ngược lại rất dễ nói chuyện, chỉ là người nhà của người bị hại nói cái gì cũng không chịu thỏa hiệp." Hạ Cầm nói đến đây, có chút đau đầu nói: "Tỷ phu của ta cũng không biết đã trúng tà gì, hắn thế mà lại đem người chém bị thương, hơn nữa không phải chém một hai người, mà là hơn mười người! Người nhà của ta yêu cầu bồi thường!, Tỷ tỷ của ta gấp đến mức không còn cách nào khác, chỉ biết khóc. Cũng may lúc ấy có nhiều người, anh rể ta ra tay cũng không quá nặng, những người bị hại này đều là vết thương nhẹ, cuối cùng dưới sự điều động của cảnh sát, những người này cầm tiền nên mới giải quyết được vụ án."

"Khi đó ta đã có rất nhiều ngày chưa thấy tỷ phu rồi, nhìn lại hắn giống như gặp được một người khác vậy, tướng mạo của hắn vẫn là tướng mạo kia, nhưng khí chất cả người đều thay đổi, nhất là ánh mắt, phảng phất như báo săn, sắc bén đến mức làm người ta không dám đối thị! Ta phi thường khiếp sợ!, vụng trộm hỏi thăm tỷ tỷ của ta xảy ra chuyện gì, tỷ tỷ nói chu đáo trở về sơn đông nhà một chuyến, sau khi trở về tính cách liền thay đổi, trước đây anh rể khúm núm, chuyện lớn nhỏ trong nhà đều phải thương lượng với tỷ tỷ rồi mới dám hạ quyết định, hiện tại chẳng những mình làm chủ, còn không cho tỷ tỷ phản đối."

"Sao vậy, hắn còn dám đánh tỷ tỷ ngươi à?" Lý Ma Tử lòng đầy căm phẫn hỏi.

Hạ Cầm lắc đầu: "Cái đó thì không, tuy tính cách hắn đại biến, nhưng lại chưa từng động thủ với tỷ tỷ của ta, nhưng đối với người ngoài thì không như vậy. Chẳng phải trước đây ta nói với các ngươi có mấy tên lưu manh luôn đến cửa hàng bánh bao quấy rầy à? Ban đầu bọn chúng đến cửa hàng bánh bao của tỷ phu ta, chẳng qua chỉ là cướp mấy cái bánh bao, muốn chút tiền lẻ mua khói. Sau đó nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của tỷ tỷ tỷ ta.", Lại nói mấy câu không đúng không sai, lúc ấy tính cách tỷ phu ta còn chưa thay đổi, thấy thế cũng không dám lên tiếng, chỉ dặn dò tỷ tỷ về sau bọn họ tới đừng ra cửa. Mấy tên lưu manh kia sau khi nhìn thấy bộ dạng sợ sệt của tỷ phu ta, càng thêm nghiêm nghị, có một lần thậm chí muốn lén nhìn lén tỷ tỷ của ta tắm gội!"

"Thật là quá đáng!" Lý Ma bí nắm chặt nắm đấm: "Tiểu Cầm, ngươi đừng sợ, ta tới làm chủ cho tỷ của ta!"

Tốc độ leo lên của Lý Ma Tử đã nhanh hơn so với hỏa tiễn.

Hạ Cầm cảm động nắm chặt lấy tay Lý Ma Tử: "May mà còn có ngươi."

Lý mặt rỗ thẹn thùng đỏ bừng khuôn mặt.

Ta ở một bên không đúng lúc ho khan vài tiếng: "Cái này... vẫn là chuyện chính quan trọng hơn, những lời ám muội này các ngươi nên giữ lại thời điểm không có người nói đi."

Chương một ngàn ba trăm ba mươi hai, nửa đêm cõng đao khách.

Hạ Cầm bị ta nói như vậy, lập tức có chút ngượng ngùng cúi đầu: "Thật ra, tỷ phu ta sở dĩ quay về quê quán Sơn Đông, là vì lưu manh nơi này đã nhớ tới tỷ tỷ của ta, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện. Ông ấy muốn ra khỏi tiệm bánh bao, về quê tiếp tục trồng trọt sinh sống với tỷ tỷ của ta. Có thể chờ ông ấy từ quê hương Sơn Đông trở về., Cả người hắn đều thay đổi, gặp chuyện này sẽ không bao giờ nữa trốn về sau, mấy tên lưu manh kia không biết, còn tới cửa khiêu khích, bị anh rể ta cầm đao đuổi ra mấy con phố. Nếu như không phải đi cùng ta tới, chỉ sợ những tên lưu manh kia sẽ bị chém chết tươi."

Một người tính cách lập tức chuyển biến, ngoại trừ bị âm vật ảnh hưởng, còn có thể là tinh thần xuất hiện vấn đề, cho nên ta nhất thời không dám kết luận có phải hắn bị âm vật khống chế hay không.

Hạ Cầm tiếp tục nói: "Khi ta và tỷ tỷ tới Cảnh Sự thăm hắn, phát hiện vẻ mặt anh rể lạnh lùng ngồi trên ghế tựa như đang làm mấy người bị thương. Trong ánh mắt hắn thậm chí không có chút sợ hãi nào. Ta nhìn mặt hắn, lúc ấy cả người cũng choáng váng, đây là vị tỷ phu thật thà lỗ mãng sao? Rốt cuộc mấy ngày nay xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao anh rể của ta lại biến thành như vậy."

Ta nhìn nàng hỏi: "Tỷ tỷ ngươi có phát hiện chỗ nào kỳ quái không?"

"Có!" Hạ Cầm không chút nghĩ ngợi gật gật đầu: "Tỷ tỷ của ta nói tỷ phu ta không biết từ đâu về rút lại một thanh đao rất nhiều năm, còn thường xuyên vừa lẩm bẩm, vừa lúc nửa đêm ngồi ở trong sân mài đao..."

Mài đao?

Ta và Lý Ma Tử ăn ý trao đổi một tầm mắt, xem ra âm vật lần này chính là tên này.

Hạ Cầm tiếp tục nói: "Tỷ phu của ta xem thanh đao đó thành bảo bối, ai cũng không được đụng vào, ngay cả tỷ tỷ của ta cũng không được. Trước đây anh rể của ta luôn đi theo con đường của chị, nhưng bây giờ lại lạnh lùng nói, tỷ tỷ ta cảm thấy nó không thích hợp, sợ nó trúng tà., Bởi vì không thân với nơi này, cho nên chỉ có thể hỏi thăm đạo sĩ gần đây có điều gì không tốt, muốn làm một trận pháp cho anh rể ta. Ta là giáo sư, nào hiểu được những thứ này, đành phải thương lượng với ma tử." Cô nói tới đây, cẩn thận nhìn sang ta: "Ngươi thấy chuyện này ra sao?"

Ta do dự một lát nói: "Tốt nhất có thể đi một chuyến đến chỗ tỷ tỷ ngươi bên kia!"

"Không thành vấn đề." Hạ Cầm nhẹ gật đầu.

Chúng ta nhanh chóng đi tới Ma Thành, tìm được cửa hàng bánh bao của Hạ Cầm tỷ tỷ, có lẽ là vì nhà xảy ra chuyện. Cửa hàng không mở, cửa đóng chặt, trên tường bị người ta dùng sơn màu đỏ phun ra rất nhiều chữ, đều là vài từ ngữ uy hiếp.

Hạ Cầm thấy trận chiến như vậy thì sợ hết hồn, vội vàng vọt tới trước cửa tiệm vỗ cửa, lớn tiếng kêu lên: "Tỷ tỷ, tỷ ở trong đó sao? Tỷ có khỏe không?"

Không bao lâu sau, một nữ tử sắc mặt tái nhợt chậm rãi mở cửa tiệm, nàng tỏ vẻ mệt mỏi khác thường, hơi suy yếu mà cười cười với Hạ Cầm: "Ngươi đã tới?"

"Tỷ! Tỷ không sao chứ? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy, tỷ phu đâu." Hạ Cầm căng thẳng đánh giá trạng thái của Hạ Sắt.

Hạ Sắt lo lắng thở dài: "Tỷ phu của ngươi không ở nhà, tối hôm qua đã ra ngoài rồi, đến bây giờ vẫn chưa về, di động cũng không đánh nổi, ta thật lo lắng hắn sẽ xảy ra chuyện gì."

Hạ Cầm hỏi: "Tường phía ngoài là sao?"

Hạ Sắt nhìn xung quanh một chút, xác định không có gì khác thường mới nói: "Chính là đám người bị anh rể ngươi chém bị thương, bọn họ lại tìm vài người của xã hội đen, tuyên bố muốn báo thù để lấy lại mặt mũi! Ta sợ tới mức không dám mở cửa, bọn họ ở bên ngoài đập sập cả buổi, mắng rất nhiều câu khó nghe., Phun hết những chữ này rồi đi, còn nói ngày mai lại tới. Tiểu Cầm, ngươi nói chúng ta nên làm gì bây giờ? Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, bằng không chúng ta sẽ dọn đi, trở về quê hương Sơn Đông, chỉ cần ta và tỷ phu của ngươi cố gắng làm ruộng, khẳng định sẽ không chết đói."

Hạ Cầm cau mày nói: "Tỷ, tỷ không nên gặp chuyện gì mà phải trốn tránh trước, trên thế giới này không có cửa ải nào gây khó dễ cả."

Hạ Sắt lắc đầu bất đắc dĩ, cuối cùng cũng nhận ra ta và Lý Ma Tử, cô hơi sốt sắng hỏi: "Bọn họ là ai vậy?"

Hạ Cầm vội vàng giới thiệu: "Đây là hai bằng hữu của ta, bọn họ xử lý loại chuyện này rất tốt, ta mời bọn họ đến gặp anh rể." Nàng cố ý nhấn mạnh mấy chữ "Sự tình" kia, khẩu khí đặc biệt cổ quái, nhưng Hạ Sắt lại lập tức hiểu được, nàng cảm kích nhìn ta và Lý Ma Tử, mời chúng ta vào ngồi.

Cửa hàng bánh bao này rất nhỏ, ngoại trừ chỗ làm việc, chỉ có một gian phòng nhỏ phía sau.

Gian phòng mặc dù nhỏ hẹp, nhưng được quét dọn sạch sẽ, Hạ Sắt tò mò đánh giá ta và Lý Ma Tử, lặng lẽ hỏi thăm Hạ Cầm: "Không phải ngươi nói gần đây kết bạn vợ sao? Là con trai cao lớn sao? Dáng dấp cũng đẹp trai."

Nói xong, Hạ Sắt quăng ánh mắt vừa lòng về phía mình.

Hạ Cầm vội vàng lắc đầu giải thích: "Không phải vị kia..."

Nếu không phải là ta, ánh mắt của Hạ Sắt rất nhanh nhìn vào Lý Ma Tử, sau đó lộ vẻ thất vọng: "Ngươi điên rồi à?"

Hạ Cầm biến sắc, vội vàng kéo tỷ tỷ sang bên cạnh: "Chuyện của ta thì ngươi không cần để ý, hơn nữa bây giờ cũng không phải lúc nói chuyện này, vẫn nên tìm tỷ phu trước đã."

Mặc dù như vậy, Hạ Sắt vẫn biểu hiện ra vẻ mặt không hài lòng với Lý mặt rỗ. Kỳ thực cũng dễ hiểu, nếu như tương lai ta có con gái, mang về nhà một người con rể mặt mụn, ta nhất định sẽ không chút do dự đánh gãy chân cô ta!

Tuy rằng ấn tượng đầu tiên không tốt lắm, nhưng Lý Ma Tử chỉ là tiểu cường không đánh chết được, sao lại bị loại chuyện nhỏ nhặt này đánh bại được? Hắn lập tức điều chỉnh vẻ mặt, phi thường nhiệt tình đi tới chỗ Hạ Sắt hỏi thăm: "Tỷ phu đi khỏi lúc nào, trước khi đi có nói gì không?"

Khóe miệng Hạ Sắt co quắp lại, có phần không thoải mái trả lời: "Đêm qua đã ăn cơm tối, hắn lại lấy đao kia ra đi mài. Ta thấy dáng vẻ hắn rất kỳ quái, sợ xảy ra chuyện gì, liền bảo hắn thu đao lại sớm nghỉ ngơi. Nhưng hắn lạnh như băng nói cho ta biết đừng có xen vào việc của người khác, sau đó đi ra ngoài, ta hỏi hắn muốn đi đâu hắn cũng không trả lời, chờ tới lúc ta đuổi theo ra khỏi cửa, hắn đã không còn bóng dáng."

Ta trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Thanh đao kia đâu?"

"Đao?" Hạ Sắt hơi sửng sốt: "Lúc đó Hứa Tử là đeo đao đi."

Hạ Cầm nghe xong, không khỏi có chút lo lắng: "Tỷ, sao tỷ có thể để tỷ phu mang dao ra ngoài? Vạn nhất hắn nổi điên lại chém bị thương người thì làm sao bây giờ."

Hạ Sắt bất đắc dĩ nói: "Ta có cách gì? Lời ta nói hắn căn bản là không nghe, hắn sao lại biến thành bộ dáng hôm nay? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sau này ta nên làm gì đây." Nói xong không ngờ lại ủy khuất khóc lóc.

Hạ Cầm thấy tỷ tỷ khóc, bản thân cũng rơi nước mắt theo, Lý Ma Tử không thể không an ủi nàng.

Ta thật sự không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa, đành phải hắng giọng một cái nói: "Chồng ngươi là muốn nói từ lúc nào tính cách thay đổi?"

Nghe câu hỏi này của ta, Hạ Sắt ngừng khóc, không hề nghĩ ngợi: "Tức là bắt đầu từ nửa tháng trước trở về quê quán Sơn Đông, khi đó tình huống của chúng ta không quá lạc quan, luôn có một số người tới nhà kiếm chuyện, hắn và ta thương lượng không muốn mở cửa hàng nữa, hay là muốn về quê đi. Ta biết tính cách của hắn, ta biết., Cũng thật sự không thích hợp ở đây, liền đồng ý. Hắn nói mình trở về thu thập quần áo trước, ta cũng không nghĩ nhiều, nhưng sau khi hắn trở lại, cả người liền thay đổi. Ta hỏi hắn cái gì hắn cũng không nói, cả người lải nhải, làm cho người ta nhìn liền sợ hãi."

Vừa nói tới đây đã nghe thấy một tiếng ầm ầm vang lên, cửa phòng bị người ta đá văng ra. Một nam nhân dáng người không cao nhưng hung thần ác sát xuất hiện trước mặt chúng ta, sau lưng hắn đeo một thanh bội đao dài một mét, toàn thân tản ra mùi vị nguy hiểm.

Hạ Sắt nhìn thấy người tới lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nghênh đón hỏi: "Ngươi đi đâu vậy? Dùng máy truyền tin của ngươi cũng không về, ngươi không biết ta sẽ lo lắng sao?"

Xem ra người này là trượng phu của Hạ Sắt rồi.

đừng cùng người xa lạ nói chuyện với số một nghìn ba mốt...

Nam nhân kia đẩy Hạ Sắt ra, mặt mũi lạnh lùng nghiêm nghị nhìn ta và Lý Ma Tử: "Lo lắng, ngươi còn lo lắng cho ta không? Ta thấy chỗ này náo nhiệt hơn, ta mới ra ngoài một đêm, ngươi liền gọi hai nam nhân về..."

Hắn còn chưa nói xong, Hạ Cầm đã bất mãn vọt tới: "Anh rể, ngươi nói cái gì vậy? Chẳng lẽ tỷ tỷ ta lo lắng ngươi còn có cái gì không đúng sao? Còn nữa, hai vị bằng hữu của ta, xin ngươi nói chuyện khách khí với bọn họ một chút."

Nam nhân kia nghe vậy, khẽ hừ một tiếng, cũng không để ý tới Hạ Cầm đang đỏ mặt tía tai, quay đầu đi vào phòng.

Nhìn ra được trước đây Hạ Cầm không có quá nhiều tôn trọng đối với người anh rể này, bởi vậy sau khi được anh rể đón về có chút lúng túng, nàng siết chặt nắm tay còn muốn nói tiếp, nhưng ta lại ở bên cạnh nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Hạ Cầm không hiểu nhìn về phía ta, ta thì dùng ánh mắt ra hiệu cho Hạ Sắt. Hạ Cầm hơi sững sờ, quả nhiên không nói thêm gì, ngược lại có chút cảm kích nhìn ta.

Đương nhiên bà ta có thể xông vào tranh cãi cùng tỷ phu, nhưng bà ta cũng phải suy nghĩ cho kỹ. Sau khi bà ta nguôi giận rời đi, tỷ tỷ của mình còn phải ở lại đây đối mặt trượng phu của mình, tranh chấp giữa muội muội và trượng phu sẽ chỉ khiến bà ta trở nên cực kỳ khó xử.

Hạ Sắt áy náy nhìn chúng ta một cái rồi nhanh chóng truy vào hỏi tình huống của trượng phu. trượng phu của Hạ Sắt đối với nàng có quan hệ săn sóc, hỏi han ân cần, giọng điệu cực kỳ nghiêm nghị: "Hôm qua ta đã nói với ngươi như thế nào? Có bảo ngươi đừng nói chuyện với người xa lạ không? Ngươi không nghe lời ta, ngược lại còn đưa nam nhân vào nhà, có phải ngươi ngại ngày tháng yên bình, thành tâm muốn chọc tức ta hay không?"

Bởi vì chỉ cách một tấm rèm vải, đối thoại dị thường rõ ràng truyền đến tai của chúng ta. Hạ Cầm tức giận đến lồng ngực phập phồng, nếu như không phải Lý Ma Tử lôi kéo nàng, đại khái nàng đã thật sự bộc phát.

Trước mắt loại tình huống này khó giải quyết, chúng ta ở lại đây chẳng những không chiếm được tin tức có giá trị, ngược lại còn làm Hạ Sắt khó xử. Ta liếc mắt ra hiệu cho Lý Ma Tử một cái, dẫn đầu ra khỏi tiệm bánh bao.

Hạ Cầm thấy thế đành phải lớn tiếng nói: "Tỷ tỷ, chúng ta đi đây, ngày mai sẽ tới thăm ngươi!" Nói xong vội vàng rời đi với Lý Ma Tử.

Trên đường đi sắc mặt Hạ Cầm rất khó coi, Lý Ma Tử cũng không dám nói thêm gì, mà trong đầu ta vẫn cứ nhớ lại cây đao đang được cõng trên lưng của Hạ Sắt trượng phu. Nhìn bề ngoài có thể thấy là bảo đao nhiều năm, tuy đã trải qua mưa gió, chuôi đao đã có một chút rỉ sét, nhưng cuối chuôi đao lại điêu khắc một con báo săn vẻ mặt dữ tợn, trông rất sống động, khiến người ta sinh lòng sợ hãi.

Hơn nữa trên thân đao có một cỗ lệ khí rất rõ ràng, sát khí lẫm liệt, xem ra không phải vật phàm, nhất định là một âm vật lợi hại.

Chỉ là không biết Hạ Sắt trượng phu lấy được từ đâu?

Trong lòng ta đang suy nghĩ nên làm thế nào để moi ra lai lịch của thanh đao kia, Hạ Cầm đã ủy khuất khóc lên, nàng vừa lau nước mắt vừa hỏi Lý Ma Tử ấm áp: "Ta không sao, ngươi yên tâm đi. Ta không nghĩ tới sẽ để cho các ngươi nhìn thấy tình cảnh như vậy..." Đại khái cảm thấy mất mặt nhỉ?

Chúng ta đi ra hai con đường, sau lưng vang lên tiếng kêu của Hạ Sắt: "Đàn nhỏ! đàn nhỏ!"

Hạ Cầm kinh ngạc dừng bước, xoay người nhìn thấy Hạ Sắt nhanh chóng chạy tới, trong tay nàng nắm một nắm tiền lẻ, không hề nghĩ ngợi nhét vào tay Hạ Cầm: "Đừng chấp nhặt với tỷ phu của ngươi, đợi lát nữa ta đi nói hắn, bảo hắn đền cho ngươi không được! Đây là lần đầu tiên ngươi dẫn bằng hữu về nhà., Theo lý thuyết ta nên chuẩn bị một bàn tiệc rượu phong phú để chiêu đãi, nhưng tình huống trong nhà ngươi cũng biết, ta không giữ các ngươi nữa, ngươi cầm tiền mang bạn bè của ngươi đến tiệm cơm gần đó ăn một miếng cơm là tâm ý của ta. Anh rể ngươi ở nhà ta cũng không yên tâm, ta về trước." Nói xong, lại vội vàng xoay người rời đi.

Hạ Cầm nắm lấy một đống tiền lẻ, nước mắt vừa ngừng chảy ra: "Trước đây vì anh rể chém bị thương người ta, tiền trong nhà đều cầm đi bồi thường, số tiền lẻ này chắc chắn là tích góp cuối cùng của tỷ tỷ."

Chúng ta phải có mặt mũi lớn mới có thể dùng tiền như vậy để ăn cơm sao? Lý mặt rỗ nhanh chóng an ủi Hạ Cầm, nói chuyện này qua đi sẽ sắp xếp tỷ tỷ phu của mình đến làm ông chủ ở một con phố, Hạ Cầm lúc này mới nín khóc mỉm cười.

Ngay sau đó, Lý Ma Tử hiếm khi chuốc máu mời chúng ta ăn cơm. Kết quả đồ ăn vừa bưng lên bàn, tiếng chuông Hạ Cầm liền vang lên, nàng nhìn số hiệu quen thuộc trên màn hình, nhẹ giọng nói: "Là tỷ tỷ, khẳng định là quan tâm chúng ta có ăn cơm hay không?"

Nhưng vừa nhận lấy thông tin, Hạ Cầm liền biến sắc: "Cái gì, bọn lưu manh kia lại chạy đến trong tiệm nháo sự à? Ngươi đừng cho hắn động thủ, ta lập tức chạy về." Hạ Cầm đang kiểm tra máy truyền thư hoảng hốt đến mức mất hồn mất vía, túm lấy cánh tay Lý Ma Tử hỏi: "Làm sao bây giờ? Đám lưu manh kia lại tới nhà tỷ tỷ ta làm loạn rồi!"

Lý Ma Nhị vừa nghe, cơm cũng không ăn, hung hăng cầm đũa để mặt bàn vỗ, kéo ta liền hướng cửa hàng bánh bao.

Lúc này bên ngoài cửa hàng bánh bao đã tụ tập không ít người vây xem, còn có người châu đầu ghé tai nhỏ giọng nghị luận.

"Ai ui, xảy ra chuyện gì vậy? Bên trong ồn ào náo loạn, là đang đánh nhau sao?"

"Mấy ngày trước chủ tiệm bánh bao không phải nổi điên chém đầu cao sao? Đầu to lăn lộn trong hắc đạo nhiều năm như vậy, làm sao có thể nuốt cơn giận này xuống được? Tất nhiên là chuẩn bị báo thù rồi."

"Cái gì? Ta thấy chủ cửa hàng kia thật thà giao, trùy tử đâm một chút cũng không phát ra tiếng, làm sao dám động thủ chém người."

"Điên rồi! Ai biết hắn là thành thật hay giả thật, ngươi xem bộ dáng sợ hãi rụt rè của hắn, nào có chút hương vị nam nhân? Ngươi lại nhìn vợ hắn, vừa nhìn đã biết là hồ ly nho nhỏ, đây nếu không phải một đóa hoa tươi cắm trên phân trâu, thì là quan hệ không đơn giản của hai người bọn họ, nói không chừng là trốn tới đây."

"Ta còn nghe nói cái đầu to lớn bị chém bị thương cũng là bởi vì đùa giỡn vợ chồng, đây thật đúng là hồng nhan họa thủy mà!"

Trong những chữ Quần chúng vây xem này cũng không cảm thấy vợ chồng Hạ Sắt là người bị hại, thậm chí còn nói chuyện giúp đỡ cái đầu cao lớn.

Hạ Cầm nghe vậy trong cơn giận dữ, xông lên đám người chen chúc rậm rạp, lớn tiếng kêu lên: "Những kẻ tiểu nhân các ngươi, không sợ đến địa ngục bị rút lưỡi sao? Bình thường tỷ phu tỷ tỷ của ta đối với các ngươi như thế nào, các ngươi còn có lương tâm sao? Mau cút đi."

Một lời này của Hạ Cầm như sấm sét giữa đất bằng, nhất thời làm mọi người xem náo nhiệt đều bối rối, bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ, còn không biết chuyện gì xảy ra.

Hạ Cầm tức giận quát: "Không cút đúng không?" Nói xong, lại quơ côn ngoài cửa lên.

Người vây xem sợ hết hồn, vội vàng chạy tứ tán, còn có người bất mãn mắng: "Đây là con hồ ly tinh từ đâu chui ra? Có phải điên rồi không? Xem ra nhà hắn bánh bao không thể ăn thêm nữa, ăn nhiều cái đầu lâu rất dễ bất thường."

Sau khi người xem náo nhiệt tản ra, cây đàn Hạ Cầm cầm gậy lao vào trong tiệm. Lúc này quán bánh bao không lớn lắm chậtních người. Anh rể của Hạ Cầm ngồi ở trong cùng, tay cầm bảo đao, sắc mặt âm trầm. Hạ Sắt thì lo lắng núp sau lưng hắn, có vẻ bất an đang nắm lấy vai hắn.

Những người còn lại thì đều miệng ngậm khói, trên người phủ đầy hình xăm, vừa nhìn đã biết không phải thứ gì tốt lành.

Đầu tiên, một nghìn ba hai điều, bảo đao ra khỏi vỏ.

Cầm đầu là khoảng bốn mươi tuổi, để râu quai nón, mang vòng cổ vàng to bằng ngón cái, một bộ đức hạnh trâu bò duy ngã độc tôn trên trời đất, khẩu khí bất thiện nói: "Họ Lâm, ngươi nếu đã chém trúng cánh tay của ta, việc này nhất định phải có câu trả lời, bằng không đầu to của ta làm sao mà lăn lộn trên giang hồ? Như vậy đi, ta cũng không làm khó ngươi, chỉ cần ngươi chui qua bên hông ta ta sẽ tha cho ngươi một mạng, sau đó thôi..."

Ánh mắt tên cao lớn híp mắt nhìn về phía Hạ Sắt: "Lão bà nhà ngươi da non thịt mềm ta thích, để cho bà ấy theo dõi ta một tháng, chuyện giữa chúng ta coi như xóa bỏ, từ nay về sau, để ta che bọc tiệm bánh bao của ngươi."

Hạ Sắt sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vội vàng trốn sau lưng trượng phu.

Hạ Cầm nghe xong mấy lời vô liêm sỉ này, tức giận thiếu chút nữa ngất ngay tại chỗ, không chút nghĩ ngợi mắng: "Ngươi còn biết xấu hổ hay không? Nếu như không phải ngươi bắt nạt người, tỷ phu ta làm sao có thể chém ngươi bị thương chứ? Bên phía Ngự Sự bên kia bồi thường cho chúng ta không ít, dựa vào cái gì mà các ngươi còn đến gây sự? Các ngươi đây gọi là tự ý xông vào nhà dân biết không? Nhanh đi, nhanh đi, bằng không ta liền báo động!"

"Cảnh báo? Ngươi hỏi xem có cảnh sát nào dám quản chuyện to lớn của ta không." Cái đầu cao khinh miệt nói: "Thành thật nói cho ngươi biết, thả anh rể của ngươi ra là ý của ta, bằng không hắn một mực trốn ở ngục giam như rùa đen, ta còn làm sao báo thù được."

Cái đầu to cao vừa nói vừa quay đầu, khi nhìn thấy Hạ Cầm, hai mắt sáng ngời: "Ồ, cô bé này rất chính trực à? Ý tứ thế nào, cô là dì nhỏ của nó?" Nó không khỏi đắc ý đùa giỡn với thủ hạ bên cạnh: "Ngươi nói xem họ Lâm này có vận khí cứt chó gì, bà dâu lớn lên thì thôi, không ngờ cô dì nhỏ này lại càng có thú vị!"

Đầu to cao nói với Hạ Sắt trượng phu: "Như vậy đi, nếu ngươi không nỡ bỏ vợ, để dì nhỏ của ngươi theo giúp ta cũng vậy."

Lý Ma Tử tức giận muốn xông vào khai chiến, ta kéo Lý Ma Tử lại, nhỏ giọng nói: "Đừng làm loạn, xem tỷ phu của mụ ta làm thế nào!"

Lý Ma Tử tuy tức giận nhưng vẫn rất nghe lời của ta, nghe tiếng lập tức dừng bước.

Lúc này, Hạ Sắt trượng phu vẫn luôn trầm mặc ít lời bỗng nhiên ngẩng đầu cười lạnh nói: "Ngươi nói xong chưa?" Ánh mắt hắn vô cùng kỳ quái, đầy là tơ máu, như là một đôi mắt báo săn, khóe miệng tuy mang theo nụ cười nhưng lạnh lẽo dị thường, khiến người ta không rét mà run.

Đầu lâu cao lớn thấy bộ dáng hắn như vậy, không kìm được lui về sau hai bước: "Ngươi... ngươi muốn làm gì?"

"Ta muốn làm chuyện gì, ngươi sẽ biết ngay thôi!" Hạ Sắt trượng phu nói xong lời này, đột nhiên thân thủ cực nhanh, khiến người ta líu lưỡi.

Đầu lâu to lớn còn chưa kịp phản ứng, người đã bị trượng phu của Hạ Sắt đè dưới thân! Tuy vóc dáng gã không cao, nhưng toàn thân lại tràn ngập sức bật đáng sợ, giống như một ma quỷ bị địa ngục tôi luyện, cực kỳ khát vọng máu tươi.

Một bàn tay trên cái đầu to lớn bị trượng phu của Hạ Sắt dẫm mạnh xuống chân, miệng hét lớn như bị tay kia mổ heo, "Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau lên đi."

Vừa dứt lời, một đám tiểu đệ sắp xông lên.

Chỉ thấy tiếng "keng keng keng" vang lên, trượng phu Hạ Sắt vung thanh đao lên, trong phòng lập tức ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, quần áo mấy tiểu đệ hàng trước nhất đã bị xoạt xoạt xoạt cắt ra. Một đao này nắm chắc cực điểm lực đạo, chỉ cần sai lệch một chút sẽ tổn thương tới mạng người, nhưng Hạ Sắt trượng phu dùng sức lại vừa đúng lúc, quần áo bị vạch đến chỉnh tề, nhưng không ai bị thương chảy máu.

Chiêu này vừa ra, không ai dám tiến lên, ngược lại đồng loạt lùi lại mấy bước, trong nháy mắt vậy mà tránh ra một con đường!

Đầu lâu cao lớn sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nhưng ngoài miệng vẫn cố chống cự: "Họ Lâm kia, ta nói rõ cho ngươi biết, ở thành Ma ta là một cái đầu to, nếu ngươi đắc tội với ta chắc chắn sẽ không có ngày tốt lành. Hắc đạo hữu hắc đạo không có chuyện ta bất bình, trưởng công viên của Ma Thành là ta bái kiến lão ca, cho dù ngươi có làm ồn đến mức trên đỉnh đầu đi cũng không chiếm được tiện nghi. Biết điều thì ngươi buông ta ra, lão tử mềm lòng, nói không chừng có thể tha cho ngươi một con đường sống."

"Đường sống?" Phu nhân Hạ Sắt lạnh lùng nói: "Ngươi nói nếu ta một đao chém đứt cổ ngươi, vậy sẽ thế nào?"

"Cái gì?" Đầu lâu cao to biến sắc: "Ngươi điên rồi à? Giết người thì đền mạng, ngươi cũng không chạy được!"

"Hừ!" Ánh mắt của Hạ Sắt trượng phu biến đổi, giơ tay chém xuống, chỉ nghe tiếng "á" vang lên, đầu cao lớn rống thảm lên như heo bị chém giết. Trên lưỡi đao máu tươi phảng phất như một đường chỉ đỏ chói mắt, lại nhìn ngón tay cái và ngón trỏ tay phải cao lớn đã bị cắt đứt ngang.

Hạ Cầm kinh sợ kêu lên một tiếng, vội vàng trốn sau lưng Lý Ma Tử.

Hạ Sắt đã sợ tới ngây người, nàng không thể không nghĩ tới trượng phu mà ngày xưa muỗi cũng đánh chết, sao lại biến thành bộ dạng trước mắt này? Thậm chí nàng còn cảm thấy người trước mặt này hoàn toàn là ma quỷ khoác túi da trượng phu, lạ lẫm khiến nàng sợ hãi.

Tiểu đệ cái đầu cao to thấy hắn ra tay tàn nhẫn như vậy, tranh nhau chen lấn trốn ra phía ngoài.

Đầu cao to đau tới mức mặt mày như tờ giấy trắng, hắn không dám sính cường nữa, cao giọng cầu xin tha thứ: "Huynh đệ, không không không, ngươi là cha ta, ngươi là cha ta! Ngươi thương hại ta, bỏ qua mạng chó đi. Ta có bà già tám mươi tuổi, dưới có mấy tuổi, ngươi giết một mình ta chẳng khác nào giết cả nhà ta."

Hạ Sắt trượng phu lạnh lùng nói: "Vốn dĩ ngươi cầu xin tha thứ, ta nên đại phát từ bi tha cho ngươi một con đường sống! Đáng tiếc ngươi họ Cao, đao đầu báo của ta hễ gặp phải người họ Cao, nhất định phải khiến hắn đầu lìa khỏi cổ!"

Nói xong, hắn ta lại giơ cao bảo đao lên.

Hạ Sắt vội vàng xông lên ngăn cản hắn: "Phu quân ngươi điên rồi à? Giết người là muốn ngồi tù, không được! Mau buông đao xuống."

Hạ Sắt trượng phu không thể vung vẩy mấy cái, lại lo ngộ thương thê tử của mình, nhíu mày tức giận: "Tránh ra! Ngươi quên con chó này bắt nạt chúng ta bằng cách nào không? Hôm nay phải tính toán sổ sách cho thật kỹ."

"Ta không dám nữa, ta không dám nữa! Buông ta ra! Đừng giết ta! Đừng giết ta!" Đầu cao lớn tê tâm liệt phế kêu lên, trong đũng quần chảy ra một bãi chất lỏng màu vàng, hiển nhiên là bị dọa tè ra quần.

Hạ Sắt ôm chặt lấy eo trượng phu: "Không được, không đáng! Vì để một người như vậy sống nửa đời còn lại không đáng giá. Xin ngươi đấy, mau hạ thanh đao xuống."

Đang trong lúc lôi kéo, bên ngoài vang lên tiếng sáo cảnh báo, một đám quan viên mặc đồng phục lao vào. Thấy phu quân Hạ Sắt cầm hung khí trong tay, lập tức móc thương ra nhắm ngay phía Hạ Sắt trượng phu: "Buông vũ khí xuống, bằng không chúng ta ngòi nổ."

Xem ra là đám tiểu đệ chạy trốn lúc trước, ý thức được sự tình không đúng lập tức báo cáo cảnh báo.

Giằng co hồi lâu, cuối cùng Hạ Sắt trượng phu cũng từ từ buông đao xuống, mấy cảnh báo xông lên sắc bén kéo hắn ra đất, dùng cây đao đầu báo mang đi với tư cách hung khí.

Hạ Sắt trượng phu vẻ mặt không sợ hãi theo xe quan cảnh giới.

Cái đầu cao lớn từ mặt đất bò dậy chỉ vào xe ngựa đi xa mắng: "Hắc hắc, lão tử không báo thù này, thề không làm người khác! Ngươi chờ đó cho ta, ta không bắt ngươi chết ở trong ngục giam."

Nói xong lời này, hắn nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Hạ Sắt: "Cái tên thối tha nhà ngươi..."

Vừa muốn tiến lên, Lý Ma Tử đã đứng ra quát lớn: "Ngươi muốn làm gì?"

Đệ nhất thiên thiên ba ngàn ba chương chấn nhiếp đầu lâu cao lớn.

"Chuyện không có ngươi, cút sang một bên!" Cái đầu cao lớn nhìn Lý Ma Tử có tướng mạo xấu xí, căn bản không để trong lòng.

Mỹ nhân trước mặt, Lý Ma Tử đương nhiên phải làm anh hùng, nếu không sau này Hạ Cầm làm sao mà nhìn hắn? Mặc dù chân hắn hơi run rẩy, nhưng vẫn kiên trì kêu lên: "Đây là chuyện giữa các ông nội, ngươi khi dễ một nữ tử yếu ớt thì có bản lĩnh gì? Huống hồ ngươi vẫn là kẻ lăn lộn trên giang hồ."

Đầu ngón tay đau nhức đã khiến hắn mất lý trí, huống chi bản thân hắn cũng không phải người nói về nghĩa khí giang hồ: "Hậu, ngươi tính là cái thá gì? Cũng dám quản chuyện của lão tử sao?" Vừa dứt lời hắn đã lao về phía Lý Ma Tử.

Mặc dù hắn không phải là đối thủ của trượng phu Hạ Sắt, nhưng dù sao cũng ở trong hắc đạo nhiều năm, thân thủ vượt xa Lý Ma Tử. Ta thấy Lý Ma Tử bị thua thiệt, vội vàng lách mình tiến lên, nắm chặt lấy nắm đấm to lớn, cứng rắn để hắn ở nguyên tại chỗ, không thể động đậy.

Ta nhìn hắn mỉm cười: "Chuyện gì cũng từ từ, đừng lên tiếng."

Đầu cao to thấy ta ra tay sắc bén, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc: "Ngươi là ai?" Trong nháy mắt khẩu khí ôn hòa trở lại.

"Ta là ai không quan trọng!" Ta nhìn thoáng qua hai ngón tay bị đứt trên mặt đất kia: "Ngươi vẫn nên nhanh chóng đến y viện đi, hiện tại y thuật kỹ thuật rất phát triển, ngón tay của ngươi còn có thể nhận được, nhưng nếu đến trễ thì chưa chắc."

Đầu to cao trầm ngâm một lúc lâu, mới mặt đầy sát ý nói với Hạ Sắt: "Bàng nhà thối, thay ta nói cho nam nhân của ngươi, bảo hắn chuẩn bị tốt quan tài, giọng điệu ông đây tuyệt đối không nuốt xuống được." Hắn vung tay lên nhặt hai ngón tay bị cụt của mình lên, không thèm quay đầu lại bước ra khỏi cửa.

Hạ Sắt không thể kiên trì thêm được nữa, hồn bay phách lạc ngã ngồi xuống đất, có lẽ rất sợ, không ngờ lại quên khóc.

Hạ Cầm vội vàng chạy tới an ủi nàng, Lý mặt rỗ kéo ta qua một bên: "Tiểu ca Trương gia, thật xin lỗi, ta cũng không nghĩ tới có liên quan tới hắc đạo, bây giờ phải làm sao?"

"Sao lại sợ?" Ta hỏi.

"Không phải ta sợ!" Lý Ma Tử không cam lòng giải thích: "Giữ được núi xanh sợ gì không có củi đốt, hay là ta tới chỗ võ hán gọi viện binh đi."

"Trương Cửu Lân ta đối phó với mấy con tôm tép nhãi nhép này, còn không cần viện binh." Ta lườm hắn một cái, đi đến trước mặt Hạ Sắt và Hạ Cầm nói: "Nhưng trong nhà xảy ra chuyện như vậy, ta thấy các ngươi vẫn phải nhanh chóng tính toán, ta xem trong hàng chữ cao lớn đều cho thấy mình đã thu mua cóc quan binh, ta lo lắng trượng phu của ngươi sẽ gặp nguy hiểm."

Vốn dĩ Hạ Sắt đang hoang mang nghe ta nói như vậy, lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng đứng dậy tìm một cái áo khoác rồi đi ra ngoài, Hạ Cầm nói: "Ta theo tỷ tỷ đi, các ngươi ở đây chờ chúng ta!" Nói xong liền không quay đầu lại lao ra ngoài.

Đợi hai người đi rồi, Lý Ma Tử mới thở phào nhẹ nhõm: "Ngươi nói đây là chuyện gì vậy!"

Ta và Lý Ma Tử ở tiệm bánh bao chờ đến trời tối, Lý Ma Tử đói đến không chịu nổi, tự mình tìm hai cái bánh bao chơi một chút, nhanh đến nửa đêm, vẻ mặt Hạ Sắt và Hạ Cầm mới mỏi mệt trở về.

Lý Ma Tử vội vàng ra đón, quan tâm hỏi Hạ Cầm: "Sao rồi?"

Hạ Cầm bất đắc dĩ cực kỳ: "Người nhà của đối phương đại náo ở Lưu Bang, yêu cầu cảnh sát đem anh rể của ta buộc chặt vào cành cây. Ta thấy đám cảnh sát kia vui sướng khi người gặp họa, căn bản chính là kéo dài thời gian, nếu cứ tiếp tục như vậy thì tỷ phu của ta sẽ rất nguy hiểm."

"Không có biện pháp giải quyết sao?" Ta ở một bên nhỏ giọng hỏi.

Hạ Cầm nói: "Nếu muốn có thì được, nhưng phải bồi thường năm trăm vạn."

"Năm trăm vạn?" Lý Ma Tử kinh ngạc há hốc mồm: "Tại sao không để bọn họ đi cướp?"

Hạ Sắt khóc đến đỏ bừng mắt, ngã ngồi dưới đất như mất hết sức lực: "Tiểu Cầm, ta nên làm gì bây giờ? Mạng của ta sao lại khổ thế này!"

Hạ Cầm an ủi: "Tỷ tỷ đừng lo lắng, chúng ta lại nghĩ cách, nhất định sẽ không để cho anh rể có việc." Vừa nói vừa đỡ Hạ Sắt vào trong phòng nghỉ ngơi.

Chờ trấn an tỷ tỷ xong, Hạ Cầm vẻ mặt mệt mỏi đi ra: "Hôm nay thật phiền phức cho các ngươi rồi, tỷ tỷ và tỷ phu hiện tại làm thành như vậy, ta cũng không biết nên làm cái gì! Trương ca, ngươi nhìn ra chút môn đạo nào không?"

Ta nghĩ nghĩ, cũng không có trực tiếp nói cho nàng ta biết lòng nghi kị đối với cây dao đầu báo, lắc đầu nói: "Trước mắt vẫn chưa nhìn ra..."

Hạ Cầm vẻ mặt thất vọng.

Lý Ma Tử vội vàng đứng ra giúp ta nói chuyện: "Tỷ phu của ngươi sau khi trở về sẽ vào phòng nhỏ, tổng cộng cũng không nói với chúng ta mấy câu, cho dù chúng ta muốn nhìn ra chút gì thì cũng không có cơ hội đâu!"

Hạ Cầm gật đầu: "Cũng đúng."

Ta thấy đã đủ giờ rồi, sự tình lại không có tiến triển gì, liền cùng Lý Ma Tử rời cửa hàng bánh bao, Hạ Cầm đưa chúng ta ra đầu phố: "Tỷ tỷ ta thế này ta không yên lòng, ta sẽ không đi cùng các ngươi."

Ta và Lý Ma Tử đi ra hai con phố, nhìn thấy ven đường còn có nhà mở cửa hàng nướng, bận rộn lâu như vậy ta đã sớm đói bụng, vì thế ngồi xuống ven đường, gọi chút xiên nướng.

Lý Ma Tử vừa ăn vừa nhỏ giọng hỏi ta: "Tiểu ca Trương gia, thanh đao kia có vấn đề sao?"

"Tuy thanh đao kia không có âm khí, nhưng bên trong lại ẩn chứa một loại lực lượng cường đại, ngươi nói có vấn đề hay không?" Ta và Lý Ma Tử nghiên cứu cả nửa ngày, bởi vì không có cơ hội chạm được vào dao đầu báo nên không dám quyết định. Lúc sắp ăn xong ta còn nhìn lại ba điểm sáng, e rằng lúc này không tìm được trong quán nhỏ.

Ta nhìn Lý Ma Tử mắt đầy mỡ miệng, trong lòng thầm nghĩ: "Lý Ma Tử, hôm nay ta tới nhà ngươi đối phó một đêm nhé?"

"Hả? Nhà ta." Lý mặt rỗ vô cùng kinh ngạc.

"Ngươi cứ mãi mãi không chịu ăn bám trong tiệm của ta, có phải cũng nên báo đáp ta một chút không? Ta còn chưa từng thấy tiểu ổ của ngươi và Hạ lão sư ở Ma Thành đâu." Ta đắc ý nhướng mày với Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử thở dài nói: "Ta không có gì, chỉ sợ ngươi chịu không nổi vị của ta thôi!"

Kết quả chúng ta vừa thanh toán sổ sách, đảo điện Lý Ma Tử liền vang lên, trên màn máy truyền tin hiện lên tường báo Hạ Cầm.

Lý Ma Tử đắc ý nháy mắt với ta: "Nhìn thấy chưa? Một lúc lâu như vậy không thấy đã bắt đầu nhớ ta rồi, tiểu ca ngươi về sau bớt xem thường ta đi, sức mị lực của Lý Ma Tử ta rất lớn đó."

Ta nôn mửa một trận!

Bờ đàn Hạ Cầm thập phần lo lắng: "Mạch tử, ngươi đi đến đâu rồi? Mau tới tiệm bánh bao của tỷ tỷ ta, lại xảy ra chuyện!"

Không đợi Lý Ma Tử hỏi rõ ràng, bên kia ầm ĩ một trận, máy truyền tin bị gián đoạn. Lý Ma Tử lo lắng, mắng một câu rồi chạy như điên.

Cửa hàng bánh bao vẫn còn sáng đèn, cách đó rất xa thì nghe thấy bên trong truyền đến từng đợt ồn ào. Đến khi vào cửa tiệm mới phát hiện trong phòng lại chật ních người, có nam có nữ, đang chỉ vào mũi Hạ Sắt mắng to. Hạ Cầm thì bảo vệ tỷ tỷ phía sau.

Lý mặt rỗ hét lên: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Đao (chương thứ nhất, thiên nhị tư mất tích)

Hạ Cầm thấy hắn phảng phất thấy cọng rơm cứu mạng, vội vàng nắm lấy cánh tay hắn nói: "Mạc tử, cuối cùng ngươi cũng tới rồi! Bọn họ nói cái gã đầu to kia bị chém chết trong nhà, vu khống là tỷ phu của ta làm, còn muốn trút giận lên tỷ tỷ của ta."

Mấy nữ nhân trung niên vẻ mặt dữ tợn vừa nghe, lập tức đưa họng pháo về phía Lý Ma Tử: "Ngươi là ai? Đừng nhúng tay vào chuyện người khác, hiện tại có tai nạn chết người, Thiên Vương lão tử đến cũng không dễ dùng."

Thanh âm từng đợt sóng sau cao hơn, căn bản là không cho Lý Ma Tử cơ hội nói chuyện.

Ta thấy đám người này sắc mặt như thường, căn bản không có thống khổ của thân nhân sau khi qua đời. Rất rõ ràng bọn họ đối với cao lớn cũng không có quá nhiều tình cảm, ngược lại là muốn thừa dịp cơ hội ngàn năm khó gặp này tống tiền bồi thường.

Ta nghĩ nghĩ, chậm rãi đi tới, bình tĩnh nhìn một phụ nữ trung niên.

Có lẽ là vì làm tặc chột dạ, khí thế của các nữ nhân rõ ràng yếu đi, có chút bất an nhìn ta: "Ngươi là ai? Nhìn ta làm gì?"

"Đầu to nhà các ngươi đã chết, tại sao còn dám tới nơi này gây sự?" Ta bình tĩnh hỏi.

Một nữ nhân nghe xong, lập tức ồn ào hẳn lên: "Không tới nơi này náo loạn chỗ nào? Khẳng định là do đàn ông nhà họ chém chết đầu to của chúng ta! Hiện tại trụ cột đã không còn, những cô nhi quả mẫu chúng ta sau này làm sao có thể sống được."

Ta cười lạnh một tiếng: "Nhưng hiện giờ nam chủ nhân nhà này còn đang ngồi ở cảnh phủ, làm sao có thể đến nhà các ngươi chém người?"

Ta vừa nói xong, Lý Ma Tử như con mèo bị dẫm phải đuôi, lập tức xù lông: "Đúng rồi, người còn đang ở cảnh giới, sao có thể đi giết người? Các ngươi rõ ràng là muốn vu cáo hãm hại."

Mấy nữ nhân cãi nhau cũng giống như mất đi ý chí chiến đấu, ngươi xem ta nhìn ngươi, nhất thời cũng mất đi sự chú ý. Ta đã lấy ra điện thoại báo động tĩnh, cảnh báo rất nhanh đã đến, bởi vì bị quấy rầy trong mộng xanh, hùng hùng hổ hổ đi vào cửa tiệm: "Có thể khiến người ta ngủ yên giấc được hay không, lại xảy ra chuyện gì không? Thật sự coi cảnh báo là tài sản tư nhân của các ngươi sao?"

Vốn dĩ ta đã nói nguyên thần của sự việc một lần, cảnh sát vẻ mặt mơ hồ: "Làm sao có thể? Lúc này Lâm phấn đấu còn đang thu nhận tù binh trong quân đội, nào có thể chạy đi giết người? Chuyện này không thể nào."

Nếu cảnh sát đã xác nhận xong lời ta nói, người nhà của cái đầu cao càng không có gì để nói. Lưng Lý Ma Tử càng cứng hơn, chỉ vào mấy nữ nhân mập mạp dạy dỗ nói: "Nghe gió chính là mưa, hiện giờ phá án muốn nói chứng cứ, các ngươi không có chứng cớ thì đến nháo sự, không sợ bị bắt giam sao?"

Người nhà cái đầu cao to suy nghĩ, vừa hay thừa dịp cảnh sát cũng ở đây, liền thuận thế báo động nói đầu cao bị chém chết trong nhà, máu thịt be bét, ra tay vô cùng ác độc. Đầu cao lớn lăn lộn trên giang hồ, khẳng định đắc tội không ít kẻ thù, cảnh sát cũng thông minh không nhiều lời, chỉ nói đây là đại án tông môn, phải chậm rãi điều tra, sau đó mang theo người nhà của cái đầu cao lớn đến Giám Bang làm thư lục.

Lý Ma Tử và Hạ Cầm đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Sắt thì vô cùng lo lắng cho sự an toàn của trượng phu ở cảnh ngục. Ta nghĩ nghĩ, cùng Lý Ma Tử nghiên cứu ra một đối sách.

Vô luận sự tình kết thúc như thế nào, cửa hàng bánh bao này cũng không có khả năng mở tiếp, liên tiếp xảy ra chuyện, sinh ý khẳng định sẽ bị ảnh hưởng lớn, chẳng bằng trực tiếp đóng cửa! Vì vậy ta bảo Hạ Sắt lập tức ra lệnh cho giá thấp đem cửa hàng ra ngoài, gần đây trước tiên tới một con phố làm ăn quen với những đồ cổ, sau đó lại cùng Lý Ma Tử gọi điện ảnh tìm quan hệ, xem có bao nhiêu tiền đem chuyện trượng phu của Hạ Sắt chém đầu cao bình ổn lại không?

Có lẽ là vì cái đầu to lớn trở thành tiêu điểm, chuyện hắn bị chém thương lúc trước ngược lại như bị người ta quên đi, cũng không được coi trọng. Lý Ma Tử nhân mạch lại tương đối mạnh, người nghe nói cũng là nhân vật hai đạo hắc bạch đều ăn được, do hắn ra mặt hài hoà, rất nhanh đã dùng mấy vạn khối giá tiền để trấn an người nhà tiêu án.

Vụ án vừa xong, trượng phu Hạ Sắt liền được phóng thích. Sắc mặt hắn xám trắng, tuy chỉ có mấy ngày nhưng cả người vẫn gầy đi một chút. Tuy nhiên lệ khí âm tàn trên người hắn đã hoàn toàn biến mất không thấy, ánh mắt tuy trống rỗng nhưng tràn đầy ôn hòa, thấy Hạ Sắt cười khẽ, ôn nhu nói: "Ta không sao chứ?"

Thấy trượng phu lại khôi phục lại dáng vẻ trước kia, Hạ Sắt mấy ngày nay ăn ngủ không yên rốt cuộc khóc lên. Mặc dù diện mạo của trượng phu Hạ Sắt không tốt, nhưng lại cực kỳ yêu thương Hạ Sắt, Hạ Cầm nhìn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Để chúc mừng Hạ Sắt trượng phu bình an trở ra, để mặt Lý mặt rỗ sắp xếp một bàn rượu và thức ăn ngon, ta hỏi Hạ Sắt trượng phu dùng dao đầu báo từ đâu mà có được ở trên bàn?

Hạ Sắt trượng phu vẻ mặt hoang mang nhìn ta: "Chu Báo Đầu Đao? Báo Đầu Đao gì?"

Hạ Cầm lấy làm lạ hỏi: "Tỷ phu không nhớ rõ ư? Chính là thanh đao ngươi mang về từ Sơn Đông Hương đấy!"

"Ta mang từ quê hương Sơn Đông về?" Trượng nhân Hạ Sắt càng khó hiểu: "Ta về quê quán Sơn Đông lúc nào?" Xem dáng vẻ của hắn không giống giả bộ, xem ra thật sự không nhớ rõ.

Lý Ma Tử còn muốn hỏi tiếp nhưng đã bị ta ngăn cản, chuyển chủ đề sang nơi khác, hỏi bọn họ có muốn để Võ Hán cùng nhau phát triển hay không.

Lý Ma Tử khó hiểu nhìn ta, ta vụng trộm nói với hắn: "Đoạn ký ức này dù sao cũng không tốt, có thể quên là phúc khí, dứt khoát bỏ qua đi!"

Lý Ma Tử không nói tiếp, cắm đầu ăn cơm.

Ngày thứ hai vợ chồng Hạ Sắt rời khỏi thành thị này, cuối cùng bọn họ cũng không muốn làm ăn ở các thành thị lớn nữa!

Nghe nói Lý Ma Tử còn lấy thân phận người nhà tham dự tiễn biệt, lén lút đưa cho vợ chồng Hạ Sắt một triệu, để bọn họ về quê xây biệt thự nhỏ cho tốt, sống một cách thoải mái.

Mặc dù giờ phút này Lý Ma Tử vẫn khiến Hạ Sắt sinh ra cảm giác như một đóa hoa tươi do muội muội đặt trên phân trâu, nhưng nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của muội muội, Lý mặt rỗ còn chân thành giúp ích chân thành với mình của Lý Ma Tử nữa. Nàng cố nén suy nghĩ trong lòng, bước lên ngọn lửa xe lửa.

Vụ án đầu cao cũng trở thành một vụ án khó giải quyết. Tin tức trong truyền hình cảnh vệ đang tìm người chứng kiến, nếu có thể cung cấp manh mối có giá trị còn có thể nhận được tiền thưởng kếch xù.

Mà lúc ấy ta đang cùng Doãn Tân Nguyệt nấp trong chăn làm một số chuyện xấu hổ, nghe thấy cái tên cái đầu cao lớn ta không nhịn được sửng sốt, vểnh tai lắng nghe, Doãn Tân Nguyệt vờn quanh cổ ta, mị hoặc vô hạn nói: "Chuyên tâm chút!"

Vì vậy ta đành phải chuyên tâm hơn một chút.

Hai ngày sau, Doãn Tân Nguyệt lại đi có việc, vừa đưa nàng về tới tiệm cổ thì thấy Lý Ma Tử và Hạ Cầm vẻ mặt lo lắng đứng ngoài cửa chờ ta.

Ta nhận thấy chuyện không ổn, lập tức xoay người định chạy trốn, nhưng bị Lý Ma Tử lớn tiếng gọi lại: "Trương gia tiểu ca! Giang hồ cứu cấp a!"

Mẹ nó, hiện tại sao ta lại chán ghét bốn chữ "lộ cấp" trên giang hồ thế này? Đây là cháu trai nào phát minh ra vậy.

Ta bất đắc dĩ dừng bước, quay đầu nhìn về phía Lý Ma Tử: "Ta năm nay nguyện vọng sinh nhật của ngươi biến mất, hơn nữa là càng xa càng tốt."

Lý Ma Tử lo lắng nắm lấy vai mình nói: "Tiểu ca Trương gia, đừng đùa nữa! Tỷ tỷ của Hạ Cầm lại xảy ra chuyện rồi."

Lại?

Ta trừng mắt nhìn: "Xảy ra chuyện gì?"

Hạ Cầm nói: "Không phải tỷ tỷ của ta và anh rể đã trở về quê quán Sơn Đông à? Bọn họ còn muốn mở cửa hàng bánh bao tiếp tục, mấy ngày nay đang tìm một cửa hàng thích hợp. Ai biết cửa hàng còn chưa khai trương, thúc thúc của ta một nhà bốn cửa đều đã bị giết rồi."

Lý Ma Tử sợ mình nghe không hiểu nên vội vàng bổ sung: "Tất cả đều là bị đao chém chết, ta đã sai người tới trạm gác hỏi một chút, hung khí báo đao trước đó bị cảnh vệ giữ lại đã không thấy đâu nữa..."

"Không thấy nữa?" Ta nhịn không được biến sắc.

Đệ nhất thiên ba ngàn ba năm giết người, vụ án giết người của Hạ gia

Lý Ma Tử gật nhẹ đầu: "Phỏng chừng là do cảnh sát không coi nó là hung khí phạm tội phạm trọng yếu, hơn nữa ở bên trong cảnh sát nói ra cũng không dễ nghe, cho nên tin tức bị phong tỏa, không mấy người biết. Tiểu ca, ngươi nói xem thanh đao này có liên quan tới vụ án giết người của Hạ Cầm thúc thúc không?"

Hạ Cầm nghe vậy lập tức căng thẳng hẳn lên: "Tỷ tỷ của ta sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Lão tử chỉ là thương nhân âm vật, cũng không phải là đại tiên biết đoán mệnh có năng lực tiên tri, làm sao biết được chuyện gì vừa xảy ra?

Lý mặt rỗ thấy Hạ Cầm bị dọa đến mức tái mặt, lúc này nói: "Không được, lo lắng như vậy cũng không phải là biện pháp hay! Chúng ta bây giờ đến Sơn Đông xem tình hình một chút đi."

Chúng ta? Chẳng lẽ trong chúng ta cũng có chuyện gì đó của ta ư?

"Cái này, gần đây cổ ta đau dữ lắm, hẹn giữa trưa Trung y xoa bóp chữa bệnh, ta sẽ không tiễn các ngươi, thuận buồm xuôi gió!" Nhưng mà ta vừa muốn chạy thì bị Lý Ma Tử tóm trở về: "Tiểu ca, đau cổ à? Tiêu oan uổng tiền tìm những viên thuốc kia làm gì? Đau ở đâu, ta giúp ngươi điều trị."

Mẹ kiếp! Không cần, ta từ chối!

Ta bị Lý Ma Tử bức bách đến trên máy bay, đương nhiên, ta cũng nửa vời. Dù sao đi một tháng mới rồi, một mình ta ở trong nhà cũng rất nhàm chán.

Mấy lần cuối cùng chúng ta cũng tới quê quán của Hạ Cầm, tọa lạc tại một thị trấn nhỏ ở phía đông núi, nghe nói cách bờ hồ Đại Minh cũng không xa. Bởi vì trong nhà xảy ra chút chuyện, Hạ Sắt trạng thái thật không tốt, nhìn thấy Hạ Cầm sau đó lại rơi lệ như mưa: "Toàn bộ chết rồi! Một người cũng không lưu lại!"

Mà trượng phu của Hạ Sắt thì thành thật chất phác đứng sau lưng nàng, mở miệng an ủi.

Hạ Sắt thấy ta và Lý Ma Tử, lấy cớ để trượng phu đi ngâm trà, nhân lúc ông không có ở đây nói với chúng ta: "Là thanh đao kia! Lại là thanh đao kia! Chính là đao kia giết cả nhà thúc thúc."

"Làm sao ngươi biết?" Ta không hiểu hỏi.

"Con tận mắt nhìn thấy!" Hạ Sắt e sợ ta không tin, luôn miệng cam đoan: "Bởi vì muốn mở một tiệm bánh bao nữa, cho nên con chuẩn bị cuộn tấm da của thúc thúc xuống. Nhưng thúc thúc còn chưa nói gì, thẩm tử ngược lại phi thường không vui, nói rất nhiều khó nghe lời, con muốn cầu xin người khác., Huống chi thực tế lại không có biện pháp nào, đành phải kiên trì đi tới một lần nữa, ai biết được đẩy cửa ra..." Có lẽ là tràng diện quá mức máu tanh đáng sợ, Hạ Sắt sợ tới mức toàn thân phát run, không dám nói tiếp nữa.

Hạ Cầm không vui cau mày: "Tỷ tỷ! Sao tỷ lại đi tới trước mặt loại người mặt thú tâm người như vậy?"

Hạ Sắt nói: "Ta làm vậy chẳng phải muốn mở cửa hàng ở ngay cửa nhà sao..."

Ta thấy đề tài chạy lệch, vội vàng nhắc nhở: "Thanh đao kia xảy ra chuyện gì?"

"Sau khi ta đẩy cửa ra, liền thấy máu khắp phòng, trong tay thúc thúc ta cầm thanh đao kia!" Hạ Sắt khẩn trương nói: "Ta không nhận sai, tuyệt đối không có, chính là trước kia trẫm thường mài thanh đao đó."

"Bây giờ lưỡi đao kia đang ở đâu?" Ta tò mò hỏi.

Hạ Sắt mờ mịt lắc đầu: "Ta không biết! Lúc đó ta sợ tới mức lục thần vô chủ, chạy ra ngoài đã báo động, chuyện sau đó ta không nhớ gì hết."

Xem ra mục đích hàng đầu là phải tìm được thanh đao kia.

Ta để Lý Ma Tử và Hạ Cầm đến trạm gác địa phương nghe ngóng một chút, xem có thể nhận được một ít tin tức hữu dụng hay không. Kết quả sau khi hai người trở về nói cho ta biết trước mắt cảnh báo là trước mắt vẫn chưa tìm được hung khí, nói cách khác là ai đem nó đi khỏi hiện trường? Hay là nó tự biến mất?

Đêm đó chúng ta ở trong nhà của Hạ Sắt, sau đó Hạ Cầm và Hạ Sắt đến trong phòng xì xào bàn tán, không ai biết bọn họ nói gì.

Tuy nhiên ký ức của ta lại như mới với lời nói vừa rồi của Hạ Cầm, khi Hạ Sắt nhắc tới việc đi mua đất cho thúc thúc, Hạ Cầm đánh giá thúc thúc của nàng là "nhân diện thú tâm", lúc tỷ muội bọn họ còn nhỏ thì cha mẹ đều mất, lớn lên ở nhà thúc thúc, sao có thể tràn ngập địch ý với thúc thúc như thế? Lẽ nào trước đó đã xảy ra chuyện gì?

Loại người vô tâm vô phế như Lý Ma Tử chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi, còn ta thì lăn qua lộn lại suy nghĩ sự việc.

Ngay lúc ta buồn ngủ chuẩn bị nhắm mắt, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng. Ta vội vàng ngồi dậy, theo cửa sổ có chút mở rộng nhìn ra ngoài, chỉ thấy dưới ánh trăng một đạo thân ảnh đang mài đao.

Thân đao tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, ánh lên đôi mắt phẫn nộ, chính là trượng phu của Hạ Sắt.

Đao Đầu báo từ lúc nào lại chạy đến trong tay hắn?

Rốt cuộc thanh đao này có quan hệ gì với hắn?

Hạ Sắt trượng phu mài đao xong, vuốt ve vẻ yêu thương, xác định không có vấn đề gì mới thoải mái cất vào vỏ đao. Hắn chậm rãi trở lại trong phòng, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Ta cảm thấy kỳ quái, lại lo lắng hắn đột nhiên phát điên tới làm hại đến người khác, đành phải làm ra vẻ cái gì cũng không biết, nhưng cả đêm không ngủ say như thế này. Sáng hôm sau khi tỉnh lại, Lý Ma Tử nhìn thấy vòng mắt đen của mình, thế mà còn cười cười, giễu cợt ta: "Tiểu ca, muốn bát cơm đoạt quốc bảo từ tay gấu à?"

Nghĩ đến đức hạnh tiếng ngáy như sấm tối hôm qua của hắn, ta không chút khách khí đá bay hắn.

Thừa dịp Hạ Sắt trượng phu ra ngoài thời gian, ta kéo Hạ Cầm và Lý Ma Tử, kể lại chuyện tối qua cho bọn họ nghe. Hạ Cầm nghe xong vẻ mặt khiếp sợ sau đó: "Ngươi nói cái gì? Thanh đao đó vẫn còn trong tay tỷ phu ta?"

"Đao kia khẳng định có vấn đề, tính cách anh rể ngươi biến đổi lớn cũng nhất định có quan hệ với nó." Ta nghiêm túc nói: "Hiện tại chỉ có thể thừa dịp anh rể ngươi không có ở đây, chúng ta tìm được đao trước."

Trước khi đánh nhau với Hạ Cầm cũng là để tránh hiểu lầm, miễn cho chúng ta thành tâm giúp đỡ, cuối cùng lại rơi vào một tội danh ăn trộm, vậy thì đúng là không đáng.

Hạ Cầm là một người vô cùng thông minh, nghe ta nói như vậy lập tức phản ứng lại, cười nói: "Ta hiểu ý của ngươi, ngươi yên tâm đi, nếu như xảy ra chuyện gì, ta sẽ làm chứng cho ngươi!"

Người thông minh làm việc quả thật rất đơn giản, cái nàng muốn chính là câu nói này của ngươi! Vì vậy ta và Lý Ma Tử gióng trống khua chiêng chạy đến gian phòng của Hạ Sắt tỷ phu vơ vét, rất nhanh ta đã tìm được con báo trong ngăn tủ kia.

Trong nháy mắt khi tay ta nắm chặt chuôi đao, liền cảm giác có một cỗ lực lượng thập phần kỳ dị tràn vào thân thể của ta, trong lực lượng kia tựa hồ ẩn chứa dũng khí cuồn cuộn không ngừng, khiến ta trong nháy mắt không hề sợ hãi bất cứ chuyện gì.

Ta bỗng nhiên có chút minh bạch cổ quái của Hạ Sắt trượng phu từ đâu mà đến, một người trung thực nhu nhược quanh năm bỗng nhiên nhận được một thanh bảo đao như vậy, nhất định tính cách sẽ thay đổi lớn.

Nếu như hiểu rõ tất cả ngọn nguồn đều bắt nguồn từ con dao đầu báo này, xem ra muốn hiểu rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối, vẫn phải ra tay từ vị trí đầu của thanh đao này.

Sau khi Hạ Sắt trượng phu trở về, Lý Ma Tử không hề nghĩ ngợi nhào tới.

Hạ Sắt trượng phu không có bảo đao trong tay đương nhiên không phải đối thủ của Lý Ma Tử, bị hắn dễ dàng bó chặt. Hạ Sắt sợ tới mức sắc mặt tái nhợt: "Các ngươi... các ngươi muốn làm gì?" Lại bị Hạ Cầm ngăn lại: "Tỷ tỷ đừng quản, chúng ta có chuyện muốn hỏi tỷ phu."

Ta cầm con báo đi tới trước mặt Hạ Sắt trượng phu: "Đao này ngươi lấy từ đâu?"

Hạ Sắt trượng phu nhìn thanh đao kia, không hiểu gì hỏi: "Đây là đao gì? Có quan hệ gì với ta đâu, sao lại phải hỏi ta?" Nhìn dáng vẻ hắn căn bản không biết lai lịch của thanh đao này, lẽ nào ý thức của hắn đã bị dao đầu báo điều khiển nên mới hành động kỳ quái như vậy mà không tự biết?

Việc này có chút khó khăn rồi.

Ta bảo Lý mặt rỗ buông hắn ra, còn mình cầm đao ra khỏi cửa, ta không dám rút đao, chỉ dám đem đao bỏ vào vỏ.

Huyện thành tuy nhỏ, nhưng có rất nhiều Già. Ta tìm một nhà, vội vàng mở máy tính hướng nam nhân âu yếm cầu trợ. Sau khi quay video mở ra, ta thấy hắn đang ở Tây Tạng, tiêu sái uống trà xay, nhất thời khiến ta hâm mộ cực kỳ.

Ta vội vàng đem chuyện dao đầu báo kể cho ông nghe, hỏi ông ta có biết lai lịch của đao hay không?

Nam nhân quyến rũ nhìn bảo đao trong video, mười phần dứt khoát lắc lắc đầu: "Không quen, gặp cũng chưa từng gặp."

Ta không khỏi có chút thất vọng, nam nhân thương cảm còn không biết, ta nên xin ai giúp đỡ đây?

Nam nhân chăn ấm bỗng thản nhiên nói: "Nhưng ngươi cũng đừng thất vọng, tuy ta không quen, nhưng có một người chắc chắn nhận ra."

"Ai?" Ta kích động hỏi.

Con báo thứ một ngàn ba trăm ba mươi sáu đầu như rừng xông tới.

Nam nhân quyến rũ trong video chỉ chỉ một bên: "Chính là hắn." Hắn xoay video lại, ta liếc mắt liền thấy hình ảnh hắc tâm hòa thượng đang gặm cái mông đầy dầu mỡ dưới ống kính.

Mẹ nó, hai người này sao còn lẫn chung một chỗ thế này?

Nam nhân chăn hộ gọi hòa thượng Hắc Tâm tới: "Hắc Tâm, Cửu Lân gặp vấn đề khó khăn."

"Vấn đề gì?" Hòa thượng Hắc Tâm đĩnh đạc đi tới, nhìn thấy trong video ta còn không quên phất phất tay: "Đã lâu không gặp nha!"

Hình như... cũng không bao lâu nhỉ?

Ta lúng túng cười cười với hòa thượng Hắc Tâm, đem chuyện dao đầu báo kể lại một lần. Hòa thượng Hắc Tâm nghe xong, quan sát tỉ mỉ thân đao, hai tay chắp trước ngực nói: "Bần tăng tuy chưa từng thấy thanh đao này, nhưng đã nghe qua tên của nó."

Ta lập tức nhẹ nhàng thở ra, xem ra là hỏi đúng người rồi.

Hắc Tâm hòa thượng tiếp tục nói: "Ngươi từng nghe chuyện con báo xung quanh như rừng chưa?"

"Đương nhiên có nghe nói qua." Ta gật đầu nói: "Hắn là nhân vật nổi tiếng trong《 Thủy Hử truyện 》, từng là giáo viên tám mươi vạn cấm quân, về sau đêm tuyết lên Lương Sơn. Ta đã từng phỏng đoán là hắn, bất quá... Hắn không phải nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết sao?"

"Đây là ngươi không thấy rồi." Hòa thượng Hắc Tâm cười ha ha: "Tuy《 Thủy Hử truyện 》 là tiểu thuyết, nhưng cố sự bên trong không hẳn là không phải là nói bừa. Núi Đông xác thực có một hồ nước Lương Sơn, ở thời Bắc Tống cũng đúng là có một đám nghĩa quân do Tống Giang cầm đầu, mặc dù không có một trăm lẻ tám tướng, nhưng ba mươi sáu tướng thì có, điều này được ghi chép trong 《 Tuyên cùng di sự 》, mà đầu báo rừng Lâm Xung chính là một trong số đó."

"Lúc đó Lâm Xung là giáo đầu tám mươi vạn cấm quân, vì hắn thương pháp vô địch, lại có thể coi là đầu báo mắt chuột, cho nên người giang hồ gọi là đầu báo! Hắn vốn định an phận sống một cuộc đời này., Nhưng thê tử của hắn lại bị Cao Cầu Nghĩa Tử trong cao nha đùa giỡn trăm loại, lần đầu tiên Lâm Xung nhịn, lần thứ hai Lâm Xung cũng nhịn, lần thứ ba Lâm Xung thậm chí khuất nhục đến muốn bỏ rơi thê tử của mình., Bảo toàn chức quan của mình. Làm một đại trượng phu thật tốt, lại sống còn uất ức hơn cả chó! Trong cao nha kia cũng không phải đèn cạn dầu, đều như vậy không buông tha cho Lâm Xung, chẳng những bức tử thê tử Lâm Xung., Hại Lâm Xung phối hợp với Thương Châu còn muốn một mồi lửa đốt chết Lâm Xung. Lúc này Lâm Xung rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, rút bội đao bên hông ra, giết sạch tặc nhân nương tựa Lương Sơn! Vì vậy mới có câu chuyện đầu tiên của Lâm giáo là Phong Tuyết Sơn thần miếu. Thanh đao này chính là đao pháp báo thù năm xưa của Lâm Xung, ẩn chứa một nỗi nhục bị xã hội bức bách của hắn, không thể nhịn được dũng khí không cần nhẫn nhịn nữa!"

Hắc Tâm hòa thượng nói xong, không khỏi đắc ý nói: "Cho nên bình thường đọc nhiều sách một chút cũng có lợi."

"Vậy bây giờ ta nên làm gì?" Ta có chút lo lắng hỏi.

"Nên làm thế nào bây giờ! Ngươi cũng không phải tiểu tử ngốc mới ra khỏi nhà tranh, chút chuyện này còn không rõ sao?" Hắc Tâm hòa thượng bỏ lại những lời này, lại chạy đi ăn mông gà.

Nam nhân quyến rũ nhắm ngay video nói: "Trên thực tế, ta đối với Tống Giang khởi nghĩa trong lịch sử cũng có chút hiểu biết, đội ngũ của Tống Giang năm đó tuy không lớn, nhưng tung hoành sơn đông, không ai có thể ngăn cản., Hơn vạn quan quân không dám giao chiến, tri phủ nghe được tên Lương Sơn hảo hán đều phải dọa cho chạy trối chết! Đáng tiếc sau đó trúng mai phục của Trương thúc Dạ, đám người Tống Giang toàn bộ bị quan binh bắt làm tù binh. Nhưng bất luận Trương thúc Dạ khuyên như thế nào, bọn họ thà chết chứ không hàng phục., Cuối cùng toàn bộ bị tàn nhẫn sát hại, chôn dưới Bạch Hổ Sơn. Dân chúng địa phương luôn cảm kích tín niệm của bọn hảo hán thay trời hành đạo tự động đắp lên cho bọn họ một chữ "Hảo hán cao cấp". Trong dân gian còn lưu truyền một bài thơ: Bạch Bích Hổ Sơn Âm, phần mộ lũy cỏ cây xanh, hỏi là nhà ai, Lương Sơn hảo hán đột nhiên xuất hiện."

Ta nghe liên tục gật đầu.

Nam nhân chăn hộ tiếp tục nói: "Giải Linh phải cần người buộc chuông, muốn trấn an âm linh Lâm Xung, chỉ sợ phải đưa hắn về hảo hán Chử Bằng mới được."

Ta cảm kích hướng nam nhân thương cảm, cõng dao ra khỏi đại môn lưới.

Ta phát thư cho Lý Ma Tử, muốn hắn tới ga tàu gặp ta. Lý Ma Tử nhanh chóng chạy tới, ngạc nhiên hỏi: "Thế nào, có biện pháp giải quyết không?"

"Có rồi!" Ta nghiêm trang gật đầu: "Ta thỉnh giáo nam nhân thương cảm, hắn nói thanh bảo đao này rất khát máu, phải giết một người tám chữ cùng hắn trọng hợp mới được. Chúng ta tính thử, chữ bát của ngươi là thích hợp nhất, Lý Ma Tử, lần này chịu ủy khuất cho ngươi rồi!"

Ta còn chưa nói xong, Lý Ma Tử sợ tới mức nhanh chân bỏ chạy, ta không nhịn được cười như điên.

Lý mặt rỗnh kịp phản ứng, cẩn thận tiến tới: "Trương gia tiểu ca, ngươi cùng ta nói đùa sao?"

"Nếu không thì sao? Ta còn sợ huyết tạng thanh bảo đao này." Ta nói.

Lý Ma Tử bất mãn kháng nghị: "Ngươi có biết người này dọa người sợ hãi hay không?"

Bởi vì thời gian đã quá lâu, Bạch Hổ sơn sớm đã dịch tên là Bạch Phật. Ta nghe thấy trong tên của ngọn núi này mang theo một chữ "Phật", không biết có phải là bởi vì âm linh của hảo hán Lương Sơn quá mức bá đạo hay không, cho nên không thể không chuyển ra khỏi Phật Tổ để trấn áp hay không?

Ta và Lý Ma Tử không dám trì hoãn, ngồi xe đi tới. Khi đến Bạch Sơnng chính là lúc xế chiều, có lẽ bởi vì thời tiết nóng bức, du khách trên núi cũng không nhiều. Chúng ta hỏi thăm người phụ cận một phen, cũng không ai biết vị trí của hảo hán loanh quanh.

Lý mặt rỗ lo lắng nhìn ta: "Tiểu ca, làm sao bây giờ?"

Ta suy nghĩ một lúc, dứt khoát cầm lấy chuôi đao. Một cỗ lực lượng kỳ dị một lần nữa tràn vào thân thể của ta, so với lần trước hoàn toàn bất đồng. Lúc này đây lực lượng rõ ràng cường đại hơn trước, hơn nữa giống như được một loại triệu hoán nào đó. Ta thậm chí còn cảm giác được một cỗ lực lượng khác từ đằng xa tiến thẳng đến thân thể của ta.

Ta cảm thụ được nguồn sức mạnh này, nhấc đao tiến lên, gặp cây chặt cây, gặp đá chém đá!

Đao Đầu Báo dẫn ta tới dưới một gốc cổ thụ che trời, dưới tàng cây có một đống đá chồng chất thành mộ phần, xem ra đây chính là loại được gọi là đàn ông hả hê rồi. Đến đây, nguồn sức mạnh kia đột nhiên rút ra khỏi thân thể ta, dường như rót hết lên thân đao, bảo đao phát ra tiếng vang phần phật đinh tai nhức óc.

Không sai, chính là chỗ này!

Ta cung kính đem dao đầu báo cắm vào đất, trong lòng cảm khái ngàn vạn. Trước mặt là anh hùng hảo hán bởi vì khởi nghĩa bạo – chính, sau khi chết lại chôn cất qua loa, thậm chí ngay cả văn bia cũng không có.

Mà thủ lĩnh thà chết không khuất phục Tống Giang, cũng bị tiểu thuyết oan uổng thành đầu hàng, uổng phí bị bêu danh ngàn năm!

Bảo đao xoẹt một tiếng, cắm thẳng xuống mặt đất, thoáng cái đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Xem ra nó cuối cùng cũng về tới nơi mà mình tâm niệm muốn trở lại, Âm Linh của Lâm Xung cùng các hảo hán khác gặp lại nhau, ba mươi sáu người bọn họ cũng sẽ không bao giờ tách ra nữa.

Ta và Lý Ma Tử trở lại nhà Hạ Sắt, ta chỉ đơn giản nói rõ thanh đao kia đã giải quyết.

Mà quan sát Sơn Đông cũng đã tìm được hung thủ giết cả nhà Hạ Sắt thúc thúc, thì ra hung thủ là bản thân thúc thúc của Hạ Sắt, hắn sau khi cầm đao điên cuồng giết người trong nhà thì tự sát.

Đương nhiên ta không tin hắn sẽ điên cuồng như vậy, chắc chắn là do đao đầu báo khống chế hắn. Ta chỉ không hiểu tại sao đao đầu báo lại làm như vậy?

Trên đường trở về, Hạ Cầm đã giải khai nghi hoặc của mình.

Hóa ra lúc còn bé hai tỷ muội ở trong gia tộc thúc thúc, thường xuyên bị thúc thúc ngược đãi. Thúc thúc của hắn chẳng những không lấy làm hổ thẹn, ngược lại còn ép tỷ tỷ ở hầm sâu, mỗi ngày phát tiết thú – dục, triệt để dưỡng tỷ tỷ của nàng thành tính – nô. Sau đó tỷ tỷ trốn thoát, gặp được tỷ phu hiện tại mới có thể được cứu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Hạ Sắt xinh đẹp kia lại được gả cho vị trượng phu không chút xuất chúng kia.

Ta hiểu triệt để rồi.

Hận ý của Hạ Cầm đối với thúc thúc cũng không vì hắn mà giảm đi, nàng oán hận nói: "Ông trời vẫn công bằng, ác có ác báo!"

Ta lại đột nhiên nhớ tới con dao đầu báo kia, là dao đầu báo cho trượng phu của Hạ Sắt dũng khí vô cùng, khiến hắn có can đảm phản kháng với thế lực ác ôn.

Sau đó bọn họ trở lại quê quán, Hạ Sắt lại cầu xin thúc thúc, thúc thúc và thím nhất định nói rất nhiều chuyện khó nghe, những câu này bị trượng phu của Hạ Sắt nghe được, lần nữa khơi dậy tính máu của hắn, cho nên đao đầu báo mới giận tím mặt, giết chết cả nhà thúc thúc.

Còn về vì sao đao đầu báo lại giúp trượng phu của Hạ Sắt, chắc chắn con báo lao nhanh như chớp là tổ tiên của hắn nhỉ? Bởi vì trượng phu của Hạ Sắt vừa vặn cũng mang họ Lâm.

Thừa dịp Hạ Cầm đi vệ sinh trong lòng, Lý Ma Điệp bỗng nhiên lại gần hỏi: "Trương gia tiểu ca, huynh nói Cầm Thượng coi trọng muội, có thể bởi vì lúc nhỏ muội cũng bị..."

"Cút mẹ ngươi đi!" Ta một cước đạp bay hắn.

án thảm diệt môn thứ nhất thiên ba ngàn ba bảy...

Sau khi tiễn đầu báo, ta nghỉ ngơi được một vòng. Gần đây thật sự quá mệt mỏi, thể lực tiêu hao nghiêm trọng, ta đóng chặt cửa, e sợ Lý Ma Tử lại tới cửa tìm việc, hoàn toàn nhàn rỗi.

Sự thật chứng minh ta tuyệt đối không nhìn lầm Lý mặt rỗ, chỉ qua ba ngày hắn đã mang theo hai tên dở hơi đến gõ cửa ta: "Tiểu ca, ta biết rõ xương cốt ngươi đã hư, ta cố ý dạy dỗ hai tên vương bát cho ngươi, hầm nó, hương vị ngon đây."

Dựa vào nguyên tắc phòng ngừa trộm lửa của Lý Ma Tử, mặc cho hắn kêu cha gọi mẹ đau khổ cầu xin, ta cũng không mở cửa. Cuối cùng Lý Ma Tử mắng to ta máu lạnh, ta lãnh huyết không nhân tính, thương tâm muốn chết rời đi...

Ta nhìn bóng lưng hắn đi xa bao nhiêu ý tưởng nữ duy nhất của Quỳnh Dao, phong thái của hắn, biết hắn đại khái là thật lòng thương tâm.

Không còn Lý mặt rỗ dày vò, cuối cùng ta cũng trở về cuộc sống tiêu dao trong sạch, nhưng có lẽ đã quen rồi, đột nhiên cuộc sống sống bình tĩnh như nước có chút không quen. Đơn giản hình dung chính là – tiện!

Ta pha một chén trà cho mình, lấy báo chí mới tích góp được gần đây ra lật đơn giản, kết quả không lật xem cũng không sao, một tin tức lập tức lọt vào tầm mắt của ta.

Địa sản đại vương gia đã xảy ra án mạng, một nhà 6 người bị giết hại toàn bộ, hiện trường máu me đầm đìa không đành lòng nhìn! Sau khi cảnh báo tham gia đã điều tra phát hiện, bởi vì địa sản đại vương thân gia hơn ức, cho nên khắp nơi biệt thự xa hoa ở ngoại thành đều lắp đặt TV giám sát, hệ thống an ninh phi thường tiên tiến, cửa sổ phòng trộm càng là do trạm gác, từ bên trong khóa trái, người ngoài không thể vào được.

Đào trừ khả năng gây án của người ngoài, toàn bộ người trong phòng lại chết ở trong vũng máu không một ai sống sót, như vậy liền thành mật thất ong bành. Lại bởi vì địa sản sinh thân phận đặc thù của Đại Vương, truyện báo mười phần chú ý, dư luận nhiệt liệt, quan viên cảnh vệ bị đẩy lên trên đầu sóng ngọn gió, áp lực dị thường lớn.

Bởi vì lo lắng dẫn đến khó chịu của người đọc, mấy tấm ảnh sát thủ ở hiện trường phát ra trên bia đá hung hiểm đều phi thường hảo tri mã áp dụng xử lý, nhưng huyết dịch ấn đỏ tươi bôi trên giấy trắng đen, vẫn lộ ra tia tơ tằm quỷ dị, làm cho người ta sởn tóc gáy cảm giác khẩn trương.

Nhất là tiểu nữ nhi địa sản đại vương, lúc chết trong lòng rõ ràng còn ôm một đứa bé con vẻ mặt cổ quái bằng gỗ. Thiếu nữ nhỏ máu tươi lên đôi mắt nhỏ, nhìn xa xa giống như hai cái lỗ máu thật lớn, thập phần khủng bố!

Toàn bộ đại môn bị diệt, lại không có bóng dáng hung thủ, xem ra vụ án này đã đủ làm loạn cảnh giới rồi.

Ta tùy ý lật xem một hồi không có manh mối gì, liền bưng chén trà vào phòng ngủ. Phá án là chuyện của cảnh báo, ta chỉ cần quản lý tốt cửa hàng của mình là được, trước mắt ngủ một lát vẫn là bổ sung tinh thần đi.

Kết quả ta vừa nằm xuống giường, điện thoại của Doãn Tân Nguyệt liền đánh vào, ta phát hiện từ khi chúng ta kết hôn thì vẫn sống ở hai nơi, cùng nhau ở nhà này quả thực có thể tính toán trong nháy mắt, ít tới mức gần như đáng thương.

Lúc ở nhà, chắc chắn Lý mặt rỗ đang chạy loạn khắp Trung Quốc, chờ ta về đến nhà thì nàng lại đi sai biệt một chuyện. Hai người chúng ta cơ hồ có thể sánh ngang với ngưu lang, thời gian này tới cùng phải qua tới bao giờ mới được cái đầy trời!

Lúc này Doãn Tân Nguyệt ở bên cạnh ta, nhất định là vì lương tâm nhớ ta. Trong lòng ta chợt cảm thấy ngọt ngào, nhanh chóng nhận lấy máy móc: "Này? Lão bà..."

Doãn Tân Nguyệt đã nóng vội ngắt lời ta: "Cửu Lân, có chuyện ta muốn nhờ ngươi giúp một tay."

Ta hơi sửng sốt: "Quan hệ giữa ta và ta là thế nào, giữa chúng ta còn cần đề cập tới hỗ trợ sao?"

Doãn Tân Nguyệt giải thích: "Không phải ta, là một học viên nổi tiếng của ta, tên là Tiếu Lượng. Hiện giờ chúng ta đang ở trên thị trường hình thám thính đại đội phó đội trưởng, gần đây tiếp nhận một vụ án vô cùng khó giải quyết, sau khi biết bản lãnh của ngươi, muốn mời ngươi âm thầm giúp đỡ! Thời điểm chúng ta lên chức quan hệ rất tốt, hắn mời đến chỗ ta, ta không tiện cự tuyệt, nếu ngươi giúp hắn đi, hắn cũng thật sự là đến bước đường cùng."

Ta nói trong hàng chữ của nàng ta có ngửi thấy mùi "Chắc chắn sẽ có câu chuyện xưa của hai người bọn họ", hũ dấm chua ở sâu trong nội tâm lập tức phát huy công lực, khiến giọng nói của ta trở nên khó chịu: "Các ngươi quan hệ rất tốt sao? Tốt đến mức nào? Trước kia tại sao ta không nghe ngươi nhắc tới vị học viên có vai cao cấp này? Hắn làm thế nào liên hệ được với ngươi? Mấy năm nay các ngươi vẫn duy trì liên hệ thế?"

Không biết vì sao, nghe xong câu hỏi dồn ép của ta, Doãn Tân Nguyệt lại không hề tức giận, ngược lại còn mỉm cười: "Ngươi cũng đừng nghĩ ngợi lung tung, ngươi biết ta chỉ có một mình ngươi mà thôi! Tiếu Lượng chẳng qua chỉ là bạn học trên vai ta mà thôi, chúng ta vừa không có chuyện cũ, cũng không có bất kỳ gút mắc, chính là bằng hữu rất bình thường. Hắn hiếm khi nói với ta, ngươi cứ coi như nể mặt ta mà giúp hắn đi! Sau khi trở về ta sẽ thu xếp cho ngươi."

Nàng đem hai chữ " kiệm" nói ra sức hấp dẫn mười phần, để cho ta căn bản không cách nào cự tuyệt.

Tiểu yêu tinh này!

Ta hài lòng thỏa mãn đáp: "Được rồi, nếu như là lão bà của ta mở miệng vàng, ta liền cố gắng giúp hắn một tay, lần sau không được phép xảy ra."

"Biết rồi!" Doãn Tân Nguyệt thấy ta sảng khoái đáp ứng, rất vui vẻ nói: "Vậy ta đem địa điểm cửa hàng cổ cho Tiếu Lượng, bảo hắn đi tìm ngươi, chuyện cụ thể cũng để hắn tới nói với ngươi."

"Được." Ta lại nhân cơ hội quan tâm tình hình của Doãn Tân Nguyệt, lúc này mới lưu luyến không rời mà treo máy truyền tin.

Mặc dù đã đáp ứng Doãn Tân Nguyệt hỗ trợ, nhưng sâu trong nội tâm của ta vẫn có địch ý với vị Tiếu Lượng sắp xuất hiện này. Huống chi việc ta làm ăn của Âm vật thực tế không thể để lộ ra ngoài, tuy rằng đánh cờ cổ, nhưng mấu chốt trong đó người ta đều rõ ràng, bất quá không có làm rách tấm cửa sổ cuối cùng kia mà thôi.

Cũng chính vì vậy, từ khi ta tiếp nhận chuyện làm ăn của âm vật liền không thích giao tiếp với cảnh sát, loại cảm giác này giống như chuột cho mèo ăn, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào nguy hiểm!

Ngay lúc ta vắt hết óc phát sầu, Tiếu Lượng lại tới cửa bái phỏng. Dáng người hắn cao lớn, dáng vẻ đường đường, một thân nghiêm nghị chính khí, tuy không mặc cảnh phục, nhưng lại khiến người ta có cảm giác chính nghĩa dâng trào.

Ta không để trong nháy mắt phản cảm của hắn tăng thêm.

Tên này nhìn không tệ, lúc trên cao thì cho dù không gọi là Hải Sinh Thảo cũng có thể miễn cưỡng coi như cỏ ban đúng không? Không biết hắn và Doãn Tân Nguyệt có cùng bàn hay không, hai người đều đã nói cái gì đã làm cái gì? Hắn có thể có ý tưởng đặc biệt gì đối với tháng mới nhà chúng ta hay không?

Ta càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, cả người như ngâm củ cải trắng trong dấm chua, từ trong ra ngoài đều vị chua.

Đứng thứ nhất thiên tam thập bát chương Quỷ Oa...

Tiếu Lượng vui vẻ giơ một bàn tay với ta: "Xin chào, ta là giáo hữu của Doãn Tân Nguyệt, lúc trước tham gia kỳ thi gặp mặt trăng mới, nghe cô ấy nhắc tới ngươi, cũng hiểu một số chuyện thần kỳ về ngươi. Lần này ta mạo muội đến đây quấy rầy, là có một chuyện vô cùng tà môn không giải quyết được, tối thiểu với thủ đoạn khoa học hiện tại thì không cách nào giải thích được."

Tuy hắn nói rất khách khí, nhưng địch ý của ta đối với hắn hoàn toàn không tiêu trừ. Tính cách ta tượng trưng nắm tay hắn, khẩu khí mang theo vài phần xa xỉ: "Phải không? Cái gì án mạng tà môn như vậy? Ta sợ năng lực của mình có hạn, không giúp được ngươi cái gì hết."

Tiếu Lượng tuổi còn trẻ mà đã có thể trà trộn vào vị trí phó đội trưởng, con người lanh lợi tự nhiên không vấn đề gì. Hắn lập tức cảm nhận được sự xa cách của ta, nhìn ta một cái thật sâu.

Có lẽ là có chuyện mong muốn mà đến, nhưng khẩu khí của hắn rất nhanh dịu xuống: "Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, ta sẽ không thông qua phương pháp này để cầu người khác."

Trong lời nói của hắn lộ ra vài phần bất lực.

Dù sao cũng là người giới thiệu tháng trước, không nhìn tăng diện xem phật diện, ta thu hồi vẻ lãnh đạm, nghiêm mặt mời hắn đến phòng khách ngồi xuống, nghiêm túc hỏi thăm về các vụ án hắn đã trải qua.

Làm ta vô cùng ngoài ý muốn chính là, Tiếu Lượng lại là vì thảm án Địa sản đại vương diệt môn ta vừa mới nhìn thấy mà đến, vụ án này mặc dù có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng lại có quan hệ gì với âm vật chứ?

Ta sợ Tiếu Lượng đối với năng lực của ta không có nhận thức chính xác, vội vàng nói: "Ta không biết tháng mới này đều nhắc tới ta như thế nào, nhưng bản lĩnh của ta có hạn, rất nhiều chuyện đều sợ mình bất lực, chuyện này ngươi vẫn là nên thận trọng trọng hơn."

Tiếu Lượng cười khổ: "Ngươi yên tâm, Tân Nguyệt đã nói với ta rất nhiều chuyện liên quan tới ngươi. Người thì không nghi ngờ, nghi người thì không cần, nếu ta dám bước vào cửa hàng của ngươi, thì tuyệt đối tin tưởng ngươi sẽ giúp được ta!"

Người ta đã nói tới mức này rồi, ta lại từ chối thì đúng là bất cận nhân tình.

Thế là hắn đi thẳng vào vấn đề nói: "Việc mua bán của ta nhìn không thấy ánh sáng, nếu Tân Nguyệt dám nói cho ngươi biết tình hình thực tế, chắc hẳn là hết sức tín nhiệm ngươi! Ta cũng không giấu diếm nữa, tại sao ngươi lại cảm thấy vụ án này có liên quan đến âm vật?"

Tiếu Lượng khẽ thở dài: "Vì sau khi ta nhận vụ án này, vào hồ sơ hồ sơ internet cẩn thận tìm kiếm, kết quả khiến ta phát hiện một điểm nghi hoặc." Hắn vừa nói, vừa lấy ra một cái hồ sơ giấy da trâu cho ta mượn: "Ngươi xem một chút sẽ hiểu..."

Ta kinh ngạc nhận lấy lật qua lật lại, đồ vật trong túi hồ sơ làm ta khiếp sợ không thôi.

Nơi này ghi lại đều là cảnh sát mấy chục năm qua không có phá án, thời gian chính giữa vượt độ rất lớn, vụ án này thậm chí phát sinh sớm nhất ở trấn Hà Nam vực sau khi xây dựng mới, bởi vì đã lâu năm, cho nên không có ảnh để nhìn., Chỉ có vài tờ kỷ lục hình chữ viết xinh đẹp. Trên đó nói cả nhà trong một đêm vắt dầu phường thị bị giết, hiện trường khủng bố máu tanh, khiến cho toàn bộ thị trấn lòng người bàng hoàng. Căn cứ trợ giúp lúc đó điều tra, vắt dầu phường tổng cộng có chín chữ, trừ lão bản vợ chồng ra, toàn bộ thị trấn đều hoảng sợ., Còn có cha mẹ cùng với năm người con gái của ông chủ, con cái lớn hơn hai mươi tuổi, con nhỏ tuổi chỉ có chín tuổi, bọn họ không hề bất ngờ chết ở trong vũng máu, độ tàn nhẫn của hung thủ quả thực khiến người ta tức lộn ruột. Cuối cùng ghi lại còn ghi rõ một câu: Lúc ấy con gái mới có chín tuổi khi chết vẫn ôm một đứa bé bằng gỗ.

Ta nhanh chóng lật xem hồ sơ, phía sau liên tiếp phát sinh qua bảy vụ án tương tự, mãi cho đến một chín tám mươi năm phá án thủ pháp tiên tiến một chút, trong hồ sơ mới xen lẫn mấy tấm ảnh pho tượng cực kỳ thấp.

Càng nhìn ta càng cả kinh, sắc mặt trắng bệch đến dọa người.

Những vụ án này có đặc điểm chung: Tất cả đều là án thảm diệt môn, nam nữ già trẻ không một ai may mắn thoát khỏi, người chết nhỏ nhất nhất định là nữ hài tử, trong lòng nàng nhất định ôm một đứa nhỏ bằng gỗ...

Tiếu Lượng thấy ta nghiêm túc, vẫn không quấy rầy, mãi tới khi ta xem xong phần ghi chép vụ án cuối cùng, lão mới phá vỡ trầm mặc: "Ta là người đứng đầu chỉ tìm được vài vụ án lớn nhất gần đây.", Lúc ấy ta còn tưởng rằng đây là cùng một vụ án liên hoàn hung thủ giết người, nhưng theo điều tra sâu xa của ta lại phát hiện vụ án này có thể truy ngược về thời kỳ xây dựng nước sớm nhất, bởi vậy cho nên ý nghĩ liên hoàn hung thủ không công tự phá, dù sao không người có thể sống lâu như vậy, trừ phi hắn căn bản không phải là người!"

Đây có lẽ là lý do Tiếu Lượng tới tìm ta.

Ta tập trung tinh thần nhìn hắn: "Nếu như có người cố ý bắt chước thủ pháp tác động của những vụ án này thì sao?"

Tiếu Lượng gật đầu: "Có khả năng này, nhưng không lớn. Toàn bộ những vụ án này đều là án giết người trong mật thất, vụ án lúc ban đầu có lẽ bởi vì trình độ kỹ thuật của cảnh sát có hạn, cho nên không tìm được manh mối. Nhưng bây giờ thủ đoạn khoa học kỹ thuật quá nhiều, chúng ta sẽ không bỏ qua bất kỳ manh mối nào để lại dấu vết nào., Muốn trước đó nhắc tới việc không để lại dấu vết vân tay căn bản là không có khả năng. Còn nữa... Muốn hoàn thành hung án như vậy cũng không đơn giản, ta có thể giả thiết rằng có một hung thủ trí thông minh siêu cao chế tạo ra thảm án này, nhưng người khác muốn bắt chước, cần chỉ số thông minh so với hắn càng cao hơn, người như vậy cũng không đa kiến, cơ bản có thể loại trừ khả năng này."

Ta xem một chút hình ảnh hiện trường mấy vụ án gần đây, ánh mắt rơi vào trẻ con bằng gỗ trong tay cô gái trẻ nhất kia.

Đứa bé kia mặt đầy vết máu, khóe miệng đỏ tươi còn mang theo một nụ cười quỷ dị. Con mắt của nó giống như là dùng thủy tinh châu làm, chẳng những tinh xảo còn sống động, chỉ là trong ánh mắt đơn thuần nhìn qua lại lộ ra từng tia hàn ý, như là mang theo vài phần thù hận khắc cốt minh tâm, giấu ở trong thân thể đứa bé nhỏ, khiến người ta sởn cả tóc gáy.

Ta nhịn không được mà dựng tóc gáy, hỏi Tiểu Quang: "Cho nên ngươi cảm thấy đây là âm vật đang giở trò quỷ? Ngươi cảm thấy là âm vật gì?"

Tiểu Lượng không hề nghĩ ngợi đáp: "Là đứa trẻ cổ quái kia!"

Thật sự là anh hùng sở kiến lược đồng, địch ý của ta đối với Tiểu Lượng lại biến mất một ít.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, cố ý làm khó hắn: "Tại sao lại nghĩ như vậy?"

Tiểu Lượng nghiêm túc phân tích: "Đầu tiên, đứa bé này xuất hiện ở những niên đại khác nhau, tuy rất khó nhận ra chúng có cùng một chỗ hay rất nhiều cái, nhưng có thể xác định là chúng đều xuất hiện hiện hiện tượng hung hiểm, hơn nữa đều do người chết nữ giới nhỏ tuổi nhất ôm, nếu là trùng hợp, có xảo hợp hay không? Huống chi đứa bé này xem thủ công và chế tác không giống như đồ chơi bình thường, có phải từ đâu mà đến?"

Đầu tiên thiên tam thiên nhị cửu cửu thiên ác mộng nửa đêm.

Ta cúi đầu trầm tư một lát, đối với Tiếu Lượng nói: "Bất luận có phải hay không như ngươi nghĩ, đứa bé này nếu xuất hiện trong nhiều hiện trường hung án, vậy khẳng định có cổ quái! Lần này nó lại xuất hiện trong nhà địa sản đại vương, làm vật chứng chứng, có bị viên quan sát này mang đi hay không?"

"Có! Cho dù là một cây kim tại hiện trường hung án chúng ta cũng sẽ lấy chứng nhận mang đi." Tiếu Lượng rất khẳng định gật gật đầu: "Trước mắt đang ở phòng vật chứng."

"Có thể cho ta kiến thức một chút hay không?" Ta tò mò hỏi: "Loại chuyện này chỉ ở trong lòng hoài nghi là vô dụng, hay là phải thấy vật thật mới biết có phải là âm vật hay không."

Tiếu Lượng hơi khó xử: "Ta có thể nghĩ biện pháp dẫn ngươi tới phòng vật chứng, nhưng ta không thể đem đứa bé đó ra, dù sao vụ án này cũng khiến mọi người đều biết, không biết bao nhiêu con mắt đang nhìn chằm chằm, chỉ một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể mang đến phiền toái cho ta!"

Ta có thể hiểu ngươi, nhưng ta vẫn có chút khinh bỉ Tiếu Lượng, cảm thấy hắn không bằng các ông già bề ngoài, còn tương đối sợ hãi. Cho nên Doãn Tân Nguyệt lựa chọn ta, đó mới là tuệ nhãn nhận châu. Ta đắc ý thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tìm được nơi trên người mình xuất sắc hơn Tiếu Lượng, ý thức nguy cơ rõ ràng không mãnh liệt như vậy.

Tiếu Lượng đương nhiên không thể đoán được mình đang suy nghĩ gì, thậm chí còn an ủi ta: "Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nhắc lại nghề của mình với bất kỳ ai, bảo đảm sẽ không đưa ngươi vào vũng nước đục này."

Hừ! Không muốn ta quấy cùng đi vào, ban đầu đã không nên tới tìm ta.

Tuy nhiên ta lười tranh luận với hắn, tùy ý gật gật đầu: "Vậy được rồi, ngươi mau chóng sắp xếp, chuyện này không thích hợp kéo dài quá lâu."

Lời nên nói cũng đã nói xong, Tiếu Minh cáo từ rời đi, ta tiễn hắn ra khỏi tiệm đóng cửa lại.

Vì để ta phá án sớm, Tiếu Lượng cũng không lấy đi túi hồ sơ, mà để lại cho ta tiếp tục nghiên cứu. Ta tĩnh tâm cẩn thận xem xét văn bản, ngoại trừ đứa nhỏ bằng gỗ quỷ dị kia, ta đúng là không phát hiện điểm nghi vấn gì.

Bây giờ chỉ có thể chờ tin tức bên Tiếu Lượng, hy vọng hắn sớm bố trí cho ta nhìn thấy đứa bé kia...

Chạng vạng tối Lý Ma Tử lại chạy đến ngoài cửa ta kêu cha gọi mẹ muốn ăn cơm, bị ta hoàn toàn không để ý.

Buổi tối hôm đó sau khi ngủ ta đã làm một giấc mộng kỳ lạ, trong mơ ta nhìn thấy một bà bà già bễ nghễ, đang cúi đầu bày biện cái gì đó. Bà mặc một bộ quần áo vải tám mươi năm, lại cũ nát, rất nhiều thứ đã được may vá.

Tóc lão bà bà tuyết trắng thưa thớt, từ đầu đến cuối đều đưa lưng về phía ta, làm ta phi thường bất an.

Ta đánh liều bước từng bước một tới, chậm rãi chuyển tới trước mặt nàng, phát hiện nàng đang ôm một khối gỗ điêu khắc cái gì. Thủ pháp của lão bà bà rất nhanh, gỗ đã chậm rãi thành hình, thình lình chính là Mộc Oa đã từng xuất hiện ở hiện trường hung án.

Bà bà này là ai? Bà ta và trẻ nhỏ có quan hệ gì?

Tay lão bà bà bỗng nhiên ngừng lại, tựa hồ đã biết sự tồn tại của ta, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên ánh mắt của ta. Khuôn mặt kia gầy đến đáng sợ, tựa như là đầu lâu bên ngoài bao bọc một tấm da người. Con mắt trống rỗng, như là hai cái giếng cạn nhìn không thấy cuối, máu tươi từ bên trong trào ra, nhỏ xuống trên thân đứa bé bán thành phẩm trong tay bà, nháy mắt nhuộm đỏ bừng.

Ta sợ tới mức kêu to một tiếng, từ trên giường ngồi dậy, lúc này mới phát hiện hết thảy vừa rồi đều chỉ là giấc mộng. Ta nhìn thời gian, phát hiện vừa vặn là mười hai điểm nửa đêm, ta kinh hãi lau mồ hôi trên trán, cảm thấy giấc mộng này phi thường không rõ ràng.

Vụ án này có đơn giản như trong tưởng tượng của ta không? Có phải ta lại chọc ra phiền toái lớn cho mình nữa không?

Mang theo nghi vấn này, gần như cả đêm ta không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, một số hiệu lạ lẫm đánh vào ốc của ta. Sau khi nối mạch mới phát hiện là Tiếu Lượng, ngữ khí của hắn phi thường khủng hoảng.

"Không thấy đứa bé kia nữa rồi!"

"Không thấy nữa?" Một đêm không ngủ làm ta đau đầu, nhịn đau hỏi: "Sao lại không thấy."

"Nhân gian bốc hơi rồi." Tiếu Lượng ngữ khí có chút bất an: "Ta dám kết luận, lúc đó tại hiện trường hung hiểm vơ vét chứng cứ, đứa bé này xác thực bị coi là vật chứng mang về Quân Bang, hơn nữa sau đó ta còn gặp một lần dưới sự xảo hợp, nhưng sáng nay ta tới phòng vật chứng vật chất., Lại phát hiện đứa bé kia bốc hơi khỏi nhân gian, chỉ còn lại túi vật chứng vật giả trẻ con. Ta đã điều đi giám sát, phát hiện tối hôm qua thời điểm mười hai điểm giám sát của toàn bộ Cảnh Sự đều như bị quản lý quấy nhiễu nào đó đình chỉ vận hành, khoảng năm phút mới khôi phục bình thường, có phải là đoạn thời gian này có người trộm đi em bé?"

Ăn trộm ư?

Quân đội cảnh giới nghiêm ngặt trộm đồ? Ai lại có lá gan lớn như vậy chứ.

Tiếu Lượng hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, hắn vội vàng bổ sung: "Ý của ta là... có phải bên trong cảnh báo có nội ứng không? Nếu không thì người ngoài làm sao biết được vị trí quản chế."

Đương nhiên còn có một khả năng khác, đó là sức mạnh của Âm vật lần này vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức có thể quấy nhiễu tất cả những thứ bên cạnh.

Ta an ủi Tiếu Lượng hai câu rồi ngắt nút máy truyền tin lại. Nghĩ lại một loạt chuyện này, ta bỗng nhiên phản ứng lại, hôm qua thời gian đứa bé mất trộm là mười hai giờ, vừa vặn là lúc ta tỉnh giấc trong cơn ác mộng, chẳng lẽ đây cũng là trùng hợp?

Ta cảm thấy sự tình lần này có chút khó giải quyết, bằng vào sức mình ta hiển nhiên có chút khó khăn. Sau khi cân nhắc qua vài lần, ta đã phúc cho Lý Ma Tử. Lý Ma Tử hai ngày nay vì ta mà không để ý tới sự tức giận của hắn, sau khi nhận lấy máy truyền tin, không khách khí nói ra ta như thế nào là không có lương tâm, làm sao qua cầu rút ván...

Ta chỉ có thể giả vờ giả vịt ho khan vài tiếng: "Ta thấy bệnh rồi, toàn thân đều không thoải mái, đã mấy ngày chưa dậy giường, thân thể vừa vặn báo cáo bình an cho ngươi một chút, ngươi lại nói với ta như vậy, thật làm ta đau lòng."

Lý Ma Tử vừa nghe, vội vàng quan tâm nói: "Tiểu ca ngươi có thấy không? Thân thể ngươi không phải một mực rất tốt sao? Tại sao đột nhiên lại sinh bệnh, quả nhiên là đáp lời người xưa, thường đi bên bờ sông làm gì không ướt giày!"

Mẹ kiếp! Những lời này có liên quan gì đến việc sinh bệnh hay không?

Có điều lúc này ta sẽ không đi lôi bệnh ngữ của Lý Ma Tử ra, mà là ho khan hai tiếng, nói: "Ta đau đầu thật lợi hại, ngươi qua đây nhìn ta xem, trên đường mua giúp ta hai bao cua vàng, một bát cháo cá, nếu có vịt quay cũng mua cho ta một con, ta còn muốn ăn móng giò lợn và kẹo chua muốn dời xương..."

Khóe miệng Lý Ma Tử giật giật: "Tiểu ca, ngươi xác định bệnh vừa vặn đúng không?"

"Cũng chính vì vừa vặn mới cần đại bổ, nhanh tới đây đi!" Giao dịch hoàn tất, ta quả quyết đi lưới máy truyền tin.

Kết quả là ta vẫn coi thường bổn sự keo kiệt của Lý Ma Tử, ta gọi món giống như không mua, hắn xách hai tên Vương Bát mới bị ta từ chối ra ngoài cửa hai ngày trước: "Muốn nói bổ thân thể này, không có thứ gì tốt hơn nó..."

Hai Vương Bát đại khái biết đại nạn của mình sắp buông xuống, tử khí âm u khiến ta cực kỳ buồn bực.

Chương một ngàn ba linh ba đã trúng tim. Lão Thiết...

Ta và Lý Ma Tử ăn một bữa tiệc lớn, Vương Bát Liệt, Lý Ma Tử thấy ta thần thanh khí sảng, lúc này mới phản ứng lại ta giả bệnh.

Hắn vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Tiểu ca, hai chúng ta tiếp xúc không phải một ngày hai, ngươi có cái gì cứ nói thẳng đi! Chỉ cần không muốn chỗ dựa của ta cùng nữ nhân, nói cái gì ta cũng có thể đáp ứng ngươi."

"Ai cần ngươi để lại thiệt cùng nữ nhân!" Ta liếc hắn một cái, đem lời ủy thác của Tiếu Lượng nói ra một lần.

Lý Ma Tử nghe xong cực kỳ khiếp sợ, giơ một ngón tay cái lên cho ta: "Tiểu ca Trương gia, ta phục rồi! Từ hôm nay trở đi, Lý Ma Tử ta hoàn toàn tâm phục khẩu phục ngươi rồi! Có thể giúp tình địch của mình làm việc, với số lượng này, Tể tướng cũng không sánh bằng ngươi." Hắn vừa nói, còn vừa nhìn sang đầu ta, vừa nói: "Muốn sống qua ngày, trên đầu này phải mang một chút màu xanh a."

"Cút đi nghé con!" Ta đá ra một cước: "Ngươi cho rằng ta cũng xanh như ngươi sao? Tân Nguyệt đối với ta như thế nào, ta trong lòng rõ ràng."

Lý Ma Tử lập tức nghĩ tới một chuyện: "Đừng vạch trần người khác, ngươi chuyên đâm dao vào chỗ đau của ta, chọc ta, lão Thiết!"

"Được rồi, đừng nói những lời vô dụng này." Ta nói với Lý Ma Tử: "Ngươi quen biết nhiều, giúp ta nghĩ xem nơi nào có thể có người thăm dò được manh mối của đứa nhỏ này."

"Tiểu ca, ngươi sẽ không cảm thấy đứa nhỏ này là âm vật chứ?" Lý Ma Tử vẻ mặt hoài nghi: "Một đứa bé?"

"Hết thảy đều có thể." Ta vỗ vỗ bả vai của hắn, dự định tiếp tục nghiên cứu hồ sơ, mới vừa bước ra hai bước, vẫn là nhịn không được quay đầu hỏi: "Lý Ma Tử, ngươi thật sự có tổn hại sao? Hẳn là có vay và nợ chứ?"

Lý Ma Tử hung tợn mắng một câu: "Mẹ kiếp!"

Ta và Lý Ma Tử bên này vẫn còn đang nghiên cứu, Tiếu Lượng bên kia lại phát hiện một chuyện ngoài ý muốn. Hắn tìm một cơ hội lén lút đánh lén máy truyền tin, hạ giọng xuống nói với ta: "Cửu Lân, ta có phát hiện đặc biệt, quả thực là khiếp sợ ta."

"Là cái gì?" Thành công của mình bị hắn làm cho giật mình.

Tiếu Lượng nói: "Ta đã tìm người tham gia giám khảo, thông qua tầm mắt màu lam tuần tra ra một ít manh mối. Ngươi nói xem... Có khả năng là trẻ con tự mình rời đi không?"

Lý Ma Tử ở bên cạnh mở to hai mắt nhìn, truyền đạt một tin tức cho ta: Chúc mừng ngươi, ngươi thắng! Vị tình địch này của ngươi có vấn đề, đúng là đồ ngu.

Lý Ma Tử chưa từng thấy Tiếu Lượng, cũng không hiểu gì về hắn, nhưng ta biết rõ Tiếu Lượng sẽ không vô duyên vô cớ nói ra những lời như vậy. Ta cẩn thận hỏi thăm: "Ngươi phát hiện ra điều gì?"

"Đứa bé kia bởi vì xuất hiện tại hung án, cho nên trên người nó dính đầy vết máu của người chết, ánh mắt màu lam có thể theo dõi được vết máu., Kết quả chúng ta phát hiện một dấu chân phi thường đặc biệt rời khỏi trạm gác. Ta cẩn thận quan sát một chút, dấu chân kia hẳn là của chính đứa bé. Cho nên ta hoài nghi đứa bé căn bản là có sinh mệnh, nó tự mình rời đi." Tiếu Lượng nói xong lời này, thở dài một hơi: "Hoặc là nói... căn bản là ta điên rồi."

Tiếu Lượng đương nhiên không thể phát điên, nhưng trẻ con cũng không thể có sinh mệnh, cách giải thích duy nhất chính là có một oán linh cường đại bám vào trên đứa nhỏ, khống chế hành động của nó.

Sức mạnh của oán linh mạnh tới mức này đã vượt qua sự tưởng tượng của ta!

Lý mặt rỗ cũng thấy ta đã chọc phải một phiền toái, hắn không cần nghĩ nhiều đến việc đang muốn rời đi: "Cái này cái gì, ta đột nhiên nhớ ra trong nồi của ta còn hầm canh nữa, ta phải nhanh chóng trở về."

Ta chộp lấy hắn: "Lý mặt rỗ, ngươi nếu như vậy, về sau gặp phải chuyện gì khó khăn đừng tới cầu ta!"

Lý Ma Tử vẻ mặt khó xử: "Tiểu ca, thằng nhóc kia tuy là bạn học của chị dâu nhưng dù sao nó cũng là trợ thủ, không coi là thiên địch với chúng ta nhưng cũng không tính là bằng hữu, không đáng phải mạo hiểm tính mạng với nó."

"Ngươi cho rằng ta vì hắn?" Ta trợn mắt nhìn Lý Ma Tử: "Ta là loại người liều mạng vì người khác sao? Ta chỉ cảm thấy đứa nhỏ này rất thú vị, muốn tìm hiểu một chút."

Lý Ma Tử vẻ mặt không tin, ta chỉ đành nói luôn mộng tối hôm qua cho hắn biết.

Lý Ma Tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Mộng Mãng này không thích hợp lắm." Hắn lấy từ trong túi trữ vật của Tiếu Minh để lại cho ta một hình ảnh có hung án hiện trường: "Ta đi vòng quanh tìm người minh bạch hỏi một chút, nếu quá phiền phức, chúng ta cũng đừng quản."

Nói xong, Lý Ma Tử vội vã rời đi.

Không bao lâu Tiếu Quang đổ mồ hôi chạy tới: "Cửu Lân, làm sao bây giờ? Đứa bé kia không thấy, cô ta có đi nơi khác hại người không? Nếu lại phát sinh vụ án như vậy thì làm sao bây giờ? Sẽ còn nhiều người chết hay sao?"

"Sẽ không." Ta đơn giản an ủi Tiếu Lượng: "Hán linh đi ra hại người nhất định sẽ có nguyên nhân, nhiệm vụ hiện tại của chúng ta là tìm được nguyên nhân."

"Nguyên nhân?" Tiếu Minh có chút mờ mịt.

"Có điểm chi tiết bị xem nhẹ hay không? Thi kiểm phát hiện ra cái gì? Con người chết như thế nào chúng ta đều biết rõ." Ta vỗ vỗ bả vai Tiếu Lượng: "Bây giờ cũng không phải lúc sững sờ, ngươi mau chóng trở về cảnh sát để liệt kê tất cả chi tiết, bên ta cũng sẽ nghĩ cách liên hệ với một số cao nhân, tra xét lai lịch đứa bé này. Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng!"

Tiếu Lượng dẫu sao cũng xuất thân quan sát, đã gặp qua không ít chuyện đời, rất nhanh trấn định lại: "Ta hiểu rồi, ta đây sẽ quay về trạm gác."

Tiếu Lượng vừa đi, xe điện xa của Doãn Tân Nguyệt đã lại đánh vào. Không quan tâm chút nào đối với ông chủ giữ chồng ta biểu hiện ra, giải quyết câu chuyện mở đầu như thế nào rồi?

Ta mười hai mươi điểm không hài lòng, lãnh đạm đáp: "Ừm, đã xử lý xong rồi."

Doãn Tân Nguyệt lại nói ta đem chuyện Tiếu Lượng cẩn thận đối đãi, cái này quan hệ đến vấn đề danh dự công việc của hắn, ta trong lòng khó chịu, thành tâm tìm kiếm chuyện: "Một vụ án mà thôi, có quan hệ gì với sinh con của hắn? Chẳng lẽ vụ án không phá thì hắn sẽ không thể sinh con?"

Doãn Tân Nguyệt cười khúc khích: "Ngươi cứ cởi ra cho ta đi!" Nàng nhắc nhở ta ăn cơm đúng giờ, không được ngủ khuya, lúc này mới ngắt máy truyền tin. Tuy chỉ lác đác vài câu nhưng từ khẩu khí của nàng ta, ta có thể nghe ra nàng vẫn quan tâm ta.

Lý Ma Tử bên kia rất nhanh đã có kết quả, hắn truyền tin nói với ta: "Ta hỏi thương nhân của các thế hệ trước là Ngô lão già âm vật, nói rằng chưa từng nhìn thấy loại âm vật này, nhưng có một lão gia tử lịch duyệt thâm hậu nói loại bé này rất có lai lịch, ban đầu xuất hiện ở thời kỳ Hán triều, khi đó mọi người vì trường sinh bất lão gia tăng thọ mệnh., Sẽ đem sinh nhật của mình viết ở trên thân đứa bé con sau đó thiêu hủy, mưu toan dùng cái này lừa gạt tử vong, loại này lại gọi là con rối, em bé thế thân, trẻ con khác nhau có tác dụng khác nhau, môn đạo rất sâu!"

Đệ nhất thiên ba ngàn ba một hung linh Quỷ Oa.

"Vị lão gia tử này đang ở đâu? Ta có thể không thể tới bái phỏng hắn một chút." Ta vội vàng hỏi thăm Lý Ma Tử.

"Ngươi bái phỏng không nổi đâu!" Lý mặt rốt cục cự tuyệt ta: "Vị lão gia tử này đã đi thế giới Cực Lạc hưởng phúc, ta đã mời lão bà dùng phương pháp hỏi sữa mời y tới, lão gia tử liền có một cơn tức giận, mắng chửi ta một trận, còn nói dám dùng loại biện pháp này thỉnh y, để nửa đời sau ta làm thái giám."

Được rồi! Ta chỉ có thể sửa lại lời nói: "Ngoại trừ những cái này, lão gia tử còn nói cái khác không có hả?"

"Không có!" Nói đến đây Lý mặt rỗ mồi một bụng oán trách: "Cái tên thần bà công lực không đủ kia, hoàn toàn chỉ là gà mờ, hỏi gạo đến một nửa là hộc máu, ta còn có rất nhiều lời chưa nói ra đây. Như vậy mà nàng ta còn không biết xấu hổ thu tiền của ta, ta thật sự phải đập nát chiêu bài của nàng ta..."

"Được rồi, đừng nói những thứ vô dụng này." Ta vội vàng ngăn cản hắn, bằng không hắn còn không biết phải chạy đi đâu: "Nếu lão gia tử đã chỉ rõ phương hướng, chúng ta cứ theo hướng này mà tìm đi! Ta cũng không tin chỉ có một mình hắn biết, khẳng định còn có người hiểu rõ, ngươi tiếp tục tìm, ta bên này cũng sẽ liên hệ với Tiếu Lượng một chút, xem xem còn có phát hiện gì không."

Lý Ma Tử rầu rĩ đáp lại: "Đã biết."

Tiếu Lượng bên kia tạm thời không có tiến triển gì mới, ta tìm tòi manh mối đứa bé con rối một hồi, phát hiện ghi chép vô cùng ít, những người xuất hiện đều là trẻ con vu độc. Ta nghĩ tới nam nhân thương xót, kết quả thế nào cũng không liên lạc được, không biết hắn lại chạy đến rừng sâu núi thẳm nào. Ngay lúc ta còn chưa tính kế, một tin tức xuất hiện ở trong tầm nhìn của ta!

Là một diễn đàn luận bàn vô cùng bình thường, chủ đề là văn học kinh khủng, bên trên đều là những tiểu thuyết hoặc là kịch bất chợt.

Ở trong Luận Đàn có một phiên bản phát biểu của một hội viên, một người tên là "Quỷ Môn Đại Khai" trong số đó đã phát biểu một bài viết, tên là: Quỷ Oa Hung Linh.

Ta lập tức điểm vào xem một chút, bên trong giới thiệu rất nhiều trẻ con tà môn. Trong đó bao gồm trẻ con bù nhìn, trẻ con áo máu, trẻ con... Mỗi đứa nhỏ đều dùng đoạn lớn đoạn lớn ghi lại lịch sử đứa nhỏ xuất hiện cùng phương pháp chế tác. Chỉ bởi vì tiêu điểm kinh khủng là trẻ con, cũng không khiến quá nhiều người chú ý, trong bài đăng một người hồi phục đều không có, đã chìm đến trang cuối cùng.

Ta lại nhìn kỷ lục đăng ký của vị bạn đăng bài tên quỷ môn đại khai này, phát hiện hắn chỉ phát ra một bài viết như vậy vào năm năm trước, ngay cả thời gian đăng ký cuối cùng cũng năm năm trước, sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ta nhấn mở bài đăng của Quỷ Oa hung linh, chăm chú nghiên cứu. Chủng loại của trẻ con đủ mọi kiểu mọi dạng, tác dụng cũng không hoàn toàn giống nhau, ví dụ như nói trẻ con làm người thế thân đưa đến Hoàng Tuyền Lộ, do đó gia tăng dương thọ cho mình. Đương nhiên, chế tác cũng tương đối phiền toái, phải dùng tinh huyết người này để bồi dưỡng gạo nước., Từ khi trồng đến giờ, không dính một giọt nước nào, toàn bộ nhờ huyết dịch tẩm bổ. Hạt gạo chín, sau khi lúa được trồng thành nội tạng, rơm rạ làm thân thể làm thành hình dáng trẻ con, đem ngày sinh nhật bản nhân viết ở trên dải vải đỏ, lại buộc ở bên hông đứa bé bù nhìn bị thiêu hủy.

Trước đó mặc dù ta đã tiếp xúc không ít âm vật, nhưng đối với loại U Ác Linh oa nhi này lại hết sức xa lạ, ta càng nhìn càng cảm thấy ngạc nhiên, càng cảm thấy thú vị, thậm chí không nỡ tiến nhanh, mà là đọc từng chữ từng chữ một!

Vị Võng đạo hữu này đối với Ác Linh Lung vô cùng hiểu rõ, đọc được ở giữa thì ta thấy Mộc Oa. Tuy bề ngoài không giống với mấy đứa bé nhìn thấy trong hung án nhưng lại có hiệu quả như nhau.

Ta xem càng cẩn thận hơn, sợ mình bỏ sót bất kỳ một chữ nào.

Hắn gọi loại mộc oa này gọi là báo thù đứa nhỏ, bình thường dùng để làm báo thù! Muốn chế tác loại tiểu oa nhi này, nhất định phải dùng hoa mộc sinh trưởng ở cực bắc. Hoa Mộc Dịch Liệt, cũng không phải nguyên liệu tốt nhất chế tác báo thù đứa bé, vì phòng ngừa đứa nhỏ sẽ khô nứt xuất hiện khe hở, muốn dùng huyết tương của thiếu nữ cách mỗi bảy ngày cọ rửa một lần., Sau đó để ở nơi âm u không thấy ánh mặt trời, sau bảy bảy bốn mươi chín lần quét dọn, là có thể bắt đầu chế tác báo thù em bé. Báo thù em bé và em bé láng giềng tương tự như nhau, trước tiên phải làm một đứa nhỏ nhất, nhưng không thể quá nhỏ, để có thể giả vào trái tim thiếu nữ tự nguyện cống hiến là thượng sách.

Nhìn thấy chỗ ta như vậy không kìm được mà sững sờ, lông tóc toàn thân dựng đứng cả lên.

Tại sao lại có đồ vật biến thái như vậy?

Ta nhịn không được nôn khan một trận, cố nén khó chịu ở dạ dày tiếp tục nhìn xuống.

Đứa bé báo thù phải làm chín đứa trẻ báo thù, từng bộ từng bộ, cài từng lớp lên nhau. Sau khi làm xong sẽ lấy trái tim làm linh mai mối, để oán linh của thiếu nữ sau khi chết tiến hành chi phối đứa bé, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, nơi nào có trẻ con báo thù xuất hiện, cả nhà già trẻ đều chết oan chết uổng, gà chó cũng không tha.

Ta nhìn thấy ở đây, ta cảm thấy cần phải liên hệ với vị "Quỷ Môn đại khai" này một chút.

Ta tìm tới hồi đăng ký của hắn lúc đăng ký, viết một phong thư cho hắn, tư vấn hắn về manh mối và tin tức liên quan tới em bé báo thù một chút. Bất quá cách năm năm, ta cũng không mong hắn sẽ còn dùng san hô này mãi.

Làm cho ta bất ngờ chính là sáng sớm hôm sau ta đã nhận được hồi đáp của hắn. Bởi vì thân phận Đại Vương, hiện tại mạng lưới cùng các phòng truyền tống lớn đều đã phát tin tức, "Quỷ Môn Đại Khai" cũng chú ý tới vụ án này, hắn nói cho ta biết chuyện con gái nhỏ ở hiện trường hung án kia đang ôm trong lòng chính là báo thù cho em bé hiện trường kia., Về phần tại sao hắn đối với đứa nhỏ tà môn lại hiểu rõ như vậy, nguyên nhân là do trong tay hắn có một quyển bí tịch gia truyền. Bài đăng hắn đăng trong luận đàn chính là xuất từ trong bí tịch, bất quá bởi vì người hắn chú ý ít, nên hắn không có động lực tiếp tục phát ra nữa.

Ta nghĩ thứ này trong bí tịch ghi lại nguy hại cực lớn, nếu thật sự có người dùng thủ đoạn tà môn ngụy đạo làm ra những đứa nhỏ đáng sợ này, còn không biết sẽ dẫn phát bạo loạn lớn đến thế nào đây!

"Quỷ Môn Đại Khai" Nói với ta báo thù hài tử là một trong tất cả lực lượng cường đại nhất, nguyên nhân là nó ở trong quá trình báo thù có thể cảm nhận được thiếu nữ thống khổ giống nhau, sau đó không ngừng tẩy não thiếu nữ, cuối cùng khiến nàng cam nguyện dâng lên linh hồn của mình, do báo thù trẻ con tiến hành báo thù.

Đương nhiên, sau khi báo thù kết thúc, trẻ con báo thù sẽ đào trái tim thiếu nữ ra, thiếu nữ cũng sẽ chết oan chết uổng.

Ta nghe lời của hắn, cảm giác chính mình hình như minh bạch một chút, nhưng mê mang càng nhiều, ta chỉ có thể tiếp tục hỏi cái gọi là thống khổ giống nhau là có ý gì?

"Quỷ Môn Đại Khai" Tựa hồ ngại bưu kiện tới lui giải thích không rõ, dứt khoát phát điện thoại của mình tới. Ta vội vàng lái qua, phát hiện thuộc địa làm Sơn Đông." Quỷ Môn thoải mái tiếp nhận máy móc, thanh âm hơi khàn khàn, đại khái là một nam nhân trung niên.

Hắn ở trong máy truyền tin nắm một cái Sơn Đông nói chuyện với ta: "Ngươi hỏi ta thống khổ như nhau là có ý gì, ta nói thế với ngươi đi..."

Đệ nhất thiên ba ba hai chương...

"Đứa bé báo thù này phải do trái tim thiếu nữ chi phối mới được, trái tim ngươi và ta không thể dùng được. Nếu ta là thiếu nữ, ta muốn chết hay là ta không nghĩ ra được, nhưng ta có một người hận, lại không đủ năng lực đi trả thù, vì thế ta liền đem linh hồn và trái tim kính dâng cho đứa nhỏ, để thợ thủ công chế tác đứa nhỏ hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của ta!"

"Nhãn tử báo thù thay túc chủ báo thù, vốn nên thành công lui thân. Nhưng lúc này, nếu như trái tim bên trong trẻ con báo thù kia cảm nhận được sự thống khổ của thiếu nữ khác, như vậy nó sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp đi tới trước mặt thiếu nữ kia., Sau đó làm cho thiếu nữ thứ hai cam tâm tình nguyện dâng lên trái tim và linh hồn của mình... Báo thù đứa bé đủ mọi kiểu dáng, nhưng mỗi đứa nhỏ chỉ cảm nhận được thống khổ xứng đôi với trái tim mình thôi." Nó giải thích đến đây, chỉ sợ ta nghe không hiểu, bồi dưỡng nói: "Đây đều là đối xứng, ngươi hiểu không?"

Ta ngay cả vội vàng đáp: "Ta hiểu rồi!"

"Quỷ Môn Đại Khai" lại hỏi ta: "Tại sao ngươi lại cảm thấy hứng thú với đứa bé? Ngươi làm gì đó?"

Ta chỉ có thể tùy tiện biên một lý do, xưng mình thích văn học kinh khủng, ở luận đàn rất trùng hợp nhìn thấy bài viết của hắn.

"Quỷ Môn Đại Khai" hiển nhiên không tin, nhưng hắn cũng không truy cứu: "Ngươi không nói thật cũng không sao, bất quá nếu gặp phải trẻ con báo thù cần phải cẩn thận! Vật kia nuốt càng nhiều linh hồn càng cường đại, người bình thường căn bản không phải đối thủ của hắn, đừng rước lấy lửa thiêu thân nha."

Nói xong câu đó, "Quỷ Môn Đại Khai" liền khoá máy truyền tin, chờ ta lại đẩy qua, phát hiện đối phương đã tìm ra thời cơ rồi.

Lại là một quái nhân!

Ta cân nhắc lại một chút lời "Quỷ Môn Đại Khai", sau đó cẩn thận lật xem hồ sơ mà Tiếu Lượng để lại cho ta, lần này từ trong đó ta nhìn ra một ít khiếu môn. Trong những vụ án này mặc dù đều xuất hiện thân ảnh Mộc Oa, nhưng ngoại quan của chúng lại không giống nhau, nếu dựa theo "Quỷ Môn Đại Khai", như vậy thống khổ của các nàng cũng không hoàn toàn giống nhau.

Ta đem hồ sơ lục lọi nhặt hồi lâu, chỉ tại diệt môn án Ôn Châu mười năm trước, giống như Địa sản đại vương gia.

Ta tinh tế nhìn qua án mạng kia. Đồng dạng là mật thất giết người, đồng dạng là tử tướng khủng bố, đồng dạng là cả nhà diệt môn, hai vụ án này cách nhau mười năm, rốt cuộc có liên hệ gì đây?

Ta đang chuẩn bị truyền tin nhắc nhở Tiểu Lượng đặc biệt chú ý tới hai vụ án này, Lý Ma Tử lại dẫn đầu tìm tới ta. Hắn thở phì phò, vừa vào cửa đã ực hai ngụm nước trà lớn, lúc này mới ngắt quãng nói: "Ta hỏi ngươi một chút.", Loại bé này chế tác vô cùng phiền toái, thời cổ đại thợ thủ công giỏi chế tạo loại này tên là Yểm Sư, mãi cho đến Đường triều còn có kẻ Yểm Sư! Bất quá nghe nói sau khi Võ Tắc Thiên Đăng Cơ, bởi vì dân gian phản đối thanh âm đặc biệt đa dạng của nàng., Thậm chí có dân chúng nhờ Yểm sư làm rất nhiều trẻ con nguyền rủa nàng, Võ Tắc Thiên Dạ không thể ngủ, cả đêm ác mộng. Lúc ấy phản đối hàng ngàn hàng vạn dân chúng của nàng, nàng không thể lần lượt tru sát từng người một., Hắn lại lo lắng động tĩnh quá lớn sẽ dẫn tới sự phản công của hoàng thất Lý gia, đành phải hạ tuyệt sát lệnh đối với Yểm sư, thà rằng giết lầm một ngàn cũng không được buông tha một ai! Như thế đã được vài chục năm, sau khi Võ Tắc Thiên thoái vị, thì dừng cũng đã chết rồi, tay nghề chế tác Quỷ Oa cũng hoàn toàn thất truyền."

Lý Ma Tử nói nhiều như vậy, thở hổn hển hơn, ta chỉ có thể trấn an hắn: "Ngươi nói chậm một chút, gấp cái gì?"

Lý Ma Mạt lại uống một ngụm nước: "Bởi vì đã thất truyền niên đại rất lâu, cho nên số người rời bỏ nhiệm vụ đã ít lại càng ít. Ta tìm rất nhiều mối quan hệ mới nghe ngóng được."

Ta vội vàng khen ngợi hắn hai câu, thừa dịp hắn nghỉ ngơi viết ca phạt cho Tiểu Lượng.

Nhưng sự tình càng quỷ dị hơn so với tưởng tượng của chúng ta, không đợi ta mở miệng, Tiếu Lượng đã sốt ruột nói: "Ta lại tra ra được một chút manh mối, trong thi thể con gái nhỏ của đại vương không có trái tim, giống như bị người ta đào đi..."

Không có trái tim!

Xem ra vấn đề xuất hiện ở trên người đứa nhỏ này, bởi vì nó và đứa bé báo thù có thống khổ giống nhau, cho nên đứa bé tìm được nó, để cho nó tự nguyện hiến dâng trái tim cùng linh hồn, cho nên mới có địa sản đại vương diệt môn thảm án xảy ra, vấn đề là thống khổ này là cái gì?

Chuyện đã phát sinh ở trên người tiểu nữ nhi, ta bảo Tiếu Lượng tiếp tục ra tay tìm manh mối trên người nàng, Tiếu Lượng đáp ứng, vội vàng treo máy truyền tin lên.

Ta lại phân phó Lý Ma Tử ra ngoài hỏi thăm tin tức sinh ra đại vương một chút, Lý Ma Tử bất tình nguyện lầm bầm nói: "Lại là ta? Có thể cho ta nghỉ ngơi một lát được không? Ta cũng không phải người máy."

"Chuyện này xong ta mời ngươi ăn một bữa tiệc lớn!" Ta nói.

"Thật sao?" Hai mắt Lý Ma Tử sáng ngời: "Ta chọn chỗ này được không?"

"Được!" Thấy ta đáp ứng vô cùng thoải mái, Lý Ma Tử hấp tấp hừ hừ một tiếng rồi rời khỏi.

Địa sản đại vương vô cùng nổi danh tại tháp ngọc, muốn nghe ngóng chuyện tình của hắn cũng không khó khăn, Lý Ma Tử rất nhanh liền thu hoạch đầy đất chạy về: "Địa sản đại vương này thật đúng là rất keo kiệt, vốn dĩ chỉ là một bao bánh bao từ thôn đến., Sau đó hắn chậm rãi xông ra một số danh đường. Nhân phẩm của hắn không tốt, sau khi có tiền thì cưới một lão bà, vứt bỏ thê tử đói khổ đau khổ năm đó. Sau đó lại rời hôn hai lần, người mới cưới gần đây cũng là xui xẻo., Mới kết hôn chưa tới ba tháng, đã theo hắn cùng đi đường hoàng tuyền. Đúng rồi... Nữ nhân này cũng ly hôn, cái gọi là con gái kia thật ra là do nữ nhân này mang đến, không liên quan gì tới địa sản đại vương."

Ta cẩn thận ngẫm lại lời Lý mặt rỗ, luôn cảm thấy có gì đó quái lạ!

Đúng lúc này, Tiếu Lượng vậy mà thần sắc vội vã chạy tới cửa tiệm của ta, hắn nhìn thấy Lý Ma Tử nghĩ ngoài ý muốn, chỉ sợ Lý Ma Tử là người ngoài.

Ta làm ra ánh mắt an tâm với hắn, đưa tay giới thiệu: "Đây là huynh đệ của ta, theo ta tới mưa qua mưa đã rất nhiều năm, chúng ta là giao tình sống chết!"

Lại giới thiệu thân phận cho Lý mặt rỗ.

Tiếu Lượng gật đầu thật mạnh, sau đó có chút kích động nói với ta: "Có một chút manh mối, con gái nhỏ sinh ra đại vương này ngoại trừ không có trái tim còn có phát hiện khác, sau khi hoạn quan kiểm tra thi thể của nàng thì phát hiện nàng khi còn sống từng bị nhân tính xâm nhiễm."

"Cái gì?" Ta kinh ngạc há hốc mồm: "Cô nương kia... không phải mới có chín tuổi sao?"

Tiếu Lượng phẫn nộ gật đầu: "Không sai, quả thực là một con súc sinh! Nếu ta bắt được hung thủ, cho dù đánh mất cảnh phục này, trước khi hắn bị bắt, ta cũng sẽ hung hăng đập nổ đầu hắn."

Đứa nhỏ một ngàn ba ba ngàn tuổi bên giường.

Tiếu Lượng nói một câu làm ta thể hồ quán đỉnh.

Ta vội vàng lục soát tất cả tư liệu vụ án mười năm trước ở Ôn Châu kia, kêu lên: "Sau khi ngươi về trạm gác, lập tức điều tra vụ án này, xem xem cô bé trong vụ án có phải là đã gặp phải tính xâm nhập khi còn sống hay không!"

Tiếu Lượng nhận lấy tài liệu, vẻ mặt nghi hoặc: "Vì sao chỉ chú ý tới vụ án này? Có nguyên nhân gì không?"

Ta mang đầu mối báo thù từ chỗ trẻ con có được từ "Quỷ Môn Đại Khai" kia chỉ biết tìm kiếm manh mối những đối tượng thống khổ giống mình có nói cho Tiếu Lượng.

Tiếu Lượng nghe xong lập tức phản ứng lại: "Ý của ngươi là hai vụ án này là cùng một đứa bé làm ra? Bây giờ đứa bé đã biến mất trong phòng vật chứng, làm sao tìm được nó đây?"

Chuyện này đích xác có chút khó xử, ta chỉ có thể an ủi Tiếu Lượng: "Ngươi tới điều tra hai vụ án này tương tự, ta nghĩ cách tìm ra đứa nhỏ kia!"

Tiếu Lượng đáp ứng, vừa hay tiếng chuông nhỏ của hắn vang lên, hắn nhìn màn hình rồi lập tức nối lại: "Này, lão bà, có chỉ thị gì không? Ta còn có việc phải làm..." Lời hắn nói ta hoàn toàn không có nghe rõ, tất cả trí nhớ đều dừng lại trên một tiếng thê tử của hắn.

Hóa ra Tiếu Lượng kết hôn? Vậy lo lắng trước đó của ta không phải đều là uổng phí.

Ta lập tức cảm thấy Tiếu Lượng thuận mắt không ít, thậm chí cảm giác ý nghĩ lúc trước của mình quá mức âm u, quá tiểu nhân, một chút cũng không đại khí.

Ta lúng túng không chỗ dung thân.

Tiếu Lượng kiểm tra máy truyền tin có chút xin lỗi, ngại quá, bạn cũ của ta là một con sư tử Hà Đông, nếu ta không nhận điện thoại của cô ấy đúng hạn, về nhà ta nhận lấy!"

Lý Ma Tử ở một bên ngây ngốc hỏi: "Ngươi kết hôn rồi hả?"

Tiếu Lượng cười vô cùng hạnh phúc: "Đúng vậy, kết hôn đã nhiều năm rồi, con ta cũng đã đến nhà trẻ... Đúng rồi!" Hắn nhìn ta nói: "Năm đó lúc ta đi lên lớp, vợ ta và Tân Nguyệt sánh vai nhau, đều là nữ thần cấp giáo hoa. Bây giờ mỗi người chúng ta cưới một đứa, có phải đặc biệt có phúc hay không?"

Nghĩ tới dung nhan tuyệt mỹ của Doãn Tân Nguyệt, ta cười từ tận đáy lòng: "Không sai, chúng ta thật sự rất có phúc."

Lý Ma Tử vừa nghe, ở bên cạnh không nhịn được nữa: "Có thể đừng có vô sỉ rải lương khô chó như vậy, chiếu cố tâm tình của ta một chút được không!"

Ta và Tiếu Lượng nhìn nhau cười, địch ý lúc trước đối với hắn đều tan thành mây khói, triệt để biến mất không thấy, rất có loại khoái cảm vui vẻ xóa ân cừu.

Vì tìm được manh mối vụ sớm một chút, Tiếu Lượng cáo từ rời khỏi trạm gác trở về., Lần này ta tự mình tiễn hắn ra cửa lớn, chờ hắn đi xa rồi mới trở lại tiệm cổ. Lý Ma Tử ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nhìn ta nói: "Thế nào? Lần này ta đã nói gì nhỉ? Cho dù ngươi hoài nghi ai cũng không thể nghi tình nghĩa của chị dâu! Nàng thật sự là thiên địa chứng giám đối với ngươi! Đợi nàng trở về ta muốn nói chuyện với nàng ta mới được."

Nói cái đầu ngươi!

Ngươi quên trào phúng ta "muốn sinh sống cũng được, nhưng bây giờ trên đầu phải mang điểm xanh chứ?

Ta hung hăng trừng mắt với Lý Ma Tử: "Cút ngay, quay về nhà ngươi đi!"

Lý Ma Tử hừ một tiếng: "Vứt mài giết lừa, thật không có lương tâm! May là hôm nay ta ước hẹn với tiểu bảo bối của nhà chúng ta, không muốn cùng các ngươi chấp nhặt! Cái con quỷ kia ngươi tự tìm manh mối đi." Nói xong, cũng không quay đầu lại mà bước ra khỏi cửa lớn.

Ta lại thử liên hệ một lần "Quỷ Môn Đại Khai", ống quan của hắn vẫn bảo trì trạng thái quan cơ, xem ra hắn quyết tâm không có ý phản ứng với ta.

Đứa bé này phiêu hốt bất định, nếu đã biến mất thì phải đi đâu tìm đây? Ta minh tư khổ nghĩ cũng không có kết quả, buổi tối ta đành phải rửa mặt qua loa rồi nằm xuống.

Ta lại mơ một giấc mộng quái dị kia.

Lão bà bà kia vẫn đưa lưng về phía ta, vẫn như cũ mặc cái áo khoác rách vá kia, chỉ là tóc bạc trên đỉnh đầu bà tựa hồ càng ít hơn, trơ trụi thập phần dọa người. Ta chậm rãi đi tới trước mặt bà, phát hiện sắc mặt của bà ta trắng bệch đáng sợ, so với lần đầu ta mơ thấy bà ta lại tiều tụy già đi rất nhiều. Máu tựa hồ đã khô, con mắt như lỗ đen chỉ có đốm máu đỏ sậm ngưng kết.

Ngón tay như cây trúc của nàng nắm thật chặt một thanh tiểu đao sắc bén, đang tìm tòi điêu khắc tinh tế trên thân gỗ.

Lần trước mơ thấy lúc nàng ta vừa mới bắt đầu, thấy mô hình mới, nhưng bây giờ đã đến công việc cuối cùng, đứa bé điêu khắc sinh động như thật, bởi vì vật liệu gỗ được bôi qua máu thiếu nữ, cho nên trong bóng tối tản mát ra ánh sáng lộng lẫy quỷ dị.

Mỗi một ấn điêu khắc của lão nhân đều đặc biệt dụng tâm, tràn đầy ngón tay của vết chai già yêu quý sờ qua gò má đứa bé, đứa bé kia lại như là có sinh mệnh, chậm rãi chuyển động cổ nhìn về phía ta.

Mỗi một lần chuyển động của nó đều sẽ phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt, vừa chói tai lại làm cho toàn thân không thoải mái, da gà trong nháy mắt bạo khởi.

Ta không kìm lòng nổi mà rùng mình một cái, tỉnh lại từ giấc mộng.

Loại cảm giác này thật sự rất kỳ diệu, rõ ràng biết mình đang nằm mơ, nhưng vẫn bị cảnh tượng trong mộng hù dọa. Ta thở phào nhẹ nhõm, nhìn thời gian, quả nhiên, kim đồng và châm đúng lúc chỉ lên mười hai điểm, ta đưa tay lau mồ hôi trên trán, đang muốn xuống giường uống nước miếng, bên tai ta đột nhiên truyền đến tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt.

Âm thanh kia cực kỳ quen thuộc, lập tức khiến ta nhớ lại giấc mơ vừa rồi, chẳng lẽ là ta xuất hiện ảo giác?

Ta nhìn theo thanh âm phát ra, lập tức kinh hãi biến sắc.

Nửa đêm ánh trăng trắng bệch từ ngoài cửa sổ bắn vào, rơi vào trên mặt đất lạnh buốt, một đứa bé bằng gỗ tắm rửa dưới ánh trăng, mở to đôi mắt đặc biệt sáng ngời đen nhánh lẳng lặng nhìn ta.

Mộc văn dưới ánh trăng lả lướt, lại như ma quỷ, ép tới ta không thở nổi.

Con mẹ nó... con mẹ nó thật sự là gặp quỷ rồi!

Ta và Quỷ Oa nhìn nhau mấy giây, hai bên đều duy trì thái độ địch không động ta không động, ta không hiểu vì sao nó lại đột nhiên xuất hiện ở cửa hàng cổ quái của ta?

Là vì ta đang xen vào chuyện của người khác sao?

Nó giống như một đứa bé không có sinh mạng, ngồi ở trên mặt đất không nhúc nhích. Nhưng ta cũng không dám xem thường nó, nhẹ nhàng xoay chuyển Vĩnh Linh Giới trên ngón tay, chỉ cần nó dám hành động thiếu suy nghĩ, ta cam đoan sẽ cho nó biết rõ cửa hàng cổ của Trương Cửu Lân không phải ai cũng có thể tùy tiện đi vào.

Bất quá không giống như ta tưởng tượng, trẻ con vẫn không nhúc nhích, thậm chí ta còn thấy được một tia khẩn cầu từ nét mặt của nó. Ở trên mặt trẻ con có thể thấy được cảm xúc... Lời này nếu như truyền ra, ta nhất định sẽ bắt được nhốt trong nhà tù mấy năm.

Chúng ta chỉ duy trì tư thế như vậy cùng nhau quan sát, không biết qua bao lâu, thẳng đến khi trời ngoài cửa sổ dần dần sáng lên, bên ngoài truyền đến tiếng gà gáy thanh thúy. Lúc tia sáng sớm đầu tiên chiếu vào trong phòng, đứa bé kia giống như mất đi sinh mệnh, bỗng nhiên thẳng tắp ngã xuống.

Xem ra đứa bé báo thù chỉ có thể hành động trong đêm, ban ngày nó sẽ hồi phục thành một đứa trẻ bình thường.

Biết nó có một nhược điểm trí mạng như vậy, ta vội vàng từ trên giường nhảy xuống, cẩn thận cầm trẻ con cầm trong tay quan sát tỉ mỉ, chế tác tuyệt đối tinh mỹ tinh tế tỉ mỉ, trẻ con điêu khắc rất sống động. Ta thậm chí có thể cảm nhận được trái tim nhỏ đó ở trong thân thể đứa bé nhẹ nhàng nhảy lên!

Chương môÌ£t ngàn ba ba bốn điều, hỏi gạo.

Ta đang ở bên hông đứa nhỏ phát hiện một dấu tay mờ mờ, nơi đây hẳn là chỗ mở ra.

Ta thoáng dùng sức, quả nhiên thành công tách nó thành hai nửa. Chỉ khiến ta vô cùng bất ngờ là, đứa bé cùng với "Quỷ Môn Đại Khai" hình dung không giống nhau, bên trong nó trống không, cũng không có đứa bé nào khác, chỉ có một trái tim máu me đầm đìa đang nhẹ nhàng nhảy lên.

Là "Quỷ Môn Đại Khai" nói sai? Hay là đứa bé báo thù trước mắt này xuất hiện biến hóa?

Ta sẽ chắt nhỏ một lần nữa, luôn cảm thấy trái tim nhảy kia làm ta vô cùng phiền não. Nếu như "Quỷ Môn Đại Khai" nói đúng, bộ phận trẻ con hoàn toàn tương liên, hẳn là có chín đứa lớn nhỏ mới đúng, vì sao ta lại trống không?

Ta định liên hệ lại "Quỷ Môn Đại Khai", muốn hỏi thăm một chút sự tình liên quan tới báo thù trẻ con. Cũng giống như dự đoán, tình trạng bế quan của đối phương vẫn như cũ. Ngay lúc ta chưa nghĩ ra cách, Tiếu Lượng đã đánh điện thoại vào: "Mười năm trước vụ án ở Ôn Châu kia bởi vì thời gian đã lâu lắm rồi..., Rất nhiều người phụ trách nhiệm vụ lúc đó đã rời bỏ nhiệm vụ hoặc điều đi, muốn tra được manh mối có giá trị thật đúng là phiền toái! May là lúc ấy học viên cảnh báo của ta bị phân công đến bên kia Ôn Châu, ta thông qua hắn cũng khó khăn lấy được một ít manh mối. Ngươi đoán không sai chút nào, cô gái nhỏ nhất trong vụ án Ôn Châu này khi còn sống cũng gặp phải chuyện xấu."

Nhận được đáp án này ta đã hiểu được, xem ra đứa bé báo thù xuất hiện trong nhà Địa sản đại vương là chuyên báo thù cho thiếu nữ bị xâm nhiễm!

Ta và Tiếu Lượng nói vài câu liền vội vàng treo máy truyền tin, sau đó vội vàng liên hệ với Lý Ma Tử. Lý Ma Tử ngủ mơ màng màng: "Sáng sớm, chuyện gì vậy?"

Ta bảo hắn nhanh chóng đi vào nhà ta, Lý Ma Tử không hài lòng lẩm bẩm: "Ai nha, ta còn có thể quan sát sinh hoạt tư nhân được không?"

"Lý Ma Tử! Bây giờ ngươi không tới, sau này cũng không cần đến nữa!" Ta uy hiếp xong, trực tiếp ngắt máy truyền tin.

Không bao lâu sau Lý Ma Tử chạy tới, hết sức khó chịu kháng nghị ta: "Anh bạn nhỏ, làm người không thể như vậy. Lý Ma Tử ta tuy tận tâm với ngươi tuyệt đối không hai lòng, nhưng cũng không thể không quá quan tâm ta, triệu tập ta tới là được, như vậy thật sự được sao?"

"Đừng nghèo!" Ta kéo hắn đi vào nội thất, đem đứa trẻ đột nhiên xuất hiện báo thù ở cửa tiệm của ta cho hắn xem.

Lý Ma Tử sợ tới mức liên tục lui lại: "Đừng lôi thứ quỷ quái này ra cho ta xem, ta sợ cái trò quỷ này!" Hắn đứng cách thật xa nhìn vài lần, tò mò hỏi: "Làm sao ngươi tìm được nó?"

"Không phải ta tìm được, là nó tìm đến ta." Ta nhớ tới lúc nhìn thấy đứa bé báo thù, trên mặt nó lộ ra vẻ khẩn cầu, có chút không dám khẳng định nói: "Ta cảm thấy nàng đến tìm ta, là hi vọng ta có thể trợ giúp nó!"

Lý Ma Tử khinh thường hừ nhẹ một tiếng: "Nó hại chết nhiều người như vậy, bây giờ biết hối hận rồi sao? Sớm làm cái gì? Để ta nói là đốt nhanh nó cho rồi, mắt không thấy tâm không phiền."

"Thiêu đốt, ngươi chỉ biết đốt thôi! Ngươi có tin ta đốt chết ngươi không!" Ta mắng.

Lý Ma Tử cực kỳ ủy khuất: "Sao lại nổi giận với ta, người đâu phải ta giết!"

Lời của Lý mặt rỗ đột nhiên xúc động tới ta. Địa sản đại vương tiểu nữ nhi mới chín tuổi mà thôi, tính tình nàng ta bị ai xâm nhập? Vì cái gì cam nguyện đem trái tim cùng linh hồn của mình cùng hài tử báo thù cũng phải giết hại cả nhà? Chẳng lẽ hung thủ tính xâm nhập chính là người trong nhà? Lý mặt rỗ từng điều tra tin tức về địa sản đại vương, tiểu nữ tử này cũng không phải hắn sinh ra mà là hắn mang đến nhập lão vợ... Lẽ nào...

Ta bỗng có ý nghĩ đáng sợ, ta muốn mời quỷ hồn sinh ra đại vương lên hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nghĩ tới đây, ta không khỏi nghĩ tới Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử thấy ta không có hảo ý mà nhìn chằm chằm vào hắn, nhất thời da đầu tê dại kêu lên: "Ngươi lại muốn làm gì? mỗi lần trên mặt ngươi có biểu tình như vậy ta đều bị ngươi lừa cho một lần! Ta nói cho ngươi biết, chuyện quá lừa người, ta tuyệt đối sẽ không làm!"

Ta ôm vai Lý Ma Tử nói: "Hảo anh bạn, có phải lúc trước ngươi nói có người hỏi đường hay không?"

Lý Ma Tử mờ mịt gật gật đầu.

Một tay ta cầm áo khoác lên, một tay túm lấy Lý Ma Tử, hai người bước nhanh ra khỏi cửa. Lý Ma Tử nửa đường còn đang không ngừng nhắc nhở: "Bà già kia thủ pháp như thế, ngươi đừng quá coi trọng, cẩn thận thất vọng."

Hỏi gạo bắt nguồn từ Trung Quốc, sau đó từ Quảng Châu, chuối lưu truyền ở Đông Nam Nhu. Cái gọi là hỏi gạo kỳ thực chính là thông qua thần bà đem linh hồn người chết mời lên trên người mình, đối thoại với người sống, bởi vì khi làm nghi thức thì bên tay phải đặt một bát gạo trắng, tục xưng hỏi gạo.

Nhân mạch của Lý Ma Tử đích xác rất rộng, tam giáo cửu lưu không có cái nào hắn không nhận ra. Khác với dự đoán của ta, hỏi gạo bà cũng không ở ngoại thành xa xôi, ngược lại ở trong một khu nhỏ trong khu trung tâm cao cấp.

Lý mặt rỗ nói như vậy có chút ghen tuông: "Lão thái bà này sống nghèo không nổi, người một nhà đến mùa đông chỉ hận không thể bịt miệng ngủ! Cũng vì chút gà mờ hỏi tay nghề gạo, ngươi nhìn xem thấy tiền này kiếm được."

Thần Bà ở tầng mười tám, bởi vì cùng tên với mười tám tầng Địa Ngục, cho nên người mua cũng sẽ tận lực tránh đi bức tranh tầng này. Nhưng Thần Bà lại không quan tâm những thứ này, phản tác dụng, vậy mà mua hết toàn bộ mười tám tầng.

Bây giờ nàng đang có chút danh tiếng, nhân số đến hỏi gạo nhiều vô số, còn phải bàn tiệc trước. Đương nhiên, Lý Ma Tử sẽ không quản những chuyện này, hắn tùy tiện dẫn ta vào cửa, chỉ thấy một bà thần hơn năm mươi tuổi đang thu dọn bàn, xem ra hẳn là nghi thức hỏi gạo vừa mới kết thúc.

Thần Bà nghe được tiếng bước chân, chậm rãi quay đầu. Sắc mặt bà tái nhợt, như là ánh mặt trời quanh năm không chiếu tới, một con mắt đã mù, tối tăm mờ mịt, nhìn qua có chút khiếp người.

Hiển nhiên nàng rất thân với Lý mặt rỗ, thấy hắn liền không khách khí mắng: "Tên khốn kiếp Vương Bát Sinh nhà ngươi, ai bảo ngươi tới đây?"

Lý Ma Tử cười hắc hắc nói: "Ta đây là vì việc gì cũng không lên điện tam bảo, lại có việc cầu xin lão nhân gia ngài rồi."

Thần Bà hừ một tiếng: "Xì! Dâng cống còn phải mang theo ba cân trái, ngươi mỗi lần đều tay không đến đây, lại không giữ tiền, ta nhàn rỗi không có việc gì mới có thể giúp ngươi!"

Lý Ma Tử cợt nhả chen vào nói không ít lời tốt, thần bà bất đắc dĩ thở dài vài hơi, chỉ chỉ bàn để ta cùng Lý Ma Tử ngồi xuống. Hắn khó hiểu nhìn ta hỏi: "Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi tuấn tú lịch sự, sao lại đi cùng Lý Ma Tử như vậy?"

Ta không tiện trả lời, Lý Ma Tử vẫn đứng một bên cười khà khà không ngừng.

Thần Bà lạnh lùng hỏi: "Ngươi muốn tìm ai? Hỏi chuyện gì?"

Ta nói ngắn gọn ý đồ đến đây, thần bà cũng không nói thêm gì nữa, đốt ba nén hương, đốt thần sinh tám chữ, bày bạch mễ, bắt đầu nhắm mắt lại gọi quỷ hồn lên.

Không bao lâu địa sản đại vương đã bám vào trên người thần bà.

Chân tướng phần một ngàn ba năm trăm chín phần mười sự thật.

Địa sản đại vương còn không biết vì sao mình lại bị gọi lên đây, vẻ mặt hoang mang nhìn ta, lại nhìn Lý Ma Tử, đối với hoàn cảnh xa lạ lộ vẻ thập phần bất an, cẩn thận hỏi: "Đây là nơi nào? Các ngươi là ai?"

Lý Ma Tử cười lạnh nói: "Đây là nơi nào? Đây là thiên đường, khi còn sống ngươi tích đức không ít, cho nên Diêm Vương gia đặc xá, đưa ngươi đến thiên đường. Chúng ta chính là người dẫn đường ở thiên đường, ngươi đi theo chúng ta đi!"

Địa sản đại vương kinh hỉ hỏi: "Thật vậy chăng? Có thật không vậy?"

"Hừ!" Lý Ma Tử không chút nghĩ ngợi đã nhổ nước bọt vào mặt hắn, nhưng lập tức phản ứng lại hắn chẳng qua là phụ thân trên người thần bà, đợi lát nữa hắn bị đưa xuống dưới, thần bà nhìn thấy nước miếng trên mặt mình vẫn không thể giết Lý Ma Tử?

Lúc này Lý Ma Tử mới cố nhịn xuống: "Ngươi tin thật? Khi ngươi còn sống chính ngươi đã quên những chuyện thiếu đạo đức khi làm? Lúc lão tử hỏi thăm ngươi, nghe nói rất nhiều chuyện xấu xa của ngươi, ngươi táng tận lương tâm, hôm nay coi như báo ứng khó chịu."

Địa sản đại vương rầu rĩ không dám nói lời nào.

Lý mặt rỗ uy hiếp: "Hôm nay gọi ngươi đến là có chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi thành thật trả lời, nếu có một câu nói dối, về sau ngươi cũng không được yên lặng sinh từng thẳng."

Địa sản đại vương vội vàng gật đầu: "Đúng đúng vậy, cái gì ta cũng nói, ta cái gì cũng nói! Bất quá..." Hắn khó xử nói ra: "Các ngươi có thể đốt chút tiền vào Minh Lộ lưu thông được không? Chi phí của Phong Đô quá cao, lại không có người tế điện ta, bây giờ ta còn ngủ bên đường hoàng tuyền đây."

Ta nhìn bộ dáng này của y không chỉ im lặng một lúc, lúc còn sống phong quang vô hạn, ai có thể nghĩ tới hối hận chết đi trở nên suy tàn như vậy?

Cũng thật sự là mỉa mai.

Lý Ma Tử thiếu chút nữa thì tát một cái: "Ngươi còn dám nói điều kiện!"

Địa sản đại vương lúc này mới thành thật.

Ta hỏi hắn: "Ngươi và phu nhân đương nhiệm quen biết nhau bao lâu rồi?"

Địa sản đại vương nói: "Làm quen hơn một năm, kết hôn mới hơn hai tháng. Đúng rồi, ta còn có vợ, vợ ta đâu? Sao ta không thấy nàng ấy."

Lý Ma Tử khịt mũi coi thường: "Ngươi tìm nàng đi!"

Ta tiếp tục hỏi: "Nó có chín tuổi, con bé, con bé, con có biết không?"

Địa sản đại vương rõ ràng sửng sốt, có chút trốn tránh nói: "Đương nhiên biết rõ, ta đối xử với nàng rất tốt, so với con gái ruột còn tốt hơn!"

Ta cười lạnh nói với Lý Ma Tử: "Tên này thương nhân làm lâu rồi, người cũng trở nên giảo hoạt, hắn không nói thật."

Lý Ma Tử hừ hai tiếng: "Vậy à! Vậy lát nữa ta sẽ mời hai huynh đệ tốt ở dưới tới, để bọn họ ở dưới chiếu cố chăm sóc cho ngươi. Ta nói cho ngươi biết, cuộc sống trên đời cho dù là người sống lâu cũng chỉ có trăm năm mà thôi., Sớm muộn gì cũng phải chết. Nhưng sau khi người này chết, trên đường xuống hoàng tuyền sẽ phải hao tổn rất nhiều, không trả nghiệp chướng kiếp trước, ngươi nói không chừng còn mấy trăm năm phải trả, ngày ấy... thật sự là không dễ chịu đâu."

"Ta nói thật, ta nói thật!" Địa sản đại vương sau khi bị Lý Ma Tử uy hiếp lập tức nói: "Ta cái gì cũng nói cho các ngươi! Ta và vợ kết hôn đương nhiệm, kỳ thực là bị lừa. Lúc ta nhận ra nàng, nàng nói với ta chính mình là mẹ con, còn chưa có kết hôn. Ta bởi vì chuyện này mới cùng nàng kết giao., Sau đó không biết nàng dùng thủ đoạn gì, thừa dịp ta say khướt, đưa ta lên giường, nói ta cùng nàng đã xảy ra quan hệ, còn làm một sàng quần áo vết máu. Vì cái này mà quấn lấy ta, nói cái gì cũng không bỏ đi được... "

Địa sản đại vương nói tới đây thì lộ vẻ vô cùng khổ não.

Ta và Lý Ma Tử liếc nhau, không nói gì.

Địa sản đại vương tiếp tục nói: "Chờ kết hôn ta mới biết nàng ta đã không còn là xử nữ, hơn nữa còn chưa kết hôn mà đã sinh con gái với nam nhân khác. Nàng ta thấy ta phát hiện, cũng không giấu diếm, dứt khoát đón con gái qua đời, còn uy hiếp ta nếu như ly hôn, thì phải chia hết một nửa gia sản của ta."

"Sau đó thì sao?" Ta hỏi.

Địa sản đại vương suy nghĩ một chút: "Ta biết hai vị các ngươi đều là cao nhân, ta nói thật nhé! Kỳ thật lúc đó ta cưới nàng, nguyên nhân cũng bởi vì nàng là nữ hài, ta tìm một cao nhân bói cho ta một quẻ. Cao nhân nói ta có tai ương đẫm máu., Nhất định phải xử nữ mới có thể phá giải. Ai biết nàng căn bản không phải là xử nữ, khiến ta hận không thể lập tức đuổi ra khỏi nhà. Về sau có một lần ta say rượu, lão bà đương nhiệm có ở nhà không, chỉ có đứa con gái nhỏ của nàng ở nhà, ta vốn không muốn để ý tới nàng., Nhưng nhìn thấy bóng lưng nàng chơi con hươu đực kia, trong lòng ta bỗng nhiên bị xúc động một chút. Nếu cao nhân đã nói ta nhất định phải dùng máu huyết mới có thể phá giải huyết quang tai ương, tại sao không cần nàng chứ? Nàng còn nhỏ như vậy, khẳng định vô cùng thuần khiết, thế là ta..."

"Đậu xanh!" Lý Ma Tử tức giận đến mức sắc mặt đỏ bừng: "Con mẹ nó ngươi có phải là người hay không? Ngươi ngay cả một đứa nhỏ cũng không chịu buông tha? Nó chính là con gái của ngươi đấy."

"Nàng sao lại là con gái của ta được? Ta với nàng chẳng có chút quan hệ máu mủ gì cả." Địa sản đại vương chẳng hề để ý nói: "Hơn nữa, cha ruột của nàng cũng không cần nàng, ta nuôi nàng, nàng ăn thịt ta uống của ta., Ta cầm về một chút đồ vật báo đáp có đáng là gì? Huống chi chuyện này sau khi lão bà hiện tại phát hiện, nàng cũng không nói gì thêm, ngầm đồng ý hành vi của ta. Vì thế ta lá gan càng lớn, ta phát hiện mình càng ngày càng mê luyến thân thể cùng da thịt thiếu nữ, ta hận không thể mỗi ngày ôm nàng ngủ..."

Lý Ma Tử buồn bực: "Ngươi đúng là đồ biến thái, ngươi thật độc ác!"

"Ta sao biến thái thế?" Địa sản đại vương vô sỉ nói: "Sau khi ta ngủ cùng nàng, vẫn không phá giải được Huyết Quang tai ương của mình, nói không chừng nàng đã sớm bị người ta chơi đùa. Mẹ nàng không phải thứ tốt gì, nàng cũng không phải thứ tốt!"

Ta khẽ thở dài vài hơi, đại khái minh bạch chân tướng sự tình.

Lúc đầu thiếu nữ chế tạo thanh niên báo thù này cũng nhất định từng bị nhân tính xâm nhập, cho nên nàng cầu sư giúp đỡ tạo ra con búp bê báo thù cho mình, hiến tế trái tim cùng linh hồn của mình. Sau khi báo thù linh hồn của nàng cũng không được giải thoát, một mực du đãng trên thế gian., Chỉ cần có thiếu nữ đồng bệnh tương liên xuất hiện, đứa bé báo thù sẽ lập tức tới bên cạnh cô. Nó thuyết phục thiếu nữ, khiến các nàng cam tâm tình nguyện dâng hiến trái tim cùng linh hồn mình, triển khai báo thù cho các nàng.

Ta khẽ gật đầu với Lý Ma Tử: "Có thể, để hắn lui xuống đi." Nghĩ đến địa sinh đại vương vẻ mặt vô sỉ kia, ta nhịn không được bổ sung: "Đừng quên muốn bằng hữu của con chiếu cố hắn tốt cho hắn!"

Ta tăng thêm bốn chữ " chiếu cố tốt nhất", Lý Ma Tử quả quyết đáp ứng một tiếng: "Yên tâm đi!"

Lý mặt rỗ cắt đứt hương, gạo trắng trong tay thần bà cũng trở nên đen thui vô cùng, thần bà phục hồi lại đưa mắt nhìn chén cơm trong tay, cau mày nói: "Các ngươi đã làm bao nhiêu việc xấu bối ở trước nhân sinh này, tại sao lại trở thành như vậy?"

Ta đã hướng về nàng tạ ơn, lúc thần bà đưa ta đi, đột nhiên nói: "Làm kinh doanh cho người chết thì phải cẩn thận, ngươi nhìn mắt ta này đã mù rồi, đây chính là báo ứng! Chỉ cần là người chết, trên người sẽ có oán khí, tiểu huynh đệ ngươi tự giải quyết cho tốt."

Ta được đất giáo đồng ý, cung kính nói lời cảm tạ, sau đó mới rời đi.

đưới một trăm ba ngàn ba trăm sáu cái, những đóa hoa kia...

Ta đã kêu Tiếu Lượng tới cửa hàng cổ, kể lại từ đầu đến cuối chuyện này cho hắn biết.

Sau khi Tiếu Lượng nghe được kết quả, nghỉ ngơi một lúc lâu mới hồi phục tinh thần: "Ta vẫn cho là hung thủ giết người tính xâm lấn nữ hài, còn muốn thông qua vụ án so với tìm kiếm. Không ngờ con súc sinh không bằng heo chó này lại là cha trên danh nghĩa!" Hắn lại nghĩ tới vụ án ở Ôn Châu: "Lẽ nào vụ án đó cũng vậy..."

Ta gật đầu một cái: "Xem ra là như vậy."

Tiếu Lượng nghiến răng nghiến lợi nói: "Giết tốt lắm! Con súc sinh như vậy thì đáng chết!"

Ta không nhịn được cười nói: "Đây cũng không phải là câu mà một cảnh sát nên nói. Mặc dù hung thủ đã tìm được, nhưng hình như rất khó công bố với ngoại giới, kết án thế nào, có thể ngươi vẫn còn phải nghĩ cách."

Tiếu Lượng tùy ý khoát tay: "Cái này không quan trọng, ta lo lắng nhất chính là đứa bé này còn có thể hại người hay không?"

Ta nhìn đứa bé đi vào tiệm của ta, nghi hoặc nói: "Dựa theo manh mối ta có được, đứa bé này hẳn là có chín tầng, đại bộ nhỏ, một tầng bao một tầng, hoàn toàn đính nhau. Nhưng các ngươi cũng thấy, hiện tại nơi này chỉ có một đứa nhỏ, ta luôn cảm thấy không giải quyết hết tám đứa nhỏ khác sẽ lưu lại mầm họa."

"Vậy phải giải quyết như thế nào?" Tiếu Lượng khẩn trương hỏi.

Lý mặt rỗ đứng bên cạnh lên tiếng châm chọc: "Đây là ngươi nói giải quyêt là có thể giải quyêt được sao? Đứa bé kia là có sinh mệnh, nó trốn đi đâu, ngươi tìm như thế nào?"

Ta nhìn đứa bé bày ở trên bàn, nghiêm túc nói: "Có lẽ thông qua nó, có thể tìm được tám đứa nhỏ còn lại! Ta cảm thấy nó đến tìm ta, chính là vì muốn nói cho ta một ít bí mật."

Tiếu Lượng đáp ứng, không hề nghĩ ngợi.

Nhưng đứa bé lại không mở miệng nói chuyện, sao lại nói chuyện với cô ta khiến ta rất khó hiểu. Tối hôm đó Tiếu Lượng và Lý Ma Tử đều ngủ lại trong tiệm, sau khi ngủ tối, ta lại mơ được cái giấc mộng quái dị kia.

Trong mộng, lão bà bà còng lưng kia đã điêu khắc xong đứa bé, bà ta thành kính ôm đứa bé đi vào trong góc hắc ám. Trong góc đặt một cái hũ, bà lão cẩn thận từng li từng tí mở nắp, nghiêng đầu nhìn vào trong. Trong hũ có một bộ xương trắng nho nhỏ, xem ra đã chết rất lâu, nhưng giữa xương trắng lại có một trái tim đỏ tươi như máu nhảy lên theo tiết tấu.

Bà lão duỗi ngón tay khô héo như cành trúc ra, chậm rãi lấy trái tim kia ra, cẩn thận từng li từng tí nhét vào trong người đứa bé nhỏ nhất. Theo trái tim nhảy lên, đứa bé như sống, chúng nó nhanh chóng xoay tròn cổ, phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt.

Nương theo tiếng kêu chói tai này, ta cảm giác được trong bình có một cỗ lực lượng cực lớn kéo ta vào phía trong, ta thầm kêu không tốt, vội vàng dùng hết sức toàn thân né tránh về phía sau. Bất đắc dĩ ta không có chút khí lực nào trong giấc ngủ, ta há mồm muốn gọi, nhưng lại không phát ra được bất kỳ thanh âm gì. Ta chỉ hi vọng Lý Ma Tử và Tiếu Tòng có thể đánh thức ta...

Ngay lúc ta cảm thấy cả người như bị hút vào trong hũ, đột nhiên có một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy cổ áo ta. Ta quay đầu lại nhìn thì thấy đó là một cô bé mặc áo trắng. Cô trông có vẻ rất nôn nóng, ra sức kéo ta ra ngoài. Tiếc là sức của cô bé rất nhỏ, ta cảm thấy nếu cô bé không buông tay, rất có thể sẽ bị hút cùng lúc vào trong bình.

Đúng lúc này, bỗng nhiên lại xuất hiện mấy tiểu cô nương, các nàng đồng loạt vươn tay, giúp ta tránh khỏi hấp lực trong bình!

Đột nhiên trong hũ phát ra một tiếng gào thét bén nhọn, giống như tiếng kêu không cam lòng của thiếu nữ, lại thê lương chói tai, kèm theo thanh âm như có thể trận liệt màng tai này, linh hồn những thiếu nữ muốn trợ giúp ta đều bị đánh bay, cả người ta cũng bay lên trên không trung.

Một giây trước khi ta tỉnh lại, rốt cuộc ta đã thấy được vị trí của cái hũ kia, đó là một tiểu trấn cổ kính, xung quanh là từng cây trúc rậm rạp chằng chịt, trên tấm bia đá ở cửa thôn có khắc bốn chữ "Trúc Lâm trấn".

Ta từ trong ngủ mơ bừng tỉnh, nhìn thấy đứa bé kia liền ở bên cạnh ta, ánh mắt của nó tràn đầy lo lắng, trái tim đang nhảy lên nhịp nhàng.

Là nó! Là nó cứu ta! Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao trẻ con lại xuất hiện ở trong tiệm của ta. Các thiếu nữ này sau khi báo thù trẻ con phải hiến tế trái tim cùng linh hồn, bọn họ cũng minh bạch, mỗi một lần hiến tế đều sẽ gia tăng lực lượng của đứa bé báo thù, tiếp tục như vậy, oán lực của đứa bé báo thù sẽ lớn đến thái quá, đến lúc đó sẽ không ai có thể khống chế được nó nữa.

Linh hồn thiếu nữ hi vọng ta có thể giải quyết oán khí cho đứa bé báo thù!

Ta vội vàng đánh thức Tiếu Lượng và Lý Ma Tử, kể chuyện vừa phát sinh trong mộng cho bọn hắn, tìm tòi tin tức ở trấn Trúc Lâm.

Địa phương định vị chính là – Thục địa, Tứ Xuyên.

Ta và Tiếu Lượng, ba người Lý Ma Tử chạy suốt đêm tới sân phi, mua tấm cà rốt nhanh nhất bay đến bốn sông. Sau đó ngựa không ngừng vó chạy về phía trấn trúc, thôn trấn tắm rửa trong một mảng biển trúc, có vẻ vô cùng yên tĩnh thích ý. Cảnh tượng trong mộng có chút khác biệt với hiện thực, ta cân nhắc mấy lần, rốt cuộc tìm được gian viện quen thuộc kia.

Bước vào sân, ta phảng phất nhìn thấy tình cảnh lão bà bà hàng năm lưng còng ở chỗ đó một đao điêu khắc trẻ con. Phòng chủ phi thường kinh ngạc khi chúng ta đến, cũng may Tiếu Lượng lộ ra thân phận cảnh cáo. Có thân phận này, phòng chủ không ngăn cản, bắt chúng ta đào lên dưới mái hiên của hắn.

Cái vò kia nhanh chóng lộ ra, ta và Tiếu T Lộ hợp lực khiêng nó ra.

Mở nắp bình ra, một mùi hôi thối ập vào mặt! Phòng chủ thấy chúng ta đào ra cái vò, còn tưởng rằng trong nhà có bảo tàng gì đó, hứng thú vây quanh xem xét, sau khi nhìn thấy xương khô mục nát bên trong, sợ tới mức đặt mông ngồi trên mặt đất: "Ta nói cả đời này sao lại xui xẻo như vậy, hóa ra trong nhà chôn xương!"

Bạch Cốt ngồi trong bình, gắt gao ôm đứa bé báo thù vào lòng.

Bọn ta nói một tiếng với chủ tiệm, quyết định an táng xương trắng trong hũ này thật tốt. Phòng chủ nghe xong, cảm kích đưa bọn ta ra cửa lớn.

Chúng ta đang đào một cái hố to trong rừng trúc, trước khi hạ táng, ta ở trong đứa bé nhỏ nhất lấy ra trái tim thong thả nhảy nhót, nhẹ nhàng đặt giữa ngực bạch cốt.

Sau khi mai táng bạch cốt, ta và Lý Ma Tử lại thiêu hủy toàn bộ bát tầng mộc oa còn lại. Lý Ma Tử nhìn cái bình lớn kia, tức giận đi tới một cước: "Cần nó thì còn tác dụng gì?"

Kết quả là sau khi cái vò bị đá nát, ta kinh ngạc phát hiện bên trong vò còn có khắc chữ. Xem ra là có người dùng móng tay từng chút một khắc lên đó, chẳng lẽ thiếu nữ chết ở chỗ này trước khi chết lưu lại lời nói?

Ta gom cái vò lại cùng một chỗ, xem hết chữ trên đó.

Nguyên lai thiếu nữ trong cái vò này từ nhỏ cùng cha mẹ mất, lớn lên ở di mẫu gia. di mẫu và di phu ghét bỏ nàng là tai tinh, khắc tử cha mẹ, một mực ngược đãi nàng. Thiếu nữ sau này lớn lên, ra lạc hoa nhường người, mặc dù tuổi còn nhỏ, lại như một nụ hoa không có nở, làm người ta mơ màng.

Có một ngày, di phu của nàng thừa dịp di mẫu không ở nhà lăng – làm nhục nàng, sau đó di mẫu biết chẳng những không giúp nàng chủ trì công đạo, ngược lại nói nàng là hồ ly tinh đầu thai, chuyên môn câu dẫn nam nhân, muốn đem nàng ngâm trong chuồng.

Thiếu nữ trốn ra thật không dễ dàng lại bị bắt về, bị Lăng – nhục của cả thôn sau đó bị nhốt vào trong bình...

Sau khi thiếu nữ chết đi như vậy, linh hồn không cam lòng tìm được một chút giấu giếm, cầu nàng báo thù cho mình. Vì vậy, sư phụ bà bà đã chế tạo cho nàng một em bé báo thù, khiến nàng phát động báo thù, đồ sát toàn bộ thôn làng.

Nhìn đến đây, ta nhịn không được một trận thổn thức!

Từ cổ chí kim, sự kiện tính xâm thiếu nữ tầng tầng lớp lớp, chỉ tiếc mức độ trừng phạt pháp luật quá nhỏ, mới khiến cho từng sinh mệnh nhỏ bé xinh đẹp héo tàn.

Trên đường trở về, Tiếu Lượng và Lý Ma Tử đều ngủ thiếp đi. Không biết có phải ảo giác hay không, ta nhìn thấy ngoài cửa sổ xe trôi nổi một đóa Bách Hợp Hoa xinh đẹp, phảng phất như những cô gái bị cứu chữa kia đang tiễn đưa.

Rầm rầm, nó vẫn còn mở à? Chúng nó đã bị gió thổi tán lạc ở chân trời.

(Chúc Chúc Trung Thành, ngày sinh nhật của Tiểu Hồng Môn Ma Tôn! Hôm nay thương nhân ở Vụ Âm thêm ba phần.)

Đệ nhất thiên tam tam thất kính lão viện.

Đối với người bình thường, Quốc Khánh là một giấc ngủ miễn cưỡng an ổn, thoải mái xem phim trong nhà, nhưng Doãn Tân Nguyệt từ sáng sớm đã gọi ta dậy từ trên giường.

Ta mơ mơ màng màng hỏi nàng chuyện gì đang xảy ra?

Doãn Tân Nguyệt cười nói với ta: "Ta báo danh tham gia một hiệp hội tình tâm, hoạt động của đoàn thể hôm nay là Quan ái lão nhân, ta muốn đi kính lão viện hiến ái tâm. Ngươi mau đứng dậy rửa mặt đi..."

Ta dụi dụi mắt: "Ngươi đi dâng lòng yêu thương, liên quan gì đến ta?"

Doãn Tân Nguyệt mặt không đổi sắc đáp: "Phu thê vốn là một thể, chia cho chúng ta cái gì? Huống chi ta giúp ngươi cũng phải báo tên."

Ta kêu rên một tiếng, thiếu chút nữa té ngã xuống giường. Doãn Tân Nguyệt lại làm ra vẻ suy nghĩ cho ta: "Chẳng phải ngươi thường nói muốn làm chuyện tốt tích âm đức sao? Chuyện tốt không phân lớn nhỏ, mau rời giường!"

Nhưng đây rõ ràng là hai chuyện khác nhau sao?

Cuối cùng náo bất quá Doãn Tân Nguyệt, ta chỉ có thể đơn giản rửa mặt một phen, thay quần áo rồi ra khỏi cửa với nàng ta.

Nơi tập hợp xã hội tâm tình là ở cổng lớn của công viên Võ Hán, cách nơi ở cũng không tính là xa, khi ta và Doãn Tân Nguyệt nhàn nhã đi qua, ven đường đã ngừng một chiếc xe đỗ, trên xe dán ký hiệu vào xã hội ái tâm. Ngồi bên cạnh xe là mấy người ăn mặc trang điểm xinh đẹp, cách xa nhìn căn bản không giống như là đi Kính Lão Viện kính yêu lòng người, càng giống người mẫu đi catwalk hơn.

Đến gần nhìn lại, trong đoàn yêu tâm ngoại trừ nha đầu tài xế là đại thúc, toàn bộ đều lấy nữ làm chủ, tuổi tác cơ bản đều ngoài bốn mươi tuổi. Các nàng tụ tập một chỗ xì xào bàn tán, tuy rằng cách một khoảng nhưng vẫn bị ta nghe được rõ ràng.

"Nghe nói hôm nay sẽ có người giám thị quay phim, ngươi xem áo khoác này của ta, là con gái ta mua về từ nước ngoài, rất đắt!"

"Không phải nói người phúc sao phỏng vấn sao? Làm sao biến thành san kịch rồi? Ta có phải là ăn mặc quá phấn chấn rồi không? Khu trang điểm của ta có hoa không?"

Ta không biết nên khóc hay nên nhìn Doãn Tân Nguyệt, chỉ thấy nàng cũng lộ ra vẻ xấu hổ.

Ta chỉ có thể an ủi nàng: "Làm việc thiện dựa vào tấm lòng thành, bọn họ là của bọn họ, còn bọn ta thì làm theo bọn ta."

Bấy giờ Doãn Tân Nguyệt mới thoải mái, khẽ gật đầu.

Người phụ trách yêu thích xã hội tâm tình là một bà lão trung niên, dáng dấp đặc biệt đầy đặn, tươi cười chân thành, nhìn bề ngoài là một người tốt một lòng hướng thiện. Nàng đại khái cũng là ngoại trừ Doãn Tân Nguyệt, trong toàn bộ xã hội duy nhất thực sự muốn cống hiến chút gì cho những lão nhân cô đơn sinh hoạt tại Kính Lão viện.

Là nam nhân duy nhất trong đoàn đội, chẳng những thu hoạch được rất nhiều chú mục, còn được đoàn trưởng mập sắp xếp thành cu li, phụ trách vận chuyển lễ vật lần này.

Đợi ta dọn hết hòm nhỏ, đã đến thời gian xuất phát, đoàn người mập mạp cười hướng ta cảm ơn, đi cùng ta lên xe với, nói cho lái xe biết có thể đi được rồi.

Doãn Tân Nguyệt đã giúp ta chiếm chỗ xong, hàng cuối cùng thanh tịnh, ta vội vàng đi tới hội hợp với nàng, nhưng những người khác trong xe lại không cam lòng, dồn dập chất vấn với đoàn xe béo.

"Không phải nói người có hùng vĩ sao? Không đợi bọn họ nữa!"

"Nếu không phải vì lên TV ta mới không đến, ngày hôm qua còn có người đưa bài mời ta đi chơi mạt chược."

Trong ánh mắt đoàn trưởng mập mạp hiện lên một tia giảo hoạt: "Ta cũng không biết nha! Khả năng là bên kia đài cao có bố trí khác? Như vậy đi, chờ sau khi tới Kính Lão Viện ta truyền tin cho bên đó liên hệ một chút..."

Mọi người nghe nàng nói như vậy, lúc này mới miễn cưỡng yên tĩnh lại.

Doãn Tân Nguyệt lén lút ghé vào lỗ tai ta nói: "Ta cá là cửa lớn của đoàn đài cao liên tiếp này không biết mở từ đâu, cô ta chỉ cầm chuyện truyền hình ra làm ngụy trang, để cho những thành viên này dâng lên một phần tâm ý."

"Gặp chiêu hủy chiêu, nàng có thể có biện pháp như vậy đã là rất khá rồi." Ta nháy mắt với Doãn Tân Nguyệt, cười rất ăn ý với nhau.

Kính Lão Viện ở khu vực mới của Giang Bắc, sau khi qua Trường Giang không khí đều thanh tân không ít. Xe đỗ đỗ đỗ ở cửa lớn, phụ nữ phụ trách Kính Lão Viện đứng ra đón chào, là một phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, nhìn ra được nàng cùng với người béo rất quen thuộc, hai người vừa gặp mặt đã nói không hết lời. Cũng may có mấy đại học sinh tuổi không lớn cũng ở chỗ này hỗ trợ, cuối cùng cũng có người giúp ta nâng tay, đem những lễ vật kia đi vào.

Kính Lão Viện tổng cộng sinh hoạt hai mươi mấy vị lão nhân, trong bọn họ có nhi nữ không ở bên cạnh không cách nào chiếu cố, cũng có nhi nữ bất hiếu không chịu phụng dưỡng, còn có rất nhiều nam nữ đều ở bên cạnh, nhưng bởi vì công việc công việc và cuộc sống bận rộn không thể không đem bọn họ đưa tới nơi này...

Cái gọi là hiến ái tâm, kỳ thật chính là phụng bồi những lão nhân này nói chuyện, giúp bọn họ chải vuốt tóc, cắt móng tay.

Đừng nhìn những viên yêu tâm trên xe còn một bụng oán giận, giống như người không có đá kịch truyềnn không làm việc, nhưng thật sự đến Kính Lão Viện, nhìn thấy những thân ảnh cô đơn, cô đơn của những lão nhân tóc bạc cổ, cô đơn, các nàng lại lắc mình biến thành một người khác, nhiệt tình dạt dào, kéo tay lão nhân than lạnh hỏi han ấm áp, ta nhìn mà không nhịn được nở nụ cười.

Có lẽ là lương tâm các nàng đã phát hiện ra?

Bởi vì là quan tài, cũng có con cái tới thăm lão nhân, chiếc xe liền dừng ở cửa Kính Lão viện, từ trên xe đi xuống một đôi chừng ba mươi nam nữ, trong tay hai người đều mang theo lễ vật, nhìn thấy Viện trưởng còn quen thuộc chào hỏi, liền đi thẳng vào trong viện.

Viện trưởng còn đang giới thiệu với đoàn trưởng mập mạp: "Cao ốc là con gái Trần bá, nam tử kia là trượng phu của nàng, bọn họ công việc rất bận rộn, mỗi ngày đều bay tới bay lui không ở nhà, thật sự là chưa từng trải chiếu cố Trần bá, liền đưa hắn đến nơi này. Đừng nhìn bọn họ bận rộn không thể giao tiếp, chỉ cần đến cuối tuần sẽ tới thăm Trần bá, có thể hiếu thuận rồi."

Đoàn mập cười hì hì, cũng không nói gì.

Lão nhân lớn tuổi, có chút hành động bất tiện hoặc không thích ở bên ngoài phơi nắng sẽ trốn ở trong phòng nghe tivi, duy trì động tác tương tự ngồi xuống đã một ngày, như là từng tòa tượng đá, tràn đầy vẻ cô đơn không ai kể ra.

Ta đem bánh nguyệt cao và bánh ngọt tiêu tiền mua được dựa theo tóc người để vào, đi đến cửa một gian phòng, ta thấy một lão nhân sắc mặt tiều tụy nằm trên giường, nam nữ vừa mới tới thăm đang ở bên cạnh giường hỏi han ấm áp.

Xem ra vị lão nhân nằm bệnh trên giường này chính là Trần bá!

Trần bá vốn là có chút mơ mơ màng màng, nhưng vừa nhìn thấy con gái cùng con rể đến vẫn cả kinh, mở to hai mắt nhìn, trong ánh mắt tràn ngập khủng hoảng.

Kỳ quái chính là phụ thân bình thường nhìn thấy con gái đã lâu, không phải nên cao hứng mới đúng sao?

Vì sao Trần bá có vẻ sợ hãi như vậy?

Ngay khi ta cầm theo hộp quà chứa điểm tâm sững sờ tại cửa ra vào, bỗng nhiên phía sau truyền đến một thanh âm lạnh lẽo: "Những quỷ đòi nợ kia lại tới đòi nợ rồi, cứ tiếp tục như vậy, lão Trần chẳng phải là bị bọn chúng vắt khô đến chết rồi sao!"

Thanh âm này vang lên ngay bên tai, khí tức phún tung tóe trên mặt của ta, làm ta giật cả mình.

Ta quay đầu lại, chỉ thấy một gương mặt kinh khủng như thây khô.

Hàng Ma xử số một nghìn ba ngàn ba tám (chương thứ hai:

Lão nhân trước mắt dán ta rất gần, nàng gầy đến đáng sợ, mỗi một khúc xương đều có thể thấy rõ ràng, mạch máu xanh đỏ xen kẽ dưới làn da trắng bệch như một tấm lưới rậm rạp, gương mặt gầy gò kia đôi mắt tinh quang bắn ra bốn phía, phảng phất có thể nhìn thấu hết thảy.

Đột nhiên ta bị cô ta đột nhiên giật nảy mình, nhưng cô ta lại lạnh nhạt nhận lấy hộp quà của ta, như đang hơi ngại ngùng bĩu môi, sau đó lại đi đường khó khăn đỡ vách tường rời đi.

Ta nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng cảm thấy kỳ quái không nói nên lời.

Vừa rồi tất cả mọi chuyện đều bị viện trưởng nhìn thấy, nàng liền cười giải thích với ta: "Tính khí lên tuổi đều có chút cổ quái, nàng vẫn luôn độc lai độc vãng, nếu nàng nói gì, ngươi không cần để trong lòng."

Ta cười cười với viện trưởng, không nói thêm gì nữa.

Trần bá nằm trên giường bệnh, trong mắt có loại sợ hãi không nói nên lời, hết lần này tới lần khác ông ta trúng gió, miệng méo mó nói không ra câu nào. Con rể nhìn qua hào hoa phong nhã có chút lo lắng đang thương lượng với thê tử: "Thân thể nhạc phụ như vậy, sao ta có thể yên tâm đi làm việc được? Hay là mau mau đưa ông ấy tới bệnh viện kiểm tra một chút?"

Con gái Trần bá ngược lại an ủi nó: "Không phải ngươi nói lần này phải ký hợp đồng rất quan trọng sao? Ngươi cứ yên tâm đi đi, ta ở lại chăm sóc ba ba cũng giống nhau."

Có nàng cam đoan cùng an ủi, trượng phu không nói nhiều, chỉ tìm bồn nước cùng khăn lông, dự định lau thân thể cho Trần bá.

Con gái thì đem bó hoa tươi đã mua để thay cho bình hoa đã sớm khô héo trong từ lâu, vừa nói chuyện với Trần Bá vừa nói: "Phụ thân, người thích bó hoa hôm nay không? Là Bách Hợp, có lợi nhất đối với sức khỏe khỏe mạnh."

Trần bá cố hết sức mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ vạn phần nhìn nàng, phảng phất như đang nhìn một quái vật đáng sợ.

Con cười với ông: "Ba, cha làm sao vậy? Muốn ăn quả táo sao? Con chẻ cho cha một quả dưa hấu cho cha."

Con rể thì cầm bình nước ấm chuẩn bị đun nước, vừa vặn thấy được người canh cửa, có chút kinh ngạc hỏi: "Ngươi tìm ai?"

Ta ngay cả vội vàng cười cười với hắn: "Ta là thành viên của yêu tâm xã đoàn, chúng ta chuẩn bị một ít lễ vật và điểm tâm an ủi lão nhân gia." Nói xong, ta lại khách khí đưa hộp quà tặng trong tay qua.

"Cảm ơn." Khẩu khí của con rể mang theo vài phần xa lạ, sau khi nhận đồ không nói gì nữa, thậm chí ánh mắt nhìn ta còn có chút hoài nghi. Ta cũng không tiếp tục ở lại, xoay người đi vào gian phòng khác.

Lễ vật nhanh chóng được phân phát xong, trong đó còn có bà bà già cho rằng ta là con trai út của cô bé, luôn lôi tay ta trách cứ vì sao gần đây không tới thăm hỏi. Mãi tới khi viện trưởng tới mới cứu ta ra khỏi tay của cô ấy. Lúc Doãn Tân Nguyệt tới tìm ta, ta đang ngồi trong góc thở hổn hển, cô ta tò mò hỏi ta: "Ngươi làm sao vậy, gặp phải Đại Hôi Lang?"

"Còn đáng sợ hơn cả Đại Hôi Lang!" Nghĩ đến tình cảnh vừa rồi bà bà nắm chặt lấy tay của ta, vừa rơi vào tình cảnh vừa lau nước mắt, ta thật sự là đặc biệt im lặng.

Doãn Tân Nguyệt vỗ vỗ vai ta xem như an ủi: "Người ở đây lớn tuổi rồi, lại cô đơn quá lâu, tinh thần khó tránh khỏi có chút vấn đề. Trương chưởng quỹ anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng không muốn chấp nhặt cùng bọn chúng. Ngươi đi theo ta, giao cho ngươi một nhiệm vụ đơn giản và an toàn."

Nhiệm vụ mà Doãn Tân Nguyệt gọi là đơn giản và an toàn kỳ thật là đi đến nhà bếp giúp rửa thức ăn. Tính cả yêu tâm xã đoàn và đại học sinh nghĩa công ở bên trong, bên Kính Lão Viện bỗng nhiên mở miệng nhiều như vậy, chỉ dựa vào một mình công nhân nơi này khẳng định là không đủ.

Bởi vì Doãn Tân Nguyệt có một gương mặt hiền thục, cho nên được đoàn trưởng béo an bài đến hậu cần bộ, thân là người nhà của nàng, ta đương nhiên phải đi theo.

Rửa thức ăn tương đối thích hợp với ta, ít nhất có thể cách lão nhân xa một chút.

Có điều cơm trưa còn chưa làm xong, con rể của Trần Bá vừa dùng máy móc vội vàng rời đi. Con gái của Trần bá đưa hắn đến cửa lớn của Kính Lão Viện, vẻ mặt mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt hắn.

Chờ sau khi con rể Trần Bá đi khỏi, khuôn mặt tươi cười của con gái Trần Bá dần biến mất dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Khuôn mặt nàng lạnh lùng, trong ánh mắt không có một chút cảm tình nào dư thừa, phảng phất xé đi mặt nạ một mực che ở trên mặt, lộ ra hình dáng. Nàng khẽ thở dài, có vẻ hơi mệt, mặt không biểu cảm về tới phòng của Trần bá.

Doãn Tân Nguyệt thấy ta thất thần, tò mò ghé qua hỏi: "Sao vậy? Đồ ăn thơm sắp bị ngươi rửa thành rau thối luôn rồi."

Con gái ta liếc mắt đưa ý với Trần bá một cái: "Nữ nhân kia có chút quái lạ."

"Có chỗ nào kỳ quái?" Doãn Tân Nguyệt nhìn theo ánh mắt của ta: "Có phải ngươi quá mẫn cảm rồi không? Từ sau khi làm ăn âm vật, ngươi nhìn cái gì cũng là lạ."

"Không không không, lần này không phải âm vật, chính là người này cho ta cảm giác rất không thích hợp." Ta nhìn bóng lưng nữ nhi Trần bá, vẻ mặt khó hiểu.

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Thôi, đừng nghĩ nữa, ngươi nhìn chằm chằm vào nữ nhân khác là sợ ta không thoải mái sao?" Bởi vì nàng đùa, ta cũng không để ý tới chuyện khác, an tâm ở bên cạnh nàng hái rau rửa rau, bận rộn hơn một chút giờ, đã đến giờ cơm trưa.

Sức ăn của các lão nhân đều rất ít, nhưng bởi vì nguyên nhân người đến cùng bọn họ nói chuyện, mọi người đều rất cao hứng, khẩu vị cũng lớn hơn không ít so với bình thường.

Thức ăn của Trần bá do Đoàn trưởng béo đích thân đưa qua, khi trở về nàng nói: "Con gái của Trần bá đã đi rồi, Trần bá uể oải không có chút khẩu vị gì, chờ nó tốt một chút rồi ta lại đi cho nó ăn."

Đi rồi? Con rể đi trước, con gái đi sau liền rời đi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Sau khi ăn xong mọi người tụ tập trong phòng nói chuyện phiếm. Các cụ già đều đang nhớ lại cuộc sống khổ cực lúc còn trẻ, nghe được không thú vị, lặng lẽ tìm một cơ hội ra ngoài phơi nắng.

Đang lúc buồn bực ngán ngẩm, đột nhiên một bóng người lén lén lút lút lọt vào mắt ta. Người kia vừa gầy vừa nhỏ, lấm la lấm lét như chuột, vừa nhìn đã biết không phải hạng người tốt lành gì, chẳng lẽ tới trộm đồ của người già?

Vốn định chõ mõm vào chuyện này, nhưng đến nơi này rồi lại ngồi không yên, lặng lẽ theo sau.

Chỉ thấy người giống như chuột kia miêu thắt lưng đi vào phòng Trần bá. Ta hơi sững sờ, nhưng vẫn không tự kìm hãm được con mèo đến dưới cửa sổ Trần bá, giờ phút này cửa sổ đang mở, vừa vặn có thể nghe được đối thoại bên trong.

Ta cẩn thận thò đầu ra, chỉ thấy nam nhân giống như chuột nửa quỳ trước giường Trần Bá, giống như hiến vật báu từ trong ngực móc ra một cái túi vải bẩn thỉu. Trần Bá vốn tinh thần uể oải nhìn thấy cái bọc kia, lập tức ánh mắt sáng lên, có chút lo lắng muốn chống đỡ thân thể mình, bất đắc dĩ như thế nào đều không xuất lực, chỉ có thể trương lên phát ra tiếng a a a a quái thanh.

Cá ngựa cười hì hì triển khai bao vải, lộ ra một cây Hàng Ma Xử bị bao khỏa bên trong rất kín, rất nhiều năm.

Phía trước điêu khắc một cái Nộ Mục Kim Cương đại biểu hộ pháp Phật giáo, phía sau là tam lăng thứ lấp lánh hàn quang, Hàng Ma

Xử này được chế tạo từ đồng thuần, lại bởi vì niên đại xa xưa, sinh ra một ít rỉ sét đồng, hơn nữa trên gai còn có vết máu đỏ thẫm, nhìn đặc biệt quỷ dị.

Ta nhìn Hàng Ma Xử, trong lòng hơi động, đây rõ ràng là một món âm vật, hơn nữa trên đó vết máu tựa hồ đang nhắc nhở ta đây là một vật cực kỳ khó làm, một lão nhân thưa thớt như Trần bá, tại sao lại ở cùng một chỗ với thứ này?

Đệ nhất thiên ba ngàn ba chín, Cầm Hồn Đinh.

Mang theo hiếu kỳ như vậy, ta tiếp tục nhìn trộm.

Chỉ nghe nam nhân chuột kia lén lút dán vào bên tai Trần bá, nhỏ giọng nói: "Ta dựa theo vị trí ngài phân phó tìm tới, đào hơn nửa đêm, cuối cùng tìm được thứ ngài nói. Tuy nhiên đại khái là ngài nhớ lầm, ta chưa đào được quan tài gì, mà là đào được một giường chăn đệm rách nát, bên trong bọc một thi thể nữ nhân, ta dựa theo chỉ thị của ngài, đem thanh Hàng Ma Xử cắm trên đầu nàng nhổ xuống... "

Trần Bá vốn đang mở to hai mắt bỗng nhiên nức nở khóc lên, hắn cố hết sức giơ tay lên, tựa hồ muốn cầm cây Hàng Ma Xử nhuốm đầy vết máu kia trong tay.

Ta nhịn không được nhíu nhíu mày.

Hàng Ma Xử thuộc về thánh vật của Phật giáo, là binh khí mà Bồ Tát sử dụng lúc hàng phục Ma Vương, được xưng có công năng trấn áp vạn quỷ.

Nhưng nghe lời nam nhân chuột kia nói, thanh Hàng Ma Xử trong tay hắn lại là từ trên đỉnh đầu nữ thi gỡ xuống, điều này nói rõ tác dụng của cây Hàng Ma Xử này không còn là hàng ma nữa, mà là phong ấn linh hồn, các tiền bối hiểu chuyện đều gọi loại hàng ma xử này là: Cốt Hồn đinh!

Chính là đem Hàng Ma xử coi là một cái đinh, từ cái đinh của người chết đóng đinh vào, chỉ cần có sự áp chế của Cốt Hồn Đinh, linh hồn của thi thể liền vĩnh viễn không thể siêu sinh, chỉ có thể đời đời kiếp kiếp vây khốn ở nơi táng thân, không cách nào nhúc nhích.

Người chết kia và Trần bá có quan hệ thế nào? Vì sao Trần bá muốn thuê người nhổ cây Cốt Hồn Đinh này? Linh hồn hắn muốn phóng thích là ai?

Mang theo rất nhiều nghi vấn, ta ngừng thở tiếp tục nghe.

Tuy Trần bá cố hết sức muốn cầm cầm cầm Khốn Hồn Đinh trong tay, nhưng nam nhân chuột lại cười gian xảo rời tay, không nhanh không chậm nhắc nhở: "Lão gia tử, chuyện ngài giao cho ta ta đã làm xong, điều kiện lúc trước đã nói đâu?"

Trần bá sửng sốt, lập tức chỉ chỉ dưới thân mình.

Nam nhân chuột gật đầu, giơ tay thò vào dưới thân Trần Bá, chỉ chốc lát sau liền lấy ra một cái túi nhỏ bằng ngón tay, người đàn ông chăn chuột khôn khéo giải khai, lộ ra một chồng tiền bạc rất dày.

Hắn lập tức cười đến không còn mắt, cũng không lo được cái khác, vội vàng cầm hồn đinh nhét vào trong tay Trần bá, tự kiểm kê tiền.

Trần bá thì nắm cây Cốt Hồn Đinh kia, nước mắt tuôn rơi.

Nam nhân chuột chọn một lần tiền phát hiện số lượng phát hiện đều đúng, hài lòng khom lưng xoay người nói với Trần bá: "Lão gia tử, lần buôn bán này coi như xong, ngài còn có chuyện gì cần giúp gì thì cứ tìm ta, ta cam đoan sẽ làm cho ngài một cách rõ ràng."

Trần bá như không nghe thấy, nắm hồn đinh ngẩn người.

Nam nhân chuột cũng lơ đễnh, cười híp mắt cất tiền, lại gian xảo nhảy ra. Ta không dám chậm trễ, vội vàng đuổi tới, cố ý thả nhẹ bước chân., Chờ lúc lao tới phía sau hắn chế trụ cái miệng của hắn, mọi chuyện phát sinh trong nháy mắt, tiếng thét chói tai của chuột nam nhân bị ta đè trong miệng, hắn giãy dụa mấy cái phát hiện không có tác dụng gì, đành phải bổ nhiệm bị ta kéo vào trong góc.

Khóe miệng của hắn ta buông ra, khuôn mặt lạnh lùng nhìn hắn.

Nam nhân chuột sợ hãi rụt bả vai lại: "Hảo hán tha mạng, không biết là trên đường nào? Huynh đệ không biết làm sai chuyện gì chọc tới ngài? Ngài nói chuyện, ta lập tức sửa lại."

Ta khẽ hừ một tiếng: "Ngươi là ai? Lúc nãy lén lén lút lút làm gì?"

Nam nhân chuột kia cẩn thận đánh giá ta vài lần: "Ngươi hỏi ta, ta còn hỏi ngươi là ai đây? Ngươi không phải người của Kính Lão Viện đúng không? Bắt ta làm gì? Có tin không?"

Ta không nhịn được bật cười hai tiếng: "Thằng nhãi được lắm, ngươi còn dám báo động? Được lắm, ngươi báo lên đi! Bây giờ hãy báo ngay! Ta thấy cảnh báo ngươi giải thích thế nào, trong túi của ngươi còn cầm tiền của Trần Bá đấy."

"Khoản tiền này là hắn tự nguyện cho ta, bởi vì ta giúp hắn..." Nam nhân chuột cơ linh ngậm miệng, hiển nhiên hắn giao dịch giữa Trần Bá không thể lộ ra ngoài.

"Nói chứ, sao không nói? Ngươi giúp hắn làm gì." Ta ôm cánh tay lạnh lùng nhìn hắn.

Nam nhân chuột trốn tránh lui lại hai bước: "Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao phải quản chuyện này chứ. Ta cũng đâu có lừa bịp bịp, lão nhân kia tự mình xuống giường không được, ủy thác ta giúp làm việc, tiền đó là phí vất vả của ta."

"Phí khổ? Là phí phong toả sao? Cái gì phải đi đào thi thể. Thi thể kia xảy ra chuyện gì, có phải là ngươi giết hay không?" Ta cố ý càng nói càng nghiêm khắc, dọa cho nam nhân chuột vội vàng lắc đầu: "Không phải, đương nhiên là không phải! Ta làm sao dám giết người? Ta căn bản không biết lão nhân kia cùng cỗ thi thể kia, ngay cả vị trí chôn thi thể cũng là chính miệng lão đầu nói cho ta biết, ngươi cũng không thể oan uổng người tốt a."

Người tốt? Ngươi cũng không nhìn gương một chút, mặt ngươi là người tốt sao?

Quyết định tiếp tục hù dọa nam nhân: "Ta đã theo dõi ngươi nửa ngày, thấy ngươi lén lút lút lút cũng không phải là người tốt. Vừa rồi ngươi cho Trần bá cái gì? Từ nơi nào tới? Ngươi không nói rõ ràng, ta đưa ngươi đến cảnh báo."

Nam nhân chuột kêu rên: "Ta nói này, ngươi sao lại thích xen vào việc của người khác!" Gã sai vặt móc tiền Trần bá vừa mới cho gã, đếm mười tấm cho ta: "Cho ta, được chưa?"

Hóa ra còn dám bắt chẹt ta.

Ta không nói nên lời thở dài, lấy tiền ra một chồng tiền nhưng không nhìn được ném cho hắn: "Chỉ cần ngươi nói rõ, tất cả những thứ này đều là của ngươi."

Đôi mắt nam nhân chuột sáng ngời, không dám tin nhìn ta: "Thật vậy sao?"

Ta khẽ gật đầu.

Nam nhân chuột vội vàng tiếp nhận tiền, cười híp mắt kể lại.

"Kỳ thật ta và lão nhân này căn bản là không quen biết, ta con người không học vô thuật cũng không có bản lãnh, ngày thường dựa vào trộm cắp vặt mà sống qua ngày cũng không có gì! Trước kia cùng chuột đất lăn lộn hai năm, hơi hiểu chút môn đạo lấy trộm mộ đào, về sau chuột đất chê ta tay chân không sạch sẽ không cần ta nữa, ta liền một mình làm, bất quá bởi vì không có danh khí lại học nghệ không tinh, Vì vậy căn bản không đào được thứ tốt. Sau đó ta nghĩ ra một cách, tìm cái đánh bàn đọc rất nhiều danh tiếng, thấy người liền phát, thổi phồng bản lĩnh của mình, người không tới máy truyền tin rất ít, làm ăn có thể thành công càng ít hơn."

"Một tháng trước ta nhận được điện lang, hắn nói là muốn mời ta hỗ trợ tìm một cỗ thi thể, hơn nữa từ trên thi thể mang về một vật. Lúc ấy ta nghèo đến mức ăn không có bữa ở đây, có mua bán tới cửa nào mà không nhận? Lúc ấy ta đã trả lời treo bàn tiệc, sau đó vụng trộm đến Kính lão viện gặp hắn một lần."

"Khi đó lão gia tử trúng gió còn không nghiêm trọng như bây giờ, mặc dù không nói rõ chữ, nhưng còn có thể miễn cưỡng giao lưu. Chính hắn dường như cũng không thể xác định thi thể rốt cuộc ở nơi nào, chỉ cho ta mấy vị trí đại khái, còn trả tiền đặt cọc. Ta vốn định bỏ đi, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định đón sống cái này."

Ta hừ một tiếng: "Coi như tiểu tử ngươi còn có chút lương tâm."

"Đó là đương nhiên! Người trong giang hồ chúng ta chú ý nhất chính là hai chữ tín." Nam nhân chuột kia nói khoác mà không biết ngượng ngùng.

Ta không nhịn được trợn trắng mắt: "Nói trọng điểm đi!"

Nam nhân chuột vội vàng gật đầu: "Bởi vì địa điểm chôn xác không thể xác, ta cũng không ít phí sức, đào ba ngày ba đêm, nhiều lần muốn từ bỏ. Mãi đến tuần, rốt cuộc lão đầu ta tìm được thi thể lão giả nói cuối cùng kia. Theo ta kinh nghiệm, thi thể tối thiểu có bốn năm năm trở lên., Chỉ còn lại xương cốt mục nát, bao bọc trong một giường chăn bông, kỳ quái nhất chính là trên thiên linh cái của nàng cắm một cây Hàng Ma Xử, lão đầu chính là muốn ta đem cây Hàng Ma Xử này trả lại cho hắn. Lúc ấy vừa lúc nửa đêm, ta đào được thi thể cũng đủ bị dọa, luống cuống tay chân đem thi thể chôn xuống đất bỏ chạy..."

Đệ nhất thiên tam tứ linh Trương Trần Bá chết như thế.

Sắc mặt nam nhân chuột hơi trắng bệch, hiển nhiên là nhớ lại hình ảnh lúc đó trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Ta lại nhận ra lỗ hổng trong lời nói của ông ta: "Nếu tuần sau con đã tìm được Hàng Ma Xử, vì sao không lập tức đưa về cho Trần bá, mà phải đợi nhiều thiên tài như vậy đến?"

Nam nhân chuột nhìn chằm chằm ta cười nói: "Huynh đệ xem ra là người khôn khéo, ta không dám lừa gạt ngài. Kỳ thực sau khi ta cầm hàng ma xử, còn tưởng thứ này đáng giá chút tiền, nếu so với lão đầu cho ta giá tiền cao hơn, ta liền lật tay bán nó. Ai ngờ hỏi mấy người, đều nói thứ này cực kỳ tà ác, là dùng để trấn áp ác quỷ, không ai dám thu, ta đành phải đưa tới cho lão đầu."

Lời này cũng không giống gạt người, ta gật đầu: "Trần bá có nói cho ngươi cỗ thi thể kia là ai không?"

"Vậy thì không có!" Nam nhân chuột hoang mang lắc đầu: "Con người ta làm việc, chỉ cần ra giá hợp lý, cơ bản sẽ không lắm miệng, biết bí mật càng nhiều người chết lại càng nhanh."

"Chỗ mai táng kia ở đâu, ngươi còn nhớ không?" Ta tiếp tục hỏi.

Nam nhân chuột kia có chút nghi ngờ nhìn chằm chằm ta: "Rốt cuộc ngươi là ai, vì sao lại quan tâm chuyện này như vậy? Ngươi và lão nhân kia có quan hệ gì?"

Trong lòng ta thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Nếu ngươi đã nhận tiền của ta thì cứ trả lời câu hỏi của ta đi, đâu có nhiều lời thế?"

Nam nhân chuột rụt cổ: "Vị trí mai táng khá hẻo lánh, ngươi để ta tìm ta có thể tìm được, nhưng để ta nói, ta có thể nói không hiểu. Như vậy đi, ta để lại một tấm thẻ bài cho ngươi, nếu quay về có thì cần ngươi tìm ta, chỉ cần giá tiền hợp lý, không có chuyện gì ta không thể không làm. Bây giờ ta phải nhanh chóng chuồn đi, bằng không bị người của Kính lão viện phát hiện ta nhất định phải chết."

Hắn vừa nói, vừa nhét cho ta một tấm bạt tai đơn sơ, cũng không quay đầu lại leo tường chạy mất.

Ta nhìn theo bóng lưng của hắn, không nhịn được nở nụ cười, nghĩ thầm có lẽ tương lai còn có thể sử dụng đến hắn, bèn thu danh bài lại tìm Doãn Tân Nguyệt. Cô nhìn ta về, có chút lo lắng hỏi: "Ngươi đi đâu vậy? Ta tìm ngươi một vòng rồi."

Ta chỉ đành tùy tiện nói: "Không đi đâu cả, đi quanh Kính Lão Viện hai vòng, phong cảnh nơi này không tệ, không khí cũng tốt." Doãn Tân Nguyệt không nghĩ nhiều, lôi kéo ta vào trong phòng hoạt động, lại trò chuyện với các lão nhân.

Thành viên yêu thích xã hội tâm tình mặc dù đều là một đám bác sĩ trung niên, nhưng hát hay cả, chọc cho các lão nhân vui vẻ một hồi. Nhìn ra được, bọn họ hẳn là đã lâu rồi không cao hứng như vậy.

Chỉ là cảnh tượng vui vẻ hòa thuận như vậy chỉ duy trì trong chốc lát, đã có một đại học sinh luống cuống hoảng hốt lao vào phòng hoạt động, kinh hồn bất định kêu lên: "Chết người, chết người rồi!" Hắn hoảng loạn chỉ về phía sau, sắc mặt tái nhợt nói: "Trần bá... Trần bá chết rồi!"

Trần bá chết rồi?

Phòng hoạt động lập tức lặng ngắt như tờ, Viện trưởng đứng mũi chịu sào chạy ra ngoài, mấy nhân viên cũng lập tức đi theo, sắc mặt mọi người đều có phần khó coi.

Cái chết của Trần bá liệu có liên quan tới cái Khốn Hồn Đinh kia không? Nghĩ đến đây, ta không thể ngồi yên được nữa, trấn an Doãn Tân Nguyệt vài câu, vội vàng đi theo.

Trần bá chết trong phòng ông ta, miệng há lớn, sắc mặt xám trắng nằm trên giường, cây Cốt Hồn Đinh kia giờ phút này đang cắm ở ngực, máu tươi tràn ra cả đống, nhuộm đỏ vạt áo và ga giường của ông ta.

Tay phải của hắn nhẹ nhàng nắm một phần Cốt Hồn Đinh, hiển nhiên là dùng hết một tia sức lực cuối cùng ghim đinh vào trái tim của mình.

Trường hợp như vậy hù dọa viện trưởng và nhân viên công tác nhân viên, cũng may viện trưởng coi như bình tĩnh, nhanh chóng phân phó nhân viên liên hệ người nhà Trần bá.

Ta chậm rãi rời khỏi phòng, đứng ở hành lang nhìn thi thể Trần Bá An Tường. Lúc trước ở trong phòng hoạt động ta nghe từ miệng người khác nói là Trần Bá đã bị liệt ở giường hơn hai tháng, từ sau khi vào Kính Lão Viện thân thể hắn vẫn luôn không tốt, hơn nữa tinh thần cũng rất uể oải, hầu như không ai chào hỏi với ai, chỉ một mình ngồi trong phòng, ngồi là cả ngày, người khác đều nói tính cách hắn cổ quái lạnh lùng, rất khó gần.

Hắn chỉ có một đứa con gái, nhưng quan hệ giữa hai bên cũng rất kỳ diệu, con gái tuy ngoài mặt đối với Trần bá hỏi han ân cần quan tâm, nhưng Trần bá lại không cảm kích, luôn giữ khuôn mặt, chưa bao giờ nói chuyện với con gái.

Con rể vừa nhìn đã biết là nam nhi có sự nghiệp thành tựu, đối với Trần bá phi thường khách khí, nhưng Trần Bá lại làm như không thấy.

Trên đời này ai đồng ý lấy cái mặt nóng của mình ra mà dán mông lạnh cho người khác chứ? Dần dà, con gái và con rể của Trần bá cũng chỉ ngẫu nhiên đến thăm một chút, ngồi một lát rồi rời đi. Cho đến hai tháng trước, Trần Bá trúng gió ở trên giường tê liệt, Kính lão viện phụ trách thầy thuốc kiểm tra xong thông tri cho người nhà Trần Bá, cũng chỉ có con gái của Trần bá tới một mình, xác định không có vấn đề gì rồi rời đi.

Sau đó thân thể Trần Bá liền càng ngày càng suy yếu, nhưng trong lòng hắn lại giống như đang giả bộ tâm nguyện gì đó, một mực kiên trì.

Nếu như vậy, có phải ta có thể đem cái gọi là cuối cùng nhất kiên trì cùng cầm hồn đinh liên hệ cùng một chỗ hay không? Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, lại để cho một lão nhân cơ bắp bị bệnh nặng như Cổ Thố lão nhân sau khi đạt được nó liền tự sát mà chết?

Sau đó cảnh báo xuất hiện, tra xét hiện trường, ghi chép lại với tất cả mọi người.

Sau khi ứng phó xong cảnh báo, dưới sự dẫn dắt của đoàn người béo, đoàn viên lòng người hoảng sợ ngồi lên xe trung tâm, chuẩn bị rời khỏi địa phương này khiến người ta cảm thấy không may. Nguyên bản bởi vì phiên trực không có đoàn viên đến, cũng đang trách cứ ngày trưởng tuyển đoàn béo, ra ngoài không được nhìn hoàng lịch.

Đoàn trưởng mập có lời khó nói, vừa an ủi tâm tình mọi người, vừa tổ chức đâu ra đấy. Mấy học sinh nghĩa công nhát gan sợ phiền phức đề nghị phải theo chúng ta rời khỏi, đoàn béo sảng khoái đồng ý.

Khi ra khỏi cửa lớn của Kính Lão Viện, ta vừa vặn thoáng qua với nữ nhi Trần bá vội vàng chạy tới, nàng vẫn trang điểm xinh đẹp như cũ, cước bộ mặc dù dồn dập, trên mặt lại nhìn không ra một tia khổ sở, thậm chí ta còn thấy được một tia thoải mái ở mi tâm của nàng.

Ta nhịn không được mà dừng bước, có chút kỳ quái nhìn chằm chằm bóng lưng nàng.

Bất kể nàng và Trần bá có khoảng cách gì, ngay khi nghe được tin tức phụ thân qua đời, nàng thế mà lại không biểu hiện ra chút bi thương nào cho người thân rời đi, rốt cuộc giữa có bí mật gì?

Không đợi ta nghĩ ra kết quả, Doãn Tân Nguyệt đã kéo ta ngồi lên xe, còn thở dài nói: "Bây giờ ngươi đã sắp biến thành Kha Nam rồi, đi đến đâu cũng có người chết, sau này phải làm sao đây!"

Cũng muốn có quan hệ cái lông gì với ta sao? Ta đây không còn gì để nói.

Chúng ta ngồi lên xe cỡ trung, bởi vì Trần bá qua đời, vốn bầu không khí vô cùng náo nhiệt đã trở nên rất bình tĩnh, mọi người đều có tâm sự nặng nề ngồi ở trên xe, chỉ chờ chiếc xe kia phát động, rời khỏi nơi quỷ quái này.

Trong xe chìm vào yên tĩnh đáng sợ.

Chỉ có một nữ học sinh ngồi ở hàng chữ nhỏ cuối cùng nức nở, mấy người bên cạnh còn đang an ủi cô: "Đừng khóc, Sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình của con người, con cũng đừng quá buồn. Chúng ta đều biết con rất quan tâm Trần bá, nhưng con cũng phải chú ý thân thể của chính mình."

Nữ học sinh gật đầu, lau lau nước mắt.

Muội một nghìn ba bốn mốt cặp song sinh.

Chuyện này tuy khiến ta cảm thấy kỳ quái, nhưng một thời gian rất dài sau đó, không còn tổ chức hoạt động yêu tâm nữa, ta và Doãn Tân Nguyệt bắt đầu cuộc sống bận rộn, Trần Bá ở Kính Lão Viện cũng dần dần bị chúng ta quên lãng ở sau đầu.

Sau này có một ngày, Doãn Tân Nguyệt đang giúp ta giặt quần áo, lấy từ trong túi áo ra tấm danh sách chuột kia, còn hỏi ta có muốn giữ hay không?

Ta xem một chút, vốn tiện tay ném vào thùng rác, nhưng cẩn thận nhìn kỹ, vẫn đem nó cất lên bàn sách.

Cuộc sống nhìn như yên bình trôi qua, không sai biệt lắm nửa tháng sau lại có người tìm tới ta!

Người tới là nữ nhi và con rể của Trần Bá, sau khi nhìn thấy bọn hắn ta có chút ngoài ý muốn, nghĩ không ra bọn hắn có chuyện gì sẽ tìm được ta?

Bọn họ hiển nhiên đã không nhận ra chúng ta từng gặp mặt một lần ở Kính Lão Viện, so với lần gặp mặt trước, hai người đều có vẻ thập phần mệt mỏi. Nhất là nữ nhi của Trần bá, sắc mặt tái nhợt, bộ dáng đặc biệt tiều tụy.

Ta có chút không hiểu nhìn bọn họ: "Không biết có cái gì có thể giúp được cho các ngươi?"

Con rể của Trần Bá khách khí giới thiệu ta một chút, hắn tên là Vương Kha, là người đầu tư có danh vọng tương đối nổi tiếng. Thê tử của hắn chính là con gái của Trần bá tên là Trần Băng Thanh, là khoa học của công ty quảng cáo. Gần đây bọn họ bị một ít việc phiền lòng nhiễu loạn sinh sống không yên, mỗi ngày đều sống ở bên bờ vực sụp đổ, như vậy sẽ không xảy ra chuyện không thể.

Vương Kha trước từng được giáo dục cao đẳng cũng không tin tưởng quỷ thần, nhưng gần đây trong nhà liên tiếp xảy ra chuyện quái lạ khiến hắn không thể không tin, không còn cách nào khác, hắn đành phải đem buồn rầu nói với một người bạn tương đối tốt. Vừa vặn người bạn này quen biết Lý Ma Tử, trước đây ta và Lý Ma Tử còn giúp hắn, hắn liền giới thiệu ta với Vương Kha, Vương Kha vội vàng dẫn thê tử tìm tới cửa.

Ta nhìn Trần Băng Thanh vài lần, tò mò hỏi: "Các ngươi gặp chuyện gì?"

Trần Băng Thanh suy nghĩ một chút, có chút bất an nhìn về phía trượng phu của mình, do dự rốt cuộc có nên nói hay không.

Vương Kha lại thở dài một tiếng: "Chuyện tới nước này rồi, còn gì không thể nói? Bà đã hại chết phụ thân, lẽ nào còn muốn bà tiếp tục làm loạn, hại chết tất cả chúng ta hay sao?"

Hai mắt Trần Băng Thanh đỏ lên, khẽ cắn môi nói: "Được rồi, nói đi, nói đi! Vốn ta cho rằng sự tình đã qua nhiều năm như vậy, oán hận lớn hơn nữa cũng nên buông xuống, nhưng không nghĩ tới nàng vẫn không chịu buông tha ta."

"Thật ra ta có một muội muội song sinh, tên là Ngọc Thích, khi chúng ta sinh ra đã xảy ra chút tình huống, khiến mẫu thân phải ra máu tử vong, sau đó luôn sống cùng phụ thân. Ta và muội muội từ nhỏ đã sống chung với nhau, hình dáng không rời nhau, quan hệ vô cùng tốt. Theo thời gian trôi qua, chúng ta chậm rãi lớn lên, nếu không phát sinh sự cố, chúng ta đại khái sẽ vĩnh viễn không rời khỏi..."

Lúc nàng nói tới chỗ này, vẻ mặt cổ quái nhìn Vương Kha một cái, Vương Kha tắc thì một câu cũng không nói.

Trực giác nói cho ta biết, đôi vợ chồng này đang cố gắng che giấu một chuyện rất quan trọng, có bí mật mà bọn họ không muốn nói cho ta biết.

Không đợi ta đặt câu hỏi, Trần Băng Thanh tiếp tục nói: "Ngày sinh nhật hai mươi tuổi, muội muội của ta đã chết đuối rồi. Lúc đó ta và cha ta đều rất khó chịu, nhưng cũng bất đắc dĩ phải tiếp nhận sự thật này. Nhưng sau này trong nhà vẫn luôn phát sinh chuyện đáng sợ, sàn nhà vô duyên vô cớ bị cuốn ra ngoài như nước., Nửa đêm thường nghe được âm thanh kỳ quái, quần áo của nàng vô duyên vô cớ bị người thay đổi vị trí, thậm chí ta còn thường nhìn thấy trong gương có một người khác hướng ta làm biểu tình cổ quái..." Nàng nói tới đây, vội vàng bịt lỗ tai mình lại, hoảng sợ nói: "Nàng đến rồi, lại đang ngồi bên tai ta nói chuyện..."

Vương Kha vội vàng ôm nàng vào lòng, ôn nhu an ủi nàng vài câu, Trần Băng Thanh một bộ dạng sợ đến cực điểm, run rẩy dựa vào lòng Vương Khang ấm áp.

Vương Khao không biết làm sao tiếp lời: "Lúc đó thê tử và nhạc phụ đều bị quấy rầy bất đồng, mỗi ngày bọn họ đều sống như chim sợ cành cong. Về sau không còn cách nào, đành phải tìm hòa thượng du phương giảng giải tình huống cho hòa thượng. Hòa thượng kia nói di tử con của ta đã thành lệ quỷ., Nếu như không diệt trừ, sẽ hại chết hết thảy người trong nhà. Hắn còn để lại một cây Hàng Ma Xử, phân phó nó cắm ở trên thiên linh cái của thi thể, phong bế linh hồn người chết không cho nó du đãng chung quanh, mới có thể miễn đi huyết quang tai ương."

"Nhạc phụ ta đau lòng vì nữ nhi của mình đương nhiên không đồng ý, thê tử của ta cũng không tán thành. Nhưng chuyện lạ trong nhà lại xảy ra, thậm chí cha vợ ta nuôi được hai con chó cũng bị giết, bị tách thành vô số mảnh đặt ở trong phòng khách. Lúc này nhạc phụ ta mới ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, vì sự an toàn của người nhà, ông ta rốt cuộc đồng ý. Nhưng khi bọn chúng đào phần mộ của dì nhỏ ra, thi thể bên trong đã sớm không thấy đâu nữa..."

Thi thể không thấy? Nếu như không gặp, Trần bá sao lại nói cho vị trí của thi thể con chuột?

Trần Bá rốt cuộc sắm vai nhân vật gì?

Ta nghĩ người một nhà đều rất kỳ quái, tựa hồ mỗi người đều cất giấu bí mật.

Ta nheo mắt, như cười mà không phải cười đánh giá Vương Kha.

Vương Kha sửng sốt, vội vàng cúi đầu, căn bản không dám đối diện với ta, điều này càng chứng minh hắn lúc này đang rất chột dạ.

Ta rất muốn nói cho bọn họ biết, nếu như không tin ta vốn cũng không cần tới tìm ta, mà ta cũng không có rảnh rỗi để đi chơi trò chơi hoang với bọn họ.

Nhưng còn chưa đợi ta mở miệng, Trần Băng Thanh đã nắm lấy tay của Vương Kha: "Là nàng! Nhất định là nàng ta trở lại! Là nàng ta trở lại, từ nhỏ nàng ta ghen tị ta, ghen tị với váy của ta, trẻ con của ta, nàng ta ghen tị tất cả của ta! Hiện tại nàng ta đã chết, ta còn sống, cho nên nàng ta đến tìm ta! Ngay cả phụ thân cũng là bị nàng ta hại chết."

Vương Kha an ủi nàng: "Muội đừng có gấp, cứ từ từ mà nói"

Trần Băng Thanh vội vàng quay lại nói với ta: "Muội muội của ta chỉ là tên điên, nó hại chết ba ba ba ba ta! Tên hòa thượng kia đã cắm Hàng Ma Xử lên ngực ba ba ba ta, ba ba ta là bị bà ta hại chết rồi."

Nàng ta mới vừa nói nàng ta và muội muội từ nhỏ sinh hoạt chung một chỗ, hình bóng quan hệ thân thiết, lúc này mới nháy mắt công phu liền biến thành ghen tỵ với nhau, lời trước không đáp lời, rốt cuộc ta nên tin tưởng câu nào chứ?

Mà trong lời nói của nàng còn có một câu giải thích quan trọng nhất, lập tức bị ta bắt được: "Vừa nãy không phải trượng phu của ngươi đã nói thi thể muội muội ngươi đã không còn hay sao? Như vậy cây Hàng Ma Xử kia hẳn là không cần dùng tới mới đúng, sau đó là ai thu?"

Trần Băng Thanh trừng mắt nhìn: "Có thể là ba ba ba ta đó!"

Ta khẽ mỉm cười: "Nếu như ở trong tay phụ thân ngươi, hắn dùng Hàng Ma Xử tự sát, lại cùng muội muội của ngươi có quan hệ gì?"

Sắc mặt Trần Băng Thanh cứng đờ, trong ánh mắt nhanh chóng hiện lên một vòng hối hận.

Chương một ngàn ba bốn ngàn hai, có ai nói láo không?

Vương Kha nghe xong lời ta, có chút hậu tri hậu giác phản ứng lại: "Đúng vậy, về sau cây Hàng Ma Xử kia luôn giữ trong tay nhạc phụ sao?"

Trần Băng Thanh mờ mịt gật gật đầu: "Có thể vậy! Ngươi cũng biết, hắn bị muội muội ta tra tấn cơ hồ như phát điên, về sau ngay cả ta cũng không nhận, mỗi lần nói chuyện với ta đều là hai ba câu, ánh mắt cũng rất hung hăng, ta cũng không dám hỏi hắn, sợ hắn nổi giận."

Vương Kha gật đầu.

Ta nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Mấy năm nay các ngươi chưa từng đi tìm thi thể muội muội của ngươi sao?"

"Đương nhiên là có!" Trần Băng Thanh không chút suy nghĩ liền đáp: "Vẫn luôn tìm kiếm, nhưng một chút manh mối cũng không có, hơn nữa qua nhiều năm như vậy rồi, còn có tin tức gì nữa. Cho nên cuối cùng ta với với bà sẽ quyết định bỏ cuộc đấy..."

Từ bỏ? Trần Bá cũng không buông tha, thậm chí đoạn thời gian suy yếu nhất trong cơ thể hắn cũng không từ bỏ, một mực kiên trì đến khi chuột tìm được cây Hàng Ma Xử kia.

Vương Kha, Trần Băng Thanh, Trần bá bọn họ nhất định có người đang nói láo, thậm chí có khả năng mỗi người đều quay chung, bọn họ đều đang cố hết sức ẩn tàng một số chuyện không muốn bị người khác biết. Mà cứ như vậy, lại càng khiến ta cảm thấy hứng thú đối với chuyện lần này.

Ta gật gật đầu: "Vậy gần đây trong nhà các ngươi xảy ra chuyện gì vậy?"

Vương Kha Đạo nói: "Trong nhà thì tốt, nhưng thê tử của ta luôn bị quấy rầy..."

"Là nàng, là nàng trở lại!" Trần Băng Thanh hoảng sợ nhìn ta, nói: "Ta thường xuyên nhìn thấy nàng, tựa hồ không đâu không có, nơi nào cũng có bóng dáng của nàng. Nàng một mực tra tấn ta, nàng hại chết cha ta, hiện tại lại muốn hại chết ta! Nàng luôn ích kỷ như vậy, sẽ không cân nhắc thay cho người khác."

Nàng vừa nói, vừa trốn vào trong lòng Vương Kha, tựa như nơi đó mới là chỗ an toàn nhất, nàng thậm chí có chút quyến luyến cọ vào cổ Vương Kha, như một khi rời khỏi vòng tay của y, nàng sẽ lập tức ngã vào địa ngục.

Với tình hình trước mắt của bọn họ, muốn có được tin tức có giá trị đã không có khả năng, ta chỉ có thể tìm cái cớ đuổi bọn họ đi. Vương Kha có chút không dám tin hỏi: "Ngươi không cần đến nhà ta xem sao? Hoặc làm pháp sự gì đó."

"Ta không phải đạo sĩ, không chịu trách nhiệm giúp người dọn dẹp nhà cửa. Theo ta thấy, trước mắt nên tìm được thi thể của tiểu di tử của ngươi là tốt nhất, dù sao nàng mới là mấu chốt của sự kiện này." Vừa mới nói xong, Trần Băng Thanh liền khiếp sợ ngẩng đầu nhìn ta: "Ngươi nói cái gì? Ngươi muốn tìm thi thể muội muội của ta?"

Biểu hiện của nàng lại khiến ta cảm thấy nàng đang giấu diếm gì đó, có lẽ cái chết của muội muội nàng có liên quan với nàng?

"Sao vậy?" Ta cười hỏi nàng.

Vương Kha cũng nhận ra có gì đó không đúng với thê tử, khó hiểu mà nhìn nàng. Trần Băng Thanh khô cằn cười hai tiếng: "Không... Không có gì, ta đang suy nghĩ, mấy năm nay tìm nhiều lần như vậy, một chút manh mối cũng không có, ngươi có thể tìm được không?"

"Các ngươi tìm không thấy, là vì người thuê không đúng." Ta đã tính trước, liền đuổi bọn họ rời đi.

Vợ chồng Vương Kha đi hồ nghi, ta vội chạy đến trước bàn đọc sách tìm danh sách mà con chuột kia lưu lại, đẩy xe qua.

Thông tin truyền tin vang lên trong chốc lát mới được tiếp nhận, âm thanh của con chuột kia ăn trộm vang lên bên tai: "Xin chào, chỗ này là công ty giúp ngươi, chỉ có ngươi không ngờ được, không có việc gì chúng ta không làm được, không biết có thể giúp được ngươi sao?"

Ta không nhịn được hừ một tiếng: "Là ta, kính lão viện bắt vị kia của ngươi."

Con chuột suy nghĩ một chút, không hiểu hỏi: "Sao ngươi lại đăng ký? Còn có chuyện này sao?"

Ta sợ mình đem tình hình thực tế nói cho hắn biết, hắn sẽ lập tức cấy băng máy truyền tin xuống nhân gian chơi bốc hơi. Dù sao trên tấm bia thô lậu thô lậu kia ngay cả một địa chỉ nghiêm trang cũng không có. Ta nghĩ nghĩ rồi, dứt khoát lừa gạt nói: "Có một vụ mua bán lớn giới thiệu cho ngươi, có làm hay không?"

"Mua bán lớn?" Con chuột nghe vậy lập tức hứng thú: "Mua bán lớn cái gì? Có lớn đến đâu, kết tiền nhanh không?"

"Đương nhiên, không phải ta có thể giới thiệu cho ngươi một cuộc sống tốt sao?" Ta cố ý nói ra mười phần tự tin.

Con chuột vội vàng cười nói: "Vậy thì tốt quá, gần đây ta đang rất căng thẳng. buôn bán thế nào, làm thế nào đây?"

"Trong máy truyền tin nói không rõ ràng, như vầy đi, ta cho ngươi địa chỉ, ngươi tới nơi này nói chuyện cùng ta." Ta nói cho hắn biết địa chỉ của một gian trà lâu, để cho hắn một giờ sau tới đó tìm ta.

Miệng chuột đáp ứng.

Kết quả là khi ta nhàn nhã đi tới quán trà, tiểu tử này vậy mà đang chờ ta, xem ra túi tiền đã thật căng, vì tiền cũng bắt đầu liều mạng.

Ta cười với hắn một tiếng, dẫn hắn đi lên phòng trên lầu hai.

Chuột bất an quan sát bốn phía: "Nơi này phải tốn không ít tiền mới được uống ở đây sao?"

"Yên tâm đi, ta mời khách." Ta hào phóng cho chuột ngồi xuống, châm một bình Bích Loa Xuân, lại gọi chút trà bánh. Chuột xem ta ánh mắt càng sáng hơn: "Chàng trai, lần trước đi vội vàng, cũng chưa kịp hỏi kỹ, chàng ở đâu giỏi lắm?"

Đây là muốn hỏi thăm nhà của mình. Vì kinh sợ hắn, ta cũng không giấu giếm, chỉ vào một con đường không xa trước mặt: "Nhìn thấy con phố kia không? Cả con phố đều là chỗ làm ăn của ta..."

Chuột Yên sững sờ, sau đó cười ha ha: "Này, nếu ngài không chịu nói thật, ta cũng không thể làm gì ngài, nhưng ngài cũng đừng tin bịa đặt! Ngài có biết con đường kia là buôn bán của ai không? Ta nói cho ngài một tiếng, miễn cho ngài sau này đi ra ngoài chém gió lung tung, chủ nhân con phố kia là Trương Cửu Lân, trong vòng cổ quái của võ hán đó là nhân vật khiêng cái nắm tay, ngài có phải trước khi thổi hay không cũng phải hỏi thăm chút a!"

Ta dứt khoát lấy chiêm thù từ trong ví tiền ra ném lên bàn: "Mở con mắt chuột của ngươi ra mà xem cho kỹ, lão tử chính là Trương Cửu Lân!"

Con chuột hoài nghi tiếp nhận bệnh ký nhìn hai lần, nhất thời vẻ mặt kinh dị, khiếp sợ há hốc mồm: " Trương đại chưởng quỹ, thật sự là ngài! Đây thật đúng là nước lớn cuốn trôi miếu Long Vương, cả nhà không người một nhà."

"Phì! Ai cùng người một nhà với ngươi, đừng có lôi kéo quan hệ với ta." Ta lườm hắn một cái: "Lần này gọi ngươi tới, là có chuyện muốn hỏi ngươi, nếu ngươi có thể giúp được ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi!"

"Thật sao?" Tên chuột nhắt mày chuột đưa mắt nhìn lại: "Có việc gì ngài nói, chắc chắn ta sẽ ném đầu cho ngài, không làm Nam Sơn quay đầu lại!"

Lời này sao nghe quen quen thế, trái lại giống hệt Lý Ma Tử.

Vừa vặn trà điểm đưa lên, ta cho chuột ăn hai khối, lúc này mới nói rõ dụng ý lần này: "Con còn nhớ nhiệm vụ Trần Bá Kính Lão Viện giao cho con chứ? Con cẩn thận hồi tưởng lại cho ta, từ lúc hắn viết phiền hai người gặp mặt, tốt nhất là kể cẩn thận cho ta biết."

Con chuột khó hiểu gãi gãi đầu: "Trương đại chưởng quỹ, lão nhân kia sao lại đắc tội với ngươi? Vì sao ngươi cứ không để ý chuyện của hắn."

Địa điểm chôn thây thứ nhất nghìn ba trăm ba mươi ba (chương hơn)

Loại người như chuột này là điển hình cho việc chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, nếu như không hù dọa hắn một chút, hắn nhất định sẽ không thành thật.

Ta nghiêm trang nhìn chằm chằm hắn: "Còn nhớ thanh Hàng Ma Xử mà Trần bá bảo ngươi tìm về không? Vật kia là âm vật không hơn không kém, ngươi đi không bao lâu Trần bá liền dùng Hàng Ma Xử tự sát, hiện tại Hàng Ma Xử lại tìm tới con gái bà ta, tất cả những người có liên quan tới vật đó đều chết oan chết uổng, là ngươi bảo vật kia thoát khỏi mồ hôi, ngươi nói nó có thể tha cho ngươi không?"

Con chuột sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt: "Chuyện này với ta không liên quan gì! Ta hoàn toàn làm theo lời lão già kia, những chuyện khác ta không biết gì cả."

"Bây giờ nói những lời này có ích gì?" Sau khí bức, tiếp theo nên là dụ dỗ, ta vỗ bả vai chuột: "Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì? Chuyên nghiệp của ta chính là giải quyết âm vật, hơn nữa cho dù hàng ma xử muốn tới., Cũng sẽ tìm con gái của Trần bá. Ngươi biết nó định làm gì không? Công ty quảng cáo lớn nhất là cô ta mở, cô ta sai người tới tìm ta, chỉ cần ta có thể giúp cô ta giải quyết xong phiền toái này, liền cho ta con số này!" Ta tiện tay khoa tay trước mặt con chuột, nhìn con chuột một cái, sửng sốt: "Đậu xanh, nhiều như vậy?"

Ta nhìn chuột chen chúc: "Nếu ngươi có thể giúp được ta, ta chia ngươi một thành!"

"Thật sao?" Trong con mắt con chuột này hầu như có thể phóng ra laser, hắn cảm động rơi nước mắt nhào tới trước người của ta: "Trương đại chưởng quỹ, về sau cái mạng này của ta chính là của ngươi..."

Ta muốn mạng ngươi làm cái gì? Một Lý Ma Tử đã đủ khiến ta phiền rồi, có thêm một người nữa tới ngươi, còn muốn ta sống nữa hay không?

Nhưng bây giờ chuột yêu là mấu chốt giải quyết vấn đề, ta chỉ có thể nhẫn nại gật đầu: "Được rồi, ngươi tranh thủ thời gian ngồi xuống bình tĩnh, sau đó nói rõ ràng từ đầu đến cuối, không được để lại chút chi tiết nào."

Con chuột ừ một tiếng, vừa uống Bích Loa Xuân, vừa nhớ lại: "Ta nhớ rất rõ ràng, lúc lão nhân đó tới báo ta là buổi chiều, lúc ấy người giục nợ mới vừa đi, ta đang lo làm sao ứng phó được, ông lão điện võng thì đi vào. Lúc đó ta còn tưởng rằng đây là ông trời giúp ta, nghĩ cũng không nghĩ tới liền đáp ứng, thậm chí ngay cả ông ấy bảo ta làm chuyện gì cũng không hỏi kỹ."

"Lúc đó lão đầu nói chuyện cũng có chút không rõ ràng lắm, trong máy truyền tin cũng không có nói cụ thể, chính là muốn ủy thác ta hỗ trợ tìm một thi thể, sau đó từ trên thi thể cầm về một vật. Lúc ấy ta bị người thúc đẩy nợ thật sự hung ác, thật sự không có biện pháp nào làm được., Không thể làm gì khác hơn là đáp ứng. Lão đầu liền nói cho ta biết địa chỉ kính lão viện, để ta tranh thủ thời gian đi qua một chuyến. Ngữ khí của lão thập phần cấp bách, chuyện này đối với lão mà nói tựa hồ rất sốt ruột, ta nghĩ càng sốt ruột càng tốt càng nâng giá, liền đáp ứng lão nhị ngày thứ hai đi Kính lão viện gặp mặt lão"

"Sau đó thì sao?" Ta nghiêm túc lắng nghe, muốn từ trong lời của hắn tìm được một số tin tức hữu dụng với ta.

Con chuột tiếp tục nói: "Ngày hôm sau ta đúng hẹn đi Kính lão viện gặp lão đầu, lão đầu cho bốn năm địa chỉ, nói thi thể rất có thể chôn ở mấy nơi này, xem ra chính hắn cũng không xác định. Ta thuận miệng nói ra giá tiền..., Hắn thế mà lại không hề nghĩ ngợi đồng ý. Lúc ấy ta cực kỳ bất ngờ, ai mua đồ mà không nói giá? Sớm biết lão đầu này dễ nói chuyện như vậy, ta nên nâng giá lên cao hơn một chút. Ta hối hận hay đau lòng nhận lấy địa chỉ lão đầu cho, sau đó nhanh chóng rời khỏi Kính Lão Viện. Trước khi đi lão nhân đặc biệt dặn dò ta phải nhanh chóng dặn dò, thời gian dành cho lão không còn nhiều lắm..."

Xem ra Trần bá đã biết đại nạn của mình buông xuống, cho nên muốn trước khi mình chết hoàn thành chuyện này. Nếu tác dụng giam hồn đinh là phong ấn ác quỷ, như vậy dụng ý của lão rõ ràng bất quá, lão muốn phóng thích linh hồn tiểu nhi nữ của mình, để nàng có thể tự do tự tại, thậm chí chuyển thế đầu thai.

Chuyện này có ý nghĩa rất quan trọng đối với hắn, cũng khiến hắn không tiếc bất cứ giá nào, cho nên chỉ cần trong phạm vi khả năng của bản thân, hắn đều đồng ý yêu cầu của chuột!

"Địa chỉ lão đầu cho ta là đặc biệt kỳ quái, có hai nơi đã phát triển thành khu nhà trọ nhỏ, còn lại mấy chỗ không phải ở ngoại thành thì chính là ở vùng hoang dã, ta không vào được khu nhỏ cao cấp, nhưng vùng hoang vu thì mặc cho ta đi ngang. Ta đào hai nơi cũng không tìm được cái gì cả., Trong lòng còn đang suy nghĩ xem lão nhân kia có phải là già ngốc hay không, dùng ta chơi đùa hay không? Bất quá lúc ấy người giục nợ điều khiển cực kỳ gấp gáp, ta chỉ có thể đánh cuộc một phen, cắn răng đào xuống, kết quả thật là ngay địa chỉ cuối cùng đào được thi thể. Trên địa đồ chỗ rách nát kia cũng không có biểu hiện gì., Đặc biệt cơ mật, chỉ riêng tìm vị trí đã tốn ba bốn ngày thời gian của ta. Khối trước kia hẳn là một cái hồ, bất quá đã khô cạn, ta đào được thi thể ngay dưới một cây đại thụ bên hồ." Con chuột nói xong, chớp chớp đôi mắt: "Cứ như vậy nhiều, còn lại ngươi đều biết."

Ta ừ một tiếng: "Trần bá kia có nói cho ngươi hay không, tại sao nó lại tìm cỗ thi thể kia?"

"Không có!" Con chuột mười phần quả quyết đáp: "Hắn không nói, ta cũng sẽ không hỏi. Ngươi nghĩ xem, trong này nói không chừng có vụ khác, nếu là tử vong bình thường, sao không đem thi thể chôn đến công mộ, làm sao lại tùy tiện tìm chỗ chôn? Ta làm gì không phải giết người, loại chuyện này có thể trốn xa liền trốn đi."

"Nếu để cho ngươi đi một lần nữa, ngươi còn có thể tìm ra chỗ đó không?"

Nghe ta hỏi như vậy, chuột mập trợn tròn mắt: "A, ngươi còn muốn đi à?"

"Đánh rắn bảy tấc, không tìm được thi thể sao có thể giải quyết được vấn đề? Uổng công ngươi còn nói theo chuột đất lăn lộn vài năm, xem cái đức hạnh này của ngươi, cũng không học được bản lĩnh thật sự gì." Ta khinh bỉ trừng mắt nhìn hắn một cái.

Con chuột xấu hổ cười khà khà không ngừng: "Bản lĩnh nhỏ nhoi đó của ta làm sao lọt vào mắt ngài được. Chỗ đó tuy khó tìm nhưng chắc chắn ta có thể tìm được, nếu ngài muốn đi, ta liền dẫn đường cho ngài."

Ta hết sức hài lòng với thái độ của hắn, lại hỏi một ít vấn đề liên quan tới hắn và Trần bá trao đổi, bất đắc dĩ Trần bá lúc ấy đã bị bệnh nặng, nói cũng không lưu loát, nói chuyện với chuột cũng có hạn, càng khỏi bàn tới manh mối có giá trị.

Ta chỉ có thể từ bỏ, để lại TV rồi rời khỏi trà lâu.

Cỗ thi thể kia là muội muội của Trần Băng Thanh, vì sao vô duyên vô cớ mất tích? Là ai đem thi thể đến địa điểm chôn thây giấu? Là ai đem Hàng Ma Xử hòa thượng Du Phương lưu lại cắm ở trên thiên linh cái của nàng? Trần Băng Thanh nói muội muội nàng bị dìm trong nước mà chết, trong này có thể có cái gì văn chương hay không? Trần bá tại sao phải tại sau khi có được hàng ma xử tự sát?

Bí ẩn từng cái nối tiếp nhau, ta cảm thấy sự kiện âm vật lần này tương đối khó giải quyết. Bất quá đây cũng phi thường có tính khiêu chiến, kích thích rất lớn đến hứng thú của ta.

Trần bá chết là cái mấu chốt, xem ra ta cần phải hiểu rõ một chút thói quen sinh hoạt của ông ta trong quá khứ, xem xem trong đó có bí mật gì không muốn người biết hay không.

Sau khi về đến nhà, Doãn Tân Nguyệt đang phơi nắng trong sân. Ta đi tới hỏi cô: "Gần đây chuyện yêu tâm xã đoàn không hoạt động sao?"

Thoáng một nghìn ba bốn, nghi vân tầng tầng lớp lớp.

Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc nhìn ta: "Không phải ngươi không thích tham gia hoạt động sao? Lần trước gọi ngươi dậy mà ngươi còn không thích, sao bây giờ lại chủ động như vậy?"

"Ta nghiêm túc suy nghĩ một chút, loại này tích âm đức quả thực là một quyển vạn lợi, hẳn là trường kỳ làm, lâu dài!" Ta vô cùng chân thành nói.

Doãn Tân Nguyệt cười ngọt ngào: "Lần trước sau khi Trần bá qua đời, các đoàn viên đều bị đả kích lớn, gần đây căn bản không được hoạt động theo, trưởng lão béo tròn tổ chức hai lần nhưng vẫn không có kết quả, ta thấy chắc phải mời người đó đến mới có tác dụng."

Trong lòng ta thầm tính toán, lòng tự có dự tính nói với Doãn Tân Nguyệt: "Ngươi đi liên hệ với Đoàn trưởng béo, chỉ nói chuyện lội kịch để ta nghĩ cách!"

Doãn Tân Nguyệt nghi ngờ hỏi: "Ngươi quen biết người đàn trúc sao? Sao ta còn chưa từng nghe ngươi nhắc tới, ngươi không nên nói đùa lung tung, đáp ứng chuyện của người khác lại không làm được, vậy thì là nói dối rồi!"

" chồng ngươi là người như vậy sao?" Ta vẫy vẫy tay với ông ta, vội vàng chạy vào trong phòng gọi tin cho Lý Ma Tử. Gia hỏa này gần đây cực kỳ tiêu dao, lại mang theo đàn Hạ Cầm đến bờ biển nghỉ phép, ăn hình bóng., Hạnh phúc đến không cần không cần, nhận lấy điện thoại của ta hắn thế mà còn có chút khó chịu: "Tiểu ca, ngươi có thể đừng làm loại chuyện thiếu đạo đức này được không? Ta đang muốn cùng Hạ Cầm đi bơi với ngươi đấy! Ngươi không biết đâu, dáng người Hạ Cầm quả thực hoàn mỹ đến phát nổ, bộ dáng nàng mặc bikini rất đẹp..."

Ta trực tiếp ngắt lời hắn: "Lý Ma Tử, ta có việc mời ngươi hỗ trợ, ngươi quan hệ rộng hơn ta, người không quen biết truyền bá, giới thiệu cho ta một vị."

"Mịa! Ngươi coi ta là Tôn Ngộ Không, thần tiên ở đường nào mà cũng nhận biết được?" Lý Ma Tử không khách khí cự tuyệt ta.

Ta hừ một tiếng: "Ta hỏi lại lần nữa, có biết không? Nếu ngươi dám nói chữ không, ta lập tức vọt tới nhà ngươi đốt cháy nhà ngươi. Chờ khi ngươi nghỉ phép trở về thấy một vùng phế tích, hi vọng ngươi còn có thể cười giống như hai mươi hai, vui vẻ như vậy."

"Xem như ngươi lợi hại!" Lý Ma Tử nghiến răng nghiến lợi mắng: "Chờ đó, ta lật thông tin."

"Vô độc, không trượng phu!" Nói xong câu đó, ta dương dương đắc ý quay máy truyền tin.

Năm phút sau, Lý Ma Tử phát máy truyền tin thông tin qua đây. Ta cũng không khách khí, trực tiếp đánh tới cửa tự báo gia môn, sau đó nhờ hắn nói: "Kỳ thật chỉ là đi ngang qua, ngươi phái một phóng viên tới là được, máy chụp hình mở ra không được cũng không sao, càng không cần phát lan truyền truyền truyền âm thanh. Tựa như ta nợ ngươi ân tình, sau này có chuyện ta quyết không chối từ."

Vốn còn có chút do dự, sau khi nghe xong, lập tức đồng ý. Dù sao Trương Cửu Lân ta cũng là một người vô cùng khó có được.

Sáng sớm ngày hôm sau, do có ký giả gia nhập, đoàn viên ái tâm xã hội thậm chí còn tăng gấp đôi so với lần trước. Toàn bộ đại bác của đại bác nhìn như vô tâm nhưng cũng cố ý đi đến trước máy chụp ảnh lộ diện, đuổi theo bài phỏng vấn yêu thích sau mông của phóng viên.

Đợi sau khi bọn ta thuận lợi đến Kính Lão Viện, sự bi thương mà Trần bá qua đời đã hòa tan rất nhiều, thậm chí ta cảm thấy ông lão này đã quên mất người từng sinh sống chung với bọn họ một thời gian.

Doãn Tân Nguyệt có chút khó hiểu hỏi: "Vì sao lại như vậy? Một mình chết trước mặt bọn họ, sao bọn họ lại thờ ơ như vậy?"

"Vì đã già, bằng hữu bên cạnh bọn họ đều đã dần dần chết đi, không còn thấy lạ nữa." Ta nhìn cảnh trí bốn phía, có chút cảm khái nói: "Nơi này là Kính Lão Viện, những người sinh sống ở đây đều là những người quanh quẩn bên bờ sinh tử..."

Doãn Tân Nguyệt thở dài, xoay người đi theo đoàn viên.

Ta thì nhân cơ hội hướng các lão nhân nghe ngóng chuyện của Trần bá, khác với dự đoán của ta, các lão nhân khi nhắc tới Trần bá, trên cơ bản đều là một hỏi ba không biết, thậm chí rất nhiều người cũng không biết hắn là họ Trần. Điều này làm cho ta vô cùng thất vọng, ngay một giây trước khi ta quyết định từ bỏ, một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai: "Ngươi hỏi thăm chuyện của Trần bá làm gì?"

Mình quay đầu nhìn lại, không ngờ lại là bà lão lần trước dọa mình nhảy dựng.

Tuy chỉ vài ngày không thấy, nhưng khí sắc của nàng lại càng thêm tệ, làn da giống như một bức tường nước bùn gập ghềnh, cả người giống như thây khô đáng sợ. Ta không tự kìm hãm được lui về phía sau một bước: "Không làm cái gì."

Bà lão lại ưỡn eo cười quỷ dị với ta, nói: "Ngươi đi theo ta."

Ta tưởng rằng nàng biết Trần bá bí mật gì đó, nhắm mắt đi theo, bà lão lại dẫn ta tới một góc tối bí ẩn, đè thấp giọng nói với ta: "Trần bá là bị con gái và con rể người ta hại chết, ta tận mắt nhìn thấy."

Trần bá rõ ràng là tự sát mà chết, hơn nữa lúc ấy con gái và con rể ông ta đều không có ở đó, bà lão làm sao có thể tận mắt nhìn thấy chứ? Ta hồ nghi nhìn bà ta, bà lão lại giận dữ nói: "Chẳng lẽ ngươi không tin ta? Những con cái này đều là nghiệt nợ, tới đòi mạng với ngươi."

Ta cảm thấy, rõ ràng đầu óc bà lão này có vấn đề.

Vừa lúc có hai nhân viên chạy nhanh tới: "Bà bà, sao bà lại đi ra? Chẳng phải thầy thuốc muốn bà nằm trên giường nghỉ ngơi à? Mau về phòng đi, đến thời gian uống thuốc rồi."

Lão thái bà vốn vẻ mặt quật cường nghe được chữ Dược, lập tức trở nên như một đứa trẻ, giãy dụa muốn chạy nhưng vẫn bị nhân viên đưa đi.

Người của Kính Lão Viện căn bản không ai quan tâm Trần bá, chuyện của hắn cũng không biết, kế tiếp ta nên làm gì bây giờ?

Ta nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên nghĩ đến Viện trưởng. Nàng nếu đã làm việc ở Kính Lão Viện, ứng phó với những lão nhân này như là đã chỉ chưởng, nhưng nàng có tin tưởng ta không? Nói thật cho ta biết tất cả điều ta muốn biết được sao? Ta do dự nên nói như thế nào, vừa ngẩng đầu thì thấy mâm béo cười híp mắt đi qua không xa.

Ánh mắt ta nhất thời sáng ngời, bước nhanh đuổi theo. Có lẽ là vì ta giải quyết vấn đề ống bành, thái độ đoàn trưởng béo đối với ta vô cùng thân thiết, sau khi nghe được chuyện ta muốn hướng viện trưởng hỏi thăm Trần bá, nàng khó hiểu hỏi: "Ngươi và Trần bá chỉ là duyên gặp một lần, sao lại quan tâm đến chuyện của ông ấy như vậy?"

Ta suy nghĩ một chút, tùy tiện bịa một cái cớ nghe có thể tin tưởng: "Có lẽ là chuyện hôm đó quá chấn động, ta vẫn không quên hình ảnh lúc ấy, gần đây ta vẫn luôn luôn làm ác mộng, mỗi đêm đều mơ thấy Trần bá, ta muốn hướng viện trưởng hiểu rõ một chút, sau đó làm cho hắn một hồi pháp sự."

Đoàn trưởng mập mạp quả nhiên không hoài nghi: "Là như vậy à, vậy ta dẫn ngươi đi. Ta và viện trưởng là bạn cũ, vốn những chuyện này liên quan đến các gia đình, là không thể tùy tiện nói ra, nhưng có ta ở đây, nàng sẽ không giấu diếm."

Ta ngay cả vội vàng nói cảm ơn, đi theo đoàn trưởng béo tiến vào văn phòng viện trưởng.

Cô đang vội xem văn kiện, thấy ta và Đoàn trưởng béo tiến vào cười đứng dậy: "Sao vậy? Có chuyện gì cần tìm ta sao?"

Đoàn trưởng mập mạp thay ta nói rõ ý đồ, vẻ mặt khó xử của viện trưởng, nhìn ánh mắt ta tràn đầy đồng cảm: "Một mực gặp ác mộng sao? Chuyện này kỳ thật cũng là trách nhiệm của Kính Lão Viện chúng ta, chiếu cố lão nhân không chu toàn. Thật ra ta đối với

Trần bá hiểu biết cũng không quá nhiều, ông rất ít chủ động nói chuyện với người khác, cho dù ta đi tìm ông ấy tán gẫu với ông ấy, thì cũng coi như ta đi tìm ông ấy nói chuyện phiếm., Hắn cũng rất ít tiếp lời. Ta tiếp xúc với con gái hắn tương đối nhiều, nhưng ta cũng nhìn ra được, cảm tình của cha con bọn họ cũng không phải quá tốt. Đến sinh hoạt kính lão viện, cũng là Trần bá tự mình kiên trì, con rể của hắn căn bản không đồng ý, ta xem dáng vẻ Trần Bá... Hình như là muốn thoát khỏi nữ nhi này."

"Mỗi lần hắn nhìn thấy nữ nhi đều sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, căn bản không muốn ở cùng một chỗ với nữ nhi. Đúng rồi, có một lần nữ nhi của nàng mua quần áo mới tới thăm hắn, vốn định giúp hắn thử quần áo, nhưng Trần bá vừa nhìn thấy hắn và nữ nhi liền thất kinh kêu to lên, còn nói nữ nhi của ông ta muốn giết mình..."

Chương một ngàn ba bốn năm, Công Tôn Lệ Lệ, một nghìn ba bốn....

Ta vừa nghe, vừa nghiêm túc gật gật đầu.

Viện trưởng lại không quá để tâm đến: "Thật ra sao có thể chứ, con gái của Trần bá vô cùng hiếu thuận với ông ấy, mỗi lần Trần bá nói những lời khó nghe, bà ấy cũng sẽ không để trong lòng. Trần bá lớn tuổi rồi, chung quy thích suy nghĩ lung tung, cùng con gái ruột của mình đều sinh ra phân..."

Ta suy nghĩ một chút, hướng Viện trưởng hỏi: "Trần bá thật ra có hai con gái, ngài có biết chuyện này không?"

Viện trưởng vô cùng bất ngờ: "Vậy sao? Chuyện này ta hoàn toàn không biết, là ai nói với ngươi? Ta chỉ gặp một đứa con gái của Trần bá, xưa nay chưa từng thấy một đứa khác tới thăm nó."

Đương nhiên ta không phải tới thăm, con gái nhỏ của Trần bá đã chết rất nhiều năm rồi.

Ta giả bộ buồn rầu: "Là Trần bá nói với ta, ông ấy ở trong mơ vẫn luôn dây dưa với ta..."

"A?" Viện trưởng phát ra một tiếng kinh hô: "Làm sao bây giờ? Ta biết làm sao bây giờ nhiều như thế này, lão nhân Kính Lão Viện quá nhiều, người đã nhiều tuổi, mỗi người đều giống như trẻ con thiếu yêu, mỗi ngày đều ầm ĩ muốn ta quan tâm. Trần bá lại hết sức mâu thuẫn với ta, cho nên ta cũng chưa từng trò chuyện với ông ấy."

Không đợi ta hỏi, đoàn trưởng béo đã giành nói: "Vậy có quan hệ khá tốt với Trần bá không? Ngươi mau mau suy nghĩ một chút, người trẻ tuổi này là trụ cột trung lưu của yêu tâm xã hội chúng ta, giúp ta rất bận rộn, ta chuẩn bị đề bạt hắn làm phó đoàn trưởng đấy, cũng không thể xảy ra chuyện này."

Phó đoàn trưởng? Hay là thôi đi.

Trong lòng thầm nghĩ.

Viện trưởng cau mày suy nghĩ một hồi lâu: "Từ khi Trần bá tiến vào Kính Lão Viện, vẫn luôn độc lai độc vãng, ngoại trừ con gái của ông ta và con rể ra thì chưa từng thấy ai khác tới thăm hỏi, không có thân thích cũng không có bằng hữu, ta đã rất lâu rồi. Nếu nói là quan hệ tương đối tốt thì..." Nàng suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên vỗ tay kêu lên: "Ta nhớ ra rồi, không có bằng hữu., Có một đại học sinh nghĩa công, là nữ sinh đáng yêu, rất nhiệt tình, đối với Trần bá vô cùng chiếu cố, Trần bá cũng không giống như mọi người, thỉnh thoảng tâm tình tốt sẽ nói vài lời với nàng."

Nghĩa công?

Trong đầu ta lập tức hồi tưởng lại lúc Trần bá qua đời trên xe ngựa Đại Ba, ngồi ở hàng cuối cùng một nữ học sinh vẫn đang nức nở khóc, nàng là vì Trần bá qua đời thật lòng mà đau khổ thương tâm, chẳng lẽ nghĩa công kia chính là nàng?

"Có cách nào liên hệ nghĩa công kia không?" Ta nôn nóng hỏi.

"Không có." Viện trưởng khó xử lắc đầu: "Bọn họ là một xã hội của đại học, thời điểm nghỉ ngơi sẽ đến giúp đỡ, là một đám người trẻ tuổi rất tốt."

Khuôn mặt ta thất vọng, viện trưởng lại nói với ta: "Ta biết trường học của bọn họ, ngươi đi học viện tìm nàng, khẳng định có người biết!"

Ta vội vàng cảm ơn, viện trưởng viết tên và địa chỉ đại học xuống cho ta. Thu hoạch lần này khá phong phú, cuối cùng cũng không uổng phí ta mời đến truyền kịch.

Ta chưa đợi hoạt động của ái tâm xã hội kết thúc đã chuẩn bị rời đi, Doãn Tân Nguyệt có chút lo lắng kéo ta lại: "Cửu Lân, rốt cuộc ngươi bị sao vậy? Ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì, yên tâm đi, chồng của ngươi chưa từng trải qua chuyện gì." Ta an ủi ôm nàng, nhìn nàng yên lòng, lúc này mới bước nhanh từ Kính lão viện rời đi, thẳng đến đại học mà đi.

Vào giáo môn đại học, ta tìm người hỏi thăm một chút sân trường có nơi nào yêu thích xã hội hay không, sẽ đi cái loại mà Kính Lão viện hiến lộc tâm tình, một nữ sinh chỉ phương hướng cho ta: "Phòng hoạt động đều ở trong học lâu giáo thứ ba, ngươi đi xem đi."

Ta cảm ơn nàng, bước nhanh mà đi.

Ta ở lầu hai của học lâu tầng ba tìm được cái gọi là yêu tâm xã đoàn, đoàn trưởng giao tiếp ta đang chiêu đãi ta. Sau khi nghe được mục đích đến của ta, đoàn trưởng thẳng thắn nói: "Cô gái mà ngươi muốn tìm tên là Tôn Lệ, nàng ta đích xác có quan hệ rất tốt với Trần bá. Nhưng cũng chính vì thế, sau khi Trần bá qua đời nàng rất khó khăn, nàng vẫn luôn không có đi ra khỏi bóng tối. Gần đây thân thể rất khó chịu, còn đang trong phòng ngủ nghỉ ngơi."

"Ta có thể gặp nàng một lần không?" Ta hỏi đoàn trưởng.

Đoàn trưởng có chút khó xử, nhưng vẫn nên đồng ý liên hệ với ta một chút, bà đả thông điện thoại Tôn Lệ, nói rõ ý đồ đến của ta xong, Tôn Lệ Đồng ý đi phòng ốc trong sân trường gặp mặt ta.

Đoàn trưởng đưa ta đến ốc sên, đến khi Tôn Lệ Lai mới tạm biệt chúng ta. Tôn Lệ có vẻ thập phần tiều tụy, sắc mặt tái nhợt ngồi trên ghế nhìn ta: "Ngươi là đến tìm ta vì chuyện của Trần bá bá sao?"

Ta gật gật đầu.

"Hắn làm sao vậy?" Tôn Lệ Lệ có chút không hiểu nhìn ta.

Ta nói: "Ngày Trần bá qua đời ta cũng ở đây, ta vẫn luôn có chút nghi ngờ không nghĩ ra. Trước đó ông ta chịu đủ đau bệnh lại một mực kiên trì, vì sao lại bỗng nhiên tự sát? Ngươi chẳng lẽ không cảm thấy kỳ quái sao?"

Tôn Lệ mở to hai mắt nhìn: "Ngươi... Ngươi hoài nghi Trần bá là bị người ta sát hại?"

"Ta chỉ là có mấy chỗ không nghĩ ra, cho nên đến hỏi ngươi một chút chuyện của Trần bá."

"Ngươi là ai? mật thám nhà riêng à?" Tôn Lệ cảnh giác nhìn ta.

"Gần như vậy." Ta thuận miệng ứng phó một chút: "Ngươi quan tâm Trần bá như vậy, cũng không hy vọng hắn chết không minh bạch nhỉ?"

Tôn Lệ đau lòng gật đầu, vành mắt cũng đỏ lên: "Trần bá bá mặc dù rất lạnh lùng đối với người khác, nhưng kỳ thật lão là một người rất tốt. Ta nhớ rõ lần đầu tiên theo xã hội đi Kính Lão Viện kính yêu tâm, không chú ý tới chậu hoa bày trên bệ cửa sổ lầu hai, thiếu chút nữa bị nện đến., Chính là Trần bá bá cứu ta. Lúc ấy ánh mắt ông ấy nhìn ta phi thường kỳ quái, giống như là đang xem một người thân đã mất nhiều năm. Sau đó dưới sự truy hỏi của ta mới biết được, thì ra ông còn có một đứa con gái nhỏ, đáng tiếc bởi vì ngoài ý muốn qua đời, lúc ấy cũng giống như ta..."

Ta khẽ gật đầu.

Tôn Lệ Lệ tiếp tục nói: "Trần bá bá không phải rất thích nói chuyện, mỗi lần đều là ta chủ động tìm nó nói chuyện phiếm, lúc nó có hứng thú mới có thể nói vài câu. Lúc còn trẻ tuổi Trần bá rất thích câu cá, luôn mang theo hai đứa con gái đi câu cá, ở cạnh một cái hồ ở ngoại ô., Có lúc câu cá chính là cả một ngày. Hắn nói hắn quá khứ khi sinh hai con gái qua đời, từ lúc đó hắn đã gánh vác trách nhiệm của mẫu thân, một mực đem hai con gái nuôi lớn. Đại nữ nhi ôn nhu tri kỷ, tiểu nữ nhi hoạt bát đáng yêu, đều là bảo bối tâm đầu của hắn., Thậm chí ông ta còn chưa từng kết hôn với hai con gái." Bà ta vừa nói vừa móc túi, lấy ra một bức thiếp từ bên trong: "Đây là Trần bá bá tặng cho cháu, nghe nói người chụp ảnh là hai con gái của ông ta, cháu xem nụ cười của ông ta vui vẻ bao nhiêu."

Ta nhận ảnh nhìn một chút, chỉ thấy Trần bá thời trung niên dựng thẳng một ngón tay cái ngồi dưới gốc cây mát mẻ, một tay khác mang theo một con cá phi thường lớn, hiển nhiên là thu hoạch tương đối khá.

Mà dưới mặt đất trước người hắn đặt hai thân ảnh xinh đẹp sánh vai đứng thẳng, mặc dù không có ra khỏi gương, nhưng từ trong ánh mắt tràn đầy ý cười của Trần bá nhìn ra được, hai nữ nhi không biết nói gì ghẹo, chọc cho hắn vô cùng vui vẻ.

Rõ ràng là một nhà thân mật với Vô Gian, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể làm cho những chuyện phía sau trở nên không thể tưởng tượng được?

Quỷ ảnh biệt thự số một nghìn ba bốn sáu (Thêm)

Tôn Lệ cẩn thận thu lại bức ảnh, lộ ra vẻ vô cùng yêu quý: "Đây là việc ta đã năn nỉ Trần bá bá rất lâu mới tặng cho ta, cũng là kỷ niệm duy nhất của ta."

Trong đầu ta tràn đầy hồ nước sau lưng Trần bá nổi lên tia sáng chói mắt, bỗng nhiên nghĩ tới lời nói với ta trước đó của chuột yêu.

Hắn nói địa điểm chôn xác trước đây có thể là một hồ nước, nhưng sau đó khô cạn, lẽ nào chính là nơi đó?

Nghĩ đến đây, ta vội vàng hướng Tôn Lệ Lệ Lệ hỏi: "Trong quá trình ngươi tiếp xúc cùng Trần bá, còn nghe ông ấy nhắc tới chuyện khiến trí nhớ ngươi vẫn còn mới sao? Bao gồm nữ nhi, con rể hoặc là tiểu nữ nhi đã qua đời của bà ta."

"Không có." Tôn Lệ Lệ rất khẳng định lắc đầu: "Trần bá và con rể hắn quan hệ rất tệ, mỗi lần bọn họ đến, Trần bá đều có vẻ đặc biệt kinh hoảng. Nếu nhắc tới tiểu nữ nhi lời nói, Trần bá bá sẽ vô cùng khổ sở thương tâm., Ta thật sự không dám đề cập những đề tài này với hắn. Nếu như nói chuyện khiến cho ta nhớ lại vẫn còn mới..." Tôn Lệ Lệ cẩn thận hồi tưởng nửa ngày, bỗng nhiên nói với ta: "Đúng rồi, trong đoạn thời gian Trần bá tê liệt liệt giường kia, có một lần ta bị đốt cháy cao, lúc ta chiếu cố hắn, nghe hắn một mực lặp lại những lời trái phải gì đó..."

Thay đổ trái?

Đây là có bí ẩn gì vậy?

Tôn Lệ Lệ nói: "Ta biết ngay những điều này, nếu ngươi tra được nguyên nhân cái chết của Trần bá bá, xin ngươi nhất định phải nói cho ta biết một tiếng."

Ta đã đồng ý, cáo biệt nó rời đi, trên đường về nhà ta vẫn luôn nhớ lại chuyện Trần bá và con gái nhỏ của nó.

Trần bá có một cặp con gái song sinh, nhưng con gái nhỏ trong một sự cố ngoài ý muốn lại chết chìm trong nước, về sau trong nhà vẫn luôn phát sinh chuyện lạ, ông cùng con gái lớn không chịu nổi quấy nhiễu., Đã mời hòa thượng Du Phương hỗ trợ, định dùng Khốn Hồn đinh cắm ở trên thiên linh cái của con gái nhỏ phong ấn linh hồn của nàng ta hoàn toàn. Trần bá có chút không đành lòng, cho đến khi hai con chó mình nuôi bị phân thây của con gái đã bị phân thây xong, lão mới hạ quyết tâm, thế nhưng sau khi mở nắp quan tài lại phát hiện thi thể con gái nhỏ đã không thấy đâu nữa.

Nhiều năm sau, Trần bá tìm được chuột, bỏ ra một số tiền lớn tìm được thi thể con gái nhỏ, đồng thời cũng nhổ xuống linh hồn giam cầm hồn phách của con gái.

Nhưng ở giữa này cũng có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Lúc đó trong quan tài không có thi thể con gái nhỏ, Cố Hồn Đinh đi đâu? Là ai cắm vào thi thể sau khi bị chuột lột phát hiện?

Trần bá vì sao nhất định phải nhổ xuống Cốt Hồn Đinh? Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Rốt cuộc là ai đang giấu diếm, là ai đang nói láo?

Mang theo đủ loại nghi vấn trở lại cổ điếm, ta lại thấy Vương Kha. Gã đang ngồi ở trong xe chờ ta, nhìn thấy ta trở về vội vàng xuống xe chạy tới: "Cầu xin ngươi! Mau... Mau đi trong nhà ta xem một chút đi, tiếp tục như vậy, ta và bà nội ta đều sẽ bị tra tấn chết."

"Xảy ra chuyện gì?" Ta bị dáng vẻ của Vương Kha dọa nhảy dựng.

"Tình hình của ông nội ta thật không tốt, nếu còn tiếp tục có thể sẽ xảy ra chuyện." Vương Kha Tâm nóng nảy kéo ta vào trong xe, ngay cả cơ hội phản kháng ta cũng không có, đã bị y dẫn tới biệt thự tư nhân ở trung tâm trấn.

Bầu không khí bên trong biệt thự cũng rất quỷ dị, toàn bộ rèm cửa kéo, trong phòng không có một tia sáng, tất cả đồ vật có thể phản xạ ra bóng người đều bị vải che phủ.

Vương Kha vào cửa liền khẩn trương kêu lên: "Băng Thanh! Băng Thanh ngươi ở đâu?"

Không được thê tử đáp lại khiến Vương Kha rất bất an, gã vội vàng mở đèn, phóng vào trong phòng. Ta vội vàng đuổi theo bước chân của gã, ở trong phòng tắm lầu hai phát hiện Trần Băng Thanh hôn mê nằm trên mặt đất. Sắc mặt nàng hiện ra một màu xanh cổ quái, môi tím tái, đôi mắt nhắm nghiền, cả người đã mất đi ý thức.

Vương Kha bị dọa giật mình, kinh ngạc chạy đến bên cạnh Trần Băng Thanh, một tay ôm nàng vào trong ngực: "Băng Thanh, ngươi không sao chứ?"

Ta thăm dò hơi thở của nàng, tuy rằng yếu ớt nhưng vẫn còn có hô hấp: "Không có việc gì, nàng chính là quá suy yếu, đưa nàng dìu lên giường."

Vương Kha sợ tới mức lục thần vô chủ, đương nhiên là ta nói y làm cái gì, sau khi sắp xếp Trần Băng Thanh đang hôn mê ở trên giường, ta lại bảo y kéo tất cả rèm cửa: "Càng là hoàn cảnh này càng phải nhìn thấy ánh mặt trời! Người bình thường đều ở trong căn phòng tối như mực như vậy suy nghĩ lung tung, huống chi là thời kỳ tương đối mẫn cảm như thế này của bà vợ ngươi?"

Vương Kha phải dựa theo phân phó của ta đem rèm cửa kéo ra, ánh mặt trời chói mắt rơi vào trong phòng, Trần Băng Thanh trên giường đột nhiên thét chói tai ngồi dậy: "Là nàng! Nàng đến đây! Nàng đến tìm ta!" Vương Kha vội vàng ôm nàng vào ngực: "Đừng sợ, ta ở đây, ta ở đây làm sao! Sao ngươi lại nhìn thấy nàng? Ta không phải đem tất cả những thứ có thể phản quang đều dùng vải che đi sao?"

"Vô dụng thôi, căn bản là không có tác dụng! Âm hồn của cô ấy không tiêu tán, đâu đâu cũng có cái bóng của cô ấy! Cô ấy quấn lấy ta, đời này cô ấy sẽ không bỏ qua cho ta nữa đâu." Trần Băng Thanh nắm lấy mái tóc của mình: "Lúc ăn cơm cô ấy ở trên muôi, lúc uống nước thì cô ấy ở trong chén nước, lúc rửa mặt thì cô ấy ở bên trong chậu nước... Cô ấy không chỗ nào không có, chỉ cần có chỗ của ta là... Vương Kha, ta nên làm gì bây giờ? Ta... Ta có thể hay không cũng giống như phụ thân, bị cô ấy hại chết?"

Vương Kha vội vàng an ủi gã, ta thấy không khí trước mắt không thích hợp đối thoại, liền lặng lẽ lui ra, đến phòng khách lầu một chờ gã.

Sau khi mở rèm ra toàn bộ, ta phát hiện trong phòng được quét dọn rất sạch sẽ, phong cách sửa chữa cũng vô cùng hiện đại. Một mặt trên vách tường in hình Vương Khao và Trần Băng Thanh, một hòn đảo đẹp đẽ, hai người mặc áo lụa ôm nhau cười, trên sườn trái Trần Băng Thanh còn ngửi thấy nửa cánh thiên sứ.

Sau một lát Vương Kha từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy ta nhìn chằm chằm ảnh, lập tức tiến lên nói: "Đây là cuộc du lịch mạnh mẽ sau khi kết hôn của chúng ta, bây giờ nghĩ lại, thời gian đó đại khái là ngày vui nhất."

Vương Kha mời ta ngồi xuống, hiện tại toàn bộ tâm tư của y đều ở trên người thê tử, đương nhiên không có tâm trạng chiêu đãi ta, chỉ đem toàn là nước thuần khiết trong cơ lạnh: "Xin lỗi, mời ngươi chịu trách nhiệm chút."

Ta cười không quan tâm.

Vương Khay có chút lo lắng hỏi: "Tình hình của Băng Thanh trước mắt rất không lạc quan, ta thật sự rất lo lắng cho cô ta. Rốt cuộc ngươi có cách nào giải quyết được... tiêu diệt quỷ hồn của cô dì nhỏ ta không? Cứ tiếp tục như vậy, thê tử ta có thể cũng sẽ gặp bất trắc."

"Muốn giải quyết vấn đề, nhất định phải hiểu chân tướng năm đương đại." Ta uống nước miếng, cười hỏi hắn: "Có thể mời ngươi nói cho ta biết, vì sao Trần bá đối với thê tử ngươi phản cảm dị thường? Sau khi tiểu nữ nhi gặp bất trắc rời khỏi mình, lão nhân bình thường chẳng lẽ không coi người thân duy nhất này là rơm rạ cứu mạng sao? Vì sao quan hệ giữa thê tử ngươi và nhạc phụ ngươi lại tệ dị thường đây?"

"Bởi vì..." Vương Khac suy nghĩ một chút, vẫn quyết định nói thật: "Bởi vì nhạc phụ ta luôn cảm thấy cái chết của cô dì nhỏ là thê tử của ta gây ra, thậm chí... Ông ta còn nói thê tử của ta đã giết dì nhỏ của ta."

Đệ nhất thiên thiên ba ngàn bốn bảy điều, xác chết vùng dậy.

Không đợi ta nói chuyện, Vương Kha đã nóng lòng giải thích: "Nhưng đây là chuyện không thể, đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, thật sự chỉ là ngoài ý muốn, thê tử ta sẽ không giết người."

"Rốt cuộc là sự cố thế nào?" Ta tò mò hỏi.

Vương Kha chậm rãi cúi đầu: "Là dì nhỏ của ta chết chìm trong ống tắm tắm."

Trong bồn tắm?

" Trần bá vì sao cảm thấy chuyện này có liên quan đến thê tử của ngươi?" Ta tiếp tục hỏi.

Vương Kha nhìn ta một cái, có chút trốn tránh nói: "Ta không biết, đại khái... đại khái là giận chó đánh mèo nhỉ?"

Chuyện cho tới bây giờ, hắn vẫn không chịu nói thật với ta. Ta mỉm cười, cũng không vạch trần hắn, cứ để hắn nói tiếp.

"Sau này nhạc phụ còn tìm ta nói chuyện riêng đôi lần, mỗi lần đều để ta cẩn thận thê tử, còn nói bà ấy căn bản là giả..." Vương Kha vô cùng khổ não: "Cảm xúc của ông ấy càng ngày càng tệ, thần trí càng ngày càng bất tỉnh, luôn luôn ăn nói linh tinh! Sau đó không có cách nào, thê tử mới thương lượng đưa ông ấy đi Kính Lão Viện, hi vọng cảm xúc ở nơi đó có thể chậm rãi bình phục."

Nguyên lai ban đầu Trần bá cũng không phải trầm mặc ít nói, không những không phải, hơn nữa còn đặc biệt thích nói chuyện, nhưng không ai tin ông, cho nên ông chậm rãi cái gì cũng không chịu nói.

"Vương Kha! Vương Kha ngươi ở đâu! Vương Kha!" Phía phòng ngủ lầu hai truyền đến tiếng kêu bén nhọn của Trần Băng Thanh, Vương Kha vội vàng bỏ lại ta đi lên lầu an ủi thê tử.

Ta ngồi trên ghế thấp hồi tưởng lại những gì Vương Kha nói với ta, Trần bá cảm thấy là con gái lớn tạo thành cái chết cho nên mới càng ngày càng cảnh giác với bà. Như vậy con gái nhỏ của Trần bá có quan hệ gì với con gái cả hay không?

Ta đang nghĩ, ngẩng đầu liền thấy một bóng dáng đơn bạc đang đứng trong tấm gương đối diện. Ta sợ hết hồn, thiếu chút nữa nhảy từ trên ghế dựa. Nàng đứng ở trong gương, mặc một chiếc váy trắng bẩn thỉu, tóc rối tung, nhưng khuôn mặt lại giống Trần Băng Thanh như đúc, thậm chí xinh đẹp hơn cả nàng ta, nàng ta dường như không nhìn thấy ta, một mực lắng nghe động tĩnh lầu hai, ánh mắt lộ ra đặc biệt ưu thương.

Đây chẳng lẽ chính là quỷ hồn của tiểu nữ nhi Trần bá?

Chẳng lẽ thật sự là Trần Băng Thanh hại chết muội muội của mình, cho nên nàng mới trở về trả thù tỷ tỷ?

Trong nháy mắt, gương lại biến thành bộ dáng bình thường, người bên trong cũng biến mất không thấy. Mà tiếng thét chói tai của Trần Băng Thanh lầu hai lại xé tim xé phổi, lộ ra vẻ đặc biệt thê lương.

Ta vội vàng đứng dậy chạy tới, chỉ thấy nàng trên giường điên cuồng nhảy tới nhảy lui, muốn tránh thoát trói buộc của vương Kha nhảy khỏi cửa sổ. Vương Kha nhìn thấy ta, hét lên như cầu cứu: "Mau! Mau giúp ta nghĩ cách!"

Ta chỉ có thể đóng cửa sổ kỹ trước, lại cùng Vương Kha cùng hợp lực đem Trần Băng Thanh đặt trên giường. Ta đi dưới lầu lấy chín cái bát trống, mỗi bát đều đựng đầy nước, lại lấy tinh huyết giữa ngón giữa của mình, mỗi bát nước đều nhỏ một giọt, bày ra một trận pháp đơn giản Cửu Quy.

Có lẽ do tác dụng trong lòng, trận pháp vừa mới bày xong, Trần Băng Thanh đã an tĩnh hơn không ít, nàng thở hồng hộc nằm trên gối, khóc không ra nước mắt nhìn Vương Kha: "Rốt cuộc chúng ta đã làm sai cái gì? Vì sao nàng không chịu buông tha chúng ta?"

Vương Kha an ủi nàng hồi lâu, Trần Băng Thanh mới nặng nề ngủ thiếp đi. Ta và Vương Kha Diêu thả nhẹ bước chân đi tới dưới lầu, Vương Kha lo lắng nói: "Tình huống ngươi cũng thấy rồi đấy, nếu chuyện này mà còn không được giải quyết, cuộc sống của ta và bà nội đều sẽ bị ảnh hưởng lớn."

"Yên tâm đi, ta sẽ cố gắng giúp ngươi giải quyết." Ta vỗ vỗ bả vai của hắn, có ám chỉ nói: "Điều kiện tiên quyết là ngươi đã hoàn toàn tin tưởng ta, cũng nói cho ta toàn bộ sự thực."

Vương Kha hơi sững sờ, có chút trốn tránh cúi đầu, một lát sau y mới khàn khàn nói: "Đương nhiên."

Ta cũng lười vạch trần lời nói dối của hắn, sau khi dặn dò vài câu liền rời khỏi nhà hắn. Sau khi về đến nhà, Doãn Tân Nguyệt đang lo lắng chờ ta, nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô bé bao phủ trong bóng tối mông lung, ta đột nhiên cảm thấy cực kỳ ấm áp, không chút nghĩ ngợi ôm cô vào lòng.

Doãn Tân Nguyệt kêu lên một tiếng, nhưng lạ lùng là không phản kháng.

"Ngươi không sợ ta là người xấu à?" Ta cười hỏi nàng.

"Mùi vị trên người ngươi ta quá quen thuộc." Doãn Tân Nguyệt lười phản kháng, rúc đầu vào trong ngực ta nói: "Nhưng ngươi ngàn vạn lần đừng cho rằng dùng loại biện pháp này để thoát khỏi tội của ngươi. Ngươi đi làm gì vậy, sao mà muộn vậy mới trở về?"

Ta chỉ có thể thẳng thắn mà làm, đem những chuyện này nói cho Trần bá biết. Doãn Tân Nguyệt không nói gì, chỉ tò mò hỏi: "Ngươi thật sự cho rằng tiểu nữ nhi của Trần bá đang tác quái sao?"

"Trước mắt nàng là đáng nghi nhất, hơn nữa ta quả thực nhìn thấy nàng trong gương nhà Vương Kha, ta đang muốn gặp nàng, nhưng nàng lại đột nhiên biến mất." Ta mệt mỏi thở dài: "Nhưng hai vợ chồng Vương Kha cùng Trần Băng Thanh cũng có chỗ đáng nghi, bọn họ không biết ẩn giấu bí mật gì."

"Vậy ngươi định làm thế nào?" Doãn Tân Nguyệt tò mò hỏi.

"Đương nhiên là xuống tay từ địa điểm chôn xác rồi!"

Sáng sớm hôm sau, ta gọi tới chuột, dựa theo ký ức của hắn xuất phát. Chuột tuy rằng không đáng tin cậy, cũng may trí nhớ cũng không tệ lắm. Hắn cưỡi nhẹ ngựa đã dẫn ta tới địa điểm chôn xác, đất dưới gốc cây lớn kia còn hiện ra mới, chuột chỉ vào nói: "Chính là nơi này."

Ta xem qua hoàn cảnh chung quanh, tìm kiếm một chút góc độ, quả nhiên nơi này chính là nơi trước kia Trần bá mang theo hai đứa con gái đến câu cá. Hồ nước đã cạn, cây so với trước cũng tráng kiện hơn không ít, nhưng lờ mờ vẫn có thể phân biệt được đó là bóng dáng trước kia.

Con chuột lấy xẻng sắt bắt đầu đào, bất quá hố đào càng đào sâu, cuối cùng chỉ tìm thấy một cái giường bông rách hư thối không ra hình thù gì, thi thể lại không thấy bóng dáng.

Con chuột có vẻ kỳ quái: "Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ thi thể kia sẽ chạy? Nếu không tại sao lại đột nhiên biến mất."

Bỗng nhiên ta có một ý niệm không tốt, lẽ nào cái Khốn Hồn Đinh kia căn bản không phải là phong ấn linh hồn? Mà là phong ấn thi thể kia, nếu quả thật như vậy thì rất phiền toái.

Ta ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra một chút sợi chăn bị rách. Bởi vì đã rất nhiều năm rồi, làn bông hư thối mười phần nghiêm trọng, đen sì không nhìn ra màu sắc ban đầu, chỉ là một góc của tấm chăn có in hai chữ "Y viện", nhưng cụ thể là y viện nào thì không cách nào phân biệt được.

Đây cũng coi như may mắn trong bất hạnh, cuối cùng cũng có chút thu hoạch, lúc ta và chuột chuột rời đi, hắn còn đang lải nhải nói: "Tại sao đột nhiên không thấy đâu? Rõ ràng ta chôn cất thi thể kỹ càng, chẳng lẽ là xác chuột trá?"

Trong lòng ta đang hiếu kỳ vì sao thi thể lại bị bao lấy? Chẳng lẽ chuyện năm đó có quan hệ gì với y viện?

Rốt cuộc là bệnh viện gì đây?

Ta trăm mối vẫn không có cách giải, bỗng nhiên nghĩ đến một biện pháp tốt. Ta tuy không biết Trần Bá con gái nhỏ Trần Ngọc Úy đã xảy ra chuyện gì ở bệnh viện, nhưng thân là tỷ phu của nàng, Vương Kha nhất định biết rõ.

Một khi ta quyết định sẽ đi thăm dò Vương Kha một chút!

Đệ nhất thiên ba ngàn bốn tám điều, chuyện cũ trong y viện...

Ta đến nhà của Vương Kha, so với ngày hôm qua, tình huống Trần Băng Thanh đã tốt hơn nhiều, bất quá nàng vẫn không dám ra khỏi Cửu Cửu Quy ta bày ra một trận, chỉ ngơ ngác xuất thần trên giường.

Có lẽ thông qua trận pháp này để Vương Kha Kha tin vào bản lĩnh của ta, thái độ của gã với ta thân cận hơn không ít.

Trần Băng Thanh thì vẫn giữ nguyên bộ dạng hoảng hồn: "Trận pháp này có tác dụng quá lớn, tối hôm qua muội muội ta lại tới đòi mạng, nhưng lại bị ngăn cản bên ngoài trận pháp."

"Ồ, vậy sao?" Ta ứng phó nàng một chút, cúi đầu kiểm tra một chút, lại phát hiện trận pháp một chút dao động cũng không có, điều này chứng minh căn bản không có cái gọi là lệ quỷ xuất hiện.

Cửu Cửu Quy một hồi pháp chỉ có chỗ tốt này, nếu như có lệ quỷ oan hồn xuất hiện, nó từ phương hướng nào xuất hiện, bát nước phương hướng nào sẽ bị ô nhiễm biến thành màu đen. Nhưng nước trong chín cái bát trước mắt lại hết sức trong suốt, có thể thấy được Trần Băng Thanh căn bản không có nhìn thấy lệ quỷ. Rốt cuộc là nàng đang nói láo, hay là thần kinh của nàng đã khẩn trương đến trình độ nhất định, xuất hiện ảo giác?

Trần Băng Thanh tuyên bố trận pháp có tác dụng, để ta ở nhà giúp nàng bố trí toàn bộ. Trong lòng ta không nhịn được cười lạnh, trận pháp này là cần huyết dịch mới của lão tử làm tế phẩm, lão tử có bao nhiêu máu tươi có thể chảy, trả lại cho cả nhà ngươi ngươi đều bày ra. Tuy nhiên vô luận trong lòng nghĩ như thế nào, biểu hiện bên ngoài của ta vẫn là bộ dáng sóng êm gió lặng: "Ngươi trước nghỉ ngơi một lát, ta có chút chuyện cần thương lượng với chồng ngươi một chút."

Ánh mắt Trần Băng Thanh hơi đổi, có vẻ hơi bất an, cẩn thận nhìn ta một cái: "Có chuyện gì mà ta không thể biết sao?"

Ngụ ý là muốn chúng ta trò chuyện trước mặt nàng.

Ta cười cười: "Âm khí nhà ngươi quá nặng, cần bố trí một đại trận, có vài thứ cần chuẩn bị trước, trong đó khả năng có chút tanh máu, ngươi xác định phải nghe sao?"

Trần Băng Thanh nghe ta nói như vậy, mới phất phất tay: "Vậy các ngươi xuống lầu mà nói đi."

Ta và Vương Kha Lâu, hắn nóng lòng hỏi: "Cần chuẩn bị cái gì, ngươi hiện tại nói cho ta biết đi, ta lập tức tìm người an bài."

Ta ra hiệu cho hắn ngồi xuống ghế ghế, dò hỏi: "Ta tìm được xác cô dì của cô chôn cất trên đất, tuy nhiên thi thể không thấy đâu nữa, chỉ có một quyển bông bị bỏ hoang, trên bông có viết hai chữ "Y viện", cô có biết cô ấy với y viện có tình tiết gì không? Là bệnh viện gì, tên là gì?"

Vương Kha biến sắc, trầm mặc một lát mới khẽ thở dài: "Là Hồng thập tự viện, ta là hai tỷ muội Băng Thanh và Ngọc noãn quen biết ở đó. Lúc ấy ta xảy ra một trường xe đổ nghiêm trọng, con mắt bị tổn thương nghiêm trọng., Bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi nguy hiểm. Lúc ấy tâm tình của ta thật không tốt, cảm giác mình tương lai sẽ sống trong một mảnh hắc ám. Ta nghĩ hết thảy biện pháp muốn chết, nhưng đều không có thành công. Đúng vào lúc này, ta đã biết Băng Thanh..."

"Mắt ta tuy mới bắt đầu phẫu thuật một lần, băng vải che mắt thì không nhìn thấy gì, nhưng rất xa đã nghe được tiếng cười của cô, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Lúc đó tỷ muội các nàng ở bệnh viện cũng chuẩn bị phẫu thuật rất quan trọng, chúng ta từ từ quen biết. Tuy ta không nhìn thấy gì nhưng ta vô cùng thích giọng nói của hai người bọn họ. Băng Thanh dịu dàng., Ngọc trơn hoạt bát, chúng ta rất nhanh liền trở thành bằng hữu. Cũng là trong đoạn thời gian đó, ta chậm rãi thích Băng Thanh thiện lương, nàng tựa như một chùm ánh mặt trời, chiếu rọi vào trong sinh mệnh của ta, thay đổi hết thảy, khiến cho ta hoàn toàn từ bỏ ý niệm tự sát."

"Lúc đó tỷ muội các nàng cũng chuẩn bị phẫu thuật? Là loại phẫu thuật gì?" Ta không hiểu nên hỏi.

Vương Khao có chút bối rối, tránh ánh mắt của ta: "Là... là một phẫu thuật bình thường, bởi vì họ là quan hệ song sinh, tranh đoạt dinh dưỡng ở mẫu thể, công năng trái tim trời sinh có chút thiếu, cần phải thẳng thắn nghiêm túc."

Ta phát hiện Vương Kha có một hiện tượng đặc biệt thú vị, mỗi lần gã muốn nói dối, đều sẽ không kìm lòng được tránh đi tầm mắt của ta.

Ta mỉm cười với hắn, đang muốn nói gì thì ngẩng đầu lên đã thấy cô gái trong tấm gương đối diện. Cô gái kia đang nhìn chằm chằm vào Vương Kha, ánh mắt có vẻ si tình quyến luyến.

Từ từ, chẳng lẽ quỷ hồn Trần Ngọc khiết không tìm tỷ tỷ? Tỷ ấy tới thăm tỷ phu Vương Kha?

Lẽ nào giữa bà và Vương Kha có gút mắc gì với tình cảm?

Ta quyết đoán hỏi: "Ngươi và Trần Ngọc Dung có quan hệ như thế nào?"

Vương Khang ngẩn người, có vẻ không hiểu vì sao ta lại hỏi như vậy: "Quan hệ giữa ta và cô em gái? Chính là quan hệ giữa anh rể và cô dì nhỏ đó. Ta luôn coi cô ấy là muội muội của mình, trong lòng ta chỉ có một mình Băng Thanh, tuy họ là hai anh em sinh đôi, tướng mạo hoàn toàn giống nhau, nhưng tính cách lại tương phản..."

Khi hắn nói những lời này, ta vẫn một mực lưu ý nhìn chằm chằm vào ánh mắt trần ngọc khiết trong gương, nhưng ta lại không phát hiện một chút phẫn nộ nào từ trong vẻ mặt của nàng. Chẳng những không có, ngược lại ta cảm thấy nàng rất cao hứng, loại cao hứng phát ra từ tận đáy lòng.

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Trên lầu lại truyền đến tiếng thét chói tai của Trần Băng Thanh, Trần Ngọc khiết cũng trong nháy mắt biến mất khỏi tấm gương.

Vương Kha Tâm nóng lòng chạy lên lầu, lại ngồi trên ghế dài ngẫm lại tất cả chuyện phát sinh gần đây.

Rốt cuộc mọi chuyện đều liên hệ như thế nào đây?

Vương Kha rốt cuộc ẩn giấu cái gì ở cực lực?

Sau khi rời khỏi Vương Kha gia, ta quyết định đi Hồng Thập Tự Y Y viện điều tra một chút. Tuy cách mười mấy năm, lúc đó y sĩ và thầy thuốc đại khái đều rời chức, nhưng ta vẫn quyết định thử vận may.

Trên đường đến y học, ta viết một tiếng câm cho Lý Ma Tử. Hắn đang ở ngoại ô dự cơ, khẩu khí có vẻ cực kỳ mệt mỏi: "Tiểu ca, cuộc hành trình quá mệt mỏi, nhất là đi dạo ban ngày, buổi tối còn phải... Không nói nữa, nói nhiều thì đều là nước mắt. Huynh tìm ta chuyện gì?"

"Ngươi có biết người của đội cảnh báo không?" Ta cũng không khách khí, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Giao đội cảnh báo? Làm sao vậy, xe của ngươi bị dán ngục?" Lý Ma Tử suy nghĩ một chút: "Ngươi khoan hãy nói đi, ta thật sự biết một người. Ta đưa máy truyền tin cho ngươi, ngươi cứ nói là bằng hữu của ta đi, chắc chắn làm cho ngươi rõ ràng."

"Được!" Ta nói xong, dứt khoát treo máy truyền tin.

Lý Ma Tử rất nhanh phát xe điện đi đến chỗ điện thoại, ta trực tiếp bỏ qua, không vang lên vài tiếng liền được nhận, đối phương là một thanh âm vô cùng trầm ổn: "Ngươi tốt, là bằng hữu của gián điệp phải không? Hắn cho ta mượn, ngươi nói xem? Đoàn xe xe này ở đoạn đường nào bị phạt."

Ta cười nói: "Không phải vì vụ phạt tiền, là như vậy đấy, ta muốn ngươi giúp ta sao chép một phần video giám sát đường đi, không biết vừa không tiện?"

"Ngươi muốn điều khiển theo dõi?" Đối phương đặc biệt hào sảng, lập tức đáp ứng: "Ngươi nói đi, muốn lối nào? Chỉ cần đừng làm chuyện phạm pháp kêu ta theo là được."

Ta liền nói cho nó biết con đường phải đi qua của hồ nhỏ thần bí kia, nó đã đáp ứng trước khi tan ca của ta sẽ phát bệnh san hô.

Xem ra, bằng hữu Lý Ma Tử này đáng tin cậy hơn hắn nhiều.

đứa bé đứa một ngàn ba bộ ba, bốn phận đứa trẻ.

Ta đánh xe tới Hồng Thập Y Y Viện, trong lúc nhất thời lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Chẳng những liều lĩnh xông vào tìm người hỏi, chỉ sợ chẳng những không tìm được manh mối mình muốn, còn bị người ta coi là bệnh thần kinh đuổi đi.

Đang lúc ta do dự, một ánh mắt quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của ta, lại là bà lão gầy đáng sợ Kính Lão Viện kia đồng thời kiểm tra thân thể.

Hiển nhiên nàng cũng nhìn thấy ta, một người giãy khỏi tay nhi tử, bước nhanh về phía ta: "Sao ngươi lại tới đây?"

Thời gian của ta không biết nên trả lời thế nào.

Đứa con trai của bà lão kia vội vàng chạy tới xin lỗi ta: "Xin lỗi, mẹ ta tuổi già ngây ngô, có lẽ bà ấy nhận lầm người."

Lão thái bà lại không hài lòng kêu lên: "Ngươi mới nhận lầm người, trí nhớ của ta tốt lắm! Ta từng gặp thằng nhóc này ở Kính Lão Viện đã từng xuất hiện. Không chỉ chuyện này, ta còn nhớ rõ bệnh viện này, ta từng làm trong lò lửa."

Đứa con của lão thái bà vội cười bồi nói: "Không sai, ngài là lão hộ sĩ ở đây rồi..."

Bà lão này vui vẻ gật đầu.

Ánh mắt ta sáng ngời, lão thái bà đã làm ruộng ở đây, liệu có biết chút chuyện liên quan tới con gái của Trần bá không? Để có thể moi tin từ miệng nàng ta, ta không có cự tuyệt bà lão đưa tay tới, phi thường cung kính dìu nàng ta, lão thái bà nói với con: "Con lên lầu xếp hàng cho ta, ta và tiểu tử đi dạo một vòng trong hoa viên này."

Con trai của bà lão có chút khó xử nhìn ta.

Ta vội vàng vỗ ngực cam đoan: "Đệ yên tâm, ta sẽ chăm sóc cho a di."

Con trai lão thái bà lúc này mới yên tâm lên lầu. Bà lão và bà lão đi vườn hoa, nàng bỗng nhiên hỏi ta: "Ngươi còn đang điều tra chuyện của Trần bá không?"

Ta hơi kinh ngạc nhìn nàng.

Bà lão cười khà khà quái dị: "Bọn họ đều nói già thì càng hồ đồ, cái gì cũng không biết, đừng nghe bọn họ đều là nói hươu nói vượn. Chúng ta khôn khéo lắm, sống tới cả đống tuổi, cầu chúng ta đi qua còn nhiều hơn đường đi của các ngươi, cái gì tránh được mắt của chúng ta?"

Ta đột nhiên cảm thấy bà lão trước mắt này cũng không hồ đồ như trong tưởng tượng của ta, ngược lại khá thông minh.

Lần này ta thu hồi lòng khinh thường, dị thường khách khí cung kính nói: "Không giải được câu đố này, trong lòng ta từ đầu đến cuối vẫn không thoải mái."

"Ài!" Lão thái bà thở dài: "Thật ra ta cũng không nghĩ tới có một ngày ta còn có thể ở Kính lão viện nhìn thấy lão Trần Đầu, đời này của hắn khó khăn rồi. Thê tử lão bà vì sinh con cho hắn mà chết trên giường sinh con, hắn vì chăm sóc hai đứa con gái chưa lập gia đình, có thể thế nào chứ? Không phải vẫn phải chết sao? Con người, không hao hết thời gian."

"A di, trước kia người nhận ra Trần bá? Có phải người dẫn theo con gái của người tới gian viện này không?" Con nóng ruột hỏi.

Lão thái bà nhìn ta cười cười: "Không sai! Nhất định ngươi không biết nhỉ, thật ra thì hai con gái của Trần bá là một đôi Liên Thể Anh..."

Liên Thể Anh?

Ta khiếp sợ há hốc mồm.

"Không sai." Lão thái bà chắc chắn gật gật đầu: "Cũng chính vì nguyên nhân này mà bà lão kia mới khó sinh ra máu chết tươi. Lão Trần cũng lo lắng vợ chồng sẽ gả hai đứa con gái này thành quái vật nên mãi không dám tái hôn."

Giờ phút này đầu óc ta hoàn toàn hỗn loạn, tất cả manh mối như một tấm lưới dày đặc, cơ hồ ép tới ta không thở nổi.

Lão thái bà tiếp tục nói: "Lúc ấy ta là viện trưởng của nhà này, cho nên biết một số chuyện. Hai cô gái của lão Trần mặc dù là ngay cả Thể Anh, nhưng kỹ năng thân thể cũng không tệ, chỉ là sau lưng hai người dính liền với nhau., Lão Trần vẫn luôn muốn làm súng cho các nàng, nhưng thân thể hai tiểu cô nương thủy chung không đạt tiêu. Cho đến mùa hè năm đó, lão Trần mang theo hai con gái đến kiểm tra, lần này cũng coi như hợp cách, hai tỷ muội cũng chính thức tách ra. Cũng không bao lâu ta nghe nói tiểu nữ nhi của nàng chết chìm trong nước..."

Bà lão lại lẩm bẩm rất nhiều chuyện xảy ra ở bệnh viện, ta càng nghe càng loạn. Đến khi con nàng đón nàng đi lên kiểm tra thân thể, bà lão mới cười tạm biệt với ta, nắm tay nhi tử rời đi.

Ta đầu nặng chân nhẹ về nhà, cuối cùng cũng hiểu Vương Khang vẫn luôn giấu diếm chuyện gì. Thê tử hắn và dì nhỏ của hắn lại là một đôi liên thể anh, mà trong khoảng thời gian hắn quen biết các cô gái đó, ánh mắt Vương Khang luôn là không nhìn thấy. Hắn chỉ biết có hai cô gái cùng mình vượt qua thời gian gian gian gian gian khổ nhất cuộc đời.

Vậy hắn biết tất cả những chuyện này từ lúc nào?

Ta về đến nhà, ngồi vào bàn đọc san hô, phát hiện đội bạn báo động của Lý Ma Tử đã phát video cho ta. bạn báo tin vô cùng lớn, độ thời gian là một tháng, sau khi Trần Bá qua đời ta bắt đầu cẩn thận xem xét, đến khi trời sắp sáng, ta rốt cuộc thấy một chiếc xe ngựa quen thuộc xuất hiện trên đường đi tới hồ nước thần bí kia.

Là xe của Vương Kha, hắn từng dùng chiếc xe này chở ta đến biệt thự nhà hắn.

Hắn đi xe khoảng bốn mươi điểm sáng, sắc trời còn hơi mờ mịt. Không cần phải nói, thi thể trần ngọc khiết nhất định là bị hắn chuyển đi. Trong sự kiện lần này, rốt cuộc hắn sắm vai nhân vật gì? Ta nghĩ đến ánh mắt ngây thơ hồn nhiên trong gương, chẳng lẽ nàng luôn thích Vương Kha, nhưng Vương Kha lại không làm gì, một lòng yêu thích Trần Băng Thanh, cho nên sau này tỷ muội nheo mắt, Vương Kha thậm chí đi nhầm tay sát hại Trần Ngọc khiết?

Nếu giải thích như vậy, dường như rất nhiều chuyện đều có thể hiểu được.

Ta nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ từng chút một sáng lên, tâm tình phức tạp nói không nên lời. Những bí mật này cuối cùng ta cũng giải đáp được, nhưng ta lại không cảm thấy cao hứng chút nào.

Sau khi trời sáng, ta im lặng xuất phát, chuẩn bị đến biệt thự của Vương Khao chơi bài. Lúc sắp đến biệt thự của Vương Kha, ta nghe thấy một trận tiếng nổ vang dội, khói đen nồng đậm từ phía nhà Vương Kha tuôn ra. Trong lòng ta tức thì có ý tưởng xấu, Trần Băng Thanh nhất định đã xảy ra chuyện.

Có phải là nàng phát hiện ác hành của vương Kha, cho nên vương Kha quyết định giết người diệt khẩu hay không?

Ta sẽ dừng xe, bước nhanh chạy qua, chỉ thấy cảnh sát đã vây quanh nơi này, người của đội cứu hoả cũng rất nhanh chạy tới. Sau khi cứu viện diệt hỏa suốt ba giờ, bọn họ từ trong biển lửa khiêng ra hai cái thân thể cháy trọi, ta đã hoàn toàn không phân biệt được cái nào là Vương Kha cái nào là của Trần Băng Thanh.

Sau khi kiểm tra hiện trường của y hộ một20 chứng tỏ một người trong đó đã không còn sinh mạng, mà một người khác vẫn còn sống, bọn họ lập tức đưa người bị thương đến viện cứu viện.

Ta nhìn biển lửa trước mắt, trước mắt lại bỗng nhiên xuất hiện ảo giác.

Ta nhìn thấy một bóng lưng của một lão nhân đi lại tập tễnh đi vào bếp lửa tràn ngập khói lửa, bóng lưng lão vô cùng quen thuộc, chính là Trần Bá đã chết rất lâu rồi.

Giờ khắc này ta cảm thấy mọi chuyện dường như cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của ta, Trần bá tại sao phải nhổ xuống ngự hồn đinh ước chừng tiểu nữ nhi?

Trần Băng Thanh rốt cuộc đang giấu diếm cái gì?

Trên người Vương Kha lại xảy ra chuyện gì?

Ta cảm thấy mình hình như đã hiểu rất nhiều, nhưng lại giống như cái gì cũng không hiểu.

Ta đã hoàn toàn hồ đồ.

Chương môÌ£t ngàn ba linh linh cái, chết cũng cùng huyệt.

Người được cứu là Vương Kha, ông ta sống tới mười bốn giờ đồng hồ cũng không cứu nổi tử vong. Khoảnh khắc đó, ta hoàn toàn quên đi tất cả chuyện xưa của nhà Trần bá, bất luận bí ẩn là cái gì, giờ khắc này dường như không còn quan trọng nữa.

Nhà tan cửa nát, tất cả kết cục đều biến mất trong trận hỏa hoạn kia...

Nói là buông xuống, nhưng ta vẫn có chút rối rắm, cảm giác mình có rất nhiều chuyện còn chưa làm rõ. Chẳng mấy chốc ta nhận được một phong thư mà viện viện gửi tới, bên trong chỉ có một tờ giấy, đại khái là từ Vương Kha miệng thuật lại, hộ sĩ thay bút, cuối cùng gửi thư vào trong tay ta.

Cho nên chỉ có bốn chữ viết trên giấy: Điên đảo đảo.

Ta cầm tấm giấy này liền ký, lông mày nhíu chặt, những lời này Trần bá lúc sốt sốt cũng từng nói, do nữ công tử nghĩa Tôn Lệ nghe được, nhưng chúng ta đều không để vào mắt, chỉ đem cái này coi là lão nhân hồ đồ thì thuận miệng nói bậy.

Nhưng lúc ở Hồng Thập Y Y Viện, bà lão đã dọa ta nhiều lần nhưng lại nói với ta, người tuy đã già nhưng khôn khéo đấy. Những lời này của Trần Bá nhất định có ẩn ý gì đó, cho nên trước khi chết Vương Kha Huyền cũng muốn nói cho ta biết điều gì đó?

Nhưng rốt cuộc câu này là có ý gì?

Ngồi trước bàn sách nghĩ tới nghĩ lui, ta cũng không hiểu nổi suy nghĩ điên đảo. Doãn Tân Nguyệt thấy ta vất vả, cố ý tắm anh đào mới hái xuống cho ta ăn: "Ăn hoa quả đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa."

Chờ nàng rời khỏi, ta vừa ăn anh đào, vừa nghĩ. Đột nhiên, tay của ta chạm vào hai anh đào gắn liền với nhau. Ta nhẹ nhàng kéo chúng ra, trong khoảnh khắc này ta đã hiểu được gì cả.

Trần Băng Thanh và Trần Ngọc Dung là một đôi tỷ muội liên tiếp, sau lưng các nàng dính liền, sau này tuy được phẫu thuật tách ra, nhưng để lại trên người là những vết sẹo không cách nào xóa.

Ta nghĩ tới Trần Băng Thanh lúc phát cuồng lại ôm thật chặt tai trái của mình, nàng vẫn luôn nói là Trần Ngọc Hoàng đang nói chuyện bên tai nàng. Trong phòng khách treo một hình ảnh đầy đặn, trên lưng trái của nàng có một cái cánh thiên sứ thật lớn, là nửa cánh thiên sứ xinh đẹp... Hiển nhiên trong tỷ muội thể, nàng là người bên phải.

Nhưng ngay cả tỷ muội ra đời, người bên trái mới được sinh ra trước, bên trái mới là tỷ tỷ.

Bởi vậy thê tử sinh sống cùng Vương Kha nhiều năm căn bản không phải là Trần Băng Thanh, mà là muội muội Trần Ngọc khiết. Mà Trần Băng Thanh được Vương Kha Tâm toàn tâm toàn ý thích kia mới là cái chết!

Ta chỉ mới cảm thấy tay chân lạnh lẽo, lúc này dường như ta đã nghĩ thông suốt tất cả rồi.

Trần Băng Thanh nói với ta, muội muội của nàng vẫn một mực nổi điên giống như ghen ghét nàng, ghen tị với váy của nàng, trẻ con của nàng, đương nhiên còn có bạn trai của nàng... Trên thực tế, những gì nàng kể lại hoàn toàn là tâm tình của mình. Nàng ghen tị với tỷ tỷ của mình., Hai cô bé là một cặp song sinh, còn thân thiết hơn cả hai song sinh bình thường. Từ khi sinh ra đã phẫu thuật thành công tách họ ra khỏi người. Cô luôn ở bên cạnh tỷ tỷ, trơ mắt nhìn nam sinh mình cũng yêu thích tỷ tỷ của mình.

Nàng không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra!

Nhưng nàng có thể làm gì bây giờ? Nàng và tỷ tỷ đã tách ra, sau này tỷ tỷ có thể bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới, cùng Vương Kha anh tuấn tiêu sái một chỗ. Nàng sẽ không là duy nhất của nàng, Vương Kha cũng sẽ không nhìn nàng một cái nữa! Cho nên nàng quyết định giết chết tỷ tỷ của mình, có lẽ là thừa dịp tỷ tỷ tắm rửa, mang Trần Băng Thanh chết chìm trong bọt nước.

Trong nháy mắt khi tỷ tỷ chết, nàng dường như cảm nhận được một phần nào đó phát sinh biến hóa trong thân thể mình, nàng cảm thấy mình đã biến thành tỷ tỷ. Khoảnh khắc đó, nàng vứt bỏ sự hoạt bát của mình, nhìn mặt mình trong gương, trở nên dịu dàng lại hiền lành, nàng nói với mình, nàng chính là Trần Băng Thanh!

Trần bá thoạt đầu hoàn toàn chính xác bị nàng lừa một đoạn thời gian, nhưng nữ nhi là nàng nhìn từ lúc lớn lên, một ít cành lá cuối cùng cũng không thoát khỏi ánh mắt của hắn, hắn rất nhanh phát hiện đại nữ nhi của mình có chút không đúng, sau khi cẩn thận quan sát, càng kinh ngạc phát hiện vết sẹo sau lưng.

Hắn biết mình bị lừa rồi, giờ phút này người sống bên cạnh mình lại là tiểu nữ nhi.

Hắn ở trong cuộc sống cô đơn về sau, chậm rãi phát giác ra đủ loại dị dạng của con gái nhỏ, thậm chí hắn còn hoài nghi con gái nhỏ hại chết con gái lớn.

Nhưng hắn làm sao bây giờ? Hắn đã mất đi một đứa con gái, cũng không thể để mất đi một cái cuối cùng, hắn cứ như vậy mang theo áy náy cuộc sống.

Con gái lớn sau khi chết, con gái nhỏ lại đạo diễn ra đủ loại kịch tiết, ví dụ như trên sàn nhà giội nước lã, nói là quỷ hồn tới đòi mạng, còn giết hai con chó sớm chiều ở chung với Trần bá.

Dưới sự bức bách của con gái nhỏ, Trần bá chỉ có thể tìm một hòa thượng phương du, lấy được một cái Cốt Hồn đinh có thể phong ấn linh hồn, nhưng về sau bọn họ lại phát hiện thi thể con gái lớn đã không thấy đâu nữa.

Hắn biết rõ, đây nhất định là thủ đoạn của con gái nhỏ. Nhưng hắn cái gì cũng không dám nói, cũng không thể nói. Cứ như vậy, cho đến sinh mệnh của mình cũng sắp đến điểm cuối, hắn mới ôm ý niệm chuộc tội, xin chuột giúp nhổ cây Khốn Hồn Đinh kia. Hắn đương nhiên không biết con gái nhỏ chôn thi thể con gái lớn ở đâu, hắn chỉ có thể đem toàn bộ nghĩ tới, nơi từng mang theo hai cô con gái đi qua đều nói cho chuột.

Khi chuột cướp lại cây Cố Hồn Đinh kia, Trần Bá cảm thấy nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, hắn phóng thích linh hồn không cam lòng của con gái lớn, lúc này mới tự sát mà chết!

Vương Kha mấy năm sống cùng thê tử, da thịt thân thích, chẳng lẽ vẫn không phát hiện bí mật trong đó sao? Gã thật sự không biết, hay là không muốn biết đấy?

Trần Băng Thanh và Trần Ngọc khiết dù sao cũng là một cặp tỷ muội song sinh, tướng mạo của các nàng giống nhau như đúc, Vương kha rốt cuộc yêu ai, có thể ngay chính bản thân hắn cũng không biết?

Ta sẽ đem tấm giấy đó thiêu hủy, triệt để bỏ qua chuyện này.

Thế nhưng mấy ngày sau, ta lại nhận được một phong thư, người gửi là Trần Ngọc Nhu. Ta mở ra, bên trong là một phong thư rất dài.

Phần trước trong thư giống như đúc với suy đoán của ta, sau đó là Trần Ngọc Nhu khống chế đối với ta. Nàng nói Vương Kha này căn bản chính là người ba lòng hai ý, ngay chính bản thân y cũng không biết mình thích ai? Y thích ôn nhu của Băng Thanh, nhưng y cũng thích hoạt bát của ngọc khiết.

Nếu như lúc trước không phải Vương Kha cho mình hi vọng vô hạn, nàng cũng sẽ không giết tỷ tỷ của mình, trở thành vật thay thế.

Thật ra nhiều năm qua, linh hồn tỷ tỷ chưa từng xuất hiện, luôn hù dọa Vương Kha. Cây Cốt Cốt Cốt Cốt, cũng là vương Kha cắm trên đầu tỷ tỷ.

Cuối cùng Vương Kha phát hiện bí mật trên lưng nàng, nhưng Trần Ngọc Thuấn lại cảm thấy hắn đã sớm phát hiện, chỉ là một mực không có nói rõ mà thôi. Vương Khao muốn tách ra với Trần Ngọc, nhưng Trần Ngọc khiết lại cảm thấy lúc đầu là hắn bắt đầu, kết thúc không thể để hắn kết thúc. Cho nên liền ở trong nước của Vương Khang uống thuốc, sau đó mới mở cục than khí...

Cuối thư, Trần Ngọc khiết nói cho ta biết, buổi sáng mở xe vương Kha đi tìm thi thể Trần Băng Thanh thật ra là nàng, nàng đã mang thi thể tỷ tỷ trở lại nghĩa địa, nàng khẩn cầu ta đem tro cốt của nàng đặt ở trong mộ tỷ tỷ, giống như các nàng còn ở trong cung của mẫu thân, các nàng lại bắt đầu một cái luân hồi hoàn toàn mới, từ nay về sau sẽ không bao giờ tách rời nữa.

Ta buông thư xuống, khẽ thở dài.

Có lúc, con người so với quỷ còn đáng sợ hơn nhiều!

Đệ nhất thiên ba ngàn ba một bảo bối lớn.

Trong nháy mắt thời gian tiết thu khô nóng nhất đã qua, tiết trời dần dần trở nên mát mẻ.

Hôm nay ta ấm thêm chút rượu, đang ngồi trong tiệm uống rượu cao hứng.

Lý Ma Tử thần bí bí đẩy cửa bước vào: "Trương gia tiểu ca, ngươi nghe nói chưa, Lộc Đài Sơn đã xuất hiện một kiện đại bảo bối không tầm thường!"

"Bảo bối gì?" Ta lại uống một ngụm rượu, thờ ơ hỏi.

Tên gia hoả Lý Ma Tử này thường lượn lờ bên ngoài, thường xuyên thu thập được một ít tin tức lung ta lung tung, trong đó tuyệt đại đa số đều là tin tức không có giá trị gì, ta đã sớm có chút nghe chán rồi, cho nên đối với bảo bối mà hắn nói không bảo bối cũng không có hứng thú lắm.

"Lúc này là thật!" Lý mặt rỗ thấy ta không quá tin, rất khoa trương nói.

"Gần đây ở Lộc Đài sơn cũng không biết đã xuất hiện những ráng lành gì, mỗi khi đêm xuống là tỏa sáng rực rỡ, từ rất xa đã có thể nhìn thấy, hình như là một loại kỳ thế dạ minh châu gì đó!"

"Tin tức này ngươi nghe được từ đâu?" Ta không để ý lắm: "Ngươi tốt xấu gì cũng lăn lộn trong nghề này lâu như vậy, ngay cả tin tức thật giả cũng không phân biệt được sao? Ban đêm tỏa sáng nhất định là bảo vật, chẳng lẽ không thể dò xét đăng? Lại nói, cho dù thật sự có bảo vật gì, thương nhân âm vật phụ cận cũng đã sớm đi tìm, còn tới phiên chúng ta?"

"Này! Tiểu ca nhi, việc này trách tại sao."

Lý Ma Tử mở to hai mắt, tiếp tục nói: "Ánh sáng kia rất rực rỡ, ban đầu người trong thôn trại rất sợ hãi, nhưng khi vừa nhìn thấy vật kia cũng không có gì đáng sợ, hắn đã bắt đầu lên núi tìm kiếm. Nhưng luồng sáng kia như có linh tính, còn có thể ẩn nấp khắp núi chạy loạn."

"Đừng quên, đó chính là Lộc Đài Sơn đó! Trong truyền thuyết có Trụ Vương sưu tập kỳ trân dị bảo trong thiên hạ, cung điện được xây dựng có tên là Lộc Đài!"

"Ngươi khờ thật hay là giả ngu vậy?" Ta ném một miếng thịt bò vào miệng, cười nhạo nói: "Lưu Đài của Trụ Vương người ta xây dựng ở đô thành Triều Ca, Triều Ca ở đâu? Lộc Thai Sơn này ở nơi nào? Căn bản chính là phong mã ngưu không sánh kịp. Hơn nữa, cho dù thật sự là Lộc Đài, mấy ngàn năm qua, sớm đã có bao nhiêu cao nhân dị sĩ tìm tòi qua, còn lưu lại tuyệt thế dạ minh châu gì đó, ngươi đây không phải là nói nhảm sao?"

"Đừng có lo bữa trắng đạm bạc nữa, tới đây, uống với ta hai chén đi." Nói xong ta rót cho hắn một chén rượu.

Lý Ma Tử cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định tiếp tục khuyên nhủ ta: "Tiểu ca, cho dù đây không phải là Lộc Đài của Trụ Vương, nhưng ban đêm tỏa sáng là thật ư, không phải ngươi nói cho ta biết sao? Nửa đêm nửa đời quang, nhất định sẽ có dị bảo xuất hiện, bảo vật có thể tự động rời đi, nhất định sẽ tàng âm linh. Ta qua đó xem một chút, nói không chừng thật sự có đồ tốt."

"Không đi, không hứng thú."

"Chuyện này..." Lý Ma Tử thấy ta thờ ơ, lúc này mới nói thật thà ấp a ấp úng.

Hóa ra, Hạ lão sư có quê hương của một học sinh, ngay gần đó. Gần đây trong nhà xảy ra chút chuyện, không được yên ổn. Mà Lý Ma Tử đã sớm khoác lác trước mặt Hạ lão sư, nói về bản lĩnh của hắn như thế nào, yêu ma quỷ quái gì cũng không nói chơi, ra tay tà trừ.

Hạ lão sư dẫn người đó gặp mặt hắn, nói là mời hắn giúp một tay.

Nếu hắn không đi, có thể xuyên qua giúp, cũng để hắn tự đi, hắn còn chưa nắm chắc.

Vừa đúng lúc, gần đây tin đồn về ban đêm Lộc Đài sơn phát sáng đang huyên náo dữ dội, hắn liền muốn mượn cái tên này để cho ta thuận tay nhìn hắn.

"Tiểu ca của Trương gia." Lý Ma Tử chớp chớp đôi mắt nhỏ nói: "Ngươi cả ngày nhàn rỗi cũng đang nhàn rỗi, cùng ta đi xem một chút đi, xem ra giải sầu cũng tốt."

Ta xem qua vẻ mặt lo lắng của hắn, gật đầu nói: "Được rồi, ta sẽ cùng ngươi đi xem một chút, nhưng sau này ngươi lại chơi trò này, đừng trách ta không khách khí."

"Vâng vâng vâng." Lý Ma Tử nghe ta đáp ứng, lập tức mở miệng đáp ứng, vẻ mặt vui mừng rót đầy rượu vào: "Nào nào, hai huynh đệ chúng ta cùng uống một chén."

Sáng sớm ngày hôm sau, chúng ta đã lên đường.

Chuyện xảy ra ở gia đình kia cũng là việc nhỏ, chính là trong nhà chó nhà có một khúc xương người chết, dẫn tới một con quỷ cô hồn dã quỷ.

Ta hơi dùng tiểu thuật sắp xếp lại vong linh, cũng để cho người nhà bọn họ tế điện một phen rồi sau đó bình an vô sự.

Vốn dĩ có thể trở về từ ban đầu, thế nhưng ta cũng lâu không ra ngoài, nên có chút hứng thú. Hơn nữa Lý Ma Tử vẫn luôn không ngừng nói với ta về chuyện nửa ngày nửa đêm trên Lộc Đài Sơn, vì vậy liền chuyển hành đi thẳng đến Lộc Đài Sơn.

Nhưng ta đi vòng hai ngày liền trên núi, cũng không phát hiện dị quang ban đêm gì.

Một buổi tối nọ, ta đang buồn bực bực ngồi đếm Lý Ma Trung trong lều vải, đột nhiên thấy một đám chim ríu rít lên bay qua đỉnh đầu chúng ta.

Ta chui ra khỏi lều trại, theo phương hướng bầy chim nhìn lại, chỉ thấy phía trước cách đó không xa, thật sự dâng lên một đạo quang mang.

Ánh sáng kia vô cùng sặc sỡ, óng ánh chói mắt, xộc thẳng về phía chân trời.

Chẳng qua là có một cỗ khí âm hàn theo đó tràn ra, nhiệt độ trong núi cũng chợt hạ xuống!

Ta vội vàng tế ra Vô Hình Châm tới gần, nhưng chưa kịp đi bao xa, quang mang phảng phất đã nhận ra có người tới gần, nhanh chóng di động.

Ta và Lý Ma Tử theo sát phía sau, đuổi bốn năm dặm, hào quang chớp nhoáng một cái không thấy.

Nơi quang mang đi qua không lưu lại bất cứ dấu vết đặc thù nào, ta dò xét hồi lâu cũng không tìm được manh mối gì có giá trị.

Mãi đến hừng đông, chúng ta mới phát giác đã không tìm được tới nơi!

Lại đi loanh quanh một hồi lâu trong núi, cuối cùng phát hiện một thôn nhỏ.

Ta và Lý Ma Tử vừa vào thôn, liền phát hiện người trong thôn rất là cổ quái, nguyên một đám bất luận nam nữ già trẻ, tất cả đều trừng đôi mắt đầy tơ máu, xung quanh khóe mắt tất cả đều là vòng đen dày đặc, hơn nữa tất cả đều nhìn chằm chằm Lý Ma Tử.

Chúng ta tiến lên chào hỏi, cũng không ai đáp lại, thậm chí có mấy người còn xa xa nhổ nước miếng chúng ta.

"Đây là nơi quỷ quái gì vậy?" Lý Ma Tử rất tức giận.

Đi tới đi lui, liền nhìn thấy một bạch phiên treo trước cửa một nhà trong đó, hơn nữa còn truyền ra từng trận tiếng khóc thút thít.

Là có người chết, đang làm tang.

Hai chúng ta vừa định đi đường vòng, đột nhiên một đám người từ bên trong lao ra, túm được Lý Ma Tử.

Một người trong đó mặc đồ hiếu phục, một phụ nữ tướng mạo xinh đẹp lớn tiếng mắng: "Hay cho Lý lão tam nhà ngươi! Ngươi vừa bỏ đi, cha chính là muốn ngươi, muốn chết tươi! Hôm nay trở về, ngay cả cái đầu cũng không dập, xoay người liền chuồn đi sao?"

"Hiểu lầm, đây là hiểu lầm a!" Lý Ma Tử lớn tiếng giải thích, nhưng không thể làm gì được, mọi người không thể phân trần, lôi kéo kéo kéo kéo hắn vào trong sân.

Trong lúc nhất thời, ta có chút không rõ tình huống, không dễ xuống tay với đám thôn dân vô tội này, cũng chỉ đành đi vào theo.

Nhà kia rất lớn, tất cả trái cây trồng ở đó đều được nhổ lên, dựng nên một cái linh lều.

Ngoài lều có treo một dãy núi trắng đen, ta vừa thấy đã ngây ngẩn cả người.

Trong tấm hình, lão hán có bảy tám phần tương tự với Lý Ma Tử, bất quá nếp nhăn nhiều hơn một chút, đầu đầy tóc trắng, mà càng kỳ lạ là, cũng là một mặt điểm ma.

Quả thực là thoát ra chính là Lý Ma Tử phiên bản cũ nha!

Đệ nhất thiên ba ba hai chương, cái thôn này không bình thường chút nào.

"Cha, người thật sự là có linh, Tam Nhi thật bị cha đọc trở lại!" Phụ nhân kia quay về phía quan tài nói, lập tức quay đầu, hướng về phía Lý Ma Tử hô: "Còn không mau dập đầu cho cha?"

Lý Ma Tử còn muốn lên tiếng biện hộ gì đó, lại bị đám người giơ chân múa tay ấn xuống đất, rơi vào đường cùng đành phải dập đầu mấy cái.

Phụ nữ một bên ở trước quan tài đốt giấy, một bên khóc sướt mướt nói.

Từ trong lời nói của nàng, ta nghe được đại khái.

Người chết là công công của cô ta, trượng phu đã chết hai năm trước, trong nhà chỉ còn sót lại một tiểu thúc tử. Cũng không biết vì nguyên nhân gì, tiểu thúc tử này đã tám chín năm không về nhà - cũng chính là bị thôn dân nhận lầm thành người của Lý Ma Tử.

Mãi đến khi phụ nữ khóc xong, mọi người mới dần dần buông tay.

Lý mặt rỗ vỗ bụi, đứng dậy nói: "Người chết là lớn nhất, ta dập đầu hai cái cũng không tính là cái gì, nhưng các ngươi thật sự nhận lầm người, ta là lần đầu tiên tới thôn các ngươi, cũng không nhận ra lão nhân gia này!"

Mọi người nghe vậy, tất cả đều sửng sốt, một lần nữa đánh giá Lý Ma Tử.

"Nhìn xem, không phải chứ?" Lý Ma Tử khoanh tay nói: "Tuy ta cũng họ Lý, lão nhân gia này cũng rất giống ta, nhưng các ngươi thật sự nhận lầm người."

Người phụ nữ đi lên phía trước, cẩn thận nhìn hắn, đột nhiên biến sắc, rất áy náy nói: "Thật sự xin lỗi, quả thật là nhận lầm người rồi, có điều dáng dấp ngươi rất giống Tam Nhi nhà chúng ta, vừa nghe nói ngươi về thôn, ta liền cuống lên não rồi."

"Không sao, không sao, nén bi thương mà biến đổi đi." Lý Ma Tử cực kỳ khoan dung, nhưng hai mắt nhỏ không ngừng quét lên bộ ngực trắng muốt đang mở rộng của nàng.

"Thật sự là ngượng ngùng." Nữ nhân sầm mặt, lạnh lùng nói: "Nếu không phải người trong thôn, vậy thì mời các ngươi lập tức rời đi, trong thôn đang có tang sự, không tiện lưu người ngoài."

"Không ổn đâu?" Ta đột nhiên tiếp lời: "Vị huynh đệ này của ta, lấy con cháu đại lễ tế bái qua lão nhân gia, nói thế nào cũng phải lập tức đuổi chúng ta ra ngoài chứ? Còn nữa, nếu lão nhân gia này cùng họ với hắn đồng tông, lại giống nhau như thế, cũng coi như duyên phận, để cho hắn ở trước linh thủ ba ngày, thay mặt hiếu tâm đi."

Lý Ma Tử cuống lên, lớn tiếng kêu lên: "Tiểu ca nhi, ngươi đây là..."

Ta trừng mắt với hắn, khoát tay một cái nói: "Đây là phúc báo của ngươi."

Lập tức, ta quay đầu về phía người phụ nữ kia nói: "Vị đại tẩu hiền hiếu này, nói vậy cũng sẽ không cự tuyệt ý tốt của chúng ta chứ?"

Người phụ nữ rất kinh dị nhìn ta một cái.

"Lão nhân gia người niệm tử tâm, hồn phách trong lúc nhất thời còn chưa tiêu tán, nếu để huynh đệ này ta thủ linh, có thể làm cho hắn an tâm đi đầu thai. Đại tẩu, chúng ta chỉ muốn an tâm thuận ý mà thôi, không lấy một phần thù lao của ngươi." Ta giải thích.

Người phụ nữ thay đổi sắc mặt, khẽ cười nói: "Vậy đa tạ các ngươi." Nói xong xoay người đi vào phòng.

Lý mặt rỗ đưa ta sang một bên, vẻ mặt đau khổ vội vàng hỏi: "Ta nói này tiểu ca, ngươi có ý gì đây? Tại sao còn muốn đem ta lưu lại làm kiều tôn của con nuôi? Ta không phải là lừa gạt ngươi đi ra ngoài một chuyến sao? Cũng không lập tức chỉnh ta đến như vậy đi."

"Thôn này có cổ quái, rất có thể có âm linh quấy phá." Ta quét mắt nhìn chung quanh một cái, đè thấp giọng nói.

"Cái gì?" Lý mặt rỗ giật mình quay đầu nhìn căn lều, mặt hiện vẻ sầu khổ: "Đã như vậy, còn không đi mau, không cần lưu lại làm gì?"

...

"Ngươi đã từng nhìn kỹ những thôn dân kia chưa?" Ta phảng phất không nghe thấy hắn nói chuyện, tiếp tục nói: "Người của toàn thôn đều tinh thần uể oải, hai mắt đỏ ngầu, chỉ có vị đại tẩu vừa rồi là có thần thái sáng láng, lại còn vội vàng đuổi chúng ta đi như vậy, nhất định là sợ bị chúng ta phát hiện cái gì. Trong này nhất định có vấn đề!"

"Cho dù thực sự có vấn đề thì cũng là chuyện của bọn họ, có quan hệ gì với chúng ta." Lý Ma Tử thấy thần sắc của ta biến đổi, vội sửa lại lời nói: "Hơn nữa chúng ta cũng có thể âm thầm điều tra ngoài thôn, sao lại phải ở lại thôn."

"Không ở lại trong thôn, ngươi có thể phát hiện cái gì? Hai ngày này ngươi vất vả một chút đi, có người tới." Ta nhẹ giọng nhắc nhở.

Lúc này, phụ nữ đi tới, trong tay cầm một bộ đồ vải trắng hiếu phục.

"Hai vị đại huynh đệ, thật có lòng. Ta thay công công cảm ơn các ngươi."

"Không cần, đây cũng là duyên phận." Ta khách khí nói, đồng thời ra hiệu cho Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗ có vẻ khổ nhìn ta một cái, rất không cam lòng đổi.

"Các ngươi giúp ta một việc lớn như vậy, ta thật sự là muốn không đi, có điều gì thì không cần khách khí, cứ mở miệng là được rồi. Đúng rồi, các ngươi gọi ta Bảo Tổ là được rồi." Người phụ nữ có thái độ khác thường, cười khanh khách.

"Được, làm phiền Bảo tẩu rồi." Ta gật đầu đáp ứng.

Phụ nữ dẫn Lý Ma Tử vào linh lều, ta giả bộ hỏi nhà vệ sinh ở đâu, sau đó nhân cơ hội chạy ra ngoài.

Ngôi làng này cũng không lớn, bốn phía đều là núi, phòng ốc xây dựng từ gỗ, tất cả đều cực kỳ thấp bé. Trong đó có một gian phòng nhỏ do đá xây thành, phòng rất nhỏ, chỉ có một người cao lùn, trên cửa được ba sợi khóa chặt kín mít, không biết trong này chứa thứ gì?

Trừ cái đó ra, không còn điểm đặc biệt nào nữa.

Người trong thôn đều rất kỳ quái, hai mắt ai nấy đỏ bừng, tròng mắt đầy tơ máu, mỗi người đều đau khổ đến mấy ngày không ngủ ngon, cơ hồ không giao lưu gì với nhau. Rõ ràng nhiều người như vậy, nhưng toàn bộ thôn lại yên tĩnh lạ kỳ, cơ hồ không nghe được một chút tạp âm.

Ngay cả những tiểu hài tử vốn nên thích ồn ào yêu động, cũng đều trầm mặc không nói, lẳng lặng ngồi ngẩn người.

Thật sự là quá kì quái, trong này khẳng định có bí mật ta không biết!

Ta ở trong thôn vòng hơn phân nửa vòng, đang muốn quay về, đột nhiên nghe thấy một hồi gọi chó.

Tiếng kêu rất hỗn tạp, cũng rất dày đặc.

Theo thanh âm chạy tới xem xét, ngay dưới gốc cây lớn ở cuối thôn tụ một đám chó đất, từng con ngửa cổ hướng bụi cỏ ngoài thôn kêu to không thôi, giống như bên kia có đồ vật gì đó.

Vèo!

Ta vừa mới lộ diện, bụi cỏ khẽ động, ngay sau đó một bóng đen chạy ra, chui vào trong rừng cây không thấy đâu nữa.

Tốc độ bóng đen quá nhanh, lại đột ngột như thế, trong lúc nhất thời ta cũng không phát hiện rốt cuộc là thứ gì.

Trong giây lát, ta cảm thấy hình như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm ta, mới vừa quay đầu lại đã bị dọa cho nhảy dựng lên.

Bảo tẩu đứng ở phía sau ta, đang nhìn chằm chằm vào ta.

"Đói bụng đi, ăn một chút đi." Nàng thấy ta quay đầu, mỉm cười nói.

"À, làm phiền Bảo tẩu rồi."

Ta theo nàng xoay người đi, lúc này trong rừng cây ngoài thôn, lại vang lên một trận thanh âm dữ tợn.

Ta thật sự là kinh dị quay đầu nhìn.

"Là lợn rừng." Bảo tẩu giải thích: "Chung quanh đây đều là núi, lợn rừng còn nhiều lắm, thường xuyên chạy tới trong thôn gây họa."

Vội vã ăn chút cơm, ta và Lý Ma Tử ở tạm trong phòng lão Lý đầu chết người.

Trong phòng bày biện rất đơn giản, chỉ có một cái giường gỗ, một nửa gốc cây vắt ngang ở đầu giường, quyền làm một cái bàn nhỏ.

Vật phẩm sinh hoạt khi còn sống hắn đều thiêu hủy hoặc bỏ vào trong quan tài, bên trong trống rỗng, cái gì cũng không có.

Không lâu sau, Bảo tẩu ôm đến một cái chăn, nói trong nhà cũng không có đệm chăn gì thừa, để cho chúng ta tổng hợp lại.

Sắc mặt Lý mặt rất khó coi, chẳng qua cũng không nói gì.

Mắt thấy bảo tẩu đi ra khỏi viện, Lý mặt rỗ lập tức tiến tới nói: "Trương gia tiểu ca, ta cũng phát hiện, thôn này quả thực không thích hợp!"

Đầu tiên thiên một nghìn ba ba chương Tồn Thi quan.

"Ồ?" Ta có chút kỳ quái hỏi: "Ngươi phát hiện không thích hợp ở chỗ nào?"

Lý Ma Tử lại nhìn ra ngoài cửa một cái, rất là cẩn thận nói: "Ta phát hiện trong thôn này hình như có rất nhiều người chết!"

"Thật nhiều người?" Ta đột nhiên cả kinh.

"Đúng!" Lý Ma Tử vô cùng khẳng định gật đầu, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

"Ngươi làm sao mà phát hiện ra?"

"Ngươi mới vừa đi không lâu, chị bảo cũng không thấy đâu, trong lều chỉ còn lại chính ta. Ta mơ mơ màng màng bị mắc cửi, đột nhiên bị một hồi tiếng kêu chi chi đánh thức, cẩn thận lắng nghe, thanh âm là từ bên trong quan tài truyền ra."

"Vừa mới bắt đầu ta lại càng hoảng sợ, tưởng lão đầu gian thi, đứng dậy bỏ chạy ra ngoài. Nhưng không chạy được vài bước đã cảm thấy không thích hợp, thanh âm kia hình như là chuột. Ta nghĩ có thể là chuột chui vào cắn thi thể lão đầu."

"Mặc dù lão đầu không có quan hệ gì với ta, nhưng ta cũng không thể bỏ mặc a, vì thế ta nói cho những người khác. Nhưng kỳ quái là, bọn họ đều coi như không nghe thấy, đều không để ý tới. Sau đó, ta liền tự mình đi tới, gõ gõ quan tài, muốn dọa chạy con chuột."

"Mà ta gõ quan tài một cái, mười mấy con chuột to nhỏ từ góc quan tài chui ra, ta nhìn sau đó, ngươi đoán thế nào?" Lý Ma Tử ra vẻ thần bí hỏi.

"Làm sao vậy?" Ta có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn hắn.

"Trong quan tài có thật nhiều chân! Nhìn qua thô lược thì có khoảng năm sáu bộ thi thể! Cứ thế chất đống lung tung ở bên trong." Sắc mặt Lý Ma Tử trắng nhợt.

"Nhiều thi thể như vậy?" Ta nhíu mày.

"Còn nữa!" Lý Ma Tử theo bản năng nhìn thoáng qua hướng ngoài viện, nói: "Trên người rất nhiều người trong thôn này đều có vết thương, vô luận nam nữ già trẻ, trên người đều có rất nhiều vết thương, xem ra đều là máu bầm thường xuyên đánh nhau lưu lại."

Nghe Lý mặt rỗ nói như vậy, ta cũng hồi tưởng lại, trong bọn hắn đích xác có nhiều người đều mang vết thương.

Đánh nhau lưu lại bầm xanh, rất nhiều người chết... Chẳng lẽ trong thôn vừa mới phát sinh một tràng binh đấu hay sao?

Nhưng mà, tại sao bọn họ lại phải giấu tất cả thi thể vào trong một cái quan tài?

Tất cả mọi người trong thôn đều cổ quái như vậy, chỉ có duy nhất bảo tẩu kia thoạt nhìn bình thường, điều này đã không bình thường!

Vấn đề nhất định xuất hiện trên người cô.

"Tiểu ca nhi, ta thấy thôn này thật sự là tà môn vô cùng, thật sự không được chúng ta làm trước..." Lý Ma Tử ngẩng đầu nhìn ta một cái, cố gắng đem chữ "Chạy" nuốt trở lại.

"Chúng ta làm buôn bán âm vật, không thể chỉ lo kiếm tiền, không có lương tâm, chẳng lẽ cứ như vậy mở mắt nhìn âm linh hại người, không để ý tới mệnh thế sao?" Sắc mặt ta nghiêm túc.

"Như vậy đi, ngươi giả bộ như cái gì cũng không biết, tiếp tục canh chừng linh lều. Ta đi theo dõi bảo tẩu, xem nàng rốt cuộc đang chơi trò gì!"

"Còn... còn đi sao?" Lý Ma Tử nghĩ mà sợ: "Toàn bộ linh lều đều là tử thi! Vạn nhất này..."

Ta móc ra một lá linh phù bậc trung đưa cho hắn: "Ngươi cầm tấm phù này, có gì không đúng thì xé nát ngay."

Lý Ma Tử thấy thái độ ta kiên quyết, càng biết tính tình của ta, mặc dù cực kỳ không tình nguyện, nhưng cũng không tiện nói gì, nắm chặt linh phù lắc đầu liên tục đi ra ngoài.

Ta thoáng trầm tư một lát, rồi mượn lấy cái chén làm tên, lặng lẽ nhích lại gần căn phòng đối diện tiểu viện.

Trong gian viện này có hai gian phòng ốc, một chỗ chính là chỗ ta và Lý Ma Tử đặt chân, hẳn là nơi ở khi lão đầu Lý còn sống; chỗ đối diện lớn hơn chút hẳn là chỗ ở của Bảo tẩu.

Khi ta tới gần bên cửa, cẩn thận lắng nghe, không có bất cứ tiếng động dị thường nào xảy ra.

Lại thử gõ cửa, vẫn là không có ai lên tiếng.

Sau khi xác định trong phòng không có ai, ta nhẹ nhàng kéo quạt cửa chui vào.

Trong phòng vậy mà là một mảnh đen kịt, ngay cả trên cửa sổ đều kéo theo tấm rèm thật dày, chặn lại tất cả ánh sáng, có lẽ nguyên nhân là do một mực không thấy ánh mặt trời, khắp phòng đều tràn ngập mùi mốc.

Ta rất sợ đụng vào cái gì đó, khiến cho Bảo tẩu cảnh giác lên, lập tức lấy ra điện thoại điện ảnh, mở ra công năng chiếu sáng.

Dưới sự chiếu rọi của điện thoại, cảnh tượng trong phòng từ từ hiện rõ.

Gian phòng không lớn, chia làm hai gian nội ngoại.

Bên ngoài là phòng bếp, vách tường bốn phía đều bị hun đen kịt một mảnh, bên bếp lò bày một cái vại gạo, một bên chồng củi khô, trên xà nhà treo thịt khô, bên cạnh nồi sắt treo chỉnh tề một ít xẻng, đây thoạt nhìn chính là nông hộ bình thường.

Bài trí bên trong phòng ngủ cũng rất đơn giản, trải ra một cái giường gỗ lớn rộng hơn một chút, hai rương gỗ lim đã bong bóng, trên vách tường treo một loạt túi da nhỏ.

Hả? Đây là cái gì?

Những túi da nhỏ này rất cũ nát, nhìn dáng vẻ cũng khá cũ kỹ, thế nhưng xuất hiện trong chỗ suy sụp như vậy vẫn là cực kỳ quái dị.

Ta thật sự là hơi kỳ quái khi tới gần, lấy một cái túi da từ trên tường xuống xem xét, lập tức sửng sốt.

Đây không ngờ lại là một cái máy quay, là loại năng lực cao cấp mười mấy năm trước.

Ta rất nghi hoặc liên tiếp mở ra mấy cái túi da khác, bên trong cũng đều là chiếu phim, mặc dù lệnh bài không giống nhau, kiểu dáng cũng đều tương đối cũ kỹ, nhưng năm đó cũng đều là sản phẩm mới nhất.

Nhìn kỹ, trên mỗi túi da đều có khắc tên, vui vẻ, tiểu nhị, Hiên Hiên...

Tổng cộng năm bộ quay phim, năm cái tên, thoạt nhìn đều là tên của nữ nhân.

Trong một nông gia rách nát như vậy, sao lại treo nhiều tấm vải như vậy?

Chủ nhân của bọn chúng đi đâu vậy?

Trong lòng ta đang tràn đầy nghi hoặc, cửa viện vừa vang lên, sau đó truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Ta tiến đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng vén rèm vải kéo ra một khe nhỏ, nhìn ra ngoài.

Chính là Bảo tẩu!

Tay nàng cầm một thứ gì đó, rất kỳ quái nhìn ta nơi này, lập tức xoay người đi tới phòng nhỏ đối diện.

Ta vội vàng đem túi da treo lại chỗ cũ, bay nhanh đến cạnh cửa, muốn thừa cơ hội này chạy ra ngoài, nếu như bị nàng ngăn ở trong phòng thì có thể phiền toái!

Không đợi mở cửa, nàng từ trong phòng nhỏ đối diện đi ra, khẽ cau mày, vẻ mặt đầy nghi hoặc gãi gãi đầu, tự nhủ: "Nàng chạy đi đâu rồi."

Có lẽ nàng đang tìm ta!

Thấy bảo tẩu ra khỏi viện tử, ta cũng đẩy cửa đi ra.

Nàng vừa định chạy về phía phòng nhỏ đối diện, đột nhiên có bóng người nhoáng lên một cái, nàng đã trở lại!

Trong viện trụi lủi một mảnh, căn bản không chỗ nào có thể ẩn nấp, bất luận là trở về hay là chạy về phòng nhỏ đều không kịp.

Dưới tình thế cấp bách, ta lập tức quay người, chậm rãi đi về phía phòng nhỏ, lớn tiếng kêu lên: "Bảo tẩu, bảo tẩu có đây không?"

"Sao vậy?" Bảo tẩu một tay đẩy cửa viện ra, đối mặt hỏi.

"Ồ, Bảo tẩu, ta khát rồi, ta muốn tìm một cái chén nước." Ta giả bộ như vừa từ trong nhà đi ra.

"Ta vừa đưa cho ngươi, ngươi không ở trong phòng, đi đâu vậy?" Nàng ta nhìn như thờ ơ hỏi, nhưng hai mắt lại chăm chú nhìn ta.

"Ta..." Ta ấp a, giả bộ như rất ngượng ngùng nói: "Vừa rồi không tìm được nhà cầu, ngay sau phòng khách..."

"Ồ." Dường như nàng đã yên lòng, khẽ mỉm cười nói: "Đã đưa tới cho ngươi rồi. Đại huynh đệ, trong nhà của ta cũng không có nam nhân nào, có nhiều nơi chăm sóc không chu toàn, nên đến đây chịu trách nhiệm." Nói xong, nàng quay người trở về gian phòng của mình.

Đệ nhất thiên ba ngàn ba bốn thiên bễ nghễ giường nghiên mực (chương hơn)

Ta quay về phòng nhỏ xem xét, quả nhiên, chén nước, ấm nước, còn có một ngọn đèn cũ nát đặt trên nửa cọc gỗ.

Nàng không đem mấy thứ này cùng chăn mền đưa tới đây, rất hiển nhiên, cũng là muốn tìm cớ để lại lần nữa.

Vừa mới đột nhiên phản hồi, cũng nhất định là đoán được cái gì, nhưng lại một mực giả bộ như không có chuyện gì, xử trí cực kỳ tự nhiên; hơn nữa, nhìn từ lời nói cử chỉ của nàng, cũng tuyệt không phải là một phụ nữ nông gia bình thường.

Nữ nhân này tuyệt không đơn giản!

Đúng rồi!

Nàng vừa rồi không tìm thấy ta, lại đột nhiên quay trở về, chắc chắn đã hoài nghi ta đã tiến vào nhà nàng.

Trong tình thế cấp bách, ta nói là đi vào phòng sau thì sẽ thuận tiện hơn, nói không chừng nàng cũng sẽ đi xem xét!

Nghĩ đến đây, ta vội vàng rót một chén nước, lén lút đi vào sau nhà, đổ nước vào trong góc.

Kết quả nước vừa rơi xuống đất, lập tức dâng lên một đạo khói trắng, lá cỏ bị giọt nước bắn tung tóe theo trở nên uể oải.

Nước này có độc!

Nữ nhân này muốn hại chết ta sao? Ta đột nhiên cảm thấy lành lạnh.

Không đúng!

Giữa trưa, ta và Lý Ma Tử còn ăn cơm ở nhà bọn họ.

Nếu muốn hạ độc, hai chúng ta đã sớm chết từ lâu, cần gì phải chờ tới bây giờ?

Đúng vậy, là Lý Ma Tử!

Chắc chắn là chuyện Lý mặt rỗ phát hiện có chuột trong quan tài bị nàng biết!

Đi vào, nàng cảm thấy khả năng hai chúng ta thật sự phát hiện ra cái gì đó, mới muốn hai chúng ta triệt để câm miệng.

Lúc đầu nàng còn chưa muốn giết ta nhưng bây giờ đã hoàn toàn khác. Với sự khôn khéo của nữ nhân này, nói không chừng nàng đã sớm đoán ra dụng ý của chúng ta.

Như vậy bây giờ Lý Ma Tử có thể vô cùng nguy hiểm, có phải đã trúng phải độc thủ của nàng không?

Nghĩ đến đây, ta lập tức chạy vội ra ngoài.

"Đại huynh đệ, làm gì đấy?" Ta mới vừa chạy vài bước, Bảo tẩu cũng đẩy cửa ra, nghiêng đầu hỏi.

"À, huynh đệ của ta có bệnh tiểu đường, phải uống thuốc đúng giờ, vừa rồi hắn quên mang, ta phải đưa cho hắn." Ta vội vàng nói xong, chạy vội ra ngoài.

Nhưng mà trong linh lều trống không, một người cũng không có!

Lý Ma Tử không có ở đây!

Gã đã bị ngộ hại sao?

Lần này hắn đến Lộc Thai Sơn là do hắn đề ra, có thể cố chấp tiến vào thôn, hơn nữa còn muốn hắn giả trang thành hiếu tử, canh giữ ở linh lều điều tra chân tướng, chủ ý của ta là, nếu Lý Ma Tử cứ vậy chết, vậy ta...

"Gâu! gâu gâu gâu!" Đang lúc này, ngoài cửa truyền đến liên tiếp tiếng chó kêu.

Ta lao ra, đám thổ cẩu trong thôn đang điên cuồng sủa loạn về phía bụi cỏ nơi xa, mà trong bụi cỏ thỉnh thoảng còn bay ra một hai khối đất.

"Kêu la cái gì? Có tin lão tử trực tiếp đem các ngươi đi hầm không!" Tiếp theo còn có tiếng mắng thở phì phò.

"Lý Ma Tử." Ta mừng rỡ hét to.

"Trương tiểu ca, mau giúp ta đuổi đám chó chết này đi, lão tử lôi một cục phân cũng không An sinh."

"Ngươi không sao chứ?" Ta thấy Lý Ma Tử còn có thể mắng to, lập tức cảm thấy an tâm không ít, nhưng vẫn cực kỳ lo lắng hỏi.

"Không có việc gì, chính là thứ trong thôn này không ăn được a!" Lý Ma Tử rất thống khổ: "Tiên sư nó! Một hồi lâu như vậy đã kéo ba lần rồi, thật là con mẹ nó khó chịu."

Cũng may chỉ là tiêu chảy, còn không tới điểm trí mạng!

Ta lập tức yên lòng, nhặt lên mấy cục đá vụn, hò hét đuổi bầy chó chạy.

Lại qua một hồi lâu, Lý mặt rỗ mang đai lưng, vừa từ trong bụi cỏ đi ra, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Ta nói mà, thôn này cũng quá tà môn, ăn chút gì cũng... Tiểu ca, ngươi xem đó là ai!" Hắn vừa nói, đột nhiên cực kỳ kinh ngạc giơ tay chỉ một cái.

Ta nhìn theo hướng ngón tay hắn ta chỉ, lập tức cũng ngây ngẩn cả người.

Dưới gốc đại thụ không xa phía sau chúng ta, có một người đang đứng.

Người này đầu bạc trắng, vóc người không cao, thân hình hơi gầy, khuôn mặt đầy mụn nhọt, giống y chang hình được treo trước linh lều!

Chính là lão Lý đầu đã chết kia!

Này... Lão đầu này không phải đã chết rồi sao? Không phải đang nằm trong quan tài sao? Tại sao lại đang yên đang lành đứng dưới gốc đại thụ chứ?

Ầm! lưng hùm vai!

Con thổ cẩu vừa mới bị ta đuổi chạy lại vọt trở về, từ xa xa hướng về phía hắn điên cuồng kêu một trận.

Lão giả nhìn chằm chằm chúng ta hồi lâu, duỗi một ngón tay chỉ vào mình, lại chỉ về phía linh lều, lập tức quay người biến mất sau cây đại thụ.

"Hai vị đại huynh đệ ở đây."Bảo tẩu từ xa đi tới.

"Là như vậy." Nàng ta đi tới phụ cận giải thích cho chúng ta: "Thôn chúng ta có một tập tục, trước khi chính thức hạ táng. Hiếu tử muốn thay lão nhân ở trong hầm mộ đã đào trước một đêm, đây gọi là: giường nghiên mực, là ý tứ muốn làm người hầu của lão nhân trong đêm cuối cùng."

"Vị đại huynh đệ này một khi đã nhân nghĩa như vậy, chịu thay trượng phu của ta hành hiếu, vậy người tốt làm đến cùng đi?" Nói xong, nàng quay đầu nhìn về phía Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử nhìn ta một cái, dùng sức nuốt nước miếng.

"Được thôi." Ta sảng khoái đáp: "Huynh đệ này của ta chính là nhiệt tình nhất! Nếu như trùng hợp gặp được, cuộc hiếu chiến cuối cùng này khẳng định sẽ hỗ trợ đến cùng"

"Vậy xin đa tạ!" Mặt mũi Bảo tẩu tràn đầy áy náy: "Ta cũng không biết nói gì cho đúng."

"Mộ địa ở phía kia, các ngươi cứ đi theo con đường này, qua cây liễu lớn kia là có thể thấy được —— hiện tại mọi người trong thôn đều rất bận rộn, công công vừa qua đời, ta cũng không rời khỏi, liền làm phiền hai vị đại huynh đệ tự mình đi qua đi."

"Được rồi, Bảo tẩu tẩu cứ làm việc đi, để ta dẫn nó đi xem trước." Ta nháy mắt ra hiệu với Lý Ma Tử, bảo nó đừng lên tiếng, kéo ống tay áo của nó đi tới đường núi kia.

Đi không xa, quả nhiên nhìn thấy một gốc cây liễu lớn.

Hắn quẹo trái một cái, trước mặt đã xuất hiện một cái hố.

Chẳng qua, cái mộ này lớn có chút khoa trương: dài phải mười mấy mét, rộng bảy tám mét, sâu bốn năm mét!

Đừng nói là chôn một người, cho dù chôn một hai trăm người cũng dư sức!

Lý Ma Tử nhìn thoáng qua cái hố to kia, lòng còn sợ hãi lui lại vài bước nói: "Tiểu ca nhi, ngươi thực sự định để ta ngủ cả đêm sao?"

"Đương nhiên là không!" Ta lắc đầu: "Ta cảm thấy chắc chắn nàng đã phát hiện điều gì, muốn hại chết hai chúng ta."

Rồi lập tức thuật lại chuyện trong nước có độc.

Lý Ma Tử vừa nghe thấy vậy, nhất thời bị hù xanh mặt, quanh co nói: "Nàng cũng mang cho ta một bình nước, ta bưng chén vừa mới uống, đang lúc đau bụng liền chạy ra. Bây giờ nghĩ lại, thật sự là may mà bụng đau đúng lúc, nếu buổi tối thêm chốc nữa, ta sợ là đã sớm mất mạng rồi!"

"Tiểu ca nhi, nếu đã xác định lão nương này là kẻ hại người, vậy còn chờ gì nữa? Dứt khoát..." Lý Ma Tử mặt lộ sát khí.

"Không được, hiện tại chúng ta còn chưa nắm được chứng cứ xác thực, hơn nữa, cũng không biết rốt cuộc nàng đã thi triển thủ đoạn gì trên người những thôn dân này. Giết nàng dễ dàng, có thể giải cứu những thôn dân này mới là chuyện quan trọng nhất." Ta lắc đầu.

"Vậy ngươi định làm thế nào?" Lý Ma Tử quay đầu hỏi, sau đó bổ sung thêm một câu: "Ta không muốn quay về thôn nữa."

"Không cần ngươi trở về, tối nay chúng ta liền nội ứng ngoại hợp, tá thi hoàn hồn! Ta cũng muốn nhìn xem nàng rốt cuộc đang định làm trò gì." Ta nở nụ cười đã tính trước.

Số một ngàn ba năm, không ngủ trong thôn.

Ta chọn một cành cây lớn, khiến Lý Ma Tử cắn đứt ngón tay nhỏ vài giọt máu tươi, sau đó ném vào trong hố mộ, lại bảo hắn nhổ mấy sợi tóc ra cho ta.

Lý Ma Tử có chút khẩn trương nhìn ta: "Tiểu ca, không lẽ có nguy hiểm gì chứ?"

Ta vừa nghe rất tức giận trả lời: "Ta còn có thể hại ngươi sao? Ngươi trước tiên tìm một chỗ trốn đi, chờ ta tra rõ chân tướng, giải cứu những thôn dân kia xong lại tới tìm ngươi."

Sau khi cẩn thận dặn dò Lý Ma Tử, ta lại quay người trở về thôn.

Trong thôn nhỏ vẫn yên tĩnh lạ thường, ngoại trừ mấy con chó hoang chạy loạn khắp nơi thỉnh thoảng phát ra vài tiếng kêu loạn cả lên, hầu như không nghe được chút tạp âm nào.

Thôn dân toàn bộ đều trừng hai con mắt đỏ như máu, không có mục đích du đãng xung quanh, từng người một như cái xác không hồn!

Trước linh lều trống trơn, trong mùi giấy đốt cực kỳ nồng đậm còn kèm theo một mùi quái dị.

Có lẽ là bảo tẩu đã động tay động chân gì đó, chuyên môn dùng để trung hoà mùi thi thể thối rữa —— dù sao trong chiếc quan tài lớn kia đặt vài cỗ thi thể hàng thật giá thật.

"Ui, đại huynh đệ, ngươi đã trở về." Bảo tẩu từ trong linh lều đi ra, cực kỳ nhiệt tình hô.

Trong ánh mắt nàng hiện lên vài tia nghi hoặc và kinh ngạc.

Ta biết nàng đang nghĩ gì, rõ ràng nàng ta đã hạ độc trong nước, sao ta lại không hề hấn gì hết vậy chứ?

Nhưng ta vẫn giả bộ không hề biết chuyện, gật đầu nói: "Bảo tẩu cứ yên tâm, huynh đệ ta đêm nay sẽ qua đêm ở nghĩa trang. Chỉ là, tập tục này của các ngươi cũng quá đặc biệt, đào hố mộ kia lớn quá."

Bảo tẩu biến sắc, gạt qua một bên.

Ta ở trong thôn đi nửa vòng, mơ hồ cảm thấy vẫn có người đang theo dõi ta. Không cần hỏi, nhất định là Bảo tẩu.

Ta cũng coi như toàn bộ không biết, không có việc gì thường đi dạo một lát, quay trở về phòng nhỏ.

Qua một lát, Bảo tẩu đưa cơm nước tới.

Ta đương nhiên sẽ không ăn, nhưng lại sợ nàng nghi ngờ, chờ nàng đi rồi tất cả đều ngã xuống dưới giường, lại cầm lên ấm nước dội chút nước.

Thời gian không lớn, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân.

"Trời đất mẹ ơi, đau chết ta rồi!" Ta vừa ngắm nhìn ngoài cửa sổ, vừa giả vờ lớn tiếng kêu lên.

Bảo tẩu khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười âm độc, chậm rãi tiến vào bên trong.

Hai tay ta ôm bụng, làm bộ đau không chịu nổi, lăn trên giường.

Bảo tẩu đi tới trước cửa sổ, trộm quan sát một chút.

Ta vừa kêu đau vừa lăn lông lốc. Ngọn đèn, chén nước, bát cơm đều bị ta cố tình đụng đổ xuống đất.

Lập tức, trò hay của ta làm đến cùng, trực tiếp từ trên giường lăn xuống, bò hướng cửa ra vào.

"Đại huynh đệ, ngươi làm sao vậy?" Bảo tẩu điềm nhiên như không có việc gì hỏi.

"Cái bụng, đau bụng, Bảo tẩu, mau... Mau cứu ta!" Ta ra sức bò về phía trước, lớn tiếng la lên.

"Trước tiên ngươi hãy nhịn một chút, ta sẽ gọi thầy thuốc cho ngươi." Cô nói xong thì nở nụ cười đầy quỷ dị rồi nhanh chóng khóa chặt cửa lại!

Ta móc ra chu sa, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, phun ra một ngụm máu, uể oải kêu lên: "Bảo tẩu... Bảo..." Đồng thời dốc sức liều mạng đập cửa phòng, khí lực càng dùng càng nhỏ, cuối cùng vẫn không nhúc nhích nằm sấp ở cạnh cửa.

"Hừ, đây đều là do ngươi tự chuốc lấy!" Bảo tẩu hừ lạnh một tiếng, oán hận nói: "Lúc đầu ta chỉ muốn tìm người trong thôn báo thù, không muốn hại ngươi, ngươi lại tự xông vào Quỷ Môn quan, còn bám vào không đi! Không phải ngươi muốn tra ra chân tướng sao? Một lát nữa chính ngươi đến địa ngục hỏi cho rõ ràng đi!"

Nói xong, nàng mở cửa, muốn xem ta có phải đã chết thật hay không.

Ta không nói tiếng nào, gắt gao ngăn cửa lại, dĩ nhiên không thể để nàng đi vào. Nữ nhân này âm hiểm như vậy, nói không chừng còn sẽ chê ta chết không đủ triệt để, đền bù thêm hai đao nữa.

Bảo tẩu đẩy mấy lần cũng không đẩy ra, nên đành coi như thôi.

Bất quá nàng vẫn không quá yên tâm, trở tay khóa cửa lại, lúc này mới quay người ly khai.

Ta nghe thấy tiếng bước chân dần dần đi xa, lại nằm trên mặt đất một hồi, lúc này mới thật cẩn thận bò dậy, nhẹ nhàng cạy mở nửa cửa sổ, chạy ra ngoài.

Lúc này, sắc trời đã dần tối, toàn bộ thôn nhỏ đều tràn ngập trong bóng đêm.

Ta mượn màn đêm yểm hộ, cực kỳ cẩn thận chạy ra khỏi viện, ngồi xổm trong một bụi cỏ rậm cẩn thận quan sát.

Trong thôn một mảnh đen nhánh, không có một nhà đèn sáng, các thôn dân cũng không ngủ, giống như cương thi du đãng khắp nơi.

Mắt bọn hắn đỏ lên, mỗi người đều nổi giận đùng đùng, trừng mắt như đang ôm một ngọn lửa, tùy thời đều có thể bộc phát.

Cũng không biết bà nương hung ác này thi triển tà thuật gì trên thân những người này!

Nhưng vào lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng mắng chửi. Âm thanh cực kỳ cuồng bạo, giống như là có cái gì đó đang cãi nhau, xa xa truyền đến trong đêm yên tĩnh, đặc biệt vang dội chói tai.

Tiếng mắng chửi càng lúc càng lớn, ngay sau đó lại truyền đến một trận đánh nhau kịch liệt, hơn nữa còn kèm theo từng tiếng kêu gào thống khổ.

Hẳn là từ việc chửi mắng thăng cấp thành ẩu đả, hơn nữa cũng có thể nghe ra được từ âm thanh, hình như có người bị thương.

Ta vừa muốn chui ra khỏi bụi cỏ, thì rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng đúng lúc này, Bảo tẩu vội vã đi tới, khắp con phố nhìn quanh, hình như đang tìm người nào đó.

"Chẳng lẽ nàng lại đi vào trong phòng nhỏ tra xét, phát hiện ta không thấy gì sao?" Ta đang hồ nghi, cách đó không xa lại có hai người mắng chửi.

Một người là cao to khỏe mạnh, người còn lại là một lão thái thái gầy còm.

Tráng hán không có chút thương hại nào, trực tiếp dùng một quyền nện ngã lão thái thái xuống đất, sau đó hung hăng đạp lên đầu bà ta.

Lão thái thái cũng không cam lòng yếu thế, giơ tay ôm lấy đùi tráng hán, dùng sức cắn xuống!

Tráng hán ngồi xổm xuống, vung nắm đấm liều mạng nện xuống, máu tươi ồ ồ từ trên mặt lão thái thái chảy xuống.

Tràng diện cực kỳ tanh máu.

Nhưng kỳ quái là, những người du đãng ở bên cạnh bọn họ tất cả đều coi như không thấy —— đừng nói tiến lên khuyên can, ngay cả vây xem cũng lười nhìn, vẫn như cũ không mục không mục tiêu đi dạo chung quanh, giống như chuyện này không hề ngạc nhiên, cũng không thể hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Ta trốn trong bụi cỏ, âm thầm lấy la bàn ra.

Kim đồng hồ trên la bàn không ngừng chuyển động loạn xạ, một lát không ngừng, giống như khắp nơi trong thôn đều tràn ngập âm quỷ chi khí, ngay cả la bàn cũng vô pháp phán định vị trí chính xác.

Ta chỉ có thể xoa bóp vị trí Thiên Cung, điểm một cái lên mi tâm, đồng thời thầm kêu một tiếng "Khai mắt!"

Lập tức, cảnh tượng trước mắt liền thay đổi bộ dáng.

Trên thân mỗi người trong thôn đều quấn quanh một tầng hắc khí, giống như tơ, quay quanh thân.

Đường hắc tuyến cũng bay ra xa xa, giống như bị ai đó liên lụy, hội tụ về phía cuối thôn.

Ban ngày ta ở trong thôn đảo qua hai vòng, biết trên phương hướng kia đang xây một căn nhà đá nhỏ rất kỳ quái. Chẳng lẽ bí mật nằm ngay trong nhà đá sao?

Bốp!

Đúng lúc này, từ phía thạch ốc, một đạo thất thải hà quang đột nhiên lao ra.

Đầu tiên thiên tốp ba ngàn năm sáu chiêu báo thù tiến hành khúc.

Hà quang bỗng nhiên lao ra thôn nhỏ, chui vào rừng rậm, đây không phải là Lộc Đài Dạ Quang theo lời Lý Ma Tử sao?

Hóa ra là đến từ nơi này!

Cách đó không xa, tráng hán lại liên tục đánh bảy tám quyền, lão thái thái nằm trên mặt đất không nhúc nhích, thân thể khô gầy chảy đầy máu tươi, một mùi máu tươi gay mũi lan tràn ra bốn phía.

Tâm tình của thôn dân cực kỳ táo bạo phảng phất như lập tức bị mùi máu tươi đốt cháy, đồng thời lại có mấy chỗ cãi vã cực kỳ kịch liệt và vặn vẹo.

Trong thôn lập tức loạn thành một đoàn, khắp nơi đều là người đánh nhau, tai tràn ngập tiếng chửi và cãi vã.

Ta có lòng muốn ngăn cản, nhưng cũng không biết đi lôi kéo ai cái nào, khuyên ai cái nấy nha —— tất cả mọi người đều tham gia chiến đoàn, chỉ có Bảo tẩu ôm hai vai với vẻ mặt tươi cười.

Hình như nàng rất hưởng thụ loại giết chóc vô tận này.

"Không được! Ta phải ngăn cản nàng!"

Thừa dịp bảo tẩu không chú ý, ta nương theo âm thanh ồn ào của thôn dân đánh nhau làm yểm hộ, lén lút từ trong bụi cỏ đi ra ngoài, lượn một vòng lớn đến thẳng gian nhà đá nhỏ kia.

Trước gian nhà đá nhỏ là một mảnh yên tĩnh, không một tiếng động.

Ta nhìn xung quanh một hồi, xác định Bảo tẩu không phát hiện ra, lúc này mới rút ra hai thanh Trảm Quỷ Thần song đao, ken két vài nhát chém đứt mấy cái khóa lớn nhiễm rỉ sắt kia. Rồi lập tức có một tiếng kẽo kẹt, đẩy cửa ra.

Một mùi ác độc thối rữa xông ra, hun khói khiến ta không khỏi lùi lại mấy bước. Lập tức, ta lấy ra điện thoại di động điều khiển ánh sáng, kiên trì bước vào.

Phòng rất nhỏ, chỉ có bốn năm mét vuông, đối diện là một cái bàn gỗ nhỏ đặt dựa vào tường.

Trên bàn đặt mấy linh vị nhỏ, phía trước còn để mấy mâm trái cây và một lư hương.

Trong đĩa quả hẳn là chứa tế phẩm gì đó, chỉ có điều quá lâu nên đã nát bét từ lâu.

Ta đi ra phía trước, chiếu vào linh vị.

Bên trên khắc tên: Hoan hoan, tiểu nhị, Hiên Hiên...

Ơ? Hình như ta đã gặp qua những cái tên này ở đâu rồi.

Trong phòng bảo tẩu là cái túi da nhỏ đựng máy quay, cũng có khắc những cái tên này, cùng trên linh vị giống nhau như đúc!

Chỉ là linh vị này chỉ có bốn, mà túi da lại có năm cái.

Ta cẩn thận nhớ lại tên trên cái túi da, so sánh với trước mắt một chút, lập tức phải ra ngay, tên không gian kia tên là: Triệu Ngọc Lan.

Hiển nhiên, những người cung phụng ở đây đều đã chết từ lâu, mà Triệu Ngọc Lan còn lại rất có thể chính là tên tuổi của Bảo tẩu!

"Ngươi đúng là rất thông minh!" Đang lúc ta suy nghĩ, một giọng nói vang lên ngoài cửa.

Ta quay đầu nhìn lại, chính là Bảo tẩu!

Nàng chắn trước cửa, sau lưng dân chúng đầy thôn đứng. Chẳng qua, phần lớn những người kia trên thân đều tràn đầy ứ máu, chảy máu tươi, vẻ mặt cực kỳ ngây ngốc, phảng phất không có thần trí, duy nhất không thay đổi chính là, hai mắt vẫn đỏ bừng, đang gắt gao nhìn chằm chằm ta.

Phòng nhỏ này không lớn, chỉ có một cánh cửa như vậy, hiện tại lại bị mọi người chặn lại, ta đã không còn chỗ trốn.

Chuyện đến bây giờ, ta cũng không cần giả bộ cái gì, rất là tức giận lớn tiếng mắng: "Mụ điên nhà ngươi, sao lại có một trái tim âm độc như thế? Nhìn xem những thôn dân vô tội này, đều bị ngươi hại thành cái dạng gì rồi?!"

"Ta hại bọn họ ư?" Bảo tẩu vừa nghe vậy thì kích động kêu to: "Ngươi chỉ nhìn thấy được hiện tại mà thôi, có biết chân tướng ban đầu là như thế nào không?"

"Ngươi biết ta bị bọn họ hại thê thảm bao nhiêu không?"

"Tên trên linh bài đều là tỷ muội tốt của ta, các nàng bị vũ nhục thế nào, lại chết thảm bao nhiêu, ngươi biết không?"

"Trong thôn này không có ai tốt cả!"

"Tất cả bọn chúng đều đáng chết! Không chết tử tế được!"

Bảo tẩu giống như đã biến thành một người khác, gương mặt vặn vẹo, gắt gao nghiến răng.

"Chân tướng? Chân tướng mà ta thấy được chính là lợi dụng tà thuật tàn hại thôn dân, bất luận ngươi có nỗi khổ tâm như thế nào, thiên lý bất dung!" Ta kêu lên.

"Thiên lý bất dung, ha ha..." Bảo tẩu cười lạnh một tiếng: "Nếu có thiên lý mà nói thì toàn bộ thôn đã sớm tuyệt chủng! Ngươi không phải một mực tra xét khắp nơi, muốn tìm ra chân tướng sao? Vậy được, ta sẽ nói cho ngươi biết."

"Ta cũng đủ nhẫn nhịn tám năm rồi! Trước khi đại công cáo thành, có thể có người nghe ta nói hết, cũng thống khoái!"

"Ta cũng để ngươi chết nhắm mắt, xem những người này rốt cuộc có đáng chết hay không!"

Nói xong, Bảo tẩu liền kể cho ta nghe về một chuyện xảy ra từ tám năm trước.

Tám năm trước, Bảo tẩu, cũng chính là Triệu Ngọc Lan vẫn là một thanh niên trẻ tuổi lãng mạn, tràn ngập mơ tưởng vô hạn đối với tương lai của người thanh niên văn tài.

Nàng vô cùng thích quay phim, đồng thời còn thi đậu hệ quay phim.

Ngày hôm đó, nàng và mấy học sinh đến Lộc Thai sơn du ngoạn, bị cảnh đẹp đầy trời mê luyến, một đường thẳng tiến. Sau đó lạc đường, giống như ta đi vào trong cái thôn nhỏ này.

Thôn này vô cùng hẻo lánh, khốn cùng, nam tử trưởng thành đều cưới không được nàng dâu, đối mặt năm đại cô nương như hoa như ngọc, ánh mắt Quang Côn đầy thôn đều nhìn thấy, ý niệm tội ác đã bắt đầu nảy sinh trong lòng.

Nhưng năm cô bé lại hoàn toàn không biết gì cả, đối mặt người trong thôn giữ lại không chút do dự.

Buổi tối hôm đó, các nàng đã trải qua những tao ngộ bi thảm nhất mà các nàng chưa bao giờ nghĩ đến.

Năm người bị bọn quang côn toàn thôn thay phiên gian – gian vô số lần, sau đó lại bị nhốt ở trong phòng, giống chó buộc dây thừng, thành nô lệ tính bọn họ!

Ba ngày sau, một cô nương không chịu nổi tàn phá, chết rồi.

Bốn cô nương còn lại thừa dịp người trong thôn không kịp chuẩn bị, cắn đứt dây thừng từ trong nhà đất chạy ra.

Nhưng các nàng cũng không quen thuộc địa hình, thể lực cũng rất gầy yếu, chạy không bao xa lại bị bắt trở về, hung hăng đánh một trận tơi bời.

Lại một cô nương không chịu nổi hành hung, mất mạng.

Thôn nhân sợ các nàng chạy nữa, liền cùng nhau xây nhà đá, chính là gian kiến trúc bằng đá duy nhất của cả thôn, cộng thêm vài cái khóa sắt lớn, trói các nàng lại bên trong.

Nơi này cách nơi này rất xa, lúc tìm kiếm báo hại báo hại, bị toàn thôn nhìn như nói dối thuần phác dọa dẫm, cho nên ba cô nương còn lại cũng hoàn toàn đoạn tuyệt hy vọng được giải cứu!

Dưới sự bi hận, lại có một người lựa chọn tự sát!

Một cô nương khác thân thể rất gầy yếu, sau khi bị tàn phá hai tháng, cũng rưng rưng mà chết thảm.

Cuối cùng chỉ còn lại Triệu Ngọc Lan.

Nàng cũng muốn chết thế nhưng nàng không cam lòng, nàng không cam lòng như tỷ muội cùng nhau rời đi, nàng muốn báo thù, muốn rửa hận cho thân oan chiêu tuyết cho tỷ muội!

Nhưng đầu tiên, phải sống sót!

Vì vậy, thái độ nàng khác thường, làm ra một bộ dạng nhận mệnh, lại cực kỳ nhiệt tình dâng tặng mọi ân cần với thôn dân Lý Đại Bảo.

Lý Đại Bảo là con trai trưởng thôn, chẳng những rất có uy vọng trong thôn, hơn nữa còn rất khỏe mạnh.

Triệu Ngọc Lan dỗ dành hắn, không muốn những người khác bắt nạt, chỉ muốn sống thật tốt và sống thật tốt với hắn. Nhưng mà, nàng có một điều kiện, chính là muốn tạo linh vị cho những tỷ muội kia, căn nhà đó sẽ được xây từ đường cho họ.

Lý Đại Bảo tất nhiên vui vẻ, miệng đáp ứng, Triệu Ngọc Lan lập tức biến thành bảo tẩu.

Bảo tẩu nhịn nhục, làm bộ an thủ, nhưng vẫn luôn tìm kiếm cơ hội báo thù.

Dần dần, mọi người thấy nàng không có ý trốn ra ngoài, cũng buông lỏng cảnh giác với nàng, để mặc nàng tùy ý đi lại trong thôn. Chỉ là vẫn để ý, không để nàng ra khỏi thôn.

Kỳ thật, Bảo tẩu cũng không nghĩ ra ngoài.

Mặc dù đã báo cảnh báo, nàng biết cảnh sát cũng sẽ không xử lý toàn bộ dân chúng trong thôn.

Nàng hận tất cả mọi người trong thôn, muốn để bọn họ đều chết hết!

Nàng vốn định tìm một cơ hội hạ độc toàn bộ người trong thôn, giết hết tất cả, báo thù cho những tỷ muội của nàng. Nhưng hôm nay, nàng đột nhiên phát hiện một tấm bia đá thần bí...

Đệ nhất thiên ba ngàn ba bảy chương Thực Mộng Mô

Chữ viết trên tấm bia đá rất rõ ràng.

Nàng hỏi người khác, nói bia đá là phát hiện trong một huyệt động, bên cạnh còn có chút thi cốt. Lúc trước, người trong thôn nhìn bia đá coi như bằng phẳng, liền mang về đống trược dùng.

Người trong thôn đều không biết chữ, cũng không biết phía trên viết gì.

Nhưng bảo tẩu nhận ra, đây là một khối chú ngôn bia cổ đại, phía trên ghi chép một loại âm chú pháp cực kỳ cổ xưa, có thể triệu hồi ra thần thú trong truyền thuyết: Thực Mộng Mô.

Loại quái vật này có thể thôn phệ mộng cảnh của người khác, xua tan cơn buồn ngủ, thời gian lâu sau, bất luận thế nào cũng không ngủ được, tự nhiên trở nên nôn nóng bất an, tính tình bạo ngược.

Thế là, nàng bắt đầu sinh ra kế hoạch mượn chuyện này để báo thù.

Muốn triệu hoán Thực Mộng Mô, trước nhất phải điêu khắc ra pho tượng Thực Mộng Mô, lại bôi lên mục tiêu là máu tươi mới có thể kích phát.

Đúng lúc đó, cha con Lý gia chính là thợ mộc.

Bảo tẩu từ nay về sau, chẳng những đem gia vụ lo liệu gọn gàng ngăn nắp, hơn nữa còn học được tay nghề mộc tượng với phụ tử Lý gia.

Nửa năm sau, nàng vụng trộm khắc ra một Thực Mộng Mô rất sống động, nhặt tóc của Lý Đại Bảo đốt thành tro bụi trên tượng gỗ, cũng dựa theo chú ngữ tụng đọc trên tấm bia đá.

Quả nhiên, mấy ngày sau, Lý Đại Bảo bắt đầu ngủ không yên, trong mắt đầy tơ máu, tính tình nóng nảy hơn ngày thường rất nhiều.

Bảo tẩu thấy ghi chép trên bia đá quả nhiên là thật, lòng đầy vui mừng, có điều lại vụng trộm quan sát vài ngày sau đó thì phát hiện triệu chứng của Lý Đại Bảo đã biến mất, còn tượng gỗ cũng theo đó mà nổ bể ra.

Bảo tẩu không cam lòng lại làm thêm một cái, nhưng lúc niệm chú thi pháp lại bị Lý Đại Bảo bắt được.

Lập tức Lý Đại Bảo nổi giận đùng đùng, hung hăng đánh nàng một trận, rồi còn muốn nói chuyện này ra ngoài nữa.

Đây là hi vọng duy nhất báo thù của Bảo tẩu, đương nhiên không muốn tan vỡ như vậy. Tối hôm đó, nàng thừa dịp Lý Đại Bảo ngủ say, hung hăng chém một đao lên cổ hắn!

Vừa vặn, một màn này bị Lý Đại Bảo đi ngang qua - cũng chính là tiểu tử bị ngộ nhận là Lý Ma Tử kia phát hiện, phát ra một tiếng kêu sợ hãi xoay người bỏ chạy.

Bảo tẩu sợ hết hồn.

Bất quá, trong tình thế cấp bách nàng lại sinh ra một chủ ý.

Thế là, nàng lập tức cao giọng kêu to "Giết người", mang tất cả mọi người trong thôn hô lên, nói là Lý Tam nhỏ dãi với thân thể của mình, tiến tới giết ca ca.

Từ đó về sau, Lý Tam liền rời thôn đi, chẳng biết đi đâu.

Kế tiếp, Bảo tẩu vẫn khổ luyện chú thuật, tay nghề điêu khắc tượng gỗ cũng càng thêm tinh xảo.

Thoáng cái đã tám năm!

Bảo tẩu rốt cuộc nắm giữ hoàn toàn môn tà thuật này, đồng thời tượng gỗ tràn đầy hai cái rương lớn— toàn bộ trên dưới thôn không thiếu một già trẻ con.

Nàng hận thôn dân toàn thôn, khi các tỷ muội bị làm bẩn bị bắt nạt, không một ai khuyên can, ngược lại chỉ coi là chuyện bình thường; khi đội cứu đội tuần tra đến, không ai nói ra chân tướng cả.

Bởi vì cả thôn người lừa gạt, tội ác, các nàng xinh đẹp tươi đẹp, quý giá sinh mệnh, đồng thời bị chôn vùi rồi!

Bởi vậy, nàng muốn để cho các thôn dân tự giết lẫn nhau, mắt thấy từng người bọn họ chết thảm, để những người này đều bị báo ứng nên có!

Sau khi thi thuật liên tục ba ngày, bà lão công lão Lý Đầu đã chết. Đồng thời còn có một người thường đánh chủ ý vào bà ta, sau lưng không ít kẻ khi dễ bà ta cũng chết sạch cả nhà!

Nàng cố ý đặt những người này vào trong một quan tài, để cho bọn họ mục nát trong thôn; để cho bọn họ trơ mắt nhìn, người trong thôn đều chết như thế nào, đều là kết cục như thế nào.

Cái hố to kia chính là đào mộ của toàn bộ thôn nhân!

Không khéo chính là, lúc này Lý mặt rỗ lại đánh bậy đánh bạ liền đi vào.

Lúc trước nàng thật sự cho là Lý Tam, muốn bắt hắn trở về để xử phạt, có thể thấy là người nhận lầm, liền muốn đuổi chúng ta sớm một chút rồi ly khai.

Nhưng không nghĩ tới, từ đó ta phát hiện mánh khóe, vậy mà khăng khăng lưu lại.

Nàng rất sợ bị ta phát giác ra cái gì, từ đó chuyện bại lộ, đại thù không được báo ra, lúc này mới vụng trộm hạ độc chúng ta.

Không nghĩ tới ta cũng có đề phòng, liên tiếp hai lần đều không trúng chiêu, vì thế liền mang theo thôn dân vây quanh lên.

"Ngươi nói, bọn hắn có đáng chết không?" Bảo tẩu hung tợn cắn răng, đưa tay chỉ ra sau lưng, lớn tiếng hỏi.

Ta nghe xong đoạn chuyện xưa này, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

"Ngươi nói bọn họ vô tội, bọn họ đáng thương, còn chúng ta thì sao? Tỷ muội chúng ta năm người là đáng đời sao? Sẽ bị bọn họ giày vò như vậy sao?"

"Toàn bộ trên dưới thôn không có thứ gì tốt, tất cả đều đáng chết!" Bảo tẩu lớn tiếng gào thét, trong mắt nàng không có nước mắt, chắc hẳn tám năm nay đã cạn khô rồi.

"Lúc đầu việc này không liên quan đến ngươi, ta cũng không muốn giết ngươi." Bảo tẩu nhìn chằm chằm ta: "Nhưng ngươi nhất định phải ỷ vào thông minh của mình, không nên thăm dò chân tướng cái gì. Được! Hiện tại ngươi cũng biết chân tướng rồi, liền cùng bọn họ lên đường đi!"

Bảo tẩu nói xong, vung tay lên, liền chỉ huy thôn dân xông vào.

"Chậm đã!" Ta đột nhiên quát to một tiếng: "Ngươi thực sự cho rằng mình thực sự thành công sao? Ngươi cũng không nghĩ, ta vì sao trùng hợp như thế, sớm không đến không muộn, hết lần này tới lần khác lại vào thôn vào lúc này."

Bảo tẩu nghe xong cũng có chút nghi hoặc: "Nàng đã sớm biết? Điều này không thể nào."

"Không thể nào? Hừ, vậy ngươi xem thử đây là ai." Nói xong, ta bước sang bên cạnh một bước.

Một người đang đứng phía sau ta, dáng người thon nhỏ tóc bạc trắng, khuôn mặt đầy mụn nhọt, đúng là lão già Lý Đầu đã chết kia.

"A!" Bảo tẩu vừa thấy, sợ hãi kêu lên một tiếng, liên tiếp lui về phía sau mấy bước.

"Sao có thể có chuyện đó được!" Bảo tẩu cực kỳ không tin trừng to mắt: "Nhưng ta chính mắt nhìn thấy hắn bị người ta đập chết tươi! Bây giờ đã nằm trong quan tài rồi, sao có thể..."

"Ngươi cho rằng trên thế giới này, chỉ mình ngươi biết điểm Âm Dương thuật sao?" Ta trầm giọng nói: "Lão Lý đã sớm phát hiện trong thôn có chút không đúng, chỉ là không biết là ai làm trò quỷ, nên mới mời ta đến dò xét, ta cũng đã cho hắn dùng thế thân thuật, trong quan tài chỉ là một nhánh cây mà thôi!"

Kỳ thực, ta nói ngược lại, bây giờ thứ đứng ở phía sau ta mới là cành cây —— ta thấy Lý Ma Tử cực kỳ tương tự với lão Lý đầu chết, liền cố ý dùng tóc của hắn buộc lên nhánh cây làm biểu hiện giả dối.

Lúc này trời đã tối đen, không thấy rõ ràng, Bảo tẩu cũng chỉ là đại hán ngoài cửa sở hữu một môn chú thuật, làm sao phân biệt được, lập tức đã bị lời của ta hù dọa rồi.

"Bây giờ ngươi nhận sai, vẫn còn kịp, nếu không, ta sẽ khiến cho những thôn dân này tất cả đều tỉnh táo lại. Ngươi tự ngẫm lại xem, đến lúc đó ngươi sẽ có kết cục như thế nào!" Ta nhìn chằm chằm nàng, lạnh giọng quát lớn.

Đệ nhất thiên ba ngàn tám Chương Mộng Yểm trong thôn.

Bảo tẩu vừa nghe, đột nhiên rùng mình một cái. Một khi thôn dân triệt để tỉnh táo lại, biết tất cả đều là mình giở trò quỷ sau lưng, vậy kết quả của nàng tự nhiên là vạn kiếp bất phục.

Thừa dịp nàng đang kinh hoảng, ta vội bước nhanh ra ngoài cửa.

Dù sao đạo hư ảnh kia là ta mượn tóc Lý Ma Tử chế tạo giả dối, chỉ có tác dụng tạm thời che đậy chấn nhiếp. Bảo tẩu mang theo nhiều thôn dân thần trí bị khống chế vây quanh bên ngoài phòng, vạn nhất thật sự ùa vào, ta thật không biết làm thế nào.

"Ngươi nói láo!" Vừa thấy ta vội vã chạy ra, Bảo tẩu lập tức bừng tỉnh, lớn tiếng kêu lên, lại chỉ huy thôn dân vây công ta.

"Vô dụng thôi!" Ta móc ra một lá linh phù châm lửa trên đó, ném vào đám người.

Khói khí trong linh phù lập tức khuếch tán ra, trên thân thôn dân toát ra từng luồng từng luồng khói đen, qua trong giây lát lại hóa thành một đạo bạch quang bay thẳng ra ngoài thôn.

Một đám thôn dân giống như bị rút khô tinh thần, lập tức phốc một cái ngã xuống đất.

Ba một tiếng, hư ảnh bị ta giả trang thành lão Lý đầu trong cùng lúc biến thành nhánh cây.

Bảo tẩu sững sờ nhìn thôn dân nằm dưới đất, lại quay đầu nhìn nhánh cây trong nhà đá một chút, hoảng sợ hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ta là thương nhân hàng âm vật." Ta đón ánh mắt của cô, nghiêm túc nói: "Tuy về bản chất không khác gì ngươi, nhưng xưa nay ta chưa bao giờ hại người!"

"Hại người?" Vừa nghe thấy hai chữ này, Bảo tẩu lại lập tức kích động, hét lớn: "Ta nghĩ hại người sao? Chẳng lẽ ta không phải là người bị hại sao? Thôn này hại ta thành cái dạng gì? Ngươi có biết tám năm qua ngươi đã làm gì không? Những tỷ muội tỷ muội kia của ta, họ là ai làm hại."

"Lão thiên không có mắt, ta liền tự mình trả thù, phạm tội gì? Bọn hắn đều là trừng phạt đúng tội, nên chết không yên lành!" Bảo tẩu hung tợn nói, hướng ta đi tới, nước mắt cũng theo đó chảy xuống.

"Đúng, những người này là có lỗi, là thật có lỗi với ngươi." Ta đón ánh mắt bi phẫn của nàng, nghiêm mặt nói: "Nhưng bọn họ đều nhận trừng phạt của ngươi, cha con Lý gia còn có xác chết trong quan tài còn chưa đủ sao? Toàn bộ thôn nhân bị ngươi tra tấn thành như vậy còn chưa đủ sao? Ngươi tám năm không xong rồi, nhưng ngươi có nghĩ tới cái tên Lý Tam bị ngươi đuổi ra khỏi thôn không? Hắn lại phạm vào sai lầm gì, tám năm nay hắn lại trải qua như thế nào?"

"Oan oan tương báo khi nào, chuyện này dừng ở đây đi! Chuyện trước kia ngươi có thể thông cảm, ta cũng không hỏi nữa, nhưng từ giờ phút này trở đi, tuyệt không cho phép ngươi lại hại một người nữa."

Ta nói rồi móc ra một lá linh phù, nói: "Tuy rằng ta giải trừ tà thuật trên người bọn họ, nhưng dù sao bọn họ cũng bị tập kích quá lâu, ít nhất cũng phải ngủ một giấc thật say, sáng mai mới có thể tỉnh lại, sau khi tỉnh lại, bọn họ cũng hoàn toàn không biết gì về những việc mà ngươi đã làm, bây giờ ngươi có thể tự mình quyết định, tiếp tục ở lại thôn này, hay là rời đi."

Bảo tẩu nghe ta nói xong, lại bước lên trước một bước, hai mắt nhìn chằm chằm ta nói: "Thôn này có liên quan gì tới ngươi đâu? Vì sao cứ nhất quyết nhúng một tay vào?"

Lúc này, hai mắt của nàng cũng đầy tơ máu, từng chữ dường như đều xuất phát từ kẽ răng! Hiển nhiên, đối với sự đột nhiên của ta, nàng đã cắt đứt được đại kế báo thù tám năm nay của nàng.

"Đây là chuyện nhàn hạ sao? Đây là mạng người!" Ta cũng đột nhiên bước lên trước một bước, lớn tiếng kêu lên: "Đương nhiên ta mặc kệ ngươi lợi dụng âm vật oán thân oan Nhạn Tuyết, ngươi lợi dụng âm vật trả thù ta cũng có thể hoàn toàn không nhìn thấy, nhưng đây là mạng người! Toàn bộ thôn trên dưới toàn bộ mạng người, ta còn có thể ngồi yên không để ý tới sao? Ta là thương nhân âm vật không giả, nhưng ta cũng là người lương tri, không phải quỷ, tuyệt không cho phép ngươi làm chuyện như vậy."

"Hiện tại ngươi có hai đường lui. Thứ nhất, nhân lúc bọn hắn chưa tỉnh, sửa sang lại tất cả, coi như ngươi cũng hôn mê giống vậy; thứ hai, thu thập xong đồ rồi lập tức rời đi, một khi trời sáng, còn muốn hối hận đã muộn rồi!"

Bảo tẩu trừng mắt nhìn ta nửa ngày, đột nhiên xoay người rời đi, trong bầu trời đêm lại lưu lại một tiếng rên thật dài.

Ta rất sợ nàng thừa dịp ta không ở đây lại quay về, đối với những thôn dân ngủ say đó giết chóc, liền ngồi xuống trên tảng đá lớn ở cửa ra vào.

Chỉ chốc lát sau, Bảo tẩu lại chạy trở về, trên vai xách mấy cái túi da nhỏ đựng máy quay.

Nó một đường chạy tới cửa, nhìn nó tràn đầy phẫn hận, cuối cùng chui vào trong nhà, quỳ xuống, chồng đống túi da trên mặt đất, ngay sau đó nhen lửa. Miệng nó liên miên cằn nhằn không biết nói gì, có thể là cáo biệt cuối cùng của đám tỷ muội kia chăng?

Ta nhìn bên cạnh nàng còn mang theo một cái túi nhỏ, thầm nghĩ có lẽ nàng muốn rời khỏi thôn nhỏ làm cho nàng cực kỳ bi thương này.

Lập tức đốt một làn khói chậm rãi đi vào.

Nhưng vừa hút xong hai ngụm khói, trong nhà đá đột nhiên bộc phát ra một tiếng trầm đục, ngay sau đó liền lao ra một mảnh ánh lửa.

Ta vội vàng đứng dậy, lúc này mới phát hiện trong bọc quần áo của bảo tẩu ngoại trừ hai kiện y phục nàng mới đến, còn có một thùng độc chậm, lúc này nàng đã đổ động độn lỏng một thân, biến thành một người lửa.

Hùng hừng hực liệt hỏa phát ra không thể thu thập, ta nghĩ muốn cứu cũng không kịp nữa.

Bảo tẩu ở trong ngọn lửa không ngừng vặn vẹo, gào thét, tựa hồ tràn đầy cừu hận cùng oán hận vô tận với thế giới!

Ánh lửa hừng hực chiếu sáng thôn nhỏ, cũng chiếu sáng mỗi một khuôn mặt ngủ say. Cũng không biết bọn họ ở trong mộng nhìn thấy gì, có hay không tám năm trước mấy cô gái kia, có vì bọn họ phạm tội mà cảm thấy áy náy không.

Mộng Yểm trong thôn rốt cuộc cũng yên nghỉ, nhưng từ nay về sau thôn nhỏ thật sự bình tĩnh sao?

Ta không muốn suy nghĩ nhiều, tiện tay giẫm nát màn khói, đi thẳng ra ngoài thôn.

Mới vừa đi tới cửa thôn, trước mặt đã có hai người đi tới.

Hai người giống nhau như đúc, diện mạo hầu như hoàn toàn tương tự, nếu không phải một người trong đó tóc trắng bệch, hơn nữa ta còn nhớ rõ Lý mặt rỗ đang mặc bộ y phục gì thì thật đúng là không nhận ra.

"Tiểu ca nhi, trong thôn thế nào rồi?" Lý Ma Tử vừa thấy ta, bước nhanh đến nghênh đón, gấp giọng hỏi.

"Trong thôn... Không sao." Ta dừng một chút, lập tức quay đầu nhìn người bên cạnh: "Ngươi chính là Lý Tam?"

"Ừm." Hắn gật đầu nhẹ.

Quần áo của ông ta rách tả tơi, gần như đã biến thành từng mảnh vải rách rưới. Râu tóc cũng đều rất dài, một mảnh trắng xóa, thoạt nhìn cực kỳ chật vật.

"Tiểu ca, chuyện này nói đến cũng trùng hợp." Lý mặt rỗ lại bắt chuyện.

Ta đi rồi, hắn dựa theo phân phó của ta, vụng trộm bò lên trên đại thụ giấu đi.

Nhưng không đợi lâu, bụng hắn lại đau lên.

Hắn không thể làm gì khác hơn là bò xuống chui vào trong bụi cỏ thuận tiện hơn, vừa mới xuất hiện đã thấy trước mặt có một người đứng đó!

Đệ nhất thiên ba ngàn ba chương bạch quang Lộc Đài.

Người này giống y đúc hắn, chỉ là râu tóc bạc trắng, không khác gì tấm ảnh đen trắng treo ngoài linh lều kia.

Lý Ma Tử cho rằng lão già kia gian trá, bị hù cho sặc mùi, xoay người bỏ chạy nhưng người nọ lại không nhanh không chậm đuổi theo.

Lý Ma Tử chân thấp cước bộ chạy ra thật xa, rốt cục mệt mỏi ngồi bệt trên mặt đất chạy không nổi nữa.

Người nọ ngồi xổm bên cạnh hắn nói: "Ngươi đừng sợ, ta không phải quỷ, là bị ngươi thay thế Lý Tam."

"Ta nhìn ra được, hai người các ngươi đều là người tốt, cũng mang bản lãnh lớn, nếu như các ngươi muốn giải cứu thôn này, ta sẽ nói cho ngươi biết nơi đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Lập tức, hắn liền đem câu chuyện trong thôn này thoát ra toàn bộ, Lý Ma Tử vừa thuật lại cho ta vừa đi về phía trước.

Lý Tam nói khóc lóc kể lể không khác gì bảo tẩu, khác biệt duy nhất chính là y.

Lúc trước phát hiện chị dâu giết ca ca khiến hắn sợ tới hồn phi phách tán, nhưng sau đó Bảo tẩu kêu to một tiếng, cộng thêm vu hãm hắn giết người, càng làm hắn sợ hãi không thôi, vì vậy hắn trốn ra ngoài thôn.

Năm đó hắn chỉ có mười sáu tuổi.

Hắn không dám về thôn, lại không dám chạy ra ngoài núi, ngay tại phụ cận rừng núi này làm ra dã nhân.

Suốt tám năm, cứ thế ăn gió nằm hết cả buổi tối.

Bởi vì thời gian dài không ăn được muối muối, đầu tóc cũng trở nên trắng bệch, quần áo trên người rách mướp. Vẫn là ba năm trước, nhặt được từ dưới gốc đại thụ.

Ban đầu nó vô cùng căm ghét bảo tẩu, hận không thể tự tay giết chết nàng.

Thế nhưng đã nhiều năm như vậy trôi qua, ý nghĩ của hắn cũng chậm rãi phát sinh thay đổi. Hắn dần dần tha thứ cho Bảo tẩu.

Bảo tẩu có lỗi, nhưng không phải là nàng! Là người trong thôn, là ca ca của nàng hại Bảo tẩu, hại những cô gái kia.

Vì vậy y liền muốn cứ vậy đi xa tha hương, hoàn toàn quên nơi này.

Nhưng mấy ngày gần đây, trong núi rừng phụ cận mỗi tối sẽ phát ra từng đạo ánh sáng, hơn nữa ánh sáng chính là từ trong thôn phát ra.

Hắn rất tò mò, liền lặng lẽ tới gần thôn, lúc này mới phát hiện trong thôn có vấn đề.

Hắn muốn vào thôn đi dò xét rõ ràng, nhưng thôn dân đã sớm mất đi thần trí, chỉ nghe lệnh của chị dâu. Hơn nữa đám chó đất canh thôn kia, hắn căn bản không vào được.

Đúng lúc này, hắn phát hiện ta và Lý mặt rỗ đã xông vào, hơn nữa hình như đã phát hiện ra điều gì, hắn đang xem xét xung quanh.

Vì vậy, hắn liên tiếp hai lần mạo hiểm tới gần thôn, muốn nói cho ta biết chân tướng, thế nhưng trùng hợp bảo lưu tẩu chạy tới mà không thể kết thúc!

Cuối cùng thật vất vả mới gặp được cơ hội, hắn chủ động tìm tới Lý Ma Tử, nói ra toàn bộ chân tướng.

Nghe xong những chuyện Lý Tam trải qua, ta cũng không khỏi cảm thấy thổn thức.

Nếu nói oan, nếu nói hận, hắn lại so với ai ít hơn? Có nhà không thể về, có khuất không thể duỗi, suốt tám năm đều sống cuộc sống người không ra quỷ không ra quỷ, hắn nên đi tìm ai để báo thù đây?

Ba người chúng ta đi thẳng đến bên cạnh nhà đá, Lý Tam Mãnh chợt đứng lại.

Hắn nhìn thôn dân nằm ngang trên mặt đất, lại nhìn Bảo tẩu bị đốt trong nhà đá chỉ còn một đống thây khô, đột nhiên hai tay che mặt, gào khóc!

Nó ngồi chồm hổm trên mặt đất, vừa gào khóc vừa ngồi xổm xuống. Mấy con thổ cẩu ở phía xa xa, lúc đầu còn không ngừng sủa, sau đó cũng dần dần ngừng lại.

Thôn già, chó đất, còn chưa tắt ánh lửa, chung quanh khói đen tràn ngập, xác chết cháy khét, thôn dân ngủ say trên mặt đất... Đây là một hình ảnh như thế nào?

Ta và Lý Ma Tử đều trầm mặc không nói, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho tốt.

Ta đứng ở bên cạnh ngơ ngác nhìn một hồi lâu, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: "Cũng may cái gì cũng đều trôi qua, ngươi cũng muốn mở một chút đi! Nếu như cần cái gì thì tới nơi này tìm ta đi." Nói xong, ta lấy ra một tờ giấy có ghi thông tin liên lạc của ta nhét vào trong tay hắn, sau đó xoay người rời đi.

Lý Ma Tử sửng sốt, cũng theo sát tới: "Tiểu ca, đây là xong chuyện sao?"

"Còn thiếu một món cuối cùng." Ta nhìn về phía ngoài núi một chút nói: "Bảo tẩu mặc dù đã chết, nhưng ăn Mộng Mô do nó chế tác đã trộm đi nhiều người như vậy, chắc hẳn cũng đã có chút thành tựu. Nếu bỏ mặc mặc không quản, về sau sẽ là phiền toái lớn, còn muốn hại càng nhiều người, chúng ta trước tìm được vật này."

"Chính là... Bạch quang Lộc Đài?" Lý Ma Tử đột nhiên tỉnh ngộ, nghi hoặc hỏi.

"Đúng, chính là đạo quang mang kia! Đây là quang ảnh trong lúc Thực Mộng Mô thôn thôn thôn thôn thôn thôn ta lưu lại, hiện tại toàn thôn đều bị ta giải trừ chú thuật, căn bản không có mộng cảnh để ăn. Tên kia cũng không biết ẩn thân nơi nào, chỉ có biện pháp khác, bất quá biện pháp này cần ngươi hỗ trợ." Ta đáp.

"Hả? Giúp đỡ cái gì?" Lý Ma Tử nghe xong lập tức dừng chân.

Tên gia hỏa này hiểu rõ ta, nghe ta nói như vậy, khẳng định không phải chuyện tốt gì.

"Ngươi đừng sợ." Ta nhìn hắn cười cười nói: "Cũng không phải chuyện gì ghê gớm, ngươi không phải phát hiện mấy cái xác chết trong quan tài linh sa sao? Hiện tại ngươi nằm xuống ngủ một giấc là được rồi."

"Cái gì?" Lý Ma Tử lập tức mở to hai mắt nhìn, lắc lắc đầu không tình nguyện nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi đây không phải là hãm hại ta sao... Tối hôm khuya bò vào trong quan tài ngủ cùng thi thể... Lại nói, ta ngủ lúc nào a?"

"Không cần ngươi ngủ, chỉ cần ngươi bò vào là được." Ta giải thích cho hắn: "Thực Mộng Mô kia được Bảo tẩu dùng tóc xám cốt huyết tế điện qua, người sống sẽ không có tác dụng, mà các thôn dân cũng bị giải trừ chú thuật, cũng không cách nào bị thôn phệ mộng cảnh, chỉ còn mấy cỗ tử thi trong quan tài còn lưu lại chú thuật."

"Tuy nhiên, thi thể không thể phát ra dương khí, Thực Mộng Ma khẳng định sẽ không bị lừa. Cho nên, đành phải ủy khuất ngươi trước bò vào bên trong."

Lý mặt rỗ vẫn cực kỳ không muốn, thế nhưng lại không chịu được nhu thống khổ của ta, cuối cùng hắn cố nén ghê tởm cùng sợ hãi nắm lên nắp quan tài.

Chi chi chi...

Ngay tại thời khắc vừa nhấc nắp quan tài lên, một đám chuột con bụng to tròn kêu kì quái chạy ra ngoài.

Nương theo ánh trăng ảm đạm, ta nhìn vào bên trong, đúng như Lý Ma Tử nói, trong quan tài to nhỏ tổng cộng có năm sáu người, cứ như vậy lộn xộn chồng chất tại một chỗ. Rất nhiều chỗ máu thịt đều đã mơ hồ lộn xộn, Lý lão đầu ngửa mặt lên trời đã sớm thay đổi hoàn toàn.

"Chuyện này..." Lý Ma Tử khó khăn lắm mới nhíu mũi một cái, lui về sau hai bước.

"Nếu ngươi thật sự không muốn đi vào cũng được, nhưng biện pháp khác ngươi nhất định phải làm theo." Ta thấy Lý Ma Tử thực sự có chút khó xử, liền đề xuất cho hắn phương án thứ hai.

"Tốt tốt tốt! Tiểu ca nhi ngươi nói đi, chỉ cần không vào quan tài, cái gì cũng được, ta đều nghe lời ngươi!" Lý Ma Tử vội nói.

"Vậy tốt, ngươi vẫn như cũ mặc đay mang hiếu, quỳ ở chỗ này thành thành thật thật tế điện đốt giấy, nếu có thể gọi bọn hắn Âm Linh tới, ta cũng có thể mượn đây truy tung Thực Mộng Mô." Ta phân phó.

"Cái này... Được rồi!" Lý Ma Tử hai người so sánh một chút, rồi cắn răng đáp ứng.

Hắn mang theo toàn bộ tiền giấy quỳ gối trước quan tài, vừa lẩm bẩm nói gì đó, vừa để tiền giấy vào đống lửa.

Chương môÌ£t ngàn ba trăm sáu mươi bảy chuộc tội.

Ta xoay người chạy vào phòng bảo tẩu.

Trong phòng hết thảy vẫn như cũ, chỉ là trên tường đã không thấy năm cái túi da nhỏ chứa máy quay kia.

Mở hai hòm gỗ lớn ra, bên trong đều là tượng gỗ, từng cái lớn nhỏ không đều, chất liệu không giống nhau, nhưng được điêu khắc cùng một vật.

Thoạt nhìn rất giống Thực Nghĩ Thú, chẳng qua bốn chân là móng, đuôi rất ngắn, trong hai mắt tản ra đạo đạo hàn quang.

Đây là thực vật mà tám năm qua Bảo tẩu tẩu đã khắc xuống cho tất cả thôn nhân Thực Mộng Mô!

Trên những tượng gỗ này có màu đỏ thẫm, có một mảnh đen kịt, còn có một ít hiện ra màu xám nhạt.

Số lượng ta từ quá ít thậm chí nhiều âm khí, rất nhanh đã phân biệt ra.

Màu đỏ thẫm là nhiều nhất, chính là những thôn dân đang ngủ say ở trước thạch ốc, lúc này bọn họ đã bị ta giải trừ ma chú, chỉ là tạm thời còn chưa khôi phục. Những màu đen kịt kia số không nhiều, là những chú thuật đã được khắc xong, nhưng chưa đợi thôn dân đã chết. Mà số lượng màu xám trắng ít nhất, chính là mấy người trong quan tài kia, đã bị ma chú hại chết, chỉ là âm linh còn chưa hoàn toàn tiêu tán.

Ta lập tức dời hai cái rương lớn này vào trong linh lều, Lý Ma Tử rất sợ chiêu mộ không được âm linh, ta lại để cho hắn leo vào quan tài, quỳ ở đó cẩn thận thêm giấy đốt, nửa điểm không dám qua loa.

Ta đem những tượng gỗ màu đen ném vào đống lửa, khiến những âm linh đã chết kia không hề quyến luyến, an tâm chuyển thế, ngay sau đó ném từng cái vào đống đỏ sậm đó.

Ma Chú đã phá giải, thôn nhỏ lại hồi phục lúc trước, bất luận bọn họ có thể nhớ lại những chuyện này hay không, ta cũng không muốn để bọn họ nhìn thấy nữa.

Nếu như trong thôn lại xuất hiện một bảo tẩu nữa thì thật sự quá nguy hiểm...

Ta cầm mấy món cuối cùng đang bị ném vào trong lửa, đột nhiên màu đỏ thẫm trong tay lập tức biến thành đen kịt!

Hả?

Biến đổi lớn như thế chỉ có đúng một khả năng, đó là người vừa nãy đột nhiên bỏ mạng.

Ngay sau đó, mấy người khác trong tay ta cũng đều thay đổi màu sắc.

Đột nhiên chết mất vài người? Chuyện gì xảy ra?

Bọn chúng không phải đều bị ta giải trừ ma chú, đang ngủ say trước thạch ốc hay sao? Tại sao đột nhiên chết rồi.

"Trương gia tiểu ca, ngươi nhìn bên kia kìa!" Lý Ma Tử đột nhiên kêu lớn.

Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong thôn toát ra một cỗ ánh lửa ngút trời, bay thẳng lên, phảng phất như thiêu đỏ cả bầu trời!

Xem phương hướng thì đúng là gần thạch ốc.

"Không tốt! Ta đi xem một chút, ngươi ở chỗ này tiếp tục đốt giấy, không nên động đậy. Vạn nhất có tình huống gì, phải đem tấm linh phù ta cho ngươi xé nát!" Ta vội vàng dặn dò Lý Ma Tử một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy về phía trước.

Chạy không được bao xa, trong không khí liền thổi tới một mùi hôi thối khét lẹt.

Lòng ta bỗng nhiên trầm xuống, nhanh chóng bước nhanh hơn.

Khi ta thở hổn hển chạy tới gần, lập tức ngẩn cả người!

Vẫn là tới chậm một bước!

Thôn dân trước thạch ốc đều bị chất thành một đống, lửa lớn đang hừng hực cháy khét lẹt, hơn phân nửa đã cháy thành một mảng cháy đen!

Ngay tại giữa đống xác chết và ngôi nhà nhỏ có một ụ đất nhỏ, ở trên có cắm ba nhánh cây, giống như là hương nến tế bái.

Lập tức ta liền hiểu, đây là Lý Tam làm.

Sau khi hắn chạy ra khỏi thôn, ban đầu chỉ hận duy tẩu. Thế nhưng trong tám năm này, Lý Tam cơ hồ cảm động lây. Hắn hiểu được vì sao Bảo tẩu lại làm như vậy, vì sao nàng lại hận thôn này.

Từ đó, tâm Lý Tam cũng đang chậm rãi chuyển biến, cũng đang dần dần vặn vẹo.

Hắn nhìn thấy bảo tẩu đang làm thảm cho thôn nhân, không đành lòng nhưng lại căm hận đan xen.

Khi hắn vừa mới tận mắt nhìn thấy một màn kia, cả thôn người giống như ngủ thiếp đi, lúc Bảo tẩu bị đốt thành một đống cặn bã, hắn lại bị đả kích lớn lao.

Thôn này thật sự không có tội sao?

Hành động ngày thường của các thôn dân, thật sự là người sao? Thật sự không nên bị khiển trách sao?

Bảo tẩu có tội gì? Lý Tam hắn có tội gì? Vì cái gì lại phải chịu đựng khổ cực cùng tra tấn?

Lẽ nào không phải do quần thôn ghê tởm này tạo thành?

Quả nhiên, phía sau một đống đất, ta phát hiện một thi thể đang quỳ rạp, thi thể còn chưa bị đốt trọi hoàn toàn, vẫn có thể nhận ra đây chính là Lý Tam.

Hắn chạy trối chết tám năm trời, ngay khoảnh khắc cuối cùng trong sinh mệnh này, dùng thủ đoạn kích động tàn nhẫn như vậy trả lại cho Bảo tẩu và mấy cô gái vô tội kia một lời xin lỗi chậm!

Chỉ là, cảnh tượng và kết cục này cũng không tránh khỏi quá mức bi thương!

Ta đứng ở cạnh ánh lửa, yên lặng đứng rất lâu, đốt ba làn khói, cũng cắm vào trên đống đất.

Cũng không biết là vì ai, là bảo tẩu, mấy tiểu cô nương kia, vẫn là Lý Tam và những thôn dân này.

Tất cả đều không quan trọng, tất cả đã kết thúc!

Ta xoay người trở về linh lều, Lý mặt rỗi vội vàng hỏi: "Tiểu ca nhi, bên kia sao rồi?"

"Không có gì." Ta hàm hồ trả lời, ném toàn bộ tượng gỗ màu đen còn dư vào đống lửa.

Không bao lâu, mấy bóng đen từ trong quan tài bồng bềnh bay ra, ta ra hiệu cho Lý Ma Tử không được lên tiếng, nhặt một mảnh lá cây lên lau chu sa.

Lá cây không gió tự khởi, bay hướng ra ngoài thôn.

Ta và Lý Ma Tử cùng theo lá cây vào núi lớn, đi hơn nửa canh giờ, mắt thấy lá cây bay vào trong hang đá.

Ta lấy ra Vô Hình châm đặt ở ngoài động, phòng ngừa đồ trong động chạy trốn ra ngoài, ngay sau đó mượn dùng chiến lợi phẩm phát ra ánh sáng rực rỡ, mang theo Lý Ma Tử đi vào.

Mới vừa đi hai bước, một gia hỏa đen sì to cỡ chó sói đã mạnh mẽ vồ tới, Lý Ma Tử sợ hết hồn, vội vàng trốn sau lưng ta.

Ta rút ra Trảm Quỷ Thần song đao đâm tới trước mặt, đâm trúng vào ót tên kia.

Tên kia lập tức uể oải xuống, lập tức càng ngày càng nhỏ, leng keng rơi trên mặt đất.

Ta đi vào xem xét, đúng là một tượng gỗ Thực Mộng Mô.

Khác với trước linh lều thiêu hủy những thứ kia, chỉ là trên dưới quanh thân đều khắc đầy phù chú.

Nó cắn nuốt toàn bộ mộng cảnh trên dưới thôn nhiều người như vậy, lại hại chết mấy người, đã sớm có chút linh trí, đã có thể hóa thành khí linh. Nếu không phải ta sớm chuẩn bị, căn bản bắt không được nó, càng không cần phải nói hàng phục nó.

Hơn nữa đợi thêm chút thời gian, khẳng định càng khó đối phó.

Ta trực tiếp bảo Lý Ma Tử đi tìm ít củi khô, đốt nó tại trong sơn động này.

Ngay lúc tượng gỗ Thực Mộng Mô nổ tung, lại có máu tươi chảy ra ồ ồ, lập tức lại tản ra vạn đạo hào quang, bảy màu lộng lẫy, xa xa xông ra ngoài động, tản mát đầy trời.

"Đây gọi là Lộc Đài Dạ Quang, đích thật là rất đẹp." Ta ngửa đầu nhìn lên, như là lầm bầm, lại như là nói với Lý Ma Tử: "Tuy nhiên, cũng giống như pháo hoa, sau lưng đẹp đều là tổn thương. Có đẹp, cũng là lần cuối cùng lóe sáng rồi!"

Bữa tiệc đầu tiên, nghìn ba sáu mốt ngàn, yến hội thượng lưu.

Đợi sau khi ta trở lại đám võ sĩ lòng đầy thổn thức kia, Doãn Tân Nguyệt đã ở trong tiệm chờ ta rồi, nhất định phải lôi kéo ta đi tham gia yến hội cỡ lớn gì đó, muốn giới thiệu cho ta những vòng trên.

Đối với trường hợp này, ta luôn luôn không có hứng thú, nhưng lại không cách nào lay chuyển được bong bóng mềm mịn của nàng, đành phải cố gắng hết sức.

Trước khi ra cửa, Doãn Tân Nguyệt rất nhọc lòng cải trang cho ta một phen, nói lần này yến hội vô cùng trọng yếu, người tham dự không phải phú cũng quý, muốn ta làm gì cũng phải nhập gia tùy tục, cho dù là nhịn cũng phải nhịn.

"Được." Ta rất bất đắc dĩ nhún vai nói: "Chỉ cần lão bà đại nhân cần, đừng nói là tửu hội, cho dù là núi đao biển lửa ta cũng có thể nhịn được."

Doãn Tân Nguyệt liếc ta một cái: " Khoa trương như vậy sao?" Sau đó hôn lên mặt ta một cái, cười tủm tỉm nói: "Phu thê là đẹp nhất, lần này cũng là bọn họ mở rộng tầm mắt nhất."

Buổi tiệc này đúng là rất xa hoa, an bài tại Hàng Châu Duyệt Dung trang. Duyệt Dung trang là một thôn nghỉ phép cỡ lớn ở vùng sông Nam thủy hương, nghe nói khi làm nhiệm vụ duy nhất Nhị Thập Nhị Phong hội, rất nhiều Quốc Nguyên chính là ở nơi này.

Đợi sau khi ta và Doãn Tân Nguyệt bước vào trong hội trường, ta phát hiện tất cả tân khách đều quần áo đẹp đẽ quý giá, khí độ bất phàm, mỗi người xem ra đều là nhân sĩ thượng lưu.

Tiệc hội giờ phút này còn chưa bắt đầu, tất cả mọi người đều cầm theo bàn tán về rượu.

Đại minh tinh như Doãn Tân Nguyệt vừa vào hội trường, lập tức khiến cho mọi người chú ý, không ít người cười mỉm tiến lên đón.

Doãn Tân Nguyệt vẻ mặt mỉm cười, trấn định tự nhiên ứng phó, thi thoảng lại có tân khách quen biết trò chuyện vài câu. Cô vẫn không quên giới thiệu với người khác: "Đây là tiên sinh của ta."

"Xem ra đại minh tinh của nhà chúng ta rất được hoan nghênh a, ta đứng ở bên cạnh ngươi có phải là làm cho ngươi có chút buồn bã thất sắc hay không? Bằng không, ta đi trước qua bên cạnh một chút." Thừa dịp chung quanh không có ai, ta vụng trộm chế nhạo nàng.

"Ngươi dám!" Doãn Tân Nguyệt trừng mắt lườm ta một cái, đe dọa nói: "Thế nào, có phải vừa ý mỹ nữ nào không, muốn chạy tới cám dỗ, chê ta chướng mắt phải không? Hừ, ta không cho ngươi cơ hội này đâu!" Nàng nói xong siết chặt hai tay ta lại.

Giọng điệu của cô rất nghiêm khắc, nhưng gương mặt lại mang nụ cười ngọt ngào: Không hổ là xuất thân của diễn viên, công phu thật tốt.

Lúc này, có mấy cô gái ăn mặc cực kỳ diễm lệ đi tới. Có thể nhìn ra được quan hệ giữa các nàng và Doãn Tân Nguyệt rất thân mật, chẳng những ngữ khí nói chuyện rất tùy ý, thậm chí còn thúc giục y phục Doãn Tân Nguyệt rơi vào tai mà xem xét bình luận.

"Ai da, Nguyệt tỷ, thằng soái ca này là ai vậy? Sao không giới thiệu cho ta." Một cô bé mặc váy ngắn chỉ đen, nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt vẫn đang ôm chặt lấy tay mình, không khỏi cẩn thận đánh giá ta một chút.

"Đây là láng giềng của ta." Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Ta nói cho các ngươi biết, không được phép có ý đồ với hắn, ta đều đã nhận chứng."

"Hóa ra là anh rể." Cô gái kia cười khà khà duỗi tay ra: "Ta tên Tiểu Nhã, lần đầu gặp mặt nên tặng một món quà, có lễ vật không nặng nhẹ có tâm ý như vậy là được."

"Chỉ có ngươi." Doãn Tân Nguyệt cười vỗ nhẹ nàng một cái rồi nói: "Ta cũng muốn cho ngươi một tòa Ngũ Chỉ sơn, lễ vật này có đủ nặng không?"

Mấy nữ hài tử kia lập tức cười thành một đoàn.

"Doãn tiểu thư không hổ là Tụ Khí Vương, cho dù đi tới đâu cũng sẽ tạo ra tiếng cười nói hoan hô." Đúng lúc này, một tên béo béo béo béo béo mặt mày dữ tợn từ bên cạnh đi tới.

Mặc dù hắn mặc một thân quần áo chỉnh tề, nhưng vóc người mập lùn kia thật sự có chút không đứng dậy nổi, ngược lại lộ ra mấy phần mập mạp, tóc thưa đều cố ý chải về phía sau đầu, muốn thể hiện ra dáng vẻ nhân sĩ thành công, nhưng ngược lại đem khuôn mặt to lớn kia phụ trợ càng thêm to mọng, nếu bịt kín cái mũi đỏ, cũng có thể trực tiếp đi vào trong ngõ phường diễn trò hề.

"Triệu tổng quát quá khen." Doãn Tân Nguyệt lễ phép cười với hắn.

"Đâu có đâu có." Gương mặt mập mạp đỏ bừng tươi cười: "Doãn tiểu thư cứ như người gặp châu ngọc, cho dù đi tới đâu cũng óng ánh hơn người, ồ? Vị này là..." Nói xong, hắn tò mò chỉ vào ta.

"Đây là chồng nàng." Tiểu Nhã giống như nhìn tên mập này không vừa mắt, trực tiếp nói: "Nhận được chứng nhận."

Mập mạp có chút không tin liếc mắt dò xét ta, hỏi thăm Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt chỉ có thể phân biệt giới thiệu cho chúng ta: "Triệu tổng, đây là tiên sinh Trương Cửu Lân của ta, bởi vì trong giải trí có rất nhiều bài hát, cho nên ta vẫn luôn rất điệu thấp, kết hôn sinh con cũng không thông tri mọi người."

"Cửu Lân, đây là Triệu tổng của tập đoàn Đại Nguyên."

Ta nghĩ thầm, mặc kệ hắn là cái gì, tên gia hỏa như vậy ta vốn chẳng muốn để ý!

Nhưng lần này tới đây cũng là cùng Doãn Tân Nguyệt tới tham gia yến hội, cũng không thể để nàng khó xử, bèn mỉm cười giơ tay ra nói tiếng hạnh ngộ.

Tay của gã gia hỏa này giống với người của gã, đều là ngắn ngủn mập mạp, trên năm ngón tay đeo bốn cái nhẫn lớn, bên trên khảm nạm viên bảo thạch màu hồng giá trị xa xỉ, bị ánh đèn nhoáng một cái, tản mát ra ánh sáng chói mắt.

"Hạnh ngộ hạnh ngộ." Mập mạp cũng giả mù sa mưa, nhưng ngay sau đó thờ ơ hỏi: "Trương tiên sinh phát tài ở đâu vậy?"

"À, không so được với Triệu tổng, ta chỉ là một người làm ăn nhỏ." Ta không muốn cùng hắn có quá nhiều giao thiệp, chỉ là giả vờ ứng phó mà thôi.

"Không thể nào?" Ta vừa muốn bứt ra, mập mạp lại bày ra một bộ dáng cực kỳ cao ngạo, lạnh lùng nói: "Doãn tiểu thư là đại minh tinh lớn nổi tiếng cả nước, tiên sinh nàng sao có thể chỉ là một vụ làm ăn nhỏ được?"

Ta tự nhiên nghe ra trong lời nói của hắn tràn đầy ý vị châm chọc, bất quá ta không chấp nhặt với người như vậy, chỉ khẽ mỉm cười nói: "Làm ăn có phân chia lớn nhỏ, ta không am hiểu làm ăn lớn, chỉ có thể làm một người làm ăn nhỏ."

"Ha ha." Mập mạp mỉm cười: "Trương tiên sinh thật dí dỏm, người có thể tham gia tiệc rượu này đều là nhân sĩ thượng lưu cả nước. Trương tiên sinh đã có thể gia nhập, tất nhiên có lai lịch rất lớn, dù sao cũng không đến mức phải đi theo Doãn tiểu thư đến đây chứ?"

Ý giễu cợt trong lời này càng đậm.

Trong sáng nói ta là người làm ăn nhỏ, căn bản không xứng tới nơi này; trong tối lại nói ta dựa vào lão bà kiếm cơm ăn, căn bản không đủ tư cách.

"Ui Triệu tổng, lời này của ngài không đúng rồi." Ta và Doãn Tân Nguyệt còn chưa nói gì, Tiểu Nhã lại có chút không nhịn được, nói với giọng quái gở: "So với ngài thì vẫn tốt hơn Triệu ngài, có ai mà không phải là người làm ăn nhỏ, sợ là trong căn phòng này cũng không có mấy người làm ăn lớn như ngài a?"

"Nói đùa rồi." Mập mạp có chút xấu hổ, bất quá thần sắc trên mặt lại rất ngạo nghễ.

Hắn cực kỳ tự tin bưng chén rượu lên, ra vẻ nho nhã nhẹ nhàng nhấp một ngụm nói: "Triệu mỗ ta chẳng qua là vận khí tốt mà thôi, lớn nhỏ việc làm ăn không quan trọng, quan trọng là hai chữ Thành Tín."

Vừa nói xong, bên cạnh lập tức có mấy cái bàn tay bốc lửa vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Triệu mập mạp thực sự được dụng ưỡn ngực, lại quay đầu hướng ta nói: "Trương tiên sinh rốt cuộc là nhà nào giàu có, có thể tiết lộ một hai? Nói không chừng ngày sau, ta còn có nơi xin giúp đỡ Trương tiên sinh đây."

Hắn ta nói rõ rằng mình muốn vạch khuyết điểm của mình trước mặt mọi người, khiến ta lúng túng!

Mấy tên vừa rồi ôm chân thối tha, mặt mũi đều mỉm cười, ý tứ không nói tự minh, đều đợi ta chê cười.

Con trai thứ một ngàn ba trăm sáu gì đó, tử kị (chương hơn)

"Kỳ thật cũng không cần sau này nữa." Ta nói thẳng: "Hiện tại ta có thể giúp được ngươi."

"Ồ?" Triệu mập mạp sửng sốt, lập tức vẻ mặt căng thẳng run lên, lộ ra một nụ cười rất quái dị: "Vậy thì phải phiền Trương tiên sinh rồi, không biết ta có chuyện gì cần Trương tiên sinh hỗ trợ?"

"Ta nhìn thấy Triệu chung quy không phải đến một mình." Ta gắt gao nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hắn.

"Trương tiên sinh thật là tinh mắt." Triệu mập nhếch miệng lên, cười ha ha đầy xán lạn: "Đương nhiên ta không phải tới một mình, tài xế đang ở ngoài cửa, trợ lý và bí thư đang ở phân sảnh, đâu có thoải mái tùy ý như Trương tiên sinh, nói đi là đi, không liên lụy gì cả."

Tên này còn chưa dám khoe khoang, nhưng lại không biết ý ta là gì nữa.

Ngay vừa rồi, ta đột nhiên phát hiện sắc mặt hắn có điểm không thích hợp, trong ấn đường có một hoa văn màu đen, hình như là dấu hiệu của âm khí quấn thân. Lập tức mở ra Thiên Cung vị, âm thầm mở mắt ra, kết quả phát hiện phía sau hắn có năm người đang đứng.

Nói chính xác hơn là năm đứa trẻ.

Năm đứa nhỏ kia phân biệt ăn mặc đỏ, vàng, trắng, lục, màu sắc, làn da cũng cùng màu với quần áo, vẫn luôn vây quanh trái phải trước sau hắn, cực kỳ vui sướng, nhưng lại không phát ra một chút âm thanh nào. Hơn nữa hai chân đều là lơ lửng giữa không trung, chân không chạm đất.

Đừng nói hội rượu nhiều người như vậy mà ngay chính hắn cũng không hề phát giác. Lúc hắn vừa mới cúi đầu uống rượu, một đứa trẻ trong đó nghịch ngợm phun một ngụm khói đen vào chén rượu...

Đương nhiên, phát hiện này của ta cũng không thể nói ra trước mặt mọi người, nếu không thì đúng là Thái Huyền nói quá.

Ta suy nghĩ một chút, sau đó đi lên hai bước nói: "Có thể để cho ta xem tướng tay của ngươi không?"

"Ôi, Trương tiên sinh còn biết chiêu này sao, thật là vinh hạnh." Triệu mập lơ đễnh đưa tay ra, cố ý đem cổ tay duỗi ra rất dài, lộ ra một khối biểu thị vàng rực rỡ: "Thỉnh tiên sinh xem, khi nào ta có thể leo lên bảng xếp hạng Phúc Nhị."

Hắn ưỡn ngực trùng điệp nói cực kỳ tự tin, phảng phất đó chỉ là vấn đề thời gian, căn bản không thể nào.

Ta hoàn toàn không để ý tới lời khoác lác của y, mở bàn tay của y ra nhìn một chút, lập tức buông ra nói: "Triệu tổng, mẫu thân ngài có phải đã qua đời năm ngoái hay không?"

"Đúng vậy." Triệu mập mạp sửng sốt, lập tức nửa lộ kinh ngạc nói: "Cái này ngươi cũng có thể nhìn ra sao? Trương tiên sinh thật là có bản lĩnh. Nhưng mà... Lúc mẫu thân ta qua đời, từng tổ chức tang lễ long trọng nhất toàn bộ thị trường, toàn bộ người trên biển đều biết, Trương tiên sinh sẽ không có nghe nói đến chứ?"

Tiếng nói này vừa rơi xuống, mấy người bên cạnh lập tức nở nụ cười, chỉ sợ đều thầm nghĩ ta là heo xen quẻ, ở nơi này sung đại thần.

Ta căn bản không để ý tới Triệu mập mạp và người bên ngoài cười đùa, tiếp tục hỏi: "Thê tử ngươi có phải bị bệnh tuyệt bệnh hay không, chỉ có kỳ hạn ba tháng mà thôi."

Triệu mập mạp nghe vậy, đột nhiên sửng sốt, bình rượu lắc lư trong tay, sắc mặt từ từ trầm xuống.

"Còn nữa, có phải bây giờ ngươi cảm thấy thân thể càng ngày càng kém rồi không, mỗi đêm đều toát mồ hôi lạnh, đầu váng mắt hoa, cảnh tượng trước mắt lại biến thành màu đen? Phòng ốc cũng không làm được, trong bụng thường xuyên có cảm giác sưng phù?"

"Điều này... Đây là chuyện không có gì!" Sắc mặt Triệu mập mạp rất khó coi, luôn miệng phủ nhận: "Những người tham gia tiệc rượu đều là người văn minh, tại sao ngươi lại nói ra những lời như vậy..."

"Ta khuyên ngươi tốt hơn là nên về sớm một chút đi! Chậm một chút nữa là không thể gặp được đứa con trai ngươi lần cuối rồi." Ta thở dài nói.

...

"Ngươi!" Mặt Triệu mập lập tức đỏ lên, tức giận chỉ vào cái mũi của ta: "Họ Trương kia, ngươi cũng quá ác độc đi? Đây là vòng trên cùng, ngươi cũng không phải là nơi ăn nói bừa bãi. Nếu không phải nể mặt Doãn tiểu thư, ta lập tức kêu người đuổi ngươi ra ngoài!" Nói xong, nổi giận đùng đùng quay đầu bỏ đi.

Mọi người chung quanh nghe ta nói ra lời như vậy, cũng đều đạp ta nhao nhao tránh ra.

"Người này thật là bệnh thần kinh!"

"Đúng vậy, không có nhà làm ăn lớn, cảm thấy không giữ được thể diện nên mở miệng đả thương người, thì có bản lĩnh gì."

"Chẳng những không có khí lượng, còn không có tố chất!"

"Sao Doãn tiểu thư lại gả cho một tên gia hỏa như vậy, đúng là mù mắt mà."

Đám người quay người mà đi, nhao nhao tiếng cười nghị luận.

"Ha ha, anh rể, làm đẹp lắm!" Tiểu Nhã lại cười hì hì nói: "Hay là thủ đoạn này của ngươi tuyệt nhỉ, mấy câu vừa rồi, xem Triệu mập mạp kia có còn thối đẹp không, hơn mười vạn hũ rượu trắng khẳng định cũng uống không ngon nữa."

Bà ta không biết thân phận của ta, nhưng Doãn Tân Nguyệt lại cực kỳ rõ ràng, nhìn trộm ta một cái rồi lặng lẽ hỏi: "Ngươi nói thật không?"

Ta gật đầu: "Phúc họa tùy tâm, nếu ta đã điểm đến, hắn còn không chịu thừa nhận, vậy cũng chỉ có thể tùy hắn."

Yến hội tiếp tục tiến hành.

Ngồi xuống không lâu, chủ trì lần lượt mời danh nhân khắp các giới nhấp rượu lên tiếng.

Đại biểu của thương giới chính là Triệu mập.

Hắn bưng chén rượu đi lên trước, sắc mặt vẫn đen kịt một mảnh, so với lúc mới gặp, hăng hái như hai người khác nhau.

Vừa thấy vẻ mặt hắn như vậy, không ít người không khỏi nhìn sang ta, có thể là đang trách ta nói ra lời ác ngữ, làm hại tâm tình Triệu tổng rất khó chịu.

Triệu mập mạp bưng chén rượu, cố gắng đè nén tâm tình rất là uể oải xuống, lúc này mới miễn cưỡng cười cười đọc lời chúc mừng.

Vừa nói được nửa đường, chuông cửa của ông ta đột nhiên vang lên.

Hắn vốn không có để ý, nhưng máy truyền tin vẫn vang lên không ngừng, dưới sự bất đắc dĩ, hắn nói với dưới đài một tiếng xấu hổ, lấy ra điện thoại di động.

"Cái gì?" Kết quả hắn vừa đặt ở bên tai, liền kinh hô lên. Lập tức rất sợ hãi nhìn ta một cái, ngay sau đó cũng không chào hỏi mọi người, chạy thẳng ra ngoài. Thậm chí rắm, đem chủ trì đứng ở một bên đụng ngã xuống đất, ngay cả một tiếng xin lỗi cũng không kịp nói, liền phịch một tiếng đẩy cửa đi ra.

Mọi người trong sảnh cực kỳ kinh ngạc, không ai biết chuyện gì xảy ra.

Doãn Tân Nguyệt quay đầu nhìn lại.

Ta lắc đầu nói: "Nhưng đã muộn rồi..."

Tiệc mừng sang đêm hôm sau, Doãn Tân Nguyệt đi tham gia một tỷ muội nhỏ. Lúc đi có nói cho ta biết khả năng sẽ điên cuồng chơi một đêm, để ta tự tìm chút việc để làm, không cần nghĩ nhiều về

nàng.

Ta cười khổ một tiếng, vẫn sửa sang lại âm vật của cửa hàng cổ, những tháng ngày nàng không có ở đây, ta đều trải qua như vậy đấy.

Cái này cũng không liên quan gì đến kiếm tiền, nửa đêm mở tiệm, đã trở thành một loại thói quen của ta.

Ta mới mở cửa tiệm ra, nhưng mà nước trà còn chưa kịp sôi, Triệu mập mạp đâm đầu vào, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

"Trương đại sư! Ta có mắt không tròng! Cầu xin ngài cứu ta đi!"

Trước sau hắn tương phản lớn như vậy, có thể làm ra cử động như thế cũng không kỳ quái chút nào. Trên yến tiệc ngày hôm đó, ta liên tiếp nói ra chuyện bất hạnh của gia đình hắn cùng với dấu hiệu trên thân thể hắn, hắn đã có chút dao động, chỉ là ngại tình hình lúc đó kéo dài thể diện.

Cho đến khi chuyện nhi tử của y cũng bị ta nói trúng, rốt cuộc cảm thấy nguy cơ, lúc này mới thăm dò tìm tới cửa.

Số một ngàn ba ngàn ba ngàn ba cái chậu vàng Tụ Bảo.

Tuy rằng ngày đó hắn liên tục nói móc ta, nhưng ta sao lại so đo với loại nhà giàu mới nổi này chứ?

"Ngồi xuống nói đi" Ta nhàn nhạt chỉ chỉ cái ghế bên cạnh.

"Đại nhân ngài không tính toán tiểu nhân, nhất định phải cứu ta! Ngày đó ta muốn biết ngài chính là Trương Cửu Lân đại sư đại danh đỉnh đỉnh, cho dù mượn ba cái lá gan của ta cũng không dám chống lưng với ngài a."

Triệu mập mạp thấy ta mặt không biểu tình, nhất thời hoảng hồn, cũng không dám đứng dậy, vẫn quỳ trên mặt đất ôm lấy ống quần của ta khóc.

"Nếu ngươi đã tới tìm ta chứng tỏ ngươi nhận thức nguy hại đến thế nào, nhưng nếu ta không hiểu rõ chân tướng, làm sao giúp ngươi được?" Ta nhấc ấm trà lên, vừa đổ nước vừa nhẹ giọng nói: "Ban tọa."

"Đa tạ Trương đại sư!" Triệu mập mạp lau nước mắt, từ dưới đất bò dậy: "Trương đại sư, chỉ cần có thể giúp ta vượt qua chỗ rẽ này, vô luận ngài đưa ra giá nào, ta tuyệt đối không nói hai lời."

Ta buông ấm trà, lạnh lùng nói: "Rốt cuộc kiếp nạn này đến từ đâu, trong lòng ngươi còn chưa rõ sao? Ngươi cho rằng ta vì tiền mới giúp ngươi trừ tai nạn sao? Ngươi đã chấp mê bất ngộ như thế, vậy thì dễ đi không tiễn."

"Không không không..." Triệu béo vội vàng xua tay, ba ba ba vả vả vả vào hai cái miệng rộng của mình: "Không dám, ta không dám nhắc lại nữa."

Ta chỉ chỉ vào cái ghế.

Triệu mập mạp kinh sợ ngồi xuống, thấp giọng nói: "Ngày đó ngài nói xong, con ta quả thật xảy ra hột xe, lúc ta chạy qua thì đã không còn nổi giận nữa, ngay cả mặt cuối cùng cũng không thấy."

Hai mắt hắn đỏ bừng một mảnh, hiển nhiên rất là bi thống.

"Ta biết." Ta khẽ gật đầu: "Ngày hôm qua ta xem vân tay của ngươi, có một sợi chỉ đen xuyên qua từ đầu đến cuối, chính vì cái gọi là: căn đoạn mẫu tử, vợ tái thê tật, cuối cùng chết. Chỉ là ngươi bị sợi chỉ đen đó xâm nhiễm quá nghiêm trọng, ta cũng bất lực, chỉ có thể nhắc nhở ngươi một câu."

Nhắc tới việc này, Triệu mập mạp càng thêm thương tâm, vừa lau nước mắt vừa không ngừng lẩm bẩm: "Trách ta, đều do ta! Trương đại sư, ngài nhất định phải cứu ta a."

"Hôm qua ta thấy bên cạnh ngươi luôn có vận khí vây quanh ngũ quỷ, trong nhà ngươi có phải thờ phụng vật gì đặc biệt không?"

"Vâng!" Triệu mập mạp lau nước mắt: "Trong nhà ta có một cái chậu Tụ Bảo, hôm ấy ta cảm thấy có chút cổ quái, thế nhưng lòng tham quấy phá, lại không nỡ ném, lúc này mới..."

"Ngươi nói tỉ mỉ về Tụ Bảo Bồn đi." Ta cau mày nói.

Triệu mập mạp gật gật đầu, từ đầu đến cuối nói ra.

Việc này còn phải kể từ ba năm trước.

Năm đó, sinh ý của Triệu mập rất thê thảm, bởi vì đầu tư sai lầm, sợi xích tài chính đứt gãy, ngân hàng và chủ nợ đều lần lượt ép giá.

Nhưng hàng hóa đều được tích lũy tại thương khố, căn bản là không có đường tiêu, nếu trong vòng một tháng vẫn không giải quyết được hết, gia nghiệp vất vả khổ cực mấy chục năm sẽ mất sạch!

Đang lúc y sốt ruột tới mức sứt đầu mẻ trán, lại có một vị bằng hữu giới thiệu cho y một vị cao nhân thế ngoại - nói người này sẽ đổi vận tài vận, có bản lĩnh cực kỳ bình thản hay không.

Triệu mập mạp lúc đầu cũng không tin, nhưng lúc ấy hắn thật sự là không còn đường để đi, vì thế dưới sự giới thiệu của bằng hữu kia, nhìn thấy cái gọi là thế ngoại cao nhân.

Người nọ nhìn tướng mạo của hắn rồi nói, ngươi vốn là đại phú đại quý chi mệnh, chỉ là thiếu mất một đồ vật Tụ Tài, cho nên tiền như nước chảy, qua không lưu. Vừa vặn, chỗ ta có một cái chậu vàng Tụ Bảo, ta và ngươi duyên phận không nhỏ, liền chuyển cho ngươi đi.

Triệu mập mạp tốt xấu gì cũng ở trong thương trường đánh bóng nhiều năm, đương nhiên cũng sẽ không bị lừa dễ dàng như vậy. Lúc này đưa ra một điều kiện: Trước tiên ký một chữ chứng, đem chậu Tụ Bảo này lấy về trước, nếu thật sự có hiệu quả, sẽ ra giá gấp ba để mua!

Người nọ không ngờ đồng ý.

Triệu mập mạp dựa theo người nọ phân phó, đặt chậu Tụ Bảo ở trong nhà phong thuỷ giao hội, lại trong chậu chất đầy giấy vàng cùng gia gia lông.

Vốn dĩ, hắn chỉ là bị nợ nần quá mức, lâm thời đưa ra tâm lý an ủi, cũng không đem toàn bộ tinh lực đặt ở bên trên.

Nhưng ngay khi chậu Tụ Bảo vừa mới lấp đầy, hắn đột nhiên nhận lấy một tờ giấy, nói là mấy nhà thành viên cạnh tranh với hắn trước kia đột nhiên gặp biến cố, tất cả đơn đặt hàng khách hàng đều không thể hoàn thành, bởi vậy toàn bộ kho dự trữ bị bị chèn ép trở thành hàng hóa khẩn cấp, giá cả so với lúc trước tăng gấp một nửa.

Vậy khách hàng kia hỏi hắn có thể chuyển hàng cho hàng tồn kho hay không? Đồng thời nguyện ý ký kết hợp đồng trường trường kỳ, hơn nữa còn có thể thanh toán trước.

Cứ như vậy, Triệu mập mạp vượt qua khỏi nguy cơ chắc chắn phải chết.

Nhưng một tháng sau, mẫu thân cậu đã ốm mất.

Thân thể mẫu thân hắn luôn cường tráng, có thể ăn có thể nhảy giỏi, còn là phần tử tích cực của đội ô hợp năm lớn, nhưng đột nhiên bệnh chết, ngay cả thầy thuốc cũng nói bệnh tật tới quá mức đột ngột.

Lúc ấy, Triệu mập mạp cũng cảm thấy có chút không đúng, nào có chuyện kỳ quặc như vậy?

Hắn có ý muốn trả lại chậu Bảo Tụ Bảo, nhưng nghĩ lại thì mẹ hắn đã qua đời, vận may cũng không bởi vậy mà chấm dứt. Vì thế trong lòng hắn áy náy vì mẫu thân làm tang lễ lớn chưa từng có cho một lần chưa từng có, sau đó cũng giao phó thù lao thế ngoại cao nhân kia, để lại chậu Tụ Bảo.

Năm thứ hai, hắn lại chất đầy tiền bạc trong chậu Tụ Bảo, sau đó cùng vài khách hàng đến chợ phiên du ngoạn, ở trong sòng bạc thử vài ván. Lại không ngờ là đánh bạc liên tục thắng, nổi một vố lớn, kiếm được nhiều hơn cả năm công ty của bọn họ!

Ngay lúc hắn cảm thán, rất có thể là lúc Tụ Bảo Bồn đại phát thần uy, lại nhận được tin dữ.

Thê tử kia có bệnh nan y!

Triệu mập mạp mặc dù ngẫu nhiên cũng ở bên ngoài chiêu hoa trêu cỏ, nhưng lại đối vợ chồng vợ vô cùng tốt. Hai người là vợ chồi vợ chồn rễ cổ xa lần cuối, Triệu mập mạp đối vợi vợ chồng rất có tình cảm, sau khi nghe được tin tức này, cực kỳ bi khổ.

Hắn mang theo lão bà tìm kiếm khắp nơi trong đại viện, nhưng đều không cách nào chữa được. Hơn nữa thầy thuốc nói bệnh này cực kỳ hiếm thấy, đừng nói là nội bộ, cả thế giới y dược đều là một nan đề, chỉ có thể để nàng sống nốt quãng đời còn lại mà thôi.

Triệu mập mạp ngoài sự đau đớn còn nghĩ tới là tai ương của Tụ Bảo Chiêu, tay cầm đại chùy đứng bên cạnh do dự thật lâu, cuối cùng vẫn không nhịn xuống tay.

Hắn vốn nghĩ, cái chậu Tụ Bảo này mang đến hai lần tài phú, đồng thời lại mang đến hai lần tai nạn, hẳn là bình an một chút a?

Nhưng ngay sau đó, thân thể hắn cũng xuất hiện các loại chứng bệnh: "Dạ phát mồ hôi lạnh, bụng đau đớn, thỉnh thoảng đầu váng mắt hoa.

Hắn tới y kiểm tra rất nhiều lần, tất cả số liệu đều cho thấy y là một người khỏe mạnh đến không thể khỏe mạnh hơn.

Kết quả kiểm tra này khiến hắn càng sợ hơn, thân thể của hắn tự nhiên rõ ràng nhất, chứng bệnh nghiêm trọng như vậy mà không kiểm tra được, đây không phải là trúng tà thì là cái gì?

Vì vậy hắn bái phật kính hương khắp nơi, nhưng vẫn vô ích như cũ.

Hơn nữa hôm qua con hắn lại xảy ra một vụ xe ngựa!

Con trai ông ta vẫn là đứa bé ngoan, tuy thân là đời trẻ nhà giàu, nhưng cũng không kiêu ngạo, mỗi ngày ngồi xe công giao như những bạn học khác, mắt thấy sang năm sẽ tham gia thi.

Nhưng vào ngày hôm qua, con hắn vừa đi xuống xe công giao, nghiêng mặt liền tới một chiếc xe lớn không khống chế được, từ trên thân thể của hắn đè ép tới, ép hắn thành hai nửa.

Khi Triệu mập mạp tới, con trai đã sớm nguội.

Đệ nhất thiên ba sáu Túc Chương Bách Quỷ Tàng gia.

Nói đến con trai, Triệu mập lại nhịn không được khóc rống lên.

Hắn thật sự chán ghét, khắp nơi giàu có, hung hăng ương ngạnh. Nhưng lúc này hắn không còn là ông chủ của công viên thị trường nào nữa, chỉ là một người cha mất con trai, một người thường bị âm vật dây dưa không thể giải thoát.

"Việc đã đến nước này, bi thương cũng vô dụng." Ta đặt chén trà xuống: "Đi thôi, dẫn ta đi xem cái chậu Tụ Bảo thần kỳ kia."

Triệu mập mạp xác thực rất có tiền, ở trong biệt thự hồ kỳ trên thượng thị.

Trong phòng trang hoàng cực kỳ xa hoa, chỉ là có chút sang trọng dọa người!

Hắn nói từ khi thê tử bị tuyệt chứng, đã có tật xấu không thích gặp người, còn từ chối mấy bảo mẫu, cả ngày trốn trong phật đường niệm kinh, cuối cùng ngay cả hắn cũng không thấy.

Gian nhà to như vậy vẫn trống rỗng, hắn vừa vào cửa đã không thoải mái, cho nên gần đây hắn rất ít khi về.

"Rời đi sao?" ta nhìn xung quanh một lượt rồi nói: "Trong này cũng không có một chút sơ hở nào, ngoại trừ hai vợ chồng các ngươi ra còn có hơn một trăm người."

"Cái gì?" Triệu mập nghe xong, sợ tới mức toàn thân run rẩy, cực kỳ kinh ngạc nhìn ta.

Ta cũng không nói gì, trực tiếp móc ra linh phù đặt trên Thiên Cung hắn, thầm niệm một tiếng: "Mở!"

"A!" Triệu mập mạp lập tức mở to hai mắt, đột nhiên kinh hô ngã nhào trên mặt đất, té nhào đến phía sau ta, run giọng nói: "Trương đại sư, đây là những người nào vậy?"

"Không phải người, bọn hắn đều là quỷ." Sắc mặt ta như thường nói.

Chỉ thấy trong đại sảnh biệt thự tràn đầy nhiều người đang đứng.

Tất cả bọn hắn đều mặc quần áo cực kỳ cũ kỹ, đại đa số là nữ tử, mấy nam tử mặc áo ngắn áo xám còn đứng ở xa xa bên kia.

Bọn họ đều là bộ dạng hạ nhân, cúi đầu ngay cả động cũng không dám.

Lão thái bà ngồi trên chiếc ghế dài bằng da thật ở chính giữa, mặt mũi nhăn nhúm, trong tay cầm một con mèo Ba Tư mắt xanh kim ti. Hai bên là hai người ngồi trên ghế dài, hai nữ tử trẻ tuổi đang ngồi, một bên chân còn ôm một đứa bé trai, trong tay không biết đang cầm đồ ăn gì, đang ôn hòa liếm liếm.

Trọn vẹn hơn trăm người, cứ như vậy quỷ mị trôi nổi trong đại sảnh, phía trên treo đèn tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, nhưng trên mặt đất ngay cả một chút bóng dáng cũng không có.

Triệu mập mạp trốn sau lưng ta lạnh run, hắn quả thực không dám tưởng tượng, trong nhà hắn lại có nhiều người như vậy, không, lại có nhiều quỷ như vậy!

Hình như quỷ hồn căn bản không phát hiện ra chúng ta, tất cả đều lẳng lặng lắng nghe lão thái thái ngồi chính giữa giảng thuật điều gì đó. Chỉ có điều, chúng ta cũng không nghe được nàng đang nói gì.

"Trương đại sư, đây... đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Khuôn mặt béo phì của Triệu mập đã sớm biến sắc, trong mắt như muốn nứt ra, nói.

"Đi xem bảo bối của ngươi trước đã." Ta nói xong, liền đi tới.

Vừa vào cửa, ta đã phát hiện khí tức trong phòng rất không thích hợp, âm khí nặng nề, căn bản không giống biệt thự mới xây, ngược lại rất giống cổ mộ hoang dã.

Lúc này, phía trước ngưng tụ một đoàn âm khí càng thêm đậm đặc biệt, phóng lên cao, không cần hỏi nhiều, khẳng định chính là Tụ

Bảo Bồn mà Triệu mập mạp nói đến rồi, lập tức ta cũng không cần hắn dẫn đường, trực tiếp xuyên qua đại sảnh đi vào bên trong.

Ta từ trong Quỷ Ảnh trực tiếp đi qua, bọn họ giống như quầng sáng bị ta phá vỡ, sau đó lại khôi phục nguyên trạng.

Triệu mập mạp ngơ ngác nhìn, bị dọa đến há hốc mồm.

Ta quay đầu lại nhìn hắn một cái rồi nói: "Còn thất thần làm gì, mau tới đây a! Những Âm Linh này mặc dù tu vi rất nông cạn, không phát hiện được chúng ta, nhưng ngươi ở chỗ này lâu ngày, dương khí cũng tất nhiên sẽ tổn thương. Người nhà của ngươi chính là vì vậy mà thân thể của ngươi không khỏe, cũng vì vậy mà đến đây."

Triệu mập nghe ta nói như vậy, cũng bất chấp sợ hãi, kiên trì theo sát ta, cũng từ trong quỷ ảnh xuyên qua đại sảnh.

Chỉ ngắn ngủn mười mấy mét, toàn thân hắn đã ướt đẫm, hai chân cũng không trụ được run rẩy, phảng phất lúc nào cũng có thể ngã sấp xuống.

"Ngươi cũng không cần căng thẳng quá mức làm gì, đám Âm Linh này đã vào nhà ngươi ba năm rồi." Ta giải thích.

Triệu mập mạp sững sờ nhìn ta, hình như có chút khó hiểu.

"Tuy rằng những Âm linh này khi còn sống đều đã trải qua nhân số siêu việt, cho nên hung khí còn sót lại cũng không quá nặng, đây cũng là nguyên nhân vì sao ngươi có thể sống đến ngày hôm nay."

"Bất quá, xem ra, tất cả nguyên nhân chính là ở chỗ cái chậu Tụ Bảo mà ngươi gọi."

Ta vừa đi vừa giải thích đơn giản cho hắn.

Cửa trong biệt thự đều là gỗ thật, chỉ có một tấm ván thép thật dày, trên cửa nối liền mấy đạo khóa.

Ta đi tới trước cửa thì dừng lại, Triệu mập mạp hai tay run rẩy lấy chìa khóa ra.

Ta thấy hắn run rẩy không được, căn bản không thể chen vào cho thấy lỗ hổng, liền thò tay nhận lấy, mở nắp ra.

Gian phòng phía sau cửa rất lớn, nhưng cực kỳ trống trải, ngoại trừ một tấm vải đỏ ở giữa thì không có gì cả.

Ta đi tới phía trước, xốc vải đỏ lên, phía dưới lộ ra một cái chậu đồng xanh.

Thật ra nói là chậu, cũng không phải nói là vạc thì cũng xác thực hơn.

Vật này đại khái cao khoảng một mét, ba chân dưới đất, phần bụng điêu khắc một khuôn mặt tươi cười sinh động như thật, khắp người đều bao trùm một tầng gỉ đồng màu xanh đậm, tản ra một mùi vị kỳ quái.

Chính giữa chậu lớn bị Triệu béo nhét đầy kim loại lấp lánh ánh sáng, trói thành bó bó tiền nhân dân mới tinh, ngay cả khe hở bên cạnh cũng nhét đầy trân châu mã não.

"Ngươi rất cung phụng nha." Ta trào phúng nhìn thoáng qua Triệu mập mạp: "Bất quá rất đáng tiếc, bây giờ thứ này đã biến thành Tụ Âm Bồn rồi."

"Tụ... Tụ Âm chậu?" Triệu mập lập tức rùng mình một cái.

"Đúng!" Ta vô cùng khẳng định gật đầu: "Từ công nghệ chế tạo thứ này mà xem, hẳn là sản sinh ra từ thời kì Tần Hán."

"Hóa ra nó cũng thật sự là một kiện cát tường vật có thể đưa tài phú tới, chỉ có điều bây giờ nó đã bị âm khí bao phủ, sớm hóa thành âm vật."

"Bán nó kính ở trong nhà, tuy rằng có thể khiến ngươi tài nguyên cuồn cuộn, nhưng cũng có thể khiến nhà tan cửa nát của ngươi —— vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy, âm linh trong chậu là muốn mượn cung phụng của ngươi, gọi cả một gia đình đến đoàn tụ ở trong biệt thự này của ngươi."

"Cái này!" Triệu mập nghe xong, nhất thời mặt mũi tràn đầy vẻ khổ sở, lập tức căm hận nói: "Con bà nó chứ, cháu trai của ta dám gạt ta!"

"Trương đại sư, hiện tại ta đem nó ra ngoài là được rồi chứ?"

"Chậm rồi." Ta lắc đầu: "Âm vật này đã được ngươi cung phụng ba năm, đã sớm nhận ngươi, cho dù ném nó tới chân trời góc biển, cũng luôn chạy về, dù ngươi chuyển nhà cũng vô dụng."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Trương đại sư, ngươi nhất định phải cứu ta!" Triệu mập mạp rất là bất đắc dĩ cầu khẩn.

Đệ nhất thiên ba ngàn sáu, năm mươi chín thiêu tế phẩm.

"Giải Linh phải là người buộc chuông! Điều đầu tiên chúng ta phải làm rõ, âm linh bên trong chậu rốt cuộc là ai? Lại còn oán niệm như thế nào?"

"Nếu như có thể cởi bỏ được khúc mắc trong lòng nó, chậu Tụ Âm cũng rất có thể lại biến trở về Tụ Bảo Bồn, tai nạn của ngươi cũng có thể bị tiêu trừ, từ nay về sau vĩnh hưởng phú quý." Ta nói.

"Trương đại sư, vậy ngươi mau nói đi, rút cuộc phải phá giải như thế nào." Triệu mập vội la lên.

Ta đi quanh chậu đồng vài vòng, cũng không phát hiện văn tự ghi chép gì trên đó, căn bản không thể nào biết được chủ nhân cũ của nó rốt cuộc là ai.

"Có rồi!" Ta lại vòng quanh chậu đồng vài vòng, sau đó đột nhiên nghĩ đến một biện pháp.

Triệu mập mạp hoảng sợ, lập tức cao hứng: "Trương đại sư đã nghĩ tới biện pháp gì rồi sao?"

Ta cũng lười giải thích với ông ta, trực tiếp nói: "Bây giờ ta lập tức liệt kê ra một danh sách, ngươi lập tức mua đầy đủ."

Nói xong, ta bảo hắn tìm giấy bút, xếp hàng đầy hơn mười thứ.

Triệu mập mạp nhìn một chút đầy nghi hoặc: "Trương đại sư, tại sao đều là loại đồ vật như tơ lụa lụa thế? Bình thường diệt quỷ trừ tà chẳng phải đều chuẩn bị máu chó đen, cành gỗ đào gì đó sao?"

"Ai nói ta muốn dùng mấy thứ này để trừ tà?" Ta hỏi ngược lại.

"Đó là?" Triệu mập vừa nghe thấy vậy thì càng hoang mang.

"Ta chỉ là một thương nhân âm vật, mà không phải đạo sĩ, thương nhân âm vật cầu độ hóa âm linh, lấy được âm vật, như vậy song phương đều đại hoan hỉ! Trừ phi là đụng phải âm linh ương ngạnh, nếu không sẽ không dùng thủ đoạn cứng rắn, ngươi cũng không muốn về sau bị âm linh trả thù a?" Ta giải thích.

"Đúng vậy, đúng vậy." Triệu mập liên thanh nói, sau đó có chút nghi ngờ: "Trương đại sư, sau này có thể bình an vô sự không?"

"Mặc dù toàn bộ những Âm Linh này đều đã vượt qua, nhưng vẫn đang tụ tập ở dương gian, tất nhiên là có tâm nguyện chưa xong, chúng ta chỉ cần giúp bọn hắn xong tâm nguyện, chúng nó tự nhiên sẽ không lại đến dây dưa với ngươi. Tóm lại, so với chém giết lưu lại mầm tai họa tốt hơn. Ta tạm thời không cách nào biết được lai lịch Âm Linh trong chậu, lại tích thêm oán hận gì, cho ngươi chuẩn bị cho những thứ này chính là dùng để thăm dò thân phận khi còn sống của nó mà thôi."

"Chỉ dùng mấy thứ này? Trương đại sư, ta vẫn không hiểu rõ lắm." Vẻ mặt Triệu mập mạp không chút nghi hoặc.

Ta đưa tay chỉ hướng đại sảnh bên kia: "Ngươi nhìn thấy những quỷ ảnh kia chứ? Ngươi cảm thấy khi còn sống bọn chúng là những ai?"

"Người có tiền." Triệu mập đáp.

"Đúng vậy, là người có tiền và nha hoàn nô tài thời cổ." Ta gật đầu nói: "Từ phục sức của bọn họ mà xem ra, hẳn là trang phục của người mới vào đời Minh, nhưng chậu Tụ Bảo lại rõ ràng là đồ vật của Tần Hán. Cho dù là lúc đầu, loại đồ vật này cũng không phải là vật mà người bình thường không thể có được, cho nên, chủ nhân của nó khẳng định là một đại tài chủ cực kỳ giàu."

"Ta chọn lựa mấy thứ này, sau khi ngươi mua xong sẽ đưa cho chúng nó, xem chúng nó dùng như thế nào? Chúng ta có thể đại khái suy đoán ra bọn chúng là người phương nào, tiến vào thu nhỏ phạm vi, điều tra âm linh trong chậu đến cùng là ai."

"Trương đại sư quả nhiên tính toán tốt!" Vẻ mặt Triệu mập mạp lần lượt xu nịnh.

"Ta chỉ cứu người mà thôi, cũng chẳng có tính toán gì." Ta liếc xéo hắn một cái rồi lạnh giọng nói.

Tuy rằng ta không muốn trơ mắt nhìn Triệu mập mạp chết oan uổng, nhưng quả thật hắn rất chán ghét, mọi chuyện đều có thể nghĩ đến hai chữ " Toán kế".

Nếu không phải vì ta không thể vi phạm quy củ của thương nhân âm vật, thật sự không muốn cứu hắn.

Lập tức lại dặn dò hắn một câu rồi xoay người rời đi.

Triệu mập mạp sửng sốt một chút rồi cũng lập tức đi theo ra ngoài - hắn đã nhìn thấy trong phòng trùng trùng lớp lớp quỷ ảnh, tự nhiên không dám ở lại đây nữa rồi.

Ba ngày sau, Triệu mập mạp dựa theo phương pháp ta đã dạy hắn, đem tế phẩm chuẩn bị đều đốt chuyển qua, sau đó lại kinh sợ mời ta đi.

Nhưng lần này, hắn nói cái gì hắn cũng không chịu vào phòng biệt thự: "Trương đại sư, ta vừa nghĩ ra là ở cùng những hồn ma này hơn ba năm thì da đầu tê dại, lòng bàn chân như nhũn ra. Dù sao ta đi vào cũng không giúp đỡ được cái gì, làm phiền ngài rồi."

Hắn nói cũng đúng, dù sao hắn đi theo ta cũng không có tác dụng gì, lại có thể là một vướng víu, ta cũng không cưỡng ép, một mình cất bước đi vào.

Bên trong không sai biệt lắm có hai mươi gian phòng, mỗi gian phòng đều bị hồn ma ở hết.

Sau khi ta mở thiên nhãn ra, đi một vòng quanh biệt thự này.

Những quỷ hồn này dựa theo chủ tớ, nam nữ, địa vị cao thấp, chia gian phòng thành các cấp bậc.

Trong phòng ngủ chính rộng rãi hoa lệ nhất có một bà lão mặt đầy nếp nhăn, hai bên phòng ngủ hướng Dương có hai vị chủ nhân trẻ tuổi, một lão đầu tử bộ dáng quản gia ở sau lưng phòng ngủ, các nô bộc khác đều ngồi một gian, phân phối ngay ngắn trật tự.

Chỉ có thư phòng và Phật đường trên tầng cao nhất lại trống không.

Ta ở các nơi trong các gian phòng từng lần một, quan sát cẩn thận.

Quả nhiên những tế phẩm được đốt ra kia đều được bọn chúng nhận được, hơn nữa dựa theo mức độ quý trọng của vật phẩm, được đặt trong các phòng riêng.

Sau khi ta đi dạo hết một vòng, trong lòng đã nắm đại khái!

Một nhà quỷ hồn khi còn sống nhất định cực kỳ giàu có, bởi vì đem tơ lụa tất cả đều thưởng cho hạ nhân, ba vị chủ tử một cái cũng không lưu lại. Ta cố ý chọn lựa mấy món khác hẳn là tại thời kỳ Minh triều cực kỳ cao quý thủ trang trí, mấy chủ tử kia cũng không lưu lại, chỉ có Quản gia lão đầu chọn cái tốt hơn một chút, tùy tay đặt ở một bên.

Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ cả nhà quỷ hồn khi còn sống giàu có có để đối địch, chủ nhân của những thứ tương tự như thế này đều không để vào mắt hay sao?

Đúng lúc này, đột nhiên ta thấy hai tay lão thái thái kia đang nâng thứ gì đó, nhìn nhập thần, ngay cả con mèo Ba Tư cực kỳ đáng yêu ở bên cũng không ngừng làm nũng, không hề để ý.

Ta nhích lại gần xem xét, chỉ thấy trong tay nàng nắm thật chặt một khối đá to bằng nắm tay.

Trong danh sách vật phẩm của ta không có đá gì cả mà? Đây là cái gì chứ?

Ta lại tới gần hai bước, lúc này mới thấy rõ nguyên lai là một tờ bia đá bị đốt trọi, cuộn thành một cục. Thoạt mắt nhìn thì không khác gì khối đá nhỏ, có thể là lúc đốt tế phẩm không cẩn thận rơi vào.

Nhưng vì sao bà lão hết lần này tới lần khác lại nể tình như vậy? Chẳng lẽ bà ta coi thứ này là Vũ Hoa Thạch?

Vũ Hoa Thạch là đặc sản Nam Kinh, lúc sáng lúc lập Đô, giống như các nàng người phú quý chuyển đến Nam Kinh, cũng nói qua đi.

Thế nhưng Minh triều tồn vong hơn ba trăm năm, Nam Kinh lai lịch giàu có đông đúc, không biết đến bao nhiêu phú quý người ta, công thần huân quý giá, ta nên bắt đầu từ nơi nào đây?

Đứng thứ một ngàn ba trăm sáu mươi sáu Đại Minh, cự phú Thẩm Vạn Tam.

Ta đang sầu, đột nhiên thấy quả cân trong tay lão thái thái chuyển động, nhìn về phía ta bên này lộ ra hai chữ.

"Thẩm Đằng!"

Chữ Đằng kia bị đốt có chút mơ hồ, nhưng vẫn còn có thể miễn cưỡng nhận ra, phối hợp với đồ án khác, rốt cuộc ta nhớ ra rồi.

Đây là một tờ phim phúc, nếu như ta đoán không sai, hẳn là từ thiết quyền thẹn thùng do chính tác giả Thẩm Đằng của ngôi sao Hồng Tiếu, bộ phim này ta và Doãn Tân Nguyệt, Vĩ Ngọc còn cùng đi xem đấy.

Bất quá cả tờ san hô đều vặn vẹo biến hình, chỉ có thể hơi nhìn ra đại khái, vẻn vẹn chữ chính giữa kia đặc biệt rõ ràng.

Thế nhưng vì sao bà lão này lại...

Đúng rồi! Ta đột nhiên vỗ đầu một cái, đột nhiên hiểu ra.

Nói đến toàn bộ Đại Minh triều ai có tiền nhất? Thẩm Vạn Tam à!

Trong truyền thuyết dân gian Tụ Bảo Bồn là của ai? Cũng là Thẩm Vạn Tam a!

Sao ta lại quên mất chuyện này chứ!

Lão thái thái nhìn viên lo văn treo một tấm bảng có ấn chữ Thẩm, xem ra không thể sai được rồi, quỷ hồn này nhất định là đến từ Thẩm gia, Âm Linh cư ngụ trong Tụ Bảo Bồn cũng nhất định là Thẩm Vạn Tam.

Biết được thân phận Âm Linh, ta cực kỳ cao hứng, vội vã chạy ra ngoài.

Triệu mập mạp vừa thấy ta đi ra cửa, vội vàng tiến lên nghênh đón nói: "Trương đại sư, có phát hiện gì mới không?"

"Đương nhiên là có!" Ta mừng rỡ nói: "Âm Linh giấu trong chậu Tụ Bảo là Thẩm Vạn Tam."

"Thẩm Vạn Tam?" Triệu mập lập tức mở to hai mắt, cực kỳ kinh ngạc.

Hắn không có văn hóa gì, khả năng không biết quá nhiều về danh nhân lịch sử, nhưng tuyệt đối không thể không biết Trầm Vạn Tam! Bởi vì Thẩm Vạn Tam cơ hồ là người có tiền nổi tiếng nhất lịch sử Trung Quốc.

Thẩm Vạn Tam phú khả địch quốc, một tay nắm giữ toàn bộ sản nghiệp của toàn bộ Giang Nam! Chu Nguyên Chương kiến quốc về sau, càng ném tiền như rác, lập liên minh bán thành với Chu Nguyên Chương, ý tứ chính là một nửa Nam Kinh thành do hắn góp vốn tạo dựng.

Thậm chí còn nghe đồn trong dân gian có một cái Tụ Bảo Bồn, mặc kệ đặt cái gì vào trong chậu đều có thể biến thành tiền tài. Đáng tiếc về sau Trầm Vạn Tam bị Chu Nguyên Chương nghi kỵ, sau khi bị lưu vong hậm hực mà chết, một đời thần thoại cũng kết thúc như vậy.

"Kỳ thật, ta đã sớm nên nghĩ đến hắn, trong rất nhiều truyền thuyết cũng chỉ có Thẩm Vạn Tam cùng Tụ Bảo Bồn lưu truyền nhiều nhất rộng nhất! Chỉ là, ta vẫn luôn cho là chuyện xưa, cũng không xem là thật, xem ra Thẩm Vạn Tam Quả này thật có miệng Tụ Bảo Bồn a." Ta thổn thức nói.

"Vậy..." Triệu mập mạp hưng phấn đỏ mặt lên, không ngừng xoa xoa tay: "Trương đại sư, có biện pháp gì có thể để cho Thẩm lão gia tử đổi chỗ, lưu lại chậu Tụ Bảo này?"

"Chuyện cho tới bây giờ, ngươi vẫn còn nghĩ đến tiền đúng không?" Ta lạnh lùng nói: "Rốt cuộc là ngươi muốn có tiền hay là muốn mạng ta đây?"

"Muốn mạng, muốn chết!" Triệu mập mạp liên thanh nói, trong hai mắt vẻ tham lam cũng bị giảm bớt đi không ít.

"Ta cũng không phải hù dọa ngươi, những quỷ hồn trong nhà ngươi đều là gia quyến của hắn, nếu không hoàn thành tâm nguyện của Thẩm lão gia tử, coi như mời hắn ra khỏi bồn ngoài, cả đời này ngươi đừng mong được bình sinh!" Ta nói.

"Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ?" Triệu mập nghe xong, càng thêm hoảng sợ.

"Hiện tại chỉ có thể nghĩ biện pháp dẫn Âm Linh của Trầm Vạn Tam ra, để hắn nói xem còn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, chúng ta làm tốt cho hắn, để hắn mang theo người nhà chuyển nhà đi nơi khác mới là tốt nhất."

"Được được, tất cả đều nghe lời Trương đại sư. Có phải ta cần chuẩn bị chút máu chó đen, cành gỗ đào gì đó hay không?"

"Không cần, sao?" Ta đột nhiên nhíu mày: "Ngươi đã là lần thứ hai nhắc tới cành gỗ huyết đào chó đen rồi, chẳng lẽ trước kia ngươi từng làm như vậy?"

"Không có, không có." Triệu mập mạp đột nhiên biến sắc, bị dọa liên tục lui về phía sau.

Ta vừa thấy hắn có vẻ không đúng, lập tức sắc mặt trầm xuống nói: "Ngươi phải nói thật với ta, vạn nhất có gì đó sai sót thì không phải giỡn chơi, đến lúc đó sợ là ta cũng không cứu được ngươi!"

Triệu mập mạp vừa thấy ta cực kỳ nghiêm túc này, liên tiếp ấp úng hai tiếng, rốt cục cúi đầu thừa nhận: "Trước kia là ta đã tìm một đạo sĩ..."

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mau nói rõ đi." Ta lớn tiếng quát.

Triệu mập mạp bị dọa khẽ run rẩy, vội vàng thoát ra khỏi toàn bộ pháp trận.

Hóa ra sau khi tập nhân tập tử hồi sinh, hắn cực kỳ vui mừng, cũng thầm nói: "Nếu thật sự có thứ tốt như vậy, vì sao người đó lại muốn bán bản thân?

Ngay sau đó, hắn nhờ người tìm một lão đạo sĩ rất nổi danh xem xét.

Đạo sĩ sau khi xem qua Tụ Bảo Bồn thì nói bên trong ẩn chứa bí ẩn, nếu như muốn bình an thì cần phải dùng đại pháp trừ tà để tru sát.

Triệu mập nghe theo đề nghị của đạo sĩ, dùng máu chó đen ngâm mình bảy bảy bốn mươi ngày rồi đốt luôn cành gỗ đào này ba ngày nữa. Sau đó, đạo sĩ lại đưa cho hắn vài tờ phù chú, nói là dán lên trên chậu thì có thể bình an.

Triệu mập vốn tưởng rằng có thể yên tâm, lại không ngờ rằng sau đó không lâu con mình liền gặp vận rủi, thân thể của hắn cũng là mỗi lần càng ngày càng xấu đi.

"Trách không được ngươi biết cái loại quái chiêu như cành Hắc Cẩu Huyết Đào gì đó!" Ta oán hận nói: "Âm linh Thẩm Vạn Tam đích xác ở trong Tụ Bảo Bồn, nhưng gia quyến của hắn cũng một mực vây quanh hai bên, ngươi dùng phương pháp ác độc bực này đối phó hắn, bọn hắn tự nhiên cũng sẽ không khách khí với ngươi."

"Vốn những con quỷ linh này chỉ muốn tìm nơi an thân, cũng không có ý đồ hại gì, là tự ngươi đùa nghịch tiểu thông minh, chọc giận hắn rồi!"

"Ai! Đạo sĩ thối chết tiệt này!" Triệu mập oán hận hạ tay xuống, lớn tiếng chửi bới đồng thời cũng hối hận không thôi: "Trương đại sư, vậy ta..."

"Nếu đã từng có tiền lệ như vậy, lại muốn dụ hắn đi ra, chỉ sợ là khó. Khó trách cả nhà đều có gia quyến, duy chỉ có Thẩm Vạn Tam không chịu lộ diện." Ta nói.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Triệu mập mạp hối tiếc không kịp, đồng thời lại cực kỳ kinh sợ nhìn ta.

"Hắn không ra, chỉ có mỗi ngươi là tiến vào."

"Hả?" Triệu mập mạp cho rằng mình nghe lầm, há hốc mồm sững sờ: "Ta vào?"

"Đúng!" Ta nhẹ gật đầu nói: "Thẩm Vạn Tam bị cái gọi là đại pháp trừ tà của đạo sĩ dọa sợ, bất luận dùng biện pháp gì cũng không thể dẫn hắn ra, biện pháp duy nhất chính là ngươi đi vào, gặp mặt hắn xin lỗi, khẩn cầu hắn tha thứ, đồng thời hỏi hắn chưa xong tâm nguyện, lúc này mới có thể hóa giải."

"Ta, vào đi..." Triệu mập cúi đầu nhìn cái bụng to của mình, đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, nuốt nước miếng, giật mình nói: "Trương đại sư, ngài không phải là để linh hồn ta cùng người gặp nhau đó chứ?"

"Đoán không sai." Ta khen ngợi nói: "Chính là để linh hồn ngươi tiến vào chậu Tụ Bảo, gặp Thẩm Vạn Tam."

Đệ nhất thiên ba ngàn sáu bảy chương Di Hồn đại pháp (chương hơn)

Sắc mặt Triệu mập mạp đột nhiên thay đổi, do dự nói: "Trương đại sư, trừ chuyện đó ra thì không còn biện pháp nào khác sao?"

"Có." Ta quét mắt nhìn hắn một cái, tức giận nói: "Vậy chờ Thẩm Vạn Tam đích thân tìm được ngươi trên đầu rồi hẵng nói! Nếu vận khí ngươi đủ tốt, nói không chừng ta vừa vặn ở bên cạnh ngươi."

Triệu mập mạp trợn mắt suy nghĩ ý tứ trong lời nói của ta, dùng sức nuốt xuống nước miếng nói: "Vậy có nguy hiểm gì không?"

"Bây giờ ngươi đã như bệnh nhân bệnh nặng, phẫu thuật không phẫu thuật nhất định sẽ chết, chỉ là bị phạm một chút tội, rèn nhiều chút thời gian mà thôi. Đương nhiên, phẫu thuật cũng có nguy hiểm nhất định, nhưng có thể tự nắm giữ vận mệnh, còn nên lựa chọn như thế nào, tự ngươi quyết định đi."

Triệu mập mạp lại liếc nhìn về phía biệt thự một cái rất là nghi ngờ nói: "Thẩm lão gia tử sẽ không bắt hồn nhi của ta không tha chứ? Dù sao ta cũng từng tìm đạo sĩ hại hắn."

"Nếu hắn thật muốn hại ngươi, ngươi còn có thể sống đến bây giờ sao? Vận rủi người nhà ngươi gặp tất cả đều là Tụ Bảo Bồn cắn trả, quan hệ không lớn với Thẩm Vạn Tam, ngươi phải biết, mượn âm vật có được, tất có một chút sơ hở." Ta giải thích.

"Hiện tại ta giúp linh hồn ngươi xuất khiếu, gặp Thẩm Vạn Tam, nói chuyện thật tốt với hắn! Tranh thủ đạt được sự thông cảm của hắn, hỏi hắn còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành, có lẽ còn có vài phần cơ hội."

Triệu mập mạp không ngừng xoa xoa hai tay, đi tới đi lui vài vòng, lúc này mới hung hăng cắn răng một cái dậm chân: "Được! Ta đi thử một chút, có điều, Trương đại sư, người nhất định phải..."

Hắn muốn nói, nhất định phải bảo vệ an toàn cho hắn, nhưng ngẩng đầu nhìn sắc mặt của ta, cuống quít đem nửa câu còn lại nuốt trở vào.

Triệu mập mạp theo ta về biệt thự, lúc xuyên qua đại sảnh tràn ngập quỷ hồn, hai chân vẫn không ngừng run rẩy.

Ta bảo hắn lấy tiền bạc trong chậu Tụ Bảo ra, đổ đầy nước muối vào bên trong.

Sau đó, ta lấy Vô Hình Châm ra đâm rách ngón tay hắn, nhỏ vào một giọt máu tươi.

Triệu mập mạp nhìn ngón tay đổ máu, trên mặt thịt nát không ngừng run rẩy, lắc lắc hai đôi mắt nhỏ nhìn ta, cố tình muốn nói gì đó, nhưng lại không dám.

"Ngươi yên tâm." Ta vừa đốt một cây đàn hương, vừa an ủi hắn: "Thụ hồn chi pháp chỉ là tạm thời làm linh hồn của ngươi xuất khiếu, sẽ không có nguy hiểm gì, chỉ cần ngươi trước khi hương diệt trở về bản thể thì sẽ không có chuyện gì."

Triệu mập mạp lòng còn sợ hãi nhìn ta một cái nói: "Vậy Thẩm lão gia tử..."

"Hắn chỉ là một con âm linh, lát nữa ngươi cũng là âm linh, hắn làm gì được ngươi? Yên tâm đi, ta ở ngay bên cạnh bảo vệ, lên!" Ta móc ra một tấm linh phù, ném vào trong chậu Tụ Bảo.

Triệu mập mạp ngã ầm xuống đất, lập tức một cái hư ảnh từ trên thân thể hắn đứng lên, hai chân lơ lửng trên không, rất là nghi hoặc nhìn ta.

"Hồn phách của ngươi đã xuất khiếu." Ta chỉ xuống mặt đất.

Triệu mập mạp cúi đầu xem xét, thân thể liền nằm trên mặt đất, mà chính mình đã nhẹ nhàng bay lên, lập tức có chút khó có thể tin.

Ta chỉ vào đàn hương bắt đầu thiêu đốt, dặn dò hắn nói: "Ngàn vạn nhớ kỹ, ngươi chỉ có thời gian một nén nhang. Bất luận xảy ra chuyện gì, đều nhất định phải đi ra trước rồi hãy nói."

Nói xong, ta chỉ vào chậu Tụ Bảo đầy nước muối, ý bảo hắn có thể đi xuống.

Triệu mập mạp linh hồi mới phát ra, không phát ra thanh âm, chắp hai tay hướng ta liên tục ôm quyền, lập tức chui vào.

Sau khi hồn phách chui vào trong chậu, trên mặt nước tạo nên một vòng rung động, ngay sau đó liền ùng ục ùng ục nổi lên một chuỗi bong bóng khí màu đỏ như máu.

Một bên khác trên mặt nước đồng thời toát ra một chuỗi bọt khí màu đen, đây là hồn phách của Thẩm Vạn Tam đã bị kinh động.

Một trận gió lạnh thổi tới, nhiệt độ xung quanh Tụ Bảo Bồn chợt giảm mạnh, trên vách chậu ngưng kết một tầng sương trắng.

Hương hỏa cũng đồng thời chập chờn mấy lần, ánh đèn trong phòng chớp động mấy cái, đột nhiên tất cả đều bị tiêu tan.

Đột nhiên ta cảm thấy có một luồng âm khí lạnh buốt chạy tới gần.

Quay đầu lại, không khỏi sợ hãi kêu lên một tiếng. Lão thái thái mặt đầy nếp nhăn đứng ở phía sau ta, lần này thiếu chút nữa đụng vào mặt bà ta.

Dưới ánh trăng trắng, vốn quỷ hồn rải rác khắp phòng đều từ trong khe cửa nhẹ nhàng tiến vào, đồng loạt đứng ở phía sau ta, hai mắt nhìn chằm chằm vào chậu Tụ Bảo.

Ta đốt một làn khói, ngồi xuống dựa sát vào thân thể Triệu mập mạp!

Hiện tại hồn phách của hắn ly thể, là yếu nhất, nếu thân thể bị tổn thương, hồn phách sẽ không cách nào trở về chỗ cũ. Cho nên, trước khi hồn phách trở về, ta muốn canh giữ ở bên cạnh, để tránh phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Bong bóng trong chậu tiếp tục cuồn cuộn, hơn nữa càng lúc càng nhanh, càng lúc càng dày đặc.

Đám quỷ hồn kia tất cả đều xúm lại, cực kỳ quan tâm nhìn chằm chằm vào hướng đi trong chậu.

Cảnh tượng cực kỳ quỷ dị —— dưới ánh trăng trắng, một đám quỷ hồn chân không chạm đất, rậm rạp vây quanh chậu đồng xanh; ở bên cạnh ta, một cỗ thân thể hoàn toàn không tim đập thình thịch, nếu là có người đột nhiên xâm nhập, tất nhiên bị tình cảnh này doạ không nhẹ.

Sương trắng trên chậu đồng xanh lại ngưng lại, bong bóng khí đỏ thẫm trong chậu nước không ngừng dâng lên.

Bởi vậy có thể thấy được, tâm tình của Trầm Vạn Tam dao động rất lớn, cũng không biết Triệu mập mạp đã nói chuyện với hắn thế nào rồi?

Ta quay đầu nhìn thoáng qua đàn hương, đã cháy hơn phân nửa, thế nhưng Triệu mập mạp vẫn không có nửa điểm dấu hiệu trở về, không khỏi có chút lo lắng.

Nhưng lúc này hồn hắn đã ly khiếu, ta cũng không giúp đỡ được cái gì, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện hắn ngàn vạn lần đừng quên thời gian.

Mắt thấy đàn hương càng cháy ngắn, ta càng thêm lo lắng, không ngừng đi tới đi lui quanh thân thể Triệu Bàn.

"Không phải ngươi rất sợ chết sao? Làm sao còn chưa trở về." Đàn Hương chỉ còn lại một tấc dài ngắn, hồn phách Triệu mập mạp còn chưa có ra, ta có chút nóng vội rút ra một tấm thượng phẩm linh phù.

Nếu thật sự không được, ta chỉ có thể cưỡng ép lôi linh hồn của Triệu mập mạp ra.

Ùng ục ục...

Đúng lúc này, trên mặt nước dâng lên liên tiếp bong bóng khí màu đỏ. Ngay sau đó, bọt nước khẽ lật, một cái đầu béo cực lớn chui ra khỏi mặt nước.

Cuối cùng cũng ra rồi!

Hắn giống như một quả bóng lớn từ trong nước chui ra, vừa thấy chung quanh chậu đồng tất cả đều là quỷ ảnh rậm rạp chằng chịt, đang gắt gao nhìn hắn, lập tức sững sờ, lập tức mặt mũi tràn đầy nụ cười, tựa như lấy lòng dập đầu chung quanh.

"Mau trở lại trong cơ thể, chậm thêm nữa là không kịp nữa đâu!" Ta lớn tiếng nhắc nhở.

Triệu mập mạp cuống quít xuyên qua quỷ hồn bốn phía, bay nhào về phía thân thể mình.

Hồn phách quy vị, Triệu mập mạp thở ra một hơi thật dài, chậm rãi mở mắt ra, trái tim đang lo lắng của ta lúc này mới buông lỏng xuống.

Tâm nguyện đầu tiên của Trầm Vạn Tam là một ngàn ba trăm sáu mươi tám!

Ùng ục ục...

Nước muối trong chậu đồng không ngừng có bong bóng khí màu đen bốc lên. Ngay sau đó, dưới nước dâng lên một người trung niên râu ngắn mặt trắng, mặc một thân trường bào màu vàng óng.

Nghĩ đến, chính là Thẩm Vạn Tam.

Những quỷ hồn vây quanh ngoài bồn vừa thấy, có con duỗi tay áo ra lau nước mắt không tồn tại, vội vàng khom lưng thi lễ. Lão thái thái mặt đầy nếp nhăn tiến lên một bước, gắt gao nắm lấy trái phải của hắn quan sát cẩn thận.

Thẩm Vạn Tam nói gì đó với bầy quỷ, những quỷ hồn này đều khoa chân múa tay, như không biết làm sao để ăn mừng mới tốt, có mấy quỷ hồn lại vui vẻ tung bay khắp phòng.

Trong lúc nhất thời, quỷ ảnh trùng trùng điệp điệp, âm khí ngút trời.

Thẩm Vạn Tam nhìn thoáng qua phía ta và Triệu mập mạp, lập tức mỉm cười chắp tay, chậm rãi chìm vào trong nước muối.

Sương trắng trên chậu đồng trong khoảnh khắc tiêu tán không còn, nhiệt độ trong phòng lại hồi phục bình thường.

Đám quỷ hồn kia hoan hô tung tăng, nhao nhao từ trong khe cửa bay ra ngoài.

Triệu mập mạp thở liên tục mấy lần, trừng mắt ngây ngốt cả nửa ngày, lúc này mới tỉnh lại từ trong kỳ cảnh mới vừa rồi, lập tức cao giọng hô to một câu gì đó.

Hắn vừa mới hồi hồn, miệng hàm còn không rõ lắm, ta chỉ mơ mơ hồ nghe được hai chữ về nhà, lập tức hỏi: "Về nhà, trở về nhà cái gì?"

Triệu mập mạp bỗng nhiên ngồi dậy, chỉ vào chậu Tụ Bảo hét lớn: "Là Thẩm lão gia tử, hắn muốn về nhà, về quê."

Ta suy nghĩ một chút, lập tức hiểu rõ ra.

Nguyên lai tâm nguyện của Thẩm Vạn Tam chính là hồn về cố thổ!

Hắn được công nhận là thiên hạ đệ nhất phú thương, đã từng ra tiền trợ giúp nghĩa quân Chu Nguyên Chương. Sau khi Chu Nguyên Chương cải danh Ứng Thiên Phủ, hắn còn hỗ trợ xây dựng nửa Nam Kinh thành, danh tiếng vang xa một thời, Chu Nguyên Chương càng cảm kích xưng hô với huynh đệ hắn.

Chỉ tiếc Thẩm Vạn Tam Thành cũng Tụ Bảo Bồn, bại cũng Tụ Bảo Bồn.

Trái tim của hắn dần dần bị chậu Tụ Bảo thôn phệ, vĩnh viễn cũng không thỏa mãn được. Hắn đã ngồi lên ngai vàng, lại muốn khao thưởng tam quân, nhúng chàm triều chính, thậm chí sinh ra ý niệm tương đương Hoàng đế.

Lúc này hắn mới phạm vào kiêng kị Chu Nguyên Chương, thả cả nhà gã lưu lạc ra bên ngoài, nhận hết tra tấn mà chết.

Thế là, Thẩm Vạn Tam đến chết cũng chưa thể trở lại quê hương Chiết Giang.

Nghĩ tới mấy trăm năm nay, hắn vẫn luôn nhớ nhung quê hương quen, những gia quyến lão bộc này cũng hồn không yên, khẩn cầu một ngày nào đó có thể quay về quê hương.

Cũng chính là vì tâm nguyện không thể đạt thành, cho nên hồn phách của bọn họ tuy bị vượt qua, nhưng vẫn không được yên nghỉ.

Vừa rồi, Thẩm Vạn Tam chắc chắn đã đem tin tức tốt này nói cho chúng quỷ, khiến bọn họ mừng rỡ như thế.

"Hắn tâm nguyện này ngược lại không khó đạt thành, ngươi chỉ cần đưa cái chậu Tụ Bảo này về má Chiết Giang của hắn là được rồi. Bất quá, ngươi nói chuyện với hắn thời gian dài như vậy, liền nói một chuyện như vậy?" Ta có chút nghi hoặc.

"Làm gì có chuyện đó." Triệu mập mạp thở ra một hơi, vỗ vỗ mông đứng dậy, mặt đầy hồng quang cười nói: "Thật vất vả mới gặp được Thẩm Vạn Tam, ta đương nhiên phải cùng hắn lĩnh giáo kinh nghiệm thương nghiệp mấy lần rồi, ha ha, thật sự là thu hoạch không ít a!"

Gia hỏa này thật đúng là tử tính không thay đổi, vừa nghĩ tới việc kiếm tiền mà sợ hãi cũng quên, còn theo Thẩm Vạn Tam lĩnh giáo kinh doanh!

Túc nguyện của Thẩm Vạn Tam đã rõ ràng, chuyện còn lại tự nhiên cũng không cần ta phí tâm.

Lập tức, ta từ chối, Triệu mập mạp muốn mời ta tiêu sái một vòng hảo ý, ngồi động xe quay về võ hán.

Vốn tưởng rằng việc này kết thúc như vậy, không nghĩ tới hai ngày sau, Triệu mập mạp lại tìm tới cửa.

"Sao vậy? Chuyện đưa chậu Tụ Bảo về nhà ngươi còn không làm được." Ta rất kỳ quái hỏi.

"Không phải, Trương đại sư, không phải là lại xảy ra chút biến cố sao." Triệu mập mạp rất là ngượng ngùng nói.

"Biến cố, biến cố gì?" Ta hỏi.

"Ừm, là như vậy." Triệu mập mạp xoa xoa hai cánh tay mập mạp, rất là khó xử nói nguyên nhân cho ta nghe.

Nguyên lai, lúc hắn mua cái chậu Tụ Bảo này, cái gọi là cao nhân thế ngoại kia từng nói với hắn trước, chậu bảo này chỉ có thể đặt ở trong nhà hắn, quyết không thể dịch tay hoặc là dời đi nơi khác, chuyện lúc đầu đem chậu Tụ Bảo dời đến Chiết Giang, Triệu mập mạp đều là vụng trộm tiến hành trong bóng tối, nhưng không biết làm sao, lại bị thế ngoại cao nhân biết, hôm qua tìm tới cửa, muốn đem cái chậu Tụ Bảo này thu hồi.

Dù sao hắn đã đáp ứng Thẩm Vạn Tam đưa âm vật trở về quê cũ, nếu không thể đạt thành, nhất định đại họa lâm đầu.

Mà yêu cầu kia hắn cũng không dám cãi lời, cả hai đều rất khó xử, lúc này mới đến cửa cầu cứu ta.

Nghe xong lời này, ta rất là nghi hoặc.

Bây giờ Triệu mập mạp gặp phải tà sự, mới khúm núm trước mặt ta, thực chất hắn là đại phú hào một phương phú giáp, tuyệt đối không phải loại người tùy tiện vung tay lên, đều có thể nắm mũi thành thật đi bộ, làm sao lại e ngại thế ngoại cao nhân đến mức thế này?

Trong câu hỏi của ta, Triệu mập mạp lúc này mới do dự dự dự đoán ra tình hình thực tế.

Thì ra Tụ Bảo Bồn là do bằng hữu của hắn giới thiệu nên mới mua được, mà vị bằng hữu này cũng là đối tác buôn bán trong việc làm ăn của hắn, lúc trước người này cũng không quá muốn bán, là bằng hữu của hắn cứng rắn làm ra bảo đảm mới bán.

Hơn nữa, lúc ấy mọi người đã có ước định, nếu Triệu mập không muốn hoặc là thay đổi chỗ hắn, vậy người nọ sẽ thu hồi đồ vật.

Nói cách khác, một khi Tụ Bảo Bồn rời khỏi nhà hắn, người ta sẽ phải thu hồi lại.

Hiện tại người nọ đuổi kịp, lại còn ở ngay trước mặt bằng hữu của hắn, Triệu mập mạp cũng không dễ chơi xấu...

Vừa nghe đến đó, ta càng thấy kỳ quái.

Người bán cho hắn rốt cuộc là ai bán Tụ Bảo Bồn? Vì sao lúc trước lại lập ra một ước định kỳ quái như vậy – không cho Tụ Bảo Bồn rời khỏi nhà Triệu Bàn.

Lẽ nào hắn sớm đã biết thứ này sẽ hại người, hơn nữa Triệu mập vô cùng có khả năng dời nó ra khỏi nhà?

Vốn dĩ việc này đến tận bây giờ đã không còn quan hệ gì với ta nữa, ta hoàn toàn có thể buông tay mặc kệ, nhưng người này lại làm cho ta cảnh giác. Chẳng lẽ hắn đồng hành ở Âm Vật giới, muốn mượn Âm vật hại người?

Nếu là như vậy thì ta sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn và yên lặng quan sát.

Lúc này ta quyết định đi theo Triệu mập mạp đi gặp vị thế ngoại cao nhân này một lần.

Tối hôm sau, ta đi tới nhà Triệu mập mạp lần nữa.

Hai người ngồi trên ghế dài trong đại sảnh.

Một người đeo kính mắt, gương mặt gầy gò, một người mặc Đường Trang, mặt mũi đỏ bừng.

Sau khi được Triệu mập mạp giới thiệu, ta hiểu người tròng mắt kia chính là bằng hữu của hắn, tên là Vương Nhạc, Xuyên Đường Trang chính là thế ngoại cao nhân: Thẩm Mãn Thành.

Thân cao Thẩm Mãn Thành cũng không thấp, nhưng nếu nói là cao nhân nào, ta chỉ có thể cười ha ha.

Hắn khiêu khích nhún chân ngồi bệt xuống ghế dựa, lão thái thái quỷ mang đầy nếp nhăn ngồi bên cạnh hắn, tay cầm Lục Nhãn Kim Ti Miêu không ngừng lắc lắc cái đuôi, đung đưa qua lắc lại trước miệng hắn, nhưng hắn một chút cũng không phát hiện ra.

Hiển nhiên, hắn chỉ là một người bình thường, không hiểu âm dương thuật chút nào.

(Đ – cảm ơn mọi người cố gắng lên cho thương nhân Âm gian! Rất nhiều học giả nói ở đốm lửa chỉ nhìn hai quyển sách của lão Cửu, trong lòng lão Cửu vô cùng cảm động, có thể nói hơn phân nửa những người đọc đốm lửa đều là Cửu Phấn danh xứng với danh xưng! Ngoài ra, đốm lửa đã ký ở nơi đó nhiều hệ thống nhiệm vụ hơn, mọi người mỗi ngày có thể ký được., xổ số tháng, đề cử vé, bình luận sẽ thu được hỏa tinh tệ miễn phí, phi thường có giá trị! Mỗi một vé tháng của các ngươi, đều sẽ làm thương nhân Âm gian tiến thêm một bước.)

Đứng thứ một ngàn ba trăm sáu mươi chín có thể lấy dân, dùng được cho dân chúng.

"Triệu lão bản, lúc trước đã nói trước rồi." Thẩm Mãn thành vẫy vẫy cây quạt trong tay, rất là ngạo mạn: "Tụ Bảo Bồn là bảo vật hiếm có, lúc ấy ta cũng không muốn bán, nếu không phải nể mặt Vương Nhạc, ta thật sẽ không ra tay. Lúc ấy, chúng ta cũng là có lời trước, ngươi muốn đem bảo vật dời ra khỏi gia môn, ta nhất định phải thu hồi, thế nào? Ngươi hiện tại còn muốn nuốt lời sao?"

"Triệu ca, lúc trước đúng là chúng ta nói như vậy, huynh đệ ta bây giờ cũng không tiện làm vậy." Vương Nhạc mở mắt nhìn, cũng bày ra bộ dáng khổ sở.

Triệu mập mạp liếc xéo ta một cái, mặt mũi tươi cười nói: "Thẩm đại sư đừng hiểu lầm a, bảo bối tốt như vậy sao ta có thể không biết, ta đây không phải là mua phòng ốc ở Chiết Giang, đang chuẩn bị đem bảo bối này chuyển qua đây."

"Thật sao?" Thẩm Mãn Thành không cho là đúng hừ một tiếng, quay đầu nhìn ta một cái: "Vậy sao ta nghe nói, ngươi tìm được Trương đại sư gì, cho ngươi xem, nói bồn Tụ Bảo này của ta là tà vật, muốn dọn đi đâu."

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Ta nói thẳng: "Rốt cuộc trong Tụ Bảo Bồn cất giấu thứ gì cổ quái hơn so với bất kỳ ai, nếu nó thật sự là một bảo bối chiêu tài nạp phúc, tại sao ngươi lại cam lòng chuyển tay."

Thẩm Mãn Thành sửng sốt một chút nói: "Ta là thấy trên mặt Vương Nhạc, giúp hắn một tay. Ngươi bảo hắn tự nói, từ sau khi mời tới chậu Tụ Bảo phát tài bao nhiêu."

"Phát tài ư?" Ta hừ lạnh một tiếng, nhìn chòng chọc vào hắn hai mắt: "Vậy sao ngươi không nói cho ta biết, mấy năm nay hắn gặp phải tai ương như thế nào? Mẹ hắn chết như thế nào? Hắn bị bệnh như thế nào, con trai hắn lại xảy ra bệnh xe à?"

"Đó đều là thiên tai nhân họa." Cơ mặt Thẩm Mãn Thành vô cùng mất tự nhiên nhăn lại một cái, phẫn nộ nói: "Cái đó và ta có quan hệ gì?"

"Không quan hệ sao?" Ta "xoạt" một tiếng đứng dậy, đi vài bước đến trước máy truyền hình, nhanh chóng vẽ ra một đạo phù chú lên trên tường.

TV đang đóng, màn hình tối đen như mực.

Nhưng sau khi ta vẽ xong phù chú, TV đột nhiên sáng lên, giống như một chiếc gương, rõ ràng làm nổi bật cảnh tượng trong phòng.

Thẩm Mãn thành và Vương Nhạc vẫn ngồi trên ghế thấp như cũ, nhưng ở giữa bọn họ lại xuất hiện một bà lão mặt mũi đầy nếp nhăn, trong tay ôm một con mèo mắt xanh kim ti, đuôi mèo không ngừng đung đưa, không ngừng lắc lư trước mặt Thẩm Mãn thành.

Ở phía sau hai người bọn họ, mấy hạ nhân trang phục như nha hoàn cung kính đứng đó, tay cầm quạt hương bồ nhẹ nhàng phe phẩy.

Những người này đều mặc một bộ cổ trang Minh sơ, sắc mặt trắng bệch, không còn chút máu.

"Má ơi!" Vương Nhạc kinh hãi kêu lên một tiếng rồi nhảy từ trên thấp xuống.

Thẩm Mãn Thành cũng sợ tới mức toàn thân run lên, muốn chạy trốn.

Ta tiến lên ấn hắn một cái, hung ác kêu lên: "Ngươi không nói với ngươi không có quan hệ gì chứ? Vậy ta sẽ nhìn xem đám quỷ hồn này rốt cuộc nhận ra ngươi."

Nói xong, ta lấy ra một cái kim Vô Hình.

"Ngươi... Ngươi muốn làm gì!" Thẩm Mãn thành vừa thấy ta bốc kim, lập tức sợ hãi kêu to, liều mạng giãy dụa.

Ta làm sao có thể để hắn chạy thoát? gắt gao ấn tay của hắn ta, hung hăng đâm một cái vào ngón tay hắn ta.

Nhất thời, máu tươi phun ra, ngón tay hắn quệt xuống váy.

"Thả ta ra." Thẩm Mãn Thành hoang mang đứng dậy, vừa sợ vừa sợ lui lại mấy bước, bỗng nhiên vừa thấy mấy con quỷ hồn đi tới, vội vàng tránh đi.

Lúc này, ta vẽ thành trận pháp Âm Dương, tất cả quỷ hồn đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Một đám mặt mũi tràn đầy vẻ trắng bệch lệ quỷ, hai chân treo trên không từ bốn phía tụ lại.

Vương Nhạc bị dọa đến co quắp ngồi bệt trên mặt đất, hai tay ôm đầu run rẩy.

Thẩm Mãn Thành kinh hãi chạy loạn khắp nơi, khi thì đâm vào trên tủ quần thấp, dập đầu mười cái túi lớn.

Triệu mập mạp sớm đã thấy mấy lần, lại từng linh hồn xuất khiếu đàm luận với Trầm Vạn Ba mặt, lúc này ngược lại có vẻ rất bình tĩnh, chỉ là hắn rất kỳ quái, sao đột nhiên ta lại nổi giận?

Hơn mười quỷ hồn từ khe cửa đi vào, phiêu đãng khắp phòng.

Tất cả quỷ hồn đều chạy lên ghế dựa phun ra máu tươi, xem xét cẩn thận một phen, rồi lập tức cùng nhau lao đến Thẩm Mãn Thành.

Thẩm Mãn thành giãy dụa bò lên, muốn đoạt cửa chạy trốn, lại bị mấy tên nô tài áo xám vây quanh, lại quay đầu, mười mấy quỷ hồn bộ dáng nha hoàn lại ngăn chặn đường đi.

"Cứu ta, cứu ta a!" Thẩm Mãn thành lớn tiếng kêu gọi ta.

Ta có châm một chút khói, rất nhàn nhã ngồi sang một bên, mắt thấy những quỷ hồn này đem hắn vây lại trước cái ghế dài giữa đại sảnh.

Lão thái bà ngồi trên ghế dựa, mặt đầy nếp nhăn, bên dưới là hai chủ nhân của hai nữ tử trẻ tuổi, đám người hầu khác thì vây quanh hai bên, vây chặt lấy lão.

Sắc mặt Lão thái thái âm trầm, dường như đang tức giận.

Hai tên hôi y nô đứng sau lưng Thẩm Mãn thành bỗng nhiên đưa tay ra, tóm lấy bả vai hắn, sít sao hắn ta quỳ rạp trên mặt đất.

Lần này, Triệu mập mạp cũng phát hiện có điểm gì đó không đúng, rất ngạc nhiên nhìn ta một cái.

Những quỷ hồn này nguyên lai đều là hư ảnh, mặc dù là xuyên qua thân thể cũng sẽ không có bất kỳ trở ngại nào, hoàn toàn không thể phát giác, nhưng sao lúc này đột nhiên giống như thực chất vậy? Có thể khiến Thẩm Mãn thành ấn trên mặt đất?

Ta phun ra một ngụm khói, ra hiệu hắn tiếp tục nhìn.

Thẩm Mãn thành bị đè quỳ trên mặt đất, bị hù run lẩy bẩy, không nhịn được đưa ánh mắt cầu cứu ta.

Lão thái thái bỗng nhiên vỗ chiếc ghế dài một cái, giống như gọi một câu gì đó, lập tức chỉ vào Thẩm Mãn thành mắng to không dứt, chỉ có điều chúng ta không nghe thấy chút thanh âm nào.

Ngũ quan Thẩm Mãn Thành vặn vẹo, vừa sợ vừa sợ, toàn thân liên tục run rẩy.

Nộ khí của lão thái thái không giảm, lão giả lại vung tay lên, một tên hạ nhân chạy vội tới, nhắm thẳng vào quai hàm Thẩm Mãn thành, hai cái miệng cực kỳ vang dội, cực kỳ vang dội.

Lúc này Thẩm Mãn thành mới quỳ bịch xuống đất, dập đầu liên tục không thôi: "Lão tổ tông, ta sai rồi, tha cho ta đi!"

"Nhìn thấy chưa." Ta chỉ chỉ Thẩm Mãn Thành, giải thích với Triệu mập mạp: "Tên này là hậu nhân Thẩm gia, một khi tinh huyết chợt hiện, những quỷ hồn kia liền có thể phát giác được, đồng thời cũng sẽ hiện ra thực thể với hắn."

"Thẩm Mãn thành, Thẩm Vạn Tam, đúng đúng." Triệu mập mạp bừng tỉnh đại ngộ: "Nguyên lai hắn là hậu thế tôn của Thẩm Vạn Tam a, làm sao ngươi phát hiện ra được?"

"Rất đơn giản." Ta giãi khói bụi: "Tụ Bảo Bồn rất tà môn, nhưng hắn ở chỗ đó một mực không việc gì, khẳng định là hắn nắm giữ phương pháp tị tà gì đó. Mà Tụ Bảo Bồn là bảo vật Thẩm gia truyền thế, ngoại nhân cơ mật bực này khẳng định sẽ không biết, lại nghe hắn cũng họ Thẩm, ta đoán hắn là hậu nhân Thẩm gia. Cho nên thăm dò một chút, quả nhiên không giả."

"Lần trước xem xét, ta cũng đã nhìn ra, trong Tụ Bảo Bồn sắp đặt một đạo phong ấn, bất quá lại bị người phá hủy. Trên dấu vết phá hư nhiễm nồng đậm vết máu, hẳn là máu chó đen ngươi nói. Bởi vậy, kết hợp lại sau khi hắn là Thẩm gia, nắm giữ Ích Tà thuật, lại ký kết ước định kỳ quái với ngươi, chuyện này tự nhiên là rất rõ ràng."

"Thẩm Vạn Tam trước khi chết rốt cuộc biết tham niệm hại người, cho nên chỉ muốn lưu chậu báu lại cho hậu thế tử tôn làm kỷ niệm, không muốn bọn hắn dựa vào vật này lập nghiệp, cho nên mới lưu lại phía trên phong ấn. Thẩm Mãn Thành biết rõ việc này, mới bán đứng ngươi, chờ ngươi phá vỡ phong ấn, lúc gặp tai nạn chuyển tay, hắn lại thu hồi tự dùng."

"Tên nhóc này thật là âm độc!" Triệu mập tức giận mắng to một tiếng. Đột nhiên hắn dường như lại nhớ ra cái gì đó, quay người lại tóm lấy Vương Nhạc đang nằm co rút trên mặt đất không ngừng phát run: "Con mẹ nó, ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì."

Vương Nhạc đã sớm sợ đến hồn vía lên mây, vừa nghe ta đoán được hơn phân nửa, quỷ ảnh bay loạn khắp phòng, lập tức ấp úng nói ra.

Quả nhiên, hai người này âm thầm mưu đồ, muốn phá trừ phong ấn trên chậu Tụ Bảo, sau đó thu hồi tự dùng; một người khác là muốn nhân cơ hội mưu hại Triệu mập mạp, chờ hắn nhà tan cửa nát, lại thâu chiếm sản nghiệp công ty của hắn.

Tên đạo sĩ thi pháp lung tung kia, cũng là bọn họ mời đến cố ý hại Triệu mập.

Triệu mập mạp nghe xong, liên tục tát Vương Nhạc mấy cái, lại xông tới đạp mấy cước Thẩm Mãn thành.

Mắt thấy nước rơi đá ra, ta bấm tắt khói, từ biệt Triệu mập mạp.

Mấy ngày sau, Triệu mập mạp mang theo trọng tiền tới cửa tạ ơn, hơn nữa nói cho ta biết, chậu Tụ Bảo đã đưa về từ đường ở nhà cũ Thẩm Vạn Chiết, bởi vì hắn bởi vì việc này cũng ăn một rãnh dài một trí, từ đó về sau nhất định phải đường đường chính chính làm người, quang minh chính đại làm ăn, hơn nữa phải lấy sử dụng dân chúng, như vậy mới có thể an tâm thoải mái.

Về sau, ta nghe Doãn Tân Nguyệt nói, Triệu mập mạp thật đúng là đã thay đổi một người khác, trong yến tiệc từ thiện nhiều lần, đều là người quyên góp tiền nhiều nhất. Từ thương nhân thành công, một người chuyển mình thành nhà từ thiện đệ nhất nước, được gọi là: Triệu đại thiện nhân.

Ta vừa tò mò mở ti vi ra xem, quả nhiên phát hiện Triệu mập mạp lại quyên tặng hai mươi tiểu học hi vọng, trong phỏng vấn của hắn có khăn đỏ, cùng bọn nhỏ ôm nhau, cười vô cùng xán lạn, trong mắt không còn một tia tính toán nào nữa!

Đệ nhất thiên tam thất thất linh, Thần may mắn...

Thời tiết của võ sĩ càng ngày càng lạnh, trời chạng vạng tối hôm đó đột nhiên xuất hiện mưa nhỏ.

Mưa không lớn, nhưng rơi xuống rơi tí tách, không có chút ý tứ muốn dừng lại.

Ta đổi cái áo phong dày, không nhanh không chậm đọc sách. Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng ngừng gãy, sau đó đẩy cửa đi vào một người đi vào.

Người này đeo kính mắt, mặc một bộ quần áo đen giương bút, thoạt nhìn cực kỳ giàu có hàm dưỡng. Hắn thu hồi cây dù, mỉm cười với ta nói: "Trương đại sư, ta là Hà An, là ông chủ Bạch giới thiệu tới."

Hắn vừa nhắc tới ông chủ trắng, ta đột nhiên nghĩ tới, ông chủ trắng chiều qua quả thật đã viết điện thoại cho ta, nói có một vị pháp sư bằng hữu muốn mời ta giúp một chút việc.

Bạch lão bản là lão bằng hữu của ta, sinh ra nhập tử nhiều lần, người được hắn giới thiệu đến, ta tự nhiên sẽ hết sức giúp đỡ.

Ta rất khách khí mời Hà An ngồi, rót một chén rượu cho hắn ta ấm áp thân thể trước.

Hắn lại rất khách khí nói, bởi vì mình làm việc trong ngành luật sư, cho nên từ không uống rượu, sợ hỏng việc.

Ta cũng không ép buộc, rót cho hắn một chén trà hoa ân cần, hỏi hắn có cần ta hỗ trợ gì không?

Hà An ngừng một chút rồi nói: "Trương đại sư, kỳ thật chuyện này không có gì nguy hại với cả nhà ta, nhưng quá tà môn! Hôm nay ta tới chỉ là muốn cầu một đáp án, một đáp án làm mấy thế hệ nhà lão Hà chúng ta hoang mang."

"Tổ tiên nhà chúng ta đời đời đều là làm luật sư, vận khí cũng vẫn đặc biệt tốt! Đừng nói đại bệnh, ngay cả đầu óc đau nhức cũng chưa nổi, cho dù gặp thiên tai cửu tử nhất sinh, cũng có thể ù ù cạc cạc hóa hiểm thành an."

"Không nói sớm, đã nói mấy năm rồi, con trai ta mới lên lớp hai, lúc ra ngoài dạo chơi ngoài chợ, đã ngồi xe đánh xe và một cái xe. Mấy tiểu lão sư, tiểu bằng hữu và tiểu tài xế đều bị trọng thương, chết hơn hai mươi người, tất cả đều nằm trong lồng phòng bệnh nặng của y viện, nhưng chỉ có con trai ta vẫn cười hì hì, trên người ngay cả một miếng da cũng không rách."

"Lão bà của ta rất thích leo núi, năm ngoái cùng với mấy người yêu nhất cùng nhau leo lên ngọn Đoạn Châu, nhưng bất hạnh chính là tín thư bị gián đoạn, mấy người trên đỉnh núi bị lạc đường, trọn vẹn bồi hồi hai ngày. Đợi đến lúc đội cứu viện tìm được bọn họ., Tất cả những người khác đều đông cứng, chỉ có bà vợ ta là vô cùng ấm áp toàn thân không có việc gì, tinh thần không chút uể oải, tựa như một giấc ngủ an ổn, chuyên gia cứu viện đều kinh hô một tiếng, quả thực là kỳ tích! Một nữ nhân vậy mà có thể gắng gượng qua được bốn mươi tám lần tử vong... "

"Mà chính ta lại càng không hợp thói thường!" Nói đến đây, Hà An cười cười: "Tháng trước, ta vừa liệt kê bằng chứng ở bên ngoài, đem một tội nhân chất đầy tội ác, còn muốn rửa sạch tội danh sẽ thành tử hình tử hình., Nhưng gia hỏa này hung ác vô cùng, vậy mà trốn thoát từ trong ngục giam, trực tiếp đem thương lên cửa tìm ta báo thù. Hắn liền đánh ta ba thương trốn chạy, nhưng mấy thương này không ngờ đều đánh vào thắt lưng của điện sản và quần, kiểm tra, ta chỉ bị thương nhẹ một chút."

"Thì ra, ta chỉ là cho rằng vận khí của ta tốt hơn người bình thường một chút, nhưng trải qua nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy, lại nghe phụ mẫu nói, bọn họ đã từng mấy lần hóa nguy thành an! Bất luận gặp phải tình huống thế nào, gặp vận rủi thế nào, chung quy vẫn bình an vô sự... Ta liền chậm rãi cảm thấy mọi chuyện không đơn giản nữa." Hà An nói.

"Có phải là có đồ vật gì trong bóng tối bảo hộ nhà các ngươi không?" Ta đặt chén rượu xuống hỏi.

"Ta cảm thấy cũng đúng." Hà An gật đầu: "Lần này nhờ mặt ông chủ Bạch tới, chính là muốn xin Trương đại sư hỗ trợ tìm xem thần tiên vẫn luôn thủ hộ nhà chúng ta rốt cuộc là ai? Bất luận là người hay quỷ, ta đều phải cảm tạ ông ấy, nếu không ta sẽ sống không yên."

Nghe tới đây, ta cũng cảm thấy rất mới mẻ, thoáng suy tư một chút rồi nói: "Người nhà các ngươi có tín ngưỡng tôn giáo gì không? Phật giáo, Đạo giáo hoặc là Cơ Đốc Viên?"

"Không có." Hà An kiên định lắc đầu: "Cả nhà chúng ta đều là người kiên định vô thần luận, không ai tin những việc quỷ quái này, cũng không có ai cung phụng những thứ này. Chỉ là xuất phát từ nghề nghiệp của luật sư, chúng ta rất tôn trọng nhân sĩ của giáo giáo giáo, không tin cũng không kỳ quái."

"Nói như vậy, nhà các ngươi cũng khẳng định chưa từng nuôi mấy thứ Đông Bắc bảo vệ gia tộc gì đó hả?" Ta lại càng nghi ngờ hỏi.

Hà An vẫn lắc đầu như cũ: "Ngay cả môn thần chúng ta cũng không dán."

"Điều này thật kỳ quái." Ta hơi suy tư một chút: "Tạm thời theo tin tức ngươi nói, nhìn không ra bất cứ manh mối gì. Như vậy, nếu như ngươi có thời gian, mấy ngày này dẫn ta tới nhà của các ngươi xem đi! Trong sinh ý kinh doanh của ta cũng có một số hộ vệ của gia tộc giấu ở bên trong cổ bảo, nói không chừng chính là bọn chúng đang phù hộ cho ngươi."

Hà An nghe xong liền đồng ý, cảm tạ ta mấy câu liền đứng dậy cáo từ.

Vài ngày sau, ta theo Hà An đến nhà bọn họ.

Đây là một gian phòng ba rất bình thường, vợ hắn là kỳ viên quay phim, quanh năm ở bên ngoài. Tuy bình thường trong nhà hắn chỉ có hai người và con trai, nhưng vẫn được sửa sang gọn gàng sạch sẽ.

Ta ở trong phòng đi dạo một vòng, cũng không phát hiện chỗ nào có gì quỷ dị cả, khắp nơi đều rất bình thường, không thể bình thường hơn.

Lấy ra la bàn xem xét một phen, cũng không có phát hiện gì.

" Luật sư gì, là ngươi quá mẫn cảm phải không?" Ta cười với hắn: "Rất có thể là số mệnh đặc biệt của người nhà ngươi, căn bản là không có quỷ thần tương trợ."

"Không, tuyệt đối không có khả năng!" Hà An vô cùng kiên định lắc đầu: "Có thể nói là mỗi lần đều may mắn, nhưng trải qua nhiều năm như vậy, gặp phải vô số lần như vậy, ta tin chắc có thứ gì đó đang bảo vệ nhà chúng ta, tuyệt đối không chỉ hai chữ may mắn là có thể nói được rõ ràng."

Hà An vừa rót cho ta một chén trà, vừa tiếp tục nói: "Có một lần, ta vừa ra cửa, té một cái không hiểu sao, nhưng ngay sau đó một tảng đá lớn từ lầu bảy rơi xuống, mạnh mẽ làm mặt đất trước mặt ta xuất hiện một cái hố to! Nếu không phải ta vấp phải thì hậu quả thực không thể tưởng tượng nổi."

"Còn có một lần, trên đường về nhà ta bị lạc đường, đi suốt mười mấy năm đường nhỏ tựu ngẩn người không đi ra được, tại chỗ hơn phân nửa đầu chuông mới tỉnh lại. Sau khi đi ra mới biết được, phía trước xuất hiện sự cố giao thông trọng đại, mấy chiếc kiệu xa liên tiếp đuổi theo, chết thảm mấy cái."

"Những chuyện này đều rất ly kỳ, tà môn có chút không thể tưởng tượng nổi, giống như có một vị thần linh vĩ đại bên trong minh minh luôn đi theo ta, âm thầm giúp ta ngăn cản hết thảy tai nạn! Trương đại sư, đành phiền ngài xem cho kỹ một chút vậy." Hà An vô cùng khẩn cầu nói.

Ta nghe lời của hắn gật đầu không ngừng, rất là cảm nhiễm phẩm đức tri ân báo đáp của hắn.

Trầm ngâm một chút rồi nói: "Ngươi đã nói Thần Linh kia đã tồn tại từ tổ tiên của ngươi, đó rất có thể là âm đức được tổ tiên ngươi tích góp! Chúng ta không ngại về quê nhà ngươi đi xem một chút, nói không chừng ở đâu đó có thể phát hiện ra manh mối."

Chương một nghìn ba bảy một, nửa đêm gõ quan tài.

Hà An vừa nghe cũng có lý, đúng lúc mấy ngày nay đang nghỉ ngơi, lão bà dẫn con trai ra ngoài du ngoạn hái hoa, lập tức báo cáo cho Luật Lâu nghỉ mấy ngày, mang theo ta đến thẳng quê nhà.

Quê của Hà An, nằm thôn quê cách đây mấy trăm dặm. Ta đi theo hắn ngồi suốt một ngày xe đi đường xa, lại bò một hồi lâu, rồi mới tới chạng vạng tối.

Thôn rất vắng vẻ, nhà gỗ hàng rào ngõ nhỏ, rất nhiều chỗ đều giữ lại hình dạng cực kỳ cổ xưa.

Ta mới vừa vào thôn, liền từ rất xa nghe được một trận thanh âm Triều Du cực kỳ cổ quái, lại gần mấy bước, lúc này mới hoàn toàn nghe rõ, là tiếng ai oán được tấu khi người chết!

"Hình như trong thôn đã chết rồi." Ta nói.

"Ừm." Hà An gật gật đầu: "Thôn tục của người trong thôn vẫn rất cũ kỹ, một khi có người qua đời, hạ táng tổng cộng phải thổi hai mươi tám ngày."

Chúng ta dọc theo đường nhỏ nông thôn đi thêm mấy chục mét, xa xa nhìn thấy một tòa tiểu viện dựng một cái lều vải trắng.

Thân thể Hà An run lên bần bật, bước nhanh tới nghênh đón.

"Làm sao vậy?" Ta thấy thần sắc của hắn có chút không đúng, vội vàng hỏi.

"Đây là nhà ta..."

Hà An đường đi đã nói với ta, trong nhà chỉ có cha mẹ già, bây giờ nhà bọn họ dựng lều, tự nhiên cực kỳ hoảng sợ, chạy nhanh tới.

"Hà An về rồi à?" Một vị đại nương đang ôm giấy nhóm lửa đi vào trong thấy Hà An chào hỏi.

"Ừm, Trương thẩm, đây là..." Sắc mặt Hà An biến đổi.

"Tiểu An, sao muội lại trở về rồi." Còn chưa đợi đại nương kia đáp lời, trong viện lại có một lão đại gia tộc tuổi hơn sáu mươi đi ra, lão đại gia này tuy tóc đã bạc trắng, nhưng hai mắt quắc thước, tuy rằng thần sắc rất là bi thương, phi thường uể oải, nhưng cũng không giống thôn dân bình thường.

"Cha, mẹ con... " Hà An bước nhanh lên nghênh đón, bước chân tập tễnh.

"Khục! Suy nghĩ linh tinh gì vậy, ta với mẹ ngươi đều đang tốt mà, là cúc nhỏ qua đời, vẫn luôn gọi ngươi cũng chưa chuyển tin."

"Tiểu Cúc?" Hà An lo lắng mà thả lỏng xuống nhưng vẫn cực kỳ thương tâm nghi hoặc hỏi: "Tiểu Cúc có chuyện gì vậy, mấy tháng trước khi ta trở về không phải vẫn khỏe mạnh sao?"

"Ai, ai biết được." Hà phụ thở dài nói: "Đột nhiên lại sinh bệnh lạ, đám hương thân vội vội vàng vàng đưa vào trong viện, nhưng khi tới được y viện thì người trong viện đều lạnh, căn bản không cách nào cứu chữa. Cái này không, lại kéo về. Ôi, thằng nhóc Tiểu Cúc này..."

Hà An run rẩy, cũng không nói chuyện với ta nữa mà đi thẳng vào linh lều.

Linh lều được dựng rất lớn, bên trong treo vài chuỗi pháo thật dài, khắp nơi tràn ngập mùi giấy đốt, trên bức ảnh trắng đen chính giữa là một cô nương để lại hai bím tóc lớn, mặt tươi cười. Nàng nhìn ra, khi còn sống vô cùng xinh đẹp.

Rất nhiều hương thân đều tự phát ngồi xổm xuống đốt giấy, cũng có mấy lão đại nương khóc không thành tiếng.

Hà An ở trước đó đốt mấy lần đao giấy, lại gặp mẫu thân, trong lòng mới hoàn toàn thả lỏng. Nhưng vẻ mặt của hắn lại đặc biệt bi ai, đưa tay lau nước mắt quay đầu giới thiệu với ta: "Tiểu Cúc là cô nhi trong thôn, từ nhỏ không thể nói chuyện, từ nhỏ đã mười mấy tuổi, mẫu thân không biết đi đâu, phụ thân lại bị phán tử hình, vì thế đã được cha ta nuôi dưỡng ở nhà. Nhiều năm qua, cũng giống như muội muội ruột của mình, không nghĩ tới lần này lại trở về..."

Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn ta, không nói gì thêm.

Vốn dĩ ta cùng hắn về quê, chỉ muốn xem xem tổ tiên nhà nào có để lại âm vật gì không? Bên đó có giấu Âm Linh nào bảo hộ bọn hắn không, không ngờ lại có một hồi tang lễ vừa rồi.

Hà An trước linh khóc rống một hồi, lúc này mới cố nén bi thương, giới thiệu ta cho cha hắn.

Lão gia tử cũng là luật sư, chỉ là hiện tại tuổi đã lớn, lại không thích cuộc sống ở thành thị, vẫn sống ở nông thôn.

Hà mẫu thân đứng ở một bên nghe ta nói đây chính là Trương Cửu Lân Trương đại sư tiếng tăm lừng lẫy, lập tức nắm lấy tay của ta, năn nỉ nói: "Trương đại sư, ngài mau xem một chút, Tiểu Cúc đến cùng là bị bệnh gì!"

Nghe nàng ta nói vậy, cả ta và Hà An đều có chút mộng.

Người đã chết rồi, ngay cả thầy thuốc cũng không thể ra sức. Ta còn có thể nhìn ra điều gì nữa.

Không nghĩ tới, sau khi Hà phụ thân biết được thân phận của ta, cũng cố hết sức nói: "Vậy phiền người rồi, bệnh của đứa nhỏ này quả thật có chút cổ quái."

Hà phụ thân giới thiệu, Tiểu Cúc trước khi chết cả người đỏ lên, cũng từ trong miệng chui ra mấy con rắn nhỏ, lập tức bất tỉnh nhân sự. Hắn hoài nghi rất có thể là trúng tà gì đó. Hiện tại Tiểu Cúc tuy rằng đã qua đời, nhưng tà căn không trừ, chỉ sợ còn hại những người khác.

Hai người bọn họ vốn đều là phần tử tri thức, không tin quỷ thần chút nào, nhưng trải qua nhiều năm như vậy, liên tiếp phát sinh đủ loại kỳ ngộ trên người bọn họ, lại không thể không làm cho bọn họ tin tưởng, thế gian thật sự có quỷ thần vừa nói. Quái bệnh của Tiểu Cúc tình hình cụ thể, bọn họ cũng không dám nói cho những thôn dân khác, vô cùng sợ hãi.

Vì vậy muốn mời ta xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nghe hắn nói như vậy, ta cũng cảm thấy việc này có chút kỳ quặc!

Toàn thân nóng lên, miệng mũi như rắn, đây chính là cổ thuật điển hình, chẳng lẽ là tà tu trong thôn mượn sâu độc hại người sao?

Lúc này, ta quyết định cẩn thận xem xét một phen.

Vì không kinh động đến những thôn dân khác, Hà An dẫn ta vào trong phòng nghỉ ngơi trước, nói là đợi đến nửa đêm sau khi đám người rời đi lại mở quan tài ra.

Nhưng ta vừa ngủ lại trong phòng không bao lâu, liền chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng kinh hô, ngay sau đó giống như có một đám người chạy loạn bốn phía, toàn bộ thôn nhỏ cũng xao động hẳn lên.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Ta có chút kinh ngạc đi ra ngoài.

"Xác chết vùng dậy, xác chết gian trá rồi!" Vô số thôn dân cao giọng hô to chạy trốn khắp nơi, chậu đồng đốt giấy, Chiêu Hồn Phiên trên linh lều bị đụng đầy đất, người ngã ngựa lộn xộn.

Đúng lúc này, Hà An cũng vội vã chạy tới nói với ta: "Trương đại sư, ta đang muốn tìm ngài đây."

"Làm sao vậy?" Ta chỉ vào rạp tam bà hỏi.

"Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, trong quan tài đột nhiên truyền đến một hồi tiếng gõ, ban đầu còn cho rằng là nghe lầm, là từ nơi khác truyền đến, nhưng âm thanh càng ngày càng vang, càng ngày càng không đúng. Chúng ta lại gần nhìn thì đúng là phát ra từ trong quan tài! Cúc nhỏ, cúc nhỏ gõ ở bên trong quan tài!"

"Đi xem xem!" Ta nghe vậy, vội vàng nghênh đón.

Người trong linh lều sớm đã chạy tứ tán, chỉ còn là đống hỗn độn đầy đất.

Thùng thùng thùng, thùng thùng thùng!

Âm thanh gõ vào quan tài cao hơn một tiếng, từng đợt sóng cao hơn, hình dạng giống như trống trận, tán ở trong bầu trời đêm có vẻ cực kỳ âm trầm khủng bố.

"Tiểu Cúc, con làm sao vậy, đừng dọa mẹ..." Hà mẫu thân co quắp ngồi bệt trên mặt đất, rất là kinh ngạc.

Hà phụ thân đỡ nàng bên cạnh cũng cực kỳ hoảng sợ nhìn chằm chằm vào quan tài.

Thùng thùng, thùng thùng thùng...

Âm thanh càng lúc càng vang, càng lúc càng lớn, chấn động đến mức quan tài gỗ lớn run rẩy trái phải.

Đệ nhất thiên thiên tam thất nhị thiên hồi sinh (Thêm thêm)

Ta cầm lên một cây đinh ba chôn bên cạnh một cái hố, đánh mạnh một cái vào quan tài.

Thanh âm bên trong dừng lại, sau đó lại thùng thùng thùng vang lên, hơn nữa so với lúc lắc vừa rồi càng lợi hại hơn.

Ta cẩn thận nghe thanh âm kia, quay đầu kêu lên: "Các ngươi không cần sợ hãi, là người!" Lập tức dùng thiết lăng đi cạy quan tài.

Vừa nghe ta nói bên trong là người, cha Hà phụ thân cũng không sợ hãi như vậy. Dù sao trong quan tài chính là con gái lão nuôi nhiều năm, cùng Hà An tìm đến hai cái nông cụ cạy cùng với lão.

Sau một cơn đau, rốt cuộc đinh quan tài cũng bị nhấc lên, nhưng không chờ chúng ta mở ra, nắp quan tài liền cót két một tiếng tự lật lên.

Hà gia ba miệng dọa sợ lùi lại mấy bước, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc!

Sau khi nắp quan tài rớt xuống, ngay sau đó có một thiếu nữ áo đỏ từ bên trong ngồi lên.

Thiếu nữ để lại hai bím tóc dài, bộ dáng rất tuấn tú, chỉ là hai mắt đỏ bừng, thần trí cực kỳ chất phác.

"Tiểu Cúc!" Hà mẫu thân vừa thấy là Tiểu Cúc đã nhào tới, ôm chặt lấy nó vào lòng.

Tiểu Cúc không phản kháng, nhưng cũng không có bất kỳ động tác gì, cứ như vậy đờ đẫn bị Hà mẫu thân ôm lấy không nhúc nhích, trừng mắt nhìn chằm chằm vào con mắt đỏ rực kia.

Hà phụ thân đau buồn lau nước mắt, sau đó tỉnh táo lại, lớn tiếng bảo Hà An cõng Tiểu Cúc vào trong nhà. Ban đêm quá lạnh, đừng để xảy ra chuyện gì mới.

Thôn dân chạy trốn cũng có gan lớn, nhìn từ xa, vừa thấy quả thực là Tiểu Cúc lại tỉnh lại, vội vàng tiến lên hỗ trợ.

Mọi người vội làm nổi bật bên ngoài. Cúc nhỏ được đặt ở trong phòng nước lửa, đắp lên một giường chén lớn. Hàng xóm là Trương đại thẩm nhiệt tình làm một bát cháo hạt gạo nhỏ.

Hà mẫu thân vừa dè dặt đút, vừa khóc.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Hà phụ thân không biết nói gì cho phải, vừa lau nước mắt vừa không ngừng lặp lại câu này.

Tiểu Cúc nhỏ như bị ngây ra, mọi người đều thờ ơ như không có chuyện gì xảy ra. Vẻ mặt nó đầy đờ đẫn, chẳng qua nó cứ nhìn chằm chằm vào ta.

"Khoa học cái chó má gì! Rõ ràng người không chết, nói là không cứu được rồi."

"Đúng vậy! Nếu không phải từ trước đến nay ta có buổi Táng, e rằng cả người sống cũng đã bị chôn chết rồi!"

"Đứa nhỏ này đúng là mạng lớn mà! Lúc đó cha nó Tần lão thiên đao, vừa uống vừa cược một ván thấy cô bé khóc lóc tiện tay, có thể sống đến bây giờ cũng không dễ dàng gì."

Mọi người đứng một bên mắng chửi người bị trị bệnh, cũng có người cảm thán Tiểu Cúc Mệnh khổ. Tất cả đều an ủi Hà gia lão hai miệng: "Người còn mạnh hơn tất cả mọi thứ, điều dưỡng tốt là được."

Sau khi thôn nhân dần dần rời đi, ta nhìn thoáng qua ba người nói: "Các ngươi ở trong thôn từng đắc tội người nào chưa?"

"Không có sao?" Cha Hà rất nghi hoặc: "Đây là tổ địa Hà gia chúng ta, tổ tiên xuất hiện ở đây đã mấy trăm ngàn năm. Người Hà gia chúng ta cũng quan hệ cực tốt với thôn láng giềng, đừng nói đắc tội ai, ngay cả một lần khóe miệng cũng chưa phát sinh qua."

Hà An cũng gật đầu: "Đời đời chúng ta Hà gia chúng ta đều là tố cáo luật sư, xưa nay giấy viết phạt cho dân chúng cùng khổ là không lấy một xu nào, sớm những năm biết chữ không nhiều lắm, phàm là người trong thôn có đại sự nhỏ tình, viết khế ước., Đọc được mấy loại công văn đều là mời bọn ta hỗ trợ. Khi ta còn bé, đến năm trước, chỉ riêng chuyện câu đối mà gia gia còn phải viết vài ngày cho dân làng, nhân duyên nhà chúng ta luôn vô cùng tốt, chưa từng đắc tội ai cả, Trương đại sư hỏi như vậy là phát hiện cái gì sao?"

Ta hướng về phía Tiểu Cúc nhẹ nhàng nhếch cằm: "Từ tình huống các ngươi nói, bên trong nàng là Hỏa Xà Cổ. Thân nóng như lửa, trong cơ thể tụ rắn, nếu có rắn từ miệng mũi chui ra, đã bị bệnh nhập cao đến mù tịt, không có thuốc nào chữa được. Thầy thuốc kia nói cũng không sai."

"Hả?" Hà mụ vừa nghe, rất là hoảng sợ: "Vậy làm sao bây giờ, tiểu Cúc không sao chứ?"

"Tạm thời nàng không sao, chỉ là cổ độc vừa mới đè xuống, thần trí còn chưa rõ lắm." Ta giải thích nói: "Nhưng làm ta thấy kỳ quái, không phải bản thân Hỏa Xà cổ này, mà là Hỏa Xà cổ làm sao lại ù ù cạc cạc rút lui? Giống như trong minh minh có đồ vật cứu nàng vậy."

Vừa nghe đến mấy chữ " Hữu vật", cha Hà cha cau mày nói: "Nói như vậy, Hà gia chúng ta trái lại có chút ngạc nhiên, vô luận gặp phải nguy hiểm gì, gặp phải vận rủi như thế nào, cuối cùng đều có thể chuyển nguy thành an. Từ nơi sâu xa, quả thật giống như có thần linh nào đó đang phù hộ vậy."

Hà An nói tiếp: "Ba, đây cũng là nguyên nhân con mời Trương đại sư đến đây! Bất kể là thần linh hay quỷ bảo hộ sau lưng chúng ta, chúng ta cũng không thể quên ân đức của nó, nhất định phải cảm tạ thật tốt! Lần này Tiểu Cúc chỉ sợ cũng được thần tiên kia cứu giúp, mới có thể khởi tử hoàn sinh, vừa vặn mượn cơ hội lần này, để Trương đại sư giúp chúng ta tra xét kỹ càng."

Hà phụ thân cũng trùng trùng điệp điệp gật đầu với ta: "Trương đại sư, đây là ân tình hà gia chúng ta ngàn năm qua thiếu nợ, xin nhờ ngài, nhất định giúp chúng ta tìm được đại ân nhân ẩn thân phía sau màn kia!"

"Hà thúc, ngươi yên tâm, đây cũng là mục đích của ta chuyến đi này, bất quá vị ân nhân nhà ngươi ẩn sâu không lộ ra, trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là không dễ tìm. Theo ta thấy, chẳng bằng trước mắt từ kẻ thù này vào tay, làm rõ là kẻ nào làm hại Tiểu Cúc, rồi tìm nguồn gốc từng bước một tra ra ân nhân là ai." Ta đáp.

"Hà thẩm." Ta quay đầu hỏi Hà mẫu thân: "Trước khi Tiểu Cúc xảy ra chuyện, có đi qua nơi nào đặc biệt không?"

"Không có a..." Hà mẫu thân cẩn thận hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Tiểu Cúc rất ngoan ngoãn, tuy không nói gì nhưng cái gì cũng hiểu, chưa bao giờ chạy loạn, hôm đó vừa mới về lò luyện đã mắc bệnh rồi."

"Hắc đường, đó là nơi nào?" Ta lập tức cảnh giác.

"Là một cái ao nát bên cạnh thôn chúng ta, trong ao nước là một mảng tối đen, quanh năm không thấy ánh sáng, người trong thôn cứ gọi đó là Hắc Đường đi." Hà An ở bên cạnh giải thích.

"Đi, dẫn ta đi xem." Ta vẫy tay.

"Nếu không đợi đến hừng đông rồi hẵng đi, buổi tối ở nơi đó không dễ đi đâu." Cha Hà phụ thân khuyên nhủ.

"Không có việc gì, chính là buổi tối mới có thể nhìn ra chút manh mối." Ta rất kiên quyết nói.

Hà An vừa thấy ta chấp ý, liền trấn an cha mẹ vài câu, mang ta ra cửa.

Thôn rất lớn, rất nhiều ruộng đất đều xây trong thôn, ao đen nói là ở trong thôn, kỳ thật cách nhau khoảng bốn năm dặm.

Cũng không trách được cha già nào nói đường không dễ đi, khắp nơi đều là cỏ dại mục nát, còn có không ít phân và nước tiểu gia súc. Ta và Hà An mượn ánh trăng đi gần mười lăm phút mới tới bên hồ đen.

Đường nước đen, nghìn ba ngàn ba ngàn ba chương đầu tiên.

Trên mặt đường là một mảnh đen kịt, tối đen không ánh sáng, giống như một khối mực trải ở đầu thôn.

"Hồ nước ngược lại không sâu, bất quá bùn nhão lại rất dày, lúc ta còn rất nhỏ, có một con bò lớn rơi vào, đều bị hãm bên trong không dám đi ra. Người trong thôn cũng không dám tới gần, ngay cả chó mèo cũng không đi qua bên cạnh, Tiểu Cúc sao lại dễ dàng chạy đến nơi đây?" Hà An rất kỳ quái hỏi.

"Có chút không đúng!" Ta nhìn lướt qua xung quanh, nói: "Ngươi xem, phía sau hồ nước là một vùng đất bằng phẳng, hai bên trái phải đều là hố sâu, nhưng nó như bị định tại nơi này, một chút cũng không tràn ra ngoài? Ngay cả đất đai xung quanh cũng đều là làm, một chút nước đọng cũng không có, hơn nữa không có một ngọn cỏ!"

"Nhớ lại bản thân, chính là có bộ dáng này." Hà An giải thích: "Bất kể mưa lớn thế nào, ao nước này cũng không thấy lớn lên, lò luyện có hạn mức nào cũng không thấy ít đâu."

Ta gật gật đầu: "Âm khí trong hồ nước cũng đặc biệt nặng, so với một ít đại mộ hơn ngàn năm còn lợi hại hơn, nơi này khẳng định có gì đó quái lạ! Trong thôn các ngươi còn có ai thường xuyên tới nơi này?"

"Nơi này cách thôn xa như vậy, hơn nữa vừa đen vừa thối, ai không có việc gì sẽ... Ài, đúng rồi!" Hà An đột nhiên kêu lên: "Tần thúc, cũng chỉ là cha đẻ của Tiểu Cúc thôi. Hắn thường ngồi nơi này uống rượu muộn, chẳng qua rất nhiều năm trước hắn vì bị giết chết trong án giết người, trừ hắn ra căn bản là không có ai đến đây cả."

Tiểu Cúc chính là chuyện xảy ra ở nơi này, người duy nhất trước đây thường tới chỗ này chính là người cha đã chết của nó.

Hai chuyện này kết hợp lại, thật sự không đơn giản như vậy!

Hà An dường như cũng liên tưởng tới điều gì, mở to mắt nhìn lên: "Ý ngươi là, rất có thể trước khi sinh cha hắn cho nàng nguyền rủa?"

"Có khả năng này, nhưng khả năng không lớn, dù sao cũng là con gái ruột của hắn, cho dù hắn là tội ác tày trời, cũng không có khả năng bày ra mưu kế độc ác dài lâu như vậy để hãm hại con gái của mình. Thật ra rất có khả năng là người có liên quan lớn đến hắn, đúng rồi, hắn giết ai?" Ta hỏi.

"Là một viên hộ lâm. Khi đó ta còn nhỏ, tình huống cụ thể thế nào ta cũng không rõ lắm. Chuyện này phụ thân chưa từng nhắc tới với ta, người trong thôn cũng không nói." Hà An suy nghĩ một chút nói.

Xem ra chuyện này còn liên quan đến một vụ án cổ từ trước đến nay.

"Vậy trong nhà chư tế binh kia còn lưu lại người nào sao?" Ta tiếp tục hỏi.

"Không có, viên Hộ Lâm kia là tạm thời dời đến trong thôn ở, nghe nói hắn là cô nhi một, phụ mẫu đã chết sớm, cũng không có huynh đệ tỷ muội nào. Huống hồ, cho dù hắn thật sự có thân nhân gì, cũng không có thù oán gì có thể báo a. Tần thúc đã bị bắn chết, lúc trước Tiểu Cúc mới chỉ sáu tuổi, lại nói, việc này lại qua nhiều năm như vậy, thật không giống là do sự kiện cũ này gây nên."

Hà An phân tích một chút, sau đó tổng kết: "Có khi nào là do nước đen quanh năm không tỏa sáng, sinh ra quỷ quái gì đó, Tiểu Cúc vừa đi ngang qua, lại nhiễm phải thứ bẩn thỉu không?"

"Tuyệt đối không phải." Ta lắc đầu: "Hỏa Xà Cổ không phải thứ gì đó bẩn thỉu, mà là thật sự có tà thuật, nói cách khác, nàng nhất định là bị người làm hại. Xem ra, muốn cởi bỏ bí ẩn của Hà gia, thật đúng là phải điều tra từ vụ án cũ này..."

Ta lấy ra điện thoại di động, mở ra ngọn đèn chớp, lại cẩn thận xem xét bên cạnh hồ nước đen một phen.

Bên cạnh hồ nước không có một ngọn cỏ, cũng không có dấu vết của động vật, ngoại trừ xung quanh tràn ngập âm khí, cũng không có phát hiện gì đặc biệt, ta chỉ có thể theo Hà An trở về trước.

Cha mẹ Hà gia vẫn canh giữ trước giường Tiểu Cúc.

Tiểu Cúc đang ngủ mê man nặng nề, chỉ là lông mày vẫn nhíu chặt, dường như nhìn thấy chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ trong giấc mộng ngủ.

Ta bảo Hà mẫu thân nấu cho nàng một bát canh gừng, bỏ nhiều muối ăn, đợi sau khi nàng tỉnh dậy mới uống. Sau đó gọi Hà phụ thân vào một gian khác, hỏi thăm ông ấy về chuyện hồ Hắc Thủy còn có cha Tiểu Cúc sinh!

Lúc đầu phụ thân Hà gia không muốn nhắc tới đoạn chuyện cũ này, nhưng khi nghe ta nói ra rất có thể chuyện này có liên quan tới hung thủ sau màn mưu hại Tiểu Cúc, thậm chí còn liên quan đến việc bảo vệ thần của Hà gia, lúc này ông ấy mới thở dài một hơi.

Năm đó tính tình của Tần lão thành thật chất phác, trong lòng có lời gì trong người cũng không chịu nói với người khác.

Nhưng vợ vợ lão, cũng chính là mẹ của Tiểu Cúc, lại rất đanh đá, cả ngày dạy dỗ nói hắn không có bản lĩnh, không kiếm được tiền.

Lão Tần không còn cách nào khác đành phải theo người trong thôn ra ngoài làm công.

Khi cuối năm trở về, lại phát hiện thê tử và viên canh khu rừng đã khỏe lại rồi.

Trong lòng Tần lão uất ức, nhưng chuyện xấu như vậy lại không thể nói, đành phải mượn rượu tiêu sầu, mỗi ngày ngồi bên cạnh hồ nước đen thở vắn than dài.

Cuối cùng đến một ngày, Lão Tần vừa vặn vặn chém chết hai tên đang lêu lổng kia, lập tức liên tục mấy búa đánh chết tươi đội viên bảo vệ rừng.

Lão Tần lúc ấy cũng không có chạy, cứ thế ngồi thẳng tắp trong vũng máu uống rượu...

"Sự kiện đó ảnh hưởng cực xấu, nhưng Tiểu Cúc lại vô tội. Ta thấy đứa bé thật sự đáng thương, liền thu dưỡng nó, cũng bảo đám hương thân đừng nhắc tới nữa, nhoáng một cái đã qua nhiều năm như vậy..."

"Mẫu thân của Tiểu Cúc đâu?" Con chen vào nói.

"Ngày lão Tần giết người, cũng không có làm nàng bị thương, có thể cũng là muốn lưu nàng lại nuôi nấng Tiểu Cúc đi! Có người nhìn thấy nàng tóc tai bù xù chạy ra ngoài, sau đó liền mất tích, rốt cuộc không ai nhìn thấy nữa." Hà phụ thân thở dài, từ trong chuyện cũ tỉnh lại, nhìn ta nói: "Chuyện này có quan hệ gì với bệnh lạ của Tiểu Cúc không?"

"Có quan hệ!" Ta vô cùng khẳng định: "Vấn đề chính là ở trên hồ nước đen này!"

"Vừa rồi ta đã tra xét, nơi đó âm khí phi thường nồng nặc, là nơi âm hàn nhất toàn bộ thôn. Hỏa Xà cổ trong Tiểu Cúc dù là Cực Âm thuật, cũng chỉ có nơi này mới có thể giấu được cổ độc âm hàn như vậy. Hơn nữa, vừa rồi nghe ngươi nói như vậy, ta có một phỏng đoán - năm đó, mẫu thân Tiểu Cúc khẳng định không có ra khỏi thôn, mà là nhảy vào trong đầm nước đen."

"Nhảy vào Hắc Thủy đàm?" Hà phụ thân cũng sững sờ, lập tức nói ra: "Lúc đó chúng ta cũng từng có suy đoán như vậy, thậm chí còn từng đi kiếm chác, nhưng cũng không phát hiện cái gì a. Hơn nữa, Tiểu Cúc cũng là con gái ruột của nàng, tại sao phải hại con gái mình chứ?"

"Hà thúc, Hắc Thủy đàm đã thành một nơi Tàng Cấu nạp quỷ, bất luận thế nào cũng không thể mặc kệ, không bằng nhân cơ hội này triệt để thanh trừ. Nếu không, nó còn gây nguy hại cho thôn dân! Lần này trúng độc là Tiểu Cúc, ỷ vào Hà gia các người bảo vệ tránh thoát một kiếp, những thôn dân khác chưa chắc may mắn như vậy!" Ta khuyên nhủ.

Hà phụ thân gật đầu: "Chúng ta cũng cảm thấy đầm nước này rất cổ quái, nhưng mãi vẫn không có biện pháp gì tốt. Nếu ngươi thật sự có chủ ý, ngày mai ta sẽ tìm mọi người thương lượng."

Đầu tiên, nghìn ba bảy bốn Chương, kịch biến trong thôn...

Buổi sáng ngày hôm sau, Hà Phụ thân triệu tập tất cả các thôn dân đến, nói ra chuyện muốn thanh lý Hắc Thủy đàm.

Hắc Đàm Thủy đã tồn tại hàng trăm hàng ngàn năm, tất cả mọi người cảm thấy rất là cổ quái âm trầm, đã sớm muốn thanh lý, nhưng lần nào cũng không thể thành công. Trước kia bọn họ còn tìm hòa thượng đạo sĩ ở hiện trường tới làm phép, nhưng chưa đợi thanh toán xong một nửa, sẽ liên tiếp phát sinh quái sự, thậm chí còn có một tên hòa thượng hộc máu tại chỗ mà chết.

Lần này cha Hà tất nhiên lại đề xuất thanh lý Hắc Thủy Đường, mọi người trong thôn đã quan sát lẫn nhau một hồi, không ai đồng ý cả.

Không ít người khuyên nhủ: "Thủy đàm kia vẫn luôn ở bên cạnh thôn, cũng chưa từng xảy ra chuyện gì, cũng đừng làm bừa..."

"Đúng đấy, sau này chúng ta cách xa một chút là được rồi. Vạn nhất bên trong thật sự có cái quỷ gì vậy, lần này chọc giận nó thì người trong thôn chúng ta làm sao đây!"

"Hà lão đệ, bệnh của Tiểu Cúc không tốt cho lắm sao? Ta cũng đừng hòng đi gặp xui xẻo nữa. Chẳng phải lần trước Hoằng Viễn đại sư kia đã nói nhất định phải dọn dẹp Hắc Thủy Đường, nhưng sau đó thế nào?" Người này nói xong liếc xéo ta một cái, lời nói còn thừa lại một nửa liền nuốt xuống.

Ta thấy không phải những người này không muốn trừ đi Hắc Thủy đàm mà sợ trong hồ chứa quỷ quái gì ngược lại làm hại mọi người. Mặt khác đối với người trẻ tuổi mới tới như ta không yên tâm lắm.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận rối loạn, ngay sau đó có một đám nông dân đại tẩu phá cửa xông vào.

"Ngươi đúng là thiên sát hại nhân tinh!"

"Ta đánh chết ôn thần ngươi!"

Đám tẩu tẩu này đều cầm chổi thiếu bổng, vừa vào nhà liền không phân biệt được, trực tiếp đập ta đến.

Hà phụ thân cùng Hà An vừa thấy, nhất thời há hốc mồm, vội vàng ngăn cản.

Hà An lớn tiếng kêu lên: "Thẩm thẩm, đại tẩu, chuyện này là sao vậy?"

"Xì! Ngươi nói xem là thế nào." Một đại tẩu dáng vẻ rất thô kệch, hung hăng nhổ một ngụm nước bọt nói: "Gian điệp nhà ngươi là người, hài tử nhà chúng ta không phải là người nữa hả? Vì chữa bệnh cho Tiểu Cúc, các ngươi liền có thể không để ý mời đến gia hỏa trời đánh như vậy, biến toàn bộ hài tử của toàn thôn thành nước thuốc sao? Thiệt thòi cho lão Hà gia các ngươi làm ra nông nỗi này!"

Hà phụ thân cũng sửng sốt, vội vàng hỏi: "Đại muội tử, đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

Một người phụ nữ bên cạnh vẫn còn bình tĩnh giải thích: "Vừa rồi đám trẻ con trong thôn đều mắc bệnh, toàn thân đỏ rực, trong miệng còn bò ra mấy con rắn nhỏ, giống hệt bệnh tình của Mai Tử."

Nàng vừa nói xong, người trong phòng lập tức bùng nổ. Cả đám đều quay đầu nhìn chằm chằm vào ta, vẻ mặt cực kỳ bất thiện.

"Cái này còn có gì để nói!" Phụ nhân bộ dạng cực kỳ tráng kiện kia cầm gậy triện diện trượng trong tay, từ xa chỉ vào ta nói: "Bệnh Tiểu Cúc cũng không làm được nữa, bày vào trong quan tài, vì sao Hà An lại dẫn ngươi về. Tiểu Cúc là tốt rồi, sau đó đứa nhỏ trong thôn này đều bệnh không còn. Không phải ngươi giở trò quỷ với ai là ngươi? Lão nương ta hôm nay liền đánh chết ngươi hại người tinh nghiệt này." Nói xong nàng liền xông ngang tới.

"Định!" Ta lấy linh phù ra ném ra ngoài, đại tẩu lập tức đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Không đợi mọi người khôi phục tinh thần, ta đứng lên nói: "Xem ra quỷ quái bên trong hồ nước màu đen đã bắt đầu gây khó dễ rồi, chúng ta không thể đợi thêm nữa, phải lập tức loại bỏ hồ nước."

Ta tự dưng đánh ra một chiêu này, làm cho các thôn dân đều sợ, ngược lại không có ai dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng ai cũng không tin ta.

Thoạt nhìn trưởng thôn lớn tuổi hơn liếc ta một cái nói: "Hậu sinh, đầm nước thôn chúng ta một mực âm trầm quái dị đúng là không giả, nhưng cũng không có đại sự gì, vì sao tự đánh mình một cái, hài tử toàn thôn liền bị bệnh?"

Những người khác mặc dù không lên tiếng, nhưng hai mắt đều nhìn chằm chằm vào ta. Không cần hỏi, bọn họ cũng có cùng một nghi vấn.

"Hắc Thủy đàm vốn là nơi cực âm, thời gian đọng lại chắc chắn sẽ sinh ra quỷ quái, ta chỉ trùng hợp thôi, những thứ khác không cần nói, chỉ hỏi các ngươi một câu, có muốn cứu hài tử hay không!" Ta kêu lên.

Mọi người nghe hai chữ hài tử, lập tức không còn nóng nảy.

Bọn họ cũng nhìn ra, nếu ta thật sự không muốn quản xoay người bỏ đi, bằng vào bọn họ thật còn chưa hẳn ngăn được. Hiện tại hài tử trong thôn đều bị quái bệnh, mặc dù đưa đến trong viện, sợ cũng giống như kết quả của tiểu cúc, ngoại trừ nghe lời của ta, hình như cũng không có biện pháp nào khác.

"Vậy thì con làm thế nào?" Trưởng thôn già chép miệng hút một ngụm thuốc, bất đắc dĩ nói.

"Toàn bộ động viên, lập tức dọn dẹp Hắc Thủy đàm. Vô luận nơi đó có đồ vật gì, toàn bộ diệt sát, chẳng những có thể cứu được con, còn có thể bảo vệ thôn thái bình, đây cũng là biện pháp duy nhất!" Ta không thể nghi ngờ kêu lên.

Trưởng thôn chép chép miệng hút thuốc, những người khác thì đều nhìn chằm chằm ông.

"Trưởng thôn, đây là Trương đại sư mà ta mời từ võ hán tới, đã từng giúp đỡ vô số người trừ tà tị nạn, trong ngành này có thể là một cao nhân nổi tiếng lừng lẫy. Ta muốn mời ông ấy đến xem, đến cùng có thần linh nào đang che chở cho lão Hà gia chúng ta, không nghĩ tới chuyện này." Hà An khuyên nhủ: "Ngươi cứ nghe lời ông ta đi, tính mạng của đứa bé trong thôn quan trọng hơn."

"Lão ca, ngươi cứ thử một lần đi! Nếu tà sự này đã tìm tới cửa, kéo dài cũng không phải là biện pháp, bọn nhỏ đều bị bệnh cả, chậm trễ không chịu nổi a!" Hà phụ thân cũng khuyên nhủ.

"Được!" Trưởng thôn dùng sức gõ vào tẩu thuốc: "Ta sẽ nghe lời con, con nói sao thì làm liền đây!"

Tình hình nguy cơ lúc này, ta cũng không có gì phải khách khí, lập tức sai khiến ngay.

Đầu tiên, do trưởng thôn dẫn mọi người lập tức về nhà, cầm cuốc xẻng và các công cụ khác, đi thẳng đến Hắc Thủy đàm.

Lại để cho các vị thím và đại tẩu mang áo rách trong nhà ra tìm, buộc thành người rơm, lại ôm thêm chút gà trống, dắt chó.

Những thôn dân còn lại thì nhiều đi chặt chút cành liễu, rễ đào, cố gắng hết sức ở trong một giờ lửa nhanh chóng tụ hợp ở nước đen!

Mọi người nghe xong đều bán tín bán nghi, bất quá lúc này cũng không biện pháp khác, cũng đều liên tiếp tán đi, mỗi người đều tự chuẩn bị.

Phụ tử Hà gia ta cùng nhau về nhà một chuyến, để Hà mẫu thân chuẩn bị mấy bao quần áo lớn, ba người đều vác một cái bao lớn đi thẳng tới Hắc Thủy đàm.

Bên bờ đầm đã sớm tụ đầy người, trưởng thôn vừa thấy ta đi tới, nghênh đón nói: "Hậu sinh, người cùng đồ vật đều đến đông đủ, ngươi liền nói làm sao đi."

Nhìn ra được, cả thôn người phi thường vội vàng, không ít người con mắt đều đỏ bừng một mảnh, hiển nhiên trong lòng đều không thoải mái.

"Bắt chó vây quanh đầm nước, nhốt thành một vòng, gà trống cột vào phía đông nam."

"Mặt khác đào khe rãnh ở hai bên, dẫn nước vào trong hố sâu đi!" Ta buông bao lớn trên vai xuống, hướng về phía mọi người phân phó.

Thôn nhân nghe vậy, lập tức theo mệnh lệnh của ta bận rộn ra mọi nơi, gà gáy chó sủa chung quanh vang lên, vung cuốc cào phái sốt ruột.

Thời gian không lâu, hai bên đầm nước bị đào ra hai cái rãnh dài, nước đen sì đổ thẳng xuống hố sâu.

Rào rào!

Mặt nước vốn tĩnh mịch đột nhiên dâng lên một cơn sóng lớn, phảng phất bên đó cất giấu một thứ gì đó, rục rịch!

Bầy chó lớn tiếng gào thét điên cuồng, gà trống cũng vỗ cánh hót vang không ngớt không thôi, thôn dân đều bị dọa sợ, không ít người nhát gan ném Thiết Phục bỏ chạy.

Mà ta thì lấy chu sa ra, bôi lên một cái trên người rơm, bộp một tiếng ném vào trong đầm nước.

Đầu tiên, nghìn ba bảy bẩy Chương, tượng đất dập đầu (chương hơn)

Rầm rầm...

Con bù nhìn vừa rơi xuống nước, sóng đen lập tức dừng lại.

"Mau nhìn, đó là vật gì." Bên cạnh khe nước, có một thôn dân lớn tiếng kêu lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỗ biên giới hồ nước vậy mà xuất hiện một bộ thi thể.

"Câu móc của nó lên!" Ta kêu to.

Có mấy thôn dân lớn mật chút, mượn cái cuốc đem thi thể kia móc câu lên bờ.

Thi thể đã nhiều năm rồi, tất cả đều hóa thành xương trắng, quần áo trên người cũng đã mục nát không chịu nổi. Chẳng qua hắn vẫn có thể nhìn ra cảnh tượng này như một kiện trường bào, căn bản không phải trang phục người hiện đại.

Thi thể kia mặc dù đã thành bộ dạng như vậy, lại giống như chưa chết hẳn, cổ tay chân còn đang lắc lư cạc cạc, giống như lúc nào cũng có thể xoay người lên.

"Quẻ cành liễu cắm xung quanh nó!" Ta lại ra lệnh.

Lá gan của đại tẩu béo bị ta định trụ kia cũng không nhỏ, từ một đại thẩm bên cạnh sắc mặt trắng bệch cầm trong tay từng cành liễu làm theo.

Thi thể bị nhánh liễu vây quanh, lập tức thân thể ưỡn một cái, "rầm" một cái ngồi bật dậy.

Người chị vợ mập mạp bị dọa bật thốt lên một tiếng, rồi ngồi phịch xuống đất.

"Mau ném rễ đào!" Ta lớn tiếng kêu lên.

Một đại thẩm khác vội vàng ném rễ cây đào trong tay qua.

Rễ cây đào nện lên trên thi cốt, phát ra một tiếng bùm, lập tức thi cốt kia ngửa lên, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Thi cốt lấy tốc độ cực nhanh hư thối xuống, rất nhiều vụn xương vụn vỡ nát lúc này đã hóa mất, trong không khí tràn ngập một mùi hôi thối đến cực điểm.

Rào rào!

Cùng lúc đó, bên trong Hắc Thủy đàm lại tuôn ra một cỗ sóng lớn, cao hơn một mét, mang theo một cỗ hàn khí âm trầm, tựa hồ hung ác hơn so với vừa rồi.

Ta ngụy trang trên con bù nhìn thứ hai là một nắm chu sa, giơ tay lên lại ném vào. Sóng đen lập tức bình tĩnh lại, sau đó bên hồ nước lại phát hiện một cỗ thi thể.

Đã có kinh nghiệm vừa rồi, lần này không cần ta nói nữa, thôn nhân cũng biết nên xử lý như thế nào, lập tức móc vào bên bờ, cắm cành liễu xung quanh, lại nện lên rễ cây đào.

Thời gian không lâu, trong đầm nước đã nhấc lên hơn mười đạo sóng gió, bên bờ cũng bày ra ba mươi mấy cỗ thi thể.

Cho đến lúc này, thôn nhân nhìn về phía ta với ánh mắt mang theo vài phần tín nhiệm và phục tùng, nhưng lại càng thêm e ngại đầm nước đen.

Không chỉ có bọn họ, ngay cả chính ta cũng cực kỳ kinh ngạc, đây rốt cuộc là nơi nào? Vậy mà chôn nhiều thi thể như vậy!

Nhìn những bộ hài cốt này thì tất cả đều là trang phục từ thời cổ, nhưng bởi vì hư thối quá mức lợi hại, tạm thời cũng không phân rõ đến từ triều đại nào, chỉ có thể suy đoán là cùng một thời kỳ.

Lại qua một hồi lâu, trong đầm nước đen lại liên tiếp tuôn ra rất nhiều hài cốt động vật.

Trên mặt đất bên bờ đã bày đầy một mảng lớn, từng sợi bạch cốt trắng bệch, lại nhiễm lấy nước bùn, quấn quanh tấm vải vụn hư thối, giữa trắng đen giao thoa làm cho tóc gáy người ta run lên!

Cái mùi hôi thối đủ khiến người ta nín thở kia phiêu tán khắp nơi, như một thanh kiếm vô hình, khiến cho mỗi một người ở đây đều sợ hãi không thôi!

Nước đầm từ hai bên rãnh sâu chảy nhanh ra. Mặt nước hạ xuống rất nhanh, gần bờ liền hiện ra một mảng nước bùn thật dày.

"Kia... đó là cái gì?" Hà An đứng bên cạnh ta đột nhiên chỉ về phía trước quát to một tiếng.

Ta nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ về phía trước, chỉ thấy trong nước bùn giống như có vật gì đó đang chậm rãi bò tới như cá chạch.

Chỉ là nước đầm quá tối, nước bùn quá dày, nhìn không rõ lắm.

Nhưng ở trong nước đích xác có đồ vật, đang hướng về chúng ta thong thả tới gần.

"Là người, là người!" Chờ đến gần hơn một chút, thôn nhân đều thấy rõ ràng, hoang mang hoảng hốt lớn tiếng kêu lên.

Đích xác là một người!

Người này mặc quần áo gì nhìn không rõ, thậm chí nam hay nữ cũng không phân biệt rõ ràng. Toàn thân hắn đều bọc đầy bùn lầy, ghé vào trong nước bùn khom lưng, thoáng cái đang bò lên bờ.

Động tác của hắn tuy rằng thong thả, lại không thẳng thắn, thật giống như là một người không cẩn thận rơi vào bên trong. Bầy chó lớn tiếng rống điên cuồng, mấy con gà trống cũng kéo cổ kêu to không ngừng.

Theo từng bước hắn tới gần, các thôn dân cực kỳ sợ hãi lui về phía sau, càng có một ít người nhát gan, sớm đã chạy ra xa.

Hà An cũng run rẩy, quay đầu lại hỏi: "Trương đại sư, đây... đây là cái gì!"

"Đưa tay cho ta." Ta quay sang nói với Hà An.

Hà An hơi nghi hoặc nhưng vẫn giơ tay ra.

Ta móc Vô Hình châm đâm vào đầu ngón tay hắn một cái, mở túi vải mà Hà gia mang đến, từ bên trong lôi ra một bộ quần áo, lau vết máu vài cái rồi lại giao cho hắn: "Đưa cho người trong nước bùn đi."

"Hả?" Hà An sửng sốt, rùng mình một cái.

"Không phải là ngươi muốn biết rốt cuộc là thứ gì đang phù hộ Hà gia các ngươi sao? Bây giờ ngươi có thể đi thử xem quái vật trong đầm nước đen kia rốt cuộc cùng Hà gia các ngươi có quan hệ sâu xa gì không. Yên tâm đi, ta đứng ở phía sau ngươi, sẽ không có chuyện gì đâu."

Nghe ta nói vậy, cuối cùng Hà An cũng an tâm hơn vài phần, nhận lấy quần áo bước từng bước đi qua.

Đúng lúc này, quái vật trong nước bùn kia cũng từng bước leo lên bờ.

Đây quả thật là một người, thân thể rất gầy yếu, còn sót lại một bộ da bọc xương, toàn thân là nước bùn, không thấy rõ được giới tính và dung mạo.

Hà An có chút sợ hãi quay đầu lại nhìn ta một cái, thấy ta gật đầu với hắn, lúc này cả người mới run rẩy tới gần, ném y phục trong tay cho người nọ.

Người nọ ngẩng đầu nhìn Hà An một cái, lập tức hai tay vươn tới nâng y phục lên, sau đó quỳ xuống, hướng về phía Hà An dập đầu thật sâu.

Ngay sau đó, trên mặt nước lại nổi lên một mảnh thân ảnh, tựa như đột nhiên có rất nhiều người từ trong nước bùn chui ra.

Cả đám bò sát về phía trước, thẳng đến bên bờ sông.

"Quả nhiên không tệ!" Ta xách bọc quần áo đi tới, liên tiếp đưa cho Hà An.

Hà An rất là nghi hoặc nhìn ta một cái, cũng không cần nói thêm gì nữa. Y theo dáng vẻ vừa rồi, lần lượt nhỏ máu lên y phục, sau đó lại ném ra ngoài.

Một đám quái nhân trong bùn bò lên bờ, tiếp nhận quần áo quỳ trên mặt đất, hướng về phía Hà An dập đầu, quỳ một hàng chỉnh tề bên bờ.

Thôn dân nhìn cảnh tượng cực kỳ quái dị này, trong lúc nhất thời tất cả đều ngây dại.

Bọn hắn là ai? Rốt cuộc là người hay quỷ? Ở trong đầm nước đen này lâu như vậy, cùng lão Hà gia có quan hệ gì? Vì sao phải quỳ với Hà An?

Hà phụ thân cũng một mặt mê mang tới gần, cực kỳ khó hiểu hỏi: "Trương đại sư, bọn hắn rốt cuộc là ai?"

Lão trạch của Hà gia, nghìn ba bảy mười sáu Chương Hà gia.

Ta thở dài một hơi nói: "Đây đều là tội hồn."

"Tội Hồn?" Cha con Hà gia đồng thời sửng sốt, rất là khó hiểu nhìn sang phía ta.

Ta chỉ chỉ thi cốt ở bên bờ nói: "Những người này sớm đã chết thảm ngàn năm, nhưng hồn phách thì không được để yên, không cách nào đầu thai chuyển thế, bởi vì bọn họ đều là tội hồn, bị người vây ở trong đầm nước đen ngòm này."

"Cách duy nhất có thể khiến chúng đầu thai chuyển thế, chính là dùng tinh huyết người Hà gia các ngươi."

Nhưng vào lúc này, tất cả đám người bùn đang nâng cao quần áo Hà gia đều héo rũ xuống, thân hình dần dần gầy gò, cuối cùng toàn bộ đều hóa thành xương khô đầy đất, không còn nhúc nhích.

"Trương đại sư, rốt cuộc là có ý gì, ta không hiểu lắm?" Hà An rất là nghi hoặc hỏi.

Ta giải thích: "Hắc Thủy đàm không có một ngọn cỏ, hàn khí bức người, kỳ thật cũng không phải tự nhiên hình thành, mà là có người cố ý thiết lập một cấm địa ở chỗ này, vây khốn đám quỷ hồn này. Máu tươi Hà gia các ngươi chính là phương pháp phá giải, cho nên, bọn họ mới có thể nổi lên bờ, tranh nhau dập đầu."

"Máu tươi Hà gia?" Hà An cúi đầu nhìn ngón tay, như đang suy nghĩ gì đó, nói: "Vậy ngươi nói là cấm địa này là do tổ tiên Hà gia chúng ta tạo thành."

"Cái này thì chưa chắc! Bất quá nhất định cùng Hà gia các ngươi có quan hệ lớn lao. Trên người Tiểu Cúc tuy không có huyết mạch Hà gia gì, nhưng dưới sự thu dưỡng của các ngươi, cũng lây dính khí tức Hà gia. Vừa tới gần thủy đàm này, lập tức đã bị bọn tội hồn này phát hiện..."

"Bọn hắn không cách nào làm hại người Hà gia, lại có thể ngầm thi độc thủ với Tiểu Cúc, cho nên mới dùng thuật pháp âm độc hại chết cô ta."

"Nhưng vào lúc này, tên Thần Linh luôn bảo vệ Hà gia các ngươi cũng đã phát hiện, ra tay cứu giúp, lúc này Tiểu Cúc mới chuyển nguy thành an, nhặt lại cái mạng về. Chỉ là... Tại sao nàng lại tới Hắc Thủy đàm?" Ta thoáng có chút nghi hoặc.

"Là ngày kỵ." Cha HàPhụ thân nói: "Nó chính là ngày hôm đó chết, ban đầu chúng ta một mực giấu nàng, muốn để nàng quên đoạn lịch sử bi thảm này, nhưng đứa nhỏ này lại rất có tâm tư, thám thính xem năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mỗi lần đến ngày này sẽ mang chút yên rượu đến bên hồ tế điện. Đây đã là năm thứ ba, nhưng năm đầu cũng chưa có chuyện gì xảy ra a."

Đúng lúc này, nước bùn đen đặc đột nhiên lật ra phía ngoài, lại có một bóng người từ trong đó bò ra.

Động tác của thân ảnh này rất mạnh, tốc độ bò cực nhanh. Từ thân hình mơ hồ kia đã nhìn ra được, phải là một nữ nhân, một thân trang phục hiện đại.

"Là vợ của Tần Tam!" Có người trong thôn nhận ra, lớn tiếng kêu lên đầy sợ hãi.

"Tại sao cô ta lại ở trong hồ nước, là thiên vũ đường sao?"

"Đây là người là quỷ a!"

Mọi người lớn tiếng la, liên tục lui về phía sau.

"Tần tam nương là mẫu thân của Tiểu Cúc?" Ta quay đầu hỏi cha Hà phụ thân.

"Đúng, đây chính là mẹ đẻ của Tiểu Cúc." Cha Hà phụ thân vô cùng kinh sợ đáp, cũng đồng thời lui về phía sau vài bước.

"Vậy là đúng rồi!" Ta gật đầu: "Xem ra ta đoán không sai chút nào! Nàng lúc trước thẹn thùng nhảy vào trong đầm nước, hơn nữa còn biến thành cổ thi."

"Tâm địa Tiểu Cúc thiện lương như vậy, nói không chừng cũng đã sớm tha thứ cho mẫu thân, ngay cả nàng cũng bái tế rồi. Nơi này là tội hồn cấm địa, khắp nơi đều là độc trùng rắn độc. Nàng là quỷ mới chết, một khi được hương hỏa cung phụng, lập tức biến thành cổ thi. Quái bệnh của bọn nhỏ trong thôn đều là do nàng bố trí! Đều cách xa một chút."

Lời này ta vừa dứt, thi thể kia liền vọt tới bên bờ, leo lên như máy móc.

Thôn dân vây quanh bốn phía thấy một màn này, lập tức bị hù dọa thét chói tai, bỏ chạy tứ tán.

"Lên!"

Ta vội vàng móc linh phù ra, kêu to một tiếng.

Ha ha ha ha! gà trống buộc ở trên bờ đồng thời ngẩng cổ kêu to, đàn chó cũng sủa mãi không ngừng.

Ta nhanh chóng bôi một nắm chu sa lên trên người bù nhìn, rồi ném qua cho nó.

Két! Con bù nhìn kia vừa rơi xuống đất, giống như dưới chân mọc rễ vậy, vừa vặn chắn trước thi thể.

Thi thể bị dọa khẽ run rẩy, lùi lại vài bước, quay đầu hung tợn trừng mắt với ta một cái.

Hai con mắt nàng đỏ bừng, máu tươi thuận theo hốc mắt chảy xuống ồ ồ.

Sau đó nàng há miệng mạnh miệng, hét to một tiếng, nước thịt thối hoắc xen lẫn mùi máu đỏ tươi từ trong miệng lớn chảy ra, trên răng nanh nhọn hoắt lóe lên từng đạo hàn quang, bộ dáng quả thực khủng bố đến cực điểm!

Nàng điên cuồng gào thét, phát lực xông thẳng về phía ta.

"Định!" Ta nhanh chóng vung tay lên, linh phù bay ra, vừa vặn dán vào trán của nàng, còn không đợi nàng có phản ứng gì, lần nữa tế ra Vô Hình Châm ném ra ngoài.

Mấy đạo châm ảnh liên tiếp xuyên qua đầu nàng, ngay lúc đó, linh phù cũng ầm ầm nổ tung.

Bốp!

Thi thể lập tức bị nổ thành trăm khối, huyết khí ngập trời, mùi tanh tưởi xộc vào mũi, trong khoảnh khắc liền biến thành một mảnh vụn!

Các thôn dân phía sau đang kinh hoảng chạy trốn nhìn thấy một màn này, tất cả đều không khỏi sững sờ, do dự không quyết nhìn ta.

"Đừng lo lắng, trong nhà có hài tử gặp quái bệnh, đều đi nhặt một khối huyết nhục, đốt thành tro chôn ở cửa không có việc gì." Ta hướng về phía mọi người phân phó.

Nghe ta nói vậy, thôn dân lập tức giật mình tỉnh lại, cũng không lo được sợ hãi nữa, tranh nhau nhặt nhặt lên.

"Đem những thi cốt này đốt tất cả cùng một chỗ đi!" Ta xoay người phân phó trưởng thôn: "Nhớ đào sâu hố đất một chút, rải lên trên bụi đá, bốn phía lại trồng lên cây liễu. Từ nay về sau, vũng nước ngập này không sao rồi."

"À, được rồi." Trưởng thôn liên tục gật đầu đáp ứng, lập tức chỉ huy các thôn dân nhanh chóng hành động.

"Đi thôi!" Ta vỗ vỗ bả vai Hà An: "Hiện tại chúng ta sẽ đi xem, bảo vệ Hà gia các ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào."

Ta dùng một tấm linh phù bậc trung chiết thành một con hạc giấy, hất một cái, nói tới hạc giấy này còn là nam nhân thương cảm dạy ta gãy.

Hạc giấy lượn một vòng trên không trung, rồi đột nhiên giống như có sinh mạng, vỗ cánh, dẫn đường chúng ta bay về phía Hà gia, bay thẳng đến căn phòng nhỏ ở phía đông, chui vào trong khe cửa.

Căn phòng đó rất nhỏ, cũng rất cũ nát, trên cửa có sáu bảy chiếc khóa rỉ sét chằng chịt, ngay cả vách tường do đá đắp thành cũng bò đầy rêu xanh, lưu lại từng vệt dấu vết của năm tháng.

"Đây là nơi nào?" Ta đứng trước cửa nghi hoặc một hồi, quay đầu hỏi.

"Đây là nhà của chúng ta." Cha Hà phụ thân giải thích: "Cũng không biết xây từ khi nào, lúc còn nhỏ ta cũng đã bất tòng tâm rồi. Nhưng gia gia của ta đã dặn dò trước khi lâm chung, căn phòng này vô luận như thế nào cũng không thể dỡ bỏ."

Đệ nhất thiên thiên ba bảy bảy nghìn, toàn tâm Nhạc Phi.

Hà phụ thân vừa dùng đại chùy đập mở cửa, một luồng tro bụi mù mịt liền lan tràn ra.

Lão trạch trống rỗng, cái gì cũng không có, khắp nơi đều phủ một tầng tro dầy. Chỉ có hạc giấy kia lơ lửng ở giữa không trung, không ngừng bay múa quanh xà nhà.

"Bí mật được giấu ở trên xà nhà." Ta bấm ngón tay tính toán, xoay người nói với cha con Hà gia: "Vừa rồi ta bắt một cái hồn tội trên hạc giấy, ép nó một đường tìm tới, chắc là phù hộ thần linh Hà gia các ngươi ở chỗ này."

Hà phụ thân ngẩng đầu nhìn, đột nhiên vỗ ót một cái: "Đúng rồi, khi ta còn bé, trên xà nhà kia có treo một cái rương da. Các ngươi xem đi, bây giờ vẫn còn đó."

Thuận theo phương hướng ngón tay hắn chỉ, ta ngửa đầu nhìn lên, kề sát bên sườn xà nhà, đích xác treo một kiện đồ vật gì đó, chỉ là cái rương kia quá bẩn, nếu không nhìn kỹ căn bản là không phát hiện ra.

Hà An cuống quít chạy ra ngoài, khiêng một cái thang về.

Hà phụ thân khăng khăng muốn tự mình lấy thì mới có thể biểu hiện ra sự tôn trọng đối với tổ tông. Chúng ta đành phải đỡ lấy lão, thật cẩn thận tháo cái túi từ xà nhà xuống.

Chiếc rương này dùng trầm hương mộc thượng đẳng làm, bởi vì trầm hương mộc có thể toả ra hương khí khiến trùng kiến sợ hãi, cho nên nhiều năm như vậy không có nửa điểm dấu vết trùng đục.

Lúc xưa Trầm Hương mộc là một loại gỗ vô cùng trân quý, xem ra cái rương này có ý nghĩa phi phàm đối với tổ tiên Hà gia.

Hà phụ thân nhẹ nhàng phủi tro bụi trên rương, phi thường trịnh trọng giao tới trong tay ta!

Ta hiếu kỳ mở cái rương ra, có chút thất vọng, bởi vì trong rương cũng không phải là đồ cổ vàng bạc gì, mà là một dải lụa trắng bình thường không thể bình thường hơn, viền vải là những vết rách rách, nhìn tựa như là vết rách kéo từ trên áo ra vậy.

Ta cực kỳ cẩn thận chậm rãi triển khai, chỉ thấy trên tấm vải trắng viết một hàng chữ rồng bay phượng múa.

Mỗi người đều có màu đỏ tươi, vậy mà lại là một phần huyết thư!

Ta cẩn thận xem xét một lần, sau đó chậm rãi đọc to lên: "Mười năm công lao, phế trong chốc lát. Được chư quận không còn một ai."

Đây là...

Âm thanh của ta đột nhiên ngừng lại, cái này không ngờ lại là Nhạc Phi Di Thư!

Nhắc tới đại danh của Nhạc Phi, chỉ sợ là người Trung Quốc sẽ không có gì không biết. Nhạc Phi là người Hà Nam Dương tỉnh canh đen, từ nhỏ đã bái làm thầy bộ dáng như Chu Bộ, học tập thương pháp và kỹ thuật, sau khi trưởng thành đã là võ nghệ siêu quần, hạn gặp địch thủ.

Sau khi biết được Nhạc Phi có ý muốn báo đáp quốc gia, mẫu thân Nhạc Phi đâm bốn chữ thật lớn lên trên lưng hắn, làm cho hắn cả đời này đừng quên ước nguyện ban đầu của mình.

Quả nhiên Nhạc Phi không để cho mẫu thân thất vọng. Sau khi tham gia vào quân đội thì y đã từng trải qua hội chiến ở Lam thành, vân vân, quét sạch sỉ nhục lúc trước cho Nam Tống. Chỉ ngắn ngủn ba mươi tuổi đã được phong làm Tiết sứ, hơn nữa còn đánh ra khẩu hiệu "Đánh thẳng tới Hoàng Long, nghênh đón danh hiệu của hai Thánh, được hậu thế danh xưng là "Trung Hưng tứ tướng".

Chỉ tiếc lúc ấy gian thần Tần Ngọc trong triều, hoàng đế Triệu Tạo lại không muốn đánh giặc, bởi vậy khi Nhạc Phi dọn dẹp trấn Chu Tiên, chuẩn bị tấn công tổng cộng với Kim Binh, lại liên tiếp nhận được mười hai đạo kim bài của triều đình, mệnh lệnh cho hắn lập tức trở về thay ca.

Phải biết rằng, tất cả những thứ hôm nay đều là do Nhạc gia quân dùng vô số sinh mệnh đổi lấy, mắt thấy quốc gia có thể hãnh diện, làm sao có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ?

...

Nhưng Nhạc Phi cắn răng hộc máu, cuối cùng vẫn tuân theo hoàng mệnh, sau khi về triều không lâu thì bị vu cáo phản bội, bị Tần Ngọc hại chết trong phong ba đình.

Bên trong quyển sách da dê, ngoại trừ huyết thư, còn có một lệnh bài nhỏ.

Bên trên viết "Cự trung chính", mặt sau chỉ khắc một chữ "Đinh".

Vừa thấy thứ này, ta liền hiểu rõ ngay.

Tấm lệnh bài này là ai chế để lại, Hà gia là tổ tiên của lão Hà gia, mà năm đó quan viên thẩm vấn Nhạc Phi chính là Hà Cẩm!

Nếu nói đúc người này, vốn tồn tại cảm giác rất thấp, bởi vì hắn là chó săn của Tần Ngọc, chuyên phục vụ cho phái đầu hàng, nhưng khi đối mặt Nhạc Phi, hắn lại làm một đại sự kinh thiên động địa.

Năm đó Nhạc Phi bị gán tội danh "Mạc buộc vào Đại Lý Tự", Tần Liệt âm thầm đưa tay chó săn của mình vào án này, ý tứ chính là: "Không sai biệt lắm là được rồi, tùy tiện tìm tội danh nào cũng bóp méo Nhạc Phi, coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Hà Chú bắt đầu cũng nghĩ như vậy, nhớ đến Nhạc Phi chuẩn bị mưu phản như thế nào, làm thế nào để cầm binh tự trọng, buộc Nhạc Phi phải xác nhận.

Nhưng Nhạc Phi người đầy thương tích nói, câu trả lời của mình chỉ có bốn chữ.

Hà Chú tò mò hỏi bốn chữ kia là cái gì? Nhạc Phi lập tức cởi áo, để lộ sau lưng ra, bên trên đúng là bốn chữ to "Vô tận báo quốc" do mẫu thân đâm xuống.

Nhìn bốn chữ này, lại liên tưởng đến cảnh tượng Nhạc Phi quăng đầu lâu xuống đám dân tộc quốc gia vãi máu lạnh kia, con mắt rèn từ từ ướt át, lương tri trong lòng hắn từ từ được thức tỉnh.

Hắn cuối cùng cũng hiểu được người trước mắt này, là cả đời hắn xa vời không thể với tới.

Đây là hi vọng của một quốc gia, linh hồn của một dân tộc! Quan trọng nhất chính là, hắn bị oan.

Hà Chú Nhất xé tờ giấy ghi đầy tội trạng, sau đó tự mình mặc quần áo cho Nhạc Phi. Nói cho Nhạc Phi mặc dù mình hồ đồ cả đời, nhưng hôm nay phải làm một việc lớn, cho dù cả nhà bị tịch chém, đắc tội với hoàng đế cũng phải làm đại sự.

Đó chính là vì Nhạc Nguyên Soái mà rửa sạch oan khuất!

Vì thế Nhạc Phi viết xuống một phong huyết thư giao cho Hà Chú, Hà T Chú tự tay cầm huyết thư cầu xin Tần Ngọc, đi cầu Hoàng đế.

Nhưng chuyện Triệu Tạo xử lý Nhạc Phi đã định sẵn tâm ý, đâu chịu nghe?

Hà Chú trên đại điện, khóc lóc đau đớn, rống lớn: "Nhạc Phi tận trung báo quốc, chính là rường cột của Đại Tống ta! Sao có thể có tội danh tự tiện giết đại tướng, thật sự là thế giới càn khôn, không thể khôi phục lại."

Hắn ở trên điện hô to liên tục, dẫn tới triều thần trong điện không khỏi che tay áo mà khóc.

Hà đúc thân là tâm phúc của Tần Ngọc, lại có thể ở thời khắc mấu chốt giữ lại lương tri của mình, mỗi lần đọc 《 Nhạc Phi truyền 》, 《 Tống Sử 》, lúc nhìn đến đây, ta đều cực kỳ thán phục!

Đương nhiên, chỉ dựa vào một thứ tự nhiên sẽ không dao động được sát tâm của Triệu cấu, cuối cùng Nhạc Phi vẫn là dựa vào tội danh có trên trời, đêm phong tuyết bị ghìm chết trong phong ba đình.

Mà Hà Thợ rèn cũng bởi vậy mà nhiễm phải thù hận của Tần

Ngọc, liên tiếp bị giáng chức quan, bị phế truất ở biên giới.

Nhưng cũng chính vì vậy, cái tên nào đúc vĩnh viễn ở lại trong sử sách!

Nghe nói, vụ án Nhạc Phi năm đó, toàn bộ văn võ trong triều đều tránh mà không nói, thấy chết không cứu. Ngay cả đám người Nhạc Phi, Phó tuyển cũng bỏ đá xuống giếng, giúp đỡ Tần Phi nhận ra Nhạc Phi mưu phản như thế nào.

Trong lúc nhất thời Nhạc Phi chúng phản bội rời đi, chỉ có điều Hà gì đúc một người đứng ra giải oan khuất cho hắn khắp nơi, phần ân tình này làm cho Nhạc Phi vĩnh viễn khó báo đáp.

Cho nên sau khi Nhạc Phi chết, một tia âm linh mới gởi ở trong Huyết Thư, đời đời phù hộ cho người Hà gia, giống như Hà Chú năm đó liều chết bảo vệ chính mình...

Cha con Hà An cũng không lạ gì với đoạn lịch sử này, sau khi nghe ta giải thích xong, thấy huyết thư lại lập tức hiểu rõ tất cả.

"Chính trực trung chính." Hai tay Hà phụ thân cầm khối lệnh bài kia, con mắt có chút ướt át: "Nguyên lai tổ tiên bảo lão Hà gia chúng ta đời đời kiếp kiếp đều làm luật sư, công bằng công bằng, đối với lương tâm của mình, chính vì vậy mà nổi lên!"

"Cũng chính bởi vậy, Nhạc Phi mới có một đám u hồn sống nhờ trong huyết thư, che gió chắn mưa cho con cháu Hà gia các ngươi.

Phàm là có tà khí, tai nạn tất cả đều không cách nào tới gần bên cạnh con cháu Hà gia. Cũng coi như là đáp tạ tốt nhất đối với đời đời công bằng của Hà thị nhất tộc các ngươi đi!" Ta nói xong, đem huyết thư trong tay trả lại cho Hà An.

Khóe mắt Hà An đã ươn ướt, hai tay nhận lấy huyết thư, giọng nói đầy nức nở: "Trương đại sư, ngài có thể cho ta gặp nhạc Nguyên soái được không? Ta muốn ở ngay mặt cảm ơn ông ta, cảm ơn ông ta nhiều đời đã bảo vệ Hà gia chúng ta."

"Được!" Ta gật đầu lia lịa.

Đối mặt người một nhà năng lượng chính diện như vậy, ta không có lý do gì cự tuyệt thỉnh cầu của bọn họ.

Phụ tử Hà gia ta mới từ nhà cũ ra, thôn dân cũng lục tục chạy tới. Nói là bệnh của bọn trẻ tất cả đều tốt, hài cốt tội hồn trong đầm nước cũng đã xử lý xong, nếu không phải vừa vặn ta đuổi kịp, toàn bộ bọn nhỏ đều sẽ gặp tai ương!

Bọn họ đều cầm lấy gà vịt đất rượu, hi vọng ta nhất định phải nhận, nhất là cái kia diện mạo tráng kiện, còn muốn đánh đại tẩu của ta, lại càng cực kỳ nhiệt tình muốn ta làm cha nuôi cho bọn nhỏ.

Thi cốt trong đầm nước kia hẳn là những người mà năm đó Tần Ngọc phái tới ám sát Hà Chú, được Âm Linh Nhạc Phi bảo hộ, tất cả đều chết oan uổng và bị giam cầm.

Lúc này, dưới sự chủ trì của ta, rốt cuộc chỗ âm tà này đã bị triệt để xóa bỏ, thôn nhỏ lại khôi phục sự yên tĩnh thường ngày.

Ngày hôm sau, toàn bộ nhà Hà An mang theo huyết thư, theo ta cùng nhau chạy về đoàn tàu Hàng Châu, bên bờ bến Hàng Châu, chính là chỗ ở của Nhạc Vương miếu.

Trên đường đi Hà phụ thân bày tỏ, vì để hưởng ứng hiệu triệu của Tịch Thập Cửu đại, đã liên hệ với bộ phận văn võ bảo vệ, muốn quyên góp Phong Huyết Thư này cho Nhạc Vương miếu, để người Trung Quốc đời đời kiếp kiếp đều nhìn xem Nhạc Nguyên Soái làm thế nào tận trung báo quốc, làm sao oán báo quốc!

Cho dù từ nay về sau không còn Nhạc Phi bảo hộ, nhà bọn họ cũng có thể đem tinh thần "Trung trực chính" vĩnh viễn kéo dài, làm một luật sư tốt.

Ta cũng tuân theo hứa hẹn, triệu hồi ra âm linh của Nhạc Vương miếu trước Nhạc Vương, bảo người của Hà gia gặp lại hắn lần cuối.

Ngày hôm đó, âm linh của Nhạc Phi mặc áo giáp vàng kim, sắc mặt cương nghị, nhìn bốn chữ to "Trả lại cho sơn tặc ta".

Ngày đó, nam nữ già trẻ Hà gia đồng loạt quỳ trước miếu Nhạc Vương, dập đầu tạ ơn, tiếng khóc rung trời!

(D: Căn cứ ghi chép của Tống Sử, trên lưng Nhạc Phi có chữ "Tẫn Trung báo quốc", chứ không phải là "Tinh Trung báo quốc", cho nên dọc đường nơi này dùng cách nói chính xác:

Đầu tiên thiên ba ngàn ba tám chương âm nhạc thế kỷ trung,

Thu sắc càng đậm, lá ngô đồng trước cửa rơi xuống một tầng lại một tầng.

Ngày hôm nay, Lý mặt rỗ nhàm chán mang theo ít cua sông, tôm hùm nhỏ chạy đến tiệm của ta thưởng rượu Thiệu Hưng Hoàng, lúc hai chúng ta đang uống cao hứng, cánh cửa đã bị đẩy ra một tiếng cọt kẹt.

Hai ta quay đầu lại xem xét, có một lão giả tóc vàng mắt xanh, mặt mang vẻ cười cười, lập tức lén lút quay đầu nhìn thoáng qua, đóng chặt cửa lại.

"Chào mọi người!" Gã này vẫy vẫy tay với chúng ta, giọng đàn ông nửa lạ lẫm không ngừng chào hỏi chúng ta.

"Hắc hắc, ta nói là ngươi đi nhầm cửa rồi?" Lý Ma Tử liếc mắt nhìn hắn, rất là không vui nói.

"Không sai, không sai, ta là tới bán đồ." Lão giả nói xong, lấy từ trong ngực ra một cái hộp nhỏ quơ quơ trước mặt hai ta: "Nghe nói các ngươi nơi này chuyên thu một ít đồ chơi nhỏ ly kỳ cổ quái, đến xem cái này cảm giác không có hứng thú."

"Không có hứng thú, lão giả ngươi có thể có minh khí tốt lành gì chứ." Lý Ma Tử bưng chén rượu lên, buồn bực một ngụm, không cho là đúng nói.

"Xem một chút rồi nói sau." Lão giả ngược lại cũng không tức giận chút nào, rất có kiên nhẫn tiến lên, đem hộp nhỏ đặt lên trên bàn, từ từ mở ra.

Chiếc hộp kia rách rách rưới, chỉ to bằng nắm tay, có màu xám đen, giống như mới nhặt được từ cái sân rác rưởi nào đó.

Vừa mở ra, bên trong có một người tí hon đang đứng.

Tiểu nhân này mặc một bộ váy dài đất phong cách châu Âu, hai tay rất là ưu nhã mang theo mép váy, khẽ ngẩng đầu, hình như là một mỹ nữ nho nhỏ đang cất tiếng hát vang.

Thứ này phẩm chất không tốt, nhiều chỗ rơi mất, còn tản ra một cỗ mùi vị chua chát, Lý Ma Tử nhất thời mất đi hứng thú.

"Cái thứ đồ chơi chết tiệt gì vậy!" Hắn nhìn lướt qua với vẻ khinh thường: "Ngươi thật sự coi bọn ta là kẻ ngốc sao? Với thứ đồ chơi này ném ở trên đại đạo chưa chắc đã có người chịu lấy, ngươi còn muốn ra giá cao à?"

"Ngài đừng nóng vội." Lão nhân kia mặt đầy nét cười vừa nói, vừa vặn ở phía sau cái hộp một cái.

Cọt kẹt..t..tttt..tttt...

Theo một loạt âm thanh chuyển động, cái hộp đột nhiên xoay tròn.

Đồng thời, người tí hon kia cũng chuyển động.

Đầu tiên là hai tay cầm váy đi về phía trước một bước, ngay sau đó chậm rãi xoay lưng, làm một cái lễ cúi đầu.

Tiếp đó là hát lên.

Thanh âm du dương vô cùng rõ ràng, phảng phất như trong phòng ta đột nhiên lắp đặt mười mấy thanh âm lập thể vang lên. Hơn nữa phi thường êm tai, khi uyển chuyển, khi thì cao vút.

Kèm theo tiếng ca, tiểu nhân còn không ngừng làm các loại động tác, vươn tay vẫy vẫy, đá chân xoay tròn, khi thì tung phi hôn, chớp mắt mê người, giống như thật, giống như có người thực sự ở trước mặt chúng ta diễn xướng vậy.

Lý Ma Tử nghe vậy mê mẩn, hai con mắt nhỏ nhìn chằm chằm vào cái hộp, trong tay đào xong quả cầu ma thảo, quên ăn.

Tiểu nhân tiếp tục xoay tròn, không ngừng hát, giống như đều là dân tộc nước khác ca khúc, khúc cuối cùng lại là một khúc.

Liên tiếp nghe bốn năm khúc, lão hủ kia lạch cạch một tiếng đem cái hộp đậy lại, cười tủm tỉm hỏi: "Thế nào, thứ này cũng không tệ lắm chứ? Hai vị có hứng thú hay không?"

Lý mặt rỗ nhìn ta một cái, lại nhìn Trưởng Lão: "Cái trò này thật sự không ra sao, hơn nữa đều hư hỏng như vậy, còn có thể đáng tiền cái rắm nữa! Chẳng qua cũng rất dễ dàng, ngươi muốn bán cái giá gì?"

Vừa nghe hắn nói như vậy, ta đã hiểu, Lý Ma Tử rất muốn.

Đoàn này có câu tục ngữ: Chọn sai là người mua.

Hễ là nói đồ vật làm sao không tốt, nào có chỗ thiếu hụt, cái kia khẳng định chính là cố ý muốn bán, bắt đầu sát giá tiền tấu!

Nhưng mà lão trượng hiển nhiên cũng không phải là ngoại hán, mỉm cười khẽ: "Ông chủ, chúng ta muốn giao dịch là đồ cổ, đồ vật tự nhiên càng cũ càng tốt, ta muốn một trăm vạn Mao gia gia Trung Quốc các ngươi."

"Một trăm vạn, ta thấy ngươi muốn kiếm tiền đến phát điên hả?" Lý Ma Tử nói xong bèn ném quả cầu tôm trong tay vào miệng, liếc mắt nhìn hắn: "Ta thấy món đồ chơi này cũng rất thú vị, đặt trong nhà làm món đồ cũng không tệ lắm, mười vạn, nếu ngươi đồng ý thì ở lại."

"Không không không." Lão già kia liên tục xua tay: "Mười vạn quá ít, chín mươi vạn ta có thể cân nhắc."

"Hai mươi vạn." Lý Ma Tử cũng tăng giá.

"Không không không, giá quá ít, ngươi quá không có thành ý..."

"Chín mươi vạn ta cũng không tiếp nhận được, ngươi thật sự có chút ít, rốt cuộc là bao nhiêu tiền!" Lý Ma Tử vừa trả giá vừa đá ta một cước dưới bàn.

Sau khi hắn đá ta một cước, lại nhẹ nhàng điểm ba cái, âm thầm thương lượng với ta, muốn ta giúp hắn mắt dài.

Hắn ước lượng bảy mươi vạn vật này có thể vào tay.

Nhãn lực Lý Ma Tử ngược lại không tệ, đây là một hộp nhạc thế kỷ mười bảy, cũng gọi là: đầu tóc xoay tròn.

Là lợi dụng nguyên lý phát tác ngoài chuông, kéo tiểu nhân bên trong xoay tròn, hơn nữa gia nhập quyển sách nhỏ này. Thứ này mặc dù ở xã hội thượng lưu lúc đó cũng là vật xa xỉ cực kỳ khó có được, có thể lưu truyền đến nay quả thực là hiếm thấy, giá bình thường đặt ở Bắc Kinh Phan Học viên cũng tăng lên vài lần.

Bất quá, vật này tựa hồ có chút tà môn!

Thời khắc hộp mở ra, ta đã bắt đầu sinh ra cảm giác bất an cực độ, nhưng rốt cuộc chỗ nào khiến ta bất an, lại nói không nên lời.

"Ngươi lại mở ra cho ta nhìn xem." Ta đem chén đĩa trên bàn đẩy sang một bên, tập trung hết tinh thần.

Lão giả có chút không tình nguyện, nhưng vẫn mở hộp ra, chỉ là không vặn vẹo nữa.

Ta nằm nhoài lên mặt bàn, quan sát tỉ mỉ cái tên tiểu nhân kia, đột nhiên phát hiện trên quần áo của ả có không ít điểm đen nhỏ. Ta lấy trong ngăn kéo ra cẩn thận xem xét, lại là vết máu!

Vết máu sớm đã khô cạn biến thành màu đen nhánh, nếu không nhìn kỹ rất khó phát hiện, hơn nữa mơ hồ còn có một cỗ âm khí không cách nào hình dung được.

"Ngươi làm thế nào mà có được thứ này?" Ta ngẩng đầu hỏi lão gia kia.

"Bằng hữu, là ta muốn bán ngươi, về phần rốt cuộc thứ này từ đâu tới cũng không quan trọng, không phải sao?" Lão già kia cười hì hì, không chịu để lộ tình hình thực tế.

"Vậy cũng được." Ta thu hồi kính lớn rồi nói: "Bọn ta không mua nữa, ngươi đi tìm nhà khác đi."

Không đợi lão già kia nói gì, Lý Ma Tử vội vàng đá ta mấy cái, đồng thời không ngừng nháy mắt ra hiệu với ta, tới gần bên tai ta nhỏ giọng nói: "Đừng mà..., Trương gia tiểu ca! Bạn hữu trong vòng nói, tháng sáu bia có một trận đấu giá hội cổ quái, nghe nói đại bộ phận vật phẩm đấu giá đều là của quý tộc thế giới trung châu Âu, chúng ta đem món đồ chơi này đổ đổ xuống, khẳng định có thể ăn được một cái giá lớn! Vũ lên mười mấy hai mươi lần cũng không chỉ! Ngươi liền nói món đồ chơi này rốt cuộc là thật hay giả nhỉ?"

Nếu nói phân biệt đồ cổ thật giả, âm vật, Lý Ma Tử tự nhiên kém xa ta, nhưng nếu nói giá cổ vật, ngược lại bán, Lý Ma Tử có thể so với ta chuyên nghiệp hơn nhiều.

Hắn đã biết trên đấu giá hội Ba Tư, loại đồ vật này là hàng cướp tay, vừa ra tay liền khẳng định có thể bán được giá tốt, tự nhiên sẽ không bỏ qua miếng thịt béo ngon này.

"Thứ này thật sự là sự thật, chỉ là có điểm tà môn, ta hoài nghi là một kiện âm vật không rõ căn nguyên, khuyên ngươi không nên mua thì tốt hơn."

Lý Ma Tử vừa nghe vậy, cười hắc hắc nói: "Tiểu ca nhi, ngươi làm sao lá gan càng ngày càng nhỏ vậy? Chúng ta buôn bán cái gì? Thứ gì không tà môn? Thứ đồ chơi nào không cổ quái? Hơn nữa cho dù tà môn có cổ quái cũng không phải còn có ngươi sao? Chỉ cần cửa hàng cổ quái của ngươi ở đây, hộp nhạc này cho dù có náo loạn tận trời thì có làm sao? Tiền này đã đưa tới tay, còn có lý nào chối từ bên ngoài."

"Bổn tiền ta bỏ ra, lời lãi chúng ta sẽ chia nhau!" Nói xong, hắn tát ông lão kia một cái: "Ta cũng không thèm viết chữ viết với ngươi nữa, năm mươi vạn, ngươi có thể bán thì ta ở lại, không thể bán, ngươi giữ lại rồi rời đi, cũng đừng chậm trễ hai huynh đệ chúng ta uống rượu—— nói như vậy với ngươi! Nếu có người biết ngươi là từ chỗ chúng ta đi ra, không giữ hàng, vậy ngươi cũng đừng hòng đem bán ở võ hán."

Đầu tiên, nghìn ba bảy chín Chương, tiếng thét trí mạng vang lên.

Lão già kia vừa nghe, lập tức gấp gáp, liên tục xua tay nói: "Bằng hữu, đừng như vậy, chúng ta lại thương lượng."

Lý Ma Tử mặc dù uống không ít rượu, đã hơi men hơi say, nhưng một khi việc này dính líu tới tiền bạc, hắn lập tức liền trở nên thanh tỉnh vô cùng, cực kỳ khôn khéo.

Biến hóa trên mặt lão gia sớm đã bị hắn nhìn thấy rõ ràng!

"Bớt nhiều lời đi, chỉ năm mươi vạn thôi, giá này ngươi có thể ra tay, ta lập tức cho Kim Thiên, ngươi không đồng ý cũng đừng dông dài nữa, nhanh đi đi! Lãng phí thời gian." Lý Ma Tử nheo mắt, bưng chén rượu lên vừa vui vẻ uống một ngụm.

Lão già rất không cam lòng khuyên bảo nửa ngày, nhưng Lý Ma Tử lại rất có thủ đoạn, tiếp tục cúi đầu uống rượu, ngay cả lý lẽ cũng không để ý tới hắn, cuối cùng phất phất tay rất không kiên nhẫn, trực tiếp hạ lệnh trục khách: "Ngươi đã không chịu bán, vậy thì tranh thủ thời gian đi theo ngươi đi, còn nói mấy câu mất đi?"

Lão giả kia có thể cũng nóng lòng rời tay, vừa thấy thái độ kiên quyết như thế của Lý Ma Tử, cũng không tiếp tục kiên trì nữa, cuối cùng cắn răng, lấy giá năm mươi vạn để sau này thành giao.

Giao dịch hoàn thành, lão gia cũng không nói nhảm, ôm tiền liền đi.

"Hoan nghênh lần sau lại đến!" Lý Ma Tử bưng chén rượu cười ha ha.

Chờ hắn vừa ra khỏi cửa, Lý mặt rốt cục nháy mắt với ta, hắc hắc cười nói: "Lão mao này căn bản cũng không biết hàng, mấy trăm vạn chỉ có thể dễ dàng đoạt tới tay. Ha ha, nào, hai huynh đệ chúng ta chơi một cái!"

Nói xong, hắn đập chén rượu của ta một cái, uống một hơi cạn sạch.

Ta lại có chút nghi hoặc nhận lấy hộp nhỏ lại mở ra.

Cái hộp tuy rằng rất cũ nát, nhưng cấu tạo bên trong lại cực kỳ tinh xảo, thật sự là một kiện giai phẩm vô cùng hiếm thấy. Chỉ là những vết máu dính trên đó cùng với một mùi vị chua chát khiến cho trong lòng ta mơ hồ sinh ra dự cảm bất thường, luôn cảm thấy sẽ có chuyện gì phát sinh.

"Vật này rất tà môn, ngươi tốt nhất mau rời tay đi." Ta lật nhìn hộp nhỏ, nhắc nhở.

"Tiểu ca Trương gia, không phải ta nói là ngươi." Lý mặt rỗ lại uống một ngụm rượu, tỏ vẻ không cho là đúng: "Lá gan của ngươi sao lại càng ngày càng nhỏ? Vật hỏng như vậy, có nguy hiểm gì."

"Năm xưa là lần đầu tiên ta tới tìm ngươi, làm mê muội giày thêu nhà ta không nguy hiểm sao? Quỷ Tử chiến đao của Diêm Vương hình trường có nguy hiểm hay không? Nhưng đã làm khó chúng ta rồi."

"Chẳng phải là có liên quan gì đến ta sao!"

"Năm đó ngươi mới xuất đạo, căn bản là không có tu vi gì, còn không phải gặp quỷ giết quỷ, gặp phật giết phật, một mực bình an bình sao? Làm sao hiện tại tu vi càng ngày càng sâu, năng lực càng ngày càng lớn, ngược lại lá gan càng ngày càng nhỏ?"

"Đừng nói thứ này không phải nguy hiểm gì, cho dù có nguy hiểm thì làm sao chứ? Còn làm khó dễ Trương gia tiểu ca của ngươi hay sao? Đến đến đến, uống rượu đi." Nói xong, Lý Ma Tử lại bưng chén rượu lên, đụng vào chén của ta một cái.

Thấy ta không có hứng thú uống rượu, hắn cũng không miễn cưỡng, tự làm, tùy tay mở nút nút tóc phía sau hộp.

Mở cửa vừa động, người tí hon trong hộp xoay tròn ra, tiếng ca du dương lại vang lên lần nữa.

Lý Ma Tử được mấy trăm vạn, tâm tình cực tốt, hai chân run run liên tục, vui vẻ gỡ bỏ con cua khổng lồ mở ra, vừa ăn vừa khuyên nhủ: "Trương gia tiểu ca, ngươi để bụng đi. Chỉ bằng bản lĩnh hiện tại của ngươi mà thôi., Nếu nói có âm vật gì ở trước mặt ngươi có thể gây ra sóng gió gì, đừng nói ta không tin, chỉ sợ trong vòng này cũng không có ai chịu tin, chỉ cần có ngươi, bất luận là đồ chơi hung ác cỡ nào, Lý Ma Tử ta đều dám thu chiếu không lầm!"

"A..."

Đúng lúc này, trong hộp đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương.

Thanh âm kia cực kỳ bén nhọn chói tai, đột nhiên toát ra, cả người Lý Ma Tử run lên, phịch một tiếng, ngay cả chén rượu trong tay cũng rơi xuống đất.

Mặc dù ta luôn cảm thấy cái hộp này rất không bình thường, hai mắt nhìn chằm chằm, nhưng vẫn bị âm thanh này làm cho hoảng sợ, phản xạ điều kiện giống như vội vàng đưa tay ra, móc ra một tấm Linh phù trung đẳng.

Nguyên lai lúc lão già kia biểu diễn cho chúng ta, chỉ hát năm sáu đầu nhạc, liền đóng nắp lại, khóa cơ quan lại.

Lúc này, đầu tóc xoay tròn đến phần cuối, lập tức liền hiện ra một cảnh tượng khác -

Tiểu nhân trong hộp kia đang xoay tròn, chỉ là tốc độ càng lúc càng chậm, nguyên lai tiếng du dương phát ra cũng biến thành tiếng kêu thảm thiết kéo dài âm thanh.

Từ xa truyền đến trong bóng đêm vô tận này khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại!

"Trương gia tiểu ca, chuyện này... là sao vậy?" Lý mặt rỗ có chút mơ hồ, tỉnh rượu hơn phân nửa, rất là hoảng sợ nhìn ta.

"Thiên Lãng khí thanh, chư thần phù hộ, định!" Ta hét to một tiếng, đặt linh phù vào hộp rồi ném qua.

Nhưng hộp vẫn không thay đổi chút nào, tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng cao vút. Chỉ có điều tiếng kêu kia rất kỳ quái, phảng phất theo một nhịp điệu vang vọng khiến người ta cực kỳ sợ hãi, phập phồng cao thấp, tương xứng trong khoảng thời gian dài.

Quá khứ linh phù cũng không có tác dụng gì!

"Thế này là sao?" Trong lòng ta thầm kinh ngạc.

Linh phù là khắc tinh của tất cả những thứ âm tà này. Dù âm khí có cường thịnh đi nữa, lần này dán lên nó cũng sẽ khiến nó yên tĩnh một thời gian ngắn.

Sao bây giờ không có chút phản ứng nào vậy.

"A! A..."

Âm điệu của cái hộp càng ngày càng thê thảm, giống như là có người đang cực kỳ thống khổ tra tấn, kiệt lực phát ra tiếng hò hét cuối cùng. Lại giống như một nghệ thuật gia kiệt xuất phi thường, đang dùng kỹ nghệ vô cùng cao siêu tái hiện lại sự thê thảm của nhân gian!

Mỗi một cái âm phù đều gắt gao bắt lấy thần kinh của ta, ra sức xé rách, liều mạng lôi kéo!

Đầu của ta giống như muốn nổ tung ra, toàn thân từ trên xuống dưới không bị khống chế run rẩy lên.

"A, mẹ ơi!" Lý Ma Tử đau khổ không chịu nổi, hai tay ôm đầu, ngã bịch một tiếng xuống đất.

Kha rượu và thức ăn rơi đầy đất, Lý mặt rỗ nằm trên mặt đất không ngừng lăn qua lăn lại.

Ta cũng không kịp nghĩ thêm gì khác, vội vàng bốp một tiếng, đóng chặt cái hộp lại.

Nắp hộp vừa mới đóng lại, thanh âm kia lập tức biến mất.

Tay chân của ta còn đang run nhè nhẹ, đầu cũng ong ong đau nhức, giống như có hàng ngàn con ong mật chui vào, đang không ngừng bay loạn.

Lý mặt rất đau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cho đến lúc này, hắn mới ý thức được thứ này thật sự rất tà môn! Hơn nữa, ngay cả ta cũng không đối phó được.

"Tiểu ca Trương gia, đây là cái thứ gì? Vậy mà lợi hại như vậy." Lý mặt rỗ có chút kinh hồn nhìn ta.

"Mau đuổi theo lão gia kia!" Ta đột nhiên phản ứng lại, quát to một tiếng chạy ra ngoài cửa.

Lý Ma Tử nhìn thoáng qua cái hộp nhỏ trên bàn, cũng lập tức ý thức được cái gì đó, theo sát phía sau đuổi theo.

Nhưng trên đường cái trống trơn, chỉ có gió đêm thổi đến lá rụng vang lên xào xạc, nào còn có thân ảnh lão gia kia.

Đầu tiên thiên tam bát linh Chương (chương gia thêm từ Đông Bắc)

Hai chúng ta một trước một sau, một tuần vẫn đuổi theo ra một con phố, cũng không thấy bóng dáng tên kia.

Hắn dường như đột nhiên bốc hơi, ngoại trừ một loạt đạo đăng mờ nhạt bên ngoài kia, cái gì cũng không có.

"Tiểu ca Trương gia, có phải có người cố ý làm món đồ chơi này hại chúng ta hay không, có phải là do Long Tuyền sơn trang giở trò quỷ hay không?" Lý Ma Nương thở hổn hển, lòng vẫn còn sợ hãi hỏi.

"Khỏi cần biết có phải hay không, món đồ chơi này đã dính lên chúng ta." Ta định ra nói.

"Ai, đều do ta nhất thời tham tiền." Lý Ma Tử cực kỳ ảo não: "Thật sự không được chúng ta đem món đồ chơi này ném đi chứ? Coi như bỏ ra năm mươi vạn mua một bài học. Lần sau ta nhất định nghe lời ngươi, chỉ cần ngươi nói không thể lấy, cho dù có kiếm được bao nhiêu ta cũng tuyệt không động lòng."

"Tiểu ca của Trương gia, ngươi nhìn cái gì..." Lý mặt rỗ đang nói một nửa, đột nhiên thấy ta không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào sau lưng hắn, bị dọa khẽ run rẩy, quay đầu lại nhìn, lập tức ngã ngồi xuống đất với mẹ.

Lúc này, phía sau hắn có một người đang đứng.

Nói chính xác hơn là treo một người!

Người này đeo trên cổ đai lưng, cao cao treo trên đèn đường, phiêu đãng đãng hai chân cách mặt đất, một đôi mắt xanh mơn mởn trợn thật lớn, đầu lưỡi màu hồng hồng kéo dài nửa mét.

Đây chính là chủ nhân của âm nhạc hạp của chúng ta.

Bọn ta vừa mới từ nơi này chạy tới, căn bản là không phát hiện được bóng dáng của nó, sao vừa chuyển mắt đã chết ở sau lưng bọn ta, hơn nữa còn không hề phát ra một tiếng động như vậy?

Ta mới vừa định cất bước hướng về phía trước, một đạo cực kỳ chói tai lại vang lên.

Ngay sau đó, trong hai mắt của lão đột nhiên toát ra một cỗ lam sắc hỏa diễm. Hỏa diễm phun ra bốn phía, lan tràn khắp nơi, rất nhanh liền bao phủ toàn thân lão.

Thân hình cao lớn khôi ngô của lão già kia trong nháy mắt đã bị đốt sạch, hóa thành một đám xương vụn.

Phù!

Gió đêm thổi tới, mang theo xương vụn, lá rụng vung lên, trong nháy mắt biến mất trong bóng đêm.

Tiếng ca thê thảm cũng đồng thời biến mất không thấy.

Cảnh tượng mà chúng ta vừa thấy giống như một cơn ác mộng!

"Cái này, cái này..." Lý Ma Tử toàn thân phát run, sợ hãi đến mức không nói nên lời.

"Trở về xem một chút!" Ta đỡ Lý Ma Tử chạy nhanh về trong tiệm.

Quán cổ vẫn là một mảnh hỗn độn, hộp nhỏ cũ nát còn đặt trên mặt bàn, chỉ là nắp hộp đã mở ra. Lúc chúng ta đi, rõ ràng đã đậy nắp hộp lại, ai mở cái hộp đó?

Lúc này ta nhìn kỹ mới phát giác, bên trong hộp vậy mà đã đổ đầy huyết tương!

Một hộp đầy huyết tương!

Cái hộp kia giống như là một cái bọt biển có sinh mệnh, nó đang há mồm hút lấy, mắt thấy sợi máu đang không ngừng hạ xuống.

Theo sợi máu nhỏ xuống, người nhỏ bên trong cũng dần dần lộ ra.

Vẫn là một mỹ nữ quần áo trắng, vẫn là hai tay cầm váy, thái độ tao nhã, chỉ là... đã không còn mặt mũi.

Ngũ quan của nàng đều biến mất! Nhưng ta lại rất kỳ quái, phảng phất có thể thấy được dáng vẻ cực kỳ thích ý của nàng - giống như một bữa tiệc lớn mới ăn no.

Lập tức, tiểu nhân kia chậm rãi xoay đầu, phảng phất như cười tủm tỉm liếc nhìn ta đánh giá một cái.

Lạch cạch, cái hộp lại tự đóng lại.

"Lúc này phiền phức thật rồi!" Ta không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Lý mặt rỗ vô lực tê liệt ngồi ở trên ghế, run rẩy run rẩy hồi lâu, lúc này mới hỏi: "Tiểu ca, đây rốt cuộc là cái thứ gì..."

"Ta hiện tại cũng nói không chính xác, nhưng khẳng định khó đối phó." Ta đốt một làn khói, hít mạnh hai hơi: "Trước tiên từ thân phận lão gia này mà tra ra đi! Hắn đã cầm thứ này tới tìm chúng ta, trước tiên cũng khẳng định hỏi qua người khác, trước tiên hỏi thăm bằng hữu trong vòng, hảo hảo kiểm tra lai lịch gia hỏa này."

"Thành giao." Lý Ma Tử lên tiếng, vội vàng lấy điện thoại ra hỏi thăm trong vòng bằng hữu.

Hắn vừa mới phát vấn đề xong, lập tức có người đáp: "Lý đại ca, lão này làm sao vậy? Cái hộp trong tay hắn là hàng thật sao?"

"Hắn cũng đi tìm ngươi sao? Có phải ngươi cũng có chút không chắc chắn đúng không? Tại sao không đưa cho Trương đại chưởng quỹ một ánh mắt?"

Ta phân phó Lý mặt rỗ chỉ muốn hỏi nội lão, những chuyện khác không cần nói.

Lý Ma Tử gật đầu, tiếp tục đánh đánh: "Ta chỉ có chút không chắc chắn nên mới không dám ở lại. Vừa rồi ta hỏi Trương chưởng quỹ, hắn nói muốn nghiên cứu thêm, nhưng bây giờ ông lão kia không biết chạy đi đâu. Ai biết tên này từ đâu tới?"

Vòng âm vật không giống như việc làm, chuyện tranh đoạt sinh ý giữa hai bên cực ít khi phát sinh.

Bởi vì loại làm ăn này đồng thời cũng mang theo nguy hiểm cực lớn, phàm là đồ vật mình không hiểu rõ, bình thường sẽ không tiếp nhận, càng sẽ không từ trong tay đồng hành kéo dài, cho nên đám người này cũng không giấu diếm, đều nói ra.

Một Đông Bắc lão nói, ông lão kia là láng giềng. Quê lão gần gũi, trước khi bước vào vùng biên cảnh này, từng có một câu nói "ác gia" có thể nói là lưu loát.

Mấy ngày trước, ông lão kia từng đi tìm hắn, nói là muốn bán một hộp âm nhạc nhỏ.

Chỉ là Đông Bắc lão kia vừa bước vào hành trình này không bao lâu, đạo hạnh cũng không sâu, vừa nhìn cái hộp vừa kỳ quái, không đoán được lai lịch cái gì, lại nói lão kia ra giá cao lại thái quá, sẽ không lưu lại.

Hỏi lại chi tiết khác, hắn cũng nói không rõ.

Lý Ma Tử cám ơn người nọ, ngẩng đầu nhìn ta, rất tự trách nói: "Trương gia tiểu ca, đều tại ta, cái này..."

"Bây giờ không phải lúc trách ai." Ta khoát tay áo, ngắt lời hắn: "Gia hỏa này vô tình hay cố ý, nếu bị âm vật dính vào, muốn chạy cũng vô dụng. Cái hộp đặt ở trong tiệm của ta, ngươi về trước đi! Ta lại tra xét, rốt cuộc là thứ gì."

Lý Ma Tử há to miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, rất là áy náy nhẹ gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Lý Ma Tử đi rồi, ta lấy ra bốn tấm phù lục trung đẳng, bày bốn phía cái hộp nhỏ, lại dùng chu sa vẽ xuống Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, lập tức nhen lửa linh phù, gọi pháp trận lên.

Tứ Tượng Khu Quỷ trận!

Trận pháp này truyền từ thời thượng cổ, lực lượng phong ấn cực kỳ cường đại, nhưng cũng có lực cắn trả nhất định. Ta sợ Lý Ma Tử ở đây sẽ không chiếu cố tới hắn, ngược lại khiến hắn bị thương, lúc này mới đuổi hắn đi rồi lại thi triển tiếp.

"Phong!"

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, ta bóp hai ngón tay hét lớn một tiếng.

Pháp trận nhẹ nhàng đung đưa lên, đạo đạo kim quang chợt dâng lên, đem cái hộp nhỏ vây ở chính giữa, lập tức bốn đạo linh phù hóa thành bốn con thần thú kim quang lóng lánh, đánh thẳng vào giữa.

Tứ đại thần thú đan xen đi qua, trên hộp nhỏ đan xen xuyên qua, lập tức vài tiếng ken két, đồng loạt cắn gãy bàn!

Nếu không phải lúc trước ta dùng chu sa vây trận, bốn con thần thú này đều có thể đem tiểu điếm này đập nát.

Nhưng hộp âm nhạc kia vậy mà hoàn hảo không chút tổn hại!

Đệ nhất thiên nghìn ba tám mươi mốt hộp Phổ Lang Chi.

Không chỉ không tổn hại, hơn nữa còn không lay động chút nào, phảng phất như tứ đại thần thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ giống như không khí vậy!

"Điều này thật đúng là chưa từng nghe thấy."

Ta cũng không khỏi kinh ngạc, Tứ Tượng Khu Quỷ Trận, phi thường khí phách, cho dù là Âm Linh cấp bậc Quỷ Vương, cũng không dám cứng đối cứng, nhưng lại bị cái hộp nhỏ trước mắt làm khó dễ.

Xem ra thứ này, đích xác không thể khinh thường!

"A..." Đúng lúc này, cái hộp đột nhiên mở ra.

Giọng nói vô cùng thê thảm lại vang lên, lần này lớn giọng lạ thường, ngay cả gió đêm ngoài cửa cũng phát ra âm thanh khàn khàn.

Chén rượu tàn phá đầy đất, khay cũng nhảy theo, bàn ghế, đũa cũng đều lắc lư, phối hợp với giọng điệu không ngừng đung đưa.

Thanh âm kia tựa như trăm nghìn cương châm đâm vào đầu ta, trước mắt ta dần dần trở nên mơ hồ, toàn bộ cảnh vật đều không ngừng lay động.

Tiểu nhân trong hộp chậm rãi bay lên, cũng không cần ta vặn vẹo sợi tóc, chính mình liền chầm chậm xoay tròn.

Tay cầm váy dài nhẹ nhàng nhảy múa, cao quý và ưu nhã.

Chỉ là không có mặt, tiếng hát vừa thê thảm lại bén nhọn!

"A!" Thân thể ta đau đớn nhoáng một cái mãnh liệt, suýt nữa té ngã trên đất.

Ta vội vàng rút hai thanh đao của Trảm Quỷ Thần ra, bổ thẳng về phía chiếc hộp kia.

Oanh! Một đao hung hăng hạ xuống cái hộp.

Lần này ta tập trung đủ lực lượng, coi như ác quỷ trăm năm, cho dù là phiến đá xanh lớn cỡ bàn cũng sẽ bị đánh nát bấy.

Nhưng hộp ngọc lại không hề bị tổn thương, nơi đao rơi xuống ngay cả một dấu vết cũng không lưu lại!

Bất quá một đao này chém xuống, cảm giác đau đầu bỗng nhiên biến mất.

Trong song đao Trảm Quỷ Thần có ký gửi âm linh tướng Mạc Tà, có thể điều tiết âm dương, mặc dù không thể tiêu diệt âm vật nhưng chí ít cũng có thể làm cho hồn phách bản thân yên ổn, không bị tà vọng xâm nhập.

Ta hơi sửng sốt, tiếng hát lại trút vào óc, đau đến mức ta lảo đảo một cái.

Ta cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng triển khai đao pháp Âm Dương, mảy may không dám dừng lại.

Cũng không biết đã luyện bao nhiêu lần, toàn thân trên dưới đều thấm ra một tầng mồ hôi nóng, cái hộp kia rốt cục có chút mỏi mệt, chậm rãi khép lại.

Nhảy lên mảnh vỡ sứ sứ cũng lập tức ngừng lại, rơi đầy đất, trong thiên địa lại khôi phục một mảnh thanh minh.

Ta mệt chết trực tiếp nằm xuống giường.

Ta nắm chặt song đao, nhìn hộp nhạc kia, lòng đầy nghi vấn: "Rốt cuộc đây là cái thứ gì mà tà ác đến vậy!"

Lúc lão giả kia mới vừa lấy ra, chẳng qua là ta phát giác được trên vật này lượn lờ một tia âm khí nhàn nhạt, tiến tới phát hiện vết máu, còn có một cỗ hương vị chua chát—— nhưng hiện tại làm sao trở nên càng ngày càng hung, càng ngày càng không chịu khống chế.

Đúng rồi!

Là máu, là máu của ông đây!

Nó đã giết lão già kia, hơn nữa còn uống cạn máu của nó, vì vậy mới thức tỉnh thứ gì đó.

Mà hết thảy những điều này, đều là nghe hết tất cả các khúc dạo đầu trong hộp!

Đó là...

Ta đột nhiên ngồi bật dậy.

Lại tới gần cái hộp, cẩn thận quan sát một phen, rốt cục tại nơi biên giới của cái hộp phát hiện một mẫu dáng kỳ quái.

Đây không ngờ lại là hộp Phổ Lang trong truyền thuyết!

Hộp sách sách của Phổ du bắt nguồn từ một truyền thuyết cổ xưa của Đông Âu, nghe nói có một vị tướng quân, trong một lần chỉ huy tác chiến quân đội thảm bại.

Hắn kéo theo thân thể chồng chất vết thương giết ra khỏi vòng vây, ngất xỉu trong rừng cây, trùng hợp bị một nữ tu giải cứu.

Ngay tại thời điểm thánh đà dưỡng thương, tế nữ và tướng quân nảy sinh tình cảm, đến mức tín ngưỡng của nàng xuất hiện dao động.

Trong Tưởngất trấn áp một ác ma, ác ma phát hiện ra Tưởng Hiến dao động tín ngưỡng với nó, liền mê hoặc nó và tướng quân nếm thử cấm quả, sau đó thừa cơ chạy ra khỏi trấn áp, phụ thân vào trong cơ thể tướng quân.

Sau đó, tướng quân bị ác ma nhập thân mang theo úy bông quay về quê hương, một lần nữa xây dựng một nhánh quân, vung lên dao mổ báo thù.

Khi Tưởng tơ thấy hắn tàn sát bừa bãi, tàn hại sinh linh, đột nhiên ý thức được mình phạm sai lầm lớn, lập tức quyết định tự tay giết hắn.

Đêm hôm đó, Tưởng tước đổi một thân váy dài quý tộc, nói muốn dâng tấu cho nó.

Ngưu Ma tướng quân rất cao hứng, một bên chén lớn uống điên cuồng, một bên vui sướng lắng nghe.

Tiếng nói của tế sĩ rất êm tai, nàng hát một bài lại một bài.

Lúc tướng quân say mèm, tế lễ thừa dịp lão không phòng bị, rút ra thanh kiếm sắc bén đã chuẩn bị đâm vào lồng ngực của lão.

Tướng quân đã chết, nhưng ác ma đã chiếm cứ linh hồn hắn từ lâu.

Hắn dùng ma lực cuối cùng khóa mình vào trong hộp, nói là muốn cho nàng nhìn tận mắt một trận giết chóc, phải để tiếng ca của nàng trở thành kèn hiệu triệu hoán tử vong, cùng nàng nhận máu tươi tế điện!

Tướng quân tên là Phổ Duy, hộp ma cũng bởi vậy mà được đặt tên.

Phổ lăng ma hạp lưu truyền hơn một ngàn năm, mỗi một lần xuất thế sẽ khiến cho một cuộc tàn sát thê thảm tuyệt nhân giới, không ai có thể ngăn cản, càng không ai may mắn thoát khỏi.

Mỗi một người mở ra hộp ma đều sẽ bị ác ma xâm nhiễm, trở thành nô bộc tội ác của hắn!

Đã từng có rất nhiều quốc vương và lãnh chúa, đều muốn lợi dụng hộp ma này mở mang bờ cõi, bọn họ tìm được rất nhiều đại pháp sư và nữ vu, nhưng cuối cùng đều trở thành tế giả hiến tế của Phổ du ma hạp!

Sau đó, có một vị khu ma người châu Âu trước lúc lâm chung được Thiên Đế nhắc nhở, lưu lại hậu nhân nói: "Nếu muốn triệt để giết chết ác ma Phổ Sầm, chỉ có thể mượn hoàng hôn kiếm, cũng chính là một bội kiếm lúc trước tơ tế giết chết tướng quân."

Một trăm năm sau, rốt cuộc có một du hiệp châu Âu đạt được kiếm Hoàng hôn, nhưng ác ma cũng phảng phất đã phát hiện, Phổ du ma hạp từ đây về sau liền mai danh ẩn tích.

Thương hải tang điền, đảo mắt ngàn năm, cái hộp ma này không ngờ lại hiện thế rồi!

Ta cuống quít đứng dậy, tìm tới một bản thư tịch mà gia gia lưu lại trong quầy hàng, lật đến trang sách ghi chép lại hộp ma của Phổ Duệ, cẩn thận xác nhận mẫu ở góc hộp nhỏ một phen.

Quả nhiên, hộp sách này chính là Phổ Lang Chi Hạp!

Thứ này đến từ Địa Ngục, lại là âm vật nước ngoài, dùng biện pháp của Trung Quốc hiển nhiên không thương tổn được hắn.

Muốn phá trừ ma chú, diệt trừ hoàn toàn ác ma Phổ Lang, chỉ có thể đi tìm kiếm Hoàng hôn kiếm!

Nhưng thứ này, lại ngàn năm không gặp, bây giờ ở đâu đây?

Huyết Nô thứ một nghìn ba tám tám trăm chín mươi hai,

Trong lúc ta đang trầm tư, một tiếng rặc rặc vang lên, nắp hộp không ngờ lại tự mở ra.

Ta vội vàng cầm Trảm Quỷ Thần song đao lên, nhưng trong giây lát phát hiện ra, hộp ngọc lần này vậy mà không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Chuyện gì đã xảy ra?

Ta đang thấy kỳ quái, lại thấy tiểu nhân trong hộp chậm rãi chuyển động, tay vẫn cầm váy dài, tư thái ưu nhã. Khuôn mặt không có ngũ quan kia, dần dần hiện ra gương mặt.

Bất quá cũng không phải là nữ tử lúc đầu, cũng không phải là Lý Ma Tử bị siết chặt chết vừa rồi, mà là Lý Ma Tử!

Vẻ mặt Lý Ma Tử thoạt nhìn rất thống khổ, hai mắt trợn tròn, miệng mở lớn như đang gào thét xé tim xé phổi, nhưng ta lại không nghe thấy chút âm thanh nào.

Tiểu nhân không ngừng xoay tròn, vẻ mặt Lý Ma Tử càng lúc càng thê thảm, ngũ quan thậm chí còn sắp chen chúc đến cùng một chỗ.

Cùng lúc đó, điện thờ của ta vang lên.

Nhìn qua đúng là của Lý Ma Tử.

"Trương gia tiểu ca, cứu ta! Cứu... Cứu ta." Vừa nghe xong, đầu kia liền truyền đến tiếng gào thét thống khổ của Lý Ma Tử.

Lập tức có tiếng răng rắc vang lên, giống như điện thoại rơi trên mặt đất, cách rất xa vẫn có thể nghe thấy tiếng kêu rên thê thảm vô cùng của Lý Ma Tử!

"Không tốt, Lý mặt rỗ có nguy hiểm!"

Xem ra, hộp ma đã khóa chặt hai chúng ta, từ sau khi lão gia chết, chúng ta sẽ không còn chỗ để chạy trốn!

Lý Ma Tử không có bản lĩnh phòng thân, ta phải lập tức cứu hắn.

Vừa rồi cũng đã nghiệm chứng qua, thứ này vô cùng hung mãnh, vô luận là linh phù hay là trảm quỷ thần song đao đối với nó đều hoàn toàn vô dụng, có thể áp đảo được nó chỉ có thể là hoàng hôn chi kiếm, làm sao bây giờ đây?

Bên kia máy truyền tin, tiếng la của Lý Ma Tử càng ngày càng thê thảm, giống như đang chịu phải cực hình vô cùng thê thảm, nghe lời ta từng cơn tê dại tóc gáy.

Đúng như hắn đã nói, từ khi lần đầu tiên ta chính thức tiếp xúc với âm vật, thì đây chính là dấu giày thêu kia. Chúng ta đã là huynh đệ.

Ta quyết không thể trơ mắt nhìn hắn chết như vậy!

Nhưng làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Ta gấp gáp chuyển động đất.

Đúng rồi!

Lúc trước khi nó hút máu, nó đã thành thành thật thật, không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Hay là thử một chút nhỉ?

Vì cứu Lý Ma Tử, ta không chút do dự cắt một đao về phía cánh tay, nhất thời, một mũi tên máu vọt ra.

Ta chộp lấy ngón tay ta nhắm ngay hộp âm nhạc, giọt máu tí tách chảy vào trong đó.

Quả nhiên, máu tươi chảy một đầu đến trong hộp, tiểu nhân liền ngừng xoay tròn, vẻ mặt cũng cứng đờ.

Bên kia máy truyền tin, Lý Ma Tử ngừng gào thét, ngay sau đó truyền đến âm thanh miệng lớn thở dốc.

"Ngươi sao rồi?" Ta nắm máy truyền tin quan tâm hỏi.

"Bây giờ không phải đau nữa rồi, Trương tiểu ca, chuyện này... rốt cuộc là thế nào?" Lý Ma Tử nhìn có vẻ đau muốn gãy ruột, cũng sợ hết hồn, ngay cả thanh âm cũng thay đổi.

"Nếu như ta đoán không sai, đây là Phổ Lang Ma Hạp trong truyền thuyết, chỉ có kiếm khí hoàng hôn mới có thể hàng phục nó! Hiện tại ngươi lập tức đi tìm máu tươi, càng nhiều càng tốt." Ta phân phó.

"Cái gì? Hộp ma túy? Hoàng hôn chi kiếm? Đây là cái đồ chơi gì? Muốn máu làm gì?" Lý Ma Tử rất khó hiểu.

"Bớt nói nhảm đi! Bây giờ lão tử cắt cổ tay, cho nó uống máu. Nếu máu này đứt đoạn, ngươi sẽ mất mạng ngay lập tức! Ngươi nếu không muốn nhìn thấy ta mất máu mà chết, thì tranh thủ lấy chút máu. Những chuyện khác, chờ ngươi đến rồi nói sau!" Nói xong ta liền ngắt máy.

Máu tươi của ta rơi vào trong hộp, đều bị người tí hon kia hút cả rồi.

Dung mạo nó dần dần trở về nguyên dạng, nhẹ nhàng híp mắt, khóe miệng hơi hơi vểnh lên, tựa như cực kỳ thỏa mãn, cực kỳ hưởng thụ.

Cho tới bây giờ, ta rốt cuộc hiểu vì sao trên cái hộp lại có vết máu, rất có thể đều là lão già kia, hắn nhất định cũng bị cái hộp này tra tấn, tiến tới dùng máu bản thân cho ăn. Nhưng cứ tiếp tục như vậy thì không có biện pháp, vì thế muốn bán cho những người khác.

Trước khi tìm được chúng ta, hắn cũng nhất định chuyển thủ nhiều lần, nói không chừng sớm đã hại vô số người.

Nhưng cái hộp ma này chỉ cần không bị hàng phục, sẽ trở về trong tay của hắn, cho nên hắn mới giả mượn danh nghĩa đồ cổ, tìm được thứ rất có danh tiếng trong ngành này trên đầu ta.

Như vậy vừa chuyển tai họa cho ta, để ta nghĩ biện pháp thay hắn tiêu tai, lại có thể đổi chút tiền, nhất cử lưỡng tiện.

Vừa rồi ta vũ song đao, tuy rằng không áp đảo được âm nhạc hộp, nhưng cũng khiến nó hại ta không được, vì thế liền gả lên đầu Lý Ma Tử.

Nếu lúc này ta buông tay mặc kệ, tất nhiên Lý Ma Tử chết oan chết uổng! Sau đó, ta cũng khó thoát.

Ta siết chặt cánh tay, cố gắng khống chế tốc độ chảy máu tươi, vừa không thể để nó đứt dòng, cũng không thể để nó trôi quá nhanh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên thái dương của ta dần dần chảy ra mồ hôi hột, trong lòng cũng dần dần lo lắng.

"Lý mặt rỗ, con mẹ nó ngươi làm cái quỷ gì, sao còn chưa trở lại." Ta đang âm thầm chửi bới, loảng xoảng một tiếng, cửa tiệm bị phá mở, Lý mặt rỗ mang theo hai cái túi lớn loạng choạng chạy vào.

Vừa thấy cảnh tượng trong phòng, hắn lập tức kinh sợ.

"Tiểu ca, ngươi..." Vành mắt đỏ bừng, nước mắt ào ào chảy ra, nhếch miệng nghẹn ngào một câu cũng nói không nên lời.

"Còn nhìn cái gì nữa, tranh thủ thời gian!" Ta ra lệnh.

Lúc này Lý Ma Tử mới tỉnh táo lại, cuống quít mở cái túi ra, từ bên trong lấy ra một túi huyết tương, xé một lỗ rồi đổ vào trong hộp.

Ta rút tay về, Lý mặt rỗ nhanh chóng bật lực rách quần áo, một bên băng bó, vừa nước mắt chảy giàn giụa: "Huynh đệ, ta thật không biết nói cái gì cho rồi, vì cứu ta."

"Đừng giống như mấy cô nương kia khóc mãi không thôi!" Ta nổi giận mắng nó: "Ta tin rằng nếu đổi lại là ngươi thì ta cũng sẽ làm như thế. Bây giờ trọng điểm là làm sao tìm được kiếm Hoàng hôn để giải trừ lời nguyền rủa cho hộp ma. Nếu không hai ta phải xem như hai ta là Huyết nô cả đời, chỉ cần sơ sẩy một chút là coi như đền đáp hết cả mạng nhỏ của hai ta vậy."

"Đúng vậy." Lý mặt rỗ lau nước mũi cũng sắp chảy đến miệng, nửa nghi hoặc nửa kinh ngạc hỏi: "Là kiếm hôn mê sao? Tìm ở đâu ra?"

Ta kể đơn giản chuyện của Phổ Lăng Ma Hạp và Hoàng hôn chi kiếm cho hắn một lần, sau đó giải thích: "Đã mấy trăm năm rồi hoàng hôn kiếm chưa từng xuất hiện, tìm kiếm quả thực có chút khó khăn. Nhưng bây giờ chúng ta cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể phát động toàn bộ quan hệ, tìm hiểu xung quanh! Trận chiến này, chúng ta hoàn toàn không còn đường lui."

…

Gia tộc Kiếm Tiên gia có số một nghìn ba nghìn ba ngàn ba chương Thần Kiếm.

Chúng ta còn không hiểu rõ lắm về Âm Linh trong Phổ Sộ Ma hạp, về phần manh mối về Hoàng hôn kiếm thì càng không thể nào tra ra được.

Cho nên, chỉ có thể vừa tung tin trước, nói muốn tìm kiếm kiếm Hoàng hôn, vừa phải điều tra ông nông dân kia.

May mắn chính là, trải qua vô số bằng hữu hỗ trợ, hành tung cụ thể của ông nông dân kia dần dần rõ ràng lên.

Lại nói, hắn cũng coi là đồng hành.

Hắn tên là La Gia Phu, đội cờ yêu, quanh năm du tẩu ở châu Âu và Nam Châu, chuyên môn thu thập một ít vật phẩm linh dị, sau đó thông qua các loại biện pháp bán cho người giàu giàu có. Chờ quỷ quái quấy phá, hắn lại ra mặt giải quyết, từ đó thu được lượng tiền bạc lớn. Ở trong hàng côn phái châu Âu, thậm chí tà phái Hắc giáo, cũng coi như là nhân vật số một.

Nhưng trong nửa năm gần đây, hình như hắn gặp phải một phiền toái lớn.

Liên tiếp có mấy con em quý tộc châu Âu, sau khi mua đồ của hắn, tất cả đều chết ly kỳ, hoặc là mất tích thần bí.

Cái này đã gây nên một hồi sóng to gió lớn ở tầng thượng châu Âu, rất nhiều quốc gia đều liệt hắn là tội phạm truy nã số một, thậm chí đám quý tộc kia còn thuê lính đánh thuê quốc tế, các sát thủ trong thế giới ngầm, muốn lấy mạng của hắn.

Gia hỏa này thấy chuyện không ổn, đành phải len lén lẻn vào Trung Quốc.

Nhưng ở cảnh nội Trung Quốc, cũng có mấy thương nhân âm vật tiếp xúc với hắn chết oan uổng rồi.

Vì vậy, gia hỏa này trở thành một người không được hoan nghênh!

Hắn từ Đông Bắc một đường đi về phía nam, đi khắp nơi đổi tên thành họ, tìm kiếm cao thủ trong đám thương nhân âm vật khắp nơi, cũng không biết là từ miệng ai nghe được tên tuổi của ta, vì thế chạy tới chỗ vũ hán, tìm đến đồ cổ của ta.

Vừa nghe đến đây, ta lập tức hiểu được.

Gia hỏa này không biết từ nơi nào tìm được cái ma hạp này, vốn là muốn mượn thứ này đại phát một khoản tiền lớn, lại không nghĩ tới thứ này hung mãnh như thế, hắn hoàn toàn áp chế không được, thế cho nên hại chết rất nhiều chủ cố, hạ lệnh truy nã hắn.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải chạy đến nơi mà những sát thủ quốc tế và lính đánh thuê quốc gia cũng không dám tùy tiện tham gia. Hắn muốn tìm kiếm một vị cao thủ cực kỳ thần bí, ném tai họa sang một nước cực kỳ cổ xưa.

La Gia phu hiện tại đem cái này khối da cầu đá lên người ta, nếu ta không muốn chết, vô luận như thế nào cũng chỉ có thể cứng rắn tiếp nhận.

Sau khi hộp ma liên tục uống ba túi huyết tương, rút cuộc cực kỳ thỏa mãn tự đóng lại, ta cùng Lý Ma Tử lúc này mới tạm thời thở phào một cái.

Nhưng Hoàng hôn kiếm ở đâu?

Ta ngồi trước bàn liên tiếp hút từng làn khói, Lý Ma Tử cũng chớp đôi mắt nhỏ không ngừng xoa xoa tay.

Sắc trời dần sáng lên, một ánh rạng đông xuyên qua khe cửa bắn vào.

Hai chúng ta lăn lộn ròng rã một đêm, vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

"Đi, trước tiên ăn chút đồ đi!" Ta hất khỏi đám khói, đứng lên nói: "Hoàng hôn kiếm cũng đã biến mất mấy trăm năm, nào có dễ tìm như vậy, hay là chúng ta đi một bước tính một bước."

"Con mẹ nó!" Lý mặt rỗ nhìn chằm chằm vào hộp âm nhạc trên bàn, hung tợn mắng: "Quy tôn tử trước khi chết, còn mẹ kiếp bám theo hai người chúng ta, lão tử thật muốn đuổi theo giang hồ trộm lấy phần mộ tổ tiên của hắn!"

"Ngươi nói cái gì?" Lời nói giận giữ của y như tiếng sét đánh, trong giây lát khiến ta nhớ ra điều gì đó.

"A?" Lý Ma Tử sửng sốt: "Ta nói này con rùa con mẹ nó, con mẹ nó không phải người."

"Không phải, câu tiếp theo." Ta vội vàng hỏi.

"Ta nói là ta muốn đuổi tới Hứa quốc, lột mộ tổ tiên của hắn."

"Đúng! Chính là câu này, ta sao có thể không nghĩ tới." Ta đột nhiên kêu to lên: "Ta biết phải đi đâu tìm kiếm Hoàng hôn!"

"Tìm ở đâu?" Lý Ma Tử ngạc nhiên hỏi.

"Năm đó Phổ lăng ma hạo tàn sát bừa bãi châu Âu, mấy tên đại chủ áo đỏ tất cả đều chết oan chết uổng, toàn bộ triều đình Tây Phương Giáo cỏ cây Giai Binh, lúc này có một du hiệp nhi tên là cái nắp Luân tìm được kiếm hoàng hôn, hộp ma phảng phất đã nhận ra cái gì, từ đó về sau liền mai danh ẩn tích."

"Vì vậy du hiệp nhi kia được chùa Nam Châu phong làm Nam tước."

"Chỉ là sau đó, con cháu của hắn đã bị những quý tộc khác gạt đi, gia tộc cũng chậm rãi suy sụp xuống..."

"Đối mặt với một thanh thần kiếm như thế, hậu thế con cháu của hắn chỉ có khả năng xử trí hai loại, một loại chính là làm truyền gia bảo vật đời kế thừa, còn loại khác chính là chôn theo tổ tiên chôn vào phần mộ."

"Mấy trăm năm qua Ma Hạp đều không hiện thế, chắc là vì e ngại uy lực của Hoàng hôn chi kiếm, hiện giờ lại xuất hiện, phỏng chừng thần kiếm đã quy ẩn. Nói cách khác, rất có thể là con cháu cuối cùng của gia tộc này mang hoàng hôn kiếm vào trong phần mộ!"

"Chỉ cần chúng ta tiếp tục truy tung dọc theo gia tộc du côn kia, nhất định có thể tìm được tung tích của nó!"

Lý mặt rỗ trừng mắt, suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: "Đúng vậy! Trương gia tiểu ca, vẫn là ngươi lợi hại. Bất quá, gia tộc kia đều suy sụp mấy trăm năm, chúng ta đi đâu tìm chứ?"

"Tìm một đại gia tộc trong lịch sử từng ghi lại, so với việc tìm một thanh kiếm còn dễ dàng hơn nhiều. Lại nói, chúng ta còn có một đầu mối khác, chính là cái La Gia Chủ này trước khi dùng ma hạp này hại chết người đầu tiên, đã xuất hiện ở nơi nào? Nơi đó rất có thể là nơi ẩn thân của Ma hạp, nói không chừng cũng có thể tìm được một ít tin tức liên quan tới Hoàng hôn kiếm."

"Đúng đúng đúng!" Lý Ma Tử cao hứng kêu lên.

Vừa nghĩ tới phương pháp phá giải, chúng ta nào còn bận tâm ăn cơm gì, lập tức tự mình tản ra tin tức, đi tìm kiếm chung quanh.

Đang lúc các loại tin tức dồn dập tụ lại, ta và Lý mặt rỗ bận rộn không thể giao đầu, tượng nam tử lo lắng sáng lên, bổng đầu hỏi: "Cuôn ma hạp quấn lên ngươi sao?"

Ta nhìn thấy tin tức này thì đột nhiên sững sờ, ta vô luận là hỏi thăm mọi người về thân phận La Gia phu, hay là chuyện của gia tộc du hiệp nhi, đều dùng từ ngữ cực kỳ mịt mờ, bỏ qua một cái vòng thật lớn, người ngoài căn bản là không thể nào phát giác được ta đang tìm cái gì. Nhưng nam nhân được an ủi thế mà thoáng cái đã đoán ra mục đích của ta.

Đương nhiên, ta cũng không muốn giấu diếm nam nhân này, trực tiếp nói cho hắn biết tình hình thực tế.

Nam nhân sầu bi qua một hồi lâu, đột nhiên trả lời một câu: "Ngươi đi tắm máu một chuyến đi!"

Thứ nhất, ngàn ba tám bốn hào quang ác ma chi cốc.

" tuần lang?" Ta có chút kỳ quái hỏi: "Hoàng hôn chi kiếm và ma hạp không phải đều xuất từ châu Âu sao? Đến nước sông có thể tìm được đầu mối gì?"

Nam nhân chăn ấm áp lần này hồi đáp rất nhanh: "Vừa rồi ta đã điều tra cho ngươi, gia tộc Cái Luân chịu đủ loại xa lánh, mấy trăm năm trước đã bị ép rời khỏi thành thị phồn hoa vùng châu Âu, tới vùng đất Tuyết Quốc. Thế nhưng vẫn không thể đứng vững, di cư đến vùng đất trũng của Tây Bá."

"Chỗ đó có một đại hạp cốc tên là Bác Khảm Ty Thác Nhĩ, ý tứ của ngôn ngữ địa phương chính là Ác Ma Chi Cốc! Gia tộc của bọn họ và thế giới ngăn cách, một mình sinh hoạt ở đó đã mấy trăm năm, chỗ đó ngươi hẳn là có phát hiện, ở Đông Bắc bên kia có một bằng hữu, ngươi qua đó trước đi, ta sẽ nhờ hắn dẫn đường. Ta bên này còn có chút chuyện không thoát thân được, ta sẽ nhanh chóng giải quyết xong sau đó sẽ đi giúp ngươi."

" Phổ du ma hạp được xưng đệ nhất âm vật châu Âu, ngàn vạn lần không được sơ suất, nếu chậm một chút thì càng khó đối phó! Chỉ dựa vào nuôi máu tươi căn bản là không thể thỏa mãn tâm giết chóc của nó. Ngươi lập tức lên đường đi, chuyện bên kia ta sẽ an bài thay ngươi."

Ta chỉ trả lời một chữ "tốt" liền buông xuống, nói với Lý Ma Tử đang tra tìm tin tức xung quanh: "Ta muốn đi Ba Giang một chuyến."

Lý Ma Tử sửng sốt, cũng không hỏi vì sao.

Chúng ta hợp tác lâu như vậy, trải qua sinh tử, tín nhiệm với nhau hoàn toàn siêu thoát tình nghĩa giữa huynh đệ, chỉ cần là chuyện ta quyết định, hắn cũng trước nay không hỏi vì sao, chỉ toàn toàn lực ủng hộ vô điều kiện.

"Lúc nào đi? Ta đi chuẩn bị một chút." Lý Ma Tử thống khoái đáp.

"Cái khác thì không cần, ta mang theo ma hạp qua, ngươi mua chút huyết tương ở y viện cho ta!" Ta nói: "Vạn nhất thứ này lại phát điên, ta cũng có thể giữ được mạng của ngươi. Ngươi không cần đi theo ta, tình huống bên kia ta hiện tại cũng không rõ, nói không chừng vô cùng nguy hiểm."

Lý Ma Tử muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì.

Ta biết hắn có chút không yên lòng, lo lắng ta sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng hắn đi theo ta cũng thật sự không giúp đỡ được gì, nói không chừng còn trở thành trói buộc...

Doãn Tân Nguyệt vừa vặn đi theo tổ chức phim xong ra bên ngoài, ta sợ cô ta cũng chưa nói cho cô ta biết tình hình thực tế mà chỉ nói muốn đi Đàm Hà làm chút chuyện nhỏ.

Vài ngày sau, Lý mặt rỗ vận dụng các loại quan hệ, mua được đầy huyết tương trong hai cái ba lô lớn, giúp ta vẫn chuyển tới phía Đông Bằng.

Bởi vì hành động lần này tương đối nguy hiểm, hơn nữa nói không chừng sẽ liên lụy đến thế lực phức tạp nào đó. Cho nên ta không có làm hộ chiếu, cũng không đi con đường chính, mà là trực tiếp liên hệ đến người bạn được nam giới thiệu kia.

Tuy võ sĩ là cuối mùa thu, nhưng Hắc Long Giang ở nước Bắc đã mặc bộ đồ bạc, băng sương đầy đất.

Ta mới vừa phi cơ một chút, đã có hai đại hán vạm vỡ mang theo pho tượng đến đón, cực kỳ cung kính nói: "Trương đại sư, mời đi bên này."

Ta sớm biết, nam nhân an ủi này là bằng hữu sống ở địa phương, là một vị đại ca hàng thật giá thật, hai người này hẳn là thủ hạ của ta.

Sau đó ta cũng không khách khí, trực tiếp mặc cho bọn họ mang hành lý giúp ta ra ngoài sân khấu.

Bên ngoài sân bãi có tám cỗ xe ngựa màu đen đang đỗ.

Tám chiếc xe đều là bảng số hiệu, trước xe đứng thẳng hơn ba mươi đại hán cường tráng, phía trước là một người trung niên khoác áo khoác lông chồn màu trắng.

Người này ước chừng bốn lăm mươi sáu tuổi, cái đầu không cao, nhưng lại cực kỳ rắn chắc, trên khuôn mặt ngăm đen, xẹt qua một vết sẹo màu lửa đỏ thẫm, rất giống một con rết lớn đang nằm sấp, thoạt nhìn vừa âm lãnh vừa hung hãn mười phần.

"Hàn Tùng." Người nọ thấy ta đi tới, tiến lên trước hai bước vươn tay ra.

"Trương Cửu Lân." Ta nắm tay đối phương, cũng lấy tính danh.

Nam nhân chăn bầu cơ hồ không ai biết tên của hắn, cho dù có người biết cũng không dám kêu, đều gọi hắn là Hàn Lục gia. Chẳng những hắn báo tên cho ta, hơn nữa còn tự mình nghênh đón, đủ thấy hắn cực kỳ kính trọng nam nhân được an ủi, khách khí với ta.

Tay của hắn rất cứng, lực đạo mười phần, ngón áp út và ngón út đều đứt tận gốc, xem ra kinh nghiệm bối cảnh cực kỳ không đơn giản.

"Lên xe nói đi." Người này nói không nhiều, ngữ khí rất âm trầm, trong mơ hồ lộ ra một cỗ xơ xác tiêu điều.

Hắn vừa dứt lời, một tiếng kẽo kẹt từ đằng xa vọt tới một chiếc thiết đinh màu xanh, tốc độ cực nhanh, nhưng lại vững vàng dừng ở trước mặt chúng ta.

Bước nhanh lên hai tên bảo vệ áo đen, một trái một phải giúp chúng ta mở cửa xe ra.

Ta và Hàn Tùng lên xe, Đội Thiết Bối lập tức chạy như bay, tám cỗ ngựa hung hãn cũng đồng thời khởi động. Trong lúc xe tiến lên, ba mươi mấy đại hán phi tốc lên xe, bốn phía trước sau đều bảo hộ gắt gao vào trong xe mà chúng ta đang cưỡi.

Đến lúc này, ta mới phát hiện trên xe có ba người đang ngồi.

Giữa hai hắc y bảo vệ mang theo một tên to con mặc lông tóc màu nâu xám, hai tay to con bị cột vào, trên đầu mang bọc bọc đầu, miệng cũng nhét vải đen, chặn kín cực kỳ chặt chẽ.

Ta có chút không rõ rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, quay đầu nhìn Hàn Tùng một chút.

Hàn Tùng từ trong thùng xe lấy ra hai bình rượu trắng, cho ta mượn một lọ, tự mở nắp bình, ngửa cổ uống hơn nửa bình, rồi vung tay lên.

Một trong hai bảo vệ áo đen lấy bọc đầu to xác của đối phương xuống, túm chặt tấm vải chặn trong miệng đối phương.

Đây là một ông lão đầu có một đầu tóc màu vàng, mắt màu lam.

Trên mặt hắn mỗi bên đều có ba vết đao dài hơn một ngón tay, thịt mới lật ra phía ngoài, vết máu còn chưa hết, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hoảng thất thố. Một khi bị giải khai, lập tức bùm bùm nói một hồi.

Bất quá, hắn nói đều là dơi, ta cũng nghe không hiểu.

Hàn Tùng chỉ vào hắn nói: "Hắn là đầu rắn, La Gia phu chính là thông qua hắn tiến vào Trung Quốc, hắn nói hắn chỉ biết La Gia phu đã từng đi qua Ác Ma Chi cốc, cái khác cũng không rõ. Ngươi còn muốn hỏi hắn cái gì không?"

Sau khi nghe hắn nói, ta ngược lại là rất kỳ quái, không nghĩ tới nam nhân chăn bầu lại nói nhiều như vậy với hắn, càng không ngờ, thủ đoạn của tên này lại sắc bén như thế, trước khi ta tới đã tìm được đầu rắn rồi.

"Ngươi biết đầm lầy của ác ma ở đâu không?" Ta hỏi.

Sau khi phiên dịch xong, người nọ liên tục lắc đầu nói một đống.

Một gã hộ vệ áo đen giải thích với ta: "Hắn nói hắn chỉ biết phải đi qua Khả Nặc sơn, đường nhỏ cụ thể thì không biết. Chẳng những hắn không biết, tuyệt đại đa số cư dân sống ở Tây Bá Liệu cũng không rõ ràng lắm. Nơi đó quanh năm gió tuyết, thường xuyên có bão tuyết lớn, cho dù có đi đường cũng phải mất hơn một tháng, hơn nữa còn có dã thú, hầu như không có ai sống sót từ Ác Ma cốc đi ra."

Hàn Lục gia đệ nhất thiên ba tám, đệ bát bát am thần bí (chương hơn)

Ta vừa nghe lời này thì rất thất vọng, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Hàn Tùng ngẩng cổ lên, rót nốt nửa bình rượu còn lại vào, một mùi rượu cực kỳ nồng nặc tỏa ra, sặc người.

"Ngươi còn muốn hỏi nữa không?" Nó quay đầu hỏi ta.

"Không có, nếu như hắn không biết đường, cũng không có biện pháp gì." Ta lắc lắc đầu.

"Như vậy, nó liền vô dụng." Hàn Tùng nhìn bình rượu rỗng trong tay, mở cửa sổ ném ra ngoài.

Ngoài xe là một cây cầu vượt sông, dưới cầu mang theo nước sông băng giá cuồn cuộn chảy, uy thế mười phần.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, phía trước một hắc y bảo vệ một tay che cổ lão, lập tức lấy dao găm ra lau trên cổ hắn một cái.

Lão gia ra sức vùng vẫy mấy lần, một sợi máu lan tràn ra.

Một hộ vệ áo đen khác mở cửa xe, một cước đá hắn xuống.

Lão giả giống như một con lợn vừa bị đâm xuyên lồng ngực, rơi thẳng xuống giữa lòng sông.

Ta nhìn đám người này âm thầm tặc lưỡi, thật là lòng dạ độc ác! Bất quá, hắn đã là bạn trai thương cảm, lại được thông báo nhiều như vậy, chắc hẳn anh em âu sầu đối với hắn cực kỳ tín nhiệm, ta tự nhiên cũng không có gì để phòng bị.

"Sao vậy, uống có quen rượu ở đây không?" Hàn Tùng lại lấy từ trong tủ lạnh ra một lọ rượu, vừa nhai, vừa quay đầu hỏi ta.

Ta quơ quơ bình rượu nói: "Lần đầu tiên nói với ngươi rồi, ta cũng không có gì phải giấu diếm, bây giờ ta thực sự không có tâm trạng uống rượu. Ta phải mau chóng... đến cốc Ác Ma."

Lời đến bên miệng, ta nuốt lại bốn chữ Hoàng hôn kiếm.

Ta không biết rốt cuộc nam nhân chịu chết nói với hắn bao nhiêu, người biết chuyện này ít càng tốt.

"Ngươi không cần lo lắng, chuyện còn lại để ta an bài, ngày mai ta sẽ đi cùng với ngươi." Hàn Tùng nói xong, lại rót nửa bình rượu vào.

"Ngươi cũng đi?" Ta rất kinh ngạc.

"Ừm." Hàn Tùng gật đầu nói: "Không sợ ngươi cười, thủ hạ của ta cũng không ít, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể đối phó với nhân loại, những chuyện còn lại, bọn họ đều không giúp được gì. Ta nợ cái mạng đầu tiên, hắn chưa từng cầu xin ta, cho dù là chết, việc bề bộn này ta cũng phải giúp. Huống chi, chỉ có kiếm cấp Hoàng hôn của ta mới có thể lấy ra." Hàn Tùng nói rất là tùy ý.

Chỉ có thể đối phó nhân loại, hoàng hôn chi kiếm, còn chỉ hắn mới có thể xuất ra...

Mấy câu nói của thằng nhãi này làm ta ngạc nhiên, rốt cuộc hắn có lai lịch gì?

Vì sao nam nhân chăn ấm này lại muốn hắn tới giúp ta? Chẳng lẽ cái tên nhìn như đại ca hắc đạo này là một vị thế ngoại cao nhân?

"Đúng rồi, ngươi có thể giống như sơ nhất gọi ta là lão Lục, ta và ngươi trên người có hộp ma, nó là ly không ra, ta không thể ly khai rượu, nếu không đều sẽ phát cuồng." Hắn nói xong cầm rượu trong tay rót vào.

Cứ nháy mắt như vậy, hắn đã liên tiếp uống hai bình rượu hiểm tính màu trắng, nhưng so với rượu của hắn càng làm cho ta ngạc nhiên hơn, là hắn cơ hồ biết tất cả bí mật chuyến đi thương nhân âm vật!

Nam nhân tốt lành có thể đem tin tức quan trọng như vậy nói cho hắn biết, có thể thấy người này cực kỳ đáng tin, hơn nữa chuyến đi Ba Kỹ lần này, khẳng định cũng sẽ được hắn ta ra sức ủng hộ.

Đoàn xe bôn ba hồi lâu, dừng lại trước một khách sạn lớn vô cùng xa hoa. Trên bãi đỗ xe trống không, một chiếc xe cũng không có, mấy chục hộ vệ quần áo màu đen đứng chỉnh tề trong gió rét. Chúng ta cùng nhau xuống xe, lão Lục thuận tay lại bắt một bình rượu.

Hắn đã uống ròng rã năm bình, nhưng sắc mặt lại không chút biến hóa, thậm chí ngay cả một tia mùi rượu cũng không phát ra, nếu không phải ta tận mắt nhìn thấy, quả thực không thể tin tưởng.

Toàn bộ khách sạn đều trống không, lão Lục đã nói, đây là một trong số sào huyệt của gã.

Hắn sắp xếp ta nghỉ ngơi ở đây một đêm, nói đợi ngày mai vượt biên!

Ta mới vừa tắm rửa một cái, lão lục liền sai người đưa tới mấy bao huyết tương, xem ra hắn chẳng những biết chuyện về hộp ma, hơn nữa cũng tương đối hiểu rõ.

Ma hạp ban ngày còn tốt, không có phát sinh dị biến gì, nhưng mỗi khi đến đêm liền tự động mở ra, theo tiểu nhân không ngừng xoay tròn, phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Cùng lúc đó, tất cả âm thanh xung quanh đều biến thành cùng một loại âm thanh - nước chảy, tiếng chuông, TV, mọi âm thanh đều sẽ vang vọng theo nhịp điệu này.

Ta và Lý Ma Tử cũng lập tức bị thanh âm đồng hóa, toàn thân trên dưới phảng phất có mấy trăm ngàn cương châm cùng đâm, cực kỳ thống khổ.

Biện pháp duy nhất chính là cho máu!

Cái hộp uống đủ máu tươi, sau đó mới tạm thời bình tĩnh được chốc lát.

Nhưng nhu cầu của nó càng lúc càng lớn, mắt thấy thời gian qua sẽ qua, chỉ dựa vào máu tươi thì không thể thỏa mãn nó.

Nếu không tìm được kiếm hoàng hôn kịp thời, chỉ sợ kết cục của chúng ta cũng sẽ giống như La Gia phu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn lão lục gõ cửa phòng của ta.

Ngoài cửa chỉ có chính hắn, người mặc áo khoác da rất dày, lưng đeo một cái bọc da đen cực lớn.

Ta đi theo hắn ngồi lên một con ngựa hung hãn, cũng không biết thông qua đường nào bí mật, trực tiếp vượt qua biên giới quốc gia, tiến vào lãnh thổ nước suối.

Xe ngựa hung hãn ở trên cánh đồng tuyết mênh mông, lại bôn ba hai ngày, chạy vào trong một căn biệt thự mái vòm mái vòm hình tròn như đầu cà rốt treo đầy củ cà rốt.

lành lặn rất nhiều quần áo nhiều màu mặc quần áo sặc sỡ lớn ở ngoài cửa, cầm trong tay một bộ y phục lớn có chức năng kinh nghiệm phong phú.

Bất quá bọn họ vừa nhìn thấy Hàn lão lục ngồi ở chỗ lái xe, đều cực kỳ khách khí, vội vàng mở cửa.

Nơi này quả thực giống như một căn cứ bí mật của khủng bố, hơn mười mấy trăm đại lão râu tóc ôm thương ra ra vào, Hàn lão lục vung lên cửa xe, nói gì đó với mỹ nữ phượng hoàng chân dài tóc vàng trên bậc thang kia.

Mỹ nhân trả lời một tiếng, làm động tác mời vào bên trong.

Hàn lão lục quay đầu nhìn về phía ta nói: "Chỗ Ác Ma Chi Cốc kia, không có ai dẫn đường căn bản là không tìm thấy, gia hỏa này ở phương Đông xa xôi Tây Bá Uyển cũng không tệ lắm, tìm hắn hỗ trợ hẳn là có thể tiết kiệm không ít chuyện!"

xây dựng nơi biệt thự cực kỳ sang trọng, trên tường treo đầy tranh vẽ thế kỷ trung niên, ngay cả những bức tranh kia cũng được chế tạo từ vàng ròng, trên mặt đất trải thảm lông gấu thật dày, trên hành lang treo đèn cũng khảm đầy đá quý.

Sau khi mỹ nữ kia liên tiếp đi qua vài cánh cửa, rút cuộc chúng ta đã tới một gian đại sảnh cực kỳ rộng rãi.

Chính giữa đại sảnh là một hồ nước nóng sử dụng suối nước nóng tự nhiên xây thành hồ bơi, đầy phòng sóng nhiệt bốc lên, bốc lên một làn khói trắng.

Trong ao có ba mỹ nữ trần trụi đang vây quanh một tên mập mạp.

Mập mạp chừng hai trăm bốn mươi cân, toàn thân mọc đầy lông dài nâu, nhìn qua không khác gì một con gấu chó cả.

Hắn cực kỳ thoải mái nằm ở trên đùi một mỹ nữ, hai mắt híp lại ăn hai cây nho do mỹ nữ khác đưa tới, hai bàn tay đầy lông lá không ngừng vuốt ve ở trước ngực mỹ nữ.

"Này, đã lâu không gặp!" Đại mập mạp khoát tay áo với Hàn lão lục, rồi đem một bộ ngôn ngữ Hán chưa quen cả nửa đời chào hỏi.

Đệ nhất thiên thiên tám trăm sáu mười chỉ bạch cốt...

Hàn lão lục đi đến trước bàn nhỏ bên cạnh ao, cầm lên một bình phủ xuống, "Phanh" một tiếng vặn cái nắp bình nói: "Nếu trước khi ta uống xong bình rượu này, ngươi còn không lăn lại đây cho ta giống như người, ta sẽ đông cứng ngươi thành tượng băng."

Nói xong, hắn ngẩng cổ lên, đổ rượu vào cổ.

"Lão bằng hữu của ta, ngươi luôn không có tình tính như vậy." Trên miệng mập mạp nói rất nhẹ nhàng, nhưng động tác lại không dám chần chờ chút nào, cuống quít đứng dậy, ý bảo mấy mỹ nữ kia lập tức rời đi, tiếp theo từ trong tay tráng hán đứng bên cạnh ao đón lấy một cái khăn tắm trắng như tuyết vây quanh ở trên lưng, đi ngang qua hồ đựng nước.

Hàn lão lục uống cạn chén rượu, lại mở một bình khác: "Chúng ta muốn tìm một chỗ ở ngay trên địa bàn của ngươi."

Đại mập mạp Cáp Ni đang rót rượu vào trong chén, nghe gã nói xong đột nhiên trừng hai mắt, nhìn ta nói: "Không phải là các ngươi cũng muốn đi Ác Ma Chi Cốc chứ?"

Ồ, sao hắn biết được?

Ta lập tức sửng sốt, sao hắn lại lập tức đoán được chúng ta muốn tới chi cốc của ác ma? Hơn nữa vừa rồi rõ ràng hắn nói là "Cũng muốn đi."

Chẳng lẽ ngoài chúng ta ra, còn có những người khác cũng muốn tới chỗ đó sao?

Hàn lão lục cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, hỏi: "Còn có ai muốn đi không?"

Cáp Ni giang tay ra nói: "Ta cũng không nói rõ, tuy nhiên... Ta có thể nhìn ra được, bọn họ đều là người giống như ngươi."

Ta cảm thấy rất rõ ràng, khi nói những lời này, trong mắt Cáp ni hiện lên một tia sợ hãi. Có thể hắn đã nhớ ra chuyện cực kỳ đáng sợ, có thể khiến đầu lĩnh đứng một phương phải kiêng kỵ như vậy, xem ra người đến đây cực kỳ không đơn giản.

"Ngươi cũng nghe theo?" Hàn lão lục trừng lớn hai mắt.

"Ặc, phải..." ni nuốt nước miếng một cái, sắc mặt vô cùng mất tự nhiên biến đổi, vội vàng giải thích: "Trước đây ngươi đâu có nói muốn đi nơi đó, những người này ta cũng không muốn trêu chọc, cho nên..."

"Náo nhiệt rồi đây." Hàn lão lục trầm mặt nói với ta: "Đi thôi! Xem ra chúng ta phải lập tức xuất phát thôi."

Hàn lão lục phất áo bước ra ngoài, cũng không buồn nhìn ni di chuyển, vừa đi vừa căn dặn: "Chuẩn bị nhiều máu người sống, còn có ly hôn."

Ta theo Hàn lão lục đi ra biệt thự, hắn nhảy lên xe một tiếng không vang, trực tiếp phát động động động cơ.

Vừa mới đi được mấy cây số, từ phía sau đuổi tới một cỗ xe đất tuyết vượt núi đề phòng dây leo, thanh âm nhỏ vang lên vài cái loa, ra hiệu cho chúng ta đi theo.

Lại qua mười mấy dặm, ở phía chéo lại xông qua hai chiếc xe gia nhập đội ngũ.

Tuyết nguyên mênh mông vô tận, bốn chiếc xe giống như giáp xác trùng bò trên giấy trắng, vĩnh viễn không có điểm cuối.

Ngoại trừ thỉnh thoảng Hàn lão lục mạnh mẽ rót một bình rượu ra thì hầu như chưa từng nói gì. Ta lắc lư trên xe trong chốc lát rồi lập tức mệt mỏi đến cực điểm ngủ thiếp đi.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, bỗng nhiên bị một trận đau nhói làm thức tỉnh, toàn thân trên dưới phảng phất có mấy trăm cây cương châm, thống khổ khó mà chịu đựng nổi!

Không tốt, đã mở được hộp ma rồi!

Ta cuống quít đứng dậy xem, quả nhiên hộp ma mở ra bao quần áo, tiểu nhân bên trong đang chậm rãi xoay tròn nhảy múa.

Ngũ quan tiểu nhân đúng là hình dạng Lý Ma Tử, lộ ra vẻ thống khổ vô cùng.

Ngoài xe truyền đến từng đợt tiếng la hét cực kỳ thê thảm, âm điệu đều giống hệt như giai điệu trong hộp ma, cực kỳ phức tạp.

Ta quay đầu nhìn lại, lúc này trời đã tối mịt, bốn chiếc xe vây thành một vòng, dừng ở dưới một sườn núi tuyết, ngoài xe đốt một đống lửa trại, mười mấy tráng hán láng giềng cao lớn ôm đầu, lăn lộn trên mặt đất loạn cào cào, từng đợt tiếng kêu thê thảm vô cùng kia là do bọn chúng phát ra.

Rượu, thương, ba lô trên mặt đất, tất cả đều rối như tơ vò.

Chỉ có Hàn lão lục giống như một người không có chuyện gì, ngồi ở bên cạnh ta, nhàn nhã uống rượu, phảng phất như không nghe thấy gì cả, cũng không nhìn thấy gì cả.

Lúc này, một tráng hán có chút đau không chịu nổi, một tay từ bên hông kéo ra hông, nhắm vào đầu mình.

Hàn lão lục tùy ý gõ cửa sổ xe, ném bình rượu ra, bộp một tiếng đem cây binh khí của người kia đánh bay ra ngoài, sau đó lại cầm lên một bình rượu bắt đầu uống.

Ta vội vàng lấy huyết tương đổ vào, hộp ma vừa hấp thu xong máu lập tức yên tĩnh lại, tiểu nhân bên trong cũng từ từ ngừng xoay tròn. Ngũ quan của Lý Ma Tử dần dần biến mất, biến thành khuôn mặt nguyên bản của ca nữ kia.

Nắp hộp chậm rãi đóng lại, đám tráng hán trên mặt đất đều ngừng kêu thảm thiết, nhưng cả đám đều đau đến không đứng dậy nổi, thần tình tràn đầy vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Tráng hán được Hàn lão lục cứu kia đột nhiên đứng dậy, đi tới cửa sổ cung kính nói với Hàn lão lục một câu gì đó, tựa như là muốn cảm tạ ân cứu mạng của hắn.

Hàn lão lục căn bản không để ý tới hắn, chậm rãi đóng cửa sổ lại, quay đầu nói với ta: "Chúng ta còn thừa lại thời gian chín ngày.

Nếu còn không tìm thấy hoàng hôn chi kiếm, ai cũng không có cách nào cả."

"Cửu Thiên gì?" Ta rất kỳ quái hỏi.

Thứ này thật sự quá mức thần bí rồi, vì sao đối với chuyện của hộp ma lại rõ ràng như vậy?

Hàn lão lục phảng phất cũng nhìn ra sự nghi hoặc của ta, chỉ chỉ vào vết sẹo dài như một con rết nằm ngang trên mặt mình, không hiểu ra làm sao hỏi: "Biết vết sẹo này của ta là như thế nào không?"

Không đợi ta nói gì, ông ta lại tự hỏi tự trả lời: "Là lần đầu ta chém, lúc ấy ta bị ác ma xâm nhiễm linh hồn, nếu không phải một kiếm sơ nhất kia, ta đã sớm chết rồi."

"Lần đó chúng ta trong Túc Khắc cổ mộ, hộp ma chính là một trong những tế phẩm đó! May mà lúc ấy ta bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh bị vác ra, nếu không với tham lam của ta lúc đó, khẳng định sẽ mang hộp ma này đi, người đầu tiên bị Phổ du ma hạp quấn lên chính là ta..."

"Sau khi trở về, ta đã nghiên cứu qua đồ vật bên trong một lần, trong đó bao gồm cả hộp ma. Thứ này đích xác rất tà môn, ác ma bên trong một khi được phóng thích ra, mời bao nhiêu cao thủ đều vô dụng! Hơn nữa, thứ đồ chơi này rất kỳ quái, ngoại trừ kiếm giấy hoàng hôn, những thánh vật khác đều không áp chế được."

"Vừa rồi có lẽ ngươi không chú ý, một ngón tay của người tí hon kia đã hóa thành xương trắng. Đây là một loại vu thuật màu đen của thế giới phía tây, tên là tay ác ma. Chỉ cần mười ngón tay đều hóa thành xương trắng, ác ma sẽ thoát khỏi trói buộc, tái hiện thế gian. Đến lúc đó, cho dù chúng ta tìm được kiếm hoàng hôn cũng chưa chắc có hiệu quả."

Ta vừa nghe lời này, cực kỳ kinh ngạc, không ngờ rằng Hàn lão Lục chẳng những là người đồng hành, hơn nữa còn có trải nghiệm mạo hiểm như thế.

Cũng không trách được nam nhân thích hộ đem mọi chuyện đều nói cho hắn biết, lại mời hắn đến hỗ trợ, thì ra từ rất lâu trước kia, bọn họ đã tiếp xúc với Phổ Lăng ma hạp.

"Vậy ngươi cảm thấy hoàng hôn kiếm hội ở cốc Ác Ma không?" Tuy rằng đối với chính ta suy nghĩ còn có nam tử ân cần có phán đoán cực kỳ tự tin, nhưng đến cửa ải này, ta lại sinh ra một tia nghi ngờ, vạn nhất tìm nhầm nơi, ta cũng không có cơ hội làm lại.

Tiến tới ngay số một nghìn ba nghìn tám bảy! Đại Tuyết Nguyên!

Hàn lão lục lại trút thêm nửa bình rượu nói: "Thanh kiếm Hoàng hôn vẫn luôn nằm trong tay gia tộc Cái Luân, điểm này tuyệt đối không sai! Gia tộc bọn họ chịu đủ sự gạt bỏ dần dần suy sụp, có rất nhiều người muốn cướp đi kiếm hoàng hôn, bọn họ mới từ châu Âu di cư đến trong cốc tuyết lớn Tây Bá mẫu."

"Thanh kiếm hoàng hôn nằm giữa giáo phái Tây Phương, cũng là thánh vật tràn ngập lực lượng thần kỳ, trong mấy trăm năm, vô số người muốn chiếm làm của riêng. Tục truyền, có không ít người từng lẻn vào trong Tuyết cốc để ăn cướp, nhưng chưa bao giờ đạt được, thậm chí không ai có thể đi ra khỏi cốc của ác ma."

Ta vừa nghe càng thêm kỳ quái, truy vấn: "Đó là vì sao? Nếu gia tộc bọn họ còn có thực lực mạnh như vậy, vậy cũng không nên bị người từ châu Âu chạy ra, trốn vào trong tuyết cốc lớn mới đúng?"

"Ngươi có biết vì sao nơi đó gọi là cốc Ác Ma không? Nghe nói nơi này là cửa vào địa ngục, phong ấn vô số ác ma, kiếm của hoàng hôn có thể áp chế ác ma, cho nên gia tộc bọn chúng mới có thể sống yên ổn ở đó, nhưng những kẻ xâm nhập khác lại không được thanh kiếm hoàng hôn che chở."

Hàn lão lục lại uống một ngụm rượu, tiếp tục nói: "Nhưng mà ngươi không cần lo lắng, ta và ngươi lúc đầu bước vào cổ mộ Khắc Khắc Khư, tuy cửu tử nhất sinh nhưng cũng nhận được chỗ tốt. Bọn ác ma kia không làm gì được chúng ta, đây cũng là nguyên nhân vừa rồi Phổ du ma hạp phát uy, ta lại không chịu chút ảnh hưởng nào."

"Phủ Ác Ma thì không có gì quan trọng, ta ngược lại lo lắng là lần này phải chạy tới nơi đó! Ngươi đừng tưởng Cáp Ni là một tên nhu nhược cốt, hắn chính là thổ Bá Vương của vùng viễn Đông này, sau lưng thao túng rất nhiều nhà buôn bán vũ khí của các đại tông, có quan hệ rất lớn với quân đội láng giềng, người bình thường sẽ không để cho hắn sợ hãi như thế, trước khi chúng ta đến cốc Ác Ma khẳng định người có lai lịch rất lớn, ta lo lắng mục đích chân chính của bọn hắn."

"Mục đích thật sự?" Ta sửng sốt một chút, trong giây lát nghĩ tới điều gì: "Ý ngươi nói bọn họ không phải vì Hoàng hôn chi kiếm?"

"Ít nhất cũng không hoàn toàn là như vậy!" Hàn lão lục cực kỳ khẳng định: "Hết lần này tới lần khác, từ khi ngươi bị hộp Ma Truân quấn lấy, đột nhiên có một số người muốn chạy tới Ác Ma chi cốc, mục đích của bọn chúng tự nhiên là hoàng hôn chi kiếm, nhưng càng giống là nhắm vào ngươi hơn. Chỉ cần bọn chúng cầm hoàng hôn chi kiếm trong tay, hoặc là đem chúng ta ngăn chặn cửu thiên, như vậy ngươi nhất định phải chết. Ta hoài nghi thế lực sau lưng những người này chính là Long Tuyền sơn trang."

Thân phận của Hàn lão lục này thật sự là một bí ẩn!

Chẳng những biết bí mật của thanh kiếm Hoàng hôn, mà ngay cả chuyện Long Tuyền sơn trang muốn đối phó với ta cũng biết rõ, rốt cuộc tên này là ai?

Hàn lão Lục dường như nhìn ra sự nghi ngờ của ta, khẽ cười: "Long Tuyền sơn trang cũng là tử địch của ta, lúc trước ta đi lật tung cổ mộ của ngươi chính là tra xét manh mối của bọn chúng." Nói xong hắn điều chỉnh lại tư thế ngồi tựa lưng xuống, nửa nằm nửa ngồi xuống: "Biết rõ làm sao Ác Ma cốc lại có không nhiều người đi.", Cáp Sa đã phái người đi tìm, nhanh nhất cũng phải trời sáng mới có thể đến. Con đường còn lại không ngồi được xe, chỉ có thể dựa vào hai chân đi, thừa dịp hiện tại, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một hồi đi!"

Nói xong, hắn liền nhắm mắt lại, ngủ ngơi.

Sau khi trời sáng, người của Cáp xá mang tới một lão đầu sắc mặt đỏ bừng như máu.

Ông lão này vóc dáng rất cao, ria rất dài, trên người mặc một bộ áo da lớn cực kỳ cũ nát nặng nề.

Hàn lão lục gọi hắn đến trước mặt, hỏi kỹ càng hồi lâu, lập tức kêu tất cả mọi người trên lưng mang theo bọc hành lý rời đi.

Sau khi rời khỏi sườn núi tuyết đêm nay, bọn họ căn bản không có đường đi, nơi có tuyết đọng ít nhất cũng không vượt qua bắp đùi, đại đa số thời điểm bọn họ đều đi lại trong cơn tuyết lớn, hai bên đều là đồi núi cao, màu trắng bạc mênh mông bao phủ toàn bộ thế giới.

Những người đi theo đều là tráng hán trăm dặm chọn một, nhưng đi lại trong con đường như vậy cũng cực kỳ gian nan, ngược lại Hàn lão Lục kia, là người thấp nhất trong tất cả mọi người, nhưng vô luận tuyết sâu bao nhiêu, cũng chỉ vừa mới đi qua bắp chân gã, hơn nữa đi lên một chút cũng không cố hết sức, sắc mặt như thường, ngay cả thở mạnh cũng không thấy thở dốc.

Sau mấy câu, tất cả mọi người mệt mỏi không đi nổi nữa, ngã chỏng vó nằm trên mặt tuyết.

Thể lực của ta mặc dù vượt xa người thường, nhưng so với mấy tráng hán hàng năm bôn ba trong gió tuyết không mạnh hơn bao nhiêu, cũng mệt mỏi dựa vào trước một chỗ tuyết lở thở hổn hển.

Hàn lão lục mang theo một bình rượu, ngồi xuống bên cạnh.

Những người này đều là Anh Hùng, xem bộ dáng tất cả đều không hiểu tiếng Hán. Nhưng Hàn lão lục vẫn là hết sức cẩn thận thấp giọng nói: "Ác ma cốc nằm ở tận cùng của cánh đồng tuyết lớn này, ngay cả xe thuyền cũng không thể đến được, hoàn cảnh hết sức phức tạp, thường xuyên tạo nên bão tuyết lớn, chưa từng có ký ức, chỉ có lão thợ săn kinh nghiệm thập phần phong phú mới có thể tìm được."

"Người như vậy cực kỳ thưa thớt, lúc đến bây giờ, nghe nói chỉ có không tới mười người có thể chuẩn xác tìm tới. Nếu không nhờ tên ni này, chúng ta căn bản không thể tìm kiếm."

"Trước khi xuất phát, ta đã hỏi qua hắn." Hàn lão lục chỉ chỉ lão nhân ngồi ở vị trí đầu tiên kia: "Trước mặt chúng ta, hắn nói có ba nhóm người đang đi về phía Ác Ma Chi Cốc."

"Nhóm đầu tiên là nhiều nhất, khoảng bốn năm mươi người, tất cả đều là người môi cao, hốc mắt sâu, sau lưng đeo rất nhiều bao tải lớn kỳ quái."

"Nhóm thứ hai chỉ có bảy người, ngoại trừ một người đeo mặt nạ thấy không rõ, còn lại mấy người đều là Đông Mỹ Nhân giống như chúng ta, về phần có phải người Trung Quốc hắn cũng nhìn không ra."

"Nhóm thứ ba chỉ có hai người, kỳ quái nhất. Là một ông lão tóc trắng đầy đầu, dẫn theo một cô bé sáu bảy tuổi, ngươi cảm thấy bọn họ là ai?"

Ta nghĩ một chút rồi nói: "Nếu chiếu theo lời ngươi nói, Long Tuyền sơn trang vì hại ta, cũng đi tới ác ma chi cốc, như vậy bọn họ sẽ là nhóm thứ hai, dù sao bọn họ cũng chỉ là bại hoại ở âm vật giới, đại đa số thành viên đều là người Trung Quốc, nhưng người đứng đầu trong nhóm là nhân lão thì lai lịch thế nào?"

"Rất có thể là những người Châu Âu vẫn chưa từ bỏ ý định với kiếm hoàng hôn kia. Sau khi hộp ma này xuất thế, bọn họ cũng đã nhận ra hoàng hôn chi kiếm có thể xuất hiện dị trạng gì đó., Lúc này một lần nữa dấy lên hy vọng thu hoạch. Bất quá... Kỳ quái nhất vẫn là nhóm người thứ ba. Một lão đầu trọc tóc trắng mang theo một đứa trẻ sáu bảy tuổi, nếu như bọn họ cũng là chạy hoàng hôn chi kiếm đến, chỉ sợ sẽ là uy hiếp lớn nhất! " Hàn lão lục sắc mặt ngưng trọng nói.

Đúng vậy, một lão già dẫn theo một đứa trẻ, đừng nói là đi Ác Ma Chi Cốc, chỉ sợ một lần đi trong băng thiên tuyết địa này đều sẽ không chịu nổi, trừ phi bọn họ có đại bản lãnh gì đó không tầm thường!

Nghỉ ngơi tại chỗ một lát, đoàn người chúng ta lại bước lên hành trình.

Điện thoại di động không còn tín hiệu, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh, trên lông mày mỗi người đều kết một tầng băng sương thật dày, không khí cũng kéo theo một làn khói trắng thật dài, đi trên đường cũng càng ngày càng vất vả, chỉ có Hàn lão lục hết thảy như thường, giống như tản bộ sau khi ăn cơm, tự tại nhàn nhã.

…

Ngày thứ một ngàn ba ngàn tám, cấm địa người sống (chương hơn)

Ba ngày sau, bọn ta đã vượt qua cánh đồng tuyết sâu hơn trăm dặm rồi.

Đám tráng hán dáng người khôi ngô, quen thuộc đi xuyên trong băng tuyết kia đều có chút không chịu nổi.

Dưới sự thúc giục của Hàn lão lục, hầu như mỗi ngày chúng ta chỉ nghỉ ngơi bốn năm giờ đồng hồ, thời gian còn lại đều đang chạy với tốc độ cao nhất!

Cực độ rét lạnh, lại cộng thêm sức vận động quá tải, khiến đám tráng hán lưng hùm vai gấu triệt để dừng – công, mặc cho Hàn lão lục uy hiếp thế nào cũng không thể di động nửa bước.

Ngay cả ta cũng gần như mệt đến cực hạn, rất khó kiên trì thêm nữa.

"Con mẹ nó, một đám phế vật!" Hàn lão lục mạnh mẽ xuất cước, đá văng một tráng hán nằm ngang trên mặt đất ra thật xa, giọng căm hận mắng. Lập tức phân phó mọi người đem máu tươi, thức ăn còn có Ất Bích đều tập trung ở trên vai, quay đầu đi.

Đám người kia trơ mắt nhìn chúng ta rời đi, nhưng cũng không thể làm gì.

Cũng không biết tên Hàn lão lục là người như thế nào? lưng đeo một cái túi lớn, có thể đi như bay, kéo lão đầu hướng dẫn ta và lão giả ở phía sau xa xa.

Ngày hôm nay, chúng ta đã trải qua một trận gió tuyết cực kỳ tàn bạo. Nếu không phải lão đầu dẫn đường có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, đã sớm mang chúng ta trốn ở một chỗ sườn tuyết, sợ là mất mạng.

Lúc chạng vạng tối, lão đầu và hướng dẫn đang nghỉ ngơi dưới sườn núi tuyết, từ rất xa đã nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề truyền đến.

Lão đầu thì thầm một câu rồi cuống quít nằm nhoài trên mặt đất, tay nắm chặt cây thương, nhìn chằm chằm về phía đối diện.

Nửa giờ trước Hàn lão lục đã rời đi rồi, nói là phải tìm chút nhánh cây thắp lửa.

Lúc này thanh âm này chính là từ hướng hắn ly khai truyền đến, tâm của ta cũng lập tức nâng lên. Thanh âm này rõ ràng không phải phát ra từ Hàn lão Lục, mà giống như là mãnh thú gì!

Chẳng lẽ hắn gặp phải nguy hiểm gì sao?

Thanh âm thô trọng càng ngày càng gần, dưới tuyết quang mênh mông dần dần hiện ra một cái bóng đen, bóng đen kia cực kỳ to lớn, không sai biệt lắm có một con trâu con, giẫm đạp trên mặt đất tuyết cứng rắn, phát ra trận trận âm thanh trầm đục, làm lòng người run sợ không thôi!

Ta nằm sấp trên mặt tuyết, chậm rãi rút ra song đao Trảm Quỷ Thần, nhìn chằm chằm bóng đen kia.

Chờ bóng đen dần tới gần, rốt cuộc ta mới thấy rõ, dĩ nhiên là một con gấu!

Con gấu nâu kia có một đầu lông dài, thân hình cực lớn, hai mắt sáng như tuyết, phun ra từng ngụm khí trắng cái miệng rộng đỏ tươi, đang bước nhanh về phía chỗ ẩn thân của chúng ta.

Sau khi con Gấu nâu lại gần một chút, ta ngạc nhiên phát hiện, trên lưng con gấu nâu lại có một người nằm – Là Hàn lão Lục, nó cứ lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên lưng gấu, trên đùi con gấu to lớn thì buộc thứ gì, bị một đường kéo về phía trước.

Lão già hướng dẫn đường cũng cực kỳ khiếp sợ, không ngừng kêu to cái gì đó, phảng phất đã coi hắn là thần minh.

Hàn lão lục cưỡi con gấu nâu lớn đi tới gần chỗ chúng ta, vỗ vỗ đầu nó rồi nhảy xuống.

Gấu nâu mở cái miệng to như chậu máu nhẹ nhàng kêu một tiếng, chậm rãi nằm xuống đất, bộ dáng nhu thuận không khác gì một con chó săn.

Hàn lão lục dùng chanh chua phân phó lão nhân kia một câu gì đó, sau đó đi đến trước người ta nắm lấy bình rượu mạnh mẽ uống vào.

Sau lưng con gấu màu nâu kéo theo cành cây cỏ khô bện cùng một chỗ, phía trên còn nhiễm rất nhiều lông và nước tiểu, giống như là lấy từ trong ổ gấu ra.

Bản lĩnh của Hàn lão lục càng lúc càng khiến người ta giật mình, không ngờ lại có thể tay không hàng phục được con Gấu nâu to lớn như vậy!

Lão già hướng dẫn sợ hãi liên tục gật đầu, dựa theo phân phó của hắn nhóm lửa trại, lại đem thức ăn đã được nướng xong đưa đến trước mặt chúng ta, lập tức bắt đầu lải nhải kể lại.

Hàn lão lục nghe xong, quay đầu lại nói với ta: "Hắn nói giữa trưa ngày mai là có thể đến được khu Ác Ma Chi Cốc! Nhưng đã đến cốc thì không thể tiếp tục cùng chúng ta đi, hắn nói nơi đó có ác ma, vào đó sẽ mất mạng."

Hàn lão lục cười cười tỏ vẻ không cho là đúng, tiếp đó là vẻ mặt căng thẳng, nghiêm mặt nói: "Nói cách khác, bắt đầu từ ngày mai, nguy hiểm mới chính thức bắt đầu. Chúng ta nhất định phải nhắc tới mười hai phần tinh thần, đêm nay hảo hảo nghỉ ngơi và hồi phục đi!"

Đêm nay chúng ta không vội vã chạy đi như mấy ngày trước, mà ngủ thẳng tới khi trời sáng choang.

Thu thập xong hết thảy, Hàn lão lục bảo ta và lão đầu kia đều cưỡi lên lưng gấu. Gấu nâu ở trước mặt Hàn lão Lục trở nên cực kỳ ngoan ngoãn, ngoan ngoãn chở chúng ta đi tới phía trước.

Tới gần giữa trưa, cuối cùng đã tới Ác Ma cốc trong truyền thuyết.

Đây là một ngọn núi cô độc hình bán nguyệt, đầy khắp núi đồi đều bao phủ một tầng tuyết đọng trắng xóa, trên sườn núi lộ ra hai cửa hang đen sì, chính giữa chân núi là một cái đường hầm đen sì, thoạt nhìn cả tòa núi giống như một cái đầu lâu cực kỳ to lớn.

Thông đạo duy nhất kia chính là miệng của bộ xương!

Lão đầu dẫn đường quỳ gối trước núi dập đầu mấy cái, lầm bầm nói vài câu, làm sao cũng không chịu đi. Hàn lão lục phiên dịch nói với ta: "Hắn nói đây là ác ma chi cốc, cấm địa sinh nhân. Hắn sống hơn bảy mươi tuổi, chưa từng thấy có người nào còn sống từ nơi này đi ra, thậm chí ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua."

Bọn ta cũng không làm khó lão già kia, Hàn lão lục móc ra ít tiền, sau đó chia chút đồ ăn cho lão, đuổi lão đi trước rồi mới rời đi.

Ta và Hàn lão Lục mang theo Đại Mãng Hùng đi tới cốc khẩu, lập tức cảm thấy một cỗ hàn phong lạnh lẽo gào thét mà ra, hung mãnh vượt xa so với Hoang Nguyên hàn lưu này.

Con gấu to như cũng cảm thấy có cái gì đó, nó gầm nhẹ một tiếng, liên tục lui về phía sau mấy bước.

Bên ngoài sơn cốc gió tuyết thường xuyên, tất cả dấu vết đã sớm bị san bằng, nhưng trong cốc lại cực kỳ lộn xộn, lưu lại một mảnh dấu chân tàn loạn.

Ta ngồi xổm xuống, nhìn nhìn dấu chân trên mặt tuyết nói: "Xem ra lúc trước lão nhân kia nói không sai, gần đây đúng là có rất nhiều người đi vào sơn cốc. Hơn nữa xét từ mức độ cũ kỹ của những dấu chân này, thì có ba nhóm người, nhóm đầu tiên số người khá nhiều, dấu chân rất lộn xộn, hơn nữa dấu vết giày cũng rất lớn, hẳn là các trưởng lão bạch bào mà lão nói tới."

"Nhóm giày thứ hai có ít dấu hơn, hơn nữa có rất nhiều thứ nông cạn có chút không bình thường, xem ra tất cả đều mang dị thuật trong người rồi." Nói đến đây, ta ngẩng đầu nhìn Hàn lão Lục.

Những ngày này hắn không có cố sức che giấu, ta đã sớm phát hiện ra những chỗ kỳ lạ của hắn, tỷ như dấu chân rơi trên đất tuyết hắn đã nhẹ hơn nhiều so với chúng ta, mặc dù chỉ là một hài tử năm sáu tuổi cũng tuyệt đối không có khả năng chỉ lưu lại dấu chân nông cạn như vậy, bản lãnh của hắn cũng không đơn giản!

Hàn lão lục nhíu mày, tiến lại gần nhìn nói: "Hai người nhóm thứ ba kỳ quái nhất!"

Đống dấu chân thứ ba chỉ có hai đôi, một đôi rất lớn, cũng cực sâu. Mỗi một lần đều lún sâu xuống mặt đất, lưu lại dấu vết băng rất sâu trên mặt đất băng, dài chừng hai thước.

Một cái khác lại rất nhẹ, chỉ để lại trên mặt tuyết một đạo ấn ký nhợt nhạt không đủ một tấc, mặc dù trong tay cầm giày in lên chỉ sợ sâu hơn cái này. Dấu chân cũng rất nhỏ, chỉ lớn hơn nắm tay.

Đội ngũ một ngàn ba trăm chín mươi ba, toàn quân bị diệt.

Kỳ lạ hơn chính là, dấu chân sâu nhất, một lớn một nhỏ, cách nhau cực xa, mỗi một bước đều cách ba bốn mét, mỗi một cái đều giống như là bay qua.

"Xem ra dự liệu ban đầu của chúng ta cũng không sai, lão đầu cùng hài tử đi vào cuối cùng mới là cổ quái nhất. Hiện tại còn không biết bọn họ là địch hay là bạn, nếu gặp bọn họ nhất định phải cẩn thận hơn mới phải! " Hàn lão lục rất trịnh trọng dặn dò.

Hai chúng ta bước về phía trước, nhưng con Gấu nâu nói cái gì cũng không chịu đi, thấp giọng rống liên tục lắc đầu.

"Ngươi sợ ở đây ta không sợ sao?" Hàn lão lục trừng mắt, lập tức vung tay lên.

Một tia bạch quang hiện lên, một cái lỗ tai của con gấu nâu lập tức bị chém xuống, máu tươi đỏ tươi chảy ra từ lông tơ màu nâu đậm.

Gấu nâu đau đớn gào to, nhưng cũng không dám chạy trốn, bốn chân run lên liên tục, sau đó phịch một tiếng nằm sấp trên mặt đất, liên tục lắc cái đầu to lớn kia, giống như đang dập đầu cầu xin tha thứ!

"Được rồi!" Hàn lão lục không biết là đột nhiên nảy sinh lòng nhân từ hay là vốn có tính toán khác, cánh tay giơ lên, hướng về phía con gấu nâu lớn tiếng nói: "Vậy ngươi cứ thủ tại phụ cận đây, nếu như lúc ta đi ra không thấy được ngươi, ta sẽ chặt đầu ngươi để hầm thịt gấu."

Cực kỳ quái chính là, con Gấu nâu dường như đã hiểu, liên tục dập đầu.

"Chúng ta vào thôi." Hàn lão lục nói, vác bao đồ lên dẫn đầu tiến vào trong sơn cốc.

Trong sơn cốc đen sì, không có một điểm sáng, khắp nơi vang vọng thanh âm hai chúng ta đạp trên mặt tuyết.

Ta mở điểm đồng sáng mạnh ra chiếu rọi bốn phía, lúc này mới phát hiện đường hầm giữa sơn cốc cực sâu, càng không chiếu đến điểm cuối, bốn phía cũng phi thường cao xa trống trải, đủ để có thể làm cho hai cỗ xe ngựa song song thông hành. Vách đá phía trên tròn bóng loáng, giống như là bị người mài qua, tay điện chiếu lên, lại còn phản xạ ra từng đạo ánh sáng.

Leng keng leng keng leng keng!

Trong lúc đó, trong bóng tối phía trước truyền đến một tiếng vang giòn.

Thanh âm không lớn, không giống như là do lỗ tai truyền đến, ngược lại giống như vang lên từ đáy lòng, chấn động làm cả người ta run lên, hong cốc thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Ngay cả Hàn lão lục cũng không khỏi thân hình run lên.

Hai chúng ta dừng bước, nhìn kỹ một chút, thấy không có gì dị biến, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Hàn lão lục rất cẩn thận mở bọc quần áo mà lão luôn đeo trên lưng ra một thanh trường kiếm kiểu dáng người Hán màu đỏ lửa, nhìn hoa văn trên vỏ kiếm, cơ hồ giống hệt tám mặt Hán kiếm đang chăm sóc nam nhân.

Ta cũng không dám khinh thường, rút Trảm Quỷ Thần song đao ra một nửa.

Chúng ta lại đi về phía trước năm sáu chục mét, đột nhiên đường thung lũng ngoặt một cái, phía trước lóe lên một mảng ánh sáng.

Trên mặt đất không quá sáng, năm sáu người nằm ngổn ngang.

Hàn lão lục và ta liếc nhau một cái, cẩn thận tới gần.

Ta chỉ ngồi xổm xuống dựa theo nhúm gấm, Hàn lão lục ngồi xổm xuống, dùng vỏ kiếm gảy vài cái.

Người trên mặt đất đều đã chết.

Những người này đều cực kỳ cao lớn, mặc dù đều mặc trang phục phòng tuyết dày, nhưng họ cũng nhìn ra được cơ bắp toàn thân. Bọn họ đều đội mũ tuyết màu trắng, đội một cái mũ giáp được phủ bởi tuyết.

Bọn họ mặc dù đều là người da trắng, nhưng làn da trên tất cả đều hiện ra một loại tái nhợt cực kỳ bệnh hoạn, không có nửa điểm huyết sắc, con mắt lam hoặc lục đều cực lực trợn tròn, đầy tơ máu, phảng phất muốn trừng nứt ra!

...

Trên thi thể nhìn không ra nửa điểm vết thương, hiện trường cũng không có vết tích chém giết, những người này rốt cuộc làm sao chết?

"Ở đây!" Hàn lão lục vén mái tóc sau gáy một cỗ thi thể.

Trên da đầu hắn là một vết máu lớn cỡ lỗ kim, có điều vết máu là màu đen, mơ hồ còn tản ra một mùi hôi kỳ quái.

Mấy bộ thi thể khác cũng là như thế, có điều những bộ phận bị thương không hoàn toàn giống nhau.

"Đây là trúng kịch độc!" Ta lúc này liền phán đoán ra, nhưng đồng thời lại cực kỳ nghi hoặc: "Nhưng bọn hắn làm sao trúng chiêu? Ngươi xem bàn tay cùng đầu ngón tay của bọn hắn, tất cả đều mài thật dày kén, hiển nhiên tuyệt không phải mãng hán bình thường, mà là chuyên luyện gia tử chân thực, cho dù là do chúng ta ra tay, cũng chưa chắc có thể giải quyết nhanh như vậy trong vô thanh vô tức."

Hàn lão lục nhíu mày: "Tóm lại, nơi này tuyệt đối không phải đất lành, hơn nữa lại có nhiều khách không mời mà đến như vậy, chúng ta nhất định phải cẩn thận!"

Chúng ta đi về phía trước không xa, trên mặt đất lại xuất hiện mấy cỗ thi thể, nguyên nhân cái chết cùng mấy cỗ kia giống nhau như đúc. Khác nhau duy nhất chính là, những người này tựa như có chút phòng bị, từ tư thế bọn họ ngã xuống đất cùng góc độ xem xét, hẳn là dựa lưng bày ra tư thế phòng ngự, hơn nữa hai bên thạch động đều lưu lại rất nhiều lỗ đạn, trên mặt đất cũng rơi lả tả rất nhiều đạn da vàng chanh.

Hiển nhiên, bọn họ hẳn là phát hiện kẻ bất ngờ!

Bọn ta tìm tòi nửa ngày cũng không phát hiện gì, kẻ tập kích hẳn là cũng không bị thương.

Những thi thể này lưu tại nơi này, nhưng ba lô, vũ khí của bọn hắn đều không thấy, nhất định là bị đồng bọn còn sống cầm đi.

Thông đạo rất dài, cách mỗi mấy chục thước lại rải rác mấy cỗ thi thể, chỉ là khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng xa. Số lượng tử thi càng ngày càng ít, xem ra bọn hắn hẳn là dần dần chạy ra khỏi vòng vây của kẻ tập kích.

"Ồ, đây là cái gì?" Ta không ngừng lay động thủ điện đột nhiên chiếu vào trên đất trống bên cạnh một cỗ thi thể, nơi đó tản mát ra một mảnh lân phiến màu đỏ như máu.

Lân phiến chỉ lớn bằng lá cây, toàn thân đỏ tươi, bên dưới ánh sáng điện quang lấp lóe sáng ngời. Chỗ đứt gãy này hình như là bị kim đạn mạnh mẽ cắt đứt.

Hàn lão lục nhích lại gần nhìn nói: "Xem ra đây là hung thủ! Xem lớp đạn mai rùa trên mặt đất, những người này mang theo vũ lực rất mạnh, hơn nữa thân thủ bọn hắn cũng rất không đơn giản, nhưng trong lúc bất tri bất giác chết oan chết uổng, xem ra Ác Ma Chi Cốc này thực không đơn giản."

Nói xong, gã lấy từ bên hông ra một con hạc giấy nhỏ, lập tức ở hai bên trái phải điểm một vòng chu sa.

Hạc giấy vỗ vỗ hai cái cánh, lượn quanh chúng ta một vòng, sau đó bay ra xa, đây rõ ràng là thủ pháp giống như nam nhân an ủi.

Hai chúng ta đi theo thông đạo, lại đi thêm bảy tám chục mét, ánh sáng phía trước càng ngày càng chói mắt, sau khi chuyển qua một đường cong khác, hai mắt sáng bừng, vậy mà rời khỏi cốc đạo.

Không ngờ trước mặt lại là một thế ngoại đào nguyên!

Khắp nơi đều là tùng cổ bách cao tới bốn năm thước, trên đất tuyết nở nụ hoa đỏ au diễm lệ, vô số con bướm khổng lồ chúng ta chưa từng thấy qua, sâu hoa bay ong ong trong bụi hoa.

Từng đợt hương thơm ngào ngạt xộc vào mũi, xộc vào mũi, khiến người ta vô cùng khoan khoái dễ chịu!

Bốn phía đều là tuyết sơn mênh mông, cao vút trong mây, mà cảnh tượng ở giữa lại mê người như thế sao?

"Bên này!" Ta có chút ngạc nhiên, Hàn lão lục đột nhiên chỉ về phía bên trái.

Đệ nhất thiên tam thiên cửu linh, hai đại kỳ nhân…

Trong thung lũng cũng có gió tuyết, chẳng qua không biết vì cái gì lại không rét lạnh giống như bên ngoài.

Từng mảng tuyết lớn giống như lông ngỗng rơi đầy đất, đã sớm phủ kín dấu vết, nhưng lúc trước Hàn lão lục đã thả ra thám lộ hạc, cho nên hắn nhất định đã nhận ra cái gì.

Chúng ta lặng lẽ đi theo phía bên trái rừng cây!

Mảnh đất này tuy đều bị tuyết lớn bao trùm, nhưng trên nhánh cây lưu lại rất nhiều tuyết rơi, liếc mắt liền có thể nhìn ra, vừa rồi có rất nhiều người đi qua nơi này.

Bọn họ mới đi ra ngoài được trăm bước, Hàn lão lục đột nhiên đứng lại, ý bảo ta không cần lên tiếng.

Hai chúng ta đều khom lưng, nhẹ nhàng đẩy cành cây tuyết đọng ra, dõi mắt nhìn về phía trước thật xa.

Chỉ thấy đại thụ cách phía trước không xa lộ ra hai chân.

Chủ nhân của đôi chân kia mặc một bộ tuyết phục nhẹ nhàng, cao ống tuyết ủng, giống như là những thi thể ở trong đường hầm kia vậy.

Điểm khác biệt duy nhất chính là hai chân này đang chuyển động, chỉ là động tác rất mất tự nhiên ——

Nó nhún người, giống như đang nằm trên một tảng đá lớn, không ngừng run rẩy.

Đồng thời, phía sau cây còn phát ra một trận thanh âm ken két rất cổ quái, nghe tựa như là… có đồ vật gì đó đang gặm nuốt xương.

Ta vỗ vỗ đầu vai của Hàn lão lục, đưa tay chỉ về một hướng khác của cây đại thụ. Nơi đó không ngừng có tuyết vụ bay lên, giống như có một thứ gì đó đang không ngừng bốc lên.

Hàn lão sáu hai tay mở ra, làm tư thế vây kín, ta gật đầu, bóp chặt Trảm Quỷ Thần song đao trong tay, khom lưng từ xa sang một bên. Hàn lão lục cũng nắm chặt cổ kiếm từ bên kia vây lại.

Phốc!

Chúng ta hai con này vừa mới tới gần, tuyết đọng chung quanh đại thụ nổ tung, bụi tuyết đầy trời bay lên.

Trong màn sương mù, một bóng đen mờ mờ ảo xông ra, mạnh mẽ quét qua phía ta!

Ta vội vàng tung người nhảy lên, trốn ở một bên.

Một tiếng ầm vang kinh hãi! Bóng đen quất vào thân cây bên cạnh làm cho đại thụ chao đảo một cái. Từng mảng tuyết đọng lớn từ trên trời giáng xuống, phủ đầu xuống.

Ta căn bản không quản né tránh, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước, nhưng thấy trong tuyết rơi bóng đen nhoáng một cái, chạy ngang ra ngoài!

Đến tận lúc này ta mới nhìn rõ, đó là một con đại xà!

Chân rắn này to cỡ thùng nước, toàn thân tuyết trắng, phần lưng mọc lên một đường vân màu đen.

Trong miệng nó ngậm một cỗ thi thể, chỉ còn sót lại hai cái chân, dường như bị ta quấy rầy, đang muốn xoay người chạy trốn.

Trách không được tư thế của hai chân vừa rồi lại cổ quái như vậy, hóa ra là đại xà đang cắn nuốt!

Ta vẫn chưa đuổi kịp, Hàn lão lục đã nhảy vọt ra phía trước, tay vung kiếm chém xuống.

Một đạo bạch quang bay vụt qua, đại xà kia lập tức bị chém thành hai đoạn.

Tốc độ của hắn cực nhanh, thậm chí ta còn không thấy rõ hắn rốt cuộc ra tay như thế nào, kiếm đã tra được vỏ.

Đại xà gãy thành hai đoạn lăn lộn trên mặt đất vài cái rồi không nhúc nhích, máu đỏ tươi ồ ồ chảy ra nhuộm đỏ cả một vùng tuyết, một mùi tanh hôi xộc vào mũi, buồn nôn đến cực điểm.

Ta đi tới xem xét một chút, chỗ đứt gãy của hai đạo xà thi, đang lóng lánh hào quang màu đỏ thắm, mơ hồ hiện lên từng đạo phù ấn phong cách cổ xưa, xem ra thanh kiếm này của Hàn lão lục so với nam nhân lo lắng không kém.

"Đây là một ấu trùng của Bắc Cực Mãng." Hàn lão Lục nhìn lướt qua xác rắn: "Lúc nó trưởng thành, có thể nuốt sống voi biển, quạ mập, ngay cả Đại Hổ Sa cũng có thể đấu một trận, nhưng sao nó lại xuất hiện ở đây?"

"Nó căn bản là không muốn công kích chúng ta, chỉ là chuẩn bị chạy trốn mà thôi. Trong thung lũng nguy hiểm như vậy, tình huống như thế nào chúng ta còn không biết, nếu lại dẫn tới những phiền phức khác thì làm sao bây giờ?" Chiêu này của nó rất lưu loát, bất quá lại để cho ta cực kỳ khó hiểu.

"Chính là bởi vì chúng ta đối với nơi này không hiểu gì cả." Hàn lão lục liếc nhìn ta một cái: "Mới càng muốn gây ra chút động tĩnh để đem tất cả đám người ở đây xuất hiện, xem xem rốt cuộc bọn họ có lai lịch gì."

"Mau trốn đi, có người tới!" Đột nhiên, sắc mặt hắn căng thẳng, một tay nắm lấy cánh tay của ta, tung người nhảy lên, vậy mà trên đất bằng nổi lên bốn năm mét, vững vàng đứng vững trên một chạc cây, ngay cả một mảnh tuyết đọng cũng không có rơi xuống.

"Bố trí cốc, bày cốc!" Xa xa đột nhiên truyền đến vài tiếng chim kêu.

Ngay sau đó, đối diện lại truyền ra vài tiếng kêu dữ tợn.

Leng keng leng keng leng keng!

Cùng lúc đó, ngoại trừ hướng đường hầm chúng ta đi ra, ba mặt khác đồng thời vang lên tiếng bước chân vội vã, thanh âm đến cực nhanh, trong ngắn ngủn mấy chục giây đã có sáu bảy bóng người tới gần.

Bọn ta trốn ở trên cây đại thụ thấy rất rõ ràng, những người này đều mặc một thân tuyết địa phục màu trắng, khuôn mặt tất cả đều được che kín cực kỳ chặt chẽ, trong tay cầm xung phong thương màu trắng xóa sương mù.

Động tác của bọn họ cực kỳ chuyên nghiệp, góc độ yểm hộ lẫn nhau cực kỳ chu đáo, phối hợp ăn ý, gần như không có góc chết, xem ra đều là quân nhân nghề nghiệp cực kỳ dũng mãnh.

Bọn họ dừng chân gần xác rắn, năm người vẫn duy trì trạng thái canh phòng, cực kỳ nhạy bén nhìn quanh, một người trong đó đến gần xem xét con rắn chết, cùng với đồng bạn trong miệng rắn, lập tức đè xuống máy truyền tin trên lỗ tai, thấp giọng nói cái gì đó.

Nhưng hắn mới nói được một nửa, đầu liền phù một tiếng rớt xuống dưới, còn chưa kịp phản ứng, thân thể lung lay, té ngửa trên mặt đất.

Năm người vây quanh bên cạnh lập tức cả kinh, nhưng cũng không ai kêu lên sợ hãi, chỉ nhanh chóng tìm một chỗ ẩn nấp, chăm chú nhìn bốn phía.

Phốc! Phốc phốc phốc!

Một đạo bạch quang lập loè bốn phía, cơ hồ trong nháy mắt liền bay quanh cổ năm người một vòng.

Năm người lập tức đầu một nơi thân một nẻo, chết thành một mảnh!

Một đám quân nhân chuyên nghiêm chỉnh như vậy, sắp chết cũng không phát hiện địch nhân của bọn họ đang ở đâu, ngay cả cơ hội nút thắt cũng không có.

Ta thật sự là kinh nghi hướng Hàn lão Lục nhìn lại, nhưng hắn cũng đang đề phòng nhìn về bốn phía, hiển nhiên không phải do hắn gây ra!

"Hừ, cứ như vậy hai hạ tử cũng dám chạy tới Ác Ma Chi Cốc, đúng là không biết sống chết." Vừa dứt lời, từ đằng xa nhẹ nhàng đi tới hai người.

Một tiểu lão đầu gầy còm, mặc một thân áo khoác cũ nát màu xám tro, lưu lại một bộ râu dê dài không ngắn, mang theo bồ đằng đẵng, mái tóc dài, quả thực không khác gì tiên sinh xem bói tung tích đầu đường.

"Đám Bạch quỷ tử này cũng không còn lại mấy người, theo ta thấy, nên sớm đem bọn họ một muôi hầm hầm thịt, cần gì phải chà đạp vất vả như vậy!" Phía sau hắn, là một đại hòa thượng.

Trong cốc địa hàn khí bức người, nhưng đại hòa thượng lại mặc áo ngắn áo ngắn, phanh áo, lộ ra một cái bụng lớn đầy lông đen, trên đầu trọc có thêu một chữ "Đồ" to bằng bàn tay, ngược lại có tuyết quang lấp lánh.

Hai người một trước một sau đi tới, khinh thường nhìn thi thể đầy đất.

Đại hòa thượng bĩu môi: "Đông lão cũng thật là cẩn thận có chút thái quá, không phải chỉ là mấy tên Bạch Quỷ Tử Binh xách mấy cái thiêu hỏa côn thôi sao? Vô luận chúng ta ai động thủ còn không phải là một bữa ăn sáng, còn không dùng tới hai người một tổ sao?"

"Bằng vào bọn họ tự nhiên là không cần lo lắng, bất quá đối thủ chân chính của chúng ta cũng sắp đến rồi, vẫn nên cẩn thận chút." Tên gia hỏa có vẻ coi bói tiên sinh vuốt râu dê kia nói.

"Đối thủ chân chính gì? Ngươi đang nói đến đứa trẻ họ Trương kia? Không đến mức đó chứ? Chỉ sợ ta lười La Hán một thương ngựa là có thể tiêu diệt được nó, cần gì phải tốn bao công sức này." Đại hòa thượng đáp.

Đệ nhất thiên tam thập tam cửu nhất thiên bát phương danh động.

"Chậc La Hán, ngươi là cung phụng nhất đẳng của Long Tuyền sơn trang, lại bế quan ở núi Chung Nam, còn chưa rõ lắm sự tình mới lạ bên ngoài." Lão đầu dáng dấp quẻ tiên sinh vừa vuốt râu vừa trịnh trọng nói: "Tiểu tử họ Trương này có thân thủ không tệ, nếu không sao lại phải làm phiền Đông lão tự mình dẫn đội, thế lực sau lưng lão càng không thể coi thường!"

"Thế lực sau lưng?" Người lười biếng kinh ngạc: "Thế lực sau lưng hắn có gì? Ta nghe nói hắn chỉ mở một cửa hàng nhỏ ở một quán bán đồ cổ, dựa vào thanh danh bán âm vật thiên vị, so sánh với Long Tuyền sơn trang của chúng ta thì tính là cái rắm, chỉ một phút là có thể diệt hắn!"

Đối phương cũng chính là thứ ta nghi hoặc, cao thủ trong Long Tuyền sơn trang nhiều như mây, đủ loại âm mưu quỷ kế tầng tầng lớp lớp, nếu vẫn muốn trừ ta thành tốc độ, tại sao lại kéo đến ngày hôm nay?

"Hừ!" Toán tiên sinh hừ lạnh một tiếng: "Đó cũng là nhờ có ông nội Trương Diệu Dương!"

"Năm đó hắn dự liệu được chính mình tử kỳ, vì bảo trụ bảo bối tôn tử của mình, đánh xuống thỉnh cầu âm vật giới bát phương danh chấn trong tối ngoài bảo hộ, lúc này mới để cho chúng ta không ngừng tổn hại nhân thủ."

"Bát phương danh chấn? Cái này ta cũng có nghe nói qua, chính là mấy người lão lừa trọc lông mày trắng bọn họ sao?"

"Không sai, trong đó, bạch mi, con chuột đều đã bị chúng ta trước sau diệt trừ, nhưng còn lại mấy con càng khó đối phó. sơ nhất, Quảng Đông - Tiểu Bạch Long, Phượng đại sư Vân Nam, còn có Hàn lão Lục ở Đông Bắc đang đối đầu với chúng ta... Đến nay vẫn còn chống lại chúng ta, nếu không giải quyết bọn chúng trước, bất kể chúng ta thiết kế bẫy rập thế nào, cũng đều bị bọn chúng phá giải từng cái một."

"Ngươi nào biết, chúng ta đã từng thất bại bao nhiêu lần. Đại đa số thời điểm, thậm chí đội ngũ phái đi còn chưa kịp tới vũ hán, nửa đường đã bị giết chết ù ù cạc cạc! Muốn giết tiểu tử kia, nói dễ vậy sao!"

Vừa nghe đến đây, trong lòng ta không khỏi kinh hãi!

Nguyên lai Long Tuyền sơn trang không phải một mực ẩn nhẫn không ra tay với ta, mà là kiêng kị sự bố trí của gia gia ta trước khi chết, việc này ngay chính bản thân ta cũng không biết!

Càng kinh dị hơn là, còn có nhiều người vẫn luôn âm thầm bảo vệ ta như vậy.

Bạch Mi thiền sư, tất cả đều là vì ta mà chết, nam nhân sai khiến cũng nhiều lần cứu ta từ Quỷ Môn Quan ra, cho tới bây giờ ta mới biết được, trừ mấy người bọn họ, lại còn có nhiều tiền bối xưa nay không gặp mặt như vậy một mực yên lặng thủ hộ bên trái phải ta, âm thầm thay ta che chắn không biết bao nhiêu nguy hiểm! Thật không dám tưởng tượng, nếu không có bọn họ, ta đã chết bao nhiêu lần.

Ta vẫn cho là không nghĩ tới, trong mấy người đó còn có Hàn lão lục!

Ta rất cảm kích quay đầu nhìn hắn một cái, hắn nhẹ nhàng suỵt một tiếng tỏ ý ta không nên động, càng không nên lên tiếng.

Lúc này chúng ta chỉ cách hai người dưới tàng cây khoảng năm mét, tuy rằng đều bị cành cây phủ đầy tuyết đọng chặn lại, nhưng vẫn không an toàn, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ bị phát hiện.

Lúc này, ta phát hiện ngay tại bốn phía hai chúng ta, tựa hồ bị che bởi một tầng sương trắng nhàn nhạt, hiện lên hình dáng trứng gà, đang gắt gao bao hai chúng ta lại. Đây có thể cũng là pháp thuật mà Hàn lão lục thi triển ra, chính vì vậy hai người mới không phát giác chút nào.

"Ồ? Hóa ra là thế." Luyện La Hán như ngộ ra: "Quảng Đông, Vân Nam, Đông Bắc! Những người còn lại vừa vặn mỗi người giữ một phương, vây võ hán vào chính giữa để bảo vệ thằng nhãi này? Coi như là bọn họ tình nghĩa thâm hậu, nếu muốn bảo vệ cháu trai của Trương Diệu Dương thì còn không đến nỗi như vậy chứ? Cùng lắm thì mang tiểu tử này theo bên cạnh chẳng phải xong việc rồi à?"

"Sự tình không đơn giản như vậy đâu." Tiêu Quái tiên sinh tiếp tục nói: "Trên người tiểu tử Trương Cửu Lân này ẩn giấu một bí mật cực lớn, nghe nói... hắn là con cưng số mệnh trời giáng xuống, là khắc tinh cả đời Long trang chủ. Chính vì hắn là hi vọng duy nhất đánh bại Long trang chủ, nên mới bị mấy thế lực theo dõi."

"Chỉ là Trương Cửu Lân tạm thời tu vi không đủ, những Thủ Hộ giả kia mới vừa bảo vệ hắn, vừa không ngừng tôi luyện hắn, chờ hắn thực lực đủ thức tỉnh, chính là lúc Long Tuyền sơn trang chúng ta tan vỡ!"

"Hóa ra là như vậy!" Trọc La Hán nói: "Ngươi vừa nói vậy ta liền hiểu rõ toàn bộ, lần này chúng ta vòng vèo cái hộp ma quái lớn như vậy, trước tiên lôi ra Phổ Duệ ma hạp, sau đó dẫn tên ngu ngốc La Gia kia đi lấy, lại dùng đủ loại biện pháp bức hắn đến Trung Quốc, một đường chạy tới võ hán, chính là nhờ hắn giúp chúng ta đem hộp ma chuyển đến tay Trương Cửu Lân."

"Sau đó, bọn họ chắc chắn sẽ nghĩ cách duy nhất có thể phá giải là kiếm cấp Hoàng hôn, chúng ta lại mượn cơ hội hốt gọn bọn chúng trong Ma Vực!"

"Trang chủ quả thật cao minh! Ha ha." Nam tử lười nhác cười ha hả.

"Ta cũng không biết, rốt cuộc đây có phải là mưu kế do trang chủ thiết lập hay không? Ngay cả lời nói vừa rồi cũng chỉ là suy đoán mà thôi." Tiên sinh tính toán chậm rãi vuốt râu: "Chuyện cơ mật đại sự cỡ này, cho dù là cung phụng nhất đẳng như ta và ngươi cũng không thể nào biết được, lần này cũng chỉ là do ta và lão đệ nghiên cứu thảo luận, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài."

"Hiểu rồi, hiểu rồi." Hưu La Hán gật đầu lia lịa: "Dù sao... nếu truyền đi, chúng ta khó mà giữ được đầu."

Nói xong, dường như hắn bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đáng sợ, đột nhiên im lặng, quay đầu nhìn thi thể đầy trên mặt đất: "Những

Bạch Quỷ Tử Binh này làm sao đây?"

"Bọn họ?" Tiêu Quái tiên sinh khinh thường nhìn thoáng qua: "Đám ngu xuẩn này ỷ mình là đặc chủng binh, liền dám xông loạn vào ác ma chi cốc, thuần túy là ngại quỷ chết ngắn! Cho dù chúng ta không động thủ, ở trong cốc cũng không sống được bao lâu, chúng ta chỉ giúp bọn họ chết càng thống khoái một chút mà thôi."

Âm mưu của Đông lão nghìn ba ba hai chương.

"Vậy còn phí việc này làm gì?" Luyện La Hán rất khó hiểu hỏi: "Dứt khoát một nồi tận gốc được rồi, sao phải giết mấy người hôm nay, ngày mai giết mấy tên, phiền toái."

"Đây đều là mồi nhử, chính là dụ Trương Cửu Lân một đường truy xét, cuối cùng rơi vào vòng vây của chúng ta. Tiểu tử kia tuổi không lớn, nhưng những năm này lại trưởng thành đáng sợ, tâm tư cũng càng ngày càng tỉ mỉ, nếu không cẩn thận để lộ ra sơ hở gì, nói không chừng sẽ không mắc câu."

"Hơn nữa, giữ lại những Quỷ Tử Binh này cũng là tốt nhất để thế tội. Nếu danh tiếng tám phương còn lại không thể đồng thời xuất hiện, chúng ta có thể tạo thành biểu hiện giả rằng bọn họ và Trương Cửu Lân tàn sát lẫn nhau, đem mọi việc đổ lên người Bạch Quỷ Tử." Tiên sinh bói toán giải thích.

"Ồ, hóa ra là thế! Ha ha ha." Luyện La Hán xoa đầu: "Chẳng trách lão huynh lại bị gọi là trí đa tinh, tâm cơ thâm trầm như vậy, đã sớm đoán ra mưu kế của Đông lão rồi! Sau này phải nhắc nhở huynh đệ nhiều một chút."

"Đâu có đâu có, lão đệ quá khen." Tiên sinh bói toán nghe hắn khen ngợi mình, miệng liên tục khiêm tốn, nhưng vuốt râu hết sức thụ dụng, hết sức đắc ý.

Hai người lại nói chuyện phiếm một chút, đem thi thể trên mặt đất đặt xuống một lần nữa, sau đó dần dần đi xa.

Đã qua hồi lâu, mắt thấy bọn họ tuyệt đối sẽ không giết trở về, khí tức cũng hoàn toàn biến mất, lúc này Hàn lão lục mới vung tay lên, giải trừ sương trắng bao quanh chúng ta, mang theo ta từ trên nhánh cây nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất.

Ta xem qua máu tươi cùng thi thể trên đất, rất khó hiểu hỏi: "Tại sao bọn họ lại lần nữa trưng bày một chút chứ?"

"Ngươi vừa rồi không phải đã nghe thấy chưa? Đây là mồi nhử." Vẻ mặt Hàn lão lục trầm xuống nói: "Nếu lúc này chúng ta mới chạy tới, thấy cảnh này, đầu tiên ngươi sẽ nghĩ đến cái gì?"

Ta lại nhìn kỹ một lần nữa, đột nhiên tỉnh ngộ: "Những tử thi và đại xà này đồng loạt theo cùng một phương hướng, hơn nữa chỗ đứt gãy đều dựng lên một đường thẳng tắp, chỉnh tề. Chúng ta sẽ cho rằng, chúng ta bị thứ gì đó cắt đứt, tiến tới suy đoán có thể bọn chúng đã chạm vào cấm chế nào đó, bị kiếm khí hoàng hôn chém chết!"

"Không sai! Bọn họ cho rằng hoàng hôn chi kiếm của chúng ta đã xuất thế, nên cố gắng nắm chắc thời gian đi tìm kiếm. Trong lúc cấp bách khẳng định sẽ rơi vào một cái bẫy khác do bọn họ bố trí".

"Nhưng mà..." Đột nhiên, ta lại nhớ tới một điểm đáng ngờ vừa rồi ta xem nhẹ: "Tuyết mãng rõ ràng là ngươi giết mà? Sao bọn họ không phát hiện ra chứ?"

"Âm vật độc môn của lưỡi La Hán là Diệt Dương đao, trong vòng hai trượng, phàm vật có sinh khí đều sẽ bị chém thành hai đoạn, nếu không phải chúng ta rút lui sớm, lại dùng Cách Dương Tráo, chỉ sợ cũng đã có người đầu tiên dị xử rồi. Cho nên, hắn tự nhiên cho rằng đây là do chính hắn giết chết. Cũng may mắn những Bạch Quỷ Tử Binh này đến kịp thời, dấu chân của chúng ta cũng bị nhầm tưởng là bọn chúng lưu lại, nên mới không bị bại lộ."

"Nhưng mà, lời nói vừa rồi ngươi cũng nghe thấy rồi đó, sự kiện lần này rất có thể giống như suy đoán của bọn họ, là Long Thanh Thu một tay vạch kế hoạch, mục đích chính là mượn hộp ma đưa ngươi ra võ hán, lại đem mấy tên chúng ta cuốn vào, một nồi sạch sẽ! Bọn chúng bố trí trong Ác Ma Chi Cốc, bố trí tầng tầng lớp lớp bẫy rập, tiếp theo từng bước chúng ta phải cực kỳ lưu ý mới được! Chỉ cần hơi không cẩn thận là có thể táng thân nơi này rồi." Hàn lão Lục dặn dò.

Hắn vừa nói ra, ta cũng nhớ ra hành động nổi tiếng tám hướng theo như lời Tiêu tiên sinh đã nói - hắn từng nổi danh cùng gia gia ta, hơn nữa vẫn luôn là một trong những Thủ Hộ giả âm thầm bảo vệ ta.

Ta nhìn hắn một cái, rất là kính trọng hỏi: "Hàn tiền bối, vậy bước kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?"

"Đừng gọi ta là tiền bối, gọi ta là lão lục." Hàn lão lục khoát tay áo: "Ta chỉ là xuất đạo sớm hơn một chút thôi, biệt hiệu danh tiếng tăm lừng lẫy thật sự là hổ thẹn. Ban đầu, mấy người lông mày trắng đều cao hơn ta vài phần tuổi, nếu theo sư thừa, ta còn phải gọi ngươi một tiếng sư thúc. Lần đầu tiên thật ra cũng là cùng thế hệ với gia gia ngươi, nhưng cũng gọi là huynh đệ của ta, cái này tính ra đã quá loạn rồi."

Nghe xong lời này, ta cũng có chút bất đắc dĩ, đành phải theo sự gọi hắn là lão lục. Chẳng qua trong lúc vô hình lại có thêm vài phần kính trọng.

Hàn lão Lục siết ngón tay, căn cứ tin tức do thám lộ hạc truyền về, lại một lần nữa tính toán phương vị, mang theo ta nghiêng về phía rừng cây bên kia xuyên qua.

Vừa đi, hắn vừa nói với vẻ mặt ngưng trọng: "Lần này Long Tuyền sơn trang thực sự là dốc hết vốn liếng, phái ra người tuy không thường xuyên hành tẩu giang hồ, nhưng bản lĩnh lại không thấp!"

"Hòa thượng kia ta chưa từng thấy qua, bất quá bằng một chiêu Diệt Dương Đao sắc bén như vậy, liền cực khó đối phó, ta cũng không nắm chắc mười phần! Tên quẻ tiên sinh kia, xưa nay nổi tiếng xấu xa ở Âm vật giới, người thì gọi là Trích Tinh, ngoại trừ tâm cơ âm trầm, mưu tính ra thì am hiểu nhất chính là bố trí trận pháp. Năm đó từng giúp Long Tuyền sơn trang dẫn âm binh mười vạn, độ Giang Nam, nếu không phải Trương gia Giang Bắc kịp thời cản hắn trở về, nói không chừng sẽ chết mất bao nhiêu người đấy!"

"Hơn nữa, lần này bọn họ có bảy tám người đến, hai tên này lại bị phái đi làm chút việc vặt vãnh này, đủ thấy mấy tên kia thấp nhất đều là cung phụng nhất đẳng."

"Còn nữa, dẫn đầu không ngờ là tên lãnh đạo hung danh hiển hách Đông lão kia!"

"Đông lão, gia hỏa này rất hung dữ sao?" Ta đi theo sau lưng Hàn lão lục, có chút không rõ cho lắm, hỏi.

"Hung ác?" Hàn lão lục thở dài một hơi: "Toàn bộ Âm Vật giới, nếu nói là hung tàn thì ta cơ hồ cũng không nghĩ ra còn có ai có thể nổi danh với hắn nữa."

"Long Tuyền sơn trang nằm ngoài Phong Hổ Vân Long tứ đại trưởng lão, còn có bốn vị trưởng lão đời trước nữa, hiện tại có thế hệ này là trưởng bối thúc thúc của trang chủ, tên là xuân hạ thu đông. Ba người trước đó đã không còn ở đây, có người nói là bế quan tu luyện, có người nói là đã qua đời, chỉ có Đông trưởng lão vẫn cực kỳ sinh động. Nhưng, nguyện vọng của hắn là đẩy Long Tuyền sơn trang ra hải ngoại, chiếm lĩnh thế giới âm vật duy nhất, cho nên hắn quanh năm không ở trong nước."

"Lịch sử đen của hắn, nếu nói ra, vậy quả thực không khác gì ác ma! Vì thu phục vu sư châu Phi, hắn phóng ra vô số độc, người bị hại chết vô số kể. Hạo Bác lôi kéo bệnh độc, chính là một trong số đó hắn phóng thích!, túy túy, lang tuần, túy ma, hắn vì đạt được sự ủng hộ của phản quân địa phương và hắc bang, không ít người tham dự các loại mưu sát, rút cuộc có bao nhiêu người chết trong tay hắn, chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không tính ra được!"

"Lần này, lão già này vậy mà tự mình dẫn đội, chỉ sợ muốn lấy ngươi làm mồi nhử, dẫn tất cả chúng ta vào, một hơi san bằng lực lượng âm vật giới trong nước có thể chống lại Long Tuyền sơn trang, từ đó thống nhất Nam Bắc."

"Cho nên, chuyện cho tới bây giờ, đã không đơn thuần là vấn đề an nguy của bản thân ngươi, mà là liên quan đến toàn bộ Trung Quốc Âm vật giới!"

"Cũng có thể nói, từ nay về sau, thương nhân âm vật rút cuộc là trắng hay đen, phải xem lần này chúng ta thành bại như thế nào!" Hàn lão lục cắn răng nói ra.

Đầu tiên nghìn ba trăm ba mươi ba vương triều căm hoan (chương hơn)

Lời nói của Hàn lão lục làm ta thất kinh.

Nhất là lại liên tưởng tới vừa rồi Trí Đa Tinh lời nói, ta càng kinh ngạc hơn rồi, trong thế giới âm vật vậy mà cất giấu đại âm mưu!

Đồng thời ta rất ngạc nhiên, lúc trước rốt cuộc gia gia vì cái gì, mới chịu khổ hạ độc thủ?

Rốt cuộc trên người ta cất giấu bí mật gì, thế cho nên những người khác dù liều chết cũng phải bảo vệ ta? Rốt cuộc thì rốt cuộc đứa con số mệnh có ý gì?

Bạch Mi thiền sư, Thử tiền bối đều vì ta mà chết, nam nhân sầu lo càng mấy lần kéo ta từ bên cạnh tử thần ra.

Bọn họ thà chết chứ không chịu nói cho ta biết, nhất định là có nguyên nhân to lớn nào đó.

Tuy trong lòng ta tràn đầy nghi hoặc, nhưng cũng không tiện hỏi tiếp.

Hai chúng ta đi là một con đường cõng núi không lưu lại chút người nào, nói chính xác hơn một chút, căn bản không phải đường.

Đoạn cành cây duỗi ngang trải khắp bốn phía, bụi cây um tùm, bụi gai đâm người khắp nơi đều có, hai chúng ta cũng không dám vận dụng bất luận pháp thuật gì, thậm chí cũng không dám để lại nửa dấu vết đao chém kiếm, tựa như hai con chuột đất tuyết, không ngừng chui tới bò lui. Không bao lâu sau, trên y phục hai chúng ta đã bị cạo rách rách tung toé, trên người cũng có mấy vết rách.

Tuyết rơi đầy trời tiếp tục phiêu tán, hai chúng ta đón gió lạnh thấu xương đang một mực tiến về phía trước.

Càng leo lên cao, càng bò càng hiểm, bỏ ra trọn vẹn hơn hai cái chuông thời gian, chúng ta rốt cuộc leo lên đỉnh Tiểu Khâu.

Đỉnh núi là một mảng đá kỳ lạ như rừng, khắp nơi.

Những viên đá này tạo hình rất đặc biệt, mỗi viên đều cực kỳ dữ tợn.

Ta cẩn thận quan sát, đột nhiên phát hiện những tảng đá này đều là người! Có hai người ôm chặt lấy nhau, bóp cổ đối phương, có bốn năm người quấn thành một cục, có người đang cầm đầu người khác gặm cắn, có người giơ cao nửa đoạn thi thể đang ra sức vung vẩy.

Chẳng qua, tất cả mọi người đều biến thành tảng đá, hơn nữa còn dính lại với nhau, bị phong hóa mất đi hình dáng ban đầu.

"Như thế nào, có phát hiện gì mới sao?" Hàn lão Lục nghiêng người nhìn ta một cái, có vẻ như nhìn ra được sự ngạc nhiên trong ánh mắt của ta.

"Bọn họ... hình như là người?" Ta do dự nói ra nghi hoặc của mình.

"Không phải giống như vậy, bọn họ vốn là người." Hàn lão lục bình thản nói: "Bọn họ chính là tổ tiên của gia tộc gây dựng cơ hội tiến vào ác ma chi cốc đầu tiên."

"Trên vùng đất Ba Khê này, trong hơn một ngàn năm lịch sử, chỉ xuất hiện qua hai vương triều, sau khi hủy diệt đầu tiên, trải qua hỗn loạn ngắn ngủi, đã bị La Mạn vương triều thống nhất! Tổ tiên gia tộc La Phàm kỳ thật chính là hậu duệ của Lưu Chấn Vương triều, một thanh kiếm hoàng hôn chúng ta muốn tìm cũng chỉ là vật còn sót lại của vương triều Nận."

"Trong chiến loạn, hậu duệ mang theo kiếm Hoàng hôn âm sai dưới trời xui đất này trốn vào trong cốc Ác Ma, trong lúc vô tình đánh thức ác ma ngủ say. Đám người nhà vốn sống nương tựa lẫn nhau một đường chạy trốn tới nơi này trong nháy mắt tất cả đều phát cuồng tới, cắn xé nhau, tàn sát lẫn nhau, chỉ có cái nắp của kiếm quang hoàng hôn may mắn thoát chết."

"Hắn thất kinh chạy ra ngoài, một đường chạy trốn tới châu Âu. Hắn không dám bại lộ thân phận của mình, chỉ giả trang thành dáng vẻ du hiệp nhi lang thang khắp nơi, vừa vặn đuổi kịp Phổ du ma hạp hoành hành ngang ngược, hại người vô số. Vì thế liền ra mặt, hàng phục hộp ma, cũng bị tát bay vào trong cổ mộ."

"Lập công lớn Cái Luân bị hoàng triều châu Âu phong làm tước, nhưng mấy đời trôi qua, bọn họ lại bị bài xích, thậm chí không thể không từ châu Âu chuyển về Ba Châu. Cực kỳ trùng hợp là ở nửa đường, lại bị truy binh bức bách chui vào ác ma chi cốc..."

"Cũng giống như tổ tiên của bọn họ, bọn họ cũng bị ác ma nô dịch."

"Tiếp theo, Lưu trệ là hậu duệ hoàng tộc đã từng thống trị mấy trăm năm của sói hoang, triệt để biến thành người hầu của ác ma. Mà một thanh tượng trưng cho vương quyền vô thượng, có thể chém giết hết thảy hoàng hôn tà ác, cũng biến thành quyền trượng vì ác ma."

"Đây cũng có thể cũng là thượng thiên ác ý châm chọc a!" Hàn lão lục chắp hai tay sau lưng, mắt nhìn tuyết trắng mênh mông dưới chân, rất là cảm khái nói.

"Vậy bây giờ bọn họ đang ở đâu?" Ta rất lấy làm lạ: "Chẳng phải bọn họ đã biến thành người hầu của ác ma rồi à? Nhưng chúng ta vào sơn cốc lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thấy một bóng người nào."

"Muốn đợi đến lúc mặt trời xuống núi." Hàn lão Lục xoay người, chỉ chỉ những tảng đá kia: "Bọn hắn sẽ sống lại, bọn hắn sẽ căm hận tất cả sinh vật còn sống, sẽ điên cuồng xé nát tất cả, cắn đứt tất cả."

"Ngươi nói là tới tối bọn họ sẽ biến thành ác ma?" Ta hơi kinh hãi lui lại một bước.

"Đúng vậy!" Hàn lão sáu điểm gật đầu: "Chúng ta vừa rồi mặc dù tạm thời tránh được tai mắt đa tinh, nhưng bốn phía đã sớm bị hắn bày ra dò xét trận, không lâu lắm, hắn sẽ phát hiện tung tích của chúng ta. Mà chúng ta một khi không cẩn thận, sẽ đạp vào cạm bẫy bọn chúng chuẩn bị sẵn sàng."

"Hiện tại chúng ta còn chưa nắm chắc có thể chiến thắng được bọn chúng, thậm chí còn chưa hẳn có thể bảo vệ tính mạng, cách duy nhất chính là tìm một chỗ ẩn nấp trước..."

"Trong toàn bộ sơn cốc, chỉ có nơi này là an toàn nhất, khí tức ác ma dù là pháp trận cũng không dám xâm phạm. Chúng ta ở đây chờ thời cơ, xem Long Tuyền sơn trang ứng đối ra sao."

"Nhưng khi trời tối đến, đám ác ma này tiến công chúng ta thì làm sao?" Ta quay đầu nhìn thoáng qua vùng núi này, có tới hơn trăm tượng đá, rất là lo lắng hỏi.

"Ngươi cho rằng các binh lính bạch nhân không hiểu chút nào về phương pháp khu ma thì làm sao tránh thoát được sự công kích của ác ma?" Hàn lão lục chỉ chỉ chính mình, lại chỉ chỉ vào ta, tự hỏi tự đáp: "Kỳ thật phương pháp phá giải ác ma đã sớm truyền lưu khắp giáo phái Tây Phương, phương pháp rất tàn nhẫn, cũng rất đơn giản."

"Đến trời tối, chúng ta cắn rách cánh tay nhau, biến mình thành ác ma là được. Nhưng hai chúng ta có hộp Ác Ma, không cần."

"Đến Ma Cốc là chuyện tốt đối với ngươi, bởi vì Phổ du ma hạp e ngại Hoàng hôn kiếm, ở đây nó căn bản không dám phát uy, mà âm khí còn sót lại trong đó còn có thể được bọn ác ma này tán đồng."

"Có thể nói như vậy, sau khi trời tối đen, hai chúng ta ngược lại là nơi an toàn nhất trong hạp cốc này! Đây chính là nguyên nhân ta biết rõ Long Tuyền sơn trang phái rất nhiều cao thủ tiến vào nhưng vẫn dám dẫn ngươi xâm nhập."

"Chỉ là lo lắng duy nhất của ta hiện tại là người thuộc nhóm thứ ba tiến vào – lão đầu râu bạc và tiểu cô nương - đây là biến số duy nhất ta không đoán được, cũng không biết bọn họ là địch hay bạn."

"Đúng!" Ta cũng đột nhiên ý thức được điều gì, kinh ngạc kêu lên: "Hai người bọn họ sau khi đánh cờ trắng và Long Tuyền sơn trang cũng sẽ là hoàng hôn kiếm ý nghĩa sao?"

Đệ nhất thiên ba ngàn chín bốn Chương, tượng đá như quỷ.

"Mặc kệ có đúng hay không, chúng ta đều phải cẩn thận, lúc này ác ma chi cốc thật đúng là danh xứng với thực!" Hàn lão lục nhìn xuống dưới núi, sắc mặt ngưng trọng nói.

Đúng vậy, lúc này trong Trụy Ma Cốc của ác ma có gia tộc Cái Luân bị hóa đá, có Âm Linh chấp chưởng Hoàng hôn kiếm, có ma quỷ trốn trong hộp ma, còn có đoàn lính đánh thuê võ trang đến tận răng giết người không chớp mắt, cao thủ Long Tuyền sơn trang sở hữu các loại kỳ quỷ thuật, còn có tiểu cô nương thần bí một mực trốn trong bóng tối chưa từng lộ diện.

Vô luận là nhánh nào, đều là tồn tại cực kỳ đáng sợ!

Tuy rằng tất cả ngọn nguồn của tất cả đều nhắc tới ta, nhưng việc duy nhất ta có thể làm bây giờ cũng chỉ có yên tĩnh theo dõi kỳ biến.

Tuyết rơi đầy trời, hắn ngửa đầu nhìn chỉ có thể trông thấy một mảnh sương trắng nồng đậm, mờ ảo bao phủ toàn bộ bầu trời.

Phảng phất như khu vực này đã bị ngăn cách với thiên địa, căn bản chính là một thế giới khác.

Trong mắt càng ngày càng tối tăm, sắc trời dần dần tối xuống, toàn bộ bầu trời giống như một cái nồi đen úp ngược, không có nửa điểm khe hở.

Leng keng leng keng!

Đúng lúc này, từ đỉnh núi tuyết cao nhất trong sơn cốc truyền đến một tiếng vang thật lớn!

Thanh âm rất quái lạ, tuy rằng ta rõ ràng nghe ra từ nơi nào phát ra, nhưng sâu trong nội tâm cũng đồng thời run lên bần bật, giống như có người đem trái tim của ta biến thành chuông đồng, đập mạnh một cái!

Lúc mới bước vào đường hầm, ta cũng nghe được giống hệt như vậy.

Điều khác biệt duy nhất chính là, loại sợ hãi và rung động mãnh liệt này càng thêm mãnh liệt!

Đột nhiên trong lòng ta dâng lên cảm giác tức giận khó hiểu, lập tức hận thấu xương thế giới này, ta muốn xé nát tất cả, giết sạch tất cả, ta đem thế giới này triệt để lật ngược.

"A!"

Ta cuồng hống một tiếng, đột nhiên rút ra song đao đứng lên, muốn lao xuống núi, chém sạch tất cả những gì nhìn thấy!

"Ngồi xuống!" Hàn lão lục chặn bả vai của ta, cưỡng ép ấn ta trở lại trên tảng đá, ngay sau đó móc ra một cái bình nhỏ màu xanh biếc, ực mạnh một cái, đưa cho ta, không chút nghi ngờ ra lệnh: "Mau uống đi."

Mặc dù trong lòng ta tràn đầy cuồng bạo, nhưng còn lại một chút thanh minh, lập tức tiếp nhận, một ngụm uống cạn.

Trong bình không biết là thứ gì, vừa khổ vừa cay, dường như dùng ớt cay cay thế giới cùng rượu cay nhất trên thế giới hợp thành, vừa vào bụng, đứng như than như lửa đốt, như đốt trụi cả nội tạng của ta, khó chịu không thôi.

Ta ném song đao đi, hai tay nắm vào yết hầu cùng ngực, ngã bịch một tiếng trên mặt tuyết không ngừng quay cuồng.

Chỗ chúng ta ngồi, chính là vách núi, dưới sự lăn lộn của ta, đất đá tán loạn cuốn lên tuyết đọng, vang lên từng đợt nổ vang.

Hàn lão lục tiến lên hai bước, ấn ta sắp lăn xuống sườn núi, lớn tiếng quát: "Cố gắng chịu đựng! Đây là tâm ma của ngươi, nếu không định thần được, ngươi sẽ sống không qua đêm nay!"

Lúc này, tuy ngũ tạng của ta muốn cháy, đau đớn khó chịu, nhưng lập tức khôi phục lại thần trí. Lập tức dựa theo yêu cầu của hắn niệm lên 《 Đạo Đức Kinh 》.

Qua hơn một giờ, sự thống khổ cực khó có thể chịu đựng kia mới dần dần tiêu tán đi, quần áo toàn thân trên dưới của ta đều đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, đông lạnh thành một đống cứng rắn, giống như là một thân khôi giáp cực kỳ dày nặng!

Trên trán Hàn lão lục cũng đổ mồ hôi lạnh, hóa thành từng hạt băng châu nhỏ. Điều làm ta ngạc nhiên chính là, mồ hôi của hắn lại là màu xanh lục.

Hắn thấy mình rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, lúc này mới yên tâm, bịch một tiếng ngửa mặt nằm ngửa thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

"Vừa rồi rốt cuộc là làm sao vậy?" Ta vừa sợ vừa sợ hỏi, từ khi ta tiếp nhận đồ cổ của gia gia, bước vào nghề thương nhân âm vật này đến nay, đã trải qua vô số hung hiểm, nhưng lại chưa bao giờ cảm thấy tiếp cận tử vong như vậy, càng chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy!

Thậm chí, ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ là nghe thấy một âm thanh khó hiểu!

"Không ngờ ở chỗ này!" Hàn lão lục không trả lời, chỉ hoảng sợ nói ra một câu không hiểu.

Ta mới vừa muốn hỏi hắn cái gì mà ở đây, đột nhiên bên tai vang lên một âm thanh ken két.

Thanh âm càng ngày càng vang, càng ngày càng dày đặc, dần dần nối thành một mảnh. Chính là từ những pho tượng đá cực kỳ dữ tợn cách chúng ta không xa phát ra.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Như trăm ngàn con sói đói cùng gặm gặm xương cốt, nghe khiến tóc tai người ta phát tê. Thanh âm vang lên, tượng đá nứt ra từng khe nứt, mạng nhện che kín toàn thân.

Vết rách đều là màu đỏ như máu, như mạch máu đột nhiên bành trướng, rậm rạp chằng chịt kéo dài ra bốn phía, khiến cho đám quỷ tượng vốn cực độ dữ tợn kia khủng bố không gì sánh được!

Trong đó một tượng đá nắm đầu người gặm cắn mở to hai mắt, con mắt màu lửa đỏ hung tợn chuyển động một vòng, từ trên người chúng ta quét qua, lập tức phát ra một tiếng rống dài, trên ót chui ra một cái sừng nhọn màu sơn đen, sau lưng đột ngột hai lần, mọc ra một đôi cánh!

"Gào!" Nó mở ra cái miệng to như chậu máu, cuồng thanh kêu to, sau đó nhún người nhảy lên giữa không trung, chợt vọt xuống sườn núi.

Ngay sau đó, rất nhiều tượng đá liên tiếp tỉnh lại, từng con mắt màu lửa đỏ chuyển động, hung tợn nhìn qua Hàn lão lục và ta, sau đó vỗ cánh xẹt qua!

Trong khoảnh khắc, tất cả các tảng đá đều biến thành bộ mặt quỷ đá dữ tợn, gào khóc điên cuồng phục sinh, cảnh tượng cực kỳ dọa người. Nếu không phải Hàn lão lục nói trước đó, bởi vì trong tay ta có hộp ma, bọn chúng sẽ không phát động công kích ta, ta thật không biết làm thế nào cho phải.

Bầu trời đen kịt một màu, chân núi cũng là một mảnh đen kịt như sương mù, chỉ có tuyết trắng trên đỉnh những cây đại thụ cao ngất kia tản ra từng điểm bạch quang.

Đột nhiên, ta sinh ra một loại ảo giác, phảng phất lúc này chúng ta không phải ở trên đỉnh núi, mà là ngồi ở bờ biển đen kịt như mực, từng khối từng khối bạch ngấn nhàn nhạt, chính là tòa cô đảo, từng con tượng đá quỷ cuồng vũ đầy trời kia chính là Hải Yến không biết mệt mỏi.

Ta muốn nhảy vào trong nước biển, đi cảm thụ sóng biển tuyệt vời kia!

Ta chậm rãi đứng dậy, mặt mũi tươi cười đi về phía trước.

"Cửu Lân!" Hàn lão lục kéo bả vai của ta lại, kéo ta trở về. Lúc này, một chân của ta đã bước ra khỏi vách núi, hơn nửa người đều đã treo trên bầu trời, nếu như đến tối thêm một giây nữa, ta cũng đã táng thân nơi chân núi rồi!

Đệ nhất thiên tam thập ngũ bạch xà võng.

"Đi!" Hàn lão lục không cho phép nghi ngờ: "Chúng ta lập tức rời khỏi đây, xem ra ngay từ đầu chúng ta đã tính sai rồi, nơi này tuyệt đối không phải nơi an toàn nhất."

"Vậy còn có thể đi nơi nào, không phải ngươi nói tránh né cạm bẫy Long Tuyền sơn trang bố trí sao?" Ta triệt để tỉnh táo lại, cũng không kịp cảm ơn hắn, rất là kỳ quái hỏi.

"Hừ, nếu so sánh với thứ kia, người Long Tuyền sơn trang phái tới lần này yếu ớt như sâu kiến! Chúng ta phải nhanh chân lên, nếu chậm một khắc nữa có thể sẽ không kịp nữa!"

Hàn lão lục lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh hoàng hiếm thấy.

Mặc dù ta biết Hàn lão lục không lâu, nhưng ấn tượng mà lão để lại cho ta vẫn là nghệ cao gan lớn. Hơn nữa, hắn nổi danh cùng gia gia ta, càng là khâm phục hơn.

Trên thực tế cũng đúng là như thế.

Bất kể đối mặt với cao thủ của Long Tuyền sơn trang thực lực bất phàm hay gia tộc cái thế nào có thể biến thành tượng đá, thậm chí ác ma bị phong ấn trong sơn cốc kia, hình như hắn hoàn toàn không để trong lòng, vẫn rất thành thạo, thản nhiên xử lý.

Nhưng giờ phút này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại khiến y kinh hoảng như vậy?

Hình như phát sinh chuyện gì đó, vượt xa dự liệu của hắn.

Sáu tay Hàn lão luống cuống lấy từ trong ngực ra ba tờ giấy nhỏ màu vàng kim, tờ giấy nhỏ kia thổi kinh phong một cái, tất cả đều phồng lên, biến thành ba con hạc giấy nhỏ kim quang lập lòe.

Hắn nói thầm một câu gì đó với hạc giấy, sau đó thổi một hơi mãnh liệt.

Ba con hạc giấy lập tức bay lên trời, bay ra xa, rất nhanh biến mất trong bầu trời đêm.

Hàn lão lục nhìn kim hạc biến mất, quay đầu nhìn ta nói: "Chúng ta sẽ đi lấy hoàng hôn chi kiếm ngay bây giờ, một lát nữa sẽ mãi mãi không có cơ hội!"

Nói xong, bước nhanh rời đi.

Ta mặc dù không rõ rốt cuộc xảy ra tình huống gì, nhưng cũng vội vàng đi theo phía sau gã.

Tuyết rơi nhiều không ngừng, gió đêm trong sơn cốc càng thêm thê lương, quần áo trên người ta đã sớm ướt đẫm mồ hôi lạnh, tựa như là một bộ băng giáp vậy, âm lãnh nặng nề. Nhưng ta cũng bất chấp, nghiến răng, theo sát phía sau Hàn lão lục nhanh chóng chạy đi.

Tốc độ của Hàn lão lục nhanh kinh người, cơ hồ ta liều mạng toàn lực nhưng vẫn bị hắn kéo ra năm sáu chục mét, hơn nữa càng kéo càng xa.

Lần này chúng ta đi từ sườn núi xuống, cây cối tuy rằng tương đối thưa thớt, nhưng tuyết đọng lại rất sâu. Hàn lão lục chạy trước, chỉ để lại hai dấu chân sâu không đến một tấc, còn ta thì đi sâu vào mỗi một bước đều tới eo, cuối cùng gần như che kín ngực, bò sát trong đất tuyết.

Hàn lão lục xông về phía trước quay đầu nhìn ta một cái, rồi vòng trở về, một tay nâng ta lên.

Ta bị hắn gánh trên đầu vai, chỉ cảm thấy hai tai ong ong.

Từng cây đại thụ nhanh chóng xẹt qua phía sau trước mắt, cảnh vật trước mắt cũng càng lúc càng mơ hồ.

Lúc chúng ta lên núi đi được khoảng hai canh giờ, nhưng rõ ràng con đường này còn khó đi hơn. Hàn lão lục cõng ta vậy mà dùng mười mấy phút đã vọt tới chân núi.

Sau khi xuống núi, hắn không dừng lại chút nào, tiếp tục ra sức lao về phía ngọn núi cao nhất.

Ta lại muốn hắn buông tam yêu cầu, nhưng Hàn lão lục vẫn khăng khăng không chịu, cứ thế đi về phía trước.

Trong giây lát, trong bóng tối phía sau một gốc đại thụ lóe lên một đạo bạch quang, vọt thẳng đến cổ họng của ta!

Hàn lão lục ở giữa không trung đột nhiên dừng lại, đồng thời vung kiếm nhanh chóng ngăn cản.

Chỉ nghe một tiếng ken két vang lên, trong bầu trời đêm vang lên một tiếng kinh hãi!

Ngay sau đó, một tấm lưới lớn màu vàng nhạt lóe lên từ trên trời giáng xuống, cuốn thẳng về phía bọn ta.

Hàn lão lục kêu lên một tiếng đau đớn, hai chân đạp vào nhau, thay đổi thân hình giữa không trung, tránh né cực kỳ nguy hiểm.

Lưới lớn nện xuống đất, vậy mà hóa thành mấy chục đầu rắn, mỗi một đầu đều kim quang chói mắt người, không ngừng phún ra lưỡi rắn màu đỏ như máu, tư tư, du đãng, vây quanh chúng ta thành một vòng.

Đột nhiên, xung quanh chúng ta cũng sáng rực lên.

Trên nhánh cây chung quanh đã sớm bò đầy rắn, dài ngắn ngắn ngắn nhỏ không đồng nhất, lại có trên trăm con!

Từng con kim xà phát sáng rực rỡ, bao phủ mười mét chung quanh chúng ta giống như ruộng lúa mạch vàng vậy.

"Hừ, Thiên Nam một kiếm Hàn lão lục, bản lĩnh quả nhiên không nhỏ, cõng một người lại còn có thể né tránh kim xà lưới của ta." Trong khi nói chuyện, từ trong bóng tối phía trước hiện ra một bóng người.

Người này đầu rất cao, toàn thân che một cái áo choàng màu đen cực lớn, ngay cả đầu cũng bao kín, chỉ lộ ra hai con mắt màu đỏ, vừa nhìn đã biết không phải là nhân vật dễ chọc.

Hai lưỡi đao sắc bén xé gió đêm từ sau lưng truyền đến, ta quay đầu nhìn lại, phía sau ta cũng có một người đang đứng.

Người này tuổi không lớn lắm, tóc nhuộm thành màu xanh lá, hai tay đều nắm lấy một thanh chủy thủ hình xà uốn lượn, trên chủy thủ hiện ra đạo đạo lục quang, hiển nhiên đều là chất kịch độc.

Ta thấy người này có chút quen mặt, chỉ là nhất thời không nhớ ra đã gặp ở nơi nào.

Hàn lão lục bỏ ta xuống, sau đó giương tay rút cổ kiếm trong hộp ra.

Ta đưa lưng về phía Hàn lão lục, cũng đã giải khai Trảm Quỷ Thần song đao.

Căn bản không cần hỏi, hai người này khẳng định đều là cung phụng nhất đẳng của Long Tuyền sơn trang mai phục ở đây!

Ban ngày, chúng ta trốn trên cây đã nghe trộm rồi, lần này hai người một tổ, chuẩn bị kỹ càng mọi thứ.

"Kim Xà Tỳ!" Hàn lão lục căm hận nói ra: "Sớm biết ngươi vong ân phụ nghĩa như vậy, lúc trước ta đang tung hoành khắc địa mộ cổ phải chém tận giết tuyệt."

"Ha ha ha ha..." Hắc bào nhân cười ha ha: "Hàn lão lục ngươi cũng quá cuồng vọng rồi, lúc đó ngươi đã bị ma quỷ xâm thân, bản thân khó bảo toàn, nếu không phải mới tới đúng lúc, ai giết người đó thật đúng là khó nói, bất quá hôm nay ngươi sẽ không có vận khí tốt như vậy! Một thân Thanh Mộc huyết của ngươi đừng lãng phí, vừa lúc nuôi nấng kim xà của ta ăn."

Nói xong, gia hỏa này chậm rãi giơ tay lên.

Theo cánh tay hắn giơ lên, mấy trăm con kim xà vây quanh bốn phía đều ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào chúng ta không chớp mắt.

"A Thất, tiểu tử Trương gia kia giao cho ngươi." Người áo đen nói với nam tử tóc xanh trước mặt: "Ngươi không phải nói lần trước ở Lâm Hoa sơn đã muốn động thủ sao?"

"Có điều ngươi nhớ kỹ, ngàn vạn lần phải chết, Đông lão còn muốn giữ hắn lại để đánh viện binh."

"Thời gian cấp bách, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng!" Hàn lão lục gấp giọng nói với ta.

"Được!" Ta gật đầu, nắm chặt song đao.

Người áo đen nhe răng cười một tiếng: "Ngươi đã vội vã lên đường, vậy ta tiễn ngươi một đoạn đường, bọn trẻ, ăn cơm rồi!"

Lập tức hắn vung mạnh tay về phía trước.

Đệ nhất thiên tam cửu cửu lục chương: "Đao ma a thất gia".

Mấy trăm con kim xà vây quanh lập tức như mưa to giữa mùa hè, phô thiên cái địa tấn công về phía chúng ta.

"Ngươi trước tiên cứ thủ một hồi, ta cần một chút thời gian!" Hàn lão lục đưa lưng về phía ta nhỏ giọng nói.

"Được!" Ta lên tiếng đáp ứng, vội vàng vung song đao bốn phía chém ra, vững vàng bao lại ta và Hàn lão Lục.

Một bộ này dung hợp âm dương đao pháp, hai đao Trảm Quỷ Thần của Dương gia thương pháp đã sớm bị ta luyện lô hỏa thuần thanh, chỉ trong nháy mắt, mấy đầu kim xà đã bị ta chém thành hai đoạn.

Ta đang đắc ý, đã thấy thi thể rắn đã bị ta chém thành hai đoạn lăn lộn trên mặt đất, vậy mà lại sống lại, hơn nữa, một giọt máu cũng không có!

Đầu lìa khỏi cổ, một cái đuôi đứt rời, cái đuôi lại dài ra thêm một cái nữa. Hơn nữa một phen loạn đao của ta chém tới vừa rồi chẳng những không chém đứt được một cái, mà ngược lại còn nhiều hơn!

"Đây là Âm Thủy Xà, căn bản không sợ dao chém rìu chém, phải dán Hóa Thổ Phù." Sáu lão nhỏ giọng dặn dò, lập tức trở tay cho ta hai tấm cổ phù.

Ta vội vàng nhận lấy, dán lên song đao.

Trên lưỡi đao hiện lên một đạo hoàng quang, bầy rắn chung quanh phảng phất đã nhận ra cái gì, lưỡi rắn nhao nhao lui lại.

Người áo đen tựa như cũng không phát giác, lại vung tay lên.

Bầy rắn chần chờ một chút, nhưng vẫn điên cuồng lao tới như vừa rồi.

Ta vội vàng luân đao nghênh chiến.

Quả nhiên, song đao dán trên Hóa Thổ phù lập tức tấu lên hiệu quả, một bị lưỡi đao chém trúng, chỗ đứt thân rắn lập tức dâng lên một cỗ khói đen, theo sau, rất nhanh hóa thành một đám khói bụi!

Rất nhanh, trên mặt đất ngoài thân hai người chúng ta liền bị phủ một tầng bụi đất thật dày!

Mắt thấy bầy rắn trong nháy mắt bị ta chém giết mấy chục con, hắc bào nhân kia chẳng những không giận mà không bi, ngược lại còn cười ha hả.

Tiếng cười cực kỳ cổ quái khó nghe, mơ hồ còn có một tia mừng thầm.

Tuy trong lòng ta nghi ngờ nhưng không dám lơi lỏng chút nào, vẫn vung đao chém như điên.

Trong giây lát, ta cảm giác hai chân căng thẳng, giống như bị vật gì chộp lấy thật chặt.

Ta ngay cả bổ mấy đao, quét về phía bầy rắn đánh về phía hai người bọn ta, rút thời gian cúi đầu nhìn một cái ——

Vốn tro bụi tích lũy đầy đất, vậy mà sinh ra rất nhiều rễ cây, những rễ cây này phảng phất có được vô tận sinh mệnh, điên cuồng sinh trưởng, cuốn lấy hai chân của ta, còn đang không ngừng lan tràn lên phía trên!

Ta vội vàng vung đao chém, nhưng không ngờ rễ cây chỉ to bằng ngón cái lại cứng rắn vô cùng, Quỷ Thần song đao sắc bén cũng không thể làm gì được!

Không giết rắn, rắn sẽ nhào tới trên người chúng ta. Nhưng giết rắn rồi, lại sẽ hóa thành rễ cây càng khó chơi hơn, thì phải làm sao bây giờ?

Trong lúc nhất thời, ta có chút luống cuống, tốc độ tay cũng dần dần chậm lại.

Tốc độ bầy rắn đánh tới càng thêm mãnh liệt, rễ cây sinh trưởng cũng càng lúc càng nhanh, mắt thấy chúng ta sắp bị quấn đầy toàn thân...

Nam tử tóc xanh đối diện ta không ngừng xoay tròn chủy thủ trong tay, hai mắt nheo lại nhìn chằm chằm ta, giống như đồ tể nhìn heo mập bị trói ở trên bàn. Tuy rằng nó vẫn không nhúc nhích, thế nhưng rất hiển nhiên, lúc nào cũng có thể xông lên trước!

Xem thủ đoạn tập kích Hàn lão lục lúc trước, thân thủ của gia hỏa này thật không đơn giản, nếu hắn đột nhiên xuất thủ, cho dù ta có thể bảo vệ bản thân, cũng không dám cam đoan có thể bảo vệ Hàn lão lục phía sau tốt hơn. Dù sao lúc này, hai chân của chúng ta cũng bị trói lại, hành động bị ngăn cản.

"Đừng phân thần, tiếp tục giết rắn!" Hàn lão lục phát hiện động tác của ta đã chậm lại, bèn gấp giọng nhắc nhở.

Ta biết ngươi đang tính toán gì, nhưng nghe thanh âm của hắn tự tin như vậy, ta cũng không quản chuyện khác nữa, tiếp tục vung song đao, sử dụng đao pháp Âm Dương.

Kim xà như mưa ào ào phóng tới, theo sau là những giọt mưa rơi trên mặt đất hóa thành bụi mù.

Rễ cây giống như được xà thi tẩm bổ, càng dài càng nhanh, trong nháy mắt đã vây quanh bên hông, trói chặt ta cùng Hàn lão lục kín đáo lại với nhau.

Mắt thấy hai chúng ta sẽ bị trói thành bánh chưng tươi. Ta quay đầu nhìn thoáng qua Hàn lão lục, lại phát hiện lão sớm đã tra kiếm vào vỏ.

Rễ cây tiếp tục lan tràn, Hàn lão lục dứt khoát nhắm hai mắt lại, hai tay ôm vai, tựa như đã vô kế khả thi.

"Ha ha!" Hắc bào nhân đắc ý sờ sờ cằm: "Từ sau lần vô ý thất thủ, ta liền tìm kiếm biện pháp đối phó với ngươi khắp nơi. Rốt cuộc hoàng thiên không phụ người hữu tâm, để cho ta tìm được Tỏa Dương Căn, luyện thành kim xà hóa mộc thuật."

"Không phải ngươi ỷ mình là Thanh Mộc thể sao? Nhưng nhược điểm của ngươi là không thể đả thương được cây cỏ gãy, ta xem lần này ngươi định làm gì? Sao hả, ngươi còn mong chờ giống lần trước tới cứu ngươi sao?"

"Chỉ sợ bây giờ bản thân hắn cũng khó bảo toàn rồi! Ha ha ha, ngươi cứ ngoan ngoãn làm phân bón của kim xà ta đi." Hắn cười như điên một lúc lâu, sau đó nhìn nam tử tóc xanh đối diện ta ngẩng đầu lên: "A Thất, đến lượt ngươi ra tay rồi."

Nam tử tóc xanh quơ quơ chủy thủ trong tay, chậm rãi đi về phía trước.

Ta trong giây lát nhớ ra tiểu tử này rốt cuộc là ai!

Lúc trước vụ án giúp Trương Tiểu Ái tra xét thiếu nữ mất tích, ta đuổi theo lão đầu sỏ gây tội kia, lại phát hiện lão đã bị người ta giết chết.

Lão già kia cũng có vài phần bản lĩnh, nhưng lại bị bất tri bất giác giết chết, ngay cả đường sống để phản kháng cũng không có. Lúc đó làm sao ta nghĩ mãi mà không rõ, thậm chí còn cho rằng là Đông Quách tiên sinh và Nam Quách tiên sinh đã hạ thủ.

Nhưng thật ra là tiểu tử này!

Hắn chính là người mua dược theo dõi ngày đó của ta!

Bản thân hắn chính là người của Long Tuyền sơn trang, lại giả dạng như một người mua thuốc bình thường, âm thầm giám thị lão già kia!

Bởi vậy xem ra, hắn chẳng những tâm ngoan thủ lạt hơn nữa rất giữ được bình tĩnh, cũng là một nhân vật tàn nhẫn rất khó đối phó.

Nhưng bây giờ ta và Hàn lão lục từ hông trở xuống đều bị trói chặt, nên làm thế nào cho phải?

Công kích của kim xà đột nhiên ngừng lại, rễ cây đã quấn tới dưới nách hai chúng ta.

A Thất lay động chủy thủ, chậm rãi đi tới.

Huyết dịch cường đại nhất thiên tam cửu thất thiên...

Trong tay A Thất chỉ mang theo một đôi chủy thủ, nhưng ta lại cảm nhận được nó lợi hại hơn nhiều so với lão già thao túng kim xà!

Lúc này, hắn không tận lực che giấu khí tràng, toàn thân tản ra một cỗ sát khí cực kỳ nồng đậm.

Hắn đi rất chậm, khóe miệng hơi vểnh lên, mang theo một bộ cười lạnh, ánh mắt lạnh như băng quét qua người chúng ta, hoàn toàn không khác gì xem người chết!

"Lão lục, làm sao bây giờ?" Ta có chút gấp gáp.

Nếu là bình thường, dựa vào hai thanh đao trong tay ta, đại chiến với hắn một phen hoàn toàn không có áp lực, nhưng bây giờ ta bị trói lại, lại cùng với Hàn lão lục gắt gao cột vào nhau, hành động quá không tiện...

"Kiên trì thêm một chút, ta còn cần vài phút!" Hàn lão lục thấp giọng nói.

A Thất lại đi về phía trước hai bước, đột nhiên song chùy đảo ngược, thân hình bỗng nhiên khẽ động, hóa thành một làn khói đen, vù một cái vọt tới!

Ta cuống quít vung song đao lên, gắn vào trước mắt.

Keeng keeng keeng keeng...

Đao ảnh chớp động liên tiếp bảy tám tiếng kinh hưởng.

Đao thuật của hắn rất là quỷ dị, mơ hồ mang theo lực lượng thần bí gì đó.

Một cỗ âm khí vô cùng lạnh lẽo theo song đao chui vào trên người ta, làm ta liên tục rùng mình mấy cái!

Trừ việc đó ra, khí lực của hắn càng lớn thần kỳ, chỉ bằng hai thanh chủy thủ nhỏ, càng chấn động làm cánh tay ta tê dại, ngay cả thân thể cũng hơi lay động.

Khói đen vụt một cái bay đến trên cành cây bên cạnh, lại hóa thành hình dạng A Thất, hắn ngồi xổm trên cây, hai tay xoay quanh dao găm, hắc hắc cười lạnh: "Có ý tứ, tạo nghệ đao pháp của ngươi là mạnh nhất trong số những người ta giết, nhìn như lộn xộn vô cùng sắc bén. Đến đây, xem ngươi còn có bản lĩnh gì!"

Nói xong, hai mắt hắn híp lại, bay vút lên, hóa thành một cỗ khói đen đập vào mặt.

Gia hỏa này xác thực lợi hại, vừa mới giao thủ, liền nhìn thấu đao pháp bổn nguyên của ta, lần này xông ngang đến, vậy mà dễ dàng tránh được tất cả phong mang, xuyên qua khe hở xuyên ra, lao đến ngực ta đâm tới.

Thế tới của gã mặc dù cực kỳ quỷ dị, lại mãnh liệt, mà ta cùng Hàn lão lục bị trói chặt, căn bản không thể dời thân hình đi được!

Mắt thấy một đạo khói đen kia sắp dán sát vào ngực, ta không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng hô to một tiếng!

Phịch một tiếng, chỗ vạt áo trên ngực ta ầm ầm nổ tung, bao phủ lên một tầng hào quang màu bạc.

Ngân quang lóng lánh, đột nhiên phóng đại, hóa thành một cái lồng bảo hộ vô hình, trong hào quang chợt bắn, hiện ra hoành thương thúc ngựa của Triệu Tử Long, hướng khói đen nhào tới.

Đây chính là áo giáp Long Đảm mà lúc thu phục Triệu Vân Âm Linh bất ngờ có được.

Triệu Tử Long vừa ra, A Thất không dám đón đỡ, vội vàng hóa thành một làn khói đen tránh ra.

Hung thú kia hô một tiếng xông ra ngoài, giống như chiếu đèn, ở trong bầu trời đêm vẽ ra một đạo quang ảnh cực kỳ lóe sáng, bắn ra!

"Âm linh hộ thân sao?" A Thất hóa thành khói đen lơ lửng ở ngoài năm thước, lạnh giọng cười nói: "Ta xem lần này ngươi lấy cái gì bảo mệnh."

Nói xong, khói đen chia ra, tạo thành hai đạo hư ảnh, từ hai bên trái phải đâm nhanh đến!

Mắt thấy khói đen đánh tới, ta vội vàng vung mạnh đao đón đỡ, nhưng gia hỏa này căn bản không đón đỡ ta, như sương khói xuyên thấu qua đao ảnh, phân ra hai phía xung phong tới!

Hắn vận dụng tà thuật, song đao trên tay ta đã hoàn toàn mất đi tác dụng, muốn móc móc linh phù cũng không kịp, cố tình né tránh thì lại càng trốn không thoát, mắt thấy khói đen sẽ vọt tới người.

"Tránh ra!" Đúng lúc này, Hàn lão lục quát to một tiếng, đột nhiên quay người lại, cùng ta đối xứng vị trí, ngay sau đó, phun ra một ngụm máu tươi về phía khói đen.

"A!" A Thất hóa thành khói đen hét thảm một tiếng.

Ta quay đầu nhìn lại, thằng cha này lúc này ném dao găm xuống đất lăn lăn.

Toàn thân hắn mọc đầy rêu xanh nồng đậm, toàn bộ cơ thể đã bị nhuộm thành màu xanh lá cây.

Những rêu xanh kia đang sinh trưởng cực kỳ cuồng dã, A Thất không ngừng kêu thảm thiết, dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được đang nhanh chóng gầy đi.

Hắn kêu thảm mấy tiếng, sau đó đột nhiên nằm không nhúc nhích.

Trong miệng chui ra một mầm cây nhỏ, hai con mắt cũng khô quắt xuống, từ bên trong leo ra hai đóa hoa nhỏ.

Da thịt của hắn đều không còn, ngay cả xương cốt cũng mềm nhũn đi, hóa thành một bãi bùn nhão.

Mới vừa rồi còn một người sống sờ sờ chỉ trong nháy mắt liền biến thành một đống đất vụn, trên đống đất màu xanh dạt dào.

Hắn lợi hại như vậy, vừa rồi thiếu chút nữa lấy mạng của ta, nhưng trong nháy mắt đã mất mạng?

Hàn lão lục nhìn hắn một lần cuối cùng, đưa tay lau vết máu trên miệng.

Ba ba, phía sau ta đột nhiên vang lên hai tiếng vỗ tay lẻ loi lẻ loi.

Quay đầu nhìn lại, đúng là tên áo đen thao túng kim xà kia.

"Quả nhiên không hổ là thanh mộc thân thể." Người áo đen vỗ tay mấy cái, giọng quái dị tán thưởng: "Bất quá lần này cũng hao phí của ngươi không ít nguyên khí nhỉ?"

"Ha ha, lại nói tiếp, ta còn phải đa tạ ngươi đây." Giọng nói của người áo đen mang theo vẻ vui mừng: "Tiểu tử này tự nhận là bản lĩnh cao minh, lại làm vài chuyện xinh đẹp thay cho trang viên, đắc ý đến quên mình. Ta đã sớm nhìn hắn không vừa mắt, chỉ là ngại quy củ trong trang, không có cách nào động thủ. Hơn nữa, chúng ta còn cùng nhau làm một mối làm ăn lớn, ngươi giết hắn, thành quả coi như là ta hưởng thụ, ha ha ha ha..."

Hắc bào nhân cười to, đột nhiên lạnh giọng nói: "Không còn sớm, ta cũng nên tiễn các ngươi lên đường thôi. Hàn lão lục, bây giờ cho ngươi xem uy lực thực sự của kim xà hóa mộc thuật a! Ha ha ha."

Nói xong, tên khốn này mười ngón tay đan lại, không ngừng xoay chuyển.

Theo ngón tay hắn chuyển động, rễ cây quấn quanh trên người chúng cũng không ngừng vặn vẹo lên.

Mỗi một cái rễ cây giống như có sinh mệnh, vặn vẹo vươn ra như rắn, như một cành cây, càng siết càng chặt, càng quấn càng dày, thẳng tắp chui vào trong thịt.

Chuyển động theo, cành cây cũng càng ngày càng dài, dần dần lan đến ngực, vây quanh cổ, đi vòng lên đầu lâu.

Giống như lồng trúc, khoác hai người sống chúng ta vào trong đó.

Đệ nhất thiên tam thiên cửu bát chương tế phẩm...

Ta thấy không ổn, lắc lư thân thể, nhưng ta càng động, cành cây càng siết chặt, cơ hồ không thể thở nổi.

"Không nên cử động! Ngay sau đó!" Hàn lão lục khẽ nói.

Ta nghe vậy vội vàng ngừng giãy giụa, nhưng vẫn có chút lo lắng.

Một khi những cành cây này hoàn toàn bao phủ chúng ta lại, muốn chạy trốn sẽ càng khó khăn hơn!

Tuy rằng thực lực của hắn rất siêu nhiên, nhưng hiện tại ngay cả chính hắn cũng bị trói chặt ở trong đó, rút cuộc hắn còn biện pháp nào khác, lúc này ta hoàn toàn không biết!

Cành cây lại tiếp tục sinh trưởng, cuối cùng bao phủ đầu chúng ta lại, chậm rãi phủ lên mặt.

" nhắm mắt lại!" Hàn lão lục dặn dò.

Ta biết nàng muốn làm gì, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể nghe hắn.

Ngay lúc ta nhắm mắt lại, cành cây rốt cục khép lại đỉnh đầu, hai người chúng ta đã bị triệt để bao phủ ở trong đó.

Nếu nhìn từ bên ngoài vào thì có lẽ lúc này ta và Hàn lão Lục cũng không khác gì một cái kén tằm có số lượng lớn.

"Ha ha ha, Hàn lão lục ơi Hàn lão lục, ngươi cũng có ngày hôm nay à!" Hắc bào nhân càng thêm đắc ý: "Ngươi không phải được xưng là bất tử thân, Thanh Mộc thể sao? Bây giờ ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại của ta!"

Hắn vừa dứt lời, cành cây bên ngoài thân chúng ta mãnh liệt xiết chặt, phảng phất lúc nào cũng có thể xiết đứt xương cốt chúng ta!

Trên cành cây cũng mọc ra rất nhiều chồi non, chúng đâm thẳng vào trong thịt tựa như muốn biến thân thể chúng ta trở thành bùn đất, muốn mọc rễ nảy mầm trong thân thể chúng ta.

"Lại nói tiếp, ta luyện thành môn bí thuật này, còn đa tạ ngươi." Bên ngoài lồng giam, người áo đen dương dương tự đắc: "Đúng là ngươi ban tặng, ta mới chịu đựng được loại thống khổ này. Bây giờ, cho ngươi nếm thử mùi vị cỏ cây chui lên người đi!"

Xem ra năm đó Hàn lão lục làm hắn chịu không ít đau khổ.

"Trương gia tiểu tử, ngươi yên tâm, ta sẽ không lấy mạng ngươi, còn phải giữ lại ngươi lĩnh thưởng với trang chủ." Người áo đen bỗng chuyển đề tài, nói với ta: "Bất quá nếu ngươi có thể chuyển đạt thành trang chủ bí mật gia gia ngươi biết, ta sẽ giúp ngươi hoàn toàn thoát khỏi truy sát sau này —— từ nay về sau, sẽ không bao giờ có người gây nguy hại cho ngươi nữa, ngươi cảm thấy thế nào?"

Gia gia biết bí mật của mình sao?

Sáng sớm hôm sau, trong lúc trí đa tinh, lười La Hán đối thoại, ta đã biết được, gia gia từng biết được một bí mật động trời, hơn nữa rất có thể ẩn núp ở trong điếm.

Nhưng ngoại trừ cuốn bút ký cũ kỹ cùng với cửa hàng nhỏ, căn bản hắn căn bản không nói cho ta bất cứ điều gì a, đến cùng là bí mật gì đây?

Trong lòng ta tràn đầy nghi hoặc, đột nhiên cảm thấy quanh thân buông lỏng, bốn phía thổi tới từng trận gió lạnh.

"Bắt được!" Hàn lão lục kéo ta một cái, đột nhiên nói.

Ta vừa mở mắt thì những cành cây trói buộc của ta đều biến mất, người áo đen, rừng cây lớn đều không thấy đâu nữa, mà lúc này ta đang bay trên không trung!

Cách mặt đất ước chừng hơn hai mươi thước, những ngọn cây cực kỳ cao vút nối tiếp nhau bay lên không trung!

Một đầu dây leo lớn bằng cánh tay gắt gao quấn ở bên hông ta, Hàn lão lục nắm chặt một đầu khác.

Đột nhiên, trên đỉnh đầu truyền ra một tiếng kêu dài.

Ta ngẩng đầu nhìn, là một con hạc giấy màu trắng cực kỳ to lớn đang vỗ cánh, mang theo chúng ta một đường bay cao!

Hàn lão lục nhắm chặt hai mắt, môi liên tục mấp máy, không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Dây leo lắc lư, gió lạnh thổi bốn phía, hai chân của ta thỉnh thoảng đụng phải tuyết đọng trên ngọn cây cao hơn, giống như mộng cảnh.

Từ xa ta trông thấy ngọn núi cao nhất đang ở ngay trước mắt.

Hạc giấy bay lên, đột nhiên run rẩy, liên tục kêu sợ hãi, chợt to chợt thấp cực kỳ bất ổn, cuối cùng mạnh mẽ cắm đầu xuống dưới.

Hàn lão lục vội kêu to một tiếng, cưỡng ép điều khiển hạc giấy điều chỉnh thân hình, nhưng đại hạc thì thấy càng lúc càng nhỏ, cuối cùng không chịu nổi trọng lượng nữa, hai chúng ta rơi thẳng từ trên ngọn cây xuống.

Ta vội vàng ôm lấy hai tay bảo vệ mặt, từ trong bụi cây rơi xuống.

Tiếng gió vù vù bay thẳng đến, vô số nhánh cây róc rách thân thể.

Cho đến khi tới gần mặt đất ba bốn mét, cây mây quấn ở trên thắt lưng đột nhiên bay ra, gắt gao buộc ở trên chạc cây, bỗng nhiên thế hạ xuống.

Hai chúng ta nhảy xuống từ trên cây, Hàn lão lục rất là thương tiếc nhặt con hạc giấy nhỏ đã biến thành lớn bốn tấc, đầy những vết thương, từ trong lòng ngực móc ra một cái bình nhỏ màu xanh đậm, đổ vài giọt xuống đầu hạc, lại thả trở về.

Lập tức giơ tay chỉ về phía trước: "Chạy mau, sắp không kịp rồi!"

Đi được một lát, ta rốt cục có chút không chịu đựng nổi lòng hiếu kỳ, hướng hắn hỏi thăm.

Hàn lão lục trầm mặc một hồi, rồi nói với ta về chuyện cũ.

Năm đó khi hắn cùng với lần thứ nhất tìm hiểu tung tích cổ mộ, trên đường Kinh Sa Ảnh mê cung, hai người đã tách ra. Sau đó, liền bắt gặp kim xà toa tới đây tầm bảo.

Gia hỏa này phát hiện hắn đã bị Hàn lão lục lấy được thứ mình muốn liền ra sau lưng đánh lén, may mà Hàn lão lục là Thanh Mộc thân thể, vừa mới chạy tới đúng lúc, lúc này mới hữu kinh vô hiểm.

Dưới sự cầu khẩn của Kim Xà Đồng, Hàn lão lục cùng một tên mới cho hắn một con đường sống, cũng không giết hắn.

Nào ngờ tên này lại ôm hận trong lòng, vì báo thù mà không tiếc gia nhập Long Tuyền sơn trang.

Hàn lão lục căm hận nói: "Sớm biết như thế, lúc trước sẽ không nên giữ hắn lại! Ngươi biết không? Vừa rồi hắn thi triển Kim Xà Hóa Mộc thuật, mỗi một đầu Kim Xà đều là một cái mạng."

"Thực lực gia hỏa này rất mạnh, nếu muốn chính diện chiến đấu, chỉ sợ phải đánh tới lúc trời sáng đi, vậy thì không kịp nữa rồi! Nếu không phải chính sự quan trọng hơn, ta khẳng định phải diệt hắn."

"Cái gì không kịp? Chúng ta vội vã chạy tới nơi đó như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ta không chịu nổi hiếu kỳ, quay đầu hỏi.

Sau khi phát hiện bóng dáng Long Tuyền sơn trang, lại liên tưởng đến lão đầu thần bí và tiểu cô nương, Hàn lão lục vốn là muốn tọa sơn quan hổ đấu, mang theo ta leo núi ẩn nấp nơi đỉnh núi tràn đầy tượng đá quỷ.

Nhưng sau khi tiếng vang cực kỳ quỷ dị truyền đến, hắn lập tức thay đổi thành một người - sẽ không còn khí định thần nhàn như trước nữa, sắc mặt bối rối vội vàng chạy xuống núi, liều chết muốn theo hướng bên kia.

"Thanh kiếm hoàng hôn ở ngay chỗ này, hơn nữa hiện tại có người muốn dùng kiếm làm tế phẩm, giống như muốn dẫn dụ vật kia tới đây!" Hàn lão lục vừa đi vội vừa giải thích.

Thanh kiếm hoàng hôn làm tế phẩm?

Nghe xong, ta lập tức ngây ngẩn cả người.

Đứng thứ một ngàn ba chín chín, Sửu Hoàng (chương hơn)

Dùng giun dế có thể dẫn cá, dùng xương có thể dẫn chó hoang tới, dê con có thể dẫn sói đói tới.

Hoàng hôn chi kiếm này chính là lợi khí của đệ nhất Khu ma ly khai, sẽ đưa tới dạng quái dị gì đây?

Theo như Hàn lão lục nói, khí tức quái vật đã dần dần lộ ra. Hạc giấy vừa mới tới gần liền mất đi linh khí, rốt cuộc không thể phi hành.

Vì vậy lộ trình còn lại, chúng ta chỉ có thể dựa vào hai chân của mình.

Hai chúng ta chạy không được bao lâu, tuyết lớn vừa mới ngừng không lâu lại lần nữa rơi lả tả xuống.

May mà nơi cao nhất gần ngọn núi nhiệt độ lạnh lẽo dị thường, trên mặt đất tuyết bị đông lạnh ra một tầng băng xác thật dày, tuyết mới rơi lên cũng chỉ làm một tầng mỏng manh. Đương nhiên, cái mỏng này cũng là tương đối mà thôi, vẫn chưa qua giày.

Chúng ta biết rõ thời gian gấp rút, khắc không thể chậm trễ, lập tức sử dụng khí lực toàn thân, một đường chạy như bay về phía đỉnh núi.

Chung quanh đều là sương mù mênh mông, bên ngoài hai mét đã nhìn không rõ, quần áo trên người ta sớm đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, đông lạnh thành một tầng. Một lần chạy như điên này lại bị mồ hôi nóng làm ướt, nhưng cũng hoàn toàn bất chấp.

Tục ngữ nói Vọng Sơn chạy chết ngựa, thật sự không sai chút nào, mắt thấy ngọn núi ngay trước mắt, nhưng chúng ta liều mạng chạy như điên suốt một đêm, lúc này mới vừa chạy đến chân núi.

Mặt trời mới mọc, sương mù dần dần tan, lộ ra hình dáng đại thể của ngọn núi ở phía xa.

Hình dạng của nó rất quái lạ, đỉnh núi nằm ngang mấy dãy núi, nơi xa nhất là một đỉnh núi thẳng tắp, rất giống một bàn tay nhỏ dựng thẳng ngón út.

Hai chúng ta đều từ vị trí mu bàn tay bò lên, dọc theo đường đi đều là băng tầng đông lạnh vừa bóng loáng, dưới chân một mực bị đánh trượt, hơi không chú ý sẽ ngã nhào ra. Rơi vào đường cùng, chúng ta đành phải tự lấy vũ khí ra, trở thành bãi băng gian nan leo lên.

Một mực đi gần ba canh giờ, rốt cuộc đã đến đỉnh núi, ta liền tê liệt ở trên mặt băng, mệt mỏi không muốn động đậy.

Hàn lão lục có chút không chịu nổi, đặt mông ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển không thôi.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, chúng ta lấy ra khẩu phần lương thực cực địa, tăng thêm bụng, Hàn lão lục lấy bình rượu vẫn luôn cất trong ngực đưa cho ta: "Nào, uống mấy ngụm, làm ấm áp thân thể."

Ta nhận lấy, mạnh mẽ uống một ngụm, nhưng lại cay đến thiếu chút nữa sặc ra.

Bình thường mặc dù ta cũng uống chút rượu, thầm cho là tửu lượng cũng không tệ, nhưng so với Hàn lão lục còn kém xa. Hơn nữa bầu rượu này cùng nồng độ cồn cao quả thực không sai biệt lắm, hơn nữa còn pha lẫn một mùi máu cực kỳ kích thích.

"Đây chính là trăm năm Trúc Thanh trộn lẫn máu hổ ở phía đông bắc, xem ra ngươi không có phần may mắn này, thật sự là đáng tiếc." Hàn lão lục thấy ta uống không nổi, rất tiếc rẻ lắc đầu, cầm lấy bầu rượu uống vài ngụm.

Trên đỉnh núi cũng là tầng băng rất dày, bên trên còn phủ một lớp tuyết mỏng, bọn ta trực tiếp ngồi trên triền núi trượt xuống phía dưới.

Sau khi liên tiếp trượt qua mấy ngọn núi, đã đến trước ngọn núi cao thẳng tắp.

Ngọn núi kia cao vút trong mây, sắc bén như đao, căn bản là không thể nào leo lên.

Hai chúng ta đều rất sầu muộn, nhìn trong chốc lát, đột nhiên ở dưới chân núi phát ra một dấu chân thật sâu.

Dấu chân này lớn đến kinh người, dài hơn nửa mét, năm ngón chân đâm ngập sâu xuống lòng đất như thể một cái gai có hình dáng của một cái gai thật dài.

Hơn nữa tên gia hỏa lưu lại dấu chân này, hình như rất nặng, trên tầng băng cứng rắn vậy mà giẫm lên một cái hố sâu sâu hơn bốn mươicm!

Tuyết rơi vẫn chưa phủ kín người nó, chứng tỏ nó mới trải qua không lâu!

Nhìn từ dấu chân đến xem, hẳn là từ đỉnh núi chính diện tới, vừa rồi không cùng hướng với chúng ta đi, chỉ là mục đích cuối cùng cũng là đỉnh núi.

Hàn lão lục đột nhiên sắc mặt ngưng trọng nói: "Hẳn là Sửu Hoàng, không ngờ hắn cũng tới."

"Sửu Hoàng? Đó là ai, cũng là người của Long Tuyền sơn trang sao?" Ta rất là kỳ quái hỏi.

Hàn lão sáu điểm gật đầu: "Đúng! Xú Hoàng là quái thai trong Long Tuyền sơn trang, bộ dáng xấu xí, bình thường không ra ngoài, là chuyên môn thủ hộ tế đàn sơn trang, nghe nói lúc hắn ăn nhầm ngô châu lúc nhỏ mới biến thành như vậy."

"Tên quỷ này tuy thần trí không hoàn chỉnh thế nhưng lại có lực lượng vô cùng lớn, có thể trong thời gian ngắn biến thành siêu cấp cự nhân, đánh đâu thắng đó."

"Xem ra Long Tuyền Sơn Trang lần này thật sự là dư lực, vậy mà lại phái ra nhiều cao thủ như vậy!"

"Trừ bốn người bọn ta trí đa tinh ở lại dưới núi vây công, Trọc La Hán, Đao Ma A Thất, Kim Xà Tỳ, những người khác đều ở phía trên này. Hiện tại chúng ta đã biết rõ còn có Đông lão và Sửu Hoàng! Hai người này một người cũng cực kỳ khó đối phó, chớ nói chi còn có quái vật được kiếm khí hoàng hôn dẫn ra." Hàn lão Lục thở dài.

"Không, ngoại trừ bọn họ ra, lão đầu thần bí kia cũng đã đi lên rồi!" Ta chỉ vào một loạt dấu chân thưa thớt cách đó không xa nói.

Xem hình dạng thì giống như đúc với miệng đường hầm, hơn nữa trên mặt đất tuyết bên cạnh lại có một dấu vết nho nhỏ, dấu vết mờ nhạt, hẳn là do cô bé đồng hành lưu lại.

Có hai dấu chân đang dọc theo dấu chân lớn của Sửu Hoàng đi ra ngoài, có điều khoảng cách của chúng so với dấu chân lớn còn xa hơn, dường như chúng chỉ là bay qua mà thôi.

Hai chúng ta theo dấu chân mãi đi vòng đến phía sau núi, đột nhiên phát hiện một sợi dây sắt thật dài.

Thiết tác to bằng cánh tay, từ đỉnh núi rủ xuống.

Trên dây sắt có tầng băng rất dày, cứ cách hai ba mét thì sẽ có một vết cào cực kỳ lớn, đây có lẽ là do Sửu Hoàng lưu lại.

"Đi, chúng ta cũng lên xem một chút!" Hàn lão lục nói xong liền cắm cổ kiếm ra sau lưng, cầm lấy thiết tác mà bò lên.

Ta cũng theo sát phía sau, bò lên trên.

Trên sợi xích đều là băng vụn, vách núi cũng vô cùng trơn trượt, may mắn là, Sửu Hoàng đã bước ra từng bước hố sâu, có thể khiến chúng ta cứ chậm rãi tăng cường trong thời gian ngắn.

Tuy nhiên, mặc dù như vậy, chúng ta cũng phải cố hết sức.

Khi bò được một nửa, Hàn lão lục thấy ta có chút không chịu nổi, liền thả xuống một sợi dây thừng, để cho ta quấn ở bên hông, một đầu khác buộc lại chính mình, để ta tiết kiệm chút khí lực.

Lúc leo đến giữa sườn núi, thiếu chút nữa ta đã rơi xuống, nếu không phải có sợi dây thừng này thì e là đã mất mạng rồi.

Khi cách đỉnh núi còn hơn hai mươi mét, Hàn lão lục đột nhiên quay đầu lại, ra hiệu bảo ta đừng nhúc nhích, cũng không cần lên tiếng. Lập tức, hắn nhẹ nhàng móc ra một con hạc giấy, chấm một chút chu sa rồi thả ra ngoài!

Mộ ma, ngàn bốn linh linh thứ nhất.

Con hạc giấy nhỏ vẫy vẫy cánh, lượn quanh chúng ta một vòng rồi bay lên đỉnh núi.

Hàn lão lục lập tức móc ra một mặt gương nhỏ, cảnh tượng trên đỉnh núi nhất thời từ từ hiện ra ở trong gương, xem ra đây cũng là một kiện âm vật hi hãn!

Chỉ thấy trên đỉnh núi quái thạch lởm chởm, bên ngoài che một tầng băng xác thật dày, phảng phất đang chiếm giữ vô số cự thú, quái dị vô cùng.

Hạc giấy xuyên qua đám quái thạch, sau khi bay được chừng mười mấy phút, trước mắt bỗng nhiên mở rộng ra.

Trung tâm quái thạch là một cánh đồng tuyết cực kỳ bằng phẳng. Trên cánh đồng tuyết là bốn tấm bia đá cao mười mấy mét.

Dưới mỗi tấm bia đá đều có một sợi dây thừng thật dài duỗi thẳng xuống chân núi. Mấy sợi khác đều bị băng tuyết bao trùm, chỉ có chúng ta nắm giữ bên ngoài này hiển lộ ra.

Tuy rằng toàn bộ ngọn núi đều đã bị băng tuyết bao trùm, nhưng trên bốn tấm bia đá lại sạch sẽ, ngay cả một chút tuyết đọng cũng không có!

Trên bia đá khắc đầy chữ màu đỏ như máu, chỉ có điều những chữ viết kia đều vòng quanh rất kỳ quái, ngay cả chữ viết của quốc tự nào cũng nhìn không rõ, càng không thể phân biệt rốt cuộc là viết cái gì.

Hạc giấy chậm rãi đi tới, cũng không biết vì nguyên nhân gì, hình vẽ trong gương cũng như gợn sóng trong nước nhẹ nhàng lay động.

Mơ hồ có thể thấy được, bên cạnh bốn tòa bia đá lộ ra một đại động cực kỳ dễ làm người khác chú ý.

Cửa động rộng ước chừng hơn mười mét, một phiến huyết hồng, phảng phất chính là một cái miệng to như chậu máu muốn thôn phệ thiên địa.

Ngay sau cửa hang, có hai người đang ngồi.

Một ông già, một đứa bé gái.

Lão đầu mặc một bộ trường bào màu xám rách nát, râu tóc cũng hoàn toàn màu xám trắng, trong tay chống một đoạn rễ cây màu đen sì, nhắm chặt hai mắt không nhúc nhích.

Cô bé ước chừng sáu bảy tuổi, mặc một bộ váy đỏ, mái tóc dài màu vàng xõa tung, đôi bàn chân sáng lấp lánh, đôi mắt vừa to vừa sáng. Lúc này đang dùng bàn tay trắng trẻo non nớt xoa xoa quả cầu tuyết, quả thực đáng yêu tới cực điểm.

Chẳng qua, cảnh tượng này lại quỷ dị đến cực điểm!

Đây chính là đỉnh cao của Trụy Ma Cốc, thằng nhóc bình thường sao lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa nhiệt độ không khí ở nơi này không sai biệt lắm đã được rải rác bốn mươi mấy độ, nhưng tiểu cô nương lại chỉ mặc một chiếc váy mỏng, chân trần!

Dưới tấm bia đá bên kia huyết động, cũng có ba người đang ngồi.

Một tên có dáng người nhỏ gầy, ước chừng chiều cao ở trên dưới một thước lại có một cái đầu to lớn vô cùng, to bằng vò rượu. Hắn trừng hai mắt đờ đẫn nhìn về phía đối diện, trong miệng không ngừng chảy nước miếng, vạt áo đã đông lạnh ra từng tầng băng vụn.

Sát bên hắn là một lão đầu hói hói đầu thân hình cao lớn, đỉnh đầu lão đầu tuy trọc quang, nhưng đầu sau cùng hai tai tóc dài. Râu rất ngắn, lại như cương châm, từng sợi dựng thẳng.

Râu hắn ta, tất cả đều trắng như băng sương, sống mũi ưng cao cao, hốc mắt đen hãm sâu, phối hợp với những vết sẹo ngang dọc khắp nơi, khiến người ta nhìn trúng một cái, không khỏi lông tóc dựng đứng!

Một người cuối cùng thoạt nhìn cũng rất bình thường, mặc một bộ quần áo đen nhánh, bên ngoài khoác áo khoác rộng hơn đầu gối, trong tay mang theo một cái rương nhỏ ngân quang lập lòe, quy củ đứng ở phía sau lão đầu kia.

Hai nhóm người cứ lẳng lặng ngồi như vậy, dường như cũng đang chờ đợi cái gì.

Hạc giấy tiếp tục đi tới phía trước.

Cô bé kia hình như phát hiện được điều gì, quay đầu nhìn lại, lập tức cười khanh khách vẫy tay.

Hạc giấy lập tức mất đi khống chế, cấp tốc bay tới.

Hình ảnh trong gương trở nên mơ hồ, sau đó lại tối đen như mực.

Hàn lão Lục thu hồi tấm gương, quay đầu nhìn về phía ta nói: "Xem ra chúng ta đoán không sai, mấy tên này đều tụ tập trên đỉnh núi! Lão đầu hói đầu kia hẳn là Đông lão của Long Tuyền sơn trang, còn cái đầu lớn bên cạnh chính là Sửu Hoàng bình thường. Nam nhân áo gấm là ai, ta còn chưa rõ lắm, cũng chưa từng nghe nói Long Tuyền sơn trang có nhân vật số một như vậy, tuy nhiên có thể được Đông lão mang theo bên người, chắc chắn cũng không đơn giản!"

"Còn có lão quái lão và tiểu cô nương kia, lai lịch của bọn họ càng là bí ẩn. Ta ở Âm Vật giới nhiều năm như vậy, ngay cả nghe nói cũng chưa từng, không biết mục đích thực sự của bọn họ là gì..."

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Bọn họ hẳn cũng bị tin tức Phổ Lang ma hạp xuất thế làm kinh động, tiến tới giống như chúng ta nghĩ tới hoàng hôn kiếm. Chẳng qua mục đích của bọn họ không phải đạt được hoàng hôn chi kiếm, mà là lợi dụng kiếm làm mồi dụ, dẫn dụ quái vật kia ra."

"Bệnh kết thúc ngay ở đây!" Sắc mặt Hàn lão lục ngưng trọng: "Có thể dùng kiếm Hoàng hôn làm vật dẫn, triệu hoán ra đồ vật kia tất nhiên không tầm thường, bọn họ muốn mượn chuyện này để làm gì, đây mới là thứ khiến người ta lo lắng nhất."

"Chúng ta lên trước xem một chút rồi nói, nhưng nhất định phải nhớ kỹ, vô luận xảy ra chuyện gì, ngàn vạn lần không nên hành động thiếu suy nghĩ! Bất cứ người nào cũng sẽ ra tay độc ác."

Ta khẽ gật đầu, đi theo Hàn lão lục, từ từ leo lên dây sắt.

Hai chúng ta đều không dám phát ra nửa điểm tiếng động, trốn ở phía sau quái thạch, chậm rãi tới gần, cho đến lúc tới gần tuyết nguyên mới dừng lại.

Leng keng leng keng!

Đúng lúc này, lại một tiếng vang kinh hãi truyền đến.

Có thể bởi vì khoảng cách cực gần, nhất thời chấn động làm cả người ta run lên, trái tim cũng thiếu chút nữa nổ tung!

Ta vội vàng che miệng lại, để tránh không cẩn thận phát ra âm thanh, đau đến ta mồ hôi lạnh chảy ròng, run lẩy bẩy, tốc độ máu chảy toàn thân đột nhiên tăng nhanh vài lần, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể phá tan mạch máu phun ra ngoài!

Hàn lão lục cũng cắn chặt hàm răng, từng giọt mồ hôi xanh biếc to cỡ hạt đậu nành không ngừng rơi xuống.

Nhưng những người trên cánh đồng tuyết kia lại gần như không có thay đổi gì.

Nam nhân áo quần vẫn đứng thẳng như thương, Sửu Hoàng sờ sờ cái bụng đói meo, hai lão đầu tử một nhắm hai mắt, một người mặt không biểu tình, tiểu cô nương cầm hạc giấy chơi đang vui vẻ.

Thực lực của bọn hắn mạnh mẽ như thế, so với hai chúng ta cao hơn nhiều như vậy sao?

Ta đang kinh nghi, lại nghe một hồi tiếng lộc cộc loạn hưởng.

Âm thanh này chính là đến từ giữa lỗ máu của cánh đồng tuyết.

Phù!

Mãnh liệt một cái, một đạo sương mù màu đỏ như máu từ cửa động phun ra ngoài, lập tức hòa tan một mảnh băng tầng thật lớn, hơn nữa còn không ngừng lan tràn ra, toàn bộ cánh đồng tuyết lập tức một mảnh thảm hồng.

Con mắt Cực Âm của Đông lão lóe sáng, hướng về phía đối diện lớn tiếng nói: "Hôi bào, Hoàng hôn kiếm là do chúng ta tìm được. Ma trủng cũng là do chúng ta phát hiện trước, ngươi muốn làm gì? Thật muốn cướp đoạt hay sao?"

Ngữ khí của hắn tuy cực kỳ cứng rắn, nhưng từ trong câu chữ lại không khó phát hiện, hắn cực kỳ kiêng kị lão giả áo xám thần bí này.

Đệ nhất thiên thiên tứ linh một chương quyết đấu Diệt Dương đao.

Lão giả áo xám ngồi bên cạnh lỗ máu vẫn không nhúc nhích, như không nghe thấy gì, hoàn toàn không để ý tới.

Đông lão tức giận nói: "Áo bào tro! Từ trước đến nay Long Tuyền sơn trang chúng ta luôn không phạm nước sông với ngươi, lần này ngươi thật sự muốn kết oán sao?"

Nói xong, hắn lại bước tới một bước, theo một bước phóng ra, một làn khói đen sì từ phía sau hắn đột nhiên dâng lên, phạm vi hai mét dưới chân hắn cũng lập tức biến thành một mảnh đen nhánh.

Sửu Hoàng ngồi ở một bên dường như đã nhận ra cái gì, chợt đứng lên, dang rộng cánh tay nắm chặt hai quyền, tiếng gào thét vừa gọi, thân thể vốn gầy gò khô khốc lập tức dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được điên cuồng sinh trưởng cực độ.

Trong nháy mắt đã cao hơn bốn mét, từng khối cơ bắp nhô lên tầng tầng, căng rách quần áo, toàn thân che kín lông dài đen sì, rõ ràng là một con tinh tinh to lớn!

Chỉ là đầu của hắn không thay đổi chút nào, so sánh với vừa rồi cái đầu cực đại không gì sánh được lại có vẻ cực nhỏ.

Hắn vươn bàn tay đầy lông lá dài bằng nửa cánh cửa, lau nước mũi, trừng đôi mắt nhỏ đỏ rực như lửa vọt mạnh tới cánh cửa đối diện.

Rầm rầm rầm!

Người này thân thể trầm lực lớn, mỗi một cái giẫm đạp lên mặt băng đều lưu lại một dấu chân to lớn, chấn động khiến mặt đất rung lên ầm ầm!

Lão giả áo xám vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, không nhúc nhích. Tiểu cô nương ngồi bên cạnh hắn nghiêng đầu, liếc nhìn Sửu Hoàng một cái, cầm lên quả cầu tuyết bên cạnh ném qua, miệng còn non nớt kêu lên: "Đánh chết tên bát quái xấu xí kia đi!"

Quả cầu tuyết đánh trúng người Sửu Hoàng, vỡ nát.

Nhưng cực kỳ kinh ngạc chính là, thân hình cực lớn xấu xí như vậy lại bị đập lảo đảo một cái, lui về sau mấy bước.

Rặc rặc rặc liên tiếp thanh âm vang lên, băng cứng dày mấy mét bị giẫm nát ra hơn mười vết rạn, giống như lôi điện tản ra chung quanh.

Trong đó có một cái khe lan tràn đến phía dưới một tảng đá lớn, sau đó cự thạch cũng theo đó mà nổ thành một mảnh!

Ta nhìn thấy một màn này, lập tức bị kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

Lai lịch của một già một trẻ này rốt cuộc là thế nào? Một tiểu cô nương nhìn như yếu đuối như vậy, thế nhưng một kích tiện tay lại có uy lực lớn như vậy.

Lần này làm cho xú hoàng nổi giận, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, lại vọt mạnh tới phía trước.

"Sửu Hoàng!" Đông lão vội vàng ngăn cản, vẻ mặt càng thêm âm trầm. Đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm lão giả áo xám, nghiến răng hung tợn nói: "Được! Đã như vậy, đừng trách ta không khách khí! Đến lúc đó, thực sự chặt đứt truyền thừa mấy ngàn năm của gia tộc các ngươi, hối hận cũng đã muộn."

Nói xong, hai tay hắn giơ lên cao, nhìn lên trời, trong miệng lẩm bẩm gì đó.

Khói đen đằng đằng phía sau hắn mạnh mẽ bùng lên, hóa thành hơn mười đạo bóng đen, bay thẳng về phía đối diện!

"Ngừng thở, hơi khói này có độc!" Hàn lão lục nhẹ giọng nhắc nhở.

Ta vội vàng che miệng mũi lại, thấy chỗ đám bóng đen kia đi qua, tất cả đều bị dính một mảng tối như mực, khói đặc nồng đậm lan tràn ra chung quanh.

"Mau uống đi!" Hàn lão lục cực kỳ khẩn trương nói xong, móc ra từ trong ngực một cái bình nhỏ màu xanh lá cây đưa tới.

Ta vội vàng nhận lấy, ngửa cổ uống cạn.

Khói đen tiếp tục lan tràn, trong không khí có một mùi tanh hôi cực kỳ gay mũi. Cho dù ta đã uống nước xanh trong bình, vẫn cảm thấy đầu váng mắt hoa, từng đợt buồn nôn.

Toàn bộ đỉnh núi đã bị khói đen bao bọc, căn bản nhìn không rõ cảnh tượng trước mắt.

Từ trong bóng tối liên tiếp truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết.

Thanh âm trận trận vào tai, xâm nhập tâm hải, trực tiếp làm ta tâm thần không yên, nôn nóng phi thường.

Ầm!

Đột nhiên, một tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền đến, chặn lại tất cả âm thanh hỗn tạp.

Ngay vào thời khắc đó, khói đen cũng đột nhiên co rút lại, trước mắt ta lại khôi phục ánh sáng.

Khói đen đang cấp tốc hướng trung tâm cánh đồng tuyết lao đi, trong nháy mắt liền trở thành một bó, nhanh chóng chui vào lỗ máu kia.

Xung quanh lỗ máu hoàn toàn trống rỗng, mấy người vừa rồi toàn bộ đều biến mất.

Hàn lão lục nhìn xung quanh rồi nói: "Xem ra, bọn chúng đều đã tiến vào Ma Trủng. Thanh kiếm của Hoàng hôn cũng nhất định đã bị bọn chúng mang theo. Chúng ta cùng qua đó xem sao, chỉ cần hoàng hôn kiếm vẫn còn thì còn hi vọng!"

Tuy thực lực của hắn hơn xa ta nhưng đối mặt với nhiều cao thủ đỉnh phong trong vòng tròn âm vật, hắn cũng có chút lực bất tòng tâm. Hơn nữa, nhìn ra được, hắn cũng không biết gì về hoàn cảnh trong Ma trủng, lần này đi chắc chắn nguy hiểm trùng trùng, nhưng vì cứu ta, vì đuổi theo kiếm Hoàng hôn, hắn lại tình nguyện mạo hiểm.

Trong lúc nhất thời, ta lại không biết nói cái gì cho phải.

Cũng không biết rốt cuộc trên người ta cất giấu bí mật gì mà khiến tám phương nổi tiếng bảo vệ ta như vậy.

Thử tiền bối, Bạch Mi thiền sư, nam nhân an ủi, Hàn lão lục...

"Đi mau." Hàn lão lục đi lên trước hai bước, thấy ta vẫn không nhúc nhích, quay đầu lại thúc giục: "Thời gian của chúng ta cũng không còn nhiều... Mau tránh ra!"

Ngay lúc hắn kêu to, ta cũng nhận ra có một cỗ Âm Phong đang đánh tới sau lưng mình, vội vàng tránh ra.

Vèo!

Một đạo bạch quang bay vùn vụt đến, rơi vào vị trí vừa rồi ta tránh né.

Rặc rặc một tiếng vang thật lớn, khối cự thạch to bằng cái thớt kia lập tức bị nghiền nát.

Thế tới của đạo bạch quang không giảm, vù một cái, lại bay về phía ta.

Ta vội vàng vung đao ngăn cản.

Bạch quang bị song đao Trảm Quỷ Thần đánh văng, quay người lại hướng về phía Hàn lão lục bay đi.

Hàn lão lục rút cổ kiếm ra, dương tay chém một cái. Bạch quang tựa hồ có chút e ngại, không dám đụng vào, phiêu hốt di chuyển, vòng quanh, bay vào trong cự thạch.

"Là lười La Hán!" Ta lớn tiếng kêu lên.

Tia bạch quang vừa rồi ta đã thấy, chính là âm vật đã chém giết mấy tên cờ bạc hôm qua, kẻ thao túng chính là lười La Hán.

"Không tệ, không tệ, tiểu tử Trương gia có mấy phần bản lĩnh, lại có thể tránh thoát Diệt Dương đao của ta." Một tay Luyện La Hán vuốt đầu trọc, từ phía sau quái thạch đi ra.

Trí Đa Tinh một thân ăn mặc theo quẻ tiên sinh cũng chắp tay sau lưng, từ bên kia bước ra: "Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Hàn lão lục à, chúng ta đã lâu không gặp mà."

Đệ nhất thiên tứ linh nhị thiên – Hàn băng thần thứ (Thêm thêm)

"Bớt nhiều lời đi!" Hàn lão lục rung cổ kiếm, liên tục đi mấy bước ngăn trước người ta nói: "Muốn mưu hại Trương Cửu Lân, trước muốn qua cửa này của ta! Trí tuệ đa tinh, ngươi có dám đánh với ta một trận hay không."

"Không không không." Trí Đa Tinh xua tay lia lịa: "Ngươi cũng biết mà, xưa nay ta tay không tấc sắt, chưa từng tiếp chiến với ai, đối thủ của ngươi là bọn họ." Nói xong hắn chỉ về phía lười La Hán, lại chỉ về phía sau chúng ta.

Ta quay đầu nhìn lại, cách chúng ta hơn mười mét, Kim Xà Tỳ cũng từ quái thạch phía sau thò đầu ra.

Hắn hắc hắc cười lạnh một tiếng nói: "Hàn lão lục, ngươi không phải rất mạnh mẽ sao? Nhưng tối qua ngươi chạy cái gì?"

"Chẳng qua, nơi này là băng nguyên trên đỉnh núi, không có thảm thực vật cây cỏ gì, công lực của ngươi giảm đi nhiều, ta xem ngươi chạy đi đâu cho đúng!"

Ba tên lười La Hán, Trí Đa Tinh, Kim Xà Tiễn, ba tên này đã biến thành hình tam giác, vây hai chúng ta vào giữa.

Diệt Dương đao, Kim Xà võng, lại phối hợp kỳ môn quỷ trận đa mưu túc trí, đây cũng không phải là một đến một thành hai đơn giản như vậy, cho dù hai chúng ta dùng hết thực lực, chỉ sợ cũng khó mà ứng đối.

"Mau chóng giải quyết tiểu tử này, nhanh chóng xuống giúp Đông lão đi. Áo bào xám không dễ đối phó đâu, chỉ bằng Sửu Hoàng và Quỷ Cốt ta còn chưa yên lòng chút nào." Đột nhiên, từ chỗ đất trống đối diện hai chúng ta, lại truyền ra một âm thanh lạnh như băng.

Nghe âm thanh này rõ ràng đang ở trước mặt, nhưng rõ ràng chúng ta không gặp được người nào.

Lẽ nào đây là một người ẩn thân trong suốt?

Nói vậy tổng cộng Long Tuyền Sơn Trang có tám người tới? Trong đó còn có người ẩn hình một mực chưa lộ diện?

Lần này, tình thế lại càng không ổn!

Nhưng ta không ngờ rằng, ngay cả người có nền tảng cực kỳ quen thuộc với Long Tuyền Sơn Trang như Hàn lão lục cũng không kịp chuẩn bị, sắc mặt đột nhiên thay đổi, ngạc nhiên nói: "Ngươi là... Băng Ẩn Tử?"

"Hừ, ngươi biết ta là ai cũng vô dụng." Thanh âm kia lạnh như băng nói ra, lập tức dùng giọng điệu ra lệnh, hét lớn với mấy người phía dưới: "Để lại Trương gia tiểu tử một hơi, trực tiếp làm thịt Hàn lão lục! Động thủ!"

Mấy người lười La Hán dường như cũng cực kỳ kiêng kỵ hắn, không dám trái lệnh chút nào, vừa nghe hắn nói, vội vàng đồng loạt ra tay.

Bốp!

Bạch quang như điện, Diệt Dương đao đánh ra sáu đạo quang ảnh, lao thẳng đến Hàn lão lục.

Leng keng leng keng leng keng!

Hơn trăm con kim xà lắc lư thân hình, bện thành một cái lưới lớn.

Mà đồng thời, quanh thân chúng ta sáng lên tám đạo quang ảnh, từng đạo phù chú màu vàng phóng lên trời, xoay quanh hai chúng ta thành một bức tường cao ước mười mấy mét lập lòe.

Ngay sau đó, kim xà, đao ảnh đồng loạt đánh tới!

Giờ khắc này, ta nào dám chần chờ, trực tiếp điều động lực lượng Uẫn, đồng thời trên song đao Trảm Quỷ Thần phun ra hai đạo máu tươi, điên cuồng vung vẩy.

Hàn lão lục cũng thúc dục cổ kiếm đánh ra một đạo hỏa diễm, liều chết nghênh chiến!

Ta biết đám người này cũng không muốn lấy tính mạng ta, cho nên cố ý che ở trước người Hàn lão lục, thay hắn che đi công kích trí mạng nhằm vào chỗ yếu hại.

Hai chúng ta gần như đã dốc toàn lực liều mạng, linh lực toàn thân dâng trào, nhưng cho dù như vậy, chúng ta vẫn có chút không chống đỡ nổi.

Trong nháy mắt, trên cánh tay ta đã bị Diệt Dương Đao cắt vài vết, thậm chí Hàn lão lục còn bị Kim Xà cắn vài miếng, quần áo trên người cũng rách vài chỗ.

Bất quá thân thể của hắn đích xác cực kỳ kinh người, chỗ lỗ thủng chỉ là chảy ra chút nước màu xanh lục, theo đó liền tự động khép lại, hoàn hảo như lúc ban đầu. Bất kể là kim xà, hay là Diệt Dương đao, đều không thể làm hắn bị thương.

Nhưng ta cũng nhìn ra được, linh lực của hắn hao phí rất lớn, mồ hôi xanh mơn mởn trên trán cuồn cuộn xuống, kiếm chiêu cũng dần dần chậm lại.

"Một đám phế vật!" Thanh âm băng lãnh kia nghiêm nghị mắng.

Ngay lập tức, một cỗ khí băng hàn từ phía đối diện vọt tới.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Trong tiếng vang, những nơi hàn khí đi qua, lập tức ngưng kết ra liên tiếp những gai băng dài hơn một mét, rễ như thương!

Ta và Hàn lão lục đang lún vào trong đao quang xà ảnh, hoàn toàn không thể dứt ra, mắt thấy hàn khí sắp đến, đang chạy thẳng đến trước mặt Hàn lão lục.

Ta cũng không kịp nghĩ nhiều, ra sức xông lên, đẩy hắn ta sang một bên.

Nhưng khi ta muốn chạy trốn thì đã không kịp, bị hàn khí kia quét ở trên cánh tay trái.

Cánh tay lập tức bị một tầng băng lạnh dày đặc bao phủ, hơn nữa còn nhanh chóng lan tràn ra.

Ta vẫn chưa kịp phản ứng, nửa người đã biến thành tượng băng!

Hàn lão lục quay người nhìn lại, sắc mặt đại biến, liên tục huy kiếm, ngăn cản mấy đạo đao ảnh đâm chéo vọt tới, hoàn toàn không để ý tới kim xà đang ào ào nhào tới, vài bước vọt tới trước người ta, phốc một ngụm máu tươi xanh biếc phun lên người ta.

Máu tươi vừa rơi xuống băng, lập tức toát ra một cỗ khói trắng, lập tức băng tầng hòa tan, ta lại khôi phục tự nhiên.

Nhưng ngay lúc này, đạo hàn khí thứ hai lại vọt tới, Hàn lão lục vừa mới vọt tới trước mặt ta đã mất rất nhiều linh lực, muốn tránh né hàn khí nhanh chóng như vậy thì dễ dàng gì? Rặc rặc một tiếng bị quét trúng ngay trước mặt.

Hàn khí nảy sinh, thuận theo thân thể của hắn mà lao tới, vù một cái đã bao phủ toàn thân, cả tay lẫn chân đều bị phong bế, không thể động đậy nửa điểm!

"Cửu Lân, ngươi chạy mau! Tuyệt đối đừng để cho bọn chúng..." Hàn lão lục lớn tiếng kêu, nhưng mới hô một nửa đã không còn âm thanh.

Cả người hắn đã bị khí lạnh cứng rắn, hầu như giống như tảng đá chung quanh!

Trong lúc ta đang hết sức kinh ngạc lại có một luồng hàn khí mãnh liệt ập đến.

Băng Ẩn Tử không biết dùng âm vật lợi hại gì mà lại ác liệt như thế. Làm ta căn bản không thể nào phá giải, chỉ có thể chạy trốn tứ phía.

Thế nhưng chung quanh sớm bị trận pháp vây lại, lại có đao quang xà ảnh không ngừng đột kích, muốn tránh né hàn khí lại dễ dàng như vậy sao?

Ta liên tiếp né tránh bảy tám lần, rốt cục khó thoát một kiếp, bị cỗ hàn khí kia quét vào trên bắp chân.

"Xong rồi!" Trong lòng ta thầm kêu một tiếng không ổn.

Trong nháy mắt, toàn bộ nửa người dưới đã bị phong bế hoàn toàn!

"Cửu Lân, quăng song đao đi!" Đột nhiên, ta nghe thấy sau lưng truyền đến một âm thanh cực kỳ quen thuộc.

Ta thấy là không cần nhìn, chỉ nghe được, đây là giọng của nam nhân thích ăn chơi.

Lập tức, ta không chút chần chờ ném song đao xuống.

Rặc rặc!

Ngay lúc ta ném song đao đi, trên bầu trời bỗng nổ ra một tiếng sấm rền!

Tiếng sấm cực kỳ vang dội, chấn động quanh thân ta run lên, ngay sau đó, một đạo quang kình màu lam sáng như cuồng phong cuốn tới.

Rầm rầm rầm!

Trận pháp vây quanh lập tức sụp đổ, phịch một tiếng biến mất vô tung vô ảnh!

Hào quang màu lam phá tan trận pháp, đảo qua trên người của ta, lại vọt tới chỗ Hàn lão Lục bị đông cứng thành tượng băng.

Lam mang bị lam mang thổi một cái, tầng băng trên người ta lập tức tan rã, hóa thành một làn khói trắng biến mất không thấy gì nữa.

Những lớp mai băng trên người Hàn lão lục cũng lập tức tan biến, khôi phục lại tự do.

(2) mấy ngày nay đều có thêm, mọi người yên tâm!

Đệ nhất thiên thiên tư linh tam cứu viện! Tám phương danh chấn.

Sau khi Hàn lão lục khôi phục lại như thường, lập tức nắm chặt cổ kiếm, phịch một tiếng hung hăng cắm vào bên trong tầng băng giá này!

Chỗ cổ kiếm đâm vào lập tức chui ra một cái chồi.

Chồi non theo gió mà lớn, hầu như trong hai ba giây đã vọt cao hai ba mét, biến thành to bằng thùng nước, hơn nữa còn không ngừng điên cuồng tăng lên.

"Thanh Mộc chi hồn!" Người ẩn thân một mực không lộ diện kia đột nhiên kêu lên sợ hãi: "Mau ngăn cản hắn!"

Vừa dứt lời, Trọc La Hán đã giơ tiểu đao trong tay chỉ hướng Hàn lão sáu một cái, sáu đạo đao ảnh tụ thành một bó, nhanh như tia chớp, bắn thẳng đến cổ họng Hàn lão lục.

Hàn lão lục không tránh né chút nào, toàn bộ làm như chưa từng phát giác, nhìn chằm chằm vào cây đằng xanh ở dưới thân kiếm.

Từ lỗ mũi, sau đầu đột nhiên sinh ra từng mầm xanh lục, giữa trán lóe ra một đạo phù văn nồng đậm màu xanh lá, lấp lóe sinh quang.

Mắt thấy một chùm đao quang muốn cắt đứt cổ họng Hàn lão lục, đột nhiên một hán kiếm tám mặt bị lôi quang quấn chéo tới, ngăn lại!

Bốp một tiếng, ánh đao lập tức mờ đi.

Kim Xà giả đi theo chỉ huy kim xà nhào về phía Hàn lão Lục, lúc này, trong trời quang bỗng nhiên vang lên một tiếng hí dài cực kỳ thanh lệ.

Ngay sau đó, một hỏa phượng hoàng dài chừng bảy tám mét lăng không bay đến, hai cánh vung lên, đông đảo kim xà lập tức đốt thành than.

Hầu như ngay thời khắc đó, ba tiếng rống trong trẻo vang vọng toàn bộ Băng Phong Tuyết cốc.

"Bát Phương Danh Động!"

"Bát – Phương – – Động!"

"Bát... phắt tên.. Động!"

Thanh âm này càng ngày càng gần, càng ngày càng vang, đến khi tiếng cuối cùng ngừng lại, ba đạo nhân ảnh từ bốn phía nhao nhao nhảy xuống, bảo hộ chặt chẽ ta và Hàn lão Lục ở trung tâm!

Một người trong đó chính là nam nhân thích kỵ, hắn khẽ vươn tay, nắm tám thanh đại hán kiếm trong tay, mày kiếm vén lên, đối diện với lười La Hán.

Một gia hoả khác mặc Đại Hồng Đường Trang, đầu tóc đỏ hồng mắt đỏ, hiện ra một cây quạt giấy màu lửa đỏ, hai mắt nhìn chầm chầm Kim Xà Tỳ.

Người thứ ba mặc áo khoác làm bằng da chồn màu trắng tuyết, ngay cả khuôn mặt cũng bảo vệ thật chặt, chỉ lộ ra đôi mắt lóng lánh, không ngừng chuyển động đôi thủy tinh cầu trắng muốt trong suốt ở trong lòng bàn tay, đối diện với chỗ trống nhìn như không người, rất khinh thường hừ lạnh một tiếng.

"Bát Phương Danh Động!"

Trí đa tinh lùi lại hai bước, lớn tiếng kêu sợ hãi.

Sau tiếng gọi này, ta cũng lập tức tỉnh ngộ!

Lúc vừa vào cốc, Trí tuệ Đa Tinh đã nói với lười La Hán, sau khi gia gia chết, vẫn luôn có những động thái bảo vệ ta trong bóng tối.

Trong đó, Thử tiền bối, Bạch Mi thiền sư lần lượt hi sinh, ta đã sớm quen biết nam nhân tốt, Hàn lão lục cũng ở chung mấy ngày, hai vị còn lại chắc hẳn chính là Phượng đại sư và Tiểu Bạch Long.

"Đã lâu không gặp! Thanh âm lạnh như băng kia trầm giọng nói: "Không nghĩ tới mấy người Thiên Nhai Hải Giác các ngươi lại sáp lại với nhau."

Tuy rằng giọng nói của hắn vẫn lãnh khốc cao ngạo như trước, thế nhưng mặc cho ai cũng nghe ra được, đã có thêm vài phần sợ hãi!

"Hừ! Long Tuyền Sơn Trang vậy mà vận dụng nhiều ngựa như vậy, nếu chúng ta mấy người không ra tay, sợ là trên đời này cũng không ai có thể đối phó được các người chứ?" Nam tử lo lắng nói: "Bất quá, hôm nay chúng ta tụ họp, bất luận các ngươi bố trí âm mưu quỷ kế như thế nào tất cả đều không thể thực hiện được, thế đạo cuối cùng cũng là trời đất sáng."

"Ẩn Tử!" Bạch Long ẩn thân ở trong áo khoác lông chồn thật dày, tay cầm Thủy Tinh Cầu nói: "Niệm tình chúng ta cùng xuất phát từ Thiên Sơn Lãnh gia, ta cuối cùng khuyên ngươi một câu, lập tức rời khỏi Long Tuyền sơn trang, trở về Thiên Sơn nhận tội, có lẽ còn có kết quả tốt. Nếu lại chấp mê bất ngộ, cũng đừng trách ta không để ý tới tình nghĩa đồng môn."

"Ha ha ha ha..." Trong tuyết rơi mênh mông, đột nhiên vang lên một tiếng cười to.

Tiếng cười kia cực kỳ cuồng vọng, nhưng lại lạnh lẽo đến cực điểm!

"Tiểu Bạch Long, mười mấy năm không gặp, khẩu khí của ngươi thế nhưng càng ngày càng lớn đó! Ngay cả Băng Ẩn thuật ngươi cũng không biết, dựa vào cái gì mà đấu với ta? Năm đó nếu không phải lão chuột già chết tiệt kia thay ngươi cản một đao, ngươi làm sao có thể làm ta bị thương?"

"Nhưng mà, nếu thực sự nói ra thì ta vẫn phải đa tạ ngươi, nếu không phải vì bị ngươi đánh cho trọng thương thì ta cũng không có khả năng nhẫn nhục mà tìm được Chí Bảo Hàn Băng Thần Thứ trong âm vật! Bây giờ, ngươi còn là đối thủ của ta nữa sao? Ha ha ha ha, đến đây đi, hôm nay mối thù mới hận cũ cùng nhau thống khoái một phen."

Vừa dứt lời, một bóng trắng cuốn đầy gió tuyết lao đến.

Bóng trắng chưa tới, gió đã đến trước.

Ống tay áo của tất cả mọi người đều phồng lên, lăng không phất phới.

Trong gió dường như có vô số thanh băng đao ẩn nấp, ngay cả tảng đá lớn phía sau chúng ta cũng bị sượt qua một vệt dài!

Cuồng phong gào thét, cuốn toàn bộ tuyết đọng trên mặt đất lên, ngay cả tầng đất lạnh dày đặc cũng bị mạnh mẽ hất bay một lớp da, cực kỳ mãnh liệt hướng về mấy người chúng ta điên cuồng lao tới.

"Núi." Tiểu Bạch cũng không dám khinh thường, hai mắt co rụt lại, phịch một tiếng ném ra một quả cầu thủy tinh trong tay.

Ầm ầm!

Thủy tinh cầu vừa rơi xuống đất, lập tức biến lớn vô số lần, hóa thành một quả cầu tuyết lớn vô cùng, chừng ba tầng, chính diện chắn trước mặt chúng ta.

Cuồng phong thổi qua, cự thạch hai bên phía sau lưng chúng ta bị thổi nát bấy, trốn sau đó chúng ta lại bình yên vô sự.

Tuyết cầu hướng về phía trước lăn tròn, tiểu bạch long cũng đồng thời lui lại hai bước.

"Các ngươi chờ cái gì? Còn chưa động thủ?" Băng Ẩn Tử điên cuồng kêu to: "Không được ham chiến với người khác, lập tức bắt Trương Cửu Lân, đây là khẩu dụ của Trang chủ."

Mấy người vừa nghe được mệnh lệnh, lập tức hành động.

Tường cao màu vàng vừa rồi bị nam tử hưởng thụ phá hủy lại một lần nữa được tụ lại, hơn nữa so với trước càng thêm chói mắt gấp mấy lần, phóng ra đạo đạo kim quang, làm cho người cơ hồ không mở được hai mắt.

Hàng trăm hàng ngàn con kim xà sinh ra từ hư không, trên lưng mỗi con đều sinh ra một đôi cánh lóng lánh kim quang, liên tục phun ra nuốt vào lưỡi rắn màu đỏ như máu.

Diệt Dương đao lần nữa bay lên không, một đạo biến thành hai đạo, hai đạo biến thành bốn đạo, trong nháy mắt liền huyễn hóa ra hơn trăm đạo, mũi đao hướng về phía trước, nhuộm thành huyết quang!

Phù!

Lại một trận cuồng phong lạnh lẽo đến cực điểm gào thét tới.

Gần như cùng lúc đó, từng đạo kim quang, từng con kim xà, đao mang rét lạnh, ba quản cùng lúc!

Trung tâm công kích chính là ta!

Nam nhân hưởng thụ rên lên một tiếng, rút tám thanh đại hán kiếm ra, lôi quang lóe lên, chặn trước mặt mấy trăm đạo hàn mang đang vọt tới.

Phượng đại sư mở ra quạt xếp trong tay, một đoàn hỏa cầu to bằng bàn cơm bay nhào ra, thẳng đến bầy rắn.

Tiểu Bạch Long cũng ném ra một quả cầu thủy tinh khác, đồng thời song chưởng tách ra, đẩy mạnh ra phía ngoài.

Mắt thấy sắp chiến đấu kịch liệt, ta lập tức vung Trảm Quỷ Thần song đao lên, muốn hướng ra phía ngoài chém giết.

"Cửu Lân, tranh thủ thời gian bắt lấy Thanh Đằng, tìm kiếm Hoàng hôn kiếm quan trọng hơn!" Hàn lão lục lớn tiếng kêu lên.

Đầu tiên thiên tứ linh bốn huy, chém giết lười La Hán.

Chúng ta là vì truy tìm thanh kiếm hoàng hôn mà đến, nhưng ta không rõ nó có quan hệ gì với việc bắt được Thanh Đằng? Nhưng nếu Hàn lão lục nói như vậy, ta dĩ nhiên không chút do dự, nhanh chóng bắt lấy một khúc mây xanh mọc ra từ trong đống tuyết trên mặt đất.

Dây leo bắt đầu khởi động ồ ồ, dường như bên trong có một dòng suối nhỏ đang chảy xiết không ngừng.

Hơn nữa lại ấm dào dạt, tựa như có một luồng sức mạnh vô cùng vô tận không ngừng chảy vào trong cơ thể ta.

Lập tức, trên dây leo lại phân ra mấy nhánh cây, quấn đến mấy nam nhân được âu lo, Phượng đại sư, tiểu bạch long.

Dây leo không ngừng chuyển động, tóc tai tất cả những người kia đều bắt đầu phiêu động nhẹ nhàng.

Giống như một mạch máu, đang bổ sung năng lượng cho mọi người!

Nam nhân tám mặt kiếm liên trảm, trên bầu trời thi thoảng lóe lên sấm sét, đánh lui toàn bộ hàn mang.

Quả cầu lửa của Phượng đại sư không ngừng xoay tròn, từng con từng con kim xà bay đến, toàn bộ đều bị quả cầu lửa thiêu đốt, tiếng xì xì liên tiếp không ngừng, mùi khét của da thịt bị đốt cháy tản ra bốn phía.

Hai quả cầu tuyết lớn của tiểu bạch long đã hợp hai làm một, hóa thành một bức tường cao trải ngang bảy tám mét! Cuồng phong tàn phá bừa bãi, gào thét cả ngày, đều không lay động được mảy may.

Thoạt nhìn trí đa tinh yếu ớt nhất, nhân cơ hội này, đem đại trận thu nhỏ một nửa, cũng lại đặt vào trên đại trận vốn có kia, thêm một tầng hắc vụ!

Mắt thấy ban ngày biến thành đêm tối, muốn bao phủ chúng ta chặt chẽ ở trong đó.

Nam tử chăn hộ ngẩng đầu nhìn khí tức đen thùi lập tức muốn khép lại, mạnh mẽ nhoáng lên tám mặt kiếm lớn tiếng kêu "Đấu Chuyển Tinh Di!" rồi tung người nhảy sang bên kia.

Phượng đại sư mặc trang phục Đường Lang màu đỏ như con tê giác, cực kỳ nhàn nhã điều khiển hỏa cầu, vừa thu lại vừa đặt lên, quay đầu chạy về phía tên nam nhân lười biếng vừa rồi thương cảm đối phó.

Quả cầu lửa bay ra, ầm ầm nổ tung, chia thành mấy trăm quả cầu lửa nhỏ, mỗi quả cầu lửa nhỏ đều bao bọc lấy ánh đao của Diệt Dương đao.

Đao quang không cách nào xông ra, mắt thấy bị thiêu đốt một mảng đỏ bừng.

Đồng thời, thay đổi đối thủ, nam múa trường kiếm, thẳng đến Kim Xà Tỳ.

"Không tốt!" Kim Xà giả thầm kêu một tiếng không tốt, xoay người muốn chạy, nam nhân được an ủi lúc thay vị trí tụ lại lôi quang đầy trời, thân chưa rơi xuống đất, liền một kiếm ném ra!

Két!

Tám mặt đại hán kiếm quấn quanh lôi quang, bỗng nhiên đâm xuyên qua pháp trận, thẳng hướng kim xà già đánh tới!

Kim xà cuống quít lui về sau, hai tay múa may, áo bào đen trên người bay xuống, hóa thành một con rắn lớn vảy đen khắp người.

Miệng lớn của nó còn chưa mở hoàn toàn thì tám thanh đại hán kiếm đã bay tới!

Bụp một tiếng, trường kiếm xuyên qua, ngay sau đó lại nhanh như tia chớp xuyên ra từ trong ngực của Kim Xà giả!

Hai mắt Kim Xà giả trợn trừng, khóe miệng tràn ra một đạo máu tươi. Theo đó liền nghe kèn kẹt vang vọng, toàn thân nứt thành mấy chục khối.

Đạo đạo lam quang từ bên trong khe nứt nổ bắn ra, chợt lóe lên, hóa thành một đạo khói trắng.

"Hạ đi lạnh!" Hồng bào đạo trưởng thấy nam nhân đáng thương đắc thủ, cũng bỗng nhiên quát một tiếng.

Tùy theo hắn hô một tiếng này, tiểu bạch long nhất thời ra một bàn tay, bắn về phía một quả cầu tuyết nhỏ.

Quả cầu tuyết nhỏ giữa không trung thoáng cái đã chia thành mấy trăm quả, mỗi quả đều lao nhanh về phía quả cầu lửa.

Bông tuyết đụng một cái đến hỏa cầu, lập tức xì xì rung động, toát ra một mảnh khói trắng.

Diệt Dương đao bên trong quả cầu lửa bị đốt đỏ bừng, lập tức đứt gãy, vỡ thành một mảnh!

Mấy trăm con đao quang đồng thời nổ tung, tiếng nổ vang liên tục trên bầu trời. Toái ảnh thành hoa, phảng phất như có người đồng thời đốt lên vô số pháo hoa.

"Hả?" La Hán kinh hãi hét lên một tiếng, toàn thân run rẩy nhìn thanh đao nhỏ hòa tan trong tay, liên tiếp lui lại vài bước.

"Cửu Lân, phi châm!" Nam tử chăn hộ đột nhiên lớn tiếng kêu lên.

Ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội vàng vung tay lên, trực tiếp đem Vô Hình Châm bay ra, theo lỗ hổng trên pháp trận bay ra ngoài, trực tiếp đính tại mi tâm của lười La Hán.

Gia hỏa này rất không cam lòng trợn tròn hai mắt, giơ tay lên thật xa chỉ vào ta, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra cái gì, ngũ quan thất khiếu chảy đầy máu tươi, ngửa mặt ngã xuống đất.

Hắn vừa mới ngã xuống đất, đã bị cuồng phong xông đến cuốn lên cao, trực tiếp từ đỉnh núi ném xuống.

"Mau!" Trí Đa Tinh vừa thấy không ổn, vội vàng bẻ hai ngón tay, hét lớn một tiếng chú ngữ, xoay người bỏ chạy.

Gia hỏa này vốn trốn ở phía sau, cách chúng ta cực xa, mấy người chúng ta lại vừa mới ra tay, ai cũng không kịp ngăn cản, chỉ có thể nhìn thấy thân hình gia hỏa này vọt nhanh, chỉ sau vài cái nhảy lên đã biến mất không thấy đâu.

Đúng lúc này, tiểu bạch long phun ra một ngụm máu tươi, lùi lại mấy bước.

Bức tường cao trước mặt y cũng lung lay vài cái.

Chắc do vừa rồi hắn dùng phân thần tế ra quả cầu tuyết tập kích lười La Hán nên mới bị thương.

Phượng đại sư và nam nhân thân thích lập tức tới gần, một người cầm kiếm, giương một cái quạt, muốn cùng hắn hợp lực tấn công kẻ ẩn nấp.

Nhưng lúc này tiếng gió lại tiêu tán giữa hư không.

Những bông tuyết đang bay lượn đầy trời ầm ầm rơi xuống, một lần nữa tạo thành một tòa núi tuyết nhỏ trước mặt chúng ta.

"Hắn đi rồi!" Tiểu Bạch Long ngồi xuống, chỗ tường băng cao cao kia cũng sụp xuống theo, một lần nữa biến thành quả cầu tuyết nhỏ, lăn về trong tay hắn.

"Ta giữ vững cửa động này, các ngươi tranh thủ thời gian đi xuống, Hoàng hôn kiếm đang ở phía dưới Ma trủng này." Hàn lão lục không kịp thở dốc, chỉ vào lỗ máu nơi xa.

"Tuy nhiên, các ngươi phải cẩn thận một chút, Đông lão mang theo Sửu Hoàng còn có một nam tử hài, nghe Băng Ẩn Tử nói hình như là Quỷ Cốt!"

Mấy người liếc nhau một cái, dường như không nghe thấy cái tên này chút nào.

"Còn có một lão già rất kỳ quái, dẫn theo một tiểu cô nương sáu bảy tuổi. Xem thực lực của bọn hắn, hẳn là không kém gì Đông lão, thậm chí rất có khả năng càng mạnh! Ta không nhìn thấu được lai lịch của bọn hắn." Nói xong, Hàn lão lục cắn chót lưỡi, lại phun một ngụm máu tươi lên cổ kiếm.

Sợi dây leo càng thêm điên cuồng sinh trưởng, từ xa bò về phía lỗ máu, đi thẳng vào bên trong!

Đệ nhất thiên thiên tứ linh ngũ chương Hoàng kim cự môn

"Ta cũng thủ ở đây vậy." Tiểu Bạch Long lau vết máu trên khóe miệng: "Tuy tên Băng Ẩn Tử này bị thương cũng không nhẹ, nhưng năm đó nó là cao đồ của Thiên Sơn Lãnh gia, tin tưởng sẽ nhanh chóng phục hồi như cũ, lỡ như lại giết trở về thì phiền toái. Các ngươi cũng không biết tuyệt học của Thiên Sơn Lãnh gia, khó đối phó đâu, nếu để nó chiếm lại cửa động, cho dù chúng ta có lấy được thanh kiếm Hoàng hôn cũng vô dụng."

"Lại nói, Đông lão chính là khắc tinh của ta, hiện tại ta bị thương, thật muốn đi xuống cũng chỉ làm liên lụy tới các ngươi."

Nam nhân tốt bụng gật đầu: "Được, vậy thì ta với Phượng đại sư cùng Cửu Lân đi xuống đi! Hai người các ngươi giữ cửa động, Hắc Tâm hòa thượng tiếp ứng ở bên dưới, phỏng chừng quỷ nhiều tinh cũng không về được."

"Cửu Lân, chúng ta đi." Nói xong, hắn cắm tám thanh đại hán kiếm vào trong vỏ, đón đầu lỗ máu đi tới.

Ta nhìn Hàn lão lục và tiểu bạch long cúi đầu một cái rồi quay đầu đi.

Ta có chút không dám nhìn hai người bọn họ bởi vì cứu ta một thân đầy vết thương, ta rất sợ, ta sẽ nhịn không được khóc thành tiếng!

Cho đến bây giờ, ta mới hoàn toàn hiểu được, nguyên lai có một đám người vẫn bảo hộ bên cạnh ta, thậm chí là không tiếc sinh mệnh! Đối mặt với mấy người này, ta tràn đầy cảm kích, lại không thể nào biết được.

Lúc này, ta chỉ có thể chôn sâu phần ân tình này ở đáy lòng! Đợi đến lúc giải quyết xong nguy cơ lần này, lại hướng bọn họ hỏi rõ ràng, hy vọng của bọn họ là cái gì, lại đối với ta có mong muốn như thế nào, sau đó dốc hết sức lực liều mạng làm được.

Ta và Phượng đại sư cùng với nam nhân thích thị, trực tiếp đi tới bên cạnh huyết động.

Lỗ máu sâu không thấy đáy, đỏ au một mảnh, phía dưới càng là không biết cất giấu cái gì, mùi máu tươi cực kỳ nồng nặc, hun ta gần như phun ra ngoài.

" ngậm một chiếc lá cây là được rồi." Nam nhân tốt lành nói xong, tháo một chiếc lá từ trên cây xanh xuống ngậm vào miệng.

Quả nhiên, sau khi ta nghe xong, lá cây trong miệng tản mát ra một mùi thơm đặc biệt, đúng là ngay cả nửa điểm máu tanh cũng ngửi không thấy.

Nam nhân chăn bông nắm lấy cây mây xanh, tiện thể tiến vào cửa động, cây mây xanh cũng chậm rãi di chuyển xuống dưới, ta và Phượng đại sư theo sát phía sau, tiến vào trong lỗ máu.

Thanh Đằng không ngừng hạ thấp xuống, bốn phía vách động đều là vết máu đỏ tươi, hậu hậu trải một tầng lại một tầng, căn bản không thấy rõ sau vết máu rốt cuộc là bùn đất hay là đá —— giống như một mạch máu cực lớn vô cùng, mà ba người chúng ta là côn trùng du đãng ở trong mạch máu.

Càng đi xuống dưới, máu lại càng đỏ tươi.

Theo thanh đằng một mực giảm xuống gần một canh giờ, chúng ta lúc này mới tới cuối.

Dưới đáy là một thông đạo tràn đầy máu, ngay cả trên mặt đất cũng chảy cuồn cuộn máu, che khuất đầu gối của chúng ta.

Bất quá rất kỳ quái chính là hai bên lối đi này lại có thắp một ngọn đèn, cách mỗi mười thước lại có một chiếc đèn hoa sen màu đen, chiếu sáng long lanh, đèn đuốc chiếu sáng trưng trong huyết đạo dưới đất. Bất quá cũng chiếu ánh lên màu đỏ tươi càng thêm chói mắt, làm cho người ta bất giác sởn tóc gáy!

Nam nhân chăn bầu rút tám thanh đại hán kiếm đi trước, Phượng đại sư vung quạt xếp che ở phía sau ta, ba người chúng ta đạp máu từ đầu gối đi thẳng về phía trước, lại đi hơn nửa cái đầu chuông, phía trước đột nhiên xuất hiện một cánh cửa.

Cửa rất dày và nặng, cũng cực kỳ cao lớn.

Nhìn dáng dấp thì hình như không phải cho người khác dùng, bởi vì vòng đồng trên cửa đã cao hơn hai mét.

Trên cánh cửa được điêu khắc một bức tranh cực kỳ phức tạp.

Tất cả tranh vẽ đều là phù điêu, hoàn toàn khác biệt với bốn phía là một mảnh đỏ tươi, vậy mà một mảnh trắng bệch, chính giữa chỉ còn lại một cái huyết thủ ấn.

Vết máu còn chưa khô, hẳn là gần đây lưu lại.

Vẽ rất cổ quái, cảnh tượng phía trên như bầu trời, lại như mặt biển.

Phía dưới bối cảnh cực kỳ rộng lớn là rất nhiều đảo nhỏ lơ lửng hoặc là phù vân. Từng hòn đảo nhỏ hoặc là trên phù vân đều có một đám người hoặc là quái vật đang sinh hoạt riêng mình.

Có đầu mọc sừng dài, có ba đầu sáu tay, có cái cánh lại mọc ra, có cái hoàn toàn không giống hình người, có cái vòi rất nhiều, giống như con bạch tuộc, có cái đuôi cá, còn có cái lưng rùa... hoàn toàn giống với tổ hợp của các loại động vật kỳ quái.

Trên bối cảnh, trên đảo nhỏ hoặc là phù vân có rất nhiều, một mực kéo dài đến cuối cùng, dường như vẫn là vô cùng vô tận.

Toàn bộ pho tượng vừa quỷ dị vừa kỳ lạ, phía trên tràn đầy các loại đá quý, ngay cả bên cạnh khung đều được khảm vàng, dưới hai ngọn đèn cực cao chiếu rọi, kim quang bắn ra bốn phía, có vẻ kinh diễm lộng lẫy.

Dưới cửa có khắc năm lỗ nhỏ, trên mỗi lỗ nhỏ đều có một bộ đồ họa cực kỳ đơn giản.

Một giọt nước, một đống lửa, một cái lá cây, một cục đá, một cái châm sắt.

"Đây là... Ngũ Hành Tỏa?"

Nam nhân chăn bầu quay đầu lại, liếc mắt nhìn nhau, ba người chúng ta cơ hồ đồng thanh nói.

Ngũ Hành Tỏa đối với chúng ta cũng không phải thứ lạ lẫm, rất nhiều môn phái đều dùng phương pháp Ngũ Hành sinh khắc chế môn cấm này.

Phương pháp phá giải Ngũ Hành Tỏa rất đơn giản, chỉ cần tìm ra đồ vật tương ứng để vào trong những lỗ khóa đó là được.

Chẳng qua, muốn để đồ vật ngũ hành vào trong lỗ nào thì phải nói.

Bởi vì ngươi không biết, lúc trước thời điểm thiết định khóa này là dùng tướng sinh hay tương khắc, hoặc là dứt khoát là bình ngũ hành.

Nói cách khác, trong những lỗ khóa được vẽ bằng gỗ lại có ba khả năng, nước chảy tương sinh, tương khắc phóng kim, bình thường thì gỗ thả!

Nhưng một khi ngươi sai lầm, khóa ngũ hành này sẽ tự động đóng lại, muốn thử lại lần nữa nói không chừng phải đợi tới lúc nào. Hơn nữa, có người thiết kế, còn thiết kế ra cơ quan uy lực rất lớn, một khi sai lầm sẽ tự động mở ra, khiến người ở trước mặt toàn bộ khóa trận đều chết không có chỗ chôn.

Vậy mới nói, năm lỗ thủng này, muốn chính xác hóa giải cũng cực kỳ không dễ.

Hơn nữa, lúc này chúng ta đang ở trong huyết động dưới lòng đất khủng bố âm trầm như thế, căn bản không dám thử lung tung.

Cứ như vậy, một ngũ hành khóa lại khiến chúng ta cảm thấy khó chịu!

"Các ngươi lui lại trước đi, để ta thử xem." Nam tử sai vặt suy nghĩ một chút rồi nói.

"Ngươi có chắc chắn không?" Phượng đại sư hỏi.

"Đã tới nước này rồi, chỉ có thể thử một chút thôi! Chúng ta cũng không còn bao nhiêu thời gian." Nam nhân từ chối cho ý kiến nói.

Rầm rầm, rầm rầm!

Đúng lúc này, trong máu loãng phía sau chúng ta đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang cực kỳ quái dị, giống như là có đồ vật gì đó đang bơi ở trong nước.

Nơi này, còn có quái vật nào nữa không?

Hai hàng lông mày dài đỏ tươi của Phượng đại sư nhướng lên, quạt xếp vung lên, bắn ra một viên hỏa cầu nhỏ.

Bầy Huyết Thi thứ nhất thiên tứ linh lục huy...

Tiểu hoả cầu chỉ lớn cỡ cái mâm, nhưng lại lập loè phát sáng, giống như ánh đèn chiếu, treo ở phía trên huyết thủy hơn một thước, chậm rãi bay về phía trước.

Qua nó chiếu rọi, dòng máu sền sệt kia lập tức biến thành trong suốt.

Rầm rầm rầm!

Tiếng vang từ nơi xa lại truyền đến, bọn ta nghe được rõ ràng hơn, âm thanh này là từ dưới nước truyền ra, hơn nữa tốc độ cực nhanh!

Trên mặt nước màu đỏ máu tuôn ra một con sóng nhỏ, lao thẳng đến chỗ chúng ta. Phượng đại sư vung nhẹ quạt xếp, tiểu hoả cầu đẩy nhanh tốc độ, bay về phía đầu sóng.

Dưới sự chiếu rọi của tiểu hoả cầu, nước suối thình lình hiện ra một trương mặt người!

Khuôn mặt này quả thực kinh khủng tới cực điểm, một nửa là xương trắng đầy những vết nứt, một nửa khác lại còn sót lại chút ít huyết nhục, chỉ còn lại tròng mắt, nhe răng đầy miệng, kéo theo một thân bạch cốt chưa bị mục nát, đang nhanh chóng bay về phía chúng ta.

Phượng đại sư lập tức thao túng tiểu hoả cầu điều chỉnh phương hướng, gắt gao bay theo nó.

Tốc độ chạy của gia hỏa này cực nhanh, trong nháy mắt đã bơi đến trước người chúng ta, lập tức hô một tiếng, xông ra khỏi máu, hung tợn đánh tới.

"Liệt!" Phượng đại sư quát to một tiếng, một ánh lửa bắn ra, đâm vào trên đầu tên kia.

Phịch một tiếng vang thật lớn, thi cốt kia nhất thời tựu bị nổ nát bấy.

"Đây là... Huyết Thi?" Ta có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy." Phượng đại sư gật đầu: "Đây đúng là Huyết Thi, chẳng qua nguyên nhân hình thành rất đặc biệt. Huyết Thi chân chính trước khi chết oán khí quá nặng, nhưng lại phải táng thân tại cực âm chi địa, hấp thu được máu tươi, lúc này mới hóa thành Huyết Thi."

"Nhưng cỗ Huyết Thi này... hình như vừa mới hình thành, hơn nữa còn chưa hoàn toàn tắt thở!"

Tiếng nói của hắn vừa dứt, từng đợt âm thanh dày đặc hơn, liên tiếp không ngừng từ đằng xa truyền tới, vậy mà giống vừa rồi như đúc.

Ba người chúng ta không khỏi cùng sửng sốt.

Nếu nói thanh âm này vẫn như cũ là đến từ Huyết Thi, lần này nên có bao nhiêu con?

Phượng đại sư vội vàng huy động quạt xếp, thao túng tiểu hoả cầu tiếp tục bay về phía xa xa.

Quả nhiên!

Dưới sự chiếu rọi của tiểu hoả cầu, trong huyết thủy hiện ra cảnh tượng cực kỳ đáng sợ – mấy chục con huyết thi rặc rặc leo ra khỏi mặt nước, từng con nhe răng nhếch miệng, khủng bố dị thường.

Nếu là người bình thường nhìn thấy một màn này thì có thể bị hù cho hồn phi phách tán, mà ngay cả ba người chúng ta cũng không khỏi âm thầm hít vào một hơi khí lạnh.

Đây chính là Huyết Thi a, cho dù là trong cổ mộ ngàn năm cũng chưa chắc xuất hiện một cỗ, nhưng nơi này lại có trọn vẹn mấy chục con!

"Hai người các ngươi trước tiên ngăn cản một thời gian, ta phá vỡ ngũ hành tỏa trước rồi hãy nói!" Nam tử lo lắng nói, xoay người qua chỗ khác, không để ý tới Huyết Thi nữa, chuyên tâm nghiên cứu.

Ta rút Trảm Quỷ Thần song đao sải bước tới trước một bước, đứng sóng vai cùng Phượng đại sư, hai mắt chăm chú nhìn về phía trước.

Đột nhiên, ta phát hiện một điểm đặc biệt.

Những Huyết Thi này phần lớn đều đã hư thối, quần áo trên người càng nát nhừ, lại bị nhuộm máu đã sớm nhìn không ra hình dạng ban đầu. Nhưng điểm tương đồng duy nhất là, trên cổ bọn họ tất cả đều không ngoại lệ dùng kim loại xích buộc lấy một cái lệnh bài nhỏ.

Con bài nhỏ này... hình như ta đã gặp ở đâu rồi.

Đúng lúc này, một con Huyết Thi bò đến trước mặt ta, da thịt trên mặt trái của hắn còn chưa hoàn toàn hư thối, lộ ra hình xăm khắc trên mặt.

Lần này, ta lập tức nghĩ tới!

Gia hỏa này không phải là lúc ta và Hàn lão lục vừa mới bước chân vào sơn cốc, đã phát hiện ra tử thi đầu tiên - Hứa Tượng Bạch Nhân kia sao?

"Những thứ này đều là nhóm cờ phúc đầu tiên tiến vào sơn cốc." Ta cao giọng nhắc nhở.

"Cái gì?" Phượng đại sư cực kỳ kinh ngạc quay đầu lại nhìn ta một cái: "Ngươi nói là, ít nhất bọn họ vẫn còn sống trước mười ngày?"

"Đúng!" Ta cực kỳ khẳng định gật đầu: "Trong đó có một người mà hôm qua ta còn gặp, khi đó hắn cũng chỉ là một bộ tử thi mà thôi, hoàn toàn không có bộ dáng như bây giờ."

Thân thể Phượng đại sư run lên bần bật, gấp giọng hỏi: "Có phải Quỷ Cốt mà ngươi nói với Hàn lão lục trong tay mang theo một cái rương nhỏ màu trắng bạc hay không?"

"Đúng vậy." Ta rất kỳ quái gật gật đầu.

"Ta biết hắn là ai rồi!" Nét mặt Phượng đại sư cực kỳ ngưng trọng: "Huyết thi này đều do hắn làm ra!"

"Trong động máu chỉ có một lối đi, vừa rồi chúng ta là từ bên cạnh những thi thể này đi qua. Nếu không có ai đi qua, bọn họ sẽ vĩnh viễn chỉ là một cỗ thi thể mà thôi. Nhưng khi cảm nhận được nhân khí, lập tức sẽ bị thi biến thành xác chết! Ở đây toàn là máu tươi, bọn họ biến thành huyết thi cũng không có gì lạ."

"Cái này..." Vừa nghe lời này, ta nhàn nhạt hỏi: "Lại có thể tiện tay bày ra Huyết Thi đại trận lợi hại như vậy, vậy bản thân hắn lại lợi hại đến trình độ nào?"

"Phi thường đáng sợ!" Sắc mặt Phượng đại sư khó coi, cùng lúc đó, trên mặt hắn lộ ra vẻ mất tự nhiên, run lên vài cái.

"Cẩn thận đấy!" Ngay lúc này, một đám Huyết Thi đã cách chúng ta không quá mười thước, Phượng đại sư mở quạt xếp ra, bảy tám quả cầu lửa bỗng nhiên bay ra, treo ở phía trên hai thước, không ngừng xoay quanh.

Hào quang màu lửa đỏ làm nổi bật phía trên huyết thủy cuồn cuộn gợn sóng, đỏ au chói lọi, đâm thẳng vào hai mắt.

Một bộ Huyết Thi đột nhiên chui ra dòng máu, ngay sau đó, lại là bốn năm cụ nữa, máu đỏ tươi không ngừng nhỏ xuống.

Bọn hắn mở ra miệng to như chậu máu, cuồng vũ móng vuốt trắng hếu, đánh thẳng tới hai chúng ta.

"Phá!" Phượng đại sư mạnh mẽ cầm quạt xếp trong tay hợp lại, lớn tiếng kêu lên.

Đại hỏa cầu gần huyết thi nhất lập tức bay ra, đụng vào mấy đầu huyết thi đang bay lên trời.

Dưới liệt diễm thiêu đốt, mấy bộ huyết thi lập tức vỡ thành từng mảnh!

Cùng lúc đó, lại có mười mấy cỗ chui ra, Phượng đại sư vội vàng lại thay phiên nhau tấn công hỏa cầu.

Ngay tại trong cái khe này, lại có hai cỗ huyết thi giống như có được trí tuệ siêu cao, nghiêng một bên chui ra, đánh thẳng tới góc chết của Phượng đại sư.

"Trảm!" Ta vội vàng vung mạnh đao chém tới.

Rặc rặc một tiếng, Huyết Thi bị Trảm Quỷ Thần song đao đồng loạt chém thành hai đoạn, ngã trên mặt đất.

"Chém tiếp!"

Lại một đao chém xuống, đầu Huyết Thi bị ta chặt xuống, lập tức nâng lên một cước đá ra thật xa.

Két, két, ầm ầm...

Đang lúc ta liều mạng thi triển Âm Dương đao pháp, một tiếng vang thật lớn từ phía sau chúng ta mãnh liệt truyền ra.

(Hôm nay là ngày sinh nhật của người trung thành với linh hồ, ở đây chúc nàng ngày sinh nhật, cảm tạ nàng hai năm qua đã tận tình thủ hộ đối với tác phẩm của lão Cửu! Hai quyển sách của lão Cửu đồng thời tăng thêm.)

Đệ nhất thiên tứ linh thất thiên khôn phá Âm Dương trận.

Ta còn đang nhàn rỗi quay đầu nhìn lại, thì thấy cửa đá cực kỳ lớn kia cũng lung lay vài cái, phù điêu trên cửa cũng theo đó mà phát sinh biến hóa.

Toàn bộ những đám mây trên đảo nhỏ vốn trông rất sống động đã không thấy nữa, thay vào đó là một khuôn mặt.

Một khuôn mặt quái dị tới cực điểm!

Nửa bên trái là màu trắng, mặt mũi hiền lành, khẽ mỉm cười; nửa bên phải là màu đen, lửa giận ngút trời, miệng máu răng nanh.

Ta cũng không kịp suy nghĩ nhiều đây là ý gì, liền lớn tiếng hỏi tên sai vặt đứng ở trước cửa: "Ngũ Hành Tỏa rách sao?"

Nam nhân chăn ấm đứng ở trước cửa, một tay sờ cằm, xem ra rất khó khăn suy nghĩ cái gì đó, cũng không trả lời ta.

Ta cũng đang định hỏi lại, nhưng đợt tấn công thứ hai của Huyết Thi lại gần.

Phượng đại sư xếp quạt xếp liên tục, thao túng hỏa cầu liên tục vồ giết, ta cầm song đao đứng bên cạnh hắn, phàm là có tránh đi hỏa cầu xông về phía trước, đều để bọn chúng nếm thử uy lực của Trảm Quỷ Thần song đao!

Huyết Thi đúng là một loại cương thi hung lệ nhất, bất quá thời gian thi biến không dài, thực lực cũng không tính là mạnh. Tuy số lượng rất nhiều, nhưng cũng không thể tạo thành thương tổn thực chất đối với chúng ta.

Dưới sự phối hợp của ta và Phượng đại sư, chỉ trong mười mấy phút đã chém giết hơn ba mươi con! Nhưng Huyết Thi vẫn liều chết vọt tới, người trước ngã xuống người sau lại tiếp tục.

Đinh!

Đột nhiên, một tiếng chuông đồng cực kỳ thanh thúy từ nơi nào truyền ra.

Đám huyết thi kia dường như đã nghe được mệnh lệnh, lập tức quay đầu hướng bốn phía, trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh, trên huyết thủy chỉ còn lại một mảnh xương vụn cháy đen.

Hai chúng ta lại nhìn chằm chằm mặt nước hồi lâu, Phượng đại sư quay về xem xét cẩn thận hỏa cầu một phen, thấy xung quanh đích xác không có Huyết Thi tồn tại, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai chúng ta quay đầu lại nhìn, nam nhân được âu yếm vẫn đứng trước cửa lớn, vắt óc suy nghĩ điều gì đó.

Ta có chút nghi hoặc đi ra phía trước, nhìn thoáng qua, lập tức hiểu được vì sao hắn buồn rầu rồi!

Đạo Ngũ Hành môn thứ nhất đã bị hắn phá giải thành công, nhưng tiếp theo đạo khóa thứ hai lại là mê cung Âm Dương.

Hai bên ngang dựng đứng có chín chín tám mươi mốt ô vuông nhỏ, màu sắc từng ô vuông hoặc trắng đen, tương sinh tương khắc lẫn nhau, hợp thành một cái Âm Dương Mê Trận.

Muốn phá giải trận pháp này, nhất định phải kết hợp với thiên cán của thời khắc này, đất đai nơi này, ngày sinh tháng phá trận. Hơn nữa còn phải từ sinh môn tiến vào, vượt qua khảm vị, tránh khỏi tử môn, cuối cùng đẩy Cảnh môn ra khỏi Khôn vị...

Trong đó có không dưới mấy vạn loại biến hóa, nếu bước nhầm một bước, toàn bộ sẽ thua sạch!

Càng làm cho người đau đầu chính là, trên cửa lớn, mặt Hắc Bạch Bạch Nhân cũng thường xuyên biến hoá trái phải. Theo mặt người biến hóa, mê cung Âm Dương bên dưới cũng đồng thời cải biến.

Nói cách khác, thời gian để chúng ta phá giải mê cục chỉ có mấy phút.

Phàm là thương nhân âm vật đối với vật này cũng không tính là xa lạ, nếu muốn có thể giải được thì cũng không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa mê cung này còn đang không ngừng biến hóa, trong thời gian cực kỳ gấp gáp như thế, muốn phá giải hết mức hoàn mỹ căn bản là không thể làm được!

Dù vậy, chúng ta đều biết, đây là con đường duy nhất tiến vào mộ ma, không giải được mê cung này cũng chỉ có thể bị ngăn ở ngoài cửa, tất cả nỗ lực trước đó đều là uổng phí!

Ba người bọn ta không nói một lời, gắt gao nhìn chằm chằm mê cung, muốn từ trong đó tìm ra sơ hở.

"Sơ một, vừa rồi trình tự phá giải đệ nhất đạo Ngũ Hành Tỏa là gì?" Phượng đại sư vân vê chòm râu màu lửa đỏ, đột nhiên hỏi.

"Kim Thủy Mộc Hỏa Thổ." Nam tử không quay đầu lại, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào lối mê cung.

"Ồ?" Phượng đại sư đột nhiên mở mắt: "Một khi đã như vậy thì môn cấm này chỉ sợ đã sớm mất đi sức mạnh biến ảo rồi. Nói cách khác hiện tại phương pháp phá giải của đạo môn này giống hệt mọi người đã đi qua Long Tuyền sơn trang ở phía trước!"

"Làm sao ngươi biết?" Ta và nam nhân có mối quan tâm rất kỳ quái hỏi.

"Các ngươi còn nhớ trên cơ quan thứ nhất có lưu lại một dấu tay máu không?" Phượng đại sư giải thích không nhanh không chậm: "Bọn họ đã phá vỡ cấm chế, đi vào rồi. Nhưng cơ quan lại lần nữa khôi phục như lúc ban đầu, hại chúng ta còn phải phá giải lần nữa."

"Theo lý mà nói, cơ quan trận chặt chẽ như thế nếu đã phục hồi như cũ thì tuyệt đối sẽ không lưu lại chút dấu vết nào..."

"Còn nữa, vừa rồi lúc ta đối phó Huyết Thi, đột nhiên nghĩ tới, trong thông đạo này không có căn nguyên, cho dù huyết thủy này sinh ra cổ quái sẽ không khô héo, cũng tuyệt không có khả năng tuần hoàn vòng lặp đi lặp lại. Khẳng định là có trận pháp nào đó thúc giục dòng nước không ngừng tiến lên."

"Sinh Thủy giả kim, Ngũ Hành khóa chặt này tất nhiên là lấy kim làm đầu, tương sinh làm trận. Ta nghĩ thông suốt một bước này, vừa muốn nhắc nhở ngươi, có thể thấy ngươi đã mở ra, cũng không nói nhiều lời nữa."

"Ngũ hành tỏa trên cánh cửa nếu như không có biến hóa, phục hồi về sau Huyết thủ ấn cũng không bị xóa đi, như vậy chỉ còn lại một loại khả năng, chính là cơ quan đã sớm hư hao hơn phân nửa. Nói cách khác, hiện tại phương pháp phá giải trên cơ quan cùng mấy người đi phía trước giống nhau như đúc."

"A, thì ra là như vậy!" Ta cũng nhớ ra cái gì đó, lớn tiếng hỏi: "Dấu tay kia ở vị trí nào?"

"Ở đây." Nam tử sai vặt giơ vỏ kiếm điểm điểm bên trái trên Cửu Cung, lập tức nhận được gợi ý gì đó, quay phắt đầu sang chỗ khác: "Ngươi nói là..."

"Đúng!" Ta gật đầu: "Dấu tay đó cực kỳ to lớn, hơn nữa lại rất cao, rõ ràng là do Sửu Hoàng để lại!"

"Thông đạo này mặc dù rất rộng lớn, nhưng lấy hình thể Sửu Hoàng lại rất khó vượt qua. Nhưng tại sao hắn lại đột nhiên lớn lên tại đây, ở trên cửa đập mạnh một chưởng? Hơn nữa có Đông lão ở đây, hắn hẳn là cũng sẽ không ngốc đến mức muốn đập nát cửa đá này chứ?"

"Đúng!" Nam nhân hưởng thụ cũng lập tức hiểu ra: "Ta nhớ đạo thủ ấn đó không lưu lại ngón trỏ."

"Như vậy chính là nói —— "

"Vị trí ngón trỏ chính là bước đầu tiên!" Hai dị khẩu chúng ta đồng thanh hô lên.

Nếu trận pháp không thay đổi, lại đã chọn bước thứ nhất, vậy chuyện còn lại sẽ đơn giản hơn nhiều.

Ba người bọn ta trông chừng ba người, chăm chú theo dõi mỗi khi mặt Âm Dương biến sắc, cái ô vuông nào không thay đổi là được.

Tất cả biến hóa đều là giả dối, chỉ có con đường chính xác sẽ không thay đổi.

Liên tiếp mấy lần như vậy, cả ba người chúng ta đều tập trung vào mục tiêu.

Sau khi kết nối với bước thứ nhất, đúng là lộ tuyến mở ra của cơ quan!

Nam nhân lập tức rút tám thanh đại hán kiếm nhảy lên, cấp tốc điểm xuống âm dương mê cung.

Ầm, ầm ầm!

Đại môn phát ra một trận tiếng vang ầm ầm, cả khuôn mặt âm dương và cả lối mê cung đều bị hút vào.

Cửa lớn cũng không mở ra, mà theo tiếng chấn động ầm ầm lộ ra năm cái cửa động to bằng nắm tay.

Đệ nhất thiên thiên linh bát chương ngũ hành tương khắc (chương hơn)

"Đây là ý gì? Chẳng lẽ còn có cánh cửa thứ ba?"

Ba người bọn ta liếc nhìn nhau một cái rất kỳ dị, đến gần nhìn lại, phát hiện trên mỗi một cửa động đều có khắc một hoa văn rất cổ xưa.

Hoa văn kia vừa không giống phù chú, lại không giống văn tự, quanh co lòng vòng, rất khó phân biệt rốt cuộc là thứ gì.

"Đây cũng là một đạo Ngũ Hành môn!" Phượng đại sư cẩn thận nghiên cứu một chút rồi nói: "Chẳng qua, đây cũng không phải là Ngũ Hành môn bình thường, mà là Thiên Ngũ Hành!"

"Thiên Ngũ Hành?" Ta chưa bao giờ nghe qua cái danh xưng này, càng không biết có ý nghĩa gì.

Phượng đại sư giải thích với ta: "Từ trên phương diện giải pháp mà nói, Thiên Ngũ Hành và Ngũ Hành Tỏa bình thường không khác nhau trên bản chất, vẫn là ba loại: tương sinh, tương khắc, hoặc là tương khắc. Nhưng mà, vật bị phá giải thì rất khó tìm. Ngũ Hành Tỏa bình thường thì không giống., Nếu cần nước, tùy tiện làm chút nước sông gì đó, hoặc uống rượu, chén mì a, thật sự không nên phun một ngụm nước bọt cũng có tác dụng. Nhưng Thiên Ngũ Hành lại nhất định phải vật trời sinh có thủy tính, những thứ khác đều vô dụng, cũng chính là cái gọi là Thiên vật Phá Thiên Tỏa."

"Sơ nhất, ngươi còn nhớ rõ Mộc đại vu sư trong xương không?" Nói xong, mắt Phượng đại sư đột nhiên sáng lên.

"Nhớ chứ, sao thế?" Nam tử an ủi đi tới.

"Ngươi cảm thấy những đường vân này có chút tương tự như minh văn trên pháp khí của hắn hay không?"

Nam nhân chăn bầu tới gần, lại cẩn thận nhìn nói: "Quả thật có chút giống, nhưng cho dù giống nhau như đúc thì có ích lợi gì.

Những minh văn đó của hắn đều là chú ngữ đám đại vu sư dân bản xứ châu Âu mấy ngàn năm trước lưu lại, hiện tại, trên đời chỉ sợ không ai có thể nhận đầy đủ..."

"Mặc dù năm chú văn này khẳng định chính là ý tứ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, nhưng chúng ta căn bản không phân biệt được, nếu là thả sai thì rất phiền toái!"

Vừa nghe đến đó, ta không khỏi càng thêm nghi hoặc.

Rốt cuộc trong Ma trủng này giam ai, là ai chế tạo? Vậy mà vận dụng nhiều kỳ môn quỷ trận như vậy, hơn nữa còn trúng Tây Hợp bích, chỉ riêng cánh cửa thứ nhất này đã khó.

Nhưng trước đó chúng ta, mấy tên gia hỏa của Long Tuyền sơn trang, ngay cả một lão già áo xám cực kỳ thần bí cũng đã đi vào, hoặc là bản lĩnh phá giải trận pháp của bọn họ cực kỳ cao minh, hoặc chính là đã sớm tìm hiểu được tường tận về nơi này.

Hoàng hôn kiếm mở ra mộ ma, bên trong trủng ma cất giấu bí mật như thế nào đây?

"A, đây là cái gì?" Trong lúc đang nghĩ ngợi, ta đột nhiên phát hiện trong một cửa hang lộ ra một khe hở nhỏ.

Ta lấy ra điện thoại di động, làm sáng lên ánh sáng, chiếu vào bên trong. Lúc này mới phát hiện ra, đó là một tờ giấy.

Chỉ có điều, hơn phân nửa giấy bị ép trong khe hở, chỉ lộ ra bên ngoài một góc vuông cỡ nửacm, hơn nữa còn được gấp lại.

Đây là... hạc giấy!

Toàn bộ hạc giấy đều bị cột bằng đá cẩn thận khóa lại, chỉ lộ ra bên ngoài nửa cánh.

"Đây là hạc giấy của Hàn lão lục." Ta biết hạc giấy của hắn. Sau lần đầu tiên gặp phải Kim Xà Tỳ Hưu, hai chúng ta chính là cưỡi hạc giấy đào tẩu, bên dưới cánh khắc mấy đạo phù văn đặc thù thuộc về Hàn lão Lục.

Lúc này mặc dù đã thu nhỏ vô số lần, ta vẫn chỉ liếc mắt là nhận ra được.

Sau khi leo lên Tuyết Phong, Hàn lão lục mượn giấy hạc dò đường, sau đó bị tiểu nữ hài kỳ quái kia đùa nghịch, lúc này lại xuất hiện ở chỗ này.

Chắc hẳn là lúc lão đầu mở ra trận pháp, bé gái cũng đưa một tay vào, vô tình đem hạc giấy đè ở bên trong.

"Ta xem một chút!" Phượng đại sư đi tới, nhìn vào trong động khẩu, đột nhiên cực kỳ mừng rỡ kêu lên: "Chính là hạc giấy của lão lục! Ta có cách rồi."

Nói xong, hắn nhẹ nhàng lắc quạt giấy về phía cửa động.

Ánh lửa chợt lóe, lập tức mảnh giấy nhỏ lộ ra bên ngoài liền bay ra.

Hắn cầm trong tay nhìn một chút, cực kỳ khẳng định nói: "Đạo Thiên Ngũ Hành Tỏa này sử dụng là phương pháp tương khắc, bên trong là gỗ, vàng thả là được rồi."

Nam nhân chăn bầu cũng nhận lấy mảnh giấy nhỏ nhìn một chút: "Không tệ! Lão lục là thân thể thanh mộc, hạc giấy của hắn được tẩm bổ trong động, thậm chí sinh ra lá cây, hẳn là huyệt gỗ. Khắc Mộc giả kim, ném tiền hẳn là không sai."

"Nếu như cơ quan pháp trận này đã không biết biến hóa, bọn họ làm sao phá giải được, chúng ta làm sao phá giải là được!" Nói xong, hắn xoẹt một tiếng rút tám mặt đại hán kiếm ra, cắm thẳng vào thạch động.

Thanh trường kiếm này của hắn mặc dù ẩn chứa lôi điện, nhưng dù sao cũng là một kiện Thượng Cổ Thần Binh, đao kiếm thuộc tính tự nhiên là vàng.

Tám mặt đại hán kiếm cắm vào, thạch động phát ra một hồi âm thanh cót két, sau đó vang lên một tiếng lạch cạch giòn vang, giống như mở ra một cái máy xay.

Nếu đã phá giải đạo thứ nhất, những người còn lại tự nhiên sẽ thuận lý thành chương.

Phượng đại sư vốn thuộc hỏa, hét lớn một tiếng, quạt giấy trong tay hóa thành một hỏa cầu lớn, ném vào trong kim động.

Đạo cơ đỉnh thứ hai cũng mở ra.

"Hiện tại nên hợp thổ." Nam tử an ủi nói, cùng Phượng đại sư móc từ trên người ra một con hạc giấy màu vàng.

Lúc này, cuối cùng ta cũng hiểu được, đêm qua, sau khi nghe được âm thanh quái dị kia, tại sao Hàn lão lục lại lập tức thả ra ba con hạc giấy màu vàng, thì ra là chia nhau đi tìm nam nhân an ủi, Phượng đại sư và Tiểu Bạch Long đến hỗ trợ!

Sở dĩ ba người bọn họ có thể tới kịp thời như vậy, hơn nữa lại tìm chuẩn xác như vậy, hẳn là do hạc giấy tương trợ!

Hai người bọn họ đem hai con hạc giấy đóng kín lại một chỗ, lại từ trong lòng lấy ra hai phiến lá hái từ trên dây leo xanh, lập tức bốn chưởng đối chọi, giữa ngón tay mơ hồ toát ra một cỗ khói xanh.

Lại mở ra, hạc giấy và phiến lá đều không còn, chỉ còn lại hai sợi tơ mỏng.

Nam tử chăn bông cẩn thận từng li từng tí đặt vào cửa động.

Tiếng răng rắc vang lên, cửa hang thứ ba cũng đã được mở ra.

"Phượng Hoàng, đừng có luyến tiếc! Mau lấy ra đây!" Nam tử chăn nuôi nói với Phượng đại sư.

Phượng đại sư cực kỳ không tình nguyện lấy từ trong ngực ra một cái hồ lô nhỏ bảy màu sặc sỡ, ở cửa động Hỏa Tự chậm rãi đổ vào một giọt, cuối cùng dường như bị người khác cướp đi, lập tức thu vào trong ngực.

Cửa động cũng vang lên một hồi tiếng răng rắc, một cánh cửa cũng mở ra.

Cuối cùng cần thiên bảo hệ Mộc để khắc thổ, nhưng hai người cũng khó mà giải quyết được.

Phượng đại sư vuốt râu, nhíu mày, con trai lo lắng vội vàng xoay vòng tại chỗ.

"Được rồi!" Đột nhiên, nam nhân an ủi hướng ta đi tới: "Dù sao việc này cũng nên nói cho ngươi biết, cứu mạng mới quan trọng hơn!"

Nói xong, y đột nhiên kéo một sợi tóc trên đầu xuống, ném vào trong động.

Ngay tại cùng thời khắc đó, cánh cửa cuối cùng cũng mở ra!

Ầm ầm! Ầm ầm!

Theo từng đợt âm thanh nặng nề dị thường truyền đến, cửa đá cực lớn chậm rãi nâng lên trên.

Thiên đường thứ nhất thiên tư không trăm chín, thiên đường cùng địa ngục.

Ba người chúng ta không dám khinh thường, vội vàng lui ra phía sau mấy bước, nắm chặt vũ khí của mình lại, hai mắt chăm chú nhìn về phía trước.

Ma trủng này quái dị như vậy, ngay cả cánh cửa lớn thứ nhất cũng có thiết kế nghiêm mật như thế, không ai có thể đoán trước được cánh cửa cuối cùng ẩn giấu hung hiểm tới cỡ nào?

Nhưng khi cửa chính chậm rãi đạt tới độ cao hơn đầu người, mấy người chúng ta lại mãnh liệt ngây ngẩn cả người.

Phía sau cửa đá, chẳng những không có cương thi quái thú, ác quỷ u hồn, thậm chí hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng, âm u ẩm ướt.

Ngược lại, quả thật là một tiên cảnh nhân gian!

Hang động trong cửa cực kỳ rộng rãi, chừng ba ba mươi mét, đỉnh động rải rác mười mấy cái lỗ nhỏ, ánh mặt trời nghiêng nghiêng bắn vào, chiếu sáng vô hạn.

Dưới ánh mặt trời là một dòng sông nhỏ rộng chừng mười mấy mét, trong suốt vô cùng, óng ánh trong suốt, dưới đáy sông tất cả đều là đá cuội đủ mọi màu sắc, từng con cá chép dài hơn nửa xích cực kỳ nhàn nhã bơi tới bơi lui.

Trên mặt sông tràn ngập một tầng sương trắng nhàn nhạt, tựa như khăn che mặt của thiếu nữ, vừa mông lung lại vừa thần bí.

Một bên sông nhỏ là vách núi thẳng tắp, ánh sáng trong suốt. Một bên khác lục oánh nở đầy các loại hoa cỏ, hoa đua sắc.

Nước sông ồ ồ chảy xiết, chảy xuống một cái khe trước cửa đá, lấy cửa đá làm ranh giới, tạo thành đối lập rõ ràng với Huyết Khê bên ngoài.

Một nơi quang minh, một nơi hắc ám.

Cảnh đẹp như tranh vẽ, giống như tiên cảnh, một bên dính đầy máu tươi, thoáng như địa ngục!

"Đừng khinh thường, cẩn thận chút." Nam nhân chăn quần hồi phục tinh thần, bước vào cửa lớn, bước lên bờ.

Ta và Phượng đại sư cũng theo sát phía sau, tất cả đều không hẹn mà cùng cảnh giác lên.

Dù sao trước mặt chúng ta còn có mấy nhân vật hung ác, sớm đã xông vào trong đó.

Giữa hoa cỏ, rất nhiều ong mật và côn trùng vây quanh, sau khi bị ta quấy nhiễu, nhao nhao tản ra bốn phía.

Chúng ta vừa mới đi không bao xa, phía sau đột nhiên truyền đến một trận âm thanh của cơ lò chuyển động, ngay sau đó, theo một tiếng nổ mạnh ầm ầm, mặt đất khẽ run lên.

Nam nhân chăn bầu dừng bước, quay đầu nhìn lại nói: "Là cánh cửa lớn đóng lại..."

"Nếu đạo cơ quan này được thiết kế nghiêm mật như vậy, có thể thấy được bên trong Ma trủng chỉ có một con đường như vậy. Cánh cửa này lại đơn độc như vậy, hoàn toàn không thể phá giải từ bên trong, quả nhiên là không có đường lui!" Phượng đại sư vuốt vuốt bộ râu đỏ dưới cằm, vô cùng lo lắng nói.

"Không có gì." Nam nhân chăn bầu suy nghĩ một chút rồi nói: "Đông lão tuy thực lực siêu quần, nhưng cũng là người cực kỳ cẩn thận, nếu hắn không nắm chắc mười phần, tuyệt đối sẽ không vào. Hắn đã có cách ra ngoài, chúng ta cũng nhất định tìm được."

Nói xong, hắn quay đầu đi, một bên dùng cổ kiếm đẩy ra hoa cỏ, một bên cực kỳ cẩn thận quan sát bốn phía, chậm rãi tìm kiếm phía trước.

Cũng không biết mấy tên kia rốt cuộc đi qua như thế nào, chúng ta một mực đi hơn trăm mét, vậy mà lại không có phát hiện nửa điểm dấu vết.

Bùn đất màu mỡ bên dưới cành hoa lá xốp, không có chút dấu chân giẫm đạp nào.

Thậm chí còn có một mạng nhện cực kỳ to lớn, hầu như hoàn toàn phong bế đường đi, ngay cả một sợi tơ nhện cũng không thể ngắt.

"Không đúng!" Lại đi được chốc lát, ta đột nhiên cao giọng hô to lên: "Bọn họ là từ trong nước sông đi."

Nam nhân và Phượng đại sư vừa nghe lời ta, lập tức dừng lại, nhìn chằm chằm vào ta nói: "Làm sao ngươi biết?"

"Chúng ta vừa rồi đi xa như vậy, một chút vết tích cũng không phát hiện, cho dù bọn hắn bản lãnh có lớn hơn nữa, cũng tuyệt không có khả năng vượt qua mấy trăm mét, chân không chạm đất, nhưng là các ngươi xem!"

Nói xong ta chỉ về phía vách động bên kia nói: " Hố cạn kia rõ ràng là vừa mới lưu lại không lâu. Vừa rồi ta đặc biệt lưu ý, cứ cách hai mươi mấy mét lại có một chỗ, hơn nữa độ cao gần như giống nhau, giống như là có người nào mượn lực chống sào sào. Còn có..."

Ta lại chỉ xuống đáy sông: "Các ngươi nhìn nơi này đi, chỗ mặt sông này hơi rộng, nước sông cũng hơi cạn một chút, tảng đá chính giữa lộ ra chút góc cạnh. Theo lý thuyết nơi này quanh năm không có ai, những tảng đá này vốn nên cực kỳ mượt mà mới đúng, nhưng nơi này lại khác với nơi khác, hiển nhiên vừa mới bị lật qua."

"Chỉ có một kết quả duy nhất, đó là bọn chúng đi dưới sông!"

Nam nhân an ủi và Phượng đại sư nghe ta nói vậy, cũng lập tức tỉnh ngộ.

Nam nhân quyến rũ gật đầu nói: "Đúng là như vậy, nhưng cũng chỉ trách ở chỗ này, rõ ràng có đường có thể đi, cũng không có gì nguy hiểm, vì sao bọn họ phải lựa chọn ở trong sông. Trừ phi..."

"Trừ phi nơi này vốn có một chiếc thuyền!" Đột nhiên ta bắt đầu gấp giọng đáp.

"Đúng!" Phượng đại sư cũng đột nhiên minh bạch: "Mặc dù nơi này thoạt nhìn là một chỗ không người, nhưng đừng có quên bên ngoài còn có một đại môn thiết kế tinh xảo."

"Đã lưu lại cửa, vậy bất luận thiết kế tinh xảo cỡ nào, tác dụng cũng chỉ có một, phòng ngừa người khác tiến vào, lại có thể thuận tiện chính mình trở về. Từ đường thủy hai bên vách động nhìn ra, nước sông cứ cách một đoạn thời gian là sẽ lên nước, đến lúc đó bờ sẽ khó đi tới được, muốn đi vào bên trong chỉ có chỗ dựa thuyền, đây là vật lưu lại cho chính hắn lúc trở về."

"Vậy cũng không đúng." Nam tử lo lắng lại suy nghĩ một chút nói: "Tiến vào Ma trủng chính là hai nhóm người, hơn nữa thủy hỏa bất dung, tuyệt đối không có khả năng ngồi chung một chiếc thuyền, nếu như là người kiến tạo trước kia để lại cho mình dùng, cũng hoàn toàn không có lý do để lưu lại hai chiếc thuyền."

Nam tử sai vặt nói vậy, cũng rất có lý, nhưng tạm thời chúng ta cũng không nghĩ ra đáp án gì, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

"Ta biết rồi!" Đột nhiên, ta nhìn thấy một gốc cỏ đuôi chó ở phía xa xa, đột nhiên kêu lên.

Không đợi hai người đặt câu hỏi, ta chạy nhanh tới, nhổ cây cỏ kia ra khỏi bờ sông.

Cây cỏ đuôi chó này rất tươi tốt, to như lá cây. Bất quá toàn bộ phiến lá đều ỉu xìu rũ xuống, hơn nữa phiến lá màu xanh nhạt cũng đã biến thành màu xanh đậm, trên cây cỏ còn dính rất nhiều giọt nước óng ánh.

"Đây là?" Nam nhân an ủi và Phượng đại sư rất là nghi hoặc nhìn sang ta.

Chương một ngàn bốn trăm ngàn nghị thạch, cha của Hổ Đảm

"Cây cỏ này một mực sinh ra ở bờ sông, lẽ ra không thay đổi gì mới đúng, nhưng các ngươi xem, hiện tại bộ dạng này giống cái gì?"

"Giống như là trải qua một trận thu sương, bị đông lạnh." Nam tử an ủi đáp.

"Không sai!" Ta khẽ gật đầu: "Chính là ta đã từng bị đông lạnh! Hơn nữa ta khẳng định, nhất định là lão đầu áo bào tro hoặc là tiểu cô nương làm! Từ trước khi các ngươi tới, ta cùng Hàn lão lục gặp qua dấu chân hai người bọn họ hai lần."

"Lão già kia có dấu chân rất nặng, sâu hơn dấu chân của người thường gấp mấy lần, thậm chí còn sâu hơn cả Sửu Hoàng hóa lớn tuổi; mà cô bé kia hoàn toàn ngược lại, chỉ để lại một tầng nước chảy trên mặt tuyết, nhẹ hơn cả chim."

"Nàng từng đánh một quả cầu tuyết của Sửu Hoàng, quả cầu tuyết nhỏ trong tay nàng hình như đột nhiên trở nên cứng rắn vô cùng, vóc dáng lớn như Sửu Hoàng cũng suýt nữa bị nàng làm rơi xuống sơn cốc. Cho nên, ta thầm nghĩ nhất định nàng có năng lực điều khiển băng tuyết."

"Vừa hay nơi này lại có nước sông, chắc hẳn hai người bọn họ căn bản là không ngồi thuyền, mà là ở trên mặt nước kết băng mà đi! Cây cỏ này gần chút, lúc này mới bị đóng băng biến hình."

"Kết băng mà đi?" Phượng đại sư sửng sốt một chút: "Nói như vậy, tiểu bạch long cũng có thể làm được, bất quá hắn chính là người của Thiên Sơn Lãnh gia, hơn nữa còn phải dựa vào đôi âm vật hàn băng cầu trên tay, nhưng tiểu cô nương kia làm sao làm được?"

Nam nhân quyến rũ phẩy tay nói: "Tạm thời đừng vội đi. Nếu đã vào cửa, có lẽ cách bọn họ cũng không xa, nói không chừng lúc nào cũng có thể gặp được, chúng ta trước tiên nghiên cứu tình thế trước mắt cái đã."

"Phía trước chúng ta có tổng cộng năm người, chia làm hai nhóm. Một nhóm là lão giả áo xám cực kỳ thần bí, mang theo một tiểu cô nương có vẻ có khả năng điều khiển băng tuyết."

"Một nhóm khác là người của Long Tuyền sơn trang, Đông lão am hiểu huyễn thuật cùng độc thuật, có thể trong thời gian ngắn cực lớn, Sửu Hoàng da dày thịt béo mạnh mẽ vô cùng; còn có một người trẻ tuổi tên là Quỷ Cốt..." Nam tử đáng yêu nói rồi ngừng lại, nhìn về phía Phượng đại sư: "Hắn lai lịch ra sao, hình như ngươi biết hắn là ai?"

Sắc mặt Phượng đại sư thay đổi: "Hắn tên là Tạp Đức Chiêm, cái tên này các ngươi có thể chưa quen thuộc, nhưng một cái tên khác của hắn, các ngươi nhất định đã từng nghe nói: cha của Bàn Lư."

Ai cũng đã nghe nói qua, đó là Đại Ma Vương hung danh rõ ràng trong thế giới phương tây, cũng là đối thủ Thiên Vương.

Có điều cái tên Hổ Bàn Đức phụ này cũng chỉ lưu truyền thoáng qua trong đám âm vật của chúng ta.

Nghe nói, gia hỏa này vốn là một tên giáo sư vô cùng thành kính, về sau không biết vì nguyên nhân gì mà rời khỏi đông Âu đại lăng giáo cực kỳ ưu đãi, ngàn dặm xa xôi chạy tới châu Phi.

Vài năm sau, hắn hoàn toàn vứt bỏ thậm chí lưng rời khỏi tín ngưỡng của Đế, bắt đầu chuẩn bị một hàng ngũ nghiệp điên cuồng và buồn cười khi nghe thấy sự nghiệp ở bên ngoài!

Hắn xưng hô với ngoại ngôn, hắn sẽ giao cho Đản Oa đệ hai sinh mệnh, khiến Mãng Xà hoàn toàn trùng sinh, hủy diệt thế giới này! Tiêu trừ tất cả thống khổ cùng phân tranh, còn nói chỉ có tử vong mới là vĩnh hằng thật sự.

Lúc đầu không ai để ý, càng không ai tin ông sẽ làm ra chuyện gì, thế nhưng không bao lâu sau, cử động luân phiên của ông lại khiến mọi người giật mình!

Đầu tiên hắn bán một hòn đảo nhỏ cực kỳ hoang vắng từ trong tay một quốc gia nhỏ, rải ra rất nhiều tiền tài, mua sắm đủ loại thi thể. Mỗi ngày mở trên đảo có mấy chục chiếc thuyền vận chuyển xác.

Theo như tính toán chuyên nghiệp, ít nhất hắn đã thu mua hơn vạn tử thi!

Mộc Trung Tự Châu Phiên Chính là Y Pháp Lão thiếu một cọng đầu, nghe nói là do hắn ta làm.

Người ta tuyệt đối là một lão gia tử chuyên thu thập các loại vật không may bị người ta chặt đầu, chết ở trong nhà, cảnh sát đã kiểm kê xong mọi thứ cũng không còn gì cả, duy chỉ có một món xương sọ từ trong cổ địa lang nhuệ đào ra đã không thấy đâu nữa.

Mà ngay buổi chiều mấy ngày hôm trước, hắn vừa mới tiếp đãi cha của Hổ Lang.

Long cốt, thi thể Ấn Độ của Trung Quốc sau đó, Thánh thể châu Âu đều bị mất đi, nghe nói đều có quan hệ với gia hỏa này.

Nghiệt Ngao phụ cực kỳ cố chấp, điên cuồng thu thập các loại thi thể cùng xương cốt.

Tuyệt đại đa số mọi người đều nói tinh thần hắn có vấn đề, nhưng là một số người có kinh nghiệm phong phú có chút lo lắng, nói hắn thực sự có thể nắm giữ một môn pháp thuật đặc thù nào đó...

Ngay tại thời điểm mọi người bàn tán xôn xao, gia hỏa này lại liên tiếp xuất hiện tại mấy thế giới nổi danh hung hiểm, mỗi lần hắn xuất hiện qua đi, nơi đó luôn kèm theo vô số người mất tích ly kỳ.

Không nghĩ tới gia hỏa này vậy mà lại tới nơi này, lại lẫn cùng Long Tuyền sơn trang.

"Ta đã gặp hắn một lần." Phượng đại sư sắc mặt ngưng trọng nói: "Ta từng được một vị bằng hữu nhờ cậy, từng đi thánh địa chôn xương một lần, ở nơi đó gặp qua Bàn Lộc phụ. Chính mắt thấy hắn ở trong vòng vài phút ngắn ngủn, tất cả mọi người đều biến thành cương thi, sau đó từ trên xác thi thu thập một ít đồ vật gì đó, bỏ vào trong một cái rương nhỏ màu bạc trắng."

Phượng đại sư khi nói đến chuyện này, phảng phất nhớ tới tình cảnh lúc đó, trong hai mắt hiện lên một tia sợ hãi, nhẹ nhàng lắc

lắc đầu, cực kỳ kiêng kị tổng kết nói: "Tên này quả thực là một ma quỷ!"

Ngay cả Phượng đại sư cũng phản ứng như thế, có thể tưởng tượng được tên gia hỏa này rốt cuộc sợ hãi cỡ nào!

"Tên gia hoả này mặc dù rất lợi hại, nhưng cũng tốt là trên người lão giả áo xám thần bí kia xem ra cũng không dễ chọc, bọn hắn đều từ ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi này, tất nhiên là có đồ vật gì đó hấp dẫn bọn hắn. Nói không chừng chính bọn hắn sẽ tự mình đánh nhau trước, mục đích của chúng ta chỉ là hoàng hôn chi kiếm mà thôi. Đến lúc đó, hoàn toàn có thể tùy thời mà động." Gã nam đơn giản an ủi nói.

"Tốt nhất là như vậy." Phượng đại sư gật đầu: "Bọn họ lấy đồ của bọn họ, chúng ta lấy kiếm Hoàng hôn của bọn họ, có thể không liên lụy lẫn nhau thì tốt nhất. Lỡ xảy ra xung đột không thể tránh khỏi, cũng tuyệt đối không nên động thủ với mấy tên này."

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Đến lúc đó chúng ta sẽ ra tay với Sửu Hoàng, dù sao hiện tại xem ra, trong mấy người này hắn là yếu nhất."

"Mặc dù xấu Hoàng không có chỉ số thông minh, nhưng thực lực của hắn cũng không thể khinh thường." Nam tử lo lắng nhắc nhở: "Chớ quên, hắn lúc trước là người trông coi tế đàn Long Tuyền sơn trang, có thể sống đến bây giờ cũng không phải chỉ dựa vào da dày thịt béo đơn giản như vậy, ngay cả gia gia của ngươi năm đó cũng suýt chút nữa bị thua thiệt trong tay hắn."

Nghe nam nhân an ủi nhấc gia gia, lòng hiếu kỳ của con lại bị câu dẫn, quay đầu hỏi: "Thứ nhất, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc gia gia của con chết như thế nào? Tại sao các ngươi lại liều chết bảo vệ mình? Còn nữa, vừa rồi lúc mở cửa, vì sao dùng tóc của con có thể phá giải ngũ hành."

Thủ hộ đệ nhất thiên thiên môÌ£ vĩnh hằng (chương lớn)

Nam nhân chăn viên sửng sốt, định mở miệng nói gì đó.

Phượng đại sư lại cản hắn một cái, nhìn ta nói: "Cửu Lân, bây giờ còn không phải lúc. Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, gánh vác trách nhiệm trên người ngươi cực kỳ trọng đại, chẳng những liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn bộ Âm vật giới, thậm chí còn có khả năng ảnh hưởng đến vận mệnh của tất cả mọi người. Nhớ kỹ, là tất cả mọi người!"

Giọng điệu của hắn rất nặng nề, hơn nữa vẻ mặt trên mặt còn vô cùng ngưng trọng.

"Bất quá, có một số việc thật ra có thể nói cho ngươi biết." Nam tử "Truy Dục" tựa hồ sợ ta tiếp tục truy vấn, thoáng dừng một chút tiếp tục nói.

"Năm đó, sau khi gia gia của ngươi biết bí mật của Long Tuyền sơn trang, không kịp đợi chúng ta tụ họp đã bị Long Tuyền sơn trang ám toán. Mặc dù thực lực của hắn là mạnh nhất trong mấy người chúng ta, nhưng cũng không chống đỡ được nhiều đối thủ, cố nén trọng thương chạy thoát, nên đã không thể duy trì được nữa."

"Sau khi chúng ta biết được, lửa lập tức chạy tới chỗ võ giả, nhìn thấy di thư mà hắn để lại cho chúng ta. Hắn nói ngươi là con cưng của số mệnh, nhất định phải bảo vệ ngươi thật tốt, đợi sau khi thực lực đủ mạnh, âm mưu của Long Thanh Thu tự nhiên sẽ bị phá hủy."

"Lúc ấy, chúng ta quyết định đòi một câu trả lời chết vì cái chết của gia gia ngươi! Nhưng Long Tuyền sơn trang đã có phòng bị, mời mười ba Thái Bảo trông coi tế đàn ra ngoài."

"Thập Tam Thái Bảo là một đội ngũ đặc lệnh độc hành của Long Tuyền sơn trang, cực kỳ bí mật. Ngoại trừ Long Thanh Thu, những người khác đều không biết đến sự tồn tại của bọn hắn. Nó là người đầu tiên đảm nhiệm chức trang chủ sợ bị kẻ thù tiêu diệt toàn trang, len lén tổ chức lực lượng thần bí. Xưa nay bọn hắn đều cung phụng tay chân lợi hại nhất toàn bộ sơn trang, hơn nữa từ trước tới nay chỉ có mười ba người."

"Mấy ngày nay ngươi thấy lười La Hán, Kim Xà Tỳ, Trí Đa Tinh, tất cả đều là một trong số đó."

"Còn có một tên Đao Ma A Thất." Ta bổ sung: "Đêm qua bị lão Lục giết chết."

Nam tử chăn bông gật đầu nói: "Tuy ai trong số bọn họ đều có thực lực bất phàm, nhưng đều phải đối mặt với cao thủ các giới, cho nên phải tử thương thay thế cũng là chuyện khó tránh khỏi. Tỷ như mấy người ngươi từng gặp này, hầu như đều gia nhập sau này. Thái Bảo mười ba năm đó mạnh mẽ hơn thực lực hiện tại rất nhiều! Trong đám người đó, người mà ngươi gặp chỉ có Băng Ẩn Tử và Sửu Hoàng."

"Băng Ẩn Tử cùng Tiểu Bạch Long cùng xuất thân từ Thiên Sơn Lãnh gia, hơn nữa còn là đại sư huynh của hắn, năm đó bảy người chúng ta vừa mới chui vào Long Tuyền sơn trang, liền trúng mai phục, bạch mi cùng chuột yêu vì bảo vệ chúng ta, ngăn phía sau, thân bị trọng thương, bởi vậy thực lực giảm nhiều, nhiều năm như vậy cũng vẫn chưa từng phục hồi như cũ, lúc này mới..." Bị thương nam nhân, không đành lòng lắc lắc đầu nhẹ.

Nghĩ tới Thử tiền bối và Bạch Mi thiền sư đến đây, trong lòng ta cũng rất khó chịu.

Nam nhân chăn bông dừng lại một chút, nhìn tiếp tục nói: "Cửu Lân, con cũng không nên tự trách và áy náy, chuột, các ngươi, Bạch Mi thậm chí là những người còn lại của chúng ta cũng là đang hoàn thành sứ mạng của mình."

"Sứ mệnh của bọn ta, chính là bảo hộ ngươi bình an vô sự, đủ để trưởng thành..." Nam nhân lo lắng nói vậy, đột nhiên ngừng lại, lập tức chuyển đề tài nói: "Lần này Long Tuyền sơn trang bày ra thiên la địa võng, không chỉ muốn đối phó với ngươi, mà còn muốn thu hút cả mấy người bọn ta, một lưới bắt hết."

"Bọn họ biết, chỉ cần bắt được ngươi, mấy người chúng ta cho dù đều còn sống, cũng không gây nên sóng gió gì. Bất quá nếu có thể đồng loạt diệt trừ, càng là vĩnh viễn đoạn tuyệt hậu hoạn! Cho nên, lần này bất luận thế nào, chúng ta cũng sẽ đoạt lại hoàng hôn kiếm."

"Tiểu tử, ngươi nhớ kỹ!" Phượng đại sư đột nhiên sắc mặt nặng nề xen vào: "Bất luận xảy ra chuyện gì, ngươi nhất định không được kích động, nhất định phải sống sót đến cuối cùng. Nếu không chuột và bạch mi sẽ hy sinh vô ích, cố gắng nhiều năm của chúng ta cũng đều uổng phí! Ngươi hiểu lời này của ta là có ý gì không?"

Ta sửng sốt một chút, lập tức gật mạnh đầu.

Ý của lời này của hắn là, nếu như gặp bất trắc, mỗi người trong bọn họ đều nghĩa vô quay đầu, dùng tính mạng mình thay ta đi tìm chết.

Mà ta lại đang không có hoàn toàn trưởng thành, vẫn chưa có năng lực hoàn thành sứ mạng thần bí kia, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ đi tìm chết!

"Được!" Phượng đại sư gật đầu, từ trong ngực móc ra cái hồ lô nhỏ vừa mới ở trước cửa đá, cực kỳ không nỡ đưa tới tay ta: "Thiên Linh dịch này chỉ còn lại một giọt cuối cùng. Nếu trong chốc lát thực có cái gì ác chiến không tránh được phát sinh, nhất là cha chanh chua một khi ra tay, ngươi cái gì cũng không quan tâm, lập tức uống hết, xoay người bỏ chạy, có thể làm được không?"

Trong tay ta nắm lấy cái hồ lô nhỏ, trong lòng bối rối.

Ý tứ trong lời nói của hắn đã rất rõ ràng, nhưng mà...

"Ngươi nhất định phải làm được, bởi vì đây chính là sứ mạng của ngươi! Sứ mạng của ngươi bây giờ chính là sống sót." Phượng đại sư nặng nề nói.

"Cửu Lân, tình huống lần này hoàn toàn chính xác không tầm thường, mức độ nguy hiểm vượt xa bất kỳ lần nào trước kia, ngươi nhất định phải sống đến cuối cùng! Coi như chúng ta đều mất mạng, ngươi cũng nhất định phải sống đến cuối cùng, còn lại người cuối cùng sẽ nói cho ngươi biết toàn bộ chân tướng, đáp ứng ta!" Sắc mặt nam tử sầu lo cũng ngưng trọng nhìn ta.

"Được!" Ta cố nén nước mắt không chảy ra, hướng về phía hai người mạnh mẽ gật đầu.

Ta biết, lời hứa này có ý nghĩa gì!

Ta hiểu rõ, quyết định này sẽ gánh vác thứ gì đó!

Phượng đại sư và nam nhân chăn nuôi đều không nói gì, bọn họ lần lượt vỗ thật mạnh lên vai ta, quay đầu đi về phía trước.

Bọn ta đều trầm mặc, ai cũng không nói gì.

Mật mật kèm theo dòng nước rầm rập, tiếp tục tấu nhạc chương vui vẻ, nhưng trong lòng của ta lại vô cùng nặng nề, nắm chặt quả hồ lô nhỏ trong tay, làm thế nào cũng không vui nổi.

Khạc cạc cạc...

Đột nhiên, sương mù tràn ngập trên mặt sông, phát ra một trận âm thanh cực kỳ chói tai.

Nam tử thích nhất đi phía trước đột nhiên dừng bước, một tay đè lên vỏ kiếm, Phượng đại sư thì mở quạt xếp, chắn trước người ta.

cạc cạc, cạc cạc.

Thanh âm liên tiếp không ngừng truyền tới, nhìn thấy mơ hồ có một cái gì đó đen sì từ trên mặt sông phía xa bay tới, thanh âm chính là từ nơi nào phát ra.

Đầu tiên là một nghìn bốn mốt, hai chương thi thể tù nhân.

Đồ vật kia càng ngày càng gần, ba người chúng ta cũng đã chuẩn bị sẵn tùy thời xuất thủ.

"Hình như là thuyền!" Nam nhân ăn mặc đứng ở hàng đầu đột nhiên nói.

Ta và Phượng đại sư tập trung nhìn, quả thật như thế, trên mặt sông có một chiếc thuyền từ rất xa bay tới.

Chỉ thấy chiếc thuyền kia toàn thân đen nhánh, hai đầu hơi nhọn, đang từ dòng nước chậm lại, nhưng đã nhiều năm rồi, khi sóng vỗ xuống thỉnh thoảng phát ra tiếng răng rắc.

Lại đứng gần một chút, lúc này chúng ta mới nhìn rõ, trên thuyền trống rỗng, cái gì cũng không có.

Nam nhân chăn ấm nhanh chóng đi hai bước, tới gần bên bờ, dùng tám thanh kiếm lớn gẩy con thuyền tới.

Phía trên đầu thuyền có buộc một sợi dây thừng màu đen, chắc là để cột vào. Nhưng hiện tại chỉ còn một nửa, nhìn vết tích trên chỗ đứt gãy thì chắc là vừa mới đứt không lâu, hơn nữa tuyệt đối không phải vì dây thừng lão hóa mà do con người làm.

"Vậy thì kỳ quái!" Nam nhân quyến rũ âm thầm suy tư: "Dựa theo suy tính vừa rồi, thuyền phải là bọn Đông lão đi rồi, cho dù có lên bờ, tạm thời không dùng được, cũng phải buộc trước, lúc về dùng lại, sao lại làm đứt dây thừng thả về?"

"Cũng có thể không phải do bọn họ chặt đứt." Phượng đại sư vuốt chòm râu màu lửa đỏ: "Rất có thể là ông lão áo bào tro kia, hoặc là... bên trong Ma trủng còn cất giấu quái vật gì đó mà chúng ta không biết."

"Tạm thời gác lại." Nam nhân tốt bụng nói: "Chỉ cần không lấy lại được thanh kiếm hoàng hôn thì chúng ta sẽ tiếp tục đuổi theo, bất kể là chạm mặt với bọn họ hay gặp phải quái vật đều là chuyện sớm muộn khó tránh. Nếu có thuyền rồi, chúng ta sửa lại là đi đường thủy! Người chế tạo để lại thuyền, tất có lý."

Nói xong, hắn trưng ra mũi thuyền, ý bảo ta cùng Phượng đại sư đi lên trước.

Hai chúng ta vừa ngồi trên thuyền, nam nhân được âu yếm mạnh mẽ đẩy một cái, thuyền nhỏ lại trở về lòng sông.

Dòng nước đang đi ngược với chúng ta, ta với nam nhân an ủi vội vàng vung đao kiếm trong tay lên, tạm thời làm mái chèo, ra sức chèo thuyền.

Tốc độ nước sông cũng không nhanh, hầu như không có lực cản, dưới sức mạnh của hai người, thuyền nhỏ tiến lên cực nhanh.

Sau hai mươi phút rung động, nước sông vốn trong suốt âm trầm, nước sông càng ngày càng sâu, lòng sông càng ngày càng hẹp.

Ngay sau đó, chui qua một cửa động đen sì, hai bên đường sông đều biến thành vách đá cao ngất như thiết, chỉ còn đường thủy trước mắt là có thể đi.

May mắn là lúc nãy chúng ta đã chọn đi thuyền, nếu tiếp tục lên bờ thì e là đã xuống nước rồi.

Nước chảy càng lúc càng nhanh, ta và nam nhân an ủi không dám buông lỏng chút nào.

Cọt kẹt..t..tttt...

Đột nhiên hai bên mạn thuyền phát ra một hồi tiếng vang xèo xèo, giống như bị thứ gì đó róc rách.

"Hình như trong nước có cái gì đó!"Phượng đại sư vội vàng vung quạt xếp gọi ra một quả cầu lửa nhỏ.

Ta mượn ánh lửa xem xét, lại là hai thi thể.

Hai cỗ thi thể này cực kỳ cao lớn, có lẽ cao khoảng hai mét, xem ra đã chết từ lâu, da thịt trên người cũng đã khô quắt, chỉ còn lại khung xương. Nhưng kỳ quái là quần áo trên người bọn họ còn chưa thối rữa, là một trường bào màu đỏ thẫm, kiểu dáng cũng rất cổ quái, rất giống đến từ vua tôi phía tây.

Thi cốt bị nước sông cuốn theo chảy xuống phía dưới, lăng trì trên mạn thuyền phát ra một trận tiếng chi chi cực kỳ chói tai.

"Đi sang trái!" Nam tử ngồi ở đầu thuyền kêu lên.

Ta vội vàng vung song đao lên, ở bên phải mạn thuyền ra sức kích thích, thuyền nhỏ vừa mới xê dịch, một mảng lớn đồ vật trắng xóa liền từ trên mặt nước bay qua.

Ta quay đầu nhìn lại, tất cả đều là xương trắng!

Một mảng lớn bạch cốt này bị nước sông cuốn lấy, không ngừng cuồn cuộn đi.

Phượng đại sư thao túng tiểu hoả cầu, nhẹ nhàng bay đến đầu thuyền xa xa, chiếu sáng cảnh tượng phía trước.

Ánh lửa lóe lên, cảnh tượng phía trước rõ ràng, ba người chúng ta không khỏi giật mình kêu lên một cái, trong lòng sông phía trước, vậy mà bị bạch cốt lấp đầy!

Dưới mặt sông đã lấp đầy lấp đầy, nếu đụng phải chắc chắn phải lật thuyền!

"Mau, nắm lấy thạch bích!" Nam tử lo lắng lớn tiếng ra lệnh.

Ta vung song đao, hung hăng cắm vào trong khe đá bên sông, Phượng đại sư cũng vươn hai tay ra gắt gao chế trụ.

Thuyền nhỏ bay vút xuống, mắt thấy là sắp đâm vào trên xương trắng.

Nam nhân đáng thương quát lớn: "Khai!"

Trên tám mặt kiếm đại hán lóe ra một đạo lôi quang, chém xuống đống bạch cốt.

Sau một tiếng nổ vang, đống xương trắng cứng rắn bị lao ra một lỗ thủng!

"Nhanh, ngay bây giờ!" Nam tử lo âu cao giọng quát.

Ta muốn rút ra song đao, liều mạng một chút ở trên vách đá, Phượng đại sư cũng hung hăng đá một cước.

Thuyền mượn lực phản tác dụng, giống như tên rời cung bắn ra ngoài.

Ba người bọn ta không dám dừng lại, lại điên cuồng bay lượn một đường, cuối cùng cũng thoát khỏi đống xương trắng.

Lại qua hai mươi mấy phút, dưới sự chiếu rọi của quả cầu lửa, chúng ta phát hiện trên đỉnh động phía trước có rất nhiều sợi xích sắt, mỗi một sợi đều to bằng cổ tay, ước chừng hơn một ngàn sợi, lẻ tẻ còn có đồ vật không ngừng lắc lư ở phía trên.

Chờ thuyền nhỏ lại gần một chút, lúc này mới thấy rõ, phía trên thuyền lại treo một người!

Giống như bạch cốt trên sông lúc nãy, bọn họ sớm đã phơi khô, phiêu đãng đãng treo ở đỉnh chóp cửa động, lít nha lít nhít, nhìn không thấy đáy, e rằng có mấy ngàn người!

Xem ra bạch cốt trong sông lúc trước cũng treo ở trên đó, mấy người đi ở phía trước ngại chặn đường nên mới chém xuống.

Đây rốt cuộc là nơi nào, những người này bị cái gì? Ba người chúng ta không nói lời nào, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ.

Nghịch lưu mà đi hơn nửa cái chuông, cảnh tượng kinh ngạc đến cực điểm này rốt cuộc mới đến phần cuối.

Đồng thời, nước sông cũng đã đến đầu nguồn...

Chúng nó là từ một khối nham thạch màu đen vô cùng to lớn hạ xuống.

Trên hắc thạch có một cầu thang rất dài dẫn tới một cái cửa động đen sì.

Nam nhân sai vặt nhảy lên bờ trước tiên, kéo thuyền nhỏ vào một góc tối, buộc vào trên cọc đá.

Sau đó, ta cùng Phượng đại sư tìm chút đá ném lên thuyền, để nó hơi lặn vào trong nước rồi ẩn mình. Dù sao đi nữa, chúng ta còn phải mượn đường cũ trở về.

Hết thảy thu thập thỏa đáng xong, chúng ta lại xác định không sơ hở gì, lúc này mới thuận theo cầu thang thật dài kia đi lên.

Phần cuối cầu thang là một cánh cửa đá rất lớn, thế nhưng sớm đã bị người ta mạnh mẽ ném ra một cái lỗ thủng lớn.

Thông đạo bên trong cực hẹp, chỉ có thể cho một người đi qua, lại đen kịt một mảnh. Phượng đại sư thay đổi vị trí với nam nhân được âu yếm, gọi tiểu hoả cầu làm lộ đăng.

Trong thông đạo chật hẹp như thế căn bản không vung vẩy được vũ khí, ta tế ra Vô Hình châm, thích chí nam cầm linh phù bậc thượng đẳng, theo sát phía sau đi vào.

Bản đồ da dê tầm một nghìn bốn ba
Chương một. Bản đồ da dê...

Thông đạo kia nghiêng về phía dưới, quẹo vài vòng, không biết thông hướng nơi nào?

Bốn bề yên tĩnh dọa người, trừ tiếng bước chân của mấy người chúng ta, một chút động tĩnh cũng không có, ngay cả hô hấp lẫn nhau cũng nghe được rõ ràng.

Đi liên tục không sai biệt lắm hơn ba mươi phút, cuối cùng đã đến điểm cuối.

Cuối cùng là một cửa đá lớn dày cỡ một quyền, cũng bị người nện thành khối vụn.

Phượng đại sư điều chuyển tiểu hỏa cầu, quan sát chung quanh một chút. Sau cửa là một gian nhà đá nhỏ, tương đối rộng rãi, chỉ là tu kiến rất thô ráp, vách tường, mặt đất, thậm chí trần nhà, cơ hồ đều là nguyên thủy nhất, hoàn toàn giống như mới đào được vậy.

Trên mặt đất bày biện lộn xộn rất nhiều thứ.

Bọn ta đi qua cẩn thận xem một chút, tất cả đều là một ít quần áo rách nát, vải thô, còn có một số bình gốm, chậu sứ cực kỳ thô ráp. Ở giữa những thứ rách nát đó, có mấy cỗ hài cốt rơi xuống.

Mấy bộ thi cốt tất cả đều là đầu hướng về phía thông đạo chúng ta vừa đi ra lúc nãy, tất cả xương cốt đều mơ hồ biến thành màu đen, thậm chí xâm nhập cốt tủy, nhìn tựa như phục độc khi còn sống.

Trên hài cốt mang theo chút vải bố, hẳn là quần áo lúc còn sống bọn họ mặc, hơi chạm vào liền hóa thành tro bụi, đủ thấy niên đại cực kỳ xa xưa.

Trên mặt đất rải rác dấu chân lộn xộn, có lẽ chính mấy người đi phía trước kia lưu lại. Ta ngồi xổm xuống nhìn kỹ một chút, tất cả đều là dấu chân của người trưởng thành, không có của tiểu cô nương kia.

"Những thi cốt này không giống như trên sông treo." Nam nhân an lành ngồi xổm xuống tổng kết nói: "Chắc là hài cốt trên sông dựa theo trận pháp gì đó để mai táng người chết, nhưng mấy bộ hài cốt trên người bọn họ —— từ những thứ đồ còn sót lại, vật phẩm vứt bỏ, còn có răng nanh trên xương tay, cơ bản có thể đoán được, đều là nô lệ, rất có thể chính là người tu kiến trong khu mộ ma này."

Phượng đại sư gật nhẹ đầu: "Đúng vậy, nhưng Ma trủng này khổng lồ như vậy nhưng chỉ có mấy người tu kiến như vậy, đúng là không hợp lẽ thường."

Bên kia thạch thất là một cánh cửa sắt lớn tràn đầy rỉ sét, mặc dù cũng bị đập vỡ, cũng không biết nguyên nhân gì vẫn đứng nghiêng chưa ngã xuống.

Nam tử quyến rũ đi tới kéo một cái, cửa sắt ầm một tiếng ngã xuống, ngay sau đó ầm một tiếng vang thật lớn, một mảnh đen sì đột nhiên đổ xuống.

Ba người bọn ta vội vàng tránh ra, khi lại nhìn lần nữa thì không khỏi ngạc nhiên.

Ầm ầm tràn vào đám thi cốt, từng đống chồng chất như tòa núi nhỏ, niêm phong cửa vào lại!

Những thi cốt này cũng giống như trong thạch thất, toàn thân đều biến thành màu đen, có cái răng đều đen, hiển nhiên tất cả đều là đồ vật ăn kịch độc khi còn sống.

Một mảnh thi cốt đen kịt chồng chất tại cửa ra vào như một ngọn núi nhỏ. Ít nhất có mấy trăm người, dưới ánh lửa chiếu rọi, từng cái đầu lâu đen bóng mơ hồ hiện ra u quang, cực kỳ khủng bố.

"Thì ra là thế!" Phượng đại sư dừng một chút rồi nói: "Xem ra những người này đều là tu giả của Ma trủng, nhưng đều là trúng độc mà chết, hẳn là sắp sửa hoàn thành, bị hết thảy diệt khẩu."

Ta gật đầu, thoáng suy nghĩ một chút rồi nói: "Đúng vậy, xem ra vừa rồi chỗ chúng ta đi cũng không phải là cửa chính Ma trủng, mà là con đường chạy trốn do một đám tu giả tự tạo ra."

Bất kể trung hay ngoại, phàm là xây dựng mộ lớn cỡ lớn, đợi đến lúc lăng mộ sắp hoàn thành, đều sẽ đem những thợ thủ công tham dự tu lăng này giết chết, để tránh tiết lộ bí mật bên trong.

Cho nên có rất nhiều thợ thủ công thông minh, trong lúc ngay từ đầu đã đồng thời đào móc chạy trốn thì thầm nghĩ.

Bất quá, rất hiển nhiên, những người này còn chưa kịp đào tẩu thì đã gặp phải vận rủi rồi.

"Nói như vậy ngược lại là thông rồi." Nam tử sai vặt gật đầu: "Chúng ta tiến vào đường hầm, chẳng những thô ráp, cũng phi thường hẹp hòi. Mộ trủng quy mô lớn như vậy, lối vào chân chính, tuyệt đối sẽ không nhỏ hẹp như vậy, nếu không làm sao đưa quan tài vào đây?"

Sau khi ba người chúng ta cho ra kết luận thống nhất, liền bắt đầu đứng bên cạnh dọn dẹp thi cốt, muốn tìm một thông đạo.

Có lẽ là bởi vì niên đại đã lâu, những hài cốt này cầm trên tay rất nhẹ. Trên mỗi bộ thi cốt đều quấn theo không ít mảnh vải, xen lẫn không ít những món đồ nhỏ vụn vặt, có cái vòng đồng nhỏ, có cái là tẩu thuốc, còn có một chút đồng tiền nát.

Ba người chúng ta vốn chính là thương nhân âm vật, đối với thứ này tự nhiên cực kỳ quen thuộc, chỉ cần phân biệt một chút liền nhìn ra, đều là đồ vật sơ đẳng của triều Đường.

Trong đống thi cốt còn rải rác rất nhiều bảng hiệu nhỏ, bảng hiệu không lớn, chỉ khoảng sáu bảy tấc, một lỗ nhỏ, nhìn hình như là có dây thừng, hai bên đều có khắc chữ.

Hẳn là bài số mỗi người mang theo trên người, có điểm giống như là công tác chứng nhận hiện tại của chúng ta.

Chẳng qua những chữ kia không phải chữ Hán, quanh co khúc khuỷu rất phức tạp, nam nhân thương cảm nhìn một chút nói: "Đều là chữ cổ, tuy rằng ta không nhận ra là ý gì, bất quá điểm này tuyệt đối không sai."

Đường triều? Tàng văn?

Nghe hắn nói như vậy, ta và Phượng đại sư đều có chút kỳ quái.

Nơi này chính là vùng đất bụng láng giềng Tây Bá, cách Tây Tạng còn rất xa, dọc theo đường đi lại vô cùng nguy hiểm, đừng nói Đường triều ngàn năm trước, chỉ là hiện tại, nếu không ngồi máy bay mà nói, muốn từ Tây Tạng đến đây cũng phải hao phí rất nhiều công sức, chớ nói chi là còn phải xây dựng một tòa cổ mộ hùng vĩ như thế.

Quái dị hơn chính là, Đản Hồn phụ phụ, Long Tuyền sơn trang, còn có lão đầu áo bào tro cực kỳ cổ quái kia, lại tới nơi này làm gì?

"Các ngươi mau nhìn!" Đột nhiên, Phượng đại sư chỉ về phía trước.

Thì ra trong đống thi cốt lộ ra một cuốn da dê, tờ giấy da dê kia bị một bộ bạch cốt gắt gao chộp vào trong tay.

Cho dù hiện tại xương cốt đã nát hết rồi, nhưng muốn rút tờ giấy da dê ra khỏi xương ngón tay vẫn vô cùng không dễ dàng. Có thể tưởng tượng, thời điểm người này sắp chết nắm chặt bao nhiêu.

Ta và nam nhân có ân cần rút tờ da dê ra, mượn tay điện quang vừa nhìn, không ngờ lại là một bộ bản đồ.

Mặc dù đường nét trên bản đồ rất đơn giản, nhưng cũng có thể nhìn rất rõ ràng.

Bọn ta nghiên cứu một hồi, đột nhiên phát hiện bức tranh chính là chỗ này!

Mặc dù chúng ta mới đi một đoạn ngắn, nhưng lối đi bằng đá kia tuyệt đối không sai! Ngay vị trí thạch thất, còn có đường hầm ngắn, ở chỗ nào rẽ, đường vòng dài bao nhiêu, so với thông đạo nhỏ hẹp chúng ta đi qua vừa rồi không kém chút nào.

Chúng ta đang lo lắng cho nơi này hoàn toàn không biết gì cả, bây giờ lại nhận được một tấm bản đồ, tự nhiên giống như thần trợ.

Thân phận chủ nhân Mộ chia một nghìn bốn (chương hơn)

Nhưng kỳ quái là, trên bản đồ này, tất cả đường nét đều là dùng than củi vẽ thành, một mảnh đen kịt. Chỉ có một mảnh khu vực hình lục giác, lại là một mảnh đỏ tươi!

"Xem ra, đây là khu vực trung tâm của trủng ma, chắc chắn mấy tên kia đang chạy tới đó!" Nam nhân chăn hộ rất hưng phấn: "Nếu kiếm cấp hoàng hôn đã nằm trong tay bọn chúng, chỉ cần chúng ta chạy tới là có thể tìm được."

"Đây đương nhiên là chuyện tốt, bất quá..." Phượng đại sư có chút do dự: "Nhưng hai người các ngươi không phát hiện được, trên bản đồ này chỉ có một con đường như vậy đi thông ra ngoại giới, cũng chính là con đường chúng ta vừa mới tới đây."

"Nói cách khác, chúng ta chỉ có một đường lui này, cũng đừng quên cánh cửa kia tuyệt đối không cách nào mở ra được."

"Những thợ thủ công này không biết gì về chuyện này, cho rằng trốn ra ngoài động chính là đường sống, nào ngờ trong Ma trủng vốn có đến mà không có về!"

"A, không đúng!" Kiền Ly đột nhiên cả kinh nói: "Các ngươi còn nhớ con thuyền kia không?"

"Nhớ chứ, làm sao vậy?" Ta có chút kỳ quái, sao tự dưng hắn lại nhớ ra điều này?

"Khối đá đen lớn kia bóng loáng mượt mà, không lồi lên chút nào, lại vừa vặn vừa vặn, ngay tại chỗ tối cạnh sông có một cọc đá dựng thẳng, hình như chuyên dùng để lồng thuyền! Chúng ta ngay từ đầu đã nghĩ sai rồi, thuyền kia không phải tiện có người đi vào, là giữ lại có người dùng." Nam tử quyến rũ giải thích.

Đi ra ngoài để dùng?

Ta và Phượng đại sư lập tức cả kinh.

Đây chính là mộ ma, là mộ cổ, người bên trong sẽ còn đi ra ngoài ư?

Đó là...

"Cũng không đúng lắm!" Ta trầm ngâm chốc lát rồi nói: "Cho dù là thiết kế Mộ trại, thật sự hi vọng một ngày nào đó chủ nhân bên trong sẽ sống lại và rời khỏi nơi này, vậy thì thiết kế cửa chính từ bên trong mở ra chẳng phải xong rồi sao?"

"Đó là vì... Hắn muốn đúng giờ đưa cơm cho chủ nhân mộ!" nam tử lo lắng nói lời này xong, ngay cả bản thân cũng bị kinh hãi mà sắc mặt đại biến.

Nếu là người ngoài tự nhiên không rõ ràng cho lắm, cùng ta và Phượng đại sư tự nhiên sẽ hiểu ngay, cơm chính là những thi thể treo ở trên dòng sông!

Mộ chủ ăn không phải là thi thể, mà là khí tức người sống, chuẩn xác hơn một chút thì đó là ly dương khí cuối cùng mà trước khi chết phun ra!

Những người đó đều bị treo trên đỉnh động chết đói, chính là muốn dùng ngụm Dương khí cuối cùng của bọn họ cho chủ nhân của mộ ăn!

Chủ nhân tòa mộ này rốt cuộc là ai?

Hắn lại muốn làm gì?

Đây rốt cuộc là vận dụng âm tà thuật gì, chúng ta không thể nào biết, chẳng qua có thể khẳng định duy nhất là kẻ mượn loại tà thuật này phục sinh, quả thực chính là ác ma nhân gian!

Nếu như ác ma xuất thế, e là tập hợp tất cả đồng đạo lại cũng không đối phó được!

Trách không được cha của tội lỗi lại tới nơi này, chẳng trách Long Tuyền sơn trang lại không tiếc hết thảy phái ra nhiều cao thủ như vậy.

Thế nhưng là, lão già áo xám cực kỳ quái dị kia mang theo tiểu cô nương kia lại đến làm gì?

Ba người bọn ta trầm mặc một hồi lâu, nam nhân sầu lo giận dữ nói: "Nếu thực sự như vậy, cho dù không phải giúp Cửu Lân đoạt lại kiếm Hoàng hôn, bọn ta cũng phải ra sức liều một phen, quyết không thể để cho đám người này đạt được mục đích."

Ta và Phượng đại sư không nói chuyện, vội vàng tăng nhanh động tác nhặt thi cốt, tin tức này ý nghĩa thế nào, chúng ta cực kỳ rõ ràng.

Bận rộn hơn nửa ngày, rốt cuộc cũng bước ra một con đường.

Phượng đại sư thả ra hoả cầu nhỏ, thấy bên ngoài không có gì dị thường, chúng ta từng người rút ra binh khí, cực kỳ cẩn thận đi ra ngoài.

Bên ngoài là một hành lang gấp khúc được lát bằng đá xanh.

Trên hai bức tường đá có khắc rất nhiều bức tranh đá, công nghệ cực kỳ tinh xảo, chẳng qua nội dung lại rất kỳ quái.

Toàn bộ điêu khắc trên vách đá đều là dơi, dơi to to nhỏ nhỏ, ngàn vạn, hơn nữa toàn bộ đều dùng chu sa bôi thành một mảnh đỏ tươi.

Có lẽ ngụ ý "Hồng phúc tề thiên" cổ đại?

Hành lang gấp khúc rẽ ngang, nối liền là một đại sảnh bằng đá cực kỳ rộng lớn, mượn ánh sáng của quả cầu lửa nhìn lên, bên trong treo tám cái quan tài lớn.

Mỗi một cái đều dài hơn bốn mét, rộng hơn hai mét, tất cả đều được đúc bằng dây thép, hơn nữa được buộc rất chặt chẽ bằng xích sắt to bằng cánh tay, treo ở giữa không trung.

Mỗi một người đều có màu đỏ tươi chói mắt ở trong sảnh đá u ám.

Đối mặt với cảnh tượng quỷ dị như thế, dù là chúng ta cũng không dám xông vào.

Ta lấy ra bản đồ da dê mà các thợ thủ công chết thảm để lại nhìn một chút, muốn tìm ra một thông đạo khác để đi qua, nhưng lại phát hiện, cấu tạo của mộ cực kỳ kỳ kỳ lạ.

Bên trong sảnh đường thạch thất to to nhỏ nhỏ, không sai biệt lắm có hơn trăm cái, lại dùng một hành lang gấp lại với nhau, giống như một mê cung vậy. Nếu muốn đến khu vực cuối cùng, chỉ có thể đi khắp toàn bộ thạch thất, tuyệt đối không thể vòng qua bất cứ cái nào!

Hơn nữa, vô luận diện tích cùng cấu tạo đều cực kỳ phức tạp, so với bất luận cổ mộ nào ta biết thì lớn hơn nhiều, phức tạp hơn nhiều.

Thông thường loại cổ mộ quy mô như thế này đều là Đế Vương Lăng hoặc là các chư hầu hùng bá một phương. Nhưng xem từ chế độ và trang sức mà nói, tuyệt đối không phải là Hoàng đế.

Rốt cuộc mộ chủ là ai?

Trong tám cái quan tài sắt lớn này chứa người nào đây?

Đinh đinh, đinh đinh!

Đúng lúc này, trong cổ mộ cực kỳ xa xăm, đột nhiên truyền ra một trận âm thanh linh đang cực kỳ thanh thúy, giống như nghe được trong lúc chúng ta đấu huyết thi.

Lúc chúng ta đang ngạc nhiên, đột nhiên từ xa truyền tới tiếng bước chân, hơn nữa còn đi tới chỗ chúng ta.

Ba người bọn ta nhìn nhau một cái, vội vàng cất bước về tới hành lang.

Phượng đại sư dập tắt Tiểu Hỏa cầu, ba người chúng ta đều nắm chặt vũ khí, chăm chú nhìn về phía trước.

Thanh âm kia càng ngày càng gần, cực kỳ nặng nề, ngay cả mặt đất cũng nhẹ nhàng lay động.

Thời gian dần trôi qua, từ trong hành lang đối diện đại sảnh có một thân ảnh cao cao tráng cường tráng hiện ra.

Huyệt mộ tuy rất tối thế nhưng lại được ánh sáng âm u bao phủ từ quan tài, ta vẫn có thể nhìn ra một chút xíu, tuyệt đối không phải là bất kỳ người nào tiến vào khu mộ Ma tộc trước đây.

Bóng đen cao chừng hai mét, dáng người khôi ngô, mặc một thân khôi giáp cực kỳ cổ xưa, bốn phía đầu vai đều có hình thoi, trong tay chống một cây búa cực kỳ nặng nề.

Hắn đi rất chậm, nhưng mỗi một bước hạ xuống, đều sẽ phát ra một trận thanh âm cực kỳ trầm trọng, giống như nặng ngàn cân.

Ba người chúng ta đều không hẹn mà cùng xoa động Thiên Cung, âm thầm mở ra mắt Âm Dương.

Trên người tên này không có chút âm khí nào, nhưng cũng không hề có dương khí.

Nói cách khác, hắn ta không phải người, cũng không phải là quỷ.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Đầu tiên thiên một nghìn bốn năm thiên tinh cương khôi lỗi

Bước chân bóng đen kiên định dị thường, mỗi một bước chân rơi xuống, ở trên mặt đất rung lên một tiếng vang lớn.

Mắt thấy cách chúng ta càng ngày càng gần, chỉ còn không đến năm mét.

Nam nhân an ủi âm thầm chạm vào người ta, chỉ xéo bên phải một cái, ta lập tức hiểu ý, khẽ gật đầu.

Thình thịch!

Thình thịch!

Quái ảnh lại bước thêm hai bước, một cây búa lớn gần dính vào mặt chúng ta.

Phượng đại sư vẫy quạt xếp một cái, một quả cầu lửa to bằng đầu người bay ra ngoài, thẳng đến mặt gia hỏa kia.

Hầu như cùng lúc đó, nam tám mặt vung thanh đại hán tốt nhất, mạnh mẽ lao ra ngoài, ta vung song đao chém xéo phải.

Người ta tùy đao rút ra, lăn một vòng ngay tại chỗ, hung hăng chém vào bắp chân của tên kia, trường kiếm nam tử an lành thì đâm về phía ngực hắn!

Quả cầu lửa lóng lánh hồng quang chói mắt, đang đập lên mặt tên kia...

Mặt, ngực, hai chân, ba người chúng ta hầu như phối hợp không chê vào đâu được, cực kỳ nhanh nhẹn mãnh liệt!

Bất kể cao thủ mạnh mẽ cỡ nào, nếu bị ba đòn liên tiếp này đồng thời đập đến, muốn không chết cũng phải trọng thương.

Nhưng trăm triệu lần cũng không nghĩ tới chính là, gia hỏa này không hề hư hao lông tóc!

Quả cầu lửa đập vào mặt hắn; song đao của ta, nam nhân chăn bông chém lên người hắn, phun ra một luồng hoa lửa, ngược lại chấn động khiến cổ tay chúng ta run lên.

Tên kia mạnh mẽ vung búa lớn trong tay lên, nghiêng vai bổ tới ba người chúng ta!

Đại phủ mang theo tiếng gió thổi, lưỡi dao phát ra hàn quang chói mắt. Trong lòng ta biết lần này thế đại lực trầm, tuyệt đối không thể đón đỡ, vội vàng lăn một vòng ra ngoài.

Nam tử sai vặt nhanh chóng rút ra một linh phù thượng đẳng, quát to một tiếng: "Mở!"

Trên tám mặt kiếm đại hán lóe lên một đạo lôi quang, đón cự phủ bổ tới.

Chiêu này là tuyệt kỹ độc môn của nam nhân tiêu thụ, cho dù là cự thạch cũng có thể bổ nát bấy, thép dày nửa mét cũng có thể cứng rắn đâm thủng.

Kiếm phủ va chạm, nổ ra một tiếng vang thật lớn trong bóng tối. Ngay sau đó, nam tử sầu lo bị đập mạnh ra ngoài, văng ra ngoài ba bốn mét, phanh một tiếng đâm vào trên quan tài sắt treo ở đại sảnh, phát ra một tiếng trầm đục.

Mà tên kia vậy mà lại không nhúc nhích tí nào!

Phượng đại sư nhanh chóng lui lại mấy bước, gọi ra tiểu hoả cầu tới tiểu sảnh đỉnh. Lần này, chúng ta rốt cục đã nhìn rõ bộ mặt thật của gia hỏa kia.

Là một tráng hán cao hai mét ba, thân thể dày rộng!

Hắn ta mặc một bộ chiến giáp tinh cương cực kỳ dày nặng, toàn bộ đầu trùm kín mít, chỉ có hai ánh mắt lóe lên hai đạo hồng quang.

Búa lớn kia dài hơn hai mét, rìu to bằng cánh cửa, ngay cả cán rìu cũng to bằng trứng vịt—— một đại gia hỏa như vậy, sợ có hơn ba trăm cân, hắn có thể một mực xách trong tay, vũ động đến mức vù vù gió vang.

Sắc mặt của hắn hơi đen, hẳn là dấu vết do hỏa cầu của Phượng đại sư lưu lại lúc nãy, chỗ ta và nam công cẫy trợ, chỉ có một đạo bạch ngân nhàn nhạt.

"Khụ khụ." Nam nhân đáng yêu ho nhẹ hai tiếng, lau vết máu vừa mới chấn động ở khóe miệng, từ dưới đất bò dậy.

Gia hỏa này nắm chặt cự phủ chậm rãi hạ xuống, hai mắt chớp động hồng quang, chậm rãi đảo qua trên người ta cùng Phượng đại sư, chậm rãi xoay người lại, chăm chú nhìn nam tử thương cảm.

Theo hắn chầm chậm xoay người, quanh thân phát ra một hồi âm thanh cạc cạc quái dị.

Ta nắm chặt song đao, nhìn chằm chằm không chớp mắt vào hắn ta.

Bất luận hắn nguy hiểm thế nào, nếu dám ra tay với nam nhân có trợ giúp, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!

Gia hỏa này lại tiến về phía trước hai bước, lập tức giơ cự phủ lên một cái!

Ta vung song đao lao tới, nhưng vừa chạy được hai bước, đã thấy nam nhân được âu yếm dùng sức nháy mắt với ta, phảng phất như đang ra hiệu ta tuyệt đối không được lộn xộn.

Cùng lúc đó, hắn cũng đứng lại, trước mặt quái nhân cách hai mét, vẫn không nhúc nhích.

Cực kỳ quái là, quái nhân giơ cao cự phủ cũng dừng lại, treo tại đỉnh đầu nam nhân an tâm, không hạ xuống chút nào nữa.

Cự phủ cách đầu hắn chỉ hơn một mét, nếu dùng tốc độ lúc trước vung mạnh xuống, sợ là cái đầu của nam nhân an ủi sẽ bị trực tiếp bổ ra! Tâm của ta đã nhảy lên đến cổ họng rồi, thực sự nghĩ mãi mà không rõ, hắn đang làm cái gì đây!

Lúc này, nam nhân hưởng ứng ngay cả con mắt cũng bất động, phảng phất như một bức tượng sáp, quái nhân trước mặt hắn giống như cũng bị lây nhiễm, cứ như vậy giơ cao cự phủ lên mà không nhúc nhích.

Một giây, hai giây...

Hai tay ta gấp gáp tới mức đổ mồ hôi, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ mình sơ ý một cái hại mất người đàn ông an nhà mình mà mất mạng.

Trong mười mấy giây, tên kia vậy mà thu hồi rìu lớn, lập tức theo một hồi tiếng vang cạc cạc, tiếp tục cất bước bước về phía trước kiên định vô cùng.

Lòng đang căng thẳng của ta lúc này cuối cùng cũng đã buông lỏng, vừa định đưa tay lau mồ hôi, đã thấy nam nhân được an ủi hướng về phía ta nháy mắt liền, cảnh báo ta cũng không được lộn xộn!

Tên kia theo hành lang gấp khúc lúc chúng ta tới chậm rãi đi qua, trận trận tiếng vang càng ngày càng xa.

Nghe giọng nói kia càng lúc càng nhỏ, nam tử thương cảm dùng ánh mắt ra hiệu đứng thẳng lên, chậm rãi vươn ba ngón tay, từng cây từng cây cong xuống dưới.

Ý tứ này cuối cùng không thể đơn giản hơn: 3, 2, một, chạy!

Cùng thời khắc ngón tay cuối cùng của hắn ngoặt xuống, ta mạnh mẽ chạy ra ngoài, nam nhân được an ủi cũng đột nhiên xoay người bỏ chạy, Phượng đại sư tựa hồ cũng sớm có dự liệu, đi theo mấy bước.

Ba người bọn ta một hơi mặc đại sảnh, lại chạy ra một hành lang quanh co khúc khuỷu, lúc này mới ngừng lại.

Vừa rồi chúng ta cơ hồ liều mạng toàn lực, mệt thở hồng hộc, lúc này vừa thấy tạm thời không có gì nguy hiểm, dứt khoát toàn bộ đều tựa vào vách tường, thở phì phò từng hơi từng ngụm.

"Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Ta không nhịn được hiếu kỳ, quay đầu hỏi nam nhân thích ăn chơi.

"Tên kia là một con rối tinh cương, tuy lực rất lớn, cứng rắn vô cùng, nhưng lại hoàn toàn không có chỉ số thông minh, không thể phân biệt ai là kẻ địch." Nam nhân đáng thương lau mồ hôi trên mặt, giải thích với ta: "Thợ thủ công chế tạo con rối này chỉ để lại một mệnh lệnh cho nó, đó chính là kẻ di động, giết không tha!"

"Đây chính là ở trong cổ mộ, tất cả mọi thứ đều là vật chết, phàm là biết di động khẳng định chính là trộm mộ! Con rối này chế tác cực kỳ tinh diệu, hắn dọc theo lộ tuyến không ngừng tuần tra, có thể mang theo bánh răng trong cơ thể cho hắn động năng vô cùng vô tận., Mà động tác này có thể làm hắn liên tục đi xuống; hồng quang trong hai mắt là do luyện hóa máu ếch, ếch di động có một loại năng lực cảm giác siêu thường, khôi lỗi là mượn cái này phân biệt ra kẻ địch ở nơi nào, nhưng chỉ cần chúng ta không nhúc nhích, hắn sẽ hoàn toàn không phát hiện được."

"Ồ? Trên đời này còn có cơ quan thuật kỳ diệu như vậy sao." Vừa nghe nam tử lo lắng giải thích, ta cực kỳ ngạc nhiên tán thán nói.

Phần một nghìn bốn phần sáu mắc mưu trên việc...

"Đương nhiên là có." Nam nhân quyến rũ gật đầu: "Thủy tổ của cơ quan thuật là Lỗ Ban và Mặc Tử của Xuân Thu thời đại, hai người mượn cơ quan đấu pháp, trong sách cổ có ghi chép rất nhiều. Nghe nói, Gia Cát Lượng ngẫu nhiên có được một nửa tàn quyển, nghiên cứu chế tạo ra con ngựa gỗ vận chuyển lương thực."

"Ban đầu, những chuyện này ta cũng không tin, nhưng sau khi cùng lão lục giễu cợt cổ mộ xong rồi mới biết. Không phải trên đời này không có, mà là chúng ta không biết! Cũng may là lần trước gặp qua cơ quan thuật kỳ dị như vậy, nếu không dù làm chúng ta mệt chết, căn bản cũng không thể đem quái vật này làm gì được."

"Tốt rồi, chúng ta đi nhanh đi, lộ tuyến Khôi Lỗi tuần tra có lẽ chính là đến đống thi cốt kia, lập tức sẽ trở về." Phượng đại sư phủi bụi đất trên người đứng lên.

Trong thạch thất cuối hành quay về, bày biện chỉnh tề mấy chục cái vạc lớn.

Những chiếc lu lớn này đều được chế tạo từ sắt, mỗi cái đều cao hơn một người, trên mỗi cái vại đều dán một đạo phù chú.

Những phù chú này rất kỳ quái, có trấn tà phù của Đạo gia thời cổ, lại có An hồn chú của Phật gia, còn có một số kinh văn cổ tàng.

Ba người chúng ta đều là người trong nghề, không cần ai nói, tất cả đều hiểu, bên trong đều chứa thi thể! Hơn nữa, dựa theo phù chú dán ở bên ngoài, nơi phát ra thi thể cũng không hoàn toàn giống nhau, thủ pháp phong ấn cũng khác hẳn. Chỉ là, nguyên nhân người tu mộ làm như vậy, thật ra cực kỳ kỳ quái.

Bất quá, chúng ta cũng không có thời gian cẩn thận nghiên cứu, tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này tiếp tục đi về phía trước, liên tiếp đi qua mười mấy đại sảnh.

Từng thính đường nơi đây đều cổ quái, khiến người ta tê cả da đầu: Có đầu lâu chất đầy đất, bày thành một pháp trận cực kỳ cổ quái, pháp trận trung lập lấy một lá cờ đen; có cái là da người treo một bức tường ghép thành một đồ án dị thường quái dị, vừa giống mặt người lại như mặt quỷ; có cái thì cung phụng các loại pháp khí cổ quái, một cái tạo hình khác nhau, rất kỳ quái...

Bọn ta không dám nhẹ nhàng, tất cả đều cẩn thận đi vòng qua.

Nhưng mà, ta lại lấy ra tất cả hình ảnh của chiếc máy di động đã xem qua vỗ xuống.

"Chờ một chút!" Tới gần một hành lang gấp khúc lát phiến đá màu xanh nhạt, Phượng đại sư đi phía trước đột nhiên dừng chân lại, ý bảo ta chờ một lát, sau đó một cước đạp lên lại rụt trở về.

Ta đang thấy kỳ quái, đột nhiên một đạo hàn mang lóe lên lam quang bắn thẳng đến cổ họng hắn.

Theo sát phía sau ta còn chưa kịp kêu lên một tiếng sợ hãi, Phượng đại sư đóng quạt xếp lại, bộp một tiếng liền đem đạo hàn mang kia đập xuống, lập tức đưa tay đập vào một khối đá nhô ra bên cạnh.

Chỉ thấy trên tường đá vang lên tiếng ầm ầm của cơ thể xoay chuyển, ngay sau đó, hai bên mặt động hiện ra vô số lỗ thủng đen ngòm, từng đạo hàn mang nhanh như một mũi tên nhọn bắn ra rậm như mưa.

Phượng đại sư điềm tĩnh lui ra phía sau một bước, tất cả hàn quang đều bắn vào khoảng không, chỉ có dưới chân chúng ta, lam quang bỗng nhiên xuất hiện một mảnh lớn!

Lập tức, hắn lại nhặt lên một hòn đá nhỏ, ném ra xa xa.

Chỉ nghe một tiếng phịch vang lên, phiến đá trên mặt đất đột nhiên lật qua, phía dưới lại là một hố to sâu tới hai ba thước, đáy hố móc ngược rậm rạp chằng chịt trường thương đầu nhọn.

"Được rồi, không sao!"

Phượng đại sư vỗ vỗ hai tay, cất bước đi nhanh về phía trước.

Cho đến lúc này, ta mới hiểu được, Phượng đại sư ngoại trừ tinh thông thuật khống hỏa thần kỳ ra, còn nghiên cứu các loại cơ quan thuật như nỏ ngầm, cạm bẫy các loại, cuối cùng cũng biết, vì sao sau khi khôi lỗi tinh cương xuất hiện, hắn thay đổi vị trí với nam nhân thích kết hôn, vẫn luôn đi phía trước.

Phượng đại sư đi phía trước, liên tiếp phá hủy hơn mười cơ quan khác nhau, rất nhanh đã vượt qua khu vực này.

Ngay sau đó, phía trước lại xuất hiện một cửa đá phong bế, trên cửa nhô lên rất nhiều đá nhọn hình thù cổ quái.

Trước cửa có hai bức tượng đá màu đen đang quỳ.

Một tên đầu trâu thân người, một tên mặt ngựa thân người khác.

"Ngưu Đầu Mã Diện? Chủ nhân mộ đang nói cho chúng ta biết, mộ của hắn so với địa ngục còn hung hiểm hơn nha." Nam nhân chăn ấm âm thầm nói đùa một câu, lập tức nhìn chằm chằm không chớp mắt vào những tảng đá quái dị kia, thầm nghĩ cách phá giải.

"Không đúng." Phong đại sư thao túng Tiểu Hỏa cầu đứng ở một bên, đột nhiên như nghĩ tới điều gì, hoảng sợ nói: "Thứ nhất, Cửu Lân, chúng ta bị lừa rồi!"

"Bị lừa?" Ta và nam nhân chăn nuôi bất giác sửng sốt, rất là nghi ngờ hỏi: "Có công dụng gì?"

Phượng đại sư không đáp mà hỏi ngược lại: "Dựa theo địa đồ trên quyển sách da dê, có phải trong cổ mộ chỉ có một con đường hay không?"

"Đúng vậy." Ta nhẹ gật đầu: "Cổ mộ này rất giống một mê cung, nếu muốn đi đến khu vực màu đỏ, chỉ có một con đường... Đó chính là phải vượt qua tất cả hành lang cùng thạch thất, làm sao vậy?"

"Người của Long Tuyền sơn trang có phải đang đi trước chúng ta không?" Phượng đại sư lại hỏi.

"Không sai!" Nam nhân hưởng ứng nói: "Trước khi chúng ta tới đỉnh núi, bọn họ cũng đã tiến vào Ma Trủng, hơn nữa trước cửa chính của pháp trận là Huyết Thi. Hồng Thủ ấn do bọn họ lưu lại, mấy cánh cửa đá phong bế cũng là bọn họ mở ra khi đi vào. Cái này cũng không sai, trước mặt chúng ta... Ơ?"

Nam tử quyến rũ mới nói được một nửa thì cả kinh.

Ta cũng đang cùng suy nghĩ cẩn thận, vì sao bạn trai của Phượng đại sư và bạn dì lại kinh ngạc như vậy!

Trong cổ mộ này chỉ có một con đường có thể đi, đám người Long Tuyền sơn trang lại rõ ràng là ở phía trước chúng ta.

Vậy thì chỉ có hai khả năng, loại thứ nhất là chúng ta đuổi kịp bọn họ, hai nhóm người chạm đầu.

Loại thứ hai, bọn họ vẫn ở phía trước, chúng ta vẫn luôn đuổi theo.

Nhưng ta trên đường đi, căn bản là không phát hiện nửa điểm bóng dáng bọn họ! Hơn nữa, từ khi ta gặp khôi lỗi tinh cương, dấu chân vốn lộn xộn cũng đã không còn, chỉ có một đôi giày vải cách cực xa thỉnh thoảng mới xuất hiện, ta nhìn ra được, là lão nhân áo bào tro lưu lại.

Nói cách khác, Đông lão, Sửu Hoàng, cùng với cha của Long Tuyền Sơn Trang kia đều tự dưng biến mất!

Nếu đã xác định được, thật sự bọn họ đã tiến vào Ma phần mộ, sau đó chúng ta lại chạy tới, vậy chỉ còn lại một khả năng duy nhất...

Bọn họ ẩn núp phía sau chúng ta, xem chúng ta như pháo hôi dò đường ở phía trước!

"Thuyền, còn nhớ thuyền nhỏ không?" Ta đột nhiên kêu lên: "Khe hở trên sợi dây treo ở đầu thuyền là mới lưu lại gần đây, lúc đó chúng ta còn tưởng là ngoài ý muốn, hoặc là bị lão già áo xám kia cắt đứt, hiện tại nghĩ đến nhất định là Long Tuyền sơn trang cố ý lưu lại cho chúng ta."

"Biết rõ một vùng đường thủy, nếu như không có thuyền, chúng ta có thể không qua được, nên cố ý thả chúng ta tới đây?" Nam nhân lo lắng nói: "Vậy mục đích của bọn họ là gì? Muốn chúng ta tự động dâng tới cửa? Nhưng nếu thật như vậy, bọn họ đã sớm mai phục giữa đường rồi? Chẳng lẽ là muốn lợi dụng chúng ta để dò đường?"

"Đúng là như vậy!" Ta khẽ gật đầu: "Thực lực của bọn họ mặc dù rất mạnh, nhưng ở trong cổ mộ cực kỳ hiểm ác này cũng không khá hơn chúng ta bao nhiêu, nếu đơn thuần luận thuật cơ quan, có thể còn không bằng Phượng đại sư, thì càng không cần phải nói, còn có nguy hiểm khác không biết. Bọn họ chính là muốn dùng chúng ta làm thạch dò đường."

Chi chi chi...

Ta vừa dứt lời, một trận tiếng kêu to chói tai từ sau lưng truyền tới!

Bầy dơi máu đầu một nghìn bốn bảy.

Ba người bọn ta nhất thời sửng sốt, Phượng đại sư thao túng tiểu hoả cầu quay đầu lại chiếu, chỉ thấy một cái bóng màu đỏ tươi bay đầy trời tới, giống như mây đỏ phủ kín cả hành lang gấp khúc.

Là dơi!

Con dơi màu đỏ như máu, phô thiên cái địa cuốn tới! Tốc độ cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt đã vọt tới phụ cận, cách chúng ta chỉ có mười mấy mét.

Đàn dơi này to nhỏ, chừng mấy ngàn con, mỗi con đều tươi đẹp ướt át, lộ ra hai cái răng dài nhọn hoắt, vừa chi chít điên cuồng kêu gào hướng về phía chúng ta vỗ cánh.

Thế này... đây không phải là tượng dơi mà chúng ta đã đi qua đống xương cốt chất đống hay sao?

Vì sao đột nhiên tất cả đều sống lại?

Nếu như bị một đàn dơi như vậy vọt tới trước người, không tới mấy phút, ba người chúng ta sẽ bị hút thành thây khô!

"Đầu tiên, ngươi nghĩ cách phá cửa đi, ta chặn trước một lát rồi nói!" Phượng đại sư nói xong, quạt xếp liền mở ra.

Một quả cầu lửa nhỏ chiếu vào phía trước đột nhiên phóng đại, vù vù bay về bầy dơi.

Trong tiếng kêu loạn xạ, vô số con dơi bị đốt thành đống lửa lớn nhỏ, rầm rầm đụng vào tường, nhao nhao rơi xuống đất.

Thế nhưng đại hỏa vẫn chưa tắt, lại có thêm con dơi khác từ trong khói đặc cuồn cuộn lộ ra khuôn mặt dữ tợn, tiếng rít chói tai xông lên.

Phượng đại sư không dám khinh thường, vội vàng triệu ra hoả cầu thứ hai!

Tình hình này như trước cổng Ma trủng liên thủ đối chiến với Huyết Thi. Ta lập tức bước lên một bước, đứng bên cạnh Phượng đại sư, bảo vệ hắn không bị tấn công.

Vèo!

Một con dơi to cỡ đầu người, liên tục vượt qua hai quả cầu lửa lớn, cùng với đông đảo đồng bạn đang thiêu đốt, từ bên trong vọt tới.

Dường như nó cũng nhìn ra được, Phượng đại sư mới là mối uy hiếp lớn nhất của bọn nó. Nó điên cuồng hét lên một tiếng, thừa dịp Phượng đại sư vung quạt xếp ngăn cản, nó vọt mạnh mẽ giết tới, lộ ra hai chiếc răng nanh dài nhọn, thẳng đến cổ họng.

Ta nào có thể tha thứ cho nó được, vung song đao Trảm Quỷ Thần lên bổ tới một cái.

Leng keng leng keng!

Một đao chém xuống, nhưng lại chém trúng đầu nó, chỉ đập xuống một miếng vảy đỏ như máu.

Mặc dù nó không chết, nhưng cũng bị đánh cho choáng váng đầu óc, ta bay lên một cước, trực tiếp đá nó vào trong hỏa cầu.

Trên người dơi lại có lân phiến? Rốt cuộc đây là loài gì?

Ta bỗng nhiên nhớ ra, lúc mới bước vào sơn cốc với Hàn lão lục, bên cạnh thi thể mấy người bạch báo kia, đã từng gặp qua lân phiến như vậy, lại kết hợp với vết thương trên người bọn họ cực kỳ quái dị. Lập tức hiểu ra, bọn họ đều là bị những con dơi đỏ này giết chết.

Máu trên vết thương là màu đen, nói rõ những con dơi này chẳng những hút máu, hơn nữa trên người còn có kịch độc.

Lần này, ta lại càng không dám khinh thường, tay cầm song đao, gắt gao canh giữ bên cạnh Phượng đại sư. Phàm là những người đột phá bức tường lửa vọt tới phụ cận đều sẽ bị đánh bay, nện thẳng vào trong đống lửa.

Tuy có nhiều dơi, lít nha lít nhít. Bất quá vì lần lượt đó, hành lang cũng không rộng lớn, ở Phượng đại sư cố sư đủ lực, đem hoả cầu hóa thành tường lửa xong, nên những con dơi này ngược lại rất khó đột phá.

Trong hồng quang cả phòng, tiếng kêu thảm thiết không ngừng, từng đợt da thịt mùi khét lẹt chui vào lỗ mũi của ta.

Những con dơi kia không sợ chết xung phong hết lần này đến lần khác, từng con từng con hóa thành tro bụi bên trong ngọn lửa!

Nhưng lúc này, trên trán Phượng đại sư cũng đổ mồ hôi, tay cầm chặt quạt xếp cũng run nhè nhẹ.

Khống hỏa kỳ thuật của hắn là mượn thanh âm vật Ngũ Hỏa Thất Cầm phiến trong tay phát huy ra, cực kỳ hao tổn linh lực.

Từ sau khi tiến vào huyết động, hắn bất đắc dĩ luân phiên thi triển, lại một mực thao túng tiểu hoả cầu chiếu sáng dò đường, sớm đã tiêu hao linh lực. Hiện tại lại gọi ra bức tường lửa lớn như vậy, cơ hồ phong bế toàn bộ hành lang gấp khúc, càng là dầu hết đèn tắt!

Ta âm thầm sinh hận, ta vẫn quá yếu mà!

Vì cứu ta, thương thế chết người của bát phương cứu ta, mà ta phải đối mặt hiểm cảnh như vậy, một chút việc cỏn con cũng không giúp được.

Đúng lúc này, từ con dơi hoặc là bi thảm kia, hoặc là trong tiếng kêu to đầy phẫn nộ lại truyền ra một mảnh cực kỳ nặng nề.

Dường như có ai đó đang kéo vật nặng đi nhanh về phía trước.

Tiếng vang càng ngày càng gần, từ trong hành lang cổ mộ tĩnh mịch xa xa truyền đến, làm cho da đầu người ta phát tê từng trận. Một cỗ khủng bố chi ý không cách nào nói rõ, cấp tốc lướt lên đầu.

Làm thương nhân âm vật lâu như vậy, lực cảm giác của ta đối với âm khí cực mạnh, ta cực kỳ rõ ràng cảm giác được, đầu kia đang có vô số cỗ âm khí cực kỳ mạnh mẽ vội lao đến.

Đột nhiên, mấy bóng đen xuyên qua hỏa cầu, bỗng nhiên mạnh mẽ ép tới!

Một mảnh bóng đen kia đập xuống đất, phát ra từng tiếng nổ mạnh chấn vỡ màng nhĩ.

Bình thường nhìn vào sẽ thấy đó là nắp quan tài!

Sáu bảy cái nắp quan tài sắt đỏ tươi như máu rơi đầy đất, trải trên mặt đất, phiến đá lớn dày chừng một quyền đều cứng rắn đập thành bột phấn.

Tường lửa bị nện một cái này đã mờ đi rất nhiều, vô số thi thể dơi bốc lên khói đen nồng đậm, chặn lại cảnh tượng trong hành lang gấp khúc, tạm thời còn nhìn không rõ lắm.

Tuy nhiên, khi ta nhận ra nắp quan tài cũng đã đoán được đại khái.

Trong gian thạch thất gặp phải khôi lỗi tinh cương kia có tám cái quan tài sắt treo lơ lửng, hiện tại những nắp quan tài này lại chạy đến nơi này... Hiển nhiên, là đám cổ thi trong quan tài tất cả đều đã tỉnh lại!

Ầm!

Lại một tiếng!

Một nắp quan tài sắt đen sì ép tắt ngọn lửa còn sót lại, loảng xoảng một tiếng đập xuống đất.

Thân thể Phượng đại sư nhoáng một cái mãnh liệt, quạt xếp trên tay xoẹt một tiếng, nứt ra một lỗ hổng nhỏ.

Một thanh âm cực kỳ trong trẻo lại vang lên, lần này ta nghe được rõ ràng. Là do dây sắt kéo mặt đất, róc rách trên vách đá!

Trong khói đen cuồn cuộn, mấy bóng đen khổng lồ chớp động, đang từ từ đi tới chỗ chúng ta.

Sắc mặt Phượng đại sư đại biến, vội vàng lại bay ra một quả cầu lửa nữa.

Trong khói đen cuồn cuộn, mấy thân ảnh khổng lồ kia lung lay một cái, lại đi thẳng về phía trước.

Bọn họ đi rất chậm, thế nhưng từng luồng âm khí cực kỳ mạnh mẽ kia đã ép ta không cách nào thở nổi.

Ở phía sau bọn họ, lại là một trận tiếng vang lộn xộn truyền đến xa xa, ta cực kỳ rõ ràng cảm giác được, đang có vô số cỗ lực lượng không kém chút nào so với mấy cỗ Âm khí này trào lên!

Chẳng lẽ tất cả quái vật chúng ta đi ngang qua các phòng kia đều thức tỉnh? Tất cả đều giết tới?

Đây, đây chính là đại quân thi thể đấy.

Phía trước tất cả không ai biết, càng có trận môn chắn đường, phía sau lại có một đám thi thể giết tới, đây nên làm gì bây giờ?

Không riêng gì ta, đàn ông và Phượng đại sư cũng đều đã nhận ra tình hình cực kỳ không ổn.

Phượng đại sư cắn răng, mạnh mẽ huy vũ quạt xếp lại phát ra một đạo hỏa cầu, muốn cố gắng hết sức ngăn cản tốc độ tiến lên của chúng.

Nam nhân hưởng thụ phun ra một ngụm máu tươi trên tám thanh đại hán kiếm, từng đạo lôi quang xoay quanh thân kiếm, chớp lóe không ngừng, hắn dựa vào thanh đại kiếm vẽ cái gì đó trên mặt đất: "Lâm binh đấu giả Giai Tiến lên."

Lập tức hai tay hắn nắm chặt đại hán kiếm tám mặt, quát to một tiếng: "Mở!"

Ầm ầm!

Bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, trước cửa trên mặt đất bị ngạnh sinh nổ ra một cái động lớn.

"Chạy mau!" nam nhân kia sắc mặt trắng bệch, khóe miệng còn chảy máu tươi kêu to, hắn cố gắng dùng linh khí nổ chỗ trốn chạy.

Phượng đại sư cắn chặt răng, liên tiếp gọi hoả cầu ra, bay về phía đối diện.

Mấy bóng đen to lớn đi ở phía trước, thoáng lui hai bước, lại đi tới, hỏa cầu cũng theo đó bị dập tắt.

Dương Hỏa đúng là khắc tinh của âm khí, nhưng đối mặt âm khí nồng đậm như thế chỉ phí công, thân thể Phượng đại sư lắc lư không ngừng, khóe miệng cũng tràn ra vết máu.

"Phượng đại sư, đi mau!" Ta kéo hắn một tay, nhưng lại không kéo được.

"Không cần để ý đến ta, các ngươi đi mau! Cửu Lân, đừng quên ngươi đã đồng ý chuyện của ta." Phượng đại sư nhìn ta hô lớn, lập tức đẩy mạnh ta vào hố sâu sau lưng.

Tiếp theo một giây, một trận tiếng vang cự đại xa xa truyền đến, phảng phất một quả bom khổng lồ nổ tung ở bên cạnh chúng ta, ta không đứng vững, nằm sấp trên mặt đất.

Hắn vẫn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra thì đã bị một nam tử tốt lành kéo vào trong hố sâu.

"Đi mau!" Hắn khàn cả giọng kêu to, lặng lẽ chà sát hốc mắt đã sớm ướt át, chăm chú kéo ta, không dám quay đầu nhìn lại...

Đầu tiên, một nghìn bốn tám hiệp, cái chết của Phượng đại sư là cái chết của Phượng đại sư.

Thông đạo này hơi thành hình, cực kỳ xảo diệu tránh thoát trước cửa pháp trận, từ lòng đất chui qua.

Nam nhân chăn ấm gắt kéo tay ta, từ trong thông đạo chui ra, liều mạng chạy vội.

Nhưng Phượng đại sư vẫn ở lại phía đối diện.

Từng tiếng nổ mạnh ầm ầm không ngừng truyền đến từ phía sau chúng ta, từng mảnh ánh lửa cực kỳ chói mắt xuyên qua thông đạo, trước mắt chợt sáng chợt tối, giống như trận địa bị hỏa lực của quân địch mãnh liệt oanh kích.

Ầm!

Lại là một tiếng vang thật lớn.

Mặt đất run lên vài cái, một đạo hỏa quang cực kỳ xán lạn đột nhiên tuôn ra, chợt một cái chiếu sáng toàn bộ thế giới!

"Phượng đại sư!" Ta đột nhiên đứng lại, trong lòng xuất hiện một tia dự cảm bất tường.

Phượng đại sư... ông ta có thể vĩnh viễn không về được.

Một tiếng nổ vừa rồi, hắn khẳng định là điều động tất cả tinh huyết cùng linh lực, bạo nổ quạt xếp nổ thành một viên hỏa cầu cuối cùng.

Vì cứu ta, lại có một vị tiền bối chết như vậy, lại một vị bát phương nổi danh cực kỳ bi tráng hoàn thành sứ mạng của mình.

"Đi mau!" Đôi mắt nam tử kia lấp lánh ngấn lệ, kéo chặt lấy ta.

Nhưng ta vẫn đứng nguyên tại chỗ, tay nắm chặt song đao không ngừng run rẩy.

Ta cắn chặt răng, muốn giết trở về, đem những xác ướp cổ kia giết sạch, báo thù cho Phượng đại sư!

"Ngươi quên ngươi làm sao đáp ứng hắn sao? Ngươi hiện tại giết lại, vô luận sinh tử kiên cố thoải mái, nhưng tất cả mọi người đều chết vô ích." Nam nhân được thương cảm quát lớn: "Con chuột, lông mày bạc, phượng hoàng, bọn họ đều là vì ngươi, vì để ngươi hoàn thành sứ mạng của mình! Ngươi muốn giết trở về phải không? Được lắm, ta giết ngươi trở về, chúng ta cùng nhau chết thống khoái, đến lúc đó ta xem ngươi thế nào đối mặt với gia gia ngươi."

Nam nhân chăn hộ cực kỳ tức giận: "Bây giờ còn chưa phải là lúc đau lòng, chúng ta còn rất nhiều sứ mệnh chưa hoàn thành, bây giờ ngươi cần phải sống sót."

"Sống sót, ngươi hiểu không? Đi!" Sau đó hắn không nói gì, nắm cánh tay ta lên, xoay người bỏ chạy.

Ta tỉnh táo triệt để, dùng sức lau lau nước mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Ánh lửa sau lưng dần dần tối đi, tiếng ồn ào cũng chậm rãi bị chúng ta bỏ xa.

Hành lang gấp khúc trước mắt trống rỗng, ngoại trừ bóng tối vô tận ra thì không có cái gì khác. Hai chúng ta dồn dập đạp lên trên phiến đá phát ra từng đợt âm thanh cực kỳ thanh thúy.

Hai chúng ta đi dọc theo con đường hẻm đen kịt này, một đường chạy như điên.

Đột nhiên, bên cạnh chúng ta sáng bừng lên.

Ta và nam nhân sầu lo vội vàng dừng chân lại, đưa lưng về phía mỗi người cầm đao kiếm, cực kỳ cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy trên vách đá hai bên chúng ta, đột nhiên sáng lên một đôi đèn dầu nhỏ, giống hệt đèn dầu tiến vào mộ, hai bên lỗ máu, hiện lên hình hoa sen màu đen.

Phanh, phanh phanh phanh...

Theo từng đợt âm thanh vang lên, hai bên vách đá cứ cách khoảng năm mét sẽ sáng lên một đôi đèn dầu nhỏ, vẫn dọc theo hành lang gấp khúc duỗi ra, thật dài chừng mấy trăm bình.

Vừa mới trải qua tình cảnh hung mãnh như Thi Triều, thần kinh hai người chúng ta dĩ nhiên đã hoàn toàn căng thẳng, qua một lúc lâu, mắt thấy ngoại trừ một ngọn đèn đang sáng lên cũng không có chút biến hóa nào, lúc này mới hơi yên lòng một chút.

Chẳng qua hai chúng ta đều cực kỳ rõ ràng, bên trong mộ ma nguy cơ bốn bề, quyết không thể phớt lờ!

Hai chúng ta liếc nhau một cái, đề phòng lẫn nhau, cực kỳ cẩn thận từng bước một tiến về phía trước.

Mấy trăm cái đèn dầu gào thét lóng lánh, chiếu ở trên người chúng ta, trên vách đá kéo ra hai đạo bóng đen dài nhỏ, một mực lắc lư khắc ở phía trước.

Phảng phất như chúng ta bị hai người khổng lồ màu đen dẫm chết tại dưới chân, đang phí công giãy giụa.

Toàn bộ hành lang đèn đuốc sáng trưng, nhưng lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Bởi vì sau khi chúng ta đi ra bốn năm mươi mét, từ hai bên vách đá đột nhiên phát ra một hồi âm thanh lòe loẹt.

Cơ quan trong Ma trủng rất cay độc, lúc này vừa nghe thấy giọng nói này, hai chúng ta lập tức sốt sắng, lập tức đứng lại, nâng đao kiếm bảo vệ quanh người.

Âm thanh của Cơ lò bay càng lúc càng vang, dần dần nối đuôi nhau thành một khu, phảng phất toàn mộ chính là một cái chuông cực kỳ to lớn, hai người bọn họ đang đứng giữa đồng tâm.

Xoạt một tiếng, hai bên vách đá đồng thời đảo tới, ta và nam nhân chăn hộ trừng lớn hai mắt, chuẩn bị lúc nào cũng có thể chạy ra.

Thế nhưng trong vách đá cũng không bắn ra ám tiễn trường thương gì, mà là lật ra từng mặt gương đồng.

Ngay cả mặt đất và trần nhà cũng liên tục lật qua lật lại không ngừng, tất cả đều là tấm gương!

Những tấm gương này đều được khảm chặt trên vách đá, góc độ bài trí cực kỳ xảo diệu, vừa có thể chiếu rọi lẫn nhau, lại vừa che chắn một chút nào.

Hình ảnh hai người chúng ta bị trùng trùng điệp điệp chiếu ở bốn phương tám hướng, rậm rạp chừng mấy trăm cái.

Lập tức, đàn ông ta và cả trăm ngàn lần bị bản thân bao vây.

Két, két két!

Lại là hai tiếng vang đột nhiên truyền ra, ngay sau đó, một hành lang vòng cung vốn thẳng tắp cũng bị xoay chuyển.

Hai vách tường đột nhiên nứt ra mấy chục đầu thông đạo, mỗi một đầu thông đạo đều giống nhau như đúc, tất cả đều là do gương đồng trải thành, hai bên tất cả đều đốt ngọn đèn nhỏ sáng loáng.

Quay đầu nhìn thoáng qua, ngay cả chính ta cũng có chút mơ hồ: Ta vừa rồi đến từ đâu? Lại đi đâu đây?

"Kính tượng mê cung!" Nam tử lo lắng thán phục.

"Ngươi đã từng thấy cơ quan như vậy chưa?" Ta quay đầu hỏi.

"Không có." Nam nhân an ủi lắc đầu: "Bất quá, lần trước cùng lão lục giễu cợt cổ mộ gặp qua Sa Ảnh mê cung, sau khi trở về ta nghiên cứu cẩn thận, cái này đều thuộc về Chướng Nhãn pháp, trên cơ bản cùng bức tường ma quỷ là cùng một đạo lý, chỉ có điều phức tạp hơn nhiều."

"Quỷ đả tường chỉ tản ra âm khí, làm mê hoặc tâm trí ngươi, cảnh vật chung quanh vẫn giống như trước, chỉ là tự ngươi sinh ra ảo giác, rõ ràng là thông đạo bị ngươi xem thành một bức tường mà không dám bước qua mà thôi. Nhưng mê cung quanh người đã chân chính phát sinh biến hóa như cũ., Mà khắp nơi giống nhau như đúc, làm cho ngươi thật giả khó phân, căn bản không phân rõ đâu là ảo giác, nào mới là chân thực. Càng khó giải chính là, cảnh vật xung quanh., Còn có thể biến hóa theo sự di động của ngươi, lại phối hợp với từng trận âm phong, quả thực không khác gì tử lao lao tù, nếu như tìm không thấy chiêu phá giải, chỉ sợ cả đời ở đây loanh quanh cũng không thoát ra được!"

"Không tốt, cẩn thận!" Đột nhiên, nam tử sai nha kêu to một tiếng.

Đệ nhất thiên thiên một trăm bốn mươi chín Chương độc vụ, trận phi châm...

Kỳ thật không cần hắn kêu, ta cũng nhìn thấy, tại mỗi một mặt gương đồng trên dưới hai đầu, đột nhiên xuất hiện hai lỗ nhỏ đen ngòm.

Ngay sau đó, một đạo lam quang từ trong lỗ nhỏ bắn ra.

Độc châm!

Vô số cương châm dài hơn một tấc, nhiễm phải ánh sáng xanh lam, cùng lúc từ trong lỗ thủng nổ bắn ra, cuốn thẳng tới hai chúng ta!

Hai chúng ta vội vàng áp sát mặt tường, quay lưng về phía nhau, đồng thời vung song đao trường kiếm lên.

Cương châm như mưa, lít nha lít nhít! Lại soi mặt gương một cái, căn bản không phân biệt được phương hướng đánh úp lại, chúng ta cũng hoàn toàn không để ý tới cương châm rốt cuộc là từ đâu tới, chỉ cần điên cuồng vung vẩy loạn xạ!

Ba ba... âm thanh cương châm rơi xuống đất, thanh thúy vô cùng, lại sinh ra từng trận hồi âm, giống như có hơn vạn con gà con không ngừng mổ chậu đồng, liên miên không dứt!

Mãnh liệt một cái, cương châm đột nhiên ngừng lại, chúng ta còn chưa kịp tỉnh táo lại thì rất nhiều lỗ nhỏ trong động, lại phun ra từng luồng khói đen.

Khói đen cũng không biết do thứ gì chế thành, vừa phun ra đã lập tức tan thành một làn sương mù dày đặc, trong nháy mắt đã phủ kín hành lang. Lại bị ánh lửa chiếu tới, gương phản lại, cảnh sắc trước mắt dần dần trở nên mơ hồ.

Theo khói đen tràn ra, một mùi vị ngọt ngào tràn ngập bốn phía, vừa vào miệng mũi, lập tức miệng lưỡi khô khốc, cổ họng thắt chặt, ngực khó chịu, rất là khó chịu.

"Có độc!" Nam nhân lo lắng kêu to: "Nhanh, lấy Thanh Đằng Diệp ra! Thanh Đằng Diệp của lão lục có thể tránh độc."

Ta vừa nghe, vội vàng moi từ trong ngực ra một chiếc lá.

Lúc sắp hạ huyết động, một mảng huyết tinh cực kỳ nồng đậm, dưới sự nhắc nhở của nam nhân chăn người, ba người chúng ta tự mình hái một mảnh.

Sau đó, để phá giải trận pháp Thiên Ngũ Hành trên cửa đá, nam nhân an ủi và Phượng đại sư đã hợp nhất một bộ bổn nguyên hệ Mộc của mình.

Lúc này, chỉ còn lại một khu vực của ta.

"Đừng động đậy!" Ta lấy ra lá cây vừa định xé ra, muốn chia cho hắn một nửa, lại bị nam nhân thương cảm nhìn từ trong gương, lớn tiếng ngăn cản: "Lá cây này không được xé rách, một khi vỡ sẽ mất tác dụng, rốt cuộc không còn tác dụng, mau nhét vào trong miệng!"

"Vậy... Vậy ngươi làm sao bây giờ?" Ta có chút lo lắng hỏi.

"Nói thế nào với ngươi, tạm thời đừng để ý tới ta! Mau ngậm lại!" Nam tử lo lắng thúc giục.

Vừa thấy nam nhân tốt nhất của ta động khí, vội vàng ngậm phiến lá vào trong miệng.

"Ta sẽ nói cho ngươi biết thêm một lần nữa, chỉ cần ngươi còn sống, chúng ta sẽ có hy vọng chiến thắng Long Tuyền sơn trang, nếu ngươi chết, tất cả nỗ lực đều trở thành uổng phí! Khụ khụ..." Nói đến đây, nam nhân khổ sở ho khan.

Cũng không biết là vừa rồi lúc nổ tung thông đạo tổn thương quá nặng, hay là bị độc khí xâm chiếm. Một tay hắn che miệng ho khan liên tục mấy lần, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

"Ngươi đứng ở chỗ này ngàn vạn lần không được động, ta đi xem nơi này cơ quan ở đâu." Nói xong, hắn hơi hơi khom lưng, chạy về phía xa.

Sương mù dày đặc màu đen càng ngày càng dày, bất quá sau khi ẩn chứa lá cây xanh, ta không còn bị khí độc hun nhiễm nữa. Nhưng cảnh tượng trước mắt càng lúc càng mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy khoảng cách khoảng một thước.

Ta vểnh tai, lẳng lặng lắng nghe thanh âm xung quanh, sợ lại bắn ra độc châm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ta đột nhiên phát hiện trong sương mù đen đặc xa xa có một người đang đi tới.

Ta nắm chặt song đao, làm tốt chuẩn bị tùy thời đánh nhau.

Nhưng khi hắn tới gần hơn, thì rút cuộc ta cũng nhận ra được, chính là Phượng đại sư.

"Phượng đại sư? Ngươi, ngươi không sao chứ?" Ta vừa mừng vừa sợ hỏi.

Phượng đại sư không trả lời, chậm rãi đi về phía trước.

Toàn thân hắn một mảnh đen sì, râu ria toàn bộ đều bị đốt cháy, ngực, trên bụng bị tạc ra mấy cái lỗ thủng đẫm máu, đều có thể thấy nội tạng đang chậm rãi nhúc nhích.

Bên cạnh hắn còn có một người, vóc dáng thấp thoáng, hình thể hơi mập, lại là Lý Ma Tử!

"Manh, ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Ta cực kỳ kinh ngạc hỏi.

Đây chính là Ma Trủng! Hắn ta là ác ma trong cốc Tây Bá Uyển xa xôi, sao lại tới đây được?

Lý Ma Tử cũng không lên tiếng, tiếp tục đi về phía trước, ta phát hiện chân hắn hình như bị thương, đi trên đường khập khiễng, trên mặt cũng bị thương không nhẹ, huyết nhục đỏ hồng bốc lên bốn phía, hai mắt xanh đen, răng cũng rụng vài cái.

Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ Long Tuyền sơn trang lại dùng hộp Ma ngữ ám hại ta, đồng thời lại chuẩn bị tay còn lại, bắt lấy Lý Ma Tử?

Đúng lúc này, ta phát hiện sau lưng hắn còn có một bóng người.

Doãn Tân Nguyệt?

Trên mắt trái nàng cắm một cây chủy thủ thật dài, cắm thẳng vào cán, máu tươi ồ ồ chảy theo khuôn mặt vốn kinh diễm động lòng người của nàng bôn tẩu, lây dính toàn thân đều là phàm nhân của con trai ta. Một tay nàng nắm phàm phàm phàm phàm trần đứt mất một tay, nửa mặt sưng lên một quyền cao, cực kỳ thống khổ nhếch miệng.

Cái này...

Trong lòng ta đột nhiên run lên —— vừa lòng đau như cắt, vừa phẫn nộ tới cực điểm!

Con mẹ nó, rốt cuộc là ai tới đây? Ông đây muốn đánh chết hắn!

Ta đi bộ nghênh đón, nhưng đúng lúc này, ba người bọn họ lại không cử động, một người bước ra từ bên trong lỗ thủng.

Một lão đầu hói đầu thân hình cao lớn, sau ót cùng dưới hai tai buông thõng tóc bạc thật dài, chòm râu trên cằm rất ngắn, lại như châm, vẻ mặt lão đang nhe răng cười.

Đông lão của Long Tuyền sơn trang!

Ta hung tợn nghiến răng, thầm mắng: "Lão tạp cẩu này, chết đi cho ta!"

Lập tức vung song đao lên, chém mạnh vào đầu gã.

Thân hình gia hỏa này cực kỳ mạnh mẽ, nhẹ nhàng lắc mình tránh thoát, tựa hồ còn muốn đưa tay đoạt đao của ta.

Ta cũng muốn run rẩy toàn thân, không nói hai lời, lại là liên tiếp vô số đao chém xuống.

Nhưng hắn lại như quỷ mị, mỗi một lần đều tránh thoát đao phong của ta. Hắn cũng không ra tay trả đòn, tựa như mèo vờn chuột, không ngừng xoay quanh trước người ta.

Ta đột nhiên chém một đao, rồi quay người lại, phát hiện không biết từ lúc nào, phía sau ta vẫn còn có hai người.

Một cái quần áo đen mặc bút, mang theo một bộ râu dài rộng lớn, trong tay mang theo một cái rương nhỏ màu bạc trắng, là cha của Giáp Xà; một tiểu tử khoảng một mét hai ba, trên cái đầu to như một vò rượu, hai hàng nước mũi to chảy xuống cằm, đang trừng đôi mắt cực kỳ đờ đẫn nhìn ta, là Sửu Hoàng xấu xí.

Mấy tên gia hỏa này đều xuất hiện!

Được lắm!

Các ngươi không phải muốn bắt ta sao?

chước ngươi, hôm nay sẽ cùng các ngươi liều một cái sảng khoái! Ta vung song đao chém mạnh tới Sửu Hoàng xấu xí cách ta gần nhất.

Đầu tiên, một ngàn bốn trăm hai linh phù kính như mê cung...

Không nghĩ tới, không ngờ Sửu Hoàng lại vô cùng khéo léo, thoáng cái đã né tránh được, đồng thời thân hình mở mạnh ra, duỗi cánh tay ra, dài ra mấy lần, ầm một tiếng đỡ lấy lưỡi đao!

Ta đang trong cơn nóng giận, nào quan tâm nhiều chuyện như vậy? Vừa vung song đao vừa đập ầm ầm.

Bản lĩnh của xú hoàng thật là tuyệt vời, sau một loạt tấn công liên tiếp của ta, vậy mà có tiến có lui, rất có chương pháp, mỗi một chiêu một thức đều có phong phạm đại gia, hoàn toàn không giống vẻ ngoài ngu ngơ khờ ngốc như vậy.

Chỉ là hắn một mực liên tục tránh né, cũng không chủ động công kích. Chỉ cần có cơ hội, cũng muốn sát thân đoạt đao. Nhiều lần, suýt nữa bị hắn bắt được cổ tay!

Đột nhiên, thân thể của hắn nhoáng một cái mãnh liệt, tựa như đứng không vững.

Ta thấy cơ hội này, đương nhiên sẽ không bỏ qua, vung song đao phong bế hai bên đường lui của hắn, vai nghiêng và vai điên cuồng bổ tới.

Nhưng ai ngờ, gia hỏa này vậy mà không tránh không né, hướng ta trong ngực vọt tới. Lập tức nhảy lên, ở trên trán ta mạnh mẽ điểm một cái, kêu lớn: "Định!"

Tay chân của ta lập tức liên tục vận chuyển, không nhúc nhích được chút nào.

Vù một cái, trước mắt cũng là mơ hồ một hồi, tất cả cảnh tượng đều bắt đầu vặn vẹo.

Phượng đại sư, Lý mặt rỗ, Doãn Tân Nguyệt và nhi tử tất cả đều biến mất; lão thái lang cha cũng biến mất.

Con Hoàng giả xấu xí trước mặt không ngừng biến hóa, sau một trận gợn sóng rung chuyển, không ngờ lại biến thành nam nhân an ủi.

Nam nhân chăn bầu lại lấy ra một linh phù, châm lửa trước mặt ta, sau đó vung hai cái trước mặt ta, hét lớn một tiếng: "Giải!"

Ta phảng phất như bị rút hết tất cả khí lực, chán nản ngã xuống.

Hắn vội vàng đỡ lấy ta: "Cửu Lân, không sao chứ?"

Ta có chút mờ mịt nhìn trái nhìn phải một chút, sương mù màu đen vây quanh ở chung quanh không biết từ lúc nào đã tiêu tán hết. Nhưng ta còn đang ở trong kính ảnh mê cung, trên mặt kính bốn phương tám hướng thấy được khuôn mặt thất thần của mình, trên trán có một vết chu sa màu đỏ tươi.

"Ta, vừa rồi là trúng huyễn thuật?" Đến lúc này, ta mới có chút thanh tỉnh lại.

"Đúng vậy!" Nam nhân lo lắng gật đầu: "Ta thật sự xem thường cái kính này mê cung! Tượng, châm độc, hơn nữa trong hơi khói còn trộn lẫn mê dược gây ảo giác, may mà chúng ta nổ tung thông đạo vào, khói cũng đã tan từ nơi đó, nếu không một trong hai chúng ta sẽ bị độc khí hun chết, một người thì bị mình làm cho mệt chết."

Ta nghe vậy cũng cảm thấy hoảng sợ, nếu không phải nam nhân an ủi, sợ là ta đã sớm mất mạng.

Nhưng khi nghĩ lại, Lý mặt rỗ và Doãn Tân Nguyệt, con trai đều không sao cả, tất cả như vừa rồi chỉ là tưởng tượng, cực kỳ an tâm.

"Vậy ngươi tìm được cơ quan nơi này chưa?" Ta hỏi.

Nam tử sầu lo lắc đầu: "Cơ quan nơi này thiết kế cực kỳ xảo diệu, căn bản không thể mở rộng. Mỗi một mặt gương đều là một cơ quan độc lập, cho dù ngươi đều đập nát, chỉ còn một cái duy nhất, cũng có thể phát động toàn bộ. Nhưng nơi này có mấy trăm mặt gương đồng, muốn phá hết cũng không có khả năng."

"Hơn nữa ngươi xem!" Nói xong, hắn chỉ ngón tay về phía mặt đất phía trước: "Ngay tại lúc ngươi vừa mới hướng ta chém xuống, phàm là có cương châm lại đảo qua một lần, đem tiểu châm thu trở về, nếu ta đoán không sai, mê trận này còn có thể tuần hoàn sống lại, chờ một lát, những cương châm kia lại bị kẹt vào cơ lò, lần nữa bắn ra. Chỉ cần chúng ta không thoát khỏi mê trận này, sẽ không được an toàn."

"Vậy làm sao bây giờ?" Ta nghe nam tử an ủi nói vậy, cũng thấy lạnh lòng.

Nam tử sai vặt cau mày kiếm lắc đầu, rất hiển nhiên, hắn hiện tại cũng không có biện pháp gì hay.

Leng keng leng keng!

Lúc này, lại một tiếng vang kinh hãi đột nhiên truyền đến.

Giống như bị đại chùy ngàn cân hung hăng đập mạnh vào ngực, đau đến mức ngay cả khí lực kêu ra tiếng ta cũng không có, y phục còn chưa khô lại bị mồ hôi lạnh làm ướt.

Từ khi ta bước vào Ma Vực Chi Cốc tới nay, đã là lần thứ tư nghe được âm thanh này!

Nếu nói âm thanh này từ trong mộ ma truyền ra, thì lần này so với lần trước càng gần hơn, mức độ thống khổ cũng càng ngày càng sâu, lần này càng tới sát biên giới cái chết!

Ta bị chấn động hoàn toàn không cách nào nhúc nhích, trái tim đã ngừng đập, mắt thấy chỉ vài phút là thở được.

Ta nghiêng đầu, đôi mắt nửa híp lại, một mảng mơ màng nhìn nam tử âu yếm.

Thực lực nam tử có thực lực mạnh hơn ta không ít, nhưng vừa rồi lúc nổ tung thông đạo, hao tổn rất lớn, lúc này cũng chẳng khá hơn ta là bao.

Hắn cực kỳ thống khổ nghiến chặt hàm răng, ra sức bò về phía trước, vươn hai tay ra muốn nắm lấy tám mặt đại hán kiếm vừa rồi kinh động rơi trên mặt đất.

Nhưng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, hai bên thạch bích lại vang lên từng trận thanh âm lòe loẹt: Đôi nam nhân thương cảm nói không sai, đây là âm thanh của cương châm.

Có thể qua một lát nữa, những cương châm dính phải kịch độc kia lại bắn ra.

Nhưng lúc này, hai chúng ta đều không thể động đậy, nếu cương châm kia lại bắn ra, làm sao bây giờ?

Nam nhân chăn ấm nghe thấy âm thanh của Cơ lò, mặt đầy mồ hôi lăn xuống, càng ra sức bò về phía trước.

Mới vừa bị thanh âm kia chấn động, chúng ta giống như mỗi tấc da thịt, mỗi một khối xương đều như vỡ vụn, thoáng cử động liền đau nhức đến tê tâm liệt phế. Nhưng hắn vẫn cắn chặt răng, tiến lên một tấc.

Một thước, tám tấc, năm tấc...

Ngón tay nam tử mang thai cách hán kiếm tám mặt càng lúc càng gần.

Rắc rắc... cơ đỉnh lại có động, ngay sau đó xuất hiện hai lỗ thủng trên bề mặt kính xuất hiện hai lỗ thủng.

Từng đạo lam quang lóe lên.

Ba tấc, hai tấc...

Nam tử hưởng thụ nghiến răng, từng giọt từng giọt máu chảy xuống khóe miệng.

Trên một quỹ tích di chuyển không quá dài kia, máu tươi, mồ hôi lạnh, bị thân thể ma sát một mảnh mơ hồ. Hắn như là một con ốc sên màu trắng bị cây trúc đâm vào, cực kỳ ương ngạnh bò về phía trước, một tấc, lại một tấc...

Leng keng leng keng leng keng!

Nhưng thời gian không đợi một ai, lỗ thủng trên mặt kính đột nhiên co rụt lại, vô số đạo cương châm bắn ra, phóng thẳng đến đỉnh đầu hai chúng ta điên cuồng đánh tới!

Chương thứ nhất thiên thiên tư tứ nhị nhất, cõng ngươi, không từ bỏ.

Gần như cùng lúc đó, ngón tay của nam tử râu quai nón rốt cục chạm tới tám mặt đại hán kiếm.

Két một tiếng, lôi quang chớp động, một đạo quang mang sáng chói từ trên thân kiếm bắn ra, chui vào trong cơ thể hắn.

Nam nhân chăn bầu đột nhiên quát lớn, bay lên, mượn lực của phi châm quét khắp trời, nhào tới trên người ta.

Mấy trăm mũi châm chưa quét rơi đồng loạt đâm vào lưng hắn.

Loảng xoảng một tiếng, đại hán kiếm rơi xuống đất.

Mà dưới sự bảo vệ của hắn, ta lại hoàn hảo không chút tổn hại!

Cũng không biết thuốc trên châm dưỡng độc tố gì, ngay tại thời khắc cương châm rơi xuống, sắc mặt nam tử đã xanh mét một mảnh, từng đạo hồng ti như du xà lan tràn ra khắp nơi, khiến khuôn mặt kia ta quen thuộc vô cùng lập tức trở nên khủng bố vô cùng.

"Cửu... Cửu Lân, ngươi, ngươi nhất định phải sống, sống sót..." Bờ môi nam tử râu tím mấp máy, cực kỳ gian nan nặn ra một chữ cuối cùng, lập tức đầu gục xuống vai của ta.

Thử tiền bối, Bạch Mi thiền sư, Phượng đại sư, nam sai vặt.

Tất cả bọn họ đều vì cứu ta...

Mắt thấy tình huống bi thảm của nam nhân sắp chết, trong lòng ta đau đớn, phảng phất những cương châm kia không phải ghim vào sau lưng hắn, mà là không nhảy xuống đâm vào ngực ta.

Nước mắt không thể khống chế bỗng nhiên trào ra.

Nhưng ta lúc này, chẳng những không có chút linh lực nào, thậm chí ngay cả động cũng không động đậy được.

Ta chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn chết như vậy sao?

Tâm ta chìm xuống, nỗ lực tích góp thật lâu, rốt cục ấp ủ ra một tia khí lực, phốc một cái đem Thanh Đằng Diệp ngậm ở dưới lưỡi phun ra ngoài.

Mắt thấy phiến lá vừa lúc rơi vào miệng nam tử lo nghĩ, lúc này mới thả lỏng. Lập tức, cũng bởi vì khí lực hao hết thoáng cái hôn mê bất tỉnh.

Cũng không biết qua bao lâu, ta từ trong một mảnh sương mù tỉnh lại.

Bốn phía một màu đen kịt, ta phiêu đãng trong hư không, không phân biệt được phương hướng, dường như thời gian cũng đã bất động.

Ngay lúc thần trí ta tiêu thất, sắp bị phiến hắc ám không bờ bến này nhấn chìm, trong giây lát từ rất xa truyền đến một tiếng kêu.

Âm thanh hô hoán rất nhẹ nhàng, cực kỳ mơ hồ, cơ bản ta nghe không rõ.

Nhưng hắn giống như một mầm non xanh biếc trong vạn dặm cuồng sa, giống như một chiếc nến trong đêm đen vô tận, dùng ta sinh ra một cỗ bản năng thân thiết, làm cho ta không tự chủ được tới gần.

Tiếng kêu không ngừng vang lên, ta cách càng ngày càng gần, rốt cuộc nghe rõ.

"Cửu Lân, Cửu Lân..."

Thanh âm quen thuộc mà thân thiết, trái tim của ta run lên bần bật, lại chậm rãi nhảy lên.

Trước mắt hắc ám vô tận, xẹt qua một đạo ánh sáng, sáng có chút chói mắt. Ta chỉ trông thấy một pho tượng phật cực kỳ cao lớn, lập tức lại hôn mê.

Không biết qua bao lâu, ta mơ mơ màng màng tỉnh lại một lần nữa.

Lần này, ta đã hoàn toàn khôi phục tri giác, nhớ tới tất cả: Lúc này ta đang ở trong nấm mồ ma tộc Tây Bá Anh Khu, Băng Nguyên Huyết Động, Phượng đại sư vì cứu ta chết, nam nhân được âu yếm vì cứu ta...

Nghĩ đến đây, ta bừng tỉnh, muốn đứng dậy nhưng lại đột nhiên cảm thấy mặt đất mềm nhũn, hơn nữa còn đang run lên.

Toàn thân ta mềm nhũn, không có một tia khí lực, nhưng bên tai lại là từng đợt kêu gọi cực kỳ thân thiết: "Cửu Lân, Cửu Lân..."

Là nam nhân thương cảm!

Hắn không có việc gì, không chết!

Trái tim hắn ta lập tức ấm lên, nhưng vẫn không có sức lực đáp lại hắn ta, càng không cách nào mở hai mắt ra.

Trái tim không ngừng đập, ta dần dần tích cóp được sức lực, mở mắt ra, lúc này mới phát hiện ta đang nằm trên lưng nam tử được an ủi.

Hắn hơi khom lưng, cực kỳ khó khăn bước về phía trước, cũng không ngừng kêu gọi tên của ta.

Nơi này đã không còn là mê cung như kính, nhưng hai bên thạch bích vẫn như cũ lóng lánh từng chiếc đèn dầu nhỏ.

Ngọn đèn thê thảm, không sáng bóng chút nào, chỉ có thể chiếu ra cảnh tượng khoảng hai mét.

Hai bên chúng ta đều là từng đôi chân to lớn, được điêu khắc từ hắc thạch, mỗi đôi đều dài hơn hai mét.

Một mùi cực kỳ tanh hôi từ sau lưng nam tử tràn ra, không ngừng chui vào trong mũi, máu tươi màu đen, nhuộm y phục hắn một mảnh đen kịt, dính trên thân thể.

Hắn thay ta ngăn được mấy trăm cây độc châm, mặc dù không bị độc chết, nhưng những vết thương này lại là thật sự.

"Cửu Lân, Cửu... Khục khục..." Nam tử không ngừng kêu gọi, trong lúc bất chợt lớn tiếng ho khan, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng liên tục run rẩy.

Nhưng hắn vẫn nắm chặt lấy ta, rất sợ ta rơi từ trên lưng hắn xuống dưới.

Quen với nam nhân chăn ấm lâu như vậy, chưa bao giờ thấy hắn suy yếu như vậy, bị thương nặng như vậy!

"Cửu Lân, Cửu Lân..." Nam tử đáng thương ho khan một hồi, lại liên tục không ngừng la lên.

Mặc dù ta đã tỉnh, nhưng thân thể vẫn cực kỳ suy yếu, chẳng những không thể động đậy, cũng không có đáp lại khí lực của hắn. Nhưng nước mắt của ta không ngừng trào ra, nện vào đầu vai nam tử đáng thương.

Nam nhân chăn viên như phát hiện, quay đầu lại, kinh hỉ kêu to: "Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi!"

Lúc này hắn chật vật không chịu nổi, đầu tóc rối bời, mặt mũi đầy tro bụi bị mồ hôi lấm tấm từng vệt từng vệt, hình như là bãi sông loạn đã qua thủy tai, vết máu trên khóe miệng hắn vẫn còn chưa khô, theo cái cằm chảy xuống một cổ. Nhưng con mắt của hắn lại cực kỳ sáng ngời, tràn ngập quang mang cực độ mừng rỡ.

"Ừm." Ta cố gắng gật đầu nhẹ, từ lỗ mũi phát ra một tiếng.

"Tốt quá rồi!" Nam tử kia hưng phấn kêu to, nhưng ngay sau đó quay đầu lại, tiếp tục khó khăn tiến về phía trước.

"Ngươi dùng phiến Thanh Đằng Diệp kia trừ độc tố trên người ta. Sau khi tỉnh lại, ta đột nhiên hiểu ra một chuyện." Nam tử chăn hộ vừa đi, vừa khàn khàn nói với ta: "Tiếng nổ kia hung mãnh như vậy, chắc là từ trung tâm Ma trủng, chúng ta phải tới khu vực màu đỏ."

"Nói cách khác, phương hướng phát ra âm thanh chính là con đường chính xác."

Bùm bùm bùm!

Ngay lúc chúng ta nói chuyện, một mảnh âm thanh quái dị từ hành lang gấp khúc sau lưng chúng ta truyền ra.

Đệ nhất thiên thiên tứ nhị giai, Long Tuyền sơn trang đang truy kích.

Nam tử đầu cũng không quay lại, tiếp tục bước nhanh: "Ngay lúc ta xuyên qua thông đạo, thi triều lại đuổi theo!"

"Phượng đại sư mặc dù đã đốt hết tu vi, phá hủy không ít, nhưng đại quân Thi Triều đuổi sát phía sau vẫn đang đuổi theo. Ngay từ đầu, bọn họ có thể cũng có chút kiêng kị tiếng kêu quái dị kia, không dám tới gần, nhưng không biết vì sao cuối cùng vẫn tràn vào mê cung."

"Vậy... đuổi theo chính là Thi triều sao?" Lúc này, ta rốt cục cũng đỡ được một chút, cực kỳ lo lắng hỏi.

"Không phải." Nam tử lo lắng lắc đầu, ngữ khí trầm trọng nói: "Ngươi cũng thấy đấy, trong khu vực này tất cả đều là đủ loại hình tượng phật, tựa hồ ẩn chứa một ít lực lượng thần bí, thi triều một mực truy tìm ta đến cửa thông đạo, không dám tiến thêm một bước nữa. Bây giờ ngươi nghe tiếng là tiểu trận pháp mà ven đường ta tiện tay bố trí để nhắc nhở, theo phán đoán của ta chỉ có ba người."

"Nếu phán đoán của ta không sai, có lẽ chính là đám người Đông lão..."

"Là bọn họ? Bọn họ sao có thể không e ngại thi triều chứ?" Ta rất là kỳ quái hỏi.

Nam tử chăn hộ lạnh lùng cười một tiếng nói: "Đừng quên cha Ba Xà am hiểu nhất là gì, cổ thi rất có khả năng chính là hắn thức tỉnh. Bọn họ mặc dù trước đó có chút hiểu biết đối với Ma trủng, nhưng vẫn có rất nhiều khu vực mù, dứt khoát liền ẩn núp, đi theo phía sau chúng ta. Như vậy có thể lợi dụng chúng ta bài trừ cơ quan, tìm hiểu tình báo, lại có thể mượn cơ hội hao tổn linh lực của chúng ta —— nhất cử lưỡng tiện."

"Hiện tại Phượng đại sư đã chết, hai chúng ta lại bị thương thành như vậy. Đối với bọn họ mà nói là thời cơ tốt nhất, tự nhiên sẽ đuổi kịp. Cho nên ta mới không dám dừng lại nửa khắc."

"May mắn chính là, ngươi rốt cục tỉnh lại! Nếu ngươi bị bọn họ bắt đi, ta thật không biết nên làm thế nào đối mặt với gia gia ngươi, còn có bọn Phượng đại sư." Nam tử lo lắng nói, vậy mà nhẹ nhõm cười cười.

Ta nghe lời này, trong lòng nóng lên, khí lực trên người cũng tăng thêm mấy phần: "Thả ta xuống, ta có thể tự mình rời đi."

"Không sao." Nam nhân chăn hộ nhẹ nhàng bâng quơ: "Chút thương tích đó không tính là gì, ngươi nghỉ ngơi thêm một lát đi, sau này sẽ có đường dài."

Hắn tiếp tục đi nhanh về phía trước, thỉnh thoảng móc ra một tờ linh phù hoặc là một khối ngọc bội, vội vàng chế tác một ít pháp trận cấm chế.

Đương nhiên, lấy thực lực mấy người Đông lão mà nói, trận pháp này căn bản là ngăn không được bọn họ, chỉ có thể tận lực trì hoãn một chút truy kích cước bộ, tranh thủ cho ta thời gian khôi phục.

Chúng ta đang đi trước, tiếng ầm ầm loạn hưởng sau lưng càng lúc càng lớn, thậm chí có thể nghe được tiếng bước chân, xem ra đã cách chúng ta không xa nữa.

"Nếu như ta đoán không sai, đạo âm thanh chấn thương chúng ta cực kỳ kỳ dị kia, chính là mục tiêu chân chính của Long Tuyền sơn trang" Nam tử điều phân tích nói: "Tuy nhiên, lời ngươi cùng lão lục nói cũng thật kỳ quái, hắn rất quen thuộc với tình cảnh nơi đây, quả thực đã đạt đến mức khó tin!"

"Trong ba nhóm người tiến vào cổ mộ này, hắn một mực đi ở phía trước, thế nhưng những nơi hắn đi qua, ngoại trừ ngẫu nhiên lưu lại một hai dấu chân, cơ hồ không chút biến hóa nào. Ngươi cẩn thận nhớ lại một chút, tất cả cơ quan, môn cấm tất cả đều hoàn hảo không tổn hao gì, thậm chí hoàn toàn không có dấu hiệu khởi động, hắn rốt cuộc là qua như thế nào?"

"Thực lực của Đông lão và Sửu Hoàng đã mạnh đến thái quá, thi thể Thiên Võng cha càng khắc tinh, nhưng bọn hắn cũng không dám tùy tiện xông vào, thậm chí còn phải cẩn thận nhỏ mọn chơi chút mánh khóe với chúng ta, nhưng lão giả áo xám này..." Nam tử có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn cõng ta tiếp tục tiến lên trong hành lang, khí lực của ta chậm rãi khôi phục không ít, nhưng vẫn cực kỳ suy yếu.

Ta lấy ra quyển sách da dê mượn ngọn đèn hai bên vách đá nhìn một chút, chúng ta đã thân ở trung tâm mộ, khu vực màu đỏ tươi kia gần ngay trước mắt, chỉ cách một căn nhà đá.

Hiện tại hành lang chúng ta đi có rất nhiều đường vòng, nhưng cũng rộng lớn nhất, cao đến không hợp thói thường. Hai bên vách đá đều điêu khắc từng bức tượng phật cực kỳ to lớn, nhưng chỉ có thể nhìn nửa người dưới, theo tính toán, cả tòa tượng Phật có thể cao ít nhất năm thước.

Nhìn từ kỹ thuật điêu khắc, cùng với cấu trúc của phật tượng quần áo, hẳn đều là kết quả của giai đoạn trung hậu kỳ Đường triều.

Huyệt mộ này vượt xa khu vực Tây Bá Uyển, Đường triều tuy diện tích rộng lớn, nhưng chưa từng có lượng lớn hán dân di chuyển ở vùng này sinh sản sinh lợi.

Trước khi xuất hành lần này, ta đã cẩn thận tìm đọc cổ sử phượng hoàng từ lâu, cũng chưa từng phát hiện trong vùng này có rất nhiều ghi chép sinh hoạt của dân chúng.

Rốt cuộc những người xây cổ mộ này từ đâu tới? Vì sao không tiếc công lao lao, lao thẳng vào biên giới băng tuyết, tu tạo ra một tòa mộ lớn chưa từng có như vậy?

Rốt cuộc bên cạnh an táng người nào vậy?

"Cửu Lân, thời gian để lại cho ngươi không nhiều đâu." Đi tới đi lui, nam nhân an ủi lại nhắc nhở ta: "Tuy rằng ta còn không biết tiếng nổ kia đến cùng là cái gì, bất quá duy nhất có thể khẳng định chính là, nếu thanh âm kia lại một lần nữa vang lên, cho dù ngươi lấy được hoàng hôn kiếm cũng tuyệt đối không chịu đựng nổi. Hơn nữa, chúng ta đã cách nơi đó càng gần, nghĩ hẳn tiếng vang tiếp theo, tất nhiên càng thêm mãnh liệt."

"Ta hiểu." Ta gật đầu: "Âm thanh tổng cộng vang lên bốn lần, bốn lần mỗi lần so với một lần hung mãnh, hơn nữa thời gian cũng càng ngày càng ngắn. Nếu lại vang lên lần nữa, chắc chắn ta không chịu nổi."

"Cho nên, sau khi ngươi bắt tay, nhất định phải rời đi thật nhanh, bất luận xảy ra chuyện gì, tất cả đều không cần để ý, đừng quên sứ mệnh ngươi gánh." Nam tử lo lắng nói.

Hả? Lời này có gì đó không đúng!

Ta bỗng nhiên phản ứng lại, lời nói vừa rồi của hắn luôn là một câu song quan.

"Ngươi nghỉ ngơi thêm một lát đi, sau này sẽ có đường dài!"

"Lưu lại ngươi thời gian không nhiều lắm!"

Vẫn luôn là ngươi chứ không phải chúng ta.

Đây là...

Ta đột nhiên tỉnh ngộ, nam nhân tốt bụng quyết định sẽ chết.

"Không! Chúng ta phải cùng nhau rời khỏi." Ta lớn tiếng nhấn mạnh.

Mặc Liên như biển, đệ nhất thiên thiên tứ, đệ tam thiên...

"Cùng nhau rời đi?" Nam nhân thích phái ha ha cười khổ một tiếng: "Đông lão, Sửu Hoàng, Hùng Đả Thần phụ, còn có hôi bào lão giả kia, lấy trạng thái hiện tại của chúng ta, sợ là một người cũng không đối phó được. Huống chi chúng ta thân hãm cổ mộ, không biết nguy hiểm lại không biết bao nhiêu..."

"Cửu Lân, ngươi nhớ kỹ, đồ vật ngươi gánh nặng hơn chúng ta nhiều, trách nhiệm của ngươi không phải cố kỵ sinh tử của chúng ta, mà là..." Hắn dừng một chút rồi lại nói: "Mà là hoàn thành sứ mệnh của ngươi, về phần sứ mệnh này rốt cuộc là cái gì, trong số chúng ta người sống sót sẽ nói cho ngươi biết. Hiện tại việc ngươi phải làm chính là sống sót, hơn nữa không ngừng tăng cường thực lực, như thế mới có thể không phụ một mảnh khổ tâm của mấy người chúng ta."

"Lúc trước bọn ta cũng không có nói cho ngươi biết, thậm chí ngay cả sự tồn tại danh chấn bát phương cũng một mực không nói với ngươi, chỉ sợ ngươi áp lực quá lớn. Nếu không phải tình huống lần này thực sự quá nguy cấp, mấy người lão lục, Phượng Hoàng đến nay cũng sẽ không hiện thân."

"Còn có, mấy người chúng ta không xuất hiện cùng một lúc, chỉ sợ vạn nhất tất cả đều chết hết, sẽ không ai đem chân tướng nói cho ngươi biết."

"Cho nên, cho tới nay, chỉ có ta mới lộ mặt. Kỳ thật, tất cả mọi người đều âm thầm trợ giúp, vừa bảo vệ ngươi, vừa nghĩ trăm phương ngàn kế thiết lập cửa ải khó khăn cho ngươi, cố gắng mài giũa ngươi, để ngươi nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn."

"Ý của ngươi là, ngươi cũng không làm chúng ta thất vọng, những năm gần đây tiến bộ thần tốc, mắt thấy qua không bao lâu, là có thể... Đến lúc đó, mấy người chúng ta có thể chết mỉm cười cửu tuyền, người sống vui mừng rồi."

"Không..." Ta vẫn cảm thấy mình không thể tiếp nhận chuyện này.

Những lời này của nam nhân thương cảm giống như là di ngôn lâm chung. Ta còn muốn nói gì đó, lại bị hắn cắt ngang: "Ngươi nghe ta nói hết, sứ mệnh của chúng ta chính là như thế, ngươi là hy vọng duy nhất của mọi người. Phượng đại sư đã nói rõ ràng, ngươi gánh vác tất cả vận mệnh của tất cả mọi người, hiểu chưa?"

Ầm!

Lại là một tiếng vang thật lớn đột nhiên nổ tung.

Lập tức, một trận tiếng bước chân cực kỳ trầm trọng truyền tới, xa xa mang đến một cỗ kình phong.

Ngọn lửa trên ngọn đèn mãnh liệt lay động, bóng hai người chúng ta rơi trên vách đá cũng theo đó đung đưa, tựa như tùy thời đều sẽ nghiền nát ra.

Bọn họ đang đuổi tới!

Nam nhân đáng thương dừng câu hỏi, cố gắng chạy đi.

Sau khi quẹo qua một khúc quẹo nữa, hành lang gấp khúc đã đến điểm cuối, chỗ cuối lại là một tòa đại môn.

Cánh cửa cực kỳ cao lớn, hầu như giống cánh cửa lớn Ngũ Hành ở lối vào mộ.

Trước cửa đứng thẳng hai cây đèn hoa sen đen kịt, cao hơn ba mét, trên khay đèn ánh lửa hừng hực, chiếu sáng trước cửa.

Cánh cửa này trong suốt, sáng như bạch ngọc, bên trên điêu khắc vô số đóa hoa sen trắng, làm nổi bật lửa đèn, phản xạ ra đạo đạo đạo oánh quang.

Từng đóa hoa sen trắng vờn quanh, khắc lên chữ lớn cao hơn năm mét, đỏ tươi khắp cả người: "Phật!"

Chữ Phật kia hùng hồn thoát tục, nhưng lại thiền ý mười phần, cùng từng đóa hoa sen vây quanh bên cạnh, đỏ trắng hoà lẫn, cực kỳ bắt mắt.

Nam nhân chăn bông kia hạ xuống lưng, nhìn lướt qua cửa lớn, thở dài một hơi nói: "Cấm chế trên cửa đã được giải trừ, xem ra là ông lão áo bào xám đi phía trước đã ra tay."

Nói xong, hắn đi tới trước, hai tay đè lên một đóa hoa sen trắng, hơi tỏa ra một luồng linh khí.

Linh khí vừa ra, hai đóa hoa sen dưới tay hắn trong nháy mắt từ trắng biến thành đen, lại theo cành lá lan tràn ra khắp nơi. Từng đóa hoa sen trắng theo đó mà biến sắc, trắng đen hỗn tạp, quay cuồng như mây, cực kỳ kinh người!

Nam tử sai vặt cắn đầu ngón tay, vẽ một đạo Dẫn Lôi phù lên phật tự đỏ tươi.

Tiếp theo, hắn cực kỳ nghiêm túc nhìn chằm chằm ta nửa ngày, lúc này mới nói: "Đợi đến lúc Hắc Liên phủ kín cửa đá, cửa tự nhiên sẽ mở ra. Cái này gọi là Mặc Liên Như Hải, Phật Khai Vân Quang, cũng là... pháp môn cuối cùng ta dạy ngươi rồi."

Ta lập tức cuống lên, vừa định nói gì, nam nhân sầu lo lại xua xua tay cản ta lại: "Cửu Lân, đừng để ta thất vọng!"

"Ban đầu, ngươi cũng không để cho ta thất vọng a, ha ha ha." Đúng lúc này, một thân ảnh màu trắng như tuyết bỗng nhiên từ trong hành lang gấp rút bay tới, nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt chúng ta.

Là Đông lão!

Nam nhân hưởng thụ lập tức rút tám thanh đại hán kiếm che trước người ta.

Đông lão lơ đễnh, cười ha ha nói: "Lúc dẫn động thi triều, ta còn sợ ngươi và Phượng Hoàng hai tên tiểu tạp mao vặt không dùng được, không bảo vệ được tiểu tử Trương gia này. Bất quá cũng tốt, ngươi ngược lại không khiến ta thất vọng, ha ha ha."

Nam nhân chăn bầu không nói một lời, liếc mắt nhìn Hắc Liên trên cửa.

Hắc liên sớm đã xâm nhiễm hơn phân nửa, chỉ còn chừng một phần năm hoa sen vẫn là màu trắng.

"Ngươi trợ giúp rất triệt để a, ngay cả cánh cửa cuối cùng cũng giúp ta mở ra." Đông lão cũng nhìn lướt qua đại môn, cười ha ha nói: "Nếu ngươi đã giúp ta như vậy, ta cũng cho ngươi lựa chọn vậy! Ngươi hiện tại muốn ta đưa ngươi đi gặp mấy lão già kia, hay là chờ sau khi ta luyện hóa tiểu tử này xong, sẽ đưa hai người các ngươi chết chung?"

Nam nhân chăn bầu vẫn không đáp lời, hai mắt nhìn chằm chằm hắn, đạo đạo lôi quang đột nhiên sinh ra, không ngừng xoay quanh tám mặt đại hán kiếm, phát ra một trận âm thanh xì xì.

Ta cũng vội vàng rút Trảm Quỷ Thần song đao ra.

Lão già này chính là Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, thực lực mạnh hơn xa so với Tứ Đại trưởng lão lúc trước, khó đối phó.

Cộc cộc! Theo một trận tiếng bước chân cực kỳ nặng nề, một bóng người cực kỳ cao cường từ trong hành lang gấp khúc đi ra.

Thân cao hơn bốn mét, cánh tay to cơ bắp, chân to bằng vại nước, dưới người mọc đầy lông tơ đen sì...

Chính là Sửu Hoàng.

Hắn từ trên cao nhìn xuống chúng ta, đưa tay lau nước mũi, sau đó không tự chủ nuốt nước miếng ừng ực một tiếng.

Tên này đang biến hai chúng ta thành đồ ăn sao?

"Cái này của ngươi đấy!" Đông lão đưa tay chọn nam nhân an ủi: Có điều lúc ngươi ăn thì cẩn thận một chút, gai trên người tên này không ít."

"Ha ha, vậy ta sẽ thêm chút gia vị."

Sửu Hoàng vừa nghe vậy, rất là cao hứng kêu lên ô ô một tiếng quái dị, ngay sau đó sải bước về phía trước, hô một tiếng vươn tay ra, thẳng hướng não nam lo lắng chộp tới.

Cổ thuật đệ nhất thiên thiên tứ tứ thiên Miêu Cương, Bi âm xà xà...

Sửu Hoàng nhìn như ngu xuẩn, nhưng ra tay lại khôn khéo dị thường.

Cứ như vậy tiện tay vẫy một cái, vừa vặn phong bế tất cả đường lui của nam nhân chăn hộ—— phía sau chúng ta là đại môn ngọc thạch, đông lão đứng bên trái, hắn nghênh đón, từ phía bên phải đánh hạ, ép nam nhân phải cứng đối cứng với hắn!

Nam nhân sai vặt không dám khinh thường, nhấc tám mặt đại hán kiếm ánh sáng màu lam lên nghênh đón bàn tay xấu xí của Sửu Hoàng bổ tới.

Kiếm chưởng chạm vào nhau, bắn ra một trận thanh âm kim thiết giao minh cực kỳ rung động.

Nam thân sầu bi bị thương nặng, lần này vốn là cưỡng ép đón đỡ, theo một tiếng vang kinh, cả người như bao tải bay ngược ra ngoài, phịch một tiếng, đập ầm ầm vào trên cửa ngọc thạch.

Nhưng Sửu Hoàng chẳng những không tổn thương chút nào, ngược lại lực lượng một chưởng vẫn chưa dùng hết, bộp một tiếng nện lên trụ liên hoa đăng.

Hai cây trụ đèn trước cửa to cỡ bắp chân, được đúc từ thực tâm, lại bị một chưởng của Sửu Hoàng đục ngầu.

Lô dầu thắp trong cây cột tưới ra, từng đốm lửa rơi trên cánh tay đầy lông của hắn, lập tức bốc cháy!

"Ô ô!" Tiếng kêu đau đớn của Sửu Hoàng vang lên, rút cánh tay về, nhanh chóng dập tắt ngọn lửa. Sau đó hai mắt mở ra, hai đạo hung quang lại xông lên.

Nam tử sầu bi lau khô vết máu trên môi, hán kiếm tám mặt ưỡn lên, lại nghênh đón.

Nếu không phải vì bảo hộ ta, hiện tại hắn hoàn toàn có thể dây dưa với Sửu Hoàng bốn phía, nhân cơ hội chạy trốn.

Đinh! Đinh, đinh, đinh!

Trong nháy mắt, hắn lại cùng Sửu Hoàng liên tục đánh bốn năm chiêu.

Mặc dù hắn cố hết sức tránh đi mũi nhọn của Sửu Hoàng, chỉ dùng bốn kích bốn kích bốn kích thiên cân để đối phó, nhưng vẫn cực kỳ cố hết sức, mắt thấy sẽ không chịu nổi.

"Ô!" Sửu Hoàng thấy liên tục đánh không trúng, đột nhiên phát điên, nắm chặt song quyền vào ngực liên tục đập!

Ngay sau đó, hắn giống như một con tinh tinh to lớn vô cùng cuồng bạo, vung mạnh nắm đấm điên cuồng nện xuống.

Hai bên vách đá bị hắn mạnh mẽ ném ra mấy chục cái hố sâu, đá vụn bắn tung tóe, bụi mù bốn phía.

Nam nhân chăn trợ vội vàng tung người tránh né, nhưng động tác càng lúc càng chậm, càng lúc càng chậm, lúc nào cũng có thể bị đập trúng.

Sửu Hoàng lực vô cùng lớn, với tình trạng hiện nay của nam nhân an ủi, chỉ cần chịu một chút, cho dù không chết cũng xương gãy xương.

Ta nắm chặt song đao, trợn tròn hai mắt, trái tim kia đã sớm siết chặt đến cổ họng.

Đột nhiên, dưới chân nam tử kia mềm nhũn, lảo đảo một cái.

Đôi mắt nhỏ của xú hoàng bỗng nhiên sáng lên, hai quyền nâng lên, vù một cái đập xuống.

Ta bất chấp những chuyện khác, tung người nhảy lên nghênh đón, đứng song đao, muốn đón đỡ một quyền của Sửu Hoàng, bảo vệ tên nam nhân an ủi.

Một quyền này của Sửu Hoàng thế mạnh mẽ, thẳng đến đỉnh đầu ta!

Ta rất rõ, cho dù lúc này ta hoàn hảo như lúc ban đầu, chưa từng bị thương chút nào, cũng chưa chắc tiếp được một chiêu này, nhưng ta lại quyết không thể lui nửa bước.

Quyền phong của Sửu Hoàng thổi tới vạt áo của ta, mắt thấy sắp nện lên đầu ta, lại có một tiếng thét kinh hãi đột nhiên truyền đến: "Dừng tay!"

Sửu Hoàng phảng phất như bị điện giật, toàn thân run lên, ngạnh sinh chuyển hướng quyền lộ, hai quyền đánh ra, nghiêng qua trái phải bên cạnh ta rơi xuống dưới.

Phiến đá dày trên mặt đất ầm ầm vỡ nát, bị nện ra hai cái hố to sâu tới nửa mét.

"Không thể làm tổn thương tiểu tử này, ta còn giữ lại có ích!" Đông lão mắng một tiếng, bay tới, tiện tay chỉ nam nhân chăn nuôi, gầm lên với Sửu Hoàng: "Phế vật vô dụng, tiểu tạp mao đều bị thương thành dạng này, ngươi còn không đối phó được sao? Không được ba phút, mười ngày không được ăn cơm!"

Sửu Hoàng vừa nghe vậy, trong hai mắt dâng lên một cỗ lửa giận, kêu lên ô ô quái dị, vọt thẳng tới nam nhân được âu yếm.

Song đao của ta vung lên, lại muốn đi hỗ trợ nhưng lại bị Đông lão ngăn cản.

"Tiểu tử, nghe nói mấy năm nay ngươi tiến bộ không nhỏ, đã đạt tới tầng thứ năm của gia gia ngươi. Tới đây, để ta xem thử có phải thật hay không." Đông lão nói xong, chậm rãi đưa tay ra.

Bàn tay khô gầy thon dài, đen bóng loáng, một con rắn nhỏ từ trong ống tay áo thò ra khỏi đầu tam giác đỏ tươi như máu, đầu tam giác không ngừng phụt lên liên tục.

Con rắn nhỏ lao ra khỏi ống tay áo cuộn trên ngón tay hắn, nhìn ta phun ra một luồng khói đen.

Hàn lão lục đã sớm giới thiệu qua, gia hỏa này xưa nay sở trường bằng cổ độc, mặc dù ta không biết đây là vận dụng loại cổ thuật nào? Nhưng cũng biết khói đen này tuyệt đối không thể chạm vào.

Ta vội vàng lui liền mấy bước tránh ra, nhưng khói đen lại không tiêu tan, giống như rắn trườn đuổi theo.

Ta vung Trảm Quỷ Thần song đao chém tới.

Khói đen lập tức bị lưỡi đao bổ ra, nhưng lập tức hợp thành một chỗ, nhẹ nhàng phiêu phù trên không trung, một mực quấn quanh ta, hơn nữa còn đang không ngừng trưởng thành!

Đồng thời, còn có những âm thanh cực kỳ quái dị từ trong sương khói bay ra.

Theo hơi khói như rắn càng lúc càng lớn, càng lúc càng dài, âm thanh cũng càng lúc càng lớn, cuối cùng ta cũng nghe rõ.

Lại là tiếng kêu thảm thiết!

Giống như có trăm nghìn người bị đánh da tróc thịt bong, lại cùng nhau ném vào trong nước biển, thống khổ vô cùng lớn tiếng gào thét; giống như vừa mới gặp phải tai ương ngập đầu, bách tính hấp hối nhìn thi cốt thân nhân, cực kỳ thê thảm gào thét. Mỗi một âm phù trong thanh âm đều theo hơi khói cuồn cuộn không ngừng mà chui vào trong đầu, dùng sức lôi kéo từng thần kinh.

Đây là...

Bi Âm Xà?

Ta đột nhiên nhớ lại, trong bút ký của gia gia từng có ghi chép tương tự cổ thuật.

Loại cổ thuật này là để cho người ta uống một loại âm thủy bí chế, sau đó dùng một con dao nhỏ không ngừng đâm lên người hắn. Người nọ đau đớn, sẽ không ngừng kêu thảm thiết, đồng thời máu tươi cũng từ miệng đao chảy ra.

Kèm theo tiếng kêu thảm thiết cuối cùng của hắn, máu tươi cũng vừa lúc chảy khô. Mà nếu như Huyết Vị chưa hết người chết trước, hoặc là Huyết Toàn Nhân chưa chết, vậy thì thất bại.

Dưỡng huyết thủy cho một con rắn nhỏ mới phá xác, sau khi luyện chế đặc thù, Bi Âm xà sẽ thành công.

Chỉ là, theo phương pháp như vậy luyện chế thành Bi Âm Xà cũng chỉ truyền ra tiếng kêu thảm thiết của một người.

Nhưng thanh âm con rắn này tràn ra chừng trăm ngàn người, đủ thấy Đông lão vì luyện chế cổ vật này hại chết bao nhiêu người.

Hơn nữa thủ đoạn gia hỏa này cao siêu thật thần kỳ, càng có thể làm cho sương mù tuôn ra từ bi âm xà, theo gió truy kích!

Đầu tiên thiên thiên một trăm bốn mươi lăm phù văn của Cự Phật được mở rộng tầm mắt.

Mắt thấy khói mù càng lúc càng lớn, càng lúc càng to, vây quanh người ta, cơ hồ bao bọc toàn bộ đường lui.

Tiếng kêu thảm thiết rót thẳng vào màng tai, tựa như có trăm ngàn cương châm đâm vào đau đớn thần kinh toàn thân ta, quả thực đều không khác gì Phổ Hâm ma hạp.

"Cửu Lân, vật đổi sao dời!" Trong lúc bất chợt, nam nhân an ủi nhắc nhở.

Sau một tiếng hô này, ta lập tức thanh tỉnh lại, vung song đao hung hăng bổ xuống phía Yên Xà hai cái, ngay sau đó quay người lại, lao về phía xú hoàng.

Cùng lúc đó, nam nhân hưởng thụ cũng lảo đảo bay thẳng tới Yên Xà.

Đẩu chuyển tinh di không phải là võ công chiêu số mà là chiến thuật trao đổi địch thủ.

Trước khi tiến vào Ma Trủng, thời điểm giao thủ với đám người Long Tuyền sơn trang ở Bát phương đã dùng chiêu này rồi.

Lúc ấy, nam nhân chăn ấm đối mặt với Diệt Dương Đao của Phí La Hán, Phượng đại sư đối diện Kim Xà Tỳ.

Dưới hai thứ này, tuy rằng vừa vặn có thể chống đỡ, nhưng trong thời gian ngắn không làm gì được cả hai bên.

Nhưng mà một khi trao đổi vị trí, kim xà già phá tan hoả cầu thuật của Phượng đại sư đột nhiên không kịp chuẩn bị, bị nam tử một kiếm đâm chết. Lập tức, Phượng đại sư vây khốn Diệt Dương đao dưới sự trợ giúp của tiểu bạch long, đánh nát âm vật của lưỡi La Hán, bị ta dùng vô hình châm đánh chết.

Chiến thuật này nhìn thì đơn giản, nhưng lại dễ dàng nằm ngoài dự liệu của địch nhân, cực kỳ hữu hiệu.

Lúc này nam tử có tu vi tổn hao nhiều, sớm đã không thi triển ra chiêu số gì, đối mặt với tên xấu xí da thô thịt béo, lực lớn vô cùng, căn bản vô kế khả thi. Nếu như không để ý một chút nào, rất có thể sẽ bị một quyền của Sửu Hoàng đập chết. Nhưng xú hoàng lại bị Đông lão răn dạy, không dám ra tay với ta, để ta cùng Sửu Hoàng giao đấu, tất nhiên làm cho hắn co tay rụt chân không dám xuất toàn lực.

Tuy rằng Bi âm xà do Đông lão thả ra âm độc vô cùng, nhưng phương thức công kích chỉ có hai loại: thanh âm và độc khí.

Tám mặt nam nhân cầm tám thanh đại kiếm có thể tụ tập lôi điện, vừa lúc có thể áp chế bi âm. Thanh đằng phiến của Hàn lão lục cũng ở chỗ hắn, khí độc cũng căn bản không thể gây tổn thương cho hắn, mặc dù hắn có thể đối phó với hư ảnh Bi Âm xà của Đông lão thì lại vừa đúng lúc.

Hai chúng ta mượn dùng đấu chuyển tinh di. Sau khi trao đổi địch thủ, Sửu Hoàng và Đông lão đều sửng sốt.

Bọn chúng đang muốn có một thời cơ cực kỳ kinh ngạc!

Sửu Hoàng đánh một quyền tới, nhưng nhìn thấy dưới quyền là ta, lập tức bị dọa đến con ngươi trợn trừng.

Hắn vốn đã ép nam nhân thích lập tức tới góc chết, lần này là nổi sát tâm, muốn kết quả nam nhân thương cảm, bây giờ phát hiện người đứng dưới quyền là ta, lập tức kinh hoảng thất thố, vội vàng di chuyển sang nơi khác. Nhưng lực đạo thực sự quá lớn, ngay cả chính hắn cũng khống chế không nổi, kéo thân thể tráng kiện vô cùng mạnh mẽ lao ra ngoài.

Ta mượn cơ hội giẫm lên hố lớn trên vách đá, nhảy dựng lên, một đao chém vào trụ đèn đang bị hắn đập khúc khuỷu.

Ngọn đèn lay động, tản ra làm một ngọn lửa nhỏ, rơi vào trên người hắn.

Bộ lông dài màu đen bóng loáng của Sửu Hoàng nhất thời bị đốt cháy mấy chục chỗ.

"Hu hu!" Hắn ta không ngừng kêu to, lăn lộn mấy vòng trên mặt đất.

Cùng lúc đó, nam nhân có ý tốt nhảy đến trước mặt Đông lão dựng hai ngón tay, mạnh mẽ điểm lên mi tâm, kêu lớn: "Cung thỉnh Lôi Thần lập hoa đạo tuyết hiện thân."

Một tiếng sét vang lên từ hư không!

Lúc trước tiếng gào thét thê thảm không gì sánh được lập tức bị đè xuống, khói đen cự xà quấn giữa không trung cũng chầm chậm biến mất.

Con rắn nhỏ quấn trên ngón tay của Đông lão rơi xuống đất, vỡ thành bảy tám đoạn!

Đúng lúc này, hoa sen màu đen trên cửa ngọc thạch đã trải ra, phật tự ở trung tâm lóe lên mãnh liệt, nổ ra một mảnh vầng sáng cực kỳ chói mắt.

Đi theo, phật tự to lớn không gì sánh được kia chớp lên kim quang, trở nên không gì sánh được, trong nháy mắt chiếu sáng toàn bộ hành lang gấp khúc, cảnh tượng trong hành lang gấp khúc cũng bắt đầu sáng sủa.

Từng tượng Phật vô cùng lớn ở hai bên vách đá, toàn bộ hiển lộ ra bộ mặt thật, mỗi người cao to nghiêm túc, tựa hồ có một cỗ uy áp hiển hách, làm cho tất cả chúng ta đều không thể ngẩng đầu lên được.

Từng tiếng phật chú cao giọng quát lên, vang vọng hành lang gấp khúc.

Một mảnh âm thanh ù ù quái dị mãnh liệt từ dưới mặt đất dưới chân chúng ta truyền ra.

"Không tốt, trên cửa này có cơ quan!" Đông lão sửng sốt một chút. Lão là người đầu tiên phản ứng, thân hình nhoáng một cái, hai tay há to, vọt tới hướng hai chúng ta.

Trận chiến vừa rồi, ta và nam nhân an ủi đã dốc hết sức lực, đối mặt với tiến công nhanh chóng của Đông lão, làm gì còn sức chống cự, thậm chí ngay cả trốn tránh cũng không kịp.

Mắt thấy Đông lão sắp vọt tới trước mặt chúng ta, đột nhiên, một cột nước đen đặc từ mặt đất trước mặt vọt ra.

Đông lão sợ hết hồn, vội vàng ngừng lại, né tránh.

Cùng lúc đó, vô số cột nước màu đen từ mặt đất, trong khe hở vách đá phun trào ra.

Ngay sau đó, tất cả tượng phật đồng thời mở ra hai mắt đỏ tươi.

Không!

Đó chính là hỏa!

Hai mắt tượng Phật chính là cơ quan, từng mũi hỏa tiễn đang cháy liên tiếp bắn ra.

Mũi tên lửa đụng vào cột nước màu đen, lập tức nổ vang một tiếng trầm đục, đốt thành một mảnh!

"Là viêm gạch!" Nam tử lo lắng lớn tiếng kêu lên.

Lúc này ta cũng phát hiện, những cột nước màu đen phun ra kia là dầu sôi, mồ hôi tràn qua hơn phân nửa hành lang, một khi lửa sáng lập tức bùng cháy!

Một đợt suối phun dầu to trước mặt chúng ta và Đông lão đã hoàn toàn bị châm lửa, ngọn lửa khổng lồ dựng lên hừng hực không ngừng nhảy nhót, tàn sát bừa bãi, thoáng một phát che khuất hết thảy cảnh tượng.

Lửa đã được nhóm lên cuồn cuộn đổ về phía trước, hai chúng ta bị ép phải dựa sát vào cửa lớn, đã không còn đường lui nữa rồi.

Lượng lớn dầu mỡ đồng thời bị đốt, lập tức bạo phát một tiếng vang thật lớn!

Ngay sau đó, một cơn sóng lớn phô thiên cái địa cuốn tới.

Ngay thời khắc sóng lớn lao tới, đại môn bỗng nhiên mở ra, ta và nam nhân an ủi như hai chiếc lá, không hề giãy dụa, bị cuốn vào trong đó.

Loảng xoảng một tiếng, đầu ta như đụng phải thứ gì đó cực kỳ cứng rắn, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Bên tai chỉ nghe thấy một loạt tiếng răng rắc, hình như là tiếng xương gãy...

Nam tử đầu tiên một nghìn bốn hai trăm sáu hiệp cứu vớt người săn sóc nhân nha.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, ta mới chậm rãi tỉnh lại.

Còn chưa mở mắt, phản ứng đầu tiên đã là đau đầu, giống như sắp nổ tung.

Ta đưa tay sờ sờ, phát hiện trên ót bị đâm ra một cái bao lớn, không sai biệt lắm có kích thước như trứng chim cút, đụng vào liền muốn đứt sống.

Ta đau ngồi dậy, nhưng cũng bởi vậy mà thanh tỉnh lại, không kịp nghĩ ngợi gì khác, ngược lại nhìn lại bốn phía.

Vừa nhìn xuống, ta bị dọa đến không thể nhúc nhích được.

Ta đang nằm trên một đống thi cốt, phóng mắt nhìn xung quanh đều là xương trắng dày đặc, vô cùng vô tận, e là có mấy vạn!

Những bạch cốt kia chất thành một toà cự hình cốt sơn rộng chừng trăm mét, cao tới mấy chục thước.

Ta lẻ loi ngồi trên cốt sơn, cách xa phía đối diện hơn mười thước là cửa đá bằng bạch ngọc kia, chỉ có điều đã sớm đóng lại.

Ta ngơ ngác nhìn hình ảnh này cực kỳ khiếp sợ, thậm chí còn sinh ra một loại ảo giác, ta vốn cũng là một thành viên trong số bọn họ. Tất cả những thứ vừa rồi, thậm chí là cửa hàng cổ của võ hán, Doãn Tân Nguyệt, Lý Ma Tử... Tất cả đều là ở trong mơ, hoặc là chuyện xảy ra với kiếp trước của ta.

"Không!" Ta mãnh liệt lắc lắc đầu, cố gắng để cho mình không đi suy nghĩ lung tung.

Một lát sau, rút cuộc ta từ trong ảo giác đi ra.

Thế nhưng, đây là đâu? Nam nhân âu yếm ở đâu?

Hai người chúng ta chính là bị sóng khí nguyên bản nổ tung cùng nhau xông vào, hắn ở đâu, hiện tại thế nào rồi?

Ta vội vội vàng muốn đứng dậy, nhưng hai chân lại hãm sâu trong bạch cốt không biết của ai, lại ngã nhào ra ngoài.

Đến tận khi tháo được khúc xương vây khốn hai chân, ta mới phát hiện giày đã bị thiêu đốt chỉ còn lại một nửa, quần áo, cũng đều bị phá thành mảnh nhỏ không còn hình dạng, đầu tóc lông mi cũng bị đốt cháy một mảng lớn.

Xương trắng dưới chân của ta bị ép vụn không ít, tính trả thù của chúng cũng vạch mấy lỗ hổng lớn ở phía sau lưng ta, tính tình cũng không quá sâu.

Sống nhiều năm, trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, lần này xem như là thảm rồi đây.

"Đầu tiên, sơ nhất!" Ta bất chấp băng bó vết thương, vừa la lớn, vừa tìm kiếm chung quanh.

Nhưng mà núi xương thực sự quá lớn, từng bộ từng bộ thi cốt xếp chồng lên nhau, cực kỳ tán loạn chồng chất lên nhau, cho dù nhìn thấy rất là kinh người.

Đại đa số xương cốt đều đã gãy, vết gãy nhọn trải đầy đất, giày của ta cũng đã phá, đi lại càng thêm bất tiện.

Ta dứt khoát bò lên trên cốt sơn.

" Sơ Nhất, Sơ Nhất!" Ta lảo đảo bò từ trên núi xương xuống, vừa bò vừa lớn tiếng gọi.

Một chút không cẩn thận, ta theo một mảng lớn bạch cốt từ trên sườn núi đổ xuống. Trong giây lát, phát hiện ở trên đống cốt kiếm cách đó mười mấy thước, lộ ra nửa thanh trường kiếm, là tám mặt đại hán kiếm đầu tiên.

Bất chấp nguy hiểm bị xương vỡ đâm nát lòng bàn chân, ta vội vàng chạy vội tới, ném khúc xương đắp ở trên cho một bên.

Trên chuôi kiếm nắm thật chặt một bàn tay, nhưng cánh tay không phải mới nhất, mà là... mà là một cánh tay màu đen.

Trong lòng ta bỗng trầm xuống, tăng nhanh tốc độ đào.

Cánh tay nhỏ lộ ra, cũng là màu đen kịt, bởi vì da thịt đều bị dầu mỡ hun thành một mảng cháy đen.

Hai tay ta không tự chủ được run rẩy, mạnh mẽ nhớ lại, ngay khoảnh khắc sóng lớn nổ tung ập tới, nam nhân thương cảm dốc hết chút sức lực cuối cùng chắn trước người ta.

Thế này thì hắn sẽ không có việc gì chứ?

...

Trong lòng ta cực kỳ kịch liệt run rẩy, tay chân có chút không ngừng vận chuyển.

Mũi nhọn phá vỡ tay của ta, máu tươi giàn giụa, ta cũng không lo được hoàn toàn, thậm chí không cảm giác được đau đớn chút nào...

Rốt cục, khuôn mặt vô cùng quen thuộc ở trong bạch cốt lộ ra.

Hai mắt hắn nhắm chặt, không nhúc nhích, khóe miệng trên cổ tất cả đều là máu tươi, chỉ bất quá sớm đã khô cạn, trở nên một mảnh đen kịt.

"Đầu tiên, sơ nhất! Ngươi tỉnh lại đi!" Ta quên hết tất cả la to, nhưng khóc không ra nước mắt.

Vừa hô to, ta vừa đem bạch cốt áp trên người hắn ném ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy hắn, đặt ở trên một đống cốt vật tương đối bằng phẳng.

Hắn nắm chặt lấy cổ kiếm, từ nhỏ cánh tay trở xuống đều đã bị đốt trọi, thê thảm không ra hình thù gì.

Trên lưng hắn sau lưng cũng tràn đầy vết máu đen sì, trải rộng vô số lỗ nhỏ —— đó là tại Kính Ảnh mê cung thay ta lấy độc châm lưu lại.

"Đầu tiên, sơ nhất!" Ta áp vào bên tai hắn lớn tiếng kêu gào!

Ta nhớ là ta đã cực độ hôn mê, trong vùng bóng tối vô biên vô hạn đó, chỉ là nghe thấy tiếng gọi, lúc này mới quay lại.

"Mới nhất, ta không muốn ngươi có việc, ta muốn ngươi tỉnh lại!"

Tuy rằng ta biết, hắn cùng tám phương danh tiếng giống như mấy vị khác, rất muốn hết sức bảo vệ ta, muốn sống tới cuối cùng. Nhưng là thật sự không hy vọng lại có người hi sinh.

Ta lớn tiếng la lên: "Đệ nhất, chẳng phải đệ đã đáp ứng ta, muốn mang ta đi thu thập âm vật khắp thiên hạ sao? Chẳng phải đệ muốn nhìn ta trở nên mạnh mẽ sao?"

"Ngươi mau tỉnh lại!"

Không biết cái gọi là của nam nhân kia thực sự có tác dụng, hay là nam nhân được an ủi mạnh mẽ. Sau khi ta liên tục hô mười mấy phút, mí mắt hắn giật giật, bờ môi mấp máy nói một câu gì đó.

Ta vội vàng ghé sát tai vào.

"Cửu Lân, ngươi... Ngươi có khỏe không?" Giọng nói của hắn rất yếu ớt nhưng ta lại nghe rất rõ ràng.

Cho đến lúc này, trong cuộc đời hắn ta là suy yếu nhất, bất lực nhất, thậm chí là dưới tình huống không hề có ý thức – hắn ta vẫn đang nhớ kỹ ta!

Ánh mắt của ta đột nhiên ướt át: "Được, ta tốt lắm! Ban đầu, ngươi mau tỉnh lại đi."

Lần này, nam nhân chăn trợ tựa như nghe được giọng nói của ta, vui mừng cười cười, nhẹ giọng nói: "Vậy là tốt rồi."

Đệ nhất thiên thiên nhị thất thiên, nhân phái cùng quỷ phái

Nam nhân chăn ấm mặc dù thương thế rất nặng nhưng dù sao vẫn còn sống, hơn nữa đã khôi phục thần trí.

Trái tim đang căng thẳng của ta cuối cùng cũng bình tĩnh lại, ngay sau đó đã ngủ say.

Khi tỉnh lại, nam nhân tốt nhất đang dựa vào đống xương trắng, dùng hàm răng băng bó bên tay trái đã bị đốt cháy.

Cánh tay hắn run nhè nhẹ, từng giọt mồ hôi lạnh từ trên trán cuồn cuộn chảy xuống, có thể thấy được đau đớn cỡ nào.

Nhưng hắn không rên một tiếng, ánh mắt kia lại đặc biệt bình tĩnh, phảng phất chỉ là trên ngón tay đâm một cây tiểu thứ.

Hắn nghe thấy tiếng xương gãy bị ta áp chế, xoay đầu lại, nhẹ nhàng cười nói: "Ngươi không cần lo lắng cho ta, ít nhất chúng ta đều còn sống, đúng không?"

Nói xong, hắn sử dụng cả tay cực kỳ thuần thục, buộc xong nút thắt cuối cùng, lại dùng cánh tay bị thương kia nắm lấy tám thanh đại hán kiếm vẫy vẫy: "Yên tâm, ta không chết dễ dàng đâu."

Mặc dù hắn nói cực kỳ tùy ý, nhưng ta lại chú ý tới, lúc hắn vung kiếm, vẫn một mực nhếch khóe miệng, gân xanh trên trán cũng bạo khởi.

"Nếu ngay cả Đông lão cũng tự mình xuất sơn bắt ngươi, xem ra quỷ phái chiếm thượng phong! Đây cũng là chuyện chúng ta vẫn lo lắng." Nam tử chăn hộ buông tám mặt kiếm, rất lo lắng nói.

"Quỷ phái, Quỷ phái nào?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Long Tuyền sơn trang từ lúc thành lập đến nay vẫn luôn tồn tại tranh đấu nhân quỷ. Nhân phái chính là muốn mượn âm vật mưu được vinh hoa phú quý, tự do tự tại tại nhân gian. Mà quỷ phái lại muốn tìm tòi bí mật âm dương, từ đó thu được lực lượng càng thêm khủng bố. Nói trắng ra, chính là nhân phái vì hưởng lạc, quỷ phái vì trở nên càng mạnh hơn."

"Từ khi gia gia của ngươi chết đi, về vấn đề làm sao đối phó với ngươi, hai phái quỷ trong Long Tuyền sơn trang vẫn luôn tranh luận không ngớt. Đồ hình nhân phái an ổn, chỉ cần giết ngươi, chúng ta sẽ đánh mất con bài chưa lật đổ hoàn toàn Long Tuyền sơn trang."

"Nhưng trên người ngươi có bí mật cực lớn. Nếu ngươi chết, mong ước cả đời của Quỷ phái sẽ không cách nào đạt được."

"Bởi vì hai phái Nhân Quỷ tranh luận không ngớt, lúc đối phó với ngươi không thể dùng toàn bộ thực lực!"

"Lúc trước giết thập nhị tứ ty của ngươi, tứ đại trưởng lão, Long Trạch Nhất Lang, tất cả đều thuộc nhân phái. Tu vi bọn họ không cao, cũng không có khả năng tiến thêm một bước, tự nhiên cũng sẽ không có dã vọng gì, chỉ là muốn thống trị mặt âm u của thế giới này, cho nên mới không tiếc lạnh lùng hạ sát thủ với ngươi."

"Mặt khác, trong thời gian Long Thanh Thu bế quan, Tứ đại trưởng lão bọn họ âm thầm cấu kết với nhau, hầu như đã chấp chưởng phần lớn các quyền lợi trong Long Tuyền sơn trang, thậm chí còn sắp nghiền hắn vào hư không rồi."

"Nhưng Long Thanh Thu là nhân vật như thế nào?"

"Hắn mượn đao giết người thủ đoạn, giả vờ ủng hộ người ta xuống tay với ngươi, nhưng lại cực kỳ mịt mờ đem tin tức này truyền ra ngoài, bị gian tế Giang Bắc Trương gia biết được."

"Trương gia lấy ngươi làm thuẫn, đổi lấy một ít thời gian, tự nhiên cũng không muốn ngươi chết sớm như vậy, cho nên chúng ta mới có phòng bị, ngươi mới một mực bình an đến nay."

"Chúng ta vì mài giũa ngươi, nên bảo ngươi phải giữ vững cảnh giác, mau chóng nâng cao thực lực, cho nên ta vẫn không nói cho ngươi biết tình hình thực tế."

"Nhưng hiện tại, Đông lão ra khỏi núi rồi, tự mình hỏi việc này, hơn nữa còn mang theo một nửa nhân mã của Quỷ phái, vừa Phí

Chu Chương tìm đến Phổ Duy ma hạp, từng bước một dẫn ngươi đến nơi này, còn mượn cơ hội bức ép thêm mấy người chúng ta... Có thể thấy được hiện tại Long Thanh Thu đã nắm giữ toàn cục thế cục, Quỷ phái cũng đã triệt để chiếm thượng phong."

"Nói cách khác, bọn họ sẽ không thật sự muốn lấy mạng của ngươi, thế nhưng từ giờ trở đi họ sẽ chân chính, nghiêm túc đối phó với ngươi đó!" Nam tử hả giận giải thích.

"Nguyên lai những cao thủ Long Tuyền sơn trang mà ngươi nhìn thấy, chỉ là một ít người có tu vi thấp kém, thích chơi đùa quyền thuật mà thôi, cao thủ chân chính cơ hồ đều là Quỷ phái!"

"Bọn họ sớm đã nhìn thấu phú quý phồn hoa, chỉ muốn tìm kiếm quỷ thuật đột phá, một khi những người này động thủ, so với trước đây còn nguy hiểm hơn nhiều. Tỷ như những cung phụng nhất đẳng mấy ngày nay ngươi nhìn thấy, nếu không phòng bị, ngươi có khả năng đào thoát không?"

Ta nghe thấy điều này, không khỏi đột nhiên sửng sốt, cuối cùng cũng hiểu nguyên do sự việc!

Âm thầm suy nghĩ một chút, trong những người này, đừng nói là Kim Xà Lão Tử vẫn luôn không lộ diện kia, trên người mang kỳ thuật, chính là Đao Ma A Thất đã chết trước tiên, trí lắm tinh chưa bao giờ chính diện đối chiến, hai tên này đều đủ cho ta ăn một bình rồi.

Trong lòng hoảng sợ, đồng thời ta cũng ngầm xuống tàn nhẫn, nhất định phải nhanh chóng biến cường!

Mặc dù ta không biết, sứ mạng của ta là gì, trọng trách đặt trên vai ta là cái gì, nhưng ta tuyệt đối sẽ không để sứ mệnh này hại chết càng nhiều người.

Hơn nữa, ta nhất định phải quét sạch toàn bộ sơn trang Long Tuyền.

"Ngươi yên tâm, ta có thể làm được!" Ta siết chặt nắm đấm, hướng về phía nam nhân thương cảm nói.

Nam nhân âu yếm thấy thần sắc ta ngưng trọng, vui mừng gật đầu. Được ta đỡ đứng dậy, nhìn đống xương trắng cao nơi xa nói: "Đi thôi, trước mắt chính là trung tâm của Ma trủng. Để ta xem xem rốt cuộc nơi này cất giấu bí mật gì!"

Dựa theo bản đồ quyển sách da dê vẽ ra, đây là gian thạch thất cuối cùng gần một khu vực màu đỏ như máu kia.

Gian thạch thất này cực kỳ rộng lớn, diện tích chừng trăm mét, ước chừng cao mấy chục mét.

Ở giữa dựng thẳng hơn mười cột tròn màu đen kịt to cỡ thùng nước, phía dưới mấy chục thước đều bị hàng rào bạch cốt chôn lấp, chỉ gần trần nhà lộ ra một đoạn ngắn ngủi. Phía trên như khắc vô số đạo đồ hình cực kỳ quái dị, thế nhưng cách quá cao, căn bản nhìn không rõ rốt cuộc là cái gì.

Phóng tầm mắt nhìn khắp bốn phương tám hướng đều là xương trắng, đỉnh cao cao tại thượng của Bạch Cốt sơn, lộ ra nửa cánh cửa lớn màu đỏ tươi.

Đây là con đường duy nhất.

Phía sau cánh cửa chính là nơi tận cùng của Ma trủng này!

Đứng thứ nhất thiên bạch bát chương giảo hoạt như lang hùng hổ, phụ thân của hắn giảo hoạt như vậy...

Hai người chúng ta đạp lên bạch cốt, cực kỳ khó khăn bò về phía trước, tiếng xương gãy răng rắc vỡ vụn vang lên, truyền đến từng đạo vọng âm, nghe mà tê cả da đầu.

"Có lẽ mấy tên gia hỏa kia đều đã chết hết rồi?" Ta không thể chịu nổi sự trống trải chết chóc này, càng nhịn không được lòng hiếu kỳ, quay đầu hỏi nam nhân chăn nuôi.

Nhớ tới vụ nổ kinh thiên vừa rồi, tim ta vẫn còn đập nhanh chưa tiêu —— dầu thô đầy đất trào ra khắp nơi, lập tức nổ tung, đó là uy lực cỡ nào? Nếu không phải hai chúng ta đang dựa vào cửa chính, sợ là lúc này cũng không tìm được mảnh xương vụn. Bản lĩnh mấy tên gia hỏa kia có lớn hơn nữa, cuối cùng cũng là người, không có cách nào sống sót đấy chứ?

"Không." Nam nhân đáng yêu lắc đầu.

"Đông lão là Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, một thân thuật âm quỷ thâm bất khả trắc!"

"Tuy con Bi Âm xà kia hung mãnh, nếu bị người bên ngoài lấy đi cũng có thể xưng bá một phương, nhưng đối với hắn mà nói chỉ là món đồ chơi nhỏ tùy tiện mà thôi. Nếu chúng ta tiêu diệt con rắn Bi Âm thì tuyệt đối không tính là đánh bại Đông lão."

"Rất nhiều năm trước, hắn ở căn cứ bí mật của tổ chức khủng bố ở Lục Minh, vô ý bị một viên đạn pháo nước Mỹ làm bị thương, mấy người chúng ta sau khi biết được tin tức lập tức chạy tới. Nhưng hắn lại chạy ra ngoài trong tình huống tám người chúng ta đầy quan. Có thể nghĩ, thực lực của hắn kinh khủng cỡ nào."

"Có điều, lần trước hắn cũng bị thương không nhẹ, vết sẹo đỏ trên mặt chính là lưu lại đó."

"Từ đó về sau, mặc dù thực lực của hắn đại giảm, nhưng so với năm đó cũng có thể tránh được vụ nổ lớn vừa rồi..."

"Thanh Mộc thể của lão lục là mượn Thanh Mộc cổ kiếm hậu thiên tu thành, còn có biệt danh "Trời khó sát" mà Đông lão lại có thân thể trời sinh âm độc, tuyệt sẽ không dễ chết như vậy."

"Tuy nhiên, trải qua lần nổ tung này, chắc chắn bản thân hắn cũng bị trọng thương, ít nhất phải bế quan ba bốn năm mới có thể khôi phục lại."

"Về phần Sửu Hoàng, chắc chắn không sống nổi." Nam nhân an ủi dừng lại một chút rồi nói: "Sau khi hắn nuốt được ngô châu, mặc dù trở nên da dày thịt béo, nhưng cũng kế thừa nhược điểm của Côn Bằng, đặc biệt sợ lửa, lần này dù thân thể hắn có cường tráng thế nào, cũng khẳng định bị nổ tan thành mây khói."

"Cũng chính vì hắn đã sớm biết sợ lửa, cho nên chỉ bằng vào ta và Phượng Hoàng đã dám đuổi theo. Chỉ cần Phượng Hoàng thả ra một quả cầu lửa nhỏ, Sửu Hoàng sẽ hoàn toàn vô dụng. Đông lão tuy thực lực cường đại, nhưng chúng ta có mang theo Thanh Đằng Diệp Diệp., Không sợ kịch độc, Đông lão lại không am hiểu cơ quan thuật cấm thuật, ở trong cổ mộ này tranh đấu, hắn cũng chiếm không được tiện nghi gì. Lỗ duy nhất coi như là cha ong lang kia, trước đó tưởng hắn chỉ là quỷ phái tùy tùng, không ngờ lại là vị đại nhân vật này." Nam tử thương cảm nói.

Vừa rồi nếu tên kia cũng ở đây, cho dù ta và nam nhân an ủi có vạn hạnh, sợ là cũng khó thoát khỏi.

Bất quá nói lại, gia hỏa này lại đi đâu vậy?

Nam nhân chăn ấm tựa như nhìn thấu nghi hoặc của ta, tiếp tục nói: "Tâm Hô Ngôn am hiểu khống thi thuật, thế nhưng cũng có một nhược điểm lớn nhất, chính là ở tượng Tam Thanh Thánh Mẫu Đạo giáo, tượng Bồ Tát Phật giáo, dưới tượng cha cha cha ta sẽ trở nên vô cùng suy yếu."

"Hai bên hành lang kia đều là tượng đá khắc đại phật, chúng ta mặc dù không cảm giác được gì, nhưng đối với hắn mà nói, quả thực không khác gì núi đao biển lửa. Cho nên, hắn chỉ có thể lưu lại trong mê cung, không dám tiến lên một bước, chờ có người phá hủy cấm chế cửa, thiêu hủy Đại Phật rồi mới tiến đến."

Nghe con trai ôm ân cần giải thích, ta nhất thời sửng sốt.

"Ngươi nói là, cha Bàn Xà cực kỳ hiểu rõ tình huống nơi này, đã sớm biết hành lang gấp khúc này sẽ phát nổ? Những tượng Phật kia sẽ bị hủy diệt?"

"Rất có thể!" Nam nhân an ủi gật đầu: "Sớm tiến vào cửa lớn Thiên Ngũ Hành của Mộ, ta đã từng nghi ngờ."

"Trong ba người bọn họ, chỉ số thông minh của Sửu Hoàng cũng xấp xỉ với bốn năm tuổi, căn bản không có khả năng phá giải pháp trận. Đông lão tuy thực lực cường đại, nhưng từ khi xuất đạo tới nay, hắn vẫn luôn nghiên cứu cổ thuật, cực kỳ xa lạ với cơ quan. Khả năng duy nhất chính là lão tổ ong bướm kia, nhưng lão lại là người nước ngoài, cho dù miễn cưỡng nói ra được tiếng Hán, nhưng phá pháp trận lại là trò cười."

"Pháp trận huyền bí như thế, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ Âm Vật giới, có thể trong nửa canh giờ phá giải ra, tuyệt đối sẽ không vượt qua năm người! Nếu không dựa theo dấu vết bọn hắn lưu lại lúc trước, chúng ta cũng nửa bước khó khăn."

"Nhưng bọn họ chẳng những dễ dàng phá giải pháp trận, thậm chí còn tìm được một địa phương khiến chúng ta không cách nào phát giác, vụng trộm trốn sau lưng chúng ta. Có thể thấy được, trong bọn họ khẳng định có người cực kỳ hiểu rõ toà mộ này!"

"Vừa mới bắt đầu, ta cho rằng người này là Đông lão, nhưng hiện tại vừa nghĩ lại, khẳng định là cha của lốc xoáy."

"Hắn vì đạt thành mộng tưởng điên cuồng đến cực điểm của Phục Sinh Hổ Vương, tìm kiếm khắp nơi cổ mộ, nói không chừng từ nơi nào đó biết được bí mật nơi này, lại e ngại tượng Phật, lúc này mới kéo theo Đông lão si mê Ma trủng."

"Quách Xàm lão phụ này từ trước đến nay luôn thần bí, có thể tùy ý cải biến dung mạo, lại sẽ ở lúc thi pháp giết sạch tất cả mọi người, cho nên cơ hồ không có ai có thể nhận ra hắn. Nếu không phải Phượng Hoàng trùng hợp thấy hắn thi triển kỳ thuật và sống sót, chỉ sợ cho tới hôm nay, chúng ta đều không biết kẻ địch độc ác đến cực điểm này rốt cuộc là ai..." Cửu thương nam thở dài thật sâu.

"Chắc chắn là hắn đã sớm tính toán kỹ, giải quyết hết cả Đông lão và Sửu Hoàng ở đây, sau đó lại thuận tay giết chết hai người chúng ta đang bị trọng thương."

"Nhưng mà, nếu quả thật là như vậy, chắc chắn Long Tuyền Sơn Trang sẽ liệt hắn là đại địch hàng đầu, đối với chúng ta mà nói cũng là một chuyện tốt."

"Sẽ không!" Bỗng nhiên quanh thân ta lạnh lẽo, nhớ tới một khả năng cực kỳ kinh người.

"Trước khi các ngươi tới, ta và lão lục đã từng gặp hắn trên đỉnh núi —— đứng quy củ sau lưng Đông lão, quả thực còn nghe lời hơn cả Sửu Hoàng. Hoàn toàn là một tiểu người mới của Long Tuyền sơn trang., Hơn nữa Băng Ẩn Tử cũng chỉ gọi lão là Quỷ Cốt mà thôi. Bởi vậy có thể thấy được, khả năng duy nhất có thể biết thân phận thật sự của lão chính là Đông lão, nếu lão nhân cơ hội giải quyết hết đám Đông lão đang bị trọng thương, Long Tuyền sơn trang sẽ chỉ ghi sổ sách này ở trên người chúng ta, hoàn toàn không nghĩ ra là Hổ Bàn phụ làm."

"Xem ra tên gia hỏa này đã sớm mưu tính tốt tất cả, mọi người chúng ta đều bị hắn tính kế!" Nam nhân đáng thương cũng bị suy đoán của ta làm cho kinh ngạc.

Đinh! Đinh!

Hai chúng ta đang nói với nhau, đột nhiên một trận chuông đồng cực kỳ thanh thúy vang lên từ bên ngoài ngọc thạch.

…

Đại quân Bạch Cốt thứ một ngàn bốn trăm chín (chương hơn)

Tiếng chuông tổng cộng vang lên hai lần.

Một lần là trước cổng ngũ hành —— tiếng chuông vang lên, tất cả huyết thi giương nanh múa vuốt đều quay đầu bỏ chạy.

Lần thứ hai, là trước tám chiếc quan tài sắt lơ lửng giữa không trung, tiếng chuông sau khi vang lên, con rối tinh cương đã đi tới.

Phượng đại sư mặc dù đã phán định, tiếng chuông chính là xuất từ cha Bàn Xà, nhưng ta đến giờ vẫn không nghĩ ra, mục đích hắn làm như vậy là gì?

Nhưng bây giờ, liên tưởng lại hành động của người này, lập tức hiểu rõ.

Hắn đem mục đích đặt Huyết Thi An ở cửa, cũng không phải là vì ngăn cản chúng ta tiến vào, mà là muốn biết, năng lực phá giải cơ quan rốt cuộc như thế nào, sức chiến đấu thì sao chứ? Từ đó tính ra đại khái tốc độ chúng ta tiến lên, ngay sau đó lại bố trí cho chúng ta cạm bẫy tương ứng - vừa không thể để cho chúng ta chết, vừa không thể để chúng ta sống tốt.

Chúng ta chết rồi, đôi mồi của Đông lão và Sửu Hoàng này có lẽ sẽ không dễ lừa như vậy đâu. Nếu chúng ta hoàn hảo không tổn hao gì thì lúc ra tay hắn sẽ rất phiền phức.

Lần thứ hai tiếng chuông vang lên, chúng ta đã đứng trước tám chiếc quan tài sắt lơ lửng giữa không trung.

Lúc này có lẽ hắn đã động tay chân trên quan tài và dơi máu từ lâu, sợ chúng ta phát hiện ra điều gì, cho nên mới dùng tiếng chuông kinh động thi cốt, do đó lôi con rối tinh cương tới đây, mục đích chính là đuổi chúng ta đi.

Thật không nghĩ tới tên cha Thiệu Thiên Võng này chẳng những chiêu số quỷ dị, thực lực kinh người, tâm tư lại càng cẩn mật, chẳng những đem ba người chúng ta tính kế, ngay cả Đông lão và Sửu Hoàng chết cũng nằm trong kế hoạch của hắn.

Cũng có thể nói, từ khi bước vào lỗ máu kia, tất cả những gì mà năm người chúng ta gặp phải và vận mệnh đã được hắn sắp xếp xong xuôi.

Ta chỉ dựa theo kịch bản trước đó mà từng bước đi vào cạm bẫy mà thôi.

Đinh! Đinh!

Hơi cách nhau một lát, tiếng chuông lại vang lên, tiếp theo, đống hài cốt dưới chân chúng ta cũng theo đó phát ra một mảnh nhỏ.

Thanh âm kia vỡ vụn tinh tế, lại lít nha lít nhít, lộn xộn, tựa như có vô số con xuân tằm không ngừng cắn nuốt lá dâu, khiến toàn thân người ta nổi đầy da gà.

Từng đống thi cốt dưới chân chúng ta nhẹ nhàng đung đưa, từng bộ từng bộ thi cốt không ngừng đong đưa. Theo tiết tấu của tiếng chuông, lắc lắc đầu, đung đưa cánh tay, tựa hồ như muốn gắng gượng đứng lên!

"Không được, chạy mau!" Nam tử quyến rũ hét lớn, thân thể đầy thương tích liều mạng chạy về phía trước.

Rất hiển nhiên, là cha Hám Ương đã đuổi tới!

Không biết có phải y đã giải quyết được Đông lão hay không, hiện tại đang chuẩn bị giết hai người bọn ta.

Ta đỡ lấy nam nhân tốt nhất, sóng vai song song với hắn ta, điên cuồng lao về phía cánh cửa lớn màu đỏ tươi trên núi cốt.

Đột nhiên, thân thể nam tử "gia đình" nhoáng lên một cái.

Ta cũng có cảm giác có thứ gì đó mạnh mẽ chụp lấy cổ chân của ta, hai chúng ta không kịp chuẩn bị, đồng thời ngã sấp xuống đất, từ trên sườn núi ngã xuống.

Hắn vừa định đứng dậy, lại bị từng đám từng đám xương trắng đánh văng ra sau hai chân, nhét hai tay vào trong, căn bản là không thể xuất ra nửa điểm khí lực. Lại có từng bộ khô lâu người chết từ trong đống xương nhảy ra, điên cuồng đập xuống đầu hai chúng ta!

Phanh! Ta không kịp né tránh, bị đập đến mắt nổ đom đóm.

"A!" Ta điên cuồng kêu to, từ trong đống xương rút tay ra. Cánh tay bị từng lưỡi dao sắc bén bẻ gãy máu me đầm đìa, nhưng cũng hoàn toàn bất chấp.

Ta cuống quít rút ra song đao Trảm Quỷ Thần, điên cuồng múa loạn lên!

Lưỡi đao chém vào trên cốt diện rung động ầm ầm, từng khối từng khối mảnh vụn vẩy ra chung quanh, ta cực kỳ nhanh chóng quét sạch chướng ngại quanh thân, đón nam nhân thương cảm lao tới.

Hắn tuy rằng cũng bò lên, thế nhưng thương thế thực sự quá nặng, tay cầm kiếm lại có chút không dùng được khí lực, tình thế cực kỳ gian nan.

Ta vài bước vọt tới trước mặt hắn, khoái đao liên tục xuất ra, chỉ vài lần ken két đã đập vỡ xương cốt đang bao vây dưới chân hắn, sau đó kéo hắn tiếp tục chạy vội lên trên.

Leng keng leng keng!

Tiếng chuông đồng ngoài cửa càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Bạch cốt đầy đất giống như tiếp nhận mệnh lệnh tiến công, trong nháy mắt toàn bộ sống lại, nhảy nhót cuốn tới.

Xương sườn như đao, xương sọ như chùy, xương ngón tay như tiêu, trong nháy mắt liền cuốn lên một đạo phong bạo màu trắng, mục tiêu chính là hai chúng ta!

Lúc này, ta nào còn để ý tới chuyện kia, song đao hạ xuống, gắt gao bảo hộ trước nam nhân có ý tốt, cũng mặc kệ ở nam nhân tây bắc, chính là một đao pháp âm dương.

Thanh âm ken két vang lên, xương gãy bị đánh gãy, làm vỡ vụn xương vụn, không ngừng bên cạnh ta bay vào bay ra.

Khắp mắt đều là một mảnh trắng xóa, căn bản ta không thấy rõ đường lối phía trước...

Từng cây xương dài nhọn, không ngừng đâm xuyên ra từ trong đống xương dưới chân ta, ta cực lực tránh né, vừa dốc sức liều mạng xông về phía trước!

Nam nhân chăn ấm vô cùng cố sức múa trường kiếm, tựa lưng vào ta, vừa ra sức đỡ, vừa gấp giọng kêu lên: "Cửu Lân, không cần để ý đến ta, đi mở cánh cửa kia trước."

Khắp bầu trời xương vỡ mênh mông như tuyết, một mảng đỏ tươi như ẩn như hiện.

Nam nhân chăn bông nói không sai, trong thạch thất vỡ vụn vô cùng vô tận, giết chóc căn bản không được đầy đủ, mau chóng chạy tới trước cửa mới là lối ra duy nhất!

Nhưng lúc này thương tình của hắn rất nặng, tuy sợ hắn lo lắng một mực tại nỗ lực chống đỡ, nhưng ta có thể nhìn ra, hắn đã nhanh đến cực hạn. Cho dù ta có thể xông qua, nhưng hắn còn có thể kiên trì được hay không lại rất khó nói.

"Nhanh, nhanh đi mở cửa đi." Hắn khàn khàn cổ họng lớn tiếng ra lệnh.

Cánh cửa ở ngay phía trên sườn núi xương, cách chúng ta còn có ba mươi mấy mét! Nhưng bây giờ mỗi một bước đi đều vô cùng gian nan, thật đúng là nửa bước khó đi.

Trong lúc đó, nam nhân hưởng ứng rên khẽ một tiếng, hiển nhiên lại chịu một đòn nghiêm trọng.

Hắn dựa lưng vào ta, lạch cạch một cái trượt xuống dưới, tựa vào trên đùi ta, mềm nhũn co quắp trên mặt đất.

" Sơ Nhất!" Ta lớn tiếng điên cuồng kêu gào, nhưng lại không nghe thấy tiếng vọng lại.

Ta cuống quít xoay người sang chỗ khác, vung mạnh hai tay như điên, múa song đao liều mạng bao phủ cuồng phong bạch cốt từ bốn phía đánh tới.

Nam tử an ủi dựa vào đùi ta, một khúc xương sườn nhọn dài xỏ xuyên qua bụng hắn. Hắn khép hờ hai mắt, hai môi còn không ngừng niệm văn, ta nhìn ra, hắn đang nói: "Mau, mau đi mở cửa!"

Ta cũng biết, chiến trường tốt nhất của cha Tào láo này, ở đây chém giết, chúng ta vĩnh viễn không có phần thắng, con đường sống duy nhất chính là xuyên qua đạo môn đó! Nhưng hiện tại đừng nói là mở cái gì, chỉ sợ hai tay dừng lại, nam nhân thương cảm sẽ phải chết.

"Đuổi ngọc!" Thời khắc mấu chốt, ta hét to một tiếng.

Chương môÌ£t ngàn thiên tư linh ba linh cái, phá môn chi chiến

Ngọc đuôi giấu ở trong băng ngọc hồ lô từ sau lần trước bị thương, một mực dựa vào dương huyết của ta bổ sung thể lực.

Ta vốn dĩ có tâm ý tương thông với huyết mạch của nàng, chỉ cần tâm niệm vừa động, nàng đã có thể biết, căn bản không cần đụng tới hồ lô.

Xoạt một tiếng, Vĩ Ngọc biến thành một đạo bạch quang, rơi vào trên bờ vai của ta.

"Hỏng ca..." Nàng duỗi hai tay, một bên lười biếng duỗi lưng, một bên cợt nhả. Nhưng vừa mới nói hai chữ, nụ cười trên mặt bỗng nhiên ngưng lại.

"Ta muốn xuyên qua cánh cửa kia, nhanh! Giúp ta mở ra một thông đạo" Tình thế nguy cấp, ta không có thời gian nói rõ với nàng, trực tiếp ra lệnh.

Ngọc đuôi cực kỳ đau lòng liếc nhìn ta tràn đầy vết thương, lại quét qua nam nhân âu lo nửa nằm nửa ngủ, không nói hai lời, vèo một cái nhảy từ trên vai ta xuống, biến thành tiểu loli mặc hòa phục.

Cô bé khép hờ hai mắt, mười ngón tay thay đổi liên tục, đột nhiên hét lớn một tiếng: "Linh!"

Hô một cái, ta cảm giác quanh thân lạnh lẽo, một cỗ yêu phong âm hàn thấu xương kích động mà ra.

Đoạn cốt tàn phế vây quanh bốn phía lập tức bị thổi ra, lấy chúng ta làm trung tâm, tạo thành một vòng phong bạo màu trắng to lớn không ngừng xoay quanh.

Trong gió lốc, xương trắng va chạm vang lên ken két, cả tòa cốt sơn không ngừng lay động.

Một tiếng chuông đồng thanh thúy đến cực điểm xuyên thấu qua tường gió, chui vào màng nhĩ, chấn cho tâm thần ta run rẩy.

Cái đuôi ngọc nhoáng lên một cái, vội vàng dùng hai ngón tay chộp lấy thức ăn, điểm lên huyệt Thái Dương, tay nhỏ mềm mại như ngó sen vươn ra, chỉ về phía trước, đối diện với cánh cửa lớn đỏ như máu kia.

Yêu phong chợt nổi lên, mãnh liệt cuốn một cái!

Bạch cốt bị thổi bay ra ngoài, đang sống sờ sờ giữa mấy cánh cửa kia và lộ ra một cái thông đạo.

Đó là một cái cầu thang dài hẹp màu đen, không biết bị huyết thủy nhuộm bao nhiêu tầng, lại trải qua vô tận năm tháng lắng đọng, đã sớm ngưng kết như ngọc, tinh quang trong suốt.

"Đi!" Vĩ ngọc thúc giục cực kỳ ngắn gọn, nói xong nàng bước ra hai chân, nhanh chóng nhảy về phía trước.

Ta vội xoay người lại, bế nam nhân an ủi theo sát phía sau.

Yêu phong gào thét, ở hai bên thềm đá dựng lên một bức tường gió thẳng tới đỉnh vách.

Bên ngoài tường gió, hàng ngàn cái đầu lâu lộ vẻ dữ tợn, không ngừng va đập vào nhau, mỗi một cái đều như búa tạ đập vào nhau.

Tiếng trống, tiếng chuông, tiếng gió, còn có tiếng hít thở của ta, cực kỳ hỗn độn trộn lẫn thành một cục, khuấy cho đầu của ta gần như nổ tung.

Nhưng đáy lòng ta chỉ có một suy nghĩ: Nhanh xông qua cánh cửa đó, quyết không thể để con trai đáng thương lại chết như vậy!

Cứ tiếp tục đi tới, tốc độ của Vĩ Ngọc chậm lại. Bóng người nhỏ bé kia không ngừng run rẩy, nhưng vẫn cực kỳ khó khăn bước chân về phía trước.

"Linh!"

Trong giây lát, Yêu Phong trở nên âm lãnh không gì sánh được, thổi trên người ta như đao cắt, trong nháy mắt kết lên một tầng băng sương.

Ta biết, đây là ngọc bội dốc toàn lực, vận dụng toàn bộ tu vi.

Ta cố gắng duy trì thân thể mỏi mệt, cứng rắn chống đỡ yêu phong từng bước tiến về phía trước, một bước lại một bước, cách cánh cửa kia càng ngày càng gần.

Đinh!

Đúng lúc này, tiếng chuông đồng đột nhiên đề cao lên mấy âm tiết.

Ngay sau đó, một tiếng nổ mạnh từ sau lưng mình truyền đến, trái tim của ta run lên bần bật, cảm giác được một cỗ uy áp âm khí cực kỳ cường đại đang ập đến.

Quay đầu nhìn lại, là tất cả bạch cốt đồng thời phun trào lên, chập chùng cao thấp, sóng không ngừng tuôn ra, như một mảnh đại dương mênh mông bạch cốt.

Toàn bộ thế giới đều đang theo sóng xương không ngừng lay động, uốn éo... Hô một cái, sóng trắng nổi lên như sóng biển điên cuồng đập về phía chúng ta!

"Chạy mau!" Tay kia của Vĩ Ngọc cũng điểm vào huyệt Thái Dương, lớn tiếng kêu lên.

Nhưng chính nàng lại quay người lại, vọt tới nghênh đón sóng xương đang điên cuồng lao tới.

Ngay khi sượt qua, ta phát hiện khóe miệng của nàng đã tràn ra máu tươi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đã sớm trở nên trắng bệch, nhưng ánh mắt của nàng lại cực kỳ kiên định, có một loại thong dong coi tử quy!

Nàng làm vậy là muốn dùng cái giá phải trả để không tiếc mà phế bỏ tu vi, tiếp tục thay ta ngăn cản một kích này.

"Đuổi ngọc!" Ta hét to một tiếng.

Nhưng nàng cũng không quay đầu lại, thân ảnh nhỏ yếu kia đang điên cuồng nghênh đón sóng xương ngập trời.

Không thể để ta do dự nữa.

Ta ôm nam nhân thân thích, hai chân hướng về cánh cửa lớn màu đỏ tươi kia chạy như điên!

Yêu phong như hàn đao thoáng cái cắt lên người ta, vết thương đầy người thoáng một phát xé rách da thịt thần kinh của ta, nhưng ta không quan tâm cái gì nữa, trước mắt chỉ có cánh cửa kia.

Mười mét, tám mét, năm mét... Càng ngày càng gần.

Oanh!!!

Trong nháy mắt khi ta chạm đến cánh cửa kia, một tiếng vang thật lớn đột nhiên nổ lên, quả thực hủy thiên diệt địa!

Ta bị sóng âm đột nhiên đánh ra, lao ra khỏi cánh cửa đỏ tươi kia.

Đúng vào lúc này, một đạo lưu quang chạy như bay đến, ta không cần nhìn cũng biết là Ngọc Vĩ, vội vàng ôm vào trong ngực.

Phịch một tiếng, huyết môn khép lại, tiếng gió thổi tan.

Ta ôm nam nhân thương cảm, ôm đuôi ngọc phá tan cánh cửa lớn kia, nặng nề ngã xuống.

Phịch một tiếng rơi vào trong nước, mắt đỏ tươi, tanh hôi xộc vào mũi.

Trước mặt hắn là một huyết trì vô cùng to lớn, mấy người chúng ta rơi vào trong đó.

Huyết trì rất sâu, hơn nữa sức nổi cũng rất lớn, mấy người chúng ta đều trôi nổi trên mặt nước.

Ngọc đuôi đã gần như tản hết toàn bộ tu vi yêu tinh, không còn có năng lực duy trì hình người nữa, lại hóa thành tiểu hồ ly.

Toàn thân nàng dính đầy máu tươi, sớm đã không phân biệt được đâu là giọt nào là của chính nàng, giọt nào là máu trong ao.

Túc Ngũ Hành chậm rãi khẽ động bờ môi, tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn không thể toại nguyện, chỉ là nhếch nhếch khóe môi lên, lộ ra một nụ cười vừa nghịch ngợm vừa đáng thương, lập tức mệt mỏi đến cực điểm nhắm hai mắt lại.

"Đuổi ngọc!" Ta khẽ kêu lên một tiếng, rất đau lòng mà sờ sờ lông tơ trên đỉnh đầu nàng, sau đó tranh thủ thời gian đưa nàng trở về hồ lô băng ngọc.

Nàng biết rõ thay ta đón đánh một cái, tất nhiên hao tổn nhiều tu vi, bị thương rất nặng, nhưng vẫn nghĩa vô cố gắng.

Nếu như không có nàng, chỉ sợ lúc này ta đã sớm táng thân trong Cốt Hải rồi!

Nam nhân chăn ấm vẫn nhắm chặt hai mắt, lẳng lặng nằm ở trên máu.

"Đầu tiên, sơ nhất!" Ta ghé vào lỗ tai hắn, khàn giọng kêu gọi, nhưng hắn vẫn như cũ không nhúc nhích, trôi nổi theo sóng máu.

Tay của hắn lạnh buốt một mảnh, vẫn như cũ gắt gao nắm lấy chuôi trường kiếm này, ta có chút luống cuống, vội vàng sờ sờ dưới mũi của hắn.

Không có hô hấp, không có nhịp tim.

" Sơ Nhất!" Toàn thân ta run lên bần bật, khàn giọng rống to.

Con hạc giấy số một ngàn bốn nghìn ba mốt.

Nam nhân đáng thương vẫn không hề nhúc nhích, cứ như... thực sự đã chết!

Từ lúc một kiếm của hắn trảm xà cứu tính mạng của ta, cho đến bây giờ, cảnh tượng chúng ta biết tương giao như đèn lồng hiện lên trong đầu ta.

Ta thật sự không dám tin, tất cả những thứ trước mắt đều là thật.

Hắn ta danh chấn bát phương, không biết vì cái gì mà bảo vệ mình trở thành sứ mệnh duy nhất của hắn ta.

Thử tiền bối, Bạch Mi thiền sư, Phượng đại sư đều như thế.

Nhưng ta thật sự hy vọng, tất cả những chuyện này đều chỉ là nói dối, tất cả đều không còn tồn tại ——

Không có sứ mệnh chó má gì, ta cũng không phải thương nhân quỷ vật gì, chỉ là một người bình thường, mở một tiểu điếm, uống chút rượu, ngẫu nhiên có thể thân cận với mấy người bạn tốt như Lý Ma Tử.

Thế nhưng...

Con nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn nam nhân chăn ấm đầy trọng thương vẫn không nhúc nhích, lòng đau như cắt.

"Ngươi đã cứu ta nhiều lần như vậy, nhưng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn ngươi cứ như vậy mà chết đi sao?"

"Không!" Ta ra sức đánh về phía huyết trì, hai đạo huyết trụ lại bay xuống.

"Sớ nhất, ta không muốn ngươi chết, nhưng ta nên..." Trong giây lát, trong lòng ta chợt lóe lên, từ trong ngực lấy ra một bình thủy tinh nhỏ long lanh óng ánh.

Đây là do Phượng đại sư giao cho ta, hắn nói đây là Thiên Linh Dịch, vạn nhất có cái gì bất trắc, nhất là đối đầu với Đảm Linh phụ, liền lập tức uống nước này, xoay người bỏ chạy.

Xem ra, hắn đã sớm đoán được lão cha kia mới là địch nhân chí mạng nhất, nước thuốc rất có thể chính là phương pháp phá giải mà hắn để lại cho ta, nói không chừng còn có hiệu quả cực kỳ thần kỳ nào đó.

Bây giờ, tuy ta cũng bị thương không nhẹ nhưng đáng thương.

Nghĩ đến đây ta không chút do dự rút nắp bình, cạy miệng nam tử lo lắng, đổ một giọt linh dịch còn sót lại vào đó.

Một phút, hai phút...

Ta nhìn hắn chằm chằm, nhưng nam nhân được an ủi vẫn không hề thay đổi, một phần hy vọng vừa cháy lên kia của ta lại tan biến.

"Ngươi muốn cứu hắn sao?" Đúng lúc này bên tai ta vang lên một âm thanh cực kỳ non nớt và thanh thúy.

Ta quay đầu nhìn lại, thấy có một bé gái đang ngồi trên bậc thang bên bờ Huyết trì.

Mái tóc dài màu vàng óng, sáng rực như lửa, hai bàn tay trắng nõn nhỏ bé chống cằm, đang trừng đôi mắt to, rất nghiêm túc nhìn ta.

Đây không phải là bé gái mà lão giả áo xám thần bí mang theo sao?

Nhưng lúc này ta không kịp kinh ngạc, lại càng không ngừng ngẫm nghĩ, rất thành khẩn gật gật đầu, tuy nhiên ta đối với nàng có cứu chữa hay không, nam không ôm cái gì mà tưởng tượng.

"Ngươi có hạc giấy không?" Bé gái ngơ ngác hỏi.

"Chỉ hạc?" Ta sững sờ.

Thần thông tra xét hạc của Hàn lão lục bị nàng chộp tới, sau đó lại bị khóa đá của đại môn Thiên Ngũ hành ngăn chặn, nàng hỏi cái này để làm gì? Lẽ nào nàng chưa chơi đủ sao?

"Mẫu thân thích nhất là hạc giấy, mẫu thân dạy con gãy rất nhiều lần, đáng tiếc con vẫn không học được..." Cô bé kia chớp chớp đôi mắt to, có chút bị thương thần nói. Sau đó bàn tay nhỏ duỗi ra: "Con gấp cho con một con đi, con sẽ nói cho người làm thế nào cứu người."

Yêu cầu này cực kỳ kỳ quái, không có yêu cầu nào đơn giản hơn yêu cầu này.

Ta không hỏi nàng tại sao, thậm chí căn bản cũng không nghĩ tới, nàng làm sao biết phương pháp cứu người.

Chỉ cần có thể cứu tỉnh nam nhân hưởng thụ, vô luận thế nào cầu ta đều đáp ứng, vô luận trả giá thế nào ta đều nguyện ý trả giá!

Ta ngay cả vội vàng gật đầu nói tốt, ở trên cổ áo sạch sẽ duy nhất lau khô hai tay dính đầy máu, từ trong túi kín lấy ra một tờ giấy vàng.

Phần lớn phù chú trên người ta đều đã sớm chế xong, nhưng vẫn phải tùy thân chuẩn bị một ít đạo giấy, để thuận tiện sinh ra các loại công dụng khác nhau dưới tình huống này.

Nhưng ta chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày dùng nó để dụ dỗ một đứa trẻ.

Cô bé kia một mực nâng cằm, nhìn chằm chằm vào tay trùng điệp của ta, xem cực kỳ chăm chú.

Ngay trong nháy mắt khi hạc giấy chồng thành, nàng đột nhiên vươn tay ra, hạc giấy tựa như bị nàng buộc vào một sợi chỉ, trực tiếp từ trong tay ta thoát ra, bay xa qua ao máu, rơi vào trong tay của ta.

Bé gái rất cao hứng tay nắm con hạc giấy xoay vài vòng, lúc này mới nói với ta: "Đem máu của ngươi cho nó ăn hai giọt là tốt rồi."

"Gia gia nói thiên linh dịch uống phải thiên linh thánh thể mới có ích, những cách khác đều là cuồng khiển thiên vật!" Cô bé kia giơ một tay lên, cực kỳ đáng yêu giả dạng lão già giả dạng, nói gằn từng chữ. Sau đó không thèm để ý tới cháu nữa, nhảy tưng tưng ôm hạc giấy chạy xa.

Thánh thể Thiên Linh? Đó là thứ gì.

Như thế này sao lại giống như mấy cái cẩu huyết hiệp hiệp tử kia?

Vừa nghe nàng nói ra biện pháp cứu người, trái tim của nàng lập tức nguội lạnh hơn phân nửa. Chẳng qua, lúc này ta cũng không thể lo được nhiều như vậy, vội vàng cắn đầu ngón tay, nhỏ máu tươi vào trong miệng của đàn ông.

Tuy rằng ta cực kỳ hoang đường đối với cái biện pháp này, không ôm hy vọng gì, nhưng hiện tại ta cũng không có biện pháp gì khác có thể tưởng tượng được, chỉ có thể chờ đợi kỳ tích phát sinh.

Ùng ục ục, đột nhiên, một chuỗi tiếng vang kỳ quái từ chỗ ngực nam tử bị thương truyền ra.

Vừa mới bắt đầu ta còn tưởng là nghe lầm, nhưng tiếng vang liên tiếp không ngừng, ngay sau đó lông mày của hắn giật giật nhẹ.

"Cửu... Cửu Lân..." Hắn mấp máy môi, nhẹ giọng lẩm bẩm.

"Ta ở đây." Ta bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc không biết nói cái gì cho tốt, vội vàng áp sát bên tai hắn lớn tiếng kêu lên: "Đệ nhất, đệ tử ở đây, ở đây."

Nhưng nam nhân chăn ấm dường như căn bản không nghe thấy tiếng ta, tiếp tục nói: "Cửu Lân, ngươi, ngươi nhất định phải sống! Ngươi còn muốn phong ấn..."

Hô một cái, trong giây lát hắn dường như nhớ tới cái gì cực kỳ trọng yếu, mở hai mắt ra, đưa tay chọc vào đống xương trắng trên bụng.

Vèo! Một mũi tên máu từ trong vết thương phun ra.

Nhưng cực kỳ quái chính là, chung quanh huyết thủy lập tức tuôn tới, phảng phất hắn đang nằm trong một cái túi máu thiên nhiên lớn, liên tục không ngừng vận chuyển huyết dịch mới cho hắn.

Lập tức vết thương toàn thân hắn khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong nháy mắt chỉ còn một vết sẹo rất nhỏ.

Phanh phanh hai tiếng, tất cả vải rách quấn trên cánh tay hắn đều đứt đoạn ra. Cánh tay vốn đã bị đốt thành than đen từ lâu phục hồi như lúc ban đầu, chỉ là là một mảnh da màu đỏ tươi như máu, óng ánh bức người.

Một màn cực kỳ kinh người này, quả thực giống như là thần thoại vậy, nhưng ngay trước mắt ta lại phát sinh chân thật.

Ngay cả bản thân nam nhân chăn ấm cũng cực kỳ kinh ngạc, ngơ ngác nhìn thật lâu, lúc này mới quay đầu hỏi: "Ngươi đã thức tỉnh rồi?"

Đệ nhất thiên thiên tứ tam, đại mộng quỷ như lai.

"Thức tỉnh, cái gì thức tỉnh?" Ta bị hỏi sửng sốt.

Nam nhân chăn bầu thấy ta sững sờ, một tay ấn vào đan điền của mình, tra xét cẩn thận trong chốc lát, hơi thất vọng lắc đầu, lập tức như nhớ ra cái gì đó, gấp giọng hỏi: "Ngươi đem Thiên linh dịch Phượng Hoàng để lại cho ta uống?"

"Đúng vậy." Ta vẫn như cũ có chút u mê gật đầu nhẹ.

"Ai!" Hắn vừa nghe, có chút ảo não đập mặt nước một cái.

Đây là chuyện gì? Một phen kinh biến này quả thật quá mức đột ngột, lại khó có thể tưởng tượng.

Đầu óc ta sớm đã loạn thành một bầy, có chút không xoay chuyển được.

Ngay tại đại môn Thiên Ngũ Hành kia, chúng ta đang đau khổ tìm kiếm không thấy thần vật thuộc tính Thổ, tại sao nam nhân thích chết từ trên đầu ta nhổ một sợi tóc rồi mở ra?

Chẳng lẽ ta là người có tính địa khí gì? Cũng giống thân thể thanh mộc của Hàn lão lục, thân thể âm độc của Đông lão?

Đông lão còn nói sẽ bắt ta đi luyện hóa thành thứ gì, chẳng lẽ ta cũng như Đường Tăng, ăn tới mức ta có thể trường sinh bất lão?

Cô bé kia nói ta là Thiên Linh Thánh Thể, là thứ quái quỷ gì? Lẽ nào đây là sự thật?

Dựa theo những gì nam nhân chăn nuôi nói, Quỷ phái của Long Tuyền sơn trang vẫn không thật sự lấy tính mạng của ta, chính là vì giữ lại thứ gì đó cho ta. Chẳng lẽ ông nội của ta để lại một bí mật đặc thù, cũng chỉ có ta mới có thể mở ra con đường mà Quỷ phái tha thiết ước mơ?

Ngoài ra, mấy người kia vẫn không nói bí mật với ta là gì?

"Cửu Lân, ta biết đây là nơi nào rồi!" Ta đang ngạc nhiên, nam tử sầu lo đột nhiên kinh hô.

Một tiếng này vừa vang lên, bỗng nhiên kéo ta từ trong suy nghĩ lộn xộn trở lại.

"Nơi nào?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Ngươi xem đó là cái gì." Nam tử chăn hộ cũng không trả lời ta, mà chỉ duỗi ngón tay ra.

Kinh hiểm lao ra từ Bạch Cốt sơn, sau khi ngã vào Huyết trì, ta luôn lo lắng chuyện sống chết của nam tử, còn chưa nghiêm túc đánh giá cảnh tượng xung quanh. Lúc này theo ngón tay lo cho nam tử ta mới phát hiện, Huyết trì căn bản không phải là cái gì, mà là một trái tim cực kỳ to lớn!

Trái tim cực kỳ to lớn này do toàn bộ ngọc thạch trong suốt điêu khắc thành, vây quanh trên bầu trời của chúng ta, bốn phương tám hướng tất cả đều là mạch máu.

Chúng ta đều là một trong số đó, chỉ có điều khoảng cách giữa hai ta chỉ là một cái Huyết trì, chỉ là gần trái tim hơn mà thôi.

Khó trách trên bản đồ bằng da dê, khu vực trung tâm cuối cùng là một mảnh màu đỏ tươi, nguyên bản bản thân nơi này chính là một mảng đỏ tươi.

Ngọc thạch cũng không biết là vật liệu gì mà lại có thể phát ra ánh sáng lấp lánh chiếu sáng nơi này.

Ngay giữa trái tim gã, một đóa hoa sen màu đen lớn vô cùng đang được tu kiến.

Trong Huyết động trủng, khắp nơi đều có khắc Hắc Liên hoa: Hoặc là ngọn đèn dầu, hoặc là bích hoạ trên cửa lớn, còn có tám cái quan tài hoa sen đen tụ lại...

Nhưng đóa hoa này lại khác với tất cả mọi người.

Nó có chín lá sen, mỗi một lá đều dài như kiếm sắc chỉ thẳng trời cao, trên mỗi lá sen đều có khắc một bức tượng Phật.

Chẳng qua những vị Phật này đều cực kỳ quái dị, có chín mắt, lưng mọc hai cánh; có con mắt to, mặt hổ hàm răng dài; có mặt mũi đầy miệng, coi trọng nổi da gà...

Mỗi một con đều giống như ác quỷ, cực kỳ dữ tợn.

Sở dĩ còn gọi bọn họ là tượng Phật, là chính giữa đỉnh đầu bọn họ đều khắc một chữ Phật to lớn, trên người mặc phật bào rộng lớn, dưới chân đạp Lục Nhĩ chữa trị, đây hoàn toàn chính là trang phục Phật gia. Điểm khác biệt duy nhất là phật châu treo trước ngực tất cả đều là khô lâu đầu.

"Chẳng lẽ là.... Âm Phật Cửu Hộ Pháp?" Ta cực kỳ kinh ngạc nói.

Mặc dù ta không hiểu nhiều về phật pháp, đối mặt với số lượng đông đảo tượng Phật lại càng không cách nào nhận thức đầy đủ, nhưng mấy cái tạo hình quỷ dị này, vừa thấy khó quên.

"Đúng vậy." Nam nhân chăn hộ vô cùng khẳng định gật đầu: "Chắc chắn bọn họ đang bảo hộ Đại Mộng Quỷ Như Lai, hơn nữa rất có khả năng chính là thân thể chân thân của Đại Mộng Quỷ."

"Chân thân? Không phải nó sớm đã bị đại quân diệt Phật băm thây vạn đoạn, đốt thành tro bụi sao?"

"Hừ, trên sách lịch sử chưa bao giờ có chân tướng." Nam tử chăn hộ hừ lạnh một tiếng nói: "Chính mắt nhìn thấy mới là sự thật."

Lại nói tiếp, Đại Mộng Quỷ Như Lai cũng là khai sơn Phật Tổ một đời, âm phật phái chính là do hắn sáng lập.

Phật giáo nổi lên đầu tiên ở Trung Quốc, có rất nhiều cách nói, đã sớm không thể chứng thực được.

Bất quá Phật vào đất cải lại sớm có kết luận, đó chính là ở Thổ Phiên vương triều, cũng chính là hiện nay đầm, vùng nghèo nhất.

Nhưng khác với Trung Nguyên đại địa, trước khi Ấn Độn giáo truyền đến Tây Tạng, trong Thổ Độn Dân đã có một ít giáo ý phật pháp lưu truyền đã lâu.

Hai bên kết hợp, liền chậm rãi diễn sinh ra rất nhiều nhánh giáo phái. Trong đó có một nhánh Phật phái Âm Phật, Tín Phật đều là lai thế tu luyện, nhưng giáo phái này lại tu luyện Quỷ giới!

Giáo lí của bọn họ là, chuyển thế trăm ngàn, đều là khổ, nếu như không muốn nghĩ, chỉ có thể không xuất ra luân hồi, vĩnh viễn làm quỷ!

Giáo phái này lúc đó cực kỳ thịnh hành, rất có tư thế ngang hàng với những tông phái khác.

Đúng lúc này, lang đạt kế thừa ngai báu Phổ Phổ, lập tức triển khai vận động diệt phật cực kỳ tanh máu, đây cũng chính là tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử: Thời kỳ diệt pháp.

Bởi vì giáo lí của Âm Phật phái xưa nay bất kính với quốc gia, càng là đứng mũi chịu sào. Ngay lập tức đã bị đại quân diệt Phật vây giết, vô số tín đồ chết dưới đồ đao liệt hỏa.

Một đời Phật Tổ Đại Mộng Quỷ Như Lai này khó thoát khỏi tội trạng, dựa theo ghi chép trong lịch sử đã bị chém thành hơn ba mươi đoạn, lại bị mấy trăm con chiến mã đạp ngang qua, cuối cùng bị đốt thành bột phấn. Có thể nói là chết đến mức không thể chết thêm nữa.

Thật không nghĩ tới, hắn chẳng những không chết, hơn nữa một đường từ Thanh Tàng Cao Nguyên chạy trốn Tây Bá Liệu, hơn nữa ở trong Tuyết Nguyên mênh mông này xây dựng nấm mồ khổng lồ như thế.

"Ta hiểu rồi." Người phụ nữ lập tức hiểu ra: "Không phải trên bản đồ da dê không vẽ hết mà là trong mộ này không có lối ra! Người kiến tạo bên trong mộ này cũng không muốn sống ra ngoài, bọn họ phải chết chung với Đại Mộng quỷ Như Lai ở đây, trọn đời làm ma."

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Nói như vậy, chúng ta phát hiện xác chết màu đen trong quyển sách da dê kia cũng không phải xây dựng thông đạo chạy trốn mà là tiếp tục xây dựng thêm, vậy thì hài cốt của bọn chúng tất cả đều biến thành một màu đen kịt. Chuyện gì đã xảy ra, rõ ràng đều là bị trúng kịch độc mà chết?"

"Không, những người kia căn bản là người kiến tạo!" Nam tử lo lắng xoay đầu lại nói: "Có thể là do vừa mới uống qua Thiên Linh Dịch, vậy mà ta nhớ lại tất cả mọi chuyện."

"Từ rất nhiều năm trước, lúc ta du lịch trong Tàng khu, đã từng gặp qua một thi nhân du ngâm bài du dương kiểu ba ba ba, hắn mang theo một quyển sách cổ, ta nhàn rỗi không có việc gì, còn học qua một ít với hắn, nhưng sau này thong thả đều quên mất. Nhưng hiện tại, ta đều nhớ cả."

"Ngươi còn nhớ bên cạnh những thi cốt đen kia đều treo một ít lệnh bài nhỏ không?"

"Nhớ đó." Ta gật đầu nói: "Ngươi đã nói rồi, chữ viết bên trên đều là chữ cổ."

Chân tướng của đệ nhất thiên thiên thiên tứ tam tam thiên giải bí mật.

"Không sai." Nam nhân tốt nhất vung hai tay, bơi đến bên cạnh ta, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Những người đó là tăng nhân hộ pháp của Phật giáo Tàng Tông, cũng gọi là Quang Quân."

"Có lẽ là Đại Mộng Như Lai lừa gạt đại quân diệt phật của Lang Đạt mã, lại không thoát được sự đuổi giết của mật tông!"

"Giáo lí âm quỷ phái tàn bạo, xưa nay không bị Phật môn dung túng, những người này nhất định là đến phá hư, chỉ có điều không biết trúng cạm bẫy cơ quan nào, tất cả đều chết tại đây."

"Đầu thông đạo kia cũng không phải là con đường chạy trốn gì, mà là quang quân lẻn vào lỗ trộm của mộ."

"Quang quân là một đội ngũ cực kỳ thần bí, người bên trong đều có thực lực kinh người, hơn nữa đều nắm giữ bí thuật Phật giáo, không thua kém cao thủ của Long Tuyền sơn trang chút nào."

"Nhưng bọn họ điều động mấy trăm người dốc hết sức mạnh tinh nhuệ, toàn quân trong đường mộ đều bị diệt, đủ thấy bên trong nấm mồ lúc đó hung hiểm hơn hiện tại nhiều."

Nghe nam nhân thương cảm nói vậy, ta không khỏi kinh ngạc.

Cả quá trình bọn ta đi tới đã là cửu tử nhất sinh rồi, nếu như lúc trước còn hiểm ác hơn hiện tại, vậy thì đáng sợ tới mức nào?

Từ khi ta bước vào nghề thương nhân âm vật, đã trải qua vô số hung hiểm, nhưng so với toà mộ ma này, quả thực không đáng nhắc tới.

Hơn nữa, ta còn có một loại dự cảm – khiêu chiến thực sự chỉ mới bắt đầu thôi!

Ta và nam nhân chăn trợ nửa lơ lửng trong huyết trì, nhìn đóa Hắc Liên Hoa cực kỳ khổng lồ kia, không khỏi tràn đầy sợ hãi thán phục.

"Ừm? Ngươi cầm cuốn sách da dê ra cho ta xem xem." Nam tử an ủi nói.

Ta biết nàng lại liên tưởng đến cái gì, vội vàng móc ra quyển da dê đưa tới.

Nam tử sai vặt cầm trong tay nhìn một chút, lại ngửa đầu nhìn lên trên, đột nhiên hét lớn: "Ta hiểu rồi."

"Chúng ta đi nhìn như đi xa như vậy, kỳ thật là một mực vòng quanh, hơn nữa cách mặt đất càng ngày càng gần."

Ta giật mình nhận lấy địa đồ nhìn một chút, đột nhiên cũng rõ ràng, vì sao hắn lại đưa ra kết luận như vậy.

Bản đồ không sai chút nào, chúng ta một đường đi tới, từng nơi đi qua, từng cái cảnh tượng, hành lang dơi, quan tài sắt treo trên bầu trời, gương như mê cung, đại đạo Phật Đà... Tất cả đều không sai, thậm chí ngay cả kích thước lớn nhỏ đều giống nhau như đúc.

Huyệt này được xây dựng cực kỳ quái dị, nhìn chỉnh thể thì như một con ốc biển, toàn bộ hành lang và nhà đá tất cả đều quay quanh cái phòng đá khổng lồ này xây dựng mà thành. Nói cách khác, nơi chúng ta vừa mới đi qua cùng chỗ ở hiện tại thực tế khoảng cách đường thẳng cũng không xa, chỉ khoảng sáu bảy chục mét.

Hơn nữa, khi nghĩ lại, tất cả mọi thứ trên mặt đất đều hơi nghiêng, chậm rãi hướng lên phía trên —— bởi như vậy vị trí hiện tại của chúng ta bây giờ chẳng những cách cửa vào huyết động không xa, mà thực tế cách mặt đất phi thường gần.

"Điều này cũng có chút kỳ quái." Ta có chút khó tin nói ra: "Đại Mộng Như Lai đã mang theo tín đồ chạy xa như vậy, lại xây dựng đại mộ hiểm ác như thế, hẳn là càng sâu càng tốt, càng bí mật càng tốt, làm sao ngược lại đem chân thân đặt ở chỗ nguy hiểm nhất? Nếu là có người tìm tới, trực tiếp từ bên trên đập xuyên qua, bọn họ thiết lập cơ quan cấm trận không phải là hoàn toàn vô dụng sao?"

Hiển nhiên nam nhân tốt bụng cũng nghĩ tới vấn đề này, nhíu mày không nói, lập tức nói: "Đi thôi, chúng ta lên bờ trước rồi nói."

Hai chúng ta một trước một sau tách máu ra, bơi về bờ.

Đi vào trong, ta cực kỳ vui mừng phát hiện, thân thể nam tử đã hoàn toàn khôi phục, vết thương trên lưng tất cả đều khép lại, ngay cả một khối vết sẹo cũng không lưu lại. Thân thể hắn cũng càng giống như có sức mạnh, chỉ là cánh tay Phúc Cốt kia có chút quái dị, vẫn đỏ tươi như cũ, phát sáng óng ánh.

Mà nhìn chung quanh trái tim, Huyết trì chỗ hai chúng ta là rộng nhất, cũng gần bằng trái tim nhất.

Bên bờ thạch bích màu trắng sáng bóng vô cùng, cách huyết trì khoảng hai, ba mét. Nam nhân thương cảm nhảy lên, cẩn thận kiểm tra một hồi, cũng không có nguy hiểm gì, lúc này mới ghé vào bờ kéo ta.

Ta hiện tại mệt mỏi rã rời, nỗ lực mấy lần, lúc này mới miễn cưỡng bắt được tay hắn.

Nam nhân chăn ấm ta kéo lên bờ, ta lập tức nằm xuống đất, mệt mỏi thở hổn hển.

Không nghĩ tới tảng đá trắng trên mặt đất lại nóng lên, ấm áp vô cùng thoải mái.

Ta thích ý nhắm hai mắt lại, duỗi lưng một cái.

"Ah, ta biết rồi!" Đột nhiên ta từ trên mặt đất ngồi dậy, lớn tiếng kêu lên: "Ta biết rõ tại sao bọn họ lại đem chỗ tối trọng yếu nhất để ở, cũng là bởi vì tảng đá kia."

Khối cự thạch này cực kỳ to lớn, hơn nữa lại kỳ diệu vô cùng.

Lúc đầu người tạo ra nó khẳng định là phát hiện diệu dụng, từ đó cải biến phương án thiết kế lúc trước, đem đầu ốc biển rơi xuống phía dưới, từ đó hình thành bộ dáng như bây giờ.

"Nếu suy đoán thành lập mà nói, ta còn có cái phỏng đoán càng thêm lớn mật." Ta tin tưởng mười phần nói, "Cái lỗ máu chúng ta tiến vào lúc đó, chính là bọn hắn cố ý lưu lại, là sợ vạn nhất có người tìm tới nơi này, mới chế tạo ra giả dối —— do đó mê hoặc người xâm nhập xâm nhập theo lối đi đã định tiến vào."

"Có lý!" Nam tử lo lắng gật đầu: "Nếu như vậy, thiết lập môn lớn Thiên Ngũ Hành nghiêm mật như vậy cũng thông suốt, càng như vậy, càng khiến người ta nghĩ đó là cửa vào duy nhất! Từ đó sẽ không có ai lại đi tìm đường khác tiến vào."

"Còn có, phía trên huyết động, bốn tấm bia đá lớn đều được khảm dây thừng bằng sắt thô to, có lẽ chính là công cụ lúc bọn họ xây dựng đại mộ. Thêm nữa những thứ này lại càng không làm cho người ta nghi ngờ."

Chắc chắn sẽ không có người nào nghĩ đến, nơi trọng yếu nhất của tòa đại mộ này vậy mà gần mặt đất nhất, mà chỗ thủ vệ nghiêm mật nhất lại là nơi đã sớm thiết lập cạm bẫy.

"Bất quá, bản đồ quyển sách da dê là nằm trong tay Quang quân, xem ra lúc trước giữa hai phái này cũng không ngừng đấu trí đấu pháp. Chỉ là rất đáng tiếc, Quang quân không tra được một bí mật quan trọng nhất này." Nam tử lo lắng nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp theo lại nói: "Nhưng cho dù tra ra, kỳ thật cũng không có tác dụng gì."

"Địa đồ vẫn nằm trong tay chúng ta, nếu không phải đi đến cuối cùng thì không phát hiện được gì cả."

"Trong mộ chỉ có một lối đi, bất luận ngươi đi như thế nào cũng không vòng qua được, phía trước bố trí cạm bẫy gì ngươi cũng hoàn toàn không biết, có bản đồ hay không, căn bản không có gì khác biệt. Huống chi, toàn bộ cơ quan cấm chế nơi này đều thiết kế cực kỳ tinh xảo, vô luận là Thiên Ngũ Hành đại trận, hay là cánh cửa Hắc Liên, đều cần nền tảng phá trận cực kỳ cao thâm mới được."

"Còn ám tiễn phi châm, tinh cương phi châm thì phải có tạo nghệ cơ quan thuật siêu cường mới được."

"Còn có kính ảnh mê cung, nếu không phải trùng hợp bị đạo tiếng vang quái dị kia chấn thương, khả năng cho tới bây giờ chúng ta cũng không trốn thoát được..."

Nam nhân tốt bụng vừa nói tới đây thì đột nhiên ngừng lại, liếc mắt nhìn nhau một cái.

Hai người bọn ta đồng thời ý thức được một chuyện đáng sợ nhất.

Đầu tiên, nghìn bốn trăm ba mươi bốn chương Băng Tuyết thiếu nữ.

Tiếng quái dị kia liên tiếp vang lên bốn lần, nếu lại vang lên một hồi nữa, chắc chắn chúng ta sẽ không sống được.

Còn bây giờ, cách tiếng thứ tư đã qua lâu như vậy, khẳng định rất nhanh sẽ vang lên tiếng tiếp theo.

Mặt khác, nhìn thấy tình cảnh quỷ dị nơi đây, lại biết được sau khi an táng Đại Mộng Quỷ Như Lai, tất cả chúng ta đều bắt đầu nảy sinh một ý nghĩ cực kỳ đáng sợ: Gia hỏa này phí kình tâm cơ, đường xa không xa vạn dặm một đường chạy trốn tới nơi này, lại xây dựng mộ táng khổng lồ như thế, không phải là đã thiết lập bí thuật chân thân phục sinh, lại gây ra sóng gió gì chứ?

Tiếng kêu kì quái chính là từ nơi này truyền ra ngoài!

Ta và nam nhân chăn nuôi đều không nói gì, nhưng sắc mặt tâm ý tương thông đồng thời biến đổi, sau đó không hẹn mà cùng hướng Hắc Liên xa xa chạy tới.

Tiến vào trong cổ mộ này tổng cộng có ba nhóm người, Sửu Hoàng đã chết, Đông lão trọng thương khó tránh khỏi, sinh tử không rõ, lừa đảo phụ thân tạm thời bị ngăn cách ở bên ngoài phật môn.

Trước mắt chỉ có lão giả áo xám thần bí kia, bất quá tạm thời xem ra, hắn tựa như không có ác ý gì, ít nhất không có thừa dịp hai chúng ta suy yếu nhất âm thầm ra tay. Thậm chí còn bảo tiểu nữ hài kia truyền lời, cứu tính mạng nam tử kia.

Nhưng, chúng ta cũng đã đi tới đây rồi, dù cho hắn có là địch hay bạn cũng đều phải đối mặt.

Hoa sen lớn màu đen cao chừng bảy tám mét, chín lá hướng lên trời, vươn nghiêng như kiếm. Lá cây riêng phần mình đứng hơn hai mét, ai nấy đều là Âm Phật hộ pháp vô cùng hung quái.

Cho dù ta đã sớm gặp qua vô số Lệ quỷ, mấy vị Âm Phật hộ pháp này cũng đã xem qua, vẫn có chút tâm thần bất an, không dám ngước nhìn.

Hai chúng ta đi quanh Hắc Liên một vòng, cũng không phát hiện cửa vào thông đạo gì, dứt khoát chọn một chỗ hai lá giao nhau, đi lên nơi thấp bé nhất.

Nam nhân chăn ấm hai ba lần leo lên đỉnh, liếc qua bên trong, đưa tay kéo ta lên.

Bên trong đóa sen đen này cũng không có gì đặc biệt, xây dựng một thạch sảnh hình tròn, chính giữa lại giống như trái sen.

Chẳng qua có chút kỳ quái là trái tim của sen là màu đỏ.

Hai chúng ta theo Liên Diệp đi vào, cực kỳ cẩn thận bước về phía trước.

Liên Tâm Thạch sảnh này đỏ tươi như máu, căn bản cũng không có cửa, lại bị người tại trên vách đá ngạnh sinh ném ra một cái lỗ thủng lớn, nơi đây chính là trọng yếu nhất của cả tòa đại mộ!

Ta và nam nhân thương cảm đều tự vuốt chuôi đao, mười hai phần cẩn thận, chậm rãi hướng về phía cái lỗ thủng kia mà dựa vào.

"A!" Đột nhiên, một tiếng kêu sợ hãi vang lên phía sau chúng ta.

Ta và nam nhân chăn trợ lập tức không hẹn mà cùng rút vũ khí ra, hai lưng cực kỳ nhanh chóng tựa vào nhau, bày ra một bộ tư thế đề phòng.

"Khanh khách..." Vừa rồi nơi phát ra tiếng kêu sợ hãi, lại truyền ra một tiếng cười to cực kỳ thanh thúy dễ nghe.

Hai chúng ta cùng quay đầu nhìn lại, phát hiện trên đỉnh đá nghiêng có một tiểu cô nương đang đung đưa hai bàn chân nhỏ trắng nõn như ngó sen, một tay lắc đầu hạc giấy cười to không thôi.

Sắc mặt nam tử sầu khổ lạnh lẽo, vội nghiêng người nâng kiếm chắn trước người ta.

"Chắc cô ấy không phải kẻ địch đâu." Bên tai nam nhân an ủi nói: "Vừa rồi cô ấy nói với ta làm sao cứu ngươi."

"Vui lắm, ha ha!" Bé gái rốt cuộc cũng ngừng cười, đưa bàn tay nhỏ bé về phía trước, chỉ thẳng về phía trước: "Các ngươi đi vòng qua một vòng đi, sau đó ta lại dọa các ngươi, ha ha ha." Nàng nói xong lại cười ha hả.

Hai mắt nàng cong lên như vầng trăng, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra một cái tổ rượu nhỏ, hai cái chân nhỏ cũng theo tiếng cười không ngừng lay động, quả thực đáng yêu đến cực điểm.

Hai chúng ta có chút không nói nên lời, nhưng lại vô cùng kinh ngạc!

Lúc chúng ta vừa mới bò lên lá sen, cũng không thấy nàng ở chỗ này.

Hơn nữa, lúc trước hai chúng ta cực kỳ cẩn thận, chẳng những không làm ra nửa điểm âm thanh, mà còn quan sát tai nghe tám hướng. Tiểu cô nương này chui ra từ chỗ nào vậy? Ở gần như vậy, hai chúng ta vậy mà không phát hiện được chút nào.

"Ngươi xem tảng đá bên cạnh nàng ta kìa." Nam nhân an ủi nhỏ giọng nhắc nhở.

Toàn bộ sảnh đá hình tròn đều có màu đỏ tươi, nhưng chung quanh bé gái hai mét lại là màu trắng, nhìn kỹ mới phát hiện là băng.

Một tầng tuyết lớn dày đặc!

Khối đá này cũng có chất liệu tương tự với toàn bộ tảng đá mà hắn điêu khắc thành, sờ tới sờ lui có chút phỏng tay, nhưng bốn phía xung quanh tiểu cô nương này vậy mà đều là hàn băng?

Lúc này, theo tay chân nàng nhảy múa, hàn băng lan tràn ra bốn phía, lại bị nhiệt thạch nóng bỏng, lập tức dâng lên từng luồng từng luồng khói trắng.

Bé gái ẩn mình trong hơi khói, như tiên đồng.

Rất hiển nhiên, đây là khí băng hàn trong lúc vô tình phát tán ra, cũng không phải là cố ý, nhưng vẻn vẹn một chiêu này đã vượt qua danh tiếng trong hàn băng của Tiểu Bạch Long rồi.

Bé gái này xem ra chỉ mới năm sáu tuổi, nếu là địch nhân thì hậu quả khó lường...

"Linh Nhi!" một thanh âm cực kỳ già nua từ trong thạch sảnh truyền ra.

Cô bé nghe xong, lập tức ngừng cười, quay sang nhìn hai chúng ta rất nghịch ngợm lè lưỡi, vèo một cái nhảy từ trên xuống, giơ bàn tay nhỏ bé chỉ về phía trước nói: "Gia gia gọi các ngươi vào đấy."

Nói xong, sôi nổi chạy ở phía trước.

Hai chúng ta liếc nhau một cái, lòng tràn đầy thấp thỏm.

Bé gái đã lợi hại như thế, huống chi là lão già áo xám thần bí kia?

Bất quá, nếu đã đi tới nơi này, cũng không có gì phải do dự, vô luận thế nào, gặp hắn trước rồi nói sau.

Hơn nữa, nếu hắn thật sự là kẻ địch, hai chúng ta muốn chạy cũng không được.

Bé gái ở phía trước sôi nổi. Mỗi một bước chân của cô bé đều lưu lại một dấu chân băng trên mặt đất nóng hổi. Sau đó lại bốc hơi, như thể đang từng bước đi trên mây vậy.

Hai người chúng ta tâm tình phức tạp đi theo phía sau nàng ta, đi tới một lỗ thủng bị đập nát kia.

"Đúng rồi, hai người các ngươi ai gọi Trương Cửu Lân thế?" Nàng đột nhiên quay đầu lại, ngửa mặt hỏi.

Muội chỉ ăn đầu óc một ngàn bốn năm mươi ba cái (chương thêm)

Nghe xong lời này, ta và nam nhân chăn nuôi lập tức sửng sốt.

Lão giả này thế mà lại biết tên ta!

Rốt cuộc hắn ta là ai?

Chẳng lẽ ông ta cũng biết bí mật của gia gia giấu trên người ta, lại giống như đám quỷ phái của Long Tuyền sơn trang, muốn có được cái gì?

"Ta đoán..." Tiểu nữ hài thấy hai chúng ta không nói lời nào, duỗi ra một ngón tay nhỏ hơi suy tư một chút, điểm vào ta nói: "Chính là ngươi."

"Vì sao?" Lúc trước ta nói chuyện với nàng bên cạnh huyết trì, hạc giấy trên tay nàng chính là chồng ta. So với nam nhân chăn tớ, ta còn quen hơn một chút, hơn nữa, khi đến gần, ta còn sinh ra một loại cảm giác thân cận.

Cảm giác này rất kỳ quái, hình như không phải do trong đầu ta sinh ra, mà là một loại bản năng bắt nguồn từ thân thể.

"Bởi vì máu của ngươi còn thơm hơn một chút." Bé gái quơ quơ con hạc giấy, trên cánh trái của hạc giấy có máu ta không cẩn thận mà quẹt vào.

"Hài hơn một chút?" Cái từ hình dung này rất kỳ quái, ta không khỏi truy hỏi một câu.

"Đúng vậy." Tiểu cô nương kia rất nghiêm túc gật đầu: "Máu của ngươi thơm như vậy, nhất định ăn rất ngon."

Nói xong, lại vô ý thức nuốt một ngụm nước miếng.

Ta vừa nghe lời này, không khỏi rùng mình một cái, lui về sau một bước.

"Ngươi đừng sợ." Cô bé kia thấy sắc mặt ta khẽ biến, có chút áy náy quơ quơ đôi tay nhỏ, vội vàng giải thích: "Gia gia đã sớm không cho ta uống máu, bây giờ ta chỉ ăn đầu óc."

Chi bằng nàng không cần giải thích!

"Ặc, không phải..." Hình như nàng cũng ý thức được lời này không đúng lắm, lại quơ quơ bàn tay nhỏ bé, nhưng lại không biết nên nói thế nào cho rõ ràng hơn, dứt khoát khoát khoát tay nói: "Dù sao cũng không ăn người sống." Sau đó, tiếp tục đi tới phía trước.

Ta và nam nhân có vẻ mặt xám xịt.

Uống máu người, ăn đầu óc, không ăn người sống.

Rốt cuộc tiểu nữ hài này cũng là...

Trong giây lát, ta nhớ tới một khả năng cực kỳ đáng sợ.

Chẳng lẽ nàng là Âm Đồng?

Tần Hướng trước sau, là là thời kỳ luyện đan thịnh hành nhất, nghe nói mỗi luyện đan sĩ sau khi chết, đều cùng chôn cùng một đôi đồng nam đồng nữ.

Phương pháp tuẫn táng cực kỳ tàn nhẫn: hài tử được bê lên, từ đỉnh đầu mở ra một cái lỗ nhỏ, sau đó chậm rãi tưới nước chì nóng chảy, cuối cùng lại dùng thủy ngân phong bế lỗ thủng quanh thân.

Những hài tử này đều là cha mẹ ruột tự nguyện hiến tế, hơn nữa còn phải xem xét sinh nhật tám chữ, chọn mọi cách! Nghe nói cứ như vậy là có thể theo luyện đan sĩ cùng nhau vũ hóa, lập địa thành tiên, chẳng những có thể thoát thai hoán cốt, càng có thể tạo phúc gia tộc thân thuộc.

Tuy Âm Đồng có ghi chép trong Phần Quảng Đan, nhưng lại chưa từng có người chính thức phát hiện ra.

Hầu hết mọi người đều cho rằng đây chỉ là tin đồn mà thôi, nhưng trên thực tế cho tới tận bây giờ cũng chưa có ai khai quật được Mộ của một vị Luyện đan sĩ thời kỳ Tiên Tần nào cả.

Bé gái này xem chừng chỉ mới năm sáu tuổi, nhưng thực lực lại kinh người như vậy, hơn nữa trên người lại có hàn băng chi khí dày đặc như thế, làm cho ta không khỏi liên tưởng đến truyền thuyết cổ xưa này.

Mà nếu tiểu cô nương thật sự là Âm Đồng, lão giả áo xám kia...

Ta đột nhiên rùng mình một cái, không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Nhưng ta đã bị Phổ Lang ma hạp quấn lên, vật duy nhất có thể giải cứu chính là hoàng hôn chi kiếm, thứ này rất có khả năng đang nằm trong tay lão giả kia.

Hơn nữa, ta còn có gánh vác sứ mạng cực kỳ trọng yếu, không thể cứ như vậy mà chết được.

Nghĩ đến điều này, ta không hề kinh sợ, lập tức theo sát tiểu nữ hài đi về phía trước.

Nam nhân chăn ấm sắc mặt âm trầm, gắt gao nắm lấy tám thanh kiếm.

Bên trong thạch thất là một mảnh đỏ tươi, trên vách tường khảm nạm vô số đường cong hình thù kỳ quái, đều là do vàng ròng đúc thành, một mảnh ánh vàng rực rỡ, rất sáng mắt.

Ở giữa có xây một đài hoa sen cao cỡ hai người, dưới đài có khảm mấy trăm viên bảo thạch các loại, phát ra đạo đạo quang mang sáng chói không gì sánh được.

Đài sen chính giữa, ngồi một người, hoặc là một bộ xương khô.

Bộ xương khô kia cực kỳ cao lớn, dù đang ngồi nhưng cũng không khác gì người thường.

Tấm da đen sì bao chặt lấy khung xương, hai răng nanh khác thường nhân nhô ra ngoài môi, cả người nhìn đặc biệt dữ tợn, giống như ma cà rồng.

Quần áo trên người khô lâu đã sớm phong hóa, chỉ còn lại một chiếc cà sa gấm đỏ khảm đầy kim tuyến màu vàng.

Một cây bạch ngọc trường quản to bằng nắm tay đâm thật sâu vào trong ngực hắn, một đầu khác vùi sâu vào dưới đài hoa sen.

Xem ra ta và nam nhân có suy đoán quả nhiên không sai, gia hỏa này chính là khai sơn tông sư do Âm Phật phái đến: Đại Mộng Như Lai.

Đứng ở phía đối diện đám khô lâu, có một lão già áo xám đang khoanh chân nhắm mắt ngồi, râu tóc toàn một màu xám trắng, trước gối có một cái rễ cây màu đen, một thanh đại kiếm to lớn rỉ sét loang lổ đặt nghiêng trước mặt.

Đây chẳng lẽ là kiếm cấp Hoàng hôn?

"Gia gia, bọn họ đến rồi." Bé gái thẹn thùng chạy lên đài, cực kỳ nũng nịu kéo ống tay áo của ông lão nói.

Lão giả mở mắt ra, nhìn ta khẽ gật đầu nói: "Ừm, rất giống lúc Diệu Dương còn trẻ, chỉ là thiếu phần ngông cuồng, có thêm phần thâm trầm."

"Ngươi biết gia gia của ta?" Ta nửa giật mình nửa mừng rỡ hỏi.

Nếu ông ấy quen biết gia gia ta, vậy rất có thể đó là bạn của ta.

Nếu kiếm Hoàng hôn ở ngay trên tay hắn, giải trừ nguyền rủa hộp Phổ du ma quấn trên người ta cũng là chuyện tiện tay, tiến tới sẽ dẫn chúng ta chạy ra khỏi cổ mộ, nói không chừng còn thuận tay tặng ta hai món đồ tốt...

Nhưng lão giả lại trừng mắt nhìn ta một cái: "Nếu là mấy chục năm sau, có người hỏi ngươi có quen biết Đông lão hay không, ngươi sẽ nói như thế nào?"

Ta lập tức choáng váng, một phen ảo tưởng vừa rồi thật đẹp lập tức tan thành mây khói.

Không ngờ hắn lại dùng Đông lão để ví dụ quan hệ giữa mình và gia gia?

Nói cách khác... Năm đó hắn và gia gia là kẻ thù?

Nam tử chăn hộ nghe vậy, bước lên trước một bước, chắn trước người ta.

"Hừ! Chỉ bằng ngươi còn muốn bảo vệ hắn? Còn kém xa." Lão giả hừ lạnh một tiếng, lập tức nhẹ nhàng giương tay, chú ý nam nhân nắm chặt kiếm trong tay lập tức bay ra ngoài, phịch một tiếng chui thật sâu vào phiến đá phía trên đại sảnh, chuôi kiếm trong tay!

Nam tám mặt nam tử chăm sóc sớm đã quán thông tâm mạch với hắn, lại bị lão giả này trong lúc giơ tay liền đoạt đi?

Hai chúng ta đã sớm biết lão giả chắc chắn không đơn giản, nhưng chưa từng nghĩ, thế mà đáng sợ tới mức này! Loại tu vi này chỉ thấy qua trên người lão Lý trọc đuôi, đó chính là thần cấp vô thượng.

(Q: gấp đôi vé tháng đến giờ, hiện tại bỏ ra một vé tháng bằng hai lá, hy vọng mọi người có thể ủng hộ thương nhân Âm gian nhiều hơn!)

Đệ nhất thiên thiên tứ sáu chương vô thượng Thần cấp.

"Hai người các ngươi lá gan không nhỏ, lại dám xông tới nơi này, có biết đây là ai không?" Lão giả chỉ xương khô đối diện hỏi.

Mắt thấy trái phải không có đường lui, ta dứt khoát cũng không sợ hãi nữa, lớn tiếng trả lời: "Biết, đây là Âm Phật phái khai sơn tổ sư Đại Mộng Như Lai."

"Coi như có chút kiến thức." Lão giả kia hừ lạnh một tiếng, lập tức chuyển ngón tay chuyển hướng dưới chân: "Vậy nơi này là nơi nào?"

"Đương nhiên chính là mộ của hắn rồi." Ta đáp.

"Phần mộ, ngươi từng thấy mộ như vậy chưa? Cái này gọi là Phật âm hóa quỷ trận." Ông lão khinh bỉ nói.

"Phật âm hóa quỷ trận?" Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy cái tên này, rất là hoang mang.

"Kỳ thật toàn bộ lòng đất đều là một tòa đại trận, từ lúc các ngươi bước vào cửa chính Ngũ Hành thì đã ở trong đó rồi."

"Nhìn thấy bạch cốt ngoài cửa kia chứ? Bọn họ đều là tín đồ Quỷ Như Lai, sau khi kiến tạo xong tòa đại trận này, tất cả đều tự nguyện dâng lên máu tươi, cũng chính là huyết trì bên ngoài đài sen, những giọt máu này vẫn luôn nối liền trái tim của hắn." Lão giả chỉ vào ống ngọc thạch cắm trên người khô lâu, tiếp tục nói: "Cũng có thể nói, hắn vẫn chưa chết, mà lẳng lặng ngồi ở trong trận, chờ đám người không biết xâm nhập này."

"Chắc hẳn các ngươi sẽ cảm nhận được uy lực của những tiếng vang quái dị kia chứ gì? Ta nói cho các ngươi biết, đó chính là tiếng tim đập của hắn."

"Một tiếng kinh hãi, hai tiếng Nhiếp Hồn, ba tiếng nhập cốt, bốn tiếng vong phách, năm tiếng Đoạn Niệm, sáu tiếng du ly, bảy tiếng hóa quỷ. Phàm là người từng nghe qua bảy tiếng, chắc chắn sẽ biến thành tín đồ Quỷ Môn của hắn."

"Trên thực tế, nhịp tim của hắn, mỗi một tiếng đều đủ để trí mạng. Chỉ là căn cứ vào tu vi bất đồng của mỗi người, trình độ khả năng chịu đựng cũng khác nhau. Hơn nữa, cho dù ngươi có bản lãnh cực lớn, chỉ cần chưa tu thành thần cấp vô thượng thì chắc chắn không hơn năm tiếng. Ngươi đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, lại dám xông tới, thật sự là không kiên nhẫn được nữa rồi!"

Nghe hắn nói vậy, ta nhất thời sợ hãi.

Lúc trước khi cùng Hàn lão lục tiến vào sơn cốc, nghe được tiếng vang thực sự giống như phát ra từ đáy lòng, cực kỳ rung động.

Tại thạch tượng trên đỉnh núi Quỷ Sơn sau khi nghe được tiếng vang, càng sinh ra ảo giác. Nếu không phải Hàn lão lục kịp thời kéo ta một cái, hơn nữa uống lục dịch xuống, chỉ sợ từ lúc đó ta đã mất hết lý trí rồi.

Tiếng nổ tuyết phong càng đau đớn phi thường, như là trăm châm đâm vào tim.

Trong mê cung như gương, ta đã nằm ở ranh giới sinh tử, trầm mê cùng trong bóng tối mênh mông, nếu không phải ái nam kêu gọi ta trở về, tất phải chết không nghi ngờ.

"Vốn ta cũng không muốn quản các ngươi. Bất quá, người này già rồi, luôn luôn có chút nhớ nhung chuyện cũ, từ trong huyết vị của ngươi ta ngửi được khí tức của Trương Diệu Dương, chợt nhớ tới chuyện năm đó ở Vũ Vương mộ."

"Tiểu tử kia mặc dù đối địch với ta, nhưng chỉ là bức bách tình thế mà thôi. Hơn nữa, cuối cùng kề vai sát cánh cùng ta trốn thoát, cũng coi là có duyên phận!" Lão giả tựa như nhớ tới chuyện cũ cực kỳ lâu đời, hơi híp mắt, nói liên miên.

"Chớp mắt một cái đã mấy chục năm, không ngờ hắn lại đi đến trước mặt ta. Lần này gặp hậu nhân của hắn, tâm địa mềm nhũn, liền lưu lại một cánh cửa..." Sau lời nói của hắn ta, ta cũng nghĩ tới hắn ta.

Cánh cửa lớn hắc liên cuối hành lang Phật Đà quay về đích đích thật đã bị hắn mở ra cấm chế, hơn nữa không triệt để đóng lại.

Nếu không phải như thế, ta và nam nhân thương cảm căn bản là không kịp phá giải, cho dù Đông lão cùng Sửu Hoàng không bị đuổi đánh đến, cũng nhất định sẽ bị ánh lửa bạo tạc nổ tung thành phấn vụn.

Nói vậy, hắn ta vẫn là ân nhân cứu mạng của hai chúng ta.

Hơn nữa, nếu không phải hắn bảo tiểu cô nương kia truyền lời, cho tới bây giờ có lẽ ta còn không thể cứu tỉnh nam nhân được âu yếm.

"Đa tạ tiền bối!" Ta đi trước một bước, cúi người với lão giả kia một cái cực kỳ thành khẩn.

"Không cần cám ơn ta, muốn cám ơn thì cám ơn ông nội ngươi đi đi! Một đoạn chuyện cũ, ta cũng coi như xong nguyện."

"Nhưng mà, các ngươi có thể còn sống hay không, có thể sống được bao lâu, vậy phải xem vận mệnh của các ngươi, ta cũng lười quản nữa." Nói xong, ông lão kia chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ý của y rất rõ ràng, vừa không giết chúng ta đã không giúp chúng ta.

Nam tử quyến rũ biến sắc, ôm quyền với lão giả: "Thứ cho ta mạo muội, tiền bối là bồ câu xám tro à?"

"Ồ?" Lão già kia vừa nghe vậy đột nhiên mở mắt ra, rất là ngạc nhiên quay đầu lại, một lần nữa liếc mắt đánh giá nam tử thích người khác, nói: "Đừng nói hiện tại, cho dù là năm đó, biết danh hiệu ta cũng không nhiều, ngươi nghe từ đâu ra?"

Nam nhân chăn bông cực kỳ cung kính nói: "Bẩm tiền bối, lúc ta đi ngang qua Lan Lan cổ quốc từng may mắn gắn bó một vị lão nãi nãi, lúc ấy nàng đã hồ đồ, vẫn không ngừng kể chuyện cũ năm đó, nàng nói nàng gọi Bạch Điêu..."

"Nàng hiện tại thế nào?" Lão giả vung tay áo lên, bỗng nhiên cắt đứt nam nhân âu lo, gấp giọng kêu lên.

"Nàng... đã về cõi tiên rồi, mấy ngày trước lúc lâm chung vẫn luôn không ngừng lẩm bẩm bồ câu, bồ câu xám... "

Một tiếng rắc vang lên!

Cánh tay nắm chặt rễ cây Hắc Thụ của lão giả vô lực rơi xuống. Rễ cây nện trên mặt đất, trên đài cao của Hồng Liên xuất hiện một vết rạn nứt rộng chừng ba ngón tay.

"Nàng nói, ngươi từng từ trên đỉnh núi Mã Phong Châu Mục Mục hái lại một đóa Tuyết Dương Hoa xinh đẹp nhất cho nàng; nàng nói, ngươi từng từ trong Vũ Vương Mộ mang về một cây trâm phượng đầu sáng chói nhất..." Nam nhân đáng yêu vừa nói, vừa giẫm lên bậc Hồng Liên bước về phía trước.

"Ngươi cõng nàng đi vạn dặm biển cát, ngươi ôm nàng vượt qua cánh đồng tuyết mênh mông, vẫn luôn dùng máu tươi của mình kéo dài sinh mệnh của nàng..."

Nam nhân chăn bông vừa nói, vừa bước lên đài sen, cách ông lão kia càng ngày càng gần.

Lão giả kia tựa như nhớ tới chuyện cũ cực kỳ thương tâm, toàn thân không ngừng run rẩy, hơi nhắm mắt lại, giống như đang cố gắng khống chế bản thân cực kỳ, không cho nước mắt chảy ra.

Trong giây lát, nam nhân an ủi vung ra một chưởng, bộp một tiếng nện lên thiên linh cái của lão giả.

"A!" Lão giả quát to một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, trở tay nện mạnh một trượng lên ngực nam tử đáng thương.

Nam nhân chăn hộ bay ra xa, nện ở trên vách đá đối diện, sau đó lại rơi xuống đất không nhúc nhích!

Chuyện gì thế này? Ta bị tình huống đột biến này làm cho sợ ngây người.

Đầu tiên thiên môÌ3337. Tình năm đó...

"Tên xấu xa, ta muốn giết các ngươi!" Bé gái ngồi bên cạnh vừa thấy lão già bị thương liền nhảy xuống đài sen.

Một cỗ hàn băng chi khí đột nhiên vọt tới, lợi hại hơn nhiều so với Hàn Băng thứ của Băng Ẩn Tử.

"Linh Nhi, dừng tay!" Ông lão kia gấp giọng kêu lên.

Tùy theo một tiếng quát to này của hắn, hàn khí biến mất, ta đột nhiên cảm thấy lạnh cả ngực.

Cúi đầu nhìn xuống, một cây băng thương hình mũi khoan lớn hơn ba thước đang lơ lửng giữa không trung, nó nằm trên ngực trái của ta, nếu chậm một chút, nhất định sẽ bị xuyên thấu!

Tiểu cô nương đứng cách người ta mấy mét, hai tay khép lại như kiếm, đôi mắt to long lanh tràn đầy nước mắt, rất khó hiểu quay đầu hỏi: "Gia gia, bọn họ đả thương người, đều là người xấu, con muốn giết bọn họ!"

"Bọn họ... Bọn họ làm sao có thể làm ta bị thương." Lão giả kia khóe miệng chảy đầy máu tươi, cố hết sức nói: "Thả hắn ra đi, kẻ địch của chúng ta ở bên ngoài."

Bé gái nửa tin nửa ngờ buông tay ra, đưa bàn tay nhỏ bé lau nước mắt rồi chạy về phía lão giả.

Ta cũng nhanh chóng chạy về phía nam nhân an ủi rơi dưới bức tường.

Trên người gã cũng không có vết thương gì, chỉ hôn mê.

Hiển nhiên là lão giả kia lưu thủ, nếu không với thực lực của hắn, lại bị tập kích cuồng nộ, cho dù có mười tên nam nhân đáng thương cũng không sống nổi.

Nhưng rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Nam nhân chăn hộ làm sao biết lão già áo xám nhiều chuyện như vậy? Hơn nữa biết rõ không phải đối thủ mà lại đi đánh lén?

Lúc này, lão giả áo xám run rẩy rẩy đứng dậy, một tay dắt theo tiểu cô nương, mặt hướng về phía vách đá trống lớn tiếng nói: "Hắc ưng, ngươi biết không? sỉ nhục lớn nhất của đời này của ta chính là cùng ra khỏi một môn phái với ngươi."

Oanh một tiếng! Thạch bích đối diện vỡ vụn.

Trong đống loạn thạch có một người đang đứng.

Một thân quần áo đen treo bút, trong tay mang theo quyển sách màu trắng bạc, đây không phải cha của lốc xoáy sao?

"Ngươi cho rằng ta thèm khát cùng ngươi ra một môn sao?" Lỗ Đảm phụ hừ lạnh một tiếng, cực kỳ tức giận đáp.

Không ngờ hắn lại nói chính là một khẩu Hán ngữ cực kỳ lưu loát, chỉ có điều mang theo khẩu âm Thiểm Tây cực kỳ nồng đậm.

Hắn bước nhanh vào, một tay túm tóc, "xoạt" một tiếng kéo cả khuôn mặt xuống.

Bên trong hiện ra một gương mặt khác, hoặc có thể nói là nửa khuôn mặt.

Chân mày dài nửa trái như kiếm, mắt sáng rỡ, tuy khóe mắt hơi hiện ra vài nếp nhăn, nhưng vẫn đẹp trai; nhưng nửa bên phải lại là khô lâu, trên xương trắng toát xuất hiện từng vết thương, hốc mắt trống rỗng phát ra u quang màu đỏ nhạt.

Nửa người nửa cốt, đáng sợ tới cực điểm!

Phượng đại sư từng nói, chưa có ai từng thấy diện mục thật sự của Hổ Bàn phụ.

Nhưng ta dám khẳng định, khuôn mặt giống như ác quỷ này khẳng định chính là dung mạo thật của hắn.

"Có phải ngươi cho rằng ta đã phế tu vi, từ nay về sau ta sẽ biến thành một người bình thường, sẽ không bao giờ tìm ngươi báo thù nữa?"

"Có phải ngươi cho rằng, ta thật sự chết trong trận đại hỏa kia rồi hả? Trên đời này, từ nay về sau không còn có hắc ưng của ta nữa rồi."

"Không nghĩ tới, đốm lửa kia là ta phóng! Ta chẳng những thành công lừa gạt các ngươi, còn chạy trốn châu Âu, thay hình đổi dạng ẩn thân trong chùa lớn Thánh Mẫu Phật giáo nhiều năm. Ngay thời điểm các ngươi và cả thế giới này cũng đã triệt để quên mất ta, vậy mà ta thật sự tìm được vong linh thuật!"

"Ha ha, không nghĩ tới! Hổ vương phụ chính là hắc ưng ta."

"Ngươi biết không? Vì ngày hôm nay chúng ta đã đợi bao lâu? Ha ha ha, bồ câu xám, ngươi cũng có ngày hôm nay à!"

Nói xong, cha của Thiệu Thiên Hổ bật cười ha hả.

Một bên bạch cốt nhe răng dài, con mắt bên kia cực kỳ quái dị vặn vẹo, khiến cho khuôn mặt cực độ dữ tợn kia lộ ra càng thêm kinh khủng.

"Vậy thì sao?" Hôi bào lão giả thản nhiên nói: "Đời này ngươi ngoại trừ trốn tránh như chuột, chó dữ đánh lén bên ngoài thì còn làm được gì? Năm đó ngươi đánh lén thất bại, hôm nay cũng sẽ không được như ý!"

"Vậy sao?" Lỗ Hổ phụ tử hơi nhếch lên một bên khóe miệng, lộ ra nụ cười như ác quỷ: "Ngươi có muốn biết tin tức của bạch điêu hay không?"

Vừa nghe đến hai chữ Bạch điêu, thân thể lão giả áo xám rõ ràng nhoáng một cái, gấp giọng hỏi: "Ngươi, ngươi đã làm gì nàng?"

"Hắc hắc!" Hổ Đản phụ âm trầm cười một tiếng, vỗ vỗ cái rương nhỏ màu trắng bạc trong tay: "Đây chính là nàng ta, bạch điêu ngươi yêu mến, ta đem nàng chế thành rương xương trắng, vĩnh viễn mang bên cạnh."

Lão giả áo xám kia vừa nghe vậy, phù một tiếng lại phun ra một ngụm máu tươi.

"Ha ha, không phải ngươi nói muốn cùng nàng đồng sinh cùng chết sao? Không phải đã nói sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với nàng sao? Nhưng bây giờ ngươi ở đâu? Cả ngày ở cùng với nàng chính là ta đấy! Ha ha ha..."

"Đúng rồi, ta còn có một chuyện rất thú vị muốn nói cho ngươi biết. Năm đó ta một mực không làm được, nhưng lại bị ngươi đánh một trận tơi bời, rốt cục cũng được nếm thử hương vị của bạch điêu. Chỉ có điều có chút đáng tiếc, nó đã gầy như que củi, ngay cả lông cũng rụng hết, hai mắt ta vẫn nhắm nghiền mà nhớ lại bộ dạng năm đó của nó..."

"Súc sinh!" Lão giả áo xám giận không thể khiển trách, vung tay lên, một đạo hắc quang bắn ra.

Nghiệt Ngao phụ bắn xuống hòm xương trắng, một cái đầu lâu sáng trắng bay ra, va vào trên ánh sáng.

Phịch một cái, nổ ra một tiếng vang thật lớn.

"Ồ? Cảm giác này thật sự không tồi." Cha hùm gan dê cười hắc hắc nói: "Năm đó nàng thay ngươi đỡ hỏa long độc, hôm nay lại giúp ta đỡ ô mộc quang. Chậc chậc, sư phó nói thế nào nhỉ? Cái này gọi là nhân quả luân hồi, tuần hoàn thiên đạo."

"Ngươi, ngươi còn có mặt mũi đề mặt lên sư phụ!" Lão giả áo xám toàn thân phát run, chậm rãi giơ lên Ô Mộc Trượng vừa muốn duỗi tay, đã thấy tiểu nữ hài kia đã chạy ra ngoài.

Nàng ta cắn chặt răng, trợn tròn hai mắt ngấn lệ, hướng cha ong Đảm điên cuồng lao tới.

Một đạo băng tuyết trắng như tuyết từ trên đài cao của Hồng Liên tiện thể hạ xuống, nhanh như gió lạnh.

"Linh Nhi, mau trở về, ngươi không phải là đối thủ của hắn..."

Không đợi lão giả áo xám nói xong, cơn gió tuyết kia đã nhanh hơn gấp mấy lần trở về.

Phịch một tiếng, mạnh mẽ đâm vào vách tường.

Khóe miệng tiểu nữ hài cũng tràn ra một đạo máu tươi, bất quá lại là màu trắng.

Nàng cực kỳ cố hết sức bò dậy, quơ hai nắm tay nhỏ phấn nộn, hung tợn nhìn chằm chằm La Bàn phụ: "Hỏng xấu, người xấu, ta, ta muốn giết ngươi!"

Nàng nói xong, bước chân nhấp nhô lại muốn xông về trước.

Ai cũng nhìn ra được, hiện tại nàng đang bị thương rất nặng, đừng nói là giết người, ngay cả bước đi còn có chút bất ổn.

Mắt thấy tất cả đều kinh ngạc tới cực điểm.

Bé gái này thực lực cực kỳ kinh người, không nghĩ tới lại bị một chiêu của cha Hổ giáo đánh thành bộ dạng này.

Thậm chí, ta còn không thấy rõ, Bàn Hồn phụ rốt cuộc ra tay như thế nào!

Thực lực của tên gia hỏa này quả thực kinh khủng đến dọa người.

Đầu tiên thiên thiên bốn nghìn ba tám chương Âm Phù Kinh

Lúc này, ta cũng hiểu được, nam nhân lúc trước nhất định là bị hắn khống chế, lúc này mới mất đi thần trí, tiến đến đánh lén lão giả áo xám thành công.

Từ trong cuộc đối thoại vừa rồi của hai người, có thể nghe được, lão giả áo xám và cha của Lỗ Đản, trước kia là một đôi sư huynh đệ, giống như còn có một sư tỷ hoặc sư muội tên là Bạch Điêu, giữa ba người này có rất nhiều ân oán tình cừu.

Nghiệt Xà phụ nhìn thoáng qua tiểu nữ hài đi tập tễnh lực lượng, khẽ lắc đầu nói: "Có một chuyện, ta ngược lại vẫn không suy nghĩ rõ ràng, ta chỗ nào không bằng ngươi?"

"Luận về tướng mạo, luận tài học, luận bản lĩnh, ta có điểm nào không mạnh hơn ngươi chứ? Vì sao hết lần này tới lần khác Bạch Điêu lại để ý ngươi, cả ngày vây quanh tên đần độn như ngươi, nhưng lại không để tâm lời ngon tiếng ngọt của ta."

"Ngay cả lão bất tử cũng một mực sủng ái ngươi! Âm Phù Kinh truyền cho ngươi, Ô Mộc Trượng cũng truyền cho ngươi, nhưng ta mới là đại đệ tử! Còn là nhi tử ruột thịt của hắn."

"Dựa vào cái gì, cái này đều dựa vào cái gì?" Hổ Bàn phụ lớn tiếng hô, phảng phất canh cánh trong lòng đối với sự tình năm đó!

"Sư phó đã sớm nhìn ra ngươi tâm thuật bất chính, nếu thật đem Âm Phù Kinh truyền vào trong tay ngươi, còn không biết phải hại chết bao nhiêu người. Nếu không phải niệm cốt nhục tình, hắn đã sớm thanh lý môn hộ!"

"Xem ra hôm nay sư phó một chút cũng không có nhìn lầm."

"Hôm nay, hãy để cho ta thay lão nhân gia người có tâm nguyện này!" Nói xong, lão giả áo xám chậm rãi giơ lên ô mộc trượng.

Từng đạo sương mù màu đen nồng đậm từ trong trượng phiêu hốt ra, quay quanh trái phải trước người hắn, chậm rãi ngưng tụ thành một hắc cầu to lớn.

"Được!" Hổ Bàn phụ cũng cắn răng nói: "Ngày này ta đã đợi rất lâu! Tính cả bộ xương Như Lai này, ta còn thiếu một chút tài liệu, vừa vặn lấy ngươi để tính sổ."

Nói xong, hắn vỗ vỗ cái rương nhỏ màu trắng bạc trong tay.

Đinh! Đinh!

Trong rương truyền ra hai tiếng chuông cực kỳ thanh thúy.

Tiếng chuông này ta không thể quen thuộc nữa —— vài lần vang lên, đều sẽ dẫn động kinh hãi mà chạy!

Phượng đại sư chính là chết trong tay hắn; trong căn phòng đá bạch cốt, ta cùng nam nhân thương cảm thiếu chút nữa bị hắn thao túng giết chết, ngay cả Vĩ Ngọc cũng bị trọng thương.

"Trương Cửu Lân, không phải ngươi muốn cám ơn ta sao?" Lão già áo xám kêu lớn: "Ta cho ngươi một cơ hội! Hãy chăm sóc tốt Linh Nhi cho ta! Nhanh mang nàng ra ngoài."

Sau khi hắn hô lên, ta lập tức tỉnh ngộ.

Thực lực y và cha Thao Thiết đều thuộc về Vô Thượng Thần Cấp, nếu bọn chúng tử đấu, nhất định là thần tiên đánh nhau lan đến rất xa. Vô luận là ta, hay là nam nhân chăn nuôi trong lúc hôn mê, cùng với tiểu cô nương bị thương nặng, khẳng định đều không chịu nổi.

Lập tức, ta không dám chần chờ, thân thể vốn đã mỏi mệt không chịu nổi không biết từ chỗ nào lại mạnh mẽ tuôn ra một cỗ lực lượng, cõng nữ hài đáng thương lên, chạy ra ngoài cửa động chúng ta lúc trước.

"Chạy?" Cha của Thiệu Thiên Hổ cười âm hiểm nói: "Phàm là nơi Hắc ưng ta hiện thân, chưa từng có người sống!"

"Gia gia... Gia gia..." Bé gái vừa thấy nàng ta chạy ra ngoài, lập tức giãy dụa, lớn tiếng gào thét: "Thả con xuống, con muốn đi giết kẻ xấu, cứu gia gia."

Ta làm sao có thời giờ giải thích với nàng ta, cũng không quay đầu lại mà cũng chạy ra ngoài.

Ầm!

Ta vừa bước ra cửa hang, phía sau liền kinh động lên một tiếng nổ đinh tai nhức óc, đá vụn nổ tung, chụp xuống đầu.

Ta bất chấp hòn đá nện ở trên người đau đớn, cố hết sức bảo vệ hai người bọn họ chỗ yếu hại bỏ chạy như điên.

Ầm! Ầm!

Liên tiếp tiếng nổ vang, nổ vang không ngừng.

Từng khối cự thạch vỡ vụn từ trên trời giáng xuống, liên tiếp không ngừng nện trước người ta.

Lúc này ta như một con nai chạy trong bia tiễn binh, vừa chạy ầm ầm vừa cẩn thận phân biệt hướng tảng đá rơi, vừa chạy như điên.

Một mực chạy cự hình hắc liên, bị cự thạch hình lá cao tới mấy thước ngăn lại, lúc này mới kiệt sức ngừng lại.

Quay đầu nhìn lại một chút, đại sảnh màu đỏ như máu của Liên Tâm đã bị cắt ra hơn mười lỗ thủng, đá vụn trải đầy đất, trong lỗ thủng không trọn vẹn khói đen cuồn cuộn, bạch khí bốc lên, tạm thời nhìn không ra ai càng chiếm thượng phong nữa.

Tuy nhiên, nơi này tạm thời an toàn.

Nam nhân chăn ấm vẫn không tỉnh, ta đặt nhẹ hắn ta xuống đất.

Mặc dù tình cảm của cô bé rất nặng nhưng vẫn rất không cam lòng siết chặt nắm tay, ra sức nện ta kêu to: "Thả ta trở về, thả ta trở về! Ta muốn cứu gia gia!"

Nàng bị thương rất nặng, toàn thân lạnh buốt, khóe miệng chảy ra một mảnh huyết dịch trắng như tuyết, nhìn tựa như chảy một miệng sữa.

Vừa đáng yêu lại vừa khiến người ta đau lòng.

Ta vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng, an ủi nói: "Gia gia của ngươi đang quyết chiến với tên bại hoại kia kìa, bây giờ ngươi lại bị thương nặng như vậy, quá khứ rồi cũng không giúp đỡ được cái gì."

"Không, thả ta ra, ta sẽ đi giúp gia gia!" Cô bé kia cực kỳ cố chấp kêu to, ra sức giãy dụa.

"Tiểu cô nương, ngươi bình tĩnh một chút!" Ta cố gắng đè nàng lại.

"Ta mới không phải là tiểu cô nương, ta là nam tử hán! Ta muốn đi cứu gia gia!" Nàng đẩy cổ ra, rất là tức giận nói.

"Tốt tốt tốt, tiểu cô nương nam tử hán, chúng ta trước..." Ta đang nói một nửa, đột nhiên cảm giác có thứ gì đặc sệt rơi trên đầu ta.

Ta vừa ngẩng đầu nhìn, lập tức kinh sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh!

Chính giữa hai phiến lá sen trên đỉnh đầu ta, nằm sấp một thân ảnh cao lớn máu thịt mơ hồ.

Máu thịt trên người hắn hơn phân nửa đều đã nát bét, lộ ra một mảnh xương trắng hếu, sau đầu cùng hai tai rơi xuống, tóc trắng dính đầy thịt nát.

Trên mặt còn sót lại một khối thịt ngon, hơn nữa còn tràn đầy vết sẹo đỏ, dưới cằm còn sót lại một cọng râu ngắn màu trắng giống như cương châm.

Đây là... Đông lão?

Sao lại biến thành Huyết Thi rồi!

Ta đột nhiên rùng mình một cái, đột nhiên nghĩ tới, huyết thi chúng ta gặp phải trước cổng chính Ngũ Hành chính là như vậy.

Đám Huyết Thi kia chính là lính đánh thuê lính đánh thuê trắng tiến vào Ác Ma Cốc đầu tiên, đều do cha của lốc xoáy làm!

"A!" Đông lão đã biến thành Huyết Thi, trừng mắt nhìn ta, đột nhiên ngửa cổ, hí một tiếng, hạ xuống một chuỗi máu thịt đầm đìa, mạnh mẽ đánh tới ta.

Ta vội vàng ôm tiểu nữ hài kia lăn một vòng tránh đi.

Vèo!

Động tác của gia hỏa này cực kỳ mau lẹ, phảng phất như một con báo săn mồi, tay chân điểm một cái lại vọt tới.

…

Quyền của Lôi Vân đệ nhất thiên đệ tam thiên lôi vân chi quyền.

Đông lão đã biến thành Huyết Thi lại đánh tới, ta còn không kịp đứng lên, vội vàng che chở tiểu nữ hài kia lăn qua một bên.

Xoẹt một tiếng, mười ngón tay xương nhọn như dao găm của Đông lão bay sát vào tai ta, lập tức bịch một tiếng rơi xuống đất, mặt đá cứng rắn không gì sánh được lại như đất vụn, bị lão gắng gượng lôi ra hai cái hố sâu.

Đông lão liên tục chụp hai phát không trúng, cực kỳ tức giận rít lên một tiếng. Từng làn khói đặc màu đen từ lỗ mũi toát ra, trong nháy mắt bao trùm thi thể máu chảy đầm đìa.

"Không tốt!"

Gia hỏa này mặc dù đã biến thành Huyết Thi, không có khả năng thi triển cổ độc thuật gì, nhưng dù sao cũng là thân âm độc, rải rác âm độc là bản năng xuất từ thân thể.

Nếu bị hắc vụ lây nhiễm, cực kỳ không ổn.

Ta kêu to một tiếng không tốt, vội vàng hoảng hốt nhấc chân lên chạy trốn.

"A!" Đông lão điên cuồng gào thét đuổi sát theo, nắm lấy mặt đá vang lên tiếng ken két, đinh tai nhức óc.

Ầm!

Lại một tiếng vang thật lớn từ đại sảnh hình tròn phía trước truyền đến.

Lão giả áo xám chiến đấu say sưa cùng hổ đói, loạn thạch tung tóe, ta không dám tới gần, vì vậy đành phải dán chặt Cửu Diệp Hắc Liên không ngừng vòng quanh.

"Bên trái, đến rồi!"

"Chạy mau!"

"Quỳ xuống!"

Bé gái tuy còn nhỏ, nhưng mắt thấy Huyết Thi đuổi theo, cũng không có chút nào sợ hãi, không chỉ không khóc nữa, mà còn ghé lên đầu vai của ta, thỉnh thoảng chỉ phương hướng cho ta.

Huyết Thi mặc dù cực kỳ cường hãn, nhưng dù sao cũng không phải Đông lão, lại mất đi thần trí, dưới hai ta cực kỳ ăn ý phối hợp, trong lúc nhất thời cũng không thể làm gì chúng ta.

"Được, lại né tránh rồi!"

"Ha ha, đuổi không được, đuổi không được! Tức chết cái con bát quái ngươi!"

"Chạy mau, chạy mau, cố lên!"

Mặc kệ thực lực nàng cường hãn cỡ nào, đến cùng chỉ là một đứa bé, lại coi đây như trò chơi truy đuổi, chỉ chốc lát sau đã vỗ bả vai của ta, cười ha hả.

Nhưng ta chẳng những không cười nổi, thể xác và tinh thần càng mỏi mệt, trong lòng run sợ.

Linh lực quanh thân ta sớm đã hao hết, toàn thân vô cùng đau nhức, chạy điên cuồng một trận càng mệt mỏi kiệt sức.

Nam nhân chăn bầu vẫn hôn mê như cũ, lão giả áo xám thắng bại không biết, tiếng tim thứ năm đập lập tức tới gần, Huyết Thi một mực gắt gao đuổi theo phía sau... Trong rất nhiều biến lượng, bất luận cái nào cũng đủ để trí mạng!

"Bên trái!"

Ta nghe thấy tiếng động bỗng nhiên hướng về bên phải lóe lên, hô một tiếng, Huyết Thi áp sát vào sườn trái của ta rồi chạy ra ngoài.

Roạt một tiếng, quần áo rách nát của hắn lại bị rạch ra một vết rách dài, nếu tiếp tục thì đến nửa phân tâm can của ta đều sẽ bị móc ra hết!

"Chạy mau, chạy mau! Cố gắng lên!"

Bé gái gấp gáp siết chặt nắm tay, hai mắt trợn trừng như không dùng được sức lực toàn thân.

Đích xác, nếu như nàng không bị thương, thu thập Huyết Thi này quả thực dễ như trở bàn tay!

Nhưng bây giờ hai người chúng ta một bị thương, một người mệt mỏi đến cực điểm.

Không cần quay đầu lại, tiếng bang bang liên tiếp sau lưng ta nghe được, gia hỏa này càng đuổi càng gần, nhưng ta lại nhũn ra, thật sự có chút chạy không nổi.

Hơn nữa coi như ta còn có thể chạy, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, Huyết Thi vĩnh viễn không cảm thấy mệt mỏi.

"Bên phải!"

Ngay lúc đầu óc ta đang xoay chuyển, nghĩ cách phá giải, bé gái cả kinh ngạc kêu lên trên vai phải của ta.

Ta vội vàng phản xạ có điều kiện giống như lóe lên về phía bên trái, nhưng lòng bàn chân mềm nhũn, phịch một tiếng ngã xuống đất.

Vèo một cái, Huyết Thi từ bên người ta lao ra, lại đem mặt đá đào ra bốn cái hố to.

Bên trong huyết vụ mờ mịt lộ ra khuôn mặt cực kỳ dữ tợn của Huyết Thi.

Nó hung tợn trừng mắt liếc ta một cái, máu tươi ồ ồ chảy ra từ kẽ răng nanh.

Trong giây lát, hắn nhảy dựng lên, chạy ngay vào cổ họng của ta!

Chỗ ngã ta đã bị rơi trúng là tường cao Hắc Liên, muốn xoay người đã không kịp, mắt thấy không còn đường để trốn.

"Chạy mau!" Ta đẩy mạnh cô bé ra ngoài, hai đao Trảm Quỷ Thần.

"Đến đây đi, ông đây liều mạng với ngươi!" Trong lòng ta thầm nghĩ, sử dụng sức lực còn sót lại, đón đầu bổ tới.

Đao của ta còn chưa chém tới, đã nghe ca một tiếng nổ, ngay sau đó từ trong lồng ngực Huyết Thi mạnh mẽ lao ra một nắm đấm.

Trên nắm tay hắn ta dính đầy máu tươi thịt nát, rơi vãi khắp người ta.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Lại là hai tiếng nổ vang, Huyết Thi trực tiếp nổ bể ra, trong đạo đạo vết nứt lóe lên cuồn cuộn kim quang.

Toàn bộ Huyết Thi bị đốt thành tro bụi, cả sương mù màu đen mịt mờ cũng bị tiêu tán, một bóng người từ trong sương mù hiện ra.

Là nam nhân được âu lo.

Trong tiếng ken két vang lên, lôi quang lóng lánh, ta ngưng mắt nhìn qua, quang mang đúng là từ cánh tay của hắn.

Từng đạo lôi quang không ngừng chớp động quanh cánh tay được xương trắng bao phủ kia, tản mát ra đạo đạo kim mang, làm cho cặp mắt người nhìn không mở ra được.

Ngay cả nam nhân chăn ấm cũng bất ngờ, sững sờ nhìn cánh tay mình.

Ta từ trên đất bò dậy, tiến đến nhìn, kim quang dần dần tiêu tán, cũng để lại ở trên cánh tay của hắn từng đạo hoa văn màu đỏ, thoạt nhìn giống như một mảng lôi quang bắn ra bốn phía đốt mây.

"Cái này chẳng lẽ là..." Nam tử an ủi sửng sốt nói: "Chẳng lẽ là máu của ngươi dung hợp thiên linh dịch lại tăng tiến tu vi của ta."

"Thật không có kiến thức, vậy thì có gì kỳ lạ!" Bé gái từ dưới đất bò dậy, rất khinh thường nhìn hai chúng ta, vừa phủi phủi bụi đất trên váy, vừa nói: "Không phải là quyền của Lôi Vân sao? Từ lúc bốn tuổi ta đã thấy rồi."

Ta và nam nhân chăn nuôi rất là không nói gì mà chỉ liếc nhìn nhau, mặt mũi tràn đầy hắc tuyến.

Oanh! Đúng lúc này, nổ mạnh một tiếng.

Toàn bộ mặt đất lắc lư kịch liệt, suýt nữa khiến ta té ngã trên đất.

Theo tiếng vang nhìn lại, là đại sảnh hình tròn toàn bộ vỡ vụn.

Tất cả hòn đá đều hóa thành bột phấn, bị một cơn gió vô hình thổi qua bốn phía, cuồn cuộn như sóng; một đám mây đen trắng hình dạng nấm hỗn tạp bay thẳng lên, giống như một hạt đạn hạt nhân cỡ nhỏ rơi trước mặt.

Bụi mù tiêu tan, đại sảnh đỏ tươi đã biến mất không thấy bóng dáng, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu vô cùng to lớn, từng vết rạn nứt rộng hơn nửa mét lan tràn ra khắp nơi, một mực vươn đến dưới chân chúng ta.

Mặc dù ta đã sớm biết, thực lực lão giả áo xám và Hổ Bàn phụ sâu không lường được, nhưng bức họa này lại thật sự quá kinh người!

Đệ nhất thiên tứ linh chi chiến (chương hơn)

"Gia gia!" Cô bé hét lớn một tiếng, quay người định chạy vào hố, con vội vàng đuổi theo kéo cô bé lại.

Ở giữa đáy hố, khói bụi cũng từ từ tiêu tán, lộ ra một quả cầu lớn đường kính khoảng năm mét.

Quả cầu trắng đen đan xen, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, giống như mây đen quấn quanh mây trắng, tranh nhau đoạt nguyệt bàn.

Mây trắng đen chuyển động, không ngừng biến hóa, không ngừng xoay tròn.

Ầm!

Đột nhiên, một đạo quang ảnh từ trong cầu bắn ra, bộp một tiếng nện lên bức tường hắc liên thạch.

Mặt tường bị mạnh mẽ đánh ra một cái hố to, đạo đạo vết rạn điên cuồng duỗi ra khắp nơi.

Quang ảnh từ trong hố sâu lõm xuống, dĩ nhiên là hôi bào lão giả!

Bộ trường bào màu xám sớm đã bị nghiền nát, mái tóc bù xù tung bay khắp nơi, sắc mặt trắng bệch, trên trán và miệng đều là máu tươi, ngay cả trước ngực cũng được nhuộm bằng màu đỏ tươi.

"Gia gia!" Cô bé đột nhiên thoát khỏi tay cháu ra ngoài, chạy về phía ông lão.

"Ha ha ha ha..." Từ hố sâu truyền đến một tiếng cười to cuồng phóng đến cực điểm.

Cầu vỡ nát, trong bụi mù có một bóng người đang đứng.

Toàn thân trần trụi, không có lấy một khối vải.

Một nửa là cơ bắp cực kỳ cường tráng, một nửa còn lại là xương cốt trắng bệch. Như là trong lớp học sinh vậy, giới thiệu sơ qua cơ bắp và xương cốt, một nửa cắt ra, liều mạng một cái, so với huyết thi vừa rồi càng thêm kinh khủng!

Chẳng lẽ trong trận quyết đấu đỉnh phong này, Hổ Đảm phụ chiến thắng?

Trong lòng ta bỗng nhiên dâng lên một cỗ dự cảm cực kỳ không ổn, phảng phất đang có một trận đại kiếp nạn hủy thiên diệt địa sắp xảy ra.

"Ha ha ha! Ngươi tu Âm Phù Kinh thì có thể làm được gì? Ngươi có Ô Mộc Trượng thì sao? Không phải cũng bại trong tay ta sao?" Quái vật nửa người nửa xương đắc ý cười to.

"Ta phóng ra âm hỏa đốt lão bất tử cũng tự đốt chính mình, chém xuống một nửa máu thịt lừa gạt các ngươi. Ta ẩn giấu trong động xác đến tận ba năm, gặm thi thể, ăn chuột. Ta du bạt các nơi chịu đói chịu đói, khắp nơi bị người ta trợn mắt đánh đập, tìm đồ ăn trong khe nước thối... Ta vì cái gì? Chính là vì ngày hôm nay!" Cha Phản chanh chua nghiến răng nghiến lợi.

"Từ ba năm trước, Tẫn Linh Đại Thuật của ta đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, chỉ thiếu mất hai cây kỳ cốt, chỗ này là nơi ta ắt phải có. Thế nhưng trong lúc vô tình ta cũng nhận được tin tức của ngươi —— ngươi cũng chỉ thiếu cái Phật Tâm này là có thể cởi bỏ huyền băng kịch độc của thằng nhãi con."

"Cho nên, ta đã hao hết khổ tâm thiết lập cái bẫy này. Long Tuyền sơn trang, Trương Cửu Lân, Phổ Hâm Ma Hạp, Hoàng Tuyền kiếm, thiếu cái gì, chỉ sợ lão gia hỏa này đều sẽ không trúng kế."

"Hiện tại, ta thắng. Người thắng cuối cùng là Hắc ưng ta, không phải bồ câu hôi!"

"Hiện tại các ngươi nhìn xem, rốt cuộc là ai mạnh hơn, ai hợp với Âm phù môn hơn?"

"Lão bất tử mù mắt, cho nên hắn đáng chết! Bạch điêu bị mù mắt, cho nên nàng bị báo ứng! Tất cả mọi người trên thế giới này đều phải chết!" Hắn hung tợn nói, ra sức vung vẩy hai tay.

Theo cánh tay hắn vung lên, đá vụn đầy đất không gió mà bay, mặt đất phía sau hắn hơi nhô lên, phảng phất có một quái vật khổng lồ muốn phá đất chui lên!

"Khục khục..." Lão giả áo bào xám nghiêng người tựa vào một bên Hắc Liên thạch bích ho nhẹ hai tiếng, cao giọng kêu lên: "Hắc ưng, ngươi cao hứng quá sớm. Ngươi cũng không muốn nghĩ, ta so với tất cả các ngươi tất cả đều đã đến nơi này trước, lại ở chỗ này chờ cái gì?"

"Hả?" Đản Hồn phụ vừa nghe vậy, cũng đột nhiên sững sờ, ngạc nhiên nói: "Ngươi đang đợi ta?"

"Không sai!" Lão giả áo xám chậm rãi đứng dậy, một tay chống Ô Mộc Trượng, một tay kéo tiểu nữ hài, chậm rãi đi tới bên hố.

"Nói chính xác, chúng ta chính là Hổ Đảm phụ."

"Tuy rằng khi đó ta còn chưa biết chính là ngươi, nhưng ta thân là môn nhân Âm Phù, tuyệt đối không cho phép có người như vậy sống ở thế giới này."

Ông lão áo xám quay đầu lại nhìn ta nói: "Tiểu tử, lúc trước rời khỏi Vũ Vương Mộ, câu nói đó của ông nội ngươi nói không sai, trên con đường giang hồ, lòng mang lòng nhân từ, việc này chỉ sợ chính là tiết tháo mà chúng ta cần phải thủ vững."

"Mà ngươi!" Lão giả áo xám bỗng nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm Lỗ Nha phụ trong hố sâu, lớn tiếng trách mắng: "Từ trước đến nay lạm sát người vô tội, chỗ lão chưa từng có người sống! Khi sư diệt tổ, học trộm cấm thuật, vọng tưởng phục sinh chanh chua —— giết ngươi trăm ngàn lần cũng không ngại."

"Ha ha ha ha..." Hổ Đản phụ lạnh giọng hừ một tiếng, lập tức điên cuồng cười to: "Ngươi lại có năng lực gì? Chớ quên, tất cả chân tướng đều là do kẻ thắng viết! Ngươi yên tâm, những tội danh mà ngươi liệt kê vừa rồi, ta sẽ để yên cho ngươi không ít lời, chịu chết đi!"

Nói xong, hai tay hắn xoa một cái.

Ầm!

Sau lưng của hắn chồng chất đất lớn nhô lên cao kia lại bỗng nhiên xông lên phía trên, trong khe hở lộ ra một mảnh bạch cốt.

Con quái vật khổng lồ như vậy, rốt cuộc là thứ gì?

"Hừ!" Lão giả áo xám cười lạnh nói: "Nếu ngươi không có nhiều chấp niệm như vậy, đã sớm ra tay thì có lẽ ngươi đã thắng, nhưng bây giờ đã muộn."

"Ta cho ngươi xem xem, ta chuẩn bị cho ngươi cái gì!" Hắn nói xong bỗng nhiên cầm Ô Mộc Trượng ném ra ngoài.

Ô Mộc Trượng bay ở giữa không trung không ngừng xoay tròn, giống như mái chèo xoắn ốc uy lực mười phần, tản mát ra đạo đạo cuồng phong, bốn phía hố lớn đất vụn đều bị thổi bay không còn một mảnh.

Trên mặt đất lộ ra đạo đạo kim quang.

Ta vừa cúi đầu nhìn thì đó chính là phù chú Tàng Ngữ được đúc từ vàng ròng!

Những phù chú này nguyên lai khảm nạm trên vách tường đại sảnh hình tròn, chung quanh Đại Mộng Quỷ Như Lai.

Lúc này, lão già áo xám đã bố trí một vòng rậm rạp chằng chịt xung quanh hố tròn. Chú phù hoàn toàn do vàng đúc thành, vốn là ánh vàng rực rỡ, lúc này lại càng tỏa ra hào quang rực rỡ.

Từng cái phù chú giăng khắp nơi, gắt gao bao lại toàn bộ cái hố to; từng đạo phù văn màu vàng lăng không bay lên, đồng loạt bắn về phía cha ma sào chính giữa hố to.

"A!" Đản Hồn phụ kinh hô một tiếng, liên tục lui về phía sau, đánh ra một đạo khói trắng, muốn che khuất quang mang, lại bị kim quang chiếu trúng tản ra, bắn vào trên người hắn.

Vô luận là thân người hay là bạch cốt, một khi bị quang mang quét đến, liền tự dâng lên một đạo khói trắng, đốt ra trên người hắn một cái lỗ thủng lớn.

Đống đất vừa mới nhô lên cũng bỗng nhiên dừng lại.

"A! A!" Ánh sáng cực kỳ mãnh liệt, phảng phất có thể đâm thủng linh hồn, ngay cả cha của Đản lang cũng đau chịu đựng không nổi, liên tục kêu thảm.

(D: Chúc Trung Thành đọc nhiều ngày sinh nhật.)

Đệ nhất thiên thiên tư một quy, lấy sinh mệnh làm cái giá phải trả.

" Chú vẫn là chú cũ." Lão giả áo xám cao giọng nói: "Đây là bùa chú giết người mà Đại Mộng Quỷ Như Lai thiết lập, chỉ là biến hóa một chút trình tự, liền là chú niệm Phật gia phổ độ chúng sinh, chính là khắc tinh của ngươi. Ngươi đây là trừng phạt!"

"Ha ha ha ha." Trong đạo kim quang, lại truyền đến tiếng cười to điên cuồng đến cực điểm của Hổ Xà phụ: "Ngươi cho rằng ngươi thắng sao? Ngươi cũng phải chết, cùng chết với ta! Ha ha ha ha."

Thần sắc lão giả áo xám đột nhiên biến đổi, một tay phất lên.

Vèo một tiếng, một đạo lôi quang phá đất mà ra, từ đầu đến cuối trực tiếp đem cha của hổ đói chia làm hai đoạn, sau đó xuyên thủng kim quang, "xoạt" một tiếng rơi vào trong tay nam tử đáng thương.

Chính là thanh Hán kiếm tám mặt bị lão giả lấy đi.

Lão giả áo xám chậm rãi xoay người sang chỗ khác, bỗng nhiên từ trong ngực rút ra một vật gì đó, sau đó nắm lên tỉ mỉ vết máu ở góc áo, là mảnh vỡ trên chiếc gấm Hổ Long.

Theo hai người nói chuyện, đây là do thi cốt Bạch Điêu chế thành.

Chắc là khối thi cốt duy nhất mà hắn vừa mới liều chết bảo tồn.

Lão giả áo xám một mặt cúi đầu chậm rãi đi tới, một mặt nhẹ nhàng vuốt ve, hai tay hơi run run.

Mái tóc dài màu xám trắng phiêu linh bốn phía, lưng của hắn cũng cong xuống dưới, phảng phất đột nhiên già hơn mấy chục tuổi.

Đi tới đi tới, một cước hắn giẫm phải hố sâu bị đông lão đập phá, vậy mà té ngửa mặt lên trời.

"Gia gia..." Bé gái quát to một tiếng rồi chạy tới.

Nam nhân chăn bông đứng gần nhất, vội vàng đỡ hắn dậy, nhưng ông lão vừa ngã sấp xuống, thậm chí còn đứng không vững.

Bọn ta nhìn kỹ lại, lại phát hiện hai chân của lão giả đều không còn nữa.

Da thịt, xương cốt đều không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nơi cổ chân hắn bốc lên từng sợi khói đen.

Khói đen vẫn không ngừng lan tràn lên phía trên, từng tấc từng tấc một...

"Gia gia!" Cô bé bị dọa khóc kêu lên, chìa hai bàn tay nhỏ bé ra muốn dập tắt.

Ta tranh thủ thời gian kéo nàng lại, đây chính là ngọn lửa Địa Ngục đó!

Một khi cháy lên, tuyệt đối không có khả năng dập tắt, chỉ có thể chờ nó chậm rãi đốt đi. Nếu là người khác đụng phải, sẽ dẫn lửa lên thân.

Xem ra trước khi chết cha của Thao Thiên cũng đã hạ sát chiêu với hắn.

"Tiền bối." Nam nhân chăn hộ nhanh chóng đỡ lấy lão giả, nói với vẻ áy náy: "Lúc trước ta biết rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng... nhưng ta lại không khống chế được bản thân."

Giọng nói của nam nhân chăn bông có chút nghẹn ngào.

Nếu không phải lão giả mặc áo bào xám bị nam nhân có ý nghĩ xấu do cha mình mượn nhờ tiến hành đánh lén, chỉ sợ lão còn không đến mức như vậy.

Nhưng lão giả áo xám dường như không nghe thấy gì, vẫn nhìn chằm chằm một mảnh nhỏ màu trắng trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve, mắt không dời.

Ùng ục ục, ùng ục ục!

Đột nhiên, bốn phía vang lên tiếng ọt ọt.

Ta quay đầu nhìn lại, huyết trì treo ở bốn phía đột nhiên bắt đầu chuyển động, huyết thủy sôi trào, một chuỗi bọt khí thỉnh thoảng bay lên.

Tất cả huyết trì dường như thoáng cái đã sống lại, cuồn cuộn bắt đầu khởi động, thẳng đến trái tim.

"Nhanh, đều ngồi sau lưng ta." Lão giả áo xám đột nhiên bừng tỉnh, lớn tiếng kêu lên.

Sau tiếng gọi này của hắn, ta và nam nhân an ủi lập tức tỉnh ngộ.

Phật âm hóa quỷ trận lại muốn khởi động, nhịp tim thứ năm!

Lão giả áo xám từng nói qua, trận pháp này mặc dù có bảy tiếng, nhưng năm tiếng qua đi, người chưa thành Thần cấp vô thượng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nếu hắn đã biết vậy từ sớm nhưng vẫn dám tới, chắc có cách gì đó để phá giải, chỉ có điều bộ dạng hiện giờ...

Hắn để cho chúng ta trốn đến phía sau hắn, chẳng lẽ muốn lấy cái chết đỡ một kích này giúp chúng ta sao?

"Tiền bối..." Nam nhân đáng thương có phần không đành lòng.

...

"Nói nhảm cái gì!" Lão giả tức giận quát lớn, hai tay chộp một cái đem nam nhân ta cùng cấp cứu ném ra sau lưng, lập tức vung tay, ô mộc trượng lượn vòng quay về, phịch một tiếng cắm thật sâu ở trước mặt hắn.

Ùng ục ục, ùng ục, huyết trì dâng trào, xông thẳng về phía tim.

Hai tay lão giả áo xám ôm hờ, giọng quát lên: "Âm phù vô cực, tâm thần như một!"

Tùy theo một tiếng hét lớn này, từng bóng đen từ trong mộc trượng cấp bách chui ra, phiêu phù phía trên đỉnh đầu chúng ta, chậm rãi tụ hợp thành một cái chuông đen lớn.

Ầm! Ầm ầm ầm!

Từng đợt nổ vang từ hố sâu đằng xa chấn động, như lôi hành dưới mặt đất.

Một tiếng vang lên, giống như tiếng quát gấp gáp, tựa như đang chuẩn bị tiếng nổ kinh người nào đó.

Chuông đen chậm rãi rơi xuống, bao mấy người chúng ta ở trong đó, mà chính hắn lại lưu tại ngoài chuông.

"Đây là tuyệt thế bi chung. Các ngươi nhớ kỹ, vô luận một lát nhìn thấy cái gì, cũng không nên phát ra nửa điểm thanh âm." Theo tiếng chuông ngân vang, lão giả áo xám cực kỳ trịnh trọng dặn dò.

"Ngàn vạn nhớ kỹ, quyết không thể phát ra bất kỳ thanh âm gì!" Thời khắc cuối cùng chuông đen rơi xuống, lão giả áo xám đặc biệt dặn dò nghiêm túc một lần nữa.

"Không! Gia gia, con muốn gia gia..."

Ta rất sợ tiểu cô nương la loạn lên, vội vàng ôm chặt lấy nàng, một tay bịt miệng nàng lại.

Chuông đen phủ kín thiên địa, xung quanh là một màu đen kịt.

Âm thanh ông ông liên tục lọt vào tai, ta rất sợ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, vội vàng nhắm hai mắt lại, nhưng trước mắt ta vẫn xuất hiện một tia sáng.

Ánh sáng càng lúc càng lớn, lộ ra một hình ảnh cực kỳ rõ ràng.

Một nữ tử hơi mập đang ôm một đứa trẻ, mặt mũi tươi cười vô cùng hạnh phúc.

Đột nhiên, một thanh đại phủ ngang trời lao ra, roẹt một tiếng, chém bay đầu lâu của đứa trẻ kia, máu tươi văng khắp nơi, phun ra một bộ mặt cô gái kia.

Lại một tia sáng lóe lên, hình ảnh bên trong dần dần biến lớn.

Một đôi thanh niên nam nữ cưỡi ngựa phi như bay trên ngựa, theo lưng ngựa phập phồng, hai người nhìn nhau với vẻ dịu dàng vô cùng. Ngay khi hai khuôn mặt sắp giáp mặt vào nhau, một cây trường mâu xé gió bay đến, đồng thời đâm xuyên tim hai người. Một người rơi xuống dưới ngựa, người còn lại bị treo trên bàn chân ngựa lôi đi.

Lại một hình ảnh khác lóe lên.

Tam thế đồng đường, kỳ hội hòa thuận, đang ngồi vây quanh một chỗ vừa nói vừa cười. Đột nhiên, đầu cháu trai ầm ầm nổ tung, biến thành một quả dưa hấu nát. Máu tươi, óc văng đầy đất! Ngay sau đó, con trai, mẹ con dâu, tất cả đều như vậy, trong khoảnh khắc khắp nơi hỗn độn.

Ánh sáng lần lượt lóe lên, vùn vụt bay tới.

Cảnh tượng bên trong càng thê thảm hơn, một bên còn kinh khủng hơn, một người, một nhà, một thôn nhân, một thành...

Từng thi thể, từng dòng máu tươi nhìn mà giật mình, vô cùng thê thảm!

Nếu không phải lão giả áo xám sớm có dặn dò, ta nhất định sẽ không nhịn được kêu to.

Bé gái trong ngực ta mấy lần giãy giụa kịch liệt, đều bị ta gắt gao ấn lại.

Ông...

Nhưng vào lúc này, tiếng chuông lại vang lên.

Đầu tiên thiên thiên một số tư, phật tâm…

Theo tiếng ông vừa rơi xuống, từng cảnh tượng kia lại thay đổi ——

Đứa trẻ đứt đầu xé rách cổ mẫu thân, máu tươi chảy như suối; tình lữ hạ xuống đất đuổi kịp đứa khác, cả người lẫn ngựa gặm máu thịt lẫn lộn; người nhà không đầu nhét chặt lão nhân xuống đất, điên cuồng xé rách; cương thi thôn xóm xung quanh, u linh một thành phi hành đầy trời…

Nếu như mới vừa rồi nhìn thấy thảm cảnh nhân gian, mà lúc này tuyệt đối được coi là tượng ma Địa Ngục.

Từ lúc ta từ trong tay gia gia tiếp nhận cổ thư điếm. Làm thương nhân âm vật, sau đó cũng không hiếm gặp phải cương thi ác quỷ, nhưng chưa từng gặp qua cảnh tượng kinh hãi như vậy.

Ta bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, trái tim cứ đập thình thịch liên tục.

Bốp!

Một bàn tay lạnh như băng đặt lên vai ta.

Theo bản năng, ta há hốc mồm, cổ họng khẽ động, suýt nữa muốn hô lên, đột nhiên nhớ tới lời lão giả áo xám dặn dò, vội vàng cứng rắn thu lại.

Ông…

Tiếng chuông lại vang lên, bên trong tấm màn đen lóe lên từng điểm bạch quang.

Phịch một cái! Bạch quang đột nhiên tới gần, biến thành bàn tay, một cái lại một cái liên tiếp xuyên qua hắc mạc, nhẹ nhàng bay ra.

Bàn tay nhỏ trắng nõn như trẻ con, sau mỗi ngón tay đều có một cái hố thịt nhỏ; tay tráng kiện khỏe mạnh, dày nặng, đầy rẫy những vết chai; tay nữ nhân xinh đẹp, tay thon dài trắng nõn, bôi lên móng tay đỏ tươi; nhân thủ già nua, nếp nhăn mọc lan tràn, đầy dấu vết già nua nâu đen... Mỗi tay đều bị đứt rời cổ tay, chảy xuôi máu tươi, giống như từng con cá bơi lội, không ngừng du đãng cào cấu trước người ta.

Ta trừng hai mắt ngừng thở, nhưng vẫn bị bọn chúng phát hiện.

Vô số cánh tay vọt tới, nắm chặt tóc của ta, véo lỗ mũi của ta, túm lấy mặt và lỗ tai của ta, thậm chí còn móc con ngươi của ta.

Ta đang ôm tiểu cô nương che miệng nàng, căn bản là không rảnh ra tay, chỉ có thể lắc lắc đầu, không ngừng né tránh.

Đột nhiên, lại một bàn tay bóp nghẹt cổ của ta, làm ta hầu như không thở nổi.

"Trương Cửu Lân, che hai mắt Linh Nhi lại!" Đúng lúc này, một giọng nói cực kỳ già nua hô to.

Là thanh âm của lão giả áo xám!

Ta biết tại sao nàng lại phát ra mệnh lệnh kỳ quái như vậy, nhưng vẫn làm theo như ý không chút do dự.

Ông... Một tiếng vang vọng.

Đám chim bồ câu vây quanh bên cạnh ta thoáng cái đã biến mất không thấy bóng dáng.

Chuông đen vỡ nát, tái hiện ánh sáng.

Ta thở hổn hển, thật bị bức tượng kính vừa rồi dọa không nhẹ.

"Tiền bối, ngươi..." Nam tử an ủi ngồi trước người ta đột nhiên cả kinh kêu lên một tiếng, hoảng hốt đứng lên.

Lúc này ta mới phát hiện, hai con mắt lão giả áo xám đã không thấy, máu tươi trong hốc mắt đen ngòm chảy xiết, chảy đầy mặt.

Tay trái hắn run nhè nhẹ, hai ngón tay trong thức ăn dính đầy máu tươi – đây là tự hắn khoét mất hai mắt?

Rất nhanh ta đã hiểu được, môn pháp thuật hắn vừa rồi cả đời chỉ có thể thi triển một lần, hơn nữa là dùng hai mắt của mình thi triển ra.

Đồng thời, ta cũng biết vì sao phải bảo ta che lại ánh mắt của tiểu cô nương, chỉ là sợ bộ dạng này bị nàng nhìn thấy.

Ông lão áo xám khoát tay về phía nam tử thích ăn, ý bảo hắn đừng nói nữa, sau đó chỉ thanh đại kiếm rỉ sét loang lổ trước người, rất suy yếu nói: "Nhanh, mau mang Phật Tâm ra đây."

Từ rất xa, thi cốt Đại Mộng Quỷ Như Lai vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu. Chẳng qua đài sen dưới thân đã sớm đầy vết rạn nứt.

Nam nhân đáng thương gật đầu bay đi.

Cô bé nghe thấy giọng nói của hắn, lập tức cực kỳ bất an bắt đầu vặn vẹo, muốn thoát khỏi ngực ta ra ngoài.

Nguy cơ mà ta vừa thấy đã được giải trừ, liền buông hai tay và miệng của nàng ra, chỉ là vẫn như cũ gắt gao che kín mắt nàng.

"Linh Nhi..." Lão giả áo xám che ngực, cố gắng dùng ngữ khí bình tĩnh nói: "Ta đi chơi trốn tìm với ngươi có được không?"

"Được thôi!" Bé gái ngừng giãy dụa, vỗ bàn tay nhỏ nói: "Nhanh đi giấu đi, ta không nhìn thấy gì hết!"

"Chờ ngươi ăn được Phật tâm, ta sẽ giấu đi." Lão giả áo xám cười một tiếng.

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu, vươn bàn tay nhỏ bé ra: "Lấy đâu ra vậy?"

Nam tử chăn ấm nhanh chóng lao xuống hố sâu, nhảy lên đài, vươn qua Phật cốt túm hai cái, lại không nhấc lên, lúc này mới vung trường kiếm chém xuống.

Phịch một tiếng phật cốt vỡ nát, hóa thành tro bụi, đài cao cũng ầm vang một tiếng sụp đổ xuống.

Nam tử đi về phía trước hai bước, sau đó như phát hiện ra chuyện gì kỳ quái, quay đầu lại nhìn một cái, rồi mới chạy vội về.

Lão già áo xám nghe tiếng bước chân nam tử gần gũi, chỉ chỉ vào tiểu nữ hài trong ngực ta nói: "Giao Phật tâm cho Linh Nhi, ngươi đi chặt đứt thiết tác dưới cánh cửa lớn kia, ta sẽ giúp các ngươi đả thông một con đường chạy trốn!"

Nam nhân hưởng ứng một tiếng, đem Phật Tâm giao vào tay tiểu cô nương, lại đem một thanh đại kiếm rỉ sét loang lổ thả lại dưới chân lão, lúc này mới quay người rời đi.

"Ha ha ha, gia gia, cháu muốn ăn ngon nè! Người mau giấu cho kỹ vào." Cô bé hai tay cầm lấy tấm Phật Tâm, cười hì hì nói.

Thật sự khó có thể tưởng tượng Đại Mộng Quỷ đã chết lâu như vậy, nhưng trái tim của hắn vẫn còn nguyên như lúc ban đầu.

Hơn nữa, mấy tiếng nổ cơ hồ muốn mạng của ta chính là do nó phát ra.

Bất quá, lúc này nó lại bị tiểu nữ hài nhi kia cắn từng miếng từng miếng.

Nàng ăn vô cùng hương vị ngọt ngào, nhai răng rắc vang lên, thỉnh thoảng lại thè đầu lưỡi ra liếm trở lại mùi máu tươi trên khóe miệng.

Nhìn thấy vậy ta trợn mắt há hốc mồm.

Trách không được cô ấy nói cái gì mà uống máu người, lúc ăn đầu lại thoải mái thoải mái như vậy, hóa ra đối với cô ấy mà nói, đây đều là chuyện bình thường.

Thế nhưng, cực kỳ quái chính là, theo nàng càng ăn càng nhanh, thân thể của nàng cũng càng ngày càng lạnh, quả thực tựa như một khối băng, lạnh đến mức ta run rẩy.

Chờ đến lúc nàng đem một giọt máu cuối cùng liếm khô, vậy mà thật sự biến thành một khối băng!

Trên dưới toàn thân tiểu nữ hài đều phủ một tầng băng xác sáng loáng, giống như tượng băng vậy.

"Tiền bối!" Ta có chút kinh hoảng kêu lên.

"Đem máu ngươi cho nàng một giọt là được." Mặc dù hai mắt lão giả áo xám đã mất, lại giống như vẫn có thể thấy rõ hết thảy, nhẹ giọng đáp.

Ta vội vàng chen rách vết thương trên đầu ngón tay, nhỏ xuống hai môi tiểu nữ hài.

Trong nháy mắt, lớp băng tan vỡ thành khói.

Một quả cầu nhỏ màu trắng sáng long lanh từ trong miệng nàng trượt ra, sau đó lại bay ra một luồng khí trắng.

Thân thể của nàng không còn lạnh như băng nữa, mà dần ấm áp lên. Chẳng qua hai mắt nàng vẫn nhắm chặt như cũ, như đang ngủ.

"Tiền bối... Đây là có chuyện gì?" Trong lòng ta tràn đầy nghi hoặc nhặt lên quả cầu trắng nhỏ kia, ôm tiểu cô nương đi tới trước mặt lão giả áo bào xám—— lúc này lão hai mắt đã trống rỗng, ngọn lửa Địa Ngục trên đùi đã đốt đến đầu gối, hoàn toàn không thể động đậy.

Chương một ngàn bốn ba, một thế hệ Tông sư.

Lão giả áo xám tiếp nhận bạch cầu, đôi tay vô cùng già nua kia, đột nhiên run rẩy một cái, thở dài một hơi chậm rãi nói: "Thế nhân đều nói ta bồ câu xám nửa trắng nửa đen, vừa chính vừa tà, nhưng ta chưa bao giờ cho là như vậy."

Hắn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tiếp tục nói: "Mặc dù ta xuất thân từ Âm Phù môn, học tập cũng đều là quỷ thuật, nhưng ta lại không thẹn với lương tâm, chưa bao giờ làm qua nửa việc thương thiên hại lý. Chỉ là... có chút có lỗi với đứa nhỏ này."

"Âm phù nhất môn truyền thừa ngàn năm, xưa nay đều bị những kẻ gọi là chính nghĩa tà giáo xem như chính nghĩa giết chết, cho nên xưa nay môn phái thưa thớt. Truyền tới thế hệ sư phó, môn hạ chỉ có ba đệ tử: Ta, hắc ưng, còn có tiểu sư muội Bạch Điêu."

"Hắc ưng các ngươi cũng gặp qua rồi, hắn một mực tâm thuật bất chính, chỗ kinh nghiệm, chưa bao giờ lưu lại người sống. Sư phó giáo huấn nhiều lần, vẫn không biết hối cải, sau đó lại đặt Mộng Xuân Đan vào trong nước trà của tiểu sư muội, muốn làm bất chính. Sau khi bị ta phát hiện đánh đau một trận, vẫn canh cánh trong lòng."

"Về sau, hắn âm thầm đánh lén ta, lại bị sư muội ngăn trở, trong lúc kích đấu đã bị ta phế bỏ tu vi."

"Sư muội thay ta ngăn cản cái gọi là Viêm Long Độc kia, trong ngoài thân cực nóng, cả trời đất hoàn toàn không có thuốc giải. Nhưng ta không nỡ buông tha, liền mang theo nàng đi khắp nơi tìm thuốc..."

Lão giả áo xám nói xong, khuôn mặt vô cùng thê thảm kia hiện ra vài phần tươi cười, có thể là nhớ tới đoạn thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời lão.

"Nhưng mà... Vẫn không có kết quả." Hắn thở dài một tiếng, lắc đầu nói tiếp: "Chờ chúng ta lại lần nữa..."

"Lúc trở về, đại nạn của sư phụ sắp đến, vậy mà hắn không để ý tới tổ huấn của tổ đồ, truyền thụ Âm Phù Kinh cùng Ô Mộc Trượng cho ta, lại không lưu lại cho con trai mình nửa món đồ. Hắc ưng tức giận bất bình, thế là liền phóng ra Địa Ngục Chi Hỏa, thiêu chết sư phụ, hơn nữa chém đứt một nửa thân thể của mình, giả bộ cũng chết ở trong đó."

"Sư muội lại nói ta là Đoạt Kinh Trượng, không tiếc khi sư diệt tổ, lập tức ôm hận rời đi. Từ đó về sau, ta rốt cuộc không gặp được nàng..."

"Ta tìm khắp Đại Giang Nam Bắc không tìm được, mới nghĩ rõ ràng, nàng không muốn vì Viêm Long độc liên lụy ta, nên mượn đầu để tránh ta."

"Vì vậy, ta liền bắt đầu âm thầm thề, nhất định phải tìm được thuốc giải Viêm Long độc!"

"Cứ như vậy, một mực qua mấy chục năm, rốt cuộc để ta biết, giải dược duy nhất giải độc Viêm Long chính là Huyền Băng – Độc."

"Nhưng huyền băng – độc càng kỳ lạ, cần có một người trời sinh ngọc thể, thân nuôi âm băng kỳ độc ngàn ngày, lại dùng rất nhiều âm tà vật, dần dần bức độc vật ra ngoài cơ thể, mới có thể chế thành. Ta đi khắp thiên hạ, khổ tìm ức vạn người, rốt cuộc tìm được một mục tiêu: Chính là đứa nhỏ này, thời điểm đó nó chỉ có ba tuổi."

"Ta nghĩ tới nghĩ lui một hồi lâu, rốt cuộc..."

"Ôi!" Lão giả áo xám rất áy náy thở dài nói: "Ta hạ băng nguyên trên người nàng, cha mẹ nàng mang theo nàng chạy khắp Đại Giang Nam Bắc, tìm khắp danh y, đều không thể tránh được, đều nói đứa nhỏ này nhiều nhất không sống được ba tháng. Lúc này ta tìm tới cửa, nói là để ta mang nàng đi, ba năm sau sẽ khỏi hẳn, cha mẹ nàng cũng chỉ có thể đồng ý."

"Bây giờ, Huyền băng - độc đã thành, nhưng mà... đã vô dụng!" Lão đầu run run tay cầm tiểu cầu màu trắng.

Nghe đến đây, ta không khỏi cực kỳ thổn thức, nhất thời không biết nói gì cho phải.

"Trương Cửu Lân, bồ câu xám cả đời này của ta tung hoành thiên hạ, cũng không cầu người. Ngươi có thể đáp ứng ta một chuyện được không?" Thanh âm của hắn có chút run rẩy.

"Mời tiền bối nói." Ta nghiêm mặt trả lời.

Nếu không có ông lão này giúp đỡ, cho dù vụ nổ kia ta có thể tránh thoát, tiếng Phật âm thứ năm kia ta cũng chắc chắn phải chết!

Hơn nữa, lúc này hắn đã trúng phải Địa Ngục Chi Hỏa, mắt thấy sẽ không còn sống lâu nữa, cho dù là người vốn gặp lúc trước, vẫn luôn tỏ ý muốn đến cuối cùng, ta cũng sẽ hết sức giúp hắn hoàn thành.

"Được!" Lão giả gật đầu: "Tuy chất độc âm băng trên người đứa nhỏ này đã bài xuất ra, thế nhưng khí âm tà còn chưa trừ hết, cần tìm một đạo gia danh quan hoặc là Phật tông miếu lớn, lắng nghe tiếng Phật âm một trăm ngày mới có thể tiêu tan, quên hết tất cả những quỷ quái nhìn thấy trong ba năm qua."

"Ba năm qua, tuy nàng đã nuốt vô số hung vật, nhưng ta cũng một mực dùng thuật Âm Quỷ tẩm bổ cho nàng, hơn nữa bản thân nàng vốn là thiên sinh ngọc thể, nếu như sau này tu hành, so với người thường dễ dàng hơn gấp trăm lần; nếu không tu, cũng có thể cả đời vô bệnh, bách độc bất xâm, sống đến khi tuổi của ta cũng là chuyện dễ dàng..."

"Nàng nhất định phải giúp ta đưa đứa nhỏ này đến bên cạnh cha mẹ, đồng thời chăm sóc nó thật tốt. Nó vốn tên là Diệp Tố Linh, nhà ở Vân Nam Đại Lý, phụ thân nó là sư phụ ngọc tượng nổi tiếng nhất đời đó, diệp biệt nhất chuỳ. Nàng nhớ kỹ chưa?"

Lão giả này thân là một đại tông sư, thực lực siêu quần, trong lúc hấp hối, vẫn nhớ mãi không cách nào tiêu tan tâm trạng lại là chuyện xấu hổ duy nhất này.

Ta khẽ gật đầu, cực kỳ trịnh trọng nói: "Tiền bối yên tâm, ta nhất định đem nàng coi là muội muội!"

"Tốt!" Hôi bào lão giả cực kỳ hài lòng liên tục gật đầu: "Trương

Diệu Dương làm người quang minh lỗi lạc, tôn tử cũng không tệ, vừa lúc ngươi lại là Thiên Linh Thánh Thể, ha ha, xem ra tất cả cái này đều là thiên mệnh a!"

Nói xong, hắn khẽ vẫy tay, một cây Ô Mộc trượng cắm trước mặt hắn lắc lư vài cái, nhẹ nhàng bay lên.

Vừa bay, vừa tản ra đạo đạo hắc quang.

Chờ lúc rơi vào trong tay hắn thì đã tan thành tro tàn, chỉ còn lại bằng hạt đào.

"Đây là vật Âm phù môn ta truyền thừa qua các đời, mặc dù quỷ khí tan hết, nhưng ô mộc hạch này vẫn là kỳ thế trân bảo." Lão giả nói xong, lại từ trong ngực lấy ra một miếng sắt nhỏ bằng bàn tay: "Đây chính là Âm phù kinh, ngươi cũng theo sát Diệu Dương đi lên con đường này, thứ này đối với ngươi tất nhiên rất hữu dụng."

Nói xong hắn chắp hai thứ này lại trong lòng bàn tay, đưa cho ta.

"Tiền bối, chuyện này..." Trong lúc nhất thời, ta có chút kinh ngạc.

Âm Phù Kinh, ô mộc hạch, ta mặc dù trước đây chưa từng nghe nói qua, nhưng lão giả này một thân bản lãnh đều từ đây mà đến, đủ có thể thấy được, là cỡ nào trân kỳ.

"Ngươi cũng không cần chối từ, ta... đã không cần nữa. Nếu ngày sau bị người tương tự Hắc ưng lấy đi, sợ thế gian sẽ kinh động đến một hồi hạo kiếp, có ngươi ta còn có thể an tâm một chút."

Vừa nghe lão giả nói như vậy, ta cũng không đùn đẩy nữa, đi trước hai bước, quỳ rạp xuống đất, dập đầu mấy cái thật nặng.

Hắn ta và gia gia ta là bạn bè lâu năm, từ độ tuổi mà nói thì là trưởng bối.

Dựa theo tính toán của Đạo môn, ta nhận đồ của sư phụ hắn ta, thì lễ Tạ sư này cũng là lẽ tất nhiên, huống hồ hắn ta còn mấy lần từng cứu tính mạng ta.

"Được, hiện tại chỉ còn một chuyện cuối cùng nữa thôi!"

Đệ nhất thiên thiên tứ thiên tứ thiên một kiếm trảm hoàng hôn.

Lão giả áo xám như trút được gánh nặng thở phào một hơi, chậm rãi nói: "Ngươi đã nhìn ra hài cốt kia là Đại Mộng Quỷ Như Lai, chắc hẳn ngươi cũng cực kỳ quen thuộc đoạn lịch sử này."

"Năm cuối Đường triều, tàng địa triển khai hành động diệt phật. Đại Mộng Quỷ Như Lai mượn nhờ thế thân, lừa gạt đại quân diệt phật Lang Đạt mã, mang theo vô số tín đồ một đường đi lên phía Bắc. Bọn họ vừa chạy nạn vừa tuyên pháp, tín đồ tụ tập càng nhiều, cuối cùng thậm chí đạt đến mấy vạn."

"Những người này một mực vượt qua tuyết nguyên núi cao, theo sự chỉ dẫn của quỷ Như Lai đi tới trong sơn cốc này."

Nghe đến đây, ta không khỏi có chút nghi vấn, liền hỏi: "Tiền bối, ước mơ cuối cùng của Âm Phật phái bọn họ không phải là biến thành quỷ sao? Bản lẽ không sợ sinh tử mới đúng, tại sao lại đào vong chứ?"

"Ha ha." Áo bào tro mỉm cười: "Ngươi chỉ nói đúng một nửa. Chỉ tu tự thân là Phật pháp Tiểu Thừa, phổ độ chúng sinh mới là Đại Thừa Phật Pháp. Phật phái Âm Phật tập chính là giáo lý Đại Thừa, cho nên ước mơ của bọn hắn không chỉ là tự mình hóa quỷ, mà là tất cả mọi người phải biến thành quỷ, từ nay về sau thế gian không khổ cực, thiên hạ đại đồng."

"Bọn họ xây dựng đại trận ở đây chính là vì mục đích này."

"Phật âm hóa quỷ đại trận tổng cộng có bảy tiếng, phàm là người dưới cấp thần vô thượng, nghe được năm tiếng sau, hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Mới vừa rồi lấy mắt tế hồn, gọi ra ý niệm vạn chúng quỷ cầu sinh trên ô mộc trượng, cho nên tiếng kia chỉ là siêu độ vạn chúng quỷ linh mà thôi, ô mộc trượng của ta cũng vì vậy mà tan rã."

"Kỳ thực, trận pháp này của bọn họ cũng không phải vì người, mà là vì quỷ, xác thực một điểm, chính là những bạch cốt ngươi nhìn thấy lúc trước."

"Bọn hắn đều là tín đồ Đại Mộng Quỷ Như Lai. Sau bảy tiếng Phật âm, những tín đồ quỷ chúng này sẽ biến thành Quỷ La Hán, Quỷ Bồ Tát, từ đó có được năng lực huyễn pháp, cũng chính là biến thành một Đại Mộng Như Lai khác."

"Nói cách khác, mấy vạn bạch cốt kia chính là mấy vạn quỷ Như Lai ngủ say, Phật âm tựa như tiếng chuông vang vọng. Năm đó một cái quỷ Như Lai có thể nhấc lên sóng gió như vậy, nếu có mấy vạn quỷ như Lai tái hiện thế gian, vậy kinh khủng cỡ nào?"

"Ý nghĩ này của bọn họ tuy rằng hết sức điên cuồng, nhưng rất có thể thực hiện được, hoặc là nói rất may mắn chính là bọn họ đang gặp phải gia tộc cản trạm gác."

"Ngay lúc đại trận của bọn họ sắp thành, gia tộc Lưu Lư tị nạn đến cũng tiến vào sơn cốc."

"Lưu Khang gia tộc đang bị đuổi giết, không dám rời cốc, so sánh với những tín đồ này thì thế đơn lực bạc, vì thế đều trái lương tâm gia nhập Âm Phật giáo. Nhưng bọn họ đều là người ngoại vực, vừa không hiểu ngôn ngữ Hán cũng không hiểu ẩn ngữ., Lại đều duy trì suy nghĩ cao nhân hoàng tộc nhất đẳng, căn bản là không thể bị giáo lí âm phật giáo cảm hóa. Rất nhiều năm sau, đại trận cuối cùng thành, thi triển huyết hiến tế —— cũng chính là lúc cắt rách cổ tay hầu quản của chính mình, giọt máu cuối cùng chảy vào trong huyết trì này, rốt cuộc bọn họ bắt đầu phản kháng."

"Cuối cùng, gia tộc Lưu Lôn ngoại trừ một người trẻ tuổi tên là Cái Luân ra, toàn bộ đều chết trận."

"Nhưng từ nay về sau hiến tế máu huyết cũng sẽ không tinh khiết nữa, pháp trận cũng sẽ xuất hiện kẽ hở!"

"Từ đây chạy trốn khỏi cái thế nào cũng không nghĩ tới, sau nhiều lần chìm nổi, hậu nhân của hắn không ngờ lại về tới tòa sơn cốc này."

"Lúc này, pháp trận đã thể hiện uy năng, đem gia tộc Lưu Ky tất cả đều giam cầm ở nơi này, biến thành tượng đá, nhưng duy nhất không cách nào giam cầm chính là thanh kiếm Hoàng hôn này." Lão giả nói xong giơ đại kiếm lên: "Thanh kiếm này đến từ người sáng tạo ra lưu lại Ngự Vương triều.", Hắn từng dùng thanh kiếm này trong một ngày chém giết hai mươi bảy đại vu sư. Nghe nói, lúc các lượng vu sư tử vong, phun ra huyết vụ tràn ngập toàn bộ bầu trời, vừa vặn hoàng hôn, kiếm này cũng bởi vậy được gọi như vậy."

"Trong Hoàng hôn chi kiếm tụ tập linh hồn hai mươi bảy đại vu sư, lại hàm chứa máu tươi của cưỡng chế Vương tộc, hoàn toàn có thể chống lại Đại mộng quỷ Như Lai. Bọn họ ở trong sơn cốc này đánh nhau mấy trăm năm, ai cũng không làm gì được ai!"

"Người ngoài vẫn luôn tranh chấp tìm kiếm hoàng hôn, không có chút manh mối nào. Mặc dù ta biết nó vẫn luôn ở chỗ này, nhưng ta cũng biết, chính vì có nó tồn tại, Phật âm hóa quỷ trận mới vĩnh viễn không thể mở ra, mãi tới khi hắc ưng rút nó ra..."

Lão giả áo xám nói vươn bàn tay trắng bệch vô lực ra, nhẹ nhàng gảy trên lưỡi kiếm.

Kiếm phát ra một trận ông ông khẽ minh, tựa như đang kể về quá khứ cực kỳ bất phàm của chính mình.

"Ta thân là môn nhân Âm Phù, quyết không thể cho phép tà pháp đại trận này trở về nhân gian, vừa vặn vị thuốc giải cuối cùng huyền băng – độc chính là Phật tâm này, vì vậy ta liền chạy tới, thuận tay tiêu diệt cả cha thất bại ở nhân gian như Sán Hổ."

"Không nghĩ tới, cha của Thiệu Thiên Hổ lại là Hắc ưng. Nó chẳng những cực kỳ quen thuộc nhược điểm chiêu pháp của Âm Phù môn mà còn đối với ta như là lòng bàn tay. Ta đây mới gặp phải độc thủ của nó."

Lão giả vừa nói, đầu ngón tay vừa động, không ngừng đánh trên thân kiếm.

Giai điệu rất quen thuộc, giống tiếng gào thét trong hộp ma túy như đúc.

Theo ngón tay hắn không ngừng gõ động, từng tiếng quát lớn liên tiếp từ trong kiếm liên tiếp truyền ra.

Có cao vút, có sắc bén, có khàn khàn, có trầm thấp... Giống như một nấm cào dài ngắn không đồng đều, dài ngắn không hỏng bét, đang tiến hành một hồi biểu diễn thất bại nhất.

"Đây là tiếng gào thét của hai mươi bảy đại vu sư lúc sắp chết, bọn họ đều đang ngâm xướng chú ngữ hung mãnh, ác độc nhất." Lão giả vừa giải thích vừa tiếp tục biểu diễn.

Ba một tiếng, một khối gỉ sắt từ trên đại kiếm rơi xuống, bên trong vậy mà tinh thể trong suốt, quang mang một mảnh.

Ba, ba!

Tiếng gào thét trong kiếm vẫn tiếp tục vang lên không ngừng, rỉ sắt liên tiếp rơi xuống, dần dần lộ ra diện mục thật sự của thanh kiếm này.

Vung rộng sắc bén, hoa quang chói mắt, ở giữa thân kiếm khắc hoạ từng đạo phù văn phong cách cổ xưa quái dị, mơ hồ phát tán ra một cỗ lực lượng cực kỳ thần bí mà lại cường đại vô cùng.

Đây mới thực sự là kiếm cấp Hoàng hôn sao?

Ầm ầm ầm, trong giây lát, hướng Bạch Cốt Môn chúng ta bay đến nổ vang một tiếng ầm ầm!

Ùng ục ục ục...

Còn không đợi mình tỉnh lại, một tiếng nước chảy ùng ục ùng ục từ trong hố sâu truyền ra.

Ta quay đầu nhìn lại, một dòng suối màu đỏ tươi từ đáy hố điên cuồng phun ra.

Huyết trì bốn phương tám hướng cũng đồng thời phun trào lên, giống như trái tim cực đại vô cùng lại sống lại.

Hoàng Kim phù chú bốn phía bờ hố mơ hồ phát sáng, máu tươi ồ ồ tùy ý chảy xuôi, hoa sen màu đen phóng ra dị sắc, phù văn trên hoàng hôn kiếm cũng đồng thời sáng lên.

Vèo một cái, nam nhân chăn bông từ trên lá sen nhảy vào, chạy vài bước tới bên cạnh chúng ta: "Tiền bối, dây sắt đã bị ta chém đứt."

"Ừm." Lão giả áo xám khẽ gật đầu nói: "Kỳ thực, bên trong pháp trận này có tổng cộng ba lối ra. Nhưng hiện tại các ngươi chỉ có thể đi con đường gian nguy nhất!"

Đầu tiên thiên môÌ£35 chương lao ra cổ mộ (chương hơn)

"Ba cửa ra?" Ta và nam nhân kia không khỏi sửng sốt.

Từ khi chúng ta vượt qua đại môn Ngũ Hành Thiên, tiến vào cung điện dưới lòng đất, vẫn luôn lưu ý dấu vết lối ra, nhưng không hề phát hiện chút dấu hiệu nào. Thế mà lão giả áo xám này lại phát hiện được ba người?

" Lộ Quang Động trên mặt sông, là lối ra đầu tiên, những con dơi kia chính là từ nơi đó bay ra săn mồi. Tuy cửa hang hơi hẹp, lại treo cao trên đỉnh vách tường, nhưng cũng coi như là một con đường thoát thân."

Nghe hắn nói vậy, ta đột nhiên nghĩ ra, trên vách đá phía trên mặt sông quả thật có rất nhiều lỗ thủng nhỏ rải rác.

"Đạo cửa vào thứ hai ở bên trong mê cung, chỉ cần ấn theo hành tẩu thứ ba, gặp phải phương pháp thứ bảy thứ sáu, mê cung sẽ biến thành một hành lang gấp khúc. Sau đó, các ngươi thấy chắc chắn sẽ tiến vào, hành lang lúc đó sẽ biến thành một thông đạo hướng chéo về phía trước, đập vỡ tường đá, chính là lỗ máu nơi các ngươi tiến vào, vào đây bằng cách nào, đi ra ngoài như thế nào là được." Lão giả giải thích.

Những lời này, lại làm cho hai người chúng ta rất là kinh ngạc - hai chúng ta bị nhốt trong mê cung tay trắng hết cách, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng liên lụy, đi cũng không thoát được. Nhưng hắn chẳng những phá giải phương pháp mê cung, thậm chí còn mượn mê cung biến ảo pháp tắc, tìm được một thông đạo đi thẳng ra ngoại giới?

"Nhưng bây giờ hành lang gấp khúc bị nổ tung, sớm đã không thể trở về được. Hơn nữa theo phật đài tổn hại, địa cung này sắp sụp đổ, trước mắt cũng chỉ có một con đường này để đi." Lão giả áo xám nói, chỉ về bốn phía: "Cự thạch này hình dáng như trái tim, nặng nhẹ cách xa, có thể làm nó cân bằng chỉ có hai điểm, một cái là có mấy sợi dây thừng lớn khắc chữ Phật, kéo tâm tình hướng xuống dưới, một cái khác chính là Cửu Diệp Hắc Liên đang đè ép trong lòng."

"Hiện tại đã chặt đứt dây sắt, lại đem tất cả máu chảy sang một bên khác, cự thạch tự nhiên sẽ mất đi cân bằng, trái tim vểnh cao!"

"Nơi này cách mặt đất gần nhất, cách mặt đất cũng chỉ hai ba mươi mét, cuối cùng một thông đạo chính là chui từ dưới đất lên."

Nghe hắn nói tới đây, cuối cùng nam nhân ta cũng hiểu ra, trừ bỏ tảng đá lớn tâm tính này ra, lại ra sức một lần nữa sẽ khiến đầu óc hắn dựng đứng lên, đâm thủng mặt đất!

Ùng ục ục, ùng ục ục...

Huyết thủy trong hố sâu càng tích tụ càng nhiều, đã lấp đầy hơn phân nửa đáy hố, huyết thủy bốn phương tám hướng vẫn đang chảy cuồn cuộn.

Két két!

Bốn phía xung quanh trái phải liên tiếp vang lên những tiếng đất đá vỡ vụn, mặt đất theo đó mà rung chuyển. Xem ra hắn tính toán không tệ, cán cân đã bị đánh vỡ, mắt thấy sắp sửa phá đất mà lên rồi!

"Phía trên trái tim này còn có một tòa pháp trận, tên là La Hán Quy Giáp trận, có thể nói là đại trận hộ tâm chân chính. Nếu từ bên trên công kích, mặc dù bắn ra vài quả bom chỉ sợ cũng khó mà công phá. Nhưng nếu là từ bên trong..." Lão giả áo xám quơ hoàng hôn trong tay: "Chỉ cần đâm vào một kiếm tại mắt trận là được."

Nói xong, hắn cắt đầu ngón tay trên mũi kiếm, liền vẽ lên mũi kiếm một đạo phù chú.

"Thời điểm tới gần pháp trận, trong trận nhãn sẽ thả ra một đạo u quang, ngươi chỉ cần mượn lực lượng lôi quang cánh tay đâm vào chỗ u quang một kiếm là được." Nói xong, hắn giao kiếm cho nam tử thương cảm.

Tay của hắn có chút run rẩy, từng mảng từng mảnh mồ hôi lạnh từ chỗ chóp trán không ngừng chảy ra.

Bọn ta đều biết, lửa Địa Ngục thiêu đốt không chỉ là thân thể, ngay cả linh hồn cũng bị thiêu đốt, muốn thống khổ hơn hình phạt thê thảm nhất trên thế gian gấp trăm lần ngàn lần.

Nhưng hắn lại lấy nghị lực kiên định không thể tưởng tượng của người thường, hơn nữa lại trấn định, giải thích kỹ càng với chúng ta, lực đồ khiến chúng ta không tổn hao lông tóc, rời đi bình yên.

"Tiền bối..." Nam tử sai vặt nhận kiếm, giọng nói có chút nghẹn ngào.

"Được rồi..." Lão giả nhẹ nhàng khoát tay: "Ta lịch lãm nhân gian hơn trăm năm, cũng là lúc nên đi rồi. Địa cung này sắp sụp, lưu lại cho thế gian các ngươi cũng không nhiều, tranh thủ thời gian chuẩn bị một chút đi! Nhớ kỹ câu nói kia, đi trên con đường giang hồ, có lòng nhân từ, nếu các ngươi có thể làm việc theo lời này, chúng ta coi như không uổng công quen biết."

Nói xong, hắn lấy từ trong ngực ra một khối cốt phiến mỏng, vuốt ve không ngừng, không để ý tới hai chúng ta nữa.

Lúc này, ngọn lửa Địa Ngục đã đốt tới phần eo của hắn, đồng thời còn đang không ngừng lan tràn lên trên, hắn đã trở thành nửa người.

Con mắt của ta và nam nhân chăn nuôi đều ướt đẫm, trên ngực giống như đang đè nặng một tảng đá lớn, ngàn lời vạn lời đè ở cổ họng, nhưng cái gì cũng không nói ra được!

Ầm ầm ầm!

Từng đợt âm thanh trầm đục liên tiếp truyền đến, tảng đá lớn hình người không ngừng lắc lư, đá vụn bụi đất ùn ùn từ ngoài rìa rơi xuống, mặt đất dưới chân chúng ta cũng từ từ nghiêng ngả.

Địa cung sắp sụp đổ! Hoàn toàn chính xác thời gian không còn nhiều, không thể chờ thêm nữa!

Hai chúng ta đều cúi người thật sâu với lão giả, chạy như điên.

Sau lưng lão giả kia truyền đến âm thanh khàn khàn: "Bạch Điêu sư muội, ngươi đều nghe thấy rồi chứ? Lửa không phải do ta phóng ra, sư phó cũng không phải ta giết, ta biết rõ là ngươi sợ liên lụy ta, nhưng ta thật sự tìm được giải dược rồi! Tìm được rồi."

"Bây giờ ta sẽ đi cùng ngươi, bọn ta mãi ở cùng nhau, không ai tách ra được..."

Ta và nam nhân quyến rũ lập tức toát ra nước mắt, nhưng ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Huyết thủy trong hố sâu càng tụ càng nhiều, cách mặt đất chỉ không đến một thước.

Nam nhân chăn ấm cầm kiếm vận hoàng hôn chạy vội phía trước, rắc rắc vài cái bổ đôi hắc liên trường diệp.

Pháp tượng bảo vệ chín mắt chín tay kia ầm ầm rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang lớn, bị ngã nát nhừ.

Ta ôm tiểu nữ hài đang ngủ say theo sát phía sau.

Mặt đất càng ngày càng rung chuyển dữ dội, từng khối đá to bằng đầu người không ngừng rơi xuống. Bên dưới cung điện dưới mặt đất cũng thỉnh thoảng truyền ra một hồi âm thanh ù ù.

Chúng ta liên tiếp nhảy qua từng khối đá vụn, xuyên qua từng cái huyết trì, cuối cùng cũng tới được vị trí quan trọng.

Quay đầu nhìn lại, chính giữa trái tim là một mảnh hỗn độn, lão giả áo xám kia đã không thấy tung tích.

Tiền bối, vĩnh biệt!

Ùng ục ục...

Máu tươi trong Huyết trì cuối cùng cũng đã chảy hết, hố sâu đã biến thành một vùng biển máu mênh mông!

Két! Mặt đất chấn động mạnh một cái, lập tức hô lên một tiếng, bắn về phía trước.

Ta vội vàng cầm chặt khe hở của tảng đá, bảo vệ chặt cô bé trước ngực.

Trên đầu chéo, giống như một chiếc máy bay mất sự nghiệp, hung hăng hướng đỉnh núi húc tới.

Xoạt một tiếng, giữa vách đá đột nhiên sáng lên một mảnh phù văn màu đỏ tươi, rậm rạp chằng chịt, xán lạn như sao trời!

"Phá!" Nam nhân hưởng thụ hét lớn, giơ cao thanh kiếm trong tay.

Đệ nhất thiên thiên tứ lục thiên toàn quân tụ hợp.

Lão giả áo xám lưu lại trên thân kiếm, huyết sắc phù chú đột nhiên sáng lên, như ánh sao bao bọc mũi kiếm lại.

Trên cánh tay nam tử kia cũng sáng lên từng mảnh phù văn màu vàng, theo sau là đạo đạo lôi quang bắn ra, lôi quang lóng lánh, kiếm quang như điện!

Két một tiếng, mũi kiếm đâm vào trung tâm pháp trận, thạch bích như đậu hũ, đâm tới.

Liên tiếp tiếng nổ vang, nổ thành mảnh vụn!

Trái tim khổng lồ nghiêng sang ngang, trong lòng nghiêng về phía trước, nam tay cầm trường kiếm chống đỡ thương cảm, đứng ở đỉnh cao nhất.

Nương theo luồng cuồng lực này, mũi kiếm chỉ về hướng đó, tất cả đều nát vụn!

Chúng ta cơ hồ giống như khai thiên phá địa, trong khoảnh khắc bay thẳng lên mấy chục mét, trên vách đá đỉnh động đào ra một cái động lớn.

Đá vụn rơi xuống, ào ào vang vọng, địa cung sụp đổ ù ù bên tai không dứt.

Ầm!

Trong giây lát, một tiếng nổ mạnh hầu như chấn vỡ màng nhĩ truyền đến, mũi cự thạch hung hăng đâm vào trên vách đá, ta cùng nam nhân chăn nuôi cũng bị cỗ lực phản chấn này đẩy cao lên.

Hắn tranh thủ thời gian một tay bắt lấy ta, tay kia nắm chặt trường kiếm, lại mượn thế đâm xuyên qua hai ba thước!

Thế nhưng vách đá còn chưa đâm thấu, trước mắt chúng ta vẫn là một mảnh hắc ám.

Cuối cùng đạo lực đạo khổng lồ cũng tới điểm cuối, chúng ta lập tức từ không trung hạ xuống!

Địa cung đã sụp đổ, nếu như chúng ta hạ xuống chắc chắn sẽ có đi mà không có về.

"Á!" nam nhân lo lắng không cam lòng điên cuồng hét lên một tiếng, phù văn màu vàng trên cánh tay lại sáng bừng lên, hắn mạnh mẽ quăng trường kiếm ra ngoài.

Ầm!

Trường kiếm kia xuyên qua vách đá xuyên suốt mà ra, lộ ra một đường ánh sáng, rốt cục xuyên thấu mặt đất rồi!

Nhưng mà, lúc này chúng ta đang nhanh chóng hạ xuống.

Trong mắt có ánh sáng, nhưng chúng ta đang rơi xuống màn đêm vô tận.

Hết thảy đều kết thúc ư? Chúng ta sẽ phải trầm thân xuống địa cung, vĩnh viễn chôn ở chỗ này sao?

Đột nhiên từ trong ánh sáng lao ra một màu xanh lục.

Cái kia màu xanh càng ngày càng đậm, càng ngày càng gần, bỗng nhiên chạy tới, một mực buộc lại chỗ eo giữa ta và nam nhân an ủi.

Hai chúng ta đều bị treo ngang giữa không trung, trên thắt lưng đeo một cây mây xanh to bằng cánh tay.

Là Hàn lão lục?

Cây mây từ từ bay lên.

"Tiên sư nhà nó chứ, sao lại chìm như vậy chứ?"

"Hùng phụ cha, mau tới hỗ trợ đi!" Một âm thanh thở hổn hển hét lớn.

Là Hắc Tâm hòa thượng?

Sợi dây leo nhanh chóng bay lên, chúng ta càng lúc càng tiến gần sát mặt đất, vệt sáng đó càng lúc càng chói mắt!

Cuối cùng cũng được cứu rồi!

Tiểu cô nương nhìn thoáng qua trong ngực ta, nàng ta ngủ rất say sưa, khóe miệng hơi vểnh lên, lộ ra nụ cười tinh nghịch dễ thương, giống như mơ thấy chuyện gì đó cực kỳ vui vẻ.

Chúng ta sắp sửa thoát khỏi sự sụp đổ của địa cung trở lại mặt đất, nhưng vị tiền bối áo bào tro, Phượng đại sư lại vĩnh viễn ở lại nơi đó...

Cây mây xanh càng lúc càng bay lên cao, ánh sáng trong động khẩu cực kỳ chói mắt.

Mơ hồ ta thấy được gương mặt nhe răng trợn mắt của hòa thượng Hắc Tâm, sau lưng hắn con gấu đen cũng giương cái miệng rộng không ngừng phun ra sóng khí màu trắng.

Khi tới gần mặt đất hai, ba mét, nam nhân an ủi nương cây mây xanh đi lên trước, sau đó kéo ta lên.

Ta vừa đến mặt đất không quan tâm đến thứ khác, lập tức nằm xuống, mệt mỏi thở hổn hển. Hai cánh tay vừa rồi bịt chặt lấy khe đá, đã bị mài mòn máu me đầm đìa, nhưng ta lại không cảm giác được nửa đau đớn—— lần đầu tiên ta cảm giác được, hóa ra nằm trên mặt đất là kiên định như vậy, thì ra có thể nhìn thấy ánh mặt trời là hạnh phúc như vậy.

"Ha ha, chơi vui lắm, rốt cuộc các ngươi gặp phải chuyện gì vậy? Phượng Hoàng sao lại biến thành tiểu nha đầu rồi?" Đầu tiên Hắc Tâm hòa thượng phát hiện ra vấn đề, rất kỳ quái hỏi.

"Phượng Hoàng... hắn không còn ở đây nữa." Nam tử an ủi thở dài một hơi nói.

"Không có... A Di Đà Phật!" Hắc Tâm hòa thượng cao giọng niệm một tiếng phật hiệu, trong giọng nói tràn đầy bi thương.

"Vậy tiểu nha đầu này là ai?"

"Chúng ta đi xuống trước rồi nói sau, nơi này sắp sụp rồi." Nam tử lo lắng nói, lập tức đi tới trước mặt ta ân cần hỏi: "Cửu Lân, ngươi còn làm được không?"

Ta khẽ gật đầu, từ dưới đất bò dậy, lại ôm lấy tiểu cô nương kia.

Cho đến lúc này ta mới hiểu được, vì sao vẫn không nghe thấy thanh âm của Hàn lão lục.

Tóc của Hàn lão lục tất cả đều biến thành một mảng cháy vàng, làn da trên mặt cũng nhăn nhúm, cả người phảng phất già đi mấy chục tuổi. Thân thể vốn cực kỳ cường tráng giờ trở nên như củi, bộ y phục suy sụp tràn đầy lỗ thủng.

Hắn uể oải tựa vào tấm bia đá màu đỏ máu cách đó không xa, khắp nơi đều là bình rượu rỗng, hắn thấy mình đang nhìn thì cố gắng nhếch khóe miệng lên, khẽ cười.

Ta thấy cho dù là động tác rất đơn giản nhưng hắn cũng phải hao tốn rất nhiều sức lực mới có thể hoàn thành được.

Tiểu bạch long ở bên cạnh hắn, hình thành đối lập rõ ràng chính là bạch long nhỏ lại rất mập.

Hay nên nói là sưng phù.

Cả người giống như quả cầu bị thổi tới cực điểm, tròn trịa trong suốt, mạch máu cũng trở nên đặc biệt rõ ràng, quần áo cũng như đột nhiên co rút lại, siết chặt trên người, thật dài lộ ra cổ tay chân. Lúc này hắn đang nhắm chặt hai mắt, không biết là hôn mê hay ngủ đây.

Ầm! Ầm ầm ầm!

Từng đợt âm thanh trầm đục không ngừng từ dưới đất truyền đến, mặt đất cũng theo đó run rẩy kịch liệt theo.

Địa cung hoàn toàn sụp đổ, nơi này đã cực kỳ nguy hiểm rồi.

Hai bên chúng ta cũng không kịp hỏi gì thêm, khẩn trương giúp đỡ lẫn nhau, đi xuống núi.

Quả nhiên tính toán của ta và nam nhân chăn nuôi không sai, nơi bọn ta vừa mới tới, chỉ cách có sáu bảy mươi mét so với chỗ đại huyết động của Cánh Đồng Nguyên kia.

Cũng không biết rốt cuộc nơi này đã trải qua chiến đấu thảm liệt như thế nào? Khắp mặt đất đều trải rộng hố sâu to nhỏ nhỏ, càng có từng gai băng đâm nghiêng như đao, từng đống tuyết lớn cao cỡ một người.

Bạch Long cõng con rồng trắng nhỏ đã sưng húp không ra hình thù gì, hòa thượng Hắc Tâm cõng Hàn lão Lục, ta ôm bé gái kia, cùng đi về phía rìa núi với vẻ cực kỳ gian nan.

Cũng may Hùng phụ thân không hổ là Đông Bắc Hùng Vương, trực tiếp một chưởng đập gãy tấm bia đá, ý bảo chúng ta đều ngồi lên, lập tức hai trảo ôm lấy, cũng không mượn nhờ sợi xích, trực tiếp dựa lưng vào vách núi trượt xuống.

Dưới góc núi cũng là một mảnh hỗn độn, đại thụ to eo vắt ngang đầy đất, trên mai băng cứng rắn tràn đầy dấu vết màu đen kịt, giống như vừa mới trải qua một trận đại hỏa rừng rậm.

"Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ! Bần tăng ở đây thiếu chút nữa bị lão già kia đốt thành đầu heo." Hòa thượng Hắc Tâm vừa nhìn chỗ đã tức giận không chỗ nào phát tiết, mắng chửi: " Trí tuệ đa tinh cũng không hảo hảo đánh nhau với ngươi, dụ ngươi chạy loạn khắp nơi. Hắn bố trí rất nhiều trận pháp xung quanh chân núi, một lúc lại là sấm, một lúc là lửa cháy., Nếu không phải Quỷ đả tường chính là Diệt Hồn Đinh, nếu không phải ta tìm Hùng phụ thân giúp đỡ, thật đúng là để cho tên quy tôn tử này chạy mất rồi! Ai, ta nói, nơi này rốt cuộc là cái gì... "

Gã còn chưa dứt lời, bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ vang kinh thiên động địa!

Số mệnh bắt đầu.

Mấy người bọn ta quay đầu nhìn lại, ngọn núi vừa mới trượt xuống ầm ầm sụp đổ, giống như ngọn núi bị đào rỗng từ sớm, cả ngọn núi đều lõm xuống, đứng ngang với cả một ngọn núi!

Nếu chậm một khắc, tất cả chúng ta đều táng thân dưới chân núi.

Mọi người quá sợ hãi, liếc mắt nhìn nhau, ai cũng không nói gì.

"Thứ nhất..." Hàn lão lục hơi sức tới đây, gọi nam nhân an ủi: "Đưa kiếm cấp Hoàng hôn cho ta, thời gian còn lại không còn nhiều."

Vừa nghe hắn nói, hòa thượng Hắc Tâm rất là tức giận nói với ta: "Ta nói tiểu tử ngươi làm sao vậy? Vì sao tới đây cũng quên mất có phải cái hộp nát của ngươi đều rơi dưới chân núi hay không?" Nói xong, hắn lại móc từ trong ngực ra một cái hộp nhỏ rách nát.

Sao hộp Ma ma Phổ du lại nằm trong tay hắn?

Trải qua lần này, ta mới đột nhiên bừng tỉnh. Mục đích lần này của chúng ta vào Ác Ma Chi Cốc cũng không phải vì phá hủy Đại Mộng Quỷ Như Lai sống lại, cũng không phải vì phá vỡ âm mưu của Lăng Hà phụ hay Long Tuyền Sơn Trang, mà là vì tìm kiếm Hoàng hôn kiếm mà đến.

Sao ta còn quên mất Phổ du ma hạp chứ?

Hắc Tâm hòa thượng giao hộp ma cho ta, nhưng vẫn có chút tức giận nói: "Ta nhặt được ngay bên cạnh sợi dây thừng ở dưới chân núi, thật không biết ngươi nghĩ gì nữa! Đây là ta nhặt được, nếu bị tên Trí Tinh nhặt về thì phiền toái rồi."

Lúc này, ta đột nhiên nghĩ ra, lúc trước khi trèo lên núi, ta không cẩn thận không để tay ra, nếu không phải sớm bị Hàn lão lục buộc một sợi dây leo màu xanh, sợ là ngã xuống, cái hộp nhất định là rụng từ lúc đó. Chỉ là về sau cùng Long Tuyền sơn trang luân phiên kịch chiến, sau đó đi vào cổ mộ khắp nơi đều là mạo hiểm, không đi xem xét, căn bản cũng không để ý.

Bất quá, ta vẫn nghĩ không ra, nếu đã cầm tới Hoàng hôn chi kiếm, vậy bất cứ ai cũng có thể phá giải ma hạp nguyền rủa sao?

Vì cái gì lại muốn Hàn lão lục động thủ đây.

Hàn lão lục tiếp nhận thanh kiếm lớn trong tay nam tử thích kết hôn, âm thầm ẩn chứa chút khí lực, mạnh mẽ rút ra, rồi lại từ trong kiếm kia rút ra một thanh kiếm!

Thanh kiếm này dài thật dài, toàn thân đỏ tươi, ẩn lấp ánh vàng.

Kiếm vừa rút ra, lập tức vang lên một tiếng rên rỉ, giai điệu lại giống hệt như đúc hộp ma túy!

Đồng thời mặt trời vốn sáng chói cũng trốn vào trong tầng mây, phía tây chân trời đặt mấy đám mây lửa, đỏ tươi như lửa, ráng màu che trời, phảng phất như toàn bộ sơn cốc đều bị che phủ một tầng hồng sa.

Kiếm ngân như lời kể, giống như hoàng hôn!

Cho đến lúc này, lão lục mới nhớ ra trước khi chưa vào sơn cốc, đã từng nói qua: Hoàng hôn chi kiếm chỉ có hắn rút ra được.

Hàn lão lục nhất kiếm trong tay, phảng phất như lập tức thay đổi thành người khác. Nét mặt hắn vô cùng ngưng trọng, nghiêng kiếm hướng tây, liên tục đâm hai mươi bảy lần.

Mỗi một thứ, đều theo một tiếng kêu hoặc cao vút hoặc trầm thấp, hoặc tiếng gào thét khàn khàn!

Đó là tiếng ngâm xướng cuối cùng của hai mươi bảy đại vu sư!

Sau mỗi tiếng ngâm xướng, đều có một đạo quang ảnh tiến vào trong kiếm. Sau hai mươi bảy tiếng, kiếm đã biến thành một mảng đen nhánh, bên trên lóe ra hai mươi bảy quang điểm nhỏ.

Hàn lão lục nhấc hai ngón tay lên, trên mũi kiếm vẽ ra một đạo phù văn.

Hai mươi bảy điểm sáng nhỏ dường như đã bị thu hút, lập tức hợp thành một luồng hàn quang.

"Ô Lạp!" Hàn lão lục chợt quát một tiếng, huy động trường kiếm, chém tới phía hộp ma ma xạ phật.

Rắc một tiếng, hộp ma vỡ tan thành khói.

Một đại Hồ Tử mặc trang phục tướng quân thế kỉ trung niên nhẹ nhàng bay ra, thần sắc hoang mang, quay người muốn chạy trốn, lại bị hàn quang bổ cho thất linh bát lạc.

Tiếp đó, có một người mặc váy ca nữ đi ra giống như đúc người tí hon trong hộp, hai tay cầm váy, rất là ưu nhã thi lễ với chúng ta, sau đó tiêu tán.

Hàn lão lục đem tiểu kiếm cắm vào đại kiếm, hồng sa che ở trên không, phía tây chân trời đám mây lửa cũng không thấy, mặt trời chói mắt lại chui ra khỏi đám mây, vẫn như trước vô cùng chói mắt.

Như một trận ảo thuật cực kỳ cao minh, làm người thán phục không thôi.

Hàn lão lục quay đầu lại, nói với ta: "Được rồi, nguyền rủa trên người ngươi đã được giải trừ, hộp ma túy cũng hoàn toàn biến mất trên đời rồi! Bất quá, thanh kiếm này chúng ta cũng không thể mang ra khỏi sơn cốc. Hắn chỉ thuộc về nơi này, nếu không nó sẽ biến thành âm vật hung mãnh hơn Phổ Duệ gấp trăm lần, thế gian không còn thứ gì có thể áp chế được nó nữa."

Nói xong, hắn dùng mũi kiếm rạch ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi lên.

Máu huyết của hắn như lưu huỳnh chua, cực kỳ nhanh chóng lan tràn ra trên thân kiếm, trong nháy mắt, kiếm biến thành một vũng nước biếc, rơi vào dưới tuyết, lập tức lại chui ra một mầm xanh nhỏ.

"Đi thôi." Dường như nam nhân kia đã biết trước những chuyện này từ lâu, bèn vỗ vỗ lên người ta.

Chúng ta vừa đi vừa kể đơn giản chuyện mình gặp phải.

Lần này đội ngũ Long Tuyền sơn trang và cả Đông lão nội quân bị diệt sạch.

Chúng ta cùng chung là tổn thất thảm trọng, Hàn lão lục, tiểu bạch long tất cả đều bị trọng thương, cần tu dưỡng hồi lâu mới có thể phục hồi như cũ, Phượng đại sư càng là vì sau điện, vĩnh viễn táng thân ở Ma mộ.

Trí nhiều tinh mặc dù bố trí rất nhiều pháp trận ở bốn phía chân núi, nhưng không thoát được cự chưởng của Hùng phụ phụ, bị đánh thành một đống thịt nát.

Chúng ta mới vào huyết động chưa được bao lâu, Băng Ẩn Tử nhờ hàn vật hàn băng đâm, rất nhanh phục hồi lại như cũ rồi trở về, nhưng cuối cùng vẫn bị Tiểu Bạch Long thanh lý môn hộ. Bản thân Tiểu Bạch Long cũng vì thế mà bị thương, hiện tại nhất định phải đưa nó đến nơi cực hàn của Thiên Sơn tu dưỡng băng khí, nếu không trong vòng một tháng, toàn thân nó sẽ sưng phù mà chết.

Mà ta đồng ý bồ câu tiền bối, muốn thay tiểu cô nương trẻ tuổi danh quan hoặc là đại miếu Cổ Sát để tẩy rửa ma tính.

Tổng hợp lại một hồi, mọi người quyết định ra ngoài sơn cốc sẽ chia làm ba đường!

Hắc Tâm hòa thượng dẫn theo tiểu nữ hài đi tìm cao tăng bằng hữu của hắn.

Nam tử sai vặt dẫn theo tiểu bạch long tới Thiên Sơn mới.

Ta và Hàn lão lục vẫn quay về đường cũ.

Lần này Long Tuyền sơn trang phái ra nhiều cao thủ thực lực mạnh mẽ như vậy nhưng vẫn bị giết không còn ai, đặc biệt là ngay cả Đông lão cũng đã chết, bọn họ khẳng định sẽ kinh hoảng một thời gian ngắn, tạm thời không dám xằng bậy. Cho nên nói, thời gian rất dài sau này ta sẽ an toàn.

Lúc chuẩn bị rời khỏi sơn cốc, Hàn lão lục nhìn tòa thạch tượng Quỷ Sơn một hồi lâu, giọng nói khó hiểu: "Gặp lại rồi!" Rồi lập tức cũng không quay đầu lại.

Sau khi chia tay mọi người tại sơn cốc, ta cùng Hàn lão lục đi không bao lâu, phía trước xuất hiện một hắc hùng một tai, đúng là con mà trước khi chúng ta tiến vào sơn cốc bắt nó.

Ta rất kỳ quái, Hàn lão lục làm sao để con gấu này nghe hiểu được hắn nói gì chứ?

Bất quá, hắn chỉ cười cười, không trả lời ta. Cũng như ta hỏi hắn vì sao chỉ có hắn mới có thể rút Hoàng hôn ra.

Hai chúng ta cưỡi gấu đen lại đi vài ngày, rốt cuộc đụng phải lực lượng đặc biệt đóng quân ở Tây Bá Hàm.

Trong đó tên thủ lĩnh thương nhân Trung Quốc sau khi nhìn thấy hộ chiếu của ta, lập tức khẩn cấp điều đến một chiếc kỵ binh chở chúng ta đến biên cảnh Trung Mã, đem chúng ta hoàn hảo không tổn hao gì giao cho quân đội giải phóng của người dân Trung Quốc.

Trước khi đi còn vỗ vỗ bờ vai của ta một cách nặng nề, dùng tiếng Hán phát âm không cho phép nói: Trung Quốc, hảo bằng hữu.

Nhìn thấy lá cờ ngũ tinh lay động, ta chỉ có một suy nghĩ: Cảm giác về nhà thật tốt!

Lý mặt rỗ nghe thấy ta đã về, vội vã chạy tới, trong lúc cuống quít quên cả giày, lại còn không biết.

Lần này cũng bởi vì lòng tham của tên gia hỏa này, làm hại ta cực kỳ nguy hiểm, thậm chí Phượng đại sư còn vì vậy mà chết, ta vốn dĩ muốn hận hắn phải một trận hóa giải mối hận! Nhưng nhìn đôi mắt sưng đỏ của hắn, lại thật sự không hạ thủ được.

Thật ra, cũng không trách hắn, bất kể có Lý mặt rỗ hay không, thậm chí Phổ du ma hạp hay không, Long Tuyền sơn trang đều tuyệt đối sẽ không buông tha ta, đều sẽ một mực dây dưa đến cùng, bởi vì trên người ta ẩn giấu một bí mật bọn hắn nhất định phải lấy được.

Bởi vì ta là Vận Mệnh chi tử, ta gánh vác một sứ mệnh cực kỳ thần bí và vô cùng to lớn.

Bất quá, sứ mệnh rốt cuộc là gì, đến nay ta vẫn không biết.

Chuyện ta có thể làm bây giờ, chỉ có thể nỗ lực trở nên mạnh mẽ, mạnh tới mức đủ để gánh vác trách nhiệm, không còn bất cứ ai lo lắng cho ta nữa, hi sinh vì ta!

Chương một nghìn bốn bốn tám, Phong Tuyết Dạ trở về người.

Tây phong hiu, nhạn tây xuất phát.

Ta ngược lại cũng chắp hai tay đứng trước cửa, nhìn qua đám cây ngô đồng lá khô phiêu linh kia, trong lòng phảng phất như đang đè nén một tảng đá ngàn cân, vừa nặng nề vừa bất lực, rất lâu sau vẫn không thể bình phục.

Ác ma chi cốc có chín chết một đời, nhưng cũng may, cuối cùng vẫn hữu kinh vô hiểm.

Sau khi trở lại võ hán, ta tĩnh dưỡng tận một tháng, lúc này mới khôi phục như lúc ban đầu.

Lần này trừ được hai kiện thần khí Âm Phù, Ô Mộc Hạch, thu hoạch lớn hơn đã khiến ta minh bạch, ta sắp phải gánh vác cái gì.

Hi Dực nổi danh bát phương, hắc bạch và bạch của thương nhân âm vật, thậm chí sinh tử của tất cả mọi người...

Trước đó, ta chỉ coi mình là thương nhân buôn bán, chỉ muốn kiếm chút tiền, uống chút rượu, ôm nữ nhân thích, thậm chí mấy lần muốn rửa tay gác kiếm.

Trước đó, bị người xưng là đại sư, ta còn có chút vui vẻ đắc ý, cảm thấy mình thật sự trở thành vật gánh vác trong thương nhân vật âm vật.

Thế nhưng...

Hôm nay ta đã biết sứ mệnh ta muốn gánh vác, biết danh động tám phương yên lặng trả giá ở sau lưng ta —— Phượng đại sư, Bạch Mi thiền sư, bọn Thử tiền bối không sợ sinh tử, mùng một, bọn Hàn lão lục tiền bối lần lượt dốc sức bảo hộ chu toàn của ta.

Ngược lại, ta cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé và buồn cười, ta áy náy không thôi vì quá khứ của mình.

Từ giờ trở đi, ta không còn là Trương Cửu Lân của trước kia nữa.

Ta muốn gánh lên vai sứ mệnh thuộc về chính mình, cho dù sứ mệnh này khó khăn cỡ nào, nặng nề cỡ nào, ta cũng quyết không thể để bọn họ thất vọng!

"Cửu Lân."

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến một tiếng gọi khẽ, thanh âm vô cùng quen thuộc, chính là ái nam.

Không phải hắn đã rời đi rồi sao? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ võ giả.

Mình tưởng là mình nghe lầm, nhưng khi quay đầu nhìn lại thì thấy đúng là nó!

Mặt trái xoan, áo sam bó sát, lưng đeo một thanh bát diện nam kiếm màu lam.

"Ta định ở lại đây một thời gian, sao không hoan nghênh?" Nam nhân lo lắng nhìn thấy ta vẫn là một vẻ mặt kinh ngạc, vui vẻ nói.

Hắn mặc dù cười rất ấm áp, nhưng khuôn mặt lại trắng bệch.

Trong Ma Ma Cốc, hắn luôn bảo hộ trước người ta, trải qua vô số lần sinh tử, thương thế cực kỳ nghiêm trọng, dáng vẻ tươi cười thoạt nhìn như không có chuyện gì, lại che giấu bao nhiêu đau đớn, chỉ sợ chỉ có bản thân hắn mới rõ ràng.

Trái tim ta đột nhiên xiết chặt, đôi mắt hơi ướt, nhưng vẫn cười trả lời: "Ngày thường mời ngươi còn không được, lần này có thể tụ họp với ngươi nhiều hơn đấy!"

Nam tử quyến rũ gật đầu cười cười, lặng lẽ đi vào cửa hàng cổ.

Vừa mới vào cửa, hắn đã hạ giọng nói: "Đóng cửa lại!"

Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đóng cửa, cánh cửa đóng lại, nam nhân mà lảo đảo một cái ngã sấp xuống đất.

" Sơ Nhất!" Ta kinh hãi kêu một tiếng, vội vàng vịn hắn ngồi trên ghế, lại phát hiện sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt, khóe miệng còn tràn ra một cỗ máu tươi màu đen: "Trên đường trở về ta trúng mai phục, dọc theo đường đi đều có người theo dõi, ngoài cửa còn có một cái đuôi."

Ta vừa nghe liền muốn rút đao ra cửa, nam nhân tốt bụng khoát tay áo nói: "Đây là ta cố ý lưu lại, nếu ta trực tiếp đi Bruce, nhất định sẽ bị bọn họ phát hiện, đến lúc đó bọn họ lại phái cao thủ đến, không những ta khó mà chống cự, mà ngay cả ngươi cũng gặp nguy hiểm, cho nên ta chỉ có thể cố gắng, giả bộ không có việc gì. Chính là để bọn họ biết hiện tại ta ở chỗ ngươi."

...

"Lần này Long Tuyền sơn trang tổn thất thảm trọng, tính cả cao thủ cấp bậc cung phụng, toàn quân bị diệt. Người mai phục ta cũng bị giết sạch, cho nên bọn họ nhất thời không rõ tình hình, tạm thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chờ bọn họ thám thính rõ ràng, thương thế của ta liền khỏi hẳn..." Nam tử ái mộ giải thích nói.

Lúc rời khỏi sơn cốc, hắn đã thương thế cực nặng, không nghĩ tới vì an nguy của ta, lại trải qua một phen chém giết, một đường cưỡng bức không có việc gì vượt qua được võ giả.

Nam nhân "giai thương" lúc này cực kỳ suy yếu, môi trắng bệch, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống.

"Thương thế này của ngươi..." Tâm ta đột nhiên run lên, đau lòng hai tay run rẩy.

"Không có việc gì, ta không chết được, tĩnh dưỡng một lúc là tốt rồi." Nam tử chăn nuôi cực kỳ cứng cỏi nói, lập tức chỉ chỉ ngoài cửa: "Ta cố ý lưu lại cái đuôi này là tay động chân, bất quá chúng ta cũng phải cẩn thận một chút, đừng để hắn phát hiện cái gì. Vết thương của ta đều là do âm khí gây ra, tới y viện cũng không có tác dụng gì, ta mở đơn thuốc, ngươi tìm người bốc thuốc là được rồi, nhưng ngàn vạn lần đừng để người khác phát hiện..."

Nam tử sầu bi cau mày cắn môi, cố nén đau đớn tiếp tục nói: "Trong tiệm này bị gia gia ngươi thiết hạ cấm chế, bọn họ không dám đi vào, gần đây ngươi cũng không nên rời khỏi nơi này, hết thảy những thứ khác cứ như cũ... "

Hai mắt ta rưng rưng nước mắt, liên tục gật đầu.

Lý Ma Tử dựa theo phân phó của ta, tìm người mua trúng dược, sắc trời sắp tối, mang tới trong tiệm.

Khi hắn nhìn thấy nam tử thương cảm đang hôn mê nằm liệt giường, không khỏi sợ hãi kêu lên một tiếng, mũi co rúm lại, khóc rống lên.

"Đây đều là ta hại, ta không phải người, ta chết tiệt!" Nói xong hắn bắt tay trái, hung hăng vả miệng mình.

Hắn biết, nếu không phải hắn tham tiền nhất thời, ta cũng không bị hộp ma quấn lên, sẽ không truy tìm kiếm của hoàng hôn, không vào trong cốc Ác Ma, cũng không xảy ra nhiều thảm kịch như vậy.

Ta ngăn hắn lại nói: "Mạch tử, cái này cũng không thể trách ngươi. Thiết Đẳng Long Tuyền sơn trang nhất định sẽ không bỏ qua cho ta, cho dù không có cái hộp ma này, bọn họ nhất định sẽ lấy ra những thứ khác đến hại ta. Ngươi không cần băn khoăn nữa, hiện tại khiến ban đầu sớm chút tốt mới là chuyện đứng đắn."

Lý Ma Tử nghe vậy cố nén tiếng khóc, không nói hai lời, cầm gói thuốc lên rồi đi.

Nghĩ đến trận chiến liều chết của nam nhân tốt nhất dĩ nhiên cực kỳ mạo hiểm, hắn bị thương rất nặng, tay chân vô lực, không thể động đậy, ta chỉ có thể đem trung dược một muôi cho hắn uống.

Mỗi lần hắn uống một ngụm, đều dùng sức nhéo lông mày, ngũ quan vặn vẹo phảng phất sai chỗ, rất là gian nan.

Lý mặt rỗ nhếch mép không ngừng xoa xoa tay, nói vậy trong lòng cũng cực kỳ khó chịu.

"Có kẹo sữa thỏ bạch thỏ không?" Uống xong thuốc, ta vừa muốn đỡ hắn nằm xuống, nam nhân thương cảm đột nhiên hỏi.

"Cái gì?" Ta tưởng là mình nghe lầm, rất là kỳ quái.

"Vậy... sữa thỏ Đại Bạch, có không?" Đôi nam nhân lo lắng lặp lại.

"Có! Có! Ta đi mua ngay đây!" Lý Ma Tử xoay người chạy ra ngoài.

Ta xem qua chén thuốc trong tay, lại nhìn nhìn nam tử thích hộ, rất là nghi hoặc hỏi: "Thuốc này còn phải phối hợp với sữa thỏ trắng mới có hiệu quả sao?"

Cho tới bây giờ, ta vẫn cho là nghe lầm.

"Cái này." Nam nhân lo lắng một chút rồi nói: "Ta sợ nhất là ăn trúng thuốc, thật sự là quá khổ! Khi còn bé mỗi lần uống thuốc, sư phó đều lừa ta, nói xong cho hai sữa thỏ trắng, sau đó..."

Đệ nhất thiên thiên tứ chi cửu thiên anh linh vĩnh viễn tồn tại.

Yêu cầu này của hắn cũng thật sự là rất hiếm thấy rồi.

Nếu không phải giờ phút này hắn đang bị thương nặng nằm ở trên giường, thì có lẽ ta đã cười ha hả rồi. Một lát sau Lý Ma Tử đã trở về, lần này hắn không keo kiệt nữa, mà là mang về tròn một trăm cân sữa thỏ trắng...

Từ hôm đó bắt đầu tối, Lý Ma Tử cũng ở trong tiệm, mỗi ngày cầm quạt hương bồ, vểnh mông nấu thuốc đốt lò, mặt mũi đầy tro đen.

Cũng không biết là trong lòng hắn vẫn áy náy như cũ, một mực đang khóc trộm, hay là bị khói lửa hun chết, cặp mắt nhỏ kia vẫn đang sưng đỏ.

Bảy mươi tám ngày sau, tình hình thương thế nam tử cũng khá hơn một chút, có thể tự uống thuốc, thậm chí còn có thể xuống giường đi lại trong chốc lát.

Lúc này, ta lại phát hiện một sở thích khác của hắn, phi thường thích uống trà hoa dơ, hơn nữa còn pha loại đặc biệt nồng đậm, mỗi ngày phải uống bốn năm chén mới đã ghiền.

Mắt thấy hắn dần dần tốt lên, trái tim đang lo lắng của ta cuối cùng cũng buông lỏng xuống, Lý Ma Tử cũng chậm rãi lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Qua hai mươi mấy ngày nữa, nam nhân thương cảm cuối cùng cũng khôi phục như lúc ban đầu, ngoại trừ tĩnh tọa tu dưỡng, còn có thể mỗi ngày luyện kiếm.

Nhìn khí tượng hắn luyện kiếm, thậm chí so với trước kia càng thêm dũng mãnh.

Nhất là thân ảnh của hắn, bên trong kiếm quang lóng lánh càng mơ hồ phát ra ánh sáng, giống như ẩn nấp vạn đạo sấm sét, có tư thế vạn quân không thể đỡ!

Hắn vừa thấy đã hồi phục như cũ, liền đề nghị muốn đi, ta lại cưỡng ép hắn ở lại mấy ngày.

Ngày hôm đó hắn chỉnh đốn ngừng nghỉ, nói với ta không thể không đi, lần này ra ngoài lâu như vậy, bên kia còn có rất nhiều việc làm ăn phải xử lý.

Ta gật đầu nói: "Cũng được, nhưng ta muốn dẫn ngươi đi một chỗ."

Hai chúng ta mở cửa xe, đi ra khỏi đám võ sĩ, dừng lại trước một ngọn núi nhỏ.

Khắp núi đều là tùng bách, xanh biếc đáng chú ý, cùng màu vàng tối mênh mông xung quanh hình thành đối lập rõ nét.

Nam nhân chăn bầu nhìn ta một cái, tựa hồ đoán ra cái gì, nhưng lại không nói gì, chỉ là khuôn mặt trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Dọc theo thềm đá mà lên, trước mắt xuất hiện một mảnh lăng viên xa hoa, từng pho tượng bằng đồng xanh đứng sừng sững ở đó, quan sát hết thảy.

Hai chúng ta chậm rãi đi qua pho tượng, mỗi người chúng ta đều có thân thiết giống nhau như thế, quen thuộc như vậy.

Gia gia, Bạch Mi thiền sư, Thử tiền bối, Phượng đại sư, Linh Lung bà bà, Sở Sở...

Kỳ thật sau khi trở về từ Ác Ma Chi Cốc, ta đã bỏ ra một ngàn vạn mời một đội công trình, bí mật xây dựng tòa lăng viên này, xác thực mà nói là mộ y quan, bởi vì đại đa số bọn họ trong đó ngay cả thi cốt cũng không lưu lại.

Nơi này mai táng chính là tất cả những anh linh đã hi sinh trong đấu tranh với Long Tuyền sơn trang.

Vốn là lăng viên còn chưa xây xong, nhưng mấy ngày nay ta nhìn nam nhân sa cơ thể có chút muốn đi, nên dẫn hắn đi tham quan trước.

Nam nhân chăn bông run nhè nhẹ, đi rất chậm, cẩn thận tập trung vào mỗi pho tượng, xem xét tỉ mỉ từng khuôn mặt, phảng phất những bằng hữu cũ này, từng người đều sống lại...

Tất cả mọi thứ trong Lăng Viên đều dựa theo bản vẽ của ta thiết kế, có thể một lần nữa đặt chân, tâm tình ta vẫn cực kỳ nặng nề, ngực giống như bị một khối đá nặng ngàn cân đè lên ngực, nặng nề vô cùng...

Nam tử chăn nuôi một mực chậm rãi đi qua pho tượng cuối cùng, lúc này mới dừng chân, nhắm chặt hai mắt, trầm mặc thật lâu.

Một cơn gió tây lướt qua, thổi cho lá khô đầy trời rơi xuống.

"Cửu Lân, con có lòng à!" Nam tử trong kiều diễm mở hai mắt ra: "Nhưng con cũng không cần quá khổ sở, một năm có xuân hạ thu đông, người cũng có sinh lão bệnh tử, quan trọng nhất là cả đời này con không phải sống bằng cách nào mà là chết đi theo cách nào, tựa như chiếc lá rụng này."

Nói xong, hắn chỉ chỉ lá cây bay múa đầy trời nói: "Lạc Diệp quy căn, dùng sinh mệnh đi tưới tắm đời tiếp theo, đây chính là sứ mạng của bọn chúng. Chúng nó hi vọng nhìn thấy không phải là sự khô héo cùng hư thối của bản thân mình, mà là những mầm non năm sau bắt đầu phát ra, một màu xanh đầy thiên hạ!"

"Đây chính là nguyên nhân xưa nay thương nhân âm vật không được ai biết, nhưng lại sinh sôi không ngừng, ngươi có hiểu không?" Nam tử lo lắng dặn dò.

Ta gật đầu lia lịa nói: "Ta biết, nhưng mà có một số cái tên, có một số việc cuối cùng nên được nhớ kỹ, ta thật sự rất hi vọng lịch sử có thể lưu lại dấu vết tồn tại của bọn họ."

Nói xong, ta mở một bình đài, ừng ực ực một ngụm, sau đó đổ cho bia mộ đầu tiên một ít.

Người trên bia mộ kia giống như mặc Trung Sơn Trang, diện mục nghiêm túc, một đôi mắt sáng ngời có thần, chỉ là trên mặt hiện đầy nếp nhăn, chính là gia gia.

Ta vỗ mộ bia nói: "Gia gia, thật ra trong lòng con thật sự rất hận người, hận người vì sao đắc tội với Long Tuyền sơn trang, hại cháu trai cả đời này đều lang bạt kỳ hồ! Hận vì sao người cứ phải để con làm thương nhân âm vật, hại tôn tử không sống được bình thường."

"Nhưng ta càng cảm kích ngài, là ngài dạy cái gì chính khí lẫm liệt, cái gì là âm vật thương nhân lo liệu, cho dù là bồ câu tro địch nhân ngài cũng dựng ngón tay cái lên với ngài, chén rượu này ta kính ngài!"

Sau đó, ta đi tới trước bia mộ của Thử tiền bối, nhìn pho tượng lão đầu giả có khuôn mặt hèn mọn, xấu xí kia, ta không kìm lòng được mà nở nụ cười.

"Con chuột gia, ngài vẫn khỏe chứ?"

"Làm người ta cũng không thể học ngài a, ngài cả đời này thật sự là thất bại! Bị kẻ thù đuổi về phía đông trốn tây, chỉ có thể làm bạn với một con chuột; keo kiệt đến nhà, đấu địa chủ thua Mã Hóa Đằng đều nở nụ cười; Người duy nhất dạy cho một đồ đệ kiệt xuất Lý Mộ Long, còn chưa ngăn cản bà lầm đường lạc lối, thậm chí lúc đuổi bà ta cũng không dám nói một tiếng: Ta yêu ngươi."

"Nhưng khoảnh khắc ngài chết lại tìm lại tất cả những chuyện trong quá khứ của ngài, ngài cả đời nhu nhược, lại dùng một phương thức anh hùng vĩ đại nhất để chết đi, ta phục ngài."

Ta ngã xuống liên tiếp một chén rượu, nhớ lại từng hình ảnh trong đầu Thử tiền bối không ngừng quanh quẩn.

Kế tiếp là Bạch Mi thiền sư và Linh Lung bà bà, Bạch Mi thiền sư một thân cà sa, tuổi tác Linh Lung bà bà lại không giảm phong vận năm đó. Lần này ta không rót rượu, mà lấy từ trong túi ra một sợi chỉ đỏ, cẩn thận từng li từng tí treo hai tay lên với nhau.

"Bạch Mi thiền sư, ngài phổ độ chúng sinh cả đời, hiện tại rốt cuộc có thể hảo hảo nghỉ ngơi, cùng với người trong lòng Linh Lung bà bà ở cùng một chỗ, đem lời nói giấu ở trong lòng nói ra toàn bộ, vì vì Bồ Tát vứt bỏ yêu, tìm về hết!"

Ta ướt hốc mắt nói: "Thế gian đã có cách vẹn toàn, không phụ Như Lai, không phụ khanh."

Ở phía trước pho tượng Sở Sở, ta có chút dừng lại, sau đó thở dài nói: "Sở, ta rất hy vọng ngươi có thể cùng Lý Ma Tử đi đến cuối cùng. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ chiếu cố cẩn thận cho Ma Tử. Bây giờ Ma Tử cũng mới có cuộc sống mới, bọn họ trẻ ranh... Đều tốt."

"Đúng rồi, rừng hoa đào mà Ma Tử trồng cho ngươi sắp nở rồi, ta tin nhất định sẽ rất đẹp."

Cuối cùng ta tới trước pho tượng Phượng đại sư, ngồi xổm xuống, đổ hết rượu trên bệ tranh còn lại xuống: "Phượng đại sư, cảm ơn ngài xưa nay đã ngầm trả giá vì ta, nếu không phải vì Ác Ma Chi Cốc, thậm chí ta còn không biết bên cạnh có một vị tiền bối như vậy."

"Ta không biết tên thật của ngài, càng không biết ngài có chuyện gì, nhưng ta biết ngài dùng tính mạng chiếu sáng đường lui của chúng ta..."

Cuối cùng ta đột nhiên đập bình rượu xuống đất, rống lớn: "Các vị tiền bối, các vị vì bảo hộ ta, bác tử mà vong, Trương Cửu Lân ta tất cả đều ghi tạc trong lòng."

"Máu của các ngươi sẽ không lãng phí, ta nhất định giúp các ngươi hoàn trả gấp bội!"

"Tâm nguyện của các ngươi sẽ không thất bại, ta nhất định sẽ giúp các ngươi hoàn thành!"

"Ta muốn đòi nợ máu Long Tuyền sơn trang phải trả bằng máu, ta muốn lấy đầu Long Thanh Thu để tế điện anh linh của các ngươi!"

Rặc rặc!

Theo một từ cuối cùng của ta rơi xuống đất, trên bầu trời quang đãng đột nhiên vang lên một tiếng sấm, phảng phất như là gia gia, Thử tiền bối đã nghe được tiếng gọi của ta.

Ta nói rồi, lại hướng về phía trước mộ cúi đầu một cái.

Nắm chặt song quyền, trong mắt lóe lệ quang, nhưng vẫn cố nén không chảy ra.

Bây giờ còn chưa phải thời điểm bi thương, ta muốn không ngừng cường đại, để Long Tuyền sơn trang trả giá đắt, giao cho tất cả tiền bối một cái đáp án hoàn mỹ!

Nam tử sầu lo vỗ vỗ bờ vai của ta, không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn từng pho tượng kia.

Lại qua một hồi lâu sau, hai chúng ta lúc này mới mặt mũi tràn đầy nghiêm túc đi trở về.

Lúc này, ta đột nhiên phát hiện ngoài cửa Lăng Viên có một bó hoa hồng trắng.

Vừa rồi lúc chúng ta đi ngang qua, cũng không nhìn thấy, đây là... vừa rồi có người tới sao?

Rốt cuộc là ai, thân thủ tốt đến mức ngay cả nam nhân ta thương cảm cũng không phát hiện được!

Ta đến gần mới phát hiện bên cạnh hoa hồng có một huy chương nho nhỏ, trên huy chương có khắc một con hổ màu vàng đang trợn mắt nhìn, chính là tiêu chí đặc thù của Trương gia Giang Bắc.

Huy chương bị đè một tờ giấy, ta cầm lên xem một chút, bên trên là dòng chữ dùng như rồng bay phượng múa.

"Không có ai phải chết oan uổng cả, phản kích của Trương gia không xa đâu!" Lạc khoản phía sau là Trương Diệu Võ, là tộc trưởng của Trương gia.

Con rết họa đầu tiên là thiên thiên tư ngũ linh.

Trương gia tộc trưởng nhắn lại một tờ giấy, khiến cho ta kích động và khẩn trương.

Bị Long Tuyền sơn trang áp chế lâu như vậy, rốt cuộc Trương gia cũng chuẩn bị phản kích hoàn toàn sao? Ta thật sự rất chờ mong ngày đó đến.

Nhưng sau khi tiễn nam nhân thích đáng, cuộc đời của ta lại khôi phục bình tĩnh.

Đêm hôm đó, ta vừa nhìn một đoạn Âm Phù Kinh bồ câu màu xám lưu lại, đang tự định liệu học vấn bên trong, ngoài cửa vang lên một trận tiếng gõ cửa.

"Mời vào." Ta phục hồi tinh thần, lên tiếng.

Sau khi cửa lớn rộng mở, một người trung niên cao lớn đi vào, vóc dáng hắn rất cao lớn, bộ dạng cũng rất cường tráng, tóc trên đầu đã rụng sạch, chớp đôi mắt nhỏ nhìn xung quanh, lúc này mới nói: "Thứ cho ta mạo muội, xin hỏi ngài là Trương Cửu Lân Trương đại sư sao?"

"Là ta." Ta gật đầu, chỉ vào cái ghế bên cạnh: "Mời ngồi, có chuyện gì chậm rãi nói đi."

Vẻ mặt hắn có một tia kinh hãi cùng khủng hoảng, khẳng định là gặp chuyện quái sự gì đó tới cầu cứu.

Hắn nói một tiếng rất khách khí, rồi lập tức ngồi xuống kể lại nguyên do bắt đầu từ đầu của mình.

Hắn vừa nói mình tên là Ngô Đại Xuyên, là một thương nhân ngọc thạch, gần đây trong nhà đột nhiên xuất hiện một chuyện lạ không thể tưởng tượng nổi.

Trong nhà không hiểu sao xuất hiện rất nhiều con rết lúc uống nước, xuất hiện trong chén nước, lúc ăn cơm xuất hiện trong bát cơm, lúc ngủ bò lên giường, hầu như không có mặt ở khắp nơi.

Hắn bắt đầu coi là nơi nào sinh trứng trùng, mời công ty giết trùng chuyên nghiệp tới lặp đi lặp lại dọn dẹp mấy lần, cũng phun lên trừ trùng thủy ở cửa sổ, nhưng vẫn không có chút tác dụng, những con rết kia giống như là bóng, vô luận hắn ở nơi nào thì xuất hiện ở nơi đó, bỏ thế nào cũng không bỏ đi được.

Thê tử và trẻ em của lão thực sự không chịu nổi nỗi khổ này, tất cả đều chuyển ra ngoài, lão cũng không muốn sống cả đời với rết, cho nên thông qua giới thiệu bạn bè, tìm được ta.

Ta nghe hắn tự thuật xong, đảo giọng hỏi: "Trước khi sự kiện quái lạ này phát sinh, ngươi tiếp xúc với vật phẩm đặc thù gì hoặc đã gặp qua sự kiện kỳ dị gì sao?"

"Có!" Ngô Đại Xuyên khẳng định gật đầu, "Lúc nhớ lại đánh cuộc, ta đã lấy ra một tảng đá. Trên tảng đá đó có một con rết lớn, ta cũng cảm thấy chuyện này có liên quan tới nó."

"Thực không dám giấu giếm, trước khi nghe nói tới Trương đại sư, ta còn tìm một tên đạo sĩ làm tràng pháp sự, có điều..."

Ta thấy sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, nói chuyện cũng phun ra nuốt vào ấp a ấp úng, liền truy hỏi: "Thế nào?"

"Nhưng mà... Nhưng ngày thứ hai sau khi đạo sĩ kia làm xong pháp sự thì chết, là bị một đám rết cắn chết. Ta vừa thấy việc này càng thêm không đúng đầu mối, lúc này mới càng sốt ruột hơn. Nhưng ta bị con rết quấn lấy, hơn nữa ngay cả đạo trưởng đang làm phép cũng bị hại đã sớm truyền ra, căn bản không ai dám nhúng tay vào nữa. Ta đang bất đắc dĩ, đột nhiên nghe nói bản lĩnh của Trương đại sư cao cường, đã thay không ít người giải quyết rất nhiều chuyện lạ lùng, lúc này mới tùy tiện tới cửa..."

Hắn nói một nửa đột nhiên dừng lại, muốn ấp a ấp úng lại thôi.

Ta hiểu rõ ý tứ của hắn, hắn mặc dù chịu sâu hại, khổ không thể tả, thế nhưng đạo trưởng giúp hắn diệt trừ con rết đã chết, hắn cũng không muốn ta góp vào tính mệnh nữa. Nếu ta không nắm chắc, vậy coi như xong.

Người này còn tương đối nghiêm túc, nếu là người khác, khả năng sẽ không thèm tiết lộ với ta.

Tỷ như Triệu mập mạp lần trước cũng chưa từng nhắc qua có tìm người đối phó qua Tụ Bảo Bồn, hay là dưới sự truy vấn của ta, mới nói ra tình hình thực tế.

Ta nhấp một ngụm trà, suy nghĩ một chút nói: "Như vậy đi, nếu là âm vật quấy phá, ngươi cũng coi như tìm đúng cửa, bất luận bản lĩnh của ta cao thấp, chung quy muốn tới tận cửa nhìn xem. Đi, dẫn ta đi xem tảng đá kia một chút đi."

Nói xong, ta đặt chén trà xuống, đứng lên.

"Ặc, được rồi." Cao Xuyên có chút kinh hỉ liên tục gật đầu, khả năng gã không nghĩ tới, ta còn dám tới cửa xem xét.

Ta đã làm nghề thương nhân âm vật, không có đạo lý vô cớ lui bước. Lại nói chuyện ở Ác Ma Chi Cốc, khiến ta nhận thức được, ta gánh vác sứ mệnh cực kỳ trọng yếu, danh tiếng tám phương đều hy vọng sớm ngày ta trở nên mạnh mẽ. Ta muốn nắm bắt tất cả cơ hội, không ngừng rèn luyện bản thân.

Ta theo Ngô Đại Xuyên lên xe, thẳng hướng nhà bọn họ rời đi.

Quả nhiên, theo như lời hắn nói, dọc theo đường đi liên tiếp có ba bốn con rết leo lên chỗ ngồi, bánh ngô của hắn.

Ta nắm một đầu nhìn một chút, con rết rất nhỏ có màu đỏ nhạt, cũng không khác gì với con rết thường gặp. Có điều mơ hồ tản mát ra một cỗ âm khí, quả thật là thứ âm tà.

Thế nhưng là, đến cùng cái gì âm vật có thể đưa tới ngô công đây?

Nhà của Ngô Đại Xuyên, ở khu biệt thự phía bắc thành, tất cả đều là ba tầng phòng vệ nhỏ, bên trong khu nhỏ cây xanh râm mát, đình đài nhìn lướt qua, rất có cảnh chế, nhìn ra được, điều kiện sinh hoạt của hắn rất ưu việt.

Hắn mở cửa phòng, vừa soi sáng ánh đèn, vừa giới thiệu cho ta: "Từ khi con rết tàn sát bừa bãi, toàn bộ lão bà hài tử đều rời đi, ta cũng không dám trở về ở lại nữa, vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy đó, ta ở bên ngoài còn có con rết chui ra đấy, nếu ở nhà thì càng nghiêm trọng hơn, ở không được nửa giờ, bên cạnh đã bò đầy một mảng lớn rậm rạp, đếm không xuể!"

"Ta hiện tại đứng ngồi không yên, chuyện gì cũng làm không được, sợ lại chui ra một con nữa, toàn bộ trong mộng đều là những con rết lớn, thường thường bị hù dọa... Ồ?" Đột nhiên, hắn kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Trên cửa gỗ hắn đang dẫn ta đi có một cái lỗ lớn sáng loáng, vảy gỗ trần trụi bên ngoài đều là mới tinh.

Ngô Đại Xuyên đẩy cửa ra, nhìn thoáng qua một hướng hẻo lánh, cả kinh kêu lên: "S mãi bị mở rồi! Kẻ trộm trong nhà đến rồi."

Nói xong hắn theo bản năng lấy ra điện thoại di động, muốn cảnh báo.

Ta kéo hắn lại: "Hóa ra hòn đá kia của ngươi trốn trong phòng kiểm tra à?"

"Đúng vậy!" Hắn khẽ gật đầu: " ngăn tủ này chuyên để ngọc thạch, bởi vì đồng hành đều biết tảng đá này xảy ra chuyện, ta trong lúc nhất thời cũng không ra tay được, vẫn luôn khóa ở chỗ này. Từ khi xảy ra chuyện, ta cũng đã lâu không ở nhà, làm sao lại gặp phải tặc?"

"Ngươi không cần báo động, ta có thể giúp ngươi bắt được tên trộm." Nói xong, ta đẩy cửa phòng thần bí đi vào.

sổ một nghìn bốn năm mốt, giả chết.

Ngô Đại Xuyên nửa tin nửa ngờ nhìn ta, chậm rãi buông tay xuống.

Ta đi tới góc tường, chỉ chỉ sàn nhà nói: "Nhìn thấy không? Chỗ này có một dấu vết cháy đen, bệ cửa sổ, trên trần nhà cũng đều có. Những vết cháy này hiện ra hình bát giác, vây khốn bổng lộc ở chính giữa. Nếu như ta đoán không sai, hẳn là Trương Thiên Sư khóa âm trận. Còn nữa, ngươi xem cái này..."

Nói xong, ta lại chỉ chỉ biên giới lỗ thủng trên cửa sổ: "Nơi này còn có mấy đạo phù chú còn sót lại, hơn nữa chỗ lỗ thủng nhất tề như cắt, lưu lại giấy tro."

"Trong nhà ngươi những địa phương khác đều không có dấu hiệu bị lật đổ, người này là trực tiếp hướng suất phúc mà đến, hiển nhiên, mục đích của hắn rất rõ ràng —— chính là vì khối ngọc thạch này. Ngươi xem thủ pháp cạy cửa cùng kỹ thuật phá hư tá điện, quả thực khác nhau một trời một vực. Bởi vậy có thể thấy được, đây cũng không phải là tên trộm bình thường, mà là một kẻ trộm quen thuộc đạo pháp."

"Ngọc thạch của ngươi ly kỳ như vậy, trộm cắp lại là vận dụng đạo thuật phá hư bảo khố, cho dù cảnh sát tham gia, cũng chưa chắc có thể tra được."

"Cái này..." Ngô Đại Xuyên sửng sốt, bất đắc dĩ nói: "Mặc dù tảng đá này rất tà môn, nhưng ta cũng đã bỏ ra hơn hai trăm vạn mua được tay, mặc dù nghĩ tới vứt bỏ nhưng vẫn không nỡ. Hiện tại lại bị hắn trộm mất... Cũng tốt, ta coi như là phá tài miễn tai nạn."

"Vô dụng." Ta lắc đầu: "Âm vật đã nhận định ngươi, cho dù bị hắn lấy đi thế nào, trong nhà ngươi vẫn có rết xuất hiện, nhưng ngươi căn bản không giải quyết được ngọn nguồn, ngược lại càng phiền toái."

"Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ?" Ngô Đại Xuyên nghe xong, lập tức sững người lại.

"Thế này đi, ta cho ngươi liệt kê danh sách vật phẩm, chờ tới lúc trời sáng ngươi hãy chuẩn bị đồ đạc, ta sẽ đi tìm giúp ngươi."

Ngô Đại Xuyên liên tục gật đầu cảm ơn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngô Đại Xuyên chạy ra ngoài, dựa theo danh sách của ta, hắn mua lại toàn bộ đồ vật.

Ta bảo hắn mang gạo nếp, gừng, muối, muối muối muối, chu sa tất cả đều trộn thành trạng thái hồ, lại lấy ra một linh phù trung đẳng đốt thành tro giấy, tính cả mấy con rết bị nghiền nát thả vào. Sau đó lại mạnh mẽ trút vào trong miệng một con gà trống lớn.

Sau khi mọi việc đã xong, con gà trống kia reo lên khanh khách một hồi, lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu đi vào trong phòng, vây quanh bổng ốc hai vòng, sau đó quay đầu hướng ra ngoài.

"Ngươi đi xe, chúng ta đi theo nó!" Ta lớn tiếng ra lệnh.

Gà lớn xuống lầu, theo khu nhỏ ra khỏi cửa. Ta và Ngô Đại Xuyên ngồi trên xe xa xa.

Đi một hồi, con gà trống đột nhiên rảo bước chạy như điên, từ xe kéo chạy như bay, không ngờ một đường đã vượt qua rất nhiều người rèn luyện buổi rèn luyện buổi sáng, khiến cho người đi đường rất ngạc nhiên.

Đại công kê càng chạy càng nhanh, tựa như căn bản không biết mệt mỏi, liên tiếp xuyên qua mấy con phố, chui vào trong một cái ngõ nhỏ.

Hai chúng ta mau chóng xuống xe, một đường đuổi theo.

Cứ đi tới đi tới, Ngô Đại Xuyên có chút ngạc nhiên nói: "Trương đại sư, ta đã tới chỗ này."

"Ngươi đã tới?" Ta có chút kỳ quái hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Ta mời đạo sĩ kia chính là ở nơi này, lúc ấy ta chính là đến nơi này đón hắn."

"Cái gì?" Ta nhíu mày: "Nói như vậy, rất có khả năng chính là hắn làm trò quỷ, lúc ấy ngươi tận mắt thấy hắn chết sao?"

"Đúng vậy!" Ngô Đại Xuyên khẳng định gật đầu: "Lúc ấy hắn chết ở cửa nhà, là cảnh báo hàng xóm của muộn quy. Cảnh viên từ trong ống quan của hắn tra ra một cái máy móc cuối cùng là ta qua, còn gọi ta ra hiện trường hỏi. Ta từng tận mắt thấy hắn chết, toàn thân trên dưới đều là rết, toàn thân tím xanh một mảnh. Ta sợ liên quan gì đó với ta, liền nói mời hắn đến Trấn Tà An trạch, chuyện không dám nói đến tảng đá."

"Vậy ngươi làm thế nào quen đạo sĩ này?" Ta rất là nghi ngờ hỏi.

"Chính là tấm thẻ tiểu ký." Ngô Đại Xuyên giải thích: "Khi đó ta đang bị chuyện đột nhiên thành rết phiền toái, công ty giết trùng dọn dẹp vài lần nhưng vẫn chưa thấy hiệu quả, đột nhiên phát hiện trên thủy tinh trước xe có một tấm thẻ nhỏ, bên trên viết khu tà trấn phủ, gia viên An gia, cho hắn đăng bài. Hắn liền bảo ta đến đây đón hắn."

"Hắn mặc một thân trung sơn trang, lưng đeo một cái bọc lớn đen nhánh, thoạt nhìn không khác gì người bình thường. Ta dẫn hắn về nhà dạo một vòng, không đợi ta nói cái gì, hắn liền nhìn ra, nói là đầu sỏ gây nên chuyện con rết kia hẳn là một tảng đá, đó là Âm Quát thạch, phải bố trí đàn làm phép."

"Lập tức, hắn liền móc ra trong túi tiền lấy ra đạo phục thay vào, cầm trong tay kiếm gỗ đào, trên lưng đeo một chuỗi chuông nhỏ, bộ dáng xem ra có bản lãnh. Ta dựa theo phân phó của hắn, lấy ra tảng đá đặt ở phòng khách, hắn lẩm bẩm quay quanh tảng đá vài vòng, cuối cùng cắn nuốt ngón trỏ nhỏ lên một giọt máu tươi, nói cho ta biết tai hoạ đã trừ, từ nay về sau liền bình an vô sự. Ai biết được..."

"Hắn tiến vào gian phòng đặt xỉ đó sao?" Ta đột nhiên kêu lên.

"Vào rồi." Ngô Đại Xuyên gật đầu: "Hắn chẳng những tiến vào phòng mà còn dán thêm vài lá bùa bên trong, nói là đang xua đuổi tà vọng. Còn bảo ta để lại một cánh cửa sổ, để cho tà khí phát tán ra."

"Thế mới đúng chứ." Ta gật đầu nói: "Tên trộm rất có thể là hắn!"

"Là hắn?" Ngô Đại Xuyên đột nhiên run rẩy: "Nhưng hắn ta đã sớm chết rồi."

"Chết?" Ta hừ lạnh một tiếng, nói: "Phàm là người biết Âm Dương thuật, muốn giả bộ che giấu tai mắt người khác là chuyện dễ dàng, huống chi người chết kia chưa chắc là hắn!"

Trải qua câu nói vừa rồi, Ngô Đại Xuyên cũng cẩn thận hồi tưởng lại, lập tức có chút kinh hãi nói: "Có chút không thích hợp! Khuôn mặt người kia đã bị con rết cắn nát tả tơi, căn bản không nhận ra dung mạo thật sự. Nhưng ta nhớ rõ ngày đó gã cắn rách đầu ngón tay, lúc thi thể kia bay lên trên bánh xa, tay trái rủ xuống, vừa vặn đi ngang qua trước mặt ta, ngón tay kia quả thật vẫn còn nguyên vẹn."

"Đây căn bản là một cái bẫy! Hắn phát ra thẻ nhỏ, dẫn ngươi lên câu, chính là để chuẩn bị trộm ngọc thạch, hắn nhỏ máu tươi lên, còn có phù chú, cũng không phải vì trừ tà trừ tai họa, mà là dẫn đường cho khối ngọc thạch kia."

"Dẫn đường cho ngọc thạch ư?" Ngô Đại Xuyên càng nghe không hiểu gì cả.

"Cửa gỗ nhà ngươi không phải đã bị phá một cái lỗ lớn sao? Đó chính là tảng đá bị phá, kể cả cửa phòng bên trên cũng như thế. Nói cách khác, lần này căn bản là hắn không đi nhà ngươi, mà là tự động dẫn tảng đá kia tự bay ra!" Ta đáp.

"Tự mình bay ra?" Ngô Đại Xuyên lại càng không tin há hốc mồm.

"Đúng!" Ta gật đầu: "Ngươi hồi tưởng lại một chút, vết rách trên tấm lưới, lỗ lớn trên cửa gỗ có phải vừa vặn có thể xuyên qua tảng đá kia không? Hắn bảo ngươi để lại một cửa sổ, là lúc sợ xuyên thủng thủy tinh sẽ phát ra tiếng vang, khiến người khác chú ý. Hắn làm bộ này, chính là đang dẫn đường cho tảng đá —— giọt máu kia chính là khởi động chi nguyên. Xem ra, tên này đã sớm theo dõi ngươi."

"Trương đại sư, vậy phải làm sao bây giờ..." Ngô Đại Xuyên vừa nghe như vậy, hai chân run lên, càng thêm kinh sợ.

Con rết giết gà, con số một nghìn bốn năm hai.

"Tới đó xem trước rồi hẵng nói." Nói xong, lén lấy Vô Hình châm lên, chuẩn bị chu đáo mọi thứ.

Đạo sĩ này lén lút mượn tà thuật lấy trộm ngọc thạch, lập tức lại giả chết tránh hiềm nghi, bởi vậy có thể thấy tuyệt đối không phải thứ gì tốt lành, ta tuyệt đối không thể phớt lờ!

Ngô Đại Xuyên cực kỳ hoảng sợ trốn sau lưng ta, thỉnh thoảng nhìn trái nhìn phải như thể sợ rằng có thứ gì đó đột nhiên lao ra.

Con gà trống đi dọc theo con hẻm vào bên trong, sau khi đi qua một cánh cửa gỗ bên trong cùng dừng lại, không ngừng hướng về phía bên trong kêu lên.

"Chính là cái này." Ngô Đại Xuyên chỉ về phía trước: "Ngày đó hắn chết ở trước cánh cửa này."

Ta đi ra phía trước, đẩy cửa, phát hiện cánh cửa bên trong đã bị khóa trái.

"Hả?" Ta lập tức bắt đầu mê hoặc.

Hắn đã chết bên ngoài, cảnh sát cũng đã kiểm tra qua hiện trường, vậy cửa kia cho dù đóng lại cũng phải khóa từ bên ngoài mới đúng.

Chẳng lẽ bên cạnh nơi này còn có người nào sao?

"Trong nhà hắn còn có người thân nào khác không?" Ta quay đầu hỏi Ngô Đại Xuyên.

"Không có." Ngô Đại Xuyên lắc đầu nói: "Ngày đó cảnh sát hỏi ta, mấy người hàng xóm của hắn cũng ở hiện trường làm bút tích, ta nghe bọn họ nói, nhà này là lão đầu kia thuê đến, mới chuyển qua không bao lâu, trừ hắn ra, cũng chưa từng thấy có ai xuất thân từ nơi này, chắc hẳn là ở chính hắn."

Trước khi thuê khách hoành tử môn, mặc dù phòng chủ muốn giấu tai mắt người, mau chóng chuyển bị thuê đi, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy. Huống chi vụ án này còn chưa chấm dứt, cảnh sát cũng nhất định sẽ không cho phép... Nhà này vốn không nên có người!

Ta rút Trảm Quỷ Thần song đao ra, cẩn thận từng li từng tí một cắm vào trong khe cửa, chậm rãi đẩy cửa ra.

Cửa vừa mở ra, gà trống hung hăng kêu to xông vào.

Ta cầm song đao theo sát phía sau.

Phòng rất lộn xộn, khắp nơi đều phủ đầy tro bụi, căn bản không giống vừa mới nhàn rỗi mấy ngày.

Trên mặt đất rải rác rất nhiều dấu chân, nhưng đều mang theo vật gì đó, hiển nhiên đều là kiểm tra hiện trường có nhiệm vụ ở đây lưu lại.

Gà lớn trực tiếp chạy vào phòng ngủ, vèo một cái nhảy lên giường, cánh không ngừng vỗ muốn nhảy lên đỉnh tủ đối diện, hung hăng kêu to không ngừng!

Bên trên có cổ quái!

Ta từ trong phòng khách dọn qua một cái ghế, giẫm lên nhìn xem. Trong đống đất tro kia, có đặt một cái hộp nhỏ.

Chiếc hộp rất tinh xảo, được buộc bằng gỗ lim, tơ vàng.

"Đây là cái hộp ta mang ngọc thạch!" Vừa mới cầm cái hộp kia lên, Ngô Đại Xuyên liếc mắt một cái đã nhận ra ngay.

Bên hộp trống không. Ngọc thạch vốn chứa bên trong không cánh mà bay. Bên ngoài hộp có vài chỗ lỗ thủng, còn có thể lờ mờ nhìn thấy vụn gỗ treo ở bên trên, hẳn là do phá vỡ được cửa gỗ nhà Ngô Đại Xuyên tạo thành.

Xem ra, ta đoán không sai, tên kia khẳng định đã động tay động chân gì đó trên ngọc thạch, dẫn động hộp ngọc này tự mình bay tới.

Nhưng mà, Ngọc thạch đâu? Còn tên kia đâu rồi?

"A! Trương, Trương đại sư, người mau nhìn..." Đột nhiên Ngô Đại Xuyên hét to một tiếng, sắc mặt tái nhợt.

Ta quay đầu nhìn lại, con gà trống to vừa rồi nhảy nhót tưng bừng đã co quắp ngã xuống đất từ lâu, khóe miệng khẽ run rẩy, hai móng vuốt khe khẽ đung đưa.

Lông chim toàn thân nó không ngừng run rẩy, dường như phía dưới da cũng có vật gì đó không ngừng nhúc nhích. Ngay sau đó, một con rết phá bụng bò ra ngoài, một con, hai con...

Trong nháy mắt, gà trống giống như biến thành tổ của con rết, mấy trăm con rết đồng loạt phá động chui ra, tụ tập lại phía cửa ra vào.

Trên mặt đất trước cửa phòng ngủ có vẽ một ấn ký chu sa lớn cỡ chậu rửa mặt, bên trên lưu lại một dấu móng gà vô cùng rõ ràng!

"Đây là... Vu Cổ chú!"

Ta đột nhiên tỉnh táo lại: "Cái hộp này chính là hắn cố ý để ở chỗ này, nếu là có người nhìn thấu quỷ kế của hắn, một mực truy xét đến nơi đây mà nói, chỉ cần bước vào cánh cửa này, sẽ trúng vu cổ chi độc, chịu đựng thảm thương Bách Phục Thân!"

"Cổ độc này cực kỳ lợi hại, nếu không phải vì gà trống thay chúng ta ngăn cản một chút, vậy hậu quả có thể nghĩ."

Ngô Đại Xuyên vừa nghe vậy lập tức sợ hãi đến toát cả mồ hôi lạnh!

Hắn vừa lau mồ hôi lạnh, vừa run rẩy toàn thân vừa hỏi: "Vậy... Trương đại sư thì phải làm sao bây giờ, nếu thật sự không làm được thì ta cũng không cần ngọc thạch này nữa, chúng ta cũng không cần tiếp tục truy xét, so với..."

Hắn liếc nhìn gà trống to nằm thẳm trên mặt đất bò đầy đất dưới thân con rết, dùng sức nuốt nước miếng, cố gắng nghẹn lại nửa đoạn sau.

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, mặc dù bị một ít rết quấy nhiễu, có chút khổ không thể tả, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với chết thảm như thế.

"Ngươi cởi áo quần ra." Ta từ trên ghế nhảy xuống, gấp giọng phân phó.

"Hả?" Nó tưởng là mình nghe lầm, rất khó hiểu nhìn ta.

"Nhanh lên một chút, xem xem ngực ngươi có xuất hiện ấn ký gì không!"

Ngô Đại Xuyên nghe ta nói vậy, vội vàng thuần thục cởi bỏ y phục.

Quả nhiên, trên da ngực hắn có vẽ một con rết màu đỏ thắm!

"Đây... đây là có chuyện gì vậy! Hôm qua lúc tắm, ta còn chưa có mà." Hai tay của Ngô Đại Xuyên run lên, vừa muốn đưa tay lau đi nhưng lại không dám, chỉ ngây ngốc nhìn ta.

"Quả nhiên là như vậy!" Ta vừa ý bảo nó một lần nữa mặc quần áo vào, vừa nói: "Xem ra, bản thân khối ngọc thạch ngươi lấy được kia chính là một dấu pháp vu cổ."

"Con rết xuất hiện trong nhà ngươi chẳng qua chỉ là cổ tích sơ hiển mà thôi, chờ sau khi đạo sĩ kia ở phía trên đốt một giọt máu, vu cổ đã bị triệt để kích hoạt. Ngươi là người đầu tiên bị ấn ký ký trên đó, vô luận vu cổ lại hại chết ai, trên thân của ngươi đều sẽ xuất hiện con thứ hai, đợi lúc vẽ đủ chín con rết, chính là ngày chết của ngươi."

"Bây giờ chẳng khác nào ngươi bị phán tử hình, chẳng qua chỉ là chấp hành chậm rãi mà thôi. Rốt cuộc có thể chậm được bao lâu, thì phải xem tốc độ hại người của tên này rồi."

"Nói cách khác, hiện tại mạng của ngươi hoàn toàn nằm trong tay hắn."

"Cái kia..." Ngô Đại Xuyên sửng sốt, bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất: "Trương đại sư, ngươi nhất định phải cứu ta! Ngô Đại Xuyên ta chưa từng làm chuyện xấu gì, cũng còn chưa sống đủ, không muốn chết a..."

"Ngươi đứng lên trước đi." Ta đem hắn kéo từ dưới đất lên, khuôn mặt nghiêm túc nói: "Ta thân là thương nhân âm vật, nếu đã gặp loại chuyện mượn âm vật hại người này, tự nhiên không thể bỏ mặc. Nhưng hiện tại ta hỏi ngươi mấy vấn đề, ngươi nhất định phải thành thật trả lời, việc này có liên quan đến tính mạng của ngươi."

"Dạ dạ dạ." Ngô Đại Xuyên lau nước mắt, liên tục gật đầu: "Trương đại sư, người cứ hỏi đi, ta cam đoan không nói dối nửa câu."

"Được rồi, vấn đề đầu tiên là, rốt cuộc ngươi có quen đạo sĩ đó không?"

"Cái này..." Ngô Đại Xuyên nghe xong, cực kỳ giật mình nhìn ta, dường như có chuyện gì đó bị ta nhìn thấu.

Bí mật của ngày thứ một ngàn bốn, ba trăm năm mươi ba bí mật về Ngô Đại Xuyên.

"Chuyện này..." Sắc mặt Ngô Đại Xuyên lúng túng, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu: "Biết, ta đã biết hắn từ lâu, hơn nữa... hơn nữa, từ rất lâu trước đây hắn từng giúp ta một việc."

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của ta.

Tuy rằng Ngô Đại Xuyên khúm núm, vâng vâng dạ dạ vâng cho ta, thậm chí còn quỳ gối trước mặt ta. Nhưng đây là vì hiện tại gã đang gặp chuyện khó khăn, mắt thấy có thể gây nguy hiểm đến tính mạng mình mới như thế.

Bản thân hắn vốn là thương nhân ngọc thạch gia nghiệp lớn, chỉ riêng biệt thự cùng xe cộng lại đã có hơn ngàn vạn, người như vậy cho dù gặp nguy cơ, cũng luôn luôn bảo trì một cái đầu óc tương đối tỉnh táo, nhất là dính tới tài sản của bản thân.

Cho dù hắn luống cuống chân tay, nhẹ tin tấm thẻ nhỏ trên cửa sổ xe, hắn cũng sẽ không lấy ra mấy trăm vạn ngọc thạch giá trị cho một ngoại nhân lần đầu gặp mặt.

Hơn nữa, nếu như đạo sĩ kia đã giả trang thành cao nhân thế ngoại, muốn hắn tự mình tới tiếp, cần gì phải rải tấm thẻ nhỏ khắp nơi chứ?

Ngoài ra, nếu chỉ vì trên điện thoại của người chết có một máy truyền tin mà hắn đánh tới, cảnh báo tuyệt đối sẽ không đem hắn gọi đến phát hiện trường để hỏi.

Mặt khác, cho dù cảnh sát gọi hắn đến thật, cũng tuyệt đối sẽ không hỏi thời gian dài như vậy, thế cho nên hắn đã gặp mặt người chết, lại thấy xác chết được khiêng lên xe chở, còn nghe được cuộc đối thoại hàng xóm của cảnh cáo. Điều này đủ để thấy, hắn đã ở tại hiện trường rất lâu.

Sau khi tổng hợp những suy đoán này lại với nhau, chỉ còn sót lại một kết quả.

Đó là tên này đang nói dối.

Chẳng những hắn quen biết đạo sĩ kia từ sớm, mà quan hệ của hai người hẳn không thể tầm thường được!

Nếu không, sau khi đạo sĩ kia trộm đồ vật, trực tiếp biến mất là được, cần gì phải dùng một chiêu giả chết này mê hoặc hắn trước?

"Giúp ngươi cái gì? Nói tỉ mỉ một chút." Ta truy hỏi.

"Cái này... Cái này..." Ngô Đại Xuyên cực kỳ khẩn trương, ấp a ấp úng, rất là do dự.

"Không muốn nói là đúng? Vậy được, việc này ta cũng không muốn quản, ngay cả chính ngươi cũng không muốn, ta còn đi lòng vòng làm gì?" Nói xong, ta quay người định đi.

"Đừng, đừng... Trương đại sư." Ngô Đại Xuyên vừa thấy ta thật sự phải đi thì vội vàng ngăn ở trước mặt, vẻ mặt khổ sở nói: "Ta nói này, ta nói lại không được mà."

Trong phòng này chỉ có hai chúng ta trống không, nhưng theo bản năng hắn vẫn quay đầu lại nhìn chung quanh một chút, lúc này mới ấp úng nói: "Hai mươi mấy năm trước ta đã quen biết hắn, khi đó, ta còn là một người bán hoa quả..."

Ngô Đại Xuyên hai mươi mấy năm mới từ thôn quê vào Võ Hán, sau khi nhiều lần tìm kiếm, mua một chiếc tam luân xa, ở đầu đường cuối ngõ bán ngược một ít hoa quả, miễn cưỡng còn có thể ăn cơm chung.

Hắn là người tương đối thiện lương, vào lúc tối sẽ đem những trái cây sắp nát ra tặng cho đám ăn xin ven đường, cứ như vậy làm quen với một người có thân phận tương đối đặc thù: Vệ lão đạo.

Vệ lão đạo mặc một bộ đạo phục rách rưới rưới, thoạt nhìn không khác gì những tên ăn mày khác, nhưng hắn chưa từng xin xin người khác, càng không coi bói cái gì. Cả ngày chỉ lắc lư chạy loạn khắp đường, xem ra nhàn nhã hơn ai hết.

Mỗi lần Ngô Đại Xuyên phát ra hoa quả, Vệ lão đạo ngay cả một tiếng cám ơn cũng không nói, tiện tay nắm lấy hai cái rồi bước đi.

Lúc đầu Ngô Đại Xuyên chỉ cảm thấy lão đạo này rất có ý tứ, không nghĩ tới khoảng cách đến đỉnh của vực thẳm trong cuộc đời hắn lại là do lão đạo này chuyển biến!

Ngày đó, hắn vẫn thường bán hoa quả ở đầu đường, đột nhiên, một chiếc xe cực kỳ xa hoa dừng lại trước mặt hắn, trong xe là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, tay cầm một thanh toán trăm nguyên, cười với hắn: " Soái ca, cho hai cân quýt."

Hắn chưa từng thấy cô gái nào khiến hắn chấn động như vậy, lúc này tim đập thình thịch, miệng nói quýt tay chân luống cuống, ngay cả tiền cũng quên tìm. Mãi tới khi xe đi rất xa thì hắn vẫn còn đứng ngẩn người.

Lúc này, Vệ đạo sĩ lại gần nói: "Phụ thân nàng này là ngọc thạch đại vương tiếng tăm lừng lẫy, hắn chỉ có một đứa con gái như vậy, ngươi có muốn cưới nàng tới tay hay không?"

Ngô Đại Xuyên cho rằng đây là do Vệ đạo sĩ trêu ghẹo gã, không nghĩ tới tên này vừa quay tay móc ra một đạo phù chú, thần thần bí bí bí nói: "Lúc nãy ngươi gọi nàng là viên cam của nàng, ta cũng ném vào trong đó một viên, bên cạnh đó bị ta hạ Khổ Tình chú, nếu như ngươi muốn lấy nàng, liền đem tấm phù này đốt đi." Nói xong, gã quay người rời đi.

Ngô Đại Xuyên nắm chặt lá bùa kia ngây người một lúc lâu, cuối cùng cũng không nhịn được mê hoặc mà thiêu hủy mất.

Quả thật như lão đạo kia từng nói, từ nay về sau mỹ nữ hầu như ngày nào cũng tới mua vỏ quýt hơn nữa cũng nói chuyện với lão càng ngày càng nhiều, cuối cùng không còn để ý tới sự phản đối của người nhà mà đi cùng với lão.

Lại qua mấy năm, Ngọc Thạch đại vương chết bệnh, Ngô Đại Xuyên kế thừa gia nghiệp, trở thành ông trùm ngọc mới.

Thoáng cái đã hơn hai mươi năm trôi qua, Vệ đạo sĩ vẫn chưa từng lộ diện lại xuất hiện.

Hắn vẫn mặc bộ y phục đạo sĩ rách nát nát, bộ dáng chật vật. Chỉ là hai mươi mấy năm trôi qua, Ngô Đại Xuyên từ tiểu tử năm đó biến thành trung niên ngốc nghếch. Nhưng tướng mạo Vệ đạo sĩ lại không chút thay đổi.

Lần này hắn xuất hiện trước mặt Ngô Đại Xuyên, đưa ra một yêu cầu rất kỳ quái.

Muốn Ngô Đại Xuyên nhớ lại giúp hắn mua về một tảng đá!

Ngô Đại Xuyên nhớ tình năm đó, càng không muốn câu chuyện tình yêu bị truyền thành giai thoại kia lộ ra ngoài, lập tức đồng ý.

Vì thế, hắn liền nhớ lại, ở trên đấu giá hội không tiếc bỏ ra số tiền lớn mua được hòn đá tới tay.

Nhưng trên đường trở về, hắn lại cảm thấy kỳ quái.

Vốn dĩ, để cảm tạ đạo sĩ, hắn còn muốn ngăn chặn đạo sĩ, còn muốn đưa năm trăm vạn nhân khẩu tiền để vệ đạo sĩ hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng Vệ đạo sĩ lại khăng khăng không chịu, chỉ cần tảng đá này.

Lẽ nào tảng đá kia là kỳ thế trân bảo gì? Giá trị của nó hơn xa năm trăm vạn sao?

Hắn càng nghĩ càng thấy không thích hợp. Sau khi quay về nội bộ, hắn lại cõng Vệ đạo sĩ, tìm người cắt một đao xuống tảng đá kia.

Trong ngọc thạch vừa lúc lại lộ ra một con rết, toàn thân đỏ như lửa rất sống động. Với kinh nghiệm buôn bán ngọc thạch nhiều năm của hắn, liếc mắt một cái đã nhìn ra đây là một khối Tương Cổ Ngọc. Chỉ cần hơi tuyên truyền ra ngoài, cũng đủ để bán mấy ngàn vạn.

Y lập tức thay đổi chủ ý.

Đúng lúc này, Vệ đạo sĩ tìm tới cửa, nhất định phải mang tảng đá này đi.

Tất nhiên là Ngô Đại Xuyên không chịu, Vệ đạo sĩ nặng nề nói một chữ "tốt", nhưng ngay sau đó liền cắn đầu ngón tay của mình phủi lên trên ngọc thạch một giọt máu, xoay người rời đi.

Bắt đầu từ đêm hôm đó, trong nhà của hắn liền xuất hiện những con rết nhỏ.

Trong lòng Ngô Đại Xuyên biết là do Vệ đạo sĩ gây nên, liền quay cho gã xem xét, muốn nói thêm vài câu nữa cũng không nghĩ ra được, máy truyền tin chưa mở, sau đó liền nhận được thẩm vấn của cảnh cáo.

Vừa nói tới đây, mồ hôi lạnh trên mặt Ngô Đại Xuyên càng ngày càng nhiều, khẽ run rẩy nói: "Hiện giờ ta thật sự có chút hối hận, nếu lúc đó ta không tham lam như vậy, liền tặng ngọc thạch này cho hắn, thì cũng không có nhiều chuyện như vậy..."

Đứng thứ một nghìn bốn trăm năm mươi bốn, không có người không ăn hoa quả.

Ta nghe đến đó, cũng hiểu được đại khái.

Ngô Đại Xuyên này chỉ là lòng tham không đủ, vì một viên ngọc thạch đã đắc tội đạo sĩ từng có đại ân năm đó nên mới dẫn cổ vào thân.

Tiền căn hậu quả của sự tình này cực kỳ rõ ràng, nhưng vẫn có một bí ẩn chưa giải đáp, vô cùng cổ quái.

Đạo sĩ này không cầu tiền tài, không tham phú quý, vì sao lại chỉ chú ý tới khối ngọc thạch này như vậy?

Hắn từ hơn hai mươi năm trước đã có ý định trợ giúp Ngô Đại Xuyên tiến vào Ngọc Thạch Hào Môn, lẽ nào hắn đã dự đoán được sẽ có một khối ngọc thạch đang bao quanh con rết như vậy tái hiện và thế gian?

"Hắn là người phương nào?" Ta suy nghĩ một hồi, quay đầu hỏi Ngô Đại Xuyên.

"Cái này... Ta cũng không rõ lắm." Ngô Đại Xuyên lắc đầu: "Chẳng qua lúc nói chuyện y còn mang theo chút giọng điệu bốn sông."

Ta cầm hộp nhìn một chút, phía trên cũng không có lưu lại tin tức gì có giá trị, liền đi ra phòng ngủ kiểm tra chung quanh.

Tên này trước khi động thủ trộm ngọc, tại sao lại diễn trò lừa bịp này chứ?

Rất hiển nhiên, đây là diễn cho Ngô Đại Xuyên nhìn —— chờ ngọc này ném đi, cũng sẽ không hoài nghi đến hắn.

Hơn hai mươi năm trước hắn đã có thể chế tác Khổ Tình Chú, hiện nay lại có thể dẫn động ngọc thạch phá tủ đi ra, nhỏ máu động cổ, hiển nhiên bản lĩnh không tầm thường. Mục đích làm như vậy cũng không phải sợ Ngô Đại Xuyên lấy oán báo ân, tiến tới mưu hại hắn.

Mà là muốn che giấu điều gì.

Đúng rồi!

Khẳng định là hắn đang đề phòng cao nhân khác của Ngô Đại Xuyên nên mới nhìn trộm được gì đó, vì vậy trước tiên giả chết, sau đó bố trí một cổ trận ở đây, bí mật nghiêm thủ.

"Hắn ở chỗ này đã bao lâu rồi?" Ta ngước đầu nhìn bốn phía, thờ ơ hỏi.

"Chắc khoảng hơn một tháng. Trước khi tới tìm ta, hắn luôn ở đây. Ta muốn nhớ trước sau, không sai biệt lắm có hai mươi mấy ngày."

"Ừm, ngươi kể lại một chút chuyện có liên quan tới Vệ đạo sĩ, càng kỹ càng tốt." Ta vừa nói, vừa đi lại bên ngoài phòng xem xét.

Đầu tiên là hắn giả chết ở chỗ này, sau đó lại dẫn ngọc thạch bay đến nơi này, cho dù hắn ôm "Nơi nguy hiểm nhất" chính là chỗ an toàn nhất" này, nhưng vì sao lại phải cắm ngược lại lên cánh cửa kia chứ? Cái này chẳng phải là "Nơi đây không có ngân lượng" ba trăm lượng sao?

Tất cả cửa sổ trong phòng đều đóng kín, tên quỷ này tự đem mình khóa lại bên trong như thế nào đây?

"Hình như hắn không thích ăn hoa quả lắm." Ngô Đại Xuyên vắt hết óc suy nghĩ, sau nửa ngày suy nghĩ mới thốt ra một câu: "Năm đó lúc ta phát ra hoa quả, hắn cho tới bây giờ chỉ cầm không ăn, cầm trong tay ngửi ngửi, sau đó liền tặng cho người khác. Ta còn cười hỏi hắn có phải ngại hoa quả này thối hay không, hắn nghiêm túc trả lời ta, có rất nhiều loại, lẽ nào chỉ có nuốt vào trong bụng mới gọi ăn sao?"

"Ừm, nói tiếp đi." Ta lên tiếng, tiếp tục xem xét.

Phòng không lớn, nhưng cũng rất đầy đủ, trong phòng một bếp một vệ sĩ, khắp phòng đều phủ đầy tro bụi. Nhất là phòng vệ sinh, hình như chưa bao giờ dùng tới, đừng nói bồn cầu rửa tay đặt trên chậu rửa tay, mà ngay cả cánh cửa cũng để lại một tầng tro bụi trên tay.

"Đúng rồi, hắn cũng không thích soi gương." Ngô Đại Xuyên đi theo sau lưng ta, đột nhiên nhìn thấy tấm gương trong phòng giặt, dẫn dắt nói: "Lúc trước, lúc hắn đi dạo trên đường, luôn luôn chậm rãi. Nhưng một khi cửa hàng nào có gương, hắn đều sẽ vội vàng đi qua, thậm chí còn có chút sợ hãi. Mấy hôm trước khi tới nhà ta xem ngọc thạch, hắn đã bảo ta vén cái mặt kính treo trên vách tường lên."

"Ồ? Còn gì nữa không? Ngươi suy nghĩ cho kỹ đi." Ta lấy lại tinh thần.

Tên gia hỏa này thật đúng là rất cổ quái a, ở chỗ này hơn một tháng, ngay cả phòng tắm cũng chưa dùng qua?

Cho dù hắn chưa từng tắm rửa, nhưng cũng chưa từng đại tiểu sao?

Đột nhiên ta nghĩ tới điều gì, quay đầu kêu lên: "Vậy ngươi có thấy hắn ăn gì không?"

"Ăn đồ ăn?" Ngô Đại Xuyên gãi gãi đầu, suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu nói: "Không có, hình như chưa bao giờ thấy qua."

"Ta hiểu rồi." Ta lập tức tỉnh ngộ, vừa đi vừa dặn dò Ngô Đại Xuyên "Mau đi lấy nước lã", vừa chạy vào phòng tắm, một cước rặc rặc đạp nát gương, nhặt một mảnh gương lớn chạy ra ngoài.

Mặc dù Ngô Đại Xuyên không biết ta muốn làm gì, nhưng vẫn lấy một chậu nước từ trong phòng bếp ra, có chút lờ mờ nhìn ta.

Lúc này, từ thi thể con gà trống chui ra có chừng trên trăm con, đang tranh nhau chen lấn bò ra ngoài. Ta lấy ra chu sa vẩy vào trong chậu nước, cả chậu nước đều trở thành một mảng đỏ tươi.

"Vội vào!"

Ngô Đại Xuyên do dự một chút, chợt cắn răng một cái, cả chậu nước rào một tiếng ngã vào trong phòng ngủ.

Bị nước chu sa cuốn lên, những con rết kia cực kỳ hoảng sợ chạy tứ tán, trong nháy mắt che kín cả phòng ngủ, chỉ chừa lại một chỗ đất trống ở góc tường đối diện.

"Chính là chỗ này!" Ta đột nhiên giơ tấm gương lên, chiếu về phía chỗ trống kia.

Quang ảnh gương chiếu trên mặt đất, lập tức hiện ra một đôi dấu chân màu đen.

"Đây, đây là có chuyện gì?" Ngô Đại Xuyên kinh ngạc nhìn qua hắn.

Ta cũng lười giải thích gì đó với hắn, không ngừng di động quang ảnh tiến về phía trước, sau đó, trên mặt đất liền hiện ra một dấu chân cực kỳ rõ ràng, một mực đi ra khỏi phòng ngủ, thẳng đến phòng bếp. Đạp lên bếp, bước lên cửa sổ, cuối cùng biến mất gần chỗ Bài Phong phiến.

"Thì ra là thế!" Phòng bếp này ta vừa mới tới xem, cùng nơi khác giống nhau như đúc, khắp nơi đều là tro bụi thật dày, nhưng quạt xếp lại cực kỳ quái dị bị hái xuống, trên thủy tinh cửa sổ lộ ra một cái lỗ tròn đường kính hai mươi mấy vi công, lúc ấy còn chưa chú ý quá, cho tới bây giờ mới nghĩ kỹ, thì ra đây chính là cửa ra vào của hắn.

Ngô Đại Xuyên vẫn luôn đi theo sau lưng ta càng thêm mơ hồ, vừa kinh hãi vừa sợ hỏi: "Trương đại sư, dấu chân này..."

"Chính là của Vệ đạo sĩ để lại!" Nói xong, ta mở cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Quả nhiên, dưới ánh sáng mặt kính chiếu xuống, ngoài cửa sổ trên mặt đất cũng hiện ra hai dấu chân màu đen, một mực đi về phía trước.

Đối phương cũng không đi lạc lang, mà là dán sát vào góc tường, cố ý né tránh trách vụ lắng, cực kỳ cẩn thận đi ra khỏi miệng Hồ Đồng Khẩu.

"Trương đại sư, ý người là hắn bò ra từ cái hang nhỏ kia?" Ngô Đại Xuyên theo sát sau lưng ta, vẫn có chút khó hiểu hỏi: "Điều này không thể được chứ? Tuy rằng Vệ đạo sĩ rất gầy, nhưng bộ xương lại lớn hơn ta, căn bản không thể chui ra từ nơi đó."

"Ngươi thì biết cái gì?" Ta hừ lạnh một tiếng nói: "Hắn đây là vận dụng Quỷ Ảnh Thuật, chẳng những người thường không cách nào nhìn thấy, càng có thể như gió xuyên qua tất cả khe hở. Nếu không phải mang khối ngọc thạch kia, hắn ngay cả cái lỗ nhỏ kia cũng không cần, trực tiếp từ trong cửa sổ có thể đào tẩu."

Không ăn gì, không đi nhà tắm, e ngại mặt kính chiếu sáng, tất cả cái này cái đều cực kỳ phù hợp với Quỷ Ảnh thuật đặc thù.

Trong quyển Âm Phù Kinh được coi là bồ câu xám bao hàm cả thiên hạ tà thuật, có liên quan tới phương pháp tu luyện môn pháp thuật này!

【 Hôm nay canh ba.]

Người vô ảnh đầu tiên là nghìn bốn năm nghìn rưỡi, không thấy bóng dáng.

Phương pháp chính là, đem một bộ thi thể mới chết treo ở dưới mặt trời, bản thân ngồi trong bóng tối thi thể, không ăn không uống, liên tục bảy ngày.

Lại sau đó, nghỉ ngơi và hồi phục một chút, đổi một bộ thi thể mới, lại là bảy ngày.

Liên tục thay đổi bảy cái xác mới chết, trọn vẹn bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, cái bóng của mình sẽ biến mất, biến thành một người vô ảnh.

Ngay sau đó, phải mất nửa năm không thấy ánh sáng, hắn chuyên lấy thi can làm thức ăn. Đến lúc này, Quỷ Ảnh Thuật đã đại công cáo thành.

Từ đó về sau, ngươi hành tẩu trong ban đêm, sẽ vô thanh vô tức, chỉ dựa vào mắt thường căn bản không thể nào phát giác, càng có thể giống như quỷ hồn, xuyên cửa sổ vào khe.

Quỷ ảnh thuật một khi tu thành, sẽ là tồn tại bán nhân bán quỷ, hoàn toàn không phải là nhân loại!

Chỉ là, khắc tinh lớn nhất của hắn chính là tấm gương - dưới phản quang của mặt kính, tất cả tung tích sẽ hiển hóa ra.

Ta giơ lên mảnh gương một bên đường đuổi theo, một bên âm thầm nói thầm, tên này rốt cuộc là người phương nào?

Khổ Tình Chú, Dẫn Vật Thuật, Quỷ Ảnh Thuật... Hắn hao tâm tổn trí như thế nhất định phải cầm khối ngọc thạch này làm gì?

Đuổi theo, dấu chân dưới tấm kính đột nhiên biến mất.

Ta lại ở trong phạm vi gần mười mét, chiếu cẩn thận từng li từng tí một, vẫn không phát hiện nửa điểm dấu vết.

"Kỳ quái, gia hỏa này đi đâu vậy?"

"Ai nha, đây là ai làm, thiếu đạo đức không thiếu đạo đức!" Lúc này, Ngô Đại Xuyên một bên bưng theo quần, một bên cực kỳ ảo não liên tục dậm chân.

Hóa ra, hắn chạy tới bên tường thuận lợi, lại không cẩn thận đạp lên một mảnh vật nôn mửa.

Đúng là vậy!

Xem ra Vệ đạo sĩ này rất có tâm kế, sợ bị người khác biết thuật pháp, lại bò lên lưng tên tửu quỷ này, bắt tên kia vác ra ngoài.

Dấu chân màu đen cứ như vậy bị cắt đứt, nhưng đã xuất hiện dấu chân mới đầy ắp vật nôn mửa.

Dấu chân rất lộn xộn, bên trên còn đặt một vết bánh trứng.

Nơi này gần màu lục hóa mang, chính là ốc lang, cũng không phải quanh co chuyển ngoặt, bình thường không có xe dừng lại chỗ này, rất có khả năng chính là do người nôn mửa lưu lại.

Nhưng nơi này vừa lúc là tử giác theo dõi, lại đúng là phố chính, đừng nói ban ngày, cho dù tối cũng là xe tới xe lui, chỉ sợ ngay cả quỷ cũng không biết có bao nhiêu chiếc xe đi qua nơi này, là xe nào mà dừng ở đây.

Một đường truy xét tới đây, manh mối đã triệt để gián đoạn.

"Trương đại sư, có phải ngươi cho rằng Vệ đạo sĩ chính là ngồi trong chiếc xe này mà bỏ đi hay không?" Ngô Đại Xuyên đi theo sau ta cả nửa ngày, cũng nhìn ra chút môn đạo, ngồi xổm xuống chỉ vào một cái xe, hỏi.

"Rất có thể, nhưng thời gian một đêm, có bao nhiêu chiếc xe đi qua nơi này a, ngay cả góc quay cũng không có, thì đi đâu tìm đây." Ta có chút bất đắc dĩ nói.

"Nếu thực sự là như vậy thì đã tốt rồi." Ngô Đại Xuyên đứng lên như đã tính trước.

"Thế nào, ngươi có cách gì không?" Lần này, ngược lại đến phiên ta giật mình.

"Đúng vậy." Ngô Đại Xuyên khẳng định rất chắc chắn gật đầu: "Đây là xe ngựa tân lợi tao nhã lịch lãm, toàn bộ võ giả chúng ta cũng không có mấy cái, vừa khéo mấy xa chủ kia đều biết. Ta hỏi từng người một, tối hôm qua ai đi ngang qua đây là được rồi."

"Cái này..." Vừa nghe lời này, ta có chút giật mình.

Thế giới của kẻ có tiền quả thật không giống như vậy!

Nói xong Ngô Đại Xuyên lấy máy móc ra, liên tục kích phát mấy cái máy móc thông tin, chẳng mấy chốc đã có kết quả.

"Trương đại sư, mấy người này đại đa số đều không có ở trong phòng võ, chỉ có tập đoàn Từ tổng tổng rộng là từ nơi này đi ra tối hôm qua, vừa vặn hắn cũng uống quá nhiều rượu, ở chỗ này nôn ra một hồi. Xem ra Vệ đạo sĩ đã ngồi lên xe của hắn rồi."

Từ Quảng Quảng của tập đoàn lớn, người này ta nhận thức, còn giúp bọn họ giải quyết nguy cơ của thôn Đại Phong, sau đó gã từng hậu chức cao chức hơn mời ta làm huyền học vấn của bọn họ bị ta chối từ.

Không ngờ, việc này lại trùng hợp đến vậy, hắn lại cố tình dừng chân tại đây, Vệ đạo sĩ vừa đúng lên xe của hắn.

Lần này thì dễ rồi!

Bọn ta cũng không kịp chạy về xe, trực tiếp cản xe cho thuê, chạy thẳng về biệt thự của Từ gia.

Vừa lên xe, ta đã phân phó Ngô Đại Xuyên nói: "Hắn vừa đến hừng đông thì không thể ẩn hình nữa, mau mau để bọn họ tìm kiếm khắp nơi, cho dù chạy ra khỏi biệt thự Từ gia cũng không được bao xa!"

"Được!" Ngô Đại Xuyên vội vàng lại chia tay.

Lần này ta nghe được, xe quay chính là Triệu trợ lý sự kiện ở Đại Phong thôn lần trước, rất là khách khí trả lời: "Ngô tổng tổng, ân cần, tối hôm qua uống nhiều quá, tạm thời còn chưa tỉnh, không tiện gặp khách, ngài có thể chờ đến khi Từ tổng tỉnh lại rồi nói không? Hoặc có tiện để ta chuyển đạt một chút hay không."

Chuyện không thể chậm chạp, nào còn chờ hắn tỉnh lại?

Ta trực tiếp nắm lấy máy truyền tin: "Triệu trợ, ta là Trương Cửu Lân, hiện tại có một hung thủ mang Quỷ thuật, rất có khả năng đã chạy vào nhà Từ tổng quản, nếu người không muốn hắn có chuyện, ta hi vọng người lập tức làm theo."

Triệu trợ lý mạnh mẽ ngừng lại, lập tức liên tục nói: "Là Trương đại sư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chúng ta cần phải làm gì?"

Ta xiết chặt trả lời: "Lập tức điều động toàn bộ an nguy điều tra bên ngoài biệt thự, tìm kiếm một lão đầu tử mang theo quả bóng, nhớ kỹ! Các ngươi chỉ phụ trách tìm tòi theo dõi, ngàn vạn lần đừng động thủ."

"Được được, ta lập tức an bài!" Triệu trợ lý liên thanh nghe tắt máy truyền tin.

Lần trước trong sự kiện ở Đại Phong thôn, mặc dù hắn không tận mắt nhìn thấy bản lĩnh của ta rốt cuộc như thế nào, nhưng nhiều người được gọi là đại sư cao nhân như vậy đều mất mạng tại chỗ, cuối cùng chỉ có ta còn sống sót, hơn nữa còn thành công giải trừ được hung linh quân nhuần nhuyễn của Nhật Quân, tất nhiên là cực kỳ tin phục ta. Nghe nói có hung thủ mang Quỷ thuật chạy vào nhà Từ tổng, nào dám lãnh đạm?

Đợi ta bỏ máy truyền tin xuống, lại thấy trong xe đảo ngược trong kính, tên tài xế kia đã mặt đầy vệt đen.

Hắn ta có thể tưởng rằng đây là đang kéo hai kẻ bệnh thần kinh!

Sau khi hai chúng ta lần nữa hối thúc Ngô Đại Xuyên vung ra một ngàn viên kim, tên tài xế kia cũng mặc kệ cái gì mà bệnh thần kinh, ban đầu tàn nhẫn một đường chạy như xe, xông pha hai màu đèn đỏ, nhanh như điện chớp chạy tới biệt thự Từ gia.

Triệu trợ lý liền đứng ở cửa lớn chờ chúng ta, ở phía sau hắn mười mấy bảo an cầm trong tay đại bổng, tay cầm sào huyệt bày biện bày trận sẵn sàng đón quân địch.

"Trương đại sư, Ngô tổng, rốt cuộc tình huống thế nào vậy?" Xa không chờ cho ổn định, Triệu trợ lý liền tiến lên đón, rất là vội vàng hỏi.

"Nói ngắn gọn đi, tên khốn này còn đáng sợ hơn tội phạm truy nã một cấp, các ngươi chỉ cần tìm được hắn là được rồi, chuyện còn lại để ta xử lý." Ta phân phó nói.

"Ta đã phái tất cả mọi người của bộ lạc bảo an ra ngoài, hơn nữa còn liên hệ với công ty bảo an để cho bọn họ nhanh chóng triệu tập nhân thủ, cũng thông báo cho Hàn trưởng công tử quản lý. Toàn bộ đội tuần tra, tất cả thông báo đều nhận được hiệp ước, đội quảng cáo, đội ứng binh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tùy thời xuất kích. Trương đại sư, ngài xem còn cần chuẩn bị gì không?"

"Ách, có tiền thật là tốt!" Ta không khỏi âm thầm cảm thán.

"Vậy thì không có gì, chúng ta đang chờ tin tức. Nhưng ngàn vạn lần phải nhắc nhở bọn họ, tuyệt đối không được động thủ. Tên kia không phải nguy hiểm bình thường đâu!"

"Đúng đúng, nguy hiểm phi thường!" Vẻ mặt Ngô Đại Xuyên trịnh trọng liên tục đáp.

Đệ nhất thiên thiên bốn trăm sáu chương điều tra Vệ đạo sĩ (Thêm thêm:

Triệu trợ lý mời ta và Ngô Đại Xuyên vào biệt thự, Từ Quảng vừa mới vào nhà, mặc một bộ đồ ngủ bằng tơ vàng chạy ra đón chào.

Cũng không biết tối hôm qua hắn uống bao nhiêu, cho tới bây giờ vẫn còn mùi rượu bức người.

Hắn cố gắng gượng cơn say đau đớn, cứng rắn xuất ra một bộ mặt tươi cười đối với ta và Ngô Đại Xuyên. Sau khi lạnh lẽo nói chuyện, liền hỏi về nguyên do chuyện này.

Ngô Đại Xuyên thuật lại ngắn gọn một lần, chỉ nói đạo sĩ này thân mang quỷ thuật, chẳng những trộm đi ngọc thạch của hắn, còn gieo cả vu cổ độc trên người hắn. Một đường truy xét, phát hiện đạo sĩ đã lên xe của Từ Quảng thắng, sợ rằng Từ Xung quanh cũng bị làm hại, lúc này hắn mới cùng ta vội vàng chạy tới.

Những lời này của hắn mang tình thâm nghĩa trọng, càng làm mất đi sự quen biết của hắn và Vệ đạo sĩ.

Từ Quảng Thịnh mặc dù tửu kình chưa từng qua, vẫn là đầu váng mắt trầm, nhưng cũng không phải người hồ đồ, tự nhiên minh bạch, Ngô Đại Xuyên sở dĩ tận tâm tận lực như vậy, chỉ là vì an nguy của bản thân mà thôi. Chỉ là lão khó có thể nói toạc ra, dùng trà thay rượu nói lời cảm tạ không ít lời.

Đúng lúc này, Triệu Trợ lý vội vã chạy tới, nói cho bọn họ biết, đã phát hiện ra hành tung của lão đạo.

"Vậy thì nhanh lên." Ngô Đại Xuyên vội vàng đứng dậy, nhưng lại phát hiện ta và Từ Quảng Thịnh cũng không nhúc nhích, không khỏi có chút kinh ngạc: "Trương đại sư..."

"Đêm qua ta uống nhiều quá, cho đến bây giờ vẫn còn đầu váng mắt hoa." Từ Quảng Thịnh day day huyệt Thái Dương, rất mệt mỏi nói: "Nếu đã tìm được hắn, lại có Trương đại sư ra tay, đúng là vạn vô nhất thất! Hơn nữa, ta cũng không giúp đỡ được gì, cũng không gây thêm phiền toái theo. Việc này làm phiền Ngô huynh cùng Trương đại sư."

Ta hiểu ý của hắn, thằng này là sợ dẫn họa vào thân.

Mặc dù hắn là đại gia đại nghiệp, nhưng tài sản của hắn không chỉ có mấy chục tỷ, bất cứ phiền toái gì đến hắn đều sẽ giải quyết dễ dàng, chỉ có sự tình của mấy tên quỷ thần này là hắn bó tay chịu trói. Nếu không sự kiện lần trước của thôn Đại Phong cũng sẽ không làm cho hắn đau đầu như vậy.

Lúc này, tuy rằng hắn còn chưa đoán được chân tướng sự việc, nhưng cũng đã nhận rõ ràng. Cái gọi là đạo nhân mang Quỷ thuật, còn có cái gọi là cổ độc kia đều không phải nhằm vào hắn, mà là do Ngô Đại Xuyên gây nên. Chẳng qua là hắn chỉ may mắn mà mang theo thôi.

Việc đã đến nước này, có lẽ hắn đã có chút hối hận, vận dụng nhiều mạch máu và tài nguyên như vậy đi tìm đạo nhân kia, nếu lưu lại hậu hoạn gì đó, chẳng phải là được không bù mất?

Ngô Đại Xuyên cũng không phải người ngu, chỉ hơi kinh ngạc cũng đã đoán được bảy tám phần.

"Cũng tốt." Ta nhẹ gật đầu: "May mắn nhờ có Từ tổng tổng ra sức, mới có thể nhanh chóng tìm được hắn như vậy. Nếu thân thể Từ tổng không thoải mái lắm, vậy chuyện này giao cho ta xử lý. Bất quá phiền ngươi đem y phục tối qua giao cho ta, bên trên có dính âm khí, nếu xử lý không tốt sợ là có chút phiền phức."

"Được được, vậy nhờ cậy Trương đại sư rồi." Từ Quảng liên thanh nói xong, lại cảm ơn Ngô Đại Xuyên, sau đó ôm đầu đi lên lầu.

Ta và Ngô Đại Xuyên ngồi lên xe ngựa do Triệu Trị an bài thẳng đến hiện trường. Trước khi xe mở ra, hắn giao cho ta một cái túi lớn, bên trong là giày quần áo Từ Quảng Thịnh đổi được.

Vệ đạo sĩ mặc dù mượn Quỷ Ảnh Thuật, một đường giấu tung tích trốn thoát, nhưng lúc này trời đã sáng rõ, Quỷ Ảnh Thuật không cách nào thi triển, rốt cuộc hiện ra hình dạng như trước kia.

Nghe Triệu trợ lý nói, hắn không biết ở nơi nào thay đổi một bộ quần áo, giả thành một lão nhân nông dân, ý đồ xuyên qua cầu lập giao, chạy tới trạm xe đường xa.

Thế nhưng vừa ló đầu ra, đã bị tập đoàn Quảng Thịnh tung ra một tấm lưới lớn biển người phát hiện.

Mấy bảo an lập công nóng lòng, muốn tranh thủ tiền thưởng lớn thưởng căn bản không đem lão nhân này để vào mắt, muốn xông lên ấn lão lại, lại bị lão đạo thả ra một đám khói đen mê ngã xuống đất. Nhưng lão đạo sau đó cũng bị cảnh vệ vây lại ngăn chặn, gắt gao vây quanh ở trên cầu treo.

Lúc bọn ta chạy tới hiện trường, hai bên đầu cầu đã bị lít nha lít nhít bảo an, cảnh báo chật như nêm cối, mấy chiếc xe ngựa ngang dọc trong đường, đèn báo động lập lòe, tiếng sáo vang dội, quả thực giống như hiện trường cảnh báo lớn quay phim.

Mấy đội viên chiến giáp mặc đồ đen, đang vội vội vàng chạy tới chỗ cao chế ngự, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể đánh lén!

Triệu trợ lý đi ra phía trước, ở hiện trường chỉ huy viên giám sát to xác bên tai nói gì đó, viên giám kia rất hồ nghi ngẩng đầu lên nhìn ta, lập tức khoát tay chặn lại.

Pháp quan canh cửa phía trước nhường ra một con đường, ta mới nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Chính giữa cầu dựng đứng bảy tám người, từng người khuôn mặt ngốc trệ, không chút biểu tình, đạo sĩ liền ngồi trong vòng tròn do mấy người bọn họ xúm lại thành.

Trên mặt đất phía xa, mấy tiểu tử mặc trang phục bảo vệ nằm ngổn ngang khắp nơi, ai cũng cầm gậy chống đầu, không ai nhúc nhích.

Bên trong cùng, mấy viên cảnh phủ đeo mặt nạ phòng độc đang mặc sinh hóa phòng hộ trên người, còn có mấy cảnh vệ hai tay cầm thương, cực kỳ quan tâm động tác của Vệ đạo sĩ, như lâm đại địch.

Viên giám sát kia nhìn ta một cái rồi nói: "Huynh đệ, trên người hắn có giấu độc khí trí mạng gì đó, tình huống vô cùng nguy hiểm, ngươi chắc chắn xử lý rồi chứ?"

"Mau mau sơ tán đám người, lại gọi một chiếc xe cứu viện tới đây đi." Ta chuyển hướng nhìn ra bốn phía, cũng không có trả lời câu hỏi của hắn, trực tiếp ra lệnh.

Lập tức, lại đến bên tai Triệu trợ lý nhỏ giọng phân phó: "Nhìn thấy pho tượng phía đối diện kia không? Phái nhiều người đổ muối vào pho tượng, không nên ngừng một khắc, càng nhiều càng tốt! Lại đi mua thêm chút gương nhỏ, phân phát xuống, một khi thấy ta giơ tay lên, sẽ cùng chiếu lại."

Triệu trợ lý tuy rằng không rõ cho lắm, nhưng đã có kinh nghiệm giúp thôn Đại Phong mua quả đào giúp ta, lập tức cũng không dám chần chờ, vội vàng gảy điện thoại phân phó xuống.

Lúc này ta mới bước ra ngoài, đi vào bên trong.

"Ngươi mặc trang phục phòng hộ đi!" Viên cảnh kia kêu to.

Vệ đạo sĩ thi triển chính là quỷ độc, cho dù mặc phòng phục có thể ngăn trở độc khí, thì làm sao ngăn cản được quỷ hồn xâm nhập?

Ta nhàn nhạt lắc đầu, sau đó lấy chu sa ra điểm một đạo phù ký ở mi tâm.

Từng cơn gió lạnh không ngừng vờn quanh bốn phía trước người ta, đây là từng con quỷ hồn bị hắn thao túng, một khi xâm nhập vào tâm thần, sẽ lập tức đánh mất ý thức, giống như mấy bảo an vây quanh hắn, trở thành lá chắn con rối của hắn.

Vệ đạo sĩ xem bộ dáng cũng chỉ hơn năm mươi tuổi, vẻ mặt dơ bẩn, đầu tóc rối tung, mặc một cái áo khoác màu lam nhạt, không khác gì một nông dân tuổi già cả. Hắn khoanh chân ngồi ở giữa tâm viên, khép hờ hai mắt, mãi đến khi ta tới gần bảy tám mét trước người hắn, lúc này mới mở mắt ra.

"Ta còn tưởng rằng Ngô Đại Xuyên này là đồ chó vong ân phụ nghĩa, mời đến một cao nhân thế ngoại nào đó, thì ra là một tiểu tử! Mặc dù ngươi có thể tìm được hành tung của ta, nhưng muốn tiêu diệt ta, thì lời nói của ta, hừ! Đạo hạnh còn kém xa lắm" Hắn liếc ta liếc mắt một cái, rất là xem thường.

Ta khẽ mỉm cười nói: "Đạo hạnh của ta không sâu, nhưng vậy là đủ rồi, bởi vì —— ngươi cũng không muốn giết người."

"Hả?" Vệ đạo sĩ vừa nghe vậy, rất nghi hoặc, một lần nữa quét qua ta một phen.

Ta lại đi về phía trước hai bước, ngồi cách chỗ hắn mới bốn năm mét.

Bầy Hổ không đả thương người há có thể thành hổ?

"Nếu ngươi thật sự muốn giết người, cảnh báo căn bản là không vây được ngươi." Ta lại chỉ chỉ mấy bảo an nằm dưới đất, cùng với mấy người vẻ mặt ngốc trệ bên cạnh hắn nói: "Bọn chúng đã sớm mất mạng rồi."

"Sở dĩ ngươi không xuống tay, chính là vì ngươi còn chưa hoàn toàn quỷ hóa, vẫn như cũ duy trì một trái tim thiện lương."

"Cho đến lúc nãy, ta mới hiểu, cấm chú ngươi ở lại phòng cho thuê chỉ là để đoạn trừ quỷ khí, để tránh bị người đuổi tới dấu vết mà thôi. Nếu là người thường giẫm lên cũng sẽ không phát sinh chuyện gì, chỉ là đáng tiếc con gà trống kia của ta..."

"Con rết trước ngực Ngô Đại Xuyên ngươi cũng chỉ là cảnh cáo mà thôi, ngươi căn bản không nghĩ tới giết chết hắn. Ngươi để cho bọn chúng trong nhà không ngừng trào ra con rết nhỏ, cũng chỉ là sợ tới mức hắn không dám ở trong nhà, thuận tiện trộm đi ngọc thạch, từ đầu đến cuối ngươi cũng không muốn giết người, nếu không cũng căn bản không cần phiền toái như vậy."

"Quỷ Ảnh Thuật của ngươi đã tu đến chín thành, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng là có thể hoàn toàn biến thành hồn ma, không còn bị ước hẹn nhân gian nữa! Nhưng đồng thời, ngươi cũng sẽ mất đi tâm trí, còn có chút tâm nguyện chưa xong, cho nên chậm chạp không muốn bước ra bước cuối cùng kia."

"Nếu muốn hoàn thành bước cuối cùng này cũng cực kỳ đơn giản, chính là giết một người, hấp thu bóng dáng của hắn mà thôi. Nhưng ngươi tâm có tâm nguyện còn chưa hoàn thành, căn bản không muốn làm như vậy. Ta đoán, tâm nguyện của ngươi và tảng đá ngươi ăn cắp có liên quan... Ta nói đúng không?" Ta tràn đầy tự tin hỏi.

Vệ đạo sĩ lẳng lặng nghe ta nói xong, ngơ ngác sửng sốt một chút, sau đó khẽ gật đầu nói: "Ta lại xem thường ngươi rồi! Anh hùng xuất thiếu niên, suy đoán của ngươi đúng là sự thật. Hai mươi mấy năm trước, ta phát hiện ra khối ngọc thạch này., Nhưng nó lại bị phú thương yểu điệu mua trước một bước, nhà nó có bản mạng phật hộ thân, căn bản không thể nào ra tay. Nhưng con trai nó lại là tên phá gia chi tử mười phần, ta đã sớm đoán được, tảng đá này một ngày kia sẽ còn bán nữa, cho nên..."

"Cho nên, ngươi đã bố trí quân cờ Ngô Đại Xuyên. Nếu như ta đoán không lầm, ngoại trừ bồi dưỡng một thương nhân bằng ngọc thạch, ngươi nhất định chôn vùi rất nhiều cạm bẫy: Bất luận dùng thủ đoạn gì cũng phải lấy được ngọc thạch này."

"Không sai!" Vệ đạo sĩ gật đầu nói: "Tặng nhớ tên Ngọc Thạch Thương kia mặc dù không rõ bên trong viên đá kia là cái gì, nhưng lại nghe cao tăng chỉ điểm, đối với viên đá này cực kỳ coi trọng, xem như trân bảo giấu ở đầu giường, chỉ cần hắn ở thế gian một ngày ta tuyệt đối không có cơ hội. Tác dụng là hắn tuổi tác đã cao, chịu đựng không được bao lâu nữa, nhi tử duy nhất của hắn không chỉ có một kẻ ngoại môn, mà còn là một tên phá gia chi tử, chỉ cần thêm thủ đoạn là có thể để hắn lấy thứ này ra."

"Ngoại trừ cạnh tranh, ta đích xác còn chôn rất nhiều ám kỳ —— nếu có thể bình an tới tay, sẽ không kinh động lên sóng gió là tốt nhất. Nhưng không nghĩ tới, tên Ngô Đại Xuyên vong ân phụ nghĩa này, chẳng những lén lút cắt ra ngọc thạch, còn không nỡ giao cho ta, lúc này mới làm cho ta không thể không ra tay." Vệ đạo sĩ nói đến đây, râu đen tức giận run rẩy.

Ta cười cười: "Ngô Đại Xuyên có ơn mà không báo, quả thật là một tiểu nhân. Nếu không phải bây giờ ngươi đang trong giai đoạn quan trọng, không thể tổn thương tới tính mạng thì làm sao có thể giữ hắn lại?"

"Tiểu đạo hữu." Vệ đạo sĩ hòa hoãn vài phần giọng nói: "Bất luận là theo đạo hạnh hay là theo tuổi tác có thể thấy được ngươi đều là hậu bối. Nhưng không nghĩ tới lại hiểu rõ về thuật Quỷ ảnh như vậy, lại trò chuyện hợp ý với ta, rất hiểu ý ta. Nếu không phải tình huống không cho phép thì ta cũng muốn cùng ngươi uống một hơi!"

Vệ đạo sĩ liên thanh thở dài, rất có vẻ hận nhau quá muộn.

"Ngươi đã nhìn ra được ta không muốn giết người —— về mặt thực chất ta cũng không tạo thành thương tổn gì với bất luận kẻ nào. Ngươi cứ coi chuyện này chưa bao giờ phát sinh, tiếp tục làm đại sư của ngươi, ta đi hoàn thành tâm nguyện của mình, như vậy chẳng phải là cả hai bên đều tốt sao?"

"Chỉ sợ là không được." Ta khe khẽ lắc đầu, hai mắt bắn ra hàn mang sắc bén: "Bây giờ ngươi không giết người, nhưng Quỷ Ảnh Thuật ngươi đã tu đến chín thành làm sao mà luyện thành? Chết trong tay ngươi chỉ sợ không dưới mấy trăm người? Còn có ngọc thạch này nữa?, Tuy rằng hiện tại ta còn chưa biết rốt cuộc là thứ gì, nhưng cũng có thể đoán bảy tám phần, trong này sống nhờ chắc là cổ linh đúng không? Ngươi để tâm tới chuyện lôi nó vào tay như vậy, tuyệt đối không chỉ là để dành mà thôi."

"Hiện tại ngươi không muốn giết người, chỉ là sợ bản thân biến thành một quỷ hồn không có chút tâm trí nào mà thôi, cũng không phải nhân từ thiện lương gì!"

"Nếu chờ ngươi tế cổ linh, tu thành quỷ cổ hợp nhất, đến lúc đó ai làm gì được ngươi?"

"Vì duy trì hình người quỷ thái, ngươi nhất định phải mỗi ngày săn giết một người, cướp lấy dương khí, đến lúc đó ngươi còn có lòng lương thiện gì không?" Ta hùng hổ hỏi.

"Ngươi lúc này tựa như một con hổ non thành sói, tạm thời không giết người, chỉ là thời cơ chưa tới mà thôi. Nhưng hổ không đả thương người há là hổ, quỷ không hại mệnh quỷ thì sợ cái gì? Hôm nay, chính là ngày chết của ngươi." Ta nói xong, túm ra một tấm linh phù, đứng thẳng người lên.

Vệ đạo sĩ đột nhiên cả kinh, sau đó hai mắt trợn tròn, hung tợn nói: "Tiểu tử, ngươi đã sớm biết?"

Ta đương nhiên đã biết từ sớm.

Âm Phù Kinh đối với tất cả tà thuật pháp môn đều ghi lại cực kỳ kỹ càng.

Quỷ Ảnh Thuật mới thành lập đã muốn hại mệnh bảy con, mỗi bước tiến càng cần tới mấy chục mạng người. Hắn có thể tu luyện đến trình độ này thì làm gì có tấm lòng trong sạch, nhân từ gì!

"Thằng nhãi được lắm!" Vệ đạo trưởng cắn răng oán hận nói: "Nói như vậy chẳng lẽ vừa rồi chỉ là ngươi và ta diễn kịch hay sao?"

Ta hừ lạnh một tiếng nói: "Chẳng lẽ ngươi không phải sao? Tạm thời ngươi không thể lấy mạng người ta, lại bị vây ở chỗ này, mắt thấy chạy không ra đường sống. Ngươi cố ý đem những bảo an này làm con tin, cố ý kéo dài thời gian là gì? Nhiều con đường nhỏ như vậy ngươi không đi, hết lần này tới lần khác lựa chọn con đường nhỏ nhất để lập cầu, lại muốn gì đây? Không phải là chờ cái này sao?"

Nói xong, ta bỗng chỉ tay về phía đối diện.

Đối diện cầu giao là một quảng trường loại nhỏ, chính giữa quảng trường tu lấy pho tượng cao mười mấy mét.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuống pho tượng càng kéo càng kéo dài, mắt thấy là sẽ cùng lập giao cầu hợp thành một.

Sở dĩ vừa rồi hắn nói nhăng nói cuội với Đông Lôi ta nhiều như vậy, là muốn mượn chuyện này để kéo dài thời gian, chờ hai cái bóng kia hợp lại cùng nhau.

Một khi song ảnh hợp bích, hắn liền có thể lợi dụng Quỷ Ảnh chi thuật. Muốn chạy, có thể chạy tới chỗ khác, muốn chiến, thêm mấy người nữa ta cũng không phải đối thủ!

Gia hỏa này vốn âm hiểm giảo hoạt, vì để không kinh động đến đại năng của Âm Vật giới, vậy mà an tâm ẩn núp hơn hai mươi năm. Nếu lần này lại để cho hắn chạy thoát, lại đem khối yêu cổ thạch kia luyện xong, nói không chừng còn sẽ dẫn ra tai họa gì đó!

Giống như bồ câu xám nói, quyết không cho phép thế gian tồn tại thuật âm độc, quỷ ác như thế.

Hôm nay, ta phải lấy âm chế âm, tiêu diệt tên tai họa này!

Đứng thứ một ngàn bốn, tám chính tà đọ sức.

Vệ đạo sĩ thấy ta nhìn thấu át chủ bài của hắn, không khỏi ngạc nhiên sửng sốt. Lập tức nghiến răng nghiến lợi, liên tục nói ba chữ tốt, chậm rãi đứng dậy: "Vậy thì thế nào? Cho dù ta không đi không trốn, ngươi có thể làm gì được ta."

Hoàn toàn chính xác, quỷ ảnh thuật của hắn dù chưa đại thành, nhưng cũng lô hỏa thuần thanh.

Tuy nói hiện tại là ban ngày ban mặt, hắn vẫn chưa thể đến vô ảnh đi vô tung, nhưng có thể chỉ trong nháy mắt bắn đạn vào thế cục trong cơ thể, hơn nữa quỷ ảnh độc ác mà hắn rải ra ngoài, những cảnh sát này căn bản là không có một chút biện pháp nào với hắn.

Hơn nữa, đúng như lời hắn nói, bản lĩnh của hắn quả thật cao minh hơn ta một chút, thậm chí có thể ngang tài ngang ngửa với Long Tuyền sơn trang Băng Ẩn Tử.

Thế nhưng đây cũng chỉ là thực lực bên ngoài, ta cũng có lá bài tẩy của mình.

"Ngược!" Ta hét lớn một tiếng, mãnh liệt xé nát Khu Tà Phù trong tay.

Phốc phốc phốc phốc, trong âm thanh trầm đục, bảy tám người vây quanh ngoài thân hắn dồn dập ngã xuống đất, hiển lộ ra hắn.

Linh phù tuy rằng không thể làm gì hắn nhưng cũng có thể giải cứu mấy kẻ bị hắn khống chế kia.

Vừa giải trừ đám con tin, đã có mấy điểm đỏ rơi xuống ngay trước ngực mi tâm hắn.

Đây là hồng ngoại chuẩn xác định từ khi đánh súng.

Vệ đạo sĩ rất khinh thường hừ lạnh một tiếng nói: "Đây là lá bài tẩy của ngươi sao? Nếu thật sự sợ đám thiêu đốt côn này, ta đã sớm chuồn đi rồi, còn chờ tới bây giờ."

"Nhưng bây giờ ngươi muốn trốn cũng đã muộn rồi!" Ta nói xong, đột nhiên giơ cánh tay lên.

Leng keng leng keng leng keng!

Cánh tay ta vừa giơ lên, lập tức có vô số hào quang bắn ra.

Triệu trợ lý không hổ rất được Từ Quảng Thịnh nặng, chấp hành lực thật sự là mạnh không thể tả.

Cũng không biết hắn an bài bao nhiêu người đứng ở đầu cầu hai bên, từng người giơ cao tấm gương đồng loạt phóng tới, hai bên đầu cầu sáng loáng một mảng lớn, làm cho người không mở mắt ra được.

Ánh sáng như gương như tiễn, từng đạo bắn lên trên người Vệ đạo sĩ, từng luồng từng luồng khói đen bay ra.

Vệ đạo sĩ lúc này mới có chút kinh hoảng thất thố lớn tiếng hô to lên, liên tục né tránh.

Nhưng đạo đạo kính như hình với bóng, sao lại để hắn chạy trốn?

Trong khoảnh khắc, trên người gia hỏa kia liền cuồn cuộn khói đen, giống như một thùng thuốc nổ được nhóm lửa!

Đúng lúc này, một tiếng thương thanh thúy bỗng nhiên vang lên.

Có thể là chỉ huy viên quan ở hiện trường sai khiến đạo khói đen thật sự trở thành hung khí nguy hiểm công cộng an toàn, quyết đoán hạ lệnh đánh lén.

Ngực Vệ đạo sĩ lập tức bị đánh ra một lỗ máu lớn.

Cũng không biết hắn là người bị quang chiếu sáng mất đi năng lực tránh né đạn, hay là còn có ý đồ khác, dĩ nhiên bất chấp bước nhanh liên tục hướng ta vọt tới.

Phanh phanh phanh! Liên tục mấy tiếng thương vang lên.

Đầu của Vệ đạo sĩ, trên ngực lại bị mở ra vài lỗ thủng lớn.

Thân thể của hắn lắc lư mấy cái, ngã xuống đất, lập tức có một cỗ gió lạnh thấu xương tủy thổi mãnh liệt đến.

"Mở!" Ta mở ra mắt Âm Dương ở huyệt Thiên Cung, chỉ thấy linh hồn Vệ đạo sĩ thoát xác mà ra, quanh thân mang theo từng trận âm khí, hung hăng điên cuồng tấn công ta!

Lúc này ánh sáng đủ, dương khí dồi dào, hắn lại có thể âm hồn xuất khiếu, đủ thấy bản lãnh của hắn.

Đây là hắn muốn âm hồn nhập thể, cướp đoạt thân thể, hoặc là dứt khoát đồng quy vu tận với ta.

Hừ, ta đã sớm đoán ra một chiêu này của ngươi!

Ta không vội vàng không vội lùi lại một bước, cắn rách đầu ngón tay vẽ một bức tranh trên không.

Một tiếng, đạo đạo kim quang lóe lên, huyễn hóa ra đạo pháp chú, vây quanh ở bốn phía của ta.

Vừa rồi lúc ta giả bộ nói chuyện với hắn ta đã âm thầm bày ra một cái Khốn Linh trận ở sau lưng.

Âm hồn này muốn phá trận mà vào, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Âm hồn của Vệ đạo sĩ bị pháp chú này chiếu vào, đau đớn nhe răng nhếch miệng. Mặc dù hắn đã cùng hung cực ác, nhưng cũng không ngốc đến mức liều mạng với linh trận vây khốn, vội vàng quay người phóng về phía đối diện.

Hắn ta muốn chạy!

Tên này tu luyện Quỷ Ảnh Thuật, mặc dù thân thể tử vong, chỉ cần linh hồn còn, liền có thể mượn cơ thể tái sinh.

Tuy rằng ta đã nói cho sĩ quan kia xua tan đám người, nhưng đầu cầu bốn phía vẫn có không ít người đứng từ xa quan sát.

Trên người những cảnh báo kia có mũ châu báu bảo hộ, tất nhiên là không dám xâm phạm, nhưng những bảo an và dân chúng kia thì làm sao bây giờ?

Hơn nữa một khi để cho tên này phụ thể thành công thì khó mà tìm được.

Ta lúc này cũng bất chấp tất cả, rẹt, rút ra một lá bùa thượng đẳng đuổi theo. Kết quả ta vừa mới bước ra pháp trận không được mấy bước, Vệ đạo sĩ lộ ra một nụ cười lạnh âm hiểm vô cùng, bỗng nhiên quay đầu lại hướng ta đánh tới.

Lúc này, ta đã ly khai pháp trận che chở, còn muốn lui về không kịp, vội vàng xé nát linh phù ném ra ngoài.

Hắn có thể đã sớm nhìn ra thủ đoạn của ta, không đợi phù chú tụ lại đã bị hắn một chưởng đánh tan, bùa trấn tà thượng đẳng vậy mà đối với hắn không có tác dụng chút nào.

Mắt thấy hắn đã cách ta không đến một mét, ta vội vàng tế ra châm vô hình ném ra ngoài, lại phảng phất như đâm vào mặt nước, gợn sóng không nổi lên!

"Hỏng rồi!" Ta ngàn tính vạn tính, cũng không ngờ linh hồn gia hỏa này lại cường đại như thế!

Thật sự sẽ bị hắn đoạt xá sao?

Trong lúc ta đang kinh hoảng vô thố, trong giây lát, trong lòng có thứ gì đó đột nhiên run lên, tự mình nhảy ra.

Âm hồn Vệ đạo sĩ đã tới gần trước mặt, mặt mũi tràn đầy vẻ đắc ý nhe răng cười, bỗng nhiên kinh hãi thất sắc, xoay người muốn chạy trốn, nhưng lập tức hóa thành một luồng khói đen bị hút tới trước ngực ta.

Ta tập trung nhìn vào, dĩ nhiên là bồ câu xám đưa cho mình ô mộc hạch, đang xoay tròn trước ngực ta không ngừng, từng luồng khói đen kia bị nó hút vào.

Khói đen tiêu tán, viên gỗ đen lại chui vào ngực.

Nhưng đồng thời, ta cũng giống như bị rút khô sức lực, hai mắt hoa lên, ngã nhào trên đất.

Viên pháp sư hai bên đầu cầu ùa lên, xông tới kiểm tra thi thể Vệ đạo sĩ, mang tất cả đám người ngất xỉu ra ngoài.

Hai cảnh sát khác cũng dìu ta về phía đầu cầu.

"Trương đại sư, ngươi không có chuyện gì chứ?" Ngô Đại Xuyên và Triệu trợ lý tiến lên đón, ân cần hỏi han.

Lúc này chân ta nhũn ra, toàn thân vô lực, một câu cũng không nói ra được, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

"Tiểu tử, tốt lắm!" Viên cảnh viên ở hiện trường cũng đi tới, vỗ vỗ bả vai của ta nói: "Nực giận nghi phạm, để hắn chủ động buông bỏ lá chắn con tin, lại mượn dùng kính quang phân tán sự chú ý của hắn, sáng tạo điều kiện cho thương binh, chủ ý này xác thực không tệ, chỉ là hơi lỗ mãng một chút! Ha ha, bất quá tóm lại, rất đáng để biểu dương."

Ta rất là bất đắc dĩ cười cười, hung hiểm nơi này đâu chỉ có vậy?

"Không có việc gì." Sĩ quan phụ tá nói với Triệu Trợ lý: "Cách tên nghi binh gần đây, lại bị tiếng thương làm cho kinh sợ, đây đều là phản ứng bình thường, nghỉ ngơi thoáng một chút là được rồi. Đúng rồi, tiểu tử này tên gì, ta phải xin cho hắn giải thưởng thấy nghĩa dũng cho dân chạy trốn."

Triệu trợ lý và Ngô Đại Xuyên mặc dù không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết tuyệt đối không phải đơn giản như ông viên này nói. Cũng không tiện giải thích nhiều, vội vàng dìu ta vào trong xe.

Cho đến lúc này, ta mới chịu đựng được vài phần khí lực, hướng về phía Ngô Đại Xuyên nói: "Nhanh, Ngọc thạch, mau đem ngọc thạch đến đây."

Đệ nhất thiên thiên thiên bốn chi Kim Thiền thoát xác (chương hơn)

Qua lời nhắc nhở của ta, Ngô Đại Xuyên mới đột nhiên nhớ tới, ngọn nguồn dẫn phát sự kiện liên tiếp này chính là khối ngọc thạch kia, vội vàng chạy tới.

Chỉ chốc lát sau, hắn ôm thật chặt một cái túi vải xám, lại vội vã chạy trở về, vẻ mặt cực kỳ kinh hoảng: "Trương đại sư, không xong rồi!"

Ta vừa thấy vẻ mặt này của hắn, lập tức biết chắc chắn lại xảy ra vấn đề, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy?"

Ngô Đại Xuyên vỗ vỗ túi vải xám, kinh ngạc kêu lên: "Đây là giả, không thấy Chân Ngọc thạch đâu nữa!"

Ta vừa nghe liền sửng sốt, Vệ đạo sĩ vì muốn lấy khối đá yêu cổ này đã trăm phương ngàn kế. Một khi vào trong tay, tuyệt sẽ không dễ dàng ly thân, càng không có người có thể trộm đi từ trên người hắn, ngọc thạch sao có thể không cánh mà bay chứ?

"Trương đại sư, Ngô tổng." Triệu trợ lý hướng về phía trước mở mang tầm mắt, nói với hai người bọn ta: "Tội khôi nguyên hung đã mất mạng ngã pháp, ta cũng nên trở về. Xế chiều Từ tổng đốc còn phải tổ chức một cái hội nghị khác trọng yếu, ta phải chuẩn bị một chút."

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, nếu như yêu nhân có chút quan hệ với Từ Mệnh kia đã chết, vậy những chuyện còn lại không có quan hệ gì với tập đoàn Quảng Thịnh rồi. Về phần ngọc thạch đi nơi nào, lại tìm không ra, đều không quan hệ đến tập đoàn Quảng Thịnh.

Ngô Đại Xuyên đương nhiên cũng hiểu rõ, hơi lúng túng nhìn về phía Triệu trợ lý cười cười: "Tiểu Triệu à, lần này ngươi đã giúp ta một đại ân rồi, hôm nào khác ta sẽ đơn độc mời ngươi."

Triệu trợ lý mỉm cười khách khí vài câu, sau đó quay lại hỏi ta: "Trương đại sư, từ tổng túi quần áo kia xử lý như thế nào?"

"Dân lên muối muối, liệt hỏa đốt cháy, lại dùng tro sống đè nén chìm vào trong lòng đất." Ta đáp.

"Được." Triệu Trợ lý gật nhẹ đầu: "Trương đại sư, Ngô tổng, ta đây liền đi trước một bước." Lập tức lại phân phó cho tài xế, ngàn vạn lần phải chú ý an toàn, nhất định phải đưa chúng ta đến vị trí này mới quay người rời đi.

Ngô Đại Xuyên đóng cửa xe lại, sau đó bảo tài xế đi về phía cửa hàng cũ của mình.

Hắn mặc dù không biết ta và Vệ đạo sĩ trải qua một phen khổ chiến kinh hiểm cỡ nào, nhưng cũng thấy sắc mặt không tốt lắm, dự định để cho ta trở về nghỉ ngơi một chút.

Bản lĩnh của Vệ đạo sĩ hoàn toàn chính xác không thể khinh thường, xa xa vượt qua tưởng tượng của ta. Mặc dù ta mượn nước muối, ánh gương chiếm chút tiên cơ, nhưng vẫn thiếu chút nữa lấy được công hiệu của hắn, nếu không phải Ô Mộc Hạch thôn phệ tà linh, chỉ sợ hiện tại ta đã sớm xong đời. Chỉ là lần này, cực kỳ hao tổn nguyên khí, lúc này cả người ta nhũn ra, ngay cả động đậy cũng lười động đậy một chút.

Có điều việc này có chút kỳ quái. Ngọc thạch đi đâu rồi nhỉ?

Ta nhắm mắt suy nghĩ một chút, ý bảo Ngô Đại Xuyên lấy túi vải xám ra.

Khối đá trong túi tròn vo, chính là một thạch cầu sừng sững bình thường, hình như là mới từ chỗ nào đó cứng rắn nện xuống, còn khối đá đứt gãy lại là mới.

Ngô Đại Xuyên vừa thấy tảng đá liền tức giận nói, cực kỳ phẫn hận: "Con mẹ nó! Thực không rõ lão gia hỏa này rốt cuộc là thông minh quá mức, hay là hoàn toàn là một quả trứng hồ đồ, bị người ta đánh mất bao rồi cũng không biết! Trương đại sư, bằng không, chúng ta cũng đừng tìm nữa, dù sao hắn cũng đã chết. Ta coi như đi trước một hồi, cắt cái Hoa Cương nham thạch vậy."

Tuy nói hắn tiêu tốn hơn hai trăm vạn, nhưng đối với Ngô Đại Xuyên mà nói cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, việc cắt đá đánh cuộc ngọc là chuyện không thể tránh khỏi.

"Không được." Ta kiên quyết lắc đầu: "Đối với ngươi mà nói, cái này có thể chỉ là một tảng đá giá trị hai trăm vạn, không khác gì một đống nhân dân tiền, nhưng trong mắt thương nhân vật âm vật chính là một tai họa, nếu lại có một tên Vệ đạo sĩ cùng loại như vậy... mau, quay đầu lại!" Trong lúc bất chợt, ta chợt nghĩ tới cái gì, cao giọng kêu lên.

Tài xế nghe vậy sững sờ, vừa giảm tốc ngừng lại, rất là nghi hoặc hỏi: "Ngài muốn đi đâu?"

"Về biệt thự của Từ gia, nhanh lên!" Ta kêu lên.

"A? Trương đại sư... chuyện này..." Ngô Đại Xuyên có chút ngây ngẩn cả người, không hiểu nhìn ta.

"Ngươi nhanh nhanh đưa điện thoại cho Triệu trợ lý! Mau, còn thất thần làm gì?! Mau đánh đi." Ta vừa thấy Ngô Đại Xuyên vẫn có chút do dự, gấp giọng thúc giục.

"A, được rồi!" Ngô Đại Xuyên không biết chuyện gì xảy ra, có thể thấy được gấp gáp như vậy, cũng đoán được sự tình có chút không ổn, vội vàng lấy ra điện thoại điện thoại điều khiển.

"Ngô tổng, ngài về nhà rồi?" Triệu trợ lý vừa nghe xong, ta liền chụp lấy: "Triệu trợ lý, ta là Trương Cửu Lân, nghe ta nói đã, trước đừng đốt y phục, lập tức điều tra xem có phải trong biệt thự Từ gia thiếu một quả cầu đá lớn không? Còn nữa, lập tức trông chừng Từ tổng, ngàn vạn lần đừng để ông ấy ra ngoài! Ta sắp đến rồi."

"Hả? Trương đại sư, chuyện này lại làm sao vậy?" Tên trợ lý của máy truyền tin cũng không hiểu ra sao.

"Không kịp giải thích với ngươi, lập tức thi hành đi! Nếu không, Từ chung quy có thể sẽ gặp nguy hiểm." Nói xong, ta trực tiếp lộn lưới máy truyền tin, liên thanh thúc giục tài xế: "Nhanh lên, nhanh lên một chút!"

Ngô Đại Xuyên cũng đã nhận ra có điều gì đó không đúng, bèn nói với tên tài xế: "Đừng quản là màu đỏ hay không đỏ, đi ngược lại không được trái ý, làm sao mở nhanh vậy, chỉ cần không đụng vào người, có chuyện gì ta phải chịu trách nhiệm."

Tài xế kia nghe vậy liên lụy đến an nguy của Từ tổng cộng, lại có Ngô Đại Xuyên làm vé bảo vệ, lúc này một chân đạp thẳng vào cửa dầu, nhanh như chớp lao thẳng về phía biệt thự Từ gia.

Đang nửa đường, Triệu trợ lý điện võng lại đánh tới.

Hắn nói qua kiểm tra cẩn thận, quả thật biệt thự Từ gia thiếu mất một quả cầu đá đại lý, quả cầu đá là trên ban công cao nhất, lâu lâu cũng chưa phát hiện ra.

Còn nữa, Từ Chung đã một mình đánh xe ra ngoài từ lâu rồi, những hộ vệ kia không dám cản hắn, đành phải vừa theo sát ở sau lưng, vừa vội vàng đưa tin báo cho hắn. Triệu trợ giúp đánh mười cái máy truyền tin, Từ Quảng cũng không nhận lấy một cái, trước mắt hắn đang cấp tốc chạy về phía bờ sông.

"Nói với đám hộ vệ kia, lập tức ấn hắn lại, nếu không Từ Nghiễm Thịnh sẽ mất mạng!" Ta kêu to máy truyền tin chết rồi bảo tài xế: "Mau! Mau quay lại bờ sông."

"Trương đại sư, chuyện này... rốt cuộc là thế nào vậy?" Ngô Đại Xuyên vô cùng sợ hãi hỏi.

"Chúng ta trúng kế rồi." Ta nắm chặt hai tay, rất ảo não nói: "Lão gia hỏa này quá giảo hoạt! Hắn đã sớm bố trí một trận pháp trong phòng cho thuê, sau khi bị gà trống đặt chân, hắn đã phát hiện, theo đó bày ra một tòa mê hồn trận."

"Hồn mê trận?" Ngô Đại Xuyên sửng sốt, kinh ngạc hỏi: "Ý ngươi là... Vệ đạo sĩ không chết?"

"Quỷ Ảnh Thuật của hắn đã gần đại thành, bóng người đã sớm chia lìa. Cái chết vừa rồi chỉ là nhục thể của hắn, bóng dáng của hắn còn dán sát trên người Từ Quảng Thịnh."

"Do ta nhất thời bất cẩn!"

"Ngươi còn nhớ rõ không? Lúc sáng gặp Từ Quảng Thịnh, hắn vẫn luôn ôm đầu, lúc ấy ta còn tưởng rằng hắn uống nhiều rượu quá, không thoải mái lắm, bây giờ mới nhớ tới, mặt bên hắn treo một tấm gương, mặt kính phản quang, vừa vặn có thể chiếu đến hắn! Còn nữa, vệ đạo sĩ đang lập cầu, cũng không có bóng dáng."

"Hắn cố ý trì hoãn thời gian, vừa là vì điều kiện nhục thân đào thoát, lại tranh thủ thời gian cho cái bóng! Hiện tại hắn gởi mình trên người Từ Quảng Thịnh, mang theo ngọc thạch chạy ra ngoài! Nếu như ta không đoán sai, hắn đã sớm bố trí tốt tế đàn ở bờ sông, một khi chúng ta hơi chậm một bước, hắn liền đại công cáo thành! Đến lúc đó, chẳng những Từ Quảng thịnh không sống được, hắn càng là Quỷ Ảnh Thuật đăng phong, ai cũng không làm gì được hắn." Ta cuồng loạn hô lên.

Chương một ngàn bốn trăm sáu mươi bước về phía trước, đừng có quay đầu lại.

Tuy rằng Ngô Đại Xuyên không rõ Quỷ Ảnh thuật là cái gì, nhưng gã lại rất rõ ràng, một khi để cho Vệ đạo sĩ thực hiện, sẽ có hậu quả đáng sợ đến cỡ nào! Mồ hôi lạnh lập tức chảy ròng ròng, không ngừng thúc giục tài xế nhanh hơn nữa.

Mặc dù lúc này chính là thời kỳ xa hoa, đơn giản là một dải xe ven sông cực kỳ thưa thớt.

Đợi bọn ta tới địa điểm Triệu Trợ lý thông báo, hiện trường đã trở thành một đống hỗn độn.

Cái kia cực kỳ đắt tiền, tân lợi thất hồng cùng hai cỗ hung hãn mã đâm vào một chỗ cực kỳ thảm liệt, chặn toàn bộ giao lộ thông tới bờ sông. Mười mấy hộ vệ thân hình cao lớn nằm ngang một chỗ, trong đó có hai hộ vệ người da đen ngoài hai thước mặt đầy máu, tay chân tất cả đều gãy, cực kỳ thống khổ quay cuồng trên mặt đất.

Chưa đợi xe dừng hẳn, Triệu trợ lý đã một đường chạy như điên nghênh đón.

"Trương đại sư, Ngô tổng, các ngươi đã đến rồi!" Hắn sốt ruột tràn đầy mồ hôi, xưa nay mang theo một tia khăn cẩn thận nghiêng về một bên.

"Đây là có chuyện gì?" Cửa xe ta nhảy xuống cấp giọng hỏi.

"Từ tổng như đột nhiên phát điên, lái xe phóng thẳng về hướng bờ sông, ta rất sợ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, liền dựa theo phân phó của ngươi cho mấy hộ vệ ngăn xe. Nhưng..." Triệu Trợ lý nhìn thoáng qua đám hộ vệ nằm ngang đầy đất, lòng còn sợ hãi nói: "Nhưng Từ tổng giống như đã thay đổi thành người khác, nhanh chóng đem những hộ vệ muốn đè chặt hắn đánh ngã trên mặt đất, chạy về phía miệng sông."

Ngô Đại Xuyên vừa nghe vậy, dùng sức nuốt nước miếng, quả thực có chút không dám tin vào lỗ tai của mình, đây dĩ nhiên là do Từ Quảng làm!

"Vậy bây giờ hắn đang ở đâu?" Ta ý thức được tình huống này cực kỳ không ổn.

"Ở kia!" Triệu trợ lý chỉ vào điểm đen nhỏ đang từ xa đi kia nói: "Đó chính là Từ tổng, hắn chạy rất nhanh, mắt thấy đã sắp nhảy vào trong sông, nhưng chúng ta ai cũng không đuổi kịp, Trương đại sư, làm sao bây giờ a..."

Tiểu tử này cực kỳ trung thành với Từ Quảng, nhìn bộ dạng như vậy mà muốn khóc.

"Ngươi đừng nóng vội, để ta suy nghĩ thêm đã." Ta nắm chặt song quyền, gấp xoay chuyển tại chỗ.

Vốn ta tưởng rằng, chờ lúc bọn ta chạy tới hiện trường, Từ Quảng Quảng đã sớm bị ấn xuống, chỉ cần xua tan bóng ma trên người lão là được, nhưng không ngờ lão còn có thể gây ra chuyện như vậy.

Giao lộ đã bị ngăn chặn, xe ngựa căn bản là không cách nào đi qua. Lại nói, ta hiện tại nguyên khí đại thương, cho dù đuổi theo cũng chưa chắc chế ngự được hắn, nếu thật sự bị hắn tế luyện thành công khối yêu cổ thạch này thì phiền toái to.

Ta ngay cả đi vòng tròn, Triệu trợ lý lát nữa nhìn ta một chút, rồi nhìn Từ Quảng thịnh ngừng lại, lau mồ hôi từng chút một.

Ngô Đại Xuyên gấp gáp xoa xoa đôi bàn tay, nhưng lại không có chút biện pháp nào.

"Y phục!" Ta đột nhiên kêu lớn: "Ta bảo ngươi thiêu hủy y phục của Từ tổng lão có còn không?"

"Hả? Có ở đây." Triệu Trợ lý liên thanh đáp: "Ta vừa muốn đốt ngươi đã lấy máy truyền tin, còn đặt trên xe."

"Nhanh lấy ra đây!" Ta lớn tiếng ra lệnh.

Triệu trợ lý không kịp hỏi nhiều, tranh thủ thời gian chạy về trong xe, ôm lấy một bao quần áo kia trở về.

"Ngươi mau thay đi!" Ta trực tiếp ra lệnh cho Triệu trợ lý không tiếp lời.

Triệu trợ lý không nói hai lời, vội vàng thay đổi quần áo, Ngô Đại Xuyên cũng tranh thủ thời gian tới hỗ trợ.

"Sinh nhật của Từ tổng tổng số bao nhiêu?" Ta gấp gáp hỏi.

"Bang hai năm, tháng bảy hai ngày." Triệu trợ lý vừa thở hổn hển hồi đáp, vừa khoác áo quần xong, lại đi nắm quần áo.

Ta nhanh chóng đổi lại sinh nhật, cắn vỡ đầu ngón tay, đã viết ra máu tươi trên lưng áo áo.

"Bây giờ ngươi không muốn quản cái gì, cứ đi thẳng về phía trước, bất luận xảy ra chuyện gì, tuyệt không nên quay đầu lại, hiểu chưa?"

"Rõ!" Triệu Trợ lý kiên định gật đầu.

"Được! Đi mau!" Ta chữ "Đi" vừa rơi xuống, bỗng nhiên vỗ một chưởng ở sau lưng hắn.

Triệu trợ lý dùng sức cắn răng, cực kỳ gian nan bước về phía trước một bước, thân thể cũng bỗng nhiên nhoáng một cái, suýt nữa ngã sấp xuống.

Ngô Đại Xuyên vội vàng đỡ ở một bên, lớn tiếng cổ vũ nói: "Tiểu Triệu, ráng chịu đựng!"

Theo một bước này của hắn phóng ra, cái bóng sau lưng hắn cũng giống như đường da bị kéo ra một sợi dây dài.

Triệu trợ lý dưới sự nâng đỡ của Ngô Đại Xuyên, lại bước ra một bước, cái bóng kia càng thêm dài ra.

Sau đó giống như một đoàn tàu đang cấp tốc di chuyển, bay thẳng về bờ sông.

Hắc điểm đen đã tới gần nước sông, ra sức giãy dụa.

Rầm rầm một tiếng, Triệu trợ lý ngã xuống chó gặm ăn, nện thật mạnh trên mặt đất.

Tầm mắt vỡ nát, khóe trán cũng dính máu.

Nhưng tiểu tử này ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, tiếp tục bò về phía trước.

Bóng đen kéo sau lưng đã biến thành một sợi dây nhỏ không thể thấy được, một mực túm lấy hắn.

Ngô Đại Xuyên cũng hiểu rõ, tình thế lúc này cực kỳ nguy cấp, vội vàng một bên ra sức lôi kéo, một bên hướng về phía những người khác hét lớn: "Còn nhìn cái gì nữa? Mau lại đây hỗ trợ a!"

Sau tiếng hô này, gã tài xế vừa đánh xe chúng ta, cùng với mấy hộ vệ bị thương không nặng kia cũng chạy tới.

Ở dưới sự nâng đỡ của mọi người, Triệu trợ lý lại đặc biệt gian nan bước về phía trước một bước. Nhưng hắn lại giống như nhận lấy thống khổ cực kỳ khó chịu, mồ hôi trên thái dương cuồn cuộn mà rơi xuống, từng đường gân xanh nổi lên thật cao.

Nhưng tiểu tử này vẫn cắn chặt răng, tiếp tục đi về phía trước!

"Tiểu Triệu, ráng chịu đựng!" Ngô Đại Xuyên đỡ lấy bả vai hắn ta, ra sức kéo, lớn tiếng cổ vũ.

Những người khác cũng lôi kéo, đỉnh, vây quanh Triệu trợ lý, từng bước đi về phía trước.

Theo từng bước hắn đi về phía trước, bóng hình trên mặt đất dần dần trở nên tráng kiện, điểm đen nhỏ xa xa kia cũng bị kéo đến liên tục lùi bước.

Triệu trợ lý và chấm đen nhỏ kia cách nhau mấy trăm mét, lại bị một sợi dây chiếu vững vàng buộc chung một chỗ.

Giống như là xẻ sông, vừa tiến lên, bên kia cũng chỉ có thể lùi về sau!

Triệu trợ lý bên này chừng mười mấy người, từng người nghiến răng nghiến lợi dốc hết toàn lực, vậy chỉ có một điểm đen nhỏ.

Thoạt nhìn cực kỳ không công bằng, nhưng thế lực ngang nhau!

Bọn họ bước ra mỗi một bước đều cực kỳ gian nan, Triệu Đệ Tử cắn rách lợi lộc, miệng đầy bọt máu.

Toàn thân Ngô Đại Xuyên không ngừng run rẩy rẩy, những người khác cũng mệt đến mức đầu đầy mồ hôi.

Ta tiếp tục đi về phía trước mấy chục mét, lấy ra mấy tấm linh phù, bày ra trên mặt đất một cái lục giác trận, vừa lẳng lặng chờ trận đấu này chấm dứt, vừa khoanh chân ngồi chậm rãi khôi phục nguyên khí. Dù sao, một kích cuối cùng kia vẫn là để ta hoàn thành.

Đệ nhất thiên thiên thiên bốn sáu một điểm về Ảnh Thuật.

Phía trước trở nên ồn ào, xe cộ qua lại đều dừng lại, đám người vây xem càng ngày càng dày đặc.

Xe lớn chạm vào nhau, người bị thương đầy đất, lại có mười mấy người sống nhăn nheo giống như người hầu, cực kỳ gian nan bước về phía trước, lập tức khiến cho mọi người tò mò!

Có người nâng hộ vệ bị thương lên, có người đi hỏi chuyện bọn Ngô Đại Xuyên rốt cuộc đã xảy ra, có người lập tức lấy ra điện thoại di động chụp ảnh không ngừng, chuyển đến vòng bằng hữu.

Xe cứu thương tới, báo động đến rồi, vây quanh toàn bộ hiện trường chật như nêm cối.

Không biết là bọn hắn nhận ra Ngô Đại Xuyên hay là đoán được chủ nhân của xe tân lợi Từ Quảng thịnh, hoặc là xuất phát từ thiện tâm hiếu ý. Càng ngày càng có nhiều người gia nhập vào cuộc thi bạt hà nhìn như hoang đường vô cùng này.

Cũng có không ít người cực kỳ tò mò với cảnh tượng lần này, đi thẳng về phía bờ sông, nhưng đều bị sương mù do ta tạo ra cản lại.

Thế giới đẹp như vậy, ta không muốn cho nhiều người biết, trên đời này còn tồn tại một cái mặt đen cực kỳ đáng sợ xa xa không thể tưởng tượng, còn có nhiều như vậy căn bản không thể tưởng tượng tồn tại.

Ảnh tuyến trên mặt đất càng kéo càng kéo dài, càng lúc càng trở nên to lớn, điểm đen nhỏ xa xa kia cũng dần dần rõ ràng.

Là một bóng người đang liều mạng giãy dụa về phía trước, tuy không thấy rõ khuôn mặt nhưng cũng có thể thông qua thân hình nhận ra là Từ Quảng Thịnh.

Hắn vẫn mặc bộ áo ngủ thêu tơ vàng sáng, để trần hai chân, tay ôm thật chặt một cái túi da đen, chắc hẳn bên trong chính là khối đá yêu cổ kia!

Thân thể hắn ra sức lao về phía trước, muốn cố gắng thoát ra ngoài.

Nhưng bị nhiều người ra sức lôi kéo như vậy, hắn chỉ có thể từng bước lui về phía sau, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Dường như hắn cũng nhận ra ta đang nhìn chằm chằm hắn, quay đầu lại hung hăng trừng mắt ta một cái.

Ánh mắt kia, ta nhận ra người này chính là Vệ đạo sĩ.

Chẳng phải ngươi am hiểu Quỷ Ảnh Thuật à? Tốt lắm, ta dùng gậy ông đập lưng ông ta!

Đúng như bồ câu xám nói, phù chú còn là những phù chú kia, chỉ cần biến ảo trình tự là có thể từ ác chuyển thành thiện.

Ngươi dùng Quỷ Ảnh Thuật hại người, ta đồng dạng cũng có thể dùng Quỷ Ảnh Thuật cứu người!

Tuy ta không mượn dùng tử thi âm ảnh, tập luyện qua quỷ ảnh thuật gì, nhưng trên bộ y phục kia vẫn để lại âm khí còn sót lại của Vệ đạo sĩ.

Ta chỉ là đem chút âm khí ngưng thực thành hình, lại dùng tám chữ Tỏa Dương trận, nối liền cùng một chỗ với thân thể của Từ Quảng mà thôi.

Lúc này tâm trí Từ Quảng Quảng đã bị mê loạn, chỉ còn lại một bộ thể xác. Lão không ngừng giãy giụa, ra sức xoay chuyển, nhưng tất cả đều phí công.

Mỗi lần Triệu trợ lý bước ra một bước, y lại lui ra sau ba bước, bóng đen trên mặt đất cũng ngưng trọng thêm vài phần.

Mắt thấy bóng dáng càng lúc càng lớn, hắn cũng cách ta càng lúc càng gần.

Ta móc ra tá quyển, nhóm lửa đạo linh phù thứ nhất.

"Trấn!" Theo tiếng quát của ta, thân thể Từ Quảng đang bành trướng bỗng nhiên dừng lại, lực lượng của bóng tối tạm thời bị trấn trụ, liên tục lùi lại bảy tám bước, đây là trận pháp kỳ môn tham khảo trí tuệ đa tinh.

"Khóa!" Ta lại đốt luồng linh phù thứ hai.

Từng đạo hắc tuyến khuếch tán ra, vây khốn hai chân của hắn, lan tràn giống như du xà, lập tức bị một mực khóa lại, không nhúc nhích được mảy may.

Hình Ảnh Hóa Xà!

Đây là bản lĩnh mới mà ta có thể nghiên cứu hơn một nửa Âm Phù Kinh của Kim Xà Tỳ.

"Xùy!" Lại một tấm linh phù cháy hết.

Một tia sáng bay nghiêng tới, giống như tia chớp phập phồng đánh lên người Từ Quảng.

Từ Quảng giật mình một cái, thân thể lảo đảo suýt nữa té ngã.

Đây là mượn hàn băng thứ của Băng Ẩn Tử, lấy quang chế ảnh là thích hợp nhất!

Sau ba tiếng hô liên tiếp, Từ Quảng đã sớm không còn sức giãy dụa nữa. Lục giác trận ta thiết lập trên mặt đất cũng sáng lên ba đạo hào quang xán lạn, phảng phất như tất cả ánh mặt trời đều hội tụ ở đây, chiếu sáng bốn phía khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Khóe miệng Từ Quảng đang chảy máu đã bị Vệ đạo sĩ đoạt xá, lại còn lườm ta một cái đầy hung ác: "Tiểu tử, xem thường ngươi rồi, không chỉ có thể phát hiện ra Phân Ảnh Thuật của ta, mà còn ẩn giấu cao chiêu như vậy!"

Ta hừ lạnh một tiếng: "Không cần thủ đoạn lợi hại, làm sao đối phó được đám tà môn các ngươi? Cái này gọi là ma cao một thước, đạo cao một trượng!" Nói xong, ta lại nhen một đạo linh phù.

"Đứt!"

Hào quang lóe lên, trên đường xuất hiện một dấu vết màu trắng nhạt.

Cũng vào lúc đó, sợi dây dài của Âm Ảnh cũng bị cắt ra, hoàn toàn một phân thành hai.

Từ Quảng mãnh liệt lay động một cái, lại hiện ra bóng dáng của gã, chỉ có điều bên cạnh thân ảnh kia còn có một bóng đen cao lớn hơn, đây chính là bổn nguyên Ảnh Thiên của Vệ đạo sĩ xâm nhập vào trong thân thể Từ Quảng.

"Trảm!" Ta không đợi hắn kịp phản ứng, lại là một đạo linh phù bốc lên.

Một đạo quang mang lăng không bay lên, một bóng một hình ba, ba bóng hóa sáu, trong nháy mắt, huyễn hóa ra trăm chi nhỏ, cùng một chỗ đâm vào chỗ yếu hại quanh thân bóng đen kia, đây là thuật phân hoá phân hoá từ trong Diệt Dương đao của lười La Hán.

Bóng đen của Vệ đạo sĩ lập tức bị đâm thủng lỗ chỗ, giống như ánh nắng xuyên qua cửa sổ, phá thành từng mảnh nhỏ.

"Ngươi... Ngươi không được tốt..." Vệ đạo sĩ hét thảm đầy thê thảm.

Không đợi sau khi một câu hô xong, ta lại nhen nhóm một tấm linh phù cuối cùng: "Diệt!"

Tùy theo tấm linh phù này tế ra, lục giác tinh mang đồng thời sáng lên, vây quanh bóng đen kia, đồng thời tản ra từng đạo bạch quang. Chỗ tập hợp, chính là trái tim của Vệ đạo sĩ, đây là Kim Phù đại trận được tổ chức từ con bồ câu xám cùng cha vằn bày ra cho.

Phịch một tiếng, bóng đen tiêu tán, hóa thành bụi mù.

Leng keng leng keng!

Vốn Từ Quảng Thịnh đã sớm hôn mê, lại mất đi Vệ đạo sĩ khống chế, lập tức ngã sấp xuống đất.

Sau lần này, linh lực của ta cũng suy kiệt, cả người run lên, ngồi không yên, ngửa mặt nằm ngửa xuống đất.

Sương mù che ở phía trước chậm rãi tản ra, Ngô Đại Xuyên canh giữ bên ngoài vội vàng chạy vào, một tay đỡ ta lên: "Trương đại sư, người không sao chứ?"

Ta quay đầu nhìn lại, một đám người vây xem kia đã bị đám bảo an tập đoàn đẩy rẫy chạy tới chặn ở bên ngoài, trong vòng trăm mét chỉ có ta và Ngô Đại Xuyên.

"Triệu trợ lý đâu?" Ta miễn cưỡng ngồi thẳng người lên nhẹ giọng hỏi.

Thằng nhóc này lúc ở Đại Phong thôn, ta đã gặp nó, lúc đó chỉ là cảm thấy nó rất tu luyện. Cho đến vừa rồi không ngờ nó còn có thể trung thành như vậy, mặt kiên nhẫn, để lại cho ta ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

"Tiểu Triệu... Bị thương quá nặng. Đường hắc tuyến vừa đứt, hắn đã hôn mê, cùng với những hộ vệ kia cùng được đưa đến y viện. Lúc này, Từ chung quy không sao chứ?"

"Không có việc gì..." Ta thở dài một hơi, chỉ chỉ cây liễu ven đường: "Chính là bị âm khí xâm nhiễm quá lâu, uống hai chén Liễu Diệp Thủy là được rồi. Ngươi mau mang ngọc thạch kia tới đây, ta xem rốt cuộc là thứ gì."

"Được!" Ngô Đại Xuyên lớn tiếng la lên hai bảo an, bảo bọn họ nhanh đi làm chút nước cho Từ Ngôn, sau đó nhặt da bọc da đen trên mặt đất lên đưa tới trước mặt ta.

Ta mở túi da ra xem, bên trong chứa một viên đá mang quả.

Đầu một ngàn bốn trăm sáu trăm năm mươi hai Thải Hải Tang Điền, vĩnh viễn làm bạn với Vương ta.

Tảng đá này thoạt nhìn rách tung toé, tràn đầy hố lõm.

Chính diện mở ra một lỗ hổng to bằng nắm tay, lộ ra ngọc màu xanh biếc bên trong.

Lục ngọc như nước, giống như bích ba thanh đàm, sâu trong ngọc thạch lại có một con rết lớn màu lửa đỏ đang cuộn mình!

Con rết giống như đúc, phải duỗi dài ra như thể bất cứ lúc nào cũng có thể từ trong ngọc. Hơn nữa đồng thời còn tràn ngập một cỗ âm khí cực kỳ nồng đậm, khiến cho người ta không dám nhìn chăm chú.

Đúng là một kiện yêu vật mười phần yêu lực!

Vệ đạo sĩ trăm phương ngàn kế muốn có được khối ngọc thạch này, chính là muốn tế luyện khối đá này, tu luyện được Quỷ Ảnh Thuật cảnh giới cao nhất.

Nhưng bên cạnh lại có một vấn đề.

Hắn phát giác bị người truy tung, mới lâm thời thi triển Phân Ảnh Thuật.

Nói cách khác, hắn vốn có kế hoạch tế luyện tốt, rất có thể không có ở đây, nhưng vì sao hắn phải vội vã chạy tới bờ sông chứ?

Chẳng lẽ... nơi đây còn có một nơi có thể thức tỉnh âm linh trong ngọc thạch?

Lần này âm vật không giống trước kia, chỉ là một khối ngọc thạch mà thôi. Chỉ từ ngoại hình nhìn đến, căn bản không cách nào phân biệt năm đó thuộc địa, càng không cách nào biết được bên trong ẩn tàng là Âm Linh gì.

Nếu như Vệ đạo sĩ trong lúc vội vàng chạy tới bờ sông, chắc hẳn nơi đó sẽ có chút manh mối?

Ta suy nghĩ một hồi rồi đứng dậy, tay nâng ngọc thạch đi dọc theo bờ sông.

Trường Giang như sóng lớn mà qua, một chém võ hùng thành ba, ta đi dọc theo bờ sông nửa ngày, lại đem ngọc thạch ngâm vào trong nước nhìn một chút, vẫn không có biến hóa gì, xem ra không liên quan đến nước sông.

Đó là gì?

Ta đang thấy kỳ quái, đột nhiên ngọc thạch rung động một cái không có dấu hiệu báo trước.

Ngay gần nơi này! Ta thử chuyển hướng mấy lần, rốt cuộc xác định được vị trí rung động càng kịch liệt của nó.

Đó là một tấm bia đá xanh đứng bên bờ sông.

Trên tấm bia khắc mấy câu thơ: "Giang Đào cuồn cuộn đầy thần bờ biển, thừa dịp khó nghe tiếng đàn chạm nhẹ, vĩnh viễn hưởng thụ Khang Bình Càn Thế, sinh tự cực lạc họa dân cái gì." Đề bài hạ lạc khoản là tuần đốc Đại Thanh tuần tra Chu An Chính.

Hẳn là năm đó gia hỏa này tuần du đến nơi đây, mượn danh nghĩa bài thơ của Cảnh Phụng, có quan hệ gì với hòn đá này không?

Chẳng lẽ chuyện Âm Linh sống nhờ trong ngọc thạch có liên quan tới vị tuần đốc không biết chút tên này?

Ta đang buồn bực đây, ngọc thạch đột nhiên từ trong tay ta bay ra ngoài, lập tức đâm vào trên tấm bia đá.

Rặc rặc một tiếng, tấm bia đá vỡ ra một vết rạn thật dài. Ngọc thạch ầm ầm rơi xuống đất, rồi lập tức lại bay lên. Giống như bị điên, chỉ trong chớp mắt đã đập trúng tấm bia đá, đụng thẳng vào bản thân đá vụn văng tung tóe, vết thương chồng chất.

Cho đến lúc này, ta mới phát hiện, nó mỗi lần đụng vào đều là một nơi: Đầu và đầu là hai câu thơ thứ nhất.

Giang sung!

Dưới sự va chạm liên tục của ngọc thạch, tấm bia đá bị cứng rắn ném ra một cái hố to, nhất là hai chữ "Giang Già" càng mơ hồ không ra hình dạng gì, ngọc thạch cũng vỡ thành mười mấy khối. Bọt đá vỡ vụn còn chưa rơi xuống đất, đã bị một cỗ hắc hỏa đốt cháy thành tro tàn.

Đây mới là ngọc đá cùng tan thật sự!

Trong chớp mắt, ngọc thạch chỉ còn bằng nắm tay, con rết màu lửa đỏ kia như sống lại, giương nanh múa vuốt muốn bò ra ngoài.

Ta mới vừa muốn tiến lên một cước giẫm lên, chỉ thấy u quang lóe lên, một bóng người từ trong ngọc thạch bay ra, sau đó tiếp tục hướng về phía tấm bia đá đánh tới.

Bóng dáng kia mơ mơ hồ, nhìn không rõ lắm, bất quá vẫn có thể phân biệt ra khác nhau là nữ nhân.

Nàng mặc một thân trường phục tay áo rộng thùng thình cực kỳ sang trọng, trâm cài trên đầu càng là vàng son lộng lẫy, hơn xa không phải là thứ gia đình phú quý bình thường có khả năng đeo, càng giống mũ phượng mà hoàng hậu kỳ Tần Hán chỉ có thể mang theo.

Hoàng hậu của thời kỳ Tần Hán, Yêu Cổ Chi Thạch, Giang Thịnh, Vệ đạo sĩ...

Trong giây lát, trong lòng ta chợt sáng ngời, đại khái đoán được đây là ai!

Vệ Tử phu!

Nói đến tên Vệ Tử phu này chính là một trong những nữ nhân nổi tiếng nhất lịch sử, nàng là hoàng hậu chính cung của Hán Vũ Đế Lưu Triệt, là tỷ tỷ của đại tướng quân Vệ Thanh, dì út bị bệnh.

Nửa đời trước Hán Vũ Đế anh minh thần võ, đuổi Hung Nô đi, mở rộng lãnh thổ, biến đại hán thành một quốc gia mạnh nhất trên thế giới lúc đó. Nhưng tuổi già lại càng thêm ngu ngốc, nuôi dưỡng một đoàn giang hồ thuật sĩ, tin rằng bọn họ sẽ mang lại cho mình đạo thuật trường sinh bất lão.

Sau đó Hán Vũ Đế bệnh không dậy nổi, tìm khắp danh y cũng không có tác dụng, cuối cùng ở giữa có một người tên là Giang sung, nói Hán Vũ Đế bị vu cổ nguyền rủa, không diệt trừ vu cổ, bệnh tự nhiên sẽ không tốt. Hán Vũ Đế giận tím mặt, ra lệnh cho giang giới mặc kệ như thế nào, đều phải đem người hạ cổ tìm ra!

Hắn nào biết Giang Đàm này có mưu đồ khác? Vì thế Giang Đàm liền thừa cơ vu oan Hoàng hậu vệ tử, tính cả thái tử lẫn thái tử mưu đồ dùng vu cổ hại chết Hán Vũ Đế, hơn nữa trước mặt Hán Vũ Đế đào ra lượng lớn rết ở hậu hoa viên, Hán Vũ Đế tức giận đến nổi trận lôi đình, hạ lệnh đem nhân viên can thiệp xử tử.

Thái tử bị buộc phải khởi binh tạo phản, lăn lộn trong hoàng thành ba ngày ba đêm, dẫn đến mấy vạn người tử thương, cuối cùng binh bại tự sát.

Một người nữ lưu như Vệ Tử phu không thể giải thích, cũng chỉ có thể tự sát minh chí, đây cũng là án oán to lớn nhất của triều hán "Vu Cổ họa"!

Đáng thương cho đám vệ tử phu, không khác gì với hán võ đế trung trinh, cuối cùng lại bị trượng phu của mình ép chết tươi, thật sự là đáng buồn đáng tiếc.

Chắc là Vệ Tử phu sau khi chết một lời oán hận khó có thể đầu thai, cho nên vong linh bám vào trong vu cổ, vu cổ kia vì duyên xảo hợp ngủ say trong một khối ngọc thạch ngàn năm, cho đến khi xuất hiện ở đấu giá hội.

Tuy rằng đã ngủ đông ngàn năm, nhưng một lời oán niệm của Vệ Tử phu chẳng những không tiêu tan, ngược lại càng ngày càng thịnh. Bà ta đối với con sông đang nghiến răng nghiến lợi, vừa thấy hai chữ sung túc này lập tức âm linh hiện ra, thà chết cũng phải đập nát hắn.

Hóa ra đây chính là mục đích của Vệ đạo sĩ.

Ánh sáng âm u dần tối đi, hình ảnh Vệ Tử phu càng ngày càng mơ hồ, nhưng tốc độ va chạm tấm bia đá lại càng lúc càng lớn, làm cho toàn bộ nền đất bắt đầu rung chuyển.

"Vệ Hoàng hậu, ngươi bình tĩnh một chút đi, đây chỉ là trùng hợp mà thôi, cũng không có liên quan gì đến tấm bia đá cả." Ta tiến lên hai bước ngăn cản: "Hơn nữa đây cũng đã là chuyện của ngàn năm trước."

Vệ Tử phu bỗng nhiên sửng sốt, chậm rãi quay đầu, vẻ mặt có chút kinh ngạc hỏi: "Ngàn năm?"

"Đúng vậy." Ta gật đầu nói: "Chiến lược và hai năm tới nay đã có hơn hai ngàn năm lịch sử, sau khi ngươi chết có một tia chấp niệm tiến vào trong khối ngọc thạch này, lúc này mới được phóng xuất ra. Chẳng lẽ ngươi muốn vì một tấm bia đá không biết tên như vậy, tìm được hồn phi phách tán sao? Nếu như ngươi có tâm nguyện gì chưa xong, ta ngược lại có thể giúp ngươi hoàn thành."

Thân hình Vệ Tử phu run lên, yên lặng nửa ngày không nói gì, đột nhiên hỏi: "Bệ hạ ở nơi nào?"

" táng ở Mậu Lăng." Ta trả lời: "Vệ Thanh, Hoắc Quang đều ở trái phải."

Ánh mặt trời càng lúc càng chói chang, bóng dáng Vệ Tử phu càng lúc càng mờ nhạt. Nàng khẽ gật đầu thi lễ thật sâu với ta, tiếp đó hóa thành một làn khói đen chui trở về khối ngọc bị tàn phá không chịu nổi kia.

Mặc dù nàng không nói gì, nhưng ta dĩ nhiên biết, nguyện vọng của nàng chính là ở bên cạnh Hán Vũ Đế Lưu Toàn, mặc dù làm tổn thương nàng là Hán Vũ Đế, Hán Vũ Đế đã giết nàng, nhưng người hắn yêu nhất vẫn là trượng phu từng anh minh thần võ.

Thương hải tang điền, vĩnh viễn làm bạn Vương ta.

Đúng lúc này, Từ Quảng Quảng được Ngô Đại Xuyên dìu đi xa.

Ta từ trên đất nhặt lên khối ngọc thạch, đi đến trước mặt đưa cho Ngô Đại Xuyên, nói: "Âm linh trong ngọc thạch là Tây Hán Vệ Hoàng Hậu Tử Phu, nàng muốn cùng Hán Vũ Đế chôn cất Mậu Lăng, chỉ cần đạt thành tâm nguyện của nàng, yêu cổ do Vệ đạo sĩ thiết lập trên người ngươi tự nhiên sẽ phá giải."

Ngô Đại Xuyên sửng sốt một chút rồi gật đầu đáp: "Được, ta nhất định tìm quan hệ đưa tảng đá này vào Hoàng Lăng."

Sắc mặt Từ Nghiễm Thịnh trắng bệch, khóe miệng còn dính vết máu, hướng về phía ta cúi thật sâu nói: "Trương đại sư, tính cả lần này, ta đã nợ người hai lần ân tình rồi, thật không biết phải làm sao cảm tạ người mới được!"

Lúc này, ta đã mệt mỏi đến cực điểm, chỉ là khoát tay áo với hắn, không nói thêm gì nữa, tựa vào cây liễu bên bờ sông ngồi xuống.

Hai vị đại phú hào đỉnh cấp là Ngô Đại Xuyên và Từ Quảng Thịnh, cũng chật vật không chịu nổi ngồi kế bên ta, mắt nhìn Đào Đào Giang Thủy, thật lâu không nói...

Ba ngày sau, hai người bọn họ cùng đến tiệm của ta, mang đến cho ta một phần "Đại lễ".

Tập đoàn Quảng Thịnh và Ngô Đại Xuyên tự mình góp vốn hai ngàn vạn, thành lập một Kim hội trợ giúp học viện, chuyên môn trợ giúp bọn nhỏ không dậy nổi kia.

Ta nhìn thấy một phần hậu lễ này, cảm thấy vui mừng, đột nhiên cảm giác giống như thiếu đi cái gì, lúc này mới nhớ tới là Triệu trợ lý.

Từ Quảng Thịnh giải thích: "Không trải qua chuyện lần này ta còn không biết, gia cảnh của tiểu Triệu rất khó khăn, chính là đang quyên góp giúp đỡ đọc xong đại học, lúc mới đến tập đoàn chúng ta đã bị ta phá lệ đề bạt., Vì vậy trong lòng cảm kích, lúc này mới liều chết cứu ta... Sau khi thành lập Kim Tiền hội, hắn chủ động xin đi làm công tác kia, muốn làm một số chuyện càng có ý nghĩa hơn, thế là ta và Ngô huynh đã quyết định để hắn làm hội trưởng kế thừa! Mấy ngày trước hắn đã mang theo nhóm vật tư viện trợ cứu đầu tiên đi tới phía Tây, mong chúng ta thay đổi cảm ơn của ngài."

Ta cười gật đầu: "Nhiều hành đức thiện, tất có phúc, cho dù gặp bất trắc, ông trời cũng sẽ giúp ngươi!"

Người qua đường đầu tiên là thiên tư, một ngàn sáu, ba chương Đường phố gặp khách.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, lá trên cây ngô đồng ngoài cửa cũng đã rụng hết, mưa to gào thét, thổi phiến cửa kèn kẹt rung động.

Ta pha một chén trà xanh, ngồi trước bàn, cẩn thận nghiền ngẫm Âm Phù.

Kinh văn này khắc trên một miếng sắt mỏng lớn cỡ bàn tay, chữ viết cực nhỏ, quả thực không khác gì chân muỗi, cũng không biết lúc trước khắc lên như thế nào.

Trong kinh ký các loại âm tà thuật cực kỳ thần kỳ, tất cả đều là thứ ta chưa bao giờ nghe nói qua.

Mấy ngày liên tục tu tập thực lực và ngày càng tăng, tiến bộ cực nhanh, nhưng ta vẫn không dám lười biếng chút nào.

Đám người Ma Vực Cốc khiến ta khắc sâu nhận thức, ta gánh vác một sứ mệnh cực kỳ trọng đại, ta quyết không thể thẹn với sự che chở và hy sinh của tám phương danh chấn, ta nhất định phải mau chóng nâng cao thực lực, một ngày kia diệt sạch Long Tuyền Sơn Trang, báo thù cho bọn họ!

Nguyên tưởng rằng thời tiết như vậy sẽ không có người đến nhà, không nghĩ tới Lý Ma Tử lại đi gây mưa, ta còn tưởng là xảy ra việc gấp, hỏi rõ nguyên nhân khiến thiếu chút nữa ta tức chết!

Hóa ra Lý Ma Tử có một vị bằng hữu phát triển trên phố Đường Nhân, mấy năm nay buôn bán rất bắt đầu, nhà hàng Trung Quốc liên tiếp mở mấy chi nhánh nhỏ, đối phương chỉ có một đứa con gái, tuy sinh ra ở nước ngoài, nhưng đã bị các bậc cha chú ảnh hưởng, mười phút yêu thích văn hóa Trung Quốc.

Dựa theo lời Lý Ma Tử nói, đặc biệt là thích văn hóa quỷ thần của Trung Quốc.

Đứa bé gái này vừa vặn nghỉ phép, muốn về Trung Quốc thu thập một ít tố tài, hoàn thành một bài văn luận về tang lễ của Trung Quốc. Đám bạn của Lý Ma Tử tất nhiên không đồng ý, lo lắng trên đường sẽ không an toàn, nhưng con gái kiên trì muốn đi, việc làm ăn của hắn đang lúc bận rộn nhất, nghĩ tới nghĩ lui cũng đành phải nhờ vào người bạn tốt Lý Ma Tử nhiều năm không liên hệ này.

Trong lòng ta nghĩ, những người không đáng tin cậy như Lý Ma Tử, còn không bằng để nữ oa kia trở về một mình, ít nhất sẽ không bị Lý Ma Tử lừa.

Lý Ma Tử trước đây từng cùng với người anh em này từng cùng nghèo, bây giờ thấy người ta sinh sống rất hứng thú, đã mua vài bộ ở biệt thự nước ngoài, trong lòng hắn rất khó chịu nên muốn khoe khoang trước mặt con gái người ta một chút, cố ý chạy tới mượn một chiếc xe ngựa có hạn để chạy đi.

Ta cau mày quan sát hắn ta: "Muội sống có mệt không?"

"Người Lý gia không thể mất mặt được." Lý Ma Tử nói xong cũng không đợi ta đáp ứng, tự chạy đến phòng lật xe.

Bạn bè nhiều năm, ta hiểu rất rõ tính cách của hắn ta, cũng không tiện ngăn cản, chỉ có thể cười để hắn ta đi tới. Kết quả hai ngày sau, hắn ta lại chạy tới tìm ta: "Tiểu ca Trương gia, ta còn có việc nhờ ngươi!"

Ta buông quyển sách trong tay xuống, khó hiểu hỏi: "Hôm nay không phải ngày đứa bé gái kia đến sao? Ngươi không tới ngoại ô đón người, đến tiệm của ta làm gì? Có phải lại chọc ra chuyện gì hay không?"

Lý Ma Tử liên tục khoát tay: "Ngươi đừng nhìn người trong khe cửa mà xem thường ta, chuyện gì ta cũng không làm. Ta đánh xe đi được nửa đường đột nhiên nghĩ, ta là ông chủ lớn, mở một chiếc xe tốt như vậy, sao có thể tự mình mở chứ? Không phải nên thuê một tên tài xế mới đúng chứ?"

Ta hơi sửng sốt: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó ta liền nhớ tới ngươi."

Mẹ kiếp! Tên Lý mặt rốt cục này thật sự có tiền đồ, lại còn muốn ta giả trang cho hắn làm tên lái xe, ta hận không thể một cước đá hắn văng ra ngoài cửa tiệm.

Lý Ma Tử chẳng biết xấu hổ an ủi: "Dù sao ngươi cũng không có việc gì, thôi thì giúp ta một chuyện vậy. Mấy năm nay ta theo ngươi vào cơn mưa, lên núi đao xuống biển lửa, mắt cũng không chớp một cái..."

Ngươi không nháy mắt à? Lần nào gặp chuyện này mà ngươi không sợ đến mức nhắm tịt mắt lại?

Sau này vẫn chơi không lại Lý Ma Tử, cuối cùng con cắn răng cùng hắn lên đường. Bởi vì hắn chậm trễ như vậy nên xe ngựa vẫn còn ở sân bắc cao tốc, đối phương đã hạ cơ rồi, bởi vì không tìm được người nên mới đưa cho Lý Ma Tử. Lý Ma Tử giả bộ như hai năm tám vạn: "Cháu gái ngoan của con, bà đợi một chút đi, quà mời của thúc thúc ở đây rất nhiều, vừa ký một đơn làm ăn khá lớn."

Ta từ trong Thị Kính thấy bộ mặt tiểu nhân đắc chí kia, hận không thể tự tay tát nó một cái.

Đợi chúng ta vội chạy tới sân viên, liền thấy một thân ảnh gầy gò da dẻ trắng nõn, dáng người nóng bỏng ngồi ở trên cái sọt yên tĩnh chờ đợi. Nàng đeo một cái tai lớn màu hồng phấn, trong tay cầm một cái ghi chép cái gì đó, một số nam sinh trẻ tuổi bên cạnh mắt mở to, lấy cớ sao cũng không chịu bỏ đi.

Xe ta dừng ở ven đường, thấy Lý mặt rỗ không có ý xuống xe, nhịn không được thúc giục: "Mau lên, cô nương nhà ta đã đợi nửa ngày rồi, ngươi còn lề mề cái gì vậy?"

"Ngươi chưa từng thấy heo bỏ chạy a, tên đại lão bản nhà ai tự mở cửa xe cho mình? Làm bộ làm tịch, ngươi nhanh giúp ta mở cửa xe đi!" Lý Ma Tử nói lời lẽ đường đường chính, dường như không nghĩ tới điểm này là lỗi của ta.

Ta tức giận trợn trắng mắt, nhưng nếu đã lên thuyền giặc, ta đành chấp nhận số mình, xuống xe đánh xe giúp hắn. Lý Ma Tử không quên dặn dò bên tai ta: "Lát nữa nói chuyện chú ý ngữ khí của ngươi."

Ta hít vào một hơi thật sâu, ép buộc chính mình tỉnh táo lại, bằng không thì ta thật sợ mình sẽ không khống chế nổi tự tay làm thịt Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử ở bên cạnh ta cùng đến cô nương, cô nương thấy Lý Ma Tử vội vàng ngắt lấy lỗ tai: "Mạc thiết?"

Lý Ma Tử liên tục gật đầu: "Chờ lâu rồi, mau lên xe! Mau lên xe!" Lại phân phó với ta: "Trương thư ký, giúp cháu gái ta chuyển hành lý."

Trương Bí Thư? Còn muốn chuyển hành lý...

Ta lại hít sâu, nhịn.

Hành lễ của tiểu cô nương cũng không nặng, ta phóng tới trước của Lan Bác Cơ, phát hiện Lý Ma Tử còn đang cùng nàng đứng ở ven đường tán gẫu, lời nói ngoài đều là vẻ quan tâm, ra vẻ chó dạng quan tâm.

Ta đi tới, tri kỷ mở cửa xe: "Lý tổng, mời lên xe."

Lý mặt rỗ vô cùng hài lòng, liên tục gật đầu, mời tiểu cô nương lên xe, chính mình hơi chậm một bước, ghé vào bên tai ta lặng lẽ nói: "Tiểu nha đầu này mở mồm một tiếng mạ vàng, đó là ý gì? Nàng làm sao biết ta keo kiệt đây? Khẳng định là cha nàng nói, lão khốn kiếp này."

Ta nhẹ nhàng đẩy một cái lên vai hắn, để hắn tranh thủ lên xe, nhân vật này đóng vai ta thật sự sắp chơi đến không chịu nổi nữa.

Tiểu cô nương tuổi không lớn lắm, tuy rằng sinh ra một khuôn mặt mỹ nhân cổ xưa của Trung Quốc, nhưng bởi vì bị văn hóa nước ngoài ảnh hưởng, làm việc phóng khoáng hào sảng lại rất nhiều, cho người ta một loại cảm giác tích cực hướng lên trên ánh mặt trời, không thấy khiếp sợ yếu nhược chút nào. Nhưng gia giáo lại rất tốt, sẽ không để cho người ta cảm thấy phô trương.

Trên đường trở về khu chợ, tiểu cô nương giới thiệu mình là La Oánh, bởi vì đối với văn hóa mai táng của Trung Quốc rất cảm thấy hứng thú, cho nên cố ý tới đây sưu tập một ít tư liệu.

Lý Ma Tử khó hiểu hỏi nàng muốn thu thập tư liệu gì, Lali đáp: "Ta có rất nhiều chỗ không rõ, cái gì gọi là số bảy? Cái gì gọi là Bách Thiên? Vì sao Thanh Minh Thập Ngũ phải ở ngã tư đường đốt giấy? Kết quả tang lễ sau khi người chết là thế nào? giữa nam nữ có gì khác nhau?"

Một vấn đề tiếp theo của nàng lại khiến Lý Ma Tử đổ mồ hôi lạnh.

Ta nhân cơ hội trả thù, một giọng nói sùng bái không thôi nói: "La tiểu thư, vậy ngươi thật sự tìm đúng người rồi, vị Xuân Ngô Lý này của ngươi không hiểu gì nhiều về mấy thứ này."

La Oánh vui mừng cười nói: "Thật vậy chăng? Vậy thì đúng là phải phiền toái ngài rồi, Nguyên Liệt Lý."

Lý Ma Tử hung hăng trừng mắt liếc ta một cái.

lột da cọp làm sao có lợi? Ngươi đã dám dùng ta thì phải trả giá một chút.

Lý Ma Tử để thể hiện thân phận mình, cố ý ở một nhà khách sạn giá xa xỉ đón gió cho La Nhi, Lý Ma Tử bình thường mua rể cũng hận không thể đổ máu cũng như vậy, khiến cho ta không khỏi lau mắt mà nhìn. Kết quả Lý Ma Tử lặng lẽ nói với ta: "Giờ phút này tim ta như đang rỉ máu!"

Cứ như vậy, Lali cũng không nhận nhân tình của hắn, nàng vừa cười vừa nói: "Từ nhỏ đến giờ cha ta đã dạy ta phải chăm chỉ lo việc nhà, tiết kiệm cũng là một trong những mỹ đức truyền thống của Trung Hoa, không thể lãng phí. Chúng ta chỉ có ba người, không cần nhiều đồ ăn."

Nghe Lý mặt rỗ sững sống nửa ngày, nhất thời bỗng có một loại tiếng háo hức tiến lên sát mông lạnh của hắn.

Đầu tiên ngàn bốn sáu lần câu hồn Quỷ Câu hồn

Lali nói nhiều vô cùng, hiểu biết về lịch sử của Trung Quốc chỉ sợ còn nhiều hơn ta. Đại khái là hứng thú của rong chơi đường dài, nàng chỉ kén cá chọn mấy miếng liền buông đũa xuống: "Tuy ta sinh ra ở nước ngoài, nhưng thật ra bên cạnh đều là người Trung Quốc, bởi vì tất cả mọi người đều sống ở hải ngoại, cho nên cảm tình đối với tổ quốc rất sâu sắc! Từ nhỏ ta đã nghe bọn họ nói về lịch sử của Trung Quốc, cảm thấy quốc gia của chúng ta vô cùng vĩ đại."

Lý Ma Tử gật đầu: "Đương nhiên rồi, lần này ngươi đừng vội đi, thúc thúc mang ngươi đi dạo khắp nơi, cho ngươi xem kiến trúc cổ xưa của Trung Quốc, đó mới gọi là rung động đấy."

La Nhi sảng khoái gật gật đầu.

Lý Ma Tử nói: "Lát nữa thúc thúc sẽ đưa ngươi đến khách sạn, ngươi tùy ý chọn trong tửu lâu cấp Ngũ Tinh đi, thúc thúc không thiếu tiền."

Lali lắc đầu: "Mậu Viễn Lý, trước khi trở về, ba cố ý dặn con không nên quá phiền ngài, vì lẽ đó khi con đang chuẩn bị nên thông qua internet để xây dựng một căn nhà dân, bởi vì con muốn ở trong này khoảng một tháng, ở trong khách sạn không có giá trị thực tế cũng rất phiền toái. Lát nữa con sẽ cho con địa chỉ, vất vả cho người và tiểu ca lái lái lái xe đưa con là được rồi."

Giảm bớt khoản trọ trọ này đối với Lý Ma Tử mà nói quả thực là niềm vui bất ngờ, nhưng trên mặt hắn còn bày ra vẻ mặt khó xử: "Cha con cũng vậy, hắn và ta quan hệ gì chứ, còn khách khí như vậy, ta là Đông Đạo Chủ nơi này, sao có thể không cho ta chiêu đãi? Nhưng nếu con đã thuê xong phòng ở, vậy ta mặc kệ, nếu có yêu cầu gì nhất định phải nói cho ta biết, bằng không thúc thúc sẽ tức giận."

La Oánh cười đáp: "Cảm ơn Túc Xá Lý."

Sau khi ăn xong Lý mặt rỗ đi tính tiền, lúc trở lại sắc mặt cũng trắng bệch, xem bữa cơm này cũng biết cơm này cho hắn bao nhiêu tiền, trong lòng ta cười thầm một trận, lái xe dựa theo địa chỉ Lali đưa nàng đến phòng thuê.

Phòng ở khu vực thành cũ cũng không quá bắt mắt, nhưng quan sát từ bên ngoài thì lại không tệ lắm.

Lý Ma Tử vì muốn thể hiện sự cao quý của mình, tránh không được muốn than thở một chút, cái gì mà hoàn cảnh vệ sinh không tốt, điều kiện trị an chưa biết mây đen... Trước tiên, La Tú còn muốn an ủi hắn vài câu, sau mệt mỏi ứng phó, dứt khoát ngậm miệng lại. Bởi vì đã có hẹn trước, nhân viên của công ty trung giới đã chờ ở cửa ra vào Đan Nguyên.

Cô vừa khua môi múa mép giới thiệu phòng ốc cho chúng ta rất nhiều, vừa đưa chúng ta vào thang máy. Bình thường, ta cũng không tin vào miệng những người này, cảm thấy bọn họ vì một mối làm ăn mà nói thành có, không chỗ nào không dùng tới. Nhưng chờ khi cô mở cửa, mời chúng ta vào trong phòng, ta lại cảm thấy cô ta hoàn toàn không nói ra chỗ tốt của phòng ở.

Gian nhà này tuy rằng bố cục chỉ có một phòng rất nhỏ, nhưng phong cách sửa chữa lại vô cùng đơn giản hào phóng, chi tiết càng lộ ra tâm tư nhỏ của chủ nhân tiền nhiệm, bên trong tinh tế lại tràn đầy ôn tình, nhất là thích hợp cho nữ sinh ở.

Lali cũng không để ý nhiều tới gian nhà, nàng cực kỳ sảng khoái ký hợp đồng với trung gian, lại thanh toán tiền. Nhân viên công tác đưa chiếc chìa khóa cho nàng rồi rời đi.

Lali bay dọc ngang qua Tê dài, thời gian phi hành quá dài, khẳng định mệt chết mất rồi. Ta và Lý Ma Tử cũng không quấy rầy nhiều, dặn dò nàng đóng cửa kín các loại nhắc nhở an toàn, cũng sảng khoái cáo từ.

Trên đường về nhà, Lý mặt rỗ vẫn luôn khoe khoang với ta: "Thế nào? Tiểu ca, ta vừa diễn tốt chứ? Có phải là chuyện về hay không."

Ta dừng xe ở ven đường, sau đó đánh cửa xe để xuống: "Với tư cách là một nam nhân tốt nhất, ta sẽ diễn đến đây với ngươi, quãng đường còn lại thì dựa vào chính ngươi."

Nói xong, ta lại lái xe vội vã rời đi, để lại Lý Ma Tử ngây ngốc đứng ở ven đường ngẩn người.

Bản thân diễn kịch vốn đã rất mệt người, huống chi còn phải diễn cùng Lý Ma Tử. Ta mệt mỏi đến mức lưng mỏi đau buốt, vô cùng hoài niệm chiếc giường ấm áp của mình. Trên đường về, Tiểu Vũ lại nhảy xuống, nó kết hợp với âm thanh phát ra từ trong xe làm ta nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia. Hắn dừng xe lại, ta chợt thấy một bóng dáng nữ nhân trung niên quanh quẩn ngay cửa hàng nhà mình.

Nàng cũng không đánh dù, tuy rằng mưa không tính là lớn, nhưng vì chờ đợi đã lâu, cho nên toàn thân nàng ướt sũng, phảng phất như một con quỷ nước vừa bò lên từ đáy sông.

Ta nhìn nàng hơi sững sờ, bước chân cũng không tự kìm hãm được mà ngừng lại.

Tựa hồ nghe được một chút thanh âm, trung niên nữ nhân ngẩng đầu, một đôi mắt đặc biệt vô thần ở giữa sợi tóc đã ướt nhẹp, mang theo vài phần chờ mong làm cho người ta không thoải mái.

Nàng nhìn thấy ta, bước nhanh chạy tới, không chút nghĩ ngợi liền quỳ xuống bên chân của ta, nắm thật chặt ống quần của ta nói: "Ngài là Trương Cửu Lân Trương đại sư sao? Cầu xin ngài cứu con gái ta đi..."

Nàng ta vừa nói vừa đè nén khóc lên.

Khuôn mặt của ta mơ hồ, không hiểu hỏi: "Đại tỷ, nữ nhi của ngươi đã xảy ra chuyện gì? Ngươi không nói rõ, đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt ta như vậy, ta rất khó có thể giúp được ngươi."

Nữ nhân trung niên vội lau nước mắt, nức nở nói: "Con gái ta lâm vào hôn mê, y viện cũng đi khắp nơi rồi, thế nhưng không tra ra được gì. Có điều chuyện thầy thuốc nói thân thể của cô ấy có đặc thù rất rõ ràng., Không giống như đang bệnh, kiểm tra không ra bất cứ tật xấu gì từ góc độ y sư. Sau đó ta sai người mời một tiên sinh tới xem chuyện, hắn chỉ nhìn lướt qua, liền nói hồn phách con gái ta đã bị quỷ lừa đi. Nếu muốn cứu con gái ta, nhất định phải tìm lại hồn trước."

Ta nhíu mày, cảm thấy chuyện này có chút đặc biệt, liền mời nàng vào nhà: "Nơi đây không phải chỗ nói chuyện, ngươi theo ta vào."

Sau khi dẫn nàng tới thư phòng, ta tìm một cái khăn khô cho nàng, lại còn ngâm một bình trà nóng. Sau khi nữ nhân trung niên uống hai ngụm nước, tiếp tục kể lại với ta: "Ta toàn tâm toàn ý muốn cứu con gái, đương nhiên nói cái gì thì chính là cái đó. Nhưng vị tiên sinh này lại nói cho ta biết bản lĩnh của hắn có hạn, nếu muốn cứu con gái, không thể không tìm một cao nhân! Hắn giới thiệu cho ta, ta liền vội vàng cầm địa chỉ tới."

Những năm này ta tại Âm Vật giới danh tiếng vang xa, thường có hâm mộ đến đây thậm chí là chuyện trước kia giới thiệu lẫn nhau người quen, cho nên ta cũng không suy nghĩ nhiều, gật đầu nói: "Con gái ngươi là từ lúc nào lâm vào hôn mê? Trước khi hôn mê đã xảy ra chuyện gì kỳ quái sao?"

Nữ nhân trung niên vẻ mặt tự trách nói: "Là như vậy, ta tên Mã Nguyệt, là một nhà khoa học ngành xe hai tay, sau khi ly hôn với chồng cũ, ta liền một mình mang theo con gái sống qua ngày, vì cho nó cuộc sống tốt nhất, ta muốn so với người khác phải trả giá nhiều hơn mới được., Cho nên tăng ca tăng thêm điểm cũng là chuyện thường xuyên. Năm tuần, học xong nhà trẻ con gái ta mới tới, bởi vì trước đó có một chiếc xe đã bán đi xảy ra chút sự cố, ta vừa phải câu thông với người mua, vừa giải quyết biện pháp sửa chữa nhân viên của xe ngựa, bận rộn đến đêm khuya, chờ đến lúc ta rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm, chợt phát hiện không thấy con gái mình nữa... "

Quái xa biến mất đầu tiên là một ngàn bốn sáu, năm ngàn sáu ngàn biến mất.

Tựa hồ hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, Mã Nguyệt vẫn là một bộ dáng chưa tỉnh hồn: "Lúc ấy nhân viên của xe thuyền đều đã đi nghỉ, chỉ còn lại có một mình ta, ta vội vàng tìm kiếm nữ nhi, nhưng vô luận ta gọi nàng như thế nào, nàng cũng không đáp lại! Ban đầu ta còn tưởng là nàng ở nơi nào mệt mỏi ngủ, nhưng khi ta cầm chìa khóa, tìm kiếm trong xe một chiếc mới thôi, mới cảm thấy sự tình cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của ta."

"Ta vừa đưa cảnh báo qua, vừa đi phân phó giám sát phòng điều tra giám sát, rốt cục cho ta nhìn thấy thân ảnh cuối cùng của nữ nhi xuất hiện ở trước một chiếc xe. Ta vội vàng ghi nhớ số xe, cầm chìa khóa xe chạy đến đại sảnh tiêu thụ. Nhưng ta xác nhận hai ba lần mới phát hiện, trong căn bản không có cái xe theo dõi nào, lúc ấy toàn thân ta sợ hãi., Trong lòng vừa gấp, căn bản không có cách nào, ta cho là mình quá lo lắng cho nên hoa mắt, lại chạy đến phòng giám sát nhìn lại một lần nữa, xác định số xe kia không lầm. Nhưng lúc ấy nhân viên đã tan làm việc, cửa chính đóng kín, sao lại có chiếc xe đột nhiên không thấy đâu?"

"Ta mờ mịt trở lại đại sảnh, lần này nhìn thấy chiếc xe ngựa, nó dừng lại ở lối vào, phảng phất như vừa mới mở ra, con gái ta đã ngồi lên chỗ cái xe đỗ. Ta thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy tới đánh xe đánh thức nó, con gái ta đang buồn ngủ nhìn ta nói, mẫu thân, thúc thúc dẫn ta tới chỗ nào là thú vị nhất. Ta không kịp hỏi thúc thúc gì, đi đâu, nàng lại ngủ tiếp."

"Tâm trạng của ta lúc đó rất loạn, cho rằng tìm được con gái liền đại sự, cho nên cũng không nghĩ nhiều, vội vàng ôm nó về nhà. Nhưng sau khi về nhà nó liền đốt lên lửa lớn, sau đó liền lâm vào hôn mê, ta gọi thế nào cũng gọi không tỉnh, đưa đến viện tử đi kiểm tra cũng không ra kết quả..."

Mã Nguyệt nói tới đây, lại che mặt khóc lên: "Đều tại ta, lúc ấy không để chuyện này ở trong lòng, là ta hại con gái của mình. Nếu nó xảy ra chuyện gì, ta còn sống làm gì?"

"Chiếc xe kia còn ở trong xe ngựa không?" Nếu sự tình hoàn toàn hiện ra ở trên một chiếc xe, muốn giải quyết vấn đề, biện pháp tốt nhất vẫn là thông qua xe để xuống tay.

Nghe ta hỏi như vậy, Mã Nguyệt suy nghĩ một chút, không dám chắc chắn nói: "Có lẽ vẫn còn, từ sau khi con gái ta hôn mê, ta đã rất lâu không có đi làm công tác xe ngựa, cụ thể có bán ra hay không ta cũng không biết."

Ta gật đầu một cái: "Như vậy đi, ta đi với ngươi xem tình huống của nữ nhi trước, sau đó chúng ta lại cùng nhau đi xe, nhìn chiếc xe kia có gì cổ quái!"

Mã Nguyệt gật đầu: "Được, được, chúng ta đi ngay." Dáng vẻ nàng còn nóng lòng hơn cả ta nữa, nhưng bước tới cửa đột nhiên dừng lại, hơi do dự hỏi: "Trương đại sư, ngài còn chưa nói sẽ thu bao nhiêu tiền cho mẹ con chúng ta chứ."

Nàng hỏi như vậy khiến ta ngẩn người ra, ta nhìn nàng cẩn thận phòng bị, không nhịn được cười lạnh nói: "Con gái ngươi đang lâm nguy, cho dù ta muốn toàn bộ gia sản của ngươi, ngươi chẳng lẽ còn dám nói chữ không?"

Mã Nguyệt sửng sốt, một hồi lâu mới gật đầu: "Chỉ cần có thể cứu con gái ta, cho dù ngươi muốn lấy mạng ta, ta cũng sẽ cho ngươi vô điều kiện..."

Ta cần mạng của ngươi làm cái gì? Ta trợn mắt, thúc giục nàng không nên chậm trễ thời gian, nhanh chóng lên đường.

Bởi vì ở bệnh viện kiểm tra không có kết quả, Mã Nguyệt đã đem con gái về nhà, giờ phút này đang nằm ở trên giường, phảng phất lâm vào ngủ say. Ta thấy hô hấp của cô bé đều đều đều đều đặn, vẻ mặt bình tĩnh, từ bề ngoài nhìn vào tựa hồ hết thảy đều như thường, chỉ là vô luận Mã Nguyệt kêu gọi như thế nào nàng cũng không phản ứng chút nào.

Con gái của Mã Nguyệt tên là Mã Hiểu Cung, ta nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nàng, cảm nhận mạch đập của nàng một chút.

Mạch đập tuy có kích động, nhưng người bình thường chậm rãi một chút, mỗi một giây đều uể oải như bất cứ lúc nào cũng có thể dừng lại. Tình huống trước mắt ta cũng không thể khẳng định chắc chắn là có liên quan tới việc hồn phách ly thể, vì sao cao nhân Mã Nguyệt mời tới lại nói toạc ra một câu, thậm chí còn giới thiệu ta cho nàng?

Cái gọi là cao nhân này đến tột cùng là ai?

Ta đã hỏi thăm Mã Nguyệt, nàng biểu thị chính mình cũng không rõ, là chuyện một vị khách trước đó biết nàng, cố ý giới thiệu cho nàng. Trước khi con gái gặp chuyện không may, nàng cũng chưa từng nghe qua bất cứ chuyện gì liên quan tới vị tiên sinh kia, cũng chưa từng gặp qua.

Tựa hồ nhìn ra ta có chút nghi ngờ thân phận của vị tiên sinh kia, nàng chủ động lấy ra điện thoại điện thoại liên hệ cho ta, kết quả máy truyền tin vừa lái qua, nàng liền mờ mịt nhìn về phía ta.

Trong điện thoại di động truyền đến âm thanh như máy móc của nữ tử: Ngài gõ điện thoại là số không...

Mã Nguyệt có vẻ vô cùng nghi hoặc: "Sao lại thế nhỉ? Rõ ràng ta mới liên lạc được hai ngày trước rồi mà."

Ta cũng không nhịn được hoài nghi, lẽ nào chuyện này có liên quan gì đến Long Tuyền sơn trang? Vừa nghĩ tới phong cách hành sự của Long Tuyền sơn trang, dẫn ta đến chuyện này tuyệt đối không có ý tốt gì, ta lập tức có cảm giác muốn thoát thân thế ngoại.

Mã Nguyệt thân là phiên sai, mỗi ngày đối mặt khách hàng nói chuyện, rất biết phân tích tâm lý khách hàng. Nàng vừa nhìn sắc mặt ta đã đoán được dụng ý của ta, vội vàng quỳ xuống chân ta khóc nói: "Trương đại sư, ta thật sự không còn cách nào khác, nếu ngài cũng không giúp ta, hai mẹ ta sẽ không thể sống. Ngài làm người tốt giúp chúng ta đi! Cầu ngài giúp ta đi! Ta về sau sẽ báo đáp đại ân đại đức của ngài!"

Mặc dù ta có chút để bụng, nhưng thứ nhất là tình cảm giữa Mã Nguyệt và nữ nhi khiến ta không cách nào rời khỏi, thứ hai ta đối với chuyện này cũng có chút tò mò, luôn cảm thấy trong này tựa hồ ẩn giấu một ít bí mật mà ta không biết, vì vậy lòng hiếu kỳ kia cũng không cho phép ta bứt ra.

Hiếu kỳ hại chết mèo, quả nhiên là lời lẽ chí lý!

Thời gian cấp bách, ta và Mã Nguyệt vội vàng chạy đến xe ngựa. Bởi vì đến chiều tối, khi chúng ta đến thì xe cũng đã tan, cửa đại môn đóng chặt, bên trong tối đen mờ mịt không nhìn thấy rõ cái gì.

Mã Nguyệt vội vàng lấy chìa khóa mở cửa, mời ta vào. Nàng thuần thục ở trên vách tường lấy được một chiếc đèn mở cửa, theo ánh sáng của ngọn đèn, từng dãy xe sáng bóng xuất hiện ở trước mặt chúng ta.

Xe hàng Mã Nguyệt làm việc mặc dù danh tiếng không lớn, nhưng buôn bán lại vô cùng náo nhiệt, chiếm diện tích khá lớn, xe xếp chỉnh tề, lại đều như đèn pha, trong lúc nhất thời làm ta hoa cả mắt.

Mã Nguyệt cũng không có thời gian quan tâm những thứ khác, nàng nóng lòng muốn mang ta tìm thấy chiếc xe đã tạo thành hiện tại này, nhưng đi vài vòng trong đại sảnh to như vậy mà không phát hiện được gì. Mã Nguyệt bận rộn với mồ hôi, hết sức kinh ngạc nhìn ta nói: "Chiếc xe kia lại không thấy, chính là như vậy, liệu có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Có lẽ nàng bị sự kiện lần trước kích thích quá lớn, hiện tại một chút gió thổi cỏ lay cũng làm cho nàng như chim sợ cành cong. Ta suy nghĩ một chút, an ủi nàng nói: "Ngươi không nên gấp gáp, có phải là ngươi đã không ở đây mấy ngày, chiếc xe kia bị bán đi hay không?"

Ta nhắc nhở Mã Nguyệt, nàng lấy tay run rẩy lấy ra một dãy máy móc mã số, đối phương rất nhanh nghe ngóng, Mã Nguyệt cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: "Cái xe ngựa màu xám bạc kia có phải đã bán ra ngoài không? Hạng đuôi là cái số 5~8."

Đối phương cũng rất thống khoái trả lời: "Đúng vậy, hôm trước bán đi, chiếc xe kia gác lại đã rất lâu, ông chủ nói có thể đánh ngã tám lần, đối phương liền rất thống khoái mua đi."

Mã Nguyệt mơ hồ đồng ý hai tiếng, treo máy truyền tin lên vẻ mặt mờ mịt hỏi: "Làm sao bây giờ? Chiếc xe kia bị bán đi rồi sao? Con gái của ta còn có thể cứu không..."

Đệ nhất thiên thiên tứ sáu huy, chi tiết (chương lớn)

Ta thấy bộ dáng kinh hoảng của nàng thất thố, đành phải an ủi nàng lần nữa: "Ngươi trước tiên đừng gấp, giác quan giám sát đêm hôm đó ngươi có bảo quản sao? Ngươi dẫn ta đi nhìn xem ngươi có bảo tồn không?"

Mã Nguyệt vội vàng gật đầu, dẫn ta tới một căn phòng nhỏ ở góc lầu hai. Bên trong đặt thiết bị máy tính, màn hình vẫn còn sáng, trên đó là hình ảnh của tất cả mọi góc trong xe.

Mã Nguyệt bởi vì là tâm lý rồi, có mật khẩu máy tính, cho nên rất nhanh đã xảy ra biến hóa máy tính phát ra ngày hôm đó.

Buổi chiều chừng năm ba, sau khi Mã Hiểu Cung đến cửa hàng xe ở nhà trẻ học xong, thông qua hình ảnh có thể nhìn thấy nàng và Mã Nguyệt nói mấy câu đơn giản, bởi vì vội vàng giới thiệu tình hình chiếc xe cho khách hàng, Mã Nguyệt đưa cho Mã Hiểu vui một ít tiền lẻ, Mã Hiểu vui ra năm điểm cửa lớn của xe ngựa, sau khi chở đồ ăn vặt nàng mua được trở về.

Nhìn thấy mẫu thân vẫn còn bận rộn, nàng liền nhu thuận tìm một góc ngồi ăn vặt, vừa xem quyển sách.

Hơn sáu mươi người là nhân viên khi đi ngang qua phát hiện Mã Hiểu Hiểu, dường như đang lo lắng cho việc Mã Hiểu ngồi ở trên mặt đất lạnh buốt sẽ sinh bệnh, cho nên nhân viên lấy chìa khóa mở ra một cái xe ra, cho Mã Hiểu Lăng vào trong xe ngồi chơi.

Ta nhìn kỹ đánh dấu chiếc xe kia, cũng không phải là bảo mã, số đuôi bảng số cũng không phải là 58, xem ra chiếc xe này cũng không phải là sau khi mang theo Mã Hiểu Hưng rời đi.

Mã Hiểu vui chơi trong xe chốc lát, có lẽ vì quá nhàm chán. Bảy tám tuổi nàng lại xuống xe, muốn nói chuyện với mẫu thân. Nhưng giao dịch của Mã Nguyệt đã đến thời khắc mấu chốt, cho nên sau khi nhìn thấy con gái, nàng dùng ánh mắt ý bảo con gái đừng quấy rầy mình. Mã Hiểu Lăng thông minh lanh lợi đi được nửa đường thì dừng bước, ủ rũ cúi đầu đi trở về.

Chứng kiến tình huống Mã Nguyệt nghĩ đến ngày đó, lại hối hận vừa tự trách, nước mắt không kìm được rơi xuống.

Mã Hiểu muốn trở lại trên xe nhưng vẫn không nhớ nổi vừa nãy là từ chiếc xe nào đi xuống, nàng bồi hồi một lúc rồi đột nhiên xoay người đi về một hướng khác.

Xem qua thời gian trên hình ảnh giám sát, lúc này đã gần bảy nửa, nhân viên của xe ngựa bắt đầu lục tục nghỉ ngơi. Mã Hiểu vui vì thường xuyên đến xe, bố cục như lòng bàn tay đối với nơi này, rất nhanh đã tìm được một chuỗi chìa khóa lớn trong ngăn kéo ở phòng làm việc.

Nàng cầm chìa khóa tùy ý mở ra cửa xe, xe kia chính là bảo mã màu xám bạc, bảng số là 58!

Sau đó nàng liền ngồi ở trong xe, lúc đầu còn một mình nhàm chán chơi đùa một lát, nhưng rất nhanh liền tựa vào vị trí trên lái ngựa để ngủ. Lúc này, Mã Nguyệt vừa mới hoàn thành một đơn sinh ý, đang ghi chép và làm việc hiền lành, hoàn toàn không để ý đến con gái của mình, mà đèn lồng trong đại sảnh của xe ngựa bỗng nhiên tắt, toàn bộ đại sảnh lâm vào một màu đen kịt.

Tám, mười ba, Mã Nguyệt bận rộn xong, nàng duỗi lưng một cái, mãi đến lúc này mới nhớ tới con gái. Nàng cuống quít mở đèn trong đại sảnh, kêu lên tên con gái nhưng mãi vẫn không được đáp lại.

Mà lúc này thì cái đuôi của con bảo mã màu xám bạc kia đã không thấy đâu nữa...

Mã Nguyệt tìm khắp một vòng quanh xe, theo thời gian trôi qua nàng càng ngày càng hoảng loạn, nàng ở một chiếc xe tìm kiếm thân hình nữ nhi đáng yêu, nhưng lại không hề phát hiện. Không có cách nào, vào buổi sáng, nàng chạy về phòng thu lấy máy truyền tin báo động, lúc này ta mới chú ý thấy đèn trong đại sảnh lại một lần tự động tắt.

Ta chỉ vào màn hình máy tính hỏi: "Ngươi có chắc trong thời gian đó chỉ có một mình ngươi ở xe không?"

Mã Nguyệt hiển nhiên cũng chú ý tới tình huống đèn tắt, mặt nàng trắng bệch, có chút nghĩ mà sợ gật gật đầu: "Lúc ấy chỉ có mình ta ở đây, làm sao lại để đèn tự mình đóng cửa chứ?"

Chuyện này đích xác là quái lạ, chỉ là không biết rốt cuộc có quan hệ với chiếc xe kia, hay là có liên quan tới chiếc xe này.

Sau khi quản chế Mã Nguyệt trong hình báo cảnh báo xong, nóng lòng một lần nữa chạy về đại sảnh, mà lúc này đèn đã sáng lên, chiếc bảo mã màu xám bạc kia cũng một lần nữa xuất hiện trong đại sảnh, chỉ là vị trí của nó đã đổi ra vị trí cửa xe.

Mã Nguyệt đầu tiên là ngẩn người, cẩn thận di chuyển bước chân về phía trước. Khi nhìn thấy Mã Hiểu Hiểu đang ngủ mê man ở vị trí phó điều khiển lái, Mã Nguyệt mừng rỡ chạy tới mở cửa xe, bế Mã Hiểu Lăng ra.

Mã Nguyệt thấy nơi này nói với ta: "Chuyện ngày đó chính là như vậy, sau khi con gái ta từ trên xe xuống liền lâm vào hôn mê... Đều tại ta, nếu không phải do ta sơ suất, nó sẽ không xảy ra chuyện gì. Ta không tận lực làm việc, ta không xứng làm mẫu thân!"

Nàng ta vừa nói, vừa hối hận vì vả hai bạt tai của mình, mặt hai bên lập tức sưng lên.

Ta thấy nàng không có ý dừng lại, vội vàng ngăn cản: "Bây giờ không phải là lúc tự trách, con gái ngươi còn nằm trên giường chờ ngươi cứu vớt, ngươi chỉ biết khóc lóc để làm gì chứ?"

Mã Nguyệt lại lần nữa tỉnh táo trở lại: "Trương đại sư, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

"Hiện tại có thể thông qua hai phương diện để ra tay, đầu tiên ta sẽ tìm bằng hữu điều tra cho rõ ràng nguồn gốc của cỗ xe này, ngươi hãy đi tìm tư liệu mua đầu bảo mã màu xám bạc đi."

Mã Nguyệt nghe được ta điều tra lai lịch của xe thuyền, rõ ràng có chút bối rối: "Trương đại sư, tại sao phải kiểm tra xe?"

Ta thấy bộ dáng của nàng ta dường như có điều gì khó nói, chẳng lẽ chuyến đi xe này thật sự có vấn đề gì hay sao? Nàng ta nhìn chằm chằm ta, thấy vẻ mặt ta hoài nghi, sau đó vội vàng nói: "Ý của ta là có chuyện gì cần ta hỗ trợ sao? Dù sao ta làm việc ở đây rất nhiều năm, cũng biết một ít chuyện." Nói như vậy, nhưng ánh mắt nàng ta vẫn một mực né tránh, rõ ràng có chút nội tình không muốn bị ta phát hiện.

Ta cảm thấy một trận cười lạnh, cũng lười chọc vỡ nàng: "Ta muốn biết trước đó xe ngựa này làm cái gì, có khi nào phía dưới nhấn chìm mộ địa không, những chuyện này ngươi cũng biết không?"

Mã Nguyệt thở phào nhẹ nhõm: "Những chuyện này ta không biết, nếu như điều tra vấn đề này, ta rất khó giúp được."

Ta mỉm cười: "Vậy chúng ta chia nhau làm việc, giữ liên lạc bất cứ lúc nào."

Nói xong những lời này, ta cũng chẳng thèm để ý tới nàng mà trực tiếp rời khỏi xe. Mã Nguyệt dường như cũng nhận ra ta đang tức giận, không ngăn cản, đưa ta đến tận cửa.

Trên đường về nhà, trong lòng ta cảm thấy không được tự nhiên, rõ ràng là ta đang ra sức giúp nàng, nhưng nàng lại đang phòng bị ta. Nếu không phải thấy Mã Hiểu vui vẻ đáng thương, chắc chắn ta sẽ quay đầu rời đi, không bao giờ để ý tới loại người này nữa!

Trở lại tiệm cổ thì sắc trời đã tối, trên cửa có dán một tờ giấy, phía trên viết mấy chữ lớn kiểu chó bò: Trương Cửu Lân ngươi quá không trượng nghĩa!

Ta vừa thấy là thủ bút của Lý Ma Tử, xem ra hắn bị ta ném đi nửa đường phi thường buồn bực, vì lẽ đó một mực đuổi tới trong tiệm, lại phát hiện ta không có ở đây, chỉ có thể viết tờ giấy nhụt chí.

Ta không nhịn được cười, đem tờ giấy xé ở trong tay, trở lại phòng ngủ gục đầu ngủ. Sáng sớm hôm sau, Lý Ma Tử lại đến cửa, vẻ mặt hắn oán hận trừng mắt nhìn ta: "Ngươi là nam nhân chết không có lương tâm, thế mà lại vứt ta xuống giữa đường? Ngươi còn có còn là người hay không?"

Ta ngáp một cái, nhìn hắn cười nói: "Ta đang có việc muốn ngươi hỗ trợ, không ngờ ngươi lại tự mình đưa tới cửa."

Vừa nghe nói ta có việc muốn nhờ, Lý Ma Tử vậy mà không cần suy nghĩ xoay người bỏ chạy, bởi vì chạy quá nhanh, bịch một tiếng đụng vào ván cửa, trên trán lập tức lồi lên một cục u lớn.

Muội ngươi dưới lớp mặt nạ thứ một ngàn bốn trăm sáu bảy đang nhìn xuống con mắt dưới lớp mặt nạ.

Ta không phải cười mà nhìn hắn: "Lý mặt rỗ, cần gì phải thế? Chỉ xin ngươi giúp chút việc, không ngờ lại bị dọa thành như vậy, ngươi rốt cuộc có phải là các ông già hay không?"

Lý Ma Tử trợn trắng mắt, xoa xoa trán, la hét: "Chuyện nhỏ à? Từ lúc ta nhận ra ngươi Trương Cửu Lân, ngươi đã bao lần sai ta giúp ta rồi? Lần nào chẳng phải để cái đầu đặt trên dây lưng quần? Ta đã nói cho ngươi biết, ta đã thề rồi, từ nay về sau sẽ không bao giờ giúp ngươi nữa."

"Thật sự không giúp?" Ta ôm cánh tay nhìn hắn ta.

"Không giúp!" Lý Ma Tử vô cùng kiên định nói.

Ta gật gật đầu: "Thôi được, ta không ép buộc."

Lý Ma Tử vui vẻ: "Thật sao? Trương tiểu ca, ta biết ngay ngươi thương ta nhất mà..."

Không đợi hắn nói xong, ta đã lạnh mặt nói: "Ta đây đi tìm Lali, nói cho nàng chuyện ngươi giả bộ lớn, chờ nàng trở về nước Mỹ nói với ba nàng ấy, ngươi đã nổi danh rồi."

Lý Ma Tử vội vàng ngăn cản ta: "Tiểu ca, đánh người không đánh mặt, vạch trần người khác cũng không tính là ngắn, loại chuyện thiếu đạo đức này thì ngươi có thể làm sao?"

"Học theo ngươi, không độc không trượng phu!" Ta lách qua hắn tiếp tục đi.

Lý Ma Tử nắm chặt lấy cánh tay của ta: "Tiểu ca Trương gia, ta sai rồi, vừa rồi ta nói đùa với ngươi đấy, ngươi nói đi! Muốn Lý mặt rỗ giúp đỡ cái gì, chỉ cần ta có thể làm được..."

"Chuyện này vô cùng đơn giản, ngươi nhất định có thể làm được."

Ta thuật lại tên của cỗ xe Mã Nguyệt đang nhậm chức cho hắn: "Ngươi tìm hiểu cho ta xem cỗ xe này có bối cảnh gì, trước đó làm cái gì."

Lý Ma Tử hơi sửng sốt: "Đi xe? Ngươi lại muốn mua xe à, nhà ngươi còn có chỗ để đặt sao? Nếu không ngươi thả bộ Lan Bác Cơ Ni mới nhất kia ở nhà ta."

Ta giẫm một chân vào mông y: "Cút cho ta!"

"Cút?" Lý Ma Tử trừng mắt: "Ta đã giúp ngươi rồi, ngươi có phải cũng phải bày tỏ thái độ với ta hay không?"

tỏ vẻ? Vẻ mặt ta không hiểu nhìn hắn, không biết phải thể hiện ra sao.

Lý Ma Tử cười hắc hắc một tiếng: "Đùa hôm qua của chúng ta còn chưa diễn xong mà."

Lỡm lại là bảo ta giả trang đầu tài xế đi lừa gạt La tiểu thư, ta mặc kệ hắn, quay đầu bước đi, Lý Ma Tử vội vàng đuổi theo., Không vì thế mà cầu khẩn ta, ta đành phải nói hết những gì mà Mã Nguyệt đã cầu xin cho ta. Vốn tưởng rằng Lý Ma Tử sau khi nghe xong sẽ biết chính sự của ta sẽ rời đi, ai ngờ Lý Ma Tử lại nói: "Chuyện này không xung đột gì với lái xe của ta. Dù sao thì khi về La Oánh Oánh đã nghiên cứu mấy tên quỷ thần này ở Trung Quốc rồi, nói không chừng sẽ cảm thấy hứng thú với chuyện này đấy!"

Cuối cùng gây chuyện bất quá Lý Ma Tử, ta bổ nhiệm ngươi lên làm tiểu tài xế của Lý lão bản, xe xe chở hắn tới chỗ ở La Nhi.

Sau khi gõ cửa vài cái, bên trong phòng không có phản ứng gì, Lý Ma Tử còn giải thích với ta: "Chắc chắn là ngồi phi xa quá lâu, lại có lúc sắp ngã, cho nên còn chưa tỉnh."

Lại gõ một trận cửa, bên trong vẫn không có nửa điểm thanh âm, lúc này Lý mặt rỗ cũng bất an: "Trương gia tiểu ca, bên trong sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Một giây trước khi chúng ta chuẩn bị phá cửa vào, cuối cùng Lali cũng mở cửa ra, sắc mặt nàng tái nhợt, có vẻ vô cùng tiều tụy, suy yếu mời chúng ta vào ngồi.

Trong phòng lôi bức thư ra, ánh sáng rất u ám. Lali vừa vén bức rèm vừa nói xin lỗi: "Tối hôm qua ta ngủ trễ, cho nên không nghe thấy tiếng gõ cửa, sặc mùi."

"Không sao, không cần phiền hà!" Lý Ma Tử cười tủm tỉm nói: "Thế nào, tối qua ngươi nghỉ ngơi tốt không?"

"Vẫn ổn chứ... Chính là căn nhà này... " Lali có chút muốn nói lại thôi.

Lý Ma Tử vội vàng nói: "Sao vậy? Phòng ở không đủ rộng phải không? Có phải bên ngoài quá ồn rồi không? Vậy đi, ngươi thu dọn đồ đạc cái này đi, ta lập tức đưa ngươi tới khách sạn cấp ngũ tinh. Chẳng những phòng tốt, hơn nữa phục vụ cũng là bổng nhất đẳng."

Lali nghe hắn nói như vậy, vội lắc đầu: "Không cần cám ơn, cảm ơn ngươi, hạng ngô."

Lý Ma Tử gật đầu: "Ta với phụ thân của ngươi là bạn cũ nhiều năm rồi, ngươi cứ giống như con gái ta vậy, có chuyện gì ngàn vạn lần đừng khách khí với thúc thúc, nhất định phải nói ra! Chúng ta không thiếu tiền!"

Lali khẽ mỉm cười: "Được, ta sẽ không khách khí với ngươi." Nàng nhìn ta, lại nhìn Lý Ma Tử: "Bồng mẫu Lý, vậy hôm nay chúng ta muốn đi đâu đây? Bởi vì nghỉ ngơi của ta rất ngắn, cho nên ta rất muốn tranh thủ thời gian chỉnh lý tư liệu cần thiết."

Lý Ma Tử nói: "Tốt tốt tốt!" Hắn đáp ứng vô cùng sảng khoái, nhưng lại quay đầu sang hỏi vẻ chờ mong: "Chúng ta đi đâu đây?"

Ta trợn tròn mắt, Lý Ma Tử lo lắng chuyện tình Xuyên Bang, liên tiếp nháy mắt ra dấu cho ta, ta chỉ có thể nghiêm túc suy xét một chút rồi nói: "Lali tiểu thư muốn hiểu văn hóa mai táng của Trung Quốc, nhưng bây giờ đã không phải thanh minh cũng không phải mười lăm, ta thấy không bằng đi nghĩa trang."

Không đợi La Nhi trả lời, Lý Ma Tử đã lắc đầu trước: "Không được hay không, nàng chỉ là một nữ hài tử, sao có thể đi tới loại địa phương đó? Cha nàng đem nàng cho ta, ta phải cam đoan nàng an toàn."

Lali cười khanh khách vài tiếng yêu kiều: "Mậu bùm Lý, lá gan của ta rất lớn, ngươi không cần lo lắng cho ta rồi!" Lại hết sức cảm kích nhìn về phía ta: "Tiểu ca ca, đề nghị của ngươi rất tốt, cảm ơn. Bây giờ ta đi rửa mặt thay đồ, sau đó có thể xuất phát, trong mát có nước suối mỏ, các ngươi cứ tự nhiên."

Lali nói xong, tự mình đi đến phòng vệ bắt đầu rửa mặt.

Lý mặt rỗ thấy nàng vừa đi, vội vàng tiếp tục nói: "Trương gia tiểu ca, tại sao phải đi lăng mộ!"

"Không phải nàng ta muốn biết văn hóa Tang Táng sao? Ở đâu có tang táng à? Ngoại trừ nghĩa trang ta thật sự không nghĩ ra chỗ nào khác cả." Ta thật sự không thèm để ý đến cậu ta, vòng qua bên trong mát lạnh cầm một lọ nước suối mỏ. Lúc đi ngang qua phòng khách, ta chợt phát hiện trên vách tường có đeo một cái mặt nạ tạo hình mười phần tinh xảo.

Mặt nạ là bằng gỗ, phía trên điêu khắc hoa văn phức tạp, còn có một số lông chim tuyệt đẹp làm trang trí, tuy hình dạng rất giống với mặt nạ sử dụng trong vũ hội giả, nhưng lại mang theo phong thái Trung Quốc nồng đậm.

Kỳ quái nhất là lúc ta đi ngang qua nó, ta vậy mà cảm giác trong lỗ thủng bị móc rỗng kia có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm ta, mà khi ta đứng đó quan sát nó, cặp mắt kia rõ ràng lại không thấy nữa.

Ta nhịn không được đánh giá căn phòng này một chút, nhưng ngoại trừ cái mặt nạ kỳ quái này thì cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Lý Ma Tử chạy tới: "Sao vậy, xem gì đây."

Ta ngay cả vội vàng lắc đầu: "Không có chuyện gì đâu."

Lý mặt rỗ nhìn theo ánh mắt của ta, liếc mắt một cái liền thấy được mặt nạ treo trên vách tường. Hắn cười hi hi: "Đây khẳng định là tiểu nha đầu kia của La Oánh mang từ ngoại quốc về." Hắn vươn tay ra, muốn tháo mặt nạ xuống cẩn thận nghiên cứu một phen.

Đúng lúc này, Lali đã thay quần áo đi ra: "Ta tới rồi, có thể xuất phát."

Lý Ma Tử vội vàng thu tay lại: "Được được được, bọn ta đi ngay." Hắn kéo ta, cùng rời khỏi nhà với Lali.

Phòng mình vừa được thuê cũng đang chuẩn bị làm việc, một nam sinh tầm mắt nhìn thấy bọn ta từ trong phòng này đi ra, rất khiếp sợ, hắn trừng to mắt nhìn ta, giống như nhìn thấy quỷ!

Ngày đầu tiên, ngày du ngoạn một ngàn bốn trăm sáu mươi tám điều ở nghĩa trang.

Lý mặt rỗ bị hắn nhìn như vậy, nhất thời nóng nảy: "Nhìn cái gì vậy?"

Nam giới trẻ tuổi sửng sốt, vội mở mắt, đóng cửa lại, không dám đi ra ngoài. Lý Ma Tử mắng một câu bệnh thần kinh, không quay đầu lại, dẫn chúng ta xuống lầu.

Trên đường đi tới nghĩa trang, ta nhận được Mã Nguyệt Xương bàn. Nàng đã thông qua quan hệ của mình lấy được tin tức của Xa chủ chiếc xe ngựa màu xám bạc kia, nàng tỏ ra hết sức lo lắng, hỏi ta kế tiếp nên làm gì bây giờ? Bởi vì trên xe còn có Lali và Lý Ma Tử, ta chỉ có thể mập mờ đồng ý hai tiếng, nói cho nàng biết bên này của ta cũng đang nghĩ biện pháp, muốn nàng không cần sốt ruột.

Đợi sau khi xe ngựa đến nghĩa trang ngoại thành, thừa dịp Lali đi phòng vệ sinh, ta vội lôi Lý Ma Tử qua một bên thúc giục: "Ngươi nhanh tìm người điều tra cho ta, ta sốt ruột."

Lý Ma Tử vẻ mặt không kiên nhẫn, ta chỉ có thể cười lạnh nói thêm một câu: "Ngươi không làm chuyện này cho ta, bây giờ ta đi nói cho Lali một bí mật nho nhỏ."

"Giúp một chút, ta giúp được không?" Lý Ma Tử kinh sợ, vội vàng lấy máy truyền tin ra bắt đầu tìm người. Sau khi vệ sinh đi ra, La Oánh thấy cảnh này bèn cười hỏi: "Mẫu Túc phố Lý đang bận cái gì?"

Ta hắng giọng một cái, làm bộ làm tịch nói: "Lý Tổng Nhật lý vạn cơ, công việc rất nhiều."

Lali gật đầu: "Nếu là như vậy, thật ra không cần theo ta."

Sau khi Lý mặt rỗ trở về, Lali không thể hiện rõ sự cảm ơn với hắn nữa. Lý mặt rỗ vừa cho ta một ánh mắt an tâm, vừa khó hiểu vừa hỏi Lali có ý gì? Ta chỉ còn cách cười cười, không có giải đáp.

Thế giới này mỗi ngày đều có người ra đời, cũng có người mỗi ngày đều chết đi, nếu như nói nơi nào trên đời này bi thảm nhất, như vậy nhất định chính là nghĩa trang. Trước khi chúng ta đến, đúng lúc có một hộ gia đình đang cử hành nghi thức hạ táng, nương theo tiếng khóc của thân nhân, Âm Dương tiên sinh bắt đầu tuân theo trình tự mà đặt hộp Hôi Cốt.

Lali vội vàng lấy từ trong ba lô ra một cái bút ký, nghiêm túc ghi chép.

Bởi vì không quen biết nhau, chúng ta cũng không nên quá quen thuộc, chỉ đứng xa xa nhìn. Lý Ma Tử nhìn ngôi mộ xa hoa của gia tộc xa hoa mà đối phương mua, không khỏi hâm mộ nói: "Cái nghĩa trang này giá đã gần tới phòng trong khu chợ, tiền của bọn họ nhiều không chỗ để tiêu, người đều chết hết, còn mua ngôi mộ đắt như vậy làm cái gì?"

Cuối cùng tro cốt cũng để xong xuôi, Âm Dương tiên sinh nhận tiền thưởng quay người cáo từ. Vừa quay người lại không sao, hắn lại thấy Lý Ma Tử, hiển nhiên hắn và Lý Ma Tử là người quen cũ, cười cười tiến lên đón. Vẻ mặt Lý Ma Tử trở nên hết sức cổ quái, vội vàng tiến lên một bước, một tay bịt miệng đối phương như muốn mở miệng bắt chuyện, nói vài câu với hắn. Đến khi hắn trở về, vẻ mặt của Âm Dương tiên sinh vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Lý Ma Tử nói khoác không biết ngượng: "Đây là người mà ta đặc biệt sắp xếp vì ngươi, ngươi có gì không hiểu liền hỏi hắn đi."

La tiểu thư này vô cùng vui vẻ, sau khi cảm tạ Xuân Ba Lý của nàng, liền lôi kéo Âm Dương tiên sinh đến một bên hỏi kỹ. Vừa hỏi vừa ghi chép, đem Âm Dương tiên sinh với một hòa thượng cao chừng hai trượng không rõ đầu óc hỏi đến mà sững sờ cả người.

Lý mặt rỗ thở phào nhẹ nhõm: "Mẹ nó, biết nhiều người cũng chưa chắc đã là chuyện tốt!" Có người nói, tiếng chuông của hắn vang lên, hắn quét màn hình một cái, nói với ta: "Có thể là bên kia xe đi lại có thư tín."

Hắn kéo ta vào trong góc, sau đó mở điện thoại ra ngoài.

Đối phương là người đàn ông lớn tuổi, chắc là rất quen với Lý mặt rỗ, cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng vào vấn đề: "Ta hỏi thăm một chút, cái xe kia vừa khai trương không đến ba năm, nhưng làm ăn cực kỳ tốt., Hầu như lũng đoạn thị trường hai tay của toàn bộ võ hán! Sớm trước đây còn có kẻ đồng hành không phục, muốn âm thầm ngáng chân, bất quá đều chưa thành công, nghe nói trên mặt ngoài của xe hàng này chính là con rối, ông chủ lớn sau màn rất có thân phận, nghe nói có hắc đạo ủng hộ."

Lý Ma Tử không kiên nhẫn ngắt lời hắn: "Ai hỏi ngươi cái này, ta cho ngươi ngồi xe này có âm mưu gì không?"

"Vậy thì không có." Đối phương không chút nghĩ ngợi trả lời: "Xe hàng này hóa ra là một cái xưởng dệt vải, cuối cùng hai ngàn năm phá sản, sau đó nhà xưởng vẫn còn trống. Có người nói nhà xưởng nghe đường sở dĩ phá sản bởi vì một trận lửa lớn., Ngay tại chỗ thiêu chết một đám máy dệt tăng ca gấp gáp, cho nên về sau vẫn nháo quỷ. Ta vì thế đặc biệt tìm mấy lão nhân lớn tuổi nghe ngóng, còn tìm tới chủ nhiệm xưởng dệt lúc ấy. Hắn nói chuyện lửa lớn thuần thuộc tính Hư Ô có., Là về sau, một thương nhân khai phá kiến trúc muốn bán rẻ vị trí cũ của nhà xưởng để bán tin tức, bất quá bởi vì nhà xưởng giả này cũng một mực bán không được, kéo một cái liền kéo mười mấy năm, mấy năm trước mới bị người mua đi, sau đó liền sửa thành xe ngựa hiện nay."

Lý mặt rốt cục nhíu mày, ý bảo ta còn có vấn đề gì nữa.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Xe này ở nhà quá muộn, nhưng sinh ý lại rất tốt, ở giữa có vấn đề gì không?"

Đối phương trầm ngâm một chút: "Chắc chắn trong chuyện này có vấn đề, nhưng chúng ta không phải người trong nội bộ, rất khó lấy được tin tức..."

Lý Ma Tử cám ơn đối phương hai câu, treo máy truyền tin lên rồi hỏi: "Thế nào, có thu hoạch gì không?"

Nhận hàng không nhiều lắm, nhưng chung quy vẫn không tốt hơn chút nào. Đối phương nói không phải người trong nội bộ không lấy được tin tức có giá trị, nhưng Mã Nguyệt hẳn là người trong nội bộ chứ?

Lali ở bên kia nói chuyện phiếm với Âm Dương tiên sinh cũng xong, Âm Dương tiên sinh bị nàng hỏi đến một đầu đầy mồ hôi, cũng bắt đầu chạy trốn không quay đầu lại với Lý Ma Tử. Lali thu hoạch tương đối khá, vui vẻ nói: "Mậu Xuân Lý, ngươi thật sự là lợi hại, vậy mà giúp ta liên hệ với một vị cao nhân Trung Quốc như vậy, đa tạ ngươi."

Đương nhiên Lý Ma Tử phải đắc ý một phen.

Rời khỏi nghĩa trang, hai bên đường san sát thành từng dãy mộ bia, Lý mặt rỗ có chút cảm khái nói: "Ài, lúc còn sống, tranh quyền lợi rất nhiều, nhưng sau khi chết cũng chỉ to bằng lòng bàn tay, sống hay chết có ý nghĩa gì đây?"

Hắn vừa dứt lời, bước chân của Lali bỗng nhiên dừng lại, nhìn bia mộ có đá hoa cương đến xuất thần. Lý Ma Tử khó hiểu hỏi nàng: "Sao vậy?"

"Người này... hình như ta biết." Lali nhìn chằm chằm bia mộ, không dám chắc mà nói.

Lý Ma Tử tới gần xem một chút, trong tấm ảnh đen trắng trên bia mộ là một cô gái tướng mạo quyến rũ, đôi mắt đẹp mang tình mạch như làn nước mùa xuân, khiến người ta nhìn không dời mắt đi được. Lý Ma Tử sửng sốt: "Ồ, cô gái này rất xinh đẹp."

Ta cũng đi qua nhìn thoáng qua, lại nhìn nhìn cái tên được khắc trên bia mộ một chút: Lý Mộng Lộ.

Không có năm sinh tốt, trước mộ bia cũng không có bất kỳ tế phẩm gì, nhìn ra được đã lâu không có ai tới thăm nàng.

Lý Ma Tử hỏi Lưu Lư: "Từ nhỏ ngươi đã sinh ra ở Đường Nhân Nhai, chưa từng trở về Trung Quốc, làm sao có thể biết nàng ấy chứ? Lẽ nào nàng từng đi phố Đường Nhân?"

Lali lắc lắc đầu: "Ta cũng... không biết, chính là sau khi nhìn ảnh của nàng, cảm thấy rất quen mắt."

Lý Ma Tử nói: "Có lẽ cũng chỉ là người quen mà thôi, đừng có nói bậy, chúng ta đi thôi."

Đúng lúc này, gió mát thổi tới, Lý mặt rỗ bị dọa bỏ chạy, La Oánh vẫn như cũ vẻ mặt khó hiểu nhìn bia mộ xuất thần, ta đột nhiên cảm giác được nữ tử trong ảnh trắng đen kia cười quỷ dị!

Đệ nhất thiên thiên tứ lục cửu chương (chương hơn)

Lali lại nhìn trong chốc lát, ta mở miệng nói: "Chúng ta sống ở trên thế giới này chính là để cùng người ta giao thiệp, mỗi ngày nhân số thoáng gặp nhau nhiều vô số kể, nói không chừng chỉ là dáng dấp của nàng rất giống với những người mà cháu đã từng gặp được mà thôi, không cần xoắn xuýt, chúng ta đi thôi."

Lali nghe ta nói như vậy, thản nhiên cười cười: "Ngươi nói rất đúng." Nàng đuổi theo bước chân của ta, cùng dọc theo con đường lúc đến đây rời đi.

Đi đến một nửa, nàng đột nhiên kéo cánh tay của ta hỏi: "Tiểu ca ca, ta phát hiện ngươi rất có ý tứ, lời nói ra cũng rất có thâm ý, ngươi làm thế nào mà nhận ra ngô phỏng mẫu của ta?"

"Đừng nói nữa, một đoạn nghiệt duyên." Ta ra vẻ thoải mái đùa giỡn.

Lali lắc đầu, không tiếp lời. Ta và Lý Ma Tử lại lần nữa gửi La Oánh về chỗ ở, tỷ tỷ vẫy tay từ biệt bọn ta: "Hôm nay thu hoạch rất nhiều, cảm ơn các ngươi."

Lý Ma Tử giả vờ khách sáo một phen, Lali mỉm cười đi lên lầu. Chờ bóng dáng của nàng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, lúc này Lý Ma Tử mới thở phào một hơi: "Ôi má ơi là mẹ ơi, diễn kịch mệt chết ta rồi! Trương gia tiểu ca, nhanh về nhà, ta muốn nằm xuống nghỉ chân."

Ta sảng khoái đáp ứng, lại trực tiếp xoay người về phía Mã Nguyệt gia. Đến khi Lý Ma Tử ý thức được sự tình không đúng thì hắn đã xuống dưới Mã Nguyệt gia, hắn kinh ngạc hỏi: "Đây là đâu?"

"Ta giúp ngươi cả buổi sáng, bây giờ đổi lại là ngươi giúp ta, xuống xe đi." Ta gọi một tiếng, lôi kéo Lý Ma Tử đang không tình nguyện lên lầu.

Mã Nguyệt đang lo lắng chờ đợi ta, thấy ta như nhìn thấy cứu tinh, cũng không để ý tới Lý Ma Tử, đưa ta vào cửa rồi lấy ra một tờ giấy có ghi tên giao cho ta: "Đây là tư liệu của mua nhà, tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Ta nhận lấy giấy: "Tiếp theo liền xem ta đi, ngươi ở nhà chăm sóc tốt cho Hiểu vui, nếu như có chuyện ta sẽ bất cứ lúc nào liên hệ với ngươi."

Mã Nguyệt còn có chút không yên lòng, ta không thể làm gì khác hơn là nói: "Nếu như ta tìm lại hồn phách con gái của con, nhưng con gái con khi đó bởi vì không có ai chiếu cố nên chết đi, vậy thì làm sao? Nếu như đêm đó con có thể mang con gái đi theo bên người, thảm kịch hôm nay căn bản không có phát sinh, vô dụng tự trách, còn không bằng ở bên cạnh con bé."

Mã Nguyệt nghe ta nói như vậy, nhìn nữ nhi trên giường không có ý thức, khóc gật gật đầu.

Ta và Lý Ma Tử cáo từ rời đi, trên đường trở về, Lý Ma Tử nhìn ta với ánh mắt không có hảo ý: "Tiểu ca, thẳng thắn khoan hồng kháng cự từ nghiêm, ngươi có phải là có lỗi với chị dâu mới xinh đẹp hay không, nữ nhân và nữ nhi kia là chuyện gì xảy ra hay không."

Ta cũng muốn một cước đá hắn ra ngoài cửa sổ xe: "Nói hươu nói vượn cái gì? Ngươi cho rằng là ta à."

Ta và Lý Ma Tử cũng không trực tiếp về nhà, mà là chạy dọc theo địa chỉ Mã Nguyệt giao tới nhà người mua. Chủ của con bảo mã màu xám bạc tên là Trịnh Nghĩa, nếu chịu mua hai loại xe này, khẳng định không phải là người có tiền đặc biệt, vị trí nhà cũng rất hẻo lánh. Ta và Lý Ma Tử dừng xe ở ven đường, dựa theo địa chỉ tìm tới.

Trịnh gia ở lầu hai, cũng không có tiếng người đốt đèn, dưới lầu lại càng không thấy bóng dáng của chiếc xe ngựa màu xám bạc kia đâu.

Ta đánh giá một lát, vừa vặn có hai lão nhân từ một bên đi ngang qua, ta vội vàng đuổi tới hỏi thăm: "Xin chào thúc thúc, xin hỏi nơi này là một hộ họ Trịnh phải không?"

"Họ Trịnh? Nơi này có mấy hộ gia đình họ Trịnh, ngươi nói là nhà nào vậy?" Một lão nhân mặt mũi hiền lành trả lời.

"Gia đình của hắn có một đứa con tên là Trịnh Nghĩa."

Ta mới vừa nói xong, vị thúc thúc kia liền ồ lên một tiếng: "Ngươi tìm hắn nha, đây là nhà của hắn." Lão nhân duỗi tay chỉ vào một gia đình: "Nhưng nhà hắn xảy ra chuyện, người đâu không ở nhà, ngươi là ai?"

"À, ta và Trịnh Nghĩa là giáo hữu trước kia." Ta tùy tiện bịa ra một cái cớ: "Nhà hắn xảy ra chuyện gì?"

Ông lão khác thở dài: "Đừng nói nữa, thằng nhóc Trịnh Nghĩa này cũng không biết có chuyện gì, hôn mê bất tỉnh, nhưng dọa cha mẹ nó chết khiếp, lúc này còn đang ở trong viện!"

Trịnh Nghĩa cũng hôn mê? Xem ra tất cả chứng bệnh đều ở trên chiếc xe kia.

Ta ra vẻ kinh ngạc a một tiếng: "Hôn mê? Chuyện xảy ra khi nào."

Lão nhân không khỏi tiếc hận nói: "Chính là ngày hôm qua, đứa bé kia mua chiếc xe, mới mở mấy ngày, tối qua cha hắn nhìn thấy hắn ngủ trên xe, liền đi tới đánh thức hắn. Ai biết được làm thế nào cũng gọi không tỉnh, cha hắn mau mau gọi xe cứu thương đưa hắn tới bệnh viện."

Nếu Trịnh Nghĩa cũng lâm vào hôn mê, như vậy chiếc xe khởi xướng làm sao không thấy đâu? Vốn ta muốn hỏi thăm bọn họ một phen, lại sợ bọn họ hoài nghi dụng tâm ta không thuần, đành phải nói cám ơn, đưa mắt nhìn hai ông lão rời đi.

Hai lão nhân thập phần đáng tiếc với việc Trịnh Nghĩa hôn mê, lải nhải đi xa.

Lý Ma Tử không tim không phổi trốn ở một bên ngáp một cái: "Tiểu ca, ngươi bây giờ nói dối cũng không cần bản thảo nữa, tiến bộ rất nhiều đấy!"

"Tất cả đều học từ ngươi!" Ta hung hăng trừng mắt với hắn một cái.

Nhìn tình hình trước mắt, chiếc xe kia là chỗ chứng bệnh tất cả vấn đề, muốn cứu Mã Hiểu Hiểu Hiểu và Trịnh Nghĩa, trước tiên phải tìm được chiếc xe kia, phải tìm hiểu nhân quả sự tình mới được. Nhưng chiếc xe trước mắt lại không ở dưới lầu Trịnh Nghĩa, ta có thể nghĩ tới chính là bởi vì Trịnh Nghĩa hôn mê, người nhà của ta đã mở chiếc xe kia đi y viện.

Nhưng hắn ở trong viện tử nào?

Ngay trong lúc ta do dự, một nữ nhân trung niên vội vã đi lướt qua với ta, không chút nghĩ ngợi vọt tới nhà Trịnh Nghĩa lầu hai, chỉ chốc lát sau ôm một cái bao lớn xuống lầu.

Người này hẳn là người thân của Trịnh Nghĩa, ta thấy tình thế không thể mất, vội vàng nghênh đón: "Xin chào, ta là bằng hữu của Trịnh Nghĩa, xin hỏi bây giờ hắn thế nào rồi?"

Nữ nhân trung niên khẽ sửng sốt, trái lại không có suy nghĩ nhiều: "Hắn hiện tại còn đang hôn mê, viện tử kiểm tra kết quả nói không có vấn đề gì, nhưng người vẫn không tỉnh, nhà chúng ta đã chuẩn bị suốt đêm đưa hắn đến y viện Bắc Kinh..."

Sau đó, nàng tự giới thiệu mình là tỷ tỷ Trịnh Nghĩa.

Hôn mê bất tỉnh, kiểm tra kết quả không có vấn đề gì, tất cả dấu hiệu đều giống Mã Hiểu Hiểu như đúc. Tỷ tỷ Trịnh Nghĩa vẻ mặt vội vàng, hiển nhiên đang có thời gian gấp rút, ta cũng không dám làm trễ nãi nàng, chỉ hỏi Trịnh Nghĩa chữa trị bệnh ở y viện nào, nàng cũng không giấu diếm, nói cho nàng biết sau khi ở bệnh viện trung tâm đã rời đi.

Lý Ma Tử hiếu kỳ tới gần: "Ngươi còn muốn đi dò xét bệnh sao?"

"Đương nhiên phải đi." Ta dứt khoát vung tay lên, mang theo hắn đi thẳng đến viện tử. Đương nhiên, chúng ta cũng không lên lầu, mà là kiểm tra ở bên trong một chiếc xe ở bãi xe. Rốt cuộc ở trong góc ta cũng thấy được chiếc bảo mã màu xám bạc có tên là Ngũ Cửu kia.

Ta từ từ tiến đến, vây quanh chiếc xe cẩn thận kiểm tra hai vòng, thực sự không có phát hiện gì đặc biệt.

Ta dán trên cửa sổ xe, nhìn vào bên trong, đúng lúc này bỗng nhiên có một khuôn mặt đột ngột xuất hiện trong thủy tinh, nàng thất kinh, tựa hồ đang cao giọng thét chói tai, muốn tránh thoát một loại ràng buộc nào đó, nhưng có một cỗ lực lượng cường đại hút nàng trở về.

Mặc dù nàng chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nhưng ta có thể thấy rõ ràng rành mạch.

Khuôn mặt kia chính là khuôn mặt của nữ nhi Mã Nguyệt - Mã Hiểu hoan!

Đầu tiên, một ngàn bốn trăm bảy linh linh thạch, nữ lang xinh đẹp trong mộng.

Hiện tại ta gần như có thể khẳng định, linh hồn của Mã Hiểu Lãng nhất định là bị nhốt trong chiếc xe này rồi, nhưng làm sao giải cứu được nàng ra thì ta lại không có cách nào cả.

Xem ra vẫn phải biết rốt cuộc chiếc xe này xảy ra chuyện gì mới được, ta quyết định đi tới chỗ Mã Nguyệt hỏi thăm một chút tin tức. Lý Ma Thụ nghe xong nhất thời không nhịn được nữa: "Muốn đi thì ngươi tự đi đi, ta không dày vò ngươi nữa, khuya vậy sao, ta sắp mệt chết rồi."

Ta xem qua thời gian, đích xác có chút chậm, đành phải trước tiên cùng Lý Ma Tử quay về phủ.

Sau khi về nhà, ta viết sớ cho Mã Nguyệt, ta cũng không nói chuyện Trịnh Nghĩa cho nàng, chỉ là hỏi thăm nàng có biết lai lịch của con ngựa màu xám bạc này không? Mã Nguyệt nao nao, tránh né nói ra: "Ta không rõ lắm, nhưng ta có thể giúp ngươi hỏi thăm một chút."

"Được, vậy thì vất vả cho ngươi rồi." Ta cũng không khách khí với nàng nữa, sau khi tắt máy truyền tin thì ta vẫn thấy khó hiểu, Mã Nguyệt rõ ràng đang giấu giếm một số chuyện, đến cùng là chuyện nghiêm trọng gì, nàng sẽ không để mặc kệ an nguy của con gái mình, cũng không chịu nói cho ta biết tình hình thực tế đây?

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Ma Tử lại tới tìm ta đón khách, ta nghĩ không cần suy nghĩ cự tuyệt: "Hôm nay tự ngươi diễn đi, ta còn có chuyện khác phải làm."

Lý Ma Tử cợt nhả: "Hay là vì ly hôn nữ nhân kia? Ta nói hai người các ngươi quan hệ chắc chắn không đơn giản, ngày hôm qua ta lén liếc hai mắt, cô bé kia tuy rằng không biết chuyện, nhưng mặt mũi kia cơ hồ giống như đúc ngươi..."

Cuối cùng ta cũng biết lời nói nhảm sẽ đè chết một người như thế nào.

"Ngươi rảnh rỗi quan tâm ta, hay là tranh thủ thời gian đi giám định cho thằng nhóc này đi! Nhóc càng lớn càng đẹp trai, không hề giống ngươi..."

Ta còn chưa nói hết lời, Lý Ma Tử đã mất hứng hét lên: "Ai nói vậy? Hai ta cơ hồ là một khuôn đúc ra."

Ta cười lạnh một tiếng, cũng lười giải thích với hắn, do dự chuyện Mã Hiểu Hiểu sẽ làm thế nào? Nếu bên phía Mã Nguyệt không có tin tức của bảo xe ngựa, ta phải thông qua cách nào để điều tra đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng tâm tư của ta cũng dừng lại trên người Lý Ma Tử, ai có thể khiến hắn có quan hệ lớn như vậy.

Ta ra vẻ thân thiết mà vỗ vỗ bả vai Lý Ma Tử: "Huynh đệ, ta còn có một việc muốn phiền ngươi hỗ trợ?"

Lý mặt rỗ nhìn ta: "Chuyện gì?"

"Ta muốn nhờ ngươi điều tra một chiếc xe giúp ta, xem nó có gì cổ quái hay không." Ta báo số xe và hạng xe, Lý Ma Tử ứng phó đáp ứng hai tiếng: "Xe hàng ta có thể tìm người giúp ngươi điều tra, vậy tiếp tục đóng vai tài xế của ta..."

Ngay lúc dùng nhân lực, điều gì bất bình đều phải đồng ý, ta chỉ là bất chấp sự đồng ý khó khăn, cùng Lý Ma Tử đi tìm Lali. Nghe thấy tiếng gõ cửa, Lali rất nhanh đã mở cửa. Vẻ mặt của nàng có chút cổ quái, dáng vẻ cũng rất tiều tụy, giống như một đêm đều không ngủ.

Nàng vừa thấy ta và Lý Ma Tử, lập tức xông tới nắm chặt lấy tay ta: "Ta nhớ ra rồi! Ta nhớ ra rồi!"

Lý Ma Tử bị bộ dạng của nàng dọa cho hoảng sợ, quan tâm hỏi: "Ngươi nhớ ra cái gì rồi? Ngươi đừng vội, chậm rãi nói."

Lali cuối cùng buông tay ta ra, kinh hồn nói: "Hôm qua chúng ta thấy bức hoạ kia ở nghĩa trang, ta không phải nói là nữ nhân trong bức hình ta đã nhìn thấy sao? Ta nhớ ra rồi, ta từng thấy nàng trong mộng, ngay đêm hôm nàng vào phòng ở lần đầu tiên, ta đã nhìn thấy nàng."

Cổ quái như vậy sao?

Ta và Lý Ma Tử nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện này có chút không ổn. Ta lập tức nghĩ đến cảm giác hôm qua khi nhìn thấy mặt nạ cổ quái kia, liền vội vàng đi vào phòng khách, mặt nạ kia còn lẳng lặng treo trên vách tường, không giống vật trang sức đơn thuần.

Ta từng nói với La Hầu: "Cái mặt nạ này là ngươi mang đến sao?"

Lali khó hiểu lắc đầu: "Không phải, nó vốn ở trong phòng này mà!"

Ta đi tới, tháo mặt nạ xuống, cẩn thận kiểm tra một phen, Lý Ma Tử lại gần hỏi: "Thế nào? Có vấn đề gì không?"

Vấn đề lại không có phát hiện, chẳng lẽ là ta nghĩ sai rồi?

Ta giết mặt nạ một lần nữa treo trên tường, lại hỏi loli: "Sao đệ lại vô duyên vô cớ mơ thấy nữ nhân kia chứ? Đệ cũng mơ thấy những gì."

Lali cố gắng hồi tưởng một phen: "Cụ thể ta cũng không nhớ rõ, trong mộng có rất nhiều người, một mực ồn ào nháo nháo, phảng phất đang diễn một hồi kịch..."

Là diễn kịch? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Lali tiếp tục nói: "Ngày hôm qua sau khi ta trở về từ nghĩa trang, dáng vẻ của cô gái kia đã lặp đi lặp lại lần nữa, ta luôn cố gắng nhớ lại chính mình rốt cuộc đã gặp nàng ở đâu, nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi, cuối cùng ta không thể làm gì khác nên buông tha được. Nhưng ngay khi ta vừa nhắm mắt lại, trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên xuất hiện trước mắt ta, dọa ta nhảy dựng lên, ta đây mới nhớ lại giấc mộng kia!"

Nàng nói tới đây, phảng phất nhớ lại hình ảnh lúc trước, còn có chút sợ hãi. Lý Ma Tử vội vàng an ủi nàng: "Không có việc gì, thúc thúc ở đây."

Lali gật đầu: "Nàng nhìn chằm chằm vào muội, hình như có gì đó muốn nói với muội, muội thực sự rất sợ, cũng không dám ngủ, vẫn luôn mở to mắt đến hừng đông... "

"Căn phòng này có chút cổ quái, tạm ngừng ở đây, hay là chuyển sang nơi khác đi." Ta ra lệnh với Lý Ma Tử: "Chẳng phải ngươi chuẩn bị một tửu điếm cấp năm sao? Vậy đưa nàng đến khách sạn ở đi."

Vừa nghĩ tới tiền phòng khách sạn cấp năm, Lý Ma Tử liền đau lòng nhe răng trợn mắt, nhưng hắn muốn mặt mũi phải chịu khổ, không chịu bỏ dở nửa chừng, đành phải cắn răng kiên trì: "Được! Lali, tỷ thu dọn đồ đạc đi."

Lali bị văn hóa ngoại quốc ảnh hưởng, lá gan khẳng định lớn hơn so với nữ sinh bình thường, bằng không cũng sẽ không cảm thấy hứng thú với văn hóa tang táng mà người khác đề cập đến. Nhưng giấc mộng này ảnh hưởng rất lớn đến nàng, khiến cho người vô thần như nàng cũng không thể không nghe theo sắp xếp của chúng ta, ngoan ngoãn thu thập đồ đạc, cùng chúng ta rời khỏi khách sạn.

Lý Ma Tử mở sẵn phòng cho nàng, còn đích thân đưa nàng lên lầu, để nàng nghỉ ngơi thật tốt, lúc này nàng mới vội vã xuống lầu. Ta không nhịn được chê cười tên thúc thúc này diễn thật thật, Lý Ma Tử lại nghiêm trang nói với ta: "Cái kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nữ nhân kia sẽ không vì vậy mà quấn lấy nàng đấy chứ? Ta đã bảo cha nàng bảo đảm, Lali ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện."

Ta rất ít khi thấy Lý Ma Tử nghiêm túc nghiêm túc như vậy, không nhịn được mà bật cười: "Ngươi lo lắng cái gì? Loại chuyện thế này chúng ta còn gặp ít sao? Binh tới đem nước tới che lấp, luôn có biện pháp giải quyết."

"Thật sao? Cách gì?" Lý Ma Tử mờ mịt nhìn về phía ta.

Ta cười với nó một tiếng: "Còn nhớ đứa bé trai ở nhà với Lali không? Hôm qua nó nhìn thấy chúng ta rõ ràng rất bối rối, ta đoán nó biết một ít manh mối, chi bằng chúng ta đi hỏi nó một phen."

Lý Ma Tử luôn miệng đáp ứng, giục ta gấp rút xuất phát.

Lúc chúng ta đến, nam hài đeo kính mắt còn chưa đi ra ngoài, nghe thấy tiếng gõ cửa hắn dè dặt kéo cánh cửa ra một khe cửa nhỏ, nhìn thấy ta và Lý Ma Tử xong cẩn thận hỏi: "Các ngươi tìm ai?"

Ngày thứ một nghìn bốn bảy, nói chuyện với yêu quái.

Lý Ma Tử lo lắng hắn sẽ đóng cửa bất cứ lúc nào, vội vàng cắm chân vào: "Chúng ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

Nam giới văn nhã thấy hắn bày ra một bộ dạng hung thần ác sát, sợ tới mức chỉ muốn đóng cửa lại, vừa vặn kẹp lấy đùi Lý Ma Tử, làm hắn đau kêu thảm thiết. Ta vội bịt miệng Lý Ma Đế lại, cười ôn hòa với nam giới: "Chúng ta đã gặp hôm qua rồi, còn nhớ không? Chúng ta ở căn nhà đối diện nhà này, có một số vấn đề muốn thỉnh giáo ngươi."

Giọng nói nhã nhặn nam tử đánh giá ta từ trên xuống dưới mấy lần, lúc này mới mở cửa ra, mời ta và Lý Ma Tử vào nhà.

Phòng của hắn dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, đồ dùng cũng rất ít, hắn lúng túng mời ta và Lý Ma Tử ngồi xuống ghế: "Ta vừa tốt nghiệp đại học tham gia công tác, tiền lương rất thấp, cho nên chỉ có thể thuê phòng ở tiện nghi nhất, các ngươi không được khách khí."

Vừa nói, vừa bận nấu nước cho chúng ta.

"Ngươi đừng bận nữa, chúng ta nói mấy câu rồi đi." Ta vội vàng ngăn nó lại, nam sinh mới đỏ mặt quay lại, bất an nhìn ta và Lý Ma Tử, không biết phải làm sao.

Vì để hắn an tâm, ta cố gắng giữ cho vẻ mặt bình dị gần gũi: "Chỗ này giá không rẻ chứ? Chúng ta thuê ngươi ở cửa, tiền thuê cũng không thấp đâu."

"Cái kia..." Nam nhi đang muốn buột miệng thốt ra, nhưng nghĩ lại, vẫn ngậm miệng lại.

Sự việc liên quan đến an nguy của Lali, Lý mặt rỗ có chút sốt ruột hỏi: "Cái gì cái đó, một đại lão gia ngươi giả bộ ngượng ngùng ấp úng cho ai xem? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngươi nói rõ ràng một chút cho ta."

Nam sinh bị hắn hù dọa, cái gì cũng không dám nói.

Ta chỉ có thể đuổi Lý Ma Tử xuống lầu: "Ta khát nước, ngươi đi mua chút cháo cho ta đi."

Lý mặt rỗ vô cùng khinh thường hành vi đá hắn bị loại, nhưng lại không dám cự tuyệt, đành phải hừ hừ đi xuống lầu. Ta hướng nam điều cười cười: "Hiện tại không có hắn, ngươi có thể yên tâm mà nói."

Nam sinh thở dài, lúc này mới nói: "Các ngươi còn không biết à? Phòng các ngươi ở đó, từng có người chết đó!"

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng những lời này vừa ra khỏi miệng, khiến ta hơi sửng sốt. Nam hài tiếp tục nói: "Cái khu nhỏ này cách ta đại học không xa, lúc ấy trong phòng ngủ ta có ba bạn gái, phòng ngủ lại không tiện ở..., Cho nên hắn dứt khoát thuê một gian phòng ở bên ngoài, chính là căn phòng hiện tại của ta. Ba lão tam là người Bắc Bắc, trong nhà hắn có quặng đá, rất nhiều tiền, cho nên tiêu tiền bàn chân to., Nhà ở cũng chỉ cân nhắc địa điểm và nhà sửa lại. Bạn gái của hắn có đôi khi sẽ cùng người đi ngủ ra ngoài dạo phố, lão tam liền gọi chúng ta tới uống rượu đánh mạt chược, về sau có một lần lão tam thần thần bí bí nói với chúng ta rằng hắn đối với cửa có một đại mỹ nhân, mặc dù tuổi đã cao, nhưng nhìn bộ dáng lại rất phong – tao."

Nam sinh nói tới đây, có chút ngượng ngùng nhìn ta.

Ta gật đầu với hắn, ý bảo hắn nói tiếp. Nam sinh ngượng ngùng đẩy khung gương, tiếp tục nói: "Ta đã gặp nữ nhân kia một lần, nhìn rất đẹp, hơn ba mươi tuổi, nhưng được bảo dưỡng rất tốt! Lão Tam nói cho chúng ta biết: "Nữ nhân kia ta đã từng gặp qua một lần, đúng là rất xinh đẹp, nhưng cũng bảo dưỡng rất tốt!, Nữ nhân này là một diễn viên nữ có chút danh tiếng trong đoàn kịch, thường không tới nơi này ở, mỗi lần tới đây, đều là đồng hành cùng một nam nhân. Lão Tam nói ra chuyện này thì rất hưng phấn. Hắn còn rất khẳng định vỗ ngực nói cho chúng ta biết nữ diễn viên kia nhất định là bị người ta bao nuôi, nơi này chính là nơi bọn họ yêu tổ."

Nữ diễn viên mà bọn họ nói nhất định chính là Lý Mộng Lộ.

Nam giới tiếp tục nói: "Lão tam và bạn gái của hắn quan hệ rất tốt, chúng ta cũng không thường xuyên tới đây. Về sau lại vội vàng luận bàn tốt nghiệp, lúc ấy ta còn muốn ở lại dạy học, thì càng không có thời gian tới làm khách. Cho đến một buổi tối nọ., Sắp tắt đèn, lão tam đột nhiên vội vã chạy về phòng ngủ. Chúng ta vội vàng hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì? Lão Tam nói cho chúng ta biết khu nhỏ nhà hắn đã chết người, hơn nữa chính là nữ diễn viên ở nhà nàng đối với diễn viên kia, hóa ra diễn viên nữ kia đích thật là tiểu Tam tiểu., Một diễn viên nam tử có chồng trong diễn viên kịch nói, sáng tác lập gia đình, kết quả giấy không gói được lửa, thê tử bị nam diễn viên nhận ra. Thê tử tới bắt gian, tinh thần tiểu Tam sụp đổ., Không ngờ lại bị nam nhân diễn viên dùng thân thể ngăn trở, sai khiến Tiểu Tam giết người yêu cũng tự sát theo. Lão tam nhà đối môn mất người, hắn và bạn gái cũng không có lá gan tiếp tục ở, chạy về trường học ngay trong đêm."

Ta khẽ gật đầu: "Sau đó thì sao?"

"Về sau lão tam cùng chủ nhân chợ phiên là muốn lui phòng, chủ nhà đương nhiên không chịu, nhưng lão tam nói nơi này chết người rồi, hắn làm sao cũng không dám ở đây, nếu không trả phòng, hắn đem chủ nhân đến tòa án. Chủ cho thuê nhà náo nhiệt, đành phải giảm phí cho lão tam phí phòng., Lão Tam vẫn không đồng ý, đúng lúc điều kiện gia đình ta không tốt, không tìm thấy chỗ ở, cho nên đành cắn răng đem phòng của lão Tam đặt xuống. Bởi vì trong phòng đã từng chết người, cho nên đối với cửa đã rất lâu rồi, hôm qua ta thấy các ngươi từ trong phòng đi ra còn tưởng gặp quỷ, dọa cho ta phải nhảy dựng lên." Nam sinh nói đến đây, còn có chút bất an trấn an ngực vài cái.

"Ngươi ở chỗ này bao lâu rồi?" Ta hỏi.

Nam sinh suy nghĩ một chút: "Chắc đã hơn một năm rồi."

"Vậy hơn một năm nay, nơi này đã xảy ra chuyện gì mới lạ?" Ta tò mò hỏi.

Nam sinh không hiểu nhìn ta: "Quái sự? Ngươi chỉ cái gì?"

Ta cũng đang định giải thích cho nó hiểu, nam nhi lại tự nói: "Quá lạ lùng cũng chả sao, chỉ là có mấy lần ta nghe thấy có người ca hát ở nửa đêm, nhưng cụ thể là từ gian phòng nào truyền ra thì không biết."

Đúng lúc này Lý mặt rỗ đã mang theo muốn trắng đi về. Nam sinh vừa thấy hắn, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, cái gì cũng không chịu nói. Cũng may ta đều hỏi ra, rồi cáo từ với nam điều, cùng Lý mặt rồi đi khỏi lầu.

Lý Ma Tử nôn nóng hỏi ta: "Thế nào, có nói ra được gì không?"

Ta đắc ý nhướng mày với hắn: "Vậy còn cần hỏi à, ngươi không thấy là ai tự mình ra tay à!"

Lý Ma Tử lập tức nhiều chuyện ghé lên hỏi nhân quả, sự tình có liên quan đến Lali, ta cũng không có giấu diếm hắn, nói rõ ra. Lý Ma Tử nghe nói trong phòng này từng có người chết, nhất thời tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, tranh cãi muốn tìm trung tâm quản lý.

Ta kéo nó lại, an ủi nó: "Chuyện này không thể gấp gáp, dù sao chúng ta cũng chỉ có từ của nam sinh kia thôi, chân tướng sự thật thế nào ta cũng không hiểu ngươi làm thế nào, cứ liều lĩnh đi tìm người ta bình luận, vạn nhất chuyện không giống như nam sinh nói, ngươi mất mặt lớn, đừng trách ta."

Nghĩ đến có khả năng mất mặt trước mặt Lali, Lý Ma Tử lập tức bình tĩnh lại, hắn gật gật đầu: "Chuyện này cứ để đó trước đã, lát nữa ta lại đi tìm bọn họ gây sự!"

Phong Hồn Ác Xa (chương thêm một nghìn bốn trăm hai)

Ta và Lý Ma Tử chuẩn bị đi tửu lâu xem tình huống của loli, nửa đường Lý mặt rỗ nhận được thông tin thông tin, hắn vốn mang dáng vẻ uể oải, chờ máy truyền tin nói xong, sắc mặt nặng nề nói với ta: "Tiểu ca Trương gia, chiếc xe ngươi cho điều tra đã có kết quả."

Tinh thần của ta chấn động, vội vàng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Lý Ma Tử nói: "Cái này sao..." Ta thấy hình như hắn cũng muốn thừa nước đục thả câu, không nhịn được cười lạnh nói: "Lý Ma Tử, ngươi có chuyện gì cứ nói là tát cho hả dạ, rên rỉ như vậy mà ngay cả mấy cô nương cũng không bằng."

Lý Ma Tử cười hắc hắc, lấm la lấm lét nói: "Tiểu ca, thực không dám giấu giếm, ta lo lắng cho an nguy của Lali. Dù sao ba nàng cũng đem nàng cho ta, ta nhất định phải cam đoan an toàn của nàng, hiện tại gặp phải loại chuyện này, ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn phải làm phiền ngươi nghĩ biện pháp giúp."

Ta lườm hắn một cái: "Nguyên lai là vì cái này, ngươi yên tâm đi, ta nếu xen vào, nhất định sẽ quản đến cùng. Ngươi tranh thủ thời gian nói rõ chuyện chiếc xe kia cho ta, ta trước giải quyết bên kia, mới có thể giải quyết vấn đề của Lali."

Lý Ma Tử nghe ta nói như vậy, lập tức cười nói: "Có câu này của ngài, ta an tâm. Ngài không biết, ta có một bằng hữu vừa vặn làm việc ở sở xe, ta báo số xe cho hắn, hắn rất nhanh đã hỏi thăm ra! Nguyên lai nửa năm trước chiếc xe mà ngươi muốn điều tra đã từng xảy ra một vụ xe đổ vô cùng nghiêm trọng, ở chỗ ngã tư giữa năm kia, chủ xe chết ngay tại chỗ..."

Ta có chút khiếp sợ nhìn hắn, Lý Ma Tử tiếp tục nói: "Có phải ngươi muốn hỏi làm sao chiếc xe như vậy lại bị bán đi? Cái này ta cũng không biết, xem ra chỉ có thể đến xe ngựa nghe ngóng. Nhưng cái xe này rõ ràng có thể đem loại xe này bán ra ngoài, khẳng định cũng không phải người tốt."

Vừa nghĩ tới bộ dáng muốn nói lại thôi, ta lại nghĩ đến lúc trước Lý Ma Tử thăm dò được bối cảnh của xe ngựa, cuối cùng cũng rõ ràng một chút.

Ta cũng không có chậm trễ thời gian, trực tiếp cầm đuốc đến lầu Mã Nguyệt gia, Mã Nguyệt đang ở trong nhà chăm sóc ngựa Hiểu Hiểu, sau khi nhìn thấy ta lập tức nhào tới: "Đại sư, bên phía ngài thế nào rồi? Tình huống của Hiểu Vũ thập phần không tốt, ta vừa rồi nghe thấy tiếng tim của nàng nhảy xuống đã chậm lắm, nếu đột nhiên không nhảy xuống, ta nên làm gì bây giờ."

Ta lạnh lùng nhìn Mã Nguyệt: "Ngươi nếu đã thật sự quan tâm con gái ngươi như vậy, thì cũng đừng cùng ta chơi trò mèo bắt chuột nữa. Ngươi muốn giấu diếm ta chuyện gì đó, ta nghĩ, cũng có thể sai người hỏi thăm được, bất quá chỉ lãng phí chút thời gian mà thôi. Ta có nhiều thời gian, tốn sức nổi, con gái của ngươi còn chờ được sao?"

Mã Nguyệt nghe ta nói như vậy thì cũng không dám giấu nữa, nói thẳng ra cho ta biết.

Hóa ra cô ta ủy nhiệm chức nhà xe này là nhà xưởng Hắc Tâm địa đạo, chuyên môn hạ giá thấp mua sắm những xe triệu kia để tu sửa, sau đó lấy giá thấp hơn giá thị trường bán ra ngoài, xe ngựa trong xe ngựa tám chín phần mười đều xảy ra sự cố, hơn người chết nhiều không đếm xuể.

Lý mặt rỗ nghe vậy, không nhịn được nữa, chỉ vào mũi nàng mắng: "Nhờ ngươi vẫn là mẹ của một đứa nhỏ, cho dù ngươi không vì mình tích đức, cũng phải suy nghĩ cho hài tử đi? Có nhân thì con ngươi có quả, và ngươi có báo ứng như vậy, cùng ngươi cũng không thoát khỏi quan hệ. Ngươi có nghĩ tới hay không, những xe kia bị người mua đi, nếu xảy ra chuyện này, cả nhà chẳng phải xong rồi?"

Mã Nguyệt che mặt khóc nói: "Ta biết, đây đều là lỗi của ta, là ta bị tiền mê hoặc tâm trí, đánh mất đạo đức và nhân tính. Sai vạn sai đều là một mình ta sai, những oan hồn dã quỷ kia muốn tìm thì cứ tới tìm ta, đừng tìm con gái ta, đừng tổn thương con gái ta."

Tuy cô gái này không phải người lương thiện gì, nhưng cũng coi như một người mẹ tốt.

Ta khẽ thở dài: "Chuyện này ta biết rồi, tiếp theo ta sẽ theo manh mối tiếp tục điều tra chiếc xe ngựa này, ngươi cứ tiếp tục chờ tin tức đi!" Ta lại dạy nàng một cách: "Trước giường con gái ngươi cho một cái đèn dầu, dùng chu sa viết rõ sinh nhật của con gái ngươi trên giấy vàng, cuốn ba vàng giấy thành giấy giấy., Bên ngoài dùng sợi bông gói cẩn thận làm bấc đèn. Sau đó không cần rời đi, muốn bảo vệ ngọn đèn trường minh này, một khi phát hiện đèn Trường Minh có xu thế tắt, sẽ lập tức thêm dầu vào nhụy, chỉ cần đèn Trường Minh chưa tắt, con gái ngươi tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm."

Mã Nguyệt vừa nghe, lập tức gật đầu như giã tỏi: "Ta đi làm ngay! Ta đi ngay đây!"

Ta và Lý mặt rỗ rời khỏi nhà nàng, Lý mặt rỗ nhìn ta nói: "Trương gia tiểu ca, ta thật sự không rõ, ngươi không phải từ trước đến nay ân oán rõ ràng ghét ác như kẻ thù sao? Loại người này làm gì mà ngươi lại giúp nàng? Nêu như không phải nàng ta là loại người tâm tư đen tối, Trịnh Nghĩa sao lại mua được chiếc xe kia xảy ra chuyện."

Ta cười với hắn một tiếng, an ủi mà vỗ bờ vai của hắn: "Ta không có biến, ta vẫn ghét ác như cừu, bất quá cái gì gọi là Thiện cái gì là Ác đây? Trong mắt ta và ngươi, chúng ta đã cứu rất nhiều người, là người lương thiện rất lớn, nhưng trong mắt người khác., Nói không chừng chúng ta là tồn tại còn đáng sợ hơn ma quỷ. Thiện ác chỉ ở trong một ý nghĩ, không có kết luận. Huống chi Mã Nguyệt này không phải người tốt lành gì, nhưng cũng chưa từng đại ác qua. Một nữ nhân của nàng một thân mang theo con gái sinh hoạt, vì sinh tồn chỉ có thể thỏa hiệp. Đây đều là hiện trạng xã hội, không có gì đáng trách."

Lý Ma Tử nghe cái hiểu cái không: "Trương gia tiểu ca, ta phát hiện ngươi càng ngày càng khó hiểu rồi? Ngươi sẽ không nhìn ra việc hồng trần muốn ra khỏi nhà đấy chứ?"

Ta ném cho hắn một cái ánh mắt khinh bỉ, thật sự mặc kệ hắn.

Nếu đã biết tình huống chiếc xe này, mọi chuyện còn lại cũng dễ làm hơn nhiều. Lúc này không cần Lý Ma Tử, tự ta tìm được một số nhân mạch, rất nhanh lấy được tư liệu của Xa Chủ. Đối phương còn kèm theo ảnh hiện trường lần trước truyền đến ốc xá ta.

Chủ nhà xe ngựa đầu tiên đời này là em họ Tôn, là ông chủ một nhà thợ máy nhỏ của Bang Động, gia đình hạnh phúc sung sướng, lão bà vừa mới chứng thực mang thai, sinh ý lại phát triển ngày tháng, tình thế rất ổn định, không ngờ một vụ nổ đáng sợ lại triệt để hủy hoại tất cả.

Chuyện này đổi lại trên người bất luận người nào, đều có oán niệm trong lòng! Vì thế quỷ hồn hắn lưu lại trong chiếc xe kia, đem toàn bộ người từng ngồi trên chiếc xe kia linh hồn đều giam cầm. Nhưng trước kia ta đều là tiêu diệt ác linh, làm sao cứu vớt linh hồn ra ta thật đúng là không quá minh bạch, nghĩ đến không có biện pháp, ta chỉ có thể mặt dạn dày hướng nam nhu cầu trợ giúp.

Cũng may nam nhân chăn hộ bên kia có tín hiệu, hắn rất nhanh liền nối điện thờ của ta, kinh ngạc hỏi: "Ngươi lại làm sao vậy?"

"Cái gì gọi là ta thế?" Ta cười nói.

"Không việc không lên điện tam bảo, nói đi."

Lời nam nhân quyến rũ nói khiến ta đỏ mặt ba giây, ta đành làm ra vẻ thoải mái ho khan một tiếng: "Thật ra ta chính là đặc biệt đến chào hỏi một tiếng, thuận tiện nghe ngóng thêm chút tình báo."

Quỷ xa thứ một ngàn bốn bảy ngàn ba ngàn ba ngàn ba cái.

Nam nhân chăn hộ thực sự hiểu rõ ta, nghe tiếng cũng không nhiều lời, chỉ hỏi ta rốt cuộc đã gặp chuyện gì khó giải quyết.

Ta chỉ có thể đem chuyện nữ nhi Mã Nguyệt vốn bản địa nói cho hắn biết.

Nam tử thương cảm trầm ngâm một lát, thản nhiên nói: "Chuyện này nếu tháng trước ngươi hỏi ta, chỉ sợ tháng sau ta cũng không giúp đỡ được gì. Ta giống như ngươi, đều chỉ am hiểu sát linh, không am hiểu độ linh, bất quá vài ngày trước ta ở Mẫn Nam vừa vặn gặp được tình huống tương tự, cuối cùng sầu tâm đắc."

Ta lập tức vui vẻ: "Tốt quá rồi, ngươi nhanh nói cho ta biết đi."

Nam nhân chăn hộ vẫn là cái tính không nhanh không chậm đó, chậm rãi nói: "Đầu tiên ngươi phải biết rằng, linh hồn là thứ hư vô mờ mịt, ngươi không bắt được, không bắt được, cầm cũng không được., Nó một khi rời khỏi thân thể, bản thể sẽ không bị bản thể khống chế. Trước kia chúng ta đã gặp vô số ác quỷ âm linh, chúng ta đều biết, trên thực tế chúng nó không thể gây tổn hại cho người khác, đều là dựa vào chế tạo ảo giác., Hoặc là khi cư trú trên một món đồ mới có thể đạt được mục đích nào đó. Vừa rồi nghe được chuyện của mẹ em Mã Nguyệt, ta nghĩ hiện tại chiếc xe kia sẽ biến thành một vật gì đó âm hiểm, oan hồn của chủ xe bám vào trên xe, còn Mã Hiểu Hiểu và Trịnh Nghĩa ngồi trên xe, linh hồn thì ở lại trong xe không chịu thả ra, cho nên Mã Hiểu Lãng và Trịnh Nghĩa mới có thể rời khỏi cơ thể, rơi vào hôn mê."

"Ừm, ừ!" Ta có chút nóng nảy thúc giục hắn: "Ngươi mau nói giải quyết đi."

"Gấp cái gì? Chuyện này không phải trò đùa, nhất định phải ngàn vạn cẩn thận mới được, trọng điểm là một khi xuất hiện nửa chút sơ suất nào thì người bị hại cũng sẽ tử vong theo."

Ta lập tức tập trung tinh thần: "Được, ngươi nói tiếp đi."

Nam nhân chăn bầu ừ một tiếng: "Linh hồn là một loại tồn tại hư vô, ngươi không thể dùng tay chạm vào nó, cách tốt nhất là để nó bám vào một vật phẩm, mà vật phẩm này tốt nhất là nó đã dùng từ trước, nó đã nhận ra tình cảm thì sẽ rất dễ làm."

Một cái vỗ bàn của ta: "Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ ra biện pháp này!"

"Trước ta cũng không biết, là lúc Mân Nam làm việc gặp được một thương nhân mù mắt âm vật, hắn dạy ta." Nam nhân lo lắng giải thích: "Bất quá ngươi cũng phải hiểu, linh hồn một khi ly thể, rất dễ gặp phải ô nhiễm ngoại giới., Huống chi cùng Âm Linh ở trong xe chung một chỗ nhiều ngày như vậy, khó tránh khỏi sẽ nhiễm một ít oán khí. Cho nên linh hồn một khi bám vào vật thể, ngàn vạn lần không nên vội vã trở lại bên người bản thể, phải cung phụng ở trong chùa, làm tràng pháp sự hưởng thụ hương khói, mới có thể trở về bản thể."

Nam nhân chăn ấm nói xong, ta lại càng bội phục hắn: "Ngươi cả ngày chạy đông chạy tây, thì ra cũng không hoàn toàn là vì buôn bán."

"Đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường." Nam tử an ủi lạnh nhạt nói: "Mỗi lần làm ăn âm vật, đều là cơ hội tăng thực lực bản thân."

Nhưng dường như ta vừa ngộ ra được gì đó, lại quay máy truyền tin lại, trong lòng do dự một thời gian nữa có nên ra ngoài rèn luyện một phen không?

Tuy nhiên trước mắt vẫn phải tranh thủ thời gian xử lý sự tình của Mã Nguyệt cho xong. Ta cũng không có thừa thời gian nghỉ ngơi, trước đi Mã Nguyệt gia, tìm kiếm vật bên người Mã Hiểu Hiểu, Mã Nguyệt đang nhìn chằm chằm vào ngọn đèn, nói gì ta cũng nghe theo, không chút nghĩ ngợi cởi cái vòng cổ trên cổ Mã Hiểu Lăng xuống.

Vòng cổ vốn rất bình thường, nhưng phía dưới lại có hai chiếc nhẫn vàng ròng!

Mã Nguyệt nhìn nhẫn không khỏi đỏ mắt: "Đây là nhẫn kết hôn của con và cha Hiểu Hoan, con không thể chấp nhận sự thật ly hôn của chúng con, nên con vẫn giữ hai cái này."

Ta tiếp nhận vòng cổ, chỉ thấy vòng cổ che lên tro bụi, lộ ra màu đen quỷ dị, bất quá ta cũng không có thời gian quan sát tỉ mỉ, vội vội vàng vàng vàng đi tới bệnh viện. Trịnh Nghĩa vẫn hôn mê bất tỉnh., Người nhà của Trịnh Nghĩa còn đang liên hệ bệnh viện Bắc Kinh, muốn nhanh chóng đưa hắn đến Bắc Kinh nhận trị liệu. Chỉ có điều Bắc Kinh Y viện tuy nhiều, nhưng danh tiếng bên ngoài dù sao cũng chỉ có mấy nhà, chỉ sợ một giường khó cầu, vạn nhất đến bên kia Trịnh Nghĩa không được cứu chữa kịp thời mà trì hoãn bệnh tình, chẳng phải là hại chết con trai sao?

Bởi vậy cha mẹ Trịnh Nghĩa gấp đến độ miệng đầy bọt lửa, như là kiến trên chảo nóng không có chủ ý.

Sau khi tìm được bọn họ, ta cũng không vòng vo nữa, trực tiếp nói rõ ý đồ đến đây. Mặc dù mẫu thân Trịnh Nghĩa và tỷ tỷ của hắn đều tỏ vẻ rất hoài nghi về thân phận của ta, phụ thân Trịnh Nghĩa lại lập tức hạ quyết định: "Chuyện đến bây giờ cũng không có biện pháp khác, tạm thời coi như ngựa sống còn!" Hắn nói xong, liền giao chìa khóa và xe ngựa mà Trịnh Nghĩa ngày thường đeo cho ta.

Khối đồng hồ này sau khi Trịnh Nghĩa hôn mê liền ngừng lại, mặt ngoài xám xịt, lộ ra một cỗ hương vị trầm lặng tử khí.

Ta xuống lầu trước, đi vào bãi đỗ xe, liếc mắt một cái đã thấy khắp nơi toàn là ngựa màu xám bạc.

Ta đi lên trước, sau khi mở xe thì ngồi vào vị trí bằng lái, sau đó lấy vòng cổ của Mã Hiểu Lãng cùng đồng hồ Trịnh Nghĩa ra, nhỏ giọng nói: "Mã Hiểu hoan, Trịnh Nghĩa, người nhà của các ngươi đang sốt ruột chờ các ngươi, sau khi nghe được ta vội vàng bám vào cái gì đó..."

Kết quả ta còn chưa nói hết câu, bỗng nhiên cảm giác được sau lưng có một cỗ âm hàn chi lực thật lớn chăm chú giam cầm cổ của ta.

Lần này tới vô cùng đột ngột, ta không hề phòng bị, chờ đến lúc thấy đã bị người ta chế trụ, rất khó thoát ra! Huống chi nguồn sức mạnh kia vừa lớn vừa ác, căn bản không cho ta cơ hội phản kháng, ta cảm thấy hô hấp càng ngày càng không thuận lợi, trước mắt cũng biến thành mông lung.

Trong một vùng tăm tối, ta bỗng nhiên thấy được hai bóng người, chính là Mã Hiểu Lãng và Trịnh Nghĩa.

Hai người bọn họ đáng thương, dung mạo tiều tụy bị cột chặt trên ghế phía sau, hai người đều bị bịt miệng, trừng mắt nhìn ta, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng cầu xin giúp đỡ.

Lúc này, bên tai ta truyền đến một thanh âm âm u ám: "Để cho ngươi xen vào việc của người khác, để cho ngươi xem náo nhiệt..."

Xem náo nhiệt? Ta nhìn náo nhiệt gì chứ...

Ta chưa kịp phản ứng, trước mắt bỗng nhiên hiện lên một mảng bạch quang chói mắt. Ngay sau đó, ta cảm giác được lực lượng giam cầm trên cổ bỗng nhiên biến mất, ta vội vàng từ trong xe bò ra ngoài, ngã nhào xuống đất há to miệng hít thở.

Phịch một tiếng, cửa xe phía sau ta đóng mạnh lại.

Ta bình phục một hồi lâu, cảm giác được linh giới trên ngón tay hơi nóng lên, xem ra vừa rồi trong nguy nan, nó cảm nhận được sự bất lực của ta, cho nên kịp thời phóng ra một đoàn bạch quang chói mắt đánh lui âm linh, để ta thành công trốn thoát.

Ta đi đến chiếc xe bên cạnh nhìn vào trong kính một chút, chỉ thấy trên cổ ta có một vết xước màu tím xanh, xem ra đã được an toàn.

Đúng như lời nam nhân chăn nuôi, oan hồn của xe chủ không cam lòng đã hòa làm một thể với xe. Chiếc xe chính là hắn, hắn sử dụng hết mọi thứ trên xe, tất cả đều được hắn khống chế. Chẳng trách sau khi Mã Hiểu Hiểu và Trịnh Nghĩa ngồi một lần rồi lại bị hắn khống chế... Hắn nhất định là lợi dụng lúc người ta chưa chuẩn bị, dùng biện pháp đối phó với ta, cưỡng ép giam cầm linh hồn bọn họ lại.

Chỉ là ta không rõ, linh hồn hai người bọn hắn làm gì chứ?

Đệ nhất thiên thiên bốn nghìn bảy ngàn lali xảy ra chuyện.

Vốn tràn đầy tin tưởng ra tay, lại không nghĩ rằng thiếu chút nữa đem con mình vất vả, xem ra ta thật sự xuôi gió xuôi nước quá lâu, hoàn toàn không có ý thức nguy cơ. Đây cũng không phải hiện tượng tốt gì, trong lòng ta âm thầm nói cho chính mình sau này làm việc phải cẩn thận mới được.

Ta cũng muốn hận trừng mắt nhìn chiếc xe ngựa quý kia, trong lòng nghĩ tới việc sớm muộn sẽ thu thập ngươi, lúc đó mới không cam lòng rời khỏi y viện. Ta quá khinh địch, trên thực tế ta không hiểu quá rõ chiếc xe này và chủ xe, vì sao hắn lại phát sinh bệnh xe? Lúc đó thì sao lại như vậy?

Một quyết định ta sẽ nghiên cứu một tờ báo cáo liên quan tới việc triệu giao thông kia thật tốt.

Vừa lúc ở cửa nhà gặp Lý mặt rỗ ăn chực, hắn liếc mắt một cái liền thấy được một vết tay trên cổ của ta. Kinh ngạc hỏi: "Tiểu ca, có chuyện gì vậy, sao bỗng nhiên ngươi nghĩ quẫn hả? Ngươi không thể chết được a! Nếu chị dâu ngươi chết thì làm sao bây giờ? Phàm Phàm phải làm sao bây giờ?"

Ta vốn đầy bụng tức giận, nghe y nói vậy lại càng giận sôi lên: "Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta nghĩ không thông rồi."

Ta tính kể chuyện vừa rồi cho hắn, Lý măc Tử nghe được sửng sốt: "Không đúng, ác quỷ gì mà lợi hại như vậy, lại dám động thổ trên đầu thái tuế? Tiểu ca, ngươi đừng nóng giận, ta sẽ đem xe đến xưởng phế phẩm cho nó đập nát bét, ta xem nó có thể làm gì ta."

"Ngươi điên rồi?" Ta nghĩ cũng không nghĩ tới mắng hắn một trận: "Nếu chuyện có thể giải quyết nhẹ nhàng như vậy, ta còn sẽ tốn nhiều linh hồn của người vô tội bị nhốt trong xe, ngươi đem xe đi hủy, hai người bọn họ chẳng phải hồn phi phách tán sao."

Lý Ma Tử vô tội gãi đầu: "Ta cũng muốn trút giận cho ngươi thôi, ngươi lớn tiếng mắng ta làm gì?"

Ta quan tâm quá trình triệu tập lúc đầu kia, vội vã vào nhà mở máy tính. Lý Ma Tử cũng không rời đi, ngồi xuống bên cạnh làm hộ pháp cho ta. Ta cẩn thận nghiên cứu báo cáo, phát hiện hôm xảy ra chuyện vừa hay lại là ngày tháng sinh nhật của phu nhân xa chủ Tôn lão bản., Hắn đã sớm rời khỏi nhà xưởng hai giờ, người giữ cửa nhà xưởng đã chứng thực điểm này, yêu cầu trên báo cáo của hắn là Tôn lão bản mở ra một con bảo mã màu xám bạc rời khỏi xưởng máy. Bí thư của Tôn lão bản còn đặc biệt chứng minh hắn hôm đó đã đặt mua hơn một trăm hoa hồng pháp luật vào miệng, muốn cho thê tử một bất ngờ.

Ta không muốn so sánh vị trí cùng vị trí xảy ra chuyện của Tôn lão bản, phát hiện một điểm kỳ quái.

Nhà Tôn lão bản ở phía sau chuyện, con đường kia hẳn là con đường lão bản phải rời khỏi gia đình. Theo lý thuyết, cho dù xảy ra sự cố, cũng nên ở một bên khác của con đường mới đúng, tại sao Tôn lão bản lại ở bên này xảy ra chuyện? Chẳng lẽ lão gia lại về nhà, xảy ra chuyện gì đó, sau đó rời nhà, bởi vì hồn vía lên xe mới xảy ra sự cố?

Hơn nữa trời còn đổ mưa, tầm mắt không tốt, có lẽ chờ hắn kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc xe của mình đâm vào đầm lầy xe, cuối cùng xe hủy người chết.

Như vậy nhà của hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Cái này còn phải nói..." Lý Ma Tử ở một bên nói khoác không biết ngượng: "Chắc chắn là thấy lão bà tự đội nón xanh cho mình khi gặp ngoài. Trên báo cáo không phải nói lão bà kia vừa kiểm tra mang thai hay sao? Nói không chừng đứa bé này cũng không phải là của nó! Nam nhân nào cũng biết tất cả mọi chuyện đều không bình tĩnh, cho nên mới xảy ra sự cố..."

Ta cũng từng muốn răn dạy Lý Ma Tử vài câu, nhưng lời đã đến khóe miệng lại nghĩ đến không phải là không có khả năng này, dù sao một người thành thật như Vương Bảo mạnh mẽ cũng bị nón xanh che lấp đến không thở nổi.

Ta suy nghĩ một chút, hỏi Lý Ma Tử: "Có thể tìm người điều tra ông vợ kia giúp ta một chút không?"

"Không thành vấn đề!" Lý Ma Tử đáp ứng vô cùng sảng khoái: "Tiền đề là ta phải tranh thủ thời gian ăn cơm, ta sắp chết đói rồi."

Cái tên này kiếp trước có phải bị chết đói đầu thai hay không? Hoặc là do Thao Thiết ngàn năm tu luyện thành tinh, mỗi ngày đều muốn ăn. Ta bất đắc dĩ lắc đầu: "Ta không có tâm tư đi nấu cơm, định bán ra ngoài."

"Cũng được!" Lý Ma trắc vừa nói, vừa lấy máy truyền tin ra lật một vòng, ta biết hắn đang liên lạc với bằng hữu, cũng không để ý tới hắn, đi vệ sinh tìm một hộp thuốc mỡ thật cẩn thận lau vết thương trên cổ.

Con chó kia ra tay ác quỷ lại ác như vậy, siết cổ ta vừa đỏ vừa sưng, nếu không có Vĩnh Linh Giới hộ chủ, hôm nay còn không biết sẽ thế nào.

Nghĩ tới đây, sau lưng ta đã ướt sũng mồ hôi lạnh.

Hành động của Lý Ma Tử rất nhanh, chờ ta từ phòng vệ đi ra, hắn đã đắc ý nói: "Ta tìm được một vị huynh đệ đáng tin cậy, rất nhanh liền có thể nắm được tin tức, thế nào? Mau diễn cho ta vài câu."

May mắn không chết ta cũng không có tâm tình cùng hắn khua môi múa mép, vẻ mặt cô đơn ngồi xuống một bên, trong đầu toàn là một màn khẩn trương vừa rồi. Lý Ma Tử an ủi ta: "Có câu là thường đi bên bờ sông không có chỗ nào không ướt giày, tiểu ca, cũng nên đến lượt ngươi ngã quỵ rồi! Không có việc gì, đại nạn không chết ắt có hậu phúc, sau này khẳng định ngươi sẽ xuôi gió xuôi nước, chuyện gì cũng sẽ không có đâu."

Cuối cùng Lý Ma Tử cũng nói một câu như người nghe.

Không bao lâu sau bán ra ngoài, ta đi qua xem. Hảo gia hỏa, Lý Ma Tử thật đúng là không xem mình là ngoại nhân, điểm đều là đồ ngon giá xa xỉ, bất quá xem ở phân lượng những lời vừa rồi của hắn, ta cũng lười so đo với hắn.

Đồ ăn thơm ngào ngạt còn chưa kịp xuống bụng, Lý mặt rỗ đã vang lên tiếng chuông. Ta cho rằng là điều tra chuyện của Tôn lão bản lão bà có manh mối, không nghĩ tới người mão đảo lại là Lali.

Trong máy truyền tin, giọng điệu của nàng có chút căng thẳng: "Mồng Trạch Lý... Ta..." Nàng liên tiếp nói ra mấy câu về ta, nhưng không biết nói thế nào.

Lý Ma Tử sợ hết hồn: "Lali, tỷ làm sao vậy? Có chuyện gì vậy?"

Cái máy máy truyền tin kia truyền đến âm thanh líu ríu, cái điện thoại của Lali bị tắt. Sắc mặt lo lắng của Lý mặt trắng bệch, nàng lôi kéo ta ra ngoài cửa: "Tiểu ca, mau chóng đến khách sạn với ta, nhưng đừng là đứa bé kia của Lali xảy ra chuyện!" Ta biết hắn lo lắng không có cách nào nói cho lão hữu của mình, nên cũng không nghĩ ngợi ra được rời khỏi nhà với hắn.

Đợi lúc hai chúng ta đến khách sạn, gõ cửa nửa ngày cũng không có ai mở, Lý Ma Tử sốt ruột không chịu nổi, lớn tiếng hét: "Lali, ngươi có nghe thấy không? Ngươi ở bên trong không? Mau mở cửa ra."

Cuối cùng không còn cách nào, đành phải mời nhân viên quản lý tửu lâu đến, nói rõ tình huống sau, quyển sách sách sợ trách nhiệm lập tức phân phó người đem đến vạn năng mở cửa phòng ra.

Trong căn phòng tối như mực, không chút ánh sáng.

Lý Ma Tử lấy ra điện thoại chiếu sáng, dẫn đầu vọt vào. Ta theo sát phía sau, vừa vào cửa đã ngửi thấy một mùi hương rượu gay mũi, rèm cửa trong phòng kín không một kẽ hở. Nhìn xuyên qua điện thờ của Lý Ma Tử, ta phát hiện La Oánh giờ phút này đã té xỉu trên giường, không hề có ý thức.

Lý Ma Tử sợ hết hồn, vội vàng tiến lên đẩy nàng: "Lali, Lali! Con có khỏe không?"

Lali được hắn đẩy nhẹ nhàng trở mình, lập tức liền phát hiện trên mặt nàng thình lình mang theo cái mặt nạ cổ quái kia!

Đầu tiên, nghìn bốn bảy lăm Chương, Hung linh mặt nạ hung ác.

Cái này thật đúng là một trận sóng chưa yên nổi lại dậy, kinh doanh tửu lâu nhìn thấy tình huống như vậy, kinh hồn bất định hỏi chúng ta có muốn hay không chia một20.

Ta đi đến trước, nhìn qua tình huống của Lali, phát hiện nàng tựa hồ chỉ đang ngủ, hơn nữa nhịp tim và nhịp đập cũng không có gì không ổn. Vừa mới đến gần bên cạnh Lali, ta đã ngửi được mùi rượu nồng nặc muốn nôn trên người nàng, nhưng hương vị nước hoa lửa có lớn hơn nữa, cũng không cách nào che lấp được mùi rượu trên người nàng.

Có lẽ Lali chỉ uống say thôi.

Ta quay đầu lại nói với tửu điếm cai quản: "Hẳn là nàng đã uống say, không cần phiền toái một20... "

Quyển sách tửu lâu lúc này mới như được đại xá mà nhẹ nhàng thở phào, bàn giao vài câu rồi vội vàng rời đi. Trong phòng chỉ còn lại ta và Lý Ma Tử, ta bảo Lý Ma Tử nhanh chóng mở rèm cửa sổ hít thở không khí, bằng không tiếp tục ngửi nữa, ta sẽ bị hương vị nước hoa cay gay mũi này kích thích phun ra.

Ta nhìn qua Lali, nhẹ nhàng vươn tay, muốn tháo mặt nạ trên mặt của nàng xuống. Ngay khi ngón tay ta chạm vào mặt nạ, Lali bỗng nhiên mở mắt.

Nàng đột nhiên mở mắt, dọa ta nhảy dựng. Lý mặt rỗ thấy ta như vậy, giật mình hỏi: "Tiểu ca Trương gia, ngươi làm sao vậy?"

Ta khoát tay áo với nó, chỉ thấy trong mắt La Nhi hiện lên một chút hào quang vô cùng quỷ dị, nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt liền biến mất, tiếp theo nàng o o một tiếng, lần nữa ngủ mê man. Lúc này ta không chút do dự, nhanh chóng gỡ mặt nạ mà nàng đeo lên mặt xuống.

Mặt nạ cầm trên tay lạnh buốt, lộ ra một tia hàn ý, vừa nhìn đã thấy có cổ quái.

Cũng may Lali rất nhanh tỉnh dậy, ta vội vàng hỏi nàng: "Tại sao cái mặt nạ này lại ở chỗ này? Là nàng mang đến sao?"

La Nhi đầu đau muốn nứt, cổ họng cũng vô cùng nóng rát khó chịu, hình như nàng còn chưa hồi phục tinh thần, chậm rãi lắc đầu, có chút chất phác nói: "Ta... Ta cũng không biết tại sao nó lại ở đây, bởi vì tối hôm qua không ngủ được một đêm, bởi vì ta cũng không ngủ được., Thế thì ta đến khách sạn ngả đầu ngủ, sau khi tỉnh dậy chuẩn bị tắm rửa, nhưng vừa mở hành lý ra, ta đã thấy mặt nạ ở bên trong. Lúc ấy ta sững sờ, ngay sau đó mắt hoa lên, mặt nạ như từ trong cái hộp nhảy ra ngoài, tiếp đó ta chẳng biết gì cả."

Lali nói tới đây, tựa hồ rất đau đầu, nàng nhẹ nhàng xoa xoa huyệt Thái Dương, tiếp tục nói: "Chờ sau khi muội thoáng có chút ý thức, liền phát hiện cái mặt nạ này không biết tại sao mang ở trên mặt của muội, ta muốn đưa tay lấy nó, thì lại muốn..., Tới một chút khí lực cũng không có, trước mắt toàn bộ là một số hình ảnh cổ quái, tựa như một bộ phim không liên quan gì đến chính mình, nhưng trong phim phát sinh mỗi sự kiện, ta phảng phất như đều biết. Ta cũng không biết thế này làm sao, đành phải đưa điện cho Lý Túc Cơ xin giúp đỡ."

Lali có thể ở trong tình huống nguy nan nghĩ đến mình, điều này khiến Lý mặt rỗ vô cùng tự hào, nó lập tức hào hùng vạn trượng, vỗ ngực cam đoan nói: "Điệt nữ ngoan, ngươi cứ yên tâm đi, chuyện này thúc thúc nhất định sẽ giải quyết cho ngươi."

La Nhi hít sâu: "Ta chỉ là không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại như vậy chứ?"

Ta thấy nàng khó chịu, nhẹ giọng an ủi nàng nói: "Thế giới này có rất nhiều chuyện mà không thể nào dùng góc độ khoa học để giải thích, cũng không có cái gì gọi là vì cái gì, nhưng nó thực sự là tồn tại, khi nó xuất hiện, chúng ta liền nghĩ biện pháp giải quyết là được."

La Oánh Oánh nghe được cái hiểu cái không, ánh mắt nàng nhìn ta cũng biến thành mười phần đặc biệt.

Lý Ma Tử ở bên cạnh nói nhỏ: "Không ngờ cái mặt nạ này lại quỷ dị như vậy, chuyển từ căn nhà đó sang đây, không ngờ nó còn bám theo suốt. Xem ra ở trong khách sạn cũng không an toàn, vậy phải làm sao bây giờ."

Vẻ mặt hắn vốn đang do dự, khi ánh mắt rơi xuống người ta lập tức sáng ngời, ta lập tức có một cảm giác không tốt nổi lên trong lòng. Lý Ma Tử quả nhiên không khiến ta thất vọng, hắn vỗ tay một cái, như hạ quyết tâm: "La Nhi, thả một mình muội ra ngoài xem không được rồi, lát nữa đi cùng chúng ta, đến nhà vị bằng hữu này của ta đi."

Mẹ nó!

Ta trừng mắt nhìn Lý Ma Tử, suýt nữa bật giọng thành bẩn. Lý Ma Tử lôi ta vào phòng vệ sinh thương lượng: "Tiểu ca, ngươi cũng thấy đấy, cái mặt nạ kia xem ra là nhìn chằm chằm vào La Oánh rồi, nếu nàng xảy ra chuyện gì đó, ta làm sao trả lời được? Huống chi hai ta có quan hệ gì với phụ thân nàng đây, cháu gái của ta không phải là cháu gái của ngươi sao? Tiểu ca, huynh đừng thấy chết mà không cứu!"

Lông mày ta nhăn thành một chữ Xuyên: "Vậy tại sao phải đưa nhà ta đến đó? Ngươi cũng không phải không có nhà để..."

Lý Ma Tử ai u một tiếng: "Tiểu ca, ngươi đừng quên, ta ở trước mặt Lali chính là một ông chủ thân gia hơn ức, nhưng ngươi xem cái ổ chó của ta đi, giống như là nơi ở của ức vạn phú ông sao? Cho dù là cải trang tự ý thể nghiệm sinh hoạt cũng không thể nói được a! Chỉ xem ta luôn nhờ ngươi hỏi thăm sự tình này, lần này vô luận như thế nào ngươi cũng phải giúp đỡ bạn bè một phen."

Ta không nói nên lời mà thở dài: "Lý Ma Tử, ngươi sống không mệt không mệt." Rốt cuộc cũng không có nhẫn tâm cự tuyệt hắn.

Lali thu dọn đồ đạc xong, Lý Ma Tử đi xử lý xong chuyện lui phòng, sau đó đưa Lali đến cửa hàng cổ của ta.

Lali nhìn thấy cửa hàng của ta có chút giật mình, quan sát cẩn thận một vòng, nhìn qua mười phần thích. Lý Ma Tử hắng giọng một cái, nói khoác không biết ngượng: "Đây là tiểu điếm do tài xế của ta mở, hắn theo ta những năm nay kiếm được không ít tiền, mấy ngày nay ngươi ở đây đối phó một chút, có chuyện gì cần thì cứ nói với ta."

Lali khẽ mỉm cười, gật gật đầu.

Lý mặt rỗ nháy nháy với ta vài lần, sau đó vội vã rời đi.

Chờ Lý mặt rỗ đi rồi, ta đưa La Nhi vào phòng khách, vốn là muốn tìm khăn lông và bàn chải đánh răng cho nàng, nhưng quanh năm ta không ở nhà, mấy thứ này thật sự không biết để ở đâu. Không có cách nào, ta chỉ có thể đánh điện cóc cho Doãn Tân Nguyệt, hỏi rõ vị trí mới tìm đến đưa cho Lali.

La Nhi nhận lấy vật dụng rửa mặt, hướng tới ta cảm ơn, sau đó hỏi: "Ngươi là ai, vừa rồi ngươi là đang nói chuyện với bà bà sao? Ngươi làm thế nào nhận ra Mẫn Xuân Lý ta."

"Ta là tài xế của hắn nha." Người tốt đến cùng đưa phật đến tây, tuy Lý mặt rỗ đi rồi, nhưng ta vẫn quyết định giữ lại cái gọi là mặt mũi cho hắn.

Lali cười khúc khích: "Mùn ngụt lý lại không có ở đây, ngươi không cần giúp hắn đồng thời gạt ta đâu."

Ta hơi kinh ngạc nhìn nàng, Lali cười nói: "Kỳ thật ngày đầu tiên các ngươi đến đón ta đã biết rồi, nguyên nhân là vì cha ta có quan hệ rất tốt so với ta, cho nên muốn thể hiện bộ dạng rất tốt trước mặt ta, có điều kỹ năng diễn xuất của các ngươi quá vụng về, ta chỉ nhìn một chút đã phát hiện ra."

"Làm sao phát hiện ra?" Ta ôm cánh tay, có chút tò mò hỏi.

Lali giải thích: "Đầu tiên, ngươi biểu hiện thập phần không tình nguyện, một tên trộm tài xế nhìn sắc mặt người khác sao lại có thể như vậy? Tiếp theo, nếu chiếc xe kia là ấp úng, hắn hẳn là hết sức hiểu rõ mới đúng, nhưng ta phát hiện hắn biểu hiện đối với chiếc xe kia rất xa lạ. Cuối cùng... Túc Thải Châu hình dáng cũng không giống một người đặc biệt có tiền."

Phốc!

Nghe câu sau cùng, ta vô cùng không nể mặt nở nụ cười.

Đầu tiên, nghìn bốn bảy bảy sáu Chương điều tra manh mối.

La Oánh giải thích xong lại hỏi: "Ta có thể biết ngươi làm gì không?"

"Ta là một thương nhân âm vật." Ta cũng không giấu diếm, nói rõ sự thật.

"Âm vật?" Biểu hiện của Lali cảm thấy rất hứng thú, tò mò nhìn ta.

Vì thế ta đành phải giải thích một chút nguồn gốc của âm vật cho nàng, lại nói rõ tính chất công việc của ta, thuận tiện nói ra quan hệ hợp tác của ta và Lý Ma Tử, cùng chọn lựa một số chuyện kích thích mạo hiểm mà chúng ta đã trải qua. La Oánh nghe được như mê muội, thản nhiên nói: "Văn hóa lịch sử Trung Quốc quả nhiên bác đại tinh thâm, lại còn có một loại công việc như vậy, quả thực quá thần kỳ."

Ta nhìn bộ dáng kích động của nàng, không nhịn được đổ một chậu nước lạnh lên nàng: "Tuy rằng thần kỳ, nhưng ngươi tự mình biết là tốt rồi. Chuyện hôm nay ta nói với ngươi, ngươi không thể kể cho người thứ hai ngoại trừ ngươi, cũng không thể viết vào sách luận của ngươi."

"Tại sao vậy?" Lali có vẻ vô cùng khó hiểu.

Ta không nhịn được cười khổ: "Trên đời này không phải cái gì cũng có câu trả lời. Ngươi phải biết, loại công tác thương nhân âm vật này không thuộc về ba trăm sáu mươi nghề, cũng không thấy ánh sáng, nó giống như rong rêu trong góc âm u, chỉ có thể lén lút tiến hành! Nếu như ngươi công bố ra ngoài, có lẽ sẽ có vô số người lao tới Trung Quốc nghiên cứu phần nghề nghiệp thần kỳ này, điều này sẽ mang đến cho chúng ta phiền phức thậm chí là... nguy hiểm."

Lali mặc dù có chút buồn rầu, nhưng nghe ta nói như vậy, vẫn vô cùng thẳng thắn gật gật đầu: "Tuy không phải vô cùng rõ ràng ý tứ trong lời nói của ngươi, nhưng ta nghĩ ngươi nói rất đúng. Ngươi yên tâm đi, ta cam đoan với ngươi, tất cả những gì ta nghe được, vĩnh viễn sẽ không có người khác biết, ta lấy danh nghĩa Đế Đế Vương thề với ngươi!"

Nghe nàng thành tâm nói như thế, ngược lại ta có chút xấu hổ, cảm giác mình có chút ít lạ. Ta gật gật đầu, nhìn nàng cười cười.

Lali chỉ vào cái mặt nạ tráo kia nói: "Đây cũng là một món âm vật sao?"

Ta ừ một tiếng: "Không sai, đây cũng là một vật đen."

"Vậy tại sao nó lại có quan hệ với ta? Trước giờ ta chưa từng gặp nó, cũng chưa từng tới Trung Quốc qua!" Lali có vẻ vô cùng khó hiểu.

"Chuyện này rất khó nói, có lẽ từ khi ngươi tiến vào gian phòng kia, nó đã có quan hệ với ngươi rồi." Ta an ủi nàng: "Bất quá ngươi đừng lo lắng, những năm này ta thấy vô số âm vật, kỳ ngạc cổ quái sự tình đã gặp qua nhiều lần. Ta dám đánh cuộc, âm vật này cũng không muốn thương tổn ngươi."

La Oánh nhẹ gật đầu, cuối cùng thở phào một hơi: "Thật ra sau khi muội đeo mặt nạ, tuy cả người mơ màng, nhưng muội cũng có thể cảm nhận được sự thiện ý của nó với đệ, nó dường như muốn tìm kiếm sự giúp đỡ của muội... "

"Giúp đỡ?" Ta hơi sững sờ.

Lali thở dài: "Bất quá lúc đó cả người đệ đều hoang mang, cũng không biết là mộng hay là thật."

Ta xem qua thời gian, đã hơi chậm. Vì thế ta nói với Lali một chút, để cho nàng nghỉ ngơi sớm một chút, lúc này mới đóng cửa rời đi, chuẩn bị đi đến thư phòng nghiên cứu cái xe ngựa kia một chút. Cũng không biết qua bao lâu, Lali gõ cửa đi vào, nàng đã rửa mặt xong, nhìn thấy ta cười cười: "Ta thấy thư phòng của ngươi còn sáng đèn, liền biết ngươi không ngủ, muốn uống trà sao?"

"Ta thích trà Trung Quốc hơn." Ta nhìn nàng: "Sao ngươi còn chưa nghỉ ngơi?"

"Có lẽ là ban ngày ngủ mê man lâu, ta một chút buồn ngủ cũng không có." Nàng vừa nói, vừa đi đến trước bàn sách của ta, nhìn ảnh ở hiện trường chứng cứ trên bàn của ta, tò mò hỏi: "Có gì ta có thể giúp đỡ không?"

Ta nhìn ánh mắt nàng tràn đầy hào quang, biết chuyện vừa mới nói làm nàng xúc động rất lớn, làm nàng rất có hứng thú, cho nên muốn mượn danh nghĩa hỗ trợ tìm hiểu một chút công việc thương nhân âm vật.

Ta thấy nàng bộ dáng tò mò trẻ nhỏ, nhịn không được cười lên: "Ngươi muốn hỗ trợ cũng được, nhưng phải nghe ta chỉ huy, không được thêm loạn."

"Đương nhiên!" Lali lập tức gật đầu, không hề nghĩ ngợi đáp ứng.

Vì thế ta đành phải kể lại chuyện Mã Hiểu Hưng và Trịnh Nghĩa hôn mê cho nàng, thậm chí còn nói chuyện mình khinh địch bị ác quỷ công kích trong xe cho nàng. Lali nghe vậy sửng sốt: "Vậy chiếc xe kia khẳng định là âm vật?"

Tiểu cô nương rất hiểu chuyện, ta khẳng định gật gật đầu.

Lali hưng phấn dọn một cái ghế tới, ngồi đối diện ta, cầm tấm ảnh lên tỉ mỉ nghiên cứu. Trong thư phòng có thêm một người, ta cũng sẽ không tịch mịch như vậy, tuy ta và Lali cũng không nói chuyện, nhưng thời gian lại trở nên nhanh chóng, nháy mắt trời ngoài cửa sổ đã sáng.

Lali thả tờ báo cáo trên tay xuống: "Dựa theo ghi chép trên đây, chính là một giao thông triệu sự rất bình thường, hơn nữa xe chủ chết đi vẫn là người phụ trách chủ yếu của sự cố. Cậu xem phần báo cáo này..." Lali đưa một chồng giấy đến trước mặt mình: "Đây là ghi chép giao thông thông báo của vị tài xế họ Tôn đã chết kia qua năm năm., Có thể nói hắn là một tên lái xe giỏi làm thủ pháp. Chẳng những xe không có bất cứ hành vi quy định giao thông nào, còn chưa bao giờ tiếp nhận xử lý bảo đảm, bằng lái của bản thân hắn thì ngay cả trừ điểm cũng ít đến thương cảm. kỹ thuật điều khiển bằng lái như vậy cũng ít đến đáng thương., Mặc dù lúc ấy mưa xuống, hắn cũng không thể xông vào đèn đỏ đụng vào chiếc xe nước bùn đối diện. Trừ phi như ngươi nói, lúc ấy hắn phân tâm suy nghĩ một ít chuyện khác, căn bản không chú ý tới tình huống phía trước."

Ta cười gật đầu.

Lali đánh giá ta vài lần, có chút nhụt chí nói: "Ta phát hiện những thứ này ngươi nhất định tìm sẽ biết..."

"Ngươi rất có thiên phú, có muốn bái ta làm sư phụ hay không, ta dạy ngươi một ít bản lĩnh giám định âm vật?" Ta cố ý trêu đùa nàng.

Lali lắc đầu: "Không cần, cha ta và mẹ ta đều không thích ta tiếp xúc những thứ này. Kỳ thực lần này ta có thể về nước là vì đã hứa với ba ta, chỉ cần ông ấy đáp ứng để ta hoàn thành bài luận văn này, ta sẽ thu tâm tư, cố gắng học tập. Giấc mộng của ta trở thành một luật sư, giống như A Lan, Đức Tiêu, Thích Tương vậy."

Sự cự tuyệt của nàng khiến ta có chút ngoài ý muốn, vốn ta cho rằng nàng sẽ thống khoái đáp ứng, ta chỉ có thể cười cười: "Vậy tương lai đại luật sư, ngài muốn ăn điểm tâm không?"

Lali duỗi cái lưng mệt mỏi: "Đương nhiên là có rồi, tiểu ca ca!"

Trải qua cả đêm ở chung, ta phát hiện tiểu nha đầu này vô cùng đáng yêu, trong lòng ta lại đem nàng trở thành cháu gái của mình. Sau khi ăn điểm tâm xong, Lali không có chút mệt mỏi nào lôi kéo ta tiếp tục thảo luận án triệu giao thông: "Nếu sinh nhật phát án hôm đó là thê tử của người chết, vậy chúng ta có nên nghĩ cách đi tìm nàng hỏi thăm một chút hay không, nói không chừng sẽ có phát hiện gì đó... "

Tiếng nói của nàng vừa dứt, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm của Lý Ma Tử: "Ta đã nghe ngóng giúp các ngươi rồi." Hắn vừa nói vừa đi đến, cầm một cái bánh bao còn sót lại trên bàn lên cắn một miếng, hàm hồ không rõ nói: "Sau khi ông chủ Quỷ tôn chết, ta đã hỏi thăm tin tức vị lão bản đoản mệnh này.", Thê tử của nàng hợp pháp kế thừa tất cả tài sản của hắn, ngay cả chiếc xe kia cũng là nàng làm chủ bán ra giá thấp. Phu phụ của mình đã chết, nhưng nàng lại còn tâm tư bán xe, có thể thấy được thiên tính bạc bẽo, không phải người tốt gì."

Hắn nói xong lời này, bỗng nhiên phản ứng lại, có chút khẩn trương nhìn ta, lại nhìn thoáng qua Lali: "Tiểu ca... Ngươi... Không phải ngươi đã nói gì với nàng đó chứ?"

Ta nghiêm túc gật đầu, trong nháy mắt Lý Ma Tử biến sắc, vẻ mặt đau khổ nhào tới.

Đầu tiên, nghìn bốn bảy ngàn bảy chương hiện đại Phan Kim Liên.

Thê tử của người chết kỳ quái như vậy, chúng ta quyết định tiếp tục điều tra theo manh mối này.

Trước khi xuất phát, ta lấy mặt nạ trong hộp gỗ của La Ngọc ra, đặt ở trong một cái rương gỗ đàn. Cái rương này từ trước đã đi cũng là một âm vật làm ta đau đầu, bất quá sau khi giải quyết xong, nó liền trở thành trợ thủ ta thu nạp, có chút tính tình cổ quái khó hiểu âm vật ta sẽ thả ở nơi này, nhốt nó lại.

Lý mặt rỗ rất thối nhở vô tình, vẫn luôn biết xấu hổ. Ta chỉ đành nói cho hắn biết, ơ lần đầu tiên vừa thấy mặt Lali cũng đã phát hiện hắn là mình đã phát hiện ra, kỹ năng diễn xuất của mình vụng về, cũng đừng nên trách phối hợp có được hay không?

Lúc này Lý Ma Tử mới thở dài, vẻ mặt trở nên u sầu.

Chúng ta xuất phát đi xưởng nhà máy của Tôn lão bản. Tuy quy mô nhà máy không lớn, nhưng việc làm ăn lại vô cùng hot, công nhân sáng sớm đang bận rộn. Chờ khi xe ngựa của chúng ta dừng hẳn, chuẩn bị nghĩ lý do để có thể tiến vào bên trong xưởng tìm hiểu tin tức, hơn mười cỗ kiệu màu đen bỗng nhiên rơi xuống bụi, trực tiếp đỗ trước cửa lớn của nhà xưởng, chặn cửa chính của nhà xưởng lại.

Đại thúc bảo an trong môn vệ sợ hết hồn, vội vàng chạy ra xem tình hình, chỉ thấy từ một cô gái tai to đi trước một chiếc kiệu, nàng giơ ngón tay chỉ vào trong nhà máy, vô cùng kiêu ngạo quát: "Đi vào đập cho ta! Thấy cái gì là đập cái đó, không cần khách khí, cũng đừng phí lời với bọn chúng!"

Các nam nhân khác xuống khỏi xe đều không giống thứ tốt gì, ai cũng diện mạo xấu xí, tam giáo cửu lưu, nghe nữ nhân phân phó, có chút cẩn thận hỏi: "Tôn tỷ, nếu như đập nát, lát nữa cảnh báo lại đây cũng không dễ làm lắm!"

"Sợ cái gì?" Nữ nhân được gọi là Tôn tỷ này kiêu ngạo, tức giận đến mức sắc mặt đỏ bừng: "Các ngươi chỉ cần nện, cho dù cảnh báo có đến thì cũng có ta. Hơn nữa, đây vốn chính là nhà máy của ca ca ta, nếu không phải ca ta đột nhiên chết, sao nữ nhân ti tiện kia có thể kế thừa tài sản?"

Hóa ra vị Tôn tỷ này là muội muội của Tôn lão bản, nàng vừa nói như vậy, những kẻ làm việc tốt này cũng không còn bận tâm nữa, một mạch vọt vào nhà máy, điên cuồng đập xuống.

Đại thúc Môn Vệ hiển nhiên nhận ra tôn tỷ, vội vàng chạy tới an ủi: "Đại tiểu thư, ngài không thể đập như vậy chứ! Nhà máy này là tâm huyết của Tôn tổng quản, ngài làm như vậy, để hắn ở dưới cửu tuyền sao có thể an nghỉ được?"

"Cút sang một bên, ở đây không có chuyện của các ngươi." Tôn tỷ liếc xéo hắn một cái, không khách khí nói: "Cũng không biết con hồ ly lẳng lơ kia cho các ngươi ăn thuốc gì, sao từng tên đều đi về phía nàng? Nếu không phải nàng, ca ca của ta căn bản sẽ không chết."

Bên này vừa đập một lát, một cỗ xe ngựa màu trắng mở tới, nó dừng lại phía sau một đống xe, từ trên xe đi xuống một thiếu phụ tướng mạo cực đẹp cùng một nam tử thân hình cao lớn.

Nam tử cao lớn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: "Tôn Ngọc! Rốt cuộc ngươi muốn cái gì? Còn không dừng tay cho ta."

Tôn tỷ nhìn thấy hắn, khinh thường hừ nhẹ một tiếng: "Tên khốn kiếp nhà ngươi, chính là ngươi hại chết đại ca đấy, ngươi rốt cuộc có phải là họ Tôn hay không? Ngươi hại chết trưởng huynh, còn có mặt mũi sống trên đời sao? Nếu không ngươi, đại ca làm sao sẽ chết."

Nam tử cao lớn sửng sốt: "Ngươi nói gì vậy? Đại ca bất ngờ qua đời, ta cũng rất đau lòng, cái chết của hắn sao lại có liên quan tới ta."

"Tỷ đừng giả vờ giả vịt!" Tôn tỷ khịt mũi coi thường lời nói của nó: "Tỷ đừng cho rằng ta cái gì cũng không biết. Ta đã mời các công tử thám tử tư gia điều tra tỷ từ lâu rồi. Từ năm ngoái tỷ đã cấu kết với tên hồ ly lẳng lơ này rồi, bây giờ con của cô ấy cũng không phải là đại ca mà là của tỷ ấy, tỷ còn có thể hạ tẩu tử được, tỷ thật giỏi!"

Nam tử cao lớn sắc mặt trắng nhợt, khiếp sợ nhìn nàng, lại nhìn thiếu phụ xinh đẹp bên cạnh, chỉ thấy nàng một mặt bình tĩnh, thần sắc không chút gợn sóng.

Nam tử cao lớn kinh hoảng nói: "Ngươi... ngươi..."

Tôn tỷ tiếp tục nói: "Ngày đó con hồ ly lẳng lơ này sống quá sinh nhật, ngươi lại không chịu nổi tịch mịch, chạy đến nhà đại ca vụng trộm với nàng ta, không nghĩ tới đại ca lại sớm đi nghỉ chúc mừng hồ ly. Hắn tận mắt thấy một màn không biết xấu hổ của các ngươi, đại ca gặp phải đả kích lớn mới có thể ra ngoài giao thông xảy ra sự cố! Hắn chính là do ngươi và con hồ ly mông lung liên thủ hại chết!"

Nam tử cao lớn chấn động, như mất hết sức lực, lập tức ngồi xuống đất: "Không, ngươi nói bậy! Đại ca không phải ta đã hại chết! Không phải ta."

Tôn tỷ cười lạnh nói: "Từ ngày đại ca chết, tỷ cũng đã không phải Nhị ca của ta. Tỷ với Hồ ly lẳng lặng cõng đại ca làm ra loại chuyện tang tận lương tâm này, đại ca cho dù trong trời có linh, cũng nhất định sẽ không tha cho tỷ! Nhớ năm đó cha mẹ chúng ta chết sớm, nếu không phải đại ca, hai chúng ta đã sớm chết đói, tỷ không có lương tâm, đồ vô dụng, mắt sói vô ơn."

Thiếu phụ xinh đẹp nghe nàng chỉ trích nam tử cao lớn như vậy, cau mày nói: "Ta và Tôn Tùng là thật tâm yêu nhau, chúng ta vốn chính là học sinh đại học, lúc đó ta đối với nó có tình cảm. Cũng bởi vì nó mới quen biết đại ca các ngươi, nhưng lúc ấy đại ca ngươi yêu ta mãnh liệt, Tôn Tùng lại càng không dám yêu thương ta. Ta tức giận mới đáp ứng cầu hôn của đại ca ngươi, nhưng sau khi chúng ta kết hôn cũng không hạnh phúc, ta căn bản không yêu nó."

"Hừ!" Tôn tỷ hung hăng hướng về phía nàng nhấp một ngụm: "Hồ ly lẳng lơ, đừng để ta thay ngươi khoe khoang. Các ngươi một đôi gian phu mạ phụ chính là nhìn thấy đại ca ta kiếm được tiền, muốn mưu tài hại mệnh. Các ngươi không phải muốn gia sản sao? Ta nói cho các ngươi biết, ta sẽ không để các ngươi thuận tâm thuận ý, trong tay của ta có ảnh chiếu trộm tình của các ngươi, còn có ghi chép khai phòng của các ngươi, ta muốn cho các ngươi lộ ra ngoài, để cho các ngươi bại danh nghĩa!"

Trong khi nói chuyện xe quan đã mở đến, tràng diện càng thêm hỗn loạn. Lý Ma Tử nhỏ giọng nói với ta: "Tiểu ca, hay là chúng ta rút lui trước đi, đừng để lát nữa bị coi như đồng bọn náo sự bắt lại!"

Ta khẽ gật đầu, xe rời đi.

Trên đường trở về, Lali phân tích nói: "Xem ra chúng ta tưởng tượng không sai. Thê tử Tôn lão bản quả thực đã làm ra quỹ đạo, hơn nữa đối tượng xuất hiện lại là đệ đệ ruột của mình, chuyện này đổi lại là ai nhìn thấy cũng sẽ bị kích thích, cho nên hắn mới phân tâm ra ngoài để xảy ra bệnh xe."

"Hai tên cẩu nam nữ này, khẳng định là vì gia sản!" Lý Ma Tử tức giận hừ hừ phát biểu.

Ta trừng mắt liếc hắn một cái: "Cái này còn có tiểu nha đầu ở đây, ngươi đừng có nói hươu nói vượn."

Lý Ma Tử ngượng ngùng sờ sờ mũi: "Cái này... quen rồi, đừng thấy lạ!"

Lali lắc lắc đầu: "Không biết nha, ta cảm thấy như vậy mới là tính tình thật sự, ta thích."

Lý Ma Tử đắc ý hất cằm với ta.

"Ta lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như trong tưởng tượng của chúng ta. Ta thấy đệ đệ của Tôn lão bản Tôn Tùng không giống như đang diễn kịch. Hình như ông ta hoàn toàn không biết gì về cái chết của ca ca ca. Hơn nữa biểu hiện của Tôn lão bản cũng rất kỳ quái... Chắc bà ấy tìm các thư thám của riêng mình điều tra hai người thời gian cũng không ngắn., Vì sao nàng không sớm nói cho ca ca mình? Nếu trong tay nàng có chứng cứ trộm tình của hai người, vì sao không đi tư pháp bình thường, ngược lại muốn tìm một nhóm người đến gây sự thì sao?"

La Nhi tán thành gật gật đầu: "Đúng vậy, chuyện này càng ngày càng phiền toái."

Đầu tiên, nghìn bốn tám chương lịch sử Tôn gia.

Sự tình trở nên phức tạp như thế, làm ta có chút không kịp chuẩn bị, ta cảm thấy chuyện này đã không chỉ là âm vật đơn giản như vậy. Bởi vì không còn biện pháp khác, ta quyết định vẫn phải từ trên người thê tử Tôn lão bản và muội muội tìm ra manh mối.

Lúc này thì Mã Nguyệt cũng đã tìm được thông tin, hóa ra từ sau khi đốt đèn Trường Minh, tình huống của Mã Hiểu Hưng chuyển biến tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi. Mã Nguyệt có chút lo lắng hỏi ta lúc nào mới có thể tìm được hồn phách của Mã Hiểu Lăng về, nàng lo lắng con gái sẽ tiếp tục như vậy, cho dù có tỉnh lại cũng sẽ tạo thành nguy hiểm đối với thân thể.

Ta đơn giản an ủi nàng vài câu, vừa lúc lại có chuyện phiền toái, để nàng thông qua chức vị của mình, nghĩ cách tìm xem cái sách ghi chép bảo mã màu xám bạc kia đang sửa chữa.

Mã Nguyệt mặc dù không rõ ta muốn làm gì, nhưng an nguy của nữ nhi, cũng chỉ có thể đáp ứng.

Chúng ta ở nửa đường quay đầu, lại quay trở lại xưởng nhà máy của Tôn lão bản. Việc náo sự vừa rồi đã được giải quyết, Tôn tỷ và một đám lâu la nhỏ đều bị mang đi, bên này nhà máy thì do một chủ nhiệm ở xe ngựa đi theo Giám sát làm bút lục, thê tử của Tôn Tùng và Tôn lão bản đều ở lại.

Vừa rồi Tôn tỷ dùng giọng nói lớn đem chuyện tốt của hai người truyền ra ngoài, lúc này mọi người tụ lại một chỗ nói thầm, có người vì Tôn lão bản không đáng, có mắng Tôn Tùng không có lương tâm, càng có người nói thê tử Tôn lão bản là Phan Kim Liên đương đại...

Tuy rằng phía sau có đủ loại thanh âm, nhưng thê tử của Tôn lão bản lại biểu hiện tương đối bình tĩnh, nàng đi đến bên cạnh Tôn Tùng, ôn nhu nói: "Đừng nghĩ nữa, chúng ta trở về đi thôi." Nàng vươn tay, muốn đỡ Tôn Tùng vẫn ngồi trong góc tự trách.

Tôn Tùng không hề nghĩ ngợi hất nàng ra: "Đừng đụng vào ta!"

Thê tử Tôn lão bản sửng sốt: "Tôn Tùng, ngươi sao vậy?"

"Là ta hại chết đại ca, ta không phải người, ta và súc sinh có gì khác nhau?" Hắn thì thào tự nói, bỗng nhiên giơ chân lên, cũng không quay đầu lại lao ra khỏi xưởng. Thê tử thê tử Tôn lão bản ở phía sau hắn kêu vài tiếng, hắn cũng giống như là không nghe được, cứ như vậy chạy mất dạng.

Thê tử Tôn lão bản vốn muốn đuổi theo, nhưng vừa chạy vài bước, phảng phất ôm bụng đau như đau, cuối cùng không còn cách nào, đành mở chiếc xe ngựa màu trắng kia rời đi.

Đám thợ thủ công không còn náo nhiệt để xem nữa, tất cả đều trở về làm việc và thu thập lại cục diện chật vật vừa rồi. Ta nghĩ nghĩ, lúc này quyết định để cho Lý Ma Tử xe đến Giám sát Tôn tỷ, ta và Lali nhân cơ hội này tìm được đại thúc trông coi, bắt chuyện với hắn.

Có thể thấy được, đại thúc thủ môn vô cùng có cảm tình với cái nhà máy này, vốn cũng không phải người lắm miệng, có lẽ là lúc trước Tôn tỷ dẫn người đến đập phá nhà máy đối với hắn xúc động rất nhiều, mấy ông lão cao tuổi khi đối mặt với ta và Lali đã ít đi mấy phần cảnh giác, lời nói cũng nhiều hơn!

Hắn nhận lấy khói mà ta cẩn thận đưa tới, thở dài một tiếng, ánh mắt tràn đầy thương tiếc: "Lời này nói xa một chút, ta đã nhìn cái xưởng này từng bước từng bước một. Không dối gạt các ngươi, lúc trẻ ta phạm sai lầm, sống sót hơn nửa đời người trong ngục giam., Sau khi ra khỏi ngục mới phát hiện thế giới bên ngoài đã hoàn toàn khác trước, ta không có học vấn, lại không có tay nghề, thiên hạ rộng lớn không có chỗ cho ta dung thân. Thậm chí ta còn mấy lần muốn trọng thao cựu nghiệp, may mà lúc đó ta gặp được Tôn lão bản. Nếu không phải ông ta, bây giờ ta còn chưa biết là dạng chó gì."

Lali thương tiếc nhìn hắn vài lần.

Đại thúc giữ cửa tiếp tục nói: "Khi đó việc làm ăn của Tôn lão bản cũng vừa mới bắt đầu, xuất thân của hắn cũng không tốt, là một thôn quê địa đạo, cha mẹ lại chết sớm, vì chiếu cố đệ đệ cùng muội muội của mình mà từ bỏ học tập, tuổi còn trẻ đã từng kinh doanh,, Sinh ý gì đều đã trải qua. Nhưng đệ đệ và muội muội của hắn đều không biết thế, ta còn tưởng rằng Tôn Tùng còn tốt, không nghĩ tới lão lại làm ra loại bê bối này với chị dâu mình! Muội muội Tôn lão bản càng là bùn đất đỡ tường, tuổi còn trẻ mà không chịu nổi khổ, chỉ muốn mượn ánh mắt của ca ca, nói nàng là đỉa ta cũng cảm thấy có lỗi với con đỉa kia."

"Quan hệ huynh muội bọn họ chính là từ khi đó chuyển biến ác liệt sao?" Ta tò mò hỏi.

"Vậy thì không có!" Đại thúc thủ vệ lắc đầu: "Tôn lão bản vẫn cảm thấy thua kém đệ đệ muội muội, cho nên đối với bọn họ đặc biệt tốt, chỉ cần là yêu cầu của bọn họ đều sẽ tận lực thỏa mãn. Nếu không phải hắn cưng chiều như vậy, đệ đệ cùng muội muội của hắn cũng sẽ không làm những chuyện này. Lúc đó bọn họ thường cãi vã, nhưng còn chưa tới bước này. Muốn nói quan hệ biến xấu, còn phải nói từ lúc Tôn lão bản kết hôn..."

Ta và Lali trao đổi một tầm mắt, lẳng lặng chờ đại thúc thủ vệ tiếp tục nói.

Đại thúc giữ cửa hít một hơi thuốc, khổ sở nói: "Lão nhân này là học sinh đại học của đệ đệ Tôn lão bản, Tôn lão bản có thể nói là vừa thấy đã yêu, lập tức triển khai theo đuổi thế công, rất nhanh liền ôm mỹ nhân về nhà., Chờ khi đối phương vừa tốt nghiệp xong hai người liền nhận chứng kết hôn. Cũng là từ khi đó, muội muội của Tôn lão bản thường xuyên tranh cãi kịch liệt với Tôn lão bản. Thật ra cũng có thể hiểu, muội muội Tôn lão bản vẫn dựa vào ca ca sinh, hơn nữa tiêu tiền lại là tay chân to, thứ gì mua được trong ba ngày liền không thích, dù có ngọn núi vàng cũng phải mất sạch."

"Thê tử Tôn lão bản là người khôn khéo, cảm thấy cô trẻ này chính là cái hố bất mãn, gia tài Vạn Quán ném vào cũng không nghe được tiếng vang, cho Tôn lão bản thổi gió gối đầu., Cũng không phải không cho hắn quản muội muội, là muốn hắn buông tay buông chân, dưỡng thành năng lực độc lập của muội muội! Tôn lão bản đối với thê tử chỉ nghe lệnh, lại cảm thấy là đối tốt với muội muội., Cũng không có dị nghị gì. Nhưng em gái của Tôn lão bản lại chết sống không chịu, bao năm qua cô đều là cơm đến tay áo, làm gì cũng có tiền hoa, lúc này Tôn lão bản nói không cho cô tiền, cô sao có thể đồng ý? Cô cảm thấy những chuyện này đều do chị dâu mình gây khó dễ, ngoài sáng trong tối cùng chị dâu đối nghịch nhau."

"Tôn lão bản khi đó mới kết hôn không bao lâu, cùng thê tử chính là lúc ngươi tình ta, huống chi thê tử này của hắn coi như là tri thư đạt lễ, lai lịch Tôn lão bản không bằng nàng, luôn cảm thấy bản thân ngắn hơn một đoạn, gặp phải chuyện gì thì đều thích thương lượng cùng nàng. Mình muội muội càng như vậy, hắn càng phản cảm, vốn còn nói muốn lưu lại một vị trí trong nhà máy cho muội muội, thấy nàng không hiểu chuyện như vậy, liền dứt khoát buông tay mặc kệ..."

La Oánh tò mò hỏi: "Vậy muội muội của hắn sẽ đồng ý chứ?"

Đại thúc giữ cửa lắc đầu một cái: "Sao lại thế? Nàng sao lại ồn ào thế, khóc hai bên là chết, trong thời gian đó khiến chướng khí mù mịt của nhà máy kia, ngay cả sản xuất lượng cũng hạ thấp ba thành. Trở về Tôn lão bản hạ quyết tâm, dứt khoát không để ý tới muội muội này nữa., Cuối cùng nàng cũng hiểu chuyện một chút, yên tĩnh không ít." Nói tới đây, đại thúc giữ cửa thở dài: "Không ngờ cô ấy hôm nay lại dẫn người vào nhà máy đập phá, thật đúng là không có lương tâm. Thi cốt Tôn lão bản chưa lạnh, cô ấy đã làm ra chuyện như vậy..."

Quỷ xa khởi động số một nghìn bốn trăm bảy mươi chín.

"Vậy." Ta hỏi dò: "Đệ đệ của Tôn lão bản cùng chị dâu hắn..."

"Đừng nói nữa." Đại thúc thủ vệ xua tay nói: "Thật sự là bất hạnh của gia môn, Tôn lão bản tốt như vậy, chịu khổ nhọc nhiều như vậy, lại chịu suy nghĩ của người khác, xưởng có thể nổi nóng như vậy, sao ông ta lại cách chức của ông ấy? Đối với mọi người nơi này đều giống như người nhà mình, lấy ta ra nói đi, ông ấy cho tới bây giờ chưa từng chê người có tiền án, mỗi lần đi ngang qua cửa lớn đều phải nói với ta vài câu."

Tựa hồ nghĩ đến Tôn lão bản trước đây, đại thúc giữ cửa rõ ràng rơi lệ: "Thật ra chuyện nhỏ mà Tôn Tùng và chị dâu hắn gặp rất nhiều người đã sớm biết, ta cũng không chỉ một lần thấy bọn họ lôi kéo trong góc nhà xưởng., Nhưng chuyện như vậy ai dám nói với Tôn lão bản? Chỉ có một mình hắn không biết. Ta nghe ý tứ trong lời nói của Tôn lão bản, ngày đó Tôn lão bản đuổi về nhà cho lão bà sống, không ngờ lại thấy một màn...không phải như vậy, hắn cũng sẽ không xảy ra chuyện này."

Đại thúc thủ vệ vừa nói, vừa lau nước mắt trên khóe mắt.

Ta và Lali cáo từ hắn, ở ven đường đánh một chiếc xe về nhà.

Trên đường trở về, Lali trầm mặc một hồi lâu, nàng có chút khó hiểu nhỏ giọng hỏi ta: "Người tốt như Tôn lão bản, tại sao sau khi chết sẽ biến thành ác quỷ chứ?"

"Sau khi người chết, thân thể linh hồn rời đi, ký ức khi còn sống rất khó tồn tại, mà lưu lại trong tư tưởng của hắn chỉ còn lại một chút ký ức cuối cùng còn có thể chết. Nếu người này là sinh lão bệnh tử bình thường mà tử vong còn tốt, nhưng nếu là người chết triệt để chết hoặc là lòng mang hận ý, sẽ bị oán niệm quấn thân, cuối cùng hóa thành lệ quỷ." Ta tri kỷ giải thích với Lali.

La tiểu nhị gật đầu: "Trong thời khắc Tôn lão bản trước khi chết, nhất định vô cùng tức giận, cho nên mới để linh hồn vĩnh viễn ở lại trong xe, trả thù người khác..."

Cô nói tới đây, ánh mắt đột nhiên thay đổi, có vẻ kích động nắm lấy cánh tay của ta: "Tiểu ca ca, hình như có gì đó không đúng."

Ta bị cô ta làm cho sửng sốt, buồn cười nhìn cô ta: "Sao lại không đúng?"

Lali kiên nhẫn giải thích với ta: "Trước đó không phải ngươi nói với ta, chiếc xe này là bán trong xe ở lò hai tay sao?"

Ta gật đầu, có cái gì không đúng sao?

Lali tiếp tục nói: "Nếu như là ở trong xe, như vậy mỗi ngày người đến xe vô số kể, xem xe thí luyện cũng rất bình thường, tại sao những người khác đều không có việc gì, chỉ có hai người Mã Hiểu Lãng và Trịnh Nghĩa sẽ lâm vào hôn mê? Chẳng lẽ hai người họ có giao tiếp gì với Tôn lão bản sao?"

"Sao có thể như vậy được. Bọn họ bất luận tuổi tác, địa vị xã hội, lịch duyệt đều cách nhau vạn dặm, sao lại dính dáng đến nhau chứ." Tuy nói như vậy, nhưng lời của La Oánh vẫn nhắc nhở ta, có phải ta điều tra sai hướng hay không? Ta luôn luôn điều tra vì sao Tôn lão bản phải chết, nhưng quên mất một điểm cực kỳ quan trọng, Trịnh Nghĩa Trung và Mã Hiểu Phong ngoại trừ ngồi chiếc xe kia, còn có quan hệ gì với hắn?

Sau khi ta quyết định về nhà, đem giao thông triệu sự kia nghiên cứu cẩn thận một phen. Lần này cuối cùng cũng có thu hoạch, ta phát hiện hai tấm ở trong một đống ảnh hiện trường.

Hiện trường triệu sự đặc biệt hỗn loạn, cho nên ảnh quay phim vô cùng mơ hồ, cho dù là như vậy, ta vẫn thấy được trong hai bức hoạ này là một chiếc xe giáo và một chiếc xe cho thuê.

Mà người ngồi trước cửa xe nhìn thấy một con bảo mã màu xám bạc, đúng là Mã Hiểu Hưng và Trịnh Nghĩa!

Bởi vậy, ta có thể rõ ràng vì sao có nhiều người từng ngồi xe ngựa trong xe ngựa như vậy, chỉ có Mã Hiểu Lãng và Trịnh Nghĩa là lâm vào hôn mê. Nhất định là vì thời khắc sinh mệnh tràn ngập phẫn nộ cùng hận ý của Tôn lão bản, thấy được Mã Hiểu Lăng cùng

Trịnh Nghĩa, ba người thậm chí đã từng dùng ánh mắt trao đổi qua lại với nhau.

Sau đó dưới cơ duyên xảo hợp, ba người lại từng tiếp xúc qua chuyện phát xe, cho nên Tôn lão bản liền đem linh hồn hai người đặt ở trong xe.

Không biết là Tôn lão bản đã tìm nhầm đối tượng báo thù hay là Mã Hiểu Hưng và Trịnh Nghĩa thật không may!

Phát hiện này khiến ta cực kỳ hưng phấn, ta bắt đầu lên kế hoạch nên cứu người như thế nào đây. Đúng lúc này, Lý Ma Tử đến trạm gác nhìn chằm chằm Tôn tỷ rồi chạy về, hắn thở hổn hển mấy hơi: "Con đàn bà họ Tôn kia đã thả ra rồi, nàng ta tìm tiểu đệ gánh tội danh, còn đáp ứng sau khi xong việc phải đưa tiểu đệ kia năm mươi vạn, sau đó đám người bọn họ cùng nhau bỏ đi."

Lali khó hiểu nhìn ta một cái, nghi hoặc hỏi: "Không đúng nha, muội muội của vị Tôn lão bản này lại không có công việc, trước đó vẫn luôn dựa vào ca ca mình nuôi, hiện tại ca ca chết rồi, nàng đi đâu kiếm được năm mươi vạn chứ?"

"Còn có thể từ đâu!" Lý mặt rỗ không quá để trong lòng: "Trong tay nàng không phải có chứng cứ trộm tình của Tôn lão bà cùng Tôn Tùng sao? Chỉ bằng cái này, ít nhất cũng có thể bắt chẹt được năm trăm vạn, năm mươi vạn có thể căn bản là để ở trong mắt..."

Chuyện thật là như vậy sao?

Ngày hôm sau, dưới sự đi cùng của Lý Ma Tử và Lali, chúng ta lại tới viện tử một lần nữa. Trước cổng lớn ở bệnh viện ta đã gặp phụ thân Trịnh Nghĩa, so với mấy ngày hôm trước nhìn thấy hắn, lão nhân lại tiều tụy hơn không ít. Hắn cũng nhìn thấy ta, nhưng cũng không có tiến lên nói chuyện, cũng không đến chào hỏi, một người trầm mặc ngồi trên bậc thang, bên chân đã để lại một đống khói.

Ta nói cho chính mình nhất định phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, không thể để chiếc xe kia lại đi hại người.

Nó đang ở bãi đỗ xe tìm nó, nó lẳng lặng dừng ở đó, trên thân xe đã phủ một tầng tro bụi thật dày. Nghĩ đến mấy ngày trước ở trong xe gặp nạn, cái cổ của ta lại không tự giác đau lên.

Lý mặt rỗ vỗ vỗ vai ta: "Trương gia tiểu ca đừng lo lắng, có ta ở bên bảo vệ cho ngươi đây này!"

Ta hất tay hắn ra, sải bước đi tới mở cửa xe. Lúc này lên xe, ta không vội lấy vòng cổ cùng đồng hồ Trịnh Nghĩa của Mã Hiểu Triều ra. Trong xe rất yên tĩnh, vừa không có bóng dáng của Mã Hiểu Triều và Trịnh Nghĩa, cũng không có điểm nào kỳ quái cả.

Ta bảo Lý Ma Tử và Lali ngồi xuống vị trí ở phía sau, tìm ra cái vật phẩm điều khiển bằng lái dễ xảy ra vấn đề kia, sau đó nhẹ giọng nói: "Tôn lão bản, ta muốn dẫn ngươi đi xem một số thứ, nếu như ngươi đồng ý, thì cho một tín hiệu."

Ta vừa dứt lời, Vũ Tiễn liền tự động vận chuyển, lau bằng nước pha lê bằng gió vô cùng an tĩnh.

đăng ký cho Lý Ma Tử cùng Lali nghẹn họng nhìn trân trối. Hai người khẩn trương nắm tay nhau, bộ dáng chấn kinh không nhỏ.

Ta mở xe đi đến xưởng nhà máy của Tôn lão bản trước. Tuy hôm qua Tôn tỷ tới đây náo loạn một hồi, nhưng mọi người lại không bị ảnh hưởng, vẫn làm việc rất nghiêm túc.

Sở dĩ hắn mang Tôn lão bản tới đây, là bởi vì ta cảm thấy nơi này có tâm huyết đầu nhập của hắn, giờ phút này trong lòng hắn tràn đầy oán hận, cho nên mới có thể hóa thành ác quỷ không chịu rời đi. Mà ta hy vọng hắn có thể nhớ lại một ít hồi ức tốt đẹp lúc trước, những chuyện liên quan tới trẻ tuổi, phấn đấu, hồi ức lúc trước thật trân quý.

Tuy rằng ta có rất nhiều biện pháp có thể xử lý nó, nhưng sau khi nghe qua lời của Thủ môn đại thúc, ta muốn cho người bị cừu hận che giấu hai mắt, một người gọi là viên mãn.

Xa loa phát ra tiếng ô ô trầm thấp, như là một nam nhân đau lòng lại ủy khuất khóc.

Ngay sau đó, ta lại đi tới lầu dưới nhà Tôn lão bản. Nơi này đại khái là nơi khiến hắn đau đớn nhất khi còn sống, gia đình của hắn lập tức sụp đổ. Thê tử thân thiết nhất của mình đã gặp được cùng một chỗ với đệ đệ thân nhất của mình, bất luận là ai cũng khó mà tiếp nhận được.

Động cơ trên xe phát ra tiếng ầm ầm, phảng phất một người gần như sắp sụp đổ lý trí bị phẫn nộ chiếm cứ.

Lý mặt rỗ kinh hoảng kêu lên: "Trương gia tiểu ca, ngươi điên rồi? Ngươi làm cái gì mà xe tới đây! Khiến hắn nhớ tới những ký ức không tốt kia, hắn còn không được phát cuồng a!"

Đệ nhất thiên tứ bát linh phi độ Tôn lão bản.

Không sai, ta muốn khiến hắn phát điên!

Nhân sinh trên đời, trốn tránh tránh cũng không phải biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề, mà rất nhiều lúc, đối mặt với vấn đề có lẽ sẽ khiến tất cả trở nên đơn giản.

Nếu Thiên Tôn lão bản ở trong xe nhìn thấy cảnh tượng thê tử và đệ đệ ôm nhau hôn nhau không trốn tránh, mà là đẩy cửa ra, ba người liền bình tĩnh về vấn đề này nói chuyện một chút, có lẽ hắn sẽ không chết.

Đương nhiên, hắn có thể phi thường thống khổ, nhưng tối thiểu sẽ không mất mạng. Tuy rằng giờ phút này hắn đã thành quỷ, nhưng ta vẫn không có ý định để cho hắn tiếp tục trốn tránh, ta muốn để cho hắn biết, khốn trụ linh hồn người khác để thỏa mãn dục vọng trả thù là không có tác dụng.

Vết thương hóa mủ lộ ra dưới ánh mặt trời mới có thể khôi phục nhanh chóng.

Chiếc xe nổ vang một hồi, cuối cùng cũng từ từ ngừng lại, trở nên yên tĩnh dị thường. Lý Ma Tử giật mình hỏi: "Tiểu ca, có chuyện gì vậy? Chiếc xe này sẽ không nổ chứ?"

Đưa hắn ra cửa tuyệt đối là một tên sai lầm, thời khắc quan trọng thế này mà hắn còn nói những lời nhảm nhí không quan hệ. Ta từ trong đảo thị kính nhìn về phía sau, vốn định hung hăng trừng mắt hắn một cái để cảnh cáo, thế nhưng trong gương lại đã sớm không thấy bóng dáng Lý Ma Tử và Lali, chỉ có Mã Hiểu Triển cùng Trịnh Nghĩa thất kinh.

Tay chân của bọn họ bị trói ngược lại sau lưng, ngoài miệng cũng dán lên dây lưng màu đen, hai người bị Tôn lão bản tra tấn những ngày qua, đều vô cùng tiều tụy suy yếu, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng cầu sinh.

Ta hơi nghiêng mặt, rốt cục thấy được Tôn lão bản. Hắn ngồi ở vị trí trên phó lái, mặc dù trên người đen sì đằng đằng toàn là oán khí, nhưng cả người lại bình tĩnh dị thường.

Hắn nhìn kiến trúc trước mắt, trong ánh mắt là vô số hồi ức. Hắn ôm ý niệm sinh hoạt tốt hơn cho đệ đệ muội muội đi tới thành phố lớn liều mạng, làm việc ít ỏi ở công trường, mỗi ngày chưa sáng đã đi chợ làm người bán hàng rong, ở dưới bóng đêm đèn tắt lửa cháy rừng vội vàng chiêu đãi khách nhân trong quán rượu...

Hắn tự mình nỗ lực, từng bước một đi tới hôm nay, nhưng bởi vì hôm nay có một cơn xe, sinh mệnh hắn đột nhiên dừng lại. Hắn đương nhiên hận thê tử và đệ đệ của mình, hai người bọn họ là người thân nhất của mình! Sao có thể cùng phản bội hắn?

Nhưng hắn thì lại càng hận sự mềm yếu của mình, vì sao sau khi thấy thê tử và đệ đệ gặp nhau rồi lại không có dũng khí đối mặt với bọn họ?

Oán khí xung quanh thân thể hắn như hơi nước bốc hơi, tản ra khí tức lạnh lẽo, từng chút một áp lên khuôn mặt của ta. Không ai mở miệng, cũng không nói gì, cả thùng xe như là một tiểu thế giới cô độc và yên tĩnh, hắn ở ngay đây nhớ lại những chuyện mình đã trải qua, hồi ức lại những chuyện tốt đẹp trước kia.

Cuối cùng, hắn vươn tay, chỉ chỉ ngăn kéo trước vị trí bằng lái. Ta dựa theo chỉ thị của hắn mở ra, liền thấy bên trong là hộp giới chỉ tinh xảo, đây có lẽ chính là quà sinh nhật hắn chuẩn bị tỉ mỉ cho thê tử của mình, nhưng cho đến tận cuối sinh mệnh cũng không có cơ hội đưa ra.

Ta thật cẩn thận mở hộp nhung ra, bên trong là một cái nhẫn sắt xinh đẹp.

Tôn lão bản nhìn chằm chằm giới chỉ đang lấp lánh sáng lên mấy giây, rốt cục thoải mái nhắm mắt lại. Oán khí chung quanh thân thể hắn giống như sương mù dưới ánh mặt trời, tiêu tán từng chút một, linh hồn Tôn lão bản đã được tinh lọc, cuối cùng kèm theo oán khí đồng thời biến mất không thấy nữa.

Rắc một tiếng, chiếc xe lập tức tắt lửa.

Lý mặt rỗ và Lali lui lại trong kính, Lý mặt rỗ cảnh giác nhìn chung quanh: "Xảy ra chuyện gì? Hắn đi rồi sao?"

Ta từ móc ra vòng cổ của Mã Hiểu Triều cùng đồng đồng hồ Trịnh Nghĩa, đã không còn bị Tôn lão bản cầm cố, linh hồn hai người rất nhanh liền bám vào trên vòng cổ và đồng hồ. Vòng cổ vốn mông lung của Mã Hiểu Lăng một lần nữa biến thành kim quang lòe lòe, mà đồng hồ mà Trịnh Nghĩa hôn mê cũng bắt đầu vận chuyển bình thường.

Đại công cáo thành, ta lại không thấy mười phần vui vẻ. Ta nhìn hộp nhẫn trong tay hồi lâu. Mãi đến khi Lý Ma Điệp vỗ vai ta: "Trương gia tiểu ca, đừng có ngốc nghếch, xuống xe đi!"

Ta và Lý Ma Tử, Lali xuống xe, nhẹ nhàng đóng cửa xe lại, lại nghe một tiếng đóng cửa hết sức cổ quái. Ta xoay người nhìn lại, chỉ thấy chiếc bảo mã màu xám bạc kia vậy mà biến thành một chiếc xe giấy.

La Nhi thấy cảnh này, khiếp sợ mở to hai mắt nhìn. Tất cả những gì đã trải qua trong mấy ngày qua, quả thực xóa sạch tất cả những nhận thức về khoa học trước đó của nàng.

Nếu như đã xong xuôi mọi chuyện, ta quyết định tranh thủ thời gian đem vòng cổ và đồng hồ cho Mã Hiểu vui vẻ và Trịnh Nghĩa, Lý Ma Tử chỉ vào chiếc xe giấy kia hỏi: "Cái này phải làm sao bây giờ?"

"Giao cho muội, kéo vào ngoại ô đốt đi!" Ta phân phó xong, cùng với Lali xoay người rời đi.

Lý Ma Tử ở phía sau bất mãn kêu lên: "Tại sao lại là ta?"

Đưa vòng cổ đến Mã Nguyệt gia, ta dặn dò kỹ càng: "Chuyện xe ngựa ta đã giải quyết xong, linh hồn con gái con gái con ở trên vòng cổ này, đem nó đeo vào cổ con gái con gái mình, mấy ngày gần đây con phải cẩn thận quan sát., Đợi hồn phách của nàng hoàn toàn nhập vào trong cơ thể mới được, đừng có giống như lúc trước chỉ biết làm việc! Ngươi phải nhớ kỹ, sở dĩ ngươi liều mạng làm việc cũng là vì nữ nhi của ngươi, không phải vì nàng ta, ngươi đã bỏ ra bao nhiêu công sức rồi"

Mã Nguyệt cảm kích gật đầu: "Ngài yên tâm đi, ngày hôm qua con đã từ chức với Xa Hành, thời gian gần đây con sẽ không làm việc, toàn tâm toàn ý chăm sóc Hiểu Khánh. Hơn nữa cha con nghe cha con xảy ra chuyện nên đã chạy tới đây, con nghĩ sau khi Hiểu Triều tỉnh lại thấy cha con và cha mẹ đều ở bên cạnh, nhất định sẽ rất cao hứng!"

Vòng cổ đưa đến trên người Mã Hiểu Triều, nàng lập tức có phản ứng. Chỉ thấy lông mi nàng khẽ rung động vài cái, mở mắt ra nhìn Mã Nguyệt, nhưng rất nhanh lại ngủ tiếp.

Linh hồn của nàng quá yếu ớt, cần tĩnh dưỡng. Ta lại nói mấy câu với Mã Nguyệt, tạm biệt rời đi với Lali, Mã Nguyệt đuổi theo: "Trương đại sư, ngài còn chưa thu thù lao đâu! Ngài đã giúp ta việc lớn như vậy, ta không biết như thế nào báo đáp ngài."

Ta cười với nàng một tiếng: "Thù lao thì thôi đi, nếu ngươi cố ý, sau này cứ làm nhiều việc thiện đi! Xe hàng kia không phải nơi tốt lành gì, ngươi làm việc ở đó đã lâu, làm sai rất nhiều chuyện, coi như báo cáo nghề trước kia."

Mã Nguyệt gật đầu lia lịa: "Ngài yên tâm, sau này ta cũng sẽ làm loại chuyện ngu ngốc này mãi mà không có lương tâm."

Ta và La Nhi xoay người rời đi, nàng bỗng nhiên lại nói: "Đúng rồi, Trương đại sư, không phải trước đó ngài bảo ta giúp ngài kiểm tra sửa xe sao? Bởi vì ta không làm việc trong cửa hàng, nên đã không có tư cách đi xem văn kiện, tuy nhiên công nhân phụ trách sửa chữa bên kia lại có quan hệ rất tốt với ta và công nhân của ta. Ta mang nó cho ngài điện thoại, ngài liên hệ với hắn đi."

Nói xong, nàng cho ta một chiêm ký. Có lẽ là tình huống rất quan tâm đến con gái, nàng không có nói nhiều với ta, vội vàng chạy về lầu trên.

Ta đã tới y viện một chuyến, đưa đồng hồ tới cho người của Trịnh Nghĩa gia. Sau khi Trịnh Nghĩa đeo đồng hồ cũng có phản ứng, ông ta là nam tử trưởng thành, tuy linh hồn đã cách thân nhiều ngày, nhưng so với Mã Hiểu vui vẻ hơn rất nhiều, mở mắt ra liền thấy đói, Trịnh mụ ta vui vẻ chuẩn bị đồ ăn cho ông ta.

Phụ thân Trịnh Nghĩa là một người thành thật, cũng không biết cảm tạ ta như thế nào, lại muốn dập đầu đòi tiền cho ta. Sau khi ta từ chối từng cái, ông ấy đích thân đưa ta tới cửa lớn của y viện: "Ngài đã cứu con ta, kiếp sau ta coi trâu làm trâu báo đáp ngài!"

"Tiện tay mà thôi, ngài đừng khách khí." Ta cung kính nói chuyện với hắn, sóng vai cùng Lali rời đi.

Đi được một đoạn đường, Lali cười hỏi ta: "Làm thương nhân âm vật, sau mỗi lần giúp một người, có phải đều sẽ có cảm giác thành tựu giống như bây giờ hay không?"

Ta liếc mắt đánh giá nàng: "Sao vậy? Có phải lại muốn bái ta làm thầy không, bây giờ dập đầu còn chưa muộn."

Lali lại kiên định lắc đầu: "Khi luật sư cũng giống vậy, chúng ta đều đang giúp đỡ người cần trợ giúp. Chỉ cần có người vì chúng ta trợ giúp mà giành lấy tân sinh, như vậy tất cả đều đáng giá!"

Hung thủ chân chính, kẻ đứng đầu một ngàn bốn nghìn tám mốt chương...

Sau khi về đến nhà, đầu tiên là ta viết lách, Lali tò mò hỏi ta máy truyền tin là cho ai, nhưng ta lại bán cái quan hệ, nói cái gì cũng không nói với nàng.

Trái lại, tấm danh bài Mã Nguyệt cho ta lại khiến ta do dự thật lâu, sự tình Tôn lão bản đã hoàn toàn giải quyết, có lẽ không cần dùng tấm danh bài này nữa rồi.

Ta chuẩn bị vứt hắn đi, nhưng cuối cùng không chịu nổi hiếu kỳ, vẫn là dựa theo số hiệu bên trên đánh tới. Đối diện là một sư phụ sảng khoái, vừa nghe ta là bằng hữu của Mã Nguyệt, giống như ống trúc rót đậu nói: "Lúc đó chiếc xe ngựa bảo kia đưa tới đây.", Đã va đập đến mức thất linh bát vụn, lắp ráp trở về phế ta rất nhiều. Xe ngựa là tay của ta, ta sợ chịu trách nhiệm, vì vậy kiểm tra đặc biệt cẩn thận, bản thân chiếc xe không có vấn đề gì, chính là hình như bị người ta động tay động chân..."

"Cái gì?" Ta cả kinh, thanh âm cũng thay đổi.

Đối phương cũng rất cẩn thận, thấy mình kích động như vậy, lập tức tròn trịa nói: "Đương nhiên, chiếc xe kia đụng quá tàn nhẫn, cho nên cũng có khả năng là ta nhìn lầm."

Sau đó bất luận ta hỏi thế nào, hắn cũng không chịu nói. Cuối cùng không còn cách nào, ta chỉ có thể bất đắc dĩ treo máy truyền tin lên.

Nhưng lời hắn nói vẫn khiến ta vô cùng khó xử. Cái chết của Tôn lão bản thật là vì nhìn thấy thê tử và đệ đệ đi ra ngoài, bị kích thích dẫn đến phát nổ xe à? Nếu như... Nếu là do người làm thì sao?

Như vậy có phải là ai đã động tay chân trên cọc của hắn?

Là thê tử của hắn? Hay là đệ đệ của hắn? Hoặc là hai người hợp mưu?

Ta trăm mối vẫn không có cách nào lý giải, cảm thấy chuyện Mã Hiểu Hiểu cùng Trịnh Nghĩa mặc dù đã giải quyết viên mãn, nhưng Tôn lão bản lại phảng phất như lưu lại một điều không tưởng tượng nổi, mà ta lại không nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Một lát sau, Lý Ma Tử chịu trách nhiệm đi ngoại ô đốt xe trở về, hắn vừa vào cửa liền kêu đói, còn hỏi ta làm cơm tối chưa? Thấy ta phiền não, tò mò hỏi: "Nghĩ gì vậy."

Ta đem đoạn đối thoại mới vừa rồi cùng Xa Hành sửa chữa nói cho hắn, Lý Ma Tử lấm la lấm lét cười cười: "Cái này còn không đơn giản, ngươi mời ta ăn một bữa ngon, ta cho ngươi chút manh mối."

"Ngươi có manh mối?" Ta vui mừng hỏi.

"Ta vừa ăn vừa ăn cháo, tôm hùng, Bảo ngư..."

Lali ở một bên cười nói: "Như vậy đi, hai người các ngươi ngồi đây nghiên cứu, ta đến phòng bếp làm cơm tối."

"Ngươi còn biết nấu cơm?" Lý Ma Tử hoài nghi.

Lali kiêu ngạo nói: "Ngọc thiết lý, ngươi đừng xem thường người ta! Ngươi chẳng lẽ đã quên ta là con gái của chủ nhân Phố chợ Đường Nhân sao?"

Kết quả tay nghề của La Nhi vô cùng không tồi, chẳng những có mùi thơm của thức ăn Trung Quốc, còn có một chút sáng ý lớn mật của món ăn nước ngoài. Nếu không phải trước mắt còn có nan đề chưa giải, ta ngứa ngáy muốn luận bàn với nàng một phen.

Ăn cơm tối xong, ta nói với Lý Ma Tử: "Được rồi, cơm ngươi cũng ăn rồi, mau nói đi!"

Lý Ma Tử cười hắc hắc: "Không phải ngươi bảo ta đi đốt xe à? Ta gọi một vị bằng hữu, đang định gọi xe ra ngoài thành, thì ta đột nhiên nghĩ tới cái ngăn kéo trước chiếc xe kia của ngươi lấy ra một chiếc nhẫn từ trong ngăn kéo trước đó., Vạn nhất còn có vật đáng giá khác thì sao? Ta liền cẩn thận kiểm tra một phen, kết quả thất vọng rồi, nhưng lại để cho ta tìm được cái này..." Hắn vừa nói, vừa lấy từ trong túi ra một cái bọc giấy nhỏ, mở ra gói giấy, bên trong là thẻ trữ trữ trữ vật ghi lại của bộ đồ ghi chép xe ngựa.

Hắn dương dương đắc ý nói: "Ta cảm thấy có lẽ có tác dụng, liền cầm về..."

Không đợi hắn nói xong, ta đã cướp lấy thẻ chứa trữ vật, chạy đến trước máy tính tìm thẻ đọc. Hình ảnh ghi chép của thẻ tồn trữ là xe của Tôn lão bản ghi chép, bên trong tất cả đều là hai đường sống của ông ta. Gia đình đến nhà xưởng, nhà máy về nhà., Không thể không nói, Tôn lão bản tuyệt đối là hảo nam nhân. Nhưng ngay lúc xảy ra chuyện, xe của hắn dừng ở xưởng, muội muội của hắn từ trước xe nhoáng lên một cái, không biết động tay động chân cái gì. Ngay sau đó buổi chiều khoảng hai buổi sáng trái phải., Tôn lão bản rời khỏi nhà xưởng trước, sau khi về đến nhà thì dừng xe lại, cầm theo hoa hồng chuẩn bị vào cửa nhưng dừng lại trước cửa thủy tinh một hồi, sau đó ông vứt hoa hồng, một mình mở xe rời đi.

Lúc đó mưa rơi, hắn dọc theo con đường một mực đi về phía trước, lúc ở tại một cái sạp nhỏ màu đỏ, hắn trực tiếp đụng vào những chiếc xe bằng nước bùn đối diện, những hình ảnh kế tiếp liền biến thành một vùng tăm tối...

Thông qua hình ảnh ghi chép hành xe, không ai xác định được người chết là vì phân thần của Tôn lão bản hay bởi vì bị phanh mất linh? Nhưng muội muội của hắn tuyệt đối không có ý tốt gì.

Lali nhẹ nhàng thở dài nói: "Nàng nhất định là muốn chiếm gia sản của ca ca mới làm như vậy, chỉ là không nghĩ tới Tôn lão bản sau khi chết, thê tử của ta vậy mà kế thừa tài sản hợp pháp, cho nên nàng mới luôn tìm người làm loạn. Nàng ở cảnh phủ ra giá năm mươi vạn cũng không phải bởi vì trong tay có chứng cứ trộm tình có thể bắt chẹt uy hiếp, mà là nàng chắc chắn cuối cùng gia sản nhất định sẽ rơi vào trong tay nàng."

Lý Ma Tử nói: "Cô ả này quả thực không phải người!"

Cũng may lúc này linh hồn Tôn lão bản đã được tịnh hóa, nếu không lão biết rõ thân muội của mình cũng đang tính kế mình, không biết trải qua khó khăn thế nào? Ta cười khổ một tiếng, nhổ thẻ ký ức xuống, nhẹ nhàng ném ra ngoài. Lý Ma Tử cả kinh kêu lên: "Sao ngươi lại ném đi? Chúng ta không tới trạm gác báo cáo cho mụ sao?"

"Chỉ bằng vào hình ảnh này, căn bản không thể kiện với nàng được!" Ta khó xử nói.

Lali công công chủ cũng tán thành cái nhìn của ta: "Nàng hoàn toàn có thể nói mình đi ngang qua trước xe, hoặc là lên xe lấy chút đồ vật, dù sao trong hình ảnh không có hình ảnh nàng trực tiếp dừng tay động chân. Chỉ cần nàng nghĩ, liền có thể lợi dụng luật trống mà trốn tránh trừng phạt."

Lý Ma Tử oán hận: "Chúng ta lấy một chút biện pháp để nàng ta cũng không có? Đã để hung thủ chân chính này đi ngoài phạm vi rồi sao?"

"Thiện ác tới cuối cùng cũng có kết quả, nàng sẽ không có kết quả tốt." Ta vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ông trời là người công chính nhất, sẽ trừng phạt nàng."

Trong TV vừa vặn báo tin tức, hình ảnh chính là xe hàng công việc của Mã Nguyệt. Ký giả khó gặp được tin tức lớn hưng phấn nói: "Chúng ta nhận được báo cáo của khán giả nhiệt tình, đây là sau khi một nhà chuyên bán xe chở hàng đến chuyên môn, bán hàng Hắc Tâm Xa lấy bạo lực..."

Lali quay đầu nhìn về phía ta, trong ánh mắt tràn ngập bội phục.

Ta chỉ biết nghịch ngợm cười cười. Đúng vậy, cái gọi là khán giả nhiệt tình chính là ta!

Sáng sớm ngày thứ hai lại mưa xuống, Lý mặt rồi xuất hiện mưa xuất hiện, hưng phấn kêu lên với ta: "Trương gia tiểu ca, ngươi nói rất đúng, quả nhiên là điều thiện ác đến mức kết thúc! Không phải là không báo đáp, đã tới thời điểm chưa tới!"

"Sáng sớm ngươi đã phát thần kinh cái gì?" Ta mơ mơ màng màng trừng mắt với hắn.

Lý Ma Tử nhe răng cười: "Ta nói thật cho ngươi biết, ta vốn dĩ cầm lấy tấm thẻ tồn trữ kia, cho rằng có thể phát hiện ra bí mật cực kỳ khó lường nào đó, thừa cơ dụ dỗ một vợ bà lão Tôn lão bản..."

Sau khi thu hoạch khinh bỉ của ta và Lali, hắn vội vàng giải thích: "Đối với mụ bệnh phu mạ này, mỗi người đều phải chết! Đương nhiên, về sau không phải bị tiểu ca đánh mất thẻ trữ trữ vật sao? Ta cũng coi như thôi. Bất quá lúc ấy ta đã nói cho hai người bạn lưu lại Thần Tôn gia, ai biết được nửa đêm hôm qua đã mất rồi., Tôn Tùng bởi vì kích thích quá lớn, đã thu dọn đồ đạc rời nhà trốn đi, nói là muốn xuất gia làm hòa thượng. Thê tử lão bản cùng hắn xé rách nhau, tức giận, hài tử lưu sản, hiện tại nằm trong viện phụ khoa. Các ngươi nói xem có phải báo ứng hay không?"

Đầu một ngàn bốn tám tám Chương, thiện ác cuối cùng cũng có báo.

Đây đúng là báo ứng!

Nhưng ta vốn nên vỗ tay xưng nhanh, lại cảm thấy vô lực.

Nói cho cùng, chính là vì tiền, vốn nên là người một nhà thân mật khăng khít cuối cùng sẽ rơi vào kết cục như vậy, chết thì chết, đi... những người còn lại phải sống như thế nào?

Ta nhìn thấy hộp nhẫn đặt ở góc bàn kia, trong lòng bỗng nhiên khẽ động. Vào buổi sáng hôm đó, ta không gọi Lali và Lý Ma Tử, một mình mang theo nhẫn tới y viện, sau khi thấy đứa bé suy yếu trong sản lượng phụ nữ.

Hai mắt nàng vô thần nhìn qua nước trên cửa sổ thủy tinh, thần sắc trên mặt đau thương khó hiểu.

Giờ khắc này, ta không biết mình có nên đứng ở góc độ thánh nhân trách cứ nàng không? Nàng và Tôn Tùng gặp bên ngoài tất nhiên là nàng không đúng, nhưng chuyện nàng và Tôn lão bản trong hôn nhân, ai mà biết được.

Ta từ từ đi qua, tiếng bước chân đánh thức nàng, nàng kinh ngạc quay đầu, sắc mặt tái nhợt.

Ta tự giới thiệu: "Ta là một vị bằng hữu của Tôn lão bản, hắn có một vật bảo ta giao cho ngươi." Ta lấy ra hộp nhẫn kia, bày ở trên bàn giường bệnh: "Đây là quà sinh nhật hắn tặng ngươi, vốn định tự tay giao cho ngươi, chỉ tiếc... vĩnh viễn không có cơ hội này."

Phu tử Tôn lão bản môi khẽ động, tựa hồ muốn hỏi ta cái gì, ta đã xoay người, cũng không quay đầu mà rời đi.

Sau khi đi đến cửa, ta nghe được phía sau truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế, chung quy ta nhịn không được, vẫn quay đầu, chỉ thấy thê tử Tôn lão bản đã mở hộp giới chỉ, sau khi nhìn thấy nhẫn nại kia liền bắt đầu khóc rống lên, thần sắc trên mặt hối hận không thôi.

Bước chân của ta nặng nề rời khỏi, trên đường về nhà lại gặp một mảnh xe ngựa chắn đường, ta yên tĩnh trong xe chờ đợi, chậm chạp chạy về phía trước, tốn một giờ mới đi tới ngã tư phía trước.

Thì ra nơi này xảy ra sự cố, một cỗ kiệu màu đen đâm vào trên từng chiếc xe nước bùn.

Cũng là thời tiết trời mưa như vậy, lại là tình cảnh quen thuộc như thế này, ta nhịn không được dừng xe lại nhìn thoáng qua, hộ sĩ cứu viện mười năm cùng với quần chúng vây xem thấy ý nghĩa bất dũng từ trong kiệu xa màu đen kéo ra một thân ảnh mập mạp không còn hô hấp. Ta chỉ nhìn thoáng qua, liền nhận ra người cả người toàn thân là máu kia chính là muội muội Tôn lão bản.

Nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu!

Ta không dừng lại nữa, xe rời đi.

Mấy ngày kế tiếp, Lali quy kỳ đã gần đến, ta và Lý mặt rỗ đành phải bỏ việc trong tay xuống giúp nàng sưu tầm tư liệu hàng ngày, mấy cái mộ đực trong chợ đã bị chúng ta đi dạo một vòng. Từ sau khi cái mặt nạ kia bị ta đặt vào trong hòm đàn mộc, cũng không có tác quái nữa, lòng phòng bị của chúng ta cũng chậm rãi buông lỏng xuống.

Lali đối với sở thích của mình vô cùng chăm chú, ban ngày từ trong đám người sưu tầm các tư liệu về mai táng văn hóa, buổi tối bất luận tối đều phải sắp xếp lại. Ta đối với loại hành vi tập luyện này của nàng vẫn thành quen, cũng không nhiều lời.

Nhưng có một ngày sáng sớm tỉnh lại, ta lại phát hiện Lali không ở trong thư phòng, gõ cửa phòng của nàng cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Ta lập tức có ý niệm không tốt trong đầu, vội vàng tìm chìa khóa để mở cửa, quả nhiên đúng như ta dự liệu, bên trong phòng khách trống trơn, căn bản không có bóng dáng của Lali. Cửa chiếu được quét dọn chỉnh tề, nhìn qua đã thấy là đêm qua không có ai ngủ cả.

Lali đi đâu vậy?

Nghĩ tới đây, ta vội vàng xông vào gian phòng thu dọn hòm gỗ đàn hương, mở ra rương nhìn, mặt nạ bên trong quả nhiên đã không thấy. Ta thầm kêu không ổn, vội vàng lấy ra điện thoại di động đưa tin cho Lý Ma Tử, hắn đang ngủ mơ mơ màng màng, nghe nói Lali sau khi xảy ra sự cố lập tức tỉnh táo không ít: "Người lớn như vậy sao lại không thấy chứ? Có phải là ra ngoài mua điểm tâm hay không?"

"Mặt nạ cũng không thấy." Ta đối với Lý Ma Tử thẳng thắn.

Lý Ma Tử ai u một tiếng: "Hỏng bét, ta lập tức qua đó, ngươi chờ ta!"

Thừa dịp Lý Ma Tử chạy tới, ta ngồi xuống bình tĩnh phân tích một chút thế cục. Xem ra cái mặt nạ kia bị nhốt trong rương gỗ đàn cũng không có yên tĩnh, mà là tích súc lực lượng, cũng để cho chúng ta buông lỏng cảnh giác, sau đó đột nhiên ra tay, đánh chúng ta trở tay không kịp.

Chỉ là Lali và nó không có chút liên quan nào, tại sao nó không chịu buông tha cho La Oánh chứ? Vì sao nó lại dẫn theo cả Lali đi đến đâu rồi?

Nghĩ tới đây, ta bỗng nhiên nhớ lại hình ảnh và tên trong sân vườn hôm đó mình đã nhìn thấy.

Lý Mộng Lộ!

Ta tìm Lý Mộng Lộ trên mạng nhện, phát hiện từ ngữ của nàng vô cùng đơn giản.

Nàng từng là đương gia phấn chấn của vở kịch nói, dựa vào biểu diễn tinh vi trong diễn xuất của Lương Chúc Kính mà hồng hào nhất thời, còn vinh dự được rất nhiều đại thưởng ở ngoài nước. Nhưng sự nghiệp của nàng sự nghiệp lên cao bị lộ ra tiếng tăm của người khác, trong lúc nhất thời thanh danh vang dội, bị người ta truy đuổi chửi mắng kẻ thứ ba.

Tin tức cuối cùng về nàng chính là án thương sát thương mà Lali thuê ở trong phòng đó. Bởi vì tinh thần nàng đã sụp đổ, giết chết nam nhân mình yêu thương nhất sau đó tự sát, kết thúc sinh mệnh ngắn ngủi của mình.

Trên mạng lưới phần lớn đánh giá đối với nàng thua kém, mặc dù chuyện đã qua nhiều năm, đối với sự chỉ trích cùng chửi rủa của nàng cũng không ít.

Ta tìm kiếm địa điểm kịch bản mà nàng cung chức, đợi Lý Ma Tử đến, liền lôi kéo hắn đuổi tới. Dọc theo đường đi Lý Ma Tử không khỏi oán trách ta không chăm sóc kỹ La Oánh, khiến ta không nhịn được oán giận nói: "Ngươi đã quan tâm đến cháu gái bảo bối của mình như vậy, sao không nhận đến nhà mình cúng bái?"

Tại sao ta lại chán ghét những kẻ gây ra phiền toái cho người khác như vậy.

Lý Ma Tử ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Đợi chúng ta vội chạy đến kịch bản, mới phát hiện nơi này là một tiểu lâu hai tầng chiếm diện tích không nhỏ, từ bề ngoài nhìn vào đã hoang phế từ rất lâu. Hỏi thăm chủ nhân một cửa hàng chung quanh mới biết được mảnh đất này vốn là nơi chính phủ chợ cho mượn sử dụng kịch nói, có điều mấy năm gần đây kịch nói căn bản không có ai nhìn qua., Chính thị đã chuẩn bị thu hồi mảnh đất này để xây dựng một thương trường, nhưng không biết là ở khâu nào xảy ra vấn đề, tuy rằng kịch nói cách đây hai năm đã trống nhà nhưng vẫn chậm chạp không có hành động.

Lão bản nương mở miệng lẩm bẩm: "Căn phòng này quá trống không, có đôi khi buổi tối còn có thể nghe thấy bên trong truyền ra thanh âm kỳ quái, không biết có phải là bị ma quỷ làm sao! A, thật là hù chết người ta mà."

Ta không có thời gian nghe nàng nói dài dòng, sau khi nói cám ơn xong liền từ cánh cửa lớn bằng sắt mở rộng kia đi vào viện tử. Lý Ma Tử khẩn trương hỏi: "Lali có thể ở đây không?"

"Không vào xem làm sao biết." Ta thấy bộ dáng hắn lo lắng sợ hãi, nhịn không được đá ra một cước: "Ngươi cùng ta những năm qua có tình huống gì chưa từng nhìn thấy, làm sao vẫn bộ dáng quỷ như vậy?"

Lý Ma Tử bất mãn kêu lên: "Ngươi còn không khiến người ta sợ hãi!" Đang nói, chỉ thấy phía trước đột nhiên nhảy qua một bóng đen. Lý Ma Tử hét lên một tiếng: "Ai da, nơi này thật sự là quỷ quái."

Chương thứ nhất ngàn bốn tám mươi ba, quỷ ảnh đoàn kịch nói (chương hơn)

Ta thấy mười phần rõ ràng, vậy đâu là quỷ gì, rõ ràng là bóng người, chẳng lẽ là Lali? Ta vừa thoát khỏi sự giam cầm của Lý Ma Tử, đã nhanh chóng đuổi theo.

Kia quả thực là một người, lại không phải là Lali.

Trong một gian phòng trống rỗng có mấy kẻ bộ dạng như tên ăn mày, bọn chúng kinh ngạc trình độ không nhỏ hơn ta, hơn nữa còn lo lắng cuộn mình cùng một chỗ, cảnh giác nhìn ta.

Bọn họ không có chỗ ở cố định, căn phòng trống này vừa lúc có thể đặt chân. Ta thấy bọn họ sợ tới mức không chịu nổi, vội vàng giải thích: "Ta không phải tới đuổi các ngươi đi, ta tới nơi này tìm người, các ngươi có từng gặp một nữ oa trẻ tuổi tới nơi này chưa?"

Nghe ta nói vậy, một cô bé không lớn tuổi chỉ vào một hướng nói: "Hôm nay lúc rạng sáng đi nhà cầu ta nhìn thấy một người đeo mặt nạ đi sân khấu bên kia, không biết có phải là người mà ngươi nói hay không!"

đeo mặt nạ? Vậy nhất định là Lali rồi.

Ta đã nói cám ơn với nàng, quay người định đi thì đã thấy trước mặt bọn họ đặt mấy cái bánh bao khô quắt, cũng không biết để bao lâu, phía trên còn mọc lông xanh. Ta khẽ thở dài, lấy ra bao tiền từ trong túi của Lý Ma Tử, lấy ra mấy ngàn nguyên tệ đặt lên sàn nhà đầy bụi bặm: "Cầm tiền đi mua đồ ăn đi, loại đồ ăn biến chất này không ăn, sẽ bị bệnh đấy."

Mấy tên ăn mày ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không ai dám đi lên lấy tiền. Ta chỉ có thể lôi kéo Lý Ma Tử rời đi, Lý Ma Tử vẻ mặt khó hiểu hỏi ta: "Tiểu ca, ngươi học Lôi Phong làm đại sự huynh đệ không dám nói gì, nhưng tại sao phải lấy tiền của ta?"

"Ngươi không phải là ức vạn tuấn kiệt sao? Ta cho ngươi làm tài xế mấy ngày, ngươi còn không trả chút tiền công?" Ta giễu cợt nói.

Dựa theo chỉ thị của tiểu cô nương ăn xin, chúng ta đi vào sân khấu tầng hai, một phòng ốc lớn như vậy đặt đầy chỗ ngồi rách nát. Phía dưới nhất là một cái sân khấu rộng rãi, tràn đầy tro bụi cùng mạng nhện. Chính giữa sân khấu là một bóng người, tuy rằng cách rất xa, nhưng nhìn một cái ta vẫn nhận ra đó là Lali.

Lý Ma Tử sợ hết hồn, vội vàng nhào tới, trước tiên dò xét hơi thở, chỉ thấy Lali tuy mê man, nhưng vẫn còn có hơi thở. Lý Ma Tử thở phào nhẹ nhõm, dùng sức lắc lắc bả vai của Lali: "Lali, tỉnh dậy, có thể nghe thấy giọng nói của ta không?"

Lali vẫn không phản ứng chút nào.

Ta vươn tay lấy xuống mặt nạ trên mặt Lali, nháy mắt với Lý Ma Tử: "Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta ra ngoài trước."

Lý Ma Tử ôm lấy Lali, ba người chúng ta ra khỏi đại môn, lại đi cửa hàng hỏi thăm lúc trước. Lali từ từ tỉnh lại, ta mua nước cho nàng uống mấy ngụm, Lali đau đầu muốn nứt ra mà nhìn ta, lại nhìn ngó hoàn cảnh xung quanh, không hiểu hỏi: "Đây là nơi nào? Tại sao ta lại ở chỗ này."

"Ngươi không nhớ được sao?" Lý Ma Tử lo lắng hỏi.

Lali lắc lắc đầu: "Ký ức cuối cùng của muội chính là thu thập tư liệu thu thập ban ngày trong thư phòng... Đau quá đi... " Nàng xoa xoa huyệt Thái dương, bỗng nhiên nhìn thấy cái mặt nạ trong tay muội đang cầm: "Ồ, đây không phải cái mặt nạ kia sao? Lẽ nào lại là nó."

Ta dịu dàng an ủi nàng: "Đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu."

Chủ quán cửa hàng là một người thích hóng hớt, ở một bên lưu ý quan sát cả buổi, lúc này mới ghé qua, dè dặt hỏi: "Các ngươi muốn làm gì?"

Lý Ma Tử lúc này đang bực bội bực bội, nghe vậy không nhịn được quát lên: "Liên quan gì tới ngươi?"

Ai biết giọng lão bản nương còn lớn hơn hắn: "Lay cái gì? Ta thấy các ngươi lén lút vào cái nhà chết tiệt này thì ôm một cô gái ra ngoài quan tâm, các ngươi rốt cuộc là làm cái gì? Không phải là lái buôn người hả? Đưa chứng cho ta xem, bằng không ta liền cảnh báo!"

Ta bất đắc dĩ trợn trắng mắt, trừng Lý Ma Tử một cái, ngăn hắn lại điệu bộ muốn tiếp tục tranh cãi với lão bản nương.

Ta nhìn ông chủ mẫu cười cười: "Không có gì, tiểu nha đầu này là cháu gái của ta, từ nước ngoài trở về, rất thích văn hóa nghệ thuật Trung Quốc, biết kịch nói ở đây đã từng rất nổi danh, cho nên đến xem một chút, không nghĩ tới đã hoang phế rồi."

"Người ngoài về sao?" Hai mắt lão bản nương sáng ngời, đánh giá Lali từ trên xuống dưới một phen: "Ừm, khí chất này quả thật không tệ. Ta nói cho các ngươi nghe, từ sau khi Lý Mộng Lộ tiểu hồ ly tự sát, kịch nói này thì không được. Diễn viên mới không có khí, không diễn được cái tiết tháo trên sân khấu của Lý Mộng Lộ, người lúc trước đến cổ vũ cũng đều không đến đây."

Ta nghe nàng nhắc tới tên Lý Mộng Lộ, có chút vui mừng ngoài ý muốn hỏi nàng: "Đại tỷ, ngươi biết Lý Mộng Lộ? Cửa hàng của ngươi mở ở đây rất lâu sao?"

"Cũng không phải sao?" Nhắc tới chỗ này, vẻ mặt lão bản nương lại tức giận: "Còn không phải là các lão gia nhà ta, lúc trước là bọn lừa đảo Lý Mộng Lộ, vì nàng cố ý mua cửa hàng này ở đây mở cửa hàng này, đầu tiên buôn bán hai năm cũng coi như hồng hỏa, kịch nói vừa nhảy khỏi, chúng ta cũng theo đó xong đời."

Cô đang nói, một nam nhân trung niên đang ngủ say mơ mơ màng đi ra: "Ngươi lại nói chuyện với ai thế? Có công phu có thể nấu điểm tâm cho ta được không, ta cũng sắp chết đói rồi."

"Chết đói đi! Cả nhà chúng ta đều sắp chết đói rồi!" Lão bản nương tức giận mắng: "Lúc đầu ta đã nói không tới nơi này mở cửa tiệm ngươi không nghe, hiện tại thế nào rồi? Một tháng không ai tới cửa, tình nhân trong mộng Lý Mộng Lộ của ngươi cũng đã tới chỗ Diêm Vương gia báo danh rồi."

"Cút đi!" Lão bản mắng: "Ngươi còn dám nói ba chữ Lý Mộng Lộ, ta không đánh chết ngươi."

Lão bản nương hừ một tiếng: "Cũng chỉ có ngươi xem nàng như bảo vật! Thật sự cho rằng nàng là Ngọc Nữ thanh thuần sao? Còn không phải bò lên được trên giường của phụ nữ sao."

Ông chủ giương tay lên, làm bộ muốn đánh, làm lão bản nương sợ tới mức vội vàng chạy đi.

Ông chủ từ trong tủ băng lấy ra một chai bia uống hai ngụm, buồn ngủ ngơ ngác nhìn chúng ta vài lần, chợt nhìn thấy mặt nạ trong tay ta, mở to hai mắt lại hỏi: "Ngươi lấy được cái mặt nạ này ở đâu vậy?"

"Ngươi nhận ra?" Ta giơ mặt nạ lên quơ quơ trước mắt hắn.

Ông chủ vui mừng khôn xiết, gật đầu nói: "Đương nhiên ta nhận ra, đây là mặt nạ Lý Mộng lộ ra đeo khi Lương Thiền!"

Quả nhiên, mặt nạ này có liên quan tới Lý Mộng Lộ. Ta thấy ông chủ này hình như hiểu rất rõ về Lý Mộng Lộ, bèn ngồi xuống nói chuyện với hắn, nhắc tới Lý Mộng Lộ, lời của ông chủ trở nên thao thao bất tuyệt: "Không phải chém gió với các ngươi đâu., Ta chính là fan cuồng trung thành của Lý Mộng Lộ, chuyện gì của nàng ta ta cũng biết. Nếu không mê muội đến trình độ nhất định, ta cũng sẽ không vì nàng mở cửa hàng ở đây, chính là vì sớm muộn gì cũng có thể thấy được nàng ta tan ca. Nàng ta không chỉ có dáng dấp xinh đẹp, tính cách cũng tốt., Đặc biệt sáng sủa, đối với ai cũng là cười hì hì vui vẻ, hơn nữa diễn kịch cũng tốt, diễn cái gì cũng giống như cái gì, nhất là Chúc Anh đài ở bên trong Hám Lương, cái cổ họng kia bị vận mệnh làm sao chịu nổi bi thương, cuối cùng vì tình yêu và người yêu hi sinh vì tình mà cứng cỏi diễn ra quả thực tuyệt. Cái mặt nạ này chính là mặt nạ mà nàng đeo khi diễn ra..."

Đệ nhất thiên bốn nghìn bốn, đệ tứ tiểu thư Thanh Thuần Ngọc Nữ.

Ba người bọn ta trao đổi tầm mắt lẫn nhau, chờ ông chủ nói tiếp.

Ông chủ nhớ lại quá khứ của Lý Mộng Lộ cũng là hết sức đáng tiếc: "Nàng thật sự rất có thiên phú, nếu không phải về sau dính dáng đến Vương Duy An, nhất định sẽ có phát triển tốt hơn. Đều là tên Vương Duy An chết tiệt kia, ỷ vào tài năng của mình đi câu dẫn người khác..."

Vừa hay lão bản nương làm một mâm cơm đen sì đi ra, nghe được câu này, hừ hừ đem cái khay ném lên bàn: "Trứng không kín không sơ hở, Vương Duy An không phải thứ gì tốt, Lý Mộng Lộ cũng không phải như vậy! Phan Kim Liên gặp Tây Môn Khánh, vậy còn có thể là chuyện gì?"

"Thối lắm! Ngươi nói lại Phan Kim Liên, ta không đánh chết ngươi!"Lão bản nghe nàng vũ nhục thần tượng của mình, lập tức nổi nóng.

Lão bản nương sẵng giọng nói: "Được thôi, ngươi đánh chết ta đi! Ngươi rất ưa thích Lý Mộng Lộ, đáng tiếc người ta nhìn cũng không thèm nhìn ngươi một cái, còn không phải ta có rượu ngon thức ăn nuôi ngươi sao, bây giờ còn muốn đánh chết ta? Đánh chết ta đi, ta xem nửa đời sau ngươi còn sống thế nào! Ôm lấy Lý Mộng Lộ chiếu cố ta uống gió tây bắc đi!"

Con hổ cái vừa phát uy, ông chủ cũng ủ rũ, ngượng ngùng ăn cơm.

Ông chủ nương lại gần nói với chúng ta về bát quái của Lý Mộng Lộ và Vương Duy An: "Tên Vương Duy này, là diễn kịch của vở kịch, chẳng những tuấn tú lịch sự mà còn rất có tài hoa. Lương Chử của Lý Mộng Lộ có thể một đạn mà đỏ, ngoại trừ kỹ thuật diễn xuất của bọn họ, công thần lớn nhất chính là Vương Duy An nắm chắc đối với kịch tình."

Ông chủ ở một bên ngồi ăn cơm xào, không hài lòng xen mồm nói: "Hắn trừ chút tài hoa ấy ra còn có cái rắm gì? Ta thật không biết

Lý Mộng Lộ coi trọng hắn cái gì? Có gia thất còn làm ngoại ngộ, loại nam nhân này đúng là rác rưởi."

Lão bản nương không khách khí đáp lại: "Ngươi cũng có nhà cửa, không phải còn nhớ tới Lý Mộng Lộ sao? Nam nhân các ngươi a, không có một người tốt nào! Hơn nữa, Lý Mộng Lộ vốn chính là diễn viên mới mở kịch nói, không có chút danh tiếng nào, diễn xong Triều Lương Chúc Dung mới đỏ bừng lên, ai biết có phải nàng vì danh khí câu dẫn Vương Duy An hay không?"

"Tuyệt đối không! Lý Mộng Lộ thật thanh thuần! Nhất định là Vương Duy bất an bất an." Lão bản hừ hừ nói.

Lão bản nương bỗng nhiên thở dài: "Theo ta thấy, chanh phụ này cũng không phải hạng tốt lành gì, chỉ đáng thương cho bà vợ của Vương Duy An, là một người ưu nhã biết bao! Từ sau khi Vương Duy An qua đời, nàng cũng không tái giá nữa., Một mình lẻ loi hiu quạnh cuộc sống... À đúng rồi, lần trước ta nhìn thấy nàng hình như là người dọn đồ đi, thu thập được một số bút kí của Vương Duy An, thông tri nàng đến lấy. Khi đó Vương Duy An và Lý Mộng Lộ mới qua đời không đến một năm chứ? Ta thấy nàng so với trước đó đã gầy đi không ít, khí sắc cũng không tốt, không biết hiện tại thế nào rồi."

La Nhi nghỉ ngơi một lát, triệu chứng đau đầu đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều.

Chúng ta cáo từ rời đi, trên đường về, Lali có chút không hiểu hỏi ta: "Ta không hiểu lắm, trước đây ta đã không quen biết Lý Mộng Lộ, lại không quen biết Vương Tể An, càng không biết chút gì về kịch nói, thậm chí trước đó còn chưa trở về nước, vì sao cái mặt nạ này lại tìm được ta? Chẳng lẽ chỉ vì ta thuê được căn nhà kia? Chuyện này đối với ta thật sự không công bằng..."

Vẻ mặt của Lali tràn đầy tức giận.

Lý Ma Tử kêu lên: "Không sao đâu, đại điệt nữ nhà ngươi không cần lo lắng, chắc thúc thúc đã giúp ngươi giải quyết xong chuyện này. Lát nữa đem cái mặt nạ kia cho ta, khiến ta đập nát ra, sau đó lại tưới thêm dầu hỏa đốt, quỷ quái gì cũng xử lý xong."

"Đừng có làm ẩu!" Ta lên tiếng ngăn hắn lại: "Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra sao? Cái mặt nạ này cũng không có ý hại La Oánh, nếu không lúc này nàng ta còn có thể sống sao? Tuy không biết tại sao, nhưng nhất định trong đó có lý do."

Nếu như cái mặt nạ này có quan hệ với Lý Mộng Lộ, xem ra chuyện lần này phải bắt tay vào từ trên người nàng mới được.

Ta nghĩ nghĩ, quyết định chia nhau ra đi, để cho Lý mặt rồi đi hỏi thăm thê tử Vương Duy An hiện tại thê tử như thê tử? Bên kia ta sẽ đi đến kịch nói sưu tập một ít chuyện liên quan tới Lý Mộng Lộ cùng Vương Duy An.

Chuyện liên quan đến an nguy của Lali, Lý mặt rộng rãi không dài dòng, rất sảng khoái đáp ứng. Ta vốn định đưa Lali về nhà nghỉ ngơi, nhưng nàng làm sao cũng không đồng ý, cứ phải đi theo ta một chuyến kịch nói. Ta thấy nàng kiên trì, đành phải đáp ứng. nửa đường để Lý mặt rỗ xuống, ta lục soát tin tức liên quan tới kịch nói, sau đó căn cửa vị trí ở đây thăm dò.

Kịch nói bây giờ không được người trẻ tuổi yêu thích, đã suy sụp đến cực điểm, chỉ có thể chen chúc trong hai gian phòng làm việc cũ, năm nào cũng không diễn xuất một gian phòng.

Bởi vì tiền cảnh không tốt, diễn viên trẻ tuổi đều chạy đến Ảnh Thị thành làm diễn viên quần chúng, có một số người được đạo tràng thưởng thức từ tốn còn có chút danh tiếng, có thể tiếp nhận một số nhân vật có lời thoại. Hiện nay kịch nói chỉ có một người sắp về hưu đoàn trưởng cùng mấy lão diễn viên già an giấc hiện trạng, mỗi ngày cũng không có chuyện gì., Chính là tụ cùng một chỗ uống trà chơi bài, cái gọi là kịch nói đã thành quen chơi bài, bọn họ chính là kéo dài thời gian, khi nào thì kéo đến lúc về hưu, lúc đó liền giải phóng.

Sau khi nhìn thấy ta và Lali, đoàn trưởng tuổi cao tiếp đãi chúng ta.

Sau khi nghe được ý đồ của chúng ta, đoàn trưởng cao tuổi rất là bất ngờ, nghi hoặc đánh giá chúng ta vài lần: "Các ngươi muốn nghe ngóng chuyện của Lý Mộng Lộ? Các ngươi là ai?" Trong thái độ cẩn thận của hắn lộ ra lại cẩn thận, hiển nhiên đối với những chuyện cũ lâu năm này không muốn nhắc lại.

Ta chỉ có thể bịa chuyện: "Chúng ta là ký giả khoa trương, muốn phát biểu một thiên văn riêng về Lý Mộng Lộ nữ nhân. Chúng ta sẽ ở trong văn chương nhắc tới Lương Chúc và kịch nói của các ngươi, chắc hẳn kịch nói đối thoại này cũng là tuyên truyền thay đổi." Ta vốn tưởng rằng nói như vậy.", Thái độ của đoàn trưởng đối với chúng ta nhất định sẽ có biến hóa, nào ngờ hắn chỉ thản nhiên cười cười: " Giai nhân đã qua đời, cũng nên để nàng yên nghỉ. Hai vị phóng viên bằng hữu, hay là đổi chút Tố Tài mới mẻ đi."

Nói xong, lấy cớ thân thể khó chịu rời đi, không cho chúng ta cơ hội hỏi.

Ta thấy thái độ của hắn cực kỳ kiên quyết, nhất thời cũng nghĩ không ra đối sách nào khác.

Lali không khỏi có chút thất vọng: "Làm sao bây giờ?"

"Không có chuyện gì đâu, chỗ hắn mặc dù là tường đồng vách sắt, chung quy vẫn có giấy cửa sổ chỉ đâm một cái là rách." Ta liếc mắt ra hiệu với Lali một cái, bước chân nhẹ nhàng ra cửa.

Rất nhanh ta đã nhìn thấy một vị dì lớn tuổi đi ra từ trong cửa chính. Lúc trước khi nói chuyện với đoàn trưởng, ta chú ý tới trên vách tường sau lưng hắn treo một số hình ảnh, phía trên có lẽ đều là diễn viên kể chuyện nhiều năm qua. Mặc dù Lý Mộng Lộ không ở trong đó, nhưng cô dì này khí chất phi phàm lại là một trong số đó.

Bảoli vội vàng lôi kéo đi ra đón, a di có chút ngoài ý muốn đánh giá chúng ta vài lần, ta vội vàng cho thấy ý đồ, a di tựa hồ cũng không muốn đề cập đến Lý Mộng Lộ: "Nàng đã rời đi, vô luận lúc còn sống làm cái gì, đều không nên bị người ta nghị luận nữa. Hai vị tiểu bằng hữu, hay là buông tha nàng đi..."

Ta thấy nàng cũng muốn làm ra vẻ rời đi, vội vàng nói: "Điệu muội, người đời có chút thành kiến với Lý Mộng Lộ, chẳng lẽ khinh nhờn nàng? Chẳng lẽ ngươi muốn để cho nàng một mực làm cho người ta hiểu lầm?"

a di dừng bước, xoay người nhìn ta một cái thật sâu.

Đầu tiên thiên bốn, tám, năm mối tình duyên Lương Chúc.

Có hy vọng rồi!

Tuy rằng di thôn tuổi tác đã cao, nhưng nhìn ra được chắc chắn là mỹ nhân, mặc dù tuổi tác không còn nhưng khí chất vẫn rất tốt.

Nàng vẫy vẫy tay với ta và La Oánh, dẫn chúng ta tới một góc tương đối kín đáo, nơi đó có một chiếc ghế, bên trên có lá khô, nàng cũng không để ý, sau khi ngồi xuống cười khổ thở dài một tiếng: "Nói đến Lý Mộng Lộ, chúng ta thật đúng là có duyên. Lần trước nàng tốt nghiệp đại học đến kịch nói của chúng ta, liền làm đồ đệ của ta, có thể nói là ta tận mắt nhìn một người mới diễn đến một cái tên."

Ta lo cô ta sau khi lâm vào hồi ức, thao thao bất tuyệt nói về quá khứ, vội vàng hỏi: "Vậy xin hỏi tại sao cô ta lại quen biết Vương Duy An?"

"Lúc trước Vương Duy là nội dung vở kịch chính trong đoàn kịch, mỗi ngày đều sẽ có công việc. Mới đầu hai người cũng không có công việc gì giao tiếp, Lý Mộng Lộ là người mới, căn bản không có cơ hội lên đài, cho dù có, cũng đều là một ít đường cong phối hợp., Có đôi khi lời thoại đều không hai câu. Trên người Vương Duy An có sự tức giận của toàn bộ tài tử văn nhân, tính cách cũng rất cổ quái, ở trong đoàn kịch thuộc loại không ai dám trêu chọc. Sau đó hắn viết kịch bản của Đát Lương Lương Lương Chử, chọn trong số các diễn viên nữ trong đoàn kịch để chọn đi chọn một người không hài lòng, cuối cùng cũng không biết vì sao, hắn nhìn trúng khí chất của Lý Mộng Lộ."

"Lúc ấy Lý Mộng Lộ còn chưa diễn vai nhân vật chủ yếu, cả đoàn lãnh đạo đều cảm thấy muốn cho một tiểu cô nương vừa ra khỏi nhà tranh diễn vai con gái là quá mạo hiểm, nhưng Vương Duy An lại dốc sức bàn luận, kiên trì muốn Lý Mộng lộ mặt." Nói tới đây hắn đã nói., Na Tra vẻ mặt bất đắc dĩ: "Thật sự là oan nghiệt, nếu không phải như thế, Lý Mộng Lộ cũng sẽ không dính dáng gì đến Vương Duy An! Tuy lúc đó Lý Mộng Lộ không được xem trọng, nhưng sau khi vẽ dung mạo trang điểm đều được tập luyện., Nhưng ngay lập tức trước mắt mọi người sáng ngời, cảm thấy nàng chính là Chúc Anh đài đang sống sờ sờ. Các lãnh đạo đều cảm thấy Vương Duy An là bá nhạc, có người nhìn người độc đáo ánh mắt. Cũng là từ lúc đó trở đi, mọi người thích đem Lý Mộng Lộ cùng Vương Duy Duy xếp vào một chỗ..."

Ta và Lali đồng loạt gật đầu.

a di tiếp tục nói: "Nếu lúc đó Vương Duy An không có gia đình, có lẽ còn trở thành giai thoại tài tử giai nhân, nhưng khi đó Vương Di An đã có gia thất, hơn nữa hắn có thành tựu lúc đó, còn dựa vào Nhạc gia hỗ trợ. Thê tử của hắn tuy không trẻ tuổi xinh đẹp bằng Lý Mộng Lộ, nhưng cũng thập phần dịu dàng hiền lành, lúc đó chỉ sợ bọn họ ở cùng nhau thời gian dài sẽ xuất hiện vấn đề, cho nên tìm Lý Mộng Lộ nói nhiều lần."

"Lúc đầu còn có mấy lần, tiểu cô nương ấy còn trách ta quá lo lắng, ta thấy bộ dáng đơn thuần của cô ấy cũng biết là ta suy nghĩ nhiều rồi, nhưng sau mấy lần ta lại phát hiện cảm xúc của cô ấy đã hoàn toàn thay đổi. Chẳng những oán trách tại sao Vương Duy An lại kết hôn sớm như vậy, thậm chí còn tìm người đi hỏi thăm thê tử của Vương Duy An, phải biết rằng người ta có xinh đẹp hay không, ta lúc đó liền biết...đệ tử ngốc này nhất định là đã chìm đắm vào rồi."

Ta cảm khái thở dài: "Hận sao khi chưa lập gia đình, hai người bọn họ cũng là một đôi đáng thương!"

A di lắc đầu cười cười: "Sai chính là sai rồi, không thể dùng cái cớ khác để che dấu, bọn họ ngay từ đầu đã không đúng. Loại chuyện tình cảm như vậy rất khó bao trùm, rất nhanh đã truyền ra khỏi kịch nói của hai người bọn họ! Khoảng thời gian đó Lý Mộng Lộ chịu áp lực vô cùng lớn, một mặt nàng hưởng thụ thành công và các loại giải thưởng thành công mà Kỳ Lương Chúc mang đến, mặt khác nàng phải gánh vác các chỉ điểm từ các phương diện chỉ điểm., Lúc ấy nàng từng tới tìm ta, khóc lóc nói với ta rằng mỗi ngày nàng mất ngủ, tóc cũng rơi mất, ta còn giới thiệu một vị lão y bằng hữu cho nàng nữa. Chẳng qua cho đến khi nàng qua đời, nàng cũng không đi liền chữa."

Nghe nàng nói vậy, ta nhịn không được không phải bởi vì như vậy, mới có thể khiến cho Lý Mộng Lộ tinh thần bị đè nén cực độ, cuối cùng bạo phát đêm hôm đó?

Ta hướng nàng thỉnh giáo nói: "Lúc nào thố của Vương Duy An phát hiện ra?"

a di suy nghĩ một chút: "Cái này cháu không rõ lắm, nhưng cháu đoán có lẽ cô ấy rất biết rồi chứ? trượng phu ở bên ngoài có người, làm vợ sao có thể không biết chứ? Nhưng tuổi của cô ấy lớn hơn Vương Duy, cho nên cũng không dám đề xuất ly hôn., Nghĩ đến một ngày trượng phu ở bên ngoài phong lưu có thể hồi tâm chuyển ý... Ta nhớ có một lần nàng từng đi vào đoàn người thỉnh cầu sự trợ giúp của đoàn trưởng. Nhưng đoàn trưởng nói đây là vấn đề tư nhân của Vương Duy An và Lý Mộng Lộ, hắn chỉ có thể phê bình giáo dục nhưng không có biện pháp can thiệp. Sau đó bà chồng của Vương Duy An liền rời đi, mấy ngày sau đã xảy ra vụ án thương binh."

Nói tới đây, a di có chút tiếc hận nói: "Lý Mộng Lộ còn quá trẻ tuổi kích động, nếu như nàng có thể tỉnh táo một chút, nói không chừng sẽ không phát sinh bi kịch như vậy."

Ta và La Nhi đã có được manh mối, cảm ơn vị dì này, đang chuẩn bị rời đi, nàng lại bỗng nhiên gọi lại ta: "Người trẻ tuổi, hôm nay ta nói với ngươi những điều này, cũng không phải là muốn vì lý Mộng Lộ nghiêm danh, ta hy vọng mượn bút của ngươi cảnh báo người trẻ tuổi đương thời một chút, trong nháy mắt chuyện xấu đã thay đổi cả đời."

Ta cung kính nói với nàng: "Vâng, cảm ơn ngài, nếu ngài cần, ta sẽ lại đến bái phỏng ngài."

Cô lại mệt mỏi xua tay: "Không cần, ngày mai ta được dạy về rồi, hôm nay là ngày cuối cùng ta ở trong đoàn kịch." Cũng không cho ta cơ hội nói chuyện, trực tiếp xoay người rời đi.

Ta và Lali tâm tình nặng nề ra khỏi cửa lớn, Lali nhỏ giọng hỏi ta: "Vì sao linh hồn của Lý Mộng Lộ còn chưa chịu đi? Nàng bám vào trên mặt nạ muốn làm gì?"

"Ta không biết." Ta nhìn nàng vài lần: "Có lẽ là nàng có tâm nguyện gì đó..."

"Nàng đem ta lên sân khấu, chẳng lẽ nàng còn mê luyến sự nghiệp của mình?" Lali khó hiểu hỏi.

"Ngươi không cần lo lắng, hết thảy bí ẩn phía dưới đều có một ngày trôi qua, mà chúng ta cần chính là kiên nhẫn chờ nó xuất hiện mà thôi." Ta nói được.

Sau khi rời khỏi thời gian vở kịch với La Oánh, Lý mặt rỗ đã trở nên mất kiên nhẫn chờ đợi chúng ta.

Hắn uống hai ngụm nước, bắt đầu kể lại thu hoạch của mình: "Lão bà của Vương Duy An từ sau khi chết Vương Duy An vẫn sống một mình, chẳng những không tái giá, hơn nữa còn luôn ở trong phòng cưới hai người mua lúc trước. Ta hỏi thăm hàng xóm của nàng một chút, mọi người đều nói tính cách nàng vô cùng tốt., Từ sau khi Vương Duy qua đời, nàng càng thêm trầm mặc ít nói, cũng không ra ngoài, rất ít khi tiếp xúc với người khác. Nhưng mọi người xung quanh đều đánh giá nàng rất tốt, ngoại trừ tính cách có chút cổ quái, đều nói nàng là người nhàn nhã nội liễm"

Nói xong lời cuối cùng, Lý Ma Tử còn bổ sung: "Xem ra nữ nhân này không vấn đề gì, các ngươi bên kia đã tra được gì?"

Ta đem tin tức ta lấy được từ chỗ lão sư Lý Mộng Lộ nói cho hắn biết, vẻ mặt Lý Ma Tử khó hiểu nói: "Tên Lý Mộng Lộ này không tiêu tan âm hồn, rốt cuộc nàng muốn làm gì?"

Đứng thứ nhất mươi bốn ngàn tám trăm sáu, hắn ta đang nói láo.

Sự tình dường như tiến vào một ngõ cụt, chúng ta hoàn toàn không có mục tiêu tiếp tục tiến lên.

Vì an toàn của La Nhi, ta dứt khoát đem mặt nạ từng giây từng phút đều mang bên người, Lý Ma Tử càng thêm tùy tiện chăm sóc La Tịnh kỳ hiệu ở nhà ta. Ngay lúc chúng ta vắt hết óc nghĩ không ra biện pháp, một vị khách nhân chúng ta không nghĩ tới vậy mà đến cửa.

Là tại Vương Duy An.

Nàng già hơn tưởng tượng của ta một chút, tuy nhiên ăn mặc chỉnh tề, tóc tai chải chuốt không loạn, sắc mặt tuy tiều tụy, nhưng lại mười phần bình tĩnh.

Ta thấy nàng vô cùng bất ngờ, nhưng nàng lại khẽ mỉm cười với ta: "Trương tiên sinh, ta nghe nói gần đây ngươi luôn tra xét chuyện của chồng ta phải không?"

Làm sao nàng biết được?

Ta quay đầu lại trừng mắt nhìn Lý Ma Tử một cái, khẳng định là thân phận bạo lộ lúc hắn nghe ngóng tin tức. Lý Ma Tử vẻ mặt vô tội, muốn giải thích với ta, lại bị lời của Vương Duy An bà cắt ngang: "Là như vậy, mấy ngày trước ta đi kịch nói., Nghe nói có ký giả muốn phỏng vấn chuyện cũ của tiên sinh và Lý Mộng Lộ tiểu thư, vừa hay vừa vặn đi ngang qua căn nhà của tiểu thư Lý Mộng Lộ. Nghe nói sau khi qua đời nàng bỏ trống gian phòng, thì đột nhiên thuê được. Sau khi hỏi thăm, người ở đó là một vị tiểu thư từ nước ngoài trở về. Vì vậy ta rất tò mò tìm một vị thám tử tư gia điều tra giúp, cuối cùng điều tra chỗ ở của ngài."

Tốc độ nói của nàng rất chậm rãi lộ vẻ không chút để ý tới, mặc dù là khi nhắc tới cái tên khiến nàng căm tức nhất thì nàng vẫn mang dáng vẻ nhẹ nhàng như mây gió, khiến ta phải lau mắt mà nhìn.

Ta lúng túng mời nàng vào cửa: "Thật không dám giấu giếm, đúng là chúng ta đang điều tra chuyện giữa Lý Mộng Lộ và Vương Duy An."

Bà thím của Vương Duy An nhìn ta không chút sợ hãi: "Có tiện nói cho ta biết vì sao không?"

Lý mặt rỗ há miệng muốn trả lời, ta vội vàng nói: "Bởi vì chúng ta có một chút liên lụy với Lý Mộng Lộ tiểu thư, cho nên rất quan tâm đến chuyện của nàng."

Trong mắt Vương Duy An hiện lên một chút nghi hoặc: "Các ngươi là người thân của Lý tiểu thư?"

Ta nhìn Lali một chút, mỉm cười gật gật đầu: "Xem như thế đi!"

Lali lập tức nổi giận.

Vương Duy An rất buồn cười: "Chuyện đã qua rồi, Lý tiểu thư và chồng của ta qua đời cũng được mấy năm rồi, những năm này ta vẫn sống vô cùng bình tĩnh, thật sự không muốn nhắc lại chuyện cũ. Nhưng có gì cần ta hỗ trợ, các ngươi cũng có thể hỏi ta, dù sao ta mới là người trong cuộc, các ngươi đi vòng quanh người khác nghe ngóng, còn không bằng hỏi ta."

Nàng thẳng thắn như vậy, ngược lại làm ta có chút ngượng ngùng: "Chúng ta đương nhiên hi vọng Vương bà giải vây giúp chúng ta, bất quá chúng ta cũng biết chuyện này đối với ngài đả kích rất lớn, chúng ta rất lo lại làm hại đến ngài!"

Hoàng hậu của Vương Duy An nói: "Cảm ơn các ngươi nghĩ như vậy vì ta." Trong lời nói lộ ra vẻ châm chọc nồng đậm.

Lập tức ta cảm thấy vô cùng lúng túng, nhìn nàng nói: "Vương bà bà, xin hỏi, lúc ở chung với trượng phu của bà bà và Lý Mộng Lộ tiểu thư có biết không?"

"Ta đương nhiên biết." Vương bà vẻ mặt lạnh lùng: "Nam phu nào làm ra ngoại ngộ thê tử của mình không biết đây? Trạng thái ngày đó của hắn không đúng, ta lập tức cảm giác được. Bất quá ta cũng rõ ràng, Duy An có thể cưới ta cũng không phải là bởi vì thật sự yêu ta, mà là ta thật lòng yêu hắn., Cho nên vì phần tình yêu này, ta nhịn xuống. Trong lòng ta âm thầm cầu khẩn hắn chỉ là mưu đồ nhất thời, cũng không phải thật sự muốn rời khỏi ta, ta vẫn vờ như cái gì cũng không biết, tùy ý để hắn và Lý Mộng Lộ làm bậy."

Ta và Lý Ma Tử, La Nhi tập trung tinh thần lắng nghe, không ai muốn đi quấy rầy hắn.

Vương đại thẩm cười nói: "Đúng là Phồn An không làm ta thất vọng, hắn là nam nhân gánh vác trách nhiệm, cuối cùng ý thức được sự quan trọng của gia đình, cho nên hắn quyết định chia tay Lý Mộng Lộ, hơn nữa thành khẩn xin lỗi ta, ta đương nhiên sẽ lựa chọn tha thứ cho hắn. Chỉ là không ngờ được ngày hắn đi chơi bài với Lý Mộng Lộ... Lý Mộng Lộ lại tinh thần hỏng mất, thương giết hắn... " Nàng nói xong, dường như nhớ lại lúc đó khóc rống, nhịn không được khóc lên.

Lali vội vàng lấy cánh tay đưa tới.

Vương đại nương tao nhã nhận lấy lau nước mắt.

"Ta hỏi: "Đêm hôm đó Vương Duy An và Lý Mộng lộ ra sự tình, ngươi nhận được tin tức khi nào?"

"Ta không nhận được tin." Vương đại nương thản nhiên nhìn ta: "Lúc ấy ta cũng ở hiện trường, ta lo lắng Duy An sẽ vì Lý Mộng Lộ dây dưa mà không đành lòng chia tay, cho nên biết hắn muốn đi đàm phán cùng Lý Mộng Lộ, ta cũng đi theo. Duy An sợ Lý Mộng Lộ nhìn thấy ta sẽ không chịu được kích thích, cho nên bảo ta đợi ở dưới lầu hơn nửa canh giờ cũng không thấy hắn trở về., Cho rằng hắn không được quyết đoán, bị lý Mộng Lộ nói ngọt ngào lừa gạt. Nghĩ tới đây, ta rút cuộc không nhẫn nại được nữa, vội vã chạy lên lầu. Cửa phòng của Lý Mộng Lộ không bị đóng, ta nghe thấy bên trong truyền đến tranh cãi kịch liệt., Không đợi ta đẩy cửa đã nghe thấy một tiếng ầm vang. Lúc ta vào, Cố An đã ngã vào trong vũng máu. Lúc đó Lý Mộng Lộ đã phát điên, nàng cầm thương chỉ vào ta, muốn giết cả ta."

"Ta nhắm hai mắt lại, nói với nàng ta ta ta không sợ chết, để nàng động thủ, như vậy ta có thể đi bồi An rồi. Không nghĩ tới Lý Mộng Lộ nghe ta nói như vậy, lại tự mình cầm thương tự sát... "

Vương đại thẩm nói tới đây, khẽ thở dài: "Hai người bọn họ đúng là một thân nhẹ nhõm, đáng tiếc người sống trên đời còn không thể chạy thoát thống khổ, mỗi ngày đều giống như treo chảo dầu."

Không khí yên tĩnh trở lại, Vương Thái Hậu cũng đứng lên: "Hôm nay ta đến chính là muốn nói cho các ngươi biết, không có ai oan uổng Lý Mộng Lộ, nàng đúng là ở chung với chồng ta, bất kể bọn họ là thật tâm yêu nhau hay là thế nào, nàng đều nên bị đạo đức chỉ trích, bởi vì nàng đã hại một gia đình vô tội, còn có ta nữa!"

Khi nàng nói đến câu cuối cùng, rõ ràng có chút tức giận, hai tay nắm thật chặt thành quả đấm mới khống chế được chính mình.

Ta sẽ đưa nàng ra ngoài cửa, Vương tổng quản nói với ta: "Nếu ngươi tra được gì thì có thể nói cho ta biết."

Ta cho nàng đi xa, trở lại phòng rồi nói với Lý Ma Tử: "Nữ nhân này cũng đáng thương rồi... Ồ, Lali đâu?"

Lý Ma Tử nói: "Nàng đi chuẩn bị cơm, bận rộn lâu như vậy, ngươi không đói à?"

Hai người chúng ta ở trong phòng khách nghiên cứu một hồi chuyện của Vương Duy An và Lý Mộng Lộ, chỉ thấy Lali nhẹ nhàng đi ra, Lý Ma Tử ngẩng đầu hỏi: "Làm tốt nhanh như vậy sao?" Thanh âm của hắn bỗng nhiên biến đổi: "Sao ngươi lại đeo cái mặt nạ này lên... "

Đột nhiên ta quay đầu lại, chỉ thấy trên mặt La Nhi có đeo mặt nạ, hào quang trong ánh mắt hoàn toàn khác trước, sự lạ lẫm khiến ta có chút sợ hãi, trong mắt lửa giận, nàng dùng tiếng nói trầm thấp khàn khàn kêu lên với ta: "Hắn đang nói láo! Hắn nói láo! Hắn đang nói láo!"

Thanh âm càng lúc càng lớn, càng lúc càng bén nhọn, thân thể cũng không nhịn được run rẩy.

Đứng đầu thiên một nghìn bốn tám bảy chương chính nghĩa luôn ở đó!

Ta và Lý Ma Tử không nói hai lời xông lên, cầm lấy Lali, ấn nàng lên ghế dựa. Lali cứng đờ giãy dụa, trong tiếng nói tràn đầy oán độc và tức giận: "Tại sao hắn nói láo! Vì sao hắn nói dối..."

Vươn tay ta, tháo mặt nạ trên mặt Lali xuống, thân thể của Lali ưỡn một cái, cả người mềm oặt ngã xuống ghế dựa.

Lý mặt rỗ tức giận tới đoạt mặt nạ: "Cẩu viết, xem một cây thiêu chết con quỷ này!"

"Đừng nóng vội!" Ta tránh khỏi bàn tay của hắn, hiếu kỳ nói: "Vừa rồi nó luôn lặp đi lặp lại lời nói dối là có ý gì?"

"Vậy còn phải hỏi sao? Khẳng định là đang trách cứ Vương Duy An lừa gạt nàng, bất quá nàng muốn trách cũng nên đi tìm Vương Duy An, làm gì đến tìm Lali! Đây không phải là hại người sao?" Lý Ma Tử tức giận hừ hừ nói.

Ta lại có một loại ý kiến khác: "Nếu thứ nó nói không phải chỉ Vương Duy An, mà là..." Ta nhìn cửa lớn của Vương đại nương rời đi: "Vương đại nương đâu?"

Lý Ma Tử hơi sửng sốt: "Sao vậy, ngươi xem bộ dáng nữ nhân như cô ta là có thể nói dối hay sao?"

"Bộ dạng của ngươi và tỷ phú một cọng tiền cũng không có quan hệ gì, chẳng phải ngươi cũng biết giả bộ sao? Vì đạt được mục đích nào đó, cảm xúc mà người có thể giả vờ thực sự là rất nhiều." Ta đối với Vương đại thẩm có lòng nghi ngờ, quyết định đi hỏi thăm tình hình của nàng ta một chút.

Lúc này đây ta không mang theo Lý Ma Tử và Lali mà đi một mình đến nhà Vương Duy An cùng nàng. Ta ngồi dưới lầu một lát, ngẩn người nhìn chằm chằm vào cửa sổ nhà Vương Duy An.

Không bao lâu, một bà bà lớn tuổi bu lại: "Tiểu tử, ngươi cũng tới hỏi thăm chuyện trong nhà Vương tiên sinh à?"

Ta không giải thích nhìn nàng, bà bà cười nói: "Ta thấy ngươi cứ nhìn chằm chằm người ta, nhất định là có chuyện gì đó."

Ta vội bắt chuyện với bà bà, tiện thể nói vài câu. Có lẽ vì xung quanh không có ai nên bà bà mới đề nghị ta đi cùng bà ấy tới công viên một chuyến., Ta đương nhiên đáp được. Bà bà vừa đi vừa nói: "Vì sao ngươi lại hứng thú với chuyện của Vương tiên sinh như vậy? Hai hôm trước còn có nam nhân tới hỏi thăm chuyện của hắn, bất quá ta thấy hắn hung thần ác sát nên vội vàng đóng cửa lại, cái gì cũng không nói." Người mà bà nói hung thần ác sát này hẳn là Lý Ma Tử.

Ta cười cười với nàng, thông minh không tiếp lời.

Lão bà bà tiếp tục nói: "Ta là hàng xóm nhà Vương tiên sinh, đã ở nhà rất nhiều năm rồi. Vương tiên sinh người kia nghiêm trang, lịch sự lễ phép, nếu không phải sau này có tin tức phát sinh, ta cũng không tin hắn sẽ làm ra loại chuyện này. Nhưng nghĩ như vậy, ta có thể hiểu được tại sao lúc trước bọn họ lại muốn cãi nhau."

"Vương tiên sinh có cãi nhau với Vương đại nương không?" Ta tò mò hỏi.

"Cuộc sống hai vợ chồng qua ngày, sao có thể không cãi nhau chứ?" Lão bà bà nói: "Nhưng ta nhớ trước khi xảy ra chuyện, Vương tiên sinh đã có một lần bọn họ ồn ào đặc biệt lợi hại, tuy cách một bức tường, nhưng ta vẫn nghe thấy rất rõ ràng, nguyên lai Vương tiên sinh muốn ly hôn với Vương lão thái bà, tự mình tịnh thân xuất gia, Vương bà bà nói cái gì cũng không đồng ý..."

Hóa ra Vương Di An từng vì Lý Mộng Lộ mà muốn ly hôn với Vương bà, nhưng Vương bà bà lại nói với chúng ta rằng Vương Duy An hồi tâm chuyển ý, muốn trở về gia đình còn cầu xin tha thứ cho nàng.

Vương đại thẩm quả nhiên rất khả nghi!

Lão bà bà lại nói với ta một đống lời nói của Vương đại bà rất đáng thương, ta đi cùng bà hai vòng, vừa đi vừa nghĩ, hiện tại người biết rõ chân tướng sự việc đại khái cũng chỉ có Vương bà. Nhưng bà không có khả năng nói thật với ta, trong phòng của Lý Mộng Lộ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta nghĩ tới nghĩ lui không có kết quả, đột nhiên hai mắt sáng ngời, lập tức nhớ tới một người đang ở gian phòng kia đối với nam sinh. Lúc đó mặc dù hắn không có ở hiện trường lên bắc, nhưng lão tam bạn cùng phòng của hắn cũng đã nghe được toàn bộ quá trình, nghĩ tới đây, ta vội vàng cáo từ lão bà bà, bước nhanh tới phòng của Lý Mộng Lộ.

Nam sinh kia gặp lại ta, cảnh giác nói: "Ta biết cả rồi, sao ngươi lại tới đây?"

"Đừng sợ! Lần này tới không phải tìm ngươi, ngươi có cách liên lạc với lão tam không?"

Nam giới nói: "Sau khi tốt nghiệp đại học, lão Tam ở nhà an bài ra nước, sau đó mất liên lạc, ta có nốt ruồi khi nó đến học, cũng không biết nó có dùng hay không."

Ta nhớ kỹ Niêm Châu của lão Tam, vội vàng trở về nhà, không nói hai lời mở ra máy tính, dựa theo địa chỉ phát một bưu kiện.

Lali và Lý mặt rỗ cũng bu lại, hỏi ta có phát hiện gì.

Ta chỉ có thể nói qua chuyện Vương Quáng nói dối với chúng ta, Lali nói: "Khó trách sau khi Vương Quát rời đi ta đã cảm thấy tâm thần không yên, cũng không biết tại sao mặt nạ lại bị khống chế, thì ra là nó cũng nghe được lời nói của Vương bà, biết bà ta đang nói dối, cho nên mượn thân thể của ta để nói cho các người biết. Hóa ra sở dĩ cái mặt nạ này tìm đến ta, là muốn ta giúp bà tra ra chân tướng... "

Nói tới đây, La muội như là nghĩ tới điều gì đó: "A, ta hiểu rồi! Tại sao mặt nạ lại tìm tới ta. Nhất định là vì lúc ở gian phòng đó có người nhà và người nhà cũ thông qua máy truyền tin, trong máy truyền tin ta từng nhắc qua chuyện mình muốn làm luật sư, sau khi Lý Mộng Lộ nghe được thì cảm thấy ta có thể giúp đỡ nàng, cho nên mới đi theo nàng."

Sự tình đến nơi này, chúng ta cuối cùng minh bạch nguyên nhân, nhưng hiện tại vẫn thiếu chứng cứ chứng minh suy đoán của chúng ta là chính xác.

Ba người chúng ta ở trong thư phòng chờ nửa đêm, cuối cùng cũng đợi được đến hồi báo của lão ta. Thì ra sau khi hắn ra nước ngoài, đã thu tâm dưỡng tính, thi tốt một cái chứng nhận tốt nghiệp tìm việc làm, lúc này bởi vì lúc này mới vừa đi nghỉ. Ta hỏi hắn cần máy truyền tin, sau khi chia thông trực tiếp hỏi chuyện hắn và chuyện Lý Mộng Lộ và Vương Duy bị giết đêm đó.

Lão Tam nói: "Sự tình đã lâu, ta cũng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ rõ lúc ấy bên cạnh rất ồn ào, lúc ấy bạn gái của ta bị đánh thức, để ta qua hỏi xem chuyện gì xảy ra, còn không cho người ta nghỉ ngơi? Ta ngủ mơ mơ màng màng đi tới cửa ra vào., Chợt nghe thấy phía đối diện có một nữ nhân đang mắng một người phụ nữ khác, còn có một nam nhân ở giữa khuyên giải, sau đó đột nhiên ầm một tiếng, ta cho rằng đó là thứ gì nổ tung, sau đó mới biết là tiếng thương. Ta bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng cảnh báo, không bao lâu cảnh báo liền đến đây..."

"Vậy ngươi có thấy mũi thương của người nào không?" Ta căng thẳng hỏi.

Lão Tam nghĩ lại một chút: "Lúc ấy ta vì sợ nên không ra ngoài mà đi theo khe cửa nhìn một cái. Đối diện không đóng cửa, ta thấy một nữ nhân cầm thương..."

"Nữ nhân, là nữ nhân thế nào? Là người luôn ở chung trong nhà đối với Lý Mộng Lộ sao?" Ta tiếp tục hỏi.

"Oa, hóa ra là nữ nhân ta đối môn tên là Lý Mộng Lộ a! Nàng thật là xinh đẹp a, sau khi nàng chết ta đã tiếc cho nàng rất lâu rồi." Đề tài của lão tam không tự chủ được mà chạy lệch đi, ta vội vàng gọi lại suy nghĩ của hắn, lúc này mới lên tiếng: "Không phải nàng, mà là một nữ nhân khác!"

Chân tướng xuất ra như nước rơi đá!

Nhất định là sau khi Vương Duy An thỏa thuận ly hôn với Vương đại nương, dứt khoát rời nhà. Vương bà chồng trong lòng oán hận đuổi theo, hai bên đã xảy ra cãi vã kịch liệt, Vương bà nương sau khi tinh thần sụp đổ quay cứu Vương Duy An, sau đó lại giết Lý Mộng Lộ cũng đưa họa cho nàng.

Sau khi chết, linh hồn Lý Mộng Lộ bám vào trên mặt nạ mình đã từng đeo, sau khi La Nhi đến, nàng cảm thấy Lali có thể giúp mình nói ra chân tướng, cho nên tìm nàng.

Sau khi cảm ơn lão tam, ta nhìn Lali và Lý Ma Tử trầm mặc một chút.

Lý Ma Tử nói: "Chuyện này phải làm sao bây giờ? Thông qua cảnh giới à?"

"Vụ án đã qua quá lâu, cho dù cảnh sát tiếp nhận chưa chắc có thể tra ra cái gì, huống chi chúng ta thu thập được rất nhiều manh mối cũng không được gọi là chứng cứ đường đường." Ta vừa nói xong Lý Ma Tử liền hô lớn: "Vậy làm sao bây giờ? Cứ mặc kệ như vậy sao?"

Ngay lúc ta đang khổ não, Lali bỗng nhiên nói: "Ta có biện pháp... "

Hóa ra biện pháp của La Nhi là chuyển toàn bộ án mạng lên sân khấu, xem kịch liền gọi là chân tướng đêm đó của Oánh Oánh, kịch bản do nàng đích thân hoàn thành, sau đó giao vào trong tay đoàn kịch dài, sau khi xem xong kịch dài nước mắt lưng tròng, lúc này liền quyết định luyện tập, cho dù bốn phương tám hướng đều có áp lực, hắn cũng phải đưa mắt vở kịch lên sân khấu.

Hắn liên hệ với diễn viên trước đây của vở kịch, diễn viên nghe nói sẽ vì Lý Mộng Lộ thấp oan Chiêu Tuyết, đều trở về, ngay cả lão sư của Lý Mộng Lộ đã về hưu rồi, cũng trở về diễn vai trò với lão bà bà của ta.

Tập luyện kịch bản thuận lợi cũng không quá lâu, mặc dù kịch nói cũng không phải là ánh mắt nóng bỏng, nhưng bởi vì tuyên truyền đắc lực, sáng đèn hôm đó không còn chỗ ngồi, sau đó bởi vì tình tiết tinh xảo và danh tiếng của Lý Mộng Lộ dẫn phát náo động.

Ông chủ của lữ điếm trung thành của Lý Mộng Lộ cũng đẩy ba bánh xe miễn phí ở cửa truyền thuyết, lại trải qua tơ vải báo cáo, đêm đó chân tướng của Huyên Huyên hoàn toàn nổi tiếng!

Theo sự bạo hoạn của nó, rất nhiều người phát hiện nội dung vở kịch không phải là tự dưng mà là có thể dựa vào đó để tìm hiểu, lại theo kịch bản thám, mọi người đều đặt điểm nghi vấn lên người Vương Quát. Theo sự báo tin của truyền tống, vụ án này một lần nữa trở về tầm nhìn. Không mấy ngày sau, Vương bà bà chịu không được áp lực ở ngoại giới lựa chọn đầu thú cảnh báo.

Hóa ra năm đó chính nàng ta đã giết chết trượng phu của mình và Lý Mộng Lộ, thậm chí còn đem tội danh cho Lý Mộng Lộ.

Sự giả ở nhà nàng tra được tro cốt đàn của Vương Duy An, nguyên lai nàng lo lắng sau khi an táng Vương Duy, quỷ hồn của Vương Duy An sẽ ở cùng với Lý Mộng Lộ, cho nên vẫn đặt cốt đàn trong nhà, còn thường xuyên lẩm bẩm với nó.

Sự tình thật rõ ràng, sau khi Lali đưa cái mặt nạ kia đến nghĩa trang của Lý Mộng Lộ, cũng cưỡi phi cơ trở lại Đường Nhân Nhai.

Sau đó có một ngày, ta thấy được bưu kiện của nàng trong san hô, thiên luận văn học mai táng của nàng tạo nên oanh động cực lớn, nhấc lên phong nhiệt Trung Quốc mới, rất nhiều thanh niên nước Mỹ chuẩn bị đến tìm kiếm quốc gia cổ xưa Trung Quốc này.

Cuối cùng, trong bưu kiện, ta thấy được ảnh nàng mặc bộ học sĩ, thì ra nàng đã tốt nghiệp, chính thức kết minh luật sư, trở thành một tên luật sư gà mờ có lợi kiên cố hợp với chúng quốc.

Cả bưu kiện nàng chỉ nói vài câu: Sư phụ, chính nghĩa vẫn luôn ở đó, còn chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi nó!

Ta và có vinh quang mà cười cười, thật lòng cảm thấy thu đồ đệ này cũng không tệ lắm!

Cấp bậc âm linh thứ một ngàn bốn, tám Chương Âm Linh.

Sau khi liên tiếp xử lý hai đơn hàng, thể xác và tinh thần của ta có chút mỏi mệt, vì thế đóng cửa hàng cổ, tạm thời giao sinh ý cho Lý Ma Tử và ông chủ áo trắng quản lý. Mỗi ngày, ta đều ở trong nhà tiếp tục nghiên cứu Âm Phù Kinh.

Thế giới trong Âm Phù Kinh thật sự là muôn vàn ảo diệu, để ta mở rộng tầm mắt!

Rất nhiều chuyện kỳ lạ ta chưa từng trải qua, chưa từng gặp qua tà thuật, trong kinh đều có ghi chép, ở thế giới trong《 Âm Phù Kinh 》, ta tựu như một tiểu học sinh vừa mới cầm lấy sách giáo khoa vậy.

Đặc biệt là tại chuyện Âm Linh, kỹ càng phân loại đẳng cấp Âm Linh, ta mới biết Âm Linh không chỉ phân chia thiện âm và ác âm, còn có ba sáu chín bậc, từ dưới lên trên lần lượt là: Quỷ Linh, Quỷ Vương, Quỷ Tiên, Quỷ Đế.

Quỷ Linh chỉ vào Âm Linh bình thường, loại Âm Linh này thường thường là tâm nguyện chưa xong, chỉ cần làm trôi chảy tâm nguyện của nó thì sẽ ngoan ngoãn rời đi, hơn nữa thực lực bản thân còn yếu thì không làm nổi sóng gió gì.

Ví dụ như Triệu Phi Yến, công tử Tống quốc gia thích uống rượu Vương Bát Thang, Bạch Cẩn khổ sở chờ đợi người dân bách tính như Lâm Giác.

Quỷ Vương chỉ chính là nhân vật lợi hại bên trong âm linh, loại âm linh này khi còn sống thường thường đều là dũng tướng nhất lưu của triều đại mình, hai tay dính đầy máu tươi, trở thành Quỷ Vương sau càng thêm giết người như ma.

Ví dụ như lần trước ta từng gặp Lữ Bố, Hạng Vũ, Lý Huyền Bá, Viên Sùng, vân vân.

Ý của Quỷ Tiên là tu thành Âm Linh. Khi còn sống, phần lớn bọn chúng đều là Thánh Nhân mà dân gian sùng bái. Sau khi chết được hương hỏa gia trì siêu phàm nhập thánh, thực lực vượt qua Quỷ Vương, nhưng làm việc lại không giống Quỷ Vương không hề có điểm mấu chốt.

So với pháp luật thời kỳ thượng cổ thánh nhân Cao Đào, Dược Vương Tôn Tư Mạc triều Đường, anh hùng của dân tộc họ Nhạc Phi vân vân.

Mà thực lực của Quỷ Đế lại có chút không nhìn thấu, trong "Âm Phù Kinh" có nói Quỷ Đế đã là tồn tại sánh vai với Vô Thượng Thần cấp, là người mạnh nhất trong Âm Linh, có thể lật tay làm mưa làm gió.

Loại âm linh này tự nhiên ít càng ít hơn, phóng tầm mắt khắp thiên hạ chỉ sợ cũng chỉ có lão trọc đuôi Lý và Lạc Thần mới có tư cách này thôi!

Nhưng thật sự ta trăm triệu lần chưa nghĩ tới, tương lai không xa ta sẽ gặp lại một vị Quỷ Đế lần nữa, mà vị Quỷ Đế này rõ ràng là có liên quan đến nước. Cụ thể là ai thì liền mời khán giả đoán trước, sau đó mới thể hiện.

Đang lúc ta nhìn Âm Phù Kinh mê mẩn, tiếng chuông của ta vang lên, cầm lên xem xét, là Lý Ma Tử gọi tới.

"Vừa mới yên tĩnh nửa tháng, tên này lại xảy ra chuyện gì rồi?" Trong lòng ta có chút nghi hoặc.

Sau một phen kinh hiểm khi ta ở Ba Châu, cũng không nói cho Lý Ma Tử, nhưng hắn cũng nhìn ra, ta nhất định đã trải qua chuyện gì đó không thể tưởng tượng được, sau khi trở về cả người đều thay đổi.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này ta cũng không gọi hắn uống tiểu tửu nữa, một mực ở một đêm dốc lòng tu luyện, hắn cũng xấu hổ lại đến quấy rầy ta.

Nhưng điều này lại làm sao, hắn lại gặp phải chuyện gì sao?

"Mao tử, là chuyện gì?" Ta tiếp nhận máy truyền tin, có chút phiền não hỏi.

"Tiểu ca nhi, ta biết ngươi bây giờ rất bận, nếu không phải là chuyện sống còn đại sự, ta cũng sẽ không tới làm phiền ngươi, nhưng bây giờ thật sự là không thể không cầu ngươi..." Lý Ma Tử vội vàng giải thích.

"Rốt cuộc ngươi bị làm sao vậy?" Ta có chút nghi hoặc, giọng điệu của hắn rất là không thích hợp.

"Không phải ta, là con trai ta." Lý Mật Tử rất đau lòng nói: "Mấy ngày gần đây, con ta ngày nào cũng gầy đi, sắc mặt càng ngày càng kém. Ta cứ nghĩ là bị bệnh nên dẫn nó tới y viện kiểm tra toàn thân một chút, nhưng có bệnh gì cả."

"Ta hoài nghi có phải hắn bị một thứ gì đó không sạch sẽ bám lên hay không."

"Có phải ngươi lại đến nhà lấy âm vật không? Hai người chúng ta lúc trước quen nhau như thế nào, không phải là vì cái giày thêu kia cuốn lấy con trai ngươi sao?" Ta nghe xong Lý Tiểu Nhận trúng chiêu lần nữa, cảm thấy có chút tức giận.

"Không không không... Sao có thể!" Lý mặt rỗ vội vàng giải thích: "Tự đánh lấy thì ta cũng không mở thử. Sau khi trở về, chuyện đầu tiên làm là dùng Ngải tắm rửa, sợ có xui xẻo dính lên người đứa trẻ. Cho dù có vật không sạch sẽ, ta cũng không mang về cho người nhà., Nhưng tình huống trước mắt càng ngày càng không thích hợp. Tiểu ca, nếu ngươi không bận rộn thì tới xem đi, ngươi cũng biết một đứa con trai này của ta, nếu nó xảy ra chuyện gì, cứ gọi ta sống thế nào."

Lý Ma Tử thanh âm có chút nghẹn ngào, nghe động tĩnh kia cũng sắp khóc thành tiếng.

Đừng nói hiện tại ta không bận tâm, cho dù thật sự bận, ta cũng không thể bỏ qua chuyện của Lý Ma Tử!

"Ngươi đừng vội! Chờ một lát, ta lập tức đến ngay." Trong máy truyền tin nhất thời cũng không nói rõ được, điện thoại mà ta đã nhốt rồi, nhanh chóng mặc áo khoác ra ngoài.

Chờ đến khi ta đến nhà Lý Ma Tử rồi, hắn đang đứng ở dưới lầu trông mong chờ.

"Chuyện gì xảy ra?" Ta đóng cửa xe lại, bước nhanh tới.

"Giờ không phải nhớ con gần đây nên mới đón nó về từ Ma Thành. Lúc vừa gặp nó, chỉ là cảm thấy hơi gầy, trước mắt có một đôi mắt gấu trúc, lúc đó cũng không coi trọng, muốn mua thêm cho nó chút đồ ăn là được. Nhưng ai mà nghĩ, nó ăn cơm không tệ, hơn nữa mỗi ngày ăn cơm xong là đi ngủ. Theo lý thuyết ăn xong liền ngủ như vậy, hẳn là ăn xong thì thịt dài mới đúng, nhưng nó càng ngày càng gầy, mắt thấy đã sắp rời khỏi..." Lý Ma Tử bỗng nói.

"Ta cho rằng hắn mắc bệnh gì, liền dẫn hắn tới trong ngoài viện kiểm tra một lần, có bệnh gì cũng không có, cứ nói là dinh dưỡng không tốt."

"Chuyện này thật kỳ quái! Mỗi ngày ta điều các con mua đồ ăn ngon cho nó, dẫn nó xuống quán cơm, làm sao lại dinh dưỡng không được? Lại nói, chỉ trong bảy tám ngày ngắn ngủi, đã gầy thành da bọc xương." Lý Ma Tử thở dài.

"Trừ những thứ này, ngươi còn có phát hiện gì khác không?" Ta vừa đi lên lầu, vừa đi không quay đầu lại hỏi.

Lý Ma Tử hít một hơi thật sâu: "Cái khác... cái gì cũng không có, đúng rồi! Còn có việc đặc biệt thích ngủ, trò chơi không chơi nữa, ngay cả TV cũng không xem, ngoại trừ ăn cơm thì mỗi ngày đều nằm trên giường ngủ."

"Ngủ?" Ta nhíu mày, kéo cửa đi vào.

Trong phòng bừa bộn một mảnh hỗn độn, bàn ăn cơm còn chưa thu thập, đĩa có cá có thịt, còn có bột mì nước Mỹ vào miệng đều đủ. Xem ra Lý Ma Tử vì bổ sung dinh dưỡng cho con trai, cũng không thiếu hao tâm tổn trí.

"Ngươi xem, đây là hắn mới ăn xong." Lý Ma Tử chỉ vào bàn cơm nói: "Số cơm hiện giờ của hắn lớn hơn trước kia rất nhiều, mỗi bữa đều ăn ba cái bát lớn, nhưng cứ như vậy ăn, mắt thấy càng ngày càng gầy, quả thực không khác gì nạn dân ở châu Phi."

Lý Ma Tử rất đau lòng lau khóe mắt.

"Tiểu ngốc ở đâu?" Ta cũng mơ hồ có chút dự cảm bất thường, đây cũng không phải nguyên nhân trên thân thể, càng không phải Lý Ma Tử đa tâm.

"Hắn ăn cơm xong liền đi ngủ, ở trong phòng mình." Lý Ma Tử chỉ vào một gian phòng: "Hiện giờ đứa nhỏ này mỗi lần ngủ đều muốn khoá cửa lại, giống như rất sợ người khác đi vào. Ta mới bắt đầu còn lo xảy ra chuyện gì, len lén xem qua, cũng không có gì dị thường, chỉ là không biết lúc nào lại có bệnh, lại còn ngủ khỏa thân."

Ta đẩy cửa ra, đích thật là từ bên trong khóa trái rồi.

Để không đánh thức hắn, lại càng xem xét nguyên do, ta cũng không bảo Lý Ma Tử gõ cửa, trực tiếp lấy ra Vô Hình Châm, đưa vào khe cửa, nhẹ nhàng cạy ra.

Lý Ma Tử vừa muốn đi khai đèn thì vội vàng ngăn hắn lại, thông qua điện thoại di động chiếu qua, phát hiện lúc này Lý Tiểu Thuần đang nằm úp sấp trên giường ngủ say.

Tiểu tử này cởi giấy trần, ngay cả cái quần cộc cũng chưa mặc, hai tay ôm chặt gối, bị tời cuộn thành một cục đè ở dưới thân.

Lý Ma Tử nói không sai chút nào, hắn hiện tại gầy teo ta cũng sắp nhận không ra, mặt vàng như nến, hai má đều lõm thật sâu, nhưng lúc này biểu tình trên mặt lại rất quái dị –

Khóe miệng hơi vểnh lên, giống như đang cười, hoặc giống như là đang hưởng thụ cực kỳ. Đồng thời cái mông nhỏ của hắn cũng không ngừng phập phồng, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, tình cảnh kia giống như là...

Lý mặt rỗ có chút xấu hổ gãi đầu: "Mẹ nó, tên nhóc con này đang mơ cái gì?"

"Nếu như không phải tổ truyền hảo sắc, thì là bị sắc quỷ quấn lên." Nói xong móc ra một tấm linh phù, liền đốt lên rổ.

Hộc một cái!

Ngay lúc linh phù bốc cháy, trong phòng nổ ra một luồng sáng trắng.

"A... Không được, không được đi!" Lý Tiểu Nhị hét lớn, song chưởng dang rộng giống như muốn kéo ai đó, nhưng lại không cẩn thận ngã từ trên giường xuống đất.

Lý Ma Tử vội vàng dập sáng ánh đèn, chạy tới.

"Không được, không được đi." Lý Tiểu Hoạn gắt gao kéo tay Lý Ma Tử vào trong ngực, nhưng vừa mới kéo được một nửa, đột nhiên nhận thấy có chút không đúng, đột nhiên mở mắt ra, vừa thấy là Lý Ma Tử, lập tức oán hận nói: "Phụ thân, người tiến vào làm gì."

Đầu tiên, nghìn bốn trăm tám mươi chín con quỷ nhập mộng.

"Ta còn không phải lo lắng cho ngươi sao." Lý Ma Tử vừa muốn kéo hắn dậy.

Lý Tiểu Oa đột nhiên ý thức được chính mình còn để mông, ta cũng đứng ở trong phòng, lập tức kéo chăn mền che ở trước người, vừa xấu hổ vừa giận lớn tiếng quát: "Đi ra ngoài, đều ra ngoài cho ta. Trương thúc, ba, các người vào trong phòng ta là việc riêng tư xâm phạm ta, mau đi ra."

Lý mặt rỗ còn muốn nói cái gì đó, nhưng bị Lý Tiểu tướng ra sức đập một chưởng, thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống.

"Ra ngoài, ra ngoài đi!" Lý Tiểu Thuần điên cuồng trợn mắt hét lớn.

Lý Ma Tử thở dài thật sâu, rất là bất đắc dĩ đi ra.

Vừa rời khỏi cửa phòng, Lý Tiểu Thuần đã bịch một tiếng khóa cửa phòng lại.

"Tiểu ca của Trương gia, tiểu ngu ngốc, trước đây hắn đâu có giống như vậy, hắn rất tốt với ta." Trong mắt Lý Ma Tử hiện lên lệ nóng.

"Đây là bị sắc quỷ nhập mộng rồi." Ta cực kỳ khẳng định nói: "Ý tứ chính là có một Âm Linh quấn lên nhóc tỳ, dụ dỗ nó trong lúc ngủ mộng, đừng nói nó còn là một đứa bé chưa phát triển tốt, cho dù là tráng hán tinh lực tràn đầy cũng chịu không được bao lâu. Nếu phớt lờ mà không quản, không đến vài ngày, nó sẽ bị vắt khô, biến thành một cỗ thây khô."

"Vậy...vậy thì thế nào?" Lý Ma Tử vừa nghe liền luống cuống: "Tiểu ca Trương gia, ngươi nhất định phải nghĩ ra cách, ta chỉ có một đứa con trai này thôi."

"Ngươi đừng vội." Ta kéo Lý Ma Tử trở lại phòng khách, rót cho hắn một chén nước, để hắn uống hết, bình tĩnh lại.

Lập tức nói: "Một đạo bạch quang vừa rồi, chính là sắc quỷ bị kinh hãi, đột nhiên từ trên người nhóc tỳ rời đi, Âm Dương chợt phân biệt tạo thành. Loại sắc quỷ này không chỉ có thể nhập mộng, còn có thể ăn mòn hồn phách của nó, chậm rãi sẽ mất hết tâm trí, thậm chí hoàn toàn không nhận ra ngươi, cho đến khi triệt để bị ép khô mới thôi."

"Tiểu ca của Trương gia, mạng của ta thật là nhỏ a! Nếu hắn xảy ra chuyện gì không hay thì..." Lý Ma Tử gấp gáp khóc lên, nắm chặt tay của mình.

"Ma Tử, ngươi đừng nóng vội." Ta cũng là người làm cha mẹ, loại tâm tình này ta vô cùng hiểu.

Ta nhẹ nhàng vỗ vai hắn một cái nói: "Không có chuyện gì đâu, loại màu sắc quỷ này mặc dù lợi hại, nhưng cũng không phải là Quỷ Vương khó đối phó, chỉ cần tìm ra đầu nguồn âm vật là dễ rồi."

"Từ tình hình vừa rồi đến xem, sắc quỷ liền ở trong phòng nhỏ, tấm phù này ngươi cầm lấy, một hồi đến giờ Sửu, cũng chính là lúc rạng sáng một chút, ngươi tìm một kiện quần áo nhỏ nhắn xuyên qua, ngay cả phù chú cũng thiêu hủy là được. Đến lúc đó sắc quỷ tự nhiên sẽ bị dọa chạy, không qua được vài ngày nữa sẽ trở nên dễ dàng."

"Chỉ... Chỉ đơn giản như vậy?" Lý Ma Tử cầm chặt linh phù, không tin hỏi.

"Đúng." Ta gật đầu: "Dháo quỷ rất bình thường, xử lý tự nhiên dễ thôi, ngươi đừng lo lắng quá, coi như thằng ranh con nghịch ngợm đó bệnh nhẹ ở chỗ." Ta lại an ủi nó vài câu, đứng dậy muốn đi.

Lý Ma Tử nước mắt chưa khô, nhưng lại nín khóc mỉm cười nói: "Trương gia tiểu ca thật lợi hại! Phúc khí lớn nhất đời này của ta chính là biết ngươi, ha ha ha ha! Đến đến đến đến, vừa vặn đã lâu hai huynh đệ chúng ta uống, cả chén chứ?"

"Không được." Ta lắc đầu nói: "Ta còn phải tranh thủ thời gian tu luyện, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi đi, không cần lo lắng cái gì, tiểu hí hài không có chuyện gì." Nói xong, không để ý Lý Ma Tử cường ý giữ lại, ta liền bước nhanh ra ngoài.

Lý mặt rỗ thấy không giữ được nữa, vẫn đưa đến dưới lầu, lúc này mới bị ta cưỡng ép cười về.

Thẳng đến khi thấy hắn quay người vào lầu, ta lập tức lái xe chạy như bay về tiệm cổ.

Kỳ thực Lý Tiểu dễ dàng lây nhiễm cũng không phải là loại quỷ màu bình thường, mà là Diễm Ma chín màu cực kỳ lợi hại!

Một đạo bạch quang vừa rồi cũng không phải là linh phù dọa cho ma quỷ chạy mất, mà là linh phù bị tên kia nuốt mất.

Lúc ấy ta không nghĩ ra biện pháp vạn toàn chế phục nó, lúc này mới nói dối với Lý Ma Tử, miễn cho đả thảo kinh xà.

Bây giờ ta phải về nhanh, mượn Ly Hồn nhập mộng đại pháp trong "Âm Phù Kinh" để tìm hiểu nội tình của Âm Linh này sau đó mới quyết định!

Ta vội vã chạy về trong tiệm, khóa chặt cửa, lại bốn phía trước cửa, treo bức họa Thần Tần Quỳnh cùng Úy cung kính, lúc này mới khoanh chân ngồi nhắm nghiền hai mắt.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đột nhiên ta thấy một bóng người xuất hiện.

Là Lý Tiểu Dặc.

Lúc trước ta thừa dịp Lý mặt rỗ không chú ý, nhỏ một giọt tinh huyết trên phù lục, đồng thời hắn thiêu hủy phù chú, ta cũng có thể theo Lý Tiểu Duyệt cùng tiến vào mộng cảnh, lấy thân phận người đứng xem nhìn thấy thế giới trong mộng của Lý Tiểu Duyền.

Lúc này Lý Tiểu Thuần mặc vào một bộ cẩm bào rộng thùng thình, rất giống với con em nhà giàu từ xưa đến nay, chỉ là tóc có hơi ngắn, thoạt nhìn có vẻ không cân đối.

Phía trước là một hẻm nhỏ vắng vẻ, hai bên treo rất nhiều đèn lồng đỏ lớn nhỏ lạnh lẽo, chiếu lên bầu trời đỏ rực, mơ hồ còn có thể nghe được âm thanh uống rượu của không ít khách nhân.

Trong góc hẻm nhỏ có một đám mèo hoang, không một tiếng kêu.

Tiểu nạp đi rất nhanh, tựa như rất cấp bách, đi dọc theo hẻm nhỏ hai ba mươi mét, dừng lại trước một cánh cửa treo khăn lụa màu hồng phấn, cảnh giác nhìn chung quanh, lúc này mới đẩy cửa vào.

Đây là một trang viên cảnh sắc đẹp tuyệt trần, cực kỳ khác biệt.

Lý Tiểu Thiến xe nhẹ đường quen thuộc đi vòng qua vòng lại giữa một ngọn giả sơn, đi tới trước một tòa lầu đỏ.

Trên lầu, trên cửa sổ màu đỏ lộ ra một bóng người cực kỳ thướt tha, cho dù chỉ là cái bóng nhưng cũng phong tình vạn chủng, câu tưởng người xa xăm liên tưởng.

Lý Tiểu Oa liên tục lăn tròn các mạch máu vừa mới dài ra thành hình, không ngừng nuốt nuốt nước miếng, nhanh chóng xông lên.

Trên cầu thang có lát thảm đỏ tươi, hai vách tường treo đèn hoa sen của Đường Đại, từng chiếc đèn đỏ đang cháy.

Lý Tiểu Tiểu bước nhanh lên lầu, lấy rèm trân châu ra, hét to một tiếng: Ta đến rồi!

Chỉ thấy trong sương mù mênh mông, hiện ra một bồn tắm đỏ to lớn.

"Nguyễn Lang Duy chỉ lưu lại trong mộng, Hương Phiêu Phiêu - nhà ai, gió đưa ca hát đến lầu nào..." Trong bồn tắm đỏ ở đâu, một giọng ca cực kỳ thanh thúy truyền ra, một cánh tay mềm mại như ngó sen vươn ra ngoài.

Cổ tay hắn buộc dây đỏ, trong tay nắm lấy một cái khăn lụa màu hồng phấn, không ngừng vung vẩy về phía Lý Tiểu Oa.

Lý Tiểu Thiến trợn tròn hai mắt, nuốt nước miếng bước từng bước về phía trước.

Hắn càng chạy càng gần, sương mù kia càng ngày càng mờ nhạt, rất nhanh lộ ra bên trong một nữ tử kinh diễm.

Đệ nhất thiên thiên tứ linh phù Đường triều hào phóng nữ tử.

Cô gái này ngồi trong thùng gỗ màu đỏ chót, một thân thịt trắng mềm như ẩn như hiện trong làn sương khói.

Nàng cực đẹp, mái tóc dài ướt sũng cứ như vậy vắt lên xương quai xanh khêu gợi, lông mi thật dài, ánh mắt mê hoặc, môi ướt ướt khiến người ta hận không thể đi lên cắn một miếng.

Mà lộ ra nửa đoạn đùi dưới mặt nước thì bất cứ lúc nào cũng lộ ra vạn loại phong tình...

Giờ phút này nàng ta đang nhẹ nhàng lắc lắc khăn lụa màu hồng phấn, một bên mị nhãn như tơ đẹp hấp dẫn Lý Tiểu Tỳ Hưu.

Lý Tiểu Oa nuốt nước miếng vài cái, hai mắt trợn tròn, phảng phất như bị câu hồn, thẳng tắp đi về phía trước.

Hắn vừa đi, vừa không tự kìm hãm được cởi quần áo, xoát xoát vài cái đã tự lột trần, lảo đảo bò vào trong thùng gỗ, quấn lấy nữ tử kia.

Mắt thấy không ổn, vội vàng tế ra Vô Hình châm!

Phịch một tiếng, cảnh tượng trước mắt trực tiếp bị Vô Hình Châm đâm thủng, lầu đỏ, thùng gỗ, mỹ nữ biến mất không thấy đâu nữa.

Lý Tiểu Thiến đỏ bừng nằm rạp trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó cũng biến mất trong hư không - Mộng cảnh của hắn bị ta cắt ngang, ít nhất đêm nay sẽ không xảy ra chuyện gì.

Chờ khi ta mở mắt ra từ trong lúc ngồi xuống, nhìn thoáng qua bức vẽ cửa thần đồ sát ngoài cửa, quả nhiên đúng như ta dự đoán, tất cả đều đã biến thành tro giấy.

Xem ra Diễm Ma chín màu này rất khó đối phó a!

Ta cẩn thận nhớ lại cảnh tượng vừa rồi Lý Tiểu dễ thương trong mộng: Trang viên, tiểu lâu, thậm chí thùng gỗ, đèn hà hoa... Tất cả đều như trình độ công nghệ của thời kỳ Vãn Đường.

Nữ tử kia câu dẫn bài hát mà Lý Tiểu Tiểu dễ nghe, ta mơ mơ hồ ghi nhớ vài câu, mở ra điện thoại bách độ một chút, phát hiện là một bài thơ bảy lời của Ngư Huyền Cơ, Mộ Xuân lập tức xảy ra chuyện.

Ý tứ của cả bài thơ đại khái là mình ở trong ngõ sâu, thể xác cô đơn cô quạnh lạnh lẽo, bức thiết cần tình lang.

Nhắc đến ngư huyền cơ, có thể đại đa số mọi người không biết, nhưng trên thực tế nàng lại là một thi nhân nữ nổi tiếng thời Vãn Đường! Ngư Huyền Cơ từ nhỏ đã thích đọc sách, hơn nữa am hiểu viết thơ, có thể nói là đại tài nữ có dung mạo mỹ mạo và trí tuệ.

Ngay cả Tử Lão nổi danh gia Ôn đình, Ôn gia cũng là bạn tri kỷ vong niên của cô, cá huyền cơ lại trở thành một trong tứ đại tài tử triều Đường.

Đáng tiếc vận mệnh của nữ nhân trong xã hội cũ phần lớn đều là bi thảm, ngư huyền cơ được Ôn Đình Uyển giới thiệu, gả cho trượng phu đời thứ nhất Lý Hằng làm tiểu thiếp. Vốn dĩ hai người tôn trọng lẫn nhau, nhưng bởi vì ngư huyền cơ quá đẹp, tài hoa lại tốt, bị thê tử Lý ức đố kỵ, cuối cùng bị đuổi khỏi nhà...

Ngư Huyền Cơ nản lòng thoái chí liền đi làm nữ đạo sĩ, nhưng mà Ngư Huyền Cơ tiền vệ tư tưởng sao chịu được nỗi khổ của đạo quán? Bắt đầu tìm nam nhân khắp nơi, có đôi khi một tháng thay đổi nam nhân, có đôi khi một ngày đổi thành mấy nam nhân, nàng cũng thành "Giang thả nữ" trong mắt thế nhân.

Cuối cùng Ngư Huyền Cơ vì nam nhân mới của mình coi trọng nha hoàn xanh biếc của mình, ghen tuông nổi lên, giết chết kiệt xuất, mà bị phán xử xử chém đầu, Phương Hoa năm hai mươi bảy tuổi cứ như vậy chôn vùi.

Nhìn từ cảnh tượng trong mộng của Lý Tiểu Oa, có lẽ tất cả đồ vật đều là sản phẩm của thời kỳ Vãn Đường, vừa vặn ngược lại với thời đại của Ngư Huyền Cơ sinh sống.

Nhưng bởi vì bài thơ của nàng quá mức lộ liễu, lúc ấy chịu đủ chuyện chê trách, còn chưa lưu truyền ra, thời kỳ lưu truyền chân chính có lẽ ở sau thập đại quốc đời thứ năm.

Nói cách khác, Âm Linh cực kỳ có khả năng chính là Ngư Huyền Cơ!

Cũng không biết nàng trước khi chết đã trải qua biến cố như thế nào, vậy mà một cỗ oán niệm hóa thành Âm Linh, thậm chí biến thành Cửu Sắc Diễm Ma.

Với thực lực của ta bây giờ, muốn diệt trừ nàng cũng không phải việc khó gì, nhưng hiện tại nàng đã dính vào Lý Tiểu Thiến, nếu cứ cưỡng ép tiêu diệt nàng như vậy, Lý Tiểu Dật nhất định sẽ bị hại sâu sắc. Một trận bệnh nặng khó tránh khỏi, thậm chí có thể còn có thể ngủ không tỉnh, vĩnh viễn biến thành thực vật.

Nếu Lý Tiểu Oa thật sự xảy ra chuyện gì không hay thì Lý mặt rỗ...

Chuyện này thật đúng là có chút khó giải quyết!

Tình huống hiện tại giống như một bộ mười tám cấm ảnh, Lý Tiểu Thuần và Ngư Huyền Cơ cùng nhau diễn nam nữ, mà ta chính là người duy nhất có thể thấy được tất cả các kịch tiết.

Nữ chính muốn hút khô vai chính của nam nhân, đây là chuyện không thể thay đổi —— mặc dù ta dùng Vô Hình Châm phá vỡ mộng cảnh, cũng chỉ là tạm thời đóng phim lại mà thôi, một khi nhóc tỳ ngủ tiếp, tình tiết vẫn sẽ tiếp tục trình diễn, kết cục này căn bản là không thể thay đổi.

Hiện tại phương pháp phá giải duy nhất, chính là nghĩ biện pháp tìm cách tìm một Âm Linh tiến vào trong mộng.

Nói cách khác phải triệt để bóp méo kịch bản, thêm vào một đại hiệp ghét ác như cừu, đuổi Ngư Huyền Cơ đi.

Ta suy nghĩ một chút, đem tin tức này đưa ra quan sát một chút, cho thương nhân âm vật nối tiệp các nơi trong cả thành xem xét một chút, ai có được một chút manh mối tương tự như âm vật.

Vừa thấy Trương đại chưởng quỹ mở miệng, mọi người đều tích cực giúp đỡ, tìm hiểu khắp nơi.

Ta nhìn chằm chằm màn hình đến hừng đông, vẫn không có bất kỳ manh mối nào có giá trị.

Vừa ăn xong điểm tâm, Lý Ma Tử lại gọi máy truyền tin tới: "Tiểu ca của Trương gia, ta biết quấn lấy âm vật ngây thơ kia là thứ gì rồi."

"A, ngươi phát hiện ra cái gì?" Ta giả bộ như không để ý hỏi.

"Là gối đầu!" Lý Ma Tử hạ thấp giọng, sợ Lý Tiểu Dận nghe thấy thì lặng lẽ nói: "Ta cảm thấy hắn nhất định bị thứ bẩn thỉu gì đó quấn lấy. Vì dọn dẹp mớ che mặt, nên mới mua một ít màn cửa chăn đệm gì đó, định đem tất cả đồ vật trong phòng của hắn đổi lại một lần."

"Ngay từ đầu Tiểu Nặc cũng không phản đối, nhưng khi ta đổi lấy gối đầu, nó lập tức cuống lên! Từ trong tay ta đoạt tới, ôm thật chặt trong ngực sống chết không chịu làm, còn nói ta muốn ném cái gối này liền đoạn tuyệt quan hệ với cha con ta."

"Cái gối đầu kia ta xem! Hoàn toàn không phải đồ của nhà chúng ta, chỉ là bên ngoài lấy một cái gối mới, cầm ở trong tay có một luồng khí lạnh. Tiểu ca nhi, biện pháp ngươi nói thật sự có tác dụng sao? Sao ta cảm thấy Tiểu Oa ngược lại càng ngày càng tẩu hỏa nhập ma rồi."

"Không sao, ngươi đừng lo lắng." Ta rất sợ Lý mặt rỗ lo lắng, tiếp tục an ủi: "Trên người hắn sắc quỷ đã bị đuổi đi, nhưng cần một thời gian khôi phục, qua vài ngày nữa sẽ tốt."

"Chuyện này... thật sự không có việc gì chứ?" Lý Ma Tử vẫn có chút lo lắng.

"Không có chuyện gì, cứ làm theo lời ta là được." Ta giả bộ ung dung buông máy móc, tiếp tục nhìn chằm chằm vào điện thoại di động.

quấy rầy Lý Tiểu Sở chính là sắc quỷ trong mơ, cho dù tìm được âm vật cũng không có tác dụng gì, dù ném cái gối kia đi nước ngoài cũng không giải quyết được vấn đề.

Trong vòng, âm vật thương nhân vẫn đang giúp ta tìm hiểu khắp nơi, chỉ là âm vật có tính tác dụng thật sự là quá khó tìm.

Một mực sống qua buổi trưa, ta cũng có chút mệt mỏi, vừa mới hợp mắt, lại nhìn thấy Lý Tiểu Đản!

Ta ở lại nhà Lý Ma Tử phù chú đã khóa chặt mộng cảnh của Lý Tiểu Thiến, chỉ cần hắn vừa vào mộng cảnh, ta cũng sẽ đồng thời cảm thụ được.

Hắn vẫn mặc một thân cẩm bào, lén lút chui vào trong một con hẻm nhỏ, thỉnh thoảng quay đầu nhìn xung quanh, dường như rất sợ bị người phát hiện.

"Ngươi đứng lại cho ta!" Mắt thấy hắn lại muốn đẩy cánh cửa gỗ nhỏ kia ra, ta đột nhiên quát to một tiếng rồi đi ra.

Lý Tiểu Oa nghe vậy, bỗng nhiên run cầm cập, quay đầu nhìn lại thì thấy là ta, vừa kinh hãi vừa thẹn thùng quay đầu bỏ chạy, nhưng hắn chạy đâu được?

Mấy tên tiễn ta đuổi theo, gắt gao đè hắn vào góc tường.

"Nói, ngươi muốn làm gì." Sắc mặt ta trầm xuống, nghiêm nghị hỏi.

"Ta... Ta không cần ngươi quản, buông ta ra." Lý Tiểu Oa đỏ bừng cả mặt, trên cổ nổi đầy gân xanh, lớn tiếng gào thét, muốn thoát ra ngoài.

"Mặc kệ ư? Mặc kệ ngươi phải chết đến đây." Ta nắm chặt lấy nó, khiển trách: "Nói rõ cho ta nghe, gối đầu từ đâu mà có?"

Nghe ta nói đến gối đầu, khí thế của Lý Tiểu dễ thương đã giảm đi ba phần.

Hắn bị ta đâm xuyên gốc rễ, muốn chạy trốn không thoát, nhưng lại cực kỳ mạnh miệng giải thích: "Trương thúc, ta thật không biết ngài nói gì..."

"Còn giả bộ vỏ tỏi với ta!" Ta gõ vào đầu nó một cái, chỉ chỉ vào cửa gỗ nơi xa nói: "Ngươi muốn làm gì còn tưởng ta không biết?

Không phải là tìm nữ nhân kia lăn lộn sao? Không cần mấy ngày, ngươi sẽ bị vắt kiệt thành người khô. Hiện tại ngươi nói thật với ta, còn có cứu, buổi tối thêm mấy ngày nữa, ngươi sẽ không sống được nữa! Tiểu tử, ngươi muốn nhìn cha ngươi khóc chết sao? Nói đi, đã xảy ra chuyện gì."

Mặc dù Lý Tiểu Oa bướng bỉnh, nhưng dù sao nó cũng là một đứa trẻ, lại cực kỳ giống cha nó, lòng dạ to gan lớn, nhỏ mật. Bị ta dọa sợ như vậy, rốt cuộc cũng cúi đầu nói: "Vậy, gối đầu kia cũng không phải của một mình ta..."

Đầu một nghìn bốn trăm chín mươi mốt chương thần kỳ như cái gối.

Lý Tiểu dễ dàng nói ra nguyên do.

Thì ra vấn đề chính xác là nằm ở trên cái gối kia!

Một học sinh ký túc xá bọn họ, không biết từ đâu tìm được một tin tức, nói là có một cái gối vô cùng thần kỳ, chỉ cần gối nó ngủ, sẽ mơ thấy một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, chủ động câu dẫn bọn họ đi ngủ, khô là loại người đó, sảng khoái không thôi.

Hắn muốn mua, nhưng tiền không đủ, thì tới phòng ký túc xá thương lượng, mọi người góp tiền, sau đó mỗi người luân phiên ngủ trưa.

Lý Tiểu Dận khổ sở chờ đợi ba tháng, lúc này mới đến lượt hắn.

Ta biết rõ ngươi đây là bị sắc ma mê hoặc tim, khuyên bảo thế nào cũng vô dụng, lúc này tế ra Vô Hình Châm phá mộng cảnh của hắn.

Nhưng việc này cũng rất không ổn, ngoài hắn ra còn có vài đứa trẻ cũng bị mê hoặc, ta cũng không thể để cho tất cả bọn trẻ đều có một tấm Nhập Mộng Phù, tùy thời giúp bọn chúng chống cự háo sắc ma xâm nhập chứ?

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì cũng không phải là một biện pháp, phải mau chóng tìm ra khắc tinh của chín màu diễm ma mới được.

Đúng lúc này, điện lang của ta lại vang lên, cầm lên xem xét là tiền bối Ngô lão xấu xa trong vòng.

Ngô lão xấu lớn tuổi, vẫn rất ít khi ngoi đầu, cơ bản đều là cháu trai hỗ trợ quản lý sinh ý. Chẳng qua một khi trong vòng có người xin giúp đỡ, chỉ cần lão có thể giúp được, thì chung quy vẫn sẽ hết sức giúp đỡ.

Bản lĩnh của hắn rất yếu, bất quá lịch duyệt lại phong phú dị thường, khi còn trẻ đi khắp mỗi một ngóc ngách của Trung Quốc.

Nhất là quan hệ của hắn, vô cùng tạp nham, luôn có thể đạt được một ít tình báo người thường đào sâu ba thước đất tìm không ra, sớm đã từng giúp ta trên bút tích áo giáp của Triệu Vân Long Đảm.

Vì vậy vừa thấy là Ngô lão già tả hữu máy truyền tin, trong lòng ta không khỏi mừng thầm.

"Là của Trương đại chưởng quỹ, đồ vật ngươi muốn tìm được rồi sao?" Thông tin truyền tin vừa mới kết nối, Ngô lão xấu liền dùng âm thanh khàn khàn hỏi.

"Vẫn chưa, trên tay Ngô lão có đồ vật như vậy không?"

"Ta ngược lại không có, nhưng mà lại có một manh mối, có thể có tác dụng với ngươi..." Ngô lão giả nói xong, liên tục ho khan.

Theo hắn nói, cách xa ngoài thành Võ Hán ba trăm dặm có một thôn Hoàng Ma, gần đây xuất hiện một chuyện quái lạ.

Trong thôn có một người góa phụ, người lớn lên cực kỳ tiêu chí Thủy Linh, nhưng lại cực kỳ không tuân thủ nữ nhân, chồng ta mới chết chưa được một năm đã liên tiếp thông với đông đảo hàng xóm kết thành gian, nhất thời truyện được chuyển thành trò cười.

Mấy ngày trước, nàng chạy vào trong trấn vé nhuộm tóc, lúc ấy khách trong tiệm tương đối nhiều, nàng vừa nhàn rỗi mở tạp chí ra vừa chờ.

Đợi đến lúc nàng chuẩn bị xong thì ngủ thiếp đi, đến phiên nàng, mọi người không còn kịp lên tiếng, liền nhẹ nhàng đẩy nàng một cái. Không ngờ được, quả phụ kia lại lập tức tê liệt ngã xuống đất, đầu cũng rơi xuống, khắp phòng đều là máu, mọi người kêu to chạy trốn...

Lúc ấy ở tiệm chiếu lò có rất nhiều người đang ngồi, ai cũng không biết nàng chết như thế nào, huống chi lưỡi đao trên cổ cực kỳ bằng phẳng, giống như bị người ta trong nháy mắt chặt đứt vậy.

Phái sau khi nhúng tay vào cũng một mực thúc thủ vô sách.

"Trương đại chưởng quỹ, người ngoài không biết bí quyết bên trong, nhưng trong lòng ta đều sáng tỏ, đây là điển hình của việc giết người trong mộng! Lại kết hợp tính tình Trương quả phụ, ngược lại là rất có khả năng là vật ngươi muốn, ngươi không ngại đến Hoàng Ma thôn đi tìm bảo vật đi." Ngô lão xấu đề nghị.

Đầu mối này thật ra rất có giá trị!

Lúc này ta cám ơn Ngô lão hư hỏng, trực tiếp lên đường tiến về Hoàng Ma thôn.

Hoàng Ma thôn cách thành Võ Hán hơn ba trăm dặm, lúc ta chạy tới đã gần chạng vạng tối.

Hiện tại mặc dù là mùa nhàn hạ đầu đông, nhưng phần lớn thôn nhân đều ra ngoài làm công, còn lại đều là những đứa trẻ già ngủ khá sớm, cả thôn một mảng tối đen. Chỉ có hai tòa lầu nhỏ xây ở đầu thôn vẫn còn sáng đèn.

Đi vào xem xét, nguyên lai là một tiệm bán nhỏ trong thôn, bốn đại bác đang chơi mạt chược.

Ngay khi ta đẩy cửa, bọn hắn đều sửng sốt một chút, nhưng biểu tình lại không có chút kỳ quái nào, chỉ là có chút khó hiểu và kính sợ.

Điểm này ngược lại khiến ta rất hiếu kỳ.

Trong thôn cách đường dài cực xa, căn bản cũng sẽ không có người qua đường nào, đại hắc thiên đột nhiên đến ngoại nhân. Bọn họ hẳn là rất kinh ngạc mới phải, nhưng vẻ mặt này là có ý gì? Giống như bọn họ đã sớm biết ta cần làm gì.

Ta giả bộ như không có chuyện gì mua được một hộp khói, đứng ở phía sau các nàng nhìn bài đánh bài, đang nghĩ mượn cái gì đó cẩn thận hỏi thăm một chút.

Mẹ già bán đồ của ta kia nhìn ta một cái, đẩy cái ghế trống bên cạnh tới nói: "Đồng chí, ngồi đi. Các ngươi cũng thật vất vả."

"A, không khổ cực." Ta có chút không rõ nàng lời này là có ý gì, đành phải thản nhiên ngồi xuống.

Lúc đầu mấy người bọn họ còn có chút câu nệ, nhưng thấy ta rất ôn hòa, thỉnh thoảng còn chen lên bàn vài câu, bọn họ cũng từ từ chậm lại, nói chuyện phiếm.

"Đồng chí, vụ án này rất khó phá chứ? Ta thấy các ngươi tới lui lui cũng đã đổi vài nhóm người rồi." Nói xong, một đại lão đột nhiên hỏi ta.

"Theo ta nói thì cũng không cần tra xét! Nàng đó là đáng đời, đã chết hán tử hoặc là sửa giá, hoặc là thủ tiết, cả ngày cứ như là phát xuân đi nuôi chó, dụ dỗ trượng phu của người ta, vậy là sao? Nàng chết trong thôn này ngược lại sạch sẽ." Một bà bác rất là tức giận tiếp lời.

Nàng nói xong lời này, cũng cảm thấy có chút không ổn, rất là cẩn thận nhìn ta một cái.

Cho đến lúc này, ta mới biết được, bọn họ coi ta như là dân bình thường đến thăm trong thôn để cảnh báo.

Vì thế, ta cũng bất động thanh sắc lập tức tiến nhập nhân vật, nói bóng nói gió để hiểu rõ một chút tình hình.

Hóa ra Trương quả phụ là người tỉnh táo, cha mẹ mất sớm, do cậu của ta nuôi lớn, cậu của hắn ở trong công trường quen biết Nhị Xuyên Tử của thôn Hoàng Ma, thấy cậu của hắn trung thành thành thành thật, liền gả cháu trai ra ngoài.

Nửa năm sau, trong công trường xuất hiện một lần ngoài ý muốn, cậu của nàng và Nhị Xuyên Tử đều đã chết.

Dựa theo lời nói của mẹ già kia: tạm thời Trương quả phụ không rời khỏi thôn là vì Nhị Xuyên Tử chỉ còn mẹ, bà lão luôn bị bệnh rất nghiêm trọng, co quắp ngã xuống giường. Đứa con trai này chết rồi, càng thêm nóng nảy, mắt thấy sẽ không nhịn được bao lâu nữa.

Nàng chỉ cần chờ lão thái thái nén giận rồi đi, tiền trợ cấp của hai người đều thuộc về nàng.

Con quả phụ này chẳng những tham tiền vô đức, còn là dương hoa thủy tính, cả ngày vuốt đuôi dụ dỗ rất nhiều người.

Nghe nói, mỗi đêm nàng đều mở cửa phòng ngủ, đứng trên đường lớn đều có thể nhìn thấy thân ảnh không ngừng uốn éo trên cửa sổ của nàng, tiếng kêu to kia càng làm cho cả thôn nháo loạn không ngớt, bị đám đại mụ trông coi thống hận!

Cũng có thể nói, cái chết của Trương quả phụ, trong mắt những con mẹ nó đây là chuyện tốt - Thôn này cuối cùng cũng thanh tịnh giống như một thôn.

Chỉ là chuyện này có chút kỳ quái, ở tiệm láng giềng có nhiều người ngồi như vậy, nàng ngủ một giấc thật say ở dưới mí mắt mọi người, đầu óc liền không còn, nói thế nào cũng có chút âm trầm quỷ dị.

Đêm khuya thăm dò thôn Hoàng Ma, ngàn bốn trăm chín mươi hai.

Ta lại ngồi thêm một lát, càng hiểu rõ nội tình của Trương quả phụ hơn một chút, lúc này mới đứng dậy ra cửa.

Lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, tất cả ánh đèn trong thôn đều tắt, khắp nơi tối đen như mực.

Ta đi dọc theo vị trí vừa nghe được, thẳng đến nhà quả phụ.

Mấy người mẹ lớn kia nói, sau khi Trương quả phụ chết, bà lão vốn tê liệt ngã xuống giường kia lại khỏi giấc mộng, hơn nữa sắc mặt hồng nhuận, càng ngày càng tỉnh táo.

Các nàng nói là báo ứng! Đây là Nhị Xuyên Tử ở trên trời có linh, giết Tiểu Phủ - Phụ nhân, để bà lão kéo dài tính mạng.

Những lời này, mặc dù bọn họ cố ý cho lời nói hả giận, nhưng thật sự còn có chút đạo lý.

Ngô lão xấu nói không sai, chuyện này rất có khả năng là do Âm Linh gây nên.

Âm linh trong mộng cùng âm vật khác biệt lớn nhất chính là trong giấc mộng, chỉ khi ngủ mơ mới xuất hiện.

Tuy rằng xứng trường là trước tiên, nhưng Âm Linh này rất có khả năng vẫn còn ở trong nhà, kết hợp với biến hóa kỳ dị của lão thái bà, ta dám khẳng định trong đó tất có điều kỳ quái!

Nhà Trương quả phụ xây ở phía tây thôn.

Gạch trắng ngói trắng, tường cao vây quanh, dưới mái hiên treo mấy chuỗi quả ớt đỏ dài ngắn ngắn.

Trước khi biết rõ chân tướng thì ta cũng không muốn bị lão thái thái kia phát hiện, vì thế liền lặng lẽ leo lên đầu tường, lấy ra di động điện thoại rồi chiếu vào.

Mặt đất trong viện được quét dọn sạch sẽ, toàn bộ tạp vật nông gia cũng đều đặt chỉnh tề.

Vết cắt trên mặt đất đều là mới, trên vật bày biện cũng không rơi nửa điểm tro bụi, rất hiển nhiên, đây đều là sau khi Trương quả phụ chết, bà lão kia tự mình dọn dẹp.

Tuy rằng ta không biết lão thái thái này ban đầu bị bệnh gì, lại bị bệnh tới trình độ nào. Nhưng mặc cho nhi tử có bệnh như vậy thì bà ta vẫn thờ ơ, xem ra chắc chắn vô cùng nghiêm trọng. Chỉ trong vài ngày, đã khôi phục đến trình độ này, chẳng những có thể xuống giường đi lại, còn có thể quét dọn đình viện, chuyện này hiển nhiên không bình thường!

Ta tra xét xung quanh, thấy không có gì dị thường, lúc này mới nhẹ nhàng từ góc tường nhảy vào, chậm rãi tới gần cửa phòng.

Trong phòng đèn lồng nhốt lại, đen kịt một màu, nhưng lại có một hồi âm thanh ùng ục ùng truyền ra.

Tiếng ọt ọt cực vang, cực kỳ thô tráng, căn bản là không thể tưởng tượng được, là do một lão thái bà bệnh nặng mới khỏi phát ra, ngược lại càng giống một đại hán thân rộng thể kiện!

Ta không khỏi trong lòng khẽ động, chậm rãi từ trong bao bốc lên Trảm Quỷ Thần Song Đao.

"Này, chim nhân nào?" Ta vừa mới gần cửa sổ, trong phòng kia đột nhiên phát ra một tiếng gầm giận dữ, ngay sau đó liền nghe ván giường chấn động, ánh đèn đột nhiên sáng lên.

Bước chân của ta cực nhẹ, cách xa như vậy, đừng nói một bà lão ngủ say trong đó, cho dù là cao thủ của Long Tuyền sơn trang cũng rất khó phát hiện, nhưng sao bà lão này lại có thể cảnh giác như vậy?

Ta hơi lui về sau hai bước, đang âm thầm kinh ngạc, keng một tiếng, cửa phòng ầm một tiếng mở ra, một lão thái thái gầy còm xoẹt một tiếng chạy ra.

Lão thái thái gầy gò khô héo, thủ lĩnh chỉ có một mét bốn, nhiều nhất khoảng sáu bảy mươi cân, nhưng khi nhảy xuống lại mang theo một luồng khí thế cực kỳ hùng hồn!

Trong tay nàng mang theo một thanh đoản đao loang lổ gỉ sét, múa rất thuần thục, chỉ vào mũi của ta nói: "Ngươi là chim chóc loại gì? lén lén lút lút lút vào nhà ta làm gì."

Thanh âm này rất thô kệch, từ trong kẽ răng gần như trụi lủi của lão thái thái mà phát ra âm thanh của nam nhân, thật sự phi thường quỷ dị.

Không cần nghĩ ngợi, lão thái thái này khẳng định là bị âm linh phụ thân.

"Ngươi là ai?" Ta đè Trảm Quỷ Thần song đao lạnh như băng lên tiếng hỏi.

"Ngươi quản nhà ai? Một tên trộm bẩn thỉu tốt, ăn ta một đao trước." Nói xong, bà lão kia tung người nhảy lên, trên mặt đất bằng phẳng lao lên cao hơn hai mét, dao găm trầm xuống nhắm thẳng đầu ta bổ xuống.

Một chiêu này hung mãnh dị thường, vô cùng dũng mãnh, nếu như ta không chống đỡ nhất định sẽ bị chém thành hai nửa.

Ta cũng không suy xét được nhiều như vậy, lập tức dùng song đao xếp một chồng chắn trên đỉnh đầu.

Tạch một tiếng, ba đao chạm vào nhau phát ra một tiếng nổ đùng, ta lại bị lần này mạnh mẽ bức lui bốn năm bước, cổ tay tê dại!

Âm Linh này khí lực thật lớn.

Lão thái thái bổ không trúng, đôi mắt nhỏ trừng một cái lại đạp giày vải nhào tới.

Xoạt xoạt xoạt! Ba đao liên tiếp, đao đao lao thẳng đến cổ họng của ta, chẳng những khí lực cực lớn, hơn nữa đao pháp dốc sức liều mạng, vô cùng ác liệt.

Thời gian của ta có chút không chống đỡ nổi, nguy hiểm hoàn toàn!

"Ồ? Thật ra là một hảo hán." Lão thái thái thấy đánh liền mấy đao đều bị ta tránh thoát, cũng cực kỳ khiếp sợ. Một lần nữa đánh giá ta một phen, ngẩng đầu ưỡn ngực quát: "Đến đến đến! Hôm nay, ta muốn đại chiến với ngươi ba trăm hiệp, tiếp đao."

Nói xong, lại nhún người, thề phải chém chết tươi ta.

Tên khốn này lực lớn vô cùng, hơn nữa đánh ra căn bản không muốn sống, nếu cứ tiếp tục dây dưa như vậy, ta cũng không chiếm được chút lợi ích gì.

Nhưng lúc này, ta cũng phát hiện sơ hở của hắn.

Tên gia hỏa này một tay cầm đao, cánh tay kia chẳng những hoàn toàn bất động, hơn nữa người rủ xuống giống như sợi mì tùy ý lắc lư, phảng phất bàn tay kia căn bản không nghe sai khiến.

Nhưng từ chuỗi ớt đeo ở mái hiên, chất đống những vật tạp vật xếp chỉnh tề, cái này cũng không phải là một tay có thể hoàn thành, nói như thế thì... kẻ phụ thuộc vào Âm Linh trong cơ thể lão thái thái là một người cụt một tay sao? Sớm đã quen dùng tay, trong lúc nhất thời còn chưa thích ứng lại sao?

Đây là một cơ hội, ta cùng ngươi đối cứng, xem ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Nghĩ như vậy, song đao ta liền ưỡn một cái, trực tiếp điều động lực lượng của Dẫn khoá, hướng chỗ cánh tay rủ xuống của hắn điên cuồng chém loạn lên.

Ban đầu, hắn còn ứng phó rất tự nhiên, nhưng chậm rãi rốt cuộc lộ ra thế bại.

Bất kể Âm Linh hung mãnh đến mức độ nào, lúc này dù sao nó cũng đang nhập vào thân thể chứ không phải bản thể. Hơn nữa đây còn là một lão thái thái vừa mới khỏi bệnh nặng, thân thể cực kỳ suy yếu, cho dù nó có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng không phải là đối thủ của ta.

Hơn nữa lại bị ta tìm được sơ hở, chuyên môn đẩy hắn uy hiếp tiến công, gia hỏa này chậm rãi có chút chịu không nổi, liên tục bại lui.

Ta nào sẽ để cho hắn cơ hội thở dốc gì chứ? Liên tiếp mấy đao đều là tuyệt chiêu trong Âm Dương đao pháp, đem hắn bức tới góc tường. Thừa dịp hắn nâng đao chiêu, giữa không trung xoay người vòng lại, đá ra một cái vòng xoáy đẹp mắt, nện ở trên cổ tay hắn.

Leng keng một tiếng, thanh đoản đao rơi xuống đất, sắc mặt lão thái thái trắng bệch lui về sau mấy bước, cuối cùng còn thoi thóp ngã ngồi trên mặt đất.

Ta tiến lên một bước, song đao kề lên cổ hắn, tức giận quát: "Nói, ngươi là ai?"

"Hừ!" Lão thái thái hung hăng trừng mắt liếc ta một cái, cái cổ uốn éo, rất khinh thường kêu lên: "Lừa ta chỉ có một cánh tay, thì tính là bản lĩnh gì? Tên chim chóc bẩn thỉu nhà ngươi bớt ồn ào đi, muốn chém giết muốn mặc ngươi mặc kệ, nhíu mày gia gia là không phải người tốt."

"Hảo hán?" Ta lạnh giọng cười nói: "Chẳng những cướp đi lão thái thái trên người, mà còn giết người ở thôn Hoàng Ma, đây là hành vi của ngươi thân là hào quang của hảo hán."

"Bà vợ góa kia đáng chết!" Ánh mắt lão thái thái như muốn nứt ra, quát: "Cuộc đời ta hận nhất chính là mụ mạ phụ nữ, hận nhất là không thể giết hết nữ nhân không thủ đạo thiên hạ, cho dù thành quỷ, ta cũng ước muốn không thay đổi."

Người đi đường số một nghìn bốn chín mươi ba, Võ Tòng.

Tuy thân hình lão thái thái kia mệt mỏi rã rời, cả người đầy mồ hôi nhưng khẩu khí lại cực kỳ mạnh mẽ, trong lúc vô hình phảng phất mang theo chính khí lẫm liệt, nhìn ta chằm chằm.

Bất quá canh ba nửa đêm này, thanh âm thô kệch như thế từ miệng một lão thái thái nói ra, thực sự lo lắng đến phát sợ.

"Sao ngươi còn chưa động thủ? Nếu gia gia nhíu nhíu mày một chút cũng không thể tính là người tốt." Lão thái thái giễu cợt ngạnh cổ, lớn tiếng kêu lên.

Tên gia hỏa này ngược lại rất thú vị, chiếm cứ thân thể người ta, còn chưa hoàn toàn thích ứng được, lại muốn giả chết hảo hán.

Mà hiển nhiên ta không thể động thủ —— một đao này xuống, chỉ chém chết lão thái thái, lại không thương tổn được nó mảy may.

Hơn nữa, ta đến Hoàng Ma thôn làm gì?

Không phải là tìm một tên âm linh hung hãn hỗ trợ sao?

"Thế nào, không có gan giết người sao? Đáng công ta kính ngươi là một hán tử." Tên kia thấy ta chậm chạp không động thủ, ngược lại còn có chút nóng nảy, khinh bỉ liếc nhìn ta, khiến người vừa tức giận vừa buồn cười.

"Vị quan nhân này, luôn miệng nói là hảo hán, có dám báo danh không? Dưới đao Trương mỗ chưa từng chém quỷ vô danh." Ta cố nén cười, cũng học theo ngữ khí hắn hỏi.

"Gia gia có thể không đổi tên, ngồi cũng không đổi họ, Lương Sơn Võ Tòng cũng vậy!"

Không ngờ lại là Võ Tòng? Ta bỗng nhiên sửng sốt, song đao Trảm Quỷ Thần suýt chút nữa rơi xuống đất.

Nhắc tới Võ Tòng, chỉ sợ ông già trên bảy tám chục tuổi, còn trẻ con mấy tuổi, đều có thể kể ra một đoạn chuyện xưa.

Bởi vì 《 Thủy Hử truyện 》 truyền bá, khiến tên tuổi của Võ Tòng vang vọng khắp nam bắc của Trung Quốc, có thể nói không chỉ là người mà mọi người ưa thích, mà còn là tinh thần hắn ghét ác như cừu.

Như vậy thì Võ Tòng trong lịch sử chính thức sẽ như thế nào đây? Căn cứ vào những gì Đại Tuyên cùng di sự Tống Tuyên ghi chép, Võ Tòng là một trong ba mươi sáu tên đầu lĩnh khởi nghĩa của Tống Giang, Võ Tòng xác thực từng đánh hổ ở Cảnh Dương Cương, cũng từng báo thù cho ca ca ở huyện Dương Cốc., Chém chết Phan Kim Liên cùng Tây Môn Khánh, sau đó Tống Giang khởi nghĩa bị Trương thúc đêm diệt, Võ Tòng cũng theo đó biến mất. Có người nói hắn và Tống Giang cùng nhau bị giết hại ở Bạch Hổ óng ánh, có người nói Võ Tòng khám phá hồng trần ra khỏi nhà, có người nói bọn Võ Tòng bị chiêu an, đúng là đi theo đội ngũ tìm Phương Tịch.

Nhưng một hơi uống mười tám bát rượu uyên ương, một tay bắt Phương Tịch, chỉ là nguyện vọng tốt đẹp trong tiểu thuyết và dân gian, ở trong lòng của mọi người vị đại anh hùng Võ Tòng này luôn không gì không làm được.

Tên gia hỏa trước mắt này thật sự là Võ Tòng sao?

Ta nhìn lướt qua đoản đao rơi trên mặt đất, lại liên tưởng chuyện hắn tru sát Trương quả phụ, lập tức tỉnh ngộ lại.

Ca ca Võ Đại Lang ruột của Võ Tòng, chính là bị xấu phụ Phan Kim Liên hại chết, hắn tự nhiên đối với người không thủ phụ đạo cực kỳ thống hận.

Hắn đứt mất một cánh tay, đoán chừng là bị chém đứt đại quân triều đình cùng Trương thúc Dạ giao chiến, khiến cho Âm Linh cũng như vậy.

Đao kia tạo hình cũng giống như đúc với Tống Thì Giới Đao, hơn nữa giọng hắn vừa rồi...

"Hóa ra là Võ Nhị Lang đánh hổ!" Nửa thật nửa giả của ta kinh hô một tiếng, thu đao lại, hướng về phía hắn ôm quyền: "Tại hạ có mắt như mù, thiếu chút nữa ngộ thương hảo hán, mong chớ trách."

Võ Tòng vừa thấy, bỗng sững sờ, ngay sau đó vung tay lên: "Cái này có gì? Có câu không đánh không quen biết, chỉ bằng một mình ngươi đao pháp tốt này, ở Lương Sơn Đào ta cũng đếm được trên dưới một hai."

Lời này nói ra cũng khiến ta lúng túng.

Hắn là phụ thân của một lão thái bà gầy gò, hơn nữa nhìn từ tình hình hiện tại, thân thể mới nhập vào không lâu, còn chưa hoàn toàn thích ứng. Nhưng lúc trước hắn lại đem ta cực kỳ nguy hiểm, không thể không sử dụng Âm Dương đao pháp, ta thực sự không đảm đương nổi một phen khích lệ này.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, dù nói thế nào thì ta cũng đã đánh bại được Võ Tòng tiếng tăm lừng lẫy, điều này không khỏi có chút đắc ý trong lòng.

"Võ Nhị Gia, ngươi như thế nào lại lưu lạc ở thôn Hoàng Ma?" Ta tiến lên hai bước, một bên vị lão thái thái bị Võ Tòng phụ thân đi vào trong phòng, một bên hỏi.

"Cái này..." Võ Tòng vừa nghe ta hỏi, hai mắt trợn tròn cả buổi. Dường như lúc này mới nhớ tới, y sớm đã không còn là Võ Nhị Lang năm đó nữa, mà chỉ là một đám Âm Linh mà thôi.

"Ài, đây là một câu chuyện dài rồi!" Võ Tòng thở dài một hơi, nói cho ta nguyên do.

Năm đó, Tống Giang suất lĩnh ba mươi sáu người khởi nghĩa tại Lương Sơn Đào, Võ Tòng cũng ở trong đó, quân đội Lương Sơn tuần tự chuyển chiến với Thanh Châu, Lam Châu, đến đâu là quan binh Vọng Phong bỏ chạy, đảo mắt đã công hãm hơn mười tòa thành trì.

Bởi vì Lương Sơn có khẩu hiệu giết chết phú tế bần, cho nên bách tính cũng ủng hộ dị thường.

Chỉ tiếc khi đó Lương Sơn đã thành cái đinh trong mắt triều đình, rất nhanh bị Trương thúc ở Tri Châu tập kích đêm đó, chiến thuyền bị thiêu hủy, khởi nghĩa quân tổn thất hơn phân nửa, một nhóm đầu lĩnh Tống Giang ở bên trong cũng bị bắt làm tù binh.

Bởi vì cự tuyệt không đầu hàng, bọn người Tống Giang bị sát hại tập thể, đầu treo trên tường thành thị chúng, Võ Tòng cắt đứt một cánh tay chiến loạn, thừa dịp loạn chạy trốn.

Mắt thấy khởi nghĩa thất bại, toàn bộ đại ca hi sinh, Võ Tòng càng đau buồn vô cùng, vì vậy mà cạo tóc ra khỏi nhà trong một chùa miếu.

Mặc dù người mang phật y, nhưng hào khí cả đời, làm sao đọc được kinh thư phật điển? Thêm vào một thân sát khí kia, ngay cả Phật Đà cũng không cảm hoá được.

Mãi tới khi tĩnh lặng, một luồng tàn hồn của hắn phiêu đãng xuất hiện, du tẩu khắp trời, cuối cùng bám vào trên thanh giới đao này.

Thanh đao này chính là vật năm đó hắn tùy ý báo ân, cũng chỉ có trong đao này, hắn mới có thể an tâm.

Trong nháy mắt thương hải tang điền đã trải qua không biết bao nhiêu năm.

Không biết tại sao đột nhiên một cỗ oán khí xuất hiện đánh thức hắn từ trong giới đao - tay chân lão thái thái kia vô lực, không thể xuống giường, trơ mắt nhìn con dâu mỗi ngày đều trộm người, lòng đầy oán khí và ngực, nhưng lại vừa vặn trời xui đất khiến, đánh thức Võ Tòng.

Tiếp đó, Võ Tòng phát hiện hành vi vô sỉ của Trương quả phụ.

Hắn ta hận nhất là kẻ dâm sự, lập tức xuất đao trong mộng, trực tiếp chém Trương quả phụ.

Nhưng qua lần này, hắn sử dụng âm khí quá nhiều, đã không cách nào trở lại trong giới đao, cho nên chỉ có thể tạm thời phụ thuộc vào cơ thể lão thái thái.

Nói xong chuyện cũ, Võ Tòng quay đầu nhìn ta một cái, rất là nghi hoặc hỏi: "Âm khí của ta sắp hao hết sạch, ngươi làm sao phát hiện ra ta? Còn cả một thân dương khí của ngươi sao lại dày nặng như vậy? Chẳng lẽ ngươi cũng giống Công Tôn tiên sinh, là cao nhân đắc đạo?"

"Được đạo thì chưa dám nói, nhưng ta thật sự biết được âm dương pháp thuật, ta có biện pháp giúp ngươi trở về giới đao, hơn nữa ta còn biết rõ đám hảo hán Lương Sơn kia chết oan gửi anh linh ở nơi nào, ngươi có bằng lòng cùng bọn họ tụ đoàn viên không?" Ta nói.

"Lời này của ngươi là thật chứ? Thực sự có thể để cho ta gặp lại Tống Giang ca ca? Trí tuệ ca ca?" Võ Tòng vừa nghe, hai mắt lóe sáng, nhanh chóng nắm lấy tay của ta.

"Là thật." Ta gật đầu một cái: "Ngay trước đó không lâu, ta vừa mới gặp phải Âm Linh đầu của Lâm giáo, hơn nữa còn an táng hắn ở nơi mà hắn nghĩ."

"Cảm ơn của mỗ!" Võ Tòng nói, nước mắt chảy đầy mặt, muốn quỳ xuống dập đầu cho ta.

"Võ Nhị Lang." Ta vội vàng ngăn hắn lại, cực kỳ thành khẩn nói: "Thực không dám giấu diếm, trước đây, ta còn có một chuyện muốn nhờ! Trước khi tới đây ta căn bản không biết ngươi ký thân ở Hoàng Ma thôn, mục đích tới đây là tìm một Âm Linh hung hãn, giúp ta diệt trừ Cửu Sắc Diễm Ma mà thôi, màu quỷ này làm mê hoặc đám trẻ nhỏ, muốn mượn màu sắc trong mộng ép khô tinh huyết của bọn chúng, cho nên..."

"Quỷ màu đen kia hiện ở nơi nào?" Võ Tòng không đợi ta nói xong, lập tức hai hàng lông mày nhíu lại, tức giận hỏi.

"Ta đã đem phù chú cùng quần áo đứa nhỏ kia thiêu đốt thành, chỉ cần nó lại vận hành kỳ thuật, ta lập tức sẽ phát giác." Ta đáp.

"Được! Đưa ta đi tìm, ta chém là được! Tên dâm nhân này, bất kể là người hay quỷ, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi." Võ Tòng căm hận nói.

Ta và Võ Tòng ở trong phòng nhỏ ngồi thêm một lúc, đột nhiên cảm thấy trước mắt lúc sáng lúc tối, hai mí mắt cũng bỗng nhiên trầm trọng vô cùng.

"Đến rồi!" Ta vội kêu một tiếng, móc ra một tấm linh phù hướng về phía hắn nói: "Vũ Nhị Gia, tuyệt đối không thể thất thủ, nếu để nàng chạy thoát, mấy đứa đó sẽ gặp nguy hiểm."

"Còn chưa biết bản lĩnh của người hành giả Võ Tòng ta? Mau dẫn đường đi." Võ Nhị Lang ghét ác như cừu, thậm chí còn nóng nảy hơn ta, vội vàng thúc giục.

Ta cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp dán linh phù lên.

Đúng lúc này, hai mắt ta trầm xuống, đã xâm nhập vào trong mộng cảnh của Lý Tiểu Dận.

Trước mắt hoảng hốt, lại là con hẻm sâu kia.

Lý Tiểu Oa cực kỳ cẩn thận cất bước, thỉnh thoảng lại quay đầu quan sát, dường như rất sợ lại bị ta bắt được nữa.

() hỗ trợ cho sự tích Võ Tòng ở đây, dựa theo sự tích tương đối chuẩn xác của Tống Đại Tuyên và ba mươi sáu người Tống Giang di sự tán thưởng, chênh lệch rất lớn với diễn nghĩa. Đương nhiên Võ Tòng còn có một cách nói khác, theo ghi chép về Chí Tôn huyện Lâm An Chử Bằng, Võ Tòng đề bạt cho tri phủ Hàng Châu, vì bất bình ám sát con trai thái sư Thái Kinh, bị bắt được trọng hình nên chết trong ngục.)

Đứng thứ một ngàn bốn trăm chín mươi bốn, khuyên bảo người đánh cược biết tốt, khuyên bảo người khác chê cười.

Tục ngữ nói, khuyên nhủ đánh cuộc không khuyên chơi gái.

Khuyên người đánh bạc là biết thiện, khuyên bảo người ta chán ghét!

Trong cổ kim, bao nhiêu anh hùng đều bị mỹ nữ câu dẫn, hủy ở trên một chữ màu? Huống chi Lý Tiểu Thuần chỉ là một đứa bé.

Thiếu niên ngây thơ lúc mới nhận thức mùi vị này, càng không cách nào tự kiềm chế được.

Hôm qua ta hiện thân trong mộng, bắt hắn vào hiện thực, chỉ là muốn ép hắn nói ra ngọn nguồn sự tình mà thôi, căn bản không hy vọng hắn có thể bỏ qua.

Lý Tiểu Tiểu đi rất nhanh, chỉ sợ chậm một chút sẽ lại bị ta bắt gọn.

Vừa vào trong mộng, Võ Tòng lập tức biến thành hình dạng như trước.

Thân cao bảy thước, lưng hùm vai gấu, tóc xõa tung, trên người mặc một bộ tăng bào bổ đinh màu xám, một tay mang theo một thanh giới đao lóng lánh hàn quang, một tay từ bả vai bắt đầu trống không.

Hắn hất cằm về phía Lý Tiểu Đản, tựa hồ đang hỏi hắn, có phải là đứa nhỏ này không?

Ta khẽ gật đầu.

Võ Tòng nhón mũi chân, nhẹ nhàng hạ xuống hai bên đầu tường, khom lưng không một tiếng động theo sát phía sau.

Vừa thấy Võ Tòng đi theo, ta cũng giảm tốc độ, từ xa rớt lại phía sau quan sát.

Lúc này Lý Tiểu Nhị đã có vết xe đổ, tính cảnh giác cực cao, thỉnh thoảng quay đầu lại quan sát, nhưng sao hắn lại phát hiện Võ Tòng?

Tới gần cánh cửa gỗ kia, Lý Tiểu Thuần lại quay đầu nhìn một chút, sau khi xác định không có ai theo dõi, thân hình mới cực nhanh lóe lên mà vào.

Võ Tòng tựa hồ có kinh nghiệm bắt gian phong phú, hắn cố ý đợi, lúc này mới tung người nhảy vào, sau đó giúp ta nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Hai chúng ta đều thuận theo giả sơn, một đường đi theo Lý Tiểu Thiến tới trước hồng lâu.

Mắt thấy Lý Tiểu Hài cất bước đi vào lầu đỏ, ta vừa định cất bước, lại bị Võ Tòng giơ tay ngăn lại.

Ta đang kinh ngạc, đã thấy hắn đưa mắt liếc ra hiệu với bụi cây phía dưới lầu đỏ.

Cho đến lúc này ta mới phát hiện, trong lùm cây kia vẫn còn rất nhiều thân ảnh.

Một đám mặc đồ đen, sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô thần, mũi chân lơ lửng trên mặt đất.

Ta liền biết đây đều là mộng bộc, đã bị ngư huyền cơ triệt để thu phục, biến thành nô tài không có tâm trí. Những Mộng bộc này phần lớn đều là thiếu niên tuổi thanh xuân, rất có thể chính là thiếu niên trước đó bị ngư huyền cơ vắt khô.

Lần trước ta tới đây, không có những mộng bộc này tồn tại!

Lần đó ta thấy Tiểu Sơ Vào bồn tắm đã dùng Vô Hình châm hư chuyện tốt của cô bé.

Có điều có lẽ nàng ta còn có chút may mắn, cho rằng Lý Tiểu Khiếu bị quấy nhiễu nên đã tỉnh lại trong hiện thực, cho nên mới khiến cho mộng cảnh bị phá vỡ.

Lý Tiểu Thuần đã bị nàng ta quấn lấy rất lâu, mắt thấy nàng ta sắp biến thành một Mộng bộc kế tiếp rồi, nhất định nàng ta sẽ không dừng tay, lúc này mới thả ra một đám Mộng bộc đến hộ viện.

Võ Tòng thấy Lý Tiểu Tiểu đã vào lầu, lúc này mới nhẹ nhàng đi vòng qua.

Võ Tòng che miệng, chùi cổ! Động tác của hắn vừa nhanh nhẹn lại vừa tàn nhẫn vô cùng.

Một mạch liền thành, một nữ bộc hóa thành khói đen tiêu tán đi.

Đây chính là nguyên nhân ta nhất định phải tìm một Mộng Linh hỗ trợ —— nếu là ta động thủ, mộng cảnh này lại vỡ nát, muốn bắt nàng lại thật quá khó khăn, ta lại không thể đi theo mấy đứa bé này tùy thời có thể nhập mộng bảo hộ.

Võ Tòng thân hình cực kỳ cao lớn, lại vô cùng linh hoạt xuyên thẳng vào trong rừng, tay vung đao chém xuống, vô thanh vô tức giải quyết toàn bộ đám Mộng bộc, sau đó nháy mắt ra hiệu với ta một cái, y tung người nhảy lên lầu.

Ta cũng theo sát tiến vào trong lầu.

Hai bên bậc thang đều treo khăn lụa mỏng đỏ, Lý Tiểu Thi nín nhịn hai ngày hai đêm cũng không làm được chuyện tốt gì, đoán chừng nội tâm đã rất nôn nóng, một đường chạy chậm liền chạy tới.

Lần này nóc nhà không còn sương khói và thùng tắm nữa, mà là một cái giường.

Một giường lớn chăn hoa khắc hoa thật lớn, ngoài giường treo lều vải màu phấn hồng, một thân ảnh thướt tha vô cùng, nhẹ nhàng lắc eo, kéo theo một đường cong uyển chuyển không gì sánh được chậm rãi lắc lư, mông lung gợi cảm khiến người ta không đành lòng nhắm hai mắt lại.

Lý Tiểu Thuần dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, vô cùng nôn nóng nhào tới, vén màn che chui vào trong đó.

Bóng người bên trong thoáng cái đã ôm chặt lấy hắn trong ngực, như một con rắn nước gắt gao cuốn lấy Lý Tiểu Từ.

"Tiểu oan gia, sao ngươi mới tới a. Muốn chết phải không." Một giọng nói dịu dàng uyển chuyển vang lên.

"Đây, đây không phải là chúng ta đến đây sao." Lý Tiểu Thi hô hấp dồn dập, liên tục đáp ứng, sau đó đưa tay chụm lại, nhào tới.

Sao Võ Tòng còn chưa động thủ?

Ta vừa thấy lòng đầy lo lắng, lại nhìn chung quanh căn bản không nhìn thấy thân ảnh Võ Tòng.

Mắt thấy Lý Tiểu Thiến sắp rơi vào bẫy của mỹ nhân, lúc này lại muốn tế ra Vô Hình Châm, lại muốn phá mộng, lại nghe tiếng ken két kinh vang liên tiếp, cửa sổ trong phòng liên tiếp khép lại, một bóng đen vọt qua cửa sổ.

Chính là Võ Tòng, bước chân nhanh như bay, giới đao sáng như tuyết!

Ai cũng nói Võ Tòng là người gan dạ cẩn thận, quả nhiên không sai. Trước tiên hắn đóng cửa sổ bốn phía lại để đề phòng ngư huyền cơ chạy trốn - dù sao đây cũng là địa bàn của nàng ta.

Xém một tiếng, trường đao xé rách lều vải màu hồng phấn, lại từ một đầu khác vỡ tan ra!

Một tiếng nũng nịu vừa mới vang lên thì đã tắt, chờ đến khi ta đến gần xem thì chỉ thấy Âm Linh của Ngư Huyền Cơ đã bị giới đao của Võ Tòng ghim chặt trên tường.

Trên khuôn mặt mỹ lệ tràn ngập khiếp sợ, đầu lưỡi lè ra thật dài, xương cổ đã bị bóp gãy.

Chỗ ngực trần, lưỡi đao cắt ngang dài hơn một thước, bất quá lại không có chút vết máu nào, chỉ là không ngừng bốc lên từng luồng từng luồng khói đen.

Lý Tiểu Na Nặc nhoài mông nằm dưới giường, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Võ Tòng hừ lạnh một tiếng, tiến lên hai bước, túm lấy giới đao cắm ở trên ngực Ngư Huyền Cơ.

Mỹ nhân vừa rồi còn xinh đẹp động lòng người, lập tức hóa thành khói đen tiêu tán không còn gì.

Lý Tiểu Sở chưa bao giờ thấy qua tình cảnh như vậy? Nó sợ đến cả người phát run, co lại thành một đoàn.

"Tiểu tử nhớ kỹ, dâm chính là tuyệt ác, không nên chôn vùi chính mình." Võ Tòng lạnh lùng nhắc nhở.

Ta đi qua, cầm chăn mền ném qua, thở dài một hơi nói: "Thằng nhóc con, ngươi nghĩ xem chưa? Nếu ngươi thực sự xảy ra chuyện gì, để phụ thân ngươi làm sao bây giờ? Ngươi biết mấy ngày nay, hắn đã lo lắng đến mức nào rồi."

"Bá, Trương thúc..." Lý Tiểu Thuần vừa nhìn thấy mình thì rốt cuộc cũng yên lòng, tiếp đó nàng ôm chặt lấy cái chăn đắp lên thân thể rồi cúi đầu nói: "Ta, ta biết sai rồi."

"Được." Ta gật đầu nói: "Con còn nhỏ tuổi, biết sai còn có thể sửa. Con yên tâm đi, ta sẽ không nói chuyện trong mộng cho phụ thân con."

"Tạ ơn, tạ ơn Trương thúc..." Lý Tiểu Thuần đỏ mặt, càng lúc càng cúi thấp đầu.

Lúc này ta tế ra Vô Hình Châm, xé rách mộng cảnh trước mắt.

Tất cả mộng cảnh đều tan đi, trước mặt lại là tiểu viện nhỏ, bà lão đứng đối diện ta, trong tay cầm một thanh giới đao.

"Vũ Nhị Gia, đa tạ!" Ta đứng dậy ôm quyền về phía hắn.

"Các ca ca bây giờ đang ở đâu? Mau đưa ta đi." Võ Tòng vội vàng không nhịn được nói, một bên nằm trên giường nhắm hai mắt lại.

Tiếng khò khè lại vang lên, bất quá lại không thô lỗ như lúc ta mới vào viện, mà là càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng đều sảng khoái.

Lão thái thái dường như đang mơ thấy chuyện gì đó cực kỳ vui mừng, khóe miệng nhếch lên lộ ra một nụ cười cực kỳ an tường.

Ta chạy một chuyến đến Sơn Đông, đặt thanh giới đao này vào trong đống loạn thạch của Bạch Hổ Bí.

Đao này bay quanh ta ba vòng, rồi lại nhẹ nhàng gật đầu, tựa như đang cảm ơn ta, sau đó chui vào đống đá không thấy bóng dáng.

Trên đường trở về nhận được điện bàn trà của Lý Ma Tử, hắn vui vẻ nói: "Trương gia tiểu ca, con trai ta là được rồi! Hơn nữa một giấc tỉnh lại này, hình như hiểu chuyện hơn trước kia nhiều..."

"Ừ." Ta mỉm cười trả lời: "Con lớn rồi cũng sẽ lớn lên, lớn rồi đương nhiên hiểu chuyện."

Từ đầu đến cuối, Lý Ma Tử cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta nghĩ đây là việc phải làm của một bằng hữu chân chính.

Sau khi trở lại, ta còn đích thân đến thôn Hoàng Ma một chuyến, muốn đi xem lão thái thái kia thế nào.

Kết quả vừa đến cửa thôn, liền phát hiện một đám công nhân đang trải đường, không ít thôn dân cũng đang hỗ trợ.

Mụ nhà bán hàng nhỏ kia nhận ra ta, bắt chuyện với ta.

Ta mới biết được, bệnh của lão thái thái đã khỏi hẳn, thân thể cũng cường tráng hơn trước rất nhiều.

tóc của con ông ta kết thúc, hơn nữa cữu cữu của Trương quả phụ cũng không có người thừa kế, Trương quả phụ sau khi chết cũng thuộc về bà lão.

Lão thái thái lấy ra toàn bộ, làm việc thiện để xây dựng một con đường cho những người mới trong thôn. Nhưng điều rất kỳ lạ là bà nhất định kiên trì đặt tên con đường này: "Võ Tòng."

Xem ra nàng biết căn cứ, ta cũng không cần đi gặp nàng, chỉ mua vài hộp khói trong tiệm rồi về võ giả.

Đệ nhất thiên thiên thập ngũ bạch ta ở hai bên ngươi.

Gần nhất hoạn kiểm tu, buổi tối hôm nay ngừng điện, cả con phố đen kịt một mảnh.

Ta tất nhiên đều quen khai trương sau mười hai điểm nửa đêm, vô luận có người hay không đều sẽ ngồi một mình đến lúc trời sáng.

Ta ở trên bàn điểm hai cây nến, tiếp tục nghiên cứu Âm Phù.

Âm Phù Kinh tuy chỉ có mấy ngàn chữ ngắn ngủn, nhưng nội dung lại đặc biệt cao thâm, cho tới hôm nay, ta mới miễn cưỡng xem hết.

Ta hung hăng duỗi lưng một cái, vừa muốn nâng chén lên uống ngụm nước, lúc này không biết từ nơi nào thổi lên một trận gió lạnh, vù một cái đem ngọn nến thổi ngã, bộp một cái rơi vào trên kinh phiến.

Tuy Âm Phù Kinh là bằng sắt, không sợ dầu hỏa thiêu đốt, nhưng ta cũng đau lòng không được, vội vàng đưa tay lau đi.

Nhưng mà sau khi ta lau xong, khi lại nhìn lần nữa, lại mãnh liệt ngây ngẩn cả người.

Điểm rơi của ngọn nến, chính là kết cục của quyển kinh này!

Bên trên viết: "Hâm quá vi dương, dương quá vi âm, người hữu duyên, hai quyển mở ra."

Vừa nhìn thấy những lời này, ta còn cảm thấy kỳ quái, sao lại có thêm một quyển hai? Lẽ nào đây chỉ là một phần trong đó? Quyển thứ hai ở đâu?

Nhưng lúc này, bởi vì vội vã lau dầu sáp, ta đem kinh văn cầm ngược lại, xem xét trái lại, đúng là nói: "Khai mở quyển nhị."

Hóa ra đọc qua thì chính là quyển thứ hai!

Ta cưỡng ép ức chế lại lòng tràn đầy vui mừng, lại đọc tiếp mấy lượt, quả nhiên là như vậy ——

Âm Phù Kinh chính đọc quyển thứ nhất, giảng thuật âm tà cấm chính là thế gian thiên kỳ bách quái, uy lực khó lường; nhưng đảo qua chính là quyển thứ hai, dạy chính xác chí dương tuyệt học, lấy chính phá vạn tà.

Đúng rồi!

bồ câu xám tiền bối tại thời điểm đối phó Hổ Bàn phụ, đã từng nói một câu như vậy nói: " Chú vẫn là giống như vậy, chỉ cần biến hóa một chút trình tự, vẫn có thể trảm yêu trừ ma như thường."

Xem ra, Âm Phù Kinh đích xác không hổ là bí bảo truyền thừa của Âm Phù môn, bên trong lại ẩn chứa kỳ diệu như vậy!

Ta lập tức mừng rỡ khó hiểu, cũng không lo được khổ công mệt nhọc, tiếp tục truy đuổi.

Ba ba ba...

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên một trận tiếng bước chân vội vàng, nghe thanh âm kia chính là hướng thẳng đến cửa tiệm của ta.

"Ừm, đêm hôm khuya khoắt là ai vậy?" Ta lập tức nghi hoặc.

Mặc dù ta biết tiếng tăm của Bát phương lặng lẽ thủ hộ ta ở góc hẻo lánh mà ta không biết, cho dù là cao thủ tới như thế nào cũng không thể gây nên sóng gió gì, nhưng ta cũng không thể xem thường. Huống chi, Âm Phù Kinh quan trọng như thế ngàn vạn lần không thể có sơ suất gì.

Nghĩ đến đây, ta lập tức đem Âm Phù Kinh thu vào trong ngực, một tay nắm Vô Hình Châm.

Tiếng bước chân kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng vang.

Một tiếng phù vang lên, cửa tiệm mở rộng ra, một bóng người đụng mạnh vào cửa tiệm.

Cổ tay ta run lên, cây châm vô hình trực tiếp bay ra ngoài!

Nhưng trong sát na cuối cùng, ta cưỡng ép lệch hướng một chút, từ bên người bóng người kia, kề sát qua cổ họng của nàng.

Bởi vì ta phát hiện người này đụng phải là không giả. Nhưng sau khi vào cửa, nàng lại quỳ thẳng xuống.

Đây là một cô gái chừng hai mươi tuổi, tóc ngắn ngủn nhuộm thành màu đỏ thẫm, tai đeo khuyên tai to lớn, trên mũi còn đeo vòng bạc, quần áo trên người càng là cực kỳ Tiền vệ, toàn thân đều tản ra một cỗ dã tính mười phần.

Nhìn cách ăn mặc của nàng, hẳn là một tiểu thái muội không phải là chủ lưu, hoặc là một kiểu nghệ thuật thanh niên khác.

Theo lý thuyết, người như vậy bất luận nam nữ, đều trời sinh không tin tà, lá gan lớn mật mới đúng.

Nhưng lúc này cả người nàng run rẩy, không ngừng run rẩy, vật phẩm trang sức kim loại trên người thỉnh thoảng chạm vào mặt đất, phát ra một mảnh tiếng vang ào ào. Trên khuôn mặt xinh đẹp không hề có chút huyết sắc nào, bị kinh hãi một mảnh tái nhợt, nước mắt cuồn cuộn chảy dài ra, trên chân chỉ mặc một chiếc giày, một con khác cũng không biết rơi ở đâu.

"Ngươi là ai?" Ta kinh ngạc hỏi.

Cô bé kia dường như cũng bị cây châm bạc lướt qua yết hầu làm cho sững sờ. Nghe lời ta vừa hỏi, lúc này mới tỉnh lại, lập tức quỳ rạp xuống đất, thùng thùng không ngừng dập đầu. Cả người run rẩy, cực kỳ hoảng sợ kêu to: "Trương đại sư, cứu mạng, cứu ta... Cầu xin ngài cứu ta, cứu ta với!"

Ta lẳng lặng xem xét một hồi, bộ dáng này của nàng không hẳn là giả vờ, lúc này mới đi tới đỡ nàng nói: "Ngươi có chuyện gì, đứng lên rồi nói sau."

Kết quả nữ hài cố chấp không chịu đứng lên, cứ muốn quỳ trên mặt đất nói, ta cũng không có biện pháp gì, đành phải mặc nàng lo.

Nàng nơm nớp lo sợ hơn nửa ngày, lúc này mới đứt quãng nói ra.

Hóa ra cô tên là Tần Na, là một nghệ sĩ ca kỹ, cộng thêm cờ hiệu tạp nghiệp.

Ừm, tổ hợp nghề nghiệp và sở thích là rất kỳ quái, nhưng cô nàng lại giới thiệu bản thân như vậy.

Bây giờ nàng gặp được một chuyện cực kỳ quỷ dị, nhưng lại không thể tin nổi đến cực điểm.

Lúc nàng ăn cơm, đồ ăn trong bát cơm sẽ từ từ tự biến mất, rơi đầy trên bàn, bằng hữu cũng lấy nàng làm trò đùa, hỏi nàng lúc nào cũng cho lỗ miệng. Nhưng chính nàng biết rõ, căn bản không phải là nàng ăn!

Lúc nàng tắm, rõ ràng là đầu rồng nước đã phun nước nhưng lại không rơi xuống người nàng, mà là bắn tung tóe ra bốn phía.

Lúc nàng ta ngủ, bên cạnh sẽ có thêm một người, có thể cảm giác lạnh lẽo khi cơ thể chạm vào, nhưng lại không nhìn thấy gì.

Đáng sợ hơn nữa là, khi nàng ta soi gương, trong gương sẽ xuất hiện thêm một người.

Một nữ nhân tóc tai bù xù, sắc mặt tái nhợt, trong mắt cắm nửa đoạn bổng ốc, mặt đầy máu, hướng về phía nàng nhếch miệng cười lạnh.

Ban đầu nàng còn tưởng thần kinh mình xảy ra vấn đề, đi tìm viên nam bệnh, nhưng sau khi nàng đi, viên bệnh tâm lang kia liền nhảy lầu tự sát.

Nàng là bạn thân tốt nhất của mình, đã từng nói ngày hôm sau khuê mật của nàng xảy ra một vụ đánh xe, cả nửa người trên đều bị đụng nát, ngay cả một khuôn mặt hoàn chỉnh cũng không ghép lại được...

Bây giờ nàng không dám nói chuyện như vậy với bất cứ ai, mỗi ngày đều sống trong sợ hãi cực độ, mấy lần muốn tự sát!

Rốt cục, trong một cơ hội ngẫu nhiên, nghe được tên tuổi của ta, nói cửa hàng ở cuối phố của đồ cổ kia có thể giải quyết hết thảy sự tình quỷ quái trên thế gian, vì vậy liền tìm tới cửa.

Vừa rồi, lúc nàng vừa mới xuống xe, từ trong kính họ Hàn lại nhìn thấy một khuôn mặt nữ nhân đáng sợ đến cùng cực điểm, còn có tiếng đoàn hô giẫm lên mặt đất từ phía sau chậm rãi bay qua.

Lúc ấy nàng đã sợ đến phát điên, không hề quay đầu lại mà vọt thẳng tới, ngay cả một cái giày cũng không biết.

Nghe nàng nói như vậy, ta cũng không khỏi có chút ngạc nhiên, tình huống này đích xác có chút không đúng!

Phàm là dính phải thứ bẩn thỉu, đơn giản chính là quái sự liên sinh, nhiều nhất là lấy mạng người ta mà thôi, nhưng nào có hung ác như vậy?

Sau khi nàng nói xong, cảm xúc dần dần bình tĩnh lại.

"Vậy gần đây ngươi đã tiếp xúc qua cái gì cổ quái không? Ý của ta là tương đối cổ lão vật, hoặc là lai lịch thứ gì không rõ." Ta nghĩ, cũng chỉ có thể bắt đầu từ âm vật, xem có phải nàng tiếp xúc qua vật này không.

"Không có." Nàng rất khẳng định lắc đầu: "Quần áo của ta cùng đồ dùng trong nhà đều là thương tích mua thương hiệu từ cửa hàng chuyên bán, ngay cả hàng ven đường cũng không có, ta đối với những đồ cổ này càng không có hứng thú."

"Vậy những quái sự này xảy ra bao lâu rồi? Hoặc là nói, đại khái từ lúc nào bắt đầu." Ta rót hai chén trà ngồi trước mặt nàng hỏi.

Số hiệu tử vong số một ngàn bốn trăm chín mươi sáu chương.

Tần Na hồi tưởng một chút rồi nói: "Khoảng hơn mười ngày rồi."

Ta thấy cảm xúc của nàng dần dần ổn định lại, cũng không bối rối như lúc mới vào cửa, liền đỡ nàng đứng lên.

Đưa một chén trà nóng tới tay nàng, tiếp tục dẫn dắt nói: "Vậy ngươi cẩn thận nhớ lại một chút, trước đó, ngươi có đi qua nơi lạ lẫm nào không? Trải qua chuyện đặc thù gì đó."

"Nửa tháng trước, ta và bạn vợ chia tay." Tần Na hơi cúi đầu, hai tay siết chặt chén trà: "Chúng ta ở cùng nhau năm năm, thế mà hắn lại cõng ta..."

Nhìn ra, chuyện này đối với nàng đả kích rất lớn, nàng dùng sức cắn môi, ngập ngừng cả buổi, lúc này mới tiếp tục nói: "Lúc ấy tâm tình ta vô cùng tồi tệ, nhìn thấy mỗi một ngóc ngách trong thành thị, đều có thể nhớ tới quá khứ. Vì thế ta liền tùy ý gia nhập một đoàn du lịch đi Vân Nam. Dọc theo đường đi hắn không ngừng quay điện, ta cũng không nhận một ai, càng phiền không được, dứt khoát là..."

"Trương đại sư, ta nghĩ ra rồi!" Tần Na đột nhiên ngẩng đầu lên: "Vấn đề có thể xuất hiện trên số điện thoại di động kia."

" dãy số di chuyển?" Ta sửng sốt một hồi rồi hỏi tiếp: " dãy số đó sao rồi?"

"Lúc ấy ta chán nản, không bao giờ muốn nghe giọng nói của hắn nữa, vừa đến điểm liền sẽ đổi một con ức khác. Nhưng từ nay về sau, lại không đổi được nữa." Tần Na hình như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cực kỳ khẩn trương nói.

"Không đổi được nữa sao? Vậy là có ý gì? Ngươi nói kỹ hơn nữa." Ta có chút kỳ quái.

"Số hiệu này là ta tùy ý chọn, nhìn cũng không thèm nhìn, chỉ nhớ là số 187, du lịch những ngày đó ai ta cũng không muốn liên hệ, cũng chưa từng treo thương. Nhưng vừa trở về từ Vân Nam, ta nhận được một cái máy truyền tin lạ lẫm., Cái khóa máy truyền tin kia không ai nói chuyện, chỉ có đứa bé khóc không ngừng, sau khi treo lên vẫn còn đánh, khóc làm ta vui vẻ. Ta phiền không được, liền đổi cái biệt hiệu, nhưng mà... còn nhận được điện thoại của đứa bé kia, đánh cáo biểu hiện của người khác vẫn luôn là số 187."

"Ta đã liên tục đổi được vài số hiệu rồi, thậm chí còn mua thêm một điện thoại nữa là không đủ. Thế mà còn chưa xong, tiếp theo lại xuất hiện nhiều chuyện kỳ lạ như vậy, bây giờ nghĩ lại, rất có thể số hiệu này có quan hệ với nhau!" Tần Na vừa nói xong đã lấy ra điện thoại di động, trên khuôn mặt vừa bình tĩnh lại hiện ra vẻ cực kỳ hoảng sợ.

Ta có chút nghi hoặc khi nhận lấy xem thử, điện thoại di động là mới tinh, đang ở vào trạng thái quan cơ, nghĩ đến là nàng sợ lại bị quấy rầy nữa, vẫn luôn không dám khai cơ.

Ta bảo Tần Na khai cơ, đánh vào trong máy truyền tin một chút, quả nhiên là số hiệu khởi đầu một trăm tám mươi ba.

Đúng lúc này, chuông ống đồng hồ của nàng đột nhiên vang lên.

Tần Na vừa nghe, cả người run lên, điện thoại di động liền rớt xuống.

Hắn xoay người một cái, đưa tay tiếp lấy, phát hiện máy truyền tin không có đánh số biểu hiện, càng không có thuộc địa.

Ta nhấn nút nghe, đầu kia lập tức truyền ra tiếng khóc.

Là một đứa bé, nghe giọng hẳn là một đứa trẻ, giọng rất lớn, thanh âm vang dội.

"Uy, có ai không?" Ta hô liền vài tiếng, vẫn không có người trả lời, hài tử khóc càng ngày càng vang dội.

Lớp máy truyền tin vừa mới nhìn Tần Na thì đã sớm trốn xa, sắc mặt tái nhợt, hai mắt hoảng sợ nhìn ta.

"Trước tiên ngươi hãy ngồi một lát, ta điều tra xem nơi phát ra mã số này, rất có thể là ai đó đang chơi đùa với chủ nhân của nó." Ta nói, rồi ấn mở một thông tin tin.

Ta đang tìm đứa cháu của Ngô lão xấu.

Tên nhóc này bị ông nội hắn kéo vào trong ngành thương nhân âm vật trước kia, chỉ là một viên đạn lỗ nhỏ, trong cái vòng nhỏ của bọn họ, cũng coi như có chút tiếng tăm.

máy truyền tin vừa kết nối, bên kia liền truyền ra âm thanh trò chơi cực kỳ ồn ào.

"Này, là ai vậy? Ta đang bận đây." Có thể hắn đang ăn thứ gì đó, hàm hàm hồ hồ hỏi.

Xem ra, gia gia của hắn đã uổng phí, vốn còn trông cậy vào hắn có thể sớm tiếp nhận cửa hàng này, nhưng tiểu tử này nhàn rỗi liền ăn linh thực, chơi trò chơi này, không có dụng tâm để đi lại, thời gian này trôi qua rất nhàn nhã.

"Tiểu Ngô, ta là Trương Cửu Lân, muốn nhờ ngươi giúp một chuyện." Ta khách khí nói.

"A, thì ra là Trương đại chưởng quỹ." Hắn nuốt đồ ăn trong miệng xuống, âm thanh âm nhạc dạo chơi cũng đồng thời biến mất, trong lúc luống cuống tay chân giống như còn đụng vào bình nước trà.

Ngô lão người xấu cũng không tệ, vẫn luôn hỗ trợ chúng ta trông chừng cháu của lão, để lão tử chăm chỉ học bản lĩnh, lão đây là sợ ta nói cho lão đầu, vội vàng ngụy trang nói: "Ta đang nghiên cứu cấu tạo cổ mộ thời kỳ Tần Tiên, ha ha, Trương đại chưởng quỹ, ngươi có chuyện gì? Cứ nói là được, có điều gia gia của ta ngủ sớm đi, ngươi nói với ta trước đi, ngày mai ta sẽ hỏi hắn."

"Ta không tìm lão gia tử, chuyện này hắn cũng không làm được, trong vòng vây của chúng ta, ngươi có thể làm được."

"A?" Nghe ta nói như vậy, Tiểu Ngô cảm thấy vô cùng bất ngờ, lập tức mừng rỡ, nửa kinh ngạc hỏi: "Trương đại chưởng quỹ, có chuyện gì ngươi cứ nói ra đi, chỉ cần ta có thể làm được, tuyệt đối không nói nhảm."

"Ta có một bút ký, ngươi giúp ta kiểm tra một chút, trước đây ai dùng qua, còn có ghi lại tất cả thông tin về người sử dụng, không có vấn đề gì chứ?"

"Chỉ có chút chuyện đó sao? Quả thực là quá dễ dàng." Tiểu Ngô sảng khoái nói: "Ngươi đem số hiệu phát cho ta, mười phút là xong, xem ta làm thế nào có thể di động liên thông qua tin điện." Tên này mười phần tin tưởng nói.

"Tốt, ngươi nhớ lại một chút, 187444444." Ta đọc số đánh số của chiến dịch.

"Được, ta lập tức phát cho ngươi, Trương đại chưởng quỹ, ngươi ngàn vạn lần đừng nói cho ông nội ta!" Tiểu Ngô rất là lo lắng nói.

Tiểu tử này lần trước không biết bị ai cáo trạng, chọc tức lão gia tử đến bực mình, phạt y chép chép 《 Trị Thông Giám 》 ba lần, lúc này hắn mới vừa mới chép xong vài ngày.

"Ngươi yên tâm đi." Ta cười nói: "Chúng ta vô luận chuyện thành hay không thành, chung quy còn có nhân nghĩa, sẽ không tố cáo ngươi, bất quá ngươi cũng phải tranh thủ học tập chút đồ mới được."

"Được rồi. Trương đại chưởng quỹ chờ một lát nha, sắp xong rồi!" Tiểu Ngô thở phào nhẹ nhõm, ngắt máy truyền tin.

Ta buông máy truyền tin xuống, lại nhìn Tần Na, đã lùi tới góc phòng, vẻ mặt kinh hoảng nhìn chằm chằm ra ngoài cửa, hai tay ôm bả vai run lẩy bẩy.

Nếu là bị người không rõ căn cơ gặp phải, có lẽ còn cho rằng ta đem người ta làm sao đây.

"Ngươi tới đây ngồi đi, không cần lo lắng cái gì. Vô luận quỷ quái lợi hại cỡ nào cũng tuyệt đối không dám bước qua cánh cửa này, nếu ngươi có thể tìm tới ta, đương nhiên cũng biết, phàm là chuyện ta tiếp nhận, từ trước đến nay đều là ai quản đến cùng, tuyệt đối sẽ không để ngươi bị xâm hại nữa." Nói xong, ta đóng lại điện bài của nàng, lại xa hơn một chút.

Tần Na nghe ta nói thế, mới do dự đi về: "Trương đại sư, vậy... xin đa tạ ngài!"

Bản lĩnh xử lý âm vật của Tiểu Ngô chẳng ra gì, nhưng trình độ mão đảo cũng không thấp, trong chốc lát mà đã mang về được một chuỗi tin tức dài.

Thoáng nhìn thoáng qua, trong lòng không khỏi cả kinh!

Đợt một nghìn bốn chín ngàn bảy chương, cao thủ kẹo đường.

Theo kết quả điều tra, số hiệu này thuộc về công ty di động.

Tính cả Tần Na ở bên trong, đã từng có tám người sử dụng.

Căn cứ thông tin ghi chép mấy người trước, cùng tin tức xác thực chế ra, trừ người thứ nhất sử dụng hơn một năm, mấy người khác đều không đầy một tháng, ngắn nhất chỉ có bảy ngày.

Nhìn từ điểm này, đã thấy không bình thường.

Cho dù là tất cả những người sử dụng đều là vì thiếu phí bị công ty di động thu hồi, chu kỳ được phát đi một lần nữa chắc chắn cũng sẽ không ngắn như vậy.

Hơn nữa cơ hồ sau khi người đầu tiên sử dụng, lập tức tiếp nhận người thứ hai, trong một ngày cũng chưa từng gián đoạn.

Kỳ lạ hơn chính là, trong bản ghi chép thông tin của Tần Na, căn bản không có tên trẻ con vừa mới nhận được số hiệu kêu khóc, chỉ có một người báo cho ta.

Rốt cuộc đây là số hiệu từ đâu tới? Vậy mà trong công ty di động đều không có ghi chép?

Càng làm cho ta giật mình chính là, Tiểu Ngô thông qua xác nhận danh nghĩa trên nhạc lang, lại tra được tin tức từng sử dụng.

Toàn bộ những người này đều đã tử vong!

Tuổi của từng người bọn họ, chức nghiệp, địa chỉ hoàn toàn khác nhau, thế nhưng đều không ngoại lệ, đều đã tử vong!

Chỉ là nguyên nhân tử vong không hoàn toàn giống nhau, có cái là bị xe ngựa húc chết, có cái là bị cao lầu rơi xuống đập chết, còn có cái chết đuối chết đuối đấy...

Toàn bộ đều là bản thân gặp phải chuyện ngoài ý muốn!

Người sử dụng trước Tần Na, là vì thang máy ngoài ý muốn, từ lầu tám xuống tầng dưới đất!

Tư liệu cho thấy người chết là một mẹ trẻ, đứa nhỏ vừa mới hai tháng, là cùng rơi vào vong với cô.

Nói cách khác, nữ nhân thường xuất hiện trong tấm gương kia rất có khả năng chính là nàng! Tiếng khóc kia rất có khả năng là do đứa nhỏ này phát ra.

Như vậy... Đây là một cái mã số Âm Linh, một hồn một hồn truy một hồn, giống như là một cái chết tuần hoàn, không ngừng đòi mạng!

Chuyện lạ lùng ta từng trải qua đều có âm vật quấy phá, đây là lần đầu tiên ta gặp phải loại điện thoại giết người thế này.

"Trương đại sư, chuyện này... rốt cuộc là như thế nào vậy?" Tần Na thấy ta đờ người ra về phía điện thoại, hồi lâu không nói lời nào, tâm thần có chút không tập trung hỏi.

"Việc này của ngươi rất khó giải quyết, nhưng ngươi đừng nóng vội, để ta suy nghĩ thêm một chút." Ta cau mày, cẩn thận hồi tưởng.

Trong bút ký của gia gia lại ghi chép một đoạn chuyện xưa như vậy.

Nói là đã sớm đấu với chiến tranh, trong thành Ngụy Mãn Châu có một người bán kẹo, việc làm ăn của gã rất tốt, nhiều lần không đủ bán, nhưng mỗi lần đều để lại một người kẹo, cho dù thế nào cũng không chịu bán. Người khác đều cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng cụ thể vì sao gã không nói.

Về sau có một ngày, có quân đội Nhật Bản dẫn đứa nhỏ đi ngang qua đó, đứa bé kia không phải lớn tiếng đòi kẹo đường, thế là gọi nó tới.

Người mua kẹo gật đầu khom lưng, cười ha hả đưa kẹo qua, còn đặc biệt cầm cái quan quân chưa bao giờ bán kia tới tay Nhật Bản nói: "Thái Quân, ngài cũng nếm thử đi."

Viên quan kia thật cao hứng, thậm chí còn tán dương vài câu du dương, đi xe.

Chờ hắn vừa đi, dân chúng xung quanh đều mắng hắn là hán gian, lưu lại đường ăn tốt nhất cho quỷ tử.

Nhưng gia hỏa này cũng không biện giải, trực tiếp bước nhanh ra khỏi thành.

Từ đó trở đi, hắn không tới nữa.

Bảy tám ngày sau, khi vị quan quân Nhật Bản dẫn đội kia càn quét thôn trang, không cẩn thận té ngã ngã một cái, cũng không biết làm sao lại trùng hợp như vậy? Một rễ cây nhọn vừa vặn cắm vào cổ họng, cổ cũng đâm xuyên qua, chết ngay tại chỗ vểnh lên.

Lại qua mười mấy ngày, bên trong Phụng Thiên thành lại có một vị phiên dịch chết nữa, nghe nói trước lúc ở trên đường cái cũng tiện tay cầm một cái kẹo để ăn.

Một tên ngụy quân liên tiếp xuất hiện, ở sơn hải quan một binh lính thiếu tá, trước sau mất mạng, nghe nói, bọn họ cũng từng ăn qua đường người, hơn nữa mỗi lần mua đường thì người mua đều cực kỳ giống một người chết.

Một chuyện này đều tập hợp lại, rốt cuộc Mãng Cơ Quan Đông Quân Nhật Quan cảm thấy việc này có chút không bình thường, bắt người bán đường khắp nơi.

Nhưng người nọ tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, từ nay về sau không còn tung tích nữa.

Sau đó, kháng chiến chấm dứt, liên minh quân từ trong quan đông quân phát hiện ra hồ sơ còn chưa kịp tiêu hủy này. Nói là bọn họ từng để Âm Dương sư điều tra việc này, kết quả cuối cùng là người này cực kỳ có thể là một vị cao thủ trong dân gian.

Vận dụng Truy Hồn Thuật, để những người này lâm vào tử vong tuần hoàn, một mạng tìm một mạng.

Nói cách khác, hắn lấy người làm môi giới, tìm ra mục tiêu tiếp theo cho những quỷ hồn đã chết.

điển hình của việc mượn quỷ giết người!

Chuyện này ta sớm có ấn tượng, chỉ là chưa bao giờ trải qua mà thôi.

Bây giờ nghĩ lại, cực kỳ tương tự với kinh nghiệm của Tần Na, chẳng qua là đường đổi thành bút số mà thôi.

Xem ra, muốn phá giải vụ án quái lạ này, nhất định phải tìm được người bán điện bài kia!

"Ngươi còn nhớ cái mạng thông tin này mua ở đâu không?" Ta quay đầu hỏi Tần Na.

"Nhớ rõ!" Tần Na gật đầu nói: "Cảnh tượng này rất vắng vẻ, là một thôn nhỏ trong núi, ở bên trong đều là rất ít dân tộc, trên cơ bản đều không biết nói tiếng Hán. Nhưng người bán máy truyền tin kia lại nói một câu rất lưu loát."

"Vậy thì tốt." Ta gật đầu nói: "Thế này đi, ngươi trở về thu dọn một chút, ngày mai ta lại đi tìm người bán cho ngươi khẩu máy truyền tin kia."

"Ta..." Tần Na nhìn ta, do dự nói: "Trương đại sư, ta tối nay có thể ở lại đây không? Ta không dám ra ngoài." Nói xong nàng cực kỳ hoảng sợ nhìn ra ngoài cửa.

Xem ra nàng thực sự sợ hãi, chỉ có trốn ở chỗ ta mới cảm thấy an toàn hơn một chút.

"Vậy cũng được." Ta thấy nàng thực sự bị dọa sợ quá hóa đá, thật không đành lòng đuổi nàng đi nữa.

Nhưng đêm hôm khuya khoắt, nam nữ đồng phòng, ta cũng không tiện sắp xếp nàng nơi nào, liền liều mấy cái ghế để nàng nghỉ ngơi, lại lấy ra một cái thảm lông đưa cho nàng.

"Trương đại sư, cám ơn ngươi!" Tần Na rất là cảm kích nói, nước mắt lưng tròng nhìn ta, lại suýt chút nữa khóc lên.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, ngày mai chúng ta còn phải xuất phát, sớm nghỉ ngơi đi." Ta nói xong lại ngồi trở lại trước bàn, nghiên cứu tập Âm Phù Kinh. Có ta ở đây, nàng có thể càng thêm an ổn một chút chứ? Hơn nữa ta vốn là muốn tranh thủ mượn việc làm ăn để thăng cấp bản thân, dù sao ta còn gánh vác sứ mệnh cực kỳ trọng đại.

Thời gian không lâu, Tần Na liền ngủ say.

Trong đêm cực tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp của nàng liên tiếp lọt vào tai.

Cảm giác này rất kỳ quái, nàng nằm, còn ta ngồi thì giống như là thủ thi vậy.

Nàng ngủ ngon lành như vậy, cũng làm cho ta có vài phần khốn cùng, người ta đều là hồng tụ thêm hương, ta thì ngược lại, toàn bộ hồng tay áo càng thêm vây khốn.

Thậm chí thấy bộ dạng nhu nhược không nơi nương tựa của nàng, ta còn nhớ chút ít về Doãn Tân Nguyệt ở bên ngoài chơi đùa...

Trong lúc nhất thời, lòng tràn đầy hỗn loạn.

Ta có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tiếp tục nghiền ngẫm đọc, chậm rãi vứt bỏ tất cả tạp niệm, một lòng chỉ ở trong sách.

Thẳng đến khi một tia nắng xuyên thấu cửa sổ thủy tinh, chiếu vào đầu ngón tay, ta lúc này mới duỗi duỗi lưng đứng dậy.

Tần Na cuộn nằm ngủ trên ghế, hơi thở đều đều đều đặn, xem ra nhiều ngày rồi không ngủ ngon lành như vậy.

Ta cũng không quấy rầy nàng, rón rén thu thập đồ đạc chuẩn bị mang vào, lại đi phòng rửa mặt rửa mặt đánh răng, chờ lúc ta trở về, nàng còn chưa tỉnh.

Vì thế ta lại ra ngoài, mua về sớm một chút.

Lại đẩy cửa, nhưng đã không thấy Tần Na đâu!

Thảm lông rơi trên mặt đất, ghế cũng lộn thành một mảnh, nhưng trong phòng lại phát ra một hồi thanh âm rất nhỏ.

A, đây là có chuyện gì?

Ta đột nhiên sửng sốt, đây chẳng lẽ lại là quỷ kế do Long Tuyền sơn trang sử dụng?

Dùng một tiểu cô nương để tranh thủ sự thông cảm, điều hổ ly sơn để trộm đi thứ gì?

Ta bất động thanh sắc tế ra Vô Hình châm, lặng lẽ tới gần.

Hành trình Vân Nam lần một nghìn bốn trăm tám chương đầu tiên, lần hành trình một trăm chín mươi tám tại Vân Nam

Cửa sau không đóng kín, lộ ra một khe nhỏ.

Ta ghé sát cửa nhìn vào, Tần Na đang đứng ở trong phòng, trong tay cầm một cái gì đó, ngơ ngác nhìn đến xuất thần.

Ta phịch một tiếng đá văng cửa ra, cánh tay duỗi ra, châm vô hình kề lên cổ nàng.

"Đừng nhúc nhích! Cầm trong tay cái gì? Chậm rãi giao ra đây."

Tần Na đầu tiên là hoảng sợ, nhưng sau đó liền nghe ra tiếng của ta.

Không chút sợ hãi quay đầu lại, đưa những thứ trong tay tới, cái mũi hừ một tiếng nói: "Cho ngươi, thật là quỷ keo kiệt, liếc mắt một cái cũng muốn chết mà."

Ta nhận lấy xem xét, nguyên lai là ta đặt ở đầu giường cấu kết với nhau.

Ta ôm Doãn Tân Nguyệt, Tân Nguyệt ôm phàm nhân mới đầy tháng, một nhà ba người trên mặt đều là nụ cười, hạnh phúc và ngọt ngào vô cùng.

Vừa thấy là hiểu lầm, ta thu hồi Vô Hình Châm, có chút khó chịu cười cười nói: "Ngươi cũng đừng để ý, làm nghề này của chúng ta, có khả năng có chút thần kinh, nếu không nói không chừng đã chết hơn bao nhiêu lần rồi. Nào, ăn trước một chút gì đó đi." Nói xong, ta sớm đưa tới tay hắn.

Tần Na cũng không khách khí, chộp lấy một chén dịch đậu nành, tay kia bắt hai cuốn xuân, ăn như hổ đói.

Miệng cô ta căng phồng, vừa ăn vừa nói: "Ta tỉnh ra nhìn ngươi không thấy, là lập tức luống cuống, không dám ra khỏi cửa, nhanh chóng đến tìm ngươi, sau đó phát hiện cái này. Ài, ta nói thê tử ngươi rất đẹp."

Cũng không biết nha đầu này có phải là vừa quên mất sợ hãi hay không, đã mất đi lễ phép, hay vốn là thiên tính như thế, cũng không còn tùy tiện như hôm qua mở miệng gọi Trương đại sư nữa.

Bất quá, như vậy cũng tốt.

Nếu nàng cứ như vậy mãi, ta còn có chút không được tự nhiên.

Dù sao một hồi còn phải cùng nàng tới Vân Nam, nếu cứ luôn miệng gọi Trương đại sư mà không động đậy đã cảm động đến rơi nước mắt dập đầu, vậy sao ta chịu nổi được chứ.

"Đương nhiên!" Ta cũng chụp lấy quyển xuân, hung hăng cắn một cái nói: "Ngươi cũng không xem đó là vợ của ai chứ."

Nhắc tới Doãn Tân Nguyệt, ta vẫn rất tự hào, đồng thời còn có cảm giác hạnh phúc dào dạt -- nhất là khi một cô gái xinh đẹp khác thừa nhận thê tử của mình rất xinh đẹp, cảm giác đó còn kỳ diệu hơn.

"Ài, vậy tỷ nói xem hai chúng ta ai đẹp?" Tần Na vừa nói vừa nuốt cuốn sách xuân vào miệng xuống, khóe miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười mê người.

Tần Na quả thật rất xinh đẹp.

Có lẽ tối hôm qua quá kinh hoảng, lại liên tiếp không nghỉ ngơi tốt, lúc này mới chân chính hiện ra chân dung xinh đẹp. Chỉ là hương vị dã tính không cách nào ngăn cản càng chiếm thượng phong, so sánh với Doãn Tân Nguyệt không bằng, nhưng ta cũng không thể nói thẳng làm tổn thương lòng tự ái của nàng.

"... Tranh thủ thời gian ăn cái gì đó đi." Ta hàm hồ đáp ứng, không muốn trả lời.

"Ha, ngươi không nói ta cũng biết!" Tần Na cười cười, làm ra một cái "ta hiểu" ánh mắt, ngay sau đó hút một ngụm sữa đậu nành nói: "Các ngươi xú nam nhân đều nghĩ như vậy, vừa ôm một cái mới tốt, ai, ngươi nói ta ở bên trái tốt, hay là bên phải tốt hơn?"

Phù một tiếng, ta không nhịn được phun ra một búng sữa đậu.

"Ngươi đừng nói bậy được không hả? Chúng ta chẳng có quan hệ gì cả." Ta vội cãi.

"Đúng, đúng, chẳng có quan hệ gì cả." Tần Na khoát tay áo, nhẹ nhàng nói: "Không phải chỉ là ngủ một giấc thôi sao."

Ta chỉ ăn một miếng thôi, thiếu chút nữa nghẹn họng.

"Tần Na tiểu thư, xin ngươi chú ý lời nói của mình một chút." Ta nghiêm mặt: "Mặc dù từ khi ta làm nghề này, chưa bao giờ cự tuyệt bất cứ một vị khách nhân nào tới cửa xin giúp đỡ, nhưng ta không chú ý chút nào đề xuất ngươi một tiền lệ!"

"Ôi, đây chính là lần đầu tiên sao? Thật đúng là vinh... Tốt tốt quá, không nói thêm gì nữa." Vừa thấy sắc mặt của ta bị kéo xuống, nàng vội ngừng lại, cúi đầu ăn uống, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên quét hai mắt của ta.

Rất nhanh nàng đã ăn uống no đủ, ngồi đối diện lẳng lặng nhìn ta.

"Ừ, ngươi cầm lấy tấm phù này." Sau khi ta ăn xong, móc từ trong ngực ra một tấm linh phù đưa tới: "Vạn nhất có cái gì không đúng, đem phù này xé ra thì không sao, ngươi về trước thu thập một chút, ta ở trong tiệm chờ ngươi."

"Không cần thu dọn nữa." Tần Na vỗ vỗ tay đứng dậy nói: "Xưa nay ta luôn luôn luôn như gió, tùy thời đều có thể nói là đi rồi thì đi, không có gì để thu thập cả. Đi thôi, Trương đại sư, hành trình thịnh soạn của chúng ta lập tức xuất phát!" Nói xong, cực kỳ nghịch ngợm hướng ta giả mặt quỷ, xoay người bỏ chạy.

Để lại cho ta một bóng lưng, ta không tức giận chút nào.

Thật sự là không có chỗ để nói lý, ta đại nam nhân lại bị một tiểu nha đầu như thế trêu đùa.

Tuy nhiên cảm giác này cũng rất kỳ quái, nói là tức giận thì ta đúng là không thể nào tức giận được.

Hơn nữa, ta cũng không thể mặc kệ.

Đoàn thương nhân âm vật, chỉ cần mình đủ khả năng, chỉ cần có âm vật hại người, tuyệt đối không thể ngồi yên không để ý tới.

Huống chi, hiện tại ta còn cần phải trải qua nhiều chuyện, mau chóng tăng lên chính mình.

Bọn ta nếu bàn về nghề này, cũng coi như là người giang hồ, khác với những vũ phu kia, tất cả thăng cấp đều chỉ có thể ngộ không thể cầu, chỉ có thể tu hành trong nhà, không trải qua trận chiến rèn luyện cũng là uổng công.

Số hiệu tử vong mà Tần Na gặp phải trước kia, ta chưa bao giờ trải qua, dù không cứu người, ta cũng không muốn từ bỏ cơ hội này.

Đồ vật của ta sớm đã thu dọn xong, Tần Na không muốn chuẩn bị gì. Vì vậy, chúng ta liền đánh một chiếc xe, thẳng đến du lịch xã phường.

Rời khỏi xe cho ta và nàng nói hết thảy đều giống hệt hành trình ở Vân Nam chuyến đi lần trước, không được gọi ta là Trương đại sư, không đến lúc nào bị địch nhân phát hiện sơ hở, cố ý giấu hành tung thì rắc rối to.

"Ừ, được! Ta đều nghe lời muội." Tần Na lần này lại rất nghe lời, gật đầu nói: "Vậy chúng ta nói là họa sĩ đi ra ngoài hái gió. Muội gọi ta Tiểu Na là được rồi, nhưng ta cần phải biết muội gọi là gì? Trương ca ca? Cửu ca ca? Hay là Lân ca ca?"

"Ngươi có thể đứng đắn chút không?" Ta có chút bất đắc dĩ.

"Vậy gọi là Tiểu Cửu Tử như thế nào? Ừm, cái này tốt." Nàng tự đáp tự đáp, rất là hài lòng gật gật đầu, sau đó sôi nổi chạy ra ngoài.

Không chạy được mấy bước lại ngừng lại, quay đầu kêu lên: "Tiểu Cửu Tử, mau lên một chút, bổn cung đang có thời gian!"

Ta thật sự có chút không còn gì để nói rồi! Đây là khách hàng vô lai nhất mà ta từng gặp, nhưng lại là bất đắc dĩ nhất.

Cũng may vừa vào biên lang, nàng thoáng an phận xuống, không hề khua môi múa mép với ta nữa, thành thành thật thật thật đi theo bên cạnh ta, thậm chí còn rất là nhu thuận giả bộ thành một tiểu hài tử ngoan ngoãn mới ra khỏi cửa xa.

Dường như ánh mắt kia đều viết, người ta là một nữ tử yếu đuối, ngươi phải bảo vệ tốt ta nha.

Chỉ là phía sau đầu tóc ngắn đỏ thẫm kia, khuyên tai cực lớn, đinh mũi toả sáng lập loè, nhìn thế nào cũng không giống như vậy, ngược lại lộ ra dã tính mười phần, nghịch ngợm phi thường.

Trả một loạt tiền công, nộp phí, nhóm người.

Gần giữa trưa, hai người chúng ta tạm thời gia nhập vòng du lịch xa xôi Vân Nam cuối cùng cũng xuất phát.

Lần này lại có hơn hai mươi người trong đoàn, ngoại trừ hai người chúng ta, những người khác đều đã sớm định thân. Đạo Du là một người hơi phát phúc, tuổi ước chừng bốn mươi, mập lùn.

"Lần trước là hắn mang theo đoàn sao?" Ta thấp giọng hỏi Tần Na.

"Đúng, chính là tên xấu xí quái dị này." Trong mắt nàng, vô luận là ai cũng chỉ phân hai loại, đẹp đẽ và xấu xí quái dị.

Ta nhẹ nhàng gật đầu, thầm nghĩ trong lòng, chẳng trách Tần Na lại xảy ra chuyện, cái tên này có chút không bình thường!

Vòng du lịch thứ một nghìn bốn chín ngàn.

Tên gia hỏa này mặc dù thoạt nhìn rất bình thường, nhưng ném vào trong đám người thì lại chẳng thu hút chút nào.

Nhưng đôi mắt kia của hắn lại rất cổ quái, không biết có phải là ta làm trong một chuyến quá lâu hay không, có chút mẫn cảm quá mức. Ta cảm thấy, hắn liếc về phía mỗi vị lữ khách, hình như đều thật sâu nhìn chằm chằm vào sâu trong linh hồn, hơn nữa rất có một loại ý vị Chúa Tể tùy ý.

Giống như đồ tể đối mặt dê đợi làm thịt, ai sống ai chỉ một ý niệm của hắn.

Nhất là khi ánh mắt hắn lướt qua Tần Na, vẫn còn mang theo một tia kinh nghi, sau đó rất cảnh giác nhìn ta một cái, lại nhanh chóng dời đi.

"Không đúng! Nhất định là có vấn đề."

Ta âm thầm vuốt ve chu sa, vẽ lên ta một lá bùa cảnh báo ở góc áo của ta và Tần Na, cầm lên mười hai phần cẩn thận.

Nghe nói đây vừa mới được khai phá ra lộ tuyến du lịch này, cũng chỉ có người giao du này cứ nửa tháng phát ra được một lớp, tính cả lớp thứ ba.

Điểm đến là một thôn xóm nguyên thủy gần biên giới Trung Việt, vẫn duy trì phong cảnh mấy trăm năm trước, cho nên căn bản không có điểm mua đồ gì.

Một đêm ta không ngủ, lại gian khổ hơn nửa ngày, thật có chút không chịu nổi, vừa lên trời đã say khướt ngủ thiếp đi.

Sau khi xuống khỏi phi cơ, y lại nhắm hai mắt lại.

"Oa! Thật đẹp!" Trong mơ mơ màng màng, ta đột nhiên bị một tiếng la làm bừng tỉnh.

Vừa mở mắt, ngoài cửa sổ đã gần hoàng hôn, ráng chiều đỏ như lửa, như bị ai hắt một bình thuốc màu, tùy thời đều có thể rơi xuống.

Hai bên đường cỏ cây lộn xộn, nở ra từng mảng hoa nhỏ vô danh – một màu vàng như gấm, màu xanh như bầu trời, dưới ánh nắng chiều chiếu rọi, như là ảo ảnh, vây quanh trái phải.

Chúng ta đang ở trong sắc thái giống như trẻ con, nhanh chóng xuyên qua.

Vốn dĩ bởi vì khách sạn chưa an bài chỗ ở mà than phiền không ngừng, hoặc là mọi người buồn ngủ, lập tức hưng phấn hẳn lên, lấy ra điện thoại di động không ngừng mà vỗ.

Nhưng Tần Na lúc này lại khác thường, cả người ngây dại, trợn mắt há hốc mồm, ngây ngốc nhìn hết thảy trước mắt.

"Các bằng hữu! Bây giờ đã biết tại sao chúng ta không ở trong khách sạn nghỉ ngơi chưa?" Đạo du đạo thấp béo lộ vẻ vui mừng: "Nếu như chúng ta ở lại trong khách sạn, còn có thể nhìn thấy cảnh đẹp như vậy sao? Đêm nay chúng ta sẽ ở lại trong cái thôn cổ lệ này, trước khi lên đường, mọi người đã nói với nhau phải chú ý việc gì rồi chứ? Ta lặp lại một lần nữa..."

Từ trước khi lên đường, nó đã nhấn mạnh rất nhiều lần, thôn này cực kỳ cổ xưa, rất hoang vắng.

Cuộc sống nguyên thủy nhất của thôn nhân đã kéo dài mấy trăm năm, rất sớm trước kia bọn họ cũng không hoan nghênh người ngoài tới, thậm chí cũng sẽ coi ngoại nhân như kẻ địch. Cho dù hiện tại, cũng chỉ có bọn họ đi du lịch ở xã hội mới có thể tiến vào thôn xóm.

Dùng lời của hắn nói, có thể tham gia lần ra ngoài này đều là người hạnh phúc nhất.

Thôn đã nguyên thủy, thủ cũ, tự nhiên sẽ giữ lại một ít tập tục vô cùng cổ quái. Hắn để chúng ta bất luận nhìn thấy cái gì đều không cần quá ngạc nhiên, càng không nên vi phạm quy củ phá hoại thôn dân.

Ví dụ như buổi tối không cho phép ra khỏi cửa, cho dù vạn bất đắc dĩ nhất định phải ra ngoài, cũng ngàn vạn lần đừng nói chuyện với người trong thôn. Không được hái hoa cỏ chiết khấu, càng không được khắc tên, quan trọng nhất là tuyệt đối không được chụp ảnh với thôn dân.

Bởi vì thôn dân cho rằng chụp ảnh sẽ diệt sát linh hồn, rất có thể đem ngươi xem ngươi là kẻ địch, hậu quả phi thường nghiêm trọng.

...

Vạn nhất có ai không tuân thủ quy tắc, đã xảy ra chuyện gì, tự gánh hậu quả...

Tên lùn vô cùng nghiêm túc, nhấn mạnh lặp đi lặp lại, mỗi lần nói một câu, liền hỏi một câu: "Mọi người nhớ kỹ chưa?"

Tất cả mọi người đều có chút nghe chán, uể oải đáp lại, tâm tư đã sớm chạy đến thôn nhỏ cổ xưa mà thần bí kia.

Lại đi về phía trước một đoạn, đột nhiên ngừng lại.

Đạo du thuyết mập mạp, hiện tại đường của thôn đó vẫn chưa thông với xe, mọi người phải đi bộ trong chốc lát, vượt qua một dãy núi mới có thể đến được.

Mọi người đều bay trên xe, đã sớm cảm thấy gất chân đau, vừa nghe nói còn muốn đi, tất cả đều có chút khó chịu lầm bầm rì.

Bất quá lầm bầm thì thầm, vẫn đàng hoàng mang theo ba lô kéo hành lý xuống.

Tần Na cái gì cũng không mang, chỉ mang theo một túi đồ ăn vặt, ta cõng một bao hai vai đi ở phía sau cùng.

Trong đoàn người này, đại đa số đều là người trẻ tuổi, hơn nữa trên cơ bản đều là tiểu tình lữ.

Ngoài ra, còn có một đôi mắt liếc nhìn, hai thanh niên tóc xám trắng, ba tên du côn, khí chất côn đồ, đáng chú ý nhất chính là, lại còn có một tên lão già cao gầy.

Đoàn du hành đã sớm chuẩn bị xong, lá cờ nhỏ trong tay chúng ta đội đều là bóng đêm, lóe sáng, cùng ảnh ảnh ảnh hoa cỏ bốn phía, ráng chiều chiếu rọi, cũng không có một phen thú vị.

Nhưng đường thật sự khá xa, đi tới đi lui, mọi người đều mất hứng thú xem phim, từ từ oán hận, hơn nữa tiếng oán hận càng lúc càng lớn, thỉnh thoảng hỏi còn bao xa nữa.

Đạo Du béo liên thanh nói: "Sắp rồi, sắp tới rồi."

Hào quang bốn phía chậm rãi phai nhạt, ráng chiều cũng đã chìm xuống, bầu trời giống như một cái nồi đen úp ngược, một mảnh đen nhánh không lộ nửa điểm, xung quanh là một mảnh đen kịt.

Trên đầu bọn ta, điểm sáng trên tay chính là ánh sáng duy nhất lấp lánh trong mảnh tĩnh mịch này.

Mọi người oán giận, nhẫn nhịn, nhưng nộ khí trong lòng cũng đang dần tăng vọt.

Sau khi thật vất vả lật qua một cồn cát nhỏ ở hói đầu, trong bóng tối phía trước hiện ra một ngọn núi nhỏ như cái bánh bao, mọi người lập tức ồn ào: "Ngươi không phải nói chỉ có một ngọn núi thôi sao?"

"Đúng vậy, sao đi xa như vậy còn chưa tới a!"

"Này, các ngươi đáng tin cậy chút được không?"

"Đừng nóng vội, mọi người đừng nóng vội!" Đạo phỉ liên tục huy động tiểu kỳ trong tay: "Không cần phải vượt núi nữa, trên sơn khẩu có một tuyến đường, tới đó chúng ta có thể ngồi xe rồi."

"Ngươi lừa ai đấy?" Một thanh niên trong đó để tóc dài bên cạnh rất là tức giận nói: "Nơi vắng vẻ như vậy, ngay cả con đường này cũng không có, lấy đâu ra đường hầm? Còn ngồi xe, ngồi đâu vậy."

"Chính là!" Tiểu bình đi cùng với hắn cũng tiếp lời: "Một mực nói không xa, không xa, cái này đã đi bao lâu rồi? Ngươi bắt chúng ta đi trêu đùa đây."

Lại một cô gái trẻ tuổi ăn mặc rào rạt cũng tiếp oán giận: "Còn nói cái gì mà đoàn du hành cao cấp, là dịch vụ hoàn mỹ nhất, là hưởng thụ hoàn mỹ nhất khó quên nhất, đây là thứ các ngươi cho bọn ta khó quên nhất sao? Đã tham gia nhiều đoàn du lịch như vậy, đếm hết lần này tới lần khác mệt nhất."

"Chân ta sưng cả rồi."

"Xuất phát đến bây giờ ngay cả bữa cơm cũng chưa ăn a!"

"Các ngươi đang làm cái gì vậy?"

"Ta không đi nữa! Rút lui trong đoàn!"

Oán khí phát tán, mọi người vây quanh Đoàn người Đạo Đà.

"Đừng nóng vội, mọi người đừng nóng vội! Thật sự là có đường hầm! Thật sự có xe!" Đạo Đạo du lom khom duỗi ra hai tay, rất là khó chịu giải thích.

Đột nhiên, mắt hắn sáng lên, giống như phát hiện ra mục tiêu gì đó, từ xa đã chỉ về phía sau đội ngũ có ta và Tần Na nói: "Không tin các ngươi hỏi vị cô nương kia một chút, lúc đi lên lớp một lần, cô ấy đã tới đó."

Một ngàn năm linh linh thạch làm đoàn tàu Thanh Đồng.

Nghe hắn nói vậy, ánh mắt mọi người đều hướng về phía Tần Na Na.

"Mỹ nữ, điều hắn nói là sự thật sao?" Tiểu niên tóc dài một tay nắm lấy cổ áo, quay đầu hỏi.

"Ừ, đúng, có xe." Tần Na khẽ gật đầu, máy đáp lời.

"Tốt lắm, nếu mỹ nữ đã nói như vậy, ta sẽ tin ngươi một lần nữa vào mặt mũi của nàng!" Thanh niên tóc dài rút cuộc cũng buông tay ra.

Mọi người đều quay đầu lại nhìn Tần Na, trong mắt tràn đầy nửa tin nửa ngờ.

Bất quá cũng may ngay tại sơn khẩu phía trước, là thật hay giả gặp mặt là biết, lại nói thật muốn trở về, nói không chừng càng xa, hơn nữa trước đây không đến thôn sau không đến tiệm, nơi dã ngoại hoang dã càng khó làm hơn.

Đám người tiếp tục phun trào về phía trước, huỳnh quang lấp lóe, vặn vẹo như rắn.

Nhưng ta lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Tính tình thật sự của nha đầu Tần Na này, sáng sớm ta đã được thấy rồi, đó là một kiểu nghịch ngợm tương đối khác. Sao đột nhiên trở nên ngây ngốc như vậy?

Trên đường đi nửa câu oán hận cũng không có, chẳng qua là không chút biểu tình, theo sát bên cạnh ta, cơ hồ không nói gì.

"Tiểu Na, có phải mệt quá không?" Ta quan tâm hỏi.

"Ừm." Nàng chỉ nhẹ nhàng gật đầu nhẹ, lập tức cũng không nói gì nữa.

Lại đi hơn nửa canh giờ, rốt cuộc đi tới trước tòa tiểu sơn.

Ngọn núi này không hiểm trở nhưng lại cao lớn dị thường, trụi lủi đến cả cây đều không có.

Dưới chân núi có một tấm bia đá lớn, có người điều động điện thoại chiếu sáng, bên trên khắc ba chữ to "Trát cổ lệ", đồng thời còn có một đống chữ lít nha lít nhít, chỉ có điều nhìn không ra rốt cuộc là viết cái gì.

"Đường hầm đâu? Xe đâu rồi." Thanh niên tóc dài chiếu rọi bốn phía, căn bản là không phát hiện ra bóng dáng của đường hầm nào cả. Cả ngọn núi là một mảnh tối đen, trông như một con thú khổng lồ đang ngồi chồm hỗm trên mặt đất.

"Sắp, ngay lập tức!" Đạo La béo lấy ra một thứ gì đó rồi gõ gõ lên tấm bia đá.

Một trận âm thanh cực kỳ thanh thúy truyền ra, xa xa quanh quẩn trong một cánh đồng bát ngát này.

"Ngươi giả vờ giả vịt với ta làm gì? Gõ thứ vớ vẩn này là có đường hầm." Tiểu thanh niên tóc dài tiến lên một bước, đang muốn nổi giận.

Đột nhiên, từ trong núi truyền ra trận trận tiếng oanh minh, tựa như một chuông lớn chấn động.

Ô, ô ô ô...

Ngay sau đó, tiếng kèn sắc nhọn liên tiếp không ngừng vang lên.

Thanh niên tóc dài đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Tất cả mọi người đều bị âm thanh này chấn động, hai mặt nhìn nhau, giơ cao điện thoại quét khắp nơi.

Âm thanh vù vù càng ngày càng vang, âm điệu kéo dài, tựa như kèn lệnh khi chinh chiến thời cổ, lúc này chúng ta đã bị thiên quân vạn mã bao vây!

"Cái này... đây là cái gì?" Nữ tử gấp gáp oán giận lúc trước, có chút sợ hãi nhích lại gần nam nhân kia.

"Mọi người chú ý." Đạo lý to nhỏ kêu lên: "Tạm thời đừng loạn, đường hầm lập tức mở ra, nhất định phải nhớ lời ta nói, buổi tối không được ra cửa, không được nói chuyện với thôn dân, càng không được ngắt hoa cỏ, không cho phép hợp ảnh chụp ảnh."

Két, két két két...

Lại truyền đến một tràng thanh âm chấn động của cơ quan bằng đá, ngay sau đó ngọn núi nhỏ trước mặt chúng ta nhoáng lên một cái, một khối cự thạch rộng hơn ba thước chậm rãi hướng lên trên, lộ ra một lối đi thật dài trước mặt chúng ta.

Trên vách đá hai bên thông đạo treo từng cái đầu lâu màu đen, trong đôi mắt bốc lên ngọn lửa đỏ rực, đem trong động chiếu sáng một mảnh.

Rầm rầm rầm, kèm theo âm thanh trầm đục nặng nề, một cái bóng đen sì từ xa đến gần, nhanh chóng vọt tới trước mặt chúng ta.

Mọi người sợ tới mức vội vàng kinh hãi lui lại, nhưng bóng đen đã dừng ngay cửa động. Cho tới lúc này chúng ta mới thấy rõ, hóa ra là một chiếc xe.

Toàn bộ xe đều được chế tạo từ đồng xanh, dài rộng cao vừa đúng lúc thông đạo, hai bên mỗi bên còn lại khoảng chừng nửa thước.

Phía dưới xe là hai ốc bằng thép dài trải dài, rồi duỗi dài ra ngoài, bao phủ trong bóng tối vô tận, không ai biết đầu kia là cái gì?

Đoàn người béo quen thuộc đi tới, ấn một cái lên thanh đồng xa. Cộc bộp một tiếng, đuôi xe hạ xuống, là một cầu thang hướng lên trên.

Đèn đuốc sáng trưng ở phần cuối cầu thang, xanh vàng rực rỡ.

Bốn vách tường là một mảnh vàng rực rỡ, khảm nạm vô số viên châu bảo thạch, dưới xe trải thảm da lông đỏ thật dày.

Toàn bộ thùng xe rộng lớn vô cùng, chói mắt vô cùng, quả thực so với tọa giá của đế vương còn xa hoa hơn gấp trăm lần!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, một câu nói bị khiếp sợ cũng nói không nên lời.

Đạo Du mập mạp rất là hưởng thụ nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người một hồi lâu, lúc này mới vỗ vỗ tay nói: "Các bằng hữu của ta! Đừng lo lắng nữa, mau lên xe đi! Thôn cổ xưa và thần bí lại đang chờ chúng ta đấy."

Tiếng nói của hắn vừa dứt, Tần Na liền cất bước đi thẳng lên bậc thang.

"Thẻ!" Thanh niên tóc dài cũng tỉnh lại, giơ ngón tay cái về phía người béo: "Tạo hình cái này quả thực là xảo trá!" Nói xong, hắn cũng đi vào.

"Cảnh điểm này đúng là cao thâm, lần này đến thật không uổng công."

"Thật lợi hại!"

Tất cả mọi người quên mất, chỉ mấy phút trước thôi, bọn họ đã làm thế nào để có thể ồn ào huyên náo vậy chứ, lúc này trong lòng tràn đầy oán giận, ai nấy đều cực kỳ hưng phấn, không ngừng lấy ra điện thoại di động mà vỗ vỗ, chiếu theo, vẻ mặt đầy vui mừng khó tả.

"Kỳ quái, sao không có tín hiệu vậy?" Nữ tử cân nhắc kia, hình như phải đem cảnh đẹp cực kỳ chấn động này ban bố đến vi bác, lại đột nhiên phát hiện điện thoại di động vậy mà không có tín hiệu.

"Là không có tín hiệu."

"Kỳ quái thật, vừa rồi còn có chuyện gì vậy?"

"Các ngươi đừng có mực tích, mau lên xe đi!" Thanh niên tóc dài ngồi ở chính giữa xe ngựa, hướng về phía mọi người lớn tiếng kêu lên: "Chúng ta ở trong núi lớn xa như vậy, không thu được tín hiệu là bình thường, các ngươi còn không muốn vào thôn sao? Cũng không đói bụng đúng không?"

"Đi nhanh lên, vỗ được rồi, lúc về cũng giống nhau mà." Ngay sau đó hắn ta cũng nói.

Mấy tên nhóc con này lúc nào cũng hung hăng, thiếu chút nữa thì đã động tay động chân với tên béo, nhưng bây giờ lại trở thành trợ thủ tốt nhất của nó.

Mọi người lục tục leo lên xe, tất cả đều đứng ở trong xe sờ sờ cái này, nhìn cái kia, mắt đầy mới lạ, vẻ mặt khó mà tin nổi.

Nhưng ta lại phát giác được nơi này cực kỳ không bình thường!

Đây là thôn xóm nguyên thủy ư?

Vậy thanh đồng xa là cái gì?

Ta đi về phía trước hai bước, ánh sáng của đèn pha điều đến lớn nhất, cẩn thận tra xét chiếc xe thanh đồng này cực kỳ cổ quái.

Trên xe là thanh đồng là mới tinh, không có hoa văn, không có gỉ đồng.

Công nghệ chế tác càng giống như máy móc áp chế thành, nói cách khác chiếc xe này được làm ra gần đây, tuyệt đối không quan hệ gì với thôn xóm viễn cổ.

"Không nên ăn đồ ăn trong thôn." Ta đang xem xét, lúc ông lão cao gầy kia đi đến bên cạnh ta, thì kề bên tai ta thấp giọng nói, dọc theo đường đi hắn cũng chưa nói một câu nào, lúc nói lời này thậm chí ngay cả nhìn ta cũng không thèm nhìn, nếu không có việc gì liền xoa bóp đi qua.

Hả? Ông đây là ai?

Sao hắn biết được?

Lão đầu đệ nhất thiên rưỡi, một nghìn rưỡi nhắc nhở.

"Ai u, ta nói xong ngươi còn đi được không?" Ta đang sững sờ, thanh niên tóc dài kia đứng ở cửa liếc mắt nhìn ta nói.

"Ngươi không đi thì ở lại, cũng đừng làm trễ nải hành trình của chúng ta." Bình thường cũng rất bất mãn nói.

Ta đã phát hiện nơi này có chút không đúng, vốn không muốn rời đi. Thế nhưng nhìn thoáng qua Tần Na sớm đã lên xe, vẫn cắn răng leo lên xe.

Đến Vân Nam chính là do ta nhắc ra, cho dù thật sự có chuyện gì, cũng tuyệt không được bỏ nàng lại. Lại nói, nếu nơi này thực sự là nơi hại người, ta cũng không thể trơ mắt nhìn xem nhiều mạng người bị chôn vùi như vậy.

"Được rồi, mọi người ngồi vững vàng, lập tức lên xe!" Người béo nói xong, ấn một cái cái gì đó, cửa cầu thang liền chậm rãi đóng lại.

Lập tức thanh đồng xa phát ra một trận tiếng răng rắc, vù một cái xông về phía trước.

Rất nhiều người vẫn nghểnh cổ lên quan sát xung quanh, một người không đứng vững lập tức té ngã té, hoặc là đụng phải chân của ai đó, trong xe nhất thời loạn thành một mảnh.

Ta chen qua đám người ồn ào, đi tới bên cạnh Tần Na.

Nàng vẫn nắm chặt túi đồ ăn vặt trong tay rơi xuống dưới, tản mát khắp nơi.

Nhưng nàng phảng phất không phát hiện ra, không thèm nhìn, sống như người gỗ không nhúc nhích.

"Tiểu Na, muội không sao chứ?" Ta cực kỳ lo lắng hỏi.

Nhưng lần này nàng ta ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn ta, giống như căn bản không nghe thấy gì, ngay cả mí mắt cũng không nháy một cái.

Chuyện gì thế này, lẽ nào nàng ta đã trúng tà?

Ta vội vàng xem xét một chút vẽ phù cảnh báo trên góc áo nàng, phù chú hoàn hảo không sứt mẻ, căn bản không có chút dấu vết tổn hại nào.

Điều này chứng tỏ không phải có âm khí gì đó xâm nhập vào trong cơ thể, như vậy tại sao đột nhiên nàng lại biến thành như vậy?

Còn nữa, trong đoàn du lịch có nhiều người như vậy, những người khác sao lại không hề có chuyện gì?

Tựa hồ càng đến gần cổ thôn thì nàng lại càng không thích hợp.

Thậm chí từ lúc nhìn thấy đàu béo đi du lịch, nàng trầm mặc lại, chỉ là lúc ấy ta thực sự có chút khốn đốn, không quá để ý sự thay đổi của nàng, còn tưởng nàng biểu hiện tốt hơn so với người ngoài.

Đúng lúc này, ta đột nhiên cảm giác trong lòng bàn tay hình như có thêm thứ gì đó.

Quay đầu nhìn lại, thì thấy ông lão kia chắp hai tay sau lưng, giả bộ như đang thưởng thức đá quý trên vách xe, đi qua bên cạnh ta.

"Lại là hắn!"

Hắn trầm mặc không nói gì cả, tại sao vừa nãy lại lén lút nói chuyện với ta?

Câu nhắc nhở thiện ý kia của hắn là có ý gì?

Chẳng lẽ hắn cũng phát hiện nơi này có vấn đề? Hơn nữa còn biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Còn nữa, sao hắn lại nhận định ta đến điều tra chân tướng?

Hắn ta thần thần bí bí như vậy chính là đang đề phòng ai?

"Mọi người đều ngồi xuống, ngồi xuống thì tốt, sẽ không chấn động như vậy." Đạo Thông liên tục đè hai tay xuống, ý bảo mọi người ngồi xuống.

Lúc này mọi người rất phối hợp, tất cả đều ngồi dựa vào vách xe.

Ngoài việc khởi động thanh đồng xa thì bước đi không quá nhanh. Thế nhưng tiếng ồn lại không nhỏ, âm thanh ầm ầm không ngừng truyền vào bên tai.

Chính giữa thùng xe treo mấy cái đèn lớn sáng loáng, chiếu sáng cả phòng. Đến bây giờ, mọi người đều thấy rõ ràng, đồ được khảm trong thùng xe cũng không phải vàng, mà là mạ vàng thanh đồng. Những đá quý sáng lóng lánh, cũng đều là nước thủy tinh mà thôi.

Đoàn người vừa mới nhìn thấy cảm giác mới lạ, chờ đến khi cảm giác mới lạ qua đi, lại bắt đầu chán nản. Hơn nữa chúng ta đã trải qua nhiều ngày ròng rã, giày vò đến bây giờ cũng có chút mệt mỏi. Nhất là đôi vợ chồng lớn tuổi kia, đều dựa vào đôi mắt chợp mắt của nhau.

Ta đỡ Tần Na ngồi ở trong góc, nhắm mắt lại quan sát một vòng, phát hiện không ai chú ý tới ta, lúc này mới giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Là một cái bọc giấy nhỏ, bên kia bao lấy một ít bột phấn màu trắng ngà, trên bọc giấy còn viết mấy hàng chữ nhỏ.

"Cẩn thận, đây là âm mưu tội ác!"

Lão già này muốn biểu đạt điều gì?

Âm mưu tội ác? Là cái thôn này, đoàn du lịch hay là Tần Na?

Sao hắn biết được? Mục đích của hắn ở chỗ này là gì?

Lúc này trong lòng ta đang thắc mắc, nhưng lại không tiện nói chuyện với hắn. Thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn về phía hắn.

Thanh Đồng xa tiếp tục đi tới phía trước, tất cả lữ khách đều dần yên tĩnh trở lại.

Lúc này ta đột nhiên cảm thấy choáng váng, con mắt cũng có chút hoa nở, phảng phất châu báu khắp nơi đều bắt đầu chuyển động, không ngừng lấp lánh, xoay quanh... Ta cảm thấy lúc này ta giống như trôi nổi ở trong bầu trời đêm, xung quanh đều lóe lên những ngôi sao nhỏ.

Thân thể của ta triệt để thả lỏng, toàn thân trên dưới thoải mái không nói nên lời, loại cảm giác này cực kỳ không thể tưởng tượng, cực kỳ mỹ diệu.

Nhưng ta lập tức cảnh giác, đây là ảo giác!

Nơi này đúng là có vấn đề.

Ta dùng sức véo đùi một cái, để cho mình tạm thời tỉnh lại từ trong ảo cảnh. Vừa muốn lôi ra một lá linh phù để châm lửa, đột nhiên nhìn thấy lão già ngồi nghiêng đối diện ta nhẹ nhàng lắc đầu, lập tức lơ đãng dùng đầu ngón tay dính chút gì đó ở dưới mũi lau một cái.

Ta chần chờ một chút, lập tức tỉnh ngộ.

Túi bột phấn đó!

Tình huống nơi này phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng lúc trước của ta, căn bản không đoán được rốt cuộc tình huống như thế nào, lại là địch ta khó phân biệt.

Chẳng lẽ lão già này có thể tin sao?

Trước mắt lại mơ hồ một trận, ngôi sao nhỏ lại lấp lánh lên.

Không kịp suy nghĩ nữa, ta cũng bôi một ít bột phấn lên mũi, tay kia nắm chặt linh phù - Phòng bột phấn có vấn đề.

Sương phấn lạnh buốt buốt giống như sương trắng, dính vào làn da lập tức bị tan ra.

Nhưng ngay lúc này, ta cũng từ trong ảo giác mơ hồ đi ra, thần trí thanh minh.

Lão giả này làm sao biết sẽ phát sinh loại chuyện này? Bột này là cái gì?

"Các vị, sắp đến nơi rồi, ta lại lặp lại một lần nữa quy củ trong thôn." Đạo Hương mập nói dài dòng dài.

Kỳ quái chính là, lần này tất cả mọi người đều yên tĩnh trở lại, ngay cả ba tên thanh niên vô cùng không thành thật kia cũng không cãi vã nữa.

Toàn bộ trong xe yên tĩnh hoàn toàn, chỉ có tiếng mập mạp lải nhải không ngớt. Theo đó là từng đợt âm thanh ù ù truyền đến từ ngoài cỗ xe.

Thùng! Thùng xe chấn động, bỗng chốc dừng lại.

Tất cả mọi người bị đụng ngã trái ngã phải, ngã lăn trên mặt đất. Thế nhưng khác với lúc trước, lại không có một tiếng kinh hô hay là oán trách mắng chửi.

Tráng hán to béo cười cười rất hài lòng, lập tức mở cửa. Ngoài xe đứng bảy tám tráng hán cao nhấp lều, quét về phía thùng xe.

"Ha ha, không tệ! Chuyến này không ít cô nàng đâu." Một tráng hán mặt đầy râu ria cười bỉ ổi nói.

Mập mạp cười cười không trả lời, như cũ hướng tới mọi người nghiêm trang nói: "Các bằng hữu, chúng ta đến rồi! Các cư dân đến từ thôn nguyên thủy, đang xếp hàng hoan nghênh các ngươi! Đi theo ta, chậm rãi xe nhỏ, cẩn thận không bị ngã."

Nói xong, hắn đi xuống trước, tất cả lữ khách khác cũng đều đờ đẫn đứng dậy, tự động xếp hàng dài rồi đi xuống.

Đầu tiên, một nghìn rưỡi hai chương, Sơn Thần Vũ

Tần Na cũng giống mọi người, đờ đẫn xếp vào trong đó, lão già kia cũng đứng dậy, xếp vào hàng ngũ, thừa dịp mọi người không chú ý, lại nhẹ nhàng lắc lắc đầu với ta.

Hắn đang ra hiệu cho ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, để tránh bị bọn họ nhìn ra sơ hở nào đó!

Ta xuống xe ngay sau lưng Tần Na, canh chừng bảy tám tráng hán như lang như hổ bên người chúng ta.

"Cô nàng này khỏe chứ! Ngươi nhìn chân dài này, con mẹ nó, thật là gợi cảm mà!"

"Ta muốn cái kia sữa to – con! Nhìn qua chắc chắn đủ vị. "

Mấy tráng hán kia nhìn chằm chằm nữ tử trong đoàn đội, trắng trợn bình luận. Nhưng cả đoàn người giống như không nghe thấy, tất cả đều thờ ơ, mặt không cảm xúc, theo sát người béo đi xuống.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Ta cũng không nhận ra nửa điểm âm khí? Tấm phù cảnh báo trên người cũng không có chút phản ứng nào, chẳng lẽ đây không phải tà thuật?

Nhưng những người này thì đã sao? Lão gia sao lại biết trước tiên tiên cảm giác được hết thảy chuyện này.

"Oa, cô nàng tóc đỏ này không phải đã tới một lần sao? Lần trước ta đánh trúng cô ta, nhưng Bạch gia lại hạ lệnh, ai cũng không được động tới cô ta. Lần này ai cũng đừng cùng ta tranh đoạt, nói không chừng còn là một con non đấy."

Một người đàn ông đầu trọc mặt sẹo, nhìn chằm chằm Tần Na, hai mắt tỏa sáng nói.

Tình huống không ổn chút nào!

Ta rõ ràng đã chuẩn bị sẵn tùy thời động thủ, bất luận bọn họ tính cách gì để lừa gạt những người này tới nơi này, ta tuyệt đối không thể để bọn họ làm như ý!

Nhưng lần này là đi theo lữ đoàn ra ngoài, để thuận tiện cưỡi phi cơ vượt qua An Kiểm. Ta đem Trảm Quỷ Thần song đao cùng băng ngọc hồ lô đều để ở trong điếm, cũng không mang trên người.

Nếu thực sự động thủ, cũng chỉ có thể tùy ý thay đổi.

"Mọi người xem kìa, đây chính là điểm đến của chuyến đi lần này, lại là Trát Cổ Lệ thôn cổ xưa mà thần bí rồi. Các ngươi nhìn xem, thôn dân nơi này rất nhiệt tình, cảnh sắc nơi này thật đẹp!" Đạo du béo ngừng lại, hướng về chung quanh chỉ chỉ, rất là vong tình nói.

Chung quanh là một mảnh đen sì, gần xa xa đứng sừng sững mười mấy ụ đất cao thấp khác nhau, càng xa xa xây một loạt phòng ô đất thấp bé, cỏ dại xanh um tươi tốt, quả thực không khác gì cổ mộ hoang sơn. Ta thừa dịp bọn họ không chú ý, vụng trộm dùng khóe mắt liếc nhìn phía sau.

Cái xe chúng ta vừa mới đi xuống, căn bản không phải là thanh đồng chế thành. Chỉ bọc ở đuôi xe một tầng da đồng, bộ phận khác đều là một màu đen kịt, dưới tay mấy tráng hán kia chiếu xuống, hiện ra từng mảnh từng mảnh rỉ sét cũ kỹ.

Hơn nữa tạo hình thực tế... rất giống quỹ đạo mỏ than đá.

"Mọi người nói, nơi này đẹp hay không?"

"Đẹp!" Tất cả mọi người trăm miệng một lời, giống như máy móc hồi đáp.

"Được." Đạo du béo rất thỏa mãn cười cười: "Các thôn dân chuẩn bị cho chúng ta một buổi tiệc vui vẻ, mọi người tận tình cuồng hoan nhé!"

Theo tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, xa xa dâng lên một đoàn hỏa trụ, là có người ở bên kia đốt lên một đống lớn mảnh gỗ.

Bốn phía bên ngoài đống lửa đã lờ mờ có mười mấy người đang ngồi.

"Đến đây đi, để chúng ta tận tình cuồng hoan đi!" Đạo ngầm nói, quơ cờ nhỏ trong tay, nhanh chân đi về phía trước.

Đi được hai bước, như cảm thấy những người này đều đờ đẫn không ra tiếng, rất là vô vị, lại quay đầu kêu lên: "Các ngươi có vui không?"

"Vui vẻ!" Mọi người phối hợp cao giọng hô lên.

"Là tiếng vỗ tay của các ngươi vang ở đâu?"

"Tiếng thét chói tai của các ngươi vang ở đâu?"

Mọi người vỗ tay hò hét, một đám giống như con rối, hai mắt dại ra, không chút biểu tình.

Ta rất sợ bị bọn họ nhìn ra sơ hở gì đó, cũng theo đó vỗ tay thét chói tai.

Dưới sự dẫn dắt của người béo, chúng ta vây quanh đốm lửa trại ngồi một vòng lớn.

Trừ bảy tám đại hán trước xe ra, phụ cận đống lửa còn có mười mấy người, từng người lộ vẻ hung ác, hai mắt tỏa sáng, nhìn chằm chằm vào trong thịt nữ nhân.

Ở trong có một lão nhân mặc một bộ trung sơn màu trắng, khuôn mặt hắn vẫn nhăn nhúm như vỏ tùng, hai mắt đảo qua đám người chúng ta, lập tức nhẹ giọng nói một câu.

Một tráng hán ngồi bên cạnh gã đứng lên, rẹt một tiếng rút từ bên hông ra một thanh trường đao sáng như tuyết, vòng quanh đống lửa hai vòng, đi thẳng tới hướng ta.

Chẳng lẽ ta lại bị bọn họ phát hiện? Muốn diệt trừ ta đầu tiên?

Ta cũng giống như những người khác, đều bày ra vẻ mặt ngây ra như phỗng, nhưng trong nội tâm lại kịch liệt giãy giụa.

"Đây chính là điệu múa sơn thần nổi danh nhất thôn Trát cổ, bọn họ sùng bái núi lớn, yêu quý tự nhiên, mỗi khi có khách vào thôn, hoặc là ngày lễ quan trọng, bọn họ đều sẽ đóng vai sơn thần, vừa múa vừa hát, khẩn cầu an bình..." Tên mập mạp này nói có bài bản, giống như là có chuyện thật vậy.

Gã to lớn đi tới trước người ta, vung mạnh trường đao về phía trước, đâm thẳng vào ngực ta.

Ta phản xạ có điều kiện như muốn tránh né, lại đột nhiên nghĩ thông suốt một chuyện.

Đoàn lữ hành tuy rằng khắp nơi đều lộ ra cổ quái, nhưng dù sao đã mở ban ba lần, nếu mỗi lần đều giết người, cho dù khách lữ đều bị bọn họ không biết dùng phương pháp gì mê hoặc, sẽ không tiết lộ, người nhà người chết cũng nhất định sẽ tra xét!

Đến lúc đó cảnh cáo một khi tham gia, bọn họ làm sao còn phát triển thành tựu?

Hơn nữa tên đạo du béo này còn thao thao bất tuyệt nói chuyện chính là để lừa gạt tai mắt của mọi người.

Nếu bọn họ thật sự muốn động thủ có rất nhiều cơ hội, tuyệt đối sẽ không làm việc lỗ mãng như vậy.

Nghĩ đến đây, ta vẫn không nhúc nhích, chẳng qua thần kinh toàn thân đã vỡ vụn, âm thầm khởi động long đảm áo giáp của Triệu Tử Long. Nếu tên gia hỏa này thực sự hạ tử thủ, ta nhất định sẽ làm cho hắn chết càng khó coi hơn!

Xoạt một tiếng, đao mang theo gió mà đến, tới gần đỉnh đầu ta mấy tấc mãnh liệt, nghiêng lướt qua bên tai.

Lập tức, hắn lại chạy về phía thanh niên tóc dài kia.

Quả nhiên, đây là đang thăm dò!

Cùng lúc đó, hai tráng hán khiêng một cái chậu sắt lớn đi ra, một người nhỏ khác cầm trong tay một chồng chậu đồng nhỏ, lấy nước múc cái gì đó, từng người đặt ở trước mặt chúng ta.

Cũng không biết trong chậu đựng thứ gì, cách đó rất xa, có thể nghe thấy mùi máu tươi cực kỳ gay mũi.

Chờ cho chậu đồng nhỏ đặt tới trước mặt ta, lúc này mới nhìn thấy, lại là máu!

Máu chảy đầm đìa dính đặc sệt, bên trong còn đặt một khối xương không biết là động vật gì, trong chậu chậu ngoài là một mảnh đen sì, cũng không biết đã bao lâu chưa rửa sạch, trêu chọc một đám ruồi bọ, ông ông không ngừng bay lên bay xuống.

"Đây là rượu ngon nhất của thôn Trát Lệ - dơ bẩn tám cổ, chuyên dùng để chiêu đãi khách nhân tôn quý nhất. Đến đây! Các bằng hữu của ngươi, chúng ta cùng nhau làm chén rượu này! Đây chính là ngày các ngươi hạnh phúc nhất từ khi sinh ra tới nay." Đạo du kia bưng một cái bát sứ trắng sạch sẽ, mặt mũi tươi cười xán lạn vô cùng.

Đầu tiên thiên năm ngàn ba chương, cấm địa thâm sơn...

Theo lời gã vừa dứt, đoàn lữ khách đều bưng bát lên, uống từng ngụm từng ngụm, ngay cả nữ lang thoạt nhìn cực kỳ hài hòa kia cũng không chút do dự.

Ta cũng bưng chén, một mùi máu tanh cực kỳ ghê tởm xộc thẳng vào trong mũi, chọc cho dạ dày của ta bỗng nhiên bốc lên một trận, suýt chút nữa nôn ra.

Từ sớm trước khi lên xe, lão gia đã cảnh cáo ta, tuyệt đối không thể ăn đồ vật trong thôn.

Đừng nói là hắn cảnh cáo, cho dù không nói gì nữa, ta cũng không thể uống thứ này.

Nhưng, hiện tại nên làm gì đây?

Nếu như chỉ có mỗi mình ta không uống, thì chắc chắn đã bị lộ rồi!

Phù phù, đúng lúc này, bên tai ta nghe được một âm thanh phịch vang lên.

Ta trộm nhìn thấy, là ông lão kia té ngã xuống đất, bát trong tay cũng lăn sang một bên.

Một đại hán đi lên phía trước, đạp hắn hai cước, nhưng lão vẫn không nhúc nhích, phảng phất ngất đi.

Đại hán kia giọng căm hận mắng: "Bà nội nó, tên Dương Quỷ Tử này bị chóng mặt rồi!"

Nhiệt huyết? Đây đúng là một cái cớ vô cùng tốt, lập tức hai mắt ta nhắm lại, sau đó liền đổ.

"Lại thêm một người!" Có người hùng hùng hổ hổ đi tới, sờ sờ trên cổ ta.

"Ha ha, xem ra hai vị bằng hữu này không có tửu lực! Trước tiên để cho bọn hắn nghỉ ngơi đi." Đạo du sát có giới thiệu, sau đó lớn tiếng kêu lên: "Bằng hữu của ta, chúng ta tận tình uống, vui vẻ nhảy đi! Đây là một đêm không ngủ tuyệt vời đến cực điểm."

Bên tai vang lên một trận tiếng bước chân ầm ĩ, xem ra mọi người đều bị hắn mê hoặc, đều đứng lên.

Lúc này có người bắt được hai chân và bả vai của ta, nâng ta lên rồi rời đi.

Ta hơi mở mắt ra, nheo lại thành một cái khe lén nhìn trộm.

Tất cả mọi người đứng lên, lắc lư thân thể cứng ngắc, giãy dụa một cách máy móc.

Hoang sơn dã lĩnh, cỏ dại mọc um tùm, một đám du khách đến từ Thiên Nam hải bắc, thần trí đều không, như con rối bị khống chế, phảng phất rối gỗ bị khống chế, không ngừng lay động, uốn lượn, đang tiến hành một hồi cuồng hoan quái dị.

Đại hán vây quanh cũng cực kỳ hưng phấn gia nhập vào, thỉnh thoảng xuyên thẳng qua đám người, phát ra từng tiếng kêu kỳ quái.

Trong mắt bọn họ lộ ra những ánh mắt thèm thuồng, có xoa xoa tay, có chảy nước miếng, nhưng lại không có một ai dám tiến lên làm loạn.

Ta và lão gia phân biệt được hai người nâng lên, đi thẳng đến một gian phôi phôi thấp bé kia.

"Hắc hắc, lão Bát làm càng ngày càng đẹp, lần này làm không tệ nha, có nhiều mỹ nữ như vậy!" Đi tới đi lui, tiểu tử nâng hai chân ta nở nụ cười đầy tà ác nói.

"Hắn có cái gì trâu? Còn không phải là Bạch gia có thủ đoạn sao." Tiểu tử ở phía trước cũng hưng phấn trả lời: "Trước kia chúng ta sống như thế nào ngày ấy? Bị cảnh sát đuổi như vậy trốn đông trốn tây, lo lắng nơm nớp lo sợ! Nhưng hiện tại thì sao? Muốn có tiền, cần nữ nhân có người phụ nữ, mỗi ngày thay cho chơi đùa, có thể thoải mái sung sướng, nếu không phải việc này chỉ có thể tránh ở trong khe núi này làm, vậy thật đúng là như thần tiên sống."

"Đúng vậy, đúng vậy... May mà tất cả đều là các lão gia, bằng không thì thật đáng tiếc." Tiểu tử phía trước liên thanh phụ họa theo.

"Hai người các ngươi nói thầm cái gì vậy? Nhanh giam tên này lại, dược lực sẽ có hiệu lực, các ngươi còn muốn chơi nốt không." Người giơ bả vai lão giả quay đầu, lớn tiếng thúc giục.

"Vâng!" Hai người lên tiếng, dưới chân cũng tăng thêm vài phần tốc độ.

Bốn người bọn họ vác ta cùng lão già kia một đường chạy tới, đạp mở cửa phòng thấp bé, đem chúng ta ném lên giường gỗ rồi xoay người bước đi.

Rặc rặc rặc rặc rặc rặc rặc!

Ngoài cửa vang lên tiếng xích sắt cọ xát, hẳn là đã khóa cửa lại.

Sau đó, tiếng bước chân dần dần đi xa.

Ta từ từ mở mắt ra, thích ứng với bóng tối trong phòng nhỏ. Nhà này thoạt nhìn bên ngoài cực kỳ thấp bé, kì thực lại rất rộng rãi.

đào sâu xuống dưới một thước, hai phiến cửa sổ đều bị đoạn sắt bịt kín, lại đóng chặt tấm ván gỗ, chắc chắn không chút ánh sáng nào, chỉ thấy từ khe cửa phóng vào một đạo ánh lửa yếu ớt.

Ta đứng dậy liếc nhìn ông lão kia, rón ra rón rén nhích tới một bên cửa.

Ta nhẹ nhàng đẩy cửa, cánh cửa này là do tấm thép dày hơn hai tấc chế thành, bên ngoài lại đeo sợi xích sắt to bằng ba ngón tay, Trảm Quỷ Thần song đao không mang theo bên người, trong lúc nhất thời cũng không tìm thấy công cụ tiện tay gì, ta mở hầu lô ra, móc ra hai tấm bạo liệt phù, vừa muốn dẫn cháy.

"Đừng vội, chúng ta còn có thời gian mười phút." Đúng lúc này, lão thái ngồi dậy, vừa vuốt mái tóc màu vàng óng kia, vừa dùng một giọng Hán cực kỳ lưu loát nói. Sau đó lại từ trong ngực móc ra một cây Hưu to lớn: "Một bát máu loãng vừa rồi là thuốc kích thích năm đêm, dược lực cần tăng thêm mười phút, bây giờ còn có mười phút."

Vừa nghe lời này, ta lập tức cuống lên.

Tần Na tin tưởng muội, theo huynh trở về đây lần nữa. Nếu nàng xảy ra chuyện gì, huynh sao có thể không đồng ý với người ta được?

Ta cũng không kịp đi hỏi, hắn làm sao mà biết được tất cả chuyện này, phù một tiếng đè lên bánh quyển, muốn đi điểm bạo liệt phù.

Nhưng lão giả kia hai chân điểm một cái, lại như quỷ mị lóe lên, một tay nắm lấy cổ tay của ta, đốt khói.

Hắn nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói nói: "Ta đã nói còn mười phút nữa, trước đây bọn chúng tuyệt đối sẽ không động thủ, hơn nữa một khi ngươi mở cửa, sẽ phát ra tiếng động, mọi chuyện chúng ta làm lúc trước đều uổng phí."

"Đừng lo lắng, bằng hữu của ta, ngươi xem kìa! Bọn tinh linh đáng yêu của ta đang nỗ lực đấy." Nó chỉ ra ngoài cửa.

Chỉ thấy trên xích sắt đột nhiên xuất hiện một đàn kiến nhỏ màu đỏ, dày đặc vây quanh thành một vòng, không ngờ đang điên cuồng cắn xé xiềng xích.

Trong tiếng sàn sạt vang lên, vụn sắt bắn tung tóe, chớp mắt đã bị cắn ra một cái rãnh sâu. Xem ra, không bao lâu nữa, thiết tác sẽ bị cắn đứt hoàn toàn, đỡ phiền toái khi nhen nhóm Liệt Phù, vạn nhất làm kinh động đến những người kia, thật đúng là không dễ xử lý.

"Chúng ta làm quen trước một chút đi, ta là Mãng, là động vật gia." Hắn nói, mỉm cười đưa tay ra.

Tuy rằng lão mấy lần nhắc nhở ta, còn đưa ta một gói bột phấn, để ta thoát ra khỏi ảo giác, tạm thời nhìn không giống như là địch nhân.

Nhưng tình huống nơi này thực sự có chút phức tạp, ta có chút phỏng đoán không biết, gia hỏa này rốt cuộc đến đây đến cùng là vì mục đích gì, nhất là một đám kiến có thể cắn đứt sắt thép, càng làm cho ta sinh lòng đề phòng, cho nên ta không đưa tay, mà là nhìn chằm chằm hắn nói: "Ngươi làm sao biết hết thảy mọi thứ? Ngươi tới đây mục đích là gì?"

"Ta ngay từ đầu cái gì cũng không biết, ta chỉ là tới với ngươi." Điêu nhún vai rất là vô tội trả lời.

"Đi theo ta à?" Ta càng lấy làm lạ, đồng thời lùi lại một bước, cảnh giác hỏi: "Tại sao ngươi lại đi theo ta?"

Con kiến thứ một nghìn năm bốn vội vàng hành quân.

"Ừ, ngươi đừng hiểu lầm." Thang Nguyệt giơ hai tay, ngay sau đó cổ tay khẽ đảo, trong tay đột nhiên xuất hiện một bức thiếp.

Ta lại ấn bầu trời, mượn ánh sáng xem thử, người trên bức ảnh kia không ngờ lại là ta!

"Đây là ông chủ giao cho ta, hắn nói tiếp theo chúng ta sẽ hợp tác. Ngươi biết đấy, ông chủ rất bắt bẻ đối với lai lịch lựa chọn của đồng bọn, ta rất tò mò vì sao ngươi lại được hắn chọn."

Bưng quẩy cắn chanh chua mỉm cười, tiếp tục nói: "Vì thế ta liền thừa dịp người còn chưa tề tựu, tính tới gặp ngươi trước, đúng lúc thấy ngươi mang theo cô nương tham gia du lịch đoàn. Vốn tưởng chúng ta sẽ vừa bưng cà phê nhìn chiều tà, vừa tâm tình trò chuyện một chút chủ đề thú vị, không ngờ rằng, lần đầu gặp đã muốn liên thủ rồi!"

Ông chủ? Lần hợp tác tiếp theo?

Rốt cuộc tên gia hỏa này là ai?

Ta càng lúc càng mơ hồ, bất quá bây giờ cũng không phải là lúc hỏi những thứ này, Tần Na còn ở bên ngoài, một đám người kia vẫn bị bất tri bất giác thao túng, mắt thấy là sẽ phải đối mặt một hồi tai nạn.

Thiết tác ngoài cửa, đã bị một đám kiến đỏ cắn ra một khe rãnh thật sâu, sắp đứt rời.

"Vậy làm sao ngươi biết hết thảy? Ngươi định làm sao bây giờ?"

"A, xin tha thứ ta vừa rồi giới thiệu mình không đủ tinh tế." Thang một tay che ngực, rất là thân sĩ khẽ gật đầu, tiếp tục nói: "Ta ngoại trừ là nhà khoa học, còn là kỹ thuật khoa học, đối với thôi miên thuật cũng rất nghiên cứu."

"Sau khi đạo du tiên sinh kia nhìn thấy nữ nhân của ngươi, liền lơ đãng móc ra cái nút buộc luôn đeo trong y phục, đến trước mặt nàng lung lay vài cái, hơn nữa thấp giọng nói một câu siết chặt cổ lệ. Từ đó trở đi, bạn gái của ngươi bị thôi miên rồi, cái này gọi là thức tỉnh thôi miên., Nói cách khác, trước khi lên xe nàng đã trúng chiêu. Lúc tới gần, Đạo Du tiên sinh còn nói, nàng đã từng tới nơi này, cho nên ta cũng có chút cảnh giác, nàng nhất định là xảy ra chuyện ở đây."

"Loại thôi miên thuật này coi như là khá cao cấp, dung hợp thị giác, khứu giác, thính giác, giác giác, giác giác giác. Ngũ giác hợp nhất mà thành."

"Cho nên mới nói, đây khẳng định là một âm mưu, đồ trong thôn nhất định không thể ăn bậy, cho nên ta nhắc nhở ngươi."

"Ngươi sở dĩ không thể phát hiện những chi tiết nhỏ này, có thể là vì trước khi xuất phát ngươi đã quá mệt mỏi rồi chứ?" Nói xong, Mãng mỉm cười rất sâu xa, phảng phất như đang nói: "Ngươi hiểu ta nói cái gì."

Tên gia hỏa này nhất định là hiểu lầm, cho rằng Tần Na là bạn gái của ta, hơn nữa tối hôm qua ta còn... Nhưng bây giờ ta còn thời gian giải thích những điều này làm sao?

Ta nhìn chằm chằm đôi mắt màu lam kia, tiếp tục truy vấn: "Vậy bột phấn màu trắng ngươi cho ta là cái gì? Làm sao ngươi phát hiện trong nước máu kia có vấn đề? Thậm chí còn có thể chuẩn xác biết dược lực phát tác thời gian?"

"Trương tiên sinh thân yêu của ta, đây đều là kiến thức chuyên nghiệp của ta, được không?" Trong thùng xe trang trí toàn là một cái bản thôi miên đồ, hơn nữa còn tản ra một cỗ khí tức thôi miên vô sắc vô vị, những người này chính là bị những thứ này khống chế, mặc dù ta không phát giác được, nhưng đám tinh linh tiểu tinh của ta lại có chút nôn nóng không yên. Vừa vặn, ta có thói quen mang theo dược phẩm bên người."

"Thúc tình dược trong huyết thủy, là cho voi bò cạp dùng, ta vừa ngửi là biết. Dược lực này vô cùng mãnh liệt, chỉ là bọn hắn hình như cũng sợ hại chết người, cho nên pha loãng có chút quá nặng, ít nhất cần miễn cưỡng mới có hiệu quả."Sậu Nhất bản liếc mắt một cái nói.

Nghe hắn giải thích như vậy, ta nhất thời cực kỳ kinh ngạc.

Mặc dù gia hỏa này không phải người đi đường, nhưng bản lĩnh này tuyệt đối không được khinh thường, may mà hắn không phải kẻ địch.

Rặc rặc một tiếng, sợi dây sắt ngoài cửa đứt gãy ra.

Ta rất sợ thiết tác sẽ rơi xuống đất phát ra tiếng vang, bị những người kia nghe được, vội vàng một tay đẩy cửa, vươn một chân tóm lấy thiết tác.

Những kiến đỏ kia giang cánh bay lên, xếp thành ba hàng chỉnh tề, chui vào áo khoác hoễn.

Diêm từ trong túi quần lấy ra một hạt bánh ngọt nhỏ màu vàng ném vào, sau đó giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, cười nói với ta: "Trương tiên sinh, hiện tại còn có năm phút, chúng ta tranh thủ thời gian thiết lập phương án tác chiến đi?"

"Được!" Thời gian cực kỳ cấp bách, nếu chậm thêm một lát nữa những người ngoài cửa kia sẽ gặp phải tai ương. Ta tạm thời buông lo lắng xuống, nói thẳng: "Trước mắt chứng kiến, bọn họ tổng cộng có mười chín người! Một người dẫn bọn ta đi vào, một ông lão trung sơn màu trắng, ngoài ra, còn có mười bảy người cường hán hung đồ."

"Những hung đồ này rất có thể đều đang trốn tội phạm truy nã, trên người bọn chúng đều mang vũ khí, thậm chí còn có thương binh. Ông lão áo trắng kia, rất có thể chính là cao thủ thôi miên như lời ngươi nói. Như vậy, chúng ta đều làm sở trưởng, ta đi giải quyết những hung đồ kia, ngươi đi khống chế lão giả áo trắng kia, có vấn đề không?"

"Không không không!" Tương Liên tục lắc đầu nói: "Như vậy không được, còn có thể, thuật thôi miên của lão nhân áo trắng kia rất lợi hại, dù sao thuật thôi miên của ta cũng là người nghiệp nghiệp, có thể không phải là đối thủ của hắn, hơn nữa trên người hắn còn tản ra một mùi thuốc vô cùng nồng nặc, những tinh linh nhỏ kia căn bản không thể tới gần. Ngươi đi đối phó hắn đi, để ta xử lý những người khác."

"Nhưng đám gia hỏa này dù sao cũng có mười bảy người, lại mang theo vũ khí. Nếu ngươi không thể đồng thời giải quyết bọn chúng, bị bọn chúng bắt làm con tin thì phải làm sao? Dù sao mục đích của chúng ta là cứu người, không phải là để giết người!" Ta vội la lên.

"Giết người không phải là để cứu người sao?" Mãng Vũ giang tay ra tỏ vẻ khó hiểu nói: "Được rồi, bằng hữu thân ái của ta, cứ vui vẻ quyết định như vậy đi, chúng ta hành động thôi!"

Nói xong, hắn ngậm cà chua, đẩy cánh cửa sải bước đi ra ngoài.

Gia hỏa này cao cao gầy gầy, giá một bộ nhãn lực kim ti, toàn thân áo khoác thẳng tắp, thắt nút, ngực hoa một tia cẩn thận, quả thực tựa như thân sĩ trong một tửu hội cao cấp, nhưng nhắc tới hai chữ giết người lại hời hợt như vậy. Hơn nữa còn đồng thời chém giết mười bảy tráng hán, dưới cái nhìn của hắn tựa như cũng đơn giản không được rồi.

Nếu là để ta động thủ, chỉ sợ ta cũng chỉ có thể sử dụng Thúc Hồn quyết trong Âm Phù Kinh mới miễn cưỡng chém giết mười bảy người trong một giây, hơn nữa còn phải hao phí rất nhiều linh lực, nhưng rốt cuộc kẻ này là ai? Ông chủ lớn sau lưng hắn là ai? Ai định tìm ta?

Liên tiếp các dấu chấm hỏi từ trong đầu ta bay lên.

Nhưng lúc này thời gian cấp bách, ta cũng không kịp nghĩ gì nữa, tranh thủ thời gian rút ra hai tấm trung đẳng linh phù theo sau.

"Hì, chào mọi người!" Mãng đi phía trước đột nhiên vươn một bàn tay cao cao, hướng về phía đám người nhảy loạn không ngừng quanh lửa reo lên tiếng chào.

Mẹ nó! Ngươi bị thần kinh à?

Chúng ta tới tham gia vũ hội tụ lửa trại sao?

Đánh lén cũng chưa chắc đã thành công, ngươi cứ như vậy mà ngang nhiên đi qua? Sợ người khác không phát hiện ngươi có phải không?

Quả nhiên, tất cả những tráng hán kia đột nhiên sững sờ, đồng loạt xoạt xoạt hướng hai chúng ta phóng tới hai đạo hung quang, không hẹn mà cùng đưa tay sờ phía hông.

"Ta tên Úy, là tới giết các ngươi." Mãng Uyên tiếp tục đi tới, rất thẳng thắn nói.

Lúc tiến hành giết chóc tiến hành giết chóc đầu tiên thiên năm ngàn linh ngũ chương...

Vừa nghe lời này, đám tráng hán hung phỉ kia cực kỳ giật mình.

"Hai gia hỏa này làm sao đi ra được?"

"Còn cần phải hỏi sao? Máu tươi là giả vờ, cũng không bị thôi miên."

"Hắn thì làm sao, không phải là sĩ đấy chứ!"

"Quan tâm hắn là ai, giết chết bọn hắn!"

Đám tráng hán sau khi trao đổi ngắn gọn, từng người lộ ra bộ mặt hung ác, điên cuồng gào thét vọt tới.

"Thật sự là hết chỗ nói." Ta thầm mắng một tiếng, tên gia hoả này sao lại nghĩ thế chứ, đang yên đang lành đánh lén không đánh, chơi đùa mà còn mạo hiểm như vậy.

Nhưng việc đã đến nước này, không cho phép ta suy nghĩ nhiều nữa, vội vàng lấy ra linh phù nghênh đón.

Bịch bịch, bịch bịch bịch...

Nhưng mà ta vừa mới bước ra hai ba bước, mấy tráng hán xông lên trước ngã xuống đất, như những cọc gỗ bị đá ngã thẳng tắp không chút dấu hiệu báo trước.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Ta đột nhiên ngây ngẩn cả người.

"Thân ái, không phải chúng ta đã thương nghị xong rồi sao? Bọn gia hỏa kia giao cho ta xử lý, ngươi đề phòng lão đầu áo trắng kia là được rồi." Bồ Tát giống như điện nhạc chỉ huy gia tộc vẫy nhẹ cánh tay, không chút hoang mang nói, vẻ mặt gã mỉm cười tự nhiên, một bộ dạng đã tính trước trước đặt vào ngực.

Theo cánh tay hắn vũ động, từng con kiến đỏ không ngừng từ trong áo bay ra ngoài, có lẽ những người đàn ông cường tráng kia đều bị những thứ nhỏ bé này quật ngã hết.

Mới vừa rồi ta chú ý tới, lão đầu mặc trung sơn màu trắng kia lại không ở chỗ đống lửa trại này, đang tính giúp hắn giải quyết đám tráng hán này trước rồi mới đi tìm lão đầu kia. Nhưng lúc này vừa thấy, lão nhân này có chút năng lực, thu thập đám tráng hán căn bản không thành vấn đề, cũng yên lòng.

Liên tiếp sáu bảy tráng hán ngã xuống đất, những người theo sát phía sau đều bị dọa đến choáng váng, mặt mũi tràn đầy kinh hoảng đứng lại.

"Mẹ nó! Này lão gia có cổ quái! Tam tử, móc thương." Trong đám người một tên gầy nhỏ đen lớn tiếng kêu lên.

Đám người này căn bản không thể nghĩ tới, trong đoàn du lịch như mỡ còn có nhân vật lợi hại như vậy, đại đa số người trên người đều không mang theo loại người gì, chỉ có ba năm người nắm trường đao trong tay. Nhưng bây giờ bọn họ căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có sáu bảy người nằm trên mặt đất, lúc này mới hoảng hốt.

Nghe hắn hô lên, trong đám người có một cái râu quai nón, từ sau lưng kéo ra một thanh thổ thương, răng rắc một tiếng lấp hỏa dược.

"Ngươi đã sốt ruột như vậy, trước tiên tiễn ngươi đi chết đi!" xấu lạnh giọng nói ra, sau đó mãnh liệt chỉ một cái về hướng người nọ.

Râu quai nón giơ thương lên, cánh tay vừa chuyển, cắm vào trong miệng của mình, đột nhiên ấn then cài.

Ầm!

Một tiếng thương vang lên, tên kia ngửa đầu ngã xuống.

Nửa cái đầu đều bị vỡ nát, máu tươi vẩy ra, óc văng tứ tung, bắn tung toé bốn phía mặt mọi người.

"Cái này... Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Đám người này bị dọa đến choáng váng.

Bọn họ là kẻ liều mạng không giả, nhưng nào từng thấy cảnh tượng thế này? Cách thật xa cũng có thể khiến người ta liên miên ngã xuống đất, thậm chí còn có thể khiến người ta giơ thương tự sát, loại kinh khủng không biết như thế này, quả thực không cách nào hình dung.

"Quỷ, quỷ a!" Không biết là ai đột nhiên hô to một tiếng, quay đầu bỏ chạy.

Đám gia hỏa này cũng lập tức giật mình tỉnh lại, liều mạng chạy trốn như mất hồn.

Mắt thấy bọn họ chạy ra hơn ba mươi mét, Mãng cũng không đuổi theo, nhún vai nói: "Đây là chuyện mà các ngươi nói, đêm tốt đẹp này, lãng phí rất nhiều đáng tiếc." Nói xong, hai tay bỗng nhiên run lên, phảng phất nhạc khúc hắn chỉ huy đột nhiên trở nên sục sôi.

Đám người sớm đã chạy ra xa, vậy mà quay người trở lại, chạy quanh hơn mười thước, bắt đầu tàn sát lẫn nhau.

Đây chính là chém giết thật sự, vung dao trong tay lên, nhặt tảng đá trên mặt đất lên cắm thẳng vào ngực đối phương, đập nổ đầu của đối phương.

Dưới ánh lửa nổi bật, mỗi người đều biến thành một ác ma khát máu - Mười mấy người còn lại, xem lẫn nhau như kẻ địch, giống như một đám giác đấu của cổ La, hung hăng chém giết, điên cuồng tàn sát, cực kỳ chấn động, cực kỳ máu tanh!

Mà bên cạnh đống lửa cách đó mấy mét, một đám lữ khách đang nhảy nhót vui vẻ, từng người sớm đã không còn mộc nạp cương thẳng thắn như vừa rồi, trên mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ tươi cười xán lạn không gì sánh được.

Bọn họ nắm tay, vây quanh lửa trại vừa cười vừa nhảy.

Mặt mỗi người bọn họ đều hơi đỏ lên, trong mắt lộ ra từng cỗ dục vọng rất khó khống chế, nhảy nhót, có mấy đôi tình lữ ôm chặt lấy nhau.

"Thân ái, ngươi xem..." Úy thu hồi con kiến, rất vui mừng cười nói: "Một bên là tiếng cười vui vẻ, một bên khác lại đang khát máu chém giết, đây là bản chất của thế giới, đây chính là bản năng của động vật, giết và tính, chân lý pháp tắc sinh tồn vĩnh viễn không thay đổi, là thứ có thể kích thích dục vọng nguyên thủy của các loài động vật. A..."

Diêm tách ra hai tay, hai mắt hơi nhắm, rất là say mê nói: "Thế giới này thật là đặc sắc!"

Tuy rằng thủ đoạn của hắn rất thần kỳ, chúng ta thắng lợi; tuy rằng bây giờ chúng ta đang đứng trên cùng một chiến tuyến, nhưng đám ác phỉ kia cũng thật đáng chết, có thể thấy được cảnh tượng này, nếu lại nghe hắn nói như thế, ta cũng không khỏi rùng mình một cái.

Chắc chắn tâm lý thằng nhãi này có vấn đề, hơn nữa còn là một tên điên biến thái.

Thủy du mập mạp kia cũng không tham dự vào tiến công vây giết chúng ta, Mãng cũng không ra tay với hắn.

Nhưng gia hỏa này sớm đã bị dọa cho choáng váng, xụi lơ ngồi bệt trên mặt đất, nhìn chằm chằm vào hai chúng ta, toàn thân không ngừng run rẩy.

"Nói, vậy lão đầu nhi đi đâu rồi?" Ta sải bước tới bên cạnh hắn, túm lấy cổ áo của hắn lớn tiếng quát hỏi.

"Đừng giết ta... Đừng giết ta..." Mập Mạp sợ hãi mềm nhũn như bùn nhão, luôn miệng cầu khẩn: "Ta chỉ phụ trách dẫn người đến đây, những chuyện khác đều không liên quan gì đến ta."

"Không sao?" Ta vung tay hung hăng vả hắn một cái tát to, mấy cái răng bay ra ngoài.

"Đây quả thực chính là địa ngục nhân gian! Ngươi vẽ đường cho hổ, lừa tất cả mọi người đến đây, còn dám nói không quan hệ với ngươi? Trừ lão già kia ra, còn có người nào? Hắn lại chạy đi đâu."

"Không... Không có ai rồi." Người béo miệng đầy máu, cực kỳ sợ hãi đáp lại: "Bạch gia, không không không, lão bất tử phải đi khai đàn rồi."

"Mở đàn, mở đàn gì? Ở đâu? Ngươi dám nửa câu nói dối ta liền ném ngươi vào trong đống lửa." Ta tức giận quát một tiếng.

"Không không không, ta không dám, không dám..." Tên béo toàn thân run rẩy chỉ về phía trước, nói: "Ở phía sau sườn núi kia, rốt cuộc là làm cái gì ta cũng không rõ lắm, những người khác cũng không biết, dù sao mỗi lần mọi người đều uống xong... uống xong vũng máu kia, hắn liền đi qua đó."

Ta nhìn theo phương hướng hắn chỉ, đống lửa xa xa chồng chất một đống đất lớn cao thấp thấp, mập mạp chính là chỉ một trong số đó.

Một cái chân của ta đá bay tên mập, vừa muốn quay người, đột nhiên, một đám lữ khách đang cuồng hoan cùng kêu to lên, chân chính điên cuồng.

Đệ nhất thiên ngũ linh lục môn cửu thiên vây khốn tiên trận

Tất cả mọi người không còn nhảy múa nữa, hai mắt họ đỏ bừng, lóe ra dục vọng đại đạo, không chờ được kéo đồng bạn bên cạnh điên cuồng hôn môi, nhanh chóng cởi bỏ quần áo, đai lưng... Mắt thấy từng chuyện Xuân Cung rực rỡ sắp diễn ra.

Đại đa số thành viên lữ hành đoàn đều là tình lữ, chỉ có ba thanh niên du côn lui một hàng.

Đầu trọc hòa bình ôm lấy nhau, gã thanh niên tóc dài mờ mịt dạo quanh một vòng, đột nhiên phát hiện Tần Na cũng bị đơn lẻ, hai mắt gã sáng ngời, bước nhanh tới.

Tần Na cũng đồng thời phát hiện ra nó, chạy chậm tới đón chào.

"Không tốt! Dược lực của bọn hắn phát tác!" Ta vội vàng chạy tới.

Tần Na tìm kiếm khách hàng trên cửa, từ tin tưởng ta, lúc này mới dám trở về nơi đây.

Tuy rằng lần trước nàng đến đây cũng từng bị thôi miên, cũng không biết cụ thể là xảy ra chuyện gì, nhưng trải qua sau đó lại cực kỳ đáng sợ, nàng có thể cố lấy dũng khí tất cả đều là vì ta.

Ta quyết không thể để cho nàng ta bị tổn thương mảy may!

Huống chi, lần trước nàng tới, lão đầu kia không biết vì nguyên nhân gì, trừ việc cấp cho nàng một số hiệu giết người, nàng đều không bị tổn thương, ta càng không thể để nàng mất đi trong sạch.

Ta chạy vội tới ngăn Tần Na, hai tay nắm lấy bả vai lắc mạnh, kêu lớn: "Tiểu Na, Tiểu Na, muội dậy mau! tỉnh dậy a!"

Nhưng nàng căn bản là không hề hay biết, màu sắc híp mắt nhìn ta, chăm chú ôm lấy ta, bờ môi màu đỏ thắm dán thẳng lên mặt ta.

Cả người nàng nóng rực như đang bốc cháy vậy.

"Tiểu Na, muội tỉnh lại một chút!" anh ra sức đẩy cô bé ra, nhưng vẫn không làm gì được.

Thanh niên tóc dài muốn chạy đến cản Tần Na nhưng bị ta chặn lại, lập tức điên cuồng nhào tới.

Ta bay lên một cước đá trúng đầu hắn, hắn lập tức ngã xuống.

Đúng lúc này, một bóng trắng lóe lên trong đống đất xa xa, nhìn về phía bên này một chút, rồi lập tức xoay người bỏ chạy.

"Không ổn, lão già kia muốn chạy!" Ta vừa định cất bước, lại bị Tần Na ôm ngang, hai tay sờ thắt lưng của ta, thì thầm không ngừng nói gì đó.

Không kịp nghĩ nhiều!

Ta đột nhiên xoay người lại, chém một đao xuống cổ Tần Na.

Nàng ta mềm nhũn co quắp nằm xuống từ đùi của ta, ngất xỉu trên đất.

"Ngươi qua đây cho ta!" Ta chỉ chỉ vào Đạo thảo mập mạp rồi lớn tiếng ra lệnh.

Tên kia vừa thấy ta gọi hắn, cực kỳ hoảng sợ, nhưng lại không dám chần chờ, vội vàng dùng cả tay chân bò qua.

"Ngươi chăm sóc tốt cho nàng cho ta. Nếu nàng ta xảy ra chuyện gì, ta sẽ xé xác ngươi ra, nướng chín cho chó rừng ăn!"

"Vâng vâng vâng..." Mập mạp liên thanh gật đầu đáp ứng.

Ta quay đầu nhìn thoáng qua diều hâu, gia hỏa này dường như cực kỳ thỏa mãn cảnh hỗn loạn trước mắt này, rất là hưởng thụ nhìn bên này Mi loạn, lại nhìn bên kia giết chóc một cái, mặt tràn đầy một loại hạnh phúc không cách nào nói rõ.

Ta cũng không hi vọng cái tên biến thái này lại giúp đỡ cái gì, chỉ cần không thêm loạn là được rồi.

Cũng may hắn đã giải quyết xong đám tráng hán kia, cục diện bên này tuy rằng phân loạn, nhưng cũng bất chấp.

Mắt thấy bóng trắng nhảy nhót như muốn chạy ra khỏi tầm mắt, ta cũng không chần chờ, vội vàng đuổi theo.

Nơi này hố sâu khắp nơi, cỏ dài đến eo, ta một đường gập ghềnh đuổi theo bóng trắng kia chạy hơn nửa ngày, nhưng hắn một mực lắc lư trái phải trước mắt ta, bất luận thế nào cũng không đuổi kịp.

Đuổi theo, đột nhiên ta cảm thấy có gì đó không đúng.

Sao tên gia hỏa này lại một mực chạy vòng quanh ụ đất?

Nếu như hắn thấy chuyện đã bại lộ, muốn thoát khỏi nơi đây, nên là đường thẳng chạy trốn, cách nơi này càng lúc càng xa mới đúng.

Đây là có chuyện gì?

Lẽ nào... đây là một cái bẫy? Hắn cố ý dẫn ta tới đây?

Nghĩ đến đây, ta lập tức cảnh giác, đứng thẳng người lên, một lần nữa đánh giá đống đất lớn trước mắt này một phen.

Vừa rồi truy đuổi gấp gáp, cũng không chú ý tới địa hình có chỗ nào đặc biệt, lúc này tĩnh tâm xem xét, không khỏi rất là giật mình.

Phiến đất này lớn nhỏ không đồng nhất, chiều cao bất bình, nhìn như lộn xộn, tùy ý chất thành, nhưng nhìn kỹ lại, trong này lại rất có môn đạo!

Bát Quái vây quanh, ngầm thành cửu cung, bên ngoài tráo quỷ đả tường, bên trong xây Mê Tâm trận, chính là một tòa Cửu Âm Khốn Tiên trận trong truyền thuyết!

Trận pháp này mặc dù ta nhận ra, cũng biết phương pháp phá giải, nhưng lúc này ta đã bị vây ở trong đó, căn bản không thể phân biệt phương vị hiện tại, trong lúc nhất thời căn bản xông phá không được.

Lúc này bóng trắng kia đang đứng trên một gò đất xa xa, nhìn ta từ xa.

Không chỉ có trên đám đất kia mà khắp bốn phương tám hướng đều là đất, rậm rạp chằng chịt, vô cùng vô tận.

Những bóng trắng này từ xa tới gần, hoàn toàn mơ hồ, chỉ có thể nhìn ra khoảng chừng là hình người, tướng mạo ngũ quan tất cả đều nhìn không rõ ràng, lờ mờ ảo và bóng dáng mơ hồ, căn bản không phân rõ cái nào mới là chân thân.

Bóng trắng vẫn đang không ngừng phân hoá, trong nháy mắt cũng đã thành mấy trăm cái, bao vây ta ở bên trong.

Rất nhanh trước mắt ta đã không còn chút bóng tối nào nữa, tất cả đều là huyễn tượng trắng nõn, tầng tầng lớp lớp, khắp núi đồi.

Không tốt! Là ảo giác!

Ta lập tức móc ra một lá linh phù nhanh chóng châm lửa, phịch một tiếng, linh phù nổ vang.

Nhưng huyễn tượng bốn phía vẫn tồn tại như trước, thậm chí ngay cả lắc lư cũng không có.

Không đúng.

Đạo Linh phù này của ta là chuyên môn dùng để phá huyễn thuật, mặc dù không loại bỏ được, nhưng ít nhất cũng sẽ khiến trận pháp này sinh ra chút lay động, làm sao có thể không có chút biến hóa nào chứ?

Rốt cuộc ông lão mặc Trung Sơn màu trắng kia là ai? Có thể có thủ đoạn như vậy sao!

Phóng tầm mắt nhìn khắp toàn bộ giới âm vật chỉ sợ cũng chỉ có huyễn thuật Nhất Thanh đạo trưởng có thể ngang cơ với kỳ cổ của hắn chứ?

Đã có bản lĩnh lớn như vậy, làm sao lại ẩn thân ở một nơi nhỏ bé như vậy, lén lén lút lút làm những chuyện không thể lộ ra ngoài này chứ?

Bóng trắng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, dần dần nối thành một mảnh, dĩ nhiên không thể phân biệt rõ số lượng, giống như một thế giới màu trắng.

Trong lúc bất chợt, đạo bạch quang kia nhanh chóng xoay tròn, tựa như vô số đạo vòi rồng, vây quanh ta điên cuồng xoay tròn không ngừng, hai mắt ta nhìn mà choáng váng, đầu đau nhức, liên tiếp lảo đảo mấy cái, suýt nữa ngã sấp xuống đất.

Ta vội vàng lui về phía sau hai bước, đỡ lấy gò đất lớn bên cạnh.

Trên gò đất có một tảng đá lớn, xúc tu phát lạnh, trước mắt ta chớp mắt đã sạch sẽ, đầu tựa như cũng không đau nữa.

Uy, đây là?

Ta quay đầu nhìn lại, đây chỉ là một khối đá lớn bình thường mà thôi, bởi vì dính chút sương sớm, chạm đến trên tay tự nhiên có chút lạnh lẽo.

A! Ta hiểu rồi!

Ta đột nhiên tỉnh táo lại, đây căn bản cũng không phải là ảo thuật gì, mà là thôi miên thuật.

Điểm khác biệt lớn nhất của ảo thuật và thôi miên thuật chính là thân ở trong huyễn thuật, căn bản không có cảm giác. Giống như đang mơ vậy, ngươi hoàn toàn không cảm giác thấy đau đớn, đang ở trong huyễn thuật, mặc dù giết chết ngươi, ngươi cũng không cảm thụ được.

Nhưng thuật thôi miên lại khác, người bị thôi miên lại giống như ăn thuốc mê, một khi bị ngoại vật đụng vào kích thích, sẽ tỉnh táo lại, coi như là bị thầy thôi miên cao minh hơn đi nữa, chỉ cần ném người đó vào sông nước lạnh, cũng lập tức liền có thể tỉnh lại.

Đúng rồi! Úy cũng nói như vậy, thôi miên thuật của gia hỏa này lợi hại phi thường.

Ly Hồn Thuật, đệ nhất thiên linh linh thất...

Kỳ thật ta nên sớm nghĩ đến điểm này, chỉ là vừa mới bị tòa Cửu Âm Khốn Tiên Trận này mê hoặc, tự nhiên cho rằng đây có thể là ảo thuật.

Giống như ăn sủi cảo, nhất định là phải chấm chút dầu tương, ai cũng sẽ không liên tưởng đến tương đương đương nhiên, nhưng lão gia hỏa này thật sự làm như vậy đấy.

Cửu Âm Khốn Tiên trận phối hợp sử dụng phép thôi miên, điều này ai có thể nghĩ được?

Cũng không trách linh phù của ta không có hiệu quả, hóa ra là kết bệnh ở đây.

Đối với thôi miên thuật, ta chỉ biết đại khái, biết không nhiều lắm.

Nhưng nếu không phải bị thôi miên, hoặc là nói tỉnh lại từ trong đó, ta ngược lại có rất nhiều biện pháp.

Thông thường nhất chính là nhảy xuống nước, hoặc tìm một vật sắc nhọn đâm rách da dẻ, dùng sức đâm vào tường, khiến cho cảm giác đau đớn thần kinh linh hoạt, từ đó đánh thức đầu óc khỏi hẳn.

Nhưng đây chỉ là cách làm của người bình thường, nếu một thương nhân âm vật còn dùng biện pháp như vậy để giải thoát Thôi Miên thuật, nhất định sẽ bị người ta cười rụng răng. Huống chi, mục đích hiện tại của ta không chỉ từ trong thôi miên này mà còn muốn hoàn toàn tỉnh lại, phản chế hắn.

Thuật thôi miên của lão già này quả thực rất lợi hại, nhưng bởi vậy cũng để lộ nhược điểm của hắn.

Bất quá lúc này ta đã hãm nhập trong trận, hắn chỉ cần thoáng vận dụng một chút thủ đoạn nhỏ, dưới sự phụ trợ của trận pháp, uy lực sẽ tăng trưởng gấp bội, đến lúc đó đừng nói chạy đi, chỉ sợ ngay cả mạng cũng không giữ nổi.

Trận pháp này mặc dù huyền diệu vô cùng, làm ta trong lúc nhất thời không thể đào thoát, nhưng nếu không có tà thuật phối hợp, cũng là không thể làm gì ta.

Bởi vậy xem ra, rất có thể hắn căn bản không thi triển ra tà thuật, hoặc căn bản không biết.

Đã như vậy, ta sẽ cho hắn kiến thức thủ đoạn của ta!

Cũng để hắn cẩn thận nhìn kỹ một chút, Cửu Âm Khốn Tiên Trận này rốt cuộc nên dùng như thế nào.

Trong lòng ta quyết định chủ ý, khoanh chân ngồi xuống, liên tiếp lấy ra ba tấm linh phù, đặt ở hai bên người, ám thiên địa nhân tam tài pháp trận —— tam tài dung tam hồn, khóa chặt ly dương thân, lập tức khép hờ hai mắt.

"Mở!" Ta đột nhiên quát to một tiếng, phi thân lên.

Bạch quang trong mắt nhất thời tiêu tán, lộ ra bãi đất vốn đơn sơ.

Lúc này linh hồn ta đã xuất khiếu, hai chân rời mặt đất phiêu phù giữa không trung, quay đầu nhìn lại, nhục thể của ta vẫn như cũ ngồi ở chỗ cũ, hai mắt khẽ nhắm.

Đây là Ly Hồn thuật trong Âm Phù Kinh, nhưng tu vi của ta kém xa Vô Thượng Thần cấp, tuy hiểu rõ áo nghĩa nhưng vẫn không cách nào thi triển được.

Nhưng trong Khốn Tiên trận lại khác.

Trận pháp này vốn cực kỳ tinh diệu, phi thường có lợi khi thi triển ly hồn thuật, lại không biết được lão gia hỏa kia tế luyện bao nhiêu lâu, linh khí đặc biệt ngưng trọng. Ly hồn thuật này, ta mặc dù lần đầu thi triển, cũng có thể thao túng tự nhiên.

Lúc này ta chỉ là một hồn phách đang lơ lửng trên không, tất cả khống chế thần kinh, phương pháp tê liệt đối với ta đều hoàn toàn không có tác dụng.

Những hư ảnh bạch quang kia vốn là ảo giác, đương nhiên không còn tồn tại, mà còn có thể cảm thụ được hướng đi của pháp trận.

Lúc này nhìn lại, cái gì Bát Quái Cửu Cung, cái gì quỷ đánh tường, chẳng qua chỉ là một đống đất lớn mà thôi!

Trong toàn bộ phương viên của đống đất, chỉ có một mình lão gia hỏa này.

Hồn phách cực kỳ mẫn cảm với hồn phách, ta lập tức tìm được nơi gia hỏa này đứng thẳng người, trực tiếp lướt qua.

Hóa ra hắn trốn trong đống đất nhỏ phía trên sườn ta, trong tay cầm một cái khăn tay trắng, đang đung đưa không ngừng.

Hắn thấy ta vẫn ngồi nguyên tại chỗ như cũ, chưa từng hôn mê, trên khuôn mặt già nua hiện ra một tia nghi hoặc. Có thể rất kỳ quái, thuật thôi miên làm sao đối với ta không có tác dụng?

Bây giờ ta chỉ là hồn phách mà thôi, cùng gió lạnh không có gì khác biệt, lão gia hỏa này căn bản là không thể nào phát giác.

Đứng bên cạnh hắn quan sát trong chốc lát, phát hiện lão gia hỏa này đích xác là người bình thường, trên người hắn phát hiện không có nửa điểm dấu vết linh lực, chẳng trách hắn đã dẫn ta vào trong trận, lại dùng thuật thôi miên bực này " bàng môn tả đạo", mà không thi triển tà thuật.

Ta trực tiếp bay đến trước mặt hắn, một chưởng vỗ về huyệt Thiên Cung của hắn.

Thân hình lão gia hỏa kia mềm nhũn, rải trên mặt đất, hồn phách của hắn bị lần này ngạnh sinh vỗ ra.

Tục ngữ nói: Nhục thân như thuyền, hồn là người chèo thuyền, bình thường đánh đập chỉ là thuyền chạm nhau mà thôi, nếu như bị ai đẩy lái thuyền ra, vậy thuyền kia cũng sẽ mất cân bằng.

Hiển nhiên, lão già kia từ đầu đến giờ không ngờ còn chưa kịp làm chiêu này!

Hồn phách kia của hắn vừa mới ra khỏi cơ thể, liền bị ta gắt gao kéo lấy cổ, liên tiếp mấy cái té mạnh, đập hắn hấp hối.

Hồn phách bị hao tổn, mặc dù thân xác của ngươi có cường đại hơn nữa cũng vô dụng.

Thừa dịp hắn còn chưa tỉnh lại, ta nhanh bay trở về bản thể, về nhà. Ta tuy mượn đại trận, ly hồn thành công, nhưng dù sao tu vi còn thấp, còn không thể linh hồn xuất khiếu quá lâu.

Hồn phách trở về vị trí cũ, ta liền vội vã chạy về phía đỉnh núi, một cước giẫm lên ngực hắn.

Trọn vẹn qua hơn nửa ngày, lão già kia mới khẽ mở hai mắt ra, trừng một đôi mắt nhỏ màu hoàng hôn, nửa phần kinh ngạc nửa nghi hoặc nhìn ta.

"Nói đi! Rút cuộc ngươi là ai? Tại sao lại làm xằng làm bậy?" Ta quát.

Lão già kia thở hổn hển, lầm bầm một câu gì đó.

Thế nhưng âm thanh quá nhỏ, âm điệu lại có chút là lạ, trong lúc nhất thời ta không nghe rõ được.

"Nói lớn một chút cho ta!"

Lão gia hỏa thở hổn hển, tích góp chút sức lực, lại nói một lần nữa.

Lần này thanh âm của hắn hơi lớn một chút, ta nghe được ngược lại là nghe rõ, nhưng ngay cả một chữ cũng không hiểu, bởi vì gia hỏa này căn bản không phải là nói tiếng Trung Quốc, mà là tiếng mặt trời.

"Ngươi, hắn dám giả quỷ với ta?"

Lần này ta càng hận, chân tăng thêm, lớn tiếng mắng: "Cút mẹ ngươi đi, nói tiếng người cho lão tử!"

Tuy nơi này nằm biên cảnh trung tâm, nhưng dù sao vẫn còn trong cảnh giới Trung Quốc, những tráng hán kia nói đều là quốc ngữ, lão đầu tử này cả ngày ở cùng với bọn họ, hơn nữa còn là thủ lĩnh của bọn họ, không lý nào lại là người của ta.

Lão gia hỏa kia tựa như cũng không hiểu lời ta, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, nhưng vẫn kiên nhẫn nói lại một lần nữa, vẫn như cũ là Nhật Ngữ bô bô.

Xem ra, tên này đích xác là một tên quỷ tử.

Hắn tuy rằng không hiểu tà thuật gì, nhưng kỹ thuật thôi miên cùng thủ pháp bày trận cỡ này mà nói, cũng coi như là nhân vật số một, làm sao có thể chạy đến nơi thâm sơn cùng cốc như vậy.

Rốt cuộc hắn đã làm gì?

Ngoài ra, nếu hắn không hiểu tà thuật, thế thì số hiệu giết người của Tần Na rốt cuộc là ở đâu? Hay là ngoài những thứ đó ra thì còn có ai khác?

Ta đang nghi hoặc, đột nhiên lão già kia lật cổ tay một cái, một đạo lam quang vèo một cái bay ra, thẳng đến cổ họng ta!

Đệ nhất thiên linh bát chương hòa phục mộc điêu.

Vừa thấy lam quang bay tới, trong lòng ta biết không ổn, vội vàng xoay người tránh né.

Ánh sáng kia bay sát qua lỗ tai ta, lão gia hỏa cũng không còn bộ dáng hấp hối như vừa rồi, rầm rầm một cái, từ trên đống đất lăn xuống.

Lão gia hỏa này tuy rằng sẽ không thi triển tà thuật gì, nhưng quỷ kế đa đoan. Nếu không phải ta mượn phương pháp ly hồn bắt hắn, nói không chừng đã sớm bị thôi miên thuật của hắn hôn mê rồi. Bàn Đạo nói, gia hỏa này ở nơi đây bí ẩn tế luyện pháp trận gì đó, nghĩ chỗ này tất có cổ quái, nếu bị hắn chạy thoát, nói không chừng còn có thể giở ra loại thủ đoạn mới nào đó, vậy thì phiền toái lớn rồi.

Ta móc ra một trương linh phù theo sát phía sau, cũng không biết lão gia hỏa kia đã tập luyện qua bộ pháp kỳ quái gì, thân hình quỷ dị, phiêu hốt bất định, trong lúc nhảy vọt đã chạy ra thật xa, mắt thấy đã muốn chạy ra khỏi tầm mắt của ta rồi.

Nếu có Vô Hình châm trong tay, ta có nắm chắc một chút có thể chế trụ hắn, nhưng bây giờ cũng không mang theo trên người.

Phải làm sao bây giờ?

Thời gian cấp bách, không kịp nghĩ nhiều, ta chỉ có thể liều mạng một chút.

Ta lấy chu sa bôi lên đế giày, một cước giẫm lên dấu chân hắn. Lập tức cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, liền vẽ một đạo chú lên không trung.

"Ngừng!" Ta quát to một tiếng, hai chân khép lại.

Phịch một tiếng, thân hình lão gia hỏa kia đột nhiên dừng lại, theo động tác của ta liền ngừng lại.

Đây là Thúc Thể Thuật ta tập ở trong Tốn Âm Phù Kinh, mặc dù đã từng thí nghiệm mấy lần, nhưng đều là dùng tiểu động vật luyện tập, đây là lần đầu tiên dùng trên thân người.

Thúc Thể thuật có thể mượn nhờ dấu chân, điều khiển động tác người khác trong vòng trăm mét, nhưng lại có nguy hiểm nhất định -

Bản thân hao phí tinh huyết thì không nói, nếu đạo hạnh của người kia cao thâm hơn ngươi, hoặc linh lực cường đại hơn ngươi, ngược lại mình còn có thể bị hắn khống chế; cho dù thể lực của đối phương không bằng ngươi, ngươi cũng phải tử lực liều mạng với hắn, thẳng đến khi một phương kiệt sức mới thôi. Cũng tương đương với việc thông qua pháp thuật trói hai người lại với nhau, rốt cuộc ai có thể thắng được, còn phải liều mạng tiếp tục, ngoại trừ người phát chế trước, người thi pháp không chiếm tiện nghi gì.

Lão gia hỏa nhìn như suy yếu, không có chút linh lực nào, nhưng so với tốc độ chạy thì thể lực không kém chút nào, thậm chí còn mạnh hơn nhiều so với các tráng hán bị côn giết chết kia. Một khi bị trói cùng hắn, tránh không được một phen đánh cược sống chết.

Nhưng lập tức thời gian cấp bách, quyết không thể để cho hắn chạy thoát, ta lúc này mới hạ thuật.

Lúc này ta vội vàng xoay người, ấn chặt hai chân, phát lực đầu tiên. Nhưng kỳ quái chính là, ta không cảm giác được nửa điểm phản kháng.

Đây là chuyện gì?

Lần đầu tiên ta thực nghiệm môn pháp thuật này là thí nghiệm lấy thỏ nhỏ, mặc dù yếu như thỏ, cũng sẽ dốc sức giãy dụa, sinh ra khí lực không nhỏ. Nhưng một người sống sờ sờ như thế sao lại an tĩnh đến thế?

Lão gia hỏa này đang giả vờ giả vịt với ta sao? Muốn thừa dịp ta không chuẩn bị, đột nhiên phát lực ư?

Ta lại đợi một hồi, vẫn không có nửa điểm động tĩnh, nhưng cũng không dám giải trừ cấm thuật, liền nhảy lên, nhảy tới.

Cho đến khi ta đi đến bên cạnh hắn, lão già kia vẫn không nhúc nhích.

Ta rút ra một sợi dây thừng buộc hai tay hắn ta lại, để phòng ngừa gia hỏa này đột nhiên làm khó dễ.

Chỉ thấy hắn nằm thẳng trên mặt đất, hai chân khép lại, trừng đôi mắt to nhìn bầu trời đêm mênh mông phía xa xa, sau đầu rịn ra một mảnh vết máu đỏ thẫm.

Đây là...?

Vừa rồi lúc ngã xuống, cái ót đụng vào trên tảng đá?

1987,04,08

1972,05,13

1992,0824

1988,05,27

...

Ta đưa tay thăm dò hơi thở của hắn, lại sờ sờ động mạch dưới cổ, đích thật là đã chết.

Ta luôn cẩn thận đề phòng, không ngờ lão già này lại chết như vậy.

Rốt cuộc hắn là ai? Chạy đến đây làm gì? Còn không đợi ta hỏi rõ, đã vì bất ngờ chết mất.

Ta lục lọi nhặt thi thể, lôi tất cả mọi thứ ra.

Hương khói, âu đằng, trên cổ tay giúp đỡ một mũi tên nhỏ tinh xảo, trong ống tên lóe lên ánh sáng xanh thẳm, lam quang vừa rồi tập kích ta hẳn là thứ này.

Ở sát tim có giấu một cái túi nhỏ, bên trong có một tấm hình cũ kỹ đen trắng, trên ảnh là một đôi tình nhân trẻ tuổi, nam chính là chính bản thân lão nhân này khi còn trẻ; nữ mặc đồng phục Nhật

Bản, cười rất ngọt ngào, sau lưng là một rừng hoa anh đào rậm rạp.

Phía dưới tấm hình là nửa khối tơ lụa màu trắng óng ánh, phía trên vẽ lít nha lít nhít lộ tuyến cùng tiêu ký, hiển nhiên là một tấm bản đồ. Vẻn vẹn một ít văn tự đánh dấu cũng là Nhật Văn, càng không thể nhận ra.

Xem ra lão gia hỏa này thật sự là quỷ tử, nhưng hắn chạy ngàn dặm xa xôi đến đây làm gì? Chẳng lẽ hắn dựa theo bản đồ tìm đến? Dưới vùng đất hoang này lại có càn khôn khác?

Ta lại cẩn thận kiểm tra một lần, không phát hiện gì nữa, đành phải tạm thời đem bản đồ cùng tụ tiễn thu hồi. Nghĩ nghĩ, đem ảnh và khói hương thả trở về.

Đạo du lãm đã từng nói qua, mấy lão già này vẫn luôn ở đây tế luyện pháp trận gì đó, hơn nữa Cửu Âm Khốn Tiên trận này cũng thật sự là sự thật. Nghĩ như vậy, chắc chắn bên cạnh còn có điều kỳ lạ khác.

Ta đi quanh đống đất vài vòng, cuối cùng phát hiện một nơi rất không có gì đặc biệt, rất quái dị. Nơi đó cực kỳ lộn xộn, có một đống đá vụn.

Ban đầu ta cũng không để ý, thậm chí còn từ bãi đá này đi qua đi lại hai lần, lúc này mới đột nhiên phát hiện, hòn đá này bày ra nhìn như lộn xộn, kỳ thật lại có một thiên địa khác...

Không ngờ nó lại có vị trí giống hệt như đúc cái mảnh đất lớn này.

Nói cách khác, đây là một trận pháp Cửu Âm vây khốn!

Ta đi tới gần, cúi người xem xét, trong loạn thạch có để một tượng gỗ lớn chừng ngón cái.

Bức điêu khắc bằng gỗ kia, là một nữ tử, mặc đồng phục, vẻ mặt mỉm cười, đây không phải là nữ tử trên tấm ảnh của lão gia hỏa kia sao?

Phía dưới bức tượng là một phiến đá, mặt đỏ tươi, dính đầy vết máu.

Tầng máu thứ nhất không giống nhau, mới có lần trước, xem ra là cứ cách một đoạn thời gian lại một lần rơi xuống tạo thành.

Trong vết máu còn loáng thoáng khắc vài chữ, ta cầm lấy nhìn một chút, không phải Nhật Văn cũng không phải là Hán ngữ, mà là số.

Vừa nhìn là biết, những con số này đều là sinh nhật.

Ta sửng sốt một hồi, sau đó đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lấy ra điện thoại di động, lật ra tư liệu mà Tiểu Ngô gửi cho ta xem.

Quả nhiên, tất cả những con số này đều là ngày sinh ra, hơn nữa chính những người bị số hiệu dây chuyền hại chết, người cuối cùng chính là Tần Na.

Thật đúng là lão gia hỏa kia giở trò quỷ, nhưng hắn muốn làm gì?

Ta bóp đầu ngón tay tính toán một chút, đem sinh nhật mọi người đều đổi thành tám chữ, mạnh mẽ bừng tỉnh.

Đây là Hồi Dương trận!

Trước khi chết, có thể mượn dùng dị thuật gửi một tia vong hồn của hắn vào trong dụng cụ chứa đồ, sau đó lại chọn lấy mười hai sinh nhật đặc thù, dựa theo thứ tự tế lễ, liền có thể triệu hồi tam hồn thất phách của người chết, do đó không cần đầu thai, biến thành âm linh trong dụng cụ.

Hóa ra lão gia hỏa này muốn dùng phương pháp như vậy, để cho tình nhân của hắn mặc dù chết vẫn sống?

Chân tướng đệ nhất thiên ngũ linh cửu chương, chân tướng đại bạch

Lần này rốt cuộc ta cũng hiểu, vì sao hắn lại dẫn chúng ta tới đây.

Nơi này một mảnh hoang vu, thoạt nhìn chỉ là một chỗ đất hoang mà thôi, lại không biết có vị cao nhân nào để lại một tòa pháp trận như thế.

Hồi Dương trận ngoại trừ cần mười hai sinh mệnh làm tế phẩm cá nhân, càng cần pháp trận gia trì, nếu còn không đem Âm linh từ Địa Phủ triệu hồi, sẽ tiêu tán không còn.

Lão gia hỏa này cũng không am hiểu tà thuật, thậm chí ngay cả Hán ngữ cũng không biết, các loại đại trận huyền diệu như vậy đâu phải nhất thời nửa khắc học được?

Nhưng không biết hắn lấy được tin tức từ đâu, liền vội vàng chạy tới.

Hắn mặc dù nắm giữ số hiệu giết người, có thể lấy mạng người, nhưng những người đặc biệt muốn tìm sinh nhật lại rất khó tìm, vì thế liền từ từ tụ tập một đám tráng hán như vậy.

Các tráng hán tìm hoan làm ác, ở chỗ này làm xằng làm bậy, chỉ là những người vô tội chết kia, ngược lại rất đáng thương.

Ta lấy chu sa ra, ở trên phiến đá vẽ đạo an hồn phù.

Từng sợi khói đen bốc lên. Khói đen hơi thành hình người, có đại nhân có trẻ con, bọn họ nhìn ta cúi đầu lạy một cái, sau đó dần dần trôi đi xa.

Linh hồn được phóng thích ra ngoài, có thể tiến vào luân hồi.

Ta tiến lên mấy cước, đem tòa tiểu pháp trận do đá vụn tạo thành kia triệt để đá loạn, cầm lấy tượng gỗ nhỏ quay người trở về.

Khi đi ngang qua thi thể lão già kia, hắn ta đặt tượng gỗ trong tay, châm lửa cho một tấm phù lửa nóng nói: "Ngươi lạm sát người vô tội, khiến cho mấy mạng người táng mạng Hoàng Tuyền vốn là tội không thể tha! Nhưng ta lại thấy ngươi vì người yêu thích phiêu du quá hải, si tình bất quên, nên trả lại cho ngươi khối tròn vo. Nhưng mà đám ác nhân như ngươi quyết không thể vào luân hồi nữa, ta phạt ngươi trọn đời vây ở chỗ này, làm bạn với ngọn núi hoang này."

Nói xong, ném Hỏa Bạo Phù ra ngoài.

Lão gia hỏa lập tức bị lửa lớn hừng hực cắn nuốt, ta cũng không quay đầu lại hướng chỗ lửa trại đi đến.

Xa xa, đống lửa đã bị tàn phá bừa bộn đầy đất, khắp nơi đều là máu tươi. Mười tên ác phỉ chết rất thảm, đến một khắc cuối cùng vẫn còn gắt gao cắn lấy cổ đối phương kéo lấy ruột của người khác.

Phụ cận đống lửa mọi người đều mệt không chịu nổi, từng người trần truồng lộ thể, gắt gao ôm thành một đoàn, ngay cả hơi thở cũng không có, lại còn không nỡ buông ra. giày mang đầy đất, đập vào mắt là thân thể đầy hoa râm...

Ta nhìn Tần Na, quần áo của nàng vẫn còn nguyên, vẫn yên tĩnh nằm bên đống lửa như cũ, lúc này mới yên tâm trở lại.

Lui ngồi ở trên bao hành tẩu đối diện lửa trại, rất nhàn nhã đung đưa hai chân, trong tay cầm đại mộc côn đang nướng thứ gì đó.

Tên đạo du béo sắc mặt trắng bệch, đầu đầy mồ hôi, cắn môi chảy máu tươi, cực kỳ hoảng sợ ngồi ở bên cạnh Bồng, run rẩy không ngừng.

Thấy ta đi tới, hắn trừng đôi mắt đẫm lệ nhìn ta cầu xin, lại không dám nói gì.

"Ông chủ quả nhiên không chọn lầm người." Hống trưởng thấy ta tới gần, rất nhiệt tình chào hỏi: "Người thân ái, ngươi trở về vừa hay. Ta vừa mới nướng xong, có muốn nếm thử không?" Nói xong, hắn cầm cây gậy gỗ trong tay nâng lên.

Trên cây gậy gỗ kia nướng lại là tay.

Một người tay!

Làn da đã bị đốt cháy, xương cốt cũng bị hun khói đen kịt, chỉ có bàn tay và cánh tay tưới dầu.

Cho đến lúc này ta mới phát hiện, tay áo ống tay áo tên béo đang trống rỗng, máu tươi chảy đầm đìa vẫn còn tí tách tách.

Băn nướng chính là bàn tay mập mạp này, thật sự là mười phần đại biến thái.

Trong ba lô lữ khách chắc chắn chứa không ít thức ăn, đói bụng tùy tiện ăn chút gì không được? Không cần phải để mùi máu tanh nướng thịt người như vậy?

"Không cần khách khí, ngươi ăn trước đi, ta lại chặt cánh tay trái của nó thì tốt rồi." Hủyt lại quơ quơ gậy gỗ với ta, liếc mắt nhìn con người mập mạp một cái: "Đám người này không biết bao lâu rồi chưa tắm rửa, bẩn quá, chỉ có thằng này còn sạch sẽ một chút."

Đạo du lãm béo sợ hãi cả người run rẩy, nhếch miệng lại khóc lên, nhưng một tiếng cũng không dám phát ra.

Có trời mới biết lúc ta truy sát lão quỷ tử, hắn ta đã phải chịu đựng đau khổ ra sao.

Nhưng mà, cũng đã trừng phạt đúng tội!

Nếu không phải là hắn, đám lữ khách này sao lại đi tới địa phương quỷ quái như vậy chứ?

Bất quá, ta cũng không muốn lấy tính mạng của hắn, dù sao còn phải dựa vào hắn mang những người này ra ngoài. Cảnh tượng nơi này quá mức dọa người, ta thật sự không muốn để cho bọn họ biết đêm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Đủ rồi, hết thảy kết thúc." Ta nhìn chằm chằm Oa, lạnh lùng nói.

Một câu hai nghĩa này, nói là tất cả những gì đã diễn ra ở nơi này đều đã kết thúc, còn là cảnh cáo đối với hắn!

Diêm nhún vai, không nói nữa, rất hưởng thụ gặm cánh tay, dưới ánh lửa chập chờn, khuôn mặt nhìn như văn nhã kia lộ ra vẻ đặc biệt dữ tợn.

Đạo du lãm béo rất cảm kích nhìn ta, vừa run rẩy nước mắt, vừa kinh hãi nhìn chằm chằm Mãng, trơ mắt nhìn nó gặm từng miếng cánh tay mình.

Ta ngồi xuống cùng Tần Na, nàng ngủ say, không biết là bị lửa trại đốt, hay đang mơ cái gì đó, hai mặt đỏ hồng, khóe miệng còn cười ngọt ngào, chỉ là nụ cười này thật sự có chút không hài hoà.

May mà nàng vẫn chưa tỉnh lại, nếu không nàng đã bị dọa thành cái dạng gì rồi.

"Ngươi lại đây!" Ta quay đầu lại ra lệnh cho tên đạo sĩ béo đang lang thang.

Gia hỏa này bị dọa giật mình, quay đầu nhìn Mãng trưởng một chút, thấy hắn không phản đối, lúc này mới vội vàng lảo đảo bò tới.

Tuy rằng lão bị chém mất một cánh tay, nhưng cũng không biết dùng biện pháp gì, máu đã sớm ngừng chảy, vết máu trên tay áo chỉ còn lưu lại mà thôi, nhìn cũng không đau đớn như vậy, chỉ là lão bị dọa quá sức, thương thế trên tinh thần lớn hơn nhiều so với nhục thể.

"Ngươi cẩn thận lại cho ta nghe, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Nếu như có nửa câu nói dối..."

"Không dám, không dám... ta nói toàn bộ." Bàn tử sợ tới mức toàn thân phát run, thành thành thật thật nói ra.

Thì ra, mập mạp này hết ăn lại nằm cũng không có bản lĩnh gì, lá gan lại nhỏ, chỉ là ỷ vào miệng lưỡi trơn trượt, lẫn vào gần nhà ga bán vé cương – vé, giúp người ta kéo dây da lăn lộn.

Một tháng trước, đột nhiên có người tìm tới hắn, hỏi hắn có muốn kiếm chút tiền tiêu tiền không, không mạo hiểm cũng không khó.

Loại chuyện này tên béo vẫn luôn muốn, chính là không có môn đạo, nhưng hắn vẫn cẩn thận hỏi một câu đi làm gì.

Người kia vừa nói là làm người đi du lịch, mập mạp liền nhập lời. Hắc đạo diện lừa gạt lữ khách đi mua một ít thứ không tính là chuyện gì, dù sao các nơi trong cả tộc đều làm như vậy.

Nhưng chờ hắn lên thuyền giặc mới biết được, căn bản không phải là như vậy!

Đám người này mượn thuật thôi miên lừa lữ khách tới nơi này, tùy ý chơi đùa, sau đó lại chụp ảnh vơ vét tài sản.

Thậm chí còn cho những người này mượn giấy ký tên, thế chấp cơ nghiệp.

Hắn có chút sợ hãi nhưng lại bị những người này uy hiếp, dám rời khỏi liền giết cả nhà hắn, sau đó lại bị đống tiền tài lớn che mắt.

Bản thân mập mạp cũng không biết phép thôi miên gì, chỉ cần kêu các lữ khách lên xe.

Lúc trước hắn nhấn mạnh không cho thôn dân nói chuyện, không được chụp ảnh gì đó, chỉ là thủ thuật che mắt, để tránh mọi người sau khi tỉnh lại nổi lên nghi ngờ.

Bọn ác phỉ này đều là nấm mồ hắc bang gần biên cảnh Trung Quốc, sau khi thất bại trong tranh đấu của bang phái, lẻn vào Trung Quốc, không biết thế nào lại bị lão đầu kia thu nạp.

Lão già kia đúng là tam tử, không biết nói tiếng Hán. Nhưng hắn lại có một bản lĩnh rất kỳ quái, sau khi thôi miên là có thể biết được ý của hắn.

Nó không sắc mặt, cũng không cầm tiền xu, chỉ có một yêu cầu cứng cỏi, mỗi lần nó đều sẽ viết một sinh nhật, chỉ có người tìm được sinh nhật này, mới có thể mở đoàn.

Yêu cầu này rất kỳ quái, thế nhưng mập mạp cũng không thể không tuân thủ.

Chỉ là, người như vậy cũng không cách nào để đụng vào được, vì lẽ đó cho tới hiện tại bọn họ mới mở ra ba đoàn.

Ơ? Cái này không đúng.

Lão quỷ tử dựa vào số hiệu giết người, rõ ràng đã hại chết mười một người, sao có thể mới mở được ba lượt chứ?

Chương một ngàn năm một điểm, có một loại mỹ lệ gọi là quên.

"Ngươi xác định chỉ mở ba khối thôi chứ?" Ta chen vào hỏi.

"Đúng đúng, vậy ba lần." Đạo Hương mập thành thật trả lời.

Nhưng người lúc trước như thế nào, lão gia hỏa lại thông qua con đường nào thì làm sao tìm ra đây.

Ta có chút nghi hoặc nhíu mày, chỉ thị hắn nói: "Ngươi nói tiếp đi, trọng điểm nói chuyện có liên quan tới lão đầu nhi kia."

"Cái này ta cũng không rõ lắm, đừng nói ta, ngay cả..." Hắn nhìn thoáng qua tàn thi đầy đất bên ngoài đống lửa, cực kỳ kinh hãi run rẩy, lúc này mới tiếp tục nói: "Ngay cả bọn họ cũng không rõ lắm:, Chỉ biết lão đầu nhi này là tam phiên, mới tới Trung Quốc không bao lâu. Hơn nữa hình như lúc trước còn bị thương gì đó, có nhiều chuyện hơn nữa thì không ai biết, thậm chí ngay cả hắn cũng không biết tên gọi là gì. Chúng ta thấy hắn cả ngày mặc một bộ trung sơn trang màu trắng, thế mà vẫn gọi hắn là Bạch gia."

Ta thấy cũng không hỏi được gì liền ngừng câu chuyện, chỉ chỉ lữ khách nằm bừa bãi trên mặt đất hỏi: "Vậy thì lần nào các ngươi thu thập tàn cuộc như thế nào? Lão đầu nhi chết rồi, ngươi còn có thể đem bọn họ ra ngoài nữa sao?"

"Có thể." Tên mập kia gật đầu nhẹ, "Chỉ cần lên chiếc xe kia, sẽ bị thôi miên đến cùng, thẳng đến khi lại ngồi xe ra ngoài mới có thể tỉnh lại, lần đầu tiên ta tới đây uống một chén canh., Cho nên mới không có chuyện gì xảy ra. Cho dù trong thời gian này có chuyện gì, bọn họ đều không biết, chỉ coi lời nói của mình thành sự thật, trong đầu mình tưởng tượng ra cảnh tượng khác. Chính là nói... Chính là nói, chỉ có ta mới có thể dẫn bọn họ ra ngoài, hơn nữa cam đoan sẽ không lưu lại sơ hở gì."

...

Gia hỏa này thề son sắt nói, tiện thể làm nổi bật lên tầm quan trọng của mình.

Đích xác cũng như thế, lúc mới xuống xe, rõ ràng là hoang sơn dã thảo, bảy tám tráng hán hung tướng. Mập mạp này nói là thôn xóm nguyên thủy mỹ lệ, thôn dân thuần phác đến nghênh đón, tất cả lữ khách đều không chút hoài nghi đều bỗng nhiên gật đầu.

Xem ra, thuật thôi miên của lão gia hỏa kia đích xác rất quỷ dị ah!

Hơn nữa còn rất kỳ lạ không bình thường!

"Ta... ta muốn rời đi từ lâu rồi, chính là... sau khi ra ngoài chắc chắn ta sẽ làm người thật tốt, sẽ không bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý nữa." Đạo du béo khúm núm, tỏ vẻ quyết tâm với ta.

Hiện tại hắn xem rất rõ ràng, tuy rằng ta nhìn cũng không dễ chọc, thậm chí còn giết lão quỷ kia, khả năng còn đáng sợ hơn so với lão gia. Nhưng ta hình như không có chút ý tứ muốn tàn hại hắn, hơn nữa đối với an nguy lữ khách này cũng khá để ý. Chỉ cần ôm lấy cái chân này của ta, khẳng định có thể sống sót.

"Ngươi bảo bọn họ mặc y phục vào." Ta nói với đám người nằm loạn dưới đất: "Sáng sớm chúng ta đã rời khỏi nơi này."

"Vâng, vâng." Tên mập vội vàng đứng dậy, hắng giọng một cái, lớn tiếng nói: "Các bằng hữu thân ái của ta, cuồng hoan đã kết thúc, mọi người theo ta trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai chúng ta còn có tiết mục càng đặc sắc hơn đang chờ mọi người!"

Nhắc tới cũng kỳ, theo tiếng nói của hắn vừa dứt, tất cả những người kia đều bò dậy, chỉnh tề mặc giày quần áo trên mặt đất, gói nhỏ riêng phần mình, xách lên túi tiền —— ngay cả một người mặc trả trái cũng không có.

Chỉ có thanh niên tóc dài bị ta đá ngất vẫn nằm thẳng tắp trên mặt đất.

Đạo du lịch béo bở dẫn những người này đi về một căn nhà đất nhỏ ở phía xa xa.

Bưng diều lấy ra lau lau vết sẹo đầy mặt bóng loáng, đứng dậy cười với ta một tiếng: "Đây, đây thực sự là một lần du lịch vui vẻ, chúng ta hợp tác cũng rất ăn ý, hy vọng lần sau..."

"Tuyệt không có lần sau." Ta lạnh lùng nhìn hắn một cái, ôm Tần Na đi về phía xa.

Gian nhà đất nhỏ được chia làm mười căn phòng nhỏ, sau khi đặt Tần Na ở trên giường, liền đi ra ngoài cửa, ngơ ngác ngồi ở đó.

Lần này xuất hành rất ngoài ý muốn, cũng không phải nói làm sao mạo hiểm, mà là mở ra một cửa sổ khác với ta.

Vốn ta tưởng rằng chỗ ly kỳ của thế giới này không ngoài yêu ma quỷ quái. Nhưng trải qua một phen này ta mới biết được, thì ra ngoại trừ những thứ này ra, còn có rất nhiều lực lượng thần bí mà ta chưa từng gặp qua, ví dụ như kiến ngựa, thuật thôi miên của lão quỷ tử.

Nếu Long Tuyền sơn trang cũng có người như vậy...

Sứ mạng mà ta gánh vác vô cùng nặng nề, mang theo hi vọng của rất nhiều người, nhiều người vì ta mà nỗ lực âm thầm, thậm chí hy sinh trước sau, ta tuyệt đối không cho phép bất cứ chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn.

Bất kể gặp phải hiểm trở gian nan gì, ta đều nhất định phải hoàn thành!

Mà con đường duy nhất này, chính là không ngừng tăng lên thực lực, không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Lúc ta đốt sợi khói thứ ba, Đạo Đà béo lắc ống tay áo bay về.

Hắn nói nơi này còn có rất nhiều tiền, đều là bọn ác phỉ kia bắt chẹt, hỏi ta xử lý như thế nào.

Ta cũng không ngẩng đầu lên nói, phân cho các lữ khách một ít, còn lại làm chút việc thiện đi! Ngươi hại nhiều người như vậy, rơi xuống một tay xem như báo ứng, sau nửa đời sau, ngươi liền tự mình suy xét tích lũy thêm chút âm đức đi.

Mập mạp nhẹ gật đầu thật mạnh, lập tức không rên một tiếng ngồi ở bên người ta, thỉnh thoảng nhìn về phía phòng nhỏ ở của Mãng

Uyển hai mắt. Có thể là vì sợ Úy nửa đêm đói bụng lại muốn ăn nó?

Ngày hôm sau trời vừa sáng, tên mập đã bắt đầu dạy dỗ mọi người.

Toàn bộ mọi người đến đông đủ, chỉ có điều không thấy lang thang.

Mập mạp vừa thấy yểu điệu không có ở đây, thở phào một hơi, tuyên bố với mọi người. Lúc nửa đêm y thuận tiện gặp phải sói, bị cắn mất một cánh tay. Thật sự rất có lỗi, nguyên định ba ngày du hành chỉ có thể chấm dứt sớm.

Lập tức trong tiếng than phiền của mọi người, thanh đồng xa lần nữa khởi động, đưa chúng ta ra ngoài.

Thừa dịp người khác không chú ý, ta đốt lên một bó bó cỏ tẩm bổ phù nổ tung, đặt ở cửa động.

Vừa ra khỏi động khẩu, tất cả mọi người đều trở nên sinh động.

Vốn dĩ hành trình đã sớm chấm dứt, có mấy người còn có phàn nàn, nhưng thấy tên béo rơi xuống cánh tay, hắn lại lấy tiền ra bồi thường cho mọi người, như vậy cũng thoải mái.

Khác với lúc đến, trên đường trở về nghênh đón ánh mặt trời rực rỡ.

Mỗi người dường như đều nhớ tới mỹ diệu tối hôm qua, khen không dứt miệng nói thôn là đẹp đến mức nào, các thôn dân đó lại là khách tốt thuần phác như thế nào.

Lập tức nhìn thấy trên quần áo rơi đầy bụi đất, xen lẫn rễ cỏ hoa lá, cũng hồi tưởng lại sự điên cuồng của mình. Ừm, uống say, cuồng hoan một đêm, vô luận nam nữ đều là vui sướng vô cùng...

Giữa tình lữ thấp giọng nói chuyện, đấm đấm cười thật không náo nhiệt.

Không ngờ đầu trọc và đầu trọc cũng lôi kéo bàn tay bé nhỏ để giở trò, khiến cho người thanh niên tóc dài kia rất khó hiểu.

Tần Na cũng không ngây ra nữa, lại biến trở về tiểu cô nương hoạt bát đến cực điểm, luôn miệng vui vẻ nhảy nhót theo sát bên cạnh ta, không hề nghịch ngợm, mà là khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, thỉnh thoảng nhìn trộm ta, khóe miệng vểnh lên, ánh mắt rất là kỳ quái...

Ta thật sự hiểu trong lòng nàng ta nghĩ cái gì, có chút lúng túng ho khan hai tiếng nói: "Ngươi mở điện thoại, xem thử số hiệu kia có còn hay không?"

Tần Na mở điện thoại ra xem, số di động đã đổi thành 1875.

"A? Thay đổi rồi! Ngươi làm thế nào vậy?" Tần Na rất vui mừng hỏi.

"Đây là bí mật." Ta cười với nàng một tiếng, lại tăng thêm chút ngữ khí: "Đây là bí mật giữa hai chúng ta, cứ như ngươi chưa từng tới nơi này."

Ta còn có ý khác.

Tần Na sửng sốt, không cao hứng chờ ta một cái: "Vậy nếu ta đem bí mật đặt vào trong danh sách thì sao?"

Lời nói của nàng cũng có chút ý tứ, thậm chí còn mang theo một tia uy hiếp.

"Vậy ngươi nghe đây, ba... hai... một." Ta bấm đầu ngón tay đếm một cái.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, ầm ầm sinh ra.

Tất cả mọi người giật nảy mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy toàn bộ ngọn núi nhỏ kia sụp đổ xuống.

"Bí mật chính là bí mật, có một loại mỹ lệ gọi là quên." Ta nói xong, cũng không quay đầu lại mà bước dài về phía trước.

Đệ nhất thiên năm ngàn một điều, Thanh Ma quỷ thủ...

Vù một tiếng, lại một cơn gió lớn gào thét thổi qua cửa sổ.

Từ khi bắt đầu mùa đông, ngày càng lúc càng giá lạnh, ngay cả võ giả có danh xưng "Lò lửa chốn nhân gian" cũng lộ vẻ tiêu điều đặc biệt.

Ta xoa xoa đôi bàn tay, buông Âm Phù Kinh xuống, chuẩn bị luyện thêm một chuyến âm dương đao pháp, hoạt động gân cốt đồng thời cũng rất ấm áp.

Đúng lúc này, từ đầu phố cũ đi ra ba người.

Trong ba người này, ta biết một người rưỡi!

Người đứng đầu bên trái có một mái tóc bạc, đeo một bộ găng tay màu đen quái dị, là Lưu lão lục.

Hắn là thương nhân âm vật nổi tiếng khắp bốn sông một đời, người đưa ngoại hiệu: Thanh Ma quỷ thủ! Lúc trẻ từng bị Lục mao cương thi cắn thương hai tay, nhiễm lục hóa bệnh, hai bàn tay màu xanh lục, đặc biệt dọa người, cho nên quanh năm hắn mang theo bao tay màu đen, sợ dọa người bên ngoài.

Nó tuổi rất lớn, có thể vào hơi muộn, được gia gia của ta chỉ điểm không ít, tuy rằng gia gia ta bằng tuổi nó, nhưng vẫn tự cho mình là vãn bối. Khi gia gia còn sống, ông còn thường xuyên đi lại, chỉ là sau này tuổi già sức yếu mới có qua lại.

Bất quá, chỉ cần nghe nói ta có cái gì, hắn luôn tận hết sức lực, giúp ta không ít! Sự kiện bảy ngày trước cũng là nhờ hắn cung cấp manh mối.

Một nửa kia là lang lang thang, cực kỳ biến thái gia tộc.

Mà ở giữa hai người bọn họ, còn có một lão đứng.

Lão giả này ước chừng bốn mươi lăm mười sáu tuổi, mũi cao thẳng, mắt xanh sáng ngời, chải một cái lưng to màu vàng cẩn thận tỉ mỉ. Lão khoác một kiện hắc phong y, một tay chống gậy, mũi chân trái khẽ điểm đất, chân mềm đạp mạnh, có điểm không nghe sai sử.

Mặc dù nó què mất một chân thế nhưng khí thế và đầu lâu kia lại rất lớn, nụ cười mỉm trên mặt chẳng hề tức giận mà uy, khiến người khác cảm thấy ngột ngạt vô cùng.

"Hài, thân ái trương, chúng ta lại gặp mặt rồi!" Úy rất là quen thuộc, vẻ mặt cười cười chào hỏi với ta.

Ta không muốn tên này cực kỳ phản cảm, thậm chí đều có chút buồn nôn.

Ta không để ý đến hắn, rất là nghi hoặc nhìn về phía Lưu lão lục nói: "Lục gia, ngài đây là?"

Lưu lão sáu năm quá lớn, trên người còn có ám thương do năm xưa gây ra, nhiều năm qua vẫn không khỏi, cho nên cơ hồ từ lúc lão không ra khỏi cửa. Thời gian trước khi nói chuyện phiếm với lão, còn lộ ra ý muốn ẩn lui.

Nhưng sao hắn lại đột nhiên chạy đến đây? Hơn nữa còn lăn lộn cùng tên nhóc Mãng này.

"Khục khục..." Lưu lão lục có chút khó chịu ho khan hai tiếng, nói: "Tiểu Lân à, lần này ta không thèm nể mặt mũi gì cả, đến cầu xin ngươi đấy." Gã là một người từng trải. Vừa rồi nhìn thấy ta như vậy, gã biết ta rất không thích gã, cho nên rất là khó xử.

"Lục gia, đây là chuyện gì, ngài có chuyện gì thì cứ từ từ nói." Ta kéo một cái ghế lại, nhường cho Lưu lão lục.

Lưu lão lục liếc nhìn ông lão ở giữa, do dự một chút, cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Lúc này ta mới phát hiện, người què đang chải đầu kia chẳng những đứng giữa hai người, hơn nữa bất luận là hoẵng hay là Lưu lão Lục đều theo bản năng lui ra sau nửa bước.

Hình như người què này là đầu của hai người.

Mãng Xà này tuy rằng cực kỳ biến thái, nhân tính có chút vặn vẹo, nhưng bản lĩnh lại không kém chút nào, nếu thật sự đối chiến với hắn, ta đều chưa hẳn có mười phần thắng; Lưu lão lục càng là lão tiền bối trong giới âm vật, một thân lịch duyệt cùng bản lãnh tự không cần đề cập tới, liền nói quan hệ nhân mạch của lão, ở Xuyên Thục đời thứ nhất cũng là nhân vật nổi tiếng, làm sao lại cam nguyện tụt xuống nửa bước?

Huống chi, đối phương còn là lão gia?

Gia gia từng nói, lúc Lưu lão lục tuổi còn trẻ là người không sợ trời không sợ đất. Trước khi tiến vào ngành này, y từng là một tên trộm giang dương cao thủ đoạn cường đại – tiền thường thường ở trong ngoài biên cảnh cướp buôn bán bên ngoài, nghe nói còn ở trên biển công hải bán hàng hóa hắc bang.

Bình thường nói chuyện, hắn cũng mở miệng là một tiếng heo trắng, không vừa mắt với những người ngoại quốc này, nhưng bây giờ thế nào?

Lão giả ở giữa kia vừa thấy ánh mắt của ta chuyển hướng đến hắn, hướng về phía ta khẽ gật đầu, đem quải trượng kẹp ở dưới nách, vươn tay ra mỉm cười nói: "Xin chào, ta là Thê Oa."

Hán ngữ gã cực kỳ thuần khiết, chữ rất nhỏ, trung khí mười phần. Chẳng những so với Uyển Lưu Lợi nhiều hơn, càng nghe không ra nửa điểm thanh âm nước ngoài.

Ta tạm thời không đoán được ý đồ hắn đến đây, thấy hắn khách khí như vậy, lại dùng một chân tàn phế đưa ta ra, ta cũng không nỡ xụ mặt. Hơn nữa dù sao hắn cũng đi cùng Lưu lão lục, ta cũng phải nể mặt Lục gia mấy phần.

"Xin chào." Ta lễ phép nắm lấy tay hắn ta.

Nếu bọn họ đã có thể tìm tới cổ quán của ta, tự nhiên biết ta là ai, cho nên cũng không cần phải báo ra danh tính gì.

Tay của tên gia hỏa này rất mềm mại, bất quá lại cực kỳ lạnh lẽo, vị trí giữa hai ngón trỏ mơ hồ có chút cứng ngắc, đây là cái kén quanh năm sờ thương, bị ấn mà mài ra.

Gia hỏa này rốt cuộc có lai lịch gì? Trong lòng ta đột nhiên sinh ra dự cảm cực kỳ không rõ ràng.

"Ta nói này, ngươi đây cũng không phải là đạo đãi khách của người Trung Quốc." Mãng Thiên quay người đóng cửa, rất bất mãn nói: "Các ngươi Trung Quốc không phải có một câu tục ngữ, vào cửa đều là khách sao? Ngươi làm sao ngay cả chỗ ngồi cũng không có, mà khiến ông chủ của chúng ta đứng như vậy?"

Qua hắn vừa nói, ta đột nhiên nhớ ra.

Trên tay tên này rõ ràng đã sớm nắm một tấm ảnh của ta, nói ta là người hợp tác với ông chủ, sẽ trở thành đồng bạn hợp tác tiếp theo.

Lúc ấy ta không làm quá phận, hiện tại xem ra lão giả này hẳn là ông chủ trong miệng hắn.

Nhưng gia hỏa này muốn tìm ta làm gì?

"Mời ngồi." Ta chỉ chỉ cái ghế bên cạnh, con mắt vẫn nhìn chằm chằm lão, không nặng không nhẹ nói.

Sùng lái một chiếc ghế ngồi sau lưng em em tắm, lại tự chuyển một chiếc ghế cho mình.

Lưu lão Lục thấy tên cai ngục ngồi xuống, lúc này mới dám ngồi.

Tên diều hâu này hoàn toàn không coi mình là người ngoài, trực tiếp cầm ấm trà lên rót cho gã tắm một chén, sau đó lại rót cho mình và Lưu lão lục một chén, uống sảng khoái.

"Thập Tam tiên sinh, không biết đêm khuya ngươi tới thăm là có chuyện gì sao?" Xem ra bất luận là Lưu lão lục hay là Mã Mãng Đô đều là tùy tùng, lão hủ này mới là chủ sự, dứt khoát ta liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Trương tiên sinh quả thật là người sảng khoái." Thập Ngũ Cầm cười nói: "Nghe nói Trương tiên sinh cực kỳ nghiên cứu đối với đồ cổ, lần này ta tới đây là để tìm kiếm hợp tác, chỉ cần ngươi chịu giúp đỡ, bất luận chuyện có thành hay không, ta đều sẽ hậu tạ! Vô luận ngươi đưa ra điều kiện gì, ta tuyệt đối không trả giá."

Ta lẳng lặng nhìn hắn, vẫn không nói một lời.

Hôm nay gặp ta không có chút biểu cảm nào, càng không có nửa điểm ý tứ muốn đáp ứng, cơ mặt rất mất tự nhiên nhảy lên một cái, nhưng lập tức lại biến thành mặt cười: "Ta lần này đến, đầu tiên là muốn nhìn phong thái tiên sinh, hai là muốn thể hiện thành ý của mình."

Theo tiếng hắn vừa dứt, Mãng Thiên lấy ra một tấm thẻ vàng, đặt ở trên mặt bàn: " Trương, ông chủ chúng ta chưa từng tới cửa cầu người, ngươi là người đầu tiên phá Thiên Hoang!"

Cảm giác bi ai của đệ nhất thiên ngũ nhất thập nhị thiên bạch lục gia...

Rốt cuộc tên gia hỏa này có lai lịch gì? Lại muốn ta đi làm gì?

Trong lòng ta có chút lẩm bẩm, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, vẫn là nhìn chằm chằm hắn không nói gì.

Hôm nay ta nhìn hắn nói: "Như vậy đi, ngươi và Lưu lão tiên sinh ôn chuyện trước, ta đi thưởng thức phố cổ của ngươi." Nói xong hắn đứng dậy, chống gậy lên.

Khoát lang cũng vội vàng đứng dậy, nhíu mày nói với ta: "Trương, tin tưởng ta, hợp tác của chúng ta nhất định sẽ vô cùng vui vẻ, ừm, giống như lần trước vậy."

Thấy hai người ra cửa, ta quay đầu nhìn về phía Lưu lão lục.

Hôm nay là lão hồ ly, hắn đã sớm nhìn ra ta không muốn để ý tới hắn, cho nên liền để Lưu lão lục nói với ta.

Hắn đã muốn lôi kéo ta nhập bọn, tất nhiên sẽ giải quyết triệt để tính tình và tính tình của ta. Biết chuyện ta không muốn làm, ra giá bao nhiêu cũng vô dụng, lúc này mới mang theo Lưu lão lục, rõ ràng là muốn hắn tới làm thuyết khách.

Lưu lão lục há to miệng, giống như có lời gì đó khó có thể mở miệng, hai hàng lông mày nhăn chặt lại, do dự một hồi lâu, nếp nhăn trên mặt càng lúc càng sâu hơn.

Cuối cùng hắn thở dài nặng nề, hai chân khẽ khom xuống liền quỳ xuống với ta rồi.

"Lục gia, làm cái gì vậy!" Ta vội vàng rời khỏi chỗ ngồi, đỡ hắn lên.

"Tiểu Lân a!" Lưu lão lục nhanh chóng nắm lấy tay của ta, khó khăn nói: "Họ Lưu tung hoành cả đời, chưa từng cầu người. Lần này... Lần này thật sự là bất đắc dĩ, xin ngươi giúp ta một chuyện a."

"Lục gia, ngài đừng nóng vội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngài cứ ngồi xuống từ từ mà nói." Ta đỡ y lên ghế, nhẹ giọng an ủi.

"Ai, còn không phải là cái tên cẩu nhãi con không ra gì kia sao!" Lưu lão lục thở dài một hơi, nhìn ta nói.

Hóa ra khi Lưu lão lục tuổi còn trẻ gan to bằng trời, chuyên làm chút mua bán hắc ăn đen, hơn nữa luôn du đãng ngoài biên giới, trên Công Hải, chuyên xuống tay với người nước ngoài.

Rất nhiều thế lực hắc ở nước ngoài hận hắn thấu xương, nhưng vì không thể đi vào nước, Lưu lão lục lại gan dạ lớn mật xuất bài, cho nên cũng không làm gì được hắn. Vốn hắn cũng không sợ hãi, nhưng về sau có người mua chuộc một tên quỷ đạo sĩ, khiến ác quỷ quấn lấy hắn, dày vò hắn chết đi sống lại, nhiều lần thiếu chút nữa nhịn không được uống tự vẫn.

Lúc này hắn đã tìm được gia gia, gia gia giải cứu hắn ra ngoài giúp ác quỷ.

Sau đó dưới sự hướng dẫn của gia gia, hắn cũng bước vào nghề thương nhân âm vật, cưới vợ sinh con ở Tứ Xuyên.

Hai mươi năm trước, con trai hắn đột nhiên gặp tai họa bất ngờ, biến thành người thực vật, cho đến bây giờ vẫn nằm trên giường bệnh như cũ, bạn cũ cũng bị bệnh quấn thân, lăn qua lộn lại mấy năm sau đó buông tay tây.

Chỉ còn lại một đứa cháu trai, lại không học bất thuật gì, dựa vào uy vọng nhân mạch của ông nội, gây họa khắp nơi.

Nhưng hắn lại trở thành một người thân, một người được cưng chiều lợi hại như vậy.

Hai tháng trước, lúc sinh nhật của Lưu lão lục vừa qua, cháu của lão rất khác thường từ nơi khác trở về, lão cho Lưu lão một cái yến hội sinh nhật ấm áp mười phần, hơn nữa còn thề từ nay về sau làm người chăm chỉ, cố gắng tiến lên.

Lưu lão lục cảm động đến ứa nước mắt, uống không ít rượu.

Tiểu tử này thay hình đổi dạng, đăng kí một công ty buôn bán, bắt đầu làm sinh ý nghiêm chỉnh.

Lưu lão lục tưởng là lãng tử quay đầu lại, mừng rỡ không thôi! Chủ động lấy hết toàn bộ vốn liếng ra giao cho hắn, hơn nữa còn vận dụng quan hệ cũ nhiều năm của mình, giúp hắn phát triển nghiệp vụ.

Nào ngờ tiểu tử này cố ý đến lừa gạt lão đầu nhi, trong một đêm biến thành bán hết tất cả đồ vật, càn quét toàn bộ tài sản, chạy mất dạng.

Cho đến khi chủ nợ đuổi kịp cửa, Lưu lão lục mới biết được chẳng những hắn đem tất cả mọi thứ đều ra bán lấy đi sạch, thậm chí còn mượn rất nhiều tiền của ông nội hắn.

Lưu lão lục mới mạnh cả đời, nhưng lại có đứa cháu bất hiếu như thế, nhất thời giận dữ phát rồ ngã xuống.

Hắn thông qua quan hệ, tìm kiếm khắp nơi mới biết tôn tử kia chạy đến nước Mỹ.

Sau đó lại nghe nói, tôn tử ở mía tối nay thua một tinh quang.

Lưu lão lục nổi giận, muốn tìm người bắt hắn đem về, cắt đứt hai chân. Nhưng hắn chưa kịp bắt người của hắn ra khỏi quốc cảnh, hắn đã nhận được một bưu kiện do Đại Dương bờ bên kia gửi tới: Một bình thịt bò bột bao kín, mở ra là hai ngón tay.

Ngay sau đó, lại thu được một đoạn video phát đến từ ống kính của cháu trai hắn: Tiểu tử này bị cột ở trên ghế sắt, toàn thân bị thương, khí tức hấp hối gãy mất hai ngón tay, lớn tiếng kêu "Gia gia cứu ta, gia gia cứu ta..."

Ống kính hiện lên, xuất hiện một lão đầu người hắc ám ngồi ở trên xe lăn.

Gã hắc nhân này, Lưu lão lục thoáng cái đã nhận ra ngay, đó chính là đầu mục da người bán vũ khí mà năm đó mình ở trên Công Hải đã bán thuyền đi.

Bì Châu cười ha hả chào hỏi hắn, bên cạnh có người phiên dịch.

Hắn nói: bạn cũ, đã lâu không gặp, mấy chục năm nay mỗi đêm ta đều nhớ ngươi! Nhưng ngươi sẽ không bao giờ ra khỏi quốc cảnh nữa, người của ta cũng không đến được Trung Quốc, nhìn ngươi tiêu diêu tự tại, ta lại không thể làm gì ngươi, tâm bệnh này ta vẫn không thể tiêu tan. May mắn, tôn tử bảo bối của ngươi tự đưa tới cửa.

Ân oán nhiều năm như vậy ta cũng không muốn nhắc lại, nếu muốn cứu cháu của ngươi, lấy một ngàn vạn vàng tới, ta cho ngươi thời gian chuẩn bị nửa tháng! Nếu như không thu được, ta cũng sẽ trả cháu của ngươi lại, chẳng qua là dùng đầu bếp từng chút một để chứa về.

Nhìn thấy một màn này, Lưu lão lục đau lòng ngất đi.

Tôn tử của hắn đúng là không phải thứ tốt lành gì, nhưng dù sao cũng là huyết mạch duy nhất của hắn, sao có thể trơ mắt nhìn bị người khác lăng trì từng mảnh một?

Nhưng một ngàn vạn vàng cũng không phải là một con số nhỏ, hơn nữa thằng nhãi khốn kiếp kia đã cuốn hết vốn liếng của hắn, còn nợ tiền nhiều người như vậy, con trai còn nằm trong viện, ngày nào cũng phải bỏ ra rất nhiều tiền...

Trong lúc nhất thời, Lưu lão lục càng thêm già nua, vô kế khả thi.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Thập Tam tìm hắn, nói là muốn mời hắn giúp một chút! Sau khi chuyện thành công sẽ cho hắn một số tiền lớn, hơn nữa với quan hệ của mình ở nước ngoài, có thể tạm thời bảo toàn an toàn cho cháu trai hắn.

Lưu lão lục vội hỏi là chuyện gì, Nhà tụng nói mời hắn một lần nữa rời núi, hơn nữa còn thuyết phục ta gia nhập.

Nếu là lúc trước, không cần nghĩ ngợi, Lưu lão lục nhất định sẽ đuổi tên gia hỏa này ra ngoài.

Nhưng nhất thời khác, vì thế hắn liền dẫn Thập Tam Thập Địa tìm đến chỗ của ta.

"Tiểu Lân a... Ta cầu xin ngươi!" Lưu lão lục nhanh chóng nắm lấy tay của ta, hai mắt rưng rưng cầu khẩn: "Ta đánh bạo cái khuôn mặt già nua này của ngươi, xem ở phân lượng gia gia ngươi, giúp ta một tay đi."

Nói đến đây, ta nghẹn một chút.

Lưu lão lục theo gia gia ta làm việc không sai, nhưng hai người bọn họ sinh ra nhập tử nhiều lần, luận về giao tình không kém so với ta và Lý Ma Tử, có thể nói là sinh tử chi giao.

Lúc ta còn nhỏ, hắn còn thường xuyên đến, mỗi lần đều mang đến cho ta rất nhiều đồ ăn vặt đắt tiền, thường xuyên xoa đầu ta, mang ta đi dạo phố cái gì đó, cười to để cho ta tùy tiện chọn đồ chơi, có thể nói Lục gia là chí thân trưởng bối của ta.

Từ khi gia gia rời đi, từ khi ta tiếp nhận tiểu điếm này đến nay, hắn cũng đã giúp ta không ít, càng là chỉ điểm cho ta, xem như là nửa sư phó.

Những năm này, hắn lớn tuổi, ngày dần già yếu, tiếp xúc ít đi một chút, nhưng phần ân tình này còn đó.

Hiện giờ, hắn đều quỳ dưới đất cầu xin ta, ta nào có nhẫn tâm cự tuyệt?

"Lục gia, ngài đừng nói như vậy, gia gia không còn, ngài chính là ông nội của ta. Ta đồng ý là được, coi như là một mối làm ăn, đi theo bọn họ một chuyến là được rồi." Ta liên thanh an ủi Lưu lão lục.

"Ài, được rồi, hảo hài tử! Ta... Ta thật sự không biết phải cảm ơn ngươi như thế nào nữa." Lưu lão lục cảm động đến nỗi lệ rơi đầy mặt.

"Lục gia, bọn họ rốt cuộc muốn đi đâu? Làm gì vậy?" Ta không đành lòng nhìn hắn khóc, vội vàng chuyển hướng nói chuyện.

Đầu tiên mươi lăm ngàn ba quy tổ hợp để khảo sát đội ngũ.

"Bọn họ nói muốn đi Ô Tô Lý Giang, cụ thể là làm gì thì đến nơi mới lộ ra." Lưu lão lục lau nước mắt trả lời.

"Ô Tô Lý Giang?" Ta sửng sốt một chút rồi nói: "Đó không phải là giữa giới hà sao? Tìm chúng ta đi tới đó làm gì?"

Nhắc tới chính sự, Lưu lão lục cũng không khóc nữa, trịnh trọng nói: "Ta cũng rất kỳ quái, nhưng hỏi bọn họ thế nào cũng không nói, hai ông cháu ta ăn cơm là bát cơm nào a? Nhất định là có quan hệ với âm vật, nói không chừng bọn họ ở bên kia phát hiện ra thứ gì đó, không xử lý được theo bản lĩnh của bọn họ, đây mới gọi là chúng ta hỗ trợ đấy."

"Nếu nhất định phải đi đến đó, tức là không cách nào mang vật kia về, chẳng lẽ là... bọn hắn phát hiện cổ mộ?" Nhắc tới cổ mộ, ta lại nhớ tới Ác Ma Chi Cốc, trong lòng không khỏi trầm xuống.

"Không có khả năng." Lưu lão lục lắc đầu: "Ta cũng đã suy xét qua có thể là cổ mộ! Nhưng chỗ đó cho tới nay người qua lại rất ít, cách Trung Nguyên rất xa, chỉ có mấy cọng lông già, gậy cao xinh, đám người Tiên Thiên toàn là râu quai nón ở bên kia sinh sống, mấy trăm năm gần như không có người Hán nào cả. Mà mấy dân tộc này đều không am hiểu chôn cất, địa cung, cho dù có mộ cũng là hố đất mà thôi, đâu cần phải dùng cao thủ như chúng ta đấu đá."

Tuy nói như vậy, nhưng ác ma chi cốc còn ở sâu trong Tây Bá Uyển, ai có thể nghĩ tới nó lại khổng lồ như vậy?

Đương nhiên, như vậy mộ không phải chỗ nào cũng có, dù sao chỉ có một tên đại mộng quỷ Như Lai.

Phân tích lão gia tử rất có đạo lý, nhưng lần này càng thêm kỳ quái. Lão gia này thể nào cũng phải mời chúng ta đi qua để làm gì?

Hai chúng ta lại suy đoán thêm vài khả năng nữa, nhưng hai người bọn họ vẫn không đứng vững được.

Ta lại nói chuyện phiếm với ông ta một lát nữa, an bài lão gia tử nghỉ ngơi.

Thừa dịp hắn nghỉ ngơi, ta thu thập tất cả những vật cần dùng, bỏ vào bao núi — lần này tất nhiên lại là một cuộc lữ hành gian nan, quyết không thể phớt lờ.

Sáng sớm ngày hôm sau, ta và Lưu lão lục vừa mới ăn xong bữa sáng, liền đi tới một lão già cực kỳ cường tráng.

Tên gia hỏa này là một người da đen, chiều cao chừng hai thước, một thân cơ bắp cứng ngắc, hắn nhìn nhìn hai chúng ta, dùng Hán ngữ cực kỳ lạ lẫm hỏi: "Đánh hay không?"

Ta ngẩn người mấy lần, lúc này mới phản ứng lại. Hắn là đang hỏi hai chúng ta đi không đi.

Xem ra đây là dục phong phái tới, có thể hắn đã sớm tính ra, Lưu lão lục khẳng định có thể thuyết phục ta gia nhập, đã sớm an bài tốt người tiếp ứng chúng ta.

Ta quay đầu hỏi người da đen kia: "Đi như thế nào? Đi nơi nào?"

Tên gia hỏa này chỉ chỉ chính mình, rất gian nan nói: "Ăn bám với ta, nói xong liền xoay người ra cửa.

Ta và Lưu lão Lục liếc nhau một cái, mỗi người đều nâng ba lô lên rồi cùng đi ra ngoài.

Ngoài cửa có một con ngựa đang đứng, chờ chúng ta vừa lên xe sẽ nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Mãi đến tận ngoại ô, hắn nói liên tục hết sức, mất hơn nửa ngày mới làm cho hai chúng ta hiểu rõ: Bọn họ bao một phi cơ tư nhân, trực tiếp bay về phía đông bắc.

Thẳng đến khi lên phi cơ, lúc này mới phát hiện trừ hai người bọn ta, còn đang ngồi ở đuôi cơ mà còn có một người thần bí!

Tên này ước chừng sáu bảy mươi tuổi, mặt đầy nếp nhăn. Cái đầu cực nhỏ, chỉ sợ ngay cả một mét hai cũng không có, chỉ là một tên lùn.

Dáng người hắn gầy yếu, lại đội một cái đầu tròn cực lớn, trên đầu trọc lốc một mảnh, đâm vào ót một bím tóc nhỏ màu xám trắng.

Hắn ôm thật chặt một cái bao tải to lớn so với hắn còn lớn hơn, nhắm mắt đang ngủ, hai cái răng cửa vươn ra môi, nhìn thoát ra tựa như chuột đất cỡ lớn, ngáy ngáy như tiếng động cơ đều vang.

Nghe thấy tiếng bước chân, hắn hơi mở mắt trái ra, híp thành một khe nhỏ quét qua, sau đó lại nhắm mắt lại.

Từ đầu đến cuối, không dừng lại một chút nào, cũng không biết vừa rồi hắn đã tỉnh dậy?

Xem ra lão nhân thần bí này cũng đi chung với chúng ta, là một trong những cao thủ mà Ngải mời tới. Trên đường đi, hắn ta cũng mơ mơ màng màng, vẫn luôn ngủ.

Sau khi máy bay dừng ở trên thúy gỗ tốt, khi hạ phi cơ xuống, chúng ta lại ngồi một chiếc máy bay hạng nặng.

Trên đài trống, hắc nhân kia ném tới mấy món áo tơ vịt tăng thêm, để cho chúng ta mặc vào, bay thẳng đến bờ sông mới ngừng lại.

Người da đen ra hiệu cho bọn ta chuẩn bị xuống phi cơ đi bộ, hắn giải thích hơn nửa ngày mới hiểu được rằng phi cơ không dám trực tiếp đi qua, sợ bị quân Trung Quốc giải phóng ở biên giới phát hiện ra, chỉ có thể vụng trộm đi vòng qua.

Bộ y phục mềm mại dài dài của lão nhân thần bí kia kéo trên mặt đất, ôm ngang cái túi lớn trong tay, đi trên đường lảo đảo, trông tựa như chuột ngủ bí mật, rất là buồn cười buồn cười. Tuy nhiên, nếu là Thê Y mời đến, thì chắc chắn cũng có chỗ hơn người.

Chí ít, hắn chân ngắn như vậy, ôm bao đồ lớn như vậy mà một mực không bị chúng ta kéo xuống, mặc dù lảo đảo nhìn bộ dáng lúc nào cũng có thể ngã sấp xuống, nhưng ngay cả một cái lảo đảo cũng không có, cái này cũng rất không đơn giản rồi.

Dù sao hắc nhân cường thực còn ở trong đống tuyết ngã mấy cú thật đau.

Lại đi thêm một cái chuông, rốt cuộc đã đến bờ sông.

Mặt sông đã sớm đông cứng, xa xa nhìn lại, trang bạc như ngọc, ngược lại lót ánh nắng chói lọi, đặc biệt chói mắt!

Chúng ta lại đợi một lát, trên mặt sông xuất hiện một điểm đen di chuyển, điểm đen càng lúc càng lớn, vọt tới gần mới phát hiện đó là một chiếc xe đất tuyết.

Xe tuyết cực kỳ thuần thục quăng một cái phiêu tán trước mặt chúng ta.

Xe ngựa cũng là quỷ đen lớn thô kệch, hắn nhe răng trắng mỉm cười với chúng ta, vẫy tay ý bảo chúng ta đi lên, lập tức một đường lao vùn vụt về phía trước.

Phía sau xe văng ra một đạo tuyết khí mênh mông, giống như Bạch Long nháo biển vậy.

Lại đi thật xa, trên mặt sông xuất hiện một chiếc thuyền. Đó là thuyền phá băng chuyên môn cải tạo, trên mũi thuyền treo một lá cờ ba màu, trong lúc nhất thời ta cũng không biết là nước nào.

Mấy người chúng ta giẫm lên cầu thang bò lên thuyền mới phát hiện, trên mạn thuyền đứng chỉnh tề một hàng người, tất cả đều là quần áo vịt màu đen giống nhau như đúc, trước ngực treo tiêu ký giống nhau như đúc. Từng người thân hình khôi ngô, cực kỳ cường tráng, ngay cả trong ánh mắt cũng lộ ra một cỗ đạo khí dũng mãnh.

"Mấy vị khổ cực rồi!" Một nam tử trung niên nâng tầm mắt bằng kim ti, từ rất xa nghênh đón, mặt mũi tươi cười nói: "Ta tên Lý Minh Hãn, là trợ lý liên hợp đội khảo sát lần này kiêm dịch, có nhu cầu gì cứ nói với ta là được! Mấy vị trước nghỉ ngơi một chút, buổi tối về dài liền bắt đầu rồi, em dâu tiên sinh muốn cho mấy vị hảo hảo tiếp phong tẩy trần, thuận tiện còn muốn giới thiệu mấy vị bạn tốt cho các vị làm quen."

Trọn án thiên cổ huyền bí nhất thiên cổ, một nghìn năm một bốn.

Bạn mới?

Chẳng lẽ ngoại trừ ba người chúng ta ra còn có cao thủ khác.

Ta âm thầm đề cao cảnh giác.

Bọn họ nói là khảo sát đội, nhưng những thuyền viên này lại dũng mãnh như thế, mỗi người đều giống như cờ xí trải qua sinh tử, toàn thân mang theo sát khí, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Nghĩa hiên thần bí thần bí kia, mục đích chân chính dẫn chúng ta tới đây là gì?

Tuy lòng đầy nghi hoặc, nhưng không biểu hiện ra ngoài chút nào, nhìn ánh mắt nam tử tự xưng là Lý Minh Hãn cười gật đầu nói: "Vậy làm phiền ngươi rồi."

"Không phiền toái, đều là chức trách của ta. Mấy vị xin mời đi theo ta." Nói xong, hắn quay người đi tới trước, mang bọn ta leo lên lâu thuyền.

Thuyền cực lớn, chỉ riêng boong thuyền đã có bốn tầng mạn lâu.

Thân thuyền tất cả đều mới tinh, ngay cả quét sơn cũng vừa bôi không được bao lâu, hẳn là một chiếc thuyền mới vừa giao cho hắn sử dụng.

Những thiết bị trần truồng này cực kỳ tiên tiến, khống chế mạch lạc, xạ kình thương khổng lồ, vị trí trung tâm, tất cả đều có. Mỗi một chỗ ngã rẽ đều đứng hai binh sĩ thân thể cường tráng, trong hông bọn họ tất cả đều căng phồng, không cần nghĩ, vậy khẳng định là vũ khí.

Lý Minh Hãn dẫn chúng ta leo lên tầng hai, bên cạnh là cảnh tượng khác --

Trên mặt đất trải thảm nấm hoa lệ, trên hai bên vách tường treo tranh thế kỷ Trung Thế, ngay cả tay cầm cửa đều là thuần kim, nhìn qua kim quang lập loè, xa hoa vô cùng.

"Mấy gian phòng trong ba vị đã được chuẩn bị xong xuôi, phòng trong cùng là mấy gian." Lý Minh Hãn nghiêng người đứng trong hành lang, giơ tay về phía trước giới thiệu: "Mấy vị trước tiên tắm nước nóng một chút thả lỏng, buổi tối nay lập tức bắt đầu."

Lão đầu lùn kia cũng không nhìn hắn, một tay đẩy cửa phòng đi vào.

Ta nhìn Lý Minh Hãn nói tiếng cám ơn, cũng đẩy ra một cánh cửa.

Trong phòng cực kỳ rộng rãi, phòng khách, phòng ngủ, phòng vệ có đầy đủ mọi thứ, trang hoàng rất khí khái, quả thực so với khách sạn lớn cấp năm càng cao cấp hơn.

Ta đang buông ba lô xuống, sau lưng liền truyền đến tiếng gõ cửa.

Ta mở ra một khe nhỏ, hướng bên ngoài nhìn lướt qua, thì ra là Lưu lão Lục!

Lưu lão lục liếc mắt ra hiệu ta đừng lên tiếng.

Ta vừa mới cho nó vào nhà, nó liền lấy xuống găng tay màu đen, lộ ra một đôi móng vuốt xanh lục, gầy trơ cả xương, đánh giá bốn phía rất là cảnh giác.

Đôi tay này của hắn lúc còn trẻ bị Lục Mao Cương thi cắn bị thương, sau khi được ông nội của ta chữa khỏi, ngược lại còn nhân họa đắc phúc, trở thành đòn sát thủ của hắn! Hiệu hiệu của Thanh Maỵ thủ cũng từ đó mà ra.

Nghe nói hai tay này của y không những giống như cương thi, mà còn có thể cảm giác được từ trường chung quanh.

Hắn quơ hai tay đi dạo một vòng trong phòng, ý bảo ta cùng hắn vào phòng tắm, vặn đầu rồng nước, lúc này mới đè thấp thanh âm nói: "Trong phòng khách có luật gác và giám sát, lão hủ này cũng không biết chơi toán gì, mọi chuyện đều phải cẩn thận một chút!"

"Ta hiểu rồi."

Ta ra ngoài lần này hoàn toàn là theo yêu cầu của hắn, Lưu lão lục không muốn ta xảy ra bất trắc gì, mình còn chưa kịp vào nhà thì đã phải tới kiểm tra giúp ta trước.

"Còn nữa, trên thuyền cũng phải để ý đến thức ăn, ngươi thấy ta ăn cái gì thì ta ăn cái đó." Lưu lão lục cẩn thận nói.

Tay của hắn từng bị Lục mao cương cắn bị thương, nếu bàn về hung mãnh, Lục mao cương tự nhiên không bằng Huyết Thi, nhưng thi độc Lục mao cương lại là lợi hại nhất trong thiên hạ, bởi vậy cũng có thể phát giác ra ngàn vạn độc tố.

"Tạm thời bọn họ sẽ không làm như vậy chứ?" Ta có chút không hiểu hỏi.

Trong lòng thầm nghĩ, có phải Lưu lão lục cẩn thận quá mức hay không, cho dù đám gia hỏa này thật sự không có hảo tâm gì, cũng phải chờ sau khi chuyện thành mới ăn đen. Hiện tại động thủ hạ độc, vậy ai sẽ làm việc cho bọn họ đây?

Hao phí tâm cơ tìm chúng ta đến đây là để độc chết chúng ta sao? Việc này hình như có chút không hợp lý chút nào.

Lưu lão lục liếc xéo ta một cái rồi nói: "Ngươi cho rằng ăn vào thì là độc dược chết à? Tất cả lính đánh thuê đều đã từng ăn qua, ngay cả phiên dịch đeo kính tai kia cũng có độc trong người."

"Hả?" Nghe xong câu này, ta không khỏi ngạc nhiên.

"Trong người bọn hắn độc tên là Hách Mao xấu xí, bên trần tên là Đoạn Hồn Phấn ba ngày, lần này hẳn ngươi đã biết chuyện gì xảy ra rồi!" Lưu lão lục nghiêm mặt nói.

Ta lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Hai cái tên này là chỉ một loại độc dược, là do Tống thái tổ Triệu Sùng hạ lệnh bí mật chế tạo.

Triệu Trạch Tư vẫn luôn không yên lòng đối với những tướng lĩnh cầm trọng binh kia, sợ rằng sẽ có người lại đạo diễn thêm một màn biến hóa của Trần Kiều binh, đoạt vị trí hoàng đế của ông ta.

Sau khi chén rượu uống binh quyền, hắn vẫn không an tâm, vì vậy ngay lúc thường xuyên điều động binh tướng cơ sở, lại tăng thêm một môn thủ đoạn —— Tướng lãnh xuất hành, hắn đều sẽ tự tay rót đầy một chén rượu, trong rượu ngậm ba ngày đoạn hồn tán.

Loại thuốc này vô sắc vô vị, sau khi ăn uống cũng không có cảm giác nửa điểm, nhưng cách mỗi ba ngày nhất định phải ăn thêm một cái, nếu không sẽ không nhanh mà kết thúc.

Các tướng lĩnh cũng không biết nội tình —— bí mật nắm giữ trên người giám quân đi theo, cũng chính là thái giám thân tín do hoàng đế phái ra! Thái giám không nhận binh, lại có thể thay thế tướng lãnh giám thị mình, lần này Triệu Trị mới cảm thấy không cần phải lo lắng.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, cuối cùng tiểu mệnh của Triệu Khuê càng là không lợi hại mà chết, một bên còn sót lại "Chuyền âm Chúc Ảnh" ngàn thượng cổ huyền án.

Có người đoán, Triệu Huyễn chính là kẻ bị đệ đệ mình Triệu Quang Nghĩa soán vị mưu hại!

Càng làm cho người ta nghi ngờ chính là, sau khi Triệu Quang Nghĩa đăng cơ, phương thuốc ba ngày đoạn hồn phấn kia cũng bị phế bỏ.

Độc dược này sau khi biến mất ở Tống triều mấy trăm năm, không biết tại sao đột nhiên lại hưng phấn ở châu Âu, sớm nhất là bị một quý tộc trẻ tuổi sử dụng ở trên người tế nữ.

Tái tước tên là Huyến xâu, lớn lên cực kỳ mỹ lệ. Tiểu quý tộc kia mấy phen dụ dỗ không được, đã từ trong tay thuỷ thủ mua được loại độc dược này, vụng trộm hạ vào nước trà của Hách Mẫu, sau đó đợi dược lực phát tác lại tiến hành bức bách.

Nhưng Hách Trinh mập mạp chết không theo, vậy mà cố nén đau đớn gõ vang tiếng chuông trong đường giáo, trước mặt tất cả mọi người, nói ra chân tướng.

Nàng nói xong câu cuối cùng, phịch phịch ngã xuống đất, mọi người rất phẫn nộ đem tiểu quý tộc kia treo cổ, vị thuốc độc này cũng bởi vậy mà lưu hành. Nghe nói, về sau thuyền trưởng cực kỳ được các chuyến đi xa yêu thích—— dùng để điều khiển đám hắc nô, còn có buôn bán các vị hắc nô, ngay cả đại uyên bà bố cũng dùng qua.

Điểm đặc biệt của vị độc dược này không phải ở chỗ độc tính lợi hại, mà là biến thành một phương pháp điều khiển, lợi hại hơn so với Giáp Sương Hạc đỉnh hồng không biết gấp bao nhiêu lần!

Trước mắt, tất cả mọi người trên thuyền đều bị người cho ăn độc vật này, có thể thấy được tiếng tăm kia tính toán gì.

May mà Lưu lão lục có kinh nghiệm giang hồ thâm sâu, nếu không nếu ta cũng ăn nhầm độc vật, hậu quả thực không thể tưởng tượng!

Nghe Lưu lão lục nói như vậy, ta cũng lập tức khẩn trương lên.

Lần này xuất hành đúng là không thể khinh thường.

Đầu tiên một nghìn năm mươi lăm chương của người địch Phùng, râu đỏ.

Ta và Lưu lão Lục đang ở trong phòng tắm, mượn nhờ đầu thủy long ồn ào, lại thấp giọng mật đàm một phen. Nhưng ngoại trừ độc dược ra, ngược lại cũng không có phát hiện gì khác.

Thời điểm chúng ta tới nơi này, chiếc thuyền băng rách to lớn này liền dừng lại trên mặt sông, bốn phía đều bị đông cứng, hiển nhiên đã dừng lại rất lâu rồi.

Nơi này đang giao giới, có thể thấy được đội ngũ biên cảnh của hai nước cách sông. Chiếc thuyền băng này đang mang theo các quốc tịch khác, nếu muốn đi lại ở đây tất nhiên là thu hoạch được sự đồng ý của chính phủ hai nước.

Bởi vậy có thể thấy được năng lượng của đám gia hỏa này không hề nhỏ, lá gan cũng chẳng nhỏ!

Ta và Lưu lão Lục nghiên cứu một hồi, cũng không nhìn ra được đám gia hỏa này rốt cuộc muốn làm gì, chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh mà thôi.

Tiễn Lưu lão lục đi, ta thư thái tắm nước nóng một cái. Đang nằm trên ghế dựa, liếc mắt không liếc nhìn TV vệ tinh, lúc này, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

"Trương tiên sinh, buổi tối đã bắt đầu, Thập Tam tiên sinh mời ngài đi dự tiệc." Ngoài cửa vang lên giọng nói cực kỳ lễ phép của Lý Minh Hãn.

"Được, ta tới ngay đây." Ta lên tiếng, tắt TV, giả bộ như trong lúc vô tình hất tay lên, vứt khăn tắm vào khung giường đối diện – thật ra bên trong khung tranh được khảm một cái điện ảnh lỗ thủng.

Ta thay quần áo xong, đem tất cả Vô Hình châm, phù chú đều buộc sát người, lúc này mới ra cửa.

Vừa mới mở cửa, chỉ thấy cửa phòng đối diện cũng đang mở ra, trước cửa có một đại thúc cường tráng đang đứng.

Đại thúc ước chừng năm mươi tuổi, ước chừng cao khoảng chín, chín, năm tuổi, cao hơn ta một cái đầu. Hai bên tóc mai hoa râm, gốc râu cứng rắn cũng bị một tầng sương trắng phủ lên, đường cong trên mặt giống như bị dao cắt, góc cạnh rõ ràng.

Trong tay hắn mang theo một thanh cương xoa lớn gần hai thước, toàn thân ngăm đen, mơ hồ tỏa sáng.

Gia hỏa này trừng hai con mắt chim ưng sắc bén, rất không hữu hảo quét nhìn ta hai cái, lập tức phịch một tiếng đóng cửa phòng đi ra ngoài.

Cánh cửa bên cạnh ta cũng mở ra, là tiểu lão đầu lùn cùng đi thuyền với chúng ta. Hắn mang theo một cái mũ ngủ nhỏ màu đỏ tươi, vẫn ôm cái túi lớn khổng lồ, ngẩng đầu nhìn ta, lắc lư đi tới.

Lưu lão lục đúng lúc cũng mở cửa, nhìn thấy gia hỏa này không khỏi biến sắc, đi đến bên cạnh ta, hạ thấp thanh âm nhắc nhở: "Đây là tên Quỷ da tử, chính chủ Nhi ở trong túi."

Đây là âm vật thương nhân gian xảo nói, là nói hiện tại trông thấy người này không phải là người, mà là một bộ khôi lỗi mang một tầng da người, bản nhân hắn kỳ thật trốn ở sau lưng cái túi lớn.

Lưu lão lục mặc dù lớn tuổi, thân thủ có chút rút lui, nhưng lịch duyệt và kiến thức của lão trong toàn bộ giới âm vật đều là số một số hai, lão đã khẳng định như thế, vậy tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Ta vừa nghe lời này, cũng có chút ngạc nhiên, vừa giả bộ vô sự đi tới phía trước, vừa cẩn thận nhìn.

Quả nhiên, tiểu lùn từ bề ngoài nhìn vào, cùng đoạn đường này thấy không có gì khác biệt, nhưng mượn ánh đèn trong hành lang để nhìn, lại không thấy bóng dáng! Hơn nữa hai chân hắn rơi xuống đất cực nhẹ, phảng phất tùy thời đều sẽ bay lên; càng quỷ dị hơn chính là, trên gáy hắn phảng phất có một đôi mắt, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm chúng ta.

Xem ra không riêng gì chúng ta, những người này tựa như cũng mang theo vài phần cẩn thận, mỗi người đều đem binh khí đắc thủ nhất của mình mang trên người.

Lý Minh Hãn đứng ở cuối hành lang, mặt mũi mỉm cười chào hỏi mỗi người, hơi khom lưng, chỉ về phía bên kia.

Lúc bọn họ tới, cánh cửa lớn phòng khách này đóng lại, lúc này lại mở rộng, tỏa ra hương thơm.

Bên trong đèn đuốc sáng trưng, Lưu Ly Kim đăng to lớn như cây vắt ngang trên trần nhà, chiếu ngược vào toàn bộ lá cây vàng kim trên tường sáng rực.

Trong chính sảnh phòng, đặt một cái bàn tròn hình chữ nhật, trên mặt bàn kim ngân đao xoa lòe lòe tỏa sáng, tôm hùm, trứng cá bờ biển, ốc sên ngỗng của pháp luật, tây mực bộ lạc, tây hà bảo kê, đầu sư tử Trung Quốc... Tất cả đều đầy đủ, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Trãi ngồi bên bàn, gật đầu ra hiệu với mỗi người tiến vào.

Ngồi bên tay trái hắn là súc sinh nho nhã gia lang thang, bên cạnh là một gia hỏa đeo mặt nạ vải đen, mang theo mặt nạ khô lâu, người mang áo choàng màu đen, giống như thần tử.

Lão đầu lùn cõng bao quần áo lớn, đại thúc cường tráng tay xách cương xoa, cũng đều đứng trong đó.

Xung quanh bàn dài đã có khoảng mười người ngồi, chỉ có ba chỗ ngồi trống bên phải khố nữ.

Ta và Lưu lão Lục liếc nhau một cái, không nói gì nữa, cũng ngồi xuống bên cạnh bàn.

Ta đang ngồi ổn ngay ngắn, đột nhiên ngửi được một mùi thơm cực kỳ gay mũi, còn chưa kịp quay đầu, đột nhiên trước mắt chợt lóe kim quang. Ngay sau đó, một mỹ nữ tóc vàng mắt xanh biếc kề sát ta ngồi ở bên cạnh Thê Oa.

Nàng lễ phép cười cười với ta, rồi đặt đồ vật trong tay lên mặt bàn.

Đó là một cái đầu lâu! Cả người phát ra ánh sáng vàng óng ánh, một con rắn nhỏ màu trắng thò ra từ trong hốc mắt của bộ xương khô, thỉnh thoảng thè lưỡi rắn màu đỏ tươi, âm thanh xì xì vang vọng.

"Thập ca tiên sinh, các vị khách nhân đều đã đến đông đủ." Lý Minh Hãn đứng ngoài cửa, rất cung kính nói.

Trãi gật đầu một cái, chậm rãi đưa tay ra, hai gã bảo tiêu người da đen từ bên ngoài đóng cửa lại.

Hắn chống gậy đứng dậy, bưng chén rượu lên: "Các vị một đường vất vả, ta hết sức vinh hạnh, có thể ở trên thuyền quang minh nhìn thấy mọi người."

Dưới bàn này ít nhất có một nửa người nước ngoài, nhưng rất kỳ quái là hắn lại nói là Hán ngữ.

Chỉ có đại thúc cầm xiên thép trong tay kia có vẻ nghe không hiểu, Lý Minh Hãn đang nhỏ giọng phiên dịch Nhật Ngữ phía sau hắn.

"Các vị đều là người mạnh nhất trong ngành nghề, có thể ở đây vui vẻ tụ họp, thật sự khiến cho bộ tộc Phùng thị ta vinh quang bừng bừng!" Hắn cười nói, cực kỳ khách khí.

Phùng thị nhất tộc?

Nghe hắn nhắc tới dòng họ này, ta lập tức hiểu được, thằng này là kẻ địch.

Bởi vì cái gọi là Phạm vi nước Đức, quỳnh, đó đều là đại quý tộc tiếng tăm lừng lẫy châu Âu, kế thừa mấy trăm năm, lịch sử châu Âu cận đại hầu như chính là lịch sử gia tộc của bọn họ!

Nói đến sâu xa thì bọn họ thậm chí so với Yêu Giác La mới của Trung Quốc, hai dòng họ Biều Lan Khắc ở nước Mỹ càng thêm huy hoàng.

"Đây là lần đầu tiên các vị ở đây gặp mặt, chúng ta tự giới thiệu một chút đi."

"Ừm, bắt đầu từ chính ta đi! Ta tên A Lạc, Điếu, A Đặc Nhĩ, Phùng, là ông chủ đội này liên hợp đi khảo sát. Chiếc thuyền này mặc dù mới, nhưng hào quang lại có lịch sử mấy trăm năm, người của gia tộc Lệ Lai đều không chịu tịch mịch, rất thích mạo hiểm. Ví dụ như cái chân này của ta, chính là bị gãy trong lần mạo hiểm trước."

Hắn cười cười tự giễu, tiếp tục nói: "Nhưng ta vẫn giữ nguyên câu nói trước khi gia gia lâm chung – An An ổn nằm ở trên giường khóc, đâu thể so với đứng trong sóng gió thống khoái khóc lóc? Cho nên, lần này ta mang con gái đến." Nói xong, hắn chỉ một ngón tay sang bên cạnh.

Ngồi bên cạnh ta là mỹ nữ tóc vàng, ưu nhã đứng lên, vẻ mặt mỉm cười hướng mọi người gật gật đầu: "Chào mọi người, ta là dế, là bệnh thương nam bệnh."

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn nàng một cái, nhưng không ai nói gì, ánh mắt mỗi người đều giống như cố nén một câu, tin đại đầu quỷ của ngươi đi!

Tài bệnh nghỉ lang, ai từng nhìn thấy bệnh tử mang theo đầu lâu chứ?

Tất cả mọi người ngồi đây đều là cao thủ, tất cả đều nhìn ra được cô gái này chẳng hề đơn giản!

Số một nghìn năm trăm sáu, liên minh cao thủ...

Giống như không thấy ánh mắt quái dị của mọi người, tiếp tục nói: "Mangng là lần đầu tiên ra biển, còn xin các vị chiếu cố nhiều hơn."

Nói xong, hắn ngồi xuống: "Điệt tiên sinh, tới phiên ngươi."

Mãng Thiên chữa đôi mắt, đứng dậy, mỉm cười với tất cả mọi người: "Buổi tối hôm nay mọi người, ta tên Úy, đến từ Bàn Ngư, là động vật gia."

Hắn cử chỉ văn nhã, nói năng lễ độ, toàn bộ trên mặt bàn, hình như chỉ có hắn mới là thân sĩ nhất - Nếu như ta chưa từng nhìn hắn gặm thịt nhân thủ, có lẽ tin thật rồi!

Mặt nạ quỷ tức thì gõ gõ bàn: "Sân, vu sư."

Thanh âm của hắn rất quái lạ, giống như âm thanh kim loại phát ra từ cơ quan máy móc, nhưng đặc biệt kỳ quái chính là, vậy mà nói cũng là tiếng Hán.

Một bà lão sắc mặt tái nhợt, mặc áo bào hoa đen cũ kỹ, giọng khàn khàn nói: "Ta họ Thẩm, họ Giang Tô, là người mở mã điếm giấy."

Mỗi lần ta nghe bốn chữ này, không khỏi liếc nhìn Lưu lão lục một cái.

Lão thái thái này mặc dù không báo tên họ, nhưng Giang Tô, Mã điếm giấy lại họ Thẩm. Ba chữ mấu chốt này vừa nói, chúng ta lập tức liền biết được nàng là ai!

Đại nương có biệt hiệu "Phá Diệt Quan Âm"!

Ngay từ năm đó, đây chính là lão tiền bối tiếng vang của thương nhân âm vật.

Đừng nhìn hiện tại nàng cũng chỉ khoảng năm sáu mươi tuổi, nhưng ở hơn ba mươi năm trước, nàng từng nổi giận một lần ——

vì đứa con không chịu để ý kia của nàng độc xông vào nhạn, chỉ bằng sức một mình tiêu diệt thất đại phong thuỷ tông sư của ổi. Nghe nói, hoạt động ở nơi đó, cực kỳ giàu danh tiếng là thái tử đầu mục Hắc bang gia, chính là bị nàng dùng âm vật chỉnh chết.

Qua nhiều năm như vậy, Thẩm lão quá một mực không lộ diện, ngay cả trong Âm Vật giới cũng không có tin tức.

Mọi người đều cho rằng nàng đã chết, không nghĩ tới chẳng những mạnh còn, mà còn vui vẻ như vậy.

Thằng nhãi này rốt cuộc lai lịch thế nào, lại còn mời cả Trầm lão thái thái ra khỏi núi!

"Cửu Chỉ Tỏa Hàn Giang, Phạm Trùng." Một hán tử một mắt ồm ồm nói.

Người hắn không cao, thân thể giống như cây gậy trúc, tay trái chặt mất một ngón út, dưới tay áo kéo nửa hở lộ ra hình xăm, dài nhỏ nhưng cũng không thấy rõ là vật gì.

"Quỷ trên nước, cá lớn dưới sông."

"Quỷ dưới nước, Giang Tiểu Ngư."

Hai lão đầu gần như giống nhau như đúc, ngậm Trường Yên thương giống hệt nhau, sau đó lên tiếng.

"Tạp Tra, chức nghiệp là giang hồ ly phu." Một gã râu xanh mắt to tròn như gấu chó, hừ lạnh một tiếng nói.

Cũng không biết mọi người thật sự là khiêm tốn, hay là bị câu lang nam ly đầu tiên giới thiệu dẫn dắt, hoặc là ai cũng không muốn tiết lộ quá nhiều nội tình của mình. Mỗi người đều nói cực kỳ ngắn gọn, đặc biệt mơ hồ, thậm chí cũng không hiểu bọn họ rốt cuộc là làm gì.

Đến phiên tên Ba Ba Thiên cầm xiên trong tay kia, Lý Minh Hãn giúp phiên dịch, nói hắn tên là Đằng Điền Cương, là thợ săn giỏi nhất hải dương Nhật Bản, từng một mình săn giết một con Bạch Sa trưởng thành.

Tiểu lùn lưng to đeo túi, xoa bàn tay nhỏ bé, Lý Minh Hãn cũng thay hắn nói: "Lương đại sư nói chuyện không tiện lắm, người ta gọi là Trấn Hà Thái Tuế, Lương Minh Lợi."

Đã có mấy kẻ trước trêu ghẹo, Lưu lão lục đương nhiên cũng đơn giản hơn rất nhiều.

"Thanh Ma Thần thủ, Lưu lão Lục."

Kỳ thực, hắn không cần nói cũng biết, hắn lăn lộn trong nghề nhiều năm như vậy, hai tay chính là chiêu bài. Tất cả mọi người đều thấy rất rõ ràng, cho dù không nhận ra hắn cũng đã nghe qua biệt danh này.

...

Khi hắn vừa thốt ra, tất cả mọi người đều không tự chủ được quay đầu nhìn hắn, chỉ có vu sư mặt quỷ tự xưng là Lộc kia, lại từ đầu đến cuối đều không nhìn thoáng qua về phía Lưu lão Lục.

Ta nói rất đơn giản: "Ta là thương nhân âm vật."

Nghe ta nói ra mấy chữ thương nhân âm vật này, mọi người đều rất bất mãn nhìn ta.

Nhìn ý tứ của bọn họ, đều rất có oán niệm.

Còn cần ngươi nói, các vị đang ngồi ở đây ai mà không phải ăn cơm này chứ? Ngươi giấu giấu giếm sâu quá đi được chứ?

Ngươi còn không bằng quay phim nhà người ta, ít nhất còn có thể biết thân phận khác, ngươi chẳng khác gì không nói, ngay cả tên cũng không để lộ.

Tính cả ca ca, trên bàn tổng cộng ngồi mười ba người.

Tây Phương nhân đối với chữ thập tam này không phải là kiêng kỵ sao? Bởi vì buổi tối tối hôm nay Thiên Đế cuối cùng chính là mười ba người, sao hết lần này tới lần khác lại gom đủ số này?

Vừa thấy mọi người đều qua loa cho xong, thế nhưng cũng đều giới thiệu một tuần, đènĩ vỗ tay cười nói: "Các vị nếu đã quen biết, như vậy trong mấy ngày kế tiếp, tất cả đều là bằng hữu! Trung Quốc có câu tục ngữ, gọi là châu chấu trên một sợi thừng, bây giờ chúng ta cũng coi như là châu chấu trên một chiếc thuyền, bất luận gặp phải cái gì, đều phải chung sức hợp tác mới được. Nào, chúng ta cùng nhau cạn chén rượu này!"

Nói xong, hắn giơ chén rượu lên.

Tất cả mọi người đều do hắn tìm đến, hắn là chủ nhân của nơi này, mặt mũi này vẫn phải cho.

Mọi người đều nâng chén rượu lên.

Lưu lão lục bưng chén rượu lắc nhẹ, bất động thanh sắc khẽ gật đầu, ý bảo ta uống rượu này không thành vấn đề.

Không riêng gì hai chúng ta, ta cẩn thận lưu ý những người khác, mỗi người đều dùng phương pháp của mình, cực kỳ xảo diệu trắc thí qua.

Xem ra, tất cả mọi người nơi này đều không phải kẻ ngốc, cũng đều đề phòng chiêu trò của Thập Tam.

Sau khi cạn rượu, xây chén rượu trống trơn nói: "Khả năng cho tới bây giờ, mọi người còn có chút kỳ quái nhỉ? Ta tập họp các vị đến nơi đây, rốt cuộc muốn làm gì."

Hắn dừng một chút, chuyển hai con mắt màu lam sáng lấp lánh từ trên mặt mọi người chậm rãi đảo qua, tựa như rất hưởng thụ loại cảm giác nắm chặt câu đố này, mà mọi người lại không biết.

"Được, bây giờ ta sẽ nói cho các ngươi biết." Nói xong, hắn buông chén rượu xuống, búng tay một cái.

Rắc một tiếng, ánh đèn trong phòng lập tức tối xuống, chính giữa mặt bàn dâng lên một loạt ngọn nến nhỏ, nhảy nhót tưng bừng.

Trên trần nhà, đèn treo đã mất đi hào quang bỗng nhiên lật hướng vào bên trong, hiện ra một cái hình chiếu, một vòng bạch quang bắn ở trên màn tường đối diện.

"Đây là bữa tối vì mọi người tỉ mỉ chuẩn bị nến sáng." Trong bóng tối, sáo nhẹ nhàng mở câu vui đùa, sau đó nói: "Mọi người nhìn bên cạnh ăn đi, đây là mục đích mời mọi người đến."

Bưng ly cực kỳ tao nhã nâng bình rượu lên rót đầy cho phụ thân, sau đó, lại đứng dậy, đi một vòng cho tất cả mọi người tẩm bổ.

Thế nhưng ngoại trừ tên lang sĩ kia ra, không ai cảm ơn, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm màn hình!

Đợt video đầu tiên một nghìn năm bảy, kinh người

Hình ảnh bắn lên vách tường từ từ rõ ràng, là một con cá!

Bên cạnh không công giới thiệu: Tương Ngư là một trong những động vật sống sót sớm nhất trên thế gian, đã tồn tại ba lớp kỷ lục hai ức năm về trước, được xưng là đương đại Hoạt Hóa Thạch.

Quái ngư là một loại cá đi tuần du, mỗi năm vào tiết hè đều thành một đội kết đội trở về đầu nguồn, đẻ trứng, Ô Tô Lý Giang chính là một trong những chiếc giường thiên nhiên sinh sản của chúng nó.

Theo giới thiệu bên cạnh, hình ảnh cũng biến thành một mảng ẩu ngư, trùng trùng điệp điệp từ mặt biển bơi về phía bờ sông, ngược dòng mà lên.

Tất cả mọi người đều cực kỳ kinh ngạc ---

Vốn tưởng rằng mười lăm thần thần bí bí tụ tập bọn họ lại một chỗ, nhất định là có bí mật lớn không bình thường nào đó muốn công bố ra, không ngờ lại thả một bộ khoa giáo phiến?

Tất cả mọi người đang ngồi đều là bá chủ một phương, cổ tay to cường hùng của thế giới âm vật, nếu không phải có chút kiêng kỵ đối với ái quân, hoặc là nói là nể mặt tiền, chỉ sợ sớm đã lật bàn rồi.

Ôm phu tự xưng là khúm núm của tiểu phu rất bất mãn hừ lạnh một tiếng.

Tên gia hỏa này mắt vàng râu dài, thể trạng cực kỳ cường tráng, hoạt gỡ tựa như một con gấu lớn.

Theo ngoại hình và danh tự của hắn, hẳn là thích ăn trộm, hơn nữa từ một lời nói cực kỳ nồng đậm của hắn, xem ra rất có thể chính là lớn lên ở bờ bắc, tự nhiên đối với loại chuyện này cực kỳ quen thuộc. Cho nên, hắn cũng không có kiên nhẫn mà lại tiếp tục xem tiếp, vung hai bàn tay to lông bám vào nhau, ăn từng miếng lớn, ngay cả ngẩng đầu lên cũng không thèm ngẩng lên.

Ngoại trừ hắn ra, tráng hán được mệnh danh là Cửu Chỉ Tỏa Hàn Giang, còn có cặp song sinh cá lớn hút khói hạn hán, Giang Tiểu Ngư cũng không chút hào hứng, trên mặt đều hiện ra vài phần khinh thường.

Từ danh hiệu mấy người bọn họ cũng nghe được, tất cả đều là tổ tông đã quen ăn cơm sông biển.

Trong tiếng chén va chạm, kỷ lục tiếp tục phát sóng, đem toàn bộ mạ cá nghịch lưu để trứng, lại đem dây lưng về biển phi thường kỹ thuật lại một lần, đột nhiên lời nói xoay chuyển: Một tập tính này của mạ ngư đã kéo dài hơn ức năm, chưa bao giờ thay đổi, nhưng ở trong đại gia đình này lại có một đám khác loại...

Chúng nó không phải để trứng vào mùa hè, mà là cực kỳ khác thường ở mùa đông hàng năm trở về sông Ô Tô sinh trứng, hơn nữa thời kỳ đẻ trứng đều là một ngày.

Trải qua hơn mười năm theo dõi ghi chép, rốt cuộc phát hiện một quy luật khiến người ta khiếp sợ.

Những con quái ngư trái ngược với thái độ kỳ lạ này, thời kỳ đẻ trứng đặc biệt đúng là ngày hai tháng đồng hương Trung Quốc, cũng chính là ngày rồng đầu tiên được gọi là ngước mặt lên.

Tự có ghi chép tới nay, năm này qua năm khác, chưa từng gián đoạn, càng là một ngày cũng không bỏ lỡ!

Vừa nghe đến đây, mấy tên đầu sáng lo ăn uống rốt cuộc cũng cảm thấy có chút kỳ quặc, rất là kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Trên ống kính không ngừng thoáng hiện hình ảnh ghi chép năm tháng.

Sớm nhất là một đến ba hai năm, chậm nhất là năm ngoái.

Ảnh từ đen trắng đến màu sắc rực rỡ, sau đó lại biến thành video động thái, người ghi chép từ thanh niên đến lão năm, lại đổi thành tiểu hài tử nguyên bản đứng ở một bên, thuyền kia cũng từ buồm đến hơi nước, cuối cùng biến thành máy xay củi.

Người đổi mấy thế hệ, thuyền cũng thay đổi mấy chiếc, ghi chép truy tung vốn đều dùng hồng tuyến đánh dấu, phủ kín một màn hình.

Ngay sau đó, một cuốn Trung Quốc vạn năm lịch chuyển nhanh, trên mỗi một đầu hồng tuyến kia khác biệt, nhưng tương đồng duy nhất là, phía dưới đều viết hai chữ "Nặng Nhị".

Mọi người đều biết, bất kể là lịch nông Trung Quốc, hay là lịch tây phương mới đều đã thay đổi nhiều năm rồi, đừng nói là cá không hề có linh tính, cho dù là con người, cũng rất khó nhớ được.

Nhưng nhiều năm trôi qua, tất cả loài cá này đều không sai chút nào, chuẩn xác là đang ở trên trời sinh trứng, không sai chút nào, điều này thật có chút quỷ dị!

Cho đến lúc này, tất cả mọi người đều bị nổi lên hứng thú, trừng hai mắt nhìn chằm chằm màn hình.

Hình ảnh vừa chuyển, biến thành một mảng đen kịt, chỉ thấy ở giữa lóe lên một vòng bạch quang nhàn nhạt, giống như một cây Phản Đản sắp hết năng lượng chiếu xạ ở trong đêm tối mịt mờ.

Thanh âm trong ống kính tiếp tục giải thích: Kinh truy tung phát hiện, những con cá lạ kỳ này chẳng những sinh trứng vô cùng quái dị, ngay cả sinh trứng cũng là một bí ẩn.

Khác điệp cá khác chẳng qua là sinh trong khe đá đáy sông, nhưng chúng lại một mực bơi về chỗ sâu nhất của Ô Tô Lý Giang.

Ô Tô Lý Giang bình quân thủy thâm chỉ có hai đến năm thước, nhưng chúng lại phi thường thần kỳ thông một rãnh sâu dưới đáy sông, chui vào.

Đoạn hình ảnh này là theo con cá múp chui vào rãnh sâu, xâm nhập sâu dưới mặt đất hơn bảy mươi mét sau mà thành.

Không ai biết, cái rãnh sâu này rốt cuộc thông tới đâu? Hình thành như thế nào.

Đám cá ngựa kia vẫn đang không ngừng bơi lội, trang bị quay phim theo sát phía sau hẳn là cột vào trên một con trong số đó, theo con cá kia cấp tốc di động. Dưới sự va chạm của đàn cá, ống kính không ngừng lắc lư.

Một phiến thuỷ vực này vẩn đục quá mức bình thường, ánh đèn chiếu lên cao như vậy, cũng chỉ có thể nhìn thấy phạm vi hai mươicm chung quanh.

Theo bầy cá dần dần xâm nhập, cảnh tượng trước mắt càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng chỉ có thể nhìn thấy một khối nhỏ to bằng bàn tay, phảng phất vây quanh không phải nước, mà là mực đậm đặc, căn bản không cách nào hiểu được.

Lúc này, thanh âm không giải thích chỉ có thanh âm quay về của máy móc, ngẫu nhiên xen lẫn tiếng sóng nước chấn động.

Đột nhiên, hình ảnh chuyển động, bên trong vầng sáng mơ hồ xuất hiện một thanh đao!

Tuy hình vẽ rất mơ hồ, nhưng có thể nhìn ra đó là một thanh đại đao cán dài, đầu đao sáng như tuyết, trên lưỡi đao còn khắc một mảnh hoa văn cực kỳ cổ xưa.

Ấp ngư tiếp tục bơi về phía trước, lại xuất hiện một mảng xương trắng đáy sông, da thịt trên xương trắng đã sớm nát hết, hoặc là bị thứ gì đó gặm sạch, chỉ còn một mảng tóc đen sì. Trong hốc mắt đen ngòm mọc đầy rong biển màu xanh lá, phảng phất như đang trừng một đôi mắt xanh lục.

Bạch cốt rất nhiều, loạn ba ba đầy đầy trên đất, từ trong nước bùn không biết dày bao nhiêu kéo ra, cao cao thấp giống như đá chìm đáy bể.

Quái ngư mang theo góc điện tiếp tục đi về phía trước, trườn ước chừng năm sáu phút, vẫn có xương trắng cách xa phân tán khắp nơi.

Chậm rãi, nước bùn không còn, thay vào đó là một phiến đá xanh, trên phiến có khắc hoa văn. Đá xanh này cực kỳ lớn, từ tốc độ bơi cá mà đoán, chí ít cũng dài hơn hai mét!

Ước chừng bơi qua mười mấy phiến đá xanh, loáng thoáng xuất hiện những cây cột cực kỳ to.

Bởi vì con cá này bơi qua một bên, căn bản là xem không toàn diện, vì lẽ đó cũng không thể nào phán đoán rốt cuộc thô to cỡ nào, bất quá cũng có thể nhìn thấy trên cây cột cũng khắc chút ít hoa văn đồ đằng phi thường kỳ quái.

Lúc này phía trước xuất hiện một bậc thang khổng lồ, bên trên dính đầy rong biển màu xanh lá.

Bệ đá cực kỳ rộng lớn rộng chừng hai thước, cao chừng ba thước.

"Hống..."

Đột nhiên, một tiếng gầm kinh ngạc vang lên, như một con mãnh thú thời tiền sử gì đó ẩn sâu trong Ô Tô Giang.

Con cự thú thứ một ngàn năm trăm tám, dưới đáy sông...

Bầy cá dừng lại một chút, lập tức điên cuồng lao đến hướng cá treo máy quay phim.

Vô số tấm miệng cá không ngừng gặm cắn, vô số vây cá không ngừng vỗ, ống kính trước đó xuất hiện một mảnh huyết hoa màu đỏ tươi.

Con cá treo video liều chết giãy dụa, muốn chạy trốn ra ngoài, nhưng chỉ vài cái đã bị xé rách thành từng mảnh nhỏ.

Máy rơi xuống ngoài, bị một con cá lớn mạnh mẽ vỗ, nện ở trên bậc thang phát ra một tiếng vang ken két, lập tức bị nước xông ra ngoài, lau ở trên phiến đá phát ra một mảnh thanh âm ken két chói tai.

Ống kính không ngừng quay vòng, va chạm, bị mạch nước ngầm xông lên cấp tốc lui về phía sau...

Trước mặt hắn hiện lên từng mảnh bạch cốt, trong đó có một chỗ bạch cốt ngay chỗ ngã rẽ mạch nước ngầm, ngăn trở không ít tạp vật nước cỏ. Trong đó có bốn năm cái TV rách rưới rách rưới, bị chôn thật sâu trong nước bùn.

Đến lúc này, hình ảnh cuối cùng cũng dừng lại.

Trên vách tường hiện ra mấy tấm bản vẽ phóng đại: Một thanh đại đao cán dài, phiến đá xanh, cột đá khổng lồ.

Lúc này, cuối cùng ta cũng hiểu được, vì sao chuyện thằng trọng yếu tìm tới đây đa số đều là người Trung Quốc, cho dù là mấy tên Trường lão cũng có thể nói ra toàn bộ ngôn ngữ lưu loát rồi —— khắp nơi chỉ có Phiên Cần phiên dịch tay cần cương xoa xoa.

Những quẻ ngư này không biết nguyên nhân gì, vậy mà tất cả đều tuân theo sinh vật đẻ trứng từ hai tháng hai trong lịch pháp Trung Quốc, hơn nữa nhìn hoa văn trong hình ảnh kia, cũng giống như

Thao Thiết văn cổ đại của Trung Quốc... Cho nên chuyện này, tất nhiên rất có liên quan đến cổ vật Trung Quốc, cho dù mời đến một ít ngoại quốc đồng nghiệp, khả năng cũng không có tác dụng gì.

Hình ảnh dừng lại, không còn bất kỳ thanh âm nào nữa, tất cả mọi người đều im lặng, không nói một lời.

Muốn mọi người xem những hình vẽ này rõ hơn một chút, ước chừng qua năm sáu phút, lúc này hắn mới ra hiệu cho Lý Minh Hãn mở đèn một lần nữa.

Ánh đèn vừa sáng lên, lại lập tức hồi phục ánh sáng rực rỡ vừa rồi, chỉ là trên mặt mỗi người đều mang theo vài phần nghi hoặc cùng ngưng trọng!

Gã thiện điểu nheo đôi mắt xanh thẳm, lướt nhanh qua từng người, chỉ lên màn hình phía sau nói: "Các vị, đây chính là mục đích ta mang mọi người tìm đến, là nhờ ông cố của ta thế hệ đó., Chỉ phát hiện ra bí mật không tầm thường này! Chỉ là... Các ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, chúng ta trước sau tiến hành theo dõi dưới nước mấy lần, nhưng mỗi lần đến bậc thang đó, đám cá kia giống như đột nhiên phát điên vậy, luôn có thể nhận ra cá bị chúng ta treo lên máy quay, dù là ngụy trang tốt bao nhiêu cũng vô dụng."

"Cho dù là lái tàu điều khiển kiểu nhỏ toàn kim loại, cũng sẽ bị mạnh mẽ đập hỏng." Thập Ngũ hoẵng nhún vai nói: "Các vị đang ngồi đều là người trong nghề, không biết các ngươi nhìn thế nào?"

"Sao lại không xuống đây?" Lộc phu rốt cuộc tỉnh dậy từ trong kinh ngạc, buông con dao giã cá tôm hùm xuống, rất khó hiểu hỏi: "Ô Tô Giang Quân Quân Quân Thủy Trung Nguyên cũng chỉ khoảng năm mét, chỗ sâu nhất cũng chỉ trên dưới mười mét, sao ngươi không phái nước tới nhìn xem."

"Thử rất nhiều lần rồi, nhưng mà... bất luận dùng cách gì, căn bản là không nhấn chìm được đáy nước." Thập Tam bất đắc dĩ nói.

"Dưới đáy nước kia hình như có trang bị gì đó cực kỳ đặc thù, sức nổi cực lớn, ở trên mặt nước xa xa còn không phát hiện được, nhưng càng tới gần đáy nước thì sức nổi lại càng lớn, căn bản không cách nào tới gần. Đừng nói là người., Bọn ta đã từng treo một quả cầu sắt to năm tấn nặng, nhưng ngay cả nước bùn cũng không chạm tới. Ông nội ta còn mượn cơ hội hai trận chiến chiến với Triều Tiên chiến tranh, thu mua phi hành viên bay câu nỗ, trước sau nổ vài lần, nhưng vẫn như cũ không có bất cứ tiến triển gì."

"Những năm gần đây nghiên cứu khoa học kỹ thuật phát triển, sau khi ta buộc trên người Ngạc Ngư dải sáng truyền tống, giờ mới thu hoạch được những tư liệu hình vẽ cực kỳ quý giá này."

"Hơn nữa, phía bên kia chỉ có một cái cửa động rất nhỏ, chỉ có thể cho phép một con cá xuyên qua, mặc dù đã đến đáy nước, cũng không cách nào tiếp tục đi sâu hơn nữa."

Mọi người nghe hắn nói vậy, không khỏi sửng sốt.

Đại thiết cầu nặng năm tấn vậy mà chìm không đến đáy nước, quả cầu trống ném cũng nổ không nổi? Điều này quả thực quá khác thường!

Nhưng càng như thế, càng nói rõ nơi này có vấn đề.

Mặc dù ngồi trong đám người này, ta chỉ nghe nói qua đại danh của Phá Diệt Quan Âm Thẩm Quát, gặp qua bản lĩnh của Mã Lang, đối với người khác hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng cũng có thể nhìn ra, trong những người này không có một ai là Tiểu Bạch, tuyệt đối sẽ lợi hại hơn nhiều so với những "đại sư" được tập đoàn Quảng Thịnh lần trước mời đến, những người này mỗi người đều là cao thủ hàng đầu.

Nhưng càng là cao thủ thì càng khó để lộ ra bản lĩnh giữ nhà, từng người đều tự tính toán, trầm mặc không nói.

Thính ca tựa như đã đoán trước tình huống như vậy, mỉm cười nói: "Ta biết các vị ít nhiều đều có chút băn khoăn, đây cũng là chuyện đương nhiên: Nếu là ta, ta cũng sẽ không một mình mạo hiểm."

"Nhưng vừa rồi chúng ta cũng nhìn thấy, nơi này có binh khí, có bạch cốt, còn có hoa văn kỳ quái, kiến trúc cổ kỳ quái, điều này có ý gì? Nói vậy các vị đều rõ ràng hơn ta. Nếu lối vào còn chưa bị phá hư, vậy nói rõ ràng, điều này rất có thể còn là trạng thái nguyên thủy nhất, bảo bối bên trong vẫn còn."

"Tuy ta mời mọi người tới đây, nhưng ta chỉ là vì hoàn thành sứ mạng của gia tộc, là tâm nguyện của tổ tiên mà thôi. Còn về bảo bối bên trong, ai phát hiện ra trước thì chính là của người đó, ai đạt được sẽ thuộc về người đó, chỉ cần đem phát hiện ở chỗ di tích này cho ta là được rồi."

Trãi nói vậy, mọi người đều có chút rục rịch muốn động đậy.

Vừa rồi hắn nói không sai, vừa rồi có thể nhìn ra những hoa văn Thao Thiết trên hình vẽ kia cực kỳ cổ xưa, đặc biệt là một cái bậc rộng xanh mơn mởn, bên dưới tảo rong che lấp đầy là một mảnh rỉ sét đồng... ngâm mình trong nước ngầm bí ẩn như vậy mà lại có nhiều gỉ đồng cổ xưa như vậy, thời đại đó rất đáng sợ, nói không chừng trước khi đường đổi nước ở Ô Tô Lý Giang Đạo đã xây dựng ở đây, đó là thời kỳ nào đây?

Hơn nữa, kích thước của phiến đá kia, kích thước của cột đá, cùng với sự rộng lớn của bậc thang nhìn tới, quy mô khẳng định là không nhỏ được.

Địa cung to lớn như vậy, bên trong di tích cổ xưa như vậy, đến cùng sẽ cất giấu bảo bối ra sao?

Mọi người đều là người trong nghề, tất cả đều hiểu rõ trong lòng.

Đừng nói lấy được những bảo bối này, cho dù có thể đi vào bên trong xem chút ít cũng tốt a.

Vừa dứt lời, lập tức liền có mấy gia hỏa đứng ngồi không yên, nhìn xung quanh một chút, mặc dù không nói chuyện, nhưng cũng nhìn ra, tất cả đều động tâm.

"Còn có..." Gã đìu hiu dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Trước đó ta đã đáp ứng điều kiện của các vị, còn có thêm một điều kiện nữa! Hễ là bằng hữu có thể xuống địa cung, ta sẽ thêm vào thêm một ngàn vạn đồng tiền, ngoài ra còn mang theo một biệt thự Đa Não ven sông, hưởng thụ ưu đãi cả đời của tập đoàn Phùng thị ta."

Lời hắn vừa nói ra, lập tức đã có vài người đứng ngồi không yên.

Hai huynh đệ Giang gia liên tục hút tẩu thuốc, mắt thấy tẩu thuốc kia cũng không bốc khói nữa, lại còn vụt xì xì vang lên.

Chín ngón tay khóa Hàn Giang, bóp mạnh nắm đấm vang lên tiếng cót két.

Niêm phu đỏ mặt lên, râu ria xồm xoàm không ngừng phập phồng lên xuống.

Cha con ngõ nhỏ số một nghìn năm chín.

Bất luận trước đó Thên Nhi ra giá bao nhiêu, chỉ lần này truy gia liền cực kỳ kinh người!

Tuy rằng thương nhân âm vật kiếm tiền dễ dàng hơn, nhưng giá tiền này lại cao hơn mấy chục mối làm ăn lớn, mà bất luận là trong địa cung dưới nước kia còn có hằng hà sa số bảo bối.

Cho dù không tăng giá, sợ rằng cũng có người muốn thử một lần, chớ nói chi là thêm lớn như vậy.

"Ui Tây!"

Lý Minh Hãn vừa phiên dịch xong những lời bạn tắm, tên gia hỏa này hưng phấn hét to một tiếng rồi lồm cồm đứng dậy, trừng hai con mắt đỏ bừng, bô bô kể một hồi.

Lý Minh Hãn giơ tay che mắt, vội vàng phiên dịch: "Ta bao, các ngươi chỉ ăn uống ở trên thuyền thôi, chỗ đó đi đâu? Bây giờ dẫn ta tới đó!"

Hôm nay ta muốn cười nói: "Đằng Điền tiên sinh đừng nóng vội, cho dù muốn đi cũng phải chờ ngày mai. Hơn nữa, đây cũng không phải là chuyện ai bao hết, ta vẫn hy vọng các vị có thể chung sức hợp tác, cùng nhau khai quật nền văn minh dưới nước đủ để chấn kinh toàn thế giới."

"Đêm nay mọi người ăn uống no nê trước, nghỉ ngơi cho tốt. Sáng sớm ngày mai chúng ta cùng đi. Ta sẽ lặp lại một lần nữa. Ta chỉ cần quyền phát hiện di tích này, những vật khác đều thuộc về các ngươi!"

Tên chiến thắng kia nghe phiên dịch xong, rất không cam lòng ngồi xuống, nhưng cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp bắt lấy con cua, ngay cả cái xác lẫn thịt cũng mập úng ực.

Những người khác vừa thấy ruộng mây vừa dẫn đầu, hơn nữa Đồng Thích đã nói sáng mai xuất phát, cũng đều không nói nữa, vội vàng ăn.

Ta và Lưu lão Lục liếc nhau một cái, cũng cầm lên đao xoa.

Trong lúc nhất thời, chén trà vang loạn, gió cuốn mây tan.

Trừ Kiệt Thoa thân sĩ cực kỳ kính một chén rượu tắm, cười khanh khách ca ngợi vài câu đe dọa, toàn bộ trên bàn rượu, đúng là không có ai nói chuyện.

Rất nhanh, liên tiếp có người ăn uống no nê, hoặc là hướng về phía chủ nhân mười ba nơi này gật đầu, hoặc là không nói tiếng nào xoay người rời đi. Trong khoảnh khắc đã bớt đi một nửa.

Ta vốn đã sớm ăn xong, nhưng Lưu lão lục tuổi đã lớn, răng cũng không được tốt, ta cố ý thả chậm tốc độ chờ hắn.

Mãng Cách cái bàn, mặt đầy mỉm cười giơ nâng chén rượu với ta, người này ta là từ trong tâm không thích gặp, coi như không nhìn thấy quay đầu đi chỗ khác.

Nhưng cạnh nhúm rượu của ta lại nâng chén lên, hướng về phía ta mỉm cười. Tiếp theo cũng không nói gì, trực tiếp chạm nhẹ một cái vào chén rượu của ta, uống một hơi cạn sạch.

Ta sửng sốt một chút, nhưng cũng không tiện đường vô lý, đành làm vậy.

Vừa mới buông chén rượu xuống,Đối lộc cầm lấy khăn lau miệng, nhẹ nhàng nói: "Trương tiên sinh, phụ thân ta còn có chuyện muốn nói với ngài."

Hả? Ta vừa nghe liền sửng sốt, nghiêng người hướng cai ngục liếc mắt nhìn một cái.

Quả nhiên, hắn đang tươi cười quan sát ta, thấy ta khẽ gật đầu, như là kiểm tra dãy núi đá.

Có việc gì, có chuyện gì?

Hắn tới đây không phải là để thăm dò di tích cổ dưới nước hay sao, những gì nên nói không phải đều đã nói từ sớm rồi hay sao? Làm sao, có chuyện gì đặc biệt cần nói riêng với ta chứ?

Trong lòng ta có chút nghi hoặc, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Chờ Lưu lão lục ăn xong, trên bàn chỉ còn gáy con cò, vu sư mặt quỷ, còn có bốn người phụ nữ hoẵng.

Lúc ta và Lưu lão lục vừa muốn đứng dậy, thì mào quân lại chống gậy đứng dậy.

Mâu đuổii vội vàng đỡ ở bên cạnh.

Hai người đi ra cửa sau, trực tiếp đi tới boong thuyền đối diện, dọc theo mạn thuyền chậm rãi đi về phía trước. Hai người cha con nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười, tựa như rất vui vẻ.

Ta và Lưu lão Lục đi ra ngoài cửa không được mấy bước, ta hạ thấp thanh âm nói: "Lục gia, Thập Lục Đoàn có việc muốn nói với ta."

Mặc dù Bàn Tơ muốn nói chuyện với ta, nhưng ta tự nhiên phân rõ ai gần ai, rốt cuộc thì ông này là ai, mục đích thật sự của hắn là gì, ta còn chưa rõ ràng, thậm chí là địch hay bạn cũng không rõ, mọi thứ đều phải phòng một chút —— đấu với hắn biết, hắn cho những thủ hạ này ăn đều là sau ba ngày nữa, cẩn thận hơn.

Nhưng Lưu lão lục lại là người một nhà, lão tiền bối nhìn mình lớn lên, ta dù sao cũng không đến mức còn phòng ngự hắn.

Nào nghĩ tới, Lưu lão lục lại một chút kinh ngạc cũng không có, tựa như đã đoán trước, chỉ gật đầu nói: "Ngươi đáp ứng hắn là được, bất quá phải đợi trở lại võ hán rồi hẵng nói." Nói xong, lão cũng không nhìn ta mà đi thẳng vào vấn đề.

Những lời này của hắn khiến ta đầu đầy mù mịt, ta đáp ứng hắn cái gì? Thứ gì phải đợi quay về võ hán rồi hãy nói.

Hắn đã sớm biết Sân khấu muốn tìm ta nói chuyện nội dung gì rồi?

Trong lòng ta đầy nghi hoặc nhìn Lưu lão Lục một chút, lại nhìn hai cha con tắm đứng ở xa xa quan sát đêm tối Bạch Giang, quay người đi tới.

Ba phụ nữ thấy ta đi tới, lại không có đứng nguyên tại chỗ chờ ta, lại tiếp tục đi về phía trước.

Thế này là làm sao?

Ở trên thuyền của mình, sao lại còn lén lén lút lút, rốt cuộc là đang đề phòng ai?

Nghi hoặc trong lòng ta càng lớn, bất động thanh sắc bước nhanh hơn một chút.

"Trương tiên sinh..." Lúc sắp đuổi kịp hai người bọn họ, cửa khoang bên cạnh đột nhiên mở ra một khe hở, dãy núi từ trong khe cửa lộ ra, đè thấp giọng nói.

Hả? Thoáng một cái ta đã ngây dại.

Hôm nay và âu lo rõ ràng đứng trên boong thuyền cách ta không xa, xà nam này là ai?

Rốt cuộc cái nào mới là thật?

"Mau vào đi, đó là khô lâu của ta và bạch xà biến ảo thành." Nói xong xoay càng đẩy khe cửa lớn hơn một chút.

Ta lúc này thật có chút không rõ tình huống, nhưng qua một cái nhắc nhở này của nàng, mới phát hiện quả thật điện lang phía trước có chút lắc lư khoe khoang, nhìn qua có vẻ như là đã uống say, nhưng vòng eo vặn vẹo kia hoàn toàn chính xác có chút không quá tự nhiên. Trên người ngõ cụt ẩn ẩn bốc lên chút ít kim quang, xem ra giống như là bị ánh đèn chiếu rọi, nhưng góc độ tia sáng kia phóng tới lại trái ngược với bóng ma.

Bởi vậy có thể thấy được, chanh-môn trong cửa là thật. Tuy phụ nữ Điều Điếu là tốt hay xấu ta cũng có chút không rõ, nhưng ta vẫn chưa đến mức tin rắn.

Vừa thấy ta bước vào cửa, xà yêu vội vàng đóng cửa lại, mang theo ta theo bậc thang đi thẳng xuống.

Thuyền này rất lớn, trên boong thuyền có bốn tầng cao, chỗ ở của chúng ta và chỗ ăn uống đều ở tại tầng thứ hai.

Căn cứ khoảng cách và đường vòng cung mà chúng ta đang đi hiện tại, có thể nói là khoảng cách tiếp theo gần nhất.

Một cánh cửa sắt nhỏ được mở ra, bên trong là một đường ống uốn lượn thô to, đủ loại khí cụ vang lên ong ong, cực kỳ ồn ào.

Xem ra, nơi đây hẳn là vùng đất trọng yếu của toàn bộ Phá Băng Thuyền, tất cả động lực cùng nguồn năng lượng của thuyền.

Ta theo Loè cúi đầu nghiêng người, từ trong một loạt máy móc lớn chen vào, ca ca đã sớm chờ ở đó.

"Trương tiên sinh, mời ngồi." Người tắm chống gậy, cực kỳ cung kính chỉ chỉ cái ghế đối diện hắn.

Hắn què một chân, lại đứng thẳng tắp chờ ta, thái độ càng là khiêm tốn trước đó chưa từng thấy.

Nhưng càng như vậy, ta càng lấy làm lạ, rõ ràng tên này đang trên thuyền của mình lại lén lút dẫn ta đến đây nói chuyện, rốt cuộc trong hồ lô đã bán thuốc gì?

Nguyền rủa ác mộng đầu tiên là một nghìn hai trăm năm mươi hai trăm ngàn ác mộng.

Ta có chút nghi hoặc nhìn hắn một chút, nhưng cũng không hỏi gì, mà trực tiếp ngồi xuống.

Hắn đã dẫn ta tới đây, chắc chắn có lời gì muốn nói.

Quả nhiên vừa thấy ta ngồi xuống, đội trưởng liền đi thẳng vào vấn đề, cực kỳ thẳng thắn thành khẩn nói: "Trương tiên sinh, thật xin lỗi, trong tình thế hiện tại, ta chỉ có thể gặp mặt ngươi ở đây thôi. Tuy nhiên, ta thực sự rất cần sự giúp đỡ của ngươi!"

Ta vẫn không hề thay đổi sắc mặt, nhưng lại càng thêm mơ hồ.

Hắn hao tâm tổn trí mời Lưu lão lục ra khỏi núi, chẳng phải là để tìm kiếm địa cung dưới nước hay sao? Chẳng phải cũng vì tìm cao thủ khác ư?

Nhưng tại sao cứ nhất định phải gặp riêng ta, lại còn lén lén lút lút như vậy?

Mâu Bàn vịn bạn tốt, ngồi xuống đối diện ta: "Trương tiên sinh, ngươi có biết vì sao gia tộc chúng ta lại si mê nơi này như vậy không? Trải qua mười mấy đời, chúng ta thật sự chỉ là hiếu kỳ quấy phá không?"

Từ lúc xem phim kỉ lục, ta đã nghĩ tới vấn đề này, bọn họ hao hết tâm trí muốn thăm dò nơi này mục đích thực sự là gì?

Vì tiền? Vì danh nghĩa? Hiển nhiên đều không phải.

Chỉ là lòng hiếu kỳ thôi sao?

Cái này cũng nói không thông!

Nếu là người nào trong gia tộc bọn họ cực kỳ hiếu kỳ với chuyện này, thậm chí cực kỳ cố chấp thì vẫn còn nguyên. Nhưng bọn họ đời đời tiếp tục không ngừng thăm dò suốt một thế kỷ, lúc này lại có chút kỳ quái.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Mặc dù trong lòng ta tràn đầy tò mò, nhưng vẫn như cũ không hỏi, nếu hắn chủ động đưa ra vấn đề này, hiển nhiên là muốn nói cho ta đáp án —— bất luận đáp án này là thật hay giả.

"Từ trước tới nay, mỗi người trong gia tộc chúng ta đều sẽ làm một cơn ác mộng, tự thấy từ đầu đến cuối đã như vậy, chưa từng gián đoạn." Thập Tam có chút thống khổ bóp trán: "Trong mộng, mỗi người trong gia tộc chúng ta đều biến thành một con cá., Đầu người thân cá, không ngừng bơi tới bơi lui, một mực hướng về lòng đất, một mực hướng dưới nước, bốn phía đều là bóng tối, vô biên vô hạn. Ngẫu nhiên bơi qua một mảnh bạch cốt, tràn qua một đống khô lâu... Cảnh tượng vô cùng âm trầm quái dị."

Lúc Mang Thiên nói tới đây, vẻ mặt vẫn có chút hoảng sợ bất an, tay cầm quải trượng cũng nổi đầy gân xanh.

"Từ tổ đại bắt đầu, mỗi người đều buồn bực vô cùng. Chúng ta đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp, nhưng đều không có ích gì. Chúng ta từng mời qua vô số đại chủ đạo, vu sư, nhà tâm lý học... Mỗi người bọn họ giải thích không giống nhau, vẻ ngoài đều có đạo lý, nhưng tất cả đều không thể phá giải ác mộng thế hệ nào của gia tộc chúng ta."

"Ác ác mộng này phảng phất là một nguyền rủa không thể xóa nhòa, tra tấn thế kỷ của chúng ta, hơn nữa còn tiếp tục tra tấn con cháu chúng ta. Vì thế, tổ tiên của ta liền thử thăm dò tự giải quyết, đầu tiên tìm được loài cá trong mộng cảnh, cũng chính là cá mập!"

"Chúng ta phát động vô số tiền tài và nhân lực, tại toàn thế giới truy tìm dấu vết mạ cá, nghiên cứu nhiều lần chúng nó lộ tuyến nhuần nhuyễn và tuần du; chúng ta cung cấp cho học giả toàn bộ thế giới nghiên cứu Tưởng Ngư số tiền tài lớn, hy vọng bọn họ có thể tìm được bí mật luôn hoang mang của chúng ta."

"Trải qua truy tìm cùng nghiên cứu khinh thường, rốt cục vào năm193, phát hiện một bầy cá cực kỳ khác người này, cũng chính là một bầy cá lúc ăn tối mịt trông thấy này."

"Đi vào, phát hiện bầy cá sinh sản hằng năm đều có quan hệ với lai lịch nông dân Trung Quốc."

"Tiếp nữa, mỗi người trong gia tộc chúng ta dần dần biến thành thông đạo Trung Quốc —— từ nhỏ chúng ta vẫn học tập trong âm mưu, hơn nữa không ngừng nghiên cứu lịch sử và thần thoại Trung Quốc. Chúng ta rất kỳ quái, gia tộc chúng ta một mực ở xa châu Âu, làm sao có thể dính líu cùng một đám cá bộ có quan hệ với Trung Quốc? Nhưng chúng ta vẫn không từ bỏ, hy vọng có thể từ đó tìm được cửa đột phá."

"Như ngươi đã thấy, mỗi lần đẻ trứng, những con cá đó đều chui vào trong cái động nhỏ kia."

"Chúng ta đã suy nghĩ vô số biện pháp, căn bản là không thể tiếp cận. Trước kia trên thân cá cũng treo khay, muốn thăm dò bí mật bên trong, nhưng tất cả đều vừa đi là vô tung —— cá treo lưới không bao giờ tiếp tục bơi lên nữa."

"Cho đến những năm gần đây, sau khi phát triển của khoa học kỹ thuật, ta mượn chiếu sáng truyền từ thực tế, mới bắt giữ được những cảnh tượng đó. Lập tức cực kỳ kinh ngạc phát hiện, vậy mà mộng cảnh giống hệt mấy thế kỷ trước tổ tiên chúng ta đã tạo ra."

"Tổ tiên chúng ta mấy thế hệ cố gắng nhiều năm như vậy, hiện tại là thời điểm tiếp cận chân tướng nhất. Cho nên, ta mới phải tận hết sức, nhất định phải phá giải câu đố này, tuyệt đối sẽ không để cho đời sau của con cháu ta lại chịu sự quấy nhiễu của ác mộng này!" Ngữ khí Thập Ngũ kiên định nói.

Ta nghe đến đó, không khỏi có chút ngạc nhiên, thì ra sau lưng còn có một đoạn chuyện cũ ly kỳ như vậy.

"Vậy vừa rồi vì sao ngươi không nói ra? Chuyện này cũng không có gì phải giấu diếm." Ta có chút kỳ quái.

Hắn tìm những người này đến, không phải là vì tiến vào địa cung phá giải bí ẩn sao? Nhưng vì cái gì không đề cập tới, chỉ nói với ta.

"Ta vốn muốn nói, nhưng là..." Hứa Tư dừng một chút, thần sắc có chút hoang mang nhìn thoáng qua giống bồ đang đứng bên cạnh.

Mân bàn tiếp lời nói: "Trương tiên sinh, trong những người tham gia tiệc tối có một loại khác, hoặc là nói ác mộng ly ngư có liên quan đến hắn."

Vừa nghe lời này, ta ngược lại là cực kỳ kỳ quái.

Không phải ác mộng này đã quấy nhiễu tổ tiên bọn họ nhiều thế hệ vài kỷ rồi sao?

Trong tất cả mọi người đang ngồi, chỉ có Thẩm bà lớn tuổi nhất, nhưng cũng không vượt quá một trăm tuổi, suy đoán này là từ nơi nào có được.

Mân bành thấy ta nghi hoặc, cũng không thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói: "Ta từ nhỏ cũng luôn gặp ác mộng như vậy, hầu như mỗi đêm đều sẽ bị dọa khóc. Sau khi lớn lên, ta đem kỹ thuật và tông giáo kết hợp lại với nhau, sáng tạo ra tâm lý học trường từ. Ta phát hiện, mượn dùng từ trường sinh vật quấy nhiễu, có thể dò xét được sự biến hóa của sóng điện trong đầu."

"Ta đã sớm ghi nhập số liệu ba động trong mộng cảnh vào trong xương sọ vàng, là vì mượn dùng từ trường quấy nhiễu chuyển dời mộng cảnh, từ đó giúp trẻ con trong gia tộc chúng ta an ủi sợ hãi."

"Thế nhưng vừa rồi, ngay khi đóng cửa đèn, trong nháy mắt, kim cốt không ngờ lại sinh ra sóng chấn động. Loại sóng này cực kỳ đặc thù, chỉ có trong đầu ai xuất hiện tình cảnh giống nhau như đúc mới có thể xảy ra. Cảnh trong mộng cảnh này chỉ có ta và phụ thân ta mới gặp qua, thế nhưng sóng hình kia rõ ràng không phải là của hai chúng ta."

"Nói cách khác, trong đám người vừa rồi, có ai trong bóng đêm thấy loài cá ấp đang bơi lội, liền có thể liên tưởng đến hình ảnh kế tiếp, cùng mộng cảnh của chúng ta giống nhau như đúc." Mâu Bàn rất khẩn trương nói: "Vì vậy, ta làm bộ như mời rượu, lần lượt tới gần từng người, dò xét sóng từ trường của mỗi người, xem rốt cuộc là ai."

Nói xong, nàng giơ cổ tay lên, trên cổ tay mang theo một đồng hồ màu vàng cực kỳ tinh xảo.

Xem ra, đây chính là trang bị bí mật của nàng.

Chương môÌ£t ngàn rưỡi một điểm, tiền căn hậu quả...

Lúc thái lang vừa xuất trận, cầm một cái đầu lâu kim quang lập lòe, trong hốc mắt khô lâu còn có một con rắn trắng nhỏ, xem ra không sai biệt lắm với nữ vu. Ta còn tưởng rằng nàng cũng là người trong nghề, không nghĩ tới, nàng lại chơi một tay võ nghệ cao siêu.

"Vậy ngươi phát hiện ra là ai sao?" Ta có chút tò mò hỏi.

Mâu lục lắc đầu: "Ba trường khảo thí đối với người bình thường xác suất chuẩn xác đã đạt tới chín phần, nhưng trên người các ngươi đều có một lực lượng cực kỳ thần bí, phương pháp này căn bản không thể thực hiện. Bất quá, ta tuy không thể kiểm tra ra rốt cuộc là ai, nhưng cũng phát hiện một việc."

"Bình thường ba dài đều là từ năm đến tám, thế nhưng những người khác đều là hư hỏng! Hiển nhiên, bọn họ đều cực kỳ khác thường, năng lượng ẩn chứa trong cơ thể tất cả đều là âm cực, chỉ có năng lượng của ngươi là cực dương., Hơn nữa vượt xa người thường mười mấy lần, thậm chí vượt qua phạm vi kiểm tra của xương sọ kim. Nói cách khác, người duy nhất bài trừ hiện tại chính là ngươi! Chấn động khác thường kia không phải là ngươi lưu lại, cho nên ta ở dưới bàn đề điểm phụ thân, không để phụ thân nói ra."

Nàng giải thích nhiều như vậy, ta nghe xong mơ mơ màng màng, nhưng cuối cùng cũng biết được đại khái.

Chính là ngay lúc gập ghềnh, nàng phát hiện dị động trên xương sọ kim cốt, tiến lên biết được trong đám người đang ngồi, có người cùng bọn họ nhìn thấy qua cảnh tượng đó.

Vì vậy cô giả bộ rót rượu, kiểm tra một phen, cuối cùng đoán được người duy nhất có thể loại bỏ hiềm nghi là ta.

Sau đó, nàng liền len lén ngăn cản phụ thân, tìm ra một mình.

Về phần nàng nói cái gì Âm cực, Dương Cực. Ta ngược lại không rõ lắm, thầm suy nghĩ một phen, có thể người nàng chỉ chính là âm khí, dương khí sao?

Bọn ta đều là ăn bát này, khó tránh khỏi phải giao thiệp với âm vật, phần lớn tập luyện đều là bàng môn tà đạo, cho nên âm khí trên người tự nhiên nặng hơn người thường một chút.

Nhưng ta cũng như vậy à? Vì sao cứ phải có ta biểu hiện là Dương Cực, hơn nữa còn vượt xa người thường nhiều như vậy.

Là ta gần đây tu tập quyển hai Âm Phù Kinh, tất cả đều vận dụng thuần dương phương pháp? Hay là như bồ câu xám tiền bối nói, ta là Thiên Linh Thánh Thể, bản thân tràn đầy dương khí.

"Chính vì thế nên ta mới không nói chuyện này ra. Những người này ai cũng có bản lĩnh rất cao, trước khi không biết cụ thể là ai, ta chỉ có thể phòng bị tất cả mọi người, đơn độc mời Trương tiên sinh tới đây." chở vợi tiếp lời: "Xin Trương tiên sinh vô luận như thế nào cũng phải giúp ta chuyện này!"

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Cho dù có người sớm đã chứng kiến cảnh tượng này, nói không chừng cũng giống các ngươi, chỉ là ác mộng mà thôi, ác mộng của các ngươi cũng chưa chắc có liên quan đến hắn. Bất quá, trước tiên các ngươi phòng bị một chút cũng không sai!"

"Còn nữa, cho dù các ngươi xác định người kia không phải là ta, nhưng sao có thể khẳng định, ta có bản lĩnh giúp các ngươi chứ?"

"Trương tiên sinh, ngươi cũng không cần khiêm tốn. Phải biết rằng trong những cao thủ này, ta tới bái kiến chỉ có một người, đó chính là ngươi." Thập Tam nói.

"A, đây là vì cái gì?" Trái lại khiến ta cảm thấy bất ngờ, lúc trước râu dài cũng nói như vậy, ta còn không thèm để ý, cho rằng hắn chỉ thuận miệng nói như vậy thôi.

Trong những người này, nếu bàn về tư lịch, Lưu lão lục, Thẩm đại nương, đó đều là lão tiền bối của vòng âm vật; nếu bàn về thực lực, mỗi người đều không đơn giản, chí ít kẻ kia mang theo mặt nạ quỷ, tự xưng vu sư sạn, tuyệt đối không dưới ta. Thậm chí, ngay cả con diều hâu nhìn như nho nhã coi như tương xứng với ta, tại sao giờ Tý lại chỉ đơn thuần đến cửa mời ta?

"Thực không dám giấu giếm, thời điểm lựa chọn người đầu tiên, cũng không có Trương tiên sinh." Thập Tam tắm rất thẳng thắn nói: "Cho đến ngày đó, lúc Thác Ni ta tìm kiếm một vị cao thủ thân kinh bách chiến, hắn đã nhắc tới ngươi."

Cáp ni?

Không phải là tên đầu lĩnh buôn bán Tây Bá Uyển sao?

Lúc trước đi thẳng tới Ác Ma cốc với Hàn lão lục, chính là đi một vòng qua chỗ hắn, dẫn đường mà hắn tìm.

Quả nhiên, dục viện nói, Cáp Ni từ trước sau khi chúng ta đi vào Ác Ma Chi Cốc, liền càng nghĩ càng có chút không thích hợp, nhiều người kỳ quái như vậy, đều muốn chạy tới Ác Ma Chi Cốc làm gì?

Vì vậy hắn liền len lén phái mấy đội nhân mã đi xung quanh sơn cốc tìm hiểu tin tức.

Sau đó biết được, giống như lúc trước, mấy nhóm người kia cũng chưa đi ra, chỉ có ta cùng Hàn lão lục có thể sống sót —— bởi vì chúng ta cùng Sơ Nhất, Tiểu Bạch Long, hắc tâm hòa thượng mấy người vừa ra khỏi miệng hang đã chia nhau, đám thủ hạ của hắn cũng không phát hiện ra.

Ác Ma Chi Cốc trước giờ chỉ thấy người tiến vào, không thấy người, sớm đã bị truyền ra cực kỳ tà dị. Cáp Ni vốn ở địa phương tự nhiên rõ ràng. Sau khi biết ta cùng Hàn lão lục có thể đi ra từ nơi đó, hắn càng thêm e ngại đối với Hàn lão lục, đối với gương mặt mới chưa bao giờ nghe thấy cũng lưu lại tâm tư.

Sau khi nghe ngóng một hồi mới biết được ta là ai.

Lần này liệt ca ở Ô Tô Lý Giang tìm kiếm di tích, cần tìm vài cao thủ địa phương.

Bên phía tây bờ sông, nơi Trung Quốc này tìm kiếm Cửu Chỉ Tỏa Hàn Giang, bên phía bên kia Già Già, luận bản lĩnh và danh khí, người thích hợp nhất chính là dũng mãnh con thuyền kia.

Chỉ là gia hỏa này đã lâu không lộ diện, rất khó tìm kiếm, vì vậy chỉ có thể xin giúp đỡ đối với thế hệ này cực kỳ quen thuộc Cáp Ni.

Gia tộc Phùng thị ở châu Âu Huân rất nổi danh, Cáp Ni muốn tạo dựng quan hệ này, tự nhiên muốn cực lực thúc đẩy, thế là không chỉ giúp hắn mời đến con dao thớt kia, mà còn nhắc tới sự tồn tại của ta với hắn.

Không nhắc tới còn tốt, Bào Quân vừa lúc còn nắm giữ một manh mối khác.

Đông Bắc Đông Bắc tung hoành, còn có mua một hòn đảo nhỏ, một số Hổ Linh phụ khẩm đựng thi thể vậy mà đồng thời biến mất. Nghe nói, nơi cuối cùng bọn họ hiện thân ở biên cảnh phượng hoàng.

Câu đối này nhớ lại, rất có khả năng là gặp phải hai người chúng ta.

Bất kể là Đông lão hay là Hổ Xà lão cha kia đều là ma quỷ cực giàu ác danh! Thập Tam Thập Tam muốn phá giải ác mộng, một mực cố gắng tìm kiếm các loại cao thủ thành danh, đối với hai người này cũng cực kỳ hiểu rõ.

Thế nhưng, người có thể đem hai người bọn họ tiêu diệt thì lợi hại tới mức nào?

Lập tức, Diêm Tam động tâm, nhất định phải mời hai chúng ta ra.

Mặc dù thanh danh Hàn lão lục không nhỏ, nhưng đều là tiếng cười của lão, người địa phương đều cho rằng lão là đại ca của xã hội lăn lộn.

Hắn cực ít ra tay, càng không mở cửa hàng mời khách, cũng không tiếp nhận sinh ý âm vật gì, cho dù người đi đường biết hắn cũng không nhiều.

Hơn nữa, hành tung của hắn cực kỳ quỷ bí, nghe nói từ sau khi quay về từ Thê Khang, vẫn chưa từng lộ diện, ai cũng không biết hắn đã đi đâu.

Hôm nay ta không mời được Hàn lão lục, lại rất sợ ta không đến, cho nên đi vòng qua tìm Lưu lão lục làm thuyết khách.

Vừa nghe hắn nói đến đây, ta lập tức trở nên cảnh giác: "Nói như vậy, cháu đích tôn của Lưu lão lục là bị ngươi hạ thủ?"

vói mỗ sửng sốt, dường như không nghĩ tới ta nhanh như vậy đã đoán được, gật đầu thừa nhận: "Coi như vậy đi, bất quá ở Trung Quốc hắn cuốn tiền chạy trốn, lại còn chuyện thua sạch tất cả chìa khoá tất cả cũng không quan hệ với ta. Ta chỉ là tại thời điểm thu thập tư liệu của Lưu lão lục, tra ra hành tung của cháu trai hắn."

"Khi đó hắn cũng đã thua sạch tiền, ngay cả cơm cũng không ăn được, ta chỉ từ trong trướng trại Phổ Châu tìm ra đối thủ cũ của Lưu lão lục, diễn một tuồng kịch mà thôi. Ngón tay ký về không phải của hắn, vết thương trên người cũng là giả, tất cả đều tốt, chỉ là tạm thời không thể để Lưu lão lục biết được..."

Đệ nhất thiên thiên bạch quái bệnh, đệ nhất thiên bạch – bạch...

Lúc trước Lưu lão lục nói đến chuyện này, ta cũng có chút hoài nghi là tay chân của cóc, chỉ là chưa thể xác định mà thôi.

Theo lý thuyết thì Lưu lão lục là người từng trải, tạm thời không đề cập đến kinh nghiệm trong vòng âm vật, chỉ riêng việc đen láy của lão thì chẳng ai quen thuộc hơn lão, làm sao có thể không nhìn thấu điểm này?

Trong mười mấy người này, người đã từng thấy "Bàng ngư du bạch cốt" rốt cuộc là ai? Hắn cũng là người bị hại giống như Thập Tự, hay là người đứng sau thao túng? Mục đích của hắn làm vậy là gì.

Địa cung bên dưới nước kia rốt cuộc là chỗ nào? Bí mật ẩn giấu như thế nào.

Xem ra hành trình Ô Tô Lý Giang lần này cũng cực kỳ không đơn giản.

Ta thu liễm suy nghĩ một chút, nhìn nhìn Điếu Tư, lại liếc nhìn đồi núi: "Các ngươi muốn ta giúp cái gì? Giúp các ngươi tìm ra tên này?"

"Có thể tìm được hắn là tốt nhất, vô luận người này là địch hay bạn, đều có thể trợ giúp phá giải ác mộng rất lớn. Ta chỉ nhắc nhở ngươi một chút, trong những người này ẩn tàng một tên gia hỏa cực kỳ đáng sợ, ngươi nhất định phải cẩn thận, ta không hy vọng ngươi xảy ra chuyện gì., Bởi vì... Bởi vì ngoại trừ địa cung, ta còn có một việc, muốn mời ngươi hỗ trợ." Lúc này vua hoẵng kia không còn uy nghiêm khí phách như lúc đầu nữa, bất luận là giọng điệu nói chuyện hay là lời nói, đều cực kỳ khách khí, thậm chí còn có chút ăn nói khép nép.

Bất quá, ta càng kỳ quái chính là, còn cái gì có thể so với phá giải bí ẩn địa cung này càng thêm trọng yếu?

Đây chính là đủ để quấy nhiễu ác mộng mấy thế kỷ của gia tộc bọn họ, mắt thấy sẽ giải khai bí ẩn, đây không phải là chuyện trọng yếu nhất sao?

muốn gặp ta đến hỏi thăm ánh mắt của hắn, thì chậm rãi nói: "Vốn dĩ ta cũng muốn, chờ chuyện này kết thúc, rồi cần ngươi hỗ trợ thêm. Nhưng hiện tại lại xuất hiện một tên gia hỏa như vậy, ta rất sợ có cái gì phát sinh bất trắc, chỉ có thể nói cho ngươi biết, ta muốn cần ngươi..."

"Cứu con của ta!" Người tắm dừng lại một chút, giống như dùng khí lực rất lớn mới có thể nói ra năm chữ này. Hắn mím chặt miệng, khuôn mặt đầy u sầu, một tay che mặt, nước mắt vàng vọt từ kẽ tay rơi xuống, đột nhiên già đi rất nhiều.

"Con trai của ngươi? Chuyện này là sao?" Ta hỏi.

"Trương tiên sinh, là thế này." Mâu Bàn thấy cảm xúc phụ thân có chút đau thương, thực sự không tiện, liền nhận lấy câu chuyện nói: "Đệ đệ ta tên là Hách Đầu, từ nhỏ trải qua ác mộng như vậy, đã hận chết loài cá, đặc biệt là loài cá mạ. Sau khi lớn lên, tính tình của nó trở nên cực kỳ nóng nảy, không để ý ta và phụ thân khuyên can, xây dựng một đội sát ngư, chuyên môn săn giết trắc ngư, hàng năm chạy đi bộ dáng mẫu ngư, chuyên chọn nơi sản sinh trứng của nó."

"Hắn không kiếm tiền, chính là giết chóc đơn thuần! Nói muốn giết sạch tất cả cá mạ, triệt để tiêu diệt ác mộng khủng bố."

"Hắn căn bản không nghe khuyên can, phụ thân cũng không dám đem bí mật nơi này nói cho hắn, rất sợ hắn gặp phải nguyền rủa càng thêm nghiêm khắc. Cho đến năm ngoái, hắn đột nhiên biết ác mộng của gia tộc có quan hệ với cá mạ của Ô Tô Lý Giang, hơn nữa còn là một đám cá ấp về mùa đông, sinh sản trứng xuân, vì thế liền mời đại đội nhân mã Hạo triển khai hành động săn giết trắc ngư."

"Nhưng mà đêm hôm đó, hắn đã cảm thấy quanh thân ngứa ngáy, cởi quần áo ra xem xét, vậy mà mọc ra một ít lân phiến. Ngay sau đó ngày thứ ba, càng dài càng nhiều, càng dài. Sau ngày thứ năm, tay chân cũng hóa đá, biến thành đuôi cá. Bảy ngày qua, hắn đã thành quái vật, giống quái ngư trong mộng cảnh của chúng ta, đầu người thân cá, ngay cả lời cũng không nói, há mồm là một chuỗi bọt nước."

"Hắn hiện tại đang ở trong hồ bơi, trừ mọc một cái đầu người, cơ hồ không khác gì lởm chởm. Mỗi khi nhìn thấy chúng ta, hắn đều sẽ bơi tới, không ngừng nôn mửa, đi vòng vòng. Vẻ mặt trên mặt hắn cực kỳ thống khổ, muốn khóc lại khóc không ra, chúng ta cũng phi thường khó chịu, nhưng một chút biện pháp cũng không có."

"Chúng ta biết đây là gặp nguyền rủa, trừng phạt so với ác mộng càng thêm đáng sợ, nhưng mà..." Khang Đản cũng nghẹn ngào, có chút không nói nổi nữa.

Nàng chớp chớp mắt, cầu khẩn: "Chúng ta nghe nói Trương tiên sinh đã từng xử lý qua rất nhiều chuyện tương tự như vậy, cho nên muốn mời ngươi nhất định phải giúp hắn, cho dù ngươi đưa ra điều kiện gì, chúng ta đều sẽ đồng ý."

Thiên Tam lau nước mắt, nghiêm mặt nói: "Hắn mặc dù bởi vì bắt giết mạ cá gặp nguyền rủa, nhưng mục đích cuối cùng cũng là muốn giải trừ ác mộng chết tiệt này! Tổ tiên chúng ta đời đời vì tìm kiếm bí mật địa cung này, đã nỗ lực nhiều như vậy, hiện tại đã có chút cố gắng, ta quyết không thể buông tha, bất luận xảy ra chuyện gì, ta cũng phải tra cho rõ ràng. Cho dù là... Cho dù cuối cùng ta cũng biến thành một con cá."

"Nhưng ta không đành lòng để cho Hách Bản vốn vĩnh viễn biến thành một con cá. Cho nên, muốn nhờ ngươi giúp ta việc này! Đã đáp ứng ta, bất luận chuyến đi dưới địa cung này có thành hay thất bại đều phải cứu Hách Kỷ."

Hóa ra vẫn có chuyện như vậy.

Đột nhiên ta nhớ tới vừa rồi lúc tách ra với Lưu lão lục, hắn nói: "Mặc kệ Hứa ca đưa ra yêu cầu gì, ngươi đáp ứng là được, có điều phải đợi trở lại với võ hán rồi hẵng tính."

Lúc ấy ta còn có chút kỳ quái, đây là ý gì, hiện tại vừa nghĩ tới, cũng không phải chính là việc này sao?

Chẳng lẽ hắn đã sớm biết Thập Ngũ Trủng sẽ đề xuất thỉnh cầu như vậy với ta.

Hắn nếu đã biết rõ vốn liếng biến thành quái ngư, vậy... Chẳng lẽ người đã từng thấy "Bành Ngư Du Bạch Cốt" chính là hắn?

Nếu ngay cả chuyện gia tộc Mộ Tam bí ẩn như vậy hắn cũng biết, vậy thì chuyện vợ chồng cho hắn diễn khổ nhục kế lại càng không có khả năng lừa gạt được hắn.

Nhưng lúc ấy trong tiểu điếm kia, trong phòng còn có hai người chúng ta, hắn đẫm lệ, mấy muốn quỳ xuống đều là diễn cho ta xem?

Đúng, nơi này có kẽ hở!

Trãi nói, ngón tay kia thay thế bằng ngón tay người khác, nếu là lừa gạt người bình thường còn hợp, nhưng Lưu lão lục là nhân vật gì?

Cho dù hắn thật sự già rồi hồ đồ, bởi vì nhớ tôn tử không phân rõ thật giả, nhưng một đôi tay kia của hắn lại không nói dối.

Có phải hay không cốt nhục của hắn, trải qua tay ma quỷ sờ là biết.

Nói cách khác, hắn đã sớm biết đây không phải là ngón tay của cháu mình, tất cả những thứ này đều là âm mưu, hắn đã sớm nhìn thấu!

Nhưng hắn với ta giả trang thành một màn như vậy, mục đích dẫn ta tới đây là gì?

Đứng thứ nhất thiên bạch tam thiên trúng cục.

"Trương tiên sinh?" Nữ quan này thấy ta hồi lâu không nói gì, ngay cả vẻ mặt cũng có chút dại ra, nhịn không được ghé tai nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Ta từ trong suy nghĩ loạn mà tỉnh lại tinh thần, hàm hồ nói: "Có thể cứu con của ngươi, nhưng phải chờ ta trở về võ hán rồi nói."

Ta không biết Lưu lão Lục làm sao biết chuyện này, càng không hiểu vì sao ông ta bảo ta ứng phó như vậy.

Nhưng, hắn đã dặn dò như vậy, vậy nhất định có nguyên do.

Hiện tại ta phải mau chóng tìm hắn hỏi rõ ràng, tất cả những chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Ba Lân Tam và Mân Nhất thấy ta đáp ứng, tất cả đều đặc biệt mừng rỡ, luôn miệng cảm tạ.

Ta đáp bừa vài câu, sau đó đứng dậy cáo từ, lại ở dưới Bàn Tư dẫn đường, từ một con đường uốn lượn khúc khuỷu quay về khoang thuyền tầng thứ hai.

Vừa bước lên khoang thuyền, trước mặt đã đụng phải lang hâu.

Giống như hắn uống không ít rượu, sắc mặt ửng đỏ, nhưng vẫn không giảm bớt hứng thú nắm một cái chén chân cao, lười nhác tựa chéo trên mạn thuyền, tựa như đang thưởng thức cảnh đẹp trong đêm tối.

Nghe thấy tiếng bước chân của ta và Bàn Xà, hắn quay đầu lại nhìn, lập tức lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa, nói: "Trương tiên sinh thật sự là mị lực mười phần, ặc, ngay cả búp đảo tiểu thư của chúng ta cũng... Ha ha, chúc các ngươi vui vẻ." Nói xong, mặt thằng cha này mỉm cười giơ chén rượu lên xoay người lại.

Thật giống như đang nói, ta không nhìn thấy cái gì, các ngươi cứ coi như ta không tồn tại là được rồi.

Hình như hiểu lầm này hơi lớn!

Bất quá, tình huống bây giờ quả thật cũng không thể không khiến người ta nghi ngờ. Hơn nửa đêm, cô nam quả nữ chúng ta cứ như vậy lén lén lút lút từ trong bóng tối hẻo lánh chui ra, quỷ mới biết đã làm gì.

Mân bành nhìn ta một cái, trên mặt dâng lên hai vầng đỏ, lập tức nháy mắt dừng chân lại nói: "Trương tiên sinh, ngài sớm nghỉ ngơi đi, mai mọc lên." Nói xong, xoay người chạy về phía cầu thang bên cạnh.

"Ngày mai." Ta đáp một tiếng, cũng đi về phòng khách.

"Thân ái, thật sự là có lỗi." Khi ta đi qua bên cạch, hắn có chút say khướt xoay người lại, rất áy náy nói: "Tuy mỗi lần ta xuất hiện đều là đánh gãy chuyện tốt của ngươi, như vậy thật khiến người chán ghét, nhưng Đế Quốc làm chứng, ta thật sự vô ý."

Tên gia hỏa này nói "Mỗi lần" là đang âm thầm chỉ về hành trình Vân Nam lần trước.

Đối với tên biến thái tính tình bạo ngược này, tư tưởng bẩn thỉu, ta thật sự là không muốn nhiều lời, không thèm để ý đến hắn, trực tiếp đi qua.

"Trương... Ta thật sự là vô tội... "Mang trưởng còn ở phía sau ta, rất là bất đắc dĩ giải thích.

Ta không về phòng của mình, mà gõ cửa phòng Lưu lão lục. Lúc này lòng ta đầy nghi hoặc, đang muốn hỏi hắn một câu rõ ràng.

"Vào đi." Ta mới gõ cái đầu tiên, Lưu lão lục lập tức lên tiếng.

Cửa phòng không đóng, chỉ là thùng rỗng kêu to. Lưu lão lục ngồi trên ghế dài trong phòng khách, trước mặt bày biện hai chén trà nhỏ - Hiển nhiên, từ lâu lão đã sớm biết ta sẽ tới tìm lão.

Ta trở tay khóa cửa lại, đi đến phía đối diện hắn rồi ngồi xuống.

"Ta đã bố trí một cách âm trận, có gì muốn hỏi cứ việc nói thẳng đi." Lưu lão lục xách chiếc bầu cát tím mà mình vẫn luôn mang theo bên người, vừa tùy ý rót trà vừa nói.

Thủ pháp đổ trà của hắn rất là đặc biệt, dòng nước cực nhỏ, cao thấp đan xen, âm thanh như đàn, cổ vận mười phần, chuyện pha trà bình thường nhất này, ở trong tay hắn lại biến thành một môn nghệ thuật cao nhã, xem hắn rót trà quả thực chính là một loại hưởng thụ.

Nhưng bây giờ ta còn tâm trạng gì mà thích cái này? Nghi vấn trong lòng đều sắp chất thành núi.

"Lục gia, ngài đã sớm biết đây là một cái bẫy?" Đối mặt Lưu lão lục cũng không cần vòng vo làm gì, ta trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Biết, cái bẫy này chính là ta thiết lập, ta đương nhiên đã sớm biết." Lưu lão lục cũng không ngẩng đầu lên, vẫn như trước cực kỳ nghiêm túc rót trà vào.

"Ngài bố trí thế cục?" Ta nghe xong lời này, càng thêm mơ hồ.

Vốn dĩ ta cho rằng, trò mèo này của đội ngũ, Lưu lão Lục đã sớm hiểu rõ, vì thế tương kế tựu kế, hiện tại sao lại biến thành cục diện của hắn rồi?

"Đúng vậy." Lưu lão lục đặt ấm trà xuống đếm ngón tay nói: "Ngươi xem đi, trong đám người mà lão mời đến, Trấn Hà, Lương Minh Lợi, chín ngón khóa hàn giang mênh mông, huynh đệ Giang gia, lão tiểu quỷ tử, mấy người này đều là ở trên đường thủy. Tên Kim Mao thúc là nhà động vật, mặt nạ quỷ là vu sư nghiên cứu cổ mộ, tiểu nha đầu được xưng là tâm lý học gia kia là con gái lão, nắm giữ kỹ thuật cao tay, Thẩm bà là hảo thủ đối phó âm linh..."

"Có đám người này ở đây, đoàn đội đã thành hình, không sai biệt lắm cũng đủ ứng phó với chuyện nơi này."

Lưu lão lục nói xong, ngẩng đầu hỏi ta: "Nếu như ngươi là Thập Ngũ, còn có chuyện gì cần thiết phải mời hai người bọn ta đến đây chứ?"

Ta sửng sốt một chút, lập tức phản ứng lại, hình như quả thật là như vậy.

Lưu lão lục tiếp tục nói: "Xem ra, hình như là Thập Ngũ muốn mời hai cha con chúng ta tới đây. Kỳ thực, là do ta nhất định phải chen lấn vào thuyền giặc lần này!"

"Hắn muốn tìm kiếm di tích vùng Ô Tô Lý Giang này, khẳng định muốn tìm người cực kỳ quen thuộc môi trường thủy văn nơi đó, bên phía lão mao phu tất nhiên là không hai lựa chọn. Ta đầu tiên gài bẫy, bảo đi giấu hành tung của bản thân đi. Gia tộc Điếu phu tuy thực lực hùng hậu, nhưng muốn tìm Sùng phu cũng không dễ, chỉ có thể dựa vào đầu rắn rặc rặc."

"Ha ha bị lão bằng hữu của ta làm động tâm —— hắn muốn mở rộng thương nghiệp, mở ra châu Âu, thậm chí thị trường Bắc Khư cũng là một cái cầu thang tốt nhất, người có thể giúp hắn thúc đẩy việc này, chính là con đường tốt nhất! Trải qua sự đề cử của Cáp Ni, hơn nữa Đông lão và Hổ Tỏa Phụ cũng biến mất ở Tây Bá, nhất định sẽ làm cho Thằng Oa rất hứng thú với ngươi."

"Sau đó, đem bổn sự của ngươi mở rộng thêm vài phần truyền ra, nói ngươi xử lý phương diện này chuyện dễ như trở bàn tay, cái này lại chính đâm trúng tâm sự của hắn. Kể từ đó, hắn nhất định muốn trăm phương ngàn kế mời ngươi rời núi."

"Nhưng chỉ như vậy thì không được, hắn vẫn chưa thể tới tìm ta. Vì vậy, lúc hắn tìm mấy người khác, ta sẽ từ từ thả gió, nói ngươi ghét nhất, tuyệt đối sẽ không đơn giản vì người nước ngoài làm sức lực. Chỉ vài lần ngoại lệ vẫn nể mặt Lưu lão lục ta."

Lưu lão lục cười cười nói: "Ta chỉ có thể tự mình dát vàng, nói chỉ cần bảo ta ra mặt mời ngươi, nhất định có thể làm được."

"Quả nhiên, hắn phái người tới tìm ta."

"Ta biết hắn mắc câu, nhưng không thể lập tức đồng ý, bởi vì cứ như vậy, hắn ngược lại sẽ đa nghi. Vì thế, ta liền bảo thằng nhãi con này diễn trò cho ta." Lão Lục giải thích.

"Về phần quỷ quái ở nước ngoài kia đã sớm không đánh với ta, đã thành lão bằng hữu nhiều năm. Chỉ là không tiện gặp mặt nhau mà thôi. Hắn là cháu trai của hắn ở Bắc Kinh học lưu lại, tiêu phí tiểu cô nương khắp nơi, nếu không phải ta sai vãn bối che chở, đã sớm bị người ta lấy tàn phế rồi! Cho nên thằng nhãi con nhà ta ở bên đó cũng bình yên vô sự—— kỳ thật, không phải hắn bắt được thằng nhãi con đến uy hiếp ta, mà là ta bảo thằng nhãi con làm mồi, dẫn Mộ Túc đến mắc câu."

Lưu lão lục bưng chén trà lên, nhẹ nhàng ngửi mùi thơm, Tiểu Mẫn tiếp tục nói: "Nói cách khác, cục này từ đầu đến cuối đều do ta thiết lập, Manh đã trúng kế, cũng tạm thời giấu diếm ngươi. Mà mục đích của bọn ta chính là để cho hai ông cháu ta cũng có thể trà trộn lên thuyền này!"

Trận quyết đấu chỉ số thông minh đầu tiên, số thông minh nhất thập ngũ tứ thiên...

Vừa nghe đến đây, ta không khỏi cực kỳ khiếp sợ!

Lưu lão lục này quả nhiên là lão tiền bối có âm vật giới vang danh, phen tính toán này, từng bước liên hoàn, đúng là lừa gạt tất cả mọi người.

Thế nhưng mục đích mà hắn ta làm như vậy là gì?

Ta ngẩn người hỏi: "Lục gia, vậy tại sao ngài muốn thiết lập cục diện này, rốt cuộc chúng ta đến đây làm gì?"

Nếu nói hắn vì tiền, vậy có đánh chết ta cũng không tin.

Lưu lão lục đưa bàn tay xanh biếc ra, ba đầu ngón tay dựng lên nói: "Có ba nguyên nhân."

"Thứ nhất, ta muốn biết bọn họ đang làm gì."

"Gia tộc Phùng thị này một mực thần thần bí bí tổ chức mấy lần khoa khảo đội, ở Ô Tô Lý Giang đời này lặp đi lặp lại khảo sát mấy chục năm. Không bắt cá, không kiếm tôm, chỉ là khảo sát chút tư liệu thuỷ văn, đặc biệt cảm thấy hứng thú đặc biệt đối với Quái ngư. Ta cũng nghĩ không ra, chẳng lẽ tổ chức gia tộc bọn họ đời nào cũng là người ái mộ linh ngư, si mê đến trình độ này sao? Điều này hiển nhiên có chút không thông."

"Đặc biệt là lúc này đây, bọn hắn đã được mời đến nhiều cao thủ thành danh như vậy, khẳng định đã có phát hiện mới nào đó!" Lưu lão lục âm trầm nói.

"Mặc dù con sông ranh giới này chỉ có một nửa, nhưng ở chỗ này phát hiện ra thứ gì tốt nhất, tuyệt đối không thể để cho bọn họ mang đi được. Hiện tại nhìn lại, quả nhiên bên trong có di tích, hơn nữa còn có khả năng là thứ mà lão tổ tông chúng ta lưu lại, điều này càng không thể để cho bọn họ đạt được..."

"Đương nhiên, nói cho cùng ta cũng chỉ là một ông lão gần như sắp chết mà thôi. Nói ta yêu nước? Có ý tứ riêng, nhưng giác ngộ của ta còn chưa cao thượng như vậy. Nguyên nhân thứ hai chính là vì sao?, Ta đang nghĩ vì điều tra ra chân tướng sự việc của con trai ta." Lưu lão lục dừng một chút rồi nói: "Ngươi cũng biết đấy, nó đã hôn mê gần ba mươi năm rồi. Đối với người ngoài, ta vẫn luôn giống như lời người bệnh khám nói - Là thần kinh tĩnh mịch khắc chế tạo thành tổn thương của ngủ, thật ra thì nó bị người ta câu mất hồn phách."

"Cái gì?" Ta cực kỳ kinh ngạc hỏi: "Lục gia, ý ngài là Lưu ca hắn..."

"Đúng!" Lưu lão sáu gật đầu một cái: "Lúc ấy, ta đã cảm thấy có điểm không đúng, đã từng cầu cứu gia gia của ngươi. Gia gia ngươi đã từng cứu giúp ngươi, sau khi tra xét xong, đây là bị người kia câu hồn, đồng thời bị người kia chế thành âm vật, chỉ cần âm vật không bị phá, hắn vẫn không chết được, nhưng cũng không tỉnh lại được."

"Gia gia của ngươi ở đầu giường Tiểu Lục Tử làm phép ba ngày, mệt mỏi ra một ngụm máu, vẫn là giải cứu không ra, nhưng cũng đạt được một tia manh mối, âm vật kia có liên quan đến đường thủy. Lão báo cho ta, chỉ có thể âm thầm tra xét, nếu bị người kia phát hiện, nói không chừng âm vật sẽ hỏng mất, đến cả thực vật cũng không làm được."

"Vì vậy, ta tuyên bố với bên ngoài, chỉ là thực vật người, không quan hệ với tà thuật, chưa bao giờ nói cho ngoại nhân."

"Nếu không có chuyện này, ta cũng đã sớm ẩn đi. Nhiều năm qua, ta vẫn luôn âm thầm điều tra, nhưng vẫn không tra ra được manh mối gì có giá trị, vừa lúc người Giơ lụa tìm đến lần này, phần lớn đều là cao thủ trên đường thủy, hơn nữa còn là đối tượng mà ta hoài nghi! Nói không chừng có thể khiến ta tra được cái gì, hoặc là trực tiếp khóa chặt hung thủ."

Lúc Lưu lão lục nói đến đây, đôi tay xanh biếc kia không khỏi run rẩy kịch liệt.

Lưu lão lục bưng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch, nhìn ta nói: "Lừa gạt, ta cũng thật sự không lừa ngươi, ít nhất cũng xin ngươi giúp đỡ là thật. Ta tuy nhập hành sớm hơn ngươi, nhưng dù sao cũng xuất gia nửa đường., Lại thiên phú có hạn, xét về bản lĩnh kém hơn ngươi rất nhiều. Hơn nữa năm tháng không buông tha người, thân thể của ta cũng không bằng một ngày, nếu thật sự động tay động chân, bộ xương già này của ta làm sao chịu được giày vò? Đúng là phải tìm một người giúp đỡ tấm lòng, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có ngươi là thích hợp nhất."

"Nhưng lần này, dù sao cũng không giống như trước đây, không đơn giản là chuyện làm ăn âm vật. Không nói đến địa phương muốn đi đã xảy ra tình hình như thế nào, chỉ riêng trên chiếc thuyền này đã cao thủ nhiều như mây, địch hữu khó lường, thực sự là nguy hiểm phi thường, ta thực sự không đành lòng để cho ngươi mạo hiểm cùng ta! Nhưng đang lúc ta do dự, lại vừa mới tìm được ta."

" Sơ Nhất?" Ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Từ khi Ma Vực Chi Cốc trở về, sau khi ta ở lại nơi đó cũng chưa từng gặp qua hắn lần nào, nghĩ đến chuyện này cũng lâu lắm rồi không có tin tức của hắn. Hắn tìm Lưu lão lục làm gì?

Lưu lão sáu gật đầu nói: "Mới nghe nói, Trương gia phái nằm vùng tại Long Tuyền sơn trang, mạo hiểm thả ra một tin tức cực kỳ nguy hiểm, nói là cổ địa phong quan của Long Tuyền sơn trang mở ra, rất có thể là vị nào trong ba vị Thái Thượng trưởng lão Xuân Hạ Thu vẫn luôn bế quan đã xuất quan rồi."

"Trước đây không lâu, Đông lão đã từng mang theo không ít cao thủ, muốn chém giết các ngươi tại Ác Ma Chi Cốc, nhưng cuối cùng toàn quân bị diệt, Long Tuyền sơn trang nhất thời không thăm dò rõ tình huống, cho nên cũng không hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng lần này lại có cao nhân xuất quan, chắc chắn sẽ tính sổ mới, bắt ngươi khai đao."

"Thế nhưng lần này người nào xuất quan? Không ai biết được Hàn lão lục, tiểu bạch long đang bị thương thế nào. Hơn nữa bọn họ còn có chuyện quan trọng phải xử lý, nhất thời không thể phân thân được, không thể chăm sóc được ngươi, vì vậy nhờ ta dẫn ngươi tới một nơi tương đối an toàn."

"Ban đầu rất hiểu tính tình của ngươi, sợ là nói thẳng với ngươi, ngươi không đi, ngược lại sẽ ngạnh chiến đến cùng. Cho nên, hắn cũng tán thành gạt ngươi đi ra, bất luận đi nơi nào, chỉ cần tạm thời rời khỏi võ hán, cam đoan an toàn là được."

"Ta nghĩ như thế, chiếc thuyền của đội xe này cũng là một nơi tốt để đi. Nhiều cao thủ tụ tập như vậy, cho dù là Long Tuyền sơn trang truy xét được, cũng chưa chắc dám xuống tay! Đến lúc đó, ta lại nghĩ biện pháp làm khó dễ từ bên trong, sợ là bọn họ cũng chiếm không được tiện nghi gì."

"Vì vậy, dưới một lần hành động này, ta đã thiết kế cái bẫy này, rốt cuộc để hai ông cháu ta lẻn lên thuyền giặc."

Lưu lão lục nói xong, bưng chén trà lên nói: "Tiểu tử ngươi cũng đừng trách ta lừa ngươi! Đến đây, uống chén trà này, coi như lão đầu tử ta bồi tiếp ngươi sai đi."

Làm sao có thể tính sai chứ?

Không nói đến, hắn vì an toàn của ta, lúc này mới phí tâm cơ dẫn ta đến đây, coi như là hắn muốn truy tra hung thủ hãm hại Lục ca, ta cũng sẽ nghĩa bất dung từ.

"Lục gia, lời ngài nói nghiêm trọng rồi." Ta vội vàng tiếp nhận chén trà: "Ta cảm tạ ngài còn chưa kịp nói, ngài yên tâm, có Trương Cửu Lân ta đây, tuyệt đối sẽ không để ngài sơ suất chút nào!"

Lưu lão lục nghe xong lời này, lập tức khuôn mặt trở nên nghiêm túc, hai tay nâng chén, hơi khom người, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Đây là lấy trà thay rượu, lấy trường kính tiểu, hết thảy tại không nói trong lời!

Ta vội vàng uống cạn một ngụm.

"Lục gia." Ta đặt chén trà xuống, xáp sát thân thể phía trước, sắc mặt ngưng trọng nói: "Vừa rồi, Lân Lân nhắc tới một bí mật gia tộc bọn họ..."

Đệ nhất thiên thiên năm ngàn rưỡi phá Quan Âm, Trầm lão thái thái thái...

Chuyện này đương nhiên là cơ mật trong lời ta nói, nhưng ta đối mặt với Lưu lão Lục cũng không có gì phải giữ lại.

Nghe ta kể xong ác mộng truyền lại từ gia tộc bọn họ, phát hiện mới của Bàn Bàn: Trên thuyền này còn có một người sớm đã chứng kiến cảnh tượng "Ong ngư du bạch cốt" kia. Lưu lão lục hơi nhíu mày, theo thói quen xoa xoa đôi bàn tay to xanh biếc kia.

Qua một hồi lâu, lúc này mới quay đầu hỏi ta: "Ngươi cảm thấy người này là ai?"

Tại nơi Đoàn Đồng mới nghe đến việc này, ta cho rằng người này chính là Lưu lão Lục.

Nhưng trải qua cuộc đối thoại vừa rồi, hắn ngay cả gia tộc Liêu Lý tại sao quanh năm suốt tháng ở sông Ô Tô Lý đi tuần cũng không biết, có thể thấy được đối với điểm này hắn cũng không biết.

Hơn nữa hắn chỉ sợ ta liều mạng với Long Tuyền Sơn Trang nên bất đắc dĩ lừa ta lên thuyền, cho nên ngoài ra, những chuyện khác căn bản không cần lừa ta.

Như vậy, người kia rốt cuộc là ai?

Ta lọc lại tất cả mọi người trên thuyền một lần nữa trong đầu, có chút nghi hoặc nói: "Có phải là lão thái thái không? Dù sao trong những người này, hình như thực lực của bà ta cường hãn nhất, hơn nữa tuổi cũng lớn nhất, nói không chừng lúc Giải Sơn còn chưa sinh ra, bà ta đã biết có chuyện ác mộng liên quan tới gia tộc Phùng thị rồi."

"Không." Lưu lão lục lắc lắc đầu: "Nếu như Trĩ nói với ngươi là thật, như vậy trong mười bốn người, ngoại trừ cha con bọn họ cùng với hai chúng ta, duy nhất ta có thể loại bỏ chính là Thẩm bà."

"A, vì sao?" Ta rất kỳ quái hỏi.

"Bởi vì Trầm Quát rất khác so với tất cả mọi người của chúng ta!" Lưu lão lục với vẻ mặt ngưng trọng nói: "Những người như chúng ta chỉ là thương nhân âm vật, hoặc tập được một ít bí thuật âm dương mà thôi. Nhưng nàng nuôi một con ác quỷ địa ngục trong thân thể, cũng có thể nói nàng hoàn toàn là một con ác quỷ mang vỏ người!"

"Nguyên bản nàng là nửa người nửa quỷ, nhưng trải qua sự kiện Sào lần trước, nhân tính của nàng đã triệt để đánh mất. Hiện tại Thẩm bà bà đã hoàn toàn không còn ý thức và ký ức tự chủ, nhưng một khi gợi lên ký ức khi còn sống của nàng, nàng sẽ lập tức nổi điên!"

"Cho nên một màn hình ảnh kia nếu như là Thẩm Quá Nương đã sớm gặp, khả năng là ngay tại chỗ sẽ chết người, trên thuyền lập tức sẽ biến thành địa ngục nhân gian."

"Vậy có phải là ký ức của quỷ hồn kia không?" Ta bỗng nghĩ tới một khả năng.

"Không có khả năng!" Lưu lão lục rất khẳng định nói: "Quỷ hồn trên người nàng, chính là tỷ tỷ song sinh của nàng, hai tỷ muội nàng đồng thời gả cho một tên quân phiệt nhỏ. Nhập môn không được mấy ngày, tỷ tỷ của nàng đã bị đại lão bà chà đạp đến chết. Không biết vì sao hồn phách tỷ tỷ nàng tiến nhập vào trong cơ thể nàng., Từ đó trở đi, tỷ muội hai người liền song hồn đồng thể. Các nàng nhẫn nhục sống trộm, rốt cục cũng tìm được cơ hội hạ thuốc, độc chết cả nhà quân phiệt, lại đem hung thủ kia chém thành mảnh vụn, tươi sống dùng đá mài nghiền thành bột phấn."

"Hai tỷ muội họ —— một người một quỷ —— trí nhớ cơ hồ hoàn toàn giống nhau, tuyệt đối không thể có một đoạn ký ức đặc thù như vậy." Lưu lão lục khẳng định nói.

Vốn là, ta chỉ nghe nói Phá Diệt Quan Âm - Trầm lão thái thái cực kỳ lợi hại, không ngờ còn có một đoạn lịch sử như vậy.

Lưu lão lục dừng một chút rồi nói: "Có điều, nếu nói ác mộng của gia tộc Chiêm Thê cũng đã chịu tập kích mấy trăm năm, thì cho dù có gặp qua cảnh này cũng chỉ có thể là trùng hợp, chưa chắc người nọ có quan hệ gì. Bởi vì những người này, trên cơ bản không có huyết mạch gì để kế thừa, từ ba đời trở lên đều là người bình thường mà thôi. Tính ra như vậy, chín người còn lại kia đều có hiềm nghi."

"Lục gia, ngài già rồi hồ đồ rồi? Đâu còn chín người a?" Ta cười nói: "Trên bàn kia tổng cộng chỉ có mười ba người, trừ bỏ phụ nữ Thập Tam, hai người bọn ta, cùng với năm người Thẩm lão thái thái, vậy không phải còn lại tám người sao?"

Lưu lão lục nghiêng đầu nhìn ta một cái rồi nói: "Đều khen tiểu tử tinh ranh như Hầu Nhi của ngươi, quả thực so với gia gia ngươi cũng cẩn thận hơn. Ta thấy lời nói này rất có phong phú a, ai bảo là trên bàn nhỉ? Nhìn thấy hình ảnh kia chính là mười bốn người a."

Nghe hắn nhắc tới, ta lập tức tỉnh ngộ: "Ý ngài là còn có Lý Minh Hãn phiên dịch kia?"

"Đúng vậy!" Lưu lão sáu gật đầu: "Lúc ấy trên bữa tiệc tối có tổng cộng mười bốn người, trên mặt bàn có mười ba người đang ngồi, một người vẫn luôn ngồi trên bàn phiên dịch."

"Hắn chẳng phải là người bình thường sao?" Ta có chút kinh ngạc hỏi: "Hơn nữa ngài cũng nói, trên người hắn và thuyền viên của hắn đều có phần Đoạn Hồn tán ba ngày, chỉ sợ không phải..."

Lưu lão lục hừ lạnh một tiếng nói: "Nếu chỉ phán đoán theo tu vi, động vật gia nào mang tầm mắt cũng là người bình thường, ngươi cảm thấy hắn bình thường không?"

Người khác không biết, ta đối với diều hâu lại rất rõ ràng. Gia hỏa này không những không phải người thường, thậm chí so với tuyệt đại đa số người đi đường càng đáng sợ hơn nhiều!

Ta trong giây lát nghĩ tới, Ngao nói vận dụng từ trường sóng dài, dò xét sóng điện, trừ ta ra tất cả mọi người đều là âm cực.

Những người kia đều là đồng nghiệp trong Âm Vật giới, bất luận là đồ vật bình thường tiếp xúc, hay là pháp thuật tập luyện đều có liên quan tới âm dương, mang chút âm hàn chi khí là chuyện bình thường, nhưng tại sao điện sóng âm từ này cũng hiện ra âm tính, biểu hiện thành phụ bao nhiêu chứ?

"Lục gia, ngài cảm thấy sẽ là phiên dịch kia sao?" Ta hỏi.

Lưu lão lục lắc cái đầu nói: "Điểm này ta không rõ lắm, nhưng có thể khẳng định, hắn tuyệt đối không phải hung thủ hại Tiểu Lục Tử. Thừa dịp hình ảnh truyền ra, lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên màn vải, ta đem một sợi tóc của Tiểu Lục Tử đặt ở dưới gầm đĩa. Tóc này ta đã trải qua luyện chế đặc thù, vô luận là ai đều không thể phát giác dị thường, nhưng một khi hung thủ tàn hại hắn đụng phải chén đĩa, sẽ lập tức nổ tung."

"Cái khay kia đựng chính là tôm hùm to, ngoại trừ Úy, lão mao phu râu xồm, chín ngón khóa hàn giang phạm chạm qua tất cả đều, nói cách khác, ba người này có thể loại bỏ hiềm nghi rồi."

Đã sớm gặp qua người thần bí ác mộng của gia tộc Thập Ngũ, hung thủ tàn hại Lục ca, đã ẩn nấp ở giữa những người này.

Rốt cuộc bọn họ là những ai?

Ta và Lưu lão Lục lại nghiên cứu một hồi, cũng không có chút đầu mối nào, đành phải trong thời gian tiếp theo, thông qua tỉ mỉ quan sát, chậm rãi phỏng đoán, từng người bài trừ một chút xíu.

"Được rồi, trận Cách Âm này của ta cũng sắp biến mất rồi, bàn tiếp cũng không có tiến triển gì. Ngươi về trước nghỉ ngơi đi." Lưu lão lục nhìn ta rồi vẫy vẫy tay: "Chẳng phải Truân đã nói, ngày mai sẽ chạy tới chỗ di tích kia sao? Đến lúc đó chúng ta tùy cơ ứng biến là được."

"Tốt, Lục gia, vậy ngươi cũng nghỉ ngơi sớm đi." Ta đứng lên, đi ra cửa.

Ta mới vừa mở cửa, liền thấy trong hành lang có một người đang đứng.

Là diều hâu.

Trong tay hắn cầm một hộp nhỏ buộc chặt, đứng ở trước cửa phòng bên cạnh của ta, giơ tay lên vừa muốn gõ cửa.

Đệ nhất thiên thiên bạch sa bàn suy diễn.

"Ặc, thân ái trương, thật cao hứng được gặp ngươi lần nữa." Hống trưởng thấy ta từ trong phòng bên cạnh đi ra, có chút kinh ngạc, thậm chí còn hơi câu nệ.

Tửu ý của hắn còn chưa biến mất, mặt mũi đỏ bừng, rất là ngượng ngùng cọ cọ về phía sau hai bước nhỏ, sau đó đem thứ trong tay đưa tới trước mặt ta: "Để tỏ lòng xin lỗi, đây là quà nhỏ ta tặng cho ngươi, xin ngươi nhất định phải..."

Đó là một cái hộp nhỏ, toàn thân đỏ tươi, vuông trực chính, bên trên còn buộc mấy dải lụa màu, nhìn thế nào cũng giống như một chiếc nhẫn! Hơn nữa trong những vở kịch xà phòng cẩu huyết, nam chính dùng kiểu cầu hôn giống nhau như đúc.

Tên gia hỏa này không phải là...

Ta có thể đã sớm kiến thức qua, hắn là một đại biến thái cực kỳ, bất cứ chuyện gì không hợp với lẽ thường đối với hắn mà nói, đều có khả năng!

Trách không được mỗi lần ta ở cùng một chỗ với nữ tử, hắn lại theo dõi.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi cảm thấy ớn lạnh, toàn thân nổi da gà.

Mãng Uyên vừa thấy vẻ mặt ta, vội vàng giải thích: "Tranh thân ái, ta thật vất vả mới gặp được ngươi."

"Ngươi có biết hắn cách ta ra xa ta không!" Ta đột nhiên vung tay.

Bốp một cái, cái hộp nhỏ kia bị ta quét rơi trên mặt đất, vang một tiếng leng keng, đồ vật bên trong cũng rớt ra.

Trông giống như một chiếc nhẫn vậy!

Kim quang lập lòe, phía trên còn khảm một viên bảo thạch màu đỏ.

Thì ra nghe hắn nói "Hưng ái", ta còn tưởng rằng chỉ là xưng hô khách khí của nước ngoài. Cho tới bây giờ ta mới hiểu được, con hàng này nguyên lai là coi trọng ta, thật sự coi ta là thân ái rồi!

Lúc này ta vừa xấu hổ vừa tức giận, thật muốn hung hăng tát hắn hai cái miệng rộng.

Mãng Uyên thấy ta phát hỏa lớn như vậy, hoảng sợ không biết làm sao, hắn bối rối nhặt chiếc nhẫn lên: " Trương, ngươi nghe ta nói..."

"Ngươi đứng lại cho ta!" Ta đột nhiên móc ra một tờ linh phù ném tới.

Phịch một tiếng, dựng lên một hỏa cầu lớn, xuyên qua người chim sẻ.

Tóc của hắn, lông mày và cả quần áo đều bị hun đen kịt một mảnh.

"Từ giờ trở đi không nên nói chuyện với ta! Vĩnh viễn không được tới gần bên người ta trong phạm vi hai mét, nếu không cũng đừng trách ta không khách khí! Nếu còn có lần tiếp theo, ta nhất định giết ngươi." Nói xong, ta liền đẩy cửa phòng ra, trở tay phịch một tiếng, đóng mạnh lại.

Trời ơi!

Thật không nghĩ tới thằng cha này lại là đồng minh, hơn nữa còn vừa vặn không chết coi trọng ta.

Chuyện này quả thực quá đáng giận! Nếu Lý mặt rỗ biết chuyện này, phỏng chừng có thể cười cả đời!

Ta chạy vào trong phòng tắm, hung hăng cọ rửa nửa giờ, bị thằng cha này buồn nôn đến tâm tình mới chậm rãi bình phục lại.

Mở máy truyền hình ra, đổi kênh lung tung, rốt cuộc ném con ngựa chết tiệt này ra sau đầu, lại nhắm mắt nằm trên giường hồi lâu, vẫn có chút ngủ không yên.

Từ khi tiếp nhận cổ quán từ tay gia gia tới nay, bất luận có khách hay không, ta đều từ nửa đêm ngồi xuống đến hừng đông, đã sớm quen với cuộc sống điên đảo trắng đen.

Hơn nữa, tình huống bên trên chiếc thuyền này lại rất phức tạp, không khỏi cảm thấy cảnh giác.

Ở trên chiếc thuyền phá băng này, trừ ta và Lưu lão Lục ra, còn có mười hai người có hình dáng – màu.

Vì phá giải ác mộng trong gia tộc Đoàn Tư, còn có Hứa Nam, nữ nhi nắm giữ Hắc khoa học kỹ thuật.

Thực lực kinh người, giết người không chớp mắt phá diệt Quan Âm - Trầm lão thái thái thái thái bà của Trấn Hà lưng đeo vỏ quỷ, Lương Minh Lợi; thợ săn đường lớn nhất bản xứ Nhật quốc, chín ngón tay khóa hàn hải phạm vi của con đường lớn; hai huynh đệ nhà họ Giang vô cùng khỏe mạnh; hoạn phu điêu sệt, vu sư thần bí phiên dịch Lý Minh Hãn; còn có cái thần thái động vật gia gia kia...

Những người này đều không phải là nhân vật đơn giản, hơn nữa mỗi người đều có thủ đoạn cao cường.

Trong đó ẩn giấu một thần bí nhân đã sớm thấy "Bàng ngư du bạch cốt", còn có một hung thủ tàn hại nhi tử Lưu lão lục. Nhưng rốt cuộc bọn hắn là ai?

Đáy sông Ô Tô Lý Giang ẩn chứa bí mật như thế nào?

Ta nằm ở trên giường lăn qua lộn lại suy nghĩ nửa ngày, nhưng càng nghĩ càng mơ hồ, dứt khoát liền bò lên, đem chén trà, khăn xích, khăn mặt, vân vân đặt ở trên mặt bàn, đồ vật giả làm một người, bày ra sa bàn.

Căn cứ suy đoán của ta và Lưu lão Lục, Thập Ngũ phụ nữ, ta, Lưu lão Lục, cộng thêm năm người Thẩm lão thái thái, có thể bài trừ ở bên ngoài, chín người khác có thể là tên thần bí nhân kia.

Nhìn từ biểu hiện của buổi tối, Trọc phu, huynh đệ Giang gia, Phạm Xung, phủ thành của mấy người này hình như đều không quá sâu, có thể nói là một kẻ lỗ mãng. Đặc biệt là người phiên hạp kia, chẳng những không giấu được tâm sự, hơn nữa còn cực kỳ hung hăng, theo biểu hiện này, khả năng mấy người bọn họ là người thần bí hầu như là không.

Hống trưởng vẫn luôn gọi Thập Tam là ông chủ, hơn nữa nhìn bộ dáng quả thật cũng rất phục tùng, ông ta cũng có thể loại trừ.

Cứ như vậy, người thần bí khả nghi nhất chính là Lương Minh Lợi, Lộ Dịch, Lý Minh Hãn ba người này một người trong đó!

Con trai của Lưu lão lục đã bị hại hơn hai mươi năm, hơn nữa thủ pháp lại ác độc như thế, ngay cả gia gia năm đó cũng không chữa khỏi được. Theo tính toán này, tuổi hung thủ ít nhất cũng phải trên bốn mươi lăm tuổi, như vậy là có thể loại trừ Lý Minh Hãn...

Trong hai người còn lại, vu sư Lư Lư cũng không phải cao thủ trên nước, thậm chí ngay cả Hán ngữ cũng sẽ không nói, muốn lẻn vào vũ hán hại người hầu như không có khả năng. Ta vừa phân tích, vừa đem người bài trừ rơi xuống một bên.

Cuối cùng, có một người dù thế nào cũng không thoát khỏi hiềm nghi, chính là Lương Minh Lợi!

Lẽ nào hắn chính là tên thần bí nhân kia, hơn nữa còn là hung thủ?

Lão nhân này đúng là có vài phần cổ quái, lúc ấy Lý Minh Hàn giới thiệu, hắn nổi danh tại khu vực sông nhạc công hiển hách, tên là: Trấn Hà quá nhỏ. Đừng nói ta chưa từng nghe nói, ngay cả loại lão tiền bối giới âm vật như Lưu lão lục cũng chưa bao giờ nghe thấy.

Tên gia hỏa này ngang nhiên lưng mang một tấm da quỷ, nhìn cực kỳ cổ quái, chẳng lẽ là hắn thật?

"sir,areyouok?"

Thích khách giấu diếm số một nghìn năm nghìn hai bảy...

Ta suy nghĩ một hồi lâu, cũng không đưa ra kết luận cuối cùng, chẳng qua là càng cảm thấy Lương Minh Lợi sâu không lường được, âm thầm hạ quyết tâm, đối với về sau nhất định phải đề phòng y ba phần!

Gần đến hừng đông, rốt cuộc ta mới cảm thấy mệt mỏi, còn chưa lên giường mà đã dựa vào ghế ngồi một lát.

Trong mơ hồ hồ có một giấc mơ, không ngờ lại mơ thấy cảnh tượng buổi tối tối mịt, chỉ là thứ ngồi hơi có chút thay đổi.

Bên cạnh ta là dế, mặt đầy mỉm cười nhìn ta mời rượu, bên kia là râu dài, ánh mắt kì quái nhìn chằm chằm ta. Lương Minh Lợi ngồi đối diện ta, vóc dáng thấp bé, trên mặt bàn chỉ lộ nửa cái đầu, trừng đôi mắt nhỏ nhắn lườm trộm, thỉnh thoảng liếc trộm ta một cái.

Toàn bộ rượu ngon trên bàn ăn đều không thấy nữa, mà là một mảnh nước đen kịt như mực, ở chính giữa mơ mơ hồ hồ lộ ra một đạo bạch quang.

Bên dưới ánh sáng trắng có một con cá đang bơi, không ngừng lặn sâu xuống dưới, phảng phất như tiến thẳng vào vực sâu vô tận.

Ngẫu nhiên xuất hiện một đống xương trắng, một đống khô lâu, còn có phiến đá xanh, trụ đá to lớn, bậc thang cổ đại bao trùm rong rêu bao trùm...

Rống!

Bỗng nhiên, một tiếng cự thú gào thét truyền đến, chấn động khiến bốn phía run rẩy một hồi, tất cả cảnh tượng đều mơ hồ.

"Thân ái, đừng sợ, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi." Phiền Lân ôm vai ta, nhẹ giọng an ủi.

"Ngươi dám sao, chết đi cho ta!" Ta cực kỳ phẫn nộ giơ tay.

Một tiếng rắc, truyền ra một tiếng nổ vang.

Ta đột nhiên đứng bật dậy, lúc này mới phát hiện vừa rồi chỉ là một giấc mộng, trong mộng bị tỵ làm buồn nôn, thế mà tiện tay vung ra châm vô hình, phá tan bàn trà thủy tinh trước mặt.

Ta đang ngạc nhiên, thực lực của mình tăng trưởng nhanh như vậy từ lúc nào, trong hành lang vang lên một hồi tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó có người gõ cửa kịch liệt.

Thùng thùng, thùng thùng thùng...

Xem ra là chiến binh phụ trách tuần tra trong buồng nhỏ thuyền đã nghe được thanh âm, vội vã chạy tới.

Bọn họ vừa hô to vừa vội vàng gõ cửa, xem ra lúc nào cũng có thể phá cửa mà vào.

Ta nói với ngoài cửa mấy tiếng tương tự, nhưng bọn họ vẫn không chịu đi, lại lầm bầm nói một đống, nghe ý tứ không muốn vào xem một chút.

Thời gian không lớn, ngoài cửa đã truyền thanh âm của Lý Minh Hãn: "Trương tiên sinh, ngài không sao chứ?"

"Không sao, ta không cẩn thận đá ngã trà mấy cái, ngươi để bọn chúng giải tán hết đi."

"Trương tiên sinh, tốt nhất là ngươi để bọn họ kiểm tra một chút đi." Lý Minh Hãn muốn nói lại thôi: "Trên thuyền có vẻ lẫn vào trong thích khách, vừa rồi đã có mấy thuyền viên chết rồi."

Vừa nghe lời này, nhất thời ta trở nên cảnh giác.

Đây cũng không phải là khảo sát thuyền bình thường, không nói đến đông đảo cao thủ ở đây tọa trấn, chỉ riêng đàn hồi này cũng rất khó đối phó, rốt cuộc là ai có bản sự lớn như vậy, lại có thể lén lút trà trộn vào, còn dám giết người?

Ta vừa mở cửa ra, một đám tai nhọn, tay cầm súng quần áo đột kích liền ùn ùn kéo vào, đem quần áo, tủ quần áo, tất cả đều tìm kiếm khắp nơi, sau đó lại nhìn lướt qua trà vỡ nát, rất là buồn bực nhìn ta.

"Ta bị ác mộng làm tỉnh giấc, không cẩn thận là do nó tạo thành."

Sau khi đám đàn binh nghe Lý Minh Hàn phiên dịch xong, vẫn không chịu tin tưởng, từng tên ngây ngốc nhìn ta, phảng phất như đang nói: "Cho dù ngươi không cẩn thận, còn có thể đem chén trà thủy tinh cứng rắn như vậy đánh thành phấn vụn? Ngươi làm thế nào vậy?"

Đừng nói bọn họ, ngay chính bản thân ta cũng cảm thấy khó mà tin nổi.

Lý Minh Hãn cũng có chút kinh ngạc, nhưng lại không nói gì. Hắn rất rõ ràng, mỗi người đội ngục thỉnh tới đều có thân thủ bất phàm, tuyệt không phải người bình thường.

Hắn phất tay, ra lệnh cho đám cờ bạc kia đều lui ra ngoài, lúc này mới nói với ta: "Trương tiên sinh, thật là xấu hổ, suy nghĩ vì an toàn của các vị, chúng ta không thể không như thế."

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Là như vậy." Lý Minh Hãn có chút khẩn trương mở mang mắt: "Vừa rồi đến đổi cờ phạt, đột nhiên phát hiện có hai đồng bọn không nhúc nhích ở trên thuyền, tới gần xem thử, người đã chết rồi. Thủ pháp của đối phương cực kỳ lưu loát., Chỉ cắt một vết thương dài haicm trên cổ họng, nhưng người chết lại hít thở không thông, trên mặt đất không có lấy một vết máu, tình hình thật đáng sợ!" Lý Minh Hàn nói tới đây, không khỏi run rẩy.

"Có bắt được hung thủ không?" Ta hỏi.

"Không có, nhưng diêu vu sư lại phát hiện bóng dáng của hắn, trong lúc đánh nhau lưu lại một cánh tay của hắn." Lý Minh Hàn đáp.

"Ngươi nói là người nọ sau khi bị Lộc chặt đứt một cánh tay thì chạy mất?" Ta có chút kinh ngạc.

Lý Minh Hãn gật gật đầu: "Là như vầy. Lúc ấy chỉ có Lộc vu sư ở đây, hắn nói người kia cụt tay, sau đó liền phóng ra một đám khói đen, lập tức cả người liền biến mất không thấy. Trương tiên sinh ngươi nghỉ ngơi trước đi, chờ một lát chúng ta điều tra kết quả sẽ nói cho mọi người biết." Nói xong, hắn nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Rốt cuộc thích khách trên thuyền là ai, là muốn đối phó với Thập Ngũ, hay là kẻ thù của ai?

Còn có lão La Bàn mang mặt nạ kia, quả nhiên có chút thực lực, nhiều cao thủ như vậy cũng không phát hiện ra, chỉ riêng hắn đã phát hiện ra trước.

Lúc này trời đã sáng, ta cũng không ngủ ngon được, bèn thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài xem rốt cuộc ra sao. Ngay khi ta sắp sửa bước ra khỏi cửa, đột nhiên trong đống nước thủy tinh bị nghiền nát kia phát hiện có một vệt máu.

Vết máu này cực kỳ tầm thường, giống như sợi tóc, lại vừa vặn thuận theo phản quang rơi vào tầm mắt ta.

Ta lật xem hai tay, cũng không đổ máu, lại kiểm tra cẩn thận gương, toàn thân cũng không có vết thương, hiển nhiên vết máu này không phải của ta.

Nhưng cửa vẫn luôn đóng, trong phòng chỉ có một mình ta, rốt cuộc ai lưu lại vết máu này?

Chẳng lẽ là... tên sát thủ lẻn vào trong thuyền kia?

Hắn từng tới phòng ta? Hơn nữa còn không phát ra chút tiếng động nào, phát hiện này khiến ta kinh hãi không thôi.

"Trương tiên sinh..." Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

Ta đang đứng cạnh cửa, mở ra một chút, lại là Lý Minh Hãn.

"Thập ca tiên sinh mời mọi người ăn sáng, hơn nữa có chuyện quan trọng muốn tuyên bố!"

"Tốt, ta đã biết." Mặt ta không đổi sắc, đóng cửa lại.

Lý Minh Hãn vừa muốn gõ cửa Lưu lão lục, đã thấy hắn tự đi ra.

Lưu lão lục sắc mặt có chút khó coi, mơ hồ có chút trắng bệch. Hơn nữa ta để ý thấy, hắn lại đang đeo bao tay bằng da màu đen kia.

Hắn trước khi gặp Lục mao cương thi, nhưng là một đời kiêu hùng, hoàn toàn không tin cái gì quỷ thần, hắn từng cực kỳ cuồng vọng nói: Lão tử cái mạng này rất cứng, bằng tiểu Diêm Vương kia có thể làm gì được ta?

Thế nhưng sau lần đó, nửa đường hắn lại xuất gia, bước vào nghề thương nhân âm vật. Làm người cũng hành sự cẩn thận chặt chẽ, hoàn toàn giống như biến thành một người khác vậy, hắn sợ bàn tay mình quá mức kinh thế hãi tục, cho nên vẫn luôn đeo bao tay da đen.

Nhưng lần này dục nữ mời đến không phải người bình thường, danh hào của hắn ít nhiều mọi người đều đã nghe qua.

Hơn nữa, buổi tối hôm qua không phải hắn ta đã bỏ bao tay xuống rồi sao? Sao giờ lại đeo nữa.

Đệ nhất thiên bạch nhật cửu u hút máu (chương lớn)

Đương nhiên nghi hoặc cũng chỉ thoáng qua, nhìn sắc mặt hắn không tốt lắm, ta vội vàng đến gần hai bước, quan tâm hỏi: "Lục gia, ngài đây là?"

Lưu lão lục khe khẽ lắc đầu, ý bảo ta không cần hỏi nhiều, theo ta sóng vai đi đến nhà bếp.

Cũng giống như bữa tiệc tối hôm qua, Đồng Thích của chủ nhân đã sớm chờ trên bàn.

Bưng bành, Phiền, Lộc cũng đã ngồi xuống.

Sặc đối diện ta mỉm cười gật đầu, Mãng Xà có chút lúng túng nhìn ta một cái, xem ra là muốn chào hỏi chuyện này với ta, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Lại qua vài phút, những người khác lục tục đi đến, vẫn dựa theo vị trí hôm qua ngồi xuống.

Tất cả mọi người đã biết sự kiện phát sinh phát sinh vào rạng sáng, vừa vào phòng, đều không hẹn mà cùng nhìn thoáng qua xe Lư.

Đà vẫn đeo một cái mặt nạ kim loại sáng bóng như trước, không nhúc nhích, phảng phất như một pho tượng.

Vẫn là những người này, vẫn là cái bàn này, nhưng lại yên tĩnh đến lạ thường, không ai phát ra chút thanh âm nào! Mặc dù là Phạm Trùng, hai gã mãng hán này cũng không nói một tiếng.

Trên chỗ ngồi có mười hai người, Lý Minh Hãn quay đầu đóng cửa lại. Lúc này ta mới phát hiện không ngờ lại trống không một cái ghế, đếm cẩn thận, chỉ không thấy tên tam tử đẳng điền kia.

"Các vị..." dục đệ hắng giọng một cái nói: "Trước bữa sáng, ta có hai việc muốn thông báo với mọi người. Chuyện thứ nhất, chắc hẳn mọi người đều biết, ngay lúc rạng sáng hôm nay đã xảy ra một chuyện rất không thoải mái, có người giết chết hai thuyền viên."

"May mắn quỹ sư phát hiện sớm, nếu không hậu quả còn sẽ càng thêm nghiêm trọng!"

"Cỏc vu sư tuy ngăn trở hắn tiếp tục làm ác, thậm chí còn chặt đứt một cánh tay của hắn, nhưng rất không may là, vẫn khiến hắn chạy mất như cũ. Các vị đều là người trong nghề, ta mời các vị đến tham mưu tham mưu, rốt cuộc lai lịch của kẻ lẻn vào này là gì."

Nói xong, hắn vỗ tay hướng Lý Minh Hãn đứng ở cửa.

Lý Minh Hàn lập tức bê một cái khay sắt được đậy bằng thép hình tròn đi tới. Hắn đặt đĩa lên bàn giữa chúng ta, vén nắp lên.

Ở bên cạnh có đặt một cánh tay.

Nói chính xác hơn là nửa đầu!

Cánh tay từ nhỏ tới ngón tay, khô gầy, một mảnh đen kịt, rất giống một miếng thịt khô bị hun khô.

Đầu mỗi ngón tay đều bén nhọn thật dài, móng tay càng bén nhọn như đao, lập loè tỏa sáng.

Trên cánh tay có sáu ngón tay, trên ngón trỏ còn đeo một chiếc nhẫn.

Chỗ đứt gãy huyết nhục mơ hồ, giống như bị thứ gì đó ngạnh sinh cắn xuống, nhưng tương tự cũng là một mảnh đen kịt, thậm chí còn có vết tích bị đốt cháy.

Trãi chậm rãi xoay mặt bàn, ở trước mặt mỗi người dừng lại một lát, trọn vẹn một vòng hoàn chỉnh, lúc này mới hỏi: "Các vị, có cao kiến gì không?"

"Người này luyện chính là Cửu U Hấp Huyết Trảo!"

Phạm Lật quơ quơ ngón út trên tay phải của mình rồi nói: "Bộ tà thuật này trước đây ta đã từng gặp qua, pháp môn tu luyện cực kỳ thảm tuyệt nhân hoàn, là công dụng kinh huyết của nữ nhân, tro cốt của trẻ con, tâm can lão nhân phối chế ra độc của bách trùng, chế ra một loại nước thuốc đặc thù. Dùng mặt trời nước này ngâm, thêm hơi nóng đốt, làm cho độc tố này thấm vào trong cơ thể. Sau đó chỉ cần bị tay hắn rạch vào một chút làn da, máu huyết toàn thân sẽ lập tức cạn kiệt!"

"Năm đó sư phụ ta đã chết trên cánh tà thuật này rồi, ngón tay nhỏ của ta cũng là lần đó vứt bỏ. Nghe nói, môn tà thuật này nếu luyện đến cảnh giới cao nhất, hai tay sẽ hóa thành một đoàn hắc vụ, chẳng những bắt người chết, thậm chí còn có thể cách không câu hồn, bỗng dưng bắt hồn phách người. Nghe nói, tà thuật này hình như là từ đệ nhất tà phái Cửu U môn truyền ra."

"Tà phái là gì?" Huynh đệ Giang gia ngồi song song cùng một chỗ trợn mắt hỏi: "Vừa rồi ngươi nói không sai, cái này đích thật là vuốt của Cửu U Hấp Huyết, cũng đúng là truyền thừa từ Cửu Âm môn."

"Nhưng nếu nói Cửu U môn là tà phái thì các vị ngồi đây đều là đệ tử tà phái cả."

"Nói tới thì Cửu U môn có thể coi là một trong những môn phái cổ xưa nhất trong Cửu U Vật Hành. Trên giang hồ có câu nói, võ công trong thiên hạ xuất Thiếu Lâm, Cửu U môn chẳng khác nào Thiếu Lâm trong Âm Vật giới."

"Lão tử sinh đạo, Khổng Tử hóa nho, Cửu U môn sáng lập Cửu U môn - U Tử nghe nói cũng sống ở thời kỳ Xuân Thu chiến quốc, chỉ là tác phong làm việc này của hắn phi thường cấp tiến, truyền thụ công pháp cũng rất ác độc, lúc này mới không bị thế nhân dung túng, ngay cả sử sách cũng chưa bao giờ ghi lại. Cửu U môn nhân vì tự bảo vệ mình, cũng vì tự vệ bản thân., Nhiều người dùng thân phận luyện đan đi lại, mãi đến thời kỳ Hán triều, Đạo giáo nổi lên, Cửu U môn bị Thiên sư Trương Đạo Lăng của Đạo giáo chém giết hầu như không còn, lúc này mới dần dần chia thành ba môn phái nhỏ, Âm Quỷ, Âm La."

"Mấy năm trước Hắc ưng và bồ câu xám nghe danh mà sợ vỡ mật chính là xuất từ Âm phù môn, chỉ là mấy chục năm gần đây chưa từng lộ diện ở giang hồ mà thôi! Mặc dù chúng ta không phải đệ tử Cửu U môn, nhưng chúng ta có không ít công pháp đều bắt nguồn từ Cửu U môn, nếu nói Cửu U môn là tà phái, vậy chúng ta cũng không nên đi."

Huynh đệ Giang gia lần này giảng đạo lý, làm cho khuôn mặt đỏ bừng, nhưng cũng không tiện phát tác.

Đoàn quỷ vật này, lịch duyệt cùng bản lãnh thiếu một cái là không được, ngươi biết không bằng người ta, người khác nhất định phải gọi ngươi một tiếng tiền bối.

Huynh đệ Giang gia quét mắt nhìn mọi người một cái, tiếp tục nói: "Công pháp của chúng ta mặc dù đều là "thịch Âm Phù Kinh" trong Cửu U môn, nhưng đáng tiếc là trải qua nhiều thế hệ truyền thừa, lại càng ngày càng kém. Bất quá phàm là người mở đầu từ Cửu Cửu, trên cơ bản vẫn bảo lưu nguyên trạng, tỷ như Cửu U Khốn Tiên Trận, Cửu U Hấp Huyết Trảo, chỉ là loại pháp môn này cực kỳ thưa thớt, rất khó khăn mà thôi."

Vừa nghe đến ba chữ Âm Phù Kinh, khay ngọc hình dáng như điêu khắc không nhúc nhích, đột nhiên quay đầu lại, dùng một bộ dạng như người máy câu hỏi: "Nghe nói Âm Phù Kinh ngay trên tay bồ câu xám, không biết có phải thật hay không?"

"Tin đồn như thế." Huynh đệ Giang gia gật đầu: "Âm phù, Âm quỷ, Âm la từ Cửu U môn phân liệt ra, tự mình mang đi một món chí bảo môn phái, lần lượt là Âm Phù Kinh, Ô Mộc Trượng Kinh, Về sau Âm Quỷ Môn bị Trương Thiên Sư đuổi giết hầu như không còn, Ô Mộc Trượng nhiều lần cũng rơi vào trong Âm Phù Môn, nhưng Âm Phù Môn cận thời dần dần xuống dốc, truyền tới thế hệ đàn bồ câu xám này chỉ còn lại ba môn đồ, hai đồ vật này trước mắt hắn đều ở trên tay hắn, chỉ là Cửu Sinh Tháp kia thời gian đã lâu, sớm đã chẳng biết đi đâu."

"Mấy chục năm trước bồ câu xám tro đã bặt tăm, nhưng có người nói, một năm trước từng thấy hắn dẫn theo một tiểu cô nương xuất hiện trong cổ mộ, thế nhưng bây giờ người còn biết hắn hầu như không còn. Nói cách khác Âm Phù Kinh, Ô Mộc Trượng cũng sẽ thất truyền như vậy, hỏi thế còn không biết chuyện này xảy ra lúc nào." Huynh đệ nhà Giang khẽ thở dài một tiếng.

Ta vừa nghe đến đây, không khỏi cực kỳ khiếp sợ!

Huynh đệ Giang gia gầy còm, thoạt nhìn không chút thu hút, từ trước đến giờ ta ngay cả tên họ cũng chưa từng nghe qua. Càng buồn cười chính là, vào tối hôm qua, lúc ta suy diễn hung thủ, còn từng đem bọn họ coi là mãng phu không sâu thành phủ, bài trừ ra...

Nhưng không nghĩ tới bọn họ lại quen thuộc với lịch sử của Âm Vật giới như vậy, thậm chí còn có thể đếm ra sư thừa của bồ câu xám tiền bối. Phải biết rằng, trước khi bồ câu xám tiền bối tự hỏi chuyện cũ, ta còn hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

Xem ra tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều không thể khinh thường, tất cả đều không đơn giản!

"Giang gia huynh đệ." Người hâm mộ đột nhiên ngắt lời, chỉ chỉ vào cánh tay chính giữa bàn nói: "Vậy ngươi có thể nhìn ra lai lịch của người này không?"

Đệ nhất thiên thiên thiên bạch cửu cửu cửu, ngưu du.

Huynh đệ Giang gia vừa nhét vào trong tẩu thuốc, vừa không ngẩng đầu lên nói: "Chuyến đi này chúng ta có câu châm ngôn: Giang Nam phù chú trần, Giang Bắc thỉnh linh thân, Lĩnh Đông Kiếm Hỏa tế, biên tây cổ độc sâu! Công pháp của người này mặc dù là Cửu U Hấp Huyết Trảo không sai, nhưng cách điều chế nước thuốc này lại không quá tinh thuần, rất giống một dải Tây Tây Vân quý. Người quen thuộc đường này nhất có phải là Lương Minh Lợi không, đây cũng là điểm mạnh của hắn."

Nghe xong lời này, mọi người đều nhìn về phía Lương Minh Lợi.

Lão đầu lùn kia đang nhắm hai mắt ngồi trên ghế, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Nghe huynh đệ Giang gia nhắc tới tên của hắn, lúc này mới quơ quơ hai bàn tay nhỏ bé dụi dụi con mắt, đặt túi lớn đeo vào trong ngực một bên, từ chỗ ngồi đứng lên.

Tên gia hỏa này chiều cao cũng chỉ chừng một mét hai, đội một cái đầu to như trái dưa đen, hiển nhiên là một Võ Đại Lang.

Hắn giẫm lên ghế, cơ hồ nằm nhoài trên mặt bàn, lúc này mới miễn cưỡng đủ đến cái khay sắt kia.

Cũng không thấy hắn sao lại có động tác lạ, từ trên cánh tay cụt cầm ra một làn khói đen. Khói đen đó dài và nhỏ, liên miên không dứt, dưới hai bàn tay nhỏ bé múa lượn chậm rãi vẽ thành một bức tranh.

Đó là khuôn mặt!

Gương mặt kia do khói đen phác hoạ mà thành, lơ lửng giữa không trung giống như thật. Gương mặt này thoạt nhìn rất trẻ, gò má hơi cao, hốc mắt hãm sâu, tựa hồ không phải là người Hán tộc.

Lập tức, Lương Minh Lợi lại lấy ra một chút chu sa hướng mi tâm điểm một cái, mặt lập tức như sống lại.

Hắn chau mày, cắn chặt môi, giống như cực kỳ thống khổ.

Mọi người ngồi đây đều là người trong nghề, chỉ liếc mắt là biết, đây chắc chắn chính là chủ nhân của cánh tay cụt kia, khói đen cấu thành mặt người chính là tàn phách kinh hồn của người đó.

Người có ba hồn bảy vía, sau khi người chết hồn phách phiêu tán, hơi có tu vi người đều có thể tụ hồn tái hiện, đây vốn không có gì kỳ quái.

Nhưng người này rõ ràng chỉ mất đi một cánh tay mà thôi, tính mạng cũng không mất. Nhưng lão đầu này vẫn có thể dựa vào cánh tay cụt rút hồn phách ra, bản lãnh cực kỳ kinh người!

Bốp! Ta đang giật mình, Lương Minh Lợi đột nhiên vỗ tay một cái.

Gương mặt người nọ lập tức thống khổ đến cực điểm, vặn vẹo. Ngay sau đó, khói đen phiêu tán, dần dần hợp thành một bức họa khác.

Tình hình này cực kỳ quái dị, giống như có một bàn tay vô hình đang vẽ trên không trung.

Trong bức họa có ba người đang song song đứng, một trong số đó là chủ nhân của cánh tay cụt này.

Ba người nằm trong tuyết, nhìn chằm chằm phía trước, trong mảnh hàn băng xa xa kia dừng một chiếc thuyền lớn, hiển nhiên đây chính là thuyền phá băng của chúng ta.

Khói đen chậm rãi lưu động, hình ảnh cũng chuyển động theo.

Hình ảnh đều do khói đen tạo thành, chỉ có hai màu đen trắng, giống như một cỗ máy truyền hình cũ kỹ đen trắng trôi nổi giữa không trung.

Người mặt vuông cầm đầu ba người này động thủ, ba người cùng nhảy lên, chui vào lỗ thủng đen dưới tuyết trắng.

Dựa theo hình ảnh chỉ ra, hẳn là trên mặt sông thủng băng!

Ba người này ở dưới nước giống như cá bơi, cực kỳ nhanh chóng tới gần thuyền lớn. Một người nhỏ trong đó giống như thằn lằn, bám sát mạn thuyền bò lên, sau đó hai người khác cũng lên thuyền.

Người mặt vuông ra hiệu, ba người chia làm ba đường biến mất trong bóng tối.

Hình ảnh tiếp tục lưu động, lúc này chỉ còn chủ nhân cụt tay này, hắn cực kỳ cẩn thận chạy lên nhảy xuống, tránh thoát từng đội binh lính tuần tra.

Lúc tới gần cửa kho, gặp một chỗ trạm canh, hai con cờ cầm trong tay trường mâu đột kích thủ ở nơi đó. Nơi thông hành cực kỳ nhỏ hẹp, căn bản là không thể đi vòng qua.

Người nọ chờ trong chốc lát, đột nhiên nhảy lên, lướt tới trước mặt hai người.

Thân thể hai nhúm rượu lung lay một chút, sau đó vẫn không nhúc nhích.

Hắn tiếp tục chạy vội về phía trước, tựa như cực kỳ quen thuộc cấu tạo trên thuyền, cong tới chuyển lui, thẳng đến tầng thứ hai, cũng chính là phòng trọ của những người chúng ta.

Vừa mới sờ tới cuối hành lang, đột nhiên một bóng người lóe lên.

Tuy ánh đèn lóng lánh, chiếu trắng xóa một mảng, mơ mơ hồ hồ có chút thấy không rõ, nhưng vẫn có thể nhận ra, bóng người này chính là Lư vu sư. Bởi vì toàn thân hắn đều trùm áo bào đen, ngay cả đầu cũng bao kín mít, mặt nạ kim loại trên mặt ở dưới ánh đèn phản chiếu một mảng kim quang.

Ngay sau đó, hình ảnh rối loạn, căn bản không thấy rõ.

Chờ khói đen lại lắng đọng xuống, liền biến thành một cái tay cụt, giống như đúc trong mâm sắt trên mặt bàn.

Lương Minh Lợi vỗ tay một cái.

Ba một tiếng, khói đen tiêu tán, ngay cả cánh tay trong mâm cũng hóa thành một cỗ khói đen không thấy.

Leng keng một tiếng, chiếc nhẫn đang đeo trên ngón trỏ rơi xuống, rơi vào trên mâm đĩa phát ra một tiếng vang nhỏ!

Lương Minh Lợi hướng về mọi người nhún vai, phảng phất như đang nói: "Biểu diễn của ta kết thúc rồi."

Một phen bản lĩnh này, càng làm cho ta giật mình không nhỏ.

Tên này không những có thể rút tàn hồn từ trên đoạn cụt tay ra, mà thậm chí còn có thể rút ra trí nhớ – có liên quan đến ký ức của cánh tay!

Hắn xem cánh tay này như một cơ thể sinh mệnh độc lập, hoàn chỉnh tinh luyện trí nhớ ra, tiến tới còn có thể mượn hồn tái hiện, bản lĩnh bực này cũng thực sự quá mức kinh người.

Trọn vẹn mười mấy giây, cũng không ai lên tiếng.

Không biết là cũng bị tài nghệ của Lương Minh Lợi làm cho kinh sợ, hay là có suy nghĩ khác.

"Xem ra đây mới là hình tượng thật sự." Yêu kiều gật đầu nói: "Đa tạ Lương tiên sinh đã mở bí ẩn! Sau khi chuyện xảy ra, chúng ta đã điều toàn bộ ghi chép giám sát, nhưng không phát hiện bất cứ hình vẽ nào, bọn họ cực kỳ xảo diệu tránh được tất cả góc chết của máy quay phim, thậm chí trước lúc đó, chúng ta còn không biết thế nào lại lẻn vào ba thích khách."

"Theo hình ảnh chỉ dẫn, các vị có cao kiến gì không?"

"Bọn họ là Trọc phu nắm lấy giọng ta!" Nói rất nghiêm túc: "Những năm ta sống ở hải dương, đã từng qua lại rất nhiều lần với người bạn của ta, mấy người này rất giống... Ngục."

"Đúng vậy, là nhẫn nhịn." Huynh đệ Giang gia cũng lắc tẩu thuốc nói: "Từ thân pháp của bọn hắn, là Y Hạ nhất mạch. Ba người này đều tu hành Ảnh Độn Thuật, nhưng Cửu U Huyết Huyết Tiên trảo bọn hắn học được từ đâu?"

Là lãng phí của Nhật Bản? Mục đích bọn họ lén lút lên thuyền là gì?

"Hiện tại không phải là thảo luận về phái nào đó, mà là phải biết rõ ràng, bọn họ tới đây làm gì? Còn nữa, hai người kia đâu rồi?" Phạm Xung nhìn như người lỗ mãng, nhưng cũng đưa ra ý kiến kiến.

"Chết rồi."

Lộc Bang kia âm thanh cực kỳ đặc thù của người máy lại vang lên lần nữa: "Lúc đó ta chính là bị khí tức của cái chết làm kinh động, sau đó liền gặp phải tên này. Ta có thể cảm giác được, tổng cộng sinh ra bốn linh hồn mới chết, ta vốn tưởng rằng đều là chiến binh đánh thuê, nhưng nếu hai tên lính đánh thuê đó đã chết, như vậy hai kẻ xâm nhập khác hẳn cũng đã chết rồi."

"Ồ?" Vừa nghe thấy lời này, Trịnh Quân hơi kinh ngạc, dừng lại một chút, nhìn như hờ hững từ trên mặt mọi người quét qua một lần, khẽ cười nói: "Như vậy, là ai ra tay đây?"

Đáng nghi vào đệ nhất thiên ba linh bạch đằng điền cương.

Mọi người ngồi đây đều hai mặt nhìn nhau, không ai trả lời.

Nếu quả thật có ba tên bỏ trốn tiềm nhập vào trong thuyền, hơn nữa chết mất hai người, không thể nghi ngờ, nhất định là có một người làm.

Nhưng rốt cuộc người này là ai? Vì sao không chịu nói ra.

Những cao thủ đang ngồi này, hầu như không có ai không dính nhân mạng, giết người đối với bọn họ căn bản không là chuyện to tát. Huống chi lại là kẻ lén lẻn vào ẩn nấp, vốn là đáng chết, thế nhưng vì sao ai cũng không muốn thừa nhận đây.

Trãi Nhất thấy mọi người đều không trả lời, sắc mặt hơi đổi, nhưng lập tức khôi phục bình thường, mặt lộ vẻ mỉm cười nói: "Lần xâm lấn này là khiêu khích trần trụi đối với Phùng thị nhất tộc ta! Ta vốn định cấp cho bằng hữu của mình chút ít phí tổn, nhưng tất cả mọi người đã chỉ làm chuyện tốt không lưu danh, ta cũng không truy xét nữa."

"Bất quá, ta vẫn muốn trọng thân, chúng ta mặc dù lâm thời hợp thành đội khảo sát này, nhưng hiện tại dù sao cũng là châu chấu trên cùng một chiếc thuyền, bất luận thế nào cũng phải chiếu cố lẫn nhau. Vô luận xảy ra chuyện gì, đều phải nhất trí đối ngoại, ta không hy vọng có chuyện gì không thoải mái xảy ra. Được rồi, bây giờ ta sẽ tuyên bố chuyện thứ hai với mọi người." Hắn nói chuyện, hữu ý vô ý nhìn ta một cái.

Ta hiểu được ý tứ của hắn, hắn đang ám chỉ ta, rất có thể kẻ âm thầm ra tay này chính là người thần bí!

"Chắc hẳn mọi người cũng nhìn thấy rồi, trong số chúng ta thiếu một vị bằng hữu." Thập Tam chỉ vào cái ghế trống kia: "Bạo binh tử cương tiên sinh từ ngày hôm qua sau bữa tiệc tối, đã không từ biệt."

"Mấy tên ở ẩn kia có phải là do lão quỷ tử dẫn tới không?" Phạm Xung đột nhiên chen vào nói.

Đằng Điền mới vừa là Phiêu Ta, ba tên tù binh lén lút lên thuyền kia cũng là Ba Tiêu Phiên. Chân trước của Đằng Điền biến mất, ẩn giấu chân sau đi lên thuyền, quả thật rất dễ bị người ta liên tưởng đến một mảnh.

"Tạm thời vẫn chưa có chứng cớ." Người tắm vuốt chòm râu hoa râm: "Nhưng mà, ta biết hắn đi đâu, hơn nữa còn để lại hình ảnh."

Nói xong, hắn nhìn Lý Minh Hãn bên cạnh cửa ngồi ra hiệu.

Lý Minh Hàn tắt đèn, đặt máy chiếu.

Hình ảnh trên màn vải là đáy nước, giữa một mảnh loạn thạch lộ ra một cái cửa hang to cỡ đầu người, đen sì sâu không thấy đáy.

"Đây chính là nơi cuối cùng đám Tưởng Ngư kỳ quái kia biến mất, cũng chính là lối vào di tích dưới nước. Từ khi chúng ta phát hiện ra nơi này, đã để ở trên mặt nước rất nhiều góc máy treo lơ lửng màu đỏ. Tuy rằng không cách nào tới gần đáy nước, nhưng toàn bộ lúc này đều đang giám sát, một khi có bất kỳ biến hóa nào, đều sẽ tự động báo động, hơn nữa phân công mười mấy người canh chừng cả ngày." Hình ảnh trên tấm màn vải vẫn không nhúc nhích, giống như bình tĩnh bảo vệ.

Trãi ở bên cạnh giải thích: "Nhưng rạng sáng ngay hôm nay, ta đột nhiên nhận được báo cáo, nói là có người xông vào."

Hắn chỉ vào màn hình nói: "Mọi người xem, người này chính là Đằng Điền Cương tiên sinh."

Quả nhiên, theo lời gã vừa dứt, trong hình ảnh xuất hiện một bóng người.

Bóng người kia cực kỳ cao lớn khôi ngô, lưng đeo một cái túi sau lưng dưới nước, trong tay mang theo một cây cương xoa vừa thô vừa dài, trừ cái đó ra, không mang theo bất luận trang bị gì dưới nước, chính là đằng điền cương!

Tư thế bơi lội của hắn rất kỳ quái, tay chân đạp loạn, cơ bản không giống động tác chút nào mà giống như đột nhiên rút gân vậy.

Hắn không phải là bơi – đi, mà là nhảy lên, nhảy bật một cái, vọt vọt lên, căn bản không giống động tác của nhân loại.

Đằng Điền mới vừa đi một vòng lớn quanh phiến thuỷ vực kia, dường như cũng cảm giác được cỗ áp lực kỳ quái kia, căn bản không tới gần được.

Hắn ở trong nước ngừng một lát, đột nhiên đem ngón tay cái giấu vào trong miệng, hung hăng cắn xuống.

Một dòng máu màu đen nồng đậm ở trong nước lan tràn ra, như là sương mù vậy.

Hắn đung đưa xiên cá, không ngừng quấn quanh máu đen, chỉ chốc lát sau thanh xiên cá kia trở nên một mảnh đen kịt.

Ngay sau đó bỗng nhiên ném xuống dưới, xiên cá kia bắn ra, vẽ ra một đường sóng thẳng tắp chui vào trong cửa hang.

Đằng Điền vừa rồi phảng phất đã sớm biết thiết khuất tồn tại, hướng về phía ống kính vươn ngón út, làm ra một cái biểu tình cực kỳ miệt thị, lập tức cũng phóng xuống nước.

Cũng không biết tại sao, hắn một lần đã phá vỡ cấm chế, đi thẳng xuống đáy nước.

Miệng lỗ rất hẹp, chỉ to bằng đầu người, vốn tưởng rằng đằng điền vừa lớn như vậy căn bản là không chui vào được, có thể còn muốn cạy hòn đá gì đó ra.

Nhưng gia hỏa này lại như nhai kẹo dài vậy, cả người trở nên mềm oặt, theo cửa hang bị chen chúc trưởng thành một cái, đầu, thân thể đều bị đè ép rồi, lấy một bộ hình thái cực kỳ không thể tưởng tượng chui vào.

Ca một tiếng, hình ảnh trên màn vải định vị, chính là thân ảnh đằng điền vừa chui vào trong cửa động kia, một nửa dặm bên ngoài.

"Bạch Ngư!" Thân là Động Sinh gia đột nhiên hô to.

Mọi người sửng sốt, tất cả đều quay đầu nhìn về phía nó.

Mãng xạ chỉ vào màn hình giải thích: "Đây là hình thái của con bạch tuộc, bởi vì con bạch tuộc này là động vật thân mềm, toàn thân không xương, có thể chui vào lỗ thủng ít hơn bản thân mấy lần. Tuy ta không biết nó dùng phương pháp gì, biến mình thành bạch tuộc, nhưng ta dám khẳng định, ngay lúc này, nó hoàn toàn là một con bạch tuộc!"

"Cái này cũng không có gì kỳ lạ, chỉ là cộng sinh với Lục Đạo mà thôi." Huynh đệ Giang gia phun ra một ngụm khói, ngay cả mí mắt cũng không nháy một cái, rất là tùy ý nói: "Thiên, Nhân, Tu La, Súc sinh, Sa Quỷ, Địa Ngục hợp xưng Lục Đạo Luân Hồi. Chỉ là mấy đạo khác không ở nhân gian, khó có thể cộng sinh, vì lẽ đó trước mắt chỉ có nhân súc cộng sinh."

"Muốn luyện thành đạo này, muốn chọn xử nữ của Âm Nguyệt lúc âm u, trước đem nàng hiến tế cho một loại động vật nào đó, sau đó đồng phòng được thai, mãi cho đến khi thai nghén rơi xuống đất, vẫn luôn lấy tinh huyết loài động vật này làm thức ăn. Hài tử sau khi sinh ra, liền đem nữ nhân giết đi, thịt nát thành cháo, nuôi nấng đứa bé kia."

"Cho đến đứa bé kia tròn bảy tuổi, trước khi Thiên Cung khép lại, cũng phải ăn huyết súc tinh một mực, mỗi đêm tắm rửa ánh trăng, qua mười năm nữa, cũng chính là chu mãn mười bảy tuổi, đạo này liền đại công cáo thành."

"Ví dụ như lão quỷ tử này, hẳn là sáu hồn đạo cộng sinh với bạch tuộc."

Những lời này của huynh đệ Giang gia khiến mọi người nghe được vô cùng giật mình. Trên mặt bàn chỉ có ba người Thẩm lão thái thái, Lương Minh Lợi và Lưu lão lục là không chút thay đổi sắc mặt, dường như đã biết từ sớm.

Ta cũng từng thấy một trận ghi chép trong Âm Phù Kinh, nhưng vẫn là giật mình không nhỏ.

Ta cũng không phải kinh ngạc chiêu số cộng sinh sáu đạo này, mà càng ngày càng hoài nghi thân phận chân thật của huynh đệ Giang gia.

Với kiến thức lịch duyệt của hai lão, tuyệt đối không phải hạng người vô danh, cho dù ta ở trong ngành này xem như là tiểu bối tuổi trẻ, biết không nhiều, nhưng làm sao đến Lưu lão lục cũng chỉ mơ hồ nghe được thanh danh của bọn họ.

Đoàn buôn âm vật, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, một cặp lão đầu hai người có tư lịch như vậy, sao có thể không lộ danh tiếng cho tới bây giờ, hai người bọn họ rốt cuộc là ai?

Đệ nhất thiên năm ngàn ba một văn minh bảy ngàn năm.

"Nhưng lão quỷ kia có thể biến thành bạch tuộc chui vào, chúng ta làm sao bây giờ?" Phạm Xung quay đầu hỏi.

Hiển nhiên, sau hai lần huynh đệ Giang gia lên tiếng, Phạm Xung đã bị những gì ghi trong lịch duyệt của lão nhân, coi hắn trở thành đối tượng thẩm vấn đầu tiên.

"Vỡ nham thạch là được." Huynh đệ Giang gia hời hợt nói: "Thứ hắn chui vào động nhỏ là thân bạch tuộc, nhưng hắn có thể xuống đáy nước không phải bằng thứ này, chỉ mượn âm vật trong tay, cũng chính là thanh xiên cá kia. Ngồi ở đây nhiều đồng đạo như vậy, muốn phá giải cửa động nho nhỏ hẳn là cũng không việc gì khó."

"Giang lão." San hô rất khách khí hướng về phía huynh đệ Giang gia, mỉm cười gật gật đầu: "Theo kết quả chúng ta vận dụng thủ đoạn kiểm tra khoa học kỹ thuật, một mảng nham thạch kia cũng không phải tự nhiên, mà là nhân công hợp thành phỏng đoán, chí ít có lịch sử bảy ngàn năm."

Mọi người vừa nghe vậy, không khỏi cực kỳ khiếp sợ.

Bảy ngàn năm? Số loạn thạch đó đã có lịch sử bảy ngàn năm rồi.

Ngay từ lúc đó, mọi người làm sao có thể có công nghệ cao như vậy, chỉ dùng bùn để nấu một cái chén sứ đã là ghê gớm lắm rồi a?

Nhưng di tích hùng vĩ dưới nước như thế rõ ràng để lại ở chỗ này, đây rốt cuộc là nơi nào?

Bưng dế hướng về phía mọi người gật gật đầu, tiếp tục nói: "Bảy ngàn năm qua đã vượt qua giới hạn thời gian đầu tiên của tất cả văn minh biết, mới đầu chúng ta cũng không dám tin tưởng, nhưng trải qua nhiều lần tính toán, không ngừng suy diễn, đây quả thật là sự thật, hơn nữa là số liệu bảo thủ nhất."

"Căn cứ vào điểm công bằng nguyên tố mà nói, di tích này ước chừng khoảng tám ngàn năm trước, chúng ta lấy giá trị thấp nhất. Cũng có thể nói, đây chính là phát hiện vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại, các vị đều là người chứng kiến lịch sử mới."

Tê nham cực kỳ kinh người, tuy chúng ta đều là người tín ngưỡng của một đám quỷ thần, nhìn như không hợp với xã hội, nhưng sự thật lại hoàn toàn ngược lại, chúng ta không chỉ tôn trọng thành quả khoa học khoa học kỹ thuật, cũng không giống khoa học sùng tín mù quáng như người bình thường.

Bọn ta cực kỳ nghiêm túc đối đãi với mọi chuyện, đúng là đám người kia muốn tìm kiếm sự thật nhất.

Thần Quỷ và khoa học kỹ thuật không phải đi ngược, ngược lại, còn có rất nhiều điểm chung!

Trừ rất nhiều dã sử hoang đường không trải qua ra, ngược lại còn có rất nhiều câu đố cổ đại, chính là nhờ vào khoa học kỹ thuật hiện đại phá giải mà ra.

Tương tự, cũng bị mê hoặc bởi bí ẩn quỷ thần, đã thúc đẩy rất nhiều phát hiện mới của khoa học kỹ thuật.

Người trong nghề bọn ta vẫn tuân thủ một nguyên tắc: có Quỷ Thần, cũng có khoa học.

Không nhắc tới vũ trụ địa cầu, cũng không nói thần thoại truyền thuyết, riêng văn minh nhân loại đã tồn tại bao nhiêu năm rồi?

Đây là ta cách đây bốn trăm năm trước, còn cho rằng địa cầu là trung tâm của vũ trụ, trước đó vài năm, còn tưởng rằng trong trời đất chỉ có sao thì không còn gì khác, hoàn toàn không biết còn có thứ gì gọi là vật gì đó.

Hài tử mấy tuổi, bệnh nặng một hồi sau là có thể đọc thuộc làn da lăn tăn trên trăm vạn chữ; trên bức hoạ cung điện chìm ngập mấy ngàn năm, miêu tả đủ loại phi thuyền xuyên qua tinh không... Tất cả những điều này đều không phải ngẫu nhiên, khoa học kỹ thuật không thể giải thích, cũng không phải là không tồn tại giả dối.

Tương tự, dưới sự trợ giúp của ánh sáng kỹ thuật, chuyện quỷ thần cũng từ từ hiện ra.

Cho nên, vừa nghe được chỗ di tích này đã có lịch sử cổ xưa như thế, mọi người đang ngồi ở đây khiếp sợ cũng lộ ra vẻ hưng phấn nồng đậm.

Trong lúc nói chuyện, Lý Minh Hàn mở đèn, kêu người dọn bữa sáng lên.

Mọi người vừa ăn, vừa tiếp tục nghe Bàn Tư báo cáo kết quả số liệu bọn họ sưu tập được nhiều năm qua.

Căn cứ máy chiếu sáng học tập trên người man ngư suy tính, khoảng cách đường thẳng từ mặt sông đến di tích sai biệt không sai biệt lắm sâu sáu bảy mươi mét.

Giữa đáy di tích, hình vuông hơi lớn lên một chút, không sai biệt lắm có bốn năm cái sân bóng lớn như vậy, hơn nữa rất kỳ quái chính là, ở đó còn có lượng lớn dưỡng khí, mềm nhũn.

Nói cách khác, đại bộ phận diện tích bên trong di tích không phải ở trong nước mà là ở trên đất liền.

Điểm chính xác hơn, là trong lỗ trống sâu sáu bảy chục thước dưới nước.

Ô! Địch khí vang lên, thuyền phá đóng thuyền sắt tiến lên, cả nhà bếp lắc lư nhẹ nhàng.

Chử Thiên nói: "Vốn dĩ chúng ta còn phải chờ vài ngày nữa mới chính thức bắt đầu hành trình thăm dò. Nhưng đây là ước định không tuân thủ của Đằng Điền tiên sinh, cộng thêm chuyện từ tù xâm nhập sáng nay, khiến chúng ta không thể không cân nhắc lại, tăng nhanh chút tiến trình. Hiện tại liền phải chạy qua."

"Xét thấy tình hình di tích này và việc phòng ngừa ngoại giới quấy rối, ta đề nghị đội phối hợp kỳ thi sẽ chia làm hai tiểu đội. Một tổ xâm nhập vào trong nước để dò xét, một tổ khác ở lại trên thuyền để làm hậu viện và phòng ngự. Cứ như vậy, mọi người yên tâm hơn một chút."

Hắn nói đến lúc yên tâm hai chữ này, cố ý tăng thêm chút ngữ khí.

Những người đang ngồi này, cơ bản đều là đồng nghiệp ở Âm Vật giới, nhưng chuyến đi này của chúng ta cũng là cực đoan nhất trong tất cả ngành.

Đoạt bảo giết người, không từ thủ đoạn, cực kỳ thường thấy.

xả thân cứu người, không màng đến an nguy, cũng không còn gì mới mẻ.

Nếu trong di tích thật sự phát hiện bảo bối gì, chuyện tự giết lẫn nhau cũng không thể tránh khỏi.

Vả lại tình hình bây giờ cũng tương đối đặc thù, nếu cùng nhau tiến vào di tích thật mà bị địch nhân chặn cửa động thì coi như xong đời.

Mọi người nhìn nhau vài lần, tất cả đều không nói gì.

Thế nhưng mọi người đều biết, đây chính là biện pháp tốt nhất!

"Ta lại lặp lại một lần, vô luận các ngươi phát hiện cái gì, ta cũng không cần. Mặt khác, tiền thù lao tối qua cũng hữu hiệu, sau khi chuyện thành, mỗi người đều có nhiệm vụ của ta, biệt thự, bất luận tổ chức nào." Thê Y nhìn qua đám người, lấy ra một tấm thẻ từ trong túi áo: "Ta đã soạn ra một danh sách rơm, mọi người xem một chút, nếu không có gì dị nghị thì chia theo danh sách phân phối, các vị nghiên cứu một chút xem có khả thi hay không."

Nói xong, hắn đưa tấm thẻ cho La Bàn bên cạnh.

Đà cũng chưa kịp nhìn thì đã truyền cho người tiếp theo.

Lúc truyền đến tai ta, ta thấy bên trên tấm thẻ kia viết: "Hậu viện viết điểm, Thẩm lão thái thái, Lưu lão lục, Giang Tiểu Ngư, Ô Lạp phu. Thăm dò xét tổ: Trương Cửu Lân, cá lớn giang, Lương Minh Lợi, phạm vi xông, úng lỗi."

Không thể không nói, tổ chức này của hắn rất là đặc biệt!

Ta và Lưu lão Lục, huynh đệ Giang gia, cùng ở hai bên Ô Tô Lý Giang Phạm phu xung cũng một bên, ngay cả cha con bọn họ cũng chia ra.

Đương nhiên là phòng ngừa người quen hợp mưu, nhưng lại không để cho người khác nói ra cái gì.

Trầm lão thái thái lớn tuổi nhất, Lưu lão lục cũng đều ở lại trên thuyền, cộng thêm Nghiêu vu sư, thật sự có kẻ thù bên ngoài quấy rối, tổ hợp thực lực mạnh nhất này cũng đủ để ứng phó.

Trong tổ dưới nước, động vật gia lang, khoa học kỹ thuật đại biểu lang, trong nước mãnh tướng phạm xung, kỳ nhân lùn lịch duyệt phong phú Lương Minh Lợi, cộng thêm cao thủ trẻ tuổi giới âm vật này, vô luận từ các phương diện mà nói cũng cực kỳ hoàn hảo.

Nhân số hai tổ tương đương nhau, ước hẹn lẫn nhau, mỗi tổ phân phối nhân tuyển thích hợp nhất.

Một tổ này xem ra đã nằm trong kế hoạch của Thê Nhi từ lâu rồi.

Bất quá, ngược lại ta có chút tò mò, nếu lão quỷ tửu Điền không tự mình làm, mà tiếp tục ở lại trên thuyền, hắn sẽ phân chia như thế nào?

Hay là nói, tất cả mọi chuyện vốn nằm trong kế hoạch của Tứ Thi?

(D: hoan nghênh mọi người chú ý tới số hiệu công cộng của lão Cửu, mở sách truyền tin ra... bên trên tăng thêm số lượng bằng hữu.. đưa vào: Đạo Môn lão Cửu là được. Lão Cửu sẽ ở trong tín hiệu trả lời vấn đề của mọi người, nơi này cũng là đại gia đình Cửu Thập!"

Đệ nhất thiên chi ba ngàn ba chương phệ phù.

Mọi người sau khi xem qua một lần, tất cả đều xem như là ngầm đồng ý.

Kỳ thực, trong nhóm phân nhóm này còn ẩn chứa ý tứ của một tầng khác.

Xâm nhập xuống dưới nước di tích, rất có khả năng thu được kỳ trân dị bảo, đồng thời đi kèm theo đó là nguy hiểm cực lớn!

Trong mấy người lưu lại trên thuyền, Mục Tư đã sớm nói qua, hắn chỉ là vì phá giải ác mộng quấy nhiễu Phùng thị nhất tộc mấy trăm năm, không có hứng thú với bảo vật, chỉ cần phát hiện quyền lợi.

Chân khác cũng không tiện lắm, làm ông chủ đoàn đội lần này, ở lại trên thuyền không có gì đáng trách.

Lưu lão lục đi lên thuyền tự có mục đích, nhưng Nữ Oa lại cho rằng hắn muốn cứu tôn tử, hơn nữa tuổi của hắn cũng không nhỏ, nếu xuống nước sợ là không quá thích hợp.

Hai huynh đệ Giang gia khẳng định phải tách ra, giữ lại ai cũng không khác nhau. Hơn nữa trong đội ngũ dưới nước cũng cần một ông lão kinh nghiệm phong phú dẫn đội, dường như cá lớn thích hợp hơn một chút.

Trọc phu là lang nha, công phu dưới nước có lẽ còn xa mới được gọi là Phạm Trùng Cửu Chỉ Tỏa Hàn Giang, hơn nữa lão mao Tử này đối với di tích hình như cũng không quá chú ý. Nhưng lúc Giải Oa nói ra Mỹ Nhân, biệt thự, ánh mắt hắn lại trở nên sáng như tuyết. Xem ra hắn và đám Sĩ kia cũng không khác nhau nhiều, thuần túy là vì tiền mà đến.

Chỉ có hai người Thẩm lão thái thái và Mao Đà vu sư, ta có chút không rõ hai người bọn họ vì sao lại đến.

Theo lý thuyết, Thẩm lão thái thái đã sớm rời khỏi Âm Vật giới, cà lang lại là dựa vào cái gì mà hấp dẫn Thẩm bà?

Sau khi xoay tấm thẻ một vòng, lại trở về trong tay Thập Ngũ.

Hắn gật đầu nói: "Nếu tất cả mọi người không dị nghị, cứ quyết định như vậy đi. Ta cứ nói như vậy, bất luận dưới nước, mọi người đều là châu chấu trên cùng một sợi thừng, hy vọng chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực, cùng hoàn thành hành trình vĩ đại nhất từ trước tới nay!"

"Nào, vì hành trình thăm dò của chúng ta viên mãn thành công, cụng ly!" Mọi người đồng thời giơ chén rượu lên, chỉ là vẻ mặt mỗi người không giống nhau.

Sau bữa sáng, tất cả đều trở về phòng, chuẩn bị hành lý.

Ta trở vào trong phòng hút một hơi thuốc, tránh được tai mắt của tất cả mọi người, gõ vang cửa phòng của Lưu lão lục.

Buổi sáng hôm nay, ngay từ khi gặp nó, ta đã cảm thấy rất kỳ lạ, hơn nữa còn đặc biệt đeo găng tay màu đen kia, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Vừa rồi lúc ăn cơm, hắn thầm dùng tay kẹp đũa, đánh cho ta một cái chỉ có hai chúng ta mới biết nói thầm.

Ta mới vừa gõ cái cửa thứ nhất thì đã mở rồi!

Lưu lão Lục làm tư thế im lặng, trở tay đóng cửa lại, đưa ta trực tiếp vào trong phòng ngủ.

Chỉ thấy khung bàn vẽ mặt tường phòng ngủ được dán một tấm yên lặng phù, đây là dùng để mê hoặc máy móc.

thảm lông trên mặt đất bị hắn cắt mất một khối lớn, ném qua một bên. Cái giường bị chăn bông cuốn thành một đoàn lớn, đầu giường dán mấy tấm giấy phù.

Đây là có chuyện gì?

Lưu lão lục xốc chăn lên, bên cạnh bùn nhão xanh mơn mởn, ghê tởm đến cực điểm, nếu không phải mấy tấm Cách Vị phù kia, căn bản là không cách nào tưởng tượng được, mùi vị sẽ ác liệt đến trình độ nào.

Lưu lão lục gỡ bao tay xuống, đôi tay xanh mơn mởn trước kia của y lúc này đã thành màu đỏ tươi, nếp nhăn dày đặc giờ cũng không còn, non mịn mịn giống như thiếu nữ.

"Lục gia, ngươi giết người?" Ta vừa nhìn thấy chiêu này, lập tức liền hiểu.

Hắn bị Lục mao cương thi cắn bị thương, mặc dù gia gia giúp hắn ngừng độc tố, nhưng hai tay lại trở nên một mảnh xanh biếc, mà chỉ cần nhiễm máu người hoặc dùng hai tay giết người này, màu sắc sẽ từ lục chuyển hồng, nếp nhăn biến mất, ngoài màu sắc giống như đúc nữ cương thi lông xanh đã chết kia.

Lưu lão gật đầu nhẹ: "Trong ba cái lồng giam, ta chính là người cầm đầu gương mặt vuông kia."

Nói xong, hắn chỉ chỉ đống bùn màu xanh đậm dưới bao bọc: "Đây chính là hắn, phải qua ba ngày nữa mới có thể hoàn toàn tan biến."

Qua hắn vừa nói, lại nhìn đoàn bùn nhão kia, quả nhiên loáng thoáng co lại thành hình người.

Thủ đoạn của Thanh Ma Thần thủ đoạn giết người quả nhiên không giống! Đừng nói lưu lại toàn thây, cho dù có chết cũng chỉ là buồn nôn như thế.

"Hắn hóa thành cái bóng từ trong khe cửa chui vào, một chút âm thanh cũng không phát ra, trực tiếp đi tới phòng ngủ hung hãn hạ sát thủ. May mà ta vẫn duy trì thói quen năm đó, bị trong đó đắp một gối ngủ dưới giường, nếu không người chết là ai cũng không thể nói rõ được." Lưu lão lục có vài phần lo lắng nói.

"Vậy vì sao hắn lại tới giết ngươi, là kẻ thù của Nhật Bản năm đó của ngươi sao?"

Lưu lão lục lắc đầu: "Không giống. Hắn và người bị chặt đứt cánh tay kia, mặc dù thân pháp đều là Y Hạ Lưu bị bỏ trốn, nhưng lại sử dụng công pháp Quỷ đạo Trung Quốc. Đó căn bản không phải là Ảnh Độn gì cả, mà là Quỷ ảnh thuật."

"Quỷ Ảnh Thuật?" Ta bất giác có chút ngạc nhiên.

Lúc trợ giúp Cao Xuyên xử lý Phách Thạch, ta liền gặp được một cao thủ Vệ đạo sĩ tu luyện Quỷ Ảnh Thuật, vốn cho rằng bí thuật này thế gian hãn hữu, rất khó gặp lại, không nghĩ tới ở chỗ này lại đụng phải một tên!

"Đúng vậy." Lưu lão lục hơi mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao sắc mặt hắn lại khó coi như vậy, không chút tiếng động giết chết một cao thủ Quỷ Ảnh thuật đã tu luyện qua Quỷ Ảnh thuật, đích xác hao tổn rất nhiều linh lực. Mặc dù đổi lại là ta, cũng không dễ dàng, hắn tuổi tác thật sự là có chút không chịu nổi.

"Tiểu Lân, ta có chút hối hận đưa ngươi lên chiếc thuyền này." Lưu lão lục nhíu mày nói: "Việc này thật không đơn giản! Bọn họ rất có thể là đến vì ngươi đấy."

"Về phía ta?" Ta có chút mơ hồ nói: "Lục gia, lời này nói như thế nào."

Lưu lão lục liếc ta một cái, không đáp mà hỏi ngược lại: "Vậy ngươi biết cái thứ ba ở nơi đó không?"

"Cái này ta biết... Ngài nói thế nào." Ta vừa muốn trả lời thì không biết, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt của Lưu lão lục, bỗng nhiên sinh ra một loại dự cảm.

"Ngươi đoán không sai, chính là bị ngươi giết chết rồi!" Lưu lão lục rất khẳng định nói.

"Bị ta giết chết?" Mặc dù ta có chút dự cảm, nhưng vẫn có chút không dám tin.

"Không sai."

"Ta đã từng lấy được ba tấm phản phệ phù thượng đẳng, lần đó Côn Lôn sơn dùng một tấm, dùng một tấm Hỏa Đao Động, tấm cuối cùng vẫn luôn không nỡ dùng. Lần này dẫn ngươi ra, ta rất sợ ngươi có gì sơ xuất, liền thấy ngươi không chú ý, nhổ một sợi tóc của ngươi, đem phù kết lên người ngươi."

"Phản phệ phù chỉ có một tác dụng, chính là có người muốn đoạt tính mạng ngươi lúc đó sẽ lập tức nổ tung, đem người kia nổ thành mảnh vỡ!"

Nghe hắn nói vậy, ta lập tức tỉnh ngộ, nguyên lai trà mấy không phải ta đánh nát, mà là uy lực của phản phệ phù.

Lưu lão lục chỉ còn sót lại một tấm Bảo mệnh phù như vậy, còn dùng trên người ta, bản lĩnh của Uế kia cũng không đơn giản. Có thể từ trong nhiều cao thủ như vậy lẻn vào trong phòng ta mà không bị phát hiện chút nào, nếu không có tấm bùa này...

"Lục gia, ta..." Ta quanh co một tiếng, sau đó lập tức nghẹn họng, thật không biết nói cái gì cho phải.

Chương một ngàn rưỡi ba cái, dưới nước có thứ gì đó!

Lưu lão lục khoát tay một cái, tiếp tục nói: "Tổng cộng có ba tên thích khách, một Vọng Phong, hai tên ra tay! Một tên đối mặt với ngươi, một tên đối xử với ta. Nếu là cừu gia của ta, tại sao lại muốn xuống tay với ngươi? Cho nên chỉ có một khả năng thôi."

"Đó chính là người của Long Tuyền sơn trang! Có thể bọn chúng chạy tới chỗ võ hán, sau đó đã đuổi tới nơi này."

Long Tuyền sơn trang?

Nếu mấy kẻ này thật sự là người Long Tuyền sơn trang phái tới, như vậy chắc chắn cũng là kẻ bại hoại của nhân phái!

Từ lúc ở ác ma cốc Tây Bá Liệu, lúc đầu đã nói với ta rằng Long Tuyền sơn trang chia làm nhân phái và quỷ phái. Quỷ phái vì đạt được bí mật trên người ta, khẳng định cũng giống như Đông lão. Ý định muốn bắt sống ta mà hạ sát thủ với ta, vậy khẳng định là không thể nghi ngờ.

Bởi vậy có thể thấy được, thế lực phái người Long Tuyền sơn trang đã chiếm thượng phong, còn ôm tâm lý triệt để chém giết ta, giải quyết mọi vấn đề.

Xem ra, vô luận ở nơi nào, quyết không thể phớt lờ a!

May mắn suy nghĩ Lưu lão lục tương đối chu đáo, nếu không ta đã không thể sống đến bây giờ rồi, thật đúng là khó mà nói được.

Nhưng... vết máu còn sót lại trên cặn thủy tinh là chuyện gì?

Nếu là bị phản phệ phù giết chết, toàn thân đều bị tạc thành hư vô. Vậy đáng lẽ phải là không có dấu vết gì mới đúng, vì sao lại lưu lại một vệt máu chứ?

Trong giây lát, ta chợt nhớ tới một chuyện: "Lục gia, chúng ta vừa mới bước lên chiếc thuyền này còn chưa tới một ngày, cho dù Long Tuyền sơn trang thần thông quảng đại đến đâu cũng không thể lập tức nắm rõ vị trí của máy móc trên thuyền, còn cấu tạo nội bộ nữa. Thậm chí hai người chúng ta còn ở trong gian phòng nào cũng rõ ràng. Có phải... trên thuyền có người của bọn họ không?"

Lưu lão gật đầu nói: "Nội gian nhất định là có, hơn nữa lại ở ngay trong mười mấy người này! Cho nên ta mới nói, có chút hối hận là mang ngươi đến đây".

"Lục gia, người cũng không cần lo lắng quá mức, vô luận là hiểm cảnh nào, một ngày nào đó ta đều phải đối mặt một mình, không trải qua mưa gió, làm sao thấy được cầu vồng? Huống hồ nếu nội gian thực nằm trong mười mấy người này, chúng ta ngược lại có thể lợi dụng được kẻ này, triệt để tra ra hung thủ tàn hại Lục thúc kia." Ta cười nói.

"Ồ?" Nghe xong lời này, ánh mắt Lưu lão lục lập tức sáng rực lên: "Ngươi đã có kế hoạch rồi?"

"Ừm!" Ta gật đầu một cái: "Chia nhóm Trịnh Nhất này vừa lúc giúp chúng ta một đại ân, đến lúc đó hai chúng ta một thuyền, dưới nước một cái, diễn đạo vô gian cho bọn hắn, nhất định có thể khiến chính bọn hắn lộ ra sơ hở."

"Ngươi nghĩ như thế nào? Nói rõ cho ta nghe, ta xem một chút cũng không được." Lưu lão lục vội la lên.

"Lục gia, là như thế này..." Ta ngồi đối diện Lưu lão lục, đem suy nghĩ của ta nói ra.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy danh sách phân tổ, ta liền nảy sinh ý nghĩ này, chỉ có điều còn có chút chưa quá thành thục, luôn cảm thấy thiếu một thứ gì đó.

Vừa mới biết được trong đội ngũ có khả năng có nội gian của Long Tuyền sơn trang, kế hoạch này liền hoàn toàn hoàn mỹ.

Lưu lão lục một bên nghe kế hoạch của ta, một bên không ngừng gật đầu.

Đợi sau khi ta nói xong, hắn nhắm mắt suy tư một hồi lâu, lúc này mới đáp: "Tiểu Lân à, đệ thật sự là càng ngày càng lợi hại à! Biện pháp này có thể dùng được, chỉ bất quá có chút quá mức nguy hiểm, ta sợ đệ..."

"Lục gia, ngài yên tâm, ta tự có chừng mực." Ta đáp.

Lưu lão lục nhìn chằm chằm ta hơn nửa ngày, cuối cùng mới gật đầu nói: "Hảo tiểu tử, mang chủng! Rất có sức mạnh của gia gia ngươi năm đó, ta đã đánh ra được một khúc xương già này, cũng phải hát với ngươi một bài đường xá vô biên!"

Ầm ầm, bên ngoài khoang thuyền đột nhiên truyền đến một trận tiếng va chạm cực kỳ mãnh liệt.

Toàn bộ gian phòng đều lắc lư kịch liệt một cái, chén trà trên bàn lập tức nghiêng ngả, cái khung được treo trên tường cũng rơi xuống một cách đơn giản.

Ta vội vàng đứng dậy, đỡ Lưu lão lục.

Sao thế, lẽ nào nó đụng phải đá ngầm?

Đây là Phá Băng Thuyền đấy, hơn nữa còn ở trên Ô Tô Lý Giang, sao lại phát sinh va chạm đột ngột như vậy?

Ta và Lưu lão Lục liếc nhau một cái, hắn ra hiệu ta không muốn lên tiếng, vừa về phía cửa liền mở ra một khe hở nhìn ra ngoài một chút.

Một lát sau hắn đi về, sắc mặt ngưng trọng nói: "Trên thuyền hình như có khách không mời mà đến, rất nhiều quân cờ mang theo vết thương, những người kia đều mang vũ khí nặng nhẹ chạy tới, chúng ta cũng ra ngoài nhìn một cái đi."

Lưu lão lục nói xong đã đắp xong bùn nhão màu xanh lá trong chăn, đeo găng tay màu đen lên.

Hai chúng ta vừa ra khỏi cửa đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân cực kỳ lộn xộn.

Vòng ra hành lang, đi tới bên lan can, chỉ thấy hai huynh đệ Giang gia nằm sấp trên lan can, vừa rút tẩu thuốc, vừa có hứng thú nhìn xuống.

Hai chúng ta cùng đến gần xem xét, chỉ thấy trên boong tàu lít nha lít nhít một đám người đứng.

Bất quá tất cả bọn họ đều cách thuyền cực xa, gắt gao nắm cây cột sắt bên cạnh, thỉnh thoảng cao giọng kêu cái gì đó.

Bên lan can thấp hơn một tầng, Lương Minh Lợi, nhìn Phạm hướng hai đại thủy thượng cao thủ, hai tay nhìn không chớp mắt.

Trên boong thuyền tầng cuối cùng trống rỗng, chỉ có một mình Ô phu đứng.

Người này để trần hai tay, hơi cúi đầu với chúng ta, hai tay nắm chặt một sợi xích lớn cỡ khoảng cái bát.

Xiềng xích từ trên bờ vai hắn kéo ra ngoài, xuyên qua mạn thuyền, đầu kia kéo dưới tầng tầng hàn băng mặt sông.

Lúc này toàn bộ xiềng xích đang bị kéo căng ra, một nhóm lớn băng lăng tử dài ngắn treo trên đó.

"Á!" Trọc phu lớn tiếng gào thét, bắp thịt toàn thân đột nhiên tăng vọt, phảng phất đột nhiên nặng hơn mười cân, ngay cả cái đầu cũng đột nhiên lao lên cao hơn một chút, hắn ra sức sải bước về phía trước, dùng sức quấn chặt lấy xiềng xích trên cánh tay.

Xiềng xích bị kéo căng vang lên ken két, băng đá rơi xuống, nện trên boong thuyền vỡ vụn thành từng mảnh.

Phía dưới tầng băng, một đầu cũng không biết treo cái gì, cũng đang ra sức giãy dụa. Tầng băng dày hơn một mét trên sông lớn nứt ra ken két, hiện ra một vết nứt lớn bằng tia chớp.

Xa hơn, trên mặt băng, đã chất đống một tòa núi băng nhỏ, hơn nữa theo Đoánng phu tiến lên phía trước, vẫn không ngừng tăng lên cao.

Sáu tùng toàn thân tầng tầng cơ thịt chồng chất lên, mồ hôi ánh sáng màu đỏ lóng lánh, dưới sự phụ trợ của băng tuyết xung quanh, giống như một vòng mặt trời màu đỏ rực!

Ngay cả một đầu tóc nâu đỏ, chòm râu dài trên mặt cũng phát ra đạo đạo quang mang, quanh thân hắn không ngừng bốc lên khói trắng, tất cả băng sương hàn khí đều không thể tới gần!

lan can ven thuyền đã bị nện một mảng lớn, nước sông nghiêng nghiêng nghiêng bị bắn tung tóe lên đông cứng lại, cảnh tượng cực kỳ kinh người, giống như người khổng lồ kéo núi vậy.

Két, két két két...

Theo sợi xích trên cánh tay Niêm phu càng quấn càng chặt, băng sơn nhỏ kia càng ngày càng gần, vết nứt trên mặt băng cũng càng lúc càng lớn, từng tiếng vang vào tai không dứt!

Gia hỏa này không hổ là giang hồ ly thân, tình hình này không phải giống như đúc kéo thuyền sao?

Nhưng hắn đang làm gì, phía dưới mặt băng đến cùng là buộc vào thứ gì?

Rắc rắc, mặt băng tiếp tục nổ tung.

Tiểu băng sơn càng ngày càng gần, đột nhiên một cái, từ phía dưới tầng băng thò ra một móng vuốt!

Đầu tiên, nghìn năm ba bốn Chương, giang hà cự quy

Đó là một cái móng vuốt cực đại không gì sánh được!

Dường như nó muốn đạp lên mặt băng mượn lực, nhưng mặt băng đã sớm hiện đầy vết rạn như mạng nhện, làm sao còn chịu được một đòn trọng đạp này?

Rầm một tiếng, một mảnh băng tầng vỡ vụn ầm ầm, tiểu băng sơn lập tức chìm xuống.

Lần nữa hiển hiện, rút cuộc lộ ra diện mục thật sự của nó, đúng là một con rùa đen khổng lồ to chừng cái đẩy xe.

Vừa thấy hải quy lộ diện, tất cả lính đánh thuê đều cao hứng phấn chấn lớn tiếng hô lên.

Từng tiếng gầm đinh tai nhức óc.

Rất nhiều tóc rối trên đầu còn buộc vải mỏng—— hiển nhiên đều là bị con rùa này đụng thuyền đụng phá, nhưng lúc này cũng quên đau, cùng vung cánh tay, lớn tiếng kêu la.

Nghe vậy Trọc phu hào hứng càng cao, giống như lại trống rỗng thêm vài phần khí lực, ra sức bắt đầu chuyển động.

Toàn bộ tầng băng giữa thân thuyền và rùa đen đã bị nghiền nát, cự quy chìm xuống mặt nước nhưng lại không cách nào chạy trốn được, chỉ có thể ra sức vung móng vuốt, tạo ra từng cơn sóng lớn, che kín cả bầu trời rồi đánh lên thuyền.

Nhưng nhiệt độ nơi này không khí lại không dưới ba mươi độ, thủy nhất thuyền lập tức đông lạnh thành một mảng. Toàn bộ dưới tầng boong thuyền, một mảnh trắng xóa, nghiễm nhiên biến thành một mảnh trần thành.

Cánh tay Niêm phu đã bị sợi xích quấn chặt, nhưng gã vẫn không ngừng chuyển động.

Cự quy bị kéo càng ngày càng gần, cách mạn thuyền chỉ còn hai mươi mấy mét.

Sóng gợn dâng lên thúc đẩy mạn thuyền không ngừng lay động, mấy cái bổng tường to gan cực kỳ hưng phấn kêu to, lao xuống, chuyển động Liệp Kình thương to lớn trên boong thuyền, nhắm chuẩn hướng cự quy.

"Suy nghĩ đồ sát!" Sát thúy nhìn như đang phát động trong nháy mắt, không biết nó lao ra từ trên lầu, hét lớn một tiếng, một chân giẫm mạnh, giẫm lên đầu thương.

Cự thương bay vụt, kéo dây sắt phần đuôi rầm rầm bắn vào trong sông.

Hàng lang một cước dùng thương đạp lệch một chút, bám sát cự quy nện vào mặt nước, dựng lên một bức tường sóng nước cao.

Diêm giận không thể trách mắng hướng mấy tên vạm vỡ kia lớn tiếng gào thét cái gì, sau đó lại chạy đến trước mặt Đoán Dung phu.

Hai người tranh luận kịch liệt một phen, yểu điệu lấy từ trong ngực ra một tấm thẻ vàng, rất tức giận ném xuống mặt đất.

Trọc phu cao hứng bừng bừng nhặt lên nhìn một chút, lập tức buông tay ra, quấn sợi xích trên cánh tay, dưới sự lôi kéo của cự quy thì rầm rầm cởi ra, rơi ầm ầm trên boong thuyền.

Cự quy trồi lên khỏi mặt nước, từ xa nhìn lại, phát ra một tiếng kêu chói tai, sau đó quay đầu lại, chìm xuống mặt nước không thấy bóng dáng.

Đám Sất binh vừa thấy con mồi tới tay cứ như vậy biến mất, tất cả đều hứng thú rạo rực, có mấy gia hỏa còn rất tức giận thấp giọng mắng cái gì, có thể nhìn thấy thân phận Mão, ngược lại không ai dám đối với hắn thế nào.

Trọc phu cười ha hả vuốt một cái râu quai nón, nhận lấy một viên thiếp đá quý mà người sùng bái đưa tới, rót tới cùng, lập tức phịch một tiếng ném cái bình ra hơn mười thước, đập vào mặt sông, cực kỳ vui vẻ rời đi.

Không còn náo nhiệt, đám cờ binh cũng dần tản đi, những con sói bị thương kia cho tới lúc này mới cảm thấy đau đớn, nhe răng nhếch mép bịt lấy vết thương vừa rồi bởi vì quá kích động lại quá mức mà nổ tung, đi về phía ngáy.

Điệu nhạc liệp rùa kết thúc, cũng khiến ta kiến thức được thực lực chân chính của ngài.

Ta và Lưu lão Lục liếc nhau một cái, sau đó đồng thời gật đầu.

Hai chúng ta ở trước mặt người ngoài không nói gì, nhưng đều hiểu rõ, hiềm nghi của xúc phu bị giải trừ —— vô luận nội gian, hung thủ, hay là người thần bí, đều không quan hệ gì đến hắn.

Nhìn tình trạng vừa rồi, gia hỏa này sở dĩ có khí lực lớn như vậy, hoàn toàn là bởi vì hắn từng tu luyện Cự Linh Công.

Tu tập Cự Linh Công đặc thù nhất chính là thời điểm chịu lực mạnh mẽ, toàn thân từ trên xuống dưới hồng quang nổ bắn ra, hàn khí bất xâm.

Nhưng đồng thời người tu tập môn công pháp này, nhất định trong lòng phải như một, hoàn toàn chính xác.

Nếu ngực không đồng nhất, cưỡng ép ngụy trang, rất có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ, thậm chí còn có khả năng gân mạch bạo liệt mà chết.

Hơn nữa theo công pháp không ngừng thâm sâu, tính tình cũng sẽ trở nên càng thêm thuần túy, tim đập thình thịch, không thể ngăn cản.

Lấy khí lực hắn vừa mới kéo cự quy một phen này mà nói, công pháp này đã không sai biệt lắm hắn đã tu đến đỉnh phong, hiện tại hắn đừng nói là nội gian gì đó, có thể ngay cả nói dối cũng tốn rất nhiều sức lực.

Không khí trên mặt sông cực kỳ rét lạnh, mặt nước vừa mới nổ tung lại kết lên một tầng băng vụn, mọi người chậm rãi tản đi, ta và Lưu lão Lục cũng tự mình trở về phòng.

Ta thu thập tất cả những vật cần thiết, cẩn thận chọn lấy một ít càng nhanh chóng càng tốt, bỏ vào trong một cái túi nhỏ.

Dù sao thì mục đích của lần này là ở dưới nước, mang theo quá nhiều thứ cũng không tiện cho lắm.

Lại một lát sau, Lý Minh Hàn gõ cửa gọi ta, nói là đã tới vùng nước kia, Thập Tam mời tất cả mọi người tới phòng hội nghị thương thảo phương án cụ thể.

Phòng hội nghị xây dựng tầng cao nhất của thuyền Phá Băng, xa xa hơn nhiều so với phòng bếp.

Trên vách tường treo một loạt những khuôn mẫu được khảm nạm vào các màu sắc của Lưu Tô.

Ở đó tượng người, từ trắng đen đến màu sắc rực rỡ, ban đầu mấy tờ tất cả đều là tranh dầu. Hình dáng mỗi người đều không khác nhau mấy, tóc giống nhau như đúc, hốc mắt màu lam nhạt sâu, hẳn là các tổ tiên các đời trong gia tộc Thê Bào.

Xem ra, gia tộc bọn họ thật sự đã bị ác mộng này quấy nhiễu từ lâu.

Tất cả mọi người đều biết, đã tới gần vùng thủy vực này, sắp tiến vào di tích rồi, cho nên đều tới tương đối nhanh, thời gian không nhiều, toàn bộ đã đến đông đủ.

Trĩ cũng nói ngắn gọn, trực tiếp đưa ra ba đề tài để mọi người thảo luận.

Đầu tiên, làm sao phá vỡ cửa vào di tích, cũng chính là thủy chung không cách nào tới gần đạo cấm chế dưới đáy nước kia, hơn nữa làm sao bảo trì thông đạo trôi chảy, có thể cam đoan dưới nước tổ hợp lại thuận lợi trở về.

Tiếp theo, xử lý nguy cơ đột ngột thế nào? Trong ghi lại có thể thấy được, lúc tới gần bậc thang khổng lồ, những con cá mạ kia sẽ đột nhiên phát cuồng, chúng ta nên xử lý vấn đề này như thế nào, cùng với làm như thế nào để phòng bị xử lý những nguy hiểm khác.

Thứ ba, làm sao cứu viện và hỗ trợ? Vạn nhất tổ đội dưới nước xuất hiện tình huống đặc thù không thể ứng phó, tổ đội hậu viện cứu chữa như thế nào.

Ba vấn đề đơn giản là bóp chặt, nhắm thẳng vào điểm yếu.

Hơn nữa hắn lại một lần nữa cực kỳ trịnh trọng đề xuất hy vọng mọi người có thể chung sức hợp tác. Đây chính là đội ngũ cường đại nhất gia tộc từ trước đến nay, hắn tuyệt đối không hi vọng, cũng không tin, lần này còn có thể thất bại.

Mặc dù hắn không nói rõ nhưng ai cũng rõ ràng. Hắn thật sự muốn nói, ai cũng không nên che giấu, có thực lực và bản lãnh gì đều lấy ra đi! Nếu thăm dò thất bại, ai cũng không được chỗ tốt.

Hơn nữa, tụ tập nhiều cao thủ các giới như vậy mà vẫn thất bại, chính ngươi lại thêm bao nhiêu lần cũng chỉ phí công.

Sau khi lời nói của hắn vừa rơi xuống, tất cả mọi người đều tỏ ý kiến của mình, so với hai lần hăng hái thì còn nhiều hơn, khả năng là di tích ở ngay trước mắt, tất cả mọi người đều không muốn lãng phí cơ hội lần này là cực kỳ khó có được.

Mọi người đang thảo luận sôi nổi, Lý Minh Hàn đột nhiên vội vội vàng đi đến, ghé sát vào bên tai Nữ Oa, nhỏ giọng nói một câu gì đó.

Đứng thứ một ngàn ba, thứ năm, thứ năm nhiều thêm người.

Hôm nay nghe Lý Minh Hàn bẩm báo, sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi.

"Mọi người dừng một chút trước đã." Hắn nhẹ nhàng phất phất tay, cắt ngang những người đang thảo luận: "Bây giờ chúng ta phải gặp một chuyện phiền toái, Lý sư phụ, ngươi hãy nói rõ với mọi người một chút."

"Vâng." Lý Minh Hàn giơ tay che mắt nói: "Trên thuyền của chúng ta đột nhiên xuất hiện bốn mươi tám người."

Bốn mươi tám người? Nhiều người tới?

Mọi người nghe xong đều có chút mơ hồ, chuyện gì đã xảy ra.

Chiếc thuyền này chạy trên sông Ô Tô Lý, không phải chợ bán thức ăn gì cả, sao có thể xuất hiện nhiều người như vậy cơ chứ.

Hơn nữa các thuyền viên đều có danh sách, cho dù thật sự có người ngoài lẻn vào, cũng dễ dàng phân biệt mới đúng.

Lý Minh Hãn nhìn mọi người, lại tập hợp ngôn ngữ: "Nói đúng hơn là có bốn mươi tám thuyền viên, đột nhiên toàn bộ biến thành hai. Hai người giống nhau như đúc, ngay cả vết sẹo thai ký trên người cũng hoàn toàn giống nhau, căn bản không phân biệt được ai là giả. Hơn nữa, hai đội viên giống nhau như đúc này đều thần chí mơ hồ, ngoại trừ cười ngây ngô, thì không ngừng uống nước."

"Lúc xảy ra chuyện, các thuyền viên đang tắm trong phòng, ai nấy đều cởi trần, nên không thể phân biệt được đồ theo người."

"Đây không phải việc khó gì." Mọi người đang kinh ngạc, huynh đệ Giang gia gõ lên cây Yên Thương lớn nói: "Đây chẳng qua là một vài thủ thuật che mắt đơn giản, có Thanh Ma Thần Thủ Lưu lão gia tử ở đây, sợ cái gì?"

Nghe hắn nói như vậy, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người

Lưu lão Lục.

Chính xác, bàn tay ma quỷ của Lưu lão lục có thể phân biệt thật giả, vô luận chướng nhãn pháp lợi hại đến đâu, hai tay kia nghiệm chứng cũng tất nhiên sẽ hiện nguyên hình. Nhưng vấn đề là hiện tại hắn giết người, hai tay một mảnh đỏ tươi, Thanh Ma quỷ thủ tạm thời cũng mất đi hiệu quả, không khác gì người bình thường.

Huynh đệ Giang gia đột nhiên đứng trước mặt mọi người gọi Lưu lão lục, thoạt nhìn cũng không phải ngẫu nhiên.

Chẳng lẽ... Hắn phát hiện Lưu lão lục lại đeo găng tay lên, từ đó suy đoán ra cái gì?

Ta có chút lo lắng nhìn Lưu lão lục một cái, Lưu lão lục lại bất động thanh sắc cười cười nói: "Bàn tay này đích xác có chút năng lực, bất quá nếu nơi đây là di chỉ dưới nước, chắc hẳn cũng sẽ sinh ra loạn tượng gì đó. Ta sẽ thử một chút xem có thể giải quyết được hay không, ta cũng không biết được."

Nói xong, gã cũng không đợi người khác cài cái mũ cao lên cho gã, đứng lên đi theo một đoàn quân cờ chờ người dẫn đường ra ngoài.

Lưu lão lục đúng là người từng trải, việc này nếu đổi lại là người khác, nói không chừng sẽ tìm ra một đống cớ để tìm đến. Nhưng cứ như vậy sẽ khiến cao thủ trong đại điện hoài nghi.

Miệng y ngậm đầy miệng đồng ý như vậy, kỳ thật chừa đường sống cho mình, cho dù thật sự không làm được, cũng chỉ có thể nói là bản lĩnh của y không tốt mà thôi.

Vừa thấy hắn ra cửa, mọi người lại tiếp tục thảo luận với nhau sau sự tổ chức của Tứ Lang.

Rặc rặc!

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn từ chỗ đuôi thuyền truyền đến.

Đồng thời, toàn bộ khoang thuyền nghiêng mạnh một cái, vậy mà nhô lên trên bốn năm mươi độ.

Cái bàn lập tức bị hất tung xuống dưới đất, bích họa và trang sức trên tường cũng đùng đùng rơi xuống như mưa.

"Không tốt!" Phạm Xung quát lớn một tiếng, bay lên tung một cước đá văng bàn mình, nhảy ra ngoài.

Những người khác cũng nhanh chóng nhoáng một cái, trốn đến chỗ an toàn.

Lý Minh Hãn không chút để ý, cả người trượt xuống theo sàn nhà, ầm một tiếng mở cửa.

Chỉ thấy ngoài cửa mở rộng, đuôi thuyền đã nghiêng vào trong nước sông, đầu thuyền lúc nào cũng có thể chìm dần.

Chuyện gì thế này, chẳng lẽ là Lưu lão lục?

Tay ta nắm Vô Hình châm đứng ở bên tường, rất là nghi hoặc nghĩ đến: Khắp thuyền cao thủ đều ở chỗ này, duy chỉ có hắn không ở đây, chẳng lẽ là do hắn làm?

Thế nhưng theo hiểu biết của ta, hẳn hắn không có bản lĩnh lớn như vậy nhỉ?

Phanh! Lại là một tiếng nổ chói tai.

Ta và mọi người quay đầu nhìn lại, phát hiện trên vách khoang thuyền xuất hiện một lỗ thủng lớn cỡ quả trứng gà, liên tiếp xuyên thấu bốn năm tầng thép bản, thẳng đến ngoài phòng.

Rầm rầm rầm!

Theo một hồi tiếng nước bọt, đuôi thuyền vốn đã vào nước sông lại tăng lên, đầu thuyền vểnh lên cao trở lại mặt sông, đập vỡ vô số băng cứng, dâng lên một mảng lớn sương mù ở Ô Tô Giang.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Toàn bộ chiếc Phá Băng Thuyền tựa như ván bài thật lớn, không ngừng lắc lư trước sau, kích động lên từng đợt sóng nước.

Phạm Xung không biết rút từ đâu ra một thanh đại đao sáng như tuyết.

Huynh đệ Giang gia cực kỳ khẩn trương cầm tẩu thuốc, dựa lưng vào, nhìn chằm chằm đôi mắt nhỏ vàng đục.

Trong tay Thẩm thái bà nắm một người giấy nhỏ, trăn cũng cầm tay dò ở bên hông, phảng phất lúc nào cũng có thể lấy ra vũ khí bí mật gì đó.

Lương Minh Lợi rụt ở góc tường, bảo vệ cái lưng to sau lưng, mập phu nắm chặt lan can thuyền, rất kinh ngạc nhìn về phía mặt sông.

Trên mặt mọi người đều viết vẻ kinh hoảng, phen kinh biến này thật sự vượt quá dự liệu ——

Đây là Ô Tô Lý Giang, không phải là biển rộng, lấy đâu ra sóng gió lớn như vậy? Có thể khiến mấy trăm tấn thuyền phá băng cũng suýt bị lật tung.

"Mau đi xem một chút là tình huống gì!" Sắp tắm ở dưới bếp lò nâng dậy, chống gậy quay từ dưới đất bò dậy.

Từ trước đến nay hắn đều không chút cẩu thả, tóc vàng rải đầy rượu, trên mặt còn dính nước tương một mảnh bò sát.

"Vâng!" Lý Minh Hàn đau đớn đáp một tiếng, cúi đầu nhìn tròng mắt trên mặt đất, vén góc trán bị đụng rách chạy ra ngoài.

"Chíp, sính thứ một chút." Sửa sửa sang lại một chút, có chút kinh hồn nhìn phu, lại nhìn tiêu chuẩn nói: "Vừa xuất hiện ở trong nước rốt cuộc là vật gì?"

Ý của hắn rất rõ ràng, hai người các ngươi lớn lên ở bờ sông này, rốt cuộc là thứ gì đụng thuyền, hai người các ngươi hẳn là rất rõ ràng mới đúng.

Nhưng Trọc phu và Phạm Xung nhìn nhau một cái, tất cả đều lắc đầu.

Phạm Trùng nắm đại đao nói: "Ta từ nhỏ đã ở trong sông bắt cá, nào từng thấy đồ vật lớn như vậy? Ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, con rùa đen kia cũng không biết từ đâu chui ra."

Hai huynh đệ Giang gia nhìn lỗ thủng nhỏ vừa rồi xuyên qua khoang thuyền, sau đó lại nhìn về phía Nữ Oa: "Trên người ngươi thiếu thứ gì sao?"

Qua câu hỏi này của bọn họ, ta mới chú ý tới cái túi quần áo của Liêu Tư bị phá một cái lỗ, từ góc độ hắn vừa rồi nằm sấp và lỗ thủng của cái khoang thuyền rách kia, đích xác là đồ vật chui ra từ trong túi của hắn.

"Đồ vật?" Thập Ngũ Lăng bị cái hỏi này, lúc này mới ý thức được cái túi rách ra, vội vàng đưa tay sờ sờ, cái này mới gọi là: "Là giới chỉ, chính là chiếc nhẫn để đào vong mang đi."

Cái nhẫn này, tất cả mọi người chúng ta đã gặp qua.

Lương Minh Lợi đem nửa cánh tay kia hóa thành khói đen, chỉ còn lại chiếc nhẫn này.

Chiếc nhẫn kia không có bất kỳ điểm kỳ lạ nào, không già cũng không trân quý, chỉ là một chiếc nhẫn vàng bình thường mà thôi, những người chúng ta truyền đi một vòng, hoàn toàn không coi trọng.

Chỉ có Điếu Hùng cảm thấy thứ này rất đặc biệt, vì vậy cất vào trong túi áo.

Ai ngờ, chính là chiếc nhẫn nhỏ không chút thu hút này, có thể xuyên qua mấy tầng thép, phá thuyền mà ra!

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Nếu như nói, trên nhẫn thật sự ẩn chứa năng lượng cường đại không gì sánh được, vậy ở tù cũng sẽ không bị sạn vu chặt đứt một cánh tay.

Nhưng nếu nói đây chỉ là vật bình thường, vừa rồi giải thích như thế nào đây?

Tổ chức bàn tay rộng rãi nhất thiên thiên tốp năm ngàn ba sáu.

Khi mọi người còn đang khó hiểu, Lý Minh Hàn đã chạy về.

Cái bọc trên trán lớn chừng quả trứng gà, con mắt trái cũng vỡ, trên lỗ mũi còn mang giấy vệ sinh dính vết máu, xem ra vết thương vừa rồi cũng không nhẹ.

Hắn ở ngay trước mặt mọi người báo cáo với ngựa ngựa: "Các thuyền viên đã kiểm tra qua, trừ lỗ thủng này, thân tàu không tổn thương chút nào, trải qua kiểm tra hồng ngoại và âm thanh kiểm tra xa xa, cũng không phát hiện điểm khả nghi nào, dưới nước cũng không có đá ngầm. Tình huống vừa rồi hết sức kỳ quái, toàn bộ thủy thủ đều chưa từng gặp."

"Rất nhiều người bị thương, nhiều người đi ra cũng đã biến mất. Lưu lão gia tử nói tiêu hao quá nhiều, phải về nghỉ ngơi trước đã." Nói xong, Lý Minh Hàn nhìn ta một cái rồi nói: "Lưu lão gia tử nói vừa rồi hắn bị chút nội thương, phải mời Trương tiên sinh tới chữa trị giúp hắn."

Ta vừa nghe, không nói hai lời vội vã chạy ra ngoài.

Vừa mới gõ cửa, Lưu lão lục đã đến mở cửa.

Sắc mặt của y đúng là hết sức khó coi, trắng bệch một mảnh, trên người khoác một kiện áo khoác quân đội.

"Lục gia, ngài làm sao vậy?" Ta có chút lo lắng hỏi.

Lưu lão lục khẽ lắc đầu không nói gì, trở tay đóng cửa lại, trực tiếp dẫn ta tới phòng khách.

Do va chạm vừa rồi gây ra, trà trên ghế trong phòng lật ngược một hồi, khung xương được trang trí cũng bị hư hao không ít.

Lưu lão lục cũng không để ý tới gã, đặt mông ngồi trên ghế dài, nghiêng đầu hỏi: "Ngươi có biết vừa rồi là chuyện gì xảy ra không?"

Mắt thấy hắn hành tẩu tự nhiên, trên thân thể cũng không có vết thương tương đối rõ ràng, ta liền biết, trong miệng hắn bị thương chỉ là cái cớ, chỉ là muốn gọi ta đến thương lượng sự tình.

Trái tim lo lắng của ta lúc này mới được thả lỏng xuống.

Vừa rồi tất cả mọi người ở trong phòng hội nghị, chỉ có hắn ở bên ngoài. Hiển nhiên chỉ có hắn mới biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Giờ phút này vành mắt của hắn đỏ bừng, sắc mặt cực kỳ trắng bệch kia cũng bị doạ sống lại, ta lập tức cảm thấy việc này không đơn giản.

Lưu lão lục là ai?

Khi còn trẻ là kiêu hùng trong giới hắc đạo, giết người vô số, khiến bao kẻ hung hãn nghe tin mà sợ vỡ mật? Sau đó theo ông nội chuyển hành làm thương nhân âm vật, lại trải qua vô số sinh tử. Cái gì sóng to gió lớn chưa từng thấy qua? Có thể dọa hắn thành như vậy chẳng lẽ là Diêm La Vương của Địa Phủ.

Ta hơi có chút kinh ngạc, rất là kinh ngạc hỏi: "Lục gia, chẳng lẽ dưới nước này thật có quốc gia nào không phát hiện Thủy quái..."

"Không phải dưới nước, là thuyền." Lưu lão lục chỉ chỉ về phía đuôi thuyền: "Cái lúc nãy, là có người giẫm một chân trên thuyền."

"Người?" Ta nghe xong càng ngây ngốc.

Chiếc thuyền băng rách này nặng đến mấy trăm tấn, chỉ giẫm một bước ở đuôi thuyền, suýt nữa đạp bay cả chiếc thuyền, ai mà có bản lĩnh này?

Lưu lão lục dừng một chút rồi nói: "Nghĩ cũng đừng mơ, kẻ có bản lĩnh này nhất định là Vô Thượng Thần cấp, gia hỏa này rất có khả năng là tay chân."

"Tay?" Ta không khỏi xoa xoa huyệt Thái Dương: "Đây là ai? Sao ta trước giờ chưa từng nghe nói qua."

"Tay không phải là một người, mà là một tổ chức." Lưu lão lục tiếp tục nói: "Tay có năm ngón tay, bọn hắn cũng may có năm người. Năm người này đã sắp tiếp cận vô thượng Thần cấp rồi! Bọn hắn không xuất hiện cùng một chỗ, nhưng không biết vì mục đích chung mà tìm kiếm thứ gì trên thế giới này cả."

"Năm đó, gia gia ngươi tìm kiếm Vũ Vương Mộ, ta bởi vì thực lực không đủ, nên ở lại bên ngoài tiếp ứng. Đợi hơn mười ngày không có động tĩnh gì, ta cho rằng tao ngộ bất trắc gì, vừa muốn sờ thử, gia gia ngươi lại theo lão đầu dìu nhau bò ra ngoài."

"Về sau mới biết, lão già kia chính là chưởng môn đời cuối cùng của Âm Phù môn, bồ câu tro, hai người bọn họ ở trong nghĩa địa gặp được ngón út trong tổ chức."

"Cũng không biết nguyên nhân gì, vốn là quan hệ đối địch với ông nội ngươi và bồ câu tro vậy mà cùng liên thủ chém giết ngón út. Cũng từ nay về sau tổ chức thủ vệ kết hạ thâm cừu!"

"Sau này lại nghe nói, trung chỉ muốn đi trộm Tần Thủy Hoàng Lăng, lại bị bồ câu xám đánh trọng thương. Từ nay về sau, bọn họ không bước vào quốc cảnh Hoa Hạ nữa."

"Hiện tại, bọn họ lại xuất hiện ở đây, rất có thể là nghe được một ít tin tức liên quan tới bồ câu xám đến thăm dò. Hoặc là nói, mục đích của hắn cũng giống như tên cầm tù, chính là vết tích cổ dưới nước này!"

Vừa nghe Lưu lão lục nhắc tới bồ câu xám tiền bối, tâm tình của ta cũng trở nên cực kỳ trầm trọng.

Âm Phù Kinh, Ô Mộc Hạch đều là được lão tiền bối tặng cho, hiện tại ta cũng coi như là môn nhân đệ tử của hắn.

bồ câu xám tro tiền bối tung hoành cả đời, nắm tay tổ chức ngăn ngoài cửa quốc, ta quyết không để bọn hắn được như ý.

"Tiểu Lân, việc này càng ngày càng phức tạp, càng ngày càng không đúng." Lưu lão lục ngưng trọng đứng dậy: "Ta càng ngày càng hối hận dẫn đệ đi vào trong vũng nước này. Vạn nhất đệ thật sự xảy ra chuyện gì, coi như ta chết cũng không tạ tội. Lại càng không có mặt mũi đi gặp gia gia đệ, đệ lập tức thu dọn đồ đạc..."

"Lục gia!" Ta ngắt lời hắn, đỡ lấy hắn ngồi xuống: "Ta biết ngài là vì tốt cho ta, lo lắng an nguy của ta sẽ tốt hơn., Nhưng ngài có từng nghĩ tới không? Lúc trước gia gia vì sao phải liên thủ với Hôi Cáp lão tiền bối? Chính là không muốn thứ lão tổ tông để lại bị ngoại nhân mang đi, càng không muốn bị bọn họ cầm đi làm chuyện xấu. Bọn họ rõ ràng đối địch, lại có thể liên thủ ngăn địch, nhưng ta thì sao? Cứ như vậy làm rùa đen rụt đầu bỏ chạy sao? Vậy ngày sau ta lấy mặt mũi nào đi gặp gia gia."

"Bất luận tên gia hoả này rốt cuộc có phải là ra tay hay không, cũng không phải vì di tích cổ này mà đến, ta quyết không thể khoanh tay đứng nhìn. Ta nghĩ, cho dù gia gia có trên đời cũng nhất định sẽ ủng hộ ta! Huống chi mục đích chuyến đi này của hưu quân cũng không đơn giản. Ta không thể đi, không thể làm mất mặt gia gia, càng không thể để cho thương nhân âm vật mất mặt người Trung Quốc! Vô luận hắn là ai, muốn cướp đi bảo tàng, cũng phải hỏi qua Trương Cửu Lân ta trước rồi nói sau."

Lưu lão lục vừa nghe lời này, tựa như không nhận ra ta, yên lặng nhìn chằm chằm ta hồi lâu, lúc này mới chăm chú nắm tay của ta, nói liền ba chữ tốt! Trong mắt lão hàm mấy đóa lệ hoa, một mực cố nén mới không hạ xuống.

Sau khi ta an ủi Lưu lão lục mấy câu, cũng đã nói cho hắn biết chuyện chiếc nhẫn đã chui ra từ trong khoang thuyền kia.

Lưu lão lục trầm mặc một lúc rồi nói: "Thật ra ta cũng không làm gì cả. Vừa đẩy cửa phòng tắm ra, đã nhìn thấy nhiều thuyền viên hóa thành một vũng nước. Ta còn tưởng rằng có người muốn dùng kế điệu hổ ly sơn tách hai chúng ta ra, liền vội vàng chạy về. Kết quả vừa ra khỏi khoang thuyền, liền thấy bóng người trên đuôi thuyền biến mất với tốc độ mắt thường không thấy rõ, cả chiếc thuyền thiếu chút nữa bị hắn giẫm ngã."

"Nghe ngươi nói vậy, hình như hắn chuyên môn lấy chiếc nhẫn này. Bây giờ nghĩ lại, những thuyền viên đi ra kia chẳng qua là bị khí tức của hắn ngưng tụ ra mà thôi, nếu là như vậy..."

Lưu lão lục nhíu mày, đột nhiên nói rất chắc chắn: "Vậy thì ta có thể đoán được hắn là ai rồi!"

Đầu tiên nghìn năm ba bảy chương vây giết vô thượng Thần Cấp.

"Ai?" Ta rất ngạc nhiên khi truy hỏi.

"Là ngón giữa!" Lưu lão lục vừa nhớ lại vừa nói: "Năm đó sau khi ông nội ngươi và con bồ câu xám từ Vũ Vương Mộ đi ra, đều bị thương rất nặng. Ta đem bọn họ đỡ khôi phục dưới tàng cây, nghe hai người bọn họ kể chuyện có liên quan tới bàn tay."

"Nghe nói người của tổ chức bàn tay không biết bởi vì cơ duyên gì mà mỗi người đều nhận được một loại thuật ngũ hành vô cùng thâm ảo, sau khi luyện thành mỗi người đều có thể khống chế ngũ hành một cách thuần thục. Ông nội ngươi và bồ câu xám giết chết ở trong Vũ Vương Mộ khống chế bằng gỗ, Tần Thủy Hoàng Lăng lấy trộm vật trung chỉ khống chế thủy chi lực, mượn phân thân mới chạy ra khỏi thủ hạ bồ câu xám."

"Những thuyền viên kia đang tắm, khắp nơi trên thuyền chỉ có những người này dính đầy hơi nước, nên mới bị khí lực của hắn phục chế thành hình người. Thuyền này ở trên dòng sông lớn, chính là chiến trường của hắn, nên mới có thể mượn giang hà để thể hiện ra sức mạnh kinh người như vậy."

"Thủy lực rất khó đối phó, bồ câu xám năm đó thực lực đỉnh phong cũng không thể giết chết. Bất quá, nếu thật là hắn, ngược lại là nửa ác tham."

"Tốt là, năm đó hắn bị bồ câu xám đánh trọng thương, phá căn cơ, mặc dù phục hồi như cũ cũng chưa chắc có thể thăng tới Vô Thượng Thần cấp. Điều xấu chính là, nơi này ở trong giang hà, lực lượng của hắn dùng mãi không cạn, thực lực chắc chắn tăng cường nhiều."

"Tuy nhiên, cũng chưa chắc không thể đánh một trận..."

Lưu lão lục nói xong, hai mắt khép hờ, hai tay giao nhau không ngừng ma sát vào hai ngón tay cái. Đây là động tác theo thói quen của hắn.

Năm đó hắn cùng gia gia đánh cờ, vừa đến lúc khẩn yếu quan đầu, liền bày ra một bộ dạng suy nghĩ hồi lâu, thường thường có thể nghĩ ra một thiên môn quái chiêu, chuyển bại thành thắng.

Vừa thấy Lưu lão lục rơi vào trầm tư, ta cũng không dám quấy rầy, cứ như vậy lẳng lặng ngồi chờ ở bên cạnh.

Qua một lúc lâu, Lưu lão lục đột nhiên vỗ hai tay nói: "Có rồi!"

"Bất luận trong số những người trên thuyền này ai là nội gian, ai là hung thủ, đem bọn họ tập hợp lại cùng một chỗ, muốn giết chết trung chỉ cũng không phải việc khó gì! Chỉ cần hắn dám tới, ta mười phần nắm chắc có thể khiến hắn hồn đứt phách Ô Tô Lý Giang. Chỉ là, làm sao để những người trên thuyền này ẩn giấu hết thực lực mới là mấu chốt, ta còn phải cẩn thận mài dũa lại."

Lưu lão lục vừa nói ra lời này, làm cho ta cực kỳ kinh ngạc.

Vây giết tiếp cận tồn tại cấp Thần vô thượng, đây là khái niệm gì?

Một người bình thường thậm chí là đặc chủng binh, cao thủ võ lâm, dưới tình huống ta và ngươi vừa mới vận dụng tu vi, có thể vài giây giây giây trôi qua cũng không kiên trì được. Thậm chí, đồng thời đối mặt với vây công của mấy chục người cũng không làm gì được ta, nhưng bồ câu ban đầu ở trước mặt Hôi Sắc tiền bối ngay cả một chiêu cũng không chống đỡ nổi.

Chỉ cần tu đến Vô Thượng Thần Cấp, cho dù là nửa cái Vô Thượng Thần Cấp, trên thế giới này hầu như tồn tại giống như thần, vô luận bao nhiêu người, vô luận ngươi có tu vi bản lãnh gì, cũng đều như giun dế.

Muốn vây giết thần cấp vô thượng? Đúng là chuyện cười, chẳng khác gì đàn kiến gặm voi!

Nhưng lời này phát ra từ miệng Lưu lão lục, hơn nữa lại khẳng định như thế, lại là một chuyện khác.

Khi gia gia còn sống đã từng nói qua, thiên phú của Lưu lão lục kém một chút, nhập nghề lại trễ. Luận bản lĩnh ở trong ngành âm vật, thua xa tất cả mọi người, thậm chí rất nhiều tiểu bối còn mạnh hơn lão; nhưng luận âm mưu quỷ kế, phóng tầm mắt khắp thiên hạ cũng không có mấy người là đối thủ của lão.

May mắn sau này lão đầu nhi này cải tà quy chánh, nếu không một tối một tối nói tới cùng, nói không chừng sẽ biến thành một Hỗn Thế Ma Vương!

"Kế hoạch của ngươi trước tiên chậm một chút, cho dù biết nội gian và hung thủ là ai cũng không được động thủ." Lưu lão lục trịnh trọng phân phó ta: "Nếu như hiện thân đã không chịu lộ diện, chỉ có hai khả năng, thứ nhất, chính là hắn muốn cảnh cáo chúng ta.", Di tích này là của hắn, ai cũng đừng nghĩ tới việc chạm vào; thứ hai là khiến chúng ta kiêng kỵ, không dám hành động toàn lực! Nhưng như vậy cũng bại lộ suy nghĩ chân thật của hắn, trên thuyền cao thủ đông đảo, hắn muốn tiêu diệt hết chúng ta cũng không phải chuyện dễ dàng, hắn không muốn mạo hiểm như vậy."

"Hiện tại có hai vấn đề, thứ nhất, giới chỉ này không có chỗ nào kỳ lạ, đừng nói không phải âm vật gì đó, ngay cả tiền cũng không đáng giá bao nhiêu, tại sao hắn lại vì thứ đồ chơi rách nát này lộ diện? Từ việc hắn cách thuyền lấy đồ đến xem, thứ này đã sớm có quan hệ rất lớn với hắn, thậm chí cực kỳ trọng yếu. Thứ hai, nếu giới chỉ này đối với hắn mà nói quan trọng như thế, thì làm sao lại chạy đến trên người tên Đồ U Lế Lẫn U kia?"

"Hai người chúng ta không rõ ràng về hai điểm này. Tương tự, những cao thủ trên thuyền kia cũng không biết, đây chính là nơi chúng ta có thể lợi dụng." Lưu lão lục mỉm cười: "Nói đến chuyện này, còn phải cảm tạ Giải Oan một phen. Nếu không phải hắn đúng lúc triệu tập đám cao thủ này, bằng vào hai chúng ta, muốn đối phó với chỉ Trung Chỉ, có lẽ đến chết cũng không biết."

Lưu lão lục nói, đầy ẩn ý nhìn ta: "Tiểu Lân à, có xung kích là chuyện tốt, nhưng có lúc suy nghĩ nhiều thêm một bước, thắng tới mười bước."

"Đúng vậy." Ta gật đầu nói: "Lời của Lục gia, ta nhớ..."

Trong lúc đó, Lưu lão lục duỗi tay ra, vừa nháy mắt với ta vừa không ngừng ho khan.

Ta tập trung nghe vậy, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Tiếng bước chân rất nhẹ, giống như là ai cố ý nhẹ nhàng bước lại gần.

Lưu lão lục tiếp tục ho khan: "Ở giữa huyệt Thần đạo và Linh Đài lại nhấn mạnh một chút. Ài, đúng rồi, khục khục, mệnh môn lại nhấn một chút..." Hắn vừa giả bộ như ta đang đả thông kinh lạc cho hắn, vừa nhỏ tiếng ho khan vang lên.

Bước chân ngoài cửa ngừng trong chốc lát, đột nhiên nặng lên.

Thùng thùng...

"Trương tiên sinh, Lưu lão gia tử còn tốt hơn không?" Lý Minh Hãn ở ngoài cửa nhẹ giọng hỏi: "Có muốn ta gọi thuyền y tới xem không?"

Lưu lão lục liếc mắt nhìn sang ta, ta lập tức hiểu ý, lớn tiếng trả lời: "Đa tạ Lý trợ giúp quan tâm, Lục gia là vừa rồi tiêu hao quá nhiều, nội thương tái phát, ta xoa huyệt cho hắn là được rồi."

"Ồ, vậy là tốt rồi." Lý Minh Hãn đáp: "Mọi người bàn bạc gần xong rồi, Thập Nhị tiên sinh bảo ta mời hai vị qua xem xem còn có gì bổ sung nữa không."

"Được, chúng ta lập tức tới ngay."

Đợi đến khi tiếng bước chân kia dần đi xa, Lưu lão lục mới ngừng lại, lần nữa nhắc nhở ta: "Tuyệt đối không nên coi thường gia hỏa này!"

Vị trí một nghìn ba mươi tám chương Sùng Ảnh Đế.

Thời điểm ta và Lưu lão lục một lần nữa phản hồi phòng nghị, mọi người vẫn như cũ ngồi vây quanh một vòng, chỉ là bàn tròn ở giữa kia sớm đã vỡ thành mấy khối, rất nhiều người cũng một lần nữa đổi lại ghế, bừa bãi đầy đất còn chưa kịp thu thập.

Gió lạnh thấu xương từ lỗ thủng trên vách tường khoang thuyền thổi vù vù vào, thổi cho toàn bộ phòng họp đều nổi da gà.

"Lưu tiên sinh, thương thế của ngươi..." Người đầu tư quan tâm vừa đặt câu hỏi, Lưu lão lục liền nhẹ nhàng khoát tay, trực tiếp ngồi xuống ghế.

Ta nhận lấy câu hỏi: "Thương thế của Lục gia không đáng ngại, nhưng trong vòng ba ngày là không thể ra tay được."

Ta vừa nói xong, Lưu lão lục rất phối hợp tháo găng tay da đen xuống.

Chỉ thấy hai tay hắn là màu đỏ đậm, đỏ đậm như máu tươi, mỗi một tấc da thịt đều cực kỳ non mịn giống như thiếu nữ.

Mọi người nhìn lướt qua, tất cả đều nhìn ra, đích thật là di chứng của di chứng vận dụng âm khí, giống hệt Thanh Ma Thần Thủ trong truyền thuyết. Chỉ là không ai biết rõ, rạng sáng hắn đã giết chết tên mặt chữ điền giả vờ kia tạo thành, cách bây giờ cũng đã qua mười mấy canh giờ rồi.

"Vậy Lưu tiên sinh có biết chuyện gì vừa xảy ra không?" Người đẹp yêu nhìn chằm chằm vào Lưu lão Lục, những người khác cũng rất nghi hoặc nhìn hắn.

Vừa rồi tất cả mọi người đều ở trong phòng hội nghị, chỉ có Lưu lão lục ở bên ngoài khoang thuyền. Trừ bỏ đám đàn binh mà chúng ta xem ra không khác gì so với người bình thường ra thì hắn chính là người đi đường gần nhất.

Cho nên, muốn nghe hắn nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, một phen đột biến kia thực sự quá kinh hãi.

"Đó là... Khụ khụ..." Lưu lão lục vừa mới mở miệng, đã không ngừng ho khan, khóe miệng cũng tràn ra một tia máu tươi, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Mọi người thấy một màn như vậy càng thêm kinh ngạc, đồ vật gì mà có thể làm Lưu lão lục bị thương thành như vậy?

Ta vội vàng đi đến bên cạnh hắn, giúp hắn nhẹ nhàng gõ phía sau lưng, làm bộ xoa xoa huyệt đạo.

Tất cả mọi người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn, ai cũng không lên tiếng.

Lưu lão lục khép hờ hai mắt, thở hổn hển một hồi, lúc này mới tỉnh táo lại, rồi lập tức chậm rãi móc khăn tay ra lau vết máu ở khóe miệng, lại lấy từ trong ngực ra một cái ấm cát tím rồi ực nhỏ một ngụm.

Động tác lần này cực kỳ chậm chạp, thật giống như bị trọng thương gì đó, nhưng biết hắn chuyện gì cũng không có, đều là giả tạo ra.

Thật sự là một lão giả bị thương nhân âm vật làm lỡ mất tích.

Nếu hắn diễn kịch, đốm vàng gì đó, cầm lên thực sự không cần quá thoải mái.

Đương nhiên, ở cùng Doãn Tân Nguyệt lâu như vậy, công lực ta diễn kịch cũng sẽ không quá kém, chí ít làm vai phụ vẫn là không thành vấn đề. Ngay lập tức thần sắc trên mặt cũng theo biến hóa của Lưu lão lục, khẩn trương chậm rãi thả lỏng.

"Đó là... Tích Âm Quát... khụ khụ khụ." Lưu lão lục uể oải thốt ra mấy chữ, sau đó lại ho nhẹ một trận.

Vừa nghe mấy chữ này, tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều lộ ra biểu tình bừng tỉnh đại ngộ.

"Thì ra là vậy!" Hai huynh đệ Giang gia hít một hơi thuốc: "Ta nghĩ ra trước rồi, chỉ là không ngờ tới ở đây tích âm của nơi này lại dày đặc như vậy."

Trĩ, diều hâu, đám người buồm đều vẻ mặt mơ hồ nhìn về phía huynh đệ Giang gia.

"Hai vị tiền bối, thế này là sao?" Khang Bàn rất kỳ quái hỏi.

"Thiên địa như cương, khí như hơi." Huynh đệ Giang gia nói xong hai câu này, đôi mắt nhỏ khẽ nhíu lại cũng không giải thích, tiếp tục vụt tẩu thuốc, giống như để bọn họ giải thích tri thức nông cạn như thế quả thực là vũ nhục đối với hắn.

Mâuu giao trừng đôi mắt to, ngược lại càng thêm mơ hồ.

Phạm Xung có điểm không quen nhìn huynh đệ Giang gia cố lộng huyền hư, hoặc là sự răn dạy lần trước của huynh đệ Giang gia làm cho hắn không tức giận, liếc xéo huynh đệ Giang gia một cái, hướng Lộc giải thích: "Nha đầu, ngươi nói nghe không tệ, nhưng ngươi đã từng thấy bánh bao hấp chưa?"

Cang cốc vội vàng gật đầu: "Gặp qua."

"Vậy thì dễ rồi, đây là một câu nói đen trong vòng tròn của âm vật chúng ta. Ý là, thiên địa tựa như lồng hấp, trong thiên địa, vật chết người thậm chí vật gì cũng đều là bánh bao. Trong ngoài vỉ hấp tổng cộng có hai luồng khí, một luồng hơi nóng bên dưới đang nhóm lửa, một luồng khí lạnh ngoài áo khoác. Bánh bao là quen thuộc, lạnh là nóng, phải xem loại khí thế nào."

"Ví dụ như hệ thống chúng ta và âm vật tiếp xúc nhiều hơn, cho nên âm khí dày đặc, người tu Phật luyện đạo vừa hay lại tương phản, chính là dương khí nặng hơn một chút. Mặt khác, mỗi người trong thế gian, mỗi một đồ vật đều tự thành thiên địa, cũng chính là một cái lồng nhỏ, bản thân cũng có âm dương giao thế, ngươi cũng hiểu rồi chứ?"

Mâu trơn nhanh chóng gật đầu.

"Bên trong mộ đạo hố tất cả đều là âm khí, nhưng bên ngoài thì sao, nơi nào lại bao một tầng dương khí, âm dương giao hội, sẽ có một tầng bình chướng, tạm thời giữ cân bằng, ai cũng không thể làm gì được ai. Nhưng nếu như cỗ khí kia đột nhiên tăng lớn, sẽ phát sinh biến hóa lớn, ồ?" Hai tay Phạm Trùng khoa tay vẽ một vòng tròn, đột nhiên vỗ ót:

"Đúng! Không khác biệt lắm so với quả bóng, vô luận là bên trong hay bên ngoài, bên nào khí đột nhiên biến lớn, phịch một tiếng bạo nổ. Phía dưới chúng ta không phải là có một chỗ di tích ở dưới nước..."

"Ồ, ta hiểu rồi!" giống lang đột nhiên hiểu ra: "Phạm tiên sinh nói, trong cổ tích đã sớm tích đầy âm khí, mà các vị đang ngồi đây cũng có âm khí, hơn nữa còn phi thường cường đại. Nhiều người tụ tập cùng một chỗ, tới gần cửa động, đột nhiên phá vỡ cân bằng, sau đó thì nổ tung."

"Đúng." Phạm Xung gật đầu, rất tán thành nói: "Nha đầu nhà ngươi còn rất thông minh, một chút liền hiểu."

Trong vòng tròn âm vật có cương khí, nhưng rất khó gặp được, chỉ là trong hầm mỏ cổ có phát hiện.

Nhiều khi trong mộ cổ cũng không phải là bị vỡ nát lâu năm, cột trụ xiêu vẹo mà là do cương khí va chạm tạo thành.

Lưu lão lục vì cố ý giấu giếm sự tồn tại của "Thủ hạ tổ chức", cố ý giải thích nguyên nhân thành mịt mờ, nhưng lại không nói thẳng, chỉ lộ ra mấy chữ để cho người khác tự mình liên tưởng. Bởi vì bất kể là ai, thứ mình nghĩ ra còn đáng tin hơn nhiều so với việc nghe người khác trực tiếp nói ra.

Đặc biệt là bây giờ, ở dưới thuyền thật đúng là có một cổ bồng bảy ngàn năm, cái này cùng cương khí dính vào bên cạnh, quả thực không có sơ hở.

"Vậy... chuyện này là sao?" Mãng Chỉ chỉ lỗ thủng nhỏ trên vách tường nhỏ, rất khó hiểu hỏi.

Hắn như nghe rõ thổ phỉ khí giải thích, nhưng nhẫn sao lại vô duyên vô cớ bay ra ngoài, lại còn có thể liên tiếp phá tan mấy tầng thép bản? Hắn có chút nghĩ không ra.

"Là Ngũ Hành Bổ Khí." Phạm Xung áp súc giọng của con vịt đực kia, tiếp tục giải thích: "Khí cương khí nổ tung cần tiêu hao năng lượng cực lớn, đồng thời cũng sẽ hấp thu ngũ hành chi khí bổ sung. Bởi vì cái gọi là vàng có thể sinh thủy, sâu trong lòng nước cổ tích, tự nhiên muốn mang theo vật vàng bạc, máu mới trên chiếc nhẫn kia chưa khô, hồn cũ mới tan, tự nhiên chọn nó."

Được! Lần này không cần Lưu lão lục, bọn họ có thể dựa vào căn cứ tương ứng trong đám âm vật lẫn lộn kia mà tìm hiểu được.

Lưu lão lục nghe xong, lại ho khan liên tục, thân thể không ngừng run rẩy.

Trong mắt những người khác, hắn bị thương không nhẹ, nhưng sao ta lại cảm thấy, hắn có chút nhịn không được vẫn muốn cười mãi không?

Đứng ở trước chiến trường, hạng một nghìn năm ba chín Chương chuẩn bị cho chiến trường.

Mọi người lại nghị luận trong chốc lát, còn có người phỏng đoán có thể là thợ săn nhàn nhã vừa mới tiến vào cổ tích, không cẩn thận đụng phải thứ gì, dẫn phát cơ quan, hoặc là đánh thức cự thú ngủ say trong video.

Chỉ có điều không ai ngờ được đây đều là do Lưu lão lục tự biên soạn ra trò hay.

Cũng không phải tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều là tên ngu xuẩn, hồ đồ, mà chính hắn trước tiên cởi trần lộ ra nhược điểm của lá bài tẩy.

Không riêng gì nghề âm vật, phàm là người hành tẩu giang hồ đều có "Song bất lộ lưỡng bất lộ kiêng kị" này.

Không khoe tài hiển lộ tài phú, không yếu lộ mạnh.

Mọi người đều biết át chủ bài của Lưu lão lục, chính là đôi thủ hạ Ma quỷ kia. Lúc này quỷ thủ đỏ lên, thực lực giảm mạnh, giờ lại bị thương như vậy, lại càng yếu ớt không chịu nổi.

Tử Sa Hồ của hắn nhìn như không có gì đáng chú ý, nhưng người sáng suốt kia vừa thấy liền biết, đây chính là kiện âm vật chữa thương! Nếu không phải thật sự đau đớn khó kiềm chế, chỉ sợ cũng sẽ không lấy ra sử dụng.

Ai cũng biết Lưu lão lục là người từng trải, nếu không phải thật sự bị thương nặng như thế, thì cũng sẽ không phạm phải nhiều sai lầm đê giai như vậy.

Quan trọng hơn chính là, sau một phen kinh biến vừa rồi, hắn căn bản không cách nào giải thích được. Ai có thể nghĩ đến Phá Băng Thuyền là bị người một cước giẫm đạp phải chứ?

Những người đang ngồi đều là cao thủ đứng đầu các ngành các nghề, có thể khiến bọn họ không biết làm sao chứ, e rằng chỉ có thần cấp vô thượng mà thôi. Nhưng thần cấp vô thượng quả thực hiếm còn hơn cả năm khúc tre lớn, chứ đừng nói là chân chính gặp phải huống chi là chân chính, cho nên ai cũng không nghĩ tới.

Vì vậy, vô luận cương khí cũng tốt, kích động cơ quan cũng được, tất cả điểm đáng ngờ đều rơi vào trên cổ tích dưới nước.

Sắp đến lúc mọi người đàm luận xong rồi, rất thỏa đáng lại lôi kéo vài câu chuyện chính thức trở về.

Hắn giới thiệu với Lưu lão lục, trong khoảng thời gian hai người chúng ta không còn ở đây, bọn hắn đã bước đầu quyết định phương án hành động.

Từ hậu viện, cửa vào cổ tích mở ra, đồng thời lúc nào cũng có thể thông suốt.

Tổ hợp dưới nước, tiếp tục sử dụng đội thuyền nhỏ tiềm ẩn đến cùng bộ, thay đồ nước cao cấp tiếp tục thăm dò. Mỗi người ngoại trừ mang theo vũ khí tiện tay của mình ra, còn phối chế một bộ trang bị do kỹ thuật công nghệ nhất toàn thế giới ngưng tụ hợp thành, bất kể gặp phải tình huống nào cũng phải giữ liên lạc với tổ đội hậu viện, trước khi được hồi phục chính xác, không thể mạo hiểm tiến vào.

Mặt khác, vì phòng ngừa bị cỗ lực lượng không biết tên trong di tích cắt ngang tin tức, Thẩm lão thái thái cấp cho chúng ta mỗi người một người làm bằng giấy nhỏ, nói là vào thời khắc nguy cơ, có thể giúp chúng ta đưa tin tức hồi âm, nhưng chỉ có thể sử dụng một lần!

Đà xuất ra một quả cầu sắt nhỏ, giao cho Bàn Tư nhỏ nhìn như thực lực yếu nhất trong chúng ta, nói vạn nhất gặp phải tình huống gì đó không thể khống chế, lúc cần phải chạy trốn, liền đem quả cầu sắt vặn ra, có thể giúp chúng ta tranh thủ được chừng ba phút.

Thâm thủy thám thính không giống tại lục địa, thủy tính cũng là nhân tố cực kỳ mấu chốt.

Vừa đúng lúc nhóm của chúng ta có Phạm xung, ba người Giang cá lớn, Lương Minh Lợi đều là bá chủ trên nước nhờ vào sông ăn cơm. Vì vậy cũng được phân phối ổn thỏa, mỗi người bọn họ đều mang một phó thủ, trợ giúp bất cứ lúc nào.

Phùng xung mang theo nhúm, Lương Minh Lợi mang theo Điều Điều, cá lớn giang hồ mang theo ta, chia làm ba tiểu đội.

Mặt khác, di tích quá mức cổ xưa, lại quá mức quỷ dị, nói không chừng ẩn giấu nguy hiểm nào đó sâu không thể biết được, cho nên, trình tự tiến lên cũng đã an bài trước. Lương Minh Lợi có vỏ quỷ hộ thân, cho nên hắn và con cá lớn như Mãng đi trước; kinh nghiệm của con cá lớn tương đối lão đạo, cho nên hắn là tổ trưởng dưới nước, mang theo ta đi ở chính giữa, để liên lạc trợ giúp; Đương Nhiên theo sát chúng ta, cẩn thận cầm đại đao ép xuống.

Kế hoạch thiết kế cực kỳ tỉ mỉ, chỉ có điều không rõ ràng, đó là thực sự phát hiện được thứ gì tốt, rốt cuộc là thuộc về ai?

Nếu dựa theo lời em tốt lành trước đó, ai lấy được là về, vậy đi phía trước chẳng phải chiếm tiện nghi sao.

Cho dù bộ dáng Bưng và xạ trùng xem bộ dáng không có gì cần thiết đối với bảo vật, giang cá lớn cùng phạm xung thì sao? Hai người bọn họ làm sao lại đồng ý thứ tự này chứ.

Còn có tổ cứu viện trên thuyền, nhất là Lư vu sư và Thẩm lão thái thái, hai người bọn họ cũng công chính lớn như vậy? Thuần túy chỉ vì thù lao ngẫu nhiên?

Sao ta lại cảm thấy có điểm gì đó không đúng.

Trong lòng ta cất giấu một nút thắt, nhưng cũng không hỏi nhiều. Thập Ngũ Điệt hỏi ta và Lưu lão lục còn có gì cần bổ sung nữa, ta không lên tiếng, Lưu lão Lục cũng nhẹ nhàng lắc đầu.

Hôm nay thấy mọi người thống nhất ý kiến, rất là cao hứng chống gậy đứng dậy: "Tốt! Nếu tất cả chúng ta đều không có ý kiến, vậy dựa theo kế hoạch này, mọi người chia nhau trở về chuẩn bị một chút, nửa giờ sau, chúng ta tập hợp trên boong thuyền."

Mọi người đều thối lui, ta đỡ Lưu lão lục trở về phòng.

Vừa vào cửa, hắn không còn bị bệnh tật như Lưu lão Lục nữa. Mã Mã Kim Đao tựa vào chiếc xe ngựa nằm dài trên mặt đất, vừa lấy ra ấm trà nhỏ nhắn vui thích uống lấy chén trà, vừa kiễng chân vừa lắc lư liên tục, hai mắt híp lại vừa lẩm bẩm kịch bản trong kinh, tay kia gõ vào trên bình hôn, vô cùng thích ý.

Nếu như bị những người kia nhìn thấy, chắc phải kinh hãi đến há mồm.

Ta tưởng rằng hắn còn lời gì dặn dò mình, nhưng ai ngờ, hắn chẳng buồn để ý tới ta, hừ một tiếng mê mẩn.

"Lục gia..." Ta thấp giọng hỏi một câu.

"Ai." Lưu lão lục mở to mắt, cực kỳ kinh ngạc hỏi ta: "Ngươi còn không trở về thu dọn đồ đạc, ở đây làm gì."

"Ặc..." Ta vừa định hỏi nửa câu thì nghẹn lời: "Vậy Lục gia nghỉ ngơi trước đi."

"Ừm." Lưu lão lục nhắm mắt lại, lên tiếng đáp: "Lát nữa ngươi nói với bọn họ, nói rằng ta bị thương rất lợi hại. Bên ngoài gió lạnh quá lớn, ta không đi ra ngoài. Đúng rồi, lại bảo Thê Nhi tiểu tử kia chuẩn bị cho ta chút đồ ăn ngon, ta sẽ bồi bổ thật tốt. Có thêm Bảo Ngư châu Mỹ nữa, thứ đồ chơi đó thật đúng là ăn ngon, ở Thành bán cũng đắt đó."

Ta thật là có chút không còn gì để nói, lão đầu này quả thực là vô địch.

Đồ vật của ta đã sớm thu thập xong, lại cẩn thận kiểm tra một lần nữa, sau đó cũng không chờ người gọi ta, trực tiếp chạy tới boong thuyền.

Gió trên boong thuyền rất lớn, thổi đến tín hiệu vù vù vang lên.

Hôm nay ta chống gậy một mình tựa trên lan can, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía mặt sông, không nói một lời.

Cho đến khi ta tới gần bên cạnh hắn, lúc này mới không quay đầu lại nói: "Trương tiên sinh, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?"

Vị trí đệ nhất thiên ngũ tứ linh lặn xuống! Thâm Uyên vô tận!

"Vấn đề gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi ngược lại.

"Nếu có một kiện đồ vật, ngươi chỉ cần chiếm được nó, sẽ có được quyền lực cùng tài phú vô tận, hàng tỷ người bình thường phấn đấu mấy trăm vạn thế hệ cũng không cách nào với tới. Nhưng một khi ngươi đạt được nó, sẽ mất đi người ta yêu thương nhất, tách biệt vĩnh viễn với nàng, cuối cùng cả đời cũng không thể gặp lại, ngươi còn nguyện ý làm nó hay sao?" Thê Nhi chậm rãi nói.

"Trong mắt ta, người yêu thích nhất chính là thứ quý giá nhất, không gì có thể thay thế chứ đừng nói tới việc vứt bỏ." Ta không chút do dự trả lời.

Ta nghe xong lời ta nói, trầm mặc thật lâu, lúc này mới nhẹ nhàng lắc lắc đầu nói: "Thật đáng tiếc, ta hiểu quá muộn!"

Nói xong, hắn lau mặt, nước mắt trên mặt cũng đã đông lạnh thành băng vụn.

Quái ngư đó ác mộng khốn nhiễu gia tộc bọn hắn mấy trăm năm, mắt thấy hành động sắp đến, lập tức muốn giải khai chân tướng. Không phải hắn nên lòng tràn đầy vui mừng sao? Sao đột nhiên lại sinh ra một phen cảm khái như vậy.

Hắn rốt cuộc nhớ ra cái gì?

"Ngươi đang có một kỳ vọng đấy!" Đúng lúc này, sau lưng bỗng to lên một tiếng.

Ta quay đầu nhìn lại, thì thấy chính là xà lang, nàng đổi một thân quần áo lặn bó sát người, lưng cõng một bao lớn, trong tay cầm mũ giáp cười khanh khách chạy tới.

Giọng nói của ta rất sợ cô gái vừa rồi của hắn làm hắn đau lòng, lập tức đổi thành một khuôn mặt tươi cười.

giô như lang miêu cô nương chen vào trong lòng hắn, tắm rửa mái tóc của cô bé, hai người dùng lời đề nghị thân thiết nói chuyện gì đó với nhau.

"Được rồi, Bưng." Nữ lang vỗ vai nàng nói: "Chúng ta đang ở trước mặt Trương tiên sinh, nói rất không lễ phép, mau đi chuẩn bị đi."

Nói xong, hắn lại hôn nhẹ lên trán nàng một cái rồi nói: "Thiên Chủ phù hộ cho ngươi, hài tử của ta."

Bưng Đạn rất hạnh phúc nhẹ gật đầu, lúc này mới nói với ta: "Trương tiên sinh, theo ta thay quần áo nước đi, những người khác đều đã thay xong rồi. Lúc Lý Trị đi gọi ngươi, phát hiện ngươi đã đi ra trước rồi."

Ta đáp một tiếng, quay đầu nhìn về phía Lýất: "Lục gia nói hắn không quá thoải mái, một lát sẽ không ra ngoài."

"Cũng tốt, để hắn nghỉ ngơi thêm chút đi." Người tắm rất là khoan dung khẽ gật đầu.

Về phần muốn bảo ngư, ta thật sự không tiện nói ra...

Theo ong xuống boong thuyền, vòng qua mấy đường nhỏ đi vào một căn phòng hẹp dài.

Chính giữa là một con thuyền nhỏ hình bầu dục dài hơn bốn mét, đang có mấy con mắt, thuyền viên mặc áo công tác màu cam, đang kiểm tra lần cuối.

Phạm Trùng, hai người cá lớn của Giang Quốc đã thay quần áo đi xuống nước. Một người ngồi xổm ở đằng kia hút tẩu thuốc, một người khác rất tò mò nhìn chằm chằm vào áo trống.

Lương Minh Lợi ôm cái lưng to, dựa vào hạm đội, mơ mơ màng màng ngủ gật, hắn mãi vẫn là một bộ dạng chưa tỉnh ngủ. Đã mấy ngày nay, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy một đôi mắt ti hí mở hoàn toàn.

Đào bàn nhìn thoáng qua bộ phục nước ở dưới chân hắn, nhỏ giọng nói: "Lương đại sư rất thích mặc nước xuống nước, hắn nói mặc cái này... Càng khó chịu, hắn cũng không cần."

Kỳ thật ta cảm thấy không phải Lương Minh Lợi không muốn mặc, mà là không thể mặc được.

Bộ quần áo nước này mặc dù có đủ số hiệu, nhưng đều được kiến tạo dựa theo hình thể của Âu Mỹ Nhân. Nó rất cung kính và đẹp đẽ, mặc vừa vặn đúng lúc, con cá lớn nhất trên sông mặc một con thuyền nhỏ có chút rộng rãi, có thể vì Lương Minh Lợi chưa tới hai mét, nếu đi vào chắc không cao hơn hông không được bao nhiêu.

Hai chúng ta ở trước phòng thay quần áo một hồi, cất con ngựa uống nước cũng đi ra. Hắn vừa mở cửa thấy là ta, ánh mắt có chút trốn tránh, muốn mở miệng nói điều gì, nhưng cuối cùng chỉ lộ ra một nụ cười cực kỳ xấu hổ.

Đổi xong quần áo, các thuyền viên kiểm tra, cũng dùng đề nghị hướng Bàn Lăng báo cáo, xem ra mọi thứ đều bình thường.

Tiến vào khoang lái, thái lang an bài cho ta hai cái lệnh bài cực kỳ đơn giản, sau đó khởi động trang bị động lực.

"Nha đầu ngươi thật khó lường, không ngờ còn có thể mở con cá sắt lớn này!" Phạm Xung rất hâm mộ nói.

Bưng dế không từ chối cho ý kiến, lập tức cười cười nói với ta: "Đợi lát nữa lang thang, hắn sẽ giúp phụ tá gọi chút cá tới."

"Triệu cá?"

"Đúng vậy." hoạn quan gật gật đầu nói: "Hắn là động vật học đó, có thể triệu tập ký điệp ngư tới, sau đó Thẩm bà và Lộc vu sư có thể lợi dụng những quái ngư này mở cấm chế! Chờ thông đạo mở ra, chúng ta có thể xuất phát."

Vừa nói, nàng lại cực kỳ thuần thục án chiếu các loại dáng vẻ, các loại đèn chỉ thị không ngừng lập loè dập tắt, la bàn lít nha lít nhít không ngừng chuyển động.

Ti... Ti...

Đột nhiên, phía sau bản thân truyền đến một tiếng hít vào rất nhanh.

Quay đầu nhìn lại, Lương Minh Lợi tựa vào cửa sau, không ngừng hít thở phì phò.

Chỉ thấy hắn hấp vào trong bụng, nhưng không thấy hô lên nửa miệng.

Cái bụng nhỏ kia cũng theo đó phồng lên, phảng phất như mang thai. Ngay sau đó, cả người đều mập lên, làn da dần dần trở nên đặc biệt trong suốt, cả người sưng phù.

Di tích sâu bảy tám chục mét dưới nước, nhưng gia hỏa này chẳng những không đi xuống nước bộ, thậm chí ngay cả bình dưỡng khí cũng không mang theo. Nếu là người bình thường, quả thực không khác gì tự sát.

Nhưng dù sao Lương Minh Lợi cũng là cao thủ âm vật, tên hiệu lại là trấn Hà quá nhỏ, hẳn là có chút độc môn tuyệt kỹ.

Xem bộ dạng này, hắn đang tích lũy dưỡng khí trước thời hạn!

Khang Bàn liên tục điều động thử thiết bị, cũng để cho chúng ta kiểm tra đo lường tài liệu thông tin.

Chỉ chốc lát sau, lang thang mở cửa khoang bò lên.

Trong khoang thuyền chỉ còn lại một chỗ ngồi bên cạnh ta. Hắn nhìn ta một chút, do dự một chút, vẫn ngồi xuống, chỉ là trong ánh mắt có chút khổ sở và mất mát, giống như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng. Sau khi ngồi xuống quay đầu sang một bên, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn ta.

Đột nhiên giữa ta sinh ra một loại cảm giác áy náy khó hiểu, có phải ta hiểu lầm hắn hay không?

"Mở thông đạo ra sao?" Mâu Đản quay đầu hỏi.

"Có thể còn phải chờ một lát nữa, Lộc Bàn nói thông đạo kia còn có thể tự động khép lại, vì phòng ngừa phá hư cấm chế, xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, không thể hoàn toàn phá hủy. Dù sao, còn phải lưu lại đường lui cho chúng ta. Cho nên, thời gian chúng ta đi qua chỉ có ba mươi giây, hắn và Thẩm lão thái bà đang toàn lực phá giải đạo phong ấn cuối cùng." Lại điệp một bên đeo mũ giáp, một bên trả lời.

"Tiềm sâu số một chú ý, chú ý sâu nhất số một!"

Trong khoang thuyền đột nhiên vang lên thanh âm của Cầm muội, ngữ điệu cực kỳ trịnh trọng nghiêm nghị.

"Còn cách thời gian thông đạo mở ra còn có mười phút, cách nước còn bảy phút, xin chuẩn bị sẵn sàng từ trước!"

"3...2...1!abfahrt!"

Bầy cá ngày một nghìn năm bốn hành động mạnh mẽ.

Vừa nghe thấy tiếng nhắc nhở, thần sắc hoà lang lập tức nghiêm túc lên, mấy người khác cũng đều nhìn chằm chằm biểu thị.

Lương Minh Lợi hít thở càng thêm dồn dập, cả người bành trướng tới cực điểm, tơ máu dày đặc ở trên làn da bên ngoài, phảng phất lúc nào cũng có thể nổ tung.

Ánh đèn treo ở khoang thuyền phát sáng lên, mang toàn bộ chiến hạm bao bọc ở giữa, trên tấm khiên chính giữa, một loạt con số cực lớn đang nhanh chóng rút lui.

Theo một giọng đề nghị máy móc lần nữa vang lên, các sợi dây câu vốn treo ở chung quanh thuyền đều tự động tách ra, boong thuyền dưới gầm thuyền cũng phát ra một trận thanh âm chuyển động bánh răng.

"10...9...8..." Con số trên màn hình không ngừng rút lui.

Rặc rặc một tiếng, boong thuyền phía dưới đột nhiên tách ra, co sang hai bên, toàn bộ xạ kích thoáng cái đã rơi xuống, sau khi trải qua một thời gian yên lặng cực kỳ ngắn, phịch một tiếng rơi vào trong nước!

Ô Tô Lý Giang dù sao cũng không phải biển rộng, nước sâu có hạn, lại giảm đi sợi nước cho bản thân thuyền Phá Băng, không gian cho tàu chiến thì càng chật hẹp hơn. Hơn nữa bên trong dòng chảy bị dây đẩy đảo loạn trộn lẫn rất nhiều băng trôi, hầu như hoàn toàn che đi gương tiềm vọng, toàn bộ màn hình mơ hồ một mảnh, chỉ có vẻ ngoài không ngừng lóe lên.

Trật lang cực kỳ trầm ổn điều khiển lái tàu thành thạo, mà lại ẩn núp tiến lên, chỉ chốc lát sau đã rời khỏi thuyền, chậm rãi chạy về phía trước.

Màn hình dần dần hiện rõ, phía trước cách đó không xa có một bầy cá du đãng thật lớn.

Tất cả đều là cá mập thân thể cường tráng.

Chúng nó di động vô cùng có quy luật, giống như đang chậm rãi tạo thành một trận hình đặc thù.

lái thuyền chậm rãi bay tới, đàn cá cũng không bị quấy nhiễu tản đi, ngược lại càng thêm nhanh chóng di động.

Trận hình của chúng càng ngày càng rõ ràng, là một cái thập tự giá vô cùng to lớn!

Ầm một cái, Già hạm đột nhiên hất lên trên một cái, mấy người chúng ta cũng bị mang loanh quanh một hồi, nếu không phải đã sớm được an toàn áp vào trên ghế ngồi, chỉ sợ cũng sẽ bị văng ra ngoài.

"Khách Ất, trước tiên gạt ra một chút khoảng cách!" Thanh âm thối rữa lần nữa vang lên.

"Vâng, thưa phụ thân." Mâu Đảm ứng tiếng, vội vàng khống chế giang điệp di chuyển về phía trước.

"Năng lượng nơi này có chút chấn động dị thường, Hoán vu sư và lão thái thái thái đang tiến hành điều chỉnh sau cùng. Lát nữa nghe được lệnh của ta, nhất định phải tiến vào cửa động, nhớ kỹ, quyết không thể xuất hiện bất cứ sai lầm nào! Lưu lại thời gian triền nghị cho các ngươi."

"Đã nhận được!"

Trải cực kỳ nghiêm túc trả lời, bất quá nàng có thể chưa bao giờ trải qua chuyến đi hiểm trở như thế, hơi có vẻ khẩn trương, thái dương chảy ra một tầng mồ hôi, nhìn chằm chằm màn hình, hai tay không nhúc nhích đặt lên âu yếm phía trước, tùy thời đợi lệnh.

Ta nhìn xuyên thấu qua màn hình nhỏ bên cạnh, thấy được cảnh tượng phía dưới chiến hạm.

Đó là một đàn cá càng khổng lồ hơn, lít nha lít nhít hầu như phủ kín toàn bộ đáy sông.

Mỗi một con cá trong đó đều duy trì tốc độ giống nhau như đúc, đầu đuôi đụng vào nhau, chậm rãi di động theo con đường đã sớm được xác định.

Mỗi con cá đều đang chuyển động, mỗi đường đều đang chuyển động, hình vẽ chúng nó cũng chậm rãi sống lại.

Là Âm Dương bàn!

Âm Dương bàn cực kỳ to lớn!

Ở giữa là bát quái cửu cung, bên ngoài là địa chi thiên can, bên ngoài nữa là hai mươi tám tinh tú, ba mươi sáu thiên cương, bảy mươi hai địa sát.

Bàn Âm Dương to lớn do Quái ngư tạo thành, tới gần đáy nước khoảng một thước, chậm rãi chuyển động, xoay quanh.

Ở phía trên cách bầy cá khoảng một mét, có một người giấy lớn khoảng hai tấc đang lơ lửng.

Dòng nước chảy xiết như vậy, nhưng người giấy lại không nhúc nhích tí nào, nửa lơ lửng ở trong nước, khoanh chân mà ngồi, quơ hai cánh tay không ngừng khoa chân múa tay cái gì đó.

Quái ngư kia dưới sự chỉ huy của nó nhanh chóng di chuyển ra.

Có nhanh một chút, có chậm một chút, có đứng yên tại chỗ, toàn bộ Âm Dương Bàn cũng theo đó không ngừng biến hóa.

Đột nhiên, hai tay người giấy nhỏ kia giao nhau, đỉnh đầu bay ra một làn sương khói đen nồng đậm, bong bóng nước ùng ục bốc lên, bay rất xa chui vào mặt nước.

Ngay sau đó, bầy cá kia cũng bắt đầu chuyển động mãnh liệt, càng chuyển động càng nhanh, càng chuyển càng nhanh, giống như một mâm tròn màu xám đen, nhanh chóng khuấy động! Tạo thành một vòng xoáy to lớn, từ trên xuống dưới đáy sông.

Vòng xoáy là màu đen, không thể nhìn thấu, giống như một vòi rồng màu đen, đánh thẳng xuống đáy sông.

Đúng lúc này, sóng nước chợt nhoáng lên một cái. Toàn bộ trên màn hình tất cả đều là mạ cá, rậm rạp phi tốc bơi qua, nguyên lai là thấy ở cách đó không xa ức ngư lao tới!

Bên ngoài thập tự giá dường như bao lấy một tầng bạch quang sáng lạn, từ phía trên sa mạc xẹt qua nhanh chóng, vù một cái đâm vào trên vòng xoáy màu đen.

Trắng đen đan xen, lần lượt chui vào.

Ầm!

Sóng nước đột nhiên nhấc lên, toàn bộ đáy sông đều phát ra một mảnh chấn động cực kỳ kịch liệt, ngay cả yểm kỵ cũng bị xông lui vài thước.

"Úi lang! Xuất phát." Giọng nói già nua đột nhiên thông qua thiết bị truyền tới.

"Vâng!" hoạn lạc ngắn gọn lên tiếng, một tay nhanh chóng đè nút chạy tới, tay kia đẩy nhẹ động lực ra.

Một tiếng vù vang lên, thuyền trưởng phá tan sóng nước, giống như mũi tên rời cung lao về phía vòng xoáy.

Chúng ta bị cỗ xung lực này làm cho thân thể nghiêng hẳn đi, còn chưa thấy rõ tình huống thì màn hình đã hoàn toàn tối đen!

"Chỉ vào đáy sông, trung tâm lốc xoáy." Hứa Tư gấp gáp phân phó, ngay sau đó, lại là một loạt đề nghị ngắn ngủi và vội vàng.

Theo mỗi câu hắn nói, hoạn quan liền nhanh chóng điều chỉnh phương vị một chút, nhưng tốc độ lại không giảm chút nào.

Diêm khẩn trương nhìn chằm chằm bàn bày đồ, thỉnh thoảng dùng đề nghị hướng hông báo cáo các loại số liệu.

Phạm Trùng siết chặt đại đao, có lực cũng không dùng được.

Cá lớn hút túi thuốc không nói một lời, tuy trong tẩu thuốc chỉ có khói nhẹ, nhưng căn bản không đốt.

Nhưng Lương Minh Lợi lại trở nên yên tĩnh, hai mắt nhắm chặt, nhịp thở đều đặn chìm vào giấc ngủ.

Ta gắt gao nhìn chằm chằm vào cảnh tượng bên ngoài, trong nước lít nha lít nhít mạ cá một mảng mơ hồ. Phảng phất là ai nấu lên một nồi canh cá bốc hơi nóng, không ngừng quay cuồng, sôi trào.

Ầm!

Đột nhiên, lại là một tiếng nổ vang, toàn bộ chiến hạm nhoáng lên một cái kịch liệt.

Ngay sau đó, bên trong khoang thuyền tối sầm lại, tất cả âm thanh đều biến mất.

Tất cả bàn nghi đều tắt, đèn chiếu dự bị cũng không lóe sáng nữa, thế nhưng chúng ta vẫn có thể cảm giác được, thuyền khả vẫn đang bay nhanh về phía trước, hoặc có thể là đang chìm xuống dưới.

Cach điệu vội vàng kéo thao túng cán, muốn giảm xuống một ít tốc độ lặn xuống, nhưng mảy may không có tác dụng.

"Ba ba, ba ba!" Nàng liên tiếp gọi mấy tiếng, cũng không có bất cứ hồi âm nào.

Trong bóng tối, giọng điệu của nàng đã có chút thay đổi.

Trong một mảnh tối đen, yên tĩnh không một tiếng động, thuyền thuyền giống như không chịu khống chế, nhanh chóng rơi xuống vực sâu vô tận.

Chương thứ một ngàn rưỡi, năm trăm bốn mươi hai, tiến thối không đường.

Trong ngoài thuyền một mảng tối đen, tất cả thiết bị mất tác dụng, bên tai vang lên ong ong, rất rõ ràng cảm giác được thuyền đang cấp tốc hạ xuống.

"Nha đầu, đây là có chuyện gì?" Phạm Xung nhíu mày quát.

"Ta... Ta cũng không rõ lắm, máy móc bị gián đoạn, tất cả thiết bị đều mất tác dụng rồi." Có chút thất thần đáp.

"Vậy còn chờ gì nữa? tranh thủ thời gian đi ra ngoài đi!" Phạm Xung nói xong, rặc rặc một tiếng mở nút thắt ổn định.

"Đừng tìm chết!" Cá lớn trong bóng đêm lớn tiếng quát bảo ngưng lại: "Theo tốc độ hiện tại xem ra, đã sớm chìm đến đáy sông. Nói cách khác, chúng ta đã ở trong cổ tích, tình huống bên ngoài tạm thời còn chưa rõ, ngươi cứ như vậy tùy tiện lao ra, không phải chịu chết sao? Có vỏ sắt che chở, còn có thể an toàn chút."

"Cái kia..." Phạm Xung bị nghẹn, vẫn có chút không phục: "Vậy ai biết quỷ quái này rốt cuộc sâu bao nhiêu, thật muốn ngã trên trăm mét, vỏ gì cũng vỡ!"

"Không phải nói chỉ có mấy chục mét thôi sao? Lại nói, tốc độ giảm xuống cũng không đúng, có phải hơi nhanh quá rồi không?" Ta cũng cảm thấy có chút không đúng, gấp giọng nói ra.

Mặc dù ta chưa bao giờ ngồi thuyền bè, nhưng thuyền trống là không trung, trong không gian bên trong bao gồm nhiều không khí, cho dù thiết bị mất tác dụng, đột nhiên chìm xuống, cũng xa xa không nên là tốc độ này.

Hơn nữa nơi đây thật sự chỉ có hơn mười mét mà thôi, hẳn là đã kết thúc từ lâu rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Đúng vậy, căn cứ kết quả khoa học tính toán, xác thực chỉ có ba bốn mươi mét, nhưng hiện tại... Ta cũng không rõ nữa." Bi bà khẩn trương muốn khởi động ấn ký dự bị, nhưng lại một chút phản ứng cũng không có.

Bốp!

Trong bóng tối sáng lên một ánh lửa.

Trong quang ảnh yếu ớt hiện ra một khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn.

Cá lớn cầm bánh san, tiến đến tiềm thức kính nhìn một chút, lại hoạt động ngón giữa cùng ngón trỏ giống như đang bấm đốt cháy tính toán cái gì.

Lập tức cũng không lo được có khoang thuyền nhỏ hẹp, không thể hút tẩu thuốc, đốt tẩu thuốc đầy ắp lấy một hơi, phun ra một làn khói thật dài nói: "Ta biết chuyện gì xảy ra rồi."

"Có chuyện gì vậy?" Phạm Xung có chút không kiên nhẫn được mà hỏi.

"Lao Hòa và lão thái thái không phá hư loạn thạch đáy sông, mà là trực tiếp mở ra một con đường vãng sinh!"

"Phụng Sinh Lộ?" Ta khẽ run lên, theo đó cũng nghĩ đến ghi chép có liên quan trên Âm Phù Kinh, có chút ngạc nhiên hỏi: "Ngươi nói là... Hai người bọn họ triệu tới ngàn vạn vong hồn từng chết tại Ô Tô Lý Giang?"

"Đúng!" Giang Đại Ngư gật đầu: "Trầm lão thái bà triệu vong hồn tới bám vào trên người Tưởng Ngư, hợp thành Tế Linh đại trận, khiến những vong hồn kia nghĩ là có người đang tế điện chúng nó, lúc này mới nhao nhao hưởng ứng. Nhưng sau đó, Bày lại điều khiển thánh thuật thập tự quang đại khai sát giới, một khi chạm vào, những vong hồn kia sẽ lập tức tiêu tán, có thể ngay cả quỷ cũng không làm được..."

" vong hồn tại nơi này lắng đọng mấy ngàn năm, oán khí cực nặng. Qua lần này tất nhiên sẽ mở ra vãng sinh lộ —— cũng chính là tục xưng quỷ đạo!"

"Con mẹ nó." Phạm Xung có chút buồn bực mắng: "Ta lúc ấy đang nghĩ, không phải chỉ là mở một cái lỗ thôi sao, làm cái gì phải tốn nhiều sức như vậy, nguyên lai còn chơi một thủ đoạn như vậy. Lúc thương nghị, một mực che lấp lấp không nói nên lời, vốn muốn đưa lão tử vào tử lộ."

"Không, không thể nào." giông đáu ngây ra một chút, cực kỳ không tin lắc đầu: "Phụ thân tuyệt đối không thể có ý hại mọi người, quyết không thể đưa chúng ta vào trong quỷ đạo gì đó."

Lúc này ta chợt nhớ tới, lúc sắp sửa xuống nước, kiều nữ kia ngồi dựa vào lan can nhìn nước sông rơi lệ, lại còn nói cái gì mà người đẹp nhất cùng với kho báu trân quý nhất lấy hay bỏ, gì mà đáng tiếc đã muộn...

Chẳng lẽ chính là cái này?

Nhưng như vậy cũng không đúng!

Cho dù tên Điếu Hùng vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, chịu đau hy sinh con gái, nhưng những người khác thì sao?

Trong tổ cứu viện trên thuyền, ngoại trừ tắm rửa vu sư, Thẩm lão thái thái đã sớm biết rõ, còn có Giang Tiểu Ngư, Ô phu, Lưu lão lục tam đại cao thủ.

Phất phu không có liên hệ gì với mấy người tổ dưới nước nên tạm thời không đề cập tới, Giang Tiểu Ngư và Lưu lão Lục cũng sẽ không đồng ý a.

Hơn nữa, cho dù Giang Tiểu Ngư và Lưu lão Lục cũng không thể làm gì bọn họ được, nhưng bọn họ làm như vậy thì có thể đạt được lợi ích gì chứ?

"Có gì là không thể! Với cái lão cha quỷ ba nhà ngươi, chuyện gì không làm chứ." Phạm Xung Xung Tức giận mắng: "Ngươi biết vì sao hắn lại đem ta lấy được đến đây không? Hắn ở vùng hải vực phụ cận xung quanh làm ướt vài cái vại của Hàn Quốc, điều kiện chứng cớ đều chỉ hướng về ta, nếu là ta không đến, Hàn Quốc mẹ nó sẽ cho ta truy nã quốc gia, thông qua thủ đoạn ngoại giao đem ta đưa về ngồi tù cả đời!"

"Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, còn giả mù sa mưa nói có thể giúp ta giải quyết, thật sự cho rằng lão tử là một quả cầu ngốc, cái gì cũng không biết sao?"

"Nếu không phải ta trước giờ không đúng chuyện, mặt khác nhìn nha đầu ngươi rất lễ phép, ta giết chết ngươi!"

"Con mẹ nó!" Phạm Việt càng nói càng tức giận, vung thiết quyền như cái nồi đập xuống lưng, tiếp tục mắng to: "Cái gã mặt quỷ với lão thái bà kia cũng chẳng phải loại tốt lành gì. Đợi lão tử ra khỏi đây, không tìm hai người bọn chúng phải tính sổ chuyện này mới được."

"Ặc... Chờ một chút, Phạm tiên sinh, ngươi nói là chúng ta còn có thể đi ra ngoài sao?" Bồng từ trong kinh ngạc giật mình tỉnh lại, rất là mừng rỡ hỏi.

"Đương nhiên có thể ra ngoài! Chúng ta chỉ có ăn bát cơm này, cả ngày tiếp xúc với quỷ, còn có thể để thứ này vây khốn? Con mẹ nó tốn chút sức, còn rất xui xẻo! Bất quá... hai người các ngươi sẽ không ra được đâu." Phạm Xung nói, liếc qua nóc hùm và Ất Bộc.

tẩu thuốc của giang đại ngưu chợt tắt, một mảng ánh lửa mơ hồ lóe lên, chiếu lên khuôn mặt đang phủ đầy thịt của Phạm Trọng, trông cực kỳ dữ tợn. Nhất là vết sẹo dài trên mắt trái của hắn, cực kỳ giống một con rết khát máu đang kéo cái đuôi dài từ trong hốc mắt khô quắt thò đầu ra.

"Phạm tiên sinh, đây là ý gì?" Tốc có chút hoảng loạn nói.

"Vẫn chưa hiểu sao?" Phạm xông về phía ta và giang đại cá, Lương Minh Lợi khoa tay múa chân một cái nói: "Chúng ta đều là người trên con đường này, muốn phá giải Quỷ Đạo mà chạy đi, tuy nói phải tốn chút sức lực, nhưng cũng không đến mức thương cân động cốt. Nhưng hai người các ngươi thì không có khả năng đó!"

"Đương nhiên rồi, ngươi cũng sẽ không chết triệt để như vậy đâu, thỉnh thoảng đuổi kịp dòng nước ngầm, hoặc là lúc quỷ khí tràn đầy, cũng có thể thoát ra hít thở không khí. Nghe nói U Linh Thuyền nhỉ? Chính là đạo lý này! Nhưng các ngươi lại càng trâu bò hơn một chút, là U Linh Phiên, đầy một phần của thế giới."

"Cái này..." Diêm vừa nghe có chút im lặng, chỉ là tay trái không biết là vô ý hay cố ý, lặng lẽ đặt ở sau thắt lưng, sắc mặt đàn hùng cũng âm trầm xuống.

…

Đệ nhất thiên thiên bạch tam thiên bổng khảo nghiệm.

Đà triều còn đang tiếp tục chìm xuống, vây quanh ở bốn phía không phải nước sông, cũng không phải không khí, mà là từng đoàn từng đoàn sương mù màu đen, phảng phất vĩnh viễn không có điểm cuối!

Phạm Trùng nói rất đúng, Quỷ đạo này tuy rằng vô cùng âm trầm nhưng cũng cực kỳ kỳ diệu.

Nếu là người trong nghề, muốn phá đạo mà ra cũng không phải việc khó gì, chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn, phí sức bao nhiêu. Nhưng nếu không phải người trong nghề, mặc cho ngươi bản lãnh lớn bao nhiêu cũng vô dụng, chỉ có thể ở chỗ này khô cạn đến chết, hơn nữa linh hồn một mực không được an giấc, cũng thủy chung không cách nào – luân hồi vãng sinh.

Tra Hòa và Diêm, tuy rằng cũng là cao thủ, chẳng qua là một cái am hiểu tâm lý học cộng thêm kỹ thuật cao tay, một cái khác là động vật học và thôi miên thuật, hoàn toàn không hợp với chuyện âm dương, nếu mấy người chúng ta tất cả đều buông tay mặc kệ, hai người bọn họ cũng chỉ có thể cùng chiến hạm này vĩnh viễn trầm xuống.

"Ha ha, gia gia đi rồi." Phạm Trùng nhìn lá úng và xạ lang, nhe răng cười một tiếng, trong vẻ dữ tợn lộ ra một tia đắc ý.

"Hai người các ngươi cứ an ổn ở đây mà bay đi, khi nào tâm tình tốt ta sẽ đến thăm các ngươi." Nói xong, Phạm Lôi tháo mũ giáp đứng lên, khom người đến thẳng chỗ khoang thuyền.

"Ngươi trở lại cho ta." Cá lớn rút tẩu thuốc, cũng không thèm nhìn lão ta, lạnh giọng quát.

"Thế nào, lão tử muốn ngươi quản?" Phạm Xung nắm đại đao, rất ngang ngược trả lời.

Hắn có lẽ đã sớm không vừa mắt với giang đại ngư, lúc này sao có thể nghe hắn.

"Ngươi vội vã ra ngoài làm gì, là muốn tìm người tính sổ sao?" Cá lớn trong sông vừa thoải mái hút thuốc súng, vừa không nhanh không chậm nói: "Đừng nói sạn và lão thái thái đen một mình ngươi cũng không đối phó được, sau khi ra ngoài ngươi còn phải bị Hải Hàn Quốc cảnh giác truy nã. Còn nữa, ngươi không cảm thấy đây là một khảo nghiệm sao?"

"Kiểm tra gì?" Phạm Xung có chút kỳ quái.

"Nhớ kỹ câu nói kia, châu chấu trên cùng một thuyền." Đầu Giang Kình không ngẩng lên, mắt không mở, tiếp tục hút thuốc.

Gã vừa nói, ta lập tức hiểu được.

di tích này không thể coi thường, chỉ dựa vào chính mình ai cũng không cách nào tìm kiếm đến cùng, Thập Tam đối với điểm này cực kỳ rõ ràng.

Nhưng cao thủ tham dự vốn phần lớn không quen biết, hơn nữa tất cả đều là bá chủ mỗi lĩnh vực, tính tình khác hẳn, muốn những người này không hề khúc mắc đồng tâm hiệp lực, đâu đơn giản như nói vậy?

Hắn đưa chúng ta vào trong Quỷ Đạo, chính là muốn nhìn một chút, trong hoàn cảnh như thế này, chúng ta có thể nắm tay nhau cùng tiến hay không.

Nếu như ngay cả điều này cũng không làm được, vậy thì cũng không cần tiếp tục tìm kiếm nữa, đã định trước kết quả không tốt lắm.

Mà trước khi đi, Thẩm lão thái thái còn đưa mỗi người chúng ta mỗi người một giấy nhỏ, nói là lúc đoạn tuyệt tất cả thông tin, có thể gửi đi tin tức.

Nếu mấy người chúng ta thật sự mặc kệ hai người bọn họ, bọn họ sẽ bị nhốt chết ở đây sao?

Còn có xe dì đưa hộ thân tiểu thiết cầu hộ thân hộ thân, cái gì gọi là nguy cơ không cách nào ngăn chặn, bao không bao gồm giết chóc lẫn nhau?

Hôm nay ta thả cả hai người này cùng nhau xuống nước thăm dò, hơn nữa còn đưa chúng ta vào quỷ đạo, chẳng lẽ chính là vì mấy người chúng ta làm khó dễ nữ nhi Nam Uyển và con ngựa điều khiển của hắn?

Lâm Tam Quyết không thể ngu xuẩn như vậy được.

Giang cá lớn nói không sai, mục đích của Thang cò chính là khảo nghiệm!

Đương nhiên, ta cũng bị giang đại cá điểm tỉnh. Nếu không ta mặc dù sẽ không xúc động giống như Phạm Xung, nhưng chí ít cũng sẽ không nghĩ đến nhanh như vậy.

Còn không biết bản lĩnh của huynh đệ Giang gia như thế nào, nhưng luận đến tâm tư mưu kế, thật sự một chút cũng không sai!

Phạm Trùng khom lưng, đứng ở khoang thuyền ngây người nửa ngày, tựa như hiểu ra, ném ra một câu: "Ta đi xem Phong Nhãn ở đâu, liền loảng xoảng một tiếng mở cửa khoang chui ra ngoài.

Phong Nhãn đúng là ăn nói đen tối, cũng chính là chỗ trung tâm Quỷ Đạo này, chỉ cần phá được Phong Nhãn, tất nhiên Quỷ Đạo cũng sẽ biến mất.

Vừa nghe hắn nói như vậy, ta cũng liền minh bạch, Phạm xung phong dự định loại bỏ mắt gió, mang rắn quay và hoẵng cũng mang ra ngoài.

Cá lớn gõ thùng thuốc một cái nói: "Lương Minh Lợi chưa đi lặn xuống nước, đừng lãng phí thời gian nữa. Làm phiền Trương tiểu ca cùng ta đi dò xét đi."

"Được!" Ta lên tiếng đáp ứng, mở nắp điện ổn định ra, rồi mang theo mũ giáp xuống nước chui ra ngoài khoang.

Quỷ đạo là do âm khí ngưng tụ mà đến, tạo thành một không gian độc lập khác.

Dùng thuật ngữ khoa học để giải thích chính là gộp độ, quỷ thị đều hình thành đều là loại nguyên nhân này, bất quá những nơi đó âm khí tương đối ngưng trọng, càng có thể kéo dài một chút mà thôi.

Người bình thường căn bản không nhìn thấy, càng không cách nào tiến vào quỷ đạo.

Hình như ta là lần đầu tiên tiến vào quỷ thị, mới vừa nhập hành, tu vi còn thấp, vẫn là ban đầu dẫn vào. Đương nhiên, đừng nói năm đó, với công lực hiện tại của ta, muốn phá vỡ kết giới ở Vụ Đô cũng chỉ là mơ mộng hão huyền, ngay cả lão già ngốc đuôi hói và bồ câu vô thượng thần cấp cũng không nghĩ tới.

Muốn loại bỏ Quỷ đạo trước mắt cũng không khó.

Đầu tiên là vì thời gian Quỷ đạo hình thành quá ngắn, mới thành hình còn chưa kết thành thực thể.

Thứ hai, tuy rằng công lực của Lư Tra và Trầm lão thái cực kỳ thâm hậu khó lường, thông qua việc hợp tác cùng nhau ngưng tụ thành quỷ đạo, nhưng dù sao bọn họ cũng không phải là thần cấp vô thượng, tu vi có hạn, khẳng định còn lưu lại rất nhiều sơ hở.

Ta và Giang Đại Ngư một trước một sau chui ra chiêm kén, chân không chạm đất bay trong hư không.

Đây không phải là nói thực lực hai chúng ta thế nào, có thể ngự không mà đứng, mà là chỗ quỷ đạo này còn không giống như Côn Bằng đều ngưng tụ thành thực thể, thậm chí ngay cả đình đài lầu các cũng giống Dương gian như đúc. Nơi quỷ đạo hình thành, ngay trong nước, bị âm khí ảnh hưởng không thấy nước mà thôi, cùng phiêu đãng giữa không trung không có gì khác biệt.

Xung quanh thuyền thuyền đều là sương mù đen sì, lúc tan lúc tụ, phiêu hốt bất định.

Mà nơi xa hơn, đều cuồn cuộn khói bụi, không hề có giới hạn.

Phảng phất như người cầm thuyền đứng ở bên cạnh chúng ta không phải là thuyền, mà là một cái máy bay, lúc này đang lơ lửng giữa không trung, bị mây đen vờn quanh.

Một mảnh mây đen xa xa đột nhiên chia làm hai, hung hăng ghé lên mây, hai tay trải rộng ra, như đang bơi lội trên trời tới gần chúng ta.

Hắn bơi đến cách hai chúng ta bốn năm mét thì ngừng lại, mạnh mẽ quơ cánh tay, ý bảo chúng ta đi theo hắn.

Cá lớn lớn cách thủy thủy mũ nhẹ gật đầu với ta, cũng theo sát phía sau.

Mây đen cuồn cuộn mênh mông bát ngát, loại cảm giác này cực kỳ kỳ diệu.

Nhưng nếu là người bình thường hãm ở đây thì cũng đừng nghĩ đến việc chạy trốn, bởi vì vĩnh viễn không bao giờ đi đến điểm cuối. Dù sao đây cũng là ở dưới đáy sông sâu đến mấy chục thước, cho dù thể lực vô hạn cũng sẽ tổn hao hết hấp khí, bị hấp chết tươi.

Hồn phách Hắc Long đầu tiên là một ngàn năm bốn nghìn bốn thiên.

Phạm Trùng được xưng là Cửu Chỉ Tỏa Hàn Giang, giang đại cá cũng là cao thủ tinh thông thuỷ tính, hai người sống trong nước còn linh hoạt hơn cả cá.

Ta một đường ra sức đuổi theo, nhưng vẫn bị kéo ra xa một đoạn dài.

Sau khi bơi được hơn mười mét, phía trước đột nhiên xuất hiện một luồng gió xoáy vô cùng to lớn, đen sì, từ trên xuống dưới, vô biên vô hạn!

Lốc xoáy kia không ngừng xoay chuyển, liên tiếp hút âm khí xung quanh, trở nên càng thêm khổng lồ, xoay tròn cũng càng thêm nhanh.

Rõ ràng đó là phong nhãn!

Quỷ vực là do vô số âm khí ngưng tụ thành, trong quá trình ngưng tụ, sẽ chậm rãi hội tụ thành một đạo gió lốc.

Chính giữa gió lốc này là mắt gió, bình thường đều sẽ bị âm linh hung lệ nhất chiếm cứ.

Chỉ cần tiêu diệt được Âm Linh trong mắt Phong thì Quỷ Vực sẽ tự nhiên biến mất.

Đương nhiên, âm linh trong mắt Phong Nhãn không nhất định là người, cũng có thể là yêu thú, quái vật, hoặc là dứt khoát chính là một kiện âm vật.

Nó không ngừng hấp thụ âm khí chung quanh, đồng thời bản thân càng cường đại thì nó cũng sẽ không ngừng mở rộng Quỷ Vực, dần dần từ hư biến thành thực.

Cuối cùng giống như quỷ thành của Phong Đô, tạo thành một thế giới.

Điều kiện ngưng tụ thành Quỷ vực cực kỳ hà khắc, ngoại trừ cần tụ tập lượng lớn âm khí, cực âm ngàn năm, còn phải ở giữa hai khí Âm Dương va chạm kịch liệt không phá không tan, tụ lại có trật tự. Muốn có không sai chút nào, nghiêm ti như một. Nếu so sánh với khoa học kỹ thuật hiện thực, độ khó thực sự không khác gì với phi thuyền tạo vũ trụ!

Đà và Trầm lão thái thái nhìn như không quen biết, nhưng khi liên thủ làm ra một cái giá lớn như vậy, không khỏi làm cho người ta rung động cực kỳ. Thực lực chân chính của hai người bọn họ, sẽ khủng bố cỡ nào chứ?

Chờ khi ta đến gần, Phạm Trùng và Giang Đại Ngư đã dạo quanh một vòng gió lốc rồi.

Phạm Xung quay đầu lại nhìn ta một chút, lại chỉ chỉ về phía trước, ra hiệu bọn hắn đã phát hiện sơ hở của gió lốc.

Quỷ Vực này vừa mới hình thành không lâu, tự nhiên có rất nhiều kẽ hở.

Đương nhiên, nếu chỉ có ba người chúng ta cộng thêm Lương Minh Lợi, căn bản cũng không để ý gì đến nó. Trên thực tế, đại đa số quỷ vực cho dù đã thành hình, cũng không duy trì được bao lâu, cho dù không có ai phá hư, cũng sẽ chậm rãi tiêu vong.

Chỉ là hiện tại chúng ta có chút chờ không kịp mà thôi.

Cùng với con cá lớn xông vào trong gió lốc, ta cũng theo sát nhảy vào.

Quỷ vực này được ngưng tụ từ nước, vì vậy bản nguyên của Phong Nhãn chính là vòng xoáy nước sâu.

Mặc dù đã mặc quần áo xuống nước, nhưng nước trong người ta kém xa hai người bọn họ. Ta rất mệt mỏi, rốt cuộc cũng thoát khỏi vòng xoáy quái dị kia, nhưng lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người...

Chỉ thấy trong mắt gió, sương mù cuồn cuộn, vậy mà có một con rồng đang nằm!

Con rồng kia cực kỳ to lớn, từ rất xa cuộn thành một đoàn, giống như là một tòa nhà cao, đè ép ba chúng ta vào cùng một chỗ, còn không lớn bằng một cái móng vuốt của nó!

Cự long vẻ mặt dữ tợn, hai sừng cắm thẳng lên trời, toàn thân che kín lân phiến đen kịt, giống như bị người ta từ trên xuống dưới giội vài tấn mực đậm đặc, hắc quang lóng lánh, thâm thúy vô cùng.

Nó nhắm mắt lại, tựa như còn đang hôn mê, hắc khí cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng tràn ngập đến, toàn bộ hóa thành hư vô trong một hơi hấp của Cự Long kia.

Mắt thấy thân thể nó không ngừng bành trướng, lân phiến quanh người cũng dần dần lóe sáng lên – Xem ra, không bao lâu nữa, con âm long này sẽ hoàn toàn hóa hư thành thực.

Không ngờ lại là một Long hồn chân chính!

Lộc và lão thái thái rốt cuộc có lai lịch như thế nào, lại có thể câu ra được một cái Long hồn.

Không đúng! Bọn họ ngưng tụ ra vùng Quỷ Vực này mục đích, tuyệt không đơn giản.

Ít nhất không phải là đơn thuần muốn khảo nghiệm chúng ta, để chúng ta đồng tâm hiệp lực mà thôi.

Phạm Trùng cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ đến ngây người, màn thủy tinh che đậy lộ ra thần sắc cực kỳ kinh ngạc, ngơ ngác nhìn hồi lâu, lúc này mới hồi phục lại tinh thần.

Hắn trừng mắt nhìn ta, lại nhìn con rồng lớn trong sông, đưa tay chỉ xuống rồng, ý tứ giống như đang nói: "Hai người các ngươi thấy thế nào? Là đánh hay là rút? Con mẹ nó đây chính là một con âm long đó!"

Bọn ta vốn tưởng rằng, cái mảnh Quỷ vực này vừa mới hình thành, âm linh bên trong lợi hại cũng không hung dữ hơn được, nhưng ai ngờ hồn phách lại là một con rồng!

Đương nhiên nó hiện tại còn chưa ngưng tụ thành thực thể, chuẩn xác hơn một chút mà nói, chỉ là một mảnh âm khí tụ thành hình rồng mà thôi, thực lực chân chính còn kém xa Âm Long.

Nếu như nhất định phải ví dụ tình hình cụ thể, giống như ba nam tử tráng niên tập luyện nhiều năm đánh tan, đối mặt với một đầu ác lang, thắng chắc chắn có thể thắng, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

Cá lớn quay đầu nhìn lại ta, lại nhìn Cự Long, có chút do dự.

"Grào!"

Đột nhiên, từ bên ngoài Phong Nhãn truyền đến một tiếng rống to.

Vừa trầm thấp vừa vang dội, trong tiếng gào phảng phất ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại, toàn bộ gió xoáy mắt gió cũng không khỏi run lên vài cái.

Bỗng nhiên, Cự Long mở choàng mắt, trong lỗ mũi phun ra hai luồng sóng khí, khói lập tức bị thổi tan hết!

Nó đã tỉnh, hơn nữa dường như đã có một tia ý thức. Nó trừng đôi mắt to trống rỗng quét về phía chúng ta.

Cá lớn hơi kinh ngạc lui về phía sau một bước, nhanh chóng chỉ ra phía ngoài, lại khoa tay múa chân trên bụng.

Ta lập tức hiểu ngay, hắn đang nói phải rút lui trước, kêu Lương Minh Lợi đến hỗ trợ.

Dù sao Lương Minh Lợi vừa vặn am hiểu truy hồn câu phách, thêm một người chiến thắng cũng nhiều thêm một phần thắng.

Ta và Phạm Xung gật đầu, vừa định quay người rút đi, nhưng Cự Long kia dường như đã phát giác sự tồn tại của chúng ta, lập tức cuồng nộ há to miệng, giương nanh múa vuốt xông tới!

Tòa nhà cao vừa mới do thân rồng xếp thành lập tức sụp đổ, giống như một đám mây đen dày đặc, mang theo vô tận uy áp mà lăng không mà tới!

Ta thầm kêu một tiếng không tốt, vội vàng rút ra song đao Trảm

Quỷ Thần.

Phạm Trùng cũng quay tay lại, rút ra một thanh trường đao sáng như tuyết.

Cá lớn lấy ra khói thuốc, cách không gấp rút vẽ ra một Trấn Hồn Phù.

Phù! Cự long thân như núi lở, thế tựa như biển gầm, xuyên qua ánh đao phù quang, giết tới trước mặt chúng ta.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, chấn động hai tai.

Một mình ta đứng không vững, rơi thẳng xuống đáy sông.

Phạm Xung và con cá lớn trong sông ngây người, vội vàng xuống dưới kéo ta.

Ùng ục ùng ục...

Bên miệng hô hấp sinh ra một chuỗi bong bóng, liên tục bay lên không ngừng. Phạm xung giang cá lớn cũng như thế, chỉ là bong bóng khí bốc lên rõ ràng ít hơn so với ta.

Lúc này trong mắt ta, Cự Long, gió lốc, âm khí đầy mắt, tất cả đều không thấy bóng dáng!

Chung quanh tất cả đều là nước, đen kịt một mảnh, nhìn không rõ ràng.

Khí lực toàn thân trên dưới ta giống như bị rút khô, không thể động đậy, thân thể không bị khống chế tựa như một tảng đá lớn, xa xa hướng chỗ càng sâu rơi xuống.

Ô Mộc hạch phát uy...một ngàn năm trăm năm mươi lăm ô...

Tuy rằng thân thể không bị khống chế, nhưng đầu óc ta vẫn thanh tỉnh như trước, có được cảm giác.

Ta có thể cảm giác rõ ràng ngực mình hơi nóng lên, giống như đang có một quả cầu lửa đang bốc cháy vậy, hơn nữa nó còn đang không ngừng lăn lộn.

Cảm giác vừa chấn động vừa kinh ngạc, hơn nữa lại vô cùng quen thuộc...

Đúng rồi!

Đây là... Ô Mộc Hạch!

Hôi bồ câu tiền bối trước lúc lâm chung, đem hai thánh vật Âm Phù môn giao cho ta. Trong "Âm Phù Kinh" ghi lại vô số bàng môn quỷ thuật, ta luôn khắc khổ nghiên cứu, đã sớm có thể cảm giác được, thực lực tăng lên cực kỳ nhanh chóng. Nhưng ta vẫn không nghĩ ra Ô Mộc Hạch để làm gì.

Mới đầu, trong lúc xử lý sinh ý của rết thạch, ô mộc hạch từng bay ra, thoáng cái đem phân thân Vệ đạo sĩ hút vào. Sau đó ta nghĩ rằng ô mộc hạch là thứ hấp thu linh hồn, nhưng ngay sau đó liền ở gần nghĩa địa Hỏa Táng tràng liên tiếp canh giữ hơn mười ngày, muốn một lần nữa hấp hóa một cái âm hồn, do đó chứng thực suy đoán. Ai tưởng, ô mộc hạch lại thờ ơ, liền cùng một khối sắt nhỏ không có gì khác nhau, căn bản không có chút biến hóa.

Ngay sau đó, ta lại suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng vẫn không có tác dụng gì, nó giống như đang ngủ, vì vậy ta chỉ có thể từ bỏ.

Không nghĩ tới, sau một tháng, nó tỉnh lại lần nữa, hơn nữa thoáng cái đã nuốt trọn một con âm long.

Lúc này, Ô Mộc hạch như một khối sắt nung đỏ, nóng bỏng.

Bên trong đúc thiết kia ngưng tụ ra vô số đạo lực lượng cực kỳ kỳ dị, đang không ngừng chuyển động quay tròn.

Thực lực của ta so với lần gặp Vệ đạo sĩ trước mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng thực lực của cự long này phải vượt qua bao nhiêu Vệ đạo sĩ đây?

Trong Ô Mộc Hạch đột nhiên tụ tập lực lượng cường đại như vậy, làm sao ta ăn được?

Bốn phía một màu đen kịt, bong bóng nước ùng ục không ngừng bốc lên, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đạo bạch quang.

Là Phùng Xung, hắn như một con cá mập, cấp tốc đuổi theo, sau lưng làm kinh động tới một đường thủy tuyến sáng ngời, sáng rực loá mắt.

Hắn một tay chụp lên đầu vai của ta, dừng lại thân hình tiếp tục hạ xuống của ta, lập tức xuyên qua hộ mục kính phóng tới ta lướt hai ánh mắt cực kỳ phức tạp.

"Ngươi làm sao vậy?" Sau khi Quỷ vực tiêu tán, đi xuống nước uống xong thiết bị thông tin lúc thực tế cũng khôi phục hiệu quả.

Mặc dù là Phạm Trùng cứu ta, nhưng như thế nào ta cũng không sinh ra nửa điểm cảm ơn, bởi vì lúc này, một tay hắn nắm thật chặt bờ vai của ta, tay kia vẫn nắm chặt trường đao như cũ, nhìn tư thế kia phảng phất như lúc nào cũng có thể hung hăng chém tới trên ngực ta một đao!

Thật không rõ tên gia hỏa này rốt cuộc có tâm tư gì.

Ta cố nén đau đớn, sắc mặt không thay đổi dùng hết khí lực toàn thân, đem cánh tay mạnh mẽ đè xuống, mượn sức nổi miễn cưỡng đặt lên vai hắn, hai ngón trỏ trong ăn cố ý vô tình rơi ở trên động mạch của hắn.

Động tác không chút bắt mắt này, lập tức hoảng sợ hướng toàn thân run lên, không dám loạn động.

Ta cố nặn một nụ cười rồi nói: "Về chiến hạm đi."

Câu nói này của ta có hai tầng ý tứ, ý tứ của tầng thứ nhất chính là để hắn an tâm, cánh tay ta vừa mới khoác lên bả vai hắn, chỉ là càng thuận tiện để cho hắn mang ta đi mà thôi, đương nhiên, nếu hắn thật muốn xuống tay thì hãy đồng quy vu tận.

Ý nghĩa của tầng thứ hai là nói cho hắn biết, ta đã thông qua thiết bị phát ra âm thanh, ngoại trừ Lương Minh Lợi có thể nghe thấy toàn thể thành viên dưới nước, tốt nhất hắn đừng làm chuyện gì xấu xa.

Phạm hướng hai đại mi vô tức giật mình một cái, lập tức không nói một tiếng nâng ta lên, hướng về phía trước bay đi.

Bơi không được bao xa hắn đã nhìn thấy giang đại cá, ánh mắt hắn nhìn về phía ta cũng tràn ngập nghi hoặc, hai con mắt nhỏ tinh nghịch kia không ngừng chuyển động vòng qua vòng lại trên người ta.

Ta biết hắn đang suy nghĩ điều gì, hắn nhất định cũng đang hoài nghi, âm hồn của cự long là do ta nuốt lấy.

Lúc cự long xông tới, ba người chúng ta đều ở tư thế phòng ngự, hai người bọn họ chuyện gì cũng không có, chỉ mình ta bị thương thành như vậy, đích xác khiến người ta khó hiểu.

Trong đám người Đồng Trủng được mời tới lần này, ngoại trừ Khang Bàn, chỉ có tuổi ta nhỏ nhất.

Nếu nói ta không có bản lĩnh thật, chỉ là một tên tạp nham, thực lực chênh lệch nhiều như vậy, quả thực khó có thể làm cho người ta tin tưởng.

Nhưng nếu nói ta không tiếc thân chịu trọng thương, dốc hết toàn lực thay hai người bọn họ ngăn cản toàn bộ công kích của ác long, điều này cũng không thích hợp. Tiểu tử ngươi có cao thượng như vậy sao?

Nhưng hai người bọn họ nào biết được, cự long bị ta nuốt mất không giả, nhưng lúc ấy ta cũng không biết chút nào a!

Đương nhiên, ta đương nhiên sẽ không giải thích gì cho bọn họ, hiện giờ ngay cả nói chuyện sức lực cũng không thể ép nổi.

Cá lớn suy tư chốc lát, cũng đi tới, dựng một cánh tay khác của ta lên, vô tình xuyên qua nước tắm chạm vào trên đan điền của ta, khẽ nhíu mày một cái, nhưng cũng không nói gì.

Một mảnh bạch quang cực kỳ chói mắt từ trên xuống dưới từ xa xa bay tới.

Là lái thuyền.

Đợi sau khi bọn ta tiến vào khoang thuyền, lúc này mới phát hiện tình hình bên trong có điểm không thích hợp.

Lương Minh Lợi vẫn đang ngủ, thanh âm ùng ục cao thấp phập phồng, tiết tấu cực mạnh, ngẫu nhiên còn chép miệng hai cái, ngủ cực kỳ hương vị ngọt ngào.

Trên mặt Bàn Tơ treo nước mắt, nói tổ thông tin với đội hậu viện trên thuyền bị móc ngược lên đài công tác, vỏ ngoài nhựa cây rơi mất một khối thật lớn, xem bộ dáng hẳn là bị đổ vỡ.

Diêm hướng chúng ta nhún vai, ý tứ kia giống như đang nói, cái này có thể không liên quan đến ta. Lập tức nhìn thấy vết thương chồng chất ta, lập tức con ngươi phóng đại, giống như muốn nói cái gì quan tâm, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Mâu lục lau nước mắt trên mặt, quay đầu lại nhìn chúng ta, rất áy náy cắn môi nói: "Xin lỗi."

"Xin lỗi cái gì?" Phạm Xung rất kỳ quái hỏi.

"Đều là như vậy... Đều là phụ thân ta." Quáng Bàn nói xong lại cắn chặt môi, hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn gắt gao siết chặt lại với nhau, trên mặt tràn đầy vẻ áy náy.

"Vừa rồi ly gián tiểu thư và ông chủ cãi nhau, ta theo ông chủ nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy." Hống ở một bên xen vào nói.

"Đây là làm gì?" Phạm Xung vung tay lên: "Hắn là hắn, ngươi là, chúng ta còn có thể chấp nhặt với tiểu nha đầu."

Nói tới chỗ này, hắn đột nhiên dừng lại một chút, tựa như lúc này mới đột nhiên nhớ tới, ngay vừa rồi hắn còn hung dữ người ta đấy, còn nói muốn ném nàng và việt môn ở chỗ này biến thành cô hồn dã quỷ.

Phạm Xung xấu hổ vỗ vỗ ót, cười hắc hắc nói: "Ta là người cũng thẳng tính, trong miệng thật sự có cái gì đó, ngươi cũng đừng để trong lòng... Khụ, không nói, không nói nữa!"

"Không! Lúc trước ngài nói không sai, đây đích thật là của chúng ta không đúng, không nên dùng chuyện nguy hiểm như vậy để thử thách." Đào nhìn thoáng qua ta đang mệt mỏi tựa vào ghế ngồi tiếp tục nói: "Nếu mọi người không muốn tiếp tục nói nữa, chúng ta bây giờ trở về, cuộc khảo sát lần này cũng tạm dừng ở đây! Ta sẽ nói chỗ phụ thân."

Thái độ của nàng cực kỳ kiên định.

Ngày thứ một ngàn ba trăm bốn mươi sáu ca ca bơi dưới nước.

"Cái này..." Phạm Xung có chút do dự sờ sờ cằm.

Cá lớn một bên nấp trong tẩu thuốc, một bên hờ hững trả lời: "Đến cũng đến rồi, trở về làm gì? Tiếp tục đi về phía trước đi."

"Ha ha ít, ha ha ít, ha ha ha..." Ngay lúc này, trong lời nói trên đài thao tác truyền ra một hồi tiếng la hét hỗn tạp.

Trao Đản nhìn lướt qua ống câu chuyện nhưng không nhận, dường như vừa rồi lửa giận cãi nhau với em gái còn chưa lui, thuận tiện cũng để giận cùng ống nói này, ngay cả đụng cũng không muốn đụng vào.

"Uy, này! Ách lạp thiếu! Ách lạp thiếu!" Con điêu phu kia của ống câu vừa nghe không có ai đỡ, càng lớn tiếng nói càng dữ tợn hơn.

"Kỳ quái, thứ đồ chơi này hỏng rồi sao?" Hắn rất kỳ quái lẩm bẩm, ngay sau đó lại truyền đến hai tiếng phanh phanh cực kỳ chói tai, hình như là cầm ống câu chuyện gõ ở chỗ nào đó hai cái.

"Ha ha thiếu, ha ha..." Giọng nói to như chiêng lần nữa vang lên, Phạm Xung rốt cục không nhịn được nữa, chộp lấy ống chuyện, lớn tiếng mắng: "Con nghé con, kêu bậy bạ cái gì hả?"

"Ngươi con Hùng Nhãn Tỳ Hưu này còn mạnh mẽ như vậy, xem ra không có chuyện gì." Sau khi bị mắng một trận, con Ô phu kia giống như không tức giận chút nào, ngược lại còn mang theo vài phần mừng rỡ, nhìn qua, quan hệ giữa hai bờ đông đen nhánh, bá chủ Ô Lý Giang này xưa nay quan hệ cũng không tệ lắm.

"Thiếu niên vừa nói chuyện với ta, có rắm gì thì nói mau!" Phạm Xung thô to kêu lên.

"Cái gì kia..." Ô Lăng phu dừng một chút, tiếp tục điều khiển một ngọn Đông Bắc dày đặc, nói: "Cầu thang và cô nương hắn cãi nhau một hồi. Lưu lão lục vừa tới, hắn muốn hỏi một chút xem trong

Quỷ Vực các ngươi gặp thứ gì, tại sao động tĩnh lớn như vậy."

"Cái gì? Trong đó rõ ràng có một con âm long, thiếu chút nữa hại chết lão tử." Phạm Xung tức giận kêu ầm lên.

"Âm Long? Đó là..." Mâu phu lầm bầm một câu rất kỳ quái, vừa muốn hỏi lại, thì giống như bị ai đó che lại, không ngừng truyền ra một mảnh cát vang.

Vừa nghe đến hai từ âm long, Lương Minh Lợi đang ngủ say đột nhiên mở một con mắt nhìn lướt qua ba người chúng ta, nhất là đi vòng trên dưới vài lần, rồi mới lần nữa nhắm mắt lại.

Tra và Hổ Bàn mặc dù không biết Âm Long là vật gì, nhưng vừa nghe Phạm Xung nói như vậy, tự nhiên biết được món đồ chơi này rất khó đối phó, lại nhìn về phía ta vẫn như cũ nghiêng ở trên ghế ngồi, trên mặt đều hiện ra vài phần kinh ngạc.

"Nha đầu, lên thuyền đi." Cá lớn vẫy nhẹ tẩu thuốc, không thèm ngẩng đầu lên nói.

Ven sóng lại ngó sang ta và Phạm Xung.

Ta khẽ gật đầu, Phạm Trùng ngắt lời, vung tay lên nói: "Đi, xem xem bên trong rốt cuộc cất cái gì."

"Cảm ơn!" hoạn quan rất là cảm kích hướng về phía chúng ta gật đầu nhẹ, quay người lại ấn nút khởi động.

Bưng hạm tiếp tục bay lên, vừa giảm xuống vừa đi về phía trước.

Thủy vực sâu vốn không có ánh sáng, nhưng mảnh này càng thêm âm trầm, chẳng những tối không sáng, ngược lại còn giống như có thể thôn phệ ánh sáng, công lớn như vậy chiếu đèn chiếu qua, chỉ có thể quét ra phạm vi khoảng một thước.

Toàn bộ thuỷ vực này lại quạnh quẽ lạ kỳ, từ khi xuống nước đến bây giờ, đừng nói đàn cá, ngay cả nửa con vật còn sống cũng chưa từng thấy qua.

Cả thế giới đen kịt một mảnh, chỉ có lang sói cô độc yên lặng di chuyển, tựa như trong bầu trời đêm mây đen đón gió lướt qua một con nhạn cô độc.

Ta nghiêng người tựa trên ghế ngồi, khép hờ hai mắt, chậm rãi điều tức khí huyết.

Ô Mộc hạch trước ngực cũng không nóng như lúc trước, tốc độ sóng nhiệt cuồn cuộn bắt đầu chậm lại.

Giống như hồn của âm long đã bị ô mộc hạch hoàn toàn cắn nuốt mất, biến thành lực lượng của bản thân, ta cực kỳ rõ ràng cảm giác được, ô mộc hạch hình như cũng biến lớn hơn một chút. Lúc ban đầu tiền bối bồ câu xám giao cho ta, chỉ lớn cỡ hạt đào, hiện tại hai đầu phía trước đều sinh ra một cái mũi nhọn, cũng trở nên càng thêm mượt mà, hình dạng cũng không sai biệt lắm so với một quả cầu nhộn.

Qua hai lần luyện chế, ta phát hiện Ô Mộc Hạch sẽ không gây tổn thương gì cho hồn phách và tu vi của ta, chỉ là thân thể phải chịu đựng thống khổ cực lớn, mỗi một khối xương trên cơ thể, mỗi một tấc da thịt đều giống như bị thiêu đốt trong lò luyện đan, tùy thời đều có thể vỡ tan ra!

Nhưng, chỉ cần sống qua quãng thời khắc đau đớn nhất này thì sẽ vô cùng thoải mái, mỗi lỗ chân lông đều vui sướng tràn trề.

Dần dần, thân thể của ta đã khôi phục lại, hơn nữa cũng tốt hơn trước kia không ít, nhất là tai mắt càng thêm thông minh.

Tiếng lái thuyền cắt sóng nước, nghe càng thêm rõ ràng, bóng tối bên trong kính dò xét càng thêm rõ ràng.

Nếu ta chưa thấy qua uy lực chân chính của Ô Mộc trượng, sợ rằng sẽ cho rằng đây chỉ là một kiện âm vật hấp thu hồn phách cường đại của chủ nhân. Nhưng trong lòng ta biết rõ, công hiệu Ô Mộc Hạch không phải như thế.

Lúc ở trên thuyền thì Giang Đại Ngư từng nói, dưới trướng Cửu U môn có ba đại pháp bảo: Âm Phù Kinh, Ô Mộc Trượng, Cửu Sinh Tháp.

Bản thân Ô Mộc Hạch là Ô Mộc Trượng, một trong tam đại pháp bảo, bồ câu xám tiền bối sau khi kịch chiến với hắc ưng, vì bảo vệ chúng ta, dùng hết công lực, đồng thời chí bảo Ô Mộc Trượng cũng hóa thành bụi mù, chỉ còn lại một khối nguyên hạch nhỏ như vậy.

Rốt cuộc Ô Mộc Trượng lúc ban đầu hình thái chính là một cái thủ trượng, hay là nói giống như hiện tại, chỉ là một khối tiểu hạch, phải thông qua không ngừng hấp thụ âm hồn, mới có thể dần dần biến cường?

Ta làm sao vận dụng nó đây?

Giang Đại Ngư nói Cửu U môn sụp đổ, sau đó chia làm ba phái, ba món chí bảo đều thuộc một môn phái, nói vậy pháp môn tuy đồng nguyên nhưng đạo tu luyện cũng khác nhau. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân ta muốn tìm kiếm đáp án từ bên trong Âm Phù Kinh, nhưng mãi vẫn không đoạt được kết quả.

Nhưng vô luận ô mộc trượng cũng tốt, ô mộc hạch cũng thế, tóm lại là một trong tam đại chí bảo, nếu về sau, ta chỉ có thể bị dùng nó hấp thu âm hồn, quả thực là bạo khiển thiên vật!

Mặc dù ta đã khôi phục thể lực, nhưng vẫn như cũ không nhúc nhích, nằm nghiêng trên ghế, vừa nhìn chằm chằm màn hình dò xét bên ngoài, vừa suy tư về bí mật của ô mộc hạch...

Lại một lát sau, con cóc cơ hồ chìm đến đáy, tốc độ cũng dần dần chậm lại, hơn nữa còn đang không ngừng thay đổi đường xuất phát.

Bàn quay không chuyển mắt nhìn chằm chằm, vừa giải thích cho chúng ta: "Trước mắt nước sâu sáu mươi thước, kênh đào quay lại, vùng này mọc tràn lan rất nhiều dốc đất đá cao thấp, một khi xảy ra va chạm, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi."

"Theo nghi thức truy tung chúng ta cảm thấy trên người Tương Mãng Ngư lúc trước, những cá đó cũng..."

"Nha đầu, ngừng một chút." Đột nhiên, con cá lớn đang chán nản tẩu thuốc hét to một tiếng, cắt ngang lời nói lửa đảo, chỉ vào màn hình nói: "Mang kính quay về!"

Đầu tiên thiên thiên bạch nhật thuỷ hồ lô số một nghìn bốn nghìn bốn bảy.

"Tốt!" giống san đáp một tiếng, vội vàng chậm lại tốc độ lái tàu, hơn nữa điều chỉnh dò xét bên ngoài kính chậm rãi di chuyển về.

Ngoại trừ Lương Minh Lợi đang hôn mê chưa tỉnh ra, mọi người trong khoang đều chăm chú nhìn màn hình.

Trong ống kính tối đen như mực, đột nhiên có một khối đá nhọn hiện lên.

"Ngừng! Chính là chỗ này." Con cá lớn kêu lên.

Tra và Phạm Dung thoáng khom lưng, ta cũng nhìn chằm chằm màn hình.

Phía sau tảng đá kia dường như cất giấu một thứ gì đó, đang theo sóng nước phập phồng, lay động theo.

Chỉ là vật kia cũng màu đen, cùng nước sông chung quanh hòa thành một khối, không phải người có ánh mắt đặc biệt tốt thì rất khó phát giác.

Tuy nói tốc độ thuyền mới vừa rồi cũng không nhanh lắm, nhưng ống kính lại lướt qua, bị con cá lớn trong sông bắt được. Không thể không nói, nhãn lực lão nhân này thật đúng là tặc.

Chiết ve sau khi ổn định đe dọa, mở ra cơ quan, một cánh tay máy móc dạng ống co rút lại đát đát đát dò xét ra ngoài.

Theo tay máy càng duỗi càng gần, hình ảnh thăm dò kính phản hồi cũng dần dần rõ ràng!

Chỉ thấy trên tảng đá kia treo một đoạn dây thừng, dưới dây thừng buộc chặt lấy thứ gì đó, theo sóng nước không ngừng dâng lên hạ xuống, không ngừng phiêu hốt, nhìn tựa như bóng hơi sớm đã nổ tung.

Thái Dương điều khiển tay máy dạng kìm đi tới, ngậm dây thừng, dùng sức kéo một cái, vậy mà kéo ra một cái thật dài.

Dây thừng kia treo trên đá nhọn chỉ là một đoạn ngắn trong đó, hai đầu phía trước và sau đều lớn lên đáng sợ, bất quá hơn phân nửa đều bị bùn cát vùi lấp. Nước bùn quay cuồng khiến cho mặt nước đen kịt một mảnh càng thêm đục ngầu.

Đầu kia của dây thừng không biết bị thứ gì ngăn chặn, tay máy mạnh mẽ kéo vài cái, đầu kia ngược lại túm tới hơn hai mươi mét, lại giống như vẫn chưa có điểm cuối...

Dây thừng cực lớn, đường kính không khác một quả trứng gà là bao, toàn thân tỏa sáng đen kịt, cứ cách một khoảng không xa lại buộc vào một mảnh vỡ rách rưới.

Thoạt nhìn cực kỳ quái dị.

"Là Thủy Hồ Lô." Phạm Xung nhận ra đầu tiên.

Cái tên thủy hồ lô này ta cũng không xa lạ gì, chỉ là chưa từng thấy qua vật thật mà thôi.

Đây là một loại công cụ trộm mộ, xác thực hơn một chút, là vật bắt buộc phải ăn trộm cổ tích dưới nước, xét theo mức độ trọng yếu thì tuyệt đối không kém hơn Lạc Dương sạn.

Đối với tặc trộm mộ trong nước, có gì khác biệt không lớn, nhưng mà hồ lô có khác biệt một trời một vực hay không.

Tại quá khứ, muốn ở dưới nước mò kim, gặp được bình thường nhất cũng là vấn đề nghiêm trọng nhất, chính là dưỡng khí.

Cho dù thủy tính có tốt, cũng phải thường xuyên chui ra hít thở, một tiến một cái nhìn như không bắt mắt, lại chậm trễ rất nhiều công phu. Hơn nữa nước càng sâu, loại vô dụng này càng được trả giá càng nhiều. Khí lực toàn thân cơ hồ đều dùng từ trên xuống dưới để đổi hơi, còn có khí lực gì khác nữa?

Sau đó không biết là vị cao nhân nào, nghiên cứu ra một thứ như vậy - Dùng một sợi dây thừng nhỏ dày đặc bôi qua dầu, mấy sợi dây thừng nhỏ lại bện thành dây thừng thô, cuối cùng lại quét màn nước tối mịt, cứ cách một đoạn lại buộc một cái túi khí nhỏ bọc da dê lại.

Người xuống nước quấn dây thừng lên eo, có thể tùy thời kéo khí nang bổ sung mấy ngụm dưỡng khí, vừa tránh đi đi phiền toái phải đi giày vò, lại còn có tác dụng thêm. Ví dụ như: người trên nước có thể mượn dây thừng đưa xuống công cụ và tin tức, người dưới nước cũng có thể cầm lấy một kiện vật nhỏ buộc ở bên trên.

Đạo mộ tặc và thương nhân âm vật có hai nghề này, nhìn có vẻ khác biệt cực lớn, nhưng có nhiều chỗ là quán thông lẫn nhau, hiểu rõ nhau.

Công dụng của thủy hồ lô ta đã sớm rõ ràng, chỉ là theo khoa học kỹ thuật phát triển, lặn dầm, bình dưỡng khí phổ biến, thứ này dần dần bị đào thải ra sân khấu lịch sử, một mực chưa từng gặp mà thôi.

Phạm Xung và giang đại cá đều là bá chủ nước trên đỉnh đại danh, đối với thứ này tự nhiên càng thêm quen thuộc, nhưng trăn và ngựa thì có chút mơ hồ.

Phạm Xung quay đầu nhìn thoáng qua Bàn Tư, cũng không đợi nàng hỏi, giải thích đơn giản: "Đây là hải tặc dưới nước dùng để trộm mộ."

Con cá lớn không rên một tiếng, trợn hai con mắt nhỏ nhìn chằm chằm màn hình.

Theo tay máy không ngừng rút lại, dây hồ lô kia cũng càng kéo càng kéo dài, chỉ là từng cái túi khí kia đều bị phá tan hết, lẻ tẻ như những mảnh vải treo ở bên trên, mà một đầu khác vẫn như cũ không nhúc nhích tí nào.

Rất nhanh, một đầu hồ lô bị triệt để rút ra, phía trên còn buộc một cái mặt thú đầy gỉ đồng.

Đây là một đầu ở lại trên bờ, vòng đồng là dùng để cột vào cây cối, hoặc là dứt khoát đính trên mặt đất dùng cố định.

Tay máy tiếp tục dùng sức, ra sức kéo một đầu khác.

Dây thừng bắn tung tóe giống như dây sắt vậy, xông thẳng xuống nước bùn.

Một con khác nhìn như đặc biệt nặng nề, trăn đã đẩy cán cân lên đỉnh đầu, vẫn không nhúc nhích được mảy may.

"Nha đầu, dừng tay đi!"

Cá lớn vẫy vẫy tay nói: "Đừng kéo nữa, chúng ta sẽ xuống nước ở đây."

Bưng dế quay đầu nhìn con cá lớn trong sông, kinh ngạc hỏi: "Giang lão tiên sinh, nơi này cách chỗ này chúng ta mới xem được mảnh xương trắng đầu tiên, còn hơn ba mươi mét, ngài xác định là từ nơi này đi xuống sao?"

Cá lớn gật đầu nói: "Cách bao xa cũng không trọng yếu, nơi này từng có người tới, hơn nữa còn là người đi đường, nếu không cũng không cách nào phá giải cấm chế lối vào chạy đến nơi này."

"Hồ lô nước đều ở dưới nước, điều này nói rõ, hắn căn bản chưa đi ra ngoài, mà là chết ở chỗ này, chúng ta phải làm rõ hắn chết như thế nào. Bằng không ngây ngốc xông tới, hiểm cảnh sau lưng thật phiền toái. Chuẩn bị một chút, năm sau theo trình tự ra khỏi khoang thuyền."

Nói xong, hắn quay đầu nhìn ta một cái rồi nói: "Trương tiểu ca còn có thể làm không?"

Ta gật đầu nói: "Không có gì đáng ngại." Mặc dù ta đã khôi phục như lúc ban đầu, thậm chí tu vi còn cường đại hơn so với trước khi xuống nước, nhưng ta vẫn đè thấp tiếng nói, lộ ra giọng điệu rất yếu ớt.

"Vậy là tốt rồi." Con mắt nhỏ vàng đục của giang đại ngư nhanh chóng đảo hai vòng, bất động thanh sắc nói.

Kiểm tra thiết bị, mang tốt thiết bị, lúc tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, Lương Minh Lợi không cần ai gọi, tự mình tỉnh lại. Giơ hai bàn tay nhỏ bé lên duỗi lưng, lưng vác cái túi lớn chui ra khỏi cửa khoang. Mão nhanh chóng theo sát phía sau, tiếp theo là ta và giang đại cá lớn.

Chiết hạm đã sớm thiết trí thành trạng thái tĩnh lặng, cũng theo phạm vi chui ra.

Lương Minh Lợi vừa ra khỏi khoang thuyền, trong túi trữ vật liền toát ra một cái bong bóng khí lớn, bao lấy toàn thân y, giống như được khảm nạm lên quả cầu thủy tinh.

Người khác đều vung chân đạp, toàn thân cùng chuyển động, chỉ có hắn cứ thoải mái ngồi đó, hai mắt khép hờ không nhúc nhích, giống như đang ngủ. Bong bóng khí kia tự mình nhấp nhô về phía trước, nhẹ nhõm hơn bất cứ ai.

"Không nên nóng lòng xông tới, trước tới tập hợp dây hồ lô, điều tra cụ thể nguyên nhân cái chết người kia rồi hẵng nói." Giang Đại Ngư phân phó.

Đệ nhất thiên chi bốn ngàn tám chương Đường Triều trộm mộ tặc.

Dây hồ lô lâm vào vũng bùn cách lái tàu không xa lắm, rất nhanh sáu người chúng ta liền tụ tập ở chỗ cửa dây thừng.

Dây hồ lô chìm vào vũng bùn sâu hơn nửa mét, toàn bộ đều là do dòng nước cuốn theo bùn vụn nhiều năm bao trùm mà thành. Bởi vậy có thể thấy, thời gian tử vong của tên trộm mộ kia đã cực kỳ xa xưa...

Phạm Xung vươn bàn tay to lớn hung hăng túm một cái ở trên dây thừng, hắn cũng không phải là nghĩ mình khí lực lớn hơn so với máy móc, muốn đem dây thừng này lôi ra, nếu đổi lại là người đi cóc ngược lại rất có khả năng làm như vậy. Hắn chỉ muốn xem xét một chút tình huống sơn mi rơi xuống, sau đó phân biệt một chút đây là vật triều đại gì.

Y cúi người xem xét dây thừng, lại nhìn màu sắc trong lòng bàn tay, rất khẳng định nói: "Đường đại."

Cá lớn trong tay ném ra thú hoàn đầy gỉ đồng, vỗ vỗ tay nói: "Nói chính xác hơn một chút, là Tùy mạt Đường sơ."

Rút ra xích co duỗi cổ tay, đo đạc độ bùn bùn phía trên dây thừng, cũng rất khẳng định nói: "Căn cứ theo tốc độ lưu tốc cùng bùn cát mang theo số lượng tính toán, dây thừng này đã bị vùi lấp khoảng một ngàn ba trăm năm."

Một ngàn ba trăm năm trước đúng là Sơ Đường, nhãn lực của Phạm Xung và giang đại ngưu quả nhiên rất cay độc.

"Trương tiểu ca, ngươi thấy sao?" Hai con mắt nhỏ màu vàng của giang đại ngư nhìn chằm chằm ta hỏi.

Từ sau khi âm long biến mất, độ coi trọng của giang đại cá đối với ta đột nhiên tăng lên, tựa như mọi nơi đều đề phòng ta.

Hơn nữa dựa theo phương án đã định, dưới nước tổ thành ba tiểu đội, ta và hắn đều là nhóm trung gian.

Đây không phải là có người cố tình sắp xếp hay sao?

Hiện tại nếu như hắn đã chỉ tên lên đầu ta, ta cũng không thể cứ giả ngu giả ngốc, cái gì cũng không nói, ngược lại càng khiến người ta hoài nghi hơn.

Ta dừng một chút, nhưng vẫn dùng một giọng nói rất yếu ớt như trước, nói ra: "Mấy vị nói không sai, vị lão đồng hành này đích thật là đến đây từ thời mạt Tùy Đường. Tuy nhiên, vấn đề là, với trình độ năm đó, tuyệt đối không cách nào phát hiện dưới đáy sông này còn có Động Thiên khác. Bọn họ thông qua manh mối nào biết được nơi này có dấu vết cổ xưa? Ngay cả gia tộc Phùng thị cũng truy tìm mấy trăm năm mới phát hiện ra."

"Còn nữa, các ngươi xem đầu dây hồ lô này có phải hơi quá to rồi không?"

Công năng trọng yếu nhất của thủy hồ lô chính là truyền thụ dưỡng khí, dây thừng quá mức nặng nề, rất không tiện để tiến hành.

Những sợi dây thừng này đều đã được trải qua tầng tầng lớp lớp bí chế, vừa cứng cỏi vừa nhẹ nhàng, nói như vậy chỉ nhỏ bằng ngón út. Thế nhưng sợi dây thừng trước mắt này lại to bằng quả trứng gà, hơn nữa còn dài dòng như thế, có thể tưởng tượng nặng nề tới mức nào, chỉ từ điểm này mà nói đã rất không hợp với lẽ thường.

"Đây là Hoàn Tác." Phạm xông tới vác trường đao, cúi xuống ở trong nước, nhìn chằm chằm hồ lô nói: "Loại hồ lô này là vây thành một vòng tròn, người trên bờ có thể từ từ kéo về, dùng hết khí nang mới được."

"Hơn nữa xem từ mật độ cột bên trên khí nang, cũng không phải cho một người dùng, nói cách khác, hắn khẳng định không phải tự mình tiến vào."

"Vậy càng kỳ quái." Ta có chút kinh ngạc nói: "Nếu quang thủy xuống còn có vài cái, vậy trên bờ khẳng định cũng có không ít người. Cho dù năm đó dưới nước xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, toàn quân bị diệt, nhưng người trên bờ thật cam tâm bỏ qua như vậy? Hơn nữa nhiều người như vậy đều biết bí mật, lại che dấu nghiêm mật như thế nào, ngàn năm qua, ngay cả nửa điểm tin đồn cũng không lưu lại."

"Có lý." Giang Đại Ngư gật đầu: "Cho nên, chúng ta trước tiên phải biết rõ những người này chết như thế nào, để phòng ngừa hậu hoạn. Bây giờ biện pháp duy nhất chính là theo dây hồ lô này truy xét tiếp, Trương tiểu ca có thượng sách gì không?" Nói xong, lại nhìn chằm chằm về phía ta.

Tên gia hỏa này thật đúng là nhìn chằm chằm vào ta, ta đang muốn mượn thân thể còn chưa khôi phục làm lý do thoái thác.

Hủy Diệt lại xung phong nhận tội hô to một tiếng: "Để ta làm cho."

Nói xong, hắn lôi kéo ba lô ra.

Ba lô của bọn ta đều là hàng cao cấp của quân công Đức quốc, đặc chế bảo vệ nước, bên trong chia thành rất nhiều không gian nhỏ phong kín.

Hắn móc từ trong túi ra một cái bình thủy tinh, bên trong chứa một con cua nhỏ màu lam nhạt to bằng cái bình, lập tức từ bên hông rút ra thanh đao nước, lau một mảng đen trên dây hồ lô, bỏ vào trong bình.

Con cua kia lướt ngang qua, gắp khối sơn vị đưa đến bên miệng ngửi, theo đó hai càng không ngừng giao nhau va chạm.

Hủy Diệt cầm cái bình cẩn thận tới gần dây thừng sát bên đầm lầy.

Cái bình nghiêng đi, con cua nhỏ kia liền không dằn nổi vội vọt ra ngoài, thoáng cái chui vào trong nước bùn!

Trừu đối chiếu trên nắp bình ấn xuống cái gì, trên một mảng nước bùn vốn đen kịt liền xuất hiện một chấm đỏ nhỏ lóe sáng, đang nhanh chóng lao về phía trước.

"Đây là cua theo dõi được gọi là chó mỏ Thâm Thủy, chúng ta đi theo nó là được rồi!" Hống giới thiệu đơn giản.

Cá lớn nhìn ta, lại nhìn Úy một chút, vung tay lên phía trước nói: "Chú ý giữ khoảng cách."

Lương Minh Lợi vừa dứt lời, đang bị bao trong bong bóng khí lớn, liền dẫn đầu "Cút".

Diêm vội vàng theo sát phía sau.

Ba nhóm người bọn ta cách nhau hơn mười mét, một đường đuổi theo điểm đỏ nhỏ lộ trên bùn lầy kia.

Lúc đầu điểm Hồng đi thẳng về phía trước, sau khi đi được chừng hai mươi mét, đột nhiên quẹo qua một bên, nghiêng người chạy về phía bên kia.

"Giang lão tiên sinh, bây giờ chúng ta đang ở cách chỗ di tích ghi lại nhìn thấy càng ngày càng xa." Lại đuổi tới hơn bốn năm mươi mét, Tạ Tĩnh Tuyền lo lắng nhắc nhở.

"Trước điều tra rõ nguyên nhân rồi hãy nói, giữ tai họa ngầm sau lưng, luôn không yên lòng." Con cá lớn kia vẫn rất chấp nhất.

Lần này bọn ta xâm nhập dưới nước chính là đến tìm kiếm di tích đấy, đột nhiên phát hiện một chuyện nhỏ như vậy, liền một đường lệch đi, nhìn như có chút không hiểu, nhưng không thể không nói cách làm của cá lớn là ổn thỏa nhất.

Cho dù đổi lại là ta đi quyết định, ta cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Nơi này thật sự có chút ly kỳ cổ quái, đáy sông thiết lập cấm trận, Quỷ vực có thể tụ ra long hồn. Sâu trong Ô Tô Lý Giang gầm rú to lớn, cung điện to lớn mà thần bí, kỳ ngư năm nào cũng qua lại... Khắp nơi lộ ra một cỗ khí tức quỷ dị.

Những Kim Giáo uý sơ Đường từ lúc Đường Sơ bước vào nơi đây đã chết như thế nào?

Nếu không tra rõ ràng, làm sao có thể ổn định tâm trạng tiếp tục thăm dò?

Phải biết, đây chính là đi sâu xuống đáy sông mấy chục thước a, lại thêm chiều sâu bản thân Ô Tô Lý Giang, hầu như đều đạt sáu mươi mét.

Cho dù bọn họ có hồ lô nước, có thể thay đổi hơi thở, còn có cả áp lực.

Chúng ta đều đã đi một vòng nước trong nước của toàn thế giới khoa học kỹ thuật mới nhất, đều có thể cảm thấy ngực có chút khó chịu, hô hấp cũng có chút khó khăn, những cổ nhân kia làm sao làm được?

Đây có thể là một đám Kim giáo úy bình thường sao?

Nhưng bọn họ vẫn chết hết ở chỗ này, không tra được nguyên nhân, cứ như vậy liều lĩnh xông vào, thật cùng tự sát không có gì khác nhau!

Bọn ta đuổi theo điểm đỏ kia lại vòng qua một đường cong, trước mặt xuất hiện một tảng đá lớn cao hơn nước bùn.

Lương Minh Lợi và con sên bơi ở phía trước nhất cũng dừng lại.

Đứng thứ một ngàn năm trăm bốn mươi chín, Độc Nhãn thạch nhân...

"Chuyến truy tung dừng lại, hình như đã đến điểm cuối rồi." Bétera báo cáo.

Ta và Giang Đại Ngư, Phạm Xung, bốn người Cân Lan cũng lục tục tụ lại đây.

Tiểu Hồng hạ xuống tảng đá không nhúc nhích, hiển nhiên đã mất đi mục tiêu của cua đuổi theo.

Tảng đá một nửa chôn sâu dưới nước, một nửa khác dưới nước sông không ngừng cọ rửa, lộ ra một mảnh mặt đá màu xanh đen.

Bên trên khắc rõ ràng vết tích nhân tạo, hơi thành hình ống tròn, nằm vắt ngang trên mặt đất.

Mặc dù chỉ lộ ra một nửa diện tích, nhưng cao bằng một người, dài hơn bốn mét.

Cá lớn bơi quanh tảng đá nhìn hai vòng, hỏi chim sẻ: "Ngươi xác định phía dưới chính là chỗ khác của hồ lô à?"

Lui rất chắc chắn gật gật đầu nói: "Tín giác truy tung cua so với heo còn mạnh hơn mười mấy lần, tuyệt đối không sai."

Bàn ủi cầm một cái hộp nhỏ hình vuông, ở trước tảng đá lớn sau đó đi tới đi lui kiểm tra một chút nói: "Nguyên tố vật chất phía dưới tảng đá lớn này đều không quá thích hợp, nhất là mạ non và hống biển nghiêm trọng phi thường, hẳn là thi cốt, hơn nữa trong thi cốt còn chứa lượng lớn thủy ngân."

Cá lớn quay đầu nhìn ta một cái.

Ta lần này không đợi hắn hỏi, nói thẳng: "Nếu đã như vậy, vậy hẳn là không sai rồi. Có thể đi đến nơi này tuyệt đối không phải là đạo tặc bình thường, rất có khả năng chính là Luyện Đan Sĩ sơ Đường, Luyện Đan Sĩ đa phần lấy thủy ngân làm nguyên liệu, cũng chính là thủy ngân. Nếu đã truy tung con cua cùng khoa học phán đoán đều tập trung nơi này, vậy hẳn là đúng rồi!"

Cá lớn khẽ gật đầu, ánh mắt rơi vào trên tảng đá.

"Để ta!" Phạm Xung kêu lên một tiếng, đồng thời rút ra trường đao sáng như tuyết, lưỡi đao lóe lên hắc mang bổ thẳng xuống.

Leng keng leng keng.

Cá lớn Yên Thương vẫy một cái, chặn lưỡi đao, tức giận quát: "Hồ đồ!"

"Sao hả?" Phạm Xung hỏi với vẻ không hiểu: "Không phải ngay bên cạnh đây sao? Tảng đá này lại lún sâu như vậy, không đập nát thì làm sao dọn nổi."

ích lợi thu hồi con cua truy tung vừa mới chui ra nước bùn, cũng vượt lên trước một bước ngăn trước tảng đá lớn nói: "Phạm tiên sinh, Giang lão tiên sinh nói rất đúng, không thể khinh suất như vậy! Cho dù đánh nát tảng đá, nhưng nhiều đá cùng bùn như vậy cần bao nhiêu thời gian mới có thể dọn xong? Đến lúc đó dưỡng khí của chúng ta cũng sẽ không còn thừa nhiều lắm, đừng nói tiếp tục thăm dò di tích, có lẽ ngay cả trở về Giáp hạm cũng không đủ."

Y sửng sốt phía dưới, có thể y chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề giảm bớt khí lực này.

Tuy rằng bình khí phía sau lưng hắn đeo hai cái bình, một cái trong đó là toàn đội dự bị, còn cái kia thì hắn sử dụng không nhiều lắm, tiêu hao không sai biệt lắm khoảng bảy phần của ta.

Dù sao dưới nước công phu của hắn cực kỳ không đạt được, dù một chút dưỡng khí đều không có, cũng có thể một hơi bơi về mặt sông, cho nên loại chuyện này từ trước đến nay đều không trong phạm vi hắn cân nhắc.

Thế nhưng, đáp án vẫn ngay dưới tảng đá lớn, nếu không đem tảng đá dời đi, làm sao có thể tra ra chân tướng đây?

Trong lúc mọi người còn đang khó hiểu, Lương Minh Lợi điều khiển bong bóng khí lăn tới.

Hắn giơ một bàn tay nhỏ ra, khoa tay múa may trên bong bóng khí.

Theo ngón tay hắn vẽ, từng làn khói đen không ngừng lóe lên trên khí bích: "Lui về phía sau, để ta thử xem."

Bản lĩnh hiển lộ của Lương Minh Lợi cực kỳ khác biệt, bất luận là đoạn chi câu hồn, hay là ngưng khí thành cầu, đều là dị thuật giang hồ cực kỳ hiếm thấy, không biết hắn có biện pháp gì hay không.

Cá lớn suy nghĩ một chút, ra hiệu cho mọi người lui ra.

Lương Minh Lợi vẫn đang không ngừng phất tay viết: "Lui, lui, lui nữa."

Trừ phi chúng ta rời khỏi hơn mười thước, Lương Minh Lợi mới một lần nữa tới gần tảng đá lớn, lập tức từ trong cái túi lớn phía sau lão toát ra một cái bọt khí nhỏ màu đỏ như máu.

Hắn nắm lấy bong bóng khí nhỏ kia hất tay lên, đập vào trên tảng đá lớn.

Ba một tiếng, bọt khí vỡ vụn.

Máu đỏ chảy ra bốn phía, nhưng máu này lại không hòa hợp nước, mà là một mạch chui vào trong hòn đá, trong nháy mắt đã không còn chút dấu vết.

Lương Minh Lợi nhanh chóng bắt đầu múa may hai bàn tay nhỏ bé, không ngừng bắt quyết.

Chỉ thấy trên tảng đá sinh ra một đường máu, lan tràn ra như mạch máu khắp nơi, rậm rạp chằng chịt kết thành một tấm lưới lớn màu đỏ như máu, che kín cả khối cự thạch.

Bốp! Hắn đột nhiên vỗ tay một cái.

Hòn đá nhẹ nhàng lắc lư một cái, tiếp đó nhô lên một cái, chậm rãi từ trong nước bùn rút ra.

Càng lên cao càng mạnh.

Đợi khi tảng đá hoàn toàn từ trong nước bùn lộ ra, rốt cuộc chúng ta cũng thấy rõ, đó không ngờ lại là một người đá!

Người đá kiến tạo cực kỳ thô ráp, cơ hồ giống như một cái ống tròn, tay chân đều bám vào trên thân thể, chỉ tại liên tiếp đục ra mấy cái rãnh sâu, dùng làm dạng, thậm chí ngay cả ngón tay cũng không có khắc ra.

Tương đối mà nói, chỉ có cái đầu vốn bị nước bùn vùi lấp kia điêu khắc rất tinh tế. Tuy rằng đường cong vẫn thô ráp như trước, nhưng dù sao tai mũi cũng có cụm, mặt mũi còn đầy đủ.

Chỉ là có chút quái dị là, thạch nhân chỉ có một con mắt, con mắt kia vô cùng lớn, cơ hồ chiếm nửa khuôn mặt!

Dưới sự điều khiển của Lương Minh Lợi, người đá chậm rãi đứng lên, cao chừng sáu bảy mét, vừa khủng bố vừa uy nghiêm, trừng mắt nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Ầm một tiếng, thạch nhân ngã ngửa xuống, nước bùn chung quanh bị nện lên cao hơn hai mét, nhấc lên một đạo sóng nước cực lớn, làm chúng ta lắc lư một hồi.

Lương Minh Lợi ngồi trong bong bóng khí vẫy vẫy tay bảo chúng ta đến đây, lập tức nhắm hai mắt lại ngủ thiếp đi.

Chúng ta lại bơi về xem một lần nữa, thì thấy trong nước bùn xuất hiện một cái hố to hình người sâu tới ba bốn mét.

Hai cỗ thi thể nằm vắt ngang dưới đáy hố - đúng thật là thi thể chứ không phải là thi thể.

Bộ lông, quần áo vẫn hoàn hảo như cũ, chỉ là thân thể đã sớm bị ép tới biến dạng, hoàn toàn mơ hồ.

Dưới tầng tầng lớp lớp bùn và tảng đá tảng, nơi này tạo thành một không gian kín mít tự nhiên, cho nên trải qua ngàn năm vẫn chưa hư thối, hết thảy vẫn duy trì trạng thái nguyên thủy nhất.

Phạm Xung nhìn một chút, là người đầu tiên bơi xuống, ta và Giang Đại Ngư cũng bơi theo sát phía sau.

Hai cỗ thi thể đều mặc đạo bào rộng màu xám xanh, một người tóc trắng đầy đầu, người kia cũng là xám trắng tham bán.

Phạm Vi lục lọi trên hai người một lần, móc ra một đống lớn đồ linh tinh nhỏ. Từ những vật này mà phán đoán, hẳn đều là vật phẩm luyện đan sơ kỳ của Đường triều, so với dự đoán của chúng ta lúc trước cơ bản đều giống nhau.

Cách đó không xa bên cạnh hai người, chính là sợi dây hồ lô màu đen sơn hồ lô kia, một người trong đó còn nắm chặt một nửa túi khí đã sớm vỡ nát.

Phạm Trùng quay đầu lại nhìn về phía thạch nhân ngã xuống rồi bổ sung: "Bọn chúng bị thạch nhân đập chết đúng không?"

Cá lớn nhìn chằm chằm thi thể hơn nửa ngày, lúc này mới quay đầu lại hỏi ta: "Trương tiểu ca, ngươi thấy thế nào?"

Đệ nhất thiên rưỡi năm trăm ngàn lẻ đâm thẳng vào lân xà trâm.

Cá lớn rõ ràng đã nhìn ra vấn đề, trong lòng đã có đáp án, nhưng vẫn không chịu nói rõ, tóm lại phải hỏi trước một chút xem ta như thế nào đã.

Nhưng ta lại không thể không nói.

Hắn đã hoài nghi thực lực chân thật của ta, thậm chí là kiêng kị, ta lại tận lực giấu diếm cái gì, hắn khẳng định càng thêm cẩn thận đề phòng, như vậy thật không quá tiện với kế hoạch thực thi của ta.

Ta chỉ hai cái xác chết kia giải thích: "Tuy hai người này bị đập cho mờ mờ, nhưng thủ phạm nguyên chính thức không phải người đá."

Phạm Xung sửng sốt, nhìn xác chết của mình, kinh ngạc hỏi: "Vậy làm sao lại chết?"

"Tranh Tiễn!" Ta nói xong chỉ hướng cổ hai người kia.

Tử thi đã bị ép đến mức mơ hồ, nhưng bởi vì cả hai đều bị tranh chấp, cho nên bất kể là máu tươi hay là đồ nội tạng đều rất có quy luật. Máu thịt trên cổ không nhiều lắm, càng không có khí bẩn, cho nên dù nhìn kỹ có thể phát hiện trên cổ hai người này đều có một điểm nhỏ màu tím đen.

Đây là vật sắc sau khi xuyên thấu, máu bầm trên miệng vết thương còn chưa chảy hết, sau đó lại bị lần hai ép thành vết cắt mới cũ. Lỗ thủng mặc dù bị đè ép biến hình, nhưng điểm nhỏ màu tím đen này chính là minh chứng tốt nhất.

Phạm Trùng vừa nghe ta nói thế thì rút đao cắt ngang cổ, quả nhiên có một lỗ nhỏ to như đồng tiền, trên xương cổ cũng có một vết tích rất rõ ràng.

Chỉ là nước bùn đầy đất một mảnh hỗn độn, căn bản tìm không thấy mũi tên.

"Hai người này thân thể chênh lệch cực lớn, mỗi người chỉ trúng một phát nỏ tiễn, hơn nữa tất cả đều trúng cùng một vị trí. Điều này nói rõ, cũng không phải trúng cơ quan gì, mà là do con người làm."

"Dỗ huyệt phía sau cổ nhỏ, cổ họng thủng lỗ chỗ, đây là nói nỏ tiễn từ sau lưng bắn tới. Lại kết hợp, hai người bọn họ nắm chặt dây hồ lô, rất có thể là lúc chuẩn bị chạy trốn bị người phát hiện ra xử tử ngay, hung thủ rất có thể là đồng nghiệp của bọn họ!"

"Mà người đá kia, rất có thể chính là thời khắc cuối cùng giết chết hai người này đấy."

"Trương tiên sinh, ngươi nói là tảng đá lớn kia người làm ngã hai người kia sao? Điều này sao có thể chứ."hẳng biết ly ga bơi đến đáy hố lúc nào, nghe ta suy đoán xong rất khó hiểu hỏi.

Ta chỉ vào một chỗ khác dưới đáy hố nói: "Có nhìn thấy cái hố to đen sì kia không?"

"Đó là dấu vết bị thuốc nổ nổ nổ. Thứ này vốn là do luyện đan sĩ phát minh ra, thời kì Tùy Đường, bọn họ chế thành một loại thủ lôi có uy lực cực lớn, tục danh oanh thiên lôi! Bên trong ngoại trừ thuốc nổ, còn có một cơ quan do thanh đồng và bạch lân tạo thành. Một khi nhổ ra Cơ Lân, kịch liệt lay động, hai phiến đồng tiền kịch liệt ma sát, sẽ dẫn đến bạch lân tự cháy."

"Ầm trời lôi dù ở dưới nước cũng không chịu hạn chế chút nào. Bọn hắn phát nổ bùn đất dưới chân người đá, người đá vừa cao vừa nặng, lực bất ổn, tự nhiên ngã xuống. Chỉ là ta có chút nghĩ không ra, bọn hắn vì sao phải làm như vậy."

"Bọn hắn có phải là muốn ngăn chặn dây thừng này, để hung thủ cũng trốn không thoát chứ?" Mâu Tư có chút nghi ngờ hỏi.

"Không có khả năng!" Phạm Xung lắc đầu, rất kiên quyết xen vào nói: "Cho dù dây hồ lô bị chặn một đoạn, trực tiếp chặt đứt rồi kết lại là được, bọn họ đây là... Ừm? Ta biết rồi!"

Hắn tựa như đột nhiên nhớ tới cái gì, bỗng nhiên vỗ ót một cái, hét lớn: "Bọn hắn nhất định là đã tìm được cái gì, không muốn bị người khác cướp đi! Nếu như không mang theo trên người, nhất định liền leo lên dây hồ lô, muốn mượn dây thừng truyền cho đồng hành bên ngoài!"

Gã vừa nói, tất cả mọi người đột nhiên tỉnh ngộ, nắm lấy dây hồ lô cẩn thận tìm tòi.

Dây hồ lô này mặc dù rất dài, nhưng bị đặt dưới đáy hố chỉ có năm sáu mét.

Rất nhanh, ong đực kêu to lên: "Ta phát hiện! Ở chỗ này!"

Chúng ta ghé qua xem xét, chỉ thấy xà ngang giơ cao một đoạn dây thừng, bên trên treo một cái túi khí rách nát.

Khí nang kia sớm đã nát đến mức không còn ra hình thù gì nữa, bên trong có giấu một bao nhỏ vải đen, bị dây thừng một mực quấn chặt lấy.

Phạm Trùng dùng trường đao cẩn thận từng li từng tí cắt đứt bao vải, bên trong lộ ra một con rắn nhỏ sáng ngời.

Toàn thân tiểu xà phát sáng, một chưởng dài ngắn, tuy có uốn lượn, nhưng từ đầu đến đuôi, kể cả quyển trục giữa toàn bộ thân thể đều nằm ngay ngắn trên đường thẳng, thoạt nhìn không khác gì trâm cài tóc.

Kỹ nghệ điêu khắc cực kỳ tinh xảo, ngay cả nhãn văn và mỗi mảnh lân giáp đều cực kỳ giống thật, giống nhau như đúc, trông rất sống động. Dưới chấn động của gợn sóng của gợn nước, bọn họ giống như là sống lại.

Ta và Giang Đại Ngư từng tiếp nhận xem một chút, cũng không xác định thứ này đến cùng là từ niên đại nào, thậm chí ngay cả chất liệu gì cũng có chút không rõ.

Như ngọc mà không phải ngọc, như đá mà không phải đá, cũng không phải kim loại, nhưng cầm ở trong tay lại cực kỳ nặng nề, xa xa so với thể tích tương tự cũng nặng hơn mấy lần.

Bàn Lăng xuất dụng cụ bị đánh giá hơn nửa ngày, cũng rất ngạc nhiên nói: "Loại nguyên tố này lại chưa bao giờ bị phát hiện!"

Cá lớn dừng một chút nói: "Nếu là ngươi phát hiện trước, vậy cứ đặt ở chỗ của ngươi đã. Hai người này nếu liều chết cũng phải trộm được vật này, nhất định cực kỳ trọng yếu, nói không chừng đây chính là vật cuối cùng để cởi bỏ bí ẩn di tích. Mọi người giữ vững đội hình, theo đường cũ trở về, tiếp tục xuất phát về di tích."

Theo dõi hồ lô thủy rốt cục đã có kết quả, tuy rằng sinh ra rất nhiều bí ẩn, nhưng cuối cùng cũng có đại thu hoạch. Xác định những người kia là chết bởi người làm nội chiến, không phải bị lực lượng nào khác không biết giết chết, chúng ta cũng tạm thời yên tâm, giải trừ nỗi lo về sau.

Một hàng sáu người bọn ta, lại dựa theo trình tự du lịch đã định sẵn mà bắt đầu.

Băng qua đường rẽ rẽ, tiếp tục phát triển về phía di tích.

Thủy vực phía trước càng thêm hắc ám, treo trên đỉnh đầu chúng ta đại công năng như đèn thám chiếu chỉ có thể chiếu sáng phạm vi khoảng ba thước phía trước, bốn phía một mảnh đen kịt, im ắng không tiếng động.

Giang lớn vì để an toàn, không thể không điều chỉnh lại khoảng cách, khiến cho đội phía trước và đội sau thủy chung ở trong phạm vi mắt có thể thấy được.

Rời khỏi lái thuyền đã lâu, mặc dù thể lực của ta coi như không tệ, nhưng vẫn cảm thấy có chút áp lực. Dù sao, xuống nước không phải chỉ dùng mỗi cái thể lực là được, không cần phải nói phạm xung cực cùng giang đại ngư, ngay cả Chiếtera cùng việt việt đều rõ ràng kinh nghiệm hơn ta kinh nghiệm. So sánh, ta vẫn là kém cỏi nhất trong sáu người này.

Cá lớn nhìn ra ta chống không nổi, một tay đẩy trên vai ta, nhất thời làm ta nhẹ nhàng hơn không ít.

Hai bên thuỷ vực quái thạch càng ngày càng nhiều, xen lẫn một hai người đá.

Những người đá này giống như đúc người lúc trước phát hiện ra, đều là hình ống tròn, đường cong thô ráp, có lớn có nhỏ, cao thấp không đồng nhất. Điểm duy nhất giống nhau là đều trừng một con mắt âm trầm nhìn chăm chú vào chúng ta.

Không biết vì sao, ta cứ cảm thấy những người đá này đều có sinh mệnh, trong ánh mắt đó bắn ra một loại cảnh cáo phẫn nộ, phảng phất như muốn nói: Đây không phải là nơi mà các ngươi nên tới!

"y,god!"

Chương một ngàn năm năm một, cự trảo tập kích.

Mặt nước càng lúc càng âm trầm, chiếu đèn vào chỉ có thể chiếu được chừng hai mét.

Cá lớn lại để cho mọi người rút ngắn khoảng cách, đồng thời làm tốt đề phòng, phòng ngừa vạn nhất.

Nhắc nhở căn cứ vào nghi thức định vị, thỉnh thoảng sửa đổi đường đi.

Lương Minh Lợi mặc dù không mang theo bất cứ thiết bị thông tin gì, vẫn luôn ngồi trong bong bóng khí ngủ, nhưng dường như cái gì cũng biết, ngay sau đó liền có phản ứng.

Rất nhanh, trạm lang báo cáo một lần nữa, cách nơi xuất hiện mảnh xương trắng đầu tiên trong ghi lại, chỉ còn không đến hai mươi mét...

Đúng lúc này, hai bên chúng ta liền có hai bóng người đá đứng chỉnh tề, tất cả đều cao lớn vô cùng. Tất cả đều ẩn mình trong bóng nước đen kịt, ngửa đầu nhìn lên chỉ thấy hai tay buông xuống, bước đầu ước lượng, ít nhất phải cao tám chín mét.

Bọn chúng phảng phất như vệ binh tham gia chúc mừng, vây chúng ta vào trong thuỷ vực rộng bốn năm thước.

Ầm!

Đột nhiên, bốn phía nổi lên một cơn sóng nước.

Còn không đợi ta xem rõ ràng chuyện gì xảy ra, thân thể bỗng nhiên bị vật gì đó bắt được, nhanh chóng kéo tới.

Ta quay đầu nhìn lại, thì ra là một cái móng vuốt!

Không tệ!

Một móng vuốt vô cùng to lớn đang nắm chặt lấy ta, liều mạng đánh về phía người đá.

Ta vội vàng rút hai thanh trường đao của Trảm Quỷ Thần ra, đánh vỡ lực đạo, sau đó lật tay một cái liền chém về phía cặp móng vuốt kia.

Ai ngờ, móng vuốt kia dường như đã đoán trước được từ trước, liều mạng vung lên, lại túm lấy ta rồi hướng về một người đá khác húc tới.

"A!"

"Thứ quỷ quái gì thế này?"

"Mau ra tay!" Trong nháy mắt, trong máy truyền tin rít lên liên tục.

Trong lúc đèn chiếu sáng, mọi người xung quanh đều đang vỗ nước phành phạch, hiển nhiên những người khác đều giống như ta, đều bị quái trảo tập kích.

Ta dùng sức một chút, song đao trực tiếp cắm vào trong thân thể người đá, ổn định lực va đập.

Bắt lấy cái móng vuốt của ta dùng sức túm mấy cái không kéo, lại đột nhiên cải biến sách lược, gắt gao nắm chặt, giống như muốn bóp nát nghiền ép sinh tử của ta.

Lập tức, ngực ta căng cứng, cơ hồ thở không nổi, hai tay cũng có chút không có khí lực.

Bất quá cũng phát hiện, khi móng vuốt kia siết chặt, cũng không có kéo lực. Vì thế ta liền rút đao, cũng không quay đầu lại chém tới.

Nhưng cực kỳ kỳ quái là, cũng không biết móng vuốt kia rốt cuộc là vật gì, vậy mà mềm nhũn giống như bọt biển, một đao bổ xuống, giống như chém vào bông vậy, không có chút tác dụng nào.

"Đây là hoa sen khổng lồ, toàn thân đều là loại co dãn, đao kiếm căn bản không gây thương tổn được nó!" Mãng lớn tiếng giải thích.

Đao kiếm không thương tổn được? Tốt lắm, ta cho ngươi nếm thử chiêu số mới của ta.

Cho nên ta mới chịu đựng thống khổ bị bóp chặt, hai mắt nhắm lại, thầm niệm vài tiếng chú ngữ, sau đó đột nhiên mở mắt ra.

Một cỗ hắc khí bộc phát ra, từ chuôi đao cho đến khi tất cả đều là một mảnh màu xanh lá cây, lấp lóe sinh quang.

"Trảm!" Ta quát một tiếng chói tai, trở tay chính là một đao.

Răng rắc một tiếng, một ngón tay bị ta chém rơi xuống, một cỗ nồng dịch màu lam nhạt lập tức phun ra ngoài.

Bốn ngón tay còn lại trên người hắn lập tức buông lỏng, co người định chạy trốn.

Nhưng ta làm sao lại thả nó đi?

Lập tức hai chân đạp nước đuổi theo, lại liên tiếp chém xuống.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Liên tiếp ba ngón tay hạ xuống, chỉ còn lại một cái mâm thịt lớn như bồn tắm cuối cùng, thuận theo thạch nhân mà chạy thẳng tắp.

Trên khay thịt kia sinh ra rất nhiều chấm tròn nhỏ, tựa như hút vào bàn, hút chặt vào trên mặt đá, lại chuyển động nhanh chóng, bằng tốc độ bơi lội của ta vậy mà có chút đuổi không kịp.

"Đi chết đi!"

Vèo một tiếng, ta lại quăng Âm Đao bên tay trái ra xa, rặc rặc một tiếng xuyên qua cái khay thịt kia một cái lạnh buốt, cắm thẳng vào lồng ngực người đá, chui thẳng vào chuôi.

Bàn thịt kia run rẩy vài cái kịch liệt, rốt cuộc bất động, lập tức hóa thành một mảnh nước đậm màu lam, pha loãng ở trong sóng nước.

Đây là chiêu mới học được từ quyển thứ hai Âm Phù Kinh : Kinh Phách trảm!

Người có ba hồn bảy phách, hồn chủ bảy vía, phách chủ âm, chiêu này là dùng sức mạnh trảm quỷ thần, ngưng tụ bảy phách mà thành một trảm mạnh nhất!

Sau khi học được chiêu này, ta mới hiểu được trong Hỗn Độn sơn trang mà mình gặp được lúc trước là thờ phụng lưỡi La Hán, chính là dùng môn pháp thuật này.

Nhưng hắn học không biết từ đâu ra, thuật pháp không đủ tinh thuần, uy lực kém rất nhiều so với chính tông.

Cũng khó trách giang đại ngưu nói, âm môn quỷ thuật đều xuất phát từ Âm Phù Kinh, trải qua tuế nguyệt truyền thừa càng ngày càng kém.

Người có bảy phách, phân biệt tên là: Thi Cẩu, Phục ký, Tước Âm, Thôn Tặc, không phải độc, trừ uế, xú uế.

Luyện một môn pháp thuật này cũng chia làm bảy cấp độ, hiện tại ta vừa mới tập ngộ, ngay cả uy lực thi cẩu còn không thể thi ra gần một nửa, bất quá loại chém giết sinh vật dưới nước này cũng đủ rồi.

Ta bơi qua, rút thanh âm đao về.

Khí đen trên đao cũng từ chuôi đao thu về, chậm rãi biến mất.

Lúc này ta đột nhiên phát hiện, ngoại trừ dịch màu lam nhạt trên bàn tay khổng lồ lưu lại bên ngoài, còn chảy ra không ít máu đỏ tươi.

A, đây là có chuyện gì?

Ta liên tiếp xóa hết những chất lỏng màu xanh da trời kia, quả nhiên những giọt máu còn sót lại là từ người đá dưới lưỡi đao chảy ra, lẽ nào những người đá này thật sự có sinh mạng?

"Còn có ai không thoát hiểm? Có bị thương hay không?" Giang cá lớn dò hỏi.

"Không có."

"Rất tốt."

"Ta niệm một chút!"

Bưng lang, phạm vi xông lên, diều hâu liên tiếp đáp lại, Lương Minh Lợi vẫn luôn không nói chuyện với nhau, bất quá lấy bản lãnh của hắn, tự nhiên cũng sẽ không có chuyện gì.

"Ta cũng không có việc gì." Ta lên tiếng, bơi xuống phía trên.

"Vậy thì tốt! Người đá hai bên đều xa một chút, quái thủ kề sát vào trên tảng đá, giấu ở trong bóng tối." Cá lớn phân phó nói.

"Không cần lo lắng, thứ này nhìn như hung mãnh, kỳ thật lá gan rất nhỏ, một khi ngửi được mùi máu đồng loại, đã sớm chạy trốn. Vừa rồi chúng ta giết nhiều như vậy, đám gia hỏa này đã sớm không còn hình bóng, hiện tại muốn tìm cũng không tìm." Mãng Xà vừa giải thích, vừa lại đem một cái chai nhỏ bỏ vào trong ba lô, xem ra gia hỏa này vừa rồi khẳng định lại đưa ra vấn đề cổ quái gì đó.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua Bàn Nhược.

Vùng thuỷ vực này một mảnh đen kịt, vừa rồi đồng thời bị tập kích, giữa lẫn nhau đều nhìn không rõ ràng. Nếu nói giang đại cá lớn và Phạm Xung có thể tự cứu cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng hoạn quan lại làm sao làm được?

Vừa quay đầu lại mới phát hiện, trong tay nàng có thêm một cây thương nhỏ màu trắng bạc, dưới nước.

Nhưng ta dám khẳng định, vũ khí này chắc chắn không tầm thường, ít nhất không phải bắn súng bình thường.

Bởi vì vừa rồi chẳng những không nghe thấy tiếng thương, hơn nữa xem ra cánh tay khổng lồ kia dù đã trúng một thương cũng sẽ không bị làm sao.

Xem ra, mỗi người đều lưu lại không ít hậu chiêu!

Thiên bạch đệ nhất thiên chi thiên câu song ngọc

Đội ngũ tiếp tục đi về phía trước, chỉ là tất cả mọi người rõ ràng đã đề cao cảnh giác vài phần, mỗi người đều cầm vũ khí trong tay.

Quả nhiên như thiêm điều nói, đã không thấy qua nửa thân ảnh cánh tay quỳnh.

Chỉ là mặt nước càng thêm âm u, càng thêm rét lạnh.

Sau khi xuyên qua thuỷ vực người đá đi qua, phía trước xuất hiện một hang đá lớn tối như mực.

Chỗ cửa động có dấu vết do người khai phá, kỳ quái hơn chính là, dấu hiệu còn có dấu hiệu hỏa thiêu. Đây chính là con đường xuống nước sâu hơn mười thước, sao lại còn có người đốt qua lửa ở đây?

Bất quá, chuyện bên trong di tích này khiến người ta khó có thể lý giải thật sự là quá nhiều, tạm thời cũng không cách nào để ý tới.

"Này, này, ha ha ha!"

Bọn chúng mới muốn chui vào, tất cả mọi người trong tai đồng thời bộc phát một trận tiếng chiêng vỡ cực kỳ chói tai.

Ta không khỏi nhíu mày, mở cổng nhỏ bên tai một chút.

"Chẳng lẽ thứ này lại hỏng rồi?"

Bùm bùm bùm bùm!

Lại một hồi tiếng đập mạnh lên mặt bàn.

"Ha ha ít, ha ha ít, ha ha ha, cho ta ăn." Gia hỏa nấmc sặc cổ họng rống to trong tai.

"Con mẹ nó, ngươi chán sống rồi hả?" Phạm Xung há mồm mắng: "Tai của gia gia sắp bị ngươi điếc rồi, có cái rắm gì mau mau thả ra!"

"Ha ha, rốt cuộc cũng sử dụng tốt rồi! Cái trò này đúng là đồ đê tiện, không đập hai lần là không nghe lời. Cái gì, đầu tiên ta phải chúc mừng các ngươi, xông qua một cửa ải hiểm yếu không chút tổn hại, ta có một tin tốt, còn có một tin tức xấu, các ngươi muốn nghe cái gì trước?"

"Tranh thủ thời gian." Phạm Trùng tức mắng.

"Được rồi, ta nói một tin tốt trước." chuyên phu nói xong, khò khè hai tiếng, hình như uống một ngụm rượu, lúc này mới nói tiếp: "Các ngươi vừa rồi tìm được con rắn nhỏ trên hồ lô nước, Lưu lão lục nói nó gọi là Thiên Câu Song Ngọc, hẳn là một đôi, hơn nữa rất có thể là chìa khóa mở ra cơ quan bảo tàng."

"Còn về tin tức xấu là có liên quan tới đẳng điền cương. Lý Minh Hàn báo cáo, trên thuyền thiếu một cân thuốc nổ xuống nước, còn có bốn viên thủ pháp kiểu dưa. Nếu hắn muốn nổ thông đạo gì thì thuốc nổ là đủ, mà mấy viên nổ đó có thể là chuẩn bị cho các ngươi, cẩn thận một chút. Đúng rồi, còn một chuyện cuối cùng."

Nói xong, lại là một tràng thanh âm ùng ục ùng ục.

"Bây giờ chúng ta đang ăn cơm, có Bảo Ngư, tôm hùm, nướng dê, rượu đắng nạp thêm, quả thực món ngon không ăn được, chúc các ngươi may mắn đi!"

"Con mẹ nó chứ!" Phạm Xung mới vừa mắng nửa câu, cái đầu kia đã tắt rồi.

Chúng ta vừa mới gặp được bàn tay khổng lồ, truy tìm hồ lô, hơn nữa đạt được con rắn nhỏ, cũng không báo lên thuyền, nhưng bọn họ lại vẫn chỉ bàn tay như cũ, xem ra Giơ quân đã sớm dự đoán trước, lắp đặt vật liệu theo dõi trên người chúng ta.

Nhưng một khi đã như vậy, Lưu lão lục còn muốn hỏi sao, chúng ta đã nhìn thấy gì trong mắt gió rồi?

Đây là nói, quay phim căn bản không bắt được âm long, hay là la bàn không lắp đặt lên người ba người chúng ta?

"Xuất phát." Ta đang nghĩ, cá lớn đột nhiên phất tay kêu lên, lập tức đánh gãy suy nghĩ của ta.

Sáu người chúng ta dựa theo trình tự tiến vào cửa động.

Nói là cửa động, kỳ thật bên trong cũng cực kỳ rộng rãi, chỉ là càng thêm âm u dọa người.

Trên đỉnh động, thạch nhũ hình măng dài hơn hai mét, cả đám đều hiện ra quang mang màu lục nhạt, theo sóng nước dập dờn, phát ra từng đạo hàn quang âm u. Chiếu trên thân mỗi người, trên mặt tất cả đều âm trầm đáng sợ như quỷ mị.

Đi ra không bao xa, liền thấy hình ảnh ghi lại trong ký túc ngư.

Một bộ bạch cốt.

Sương mù dày đặc, một mảnh rất lớn, gần như phủ kín cả thạch động!

Hơn nữa, đây mới chỉ là từ trong nước bùn lộ ra, phía dưới còn không biết đã chôn vùi bao nhiêu.

"Đao đâu?" Ta có chút kỳ quái hỏi: "Chẳng phải trong ghi lại còn có một thanh đại đao cán dài à? Có lẽ chính là ở chỗ này a."

"Có phải vừa bị Đằng Điền lấy đi rồi không?" dãy núi quay lại nói.

"Không thể nào?" Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Vũ khí của hắn là một thanh xiên thép có số lớn đặc biệt, cầm một thanh đao như thế nào cũng không thuận tay a? Lại nói, đao kia thoạt nhìn cũng không giống bảo bối gì, cán đao đầu đao tất cả đều là tinh cương ngưng thiết đúc thành, tuyệt không phải là vật bảy ngàn năm trước, hắn lấy thứ đó làm gì."

"Vậy hắn cũng có thể bị ném tới địa phương khác, không muốn bị chúng ta bắt được, lão quỷ tử kia cũng không phải là thứ tốt lành gì." Phạm Xung mắng.

Trong động này phân ra rất nhiều ngã ba, động liên tục, xuyên thủng, quả thực giống như mê cung vậy. Tuy nói chúng ta đều đã xem qua Mẫu Ngư chép, nhưng ánh sáng bên trong bị ghi lại không đủ, chiếu xạ ở góc xe lại cực kỳ có hạn, cho nên căn bản là không thể phân biệt được. Nếu không phải Nhu đưa ra phương hướng định vị, nói không chừng chúng ta còn đi theo con đường oan uổng.

Du thêm một đoạn thời gian, cuối cùng chúng ta cũng tìm được một đống trang bị quay phim quay phim bị đập nát bấy.

thiết bị này lớn lớn nhỏ nhỏ, chừng hai mươi mấy cái, cơ hồ đều là sản phẩm tiên tiến nhất năm đó, có thể sắp xếp thành một cái tủ chuyên lãm săn bắn tài liệu dưới nước.

Nhưng thiết bị này không hề có ngoại lệ đều có vết máu, vảy, thậm chí là hơn phân nửa xác chết ly ngư. Xem ra, đàn kỳ ngư này sau khi rống giận quái thú trong động sẽ trở nên dị thường điên cuồng, không chút lưu tình với đồng loại.

Bưng dế thoáng ngừng lại, tìm mấy cái hình ảnh còn lưu lại, dựng cơ quan khảm nạm bên trong lên.

Bọn ta lại bơi về phía trước một hồi, không thấy hài cốt trên mặt đất, cũng không có nửa tia nước bùn, thay vào đó từng khối từng khối đá xanh.

Giống như ghi chép thấy được vậy, mỗi một phiến đá đều cực kỳ khổng lồ, mỗi một khối đều có khoảng bảy tám mét vuông, bốn phía không có động nhỏ quái thạch, hoàn toàn trống rỗng.

Trước mắt cũng bỗng nhiên sáng lên.

Trên đỉnh động thạch nhũ tất cả đều lấp lánh ánh sáng màu trắng; ngoài ra, còn có rất nhiều thạch nhũ không biết tự nhiên hay là được khảm nạm phía sau, tất cả đều phát sáng, chiếu sáng mặt nước bạch quang bắn ra bốn phía.

Bọn ta đang ở trong bóng tối quá lâu, trong lúc nhất thời có chút bị chói mắt mà không mở được mắt.

Đại sảnh rộng lớn một mực kéo dài ra bốn năm mươi mét, đột nhiên quẹo một cái, xuyên qua một cánh cổng vòm bằng đá hình bán nguyệt, bên trong lại là một tràng cảnh khác.

Trong mắt đều là cột đá, từng cái từng cái to cỡ năm người ôm, cao tới mấy chục mét, xông thẳng lên đỉnh vách đá.

Ngay từ đầu, bọn ta còn có chút kỳ quái, cây cột thô to cao dài như thế, cổ nhân bảy ngàn năm trước xây dựng như thế nào?

Sau đó mới phát hiện, những thứ này đều là thiên nhiên, tự nhiên có ánh sáng bóng loáng, hầu như là sờ vào một cái.

Phía dưới cột đá khắc các loại đồ án.

Hoa điểu trùng ngư, ngày thăng nguyệt lạc.

Đường nét khắc rất đơn giản nhưng phong cách cực cổ xưa, mang theo vẻ đẹp tự nhiên không lời nào hình dung, thuần phác mà dày nặng.

"Chú ý, cách bậc thang đó chỉ có hai mươi mét thôi!" Mâu Đản nhắc nhở lần nữa.

Nàng nói bậc thang kia, chính là ghi lại một màn cuối cùng, những con cá mập kia chính là đột nhiên trở nên điên cuồng ở nơi đó, đồng thời cắn về phía Tưởng Ngư mang theo góc điện!

Đệ nhất thiên tốp năm ngàn ba thế giới sau cửa.

Vừa nghe nhắc nhở, tất cả mọi người không khỏi có chút căng thẳng.

Ngay cả cá lớn cũng không tự chủ rút ra Yên Thương nắm thật chặt trong tay.

Sau khi bơi được mười mấy mét, trước mắt hắn xuất hiện một cái cửa đá.

Cánh cửa này rất hẹp – đương nhiên, đây cũng là so với một đại sảnh rộng rãi đến cực điểm này mà nói, kỳ thật ít nhất cũng phải rộng bốn năm mét.

Cửa đá cực kỳ dày và nặng, đã bị người đẩy ra một nửa, trên khung cửa còn có dấu vết mới cử động gần đây, xem ra hẳn là từ đằng điền mới để lại.

"Đao ở đây!" Quả nhiên, Mãng Cương vừa mới tiến vào cửa, liền kêu to lên.

Vừa vào cửa nhìn, trên mặt đất trong cửa có ném một thanh đại đao cán dài, cán đao đã cong cong.

Cái này có chút kỳ quái!

Cá lớn quét mắt nhìn qua, lại nhìn ta với ánh đao, một câu đã lâu không nói lại xông ra: "Trương tiểu ca, ngươi thấy thế nào?"

Lòng ta tràn đầy nụ cười khổ, trong lòng thầm nghĩ: Sao ngươi lại nhìn chằm chằm ta, sao không đi hỏi Nguyên Phương xem Nguyên Phương thấy thế nào?

Nhưng ta vẫn là sắc mặt không thay đổi nói: "Trên kiểu dáng có thể thấy, rất giống Mạch Đao của Đường triều. Nhưng lại có vài điểm không giống nhau lắm, đầu đao thân đao đều rộng hơn Mạch Đao nhiều, cán tay cũng có hơi dài, thoạt nhìn càng giống kiểu dáng thời Nam Bắc triều."

"Điều ta hỏi không phải là cái này." Cá lớn chỉ chỉ khung cửa, lại điểm phần khúc khuỷu đao.

"Cái này rõ ràng là bị người lấy ra nạy cửa rồi dùng rồi. Nếu như sau khi ghi chép, cũng không có ai đến nơi này, đi trước chúng ta cũng chỉ có một mình Đằng Điền Cương. Nói cách khác, đây là do hắn làm. Nhưng mà..."

Dừng một chút ta nói: "Lại có điểm không đúng, chúng ta đều biết, hắn là súc sinh cộng sinh đạo, nửa người nửa bạch tuộc, chỉ cần có một khe hở có thể chui vào. Nếu Tương Ngư có thể đi qua, hắn cũng không thành vấn đề, vì sao còn phải cạy cửa?"

"Nếu thật muốn cạy cửa vào, xiên cá săn trong tay hắn cũng có thể dùng tốt hơn một chút, vì đâu phải dùng thanh đao này?"

Giang Đại Ngư gật đầu nói: "Tiểu ca nói rất có lý, đây cũng là điều ta lo lắng, có phải trước kia ở đằng điền còn có người tới không! Hơn nữa còn gần đây."

"Có khả năng, người kia ở trong di tích không đi ra ngoài không?" Phạm Xung lại bồi thêm một câu.

Mọi người nghe vậy không khỏi khẩn trương lên.

Đúng vậy, khả năng này cũng không phải là không có!

Tuy dục vọng treo ở lối vào đặt TV, nhưng nếu muốn trốn qua đó, cũng không phải chuyện gì khó, chí ít trong đội ngũ của chúng ta, còn có rất nhiều người có thể làm được.

Ta đột nhiên nhớ ra, có phải là ngón giữa trong tổ chức làm hay không?

Suy đi nghĩ lại, cũng không có khả năng như vậy.

Trung chỉ am hiểu chính là pháp thuật Thủy hệ, cho dù hắn có tới đây, cũng hoàn toàn không cần phải làm việc tốn sức như vậy, bất kỳ một cái Thủy phân thân nào cũng có thể đi qua, so với đằng điền vừa rồi còn nhẹ hơn nhiều.

Thế nhưng là, vậy lại là ai đây?

"Tiếp tục tiến lên, các vị phải lưu tâm chút."Cá lớn phân phó.

Trong cửa là một hành lang gấp khúc, vòng vèo qua, là một quảng trường rộng lớn, đối diện là một đài cao làm bằng đá xanh, bên dưới có ghi phần cuối - bậc thang đó.

Cầu thang cực kỳ cao lớn, mỗi bậc đều cao hơn một mét, tổng cộng chín tầng.

Trên bậc thang do đá xanh tạo thành, chỉ là bên ngoài bao lấy một tầng da đồng, trên da đồng lại sinh ra một mảng lớn rêu xanh lục. Thanh đồng cũng treo đầy đạo đạo gỉ sét, phóng tầm mắt nhìn ra một mảnh xanh mơn mởn, tầng tầng trên, cảnh tượng trên bậc thang thì cái gì cũng không thấy...

Bọn họ vừa mới tiếp cận bậc thang, đột nhiên nghe thấy bốn phương tám hướng truyền đến một trận sóng biển cực kỳ ầm ĩ, ào ào phun trào, bộp bộp trực tiếp, hình như có thiên quân vạn mã đang ùa về phía này.

"Nhanh, tập hợp thành hình tròn!" Cá lớn nói xong thì nghiêng người sang bên ngoài, nắm chặt cây yên thương nhìn chằm chằm về phía đối diện.

Mọi người lập tức tạo thành một vòng tròn, mỗi người cầm vũ khí trong tay, cẩn thận từng li từng tí đề phòng.

Tiếng vang càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc.

Ngay sau đó, một cơn sóng lớn màu xám đen từ bốn phương tám hướng ập tới!

Là cá!

Hâm cá!

Ngàn vạn, ong bướm rậm rạp tạo thành một cơn sóng lớn như ức ngư, hướng về phía chúng ta điên cuồng lao đến.

Nhìn tư thế như vậy, chắc chắn muốn xé nát chúng ta ra!

"Con mẹ nó! Lão tử còn tưởng là thứ quỷ quái gì, một đám cá nát có thể làm gì lão tử chứ" Phạm Xung nói, trường đao trong tay đột nhiên biến thành một mảnh đỏ thẫm, vung ra một đao.

Đao xuất sóng, bỗng dưng nhấc lên một cơn sóng lớn, xông thẳng tới đàn cá.

Một đao này chém xuống tựa như gió thu quét lá rụng, đàn cá đồng loạt ngã xuống một mảng thật lớn, mặt nước cũng biến thành một mảng đỏ tươi, ít nhất cũng chém ngược được mấy trăm chiếc!

Nhưng Bàng Ngư dường như căn bản cũng không biết e ngại, ngược lại phun trào càng nhanh hơn, đảo mắt đã chạy tới phụ cận.

"Đến đây! Cứ tới đây, Phạm gia ta sẽ cho các ngươi chết một cách thoải mái." Tên gia hoả vừa nói vừa muốn vung mạnh đao.

"Dừng tay!" Mãng Lễ bước xéo một bước, lách qua bong bóng khí lớn của Lương Minh Lợi, đưa tay đè cổ tay y lại.

"Ngươi muốn làm gì?" Phạm Xung có chút kinh ngạc nhìn hắn.

"Đừng giết nữa... "Thái độ của tên Ưng này rất kiên quyết.

"Không giết, vậy ngươi chờ bị cá cắn chết sao?"

"Ta đã thả nước thuốc, lập tức sẽ có tác dụng." Hống nói, quơ quơ bình thuốc nhỏ trong tay hắn.

"Dược thủy? Vậy là cái gì?" Phạm Xung có chút kỳ quái.

"Ngươi nhìn là được rồi, tóm lại không cần giết nữa. Tất cả động vật đều giống như con người, đều có quyền sinh tồn, chỉ cần không gây nguy hiểm đến tính mạng, tốt nhất chúng ta không nên chủ động giết động vật."

Gia hỏa này nói chuyện chính nghĩa, ra vẻ phải bảo vệ động vật, thậm chí ngay cả đàn cá cũng phải bảo vệ, thật khó cùng trước khi đi du lịch ở Vân Nam, tự tay để những nhân loại kia tự giết lẫn nhau, thậm chí còn cắn xé tư thái nhân loại liên hệ với nhau.

Hắn có lẽ không chỉ là một tên đại biến thái, còn rất có khả năng nắm giữ nhân cách hai tầng.

Quan trọng hơn là có thể còn là đồng nghiệp, điều càng khiến hắn ghét hơn chính là không coi trọng ta!

Thời điểm Vân Nam lên đường, ta cho rằng ta nhìn thấu được con hàng này, nhưng hiện tại, ngược lại càng ngày càng nhìn không rõ.

Phạm Trùng bị lời nói này của hắn làm cho sửng sốt, rất là không cho là đúng hừ lạnh một tiếng, lập tức rút tay về, nhưng cũng không tiếp tục ra tay.

Bầy cá đông nghịt kết thành một bức tường cao màu xám đen từ bốn phía tụ lại, giống như mây đen áp thành đánh về phía chúng ta.

Tất cả mọi người đều biết Điều Tra là động vật gia, là có chút bản lĩnh đặc thù, nhưng rốt cuộc đối với hắn có thể chế trụ một đàn cá điên cuồng chí cực này hay không? Mọi người đều nắm chặt vũ khí vận sức chờ phát động, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Ngay tại thời điểm bầy cá muốn nện lên người chúng ta, kỳ tích đã xảy ra.

Một đám cá chuối điên cuồng đến cực điểm dừng lại trước người chúng ta một thước, cũng không dám tiến thêm một bước nào nữa.

Bốn phía, thậm chí đỉnh đầu của chúng ta, đều là đàn cá lít nha lít nhít, phảng phất như đặt mình trong thủy tộc quán tự nhiên. Ở giữa chúng ta và đàn cá, tựa hồ có một bức tường thủy tinh vô hình.

"Chúng ta đi thôi!" Diêm nói xong, đi về phía bậc thang.

Bức bích họa Man tộc số một ngàn năm năm mươi bốn.

Theo sự di chuyển của hắn, bầy cá nguyên bản đang bao vây tự động dạt ra một lối đi.

Chúng ta cũng cực kỳ ngạc nhiên đi theo.

Bầy cá dày đặc vây chặt hai bên, nhưng không có một con vượt qua giới hạn vô hình kia, cứ như vậy thành thành thật thật vắt bên ngoài.

"Ai, bản lĩnh này của ngươi cũng được đó!" Phạm Xung nhìn trái nhìn phải rất là kinh ngạc, nhìn Mãng Kiều nói: "Chỉ bằng vào bản lãnh này, cũng có thể lần lượt tìm đội bắt cá thu tiền, ai không trả tiền, ngươi liền tung nước thuốc trên thuyền của hắn, con cá kia cách thật xa đã chạy hết rồi. Con mẹ nó cả thế giới bắt cá này mà cũng giao tiền cho ngươi, ngươi còn lăn lộn với tên mập làm gì, không cần mấy năm, người giàu nhất thế giới đều có hi vọng a."

"Đây là khoa học, không phải tiền tài có thể đong đếm, còn có Phạm tiên sinh, mời ngươi sau này đừng tàn nhẫn với động vật như vậy. Động một chút là đại khai sát giới." Oan dịch chuyển về phía trước, theo sát Lương Minh Lợi bước lên bậc thang thứ nhất, cực kỳ nghiêm túc nói.

"Tàn nhẫn?" Phạm Xung vẫn không nghĩ ra: "Lúc ở trên thuyền, hình như ngươi ăn không ít tôm hùm bảo vệ cá gì đó nhỉ? Khi đó, sao ngươi không bảo vệ động vật nữa đi."

"Bởi vì ta cũng là động vật, thu hoạch thức ăn là thiên tính và quyền lực của ta, nhưng tùy ý giết chóc, phá hoại cân bằng chính là tội ác."

"Mẹ kiếp, chỉ có chuyện của dương quỷ tử các ngươi, lăn qua lộn lại đều là lý. Ách, nha đầu, ta cũng đâu có nói ngươi."

Mấy người vừa nói, vừa bơi lên trên.

Chỉ chốc lát sau, đã qua bậc thang chín tầng.

Phía trên bậc thang là một bình đài rộng lớn, trên mặt đất vẫn như cũ phủ lên một tầng da đồng, phía dưới đồng xanh rỉ sét, rêu xanh trải rộng ra, như là bãi cỏ xanh vậy.

Phía trước cách đó hai mươi mấy mét là một tòa tháp.

Bọn ta thoáng dừng lại một chút, tra xét bốn phía một hồi, không phát hiện được cái gì khác thường, liền tiếp tục lên đường đến tháp cao.

Cái bậc thang trên tháp cũng rất cao, hơn nữa còn dài hơn nữa, chúng ta vừa du tẩu một nửa bậc thang thì nước đã không thấy đâu nữa.

Nói cách khác, rốt cục lại gặp được lục địa!

Bọn ta từng người một bò lên, chân giẫm thật sự không tệ, ít nhất so với ở trong nước xa hơn nhiều, chỉ là không biết sâu trong nước, có phải Giang Đại Ngư và Lương Minh Lợi cũng nghĩ như vậy không.

Loảng xoảng bảo mọi người không nên tháo mũ giáp xuống, nàng mở ra dụng cụ để kiểm tra không khí, lúc này mới gật đầu nói: "Có thể, độ dưỡng khí nơi này nồng độ hơn xa trên thuyền, gần giống với nhuyễn mã yếu hơn rừng rậm."

Vừa nghe lời này, tất cả chúng ta đều yên lòng, tháo mũ giáp xuống, hô hấp mấy hơi không khí thuần khiết tự nhiên.

Lương Minh Lợi cũng buông lỏng bong bóng khí, thân thể vốn đang béo sắp nổ tung cũng thoáng teo lại, lại khôi phục nguyên trạng.

Cá lớn lớn muốn mời mọi người cởi quần áo xuống nước, lấy đồ ăn và nước uống ra, tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Bọn ta vừa ăn uống uống, vừa nói chuyện phiếm: Rốt cuộc đây là địa phương nào, người nào tu kiến? Đằng Điền vừa xuất phát sớm hơn bọn ta một ngày, bây giờ còn cách bao xa nữa?

Dứt khoát chính là, giang đại ngư không hỏi thêm: Trương tiểu ca ngươi thấy thế nào...

Ăn uống no đủ, lại nghỉ ngơi trong chốc lát, mọi người lại khôi phục tinh khí thần.

Cá lớn kia để cho Phạm Xung và Mã Trạm tìm một nơi, đem quần áo nước trong nước đều giấu đi, tất cả mọi người cởi bỏ thiết bị không cần thiết bị gì, nhẹ nhàng trang bị trận địa.

Bởi vì rất có khả năng đoạn đường còn lại này mới chính là địa phương nguy hiểm nhất, dù sao thì nguy hiểm mà chúng ta gặp phải cũng đã vượt qua, nguy hiểm lớn nhất chính là vĩnh viễn ở phía trước.

Sau đó, chúng ta vẫn như cũ theo đội hình cũ tiếp tục đi tới, chỉ là giữa tiểu đội mở ra một chút không gian.

Trong tháp cao một mảnh đen kịt, chúng ta tất cả đều mang theo gấp đôi ô ô, có thể giang cá lớn chỉ cho phép trong mỗi đội sử dụng một con, hơn nữa còn phải điều ánh sáng đến tối nhất, vì tiết kiệm tài nguyên, để đề phòng vạn nhất.

Sau khi leo lên tháp cao, là một hành lang thật dài, hai bên vách đá đều vẽ các loại bích hoạ.

Có nhiều là săn bắt một con hổ dữ hoặc là gấu đen, có cả đám người ngồi ở lửa trại vừa múa vừa hát, còn có một ông lão đeo một bộ răng thú giơ hai tay lên trời, những người khác quỳ thành một mảnh.

Thoạt nhìn, đều là những tác phẩm được vẽ lên trạng thái sinh hoạt lúc đó!

Nhìn từ tạo hình của những nhân vật này, không giống Man Hoang, cũng không giống văn minh.

Bởi vì những người này đều mặc trên người quần áo, mặc dù cực kỳ thô ráp, nhưng dù sao cũng là dệt vật chứ không phải là nhánh cây da thú.

Thế nhưng, phương thức hành động của bọn họ lại cực kỳ nguyên thủy thậm chí dã man.

Ví dụ như cảnh tượng trong tranh khiến người ta giận sôi máu: Mỗi người đều cầm lấy cái đầu lâu máu me đầm đìa gặm nhấm từng miếng lớn, còn có người con đem trẻ con khoác lên trên nhánh cây, gác trên đống lửa nướng chín.

Hành lang này không sai biệt lắm dài bốn năm mươi mét, tất cả đều là các loại tranh vẽ, từ đầu đến cuối đều chưa thấy qua nửa văn tự, hoặc là dấu vết giống như văn tự.

"Giang lão, nơi này có một bộ thi cốt!" Chính lúc này, Mãng đột nhiên dừng bước, kêu lên.

Ta và Giang Đại Ngư nghe vậy, lập tức tăng tốc chạy tới.

Hài cốt tựa vào một góc cuối hành lang, không biết bị ai đá qua một cước, sớm đã vỡ vụn một mảnh, quần áo trên người rách nát gần như. Bất quá vẫn có thể đại khái nhìn ra nguyên hình, hẳn là một bộ quần áo đuôi yến, bên cạnh không xa trên mặt đất, còn rơi xuống nửa đỉnh đầu lễ hình như đã hóa thành tro bụi.

Trang phục Yến Vĩ? Mũ lễ?

Mặc dù xét từ trình độ xương cốt khô quắt, ít nhất hắn cũng chết mấy trăm năm, nhưng đối với di tích hơn bảy ngàn năm này mà nói, thật sự quá trẻ tuổi.

Hơn nữa vào mấy trăm năm trước, có ai mặc một bộ quần áo đuôi yến, đội mũ lễ nghĩa?

Rất hiển nhiên, đó là người dân trong dương.

Lão hủ này làm sao phát hiện nơi này? Làm sao vào đây được?

"Điều động ánh đèn lớn hơn chút, rồi tìm kiếm xung quanh xem còn có manh mối gì không."Cá lớn phân phó.

"Nơi này!" Điêu chỉ vào vách tường đối diện, bên trên vẫn là một bộ khắc đá, trên hình ảnh là một đám người trần truồng, đang đục đá núi. Xa xa một đám người khác ở dưới một khối đá lớn lót theo nguyên mộc phía dưới, đẩy đẩy, túm lấy lôi. Xa hơn, là một tòa đại điện chính đang xây dựng.

Bên dưới bức tranh đá ấy chợt được người khắc một câu ngoại ngữ.

Rất hiển nhiên, chính là lão giả này khắc lên.

Dường như hắn rất sợ người khác không chú ý tới, còn bôi máu tươi lên trên văn tự đã khắc xong, tuy niên đại đã lâu, màu máu sớm đã khô héo tróc ra, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu vết lưu lại năm đó.

"Đây là ý gì?" Cá lớn thấy vậy liền nhíu mày.

"Cái này giống như... là hư ảnh cổ bành, ta không biết." Mãng Lễ có chút bất đắc dĩ nói.

"Giống như ta nhìn thấy, Thần và Thế Nhân đều ở cùng nhau." Bi khúc tiến tới, phiên dịch đối chiếu với chữ viết.

Nói vậy là sao?

Lão hủ này là tín đồ thành kính? Trước khi chết, đã muốn biểu đạt một câu nói như vậy?

"Giống như chúng ta đã nhìn thấy, thần và thế nhân cùng tồn tại." Một tay cá lớn kia niệm chòm râu thưa thớt, liên tiếp niệm đạo mấy lần, đột nhiên nói: "Không đúng!"

Đứng đầu thiên ngũ ngũ chương như là ta thấy, Phật ở nhân gian...

Cái gì không đúng? Tất cả mọi người đều có chút không biết.

Giang Ngư Ngư nói: "Nha đầu ngươi phiên dịch không tồi, nhưng lại không chính xác."

Lần này mọi người càng sửng sốt hơn, không phải ngươi không hiểu ngoại văn sao? Sao biết người ta phiên dịch không chính xác vậy.

Cá lớn cũng không bán quan tử, nói thẳng: "Lời này hẳn là phiên dịch thành, nếu ta thấy, Phật ở nhân gian!"

Trải qua phiên dịch như vậy, giáo văn sẽ biến thành Phật văn.

Thế nhưng, vì sao cá lớn lại đưa ra kết luận như vậy.

Mọi người đều có chút không rõ ràng, ngơ ngác nhìn con cá lớn trong sông.

Cá lớn chỉ chỉ thi cốt kia: "Nhìn thấy chưa? Xương đầu gối của nó hơi dẹp, ngại cốt hơi rộng, điều này nói rõ, khi còn sống nó thường xuyên quỳ xuống, ngồi xếp bằng. Còn có, khắp nơi trên mặt đất đều là tro bụi., Chỉ có một địa phương nhỏ như vậy không nhuốm bụi trần, có thể thấy được lúc hắn sắp chết vẫn là ngồi xếp bằng. Theo ta được biết, phía tây giáo có rất ít thói quen ngồi xếp bằng, chỉ có Phật giáo và Đạo giáo bản thổ được truyền vào Trung Quốc mới có thể như vậy. Căn cứ tín ngưỡng của hắn, những lời này hẳn là phiên dịch như vậy mới đúng."

"Bất quá, tất cả kinh – văn, bình thường đều như ta đánh mở đầu, trong toàn bộ phật điển, chỉ có một bản Như Lai Cảm Niệm Kinh trong truyền thuyết, là làm theo như ta thấy mở đầu."

"Trong Phật giáo có ba vị Phật, Phật đương thời, Phật tương lai, cũng chính là Đăng Cổ Phật, Thích Ca Ma ni, Di Lặc Phật. Bản kinh văn này là lúc giảng Thánh Ma ni năm đó chưa thành Phật Tổ, được Nhiên Đăng cổ Phật chỉ điểm trùng trùng điệp điệp, biết được vạn đạo mê say. Vốn được tôn làm kinh điển Phật gia, cũng không có chép gốc, về sau lại bị tổn hại ở thời kì Đường Vũ Tông, từ đó về sau, ngay cả chép gốc cũng không thấy."

"Cho nên, ông nội này cũng có thể chỉ là nghe nói mà thôi, chưa từng gặp qua. Nhưng hắn hết lần này tới lần khác muốn nói như vậy, là có ý gì?" Giang cá lớn nói.

"Chúng ta không bằng đổi ý nghĩ khác một chút." Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Hắn dùng lăng lăng văn viết ra câu Phật ngữ này, có thể đã tỏ vẻ nhiệt tình quyến luyến đối với quê hương, lại có thể biểu đạt ý tứ thành kính của hắn đối với Phật giáo. Cho nên ý tứ câu này của hắn, có thể chỉ là biểu tượng mà thôi. Bây giờ chúng ta buông ra tín ngưỡng, quê hương hai cái đều không nói, một lần nữa suy nghĩ một chút, hắn vì sao lại lưu lại dấu vết trên bức tranh đá này chứ?"

"Trong hành lang gấp gáp như vậy, hắn chỉ chọn bộ này thì có nguyên nhân gì?"

Vừa nghe ta nói, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía tranh đá.

"Phật ở nhân gian..." giông lang niệm hai lần, có chút nghi hoặc lẩm bẩm: "Chẳng lẽ hắn muốn nói, trong những người này có phật? Nhưng, trong tranh có nhiều người như vậy, người nào mới đúng."

Câu hỏi này của nàng ta, đột nhiên đánh thức ta dậy.

Ta đốt cây chùy lớn lên trên bức tranh một lão đầu nói: "Chính là hắn!"

Nói xong, quay người trở về.

"Hóa ra là thế!" Cá lớn sửng sốt, lập tức cũng hiểu ra, theo sát phía sau ta.

Hai chúng ta nhanh chóng xoay người, một trước một sau chạy như bay, mấy người khác không hiểu cho lắm, nhưng cũng đều theo tới.

Lão già trên bức tranh đã xuất hiện từ trước đó.

Chính là lão giả đeo vòng cổ Thú Nha, hai cánh tay hướng lên trời!

Ta nhanh chóng chạy đến bức tranh đá trước bức vẽ tế tự kia, phi thân lên, hai chân lộp bộp đá vào trên bức tranh đá, lại mượn lực bay lên giữa không trung, một trảo tóm lấy đỉnh vách đá, tay kia bắt lấy mặt đá.

Trận trận tro bụi phốc rơi xuống, quả nhiên bắt được cái gì đó.

Ta nhảy xuống, mượn ánh đèn nhìn, đó là một hộp sắt nhỏ hình vuông.

Trên hộp sắt treo hai chiếc khóa nhỏ cực kỳ tinh xảo, nhưng mà hộp sắt cũng rỉ sét loang lổ.

Ta rút đao ra, dùng sức cạy một cái.

Chiếc hộp kia mở ra, nhưng đồ vật bên cạnh lại khiến cho người ta thất vọng, chỉ có một tấm trang phục, còn có một tấm bản đồ.

Bản đồ cũng không phải là hình dạng trong địa cung, mà là sơn thủy địa đồ, thoạt nhìn càng giống như là làm sao đến nơi này.

Quả thực đều là phế phẩm không có chút tác dụng nào!

Trong ngực, ai mà thèm cái thứ đồ chơi này? Tuy rằng đó là một kim biểu được khảm nạm bảo thạch.

Đã vào trong cung điện dưới lòng đất lấy được cái hộp này rồi, ai mà không biết tới từ đâu? Quả thực một chút tác dụng cũng không có.

"Trương tiên sinh... Vậy nàng có thể bán cho ta không? Ta đồng ý trả bất kỳ thù lao gì." Máp đá đột nhiên rất kích động nói.

kênh Ca sinh ra ở đại gia tộc hiển hách như thế, thứ gì tốt chưa thấy qua, lại còn có thể coi trọng một khối rách như vậy?

Ta giả bộ như vô tình ấn mở mắt nhìn thoáng qua, sau đó rất hào phóng cười nói: "Tặng cho ngươi, còn muốn thù lao gì nữa, hơn nữa, đây vốn cũng là đồ vật nhà ngươi."

Vừa ấn vào vỏ ngoài, ta đã biết vì sao nàng lại kích động như vậy rồi.

Trong vỏ ngoài kia có một bức họa, chính là các tổ tiên Phùng thị trong phòng hội nghị trên thuyền, các tổ tiên gia tộc treo lơ lửng trên tường, bức họa trong ngực chính là người đầu tiên.

Trong ngực giả bộ có chân dung của mình, con hàng này khi còn sống thường tự kỷ là một người.

Bất quá vô luận trên vách tường phòng họp hay là bên ngoài, hình dáng người này đều rất trẻ tuổi, xem ra chỉ hơn hai mươi tuổi, là người duy nhất trong số các bức họa không có râu ria.

"Cảm ơn, cảm ơn..." Mâu Đảm cảm kích nhận lấy, luôn miệng cảm ơn.

Nếu như tổ tiên gia tộc bọn họ đã sớm tới nơi này, thâm nhập vào địa cung, như vậy ác mộng theo như lời bọn họ lại có phải là thật hay không?

Nếu như ác mộng là thật, đó là vị tổ tiên này tâm nguyện chưa xong, vẫn luôn báo mộng cho hậu đại, hay là nói tên khốn đã chết nhiều năm kia, cũng là vì ác mộng khốn nhiễu, cuối cùng đi đến, lại đi mà không trở lại đây.

Nếu như ác mộng là giả, phụ nữ mập mạp bịa ra một mục đích chân thật nói dối với ta như vậy là gì?

Vừa nghe ta nói như thế, mọi người khác cũng đã hiểu ra, vừa rồi thi cốt kia chính là tổ tiên của gia tộc Phùng thị, từng người đều im lặng không lên tiếng, nhưng trong nội tâm như đang suy nghĩ cái gì đó. Ngay cả Lương Minh Lợi luôn híp mắt, cũng quét vài lần về phía trắc thí.

Ta vụng trộm nhìn, trong đám người giống như lang thang sớm biết, cũng không quá ngạc nhiên.

Ta lật xem địa đồ hai lần vẫn không phát hiện chỗ đặc biệt nào, vừa định ném đi thì con cá lớn trong sông đã nhận lấy.

Bưng dế thu lại ngực áo xong, chạy trở về sửa sang lại thi cốt trên mặt đất một lần nữa cho tốt, hai tay chắp trước ngực, không ngừng lẩm bẩm cái gì đó.

Cái tư thế này... sao lại giống như là đang niệm kinh vậy? Lẽ nào quyển sách Cảm Niệm Như Lai mà giang cá lớn nhắc tới thật sự ở trong gia tộc bọn họ?

Giang Đại Ngư vừa thấy tình hình này, cũng không khỏi sửng sốt, dù sao trước mắt kênh nam, lại ở hậu viện giám thị tuyệt đối, cũng không tiện hỏi lại: "Trương tiểu ca ngươi thấy thế nào." Chỉ là tạm thời tuyên bố, trước tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Lương Minh Lợi tựa vào góc tường rồi lại ngủ tiếp.

Phạm Xung tựa vào mặt đất, ôm bả vai xéo xéo nhìn Bàn, ngay cả cái tên thô lỗ như hắn cũng cảm thấy có chút không đúng!

Cá lớn trong sông khẽ hít khói một hơi, vừa nghiên cứu loại bản đồ rách nát này, Mãng lại rất hứng thú cầm tay điện, từ đầu tới đuôi lại tỉ mỉ ngắm nhìn bích họa một lần.

Cũng không biết tại sao, trải qua lần này, tất cả mọi người giống như bị một loại cảm giác không rõ ràng cách ly, mỗi người tự giác đều cách ly thật xa.

Ta quơ quơ hộp sắt trong tay định ném đi, nhưng đột nhiên cảm thấy, giống như có nơi nào đó bị quên lãng.

Đệ nhất thiên ngũ ngũ ngũ lục chương âm binh chiến trận

Rốt cuộc là có gì đó không đúng ở chỗ nào?

Trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không rõ, chính là cảm thấy lão nhân kia nếu đã nhọc lòng muốn lưu thứ này lại, hơn nữa từ việc lão cố ý dùng cổ lăng thư viết Phật ngữ, rất có thể là tính lưu lại cho hậu nhân của mình.

Nhưng mà, lại lưu lại một thứ không hề có giá trị như vầy, thật sự có chút không hợp với lẽ thường!

Nghĩ tới nghĩ lui, ta tạm thời bỏ hộp vào trong ba lô.

Nếu như đã không nghĩ ra, vậy thì giữ lại từ từ suy nghĩ. Nếu ném đi, nhớ ra cũng muộn mất rồi.

Một lát sau, giang đại cá thấy tất cả mọi người đều nghỉ ngơi không sai biệt lắm, sông cạn cũng tế khẩn xong, liền đứng dậy tuyên bố tiếp tục tiến lên.

Phần cuối hành lang là một cái cửa đá, còn cánh cửa này lại không có cạy ra dấu vết gì, mà bị đánh ra một cái động lớn.

Từ chỗ đứt gãy, hẳn là đã nhiều năm rồi, phía trên tích đầy một tầng tro bụi thật dày.

Bên ngoài thạch môn, ngoài dự đoán của mọi người chính là một đạo gỗ tựa như mộc, hơn nữa lại bước xuống dưới.

Lương Minh Lợi hai chân rời đất, trực tiếp bay xuống. Thông qua quan sát phát hiện, lão gia hỏa cổ quái không nói chuyện này ngoại trừ lúc ăn cơm ra thì thời gian còn lại vẫn trong trạng thái da quỷ. Nhưng cực kỳ quỷ dị chính là..., Không ai biết hắn thay thế được như thế nào, bởi vì hắn cho tới bây giờ cũng không mở ra được bối nang lớn, giống như biến ảo thuật, một mực đang diễn biến lớn thành người sống dưới mí mắt mọi người. Nhưng không ai hiểu được, hắn làm như thế nào.

Người này cho tới bây giờ đều là tồn tại giống như mê, tay cụt câu hồn, thủy tinh cầu khí bọt khí, huyết võng trấn thạch nhân... Bất luận chiêu nào, đều là tồn tại đủ để kinh thế hãi tục, nhưng vậy mà mỗi lần hắn đều có thể làm cho người ta càng thêm giật mình.

Về phần bản lĩnh ép đáy hòm của hắn, đừng nói đoán, ngay cả đoán hướng nào cũng không biết.

Bưng đèn đuốc theo sát sau đó đi xuống.

Bịch bịch!

Trong lúc đó, cựa điểu trượt chân xuống rồi lăn xuống.

May mắn thân thủ gia hỏa này coi như nhanh nhẹn, thuận thế lộn mấy vòng, sau đó vững vàng rơi trên mặt đất.

"Mang trưởng, thế nào rồi?" Cá lớn hỏi một tiếng.

Hống trưởng thế mà không đáp lời.

Ta và Giang Đại Ngư đang đi giữa bậc thang, thấy hai người bọn họ lặng yên không một tiếng động đi xuống dưới, ngay cả một động tĩnh cũng không có, không khỏi có chút kỳ quái, vội vàng tăng nhanh cước bộ.

Đúng lúc này, ta đột nhiên giẫm phải một thứ gì đó.

Cúi đầu nhìn xuống, là một cái hộp nho nhỏ màu đỏ tươi, vuông vức ngay thẳng, nhìn thế nào cũng thấy quen mắt. Cái này không phải tối hôm đó chiếu kép muốn tặng ta chiếc nhẫn kết hôn sao?

Xem ra là do vừa rồi hắn quay cuồng, không cẩn thận bị rớt ra ngoài.

Trong lòng ta không khỏi lại một trận ghê tởm, vừa muốn làm như không nhìn thấy gì liền bước đi, đột nhiên phát hiện không đúng!

Hộp nhẫn bị văng ra một nửa, lộ ra một khe hở, chiếc nhẫn ở nơi đó ta thấy quen mắt hơn!

Cũng không phải là con ngựa nhỏ tối hôm đó tặng cho ta chiếc nhẫn cưới nạm kim toản, mà là... chiếc nhẫn mà thợ cụt o đeo kia.

Chiếc nhẫn kia không phải được cầm ở trong túi áo, về sau lại bị ngón giữa cách không lấy đi rồi sao? Tại sao lại ở chỗ hắn?

Chẳng lẽ nói... lạc lang chính là trung chỉ?

Hay là Sân khấu đang nói đùa?

Trung chỉ lấy đi căn bản là không phải chiếc nhẫn gì, hai người này một xướng một họa diễn hai vai —— dù sao ngày đó chỉ vào lỗ thủng nhỏ, hỏi chuyện gì xảy ra cũng là Giáng!

"Sao vậy?" Phát hiện ta cũng dừng lại, Giang Đại Ngư rất kỳ quái quay đầu hỏi.

Ta vội vàng cúi đầu trả lời: "Không có gì, rớt đồ xuống rồi."

Nói xong hai tay ta hợp lại, len lén đem hộp giới chỉ đậy vào trong túi áo. Cố ý lộ ra trước mặt hắn, để hắn nhìn ra đó là một chiếc nhẫn.

Cá lớn hơi hồ nghi nhưng cũng không hỏi gì.

Hai người chúng ta đi xuống bậc thang, lúc này mới phát hiện Lương Minh Lợi và Mãng Nhiên đều ngơ ngác đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Nhìn theo hai người bọn họ, nhất thời hai người bọn họ cũng giật mình không nhỏ!

Gian phòng này cực kỳ to lớn, tỉ lệ ống kính công trạng lớn như vậy vậy vậy mà không chiếu tới cuối.

Nhưng ở trong phòng, đối diện cái rãnh sâu màu đỏ dưới chân Lương Minh Lợi cùng Mãng Dịch vậy mà đứng lít nha lít nhít vô số cỗ thi thể, hoặc có thể nói là Mộc chính là Y!

Trên mỗi cỗ thi thể đều quấn đầy băng vải, màu sắc ban đầu không thể nhận ra, bây giờ đã là một mảnh đen kịt. Vị trí hai mắt trên đinh một đôi bảo thạch màu xanh biếc, trên đầu buộc một đôi sừng dê, móng tay dài hơn mườicm, sắc bén như móc câu.

Đám thi thể quái dị này xếp hàng chỉnh tề, nhìn không thấy điểm cuối, căn bản đếm không hết rốt cuộc có bao nhiêu, trận thế cực kỳ dọa người. Tựa như cả đội quân âm phủ vận sức chờ phát động, tùy thời đều chuẩn bị tùy ý cuồng sát.

Lương Minh Lợi vận sức, hít mạnh một bụng khí, nhấc hai bắp chân nhẹ nhàng đi vào.

Diêm chần chừ một chút, vừa định bước qua rãnh máu, lại bị Lương Minh Lợi lật tay đẩy trở về.

Khí đen kia hợp thành một hàng chữ, hiện ra trước mắt chúng ta: "Từ đầu tới đuôi không thể hô hấp, nếu không sẽ phục sinh toàn bộ, ta đi qua đó xem sao!"

Con mẹ nó!

Con đường này dài tới mấy trăm mét, huống chi còn có nhiều thi thể kinh khủng như vậy, ngoại trừ lão quái vật Lương Minh Lợi này, còn ai có thể đi qua?

Lúc này cuối cùng ta cũng hiểu rõ, lý do vì sao tổ tiên Nhà tắm chết ở nơi đó, hắn không đi theo được!

Đương nhiên, hắn cũng không có khả năng là một thân một mình đi tới, cho nên cũng có thể là những người khác đi qua, hắn ở chỗ này chờ. Nhưng những người kia chưa trở về, hắn đã không ra được, cũng không đi được, cứ như vậy bị vây chết tươi.

Cá lớn nghe xong cũng nhíu mày. Nếu ở dưới nước nó còn có thể chịu được, nhưng trên đất liền, nó cũng không thể làm gì.

Đúng lúc này, Phạm Trùng và Ngao Nhiên cũng đi tới.

Mâu giao vừa thấy cảnh này kinh hãi há hốc mồm, vội vàng đưa tay che đậy, rất sợ kêu lên, thật khiến đám quái vật này giật mình tỉnh lại.

Lương Minh Lợi ngược lại không có việc gì, càng chạy càng xa, dần dần vượt qua phạm vi ánh sáng của ống đuốc.

Cá lớn hơn đốt tẩu thuốc, hít một hơi thật sâu nói: "Liên hệ với hậu viện đi, xem bọn chúng có biện pháp gì."

Mâu Lan nghe vậy, vội vàng trở về trên bậc thang, thử vài lần tuyến đường vệ tinh, nhưng đều không thể nối nối.

Nơi này cùng dưới nước tình cảnh không quá giống nhau, che chắn ngăn cách tín hiệu quá nhiều nơi, thật sự không liên lạc được.

Không có cách nào, nàng đành phải khởi động phương án thứ hai, cởi giày, chuyên dùng phát báo cơ hội gián điệp bên trong, gửi đến trên thuyền một chuỗi điện xạ.

Mọi người đều tập trung lại với nhau, lo lắng chờ đợi.

Trọn vẹn qua một hồi lâu, rốt cục cũng có tín hiệu truyền trở về, nàng phiên dịch cực kỳ thành thục.

"Bọn họ thế nào?" Phạm Xung vội vàng hỏi.

"Bọn họ nói có ba cách, cách thứ nhất để Lương Minh dùng bong bóng khí mang từng người các ngươi qua." Đà Đản nói.

Nhưng gia hỏa này đã sớm đi không thấy!

Có phải y cũng đã sớm đoán được, mấy tên trên thuyền kia chắc chắn đã dùng chiêu này nên mới chuồn mất hay không?

Tiểu ca, nghìn rưỡi rưỡi, cảm thấy sao?

Cá lớn quay đầu nhìn thoáng qua hướng Lương Minh Lợi biến mất nói: "Vậy còn con thứ hai?"

"Phương pháp thứ hai là..." hoạn quan nói ngẩng đầu nhìn lướt qua Phạm xung, lúc này mới tiếp tục nói: " Hỏi xem Phạm Xung có nguyện ý cống hiến một chút hay không."

Lời này vừa nói ra, đừng nói bơ bơ kỳ quái, ngay cả ta cũng hết sức ngạc nhiên, cái gì gọi là hỏi một chút Phạm Xung có nguyện ý hay không?

Để hắn cống hiến cái gì?

Chẳng lẽ hắn nguyện ý cống hiến, chúng ta có thể qua được?

Tên gia hỏa này còn có con át chủ bài nào nữa không?

Trong mấy người trên bờ kia, hiểu hắn nhất định chính là điềm thúi? Ý tưởng này tám phần là hắn đưa ra.

Quả nhiên, nghe thấy liền lớn tiếng mắng to: "Con mẹ nó, chờ lão tử trở về ngươi sẽ đẹp mặt!"

Lập tức hắn nhìn nhìn con cá lớn trong sông của ta một chút, lại liếc mắt nhìn núi non và dế, rất tức giận nói: "Ta không muốn! Nói thẳng người thứ ba đi."

"Phương pháp thứ ba là, nhỏ máu tươi lên trên người giấy."

Phương pháp này vừa ra càng làm cho người ta khó xử, đây chắc chắn là biện pháp của lão thái thái.

Nhưng lão thái thái này không phải khủng bố bình thường, bản thân bà ta ngay cả nhân loại cũng không phải, thuần túy chỉ là một ác quỷ! Hơn nữa còn là ác quỷ chuyên môn mân mê người giấy.

Lấy một người giấy nho nhỏ mang trên người nàng ta ngược lại cũng không tính là gì, nhưng nhỏ máu tươi lên... Sao càng nghĩ càng khủng bố thế?

Ai biết lão thái thái này có tính toán gì?

Nếu nhân cơ hội này rút đi hồn phách của chúng ta, từ nay về sau biến thành khôi lỗi của nàng thì làm sao đây.

Bác Hòa có thể chưa hiểu rõ thực lực chân thật của Trầm lão thái thái, nhưng thông qua ngưng tạo Quỷ Vực, cũng đều ý thức được chỗ đáng sợ của bà ta, lập tức cũng có chút do dự.

"Đây là chuẩn bị bức chết chúng ta sao? Có điều thứ tư hay không, nếu không có, lão tử rút lui không làm sao được." Phạm Xung rất bất mãn hét lớn.

Mặc dù Phạm Xung kêu vui mừng, có thể hấp thu kinh nghiệm lần trước, hắn cũng không vung tay bước đi, mà là liếc mắt nhìn Giang cá lớn: "Giang lão, ngươi là tổ chức dưới nước của chúng ta, ngươi nói thế nào làm đi!"

Hóa ra tên này vẫn luôn không phục tám tên không cam lòng với giang đại nhân, lần này lại đột nhiên khách khí, xưng lão.

Ý tứ rõ ràng đang nói, chúng ta lại là một phe, đám gia hoả trên thuyền kia chỉ huy bừa bãi, chúng ta cũng không thể chịu thiệt như vậy, tổn thất sức mạnh của bản thân.

Cá lớn như trước không lên tiếng, ngồi xổm xuống hút từng ngụm từng ngụm khói.

Mở miệng một ngụm khói, phun khắp phòng.

Tất cả mọi người không nói gì, lẳng lặng chờ nó rút hết, nó vừa gõ tẩu thuốc vừa nhìn về phía ta.

Quả nhiên, lại là câu kia: "Trương tiểu ca, ngươi thấy thế nào."

Ta thấy thế nào? Ta nhìn em gái ngươi a.

điểu chuyện gì cũng hỏi ta, hắn ta có cần đem âm linh của Lý Nguyên Phương cho ngươi không.

Trong ba cách này, Lương Minh Lợi đã đi, không thể thực hiện được; người giấy mà nói đúng là rất nguy hiểm, có chút được không bù mất; biện pháp tốt nhất là cống hiến cho Phạm Vi một chút —— tuy rằng ta không biết cống hiến của hắn có nghĩa là gì.

Nhưng cũng tốt hơn là mọi người mạo hiểm dùng máu người giấy? Ta thật sự có chút không dám tin tưởng Trầm lão thái thái.

Nhưng vì sao con cá lớn mặt đen này để ta hát, trong lòng ngươi không hiểu sao?

Hắn vừa hỏi, mấy người đều quay đầu nhìn về phía ta, giống như đều đang hỏi ta: "Trương tiểu ca, ngươi thấy thế nào?"

Được lắm!

Đều đến hỏi ta đúng không!

Vậy là ta có thể đá quả cầu da này trở về.

"Chuyện này đúng là khó xử." Ta làm bộ như khó xử dừng lại một chút rồi nói: "Hay là chúng ta dân chúng một chút, bỏ phiếu giải quyết."

"Bỏ phiếu?" Phạm Xung vừa nghe, lập tức cảm thấy có chút không ổn, nhưng còn chưa chờ hắn phản đối, con cá lớn lập tức gõ tẩu thuốc: "Được rồi, vậy chúng ta liền viết ra ý nghĩ của mình, bỏ phiếu quyết định."

Mâu và Diêm không nói chuyện, thì đều tự giật ra tấm bảng vẽ nước từ phía sau.

Thứ này vốn để lại dưới nước bất cẩn dùng để trao đổi, không ngờ dưới nước lại không dùng tới, lại dùng ở đây.

Ta âm thầm nín cười, cũng túm ván tranh lại.

Đừng nhìn bức tranh này chỉ lớn cỡ bàn tay, công năng lại nhiều, chẳng những có thể co gập lại, thông qua nhiệt từ áp sát trên người, cực kỳ dễ dàng, càng có thể tích trữ nhiệt năng cơ thể con người, chuyển hóa tùy thời thành điện có thể vận hành, khi cần thiết có thể đưa tay điện cho đủ năng lượng, kéo các loại máy bay nhỏ vân vân. Thật ra bức vẽ chỉ là công năng mặt ngoài nông cạn nhất, kì thực lại là một loại kỹ thuật kết hợp cực kỳ thực dụng.

Cho nên sau khi lên bờ, lúc dọn dẹp trang bị, bàn thờ đề nghị mọi người mang vật này lên.

Lần đầu tiên dùng "Quan trọng" như vậy.

Phạm Trùng thấy tất cả mọi người đều lấy ra một bức tranh thì lập tức cảm thấy có chút không ổn nhưng cũng không biết phải làm sao.

"Tất cả mọi người viết xong chưa?" Cá lớn hỏi.

"Viết xong rồi."

"Chốc!" Mọi người cùng gật đầu.

"Được lắm, ta kêu một, hai, mọi người cùng triển khai." Cá lớn nói xong liếc một cái, thấy vẻ mặt không thích hợp lắm.

"Một... hai... ba... Mở!"

Tất cả mọi người đồng thời mở bức tranh ra, mỗi người đều nhanh chóng quét về phía những người khác.

"Phạm Xung!"

"Phạm Xung!"

"Điểm cống hiến!"

"Loại thứ hai!"

"Bỏ chân lui lại!"

Trên bức tranh năm người, hai người viết "Phạm Xung", một người viết "Cống hiến", một người "Liều thứ hai", tất cả đều chỉ về hướng Phạm Xung, chỉ có Phạm Xung ghi là "Bại Nha Tử lui lại"!"

Phạm Trùng vừa thấy vậy lập tức nổi giận.

Phịch một tiếng, ngã xuống bức tranh nói: "Các ngươi đều hợp lực đến chơi lão tử đúng không? Dựa vào cái gì mà bắt ta đi cống hiến, các ngươi thích làm sao thì làm, lão tử không cho phép nữa! Đi ngay bây giờ đi!"

"Phạm tiên sinh, xin người bình tĩnh một chút, nếu không có chúng ta, người cũng trở về không được." Động Thiên rất tự tin nói.

"Ngươi cho rằng lão tử tìm không ra Đạo Nhi?" Phạm Xung rất không tin hỏi.

Diêm vừa đưa tay, lấy từ trong túi ra một xâu sắt nhỏ cùng loại với chìa khóa nói: "Đây là nút thắt của toàn bộ bình dưỡng khí, không có thứ này ngươi không dùng được dưỡng khí, toàn bộ Cao Trùng chống đỡ bộ quần áo dưới nước cũng là mở máy truyền điện tử đặc chế, không đưa vào mệnh lệnh chính xác, ngươi ngay cả kéo xích cũng mở không ra."

Phạm Xung sửng sốt một chút, giống như hoàn toàn là không nghĩ tới, ngay cả trên quần áo còn cất giấu nhiều kỹ thuật như vậy. Lập tức rất khinh thường nói: "Vậy thì thế nào? Cho dù không có uống nước và hít thở bình, lão tử cũng có thể bơi trở về."

"Ta tin ngươi có thể." Tương gật đầu nói: "Thế nhưng, ngươi có thể vừa đối phó những con cá mập cực kỳ điên cuồng kia vừa bơi đến trên mặt sông sao?"

"Còn nữa, ngươi cũng đừng quên, ngươi không có khí tài thông tin, tổ đội hậu viện cũng sẽ không giúp ngươi mở cấm chế dưới đáy sông. Đến lúc đó, ngươi thật sự rất dễ dàng bơi vào đáy sông, nhưng vẫn cách cái lỗ nhỏ kia không ra được, đến lúc đó muốn ra không được, muốn về cũng không được, chỉ có thể bị nghẹn chết mà thôi."

"Cái này..." Phạm Xung vừa nghe đến đây lập tức ngây ngẩn cả người.

Tin tưởng hắn lúc này nhất định ở trong lòng lớn tiếng chửi cha mẹ, vậy mà hắn còn có thể chơi như vậy?

Đệ nhất thiên chi năm ngàn tám chương Xích Mãng Kim Đồng

"Cho nên, ngươi trước đừng xúc động." Hống chậm rãi ngữ khí, rất khách khí đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Phạm Xung, tiếp tục khuyên nhủ: "Sao Nữ Lang tiên sinh lại tổ hợp chúng ta cùng một chỗ? Cũng bởi vì mỗi người chúng ta đều có sở trường riêng. Chỉ cần chúng ta hỗ trợ lẫn nhau, sẽ không có gì khó khăn không hoàn thành."

"Hiện tại vấn đề nan giải này, mấy người chúng ta đích thật là có chút bất lực, nhưng nếu tổ đội hậu viện đã khẳng định ngươi có thể làm được, vậy ngươi nhất định có bản lĩnh này! Bây giờ ngươi giúp mọi người, chờ sau này gặp phải vấn đề khó khăn khác, cũng sẽ có người đứng ra, mục đích cuối cùng của chúng ta chính là hoàn toàn thăm dò lần này. Nếu không như vậy, phần thưởng xư đệ cấp cho tiên sinh, ta một mực không cần, tất cả đều thuộc về ngươi, ngươi thấy thế nào?"

"Phạm tiên sinh..." Hang khẩn cũng đứng lên: " Trung Quốc có một câu tục ngữ gọi là người tài ba đa tạ, còn có một câu năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng lớn. Vấn đề này chỉ có ngươi mới có thể giải quyết, ngươi đứng ra giúp mọi người vượt qua, chính là anh hùng. Ta đang muốn bái một vị cao thủ Âm vật giới Trung Quốc làm sư phụ., Muốn học văn hóa cổ xưa của Trung Quốc, nếu như ngài không ngại, thì cứ nhận ta đi! Học phí hàng hàng năm thì ba trăm vạn tiền là được rồi, đương nhiên, nếu ngài cần thì có thể tăng thêm bất cứ lúc nào."

"Phạm Xung, cũng không nhất định phải ép buộc ngươi." Cá lớn lại đốt tẩu thuốc, vừa đánh vừa nói: "Hiện tại chuyện này chỉ có ngươi mới có thể làm, nói không chừng lát nữa gặp phải nguy hiểm khác chỉ có ta có thể xử lý. Thứ này đều là tương hỗ nhau, ai cũng không trả giá chút gì, cái này còn có cơ hội thám thính sao? Người Điếu nói rất đúng, mọi người bây giờ đều là châu chấu trên cùng một sợi thừng, ai có bản lãnh gì, thì dùng ra bản lãnh gì, đồng tâm hiệp lực mới có thể làm được đại sự!"

Ta nhìn lại, mấy người này đều đang cứng đối cứng "Bức Cung", ta nếu không nói cái gì, cũng có chút phụ trách liên minh lâm thời này, lúc này cũng đứng lên: "Ngươi đừng nghĩ nhiều, tất cả mọi người đều muốn có thể thuận lợi thông qua cửa ải này, triệt để điều tra rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì, ngươi cũng không muốn như vậy mơ mơ hồ hồ một hồi, cái gì cũng không biết, cứ như vậy nửa đường mà bỏ à?"

"Tụ tập được nhiều cao thủ như vậy không dễ dàng đâu. Lần sau coi như ngươi nghĩ thông suốt, muốn thử thêm một lần nữa cũng không có cơ hội này."

Mấy người trong tổ dưới nước, trừ Lương Minh Lợi chạy trốn trước, Khang Hùng và chở tù nhân đều là người của Nữ Oa, giang cá lớn có em trai sinh đôi ở trên thuyền, ta có Lưu lão lục ở hậu viện. Chỉ có Phạm Trùng không thân không luyến, nhưng cũng bởi vậy tâm thần bất định, lo lắng tổ đội hậu viện sẽ cho hắn ăn hụt, có chút lo lắng cũng là chuyện có thể hiểu được.

Nhưng lúc này, hắn lại bị mọi người nói cho hoang đường, làm như thật sự có chút động tâm.

Ta tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, vỗ lên vai hắn một cái rồi nói: "Đến đây đi! Để cho bọn họ nhìn thấy bản lĩnh thật sự của Cửu Chỉ Tỏa Hàn Giang."

Phạm Xung cắn răng nói: "Được rồi! Vậy ta sẽ thử một lần, nhưng chúng ta đã nói rõ rồi, lần sau dù có như thế nào cũng không tới phiên ta!"

"Được!"

"Đó là chắc chắn!"

"Không thành vấn đề!"

Thấy Phạm Xung rốt cục đồng ý, ai còn có thể kéo lui về phía sau? Tất cả đều miệng đáp ứng.

Phạm Xung xắn xắn tay áo, vung tay lên nói: "Các ngươi lui về sau một bước."

Cũng không phải chúng ta không biết hắn muốn làm gì, cũng nhanh chóng lui ra ngoài.

Phạm Trùng cắn nát đầu ngón tay, lau trên con mắt đã mù kia một cái, đột nhiên kêu lên một tiếng: "Mở!"

Xoẹt một tiếng, con mắt hắn sáng rực lên.

Không phân biệt được tròng mắt trắng bạch, phóng tầm mắt nhìn đều là một mảng ánh vàng rực rỡ chói lọi, quả thực là một mặt trời nhỏ, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Ti ti ti...

Cái sẹo dài ngổn ngang trước mắt cũng trong nháy mắt sống lại, biến thành một con rắn màu đỏ lửa, không ngừng phun ra nuốt vào lưỡi rắn, âm thanh nhè nhẹ vang lên.

Xích Mãng Kim Đồng! Đây chính là một trong thất đại thần nhãn trong truyền thuyết.

Thật không nghĩ tới, tên này còn có tuyệt chiêu ẩn giấu này.

Phạm Trùng trừng mắt nhìn xuống phía dưới, xuyên qua, cả gian phòng đen kịt vô cùng lập tức bị chiếu sáng cả phòng, kim quang bắn ra bốn phía.

"Đi mau, theo sát một chút!" Phạm Xung phất tay với chúng ta, cất bước đi qua rãnh máu.

Bọn ta vừa nghe vậy, nào dám chần chờ, vội vàng theo sát phía sau hắn.

Phạm hướng đại bộ băng lưu tiến về phía trước, trong tầm mắt một mảnh túc sát!

Những cái thây khô âm trầm vô cùng kia nhìn như đáng sợ đến cực điểm, giống như đồ trang trí không hề có tác dụng, vẫn không nhúc nhích, đúng là mặc cho chúng ta công khai xuyên hành.

Một cửa ải khó khăn hiểm ác như vậy, lại cứ như vậy nhẹ nhõm vô cùng.

Cho đến khi đi ra cửa đá đối diện, chúng ta vẫn có chút không dám tin tưởng.

Phạm Trùng lại đi về phía trước hai bước, đột nhiên toàn thân run lên, kim quang tiêu tán, con mắt kia lại nhắm lại, con rắn nhỏ vẫn cứ nằm yên không nhúc nhích trên vị trí ban đầu, giống như là vết sẹo vậy.

Lại nhìn qua, thì giống như đúc với nguyên bản, chỉ là một Độc Nhãn Long danh xứng với thực.

Sắc mặt Phạm Xung hơi trắng bệch, bờ môi cũng hiện ra một màu tím xanh, thân thể vô cùng cường tráng cũng hơi hơi lay động.

"Phạm tiên sinh... Không, sư phụ ngài không sao chứ?" Loảng xoảng nhanh chóng đỡ một cái, ân cần hỏi han.

"Nước... lập tức làm chút nước cho ta!" Cơ mặt Phạm Xung không ngừng run rẩy, có chút thống khổ nói.

Mão nhanh chóng lấy từ trong ba lô ra bình nước, đưa tới.

Phạm Xung nhận lấy nhưng không có uống, mà liên tiếp không ngừng đổ vào con mắt đang nhắm chặt kia.

Nước vừa rơi xuống lập tức dâng lên một mảnh khói trắng.

Cả vò nước đổ thẳng xuống, không rơi một giọt nào, tất cả đều bị bốc hơi thành khói trắng.

Hắn được xưng Cửu Chỉ Tỏa Hàn Giang, đã quen ăn thủy lộ, lại chỉ có một con Xích Mãng Kim Đồng Nhãn, nghĩ đến ngày thường cũng không dùng nhiều, lần này có thể sẽ đả thương không ít nguyên khí.

Trách không được tin tức tổ đội hậu viện cung cấp nói cho Phạm Vi cống hiến một chút, xem ra cống hiến của hắn quả thật không nhỏ.

Phạm Trùng liên tiếp đổ hai bình nước xuống, sau đó rơi xuống vài giọt nước, xem ra lực cắn trả của Kim Đồng cuối cùng cũng tiêu tán.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Phạm Trùng rốt cục khôi phục lại, nhưng mà cực kỳ rõ ràng vẫn có chút suy yếu.

Do Lương Minh Lợi không có ở đây nên Phạm Trùng còn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, Giang Đại Ngư không thể không tạm thời điều chỉnh trình tự tiến lên một chút.

Ta thay thế Lương Minh Lợi, đi ở đằng trước nhất. Lễng xạ áp xong, giang đại cá trông coi Phạm xông pha cùng lang thang.

Ra khỏi phòng xác khô đầu dê, sau đó lại là một hành lang gấp khúc tối đen.

Một tay ta cầm đẹp, một tay nắm châm vô hình, cực kỳ cẩn thận cất bước, rất sợ lại đụng phải nguy hiểm nào đó.

Kỳ thật, Lương Minh Lợi đã sớm đi xa, có lẽ cũng sẽ không xảy ra đại sự gì. Chẳng qua nơi này dù sao cũng không giống như trước kia, cẩn thận làm việc cũng không phải sai.

Đột nhiên, tay của ta bị điện quang bao phủ trong bóng tối, quét đến một bộ hài cốt.

"Có một bộ thi cốt, trước tiên các ngươi đừng tới đây!" Ta giải thích đơn giản một câu, lập tức ngồi xổm xuống, cẩn thận tra xét.

Đệ nhất thiên ngũ ngũ cửu tọa hóa lão đạo.

Nói thi cốt có chút không chính xác, phải gọi là thây khô mới thỏa đáng.

Huyết nhục nội tạng của thây khô kia sớm đã khô quắt, nhưng lông tóc vẫn như trước dựng lên, dán thật chặt vào trên xương cốt.

Tóc của hắn, râu tóc toàn bộ đều là một mảng trắng như tuyết, ngay cả làn da cũng trắng bệch như tuyết, trên người mặc trường bào tú hạc trắng như tuyết, hai tay chống gối, khoanh chân ngồi, như lúc chết cực kỳ an tường. Trên mặt đất bên cạnh hắn còn có một cây phất trần do đuôi ngựa trắng kết thành, sau lưng đeo một thanh trường kiếm.

Từ cách ăn mặc này, hẳn là một cao thủ đạo môn rất có thân phận, râu tóc đã bạc trắng như vậy, nhưng làn da cho dù đã hóa thành thây khô, vẫn có thể thấy được năm đó trắng nõn mịn màng năm đó. Có thể có dưỡng thân thuật như thế, đủ thấy tu vi lão đạo này tất nhiên không kém.

Vốn là lý niệm "Bảo vật tặng người hữu duyên", ta cũng không khách khí nhiều như vậy, trực tiếp chắp tay nói: "Đa tạ đạo trưởng", sau đó trước mang bảo kiếm phất trần tới, thu vào ba lô; lập tức, lại lục soát trên người hắn.

Trong tay áo hai bên trái phải của hắn, đều có một cái túi nhỏ. Bên trái là hai cái hồ lô nhỏ, xem ra đó hẳn là loại Tiên đan gì đó, nhưng bên trong lại sớm rỗng tuếch, chỉ còn một mùi thảo dược cực kỳ thanh u; bên kia là một cái túi nhỏ, vừa mở ra xem liền có chồng giấy phù trống, ba cái khác đã viết xong, chẳng qua một cái ta cũng không nhận ra.

Lão đạo này vừa nhìn đã biết không đơn giản, đạo phù này khẳng định cũng không phải vật tầm thường, chờ ta trở về hỏi một chút hoặc là một đạo trưởng một đạo.

Bên cạnh bộ xương khô còn có túi nước khô quắt, lương khô đã sớm cứng rắn như đá.

Không thiếu ăn, không thiếu uống, trên người cũng không có vết thương nào, ngay cả quần áo cũng không rách, lão đạo này đến cùng là chết như thế nào đây?

"Tiểu ca của Trương gia, tra xét rõ ràng rồi chứ?" Cá lớn xa xa nhìn một hồi lâu, bắt đầu cho rằng thật sự có nguy hiểm gì, nhưng thấy ta giấu từng món từng món bảo bối vào trong, rốt cuộc nhịn không được lên tiếng đặt câu hỏi.

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ kiểm tra, giống như đối với loại người gặp chuyện tốt như ta, liền ngăn cản người khác, hành vi vơ vét bảo vật trước rất khinh thường.

Bất quá, chúng ta đã có nói trước, ai lấy được trước sẽ là của người đó!

Hơn nữa, chỉ bằng vào việc hắn hỏi ta nhiều lần: "Ngươi thấy thế nào, ta cũng không giữ hắn lại.

Ta cố ý coi như không nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, tâm lý thoải mái nói: "Xem xét xong rồi, chính là không xem xét vấn đề gì xảy ra, các ngươi tới đây xem một chút đi."

Cá lớn tức giận tới mức vểnh râu lên, thế nhưng không nói nên lời.

Bốn người khác đều xúm lại.

Bưng và xạ trùng biết mình đối với phương diện này không có kiến thức gì, rất tự giác nhích lại phía sau.

Cá lớn rất thèm thuồng liếc mắt một cái đã được ta cất trong ba lô cổ kiếm, còn có phất trần sáng như tuyết, lúc này mới quay đầu nhìn về phía thi cốt kia.

Cá lớn lật nhìn trên dưới cả nửa ngày, vẻ nghi ngờ trong mắt càng lúc càng nặng.

Mặc dù thương thế của Phạm Trùng chưa lành nhưng tính tình lại không thay đổi được gì, hắn trừng mắt nhìn hồi lâu, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Lão đạo này chết như thế nào?"

Cá lớn vuốt râu nhíu mày nói: "Trên người không có ngoại thương, cũng không có dấu hiệu trúng độc, nội tạng mặc dù khô quắt, nhưng theo lý thuyết khác, cũng không phải gân mạch sai lầm mà tới. Bởi vậy xem ra, nguyên nhân cái chết của hắn chỉ có hai loại tình huống, thứ nhất chính là tuổi thọ đã hết, số trời đã hết. Một loại khác tình huống khác là hắn tự ly hồn xuất khiếu, lại không trở về."

Nói xong hắn quay đầu lại, nhìn ta nói: "Tiểu ca Trương gia..."

"Ta không hiểu!" Ta trực tiếp ngắt lời hắn: "Ta đi so sánh với lão già kia chính là hậu bối, chuyện có liên quan đến Đạo môn càng là dốt đặc cán mai."

Giang Đại Ngư bị ta nghẹn một chút, không khỏi nhìn thoáng qua bảo vật trong túi, ánh mắt oán hận, phảng phất như đang nói: "Ngươi cái gì cũng không hiểu, còn biết đem đồ tốt chứa hết? Cái túi nước cùng lương khô trên mặt đất kia ngươi sao không đựng?"

Ta coi như không hiểu, phủi quần áo đứng dậy: "Nếu không có nguy hiểm gì, vậy tiếp tục đi thôi."

Nói xong, cũng không đợi hắn phân phó, cực kỳ chủ động cầm ống đũa, bước nhanh về phía trước —— trước kéo giãn khoảng cách với bọn họ rồi nói sau.

Tuy trong lúc vô tình có được mấy bảo bối, nhưng nghi hoặc trong lòng ta lại càng thêm dày đặc.

Nơi này đến cùng là địa phương nào? Nhiều Luyện đan sĩ, đạo sĩ như vậy, thậm chí Tây Phương lão, đều bị cuốn vào.

Còn nữa, Lương Minh Lợi đã chạy đi đâu?

Hắn không phải đi trước chúng ta sao? Gặp đồ tốt như vậy, hắn sao lại không cầm chứ.

Hắn ngay cả những điều này cũng không để vào mắt? Điều này không có khả năng. Hơn nữa cho dù hắn không cầm, đằng điền cương kia thì sao?

Tên này từ một ngày trước đã tiến vào đây, thế mà bọn ta một đường đi tới lại không phát hiện chút vết tích nào.

Hắn chính là súc sinh đạo, nửa người nửa bạch tuộc, cái xác dê béo kia, hắn là ở thế nào mà qua được? Chẳng lẽ hắn cũng giống Phạm Xung, vẫn giữ lại một ít bản lĩnh ép đáy hòm.

Hả? Không đúng!

Ta cứ đi tới đi lui đột nhiên nghĩ tới, từ sau khi chúng ta gặp được thi cốt tổ tiên Nữu, là một mực đi xuống dưới, dựa theo độ cao này, không phải là nên sớm lại chìm vào trong nước sao?

Nhưng không khí bốn phía tại sao lại càng ngày càng khô ráo?

Ta mới vừa muốn trở về nói với bọn Giang Đại Ngư trong lòng nghi hoặc, đột nhiên điện quang trên tay chiếu xuống lại lóe ra một mảnh xương trắng.

Vừa rồi nhặt được bảo vật ngay trên xương trắng, ta tạm thời quên mất băn khoăn ở sau đầu, vừa tăng nhanh tốc độ đi về phía trước, vừa kêu lên: "Mọi người không nên cử động! Ta đi trước xem xét một chút!"

"Ta cũng giúp ngươi xem thử." Cá lớn cũng nhìn thấy đống thây khô bằng xương trắng kia, xét thấy kinh nghiệm lúc vừa rồi, hắn cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, vội vàng chạy tới.

Một mảng thây khô này có tổng cộng tám cái.

Tất cả đều mặc trường bào màu đen giống nhau như đúc, giày mỏng trọn vẹn, đao cụ trong tay, túi nước đeo trên lưng cũng hoàn toàn giống nhau. Ngay cả nguyên nhân cái chết của bọn họ cũng không có gì khác biệt, vừa nhìn liền biết, tất cả đều là bị người chém đứt đầu.

Cá lớn vội vã chạy tới gần xem xét, lập tức cực kỳ thất vọng.

Không đợi hắn nói gì, ta liền cười khanh khách quay đầu hỏi: "Giang lão, ngươi thấy thế nào?"

Cái cằm cá lớn run run rất mất tự nhiên, lúc này mới có chút buồn bực trả lời: "Cái này còn cần nhìn, những người này đều là Long

Hống vệ, tất cả đều chết rồi... Không đúng! Đi mau!"

Hắn nói xong thì đi mau, xoay người bỏ chạy.

Ta còn có chút kỳ quái, lại xem xét, mấy cỗ thây khô không đầu, gầy trơ xương nằm trên mặt đất kia đồng thời chuyển động, không hẹn mà cùng nắm chặt chuôi đao.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Tám thanh cương đao đồng thời rời vỏ, thây khô cũng bỗng nhiên dựng đứng lên, đánh giết về phía ta!

Đại trận đầu tiên, thiên chi năm ngàn sáu trăm tám đao,

Tám thây khô kia mỗi người cầm một thanh trường đao, có người bay vọt trên không, có người quay cuồng tại chỗ, có người nghiêng đầu tiến lên, phối hợp cực kỳ xảo diệu, trong khoảnh khắc đã bao vây ta ở trung tâm!

Ta vội vàng rút hai thanh đao của Trảm Quỷ Thần ra, ngăn lưỡi đao chính diện đánh tới, sau đó tách ra hai bên trái phải, hai thanh chém vào hai bên trái phải chỗ trúng xương sườn của ta.

Đúng lúc này, lại một đao đâm chéo thẳng đến ngực ta.

Đồng thời, sau đầu của ta nổi lên gió lạnh - là lao vào thây khô phát động tập kích!

Ta vội vàng xoay người lại, nghiêng người rụt cổ tránh đi một cách cực kỳ nguy hiểm.

Hai vệt đao ảnh kề sát cổ họng của ta bay vút qua, chỉ thiếu chút nữa đã đâm xuyên qua!

"Con mẹ nó! Mấy cái xương thối còn dám ngang ngược, xem ông đây không phách lối các ngươi." Phạm Xung rất trượng nghĩa, vừa thấy ta lâm vào vòng vây, lập tức rút trường đao ra, muốn xông tới hỗ trợ.

Giang Đại Ngư lại ngăn cản: "Đây không phải thây khô bình thường, Long Hống vệ rất khó đối phó." Tiếp đó quay sang Mãng nói: "Trước tiên mang theo hai người bọn chúng trốn đã, ta ở lại giúp Trương tiểu ca."

Sùng sửng sốt một chút, lập tức mang theo góc độ lang thang và lang thang còn chưa phục hồi như cũ xông về.

Mấy cỗ thây khô kia, thừa dịp này, lại dời vị trí đổi chỗ vây ta ở bên trong.

Mấy tên gia hỏa này tuy rằng đã chết từ mấy trăm năm trước, thậm chí ngay cả đầu cũng không có, nhưng đao pháp lại cực kỳ tàn nhẫn, nhất là phối hợp với nhau, lại càng xảo diệu đến cực điểm, không chê vào đâu được.

Lúc này tám tên này chia làm hai vòng trong và ngoài, bốn vòng trước sau tiếp giáp, bốn cái vòng ngoài bốn đều canh giữ ở khe hở.

Sau từng vòng tấn công điên cuồng, hắn lui về phía sau, không đợi ta thở mạnh, vòng ngoài công kích lại giết tới.

Trong ngoài hai vòng, tứ thi một tổ, càng triển khai xa luân chiến với ta!

Hơn nữa, mỗi tổ, bốn bộ thây khô đều tấn công một mặt, chém, quét, chiêu thức kỳ lạ.

Nếu chỉ một người ứng chiến, ta vô cùng nắm chắc trong vòng mười chiêu có thể chém ngã nó xuống đất, nhưng đám người này sử dụng đao trận, ta vừa muốn phát lực bổ mạnh một người, lưỡi đao của ba thây khô khác đã đón gió chém tới.

Không nói tới đám gia hỏa này đều là thây khô, một đao của ta có thể triệt để giết chết được hay không? Cho dù đánh nát nó, ta cũng sẽ bị thây khô khác đâm chết, cái này làm sao mà cắt được?

Hơn nữa, hai tổ bọn họ không ngừng thay đổi phương hướng và chiêu thức mỗi một lần tập kích đều không giống nhau.

Ví dụ như cái tên chém vào đầu ta, lần tiếp theo lại đến, có khả năng là chém hai chân của ta. Hơn nữa đao pháp của bọn chúng tàn nhẫn, chỗ nào cũng hướng về chỗ yếu hại. Trong khoảnh khắc, ta cũng đã có chút luống cuống tay chân, thái dương đổ mồ hôi.

"Lão già cá lớn kia không phải nói muốn ở lại giúp ta sao? Người đâu?" Ta nhìn trộm một cái, suýt chút nữa tức lệch mũi.

Gia hỏa này đang khoanh chân ngồi cách người ta mười mấy mét, vừa đắc ý hút tẩu thuốc, vừa cười ha ha nhìn ta.

Thỉnh thoảng còn khẽ gật đầu, giống như cực kỳ tán thưởng những thủ đoạn thây khô kia.

Ngươi đang nhìn náo nhiệt cái gì đó, không nói tới việc ở lại giúp ta sao? Sao lại giúp ta như vậy chứ?

Còn nữa, ngươi không giúp đỡ thì thôi đi, nhân gia thích người ta tới hỗ trợ, còn bị ngươi đuổi đi, ngươi nói vậy là có ý gì.

Ta thật muốn mắng to lão khốn kiếp này một trận, nhưng tám thây khô từng bước ép sát, ngay cả thở dốc ta cũng không quan tâm, đâu có mắng được?

"Tiểu ca nhi, ngươi còn có thể kiên trì không? Ngươi đem bảo bối vừa rồi lục từ trên người lão đạo giao cho ta, ta sẽ giúp ngươi giải quyết bọn họ, ngươi xem thế nào?" Giang cá lớn nhìn một hồi, không ngờ không biết xấu hổ nói một câu.

"Ta nhổ vào!" Ta không rảnh mắng chửi người, chỉ hung hăng nhổ một ngụm nước bọt vào gã, lại vung song đao chiến đấu cùng bọn thây khô.

Những thây khô này đao pháp cực kỳ thành thạo, cơ hồ không chút sơ hở, bất quá một bộ chiến hình xa luân này, đã bị ta nắm giữ một tia quy luật. Đao pháp của bọn họ là dung hợp biến hoá của xuân hạ thu đông bốn mùa, đông tây nam bắc bốn phương tạo thành trận pháp, trận pháp nhìn như không có chỗ phá giải, bất quá lại có một tiết điểm yếu ớt nhất.

Đó chính là mùa xuân giao thế, là lúc đổi vị trí ở Nam Bắc!

Lúc trước thay đổi vị trí, chính là lúc tạo thành một đòn liên kích trí mạng với ta, cũng chính là thời điểm lực phòng ngự yếu nhất của bọn họ.

Đến rồi!

Ta vừa nhìn ra phía ngoài vòng bọn hắn chạy tới, cùng với chiêu thức nâng tay đã chuẩn bị kỹ càng. Hắn vội vàng đón đỡ bốn lưỡi đao khô thây trong vòng, gắt gao nắm chặt Trảm Quỷ Thần song đao, chờ bọn hắn giết tới trước mặt.

Ba ba ba ba!

Đúng lúc này, bay ra bốn hòn đá nhỏ, chia ra rơi vào trên ngực bốn cỗ thây khô đang định vọt tới trước mặt ta.

Mấy cỗ thây khô bỗng nhiên dừng lại, lập tức thân hình uốn éo, lui trở về, lập tức lại đổi trận hình.

Trong ngoài ba năm.

Bên trong hiện lên tam tài trận, bên ngoài bày ngũ hành trận, không còn là xa luân chiến, mà là ngũ hành bổ tam tài, tam tài mượn ngũ hành Tỏa Long trận!

Chết tiệt!

Ta khó khăn lắm mới thăm dò được quy luật, vừa định hạ sát thủ đột phá vòng vây, ai lại gây khó dễ với ta chứ?

nghiêng đầu nhìn lại, trong tay cá lớn còn cầm một cục đá nhỏ, cười ha ha nhìn ta nói: "Nếu ngươi không nỡ thì chia một cục cũng được."

Lão già ngươi còn không biết xấu hổ? Đã nói là đồng tâm hiệp lực mà.

Đã nói, bất luận bảo vật gì, ai lấy được thì là của người đó chứ?

Ngươi là trưởng nhóm dưới nước, không tới giúp đỡ thì thôi! Nhưng ngươi giúp thây khô là có ý gì?

Ta thật sự là tức không đánh ra nổi, hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không thể làm gì.

Đám thây khô so với công kích vừa rồi càng thêm mãnh liệt, vừa rồi còn là bốn đao thay phiên nhau, lần này lại là tám đao cùng đánh tới.

Ta nhất thời có chút không ứng nổi, bước chân cũng dần dần thác loạn, có mấy lần suýt chút nữa bị lưỡi đao cắt cổ, đâm thủng cái cổ!

Nhưng ta trong lúc nhất thời cũng không phá giải được trận pháp này, mắt thấy qua một lát nữa, cho dù ta không bị bọn họ giết chết, cũng sẽ bị chôn sống mệt chết...

"Hay là, chia cho ta một tấm phù cũng được." Cá lớn thấy ta không đồng ý, chậm rãi hạ yêu cầu.

"Ta phân cái con mẹ ngươi..." Ta nhàn rỗi mắng nửa câu, đột nhiên suy nghĩ, nghĩ.

Phù? Đúng vậy.

Bọn họ là thây khô, ta là thương nhân âm vật.

Tại sao phải liều mạng với thể lực, đấu đao pháp? Hao phí tâm cơ để phá giải trận pháp.

Ngoại trừ một đôi song đao Trảm Quỷ Thần trong tay ta, thì vẫn còn phù hợp nữa chứ!

Đại Đường, ngàn rưỡi, năm trăm sáu tuổi, Long Hống vệ.

Nghĩ đến đây, ta lập tức sáng tỏ sơ hở trong hai đao, thân thể lập tức nghiêng đi, làm bộ đứng không vững.

Thây khô dù sao cũng chỉ là thây khô, ta mặc dù không biết vì sao cho đến hôm nay bọn họ vẫn có thể sử dụng đao pháp thành thạo như vậy, diễn hóa ra trận thức tinh diệu như vậy. Nhưng dù sao bọn hắn cũng không có tư duy, phân biệt không ra được ta dùng kế lừa gạt.

Lúc này, thây khô đứng bên trái thân thể ta đang bổ vào ngực ta một đao quét sạch.

Trở thành cái xương gai, đâm về phía cổ của ta.

Nếu là lúc trước, ta chỉ có thể vung đao ngăn cản, hoặc là lăn lộn trên mặt đất mới có thể tránh được một kích này, nhưng bởi vậy tất nhiên cũng lâm vào vòng vây Bát Thi.

Nhưng bây giờ lão tử không chơi đao với các ngươi nữa, tiếp phù đi!

Đao của ta giao nhau, ngược lại từ bên hông rút ra linh phù ném ra.

Phịch một tiếng, bộ thây khô thò ra từ cánh tay chính giữa. Chỉ thấy trên thân thây khô lập tức khói đen cuồn cuộn, xương trắng vỡ vụn, cương đao trong tay rơi keng một tiếng xuống đất.

Ta lăn một vòng, từ trong cái lỗ hổng này lắc mình thoát ra.

Xác khô đang vái trước mặt vừa đến bên cạnh, ta lại ném ra một đạo linh phù.

Không nghĩ tới tên gia hỏa này lại tựa như nhìn ra uy lực của linh phù, không dám tiếp chiêu, khúc thân co rụt lại tránh thoát. Linh phù nổ ở giữa không trung, phát ra một tiếng vang trầm.

Ta cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp hai tên ngã nhào ra ngoài.

Rốt cục cũng đã vọt ra, muốn vây quanh ta cũng không đơn giản như vậy!

Ta đang tự đắc ý, đột nhiên chỉ nghe tiếng gió bên tai gào thét, tựa như có cái gì đang bắn nhanh đến hậu tâm của ta.

Ta cũng không dám quay đầu lại, vội vàng thả người nhảy ra.

Không đợi rơi xuống đất, chỉ nghe Giao Bằng liên tục tiếng vang, mấy đạo kình phong thẳng đến gáy, hai chân của ta.

Vừa rồi nhảy một cái đã tiêu hao không ít thể lực, giờ muốn tránh né đã không kịp.

Tiếp theo ta cũng không lo được nhiều như vậy, thân chuyển theo đao, ý từ tâm sinh!

Thi triển Âm Dương đao pháp, bạo như đột phong, đánh cho mưa gió không lọt.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Tiếng động liên tiếp vang lên, cứ như là đậu rang không dứt bên tai.

Tập trung nhìn vào, đứng trước mặt ta làm gì có thây khô? Mà là cá lớn sông.

Tên này tay vung Yên Thương, vậy mà trong nháy mắt đã đối đầu với ta mấy chục đao!

"Ta nói này Trương tiểu ca, vừa rồi đánh thây khô cũng không thấy ngươi mạnh như vậy a, làm sao đến lượt ta, liền đột nhiên thay đổi hình dạng." Bên trong điện quang hỏa thạch, tên gia hỏa này nhanh chóng tiếp ta hơn mười đao, nhưng sắc mặt vẫn như thường.

Càng làm ta thêm giật mình chính là, một tay hắn cầm Yên Thương, tay kia đeo sau lưng, tiếp bộ Âm Dương đao pháp này của ta, ngoại trừ bàn tay cầm Yên Thương kia, toàn thân trên dưới lại không nhúc nhích chút nào!

Hơn nữa, càng làm cho ta thêm giật mình chính là, hắn lượn đến sau lưng ta lúc nào? Còn đột nhiên phát động công kích, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

"Haizz, đừng lo lắng nữa, bọn họ lại tới nữa rồi." Ta đang suy tư, con cá lớn kia lại chỉ về sau một cái, lập tức thân hình nhoáng lên một cái, biến mất ngay trước mắt ta.

Cùng lúc đó, mấy cỗ thây khô lại đuổi theo!

Bốn cái rầm rầm nhảy tới, trên vách tường trái phải đều có một cái, trong miệng ngậm đao giống như thằn lằn, móng vuốt đâm thật sâu vào trong vách tường.

Thân hình hơi cong, lăng không nhảy lên, một trảo vừa nhảy ra hai ba thước, tốc độ cực nhanh.

Còn có hai con khỉ giống như Viên Hầu, hai tay cầm xà trên đỉnh đầu, thong thả trôi qua năm sáu mét, hai ba cái nhảy lên vậy mà đã rơi vào phía sau ta.

Ta lại bị bọn họ vây lại!

Xoạt xoạt xoạt, mấy thanh trường đao đồng thời sáng ngời.

Tuy rằng cả đám bọn họ đều không còn đầu, thân thể cũng có chút khô quắt, nhưng vẫn là hiện ra một cỗ khí thế cực kỳ bén nhọn, nếu là người bình thường, chỉ sợ bị tươi sống hù dọa chết khiếp!

Bên trong là một thây khô đã bị ta đánh trọng thương, bên hông lóe sáng, ta nhìn kỹ thì ra là một khối kim bài.

Bên ngoài kim bài khảm ngọc thạch, bên trên chạm khắc hình một con Thương Long đang ngẩng cổ gào thét, nhìn qua đã biết là vật bất phàm.

Lúc này ta mới đột nhiên nhớ tới, lúc vừa mới nhìn thấy những thây khô này, giang đại ngư nói ra ba chữ "Long Hống vệ".

Long Hống vệ, Thiên Ngưu vệ, Kim Ngô Vệ, là tổ chức tam đại thị vệ nổi tiếng nhất thời Đường triều, chỉ có điều Long Hống vệ quá mức thần bí, không ai biết, trong chính sử chưa từng có ghi chép, chỉ hơi đề cập một chút trong tạp ký sử dã sử.

Long Hống vệ là quân đội bí mật của Đường Vương Lý Thế Dân —— từ trước khi bắt đầu khai binh, Lý Thế Dân đã nuôi dưỡng rất nhiều tử sĩ, sau đó trong sự biến cố của Huyền Vũ môn, những người này càng phát huy tác dụng quan trọng, giúp Lý Thế Dân giết chết Thái tử Lý Kiến Thành, đoạt được ngôi vị hoàng đế.

Long Hống vệ nhân số không nhiều, nhưng mỗi người võ nghệ tinh xảo, thân thể trọng giáp, càng có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, chỉ nguyện trung thành nghe lệnh một mình Lý Thế Dân. Bất kể là Cao Tông Lý Trị về sau, hay là Võ Tắc Thiên, đều không thể thật sự khống chế cỗ lực lượng này, nhưng lại không thể giết. Cuối cùng, Võ Tắc Thiên liền trắng trợn phong thưởng, để bọn họ đi bảo vệ Hoàng Lăng. Đến lúc này, Long Hống vệ cũng không còn tin tức nữa.

Ta còn ngẫu nhiên nghe một vị lão tiền bối đạo mộ giới nhắc tới, bởi vậy mới biết được đoạn mật sự này. Nhưng giang cá lớn chỉ nhìn lướt qua, liền có thể nhìn ra thân phận thật sự của những người này.

Lịch duyệt của thằng nhãi này đích xác không giống bình thường, hơn nữa vừa rồi trong tình huống không phòng bị, một thân bất động, chỉ dựa vào một cây Yên Thương nhỏ liền có thể đón ta mấy chục đao... Rốt cuộc tên này là loại người nào?

Long Hống vệ khô thi vây quanh ta bốn phía, tựa hồ rất kiêng kị linh phù của ta, cũng không có trực tiếp xông lên. Xem ra, giống như chỉ muốn vây quanh ta, không cho ta đào tẩu.

"Sao ngươi còn đứng ngây ra đó không động thủ?" Lúc này, con cá lớn lớn lớn ngồi bên bờ xa xa, vừa hút tẩu thuốc đắc ý, vừa nhắc nhở ta: "Rất có thể bọn chúng đang đợi Long Hống giáo đến, chẳng lẽ ngươi muốn chờ bọn chúng tụ họp ở cửu Tinh sao?"

Đội Long Hống vệ một đội chín người, cầm đầu là Long Hống huấn, nghe nói đều do kỳ nhân Đại Đường mang dị thuật đảm nhiệm.

Tám cỗ thây khô Long Hống trước mặt này đã rất khó đối phó, nếu lại lòi ra một cái Long Hống hiệu, ta còn gì phải đối phó đây?

Càng khiến ta tức giận chính là, vốn ta đã sớm chạy thoát khỏi vòng vây, nếu không phải giang đại cá thì ta đã sớm chạy rồi.

Bây giờ thì hay rồi, giang đại cá giống như không có việc gì, ngồi xuống đó, còn " hảo tâm" nhắc nhở Long Hống ca của ta sắp tới rồi...

Phù!

Đúng lúc này, một cỗ âm phong thổi tới, ta không khỏi rùng mình một cái.

Giương mắt nhìn lại, chỉ thấy trong bóng tối đối diện có một chiếc đèn!

Chương một ngàn năm trăm sáu mươi hai, Long Hống giáo

Đúng là một chiếc đèn.

Chiếc đèn này chỉ to bằng bàn tay, do thanh đồng rèn thành, tạo hình cực kỳ quái dị. Cột đèn là hai con rắn nhỏ uốn lượn, trên đầu rắn nâng một cái đầu lâu to bằng hạt đào; từ trong hai mắt cái đầu lâu kia bắn ra hai luồng hồng quang diễm lệ, như vậy vô thượng vô thượng bay tới.

Tám cỗ thây khô Long Hống Vệ thấy thế, tất cả đều không tự chủ được mà quỳ một chân xuống đất.

Ngay sau đó, trong bóng tối đằng sau đèn lộ ra một thân ảnh cực kỳ cao lớn!

Thân ảnh này cao chừng hai mét, mặc một bộ áo bào đen giống hệt tám thây khô, trong tay cầm một nửa thanh trường kiếm. Đầu tóc dài trắng như tuyết, chỉ là khuôn mặt khô héo, chỉ còn lại một tấm da người đỏ au dán chặt trên đầu lâu, nhìn hết sức dữ tợn.

Trước ngực hắn lộ ra một lỗ thủng đen sáng loáng, lớn chừng quả dưa hấu, cách quần áo bị phá nát vẫn có thể thấy được từng đám xương trắng gãy bên trong.

Trên mỗi một bạch cốt đều hiện đầy vết nứt, thoạt nhìn tùy thời đều có thể vỡ thành từng mảnh.

Nhưng chính một cái đại khô lâu vết thương chồng chất như vậy, lại đi lại vững vàng, mỗi một bước giẫm lên mặt đất đều sẽ sinh ra tiếng thùng thùng vang vọng, khiến cho toàn bộ mặt đất cũng theo đó rung động không ngừng.

Thình thịch!

Thùng thùng thùng!

Tên gia hỏa này theo sát Quỷ Đăng, càng chạy càng gần.

Mang theo một luồng uy áp âm trầm bước về phía trước.

"Nhìn xem... bảo ngươi động thủ sớm một chút, ngươi lại không nghe, lần này Long Hống giáo tới rồi a!" Giang cá lớn cuộn hai chân, có chút hả hê nói.

Xem bộ dáng, hắn vẫn hoàn toàn không có ý muốn giúp ta.

Lão già này muốn thấy cảnh ta bị sống sờ sờ ở đây, sau đó lấy bảo bối của ta ư?

Ta vừa mới động niệm, ngọn đèn kia liền đã bay đến trước người ta bảy tám mét rồi dừng lại, sau đó lập tức bay lên cao, lơ lửng ở giữa không trung.

Ánh sáng màu đỏ từ trong đèn khô lâu đột nhiên tỏa sáng, chiếu vào trên người ta.

Lúc này ta giống như là ngôi sao đứng trên sân khấu, xung quanh tối đen như mực, chỉ có vệt sáng này từ trên chiếu xuống ta ngay chính giữa.

Trong bóng tối, Long Hống giáo phát ra một tiếng cười to kỳ quái, tiếng cười kia nghe tựa như khóc thét, ầm ĩ phi thường, phảng phất từng cây kim thép đâm vào trong lỗ tai. Ta không khỏi cả người nổi da gà.

Nhưng tám thây khô quỳ trên đất kia phảng phất như nhận được cổ vũ hoặc là mệnh lệnh gì đó, tay cầm trường đao, đồng thời bước lên phía trước một bước.

Thình thịch!

Tám cái thây khô đồng thời chỉ lưỡi đao về phía ta, đạp lên một mảnh tro bụi!

Bọn họ còn chưa ra tay, ta đã nhận ra luồng khí thế này còn hung hãn hơn so với vừa rồi.

Thân hình cao lớn Long Hống hiệu lại đi về phía trước hai bước, hai con mắt đen nhánh lắc lư lạnh lùng quét qua ta một cái, lập tức ngừng trên kiếm, kiếm, vĩ phất trần phía sau lưng ta.

"Thấy không? Bọn họ cũng cảm thấy hứng thú với hai thứ đó." Giang Đại Ngư vừa hút tẩu thuốc vừa nói: "Nếu như bị bọn họ giết, nhưng cái gì cũng không giữ được. Nếu ngươi đồng ý chia cho ta một món, cho dù chỉ cho ta một tấm phù, ta lập tức sẽ giúp ngươi xử lý bọn họ. Trương tiểu ca, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Câm miệng! Ngươi còn có thể vô sỉ hơn một chút không." Ta tức giận không chịu nổi, nếu không phải đang bị vây ở giữa không thoát thân được, thật hận không thể ngay cả lão gia hỏa này cùng nhau thu thập.

Long Hống giáo giơ nửa thanh trường kiếm lên, chỉ thẳng vào ta.

Leng keng leng keng leng keng!

Bốn cỗ thây khô gần ta nhất lập tức nhận được hiệu lệnh, từ bốn phương tám hướng lên đỉnh đầu ta bổ tới.

Ta vội vàng lui ra phía sau nửa bước, vung đao đón đỡ.

Đương! Bốn thanh hàn đao đồng thời bổ tới, phát ra một tiếng vang.

Song đao của ta đỡ lấy bốn đao, chấn cho cổ tay tê rần, suýt nữa rời tay bay ra.

Quả nhiên, thực lực của gia hỏa này tăng lên mấy lần không chỉ!

Càng làm ta ngạc nhiên chính là, sau khi bốn thây khô này bổ xuống một đao, vậy mà không lui bước nữa, mà là lấy đao chèo chống, thân thể treo ở giữa không trung.

Bốn bộ thây khô một tay cầm đao gắt gao áp lên trên song đao của ta, toàn bộ trọng lượng đều đè lên trên người ta, hơn nữa còn không ngừng dùng sức mạnh xuống dưới!

Mặt đất dưới chân phát ra một hồi âm thanh ken két, hai chân của ta cũng không nghe sai khiến mà lung lay.

"Trương tiểu ca, ngươi đã cân nhắc xong chưa? Hiện tại đồng ý vẫn còn kịp." Cá lớn chậm rãi nói.

Ta có lòng muốn mắng, nhưng đã không có sức há mồm.

Bốn cỗ cự lực này ép tới ta muốn thở cũng không kịp, ta cắn chặt răng kiên trì, đồng thời đầu óc cũng xoay chuyển, nghĩ kế sách ứng đối.

Vốn dĩ tám cỗ thây khô Long Hống vệ đều cực kỳ khó đối phó, tên Long Hống sư kia không biết dùng biện pháp gì mà khiến đám gia hỏa này trong chớp mắt trở nên hung hãn như thế, càng đừng nói còn có một tên Long Hống sư đứng ở bên ngoài nhìn chằm chằm như hổ rình mồi.

Hơn nữa cá lớn ngồi sau lưng ta, không ai đoán được ông ta có đột nhiên ra tay với ta hay không.

Làm sao bây giờ?

Trong lòng ta đang có thời cơ xoay chuyển, chỉ thấy tên Long Hống sư đứng đằng xa kia lại giơ kiếm lên.

Giao Bằng! Bốn thây khô còn lại đều cầm trường đao, bay tới.

Tốc độ cực nhanh, trước nay chưa từng thấy!

Đạo đạo tàn ảnh mang theo đao mang lóe sáng, thẳng đến hai sườn trước ngực của ta.

Lão tử liều mạng với các ngươi!

Tâm niệm ta một độc ác, mãnh liệt rụt tay lại, bốn bộ thây khô treo ở đỉnh đầu đã không còn lực cản, lập tức tính cả đao cùng hạ xuống.

Ta lại vung tay lên, Trảm Quỷ Thần song đao múa thành hai luồng quang ảnh màu xanh sẫm bay lên trên, về phần có thể thương tổn được ai hay không, tất cả đều dựa vào tạo hóa, ta cũng không quản được nhiều như vậy.

Lập tức thân hình hắn nhún xuống, lật tay rút ra cổ kiếm trong ba lô của lão đạo sĩ.

Thanh cổ kiếm này dài rộng hai tấc ba thước, nhìn như nhẹ nhàng nhưng thực chất lại nặng nề vô cùng, ta vừa rút ra thì không ngờ lại không rút vỏ kiếm ra được!

Tuy nhiên lần này ta cũng không lo được nhiều như vậy, lăn một vòng ngay tại chỗ, trực tiếp vọt tới chỗ tên Long Hống vệ vừa bị ta đánh gãy một cánh tay kia.

Cùng lúc đó, Hỏa tốc điều động lực lượng của Trữẫn, hội tụ ở trên hai tay.

"Trảm!" Ta hét lớn một tiếng, cả kiếm lẫn vỏ cùng chém ra, Kinh Phách trảm lần nữa sử dụng ra.

Kinh Phách trảm tổng cộng bảy tầng, mặc dù ta vừa mới luyện tập không lâu, tầng thứ nhất "Thi cẩu" cảnh giới còn chưa viên mãn, nhưng đây dù sao cũng là bí pháp vô thượng truyền từ Cửu U môn, há có thể ngăn cản được cỗ thây khô này?

Bốp!

Hắc quang vừa ra, giống như từ trên trời hạ xuống một đạo thiểm điện, trực tiếp từ trên người thây khô đảo qua.

Xoạt một tiếng, thây khô hóa thành bụi mù, ngay cả quần áo cũng vỡ thành một đống, uy lực còn mạnh hơn lúc chém giết nhánh cây khổng lồ kia nhiều.

Bởi vì tất cả những thây khô này đều là vật do âm khí hội tụ, uy lực của Kinh Phách Trảm vừa vặn có thể phát huy đến mức tận cùng.

Một trảm kinh hồn, hóa quỷ thành tro!

Ta theo lỗ hổng, nhanh chóng lăn ra. Răng rắc một tiếng, lúc này bốn cái thây khô treo ở đỉnh đầu ta đồng thời rơi xuống, toàn bộ mặt đất đều bị tạc ra một cái lỗ thủng lớn.

Trên gạch xanh hiện đầy vết rạn như mạng nhện, khói đặc cuồn cuộn.

Đệ nhất thiên chi ba thiên bạch thần kiếm chấn động đàn thi thể.

Một kiếm này chém qua, Ô Mộc hạch giấu ở ngực ta đột nhiên nhúc nhích.

"Ồ!" Dường như Giang Đại Ngư bị một chiêu này của ta làm cho kinh hãi, không kìm được mà phát ra một tiếng thán phục.

Tám cái thây khô kia dường như cũng ngây ngẩn cả người, vẫn bảo trì nguyên trạng không nhúc nhích; ngay cả cái Long Hống giáo cực kỳ khủng bố kia cũng quật khởi cổ nhìn chằm chằm vào ta, tựa như phát hiện ra việc gì đó cực kỳ khó tin.

Thanh đồng đăng treo giữa không trung kia cũng thu liễm quang mang, vèo một cái chui vào trong ngực Long Hống giáo.

Một đám thây khô, tất cả cá lớn của Giang đều không nhúc nhích, toàn bộ thời không phảng phất trong nháy mắt triệt để đọng lại, tất cả đều do ta làm chúa tể!

Tuy rằng lúc này ta đã thoát khỏi vòng vây, nhưng Trảm Quỷ Thần song đao vẫn rơi dưới chân thây khô. Tuyệt thế thần binh dùng để rèn từ Mạc Tà Âm Linh, không những cực kì quý giá, mà ý nghĩa càng phi phàm, ta quyết không thể vứt bỏ. Lại nói, đa số thây khô này không phải là thứ thiện gì, chúng đã bất động, ta đây cũng không khách khí nữa.

Nghĩ đến đây, ta bỗng nhiên vung cổ kiếm lên, chém vào mấy cỗ thây khô khác.

"Chém!"

"Chém! Chém!" Liên tiếp bốn kiếm, gọn gàng nhanh chóng.

Mấy cỗ thây khô kia hoàn toàn không linh hoạt mau lẹ như lúc trước, giống như bị thứ gì đó chế trụ, không nhúc nhích, trong khoảnh khắc đã bị ta chém thành tro bụi.

Ngay cả Long Hống giáo cũng lộ vẻ sợ hãi, thay đổi bộ dáng quỷ khí u ám vừa rồi, ngay cả lui bước, đoạn kiếm nắm chặt trong tay cũng lung lay theo.

Mỗi khi chém nát một khối thây khô, ô mộc hạch trong ngực ta lại lắc lư kịch liệt một cái. Loại cảm giác này rất kỳ quái, giống như nó đột nhiên sinh ra linh trí.

Ba thây khô cách ta hơi xa một chút rốt cuộc cũng tỉnh lại, mãnh liệt quay người, quay đầu bỏ chạy!

Ta làm sao mà bỏ qua được?

Truy đuổi hai bước, nhảy lên một cái!

"Chém!"

"Chém!"

"Chém tiếp!" Hắc quang xẹt qua, ba thây khô kia cũng hóa thành tro bụi.

Lúc này ta phảng phất như thiên thần cầm kiếm đứng lặng trong mộ của bóng tối, Long Hống giáo đã lùi ra ngoài mười mấy bước, trên khuôn mặt gầy trơ xương hiện ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, nhưng lại vừa sợ hãi đến cực điểm. Leng keng một tiếng, hắn ném kiếm gãy đi, trốn vào chỗ sâu trong hành lang.

Thân hình của tên này cao lớn dị thường, giẫm trên mặt đất vang lên ầm ầm.

Ô Mộc hạch sau khi chấn động một hồi, lại có chút gấp gáp không dằn nổi chuyển mình, như muốn bay ra. Tám tên Long Hống vệ kia liên tiếp bị ta chém giết, hồn phách của bọn chúng cũng theo đó tiêu tán, phảng phất như đều bị Ô Mộc Hạch nuốt sống, cũng bởi vậy khơi dậy dục vọng của nó, mắt thấy Long Hống Sư sắp chạy thoát khỏi miệng, nó có chút sốt ruột!

Xem ra, nếu ta còn không động thủ, rất có khả năng nó sẽ tự bay ra ngoài.

Lúc này, cá lớn còn đang ở phía xa quan sát.

Ta không muốn bị hắn phát giác bí mật của Ô Mộc Hạch, lúc này thân hình nhảy lên, nhanh chóng đuổi theo.

Long Hống giáo chạy trốn mặc dù nhanh, nhưng thân hình đặc biệt cao lớn, trong hành lang gấp khúc chật hẹp, có chút triển khai không ra.

Không qua bao lâu, đã bị ta vừa đuổi kịp, lập tức tay nâng kiếm hạ, một đạo hắc quang bắn ra!

Tên kia phát giác không ổn, đột nhiên quay đầu, hai tay duỗi ra.

Bá một tiếng, chiếc đèn đồng xanh lại từ trong ngực hắn bay ra, tràn ra từng đạo hồng quang, ngưng tụ thành một mặt quỷ miệng máu phun máu, ngăn cản khói đen do Kinh Phách chém xuống.

Tên khốn này lại có thể ngăn cản được Kinh Phách trảm, thật sự vượt qua dự liệu của ta!

Ta vừa định đưa tay móc linh phù, đột nhiên viên gỗ đen nhảy ra trước ngực ta.

Long Hống giáo còn chưa kịp phản ứng đã lập tức hóa thành tro bụi, ngay cả ngọn đèn đồng xanh cũng tản mất, chẳng biết đi đâu!

Ô Mộc Hạch bay vọt ra, thoáng cái đã quay về. Lúc quay về ngực, ta có thể cảm giác rõ ràng nó lại lớn thêm không ít.

Ta đờ người nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó lại nghiêng đầu nhìn Long Hống vệ đã hóa thành bột phấn kia, càng có chút không hiểu.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Long Hống vệ thì cũng thôi đi, mặc dù mỗi người đều tinh thông đao pháp, giỏi về bố trí binh khí, thế nhưng cũng chỉ là một đám thi thể khô lâu lợi hại chút mà thôi.

Nhưng Long Hống giáo lại là đầu mục tinh anh Đại Đường, hiện giờ, thực lực không kém so với Lư Lư, Thẩm lão thái thái bao nhiêu. Mặc dù đã sớm bỏ mình, nhưng linh hồn hắn hẳn là cường đại hơn Quỷ Vương, làm sao ngay cả nửa điểm bản lãnh còn chưa thi triển, đã bị doạ đến mức liều mạng chạy trốn rồi?

Bọn họ đã nhận ra sự tồn tại của gỗ đen, hay là bị nhát chém kinh hồn dọa? Hoặc là kiêng kị thanh cổ kiếm trong tay ta?

Ta có chút nghi hoặc muốn rút cổ kiếm ra xem cho rõ, nhưng quái dị vô cùng chính là vẫn như cũ không rút được.

Kiếm cổ dường như gắn liền với vỏ kiếm, bất luận ta dùng bao nhiêu sức lực, vẫn không chút sứt mẻ.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Lão đạo kia mặc hạc bào màu trắng là ai? Trong thanh kiếm này lại giấu cái gì cổ quái đây.

Ta nghĩ một hồi không rõ lý do, liền quay trở về, nhặt lên trảm quỷ thần song đao.

"Trương tiểu ca, chiêu này ngươi học từ đâu vậy?" Một con cá lớn đứng ở đằng xa, nhìn chằm chằm ta hỏi.

Ta liếc hắn một cái, cũng lười để ý hắn, trực tiếp đi về phía trước.

"Trương tiểu ca, đây chính là ngươi không đúng sao." Cá lớn thả người nhảy lên, dùng yên thương chặn trước người ta: "Nói thế nào thì chúng ta vừa mới liên thủ xông qua khó khăn này? Thái độ của ngươi dường như có chút không tốt lắm a."

Còn liên thủ nữa sao?

Vừa rồi ta bị Long Hống vệ bao vây nhiều vòng, thật vất vả mới thoát ra được từ trong đại trận, lão già kia lại bí mật bức ta trở về, mấy chữ này làm sao hắn có mặt mũi nói ra vậy?

Ta trừng mắt liếc hắn nói: "Nhờ phúc của ngươi, không bị ngươi hại chết đã là may mắn lắm rồi!"

Cá lớn ơi chép một thanh Yên Thương, mở to mắt nói: "Ngươi xem đây là cái gì?" Nói xong, nắm chặt bàn tay ở sau lưng đưa ra, thể hiện trước mặt ta.

Lòng bàn tay của hắn nằm bốn cây đoản tiễn, tam lăng tiêm trùy, lập loè phát sáng, trên đầu mũi nhọn còn mang theo một vòng màu xanh biếc, xem xét liền biết tất cả đều bôi kịch độc!

Lần này, ta lập tức nghĩ tới, ta vừa mới sử dụng linh phù đánh gãy cánh tay một thây khô, lúc thoát khỏi vòng vây, đích xác là nghe được bốn tiếng thét liên tiếp. Lập tức, cá lớn liền xuất hiện ở phía sau ta.

Thì ra, tên này không đến để đánh lén ta, mà thay ta nắm lấy bốn mũi tên này!

Xem tình hình lúc đó, bốn mũi tên kia đã ép ta ở giữa không trung, phong bế tất cả góc chết, mặc dù ta cuồng vũ song đao ra sức phòng ngự, cũng chưa chắc có thể phòng ngự được, làm vạn vô nhất thất.

Hơn nữa, nhìn tình huống lúc đó, chưa chắc Giang Đại Ngư cũng biết rõ ta còn có thể phòng ngự trong nguy cơ như vậy.

Hắn đích thật là ngồi ở một bên xem náo nhiệt, nhưng khi thấy tính mạng ta thật sự gặp nguy hiểm, cũng không bó tay đứng ngoài quan sát, cũng không phải như lúc trước ta nghĩ, là trông mong sớm chết đi nhặt bảo bối cho tốt.

Như thế xem ra, ta đúng là có chút trách oan hắn.

Đệ nhất thiên ngũ lục tuần lang có vấn đề.

Ta có chút áy náy, ôm quyền với hắn nói: "Vậy đa tạ Giang lão tiền bối ra tay cứu giúp!"

"Không cần cám ơn." Cá lớn vung tay ném những mũi tên nỏ ra ngoài, lập tức nghiêm trang vươn tay ra: "Nếu ngươi thật có lòng, thì cho ta một tấm phù đi."

Lão đầu nhi này, còn chưa quên việc này!

Ta vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng căn bản không muốn làm chuyện này với hắn, vội vàng chuyển đề tài nói: "Chúng ta ở chỗ này lâu như vậy, mau mau tụ họp với bọn Phạm Xung đi."

Cá lớn nghe vậy, ta không muốn trả, tức giận trừng mắt nhìn ta nói: "Tập hợp cái gì? Bọn họ đã ở đây từ lâu rồi."

"Ở chỗ này? Vậy là có ý gì?" Ta vừa nghe lời này có chút không hiểu, hoàn toàn không hiểu lão gia hỏa này nói có ý gì.

Không phải ngươi gọi bọn họ theo đường cũ trở về, tránh né một hồi sao?

Bọn họ ở chỗ này còn có thể chạy đi đâu, chẳng lẽ trực tiếp rút khỏi cổ tích, trở lại Già Già lên rồi?

Cá lớn chỉ vào vách tường một cái nói: "Con nhìn cái này!"

Nương theo ngón tay của hắn nhìn qua, chỉ thấy trên vách tường lộ ra rất nhiều cành đá lồi ra mặt tường, mỗi một khúc đá đều có một lòng bàn tay rộng hẹp, dài bảy tám mét, khoảng cách giữa nhau có thể khoảng ba, bốn mét, một mực kéo dài đến trần nhà.

Những vật đá này ta cũng đã sớm chú ý tới, nguyên lai, ta cho rằng chỉ là vì gia cố vách tường cốt, hoặc là dứt khoát dùng để trang trí, căn bản là không để trong lòng.

Có thể trải qua giang lớn nhắc nhở, ta phát hiện thứ này có chút không bình thường!

Từng cái cột đá dĩ nhiên đều là vật sống! Đang chậm rãi di động về phía trước, hơn nữa nơi này tia sáng cực kỳ mờ tối, nếu không phải cứ nhìn chằm chằm vào một chỗ, căn bản là không thể nào phát giác.

Theo hàng rào đá vặn vẹo, toàn bộ mặt đất cũng đang chậm rãi di động.

Bất quá biên độ cực nhỏ, hơn nữa lại là toàn bộ mặt đất chậm rãi di động, cho nên nếu không có đối chiếu vật mà nói, căn bản không phát hiện được!

Giống như địa cầu, mỗi giây mỗi khắc đều không ngừng tự chuyển động, hơn nữa tốc độ còn cực nhanh, nhưng không ai cảm giác được.

Toàn bộ con đường này đang mở rộng, nửacm, nửacm, một chút đường rẽ hướng về một bên!

Giang Đại Ngư dừng lại truyền tin treo bên tai, đồng thời ra hiệu ta cũng làm theo, sau đó mới trịnh trọng nói: "Thứ này gọi là khoá cửa cung."

"Chức Cung Tỏa?" Ta hơi nghi hoặc nhìn y.

Cái tên này ta cũng không xa lạ gì, rất nhiều cơ quan cổ có cấu tạo tương tự, ví dụ như tượng người sắt có thể xoay tròn liên tục, không ngừng chặt củi.

Bên trong những món đồ nhỏ này đều giống như tóc vẽ bên trong chiếc chuông, mượn bánh răng cắn vào nhau, truyền ra động tĩnh.

Nhưng mà, bên cạnh lại có một vấn đề.

Phía dưới mộc nhân xoay tròn hai cái thiết cầu, nương tác dụng của đòn nặng mới có thể xoay tròn không ngừng; thiết nhân ngẫu mượn từ thiết từ mắng mỏ, nguyên lý hấp thu khác lạ, mới có thể không ngừng rung chuyển. Nhưng di tích cổ này to lớn như thế, dùng cái gì đây?

Cá lớn tựa như nhìn ra sự nghi hoặc của ta, vừa che giấu trong nồi thuốc, vừa nói: "Thẻ cung này dựa vào lực lượng của nước chảy, không ngừng vận chuyển, thông đạo và đóng cửa cũng sẽ thay đổi vị trí. Nói cách khác, dấu vết cổ xưa này vẫn còn sống, tất cả con đường đều liên tục thay đổi, căn bản không có lối vào duy nhất."

Gã vừa nói ra, ta lập tức tỉnh ngộ.

Vì sao vừa rồi Đằng Điền và Lương Minh Lợi rõ ràng đi ở phía trước, nhưng ngay cả chúng ta nửa điểm dấu vết cũng không phát hiện ra, hơn nữa hai người bọn họ giống như ai cũng không gặp được lão đạo mặc hạc bào cùng Long Hống vệ kia. Thì ra, hai người bọn họ là đi một con đường khác!

Nghĩ như thế, tổ tiên Nhà tù cũng chưa chắc đã bị thi trận vây khốn, mà theo biến hóa của thông đạo, căn bản là không ra được!

Cá lớn đốt tẩu thuốc, trong khói lửa dập dờn, ông ta ung dung nói: "Theo suy tính của ta, bọn Phạm đã sớm tiến vào một thông đạo khác, trong đường hầm này, chỉ còn lại hai chúng ta."

"Nói như vậy ngươi sớm đã phát hiện? Nhưng vì cái gì lại cố ý đem bọn họ đi?" Ta vừa nghe lời này, không khỏi lại trở nên cảnh giác.

Lúc bọn ta bước vào di tích cổ, Lương Minh Lợi không biết là vô tình hay cố ý rời khỏi đội ngũ trước.

Con cá lớn này đã sớm phát hiện vấn đề, nhưng ngược lại cố ý xông lên râu hùm, đồi rẽ ba người đi, rốt cuộc là an tâm ở chỗ nào?

Cá lớn phun một ngụm khói, ngẩng đầu nhìn ta nói: "Trương tiểu ca, chẳng lẽ ngươi không phát hiện nha đầu kia có gì không thích hợp sao?"

"Chỗ nào không đúng?" Ta có chút nghi ngờ hỏi ngược lại.

"Lúc chúng ta phá vỡ long hồn Quỷ Vực, trong yểm hạm chỉ còn ba người phoễn và Lương Minh Lợi."

"Lúc trở về, quay lại cùng xe mèo cãi nhau một trận, có vẻ như rất bất mãn khi nó mở ra Quỷ Vực. Sau đó, nam phu đánh tới máy truyền tin, hỏi chúng ta đã thấy gì? Lúc Phạm Xung nói ra hai chữ Âm Long, ngay cả Lương Minh Lợi cũng ngạc nhiên mở mí mắt ra, nhưng Lặc Xà và Úy vẫn thờ ơ như cũ."

"Đây có thể là hai người bọn họ không hiểu a, hai người bọn họ là người đi đường giỏi, căn bản là không biết chúng ta đang nói cái gì, đây là chuyện rất có khả năng." Ta có chút khó hiểu nói.

"Hoàn toàn chính xác có loại khả năng này." Giang cá lớn gật gật đầu nói: "Thế nhưng, ngay khi nghe đến hai chữ Âm Long, dưới ý thức lội suối bóp bóp nắm tay."

"Động tác này, nàng là theo bản năng làm ra, lóe lên tức thì, đây không phải là khẩn trương, không phải sợ hãi, mà là... hưng phấn! Không sai! Nàng nghe thấy hai chữ Âm Long, phản ứng đầu tiên là hưng phấn và kích động. Hơn nữa, khi biết được một đống thi cốt kia chính là lúc tổ tiên bọn họ, nàng cũng làm ra động tác giống nhau như đúc!"

"Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ nàng mặc dù không biết Quỷ Vực tồn tại, nhưng sớm biết nơi này có Âm Long, như là nghiệm chứng một loại suy đoán cùng kỳ vọng nào đó của nàng! Nàng nghe được hai chữ này có loại vui mừng khó có thể ức chế!" Cá lớn giải thích.

"Sau đó, nàng hùng hồn từ chối. Nếu như chúng ta không muốn thì lập tức đi ngay, chấm dứt khảo sát. Nhưng vừa mới xuất hiện Quỷ Vực, thậm chí Phạm xung còn muốn quăng hai người bọn họ một chạy trốn một mình. Nàng cũng không nói ra lời như vậy, thậm chí sắc mặt còn âm trầm chuẩn bị phản kích. Một hai người một trước một sau có chút không bình thường..."

"Còn có! Ở trước di tượng tổ tiên nàng đã làm gì? Hai tay chắp trước ngực, lẩm bẩm."

"Lúc ấy ta giả bộ xem bản đồ, âm thầm quan sát môi ngữ của nàng, do đó phát hiện nàng niệm chính là kinh – văn! Như ta gặp, Phật ở nhân gian, khi đó thiên địa sơ khai, vạn vật chưa sinh, màn đêm mênh mông, một ánh sáng chợt lóe..."

"Ý nghĩa của nàng chính là Như Lai Cảm Niệm Kinh!" Cá lớn cười lạnh nói.

Chương môÌ£t ngàn rưỡi 5 chương nguy hiểm mới bắt đầu! Canh thêm)

"Tổ tiên nhà bọn họ nếu đã sớm tới nơi này, như vậy cũng không phải là bọn họ đuổi theo xấu ngư theo như lời nói, từ đó trùng hợp phát hiện di tích cổ."

" ngược lại hoàn toàn trái ngược! Bọn họ là đã sớm biết sự tồn tại của di tích cổ này, nhưng vẫn không tìm được cửa vào này, càng không cách nào tiến vào. Bởi vậy có thể thấy được, phụ nữ mười ba đã sớm biết rõ chân tướng, chí ít cũng hơn xa so với những gì chúng ta biết. Nói cách khác, bọn họ vẫn luôn luôn nói dối, hơn nữa vẫn luôn cố gắng giấu diếm!" Giang Ngư bà giải thích.

Vừa nghe đến đây, ta lập tức kinh ngạc phi thường.

Ông lão như cá lớn không hề lay động, nhưng lại âm thầm phát hiện ra rất nhiều vấn đề, kết luận này thực kinh người.

Nói cách khác, lội lang rất có thể đã sớm biết chân tướng, một mực diễn kịch với chúng ta; mỗi người trên thuyền này, trừ thực lực kinh người ra, tâm kế mưu tính cũng đều cực không đơn giản.

"Cho nên, ta mới cố ý đem bọn họ đi, mượn ổ khóa Tạp Cung biến động chia ra hành động, từ đó né tránh thiết bị giám thị mang trên người xà lang, càng gần chân tướng hơn!" Cá lớn sông hít một hơi thuốc khói nói: "Phạm Xung mặc dù thực lực không kém, làm người quá mức lỗ mãng, ta sợ hắn sau khi biết được việc này, không che giấu được nữa, bị nha đầu kia nhìn ra sơ hở nào. Nhưng Trương tiểu ca ngươi là người thích hợp nhất. Sâu trong con bài che dấu này, đã đủ sâu đấy..."

Nói xong, hắn nhìn ta đầy ẩn ý rồi nói: "Chiêu ngươi sử dụng để chém giết Long Hống vệ vừa rồi, chắc là chiêu Kinh Phách trảm trong truyền thuyết?"

Ta có chút giật mình nhìn hắn một cái, trong lòng thầm nghĩ: "Sao lão gia hỏa này lại nhận ra?"

Kinh Phách Trảm là ghi chép bí thuật siêu cường trong quyển hai Âm Phù Kinh, trước đó, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Tuy Diệt Dương Đao của cao thủ cấp bậc cung phụng Long Tuyền sơn trang không thể thoát khỏi đồng môn, nhưng cũng chỉ là da lông mà thôi, thế mà lão đầu nhi này chỉ nhìn qua một lần đã có thể gọi là nổi danh, lịch duyệt thật đúng là mạnh đáng sợ!

Hắn thấy ta không nói gì, phun ra một ngụm khói, mí mắt to, chậm rãi nói: "Phiết âm phù xám tro của bồ câu có phải ở trong tay ngươi hay không?"

Vừa nghe lời này, trong lòng ta không khỏi hồi hộp một chút.

Làm sao hắn biết được?

Hôi bồ câu tiền bối trước lúc lâm chung, giao Âm Phù Kinh và Ô Mộc Hạch cho ta, lại còn không biết là vô tình hay cố ý đem chi vừa mới ra ngoài.

Hắn tự nhiên cực kỳ rõ ràng, hai kiện đồ vật này quý trọng thế nào, tuyệt đối không thể để cho người thứ ba biết rõ.

Đương nhiên, ta cũng không cần phải giấu diếm sơ nhất.

Khi hắn đến chỗ võ hán dưỡng thương, ta đã nói ra toàn bộ sự việc.

Ban đầu mặc dù sớm có phát hiện, nhưng vẫn là giật mình không ít, dặn đi dặn lại, việc này quyết không thể để cho người ngoài biết.

Hai thứ này đều là chí bảo Cửu U môn, mặc dù là lúc bồ câu xám trên tay vẫn có không ít người có chủ ý. Nếu người khác biết ta ở trong tay, chắc chắn sẽ gặp họa sát thân vô số, nói không chừng còn gặp phải đại ma đầu chưa xuất thế!

Vì lẽ đó, ta vẫn luôn giữ kín miệng như bình.

Ngay cả Lưu lão lục cũng chỉ biết đại khái, ta và một con bồ câu xám từng gặp trong Ác Ma Chi Cốc, những chuyện khác hoàn toàn không biết gì cả.

Thế nhưng kết luận của mấy con cá lớn này là từ đâu xuất hiện?

Tên khốn này nãy giờ vẫn khoanh tay đứng nhìn, chính là muốn xem xem lúc ta bị ép tới tuyệt cảnh thì còn có thể đưa ra lá bài tẩy nào nữa không?

...

Còn có lúc hắn ở trên thuyền cố ý nói ra lịch sử của Cửu U môn, đồng thời đề cập tới tam đại chí bảo Cửu U môn, chính là muốn xem phản ứng của ta ư?

Từ sau khi chém giết Âm Long, sự hoài nghi của hắn với ta lập tức tăng lên, chẳng lẽ từ lúc đó, hắn ta đã theo dõi ta rồi sao?

Đúng rồi!

Ta và Hàn lão Lục bôn ba đi Ác Ma chi cốc, sau đó lại bình an quay về, Cáp Ni có thể nói với Thập Lục, đương nhiên cũng rất có khả năng truyền vào tai người khác.

Cá lớn thì có thể biết, bồ câu xám mang theo bé gái áo đỏ từng xuất hiện ở một tòa cổ mộ nào đó vào một năm trước, lần trước xuất hiện ở Tây Bá Uyển, có lẽ hắn cũng đã nghe nói.

Mà lần đi Tây Bá Uyển, chỉ có ta cùng Hàn lão lục đi ra, bồ câu xám tro từ nay về sau không còn tung tích...

Một chuỗi này kết hợp lại, thật ra rất dễ khiến người ta nghĩ tới, bồ câu xám có thể đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, do đó để bảo vật rơi vào trong tay ta.

Kinh Phách Trảm là bí kỹ trong Âm Phù Kinh, nếu ta có thể thi triển ra, lần nữa gia tăng loại khả năng này!

May mắn vừa rồi Ô Mộc Hạch nuốt Long Hống hiệu, đúng lúc đưa lưng về phía giang đại ngư, không bị hắn phát hiện gì, nếu không thì càng thêm chắc chắn vị trí của hắn.

Nghĩ đến nhiều như vậy, ta đột nhiên có một loại cảm giác cực kỳ kỳ quái, lão gia hỏa này đối với ta hứng thú còn hơn cả bản thân cổ tích, rốt cuộc lai lịch của lão là gì?

"Cái gì mà Kinh Phách trảm, Kinh Âm Kinh, ta hoàn toàn không hiểu ngươi đang nói cái gì, đây là chiêu thức tổ truyền ta." Ta giả như không biết, cưỡng ép che giấu nói.

"Tổ truyền?" Cá lớn giang cười khà khà: "Nếu Trương Diệu Dương biết chiêu này năm đó, e rằng cũng sẽ không dễ dàng bị Long Tuyền sơn trang giết chết nhỉ? Được rồi, ngươi đã không muốn thừa nhận, vậy ta cũng không hỏi. Đây cũng là chuyện thường tình của con người, nếu đổi lại là ta, ta cũng chưa chắc chịu thừa nhận."

Cá lớn nhẹ nhàng lướt qua, tựa như gã vừa mới thuận miệng nói vậy.

Thật có điểm không hiểu lão gia hỏa này rốt cuộc đang bán thuốc gì. Nếu đã đoán ra hai kiện pháp bảo Ô Mộc Phù là có khả năng trên người của Ô Mộc Hạch, nhưng tại sao lại nói thẳng ra trước mặt hắn.

Nếu muốn âm thầm đoạt bảo, đây không phải là làm ta sớm có đề phòng sao?

Nếu không phải vì vậy mà hỏi cái này làm gì? Sau đó lại cười nhẹ một tiếng.

"Trương tiểu ca, tình cảnh chúng ta bây giờ có chút không được tốt lắm." Cá lớn tiếp tục hút thuốc, giống như vừa rồi không nói gì qua, hắn chỉ chỉ vào mũi tên nỏ vứt trên mặt đất nói: "Hai tên luyện đan sĩ trầm thi dưới đáy sông, chính là bị cùng một loại tên nỏ giết chết, hiển nhiên hung thủ chính là tám tên Long Hống vệ này."

"Còn tám tên Long Hống vệ kia thì sao, lại chết bởi thanh kiếm trong tay ngươi, cũng chính là lão đạo mặc bạch hạc bào kia." Giang Đại Ngư đột nhiên giống như biến thành một người khác, cũng không hỏi ta nữa, tự mình phân tích.

"Từ vết thương trên cổ của những long hống vệ kia có thể thấy, những người này đều bị một kiếm của hắn chém rơi đầu. Ngay cả cái lỗ trên ngực tên Long Hống kia cũng bởi vậy mà tạo thành. Có thân thủ như vậy, chỉ sợ không phải vô thượng thần cấp cũng kém xa..."

"Nhưng dù vậy, lão đạo này vẫn chết rồi."

"Mà nguyên nhân cái chết của hắn cực kỳ kỳ lạ, là tự ly hồn xuất khiếu mà chết."

"Điều này nói rõ, trong cổ tích khẳng định có vật gì làm hắn cực kỳ kiêng kị, hắn không dám lấy thân mạo hiểm, từ đó muốn mượn linh hồn xuất khiếu để dò xét hư thực. Lại không nghĩ tới, chờ đợi hắn lại hồn phi phách tán, đến mức không cách nào phản hồi thể xác."

"Nói cách khác, nguy hiểm thật sự còn xa mới chỉ vừa bắt đầu thôi... "Trên mặt của cá lớn trên sông lộ ra vài phần lo âu.

Chương một ngàn năm sáu trăm sáu, cực độ thiêu đốt đầu óc.

Suy đoán của cá lớn cực kỳ có lý.

Vết thương do hai luyện đan sĩ để lại trên cổ không khác gì tên nỏ này. Tuy đã trải qua ngàn năm, độc tố đã sớm khuếch tán, thế nhưng vết máu trên vết thương lại không thể làm giả được, thật sự là bị loại tên nỏ này giết chết.

Thân hình tám tên Long Hống vệ kia đều cao thấp, nhưng khi hạ xuống phần trên cổ bọn họ lại tạo thành một đường thẳng, mặc dù có đứt lìa một nửa vai, có cái lồi ra ngoài, còn có cái cao nhất, còn sót lại nửa cái cằm —— bởi vậy có thể thấy được, bọn họ đều bị một kiếm giết chết.

Thân hình tên Long Hống giáo kia cực kỳ cao lớn, nghĩ đến là từng muốn bay vọt chạy trốn, nhưng vẫn bị một kiếm xuyên tim.

Những gia hỏa này sớm đã chìm thây ngàn năm, vẫn như cũ bức ta cực kỳ nguy hiểm, nếu bọn hắn khi còn sống thực lực hẳn là càng kinh người, nhưng bọn hắn lại ở dưới tay lão đạo kia ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Có thể thấy được thực lực lão đạo kia khủng bố cỡ nào?

Dù vậy, lão đạo kia vẫn mất mạng dưới hoàng tuyền, không thể trốn thoát từ nơi di tích cổ này.

Rốt cuộc bên trong di tích cổ này có thứ gì? Không ngờ lại hung mãnh đến thế?

"Trương tiểu ca, bây giờ chúng ta có hai lựa chọn." Cá lớn nói, giơ hai ngón tay lên: "Thứ nhất, hai người chúng ta ngồi ở đây chờ mấy người khác xông vào trước, thăm dò thực hư giúp chúng ta. Tuy nhiên, nếu bọn họ thực sự xông qua đó, bất luận phát hiện được thứ gì tốt, đạt được cơ duyên nào, cũng không có chuyện quan hệ với hai ta."

"Lựa chọn thứ hai, chính là chúng ta tiến vào trước, chuyện tốt tự nhiên rơi vào trên đầu chúng ta, nhưng các loại nguy hiểm cũng đồng dạng đang chờ chúng ta. Nếu để cho ngươi chọn lựa, ngươi chọn loại nào?"

Ta xem qua hắn một chút, lại nhìn vách tường vẫn chậm rãi di động như cũ, có chút giật mình hỏi: "Ngươi biết bên trong di tích cổ này đi như thế nào không?"

Dù sao xiềng xích Tạp Cung biến ảo vô cùng, không ngừng di vị phía dưới, toàn bộ thông đạo cùng cửa quan cũng sẽ thay đổi theo, căn bản là không thể phân rõ con đường nào là nối thẳng địa tâm, con đường nào là cạm bẫy Mê Huyễn.

Nếu giang đại ngưu đã nói như vậy, chắc chắn hắn đã sớm nhìn thấu cơ quan này, biết đi con đường nào mới có thể đi thông tới cánh cửa địa tâm!

"Đúng vậy!" Cá lớn gật đầu nói: "Tỏa Tạp Cung này nhìn như kỳ diệu, kỳ thực có quy luật rất lớn, dù sao cơ quan này thành hình còn sớm, khi đó tuy cổ nhân sinh tuệ căn, lại không được khéo léo."

"Đạo khoá cung điện này chính là năm tòa cung điện cơ sở nhất, nói cách khác tổng cộng chỉ có năm loại biến ảo, năm con đường mà thôi."

"Mà bên trong di tích cổ này, tuần tự sau sau đã tới vài nhóm người."

"Luyện đan sĩ, Long Hống vệ, Bạch Hạc đạo nhân, ba đám người này nhìn như đối địch với nhau, nhưng là không sai biệt lắm cùng lúc tiến vào, nếu không cũng sẽ không tàn sát lẫn nhau. Hơn nữa, hai tên luyện đan sĩ kia rất có thể là cùng Long Hống vệ tiến vào."

"Chúng ta chỉ phát hiện một cái dây hồ lô, với bản lĩnh của những người này tuyệt đối không có khả năng một mực du tẩu đến tận đây. Tình hình lúc đó, rất có thể là Luyện Đan Sĩ đạt được Thiên Câu Song Ngọc, muốn lén lút mang ra ngoài, lại bị Long Hống vệ phát hiện, lập tức xử tử. Lại không nghĩ tới trước khi hai người kia chết nổ tung người đá, đem cả mình lẫn bảo ngọc chôn cùng một chỗ. Long Hống vệ không thể đào bới, nhưng lại không thể trở về tay không, vì thế lại quay trở về."

"Không biết tại sao lại đụng phải Bạch Hạc đạo nhân ở chỗ này, tất cả đều chết trong tay hắn."

"Thời gian nhóm người lẻn vào này là một ngàn ba trăm năm trước của Đường triều."Cá lớn phân tích.

"Nhóm kẻ lẻn vào thứ hai, hẳn là tổ tiên của gia tộc Thập Tam, từ phục sức trên người hắn, cùng với những vật bên ngoài hẳn là sớm trên dưới năm trăm năm, đối ứng triều đại hẳn là Minh triều hậu kỳ. Chỉ là không biết hắn có được manh mối từ đâu, lại phá trừ cấm chế đáy sông tới đây như thế nào. Còn nữa, tên này có phải một mình tới hay không, cũng khó mà nói."

"Nhóm người thứ ba, gần như tiến vào cùng chúng ta."

"Nhưng đám người này lại chia làm vài nhóm! Một người cầm thanh trường đao kia cạy cửa đá ra, gia hỏa này từ lúc trước chúng ta tiến vào sau cùng với Đằng Điền Cương chân chính, rốt cuộc là ai, có lai lịch gì., Bọn ta hoàn toàn không biết gì cả. Đây là một kẻ thần bí nhất, hoặc là cùng một dạng với bọn ta, cũng là một người. Từ việc hắn có thể bất tri bất giác cởi bỏ cấm chế, xe nhẹ đường quen mà tiến vào cổ tích xem ra, thực lực cũng không thể khinh thường, chí ít cũng không kém bọn ta bao nhiêu..."

"Một người khác chính là Đằng Điền Cương. Hắn mò đến trước chúng ta một ngày, nhưng cho tới bây giờ cũng không phát hiện nửa điểm vết tích."

"Lương Minh Lợi rời đội sớm, cũng đã chẳng biết đi đâu. Hắn cố ý bỏ xa chúng ta, muốn tự mình thăm dò, hay là thật sự lạc mất phương hướng, cũng nói không chính xác."

"Khách Ất, Diêm cùng Phạm Trùng là một tổ khác, hai chúng ta mỗi người một tổ. Trước mắt mà nói, còn người sống ở trong cổ tích chia làm bốn đường! Giữa chúng ta, ai đụng tới ai cũng khó mà đoán được, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì cũng rất khó nói, chứ đừng nói bản thân di tích cổ cũng không phải nơi yên bình... Cho nên, tình cảnh trước mắt của hai chúng ta lại không tốt lắm."

Cá lớn nói không sai, bên trong những di tích cổ này trước sau đi vào vài nhóm người, trước bất luận là những kẻ xâm nhập Đường triều từ sáng sớm đã chết đi kia, cũng chỉ nói đến bây giờ mà thôi.

Người thần bí, đẳng điền cương, Lương Minh Lợi, Bưng cùng Phạm Vi, ta và giang đại cá, mấy tổ hợp này đều mang ý đồ riêng, mỗi tổ hợp đều có tính toán riêng của mình.

Sáng sớm ở trên thuyền, ta cùng Lưu lão Lục đã phát giác, mục đích những người này không giống nhau, ít nhất cũng không bị đội ô mồ lăng lão thái quân dụ dỗ mà đến. Ít nhất Lư bà lão và Thẩm lão thái bà cũng tuyệt đối không phải là nhân vật có thể dựa vào tiền tài mời được.

Hôm nay ta nói với ta, trong đội ngũ có một người thần bí biết rõ tính sâu nhất.

Lưu lão lục nói, trong đội ngũ có hung thủ tàn hại con trai mình.

Trong sự kiện Uế lại xuất hiện thêm một nội gian... Vốn đã vô cùng mê hoặc rồi, nhưng ai ngờ, vừa vào nước, tình huống lại trở nên càng thêm phức tạp!

Lương Minh Lợi một mình rời đội, lang thang hiểu rõ cổ tích này hơn tưởng tượng của chúng ta; trên thân hoẵng vậy mà mang theo chiếc nhẫn rõ ràng bị ngón giữa lấy đi; giang cá lớn phát hiện bí mật của Tàng Âm Phù Kinh ta... Quan hệ rắc rối phức tạp này với bí mật giấu sau lưng mỗi người ẩn nấp, quả thực khiến người ta kinh ngạc không cách nào tưởng tượng.

Lúc nào cũng đang khảo nghiệm lịch duyệt, trí tuệ, thể lực, tinh lực các phương diện, thậm chí diễn xuất cũng cực kỳ quan trọng đối với ta!

Nhưng ngay lúc này, trong lòng ta lại dấy lên một cảm giác mong đợi vô cùng, chờ đến một khi bí ẩn kia được giải khai hoàn toàn thì tình hình sẽ như thế nào đây?

Đầu tiên, một ngàn năm sáu bảy chương Thi Sơn Xà Hải.

"Trương tiểu ca, ngươi chọn thế nào?" Con mắt của giang lớn lắc lư, hỏi ta.

Muốn đá quả bóng da này hả? Ngươi tỉnh lại đi!

Ta ra vẻ khiêm cung nói: "Giang lão tiền bối, ngài là tổ trưởng dưới nước, ngài chọn thế nào, ta đi theo là được."

Cá lớn sửng sốt, tức giận lầm bầm một câu: "Tổ trưởng cũng không có cái gì, ngay cả tấm phù cũng không có..."

Xem ra mấy tấm phù lục kia thật đúng là thứ tốt a, cho tới bây giờ oán niệm của lão đầu nhi còn sâu như vậy.

"Đã đến đều đã đến, ở đây chờ đợi cũng không phải là biện pháp, hơn nữa trước sau nhiều người như vậy, con đường kia nói không chừng sớm đã có người đi qua rồi, chúng ta đi theo xem một chút đi." Cá lớn nói xong, liếc nhìn trên vách tường đá một cái, gật đầu ngón tay tính toán, rất khẳng định nói: "Chúng ta đang ở trên thông đạo thứ ba của Ngũ trục tỏa, nói cách khác, còn phải đợi thông đạo biến hướng thêm hai lần nữa."

Nói xong, gã cũng không để ý tới ta nữa, như cũ cúi đầu, một ngụm tiếp một ngụm khói khó chịu.

Thằng nhãi này nghiện thuốc quá lớn. Từ khi nhìn thấy lần đầu tiên hắn ta bắt đầu, hai huynh đệ kia vẫn luôn im hơi lặng tiếng, không khác gì rượu Hàn lão lục cả.

Hắn hít một hơi thuốc, ta nhàn rỗi nên cất song đao cổ kiếm đi, lấy cái hộp sắt kia ra.

Cái hộp sắt này là tổ tiên Thập Ngũ núp ở phía trên bích hoạ, bên trong chỉ chứa một tấm bản đồ rách nát bên ngoài.

Bề ngoài ngực cho lang ân, đưa địa đồ cho giang đại cá, trong tay ta chỉ còn một cái hộp sắt nhỏ như vậy.

Cái hộp được làm từ tinh thiết, bên ngoài sơn đen tuy rằng nhìn vuông vức rất ngay ngắn, ngoại trừ hai cái đầu khóa nhỏ màu vàng kim ra thì thật sự không có gì đặc biệt.

Ta cẩn thận kiểm tra hơn nửa ngày, lắc đi lắc lại rất nhiều lần, cũng không phát hiện cơ quan nào kép tầng, nhưng lại có một loại cảm giác khó hiểu, khẳng định là tên kia muốn lưu lại đầu mối gì đó thông qua hộp!

Hắn phí nhiều sức như vậy, thật vất vả mới tiến vào trong cổ tích, lúc lâm chung ngầm dùng hoa văn cổ đọc phật ngữ, muốn lưu lại cho hậu nhân một chút gì đó. Nhưng chỉ là một tấm bản đồ và bộ đồ bên ngoài đã sớm vô dụng, nói sao cũng có chút không hợp lẽ thường.

Trong ngực và địa đồ ta đều đã xem qua, không có lưu lại manh mối gì, duy nhất chính là cái hộp này, có chút không nhìn thấu, hắn rốt cuộc muốn thông qua cái hộp này nhắc nhở cái gì đây?

Dịch âm của thiết hạ hạp?

Cái hộp và sừng của thi cốt?

Hoặc là quan hệ giữa ba thứ như hộp, áo khoác, bản đồ này?

Ông...

Ta cũng đang nghĩ đây, đột nhiên nghe thấy một tiếng ông ông vang lên.

Nhìn thoáng qua, không ngờ ở cách ta không xa có một con ong mật nhỏ đang quấn quanh.

Mật mật? Con cổ tích này sâu hơn mười mét dưới nước, đừng nói là hoa, ngay cả một chiếc lá cũng không nhìn thấy, làm sao có thể tồn tại được ong mật.

Là diều hâu!

Tên này tự xưng là động vật gia đình, mang theo rất nhiều bình nhỏ, bên trong có đủ loại động vật, rất có thể là do hắn thả ra.

Chẳng lẽ ba người bọn họ đột nhiên phát hiện chúng ta đi chung, thả con ong mật này ra tìm kiếm chúng ta sao?

Con ong mật kia lượn vài vòng quanh ta, rồi lại vù vù bay về phía con cá lớn.

Con cá lớn há miệng phun một ngụm khói về phía ong mật, con ong mật lập tức lạch cạch rơi trên mặt đất.

"Trương tiểu ca, chúng ta đi thôi." Cá lớn nói xong gõ Yên thương đứng dậy.

"Chẳng phải ngươi nói phải đợi đạo thứ năm à?" Ta chỉ chỉ một hàng đá còn đang chậm rãi di động trên vách tường: "Đây không phải đạo thứ tư vẫn chưa dịch chính."

"Không thấy tiểu binh đang dò đường đều bay tới à?" Con cá lớn chỉ vào con ong mật nhỏ đang nằm trên mặt đất: "Chậm một chút nữa sẽ bị bọn chúng phát hiện. Chúng ta đi trước, một cửa ải tiếp theo lại thay đổi phương hướng cũng vậy. Tạp cung này là giăng ngang dọc, vòng đi vòng lại, đi về phía trước hai đoạn, còn có thể biến thành đường khác."

Nói xong, hắn mở cặp đũa ra, đi tới phía trước.

Ta thu hồi hộp sắt, đi theo phía sau hắn ta, duy trì khoảng cách năm sáu mét.

Đi dọc theo hành lang gấp khúc, đi chừng mười thước, phía trước xuất hiện một cánh cửa đá rách nát.

Cửa đá rất cao lớn, cũng rất nặng nề, nhưng không biết bị người nào ném mạnh vào một cái cửa động. Con Long Hống sư hẳn là từ nơi này chui ra.

Vừa bước vào cửa đá, ta lập tức ngửi thấy một mùi tanh hôi cực kỳ nồng nặc!

Nhắc tới cũng kỳ, trên cửa đá có một lỗ hổng lớn như vậy, đứng ở ngoài cửa ngay cả một chút cũng không ngửi thấy, nhưng vừa tiến vào mùi vị này liền xông vào mũi xông vào phổi, quả thực buồn nôn không chịu được, lục phủ ngũ tạng phiên giang đảo hải bình thường khó chịu một cách khó khăn.

Mùi vị này vừa hôi vừa thối, thậm chí có chút cay mắt, thật không biết là thứ đồ chơi gì phát ra!

Ta và Giang Đại Ngư quơ đèn đuốc chiếu rọi bốn phía. Vùng không gian này cực kỳ rộng lớn, mặt đất, bốn vách tường, thậm chí trần nhà đều là gần như nguyên thủy, hầu như không nhìn thấy vết tích nhân công đục đẽo, đa phần đều là nham thạch chạy chồm, tràn đầy vẻ mỉa mai.

Dọc đường bọn ta tới đây, tuy hơn phân nửa đều dựa thế tu kiến, tự nhiên mà thành, nhưng có thể thấy được dấu vết của con người ở khắp nơi. Nơi này giống như hang động tự nhiên, phảng phất như chưa bao giờ có người đặt chân đến.

Càng đi về phía trước, mùi tanh hôi lại càng nồng đậm.

Trong lúc đó, Giang Đại Ngư lập tức đứng vững.

Ta mượn tay điện quang vừa nhìn, da đầu không khỏi run lên.

Ở phía trước cách bọn ta mười mấy mét có một tòa Thi Sơn xếp dày đặc!

Hàng trăm hàng ngàn cỗ thi thể xếp chồng lên nhau, núi non trùng điệp, lấp đầy không gian. Hầu hết trong đó đều đã hóa thành xương khô, nhưng vẫn có không ít xác thịt còn vương vãi khắp nơi.

Điểm tương đồng duy nhất chính là, tất cả thi cốt đều không có đầu lâu.

Trong Thi Sơn có vô số con rắn đang chiếm giữ!

Trắng, trắng, đỏ, xanh, màu sắc rực rỡ, quanh quẩn quanh đó uốn lượn, đầy ắp đinh tai.

Chúng nó bò từ trong xương cốt trắng hếu ra ngoài, thoạt nhìn giống như mỗi bộ thi thể không đầu đều sống lại, hoa mắt rối loạn, nhìn thấy mà giật mình.

Thi sơn xà hải chính thức khiến người ta run sợ!

Sàn, sàn sạt...

Chính vào lúc này, sau lưng của chúng ta cũng vang lên một mảnh cát bụi.

Ta quay người mang đèn đũa quay lại nhìn, không biết lúc nào, đường chúng ta vừa mới đi qua sau lưng cũng bò đầy rắn, mặt đất, vách tường, rậm rạp chằng chịt tất cả đều là.

Sắc thái sặc sỡ như thủy triều, hơn nữa còn từ trong khe hở của vách núi không ngừng trào ra! Ngàn vạn, vô cùng vô tận.

Từng lưỡi rắn đang phun ra nuốt vào vang lên xì xì, rồi bò về phía hai chúng ta.

Phía trước, Thi Sơn Xà Hải, phía sau Cuồng Xà như nước, ta và Giang Đại Ngư lập tức bị vây ở trong đó!

Một nghìn năm sáu mươi tám chương toàn lực đột kích...

"Đây là Âm Xà Khô Cốt Trận, cũng được gọi là Thi Xà Cổ!" Một bên giang đại ngưu nhanh chóng bày khói thuốc trong nồi, một bên vẻ mặt kinh hãi nói: "Đây là vu thuật thường thấy nhất từ thời viễn cổ. Những con rắn này quanh năm quay quanh ở trong thịt thối xương, sớm đã bị âm khí nhuộm, một khi bị cắn một cái, âm khí sẽ theo nọc độc tràn ra khắp nơi."

"Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta nên lui về hay là xông qua?" Ta có chút khẩn trương rút ra hai đao Trảm Quỷ Thần.

"Những con rắn phía sau đã ngửi được mùi máu người, lui về sợ là càng nguy hiểm hơn! Thừa dịp đám rắn phía trước còn chưa tỉnh lại, trước giết ra ngoài rồi hẵng nói." Cá lớn nói xong, đốt cây pháo, hít một hơi thật sâu nói: "Trương tiểu ca, chú ý một chút, tuyệt đối đừng để bị rắn cắn bị thương, xử lý vô cùng phiền toái. Đi theo ta, đi mau!"

Chữ "Đi" hắn vừa rơi, vèo một cái liền chạy ra ngoài.

Đừng nhìn gia hỏa này còm nhom như một trận gió là có thể thổi ngã, nhưng thân pháp lại vô cùng nhanh chóng, nhảy lên nhảy ra ngoài ba thước.

Toàn thân hắn đã bị sương mù nồng đậm bao trùm, một cước giẫm xuống, bất luận thi cốt hay là độc xà, tất cả đều trở nên một màu đen kịt!

Mỗi một điểm dừng chân màu sơn đen như rắn độc phảng phất đều thành cấm địa, bầy rắn nhao nhao chạy trốn, tản ra khắp nơi, lộ ra từng bộ thi cốt kinh khủng đến cực điểm phía dưới.

"Còn chờ gì nữa, đuổi theo nhanh lên!"

Cá lớn thấy ta còn đang do dự, quay đầu lớn tiếng thúc giục.

Sau lưng có đuổi rắn, trước có Thi Sơn, cũng không thể suy nghĩ nhiều nữa, ta lập tức song đao vung lên, cũng gắt gao đuổi theo.

Ta bước ra hai chân, nhảy lên điên cuồng, mỗi một bước đều cố hết sức rơi vào chỗ chân của cá lớn.

Xèo xèo...

Hai chúng ta một xông vào Thi Sơn, ngàn vạn con rắn độc quấn quanh trong thi cốt đều tỉnh lại, kêu xì xì hỗn loạn, chen chúc mà đến.

Tuy bầy rắn rất kiêng kỵ vết tích đen kịt dưới sự giẫm đạp của giang đại ngư, không dám tiến lên, lại bao vây chặt chẽ con đường chúng ta phải đi qua, lại không ngừng bay vọt lên, liên tục bổ nhào về phía chúng ta.

Bầy rắn loạn lên, kéo theo thi cốt cũng vang lên tiếng cọt kẹt, phảng phất mấy ngàn tử thi này đều sống lại, từng người nhe răng nhếch miệng lộ ra nụ cười dữ tợn khủng bố đến cực điểm.

Thi sơn! Xà Hải!

Mắt nhìn lại chỉ thấy bạch cốt rậm rạp như răng cưa, đập vào mắt là những con rắn độc há to miệng rộng!

Cá lớn vừa phi thân nhảy nhót, vừa không ngừng phun khói trắng.

Từng luồng khói cuồn cuộn không dứt, vây quanh thân thể y như dù bảo vệ.

Bầy rắn rất kiêng kị sương mù kia, không dám tới quá gần, nhao nhao né qua hai bên.

Rất nhanh trước người giang lớn đã hiện ra một thông đạo xương trắng.

Nhưng những con rắn kia lại không hề sợ ta, tất cả đều quay đầu lao về phía ta!

Ta vội vàng múa loạn song đao, chém giết khắp nơi.

Đoạn Xà tứ liệt, tàn huyết như mưa, một cỗ khí tanh hôi càng thêm nồng đậm, làm ta hầu như không thể hô hấp. Thực hối hận vì không mang theo bình dưỡng khí!

Xà ảnh trùng trùng điệp điệp, tre già măng mọc, hoàn toàn che khuất tầm mắt của ta.

Lúc này ta giống như một cái máy xay thịt, mỗi một bước, đều có mấy chục đầu đoạn xà bay tán loạn ra khắp nơi, từng điểm tàn huyết không ngừng rơi vào trên lưng ta, trong nháy mắt liền ướt một mảng lớn.

Một tiếng vù! Bầy rắn vây quanh người ta đột nhiên tản ra.

Bên trong khói khí tràn ngập, trước mắt ta tạm thời khôi phục tỉnh táo.

Hóa ra là cá lớn ngừng bước, vụt về phía ta.

"Không nên ham chiến, nhanh đuổi kịp ta!" Cá lớn kêu lên gấp gáp, lại tung người nhảy về phía trước.

Ta thừa dịp khe hở này, lấy ra mấy tấm Tử Mẫu vỡ phù, ném về hai bên.

Ầm!

Ầm!

Ánh sáng đỏ bùng lên, bầy rắn xung quanh bị nổ nát thành một đống lớn, ngay cả đống hài cốt cũng bị nổ tung lên cao, tàn xà toái cốt, che trời như mưa.

Thừa dịp này ngăn cản, ta vội vàng khom lưng, thân thể nhanh chóng nhảy lên, đuổi theo hướng con cá lớn kia.

Một tòa thi cốt xà sơn này cũng không biết dài bao nhiêu, phía trước tối om một mảnh, căn bản nhìn không thấy bờ.

Ta theo sát hơi khói, mỗi bước đi đều cực kỳ gian nan!

Nói tóm lại chính là, sau khi bước chân của con cá lớn trong giang hồ chậm lại thì hơi khói cũng gần hơn một chút, trên cơ bản không cần quan tâm đến tập kích chính diện nữa.

Nhưng dù vậy, hai bên trái phải cùng bầy rắn phía sau vẫn giống như phát điên, không ngừng đánh giết về phía ta.

Những bầy rắn chui ra từ khe hở núi đá kia cũng đuổi theo từ rất xa, gia nhập chiến đoàn.

Lưỡi rắn xì xì quái dị vang lên, mũi đầy mùi hôi tanh, mắt rắn đầy mắt...

Không còn gì ghê tởm hơn so với rắn! Giờ phút này ta hận quái vật không chân không lông, mềm yếu vô hình này.

Chẳng hiểu gì cả, trái lại ta có chút hoài niệm Điều Điều.

Nếu tên này ở đây, thì có biện pháp gì, không đến mức phải chật vật như thế chứ?

Cũng không biết trải qua bao lâu thì chân của ta cuối cùng cũng bước lên được mặt đất.

Quay đầu nhìn lại, thì ra là vừa mới bước ra một cái cửa đá.

Thạch môn này cùng lúc tiến vào nhìn thấy giống nhau như đúc, cực kỳ dày nặng, chính giữa không biết bị người nào đánh ra một cái lỗ thủng lớn.

Những vòi rắn kia vọt tới, cũng không dám vượt qua ra ngoài cửa, từng con há miệng xì lưỡi xì xì, lít nha lít nhít chất chồng thành một mảng lớn, ngăn chặn toàn bộ cổng tò vò.

Lúc này, có hai con rắn bị chen ra ngoài cửa, rơi xuống mặt đất.

Két!

Két!

Hai tiếng nổ vang như sấm sét bỗng nhiên vang lên, trên thân rắn toát ra một mảnh ánh lửa, lập tức hóa thành bụi mù.

Ta giật mình kinh hãi, vội vàng đi về phía trước hai bước, lúc này mới phát hiện, trên cửa đá có khắc một tấm Hỏa Lôi Phù Thiên Sư.

Trên phù đã sớm loang lổ vết rách, lúc này đã là nỏ mạnh hết đà, mắt thấy sẽ mất đi hiệu dụng, nhưng dù vậy, uy lực vẫn cực kỳ kinh người!

Đám rắn trong cửa tản ra, trong tích tắc đã chạy sạch sành sanh.

Phù chú này là ai lưu lại? Ta còn chưa kịp suy nghĩ, mới vừa rồi một mực cố gắng áp chế dơ bẩn rốt cuộc không chịu được, xôn xao phun ra một ngụm.

Mùi tanh hôi kia thật sự quá ghê tởm, vừa rồi ta không bị hun gần chết đã là may mắn trong bất hạnh rồi.

Ta nôn mửa một hồi lâu, lại lấy bình nước ra súc miệng, lúc này mới thoải mái hơn nhiều.

Quay đầu nhìn lại, cá lớn của sông sớm đã hút sương mù, đang dựa vào vách tường hút tẩu thuốc, nó giống như đang bổ sung năng lượng gì đó, nuốt từng ngụm từng ngụm, ngay cả một ngụm hơi khói cũng không phun ra, đều bị hút vào trong phổi.

Trong tẩu thuốc ánh lửa lập loè diệt tuyệt, chiếu sáng gương mặt già nua đầy nếp nhăn của hắn.

Cho đến lúc này, ta càng thêm không hiểu nổi, lão đầu nhi rốt cuộc có lai lịch gì?

Tính toán giúp ta đỡ tên nỏ, đã trước sau cứu ta hai lần, hắn rốt cuộc là địch hay là bạn?

Cá lớn trong sông liên tiếp hút ba ngụm khói, lúc này mới hài lòng gõ tẩu thuốc đứng dậy, trừng đôi mắt nhỏ tinh nghịch nhìn ta nói: "Trương tiểu ca, ta lại giúp ngươi một lần rồi, tính ra hai lần, hẳn là đáng giá một tấm phù nhỉ?"

Đứng thứ một ngàn năm trăm sáu mươi chín, Yên Hổ đấu với hung mãng.

Tại sao hắn lại không quên chuyện này chứ, mấy tấm phù lục trên người lão đạo thật sự là bảo bối hiếm có sao?

Đương nhiên, hắn nhớ tới hắn, ta vẫn giả vờ mơ hồ như cũ, hoàn toàn coi như không nghe thấy: "Giang lão tiền bối, tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Cá lớn quơ quơ đôi mắt nhỏ, có chút buồn bực rụt tay về, tức giận nói: "Còn làm được gì nữa, tiếp tục đi về phía trước thôi!"

Nói xong, quay người đi về phía trước, dọc theo đường đi đều tức giận lầu bầu: "Rải cửa, thật là quá keo kiệt!"

Cửa động trước mắt tuy không rộng lớn như Thi Sơn, nhưng vẫn không nhỏ.

Hang đá là nửa thiên nhiên, rất nhiều hòn đá lồi lên trên đều tràn đầy dấu vết năm tháng lưu lại, trong vách đá cũng còn sót lại không ít dấu vết nhân công mở ra.

Không khí khô ráo, không có chút hơi nước ẩm ướt nhưng lại vô cùng lạnh.

Càng đi vào bên trong, cỗ hàn ý âm trầm này càng thêm nồng đậm, hơn nữa còn thoang thoảng tỏa ra một mùi thơm.

Hương vị kia rất kỳ quái, như thảo dược, lại như son phấn, bay vào lỗ mũi, chui vào cổ họng, khiến toàn thân trên dưới đều sảng khoái vô cùng.

"Hả?" Cá lớn hơi nghi hoặc dừng chân, dùng sức khịt mũi hai cái: "Trương tiểu ca, ngươi cảm thấy đây là mùi gì?"

"Nghe tựa như thảo dược, nhưng chỗ sâu dưới nước này mấy chục mét, quanh năm không thấy ánh mặt trời, một đường đi tới đừng nói hoa cỏ, ngay cả rong rêu cũng không nhìn thấy, hẳn là một loại khoáng thạch có mùi thơm kỳ lạ a?" Ta phỏng đoán nói.

Cá lớn gật đầu nhẹ, vuốt chòm râu như cương châm suy nghĩ một chút, đột nhiên nghiêm trang nói với ta: "Tuy trước đó chúng ta đã nói cả rồi, bất luận là đồ tốt cái gì, ai lấy trước là của người đó. Nhưng ngươi đã lấy nhiều như vậy, lần sau phát hiện cái gì thì thuộc về ta, ngươi không được đoạt nữa!"

Vừa nghe lời này, vừa tức giận vừa buồn cười.

Sao cứ như trẻ con cướp cây kẹo, cái này là của ta, tiếp theo là của ngươi.

Nhưng mà, hắn nói cũng có lý.

Đều đi cùng, mạo hiểm như vậy, thứ gì tốt cũng đều thuộc về ngươi, vậy người ta mưu cầu cái gì chứ?

Hơn nữa, đồ mà ta nhặt được từ trên người Bạch Hạc đạo nhân, trong lúc nhất thời còn chưa rõ tác dụng, nhưng từ cá lớn trong giang một mực nhớ mãi không quên nhìn, khẳng định đều là bảo vật cực kỳ hiếm có, đây đều là chỉ có thể ngộ không thể cầu!

Mặc dù chỗ di tích cổ dưới nước này không có dấu chân, nhưng cũng không chỉ là hai chúng ta tới, nào có nhiều chuyện tốt như vậy để cho chúng ta đụng độ nhau?

Lui vạn bước để nói, nếu như phát hiện ra trân bảo tuyệt thế nào...

Khà khà, chẳng phải ta còn có thể phạm quy củ sao.

"Giang lão tiền bối, ngài yên tâm!" Ta thề son sắt nói: "Ta lấy tính phúc của Lý Ma Tử ra thề, lần tiếp theo vô luận phát hiện được đồ tốt gì đều thuộc về ngài, ta tuyệt đối sẽ không đoạt."

Cá lớn sửng sốt, hiển nhiên có chút không hiểu tính phúc của Lý Ma Tử là cái gì, chẳng qua nửa câu sau nghe vẫn êm tai.

"Vậy còn tạm được!" Cá lớn lườm ta một cái, lập tức gọi nồi thuốc, lại nôn một ngụm.

Một ngụm khói này phun ra không tiêu tan, vậy mà ngưng tụ thành một khối, rơi trên mặt đất biến thành một con chó con trắng như tuyết.

Chó con quay đầu nhìn nó, phảng phất tâm ý tương thông, khẽ gật đầu, lập tức như một làn khói chạy ra ngoài, biến mất trong bóng tối.

"Tục ngữ nói, sự tình khác thường tất có yêu dị! Trước không vội đi, để yên chó đi dò đường." Cá lớn nói xong, liền ngồi xổm xuống, hút một ngụm khói.

Ngươi còn có bản lĩnh này? Sao không lấy ra sớm, ta không có sức nhổ nước bọt.

Chỉ thấy giang đại cá co rút, đột nhiên hai mắt trừng trừng, cầm lên rổ rẽ chạy về phía trước.

Sao lại thế này? Là Yên Cẩu phát hiện ra thứ gì tốt, nó rất sợ ta lại cướp đi mất hay sao?

Trong lòng ta tràn đầy tò mò, cũng gắt gao theo qua.

Hào quang quét trên vách đá xung quanh, chợt sáng chợt tối, bóng dáng hai người chúng ta phản xạ trên vách đá chợt lớn chợt nhỏ.

Một mực chạy dọc theo cửa động bảy tám chục thước, cuối cùng con cá lớn ngừng lại.

Nhưng thấy trong ánh sáng mạ Phật, Yên Cẩu đứng ở trước một tảng đá lớn chừng ba tầng, nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm vào phía trên tảng đá.

Ta nâng lên xẻng, chiếu theo hướng mắt chó, không khỏi âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

Trên tảng đá kia vậy mà có một con rắn lớn, to bằng vại nước, chỉ kích cỡ đầu đã bằng ba bánh xe, quả thực chính là cự mãng có thể nuốt sống hổ báo trong truyền thuyết!

Toàn thân đại xà đen kịt, trên đầu rắn mọc ra một mảnh đỏ tươi, giống như mào gà, thỉnh thoảng phun lên cái lưỡi dài nhỏ, phát ra âm thanh leng keng quái dị.

Cỗ hương khí cực kỳ nồng đậm kia chính là phát ra từ bướu thịt trên đầu nó.

Trên thân con rắn này mơ hồ có một cỗ khí âm hàn cực kỳ mãnh liệt, ngay cả tảng đá dưới chân nó cũng bị bao phủ một tầng sương trắng thật dày.

Đây không phải mãng xà hoang dã đơn giản như vậy!

"Hương Tinh Mãng!" Cá lớn vừa mừng vừa sợ bật thốt lên.

"Đó là thứ gì?" Cái tên này, ta chưa từng nghe qua.

"Thấy u thịt trên đầu nó không? Chỗ đó có một khối hương băng hàn tinh, bình thường đều cần cự mãng năm trăm năm trở lên mới có thể sinh trưởng thành, xem ra, cái này càng xa xa không chỉ năm trăm năm! Tiểu tử, chúng ta cũng đã nói rồi, thứ này là thuộc về ta." Giang cá lớn nói, lại tiến lên phía trước một bước, tựa như sợ ta lại đến cướp đoạt vậy.

Sau khi đi qua thi sơn xà hải, ta đã sớm chán ghét rắn thấu xương, còn không tránh kịp nữa rồi.

Nếu hắn cảm thấy hứng thú với món đồ chơi này, vậy cứ giao cho hắn đối phó là được, ta còn vui vẻ thanh nhàn.

Trong lòng ta đã nghĩ như vậy, nhưng ta vẫn giả bộ rất là khó có thể bỏ qua, do dự hồi lâu, mới cắn môi nói: "Được rồi! Ta nói lời giữ lời, tuyệt đối không tranh đoạt với ngươi, thứ này thuộc về ngươi."

"Coi như tiểu tử ngươi có lương tâm! Mau lui sang một bên, đừng có vướng bận." Cá lớn nói xong giật ống tay áo, từ đầu đến cuối hai con mắt nhỏ tinh xảo không rời khỏi đại mãng, phóng ra hai luồng hào quang sáng chói.

Giống như lão côn bốn mươi năm, đột nhiên trông thấy một cô nương lớn.

Nếu y đã muốn ứng đối một mình, đương nhiên ta không muốn nhúng tay vào, tự giác lùi về sau mấy bước.

Xèo, xèo xèo xèo...

Đại mãng kia dường như cũng cảm nhận được nguy cơ, nó xì xì phun lưỡi rắn, giống như đang phát ra cảnh cáo gì đó.

Cá lớn chỉ tay về phía trước, con chó hít khói một cái liền xông lên.

Đại mãng có chút không rõ đây là vật gì, cũng không dám nuốt sống, thân hình uốn éo, một cái đuôi cực đại vô cùng chớp một cái từ phía sau tảng đá lớn đập tới.

Con chó cảnh giơ tay vỗ mông ngựa một cái, rồi lập tức tiêu tán.

"Được!" Cá lớn thấy cảnh này không những không sợ mà còn lấy làm mừng, vỗ tay với vẻ rất hưng phấn, sau đó chỉ tay một cái.

Trên mặt đất vốn không có vật gì, đột nhiên hơi khói cuồn cuộn, không ngừng nổi lên.

Sương mù cuồn cuộn không ngừng ngưng thực, cuối cùng hóa thành một con Yên Hổ hai màu trắng đen xen kẽ.

Yên Hổ này lớn chừng con nghé, tứ chi tráng kiện, bắp thịt nhô lên, chữ "Vương" chính giữa giữa trán lại là màu đỏ tươi!

Mặc dù không rống không gọi, cứ lẳng lặng đứng bên cạnh con cá lớn, nhưng khí thế kia lại vô cùng hùng hồn.

Đầu tiên, nghìn rưỡi, bảy trăm nghìn linh thạch cực phẩm -...

Cự mãng vừa thấy Yên Hổ, có chút sợ hãi rụt người về phía sau, lưỡi không ngừng phụt lên, phát ra một tràng âm thanh xì xì quái dị.

Theo tiếng vang, khe hở bốn phương tám hướng cũng phát ra một hồi tư tư trả lời.

Ta gõ bịch bịch, trong nháy mắt nổi da gà sau lưng, chỉ thấy trong khe đá kia đang có vô số đầu rắn chui ra, toàn thân đen sì, trên đỉnh đầu mọc ra một cái bướu thịt nhỏ màu đỏ thẫm, giống hệt đại xà kia, chỉ là hình thể hơi nhỏ một chút mà thôi.

Con rắn nhỏ đột nhiên bò ra ngoài. Chỉ trong nháy mắt, vách đá trước mặt chúng ta đã được phủ kín một tầng dày đặc, đen sì đỏ thẫm, không ngừng phun trào.

Lại liên tưởng đến biển rắn lúc nãy, ta lập tức cảm thấy hai chân run rẩy.

Đây là nơi quái quỷ gì thế, tại sao lại có nhiều rắn như vậy!

"Giang lão, hương tinh này có tác dụng gì? Cái đó... Cái đó là, có cần giúp đỡ hay không." Ta lấy tiến để lùi, cố ý nói.

Việc này ta không muốn giúp, nhưng chuyện lấy hương tinh, giang đại nhân khẳng định cảnh giác.

"Ngươi đứng sang một bên trông là được rồi, vật này là của ta!" Quả nhiên, con cá lớn giang hồ đã sớm đem tinh hoa trên đầu cự mãng kia trở thành vật trong túi, đâu còn cho phép người khác nhúng tay vào, cho dù là hỗ trợ cũng không cho phép.

Đi thôi, ta nghe hắn nói như vậy rồi, trốn ở một chỗ cách vách tường tứ phía xa ngồi xuống.

Những người ta mời ngươi tới này, ai cũng đều là cao thủ giang hồ mang tuyệt kỹ. Cho tới tận bây giờ, mỗi người đều đã hiển lộ bản lĩnh một hai, chỉ có cá lớn sông còn chưa xuất ra đòn sát thủ. Ta vẫn rất tò mò, rốt cuộc lai lịch của tên này là gì, lần này vừa vặn có thể quan sát một chút.

Con rắn nhỏ từ bốn phương tám hướng không ngừng phun trào ra, từ trên vách đá xoay quanh mà xuống, tụ về phía quần thể chúng ta.

Nhưng con cá lớn kia thậm chí chẳng buồn nhìn, chỉ vung tay một cái, lại có một làn khói bay ra ngoài.

Khói chưa hạ xuống đất đã hóa thành từng con quái điểu.

Ba trảo giang rộng như ba cái móc câu, mỏ chim giống như đại liêm đao sắc bén, vù một tiếng tản ra, hướng về những con rắn nhỏ vồ tới.

Đám quái điểu này tất cả đều được tạo thành từ hơi khói, nhưng mỗi con đều giống như thực thể, bắt lấy tiểu xà, móng vuốt kễ, hai ba lần liền xé thành bảy mảnh. hoặc là bắt lấy con rắn từ trên cao ném xuống, hung hăng nện ở trên đá nhọn, đem xà ngã nát.

Những con chim này giết vào bầy rắn, trong khoảnh khắc đã tiêu diệt năm sáu mươi con rắn độc.

Ta vốn dĩ còn lo đám rắn nhỏ sẽ bò đến bên cạnh ta, thế này là an tâm rồi.

Xèo!

Trên tảng đá, đám rắn lớn vừa thấy lũ rắn nhỏ đều chết thảm, tức giận ực một cái, vù một cái hạ xuống, toàn bộ thân hình vậy mà dài đến mấy chục mét.

Cá lớn bơi về phía trước một cái, Yên Hổ mở ra cái miệng to như chậu máu, dưới chân sinh gió, vèo một cái nghênh đón.

Xà Hổ chạm vào nhau mãnh liệt, nhìn như kinh thiên động địa, lại không phát ra một tiếng động nào.

Chỉ thấy Yên Hổ ngậm lấy cổ rắn, ra sức cắn xé, con rắn to lớn uốn éo thân thể to lớn, quay đầu lại cắn.

Hổ xà quấn lấy nhau, loạn thạch đầy đất cũng bị hất tung lên, đập ầm ầm trên vách đá.

Cá lớn ngồi xếp bằng dưới đất, vừa xèo xèo hút thuốc, vừa yên tĩnh xem hổ đấu.

Trên cổ đại xà bị Yên Hổ xé ra một lỗ hổng dài, máu tươi chảy ồ ồ. Một mùi máu tươi gay mũi lập tức tràn đầy toàn bộ huyệt động.

Đại xà liên tục nỗ lực, không ngừng di chuyển, bạch khí trên người Yên Hổ càng lúc càng nhạt, tuy qua mấy lần trùng hợp phục hồi nhưng dần dần mất đi sức lực. Rốt cuộc bộp một tiếng, lại bị đuôi nó quét trúng một lần nữa, tan thành một mảnh, rốt cuộc không thể khôi phục lại thân thể Bạch Hổ.

Cự mãng sau khi đánh nát Bạch Hổ, trừng hai con mắt to màu đỏ như máu, hung tợn nhìn thoáng qua con cá lớn, xông thẳng về phía hắn.

Cá lớn lớn hoàn toàn như không nhìn thấy, nhẹ nhàng nhả ra một ngụm khói.

Đó là một luồng khói, không ngờ lại là màu đen.

Khói đen vừa ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành hình, hóa thành một con quái vật toàn thân đen sì.

Thân hình cường tráng như trâu, sừng nhọn trên đầu, hai sườn mọc cánh, bốn móng vuốt như móc!

Tên gia hỏa này đột nhiên xuất hiện, đem sừng nhọn trên đầu đón lấy cự mãng, vừa lúc cự mãng kia ở ngay trước mắt.

Phốc một tiếng, sừng nhọn cắm chặt vào trong bụng rắn, lập tức quái vật kia vươn hai móng cào vết thương của cự mãng, mạnh mẽ xé ra hai bên.

Rầm rầm một tiếng, toàn bộ cự mãng bị chia làm hai nửa!

Xà Thi chia ra hai bên đập xuống, chấn lên một mảnh khói bụi thật lớn.

Khói đen quái dị nhào tới, moi mật rắn trong xác rắn ra nuốt vào, sau đó lại cực kỳ tham lam liếm máu rắn.

Rốt cuộc đây là quái vật gì?

Chẳng những chưa từng nghe nói, thực lực lại càng kinh người, chỉ dùng một chiêu đã có thể kết liễu hoàn toàn cự mãng.

Mà giang đại ngư này rốt cuộc có lai lịch gì? Lại có thủ đoạn kinh người như vậy!

Cá lớn vừa thấy rắn lớn đã chết, gõ tẩu thuốc rất vui vẻ đứng dậy, chạy tới, dùng tẩu thuốc lau nhẹ lên đầu rắn.

Lại giống như một lưỡi dao sắc bén, đem cái bướu thịt lớn kia cắt ra.

Bên trong lộ ra một hòn đá nhỏ, phát ra ánh sáng đỏ.

"Không tệ, không tệ! Tinh thạch cực phẩm! Ha ha ha..." Cá lớn nắm lấy tảng đá kia, lật qua lật lại nhìn, cười ha hả không thôi.

Xem ra gia hỏa này rốt cục cũng đã được thực hiện ý muốn.

"Giang lão tiền bối, thứ này có tác dụng gì vậy?" Ta tiến lên, vừa muốn nhìn cẩn thận.

Cá lớn kia nhìn ta mà nhích lại gần, sâu sắc sợ ta cướp đi như vậy, ngay cả máu rắn trên tảng đá cũng không kịp lau, vèo một cái liền cất vào trong ngực, trừng đôi mắt nhỏ tinh xảo màu vàng nói: "Dùng cái gì? Đại dụng! Đây là của ta, không liên quan gì đến ngươi."

Ta nhất thời có chút không biết nói gì, ta cũng không phải muốn cướp của ngươi, chỉ là hỏi một chút cũng không được sao?

"Được rồi được rồi, đừng ăn nữa!" Con cá lớn quay người lại, vỗ vỗ làn khói đen còn đang cúi đầu liếm máu: "Với đạo hạnh của ngươi bây giờ cũng không tiêu hóa hết được bao nhiêu, ăn nhiều hơn nữa cũng vô dụng thôi, mau về đi." Cá lớn nửa là yêu quý, nửa là trách cứ, tiếp đó một tay bấm ngón tay quát to một tiếng: "Phân!"

Phịch một tiếng, khói đen quái dị biến mất, tam trảo quái điểu cũng đồng dạng biến mất.

Một đám tiểu xà kinh hồn bạt vía kêu loạn, tranh nhau chen lấn bò vào trong khe đá.

Xác rắn to nhỏ phô thiên cái địa, mùi huyết tinh đón gió xông vào mũi.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì thật sự khó mà tưởng tượng nổi, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

"Được rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi!" Cá lớn hài lòng vỗ vỗ ngực có hương tinh thạch, nhanh chân đi về phía trước.

Gia hỏa này rốt cuộc ăn được ngon ngọt, giống như đang ước gì lại kiếm chác chút lợi lộc gì đây.

Ta cầm đũa chiếu bốn phía một lần, cũng không phát hiện chỗ nào đặc biệt, vừa muốn đuổi theo con cá lớn trong sông.

"Grào!"

Đột nhiên, từ sâu trong huyệt động truyền ra một tiếng rống to!

Bầy xác không đầu, số một nghìn năm mươi bảy...

Vừa nghe tiếng rống này, giang đại ngư dân vốn đã đi ra rất xa, cũng lập tức dừng bước.

"Giang lão tiền bối." Ta bước nhanh vài bước, đuổi tới trước Giang Đại Ngư, hỏi: "Thật muốn tiếp tục đi vào trong sao? Lão đạo lợi hại như vậy đều chết ở bên trong rồi, bằng vào hai chúng ta có thể ứng phó được sao? Có muốn chờ người khác rồi nói sau."

Cá lớn chép chép miệng, suy nghĩ một hồi lâu rồi mới nói: "Không sao, cách nơi nguy hiểm thật sự còn rất xa."

"Không phải trên cửa sau của Thi Xà cổ có khắc một đạo lôi hỏa phù sao? Rất hiển nhiên là lão đạo kia lưu lại. Lão là ly hồn xuất khiếu mà chết, nhưng nhục thể của lão cách nơi này rất xa, điều này nói rõ năm đó lão đi tới nơi này, gặp phải cái gì lại quay về phía trước, cho nên địa phương nguy hiểm cũng không phải ở chỗ này."

"Chúng ta đi trước, xem tình huống không đúng, trở về cũng vậy. Lão đạo so với hai ta thực lực mạnh hơn rất nhiều, nhưng nếu hắn có thể an thân trở về, lại dám ly hồn xuất khiếu, chúng ta cho dù hết hy vọng, toàn thân vẫn có thể toàn vẹn. Bất quá, lưu tâm thêm chút là được..."

Cá lớn nói xong, lại chỉ tay thành khói, gọi ra một con chó nguỵ khói, đặt ở đằng trước dò đường.

Hai chúng ta đều theo huyệt động, liên tiếp quẹo mấy rẽ, không sai biệt lắm đi hơn một trăm mét, nhưng nguy hiểm gì cũng không gặp được.

Thế nhưng cách một khoảng cách, trên vách đá lại lộ ra một vết kiếm.

Mỗi một vết kiếm đều khắc sâu vào vách đá hơn một mét, đủ thấy công lực của người nọ thâm hậu đến cỡ nào.

Một khi lão đạo trên con đường này đã từng đi qua, hơn nữa nhìn từ phần dài ngắn của lưỡi kiếm cũng giống thanh cổ kiếm trong tay ta phát ra. Cho nên rất hiển nhiên, vết kiếm này đều xuất từ tay hắn.

Nhưng năm đó y vung kiếm chém liên tục, là giết ai?

Toàn bộ huyệt động trống rỗng, ngoại trừ những khối đá lớn nhỏ, to nhỏ bị chặt từ trên vách đá ra thì không còn bất cứ vật gì khác...

Đột nhiên, ta nghĩ tới một vấn đề.

"Giang lão tiền bối, theo ngài thấy, cổ tích này có sáu ngàn năm lịch sử sao?"

"Chỉ nhiều không ít!" Cá lớn gật đầu khẳng định nói: "Đoạn cổ này, nhìn như vô cùng khổng lồ, nhưng thật ra hơn phân nửa đều là mượn cảnh tượng thiên nhiên, sửa sang lại một chút mà thôi, từ trên những bích hoạ còn sót lại kia mà xem, đích xác là rất nhiều năm rồi."

"Hơn nữa, bọn họ mặc dù nắm giữ một ít kỹ thuật đúc Kim Đồng khí, nhưng rõ ràng còn chưa thuần thục, sản lượng hẳn là cũng không cao. Ngươi xem đoạn đường chúng ta đi tới, ngoại trừ đàn Viêm Ngư chín bậc thang, cũng chưa từng nhìn thấy Thanh Đồng."

"Hơn nữa, đến tận bây giờ chúng ta vẫn chưa phát hiện được nửa văn tự. Văn minh có tiêu chí ba yếu tố, Thanh Đồng khí, văn tự thành thị!"

"Trước mắt, chúng ta chỉ thấy được một ít mảnh đồng xanh đơn giản nhất, không có phát hiện văn tự. Cổ động thiên nhiên này bị bọn họ chế tạo thành như vậy, gọi là thành thị ngược lại là dư xài, nhưng cho dù như vậy, đem nơi này xưng là văn minh, vẫn có chút miễn cưỡng."Cá lớn phân tích nói.

"Nhưng mà Giang lão tiền bối, ngươi xem từ khi chúng ta rời khỏi ngõ hẻm của Long Hống vệ cho đến nơi này, đã bao lâu rồi? Tạp cung khóa khổng lồ như thế, thiết kế tinh diệu như thế, cũng không giống người năm đó có thể tu sửa thành công nhỉ?" Ta hỏi.

"Không phải như ngươi nghĩ." Giang cá lớn quơ quơ đầu nói: " cấu tạo của bọn nó rất kỳ diệu, toàn bộ địa cung này chính là một tòa nghạch liên hoàn mê hoặc tâm cung, nhưng cũng không phải khắp nơi đều là trạm kiểm tra. Bọn nó cực kỳ xảo diệu lợi dụng huyệt động thiên nhiên, chỉ là ở chỗ rẽ ngoặt, mượn thủy lực điều khiển cục đá trong suốt, thay đổi phương hướng một chút."

"Nói cách khác, bọn họ chỉ thay đổi mấy nút thắt ở giữa. Huyệt động này cực kỳ phức tạp, bản thân nó chính là một mê cung, cổ nhân chỉ thay đổi chút ít mà thôi. Cũng có thể nói, bọn họ đã dung hợp trí tuệ hoàn mỹ của bản thân vào trong tự nhiên. Nói đây là di tích cổ cũng không tệ, nói là địa cung thì đúng là có chút vô danh, ví dụ như nơi này..."

Cá lớn nói xong gõ măng, hướng phía trên soi mặt: "Đây là một chỗ cửa ải! Hai cửa động đan xen, nếu chúng ta hoặc là sớm một chút đi tới nơi này, sẽ bị dẫn vào một huyệt đạo khác."

"Chính là vì biên giới nơi này rắc rối phức tạp, vài nhóm người rải rác ở bên trong cũng vẫn luôn không gặp mặt, chúng ta nhìn như đi phía trước, nói không chừng người khác vừa vặn trùng hợp ở phía trước. Đồng dạng, đằng điền vừa mới xuất phát sớm hơn chúng ta một ngày, hiện tại cũng có thể một mực vòng vòng bên trong, xa xa ở phía sau chúng ta cũng nói không chừng."

Hai chúng ta lại theo huyệt động đi ra hơn trăm thước, vết kiếm hai bên thạch bích dần dần thưa thớt lên, nhưng thi cốt trên mặt đất cũng dần dần nhiều hơn.

Ban đầu chỉ là một hai bộ, sau đó là mấy chục bộ, mấy chục bộ, hơn trăm bộ, chồng chất thành từng mảnh.

Mỗi một bộ bạch cốt đều toàn thân vỡ vụn, hơi chạm vào liền hóa thành phấn vụn, mà càng kỳ quái là tất cả bạch cốt đều không có đầu lâu.

Ta và Giang Đại Ngư dừng chân kiểm tra một chút, từ trên những vật phẩm binh khí mà những thi cốt này mang theo bên người xem qua, đều là nhân sĩ Đường Sơ.

Trong số bọn họ có thị vệ nhất đẳng, có Luyện Đan Sĩ, còn có không ít đạo nhân, có rất nhiều người trên lưng mang hồ lô nước đã được buộc sẵn.

Nhưng cho dù bọn họ có hồ lô nước, đáy sông kia cũng có cấm chế, hơn nữa còn có bức tường nước cao như vậy. Nếu nói có vài người hiểu rõ đạo này từ thời cổ đồng hành có thể phá cấm mà vào, cũng không phải chuyện gì kỳ lạ, nhưng một đám người như vậy, ước chừng có trên trăm, bọn họ vào bằng cách nào?

Căn cứ soạng khoa học trắc định, những hòn đá phong tại đáy sông kia đã có lịch sử sáu bảy ngàn năm rồi. Đường triều đến nay cũng chỉ khoảng một ngàn ba bốn trăm năm, chẳng lẽ toàn bộ kỳ nhân dị sĩ Đường triều sơ kỳ, tất cả đều một mạch chạy đến nơi này?

Hơn nữa đầu của những người này đi đâu rồi?

Bất kể là Long Hống vệ bị ta diệt sát lúc trước, hay là những bộ xương nát trong núi thi thể kia, tất cả đều không có đầu.

Bọn ta đi suốt đoạn đường này rồi, vậy mà cũng không phát hiện được nửa cái đầu lâu!

Cho đến nay, thi cốt phát hiện ở trong toàn bộ cổ tích có vô số kể, nhưng lại không phát hiện thi cốt còn lưu lại cái đầu.

Duy nhất chỉ có ba ngoại lệ, tổ tiên Liêu gia, đạo trưởng mặc bạch hạc bào, long hống giáo.

Trừ ba người bọn họ ra, tất cả thi cốt đều không có đầu, hơn nữa cực kỳ thần kỳ không biết đi đâu.

Nếu như đầu Long Hống vệ bị lão đạo kia chém đứt, vậy những người khác thì sao?

Hơn nữa xương cốt trong thi sơn so với niên đại lão đạo càng xa xưa hơn, những người kia cũng không có đầu lâu nên giải thích thế nào?

Coi như lão đạo kia cực kỳ biến thái thì đầu lâu của thi cốt cũng sẽ không buông tha. Nhưng mấy cái đầu bị chặt xuống kia đâu rồi?

Vấn đề này, ta và giang đại ngư thâm đắng suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ ra được đáp án chính xác nào.

"Ồ, có biến!"

Đột nhiên, giang đại cá nhướng mày, tựa như nhận được tin chó khói chạy về phía trước, nắm chặt nến đỏ chạy nhanh qua.

Thấy hắn đi vội vã như vậy, chắc không phải nguy hiểm gì mà là có phát hiện mới.

Thiên Trảm Thiên Thạch thứ một ngàn năm ngàn bảy trăm chín mươi hai.

Ta theo sát phía sau đuổi tới, phát hiện giang đại ngư đang ngồi trên mặt đất, cẩn thận xem xét cái gì.

Nháy mắt nhìn, không ngờ lại là một bàn tay.

Trên cánh tay đứt gãy kia vẫn có huyết dịch nhỏ xuống, chỉ có điều màu sắc của huyết dịch không phải màu đỏ mà là màu lam.

"Là Đằng Điền Cương!" Ta chỉ nhìn một chút liền nhận ra.

Đằng Điền mới vừa là con súc sinh cộng sinh, nửa người nửa con bạch tuộc, huyết dịch cũng giống bạch tuộc, màu lam nhạt.

"Xem ra gia hỏa này cũng đã đi qua con đường này rồi, hơn nữa còn mới vừa rồi không lâu." Ta cực kỳ khẳng định nói, huyết dịch còn chưa khô, trải qua nơi đây thời gian hẳn là không vượt qua xóc nảy.

Cá lớn gật đầu nói: "Không sai, thế nhưng Thi Sơn, Hương Tinh Mãng chỗ đó đều không có dấu vết hắn đi qua, nói như vậy, hắn nhất định là chuyển từ chỗ quan khẩu ta đã chỉ cho ngươi xem. Nhưng vấn đề là... tay của hắn bị đứt như thế nào?"

Ta nhặt rổ chiếu rọi bốn phía, phụ cận cũng không có dấu hiệu đánh nhau.

Thực lực của tên gia hỏa này cực kỳ mạnh mẽ, là vật gì có thể vô thanh vô tức chém đứt một cánh tay của hắn đây.

Chỗ cánh tay bị đứt cực kỳ chỉnh tề, trên mặt đất còn có một lỗ khảm rộng chừng mười mấycm.

Giống như bị thứ gì đó đột nhiên chặt đứt, nhanh chóng như trát đao.

Phù!

Đột nhiên một luồng âm phong từ bên trên ép xuống.

"Cẩn thận!" Cá lớn nhanh chóng đẩy ta một cái, cùng lúc đó bước chân hắn điểm liên tục, như thiểm điện biến mất tại chỗ.

Rặc rặc!

Một phiến đá tối như mực đột nhiên từ trên trời giáng xuống, kề sát chóp vào chóp mũi của ta mà sượt xuống.

Phiến đá rơi xuống đất, nối tiếp mặt đất, trên đỉnh tháp, kẹt hai bên trong khe đá, giống như đột nhiên sinh ra một cái cửa, vừa vặn đem thạch động này chia làm hai nửa! Mà phiến đá rơi vào chỗ bị đứt gãy trên cánh tay.

Xem ra tay của Đằng Điền Cương bị đứt như vậy.

Phiến đá rơi xuống, ngăn cách ta với cá lớn sông hai bên.

"Tiểu tử, ngươi thế nào rồi?" Cá lớn bên cạnh phiến đá hô to.

"Ta không sao, Giang lão tiền bối, ngươi không bị thương chứ?" Ta cũng cực kỳ quan tâm hỏi.

Mấy lần trước ta gọi hắn là Giang lão tiền bối, đều có chút đùa giỡn, nhưng một tiếng này, lại là thật lòng.

Lúc trước tốc độ đập phiến đá xuống thực sự quá mau lẹ, so với đạn còn nhanh hơn, ta lúc ấy đang trầm tư, còn chưa kịp tỉnh táo lại. Nếu không phải giang cá lớn đẩy ta một cái, phiến đá kia vừa vặn từ cổ ta nện xuống.

Đằng Điền Cương không tránh được một bàn tay, ta coi như mất đầu mất rồi!

Tính lại lần này, lần lượt từng trước sau giang đại ngựa đã cứu ta ba lần.

Người không phải cỏ cây, ta càng không phải làm từ đá tảng. Tuy rằng giang đại ngư hữu không rõ ràng, nhưng ân cứu mạng lại là hàng thật giá thật.

Một tiếng Giang lão tiền bối này, ta thật sự xuất phát từ bản tâm, quan tâm cũng tuyệt đối không phải là giả.

"Ngươi không có việc gì là tốt rồi." Con cá lớn bên trong sông thở dài một hơi, như thể nghe được lời ta không sao, nó an tâm hơn cả chính mình.

"Giang lão tiền bối, phiến đá này hình như rất cứng! Cũng không biết có thể đập vỡ được hay không." Ta gõ gõ phiến đá.

"Ngươi ngàn vạn lần đừng đập." Cá lớn nghe ta nói, vội vàng ngăn lại nói: "Cái này gọi là Trảm Thiên thạch! Âm trận bên trong cực kỳ phức tạp, ta cũng không có bản lĩnh giải khai, ngươi nếu là cứng rắn mà nói, chỉ có thể kích phát âm trận bên trong, đến lúc đó hai chúng ta đều không sống nổi..."

"Vậy làm sao bây giờ?" Ta dán chặt phiến đá hỏi.

"Đây chính là tổng khóa của trạm kiểm tra cung điện, chỉ có thể chờ nó mở ra lần nữa thôi!" Cá lớn đáp.

"A, vậy hẳn là không có việc gì." Ta nhìn đằng điền vừa mới cụt tay nói: "Đằng ruộng không phải mới vừa đi qua sao? Máu còn chưa khô, hẳn là không bao lâu nữa sẽ lại mở ra, ngài hít hai hơi, ta liền híp mắt lại một hồi."

"Ngươi thì biết cái quái gì!" Cá lớn tức giận mắng: "Ta đã tính qua từ lâu rồi, ổ ổ Tạp cung này đi theo một luân hồi không sai biệt lắm cần ba ngày, lúc mới đi ngang qua thì vừa vặn rơi xuống, chúng ta vừa bị người ta khởi động ám quan! Có người đi phía trước, không biết là vô tình hay cố ý khởi động ám quan."

"Vậy... đó là ý gì?" Ta mặc dù đối với cơ quan thuật cũng có chút hiểu rõ, nhưng cũng chỉ là hơi biết sơ sơ bên ngoài, so với loại cá lớn giang hồ lâu đời này thì còn kém xa lắm. Cái gì mà tổng bơi, quan hệ cơ quan, ta hoàn toàn nghe không hiểu.

"Chính là nói, Tạp cung khóa đến đây chính là điểm cuối rồi, thông đạo bên ta cũng sẽ không có thay đổi gì nữa. Đạo môn này phải qua ba ngày nữa mới có thể mở ra, trừ phi có người lại khởi động ám quan. Theo cách này của ngươi, hai chúng ta phải ở đây ba ngày, hiểu chưa?" Giang cá lớn giải thích.

Vừa nghe lời này, ta càng cảm thấy bất đắc dĩ.

"Giang lão tiền bối, vậy bây giờ phải làm sao?"

"Còn có thể làm sao." Giang Đại Ngư thở dài nói: "Hai ta cũng chỉ có thể tạm thời tách ra, ta bên này có đằng điền mới phía trước dò đường, ta cũng vừa đi về phía trước xem. Ngươi theo đường cũ trở về chỗ quan khẩu ta chỉ cho ngươi xem, cái chỗ đó qua một giờ nữa là sẽ thay đổi đường đi, bên kia là nửa đoạn trước của di tích cổ., Có lẽ nguy hiểm cũng không lớn, bằng bản lĩnh của ngươi cẩn thận một chút, có lẽ cũng không chết được. Nếu có duyên còn có thể gặp lại, nếu như không có duyên... Ngươi cứ tự giải quyết cho tốt đi!" Cá lớn nói xong, quả nhiên gõ lên tẩu thuốc.

Ta vốn đã phát hiện ra thói quen này của hắn, một khi gõ tẩu thuốc, liền muốn đứng dậy hành động.

"Vậy... Giang lão tiền bối, ngài nên bảo trọng."

"Yên tâm đi! Ta cũng không giống như lão Tứ, tiểu tử ngươi hãy sống thật tốt cho ta. Bộ xương già này của ta có thể tiến thêm một bước hay không, dựa vào ngươi đó." Nói xong tiếng bước chân càng ngày càng xa, người này nói đi là đi, trong nháy mắt liền không nghe được chút âm thanh nào.

Câu nói cuối cùng của hắn, ngược lại khiến ta càng thêm mơ hồ.

Cái gì gọi là có thể càng thêm gần ta hay không, là dựa vào ta?

Còn nữa, lão Tứ là ai?

Bà mẹ nó ở bên cửa suy nghĩ hồi lâu, cũng không nghĩ ra nguyên do đến đây, dưới sự bất đắc dĩ cũng chỉ đành đứng dậy đi về.

Kỳ thật ta thật sự không muốn đi, còn có một biện pháp, chính là ngồi ở chỗ này hơn ba ngày.

Nhưng biện pháp này chẳng những đần độn thần kỳ, lại càng nhàm chán vô cùng.

Tuy nói đi về, chuyển hướng sang thông đạo khác, có thể gặp chút ít nguy hiểm khó hiểu, nhưng cũng là cơ hội cùng tồn tại. Hơn nữa, còn có khả năng dò xét được càng nhiều bí mật, bởi vậy giải khai bí ẩn nơi này cũng không chừng.

Mặt khác, cá lớn cũng đã nói, nửa đoạn trước nguy cơ cũng là đại khái như thế.

Ta vẫn rất có lòng tin vào thực lực của mình, thầm nghĩ, đủ loại nguy hiểm hắn gặp phải lúc trước, nếu ta cẩn thận một chút, chỉ bằng chính bản thân mình cũng có thể ứng phó được.

Cũng không lâu lắm, ta lại trở về chỗ miệng của giang đại ngư chỉ cho ta xem, giang đại ngư suy tính không sai nửa điểm, thông đạo kia đã mở ra một nửa, mắt thấy sắp mở ra.

Mẹ nó ngồi xuống vách đá, lấy từ trong ba lô ra một cái bánh quy áp súc, ăn uống một lát, đợi sau khi thông đạo hoàn toàn mở ra, liền đứng dậy đi vào.

Đứng thứ một ngàn năm bảy mươi ba, người mặt chuột mặt người...

Thông đạo này rất hẹp, đường vòng rất nhiều.

Hai bên vách đá càng có chút kỳ quái, rải rác chằng chịt vô số lỗ thủng lớn nhỏ không đồng nhất.

Ta rất sợ nơi này bên cạnh lại là rắn, quơ khẩu chiếu xạ.

Thấy trên vách động kia không có dịch nhờn và lân phiến, cũng không có phát hiện da rắn đã lột đi, ngược lại trên mặt đất lại phát hiện không ít xương cá.

Nếu ăn cá ăn rắn, hẳn là nuốt hết toàn bộ, không nhả xương đấy chứ?

Nghĩ đến đây, ta mới thoáng thả lỏng một chút.

Nhưng cứ đi tới đi lui, ta đột nhiên cảm thấy hai bên vách đá giống như có đồ vật gì đó, không ngừng xôn xao.

Tay điện quét qua, rõ ràng là cũng không có cái gì.

Nhưng loại cảm giác này ta tuyệt đối sẽ không sai, càng đi loại xao động đó càng mãnh liệt, giống như có thứ gì đó ở trong vách đá không ngừng chạy tới chạy lui, rung lên một mảnh tiếng vang loạn xạ.

Ta chỉ muốn lui về, nhưng chỉ có hai lựa chọn ở lại sau lưng ta mà thôi. Hoặc là đi đợi ba ngày dưới Trảm Thiên thạch, hoặc là quay lại đường cũ, xông vào núi thi sơn xà một lần nữa!

Cá lớn đã rời đi từ lâu, cho dù ta chờ thêm ba ngày nữa vẫn vẫn là chính ta, hơn nữa nửa đoạn sau càng thêm nguy hiểm, còn không biết ta có thể ứng phó được hay không.

Thi sơn xà hải, ta vừa nghĩ liền ghê tởm, đánh chết cũng không muốn lại đi một lần nữa.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể thuận theo con đường không biết này tiếp tục đi về phía trước.

Cứ đi tới đi lui, đột nhiên ta cảm thấy trong bóng tối có một cặp mắt đang nhìn ta.

Tuy rằng ta là một thương nhân âm vật, một mực giao tiếp với quỷ hồn, nhưng thân ở trong bóng tối, bị một đôi mắt không hiểu nhìn chằm chằm, luôn có chút không thoải mái, thậm chí còn sinh ra một chút hoảng sợ bắt nguồn từ bản năng của con người.

Ta giơ đũa lên, đột nhiên xoay người, nhìn đôi mắt trong dự cảm kia.

Nhưng lần này, lại thiếu chút nữa làm ta sợ tới mức ngay cả chày gỗ cũng rơi xuống đất!

Trong bóng tối quả thật có mắt, hơn nữa không chỉ một đôi đôi, lít nha lít nhít hàng trăm hàng ngàn.

Những khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, chớp đôi mắt nhỏ như hạt đậu đen, nhìn chằm chằm vào ta!

Cho dù đang ở trong đám người thành thị, hàng trăm hàng ngàn người vẫn nhìn ngươi chằm chằm, cảnh tượng này thật dọa người, huống chi là tại đây nổi giật cổ tích hơn mười mấy trượng, một mảnh bóng tối.

Ta sợ hết hồn, vội vàng lùi về sau hai bước.

Tay chớp lóe điện quang, lại phát hiện không chỉ có ở phía sau ta, bốn phía thân thể đều là mặt, tất cả đều trừng đôi mắt nhỏ nhìn ta bình tĩnh lại.

Mỗi đôi mắt đều tròn trịa, thâm thúy đen kịt, hơn nữa còn tản ra từng ánh mắt vừa tham lam vừa hung ác!

Dân đói!

Từ ngữ đầu tiên ta nghĩ đến chính là dân đói!

Muốn ăn thịt người, muốn nuốt sống ánh mắt như nuốt chửng sinh hoạt của ta.

Chẳng lẽ đây là một bầy quỷ chết đói Địa Ngục? Ta tiện tay túm một tấm linh phù ném ra ngoài.

Bốp!

Dưới ánh lửa lóng lánh, những khuôn mặt người trắng bệch kia hiện ra vẻ kinh hoảng.

Chi chi chi...

Một loạt tiếng kêu kì quái vang lên, mặt người lắc lư.

Cho đến lúc này ta mới triệt để thấy rõ, đó không phải mặt người, mà là chuột.

Từng con chuột to cỡ con mèo nhà đang ngồi xổm cửa hang, ôm hai chân trước gắt gao nhìn chằm chằm vào ta.

Trên thân chúng mọc ra lông dài màu xám đen, nhưng trên mặt lại trơn bóng, lộ ra làn da trắng bệch, hai cái tai không ở sau đầu, mà là giống như con người phân ở hai bên.

Chỉ cần nghe lời nói trên mặt, hầu như không khác gì người, nhất là ở trong bóng tối.

Nhân Diện Thử!

Chuột là ai cũng đã gặp qua, cũng không cảm thấy đáng sợ thế nào, nhưng lớn như vậy, lại có một khuôn mặt người, ngồi xổm trong bóng tối nhìn chằm chằm con chuột, đặc biệt khiến người ta sợ hãi...

Chuột bình thường lá gan cực nhỏ, dưới ánh lửa lớn như vậy cùng nổ vang, chỉ sợ đã sớm kinh hoảng chạy trốn.

Nhưng những con chuột này không những không chạy trốn mà còn nhìn chằm chằm vào ánh mắt hung ác của ta. Càng có mấy con mập mạp đang nhe răng dài, trên đầu lưỡi chảy ra nước miếng.

Cọt kẹt!

Đột nhiên, một tiếng gầm rú vang lên.

Ta quơ đũa nhìn, trong lỗ thủng hơi thô ở cách ta không xa, có một con chuột mập mạp đang ngồi nghiêng. Con chuột này lớn hơn rất nhiều so với những con khác, cũng béo hơn một chút, trên mặt đầy nếp nhăn, ngay cả lông trên người cũng đều là màu trắng.

Nó thấy ta trông lại, nhếch nhếch miệng, nhe răng cười với ta.

Chi chi!

Nó lại kêu thêm hai tiếng, đám chuột lập tức trở nên điên cuồng, toàn bộ kêu lên chít chít, chân trước chạm đất, phần eo cong lên.

Vèo!

Một con chuột mập nhảy dựng lên, vọt mạnh chân sau, bổ nhào về phía ta.

Dưới nó dẫn dắt, đông đảo chuột tranh nhau trước sau nhảy lên, liên tiếp nhảy lên trên người ta.

Ta vội treo thẻ tre bên hông, hai tay rút đao, chém loạn khắp nơi!

Mười mấy con chuột nhỏ bị cắt thành hai nửa nện mạnh xuống mặt đất.

Nhưng những con chuột còn lại không những không sợ mà ngược lại càng thêm điên cuồng. Càng ngày càng nhiều chuột nhảy xuống vách đá, liều mạng hướng ta đánh tới.

Những con chuột này cũng không có bao nhiêu uy lực, ta một đao liền chặt đứt ba bốn con, nhưng chúng thực sự là quá nhiều! Hơn nữa giống như mỗi con đều ôm lấy thà chết cũng phải cắn ta một cái, cho dù không cắn được, cũng phải đem máu bắn tới trên người ta, điên cuồng vọt tới ta.

Ta vừa hợp lực vung đao vừa lui nhanh về phía sau.

Trước mặt sau lưng đều là chuột, trên vách đá khắp nơi đều là hang chuột.

Theo ta không ngừng lui lại, đàn chuột kia cũng không ngừng chạy băng băng trong động, nhao nhao từ góc độ xung phong ra ngoài.

Ta càng không ngừng vung vẩy song đao, ra sức chém giết, trong khoảnh khắc, con chuột trên đất đã trải ra thành từng mảnh.

Nhưng chúng nó giống như một quân đoàn không chút sợ hãi, liên tục xung phong đối với ta, không ngừng chút nào.

Ta vừa chiến vừa lui, một hơi chạy ra hơn ba mươi mét, nhưng con chuột vẫn không ngừng đuổi theo.

Cứ tiếp tục thế này, ta cũng sẽ bị chúng làm cho mệt chết tươi.

Nghĩ đến đây, ta liền chém mấy đao, rút ra khe hở, sờ vào một tấm Thị Huyết Phù, giương tay vứt trên thi thể chuột.

Một cái đẳng, ánh lửa sáng lên, trong không khí lập tức tràn ngập một mùi thịt khét.

Thừa dịp mấy con chuột đang ngây người ra ngăn cản, ta lại liên tiếp ném ra mấy tờ giấy phù.

Nổ tung, lửa, máu tươi, kêu thảm!

Những con chuột đứng gần ta đều bị phù chú đánh trúng, có con bị nổ thành thịt nát, có con bị đốt thành than cốc, còn có con mắt lộ ra hung quang, xoay người cắn về phía đồng bạn.

Có một vài con chuột dính vết máu đột nhiên chia năm xẻ bảy, máu của chúng rơi vào trên thân con chuột nào, con chuột kia cũng sẽ nổ tung theo.

Toàn bộ đàn chuột lập tức rối loạn, khắp nơi đều là sương mù máu tanh hôi, chi chi kêu thảm thiết!

Những Thị Huyết Phù này đều là ta lúc luyện tập Âm Phù Kinh tiện tay vẽ thành, mặc dù đều là bán thành phẩm, nhưng đối phó những con chuột này cũng dư xài.

Tuy nhiên ta chưa từng nghĩ tới, vậy mà ta lại lấy những Thị Huyết Phù này ra đối phó với chuột.

Đầu tiên, nghìn năm bảy trăm bảy mươi bốn, song đao chém Thử Vương.

Ta cũng tạm thời giải trừ khốn cảnh, vừa thở ra mấy hơi, lại dưới ánh lửa chiếu rọi, nhìn thấy hai chân của con chuột lớn lông trắng kia đứng lên, không ngừng vung hai chân trước lên.

Ngay sau đó, ta nhìn thấy một màn cực kỳ kinh người

Đàn chuột lập tức đình chỉ rối loạn, đầu tiên là cắn chết những con chuột ăn Thị Huyết phù hướng đồng loại, ngay sau đó từng con chuột dính máu tự động nhảy vào đống lửa tự cháy chết.

Sau đó, tất cả chuột đều chui vào trong động.

Nói vậy là sao?

Chẳng lẽ đám chuột thấy ta khó đối phó, nhận thua rút lui rồi sao?

Ta đang lấy làm lạ, đám chuột kia lại nhao nhao thò đầu ra khỏi cửa hang.

Không ngờ lần này chúng lại mang vũ khí kiểu mới tới.

Từng tảng đá lớn như hạt đào, nhỏ như viên châu!

Có con ném xuống dưới, có con ngậm trong miệng phun ra ngoài, còn có hai con chuột tráng kiện hợp lực ôm tảng đá lớn nện xuống!

Mẹ nó, đám chuột này rốt cuộc là tồn tại kỳ quái cỡ nào chứ?

Hắn còn chưa kịp tỉnh lại từ trong kinh ngạc thì đợt công kích thứ nhất đã giết tới.

Cục đá so với chuột càng nhỏ hơn, càng thêm dày đặc, ở trong bóng tối càng khó phòng bị.

Dưới công kích của vòng công kích thứ nhất, ta liền bị đập mạnh vài cái!

Bọn chuột này mỗi con to như mèo nhà, sức lực lại càng lớn thần kỳ, hơn nữa từ trên cao nhìn xuống, hòn đá kia nện ở trên người không khác gì cung bắn, rát rát đau. Nếu là đập vào mắt, không mù cũng đủ sặc.

Ta cuống quít nâng song đao lên bảo vệ đầu, tiếp tục chạy trốn về phía trước.

Quái thử kêu lên quái dị, xuyên thẳng qua xuyên qua lỗ thủng lớn nhỏ, theo sát phía sau.

Cũng không biết nhóm quái chuột này đến cùng có bao nhiêu, dù thế nào đi nữa thì đi đến đâu cũng sẽ có một trận mưa đá đổ xuống.

Hơn nữa đám gia hoả này phối hợp, càng là không chê vào đâu được. Có kẻ chạy xuống nhặt đá, có kẻ chuyên vận chuyển, còn có người chuyên môn phụ trách công kích, rõ ràng là một quân đoàn chuột quái!

Chi chi chi!

Con quái thử lông trắng kia, không ngừng kêu quái dị chỉ huy. Bọn chuột vây đuổi chặn đường, cơ hồ đuổi ta không tha, chỉ chốc lát sau, trên đầu đã bị đập mấy cục u lớn, trên người cũng chịu vô số lần.

Ai cũng nói chuột qua đường người người kêu đánh, nhưng chuột một khi đoàn kết lại, cũng thật là đáng sợ!

Ơ? Không đúng.

Ta chạy tới chạy lui, đột nhiên nghĩ tới.

Đám chuột này không phải ai cũng thông minh như vậy, vừa rồi lúc ta ném ra phù chú, không phải sẽ loạn thành một bầy sao? Hình như chỉ có con chuột bự lông trắng kia mới mở ra chút ít linh trí, ta chỉ cần nghĩ biện pháp giết chết tên kia là xong.

Nghĩ đến đây, ta liếc nhìn thoáng qua vị trí con chuột lớn lông trắng kia, hai chân nó đứng thẳng, hai trảo ôm hờ, bộ dạng nắm chắc thắng lợi trong tay, mỉm cười lạnh với ta.

Con bà nó chứ!

Ta vụng trộm lấy Vô Hình châm ra, làm bộ hoảng hốt không chọn đường, chạy dọc theo đường cũ trở về, hơn nữa giả dạng lảo đảo, nhìn dáng vẻ có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Chi chi chi!

Chuột lớn lông trắng lập tức hưng phấn, quơ chân trước lên, lớn tiếng điên cuồng kêu la.

Những con chuột khác cũng kêu lên, hòn đá lại càng vui vẻ.

Mười mét, tám mét...

Ta dần dần tiếp cận, một kích này nhất định phải chí mạng, quyết không thể để cho nó chạy thoát, nếu không sẽ phiền toái.

Vèo!

Ta đột nhiên chạy tới, giơ tay rút ra.

Phụt một tiếng, ngay ngực con chuột bự kia.

Ta rất sợ nó không chết, lập tức nhảy lên, trên song đao ngưng tụ ánh sáng màu xanh lục của mực.

"Giết!"

Rắc một tiếng song đao rơi xuống, con chuột lớn bị hai đao ba đoạn chém thành mảnh vụn, ngay cả hang đá nó đang đứng cũng bị nổ thành phấn.

Đám chuột mất đầu lập tức sững sờ.

Ta vung song đao điên cuồng chém giết, chỉ trong chớp mắt đã là thi thể chuột, máu nhuộm vách tường!

Lũ chuột còn lại cũng bị dọa sợ, cuối cùng cũng hiện ra bản năng chạy trốn hoảng loạn, tiến vào bên trong lỗ thủng to nhỏ kia không thấy đâu nữa.

Ta cũng có chút mệt mỏi ngồi xuống, dựa lưng vào vách đá thở dốc hồi lâu, lúc này mới hồi phục lại.

Trên đầu bị đập mấy cái bọc lớn, sưng vù lên, đưa tay sờ sờ liền mơ hồ có chút đau, đơn giản là thương tích đều không nặng, lại không nhúc nhích đến gân cốt.

Ta nghỉ tạm một hồi, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Đường qua chuột này thông đạo rất hẹp, nhưng càng phức tạp hơn, chỉ chốc lát sau ta hơi bối rối phương hướng, sau khi đi một vòng, ta vậy mà lại quay về địa phương vừa mới đi qua. Hiện tại đều có chút không rõ, ta rốt cuộc từ đâu tới, lại muốn đi hướng nào?

Xem ra ta thật sự phải trở về rồi, Thi Sơn Xà Hải kia mặc dù buồn nôn một chút, nhưng chung quy vẫn còn hơn là bị vây chết ở chỗ này. Huống chi sau một lát, theo Tạp Cung Tỏa vận chuyển, lại sẽ lại lần nữa mở ra một đầu thông đạo, hoặc là có thể chạm trán với bọn Phạm Sơn Xà kia cũng không chừng.

Chủ ý đã định, ta liền lấy đèn đuốc chiếu xạ bốn phía, hi vọng tìm được thi chuột bị ta chém giết, từ đó tìm trở về một con đường sống.

Nhưng lúc này ta đột nhiên phát hiện một hiện tượng cực kỳ quái dị.

Khắp mặt đất đều là thi cốt, mặc dù đều là chuột, nhưng tuyệt đối không phải bị ta giết chết.

Những thi thể này sớm đã biến thành khung xương khô, hơn nữa toàn thân đen kịt, giống như là bị độc chết.

Nó một mực kéo dài thẳng về phía trước.

Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ là từ trước đó ta còn có người đi qua thông đạo của con quái thử này sao?

Ta đuổi theo vết tích xương chuột, tiếp tục đuổi theo.

Dần dần ta phát hiện, những con chuột này không chỉ bị độc chết, mà còn có rất nhiều con bị chém thành hai nửa, như là bị giết chết tươi vậy.

Trên vách đá có một vết máu, tuy rằng đã lâu đời thế nhưng đã sớm biến thành một màu đỏ sậm, có thể nhìn ra được hình dáng của thân thể to lớn ấy. Cánh tay của người kia rất rộng lớn, hơn xa người thường, hơn nữa còn là sáu ngón tay.

Ta lại tiếp tục truy đuổi mấy đầu loan đạo, rốt cuộc phát hiện dưới một khối vách đá dựng đứng, một bộ khung xương nhân loại cực kỳ thô to.

Bên cạnh Nhân Cốt rải rác vài chục con chuột.

Dù là Nhân Cốt hay là Hài Thử tất cả đều một màu đen kịt, hiển nhiên, đến cả người và chuột đều là bị độc chết.

Ta phỏng đoán tình hình lúc đó, có thể là người này thân trúng kịch độc, hoảng hốt không chọn đường chết ở nơi này. Những con chuột gặm da thịt hắn cũng lập tức bị độc chết.

Nhưng gia hỏa này là ai? Sao lại chạy đến đây chứ?

Gã đạo trưởng đầu tiên là nghìn năm bảy nghìn, Bạch Hạc đạo trưởng....

Ta tới gần xem xét, người nọ duỗi một tay về phía trước, tựa hồ muốn cố gắng bắt lấy cái gì, một tay khác gắt gao đặt ở trước ngực.

Y phục trên người hắn sớm đã rách nát, tuy nhiên vẫn có thể nhìn ra đó là một trường bào màu đen. Xuyên qua khung xương có thể thấy được, trong tay kia của hắn đang nắm giữ thứ gì đó.

Hình như còn mang theo khóa.

Ta rất sợ cũng bị dính khí độc, không dám lấy tay, mà là một cước đá văng thi cốt, lộ ra vật phía dưới.

Đây là một cái hộp sắt nhỏ, bên trên còn treo hai cái khóa nhỏ cực kỳ tinh xảo.

Sao lại giống với cái hộp nhỏ mà tổ tiên Thập Tam giấu kín kia vậy?

Ta có chút kỳ quái từ trong ba lô lấy ra hộp sắt, hai bên nhìn nhau một chút, quả nhiên giống nhau như đúc.

Cái hộp sắt giống cái hộp sắt lúc trước như đúc, là một cái đầu khóa giống hệt nhau, ngay cả hoa văn bên trên cũng không kém chút nào!

Lẽ nào người này cùng với tổ tiên Thập Ngũ cùng nhau tiến vào?

Ta quan sát lại quần áo người này đã nát bấy từ lâu, còn có những vật vứt trên người.

Y phục là kiểu dáng minh triều trung kỳ, hỏa chiết trên người, đồng tiền, ngân phiếu còn sót lại một nửa, cũng là trước sau Minh Triêu trung kỳ.

Có lẽ chính là niên đại năm trăm năm trước của Miêu Quân tổ tiên.

Dưới ánh xạc chiếu rọi, ta lại phát hiện bàn tay đang vươn về phía trước của hắn đối diện với vách đá.

Bên trên thạch bích có lưu hai hàng chữ màu đỏ đen: "Man di vô tín, độc chết mạng ta! Chỉ có Dịch Bảo, ngăn trở âm mưu của giặc, ai có được bảo bối của ta, thề diệt toàn..."

Chữ cuối chưa viết xong, chỉ để lại một vết máu thật dài. Hẳn là lúc viết được đến đây là hắn đã độc phát thân thể bỏ mình.

"Man di vô tín, độc chết mạng ta!" Hai câu nói này rất dễ hiểu, chính là Man di lão còn không nói lời tín, lão bị lão hủ kia độc chết.

Nhưng "Chỉ có dịch bảo, âm mưu của giặc cỏ", là có ý gì.

Trong hộp này cất giấu thứ gì?

Tuy rằng đã sớm cách xa nhau hơn năm trăm năm, đại đa số kịch độc sớm đã mất đi hiệu lực. Thế nhưng quỷ mới biết trong người gã là loại độc gì? Ta vẫn có chút không dám tùy tiện đụng vào thi thể gã, nhẹ nhàng một cước giẫm lên hộp sắt, cầm song đao cạy ra.

Chỉ thấy bên hộp có một cái bao nhỏ vải màu vàng, ngoài ra còn có một chồng vải trắng xếp ngay ngắn.

Ta dùng song đao cắt bao vải vàng, bên trong thế mà là một khối ngọc thạch hình rắn.

Uy, đây không phải Thiên Câu Song Ngọc sao?

Đoàn người chúng ta, vừa mới hạ lang liền thuận theo hồ lô tìm được hai luyện đan sĩ, sau đó ở trên dây hồ lô phát hiện một cái xà hình ngọc thạch giống như trâm cài tóc.

Theo thiết bị truyền thư hồi báo thì Lưu lão lục nói thứ này gọi là Thiên Câu Song Ngọc, hẳn là một cặp, hơn nữa rất có khả năng là chìa khóa mở ra bảo vật gì đó.

Nhưng sao thứ này lại ở đây?

À, ta hiểu rồi!

Đột nhiên, ta nghĩ thông suốt di ngôn người này lưu lại trong hai chữ "Dịch Bảo" có ý tứ gì!

Người này nhất định là cùng với tổ tiên nóng bỏng tiến vào, nhưng hai người này không ai tin tưởng ai, cho nên trên cái hộp kia mang theo hai cái khóa, một người chỉ có thể mở một cái.

Tổ tiên của ta bắt đầu sinh ác niệm, hạ độc cho người này, muốn một mình độc chiếm bảo vật. Nhưng người này đâu, nên sớm chuẩn bị một cái hộp sắt giống như đúc, đã lén đổi rồi.

Tổ tiên của ta cũng không biết rõ tình hình, nhưng lại không có chiếc chìa khóa khác, không cách nào nghiệm chứng. Trước khi chết, vẫn coi hộp giả kia như trân bảo bất thế, âm thầm dùng sách lăng cổ thành phật ngữ, muốn đem thứ này để lại cho hậu nhân.

...

Mà gia hỏa trước mắt này, biết rõ trúng độc quá sâu mắt thấy không sống nổi, liền mang theo hộp trốn vào nơi này.

Năm trăm năm sau, vừa vặn đánh chính diện, bị kẻ đồng dạng xâm nhập vào hang mê đường Thử Đạo làm ta phát hiện.

Như thế nói ra, trên hộp sắt tổ tiên đội mũ lưu lại cũng không có manh mối cùng đáp án gì, ngay cả chính hắn cũng một mực bị che giấu trong đó cũng không biết rõ.

Ta cầm song đao, từ trong ba lô lấy ra một túi nước, cẩn thận cất Thiên Câu song ngọc vào, sau đó lại mở ra mảnh vải trắng ngay ngắn.

Tấm vải trắng này là bị xé rách một cách gọn gàng trên quần áo, bên trên còn lưu lại rất rõ ràng, có châm chân tiếp đầu.

Góc dưới bên phải tấm vải trắng còn lộ ra nửa đầu hạc thêu bằng dây châm.

Chẳng lẽ đây là thứ do Bạch Hạc lão đạo trưởng trước đây lưu lại?

Chữ viết phía trên là một mảnh đỏ thẫm, hẳn là dính máu viết thành.

Thể chữ kia hùng hồn hữu lực, tựa như lưỡi kiếm, tuy ít ỏi mấy hành nhưng lời ít ý nhiều.

"Một người một kiếm, tru sát ác long, ác long mặc dù diệt, long hồn khó tiêu. Tham lam tiểu nhân, thiên lý bất dung, vì đạo phong Giang, vĩnh viễn trấn thái!"

Bạch Hạc đạo trưởng chỉ để lại ba mươi hai chữ này, lại nói rõ ràng toàn bộ sự việc đến chân trời —— Long Hống vệ còn có những thi cốt không đầu mà ta và những con cá lớn kia phát hiện sau đó, đều là bị hắn giết chết, cũng chính là "Tiểu nhân tham lam" theo như lời hắn nói.

Mà sở dĩ lão đạo chết ly hồn, không phải như chúng ta phỏng đoán lúc trước, đi chém giết đồ vật lợi hại nào thất bại, mà là đi phong ấn đáy sông.

Những hòn đá phong ấn đáy sông kia đích thật là thứ bảy tám ngàn năm trước, nhưng phong ấn này lại là của Bạch Hạc đạo trưởng ở Đường triều năm đầu để lại.

Mục đích hắn phong ấn đáy sông là để trấn áp ác long, hoặc là, nói chính xác hơn một chút, là hồn của ác long.

Nói như thế, trong chỗ di tích cổ này thực sự tồn tại quá một con ác long? Trách không được Lộc lão thái bà và Thẩm lão thái có thể câu xuất ra một cái long hồn.

Bạch Hạc đạo trưởng chính bởi vì "Ác Long tuy diệt", long hồn khó tiêu", mới không tiếc hao hết tu vi Vô Thượng Thần cấp của mình, dùng linh hồn vĩnh viễn phong ấn ác long kia ở đáy sông Ô Tô Lý Giang, vĩnh viễn thái bình vạn thế.

Một đoạn chuyện xưa này, đích thật là có thể hát đến phát khóc.

Nếu tất cả những gì hắn nói đều là chân tướng, vậy những chuyện tiếp theo phát sinh cũng là thuận lý thành chương.

Tổ tiên của ta không biết từ nơi nào nghe được câu chuyện này, do đó mà động tâm, đã tìm được một cao thủ mang kỳ thuật—— cũng chính là gia hỏa âm thầm thay đổi Thiên Câu Song Ngọc này.

Hai người len lén lẻn vào, nhưng trong lòng hai người đều mang ý nghĩ xấu, tính toán lẫn nhau, cuối cùng không ai thoát được, đều chết ở nơi này.

Mà trước khi tổ tiên Thập Tam tới đây, chắc chắn đã để lại manh mối gì đó cho đám hậu nhân gia tộc. Cho nên mấy trăm năm qua, bọn họ vẫn luôn tin tưởng không nghi ngờ, nhất là rõ ràng tìm được cửa vào, lại nghĩ hết biện pháp thủy chung không cách nào tiến vào đáy sông, điều này càng làm vững chắc phỏng đoán của tổ tiên, do đó càng si mê thêm.

Truyền đến thế hệ này của Đoàn Tư, cuối cùng cũng gom góp được một nhóm đội hình xa hoa mạnh nhất trong lịch sử, cũng chính là cái gọi là liên hợp đội khảo sát này của chúng ta.

Năm đầu triều Đường, những người tiến vào cổ tích trước sau Minh triều và trung kỳ rốt cuộc đã thăm dò xong nội tình, nhưng lại càng thêm mê man.

Gia tộc ác mộng theo như lời ngươi nói có phải thật sự có chuyện lạ hay không? Nếu như là sự thật, ác mộng từ đâu mà đến.

Nếu như căn bản không có ác mộng gì, tất cả đều là hắn bịa đặt nói dối, vậy chứng bệnh của con hắn là sao?

Nếu như hắn không cần thứ gì, vậy còn cần thăm dò di tích cổ này làm gì?

Hung thủ tàn hại con trai Lưu lão Lục rốt cuộc là ai?

Hai huynh đệ Giang gia rốt cuộc có lai lịch gì? Hai người bọn họ tham gia có vẻ mục đích không chỉ vì bảo tàng dưới đáy sông.

Giới chỉ trong tay Nghìn lại xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ hắn chính là ngón tay trung gian trong truyền thuyết sao?

Có phải Trầm lão thái thái và Lộc đã sớm biết chân tướng? Hai người bọn họ gia nhập là vì cái gì.

Thần bí nhân dường như cùng với kẻ vừa bước chân vào cổ tích kia là ai?

Những kẻ theo đuổi ám sát ta và Lưu lão Lục chính là kẻ mà Long Tuyền sơn trang phái tới ư? Ai lại là gian tế nội ứng trên chiếc thuyền này.

Bí ẩn trùng điệp, giống như sương mù bao phủ sâu trong nội tâm của ta.

Hành trình đi Ô Tô Lý Giang lần này, nhất định trở nên bất phàm.

Đầu tiên, nghìn năm bảy trăm sáu huy, tinh cương phi trảo....

Ta táy loa, lại kiểm tra tỉ mỉ thi cốt một phen, thấy không có phát hiện gì mới, lúc này mới tựa vào vách đá nghỉ ngơi một lát.

Bốn phía tất cả đều là cửa động tối như mực, rất nhiều lối rẽ, căn bản không phân rõ con đường nào mới thật sự là con đường, hoặc là nói trong hang chuột căn bản là con đường chết, hoàn toàn không có đường ra?

Ta có chút suy nghĩ không yên, đến cùng là trở về đường cũ, dọc theo hài cốt chuột rút lui ra ngoài, sau đó lại chịu đựng buồn nôn xông vào biển rắn một lần nữa; vẫn là tiếp tục đi về phía trước, xem con đường này có thể đi ra ngoài hay không.

Đúng lúc này, ta đột nhiên cảm giác một cơn gió mát thổi tới từ sau lưng.

Gió?

Lỗ chuột này chằng chịt rắc rối phức tạp, đi lâu như vậy còn chưa gặp được nửa điểm gió, sao đột nhiên lại có một trận gió?

Ta có chút kỳ quái đưa tay dò xét, không sai!

Không phải ảo giác của ta, đúng là gió.

Có gió thổi qua, chứng tỏ động này có liên thông với ngoại giới, hơn nữa cách nơi này không xa.

Xem ra cái cửa ra vào ở gần đây rồi.

Phát hiện này đột nhiên khiến ta mừng rỡ, sau khi chém giết một phen với Nhân Diện Thử, thân thể hơi có vẻ mỏi mệt cũng trở nên thoải mái hơn một chút.

Ta đứng dậy, lần nữa sửa sang lại ba lô, hai cái hộp sắt kia đã vô dụng, liền ném bên cạnh thi cốt, theo một tiếng gió mãnh liệt chui ra ngoài cửa hang.

Động khẩu càng vào sâu lại càng chật hẹp, rất nhiều nơi chỉ có thể miễn cưỡng bò thông qua.

Cũng may là đám chuột mặt chuột kia sớm đã bị dọa cho vỡ mật mà chạy tứ tán, cũng sẽ không quấy rầy ta nữa...

Lại bò thêm chốc lát, gió mát càng lúc càng nặng, nhưng cửa động cũng càng lúc càng nhỏ, ngay cả bò cũng bò không nổi.

Rơi vào đường cùng, ta đành phải rút song đao ra, vừa cạyy núi đá vừa tiếp tục tiến lên.

Gian nan bò hơn ba mươi mét, phía trước xuất hiện một tảng đá lớn.

Trên tảng đá có một lỗ thủng to bằng đầu đứa trẻ, gió lạnh vù vù đúng là thổi vào từ nơi này.

Ta thò tay ra sờ sờ, bên ngoài tảng đá lớn đều trống không, xem ra đây hẳn là phần cuối rồi!

Đột nhiên, có vật gì đó rơi lên trên ngón tay ta dò xét bên ngoài, co tay lại lập tức điện quang bắt đầu xem xét, không ngờ lại là máu.

Tại sao nơi này có thể có máu tươi? Là từ đâu rơi xuống?

Ta nằm sấp phía sau tảng đá nghe ngóng một lát, không phát hiện có động tĩnh gì, lúc này mới tiếp tục vung đao đào bới.

Ầm!

Tảng đá bị cạy ra, toàn bộ lăn ngược ra ngoài.

Ta dùng sức quá mạnh cũng theo đó mà ra khỏi động.

Không ngờ rằng phía sau tảng đá lại là vách núi, hơn nửa người của ta đều treo lơ lững trên không, chỉ thiếu một chút nữa thì tảng đá này đã rơi vào vực sâu!

Ta cuống quít bước ra hai bước, vách động phía sau bị kẹt, dưới sự kinh hoảng lội cũng theo tảng đá lớn ngã xuống bóng tối.

Hào quang đi xa, bóng tối kia vẫn âm trầm sâu thẳm như trước, đá tảng càng ngày càng nhỏ, rơi xuống xa, qua hồi lâu vẫn không có truyền ra âm thanh nào, thật không biết Ám Nhai này đến cùng sâu bao nhiêu!

Trong lòng ta còn sợ hãi rụt thân thể về, tựa vào trên vách đá thở dốc một hồi, lấy ra quả cân dự bị, chiếu lên đỉnh đầu.

Lỗ động này bị ta cưỡng ép đào lên cách vách núi không xa, khoảng chừng hai mươi mét.

Đỉnh đầu cũng là một màu đen kịt, bất quá lại có thể nhìn ra là một cái động lớn đủ cho xe ngựa thông hành, hai bên vách động còn có dấu vết nhân công đục đẽo qua, ta hẳn là trong lúc vô tình đục xuyên qua một thông đạo khác.

Bên rìa vách núi thỉnh thoảng lại có vết máu chảy xuống.

Trên một khối đá nhô ra còn treo một cái gì đó.

Ta mang thẻ tre buộc trên đầu vai, từ trong ba lô lấy ra phi trảo máy móc, nhắm vào vách núi liền bắn tới!

Đây là móng vuốt chuyên dụng bắn bắn của đặc chủng binh trèo đá, chúng ta tổng cộng có ba cái, hoẵng, hoẵng, hoẵng và ta, một người một cây. Thời điểm tiến vào di chỉ dưới nước để giảm bớt trang bị, cá lớn nói lưu lại một cây là đủ rồi, vốn vẫn cũng đã mang ở trên vai, ta nghĩ vẫn mang theo một cái, không nghĩ tới thật đúng là phái tới công dụng.

Phi trảo giữ chặt khe đá, từ trên xuống dưới ta kéo vài cái, bò theo dây thừng đi lên.

Chỉ chốc lát sau, đã thấy được cái đồ vật bị treo ở trên đá nhọn kia không ngừng lay động.

Vậy mà cũng là một cái móng vuốt, hơn nữa cùng ta giống nhau như đúc, ta dám khẳng định đây là một cây núi đá kia!

Chỉ có điều dây thừng kia đã bị bẻ gãy từ đó, chỉ còn lại non nửa đoạn, đây là tình huống gì?

Lẽ nào đám Sào ngã xuống theo hướng này?

Ta quay đầu nhìn xuống dưới, tảng đá lớn rơi xuống lâu như vậy cũng không truyền đến hồi âm, thật không dám tưởng tượng bên này rốt cuộc sâu bao nhiêu! Nếu như bọn hắn thực sự ngã xuống theo lối này, vậy thì lành ít dữ nhiều.

Nhưng vấn đề là, dây thừng làm sao lại đứt đây?

Đây chính là Ni Long Thằng đặc chế, đủ để treo một chiếc xe nhỏ lên, cho dù ba người bọn họ đều treo trên dây thừng thì cũng không có việc gì a.

Hơn nữa chỗ đứt gãy rất kỳ quái, không giống như bị xé đứt, cũng không bằng phẳng, càng không giống bị đao búa chém đứt, ta lại giống như đã gặp ở nơi nào đó, chỉ là trong lúc nhất thời nhớ không ra.

Vết máu vẫn tiếp tục chảy xuống, rốt cuộc trên vách núi kia xuất hiện tình huống gì?

Ta lòng tràn đầy cảnh giác tế lên Vô Hình Châm chậm rãi trèo lên.

Trên vách đá cũng không có động tĩnh gì, khắp nơi đều là máu tươi, một cánh tay đứt lìa cách vách núi không xa.

Trên cánh tay cụt còn sót lại nửa bộ quần áo màu đen bó sát, trên cổ tay còn khắc một dấu vết rất cổ quái —— hiển nhiên, cánh tay này không phải bất kỳ người nào trong chúng ta, cũng không phải là đằng điền cương.

Vậy lại là ai đây?

Ầm!

Phía dưới núi truyền đến một tiếng trầm đục, cự thạch lúc trước cho đến bây giờ mới tính toán rơi xuống.

Ta có chút kinh ngạc bẻ măng chiếu xuống phía dưới, bọn họ thật muốn từ nơi này rơi xuống, chỉ sợ sớm đã không sống nổi rồi!

Ta cẩn thận dò xét thông đạo phía trước, lại phát hiện hai cỗ thi thể, tất cả đều giống nhau như đúc áo choàng màu đen bó sát người, trên cánh tay cũng đều có khắc cái ấn ký cổ quái kia.

Một cái đầu rơi bên cạnh, ngực cơ hồ bị chém thành hai nửa, chỉ còn sót lại một điểm huyết nhục tương liên, xem ra là bị đại đao Phạm Trùng chém chết.

Trên ngực một cái đầu khác rải rác mấy lỗ thủng to bằng ngón cái, nhưng tuyệt đối không phải là bị đạn kích bình thường. Cái này hẳn là Niết Bàn làm, khi đối phó cánh tay khổng lồ quỳnh, nàng từng lấy ra một cây súng súng nhỏ tạo hình kỳ lạ.

Vách tường xung quanh thậm chí trong vũng máu rải rác rất nhiều Tứ giác tiêu, còn có kiếm rỗng ruột.

Dựa theo phán đoán trên vũ khí, hẳn là ý nghĩa của nhà quê, rất có khả năng là cùng một phe với ba kẻ trộm lén ẩn nấp trên thuyền kia.

Mấy tên gia hỏa này rõ ràng lợi hại hơn xa so với ba tên lúc trước, lại có thể đem ba người xoáy, lang thang bức vào trong vách núi.

Nói như vậy, người mượn cây đao dài cạy mở cửa đá chính là mấy tên gia hỏa này sao?

Còn có hai cỗ thi thể trên mặt đất này mặc dù tàn phá không chịu nổi, nhưng hai tay vẫn nguyên vẹn như cũ. Mặt khác, những cỗ nhẫn này đều là thói quen của ba người một tổ, nói cách khác còn có một gia hỏa khác đã không thấy nữa!

Ta nhìn qua vết máu rơi lả tả xuống dần dần đi xa, nắm chặt cây châm vô hình đuổi sát phía sau, vết máu còn chưa khô, đối phương hẳn là chưa chạy được bao xa.

Cuộc đánh lén của đệ nhất thiên nghìn năm bảy 7.

Sau khi đuổi theo hơn hai mươi mét, cuối cùng cũng phát hiện ra thi thể.

Quả nhiên, thi thể này thiếu một cánh tay, trên làn da trần trụi tất cả đều là lấm tấm lấm tấm điểm nhỏ màu đỏ, thoạt nhìn giống như là bị độc trùng cắn qua.

Nghĩ cũng phải nghĩ, chắc chắn là lang thang làm.

Nhưng cực kỳ kỳ quái chính là, thi thể đã ở đây, nhưng phía trước vẫn có một vết máu chảy ra.

Chẳng lẽ còn có một kẻ địch nữa?

Nếu có thể bức ép ba người Phạm xung quanh xuống vách núi, xem ra thực lực của người này cực kỳ không đơn giản!

Mặc dù từ vết máu đổ đầy đất, xem ra thương nhân này cũng không nhẹ, nhưng ta vẫn không dám khinh thường.

Một tay ta giơ ống san, tay kia đặt lên song đao Trảm Quỷ Thần bên hông, tiếp tục men theo vết máu truy kích.

Sau khi quẹo qua hai khúc ngoặt, vết máu đột nhiên biến mất. Bốn phía đều không có gì, chỗ xa tro bụi cũng không có dấu vết bị giẫm đạp qua, trên hai vách tường đá cũng đều sạch sẽ.

Ta loay hoay, lại cẩn thận kiểm tra một phen, vẫn không có bất kỳ phát hiện gì.

Tên gia hỏa này giấu đi đâu vậy?

Hắn bị thương nặng như vậy, tuyệt đối không thể chạy xa được, nhất định sẽ ở gần đây nhất định!

Ta móc ra một tờ linh phù, dính chút máu tươi trên mặt đất, lập tức hét lớn một tiếng: "Mau!"

Linh phù hóa thành một vệt sáng trắng lao vút về phía vách đá.

Đây là ta học được từ trong Âm Phù Kinh : Thị Huyết Truy Hồn Phù, có thể dựa vào máu tươi của địch nhân để truy tung, cho dù chạy tới chân trời góc biển cũng không có chỗ ẩn nấp.

Ầm!

Bạch quang rơi vào trên một tảng đá lớn, lập tức phóng lên một mảnh hỏa quang.

Toàn bộ tảng đá đều bốc cháy lên.

Ngay sau đó, tảng đá run lên, giống như biến ảo ảo thuật biến thành một tấm vải đen bị thiêu đốt, từ phía sau tấm vải đen đứng ra một bóng đen.

"Trương... Là ta, không nên động thủ." Ta vừa định ném Vô Hình châm ra thì người nọ đã xua tay liên tục.

Ta mượn ánh lửa xem xét, dĩ nhiên là lang thang.

Sắc mặt hắn trắng bệch, tròng mắt che kín, mái tóc vàng cũng rối không thành hình thù, dính đầy tro bụi và vết máu. Trước ngực máu me đầm đìa, hơn phân nửa vạt áo đều bị nhuộm đỏ bừng một màu đỏ.

"Trương... Không nên động thủ, ta là Mãng." Hủyt khẽ giơ hai tay, từ trong bóng tối bước ra một bước.

Ta thật sự là rất nghi hoặc nhìn tên gia hỏa này —— nếu nói hắn bị trọng thương, vì tránh né đuổi đánh, hóa trang thành đá trốn đi còn có thể thông cảm. Nhưng hắn rõ ràng đã sớm nhìn thấy ta, tại sao lại không chủ động lộ diện, còn phải chờ ta tìm ra hắn?

Nếu như ta không cần Truy Hồn Phù đem hắn nổ tung ra, hắn có hiện thân hay không?

Vì sao ngay cả ta cũng muốn tránh né hắn chứ?

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Ta lạnh lùng hỏi.

"Chúng ta... Chúng ta bị mai phục." Tốc độ có khả năng cũng nhận ra ngữ khí của ta có chút lạnh như băng, lập tức dừng chân, lộ vẻ mệt mỏi giải thích.

"Kháng ly cùng phạm hướng hai người bọn họ đâu?"

"Bọn hắn... Bọn hắn đã rơi vào trong vách núi." Hống trưởng nhìn nơi xa một chút, lập tức có chút suy sụp ngồi xuống, rất là thương cảm cúi đầu.

Lúc này ta mới phát hiện, chân trái của hắn giống như bị trọng thương, đầm đìa chảy đầm đìa máu tươi, ngay cả đứng cũng không vững.

"Rơi vào vách núi? Chỉ bằng ba tên ngu ngốc Nhật Tự có thể khiến các ngươi bị thương như vậy." Tuy sự thật ngay trước mặt, nhưng ta vẫn có chút không dám tin tưởng.

Mặc dù Phạm Xung đã sử dụng qua Xích Mãng Kim Đồng, thực lực đại giảm, nhưng cũng không phải người nào cũng có thể đối phó được. Còn có Chử Bằng và Dĩnh, hai người này tuy rằng không biết Âm Dương thuật gì, nhưng bản lĩnh của mỗi người đều cực kỳ cao siêu. Có thể đem ba người bọn họ ép đến tình trạng này, tuyệt đối không phải là cao thủ bình thường có thể làm được!

"Đúng vậy." Điêu thở dài nói: "Bọn họ dịch dung thành ngươi, còn có bộ dáng giang đại ngư, Lương Minh Lợi, cho nên chúng ta căn bản không bố trí phòng ngự. Lúc này..."

Làm ra vẻ chúng ta?

Lưỡng Dịch Dung Thuật, cái này cũng khó trách!

Dưới tình huống đối phương không hề phòng bị, ba vị cao thủ bỏ trốn đột nhiên tập kích ở khoảng cách gần, quả thật rất khó để phòng ngự.

Ba người bọn họ dưới tình huống như vậy còn có thể giết ngược đối thủ, cũng coi như cực kỳ không dễ.

Nhưng vấn đề là sau khi xuống nước, Lư lão thái và Thẩm Lạc đều đã phong bế đáy sông, người ngoài căn bản không vào được. Nói cách khác, những chiếc nhẫn này đến đây từ trước chúng ta.

Cái gã chui vào chiếc nhẫn bỏ tay trên thuyền kia cũng chỉ gặp qua Lộ Lộc mà thôi, căn bản là không gặp những người khác. Ba tên trộm đồ của bọn họ làm sao cải trang thành ta và con cá lớn được, Lương Minh Lợi có hình dạng như thế này chứ?

Còn nữa, không phải mục tiêu lén lút lên thuyền là ta và Lưu lão Lục sao? Sao đột nhiên lại ra tay với bọn họ?

Khuất phiên nhìn ta vẻ mặt nghi ngờ, rất không tín nhiệm hắn, chủ động giải thích với ta: "Vừa rồi ta cho rằng ngươi còn là người khác dịch dung, cho nên không dám vọng động, cho đến khi trông thấy ngươi móc ra đạo phù... Làm sao? Cá lớn thì sao? Chẳng lẽ hắn cũng..."

Mãng Uyên nhìn thấy ta chỉ có một mình, lại dính đầy vết máu, cho là giang cá lớn cũng gặp bất trắc.

"Hắn không có việc gì." Ta lắc đầu nói: "Hai chúng ta bị cửa đá hệ thống ngăn cách, hắn đang tự mình thăm dò sâu hơn, với bản lĩnh của hắn có lẽ sẽ không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn." Đây là suy đoán lung tung của ta, nhưng nói thật, ta cũng không hy vọng lão đầu nhi này xảy ra chuyện gì, dù sao hắn trước sau cũng đã cứu ta ba lần, nếu không hiện tại cho dù ta không chết chỉ sợ cũng bị thương không nhẹ.

Bọn ta cùng nhau bơi với sáu người, Lương Minh Lợi rời đội sớm nhất không biết đi, giang đại cá bị cách ly ở trong cửa đá cơ quan sinh tử không rõ. Hang nga cùng Phạm xông ra khỏi vách núi, cơ hội sống sót cũng cực kỳ xa vời. Hiện tại, chỉ còn lại hai người ta và Oa Lăng.

"Ngươi còn chịu nữa không?" Ta hất cằm hỏi.

Tuy gia hỏa này có hiềm nghi đồng nghiệp, một lần này làm ta cực kỳ chán ghét. Nhưng lúc này, nó lại là đồng bạn duy nhất của ta.

"Ta không sao!" hoạn quan cắn răng, rất kiên cường đứng lên.

"Di chỉ dưới nước này vô cùng phức tạp, chúng ta đi rồi thì quay lại tìm các ngươi, lại phát hiện thông đạo đã thay đổi. Dọc đường ta đều để lại ký hiệu, nhưng căn bản không thể trở về được nữa., Hình như mỗi con đường đều đang không ngừng di động, tất cả lối đi đều là mới." Thang rất nghi hoặc chỉ vào vách đá bên trái: "Rõ ràng chúng ta tới từ nơi này, nhưng bây giờ lại biến thành một vách tường, con đường trước mắt này, chúng ta căn bản không đi qua."

"Đây gọi là khoá cửa cung điện, cửa hang động được đặt cơ quan để tiếp xúc với động nước. Theo sự di động của nút mái đá, nếu không phải đang ở trong miệng cẩn thận quan sát, căn bản là không phát hiện được." Ta tổng kết một cách đơn giản: "Nói cách khác, loại biến hóa này là căn bản không khống chế được. Đối mặt với con đường không biết tên, chúng ta chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đi, hoặc là chờ."

"Đi thôi, chờ đợi khổ ở chỗ này cũng không phải biện pháp." Mãng Xà do dự một chút, búng tay một cái.

Một con ong mật từ trong túi của hắn chui ra, ù ù bay về phía trước.

Toàn thân thằng nhãi này đều là các loài động vật kì quái, con ong mật trước mắt hiển nhiên là dùng để dò đường.

Ơ? Không đúng.

Đột nhiên ta tỉnh táo lại, bỗng nhiên rút ra hai đao trảm quỷ thần kề lên cổ con ngựa.

Đầu tiên nghìn năm bảy tám chương vạch trần.

"Trương, thế này là sao." Tốc độ có chút thất kinh, nhìn ta với vẻ rất khó hiểu.

"Nói đi, ngươi rốt cuộc là ai!" Sắc mặt ta lạnh lẽo, nghiêm nghị hỏi.

"Ta... ta là Diêm a. Trương, xin ngươi tin tưởng ta, ta không phải đám ngu ngốc chết tiệt kia." Hống hoẵng quơ hai tay, cố gắng giải thích cái gì đó.

"Đừng nhúc nhích!" Ta giơ trường đao kề sát cổ nó.

Lưỡi đao vẽ một vệt nhỏ trên cổ hắn, máu tươi đỏ thẫm chảy ra.

Mão Điều nhất thời thành thành thật thật đứng lại, ngay cả ngón tay cũng không dám động đậy một cái, rất là nghi hoặc nhìn ta nói: " Trương, thế này là thế nào?"

"Làm sao vậy? Vì sao ngươi muốn giết Phạm Xung và Ngao Tâm." Ta cau mày quát lớn.

Hủy Diệt sửng sốt, lập tức nói: "Trương, có phải ngươi nhầm hay không? Bọn hắn bị tống ngục đến vách núi bên kia, lại không phải ta."

"Đúng! Bọn hắn rơi xuống vách núi, nhưng ném ra phi trảo tự cứu, dây thừng thì bị ngươi làm đứt." Ta cười lạnh nói.

Khi ta thấy nửa đoạn phi trảo kia, cũng có chút kỳ quái. Vết đứt không giống bị xé rách, cũng không phải do đao búa bổ chém, chẳng qua hình như ta đã gặp ở đâu đó, chỉ là nhất thời không nhớ ra.

Cho đến khi Sậu thả ra ong mật nhỏ, ta mới đột nhiên tỉnh ngộ, đó không phải vết kiến của nó sao?

Khi đi du lịch ở Vân Nam, hắn đã thả con kiến ra cắn đứt xích sắt, ta tận mắt nhìn thấy, những vết cắn nhỏ kia chính là như vậy!

Dựa theo tình hình lúc đó, rất có khả năng là lang thang và Phạm Trùng làm bộ ngã xuống vách núi, lăng không ra tay, đánh gục tên ngu xuẩn đánh lén. Lập tức hai người ở giữa không trung ném ra phi trảo, vốn tưởng rằng đã thoát hiểm, không ngờ lại là đồng đội, lại bổ sung một đao. Dùng kiến cắn đứt dây thừng, hai người cứ như vậy rơi xuống.

Nói cách khác, hại chết thác nước và tội lỗi phạm truy kích không phải là Việt Diêm, mà là lang nam.

Vì sao thằng này lại làm như vậy?

Diêm Nhất nghe ta nói ra hai chữ dây thừng, sắc mặt không khỏi biến đổi: "Trương... Ta nghĩ, cái này có thể là hiểu lầm."

"Hiểu lầm?" Ta lạnh giọng cười, một tay lấy từ trong ngực ra một vật, nhoáng lên nói: "Đây cũng là hiểu lầm à? Ngươi giải thích một chút xem, đây là chuyện gì xảy ra!"

Ta lấy ra hộp giới chỉ này, hộp giới chỉ này lúc trước hắn muốn đưa cho ta, về sau lại bị ta nhặt được trước thây khô. Chỉ là bên trong không còn khảm kim cương, mà là một hộp trong tay cụt tay kia.

Hống trưởng vừa thấy giới chỉ, nhất thời sửng sốt, ngơ ngác nhìn ta hồi lâu, đột nhiên cười rất quỷ dị: "Trương, ta đúng là đã xem thường ngươi! Thì ra ngươi sớm đã hoài nghi ta."

"Bớt nói nhảm, nói! Đây là chuyện gì xảy ra." Ta cả giận nói.

tỵ dài thở dài một hơi, lập tức có vẻ thoải mái nói: "Câu chuyện này rất dài rất dài, ngươi thật sự nguyện ý nghe sao?"

"Nói!" Ta lớn tiếng quát.

Bị thương rất nặng, có chút đứng không vững, ta trấn áp lưỡi đao, ý bảo hắn ngồi xuống.

Mão Quái có chút cảm kích nhẹ nhàng điểm cằm, lập tức êm tai nói: "Từ hai mươi ba năm trước, ta chỉ có hai mươi mốt tuổi, đang theo động vật gia Khắc Khắc của toàn bộ châu Âu nổi danh nhất truyền thụ học tập. Ngay mùa đông năm đó, đại khái cũng chính là lúc này, sư phụ của ta mang ta đi lên một chiếc thuyền khảo sát..."

"Ta nghĩ ngươi cũng đoán được, chiếc thuyền kia cũng gọi là Quang Minh, nhưng chủ thuyền lại là phụ thân của Thập Tam Lão Oa."

"Lão dục vọng kế thừa gia tộc lão, thăm dò ở trên dòng sông này rất nhiều năm, rốt cuộc mượn nhờ thiết bị quang học tiên tiến nhất để theo dõi, quay phim đến cảnh tượng dưới nước, phát hiện di tích này, giống hệt những gì chúng ta nhìn thấy ở trên thuyền."

"Lão dục vọng khá là sùng tín khoa học, cho nên hắn mời tới đều là động vật gia gia nhà lang, còn có quang học, địa chất gia các loại, ngược lại không có cái nào tương tự cao thủ giang hồ các ngươi."

"Những người này lần lượt đến từ những quốc gia khác nhau, trao đổi có chút khó khăn, trao đổi lẫn nhau có chút khó khăn. Công tác lúc đó ta làm chính là phiên dịch chuyên chức mà Lý Minh Hãn dạy cho, cho nên đã may mắn sớm nhìn thấy một màn kia."

Vừa nghe đến đây, ta bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai thần bí nhân đã sớm thấy qua cảnh tượng "Bàng Ngư Du Bạch Cốt", chính là Oa!

"Lão dục sinh mời nhiều người nổi tiếng đến các lĩnh vực như vậy, tự nhiên là tràn đầy lòng tin. Hắn ôm ý tưởng nhất cử thành danh, oanh động thế giới, cho nên trong lúc khảo sát, cũng mang theo toàn bộ gia quyến, trên thuyền tổ chức vũ hội long trọng mà xa hoa, trừ thê tử Mộ Dung đã mang thai ra."

"Lão dục sinh có ba đứa con trai, một đứa con gái nhỏ. Con gái hắn tên là Laura, một năm đó vừa tròn hai mươi tuổi, mái tóc dài màu vàng, đôi mắt sáng long lanh như đá quý màu lam, quả thực đẹp như thiên sứ! Ở trên vũ hội đó, hai chúng ta rất nhanh đã rơi vào tình yêu, hơn nữa nương men rượu hát say, trải qua một buổi tối vô cùng ngọt ngào..."

Ta càng nghe càng thấy kỳ quái. Nói như vậy, Quái Lân vẫn là em rể Nữ La Bàn, cô phụ lang nha, sao lại muốn mưu hại việt?

Hống út khóe miệng hơi vểnh lên, phảng phất còn đang hồi ức thời gian tuyệt vời đêm đó.

"Buổi sáng, ta và Laura đột nhiên bị tiếng gõ cửa ồn ào làm bừng tỉnh. Ta rất sợ bị họ bắt lấy. Nên biết, gia tộc Phùng thị là đại quý tộc hưởng thụ mấy trăm năm quang vinh. Nếu nhìn thấy ta ở trong phòng của Laura, thì không cần nghĩ tới hậu quả đó, nhất định sẽ giết chết ta không một tiếng động."

"Gia Ca lúc đó cũng sợ rồi, bảo ta trốn ở dưới giường, vừa cố gắng trấn tĩnh đối ứng."

"Nhưng người ngoài cửa chính là nhị ca của hắn, cũng chính là Nữ Oa mà ngươi trông thấy. Laura quá lắm lời, không thể làm gì khác hơn là mở cửa, nhưng ngay sau đó... Ta nhìn thấy một màn làm cả đời ta khó quên!" Lúc Mãng Uyên nói đến đây, toàn thân rung động không ngừng, răng cắn răng vang lên răng rắc.

" dục Sinh móc ra dao găm, cắt đứt cổ Laura, chỉ một đao, toàn bộ đầu đều bị cắt rồi! Laura đến trước khi chết, cũng không dám tin tưởng, cô vẫn ngơ ngác như cũ, có chút lo âu nhìn xuống dưới giường, ta nhìn thấy rõ ràng rành mạch, ánh mắt của cô ta ta cả đời cũng không thể quên!"

Oan Lưu chảy nước mắt, nhắm hai mắt trầm mặc hồi lâu, lúc này mới tiếp tục nói: "Xuy Trùy đặt đầu ở trên bàn đối diện ta, nói một câu ta yêu muội muội ngươi. Sau đó lại dùng dao cắt chân mình bị thương đi ra ngoài."

"Đêm hôm đó, hắn thuê một đám lang quân tiềm tàng trong nước, giết sạch cả một thuyền, phụ thân ông tá kiều già, ca ca của ông, đệ đệ của ông ấy, toàn bộ con cháu và tân khách, sau đó lại độc chết tất cả vu cáo, nổ chìm thuyền. Ta trốn dưới giường, may mắn tránh được một kiếp, nhưng cũng bị nổ hôn mê bất tỉnh."

"Lúc tỉnh lại, ta đang nằm nhoài trên lưng một con rùa." Oa Trường Sinh thở dài một hơi nói.

Chân tướng khủng bố số một ngàn rưỡi, một ngàn bảy trăm chín.

"Không sai, chính là con rùa khổng lồ suýt nữa bị bào phu giết chết kia, là nó cứu ta."

"Ta mình đầy thương tích, làn da trên mặt đều vỡ nát, mũi cũng sụp xuống, vẻn vẹn còn sót lại một hơi cuối cùng, nhưng dù sao ta vẫn sống lại." Hủy Diệt dừng lại một chút, cơ bắp nơi khóe miệng vẫn còn run nhè nhẹ.

Hắn nói tới đây, cuối cùng ta cũng hiểu được một phen cảm khái trước khi xuống nước là có ý gì.

Hắn lần nữa đi tới Ô Tô Lý Giang, lần nữa hồi tưởng lại tội ác năm đó, trong lòng cũng nhất định sẽ nổi lên một mảnh gợn sóng.

Hắn nói so sánh với quyền lực vinh quang, thân tình quan trọng hơn, nhưng đã chậm rồi...

Hắn là người lãnh huyết như vậy, cũng chảy nước mắt, cũng từng đau lòng, chỉ là không biết là hắn đã từng hối hận hay chưa. Nếu như thời gian đảo ngược, lại để cho hắn lựa chọn một lần nữa, hắn sẽ không lại làm ra lựa chọn giống nhau?

"Phùng thị nhất tộc toàn quân bị diệt, chỉ còn lại Nữ Oa què chân. Hắn tuyên bố với bên ngoài là bị hải tặc tập kích. Lúc ấy hắn uống nhiều rượu, đang nôn mửa trên mạn thuyền nên mới tránh được một kiếp này. Tuy nhiên chân tướng thế nào cũng không quan trọng, bởi vì hắn là người thừa kế hợp pháp duy nhất của gia tộc Phùng thị."

"Sau đó, trong mấy năm ngắn ngủi, hắn vận dụng các loại thủ đoạn hèn hạ ngoan độc, khiến sản nghiệp của gia tộc Phùng thị tăng lên gấp mấy lần, tái hiện lại huy hoàng của tổ tiên bọn hắn! Nhưng đồng thời, hắn cũng sợ gặp phải báo ứng tương tự, vì vậy thuê rất nhiều hộ vệ, đồng thời cũng chiêu dụ không ít kỳ nhân dị sĩ, ví dụ như vu sư Sào, chính là thượng khách đắc lực nhất của hắn."

"Trong thời gian này, ta chữa xong vết thương, cũng hoàn toàn biến thành một người khác, trên toàn bộ thế giới không còn ai quen biết ta. Nhưng ta vẫn luôn sống trong ác mộng, ta không thể nào quên được cô ấy, mỗi tối vừa nhắm mắt lại sẽ mơ thấy cô ấy. Nụ cười của cô ấy, ánh mắt tuyệt đẹp của cô ấy, cứ quanh quẩn trong đầu ta mãi không nỡ!" Tương thở dài nói.

"Ta hận chính mình! Lúc ấy vì sao ta lại nhu nhược như vậy, vì sao lại sợ hãi như vậy. Nếu ta dám đối mặt, dám xông lên, ta có thể vì nàng mà tranh được một đường sinh cơ, nàng có thể sẽ không chết. Thế nhưng, nhưng ta lại không có!"

"Vì sao ta còn sống, vì sao không cùng nàng chết, cùng nhau chôn ở Ô Tô Lý Giang. Ta nhiều lần chất vấn mình trăm ngàn lần, cuối cùng, ta quyết định báo thù cho nàng! Ta muốn giúp nàng giết chết Thê Oa, sau đó lại đi theo nàng."

"Ta lén lút đến nghĩa trang của Phùng thị, quỳ xuống đất trước mộ không của gia tộc Phùng thị, ta muốn cưới nàng làm vợ, bất kể nàng sống hay chết, nhẫn cầu hôn nàng, ta luôn luôn mang bên người, ta muốn nàng chính mắt nhìn thấy, ta sẽ giúp nàng giết hung thủ."

Ta nghe thấy ở đây, rất kỳ quái hỏi: "Nếu như vậy, vậy tại sao ngươi lại muốn tặng nhẫn cho ta?"

"Trương... Ngươi nghe ta nói xong đã." Mãng Lễ cắt ngang lời ta, tiếp tục nói: "Sau khi ta thay hình đổi dạng, dùng thân phận động phủ thiên tài một lần nữa ra sân, rất nhanh đã tiến vào tầm mắt giống như dự đoán của bạn tắm, nhận được sự mời chào của hắn."

"Nhưng sau đó ta phát hiện, phòng hộ chung quanh hắn thật sự là quá nghiêm mật, ta một mực không có cơ hội xuống tay. Hơn nữa, hắn còn mang theo trên người mang theo mạ Giao cho thập tự giá thần bí của hắn. Đã từng có người dùng đánh lén súng trường bắn trúng tim của hắn, đều bị thập tự giá kia cực kỳ thần kỳ cản trở."

"Lúc ấy, ta ở bên cạnh hắn, trơ mắt nhìn viên đạn đó từ lỗ thủng trên áo ngực hắn rơi ra ngoài, hắn ngay cả một sợi tóc cũng không có bị thương một sợi! Nhưng tên sát thủ Phúc Thương ẩn nấp ở chỗ tối kia thì toàn thân nổ tung, từ trên mái lầu rơi xuống."

"Từ đó trở đi, ta biết ngay, với năng lực của ta căn bản không cách nào giết chết hắn! Hơn nữa hắn mặc dù không biết lai lịch của ta, nhưng vẫn cực kỳ cẩn thận đề phòng tất cả mọi người, ta căn bản là không thể nào ra tay được."

"Cho đến một ngày, ta vô cùng ngẫu nhiên gặp được một tông sư cổ độc trong truyền thuyết, ông ta là người Trung Quốc, không ai biết rõ tính danh thật sự của ông ta. Nhưng người khác đều gọi ông ta là Đông lão." Bétera thành khẩn kể ra.

Đông lão?

Hống trưởng từng gặp qua Đông lão của Long Tuyền sơn trang?

Tên gia hỏa này toàn thân nhiễm độc, một thân bản lĩnh cực kỳ khủng bố. Nếu không phải hắn quá xui xẻo, đụng phải cha của lừa đảo dùng tên giả là Hắc ưng, thật không biết ngoại trừ trang chủ Long Thanh Thu, còn có ai là đối thủ của hắn ta.

Diêm tiếp tục nói: "Sau khi ta hoàn thành điều kiện trao đổi với ta, nó lập tức lưu lại một đạo phong ấn cổ độc trên cái nhẫn này, nó nói Cửu Âm đoạt hồn cổ, chỉ cần đặt thứ này ở trên người em cóc, lập tức nhặt lại máu trên bộ lông của nó., Thậm chí là sau khi một mảnh da chết nhỏ dựa theo phương pháp mà hắn nói thiêu đốt, có thể lập tức chết đi, ngay cả cặn cũng không thừa —— bất luận trên người hắn mang theo pháp bảo hộ thân gì, chỉ cần tu vi của mình không qua được, thì ai cũng không cứu được!"

"Bất quá, thời gian cổ độc này chỉ có khoảng một ngày, hắn lưu lại đạo phong ấn cuối cùng còn chưa khắc xong, nói là chỉ cần tìm người hơi hiểu thuật âm dương là có thể khắc hoạ hoàn toàn."

"Vì vậy ngươi tìm được ta? Giả vờ đưa lễ vật cho ta, thật ra là muốn mượn tay ta đem đạo phong ấn cuối cùng kia khắc xong?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Đúng vậy." Diêm đáp: "Chỉ cần ngươi cầm trên tay, chắc chắn sẽ thấy được phong ấn trên chiếc nhẫn này, hơn nữa với hiểu biết của ta đối với người trong nghề các ngươi, nhìn thấy phong ấn huyền diệu như vậy, nhất định sẽ nhịn không được hoàn thành phần thưởng cuối cùng. Sau đó, ta tìm cơ hội trộm về, đặt trên người tên Mộ Thi là được. Phải biết rằng, ta cũng là một đại sư ảo thuật cấp thế giới, trộm lấy một chiếc nhẫn nhỏ, đối với ta mà nói không phải là chuyện khó gì."

Ta thầm suy nghĩ một chút, có chút kinh ngạc hỏi: "Chiếc nhẫn kia ta cũng không nhận, nhưng ngươi vẫn đặt ở trên người Nữu Tư, nói cách khác phong ấn cuối cùng vẫn là hoàn thành?"

"Đúng vậy, lúc đó có lẽ ngươi hiểu lầm gì đó, lúc này mới giận bỏ đi. Ngay lúc ngươi bị quăng lên cửa, ta vừa muốn nhặt giới chỉ lên, Lương Minh Lợi mở cửa ra, hắn vượt lên trước một bước nhặt giới chỉ lên., Lập tức ở bên trên vuốt ve một cái, mặt mũi tươi cười đưa cho ta. Từ trong nụ cười của hắn ta ta nhìn ra, hắn chẳng những biết trong giới chỉ này có phong ấn, thậm chí còn biết cái này là làm gì, thậm chí ngay cả ta lấy thứ này làm gì, hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng." Hống hít sâu một hơi nói.

Lương Minh Lợi?

Gia hỏa này một mực thần thần bí bí, cả ngày mang theo một cái vỏ quỷ, ngoại trừ ăn cơm ra, chân thân hắn cũng không lộ ra ngoài. Càng thêm giật mình chính là, hắn đã đổi lại ngay dưới mí mắt của nhiều cao thủ như vậy mà không ai biết hắn làm thế nào!

Hơn nữa, hắn còn đi theo đằng sau cánh bay của Lưu lão lục và võ giả.

Theo Lý Minh Hãn giới thiệu, không phải hắn vừa đi khỏi Trân Châu sao? Vậy hắn chạy võ hán tới làm gì.

Còn có, cho tới bây giờ, ngay cả một chữ hắn cũng chưa nói qua, gia hỏa này rốt cuộc đang ẩn giấu cái gì?

Đầu tiên thiên rưỡi, năm ngàn tám linh yêu thích hận bi ca.

Ta nghĩ thầm trong chốc lát, quay đầu hỏi Úy nói: "Cho dù ngươi vì báo thù trong lòng người trong lòng, nằm gai nếm mật, nhưng ngươi muốn giết không phải thây cụt sao? Sao lại hại Mân Khang cùng Phạm xung."

"Hai người bọn họ chẳng lẽ không đáng chết sao?" Úy liếc xéo ta một cái: "Phạm Xung thiên tính thích giết chóc, chưa nói đến có bao nhiêu âm linh bị hắn chém giết, chỉ tính trên tay hắn ngư dân đã có hơn mười người, mệnh không phú quý, ai cũng giống nhau, hắn có thể coi thường người khác., Ta cũng có thể kết liễu hắn, chuyện này rất công bằng à? Hơn nữa, lúc mới ra khỏi thuyền khải phá quỷ vực, nếu như không có ngươi và giang đại cá, ngươi cho rằng hắn sẽ không làm như vậy sao? Hắn chỉ định ném chúng ta ở nơi đó mặc kệ sống chết, cho nên ta giết hắn an tâm thoải mái."

Bác gia hỏa này có thể là bị báo thù ăn mòn tâm ma, dẫn đến thần kinh cũng xảy ra chút vấn đề.

Nói người ta hiếu sát, vậy còn ngươi?

Hành trình Vân Nam, ngươi đối phó với thổ phỉ kia như thế nào? Vậy không phải là khát máu thì là cái gì? Còn chém xuống bàn tay Đạo Du béo nướng sống ăn, đó không phải là cái tên biến thái gì cả.

Tuy những người đó đều đúng tội, nhưng cũng chưa chắc ngươi nhân từ đến mức nào.

Phạm Xung thiếu chút nữa bỏ rơi các ngươi, nhưng cuối cùng cũng đã cứu các ngươi, hơn nữa trong thây khô chẳng phải cũng có người ra mặt sao?

Đương nhiên ta cũng hiểu, Diêm La vì báo thù, mỗi ngày ở bên cạnh Thập Tam vui vẻ ra mặt, trong nội tâm hận không thể chém đối phương thành tám mảnh. Những năm gần đây, ngày nào cũng như vậy, chuẩn bị chịu dày vò, tư tưởng và tâm thái đã sớm vặn vẹo biến hình.

Đương nhiên ta cũng không có ý nghĩ xoay chuyển suy nghĩ của hắn, hỏi tiếp: "Mang lang kia đâu, nói thế nào thì cô ta cũng là cháu gái ruột của người trong lòng ngươi đúng không? Ngươi hại huyết mạch gia tộc của người trong lòng mình như vậy đúng là không xứng đáng với cô ta."

"Huyết mạch gia tộc?" Tương vừa nghe, đột nhiên xoay đầu lại, may mắn ta nhanh tay nhanh mắt phát hiện sớm, vội vàng rút đao ra ngoài, nếu không gia hỏa này lập tức sẽ tự lau cổ mình.

"Lúc Điếu Sát muội muội ruột, có từng nghĩ tới huyết mạch gia tộc? Hắn giết cả một thuyền người! Máu Phùng thị ngoại trừ chính hắn ra, trong vòng một đêm đã sạch sẽ, khi đó hắn có nghĩ tới huyết mạch gia tộc hay không?" Hai mắt Mãng Xà đỏ bừng, khóe miệng run rẩy không ngừng.

"Lúc giết người, hắn đã từng nghĩ tới huyết mạch của người khác chưa? Sư phụ của ta nói năng khắc chế, khoa học của ta... còn có nhiều người vô tội như vậy, bọn họ không có gia tộc, không có huyết mạch sao?"

"Đúng, ta chính là muốn giết nàng! Ta chính là muốn Điếu Điếu khổ sở, để cho hắn đau lòng. Ta khổ tâm ẩn núp nhiều năm như vậy, chịu nhiều tra tấn như vậy, nhẫn độc duy nhất ta có thể giết chết hắn cũng không hiểu sao biến mất không thấy., Ta đã đánh mất hy vọng duy nhất của mình! Bây giờ ta đã biến thành một người què chết tiệt, ta không còn cơ hội báo thù nữa! Nhiều năm qua ta vẫn không khiến hắn khổ sở và không vui, thậm chí ta còn giúp hắn hóa giải rất nhiều sầu lo và phiền phức, ta... Ta nên đi gặp Laura như thế nào đây, ta phải đối mặt ra sao?"

"Giết con gái của hắn, khiến hắn khó chịu, khiến hắn rơi lệ, khiến hắn trong lòng khó chịu! Chỉ có như vậy, ta mới có thể thoải mái, ta mới có thể vui vẻ, ta mới sống có ý nghĩa, có giá trị."

"Mặc kệ hắn có huyết mạch gia tộc chó má gì! Laura đã hận chết cả gia tộc này rồi, cô ấy không vui, không tự do, chúng ta vốn đã ước định rồi. Đến khi bờ thuyền hơi gần bờ thì lén lút chuồn đi, chúng ta muốn giải thoát khỏi trói buộc, chúng ta phải chạy tới châu chấu, đi Nam Cực, thậm chí sẽ vĩnh viễn phiêu bạt trên biển rộng."

"Đáng hận chính là gia tộc này huyết mạch chẳng những là trói buộc của ả, thậm chí còn kết thúc sinh mệnh của ả! Cái gia tộc chết tiệt này, huyết mạch chết tiệt! Ta sẽ giết! Giết sạch! Giết hết!" Hủy lai nhe răng trừng mắt, bộ mặt dữ tợn, phảng phất như điên rồi.

Điều khiển đột nhiên hoàn toàn mất lý trí, lớn tiếng điên cuồng hô lên.

Tên này giọng điệu đầy báo thù, bị áp lực lâu như vậy, cuối cùng cũng phát tiết ra.

Lúc này hắn đã đánh mất khả năng báo thù tất cả, lại vừa mới tự tay tăng hại mắt nhìn đồi núi lớn lên, Lương Tri sau khi cùng tâm ma luân chuyển, đã gần như biên giới sụp đổ.

" Trương... Ngươi biết mà, đôn bối đang nói láo, Bàn Đản cũng nói dối. Laura và nói với ta, mỗi đêm gia tộc bọn họ ra đời đều sẽ cùng một cơn ác mộng!"

"Mỗi con cháu Phùng thị đều biến thành một con cá Úy, giống như ghi lại, bơi tới bơi lui dưới đáy nước, bốn phía đều là xương trắng, cuối cùng còn xuất hiện một con ác long! Đúng, chính là ác long! Nói cách khác, bọn họ sớm đã biết bên trong di tích cổ này có cái gì, mục đích chính của bọn họ chính là giải trừ giam cầm, thả con ác long kia ra."

Huyết thư của Bạch Hạc đạo trưởng trước lúc lâm chung, long hồn trong Quỷ Vực đã sớm xác nhận điều này.

Cá lớn cũng nhìn ra manh mối từ phản ứng của sông ngòi, xem ra Nghìn Điêu nói không sai, em rể đang nói dối.

Hắn nói với gia tộc của ta ác mộng thật sự có chuyện, chẳng qua chỉ che giấu nửa phần sau quan trọng nhất, đối với chuyện Ác Long không đề cập đến.

Trong giây lát, ta chợt nhớ ra.

Trước khi xuống nước, đệ tử hâm mộ từng dùng đề nghị và bàn bạc một ít lời.

Lúc ấy, ta còn tưởng là hai cha con triền miên, lúc này mới nhớ ra, chỉ sợ đây là chuyện Thập Tam Thập Lâm đang nói với Lư Lang, chuyện bọn họ khai thông Quỷ Vực, ẩn giấu Long Hồn.

thắncũng đang diễn kịch, một mực giả bộ không biết chút nào, đây rõ ràng chính là một âm mưu!

Chẳng qua, mỗi người đều cho rằng mình mới là kẻ thống trị âm mưu.

"Trương... Ta biết tất cả chuyện này đều đã nói cho ngươi, xem ở phân thượng chúng ta đã từng quen biết, có thể phiền ngươi một chuyện được không?" Kỳ Mãng ngẩng đầu lên, rất thành khẩn nhìn ta nói.

"Chuyện gì?" Ta có chút nghi ngờ hỏi.

"Nếu như ngươi không cẩn thận cầm máu lên mặt ta, có thể lau giúp ta một chút không? Ta muốn đi gặp Laura một cách sạch sẽ."

Ta nghe lời này, tay cầm đao không khỏi run lên.

Ta đây vừa vặn gác đao trên cổ hắn, là sợ hắn có âm mưu gì bất lợi đối với ta, về phần ân oán tình cừu giữa hắn và gia tộc tù hương, ta cũng không muốn quản nhiều. Dù sao ta cũng không phải phạm trọng thương, không có sở thích đại sát đặc biệt gì, cũng không phải ngại ngùng, không có nhiều lý lẽ ngụy biện như vậy, cứ phải chủ trì cái gì đó chính nghĩa vặn vẹo.

Tuy hắn hại chết ong quay và phạm xung, nhưng nếu ta mà một đao giết hắn như vậy, theo như căn bản mà nói, ta có khác biệt gì với hoẵng đâu?

Mãng Đản tuy vẫn nói lời điên khùng, nhưng có câu nói rất đúng: mệnh không đáng quý, ai cũng giống nhau.

Bất luận kẻ nào ở trước sinh mệnh đều cực kỳ nhỏ bé, ngươi có thể giết chóc, cũng có thể nhân từ, nhưng ngươi vĩnh viễn không phải chúa tể sinh mệnh. Bởi vì tính mạng của ngươi cũng không thể thật sự khống chế, tựa như diều hâu thực sự, ngươi có thể nói hắn vẫn còn sống không?

Hắn từ trước tới nay chỉ là một yêu hận vặn vẹo tái hợp thể, sinh mệnh hắn sớm đã không thuộc về mình nữa. Hoặc nói, côn thật sự, từ hai mươi ba năm trước, theo đao đao kia của bổng huynh chém xuống đã kết thúc.

Ta nhìn hắn một chút, rút lại về hai đao chém quỷ thần: "Đời này, không phải chỉ có hai chữ tình cừu, nhưng ngươi bất kể là tình hay thù đều chôn quá sâu, chuyện của ngươi, tự mình quyết định đi."

Nói xong, ta cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước.

sổ một nghìn năm tám mốt, cao nhân Đạo giáo

Ta chỉ đi về trước, sau đó lại không quay đầu lại.

Phía sau là một mảnh tĩnh lặng, không biết Quái Mãng là tâm tình như thế nào.

Con đường phía trước vẫn một mảnh u ám như cũ, quang mang của cà rồng chiếu ra xa xa, cũng chỉ có thể lưu lại quang mang ngắn ngủi.

Ta đi dọc theo thông đạo liên tiếp rẽ mấy vòng, bỗng nhiên nhớ ra một chút cái gì đó, lập tức dừng bước.

Không đúng!

Lúc chúng ta xuống nước, Lư đã từng giao cho tất cả mọi người một tiểu đồng cầu trước mặt, nói là nếu thật sự gặp phải nguy hiểm không cách nào chống cự liền ném ra, có thể trong ba phút bình an vô sự, cái này tất cả mọi người đều biết!

Dụng ý của hắn rất rõ ràng, thứ nhất là cho chúng ta ăn một viên Định Tâm hoàn, thứ hai cũng là cảnh cáo, không nên có ý đồ xấu với truyện lang.

Với thực lực hách dịch mà nói, vật hộ thân mà hắn tự tay tặng khẳng định không đơn giản!

Hơn nữa, Sùng còn từng tận mắt nhìn thấy, hắn đưa thập tự giá cho Côli đã lợi hại tới mức nào.

Oan nếu muốn hạ sát thủ đối với hươu bào, vậy quả cầu đồng này tất nhiên cũng nằm trong suy nghĩ của hắn!

Nói cách khác, hắn có can đảm làm vậy, chỉ có hai nguyên nhân, hoặc là tách khỏi dãy núi đồi nhỏ trong khoảng thời gian này dùng hết tiểu đồng cầu, hoặc là bị dế trộm đi.

Nhìn từ hiện trường chém giết của mấy người, Bàn Tư cũng không dùng.

Ả và Phạm Xung hẳn là chủ động hạ xuống vách núi, bất ngờ đánh chết đối thủ, lại lợi dụng phi trảo bò lên.

Nói cách khác, trước khi bọn họ hạ xuống vách núi, cũng không sử dụng đồng cầu.

Nếu như vậy, Diêm cũng tuyệt đối không mạo muội động thủ.

Nói như thế chỉ còn một khả năng, quả cầu đồng nhỏ kia ngay trên người diều hâu.

Hắn tự xưng là ảo thuật, nếu có thể đổi được chiếc nhẫn từ trên người em tắm, trộm một quả đồng cầu từ trên thân đồi kia thì càng không tính là gì.

Nói cách khác, vừa rồi lúc ta đặt thanh đao lên cổ hắn, quả cầu đồng kia đang ở trên người hắn.

Nếu ta thật sự động sát tâm, muốn kết quả tính mạng hắn, hắn sẽ làm sao?

cam nguyện nhận lấy cái chết? Hay là khởi động tiểu đồng cầu? Đây có phải là một cái bẫy không?

Ta nghĩ đến đây, lưng không khỏi phát lạnh.

Ta đè song đao Trảm Quỷ Thần xuống, xoay người vòng trở về.

Tấm vải Lân Ưng dùng để ngụy trang tảng đá đã sớm bị đốt thành tro, vết máu trên mặt đất đã sớm khô cạn, nhưng nó đã biến mất không thấy bóng dáng!

Đó là ta đuổi tới vách núi, vẫn như cũ không có phát hiện.

Vết máu dính trên người hắn lại tế một tấm Truy Hồn Phù, nhưng lá bùa kia lại vây quanh ta ba vòng rồi phù một tiếng dập tắt.

Ừm? Tình huống như vậy chỉ có hai khả năng.

Loại thứ nhất là người này đã chết, hồn phách tiêu tán, căn bản không thể truy tung được.

Còn một loại khác chính là bị sức mạnh càng cường đại quấy nhiễu, Truy Hồn Phù không đột phá trở ngại, bất lực.

Bản sự khuê bài cổ quái, nhưng ngày trước khi đưa ta giới chỉ đã thử qua, hắn căn bản không biết thuật âm dương gì cả, sở dĩ lang nói trên thân mọi người đều mang theo lực lượng âm cực, có lẽ là duyên bởi chiếc nhẫn bị đông lão bố trí cổ độc kia.

Đã như vậy, Truy Hồn Phù này sao lại mất đi hiệu lực chứ, chẳng lẽ hắn chết thật sao?

Nhưng hắn chết như thế nào? Chết ở đâu?

Ta bắn điến quan dọc theo con đường về quê, tỉ mỉ xem xét hai ba lần, vẫn không có bất kỳ phát hiện gì.

Tên gia hỏa này nói với ta những lời này, rốt cuộc là thật hay giả?

Quái di và khỏe vợi rốt cuộc là ai nói láo?

Những người này chẳng những thực lực mỗi người kinh người, trí lực, diễn xuất cũng đều là cao thủ đỉnh cao, hơi không chú ý sẽ biến thành kẻ ngu, bị người chơi xoay vòng vòng. Dưới con thuyền này, ngoại trừ thợ mỏ luyện tập Cự Linh công quả thực không cách nào nói dối ra, bất luận là ai cũng không thể tin tưởng.

Ta suy nghĩ nửa ngày vẫn không thể đưa ra được kết luận chính xác, đành phải theo đường cũ trở về.

Đoạn đường này đi tới ngược lại bình bình yên không hề trở ngại, đừng nói nguy hiểm cái gì, trên đường ngay cả một khối đá nhỏ cũng không có.

Một đường đi tới, trước mặt đã xuất hiện một cánh cửa.

Cánh cửa này rất kỳ quái, không phải hình tròn cũng không phải hình vuông mà là hình người.

Không sai, chính là đại môn hình người!

Đầu, cánh tay, hai chân đều có sẵn, cứ thế xuyên qua vách đá mà qua.

Chờ ta đến gần nhìn một chút, lập tức ngây dại cả người.

Đây nào phải là cái đại môn hình người a, rõ ràng là có người từ chỗ này cứng rắn đụng nát thạch bích xông vào!

Vách đá dày chừng hai thước, bên trong mặt đất rải rác một mảnh đá vụn hình vòng cung, ghép lại vừa vặn chính là cái lỗ thủng hình người kia.

Đây là ai làm, bản lĩnh này cũng quá kinh khủng đi!

Ta nhìn cẩn thận một hồi, cuối cùng cũng nhận ra chủ nhân của cái cửa lớn hình người kia.

Là Bạch Hạc đạo trưởng!

Trên vai trái có một khối gồ lên, đó là chuôi kiếm lưu lại, bên tay phải có một cái cán thật dài kéo dài, đó là phất trần đuôi ngựa, trên đầu hiện ra một cái bọc nhỏ, búi tóc được búi cao...

Kiếm ở trong vỏ, hai tay áo tung ra, từ trạng thái này cũng có thể thấy được lúc hắn va chạm vào vách tường sẽ thoải mái đến mức độ nào.

Ta nhìn tường đá ngơ ngác nhìn một hồi lâu, lúc này mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại tinh thần, tiếp tục đi tới phía trước.

Bên ngoài hơn bốn năm mét lại phát hiện thêm một dấu chân của hắn.

Xâm nhập vào mặt đá sâu hơn ba tấc, in dấu giày mười phương vững vàng trên phiến đá, rõ ràng vô cùng.

Cách đó bốn năm mét, lại thêm một đạo, lần này là chân phải.

Ta trước sau dò xét một phen, phảng phất như tận mắt chứng kiến, trước mắt hiện ra một bức tranh như vậy.

Bạch hạc trường bào, râu tóc như tuyết, ống tay áo bồng bềnh, một chân xuyên đá, lăng không bay lên...

Đây, đây chẳng phải là thần tiên trong truyền thuyết sao!

Ta không tự chủ được quay đầu lại nhìn cổ kiếm, phất trần khoác lên mình, vừa mừng vừa sợ.

Khó trách cá lớn luôn cãi vã muốn ta chia cho hắn một món bảo bối. Bạch Hạc đạo trưởng tuyệt vời như thế, vật hắn mang theo bên người há có thể là vật phàm?

Lần này ta phát tài rồi.

Bất quá, nếu bảo vật của lão đạo trưởng đã rơi vào trong tay ta, ta nhất định phải đối phó với phần cơ duyên này, nếu không đây chính là thiên đại tội lỗi.

Trong lòng ta tràn đầy vui mừng đi theo lão đạo trưởng bước chân, một mực đi ra bốn năm mươi mét, mặt đất đột nhiên thay đổi.

Khắp nơi đều là đá vụn lộn xộn, cao cao thấp thấp mệt mỏi vài ngọn núi nhỏ, từ những hòn đá vỡ vụn trên đó có thể nhìn ra, tất cả đều là người đá một mắt, giống như nhìn thấy trong nước chúng ta, chẳng qua tất cả đều là màu đỏ.

Trên vách tường bốn phía, tất cả đều là từng vết kiếm sâu tới nửa xích.

Đây đều không phải bảo kiếm trực tiếp chém tới mà là kiếm khí ra khỏi vỏ gây nên.

Người đá vỡ thành vô số khối to to nhỏ nhỏ, phân thành hai tầng chồng chất hai bên, nhưng ở chính giữa vẫn là một mảnh bằng phẳng, đừng nói hòn đá, ngay cả bụi bặm cũng không có bao nhiêu.

Từ dấu ấn trên phiến đá, bước chân lão đạo trưởng nửa điểm không ngừng, tựa hồ chém những thạch nhân này chỉ là tiện tay, tùy ý vung lên là xong.

Không nói độ khó của chuyện này lớn bao nhiêu, chỉ bằng phần khí độ và tiêu sái này đã vượt xa người thường.

Thánh chỉ đầu tiên là một nghìn tám trăm tám mươi hai Chương Đường Vương.

Khối đá màu đỏ tươi phân ra hai bên, kéo dài thật xa đến cuối đường.

Tính sơ qua, chí ít có hơn mấy trăm pho tượng người đá bị kiếm khí chém thành mảnh vụn!

Ta vừa đi dọc theo con đường bằng phẳng giữa đá vụn vừa đi về phía trước, vừa không khỏi âm thầm tự nhủ: "Lão đạo kia tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ xuất kiếm, gây khó dễ cho người đá kia. Chẳng lẽ lúc đó người đá ở hai bên cũng là vật sống? Cũng có tính công kích?"

Đúng rồi!

Trước đó lúc ta chém giết cự thủ quỳnh, từng đâm một đao trên người đá, quả thật đã chảy ra máu tươi đầm đìa.

Lúc Lương Minh Lợi mượn bong bóng khí nâng người đá lên, phía trên cũng dày đặc tơ máu, như thế xem ra, những người đá này tuyệt đối không chỉ là bồi táng phẩm.

Hành lang đầy đá vụn kéo dài một mạch bảy tám chục mét về phía trước, đột nhiên xuất hiện một cái hố to.

Hố kia bóng loáng như gương, đường kính hai ba mươi mét, giống như một cái chén lớn chụp ngay trước mắt!

Ánh huỳnh quang xung quanh phát sáng, ta phát hiện bốn phía thạch bích đều bị lõm vào trong theo hình bát, giống như bị sóng khí mạnh mẽ cuốn vào. Bên dưới cái chén hình như có một cái bóng mờ, chỉ có điều đứng quá xa, có chút không nhìn rõ được.

Thông lộ chung quanh đều bị cái chén lớn phá hỏng, ngoại trừ đi xuyên qua hố sâu ra thì không còn đường nào khác.

Toàn bộ cái chén khổng lồ phảng phất như được mài giũa trăm kinh, ánh sáng có thể chiếu sáng người, phảng phất như thiên thạch thời đại tiền sử va hố sâu của địa cầu.

Ta chỉnh lên đầu vai, rút ra song đao ngồi xổm xuống, thật cẩn thận bước vào.

Vèo...

Ta mới vừa bước vào bát mì, cả người liền nhanh chóng trượt xuống dưới, giống như một cái thang trơn trượt vậy.

Ta nắm chặt song đao, gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, kinh động lên một đám bụi cuồn cuộn.

Giờ phút này ta cách bóng đen dưới đáy chén càng lúc càng gần, đó lại là một người!

Mặc một thân đạo bào màu vàng hơi đỏ, đầu tóc bạc trắng, đưa lưng về phía ta làm ra bộ dạng bấm quyết.

Mắt thấy sắp trượt đến đáy chén đụng vào thân người nọ, ta vội vàng dùng hai tay, rặc rặc một tiếng, song đao hung hăng cắm vào trong nham thạch.

Dưới sự hoạt động cực lớn bỗng nhiên dừng lại, thân thể của ta đột nhiên nghiêng về phía trước, toàn bộ lực đạo đều đặt ở trên cổ tay.

Ta vội vàng rút song đao ra mượn thế lăn mấy vòng, mới miễn cưỡng giảm lực trùng kích.

Vỗ vỗ bụi đất đứng dậy, hoàng bào đạo nhân kia cách ta chỉ có hai mét.

Ta cực kỳ cẩn thận vây quanh hắn một vòng, lúc này mới phát hiện đạo nhân chỉ là một bộ thây khô. Mặc dù đã chết nhiều năm, nhưng vẫn duy trì tư thế đứng thẳng như cũ.

Có lẽ nguyên nhân cực kỳ khô ráo ở đây nên hài cốt cũng không hư thối mà chỉ khô quắt dán chặt vào khung xương. Tóc bạc đầy đầu, râu ngắn ba vuốt, trên mặt chi chít những đốm đen nhỏ. Một tay hắn giơ lên hai ngón giữa, tay kia duỗi ra trước.

Bàn tay khô khô duỗi thẳng về phía trước, nắm thật chặt, như đang cầm thứ gì trọng yếu, dưới chân vắt ngang một mảnh vụn nhỏ màu vàng kim.

Ta đi trước hai bước, quơ ống ô cẩn thận xem xét một phen, lúc này mới phát hiện dán trên ngực gã một đạo phù.

Phù lục kia nhìn rất quen mắt, nhìn kỹ hẵng xem, giống như đúc ba tấm linh phù mà Bạch Hạc đạo trưởng lưu lại kia.

Một mảnh vụn nhỏ màu vàng vỡ ra, đã trở thành một mảnh dài, hình như là một thanh trường kiếm đã bị nghiền nát.

Xem ra gia hỏa này bị Bạch Hạc đạo trưởng giết chết, ngay cả kiếm trong tay y cũng vỡ thành bụi mù.

Cái chén khổng lồ này chắc chắn là do hai người chiến đấu gây ra.

Có thể đấu được với Bạch Hạc đạo trưởng đến thảm thiết như thế, rất nhiều còn bức bách Bạch Hạc đạo trưởng dùng tới một cái linh phù, đủ để có thể thấy được, bản lĩnh của gia hỏa này cũng tuyệt đối không kém.

Ta có tâm muốn lấy đi linh phù, nhưng tay ta vừa đưa ra một nửa liền dừng lại.

Lão gia hỏa này sớm đã chết đi hơn một ngàn ba trăm năm, nhưng hài cốt vẫn chưa tan, có tấm linh phù trấn giữ vẫn tốt. Nếu ta tháo xuống linh phù, hắn cũng sống lại giống như Long Hống vệ, ta chưa chắc đối phó được!

Cũng không biết giang đại ngưu nhìn thấy linh phù này có thể nhịn được hay không...

Ta có chút tiếc hận lại liếc mắt nhìn linh phù một cái, lắc lư Lư bốn phía chiếu một cái, phát hiện cách xa ngoài mấy thước dưới tro bụi hình như có đồ vật gì đó.

Đi qua đá một cước, vật kia trong bụi bặm lộ ra, thì ra là một khối nhỏ tơ vàng, phía trên viết hai chữ "Thần Long".

Lúc điện quang trên tay quét xuống, phát hiện những mảnh vải nhỏ như vậy vậy vậy mà khắp nơi đều có, tán loạn chung quanh hoàng bào đạo sĩ.

Hẳn là tại thời điểm hai người kịch đấu, tấm vải lụa rơi ra ngoài, lập tức bị kiếm khí xé thành mảnh vụn.

Ta nhặt lên xem thử, đại đa số đều có viết chữ, thân chữ rất xinh đẹp tuyệt trần, lại mang theo vài phần Bá Vương.

Trên tấm vải thêu có thêu long văn, còn có hai tấm lụa còn in con dấu màu đỏ, con dấu kia mặc dù không hoàn chỉnh, nhưng vẫn có thể nhìn ra đại khái.

"Nhận mệnh cùng trời, đã thọ..."

Đây không phải ngọc tỷ truyền quốc sao?

Sau khi Tần Thủy Hoàng nhất thống sáu nước, lệnh cho Thừa tướng Lý Tư dùng cùng thị bích chế thành Thiên tử tỳ, khắc bên trên tám chữ triện "Nhận mệnh cùng trời", thọ vĩnh hưng", từ đó liền trở thành tín vật thống trị các đời quân vương.

Ngọc Tỷ trải qua ngàn năm trằn trọc, cuối cùng vào thời kỳ hậu kỳ của thập đại ngũ đại, sau này Đường Hoàng đế Lý từ Kha mang theo bảo vật tự thiêu, từ đó không còn tung tích.

Nếu như đây thật sự là dấu ấn do ngọc tỷ truyền quốc lưu lại, vậy thì tấm lụa vàng này... chính là thánh chỉ?

Ta lật qua mặt sau nhìn nhìn, trên tơ lụa kia có thêu Ngũ Trảo Kim Long, đích thật là Hoàng gia để dùng.

Thánh chỉ? Sao lão đạo này lại mang thánh chỉ được?

Ta nhặt nhạn quét mọi nơi, đem tất cả mảnh vải đều nhặt lên, dùng thủ đoạn của thương nhân cổ lỗ ta chậm rãi ghép lại với nhau.

Đây đúng là thánh chỉ, chẳng qua không phải ban thánh chỉ cho thần tử nào, mà là ăn xin trời cao.

Nói nó là "Ăn xin tội chiêu" thì đúng là thỏa đáng hơn.

Nhìn từ bảng đánh giá, người viết chữ ăn xin này chính là Đường Thái Tông Lý Thế Dân.

Lúc đầu, ngọc tỷ cũng không rơi vào tay Lý gia, về sau Lý Tịnh chinh phạt đắc thắng, Tiêu Hậu trở về Trung Nguyên, lúc này mới đưa ngọc tỷ cho Lý Thế Dân.

Nhưng lúc đó hắn đã khắc ngọc tỷ khác, cả đời cũng cực ít sử dụng.

Sao lại dùng ở đây được?

Ta có chút nghi hoặc nhìn một lần nội dung thánh chỉ, nhất thời kinh hãi!

Lý Thế Dân nói mình " Đốc hạ bất lực, Giám sát không nên "Tân sứ" Ngụy Trưng trị tội thần, tư trảm thần long, khinh nhờn trời cao."

Hiện tại hắn đã biết rõ tội lỗi, tự tay đập mộ bia tế miếu của Ngụy Trưng, khẩn cầu trời cao không nên trách tội, bảo vệ Đại Đường Lý thị giang sơn.

Xưa nay Ngụy Trưng và Lý Thế Dân luôn được gọi là gương mặt trung thần minh quân.

Đại đa số mọi người đều biết, Ngụy Trưng liệt vào danh sách Nhị Thập Tứ công thần của Lăng Yên các, được phong làm Trịnh quốc công. Lý Thế Dân coi Ngụy Trưng là tấm gương có thể chiếu đến mình khuyết điểm, không gì không nghe theo lời gièm pha của Ngụy Trưng, không gì không nghe, hai người Quân thần trong lịch sử cũng thành một đời giai thoại.

Nhưng lại rất ít người biết được, sau khi Ngụy Trưng chết, Lý Thế Dân phẫn nộ đập mộ, lôi thi thể Ngụy Trưng ra ngoài tiên thi.

Cho dù là người quen thuộc đoạn lịch sử này, cũng đem việc này nói là Lý Thế Dân trách cứ Ngụy Trưng đề cử sai người, do đó mà giận dữ.

Nhưng xem câu chuyện trên thánh chỉ này, lại là có ẩn tình khác.

Ngụy Chinh chém rồng không phải là truyền thuyết sao, chẳng lẽ thật sự có chuyện?

Chẳng trách bên trong cổ tích còn có một đội Long Hống vệ khác, thì ra là nhận được bí lệnh của Lý Thế Dân.

Nói như vậy, hoàng bào đạo sĩ và Long Hống vệ là một nhóm, mục đích bọn họ tới đây chính là tế bái thần long sao?

Nhưng trong truyền thuyết, Ngụy Trưng trảm không phải Kính Hà Long Vương sao?

Kính Hà cách Ô Tô Lý Giang xa mấy ngàn dặm, bọn họ sao lại chạy đến đây?

Đệ nhất thiên tám ngàn ba quy sử đại hồng thủy

Trong Quỷ Vực, Long hồn, ác mộng bên trong gia tộc Thập Tam, di ngôn cuối cùng của Bạch Hạc đạo trưởng, tất cả đều chỉ về một chuyện: Ở chính giữa cổ tích này rất có khả năng ẩn giấu một con cự long.

Thế nhưng Lý Thế Dân nói là Thần Long, phái người đến tế bái; Bạch Hạc đạo trưởng lại nói là ác long, chẳng những giết chết toàn bộ long Hống vệ, hơn nữa còn phong ấn Ô Tô Lý Giang, khóa lại thông đạo.

Rốt cuộc ai mới là lời thật?

Ta lại tìm tòi dưới đáy hố một phen, cũng không phát hiện manh mối gì khác.

Hắn muốn tiếp tục đi về phía trước, nhưng cảm thấy hơi mệt, dứt khoát cởi xuống ba lô, nằm thẳng xuống.

Từ khi xuống nước đến hiện tại đã qua gần hai mươi giờ, hơn nữa trong lúc này kinh hiểm không ngừng, nửa khắc cũng không dám thả lỏng, bất luận thân thể hay thần kinh đều mệt mỏi tới cực điểm. Lúc này mới thả lỏng xuống, lập tức cơn buồn ngủ dâng lên, mí mắt dính lại.

Ta đưa mắt nhìn bốn phía, trên đỉnh đầu tối đen như mực.

Tuy nói bên trong di tích cổ này, nguy cơ bốn bề gian nan vô cùng, nhưng tương đối mà nói, bên trong hố to này lại phi thường an toàn.

Năm đó Bạch Hạc đạo trưởng cùng hoàng bào đạo sĩ một phen kịch chiến, chớ nói mười trượng xung quanh đều không có sinh khí, đè đá thành hố, cỗ khí lãng này càng kéo dài mấy trăm bước, chạm vào là chết. Cho dù ngàn năm sau, vẫn là một mảnh tiêu sát, lệ khí rất nặng.

Ta đây ngủ nhỏ một chút, hẳn là cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Tu luyện thật tốt, mới có thể thong dong đối mặt với khiêu chiến tiếp theo!

Nghĩ như vậy, ta lấy ra mấy tấm cảnh phù, vây quanh thân ta ba thước dán một vòng, lập tức nắm chặt châm vô hình bỏ vào ba lô rồi ngủ mất.

Trong mơ màng mơ màng, một cái lại một cái quái mộng quỷ dị ly kỳ:

Ta thấy dưới vách đá nằm hai cỗ thi thể, đúng là Phạm Xung và Đản Mục.

Tảng đá rơi xuống bị nện thành bánh thịt, óc văng khắp nơi, máu tươi văng khắp nơi.

Chiết dế bị tiêm thạch xuyên thủng ngực, nội tạng tuôn ra ngoài, chảy đầy đất.

Một tay ta cầm trường đao máu chảy đầm đìa, tay kia nắm lấy đầu Lưu lão Lục, lồng ngực như suối phun, máu tươi đầy trời rải đầy mặt hắn ta.

Khuất lân đầy mặt đều là con kiến, huyết nhục mơ hồ, lộ ra bạch cốt âm u, vừa điên cuồng cười dữ tợn, vừa cầm lấy đồng cầu hướng ta bay tới.

Cá lớn và cá lớn sông huyễn hóa ra khói trắng, trói tay chân của ta, ra sức kéo một cái, ta bị kéo thành hai nửa, máu tươi đầy đất, ruột gan đứt từng khúc chảy ồ ồ...

Phịch một tiếng, trước ngực ta nổ tung một đoàn huyết vụ, bay ra một người giấy nhỏ. Người giấy nhỏ kia lại biến thành Thẩm lão thái thái, móc hai mắt của ta.

Lương Minh Lợi lắc lắc cái đầu to chạy tới, phốc một tiếng đập vỡ xương đầu ta.

Trọc phu nâng lên cái miệng rộng của mình lên cắn nuốt.

Đà lôi linh hồn ta ra ngoài, phốc vài cái liền xé thành mảnh vụn...

Mộng cảnh cực kỳ chân thật, mỗi một hình ảnh cảnh tượng đều bức chân thật như vậy.

Rất kỳ quái chính là, ta biết rõ đây là một giấc mộng nhưng làm thế nào cũng không tỉnh lại được.

Dường như ta càng hy vọng ở lại trong mộng cảnh, muốn phân biệt rõ, đến cùng người nào mới có thể tiếp cận sự thật hơn?

Đột nhiên, tất cả mọi người, tất cả mộng cảnh đều hóa thành mảnh vỡ, toàn bộ mặt đất đều chấn động.

Dấu tích cổ biến thành một con rồng khổng lồ, ta đang nằm trong miệng rồng khổng lồ.

Cự long khua múa, gầm thét, toàn bộ cung điện cũng không ngừng lay động, đá lăn xuống, bụi đất tung bay.

Cự long khép miệng lại, toàn bộ thế giới trở nên một màu đen kịt...

Ta mơ mơ màng màng ngủ hồi lâu, rốt cuộc từ trong mộng cảnh tỉnh lại.

Cúi đầu nhìn mặt bia một chút, ta ngủ sáu giờ.

Toàn thân mỏi mệt quét sạch sành sanh, ngược lại tinh thần tăng lên gấp trăm lần, tinh lực so với trước khi xuống nước càng thêm dồi dào.

Ta uống chút nước, lại ăn chút ít áp súc lương khô, lập tức cất xong phù cảnh báo và châm vô hình, tiếp tục phát về phía trước.

Cái chén to này là do khí lãng của hai người kia cứng rắn ép ra, chẳng những cực kỳ dốc đứng, lại càng bóng loáng vô cùng.

trượt xuống đã không dễ dàng, muốn leo lên thì càng khó khăn hơn.

Ta móc ra song đao, liên tiếp đâm về phía nham thạch, từng chút từng chút một leo lên trên.

Hao phí rất nhiều sức lực, cuối cùng bò lên đến đỉnh đầu, quay đầu lại quan sát thật sự là khó có thể tưởng tượng, ta dĩ nhiên là từ trong đáy chén đi ngang qua!

Thông đạo phía sau cái chén lớn trống rỗng không có gì, trên vách đá hai bên khảm nạm rất nhiều bộ xương trắng.

Quần áo và trang sức nát vụn của bọn họ đều là đồ vật bên trái phải Đường Sơ, nghĩ đến hẳn đều là tùy tùng hoàng bào đạo sĩ mang vào. Nhưng lại ở phía dưới khí lãng nọ, được khảm vào trong thạch bích, có thể thấy được, trận chiến năm đó của hai người kinh người cỡ nào!

Đi từ hành lang khảm cốt ra thật xa, phía trước là một vách đá cao ngất, bên trên khắc họa vô số đồ đằng mặt thú mặt xanh nanh vàng.

Phía dưới vách đá có một lối đi nghiêng lên trên, nhưng bên cạnh thông đạo lại bị chém ra một lỗ thủng hình tam giác. Vách động dày ước chừng hơn một mét, lại là một hơi mà thành, vết cắt bóng loáng như gương, bằng phẳng như một, nhìn qua liền biết tất là tay nghề lớn nhất của Bạch Hạc đạo.

Nơi này đúng là quan khẩu Tạp Cung Tỏa, nhưng hắn không kịp mở thông đạo ra, trực tiếp chém ra hai kiếm.

Bạch Hạc đạo trưởng này thật đúng là tiêu sái vô kỵ, hai chân đạp nước, một kiếm khai sơn!

Ta giơ cao mạ gừng chui vào trong động xem xét, bên trong có vẻ hơi hẹp, nhưng dấu vết khắc của người lại càng thêm dày đặc.

Trên một mặt tường điêu khắc rất nhiều răng nhọn nổi giận quái thú, mặt khác trên vách đá khắc lấy một bích hoạ cực kỳ tinh tế.

Ta đi được mười mấy bước, lại lập tức lui về.

Bởi vì ta đột nhiên phát hiện ra nội dung bên trong những bức tranh đó dường như có liên quan rất lớn đến xác chết của tổ tiên Nữu.

Trên đó có một bức tranh điêu khắc, nguyên thủy nhân loại sống quần cư ở huyệt động, hái quả săn bắt đầu, mãi đến khi đào núi đào đá, xây dựng cung điện chấm dứt.

Mà bích hoạ nơi này, chính là bắt đầu từ sau khi đại điện thành.

Sau khi phong đỉnh đại điện, tất cả Nguyên Thủy Nhân đều tụ tập dưới bậc thang chín tầng cực kỳ đồ sộ, ngửa mặt hướng lên trên.

Trên bậc thang trên đỉnh tháp cao, một lão giả trước ngực đeo vòng cổ thú nha, hai tay hướng lên trời, giống như đang cầu nguyện cái gì.

Bức tranh thứ hai vẫn là cảnh tượng cầu nguyện, nhưng trong đống lửa bên trên xương thú lại thò ra một con rắn nhỏ, thân rắn đã bị đốt trọi, vẻ mặt lão giả kia cũng cực kỳ kinh ngạc.

Trên bức tranh thứ ba, tất cả mọi người lít nha lít nhít đứng ở đỉnh cung điện, quay đầu nhìn về phía xa.

Chỉ thấy trên mặt đất nứt ra từng khe hở cực kỳ kinh người, một con trâu rừng đang rơi vào trong khe hở, rơi xuống thật xa. Mọi người nhìn về phương xa, núi cao sụp xuống, hồng thủy ngập trời, vô số động vật cùng đại thụ bị mang xuống, đang bay thẳng đến đại điện!

Hình ảnh kế tiếp là mặt đất rạn nứt, toàn bộ cung điện đều rớt xuống, không ít người theo đó trượt xuống, rơi vào vực sâu.

Đại điện nhanh chóng rơi xuống, đại địa núi cao cũng kịch liệt vặn vẹo, dòng lũ ngập trời cuồn cuộn, vô số chim bay cá nhảy đều bị bao phủ trong đó, quả thực cùng ngày tận thế không khác gì nhau.

khởi nguồn của đầu mối Hoa Hạ thứ một ngàn tám bốn!

Sau khi đại điện chìm vào lòng đất, mặt đất lần nữa khép lại, hồng thủy hơi lui, nhưng vẫn che mất chín tầng bậc thang cùng phân nửa toà tháp cao.

Đám nam nhân cầm đuốc, người phụ nữ ôm đứa trẻ con, dìu ông lão vào huyệt động bên ngoài điện, như muốn rời khỏi nơi này, bộ lạc lại lần nữa di chuyển.

Hình ảnh kế tiếp xuất hiện một con rắn lớn, chiếm cứ thông đạo phía trước. Rất nhiều người bị cắn thành hai đoạn.

Một người phụ nữ kinh hoảng ném đứa bé trong lòng ra ngoài, con rắn khổng lồ kia một ngụm nuốt vào, hơi ngẩng đầu lên nhìn chăm chú mọi người.

Lão giả mang theo vòng cổ răng thú như đã hiểu chuyện gì đang xảy ra bèn quơ hai tay lên, lớn tiếng gào thét.

Lập tức lại có mấy phụ nữ rất là không nỡ, nhưng lại càng bất đắc dĩ tung đứa trẻ ra.

Con rắn khổng lồ kia liên tiếp nuốt vào, quay đầu rời đi.

Mọi người tiếp tục thăm dò huyệt động, nhưng phát hiện hang động này tuy rằng rắc rối phức tạp khắp bốn phương tám hướng, nhưng vẫn chôn sâu trong lòng đất như cũ, không có đường thông lên mặt đất.

Thế là, bọn họ bắt đầu xây dựng quê hương mới trong huyệt động này...

Bọn họ chế tạo cửa ải cho mỗi huyệt động, hơn nữa còn dùng đá chế thành cơ quan bánh xe bánh răng, sau đó lại đục ra vách đá, dẫn tới dòng nước - đây là hình thái ban đầu của chìa cửa cung điện. Đương nhiên, suy nghĩ ban đầu của bọn họ có lẽ chỉ là để tránh bị đại xà tập kích.

Nhưng mỗi năm con rắn lớn kia đều xuất hiện đúng giờ. Vào ngày hôm nay, hoa cỏ bên bờ sẽ chui ra chồi non, trên mặt nước sẽ tăng vọt, quy xà ngủ đông cũng sẽ chui ra bùn đất.

Mọi người đều bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục ném trẻ con xuống để bảo vệ toàn tộc, trong đó có một phụ nữ nhịn không được nỗi đau nhức, cũng theo đó mà nhảy xuống nước.

Mọi người nối nhau vào huyệt động, cùng lúc xây dựng lại gia viên, cũng triển khai hai bí mật to lớn khác!

Một thông đạo thật dài được đào ra từ dưới mặt đất, bọn họ vẫn hướng về ánh sáng, muốn trở về đại lục sinh hoạt.

Một mục khác là do lão giả mang vòng cổ thú nha kia mang theo một đứa bé hoàn thành, lão đem toàn bộ đầu của người chết thu thập lại, treo rậm rạp chằng chịt trên vách đá, giống như đang thiết lập một đại trận cực kỳ huyền diệu.

Thi cốt mất đầu cũng được xếp chung một chỗ, lại bỏ vào rất nhiều con rắn nhỏ, xem ra chính là Thi Sơn Xà Hải mà ta gặp trước đó.

Nhân loại trải qua một đời lại một thế hệ, chủ nhân vòng cổ thú nha đổi thành một người khác.

Ba mục công trình khổng lồ này cũng dần dần hoàn thiện, rốt cục có một ngày, cửa ải mê cung đã hoàn thành trước!

Lúc con rắn lớn xuất hiện, mở cái miệng to như chậu máu ra, mọi người không còn vứt bỏ trẻ con, mà là trốn trong mê cung chu toàn với con rắn khổng lồ, đồng thời còn ném mũi tên nhọn của trường mâu đến đánh trả.

Cự xà phẫn nộ, thân thể trải rộng lân phiến màu đen lắc lư, va đập liên tục vào thạch động.

Đá vụn ở cửa động nhao nhao rơi xuống, đại điện cũ kỹ cũng lay động theo.

Đang lúc con người không biết làm sao, cực kỳ kinh hoảng lại muốn từ trong tay phụ nữ cướp con làm tế phẩm, xa xa có một đàn cá bơi đến.

Cầm đầu là một quái ngư đầu người, tóc dài, hai mắt thật to, rõ ràng là nữ nhân rơi xuống nước lúc trước chết.

Nàng kéo đàn cá bơi qua, đẻ trứng cá ở trước mặt rắn lớn. Rắn ngừng tấn công hang động, há to miệng cắn nuốt trứng cá.

Từ đó về sau, mỗi khi có đại xà đến, nữ nhân cá cũng sẽ mang theo bầy cá kịp thời bơi tới, đẻ ra một mảnh trứng cá.

Một năm lại một năm.

Sau khi không biết chủ nhân của vòng cổ thú nha đổi bao nhiêu đời, đại trận rút cuộc cũng hoàn thành.

Cự xà bị trói trong một mảnh thuỷ vực, không cách nào lao ra, nhưng nó hàng năm vẫn không cam lòng va chạm với nền đá dưới nước.

Hang động rung động lắc lư, lại có đàn cá bơi qua đẻ trứng cứu mọi người.

Thời gian thay đổi, không biết đã qua bao nhiêu năm, cuối cùng con đường thông xuống mặt đất cũng đã được đả thông, tất cả tộc nhân đều vô cùng cao hứng, mang theo tất cả gia sản tiến vào trong thông đạo.

Mắt thấy sắp chui ra khỏi mặt đất, tất cả mọi người đều trông thấy ánh sáng trong truyền thuyết...

Đại xà lại lần nữa tỉnh lại.

Lúc này nó đã mọc ra một đôi sừng nhọn, ra sức va vào nền đá, con đường dẫn tới thế giới bên ngoài cũng sụp đổ xuống.

Lão nhân dùng thân thể nâng tảng đá lên, liều mạng đẩy một ít người trẻ tuổi ra ngoài.

Bầy cá lần nữa bơi tới, chỉ là không thấy nữ nhân ngư.

Có một số người cực kỳ dũng cảm từ trong cái hang chui vào trong nước, muốn lấy thân nuôi rắn, giúp mọi người tranh thủ chút thời gian. Có vài người còn đang ra sức lột đá, liều mạng muốn chạy ra thêm một người, lưu lại cho bộ lạc một hạt giống...

Đại xà nuốt trứng cá xong thì yên tĩnh trở lại. Nhưng thông đạo đi thông ra ngoại giới cuối cùng cũng sụp đổ. Ngoại trừ rất ít người trẻ tuổi chạy thoát ra, những tộc nhân còn lại đều bị loạn thạch ngăn chặn, vĩnh viễn chôn sâu dưới lòng đất.

Một thông đạo bị sụp đổ lật lên một tảng đá lớn, lão giả mang vòng cổ thú nha vươn đầu tóc trắng xoá ra.

Hắn là người sinh tồn duy nhất trong địa huyệt.

Hắn đào bới tảng đá, muốn cứu ra một người nữa nhưng cuối cùng chỉ phí công.

Vì vậy hắn quay trở về huyệt động, không ngừng chạm khắc trên vách đá.

Bức bích họa cuối cùng trước mắt, chính là lão đầu mang vòng cổ răng thú đang đục kích lên mặt đá.

Năm này qua năm khác, lão già kia gầy như que củi, nhưng chỉ một lát sau lại không ngừng nghỉ...

Cuối cùng, bức tranh kia mới vẽ xong một nửa, một bộ xương khô nằm dưới đất đã vỡ thành cặn bã.

Mặc dù bộ xương khô kia đã sớm phong hóa không ra hình dạng, nhưng ta vẫn có thể phân biệt ra được tư thế cuối cùng của hắn, nắm chặt trong tay một khối lò đã sớm hiện đầy gỉ sét màu xanh nhạt.

Xem ra, thi cốt này chính là người duy nhất còn sống sót, bức trường quyển mênh mông này là vu sư trong bộ lạc viễn cổ kia.

Nhưng mà, vòng cổ nanh thú vẫn luôn đeo trước ngực hắn lại không thấy đâu nữa.

Bức họa dài này, từ đầu tới đuôi, càng xem càng thấy rung động.

Cảnh tượng kinh thiên động địa kia, từng hình ảnh vô cùng máu tanh kia, đều khiến ta vô cùng kinh ngạc.

Đám người này chính là nhóm nhân loại sớm nhất sao? Những bức bích họa này là đoạn ghi chép chân thật nhất lịch sử?

Một đám trẻ tuổi chạy trốn kia chính là tổ tiên Hoa Hạ sao?

Truyền thuyết kể rằng, cách bờ bắc mấy ngàn dặm sớm đã có một nhóm thủy tổ sinh tức sinh sản sinh sản.

Trong lịch sử, những người này được gọi là có Ngu thị.

Rất nhiều sách cổ do nhà luận bàn đào bới đều có ghi chép, xác thực có sự tồn tại của Ngu thị, chỉ là chưa từng tìm được dấu vết cuộc sống của chúng nó.

Nguyên lai bọn họ sinh hoạt ở nơi này, bọn họ vì sao gọi là có Ngu thị?

Có phải đang kỷ niệm con cá cứu toàn tộc kia, hoặc là nói cô gái nhảy xuống nước đầu tiên hay không?

Nữ Oa tạo người trong thần thoại là thân người đuôi rắn, đây có phải là có ghi chép lại văn tự hay không, sai lầm xuất hiện trong niên đại miệng truyền miệng hay không? Thật ra Nữ Oa chính là nữ nhân cá đã cứu nhân loại kia?

Cơn lũ lụt hủy thiên diệt địa thời tiền sử có phải cũng bắt nguồn từ đó mà lưu truyền.

Cự Xà mọc hai sừng cũng được một cái tên khác - Long!

Ngày Long Đầu ngẩng đầu, bọn họ cũng vẫn luôn khắc ghi, dựa theo lịch cổ thì đúng là tháng hai.

Các tộc nhân ban đầu vô cùng căm hận cùng sợ hãi con rồng này, lại giống như e ngại lôi điện vậy, từ sợ hãi biến thành kính sợ, dần dần lại biến thành sùng bái, do đó tự xưng mình là con cháu của rồng?

Lẽ nào, đây là khởi nguồn chính thức của văn minh Hoa Hạ sao?

Vòng cổ thú nha, loại một ngàn tám ngàn tám ngàn, một vòng cổ thú nha...

Ta bị bức tranh trước mắt này làm cho kinh hãi, ngây ngốc một hồi lâu, lúc này mới khôi phục tinh thần lại.

Bộ xương khô dưới chân mặc dù sớm đã mục nát, nhưng bất luận hắn có phải tổ tiên Hoa Hạ hay không? Chỉ bằng chính tay hắn vẽ ra ghi chép trân quý như thế, cũng đủ để thế nhân kính trọng!

Ta hướng về phía thi cốt cúi thật sâu một cái, trong lồng ngực tràn đầy áp lực, nhưng ngay cả một câu cũng nói không nên lời!

Cuối bích hoạ là một cửa nhỏ hẹp, kỳ thật nói là cửa cũng có chút không thỏa đáng, đó vẫn là lỗ thủng Bạch Hạc đạo trưởng ở trên vách đá chém ra.

Đoạn đường này hắn vội vàng vàng, liên tiếp bổ sơn liệt thạch, chắc hẳn không chỉ đơn giản là tính tình cương liệt như vậy.

Y muốn đuổi theo cái gì, hay là muốn ngăn cản cái gì?

Nếu chiếu cáo tội của Lý Thế Dân được mang trên người hoàng bào đạo sĩ kia, cũng nói rõ, hắn ta mới là thủ lĩnh trên cả đoạn đường người thực chất này.

Nhưng Bạch Hạc đạo trưởng đã đánh chết hắn, vẫn vội vàng một đường chạy về phía trước như cũ, rốt cuộc là vì cái gì?

Ta đang ở một bên suy tư, vừa tiến lên phía trước, đột nhiên ánh điện trong tay quét tới một thứ gì đó.

Vừa cúi đầu nhìn, không ngờ lại là một thanh thương.

Thương kia rất nguyên thủy, là một cây Hỏa Mật Thương trước lọn tóc nhưng thân thương lại rất xa hoa, chạm vàng nạm ngọc, bên trên còn treo một đôi cá vàng nhỏ.

Xem tạo hình và kỹ nghệ, hẳn là sản phẩm của trung kỳ Minh triều.

Chắc chắn là đám người nóng bỏng tổ tiên đó dẫn vào, đám người này cũng từng tới nơi này?

Chưa đi được hai bước, ta lại phát hiện một thứ.

Vừa mới bắt đầu ta còn tưởng là hòn đá nhỏ, cũng không quá chú ý, nhưng ngay sau đó phát hiện trên mặt đất rải rác có mấy hòn, ánh sáng màu trắng rất là bắt mắt, hơn nữa hình dạng còn cực kỳ cổ quái.

Nhặt lên nhìn mới phát hiện, thì ra là răng, trong đó có vài cái răng còn dính vết máu đỏ thẫm.

Những chiếc răng nanh này dài ngắn, lớn nhỏ không đều, duy nhất giống như nhau là, gốc đều có một lỗ nhỏ, hẳn là đã từng bị một thứ gì đó xuyên qua.

Đây là... vòng cổ Thú Nha!

Ta lập tức nghĩ ngay tới điều đó!

Nơi này luôn ở sát hành lang bằng bích họa. Nếu bọn họ đã đi qua nơi này, vậy vòng cổ mà lão giả đeo trên cổ khẳng định là đã bị bọn họ cầm đi.

Vòng cổ khi đó đa số là dùng gân thú da thú xuyên chế thành, một thời gian dài đã sớm nát mất, đám gia hỏa này đều thu hồi lại hàm răng rồi.

Nhưng vì sao lại rơi vào đây?

Ngay cả thương cũng rơi xuống, còn chưa kịp nhặt lên thì bọn họ gặp phải chuyện gì?

Ta nghi hoặc không bao lâu, rất nhanh liền phát hiện đáp án.

Trên mặt đất ngoài mười mấy thước, lác đác hoặc nằm hoặc có năm thi thể nằm.

Hai người mặc quần áo đuôi yến, ba người mặc đạo trang đoản sam.

Rất rõ ràng, người mặc Yến Vĩ phục chính là người ăn mặc đạo trang, người mặc áo ngắn là đạo sĩ Trung Quốc.

Cái chết của những người này cũng không hoàn toàn giống nhau, xương cốt cả đám đều biến thành màu đen, đến hàm răng cũng như quét một tầng mực đậm, giống y đúc cái hộp sắt mà ta nhìn thấy trong động chuột, hiển nhiên là trúng độc mà chết.

Hài cốt bọn lão già có chút không hoàn chỉnh, nhất là xương cổ, xương sườn trước ngực, tất cả đều vỡ nát, rõ ràng là bị vũ khí đánh chết.

Lại liên tưởng đến di ngôn mà gia hỏa kia viết ở trên vách đá trong hang chuột, ta lập tức liền hiểu được!

Đây là bọn họ gieo gió gặt bão, kết cấu với người nước biển trộm đồ của tổ tiên, sau đó không biết vì sao hai nhóm người nội chiến, tự giết lẫn nhau mà chết.

Trên người mấy đạo sĩ trừ một số nhu yếu phẩm sinh hoạt ra, còn có hai hồ lô nước được buộc kĩ.

Mọi người không có thứ này, căn bản là không ra được, hơn nữa không nói đến áp lực cao dưới nước, cho dù bơi xuống đáy sông, phong ấn bọn họ cũng không mở được.

Cái này cũng chính là chỗ ta không hiểu, mấy lão già này biết rõ như thế, vì sao hết lần này tới lần khác lại muốn động thủ ở trong cổ tích chứ?

Ta lại đi về phía trước một khoảng, sau khi rẽ qua một đoạn hành lang gấp khúc cực ngắn, bổng lộc đột nhiên chiếu ra một mảng ánh sáng vàng rực rỡ. Nhìn kỹ lại, trên mặt đất rải rác hơn mười cỗ thi thể nằm dọc xuống, tất cả nguyên nhân cái chết của mọi người vừa thấy đã biết, đầu tất cả đều bị xoá hết, hơn nữa tất cả đều không thấy bóng dáng.

Không nghi ngờ chút nào, đây lại là tác phẩm của Bạch Hạc đạo trưởng.

Giữa đông đảo tử thi, có mấy cái rương lớn, nắp đã bị cạy mở, lộ ra từng mảnh ánh sáng vàng rực rỡ.

Bên trong trang bị các loại châu báu phỉ thúy, san hô mã não, chắc hẳn đây chính là lễ tế Lý Thế Dân hiến cho cự long.

Ở cạnh cái rương lớn trước cửa có ba cái thi thể còn nguyên vẹn nằm sấp.

Hai vị trưởng lão, một đạo sĩ, nguyên nhân cái chết không khác biệt chút nào với cái chết lúc trước.

Trong đó trên người đạo sĩ còn chứa túi căng phồng, thẳng đến lúc chết, trong cánh tay khô cằn đen kịt vẫn nắm chặt lấy một đống lớn bảo thạch.

Hai tên dương nhân lão tất cả đều nằm sấp trên mặt đất, xương cốt tất cả đều gãy vụn, phía trên còn có một đoạn phi nỏ.

Xem ra nội chiến chính là do đạo sĩ này phát động.

Hắn ta khẳng định là nhìn thấy tài bảo nổi lên tham niệm, nổi lên sát tâm, âm thầm hại chết hai trưởng lão từ phía sau.

Mấy người bên ngoài không rõ cho lắm, nghe tiếng kêu thảm thiết lập tức cũng động thủ.

Trong chém giết, các đạo sĩ chiếm thượng phong, đánh gục toàn bộ đám quan binh.

Nhưng không nghĩ tới, đám người này cũng đã sớm phòng bị, hoặc có thể nói là sớm sinh ác ý, âm thầm hạ độc trên người bọn họ.

Kết quả cuối cùng là lưỡng bại câu vong, tất cả đều chết oan chết uổng —— chỉ có tổ tiên khố cùng người thần bí đã chết trong hang chuột kia trốn ra ngoài.

Nhưng hai người bọn họ, một người độc phát bỏ mình, một người khác khổ cùng không cách nào bài trừ cấm trận, bỏ đi nước ép, bị vây chết trong cổ tích!

Nói cách khác, trận nội chiến này là bởi vì đạo sĩ chết bên cạnh bảo hòm nhất thời lòng tham dẫn phát, song phương đều có chút trở tay không kịp, ít nhất bọn họ cũng không muốn động thủ ở trong cổ tích.

Nếu chỉ có tổ tiên mười lăm như một ông già từ nơi này chạy ra ngoài, như vậy thương rơi vào cạnh cổng tò vò khẳng định chính là nó. Dù sao đối với đạo sĩ mà nói, thương có thể còn chưa có tác dụng phi tiêu tốt, hơn nữa trên thương trang trí xa hoa như thế, cũng không giống như là vũ khí của các đạo sĩ.

Nếu thế, vòng cổ răng thú nhất định là bị hắn nhặt lên, sau đó trong loạn chiến hắn cũng bị thương, trong lúc hoảng sợ lại rơi xuống đất.

Ta hiểu rõ!

Ta lại nhìn thoáng qua vết máu trên răng nanh, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Sau khi tổ tiên của ta bị thương, máu đã dính vào trên hàm răng.

Vòng cổ thú nha là vật trang sức Đại Vu huyết mạch tương thừa, tự nhiên mang theo một chút âm khí.

Mà ông lão lại cứ là tín đồ Phật giáo, sau khi hai bên triệt tiêu lẫn nhau, liền tạo thành một ảnh hưởng kỳ quái —— Tống Huyết Huyễn Mộng, cũng chính là ác mộng gia tộc như lời nấm mồ.

Hóa ra là nguyên do này!

Bảo hòm và thi cốt phía sau một mảnh hỗn độn, nguyên bản cũng không biết là vật gì, lúc này đã bị đốt thành một mảnh tro tàn. Có lẽ lửa kia cực kỳ hung hãn, ngay cả phiến đá mặt đất cũng bị mạnh mẽ đốt ra một cái hố to.

Xem ra đây cũng là hành động của Bạch Hạc đạo trưởng.

Bí ẩn dấu chân một ngàn năm tám sáu.

Hắn một đường vội vã chạy tới nơi này, chẳng lẽ là vì thiêu hủy thứ này sao?

Nhưng thứ này là gì?

Lời nói của hắn ta khi lâm chung trong di ngôn: "Ác Long mặc dù diệt, long hồn cũng khó tiêu", chẳng lẽ là nơi này?

Lý Thế Dân phái đạo sĩ áo vàng, mang theo chiếu cáo tội lỗi cùng tế phẩm quý trọng như vậy đến đây, chắc hẳn cũng không chỉ vì chuộc tội với Thiên Cầu, cầu Long khoan dung chứ?

Có phải hắn muốn đánh thức Cự Long, thậm chí mang Ô Tô Lý Giang ra ngoài không?

Lại liên tưởng đến di ngôn của Bạch Hạc đạo trưởng, cùng với hành vi vội vàng bận rộn như thế, ngược lại là rất có khả năng.

Nhưng bên cạnh lại có một vấn đề rất kỳ quái, đó là vòng cổ răng thú.

Dựa theo thời gian tính toán, Bạch Hạc đạo trưởng và đám người Đường Sơ, tiến vào từ rất xa trước nhóm người tổ tiên Thập Tam.

Nhưng tại sao bất kể là Bạch Hạc đạo trưởng, hay là những người Đường nâng tế lễ kia, đều không đi nhặt vòng cổ chứ?

Hay là nói, lúc ấy vòng cổ bị Đường nhân nhặt lên, sau đó bị Bạch Hạc đạo trưởng đánh chết đè ở dưới thi thể, thẳng đến lúc diệp trung triều, nhóm thứ hai đi vào mới phát hiện?

Ngoài ra, hành vi của Bạch Hạc đạo trưởng cũng có chút khó hiểu.

Thích nhất kiếm chém đầu cũng thôi đi, tại sao lại phải mang tất cả đầu đi đi?

Toàn bộ đầu năm đầu Đường triều, những người cùng hắn chân trước xông vào cổ tích, tất cả đều bị hắn một kiếm bêu đầu, sau đó mang đi đầu người. Ngoại trừ Long Hống giáo cùng hoàng bào đạo sĩ, không còn một ai.

Y muốn làm gì?

Đang suy tư, ta thấy trên vách tường phía trước cắm một thanh trường kiếm, đâm thẳng đến chuôi.

Ta cẩn thận sờ soạng qua loa, phát hiện kiếm kia chính là bội kiếm của một gã đã chết trong số đó, trên chuôi kiếm vẫn còn lưu lại một sợi tơ trắng. Trừ điều đó ra, không còn vật gì khác.

Đây là...

Ta hơi trầm tư, nghĩ tới người đã đổi hộp sắt kia, không phải là trong hộp đựng một phần huyết thư của Bạch Hạc đạo trưởng hay sao?

Nghĩ lại, hẳn là hắn lấy được từ nơi này.

Bạch Hạc đạo trưởng làm một phen việc tốt tế thế cứu người, đem tiền căn hậu quả đều ghi rõ ràng, làm sao ngay cả tên mình cũng không lưu lại.

Ta mang đầy nghi hoặc lục soát hiện trường một phen, cũng không có manh mối gì khác có giá trị.

Bạch Hạc đạo trưởng giống như đã thiêu hủy vật kia, sau đó liền mang theo đầu lâu của người chết vội vã rời đi.

Ta nhìn qua châu báu rơi đầy đất, có ý muốn lấy đi hai kiện, nhưng lại cảm thấy vô luận cầm loại nào, một khi nhớ tới vẫn còn lại rất nhiều, nhất định sẽ đau lòng., Ở trong cổ tích vốn hung hiểm muôn phần, trang bị ta mang theo vốn là đã đủ nặng nề rồi, lại mang thêm chút châu báu thì càng không tiện. Hơn nữa, vạn nhất bị người khác phát hiện cũng không hay lắm. Trong này còn có nhiều bí mật, nếu có người hỏi, vô luận có đáp hay không cũng không ổn.

Đơn giản không bằng cũng học theo Bạch Hạc đạo trưởng người ta, xem tiền tài như cặn bã, một lòng chém giết Ác Long.

Ta chỉ đem những cái vòng cổ nát hết nhét vào trong túi áo, sau đó lập tức xoay người theo đường cũ trở về.

Bà mẹ nó đang nghỉ ngơi trên vách đá ở lối rẽ một giờ, ngã về một bên thông đạo liền mở ra lần nữa.

Đây là một bậc thang nhỏ.

Cầu thang rất rộng lớn, được xây dựng cũng rất thô ráp, trên mặt đá phủ đầy tro bụi có một dấu chân rất lớn.

Dấu chân rõ ràng là vừa mới giẫm đạp không lâu, nhưng ai lưu lại đây?

Tổng cộng có sáu người chúng ta tiến vào cổ tích, cộng thêm những cây dây leo tiến vào lúc trước, vừa và Nhật Châu.

Con cá lớn lớn bị khóa ở phía sau cửa đá, nhìn từ vị trí bàn tay đứt mới vừa ra, có lẽ hắn cũng ở bên trong.

Nói cách khác, dấu chân chỉ có thể là mấy người bên ngoài.

Dấu chân rất lớn, ít nhất có44 mở ra, cho nên rất rõ ràng, không phải của trệ trệ và Lương Minh Lợi.

Như vậy hai người còn lại chính là Diêm Hòa và Phạm Xung.

Nhưng hai người bọn họ một người rơi xuống vách núi, một người sống chết không rõ, điều này cũng không có khả năng.

Ta lại đi về phía trước truy tung mấy bước, phát hiện bước chân rất vững vàng, biên độ di chuyển rất lớn.

chây đà trên đùi bị thương, ta tận mắt nhìn thấy, ngay cả xương đùi cũng lộ ra một khối thật lớn, đó tuyệt đối không phải giả tạo ra, dấu chân này tuyệt đối không lưu lại.

Như vậy, cũng chỉ còn lại có thể xông lên.

Nhưng hắn không phải cùng hoạn lạc rơi vào vách núi rồi sao?

Lẽ nào ly gián mất mạng, mà hắn không có việc gì? Một mình leo

lên.

Không đúng, còn có một khả năng!

Đó chính là bốn người ở trong cố tích không chỉ bị bỏ lại, mà là một con cá lọt lưới.

Hoặc là nói, ngoại trừ một hàng sáu người chúng ta, Đằng Điền Cương, Nhật Ngục ba người này, còn có một người khác tiềm nhập?

Mắt thấy tình hình càng thêm phức tạp, ta càng không dám khinh thường, nắm chặt Vô Hình Châm theo dấu chân đuổi theo.

Không đi bao xa, ta phát hiện bên cạnh dấu chân có mấy giọt máu, vết máu vừa có dấu hiệu khô cạn, xem ra người này vừa mới đi qua không bao lâu.

Đạo bậc thang này một mực duỗi xuống dưới, đi qua bốn năm mươi mét, đột nhiên quẹo qua bên trái một cái.

Chỗ khúc chiết tương đối hẹp, người nọ lại lưu lại chỗ này vài giọt máu.

Trên vách đá bên đường vòng có một vết máu, đối diện phía trên đá nhọn cũng có thủ ấn.

Thủ ấn trên thạch bích tương đối thô to, thủ ấn trên tiêm thạch tương đối nhỏ gầy, cái này rõ ràng không phải một đôi tay.

Hơn nữa, phía trên tảng đá nhọn có hai cái thủ ấn mơ hồ hồ, mơ hồ có thể thấy được đó là hai bàn tay.

Chuyện này thật kỳ quái!

Một đôi chân vẫn luôn là dấu chân, đồng thời xuất hiện ba bàn tay lớn nhỏ khác nhau, hơn nữa còn đồng thời xuất hiện. Thế này là có chuyện gì?

Tiếp tục đuổi sát xuống phía dưới hơn ba mươi mét, bậc thang mở rộng đến dưới đáy, dấu chân trực tiếp đi thẳng đến một tảng đá xanh có vẻ hơi bằng phẳng, dấu vết trên mặt đất cũng trở nên lộn xộn.

Ta tiếp tục quan sát cẩn thận Thanh Thạch Tử một phen, phát hiện lại có thêm hai chân.

Ba cặp dấu chân hoàn toàn bất đồng!

Trong đó cái nhỏ nhất, chân trái coi như bình thường, chân phải chỉ có mũi chân trước khẽ chạm đất.

Không lớn không nhỏ, cái kia chỉ là ở trên mặt đất róc rách một chút, rơi xuống cực nhẹ, lấy dạng đạp dấu vết như vậy, căn bản là không cách nào giẫm lên, tựa như phiêu đãng phiêu đãng ở giữa không trung.

Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ nói, đây là mấy tên tự ái đó sao?

Bọn họ vận dụng thuật Âm Dương gì, khiến người ta xem ra chết không thể chết hơn, lại có thể thừa dịp người không lo chết mà sống lại?

Bọn họ ở chỗ này nghỉ ngơi một lát, có vẻ như còn uống chút nước, ăn chút gì đó, trên mặt đất xuất hiện một ít vết tích giọt nước.

Lần xuất phát nữa, lại biến thành hai hàng dấu chân, lớn nhất và nhỏ nhất.

Hai hàng dấu chân song song tiến lên, dấu chân lớn nhất vẫn như cũ, dấu chân nhỏ nhất cũng chỉ có dấu chân phải chân trước rơi xuống đất.

Dấu chân không lớn không nhỏ lại biến mất, không có chút vết tích. Tựa như lơ lửng giữa không trung, căn bản là không cần rơi xuống đất.

Theo dấu chân tiến lên, thi thoảng lại có vết máu nhỏ xuống, hai bên vết máu đều có vết máu nhỏ xuống. Hẳn là hai vị chủ nhân của dấu chân lớn nhỏ này đều bị thương.

Lại đuổi theo hơn hai mươi mét, ta phát hiện một thủ ấn thô to trên vách đá bên phải.

Vết máu hơi nhạt một chút, nhưng vẫn có thể nhìn ra đại khái.

Rất tráng kiện, rất mạnh mẽ, ngay cả bên ngoài hòn đá cũng bị hắn bóp nát.

Thủ ấn có một đặc thù rất rõ ràng, chỉ có bốn ngón tay.

Ngón tay nhỏ chỉ in nửa đoạn, hơn nữa chỗ gãy rất mượt mà, không giống như không phải nhấn, bộ dạng không trọn vẹn.

Đây là... Phạm xung!

Ta hơi ngây người một chút liền bừng tỉnh lại.

Phạm Trùng được gọi là Cửu Chỉ Tỏa Hàn Giang, chính là nói bên phải của hắn thiếu mất một ngón tay út.

Điểm này tuyệt đối không sai, hơn nữa nhìn độ tráng kiện của bàn tay này, cũng khẳng định là hắn.

Xem ra Phạm Trùng cũng không chết, hơn nữa bướm cũng chưa chết.

Cái này song hành với hắn, dấu chân nhỏ chính là Bàn Lưu lại.

đùi phải bàn chải khẳng định đã bị thương, muốn sóng vai song song với Phạm Dung, mượn chút lực.

Lúc trước đi trên bậc thang không được ổn định, hẳn là Phạm Trùng cõng cô xuống.

Cứ như vậy, cũng thuận lý thành chương, nhưng dấu chân không lớn không nhỏ này lại là ai đây?

Chương môÌ£t ngàn tám bảy khúc, phạm vi trùng trùng trọng thương.

Người này ngoại trừ lúc nghỉ ngơi tại tảng đá xanh lớn, hơi chạm đất bên ngoài một chút, một mực hai chân treo trên bầu trời.

Người có bản lĩnh này chắc cũng chỉ có Lương Minh Lợi?

Chẳng lẽ sau khi hai người bọn họ rơi vào vách núi, trùng hợp gặp mặt Lương Minh Lợi?

Hẳn chính là như vậy rồi.

Nếu như phán định đi phía trước chính là Phạm Trùng và Bàn thờ, ta cũng lập tức yên lòng, thoáng buông lỏng vài phần cảnh giác, bước nhanh hơn.

Chí ít một đường bọn họ đi qua, không gặp phải nguy hiểm gì, ta tự nhiên cũng sẽ không đụng phải phiền toái gì.

Hai hàng dấu chân một lớn một nhỏ tiếp tục đi tới phía trước, đi thẳng tới trước một mảnh thạch lâm giống như măng lớn, bước chân đột nhiên rối loạn cả lên.

Trên cột đá trải rộng rất nhiều vết đao, khắp nơi đều là đá vụn. Xem ra, bọn họ đã gặp phải phiền toái gì đó ở nơi này!

Đao pháp Phạm Xung có chút kỳ quái, nửa người như không nghe sai sử, chỉ giương cánh tay lên, chẳng lẽ cánh tay trái của hắn bị trọng thương?

Mà ban đầu lỗ thương còn rất dày đặc, sau đó chỉ là lẻ tẻ. Ngay sau đó, cây súng súng nhỏ không biết bắn ra cái gì công nghệ, bị xé thành mảnh nhỏ, rơi lả tả trên mặt đất.

Nhưng từ đầu đến cuối, ta không thấy vết tích công kích bọn họ, càng không phát hiện dấu hiệu Lương Minh Lợi xuất thủ.

Sau khi xuyên qua rừng đá bảy tám mét, trước mắt hắn bỗng trở nên sáng sủa.

Tất cả cột đá đều đã vỡ thành bụi phấn, trải một tầng thật dày trên mặt đất, cao chừng nửa mét.

Hai người giống như giẫm trên bụi đạp gió lướt qua, lưu lại hai cái hố sâu.

Đây là...?

Phạm Trùng lại sử dụng Xích Mãng Kim Đồng?

Ta ngồi xổm xuống xem xét, quả nhiên không tệ, trên những bột phấn kia vẫn còn lưu lại khí tức ấm áp như cũ, bước chân xiêu xiêu vẹo vẹo có chút lắc lư.

Bụi bay qua không bao xa, bọn họ giống như lại phải trải qua một trận ác chiến!

Tuy rằng xét về mặt trường thì cũng không kinh khủng như trong rừng đá, chỉ là trên mặt đất có lưu một vệt tựa như bị lửa thiêu, màu đen tối mà thôi.

Nhưng bên trong vòng ấn ký màu đen kia lại vỡ vụn một cái đầu lâu màu vàng.

Chính là con giao dịch đầu tiên ra sân, mang theo bên người.

Lúc này, Khô lâu đã đầy những vết rạn nứt, phía dưới xương mũi sớm đã vỡ thành những hạt nhỏ màu vàng kim. Những vết rạn còn sót lại trên trán và sọ não giống như mạng nhện chỉ cần một trận gió là sẽ hoàn toàn vỡ vụn.

Rốt cuộc là địch nhân ra sao, có thể bức bọn họ tới mức này?

Còn nữa, Lương Minh Lợi vì sao mãi không ra tay? Cứ vậy mà trơ mắt nhìn hai người bọn họ liều mạng.

Chẳng lẽ, Lương Minh Lợi bị thương còn nặng hơn hai người bọn họ?

Ta tăng tốc một chút, tiếp tục đuổi theo phía trước.

Từ dấu chân đến xem, hai người này đi càng ngày càng chậm, hơn nữa thỉnh thoảng còn lay động một chút.

Tần suất vết máu nhỏ xuống cũng càng lúc càng nhanh, hiển nhiên trải qua hai lần ác chiến này, thương thế của bọn họ càng ngày càng nặng.

Bọn họ vẫn đang tiếp tục tiến lên, phía trước còn chưa thể nói có nguy hiểm gì, với tình huống của bọn họ lúc này, sợ là rất khó đối mặt với nguy hiểm!

Tuy rằng ta và hai người bọn họ mới quen nhau, chỉ mới quen nhau có ba đến năm ngày.

Tuy ly gián giấu diếm ta rất nhiều, thậm chí là lừa gạt.

Tuy rằng hung hăng ngang ngược càn rỡ với ta cũng không thể nói là kính trọng hay hữu hảo gì với ta.

Dù sao thì đây cũng là nước cùng xuống, cùng nhau bước vào khu di tích cổ này.

Tuy rằng không giống như lời em gái nói, chúng ta là châu chấu trên một sợi thừng, nhưng thật sự muốn ta thấy chết không cứu, trơ mắt nhìn đồng đội chết ở trước mặt, ta căn bản không làm được.

Ta lại mở máy truyền tin, lớn tiếng kêu gọi Bàn Dung và Phạm xông, nhưng trong tai chỉ truyền ra một mảnh ồn ào xào xạc.

Xem tín hiệu nơi này quấy nhiễu quá nhiều người, thiết bị thông tin vẫn chưa thể sử dụng.

Nếu bọn họ đã ở ngay phía trước, nói vậy giữa chúng ta cũng sẽ không có nguy hiểm gì nữa.

Ta tạm thời buông lỏng cảnh giác, chỉ để ý bước nhanh chạy vội, một đường hướng về phía trước!

Vừa mới quẹo qua một khúc rẽ, chui vào một huyệt động mới, đột nhiên, một đạo hàn quang mang theo gió lạnh từ trong bóng tối thổi tới!

Cùng lúc đó, một đạo cường quang mãnh liệt chiếu lên trên mặt của ta, làm ta lung lay đến nỗi mắt cũng không mở ra được.

Ta thầm kêu một tiếng không tốt, vội vàng co cổ lại, trở tay rút ra hai đao Trảm Quỷ Thần.

"Sư phụ dừng tay, là Trương!" Ta vừa định trở tay đánh trả, trong bóng tối đột nhiên phát ra một tiếng kinh hô, là tiếng truyền lang.

Răng rắc một tiếng, hàn quang lệch ra, nghiêng từ trên đỉnh đầu ta bổ tới.

"Keng" một tiếng, chém vào trên vách đá, mạnh mẽ nện xuống một khối đá tròn to bằng đầu người.

Ta chọn đèn đuốc sáng lên xem xét, xà ngang đang xoay người cực kỳ cố hết sức vịn vào.

Phạm Xung thực sự có chút mệt mỏi tới cực điểm, vừa rồi một đao kia đã dùng hết toàn bộ lực lượng, thu thế bất ổn ngã nhào trên đất.

"Trương, có thể gặp được ngươi, thật sự rất cao hứng..." Bàn Tư có chút nghẹn ngào nói, vành mắt đỏ lên, nước mắt có chút không chịu được tuôn ra.

Mái tóc dài bên tai trái của nàng không biết bị thứ gì cắt mất một đoạn lớn, mặt mũi tràn đầy vết máu khô, đùi phải càng là một mảnh đỏ thẫm, chỉ có bàn chân trước hơi chạm đất.

Tình huống xâm nhập càng thêm dọa người!

Đầy đầu tràn đầy máu tươi, đã khô cạn, còn đang chảy, trải lên một tầng lại một tầng. Nhất là hai con mắt kia —— vô luận là Xích Mãng Kim Đồng vốn đã khép kín, hay là một con mắt to tròn như chuông đồng, tất cả đều chảy xuống huyết lệ.

Nhất là trên con mắt nguyên bản hoàn hảo không chút tổn hại kia, còn cắm nửa đoạn kiếm trong tay sáng loáng, dưới ánh đèn chiếu rọi phản xạ sinh quang, nhìn đặc biệt dữ tợn.

Nói cách khác, lúc này nó chính là một người mù.

Bọn ta đang ở chỗ Long Hống vệ tách ra thì còn tốt, sao mới hơn nửa ngày không gặp, đã biến thành thảm trạng như vậy? Hai người bọn họ rốt cuộc đã chịu đựng cái gì.

"Lương Minh Lợi đâu? Vì sao hắn không giúp các ngươi." Ta có chút phẫn nộ hỏi.

"Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai đây?" Phạm Xung dẫu sao đều bị thương thành dạng này, hai mắt đều mù, nhưng từ trong giọng nói của hắn lại không cảm giác được nửa điểm uể oải, vẫn lớn tiếng kêu lên như vịt đực.

Hắn lập tức chống đao ngồi xuống, quay đầu lại hỏi ta: "Lão quỷ kia chẳng phải đã sớm chạy mất dạng rồi sao? Con mẹ nó ai nhìn thấy hắn. Đúng rồi, ngươi và giang cá lớn lại chạy đi đâu? Sao vừa quay người lại đã không thấy đâu rồi."

Nghe hắn hỏi như vậy, ngược lại ta có chút không tiện trả lời.

Ta có thể nói là giang cự ngưu nhìn ra chanh cò có chút không thích hợp, cố ý tránh đi bọn họ sao?

Ta nhìn xung quanh một chút, đổi chủ đề nói: "Chỉ có hai người các ngươi thôi sao?"

Ta đuổi theo suốt chặng đường, rõ ràng phát hiện được ba đôi chân. Nhưng nếu bọn họ không nhìn thấy Lương Minh Lợi, vậy người thứ ba là ai.

"Khách Xà khốn nạn kia ở trong đó." Phạm xông ra phía sau vung tay lên nói: "Luôn hôn mê bất tỉnh, sắp mệt chết lão tử rồi!"

Bău? Ta lập tức sửng sốt.

Gia hỏa này không phải thả con kiến cắn đứt dây thừng, cố ý gia hại lang ly cùng Phạm xung sao? Hiện tại ba người bọn họ sao lại cùng đi rồi.

Đầu tiên mươi tám chương thứ nhất, chúng ta có nội gian ở trong đó.

Với tính cách của Phạm Xung, nếu biết lão Ưng lão tiểu tử đang cố ý làm hại bọn hắn, đừng nói là cứu hắn, chỉ sợ sớm đã đem hắn bầm thây vạn đoạn rồi?

Nhưng nghe giọng điệu như vậy, hình như căn bản không phải như vậy!

Chẳng lẽ, bọn họ căn bản không chú ý tới dây thừng bị đứt như thế nào, còn tưởng là do Nhật Bản làm sao?

Không đúng!

Nếu nói Phạm Xung sơ ý, lại mù hai mắt không biết chút nào, nhưng sao lội suối không nhìn thấy được.

Bưng út vì báo thù, giả ý theo bên cạnh cali hơn hai mươi năm,Đối lẽ từ nhỏ đã từng tiếp xúc lang, con kiến luôn đeo trước ngực hắn so với ta quen thuộc hơn nhiều. Sao lại không nhìn ra vết cắt hình thành như thế nào?

"Mang ngựa ở bên trong." Mâu Bàn nhìn ta một cái, lại nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai phạm vi, nói: "Sư phó, ngươi ở đây chờ một chút, ta dẫn Trương tiên sinh đi xem một chút." Nói xong xoay người đi vào trong.

Huyệt động hơi thành hình hồ lô, nơi ta vừa chạy vào chính là miệng hồ lô.

Mâu triều mang theo ta xuyên qua một đường hẹp cực kỳ chật hẹp, rõ ràng là do nhân công đi ra cửa nhỏ, đi về phía đáy hồ lô.

Trên đùi nàng mặc dù chảy rất nhiều máu, có chút đi lại không tiện. Thế nhưng thương tình cũng không quá nặng, chỉ là đi lên đường khập khiễng có chút gian nan.

Vừa đi, nàng vừa đơn giản nói: "Chúng ta vừa mới nghỉ ngơi ở đây, Nhiệt Nguyên dò xét cảm giác được có người đang bay nhanh tới nơi này, vì thế ta và sư phó nấp ở ngoài cửa mai phục, không nghĩ tới lại là ngươi, thật sự là quá tốt!"

Cách xưng hô đối với Dung Xung đã từ Phạm tiên sinh biến thành sư phụ, hơn nữa còn rất tự nhiên.

Xem ra, lời nói của nàng vẫn rất có ý tưởng.

Trước trận thi thể sừng dê, nàng đã nói muốn bái Trùng Vi Sư làm sư phụ.

Chắc hẳn đoạn đường này hai người đã trải qua mấy lần sinh tử, càng thêm trùng hợp.

Đáy hồ lô đặt một phiến đá xanh lớn, bảng đã vỡ thành ba mảnh, hẳn là bị các tiên nhân xây dựng ở đây vứt bỏ.

Mão Nhược đầy người máu nằm trên phiến đá xanh, nhắm chặt hai mắt không nhúc nhích, trên miệng rất là kỳ quái bị khóa một khối vải.

So với lần trước nhìn thấy hắn, có thêm mấy chỗ vết thương.

Trán và trán phá nát vài chỗ, ánh mắt sớm đã vỡ nát từ lâu chẳng biết đi đâu, chỗ ngực vốn chồng chất vết thương, lần này càng thêm nghiêm trọng, xương sườn bên phải cũng gãy vài chỗ, toàn bộ lồng ngực cũng gãy mất. Xem ra, bắp chân và cánh tay cũng đã gãy nhiều chỗ, bị dây thừng tạm thời cố định.

Khoan đã, dây thừng?

Chẳng phải đây chính là dây thừng Ni Long trên vẩy tay sao?

Nếu nàng dùng dây thừng băng bó, chẳng lẽ không phát hiện được vết đứt kia là như thế nào?

Còn có lúc ta rời đi, Quái Mãng tuy thương thế cũng rất nặng, nhưng còn xa mới thành ra thế này, chuyện gì đã xảy ra vậy?

"Tình huống gì vậy?" Ta có chút nghi ngờ hỏi.

"Dây thừng đứt đoạn, ta và sư phó thân chịu trọng thương, rơi xuống sườn núi. Thật vất vả mới mượn trường đao dừng lại xu thế, vừa leo lên cao mười mấy thước lại rơi xuống một tảng đá lớn, đập chúng ta rơi xuống." Cách Mâu Bích cách ta hai mét mở ra, nhìn chằm chằm nói với ta:

"Chúng ta lần nữa tìm được đường sống trong chỗ chết, vất vả lắm mới leo lên một đoạn, lang thang lại rớt xuống, may mắn đập vào người sư phụ. Bất quá, tuy chúng ta tiếp được thân thể hắn, nhưng hắn lại hôn mê bất tỉnh, tính mạng nguy cấp. Sư phụ nói, còn có người tế ra Thị Hồn Phù khát máu, muốn truy tung hắn. Vì vậy ta bỏ qua bạch xà, ngăn cản đạo Truy Hồn Phù kia."

Lúc lang bạt nói những lời này, hai mắt một mực một mực nhìn chằm chằm ta, một tay để sau lưng, giống như đang đề phòng ta.

Cự thạch? Chẳng lẽ là ta cạy hang con chuột thông đạo, lăn xuống một khối vách núi kia.

Truy Hồn Phù? Cái này không cần đoán, đây chính là thứ ta dùng.

Lúc đó ta phát hiện Mãng có chút không thích hợp, lúc quay lại, phát hiện lão đã mất tung tích, vì thế mượn Truy Hồn Phù tìm kiếm hành tung của lão.

Thế nhưng từ lúc chia lìa, bọn họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, vì cái gì khác không đề cập tới, mà hết lần này tới lần khác nhấc lên cự thạch cùng Truy Hồn Phù?

Hơn nữa, biểu tình này của nàng là có ý gì? So với thời điểm mới gặp gỡ vừa rồi, sự vui sướng quả thực như hai người khác nhau.

Còn có, cánh tay để sau lưng kia...

Nếu như ta đoán không sai, vậy nhất định là đồng cầu nhỉ?

Vậy hành động này của nàng ta có ý gì, hoàn toàn chỉ là một thái độ đề phòng, coi ta thành kẻ địch sao?

Mẹ nó, rốt cuộc chuyện này buồn cười tới mức nào.

Người hại ngươi đã được ngươi cứu, người muốn cứu ngươi lại bị xem là kẻ địch.

"Trương tiên sinh." Khuôn mặt nhúm rơm nghiêm nghị bước về phía trước một bước, cực kỳ nghiêm túc nói: "Ta đã trả lời vấn đề của ngươi, mời ngươi cũng trả lời ta vài vấn đề. Hơn nữa, tốt nhất là không nên trốn tránh! Càng không nên lừa gạt ta."

"Tốt, ngươi hỏi đi." Ta rất thản nhiên trả lời.

Cũng không phải ta e ngại đồng cầu trong tay nàng, mà ta cảm thấy, chuyện này có chút hiểu lầm, hơn nữa hoàn toàn không cần thiết.

Đừng nói nàng cùng Phạm Xung cũng đã thương thành dạng này, ta vốn là muốn giúp bọn họ; nếu đổi lại là ta có nhiều điểm đáng ngờ như vậy, ta nhất định cũng sẽ hoài nghi.

Ta ngược lại có chút bội phục sự tỉnh táo và lương thiện của nha đầu này - Chẳng những cứu đường, hơn nữa vừa rồi còn sợ ảnh hưởng tới Phạm phu nhân, cố ý diễn kịch trước mặt hắn, dẫn ta vào trong rồi hỏi thăm.

Cho nên, ta thật muốn giải trừ lo lắng của nàng.

"Ta cám ơn ngươi trước." Gương mặt rắn mềm mại lạnh lùng lại cực kỳ lễ phép nói: "Cự thạch kia là ngươi vẫn xuống sao? Bạch xà nói cho ta biết, ở phía trên có khí tức của ngươi."

"Vâng!" Ta gật đầu đáp: "Lúc ấy ta bị nhốt trong hang chuột, thật vất vả mới tìm được lối ra, lại bị cự thạch chặn đường, chỉ có thể phá đá mở đường. Nhưng ta cũng không biết các ngươi đang ở phía dưới, thậm chí không ai biết bên ngoài động là vách núi."

"Mang trưởng là bị ngươi đánh xuống vách núi sao?"

"Không phải." Ta lắc đầu nói: "Ta lên tới hang chuột xong phát hiện ra hắn, lúc đó ta không đồng hành với hắn, một lần nữa trở về hắn đã biến mất không thấy. Vì vậy ta mượn Truy Hồn Phù điều tra hành tung của hắn, không ngờ lại bị ngươi dùng bạch xà ẩn tàng khí tức."

"Vậy lúc trước làm sao ngươi biết ta và sư phó còn có một người? Hơn nữa ngươi há miệng chính là hỏi Lương Minh Lợi?"

"Việc này rất đơn giản, ta theo dấu chân các ngươi tới đây, một dấu chân lớn đã mất đi một ngón út, hơn nữa dấu chân phải mất linh chính là ngươi. Còn có một dấu chân phải mất linh chính là ngươi. Còn có một cái nhẹ nhàng rơi xuống đất một lần, ta tưởng là Lương Minh Lợi. Đương nhiên, ta không nghĩ tới Nghìn sẽ hôn mê bất tỉnh, bị Phạm Trùng quay lưng lại." Ta giải thích.

"Ngươi và cá lớn giang đã sớm biết thông đạo trong di tích cổ này sẽ biến động bất cứ lúc nào, hơn nữa cố ý tách ra với chúng ta có phải hay không?"

"Không phải! Lúc các ngươi rời đi, ta đang khổ đấu thây khô, khi muốn tìm các ngươi, lại phát hiện thông đạo đã khép kín." Ta đây cũng nói thật, nếu không phải giang đại cá lớn nhắc nhở, ta khi đó còn chưa phát hiện chứng niêm phong.

"Vậy vì sao chúng ta tách ra, Nhật Uế nhìn chằm chằm, hơn nữa còn huyễn hóa ra bộ dáng của các ngươi?"

"Trong chúng ta có nội gian." Ta nói thẳng: "Tuy rằng hiện tại ta còn chưa biết hắn là ai, bất quá ngươi yên tâm, ta đã có chút manh mối rồi, qua không bao lâu sẽ để cho hắn lộ ra chân diện mục!

Đầu tiên thiên tám ngàn tám chín hiệp tạ ân ân...

Đây không phải là nói khoác, nội gian chính là trong đội ngũ này.

Trọc phu luyện chính là Cự Linh Âm Công, ngay cả nói dối cũng không được, nội gian thì chuyện này không đùa được.

Việc này phụ nữ của ta không cần thiết, làm loạn một cái nhẫn nhịn mới đến quấy rối, chỉ có gia tăng nội đấu, ngược lại làm trễ nải chính sự!

Nếu như Phạm Trùng là nội gián thì khổ nhục kế này bồi thường có chút lớn, cái được không bù nổi cái mất.

Bản thân Trầm lão thái thái chính là Quỷ Hồn, mấy chục năm nay luôn độc lai độc vãng, tuyệt đối sẽ không đầu nhập vào tổ chức gì cả, đặc biệt là Ba Ta, càng không có khả năng.

Không phải ta, Lưu lão Lục cũng không có khả năng.

Lấy thực lực vu sư mạ, có lẽ cũng không khinh thường.

Mục đích Điều hâu cũng rất rõ ràng, chính hắn chính là nội gián của mình.

Còn lại chỉ có sáu người là huynh đệ Giang gia, Lương Minh Lợi phiên dịch Lý Minh Hãn, Quỷ Tử Đằng Điền Cương.

Không bao lâu sau, nội gian sẽ tự hiện ra nguyên hình của mình.

Mân bành nhìn ta, đột nhiên tốc độ cực nhanh hỏi ta: "Cá lớn trong sông còn sống không?"

"Không biết." Ta lắc đầu.

"Ngươi có hai thanh đao sao?" Vấn đề Bàn Tư càng lúc càng nhanh.

"Vâng!"

"Đầu giường của cô hướng về phía bắc à?"

"Không phải!"

"Trong ba lô của ngươi còn có nước không?"

"Có!"

"Chỉ có ba người tiến vào cổ tích thôi sao?"

"Không rõ lắm."

"Tảng đá có thể đập chết người ta sao?"

"Có thể!"

Nàng hỏi cực nhanh, ta cũng trả lời cực nhanh.

"Trương tiên sinh, cám ơn ngươi." Thần sắc Mâu An buông lỏng, lập tức buông bàn tay giấu sau lưng xuống, cúi đầu rất áy náy nói: "Tình huống bây giờ có chút phức tạp, xa xa vượt qua dự liệu của ta, cho nên... Xin ngươi tha thứ cho ta..."

"Ta hiểu." Ta phất phất tay tỏ vẻ không thèm để ý, tiếp đó có chút kỳ quái hỏi: "Ngươi hỏi xong rồi?"

"Ừm!" hoạn quan gật đầu nói: "Ngài đáng tin cậy, ta quá lo lắng rồi, nhưng ta không thể không làm như vậy, thỉnh cầu ngài thứ lỗi thêm lần nữa."

Lần này lại tới phiên ta có chút khó tin: "Ngươi khẳng định như vậy? Nếu như ta nói dối thì sao."

"Sẽ không." giống san cười nói: "Có lẽ ngài đã quên, ta chính là nhà tâm lý học."

Nàng vừa mới hỏi những vấn đề lộn xộn này, thậm chí có chút hoang đường buồn cười, là đang tiến hành kiểm tra tâm lý ta sao?

Lúc này mới kiểm tra ra có phải ta đang nói láo không?

Tuy ta không hiểu nhiều về chuyến đi này, nhưng lại vô cùng hoài nghi về chuyện này.

Thật không biết, nếu đổi thành người có kỹ thuật cao siêu như Lưu lão Lục, để kiểm tra chính xác thì còn thừa lại bao nhiêu người.

Tuy nhiên ta lại đặc biệt kỳ quái: Hài nha đầu này khôn khéo như thế, nếu có thể từ trong những chi tiết nhỏ không thèm để ý tìm ra rất nhiều điểm đáng ngờ, vì sao nàng không hoài nghi đến trên đầu Sậu?

Các nàng rơi vào vách núi như thế nào, dây thừng bị đứt như thế nào, nàng chẳng lẽ một chút lo lắng cũng không có.

Nàng còn cần dây thừng cố định xương gãy cho Diêm Xà, nàng cũng sơ ý không nhìn kỹ?

Điều này có chút khó?

Không biết là ly gián nhìn ra nghi hoặc của ta, hay là nàng vốn đã muốn nói.

Bưng dế đưa tay vuốt mái tóc dài còn sót lại nửa bên tóc dài, nhìn con lạc lang nói: "Khi con sáu tuổi, người trông nom lưa viên ta không chú ý, con theo bãi cỏ bò vào trong lồng hổ của phụ thân. Ở đó nuôi bảy con mãnh hổ, những con hổ này cứ cách ba ngày là sẽ nuốt sống một con trâu, lúc con tiến vào, bụng chúng nó đang đói kêu ùng ục."

"Mấy con hổ nhìn chằm chằm ta, điên cuồng lao tới!"

"May mắn tạ ơn ném ra một bình nước thuốc nện ở trên người ta, những con hổ kia tất cả đều quay đầu bỏ chạy."

"Năm mười sáu tuổi ta mới đánh bạc, lần đầu tiên ta lợi dụng thủ đoạn tâm lý học, thắng rất nhiều tiền, nhưng vừa ra sòng bạc đã bị người ta nhìn chằm chằm! Không bao lâu, bọn họ đã xử lý đám bảo tiêu phụ thân phái cho ta, ta bị đẩy lên một cỗ kiệu nhỏ màu đen. Lúc này, Lại là Kỳ Úy thả Liệp Tượng Phong ra. Trong hai giây, tất cả mọi người dừng nhịp tim, hắn cười ha ha kéo cửa xe đón ta ra."

"Cho nên..." hoạn quan rất bình thản ngẩng đầu nhìn ta một cái: "Ta cũng phải cứu hắn một lần, như vậy liền hòa nhau."

Nói xong, nàng nhìn ta cười nhạt một tiếng, xoay người sang chỗ khác, khập khễnh đi về phía cửa động.

Ta sửng sốt một hồi, lập tức hiểu được lời nàng nói là có ý gì.

Quái xạ cứu nàng hai lần, nàng chỉ quay về một lần coi như là "Bình".

Rất hiển nhiên, nàng đã sớm biết dây thừng là do lang thang làm gãy rồi!

Nhưng nàng không có phẫn hận, không có truy vấn, lại vẫn lạnh nhạt như thế viện thủ, thậm chí không tiếc đưa lên hộ thân bạch xà.

Nàng không bị cơn giận làm cho mù đi hai mắt, quên đi ân tình trước kia.

Cũng không phải vì nhân từ mà đánh mất giới hạn, điều nàng nói chính là "Bình", tuyệt đối không có lần tiếp theo.

Chỉ dựa vào phần khí độ và ân oán của thành phủ này, cùng với phong cách hành sự thiện ác chẳng lỗ chút nào, cực kỳ khiến người ta bội phục!

Nha đầu này thực không đơn giản.

Còn nữa, đối xử với sự tình Phạm Xung.

Ngay từ đầu Phạm Trùng nói muốn ném nàng ta vào trong Quỷ Vực, còn từng hung dữ hơn nàng ta!

Trước trận thây dê khô, nàng nói chỉ cần cống hiến cẩn thận một lần, giúp đỡ mọi người vượt qua cửa ải khó khăn này, nàng liền bái Phạm xung vi vi vi sư, kể cả tất cả mọi người trong ta, khả năng cũng không tưởng thật, có lẽ ngay cả Phạm Hướng Chính cũng không quá để trong lòng.

Bởi vì bản lĩnh và lịch duyệt của những người này đều không xuất chúng, mặc dù nhất định phải chọn sư phụ để đổi lại là ai cũng chỉ sợ không chọn khuôn phép.

Nhưng ly gián là nói như vậy, cũng chính là làm như vậy.

Từ động tác nâng Phạm Vi lao đi vừa rồi, nàng ta vỗ nhẹ lên vai hắn ta cũng nhìn ra được đó không phải là giả.

Khắp nơi đều mang theo một tia kính trọng cùng khiêm tốn, quả thật là như trưởng bối vậy.

Thiện ác phân minh, nhất ngôn cửu đỉnh, xử sự không kinh, lòng dạ thâm sâu.

Xem ra, ta thật đúng là xem thường nha đầu này!

Nàng lúc này tuổi còn nhỏ, nếu là đợi một thời gian, khẳng định vượt xa tiếng sáo, trở thành lãnh tụ của một gia tộc khó lường!

Ta quay đầu nhìn ô dù vẫn hôn mê bất tỉnh một chút, có thể là hắn bị một phen lời nói trước khi đi ta đã kích động tâm thần, trong lúc nhất thời không biết phát ra thần kinh gì, cũng từ trên vách đá nhảy xuống.

Chờ nó tỉnh lại lần nữa, biết là sau khi ganh tỵ cứu mình, nên làm gì bây giờ?

Ta khẽ lắc đầu, không muốn đoán tiếp, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Phạm Xung chống đại đao tựa vào trên vách đá, cân nhắc chân bưng nước và lương khô cung kính đưa tới trong tay hắn.

Đây tuyệt đối không phải láng giềng muốn mượn dùng sức mạnh còn lại, lúc này phạm vi xông vào hai mắt mù, bộ dáng thần thái và tư thái cung kính kia tuyệt đối không phải giả vờ. Đích xác chính giống như một vãn bối cực kỳ hiếu thuận.

"Các ngươi ở chỗ này chờ cái gì?" Ta ngồi xuống bên cạnh, có chút kỳ quái hỏi.

"Trương tiên sinh, là như thế này." Niễn tuy mặt đầy mỏi mệt, lại què một chân, nhưng vẫn chậm rãi ưu nhã ngồi xuống đối diện ta, giải thích kỹ càng: "Ta trải qua dò xét và tính toán, lại thêm trợ giúp, cuối cùng phán định, nơi này chính là con đường ngắn nhất đi thông tới cuối cổ tích!"

Nói xong, nàng cúi đầu nhìn thoáng qua bên ngoài bóng đêm, lại bổ sung thêm một câu: "Nếu như ta tính không sai, còn năm giờ bốn mươi lăm điểm, sẽ mở ra một cánh cửa đối với mười hai điểm của chúng ta."

Nha đầu này thật là lợi hại a, chỉ đi dạo nửa vòng trong di tích, liền triệt để bắt được quy luật vận chuyển của Tạp Cung Tỏa, chẳng những tìm được đường ngắn nhất, thậm chí còn tính chuẩn xác được phương vị và thời gian thông đạo mở ra!

Xấu hổ chính là, ngay cả thương nhân âm vật như ta đến bây giờ cũng có chút khó hiểu, muốn chuyển đổi thông đạo, cũng chỉ có thể tìm kẹt, ngu ngốc dùng "chỉ là" cho đến khi đã đến nơi đến chốn.

Nhưng người ta...

Đột nhiên, trong đầu ta sinh ra một vấn đề rất kỳ quái.

Nếu đổi láng giềng thành láng giềng, vậy thì thảm án Quang Minh hiệu năm đó có thể sẽ không phát sinh chứ?

Đầu tiên, nghìn năm chín trăm ngàn linh phù, Phong Hồn Chỉ Nhân...

"Trương tiên sinh, người giấy của ngài đã dùng qua chưa?" Trong lúc bất chợt,Đối mỉm cười lại hỏi ta.

"Không có." Ta lắc lắc đầu.

"Vậy lần tiếp theo liên lạc với hậu viện phải dựa vào ngài rồi." Mâu Bàn chỉ vào phạm vi bên dưới, sau đó lại chỉ chỉ chỉ chính mình nói: "Dưới vách núi ta đã dùng qua, sư phụ vừa mới dùng ở đây. Nơi này tín hiệu quấy nhiễu quá lớn, ngay cả bảng điện Tương Tư cũng không thể truyền qua, chỉ có người giấy của lão thái bà còn có thể thông suốt."

"Được." Ta gật đầu đáp ứng.

Kỳ thật, ta cũng không muốn dùng thứ này.

Thẩm Quáng căn bản không phải là người, ai tin được một quỷ hồn mang theo xác người chứ? Nói không chừng gia hỏa này giấu một con mèo nhỏ gì đó trên người giấy, đến lúc đó muốn hối hận cũng đã muộn rồi!

Phạm Xung rắc rắc nhai lương thực hành quân, đổ ực nước vào miệng, giống như một thân vết thương, mắt bị mù, chẳng những không ảnh hưởng chút nào đến tâm tình của hắn, thậm chí ham ăn cũng không chút trì hoãn.

Đôi sư đồ này cũng thật là kỳ quái.

Một người tinh tế như tóc, một kẻ thần kinh rộng lớn.

Một kẻ ái rõ ràng căm ghét, một kẻ hung ác điên cuồng.

Bất quá, tổ đôi hai người này thật ra rất có ý tứ, luôn mang đến cho ta sự kinh hỉ và chấn động không giống nhau!

Ta cũng lấy ra ấm nước vừa uống, vừa đơn giản kể lại tình hình trước mắt cho bọn họ.

"Ta và cá lớn tách ra ở trước cánh cửa đá, cá lớn sông nói cánh cửa đá kia chia toàn bộ di tích cổ thành hai, tất cả con đường chúng ta đi qua trước chỉ là nửa đoạn đầu, phía sau cánh cửa đá mới thật sự là nơi nguy hiểm..."

"Bất quá con đường phía sau cũng không khóa lại, nói cách khác lối đi kia không biến ảo nữa."

"Xem tình hình trước mắt, đã sớm tiến vào phía sau cửa đá có cá lớn, đằng điền cương. Lương Minh Lợi rời khỏi đội ngũ, chúng ta đều không gặp ai, bất quá với thực lực của hắn, hắn cũng không có nguy hiểm gì. Chỉ là vị trí trước mắt của hắn không quá rõ ràng, không rõ rốt cuộc hắn có ở trong cửa đá hay không."

Bưng dế gật gật đầu nói: "Nếu nói thông đạo phía sau cửa đá sẽ không thay đổi nữa, chúng ta hoàn toàn có thể lần theo dấu vết bọn chúng đã đi qua, cho dù tạm thời mất đi manh mối, đi vào ngõ rẽ, còn có thể kịp thời lui về! Con đường bọn chúng đi qua, có thể kịp thời hội hợp, cũng sẽ không có nguy hiểm gì. Dù sao hiện tại sư phụ bị thương rất nặng, trên chân ta bị thương, tỵ Quái lại hôn mê bất tỉnh, thực lực của chúng ta đã suy giảm rất nhiều."

Ta uống một ngụm nước, khen ngợi nói: "Ngươi nói không sai, nhưng lại có một tiền đề, đó chính là trong đống di tích cổ này, ngoại trừ đoàn người chúng ta không còn ai khác. Nếu không, lại đi ra mấy tên ngu xuẩn nữa..."

"Vậy thì mẹ nó, vậy thì làm đi!" Phạm Xung vừa nghe hai chữ trong sáo lập tức phát hỏa. Hắn quơ cánh tay to, ném mạnh bình nước ra ngoài, hét lớn: "Lão tử mặc dù bị ám toán, bị tiểu quỷ chơi mù hai mắt cũng không sợ bóng mình, nếu còn gặp thêm kẻ nào khác cũng chém hắn một đao cắt thành hai đoạn!"

"Sư phụ, trong cổ tích nào còn có trốn dật, đều bị chúng ta giết sạch rồi." Mái núi vừa hướng ta nhẹ nhàng lắc đầu, vừa khom lưng nhặt lên bình nước, đổ ra một ít nước xông vào miệng bình dính bụi đất, lúc này mới đưa cho Phạm Xung một lần nữa.

"Nhìn thấy thì giết, tất cả dọn đồ cho ta!" Phạm Khí giận dữ mắng: "Chờ lão tử ra ngoài hẳn sẽ đục ở biển công phá mười hai chiếc thuyền Quỷ Tử cho giải hận."

Sau khi tất cả chúng ta uống xong, xà yêu mở ra gói y tế nhỏ mang theo bên người, lại gói hai vòng ở chỗ chảy máu ra, sau đó lại vào bên trong kiểm tra xạ tác một chút.

Manh bị thương nặng nhất, cho tới bây giờ đều hôn mê bất tỉnh.

má hùm nói, tuy rằng nàng vứt bỏ rắn trắng tạm thời bảo vệ mạng dõi mình, nhưng dù sao nàng cũng không phải thầy thuốc, cũng không hiểu thuật âm dương gì, chỉ có thể mượn người giấy xin Thẩm lão thái thái giúp đỡ.

Thẩm lão thái thái bảo nàng nhét nửa người giấy còn sót lại vào trong miệng Ất, nói là chỉ cần mang người về là nàng có biện pháp trị, vô luận bị thương thành cái dạng gì cũng không có việc gì, chỉ cần không thiếu linh kiện là được.

Sau đó lại dặn dò nàng, tốt nhất phong bế đường hầm, ngàn vạn lần không được để người giấy rơi ra ngoài.

Ta cầm chu sa bôi lên Thiên Cung, quét mắt một phen, phát hiện phương pháp của Thẩm bà bà rất quỷ dị, lại lôi ba hồn bảy vía của Chử Bằng ra ngoài, ngưng tụ ở trên nửa tờ giấy nhỏ kia.

Nói cách khác, một khi tiểu người giấy này rời khỏi người, Hống sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

Phạm Xung chẳng những tâm lớn, mà thân thể kia lại càng như quái vật, da thịt thật dọa người. Sau khi ăn uống no say, hai tay liền khoanh lại tựa vai ngủ say trên vách đá, tiếng ngáy như sét đánh không ngừng vang lên.

Âm thanh lớn như vậy, rắn quay cũng không cách nào ngủ mê, liền nhắm hai mắt dựa vào tinh thần súc dưỡng một bên.

Ta mới ngủ một giấc không bao lâu, không tích nổi buồn ngủ gì cả.

Hơn nữa đây cũng không phải là ở bên ngoài, mà là xâm nhập vào trong cổ tích hơn mười thước dưới nước, tất cả đều giống như Phạm xung không tim không phổi mà ngủ, vậy có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ để mất.

Hai người bọn họ một đường vô cùng mạo hiểm, cực kỳ mỏi mệt tạm thời tu dưỡng một lát, ta liền thay bọn họ vọng phong đi!

Tình hình lúc này thật sự là không quá lạc quan.

Đừng xem Phạm Vi có chí chiến đấu không tiêu, khẩu khí cũng không nhỏ, nhưng bây giờ hắn đã bị thương không nhẹ.

Vết thương trên người tạm không tính, hắn lúc này độc nhãn thất minh, cái gì cũng không nhìn thấy. Xích Mãng Kim Đồng cũng liên tiếp dùng qua hai lần, tu vi tổn thương cực lớn, sức chiến đấu của hắn chỉ sợ không bằng một nửa lúc xuống nước.

Vết thương Mân Thương ở bắp chân, không nhúc nhích đến xương, nhìn như không quá nghiêm trọng, nhưng vũ thương nhỏ kỹ xảo của nàng, khô lâu đầu màu vàng, bạch xà, ba đòn sát thủ này đều đã bị phế bỏ.

Nếu như nàng không có bản lĩnh khác, cũng tạm thời không tính là cái đồng cầu uy lực không rõ kia. Sức chiến đấu của nàng ở trong nguy cơ bốn bề di tích cổ, gần như là số lẻ.

Hơn nữa một cái vèo cũng không khác gì tử thi, càng gánh nặng cực lớn.

Dưới nước có tổng cộng sáu người, nhưng bốn người chúng ta bây giờ tụ hợp với nhau, chỉ sợ tự bảo vệ mình có chút khó khăn.

Cho dù không có bất cứ nguy hiểm gì, chúng ta quay lại đường cũ, khả năng cũng không hề dễ dàng. Chứ đừng nói chi là phải tiếp tục thăm dò nửa đoạn sau của nguy hiểm!

Tuy nhiên, đây cũng là lựa chọn duy nhất.

Bởi vì dù sao giang đại cá và Lương Minh Lợi vẫn còn, nếu hai người bọn họ hoàn hảo như lúc ban đầu, thực lực không mất, đi tụ họp với bọn họ mới là ổn thỏa nhất.

Nhưng vấn đề là nếu hai người bọn họ cũng bị trọng thương, hoặc dứt khoát chết đi một người, vậy phải làm sao bây giờ?

Càng khó đoán hơn chính là, trong cổ tích này có phải chỉ có ba tên ngu ngốc Nhật Giám không?

Nửa đoạn sau nguy hiểm, chúng ta có thể đối mặt hay không? Hoặc là có thể an thân đào thoát hay không.

Tất cả đều không thể biết được!

Số một nghìn năm chín mốt hình xăm Dạ Xoa.

Tiếng ngáy rung trời, ta vốn tưởng rằng với tình thế này thì không thể ngủ quá ba ngày ba đêm, không biết đến khi nào mới tỉnh lại.

Nhưng không ngờ sau nửa giờ, không có ai gọi, cũng không có gì dị thường, Phạm Xung đã ngừng ngáy, tự mình tỉnh lại, hơn nữa còn làm ra một hành động cực kỳ quái dị.

Hắn nhấc đại đao bên cạnh lên, kẽo một cái lau ngón áp út tay phải, lập tức vén ống tay áo, lộ ra hình xăm trên cánh tay trái.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, ta đã chú ý tới trên cánh tay hắn có một cái đồ án dài nhỏ rất cổ quái.

Bất quá đồ án chỉ lộ ra một nửa, không thấy được toàn cảnh.

Ta cũng chỉ coi hình xăm quái dị mà thôi.

Nhưng lần này rốt cuộc ta cũng thấy rõ, đó lại là vẽ một tấm mặt quỷ dạ xoa, vươn dài nhỏ ở trên cánh tay là đầu lưỡi!

Mặt quỷ cực kỳ dữ tợn, liếc mắt nhắm hờ, mắt còn lại trợn trừng, lè lưỡi dài nhe răng nanh, kinh khủng đến mức nào cũng có thể thấy được.

Phạm Xung buông đao xuống, nhặt ngón tay máu tươi đầm đìa trên mặt đất lên tiến tới.

Bá một cái, con mắt của mặt quỷ phát sáng, thoáng cái đã sống lại. Lưỡi dài cuốn một cái, liền nuốt ngón tay vào!

Lập tức hồng quang chợt hiện, làn da trên mặt quỷ lồi ra, giống như trái tim không ngừng nhảy lên, phảng phất tùy thời đều có thể từ trong cơ thể của hắn phá xác mà ra.

Một màn kỳ tích xuất hiện, những vết thương nhỏ không cần băng bó trên người không ngừng khép lại, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được rất nhanh đã khôi phục như lúc ban đầu.

Phanh! Phanh phanh!

Băng vải quấn ở chỗ trọng thương liên tiếp đứt đoạn, miệng vết thương tự khép lại, đồng thời rất nhanh liền mọc ra một mảnh thịt mới.

Trong nháy mắt thương tình của hắn đã tốt hơn phân nửa, thậm chí cơ bắp cuồn cuộn, lớn hơn một vòng lớn, ngay cả cái đầu cũng dài ra không ít.

Leng keng một tiếng, nửa thanh kiếm trong tay cắm ở trên mắt hắn rớt ra ngoài, lỗ máu trên mắt nhìn mà giật mình, nhưng cũng đang từ từ co lại.

Mặt quỷ nhảy múa trong chốc lát rồi lại chậm rãi bình phục lại, dần dần lại giống như lúc trước.

Vết thương nhỏ trên người hắn đã không còn, trọng thương cũng không sai biệt lắm, chỉ là lỗ máu trên mắt còn lại chừng lỗ tiền, vẫn chưa khôi phục như cũ.

Lúc này, Phạm hướng đầu nghiêng sang một bên, lại trầm lặng ngủ, tiếng khò khè vừa trầm thấp lại vang dội, ngủ rất say sưa.

Ta cực kỳ kinh ngạc nhìn mọi chuyện, âm thầm thở dài: "Hóa ra đây mới là bí mật thật sự của Phạm Xung?"

Hay cho một câu Cửu Chỉ Tỏa Hàn Giang!

Chẳng lẽ chính là như vậy?

Chẳng qua, hiệu danh hiện tại cũng phải thay đổi rồi?

Tên là Bát Chỉ Tỏa Hàn Giang, hay là mắt mù trừng Hàn Giang?

Cang cân không biết từ lúc nào, đã sớm ngủ say, cũng không phát hiện ra tất cả. Tiếng ngáy và tiếng hít thở đều đều đều đều đều, xem ra hai thầy trò này thật sự mệt chết đi được.

Ta nắm chặt cây châm vô hình, vừa nghiêng người dựa vào cửa động bảo hộ bọn họ chu toàn, vừa nhìn chằm chằm vào cửa đá vẫn đóng chặt ngẩn người.

Ầm!

Ầm ầm ầm!

Không biết qua bao lâu, trong động đột nhiên truyền ra một trận ù ù chấn động, mặt đất cũng theo đó hơi rung động theo.

Bưng dế rùng mình một cái, mở mắt ra, ngay lập tức nhìn về phía Phạm Chung: "Sư phụ, sư phụ!"

Nàng lập tức bị biến hóa kinh người này làm cho sợ ngây người.

Phạm Xung cũng bị đánh thức, dường như nhận ra điều gì đó, liền vô ý thức sờ lên ngón áp út còn sót lại, không biết là tức giận mắng nhỏ một câu "Con mẹ nó".

Chuyện này là thế nào, lẽ nào một phen kinh biến đó không phải do bản thân hắn chủ động gây ra?

Khuôn mặt quỷ trên cánh tay hắn không biết chuyện chữa thương?

"Có phải thông đạo sắp mở ra hay không? Chúng ta đi thôi." Phạm Hướng Phi xách đại đao đứng dậy, dáng người vô cùng cường tráng so với lúc ngủ say trông giống như hai người khác nhau.

Bưng ly vừa nhìn thấy Phạm Xung không muốn giải thích cái gì, cũng không hỏi, đỡ hắn đi vào trong động.

Giờ phút này mười hai quan, cũng chính là chính giữa thạch bích đang cấp tốc lắc lư.

Tro bụi mịt mờ, hòn đá rơi vào chính giữa, thạch bích từng chút một bay lên, lộ ra một lỗ thủng đen nhánh.

Phạm xông lên trợ giúp, buộc chặt con diều hâu đang hôn mê bất tỉnh về phía sau.

"Ngươi còn chờ gì nữa?" Phạm Xung phát giác đến khi ta đứng ở trước người, xoay mặt lại thúc giục ta: "Ngươi tranh thủ thời gian đi dò xét cái gì, làm sao vậy? Ngươi còn định để hai người bọn ta là một người què đi trước."

Tên gia hỏa này cũng thật là thô tâm không ngốc, lời nói cực kỳ có lý.

Lúc này trên danh nghĩa chúng ta có bốn người, nhưng chỉ còn mình ta thực lực khỏe mạnh.

Chuyện canh gác đường, khẳng định là muốn để ta hoàn thành.

"Vậy các ngươi cẩn thận một chút!" Ta dặn dò một tiếng, vẫy ống đũa chui ra ngoài động.

Không gian ngoài động cực kỳ rộng lớn, quang mang mạ xích khắp bốn phía đều không chiếu đến được. Trong lúc hoảng hốt, phảng phất có ảo giác, bước ra ngoài cửa này cũng đã chạy ra khỏi di tích cổ, chẳng qua là một đêm tối âm u, không có chút tinh quang nào mà thôi.

Mặt đất mềm mại tựa như được phủ lên một tầng thảm nhung.

Xoẹt xoẹt nhìn xuống, thì ra khắp nơi trên mặt đất đều là cỏ xỉ rêu. Chẳng qua rong rêu này là màu đen, hơn nữa lông tơ thật dài, cũng cứng cáp hơn một chút.

Lại đi về phía trước thêm vài chục mét, đột nhiên phát hiện ra một cây nấm lớn!

Nói là nấm cũng chỉ giống hình dạng mà thôi, to chừng hai người ôm, cao mười mấy mét, quả thực giống như một cây đại thụ chọc trời vậy.

Cây nấm này toàn thân đen kịt, ánh điện trong tay chiếu lên, lấp lánh ánh sáng.

Đi không xa mới phát hiện cây nấm lớn như vậy khắp nơi đều có, nơi này lại là một khu rừng nấm nhìn không thấy bờ bên cạnh!

Ngoài nấm ra còn có linh chi tương tự như vậy, rất nhiều loại trùng sinh thực vật như tai gỗ.

Tương đồng duy nhất chính là, toàn bộ thực vật đều là màu đen, giống như bước vào một thế giới vẽ tranh thuỷ mặc do mực nước vẽ ra!

Mảng than sinh lâm cự đại mà kỳ lạ này càng ngày càng dày đặc, vì lo cho hai người bọn họ, ta cũng không dám đi quá nhanh.

Mới đầu, ta một mực siết chặt Vô Hình châm, sợ đột nhiên chui ra thứ gì đó.

Trong rừng lớn kỳ dị này, cho dù là quái vật gì xông ra cũng không có gì là lạ!

Nếu theo lệ mà tính toán, thì nó cũng to bằng cái ô ốc phải không?

Nhưng điều khiến người ta không thể tin nổi là chúng ta ở trong rừng rậm đã đi hơn mười mét mà vật sống cũng không hề phát hiện. Đừng nói là quái vật to lớn mà ngay cả một con sâu nhỏ bình thường cũng chưa từng thấy qua.

Trong rừng cây càng yên tĩnh lạ kỳ, rong rêu mềm nhũn dẫm lên không một tiếng động, cách xa mấy chục thước tiếng thở của hai người Phạm Nghiêu cũng nghe rõ ràng tất cả.

Ta quơ tay xem xét xung quanh, muốn phát hiện một ít dấu vết đặc thù.

Nhưng đi rất lâu, vẫn không thu hoạch được gì.

Trong rừng cây to không có bất kỳ dấu hiệu sinh vật sống nào, cũng không có dấu vết của bất kỳ kẻ nào.

Ví dụ như một chỗ vĩnh viễn – nữ địa, ngoại trừ đầy rẫy quái trùng khổng lồ, không còn gì khác.

"Khách Bàn, ngươi xác định nơi này chính là thông đạo đi vào sâu nhất cổ tích sao?" Ta ngừng lại, quay đầu hỏi.

"Đúng vậy." hoạn quan đỡ Phạm xông, giúp nhau là mắt và quải trượng, sau khi nghe câu hỏi của ta, rất khẳng định trả lời: "Lai tích cổ trong lòng đất này không lớn lắm, nhưng là lập thể, trên dưới phạm vi mở rộng cực lớn. Chỗ chúng ta đã đi qua, hầu hết đều là nửa đoạn bên trên, ta đã đi qua dò xét nguyên tố nguyên tố hoạt tính, phát hiện, con đường này đi thẳng xuống dưới, nói cách khác, là ngắn nhất."

"Hơn nữa, con đường này hầu như không có khí lưu giao thoa lẫn nhau, cũng không có ngăn cách vật chất, nói cách khác trên cơ bản không có chướng ngại, hẳn là thông thuận nhất."

Ta thật sự không biết, nàng làm sao có thể kiểm tra khoa học nhiều như vậy, tuy nhiên nhìn nàng khẳng định chắc chắn như thế, lại làm cho ta không thể không tin.

Lại đi về phía trước thêm một đoạn, đột nhiên trước mắt sáng ngời. Trong rừng lớn tối như mực, chợt lóe ra một bóng trắng!

Thiên Ngũ Cửu Nhị Chương, động Bách Hồn Yêu, thứ nhất là trăm hồn yêu

Bốn phía đen kịt một màu, bóng trắng kia lại có vẻ đặc biệt đáng chú ý.

Ta dừng bước, quơ đèn đuốc chiếu nửa ngày, bóng trắng kia vẫn không nhúc nhích.

Mân bành thấy ta đứng lại, cũng có chút khẩn trương kéo lối xuống.

Phạm Trùng lùi lại nửa bước, trường đao quét ngang, bày ra tư thế phòng ngự. Còn ta thì nắm chặt Vô Hình Châm, cực kỳ cẩn thận tới gần!

Cho đến khi cách bóng trắng hai ba thước mới phát hiện bóng trắng kia chỉ là sợ bóng trời, bóng trắng kia chẳng qua chỉ là một cái đầu lâu. Sau khi xoay tròn vừa đối mặt với chúng ta, lại hiện lên điện quang trong tay, lúc này mới phát ra một mảnh quang ảnh trắng rực rỡ.

Hầu như tất cả hài cốt trong cổ tích dưới nước này đều không có đầu, nhưng bốn phía cái đầu này lại không có hài cốt, cứ như vậy trơ trọi đứng lẻ loi trơ trọi đặt ở dưới gốc cây nấm to lớn.

Hiển nhiên, cái đầu này là do ai mang vào đây.

Nhưng vì sao y lại làm vậy?

Ta nhẹ nhàng đá một cước, cái đầu kia nhanh như chớp xoay một vòng.

Lúc này ta phát hiện, ngay chỗ đỉnh đầu xương cốt kia giống như thiếu đi một mảnh nhỏ, giống như là bị ai đó cạo đi một tầng, đây là chuyện gì xảy ra vậy?

Ta lại đi về phía trước xem xét mấy mét, vẫn không phát hiện gì mới, bất quá cũng tạm thời loại bỏ khả năng nguy hiểm, liền đánh một cái thủ thế an toàn với đồi núi, đội ngũ tiếp tục đi về phía

trước.

Rừng nấm khổng lồ càng lúc càng rậm rạp, cuối cùng cắm một gốc vào gốc cây, rậm rạp chằng chịt nối thành một mảng lớn, giống như một bức tường cao màu đen vắt ngang trước mắt.

Ta đang trong lúc khó khăn, đột nhiên phát hiện trong bức tường cao kia có một lỗ hổng, hoặc là nói là lỗ đen, trực tiếp xuyên qua rừng nấm, không nhìn thấy điểm cuối.

Cho dù mượn nhờ cường quang thủ điện, cũng không cách nào chiếu rõ được.

Ta đang do dự, có muốn đi xuyên qua nơi này không? Bàn xa và Phạm Trùng dìu nhau đi lên phía trước, trong tay nàng cầm một cái hộp sắt to bằng điện thoại, phía trước vươn ra một đoạn mái chèo nhỏ dài hơn mườicm, đang không ngừng lóe ra hồng quang.

"Trương tiên sinh, đi từ trong động này thôi! Phía trước đã bị cây nấm khổng lồ này chặn lại, hoàn toàn không có lỗ hổng. Độ dày của bức tường hình nấm không sai biệt lắm, nếu thật sự đi xuyên qua thì độ khó rất lớn. Trong động này ta cũng dò xét qua rồi, không có bất kỳ dấu hiệu tồn tại của sinh vật nào, hơn nữa cũng không có chấn động từ trường dị thường, có lẽ sẽ không có nguy hiểm gì."

Về kết luận khoa học, trái lại ta không nghi ngờ chút nào.

Nhưng động này hoàn toàn không giống tự nhiên hình thành, ẩn ẩn trong đó còn mang theo cỗ sát khí, ta thật sự không muốn xuyên qua nơi này.

Có điều Hám Bàn nói, ngoại trừ một chỗ hang động này ra, nấm lớn phía trước đã dày đặc đến năm mươi mét thật sự đã thành một bức tường lớn dày tới năm mươi mét.

Thật muốn đào ra một thông đạo, đích xác độ khó không nhỏ. Hơn nữa, mở thông đạo khác cũng chưa chắc có thể triệt để ngăn chặn nguy hiểm.

Ta lại nhìn về phía cửa hang một chút, dặn dò hai người nói: "Đợi sau khi đi vào, các ngươi không nên tới quá gần, chỉ cần nhìn thấy ta là được."

Nói xong, ta cầm đũa lên dẫn đầu bước vào trong đó.

Hang động này cao chừng hai mét, rộng hơn ba mét, xuyên thẳng qua rừng nấm, giống như một đường hầm thẳng tắp nơi đáy núi.

Trong động một mảnh ánh sáng xoay tròn, phảng phất ánh sáng đen sì.

Phóng tầm mắt nhìn ra, trên mặt đất đã u ám lại thâm thúy, trên đó ngay cả nửa điểm cặn bã cũng không nhìn thấy, thực khó tưởng tượng, huyệt động này làm sao lại đào ra được?

Cửa động tuyệt đối không phải do tự nhiên hình thành, dấu vết đào ra lại kỳ diệu khó tin như vậy, hẳn không phải do nhân loại nguyên thủy năm đó gây nên.

Vừa bước vào trong động, ta đã cảm giác có một luồng gió lạnh vô cùng âm trầm vây quanh ta.

Không sai!

Là một luồng gió!

Như dây thừng, như thủy xà, không ngừng xoay quanh người ta trước người ta.

Gió kia phảng phất có thể xuyên thấu thân thể ta, xâm nhập thần kinh và linh hồn ta, vừa lạnh vừa âm trầm.

Cả người ta từ trong ra ngoài, từ thân thể đến linh hồn đều như bị đóng băng, tay chân cũng trở nên cứng ngắc.

"Tốt, lạnh quá... " Mâu Đảm run run hắt xì một cái, hàm răng của nàng không ngừng va chạm, phảng phất đã lạnh có chút chịu không nổi.

Không đúng!

Trong động này nhìn như trống rỗng không có vật gì, kì thực có chút cổ quái.

"Các ngươi lui ra ngoài trước đi!" Ta cũng không quay đầu lại rống lớn một tiếng, lập tức móc ra chu sa bôi lên huyệt Thiên Cung, tạm thời mở ra thiên nhãn.

Quả nhiên sau khi Thiên Nhãn mở ra, cảnh tượng trước mặt lập tức thay đổi.

Đây đâu phải là gió gì, hóa ra trong động này lấp đầy u hồn. Từng con trôi nổi giữa không trung, vây quanh trước người ta, không ngừng thổi phồng lỗ tai chúng ta.

Bọn u hồn có cao có thấp, béo gầy khác lạ, toàn thân trên dưới đều là máu tươi của rừng rực rơi xuống, duy nhất tương đồng là tất cả đều không có đầu!

Hồn phách của bọn chúng dường như cũng bị ai đó trói buộc trong cái động này. Tất cả đều không còn ý thức tự chủ nữa, chẳng qua bơi lội như cá, không ngừng, xuyên thẳng qua. Cửa động ngăm đen này giống như một U Minh giới cỡ nhỏ.

Những u hồn này tuy bộ dáng khủng bố, nhưng tính công kích lại không quá mãnh liệt, chúng chỉ muốn bảo vệ cửa động này, không cho ngoại nhân xâm nhập mà thôi. Sau khi hoạn cùng Phạm xông khỏi lỗ đen, chúng nó cũng không tiếp tục công kích, mà xông về phía ta!

Phương thức công kích của chúng cực kỳ đơn độc, chính là đi vòng qua đi lại xung quanh ngươi, nhưng nếu tùy ý để chúng như thế, chúng ta cũng không cách nào tiếp tục đi tới!

Động này ước chừng hơn năm mươi mét, nếu cứ mặc kệ cố ý tiến lên như vậy, khả năng chưa đi được nửa đường sẽ bị đông thành tượng đá ngay!

Vô luận thân thể hay là linh hồn, tất cả đều không thể may mắn thoát khỏi.

Theo u hồn xâm nhập, tay chân của ta có chút cứng đờ, thần kinh cũng theo đó chết lặng, nhưng thần trí vẫn rất rõ ràng.

Từ cách ăn mặc của những u hồn này, có kẻ mặc đạo bào, có kẻ mặc áo ngắn, tất cả đều mặc trang phục đầu năm của Đường triều, hơn nữa tất cả đều không có đầu lâu.

Nhìn vết thương, đây đều là hành động của Bạch Hạc đạo trưởng.

Như thế xem ra, động này tất nhiên là do hắn đục đẽo ra! Cái đầu bị bỏ lại vừa nãy nhất định là bị hắn bỏ lại ở đây.

Hắn chặt đầu tất cả mọi người, nhất định là buộc búi tóc mang đi, nhưng đỉnh đầu đã bị kiếm khí cắt mất một tầng, tóc còn thừa lại không nhiều lắm, vừa vặn đi tới chỗ này rơi xuống.

Thế nhưng, tại sao hắn lại mang theo nhiều cái đầu lâu như vậy chứ?

Ý thức hắn rút khỏi u hồn, mục đích của tất cả đều giam cầm trong huyệt động này là gì?

Đúng rồi!

Trong thoáng chốc, ta giật mình tỉnh lại.

Trên bức tranh vẽ rất rõ ràng, năm đó vu sư mang vòng cổ thú nha nhiều thế hệ kế thừa, mượn dùng xương sọ xây dựng một tòa pháp trận dùng để trấn áp ác long.

Lúc ấy đạo sĩ áo vàng muốn giải trừ pháp trận, bị Bạch Hạc Đạo Trường ngăn lại, sau đó lại tru sát Ác Long.

Trận pháp kia cũng có thể có chút tổn hại, hắn sợ con ác long này sống lại lần nữa, lúc này mới mang theo một chuỗi đầu lâu đi tăng cường uy lực pháp trận!

Năm đó hắn xuyên qua rừng nấm này để rút ra những u hồn này, mục đích giam cầm ở đây chính là ngăn cản người sau này tiếp tục đi sâu vào trong tìm kiếm.

Sau khi hắn diệt sát Long Hống vệ, nhưng không rút hồn phách và ý thức của bọn họ, cũng chính vì nguyên nhân này, chính là muốn mượn bản lĩnh của Long Hống vệ, ngăn cản bước chân người thăm dò!

Những u hồn này cũng giống như Long Hống bảo vệ, đều là hắn cố ý thiết hạ bình chướng để phòng ngừa có người phóng thích ác long.

Đệ nhất thiên chi ba chương đầu tiên, tiến thối không đường...

Ta móc ra một tấm Trấn Hồn Phù chuẩn bị thu thập u hồn bên người, lại đột nhiên bừng tỉnh lại.

Không được!

Tuy nói Bạch Hạc đạo trưởng hành tẩu vội vàng, xem ra đạo cấm chế này cũng chỉ là tiện tay mà thành, thế nhưng lấy bản lĩnh vô thượng Thần cấp của hắn, cũng không phải chỉ dựa vào tấm Trấn Hồn Phù này là có thể giải quyết được.

Hơn nữa, những u hồn này nhìn như không khác gì những thứ bình thường, nhưng bản chất lại hoàn toàn bất đồng!

Những u hồn bình thường đều có oán khí chưa tiêu nên không muốn ở lại nhân gian, nhưng những u hồn trước mắt này đều là trưởng lão Bạch Hạc đạo dùng thủ pháp cứng rắn bắt vào động.

Tấm phù này một khi ném ra ngoài, chẳng những không thể áp chế quỷ hồn, ngược lại còn kích phát lệ khí, càng thêm khó chơi.

Bạch Hạc đạo trưởng vì sao muốn thiết lập từng đạo bình chướng này? Hắn đề phòng ai?

Rất có khả năng chính là những bàng môn tả đạo muốn phá giải đại trận, thả ra ác long.

Trong mắt Đạo gia chính thống, thương nhân âm vật cả ngày giao tiếp với quỷ hồn không phải chỉ bàng môn tà đạo sao?

U hồn tầm thường không ngăn được người đi đường, hắn cũng tuyệt đối không có khả năng làm được việc vô dụng, nói không chừng còn ở nơi này ẩn giấu sát chiêu gì đó. Nếu phương pháp vận dụng bình thường ta liều lĩnh lỗ mãng, rất có thể sẽ gặp bất hạnh, vừa lúc trúng kế của hắn!

Rất có thể đây chính là cạm bẫy mà hắn lưu lại trong bàng môn tà đạo.

Ngươi không cần dùng phù chú cũng không thể xuyên qua cái lỗ này, ngươi dùng phù chú thì chết càng thảm!

Những u hồn này đều đã bị cấm ở đây hơn một ngàn ba trăm năm rồi, hơn nữa khi còn sống bọn hắn cũng không phải là bách tính bình thường, nếu như một khi bị triệt để phóng xuất ra thực lực năm đó, vậy mới thật sự là khủng bố!

Chỉ một u hồn ngàn năm, hơn nữa còn là cao thủ có tu vi, ta đã rất khó đối phó, càng đừng nói nhiều như vậy.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi sợ đến nửa người chảy mồ hôi lạnh.

Nếu lúc trước ta không lưu ý, tiện tay ném ra ngoài, chỉ sợ đã sớm bị xé tan hồn phi phách tán...

Ta vội vàng thu hồi linh phù, quay người lui ra ngoài động.

"Sao vậy?" Phạm Xung nghe thấy tiếng bước chân của ta, quay đầu hỏi: "Bên này có gì đó quái lạ."

"Còn nhớ trước khi chúng ta tách ra, đã nhìn thấy thi thể mặc bạch hạc đạo bào kia không?" Ta hỏi.

"Ừ, ngươi còn nhặt được vài món đồ tốt từ trên người hắn." Phạm Xung gật gật đầu.

Vậy mà hắn ta cũng rất quan tâm đến việc này...

Ta lúng túng nói: "Ý của ta là, cấm chế trong động này rất có thể là năm đó hắn lưu lại, chỗ đó tất cả đều là u hồn. Ta không dám sử dụng Trấn Hồn Phù, rất sợ trấn áp không được, ngược lại còn kích thích lệ khí, vậy thì nguy to rồi."

Chúng ta đã từng gặp qua thi cốt của Bạch Hạc đạo trưởng, nhưng sau đó ta gặp liên tiếp những kỳ ngộ mà mình từng trải qua thì đương nhiên không muốn cùng lão nhấc lên.

Nhưng sau khi nghe ta nói vậy, Phạm Trùng lập tức hiểu ra, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi nói là... Sợ cấm chế này là lão đạo kia bố trí cạm bẫy? Sau khi dùng phù chú giống như là vứt vào thùng thuốc nổ?"

"Đúng!" Ta gật đầu, ngược lại nhìn về phía ganh đài: "Nếu chúng ta lại đục xuyên qua một cái thông đạo, có thể đi qua không?"

Loảng xoảng lắc đầu một cái: "Ta vừa rồi lại lần nữa tính toán, cuối cùng rừng nấm là một tầng đá cứng, sâu rất lớn, cho dù mở ra máy đào hố địa đạo chuyên dụng cho vào, chỉ sợ cũng phải hơn mười ngày, hoàn toàn không phải chỉ dựa vào nhân lực có thể hoàn thành. Trong tầng đá chỉ có một cái lỗ hổng như thế, cũng chỉ có cái lỗ hổng này tính cả bên ngoài."

Đối đáu ta cũng không bất ngờ, Bạch Hạc đạo trưởng đã thiết lập U Hồn trận ở nơi này, nơi đây tất nhiên là đường đi qua, ta sở dĩ hỏi như vậy, chỉ là trong lòng tồn tại chút may mắn mà thôi.

"Trương tiên sinh, chúng ta không có cách nào từ nơi này đi sao?" Bia dài mặc dù không rõ nguyên nhân trong đó, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt của ta, cũng rõ ràng huyệt động trước mắt tuyệt không đơn giản như vậy.

"Sao lại không có biện pháp?" Ta còn chưa đáp lời, Phạm Xung đã bĩu môi nói: "Là hắn luyến tiếc thứ tốt, chỉ cần hắn chịu lấy ra, dễ dàng đi qua."

"Vật gì vậy?" hoạn lạc rất không giải thích được mà hỏi.

"Không phải hắn nhặt được mấy tấm phù lục từ trên người lão đạo sao? Cấm chế trong động này là lão đạo kia bố trí, dùng phù của hắn tự nhiên có thể phá giải, nhưng hắn không nỡ lấy ra a."

Phạm Xung nói không sai, mấy tấm phù lục mà Bạch Hạc đạo trưởng để lại trên người mặc dù ta còn không rõ rốt cuộc là có công dụng gì, nhưng bị giang đại ngư một mực ghi nhớ trong đầu không quên, vậy khẳng định cực kỳ quý giá. Hơn nữa ta còn tận mắt chứng kiến, Bạch Hạc đạo trưởng năm đó chính là dùng một tấm phù diệt sát hoàng bào đạo sĩ, hiển nhiên phù này cực kỳ không tầm thường!

U Hồn trận kia là hắn thiết kế, chỉ cần dùng tấm phù này là tự nhiên giải quyết dễ dàng.

Nhưng mà, thật sự bị Phạm Xung nói trúng rồi, ta làm sao nỡ bỏ chứ!

"Trương tiên sinh." Mâu Tư có chút khó xử nhìn ta nói: "Sư phụ bị thương, ta thật sự bất lực đối với những chuyện này, nếu như..." Nàng do dự một chút, nuốt trở lại nửa đoạn lời còn lại.

Mặc dù nàng chưa nói hết, nhưng ta hiểu được.

Không nói đến Điều Tra đã hôn mê, Phạm Trùng bị trọng thương, cho dù bốn người chúng ta lúc này tất cả đều hoàn hảo không tổn hao gì, muốn phá giải cấm chế này, cũng chỉ có ta làm được. Nói chính xác hơn, đó là tấm phù trong tay ta.

Không có cách nào đi qua nơi này, cũng không cách nào đi thẳng đến chỗ sâu trong địa cung, càng không thể tụ hợp với hai người đại cá lớn Lương Minh Lợi, vậy lần thăm dò này cũng chỉ có thể vô công trở về. Càng nghiêm trọng hơn một chút, rất có thể chúng ta đã không cách nào quay trở về đường cũ!

Hiện tại trong bốn người bọn ta, một người hôn mê, hai người bị thương, chỉ có ta hoàn hảo không tổn hao gì, cho dù là linh phù sắp sử dụng cũng là ta nhặt được. Nếu như ta keo kiệt nữa mà không chịu lấy ra, thì hình như thật có chút không nói được rồi.

Thế nhưng...

Nhưng ta thật tâm muốn đau!

Hơn nữa, trong di tích cổ này nguy cơ trùng trùng, hiện tại chúng ta càng lúc càng gần với địa cung, gặp nguy hiểm một lần so với lần trước càng thêm hung ác. Không phải vạn bất đắc dĩ, tốt nhất không nên dùng trước, đây chính là vật bảo mệnh cuối cùng!

"Nếu ngươi thật không nỡ, thì còn có một cách." Phạm Xung thấy ta không trả lời, nói tiếp: "Chẳng phải ngươi có một người giấy nhỏ à? Hỏi chút đám lão già trên thuyền kia đi, nhưng hy vọng cũng không lớn, nếu ánh mắt của ta không bị thương... Ài!" Nói xong, hắn thở dài một hơi.

Nghe hắn ta vừa nói như vậy, ta càng có chút không dung thân rồi.

Lúc còn là thây khô, đã có thể cống hiến qua rồi, hiện tại thì hay rồi, ngay cả đồ ta nhặt được cũng không nỡ.

"Như vậy đi." Ta nghĩ một chút nói: "Ta nghĩ Bạch Hạc đạo trưởng rất có thể không chỉ thiết lập đạo cấm chế này, mấy tấm linh phù trong tay ta không phải tình huống vạn bất đắc dĩ, tốt nhất không nên dùng."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Phạm Xung hỏi.

"Trước mắt..." Ta dừng lại một chút rồi nói: "Tuy tạm thời không được sử dụng linh phù, nhưng chúng ta có thể mượn thần uy của nó."

"Mượn?" Phạm Xung ngẩn người: "Mượn pháp thế nào?"

"Ly Hồn độ thi!" Ta đáp.

"Cái gì... Tiểu tử ngươi còn biết chiêu này?" Phạm Xung vừa nghe bốn chữ này lập tức kinh ngạc há hốc mồm, khó có thể tin nhìn ta.

Cá cược số một nghìn năm chín bốn!

"Ta vốn không biết, nhưng đã có ba tấm linh phù này, lại vừa lúc giam cầm u hồn nơi đây, vậy thì đơn giản hơn nhiều." Ta rất thành khẩn trả lời.

Phạm Lỗ sờ sờ cằm suy tư một phen rồi nói: "Được, nhưng ngươi nghĩ kỹ đi, nếu ngươi chịu dùng một tấm linh phù chúng ta liền có thể bình an vô sự. Nếu là Độ thi không thành thì ba tấm phù này của ngươi một tấm cũng không còn!"

"Thật ra ta cảm thấy rất đáng để đánh cược!" Ta cực kỳ kiên định nói: "Mặc dù ta còn có ba tấm phù, đường về sau cũng càng thêm nguy hiểm. Hiện tại hai người các ngươi đã bị thương nặng như vậy, nếu ta không bảo tồn chút thực lực, làm sao có thể mang các ngươi ra ngoài? Hơn nữa, đừng quên, chúng ta rất có thể còn trở về từ nơi này. Nếu linh phù đã dùng hết, bị U hồn trận này ngăn ở trong địa cung mới là nguy hiểm nhất."

Phạm Trùng vừa nghe xong lời này liền xoay người nhìn về phía ta.

Hắn nhắm chặt hai mắt, một con mắt loang lổ vết máu, con mắt bên kia vẫn có vết sẹo sâu dài năm sáu tấc, hai hốc mắt đều lật qua lật lại, nhìn cực kỳ doạ người.

"Tốt, vậy ta nghe lời ngươi!" Phạm Xung nhìn ta một hồi lâu, lúc này mới gật đầu đáp.

Bưng lửa đứng một bên nghe rất là mơ hồ, cực kỳ khó hiểu nhìn ta, lại nhìn tới nhìn lui.

Phạm Xung mặc dù không phát hiện ra biểu tình của chanh chua, nhưng cũng đảm đương chức trách của làm sư phụ, chủ động giới thiệu: "Đây là một loại pháp thuật cực kỳ cao thâm, có thể dẫn linh hồn ra ngoài thân thể. Thân thể mặc dù không có chút ý thức nào, nhưng linh hồn của ngươi vẫn có thể điều khiển thân thể, ừ, nói như thế nào cũng là ngươi có thể xuất khiếu linh hồn, còn có thể điều khiển chính mình chỉ còn lại thân xác."

"Chẳng qua, phương pháp này rất nguy hiểm, nếu như người thi pháp tu vi không đủ, hoặc có chút sai lầm, toàn bộ mọi người sẽ xong đời. Nhưng lần này ngươi cũng không cần lo lắng, U Hồn trận là do lão đạo kia bố trí, linh phù chúng ta lưu lại trên người chẳng khác nào chuẩn bị một phần bảo đảm song song. Cho dù thật sự có sai lầm gì, linh phù tự nổ, linh hồn của ngươi sẽ trở về bản vị."

"Nếu thành công, chẳng những có thể tiết kiệm được một linh phù, hơn nữa những u hồn kia cũng coi chúng ta là người một nhà, lúc thông hành lần nữa sẽ thông suốt mà không gặp trở ngại gì..."

Mâu Bàn nghĩ nghĩ muốn xiết chặt kết luận: "Đó là nói, nếu như thất bại, toàn bộ ba tấm linh phù sẽ bị hủy diệt, nếu thành công, chẳng những có thể không dùng tới một tấm, mà sau này chúng ta đi qua nơi này cũng không còn trở ngại gì nữa?"

"Đúng!" Phạm Xung gật đầu nói: "Tiểu tử này nói không sai, chúng ta rất có khả năng sẽ rời khỏi nơi này trở về, linh phù cực kỳ trân quý, nói không chừng sau đó sẽ có nguy hiểm còn lớn hơn nữa, tự nhiên là có thể tiết kiệm được một tấm, nếu như thất bại thì lúc quay lại chúng ta sẽ đổi đường khác."

"Nhưng mà, không phải chúng ta chỉ có ba tấm phù thôi sao? Mãng lang làm sao bây giờ." Đảo Đản liếc nhìn Ất trưởng bà còn đang hôn mê trên lưng.

"Hắn vốn đã hồn phi thể rồi, nếu không phải Thẩm lão thái thái gầy kia mang theo nửa tờ giấy nhỏ hồn, chỉ sợ sớm đã mất mạng rồi!" Phạm hướng Phát Đốn an ủi nói: "Ngươi không cần lo lắng cho hắn, bây giờ hắn còn an toàn hơn chúng ta nhiều."

Thật sự là khó có thể tưởng tượng, nếu Phạm Xung biết, dây thừng chính là hoẵng cố ý làm gãy, thiếu chút nữa hại tính mạng hai người bọn họ, không biết sẽ thế nào.

Ta đem ba tấm linh phù mà Bạch Hạc đạo trưởng lưu lại móc ra, dặn dò dãy núi nói: "Ngươi không cần khẩn trương, một hồi theo sát ta, âm thầm dùng ý niệm khống chế thân thể của mình, một mực đi về phía trước là được. Nhớ kỹ, bất luận ngươi nhìn thấy cái gì cũng tuyệt đối không nên kinh hoảng, chớ đừng chạy loạn, ngươi chỉ coi đây là một mộng cảnh ly kỳ, chỉ cần đi qua hắc động, ác mộng liền kết thúc. Ngươi hiểu chưa?"

"Được!" hoạn lạc trả lời rất kiên quyết, nhưng ta nhìn ra, nàng vẫn có chút khẩn trương.

Bất quá, điều này cũng khó tránh khỏi.

Khiến người ta ly hồn xuất khiếu, sau đó dẫn dắt thể xác mình xuyên qua từng cái quỷ hồn, cái này đặt ở trên đầu ai cũng sẽ khẩn trương, chớ nói chi là nàng.

Ngay cả bản thân ta còn chưa thử qua!

Đây là bí thuật thần kỳ tập từ quyển thứ hai của Âm Phù Kinh.

Mặc dù đủ loại bí quyết ta đã sớm thuộc lòng, nhưng dù sao cũng chưa bao giờ thi triển qua, có thể một mạch mà thành hay không ta cũng có chút không chắc chắn.

Nhưng theo như lời Phạm Xung, trên người chúng ta còn có linh phù, kết quả xấu nhất là ba tấm linh phù đều hỏng hết.

Chẳng qua, đáng để đánh cược!

Nếu như thành công, chẳng những không hao tổn gì, còn có thể đảm bảo lúc trở về bình an vô sự.

Lần này đi đến một đi chính là hai lá linh phù, ai biết sâu trong cổ tích còn có nguy hiểm gì, có thể thêm một phần bảo đảm chính là một phần!

"Tốt, ngươi nhắm hai mắt lại, đem tâm thần tập trung tại mi tâm chỗ." Ta sợ nàng lo lắng, cố ý giả bộ như đã tính trước trước, nói ra.

Mâu bàn nghe vậy nhắm mắt lại, lông mày cùng khóe miệng đều khẽ run rẩy.

"Bụi về bụi, đất về đất, người quỷ muôn đường, hồn về thiên ngoại..." Ta vừa lắc lư linh phù chậm rãi chuyển động trước mặt Thái Ất, vừa đọc Ly Hồn chú.

"... Ba hồn khai, bảy phách tán, lên!" Theo một tiếng kêu to, lá bùa trong tay ta bộp một tiếng, dán lên trên trán núi đá.

Bưng đá dừng lại không nhúc nhích, tất cả tay chân đều cứng đờ buông thõng xuống, mà một xà điện trong suốt khác trong suốt, thoáng cái từ trong cơ thể bay ra ngoài.

Hai chân nàng rời khỏi mặt đất, nhìn ta cực kỳ kinh ngạc, lại nhìn bản thân vẫn đứng nguyên tại chỗ, lập tức hai mắt trợn tròn, miệng há ra đến cực hạn.

Ba ba hai tiếng, ta lại đem hai tấm linh phù còn lại nhanh chóng dán lên trên trán ta cùng Phạm Xung.

Dưới chân nhẹ bẫng, cả người ta giống như sương khói phiêu đãng bay lên.

Môn bí thuật này cực kỳ cao thâm, ta còn chưa hoàn toàn tìm hiểu, cho nên trải qua hồn rời cơ thể của ta vẫn không thể nói chuyện, ta chỉ có thể khoát tay áo về phía Tạ Tĩnh Tuyền, ý bảo nàng đi theo ta.

Bưng dế sửng sốt hơn nửa ngày, lúc này mới miễn cưỡng tỉnh lại từ trong kinh ngạc, nhưng dù sao nàng cũng không có tu vi, linh hồn thực sự là quá suy yếu, hầu như một trận gió cũng có thể thổi tan. Hồn phách kia giống như diều chạy tới bay lui, xoay loạn khắp nơi, cố gắng một hồi lâu, sau đó mới dần ổn định lại.

Ngược lại, Phạm Trùng rất có kinh nghiệm, thực lực cũng mạnh hơn ta nhiều, hồn phách của hắn gần như đã ngưng tụ thành thực thể, lại ngăm đen như sắt thép, cũng không biết có phải là có quan hệ với hình xăm Dạ Xoa trên tay hắn hay không?

Tâm thần ta khẽ động, lướt về phía trước một bước, thân thể đứng ở phía sau cũng cực kỳ chất phác bước chân trái ra.

Liên tiếp đi bảy tám bước, quay đầu nhìn lại, rắng mới vừa tìm được cửa khiếu, run run giơ chân lên.

Nhưng trên đùi của nàng vốn có thương tích, hơn nữa tâm thần nàng không yên, điều khiển không phải linh hoạt như vậy, suýt nữa ngã sấp xuống đất.

Phạm Trùng tuy bị thương hai mắt, nhưng linh hồn của hắn lại nhìn thấy, vội vàng đưa tay đỡ lấy.

Linh hồn ba người bọn ta phiêu phù ở phía trước, thân thể giống như con rối loạng choạng theo sát phía sau, đi thẳng đến cửa hang.

Đầu tiên thiên bạch hắc thủy nhất thiên chi năm nghìn chín sông cuồn cuộn.

Lần nữa tiến vào cửa động, liếc mắt đã thấy u hồn đầy trời đang bay lượn khắp nơi.

Cũng không biết Bạch Hạc đạo trưởng dùng biện pháp gì có thể lấy luôn đầu của những u hồn này.

Linh hồn mỗi một đạo đều đầm đìa máu tươi, trên lồng ngực trống rỗng, bay tới bay lui xoay quanh giữa không trung, vừa thấy chúng ta bước vào, liền một mạch dâng lên.

Bất quá, hiện tại khác so với lúc trước, chúng ta cũng là u hồn, chúng nó cũng không thể làm gì được.

Mâu lục có chút sợ hãi, hồn phách không ngừng run rẩy, muốn quay người đào tẩu, thân thể của nàng cũng theo đó mà lay động theo.

Phạm Trùng thao túng thân thể vội vàng đỡ lấy nàng, rồi lại liếc mắt ra hiệu với nàng, ra sức gật đầu.

Bưng ly có chút cổ vũ, nhắm mắt lại định thần, lúc này mới lần nữa lấy dũng khí tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ là lần này nàng theo sát sau lưng ta, một mực cúi đầu nhìn chằm chằm dưới chân, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, cũng bất chấp vết thương trên đùi, cố nén đau đớn, khập khiễng nhanh chóng đi qua.

Những u hồn kia tản ra xung quanh chúng ta, rồi lao thẳng về phía thân thể.

Thành hay bại, chỉ trong một lần hành động này!

Ta và Phạm Xung có chút lo lắng quay đầu lại, chỉ thấy những u hồn kia vây quanh ba người chúng ta không ngừng lượn vòng, xuyên thẳng qua.

Thân thể cùng u hồn giống như là tường cao và vô hình điện ba, không va chạm lẫn nhau, không trở ngại chút nào.

Nhưng ta lại không cảm giác được nửa điểm khác thường, linh phù cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

Đây chính là nói... đã thành công!

Phạm Phượng nhếch miệng, giơ ngón tay cái lên, ta cũng hướng về phía hắn nhẹ gật đầu.

Khoảng cách năm mươi mét không ngắn, cũng không tính là quá lâu. Chúng ta bị một đám u hồn vây quanh, cuối cùng cũng đi xuyên qua được.

Vừa ra khỏi cửa động, những u hồn kia giống như cá vàng được nuôi trong vại thủy tinh, căn bản không ra được.

Ta vội vàng hồn về bản thể, giật lấy phù chú, sau đó lại tháo lá linh phù trên trán và lang thang ra. Mãi đến lúc này, trái tim luôn treo lơ lửng của ta mới hoàn toàn thả lỏng.

Linh hồn trở về vị trí cũ, ngược lại ta còn có chút chưa thích ứng, chỉ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, đầu choáng váng một trận.

Ngay cả thân thể như thiết tháp của Phạm Trùng cũng mãnh liệt nhoáng một cái, đôi núi lảo đảo ngã nhào xuống đất. Nàng bởi vì đi quá nhanh, vết thương trên đùi lại chảy ra không ít huyết dịch.

"Nha đầu!" Phạm Xung trong tay trống không, lập tức có chút bối rối kêu lên một tiếng.

"Ta... Ta không sao." Hang lang nằm rạp trên mặt đất, cố trang phục không có chuyện gì nói.

Cũng không biết là vừa rồi bị những u hồn kia hù dọa, hay là thương tình trên đùi thật sự quá nặng, sắc mặt cân đối trắng bệch, nàng cắn chặt môi, tận lực giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

"A, vậy là tốt rồi!" Phạm Trùng thở dài một hơi, quay đầu lại khen lớn về phía ta: "Không tệ! Thực không nghĩ tới tiểu tử ngươi còn có thể có kỳ thuật như vậy. Lúc trước ta cũng chỉ là nghe nói qua mà thôi, thật là anh hùng xuất thiếu niên a."

Ta cười khổ một cái nói: "Ta cũng vừa mới học thành, nếu không có mấy tấm linh phù này, ta cũng không dám đem tính mạng của chúng ta nói đùa. Thái lang... Kế tiếp chúng ta nên đi như thế nào đây?"

Thật ra ta muốn hỏi một chút thương thế của nàng thế nào, nhưng nàng lại cắn chặt môi hướng về phía ta ra sức lắc đầu, tựa hồ không muốn để cho vẻ bề ngoài biết rõ, vì thế liền tạm thời sửa lại.

Tâm tư nha đầu này cực kỳ tỉ mỉ, nếu Phạm Xung biết nàng bị thương khẳng định sẽ đau lòng kêu mình cõng. Dù sao phía trước nguy cơ bốn bề, nói không chừng lúc nào đó sẽ gặp nguy hiểm gì nữa. Trong đội ngũ bốn người này chỉ có ta là một người có thực lực khỏe mạnh, còn phải đi về phía trước dò đường, tùy thời đề phòng. Tuyệt đối không có khả năng lại mang gánh nặng đó rơi lên người ta.

Bưng dế thở phào nhẹ nhõm một hơi, tận lực dùng ngữ khí bình thản nói: "Cứ đi thẳng về phía trước là được, không khí phía trước ẩm ướt rất lớn, hẳn là có một mảng nước đọng rất lớn. Sau khi bờ nước qua đi, khoảng cách đến cuối cùng sẽ không xa nữa."

"Vậy... Chúng ta nghỉ ngơi một lát?" Ta cảm động sâu sắc sự kiên cường và thiện niệm của nàng, có ý muốn đề xuất nghỉ ngơi trong chốc lát để nàng bớt đau đớn một chút.

Nhưng Phạm Xung này thô tâm quỷ, thế mà nửa điểm cũng không phát hiện ra điểm dị dạng của nhúm, cái miệng rộng khẽ nhếch nói: "Còn nghỉ ngơi con chim! Cái này cũng chậm trễ thời gian bao lâu rồi, mau đi thôi!"

"Sư phụ nói rất đúng, chúng ta phải mau chóng hội hợp với bọn Giang lão tiền bối." Khang Nam bình tĩnh khí nói, lập tức cắn răng một cái không nói tiếng nào bò về phía trước.

Ta vội vàng đi tới, đỡ nàng ta dậy, đưa đến bên cạnh Phạm Lận.

Cach điệu rất là cảm kích nhìn ta gật gật đầu, bắt lấy cánh tay

Phạm Xung.

Trên trán lấm tấm mồ hôi.

Ta không đành lòng lắc lắc đầu, lấy từ trong lòng ra một viên thuốc nhỏ đưa tới. Đây là đan dược tiêu đau, có thể khiến thần kinh tạm thời tê liệt, làm giảm bớt tác dụng đau đớn.

Trật lang miễn cưỡng mỉm cười với ta, một ngụm nuốt xuống.

"Chạy đi! Ngươi còn lề mề cái gì chứ." Phạm Xung không hề hay biết bước chân tiến về phía trước của mình, vội vàng hét lên.

Ài, một đôi sư đồ này, thật khiến người ta có chút bất đắc dĩ!

"Hiện tại chúng ta cách tâm địa càng ngày càng gần, không biết nguy hiểm gì chắc chắn sẽ càng lúc càng lớn, các ngươi không nên đi quá nhanh, chậm rãi theo là được." Ta có chút đồng tình nhìn nấm, siết chặt cây kim vô hình đi về phía trước.

Phía trước là một sườn dốc nhỏ, chậm rãi đi xuống phía dưới. Sau khi quẹo qua một khúc quẹo, trước mắt bỗng trở nên sáng sủa, trơn nhẵn bóng loáng, tối đen như mực.

"Mẹ kiếp!" Chân trái ta vừa bước ra, trong nháy mắt liền lún vào, toàn bộ mặt bàn chân đều ướt đẫm.

Ta bị dọa giật mình, cuống quít thu chân lại, nhìn kỹ mới phát hiện mặt đất nơi này là chỗ nào, rõ ràng là một mảng nước đen sì!

Vùng nước này giống như mực nước, ảm đạm không ánh sáng, càng không có gợn sóng nhộn nhạo chút nào.

Ca bàn nói không sai, nơi này quả nhiên có một mảng nước đọng thật lớn.

Xa xa nhìn lại, không thấy cuối, bốn phía một mảnh đen kịt, không một tiếng động, giống như Địa Ngục Tử Hải.

"Sao vậy?" Phạm Xung nghe thấy tiếng kinh hô của ta, có chút khẩn trương vung trường đao bảo vệ trước người.

"Phía trước không có đường, là một mảnh dưới đất hồ." Ta ngắn gọn nói ra.

Bưng ly và Phạm Trùng dìu nhau đi tới, Phạm Xung hít mũi nói: "Cái mảnh thuỷ vực này có mùi quái dị, cần phải cẩn thận một chút."

Tên này là cao thủ quen ăn thịt đường thủy, có thể phân biệt ra người thường không cách nào phân biệt được hơi nước khác. Hơn nữa lai lịch phạm vi lớn mật, vẫn luôn là người không sợ trời không sợ đất, hắn đã nói như vậy, nghĩ thuỷ vực nơi đây chắc chắn không đơn giản!

Sảo phát xuất ra một cái bình nhỏ, khập khễnh đi tới mép nước, lấy ra một bình nước, lại đổ vào bên trong một ít nước thuốc, bỏ vào trong một hộp nhỏ.

Trên cái hộp mang theo hai ngón tay rộng biểu hiện ra, con số hồng hồng lục cùng mô hình lục liên tục lóe lên một hồi lâu.

"Điều này... Điều này sao có thể!" Một lát sau, mâm rượu rất là kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Đầu tiên, ngàn chí cửu cửu lục chương, trong nước có thứ gì đó.

"Sao vậy?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Những sinh vật ở vùng thuỷ vực này có cùng loại, nhưng mật độ lại vô cùng lớn, hơn nữa đã bị diệt chủng hơn trăm triệu năm. Số liệu khác cũng rất kỳ quái, các loại khoáng vật chất liệu có hàm lượng vô cùng cao, đặc biệt là thiết., Lân lân, hàm lượng càng thêm cao, thái quá. Nếu như không tính giá trị chênh lệch quá lớn, thì có thể uống như dịch dinh dưỡng! Nhưng trong này còn có một loại vật chất kỳ lạ không cách nào dò xét ra, cũng chính là loại vật chất này, khiến cho nước trở nên một mảnh đen kịt."

"Nói cách khác, phiến thủy vực này là tuyệt không có ai, rất có thể vẫn như cũ bảo trì trạng thái mấy ức năm trước. Hơn nữa, nguyên nhân hình thành cũng cực kỳ quái dị." hoạn quan rất là nghi hoặc nói.

"Chẳng cần lo lắng, chẳng phải cũng phải từ nơi này trôi qua à? Người sống còn có thể làm cho nước tiểu nghẹn chết, chuẩn bị xuống nước đi!" Phạm Xung nói xong thu hồi đao, vén ống tay áo lên.

"Sư phụ, người đừng vội, chờ con thuyền con chuẩn bị xong." Nói xong cởi áo khoác ra.

"Thuyền?" Vừa nghe đồi ân nói lời này, ta và Phạm Xung cũng không khỏi cả kinh.

Trừ dơi ra, chúng ta nào còn có thuyền nào nữa?

Sau khi leo lên đai trang bị lục địa, mỗi người đều có một cái ba lô, càng chưa từng nghe nói trong trang bị của chúng ta còn mang theo một chiếc thuyền a!

Trong ánh mắt khó tin của ta, hoạn quan cực kỳ thuần thục cởi áo khoác ra, kéo sợi xích buộc trên cổ áo, lôi ra bên trong giáp tầng.

Quần áo kia nhất thời mở rộng gấp mấy lần, trải dài trên mặt đất, dài chừng hai mét, rộng hơn một mét.

Lập tức, nàng duỗi tay từ trong nội y kéo ra lồng ngực, hai bên khép lại, vặn động vài cái, dĩ nhiên biến thành một lồng sung khí lưu!

Trước ngực y phục treo một tiêu ký mạ tiền, nàng đem đồ vạch tung ra, dùng sức kéo một cái, thì ra là một lỗ hổng.

Lần này, rốt cuộc ta xem hiểu rồi, lại là một cái thuyền nạp khí!

Mân truyền khí gắn liền vào lỗ khí, ngẩng đầu nhìn ta, cầu xin giúp đỡ nói: "Thật xin lỗi, Trương tiên sinh, có thể giúp ta một chuyện được không? Ta thật sự không còn sức lực nữa."

"Được!" Ta lên tiếng, ngồi xổm xuống nhận lấy khí phiệt.

Cái khí phiệt này chế thành lồng ngực, hơn nữa bên trên còn lưu lại mùi cơ thể của nàng, cảm giác có chút quái lạ...

Theo ta không ngừng đè ép, hòn đá khí vốn áp súc thành kích cỡ quần áo chậm rãi phồng lên.

Hai mét, rộng nửa mét, bốn phía hơi cao, hai đầu mũi nhọn, không lớn không nhỏ, vừa vặn ngồi vào chỗ mấy người chúng ta!

Ta gạt khí xạ bỏ vào trong nước, nhảy vào trước tiên. Phạm Hướng Tống giúp đỡ, cởi côn hạm từ trên lưng xuống, ôm nó ngồi ở chính giữa, kéo san sát theo sau đuôi thuyền ngồi ở hắc thạch bên bờ, theo đó cho dù dốc sức đẩy mạnh mái chèo, ta và Phạm Vi đều vung dao chèo, thủy triều đẩy sóng gợn, xông về phía trước.

"Đối với mười hai điểm phương hướng, ước chừng ba trăm mét." Mâu Đản lấy ra dụng cụ, một lần nữa xác định phương vị.

Trong bóng tối, khí nỏ như sợi dầu không ngừng tiến lên, tay chiếu xạ ra điện quang xa xa, giống như một dải lụa mềm mại trải trên mặt nước đen như gấm.

Bóng tối, bóng tối vô biên vô hạn.

Mặt nước, vách đá, bốn bề đen kịt một màu.

Ngoài tiếng động trên mặt nước, thì khắp nơi yên tĩnh, không có lấy nửa điểm tạp âm.

Chúng ta lúc này giống như dân trên thuyền gặp nạn, cô độc lướt trên biển rộng mênh mông dưới đêm tối.

Thật sự khó có thể tưởng tượng, chúng ta là trong lòng đất sâu trăm mét dưới sông Ô Tô Lý!

"Ồ? Cẩn thận một chút, trong nước này có vật sống!" Nó vạch vạch lên, đột nhiên kêu lên.

Mặc dù Phạm Xung bị trọng thương hai mắt, cái gì cũng không nhìn thấy, thế nhưng ở trong nước tối tăm không ánh sáng này, hắn so với ta và hùm vai càng thêm linh mẫn.

Quả nhiên, gã vừa dứt lời, trong mảng thuỷ vực đen như mực phía trước hiện ra một mảnh quang mang màu lam.

Hào quang ẩn hiện ngay dưới mặt nước, lấp lánh không ngừng.

Bọn ta thả chậm tốc độ một chút, chậm rãi nhích lại gần, ánh sáng càng ngày càng rõ ràng, không ngờ lại là một đám sứa.

Sứa xanh lam sáng ngời phát sáng, phần đuôi kéo theo từng cái xúc tu dài nhỏ mềm mại nhẹ nhàng nhảy múa theo sóng nước, giống như một đám thiếu nữ mặc váy dài màu lam, đang múa ca múa hoan nghênh chúng ta đến.

"Oa, thật đẹp!" Tuy sâu trong hiểm cảnh, rắngg vẫn nhịn không được thở dài nói.

"Hình như có điều gì đó không đúng." Ta hơi nghi hoặc một chút nói: "Những xúc tu của những sứa này có phải hơi quá dài hay không? Hơn nữa còn quái dị như thế này, trên thế giới này hẳn là không có giống loài như vậy?"

"Ta quả thật chưa từng thấy qua, thậm chí còn chưa từng nghe nói qua." Phiền lang trả lời: "Nếu là râu dài còn thanh tỉnh, hẳn là có thể nhận ra đây là vật gì. Oa, ngươi nhìn cái kia đi!"

Ta ngẩng đầu nhìn lên, đám sứa kia đột nhiên xuất hiện một tên gia hỏa vô cùng to lớn!

Những sứa khác mặc dù kéo theo xúc tu dài hơn một mét, nhưng thân thể cũng chỉ to bằng một quyền.

Con sứa lớn đột nhiên xuất hiện này vậy mà lớn bằng cái bàn cơm, xúc tu thật dài tản mát rơi xuống nước, căn bản không nhìn thấy rốt cuộc dài bao nhiêu.

Lớp khí giãn cách bầy sứa càng lúc càng gần, chúng nó cũng như cố ý xúm lại.

Đúng lúc này, bầy sứa bỗng nhiên tứ tán chạy tứ tán ra.

Dưới mặt nước đen như mực đột nhiên có một bóng đen đỏ như máu lao ra!

Thủy mẫu chạy trốn tứ tán, lại bị hơn phân nửa nó nuốt sống vào. Thân hình lớn nhất của sứa kia quá mức to lớn, còn chưa kịp đào tẩu, liền bị vồ trúng.

Mãi tới lúc này, chúng ta mới phát hiện ra bóng đen đỏ như máu kia lại là một con côn trùng vô cùng to lớn, cái vòi dài hơn cả cái thùng khí của chúng ta!

Cự trùng cắn nuốt xong hai con sứa, sau đó sóng nước lật một cái lại trầm xuống.

"Vậy... đó là cái gì?" San hô có chút kinh ngạc nói: "Ta nhìn thế nào cũng thấy khá giống tam diệp trùng."

Mặc dù ta không quá quen thuộc động động tới thực vật, càng không cách nào so sánh với Mãng, nhưng hình ảnh Tam Diệp trùng ta đã gặp qua.

Mâu nói không sai, đó chính là Tam Diệp trùng!

Đây là sinh vật ở thời kỳ hàn vũ, bá chiếm toàn cầu.

Từ xưa đến nay, lịch sử đã có năm, sáu trăm triệu năm, đã sớm diệt sạch.

Nhưng nơi này tại sao có thể xuất hiện tam diệp trùng sống động? Mà lại còn to lớn như vậy.

Tam diệp trùng vốn màu đỏ tươi, hay là chỉ một con này có chút không giống?

"Có phải có quan hệ với thủy chất đặc thù nơi này hay không?" Khang Bàn suy nghĩ một chút rồi nói: "S thuỷ vực này tương đối phong bế, không tương hợp với bên ngoài, rất có thể là theo sự thay đổi của địa xác, hình thành một hồ nước cực kỳ đặc thù trong lòng đất. Bởi vì nơi này tất cả điều kiện đều không thay đổi, vẫn bảo trì trạng thái mấy ức năm trước, cho nên những sinh vật nguyên thủy nhất này đều còn sống."

"Cái này cũng có khả năng." Ta gật đầu nói: "Nhưng vấn đề là, trước khi chúng ta xuống nước cái gì cũng không phát hiện, chuyện này đột ngột tất cả đều xông ra? Có phải chúng ta dẫn bọn chúng ra ngoài hay không?"

"Mau chèo thuyền! Có một tên gia hỏa lớn hơn đến." Vẻ mặt Phạm Xung đột nhiên cực kỳ khẩn trương, lớn tiếng kêu lên.

Đại quân đệ nhất thiên chi năm ngàn bảy thiên tam diệp trùng,

Cảm giác xông vào trong nước còn nhanh nhạy hơn chúng ta nhiều, vừa nghe lời này, ta không chút chần chờ vung mạnh hai tay ra sức chèo thuyền. hoạn quan cũng không có thời gian nghiên cứu cái thủy chất, địa hình cấu tạo gì đó, cũng vội vàng hai tay múc nước.

Cũng không lâu lắm, ta đã cảm giác được có một làn sóng nước khổng lồ từ phía sau ập tới, ống khí bị đẩy ra khỏi mặt nước, cuốn cao giữa không trung.

Ầm!

Liên tiếp giáng xuống, bắn ra một mảng bọt nước màu đen.

Phạm Xung rất có kinh nghiệm bay sang trái, cùng lúc đó vung trường đao ở bên phải vạch một cái, con thuyền khí xoay hai vòng, miễn cưỡng ổn định thân hình. Nếu không phải Phạm Xung lão đạo thì lần này đã sớm lật thuyền!

"Tên kia đuổi theo rồi, trước không nên cử động." Phạm Xung nắm chặt trường đao, rất nghiêm túc nói.

Đối mặt với sinh vật không biết dưới nước, tất cả ta và Bàn Tư đều không có kinh nghiệm gì, chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp.

Chúng ta quay sáp sáp quay đầu nhìn về phía sau chiếc thuyền, chỉ thấy mặt nước vốn đen như mực đã trở nên đỏ tươi một mảnh, giống như bị ai đó đốt cháy, sóng nước cuồn cuộn phía dưới, giống như có đồ vật gì đó cùng nhau bơi tới.

Là Tam Diệp trùng!

Tới gần thêm chút nữa, cuối cùng chúng ta cũng thấy rõ.

Đó là một bầy Tam Diệp Trùng, lúc trước bơi dưới thuyền chúng ta chỉ có thể coi là trung đẳng, dài khoảng mười mét! Mỗi con đều đỏ tươi ướt át, khắp người đầy nếp nhăn như khe rãnh.

Vừa tận mắt nhìn thấy, cả con sứa lớn như vậy đều bị nó một ngụm nuốt vào, huống chi lần này tới đây còn lâu mới chỉ một người, mà còn cả thảy một đoàn dài.

Càng quan trọng hơn là, ở trong nước!

Chỉ cần bị chúng nó đánh bay đi thuyền, cho dù chúng ta có bản lĩnh cực lớn cũng không thi triển ra được, giết lại giết không hết, cuối cùng chỉ có thể bị bọn chúng hấp hết!

Ta còn không khỏi khẩn trương xiết chặt hai đao Trảm Quỷ Thần.

Mắt thấy đại quân Tam Diệp Trùng khổng lồ càng ngày càng gần, tim ta cũng gần như muốn nhảy lên cổ họng!

Phù, lại một đợt sóng nước!

Vòi dây khí bị đẩy liên tục xoay chuyển. Phạm xung phong ra một đao trái cực nhanh, tay phải vạch một cái, chiếc thuyền nhỏ tuy xoay tròn không ngừng nhưng vẫn hoàn hảo không chút tổn hại. Chỉ là nước đọng bị hắt vào không ít, quần áo trên người chúng ta, hơn phân nửa đã bị ướt nhẹp.

"Nha đầu, ngươi chỉ cần Đào Thủy là được rồi! Tiểu tử, ngươi nghe ta chỉ huy." Phạm Xung cực kỳ trầm ổn nói.

"Được!" Ta và Tạ Tĩnh Tuyền đồng thanh.

Nguy hiểm đã tới gần, ngoại trừ nghe theo Phạm Thượng cao thủ xông lên mặt nước này, hai người chúng ta đúng là vô kế khả thi.

Tuy rằng Phạm Xung mù hai mắt, bản thân bị trọng thương, nhưng kinh nghiệm ở trong nước không phải thứ mà ta có thể so sánh được.

Tới gần rồi, càng gần hơn!

Tam Diệp trùng bơi nhanh nhất cách chúng ta chỉ có hai ba thước, đại quân mênh mông phía sau cũng gần trong gang tấc! Đều có thể thấy được những con ký sinh trùng dài hẹp cỡ ngón tay đang leo ở tầng ngoài.

"Đừng cử động!" Phạm Xung giơ đao trong tay lên, dặn dò chúng ta lần nữa.

Lạn Đầu cũng không ngẩng lên, nâng một chén nước ngoài nhúng vào.

Ta nắm chặt song đao nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Con tam diệp trùng cầm đầu không ngừng nhúc nhích, hô một tiếng từ bên mạn thuyền vọt tới, nhấc lên một mảng sóng nước, thân thuyền bỗng nhiên hướng ra phía ngoài lật một cái.

"Vách trái đà!" Phạm Xung mãnh liệt nghiêng qua bên phải, đồng thời cao giọng ra lệnh.

Ta vội vàng ghé vào bên phải, liều mạng múa hai thanh đao.

...

Con Tam Diệp Trùng này vọt tới, đại quân phía sau cũng thoáng cái đã đến, từng đạo sóng nước, tầng tầng lớp lớp.

Hơn nữa chỗ chúng ta ở có vẻ hẹp, những con Tam Diệp Trùng này càng nhiều lắm, lít nha lít nhít bơi, trên mặt nước căn bản chứa không nổi, còn có không ít nhảy lên không trung, lao đến thuyền khí.

"Bên trái!"

"Toàn bộ nằm xuống!"

"Bên phải!"

"Vứt về sau đi!"

Phạm Trùng thỉnh thoảng lại lớn tiếng kêu lên sợ hãi.

Hắn tuy rằng không nhìn thấy gì cả, chỉ dựa vào sóng nước phun trào cùng hai tai nghe gió, chung quy ngay lập tức đưa ra quyết định chính xác nhất, khiến cho cái bè nhỏ một lần lại một lần tránh khỏi nguy hiểm bị đụng đổ. Dưới cơn sóng lớn kia luân phiên trùng kích, cái bè nhỏ lắc trái lắc phải không ngừng xoay tròn, nhưng vẫn vững vàng phiêu phù ở trên mặt nước.

Trong khoảnh khắc, tam diệp trùng đỏ như máu đã chạy được phân nửa, mặc dù sóng nước làm chúng kinh sợ, thân thể cao lớn cũng mang đến phiền toái không nhỏ cho chúng ta. Nhưng dường như chúng nó không phải đang hướng về phía chúng ta, tình hình giống như đang vội vàng chạy trốn.

Chẳng lẽ trong mảnh thuỷ vực bịt kín này, còn có quái vật gì so với tiến hóa của tam diệp trùng khổng lồ trước đây càng thêm hung ác hay sao?

Ầm!

Đúng lúc này, một cơn sóng gió động trời ầm ầm nổi lên, một bóng đen gần như chặn tất cả tầm mắt chúng ta đột nhiên nhảy ra khỏi mặt nước!

Đó quả thực là một chiếc thuyền tuần tra, che khuất bầu trời, thế tới rào rạt, chúng ta vậy mà không thể nhìn rõ toàn cảnh vật kia.

Một con Tam Diệp Trùng dài ba bốn mét nháy mắt đã bị bóng đen kia nuốt vào.

Ầm!

Bóng đen kia rơi xuống nước, làm kinh động sóng triều như biển gầm, thuyền khí lập tức bị nhấc lên cao mười mấy mét.

"Nhanh! Dùng sức vạch về phía trước!" Phạm Lôi rống to kêu lên, cơ bắp trên cánh tay bạo khởi tầng tầng, huy động trường đao liều mạng vũ động.

Ta cũng chẳng hề để ý, vung mạnh hai tay, dùng sức về phía trước.

Sóng nước cuốn cao, chúng ta mượn thế tiến nhanh, vậy mà thoáng cái đã nhảy ra ba bốn mươi mét!

Thuyền khí trên mặt nước liên tiếp xóc nảy mãnh liệt mấy lần, dưới sự điều khiển của Phạm Xung, lại ổn định thân hình.

"Nhanh!" Phạm Trùng vội vàng kêu to.

Nửa người y nghiêng về phía trước, hai cánh tay nhanh quay như bánh xe, phảng phất ngựa đến, nhanh chóng kích thích mặt nước. Trong tiếng ào ào vang lên, bọt nước cuồn cuộn cấp tốc lui về phía sau.

Dưới cái nhảy này, chúng ta đã nhảy vào trong đại quân Tam Diệp Trùng, chung quanh thân thuyền tất cả đều là một mảng đại trùng khổng lồ đỏ tươi.

Nhưng bây giờ chúng ta đã biết, uy hiếp chân chính không phải đến từ những Tam Diệp trùng này, mà là bóng đen khổng lồ đuổi ở sau lưng!

Đám Tam Diệp Trùng này cũng giống như chúng ta, đều đang sợ hãi chạy trối chết mà thôi.

Cũng không có thời gian quay đầu lại quan sát rốt cuộc đây là thứ gì, tất cả chúng ta đều bất chấp liều mạng xông về phía trước.

Tam Diệp trùng thân hình khổng lồ, mỗi con đều to như thuyền khí, nhưng vùng thủy vực này vốn không quá rộng rãi, hình thể chúng nó ngược lại hạn chế tốc độ.

Chúng ta lại có thể thấy khâu kim, tiến lên mượn dòng nước xiết nhấc lên đẩy nhanh tốc độ về phía trước, vậy mà một đường siêu hành, bỏ rơi đại đa số Tam Diệp trùng ở phía sau!

Nhưng bóng đen sau lưng kia đuổi càng ngày càng gần, trên mặt nước đen như mực tuôn ra từng đoàn từng đoàn máu tươi, giống như bóng đêm đỏ tươi, đặc biệt rực rỡ.

"Grào!"

Giờ phút này, một tiếng nổ như sấm mãnh liệt từ phía trước truyền tới.

Thanh âm này mặc dù cực kỳ trầm thấp, dị thường vang dội, trong không gian tương đối kín kín này càng là hiển hách kinh người, chấn động làm màng tai chúng ta phát run, trong nháy mắt mất đi tri giác, trong đầu ù ù vang lên.

Những con Tam Diệp Trùng đang chạy trốn kia vừa nghe thanh âm này, phảng phất đã sớm đem bóng đen truy kích ở sau lưng kia vứt ra khỏi đầu, vội vàng quay đầu trở về.

Sóng gió quay về, trong khoảnh khắc đã đi ngược chiều qua bên cạnh chúng ta!

Bọn ta ngoài kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, lại phát hiện bóng đen khổng lồ đuổi theo sau lưng xa xa cũng hoảng hốt rời đi, bên cạnh bơi động vô số con Tam Diệp trùng, nó cũng không cắn nuốt mà chỉ để ý rút lui.

Bên trong dòng sông đỏ mênh mông, bóng đen tan biến, trong nháy mắt đã biến mất sạch sẽ.

Đệ nhất thiên chi Cửu Bát Chương liệt hỏa quái điểu...

Mắt thấy bóng đen kia và một đám cự đại Tam Diệp trùng hoảng hốt chạy trốn, mấy người chúng ta đều kinh ngạc không nói nên lời.

Tiếng rống to truyền từ sâu trong lòng đất vừa rồi là thứ gì phát ra vậy?

Đó là ác long bị trấn áp sao?

Ta cố ý nhìn bàn tay mềm mại, quả nhiên giống như đúc lời con cá lớn trong sông, siết thành nắm đấm.

Đây là một thói quen đặc thù rất khó sửa đổi, nàng thật sự không thể kìm nén sự hưng phấn.

Oan ngữ nói, ác mộng của gia tộc sa kèn quả thật tồn tại, chỉ là che giấu một khâu quan trọng nhất đối với ta, đối với chuyện ác long không nhắc tới một chữ!

Học thức du dương rất uyên bác, tinh thông các loại công nghệ cao, nhưng đối với tình huống trong địa cung này nhiều điểm hay không? Trước khi xuống nước, ngoại trừ ác long, nàng còn biết nhiều hơn nhiều.

Tất cả quái vật đều hốt hoảng chạy trốn, mặt nước gợn sóng sau đó lại khôi phục bình tĩnh.

"Đi thôi." Phạm Xung thở ra một hơi, rất bình thản nói.

Vừa rồi may mắn có nguyên nhân, nếu không dựa vào kinh nghiệm di thuyền cực kỳ phong phú của hắn, cho nên đám Tam Diệp trùng kia không nhằm về phía chúng ta, tất nhiên cũng sẽ đánh chúng ta ngã ngửa ra khỏi thuyền, sau đó không phải bị những đại gia hỏa to lớn kia chèn thành bánh thịt, thì cũng bị bóng đen kia nuốt mất.

Nguy hiểm tuy tạm thời đã qua, nhưng chúng ta cũng không dám khinh thường chút nào, vội vàng tăng tốc đi tới.

Diện tích một hồ nước trong lòng đất cực kỳ khổng lồ, đoạn chúng ta phải vượt qua này chỉ là một cái hẻm hẹp nho nhỏ, sau khi trải qua một phen đào vong khẩn cấp này, đã sớm lệch đi phương hướng. Chiếp giáo nối giáo chính vài lần, lúc này chúng ta mới một lần nữa chạy về hướng chính đạo.

Thuyền khí vừa cập bờ, ta lên trước, cẩn thận xem xét một chút, không phát hiện nguy hiểm gì, lúc này mới gọi hai người lên bờ.

Chúng ta nghỉ ngơi ngắn ngủi một lát, cất ống khí đi, giấu ở trong khe đá bên cạnh bờ, lại cột Uyển Như xác chết vào người, tiếp tục phát động tiến về phía trước.

Bên bờ hướng lên trên rất là gập ghềnh, hoặc là nói căn bản cũng không thể xưng là đường đi!

Hai bên đều là dốc đá cao không thấy đỉnh, con đường chính giữa hẹp dài khắp nơi đều là đá vụn lớn nhỏ. Bởi vì tới gần mép nước, thủy triều rất nặng, sinh đầy rong rêu cực kỳ cổ quái, vừa bóng vừa trơn, không cẩn thận sẽ ngã sấp xuống.

Ta ngược lại là còn tốt, hoạn quan và lang thang bị thương một chân, một cái gì cũng không thấy, lảo đảo đi lên rất gian nan.

Mà ta muốn cảnh giới bốn phía, bảo vệ an nguy mọi người, ngược lại cũng không giúp được gì.

Phù!

Đột nhiên, một đạo hắc ảnh từ trong vách đá bên người vọt ra, thẳng đến cổ họng của ta.

Thần kinh của ta sớm đã căng cứng, vừa thấy bóng đen bay ra, châm vô hình trong tay liền bay thẳng ra ngoài.

"Dát!" Bóng đen kia bị Vô Hình Châm lập tức đâm thủng mười mấy lỗ thủng trong suốt, phát ra một tiếng hét thảm, ngã xuống dưới.

Nhưng ngay sau đó, lại có mấy trăm bóng đen từ hai bên vách đá ào ào chạy lên.

"Cạc cạc cạc!"

Âm thanh kia cực kỳ chói tai, cổ vũ rất khó chịu.

"Mấy thứ đồ chơi gì vậy?" Phạm Xung vung trường đao lên, kinh hãi hỏi.

Sách bàn cũng không biết từ nơi nào rút ra một cái nỏ nhỏ hợp kim, cực kỳ khẩn trương chắn trước mặt Phạm Hướng Sinh.

Ta sẽ trảm quỷ thần song đao ra khỏi vỏ, giơ ống cà sa lên chiếu, lúc này mới phát hiện những bóng đen kia lại là một đám quái điểu.

Nói là chim, chẳng bằng nói là dơi thì thỏa đáng hơn. Trên dưới thân đám người này không có lông chim, toàn thân đen kịt, bóng loáng tỏa sáng, giống như bị ai đó quét một lớp sơn đen.

Cái mỏ dài nhọn, hai cái móng ngắn cực kỳ sắc bén, không ngừng vỗ đôi cánh mỏng manh như da thịt, vù vù xé gió.

Quả thực chính là một đám quái điểu danh xứng với thực.

Đám gia hỏa này cũng không hề nhằm về phía chúng ta mà không ngừng bay vòng quanh trên bầu trời, trừng đôi mắt nhỏ tinh quang lóng lánh nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của chúng ta.

Đây rốt cuộc là thứ gì, ta cũng không nói rõ được!

Có thể đám gia hỏa này trước giờ chưa từng thấy qua nhân loại, vừa rồi ta vừa rồi ra tay liền giết một con, khiến chúng nó có chút kiêng kỵ, không dám dễ dàng công kích.

Đám người này tuy không tấn công, nhưng cũng không đi, vẫn bay quanh chúng ta, không ngừng kêu loạn lên, phát ra tiếng kêu như người cha đã chết.

Chúng nó không tan, chúng ta cũng không dám manh động.

Từ cái miệng sắc bén lợi trảo đến xem, đám gia hỏa này cũng không dễ chọc, bắt được trên người liền có thể xé ra một miếng thịt tươi.

Không được!

Tiêu hao như vậy cũng không phải là cách hay.

Nhưng mà, nếu chúng nó không xuống, chúng ta cũng không lên được.

Phải làm sao bây giờ?

"Trương tiên sinh, ngươi xem chúng nó hình như sợ ánh sáng kìa!" Đột nhiên, sông suối cao giọng nhắc nhở.

Ta thuận thế nhìn lên, quả nhiên quái điểu đầy trời dưới quang mang của ống đồng hôn chiếu rọi, có chút không mở được mắt, cực kỳ kinh sợ tránh sang một bên, có con còn dùng cánh che khuất cái đầu nhỏ trụi lủi.

Ta lung lay mấy lần, quái điểu lập tức phân tán ra, kêu cạc cạc điên cuồng chạy trốn tới một chỗ khác.

Thế nhưng điện quang trong tay dù sao cũng không thể kéo dài, vừa thoáng qua, chúng lại dày đặc chi chít đè lên, phảng phất như mây đen che kín trời cao bao phủ lên đỉnh đầu chúng ta.

Có rồi!

Đám gia hỏa này quanh năm sinh sống ở sâu trong lòng đất, chẳng những chưa thấy ánh sáng, khẳng định cũng chưa từng thấy lửa nhỉ?

Nghĩ đến đây, ta liền đeo đũa lên bả vai, lấy từ trong ba lô ra mấy con hạc giấy.

Đây là trên đường từ Ác Ma Chi Cốc trở về, Hàn lão lục tiện tay dạy ta một chiêu.

Trên mỗi con hạc giấy ta đều viết một đạo Liệt Diễm Phù, lập tức miệng niệm thần chú trao cho chúng linh lực. Lúc này hạc giấy được thức tỉnh, vỗ cánh bay lên không trung.

Bọn quái điểu trừng đôi mắt nhỏ nhìn, cho rằng hạc giấy dễ bắt nạt nên lập tức cùng nhau tiến lên.

Vừa mới chạm vào hạc giấy, Liệt Diễm Phù lập tức khởi động, dâng lên từng đoàn từng đoàn sóng lửa.

Quái điểu vây quanh bốn phía toàn bộ bị đốt, đám gia hỏa này cả kinh lẫn sợ, vừa kêu loạn lên, vừa tứ tán điên cuồng bay tứ tán. Lần này, lập tức lại dẫn cháy một mảng lớn.

Trong khoảnh khắc, quái điểu đầy trời được điểm hơn phân nửa, ánh lửa mãnh liệt, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, trong không khí tràn ngập một mùi hôi thối tràn ngập da thịt.

Thỉnh thoảng lại có quái điểu bị đốt hỏng cánh từ trên trời giáng xuống, ta vừa vung đao đón đỡ, vừa kêu lớn: "Đi mau!"

Ca bàn và phạm nhân vội vàng đỡ nhau hướng về phía trước gấp rút đi tới.

Quái điểu chìm vào trong đám lửa ốc còn không mang nổi mình ốc, làm gì còn thời gian rảnh để công kích chúng ta? Thừa dịp này ngăn cản, ba người chúng ta rất nhanh xuyên qua khu vực này, dọc theo con đường nhỏ gồ ghề trong cốc bò lên.

Phía trên hẻm núi ngược lại bằng phẳng, nhưng con đường phía trước đã bị chặn lại.

Trên ngọn núi trước mặt, loáng thoáng có một cái lỗ lớn đủ xe lửa thông hành, bất quá lại bị vô số đá vụn to to nhỏ nhỏ, hoàn toàn phong bế.

Ta đánh thiết chung lên trên, lúc này mới phát hiện trên đỉnh núi có dấu vết kiếm khí dài mười mấy mét, nửa ngọn núi đều bị tước bằng.

Khẳng định cũng là do Bạch Hạc đạo trưởng làm!

(Dọa: Chúc toàn bộ mê thư bằng hữu vui vẻ mãi, cả nhà tròn xoe! Xin mọi người chú ý đến hiệu công chúa của ta: Công hiệu của Đạo môn lão Cửu ngày mai sẽ thay đổi tân gia bán ra ngoài của thương nhân trong Âm gian, bao hàm rất nhiều thông tin mới."

Đệ nhất thiên ngũ cửu cửu cửu định hướng tới phá hoại.

Cái động lớn trong rừng nấm là hắn tạc ra, bố trí U Hồn trận, ngọn núi nơi đây cũng là bị hắn tiện tay cắt đứt, chặn đường đi.

Hắn rốt cuộc đang phòng bị cái gì?

Là sợ lại có người nào phóng thích ác long?

Trong bốn phía không có thông lộ nào khác, con đường duy nhất cũng bị ngăn chặn, đá vụn trên một con đường nhỏ hẹp dài vừa rồi nhất định là từ nơi này lăn xuống.

Cửa động bị đá vụn một mực chặn lại, chẳng những cực kỳ đa dạng, hơn nữa cái đầu cực lớn, muốn thanh lộ ra thông đạo chỉ sợ cũng không phải nhất thời nửa khắc là có thể hoàn thành được.

Phải làm sao bây giờ đây?

Ta đang buồn, đèn đuốc nhắc nhở: "Trương tiên sinh, có cần sử dụng thuốc nổ không?"

Thuốc nổ?

Sao ta lại quên mất chuyện này cơ chứ.

Bạch Hạc đạo trưởng tiến vào cổ tích thời gian cách Đường triều hơn một ngàn năm trước, lúc đó mặc dù cũng phát ra thuốc nổ, đồng thời vận dụng trong cuộc sống, nhưng uy lực tự nhiên yếu hơn không chỉ mười mấy lần.

Ta nghĩ nghĩ rồi nói: "Dùng thuốc nổ là một ý kiến hay, bất quá vạn nhất đem cửa hang nổ thì càng phiền toái hơn."

"Không sao, ta có thể bố trí phương hướng phá hoại để nó phát triển là tốt rồi, sẽ không tổn hại đến căn cơ cửa động." giông hươu tin tưởng mười phần nói.

Hì? Khoa học kỹ thuật mà nha đầu này nắm giữ còn rất toàn diện, ngay cả kỹ thuật phá hoại chuyên nghiệp cũng biết.

"Vậy ngươi làm đi, nhất định phải chú ý an toàn!" Ta gật đầu nói.

Sau khi thấy ta gật đầu, lang thang cởi đai lưng, từ trong tầng kép đổ ra một ít thứ giống như bùn, cực kỳ thuần thục vò nặn trạng thái trưởng thành, sau đó lại từ trong ống giày giật ra mấy sợi dây mềm, thuốc men tố ra thuốc nổ lập tức hoàn thành.

Một ít động tác vừa thành thạo lại nhanh chóng, vừa nhìn liền biết là thường xuyên luyện tập.

Bình thường chính là nữ hài tử lớn như vậy, hơn nữa từ nhỏ đã sinh ra giữa quý tộc hào môn, không phải đều là các nghệ thuật yêu thích hoa oa vũ, trao nhau vang nhạc sao? Nhưng sao nàng lại cứ thích những thứ này?

Là Thập Tam cố ý bồi dưỡng, hay là từ nhỏ nàng đã có niềm vui tốt như vậy?

Càng làm ta kinh ngạc là, trên người nàng rốt cuộc mang theo bao nhiêu thứ đồ chơi ly kỳ cổ quái?

Dù sao cũng không giống như lúc nào nàng cũng có thể lấy ra một hai món công nghệ cao cấp.

Sảo yêu bảo ta và Phạm Xung áp sát phía sau, trốn ở một nơi an toàn. Chính nàng khập khiễng đi đến trong đống loạn thạch, bên này đặt mấy cái, bên kia đặt mấy cái thuốc nổ đều nhét vào trong khe đá. Sau đó cầm một cái hộp nhỏ hình di động đi tới bên người chúng ta.

"Sư phụ, Trương tiên sinh, bịt lỗ tai lại!" thắn rất tri kỷ dặn dò ta và Phạm Xung.

Ầm!

Theo ấn xuống nút đỏ rực, tiếng nổ vang vọng đất trời bỗng dưng nổ tung.

Đá vụn như mưa, bay loạn xạ, ngay cả mặt đất cũng cực kỳ mãnh liệt run lên.

Mặc dù ta che lỗ tai thật chặt, nhưng vẫn cảm giác được hai tai ông ông rung động.

Đá vụn sét đánh đùng đoàng lại đứt gãy rơi xuống một hồi lâu, lúc này mới triệt để ngừng lại.

Ta xuyên thấu qua khói bụi mù mịt như sương mù, xa xa nhìn lại, chỉ thấy cửa hang bị nghẹn kín đặc quánh lúc trước bị tạc ra một thông đạo đủ bốn năm người sánh vai đi.

Cuối thông đạo lộ ra một mảnh quang mang cực kỳ rực rỡ, đủ mọi màu sắc chói mắt phi thường.

Đó là cái gì?

Chẳng lẽ là bảo vật tổ tiên nhân tổ giấu ở nơi này?

Chúng ta giẫm lên đống đá vụn rải rác trên mặt đất, tiếp tục đi về phía trước.

Đi không bao xa, đã gặp một huyệt động đi nghiêng qua.

Ngay tại hai đầu huyệt động giao nhau, trên mặt đất đất bùn đầy máu tươi, những vết máu này có màu đỏ tươi, cũng có màu lam nhạt.

Vết máu màu lam nhạt khẳng định là của tiểu quỷ dây leo mới sinh, nó đánh với ai đây? Xem ra vẫn là lưỡng bại câu thương.

Nếu Bàn Tư cùng giang đại cá nói đều không sai, như vậy nơi này coi như là phía sau Trảm Thiên thạch, toàn bộ địa cung nửa đoạn sau.

Hiện tại có thể xác định, người ở đây ngoài ba người chúng ta ra, chính là cá lớn và cánh đồng dây leo.

Chẳng lẽ là, cá lớn giữa sông và đồng cỏ vừa va chạm? Hơn nữa còn xảy ra chiến đấu kịch liệt?

Thực lực Đằng Điền Cương mạnh như vậy? Vậy mà có thể khiến giang đại ngưu thương thành bộ dáng này.

Bàn Lăng miêu tả sơ qua tình huống nơi này một chút, Phạm Xung thở phì phò nói: "Ta mặc kệ lão quỷ tử kia vừa mới đánh với ai một trận, lão gia hỏa này là loại hàng gì, dù sao đống quy tôn tử kia ta tính toán được hắn rồi, hừ! Ta không có thứ gì tốt, thấy một tên giết một tên."

Mân bành nhìn nhìn ta nói: "Trương tiên sinh, ngươi cảm thấy người vừa đối chiến với Đằng Điền sẽ là Giang lão tiền bối sao?"

Ta nhìn chằm chằm vết tích lưu lại trên vách đá, suy nghĩ một chút rồi nói: "Không giống lắm! Ngươi xem —— những dấu vết này đều là cương xoa lưu lại, ngoài ra, hoàn toàn không còn gì khác. Thủ đoạn của giang cá lớn ta đã thấy, hắn tuy rằng thủ đoạn cao cường, có thể nhả khói giết người, nhưng vẫn lưu lại thật sự vết tích, nhưng người này..."

"Có phải là Lương Minh Lợi không?" Mâu Đản nói.

Đúng vậy, ở trong huyệt động này, ở Phàm Quốc đã bị toàn quân tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn lại bảy người.

Ta, đế, một mực ở cùng một chỗ, hơn nữa còn là từ thông đạo mới vừa nổ tung đi vào. Ngoại trừ tiểu quỷ tử dây leo vừa mới ra thì không còn cá lớn và Lương Minh Lợi ở lại nữa sao?

Nếu không giống cá lớn như sông, vậy chắc chắn là Lương Minh Lợi.

Thế nhưng...

Ta luôn cảm thấy không thể như vậy được.

Trong những người mà ta mời tới, mỗi người đều cực kỳ không đơn giản.

Thậm chí còn có mấy người cho đến bây giờ, đều không rõ thân phận, hoàn toàn không rõ nội tình.

Vu sư diêm, huynh đệ Giang gia, Lương Minh Lợi, tất cả đều cực kỳ thần bí.

Thực tế Lương Minh Lợi, tuy gã liên tiếp ra tay mấy lần nhưng thủ đoạn mỗi lần đều khác nhau hoàn toàn!

Tay cụt rút hồn, khí cầu bong bóng, Quỷ Bì Tử... Đây đều là những thuật âm dương hoàn toàn khác biệt. át chủ bài chân chính của hắn, hoặc nói hắn am hiểu nhất là thứ gì, cho đến bây giờ cũng không ai biết được, coi như là đoán cũng đoán không được.

Nếu như nói đằng điền cương có thể cùng cái này cực kỳ thần bí tiểu lão đầu lưỡng bại câu thương, đừng nói là ta, chỉ sợ ai cũng sẽ không tin.

Nhưng mà, trong di tích tổng cộng chỉ còn lại có mấy người, vết máu đỏ tươi này rốt cuộc là của ai?

Hoặc là nói, ngay từ đầu chúng ta đã đánh giá thấp thực lực của Đằng Điền Cương? Hắn tuyệt đối không chỉ là nhân súc cộng sinh, mà nửa người nửa bạch tuộc?

Ta móc ra hai tấm Truy Hồn Phù, mỗi cái đều có màu lam, huyết dịch màu đỏ riêng phần mình truy tung một hồi. Quả nhiên không ngoài dự liệu, tất cả đều không có hiệu quả.

Phù này chỉ có tác dụng với người bình thường như diều hâu, mọi người tu vi cao thâm có biện pháp ngăn cản khí tức.

"Trước tiên cứ về phía trước xem xét đã! Nhưng từ giờ trở đi, phải cực kỳ chú ý, bất kỳ nguy hiểm nào cũng đều là trí mạng." Ta dặn dò hai người một câu rồi tiếp tục đi về phía trước.

Vừa rồi cái huyệt động nghiêng nghiêng kia uốn lượn tối đen như mực, chúng ta nổ thông đạo này lại là thẳng tắp về phía trước, hơn nữa quang minh sáng chói.

Cũng không biết cuối thông đạo kia rốt cuộc có thứ gì?

Đầu tiên, một ngàn sáu linh linh phù hợp với một con cá lớn trong sông.

Dòng máu hai màu đỏ lam đứt quãng chảy xuôi một đường, một mực làm bạn.

Mãi tới hơn hai mươi mét, vết máu màu đỏ thẫm đã luồn lách vào trong một cái động nhỏ bên cạnh, dòng máu màu xanh lam vẫn tiếp tục chảy về phía trước.

Lại qua mười mấy mét, huyết dịch màu xanh lam cũng không có chút tung tích.

Ngay tại phụ cận huyết dịch biến mất, xuất hiện một cái hố to.

Vách đá cùng mặt đất đều bị nổ sập một mảng lớn, hòn đá vỡ vụn hầu như phong bế hơn phân nửa cửa hang. Cuối thông đạo hào quang sáng chói không gì sánh được xuyên qua khe đá, đâm người có chút không mở được mắt.

"Là do sấm tay nổ!" Bàn Tư kiểm tra vết tích trên vách đá một hồi, rất khẳng định nói: "Chính là đám sấm trên thuyền chúng ta bị mất, đằng điền vừa mới rời đi, Lý Minh Hàn không phải là báo cáo, mất đi một ít thuốc nổ và sấm tay sao? Xem ra thật là bị hắn trộm đi rồi."

"Thủ lôi là vừa mới trộm đi Đằng Điền, điểm này ngược lại là không sai, nhưng tại sao hắn lại dùng ở chỗ này?" Ta chỉ chỉ thạch bích nói: "Ngươi xem, nơi này cũng không phải cửa đá, cũng không có cửa đá cách trở, hiển nhiên hắn cũng không phải vì nổ tung."

"Nếu hắn muốn giết người, vì sao vừa rồi hắn không dùng? Hơn nữa cao thủ kịch chiến với hắn đã sớm quẹo vào một thông đạo khác, vì sao hắn lại ném lôi thủ ở chỗ này? Có chút không hiểu." Ta nghi ngờ nói.

Phạm Xung vẫn không nói lời nào đột nhiên nói: "Chuyện này có gì kỳ quái chứ? Hắn chắc chắn là đụng phải hai người, vừa rồi đánh một trận, lại đụng phải một tên ở đây. Kẻ vừa rồi là cận thân, ném thủ lôi cũng sẽ nổ chết chính mình, người này ở cách rất xa đã nhìn thấy, hắn lại bị thương, cho nên mới ném thủ lôi."

Phạm Xung là một người thô kệch, có thể phân tích ra cách đánh nhau, rất có lý.

Bất quá, điều này càng thêm kỳ quái!

Vừa rồi Đằng Điền Cương cùng ai đánh một trận còn chưa biết rõ ràng, tại sao lại đột nhiên lại nhảy ra cái thứ hai.

Hai người kia rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ nói, trước sau hắn gặp phải cá lớn trong sông và Lương Minh Lợi, hơn nữa còn đánh một trận với hai người này, còn hoàn hảo không chút tổn hại chạy mất?

Nếu đây là chân tướng, vậy thực lực vừa rồi của lão quỷ tử đằng điền phải kinh khủng đến mức nào?

Bản lĩnh của hai người Giang Đại Ngư và Lương Minh Lợi đều cao siêu vô cùng, khiến ta đấu với hai người bọn họ một trận cũng khó có phần thắng, nhưng đằng điền cương này...

Hả?

Không đúng! Đột nhiên ta nhớ ra.

Ta và Giang Đại Ngư là ở cuối Tạp Cung Tỏa, chia tách Thiên Thạch, trên mặt đất nơi đó cũng có lưu lại một nhánh Đằng Điền cương trực.

Hắn xem như nửa người nửa con bạch tuộc, có thể tinh thông thủ pháp mọc lại tay chân, lần này chắc chắn cũng bị thương không nhẹ. Dưới tình huống như vậy, còn có thể liên tiếp giao chiến với cá lớn trên sông và Lương Minh Lợi, thật quá hoang đường mà.

Lại lùi thêm một bước nữa mà nói, coi như hắn thật có bản lãnh này thì kiaTrảm Thiên thạch căn bản cũng không có khả năng làm hắn bị thương tổn được!

Nhưng cứ như vậy, người liên tiếp đánh hai trận với hắn lại là ai đây?

Ta thầm nghĩ trong chốc lát, nhưng cũng không nghĩ ra nguyên cớ gì, đành phải để Phạm Xung tạm thời lui về phía sau cùng quay quay về, móc ra một tấm Bạo Liệt Phù dán trên loạn thạch.

Theo một tiếng nổ vang, loạn thạch tán loạn bay loạn bốn phía, cửa động lần nữa thông suốt.

Bạo liệt phù tự nhiên không thể so sánh với uy lực vạc nổ tung, bất quá cũng thích hợp dọn dẹp quy mô trở ngại nhỏ này, ngược lại còn chưa đến mức nổ tung hòn đá trong động.

Thông đạo sau khi nổ tung, quang mang đối diện càng thêm sáng chói, rực rỡ đủ mọi màu sắc, làm cho người căn bản không thể nhìn thẳng vào.

Nhưng nơi này lại thực sự quá nguy hiểm, nhắm chặt hai mắt hoặc là một mực cúi đầu xuống phía dưới, đó đều là biện pháp cực kỳ ngu xuẩn, đơn giản cùng tự mình tìm chết không có gì khác nhau...

Đương nhiên, nếu ta mở ra Thiên nhãn thì cũng không ngại, nhưng việc này quá hao tổn linh lực, hơn nữa cũng không lâu dài.

Ngay lúc ta không có cơ hội đầu mối, co dãn như đinh đóng cột nhỏ lại móc ra một món công nghệ cao, vòng bảo vệ mắt.

Nếu như ta nhớ không lầm, đây là Kính Thước uống nước mới đúng chứ? Sao nàng lại mang theo một bộ này.

Chẳng lẽ tấm kính này còn có công hiệu gì khác?

"Trương tiên sinh, mảnh gương này có thể che giấu cường quang và phát ra ánh sáng." Xoay người, tránh ánh sáng chói lóa, đưa mảnh gương tới.

Lần này khiến ta không biết nói gì cho phải, đang định chối từ,g ly trực tiếp nhét con mắt vào trong tay ta: "Ngươi đeo vào đi! Sư phó... Không cần đâu, ta cũng không tiện hành động, mang theo nó cũng không có tác dụng gì."

Ta khẽ gật đầu, cũng không nói gì nữa, trực tiếp đội lên người.

Tuy rằng ta không nói gì, nhưng từ giờ phút này ta đã ngầm hạ quyết tâm, bất luận kế tiếp có nguy hiểm gì, ta đều nhất định đem bọn họ ra ngoài!

Sau khi khoác lên Thanh Quang kính, cường quang không còn mãnh liệt như trước nữa.

Từ xa đã trông thấy, đoạn cuối thông đạo là ba cánh cửa song song với nhau.

Bên trái là màu đen, tối đen như mực, sâu không thấy đáy.

Bên phải là màu đỏ, tươi đẹp như máu, ánh sáng chói mắt.

Chính giữa là một mảng ánh sáng năm màu rực rỡ!

Trong hào quang ngũ sắc, có một người đang đứng quay lưng về phía chúng ta, một chân nâng lên, hơi dời khỏi mặt đất, nhưng vẫn không rơi xuống, như tượng điêu khắc không hề nhúc nhích.

Bóng lưng kia trông rất là quen mắt, vóc dáng không cao, nhỏ gầy khô cằn.

Nhìn kỹ lại, thì ra là một con cá lớn bằng sông!

Đây là có chuyện gì?

Hắn trúng cơ quan tà pháp gì mà bị chế trụ sao?

Ta đang nghi hoặc, chân hắn không biết lơ lửng bao lâu cuối cùng cũng hạ xuống đất, ánh sáng hơi nhạt đi một chút. Mơ hồ có thể thấy được, đang ở phía trước hắn không xa, đứng sừng sững một gương đồng lớn cao hơn hai mét, đạo đạo ánh sáng năm màu chính là từ trong gương phát ra.

Cá lớn tựa như trầm tư một chút, chậm rãi lại nâng lên một chân, lại giống như vừa rồi, treo ở giữa không trung, một mực không rơi.

Hình như hắn đang phá giải trận pháp gì đó?

Chỉ là cách quá xa, quang mang lại quá mức mãnh liệt, có chút nhìn không rõ.

"Phía trước là giang đại ngưu, hắn hình như đang hãm trong mê trận gì đó." Ta quay đầu giải thích ngắn gọn với hai người cân nhắc, sau đó dặn dò: "Hai người các ngươi trước đừng động đậy, ở đây chờ đi, ta qua xem một chút."

"Ngươi cẩn thận một chút, nếu thực sự không được liền lui về, chúng ta lại nghĩ biện pháp khác." Phạm Xung luôn ăn nói thô lỗ, vậy mà lại nói một câu cực kỳ ấm áp này.

"Được!" Ta ồ một tiếng nặng nề, chậm rãi đi về phía trước.

Càng gần thêm một chút, lúc này mới phát hiện, trước ba cánh cửa đá vốn dày đặc đều có.

Bất quá, hai cánh cửa bên cạnh đều đã bị ngạnh sinh đập ra lỗ hổng.

Vết rách trên cửa đá màu đỏ chỉnh tề, xem ra đã bị kiếm khí chém vỡ, trên vết gãy cũng rơi đầy tro bụi, niên đại đã cực kỳ xa xưa. Trừ cái đó ra, trên mặt đất phụ cận cửa đá còn tản mát một mảnh tro tàn mang theo dấu vết chu sa, xem qua liền biết, đó là phù chú thiêu đốt hết.

Dựa theo thời gian suy tính, xông tới nơi này nhất định là Bạch Hạc đạo dài.

Cửa đá màu đen phía bên phải bị nổ thành một đống đá vụn, rơi lả tả xuống đất, ngay cả mặt đất và vách đá phụ cận cũng bị nổ thành một mảng lớn. Theo dấu vết còn sót lại, hẳn là hiện đại thuốc nổ tạo thành, không hề nghi ngờ, chính là nguồn gốc vừa mới làm.

Mà cánh cửa chính giữa sông lớn này lại không tổn hại chút nào, lơ lửng giữa trời, hẳn là đã bị phá giải cơ quan.

Một nghìn sáu trăm chín mươi ba trăm chín mươi ba cánh cửa.

Nhìn kỹ lại, trên ba cánh cửa này đều có một ký hiệu rất là kỳ quái.

Ba ký hiệu kia cực kỳ tương tự, nhưng lại có chút khác biệt, mắt to nhìn giống như ba con nòng nọc.

Trong cửa đỏ là đầu các nòng nọc đụng vào nhau, tạo thành hình tam giác.

Trong cửa màu đen là cái đuôi bọn nòng nọc đụng vào nhau, hợp thành một cái tam giác ngược lại.

Trong quang môn màu sắc rực rỡ ở chính giữa, có ba con nòng nọc đầu đuôi nối liền nhau, tạo thành một vòng tròn.

Đây là...

Ta đột nhiên nhớ ra, đây rốt cuộc là cái gì rồi!

Ba ký hiệu này cực kỳ quái dị, ta đã từng thấy trong đó hai cái.

Trên cửa đá hình tam giác như nòng nọc khắc vào chính diện Âm Phù Kinh.

Trên cửa đá màu sắc rực rỡ hình tròn nòng nọc ta cũng đã gặp qua trên Ô Mộc Trượng của bồ câu tiền bối, chỉ là sau đó Ô Mộc Trượng hóa thành ô mộc hạch, cứ như vậy biến mất!

Giang Đại Ngư đã từng nói, sau khi Cửu U môn bị tiêu diệt, chia làm ba môn phái lớn nhỏ, lần lượt là Âm Phù, Âm Quỷ, Âm La.

Trong ba cánh cửa này đều có một kiện pháp bảo, Âm Phù Kinh, Ô Mộc Trượng, Cửu Sinh Tháp.

Hai thứ đồ trước theo đời thay đổi, cuối cùng đều quy về dưới Âm Phù môn, lại theo tiền bối bồ câu xám truyền cho ta cơ duyên xảo hợp, chỉ còn lại kiện tháp Cửu Sinh cuối cùng không rõ tung tích.

Chẳng lẽ tháp Cửu Sinh... trốn ở đây sao?

Địa cung này, lại vẫn là cấm địa tông môn Cửu U môn?

Thế nhưng, Cửu U nhất môn truyền đến bây giờ mặc dù đã lạc, hoặc là nói đã không còn tồn tại. Nhưng vào thời kỳ đầu triều Đường vẫn là thế lực khổng lồ mới đúng, loại ký hiệu nào tương ứng với môn phái nào, trong môn phái nào lại có loại pháp bảo này, bạch hạc đạo trưởng theo lý nên cực kỳ rõ ràng mới đúng!

Nhưng làm sao hắn lại vọt tới cửa đá màu đỏ đại biểu cho Ô Mộc Trượng chứ? Điều này rõ ràng có chút không đúng.

À, đúng rồi!

Có thể là cao thủ Cửu U môn bố trí trận này năm xưa cũng chắc chắn có người tới vì tháp, lúc này mới cố ý gạt bỏ vị trí, chính là muốn lừa gạt người bảo bối tiến vào tử cục.

Hiển nhiên là Bạch Hạc đạo trưởng đoán sai, hoặc là nói câu đố này căn bản chỉ là ba lựa một mà thôi. Với tính nết của môn nhân Cửu U, ngươi căn bản là không đoán ra được Đạo môn nào là đúng.

Nhưng vấn đề là, nếu hắn phát hiện sai rồi, tại sao không trở về phá vỡ đạo môn thứ hai nữa?

Cho dù nguy hiểm trùng trùng, cực kỳ hung ác, nhưng Bạch Hạc đạo trưởng lại có công lực bực nào.

Nếu như hắn đều có thể mang theo rất nhiều đầu lâu, một đường giết đến dưới đất, lại trở về thượng tầng, linh hồn phong Giang, nói vậy nếu lại phá vỡ hai đạo môn, cũng không phải việc khó gì a?

Càng làm cho người khó hiểu chính là, ngay cả cao nhân truyền kỳ như Bạch Hạc đạo trưởng, cũng chỉ có thể ngay cả phù mang kiếm một phen tốn sức mới phá cửa vào. Nhưng giang đại cá lớn thế mà biết được cơ quan ẩn giấu của Cửu U môn, có thể nhẹ nhàng tiến vào, hắn rốt cuộc có lai lịch gì?

Vì sao lại biết chi tiết về Cửu U môn như vậy?

Bên cạnh có giấu tháp Cửu Sinh thật sao?

Còn nữa, việc làm của cá lớn sao kỳ quái như vậy, rốt cuộc nó bị làm sao vậy?

Đúng lúc này, con cá lớn lại rơi xuống một cái chân.

Ánh sáng trên gương đồng đối diện càng thêm mờ đi mấy phần, thậm chí ta còn có thể thấy được phù văn khắc họa bốn phía gương đồng kia.

Cá lớn như chạm vào đường hầm gì đó, tốc độ nhấc chân càng lúc càng nhanh, nó giẫm lên phương vị cực kỳ quái dị, phảng phất như đang bước đi theo một loại bước chân cực kỳ huyền diệu.

Tạm thời ta không thăm dò được tình huống gì, cũng không dám quấy rầy hắn, càng không dám tùy tiện tiến vào, chỉ có thể nhìn chằm chằm.

Cá lớn đi tới đi lui, đột nhiên kéo theo dây chạy nhảy phía trước gương đồng, dường như là một loại vũ điệu cực kỳ cổ xưa.

Chỗ bước chân rơi xuống của hắn đụng vào nhau, tựa như... đang vẽ tranh vậy.

Thân hình con cá lớn càng lúc càng nhanh, gần như muốn bay lên, cho đến cuối cùng, ta gần như không thấy rõ động tác của nó.

Trách không được ở trong Bát Đao Đại Trận của Long Hống vệ, hắn có thể thần không biết quỷ không hay lẻn đến sau lưng ta, nguyên lai thân pháp gia hỏa này nhanh như vậy!

Theo hắn không ngừng nhảy nhót, thải quang trong gương đồng cũng càng ngày càng tối, cuối cùng chỉ còn lại có một đạo bạch quang hơi sáng.

Thân hình cá lớn ngừng lại, bỗng nhiên đứng yên không nhúc nhích.

Quang ảnh trong gương đồng cô đọng thành một đường trắng, chiếu vào trên người hắn, một đạo ám ảnh màu đỏ như máu phóng xuống.

Dưới sự chiếu rọi của bóng đen, trên mặt đất vốn không có vật gì hiện ra một dấu chân.

Đó là dấu chân chân chân chân chính, không có mang giày, năm ngón chân tất cả đều rõ ràng, căn bản không phải giang cá lớn vừa mới lưu lại, bất quá phương vị cùng đường cong lại giống y hệt vết tích hắn vừa mới giẫm qua!

Nói cách khác, vừa rồi giang đại cá từng bước một giẫm lên những dấu chân này.

Sao tên gia hỏa này lại biết rõ tình huống ở đây như vậy? Chẳng lẽ đây là mục đích thật sự của việc hắn tham dự vào việc liên hợp các đội khảo sát.

Còn nữa... Trảm Thiên thạch!

Ta đột nhiên nghĩ ra.

Lúc ấy thời điểm trảm thiên thạch, hình như hắn cố ý ngồi xổm đối diện ta, nhìn như tiện tay đẩy một cái, cứu ta một mạng, kì thực lại vừa vặn tách ra với ta!

Chẳng lẽ, hắn đã sớm biết trên đỉnh đầu chúng ta có Trảm Thiên thạch, đã sớm biết cửa đá này có ba đạo ở sâu trong địa cung?

Hắn cố ý mượn dùng Trảm Thiên Thạch để tách ta ra? Tựa như... quăng ra ốc ốc bọn họ vậy?

Ta đang tự nghi hoặc, dấu chân phóng xuống mặt đất đã chậm rãi gắn liền với nhau, tạo thành một bức tranh.

Nói chính xác hơn là một bộ xương khô.

Bất quá rất quái dị, trên trán bộ xương còn có một lỗ thủng nhỏ dài mảnh dựng thẳng, nhìn tựa như một con mắt khác!

Ba con mắt khô lâu...

Mãnh liệt một cái, ba con mắt kia cùng lóe sáng lên, phát ra từng đạo hào quang tối như mực.

Hắc quang lóe sáng, không ngừng xoay tròn, giống như... ba con nòng nọc!

Trên đầu lâu màu đỏ như máu, những hắc quang lóng lánh như nòng nọc liên kết với nhau tạo thành một vòng tròn, khi thì ba đầu hình tam giác giao nhau, khi thì ba đuôi kết nối với nhau tạo thành một cái đảo ngược hình tam giác.

Chính là cùng ký hiệu của tam đại môn phái kia.

Không đúng! Tam đại môn phái vốn là đồng môn đồng tông, nhất mạch tương thành.

Đây hẳn là đại trận Cửu U môn cổ xưa nhất, nguyên thủy nhất!

Hộc một cái!

Ba con nòng nọc kia đột nhiên lao ra khỏi mặt đất, bay về phía con cá lớn trong sông.

Cá lớn vẫn không nhúc nhích, như hoàn toàn không cảm giác, mặc cho ba con nòng nọc chui vào trong óc.

Cùng lúc đó, gương đồng trước mặt sáng ngời mãnh liệt, hiện ra một cảnh tượng...

Hình ảnh kia chỉ có hai màu đen trắng, phi thường mơ hồ, bất quá vẫn có thể nhìn ra đại khái.

Nước lũ cuồn cuộn, sóng đục cuồn cuộn chảy xuống.

Phòng ngã sập, đại thụ bị nhổ tận gốc.

Một nữ nhân lộ ra nửa cái đầu trong hồng thủy, cực kỳ khó khăn giơ cao hai tay.

Trong tay nàng cầm một cái chậu gỗ lớn.

Trong chậu gỗ có hai tiểu nam hài ba bốn tuổi đang ngồi, nắm thật chặt lấy mép chậu khóc lớn oa oa.

Một cơn sóng lớn ập tới, nữ nhân kia ngã xuống. Nàng ta dùng hết sức lực cuối cùng, đặt chậu gỗ ở trên đầu sóng, cực kỳ không nỡ nhìn đứa nhỏ của mình lần cuối, lập tức chìm xuống cuồn cuộn như nước lũ...

Đệ nhất Thiên Lục Cửu Chương, đệ nhị Thiên Cửu Sinh Tháp.

Hai đứa nhóc kêu to, thuận theo sóng càng chạy càng xa.

Cái chậu gỗ dần dần biến thành một chấm đen mờ ảo...

Hình ảnh biến đổi, một lão đầu râu dài bồng bềnh ôm khô lâu hút thuốc, ở trước mặt hắn thành thật thật đứng một con sói. Dưới thân sói, hai tiểu nam hài để trần đang cầm lấy miệng lớn uống sữa sói.

Lão đầu râu dài mang theo bọn họ đào phần mộ, chỉ vào bên trong chỉ trỏ thi thể hư thối, hai tiểu nam hài người đầy vết vá đứng song song bên cạnh quan tài, rất nghiêm túc lắng nghe.

Hình ảnh lại thay đổi, hai thiếu niên mười mấy tuổi ngồi xổm dưới sông đánh cờ cục đá, trong miệng hai người ùng ục không ngừng bốc lên bong bóng, cá bơi vây quanh bên người không ngừng xoay quanh, tựa như đang xem náo nhiệt. Ông lão râu dài trên bờ rất là nhàn nhã nhả khói.

Hình ảnh tiếp tục biến hóa, hai thanh niên tóc dài, một trước một sau khiêng một con hổ chết, trên người con hổ rõ ràng là lão đầu râu dài nửa nhắm mắt trầm tư.

Hình ảnh lần nữa biến đổi, lão đầu râu dài đã qua đời, hai vị thiếu niên không ngừng quỳ gối trước mộ phần, trước mộ phần chất một đống đồ không biết là thứ gì, khói đặc cuồn cuộn bốc lên.

Sau đó, lưng bọn họ tựa lưng vào cầm tẩu thuốc phòng ngự, bị mấy chục tên côn đồ hung thần ác sát vây quanh, máu tươi và tử thi đầy đất.

Rất nhanh sau đó, trên tấm hình lại xuất hiện thêm 5 người cùng giơ cao chén rượu. Trong đó có hai người nhỏ nhất, dài cơ hồ giống nhau như đúc. Mà người đứng ở cuối cùng kia, thoạt nhìn ta rất quen mắt, chỉ là trong lúc nhất thời không nhớ ra là ai.

Ngay sau đó, hình ảnh kia càng lúc càng nhanh, cũng càng lúc càng mơ hồ.

Có phong cảnh đẹp, có máu tanh chiến trường, còn có từng cọng cây ngọn cỏ khắp nơi trong cả nước. Nhưng duy nhất không cải biến chính là, trong hai nhân vật chính, là nhân vật chính.

Tay cầm trường yên thương vẫn luôn cầm trong tay.

Tiếp theo, đã hoàn toàn không thể tạo thành hình ảnh, mà là từng khuôn mặt.

Ở bên cạnh, ta còn phát hiện mấy khuôn mặt cực kỳ quen thuộc.

Long Thanh Thu, Thử tiền bối, Đông lão...

Hình ảnh càng lúc càng nhanh, ngay cả tượng người cũng dần dần mơ hồ, nhưng sau đó lại dần dần chậm lại, càng thêm rõ ràng.

Vậy mà ta còn nhìn thấy ta từ trong hình ảnh đó, Bàn Dung, Phạm Xung... cùng với tất cả cao thủ của ngục giam thỉnh tới.

Phịch một cái, hình ảnh trong gương đồng bỗng nhiên ngưng tụ, biến thành ba con nòng nọc.

Ba con nòng nọc kia chậm rãi chuyển động, cá lớn trên sông vẫn giống như bị ma chú gì đó ma túy, không nhúc nhích tí nào.

Ta hiểu rồi!

Hình ảnh vừa nãy thể hiện ra chính là cuộc đời cá lớn giữa sông, từ quá khứ đến bây giờ, từ mơ hồ đến rõ ràng...

Thế nhưng, rốt cuộc hắn đang làm gì?

Hắn rốt cuộc là bị trận pháp đẩy lại, hay là cố ý làm vậy.

Bất quá, hình ảnh ký ức của hắn không nói dối, ngược lại ta đoán được vài chuyện từ đó.

Cá lớn không phải nội gian!

Nơi này căn bản không hề xuất hiện hình ảnh của Nhật Bản, nói cách khác, bất luận là địch hay là bạn, hắn cũng không có quan hệ gì với Nhật Bản.

Hơn nữa, hắn cũng không phải hung thủ tàn hại con trai Lưu lão Lục, bởi vì hình ảnh của Lưu lão Lục là xuất hiện cùng một chỗ với hắn.

Nói cách khác, trước khi hắn leo lên chiếc thuyền băng rách này, căn bản là chưa từng thấy Lưu lão lục, cũng chưa từng gặp qua nhi tử của hắn.

Cứ như vậy, nội gian cùng hung thủ bị tình nghi lại tiêu diệt hai huynh đệ Giang gia, phạm vi ghét bỏ người có thể tiến thêm một bước nhỏ!

Thế nhưng lai lịch của huynh đệ Giang gia này lại càng thêm thần bí.

Từ trong trí nhớ của hắn biết được, hai người này hẳn là một đôi cô nhi gặp rủi ro, bị một lão đầu ẩn cư thâm sơn dùng sữa sói nuôi lớn, bản lĩnh của hai người bọn họ cũng học được, nhưng bọn họ làm sao lại quen thuộc trận pháp Cửu U môn như vậy?

Hắn suy đoán ra Âm Phù Kinh, Ô Mộc Trượng ở trên tay của ta, liếc mắt liền nhận ra Kinh Phách Trảm; hắn có thể phá giải cơ quan Cửu U môn, thậm chí đã sớm biết Cửu Sinh Tháp giấu ở chỗ sâu trong Địa Cung này...

Theo ba con nòng nọc trên gương đồng chậm rãi xoay tròn, ngay trên mặt đất giữa giang lớn và gương đồng, chậm rãi dâng lên một cây cột đá to cỡ thùng nước.

Cột đá kia toàn thân đỏ tươi, điêu khắc từng con ác quỷ trợn mắt tròn xoe.

Khi lên tới cao hơn một người, cột đá ngừng lại, ba con nòng nọc trên gương đồng cũng vèo một cái chui vào trong đầu con cá lớn trong đầu.

Thân thể của con cá lớn đột nhiên rung động, tay chân cứng ngắc, dường như mãi đến tận lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

"Hắc hắc!" Hắn không áp chế được lòng tràn đầy vui mừng, cười khan một tiếng, lập tức từ bên hông móc ra cái gì đó.

Ta vừa đứng ở ngoài cửa không xa, lúc này nhìn rõ ràng, vậy dĩ nhiên là thiên câu song ngọc!

Ta theo bản năng sờ sờ ngực, ngọc của ta vẫn còn, khối kia chẳng lẽ là đá xoáy?

Lúc trước sau khi cưỡi ngựa xuống, đoàn người chúng ta tìm kiếm hồ lô nước, từ trên người tặc mộ cướp tìm được một khối Thiên Câu song ngọc, lúc ấy giang cá lớn nói nếu là tơ lạc phát hiện ra, trước tiên đặt ở chỗ của nàng.

Thế này sao lại chạy tới tay Giang Đại Ngư rồi?

Đúng rồi!

Đúng là thằng cha này nói "Đầu tiên" đặt ở xà lang, đó là bởi vì lúc đó hắn cũng không cần thiết, chỉ là tạm thả mà thôi, cũng không nói hắn không cần.

Lúc trước, hắn cố ý không đề cập đến chuyện mật cung khóa, chia ra với đám Mâu. Nói vậy cũng chỉ là vào lúc đó, mang Thiên Câu Song Ngọc tới tay? Với bản lãnh của hắn, muốn trộm ít đồ trên người Uyển Uyển, có thể dễ dàng hơn so với Mão nhiều, thậm chí cũng không cần dùng đến vật cận thân...

Cá lớn kích động hai tay run rẩy, cắm Thiên Câu Song Ngọc vào một lỗ nhỏ trên cột đá, sau một tiếng cạc cạc nhẹ vang lên, từ trong cột đá chậm rãi dâng lên một tháp nhỏ to bằng nắm tay.

"Ha ha, quả nhiên là thế!" Cá lớn vui vẻ vỗ tay cười nói.

Tháp kia chỉ bay lên được một nửa thì dừng lại, bên trên lộ ra bốn tầng, từ trên xuống dưới chia thành bốn màu tím, xanh, xanh, lục.

Tứ sắc hào quang lấp lóe không ngừng, phát ra từng vầng sáng huyễn thải, quả thực làm cho người không dời khỏi hai mắt!

Lẽ nào đây là chí bảo Cửu U môn - Cửu Sinh tháp trong truyền thuyết?

Chỉ sợ đây mới là mục đích thực sự của việc hai huynh đệ Giang gia cùng nhau tham gia khảo sát đội!

Bảo tháp kia chỉ mới tăng một nửa đã dừng lại, nửa sau vẫn khảm chính giữa cột đá như cũ.

Cá lớn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nhưng hình như cũng đã chuẩn bị từ trước, giơ tay rút tẩu thuốc bên hông ra định đâm vào ngực. Nhưng đột nhiên hắn cảm thấy điều gì đó, quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau với ta!

"Ngươi... Ngươi đã đến lúc vào?" Tên khốn này vừa thấy là ta, hai mắt trợn tròn, vô cùng kinh ngạc.

Cũng không biết từ lúc tách ra, hắn lại trải qua cái gì. Lúc này râu ria hắn vốn không dài, đã bị thiêu hủy một nửa, mặt mũi đen kịt, trên y phục cũng đầy lỗ thủng to to nhỏ nhỏ, thậm chí có vài chỗ lộ ra da thịt.

"Có một lát sau." Ta bình tĩnh nói: "Giang lão tiền bối, ngươi ám độ trần thương chơi rất vui nha."

Cá lớn nghe xong, theo bản năng chặn lấy bảo tháp, âm trầm cười nói: "Tiểu tử, ta cũng xem thường ngươi rồi!"

Đầu tiên, một ngàn sáu ba chương, bộ mặt thật của cá lớn giang hồ.

Trảm Thiên Thạch cần thời gian ba ngày mới có thể mở ra lần nữa, hắn căn bản không ngờ ta lại đi một con đường tắt trùng hợp, trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn.

"Nói thật, ngươi khiến ta rất kinh ngạc. Nếu như ta đoán không sai, Cửu Sinh tháp chính là mục đích thật sự của ngươi?" Ta hỏi.

"Đúng vậy, đây là Chí Tôn Thánh Bảo của Cửu U môn: Cửu Sinh tháp." Trên mặt cá lớn lộ vẻ vui mừng nói: "Ta từ lúc bốn năm tuổi đã nghe sư phụ nói qua thứ này, một mực đau khổ truy tìm mấy chục năm nay, cuối cùng cũng tìm được!"

"Tiểu tử, hai bảo vật còn lại đang ở trên tay ngươi phải không?" Sắc mặt giang cá lớn âm lãnh nhìn chằm chằm ta, lập tức cười nói: "Ngươi thừa nhận cũng được, không thừa nhận cũng được, chuyện này cũng không quan trọng. Vô luận là Kinh Âm Phù hay Ô Mộc Trượng đều cần phải luyện tập vài chục năm mới có thành tựu, với tuổi của ta, cho dù có nắm trong tay cũng không có tác dụng lớn, vẫn là Cửu Sinh Tháp chân thật nhất."

"Huống hồ, không có Cửu Sinh Tháp, hai món đồ kia của ngươi cũng không phát huy ra uy lực chân chính, chỉ có thể tính là âm vật bình thường thôi." Giang Đại Ngư một bên chất khói nhẹ vào trong tẩu thương, vừa tiếp tục nói: "Hơn nữa.", Tạm thời ta không dùng tới, thả ngươi cũng thế thôi, tránh cho người khác đánh ta. Đợi ta dùng xong, lại từ ngươi cầm về cũng giống hệt. Cũng như thứ ngươi nhặt được trên người lão đạo, sớm muộn gì cũng phải về tay ta mà."

Khi y nói câu này, thậm chí còn không thèm nhìn ta, như hoàn toàn không để ta vào mắt.

Dưới cái nhìn của hắn, ta phảng phất là một khối thịt đặt ở trên thớt, hắn muốn cắt lúc nào thì cắt lúc đó, muốn cắt thế nào thì cắt.

Hắn đã biết Âm Phù Kinh cùng Ô Mộc Trượng ở trong tay ta, cũng chính mắt thấy ta lấy từ trên người Bạch Hạc đạo trưởng ba tấm thần phù, rất còn gặp qua ta thi triển Kinh Phách Trảm. Cũng có thể nói, hắn cơ hồ nắm giữ lá bài tẩy của ta. Dù vậy, vẫn không chút kiêng kị, đủ thấy hắn cực kỳ có lòng tin đối với thực lực của mình.

Mà ta lại gần như hoàn toàn không biết gì về lá bài tẩy của hắn, ngoại trừ biết hắn sẽ điều khiển sương khói, chỉ huy Yên thú thì hoàn toàn không biết gì cả.

"Có phải ngươi rất kỳ quái không vậy, ta rốt cuộc là ai?" Một bên Giang Đại Ngư ép chặt sương khói, một bên cũng không ngẩng đầu lên tự hỏi tự trả lời: "Bây giờ, ta đã tìm được tháp Cửu Sinh, cho dù có nói cho ngươi biết cũng không sao."

"Sư phụ ta là đệ tử thân truyền cuối cùng của Âm La môn, dựa theo bối phận mà nói, ta phải quản bồ câu xám gọi một tiếng tiểu sư thúc. Nếu ngươi đã được y bát của người, hai chúng ta chính là sư huynh đệ đồng môn."

Gia hỏa này lại là đệ tử Âm La môn?

Trách không được quen thuộc với bí mật của Cửu U nhất môn, lại còn hiểu biết nhiều trận pháp như vậy.

"Thân phận này ngươi có thể nghe rất xa lạ, nhưng một thân phận và tên khác của ta, chắc hẳn ngươi càng quen thuộc hơn một chút." Giang Đại Ngư nói xong đốt cây thương khói, khẽ nuốt một vòng khói, chậm rãi nói: "Giang Đại Ngư là tên thật của ta khi chưa xuất đạo, ta và đệ đệ Giang Tiểu Ngư còn có một cái tên chung, tên là Hạ Vô Song."

"Cái tên này, có lẽ ngươi cũng rất xa lạ, nhưng ngươi còn nhớ rõ Đông ngày thường ở đây không? A, cũng chính là Đông lão mà các ngươi nói tới, bình thường ta đều gọi hắn là lão Tứ." Giang Ngư Ngư nói.

Câu nói này thoáng như long trời lở đất, ta bỗng nhiên hiểu ra!

Tên gia hỏa này không ngờ lại là người của Long Tuyền sơn trang!

Long Tuyền sơn trang có bốn vị Thái Thượng trưởng lão, được gọi là giới âm vật: Xuân Hạ Thu Đông, tứ đại Thái Thượng Trưởng Lão này mỗi người đều là tổ tông sống của Long Tuyền sơn trang, nắm giữ Quỷ phái có thực lực mạnh nhất trong sơn trang, bối phận cao hơn cả trang chủ Long Thanh Thu.

Đông lão, từ lúc ở Ác Ma Cốc ta đã nhìn thấy. Lúc đó hắn trúng phải gian kế của Hắc Ưng, bản thân bị trọng thương, lại bị chém thành Huyết Thi, cuối cùng bị nam nhân thương cảm đánh nổ, chết oan chết uổng.

Còn ba người khác nghe nói đã sớm bế quan mấy chục năm, nếu không phải giang hồ lui ẩn thì đã chết già rồi.

Lần này, sở dĩ Lưu lão lục lừa ta lên thuyền chính là một trong những nguyên nhân, đó là vì nơi phong quan của Long Tuyền sơn trang lại bắt đầu khởi động lần nữa. Dường như có cao thủ tuyệt thế nào đó xuống núi, rất sợ bất lợi với ta nên mới dẫn ta đến đây.

Không ngờ rằng, vị cao thủ Long Tuyền sơn trang mới xuất quan này lại không đi đường bình thường, cải trang lừa gạt lấy tín nhiệm của em gái, đã sớm ở trên thuyền chờ ta tự chui đầu vào lưới rồi!

Lúc Trảm Thiên thạch tách ra, hình như hắn nói một câu "Không giống cách sống lâu như lão Tứ", lúc ấy ta căn bản là không nghĩ đến Đông lão.

Bây giờ nghĩ lại, trong Xuân Hạ Thu Đông, chẳng phải Đông lão xếp hàng lão Tứ sao?

Chỉ là ta không ngờ tới, Hạ lại đại diện cho hai người!

Lúc trước ký ức trong gương đồng tựa hồ cũng có một màn này, năm người ngồi trên bàn, giơ cao chén rượu. Người đứng ở cuối, ta nhìn người giống như đã từng quen biết, không phải chính là già yếu sao?

Chỉ là khi đó, hắn còn rất trẻ, hơn nữa trên mặt cũng không có nhiều vết sẹo như vậy.

Con cá lớn bằng sông, thì ra hắn chính là Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang - Hạ Vô Song!

Vừa nghe bốn chữ Long Tuyền Sơn Trang, trong lòng ta tràn đầy phẫn hận lập tức quán tâm vào đầu, ngay cả một câu nói nhảm cũng không muốn nhiều lời, rẹt một tiếng rút ra song đao Trảm Quỷ Thần, xông về phía trước!

Cá lớn như đã đoán trước, phun một hơi về phía ta.

Khói khí kia bay cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt ta, hoành ngang cạnh cửa, tạo thành một bức tường màu trắng mơ mơ hồ hồ.

Bức tường kia nhìn như hư vô mờ mịt, lại như tường đồng vách sắt, ta lại bị cứng rắn chặn lại, không cách nào tiến lên thêm một bước.

"Tiểu tử ngươi không muốn sống sao?" Cá lớn một bên phun ra sương mù, một bên hờ hững nói: "Ngươi có biết đây là nơi nào không? Nơi này chính là Thánh địa tàng bảo Cửu U môn, ba cửa đá này đại biểu cho ba cửa đá này, sống, chết, không sinh bất tử. Tu vi của ngươi so với tướng mạo Bạch Hạc đạo thời kỳ Đường triều thì thế nào? Ngay cả hắn xâm nhập cũng không thể bài trừ cấm chế, chỉ có thể lựa chọn ly hồn mà chết, huống chi là ngươi?"

Thì ra, hắn đã sớm nhìn ra nguyên nhân cái chết của Bạch Hạc đạo trưởng, chỉ là không hướng tới ta nói rõ mà thôi!

"Hơn nữa, lúc ấy hắn tiến vào chỉ là một cánh cửa bất tử, dựa vào tu vi vô thượng Thần cấp, muốn thoát khỏi cảnh thăng thiên cũng chỉ nhận được một nửa. Còn đạo trước mặt ngươi lại là tử môn, một khi bước vào căn bản không được ra ngoài, ngay cả hồn phách cũng bị giam cầm trong đó, trừ phi..."

Cá lớn đắc ý cười cười: "Trừ phi ngươi có thể lấy được Cửu Sinh tháp!"

"Tuy nhiên rất đáng tiếc, ngươi không có cơ hội này rồi! Bây giờ ngươi vẫn chưa thể chết, ta giữ lại ngươi còn có tác dụng lớn, không phải đã sớm nói với ngươi rồi sao? Ta đây còn có thể nâng cao một tầng bộ xương già lên được không, toàn bộ đều dựa vào ngươi." Cá lớn nói xong, lại phun ra một vòng khói, vẻ mặt tràn đầy đắc ý.

Cuối cùng ta cũng hiểu được đại khái.

Ba cánh cửa này đại biểu cho sự phân biệt, sống, chết, không sinh tử.

Năm đó Bạch Hạc đạo trưởng xông vào cửa đá màu đỏ, chính là cánh cửa bất sinh bất tử.

Chân tướng ngày đệ nhất thiên sáu trăm bốn ngàn tám mươi năm trước

Tiến vào cánh cửa bất tử này, thân thể ắt phải chết, linh hồn không diệt.

Bạch Hạc đạo trưởng vốn định dựa vào tu vi vô thượng thần cấp của bản thân để chạy khỏi cấm địa này, lại tìm đường sống. Không ngờ trận pháp của Cửu U môn quá mức cường đại, vừa mới chạy đi được nửa đường đã lực bất tòng tâm. Vì vậy hắn chỉ có thể bỏ qua việc phong ấn linh hồn ác long, muốn trấn áp ác long ở dưới Ô Tô Lý Giang vĩnh viễn.

Nhưng trước mắt, cánh cửa lớn nơi bờ sông đại biểu cho cái chết --

Một khi bước vào, cả thân thể lẫn hồn phách đều sẽ tiêu vong.

Vũ đạo vừa rồi của hắn cực kỳ quái dị, nhất định là đang thi triển bí thuật Cửu U môn gì đó, lúc này mới miễn trừ một chết.

Mục đích của Giang Đại Ngư là muốn lấy được tháp Cửu Sinh, mà chìa khóa mở ra cột đá chính là Thiên Câu Song Ngọc.

Trong tin tức Trọc phu truyền về nói, Thiên Câu Song Ngọc vốn là một đôi, hẳn là chìa khóa mở bảo vật gì đó. Lúc ấy ta chỉ cho rằng Lưu lão lục chỉ là thuận miệng nói theo lịch duyệt, hiện tại nghĩ lại, y đang ám chỉ ta: Thứ này vô cùng hữu dụng, nhất định phải lưu tâm!

May mắn là trời đưa đất đẩy, ta lại phát hiện một điểm khác trong hang chuột.

Thời điểm giang đại ngưu vừa mới mở ra cột đá, thở dài một hơi, chắc hẳn cũng đang tiếc hận, thứ này hắn tìm được một cái, không cách nào giải trừ triệt để phong ấn tháp Cửu Sinh. Từ động tác vừa rồi của hắn mà xem, tựa như muốn đâm thủng trái tim, dùng một loại nghi thức tế điện cực kỳ tanh máu mà thần bí, thay cho một Thiên Câu song ngọc khác để mở phong ấn.

Bất quá cái giá phải trả khi làm như vậy, hẳn là cực kỳ thảm trọng.

"Ài!" Cá lớn che mắt liếc nhìn ta một cái rồi nói: "Ngươi nói nếu ngươi tới chậm một chút, ta sẽ không lo lắng nhiều như vậy, đã lấy được tháp Cửu Sinh từ lâu rồi. Nhưng ngươi cứ cố tình đến đúng lúc này, thật khiến ta rất buồn rầu."

"Đến cùng là ta hy sinh thân thể, phá giải phong ấn cho tốt hay là lấy ngươi làm tế phẩm, lấy ra bảo tháp thì tốt hơn?"

"Một người có thể khiến ta trong nháy mắt thực lực tăng mạnh, vô địch thiên hạ; một người khác có thể mở ra tu vi cho ta, con đường phía trước vô cùng. Ài, nếu đổi lại là ngươi, ngươi sẽ chọn thế nào?" Cá lớn nói xong, hơi ngẩng đầu lên nhìn ta.

Hắn nếu là người của Long Tuyền sơn trang, vậy chính là thù không đội trời chung!

Lúc trước ta còn cảm kích hắn mấy lần cứu ta, hóa ra đây chỉ là cách làm của Quỷ phái Long Tuyền sơn trang - lưu lại tính mạng của ta để mưu đồ khác mà thôi.

Lúc này, đầu óc ta cũng lập tức thanh tỉnh lại.

Với một thân bản lĩnh này của hắn, cùng với bộ mặt không chút kiêng kỵ này, cho dù có thể vọt tới trước mặt hắn, cũng chưa chắc có thể đấu lại hắn.

Lui một bước nói, cho dù có thể đồng quy vu tận với hắn thì đã sao?

Đối với Long Tuyền Sơn Trang mà nói, chẳng qua chỉ là thiếu mất một Thái Thượng trưởng lão mà thôi; nhưng nhiều tiền bối chết vì ta như vậy, coi như hy sinh vô ích!

Di ngôn trước khi lâm chung của Phượng đại sư vẫn còn văng vẳng bên tai ta.

Ta gánh vác trách nhiệm, thậm chí là liên quan đến vận mệnh cả Âm Vật giới, thật sự vì tru sát một người mà phụ kỳ vọng của tất cả mọi người sao?

Mặc kệ hắn là cá lớn hay là Hạ Vô Song đều không đáng để ta làm như vậy!

Ta hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt chuôi đao Song Đao Trảm Quỷ Thần, mạnh mẽ bình tĩnh lại, quay đầu hỏi: "Nếu như, ta còn có khả năng thứ ba đây?"

"Thứ ba? Còn có khả năng gì nữa." Con cá lớn rất khó hiểu hỏi.

"Ngươi vừa rồi là đem Thiên Câu Song Ngọc xếp vào trong cột đá phải không? Lục gia nói, thứ này có một đôi đấy, ngươi chỉ cần tìm tới một Thiên Câu Song Ngọc khác là được rồi sao? "

"Ngươi cho rằng ta không muốn." Cá lớn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chậm rãi nói: "Theo sư phụ nói, năm đó tiên hiền hậu nhân U tử của Xuân Thu ly thế, chưởng môn đời thứ bất cẩn bị trọng thương, thực lực đại giảm, các vị sư đệ khác cũng có lòng dòm ngó. Mắt thấy Cửu U môn sắp sụp đổ, chưởng môn liền len lén giấu ba thánh vật lớn, lấy đồ thế hữu đức hậu thế để hưng môn đình."

"Sau đó không lâu, chưởng môn liền bị độc giết, ba sư đệ hắn tìm kiếm thật lâu, rốt cục tìm tới nơi này! Nhưng ba người bọn hắn cũng đều mang quỷ thai, trong đó hai người âm thầm hợp mưu, kích thương một người khác."

"Hai người này tìm được tới bảo tàng địa, nhưng không ai muốn đối phương lấy được Cửu Sinh tháp lợi hại nhất, đành phải một người lấy Ô Mộc Trượng, một người lấy được Âm Phù Kinh."

"Thực lực hai người này đều ở giữa Trọng bá, ai cũng không làm gì được ai, nếu liều chết chém giết, chỉ có thể lưỡng bại câu thương, lại sợ người thứ ba chạy ra khỏi thương thế tốt lại đến trộm lấy. Vì vậy, hai người lại một lần nữa thiết trí một cơ quan cấm chế giấu kín Cửu Sinh tháp, hơn nữa đều đem mở ra tín vật Thiên Câu Thiên Song Ngọc giấu ở nơi này."

"Hai người này tất cả đều âm thầm tính toán, chìa khóa trốn ở chỗ này, ngày sau lại đến tìm người khác, trùng hợp đều bị người thứ ba bị trọng thương ẩn nấp trong bóng tối biết được! Nhưng hắn sợ Cửu Sinh tháp cũng trốn không thoát, thừa dịp hai người chưa kịp chuẩn bị vụng trộm chuồn ra ngoài, một đường chạy trốn tới hẻm

Tây Bắc thành lập Âm La môn."

"Về sau, người đạt được Âm Phù Kinh thành lập Âm Phù môn, được Ô Mộc Trượng thành lập Âm Quỷ môn, đây là lịch sử Cửu U môn phân liệt."

"Tiếp theo hai môn phái âm phù, âm quỷ sau khi trải qua mấy đời giao phong, Âm phù môn đại hoạch toàn thắng, hai kiện chí bảo đều trở thành thánh vật của Âm phù môn. Đáng tiếc là, các đời môn chủ đều có điều giấu diếm, mấy chục đời sau rốt cuộc không ai biết được nơi tàng bảo. Hơn nữa cho dù bọn họ có biết, cũng chỉ có thể cảm thán mà thôi!"

"Bởi vì, bọn hắn căn bản là tìm không ra Thiên Câu Song Ngọc, cho nên không biết phương pháp phá giải tử môn này."

"Đầu mối duy nhất biết được, chính là các đời chưởng môn của Âm La nhất phái! Nhưng lai lịch Âm La môn nhân khẩu không đông, môn hạ đệ tử cũng phần lớn vô năng, cho nên chỉ có thể giấu ở nơi ít người lui tới, âm thầm ẩn núp."

"Chớp mắt một cái, đã đến Đại Đường năm sơ kỳ, môn hạ Âm La môn có một vị Hoàng Thạch đạo trưởng, mượn cớ đi theo Lý Tịnh tây diệt các phen công lao, có thể gặp được Đường Thái Tông Lý Thế Dân. Vừa vặn Lý Thế Dân thờ phụng đạo giáo, Hoàng Thạch đạo trưởng rất được thưởng thức, chỉ là Ngụy Trưng gián ngôn số, không được sử dụng."

"Ngụy Chinh sau khi chết không lâu, Thái tử Lý Thừa Càn mưu phản, đám người hầu quân Tập do Ngụy Chinh đề cử khi còn sống bị liên lụy, phần đông các đại thần phẫn hận Ngụy Trưng trước kia nhao nhao dâng thư, liệt vào phạm phải đại tội khi cử Ngụy Trưng còn sống! Lúc này Hoàng Thạch Đạo Trưởng liền bẩm báo với Lý Thế Dân, nói hết thảy đều bởi vì Ngụy Chinh chém rồng, trời cao giáng chịu trách phạt, mới khiến cốt nhục Lý gia tàn phế."

"Lý Thế Dân tin là thật, lúc này tự mình viết xuống chiếu cáo tội mình, phái Hoàng Thạch đạo trưởng suất lĩnh thân vệ thay quân tế long, cầu Đại Đường giang sơn vạn năm kiên cố."

"Vốn tất cả đều thuận lý thành chương, hoàng thạch đạo trưởng hoàn toàn có thể mượn Long Hống vệ mạnh nhất Đại Đường, còn có lực lượng đệ tử tinh nhuệ trong môn tiến vào di tích cổ, lấy Cửu Sinh tháp ra."

"Thế nhưng... rất là không may, chuyện này lại bị một tên cao nhân Đạo gia biết được!" Cá lớn khẽ thở dài.

Đệ nhất thiên sáu trăm năm mươi của chưởng giáo, Bạch Hạc Tử.

"Vị cao nhân này chính là Bạch Hạc Tử năm đó chưởng giáo toàn bộ Chân giáo Bạch Hạc Tử, theo bối phận mà nói, ngay cả đám người Lý Thuần Phong, Viên Thiên Cương đều muốn gọi hắn một tiếng sư thúc! Cũng chính là Bạch Hạc đạo nhân trong miệng ngươi." Cá lớn nói êm tai.

"Bạch Hạc Tử biết rõ đây là chỗ Ác Long ẩn thân, một mực thủ hộ trái phải, rất sợ có người đến mưu đồ làm loạn. Nghe nói Hoàng Thạch Đạo trưởng dẫn người xuống nước, liền một đường nhanh chóng đuổi theo. Sau đó hắn ở trong đó, tất cả mọi người cũng không thể lại chạy trốn từ dưới nước lên trời."

"Lý Thế Dân có tâm tế trời, nhưng không cố ý phóng thích ác long. Hơn nữa sau khi Hoàng Thạch đạo trưởng rời đi không lâu, Viên Thiên Cương lại bấm tay tính toán, chuyến đi lần này tất có đại họa, ngay cả trong đêm truyền lời. Sau đó Lý Thế Dân lại phái ra một đội khinh kỵ binh, ngày đêm kiêm trình, muốn giết chết toàn bộ người tham dự Tế Long không cần luận tội!"

"Ở lại trên bờ phụ trách tiếp ứng một đám người, toàn bộ đều bị chém giết hầu như không còn, chỉ có tiểu đồ đệ Hoàng Thạch đạo trưởng, mượn thuật giả chết của Âm La môn mà thoát được một mạng. Hắn cũng là người duy nhất biết hết thảy chuyện này đến chân tướng."

"Từ đó về sau, tuy hắn tiếp chưởng y bát của Âm La Môn, nhưng Âm La một môn không có thánh bảo, lại không có công pháp truyền thừa, bị Âm phù, Âm quỷ cùng với đông đảo các đại môn phái tự xưng là hiệp nghĩa liên tục vây quét, sau đó càng ngày càng sa sút. Truyền đến thế hệ sư phụ ta, đã không bằng một phần mười năm đó..."

"Dẫn là năm đó đi mạch vẫn miệng kế thừa. Chỉ là lịch đại môn chủ đều có tư tâm, đối với bảo tàng hơi mơ hồ một hai, cho đến sau này, mọi người cũng chỉ biết việc này, không biết nơi nào."Cá lớn thở dài nói.

"Hai huynh đệ chúng ta đau khổ tìm kiếm mấy chục năm, hầu như bơi khắp mọi con sông lớn, bắc con sông, cuối cùng vài chục năm trước mới biết được nơi cất giấu bảo vật ở Ô Tô Lý Giang! Chỉ là thực lực hai chúng ta có hạn, không dám tùy tiện tiến vào, vì đạt được công pháp và tài nguyên tu luyện, lúc này mới gia nhập Long Tuyền sơn trang, sau đó vừa bế quan đã mấy chục năm."

"Sau khi đi ra lần nữa, chỉ nghe nói Thập Tam đang liên hợp tổ chức đội khảo sát, thỉnh cao nhân khắp nơi, muốn tìm kiếm Ô Tô Lý Giang —— đây chính là cơ hội trời ban, Âm La ta chờ trọn vẹn hơn ngàn năm, chính là vì ngày hôm nay, ta nào có thể buông tha?"

"May mắn chính là ta không chỉ tìm được nơi cất giấu bảo vật, thậm chí dưới cơ duyên xảo hợp phát hiện được một viên Thiên Câu Song Ngọc! Cho dù không tiếc hi sinh trận pháp, ta cũng phải mang tháp Cửu Sinh ra ngoài!" Cá lớn một bên hít khói, một bên không ngừng lải nhải.

Sau đó quay đầu lại nhìn ta nói: "Tuy rằng hai viên Thiên Câu Song Ngọc đều ở trong cổ tích này, nhưng nơi này lớn như vậy, địa hình lại phức tạp như vậy, muốn tìm một món đồ nhỏ như vậy nói dễ vậy? Có thể phát hiện một thứ đều là thiên đại may mắn, còn muốn tìm cái khác, đây không phải thuần túy là người si nói mộng hay sao?"

Ta khiếp sợ vô cùng --

Lão gia hỏa này dĩ nhiên đối với bí ẩn địa cung lại quen thuộc như thế!

Hơn nữa các loại manh mối hoàn toàn ăn khớp với ta phát hiện, xem ra đây là chân tướng lịch sử rồi.

Nghĩ như vậy, thi thể hoàng bào trong hố đá lớn kia, chính là Hoàng Thạch đạo trưởng trong miệng cá lớn, Bạch Hạc đạo nhân chính là Bạch Hạc Tử!

Ngay từ đầu, Giang Đại Ngư đã vỗ tay tất cả mọi thứ!

Nhìn thấy Thiên Câu Song Ngọc, hắn nói không biết đó là cái gì, hơn nữa còn giả bộ như không thèm để ý, bảo Khang Đản cũng sẽ không dùng thuật âm dương, cho nên hắn tùy thời tùy chỗ đều có thể dễ dàng trộm lấy.

Nhìn thấy bộ xương khô của Bạch Hạc đạo nhân, hắn cũng nói không biết là ai, lại cực kỳ quen thuộc với phù chú trên thi cốt, sau khi săn giết Hương Tinh Xà, hắn còn nói, nửa đoạn sau của địa cung cực kỳ hiểm ác, hết thảy đều là không biết, nhưng hắn lại rõ ràng biết rõ phía sau có cái gì, hơn nữa phương pháp phá giải đều rõ ràng!

Vừa mới xuống nước, lúc gặp quỷ vực, Phạm Xung nói muốn đi, hắn lại khuyên bảo đây là khảo nghiệm của đội ngũ đội. Hiện tại xem ra thuần túy là lấy cớ, rõ ràng chính là hắn so với ai cũng muốn tìm đến cùng.

Nhìn thấy Thiên Câu Song Ngọc, trên mặt hắn không có vẻ gì kinh hỉ; thấy được cổ kiếm phất trần do Bạch Hạc Tử để lại, ba tấm thần phù, hắn lại cố ý lộ ra vẻ tham lam khắp nơi, hơn nữa giả bộ đòi hỏi ta... Thật ra, là sợ ta nhìn ra sơ hở, cố ý che giấu bí mật của Cửu Sinh Tháp!

Nói với ta là có điểm nghi vấn, cố ý tách ra đội ngũ, để ta tin tưởng là thật.

Thời điểm săn giết Hương Tinh Xà, lấy thực lực của hắn hoàn toàn có thể một kích giết chết, lại cố ý ở trước mặt ta hiển lộ ra một chiêu Hóa Thú Ngưng Yên này, làm cho ta cho rằng át chủ bài của hắn cũng như vậy, từ đó mà ẩn tàng thực lực chân chính!

Cố ý ngồi xổm bên cạnh Trảm Thiên Thạch giả bộ cứu ta, thực tế là muốn bỏ lại phía sau, một mình tìm kiếm bảo tàng.

Con cáo già này!

Chưa kể thực lực, chỉ riêng diễn xuất và tâm cơ hắn đã vượt qua bất cứ kẻ địch nào mà ta từng gặp!

Cá lớn chậm rãi rút thuốc xong, giơ đế giày lên gõ tẩu thuốc nói: "Tiểu tử, vốn dĩ ta muốn lấy được tháp Cửu Sinh trước rồi mới tới tìm ngươi. Thế nhưng không ngờ hai chúng ta có duyên như vậy, sớm đã gặp nhau ở đây rồi, càng không ngờ tới tiểu tử ngươi lợi hại hơn nhiều so với những lời bọn họ nói, nếu không phải cánh cửa đó chỉ có ngươi mở ra, ta thật không nỡ hạ thủ với ngươi."

"Giờ ta đã đổi ý rồi." Cá lớn mỉm cười: "Có điều, ngươi yên tâm, trong đống cổ tích này ta sẽ không động thủ, ít nhất ngươi phải giúp ta mang mấy món bảo vật kia ra, chúng nó đều mang trên người ta không tốt lắm... Hơn nữa, Âm Phù Kinh và Ô Mộc Trượng ngươi cũng đều không mang theo bên người đúng không? Ta còn phải nhờ ngươi dẫn đường đi thăm hỏi một cái cửa hàng cổ xưa của võ hán, nếu không có ngươi, ta có thể đánh không lại tám phương danh động."

Âm Phù Kinh là quyển công pháp bí mật, đối với thi đấu chém giết cũng không có ích lợi gì, hơn nữa còn phải cẩn thận đề phòng bị mất, ta đích xác để ở trong nhà. Nhưng Ô Mộc Hạch ta vẫn luôn mang theo bên người, chỉ là pháp bảo này nguyên bản là Ô Mộc Trượng, giang đại quái vật chỉ là đoán được thứ này có khả năng ở trong tay ta, nhưng không biết đã thu nhỏ lại mấy lần, giờ phút này đang giấu trên người ta.

"Ha ha! Âm Phù Kinh, Ô Mộc Trượng, Lăng Vân Kiếm, Lạc Hà Trần, Tỏa Thần Phù, còn có Song Đao Trảm Quỷ Thần trong tay ngươi, châm nhỏ ẩn giấu trên đầu ngón tay. Chậc chậc! Ta nhìn thấy hòa thượng nên ngươi biết nhiều bảo bối như vậy, thật sự khiến ta thèm nhỏ dãi không thôi! Ta ngược lại càng ngày càng tò mò, rốt cuộc ngươi còn có cái gì... Hả?"

Đột nhiên, hai con mắt nhỏ của hắn trợn trừng lên, cực kỳ mừng rỡ nói: "Ta đã biết! Đích thật có cách thứ ba, khối Thiên Câu Song Ngọc còn lại thì ở trên người ngươi a."

"Ha ha ha ha." Con cá lớn không đợi ta trả lời, cười ha hả: "Thế mà ta lại tìm được hai khối Thiên Câu Song Ngọc! Thật là trời giúp ta."

Leng keng leng keng!

Đinh, đinh, đinh!

"Mẹ nó, ngươi chạy đi đâu!"

Đúng lúc này, một tiếng chửi rủa mang theo đao kiếm chém giết truyền tới từ sau lưng.

Nghe giọng nói thì có vẻ rất Phạm vi, giống như đang cùng người nào đó đánh nhau, đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ là Đằng Điền mới vừa núp trong bóng tối, nhìn thấy Phạm Xung bị thương cùng Lộc Bàn, âm thầm đánh lén sao?

Đệ nhất thiên sáu trăm sáu điều hung thủ là ai?

Ta và Phiền Dung Trùng một đường trải qua gian nguy, thật vất vả đi tới nơi này, quyết không thể trơ mắt nhìn bọn họ gặp chuyện không liên quan.

Nếu là không có Phạm Vi, nói không chừng ta bây giờ đã sớm bị Tam Diệp trùng nuốt mất rồi!

Huống chi ngay thời khắc kênh đào đưa bịt mắt tới tay ta, ta liền âm thầm thề, chỉ cần ta còn một hơi, nhất định sẽ đem hai người bọn họ sống sót mang đi!

Tạm thời ta cũng bất chấp giang đại cá, quay đầu liền chạy về phía sau.

Chờ ta chạy tới gần xem xét, Phạm Trùng đang bảo hộ Bàn Dung ở phía sau, vung trường đao điên cuồng múa loạn, rổ rổ nắm chặt Hợp Kim tiểu nỏ, cực kỳ khẩn trương nhìn chằm chằm bốn phía.

Nhưng trước mặt bọn họ lại không có một bóng người.

"Nhóc con xem đao!" Ta vừa mới tới liền đụng vào, vung cánh tay thô lên, thanh trường đao rời khỏi tay, bay thẳng về phía ta.

Đao khí hùng hậu, tốc độ nhanh như gió.

Ta muốn né tránh đã không kịp, vội vàng múa song đao, gắt gao phong kín trước ngực.

Keng một tiếng vang lớn, ba đao chạm vào nhau.

Chung quanh trường đao lóng lánh hắc mang, hai bên vách đá cách xa nhau một mét đều bị cạo ra từng cái khe, mảnh đá văng khắp nơi, không ngờ lại cứng rắn đánh bay ta ra sau bảy tám bước! Toàn bộ mái tóc gáy của ta đều bay hết về phía sau, cảm giác như gió lạnh thổi qua cơ hồ khiến ta không thể hít thở nổi.

Nếu ta hơi không chú ý, hoặc là ít dùng nửa phần khí lực, chỉ sợ cũng bị một đao này chém thành hai nửa.

"Chạy đi đâu! hoành đao ba điệp sóng." Phạm Xung mặc dù cái gì cũng không nhìn thấy, bất quá hắn lại có thể cảm giác được trường đao bị người ngăn trở, đột nhiên hét lớn một tiếng, thân hình bạo khởi, giống như một mãnh tướng uy phong lẫm liệt vọt tới phía ta.

Chỉ trong nháy mắt đã đuổi kịp trường đao, đại thủ nắm chặt, vung lên từ đầu đánh xuống.

"Sư phụ, dừng tay đi! Là Trương tiên sinh." mân hưu kêu lên gấp gáp.

Trường đao rơi xuống, ta cuống quít gác trên đỉnh đầu, lần này chấn động đến mức cổ tay tê dại, bắp chân run lên bần bật.

Thật không nghĩ tới, lọt vào trọng thương lại ẩn giấu sát chiêu như vậy, lại còn điên cuồng như vậy!

Nếu chỉ đơn thuần dùng đao kiếm để quyết đấu, không dùng thuật âm dương, chỉ sợ ta thật sự không phải đối thủ của hắn.

"Sao lại là ngươi? Thằng nhóc con kia đâu." Phạm Xung thu trường đao, hất cằm lên hỏi ta.

"Các ngươi đụng phải ai? Là Đằng Điền Cương sao?" Ta cũng rất là kinh ngạc hỏi.

Cho đến lúc này, ta mới phát hiện trên cánh tay gãy mất hai ngón tay kia lại có một lỗ máu thật dài, thịt đỏ bốc lên, một dòng máu đỏ thẫm chảy cuồn cuộn, rất hiển nhiên, bọn họ vừa bị đánh lén.

Hơn nữa nhìn từ vị trí bị thương của hắn, một đao này hẳn là giúp đảo đá ngăn lại.

"Chúng ta căn bản là không thấy người!" Mâu Bàn tay cầm nỏ nhỏ, quay lưng về phía chúng ta khập khiễng, cực kỳ cẩn thận phòng bị, vừa rất nghi hoặc nói: "Đột nhiên, trước mặt liền lao ra một đạo bạch quang, chém thẳng đến cổ ta, nếu không phải sư phụ giúp ta ngăn cản, chỉ sợ ta đã sớm mất mạng rồi..."

Không nhìn thấy người sao?

Chuyện này thật kỳ quái!

Cá lớn ở trong cửa đá, còn lại chỉ còn lại hai người Lương Minh Lợi và Đằng Điền Cương.

Từ vết máu trên cửa rẽ mà xem, thương tích của Đằng Điền cũng không nhẹ, hơn nữa gã cũng chưa chắc có bản sự này a?

Vậy, là Lương Minh Lợi?

Là hắn ngấm ngầm hạ độc thủ với ong ư? Nhưng vì sao hắn lại làm như vậy chứ.

Mâu lui đến trước mặt chúng ta, tạm thời an toàn, vội vàng lấy băng vải ra băng bó vết thương.

Vết thương kia vừa sâu vừa dài, xà yêu đổ cả bình Chỉ Huyết dược lên, cũng không thấy hiệu quả gì, gấp đến độ hai mắt đỏ bừng sắp khóc rồi.

Ta vội vàng móc một tấm Hồi Xuân Phù ra, dán lên cánh tay Phạm Xung.

Máu huyết tuy ngưng lại, nhưng vết thương vẫn nhìn thấy mà giật mình.

Nhưng Phạm Xung không thèm để ý, vẫn hướng về chỗ không người chửi ầm lên: "Con bà nó chứ, chuyên xuống tay với nữ nhân, thì tính là cái thá gì! Đúng là đám ông mày mò tới lão tử."

Ta nhìn chằm chằm vết thương kia một chút rồi nói: "Phạm Trùng, người vừa rồi là tay trái cầm đao phải không?"

Mặc dù Phạm Xung không nhìn thấy, nhưng công lực của hắn có thể cảm nhận được gió thổi tới, nhưng phong và đao kiếm lao tới lại hoàn toàn khác biệt. Cao thủ võ đạo có thể dựa theo vị trí phong khí, kết luận ra đao mà tay bắt, thậm chí dùng tư thế nào chém tới. Xem bản lĩnh của Phạm Xung thì việc phân biệt ra điểm này cũng không phải là việc gì khó.

Phạm Xung suy nghĩ một chút rồi nói: "Là tay trái thì làm sao ngươi biết?"

"Mới vừa rồi trên vết máu đằng điền lạc có mấy cái dấu chân. Nhìn từ vị trí hắn đứng, hắn là phía bên phải bị thương, nhưng huyết dịch màu đỏ là ở bên trái, chúng ta cũng biết đàn hương vừa mới ăn cơm hay là cầm xiên, đều là theo thói quen dùng tay trái., Như vậy hắn và người giao chiến phía đối diện đồng thời bị thương, hơn nữa vị trí bị thương vừa vặn tương phản, khả năng lớn nhất là người kia tay trái cầm đao! Nói cách khác, vừa rồi kẻ đánh lén các ngươi cùng đánh lén Đằng Điền Cương cùng một người." Ta nhanh chóng giải thích.

"Ta mặc kệ hắn là ai, hiện tại chính là muốn giết chết hắn!" Phạm Xung cực kỳ phẫn nộ vung cánh tay kêu to.

Mâu khắc sợ hãi quá mức lại xé rách vết thương ra, vội vàng kéo nó lại.

Ta lấy ra hai tấm phù cảnh báo dán xung quanh hai người bọn họ, nói: "Các ngươi cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng rời khỏi nơi này, ta đi xem thử rồi hãy nói. Nếu không loại trừ được tai hoạ ngầm này, chúng ta lúc nào cũng có nguy hiểm!"

Trong cổ tích, chỉ có một nhóm sáu người chúng ta cộng thêm Đằng Điền Cương, vừa rồi năm người đều ở hiện trường, chỉ có Lương Minh Lợi từ khi rời khỏi thây khô đi trước, vẫn chưa từng gặp mặt. Đằng Điền mới bị thương nặng như vậy, hơn nữa cũng chưa chắc có thể ẩn thân, lại chạy nhanh như vậy.

Tất cả điểm đáng ngờ đều chỉ về phía Lương Minh Lợi.

Thủ đoạn của tiểu lão đầu này cực kỳ quỷ dị, hơn nữa mỗi lần đều bất đồng, ta hoàn toàn không cách nào chắc chắn là do hắn làm.

Hơn nữa, có chút không hợp với lẽ thường.

Trong hai người Phạm xung và úng, mặc dù tổn thương nặng hơn một chút, cái gì cũng không thể nhìn thấy, nhưng hắn rõ ràng thực lực mạnh hơn nhiều so với đàn hùng!

Bình thường đánh lén trong bóng tối đều sẽ ưu tiên xuống tay với người thực lực mạnh, diệt trừ hậu hoạn trước.

Trước tiên, tình huống ra tay với kẻ yếu chỉ có một khả năng. Hắn chắc chắn có thể giải quyết được kẻ mạnh hơn kia, hơn nữa mục tiêu hắn săn giết chính là kẻ yếu!

Nhưng hắn vì sao phải giết yểu điệu không được chứ?

hoạ là bởi vì nàng là huyết mạch Khánh Khang của gia tộc Phùng thị, là con gái của Nữ Oa, hắn muốn giết dãy núi thì là vì cái gì?

Nghĩ như vậy, ta càng thêm nghi hoặc thân phận hung thủ.

Nếu là lời của Lương Minh Lợi, với thực lực của hắn còn chưa nói thành công đánh lén xà ốc, chỉ sợ vừa rồi giết toàn bộ hai người bọn họ, ta cũng không bất ngờ chút nào.

Cổ tích này rất nguy hiểm, ngay cả đẳng điền cũng có thể một đường tới đây, Lương Minh Lợi càng không phải là nỏ mạnh hết đà.

Rốt cuộc là ai đã làm?

Đầu tiên, nghìn sáu trăm bảy chương, khôi lỗi nhân....

Ta một đường suy nghĩ, một đường quơ đũa cẩn thận xem xét.

Chỗ vừa rồi xông vào chỗ hai người đang đứng, có một mảnh máu đỏ tươi rơi ra, trừ vẫn không có dấu vết gì, thì giống như địa hình vừa bị thương của đằng điện vậy. Giống như lúc trước căn bản không có người hành hung, chẳng qua là do xung đột phát thần kinh, tựa hồ như đang chém mình một đao.

Ta lại hơi mở rộng phạm vi ra, thậm chí mỗi một khe đá cũng không bỏ qua.

Người nọ trước cùng đằng điền vừa đánh một trận, tất cả hai người tất cả đều bị thương không nhẹ, nhưng lập tức cùng Phạm xung phong liều mạng vài chục đao, vẫn như cũ một tia dấu vết cũng không lưu lại, cái này cũng có chút bất khả tư nghị!

Sát chiêu ngang kiếm với ba tầng sóng, ta vừa mới chứng kiến qua, cho dù là ta đón đỡ cũng phải cố hết sức, tên gia hỏa này bị trọng thương còn có thể giấu được dấu vết?

Đi chung quanh phạm vi mười bước, ta cũng đã tỉ mỉ tìm một vòng lớn, nhưng vẫn không phát hiện manh mối gì.

Ơ? Không đúng!

Nếu như cùng hai người Phạm Trùng và Đằng Điền đối chiến là một người mà nói thì nơi này có vấn đề rất lớn rồi!

Mặc kệ các bản lĩnh khác của Phạm Trùng và Đằng Điền Cương, chỉ riêng về vũ lực, mặc dù Phạm Trùng bị mù, thực lực cũng không yếu hơn Đằng Điền bao nhiêu, thậm chí có thể còn mạnh hơn một chút.

Như vậy khi người này hoàn hảo không tổn hại gì, đều bị thương từ đằng điền chảy nhiều máu như vậy. Nhưng sau khi thụ thương vẫn có thể giao chiến với Phạm Xung, bảy tám đao, một chút tổn thương cũng không có, thậm chí ngay cả chút vết tích cũng không lưu lại?

Điều này sao có thể!

Trừ phi sau khi thụ thương ngược lại mạnh hơn, hoặc là chỉ bàn về võ lực, đằng điền vừa muốn mạnh hơn so với Phạm Xung.

Hoặc chính là, người mà hai người Đằng Điền Cương đối chiến hoàn toàn không cùng một người!

Tuy rằng bọn họ đều cầm đao tay trái, tuy rằng, bọn họ không lưu lại chút dấu vết nào, nhưng thực lực hai người này lại khác biệt cực kỳ rõ ràng!

Nói cách khác, trong cổ tích, ngoại trừ một nhóm sáu người dưới nước chúng ta cùng với đám người Đằng Điền Cương ra, còn có những người khác.

Đúng rồi!

Ta mới vừa rồi một mực đắm chìm ở trong sai lầm.

Ta vốn cho rằng trong cổ tích ngươi chỉ có bảy người chúng ta mà thôi.

Nhưng mà, chính bởi vì bên trong di tích cổ này, cho nên bất cứ khả năng nào cũng sẽ xuất hiện!

Ví dụ như ngu ngốc, có phải chỉ có ba người kia không? Nếu có thêm một đội nữa thì sao?

Ví dụ như Long Hống vệ do Bạch Hạc Tử cố ý lưu lại, có phải hắn còn ở đây ngầm giấu mấy tên sát thủ Lệ quỷ còn vương máu thịt không?

Đương nhiên, vẫn còn một khả năng nữa.

Gia hỏa này vốn là Lương Minh Lợi, hắn cố ý bày mê hồn trận, máu kia cũng không phải từ trên người hắn chảy ra, mà là hắn cố ý thả ra cạm bẫy.

Mà vì cái gì hắn phải làm như vậy, e rằng cũng chỉ có bản thân hắn là rõ ràng nhất!

Ngẫm lại một chút, lấy bản lãnh như hắn, sẽ bị biệt thự Kim Sê hấp dẫn sao?

Nhuận vì báo thù cho người yêu, chịu nhục hai mươi mấy năm, giang đại cá nhân vì đạt được tháp Cửu Sinh, diễn một trò hay từ đầu tới đuôi! Mục đích thật sự của Lương Minh Lợi là gì?

Ta khép hai mắt từ đầu tới cuối lại đem toàn bộ khả năng từ đầu đến cuối, cẩn thận suy nghĩ lại một lần.

Ta đứng ở vết máu của Phạm Xung, bắt chước động tác vung đao vừa rồi của hắn, cảm ngộ chiêu thức cùng vị trí của địch nhân một chút, lại một đường trở về nơi dây leo vừa bị thương, đối chiếu dấu vết hắn lưu lại trên thạch bích, hồi tưởng lại tình cảnh lúc hắn chém giết.

Lần này, ta rốt cục phát hiện chỗ khả nghi!

Trên mặt đất rõ ràng là vết máu màu đỏ do hung thủ lưu lại, đại đa số đều rỉ máu, chỉ có một chỗ phun ra tung tóe.

Nói cách khác, hung thủ kia bị thương ở chỗ này.

Mà lúc này đằng điền mới cách hắn ít nhất năm sáu mét, vũ khí của đằng điền cương là xiên thép, ước chừng cũng chỉ dài hơn hai mét.

Với khoảng cách như vậy, đối thủ có thể kích thương chỉ có ba khả năng.

Loại thứ nhất giống như biểu hiện lúc trước, đem cương xoa coi như tiêu thương ném mạnh ra ngoài.

Loại thứ hai là cương xoa trong người hắn có thể đột nhiên tăng thêm ba bốn mét.

Đây là loại thứ ba là đằng điền còn có loại vũ khí xa xa giống như nỏ tiễn.

Nhưng bất luận loại nào cũng chỉ rõ một vấn đề, lúc ấy hung thủ kia cách hắn rất xa!

Nhưng ở khoảng cách xa như vậy, hung thủ lại có thể vung vẩy một thanh đao thương tổn đến hắn, bởi vậy có thể thấy được, đao hung thủ cũng không phải là nắm ở trong tay.

Mà Phạm Xung rõ ràng cảm giác được có người đang đến gần, đây tuyệt đối không phải là ảo giác của hắn.

Kể từ đó, người nọ cũng khẳng định không giống như là lười La Hán thao túng Diệt Dương Đao, cách không đả thương địch thủ!

Như vậy, đáp án liền hô lên: Là Khôi lỗi nhân!

Khi bọn ta tiến vào thông đạo này, tuy rằng một mảnh ánh sáng năm màu, nhưng đó là vì giang cá lớn chạm vào cơ quan chết người, ánh sáng phát ra từ trên gương đồng.

Lúc đằng điền vừa bị tập kích cùng phạm trùng trung đao, trong thông đạo đều không có ánh sáng, bên ngoài năm sáu mét đều là một mảnh hắc ám.

Người nọ chính là mượn bóng tối, thao túng khôi lỗi ẩn hình âm thầm đánh lén. Phạm Xung không thể làm bị thương đối phương, không phải vì hắn vũ lực không bằng Đằng Điền Cương mà là vũ khí của hắn không đủ dài.

Nếu là khôi lỗi điều khiển, hung thủ kia cũng chưa chắc đã đứng trên mặt đất!

Có suy nghĩ mới này, ta lập tức mở rộng phạm vi tìm tòi, giơ ống đũa hướng phía trên vách đá chiếu xạ tới.

Quả nhiên! Tại chỗ máu bắn ra bốn phía phía phía trên, tìm được một mảnh huyết điểm rải rác, ước chừng khoảng nửa cánh tay trên đỉnh đầu ta.

Đây chính là khoảng cách hơn hai mét, đằng điền vừa vung Xoa dài đâm trúng hắn.

Thanh đao ta cắm vào khe đá, leo lên. Ngay trên một tảng đá nhô ra, phát hiện dấu chân giẫm trên bụi bặm, còn có một sợi tóc nhỏ.

Tóc rất dài, hơn nữa còn là màu vàng!

Mái tóc dài màu vàng? Đoàn người chúng ta chỉ có tóc Lư, nhưng ta vẫn luôn ở cùng với nàng ta.

Lúc đánh nhau sống chết với người nọ, chúng ta không phải đi xuyên qua U Hồn động, mà đang dốc sức chèo thuyền trên mặt nước, tuyệt đối không thể là hoạn quan.

Thế thì là ai?

Tra xét một phen, nghi hoặc trong lòng ta không giảm mà còn tăng lên, nhưng cũng chứng minh một điều: Hung thủ không phải là Lương Minh Lợi, cũng không phải thích khách vô hình do Bạch Hạc Tử để lại, mà là một người khác...

Sở trường của hắn là khống chế khôi lỗi, mọc ra một đầu tóc dài màu vàng óng, lúc này đã bị thương nặng, từ vị trí dấu chân hắn giẫm đạp cùng vết máu phun tung toé đến xem, hẳn là thương tích trên ngực trái phải.

Mang theo một phần manh mối như vậy, ta lại trở về nơi gặp phải tập kích, tìm kiếm bốn phía xung quanh bốn phía cách vách đá chừng năm sáu mét.

Rốt cục lại phát hiện vết máu!

Ngoài ra, còn có một mảnh vụn gỗ vụn, xem ra là khôi lỗi nhân kia cũng bị đánh trúng.

Ta một đường đuổi theo, vết máu càng ngày càng nặng, rải rác càng ngày càng nhiều.

Xem ra, mặc dù Phạm Trùng không làm thương tổn được hắn, nhưng trải qua một phen chiến đấu này, dẫn phát vết thương vừa bị thương ở đằng điền, khiến cho thương tình của hắn càng ngày càng nặng.

Nội gian số một ngàn sáu trăm tám mươi tám, rốt cuộc là ai?

Vết máu đứt quãng, chạy trốn trong huyệt động luôn theo thời điểm chúng ta đến. Ta đuổi tới hơn mười mét, đột nhiên phát hiện trên mặt đất có một người đang nằm.

Người này bộ dạng rất khôi ngô, đầu rơi vào trong bóng tối đằng xa, có chút mơ mơ hồ hồ không thấy rõ.

Ta nắm chặt song đao chậm rãi tới gần, vuốt ống đồng quan chiếu một cái.

Không ngờ kẻ này lại là Phạm Trùng!

Trong lòng ta run lên bần bật.

Ta mặc dù cùng Phạm Xung quen biết không lâu, nhưng hán tử này tuy thô lỗ, nhưng lại rất nghĩa khí, thậm chí vừa mới cứu mạng ta. Nhìn thấy thi thể của hắn cứ lảo đảo bày ra ở chỗ này, cả người ta không khỏi run lên.

Phạm xung quanh người đầy máu, trên ngực bị đâm xuyên qua mấy cái lỗ lớn sáng loáng, trên vách đá hai bên cũng tràn đầy vết rách. Hiển nhiên, nơi này vừa mới trải qua một trận chiến cực kỳ thảm liệt.

Có chuyện gì vậy? Hắn không phải ở phía sau, ở phía sau cùng một chỗ với xà điện à?

Tại sao lại đột nhiên chạy đến trước mặt ta chứ.

Hắn ta lại bị ai giết chết? Sao cứ cách gần như vậy mà không nghe thấy chút âm thanh nào.

Phạm Xung mặc dù bị trọng thương, nhưng nếu muốn vô thanh vô tức giết chết hắn cũng không dễ dàng!

Chẳng lẽ là cá lớn sông hoặc là Lương Minh Lợi... Thậm chí là lang nga?

Không đúng!

Lại nhìn kỹ lần nữa, đột nhiên phát hiện vết máu ta vẫn đang truy tung rất mới mẻ, vẫn tiếp tục chạy thục mạng về phía trước.

Nhưng máu tươi trên người Phạm Trùng sớm đã đọng lại, hiển nhiên đã chết mấy tiếng rồi.

Ta mới rời đi có mấy phút, cho dù ta vừa đi, chân sau đã bị ám toán, vết máu cũng tuyệt đối không thể đọng nhanh như vậy! Hơn nữa càng không thể chạy đến phía trước ta.

Nhưng thi thể trước mặt rõ ràng là Phạm Xung...

Không, hắn không phải Phạm Xung!

Ta nhìn thấy tay của hắn, tay trái hắn thiếu một đầu ngón tay, vị trí đứt gãy giống y đúc.

Nhưng ta tận mắt nhìn thấy, trước đó lúc Phạm Vi ngủ say, hình xăm dạ xoa trên cánh tay đột nhiên tỉnh lại, khống chế hắn ăn mất một ngón tay khác.

Nói cách khác, bây giờ người thật sự là tám ngón tay, người này là giả mạo!

Ta ngồi xổm xuống, nhìn kỹ, tên này mặc dù trang phục rất giống, hầu như có thể lấy giả làm thật —— ngay cả trên mắt cũng bị kiếm trong tay đâm một vết thương giống nhau như đúc.

Nhưng những nơi đáng sợ nhất trong mắt của hắn sớm đã khép lại hơn phân nửa.

Người này vì muốn làm bộ, không tiếc ở trên người tạo ra một vết thương giống nhau như đúc.

Đưa tay ra phía sau tai hắn ta kéo một cái, quả nhiên từ trên mặt hắn ta lôi ra một cái mặt nạ da người!

Người chết này là một người hoàn toàn xa lạ, chưa bao giờ thấy qua.

Ta mở ống tay áo của hắn ra, phía trên quả nhiên có một đạo ký hiệu cực kỳ cổ quái, giống như đúc mấy cái tự hằng kia lúc trước.

Đây lại là một cái Uế!

Nhóm ba người Đằng Xà, Mã Lang đã từng gặp phải phục kích ở lồng giam. Phương pháp mà đối phương sử dụng chính là cải trang thành ta, cá lớn cùng Lương Minh Lợi.

Nhưng lúc đó, ta chỉ phát hiện một thi thể hết sức bình thường, không có chút dấu vết hóa trang nào. Nếu như dãy núi và thang ngựa không nói, ta căn bản không biết bọn họ dùng biện pháp này để đánh lén.

Hơn nữa, Phạm Trùng bị thương thế nào, đều bị thương ở nơi đó, chỉ sợ cũng chỉ có Lỗ lang cùng hoẵng là rõ ràng nhất.

Làm sao hắn biết được dung mạo giả dối trước mắt này?

Còn có, ba Phàm Bản Uế kia dưới sự phản kích đột nhiên phản kích của Phạm Xung Lăng, trong khoảnh khắc mất mạng, căn bản không có thời gian tháo mặt nạ da người xuống, nhưng ta cũng không phát hiện nửa điểm dấu vết trang phục.

Nói cách khác...

Có người quét dọn qua chiến trường, quét sạch toàn bộ vết tích!

Thứ mà ta nhìn thấy, chính là thứ mà hắn muốn ta nhìn thấy.

Hơn nữa hắn còn thông báo tình huống này cho giả phạm trước mắt, hoặc có thể nói người quét dọn chiến trường chính là giả phạm trước mắt đã chết rất lâu rồi.

Còn một khả năng nữa, người đó chính là lang thang!

Ba Tự Hương Lậu đánh lén mất mạng toàn bộ, Bàn Hòa và Phạm lao xuống vách núi, người duy nhất ở lại phía trên vách núi, hơn nữa người mượn dùng vải ảo thuật giấu đi chính là Dậu.

Vì sao hắn nhìn thấy là ta, còn không muốn lộ diện? Chẳng lẽ là tên này và ta vừa diễn xong khổ nhục kế.

Kỳ thật, hắn chẳng những là người thần bí đã sớm gặp "Bàng Ngư Du Bạch Cốt", hơn nữa còn là nội gian ở Nhật Bản sao?

Đúng rồi!

Còn có hung thủ đang truy tung này.

Bà ta mang theo một lọn tóc dài màu vàng kim óng, đây là... đang ngụy trang thành lang dài.

Xem ra, việc chui vào cổ tích tuyệt đối không chỉ là ba người bị Phạm Toàn giết chết!

Ít nhất có hai tiểu đội!

Nếu như nói trong bọn họ có một đội quân giả làm ta và Giang cá lớn, Lương Minh Lợi đánh lén bọn họ.

Đội kia chắc chắn giả trang thành Phạm Chuyển và Hống, chuẩn bị xuống tay với ba người chúng ta!

Nhưng vấn đề là, Lư lão thái thái và Thẩm Lạc đã sớm phong bế cửa vào, những tên ở Uế này khẳng định là ở trước khi chúng ta tiến vào di tích. Tạm thời chúng ta tách đại bộ đội ra cũng là quyết định lâm thời, những người ở tù làm sao biết được ai ở cùng với ai, sau đó lại phân thành hai nhóm hợp lý?

Nội gian!

Nhất định là có nội gian đang liên lạc với bọn họ bất cứ lúc nào!

Ta kiểm tra vết thương giả bộ, lại so sánh dấu vết lưu lại trên vách đá, lúc này liền đoán được, vũ khí giả mạo này sử dụng không phải khôi lỗi, mà là hắn bị đằng điền vừa dùng cương xoa đâm chết.

Nói cách khác, Đằng Điền mới vừa giải trừ hiềm nghi, nội gian không phải là hắn!

Vốn dĩ đằng điền và những kẻ trốn ngục này đều là ta, hơn nữa lại là sau khi hắn một mình rời khỏi đây, bỏ tù đã mò lên thuyền. Hắn là người bị nghi ngờ lớn nhất.

Nhưng bây giờ hoàn toàn có thể chứng minh hắn không phải là một nhóm thích hợp với những kẻ bỏ trốn này.

Đằng Điền đầu tiên là đâm chết giả trùng ở chỗ này, lại ở phía trước cách đó không xa làm bị thương nặng giả lang.

Dù là Đằng Điền Cương hay là nhẫn tâm hạ sát thủ cũng không lưu tình chút nào, tuyệt đối không phải diễn khổ nhục kế gì cả!

Mà đằng điền vừa mới có thể rất nhanh nhìn thấu khôi lỗi thuật của giả lang, một kích đánh ra, nói vậy cũng không phải ngẫu nhiên. Dù sao bọn họ đều thuộc về Nhật quốc, bản lãnh với nhau vẫn có chút hiểu biết.

Thật sự là ta tuy không phải môn nhân Đạo gia chính thống, nhưng thủ đoạn của bọn họ ta cũng biết sơ sơ.

Ta đem tất cả tất cả manh mối tổng hợp cùng một chỗ, cẩn thận suy nghĩ, cũng bãi trừ hiềm nghi bên ngoài.

Hắn thả con kiến cắn đứt dây thừng, sau đó Phạm Trùng và Nghĩ Mục đã rơi vào vách núi, theo tình hình lúc đó, đã là hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Mà hắn nếu là nội gian, thì hoàn toàn không cần thiết phải chiến đấu nhẫn nhịn thê thảm đến vậy, hơn nữa một đường truy đuổi đã sớm rời xa chiến trường.

Dù sao lúc ấy hắn cũng không biết, ta ngay ở hang chuột bên dưới vách núi, đồng thời lập tức sẽ bò lên trên.

Như vậy, hắn cũng sẽ không báo chuyện đám nhẫn nhịn giả bộ dễ dàng cho ta biết.

Quét dọn chiến trường, chắc chắn kẻ thanh lý dấu vết ngụy trang của đám người nơi đây cũng là một người khác.

Nhưng cứ như vậy, tất cả nghi ngờ đều đổ lên đầu Lương Minh Lợi!

Hắn ta đã rời khỏi đội từ lâu, vẫn luôn không biết đi đâu, bất kể là nội gian hay là hung thủ tàn hại con trai của Lưu lão lục đều có thể là hắn ta, không thể giải trừ chút nghi ngờ nào.

Hơn nữa, con quay giả này chính là dùng con rối. Cái xương quỷ của hắn không phải là biến dị của thuật con rối sao?

Lẽ nào, gia hỏa này thật sự là nội gian? Ta đang truy tung giả lang có quan hệ với hắn?

Thậm chí... người này là Lương Minh Lợi!

Nữ lãng phí một ngàn không trăm lời số một, số một....

Nhưng mà, có chút không thông suốt.

Bản lĩnh của Lương Minh Lợi dù chưa được thi triển hoàn toàn, nhưng nhìn vài chiêu hắn đã thể hiện, tên gia hỏa này tuyệt không đơn giản!

Ít nhất phải săn giết được đằng điền mới, hơn nữa còn âm thầm đánh lén thì tuyệt đối không có khả năng thất thủ.

Cho dù bản lĩnh của Đằng Điền mới vừa xa xa vượt quá dự liệu của ta.

Nhưng dưới vết thương nặng, Thẩm Lạc cũng không thể đánh lén Bàn Đản thành công, điều này có gì đó không thích hợp, hơn nữa rõ ràng hắn có thủ đoạn kỳ dị như vậy mà không dùng, sao phải mạo hiểm sử dụng khôi lỗi thuật một lần nữa như vậy?

Vạn nhất không thành công, thì sẽ lập tức bị lộ.

Tạm thời không quản gì nữa, chỉ cần bắt lấy rắn non phía trước là mọi chân tướng đều rõ ràng rồi!

Tên khốn này vừa bị Đằng Điền đánh trúng điểm yếu, lại vừa chém giết với Phạm Trùng đã đánh nứt vết thương, vết máu chảy dài trên đường, mắt thấy đã là nỏ mạnh hết đà!

Nhưng ta vẫn không dám khinh thường, một tay đánh chuông, một tay cầm đao tiếp tục đuổi sát theo.

Lại đuổi thêm chốc lát, bốn xương khô dưới tay nhanh như điện xuất hiện.

Nói là bộ xương khô, ta cũng chỉ suy đoán mà thôi.

Bởi vì bọn họ đều mặc đạo bào màu vàng, từ trên xuống dưới đều che kín hoàn toàn, chỉ là hoàn toàn không có huyết nhục, không có khung xương chống đỡ, hơi có vẻ đơn bạc.

Bốn bộ thi cốt kia đều không có đầu, mỗi người trong tay cầm một thanh trường kiếm, phân biệt chiếm cứ bốn góc Đông Tây Nam Bắc, trung tâm kiếm đâm vào dường như đồng thời đâm về phía người nào đó.

Xem từ y phục trên người bọn họ, cùng Hoàng Thạch đạo nhân bị Bạch Hạc Tử đánh chết giống nhau như đúc.

Chỉ là hoa văn trước ngực có hơi đơn giản hóa.

Xem ra, đây đều là những đệ tử mà Hoàng Thạch đạo nhân mang vào cổ tích năm đó, sau đó lại bị Bạch Hạc Tử cắt đi đầu lâu.

Từ vết tích hỗn loạn trên mặt đất cùng với vết kiếm trên hai bên vách đá, xem ra mấy bộ xương khô này vừa mới đại chiến một hồi với người ta.

Thậm chí, bốn bộ xương khô này còn vận dụng qua phù chú - bởi vì trên tay hai bộ xương khô trong đó còn có một lá bùa cực kỳ quái dị.

Ta nhìn kỹ lại, thì ra là U Minh bí chú!

Trên Âm Phù Kinh đã sớm ghi chép, đây chính là độc môn bí chú Cửu U môn, nói cách khác, chỉ có đệ tử Cửu U môn mới có thể chế luyện sử dụng, đặt ở những người khác cho dù là một tờ giấy lộn cũng chỉ có thể là một tờ giấy lộn mà thôi.

Xem ra, giang đại ngưu nói không sai, năm đó Hoàng thạch đạo nhân chính là người trong Âm La môn.

Mà mấy tên đệ tử của hắn, sau khi bị Bạch Hạc Tử giết chết liền mang đến đây, bố trí thành cấm trận giống như Long Hống vệ, để ngăn cản bước chân người sau dò xét.

Vừa rồi, chắc chắn Giang Đại Ngư đã cùng bọn họ trải qua một phen ác chiến.

Lúc đó bọn họ nhốt Giang Đại Ngư ở trong đó, chuẩn bị một kiếm giết chết, lại bị Giang Cự Nhân dùng thủ đoạn gì đó chế trụ ngược lại.

Ta cẩn thận kiểm tra mạ Phật một phen, lúc này mới phát hiện trên mặt đất dưới chân bọn họ rải đầy lông trắng, chừng năm sáucm, vết đứt như thiết.

Đây là... râu mép.

À, đúng rồi!

Lúc trước nhìn thấy giang đại ngưu, chòm râu trên cằm hắn ngắn hơn một đoạn dài, lại tối đen như mực giống như từng bị lửa thiêu qua.

Lúc ấy ta còn thấy kỳ quái, rốt cuộc hắn ta đã gặp phải cái gì.

Thì ra là bị bốn vị sư thúc tổ của hắn ngăn cản, bốn người này cùng thuộc Âm La môn với hắn, hơn nữa lại là thời kỳ Đường triều, gọi một tiếng sư tổ cũng không quá đáng.

Bất quá cũng chính vì thế, cùng đồng duyên, hắn đối với chiêu số bốn người này cực kỳ quen thuộc, lúc này mới miễn được cái chết.

Bốn người này lợi hại hơn nhiều so với tám tên Long Hống vệ kia, ngay cả cá lớn cũng cực kỳ nguy hiểm, nếu như những người khác gặp được, có thể sống sót trở về được hay không thì thật khó mà nói được.

Cá lớn không biết dùng phương pháp gì, tạm thời giữ bốn người này lại, vẫn duy trì tư thế chỉ một khắc, phảng phất lúc nào cũng có thể sống lại, lại đi khát máu tàn sát.

Cái nút thắt giả dối kia cũng có chút không rõ tình huống, căn bản không dám đi qua nơi này, mà là cực kỳ cẩn thận từ một bên lách qua. Ngay cả vết thương cũng không ngăn được vết máu cũng đều tận lực đổ vào trên nham thạch hai bên vách tường, rất sợ máu tươi nhiễm đến khô lâu, lại đem mấy đạo sĩ này tỉnh lại.

Ta đương nhiên cũng không muốn thử lại lần hiểm cảnh của cá lớn, cũng cẩn thận từng li từng tí một lách qua.

Vèo!

Ta mới vừa đi đến bên cạnh thi cốt kia, một cơn gió lạnh nhanh chóng lao tới, vọt thẳng đến ngực ta.

Ta muốn trốn đã không kịp nữa rồi, hơn nữa, ta cũng không dám lộn xộn!

Lúc này, ta chỉ cách bốn bộ hài cốt kia chưa đến nửa mét, nếu không cẩn thận phá hủy cấm chế của cá lớn trong sông, khiến mấy tên này sống lại, vậy thì phiền to rồi!

Ta vội vàng đứng thẳng bất động, cổ tay khẽ đảo, bổ chéo một đao.

Leng keng leng keng!

Một tiếng kim thiết giao kích, chấn động cổ tay ta mơ hồ phát tê, nhưng âm phong kia lại cực kỳ quỷ dị đột nhiên chuyển động, lấy một loại phương hướng cực kỳ bất khả tư nghị vòng tới sau đầu ta, hướng sau cổ ta chém tới.

Người có thể dùng loại phương thức nhu nhược không xương này, hơn nữa lại quỷ dị đa biến tiến công mục tiêu, tuyệt đối không phải người, mà là con rối bị giả lội thao túng!

May mà ta đã biết, bằng không lần này ta không phải bị đánh cho không biết làm sao, lục thần không thể không chủ!

May mà vừa rồi ta đã tận mắt nhìn thấy nàng cùng Phạm Xung quyết chiến, lại cẩn thận phỏng đoán qua tình cảnh nàng cùng Đằng Điền Cương giao chiến, đối với chiêu số của nàng đã biết rõ. Hơn nữa một kích trí mạng của Đằng Điền Cương, cùng với vết máu rơi trên mặt đá lúc đối chiến với Phạm Xung đã sớm bại lộ khoảng cách cùng vị trí của nàng khi khống chế khôi lỗi.

Chính là căn cứ vào hiểu biết đối với những chi tiết này, lúc này ta mới tin tưởng gấp trăm lần một đường truy kích mà đến.

Cũng có thể nói, ta lúc nào cũng phòng bị và chờ nàng âm thầm đánh lén, chờ con hồ ly giảo hoạt này mắc câu!

Đạo âm phong này trước tiên đâm vào ngực, sau đó lập tức chạy về phía sau, nếu là bình thường ta chỉ có thể có hai biện pháp, một là trở tay đưa đao đón đỡ, hai là lăn mình tránh thoát một kích này. Nhưng bất luận là loại nào, đều sẽ vừa vặn đối với đạo của nàng, dù sao hai lần trước mặc dù nhìn như hung hiểm, nhưng lần thứ ba mới là sát chiêu chân chính!

Nhưng ta lại cố tình dùng phương pháp thứ ba.

Đầu của ta co rụt lại, đồng thời bổng bổng nhiên ném về phía trước.

Leng keng leng keng!

Âm phong kia tới trước, vừa vặn chém vào trên cổ kiếm phất trần ta đeo ở sau lưng.

Hai kiện bảo vật này đều là vật Bạch Hạc đạo trưởng mang theo bên người, cứng cỏi không cần nói tỉ mỉ, Âm Phong kia tự nhiên không làm gì được.

Mà chuối tây của ta đang hướng về vị trí người nọ bay ra ngoài, dưới ánh hào quang lóng lánh, liếc mắt liền nhìn thấy bóng đen ẩn thân ở phía sau tảng đá kia.

Chợt mắt thấy người kia cơ hồ giống nhạc lang như đúc, chỉ là bên ngoài che lấy một kiện dạ hành y bó sát người, ngay cả khuôn mặt cũng bao kín kín kín, nghiêng mặt lộ ra mấy sợi tóc dài màu vàng óng. Một đôi mắt lớn màu lam đậm cực kỳ xinh đẹp được ánh sáng mạnh chiếu vào, hơi hơi híp lại, lộ ra thần sắc cực kỳ hoảng sợ, không thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ nàng rất kinh ngạc, tại sao ta không tránh không né? Vì sao ta nhanh như vậy đã phát hiện tung tích của nàng.

Thừa dịp nàng ngẩn ngơ như vậy, ta nắm chặt Trảm Quỷ Thần song đao trong tay đã bay ra ngoài!

Âm phong đánh tới, rụt cổ, vung ô, ném ra song đao, tất cả đều hoàn thành ở trong điện quang hỏa thạch, đây cũng là kinh nghiệm thực chiến quý giá một năm ta tích lũy xuống.

Vèo!

Mắt thấy song đao bay tới, nữ lãng tử kia lại dùng một loại tư thế cực kỳ không thể tưởng tượng, mạnh mẽ xoay người một cái thiểm đi.

Nhưng nàng nào ngờ được, đây cũng chỉ là hư chiêu của ta mà thôi!

Đệ nhất thiên sáu trăm quỷ trận U Minh.

Ngay lúc ném Trảm Quỷ Thần song đao ra, theo sát tay trái vung lên, châm vô hình cũng được tế lên.

Nhưng nữ ngốc kia lại cực không đơn giản!

Mặc dù bản thân bị trọng thương, dưới tình huống không phòng bị như vậy mà vẫn có thể lách mình né tránh. Dường như toàn thân không có xương, co mình thành một quả cầu thịt, vừa vặn thoát khỏi song đao và Vô Hình châm.

Cái tên này quả thực rất linh mẫn, thế nhưng ta cũng đã sớm chuẩn bị kỹ càng cho nàng rồi!

Hai tay nhanh chóng xuất ra, liên tiếp bảy tám đạo phù chú bay ra ngoài, triệt để phong bế đường lui quanh thân nàng.

Phanh! Nữ Uế kia không kịp tránh né, bị Tỏa Hồn Phù đánh trúng.

Rặc rặc một tiếng, song đao Trảm Quỷ Thần cắm vào trong vách đá, vỏ đao phát ra tiếng kêu ong ong.

Bùm bùm bùm bùm!

Vô hình châm đánh nát khối đá lúc trước nàng ẩn thân, mảnh vụn bay tán loạn.

Rặc rặc một tiếng, nữ tử rên rỉ một hồi, rơi trên mặt đất.

Leng keng, phía sau ta truyền tới một tiếng vang giòn, ta không cần nhìn cũng biết đây là âm thanh của con rối rơi xuống.

Vô số âm thanh khác nhau đồng thời vang lên từ những địa phương khác nhau, đủ để thấy được tốc độ tranh tài lần này nhanh bao nhiêu!

Khảo nghiệm năng lực phản ứng của người ta, tốc độ ra tay, thực lực tổng hợp, có thể nói hiện tại ta đã đạt đến trình độ cao thủ nhất lưu.

Tỏa Hồn Phù có thể vây khốn hồn phách của nàng, tạm thời không thể động đậy, ta tạm thời còn chưa muốn giết nàng, còn phải ép hỏi ra manh mối nội gian.

Mắt thấy nàng trúng chiêu rơi xuống đất, ta vừa định cất bước về phía trước, đột nhiên trên cổ tay nàng sáng lên, Tỏa Hồn Phù đã vỡ ra.

Nữ vĩnh ut thít một mình chống đất, mặt nạ trên mặt sớm đã tróc ra, quả nhiên dung mạo giống nhau như đúc.

Trải qua một phen ác chiến này, thương thế trên người nàng càng nặng hơn, trên mặt đất chảy xuống một mảnh máu tươi.

Nàng nhảy lên, cũng không có chạy trốn, trong tay ngược lại nhiều ra một thanh tiểu đao sáng như tuyết, hướng ta lộ ra bộ dáng tươi cười quỷ mị, cấp tốc đánh tới.

Cái này nhất định là tác dụng của việc khắc kí tự trên cánh tay nàng, giải Tỏa Hồn Phù. Ta vừa định thu hồi châm vô hình ứng chiến thì thấy được cô gái ở lại đang vọt nhanh về phía ta, vừa xoạt vung đao quét về phía cổ mình!

Ta còn chưa kịp tỉnh lại thì đầu nữ tử bên kia đã rơi xuống đất. Thi thể không đầu vẫn men theo quán tính chạy như điên về phía trước vài bước, bộp một tiếng, đâm vào một bộ xương khô áo bào vàng.

Máu tươi giống như suối phun rơi trong sơn động, lăn trên mặt đất, hai mắt nhìn chằm chằm ta, tựa như vẫn còn cười, nụ cười kia quỷ dị vô cùng!

Đây là có chuyện gì?

Két! Tạch tạch...

Ta đang không hiểu, bốn bộ xương khô hoàng bào kia đột nhiên phát ra một hồi âm thanh như máy móc.

Hỏng rồi!

Bốn bộ xương khô bị giang đại cá tạm thời phong bế lại sống lại, trước khi chết cô gái này đã gây cho ta một phiền toái lớn!

Nàng biết rõ bản thân bị trọng thương, cho dù thừa cơ bỏ chạy cũng nhất định sẽ bị ta bắt lấy, vì vậy liền liều mạng đánh thức bốn bộ xương khô này.

Đúng là một tử sĩ đáng sợ.

Cá lớn sông và bốn đồng môn xương khô này, hơn nữa thực lực của hắn lại cao hơn ta, nhưng vẫn cực kỳ nguy hiểm, thiếu chút nữa mất mạng già, nếu đổi lại là ta...

Ta lập tức bị hù giật mình, xoay người định bỏ chạy.

Thế nhưng đã không còn kịp nữa rồi!

Bốn bộ xương khô không đầu kia mãnh liệt quay người lại, hai người phía sau nhảy dựng lên, ở phía trước hai đầu vai giẫm đạp một cước, lập tức lăng không như tên bắn, bay vụt về phía ta!

Ta cuống quít vừa lui về phía sau, vừa rút hai đao Trảm Quỷ Thần cắm trên nham thạch ra ngăn hai bên.

Keeng keeng keeng!

Hai tiếng nổ mạnh chấn động hai tai, cổ tay ta bị cỗ phản lực kia chấn cho đau đớn không thôi, nhưng hai thanh kiếm của đối phương lại không nhúc nhích chút nào.

Mắt thấy kiếm khí sắp chém tới, đâm xuyên qua ngực ta, ta vội vàng khom lưng về phía sau, ngạnh sinh vẫy Thiết Bản Kiều tránh ra.

Phốc, phốc...

Hai thanh trường kiếm kề sát ngực ta bay qua, ngay cả vạt áo trước cũng bị vạch ra một lỗ hổng lớn!

Hai bộ xương khô kia thấy lần đầu tiên công kích không giết chết ta, đều giơ cao trường kiếm, đứng ở phía sau ta năm sáu mét.

Mặt khác hai bộ xương khô áo bào vàng giao nhau với trường kiếm thủ phía sau, gắt gao vây ta ở trong đó.

Ta cực kỳ kinh ngạc đứng dậy, thẳng đến lúc này mới phát hiện, một chiêu vừa rồi chẳng những phá vỡ vạt áo trước, thậm chí còn phá vỡ hai lỗ máu trước ngực ta.

Mặc dù vết thương không sâu, nhưng cũng chảy ra vết máu.

Chẳng trách ngay cả cá lớn suýt nữa cũng chết, mấy tên này lợi hại hơn nhiều so với Long Hống vệ! Mỗi tên đều có trình độ Hộ pháp của Long Tuyền sơn trang.

Leng keng leng keng leng keng!

Ta mới vừa nhấc thân thể lên, hai bộ xương khô phía trước đột nhiên vung tay lên, hai đạo U Minh bí chú bay vút ra.

Đây là phù chú của Âm La môn thời Đường!

Tuy nói nhân tài Âm La môn điêu linh, xưa nay không có tuyệt thế cao thủ nào xuất hiện, nhưng đây cũng là tương đối mà nói.

Trước mặt Bạch Hạc đạo trưởng bọn họ không chịu nổi một kích, thậm chí còn bị chế thành tiểu quỷ cản đường, nhưng đối với ta mà nói, thì mạng người rồi!

Phù chú này ta tự nhiên không dám đón đỡ, cuống quít tránh né.

Nhưng hai đạo phù chú kia bay đến trước mặt ta khoảng một thước, đột nhiên bạo liệt ra, hóa thành một mảnh khói xanh.

A, đây là có chuyện gì?

Ta đang lấy làm kỳ quái, khói xanh kia đột nhiên tản ra, hóa thành từng sợi u hồn!

Tóc tai bù xù đầy máu tươi, cái lưỡi dài trừng mắt nhìn làn da xanh đen, thiếu mũi, tứ chi không đầy đủ... Vậy mà có tới mấy chục cái.

Một đám hai chân rời khỏi mặt đất, tay cầm xích sắt do âm khí tạo thành, như ẩn như hiện bao vây lấy ta.

Đây là U Minh Bách Quỷ Trận! Tại Âm Phù Kinh ghi lại xếp thứ bảy trong thập đại cấm trận cổ kim.

Nói cách khác, đây là một trong những trận pháp hung ác nhất Cửu U môn.

Trận pháp này là dùng một trăm quỷ vật đột tử cô đọng mà thành, hơn nữa, mỗi quỷ hồn đều không phải người thường.

Trước sống mỗi người đều đã tu luyện qua đạo pháp, chí ít có thể mở ra Âm Dương Nhãn, bày trận trừ tà.

Luyện thành trận này, chẳng những cần phải chọn một trăm người như thế, còn phải hoàn toàn phù hợp với tám chữ trong trận pháp, nguyên nhân cái chết của mỗi người cũng đều không giống nhau, âm thầm hợp ý kiến của dân chúng Bách Quỷ Dạ Hành.

Đặt ở hôm nay, đừng nói cô đọng trận pháp này, muốn tập hợp đủ một trăm chữ này, người hiểu thuật âm dương đều cực kỳ không dễ dàng.

Nghe nói, trận pháp này một khi kết thành, đủ có thể tạm thời vây khốn vô thượng cao thủ cấp Thần!

Bất quá may mắn là Âm La môn không có được Âm Phù Kinh chính thống, pháp môn tu luyện hơi sai lệch, hơn nữa cũng không gom đủ bách quỷ, căn bản không phát huy ra được một phần năm uy lực lúc trước.

Nhưng dù vậy, thừa sức vây khốn ta!

Từ khi ta tiếp nhận đồ cổ gia gia lưu lại, từ khi bước vào hoạt động của thương nhân âm vật đến nay, trước giờ tiếp xúc nhiều nhất cũng chỉ là Âm Linh bình thường. Cho dù là võ tướng thành danh trong lịch sử, cũng có thể là Quỷ Vương oán khí thâm trầm, nhưng khi còn sống bọn họ đều là người bình thường mà thôi.

Tuy nói đều là quỷ hồn, nhưng người bình thường và quỷ hồn người đi lại cách biệt một trời một vực, cho dù đụng một người cũng rất khó ứng phó, chớ nói chi là nhiều như vậy.

Hơn nữa, còn kết thành trận pháp!

Bên ngoài pháp trận, bốn bộ xương khô áo bào vàng tay cầm trường kiếm như hổ rình mồi, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng bổ cho ta một đao.

Bất quá may mắn là, bốn bộ xương khô kia dường như cũng có chút kiêng kị với trận pháp này, cũng không dám trực tiếp bước vào trong trận, chỉ đứng ở bên ngoài trận, ngăn chặn đường đi tới của ta.

Thế nhưng, ta nên làm thế nào cho phải?

Vừa mới nhìn thấy, hai tấm bí phù này liền nắm ở trong tay bộ xương khô, nghĩ đến giang đại ngư vừa thấy bí chú này cũng cực kỳ khiếp sợ, không dám khinh thường, cuống quít sử ra tuyệt kỹ ép đáy hòm, lúc này mới có thể thoát thân, chật vật bỏ chạy.

Nhưng đám xương khô này không có ý thức, càng không biết ta và giang đại cá có gì khác nhau, vẫn dựa theo chiến pháp trước đó, đem phù chú này ném ra, mở ra U Minh Bách Quỷ Trận!

sổ một nghìn sáu mươi một nhận chủ là Ô Mộc Hạch.

Bốn bộ xương khô này tru sát con cá lớn trong sông, đang muốn tế ra trận ma u minh bách quỷ, lại bị con cá lớn lật tay chế trụ, chật vật đào tẩu.

Nữ lãng phế kia một đường lui lại, cố tình lựa chọn hạ thủ với ta ở đây cũng chính là vì vậy!

Có lẽ nàng không biết bốn bộ xương khô này có lai lịch thế nào, càng không biết được uy lực của phù chú kia lớn bao nhiêu. Nhưng nàng lại rất rõ ràng, hoặc là đã sớm nhìn thấy, giang đại cá lớn cùng mấy bộ xương khô này chiến đấu.

Nàng chính là muốn ở chỗ này động thủ, nếu như ta không cẩn thận đụng vào cấm chế, mấy bộ xương khô kia chính là trợ thủ tốt nhất của nàng.

Sau đó bị ta đả thương, thà rằng hi sinh tính mạng đánh thức xương khô, cũng muốn hại chết ta ở chỗ này!

Cá lớn gặp phải xương khô, hơn nữa còn bức ra đòn sát thủ U Minh Bách Quỷ Trận của bọn hắn. Nữ lãng hiến sinh mệnh, cởi bỏ phong ấn.

Mà ta lại trở thành kẻ xui xẻo bị khóa trong trận này!

Đám quỷ hồn kinh khủng kia trong khói xanh ngưng tụ thành hình, cũng không có nóng lòng tiến công ta, mà phiêu đãng phiêu đãng kéo xích sắt vây lấy ta.

Đây chính là hậu quả khi chưa học được chính thống Âm Phù Kinh, nào cần sau khi đại trận mở ra, còn cần bài binh bố trận? Nhưng dù vậy, giờ phút này ta cũng vô pháp đào thoát ra.

Đám quỷ hồn giương nanh múa vuốt, từng con cầm xích sắt to trong tay, mặt mũi dữ tợn.

Ẩn ước bảy quỷ hồn tạo thành một nhóm, ám thành Bắc Đẩu Thất

Tinh trận.

Tuy số lượng Quỷ Hồn trong trận chưa đủ một trăm, hàng ngũ cũng rất sai lệch, căn bản không thể so với U Minh đại trận chính thức. Nhưng với ta, đây lại là lần khảo nghiệm gian nguy nhất từ trước đến nay.

Dù sao mỗi một quỷ hồn đều tích lũy được sự oán hận hơn một ngàn năm, hơn nữa khi còn sống đều thông hiểu đạo Âm Dương. Nhìn sơ qua, thực lực mỗi quỷ hồn ít nhất cũng phải là cấp bậc Quỷ Vương, trong đó còn có một hai tên Quỷ Tiên!

Nếu như tản mát ra ngoài, mỗi một con đều là âm vật hại một phương.

Tuy nói sau khi ta tu luyện Âm Phù Kinh, thực lực đại tăng, dư sức đối phó một cái, hai ba cái cũng có thể ứng phó, nhưng nơi này lại có chừng mấy chục cái!

Cho dù ta dùng tất cả vốn liếng, dùng hết vốn liếng cũng bất lực.

Ta một tay nắm chặt Trảm Quỷ Thần song đao, tay kia sờ vào trong ngực lấy ra tấm đạo phù nhặt được từ trên người Bạch Hạc đạo trưởng.

Đây có lẽ là chỗ dựa lớn nhất của ta lúc này!

Năm đó Bạch Hạc đạo trưởng một người một kiếm chém giết tất cả sống sót nơi này, Hoàng Thạch đạo nhân cùng mấy bộ xương khô này cũng chết trên tay hắn.

Cho dù đạo phù này không phá được đại trận, chí ít cũng có thể hộ ta nhất thời, là sống hay chết ở đây liều mạng một phen!

Đúng lúc này, đột nhiên ta cảm thấy ngực nóng lên.

Giống như đang cất giữ một quả cầu nóng rực, vô cùng nóng bỏng!

Móc ra xem xét, lại là ô mộc hạch.

Lúc này ô mộc hạch đã lớn gấp đôi so với ban đầu, góc cạnh trơn nhẵn, đen kịt tỏa sáng, giống như một khối thủy tinh bị cắt chém ngang chỉnh thể.

Bên trên còn mơ hồ mang theo một mảnh đỏ tươi, nhìn kỹ thì nguyên lai là máu ta, vừa rồi hai bộ xương khô kéo lê trên ngực ta lỗ máu, huyết thủy thẩm thấu ra dính vào trên ô mộc hạch.

Lúc này, huyết dịch đang từ từ thấm vào bên trong ô mộc hạch.

Ô Mộc hạch theo đó càng thêm sáng, càng thêm nóng rực, ta hầu như có chút không nắm chặt được!

Ầm!

Ô Mộc hạch đột nhiên nổ ra một đoàn khói đen, khói đen tản ra, hóa thành mười bóng đen, đồng loạt quỳ một gối xuống, trước người ta xếp thành một hàng.

Mỗi một bóng đen đều đen như mực, giống như đúc từ hắc thiết.

Trong đó tám người không có đầu, mỗi người trong tay đều nắm chặt một thanh Mạch Đao tạo hình phong cách cổ xưa của Đường triều.

Còn có một người thân hình cao lớn, nửa người trên khoác áo giáp nặng nề, tay cầm nửa đoạn kiếm gãy, trên đỉnh đầu hắn còn treo một ngọn đèn dầu xanh lét!

Ánh sáng của hang động rất u ám, nhưng ánh sáng phát ra từ chiếc đèn kia lại có thể chiếu sáng hơn nửa hang động này, hơn nữa nó còn không ngừng lóe sáng!

Cuối cùng, cái đầu hơi thấp một chút, trong mười đạo bóng đen chỉ có cặp mắt của hắn tỏa sáng, phảng phất vẫn bảo lưu lại một tia thần trí.

Đây là...

Ta bỗng nhiên sửng sốt, lập tức nhận ra thân phận của chúng nó.

Tám tên không có đầu lâu, hẳn là tên Long Hống vệ vừa mới chém giết không lâu kia, đầu đèn treo trên đầu bọn họ là Đấu Long Hống Sư.

Mà cái lão đầu thấp đôn...

Đúng, đây là Vệ đạo sĩ! Cũng chính là gia hỏa am hiểu Quỷ Ảnh Thuật bị ta tiêu diệt trong cuộc làm ăn rết ngọc thạch kia.

Nhưng đây là chuyện gì, chẳng lẽ là Ô Mộc Hạch?

Đúng vậy!

Hoặc điểm chung duy nhất của những người này là từng bị ô mộc hạch nuốt vào.

Chẳng lẽ nói viên Ô Mộc hạch này chẳng những có thể thu hồn, còn có thể dưỡng hồn, thậm chí giống như Vĩnh Linh Giới cho ta sử dụng?

Hôi bồ câu tiền bối vội vàng đi, trước lúc lâm chung, đem hai kiện chí bảo Âm Phù Kinh, Ô Mộc Trượng đều giao đến trên tay ta, nhưng lại không đề cập tới cách dùng và công năng.

Âm Phù Kinh còn dễ nói, chẳng qua là bí quyết khắc trên miếng sắt mà thôi, đọc nhiều luôn có thể có thu hoạch, nhưng Ô Mộc Hạch ta lại không nghĩ ra rốt cuộc dùng thế nào.

Thời điểm tiêu diệt Vệ đạo sĩ, ta đặc biệt kinh hỉ, cho là rốt cuộc phát hiện công năng của thần vật này, lập tức chạy đến đất hoang mộ, chung quanh Hỏa Táng tràng hấp thu âm linh, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Mãi đến khi trong cổ tích, ta liên tiếp chém ra tám đạo long hống vệ, tất cả tám cái long hống vệ đều biến mất vô ảnh vô tung, Ô Mộc Hạch liên tiếp chấn động, lại cắn nuốt Long Hống giáo ta mới chính thức cảm giác được thứ này có chút không đúng...

Lúc ấy, Ô Mộc Trượng dưới tay bồ câu xám, uy mãnh cỡ nào?

Mở pháp môn cho tới bây giờ vẫn chưa triệt để nắm giữ, chẳng lẽ là vì dính phải máu tươi của ta?

Ta từng thử qua, có ý lấy máu nhận chủ, nhưng Ô Mộc Hạch lại không hề có phản ứng.

Đúng rồi, là Long Hồn!

Long hồn bên trong Quỷ Vực cũng bị nó hấp thu, cũng chính là bắt đầu từ một khắc kia, Ô Mộc Hạch phát sinh biến hóa, đột nhiên biến lớn không ít.

Chẳng lẽ là ta dưới trời xui đất khiến thu nhập long hồn, từ đó làm cho Ô Mộc Hạch rốt cục hiện ra tướng mạo vốn có?

Giống như một đứa trẻ, vẫn luôn ngủ say, Long Hồn sứ nó đã tỉnh lại, sau khi cắn nuốt chín người Long Hống, Long Hống, Long Hống, Long Hống, nó lại phát sinh kịch biến? Sau khi cơ duyên xảo hợp lại hấp thu máu trên vết thương của mình.

Nói cách khác, từ giờ trở đi, Ô Mộc hạch mới chính thức nhận chủ?

Chúng nó cảm giác được bên trong U Minh đại trận, hơn mười đạo uy áp quỷ hồn cực kỳ hung lệ phóng thích ra, mới tự động phóng xuất ra lực lượng tới bảo vệ ta?

Ta đang nghi hoặc, chỉ thấy giáo huấn rống rồng cao lớn kia đứng dậy đầu tiên, giống như tướng quân ra lệnh, giơ đoạn kiếm vung lên phía trước.

Tám Long Hống vệ khác lập tức giơ đao sống sáng như tuyết lên, đã sớm kết thành một loại hình tam giác xung trận cổ đại.

Ở mặt sau cùng của đội ngũ Vệ đạo sĩ vung ra hai tay, hơn mười đạo hắc tuyến nhỏ như sợi tóc bay theo.

Quỷ hồn vây quanh ta vẫn còn đang quơ lấy xích sắt, mắt thấy hắc tuyến bay tới, từng người vung xích sắt ngăn cản, lập tức càng thêm ngổn ngang.

Long Hống giáo gãy kiếm chỉ một cái, tám cái kết thành trận thế long Hống vệ hùng dũng oai vệ dõng dạc lập tức giết tới, mặc dù chỉ có tám người khí thế lại phảng phất toàn quân vạn mã.

Tốc độ so với thời điểm đối phó ta càng thêm mãnh liệt!

Đệ nhất thiên sáu ngàn một trăm hai, vận dụng thần phù.

Đám long hống vệ hung dữ như mãnh hổ xổ lồng nhào vào trong đám quỷ hồn kia. Vệ đạo sĩ đứng bên cạnh ta, thỉnh thoảng thao túng hắc tuyến tiến hành trợ giúp.

Thực lực những quỷ hồn kia đều không yếu, nhưng sau khi bị ô mộc hạch hấp thu, đám long hống vệ lại càng thêm hung hãn, hơn nữa phối hợp vô cùng ăn ý với nhau, trong khoảnh khắc liền chém đổ vài hồn ma.

Sau khi hồn ma tiêu tán, chúng hóa thành từng sợi khói đen, bị ô mộc hạch tham lam nuốt vào.

Lập tức U Minh đại trận bị cứng rắn phá ra một lỗ hổng!

Quỷ hồn khác chen chúc nhau tiến lên, cũng không còn cố kỵ trận hình thế nào, cùng nhau vây giết tới.

Bảy tám con quỷ hồn đều cầm xích sắt âm khí, bổ về phía sau lưng ta.

Long Hống giáo quay phắt đầu lại, cây đèn nhỏ lơ lửng ở trên không trung chiếu xuống một luồng hào quang xanh mơn mởn, từ trên xuống dưới bao phủ toàn thân ta vào trong. Sau đó kiếm gãy lập tức hất lên, trực tiếp ném ra ngoài.

"Grào!"

Đúng lúc này, bên trong Ô Mộc Hạch trong tay ta lại vang lên một tiếng thét dài chói tai!

Theo tiếng gầm rú này, chung quanh thân thể Long Hống cùng Vệ đạo sĩ và mười bóng đen lại sinh ra một tầng kim quang nhàn nhạt, ngay cả trên thanh kiếm gãy bay ra kia cũng bao phủ một tầng quang mang màu vàng nhạt, khắc ở trên thân kiếm đường vân đều nhìn rõ ràng.

Bùm bùm bùm bùm!

Kiếm gãy vừa đến, ba con quỷ hồn đã bị quét sạch, lập tức hồn phi phách tán.

Mấy con còn lại vọt tới phụ cận, vung khóa sắt lên nhằm vào cổ trước ngực ta bổ mạnh xuống, nhưng chỉ bổ kim quang lồng trước mặt ta ra một khe hở nhỏ, lập tức bên trong khe hở kim quang hiện ra, mấy đạo quỷ hồn kia giống như người giấy bị lửa thiêu, đảo mắt thành tro!

Quanh thân đám Long Hống vệ phát sáng, mặc dù bị chém ra miệng vết thương cũng nhanh chóng khép lại, mà đao Mạch Mạch sắc bén trong tay bọn họ một chém vào trên thân quỷ hồn, nhưng quỷ hồn lại lập tức hồn phi phách tán hóa thành khói đen.

Lại thêm đạo sĩ Vệ không ngừng quấy nhiễu ở phía sau, chỉ trong nháy mắt đám quỷ hồn đã bị chém giết hơn phân nửa, trận quỷ u minh sớm đã thủng trăm ngàn lỗ, gần như tan rã!

Ta ngơ ngác nhìn tất cả mọi chuyện trước mắt.

Một bầy quỷ hồn này ít nhất cũng phải cấp bậc Quỷ Vương, thậm chí còn có Quỷ Tiên, không ngờ lại không chịu nổi một kích!

Ta đã giao thủ với các giáo viên Long Hống, mặc dù có chút khó chơi, nhưng cũng không lợi hại hơn chút nào. Ít nhất ta có thể chặt đứt cánh tay một trong số đó, thậm chí còn dùng Kinh Phách chém một kích giết bọn họ.

Vì sao chỉ ở trong Ô Mộc Hạch một thời gian ngắn đã trở nên sắc bén như thế rồi?

Ô Mộc hạch này chẳng lẽ là bảo bối chuyên môn dùng để nuôi Âm Linh!

Nhưng dù vậy, giang đại ngưu còn nói nếu không có Cửu Sinh tháp, Âm Phù Kinh, Ô Mộc Hạch cũng không thể phát huy ra toàn bộ uy lực, chỉ có thể coi là âm vật bình thường.

Vậy thực lực thật sự của Ô Mộc Hạch ra sao? Cửu Sinh Tháp lại là thần kỳ tới mức nào?

Cửu U tam bảo, trong đó có hai kiện thì nằm trong tay ta, một kiện khác thì ở cách đó không xa.

Nếu thật sự gom đủ ba kiện bảo vật này lại, thực lực của ta lại nên tăng lên tới trình độ nào, có phải sẽ không ngay cả một chiêu của Long Thanh Thu cũng không tiếp nổi không?

Còn có U Minh Quỷ Trận này, ngược lại nhắc nhở ta một cái cảnh cáo.

Trận pháp này là dùng quỷ hồn không hề có ý thức ngưng tụ, tuy nhiên mỗi loại thực lực bất phàm, nhưng hoàn toàn không có thần trí, cũng không phát huy được thực lực vốn có. Nhưng nếu ta đem văn thần cổ đại trong Vĩnh Linh Giới đặt vào một chỗ, hình thành một tòa U Minh Bách Quỷ Trận chân chính, vậy có lẽ có thể bằng Tru Tiên Kiếm Trận của Trương gia ở Giang Bắc?

Lúc ta đang nghĩ ngợi lung tung, từng sợi khói đen không ngừng phiêu hốt ra, trực tiếp bị hút vào bên trong ô mộc hạch.

Ô Mộc hạch lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đột nhiên sinh trưởng lên, hình như hoàng qua dài ngắn, toàn thân đen kịt, một mảnh đen thâm thúy, phảng phất muốn thôn phệ hết thảy!

U Minh đại trận tồn tại thực vong, quỷ hồn cũng còn lại không nhiều lắm, còn lại mấy cái đều là cấp bậc Quỷ Tiên.

Bọn chúng thực lực tuy mạnh, nhưng bởi vì không có thần trí, cũng không biết phối hợp tác chiến, dưới sự liên thủ của Long Hống vệ và Vệ đạo sĩ, từng con tan rã càng ngày càng ít.

Một lát sau, quỷ hồn cuối cùng cũng bị giết sạch, hóa thành từng sợi khói đen chui vào trong ô mộc hạch.

Đoạn kiếm của Long Hống giáo vừa thu lại, tám tên Long Hống vệ cùng với vệ sĩ lại trở lại trước mặt ta quỳ một gối thi lễ, lập tức hóa thành hơi khói cũng chui vào.

Mặc dù bọn họ biến thành Âm Binh hộ vệ của ta, nhưng cho tới bây giờ, ta đối với việc làm thế nào thu hóa được chúng, làm sao triệu hồi chúng ra mà vẫn không hề hay biết!

Càng làm cho người khó hiểu chính là, ngoại trừ U Minh Bách Quỷ

Trận này, còn có bốn tên Khô Cốt đạo nhân mặc hoàng bào, vẫn như cũ canh giữ bốn phương hướng Đông Tây Nam Bắc, nhìn chằm chằm như hổ rình mồi tùy thời chuẩn bị lấy tánh mạng ta, nhưng bọn hắn làm sao lại hoàn toàn giống như không nhìn thấy vậy, cứ như vậy mà đi.

Là đám gia hỏa này chỉ có thể nhìn thấy quỷ hồn, hay là có phản ứng với pháp thuật Cửu U nhất môn?

Nhưng lúc này ta cũng không có lòng suy nghĩ nhiều. U Minh đại trận đã bị phá, bốn bộ xương khô ngăn ở phía sau ta đồng thời giơ trường kiếm lên, phi thân lên, giáp công về phía ta!

Bản lĩnh của bọn họ ta đã sớm lĩnh giáo qua, mỗi người đều có thể so với Hộ pháp của Long Tuyền sơn trang.

Nếu không phải giang đại ngưu ép bọn họ ra tuyệt chiêu, có lẽ ta căn bản không có cơ hội nhìn thấy U Minh Bách Quỷ Trận, bằng vào tốc độ thân thủ này, ta cũng khó mà ứng phó nổi!

Mắt thấy bốn kiếm đã đến, hàn quang đập vào mặt, ta cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng giơ tay lên ném ra thần phù!

Oanh! Thần phù kia vừa mới ném lên, lập tức nổ ra một tiếng kinh lôi.

Chỗ tiếng sấm vang lên, bốn tia chớp bắn ra, riêng phần mình chạy tới một bộ xương khô!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tia chớp rơi xuống bốn bộ xương khô đang hướng ta bay đến lập tức biến thành một mảng tro bụi, xương cốt, trường kiếm màu vàng, tất cả đều biến mất vô ảnh vô tung, bị xóa sạch hoàn toàn.

Khói bụi tràn ngập, từ từ hạ xuống, tựa như một trận tiểu tuyết rơi xuống, bột mịn hoàng bạch rơi thật dày trên mặt đất, chỉ có khoảng bốn mét trái phải không dính một hạt bụi nào.

Mấy tấm thần phù mà Bạch Hạc đạo trưởng lưu lại quả nhiên uy lực mười phần!

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, ta đứng ngây người hồi lâu mới tỉnh táo lại.

Hoàng bào khô cốt, U Minh Bách Quỷ Trận, Long Hống vệ, đều phảng phất mộng cảnh, thoáng qua trong đầu ta.

…

Đệ nhất thiên sáu ngàn ba điều, giang đại cá bức bách.

Ta kinh ngạc trong chốc lát, mới hồi phục tâm thần, trước tiên thu thập trang bị tản mác một chút, treo trên đá vụn rồi hỏng, ta chỉ có thể ấn bổng kiểm tra hiện trường.

Bốn bộ xương khô hóa thành tro tàn, thi thể giả lang cũng đã sớm lạnh toát, trong không khí tràn ngập một mùi máu tươi cực kỳ nồng đậm.

Trước đó ta phán đoán không sai, vũ khí trong lồng ngực nữ tử này đích thật là một khôi lỗi người kết cấu bằng da gỗ, trong cánh tay có chứa cơ quan, có thể tự do co duỗi thò ra.

Thứ này cực kỳ tinh xảo nhưng lại cực kỳ âm tàn, đằng Điền Cương cùng Phạm Trùng đều bị nó ám toán và bị thương.

Không thể không nói, nữ ở Uế này chẳng những vũ lực phi phàm, mà là người nổi bật trong đội ngũ bỏ trốn lần này. Hơn nữa thuật dịch dung cũng rất cao siêu, nhìn sơ thì cơ hồ giống hệt hoạn xà. Thậm chí ta cũng không dám nhìn thẳng cái đầu rơi trên mặt đất kia, giống như hoạn quan đang mỉm cười với ta, chỉ có điều nụ cười đó rất âm trầm.

Ta đi tới, hất tung lỗ tai nàng ta.

Quả nhiên giống như lúc trước, đều mang theo một bộ mặt nạ da người, ngay cả chỗ chi tiết cũng làm hoàn toàn giống nhau, tóc bên trái và giống như hoạn lạc hiện tại, bị tước đi nửa bên.

Trên đùi hắn cũng cố ý vạch phá một vết thương, quấn lấy băng vải, vết thương nhỏ bé lộ ra ngoài cũng hoàn toàn giống nhau. Chỉ là trên cổ tay có một ký hiệu bỏ trốn cực kỳ quái dị, bất quá lúc này cũng nhạt đi không ít, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra hình dạng đại khái.

Nhưng đám người bỏ đi này, làm sao biết được chi tiết diện mạo của đám người trong đội ngũ chúng ta?

Cho dù lúc ấy ngoại trừ ba gã cố tử kia, còn có những người khác ở đây, đã nhìn thấy thương tình của hai người này, hơn nữa quét dọn chiến trường. Nhưng trên người Bồ Tát và phạm nhân có rất nhiều vết thương lại là tạo thành sau khi đáp xuống vách núi, những người này từ đâu mà biết được?

Chẳng lẽ là ở lãng phí một mực theo dõi bọn họ?

Điều này không đúng.

Lúc ta phát hiện hai người bọn họ còn chưa tỉnh, dạ xoa trên tay Phạm Trùng còn chưa tỉnh lại. Hắn lúc ấy không những bị mù hai mắt, thương tình toàn thân rất nặng, đó chính là thời điểm bọn họ suy yếu nhất. Nếu có nhẫn nhục một mực theo bọn họ, đã sớm nên động thủ.

Nếu như lúc đó đuổi theo không phải là ta, mà là ở Uế, cho dù là hai người công lực thấp nhất, ngáy hai người bọn hắn còn không ứng phó được thì phải?

Vì sao khi đó không ra tay, hết lần này tới lần khác lại phải đợi đến lúc cơ thể Phạm Xung khôi phục hơn phân nửa, lúc ta cũng ở bên cạnh mới ra tay.

Nhưng nếu như không phải cố tình theo dõi Từ Ngôn, thì tình cảnh thương tâm mà bọn hắn rơi xuống vách núi kia, làm sao bọn họ lại mô phỏng theo từng vết thương rất nhỏ đó được, căn bản là không thể giải thích được!

Nội gian rốt cuộc là ai?

Chuyến di tích cổ này có rất nhiều bí ẩn, giống như mê cung vậy, từng chiếc từng chiếc giày vò khiến cho đầu óc chúng ta đau đớn vô cùng. Việc bây giờ ta có thể làm chỉ là ghi nhớ chặt chẽ những chi tiết nhỏ, tuyệt đối không bỏ qua bất cứ manh mối nào.

Ta chuyển hướng nhìn ra bốn phía, lại quét mắt qua hiện trường, vừa định quay về đường cũ, lại đột nhiên cảm thấy dung mạo của nữ tử trong Uế rất quen mắt, hình như từng gặp ở nơi nào đó.

Chẳng qua làm sao cũng không nhớ ra.

Suy nghĩ một hồi vẫn không có đầu mối, đành phải thôi.

Mới đi được một nửa con đường đuổi theo, đã nghe phía trước truyền đến một tiếng hét lớn: "Ngươi đừng nhúc nhích!"

Là thanh âm của Phạm Vi.

Ta có chút kỳ quái dừng bước, nhưng ngay sau đó liền phát hiện, thanh âm này hình như không phải hướng về phía ta nói.

Bởi vì thanh âm này cách một cái động khác xa, theo thanh âm kia vang lên còn có cả tiếng gió vù vù của trường đao.

Phạm Xung có am hiểu viễn chiến hay không, khoảng cách xa như vậy nhưng vẫn còn cách đúng sai lầm, hắn tuyệt đối không thể theo hướng ta được.

Chuyện gì thế, bọn họ lại gặp phải chuyện gì nữa?

Ta nhẹ nhàng bước chân, chậm rãi đi tới.

"Giang lão tiền bối, ta cảm thấy vẫn nên phân biệt cẩn thận chút nữa." Lần này là thanh âm núi đá, trong âm điệu kia mang theo một tia ý vị uy hiếp.

Giang lão tiền bối? Chẳng lẽ là giang đại cá từ trong tử môn đuổi theo ra, vừa vặn gặp đượchẳng ly và Phạm hướng hai người bọn họ.

"Chuyện này còn phân biệt cái gì nữa? Trực tiếp giết chết hắn đi." Một con cá lớn không chút để ý nói.

Cá lớn muốn đánh chết ai? Ngoại trừ ba người bọn họ, chẳng lẽ còn có một người khác.

Không đúng! Nếu như bọn họ không phát hiện ra Lương Minh Lợi, vậy người còn lại không phải là ta sao?

Hắn muốn giết ta?

Thân phận chính thức của giang đại cá chính là Thái Thượng Trưởng Lão Hạ Vô Song của Long Tuyền sơn trang, hắn trăm phương ngàn kế hợp lại đội ngũ Thập Tam Điệp để khảo sát, thực tế mục đích của bọn họ là vì Cửu U Chí Bảo Cửu Sinh Tháp trong truyền thuyết, thứ hai là vì ta.

Đương nhiên mục đích của hắn không phải vì giết ta, mà là cùng một dạng với quỷ phái khác, ý định của ta là tìm hiểu bí mật về số mệnh gì đó.

Nhưng sau khi hắn phát hiện trên người ta có giấu Thiên Câu Song Ngọc thứ hai, khả năng không nghĩ như vậy.

Có phải ông ta lại có ý tưởng tạm thời thay đổi hay không? Trước tiên phải lấy được tốt là tốt?

Nhưng dù vậy, cũng chỉ cần từ trên người ta cướp đoạt Thiên Câu Song Ngọc là được, căn bản không cần phải giết ta a?

Hơn nữa, hắn lại nói điều gì với Bàn Tơ? Nghe ý tứ này, phảng phất đang tranh thủ sự đồng ý của nàng và phạm vi.

Ta vừa nghĩ, vừa lặng lẽ tới gần cửa động, hơi nhô đầu ra, nhìn ra ngoài.

Quả nhiên cách cửa động không xa có ba người đang giằng co.

Đưa lưng về phía ta là cá lớn sông, lang nga cùng Phạm Xung đứng đối diện hắn.

Phạm Xung nắm chặt trường đao bày ra một bộ tư thái phòng ngự, Lư Lư một tay cầm quả Phản Đản, một quả đồng cầu nhỏ khác cầm trong tay giao cho nàng, thần sắc hai người đều cực kỳ khẩn trương.

Nhìn ra, hai người bọn họ lúc này đang phòng bị giang đại ngưu âm thầm hạ thủ.

Chuyện gì xảy ra vậy, chẳng lẽ hai người bọn họ đã phát hiện ra điều gì?

Nhưng cho dù bọn họ biết giang đại ngưu là truyền nhân của Âm La môn cũng được, trưởng lão của Long Tuyền sơn trang cũng thế, cùng hai người bọn họ hẳn là không có quan hệ gì là đối địch a, vì sao lại khẩn trương như vậy.

Chẳng lẽ giang đại cá muốn tiêu diệt tất cả người sống, xử lý sạch sẽ hai người bọn họ yếu nhất.

Nhưng câu " trược tiếp giết chết hắn đi", ai chỉ đây?

"Vẫn là chờ một chút đi." Mâu Tư Nộ rất cố chấp nói: "Ta tin tưởng thực lực của Trương tiên sinh, hắn nhất định sẽ không có chuyện gì, nhưng mà... Trước khi chưa biết rõ toàn bộ, ta không muốn quyết định qua loa như vậy. Nếu thật sự sai lầm, vậy thì không cách nào cứu vãn được."

"Ài, nha đầu nhà ngươi cũng quá cứng đầu, bằng không ta cho ngươi xem bộ mặt thật của hắn đi." Cá lớn phun ra một ngụm khói, rất là bất đắc dĩ nói.

"Ta vẫn cảm thấy nên chờ một chút." Mâu Tư không lùi bước chút nào, thậm chí ngay cả con mắt cũng không nhúc nhích một chút nào, vẫn như cũ gắt gao nhìn chằm chằm con cá lớn trong sông, sợ nó đột nhiên phát động công kích.

"Ngươi xem là đang giúp hắn, ngược lại rất có thể sẽ hại hắn." Giang Đại Ngư chậm rãi khuyên nhủ: "Không nghe thấy bên kia liên tiếp vang lên động tĩnh lớn như vậy sao? Hắn nhất định gặp phải nguy hiểm gì đó, ngươi không cho ta đi cứu, nói không chừng chậm một lát, ngay cả thi thể ngươi cũng không thấy được."

Đệ nhất thiên sáu đệ tứ thiên thần thám thính.

"Các ngươi từ một động khác tới à? Căn bản không biết bên kia có nguy hiểm gì."Cá lớn tiếp tục nói: "Trong thông đạo kia có bốn bộ xương khô áo vàng trấn giữ, khi ta tới đây suýt chút nữa mất mạng. Nhìn thấy râu ria của ta cùng trên người bị thương chưa? Ngay ở đó cũng đang xảy ra chuyện. Ta tuy trốn thoát nhưng chỉ tạm thời phong ấn chúng mà thôi."

"Ngươi phải biết rằng, đây chính là âm thi tích khí hơn một ngàn năm nay, hơn nữa khi còn sống đều là cao thủ Đạo gia, đồng thời còn có một tòa U Minh đại trận. Rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, tiểu nha đầu ngươi có thể còn chưa rõ ràng, không tin ngươi hỏi Phạm Xung một chút xem. Ta thừa nhận vị Trương tiểu ca kia có chút bản lĩnh, có thể giúp tu vi của hắn còn ứng phó không được. Nếu thật không cho ta đi, ngươi khả năng sẽ không thể gặp được hắn, ít nhất là không thấy được hắn sống."

"Vậy..." Mâu Tư nghe xong lời này có chút khó xử, thoáng xoay ống đũa nói: "Vậy vậy đi, trước tiên đừng giết hắn, chúng ta cùng trở về cứu Trương tiên sinh."

Vốn lời này rất khó hiểu, nhưng dưới sự lắc lư của ống đũa, ta lập tức liền minh bạch.

Dưới tay điện quang, trên mặt đất vẫn còn một người đang nằm, vô luận quần áo hay là tướng mạo, ta đều không thể nào quen thuộc.

Bởi vì, người kia chính là ta.

Lúc này ta đang nhắm chặt hai mắt nằm trên mặt đất, giống như bị trọng thương.

Bétera và Phạm Xung đứng ở trước "Ta", chặn giang đại cá.

Xem ra lời bọn họ vừa nói là " Trực tiếp giết ta", là chỉ người này. Hiển nhiên, người này là giả mạo.

Nhưng vấn đề là, chẳng phải cái tên giả vờ như mình đã chết rồi sao?

Kích động đánh lén đầu tiên chính là giả trang thành ta và giang cá lớn Lương Minh Lợi, sau đó toàn bộ bị bọn họ giết chết sao?

Một đội còn lại này nếu cũng là ba người, đồng thời cải trang dịch dung, vậy không phải là Đạn Đản, Phạm Xung và Mã Lang sao?

Lúc vừa rồi lần theo tung tích, ta đã phát hiện giả phạm, giả dế. Người thứ ba chưa từng lộ diện, hẳn là Dũng Đường mới đúng, sao lại có một "ta" mới ra?

Ngay sau đó, ta cũng hiểu nguyên nhân vì sao ba người bọn họ lại gây ra tranh chấp.

Chắc chắn là giang đại ngưu nghi ngờ trên người ta có giấu Thiên Câu Song Ngọc thứ hai, cho nên vội vàng đi ra đuổi theo ta, không muốn vừa vặn đụng phải một người giả.

Hắn vừa động thủ, lập tức phát hiện người này không phải ta, vừa muốn lạnh lùng hạ sát thủ, lại bị hai người Phạm Thương nghe tiếng chạy tới phát hiện.

Lúc trước cá lớn đã chơi đùa tận tâm cơ, cố ý tách khỏi bọn họ, khiến cho hai người bị thương nặng, mà ta lại đi theo hai người bọn họ một đường giúp đỡ lẫn nhau đến nơi này. Nói cách khác, bọn họ càng nguyện ý tin tưởng ta hơn.

Vừa thấy Giang Đại Ngư đánh ta bị thương, thậm chí còn muốn lạnh lùng hạ sát thủ, lập tức ra tay cứu hộ.

Thậm chí vì không để cho giang đại ngư ông lấy tính mạng "ta", không tiếc chính diện đối đầu.

Hai người bọn họ tuy nói bản thân bị trọng thương, nhưng có phong phạm ở bên trong, giang cá lớn cũng không có khả năng một kích trí mạng, mà quả cầu đồng nhỏ trong tay cân nhắc, mới thật sự là đòn sát thủ, ngay cả giang cá lớn cũng cực kỳ kiêng kị, không dám cứng rắn đến.

Cá lớn sông nói ra chân tướng, nói người này không phải "ta", muốn nghiệm chứng cho hai người xem, sợ hắn âm thầm hạ độc thủ lại không chịu.

Hai người bọn họ cầm đao cầu, mỗi người thủ một phương cũng không thoát được, không cách nào tự mình nghiệm chứng, căn bản không thể nào phân biệt được nằm trên mặt đất rốt cuộc có phải ta thật sự là ta hay không?

Thế là, cứ giằng co như vậy.

Giang lớn nói ngược lại cũng không sai, nếu như không phải ô mộc hạch đột phát thần uy, phóng xuất ra long hống vệ, ta hiện tại sống hay chết còn rất khó nói!

"Cùng đi?" Giang Đại Ngư cười lạnh liên tục: "Hai người các ngươi bây giờ đều đã bị thương, vốn đã không tiện hành động, lúc nữa đừng nói tới hỗ trợ, chỉ sợ ngược lại thành vướng víu. Hắn hiện tại nếu cùng gia hỏa đánh lén kia đối chiến còn tốt, nếu gặp phải bốn bộ xương khô hoàng bào... Nói thật, ta cũng không nắm chắc có thể cứu hắn ra."

"Các ngươi không muốn tiểu tử họ Trương xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Kỳ thật, ta so với bất luận kẻ nào trong các ngươi đều hy vọng hắn bình an vô sự. Hơn nữa, từ khi nào các ngươi xem ta là địch nhân? Đừng quên, ta là tổ trưởng dưới nước. Phụ thân ngươi nói rất tốt, chúng ta đều là châu chấu trên một sợi thừng. Còn chưa tìm ra kho báu gì đã phải vào trong tổ hợp sao?"

"Giang lão tiền bối, ngươi cũng đừng gạt ta. Mặc dù ta còn nhỏ tuổi, cũng không phải đứa ngốc. Bảo tàng chân chính đã sớm bị ngươi lấy tới tay rồi chứ?" Khuôn mặt đồi ân sắc lạnh lẽo nói.

"A, đây là ý gì?" Cá lớn có chút khó hiểu hỏi.

"Bảo tàng Giang lão tiền bối muốn, có nên lấy Thiên Câu Song Ngọc làm chìa khoá không?" Đà Diện nhìn chằm chằm Giang Đại Nhân không chớp mắt: "Sau khi tổ chức hậu viện truyền đến tin tức chính xác liên quan đến Thiên Câu Song Ngọc, ngươi liền tạm thời thay đổi đội hình, để Trương tiên sinh đi trước, sau khi Dũng Dũng. Ngươi cố ý đi cùng ta còn có sư phó, nói là để bảo vệ chúng ta, thật ra vì để tiện đi trộm cắp nó?"

"Trong khoảnh khắc cửa ngầm chuyển động, ngọc của ta cũng không thấy nữa, lúc ấy Lương Minh Lợi đã rời khỏi, Chử Bằng và Trương tiên sinh cách ta rất xa, sư phụ ta luôn ở bên cạnh, hơn nữa lão nhân gia người cũng không phải loại người lén lén lút lút như vậy. Chỉ có một khả năng là bị ngươi trộm đi."

"Lưu Lục Gia từng nói qua, thứ này là một đôi, hẳn là chìa khóa mở ra bảo tàng nào đó. Nếu như ta đoán không sai, nguyên nhân hai huynh đệ các ngươi gia nhập vào đội khảo sát chính là vì tìm kiếm bảo tàng gì đó? Ngươi cố ý bỏ xa bọn ta, sau đó lại mượn cơ quan và Trương tiên sinh tách ra, mục đích chính là một mình tầm bảo, khối Thiên Câu Song Ngọc kia có phải đã sớm giấu trên người ngươi rồi hay không?"

"Vừa rồi, chúng ta nhìn thấy phía trước một mảnh hào quang sáng chói, chắc hẳn đó chính là kho báu nhỉ? Hiện giờ hào quang đã biến mất, mà ngươi lại từ bên trong đi ra. Trương tiên sinh đã sớm nhìn thấy ngươi, biết ngươi đã đạt được cái gì, cho nên bây giờ ngươi muốn giết người diệt khẩu. Chẳng những Trương tiên sinh, mà là tất cả mọi người chúng ta, Giang lão tiền bối, ta nói có đúng không?" Thần sắc Lộc nghiêm trọng nói.

Tuy nhiên giặc cỏ không đoán được một khối Thiên Câu Song Ngọc khác nằm trong tay ta, nhưng đối với những suy đoán khác thì không sai chút nào!

Nha đầu này không chỉ nắm giữ võ thuật cao minh, suy luận cũng cực kỳ lợi hại ——

Điểm duy nhất không đoán đúng chính là ăn phải thiệt thòi lớn đối với Âm Vật Giới.

Đúng là bảo vật cần một đôi thiên câu song ngọc mới có thể mở ra, nhưng không ai ngờ bản thân cá lớn giang sơn chính là đệ tử Âm La môn, là người duy nhất trên đời còn biết rõ bí pháp phá giải tháp Cửu Sinh!

Ngoài ra, hắn còn nắm giữ một loại tà thuật khác, chỉ dùng một khối Thiên Câu Song Ngọc là có thể lấy ra tháp Cửu Sinh, chỉ có điều trả giá rất cao, cần phải trả bằng thân thể của chính mình.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, lại nghe đại cá lớn chính miệng kể ra, ta cũng hoàn toàn không tưởng tượng nổi.

Lấy một ít manh mối rải rác, có thể suy đoán chính xác như vậy, cơ hồ cùng chân tướng không kém chút nào, xà ỷ nha đầu này quả thực lợi hại! Nếu là thời gian, nhất định có thể giúp gia tộc mình một lần nữa quật khởi.

Đệ nhất thiên thiên sáu ngàn năm tiểu đồng cầu.

Giang lớn cũng rất kinh ngạc.

Hắn có lẽ cũng không ngờ nha đầu này lợi hại như vậy!

"Ha ha, tiểu nha đầu này của ngươi quả nhiên thông minh!" Giang Đại Ngư vậy mà không phản bác, trực tiếp thừa nhận: "Cho dù ta có lấy bảo tàng, cũng không có gì to tát. Trước khi chúng ta xuống nước, không nói rất rõ ràng, ai cầm được trước thì là của người đó. Nhưng các ngươi cho dù biết được bảo vật của ta, thì có thể làm gì? Ở nơi này cướp không được, đã đến bờ càng không thể làm gì được ta, ta thật đúng là không cần thiết phải giết người diệt khẩu."

Lời nói của cá lớn cũng là sự thật, đừng nói mấy người chúng ta hiện giờ hoặc nhẹ hoặc nặng đều đã bị thương một chút, dù sao cũng hoàn hảo như lúc ban đầu, tinh lực dồi dào, ngoại trừ Lương Minh Lợi mất tích ra, cũng không ai là đối thủ của hắn cả.

Chẳng qua, hắn thấy Lương Minh Lợi cực kỳ rõ ràng.

Lúc trước xe Mao để lại một cánh tay ở đằng sau, chính ông ta đã nhắc nhở Lương Minh Lợi xem xét một chút.

Sau khi gặp quỷ vực, hắn bảo ta và Phạm Xung đi theo hắn, nhưng không gọi là Lương Minh Lợi, còn nói không nên lãng phí khí, xem ra hắn đã sớm biết Thủy Tinh Cầu của Lương Minh Lợi rồi.

Như thế xem ra, hắn đã sớm nắm lòng bàn tay Lương Minh Lợi, cũng không e ngại chút nào.

Hoặc là nói mục đích hai người tiến vào di tích hoàn toàn khác nhau, chí ít tạm thời không có xung đột lợi ích gì.

Nghĩ vậy, Lương Minh Lợi rời khỏi đội ngũ sớm, khả năng giang đại ngưu cũng đã sớm đoán trước, bất quá cũng vừa vặn tiết kiệm cho hắn ở một bên chậm trễ việc.

Cá lớn ở sông là đời cuối cùng của đệ tử Âm La môn, lại là Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, bản lĩnh trên người tất nhiên là phi phàm. Bốn người chúng ta còn lại, cho dù liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của y, hơn nữa vì cướp đoạt bảo vật, cũng rất khó thống nhất chiến tuyến.

Vì lẽ đó, ít nhất trong những di tích cổ này, không ai có thể động vào được.

Mà lúc này, có chút kiêng kị duy nhất chính là một quả đồng cầu nhỏ trong tay Bàn Dung kia.

"Ta lặp lại lần nữa, tên Trương tiểu tử trước mắt này là giả, hiện tại tên nhóc con thật sự vô cùng nguy hiểm, nếu như các ngươi còn ngăn cản ta nữa thì xem như không kịp rồi!" Cá lớn phun khói nói.

"Con mẹ nó, ngươi còn nói láo." Phạm Xung một mực không nói chuyện cũng mặc kệ, há mồm mắng: "Ta cũng không quản ngươi chơi trò quỷ gì, nhưng nếu ngươi muốn hãm hại Trương tiểu ca, trước tiên vượt qua cửa ải của ta rồi nói sau!"

Nói xong, gã quơ quơ thanh trường đao trong tay.

Thật không nghĩ tới, cái tên lỗ mãng như hắn lại trượng nghĩa như vậy!

"Ài..." Cá lớn thở dài nói: "Kỳ thực, các ngươi không cần như vậy, ta càng lo lắng an nguy của Trương tiểu tử hơn xa các ngươi."

"Bớt nói nhảm đi!" Phạm Xung quát lớn cắt lời Giang Đại Ngư: "Hoặc là ngươi nghe theo nha đầu, chúng ta cùng đi, bằng không ai cũng đừng nhúc nhích! Cùng lắm lão tử đồng quy vu tận với ngươi."

"Ha ha, vậy sao?" Cá lớn khẽ mỉm cười nói: "Ta nói ra Phạm Xung, ngươi cũng quá đề cao mình rồi, ngươi dựa vào cái gì mà đồng quy vu tận với ta? Xích Mãng Kim Đồng? Hay là Tu La La Dạ Xoa? Hoặc là thanh Thiết Bối Kim Ba Đao trong tay ngươi?"

Tên cá lớn không chút biến sắc, lại âm thầm mò thủ đoạn của tất cả mọi người.

Phạm xung, Lương Minh Lợi và đòn sát thủ của ta, tên gia hỏa này như là kẻ vô số.

Xem ra ta thật sự đã đánh giá thấp bản lĩnh của thái thượng trưởng lão Long Tuyền sơn trang!

Đông lão chết thảm ở Ác Ma cốc chứ không phải vì thực lực lão không đủ mà vì lão quá xui xẻo, vừa vặn đụng phải Hắc Ưng cấp thần linh vô thượng.

Ngược lại, Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết.

Trên thực tế, mấy lão già này mỗi người đều không đơn giản!

Vô luận là công lực tu vi, hay là tâm cơ tính toán, đều là tồn tại cực kỳ đáng sợ. Phóng tầm mắt thiên hạ, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lời Giang Đại Ngư nói ra khỏi miệng, Phạm Xung cũng không khỏi sửng sốt. Hắn cũng không ngờ, lão gia hỏa này lại có thể thăm dò nội tình rõ ràng như vậy.

Nhưng miệng hắn vẫn không chịu thua, vung trường đao: "Ngươi quản lão tử dùng chiêu số gì, chỉ cần ngươi dám bước lên một bước, lão tử sẽ cho ngươi chôn cùng!"

"Hừ." Cá lớn rất khinh thường hừ lạnh một tiếng, "Nói thật, hiện tại ta thực sự còn chưa để ngươi vào mắt, chỉ là quả cầu đồng của lão quái vật Lộc có chút phiền phức. Bất quá, việc đã đến nước này, ta cũng chỉ có thể lĩnh giáo rồi!"

Nói xong, hắn giơ đế giày lên gõ một cái tẩu thuốc.

Đây là động tác theo thói quen của hắn, một khi gõ Yên Thương sẽ lập tức hành động!

Mâu giao trợn tròn hai mắt, nắm chặt quả cầu đồng nhỏ.

Một trận ác chiến có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, mà nguyên nhân tranh chấp lại rất thú vị, hai bên vậy mà vì cùng một mục đích: Cứu ta.

Bàn Lăng cùng Phạm Xung muốn cứu ta, không tiếc xé rách da mặt với giang đại cá, lấy cái chết liều, hoàn toàn xuất phát từ chân tâm thực ý.

Cá lớn muốn cứu ta cũng không tệ, nhưng có mục đích khác.

Đã muốn đoạt lấy Thiên Câu Song Ngọc trên người ta, lại muốn bảo vệ tính mạng ta, từ đó giải khai bí mật mà Quỷ phái muốn tìm kiếm.

Mắt thấy giang đại ngưu chậm rãi đốt pháo hoa, chuẩn bị động thủ.

Một khi giang đại cá động thủ, bất luận thắng bại như thế nào, lang đả cùng phạn trùng khẳng định đều sẽ bị trọng thương, nói không chừng thật sẽ chết thảm tại chỗ.

Ta tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn hai người bọn họ chết vì ta.

"Ta ở đây!" Ta hô to một tiếng, từ sau hố đi ra.

"Trương tiên sinh."

Vừa nghe thấy thanh âm của ta, chanh chua và Phạm Trùng đồng thời kinh hỉ kêu lên một tiếng.

Cá lớn lớn khó hiểu quay đầu lại.

Một tay ta niệm thần phù, cố ý rời xa con cá lớn trong sông, đi đến bên cạnh hai người lội suối.

"Trương tiên sinh, ngươi không sao chứ?" Mâu Đản chỉ dùng ánh mắt quét qua ta một cái, vẫn nhìn chằm chằm con cá lớn trong sông, sợ lão già này đột nhiên ra tay.

Ngược lại là nàng đã quá lo lắng rồi, lúc này những con cá lớn trong giang hồ ngược lại không dám làm xằng làm bậy.

Phạm Trùng bị thương nặng, thực lực đại giảm, giang đại cá lớn không có gì kiêng kỵ hắn, kiêng kị duy nhất chính là đồng cầu nhỏ trong tay Cân Sơn, bất quá hắn vẫn dám mạo hiểm thử một lần.

Nhưng nếu thêm vào thần phù trong tay ta, hắn cũng không dám cử động.

Ngoại trừ Ô Mộc Hạch, hắn đối với tất cả át chủ bài của mình đều rõ ràng, ta chỉ có thể tay nắm thần phù, lộ ra tấm Minh Bài này, mới có thể chấn nhiếp được hắn.

"Tiểu tử, thế nào?" Phạm Xung nhìn về phía ta, ân cần hỏi han.

"Ta không sao." Ta có chút cảm động đáp.

"Vậy là tốt rồi!" Phạm Xung hét lớn, trong giọng nói mang theo một tia trấn an, giống như tâm tình đang lo lắng rốt cuộc cũng rơi xuống đất.

Tên này mặc dù thô kệch, cũng không nói gì, nhưng cũng rất thực tế, một khi xem ngươi là người một nhà, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng bảo vệ.

Đệ nhất thiên sáu trăm sáu mươi chín, nội gian công minh bạch.

"Vừa rồi đánh lén các ngươi là một cô gái nội gián. Nàng ta dịch dung trở thành bộ dáng mềm mại, đã bị ta giết chết. Ngoài ra còn có một nàng dịch dung trở thành Phạm lão tiền bối, cũng đã sớm chết rồi, là bị Đằng Điền mới vừa giết." Ta nói với vẻ cực kỳ ngắn gọn cùng phạm xung.

"Nói như vậy, gia hỏa trên mặt đất cũng là một tên tiểu quỷ chết tiệt?" Phạm Trọng nghiêng đầu, chỉ một cái khác trên mặt đất hỏi.

"Đúng!" Ta gật đầu đáp, mãi đến giờ phút này, ta mới nghĩ được tại sao nó không ngụy trang thành lang thang.

Tình thế có biến, diều hâu sớm đã hôn mê, vẫn bị Phạm Xung Xung đeo ở trên người, giả trang thành ngựa căn bản là không thể thực hiện được.

Người trên mặt đất bất luận là hình dạng hay quần áo đều giống ta như đúc, nhắm chặt hai mắt nằm ở nơi đó.

Cũng không biết Giang Đại Ngư thi triển chiêu số gì, tuy rằng còn chưa chết, nhưng vẫn không hề hay biết, mắt to nhìn lại, so với thực vật có vẻ không khác biệt lắm.

Đợi đã... thực vật người?

Con trai của Lưu lão lục không phải là bị tình huống này sao.

Nhìn từ bề ngoài thì xem ra, so với thần kinh bị hao tổn của người thực vật cũng không có gì khác biệt, nhưng trên thực tế lại trúng âm chiêu của người đi đường.

Có phải hung thủ là cá lớn trong sông không?

Nhưng cũng không đúng!

Thân phận thật sự của giang đại ngưu là thái thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, hai ba mươi năm gần đây hắn vẫn luôn bế quan chưa ra, dựa theo thời gian suy tính, việc này khẳng định không phải do hắn làm. Hơn nữa, từ hình ảnh trên gương đồng của ta cũng loại trừ hiềm nghi của hắn.

Nhưng thủ đoạn này cùng hung thủ tàn hại con trai Lưu lão lục giống nhau như đúc!

Hơn nữa theo Lưu lão Lục nói, kết quả năm đó gia gia truy xét chính là: Hung thủ này có liên quan đến thủy lộ.

Lưu lão lục âm thầm điều tra nhiều năm như vậy, bất cứ ai hơi có điểm nghi hoặc đều phải đồng hành trên đường thủy, không sai biệt lắm đều bị hắn dò xét mấy lần. Tất cả đều trừ bỏ hết nghi ngờ. Hắn cực kỳ khẳng định, hung thủ có thể liên hợp trong đội khảo sát.

Liên hợp với việc khảo sát đường thủy trong đội, tổng cộng chỉ có vài người mà thôi.

Trọc phu, Phạm Xung, huynh đệ Giang gia, Lương Minh Lợi.

Trọc phu tập luyện chính là Cự Linh Âm Công, căn bản không nói dối được, chuyện lừa gạt bực này căn bản là không làm được.

Phạm Xung lên yến hội đầu tiên, đã bị Lưu lão lục dùng chén đĩa thức ăn dán trên đầu bài trừ hiềm nghi.

Sau khi huynh đệ Giang gia công bố thân phận chính thức, cũng lập tức xác định hai người bọn họ cũng không phải hung thủ.

Như vậy hung thủ này liền khóa chặt, là Lương Minh Lợi!

Thần bí nhân là Diêm, hung thủ là Lương Minh Lợi, nội gian tiếp ứng trong viện là ai đây?

"Nếu quả thực Trương tiểu tử đã trở về, vậy tên giả mạo này cứ giao cho ta đi." Lúc này, giang đại ngư phía đối diện đột nhiên lên tiếng nói.

"Không được!" Ta kiên định lắc đầu: "Đây chính là người còn sống duy nhất, còn muốn hắn bắt nội gian."

"Nói như vậy, ta càng không thể giữ hắn được nữa rồi." Nói xong, con cá lớn giang hồ phun ra một ngụm hơi khói, một luồng gió lạnh lẽo thổi thẳng về phía chúng ta.

"Lão tạp mao, ngươi muốn làm gì?" Phạm Xung mặc dù cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng vẫn nhận ra sát cơ, vội tiến lên một bước bảo hộ trước người Tạ Tuyên, lọn án cũng giơ lên quả cầu đồng nhỏ trong tay, thần sắc cực kỳ khẩn trương.

Nhưng khói độc dừng lại trước mặt chúng ta một thước, tiêu tán vào hư không.

"Hắn chết rồi." Cá lớn nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Ta quay đầu nhìn lại, cái tên ngu ngốc ngụy trang trên mặt đất kia sớm đã biến sắc, hai mắt hãm sâu, nếu như không phải mấy giây trước còn nhìn thấy hắn bình yên ngủ say, thật sự cho rằng người này đã chết từ lâu rồi.

Lúc này ta mới phát hiện, có một làn khói đen nhỏ như tơ tằm đang từ từ rút khỏi cổ hắn. Nó giống như con rắn, bò lên tường đá vòng qua đỉnh động, bay về phía con cá lớn trong sông.

Hóa ra, lão gia hỏa này một mực đang chính diện hấp dẫn lực chú ý Bàn Dung và Phạm Xung, vụng trộm dùng một con Yên Xà, lén lút vòng ra sau lưng, chính là muốn thừa cơ giết tên U Du này.

Giết người diệt khẩu, nhưng tại sao hắn phải làm như vậy?

Chẳng lẽ, hắn chính là nội gián?

Nhưng tượng đồng đã loại trừ hiềm nghi hắn chính là nội gian, trong gương đồng biểu diễn hình ảnh thật sự ở sâu trong trí nhớ hắn, so với Ô Lạp càng đáng tin cậy hơn nhiều, tuyệt đối sẽ không nói dối.

"Các ngươi không cần nhìn ta như vậy, ta không phải nội gian, ta còn chưa có tư cách giao thiệp với ta." Cá lớn nhàn nhã chuyển động tẩu thuốc nói: "Hơn nữa, ta cũng nói cho các ngươi biết, nội gian chân chính không nằm trong chúng ta, căn bản nó sẽ không xuống nước, lúc này còn đang ở trên thuyền."

Nói vậy là sao?

"Ngươi đã sớm biết nội gian là ai?" La Bàn rất nhanh đã phản ứng lại, vội vàng hỏi.

"Ta đương nhiên biết, không chỉ ta biết, phụ thân ngươi cũng biết, chúng ta đều chờ hắn diễn một trò hay. Nếu bây giờ bị người khác biết, trò hay này diễn không được đâu." Cá lớn vẫn đong đưa tẩu thuốc, nói cực kỳ nhàn nhã.

Có ý gì đấy?

Nội gian trên thuyền, ngay cả em dâu cũng đã biết từ sớm rồi.

À, đúng rồi!

Sau khi hai người ly sa xuống vách núi, trước sau cùng Phạm Phạm xông qua hai lần người giấy báo cáo tình huống trên thuyền.

Ngay khi thông tin được truyền về.

Nội gian nếu đã ở trên thuyền, cũng khẳng định có thể nhìn thấy.

Thế là, hắn lại truyền tin tức về, để những Tự Nghĩa Hoán lẻn vào dưới nước này tùy cơ ứng biến, khắc ra vết thương giống như đúc, ngay cả mỗi một chỗ nhỏ bé cũng không sai chút nào.

Nhưng nội gian rốt cuộc là ai đây? Nếu như giang đại cá đã nói như vậy thì Giang Tiểu Ngư khẳng định không phải.

Lưu lão Lục không phải, Trọc phu muốn làm cũng không được.

Trầm lão thái thái thân là quỷ hồn, căn bản không có hứng thú, huống chi còn làm chó săn cho tiểu quỷ tử.

Hôm nay ta đã biết chuyện này từ lâu, hơn nữa còn đang chờ trò hay gì đó.

Đà Đức là hộ vệ vu sư tri kỷ nhất của hắn, loại này khả năng cũng không lớn.

Tính ra, người còn sót lại chính là phiên dịch Lý Minh Hãn.

Trách không được mấy lần Lưu lão lục nhắc nhở ta, nhất định phải chú ý đến gia hỏa này. Xem ra Lưu lão lục đã sớm phát giác gia hỏa này có chút không đúng, chỉ là lão vẫn chưa xác định.

Loanh quanh một hồi lâu, thì ra hắn chính là nội gian!

Nhóm nhẫn nhịn đầu tiên lén lút lẻn vào sẽ thành thạo tình huống trên thuyền như thế, đi xuống nước sẽ hiểu rõ tình huống của chúng ta như vậy. Thì ra là do tên này liên tục mật báo tình hình cho chúng ta.

Nhưng theo như lời giang đại cá, một mực chờ đợi trò hay cùng Thập Tam Thập Địa ở đây là chỉ cái gì?

Bọn họ đã sớm nhìn thấu nội tình của Lý Minh Hãn, nhưng không ai chịu nói rõ, rốt cuộc là tính toán gì.

Thần Bí Nhân Úy, hung thủ Lương Minh Lợi, nội gian Lý Minh Hãn... Cho tới bây giờ, tất cả bí ẩn đều đã được biết rõ. Nhưng lúc này, những điều bí ẩn chưa giải càng liên tiếp xảy ra.

Hôm nay chính là mỗi người trong đội khảo sát này, mục đích thật sự của ngươi rốt cuộc là gì?

Nhuận vì báo thù, huynh đệ Giang gia vì Cửu Sinh Tháp, Phạm Xung bị áp chế mà đến. Áp phu bị tiền tài dụ hoặc. Ta bị Lưu lão Lục liên tục lừa gạt, Lưu lão lục đã vì điều tra tìm hung thủ, lại suy nghĩ cho an nguy của ta, thuận tiện còn muốn bảo vệ bảo tàng quốc gia một chút.

Nhưng hai lão thái thái và Lương Minh Lợi đâu, hai lão quái vật thần thần bí bí này thì sao?

Còn có dấu tích cổ xưa điểm cuối, rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì?

Hành trình Ô Tô Lý Giang lần này, nên kết cục ra sao?

Đệ nhất thiên sáu ngàn bảy điều của Phục Ma đại trận

"Được rồi, hiện tại nếu giả bộ đã chết, thật sự cũng trở về rồi. Cuối cùng có thể chứng minh ta trong sạch vô tội chứ?" Giang Đại Ngư cười cười rất tự giễu: "Đều là hiểu lầm một hồi, trước mắt chúng ta còn ở trong cổ tích, còn phải đồng tâm hiệp lực cùng đi ra ngoài nữa, không phải Nữ Oa đã nói, chúng ta là châu chấu trên một sợi dây thừng sao?"

"Sợi dây cái rắm!" Phạm Xung đã sớm không vừa mắt với hắn, há mồm mắng to: "Ngươi muốn đi thì mau cút đi, lão tử không theo ngươi."

"Giang lão tiền bối, chẳng phải ngươi luôn muốn thoát khỏi chúng ta sao? Chúng ta cũng không quấy rầy nữa." Đảo đá cũng không thất lễ lại lạnh như băng nói.

Vừa nghe thấy thái độ của hai người như vậy, con cá lớn lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, lạnh giọng nói: "Hai người các ngươi thích đi đâu, là sống hay chết đều không liên quan gì tới ta. Nhưng bất kể Trương tiểu ca đi đâu, ta đều phải đi theo."

Bàn Lăng cùng Phạm Xung không biết lí do, nhưng ta lại vô cùng rõ ràng, lão gia hỏa này là Thiết Định vẫn luôn đi theo ta.

Hắn biết trên người ta có giấu Thiên Câu Song Ngọc.

Vốn hắn định cứng rắn đoạt từ trên người ta, nhưng bây giờ ta và xà nữ xông lên đứng trên chiến tuyến thống nhất.

Hai người này đều xuất hiện ngăn cách không nhỏ với hắn, có thể rút đao đối đầu bất cứ lúc nào.

Ba người bọn ta cộng thêm hai món thần phù, tiểu đồng cầu này, cũng làm cho ông ta cực kỳ kiêng kị, không dám làm loạn, cho nên ông ta cũng chỉ nói là "Đi theo" mà thôi.

Về phần tại sao nhất định phải đi theo ta, hắn tự nhiên sẽ không

nói.

Lúc đó ta biết rõ chìa khóa mở ra Cửu Sinh Tháp chính là Thiên Câu Song Ngọc, hơn nữa lão gia hỏa này đang muốn cầu mà không được, lại còn có ý nhắc nhở hắn thứ này có khả năng là ở trên người ta, kỳ thật là có tính toán khác.

Nói chính xác hơn một chút, thật ra ta cũng muốn lấy được tháp Cửu Sinh! Bởi vì chỉ có lấy được tu vi tháp Cửu Sinh mới có thể thật sự bay vọt.

Thậm chí trong lòng ta đã có một kế hoạch nho nhỏ.

Đầu tiên chính là hất văng con cá lớn trong sông ra, tốt nhất lấy một thân một mình thần không biết quỷ không hay đi luôn.

Tiếp theo, chính là phải phá vỡ cơ quan cửa chết.

Cá lớn luôn không cùng ngoại nhân nhắc tới tháp Cửu Sinh, chắc chắn cũng sợ bên ngoài phát giác. Tuy nhiên người ngoài cũng chưa chắc đã lấy ra, nhưng bảo tháp này hắn khổ sở truy tìm mấy chục năm, cuộc sống có thể có mấy chục năm? Cuối cùng hắn tuyệt đối sẽ cẩn thận gấp bội.

Cho nên, hắn nhất định sẽ lừa chúng ta làm pháo hôi ở phía trước.

Ba cánh cửa này cực kỳ nặng nề, hơn nữa khẳng định còn ẩn giấu bẫy rập cơ quan cực kỳ hung hiểm nào đó, ta đã không giống như đằng điền vừa rồi, trong tay nắm thuốc nổ có uy lực cực lớn, cũng không thể bổ cửa vào như Bạch Hạc đạo trưởng được, muốn mở cửa tử cũng là một nan đề.

Nhưng lúc này cá lớn không chịu đi, chúng ta cũng không dám động, vẫn như cũ giằng co lẫn nhau, vẻ mặt từng người khẩn trương.

Đặc biệt là Bàn Dung, nắm chặt đồng cầu nhỏ, hai mắt nhìn chằm chằm giang đại ngư bà, không dám phân thần, thái dương trên trán đều chảy ra một tầng mồ hôi tinh mịn.

Thực lực của cá lớn cực kỳ hung hãn, ba người chúng ta hợp lại cùng nhau, lại thêm thần phù đồng cầu, mới có thể tạm thời cân bằng, nếu như một người không ở đây, hoặc là bị nó đi trước lấy được, vậy thì sẽ rất nguy hiểm!

Cá lớn thấy chúng ta cảnh giác như vậy, liền đứng đối diện chúng ta đốt một túi khói, chép chép chép miệng hút.

Một mực giằng co mười mấy phút.

"Giang lão tiền bối, chúng ta cứ giằng co như vậy, cũng không phải là biện pháp, bằng không ngươi đi trước đi." Ta đột nhiên mở miệng nói.

Trước mặt Bàn Lăng cùng Phạm xung, ta cũng không muốn vạch trần thân phận thật sự của hắn. Dù sao vô luận là đệ tử Âm La môn hay thân phận Thái thượng trưởng lão Long Tuyền sơn trang, đều không có quan hệ gì với hai người này, ta cũng không muốn hai người bọn họ lại liên lụy vào ân oán của chúng ta.

"Đi, đi đâu?" Khóe mắt cá lớn giật giật, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Nơi này tương đối gần giống là phần cuối của di tích cổ, tiến lên phía trước chính là tồn tại hung hiểm nhất. Nói rõ hơn một chút, phía trước chỉ còn lại một tòa Phục Ma đại trận, trong trận khóa một con ác long, các ngươi muốn bị đại trận tru sát hay muốn bị ác long nhai nát."

Lão gia hoả này quả nhiên đã sớm biết rõ tình huống nơi này, thậm chí đến tận cùng cũng biết rõ ràng như thế!

Đồng thời, ta cũng chú ý tới vấn đề này.

Ngay khi giang vĩ nhấc lên hai chữ "Ác Long", một bàn tay khác của thái lang bất giác nắm chặt thành quyền.

Đây cũng là động tác theo bản năng của cô.

Phàm là những chuyện liên quan đến rồng, nàng đều theo bản năng nắm chặt nắm đấm, giang đại thú nói không sai, đây không phải là sợ hãi, không phải hoảng hốt, mà là hưng phấn!

Sao nàng lại có hứng thú với Long như vậy?

Chẳng lẽ, đây là mục đích thực sự của gia tộc Phùng thị sao?

"Nếu đã đi đến nơi này, coi như là chết, ta cũng muốn đi vào xem một chút." Khê lang rất kiên quyết nói.

"Ngươi muốn chết, cũng không có ai ngăn cản." Mặt giang lớn không chút thay đổi nói: "Nhưng ngươi còn muốn để người khác cùng chịu chết với ngươi?"

"Ngươi đừng nhúng tay vào!" Phạm Xung lớn tiếng mắng: "Rốt cuộc ngươi đi hay là không đi? Đừng làm lão tử phiền lòng, cầm đao chém ngươi."

Cá lớn nghe vậy, ngẩng đầu quét qua hắn một cái nói: "Ta ngược lại càng ngày càng hứng thú, ngươi rốt cuộc lấy đâu ra sức, luôn miệng nói muốn giết ta? Ngươi đúng là cao thủ trên nước khó có được, nhưng trong mắt ta còn không bằng một thằng nhóc."

"Cút mẹ ngươi đi!" Phạm Xung vừa nghe vậy lập tức nổi nóng, chửi ầm lên: "Lão cẩu chết bầm! Lão tử bảo ngươi càn rỡ, hiện tại cho ngươi biết..."

Nói xong, hắn ta đang định vung cánh tay đánh đại đao ra.

Ta vội vàng kéo hắn lại.

Cá lớn biết rõ phạm vi người thô kệch, cố ý giả bộ ra vẻ khinh miệt đến cực điểm, lại dùng ba chữ "Cái mông nhỏ", chính là muốn chọc giận Phạm Vi.

Thật sự hắn không phải không để ý tới thực lực của Phạm Xung, chỉ là muốn thông qua phương pháp như vậy, triệt để chọc giận hắn, khiến hắn hành động trước. Từ đó đánh vỡ trận thế của chúng ta, hắn có thể nhìn ra sơ hở, một kích tất sát.

Cứ như vậy, vòng phòng ngự do ba người chúng ta tạm thời kết thành cũng bị triệt để xé mở!

"Giang lão tiền bối, cứ tiếp tục hao tổn như vậy không phải là biện pháp hay sao, không bằng ngươi đi trước một bước đi." Ta một tay nắm lấy Phạm Xung, rất là nghiêm túc nói.

Hơn nữa, cố ý nói rất nặng bốn chữ "Đi trước một bước này.

Rất rõ ràng, đây là một hàm nghĩa khác.

Một ngàn sáu mười tám chương, lòng người đáng sợ.

Thực lực của cá lớn rất hung hãn, một mình đối mặt với bất kỳ người nào trong chúng ta đều là thắng lợi hoàn toàn.

Nhưng đối mặt với ba người chúng ta, nhất là trước sát chiêu ẩn nấp của thần phù, đồng cầu và Phạm Trùng, hắn cũng không có nắm chắc tất thắng, thậm chí còn có thể bị chúng ta liên thủ diệt trừ.

Cho nên, lời này của ta cũng ẩn hàm một tầng uy hiếp.

Nếu như ngươi quả thật không đi, tiếp tục giằng co, vậy chúng ta cũng chỉ có thể bí quá hoá liều thôi!

Điều này nói ra cũng rất có ý tứ.

Vừa mới xuống nước, Phạm Trùng định bỏ lang lang cùng lang thang chạy trốn, là giang đại cá lớn cản hắn lại.

Mà hiện tại lại là cá lớn không chịu đi, phạm xung ngược lưu lại bảo vệ ta và tì, không tiếc sống mái với lão gia hỏa này.

Ngắn ngủn hai ba ngày đã phát sinh biến hóa mang tính kịch liệt như vậy, thật sự là lòng người so với quỷ thần còn đáng sợ hơn!

Kỳ thực, giữa Giang Đại Ngư và phạm lang cũng không có cừu hận ghê gớm gì, ngược lại ta và Long Tuyền sơn trang thế không đội trời chung. Hắn thân là thái thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, hơn nữa vẫn luôn dự định bắt sống ta, nếu có cơ hội, ta khẳng định sẽ hạ sát thủ.

Nhưng giang đại ngưu vì đạt được tháp Cửu Sinh đã lập tức có lợi, vừa nãy đã động sát tâm.

Nếu ta xuất hiện muộn hơn một bước, nói không chừng hắn thật sự ra tay kết quả lang ly phạm.

Lúc này Phạm Xung là người mù, nhưng trong lòng lại không mù.

Hang lang là một cô bé, cũng tâm sáng suốt, đã sớm nhìn ra.

Đối mặt với một người tùy thời tùy chỗ đều lấy tính mạng ngươi, ngươi sẽ có cảm tưởng gì?

Một là phòng bị, hai là tiên hạ thủ vi cường!

Đây chính là Viễn Cổ di chỉ phía dưới Ô Tô Giang, không có bất kỳ liên hệ nào với ngoại giới, bất luận là ai giết ai, cũng không ai biết!

Ngay tại hoàn cảnh cực kỳ huyền diệu cùng tâm thái này, mỗi người đều không khỏi sinh ra một cỗ tà niệm.

Tính tình Phạm xung phong cuồng bạo, xưa nay giết người không chớp mắt; ta và Long Tuyền sơn trang càng là chồng chất nợ máu, muốn động thủ chỉ cần một ý niệm, Lư Lang cũng bị bức đến tuyệt xử, luôn chịu áp lực cực kỳ nặng nề, lúc nào cũng có thể bộc phát!

Dưới tình huống này, còn khó nói thật, đến cùng là bên nào động thủ trước.

Cuộc chiến sinh tử, hết sức căng thẳng!

Cá lớn nghe ra ý uy hiếp trong lời nói của ta, ngẩng đầu nhìn ta, khẽ thổi một ngụm khói thuốc nói: "Vậy được rồi, ta đi trước. Nhưng mấy người các ngươi đừng có đùa giỡn với ta, ta đã lâu lắm rồi không giết người."

"Đương nhiên, nếu các ngươi thật sự ngại mình sống lâu, ta cũng không ngại phá lệ." Nói xong, gã vừa chép chép miệng hút thuốc, vừa nhàn nhã từ bên cạnh chúng ta đi thẳng vào sâu trong đáy động.

Khi hắn đi lướt qua, ba người chúng ta cũng chầm chậm xoay người, cầm vũ khí trong tay chăm chú nhìn hắn.

Mắt thấy giang đại ngư bà đi ra hơn hai mươi thước, dần dần biến mất trong quang mang bấc đèn, đồi trường hô một hơi dài, lau mồ hôi trên trán một cái.

Tuy vừa rồi không có chiến đấu gì, nhưng đã xâm nhập vào sâu trong cổ tích hơn hai ngày, là một cảnh tượng nguy hiểm nhất!

Từ khi tiến vào di tích, các loại nguy cơ nhiều không đếm xuể, nhưng kẻ địch trí mạng nhất lại không phải là cơ quan cạm bẫy, không phải là ác quỷ khô lâu, mà là người, là đồng bạn cùng xuống nước với chúng ta!

"Nha đầu, đi!" Phạm Xung cũng đã quen thuộc, nhẹ nhàng nói.

Ta hơi nhích tới phía trước, Phạm Trùng và Cân Bàn vịn lẫn nhau, thuận theo cửa hang tiếp tục đi về phía trước.

Cá lớn tựa như cũng sợ ta đột nhiên biến mất, cố ý chậm chân lại, đi thẳng về phía trước chúng ta hơn hai mươi mét.

Vốn dĩ huyệt động này không quá dài, đi không bao xa đã về tới địa phương đằng điền vừa mới nổ tung, xuất thủ.

Một lát sau, đã nhìn thấy ba cánh cửa ở phía trước.

Cửa đá bên trái là màu đen, bị nổ thành đá vụn; cửa đá bên phải là màu đỏ, bị kiếm sắc bổ ra một lỗ thủng lớn; cái cửa chính ở giữa vốn sặc sỡ năm màu, ẩn giấu cửa chính Cửu Sinh tháp, cũng quả nhiên không ngoài dự liệu, bị giang cá lớn phong bế.

Cá lớn đứng ở trước cửa đá, như có điều suy nghĩ nhìn một chút, quay đầu lại nhìn ta một chút, không phát một tiếng đi hướng đạo môn màu đen kia.

Mỗi bên trong Cửu U tam môn đại biểu cho sinh, tử, không sinh không tử.

Cửa đá màu đen đại biểu cho sinh.

Nói cách khác, đây là con đường duy nhất có cơ hội sống sót đối với người ngoài.

Cũng không biết Đằng Điền khi mới đến đây nghĩ như thế nào, ba cánh cửa đá này vừa hay lựa chọn cho hắn một cánh cửa.

Cá lớn đi tới trước cửa đá dừng chân, tựa như dẫn đường quay đầu giới thiệu: "Tiểu quỷ tử chính là theo đạo môn này đi vào, kỳ thực, nó vốn định nổ cái cửa chính giữa này, là ta ngầm dùng thủ đoạn đổi hướng thuốc nổ, cũng coi như là đã cứu nó một mạng."

Nói xong, đi thẳng tới.

Nói thì dễ nghe thật, nhưng nếu sau cánh cửa chính giữa này không cất giấu Cửu Sinh tháp, hắn còn quản chuyện nhàn hạ thế này sao?

Thế nhưng...

Bây giờ chúng ta đang đối địch, hắn nhìn chết vô ý nói ra những lời này, có ý nghĩa gì đây?

Không đúng! Đây là hắn chuyên môn nói cho ta nghe.

Chỉ có ta biết, phía sau cánh cửa này cất giấu thứ gì, cũng chỉ có ta là rõ ràng nhất, đạt được tháp Cửu Sinh có ý nghĩa như thế nào.

Mà trong tay ta còn vừa khéo có một khối Thiên Câu Song Ngọc khác.

Đây không phải là đang ám chỉ ta:

Ngươi mặc dù không hiểu bí pháp Cửu U môn, nhưng trong tay các ngươi hẳn là có thuốc nổ nổ a? Tiểu quỷ nổ tung một cánh cửa khác, ngươi cũng có thể nổ tung a.

Có tổng cộng hai cấm chế của Cửu Sinh tháp, đã bị ta phá giải một cái, không phải cái chìa khóa còn lại trong tay ngươi sao?

Ngươi chỉ cần nổ mở cửa, lại cắm Thiên Câu Song Ngọc vào cơ quan, vậy tháp Cửu Sinh sẽ thuộc về ngươi.

Nhưng vì sao y lại ám chỉ như vậy?

Chẳng lẽ, hắn sớm đã đoán ra tâm tư của ta rồi, xem ra ta cũng muốn cướp đoạt Cửu Sinh tháp.

Hắn đang cố ý nhắc nhở ta!

Chờ sau khi ta cầm Cửu Sinh tháp, hắn lại ra tay cướp đoạt, sau đó cả người lẫn bảo vật cùng nhau bắt về Long Tuyền sơn trang, đại công cáo thành sao? Cũng tính toán được một chút.

Ta muốn lấy được tháp Cửu Sinh không giả, nhưng quyết không thể để cho hắn chiếm tiện nghi, ít nhất phải vạn không chút sơ hở, trăm phần trăm nắm chắc mới được!

Đúng lúc này, lang lang đi ở phía sau nhẹ nhàng đụng phải ta một chút, ta quay đầu nhìn lại, tay nàng giơ đai lưng cùng một cái hộp nhỏ đưa tới ta.

Ta hơi ngây người, lập tức hiểu rõ, trong đai lưng đựng chất đống thuốc nổ.

Nàng đây là...

Không ngờ nha đầu này phản ứng cực nhanh, vậy mà cũng đoán ra ý tứ của giang đại cá.

Nàng mặc dù không biết lai lịch ba cánh cửa đá này, lại ngầm giấu nguy hiểm cỡ nào, càng không biết phía sau cánh cửa này cất giấu là vật gì, lại ẩn ẩn biết được, nơi này khẳng định chính là nơi cất giấu bảo tàng như lời giang cá lớn nói.

Mà nàng vậy mà chủ động đem thuốc nổ giao cho ta, ý tứ trong lời kia không kể tự minh.

Số một nghìn sáu mươi chín, đại thụ Ô Mộc...

Phạm Trùng là một người thô kệch, hoàn toàn không đoán được ý tứ của một con cá lớn.

Bưng lang cũng không có nói rõ, thậm chí là ở dưới mí mắt Phạm Xung đưa thuốc nổ cho ta. Rất rõ ràng nàng ngay cả Phạm Xung cũng muốn giấu, muốn đem bảo vật này chỉ để lại cho ta.

Đây là vì sao?

Ta cũng không nói gì, tạm thời cũng không suy nghĩ nhiều, yên lặng tiếp nhận thuốc nổ cất vào trong ba lô.

Trong thông đạo phía sau cửa ánh sáng cực kỳ âm trầm, xạ thủ tá tá điện cao gấp đôi có tỉ lệ lớn nhất, cũng chỉ có thể chiếu sáng khoảng cách mười mấy thước, chung quanh tất cả đều là vách đá bóng loáng bóng loáng.

Cá lớn cũng có ý giảm tốc độ, thu nhỏ khoảng cách với chúng ta lại một bước.

Cuối thông đạo là một đại sảnh khá rộng rãi.

Trong sảnh trống rỗng không có vật gì, đi mấy thước, chính giữa phòng xuất hiện một pho tượng.

Pho tượng kia rất kỳ quái, không phải ác quỷ cũng không phải Thần Phật, thậm chí còn không phải hình người mà là một cây đại thụ.

Cây đại thụ kia toàn thân đen sì, vươn ra vô số dây leo, giương nanh múa vuốt giống như nữ yêu tóc rắn trong thần thoại núi lửa! Phía dưới tiếp mặt đất, trên đỉnh thạch bích, cơ hồ nhét đầy nửa đại sảnh.

Điêu khắc cực kỳ chân thật, trông rất sống động, mắt to như đúc, giống như là một cây đại thụ che trời.

Mà lúc trước trên cửa tử kia, cung phụng là một thanh đồng cổ kính thật lớn.

Con cá lớn kia thông qua phương pháp tế tự cực kỳ quái dị, khắc hồn thức của mình lên mặt gương, từ đó gọi cột đá màu đỏ máu chứa Cửu Sinh tháp ra.

Trong sinh môn này lại cung phụng Ô Mộc...

À, đúng rồi!

Gương đồng lưu hồn, vạn chết vĩnh viễn không phục.

Cây đen giấu mình, nhất niệm hóa vĩnh hằng.

Thiết quyển vô tâm, hai bên sinh tử!

Đây là một câu cuối cùng khắc ở Âm Phù Kinh.

Đối với ba câu nói này, ta đã từng suy tư thời gian rất lâu, vẫn không có cách giải.

Hóa ra là phân biệt lẫn nhau, Ô Mộc sinh thời, gương đồng tử, bất tử chi quyển.

Thế nhưng vân nòng nọc trên Âm Phù Kinh không phải khắc ở trên cửa đá màu đỏ sao? Theo lời nói này xem ra, trong môn phái không sinh bất tử mới cung phụng là Âm Phù Kinh a.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Nếu như nói, chỉ là vì mê hoặc kẻ xâm nhập cố ý làm loạn, vậy trên thánh vật hẳn không phải cũng khắc sai chứ?

"Ài, Trương tiên sinh ngài xem, bức tượng cây này thật kỳ quái!" Đột nhiên, dãy núi quay rất là kinh ngạc nói.

"Ân, kỳ quái chỗ nào?" Ta có chút kinh ngạc hỏi.

"Ngươi xem!" hoạn lạc chỉ vào cây cối nói: "Trong bóng đêm xem ra, cây này hình như là sống động, mỗi một cành cây đều sinh động như thật, phảng phất mỗi một nhánh cây đều ngậm lá chờ phát, tùy thời đều có thể rút ra một mảng xanh biếc."

"Nhưng ngươi nhìn lại." Nói xong, lang đả quét tay điện đi.

Dưới sự giao thoa sáng tối, cành cây kia thấp thoáng che lấp lẫn nhau, rõ ràng lại lộ ra một bộ dáng quái dị khác.

Mỗi một cành cây tựa như sống lại, giống như là những con rắn lớn đen thui uốn lượn quấn chặt lấy nhau, bất cứ lúc nào cũng có thể bò xuống.

Trông như mới sinh ra, ngoài sáng như rắn khổng lồ.

Ta hiểu rõ! Kỳ thực Thánh vật Cửu U môn đang ngầm truyền một đạo lý.

Sống hay chết, chết là sống, không sinh tử cũng không phải vĩnh hằng.

Chỉ có sinh tử luân hồi lặp đi lặp lại, mới có thể hòa lẫn với nhau.

Vô luận là Âm Phù Kinh hay là Ô Mộc Trượng, hoặc là Cửu Sinh Tháp, đơn độc đi ra cũng chỉ là một kiện âm vật lợi hại mà thôi, ba vật hợp nhất, mới là đại thành!

Âm Phù Kinh ghi lại tất cả tà thuật trong thiên hạ; Ô Mộc Trượng có thể nuôi nấng quỷ hồn đủ loại, Cửu Sinh Tháp ta còn chưa lấy được, cũng không biết rốt cuộc có hiệu dụng gì.

Tuy nhiên, có thể nói rằng, bất luận là Âm Phù Kinh hay là Ô Mộc Trượng đều cần rất lâu mới có thể tu thành, mà Cửu Sinh Tháp lại có thể dựng sào thấy bóng.

Không có Cửu Sinh Tháp, Âm Phù Kinh và Ô Mộc Trượng chỉ là vật tầm thường mà thôi.

Xem ra, nếu như có được Cửu Sinh Tháp, thực lực của ta khẳng định sẽ tiến thêm một tầng nữa, cách gánh vác sứ mệnh trọng đại, báo thù cho các vị tiền bối, cuộc sống ở Bình Bình Long Tuyền Sơn Trang lại gần thêm một ngày!

Vốn dĩ trên thuyền nghe cá lớn nghe nước nói tới Cửu U tam bảo, ta cũng chỉ cười cười mà thôi.

Ba người kia đã có thể so sánh với vé số Trung Thải, ai ngờ lại thật sự đụng phải người thứ ba ở chỗ này, hơn nữa tất cả đều ở trong gang tấc.

Dưới trời xui đất, ta lại xông nhầm vào hang chuột, vừa vặn còn nhận được một khối Thiên Câu Song Ngọc khác, cũng chính là chìa khóa cuối cùng lấy đi Cửu Sinh tháp.

Chẳng lẽ trong cõi u minh đó có ý trời?

Lúc này, ta ngầm hạ quyết tâm, bất luận thế nào nhất định phải lấy được tháp Cửu Sinh, tam bảo hợp nhất!

Cành cây to lớn của Ô Mộc sớm đã bị nổ tung thành một lỗ lớn, vách tường phía sau sụp xuống một mảng lớn, vừa đúng lúc có thể thông qua hai người. Mắt thấy cá lớn chui vào trong động.

Bọn ta đi đến phụ cận, nhìn lên đẹp sắt thép cẩn thận, xác định giang đại ngư cách xa hơn mười thước, ta lúc này mới bước vào trước, lập tức hoạn cùng phạm vi cũng vội vàng liên tiếp vào, thời khắc đều phải phòng bị lão gia hỏa này đột nhiên trở tay đánh lén.

Từ lời nói vừa rồi của hắn đến xem, đối với chỗ sâu trong cổ tích này hắn cũng không có hứng thú, nếu không phải bị bức bách bất đắc dĩ, chỉ sợ ngay cả đi cũng không muốn đi.

Thứ hắn quan tâm, chỉ là Cửu Sinh tháp mà thôi.

Ngay tại trên mặt đất trong động quật, ta lại phát hiện ra một vũng máu. Vết máu màu lam đậm, vừa nhìn đã biết là của tiểu quỷ quần tuồi này lưu lại.

Xem ra con cá lớn kia không nói dối, tên này thật sự đi vào từ cánh cửa đó.

Như vậy xem ra, lúc trước hắn tuyệt không có ai đi qua thông đạo này.

Chẳng những lúc này không có, từ sau khi cánh cửa đá này thành lập, cũng không có ai bước vào nơi này nữa.

Hắn là nhân súc cộng sinh, nửa người nửa bạch tuộc, mặc dù có một cái lỗ nhỏ, gia hỏa này cũng có thể đi xuyên qua, hoàn toàn không cần thiết lại nổ tung.

Thông đạo phía sau đại thụ là một thông đạo có vẻ hơi hẹp, hai bên đều là diện mạo cực kỳ nguyên thủy, chỉ để lại một ít dấu vết khai mở thô thiển, hơn nữa niên đại phi thường cổ xưa.

Nghĩ lại, đây có lẽ là do những cư dân nguyên thủy kiến tạo đại điện kia xây nên.

Huyệt động này cực kỳ âm lãnh, thỉnh thoảng lại có từng luồng gió lạnh thổi tới.

Thình thịch, thình thịch thình thịch.

Rặc rặc!

Lại đi được chốc lát, trong bóng tối phía xa xa truyền đến từng đợt âm thanh hỗn loạn, giống như có người nào đó đang nổi nóng, dùng sức đập vật gì đó.

Đây là tiểu quỷ tử đằng điền cương sao? Gia hỏa này đang nghèo rớt mùng tơi cái gì.

Nghe thanh âm, không giống như hai người chém giết, cũng không giống như là gặp phải nguy hiểm gì, mà là một loại tùy ý phát tiết hổn hển gấp gáp.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Đi mau! Có người đang phá hư đại trận." Cá lớn trong bóng tối, đột nhiên gấp giọng quát: "Đại trận này là trấn áp ác long, một khi trận nhãn tổn hại, ác long sẽ lao ra! Đến lúc đó không ai sống nổi, tất cả đều trốn không thoát."

Cánh cửa cuối cùng, một ngàn sáu trăm hai mươi tám...

Con cá lớn rống giận, sau đó tăng nhanh bước chân.

Nhưng hắn lại sợ chúng ta xoay người rời đi, cho nên không dám mù quáng đi về phía trước, chỉ có thể không ngừng vừa đi vừa nghỉ, quay đầu thúc giục.

Chuyện sâu trong tích cổ giấu một con ác long, ta đã sớm biết.

Con ác long này cực kỳ hung mãnh, các tiên dân xã hội nguyên thủy không tiếc dùng hài tử đi hiến tế, mới có thể trấn an cự long, Bạch Hạc đạo trưởng dùng hồn phong Giang mới có thể trấn áp.

Nếu con ác long này còn chưa chết mà nói, ít nhất đều có tuổi thọ bảy tám ngàn năm!

Đừng nói rồng vốn là thần vật, cho dù là chuột, sống trên bảy tám ngàn năm cũng cực kỳ không được, chỉ sợ đã sớm tu thành Yêu Tiên.

Đem tất cả chúng ta đặt tại một chỗ, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của nó!

Nhưng rốt cuộc người phá hoại đại trận này là ai?

Hắn không biết tác dụng của đại trận này hay cố ý làm vậy.

"A..." Sau khi chúng ta đuổi theo cá lớn trên sông đi được ba bốn mươi mét, đồi đá đột nhiên kinh hô một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái, suýt nữa ngã sấp xuống đất.

"Nha đầu, làm sao vậy?" Phạm Xung rất lo lắng vội vàng kéo nàng lại.

"Chân của ta... Chân lại uốn éo một chút, đau... Đau chết." Hang nga rất thống khổ nói.

Ta cầm đũa nhìn lên, trên tấm vải lụa trên bàn chân Cân Tiểu chảy ra một chút tơ máu, hẳn là vừa rồi đi quá gấp, không cẩn thận vặn vẹo vết thương cũ.

"Con mẹ nó gấp cái gì! Quản hắn cái gì là rồng không ra rồng, dám ra ngoài một đao chặt đứt là được." Phạm Dung lớn tiếng hét. Hắn không phải đối với rồng không hề sợ hãi, ít nhất lúc ở trong Quỷ vực gặp được long hồn, hắn cũng lộ vẻ kinh hãi, chỉ là có chút đau xót và đau xót, mượn cớ mắng chửi vài câu mà thôi.

"Nha đầu, có được hay không? Nếu không ta bắt ngươi đi trước." Nói xong liền bàn tay vào nhau, định kẹp rổ ở dưới nách.

"Không cần sư phụ, như vậy càng nguy hiểm!" Loảng xoảng cắn răng nói ra.

Thứ ả chỉ là nguy hiểm, đương nhiên là cá lớn trên sông.

"Muội còn kiên trì được mà." Nói xong, nàng cực kỳ kiên cường đứng dậy.

Vết thương Mân cũ tái phát, chỉ có thể chậm rãi bước về phía trước.

Phạm xung nhân cao to, lai lịch trước giờ là tính cách phong phong hỏa hỏa hỏa, bình thường một bước đều có thể lên úng bành hai bước. Lần này cũng không thể không chiếu cố nàng, từng chút từng chút xê dịch về phía trước.

Tốc độ tiến lên của ba người bọn ta thoáng cái đã chậm lại.

Mặc cho giang đại ngưu thúc giục thế nào, cũng không làm nên chuyện gì, ngược lại chọc Phạm Trùng mắng lại một câu.

Tính cách cá lớn của Giang tuy không được tốt lắm, nhưng dù sao hắn cũng là Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, có như thế nào cũng không đến nỗi đấu võ mồm với cái giang hồ này, lại không thể chạy chạy về đánh một trận với hắn, chỉ đành im lặng không nói một tiếng, chỉ là trong lúc vừa đi vừa ngừng lại, lại càng bối rối.

"Hống!" Đúng lúc này, phía trước truyền đến một tiếng rống to.

Lần này thanh âm hoàn toàn khác với trước đây.

Mấy lần trước nghe được thanh âm này, đều là trong trầm thấp xen lẫn một chút phẫn nộ cùng cuồng bạo, mà lần này lại có thể nghe được là mừng rỡ cùng hưng phấn!

Ta trộm nhìn qua, lang ân nắm chặt nắm đấm, trên mặt cũng toát ra hai mảnh đỏ ửng bởi vì quá hưng phấn mà dâng lên.

Đây là...

Vì sao nàng ta vừa nghe thấy có người nhắc tới rồng, hoặc là nghe thấy tiếng rồng gào liền hưng phấn như vậy chứ?

Phục Ma đại trận lung lay sắp đổ, viễn cổ cự long sắp xuất hiện, tất cả mọi người đều cực kỳ bất an, thậm chí là sợ hãi.

Nhưng vì sao cô lại vui vẻ như vậy?

Chẳng lẽ, đây chính là nguyện vọng của nàng và Điếu Tử, thậm chí là nguyện vọng đời đời của gia tộc Phùng thị sao?

...

...

Chẳng lẽ việc nàng giải cứu con rồng hung dữ này cũng là do nàng cố ý làm ra.

Chính là vì giảm tốc độ tiến lên của chúng ta, không cho chúng ta đi cắt ngang tên gia hỏa phá hư đại trận ở phía xa kia?

Nếu như đây đều là sự thật, vậy có chút ý vị sâu xa rồi!

Giao lang nha đầu này tuy còn nhỏ tuổi, lại hiểu sâu sắc đại nghĩa, từ nàng nhìn ra đối với ngài và Phạm Xung.

Nếu chuyến đi Ô Tô Lý Giang lần này thật sự là ý niệm Nhất thời của cha nàng, chỉ sợ bà ta cũng sẽ không toàn lực ủng hộ, hơn nữa tận lực học nhiều bản lĩnh vốn không nên là cái tuổi này, là nữ hài tử trong nhà này học bản lĩnh.

Vì bảo vệ ta, nàng không tiếc cùng giang cá lớn húc chính diện, nàng len lén đem thuốc nổ nổ đưa cho ta, thậm chí còn gạt mình, nói cách khác vô luận trong cổ tích này có bảo vật gì, cũng đều nguyện ý thuộc về ta... Chẳng lẽ nàng đã sớm nhìn ra hoài nghi của ta đối với nàng, muốn mua chuộc ta sớm? Hay là vì sớm đáp tạ ta, giúp đệ đệ nàng lý giải nguyền rủa nhân ngư quái bệnh?

Bưng hoặc thật hay giả, dù sao thần sắc cực kỳ thống khổ, bước chân cũng càng lúc càng chậm.

Nhưng dù vậy chúng ta vẫn từng bước tiến về phía trước, khoảng cách đến phần cuối di tích càng ngày càng gần.

Thình thịch, thình thịch thình thịch!

Rặc rặc, rặc rặc...

Tiếng ngã lung tung càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc.

Cá lớn đã có chút không chịu nổi tính tình, vụt Yên Thương vang lên lốp bốp.

Cuối cùng, huyệt động cũng đến phần cuối, phía trước xuất hiện một cái cửa đá.

Cánh cửa này cũng bị nổ tung thế nhưng chỉ cần liếc mắt cũng biết nó tuyệt đối không phải là thuốc nổ, bởi vì toàn bộ cánh cửa đá cao khoảng năm mét, rộng hơn ba mét vậy mà đều hóa thành bột phấn!

Nó trải một lớp dày trên mặt đất giống như tuyết rơi vậy.

Trên vách đá hai bên cửa đá còn có từng vết nứt hình lôi, mở rộng ra khắp nơi, hiển nhiên đây là bút tích năm đó của Bạch Hạc đạo trưởng, hơn nữa thứ hắn sử dụng chính là hai tấm thần phù còn sót lại trong tay ta.

Trước mặt cửa đá là một khối quái thạch khổng lồ, đỉnh thiên lập địa, lớn chừng mấy tầng lầu.

Kỳ quái chính là Bạch Hạc đạo trưởng lại không chém đứt tảng đá này mà cực kỳ cẩn thận, chỉ là ở trong tảng đá lớn kia lại chém ra một cái động nhỏ chỉ đủ cho một người ra vào.

Một đạo quang mang cực kỳ rực rỡ từ trong tiểu động phát ra, chiếu sáng như ban ngày.

Thình thịch, thình thịch thình thịch!

Rặc rặc!

Từng đợt tiếng đập hỗn loạn từ phía sau quái thạch truyền ra.

Mặt đất trong cửa phủ một tầng tro bụi thật dày, bao trùm phương viên mấy chục mét, bên trên chỉ có dấu vết một loạt cá lớn vừa mới giẫm qua, người bên trong làm sao mà vào được?

"Dừng tay!" Chúng ta vừa mới đi tới trước cửa đá, phía sau quái thạch đột nhiên truyền đến tiếng rống cực kỳ phẫn nộ của cá lớn.

Rốt cuộc người bên trong đó là ai?

Chương một ngàn sáu trăm hai mươi hai, mặt người âm dương.

Phạm hướng hổ lộc hơi áp sát phía sau, ta tiến lên trước hai bước, dán sát vào cửa động trên quái thạch nhìn vào bên trong, nhất thời sợ ngây người!

Trong động là một đại sảnh hình tròn cực kỳ rộng lớn.

Đại sảnh là tự nhiên hình thành, cao chừng mấy chục mét, dài rộng đều xa hơn hai ba trăm mét, không khác gì một bãi bóng lớn.

Xa xa trên đỉnh đại sảnh, có một vết nứt dài nghiêng như kiếm, chém ra xa, bay thẳng tới chân trời, vậy mà từ trong khe hở lộ ra đạo đạo ánh sáng mặt trời cực kỳ sáng lạn.

Đây là địa cung sâu trăm mét của Ô Tô Giang!

Xem ra vị trí đại sảnh này nằm ở dưới bờ sông, vết nứt này bắn tung tóe ra ngoài đã đâm rách mặt đất.

Đỉnh bốn bề thạch bích và toàn bộ thạch bích sáng như mặt kính, phản xạ ánh mặt trời phát ra từng đạo tinh mang, khiến người ta không mở mắt ra được!

Mà trong đại sảnh, vậy mà đầy ắp bộ xương khô.

Một đống lớn chồng chất, rậm rạp chằng chịt, giống như thời cổ trong chiến trường dùng thủ cấp kẻ địch xây dựng thành kinh quan to lớn.

Những bộ xương khô kia màu ngà sữa, toàn bộ hướng ra phía ngoài cửa, giống như đang nhìn chằm chằm vào ta!

Tại phiến hải dương khô lâu mênh mông vô bờ này, cách động năm thước, có hai cái bong bóng khí lớn lơ lửng lơ lửng trên không trung.

Một cái màu trắng, một cái khác hơi lộ ra màu lam.

Trong bong bóng khí màu trắng có một lão đầu cao tầm một mét hai, cái đầu to cái cằm nhỏ lộ ra hàm răng cửa, trông như một con sóc đã thành tinh. Đúng là Lương Minh Lợi đã sớm biến mất!

Trong màu lam của bong bóng khí có màu xanh da trời, là một vườn dây leo cao lớn.

Gia hỏa này không ngừng gõ gõ đá bọt khí, tựa hồ muốn giãy thoát ra ngoài. Nhưng vết thương trên người hắn đã chịu không ít lần, theo hắn điên cuồng loạn động, huyết dịch màu xanh đậm nhuộm ở trên bong bóng khí, đem bọt khí nhuộm thành màu lam.

Ta cố ý nhìn tay trái của hắn ta, trên cổ tay đã mọc ra một khối thịt nhọn, màu hồng tươi non, xem ra không lâu nữa là có thể mọc lại chân cụt rồi.

Đống đầu lâu xung quanh Lương Minh Lợi đã bị đập cho một mảng lớn, xương sọ vốn được xếp chồng chất đều bị lật tung, loạn không ra hình thù gì. Đống xương cốt này có tới mấy trăm, ngàn chỗ, đã bị nó đập cho một phần ba.

Tình huống nơi này cực kỳ quái dị, nhưng chỉ nhìn một chút, ta cũng hiểu được.

Đằng Điền mới tiến vào di tích sớm hơn chúng ta một ngày, Lương Minh Lợi lặng lẽ rời khỏi đội ngũ trước thây khô, nhưng hai người này đã chạm mặt nhau ở điểm cuối của di tích!

Không biết vì nguyên nhân gì, Lương Minh Lợi mới dùng bong bóng khí này cầm lấy đằng điền.

Như vậy xem ra, tiếng đập lung tung của đầu lâu vừa rồi nhất định là do Lương Minh Lợi làm, ngay cả bọt khí cũng không giãy dụa thoát ra được, cho dù có suy nghĩ như vậy thì cũng căn bản không làm được.

Từ máu chảy ra từ bong bóng khí màu lam, thời gian vừa bị Lương Minh Lợi bắt cũng không quá dài, nói cách khác, hai người này không sai biệt lắm là vừa mới bước chân vào.

Lương Minh Lợi từ lúc nào đến đây?

Ba cửa ải của Cửu U môn được đặt song song với nhau, nói cách khác, ngươi đứng ở trước cửa đồng thời có thể nhìn thấy ba cánh cửa. Cá lớn Cố ý dời nước nổ vừa mới đặt ở trên cửa tử, dẫn hắn từ cửa sinh ra mà vào.

Nói cách khác giang cá lớn là vừa tới sớm hơn ruộng mây, nhưng mục đích của nó chỉ là tháp Cửu Sinh, không muốn tiếp tục đi vào.

Vậy, Lương Minh Lợi thì sao?

Nhưng trước khi đến Đằng Điền, hay là sau đó?

Nếu như là trước kia hắn, lúc đó đằng điền còn chưa tới, cũng chưa nổ sinh môn, vậy hắn từ đâu tới?

Nếu như sau hắn, ngày đó cá lớn sông đã mở cửa tử môn ra, có thể còn đang phá giải pháp môn. Tuy nói rất có thể Lương Minh Lợi không biết cá lớn trong sông đang làm gì, nhưng kiến thức và kinh nghiệm của lão cũng có thể nhìn ra được, nơi này cất giấu một kho báu khổng lồ.

Hắn cứ thế mà không thèm để ý?

Hơn nữa, cá lớn lớn không bị mất thần trí trước nghi thức quỷ bộ hoàn toàn tỉnh táo. Hơn nữa nó có thể giấu kín, dẫn dắt đằng điền mới vừa đi vào một thông đạo khác, tức là nó cực kỳ để ý tháp Cửu Sinh, nhất định sẽ kiểm tra cẩn thận trước. Nếu lúc này Lương Minh Lợi ở trong động, chắc chắn nó sẽ phát hiện ra!

Nhưng thời điểm ta tiến vào, ánh sáng đang rực rỡ, nói cách khác, khi đó cá lớn sông vừa mới làm nghi thức, tất cả những điều này gần như là phát sinh cùng lúc.

Nhưng dù là chúng ta hay cá lớn, tất cả đều không phát hiện tung tích Lương Minh Lợi!

Tính toán như vậy, chỉ còn lại một khả năng cuối cùng, hắn là từ cánh cửa Bạch Hạc đạo bổ xuống không sinh bất tử đi vào.

Cấm chế trong môn kia cực kỳ lợi hại, ngay cả cao nhân đạo gia như Bạch Hạc đạo trưởng cũng không thể may mắn thoát khỏi, ly hồn mà chết. Nhưng gia hỏa này sao có thể không có chuyện gì chứ.

Nếu nói bản lĩnh của Lương Minh Lợi vượt xa Bạch Hạc đạo trưởng, ta thật sự không thể tin được.

Như vậy, đáp án liền được đưa ra!

Tên này vốn không có thân phận bất tử, đối với hắn Đạo môn quả thực là vật chế tạo bình thường.

Bạch Hạc đạo trưởng mặc dù đạo pháp cao cường, nhưng dù sao cũng chưa vượt qua luân hồi, chịu cấm chế ác quả, chỉ có thể Ly Hồn mà chết.

Lương Minh Lợi này vốn là một quái thai bất sinh bất tử, cấm chế đối với hắn căn bản là không có chút hiệu quả nào.

Thì ra, đây mới là lá bài tẩy thật sự của hắn!

Người đeo mặt nạ Âm Dương.

Hắn đeo trên lưng một cái áo da quỷ giống y hệt mình, khi thì làm người, ăn uống nước, khi thì uống, khi thì làm quỷ, cắn nuốt nhật nguyệt.

Lần này, cuối cùng ta cũng hiểu.

Cá lớn kể lại bản lĩnh vừa rồi của Đằng Điền, lúc cả người lẫn vật cộng sinh, sao vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn Lương Minh Lợi một cái.

Hóa ra hắn đã sớm nhìn ra, gia hỏa này là người quỷ cộng sinh đạo!

Nếu theo truyền thừa mà nói, Đằng Điền Cương và Lương Minh Lợi chính là dị tông đồng môn.

Cũng không trách được, giang đại ngư cực kỳ hiểu rõ bản lĩnh của hắn.

Ta nói cá lớn tại sao lúc lên thuyền, cố ý kể về lịch sử của Cửu U môn trước mặt mọi người, nhắc tới Hôi Cáp tiền bối, luận đến

Cộng Sinh đạo, hóa ra tất cả đều là ngầm có ám chỉ!

Thiên sáu nghìn hai chương thứ nhất, Lương Minh lợi lục thùy giang (Thêm cả cá lớn)

Phù!

Lương Minh Lợi vừa thấy cá lớn của mình chặn hắn trước mặt, rất là vô tội, liền khoát tay ngồi xuống bong bóng khí, mí mắt to nhướng lên, cúi thấp đầu xuống.

Dáng vẻ của nó giống như đứa trẻ nghịch ngợm gây họa, bị phụ huynh răn dạy.

"Ta biết ngươi muốn làm gì." Ánh mắt giang đại cá nghiêm nghị giơ cao tẩu thuốc, chỉ vào Lương Minh Lợi trôi nổi giữa không trung nói: "Ngươi không phải là muốn phá đổ Phục Ma đại trận, ăn tươi ác long trong trận đạt đến Vô Thượng Thần cấp sao? Nhưng ngươi cũng không cân nhắc xem rốt cuộc mình có mấy phần bản lĩnh."

"Ta vốn cho là ngươi chỉ muốn mượn chút âm khí, không nghĩ tới gan ngươi lại lớn như vậy! Lại còn nghĩ đến điều này."

"Con ác long đó sớm đã sống mấy ngàn năm rồi, lão đạo từ Côn Luân sơn xuống còn không làm gì được nó, ngươi còn muốn ăn nó, đầu óc ngươi ăn nhiều rồi, tự khiến mình choáng váng hả? Một khi thả con ác long đó ra, ai ăn còn chưa biết chừng đâu."

"Cho dù ngươi thật sự không muốn sống, không muốn nửa người nửa quỷ cũng không, ta cũng lười quản. Nhưng con mẹ nó, lão tử còn đang ở trong cung dưới lòng đất! Ngươi định ăn mù mấy ván, chờ ta an toàn rồi ngươi cứ hủy đại trận này, thả ra Ác Long náo loạn toàn bộ Ô Tô Lý Giang cũng không ai để ý tới ngươi."

"Ta lại cảnh cáo ngươi lần cuối cùng!" Cá lớn sông hung tợn trừng mắt nhìn Lương Minh nói: "Nếu ngươi còn dám động đến một cái đầu lâu nữa, ta lập tức xé ngươi thành mảnh vụn, cho Yên Vân thú ăn có tin không?"

Lương Minh Lợi nghe xong lời nói của đại cá lớn trong sông, giương mí mắt lên nhìn gã một cái, lập tức bàn tay nhỏ bé khẽ lật.

Rặc rặc!

Lại một xương sọ rời khỏi đống khô lâu, hung hăng đập xuống mặt đất.

Sau đó, rất vô tội nhìn con cá lớn trên sông, nhe răng cười cười.

Ý tứ đó như đang nói, ta đã động, ta thấy ngươi đối xử với ta ra sao?

"Tốt, rất tốt." Con cá lớn tức giận đến tái da mặt, cắn chặt răng nói: "Xem ra hôm nay đúng là ngày đỏ rồi, ta sẽ là người đầu tiên bắt ngươi khai đao!" Nói xong tẩu thuốc nhoáng một cái, muốn ra tay.

"Giang lão tiền bối, tức giận đại thương thân, ta khuyên người nên nghĩ kỹ rồi hẳn quyết định đi! Hôm nay ta đã phá đại trận Phục Ma này rồi." Chính vào lúc này, ở dưới sự giúp đỡ của Phạm Côn Bằng vừa mới chui ra khỏi lỗ nhỏ, đột nhiên cất giọng nói.

Ngữ khí của nàng cực kỳ cao vút, không giống thống khổ như lúc nãy, trong tay đang giơ một viên đồng cầu sáng lập loè, nhắm ngay con cá lớn trong sông.

Chuyển biến này chẳng những giang cự đại cực kỳ giật mình, ngay cả ta và Phạm Xung cũng không kịp chuẩn bị.

Hóa ra Lương Minh Lợi và thằn là một nhóm?

Mục đích Lương Minh Lợi là phá vỡ đại trận, thả ác long ra!

Nhìn từ biểu hiện một đường đến xem, tựa như cũng nghĩ như vậy.

Nhưng vấn đề là, hai người này hình như không phải trong lúc đó, bởi vì mục đích tạm thời kết minh, mà trước khi xuất phát hoặc là tiến hành khảo sát đội mới xây dựng, cũng đã âm thầm thương lượng xong!

Nói cách khác, ngay từ đầu làm video cá ú gì gì đó, bảo tàng cổ tích gì gì đó, tất cả đều là chướng nhãn pháp.

Bọn họ nhất định đã sớm tiến hành kế hoạch cực kỳ tỉ mỉ, tất cả những thứ này đều nằm trong dự liệu của bọn họ!

Nếu không Lương Minh Lợi đã chẳng trung thực như lúc đầu, vừa thấy Bàn Tư hiện thân, lập tức liền trở nên trâu bò, dám chính diện phản kháng cá lớn sông.

Nhưng rốt cuộc còn nắm át chủ bài gì, có thể khiến Lương Minh Lợi coi nàng là chỗ dựa?

"Nha đầu... Ngươi đây là..." Tuy rằng ta và giang đại cá có chút kinh ngạc, nhưng hai ta đã sớm phát hiện xà lạc có chút không thích hợp, nên cũng không kinh ngạc chút nào. Nhưng căn bản là không ngờ, ở trong mắt hắn thì tiểu nha đầu này ngoan ngoãn khéo léo, nắm giữ các loại kỹ thuật cao, lanh lợi thấu hiểu lòng người lại che giấu sâu như vậy! Hoàn toàn phá vỡ sự tưởng tượng của hắn.

"Sư phụ, thật xin lỗi." hoạn quan hướng về phía Phạm Xung cúi thấp đầu nói: "Đây là tâm nguyện mấy trăm năm của gia tộc chúng ta, ta vừa ra đời đã gánh vác sứ mạng vô cùng to lớn, hôm nay ta nhất định phải hoàn thành!"

"Cái này... Cái này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?" Phạm Xung hoàn toàn choáng váng, lấy hai bàn tay lớn lắc lư không rõ ràng cho lắm.

Sảo nhẹ nhàng vỗ bả vai Phạm Xung một cái, không nói gì nữa, mà khập khiễng đi về phía Lương Minh Lợi.

"Phá giải đại trận, ước chừng cần một giờ, các ngươi có thể thừa dịp thời gian này mà chạy đi. Nếu như các ngươi không muốn ở lại quan sát, hiện tại có thể đi rồi." Nhắc nhởn rất bình tĩnh nói.

"Được!"

Ta và Phạm Xung còn chưa kịp phản ứng, vừa rồi khí thế hung hăng đang định xé xác con cá lớn sông Lương Minh Lợi, lập tức thu hồi tẩu dược, cực kỳ thống khoái đáp ứng.

Nói xong, liền quay người đi về phía ta.

Ta lập tức hiểu được!

Mục đích của thằng nhóc này cũng chỉ là tháp Cửu Sinh mà thôi, cái gì mà Long Bất Long, đại trận không trận lớn, đều không có chút quan hệ nào tới nó, ai thích hành hạ người đó thì dằn vặt.

Một giờ, với hắn đã đủ rồi.

Chỉ cần bắt được ta, lục soát từ trên người ta ra Thiên Câu Song Ngọc, cầm lấy tháp Cửu Sinh, lại bắt được ta tới Long Tuyền sơn trang, đây chính là một công lớn.

Đuổia đã đứng ở bên phía Lương Minh Lợi, không có sự hạn chế của đồng cầu, liên minh của ta và Phạm Xung rất khó chế trụ được hắn!

Đối mặt với giang đại cá, ta thật không có tự tin gì.

Ngoại trừ Ô Mộc Hạch, tất cả át chủ bài của ta hắn đều biết rõ, nhưng đối với bổn sự của hắn thì ta lại không hề hay biết chút nào!

Thế nhưng mặc dù Ô Mộc Hạch cực kỳ thần kỳ, vừa rồi còn gọi ra Long Hống Vệ, nhưng vấn đề là ta căn bản không biết gọi ra, không biết có thể có hiệu quả với hắn hay không! Trong tay ta vẫn còn Vĩnh Linh Giới, nhưng nhìn bộ dáng này hắn cũng không kiêng kỵ gì, hẳn đã sớm phòng bị.

Cứ như vậy, ta sẽ biến thành thịt cá nằm trên thớt rồi!

Chuyển biến một phen này thực sự quá đột ngột, nếu biết kết quả sẽ như thế này, ta còn kết minh làm gì? Đã sớm nhân cơ hội chạy trốn rồi.

"Giang lão tiền bối, ngài chờ một chút!" Cá lớn giang hồ vừa mới bước ra vài bước, quay cuồng lại kêu một tiếng.

"Sao vậy?" Giang Đại Ngư có chút nghi hoặc quay đầu hỏi.

"Hiện tại ta nói có thể đi rồi, là chỉ sư phụ và Trương tiên sinh của ta, mà ngươi còn phải đợi nửa giờ nữa rồi hãy nói."

Ta thấy đây là nàng đang cố ý bảo hộ ta, để con cá lớn kia lại, ở ngoài kế hoạch của bọn họ.

Nghe xong lời này, Lương Minh Lợi cũng cảm giác có chút khó hiểu, quay đầu nhìn đài đá, nhưng vẫn không nói gì.

Trên mặt cá lớn khô gầy rất mất tự nhiên, run rẩy vài cái, lạnh giọng nói: "Nha đầu, ngươi quả thực rất thông minh, lòng dạ thâm sâu, nhưng tu vi cũng thật sự quá yếu, ngay cả Âm Dương tiên sinh cũng không phải, bằng cái đồng cầu trong tay ngươi mà muốn uy hiếp ta? Thế này cũng quá khinh thường giang đại ngưu của ta rồi!"

"Không dám." hoạn lạc mỉm cười nói: "Ngoại trừ đồng cầu, còn có người giấy."

Con cá sấu thứ một ngàn sáu ngàn hai ba dòng nước mắt.

"Người giấy?" Cá lớn nghe vậy cười ha hả nói: "Ta đã sớm nhìn ra Trầm lão thái thái không phải là người lương thiện, bà đang chuẩn bị tu thành Quỷ Tiên, điều kiện để bà ra khỏi núi chỉ có một, đó chính là nơi bế quan!"

"Mà nơi này, vừa lúc hợp với tất cả yêu cầu của nàng, chỉ là bị ác long chiếm cứ, nàng không cách nào tiến vào mà thôi. Cho nên ta đã sớm âm thầm đề phòng nàng, người giấy kia ta sờ không được, càng đừng nói là mang theo trên người, nếu muốn cầm người giấy đến uy hiếp ta, thật sự là tính toán lầm rồi!"

"Giang lão tiền bối, ngài thật đúng là lão mưu sâu tính a." Hang đá rất khách khí cười cười nói: "Nhưng Thẩm lão thái thái đã sớm nhìn thấu ngươi nhất định sẽ nghĩ như vậy, nên, trên giấy bố trí chính là Hợp Hồn chú, đây là ý gì, chắc hẳn không cần ta đến giải thích nhỉ? Ngài là người chuyên nghiệp đó!"

Vừa nghe ba chữ Hợp Hồn chú này, ta không khỏi giật mình.

Phù chú Hồn hệ thông thường, tổng cộng có hai loại lớn:

Một người tên Ly Hồn chú, là hại người, có thể khiến hồn phách của người ta rời khỏi thân thể, thậm chí tiêu tán, khiến cho người kia bị bệnh một trận hoặc là chết đi.

Một loại khác gọi là Tụ Hồn chú.

Hoàn toàn tương phản với Ly Hồn chú, Tụ Hồn chú có thể an hồn định phách, khu trừ quỷ quái, giúp người ta thoát khỏi sự quấy nhiễu của âm linh.

Thế nhưng ngoại trừ hai loại này, còn có một loại pháp chú không bình thường, lại rất đặc thù Hồn hệ pháp chú, tên là Hợp Hồn chú.

Bình thường đều là người thể nhược nhiều bệnh, đeo trên người hồn phách bại hoại.

Hợp Hồn chú là đem một loại dương khí tràn đầy, hợp vào trong hồn phách, cộng sinh cộng tức với ngươi. Dân gian thường thấy, chính là tiểu hài tử bái một cây đại thụ, gà trống lớn vì phụ thân, hoặc nhận một khối thông linh cổ ngọc làm cữu cữu, để nó thay ngươi trục xuất âm khí, đi bệnh miễn tai.

Nói đơn giản hơn, loại phù chú này đeo trên người không có việc gì, nhưng vạn nhất bị mất, tất cả tai họa đều theo đó tìm ra...

Lúc Thẩm Quát gửi cho mỗi người một cái giấy nhỏ, ta chỉ cho rằng đó là đạo cụ khẩn cấp, có thể tạm thời làm một cái linh phù gì đó, thay thế thông tin cũng chỉ là một cái chức năng trong đó mà thôi.

Nhưng không nghĩ tới, lão thái thái này lại dùng Hợp Hồn chú!

Các ngươi tốt quá mang trên người ngược lại không có việc gì, nếu trong lòng có nghi kỵ, không dám đeo, vậy mới chính giữa bẫy của nàng!

May mắn là ta tuy không tin tưởng Trầm lão thái thái, vẫn không dám sử dụng, nhưng cũng mang theo.

Đúng rồi.

Ta lần nữa gặp phải lúc thân thể bị thương nặng cùng Phạm Xung, Lư Lư rất là tùy ý hỏi ta một câu "Người giấy của ngươi đã dùng qua rồi sao?"

Lúc đó cô nói hai người giấy đã dùng hết, sau đó liên hệ với hậu viện sẽ dùng người giấy của mình.

Ta cũng không để ý, vì đây vốn là thứ dùng để truyền tin tạm thời.

Bây giờ nghĩ lại, ý tứ chân chính của giống đá, không phải hỏi ta người giấy dùng cũng vô dụng, mà là không mang theo trên người.

Nguyên lai, mỗi một chỗ thiết kế đều là bao quần áo cùng cạm bẫy, ta suýt nữa liền rơi vào trong hố!

Bưng lún nói, lấy từ trong túi ra một người giấy nhỏ, quơ quơ trước mặt giang cá lớn, nói: "Đây là người giấy nhỏ ngươi không dám đeo, nếu ngươi có cử động vô lễ gì, sẽ dẫn phát hậu quả gì, ngươi nhất định cũng rất rõ ràng chứ?"

Cá lớn nghe xong lời này, lập tức sắc mặt đại biến!

Cơ bắp run rẩy, dẫn tới từng sợi râu trắng run rẩy, hắn cứng rắn không nói nên lời, không còn sức lực càn rỡ càn rỡ như vừa rồi.

Tờ giấy này ở trong Bàn Lăng, cá lớn tuyệt đối không dám xằng bậy! Hắn đối với tất cả công kích của dãy núi đều sẽ phản phệ đến trên người mình, cái này tương đương với một phù phản phệ người định hướng.

Duy nhất không giống chính là, Phản phệ phù có thể giết chết tất cả người mưu hại ngươi, giống như Lưu lão lục âm thầm thi triển cho ta, mà tấm phản này lại chỉ hữu hiệu đối với cá lớn trên sông.

Đối mặt Bàn Dung lúc này, cá lớn căn bản là vô kế khả thi.

Đây chính là nói, mặc dù lúc bọn họ giằng co với nhau ta chưa kịp thời xuất hiện, vạn nhất giang cá lớn thật sự động sát thủ đối với bọn lửa đá, kết quả chịu thiệt không phải lang ân, mà là giang đại cá lớn!

Quáng triều mặc dù nắm giữ rất nhiều thủ đoạn công nghệ cao, nhưng nàng căn bản không biết phương pháp âm dương gì, dưới nước sáu người, mọi người vẫn xem nàng là yếu nhất, dây dưa kéo dài. Nhưng không nghĩ tới, trong chớp mắt, trong chúng ta mạnh nhất, động một chút là muốn giết cái động khẩu này, ai cũng không để vào mắt giang đại cá lớn bị nàng khống chế chặt chẽ, không chút phản kháng!

Cá lớn tu vi cao thâm, lịch duyệt phong phú, mò được át chủ bài tất cả mọi người trên thuyền, nhưng chỉ có một mình tiểu nha đầu này là sơ sót.

Phiền ong trưởng thành ở dưới nước, người ngoài thấy cực kỳ mạo hiểm, kỳ thực đây mới là đòn sát thủ chân chính của hắn!

Tất cả chúng ta đều biết người giấy và tiểu đồng cầu, không ngờ nơi này còn cất giấu nhiều cơ quan tính kế như vậy.

Như vậy, trừ chuyện đó ra thì sao?

Có phải còn yêu cầu nàng cẩn thận chuẩn bị những thứ khác?

Chiết chát áp chế cá lớn sông, tạo thành chiến tuyến thống nhất với Lương Minh Lợi, dù ta và Phạm Xung cũng không có khả năng ra tay với nàng.

Lui một bước lại nói, coi như ta và Phạm Xung thật muốn động thủ với nàng, lấy thực lực của đồng cầu trong tay nàng cùng Lương Minh Lợi, hai chúng ta cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi!

"Này... Nha đầu." Phạm lảo đảo đầu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra tiền căn hậu quả của tất cả những chuyện này. Nhưng hắn vẫn cực kỳ không tin, hỏi: "Ngươi thật sự muốn thả con ác long này ra sao? Ô Tô Lý Giang kia gặp họa rồi! Dân chúng hai bên bờ không nhiều lắm, nhưng đó đều là mạng người, hơn nữa bọn họ đều vô tội."

"Sư phụ, người yên tâm đi!" Mâu Hồi trả lời: "Chúng con đã sớm chuẩn bị kỹ càng, sau khi Ác Long xuất giang, sẽ bắt nó lại."

Nói xong, nàng nhìn về phía ta và Phạm Xung cười cười nói: "Sư phụ, Trương tiên sinh, hai người đi trước đi. Nếu... nếu như kỳ tích phát sinh, chúng ta còn gặp lại."

Lời này của nàng là có ý gì?

Sau khi ác long xuất giang sẽ bị bắt lại, vậy lúc ở địa cung này thì sao?

Trong chốc lát chờ bọn họ phá vỡ Phục Ma đại trận, thả ra ác long. Nếu chỉ dựa vào Lương Minh Lợi và Lộc Lợi khẳng định là không đối phó được, vậy hai người kia làm sao bây giờ, còn sống sót chạy ra được sao?

Chỉ dựa vào kỳ tích phát sinh?

Ta đột nhiên nhớ tới, ngay trước khi chúng ta xuống nước, bộ dáng trẻ con ngắm sông mà khóc, vô cùng tang thương kia.

Nước mắt kia là khóc cho muội muội hắn, phụ thân, huynh đệ... Hay là nữ nhi đá Trầm?

Chân tình nhân gian, đệ nhất thiên sáu trăm bốn.

"Trương tiên sinh, ta có thể làm phiền ngươi một chuyện không?" Bàn Đường tay cầm đồng cầu nhỏ, cực kỳ trịnh trọng nói: "Mắt sư phụ ta không nhìn thấy được, phiền tiên sinh dẫn nó ra ngoài được không? Ta... Bọn Tưởng Uyển, gặp lại!"

Ngữ điệu của nàng rất nhẹ nhàng, cũng một mực mỉm cười, nhưng trong lòng ta lại rất không thoải mái.

Mặc dù vừa mới quen biết nàng không tới ba ngày, nhưng nha đầu kia đã để lại cho ta ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Khôn khéo, trượng nghĩa, hiểu chuyện lớn, biết nặng nhẹ.

Cấp tri ân báo đáp, đối với Phạm Xung tuân thủ hứa hẹn, đối với ta vẫn lễ phép.

Mỗi khi đến một bước đường cùng, nàng luôn có thể giống như mộng đông đúc, ngoài dự đoán mọi người lấy ra các loại công nghệ kỳ lạ cổ quái; mỗi khi chúng ta tìm không được đường ra, nàng luôn có thể điểm rõ phương vị, chỉ dẫn chúng ta tiếp tục tiến lên.

Nàng mặc dù lòng dạ thâm sâu, ẩn tàng rất nhiều bí mật mà ta không biết, thậm chí vết thương trên đùi nàng hình như cũng là cố ý thiết kế. Mọi người chúng ta từ lúc bắt đầu thấy nước đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của nàng...

Nhưng vừa nghe nàng cười khanh khách nói với ta chuyện gặp lại, ta vẫn cảm thấy rất khó chịu!

"Nha đầu!" Hắng giọng kêu to một tiếng, thanh âm nghẹn ngào, tay siết chặt đao run nhè nhẹ.

Nếu như hai mắt của hắn không bị thương mù mờ, không biết có thể lên tiếng khóc lớn hay không.

Mân bành cố ý cắt mặt đi, không nhìn Phạm Xung mà nói với ta:

"Trương tiên sinh, thời gian không nhiều lắm, các ngươi đi nhanh đi!"

Nàng nói rất kiên quyết, ta cũng biết, lúc này tình hình đã không thể vãn hồi. Bọn họ muốn phá đại trận, thả ra ác long, ta căn bản vô lực ngăn cản, cũng chỉ có thể lựa chọn mau chóng rời đi.

"Đi thôi!" Ta vỗ vai Phạm Xung.

Hắn vẫn không tỉnh lại từ trong kinh biến này, đứng ở nơi đó không chịu động.

"Đi!" Ta dùng sức kéo nó, đi về phía cửa động.

Cá lớn trợn đôi mắt nhỏ, nhìn chằm chằm vào ta, nửa chòm râu bị đốt cháy không ngừng nhảy nhót, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên.

"Giang lão tiền bối, ngài là người thông minh, nên làm cái gì, không nên làm gì, ta cũng không cần nói rõ ràng quá?" Mâu đế lắc lư đồng cầu nhỏ uy hiếp nói.

Cá lớn liếc qua lang ân, hung hăng cắn răng, không nói một lời, nhưng cũng không dám vọng động.

Ta mạnh mẽ lôi Phạm Trùng từ cửa động đi ra ngoài, vừa mới vượt qua không xa. Hòn đá phía trên cửa động liền dày đặc lên tầng tầng mạng nhện màu đỏ như máu. Lập tức phịch một tiếng nổ tung, triệt để phong bế đường về!

Đây là thủ đoạn của Lương Minh Lợi, hẳn là dưới sự bày mưu đặt của Bàn Dung, phong bế giang đại ngư, tranh thủ thời gian cho hai chúng ta.

Nhưng cứ như vậy, bọn họ phải làm sao bây giờ?

"Nha đầu!" Phạm Xung nắm chặt hai tay, khàn khàn kêu to.

Ta vội vàng dẫn hắn đi xuyên qua hành lang gấp, chui ra khỏi hốc cây Ô Mộc, rất nhanh lại đi tới trước Cửu U tam môn.

Màu đen bên trái, bên phải màu hồng, cửa đá ở giữa đang đóng chặt.

Ta che chở cho Phạm Xung từ trước đến nay, lối rẽ đi ra ngoài, dọc theo đường đi hắn liên tục không ngừng lẩm bẩm lặp đi lặp lại một câu: "Tại sao có thể như vậy? Tại sao lại như vậy..."

Chạy tới bờ sông Hắc Thủy, Phạm Xung mãnh liệt đứng lại, nắm chặt tay của ta nói: "Tiểu tử, ngươi không cần chăm sóc ta nữa, phía trước chính là đường thủy, ta có thể tự mình ứng phó được, ta... ta muốn cầu ngươi một chuyện."

Xung quanh luôn luôn thẳng thắn, cực kỳ hào sảng mà ấp úng.

Hai mắt hắn dù đã mù, nhưng vẫn như cũ gắt gao "Nhìn chằm chằm" vào ta, thần tình kia cực kỳ nghiêm túc.

"Tốt, ngươi nói đi." Ta gật đầu nhẹ.

"Ngươi có thể giúp ta đi xem nha đầu kia không? Nếu như có khả năng thì phải giúp nàng ta một chút, ta... Ta không hy vọng nàng ta có chuyện."

Ài, một đôi sư đồ này!

Kỳ thật, cho dù hắn không nói, ta cũng đã sớm đoán được hắn muốn làm gì.

Phạm Xung Nhân tuy thô lỗ, nhưng cực kỳ nghĩa khí. Một đường đi tới, hắn cùng nhau cộng tử với láng giềng, thực sự không muốn nhìn thấy Ngao xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Đây chính là địa cung trăm mét phía sâu dưới Ô Tô điền, xuất hiện ngoài ý nghĩa tử vong, mang ý nghĩa vĩnh viễn ly biệt!

Đừng nói là hắn, ngay cả ta cũng không muốn thấy cảnh tượng này xảy ra.

Mặc kệ hoạn xuất phát từ mục đích gì, nàng rốt cuộc ẩn giấu những bí mật gì, chung quy không có nửa điểm gây bất lợi đối với ta. Chúng ta cùng nhau trải qua gian nguy, nếu không có hoạn nạn, ta có thể cũng sẽ không đi đến nơi này một mực bình an an, thu được nhiều bí mật như vậy. Nếu có thể, ta cũng nhất định sẽ cứu viện.

Hơn nữa, vốn dĩ ta định sau khi đưa Phạm Trung tới địa điểm tương đối an toàn liền quay người trở về.

Bởi vì ta còn muốn cướp đi tháp Cửu Sinh.

Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở!

Trong tay ta có giấu một cái chìa khóa khác mở ra phong ấn tháp Cửu Sinh - Thiên Câu Song Ngọc, duy nhất có thể ngăn cản kình địch giang cá lớn của ta cũng bị tạm thời ngăn chặn, hơn nữa hoạn nạn còn đem số thuốc nổ còn lại giao cho ta.

Chính giữa cửu U tam bảo, Ô Mộc Trượng và Âm Phù Kinh đều ở trên tay ta, Cửu Sinh Tháp càng lợi hại hơn đang ở trước mắt, ta như thế nào lại cam lòng buông tay?

"Tốt!" Ta nhìn về phía Phạm Xung gật đầu nói: "Đi xuống sườn dốc, chính là bờ sông nước đen chúng ta gặp phải Tam Diệp trùng, ngươi qua sông không được dừng lại, một mực đi theo thạch bích tiến về phía trước, qua Bách Hồn động là tạm thời an toàn."

Ba người chúng ta lúc đó dùng phương pháp ly hồn để đi xuyên qua, nếu lần nữa quay về, những u hồn đó cũng sẽ không gây thương tổn gì cho hắn.

Nhưng bất kể là giang đại ngưu hay là Lương Minh Lợi, mặc dù thực lực mạnh hơn xa chúng ta nhưng muốn vượt qua an toàn nhất định phải trả giá thật lớn!

Ta nói xong móc ra một lá bùa, nói: "Sau khi qua Bách Hồn động, chính là mảnh nấm rừng to lớn kia, ta đã sớm để lại ký hiệu dọc đường, ngươi lấy tay bóp tờ phù chú này có thể tìm được đường đi, tụ hợp ngay chỗ chúng ta nghỉ ngơi. Nếu ta mang theo dế ra, thì đến đó tìm ngươi."

"Được, cứ làm theo lời ngươi đi! Những lời khác ta không nói nữa, sau này sẽ có sự sai phái của Trương tiên sinh, họ Dung lên núi đao xuống biển lửa cũng không nhíu mày." Phạm Chung dùng sức đấm ngực, quay đầu bỏ đi.

Hắn biết hiện tại hai mắt đã mù, thực lực đại giảm, coi như lưu tại hạ cũng chỉ có thể tăng thêm gánh nặng cho ta.

Đưa mắt nhìn theo hướng đi xa, ta dán trên vách động một nửa phù cảnh báo, cũng quay người trở về theo đường cũ, một lần nữa quay trở lại trước cửa tử.

Vừa rồi Bàn Tơ đã nói, sẽ giữ lại cá lớn giang hồ nửa giờ. Ta và Phạm Xung đã rời đi một lát, nói cách khác, cá lớn giang lập tức muốn chạy tới đây.

Thời gian cấp bách, ta cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, lấy ra ống thuốc nổ lưu lại cho ta đặt ở trước cửa.

Lần này cũng không cần định hướng bạo phá, chỉ cần làm nổ tung cửa đá là được, ta trốn ở xa xa ấn lên bạo khí.

Theo một tiếng nổ vang, cửa đá nổ tung, bị cứng rắn nổ ra một cái lỗ thủng lớn.

Một đạo hào quang cực kỳ rực rỡ lập tức chiếu xạ ra, sáng bóng chói lòa đâm thẳng tới hai mắt.

Ta không đợi được bụi bặm rơi xuống, liền bước nhanh xông vào!

Đệ nhất thiên sáu trăm hai mươi lăm cướp lấy Cửu Sinh tháp.

Cửu U tam môn tự mình thiết trí cơ quan cấm chế cực kỳ huyền diệu, ngay cả cao nhân Đạo gia như Bạch Hạc Tử cũng không thể phá giải, nhưng giang đại cá cũng đã nói, chỉ cần có thể bình yên vô sự lấy đi tháp Cửu Sinh, cấm chế sẽ tự động giải trừ.

Chắc hẳn hai cánh cửa kia cũng sắp đặt cấm chế, chỉ có điều năm đó người tới lấy bảo vật đều là đệ tử đời trước của Cửu U môn, rất quen thuộc với những cơ quan này, như vậy mới có thể bình an vô sự.

Dù vậy, ta cũng có thấp thỏm bất an, nếu cấm chế này không cách nào tiêu trừ, chỉ sợ ta phải táng thân nơi này!

Cửa đá kia che kín hào quang, trên cột đá màu đỏ ở trung tâm lộ ra nửa đoạn bảo tháp chói mắt.

Bảo tháp chỉ lộ ra bốn tầng phía trên, phân biệt thành bốn màu Tử, Lam, Lục, Lục.

Ta cẩn thận kiểm tra cột đá một hồi, tìm được trong một mảnh phù điêu mặt quỷ rắc rối phức tạp kia, vội vàng lấy từ trong ngực ra Thiên Câu Song Ngọc xen vào.

Đúng sai thành bại ngay hành động này!

Tạch, cột đá kia lắc lư nhẹ nhàng một cái.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Ngay sau đó, bảo tháp chậm rãi hướng lên trên, cuối cùng tất cả đều lộ ra.

Bảo tháp kia lớn chừng nắm tay, chia làm chín tầng.

Mỗi tầng một màu sắc, từ dưới lên dưới phân biệt là màu đen, trắng, đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím.

Chín loại ánh sáng chín màu, lóng lánh chói mắt!

Đồng dạng là Cửu U Tam Bảo, Túc Âm Phù Kinh mắt thô nhìn chỉ là một khối sắt vụn khắc chữ, đen sì rất không bắt mắt; Ô Mộc Hạch bộ dạng không tốt, đơn giản không khác khối than; Nhưng Cửu Sinh Tháp này lại xinh đẹp như thế, nhìn một cái liền biết là một kiện tuyệt thế âm vật! Càng không nói còn ẩn chứa lực lượng cực kỳ thần kỳ!

Cũng không trách Cửu U môn nhân vì bảo vật này, trăm ngàn năm qua tàn sát lẫn nhau, tranh đấu không ngừng.

Thế cho nên hai huynh đệ Giang Đại Ngư sau khi biết được có bảo vật này tồn tại, vẫn nhớ mãi không quên, đau khổ truy tìm mấy chục năm, rất không tiếc gia nhập Long Tuyền sơn trang, đi làm chó săn cho Long Tuyền sơn trang.

Chẳng trách, hắn thấy trên người ta có nhiều bảo vật như vậy cũng nhịn được, so với Cửu Sinh tháp mà nói, mấy món khác lập tức bị so sánh rồi!

Ta ngẩn ngơ nhìn bảo tháp hơn nửa ngày, lúc này mới duỗi tay ra chụp lấy.

Bảo tháp rực rỡ ánh sáng, khi rơi vào tay thì trở nên vô cùng lạnh lẽo, giống như là hàn băng ngàn năm vậy, từng tia khí lạnh xuyên vào cốt tủy, dọc theo ngón tay tràn ngập cánh tay tản ra toàn thân.

Trong giây lát, Ô Mộc Hạch giấu ở lồng ngực ta dường như cũng nhận ra được cỗ hàn khí này tồn tại, bỗng nhiên trở nên nóng rực, nhưng cảm giác trước đó lại hoàn toàn khác biệt.

Nhiệt độ lúc trước chỉ là ô mộc hạch, ta giống như đang mang theo một khối hồng thiết nóng bỏng, da thịt bên cạnh cũng bị nóng đến mức nhịn không được.

Mà lúc này, sức nóng này lại hoàn toàn thấm vào trong cơ thể của ta, toàn thân trên dưới đều ấm áp dào dạt.

Hàn lưu kia cũng lập tức càng thêm điên cuồng, ta nắm lấy cánh tay cùng trên bảo tháp kết ra một tầng sương trắng thật dày, tiến tới đông lạnh thành băng Lăng; nhưng nửa người khác lại nóng hổi bốc khói, giống như sắp cháy vậy.

Nửa người biển lửa, nửa người băng hàn!

Nhưng cực kỳ kỳ quái là, ta lại không cảm giác được nửa điểm khó chịu, ngược lại phi thường thoải mái.

Dường như mỗi một lỗ chân lông, mỗi tấc da thịt đều giống như đứa trẻ, nhảy nhót tưng bừng!

Ngay tại chỗ hai dòng khí lạnh giá này giao nhau, đột nhiên sinh ra một loại lực lượng nói không nên lời, theo kinh mạch nhanh chóng hạ xuống, rơi vào đan điền. Lập tức giống như đá chìm đáy biển, lâm vào yên lặng như chết.

Ngay lúc đó, hàn lưu và sóng nhiệt cũng đồng thời biến mất.

Ta quay đầu nhìn lại, toàn bộ hào quang trên tháp Cửu Sinh đã thối lui, khắp người đầy màu xám trắng. Nhìn kỹ, nó nguyên lai là dùng một khối xương điêu khắc mà thành.

Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Còn thứ gì rơi vào trong đan điền của ta nữa.

Ầm!

Ngay lúc ta còn đang nghi hoặc, chỗ sâu dưới cung điện dưới lòng đất đột nhiên nổ vang một tiếng, ngay sau đó còn có thanh âm đá vụn rơi xuống đất.

Đây là... Giang cá lớn đi ra!

Không được, ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, hắn vì muốn lấy được Cửu Sinh tháp đã sớm không chừa thủ đoạn, càng đừng nói hắn thân là Long Tuyền sơn trang Thái Thượng trưởng lão, người ủng hộ Quỷ phái sau lưng, lúc nào cũng không quên bắt ta về.

Vừa rồi là có hoạn chế ước, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu bây giờ đơn độc gặp mặt, lấy thực lực hiện tại của ta có thể đấu không lại hắn!

Nghĩ đến đây, ta vội vàng thu bảo tháp vào trong ba lô, vội vã chạy ra ngoài.

Lúc một cước bước ra ngoài cửa, ta còn cực kỳ sợ hãi, sợ phát động cấm chế Tử Môn, trong nháy mắt chết oan chết uổng.

Nhưng lập tức phát hiện, ta lo lắng có chút dư thừa, giang đại ngưu không nói dối, chỉ cần lấy được tháp Cửu Sinh, tất cả đều bình an.

Đại trận Phục Ma ở sâu trong di tích cổ cách nơi này không xa, cá lớn giang cũng sắp chạy tới rồi!

Ta cũng không kịp nghĩ nhiều, cuống quít chạy về phía trước.

Đi vào hai ngã ba, ta cố ý tháo máy truyền tin treo bên tai ra, ném vào con đường gặp phải xương khô hoàng bào, sau đó, ta cũng trốn vào.

Chạy chắc chắn là chạy không thoát giang đại cá, chỉ có thể dùng chiêu nghi binh này thôi.

Trừ ta và Phạm Xung Ninh, tất cả mọi người khác đều là từ con đường này đi vào. Con đường này đã xa xôi lại hiểm, nửa đường lại có xương khô hoàng bào chắn ở phía trước. Cá lớn ở sông khẳng định sẽ không cho rằng ta sẽ không từ nơi này đi, cho dù rời đi., Bởi vì có Trảm Thiên Thạch tồn tại nên rất nhanh chóng đuổi theo. Thêm nữa nơi này của ta không có bạc, ba trăm lượng bạc, vừa rồi ở trên giao lộ ném ra máy truyền tin tỏ vẻ nghi ngờ, với tính cách đa nghi của giang đại ngư, khẳng định cho rằng ta cùng Phạm Xung trở về theo đường cũ.

Lối ra duy nhất trên đường khác chính là Bách Hồn động, Phạm Xung có thể bình an vô sự, nhưng cho dù là cá lớn cũng có bản lãnh gì, có thể đi qua đó, nhưng nhất định cũng phải trả một cái giá thể rất thảm thiết!

Chỉ cần hắn đuổi theo hướng bên kia, ta và Phạm Xung đều an toàn!

Chẳng qua gia hỏa này nếu thực không tin tà, hết lần này tới lần khác truy tìm tới ta, cũng chỉ có thể cùng hắn liều mạng.

Ta ẩn thân trong động, nhìn chằm chằm vào sâu trong huyệt động tối tăm không ánh sáng.

Không lâu sau, xa xa truyền đến một hồi tiếng bước chân vội vã.

Quả nhiên là gia hỏa này!

Cá lớn nhảy nhót liên tục, vừa cất bước đã chạy tán loạn ba bốn mét, liên tiếp vài cái đã vọt tới trước mặt ta hai động phân nhánh.

Gia hỏa này mở to mắt nhỏ, rất là nghi hoặc liếc qua máy truyền tin trên mặt đất, quay đầu lại nhìn cửa động đối diện một chút, sau khi thoáng suy nghĩ liền phi thân đuổi theo hướng Phạm Lậu kia.

Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa định cất bước thì đột nhiên nghĩ lại, không đúng!

Với tốc độ của gia hỏa này, sớm đã đuổi tới nơi ta ném ra phù cảnh báo rồi, nhưng ta lại không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Nói cách khác hắn căn bản là không đuổi theo mãi!

Chẳng lẽ... bị gia hỏa này phát hiện ra điều gì?

Đúng lúc này, giang đại ngư quả nhiên lại quay trở về, lão hồ ly này!

Vừa rồi nếu như ta hơi bất cẩn một chút là trúng chiêu hồi mã thương của hắn, liền bị chặn lại.

Cá lớn nhìn chằm chằm cửa động hơn nửa ngày, đi về phía trước, cách chỗ ta ẩn thân, chỉ còn không đến hai mươi mét.

Ta nắm thật chặt song đao Trảm Quỷ Thần, trái tim như muốn nhảy khỏi cổ họng, cố gắng nín thở, ngay cả thở cũng không dám thở!

Số một ngàn sáu trăm sáu trăm chín mươi bảy nhân long minh hôn.

May mắn là gia hỏa này không phát hiện gì, quay người lại lần nữa đuổi tới lối rẽ.

Cũng không lâu lắm, một nửa phù hiệu cảnh báo mang trên người của ta rốt cuộc đã vỡ vụn.

Thấy thằng cha này đụng phải phù văn cảnh cáo, ta cuối cùng cũng bỏ đi nghi ngờ. Hắn có thể tưởng mình và Phạm Xung vừa ra ngoài đã cướp lấy tháp Cửu Sinh, lúc này đang chạy trối chết!

Lại đợi chốc lát, thấy cá lớn không lộ diện nữa, rốt cuộc ta yên lòng, quay đầu đuổi theo đại trận Phục Ma ở sâu trong cổ tích.

Hắn chui qua đại thụ Ô Mộc, men theo hành lang chạy đến cuối đường.

Một mảnh loạn thạch niêm phong lại cửa động sớm đã vỡ vụn đầy đất, khói bụi bị kinh động cuồn cuộn còn chưa tiêu tán toàn bộ.

Trong động vẫn là một mảnh trắng xóa, chỉ là toàn bộ khô lâu sớm đã bị phá hư không còn ra hình dáng gì nữa.

Lương Minh Lợi đứng trong bong bóng khí lớn, phiêu phù giữa không trung, hai cánh tay nhỏ bé nhấc lên, vô số xương sọ khô lâu cũng theo đó mà dựng lên, lập tức lại nhao nhao đập xuống.

Một tòa pháp trận khô lâu lớn đã sớm bị hắn làm thất linh bát lạc, mắt thấy đã sắp hoàn toàn sụp đổ!

Đằng Điền mới vừa bị nhuộm thành bọt khí màu xanh đậm, cánh tay cụt kia đã sớm mọc dài ra, tay cầm xiên thép lớn tiếng gào thét gì đó, chỉ là cách bọt khí căn bản là không nghe được nửa điểm thanh âm.

Cang bàn đâu?

Ta nhìn quanh bốn phía một vòng, vẫn không phát hiện thân ảnh

Bàn Tư.

"Thạch lang!" Ta xông vào cửa hét to một tiếng.

Lương Minh Lợi dường như vừa mới nhìn thấy mình, nghiêng đầu sang nhìn ta một cái, sau đó mí mắt mở to, căn bản không để ý tới ta, tiếp tục quơ quơ bàn tay nhỏ bé nện loạn lên xương khô.

"Thạch lang!" Ta lại gọi một tiếng, vẫn không có phản ứng.

Nhưng lúc này, ta đột nhiên phát hiện một thân ảnh cực kỳ quen thuộc, đang theo mặt sau một đống khô lâu cao nhất ở phía xa, chậm rãi bò lên đỉnh.

Chính là Siết Bàn!

Lúc này nàng mặc một bộ váy dài màu trắng, bạch quang lóng lánh phía dưới, phản xạ ra đạo đạo quang mang, giống như lân phiến.

Nửa bên tóc dài màu vàng vẫn chưa đứt rất mềm mại buông xõa trên vai, thần sắc của nàng trang trọng lại an tường, phảng phất đang cử hành một hôn lễ cực kỳ trang trọng nghiêm túc, mà khắp nơi đều có vẻ quỷ dị.

Đây là... Âm hôn tế lễ!

Nàng muốn làm gì, muốn cử hành âm hôn với ai?

Thông thường âm hôn chỉ chính là đem thi thể nam nữ chưa từng kết thân chôn cùng một chỗ, cầu ở Âm gian có một đạo lữ.

Cũng có một số sơn thôn ác tục sẽ bức bách người sống và người chết kết hôn.

Đương nhiên, đây chỉ là vài mánh khoé hại người. Những người sống cử hành âm hôn cả đời đều bị Quỷ Tướng công hoặc là Quỷ thê dây dưa, vĩnh viễn không thể thoát ra!

Hai tay vuốt ve kéo lấy đồng cầu nhỏ, vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa bình yên, không nhúc nhích nhìn về phương xa.

"Thạch lang!" Ta lại tháo yết hầu kêu to một tiếng.

Lần này, giống như lạc đà rốt cục nghe được, hoặc là nói thoáng khôi phục chút ít thần trí, hơi quay đầu hướng ta nhìn sang, lộ ra một bộ mỉm cười mê người đến cực điểm. Sau đó lại nhẹ nhàng lắc lắc đầu, giống như đang ra hiệu ta nhanh chóng rời đi.

Không được!

Ta tuyệt đối không thể để nha đầu này cử hành cuộc âm hôn cổ quái này, ta đã đồng ý với Phạm Xung, nhất định phải đem nàng ra ngoài cho tốt.

"Úc Bàn!" Ta vừa kêu to vừa chạy vội về phía trước.

Xương sọ đầy đất, cao thấp vô cùng liếc mắt một cái, chạy lên cực kỳ vất vả, nhiều lần suýt nữa ngã chổng vó.

Nhưng ta cũng hoàn toàn không để bụng, chỉ để ý một đường đi về phía trước.

Khi chỉ còn cách đỉnh đầu núi xương sọ cao vút vài chục mét, đột nhiên một cơn gió lạnh từ trên cao bay vút xuống.

Ta ngẩng đầu nhìn lên, đúng là Lương Minh Lợi.

Hắn đứng ở bên trong bong bóng khí, phiêu phù ở giữa không trung, bốn mắt nhìn nhau cùng ta. Sau đó hướng ta quơ quơ bàn tay nhỏ, lại hướng cửa động chỉ chỉ.

Ý tứ rất rõ ràng, chính là đang cảnh cáo ta không muốn xen vào việc của người khác, mau mau rời khỏi nơi này, nếu không sẽ không khách khí nữa!

"Grào!"

Cùng lúc đó, một tiếng rống to mãnh liệt từ chỗ sâu dưới chân truyền ra!

Từ lúc tiến vào di tích đến nay, thanh âm này vang lên nhiều lần, lần sau so với lần trước càng lớn hơn.

Mà tiếng động này tựa như là truyền ra dưới chân ta.

Âm thanh kia chẳng những cực kỳ vang dội, chấn động đến xương sọ đầy đất cũng run rẩy không ngừng, từng dãy răng nửa khép nửa mở cũng run run theo, phảng phất như là đang cười!

Thần sắc xóc nảy đột nhiên căng thẳng, trên mặt lộ ra hai đạo đỏ ửng.

Giống như lúc trước, đây không phải là sợ, cũng không phải khẩn trương, mà là hưng phấn.

Thậm chí còn vô cùng hạnh phúc!

Nàng cười vô cùng xán lạn, như thể tân nương đứng trên đại đường của hôn lễ.

Trong thoáng chốc, ta đã hiểu ra ngay.

Muốn kết thành âm hôn với hoạn, không phải là người khác, mà là con rồng đó!

Ác long kia chính là tân lang của nàng!

Cho tới nay, xích hồng một khi nghe thấy có người nhắc tới rồng, hoặc là tiếng long rống đều sẽ vô cùng hưng phấn.

Trước kia ta còn thấy kỳ quái, lang nha đầu có tâm kế phủ như vậy, làm sao có thể hoàn toàn không ức chế được, lộ ra sơ hở rõ ràng như vậy chứ?

Nhưng giờ phút này, ta lại lập tức hiểu được, trăn bị người thi triển thôi miên thuật, cực kỳ cao cấp!

Tựa như một hàng người Vân Nam, du khách trong đoàn du lịch hoàn toàn mê muội trong đó, tự sinh ra đủ loại ảo tưởng, nhưng hoàn toàn không biết, càng không cách nào tự thoát ra.

Nàng đã triển khai phép thôi miên này và ngay cả con rồng cũng đã bị nhốt!

Cô đã sớm biết mình là tân nương của rồng, hơn nữa còn cho rằng đây là một chuyện hạnh phúc không gì sánh được, chỉ là đây đều là suy nghĩ trong tiềm thức của cô, mà bản thân cô có thể hoàn toàn không biết gì.

Hành trình cổ tích lần này, nhìn như láng giềng mới là thắng lợi cuối cùng, tất cả mọi người bị nàng thao túng trong lòng bàn tay, nhưng nàng chỉ biết muốn mở ra phong ấn cứu Ác Long ra, lại không biết mình chính là tế phẩm cuối cùng.

Biện pháp bắt ác long chính là lấy nàng làm mồi nhử, nói cách khác, bồ đoàn mới thật sự là vật hi sinh!

Nhưng rút cuộc người làm cục là ai?

Là Lương Minh Lợi hay là ngồi trên thuyền chờ bé gái? Mục đích thật sự của bọn họ rốt cuộc là gì.

"Khách Ất!" Ta xông về phía chỗ cao lớn tiếng kêu to, nhưng nàng vẫn thờ ơ, vẻ mặt hạnh phúc đang chờ đợi cái gì đó...

Lương Minh Lợi lại tiến lên một bước, một tay chỉ cửa động, trong lòng bàn tay toát ra một cái bong bóng khí màu đỏ như máu, hai con mắt nhỏ cũng loé lên quang mang lăng lệ.

Đây chính là cảnh cáo cuối cùng của ta!

Bản lĩnh của tên này có thể hơi kém một chút so với cá lớn trên sông, nhưng đối phó ta thì lại dư sức.

Phải làm sao bây giờ?

Nhuận lập tức sẽ trở thành tế phẩm, vĩnh viễn không siêu sinh, mà Lương Minh Lợi lại chắn trước mặt, thậm chí lập tức muốn động thủ với ta.

Đại trận sắp bị phá, Ác Long muốn xuất hiện, toàn bộ cổ tích sắp sụp đổ.

Ta nên làm gì đây?

Đệ nhất thiên sáu nghìn hai bảy điều, đằng điền mới có Lương Minh Lợi.

Thấy sắc mặt Lương Minh Lợi bất thiện, lập tức phát động công kích, vội vàng lui về phía sau.

Một bên thối lui đầu óc nhanh chóng xoay tròn, mưu cầu phương pháp đối phó.

Lương Minh Lợi cũng không thật sự muốn động thủ với ta, hắn biết rõ cho dù có thể giết ta, cũng không phải cứ một chiêu là làm được. Chỉ cần ta không làm trễ nải việc "đại sự" của hắn, ngoan ngoãn rời khỏi cửa động, hắn lười động vào ta.

Hơn nữa, chính sự của hắn còn chưa làm xong đây.

Vừa thấy ta lùi lại, hắn lại múa may hai tay, thao túng khô lâu đầy đất đập loạn lên.

Làm sao bây giờ? Ta một bên lui về phía sau, một bên lo lắng suy nghĩ đến cực điểm.

Có rồi!

Trong giây lát, ta quét mắt nhìn tới đằng điền cương vẫn lơ lửng trên không trung như cũ.

Gia hỏa này mặc dù nắm cương xoa, mắng chửi Lương Minh Lợi sinh long hoạt hổ, lại bị bong bóng khí bao vây ở trong đó, không thoát thân được. Nếu ta thả hắn ra, tên gia hỏa này khẳng định lập tức cùng Lương Minh Lợi liều chết ngươi sống!

Đằng Điền Cương chẳng những không phải bằng hữu của ta, ngược lại ta còn cực kỳ chán ghét gã. Nhưng kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu, cho dù tạm thời tìm người giúp đỡ cũng tốt.

Tuy hắn đánh không lại Lương Minh Lợi, nhưng giúp ta chia sẻ chút áp lực vẫn có thể làm được.

Nghĩ đến đây, ta lập tức bình tĩnh lại.

Nhìn giống san hô một lần, giả bộ dáng vô năng vô lực, tiếp tục lui về phía sau, nhưng vẫn âm thầm chầm bước về phía đầu dây leo.

Lương Minh Lợi vừa thao túng khô lâu, vừa không thèm để ý liếc ta một cái. Vừa thấy ta tuy bước chân rất chậm, nhưng vẫn bước từng bước lui về phía sau, đi về phía lối ra, cũng không để ý tới ta nữa.

Chính là lúc này!

Ta lập tức tích tụ toàn bộ linh lực, tế ra Vô Hình châm.

"Phá!"

Ba một tiếng, Vô hình châm xé rách bong bóng khí, phát ra một tiếng giòn vang.

Nếu thực sự động thủ chưa chắc ta đã đánh thắng được Lương Minh Lợi, nhưng bong bóng khí vây khốn gã vẫn thừa sức phá vỡ.

Bong bóng khí kia theo âm thanh mà tan, cây mây vừa mới rơi xuống từ giữa không trung.

"Bát két!" Tên này vừa mới thoát khốn, liền nhịn không được lớn tiếng chửi bậy, vọt tới chỗ Lương Minh Lợi.

Người chưa rơi xuống đất, tứ chi mềm oặt như bạch tuộc, đột nhiên co rụt lại, tựa như một viên đạn pháo rời ngực, hướng Lương Minh Lợi vọt tới!

Lương Minh Lợi đang chuẩn bị ngã nát mấy đống khô lâu cuối cùng, nào ngờ tới bản lĩnh ta đột nhiên xuất hiện như vậy? Hai mắt lập tức phóng đại, đột nhiên cả kinh.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, đằng điền đã tới trước mặt, Lương Minh Lợi vung tay, ném ra một cái bọt khí nhỏ màu đỏ như máu.

Tuy rằng bản lĩnh của hắn ta không bằng Lương Minh Lợi, nhưng nếu có thể được em rể mời lên thuyền, đương nhiên cũng có thủ đoạn. Hơn nữa hắn ta có thể một mình một ngựa đi thẳng đến cuối cổ tích, thực lực kia chắc chắn cũng không kém.

Trước đó đã ăn thua lỗ bong bóng khí này, lần này tự nhiên sẽ không mắc lừa nữa!

Hắn vội vàng né tránh, lăn một vòng ở giữa không trung, cùng lúc đó thanh cương xoa cũng vung lên đâm thẳng vào ngực Lương Minh Lợi.

Ầm!

Cương xoa rõ ràng cách Lương Minh Lợi bốn năm mét, đột nhiên nghe một tiếng vang như lò xo, chỉ thấy đầu xiên sắc bén mang theo một sợi dây sắt to bằng ba ngón tay, rắc một tiếng bắn ra ngoài.

Giống như viên đạn giải thể, tốc độ so với vừa rồi nhanh hơn mấy lần!

Xem ra, một chiêu hắn dùng để đâm bị nữ khôi lỗi làm bị thương chính là chiêu này!

Lần này Lương Minh Lợi căn bản không ngờ tới, còn muốn ném ra bọt khí thì đã không kịp, bộp một tiếng, bong bóng khí của mình cũng bị đâm thủng.

May mà hắn vốn là một tiểu lùn, đầu cực nhỏ, vội vàng cúi xuống, xoa đầu chỉ phá vỏ mà qua, cũng không có tổn thương hắn mảy may.

Nhưng dù vậy, bong bóng khí vừa bị phá cũng khiến hắn không ngừng lại, trực tiếp ngã xuống.

Một kích vừa rồi của đằng điền không trúng, trở tay vung mạnh, dây thừng sắt dài đến bốn năm mét lại kẹp lấy âm phong vù vù quét ngang về phía hắn, Lương Minh Lợi vội cúi người né tránh.

Chúng ta chờ chính là hiện tại!

Thấy hai người kịch đấu say sưa, ta lấy lại khí lực, liên tiếp nhảy vọt mấy cái, chạy thẳng về phía đồi nam.

Lần này Lương Minh Lợi rốt cuộc phát hiện mục đích của ta, hai mắt trợn trừng, nghĩ tới muốn cản ta, lại bị cây đằng vừa gắt gao cuốn lấy, tạm thời không thoát ra được.

Đằng Điền mới vừa làm người kiêu ngạo, có khả năng xem thường lão đầu thấp bé thấp lùn này, sau một lần bị ám toán, lập tức khai hỏa lực toàn bộ, không giữ lại nữa. Bốn bề ngoài thân bốc lên từng cỗ khói đen, trong khoảnh khắc liền lan tràn ra một mảng lớn, phảng phất như sương mù, làm cho người nhìn không rõ.

Xoa đầu, dây sắt, cán xiên thỉnh thoảng lại quét ngang bổ dọc trong sương mù, Triền Lương Minh Lợi nhất thời không làm gì được!

Ta theo pho tượng xương sọ leo lên trên, vỗ lên một tấm Định Thân Phù còn đang thôi miên, lập tức không cho phân trần, kẹp lên rồi bỏ chạy!

Lương Minh lợi hại hổn hển nhảy loạn trên mặt đất, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Ta kẹp tạ giẫm loạn cốt, phóng thẳng về phía cửa động.

Vừa xông vào cửa động, đột nhiên phát hiện có một tên lùn đang đứng ở đó.

Chỉ có một mét hai, bắp chân nhỏ để một cái đầu tròn cực lớn, đang nhe ra hai hàm răng lớn, trợn mắt nhìn ta, đây không phải là Lương Minh Lợi thì là ai?

Ta quay đầu nhìn lại, đằng điền vẫn như cũ trong sương mù đen, vừa chửi mắng vừa tiến công Lương Minh Lợi.

Vậy người trước mặt ta là ai?

À, đúng rồi!

Lương Minh Lợi vốn chính là âm dương song thể, trên lưng đeo túi da lớn, bản thể và da quỷ trao đổi với nhau bất cứ lúc nào. Lúc này thấy đang bị Đằng Điền vừa mới gắt gao cuốn lấy, mà ta lại muốn phá hỏng chuyện tốt của hắn cướp nhiếp, liền đồng thời dùng phân thân và bản thể.

Ta liếc nhìn dưới chân hắn một cái, chân giẫm trên mặt đất, sau lưng có bóng dáng.

Không ngờ người ngăn ở trước mặt ta lại là bản thể chân nhân!

"Hống!" Tiếng rống giận dữ dưới chân lần nữa vang lên.

Tiếng vang lúc này càng lúc càng lớn, không ít xương sọ còn chưa kịp ném khỏi đống xương đã tự động lăn xuống, mặt đất bắt đầu lắc lư kịch liệt.

Xem ra, cho dù hắn không phá hoại nữa thì Phục Ma đại trận này cũng không kiên trì được bao lâu nữa, Ác Long sắp lao ra ngoài rồi!

Ác Long ở phía sau, chắc chắn ta đánh không lại.

Lương Minh Lợi trước mắt chỉ còn bản thể, thực lực đại giảm.

Không cần nghĩ ngợi, trước mắt ta chỉ còn một lựa chọn -- Giết chết Lương Minh Lợi xông ra ngoài!

Hơn nữa còn phải nhanh chóng!

Nhưng cho dù Lương Minh Lợi chỉ còn lại bản thể, lúc này ta kẹp nhúm nhúm đá cũng chưa chắc đấu lại hắn, hơn nữa thời gian cấp bách, cũng không cho phép ta chậm rãi tỷ thí với hắn thêm lần nữa.

Ta trực tiếp lấy ra thần phù của Bạch Hạc Đạo, ném thẳng ra ngoài.

Ầm!

Một tiếng sấm nổ, đột nhiên nổ tung!

Ngay khi tiếng sấm vang lên, bàn tay nhỏ bé của Lương Minh Lợi nắm chặt bong bóng khí run lên bần bật, hai con mắt nhỏ đột nhiên trợn tròn.

Đệ nhất thiên sáu nghìn tám chương thôi miên thuật...

Lúc ta nhặt thần phù trên người Bạch Hạc đạo trưởng đi, Lương Minh Lợi đã sớm rời khỏi đội ngũ, cho nên lão căn bản không biết.

Có thể là hắn chưa bao giờ nghĩ tới, trên tay của ta lại còn có đại sát khí lợi hại như vậy.

Rặc rặc!

Theo đạo sấm sét kia, phạm vi mười mét xung quanh ta đều hóa thành một mảnh tro bụi.

Xương khô, cự thạch, Lương Minh Lợi tất cả đều không thấy đâu nữa!

Trên mặt đất là một mảnh đen kịt, vốn trước mắt chỉ là một cái động nhỏ, nhưng bây giờ tảng đá chắn phía sau cánh cửa kia đã bị chém thành hạt bụi hoàn toàn.

Vô số mảnh vụn nhẹ nhàng rơi xuống, trong đó rất rõ ràng xen lẫn một ít da thịt đứt ngón, còn có một bím tóc bị cắt thành nửa, tất cả đều là trên người Lương Minh Lợi.

Nhưng ta nhìn lướt qua thì biết, đây là giả, là giả!

Lương Minh Lợi thấy không ổn, trong lúc vội vàng lại rơi đổi bản thể, đạo thần phù vừa rồi kia chỉ là nổ nát Quỷ Bì Tử.

Mà bản thể của hắn đang bị cây mây dây dưa, ta quay đầu lại liếc một cái.

Lương Minh Lợi sắc mặt tái nhợt, càng thêm khó coi, khóe miệng còn có một vệt máu.

Mặc dù vừa rồi không nổ chết hắn, nhưng cũng làm hắn bị thương không nhẹ, tay chân cũng chậm hơn rất nhiều!

Mà đằng điền vừa bị lão nhân này vây khốn lâu như vậy, chính là đang tức giận. Trước mắt liều mạng, mỗi một phát đều thẳng đến chỗ yếu hại, lạnh lùng hạ sát thủ, trong lúc nhất thời Lương Minh Lợi cũng không thể thủ thắng.

Nói hay lắm tiểu quỷ!

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ta thật lòng hy vọng tiểu quỷ có thể chiếm được thượng phong.

Ta thấy tình thế chuyển biến tốt đẹp, kẹp chanh chua lập tức phóng ra ngoài động, xuyên qua cây lớn bằng gỗ đen, qua ba cửa, một lát cũng không dám ngừng lại.

Mâu ong vẫn luôn hôn mê, không hề có thần trí.

Ta kiểm tra một hồi, phát hiện không phải thủ pháp của tà thuật, ngược lại cực kỳ tương tự với những người đang du lịch trong đoàn của Vân Nam.

Ta vừa bước nhanh về phía trước, vừa dùng liên tục vài loại chiêu thức giải trừ thôi miên, vậy mà đều không hề có hiệu quả.

Xem ra bản lĩnh cho nàng thôi miên vô cùng mạnh mẽ, chỉ có thể mang nàng lên trên thuyền rồi mới tính tiếp.

Ta đây đi đến trước lối rẽ, lại không khỏi dừng lại, rốt cuộc nên đi nơi nào đây?

Một bên là đường thủy ngắn nhất, bên kia lại nguy hiểm trùng trùng, chuyện này vốn không cần lựa chọn, nhưng vấn đề là hiện tại con cá lớn cũng đi theo con đường thủy này!

U Hồn động tự nhiên sẽ làm thực lực hắn đại giảm, nhưng cho dù như vậy, có phải ta nhất định có thể đánh lại hắn?

Hơn nữa, với tính nết của lão hồ ly này, căn bản là không có thông qua chỗ đó, mà là thủ tại cửa động bày ra cái gì chiêu trò.

"Grào!"

"Grào!"

Sau khi tự thân truyền đến tiếng rống càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang, đá vụn trên vách động nhao nhao rơi xuống, chỗ ngã rẽ vốn bị tạc lộ ra từng vết rạn, phảng phất lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Nếu đi theo một đường khác thì không còn kịp nữa, không chừng còn chưa đi ra khỏi cổ tích thì địa cung hoàn toàn sụp đổ. Đến lúc đó, dù có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng không ra được.

Gặp phải giang đại ngư lão chưa hẳn đã chết —— nếu như quả thật xuyên qua u hồn động, ta còn có vài phần thắng, hơn nữa Phạm Xung vẫn đang ở phía trước chờ ta.

Còn nữa, không phải đồng cầu còn đang ở trên tay xà Uyển sao?

Cho dù thực lực cá lớn không giảm, đối mặt thần phù và đồng cầu, hắn cũng không thể làm gì ta.

Hơn nữa còn có người giấy kia nữa, đây mới chính là điểm trí mạng của hắn!

Nghĩ đến đây, ta quay người đi vào động rẽ đường thông thủy, tìm kiếm trên thân nam lang một chút, nhưng không biết lội suối giấu người giấy ở nơi nào, vậy mà không tìm được.

Âm thầm suy nghĩ, cũng đúng!

Sau khi chúng ta tránh được thuỷ vực, trang bị trên thân lang đã dùng gần hết, ba lô cơ hồ trống không, căn bản không có tấm khăn kết hôn kia.

Hơn nữa tấm hôn sa này là do chúng ta gặp phải Lương Minh Lợi, sau khi mọi người rời đi mới xuất hiện.

Nói cách khác, tất cả mọi thứ đều luôn được đưa trên người Lương Minh Lợi.

Tính toán ra, hắn mới là người biết rõ nhất, thậm chí rất có thể chuyện này đều do hắn thiết lập!

Trong đám người dưới nước dưới địa cung, thực lực mạnh nhất là giang cá lớn, giang cá lớn bị quay quay chế trụ, mà Lương Minh

Lợi lại mê huyễn.

Sau khi tế lễ thành công, lang sảnh đã mất tác dụng, hồn đều đã chết. Lương Minh Lợi bất luận lo lắng thế nào, tuyệt đối sẽ không để người giấy ở lại trên thân lang.

Nói cách khác, người giấy nhỏ có thể hạn chế được cá lớn trong sông chắc chắn đang nằm trong tay Lương Minh Lợi!

Nhưng nếu đã như vậy, vậy tại sao hắn không cầm đồng cầu này đi?

Nghĩ tới đây, ta lấy viên đồng cầu từ tay Bàn Dung về.

Quả cầu đồng kia không lớn, chỉ to bằng quả quýt mà thôi.

Ta vừa đi vừa lăn qua lộn lại nhìn, nhưng không phát hiện có chỗ gì đặc biệt.

"Cái này... Trương, Trương tiên sinh..." Vừa mới đi hai bước, đá mạc đột nhiên tỉnh lại, có chút yếu ớt rên rỉ.

Nàng sớm đã bị mê hoặc thần trí, ta cũng không am hiểu thuật thôi miên, căn bản là không phá giải được, vốn cho rằng chỉ có thể nghĩ biện pháp trở lại thuyền, nhưng không nghĩ tới, nàng lại tự mình tỉnh lại. Chỉ là ở trong bóng tối này, nàng đột nhiên phát ra tiếng động, thật là dọa người.

"A, ngươi tỉnh rồi." Ta mặc dù nóng lòng cứu người, không hề suy nghĩ nhiều, nhưng người ta dù sao cũng là một đại cô nương hơn hai mươi tuổi, bị ta ôm ấp như vậy, đích xác có chút không tốt. Vừa rồi nàng một mực hôn mê, cũng không có gì, nhưng một khi tỉnh lại thì có chút lúng túng.

Ta vội vàng cởi Định Thân Phù đặt nàng ta xuống, cực kỳ ngắn gọn giải thích: "Địa cung sắp sụp đổ rồi, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này!"

"Vậy Cự Long kia đâu?" Mâu Bàn còn chưa đứng vững, một nghe lời của ta, lập tức phản xạ như điều kiện vội vàng hỏi.

"Đại trận sắp bị phá, kia lớn..." Ta mới nói một nửa, đột nhiên rất kinh ngạc khi phát hiện đồi núi mới vừa rồi nhắc tới rồng, cũng không có động tác và biểu cảm như thường ngày.

Không nắm chặt nắm đấm, biểu tình cực kỳ tự nhiên, chỉ là hơi có chút kinh ngạc mà thôi.

"Tóm lại, chúng ta đi nhanh lên, sư phụ ngươi đang ở phía trước chờ chúng ta đấy." Ta vừa đỡ nàng bước nhanh về phía trước, vừa trả lại đồng cầu nhỏ trong tay.

Dù sao đây cũng là vật phòng thân của người ta, ta vẫn cứ cầm trong tay thì có chuyện gì xảy ra? Như thể ta lợi dụng lúc người ta gặp nguy mà cướp đoạt bảo vật.

"Sư phụ ta không có việc gì... " Mâu Bàn một tay tiếp nhận đồng cầu, vừa nói được nửa câu lập tức dừng lại, cả người gỗ bỗng không chút biểu tình, lập tức đi ngược về hướng khác.

"Này, ngươi làm gì vậy?" Ta cực kỳ ngạc nhiên kéo nàng một cái.

Nhưng cô không hề để ý, vẫn xoay người lui lại phía sau.

Thần sắc kia lại trở nên trang nghiêm, hơn nữa còn mang theo một tia hạnh phúc, giống như đúc lúc đứng trên đống xương.

Hỏng rồi, nàng lại bị thôi miên rồi!

Đệ nhất thiên nhị cửu cửu thiên, kinh tâm đào vong.

Vừa rồi còn đang yên đang lành đây? Tại sao trong nháy mắt...

Ta cố lôi kéo nàng, mặc dù nàng tránh thoát không được, nhưng vẫn liều mạng bước về phía sau, toàn bộ thân thể dốc sức liều mạng nghiêng về phía sau.

Trên đùi nàng bị thương, dưới lực kéo mạnh này lập tức ngã sấp xuống đất, đồng cầu trong tay cũng lăn ra ngoài.

"Ai ui." xâu đau đớn kêu một tiếng, ta vội vàng đưa tay đỡ nàng.

"Trương tiên sinh, thật là xấu hổ, cái chân này của ta có thể tăng thêm không ít phiền toái cho ngươi và sư phó..." Đà đác rất là áy náy nói.

Ầm!

Ầm ầm ầm!

Từng đợt nổ vang không ngừng truyền ra từ phía sau thân thể.

Sắc mặt Bàn Tơ đột nhiên biến đổi, rất là bất đắc dĩ nói: "Trương tiên sinh, ngươi đi trước đi, không cần để ý đến ta nữa. Đây vốn cũng là số mệnh gia tộc chúng ta..." Ngón tay nàng vừa mới sờ tới quả cầu đồng, lập tức lại trở nên điên cuồng, ra sức bò về.

Không đúng, tiểu đồng cầu này có vấn đề!

Ta lập tức ném ra Định Thân Phù, lại khóa nàng ngay tại chỗ.

Nàng chỉ cần không đụng phải đồng cầu, thì sẽ giống như đúc giống như đá cuội lúc đầu, thần trí rõ ràng, hoàn toàn biết rõ mình là ai, lại đang làm cái gì.

Nhưng một khi đụng phải đồng cầu liền mất đi lý trí.

Xem ra, nàng giống như đang ở trong tiềm thức, còn muốn trở lại trong đại trận làm tân nương ác long của nàng!

Biến hóa mấy lần trước đã sớm chứng minh điểm này, vấn đề xuất hiện ngay trên quả cầu đồng nhỏ này!

Nhưng không phải bà ta đã sớm cầm thứ này trong tay rồi sao? Sao trước đây không có việc gì, chẳng lẽ sau khi tất cả chúng ta đều rời đi, Lương Minh Lợi âm thầm động tay động chân gì với chanh chua?

Cũng không sai a!

Trước đó, nàng vừa nghe được tiếng chữ "Long" và tiếng rồng gầm đã ngừng miên miên, chỉ là nàng còn chưa phát triển đến cực đoan như thế mà thôi.

Nhưng tiểu đồng cầu không phải vật hộ thân nàng giao cho Lư sao?

Rốt cuộc Sấm là ai? Vì sao lại làm như vậy.

Hắn không phải là vu sư đệ tốt bụng tín nhiệm nhất sao? Chẳng lẽ cũng giống Mãng Lư, cũng có mục đích khác, vụng trộm tiềm phục bên cạnh gã ho cò.

Liệu Liệu Liệu ta có biết hay không?

Chỉ sợ sau khi lên thuyền mới có thể tìm hiểu được đáp án rồi!

Sau khi tự thân truyền đi tiếng oanh minh càng ngày càng vang dội, càng ngày càng gần, cũng không biết là Đằng Điền Cương và Lương Minh Lợi còn đang kịch đấu, hay là Cự Long đã phá trận mà ra.

Nói chung, ta sẽ không bao giờ trì hoãn được nữa, phải lập tức rời đi!

Lại để láng giềng lặp đi lặp lại như vậy, một khi ác long lao ra cấm chế, sau khi toàn bộ địa cung sụp đổ, ai cũng không chạy thoát được!

Nghĩ đến điều này, ta liên tiếp ném ra An Hồn, hai tấm Định Thân

Linh Phù.

Cho dù lấy đồng cầu ra giúp cho nàng tạm thời khôi phục tỉnh lại, chân của nàng không tốt lắm, đứng lên vẫn còn quá chậm. Nhưng ôm nàng như vậy, hai chúng ta lại rất xấu hổ, hơn nữa cũng không nói thẳng là đồng cầu có vấn đề.

Dứt khoát không bằng cứ để nàng hôn mê, giải bớt không ít phiền phức cho ta!

Nghĩ đến đây, ta cũng không do dự nữa, cõng lên dãy núi uốn lượn, vọt thẳng tới mép nước.

Chiếc bè khí trốn ở cạnh nước vẫn đặt ở chỗ cũ, đây là nước ở đây Phạm Trùng biết ta và xóc nảy cũng không tốt lắm, cố ý lưu lại.

Ta kéo ra cái bè nhỏ, nhảy lên một cái, vung song đao dốc sức liều mạng vạch về phía trước.

"Hống!" Một tiếng rống to vang lên, ngay sau đó là tiếng nổ ầm ầm liên tiếp, toàn bộ mặt nước rung động kịch liệt, dâng lên một cơn sóng lớn.

Ta tuân theo kinh nghiệm lướt sóng thời gian, mặc dù giội vào không ít nước, nhưng cuối cùng yên ổn dừng lại, cũng không nghiêng đổ.

Đơn giản xử lý một chút, sau đó tiếp tục tiến lên.

Trong thuỷ vực này sinh sống rất nhiều sinh vật nguyên thủy to lớn, nhưng nghe một tiếng rống to, tất cả đều chạy trốn vô tung vô ảnh. Nghĩ lại, giờ phút này hẳn là cực kỳ an toàn!

Điều lo lắng duy nhất chính là Giang Đại Ngư, nếu lão già này trốn trong nước đánh lén, ta không có chút biện pháp nào!

Vùng thuỷ vực này cách bờ bên kia chỉ ba bốn trăm mét, nhưng chung quanh đen kịt một màu, tối đen không ánh sáng, ta căn bản không phân biệt được phương hướng.

Sau khi cúi đầu lướt đi hơn mười mét, đột nhiên phát hiện phía trước chớp động lên một mảnh ánh lửa màu đỏ lập lòe.

Ánh lửa?

Nơi ánh lửa sáng lên nhất định là ở trên bờ, đây là có người cố ý thắp sáng lên cho chúng ta.

Hơn nữa mặc kệ đây là Phạm Trùng hay là cá lớn sông đang chảy, ta cũng phải mau chóng chạy tới bờ sông mới được!

Mặt nước rất yên tĩnh, không cần nói quái thú to lớn gì, ngay cả một con sứa nhỏ cũng không nhìn thấy. Ta theo ánh lửa, liều mạng huy đao, rất nhanh liền đi tới bờ.

Cho đến lúc này, mới phát hiện một mảnh hỏa quang nguyên lóe lên kia là quái điểu chúng ta gặp được khi trước.

Không biết là bị ai chất đống trên bờ một mảng lớn, cơ hồ toàn bộ đã bị đốt hết, trong không khí chung quanh tràn ngập một cỗ mùi quái dị da thịt bị đốt cháy.

Xem ra, đây chính là phạm vi lưu lại!

Nó biết con đường thủy của mình không có kinh nghiệm gì, sợ ta không tìm được trên bờ cho nên cố ý đốt cháy thi thể của quái điểu, chế tạo nên một ngọn đèn đơn giản.

Nếu đã không định trở về, chèo thuyền cũng không có tác dụng gì, hơn nữa bây giờ ta còn cõng đá bơ có chút bất tiện, dứt khoát vứt bỏ, đi thẳng đến U Hồn động.

Lúc đầu ta còn cực kỳ cẩn thận, sợ cá lớn ẩn nấp trong bóng tối đột nhiên đánh lén.

Mãi đến khi cửa động mới phát hiện, lão gia hỏa này đã sớm vọt qua, trên mặt đất còn sót lại một phù chú bị thiêu đốt.

Tiếng gào rú sau lưng vẫn như cũ phập phồng không ngừng, chỉ là lúc này cách xa hơn một chút, loáng thoáng không quá rõ ràng.

Nhưng ta biết rõ, thời gian lưu lại cho chúng ta đã không còn nhiều! Phải mau chóng thoát khỏi địa cung này.

Lần thứ hai bước vào U Hồn động, liền không cảm giác được chút âm khí lạnh lẽo nào, những quỷ hồn kia cũng sẽ không tạo thành bất kỳ sự quấy nhiễu nào đối với chúng ta. May mắn lúc ấy đã cược đúng chỗ, nếu không hiện tại chỉ còn lại có một tấm thần phù, ta và Phạm Xung phải chia làm hai lần, căn bản là không có biện pháp đi qua.

Bên ngoài U Hồn động chính là mảnh cây nấm cực lớn kia, vừa đi không xa, ta đã phát hiện có gì đó không đúng ——

Rất nhiều cây nấm khổng lồ ven đường đã bị người ta chạm vào!

Những cây nấm này đều có hình thể cực lớn, toàn thân đen kịt, nhưng cách nhau chừng một mét lộ ra dấu vết héo rũ màu trắng, nhìn kỹ lại thì ra là dấu tay.

Từng thủ ấn màu trắng bệch khắc lên trên rừng nấm đen, nhìn qua khiến người ta nhìn thấy mà giật mình, cực kỳ chói mắt!

Từ tình hình này xem ra, hình như đối phương đã bị thương tích gì đó, hắn đang đỡ nấm cây đi tới.

Bàn tay hắn tương đối nhỏ, hơn nữa dùng tay phải cũng không có dấu hiệu đứt ngón, bởi vậy có thể thấy được đây không phải phương pháp dung hợp.

Nói cách khác, đây chắc chắn là do cá lớn trên sông lưu lại!

Xem ra trên người lão gia hỏa này không có thần phù, ngạnh kháng xông vào U Hồn động gây thương tích không nhẹ.

Có thể lão hồ ly tính tình đa nghi như vậy, làm sao lại không cẩn thận như vậy, lưu lại nhiều dấu vết như vậy chứ?

Rốt cuộc là hắn ta thật sự bị trọng thương, hay là cố ý bố trí cạm bẫy?

Đầu tiên, một nghìn sáu trăm ba trăm chín mươi ba kết minh.

Mặc dù ta nghi ngờ, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục đuổi tới.

Phạm Xung đang ở phía trước, nếu trước đó hắn bị con cá lớn trong sông phát hiện, vậy thì nguy hiểm rồi. Cá lớn trong sông tuy rằng bị thương không nhẹ, nhưng lúc này phạm xung vẫn không phải là đối thủ của hắn.

Hơn nữa, tiếng vang sau lưng càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc, nói không chừng lúc nào đó ác long sẽ lao ra khỏi lồng giam.

Ta thoáng dừng lại một chút, xé nát quần áo, vặn thành sợi vải cột thật chặt vào lưng, tay cầm song đao rất là cẩn thận đuổi theo phía trước.

Thủ ấn trên cây nấm đen khổng lồ một mực kéo dài hơn mười thước, sau đó dần dần phai nhạt xuống, nhưng vẫn tiếp tục đi tới phía trước.

Lại đuổi theo hơn hai mươi mét, phía trước xuất hiện một bóng người cứ như vậy ngồi xếp bằng trên nấm, tay cầm tẩu thương không ngừng hút vào.

Không phải cá lớn giang hồ thì là ai?

Bất quá, hình dạng hắn lúc này cực kỳ chật vật, một đầu tóc màu xám trắng trải ra bốn phía, cao cao đứng lên, sắc mặt càng trắng bệch, khóe miệng còn treo vết máu, quần áo trên người cũng rách không ít.

U Hồn Quỷ Trận của Bạch Hạc đạo trưởng là dùng Thuần Dương đạo pháp bày ra, phòng ngừa những cao thủ tinh thông tà thuật kia.

Một khi âm dương tương xung, quỷ trận mới chính thức khởi động, xông vào tất phải trả giá lớn.

Cá lớn ở trong sông mặc dù cũng hiểu rõ điểm này, nhưng gã căn bản không biết thuần dương thuật gì cả, cũng không giống như trong tay ta có thần phù, ngoại trừ cứng đối cứng thì không còn cách nào khác.

Bất quá lấy lực lượng bản thân hắn, có thể đi ra U Hồn động, cũng coi như là cực có bản lãnh.

Ta nhìn thấy cá lớn, cá lớn của sông cũng hơi mở mắt ra, quét nhìn ta, sau đó lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc, sau vài giây hắn mới bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là thế! Đi trước chính là Phạm Xung, thằng nhóc nhà ngươi trốn sau ta, đúng là quỷ tinh quái."

Xem ra, vừa rồi hắn vẫn cho là ta và Phạm Xung đã sớm đi qua nơi này, cho nên mới liều mạng đuổi theo như vậy.

Lưu lại ấn ký trên rừng nấm cũng không phải bẫy rập gì, mà là giống như vứt đầm nước, căn bản cho rằng phía sau sẽ còn có người nào đuổi theo.

Cá lớn trừng hai con mắt nhỏ màu vàng, chăm chú nhìn ta, đột nhiên mỉm cười: "Nhưng đây cũng là chuyện tốt, ha ha."

"Cửu Sinh Tháp đã bị ngươi cướp đi rồi à? Lần này Cửu U Tam Bảo đều ở trong tay ngươi! Ta chỉ muốn bắt ngươi hội Long Tuyền sơn trang, chuyện gì cũng giải quyết được, ha ha ha, rất tốt, rất tốt." Nói xong, tên này gõ một tẩu thuốc đứng dậy.

"Thật không?" Ta thu đao lại, lấy từ trong lòng ra tấm giấy nhỏ mà lão thái thái giao cho ta, quơ quơ trước mặt, tay kia nắm lấy một tấm thần phù còn lại, lạnh giọng cười nói với hắn: "Vậy ngươi thử xem."

Cá lớn sông nhìn ta một chút, lại nhìn quay lui sau lưng ta, lập tức cả người run run một chút.

Người giấy chính là nhược điểm lớn nhất của hắn lúc này.

Chỉ cần người giấy còn sống, toàn bộ công kích của hắn đều sẽ trả lại cho mình, hơn nữa còn có tấm thần phù mà Bạch Hạc đạo trưởng tự tay viết, một khi thật sự động thủ, ta tự nhiên không có việc gì, hắn coi như sống chết cũng không biết!

Thật ra hắn làm sao biết được...

Đây căn bản không phải là cái người giấy kia hạn chế hắn, mà là của chính ta.

Bất quá, Trầm lão thái thái giao cho chúng ta tất cả giấy nhỏ đều giống nhau như đúc, lão căn bản là phân biệt không ra, hơn nữa đồi núi cũng xác thực ngay sau lưng ta, không thể không tin.

Biểu tình trên mặt cá lớn âm trầm bất định, hắn có thể làm thế nào cũng không nghĩ tới tình huống lại xuất hiện loại này!

Trước khi xuống nước, hắn đã thăm dò thủ đoạn sát thủ át chủ bài của tất cả mọi người, hơn nữa đối với cơ quan địa đồ cổ đều dị thường rõ ràng, hơn nữa trong đội ngũ hắn thực lực mạnh nhất, vốn tưởng rằng hết thảy đều đã nằm trong lòng bàn tay của mình.

Nhưng không nghĩ tới lại mất mắt, bị rắn non nhìn qua có vẻ thực lực yếu nhất làm cho ăn mất.

Trước mắt, lại bị tay ta nắm lấy thần phù chế trụ.

Hắn có chút kinh ngạc, có chút không cam, có chút phẫn hận, nhưng vẫn như cũ không thể làm gì!

Từ sau lưng tiếng oanh minh càng ngày càng dày đặc, giống như có vô số đá vụn đầy trời đập xuống.

Cá lớn chớp chớp đôi mắt nhỏ, nhìn ta nói: "Tiểu tử, ngươi có giấy trong tay, ta quả thực không động tới ngươi, nhưng ngươi cũng không thể làm gì ta. Địa cung lập tức sụp xuống, chúng ta phải mau chóng chạy đi mới được."

"Trên đường trở về nguy cơ tứ phía, ngươi ta tránh không được còn phải kết bạn đồng hành, chúng ta tạm thời liên thủ lần nữa, thế nào? Có ân oán gì, chờ lên bờ rồi nói, ngươi xem thế nào?"

Ta đương nhiên biết cá lớn trong giang là đang có tính toán gì.

Mục tiêu ban đầu của hắn chính là ta, hiện tại Cửu U tam bảo lại đang trốn trên người ta, chỉ cần bắt được ta thì chính là kết cục hoàn mỹ nhất rồi.

Thậm chí cũng có thể nói, hiện tại hắn còn lo lắng cho an nguy của ta hơn xa chính mình, sợ ta không thể nào trốn thoát được!

Một khi lên đến bờ, vậy thì ta có nghĩa là không được rồi.

Chưa nói đến thế lực Long Tuyền sơn trang như thế nào, chỉ riêng Giang Tiểu Ngư đang chờ trên thuyền đã đủ để trừng trị ta rồi.

Lưu lão lục vừa lòng muốn kết bạn đến đây thì động thủ, cùng hai huynh đệ bọn họ cũng chênh lệch rất xa.

Nhưng không thể không nói, đây cũng là biện pháp duy nhất hiện nay.

Người giấy của ta là giả, thực lực của giang đại nhân lại là thật, đừng nhìn lúc này hắn thương tình rất nặng, thật sự muốn động thủ, chịu thiệt khẳng định là ta!

Hơn nữa Phạm Xung vốn đã trọng thương, còn phải cõng bạn tuấn, xạ lang cũng thần trí mơ hồ, cho dù nàng có thể khôi phục thanh minh, nhưng chân cũng không linh.

Ta chỉ dựa vào lực lượng bản thân, muốn đem toàn bộ bọn họ ra ngoài, quả thực không dễ.

"Được!" Ta gật gật đầu nói: "Vậy cứ theo lời ngươi nói đi, chúng ta tạm thời kết minh, vừa đến bờ hồ ân oán sẽ được thanh toán!"

"Thằng nhóc này thật thống khoái!" Cá lớn gật đầu, không nói nhiều, trực tiếp quay người về phía trước.

Ta cố ý kéo giãn khoảng cách, đuổi sát theo.

Rừng nấm từ dày đặc đến thưa thớt, lại không lâu sau, từ xa xa đã trông thấy một cửa động.

Nơi đó chính là chỗ ta lần nữa đụng phải chỗ lang trùng cùng lang trùng, chúng ta từng ở chỗ này nghỉ ngơi ngắn ngủi một lát, Phạm Xung còn xuất hiện hình xăm dạ xoa trong mộng, hiện ra một màn cực kỳ kinh người.

"Giang lão tiền bối, chờ một chút!" Mắt thấy giang đại ngưu sắp bước vào, ta bỗng nhiên hô to một tiếng.

Ta tự nhiên không phải gánh vác sự an nguy của hắn, huống chi đây chỉ là cửa ải giống như một hồ lô mà thôi, không có chút nguy hiểm đáng nói.

Ta lo lắng chính là Phạm Xung.

Tân nương một ngàn sáu ba chương của Ác Long...

Trước khi tách ra, ta để Phạm Xung ở chỗ này chờ ta.

Cá lớn đi trước một bước, nếu lao vào trong động gặp phải Phạm Xung trước, có thể bức hiếp hắn giao tất cả bảo vật ra không?

Cho nên, ta vừa hét lên một tiếng, chính là cố ý nhắc nhở Phạm Xung.

"Sao vậy?" Cá lớn quay đầu lại nhìn ta.

Ta đi nhanh hai bước, tới gần trước người hắn hai ba mét mới dừng lại.

"Lúc trước chính là ở chỗ này ta gặp lại hai người Hám Thiết hai người bọn họ, có lẽ ngươi cũng đã phát hiện, vừa rồi chúng ta đi hoàn toàn là một con đường tắt bí mật khác. Cái này tiếp tục đi về phía trước, ngươi có biết phải đi như thế nào không?"

"Ta biết một nửa!" Cá lớn còn chưa nói gì, đã có một tiếng nói lớn từ trong động truyền ra.

Ngay sau đó, một bóng đen cực kỳ khôi ngô từ trong động khẩu đi ra.

Đúng là Phạm Trùng!

Chỉ có điều lúc này thân hình hắn đã hùng vĩ vượt xa so với lúc trước, quần áo dường như cũng bị rút lại một vòng lớn, đang nắm chặt trên người, cánh tay cùng cổ chân lộ ra cao cao, hiện ra một mảnh cơ bắp nằm ngang như một khe núi.

Càng làm cho người ta giật mình chính là con mắt vốn đã bị gai kiếm đâm mù lại lần nữa tránh ra, trên dưới mí mắt nằm ngang một vết sẹo dài giống như trát đao, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Ta cúi đầu nhìn, quả nhiên, hắn lại thiếu mất một ngón tay!

Còn sót lại hai đầu ngón tay.

Chẳng lẽ là tên gia hỏa này sau khi trốn tới đây liền ngủ ngon một giấc, trên cánh tay, mặt quỷ dạ xoa lần nữa tỉnh lại, cắn nuốt một ngón tay?

Giang Đại Ngư quét mắt nhìn hắn nói: "Những lần Quỷ Mộng Dạ Xoa cắn nuốt ngón tay của ngươi, không riêng gì ngươi, mà còn mười năm tuổi thọ, ngươi cũng đã chém đứt ba ngón tay rồi, Dạ Xoa này cũng lập tức đạt tới cực hạn, tiếp theo... sẽ trực tiếp nuốt luôn mạng của ngươi."

"Thì thế nào?" Phạm Xung rất là không cho là đúng vung tay lên, lớn tiếng kêu lên: "Chẳng qua mệnh già, cả đời cũng sống trong uất ức mà còn có ý gì? Ài... Các ngươi đây là?"

Giống như hắn vừa mới phát hiện, ta và cá lớn không giương cung bạt kiếm nữa, lại trở thành bộ dáng vừa mới xuống nước.

"Giang lão tiền bối cùng chúng ta tạm thời kết thành đồng minh, trước mắt cùng nhau thoát ra mảnh thủy vực này rồi nói sau." Ta ngắn gọn nói.

"Vậy...tiểu nha đầu!" Phạm xông qua bóng tối, nhìn thấy lửa quay sau lưng ta, rất quan tâm hỏi: "Ả làm sao vậy?"

"Ngươi yên tâm, nàng không có việc gì, hình như trúng phải phép thôi miên gì đó cực kỳ cao thâm, ta phá giải không được, chỉ có thể mang nàng lên bờ rồi nói." Ta đáp.

"Miễn thuật?" Phạm Xung sửng sốt một chút.

Cá lớn híp đôi mắt nhỏ nói: "Trong những người này, cũng chỉ có Úy mới biết chiêu này, trừ hắn ra, chỉ sợ lão quái vật Lư kia có khả năng này. Nhưng hắn cũng không xuống nước, cũng đã lâu không liên hệ với chúng ta... Chẳng lẽ... Vấn đề xuất hiện trên đồng cầu?"

Sau đó, hắn lại đột nhiên mở hai mắt ra, liếc mắt nhìn bức tường kết hôn màu trắng tuyết trên người đồi một cái, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ta biết rồi, bọn họ dùng âm hôn tế, muốn dùng nha đầu này làm mồi dụ, bắt ác long! Nói cách khác, ác long cùng việc này cũng bị âm tế mê hoặc, nó sẽ cho rằng đó là một con mẫu long, do đó vẫn một mực đuổi theo nó! Bất kể nó chạy đến đâu!"

"Đối tượng âm tế lần này không phải là vong hồn, mà là ác long. Nói cách khác tất cả tuyệt không phải vừa mới bắt đầu, mà là từ lúc nha đầu này ra đời, muốn xem nàng như rồng đến thờ cúng, cho đến hôm nay."

"Nàng ở trong tiềm thức, sớm đã nhận định mình là tân nương của ác long, cho nên vừa nhắc tới chuyện có liên quan đến rồng, tuy rằng thần trí nàng tinh tường, nhưng vẫn không cách nào kiềm chế biểu hiện ra ngoài."

"Nói như vậy, người khởi xướng khẳng định chính là ái tử của phụ thân nàng, Lộc bang hung! Nếu không, người khác tuyệt đối không làm được, năm năm đưa nha đầu này đến trên sông tế lễ, mà hai người bọn họ lại không biết chút nào."

" thé yêu cố ý bồi dưỡng nàng đi săn một hảo thủ, thật ra vẫn luôn coi nàng là mồi nhử, bất luận kế hoạch bắt rồng của bọn họ thành công hay không, nha đầu này khẳng định đều không sống nổi!"

Lão hồ ly cá lớn này đích xác rất lợi hại, chỉ dựa vào hai manh mối thuật thôi miên và khăn hôn này đã lập tức suy đoán ra chân tướng, thậm chí còn chuẩn xác hơn nhiều so với ta tận mắt nhìn thấy.

"Con mẹ nó!" Phạm Trùng tức giận mắng to một tiếng, vung trường đao chém mạnh một phát. Một tảng đá lớn bên cạnh hốc đá vỡ vụn thành từng mảnh.

Cá lớn tỏ vẻ cực kỳ ngưng trọng nói: "Cứ như vậy tình huống chúng ta phải đối mặt càng thêm nguy hiểm!"

"Cự long kia sẽ luôn đuổi theo chúng ta, vô luận chúng ta là con đường nào, lại trốn ở đâu, nó cũng sẽ một mạch đuổi theo. Hơn nữa nha đầu kia được ngươi cứu ra, mồi nhử chưa phóng thành công, kế hoạch bốn long hơn phân nửa cũng theo đó mất đi trận! Một khi Ác Long phá trận mà ra, chúng ta trái lại còn có một đường sinh cơ có thể chạy ra thăng thiên, nhưng nha đầu kia lại chết rồi! Vô luận cự long kia là sống hay là sống, nàng cũng đều hồn phi phách tán."

"Đại Long Sinh, nàng thì đi cùng linh hồn, cự long chết, nàng thì lại tuẫn táng cùng nhau." Cá lớn phun ra một ngụm khói nói.

Phạm Trùng trừng con mắt, ngang ngược nói: "Ta không quản nhiều như vậy, dù sao ta cũng không thể bỏ nha đầu kia mặc kệ, nàng gọi ta một tiếng sư phó, ta cũng không thể trơ mắt nhìn nàng đi chết được!"

Cá lớn nhìn ta, lại nhìn về phía ta, nói: "Nói cách khác, mặc kệ nguy hiểm cỡ nào, xảy ra chuyện gì, các ngươi đều muốn đưa nha đầu này ra ngoài phải không?"

"Vâng." Phạm Xung trả lời đầy kiên quyết.

"Vậy được rồi!" Cá lớn bất đắc dĩ lắc đầu: "Nếu chúng ta đã kết thành đồng minh, ta nhất định sẽ giúp các ngươi chạy ra khỏi Ô Tô Lý Giang. Nhưng chuyện sau này phải dựa vào chính các ngươi. Mặt khác, nếu thật sự muốn cứu nha đầu kia, ta còn nói cho các ngươi biết một cách phá giải âm tế. Đương nhiên, có làm được hay không, cũng phải dựa vào chính các ngươi."

"Biện pháp gì?" Phạm Xung cảm thấy rất hứng thú hỏi.

"Giết sách và Lolili, đem đầu của hai người bọn chúng ném vào trong sông lớn." Cá lớn cười lạnh một tiếng.

Ầm!

Trong giây lát, một tiếng nổ vang rung trời.

Toàn bộ mặt đất đều kịch liệt lắc lư, rừng nấm cũng lập tức không ngừng lắc lư, đá vụn trên đỉnh động tuôn rơi xuống, che kín bầu trời.

"Không ổn, ác long phá trận rồi, đi mau." Vẻ mặt của cá lớn đột nhiên thay đổi.

"Đi theo ta!" Phạm Xung không nhiều lời, nắm chặt trường đao, xoay người rời đi.

Ta cũng không dám chần chờ, cuống quít theo sát Phạm xông vào trong hang động cùng giang đại cá!

Mấy người bọn ta vừa mới rời khỏi cửa động, một tảng đá lớn đã rơi xuống, chỉ thiếu chút nữa đã nện lên người ta rồi.

Trên mặt đất trong huyệt động nổ tung ra một vết nứt giống như thiểm điện, lớn bằng cánh tay. Đừng nói là từ nơi này đi qua, chỉ cần nhìn một cái cũng đủ thấy kinh người.

Đệ nhất thiên sáu ngàn ba trăm ba ngàn xà thử đại quân.

Sau khi lao ra khỏi huyệt động hình hồ lô, ba người chúng ta một lát cũng không dám dừng lại, cấp tốc chạy vội về phía trước.

Phạm xung đang cầm trường đao chạy ở phía trước, giang đại cá nắm lấy tẩu thương theo sát phía sau, ta cõng rổi sau cùng.

"Nha đầu kia từng nói qua, con đường này chính là con đường tắt ngắn nhất, có thể trực tiếp thông đến nơi chôn xương tổ tiên của nó! Nơi đó cách lối ra không xa." Phạm Hướng một bên tăng nhanh tốc độ, vừa lớn tiếng kêu lên.

Theo chúng ta càng chạy càng xa, tiếng nổ rung động từ đằng xa dần nhỏ xuống, nhưng hòn đá trên đỉnh động ven đường vẫn như cũ không ngừng rơi xuống, bốn phía đều tràn ngập một cỗ khói bụi cực kỳ sặc sỡ.

Phạm Trùng mang theo chúng ta một đường, chính là con đường truy tung dấu chân bọn họ lúc trước.

Trong nháy mắt, trước mặt hắn xuất hiện một cái bậc thang hơi nghiêng hướng lên trên. Cũng chính là dấu chân đầu tiên mà ta phát hiện ra.

Lúc ấy ta cũng không biết còn có đường tắt gì để nói, chỉ trùng hợp mới vừa đi nhầm đường khác mà thôi.

Ta ngụy biện trong một hành lang khác, phát hiện thi cốt tiền nhân của Đường Minh lưỡng triều tiến vào cổ tích, cùng với bích hoạ được ghi lại toàn bộ lịch sử Địa Cung, còn có Hoàng Thạch đạo nhân bị Bạch Hạc đạo trưởng chém giết.

Thế nhưng, ngoại trừ những vết tích lâu năm này, cũng không thấy bất cứ dấu vết nào mới a.

Nhưng Phạm Xung lại mang theo chúng ta đi lên, chẳng lẽ hai người bọn họ lúc đó, không phải đã đi qua cửa ải từ cửa ải của

Tạp Cung?

Đang lúc ta chần chờ, Phạm Trùng dừng chân tại bậc thang, trừng mắt to nhìn vách đá phía bên phải không ngừng dò xét.

"Sao vậy?" Giang Đại Ngư nhìn lên bậc thang tiếp tục đi lên: "Chẳng lẽ các ngươi không phải từ bên trên đi xuống?"

"Không phải!" Phạm Xung lắc lắc đầu: "Lúc đó, nha đầu kia mở ra một cơ quan, ta vừa bước vào đã nằm giữa bậc thang, không có chỗ không phân cao thấp, nàng bảo ta trực tiếp đi thẳng xuống là được... Rõ ràng cơ quan đang ở gần đây mà, sao lại không tìm thấy chứ?"

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Cơ quan là từ bên trong mở ra, có phải bên ngoài căn bản không có. Nói cách khác thông đạo này là một chiều, chỉ có thể hướng xuống dưới, không thể đi thông"

"Ai, cút mẹ kiếp! Cũng không cần tốn sức như vậy, trực tiếp đập vỡ luôn đi." Phạm Xung cũng lười suy nghĩ, trực tiếp vung trường đao lên.

"Chờ một chút..."

Cá lớn muốn ngăn cản, Phạm Xung đã bổ một đao xuống.

Phịch một tiếng, thạch bích thực bị hắn mạnh mẽ đánh ra một cái động lớn.

Tường đá không dày, thì 20cm, cửa động không lớn, miễn cưỡng có thể cho một người qua.

"Cái này thật đơn giản!" Phạm Trung phun ra một ngụm tro, cúi đầu khom lưng chui vào bên trong.

Cá lớn cười khổ một tiếng, cũng không nói gì, theo sát mà vào.

Ta vừa định đi vào, liền nghe Phạm Xung lớn tiếng chửi bậy, trường đao trong tay cũng không ngừng ném về phía vách đá bốn phía, làm vang lên từng trận dị hưởng.

Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ giang cự đại thừa dịp này công kích, âm thầm đánh ra hung thủ?

Ta nắm chặt cây châm vô hình chui vào xem xét, lúc này mới hiểu được.

Phạm Xung không muốn đánh nhau với con cá lớn mà đang giết chuột, trong thông đạo đều là chuột!

Rậm rạp chằng chịt một mảng lớn, người đen mặt trắng, mọc ra từng khuôn mặt trẻ con.

Đây chẳng phải là chuột mặt người mà ta đã gặp lúc trước hay sao?

Thử Vương đã bị ta giết, đám chuột kia không phải đã sớm hoảng sợ bỏ chạy, làm sao tất cả đều tụ tập ở nơi này?

Sau khi nhất định thần mới phát hiện, đám chuột này cũng không tấn công con cá lớn dưới sông mà còn phi tốc chạy trốn.

Trên hai bên vách động có rất nhiều lỗ chuột to to nhỏ nhỏ, vô số con chuột bò ra khỏi hang động, tất cả đều tụ tập vào trong đường hầm chỗ chúng ta đang đứng. Mặc cho Phạm Xung kêu chửi chém giết thế nào, vẫn không để ý chút nào, hình dạng như nước lũ cuồn cuộn, lăn về phía trước.

Nhìn thấy một màn này, ta lập tức nghĩ tới tình cảnh trong thuỷ vực, bất luận Tam Diệp Trùng to lớn hay là bóng đen cực đại hung ác kia, nghe tiếng rồng gầm, tất cả đều nhao nhao chạy trốn, không dám dừng lại một lát.

Chuột là quá nhiều, trên mặt đất cũng phủ kín một tầng lớn, chúng ta căn bản không có chỗ đặt chân, mỗi bước đều cực kỳ gian nan, nó tức giận kêu oa oa, vung trường đao lên không ngừng phát tiết.

Máu chuột bắn tung tóe, làm rơi cả một thân mặt hắn ta.

"Không ổn, cung điện dưới mặt đất bắt đầu lún xuống rồi!" Cá lớn quan sát một hồi, rất là kinh ngạc nói: "Các ngươi xem, những con chuột này sau chui vào trên thân đều mang theo chút hơi nước, nói rõ khu vực chúng nó hoạt động đã sụp đổ, thậm chí chìm vào trong nước, chúng mới xuất phát từ bản năng chạy lên chỗ cao."

"Nếu là như vậy, chúng ta nơi này cũng nguy hiểm! Phải nhanh rời khỏi nơi này, nếu không ta cùng Phạm Xung vẫn dễ nói, Trương tiểu tử có thể sẽ phiền toái."

Hai người bọn họ vốn là cao thủ thường đi đường thủy, lại dựa vào thuật âm dương, cho dù bị vây dưới nước thời gian dài cũng không chết được, nhưng ta sẽ xong đời!

Phạm Xung nghe vậy cuống lên, lớn tiếng mắng: "Nhưng con mẹ nó, đây căn bản là không nhấc chân lên nổi, còn thế nào được? Nếu thằng nhóc Khả Hãn kia tỉnh táo lại thì tốt biết mấy."

Lời hắn còn chưa dứt, tiếng chuột kêu chi chi cực kỳ ồn ào lại truyền đến một mảnh âm thanh dốc sức tìm tòi.

Chúng ta quay đầu nhìn lại, thì ra là rắn!

Từng con hắc xà từ trong khe hở hai bên vách đá chui ra, liên tiếp không ngừng dũng mãnh lao tới phía trước.

Đại quân Xà Thử trùng trùng điệp điệp như gợn sóng, hầu như phong kín hơn phân nửa cửa hang.

Mấy người bọn ta càng nửa bước khó đi rồi!

Cá lớn quay đầu lại nhìn ta một cái rồi nói: "Ngươi có phù chú hoặc đan dược giải độc không?"

Nói ra loại đồ vật này ta cũng có thật, hơn nữa còn là thượng phẩm cực kỳ khó có được. Lần trước trên đường từ Ác Ma Chi Cốc trở về, Hàn Lục gia lại cho thêm một chiếc lá xanh.

Phiến lá này có thể ở trong mê cung giúp ta đại ân, thậm chí cứu mạng sơ nhất. Vô luận gặp thứ gì ác độc, chỉ cần có Lục Diệp trong tay cũng sẽ bình yên vô sự.

Lần này Lưu lão lục chạy tới Ô Tô Lý Giang, ta mang lá xanh lên trên người.

Ta gật đầu với con cá lớn, nhưng không hiểu, nó đột nhiên hỏi cái này làm gì?

"Tốt lắm, ngươi lập tức cho mình dùng đi." Nói xong, giang cá lớn quay đầu nhìn về phía Phạm Xung: "Ngươi cũng ngừng thở."

Sau đó hắn cũng không giải thích gì nữa, cực kỳ thuần thục đốt pháo thương, tiếp đó phun ra một ngụm khói đặc.

Lần này khác với trước kia, hoàn toàn làn khói đen!

Hắn mới vừa hỏi đã biết, đây nhất định là độc khí, ta vội vàng lấy ra lá xanh ngậm trong miệng.

Phạm Xung sửng sốt, lập tức cũng giật mình tỉnh lại, vừa vung mạnh tay điều khiển hơi khói, vừa không yên tâm hỏi: "Vậy nha đầu và côn trùng làm sao bây giờ?"

Cá lớn một bên hút thuốc, vừa trả lời: "Hồn phách chim ưng đều đã bị lấy đi, ngay cả hô hấp cũng không làm được, còn trúng độc gì? Cự Long đã xuất thế, hiện tại nha đầu kia cho dù thân thể hay linh hồn đều cường đại hơn xa ba chúng ta, chỉ là còn chưa tỉnh lại mà thôi. Những thứ này ngươi cũng không cần quan tâm, tranh thủ thời gian ngừng thở mới là vương đạo!"

Lối ra đầu một ngàn sáu ba ba ngàn ba kiện.

Phạm Trùng vừa nghe vậy, cũng không nói gì nữa, vội vàng khép miệng lại.

Khói độc cuồn cuộn tản ra bốn phía, từng đám rắn chung quanh chúng ta vừa bị hơi khói nhuộm đến, lập tức mất đi tri giác, nằm sấp trên mặt đất không nhúc nhích.

Thông đạo vừa rồi cực kỳ ầm ĩ, trong khoảnh khắc liền yên tĩnh trở lại. Ở chỗ xa hơn, độc khí còn chưa lan tràn đến, xà thử đã sớm chạy sạch, lộ ra một mảnh mặt đất tối như mực.

"Đây là chiêu của ta và lão Tứ, tuy cũng có tác dụng, nhưng độc lực lại kém xa, những con chuột và bầy rắn này không chết hẳn, chỉ là tạm thời hôn mê mà thôi, chúng ta mau đi nhanh lên!" Cá lớn nói, ra hiệu tiếp tục xông về phía trước.

Ba người chúng ta giẫm lên con đường mềm nhũn do chuột yêu trải ra, đi thật xa mới chạm đất.

Lập tức cũng không dám chậm trễ, tiếp tục đi dọc theo thông đạo về phía trước!

Chỗ thông đạo này ngoại trừ cửa ra vào đã biến mất kia, hoàn toàn là trạng thái thiên nhiên thuần túy, không có chút dấu vết bị nhân công đục đẽo qua nào.

Thuận sơn thẳng thế, hoành văn tung hoành, giống như lòng đất rạn nứt vậy.

"Đúng rồi, nha đầu chính là dẫn ta vào đây." Đi tới đi lui, Phạm chỉ vào một phiến đá xanh trơn nhẵn, mừng như điên: "Lúc đó ta mù hai mắt, căn bản không thấy rõ cổng tò vò cao thấp, vẫn còn va vào cái đầu này."

Hắn giương mắt lên nhìn, quả nhiên trên phiến đá còn lưu lại một đạo vết tích thiếu một ngón tay.

Thời gian cấp bách, chúng ta cũng không kịp nghiên cứu cái gì, lập tức tiếp tục chạy về phía trước.

Lại đi không xa, trong tầng bùn đất kẹp hai bên vách đá liên tiếp phát hiện rất nhiều phiến đá cùng chùy đá cực kỳ đơn sơ, tản mát ra khắp nơi, còn có không ít xương cốt nhân loại.

Trên vách đá hai bên vẫn còn sót lại dấu vết bị lũ lụt nhấn chìm.

Cứ đi tới đi lui, ta đột nhiên nghĩ tới.

Ghi chép trong bích hoạ thời nguyên thủy đã từng khắc qua cảnh tượng như vậy, thời xưa tiên nhân đại điện vừa mới xây xong, liền gặp phải một hồi đại hồng thủy đột nhiên xuất hiện, cùng lúc đó mặt đất nứt ra, vạn vật bị hủy diệt.

Đại điện chìm xuống theo mặt đất, chìm vào lòng đất, sau đó bị dòng lũ che lấp.

Đường hầm chúng ta đi lúc này, có thể chính là một trong những khe hở năm đó!

Sau đó thời điểm các tiền bối trùng tu đại điện, cái khe đất này lại bị lợi dụng, trở thành một cái đường hầm thẳng tắp mật đạo.

Dựa theo bích hoạ chỉ dẫn, xây dựng tòa Phục Ma đại trận này chỉ là các đời vu sư.

Nói cách khác, cho dù ở xa năm đó, con đường này cũng ít ai biết, nhưng quay bạc làm sao biết được?

Thông đạo này hình dáng như thiểm điện, lúc rộng lúc hẹp, ngẫu nhiên còn rẽ hai đường gấp rút, bất quá lại một mực đi chéo hướng lên trên.

Chúng ta theo thông đạo chạy như điên một hồi, lục tục phát hiện không ít chuột bị thương, đàn rắn bò cũng bị bỏ lại phía sau xa.

Rất nhanh, thông đạo đã chạy tới điểm cuối.

Phía trước, là một tầng đất bùn đen sì bị đốt cháy.

Phạm Xung theo thói quen vung mạnh đao chém xuống, một đao bổ xuống tựa như đậu hũ đánh xuống một đống đất.

Trừ điều đó ra không có bất kỳ biến hóa nào.

"Không đúng, nơi này không phải cửa ra." Ta chỉ vào tầng đất bùn bị hắn bổ ra: "Ngươi nhìn xem, trong tầng vỡ này còn có một ít xương vụn bị đốt cháy, hơn nữa đều sắp hóa thạch, hiển nhiên đã sớm lưu lại, từ đó có thể thấy được đây tuyệt đối không phải là cửa vào thông đạo!"

"Ở trên cao!" Giang Đại Ngư chỉ hướng lên trên nói: "Cửa ra ở trên đỉnh đầu chúng ta mà."

Ta và Phạm Xung nghe tiếng vừa thấy, cách xa ba bốn mươi mét trên đỉnh động, trong tay điện quang sáng lên, lộ ra một góc phiến đá xanh.

Tuy phiến đá không quá chu chính, thậm chí còn cực kỳ thô ráp, nhưng dù sao cũng do người khắc thành.

Một đường đi tới, bất luận thạch bích hay đỉnh động đều là trạng thái thiên nhiên thuần túy, không có dấu hiệu nhân công kích thích, ngược lại khối đá xanh này có vẻ cực kỳ đặc biệt.

Phạm Xung liếc mắt nhìn xung quanh rồi nói: "Con mẹ nó đây cũng không ngại hao tâm tổn trí, sao lại cao như vậy, từ trên xuống dưới rất khó khăn!"

Nơi này lăng không cao hơn ba mươi, bốn mươi mét, chung quanh đều là xốp giòn tan, đụng một cái là tầng bùn đất đã rơi xuống, hoàn toàn không thể nào cưỡng lại được.

Đừng nói là lúc này ta đã mệt tới mức không thể lực chịu đựng nổi nữa, cho dù là lúc khí thế hừng hực muốn leo từ nơi này lên cũng không dễ dàng gì.

Cá lớn nhìn thoáng qua Phạm Xung nói: "Đến đây, ngươi ném ta lên!"

"Nghĩa là sao?" Phạm Xung có chút không hiểu.

"Ngươi ném ta trước, sau khi ta mở phiến đá ra sẽ nghĩ biện pháp cứu các ngươi." Cá lớn lại giải thích cho hắn một lần nữa.

Phạm Xung trừng mắt nhìn con cá lớn: "Nếu là Trương tiểu ca, ta sẽ không chút do dự, nhưng ngươi thì sao? Vạn nhất ngươi đi lên, sẽ không quay đầu mà chạy mất, ta đi đâu tìm ngươi đây."

Phạm Trùng này, ngươi nói hắn lòng dạ to lớn đi! Lại còn có thể toát ra một ít ý nghĩ quái dị.

Chẳng qua đúng là như thế.

Cá lớn trước sau có thể trước sau gài bẫy hắn nhiều lần, Phạm Xung Chân còn có chút không yên lòng với hắn.

Cá lớn nghe xong cũng có chút bất đắc dĩ, gấp gáp nói: "Nếu ta thật sự muốn chạy thì đã sớm chạy mất dạng rồi, còn cần chờ đến bây giờ sao?"

"Không có việc gì, hắn sẽ trở về." Ta an ủi hắn.

Mục đích Giang Đại Ngư tới nơi này, đơn giản chính là hai con, một là ta, một là Cửu Sinh Tháp.

Hiện tại tất cả bảo vật hy vọng xa vời của hắn đều ở trên người của ta, lại không cướp được, sao có thể không tiếc ta bị đặt ở dưới phế tích một mình chạy trốn? Chỉ cần có một vài biện pháp, đều sẽ cứu ta ra, dù sao chỉ cần ta còn, hy vọng của hắn chính là ở đây!

Phạm Xung nghe ta nói vậy, lúc này mới quay đầu lại, đưa thanh trường đao cắm về phía sau, tóm cổ áo hắn ném mạnh ra ngoài.

Cá lớn giẫm chân lên bờ vai phạm vi, giống như một con chim lớn bay lên trời, liên tiếp dán hai chân lên vách tường, vọt tới cạnh phiến đá.

Tay nắm Yên Thương mạnh mẽ vạch một cái!

Rắc một tiếng, phiến đá vỡ vụn, cá lớn lật người chui ra ngoài.

Chúng ta đang chờ phía dưới hơn nửa ngày, vẫn không có chút động tĩnh nào.

Phạm Trùng ngẩng đầu nhìn cả nửa ngày rồi nghi hoặc hỏi: "Trương tiểu ca, sao ngươi nói hắn sẽ trở về cơ chứ? Lão già này không phải bỏ chạy đấy chứ."

"Tránh ra chút!" Ta còn chưa trả lời, trên cửa động lần nữa truyền đến tiếng của cá lớn, lập tức một bóng người đen sì rơi xuống!

Phanh, bóng đen kia đập mạnh xuống đất, chúng ta mới thấy rõ.

Vậy mà lại là Dương Giác Khô Thi!

Cũng chính là sau khi chúng ta xuống nước, đã gặp thứ trong tòa thây khô đầu tiên.

Cũng chính là chỗ đó, Lương Minh Lợi thừa cơ đào tẩu, mấy người còn lại quyết định từ phạm vi mà cống hiến một phen, hắn lấy ra con Xích Mãng Kim Đồng cực kì kín kẽ, mang chúng ta đi xuyên qua.

Nhưng lúc này, sao Giang Đại Ngư lại ném món đồ chơi này xuống?

Nói vậy là, chúng ta đi theo đường tắt, cũng đã đến chỗ trận pháp thây khô rồi sao?

Thình thịch, thình thịch thình thịch!

Sau khi một thây khô rơi xuống, liên tiếp có bảy tám cái, nhưng con cá lớn kia vẫn không có ý định ngừng lại chút nào.

Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Đứng hàng thứ một nghìn sáu, ba bốn bậc thang dựng núi.

"Con bà nó!" Phạm Xung vừa thấy thế lập tức chửi ầm lên: "Tên khốn kiếp nhà ngươi, có bản lĩnh này mà không lấy ra sớm một chút, thế nào cũng phải ép ta xuất tuyệt chiêu. Nếu không phải hắn đã bị thương nguyên khí trong mắt, chỉ bằng mấy tên quỷ tử Nhật Bản nhỏ kia có thể bức ta vào tuyệt cảnh sao?"

Thùng thùng thùng...

Đáp lại hắn ta là thây khô liên tiếp.

"Con mẹ nó! Lão già nhà ngươi chết không yên lành!" Phạm Trùng tránh né thây khô, tiếp tục chửi ầm lên.

"Ai? Không đúng!" Đột nhiên, hắn dừng lại, quay đầu nhìn ta nói: "Lão gia hỏa này đem thây khô ném xuống đây làm gì? Có phải muốn ở chỗ này giết chết hai chúng ta hay không."

Ta xem qua thây khô nói: "Không phải, hắn chỉ là muốn lên núi."

"Niết Sơn?" Phạm Xung sửng sốt một chút, quay đầu nhìn về phía trước, lập tức cũng hiểu ra.

Tung Sơn là một câu ngôn ngữ đen kịt trong giới trộm mộ, ý là dựng gò đất.

Từ mặt đất đi xuống là dùng dây thừng dùng trong phần mộ, nhưng một khi tiến vào địa huyệt, nhất là những Đế Vương đại mộ, hoặc là địa hình kỳ lạ, dây thừng thường thường không cách nào sử dụng, chỉ có thể dùng loại phương pháp nguyên thủy nhất này.

Đặt bùn đất lên đài cao, sau đó leo lên.

Cá lớn kéo nhiều thây khô như vậy, chính là muốn để chúng ta dựng gò đất, trước tiên xếp lên một ít độ cao rồi tính sau.

"Tay chân lanh lẹ một chút!" Con cá lớn nằm ở cửa động lớn tiếng hô: "Không thấy những thây khô này tất cả đều bị ngâm qua nước chưa? Trận thây khô cũng đã bị nước đẩy lên cao, ta đây đều đứng ở mép nước mò lấy đấy. Không nắm chặt hơn nữa, chờ tới khi nào thủy vị trong thông đạo tăng lên thì các ngươi không thoát ra nổi đâu!"

Trải qua hắn ta nói, lúc này ta mới rõ ràng tình huống bên ngoài.

Trước kia khi đi qua những trận pháp thây khô thì đã bị lũ lụt bao phủ, trận pháp bị tàn phá, hàng trăm thây khô tất cả đều trôi nổi trên mặt nước.

Cá lớn đứng trên mặt nước, vớt lên từng bộ từng bộ thây khô ném vào trong động khẩu.

Mặc dù thông đạo của chúng ta là bị bịt kín, nhưng không ai có thể cam đoan, có lỗ thủng nào để lộ ra rồi đổ nước vào hay không.

Hơn nữa, thông đạo phía dưới đã bị phá vỡ, một khi địa cung sụp xuống, thủy vị trên đó bành trướng, sớm muộn gì cũng sẽ tăng đến chỗ chúng ta!

Vừa nghe đến đây, ta và Phạm Xung liếc nhìn nhau, cũng không nói lời nào, vội vàng trở nên sống động.

Bình thường dựng núi đều dùng đất đá xây thành, dùng xác chết đắp núi là lần đầu tiên nghe nói, lỗ cho giang cá lớn nghĩ ra! Cũng không biết có phải trước kia lão già này từng dùng chiêu này hay không.

Đương nhiên Phạm Xung cũng chưa từng gặp qua, nhưng một khi động thủ thì ngược lại hắn còn lão luyện hơn nhiều.

Phương pháp mượn khu Đông Bắc dựng gỗ lên, ba ngang hai dọc, tựa như gỗ, dựa vào một bức tường tầng cao hơn.

Thời gian không lớn, đã chất lên cao ba thước, hơn nữa càng ngày càng thuần thục.

Cá lớn quăng xuống dưới, đứng trên mặt đất ném cho ta, ta lại dựa theo cách hắn dạy, lặp đi lặp lại năm chuyển, vừa cao vừa vững chắc.

Thật không nghĩ tới, ba người chúng ta trong hoàn cảnh kỳ dị như thế, lại tiến hành một cuộc hợp tác quỷ dị như thế!

"Không tốt!" Lúc này, Phạm Trùng đột nhiên hét to một tiếng, chắn trước cao gầy thây khô chồng chất cao, lớn tiếng dặn dò ta: "Ngồi xổm xuống không được nhúc nhích, hồng thủy xông lên."

Tuy rằng ta không nghe thấy gì cả, nhưng Phạm Xung lại cực kỳ mẫn cảm với nước. Nghe hắn nói vậy, ta vội vàng ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn về phía trước.

Phù!

Một lát sau, bên tai hắn nghe thấy một hồi âm thanh thủy triều tuôn ra, ngay sau đó, một bức tường nước cao mấy mét gào thét lao về phía huyệt động.

Chỉ trong chớp mắt đã vọt tới phụ cận!

Thi tháp lắc lư không ngừng.

Phạm Xung chặn ở phía trước, chính là sợ thi tháp bị lũ lụt phá tan.

May mà nơi này của chúng ta đã là cuối cùng, lại đang ở trong huyệt động, cũng sẽ không sinh ra sóng to gió lớn gì. Sau mấy lần nhấp nhô liên tiếp, chúng ta liền bình tĩnh trở lại.

Mặt nước chỉ còn cách đỉnh tháp hai tầng, nhưng khoảng cách đến lối ra phía trên vẫn còn hơn phân nửa.

"Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ!" Phạm Xung từ trong sóng nước thò đầu ra, nhìn lên đỉnh tường nói: "Muốn nước sôi còn hơn con mẹ nó một chút, như vậy lão tử sẽ trực tiếp bơi lên được sao? Đến đây đi, tiểu ca nhi, tiếp tục làm việc đi!"

Nói xong, lại túm lấy một cỗ thây khô ném tới.

Thây khô vốn đã tản đi hết nước, không có trọng lượng gì, nhưng trải qua một bọt nước cũng không nhẹ, vẫn là tất cả đều trôi ở trên mặt nước, thay thế thay phạm vi còn thừa không ít khí lực.

Mắt thấy lũ lụt cũng tăng vọt, chúng ta cũng không dám chần chờ.

Phạm Xung nói không sai, nếu như lũ lụt trực tiếp phong ấn đỉnh thì còn rất tốt, hắn có thể trực tiếp mang ta đi ra ngoài, chỉ sợ nước lụt bao phủ Thi Tháp, nhưng không đến đỉnh, ta thảm rồi!

Theo ba người chúng ta tiếp tục cố gắng, nước lên thì tháp cũng cao, cách lối ra ngày càng gần, chỉ còn khoảng mười mấy mét.

Đúng lúc này, thân tháp không ngừng lay động.

"Không tốt, sắp ngã rồi!" Phạm Xung nhìn ra có chút không thích hợp, quay đầu hét to: "Con rùa già, còn có biện pháp nào không? Trước tiên phải cứu Trương tiểu ca ra, hắn không biết bơi."

Kỳ thật, thủy tính của ta cũng không tệ, dù sao ta từ nhỏ đã lớn lên bên bờ Võ Hán. Đương nhiên, so sánh với hắn cũng chỉ là một con vịt không biết bơi mà thôi.

Cá lớn khó chịu không lên tiếng, như đang suy nghĩ điều gì.

Thi tháp lung lay, biên độ đong đưa càng lúc càng lớn, mắt thấy là sẽ sụp đổ.

"Grào!"

Trong giây lát, lại một tiếng rống to nữa truyền đến.

Nghe âm thanh kia, đã cách đó không xa!

Kỳ thực, nếu là chỉ Thi tháp sụp đổ cũng không có gì to tát, nhiều nhất chính là rơi vào trong nước, tạm thời không thể đi ra ngoài mà thôi.

Nhưng trên người ta lại là hoạn quan. Cự long kia chính là một đường đuổi theo nàng mà đến, từ thây khô trận đều bị lũ lụt bao phủ đến xem, hơn phân nửa địa cung này đã sụp đổ, sắp hóa thành hư ảo.

Một khi Cự Long thật sự đuổi theo, hoặc là cung điện dưới lòng đất hoàn toàn sụp đổ, vậy cho dù ta có bản lĩnh cực lớn, cũng là bất lực rồi!

"Grào!"

Tiếng long hống kia lại một lần nữa vang lên, xen lẫn vô cùng phẫn nộ, tựa hồ muốn thôn phệ hết tất cả mọi người, muốn đem di tích địa cung này triệt để lật lên.

"Được, ta còn có một biện pháp! Bắt lấy nó đi!" Con cá lớn bắt đầu giải quyết, ném ra một quả cầu ánh sáng xanh lục từ cửa động.

Ngã Ly gần hơn một chút thì vội vàng bắt lấy.

Ánh huỳnh quang của tiểu cầu màu xanh biếc, cầm trong tay lạnh buốt thấu xương. Nhưng cực kỳ quái dị chính là, trong nháy mắt khi ta tiếp xúc với quang cầu, hai chân ta đã rời khỏi mặt đất, hơn nữa chậm rãi hướng về phía trước bay đi.

"Phạm Xung... Ngươi cũng lên đây đi!" Con cá lớn hữu khí vô lực nói.

Phạm Xung nhìn chằm chằm vào ta cùng viên tiểu quang cầu cực kỳ thần kỳ kia, lớn tiếng mắng: "Con bà nó! Con nghé con nhà ngươi thật sự là muốn mắng chửi, có đồ tốt như vậy, sao không sớm lấy ra? Còn phải chơi đùa một chút mới có thể thoải mái." Nói xong, hắn nhảy lên từ trong nước, túm lấy cổ chân của ta.

Hai người bọn ta cứ thế bị tiểu quang cầu mang theo rồi chậm rãi rời khỏi tháp thi thể, bay thẳng ra ngoài.

Muội Nhất Thiên Lục Ngũ Chương, Quan Chính Chi Ngọc

Leo lên cửa động mới phát hiện.

Nơi này chính là hành lang bích họa, cũng chính là chỗ chôn xương của tổ tiên Phùng thị.

Nơi chúng ta ra khỏi miệng, đang ở phía dưới bức bích họa có khắc chữ "Như ta thấy, Phật ở nhân gian "ám ngữ"!

Vòng quanh vòng tròn lớn như vậy cuối cùng cũng quay trở về đúng chỗ ban đầu.

Cách hành lang không xa, bậc thang nghiêng xuống dưới đã sớm bị lũ lụt bao phủ, cách nơi này chỉ còn hơn nửa mét. Trên mặt nước vẫn nổi lơ lửng vô số thây khô sừng dê, rơi rớt tầng tầng cực kỳ kinh người!

Con cá lớn tựa chéo trên vách đá cạnh lối ra, đang hơi cúi đầu, trong tay nắm tẩu thuốc, có một ngụm hút thuốc.

"Này, ta nói nè, lão khốn kiếp nhà ngươi rốt cuộc nghĩ cái gì vậy? Lúc này là lúc nào rồi mà còn che giấu tâm tư nữa!" Vừa ra khỏi cửa động, Phạm Xung đã quát thẳng vào mặt.

Tính tình cá lớn cũng cực kỳ bất thiện, từng mấy lần răn dạy trong thuyền cùng lái đò. Nhưng lúc này, nghe Phạm Xung mắng to như vậy cũng không tức giận.

"Dưới đó... Toàn bộ đều bị dìm nước, ngươi đi đi... Đi ngâm nước xuống đây đi." Cá lớn hít hai ngụm khói, rất là suy yếu nói.

Mặc dù hai câu nói cực kỳ suy yếu, hữu khí vô lực nhưng phảng phất cũng là hắn vừa mới dùng mấy ngụm hơi khói mới tích góp được khí lực.

"Được rồi, ta cảnh cáo ngươi, cũng đừng có giở trò gì." Nói xong, Phạm xung phong gỡ bồ câu tay chân xuống mang trên lưng, đi đến cuối hành lang, lặn một cái thật sâu vào trong nước.

Ta đem quả cầu xanh nhỏ trong tay đưa tới nói: "Đa tạ."

Cá lớn nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt hắn lúc này, ta nhất thời rất giật mình!

Theo lý thuyết, sống của giang đại cá hẳn phải lớn hơn so với Lưu lão lục mấy tuổi, thế nhưng thoạt nhìn thì trẻ tuổi hơn nhiều so với lục gia, ngoại trừ râu tóc hoa râm ra thì trên mặt không có một nếp nhăn nào cả.

Nhưng lúc này, trên mặt hắn giăng đầy nếp gấp, lại còn mọc ra không ít dấu vết của tuổi già.

"Này... Đây là có chuyện gì?" Ta nhìn hắn, lại nhìn tiểu thạch cầu trong tay, rất khó hiểu hỏi.

"Đây chính là âm vật Quan Chính Ngọc do Cửu U môn khai sáng năm đó lưu lại, vốn là bảo quan các đời chưởng môn nhận làm đồ vật, về sau... Cửu U môn vừa mới truyền tới đời thứ hai liền sụp đổ, bảo quan cũng bởi vậy mà không biết đi đâu. Khụ khụ..." Cá lớn nói, vậy mà ho khan liên tục vài tiếng.

Sau đó tiếp tục nói: "Cho đến khi Nguyên Mạt Minh, Quan Ngọc không biết bị người nào tìm tới, lại hiển lộ nhân gian, nhưng trên đời này, đã không có mấy người nhận biết! Chỉ coi là băng hàn cổ ngọc cực kỳ hiếm bán..."

"Vì vậy tổ tiên Âm La môn tiêu xài hết gia tài thu vào trong tay."

"Đến đây, Âm La nhất môn cuối cùng cũng có được một kiện tiên tổ thánh bảo, chỉ là so với ba món thần vật của ngươi, rất là kém cỏi mà thôi..."

"Khụ khụ... vốn thứ này cũng có một luồng lực lượng cực kỳ thần bí, đáng tiếc đã truyền thừa qua nhiều thế hệ, từ lâu đã không còn nhiều lắm. Lúc sư phụ truyền cho hai huynh đệ chúng ta, liền nói cho ta biết, chỉ có thể dùng lần cuối cùng."

Nói xong, hắn nhìn lướt qua tiểu lục cầu, rất không cam lòng nói: "Ta vẫn không nỡ dùng, không nghĩ tới cuối cùng lại dùng trên người ngươi. Đây vốn là đòn sát thủ cuối cùng của ta, mà ta lại vì từ trên người ngươi đoạt được vài món chí bảo khác nên không thể không làm như vậy. Điều này... Có lẽ chính là số mệnh!"

Trên quả cầu nhỏ ánh sáng lộng lẫy, đích xác đang từ từ yếu bớt, cũng không còn lạnh buốt thấu xương nữa, mắt thấy đã không có gì khác biệt với một khối đá.

Cá lớn hai mắt ngơ ngác, bất đắc dĩ nhìn ta nói: "Thứ này chẳng lẽ ta cũng không dùng qua, ngay cả sư phó cũng vô dụng, căn bản cũng không biết, lực cắn trả lại thật sự cường đại như vậy, lập tức nuốt chửng tu vi cao thâm của ta mấy chục năm! Ta cũng không ngại nói thật cho ngươi biết, ta bây giờ, so với lão già bình thường không có gì khác biệt. Đừng nói ngươi, ngay cả một thằng nhóc tứ chi khỏe mạnh ta còn không đối phó được."

"Không phải ngươi ôm thâm cừu đại hận với Long Tuyền sơn trang, liên tiếp lừa ta oán hận trong lòng sao? Hiện tại, đúng lúc." Nói xong, hắn lại cúi đầu hút khói, không ngẩng đầu lên.

Mặc dù hắn không có trực tiếp chỉ ra, nhưng cuối cùng cũng hiểu được.

Lúc này ông ta chỉ là một ông lão gần đất xa trời.

Bất kể là ta muốn báo thù hay là muốn giải hận, hắn hoàn toàn không có sức phản kháng!

Có lẽ hắn đem phạm vi xông ra ngoài, chính là muốn lưu cho ta một cơ hội.

"Không!" Ta lắc lắc đầu nói: "Giang lão tiền bối, chúng ta kết làm đồng minh dưới nước, bất kể là địch hay là bạn, đều phải cùng nhau xông ra ngoài! Đừng nói hiện tại ta sẽ không ra tay với ngươi, sau này cũng sẽ không."

Một câu này của ta, hoàn toàn không có chút giả dối nào mà chỉ là lời nói thật lòng.

Đúng là Long Tuyền sơn trang rất đáng ghét, nhưng năm đó hai huynh đệ bọn họ chỉ mượn nhờ lực lượng tầm bảo, sau đó mới gia nhập Long Tuyền sơn trang.

Năm đó, lúc gia gia và Long Tuyền sơn trang kết ân oán, bọn họ đã sớm bế quan không ra. Thử tiền bối, Bạch Mi thiền sư, cái chết của Phượng đại sư đều không liên quan gì đến huynh đệ bọn họ, thù hận này của ta từ đâu mà đến chứ?

Mà trong địa cung, mặc kệ mục đích gì, trước sau đều lần lượt ra tay cứu tính mạng của ta, thậm chí ngay cả Cửu U tử môn phá giải như thế nào, toàn bộ lịch sử Cửu U môn cũng đều nói cho ta biết.

Có lẽ, theo như hắn nói, hai chúng ta tính từ bồ câu xám, thật sự thuộc về sư huynh đệ đồng môn.

Thân phận Thái Thượng trưởng lão Long Tuyền Sơn Trang của hắn ta hoàn toàn có thể bỏ qua.

Lúc đầu xuống nước, ta chỉ coi ông lão này như là đồng đội lạ lẫm mà thôi; sau đó, cùng nhau trải qua núi rắn biển, hương tinh xà, trảm thiên thạch, dần dần coi hắn trở thành hiền lành tiền bối; theo thân phận thật sự trước tháp Cửu Sinh, hắn triển lộ ra, ta lại coi hắn như địch nhân, một mực cẩn thận đề phòng, mấy lần kinh hiểm, nhưng hôm nay...

Cuối cùng ta cũng minh bạch, bồ câu xám tiền bối nói, cùng gia gia ta là bạn tri kỷ của địch ta rốt cuộc là có ý gì.

Lúc này ta và cá lớn lớn, chính là kẻ thù của ta!

Cá lớn nghe được lời này, ngẩng đầu nhìn ta chằm chằm một hồi lâu, mới nói: "Tiểu tử, ngươi cũng có chút khí phách đấy, chỉ bằng câu nói này của ngươi ngày sau nhất định có thể đánh bại Long Thanh Thu, ngươi không sợ ta lại lừa ngươi sao?"

"Ha ha..." Ta cười cười nói: "Có câu ăn một mảng dài một trí, mấy ngày nay dưới sông, so với nửa đời trước ta cũng thụ giáo nhiều hơn! Cho dù ngươi thật sự lại gạt ta, ta cũng phải đưa ngươi lên bờ rồi nói, chúng ta là đồng minh dưới nước, sao có thể ném ngươi ở đây chứ."

"Ngươi cất kỹ vật này đi, tuy rằng không có thần lực, thế nhưng vẫn là một món thần vật, giữ lại bên người cũng là niệm tưởng." Nói xong, viên cầu trong tay ta cũng đã tản hết lục quang, thoạt nhìn không khác gì một viên đá nát đặt trong lòng bàn tay của con cá lớn.

Ầm!

Tiếng nước vừa vang lên, phạm vi đã bơi trở về.

Tay lôi kéo một xâu nước xuống nước, lớn tiếng kêu: "Còn lề mề cái gì, mau qua đây thay quần áo! Bên ngoài cây cột đều sập một nửa, lúc này cũng sắp ngã rồi!"

Đầu tiên, nghìn sáu trăm ba mươi sáu chương Thần tích sụp đổ,

Phạm Xung vừa la hét, vừa đi xuống nước cải trang.

Tuy rằng hồn phách tỵ đã bị tụ tập trên người giấy nhỏ, ngay cả hô hấp cũng không cần, nhưng nơi này lại là nước dưới nước sâu tới trăm mét, nước áp cực lớn đủ để ép nát nội tạng.

Trầm lão thái thái cũng đã nói rất rõ ràng, chỉ cần không thiếu linh kiện thì không sao. Nhưng nếu lục phủ ngũ tạng bị khí đè nát, bà có thể cứu lại thì quả thực chính là Bồ Tát sống rồi!

Ta vừa thấy, cũng vội vàng đi xuống nước mặc đồ con cá lớn, lại nắm lấy món xóc đĩa kia.

Nhưng lúc này, mới đột nhiên phát hiện một chuyện.

Hủy Diệt thật sự không nói dối, lặn xuống nước thật ẩn chứa ám tố, hoàn toàn không thể mở được! Cưỡng ép kéo sẽ vỡ thành một mảnh nhỏ, hơn nữa bình dưỡng khí cũng không mở ra được.

"T mậm mã là bao nhiêu? Làm sao ngươi biết." Ta quay đầu hỏi Phạm Xung.

"Nha đầu kia nói cho ta biết, chàng ấy tám trăm năm mươi hai mươi lăm mươi lăm, cô ấy còn nói chàng thuyền cũng có mật mã khởi động thuyền đá giống hệt ta, khiến ta nhất định phải nhớ kỹ. Hình như trừ chuyện này ra, còn có đặc thù gì... Ai nha, mau cởi bỏ chính mình đi." Phạm Xung đã sớm trùm vào trong nước, thấy ta đang không thuần thục sắp sửa tròng vào người điện điệp, vội vàng thúc giục.

Gia hỏa này mặc dù thoạt nhìn thô kệch vụng về, đối với trang bị công nghệ cao cũng không biết nhiều lắm, nhưng xem ra trước kia hắn cũng không ít lần tiếp xúc thứ này. Ta vừa cởi mình xuống nước mặc quần áo, dưỡng khí còn chưa lên lưng, người ta đã mặc xong ba bộ, đây còn là kết quả chỉ còn lại hai ngón tay của hắn!

Ta và Phạm Trùng hỗ trợ lẫn nhau, mỗi người đều mang Kỳ Thố và Loan quay lưng lại phía sau lưng. Xoay đầu nhìn lại, giang cá lớn đang cõng bình hít khí, dựa vào từng ngụm từng ngụm thở hổn hển trên tường.

Bởi vậy xem ra, lực cắn trả của viên châu màu xanh lá kia cường đại cỡ nào! Trong nháy mắt, con cá lớn sát khí ngập trời biến thành một lão già họm hẹm!

"Lão già khốn kiếp nhà ngươi có thể hay không..." Phạm Xung vừa thấy ta đỡ con cá lớn trong sông, vừa muốn mắng chửi, nhưng xuyên thấu qua mảnh gương nhìn thấy vẻ mặt nhăn nheo của hắn, lập tức liền nghẹn ngào nửa câu sau.

Mặc dù Phạm Xung là người thô kệch, nhưng dù sao hắn cũng không ngốc, hơn nữa còn là cao thủ trong nhóm âm vật, lập tức biết, vừa rồi tiểu lục cầu cứu chúng ta rất có thể có vấn đề!

Hắn quay đầu đưa ánh mắt như đang hỏi thăm ta.

Ta cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Phạm Trùng lập tức cúi thấp đầu, giống như có chút áy náy.

Mặc dù hắn không rõ vật kia rốt cuộc là cái gì, nhưng phàm là âm vật đều bị phản phệ, uy lực âm vật càng mạnh phản phệ càng hung mãnh.

Nhìn dáng vẻ này, thực lực của con cá lớn kia đã giảm mạnh, không khác gì một lão già bình thường!

Phàm là những người bước vào nghề này, ai mà không hi vọng tu vi của mình cao thâm, hơn hẳn một đầu? Có rất nhiều người giống như Lương Minh Lợi, Đằng Điền Cương, không tiếc biến thành nửa người nửa quỷ, bộ dáng quái dị nửa người nửa thú chỉ vì đề cao tu vi.

Nhưng dù vậy, có thể tu thành cá lớn như sông thì có bao nhiêu người?

Lúc này cá lớn không chịu lên tiếng, nhưng ai cũng biết trong lòng hắn đau đớn thế nào.

"Giang lão... Ngươi còn có thể làm sao?" Giọng điệu Phạm Xung hòa hoãn rất nhiều, đây cũng là lần đầu tiên từ năm sáu ngày gặp mặt, lần đầu tiên nghe được Phạm Xung khách khí nói chuyện cùng người khác như vậy, hơn nữa càng là Phá Thiên Hoang xưng hô một tiếng Giang lão.

Đây là kính trọng của người trong nghề, càng là cảm ơn cứu mạng Giang Đại Ngư lúc trước!

Phạm Xung cũng là một người như vậy, bất luận ngươi mạnh bao nhiêu ta cũng không sợ; nhưng nếu ngươi thật sự có ân với hắn ta, bất luận thế nào, hắn ta cũng sẽ cực kỳ kính trọng ngươi.

Cá lớn không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Rặc rặc!

Theo một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ đại điện nhoáng một cái, hơn phân nửa vách tường từ phía trên rơi xuống, đập trúng chúng ta.

Phạm Trùng tiến lên trước một bước, giơ cao hai tay tiếp lấy, mặt đất dưới chân đều bị chấn ra vài cái khe, nếu chậm một chút chúng ta sẽ bị đập thành bánh thịt.

"Đi mau!" Phạm Xung hơi cong hai chân, mặt đỏ bừng, hét lớn.

Ta vội vàng kéo con cá lớn trong sông, chạy như điên hai bước, phịch một tiếng nhảy vào trong nước.

Phạm trùng vừa thấy hai chúng ta thoát khỏi hiểm cảnh, mãnh liệt buông tay, dưới chân như có lò xo bắn nghiêng ra, thẳng hướng trong nước.

Ầm!

Ầm!

Âm thanh rơi xuống nước cùng với thanh âm đập lên đỉnh lớn gần như là cùng lúc phát sinh.

Chờ ta bơi xuống một đoạn hành lang khắc họa dài này mới phát hiện, bậc thang phía dưới đã sớm vặn vẹo biến hình, giống như hoa tê vậy, chen chúc cùng nhau.

Cây cột chống đỡ đại điện đã sớm gãy bảy tám phần, trên vách tường còn sót lại không nhiều lắm cũng tràn đầy vết rạn.

Quả thực khó có thể tưởng tượng, ngay ba ngày trước chúng ta vừa mới tới nơi này, nơi này vẫn là một kỳ tích dưới nước một cách hùng vĩ cao lớn, thoáng qua liền trở nên rách nát như thế.

Bùm bùm bùm!

Những hòn đá vụn liên tiếp rơi xuống, đập vào trong nước, tạo thành những cơn sóng lớn.

"Đi thẳng về phía trước! Nhanh lên!" Phạm Thủy đang bay nghiêng vừa xé đá vụn ra.

Ta vội vàng kéo con cá lớn trong sông bay nhanh về phía trước, may là tuy rằng tu vi của con cá lớn này đã mất hết nhưng thủy tính vẫn vô cùng tốt.

Vừa vào trong nước đã ứng với tên của hắn, quả thực giống như một con cá lớn, linh mẫn phi thường, bơi cực nhanh!

Rất nhanh chúng ta thoát ly khu vực đá vụn rơi xuống, tiến nhập một mảng thạch nhũ trên đỉnh động tràn đầy mỹ lệ, khắp mặt đất trải rộng bên trong phiến đá trơn nhẵn to lớn.

"Grào!" Tiếng rống của Cự Long lại truyền tới lần nữa.

Cũng không biết có phải vì lần này ở dưới nước hay không, thanh âm kia nghe vô cùng rõ ràng, phảng phất ngay bên tai vậy, toàn bộ mặt nước theo tiếng rống to không ngừng kích động, cuồn cuộn dâng trào lên.

"Đi mau, vật kia càng ngày càng gần!" Phạm Xung lớn tiếng thúc giục.

Ta đã dốc hết toàn lực nhưng vẫn bị hai người bọn họ kéo lại phía sau, vội vàng bơi trở về, túm cánh tay của ta ra sức bay về phía trước.

Đột nhiên, một mảng động lớn cực kỳ rộng rãi bắt đầu rung động kịch liệt, thạch nhũ treo ở đỉnh động giống như lợi kiếm, nhao nhao hạ xuống. tảng đá lớn phía dưới vốn trải rộng chỉnh tề, cũng liên tiếp nhấc lên, phảng phất như có thuốc nổ bao xung quanh, bị người nào đó đồng thời làm nổ tung ra.

Bọn bọn bọn bọn bọn họ không ngừng xuyên qua né tránh những mảnh đá nhọn bay lên trên dưới này, dốc hết toàn lực bơi thẳng về phía trước.

"Nhanh, mau, mau! Nhanh hơn chút nữa, con mẹ nó ngươi không ăn cơm à." Phạm hướng một bên nắm cánh tay của ta ra sức bơi về phía trước, một bên vung trường đao không ngừng mài nhỏ thạch chung nhũ đang nện về phía chúng ta.

Đây quả thực là một cuộc đại đào vong!

Đầu tiên, nghìn sáu nghìn ba bảy thiên ác long xuất thế.

Theo thạch nhũ không ngừng văng tung tóe rơi xuống, cây cột to bằng mấy người ôm cũng không ngừng lắc lư.

Rặc rặc, một cây trụ lớn đột nhiên gãy lìa, ầm ầm đổ xuống!

Phạm Trùng giơ chân đá thẳng vào ngực ta.

Ta bị đá ngã mấy lần, cột trụ kia kề sát ngực ta đập xuống.

Phịch một tiếng, nhấc lên sóng lớn, mặt đất phiến đá cực kỳ dày đặc đều bị mạnh mẽ đập ra một cái rãnh sâu.

"Đi mau!" Phạm Xung lớn tiếng hô, vội vàng đuổi theo.

Lúc này, toàn bộ khí lực của ta đều dùng để khua khoắng nước, mệt đến nói cũng không ra lời, nhưng dù vậy vẫn không theo kịp tốc độ lao tới, nếu không phải hắn một mực kéo theo ta, chỉ sợ ta đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi!

"Rống!" Đúng lúc này, lại một tiếng rống to, phảng phất ngay sau lưng.

Đáy lòng của ta bỗng sinh ra một sự sợ hãi trước nay chưa từng có, theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Ông trời ơi, tên kia thật sự đuổi theo đến rồi!

Tuy rằng khoảng cách còn xa, có chút không nhìn rõ, nhưng loáng thoáng vẫn có thể thấy một bóng đen to lớn, đang hướng về phía chúng ta cấp tốc chạy tới.

"Nhanh a!" Phạm Xung nắm lấy bả vai của ta, liều mạng xông về phía trước.

Cá lớn tuy suy yếu như vậy, nhưng bơi lội vẫn mạnh hơn ta rất nhiều, lúc này nó đã bơi ra khỏi đại điện, lo lắng nhìn sang phía ta.

Dưới sự trợ giúp của Phạm Trùng, ta rốt cục cũng vọt ra.

Nhưng tốc độ của cái bóng đen kia lại cực nhanh, sắp đến gần huyệt động rồi!

Lúc này ta thấy rõ ràng hơn, đó đúng là một con rồng.

Thân hình to lớn, căn bản không trông thấy toàn cảnh, toàn thân màu đen, nổi bật lên sóng nước lấp lánh, trên đỉnh đầu còn mang theo một mảnh ánh sáng đỏ lập lòe.

Rồng còn chưa tới, sóng đã tới trước!

Bị sóng nước cuốn lên, ồ ồ đi về phía trước, cơ hồ vọt tới trước thân hình ta không vững quay cuồng.

Hơn nữa, gia hỏa này tựa hồ còn mang theo một cỗ lực lượng cực kỳ thần kỳ, bằng vào sóng nước kia có thể đập nát cự thạch, lật đổ cột đá.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ đại điện khổng lồ đã nghiêng trời lệch đất.

"Hống!" Ác Long dường như cũng nhìn thấy chúng ta, tiếng gầm rú càng ngày càng dày đặc, xen lẫn vô cùng phẫn nộ, cấp tốc hướng về phía chúng ta đánh tới.

Ba người bọn ta trong chốc lát không dám chậm trễ, tiếp tục liều mạng bơi về phía trước.

Oanh!!!

Theo một tiếng nổ vang kinh thiên, toàn bộ mặt nước dâng lên một cơn sóng lớn, kể cả Phạm Trùng và giang đại cá đều bị đẩy ra thật xa, hẳn là toàn bộ địa cung đã triệt để sụp đổ.

Ngay sau đó, đại sảnh to lớn mà chúng ta vừa mới bơi trong đó cũng đột nhiên nhoáng một cái, rơi xuống hơn phân nửa.

Bùn cát tan nát, đá rơi lả tả khắp nơi, sóng nước cuốn thành một vòng xoáy khổng lồ màu đen nhánh!

Vù một cái, thanh quang chợt lóe, từ bên trong vòng xoáy bỗng nhiên chui ra một đạo hắc ảnh, cách chúng ta chỉ có hơn năm mươi mét!

Lần này, cuối cùng ta cũng thấy rõ, quái vật khổng lồ này đến cùng là thứ gì...

Giống rắn không phải rắn, trên đỉnh đầu mọc ra một đôi sừng dài hình hươu đỏ tươi như máu; giống rồng mà không phải rồng, trọc lốc dưới bụng cũng không sinh ra bốn chân.

Mặc dù không nhìn thấy đuôi, không biết dài bao nhiêu, nhưng đường kính xấp xỉ hơn một mét. Hai con mắt tản mát ra ánh sáng khát máu, cả cái nào cũng to bằng đầu người.

Khắp người trên dưới mọc đầy lân phiến màu xanh nhạt, trên lưng sau cổ còn mọc ra hình dạng một bàn tay dài nhọn bẹp xuống xương, hoàn toàn không giống sinh vật trên Ma ương sống sót, quả thực chính là quái thú tiền sử!

Quái vật kia thấy chúng ta gần trong gang tấc, càng là nộ khí bừng bừng, vươn dài cổ, lôi kéo căn cốt, như cánh sau lưng mở rộng ra, điên cuồng gào thét một tiếng.

"Grào!"

Lần này cách gần như thế, tuy rằng mặc trên người chống cao phòng ngự thủy phục, nhưng hai cái lỗ tai đều sắp bị điếc, thậm chí toàn thân cũng không khỏi chấn động lên.

Đây không chỉ là sợ hãi trong lòng, mà còn có một phần là đến từ thân thể, giống như con dê con chưa từng thấy qua hổ, một khi ném nó vào trong lồng hổ...

Cảm giác lúc này của ta và con dê non kia không có gì khác nhau.

Trách không được Tam Diệp trùng cùng Thủy quái vật không biết kia đều sợ hãi như thế!

Nếu như các tiên dân nguyên thủy trong cổ tích thật sự là tổ tiên Hoa Hạ, nếu như, những gì bọn họ khắc trên phiến đá ghi lại cũng là sự thật, vậy bộ tộc Hoa Hạ ta đối với con rồng này sợ hãi đã sớm khắc thật sâu vào trong cốt tủy.

Quái long gào thét một tiếng, sau đó ưỡn người, vọt mạnh về phía trước.

Chạy một mạch khoảng ba bốn mươi mét, cách ta chỉ còn không đến mười mét.

Ngay sau đó lại vọt tới!

Vèo!

Đúng lúc này, con cá lớn vừa mới bơi về bên người ta, một tay túm lấy một vật gì đó ở sau lưng ta, ném ra xa.

Là phất trần nhặt được từ trên tay bạch hạc trưởng lão.

Vừa rồi lúc mặc quần áo xuống nước, ba lô dưới nước không rộng lớn như vậy, mà ta vốn đã cố hết sức, bất luận là bảo kiếm hay phất trần cũng càng không có khả năng nắm ở trong tay, liền dùng dây cột cột cột tại chỗ chắn giữa ta và Oa Dung.

Mà giang lớn chính rút phất trần, xa xa đập tới ác long.

Ác Long đang vọt về phía ta, bị phất trần này đánh trúng một cái!

"Grao!"

Ác Long bỗng nhiên bị đau, phát ra một tiếng hét thảm, thân hình vô cùng to lớn kia bị nện lật ra sau, chung quanh lập tức dâng lên một mảnh sóng lớn.

"Chạy mau!" Cá lớn kêu to.

Phạm Xung cũng lập tức tỉnh táo lại, kéo ta đi.

phất trần là pháp bảo di vật của Bạch Hạc đạo, tuy rằng năm đó gã cũng không triệt để chém giết Ác Long, nhưng cũng phong ấn Long hồn.

Nếu thật sự động thủ, cho dù không phải đối thủ thì ít nhất cũng có thể tương xứng. Bằng không lúc ấy hắn chỉ còn lại Bán Hồn Chi

Lực, căn bản không thể áp chế được Ác Long.

Ác long bị cây phất trần này nện trúng, tuy không nguy hiểm tới tính mạng nhưng cũng đủ cho chúng ta chạy trốn thêm một đoạn đường!

Ba người chúng ta đang chạy vội về phía trước, đột nhiên có hai luồng ánh sáng từ xa xa phía sau đuổi tới, quay đầu nhìn lại, dĩ nhiên là Lương Minh Lợi!

Gia hỏa này vẫn như cũ núp trong bong bóng khí lớn, chỉ là sau lưng đã không thấy cái túi to kia nữa.

Theo sát phía sau hắn là một cái bóng khí màu lam nhỏ nhắn, bên trong chính là Đằng Điền Cương.

Không thấy bóng dáng cương xoa của hắn, tay chân toàn bộ bị chém đứt, nhưng vẫn vặn vẹo vẹo, liều mạng giãy dụa, giương cái miệng đầy máu màu xanh, mắng chửi gì đó.

Xem ra cuối cùng hắn vẫn rơi xuống hạ phong, lại bị Lương Minh Lợi bắt giữ.

Đầu tiên thiên sáu nghìn ba tám chương cõng nồi hiệp.

Chúng ta nhìn thấy Lương Minh Lợi, rất kỳ quái; Lương Minh Lợi vừa thấy mấy người chúng ta lại ghé vào cùng một chỗ, cũng rất là kinh ngạc!

Ta và Phạm Xung rời đi trước, sau đó lại một mình quay về cướp đàn dế, hơn nữa còn nổ nát tấm da quỷ của hắn, những chuyện này hắn đều cực kỳ rõ ràng. Thế nhưng giang cá lớn muốn xuống tay với ta, hắn cũng không thể rõ ràng hơn.

Nếu là địch nhân sinh tử như vậy, sao lại xen lẫn cùng một chỗ, đỡ nhau chạy trốn?

Nhưng hiện tại ta lại càng cảm thấy hứng thú với Đằng Điền Cương.

Lương Minh Lợi hận hắn như vậy nhưng vẫn chưa giết chết hắn, trong lúc hốt hoảng chạy trốn như thế mà vẫn không quên mang theo hắn cùng chạy.

Hắn một mực mang theo gia hỏa này làm gì? Chẳng lẽ còn có mục đích gì khác sao?

Bọn ta nhìn nhau bằng ánh mắt mới lạ, nhưng không ai nói gì.

Đương nhiên, Lương Minh lợi gia hỏa này cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua!

Ác Long sau lưng mặc dù tạm thời bị trọng thương không đuổi theo, nhưng ai cũng biết, tên kia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ!

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là tranh thủ thời gian chạy trốn, càng xa càng tốt, sớm rời khỏi nơi thị phi này.

Lúc Lương Minh Lợi thúc dục bong bóng khí vọt qua sát mặt ta, hung hăng nhìn chằm chằm vào ta, rồi lại liếc mắt nhìn con cá lớn trên mặt sông, cùng vẻ mặt nắm chặt bả vai ta, tiếp tục trượt về phía trước.

Ta nổ nát da quỷ của hắn ta, lại cướp đi nhúm chanh chua, khiến hắn ta cực kỳ khó chịu.

Thế nhưng Phạm Trùng và những con cá lớn ở bên cạnh, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao vừa rồi hắn chỉ liếc mắt nhìn một con cá lớn, còn chưa biết thực lực của cá lớn mất hết.

Cho dù biết, hiện tại cũng không phải là thời điểm tốt để báo thù, dù sao ác long kia lúc nào cũng có thể đuổi theo lần nữa!

Mấy người bọn ta tiếp tục bơi về phía trước, Lương Minh Lợi thì chiếm lên, thời gian không còn nhiều liền chạy đến chỗ đầu tiên, mang theo đằng điền vừa biến mất cách đó khá xa.

"Gào!" Nó bơi lội, lại rống lên một tiếng, xem ra con rồng kia đã tỉnh táo lại.

Từ trong tiếng gào thét có thể nghe ra, nó lại tăng thêm vài phần lửa giận, như muốn đem chúng ta xé nát ra!

"Nhanh! Tên gia hỏa kia lập tức muốn đuổi kịp rồi, chúng ta mau chóng bơi lên thuyền trống." Phạm Xung lớn tiếng thúc giục.

Kỳ thật không cần hắn nói, ta cũng biết, ác long kia ở trong nước tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với bất luận kẻ nào chúng ta, đừng nói là ta, coi như là cá lớn trên sông thời kỳ đỉnh phong cũng tuyệt đối chạy không thoát lòng bàn tay của nó.

Bùm bùm bùm bùm!

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên truyền đến liên tiếp tiếng nổ, đây là chuyện gì?

Không phải Cự Long ở phía sau sao?

Phía trước cũng không có huyệt động gì đó của đại điện sập xuống, nhưng tiếng vang này từ đâu mà đến.

Du thêm một chút, rốt cuộc cũng phát hiện nguyên nhân, nguyên lai là do Lương Minh Lợi phía trước đưa tới.

Khi chúng ta tới gần khu cổ tích, từng phát hiện hai đại người đá một mắt ở cửa, cũng chính là nhóm đánh lén đầu tiên gặp phải tay động chân.

Lúc này, tất cả những người đá này đều tỉnh lại, vây Lương Minh và Lợi đoàn ở chính giữa. Từng tiếng nổ vang kia chính là từ trên người những người đá này bắn ra.

Từng người từng người bọn họ mất đi một khối, nơi đó rơi mất một góc, quanh thân giăng đầy một tầng mạng nhện màu đỏ như máu.

Người đá mặc dù không trọn vẹn đầy đủ, nhưng vẫn như cũ không có ý tránh né chút nào, vẫn gắt gao vây khốn gã, trong ngoài ngoài vài tầng, cũng không ngừng ép vào giữa.

Ba người chúng ta nhìn hắn một cái, cũng hoàn toàn không để ý tới hắn, tiếp tục bơi về phía trước. Xuyên qua người đá, trực tiếp bơi về hướng tiềm hạm đứng ở đằng xa.

Cùng lúc đó, theo một tiếng gầm trầm thấp, con ác long kia lại đuổi theo!

Lương Minh Lợi cũng giống như cảm giác được nguy cơ, trong lúc vội vàng thi triển sát chiêu.

Sau một tiếng nổ vang, thạch nhân vây quanh ở bốn phương tám hướng ầm ầm nổ tung, từng khối đá đỏ tươi như máu bắn tung ra bốn phía.

Nhưng hắn không vội vã chạy đi mà trước tiên thả ra Đằng Điền Cương.

Đằng Điền mới vừa rồi còn có vẻ cực kỳ sợ hãi, không bao giờ trông thấy cái dáng vẻ kiêu ngạo đó nữa, thậm chí ngay cả giãy dụa giận dữ cũng không biết nữa, toàn thân co thành một đoàn, run rẩy không ngừng.

Ba một tiếng, bọt khí màu lam nhạt bao bọc bên ngoài lập tức bị tiêu trừ.

Ác Long vốn dĩ cũng không chú ý tới hắn, nhưng chờ khi bong bóng khí biến mất, Ác Long giống như ngửi thấy một mùi cực kỳ đặc thù, mãnh liệt quay đầu cắn tới hắn.

Đằng Điền vừa rồi mặc dù không có tay chân, nhưng gã vốn là nửa người nửa con bạch tuộc, dùng cánh tay và chân du động đấy. Vừa thấy ác long cắn tới, cuống quít xoay người, cực kỳ hiểm ác tránh né được lần này, lập tức trong nước chạy trốn ra.

Ác Long hình như hết lần này tới lần khác lại thích hương vị của gia hỏa này, lập tức ai cũng liều mạng đuổi theo.

Tốc độ vừa rồi của Đằng Điền cũng không phải rất nhanh, quỹ tích du động lại cực kỳ quỷ dị, nhảy dựng lên, lóe lên lóe lên, căn bản là không phân biệt rõ, mượn dùng một câu thuật ngữ hiện đại quân sự mà nói, chính là cực khó khóa chặt!

Nhưng càng như vậy, dường như Ác Long kia càng cảm thấy hứng thú với hắn, trực tiếp ném tất cả mọi người ra, một đường đuổi theo điên cuồng.

Sóng nước quay cuồng, trong nháy mắt đã không thấy tung tích.

Mắt thấy vậy, tất cả chúng ta đều thở phào nhẹ nhõm!

Mãi đến khi con rồng khổng lồ kia đi xa, Lương Minh Lợi mới thò đầu ra khỏi đống đá vụn, chăm chú quan sát một hồi, sau đó nhảy dựng lên, phiêu hốt mấy cái đã lao về phía trước chúng ta, bơi theo hướng yểm hạm.

Lúc này ta mới hiểu được Lương Minh Lợi vẫn luôn không giết Đằng Điền Cương, mà là đem hắn nhốt trong bong bóng khí nuôi dưỡng, thì ra chính là dùng để làm việc đó, nhưng làm sao hắn lại biết được chứ?

Nếu như nói thôi miên phúc là Xú vu sư, mà đồi lộc lại bắt đầu từ kênh đào, hàng năm mang nàng đến mặt sông tiến hành tế lễ âm hôn, như vậy bổng gác tuyệt không có khả năng không biết chút nào.

Thậm chí cũng có thể nói, phụ thân ruột nóng bỏng của hoạn quan, chính là người bày ra cả đại cục!

Đưa bản ý của Đằng Điền mới đến, căn bản không phải nhìn trúng bản lĩnh của hắn, mà là muốn lợi dụng đặc tính nửa người nửa Chương Ngư của hắn để hiến tế cho Ác Long.

Trật lang đã đủ đáng buồn rồi, bị cha ruột xem như là tế phẩm, cuối cùng phải dùng hồn hiến long; lại không ngờ đằng điền vừa rồi lại càng thêm đáng thương, là bị người ta lấy ra làm thức ăn, quả thực chính là một người gánh tội nghiệp.

Rốt cuộc tên chó chết này đến cùng là xuất phát từ mục đích của mình, lại có thể làm ra chuyện cực đoan như vậy!

Đứng thứ một ngàn sáu ba Lý Minh Hàn tạo phản.

Mắt thấy cự long đi xa, Lương Minh Lợi cũng biến mất trước mặt chúng ta.

Trong lòng bọn ta tạm thời yên tâm, nhưng thân thể vẫn không dám chậm chạp chút nào, vẫn liều mạng xông về phía trước như cũ.

"Không ổn, tên kia không phải muốn hủy chiến hạm chứ?" Cá lớn bơi lội, đột nhiên kêu to lên.

Nghe xong, ta chợt cảm thấy không ổn! Vì sao Lương Minh Lợi lại vội vã chạy tới thuyền trống?

Đừng nói chuyển động, có khả năng hắn ta sẽ không khởi động cửa khoang. Toàn bộ trong đội ngũ, ngoại trừ dãy núi đá bên ngoài, cũng không có ai mở cái thứ đồ chơi này cả.

Vừa rồi ngay lúc bắt mặt bọn ta, Lương Minh Lợi vẫn tức giận nhìn nhau, sau đó chỉ tập trung chạy nhanh về phía trước.

Hắn vội vàng vàng xông tới, nếu không phải vì leo lên hạm hạm, lại thù hận đối với mấy người chúng ta như thế, vậy chỉ còn một khả năng, đó chính là hủy diệt hạm chở!

Nếu như chỉ ở thuỷ vực, hoặc là cấm chế, chúng ta cũng chưa hẳn không dùng thứ này.

Nhưng gần phong ấn này, lại bị Lư cùng lão thái thái liên thủ tăng thêm một đạo Quỷ vực khác.

Mặc dù đối với người trong nghề mà nói thì không tính là gì, nhưng Bàn Khang và Phạm Xung căn bản là không cách nào đi qua, chớ nói chi là hai người bọn họ hiện tại đều đang trong trạng thái không bình thường!

Mặt khác, thực lực cá lớn đã tổn hại hết, một thân tu vi hóa thành hư ảo, có thể qua hay không cũng là ẩn số.

Nếu muốn đảm bảo ba người bọn họ đều bình yên vượt qua, chỉ có chiếc thuyền đã xuyên qua quỷ vực mới có thể làm được.

Hơn nữa vị trí thuyền bay kia dừng lại cách đáy sông một đoạn. Nếu con ác long kia đuổi theo lần nữa, chúng ta cũng không còn khí lực gì mà chạy thoát nữa!

Một khi Lương Minh Lợi phá hủy thuyền cánh, vậy thì phiền toái.

"Phạm Xung, ngươi bơi nhanh đi, trước tiên ngăn nó lại! Chúng ta sẽ tới ngay." Cá lớn tiếng kêu lên.

"Được!" Phạm xung ứng một tiếng, xoạt một tiếng rút ra trường đao, bọt nước bắn về phía trước.

Ta và Giang Đại Ngư cũng liều mạng đuổi theo.

"Giang lão..." Không lâu sau, trong máy truyền tin truyền đến âm thanh của Phạm Lận.

"Sao rồi?" Cá lớn gấp gáp hỏi.

"Ta kiểm tra một vòng, Già hạm hẳn là không có việc gì, nhưng ta thấy Lương Minh Lợi vừa chạy đến phụ cận soái hạm liền không thấy nữa."

Cá lớn trầm ngâm một chút rồi nói: "Đợi chúng ta qua rồi nói."

Rất nhanh, ta và Giang Đại Ngư cũng chạy tới, xông tới cầm trường đao trong tay đứng ở một bên.

"Lên trước đi." Cá lớn phất tay.

Căn cứ Bàn Lăng nói cho hắn, dưới lòng thương đã tìm được nút khởi động tĩnh lặng, sau khi nhập mật thất, đèn mật thất sáng lên.

Chúng ta mở cửa khoang đi vào, theo thứ tự giải trừ lang buồm và lang thang. Già hạm này cũng chỉ có đá quay mới mở, ta đặt nàng ở trên phi tọa, giải khai hai đạo phù chú Định Thân và An Hồn.

Có lẽ là gặp phải thôi miên và an hồn, hai loại phân biệt đại biểu cho sự ước chế tinh thần của khoa học và âm thuật, trong hiện thực và ảo ảnh giày vò qua lại có chút mệt mỏi, láng giềng tạm thời còn chưa triệt để hóa giải hết.

Nàng mở to mắt nhìn lướt qua mọi người, hơi lộ ra vẻ tươi cười, sau đó lại nhắm mắt lại.

"Liên lạc với hậu viện trước đi." Cá lớn sông thấy chưa tỉnh, liền đề nghị.

Liên lạc cũng không phức tạp, bởi vì cái này vốn chính là một chiếc thuyền cải trang ngụy trang tình hình, giữa hai nước cũng không biết trên thuyền này còn có con cóc tồn tại. Cho nên máy truyền tin trên xe thuyền này, chỉ có thể chạy tới phá thuyền.

Ta vừa muốn cầm lấy máy truyền tin, giang kỳ lại đè xuống tay của ta dặn dò: "Lời nói bình tĩnh chút đi, nói cả thành viên của chúng ta đều đã đến đông đủ! Cho dù là ai, hỏi lại bất cứ chi tiết nào đều phải trả lời nó, lên thuyền rồi nói sau."

Ta khẽ gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

máy truyền tin vừa mới mở ra, cái đầu kia liền nối lại.

Nhưng thanh âm bên trong lại rất kỳ quái, tiếng thương réo rắt ầm ầm, thỉnh thoảng còn truyền ra hai tiếng kêu thảm thiết.

Phịch một tiếng hình như cửa đóng chặt, tiếng thương nhỏ hơn chút.

"Này, nói chuyện, đây là tổ đội hậu viện." Lần này không phải Trù phu râu dài lớn màu Đông Bắc khẩu, cũng không phải láng giềng, mà là Lưu lão Lục.

"Lục gia, ta là Cửu Lân, toàn bộ nhân viên đều đã đến đông đủ, làm phiền sạn và lão thái thái mở thông đạo giúp chúng ta, chúng ta phải trở về." Ta nói.

"A, hai người bọn họ sớm đã biết rồi, đang giúp các ngươi mở cửa đây này." Lưu lão lục bình thản trả lời. Nhưng ta vẫn có thể nghe ra được, vừa nghe thấy thanh âm của ta không có gì dị thường, hắn liền biết chắc ta bình an vô sự, có chút không kiềm chế được sự vui mừng.

Cá lớn chọc ta thành hình thương, ta liền hỏi: "Lục gia, sao ta không nghe tiếng thương bên ngoài hả? Trên thuyền có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Không có gì." Lưu lão lục vẫn như cũ giả bộ lười biếng giọng điệu, nói: "Nội gian Lý Minh Hàn mang theo một đám quỷ vật tạo phản, lão mao Kiến phu buồn bực phát hoảng, đang chơi đùa cùng bọn họ. Gia hỏa này lại bỏ đi hai tiểu quỷ, giang Tiểu Ngư đã ra tay đối phó."

"Ông chủ Thập Ngũ ngồi trong phòng tuyến uống cà xà xem náo nhiệt, ta cảm thấy thật sự không có gì đặc biệt, ngay cả người nói chuyện cũng không có..."

Một chuỗi này nhìn như không để ý lời nói, kì thực tin tức lượng to lớn, ta còn chờ chờ nghĩ kỹ nên làm thế nào trở về, máy truyền tin lại bị đè xuống.

Ta nhìn theo phương hướng, lập tức bị dọa cho nhảy dựng!

Giữ lại máy truyền tin không phải là người ngoài mà là Lương Minh Lợi, chính xác hơn là một xúc tu của hắn.

Không biết tên gia hỏa này bò lên từ lúc nào mà lại lơ lửng trên đỉnh đầu chúng ta.

Vốn cái đầu hắn không cao, nhưng lúc này càng trở nên càng thêm thấp bé, hai bên bụng mọc ra mỗi cái xúc tu hình cây cung dài ba thước, bén nhọn như trường đao! Quả thực giống như một con nhện lớn.

Sáu xúc tu từ xa xa vươn tới, phân biệt chỉ hướng tất cả mọi người!

Một con nhấn vào cổ họng lang thang, một con treo ở chính giữa đỉnh đầu con lang, hai con nhắm ngay Phạm Xung và giang cá lớn, còn có một con chặn máy truyền tin, cuối cùng cách mi tâm ta không đến nửa tấc.

Hắn làm thế nào bò lên thuyền thuyền, chúng ta sao ngay cả một chút tri giác cũng không có? Dĩ nhiên bị hắn trong tình huống đột ngột như thế, đồng thời khống chế tất cả mọi người.

Rốt cuộc cái tên này có lai lịch gì? Hoặc là, rốt cuộc hắn là cái thứ gì.

"Ta tin tưởng, các ngươi đều là người thông minh!" Ngay lúc ta đang không biết phải làm sao thì Lương Minh Lợi đột nhiên hỏi. Giọng nói kia rất kì lạ, nửa âm nửa dương, như nam nửa nữ khiến người nghe không khỏi nổi da gà.

Từ khi lên thuyền tới giờ ta chưa từng nghe thấy hắn ta nói qua, hóa ra giọng điệu của tên này là như vậy.

Ta hiểu rõ! Trách không được ta cảm giác lời nói vừa rồi của Lục gia có chút kỳ quái.

"Gì mà ngay cả một người nói chuyện cũng không có?" Đây có phải là đang ám chỉ Lương Minh Lợi, bởi vì chỉ có mình hắn chưa từng nói chuyện qua.

Như vậy, "Gian hoạn Lý Minh Hàn" lúc trước hắn cố ý chỉ ra chắc chắn là ngụy trang.

Nói cách khác, hắn âm thầm nói cho ta biết nội gian là Lương Minh Lợi!

Đệ nhất thiên sáu hiệp lẻ tẻ chiến đấu máu ở thuyền tàu.

"Khánh Tử, ngươi muốn làm gì vậy?" Phạm đang trừng lớn con mắt, hung hăng nhìn qua Lương Minh Lợi.

"Không làm gì." Lương Minh Lợi vẫn như cũ không âm không dương mở miệng: "Ta và các ngươi ngày trước không oán, gần đây không có thù, chỉ cần giao nha đầu kia ra, chúng ta sẽ không liên quan."

"Đánh rắm!" Phạm Xung chửi ầm lên: "Con mẹ nó ngươi là cái thá gì? Nếu ngươi dám động tới một sợi tóc của cô ta, lão tử sẽ xé xác ngươi ra thành từng mảnh."

Tuy rằng Phạm Trùng dùng một ngón tay tăng thêm mười năm thọ mệnh, lần nữa khôi phục thực lực, hơn nữa so với lúc trước còn mạnh hơn vài phần, nhưng nếu đối mặt với quái thai Lương Minh Lợi này thì không có bất kỳ phần thắng nào. Huống chi, xúc tu sắc như dao nhọn kia của Lương Minh Lợi đã ở trên cổ của gã rồi.

Quả nhiên Lương Minh Lợi không để phạm vi vào trong mắt.

Hắn quay đầu nhìn lướt qua cá lớn trong sông, cuối cùng ánh mắt rơi trên người ta.

Hắn có thể cũng nhìn ra được, tu vi của cá lớn giang bây giờ đã mất hết, đã không khác gì lão đầu tử bình thường rồi.

Trước mắt trong toàn bộ đàn dơi, người duy nhất có thể tạo thành uy hiếp trí mạng với hắn chính là ta!

"Được thôi." Còn không đợi ta đáp lời, giang đại cá lại giành nói trước: "Chẳng phải ngươi muốn ăn thịt ác long sao? Chúng ta cũng không cần ngăn cản ngươi. Nha đầu kia chỉ là bèo nước gặp nhau với chúng ta mà thôi, sống hay chết không có ảnh hưởng gì tới chúng ta. Hơn nữa, ngay cả cha ruột của con bé cũng xem cô ta là vật hy sinh, chúng ta cần gì phải làm điều thừa? Người thì ngươi mang đi đi đi, chúng ta phải nhanh chóng chạy trốn."

"Ngươi." Vừa nghe con cá lớn trong sông nói như vậy, hung hăng trợn tròn một mắt, vừa giận vừa sợ, giống như núi lửa sắp sửa phun trào.

"Thông minh!" Lương Minh Lợi gật gật đầu tán thành một câu, nhưng ánh mắt của y vẫn nhìn chằm chằm ta: "Tiểu tử, ngươi thấy thế nào?"

"Khụ khụ..." Cá lớn ho hai tiếng.

Phạm Xung cũng nhìn sang hắn.

"Giang lão tiền bối nói không sai! Phụ thân nàng đều coi nàng là vật hi sinh, chúng ta cần gì phải lo lắng cho sinh tử của nàng? Lại nói, nàng chính là minh hôn tế vật, chúng ta cứu nàng ra ngoài, có thể vi phạm lời nguyện vọng ban đầu của nàng, chúng ta đem nàng một đường đến nơi này xem như là hết lòng quan tâm tất cả! Hiện tại tình thế nguy cơ, cự long sắp đuổi tới đây, ngay chính chúng ta cũng đang lâm vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc, làm sao còn để ý đến nàng ta chứ."

"Đánh rắm!" Phạm Xung tức giận kêu lên: "Tiểu tử! Con mẹ nó, ta nhìn nhầm rồi."

Cá lớn nói vậy, Phạm Xung cũng không kỳ quái, chỉ có chút phẫn nộ mà thôi, những lời này nói ra từ miệng của ta, phạm vi lập tức nổi giận! Hắn cực kỳ khó tin là ta sẽ nghĩ như vậy.

Lạn Bàn là ta đoạt được từ trên tế đài tử vong, hơn nữa vẫn luôn cõng đến nơi này. Hắn thật không dám tin, hiện tại ta lại muốn từ bỏ! Vậy mà lại khuất phục Lương Minh Lợi, qua loa mà trốn tránh.

Nhưng hắn làm sao biết đây là phép khích tướng của cá lớn, muốn chọc giận Lương Minh Lợi để thu hút sự chú ý của hắn!

Lúc này, trong năm người chúng ta, ốc sên và lang hôn mê bất tỉnh, tu vi giang đại ngưu mất hết, cơ hồ không khác gì lão già bình thường, duy nhất có sức chiến đấu chính là ta và Phạm Xung.

Nhưng dưới tình huống không có cách nào mở ra Xích Mãng Kim Đồng, hắn cũng không thể đánh một kích trí mạng với hai người Âm Dương Song Diện như Lương Minh Lợi, chớ nói chi là đồng thời cứu những người khác.

Cá lớn cướp lời hắn nói trước, cộng thêm hai tiếng ho khan, chính là đang nhắc nhở dụng ý của hắn!

Hai chúng ta đều hiểu, những lời này, cũng chỉ có nói ra từ miệng ta, mới có thể chính thức chọc giận.

"Phạm Xung, ta thấy ngươi hẳn nên đổi tên khác là đúng rồi." Sắc mặt ta trầm xuống, cực kỳ bất mãn nói: "Nha đầu kia có quan hệ gì với ngươi? Kêu ngươi hai tiếng sư phó ngươi tin là thật, cho dù ngươi thật sự muốn đi nữa cũng đừng mang ta theo. Chút nữa ác long đuổi theo, đừng mong ai sống nữa."

Nói xong, ta quay qua Lương Minh Lợi nói: "Dứt khoát ngươi giết luôn tên ngốc này đi! Ta bây giờ chỉ muốn nhanh chóng trở lại thuyền."

"Hảo tiểu tử."

Lương Minh Lợi còn chưa kịp lên tiếng, gã đã cắn răng hét to: "Xem như lão tử biết ngươi rồi!" rồi đột nhiên vung đao chém về phía Lương Minh Lợi: "Đi chết đi."

"Xin nhận chuẩn Mi tâm!" Cá lớn đột nhiên kêu lớn một tiếng, cùng lúc đó, cầm Yên Thương trong tay ném ra ngoài.

Ta xoạt rút đầu lại, châm vô hình trong tay nhắm thẳng vào mi tâm Lương Minh Lợi đâm tới.

"Hả?" Lương Minh Lợi giật mình, đồng tử đột nhiên phóng đại, sáu cái xúc tu đồng thời điên cuồng đâm tới.

Một tiếng loảng xoảng vang lên, Yên Thương của giang đại cá đang nện vào xúc tu chống đỡ yết hầu của Chử Bằng.

Phốc phốc phốc!

Ba tiếng rắc rối trầm đục đồng thời vang lên.

Một cái xúc tu đâm vào ngực của con cá lớn, kể cả chỗ ngồi sau lưng cũng bị đâm thủng một lỗ to.

Một xúc tu đâm vào mắt Phạm Xung, xuyên thẳng qua sau gáy, máu tươi đỏ tươi phun ra, một óc trắng!

Một xúc tu kề sát đỉnh đầu của ta, kéo lê một vệt máu thật dài trên đầu ta, chui thật sâu vào trong lưng.

Ngay lúc đó, đại đao của Phạm Trùng cũng nghiêng vai, chém lên người Lương Minh Lợi.

Châm Vô Hình ta vừa ném ra cũng trúng ngay mi tâm của Lương Minh Lợi!

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, Lương Minh lợi hại như bong bóng, lập tức vỡ vụn ra.

Mảnh vỡ tàn phá đầy khoang thuyền nhẹ nhàng rớt xuống, chỉ còn sáu xúc tu như lưỡi dao sắc bén vẫn như cũ đâm vào trên thân mỗi người.

"Đây... đây còn là phân thân." Con cá lớn lớn bị xúc tu xuyên qua ngực, vững vàng cố định trên ghế dựa, suy yếu nói.

Rặc rặc!

Phạm xung phong giơ tay chém xuống, chặt đứt xúc tu đâm thủng hốc mắt hắn. Đầu tiên là nhìn núi lửa, vừa thấy nàng bình yên vô sự, lúc này mới quay sang nhìn ta và giang cá lớn một chút, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ồ! Hóa ra hai người các ngươi lại lấy ta làm pháo hôi."

Vừa rồi ta và con cá lớn sông đều chưa đập lên đầu con trăn. Bởi vì chúng ta đều biết, Lương Minh Lợi chính là muốn từ trên tay chúng ta cướp đi Mâu Bàn, đây mới là mục đích thực sự của ông ta, cho nên ông ta căn bản cũng sẽ không hạ sát thủ đối với Bàn Tư.

"Các ngươi đều không sao chứ?"

Ta cực kỳ kinh ngạc nhìn giang đại ngư trùng, hai người này một người bị xuyên thủng ngực, người kia bị đâm ra một lỗ thủng lớn, tất cả đều bị cố định trên ghế dựa, mặc dù tạm thời chưa chết, nhưng tất cả đều là vết thương trí mạng.

Sắc mặt giang cá càng trắng bệch, trên khóe miệng cũng tràn ra một mảng máu tươi, cũng không đáp lời, mà vội vàng nói: "Mau đóng khoang thuyền lại! Tên kia sẽ không chịu để yên! Nha đầu này ở trên thuyền, Ác Long cũng sắp đuổi tới rồi."

Ta nghe cũng không quan tâm thứ khác, máu tươi từ trên đầu chảy xuống cũng không kịp lau một cái, liền tranh thủ thời gian khởi động Mã Đạt.

Chức hạm hạm này là lần đầu tiên ta cưỡi, càng đừng nói tới chuyện mở nó ra.

Nhưng lúc này trong năm người chúng ta, hai người hôn mê bất tỉnh, hai người khác tình cảm rất nặng, ngay cả động đậy cũng không thể, ta đành phải cố gắng hết sức.

Ta cố gắng nhớ lại dáng vẻ lúc lang hươu thao túng, nghiên cứu một hồi lâu, rốt cuộc lái tàu xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào trong nước.

Mà ở bên trong chiếu phim thuyền, một thân ảnh cực kỳ quen thuộc mà lại xa lạ đang đạp sóng nước đuổi sát theo!

Chương một ngàn sáu, cùng sinh tử, trừng tiếp nghênh địch thủ...

Nói quen là thân ảnh này lập tức ta nhận ra, chính là Lương Minh Lợi!

Nói xa lạ là Lương Minh Lợi lúc này hoàn toàn khác với những gì đã thấy lúc trước.

Y phục của hắn tất cả đều không thấy, chỉ mặc một cái quần cộc màu đỏ tươi.

Toàn thân mọc đầy lân phiến màu trắng bạc, bên trong quang ảnh lập lòe tỏa sáng, trong miệng thò ra hai răng nanh dài cỡ một ngón tay, mười ngón tay cũng sắc bén phi thường, giống như chủy thủ.

Hai con mắt nhỏ kia bắn ra hung quang xanh mơn mởn, tựa hồ muốn xé xác chúng ta, quả thực là một quái vật!

"Thì ra là thế!" Cá lớn nhìn màn hình nói: "Ta vốn cho rằng hắn chỉ là người mặt âm dương, không nghĩ tới, hắn còn đồng thời tu đạo ác quỷ."

"Những thứ chúng ta thấy trước đây đều là phân thân của hắn, kể cả thân thể nhện kia cũng vậy, cho tới bây giờ mới hiển lộ ra diện mục thực sự của hắn. Điều này cũng không trách được hắn cứ muốn ăn rồng, ác quỷ của hắn đã gần thành rồi, chỉ cần cắn nuốt được tinh hồn ác long là được., Có thể tu thành thần cấp vô thượng trong quỷ đạo! Nhưng nếu không làm được, hắn sẽ hoàn toàn mất đi thần trí, biến thành ác quỷ trong nhân gian. Hắn là ném mạnh nhất, tình thế bắt buộc! Tiểu tử! Đi mau, tuyệt đối không được để nó đuổi theo."

"Giang lão tiền bối, người không sao chứ?"

Một bên lái tàu ta cực kỳ vụng về thao túng, một bên cũng không dám quay đầu lại dò hỏi.

Tu vi của con cá lớn này đã mất hết, không còn linh lực bảo vệ thân thể nữa, đòn vừa rồi đã xuyên thủng toàn bộ vị trí trái tim rồi!

"Cũng được." Cá lớn lau vết máu trên khóe miệng nói: "Hai huynh đệ chúng ta trời sinh dị cốt, trái tim đều ở bên phải, nhưng không hề đâm trúng chỗ yếu hại. Ai, đồ ngu, cho ta mượn thuốc cho ta."

Vừa rồi hắn không để ý tới an nguy của bản thân, ném Yên Thương ra, đánh văng xúc tu đâm về phía Bưng, Yên Thương kia rơi vào bên người gã.

Phạm Trùng vừa mới chặt được nửa đoạn xúc tu từ trên lưng ghế xuống, tạm thời lại khôi phục tự do.

Nửa đoạn xúc tu kia đâm thủng ổ mắt của hắn, máu me đầm đìa, nhìn qua cực kỳ khủng bố!

Nhưng Phạm Trùng này lại giống như người không việc gì, vừa nhặt tẩu thuốc đưa tới, vừa cười nói: "Lão đầu nhi này của ngươi, tâm cũng thật lớn, đã đến lúc nào rồi, còn muốn cầm tẩu nữa chứ."

Phù!

Lúc này thân thuyền nghiêng mạnh, kém chút đụng vào một tảng đá lớn nhô ra.

Làm ta sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng kéo hướng nghiêng sang bên kia.

"Tiểu tử, cẩn thận một chút! Khó khăn lắm ta mới đựng được làn khói mà ngươi làm vậy." Cá lớn bất mãn oán giận nói.

Ta nào có điều khiển thuyền bè công nghệ cao như vậy, chỉ có thể coi như là xe xe, lắc trái lắc phải tránh né đá ngầm, thân thuyền lung lay khắp nơi, cực không ổn định, lúc nào cũng có nguy hiểm không thể chạm vào.

Hơn nữa, Lương Minh Lợi đuổi sát phía sau càng lúc càng gần, thậm chí có thể nhìn thấy cả cái màn hình đầy lân phiến kia.

Tay ta đầy mồ hôi, máu tươi trên đỉnh đầu cùng mồ hôi pha lẫn cùng một chỗ, không ngừng rơi xuống, khẩn trương đến mức ngay cả lời cũng nói không nên lời.

Nhưng hai tên này lại rất khá, hoàn toàn giống như không có việc gì, không thèm để ý chút nào.

Một trái tim bị đâm thủng trên lưng ghế hoàn toàn không thể động đậy, nhưng vẫn mười phần nghiện, giả vờ như khói hạn.

Người còn lại là một kẻ có thể cử động, nhưng trên đầu lại cắm một xúc tu giống như trường đao, máu tươi chảy ròng ròng, vẫn cười nói vui vẻ như trước, thỉnh thoảng lại nói đùa, bảo hai chúng ta đừng gọi hắn là kẻ ngu, nói đầu hắn vốn không biết dùng đầu, lại kêu lên ngu ngốc!

Chỉ bằng khí độ thản nhiên nhìn sinh tử của hai người bọn họ đã đủ khiến ta xấu hổ.

Càng không nghĩ tới, ngay trước đây không lâu chúng ta còn từng là địch nhân, chỉ thiếu chút nữa là đánh nhau đến sống chết. Trong nháy mắt, đã biến thành bạn tâm đầu ý hợp!

Có một câu nói của ta nói không sai, lúc này chúng ta chính là châu chấu trên cùng một sợi dây.

Hô, hô!

lái thuyền nhanh chóng quay lại, nguy hiểm vô cùng cọ sát qua cự thạch, thân thuyền đâm vào trên đá ngầm phát ra từng đợt trầm đục, khoang không ngừng xóc nảy. Dưới ngực giang cá lớn đã bị máu tươi nhuộm đỏ, lão giả này khẽ nhắm hai mắt, ngậm miệng khói không nhúc nhích, tay cầm tẩu thuốc cũng run lên nhè nhẹ, tựa hồ sắp không chịu nổi nữa.

Lương Minh Lợi đuổi sát phía sau càng lúc càng gần, cách xa thuyền cánh chỉ còn hơn hai mươi mét!

Thật sự khó có thể tưởng tượng, tốc độ của tên này lại nhanh như vậy, dưới tình huống Mã Đạt toàn lực bỏ chạy chẳng những không có bỏ rơi hắn, ngược lại còn càng đuổi càng gần.

Phải làm sao bây giờ?

Những con cá lớn và phạm vi lớn đều có thương thế nghiêm trọng, tuy rằng sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường, tạm thời chưa chết nhưng tuyệt đối không thể chiến đấu.

Vạn nhất tên gia hỏa này xông lên phá hủy thuyền cánh, chúng ta ngay cả cơ hội nổi lên mặt nước cũng không có.

"Nha đầu!" Phạm Xung đột nhiên kêu lên.

Ta bận rộn nhàn rỗi xem xét, lông mày Bàn Tư nhẹ nhàng run run, giống như dần dần tỉnh táo lại.

Rắc! Đúng lúc này, thân thuyền nhoáng lên một cái, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Là Lương Minh Lợi đuổi theo, một chưởng vỗ lên đuôi thuyền!

Khí lực của thằng nhãi này không ngờ lại kinh người như vậy, dưới một kích này, toàn bộ hạm đội đều đột nhiên lệch sang một bên, nghiêng thẳng về phía bên cạnh.

Ta đang hết sức căng thẳng, vội vàng kéo cần một cái.

Hô! Phi hạm lại cấp tốc xông về phía bên kia, kết quả bên kia có một viên đá nhọn nhô ra, ta nghĩ quay lại đã không kịp nữa rồi.

Mắt thấy thuyền bay sắp va chạm!

Lạch cạch một tiếng, tẩu thuốc trong tay cá lớn rơi xuống, hai tay cũng đờ đẫn rủ xuống.

"Lão đầu nhi." Phạm Xung hét lớn.

"Giang lão tiền bối!" Ta cũng kinh ngạc kêu lên.

Phanh, lại một tiếng! Lương Minh Lợi vung tay, nhắm vào đuôi thuyền lại một kích.

Đầu thuyền trầm xuống, hướng phía dưới chìm xuống, lòng ta đầy lo lắng lại không thể làm gì.

Một khi lái thuyền bị hủy, cho dù Lương Minh Lợi không truy sát chúng ta nữa, chúng ta cũng tuyệt đối không bơi ra được, chắc chắn táng thân dưới đáy nước, hoàn toàn không có khả năng còn sống.

Lúc này, lộc cộc đang ngủ say bỗng nhiên mở mắt ra, rắc một cái, vỗ lên trên một cái nút màu đỏ.

Vèo, một làn sóng nước màu trắng như tuyết đột nhiên từ đuôi con thuyền lao ra ngoài.

Là cá sấu!

Ngay sau đó, nàng dùng sức kéo mạnh cán kéo mạnh một cái, thân ảnh bỗng nhiên vặn một cái, cùng khối đá nhọn trước mặt kia lao đến, lập tức liền muốn đập vào nhau, nhanh chóng hướng lên trên.

Thân thuyền lau lau đá tảng, cực kỳ nguy hiểm tránh lui tới.

"Nha đầu, người đã tỉnh rồi." Phạm Xung vừa mừng vừa sợ hét lớn.

Bưng dế đột nhiên phát ra hai cái này, tựa như lãng phí hết tất cả khí lực của nàng, chỉ hướng về phía ta và Phạm Xung nhẹ nhàng cười cười rồi lại nhắm mắt lại.

Thân thuyền giống như máy bay, cấp tốc xông lên mặt nước.

Lông xạ nổ tung một mảng lớn sóng nước, màn hình trắng xóa không nhìn rõ cái gì, cũng không biết nổ trúng Lương Minh Lợi chưa?

Ta cũng không quản được nhiều như vậy, vội vàng tăng tốc lôi kéo vật điều khiển, tiếp tục leo lên, mắt thấy cách đáy sông càng lúc càng gần.

Đầu tiên ngàn sáu chiêu sinh tử mười khắc...

"Ha ha, ha ha!" Lời nói của thuyền cánh vừa mới kết nối, đầu kia liền truyền đến tiếng con vịt đực to như dế vỡ.

"Con bà nó, mau gọi bọn chúng mở cấm chế ra, chúng ta sẽ lập tức lên mặt nước thôi." Phạm Xung nôn nóng kêu lên.

"Đã mở ra, các ngươi tiếp tục bay lên là tốt rồi." Lộc phu trả lời.

Hắn nghe giọng điệu của Phạm Xung cũng rất vui vẻ, thậm chí còn nói đùa một cách vô tâm: "Thằng ngốc, ngươi không có việc gì chứ? Ta còn tưởng ngươi làm vậy cơ mà. Ha ha, vừa rồi ta đã nghiện lắm rồi, giết liền mười mấy tên nữa đấy."

"Mười mấy cái gì?" Phạm Xung có chút kỳ quái hỏi.

"Chính là đám lính đánh thuê quỷ đen trên thuyền kia à!" Ô Lạp phu nói: "Cũng không biết đám gia hỏa này bị sao, đột nhiên tạo phản, người khác đều bận rộn, chỉ có một mình lão ca ta, đơn thương độc mã giết cho thống khoái. Ha ha ha, đã lâu không phải là đã ghiền như vậy! Đáng tiếc, lần này ngươi không có ở đây, không thể đánh cược giống như lần trước, cảm thấy ít hơn chút gì đó."

Trọc phu nói rất nhẹ nhàng, nhưng tin tức lộ ra lại rất kinh người!

Cả một thuyền chiến binh hạng nặng, toàn bộ đều bị một mình hắn xử lý rồi?

Xem ra Lưu lão Lục nói không sai, tổ đội hậu viện trên thuyền cũng đồng thời trải qua một trận chiến cực kỳ thảm thiết.

Ngoài ra, còn có hai đội U Minh Nhật Bản Cơ đánh lén, kết quả bị Giang Tiểu Ngư một mình ngăn lại.

Căn cứ lần đầu suy đoán, Lý Minh Hãn ở lại trên thuyền phiên dịch là nội gian, như vậy trận phản loạn này nhất định là do hắn đặt ra, nhưng đám này lại muốn làm gì?

Trước khi xuống nước, hai tên Uế chia ra xông vào hai gian phòng của ta và Lưu lão Lục, muốn giết chết hai chúng ta. Sau khi xuống nước, lại lần lượt đánh lén Uyển, Ất, Phạm Trùng và Đằng Điền Cương.

Chỉ có không tấn công cá lớn và Lương Minh Lợi.

Là bọn họ kiêng kỵ thực lực hai người này, không dám đánh lén, hay là nói mục tiêu bọn họ định ra sớm gạt bỏ hai người bọn họ ra ngoài?

Đúng rồi, Lưu lão lục từng ám chỉ ta, Lương Minh Lợi cũng là nội gián!

Hơn nữa dường như cá lớn đã biết trước tình hình, chỉ có điều hiện tại hắn đã hôn mê bất tỉnh, căn bản không cách nào biết được chân tướng.

Trong đó còn có một chi tiết nhỏ, chính là khi nữ khôi lỗi kia đánh lén nhằm vào hai người bọn họ, mục tiêu rõ ràng chính là lang thang.

Nàng bị trọng thương, trong lòng biết không thể đồng thời diệt trừ hai người, là quyết tâm trước tiên phải ưu tiên đánh chết xà nam tử.

Đây cũng chính là mục đích thật sự của bọn họ khi diệt trừ Bàn Tư!

Oan, phạm trùng là bởi vì ở cùng lang ân mới gặp phải công kích. Cũng chính vì thế, lúc ta và cá lớn sông Minh Lợi một mình hành tẩu cũng không gặp phải bỏ trốn.

Nhưng như vậy, tại sao bọn họ lại muốn săn giết Đằng Điền Cương chứ?

Xem ra, hết thảy chỉ có thể sau khi lên thuyền mới có thể tìm hiểu đáp án.

lái thuyền tiếp tục hướng lên trên, dò xét hơi thở của cá lớn trong sông, gấp giọng quát: "Tiểu tử, lão đầu nhi sắp không xong rồi!"

Mặc dù lần này Lương Minh Lợi không đâm trúng chỗ yếu hại của trái tim cá lớn, nhưng dù sao để lại một lỗ thủng lớn như vậy, mất quá nhiều máu.

Lúc này tu vi của con cá lớn kia đã mất hết, không có bất kỳ linh lực nào bảo vệ, nếu không được cứu chữa kịp thời, cũng chỉ có thể chết oan chết uổng!

Ta móc ra một tờ giấy nhỏ đưa cho Phạm Hướng Tiến nói: "Lập tức liên hệ với Thẩm lão thái thái, để bà hỗ trợ phong bế hồn phách Giang lão tiền bối, đợi chúng ta lên thuyền rồi cùng S Trạm cứu chữa."

"Được!" Phạm Xung nhận lấy, mở miệng nói.

Trên đầu thằng này còn cắm một cái xúc tu sắc bén như đao nhọn, nếu là người thường cho dù may mắn không chết, chỉ sợ cũng bị thương nặng, nhưng tên này vẫn như cũ sinh long hoạt hổ! Thực không biết thân thể này rốt cuộc là do cấu tạo gì.

Vừa nghe thấy Giang Đại Ngư bị trọng thương hôn mê bất tỉnh, mắt thấy khó giữ được tính mạng, trong ống tay truyền ra tiếng kinh hô của Giang Tiểu Ngư, vội vàng gọi Thẩm bà tới.

Dựa theo chỉ thị của Trầm lão thái bà, Phạm Xung xé nát người giấy thành nửa tờ, nhét vào miệng giang cá lớn, lại dán lên xấp vải: Lúc trước chính là cứu chữa đe dọa như vậy.

Ngay sau đó lại truyền đến tiếng tắm của Trương tiên sinh: "Trương tiên sinh, Tưởng Uyển... và mọi người có khỏe không?"

"Cút mẹ ngươi đi..." Phạm Xung vừa muốn chửi ầm lên, thì ta đã vội ngăn cản, cố nén lửa giận trong lòng nói: "Vẫn còn tốt, chỉ là từng người chịu chút thương thế, chúng ta mau chóng trở lại thuyền. Bây giờ ta đang điều khiển lái thuyền, nhưng chưa thành thạo, còn cần sự viện trợ của ngươi. Một người một thuyền của chúng ta có thể an toàn đến hay không chỉ trông cậy vào ngươi, tiên sinh vùng Tý!"

Ta cố ý nhấn mạnh một câu cuối cùng, chính là cho người khác nghe, cũng là khiến trong lòng hắn kiêng kỵ.

Nếu Bàn Khang thật sự là đứa bé tốt vì bắt ác long ném ra mồi dụ, hắn khẳng định không hy vọng lốc xoáy chạy đi.

Chúng ta chỉ còn sinh tử của những người khác, dưới cái nhìn của hắn lại càng không quan trọng.

Nhưng nếu hắn cố ý ép chúng ta chìm thuyền vào đáy sông, lưu lại giang Tiểu Ngư ở trên thuyền, Lưu lão lục thậm chí cóc phu khẳng định cũng sẽ không tha cho hắn!

Hai phe thật sự muốn đấu nhau, Thẩm lão thái thái tuyệt đối sẽ không tham dự bất kỳ một phương nào, chỉ dựa vào vu sư Lộc một người chưa hẳn có thể bảo vệ được hắn.

Quả nhiên, tên chóp bếp trầm ngâm một chút rồi nói: "Được, Trương tiên sinh, ta chỉ dẫn phương hướng cho ngươi, ngươi cứ đi theo mệnh lệnh của ta là được!"

Lúc tiến vào đáy sông phá trừ phong ấn, cực kỳ gian nguy, ngay cả đồi núi cũng khẩn trương tay chân đầy mồ hôi, có vẻ hơi luống cuống tay chân.

Nhưng lúc ra khỏi sông, ngược lại nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ngay cả ngoại môn hán ôm chân tạm thời như ta cũng có thể ứng phó được.

Dựa theo Chỉ thị của em gái, rẽ trái rẽ phải trong bóng tối, phía trước hiện ra một mảng ánh sáng.

"Tăng tốc tiến lên! Còn thời gian mười giây, phong ấn đã sắp đóng lại." Thê khanh lớn tiếng kêu lên.

Ta đã khống chế công ấn ép đến cực hạn, điều khiển lái tàu cấp tốc hướng lên trên bay vút đi.

Đúng lúc này, sau khi giang thuyền đặt vào trong kính, lại hiện ra một bóng người khác.

Là Lương Minh lợi, gia hỏa này lại đuổi tới rồi!

Lúc này nửa người lân phiến của hắn đã rơi xuống, một cái răng nanh cũng không biết đi đâu, da thịt trên mặt cũng nở ra tầng

tầng, nhìn càng thêm dữ tợn, đơn giản không khác gì Địa Ngục Ác Quỷ.

Dây câu còn chưa nổ chết hắn? Rốt cuộc tên gia hoả này là thứ gì.

Ngay phía sau hắn, còn có một đoàn thanh quang cũng đang nhanh chóng đuổi đến, mặc dù cách xa, không thấy rõ, bất quá cũng có thể đoán được, đó nhất định là ác long.

"Nhanh!" Phạm Xung nắm chặt tay, hét lớn.

Phù!

lái thuyền lao ra một cơn sóng nước trắng xóa, bay thẳng về phía đáy sông.

Bốp!

Theo một tiếng vang thật lớn, toàn bộ Già hạm kịch liệt run rẩy một cái, vọt vào trong ánh sáng.

"Hảo tiểu tử, đã phá tan phong ấn! Tiếp tục nổi lên mặt nước, mọi người đang chờ tiếp ứng ngươi." Trong ống nói truyền đến thanh âm cực kỳ kích động mà lại mừng rỡ của Lưu lão lục.

Ta nắm chặt cán điều khiển, kéo lái thuyền dựng thẳng lên.

Nhưng đột nhiên, Mã Đạt dừng chuyển, tất cả lệnh đăng đồng thời đều bị tiêu diệt!

Hỏng rồi!

Bị lái thuyền xông tới, lại bị Lương Minh Lợi mạnh mẽ đánh hai cái, vừa rồi xông qua phong ấn đã là cực hạn. Bây giờ xảy ra sự cố, căn bản là không có cách nào khởi động.

Đứng thứ một ngàn sáu, ba lượt Giang Tiểu Ngư trợ giúp chiến đấu.

Vừa mới thoát khỏi phong ấn đáy sông, đột nhiên hệ thống lực trên thuyền tàu mất tác dụng.

Tất cả đèn lệnh đột nhiên tắt ngấm, ngay cả thiết bị thông tin cũng không thể sử dụng.

lái thuyền giống như một tảng đá lớn chìm ở trong nước bùn, kính thăm cũng bị che lại, không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài chút nào.

Tuy nói hiện tại đã thoát khỏi di chỉ, đứng ở bên ngoài phong ấn, nhưng vừa rồi cũng đã nhìn thấy cả rồi, Lương Minh Lợi và ác long cũng theo sát phía sau.

Một khi bọn hắn cũng thoát khỏi phong ấn, chúng ta cũng chỉ có thể ngồi chờ chết mà thôi!

Bétera vẫn hôn mê chưa tỉnh, tu vi của cá lớn giang hồ đã mất hết, phạm vi bị thương nặng, hai người này còn lưu lại một hơi tạm thời không chết, đã xem như mạng lớn rồi, căn bản là đừng trông cậy vào hai người bọn họ còn có thể ứng chiến, thậm chí ngay cả leo ra cửa khoang, bơi đến thuyền phá băng cũng hoàn toàn không có khả năng.

Chỉ dựa vào chính mình muốn mang tất cả mọi người của một khoang thuyền ra ngoài, căn bản không làm nổi, làm cái này phải làm sao bây giờ?

Tất cả đèn chiếu sáng trong khoang thuyền đều đã bị tắt, chỉ có trên đỉnh đầu là một ngọn đèn tạm thời hiện ra lục quang.

Phanh! Đúng lúc này, cuối khoang phát ra một tiếng vang thật lớn, toàn bộ thuyền cũng run theo.

Bùm bùm bùm bùm!

Lại liên tiếp ba lần, trong toàn bộ khoang thuyền đều vang vọng ông ông, phảng phất có người mang theo một thanh trọng chùy ngàn cân, đang dùng sức đập xuống.

Chắc chắn là Lương Minh Lợi đã đuổi tới!

Cho đến lúc này, hắn vẫn tặc tâm bất tử.

Hắn chắc chắn cũng sẽ biết, khoảng cách giữa chúng ta với Phá Băng Thuyền đã không còn xa, nếu không ra tay thì tất cả cũng đã muộn rồi!

Bùm bùm bùm!

Tiếng nện càng lúc càng vang dội, chấn động đến mức lỗ tai đều có chút tê dại.

Mắt thấy hắn sẽ đem chiếc thuyền này mạnh mẽ đập ra một cái lỗ thủng lớn.

"Tiểu tử! Ngươi đi nhanh đi" Phạm Xung liếc nhìn ta một cái, trịnh trọng nói: "Ngươi không phải là đối thủ của hắn, lưu lại nơi này cũng vô dụng. Chúng ta mấy người không đi được, nhưng ngươi còn có thể chạy, so với toàn bộ đều chết ở chỗ này. "

Hắn nói không sai, cho dù ta ở lại không đi, cũng tuyệt đối không ứng phó được, thậm chí ngay cả một chút việc cũng không giúp được.

Đừng nói ta có thể đánh thắng được Lương Minh Lợi hay không, một khi hạm đội này bị đập vỡ, nước sông tràn vào, ta cũng chỉ có thể làm gà canh.

Có lẽ chính ta còn có thể miễn cưỡng nổi lên mặt nước, nhưng những người này một người cũng không mang đi được!

Nhưng mà... sao ta có thể nhẫn tâm được đây?

Ta và mấy người này mặc dù quen biết thời gian không lâu, nhưng cùng trải qua vô số sinh tử, ở trong cổ tích dưới nước cùng nhau xông xáo, mắt thấy là sẽ an toàn lên bờ, cuối cùng lại muốn bỏ qua tất cả mọi người một mình chạy trốn, như vậy ta sẽ áy náy cả đời.

"Ngươi còn lề mề cái rắm! Nhanh lên a." Phạm Xung có chút sốt ruột hét lớn: "Đợi một lát tiểu vương tử kia xông lên, ngươi muốn chạy cũng không kịp! Nhanh chóng bơi lên thuyền, kêu những người khác báo thù cho chúng ta."

Nói xong, hắn nắm chặt đại đao, chăm chú nhìn khoang thuyền.

Xem ra hắn chuẩn bị dựa vào một hơi cuối cùng này để cá chết lưới với Lương Minh Lợi!

"Chạy!" Phạm Xung thấy ta còn chưa động đậy, chửi ầm lên: "Thằng nhóc con này cũng thật là con mẹ nó mực! Ta đánh ra cái mạng này còn có thể liều mạng với nó, ngươi mau gọi người tới, nói không chừng còn có thể cứu sống mấy người bọn họ, nếu không đến muộn thì không kịp nữa rồi."

Phạm Trùng thật là trượng nghĩa, không thể nói gì!

Mấy lần nguy cơ vẫn luôn là hắn ta xông pha trước nhất, ngay cả dốc hết tính mạng cũng không chút do dự.

Hắn nói cũng một chút cũng không sai, chậm thêm một lát, thật sự một người cũng không thể trốn thoát.

Một khi Lương Minh Lợi đập vỡ chiến hạm mang chanh chua đi, những người khác chắc chắn sẽ chết oan uổng. Ta sẽ sớm chạy trốn để gọi viện binh tới, nói không chừng những người khác còn có thể cứu.

Xem ra cũng chỉ có thể như thế!

"Lão Phạm, ngươi còn có tâm nguyện gì?" Ta mắt rưng rưng hỏi.

"Áp nguyện cái rắm, mau cút đi." Phạm Xung tức giận quát lên.

Rặc rặc!

Giờ phút này, thuyền bơi như bị một cái roi lớn quật mạnh một cái, ngay sau đó toàn bộ xạ hạm lay động mãnh liệt, từ trong nước bùn rút ra.

"Mau cút đi!" Phạm Trùng không dằn nổi nắm lấy cổ áo của ta, nhấc ta từ trên ghế ngồi lên.

"Lão già, ngươi xem, là Giang Tiểu Ngư kìa." Ta vui mừng kêu lên.

Lúc này thuyền bơi đã lao ra nước bùn, thăm kính bị nước chảy xông lên, lần nữa trong suốt lên.

Bên ngoài trong nước đục tối như mực, đang có một bóng người giống như cá bơi, lau qua thuyền bơi bơi thẳng về phía sau!

Bóng người kia đầu không cao, mang theo một cây Trường Yên Thương, hai con mắt nhỏ trừng tròn xoe, tựa hồ cũng muốn phun ra lửa.

Chính là Giang Tiểu Ngư!

Xem ra là sau khi hắn biết giang cá lớn bị thương nặng, không chờ được tỳ hạm lên thuyền, liền nhảy nước trước.

Vừa lúc nhìn thấy kẻ đầu sỏ gây họa là Lương Minh Lợi, lập tức nổi giận đùng đùng chạy tới!

Giang Tiểu Ngư bay vút về phía sau, Già hạm đang quay lưng với hắn, cấp tốc lao về phía mặt nước.

Cho đến lúc này ta mới phát hiện, xung quanh Già hạm có quấn quanh mấy sợi dây sắt to bằng cánh tay, một đầu khác ở phía xa xa hướng lên trên, đang túm lấy lái tàu tăng tốc bay lên.

Đây là... Trọc phu!

Lúc trước lôi kéo cự quy, đã từng thấy qua bản lĩnh này của hắn, chẳng lẽ lão mao này cũng tới?

Âm thanh từ đằng sau thuyền hạm phát ra rồi ngừng lại, mặt nước cũng theo đó lại nổi lên từng con sóng lớn, toàn bộ mặt nước đều bị quấy cho tối tăm, không còn nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài nữa.

Xem ra là Giang Tiểu Ngư và Lương Minh lợi đã giao thủ.

Giang lớn và cá lớn không những là huynh đệ sinh đôi, mà còn là xuất phát từ một sư phó, kinh nghiệm cơ hồ hoàn toàn giống nhau, thực lực tu vi cũng không chênh lệch nhiều, để hắn tới đối phó Lương Minh Lợi hẳn là không có vấn đề gì!

Đội tàu chúng ta cưỡi cũng ở dưới lực lượng xấu xí của mình, cách mặt nước càng lúc càng gần.

Bịch! Sóng nước cuốn lên, trong gương lại lóe lên ánh sáng.

Cánh đồng tuyết trắng xóa, mặt băng sáng ngời, cách đó không xa có một chiếc thuyền Phá Băng vô cùng lớn.

Sự tình cách ba ngày sau, chúng ta rốt cục lại trở về mặt đất!

lái thuyền lơ lửng trên mặt sông, bị dây sắt lôi kéo, theo Giang Lưu tiếp tục đi về phía trước.

Càng đến gần một chút càng nhìn rõ ràng hơn, chỉ thấy bên cạnh lan can boong thuyền, có một đại hán to lớn đang đứng quay lưng về phía chúng ta.

Hán tử để trần nửa người trên, toàn thân đỏ bừng một mảnh, quanh thân không ngừng dâng lên từng đạo khói trắng.

Bốn phía dưới chân hắn đã sớm bị nước sông dâng lên đông lạnh thành một mảnh núi băng cao thấp chập chùng. Mà hắn lại không nhúc nhích tí nào, nắm sợi dây sắt không ngừng quấn quanh cánh tay.

Trong lòng ta bỗng xuất hiện bốn chữ: Hàn Giang tiểu phu!

Đệ nhất thiên sáu chương bốn phương, Trương Cửu Lân tâm cơ bốn phía.

"Là con nhà quê..." Phạm Xung lẩm bẩm một tiếng, giọng điệu có chút thổn thức.

Bên cạnh lan can boong tàu cao hơn một tầng, đứng song song bốn người.

Khuêu thiên, vu sư Liệu Liệu, Thẩm lão thái thái, Lưu lão lục, tất cả đều nhìn về phía chiến hạm không chớp mắt.

Ba ngày trước, chúng ta còn ở trên chiếc thuyền này, tận mắt nhìn thấy bào phu lôi kéo cự quy, vừa chớp mắt đã biến thành hắn cứu chúng ta.

Tuy rằng mới chỉ đi có ba ngày, nhưng hành trình cổ tích lần này quả thực giống như xông vào Quỷ Môn quan một chuyến, thật sự là suýt chút nữa không thể nào nhìn thấy ánh mặt trời nữa!

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, hắn ta không khỏi cảm thán.

"Con mẹ nó." Phạm Xung liếc mắt nhìn Lý Đông, lập tức nghiến răng, tay cầm đại đao vang lên tiếng cọt kẹt.

Cái gọi là liên hợp khảo sát đội ngũ này, chính là đội Dục Tư xây, hắn che giấu tình hình thực tế thật sự với tất cả mọi người.

Phạm Xung không thể tha thứ nhất chính là biến đồi đà thành mồi nhử, lúc này hắn hận không thể lập tức chém đầu đội nón ca ném vào sông lớn cho cá ăn!

Giang Đại Ngư từng nói, muốn phá giải long hôn tế người đáu, chỉ có một biện pháp, chính là chặt đầu người tưởng tượng ban đầu và Lộc Nhĩ xuống ném vào Ô Tô Lý Giang.

"Phạm Nhân, trước tiên đừng xúc động!" Ta biết rõ hắn định làm gì, rất sợ tên gia hỏa này không nhịn được nữa, vừa mới lên thuyền đã hô chém giết, vội vàng nhắc nhở hắn: "Đừng quên Hặc còn ở trên thuyền, đừng nói bây giờ chúng ta không động vào hắn được, cho dù chúng ta đều hoàn hảo như lúc ban đầu, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn, việc này chúng ta còn phải bàn bạc kỹ hơn."

"Chủ đề cái rắm!" Phạm Xung gào lên: "Hiện tại đánh không lại, sau này đã đánh thắng rồi hả? Chờ khi đó nha đầu kia sớm đã hết thuốc chữa, còn không bằng chém một đứa một đứa, trước tiên làm con chó già lọm khọm này đi, chung quy vẫn hơn là nhìn kẻ không bằng."

"Phạm, đừng có giả vờ nữa." Mắt thấy tên đeo binh cách thuyền bị phá thuyền càng lúc càng gần, ta vội vàng khuyên nhủ: "Ta cũng không muốn nha đầu này chết, nhưng ngươi thô bạo như vậy là có thể cứu được nó sao? Cho dù ngươi chém đầu em cá mập rồi không dập tắt được, nhưng cũng không phá giải được, chỉ cần nó có phòng bị, chúng ta càng không có phần thắng! Giết Kiều Nhi là có thể đổi lại nút lặp sao? Ngươi làm vậy chỉ có thể làm hại nó hoàn toàn không còn chút hy vọng nào."

"Vậy... Vậy ngươi nói thế nào?" Phạm Xung vừa nghe, lập tức không có sức lực, bất đắc dĩ hỏi.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ có biện pháp, ta cam đoan sẽ trả cho ngươi một quả quay phim hoàn hảo không sứt mẻ! Nhưng điều kiện tiên quyết là, ngươi phải nghe lời ta, một chút cũng không thể làm cho hai người bọn họ phát hiện ra sơ hở, có thể làm được sao?" Ta mở miệng nói.

"Ta..." Phạm Xung cắn răng, nhìn về phía nhúm rượu, lại nhìn xư tắm trong gương, cuối cùng thành thật cúi đầu: "Ta sợ không chứa nổi nữa."

Đúng là như vậy, Phạm Trùng là một người thẳng tính.

Hiện tại hắn hận không thể lập tức chém chết hai người này, thật sự để cho hắn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, không biết chút nào, đích xác có chút làm khó hắn.

Hơn nữa Trĩ cùng Lộc chính là một đôi cáo già cực kỳ giảo hoạt, muốn lừa gạt hai người bọn họ, cũng không quá dễ dàng!

Mắt thấy cách Phá Băng Thuyền càng lúc càng gần, ta suy nghĩ một chút nói: "Dứt khoát giả bộ hôn mê đi. Ngươi nhắm mắt lại, không nhúc nhích, bất luận nghe thấy cái gì cũng không được động đậy, thời cơ tới ta sẽ gọi ngươi."

"Được! Nếu có thể cứu nha đầu kia ta đều nghe lời ngươi." Phạm Xung thành thật trả lời.

Nói xong, hắn liền nhắm hai mắt lại, nghiêng người tựa vào ghế ngồi.

Toàn thân Phạm Xung đều là máu tươi, trên đầu còn cắm một cái xúc tu sắc bén như đao nhọn, thương tình giả không cần giả bộ, chỉ cần hắn không mở mắt, không lên tiếng, cũng không ai biết hắn là giả hôn mê.

Bốp một tiếng, thuyền buồm tựa vào lan can của Phá Băng Thuyền.

Cho đến lúc này, ta mới phát hiện trên vách tường khoang thuyền hiện đầy những con mắt thương to nhỏ, còn có rất nhiều chỗ bị nổ đen kịt một màu, xem ra chiến đấu trên thuyền cũng cực kỳ kịch liệt!

Càng thêm khó tin chính là, cả một thuyền tuần đoàn hạng nặng vậy mà đều bị một mình Ô Lạp giết chết, lão mao tử này cũng đích xác không thể khinh thường.

Trọc phu quấn thiết tác trên cột thuyền, chạy nhanh tới.

Hai tiếng rắc rắc vang lên, xé rách rào cản đã sớm vặn vẹo, nhảy lên thuyền trống.

Ta mới vừa mở ra cửa khoang thuyền, tên này liền nhảy vào: "Ngốc chết được..." Lời nói chưa dứt trong miệng hắn, liếc thấy Phạm Xung lập tức ngây ngẩn cả người.

"Cái này... Đây là con mẹ nó ai làm!" Lộc phu trợn trừng hai mắt, râu đỏ dựng đứng lên, lớn tiếng hỏi ta.

"Là Lương Minh Lợi, trước tiên đem bọn họ lên thuyền rồi hãy nói." Ta giải thích ngắn gọn, sau đó móc ra song đao chém đứt chỗ ngồi cá lớn.

Đà và lão thái thái đi xuống boong thuyền, Lưu lão lục và ba người bạn tắm quải trượng cũng một trước một sau chạy tới.

Dưới sự trợ giúp của Niêm phu, ta mang tất cả bốn người trong khoang đi ra ngoài.

Cả người cá lớn đều bị đóng trên ghế, ta cũng không dám nhẹ nhàng, đành phải chém xuống toàn bộ chỗ ngồi khiêng ra ngoài.

"Úi lang..." Lúc nhìn thấy Bàn Tơ, bổng lộc kinh hô một tiếng thân thể run lên, suýt nữa ngã sấp xuống đất.

Ôn lang giả bộ hôn mê theo bản năng siết chặt chuôi đao, ta vội vàng véo mạnh lên cánh tay nàng một cái, cố ý lớn tiếng nói: "Ngươi yên tâm, láng giềng không có việc gì."

Đây là một câu hai nghĩa, đã nói với em gái, cũng là nói với Phạm Xung.

Phạm Trùng ý thức được mình đã phạm sai lầm nên cố gắng im lặng.

Xuân Tam cũng quay đầu lại nhìn ta nói: "Chuyện này... Rất nhiều tình huống thật sự là không đoán được, thật xin lỗi, khiến các vị chấn kinh!" Dứt lời cúi người thật mạnh vào ta.

Thật không biết, không đoán trước lời của hắn là chỉ cái gì?

Chẳng qua là không nghĩ tới mấy người chúng ta còn có thể sống sót trở về, thậm chí còn mang đàn quay về bình yên vô sự sao?

Kỳ thật, ta cũng hận Cầm Tư, nhưng cũng không thể biểu lộ ra cái gì, vẫn làm bộ như không biết chút nào nói: "Cái này cũng không trách ngươi được, việc thám hiểm cổ tích vốn đã gian nguy trùng trùng, ai có thể đoán trước được sẽ xảy ra chuyện gì? Chúng ta tuy nói đều đã bị thương khá lớn nhỏ, bất quá, tất cả đều trốn ra, hiện tại quan trọng nhất là nhanh chóng cứu trị nhân viên đi."

Trên mặt ba người hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đà cũng nhìn chằm chằm ta, cách mặt nạ kim loại ta không nhìn thấy biểu cảm của ông ta, nhưng ta lại có thể nhận ra ông ta có chút nghi hoặc.

Bọn họ nghi ngờ chính là bình tĩnh của mình.

Vừa không phẫn nộ, vừa kinh ngạc, thậm chí ngay cả một chữ của ác long cũng không nhắc tới từ đầu tới cuối.

Hình như trong di tích này căn bản không phải là ác long gì cả!

Hai người bọn họ có thể vẫn như cũ có chút tò mò, rốt cuộc chúng ta chưa mở ra Phục Ma đại trận? Ác Long có phá trận mà ra hay không?

Nhưng ta không nói bọn họ càng không dễ hỏi, ta đành phải giúp đỡ mọi người nâng lên hướng đại sảnh trên thuyền.

Lưu lão lục nhìn thấy mình mặc dù bị thương một chút, quần áo đầy người sớm đã bị nghiền nát không chịu nổi, nhưng đại thể coi như không có việc gì, rất vui mừng gật đầu, nhưng lại cái gì cũng không nói. Nhưng trong ánh mắt kia lại hiện lên một tia cực kỳ trịnh trọng cùng cẩn thận, theo bản năng sờ lên ngón giữa.

Hắn đang nhắc nhở ta, ngón giữa ở hai bên trái phải!

Số một ngàn sáu mục chữa thương....

Vào đại sảnh mới phát hiện có một người bị cột vào chiếc ghế bên trong, chính là phiên dịch của Lý Minh Hãn. Tầm mắt của hắn sớm đã chẳng biết đi đâu, trên mặt đầy vết thương, ngoài miệng có dán vải, một trái một phải còn có hai người da đen đang đứng.

Hai người này ta cũng đã gặp qua, đúng là gia hỏa đã nhận được thuyền của ta cùng Lưu lão lục.

Không phải nói người hắc ám trên thuyền đều gian dối Lý Minh Hãn dẫn dắt tạo phản rồi sao? Sao còn lưu lại hai người này.

Chẳng lẽ nói, sau khi ngục quân biết được mánh khóe nhỏ của Lý Minh Hãn, cũng chôn mắt trong lính đánh thuê?

Hai con quỷ đen này là nội ứng của hắn?

Mấy người giang đại ngư thương thế rất nặng, Trầm lão thái thái đang chữa trị cho mấy người, những người khác cũng đều im lặng ở một bên quan sát.

Trật lang gần như không có việc gì, chỉ là tinh thần tổn thương quá lớn, tạm thời còn chưa hồi phục lại đây thôi, tĩnh dưỡng thêm chút nữa là được rồi. Trầm lão thái thái thái bảo điềm đạm mang nàng về phòng trước.

Bưng và cá lớn sông đều bị thương không nhẹ, nếu không có người Câu Hồn Chỉ, sợ là đã sớm chết rồi. Nàng lại lấy ra hai người giấy nhỏ, đốt thành tro giấy ở trước mặt hai người.

Bản thể của nàng chỉ là quỷ hồn, chiêu số sử dụng cũng không ai nói rõ rốt cuộc nguyên lý ra sao.

Ngay trong nháy mắt người giấy thành tro, lông mày Mãng đột nhiên nhíu lại, tựa như đột nhiên có tri giác, cảm thấy đau đớn.

Cá lớn cũng hữu khí vô lực thở hổn hển một hơi, mí mắt giật giật nhưng cuối cùng vẫn không mở ra.

Sau đó, Thẩm lão thái thái lại đi tới trước người Phạm Phạm, có chút nghi hoặc nhìn một chút, lại quay đầu nhìn ta, hình như là phát giác cái gì.

Nhưng nàng vẫn không nói gì, lập tức nắm đầu ngón tay vung lên, cắm ở giữa sông lớn và xúc tu đao nhọn trên ngực Phạm Nghiễm bay vút ra ngoài, máu đen phun tung toé!

Hai cái xúc tu kia răng rắc một tiếng cắm xuyên qua vách khoang thuyền, ngạnh sinh đâm ra hai cái lỗ thủng lớn.

Cá lớn đau nhếch miệng, phát ra một tiếng thở nhẹ.

Phạm Xung vẫn như cũ không nhúc nhích, ngay cả lông mi cũng không nháy một cái.

Tên gia hoả này thật đúng là con mẹ nó, lại để cho hắn giả chết cũng phải giả chết để rút đao, ngay cả động đậy cũng không nhúc nhích! Cũng thật sự là một người cứng rắn.

Thẩm lão thái thái lại vung tay lên, ba người giấy nhỏ bay ra, nằm nhoài tại mi tâm của ba người.

Miệng vết thương của bọn họ lập tức ngừng chảy máu, khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, rất nhanh liền kết thành vết sẹo, trên mặt cũng hiện ra một tia đỏ ửng, cánh mũi cũng nhẹ nhàng vỗ nhẹ, giống như đã an tâm tĩnh dưỡng hơn một tháng!

Lúc này, người giấy nhỏ cũng lập tức giống như lá khô trước mùa thu, cấp tốc uể oải xuống dưới.

"Được rồi, tu dưỡng thêm một đoạn thời gian nữa là không sao rồi..." Thẩm lão thái thái nhẹ nhàng nói.

Bản lĩnh xuất thần nhập hóa của Trầm lão thái thái thái khiến ta trợn mắt há hốc mồm!

Ngay cả Lưu lão lục cùng Lộ Dịch sau khi biết rộng cũng cực kỳ kinh ngạc.

Lần này ta rốt cuộc minh bạch, tước hiệu của Thẩm đại nương "Phá Diệt Quan Âm" rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Nàng giết người không chớp mắt, tên gọi Phá Diệt dễ giải thích, mà hai chữ Quan Âm này, thì ra là còn có một bộ tuyệt kỹ diệu thủ hồi xuân như vậy!

Một tiếng nổ vang, cửa phòng đột nhiên bị đụng nát, cá nhỏ toàn thân đầy băng, gió lửa lửa ập vào.

"Ca!" Hắn hét to một tiếng, liền đánh tới.

"Đừng động!" Trầm lão thái thái bay ra một tờ giấy nhỏ ngăn hắn lại: "Tu vi bây giờ của ca ca ngươi đã mất hết, dương khí không đủ, đang cần an dưỡng. Nhưng quỷ khí trên người ngươi quá nặng, cách quá gần chính là đang hại hắn."

Nghe Trầm thái thái vừa nói như vậy, Giang Tiểu Ngư vội vàng lui về sau vài bước, ôm quyền hướng về phía lão thái thái nói: "Đa tạ lão thái bà: "Đa tạ! Ngày sau nếu cần, rồng ta... Định không hai lời."

Giang Tiểu Ngư thấy mấy anh anh em sinh ra anh em của Giang Tiểu Ngư bị thương nặng, tâm tình cực kỳ khó chịu, thiếu chút nữa đã nói ra thân phận thật sự của Long Tuyền sơn trang.

Nếu như hắn biết rõ ở trên vấn đề người giấy nhỏ, Thẩm đại nhân còn bày giang đại ngư khách một đạo, hắn nên nghĩ như thế nào?

"Giết chết tên Vương Bát nho nhỏ kia rồi sao?" Áp phu gấp giọng hỏi.

Hắn và Giang Tiểu Ngư cùng thi triển cứu viện, một tên kéo thuyền, một tên đuổi giết Lương Minh Lợi. Sau khi nghe ta nói xông lên chính là hại Lương Minh Lợi, râu thúi cũng sắp cắn nát răng, giờ phút này vội vàng hỏi.

"Không có!" Giang Tiểu Ngư hung tợn nói: "Không biết tên kia tu luyện một đống lớn tà thuật xiêu xiêu vẹo bát ở đâu, ngoại trừ người đeo mặt nạ Âm Dương song tu đạo ác quỷ, lại còn dùng thủy độn thuật bỏ trốn, một tên cũng không lưu ý đã bị hắn bỏ chạy."

Trọc phu vừa nghe, cũng tức giận song quyền nện một cái, phát ra một tiếng phanh: "Con bà nó! Thằng tiểu vương bát dê con này nếu chạy mất dạng, thù này báo thế nào đây."

"Thuật Thủy Độn?" Lưu lão lục vuốt râu suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy ngươi hỏi hắn một chút xem sao." Nói xong chỉ chỉ về phía Lý Minh Hãn đang cột băng trên ghế.

Từ Thủy Độn Thuật liên tưởng đến nhẫn nhịn, liên tưởng đến nội gian Lý Minh Hãn ở bên trong phế tích của bọn họ, đây cũng không phải là vấn đề đặc biệt nan giải. Nhưng Lưu lão lục một mực không nói ra lúc này, lại giống như có chút hữu dụng!

Ngay lúc hắn nói xong câu đó, nháy mắt với ta, hơn nữa bản thân lùi về sau hai bước theo bản năng.

"Đúng rồi!" Lộc phu được nhắc nhở, bước nhanh về phía trước, vén tấm vải quấn trên miệng Lý Minh Hãn, vung tay tát một cái.

Gã này lực lớn vô cùng, có thể kéo thuyền từ trong nước bùn dưới nước ra, một nắm tay hạ xuống cho dù lưu lại khí lực, cũng thật sự không nhẹ.

Hàm răng Lý Minh Hãn bị hắn đánh bay một nửa, nửa gương mặt lập tức sưng phù như bánh bao.

"Nói đi! Lương Minh lợi tiểu khốn kiếp kia có cùng một phe với ngươi không? Bây giờ hắn chạy đi đâu rồi." Ô phu hung thần ác sát hỏi.

"Xì." Lý Minh Hãn phun ra một ngụm máu, nhìn Ô phu, lại nhìn tất cả mọi người trong phòng, đột nhiên cười ha hả: "Các ngươi thật ngu xuẩn, chuyện đến mức bây giờ đều không phân rõ ai là bằng hữu, ai là kẻ địch! Các ngươi vẫn luôn bị người ta coi là khỉ đùa nghịch, hung thủ chân chính ngay trước mặt các ngươi, còn cần tới ta sao?"

"Hắn, ngươi nói ai ấy." Phanu phu vung bàn tay định quạt một cái.

Giang Tiểu Ngư vội vàng xông tới, đỡ lấy một tay, nhìn chằm chằm hắn hỏi: "Vậy ngươi nói xem hung thủ là ai?"

"Cái này còn phải hỏi sao?" Lý Minh Hãn khinh thường liếc mắt nhìn hắn một cái, lập tức nhìn sang Liêu đái: "Chính là ông chủ đội khảo sát của các ngươi, chủ nhân thuyền Phá Băng dục. Tất cả đều là do hắn chuẩn bị, tất cả mọi người đều là hại hắn, mà các ngươi chỉ là quân cờ của hắn, bất luận sinh tử cũng không thèm để ý đến quân cờ!"

Giang Tiểu Ngư nghe vậy quay đầu nhìn về phía Nữ Oa, Ô phu cũng trợn mắt nhìn nhau.

Hôm nay ta cầm quải trượng lên, khẽ cười nói: "Ngươi là nội gian ở bên ngoài, đã ngồi yên từ lâu rồi, dù có châm ngòi ly gián thế nào cũng vô dụng."

"Nội gian? Ha ha ha ha ha ha." Lý Minh Hãn cuồng tiếu nói: "Nói ta là nội gian? Được lắm, ta hỏi ngươi, vì sao ngươi giấu cái nhẫn trên cánh tay cụt kia? Còn không phải là vì..."

Hắn còn chưa kịp nói xong, đầu đột nhiên chuyển nhà, trên cổ phun ra máu tươi cao hơn một mét, vẩy xuống đầy đất!

Một ngàn sáu vạch thứ nhất, trung chỉ hiện ra.

Lý Minh Hàn đột nhiên bị chặt đầu trước mặt bao người, hơn nữa lúc này Giang Tiểu Ngư và Ô phu chỉ cách hắn có một mét.

Giang Tiểu Ngư đột nhiên cả kinh, quay đầu nhìn về phía hắc quỷ đứng ở một bên, lấy tu vi của hắn tự nhiên có thể phát giác ra vị trí hung thủ.

"Hắc hắc." Quỷ Quỷ lúc trước đã nhận được Phá Băng Thuyền của ta nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng sáng rực rỡ, lập tức vung lên một chưởng.

"Không tốt!" Giang Tiểu Ngư quát to một tiếng, túm lấy Ô Nha bên cạnh cấp tốc lao về phía sau.

Phù!

Cơn gió vô hình kia thổi đến, gió thổi khắp nơi, mặt đất, vách tường, nóc phòng... tất cả đều bị nhiễm một tầng sương trắng.

Mấy người chúng ta cũng vội vàng kinh hoảng né tránh.

Thế nhưng giang đại ngưu, phạm trùng, râu rậm mấy người vẫn như cũ trọng thương chưa tỉnh, tránh không được né.

Con cá nhỏ che trước người con cá lớn, phun ra một ngụm sương mù.

Cách không vạch một chữ thập, Thẩm lão thái thái ném ra bảy tám người giấy nhỏ lơ lửng ở giữa không trung.

Ầm!

Ba cỗ lực lượng vô hình cùng âm phong đụng vào nhau, lập tức nổ ra một tiếng trầm đục.

Ngay sau đó, bàn ghế bị sương trắng đông cứng, cả thi thể Lý Minh Hàn đều ầm ầm vỡ nát, toàn bộ không khí đều là huyết vụ.

Giang Tiểu Ngư, Lộc và lão thái thái đều không tự chủ được lui về sau một bước, hết sức kinh ngạc nhìn hắn.

"Ừm, không tồi, vẫn có thể đỡ được Thiên Sương chưởng của ta." Quỷ đen rất hài lòng nhẹ gật đầu, Hán ngữ nói rất lưu loát, xa không giống lúc trước tiếp chúng ta.

Mọi người đầy trong khoang đều kinh ngạc không thôi, quỷ đen nhánh này rốt cuộc là ai? Tiện tay một chưởng lại có uy lực như vậy.

Giang Tiểu Ngư, Lộc, Thẩm thái thái liên hợp ba đại cao thủ hàng đầu xuất chiêu, lại còn rơi xuống hạ phong!

Xem ra, suy đoán của Lưu lão lục không sai chút nào. Có thực lực như vậy, cũng chỉ có thể là tiếp cận vô thượng Thần cấp trung chỉ mà thôi!

Hơn nữa, có lẽ hắn đã sớm phát hiện hai cái quỷ quái này có chút không đúng, vừa rồi âm thầm đưa ánh mắt cho ta, dựng thẳng ngón giữa, chính là nhắc nhở ta phải cẩn thận.

"Ngươi muốn làm gì, giết người diệt khẩu sao?" Đại Hồ Tử mặc dù ngốc như Cẩu Hùng, đầu óc lại cực nhanh, quay đầu nhìn về phía cai ngục, lớn tiếng chất vấn.

Hiển nhiên theo hắn thấy, cái bóng đen này không tham dự tạo phản của Lý Minh Hàn, hơn nữa còn bắt sống Lý Minh Hàn, chắc chắn là tai mắt do dục vọng cài vào. Vừa rồi tập kích một phen, chắc chắn là ý của Thập Tam ban.

Trải qua câu hỏi này, tất cả mọi người cũng đều quay đầu nhìn về phía Nữ Oa, trong mắt viết ngập tràn địch ý.

A Công lại không để ý tới, chăm chú nhìn con quỷ đen kia, rất nghi hoặc hỏi: "Ngươi là ai?"

"Muốn biết ta là ai? Được, ta sẽ khiến ngươi chết rõ ràng." Lúc này, một quỷ ám khác đột nhiên phát ra.

Ngay sau đó, một tay lấy ra mặt nạ da người đeo ở trên đầu, lộ ra một gương mặt trẻ tuổi mắt xanh biếc.

"Hài...!" đội thau cực kỳ kinh ngạc kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Hắn vừa hô lên, ta lại càng thêm kinh ngạc!

Hách bản, đây không phải là con hắn sao? Không phải chịu nguyền rủa cá mập, hóa thành thân cá đầu người, còn cần giúp đỡ ta sao?

Vì sao đột nhiên lại biến thành đồng bọn trong ngón giữa.

Hơn nữa, từ ánh mắt và giọng nói của hắn để lộ ra địch ý, xem ra hoàn toàn đều coi Thập Tam là địch nhân!

Đây là chuyện gì xảy ra?

"Hách bản?" Thanh niên kia cắn răng nhắc lại một lần, lập tức hung tợn nói: "Đó căn bản không phải là tên ta! Ta cũng không phải con cháu Phùng thị các ngươi, uổng công ta nhận giặc làm cha nhiều năm như vậy."

"Năm đó, hào hiệu quang minh trầm hay bại, lúc ngươi bơi ra Ô Tô Lý Giang, đã mất đi năng lực sinh sản, chỉ có lội suối mới là con gái ruột của ngươi. Mà gia tộc Phùng thị các ngươi lại không thể chặt đứt huyết mạch, thế là ngươi thụ ý cho thê tử câu dẫn Quản gia, sinh ra ta."

"Sau đó, ngươi lại sợ chuyện xấu này lan truyền ra ngoài, liền mượn danh nghĩa ôn dịch, độc giết chết toàn bộ trang viên, bao gồm cha mẹ đẻ ta cả mấy trăm người từ trên xuống dưới! Nếu không phải trước lúc lão mụ tế nữ lâm chung đem chân tướng nói cho ta biết, ta còn một mực bị che trống đây."

"Từ nhỏ ngươi đã bảo ta học tập âm mưu đưa ta đến Trung Quốc học, nói là bởi vì sau này rất nhiều sinh ý muốn cùng Trung Quốc làm, là vì sự phát triển của gia tộc. Nhưng mục đích thực sự vẫn là vì con rồng kia!"

"Ta cố ý vờ như không biết gì cả âm thầm điều tra mọi chuyện."

"Ta làm giám định vài năm, chứng minh di ngôn của cáo già, ta tìm được kinh Phật một mực bị ngươi coi như trân bảo kia, đã biết ngươi tại sao nhất định phải bắt được cự long!"

"Đích xác, ngươi không hy vọng ta chết, ngươi xem ta là người nối nghiệp Phùng thị, phải đem hết thảy giao cho ta."

"Nhưng thật đáng tiếc! Ta chưa từng không chấp nhận sự ban ân của bất cứ kẻ nào, ta muốn được cái gì, tự ta sẽ đi đoạt, sẽ đi đoạt! Cũng giống như năm đó ngươi mượn danh cờ phúc giả sát hại tất cả mọi người trên thuyền sáng sủa, tình hình hôm nay có phải cũng rất giống hay sao?"

Vừa nghe hắn nói đến đây, đội trưởng đột nhiên lắc lư một cái, giống như bị đánh trúng chỗ đau trong lòng!

Tất cả mọi người ở đây cũng đều cực kỳ kinh ngạc, căn bản không nghĩ tới trong Phùng thị còn ẩn chứa một chuyện bê bối như vậy.

Sau trận âm mưu ám chiến này, thế mà lại kéo ra ân oán tình cừu thật sự của phụ tử!

Lúc này ta phát hiện, vẻ mặt Lưu lão lục lại rất lạnh nhạt, căn bản không có nửa điểm kinh ngạc.

Ta chợt nhớ ra, sau khi yến hội lần đầu tiên kết thúc trên thuyền, đồi núi âm thầm bảo dãy núi tìm ta, nói có việc muốn nói chuyện với ta. Lưu lão lục phảng phất như biết được tình hình thực tế, nói cho ta biết, chờ trở lại võ hán rồi nói sau.

Hắn đã biết từ lâu rồi, thích khách muốn tìm ta làm gì?

Hơn nữa, hắn đã sớm tìm hiểu tất cả tình huống?

Cá lớn có thể sớm nhìn thấu đòn sát thủ của tất cả mọi người, là bởi vì tu vi của hắn cao thâm, thân là đệ tử truyền thế duy nhất của Âm La môn, đối với tất cả thuật âm dương đều có nghe nói.

Mà Lưu lão lục lại có thể trước tiên suy đoán ra âm mưu quỷ kế của mọi người, là bởi vì cả đời hắn đều đang lăn lộn trong âm mưu quỷ kế, tuyệt đối không có chuyện gì có thể lừa gạt được!

Hắn biết sự tồn tại của ngón giữa, hơn nữa còn ở gần đây, thậm chí còn ở trên thuyền; hắn nhìn ra Lý Minh Hàn có chút không thích hợp, hắn nhắc nhở ta chú ý Lương Minh Lợi...

Những chuyện hắn đã sớm đề cập qua, tất cả đều đã kiểm chứng từng cái một.

Có phải vốn liếng rất lớn hay không, hắn cũng đã biết từ trước rồi?

"Bây giờ con ác long kia sớm phá trận ra rồi à?" Hách bản triều đứng cách đó không xa, ta nhìn thoáng qua.

Sau đó cũng không đợi ta trả lời, rất tự tin nói: "Nếu Ác Long đã xuất thế, vậy đám người các ngươi cũng vô dụng thôi."

Nói xong, hắn quay đầu nhìn quỷ đen bên cạnh liếc mắt nói: "Đại sư, đem tất cả bọn chúng giải quyết đi! Chúng ta cũng phải thi hành kế hoạch của mình."

Quỷ đen gật đầu, hai tay hư nhược, như ôm một quả cầu lớn, hai con mắt như ưng sắc, gắt gao nhìn chằm chằm vào mọi người chúng ta.

Muội ta là một ngàn sáu chương bi ca, nhân tính...

"Không tốt, là Ngưng Băng Chú." Giang Tiểu Ngư liếc mắt một cái liền nhìn ra manh mối, cảnh giác giơ lên Yên Thương.

Vèo!

Đúng lúc này, trong đám người hiện ra một bóng người, nhanh như gió táp, bỏ chạy thẳng ra cửa.

Ta quay đầu nhìn lại, là Mộ Dung!

Lúc này hắn cũng không khập khiễng nữa, nhanh hơn rất nhiều lần so với người bình thường, ngay cả ta cũng chưa chắc có thể đạt đến tốc độ như vậy.

Gã này không chỉ là một tên âm mưu thủ đoạn độc ác, mà cái tính mạng cũng là nhất lưu!

Nguyên lai hắn một mực giả què, thấy đại sự không ổn, không cần phải ngụy trang nữa, lập tức bỏ lại tất cả mọi người, quay người bỏ chạy.

Vừa chạy, một bên còn rút từ trong quải trượng ra một thanh kiếm nhỏ, phát ra ánh sáng lập lòe, chói mắt người ta, vừa thấy đã biết không phải vật phàm.

Xem ra, hắn tuyệt đối không phải là một người bình thường!

Nếu xếch là không nhịn được, âm thầm hạ thủ với hắn, vậy cuối cùng chết chắc chắn là chim diều hâu.

"Muốn chạy? Ai cũng đừng mong sống sót." Quỷ Quỷ dữ kia quát lớn một tiếng, bỗng nhiên thở ra một hơi dài.

Một cơn gió lạnh nhanh chóng lao tới, đã đến góc núi bên cạnh cửa, không dám khinh thường, cuống quít xoay người, giơ kiếm hộ thể.

Thân kiếm tỏa sáng, lóe lên từng đạo kim quang, chiếu rọi khiến tất cả mọi người không thể mở mắt ra được.

Nhưng tia sáng này cũng chỉ thoáng qua tức thì, lập tức liền ảm đạm xuống.

Nhìn lại một lần nữa, trên dưới quanh thân Bang Ngũ đã bị đông cứng một lớp da dày đặc, chỉ có thanh kiếm nhỏ kia hiển lộ ra bên ngoài, giống như tượng băng, không hề nhúc nhích.

Rốt cuộc đây là thủ đoạn gì? Đúng là danh bất hư truyền.

"Phá!" Quỷ đen đột nhiên quát to một tiếng.

Vèo, lại một bóng người từ trong đám đông bay vút ra, chắn trước người Thập Tam.

Là vu sư bút!

Hai tay gã giơ cao thập tự giá trên cổ, lớn tiếng tụng niệm cái gì đó.

Rặc rặc, thập tự giá tan thành tro bụi!

Trường bào trên người hắn ta cũng hóa thành vô số mảnh nhỏ, bay tứ tán, ngay cả mặt nạ kim loại cũng lập tức nứt toác ra.

Lộ ra một khuôn mặt màu xanh ngọc bích, mặt mũi nhăn nheo.

Ồ, người này là?

Vừa thấy khuôn mặt này thì cả kinh, quay đầu nhìn lên bức tường đối diện.

Trên tường treo một loạt bức họa tổ tiên Phùng thị gia tộc, lão đầu tử này và bức họa cuối cùng hầu như giống nhau như đúc!

Nói cách khác, đây là phụ thân Thập Tam tập trời lửa lão!

đẳng cấp không phải nói, năm đó dục tử vì cướp đoạt gia tộc chấp cầm quyền, tàn nhẫn sát hại tất cả mọi người, ngay cả phụ thân hắn cũng không thể may mắn thoát khỏi sao?

Sao hắn ta vẫn còn sống? Hơn nữa chỉ luôn bên cạnh Thập Tam.

Chẳng lẽ trận đại tàn sát kia là âm mưu chung của hai cha con họ?

Trách không được dục lãoTư mượn tên Lộc, vẫn luôn đeo mặt nạ, thanh âm nói chuyện cũng chuyển mượn máy móc chuyển thành kim loại phát âm! Chính là sợ bị người quen nhận ra.

Không riêng gì ta, những người khác trong khoang cũng đều phát hiện điểm này, không hẹn mà cùng nhìn bức họa treo trên vách tường, sau đó lại lập tức đều nhìn về phía Lão Bồ Tát.

"Khụ khụ..."

Lão muông ho khan vài tiếng, khóe miệng tràn ra một mảng máu tươi, thân thể kịch liệt lắc lư vài cái, lúc này mới miễn cưỡng không ngã sấp xuống.

Hắn nhìn Hách Bản nhẹ nhàng quơ quơ đầu nói: "Hách Bản... Ngươi, ngươi không nên trách hắn. Đây, đây là chủ ý của ta."

"Năm đó Phùng thị nhất tộc đại chiêu đại phong, bị vô số cừu gia cùng đối thủ thương nghiệp liên hợp chỉnh trị, mắt thấy Phùng thị nhất tộc sắp sụp đổ, ta không thể để cơ nghiệp trăm năm này hủy ở trên tay ta., Vì vậy... Ta do dự thật lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, thiết kế một âm mưu tàn sát. Đem tất cả mọi người đều mời đến thuyền lớn của Ô Tô Lý Giang, âm thầm tuyên bố Phùng thị nhất tộc tính bán tất cả gia nghiệp rời khỏi châu Âu, cho nên các đại gia tộc đều phái ra lực lượng tinh nhuệ nhất đến đây để kiếm lợi."

"Con trai trưởng của ta, bội lan quá mức nhân hậu, không đành lòng làm như vậy, càng không muốn xuống tay đối với đồng bào, vì vậy ta tự tay giết hắn."

"Ban đầu não cũng không đồng ý, nhưng vì gia tộc, vì Phùng thị nhất mạch quật khởi lần nữa, hắn cuối cùng đồng ý với kế hoạch của ta..."

Lão muông nói tới đây đã là nước mắt tuôn đầy mặt, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn cũng lộ vẻ đau buồn vô cùng.

Thật sự khó có thể tưởng tượng, Phùng thị nhất tộc huy hoàng trăm năm, vinh quang sau lưng lại dùng bao nhiêu huyết lệ chồng chất mà thành!

"Đây chính là lý do của ngươi sao?" Hách vốn thờ ơ, ngược lại càng thêm tức giận nói: "Vì cái gọi là vinh quang gia tộc các ngươi, có thể tùy ý cướp đi tính mệnh người khác? Chỉ có bộ tộc Phùng thị các ngươi mới có quyền khống chế tất cả sao?"

"Đây chính là báo ứng! Năm đó ngươi tự tay tạo ra huyết án ảm đạm vô nhân đạo, như vậy hiện tại, ta liền bất động trả lại cho ngươi."

"Không!"

Lão muôi đột nhiên hét lớn một tiếng, vươn hai tay ngăn trước mặt Nữ Oa nói: "Trên tay đồi ca là dính máu tươi, hắn là sát hại cha mẹ ruột của ngươi. Bất cứ ai cũng có thể trả thù hắn, nhưng chỉ có ngươi là không được."

"Tuy trên người của ngươi không có chảy huyết mạch Phùng thị, nhưng chúng ta vẫn đối đãi với ngươi như con cháu dòng chính! Ngươi cẩn thận nhớ lại một chút, từ khi ngươi sinh ra cho đến bây giờ, có từng chịu nửa điểm ủy khuất? Trong ngoài gia tộc, thậm chí toàn bộ xã hội thượng tầng châu Âu, có ai không biết ngươi chính là người cầm lái Phùng thị nhất tộc tương lai?"

"Chúng ta hao tổn tâm cơ làm tất cả cái này là vì cái gì? Cuối cùng đều quy về ai, còn không phải để lại cho ngươi sao? Chỉ cần ngươi vẫn tiếp tục lấy danh nghĩa Phùng thị để kéo dài, cố gắng của chúng ta sẽ không uổng phí."

"Chính xác! Ta và Điếu Tư đều đang gánh nợ máu trên lưng, đã sớm đáng chết! Bất luận kẻ nào cũng có thể lấy tính mạng của chúng ta, chỉ có ngươi là không được."

"Không được?" Khóe miệng Hách Căn nhếch lên, lộ ra một nụ cười trào phúng: "Vậy ta hết lần này tới lần khác làm cho ngươi xem!"

"Người sáng lập cùng truyền thừa huy hoàng của Phùng thị nhất tộc các ngươi, sắp vẽ được một dấu hiệu rồi, mà ta chính là người sáng lập ra cả châu Âu, thậm chí là toàn thế giới vĩ đại nhất một tộc! Ác Long đã xuất thế, cách kế hoạch điên cuồng kia đã chỉ còn thiếu một bước cuối cùng nữa thôi, mà ta lại nhận được sự trợ giúp của Trung Chỉ đại sư, giờ khắc này sắp đến rồi! Ha ha ha..."

Hách Điên điên cuồng đến cực điểm cười ha ha, lập tức sắc mặt lạnh lẽo nói: "Nhưng ta cũng không định để các ngươi thấy thời khắc này, bởi vì sự tồn tại của các ngươi sẽ là vết bẩn của ta. Mà ta cũng sẽ không bao giờ giống như em rể, tự tìm phiền toái tự mình không đuổi tận giết lão phụ nữ kia. Nói cách khác, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không lưu lại bất kỳ một người nào sống sót! Các ngươi đều phải chết."

Vốn dĩ vừa nói xong, gã liền hung dữ nhìn qua tất cả mọi người.

"Đại sư, động thủ đi!"

Trung Chỉ nghe vậy, hai tay đột nhiên hợp lại.

Xoẹt một tiếng, từ trong kẽ ngón tay hắn bắn ra hơn mười giọt nước nhỏ. Giọt nước trong suốt chậm rãi hướng về phía mỗi người chúng ta bay tới.

Ta kinh hãi phát hiện, ta vậy mà không nhúc nhích được mảy may!

Nhưng, tất cả mọi người ở đây tựa như bị đóng băng, hoàn toàn tựa như là những bức tượng băng chẳng hề nhúc nhích!

Thời không trong toàn bộ khoang thuyền cũng đột nhiên bị ngưng kết lại, trước mắt chỉ có hạt nước nhỏ kia chậm rãi bay tới.

Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần!

Đệ nhất thiên sáu huy động ô phu tử trận.

Ầm!

Một hạt nước nhỏ rơi vào trên người Đoán Tí phu gần nhất.

Giọt nước kia lập tức bao phủ toàn thân hắn, thân hình khôi ngô kia lập tức trở nên trong suốt lên.

Quần áo, huyết dịch, chòm râu... Trong nháy mắt tựa như hàn băng, trong suốt như gương, cách thân thể của hắn cũng có thể nhìn xuyên qua đối diện.

Vậy mà lập tức biến con hươu bào phu quân thành tượng băng!

Rặc rặc! Một tiếng giòn vang.

Quái nga như bức tượng băng chợt vỡ vụn.

Không có máu chảy văng khắp nơi, không có tàn phiến bay loạn, mà trực tiếp hóa thành nước!

Con mập mạp to lớn như vậy nháy mắt liền biến thành một mảng nước trong, không lưu lại nửa điểm dấu vết, cứ như vậy biến mất vô tung vô ảnh.

Đây mới thật sự là thân hồn câu diệt!

Thân thể hóa thành nước trong, linh hồn cũng theo đó mất đi, phảng phất hắn chưa bao giờ xuất hiện trên chiếc thuyền băng rách này.

Đây chính là thực lực của ngón giữa! Ta giống như thấy được Long Thanh Thu lúc trước một thân một mình phá vỡ kiếm trận Tru Tiên của Trương gia, thực lực cấp Thần tiếp cận vô thượng khủng bố như vậy.

Tất cả mọi người không thể động đậy, chỉ có thể lẳng lặng chờ giọt nước rơi xuống.

Trên mặt Hách Vẩn hiện ra một bộ dáng tươi cười đầy đắc ý, tựa như người xem đang ở yên tĩnh đợi kịch vui kết thúc, sớm đã vươn hai tay chuẩn bị vỗ tay hoan hô.

Từng hạt nước nhỏ kia tựa như u linh trong suốt, đang chậm rãi hướng tới mỗi người.

Rặc rặc! Đột nhiên bên ngoài khoang thuyền phát ra một tiếng nổ vang.

Ngay sau đó khoang sắt mở rộng, một cái động lớn hình người hiện ra.

Gió lạnh thấu xương gào thét mà tới, theo gió mà đến còn có một quái vật cực kỳ kinh khủng!

Toàn thân màu đỏ như máu, phía sau lưng và khuỷu tay sinh ra một loạt gai nhọn sắc như dao, trừng đôi mắt nhỏ đỏ tươi như lửa, hung hăng mở to miệng rộng, tứ chi chạm đất. Răng nanh mọc ra một cái lưỡi dài đỏ như máu, máu không ngừng nhỏ xuống.

Một cỗ khí tức huyết tinh phi thường nồng đậm, lập tức tràn ngập ra, cả khoang hàn băng bạch sương lập tức phai nhạt đi.

Chính là Lương Minh Lợi!

Lúc này hắn rốt cuộc hoàn toàn hiển lộ ra chân thân chung cực.

Khó trách cá lớn sông lớn nói ác quỷ đạo của hắn đã tu đến cực hạn, tùy thời có thể hóa thân thành ác quỷ trong địa ngục.

Nhìn từ vụn thịt trên khóe miệng và móng vuốt của hắn thì chắc chắn vừa rồi hắn nuốt không ít xác chết của giặc gác, bổ sung thực lực một chút, tiến hóa đến trạng thái cuối cùng, hung tợn xông vào quyết một trận tử chiến với chúng ta!

Không ngờ vừa bước vào đã đụng phải cảnh tượng này.

Hắn có chút không biết làm sao, nhất thời sững sờ.

"Đừng đứng ngây ra đó nữa! Mau lấy pháp bảo của mình ra đi." Giang Tiểu Ngư đột nhiên kêu lên.

Nghe một tiếng này, ta mới phát hiện thân thể của mình lại có thể hành động!

Xem ra là vừa rồi Lương Minh Lợi vô tình xâm nhập địa ngục, mang đến mùi máu tanh, do đó khiến cho sương trắng ở giữa ngón tay hơi giảm bớt, ở giữa vô hình bị phá chú pháp.

Đây thật đúng là tạo hóa trêu ngươi mà!

Lương Minh Lợi một đường truy đuổi điên cuồng, luôn muốn cướp đoạt tính mạng của chúng ta, cuối cùng lại vô tình cứu chúng ta!

Lúc này rút cuộc không kịp nghĩ nhiều nữa, ta đưa tay lấy ra thần phù mà Bạch Hạc đạo trưởng để lại.

Tuy Cửu Sinh Tháp và Ô Mộc Hạch cũng ở trên người, thậm chí uy lực so với thần phù càng thêm hung lệ, nhưng hai kiện bảo vật này, cho tới bây giờ ta cũng không rõ sử dụng như thế nào, chỉ có thần phù này mới có thể dùng được!

Tuy thực lực của ngón giữa cực kỳ mạnh mẽ, vừa ra tay đã định trụ mọi người chúng ta, chỉ thiếu chút nữa đã tính được tính mạng của mọi người.

Nhưng dù sao Bạch Hạc đạo trưởng cũng là cao nhân ẩn thế ngàn năm trước, uy lực của Thần Phù của lão uy mãnh cỡ nào?

Trung chỉ thấy cũng cảm thấy ngạc nhiên, hai tay đan vào nhau, tốc độ thuỷ châu bôn tẩu đột nhiên tăng nhanh, nhanh như thiểm điện bắn về phía đám người, không để tránh né chút nào.

Rặc rặc!

Thủy châu nện lên người Giang Tiểu Ngư, thanh pháo kiếm trong tay hắn lập tức gãy thành hai đoạn.

Bình rượu tử sa của Lưu lão lục bị vỡ thành từng mảnh.

Tấm thuẫn người giấy ngăn trước mặt Trầm lão thái lập tức ướt đẫm, hóa thành giấy mềm mại.

Cương thập tự giá sớm đã bị đánh nát, chỉ có thể hai cánh tay giao nhau, lại hợp thành một bộ thập tự giá che trước người. Nhưng đôi tay lại vô ảnh vô tung bị vụ nổ, ngay cả một giọt máu cũng không còn lại!

Yên thương của giang đại ngưu vỡ thành vụn sắt, dao ba vàng hung hăng cũng gãy thành hai đoạn, thần phù trong tay ta cũng biến thành tro giấy.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả thân pháp bảo của mọi người đều hóa thành hư vô, ngưng băng chú quả nhiên danh bất hư truyền, phi thường hung lệ.

Thực lực của Trung Chỉ, quả thực khủng bố đến cực điểm!

Hôi bồ câu tiền bối từng nói, dưới thần cấp vô thượng của quỷ phật, không thể nào may mắn thoát khỏi. Lúc đó, ta vẫn chưa thể cảm nhận được uy lực của thần cấp vô thượng rốt cuộc là cỡ nào, ít nhất từng thấy một đám cao thủ của Long Thanh Thu nghiền ép Trương gia.

Lần này rốt cuộc cũng hiểu được, ta cùng cấp Thần vô thượng chênh lệch xa bao nhiêu!

Đà, Thẩm lão thái thái, Giang Tiểu Ngư.

Thực lực mỗi người đều vượt qua ta, nhưng cũng chật vật như vậy!

Ô phu trưởng lão đã tu luyện Cự Linh Thần Công tới đỉnh điểm, thế mà ngay cả một chút cũng không gánh nổi, lập tức hóa thành nước trong.

Mà theo như lời nói của Lưu lão lục, ngón giữa đã từng bị bồ câu màu xám đánh trọng thương, dù sao còn cách Vô Thượng Thần cấp một bước nữa.

Dù vậy, cũng đã kinh khủng đến trình độ này! Vậy sau này ta còn muốn đánh bại Long Thanh Thu kiểu gì chứ?

Sau khi mọi người đón đỡ được một chiêu này, tất cả đều không tự chủ được mà lùi về sau mấy bước. Nhất là kẻ có tu vi thấp nhất như Lưu lão Lục, thân hình gã cũng nhoáng một cái suýt nữa ngã sấp xuống đất.

Ta vội vàng giơ tay đỡ lấy hắn, huyết khí trong lòng dâng lên, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Chú pháp này tuy hung lệ phi thường nhưng cũng cực kỳ phí công sức, hơn nữa lại bị Lương Minh Lợi cắt ngang, cưỡng ép thúc giục, ngạnh sinh chém giết với phần lớn pháp bảo, ngón giữa cũng khó khăn lắm mới chịu đựng được, thân thể đột nhiên nhoáng một cái.

Da mặt ngăm đen đột nhiên biến sắc, hơn nữa hiện ra tầng tầng nếp gấp.

Mỗi thành viên trong tổ chức này đều am hiểu một loại thuật ngũ hành, chỉ trung am hiểu thuật thủy. Cho nên hắn có thể tùy ý điều khiển phần tử thuỷ trong cơ thể và Tố Tố màu đen, căn bản là không cần phải dịch dung hoặc đeo mặt nạ, có thể tùy ý biến đổi bề ngoài.

Lúc này, dưới sự hao tổn rất nhiều linh lực, rút cuộc lộ ra diện mạo vốn có.

Là một lão nhân có khuôn mặt cao lớn gầy gò, mũi cao mắt sâu, trong đôi mắt màu vàng bắn ra hai luồng sáng âm trầm mà hung ác, nhàn nhạt liếc qua chúng ta, cuối cùng rơi vào trên người Lương Minh Lợi đang nằm sấp trên mặt đất.

"Ác quỷ đạo tầng thứ chín! Không người không quỷ không tu tới bước ruộng này thật không dễ dàng. Vốn dĩ ta cũng không muốn giết ngươi, giữ lại ngày sau sẽ có công dụng khác, không nghĩ tới ngươi lại tự tìm đường chết, phá hỏng chuyện tốt của ta, vậy ngươi cũng dừng ở đây đi!" Nói xong, lão già này vung tay lên, bỗng dưng sinh ra một quả cầu nước lớn, đập thẳng về phía Lương Minh Lợi.

Đôi mắt nhỏ của Lương Minh Lợi đột nhiên trợn lên, biết có trốn cũng không thoát, dứt khoát tay chân nhấn xuống đất, vèo một cái bay lên trời, mãnh liệt chộp tới cổ họng giữa ngón tay.

"Thừa dịp hiện tại, mọi người đều sóng vai nhau, loạn quyền đánh chết lão sư phụ." Rất là suy yếu, Lưu lão lục vẫn không lên tiếng đột nhiên cao giọng kêu lên.

Vừa dứt lời, hắn đã vứt găng tay màu đen, lộ ra một đôi quỷ thủ xanh mơn mởn, nhào tới phía trước!

Đệ nhất thiên sáu kiện chiến, đẫm máu xuất hiện một trận.

Theo một tiếng hò hét của Lưu lão lục, mọi người hơi kinh ngạc, lập tức cũng kịp phản ứng!

Tu vi trung tâm cao thâm, không ai địch nổi, thế tất phải diệt khẩu tất cả mọi người trên thuyền. Chỉ có mọi người liên thủ, tất cả đều lấy ra chiêu liều mạng ẩn giấu, mới có thể đổi được vài phần sinh cơ! Nếu không, điềm xấu phu chính là ví dụ sống sờ sờ.

Trong nháy mắt, trong mắt mọi người đều lóe lên sát cơ nồng đậm, tất cả đều thả người mà đi, nhất nhất vây về trung tâm ngón tay.

Cùng lúc đó, ngay phía trước Lương Minh Lợi, Lưu lão lục ở phía sau đã áp sát ngón giữa, cách hắn chỉ có hai ba mét.

"Muốn chết!"

Trung Chỉ tức giận quát lớn, hai tay vung mạnh, mấy chục viên thủy cầu nhỏ bao quanh người gã nhanh như mưa to bắn về phía chúng ta.

"Thiên Chỉ vây thành!" Thẩm đại bà trầm giọng quát khẽ, giơ tay lên, vô số tờ giấy nhỏ điên cuồng như lá rụng, cuốn tới, lao về phía một quả cầu nước nhỏ.

Giang Tiểu Ngư sắc mặt ngưng trọng phun ra một ngụm sương khói, hơi khói kia không phải đen cũng không trắng, lại là màu đỏ!

Khói bụi vừa ra, liền hóa thành một Diêm Vương thân hình cao lớn màu đỏ, giương nanh múa vuốt giữa không trung, phóng thẳng vào giữa ngón tay.

Bốp!

Một quả cầu nước nhỏ đánh lên người Lương Minh Lợi ở gần trung tâm ngón tay, nhanh chóng bao bọc quanh người y, nhưng cùng lúc đó, hai móng vuốt sắc bén kia cũng chạm vào ngực của Trung Chỉ.

Trước ngực ngón giữa đột nhiên sinh ra một tầng hơi nước, móng vuốt sắc bén vừa mới đụng vào liền kết thành một tầng băng cứng!

Ta cũng vội vàng đánh thức long đảm chiến giáp của Triệu Vân bảo vệ ta, đồng thời rút Trảm Quỷ Thần song đao chạy vội về phía trước.

Rặc rặc!

Móng vuốt sắc bén của Lương Minh Lợi chỉ lưu lại trên băng cứng mấy vết cào, ngay sau đó bị một cỗ lực lượng vô hình bắn ngược ra, phịch một tiếng đâm vào trên vách khoang thuyền, tạo ra một cái động lớn. Lương Minh Lợi giống như bóng tối bị đánh bay, bị ném ra xa!

Lưu lão sáu miệng hô vang dội dị thường, tư thế xông lên cũng cực kỳ hung mãnh, thế nhưng... tốc độ lại không dám lấy lòng, cho đến lúc này vẫn như cũ cách trung chỉ khoảng hai thước. Mắt thấy quả cầu nước đánh tới, quay người lăn một vòng, không ngờ lại cực kỳ nhanh chóng lui trở về, so với những người khác đứng ở phía sau còn xa hơn!

Lão hoạt đầu này, miệng la hét rung trời, động thủ còn sớm hơn bất kỳ ai, nhưng mọi người đều ra tay, tốc độ còn nhanh hơn cả thỏ chạy!

Lưu lão lục cao giọng kêu to, ngón giữa tràn ra một quả cầu nước nhỏ, mọi người ra tay nhìn qua vô cùng phức tạp nhưng thật ra chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Mắt thấy rất nhiều quả cầu nước nhỏ rơi xuống như mưa to tầm tã, người giấy của Thẩm đại nương phòng ngự ở đường thứ nhất.

Mỗi một người giấy giống như thiêu thân lao thẳng về phía một quả cầu nước nhỏ.

Vừa vào trong quả cầu, lập tức xuất hiện một khuôn mặt người.

Hoặc nam hoặc nữ, hoặc già hoặc trẻ, vẻ mặt mỗi người không giống nhau, duy nhất tương đồng là, trên trán mỗi người đều vẽ một phù chú màu đen giống nhau như đúc.

Thủy cầu bao vây lấy mặt người, cực kỳ quái dị bắt đầu vặn vẹo.

Chỉ một thoáng, trên dưới khoang thuyền bay đầy mặt viên cầu to nhỏ, không ngừng vặn vẹo, múa loạn lên.

Tựa như giữa những người kia đột nhiên đều sống lại, trăm ngàn cái đầu lâu bay loạn khắp nơi, cảnh tượng này quả thực muốn quỷ dị bao nhiêu thì quỷ dị bấy nhiêu, muốn kinh khủng bao nhiêu thì kinh khủng bấy nhiêu!

Phanh, phanh phanh bang bang!

Đột nhiên đầu người nổ tung, hóa thành nước tung bay đầy trời.

Tất cả những giọt nước đó đều biến thành màu đỏ tươi, hơn nữa còn có mùi máu cực kỳ gay mũi, đây chính là mưa máu thật sự!

Trung chỉ vừa thấy thủy cầu phá hủy, lập tức giận dữ, còn chưa xuất chiêu, giang Tiểu Ngư thả ra Diêm Vương màu đỏ đã vọt tới.

Hắn đột nhiên mở cái miệng to như chậu máu ra.

Cái miệng kia há ra rất khoa trương, không sai biệt lắm chiếm cứ một phần ba thân thể, cắn mạnh xuống đầu ngón giữa, tựa hồ muốn đem hắn nuốt sống!

Thần sắc ngón giữa khẽ biến, hai tay lật nhanh, hất lên trên.

Phù! Một cột nước khổng lồ phóng lên tận trời, phóng thẳng về phía Diêm Vương.

Rặc rặc!

Diêm Vương màu đỏ lập tức hóa thành hư vô, cột nước nện trên trần nhà nổ vang một tiếng, ngay sau đó phá động mà ra!

Buồng nhỏ do Thiết Tinh Cương chế thành giống như giấy vậy, liền bị cứng rắn đập ra một cái động lớn, nối thẳng ra ngoài thuyền.

Lúc này, ta cũng vọt tới gần, cách ngón giữa chỉ còn có hai mét, không sai biệt lắm chính là vị trí mà Lưu lão lục vừa mới lăn trở

về.

"Cửu Lân, cẩn thận!"

Lưu lão lục ở phía sau kêu lớn.

Cho dù không cần hắn nhắc nhở, ta cũng không định tiến lên tiếp, dù sao đối diện cũng là tồn tại tiếp cận Vô Thượng Thần Cấp! Ta còn không có ngu đến mức chỉ dựa vào song đao trong tay mình mà có thể kết liễu hắn, càng không dám vật lộn sát người với hắn. Đột nhiên thu hồi song đao, đồng thời, không chút do dự ném ra tất cả phù chú trên người!

Những phù chú này đều là lúc ta tập luyện Âm Phù Kinh, dụng tâm khắc chế. Tuy rằng tu vi ta không đủ, luyện tập cũng không đủ thuần thục, những phù chú này xa xa không thể đạt tới hiệu quả vốn có, nhưng ta cũng không hy vọng bằng vào những thứ này, có thể tạo thành thương tổn thực chất đối với ngón giữa.

Ta chỉ muốn làm rối tiết tấu của hắn, chế tạo cơ hội cho mấy người khác!

Quả nhiên, ngón giữa vốn đã tới trước người ta, đang chuẩn bị đưa tay ném ra một viên tiểu thủy cầu liền giải quyết ta.

Nhưng đột nhiên thấy, ta lại giống như Thiên Nữ Tán Hoa, đột nhiên ném ra một đống lớn phù chú, nhất thời vừa tức vừa giận!

Đối với hắn mà nói những phù chú này tự nhiên không quá trí mệnh, nhưng hắn dù sao cũng là nhục thể phàm thai, nếu đối với mấy cái phù chú này bỏ mặc mà nói, cho dù có một tấm rơi vào trên người hắn, cũng đủ cho hắn chịu! Huống chi, cho dù hắn có thể tránh đi, đứng ở phía sau hắn cũng không có bản lãnh này.

Trong lúc vội vàng, hắn vội vàng thay đổi thủ thế, hai tay đẩy ra phía ngoài, một bức tường nước lớn xuất hiện, dưới mặt đất nối tiếp trần nhà của ta, chặn tất cả phù chú của ta!

Ba ba ba!

Hơn mười đạo phù chú nện ở trên tường nước, tựa như pháo liên tiếp nổ vang.

"Ngao!" Đúng lúc này, một tiếng kêu kì quái đột nhiên từ đỉnh đầu truyền đến.

Ta vừa ngẩng đầu lên thì thấy một bóng người xanh đỏ nửa trắng cực kỳ tươi đẹp từ trong cái lỗ lớn bị cột nước xuyên thủng kia điên cuồng lao xuống.

Là Lương Minh Lợi!

Gia hỏa này vừa bị trung chỉ đánh bay ra ngoài, toàn thân lân giáp đâm ngược đều bị đánh gãy, xem ra bị thương không nhẹ.

Lúc này nửa người hắn là huyết hồng, nửa người màu xanh đậm, giống như là bị ai đó cùng lúc hắt hai loại sơn đỏ lục lên, điên cuồng từ trên trời giáng xuống, nhắm thẳng ngón giữa nhào tới!

Màu đỏ là máu, nhưng màu xanh lá cây... sao trông quen thuộc quá vậy.

A, là Lưu lão lục!

Đây là hiệu quả sau khi bị Thanh Ma Thần Thủ sờ vào.

Ta đã tận mắt nhìn thấy Tự Nghĩa Địa bị hắn ta giết chết, chính là cái dạng này!

Xem ra một chiêu vừa rồi không phải là hắn lảo đảo lùi về mà là một chưởng vỗ lên người Lương Minh Lợi?

Đây là muốn nhuộm nọc độc dính lên người Lương Minh Lợi, để y thay thế mình làm bia đỡ đạn sao?

Ta có thể coi như là đã kiến thức được bản lĩnh trâu bò này rồi! Ngay cả lúc đang liều mạng đánh nhau, cũng luôn chơi trò quỷ kế.

Con át chủ bài số một nghìn sáu trăm năm mươi sáu của Lưu lão lục

Mắt thấy Lương Minh Lợi từ trên xuống dưới xông tới, sắc mặt ngón giữa cả kinh.

Hắn có thể cũng không nghĩ tới sinh mệnh lực của gia hỏa này lại ngoan cường như vậy, bị thương vẫn chưa chết như vậy!

Càng không nghĩ tới, lúc này trên người hắn còn dính phải cương thi độc, nếu đụng phải cũng không phải giỡn chơi.

Nhưng lúc này hai tay hắn ta đang đẩy về phía trước, hóa thành một màn nước phù chú ngăn cản hắn ta, căn bản không thể rời tay đi được.

"A!" Trung chỉ mạnh mẽ cắn răng một cái, ngửa đầu há mồm, phù một tiếng phun ra một đạo thủy kiếm.

Thủy kiếm như điện, két một tiếng đâm vào người Lương Minh Lợi.

Lập tức Lương Minh Lợi liền dừng thế lao nhanh xuống, phiêu phù giữa không trung, cả người cũng dần dần trong suốt, mắt thấy sắp hóa thành một đám hơi nước.

"Tiểu tử, không nên dừng tay! Còn có đồ vật gì đều ném ra." Sắc mặt Giang Tiểu Ngư trắng bệch, hai tay không ngừng biến hóa, một lần nữa tụ tập Diêm Vương màu đỏ, một bên lớn tiếng kêu lên.

Ta cũng hiểu, chỉ vào thanh thủy kiếm này nhìn thì hung mãnh, nhưng muốn hoàn toàn hóa giải Lương Minh Lợi có lẽ còn cần một chút thời gian, ta quyết không thể để cho hắn ra tay! Đồng thời cũng tranh thủ thêm chút thời gian cho Giang Tiểu Ngư và Trầm lão thái thái.

Nhưng vừa rồi ta cũng không ngờ tới tình huống như vậy, vừa ra tay đã ném ra đại đa số, lúc này trong tay đã chẳng còn lại mấy.

Cũng may Trung Chỉ cũng không biết rốt cuộc ta còn bao nhiêu người, vẫn không dám buông lỏng.

Ta thấy hắn hơi chậm chạp, liền tranh thủ thời gian ném ra một tấm, khiến cho hắn không dám tản ra bức tường nước.

Trung Chỉ hung tợn nhìn ta một cái, cực kỳ phẫn hận, nhưng lại không thể làm gì!

Nhưng phù chú cũng không nhiều lắm, rất nhanh liền trương ra, ngay cả Vô Hình Châm cũng ném ra ngoài.

Mắt thấy Diêm Vương của Giang Tiểu Ngư còn chưa tụ hình lại, Trầm lão thái thái cũng tế ra một tờ giấy nhỏ màu đen, nhắm chặt hai mắt lẩm bẩm không biết đang nói cái gì. Xem ra, hai người này đều đang chuẩn bị đại sát chiêu cuối cùng.

Ta phải nghĩ biện pháp tranh thủ chút thời gian cho hai người bọn họ mới được!

Phải làm sao bây giờ?

Trung Chỉ thấy mình không còn thủ đoạn tấn công nào nữa, nhe răng cười hung tợn, chậm rãi thu hai tay lại.

Ngay khoảnh khắc bức tường nước sắp thối lui.

Lưu lão lục đột nhiên như làm ảo thuật, móc từ trong thắt lưng ra hai thanh hông.

Phanh phanh! Lưu lão lục hướng về phía tường nước đánh ra hai thương.

Trung Chỉ vội vàng đẩy về phía trước, tường nước khôi phục nguyên trạng.

Viên đạn bắn vào trên tường, mềm nhũn rơi xuống mặt đất phát ra hai tiếng ba ba.

Trung chỉ vừa thấy, rất khinh thường nói: "Thanh ma quỷ thủ Lưu lão Lục đúng không? Ta cũng thật là kỳ quái, trong vòng tròn âm vật thật sự không có người sao? Bằng vào chút năng lực của ngươi, còn có thể lăn lộn đến bây giờ sao? Hừ, nếu là có tác dụng, vậy trên đời này đã không có đường sống của ta rồi."

"Ta biết, thứ đồ chơi này có thể không đả thương được ngươi." Lưu lão lục nghiêm trang nói: "Nhưng tên tiểu tử đứng sau ngươi chưa chắc đã có bản lĩnh này phải không?"

"Lấy thân phận và bản lĩnh của ngươi, lại kết hợp với tiểu tử này, vậy chứng tỏ ngươi có chuyện gì đó, nhất định cần sự trợ giúp của hắn mới có thể hoàn thành. Nếu ta giết hắn, thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ!"

Trung chỉ vừa nghe, sắc mặt biến đổi, lập tức lớn tiếng nói: "Vậy thì sao? Hách bản, trốn đến phía sau ta." Nói xong lại muốn buông tay ra.

Ầm!

Lưu lão lục bất động thanh sắc, lại tiếp tục đâm một thương nữa. Nhưng một thương này không đánh về phía tường nước, mà là hướng chéo lên trên, đánh vào góc tường.

đạn bắn vào trên khoang thuyền tinh cương bắn ngược ra ngoài, lại đập ra một cái hố nhỏ trên mặt đất.

Bùm bùm bùm bùm!

Lại liên tiếp ba thương, cực kỳ tùy ý đánh vào những nơi khác nhau, nhưng cực kỳ kỳ quái chính là mỗi lần bắn ngược điểm dừng lại đều ở trong cùng một cái hố nhỏ.

"Ừm, không tệ." Lão Lục đắc ý cười cười nói: "Mặc dù mấy chục năm không có đụng vào thương, nhưng cảm giác rất tốt. Ngươi cho rằng che ở trước mặt hắn ta liền không đánh được sao? Ta muốn đánh tròng mắt, đụng một sợi lông thì coi như ta thua. Thế nào? Có muốn đánh cược một phen hay không."

Trung Chỉ nghe vậy đột nhiên sững sờ.

Đừng nói là hắn, ngay cả ta cũng rất giật mình!

Ta chỉ biết Lưu lão lục sớm cải biến thành thương nhân âm vật, là một hắc đạo kiêu hùng tiếng tăm lừng lẫy, nhưng lại chưa từng nghĩ tới, lão giả này thương pháp dĩ nhiên xuất thần nhập hóa như thế.

Mà lúc này, khí thế hai tay hắn nắm chặt thương thần thái tự nhiên, càng hùng phong không giảm, quả thực đẹp trai đến ngây người!

"Mặt khác, ngươi để tiểu tử kia nhìn xem trên đai lưng của hắn có phải là có thêm vật gì hay không?" Lưu lão lục cười lạnh nói.

Hách vốn vừa nghe, vội vàng xốc áo lên.

"Đây là... Đây là cái gì..." Giọng điệu Hách Bản có chút hoảng sợ.

"Ta cảnh cáo ngươi, chớ có đụng chạm lung tung." Lưu lão lục trịnh trọng nói: "Đây là Từ Thiết thiết tiễn hình dáng kết cấu mới nhất, đừng nhìn chỉ lớn cỡ đầu ngón tay, nổ một con voi cũng dư sức."

Sắc mặt Hách vốn lập tức trầm xuống, không giống như vừa rồi đã nắm chắc thắng lợi vô cùng lớn.

Trung Chỉ trầm ngâm một chút rồi nói: "Được! Lưu lão Lục, coi như ngươi có bản lĩnh, ta giao dịch với ngươi, thế nào?"

"Nói ta nghe một chút." Lưu lão lục quơ quơ thương trong tay.

"Ngươi đừng xen vào vũng nước đục này, mang theo tiểu tử kia rời đi. Nhi tử của ngươi trị bệnh giúp ngươi, mặt khác ngươi muốn bao nhiêu tiền, chỉ cần mở ra con số, ta tuyệt đối sẽ không trả giá."

"Tuy ta không tin giao dịch bằng miệng, tuy rằng nhân phẩm trung niên của ngươi không tốt, đáng tin cũng không tệ. Chỉ là điều kiện này của ngươi cũng không có sức hấp dẫn gì!" Lưu lão lục cười cười nói: "Kẻ thù tàn hại con trai của ta, ta vừa mới giải quyết xong, nhìn xem, phù phiếm ở trên đỉnh đầu của ngươi là được. Còn tiền bạc thì được bao nhiêu chứ? Ta đây đã là một trong số đó rồi, cho dù có nhiều tiền hơn nữa cũng không có chỗ chôn, vẫn là tích chút âm đức càng thật sự."

"Nói như vậy, ngươi không phải yêu cầu chết hay sao?" Trung Chỉ hung tợn hỏi.

Lưu lão lục rất là không cho là đúng, cười cười nói: "Nói nhiều quá đi, ta nhớ năm đó ngươi còn tuyên bố muốn đem đầu ngón tay út của con bồ câu xám báo thù cho ta mà? Nhưng cuối cùng thì thế nào? Chỉ thiếu chút nữa là biến thành nước tiểu a? Bây giờ cũng vậy thôi, ai sống ai chết còn chưa biết chừng."

Nhắc tới bồ câu xám, cùng với sự tình xấu hổ năm đó của hắn, sắc mặt ngón giữa càng thêm khó coi, hung hăng cắn răng nói: "Lưu lão lục!"

"Ngươi không cần nghiến răng nghiến lợi như thế, chúng ta đều biết, oán khí quá lớn, nhưng mà sẽ hóa thành lệ quỷ, một mực không thể nào quay vào luân hồi. Nghe nói gia hỏa ngươi năm đó ác chiến với người ta bị đứt mất nam – căn, đừng nói là con cháu, ngay cả cùng nữ nhân ngủ là tư vị gì cũng không biết. Nếu cứ như vậy mà chết, ngay cả giấy đốt giấy cũng không biết... Chạy mau!" Lưu lão lục vừa nói xong, đột nhiên kinh hô một tiếng, quay đầu bỏ chạy.

Trung Chỉ nộ không thể khống chế hai tay đột nhiên đẩy ra, bức tường nước kia lập tức hóa thành một cơn sóng cuồn cuộn cuốn về phía chúng ta.

Trong khoang thuyền đột nhiên xuất hiện sóng to gió lớn, quét sạch tất cả!

Hơn nữa, đây cũng không phải là sóng nước bình thường, nước kia ảm đạm không ánh sáng, phảng phất như nước từ nhân gian không đến.

Đầu tiên thiên một nghìn sáu năm một chương, lực mất mạng chỉ vào giữa.

Một quả cầu nước nhỏ ở giữa ngón tay có thể nháy mắt giết chết nhạn phu, trong hai chiêu đã biến thành phế nhân.

Lúc này, dưới cơn thịnh nộ, hắn đột nhiên tạo ra sóng âm thủy, càng không phải chuyện nhỏ, một khi bị bắn trúng, tuyệt không thể sống sót!

Tu vi của Lưu lão lục tuy không được tốt lắm, ngày thường lão cũng thấy chân của lão cũng không linh hoạt lắm, nhưng lúc này một khi chạy trốn được thì lại nhanh như gió! Chỉ nhảy vài cái đã vòng qua được băng điêu và phụ tử Nghĩa trang già bị tàn phế, vọt tới cạnh cửa.

Ta cũng bất chấp những chuyện khác, vội vàng theo sát bỏ chạy.

Phốc phốc thấy nước âm ập tới, rất là không nỡ nhìn thoáng qua tên vua bị đông lạnh thành tượng băng, bỗng nhiên cắn đứt đầu lưỡi, phốc một tiếng phun ra ngoài!

Đầu lưỡi rơi xuống mi tâm gã hiểm trở, mà chính gã lại ầm ầm ngã xuống.

"Diêm Ma giáng lâm!" Giang Tiểu Ngư phun ra một ngụm máu tươi, Diêm Vương màu đỏ bỗng nhiên đứng lên, lần này lại biến lớn vô cùng, chiếm cứ toàn bộ không gian trong khoang thuyền, hồng quang lóng lánh, phi thường chói mắt.

"Sắc lệnh!" Thẩm lão thái bà cũng hét to một tiếng, người giấy màu đen vẫn lơ lửng ở giữa không trung cũng thả ra vạn đạo hào quang, hắc mang lập lòe phun ra bốn phía.

Ta và Lưu lão Lục đứng ở cạnh cửa, nhìn lại một lượt, cảnh tượng lần đó thật là kinh người!

Ánh sáng hồng ma, ánh sáng người giấy hoà lẫn, hợp thành một đạo bình chướng chói mắt, ngăn phía trước sóng lớn sóng lớn sóng lớn sóng lớn.

Vù vù! Sóng lớn âm thủy không ngừng va chạm.

Mỗi lần va chạm, hắc quang kia lại ảm đạm vài phần, Diêm Vương màu đỏ cũng thu nhỏ vài phần.

Sắc mặt Giang Tiểu Ngư và Trầm lão thái thái càng thêm tái nhợt.

Phốc! Giang Tiểu Ngư phun ra một ngụm máu tươi, thân hình Thẩm lão thái thái cũng đột nhiên nhoáng một cái.

Mắt thấy sóng lớn tiến đến hung hăng, nhưng hai người này lại không nhường chút nào, vẫn đứng tại chỗ, nửa bước không lùi!

Cá lớn lớn nằm sau lưng hai người nằm hôn mê chưa tỉnh như con diều hâu và phạm vi.

Hai người bọn họ tựa hồ thà chết cũng phải ngăn cản sóng âm thủy này, tuyệt đối không cho phép làm bị thương mấy người này!

Ta nhất thời cảm thấy xấu hổ vì hành vi chạy trốn của mình, chỉ trách hành vi của mình không đủ, mặc dù không đi được, cũng đích xác không giúp được cái gì!

Nhưng đồng thời ta cũng thấy lạ.

Giang Tiểu Ngư là vì có ca ca thân ở đây nên không đành lòng trốn đi, nhưng Thẩm lão thái thái thì vì sao?

Vì sao nàng cũng không chịu đi?

Nếu lúc trước trúng chỉ muốn giết hết mọi người, không ai có thể chạy trốn một mình, ép mọi người cùng một sinh tử, cùng đối đầu cường địch.

Nhưng bây giờ, hắn thi triển ra thuật âm độc như thế, quay người chạy trối chết vẫn tốt hơn nhiều so với hy vọng liều chết chống cự, nhưng vì sao hai người bọn họ lại cố tình lựa chọn làm như vậy?

"Chết hết đi cho ta!" Sóng lớn cuộn trào, ngón giữa kiệt giọng kêu to.

Sóng triều cuồn cuộn càng thêm mãnh liệt! Cuồn cuộn, dòng đục ngập trời, giống như sóng triều ngập trời.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Hai thanh thủy kiếm màu xanh da trời, mãnh liệt xuyên qua bình chướng mà bay ra.

Một thanh xuyên qua ngực Giang Tiểu Ngư, thanh còn lại thì chém vào cổ của Trầm lão thái bà.

Thân hình Giang Tiểu Ngư đột nhiên nhoáng lên một cái, ngã xấp xuống đất! Đầu của lão thái thái lăn xuống đất, thân thể đứng yên một lát, cũng ngã xuống đất ầm ầm.

Vách ngăn do một đạo hắc quang hồng mang tạo thành cũng dần dần ảm đạm xuống, mắt thấy là sẽ sụp đổ, thực lực chân chính của ngón giữa vậy mà đáng sợ như thế!

Ngay cả Giang Tiểu Ngư và Trầm lão thái thái cũng...

"Cửu Lân, đi mau!" Lưu lão lục đẩy một cái, hai tay cầm thương che trước người ta.

Bản lĩnh tu vi của hắn còn xa mới bằng ta, trước lúc nguy cấp vẫn bảo vệ ta, một màn này lại quen thuộc bực nào!

Thử tiền bối, Phượng đại sư...

"Không, ta tuyệt đối không chạy trốn một mình!" Ta lớn tiếng kêu lên.

Từ sau chuyến Tây Bá Uyển lần trước, ta đã âm thầm thề, quyết không để bất luận kẻ nào chết vì ta.

Tuyệt đối không!

Lưu lão lục quay đầu nhìn ta một cái, phảng phất như từ trong mắt của ta nhìn ra được sự kiên quyết vô cùng, cũng không tiếp tục kiên trì nữa.

"Lục gia, ngươi tìm cái kéo nhỏ, chúng ta dùng hết khả năng, mang tất cả những người đang hôn mê này đi!"

"Hảo tiểu tử, có khí khái." Đúng lúc này, Phạm xông vào một con cá chép, từ trên mặt đất đứng dậy, nói với ta: "Ngươi không phải hỏi ta có tâm nguyện gì chưa xong à? Giúp ta chiếu cố nha đầu kia đi." Nói xong, cười ha ha, đoạt lấy trường kiếm trong tay bạn tù bị đông cứng từ trong tay cầm băng điêu, rắc một tiếng chém đứt cánh tay.

Cánh tay hắn vừa mới chém đứt, còn chưa rơi xuống đất, một cánh tay khác đã mãnh liệt vươn ra một đầu lưỡi dài đỏ như máu, cuốn lên cánh tay nuốt vào.

Ngay sau đó trên cánh tay kia toát ra một cỗ khói xanh, hiện ra một thanh sắc dạ xoa cầm trong tay Tử Liêm đao.

Dạ xoa kia cao cao gầy ốm, không nhìn thấy mặt, ngực bên hông quấn lấy một con đại mãng xà màu đỏ, trực tiếp xuyên qua bình chướng vọt vào trong sóng âm thủy.

Phạm Xung đột nhiên già đi mấy chục tuổi, râu tóc đều trở nên trắng bệch, nếp nhăn vương vãi khắp gương mặt, eo lưng thẳng tắp cũng lạc mất.

Hắn run rẩy đi về phía trước hai bước, một kiếm chặt đầu xe, lại vung kiếm lên, chém về phía bổng nữ.

Nhưng không ngờ lần này lại chém hụt.

Lại xem xét lúc, lại là dục vọng ngã nhào trên mặt đất, hắn đã thức tỉnh lại, hẳn là sản phẩm của lưỡi Khiên.

Chỉ là thân thể bị đóng băng của hắn còn chưa hồi phục, tay chân đã có chút không ngừng điều khiển. Hắn đang cố gắng lùi lại phía sau, chết lặng cánh tay mơ hồ nói: "Không... Không..."

"Không có gì không! Con mẹ nó, ngươi ngay cả thân sinh cốt nhục của chính mình, đồng bào huynh đệ, kết tóc thê tử tất cả đều chiếu giết không lầm, còn có tư cách gì mà sống?" Phạm Hướng một bên tức giận mắng to, một bên kéo theo thân thể có chút lực bất tòng tâm đuổi theo.

Cũng không biết là nghĩa phó rốt cuộc phát hiện lương tâm, hay là khó tránh khỏi cái chết, nghe xong lời này, liền nhắm chặt hai mắt, không nói một lời.

Rặc rặc một tiếng, Phạm xung phong giơ kiếm hạ xuống, chặt luôn đầu của em vợ yêu.

Ngay trong khoảnh khắc cuối cùng, đội ngũ đã chảy ra hai hàng lệ nóng.

Phạm xung mạnh mẽ chém một nhát này, dường như cũng hao hết tất cả khí lực, chống trường kiếm thở hổn hển mấy hơi, lúc này mới quay đầu lại nhìn ta nói: "Trương tiểu tử! Giúp ta một thời gian cuối cùng, đem hai cái đầu này ném vào trong sông lớn, nha đầu kia cũng hoàn toàn được giải thoát." Nói xong, hắn giống như trút được gánh nặng, nhếch miệng rộng, rất là thư thái cười cười.

Cá lớn từng nói, Quỷ Mộng Dạ Xoa lại dùng một lần sẽ thôn tính tính mạng của mình.

Mắt thấy hắn cũng không sống nổi, nhưng ở thời khắc sống tới vẫn là nha đầu quay lang kia.

Ầm!

Một tiếng vang trầm, bình chướng hắc quang biến mất, nhưng sóng âm thủy phía sau cũng đồng thời tán đi, tựa như hết thảy chưa từng xuất hiện, chỉ là mộng cảnh.

"Đại... Đại sư..." Hách Bản ngồi chồm hổm trên mặt đất lớn tiếng kêu lên.

Ngón giữa đã không thấy tăm hơi, bản thân trước mặt chỉ còn lại một bộ xương khô, trên bộ xương khô đó cắm một thanh Tử Thần liêm đao to lớn.

Phạm Xung nghe tiếng kêu sợ hãi, quay đầu nhìn lại nói: "Tên gia hỏa này cũng thật là hung dữ, nếu không phải bọn người Giang Tiểu Ngư đã dồn hắn đến tuyệt cảnh., Ta mặc dù từ A Tu La giới triệu hồi ra Quỷ Mộng Dạ Xoa cũng không giết được hắn. Ai? Ta sao lại không chết nhỉ?" Phạm Xung rất kỳ quái tát mình một cái, như là đại mộng chưa tỉnh lẩm bẩm: "Một kích cuối cùng của Quỷ

Mộng Dạ Xoa chính là đồng quy vu tận, tên gia hỏa này chết hết rồi, ta làm sao còn sống đây?"

Đầu tiên, một ngàn sáu hai Chương, Giang Tiểu Ngư chết như thế nào.

Nghe Phạm Xung nói vậy, cuối cùng ta đã minh bạch lúc ở địa cung, hắn uy hiếp con cá lớn muốn đồng quy vu tận là có ý gì.

Hóa ra đây chính là đòn sát thủ cuối cùng của Phạm Xung, lấy sinh mệnh của mình làm tế phẩm, triệu hoán chân thân dạ xoa của A Tu La giới!

"Có thể ngươi bất kể sinh tử, trừ bỏ những người có được thiện báo." Ta đáp ứng một tiếng rồi đi trở về khoang thuyền.

Trải qua một phen huyết chiến, trong khoang sớm đã trở thành một mảnh hỗn độn, trên trần nhà lộ ra mấy cái lỗ thủng lớn, máu me đầy đất.

Lý Minh Hàn vỡ thành từng mảnh vụn, Lương Minh Lợi hóa thành một đám nước màu xanh lục, trộn lẫn một chỗ; đội trưởng cùng hươu Nhĩ bị chém đứt đầu, đầu thân khác; Trầm lão thái thái và Giang Tiểu Ngư cũng ngã vào trong vũng máu.

Ngực Giang Tiểu Ngư bị xuyên ra một lỗ to như thùng nước, bất luận trái tim hay là bên phải, đều không có cách nào sinh tồn!

Hắn đang nghiêng người, hai mắt nhìn ca ca của mình, trong tay siết chặt cái gì đó, từ xa vươn ra ngoài, giống như muốn đưa tới tay ca ca.

Ta cầm lên nhìn, là một tiểu Mộc Nhân, rất xấu xí, rất thô ráp, vừa nhìn liền biết, cũng không phải là pháp bảo âm vật gì, chỉ là một món đồ chơi nhỏ bình thường mà thôi.

Ta cất cây gỗ này vào, chuẩn bị đợi lúc con cá lớn dưới sông tỉnh lại sẽ tự tay giao cho hắn!

Cá lớn và diều hâu vẫn hôn mê như cũ, Lưu lão lục dò xét hơi thở cùng mạch đập của hai người, gật đầu với ta, ý bảo hết thảy bình thường, chỉ là còn chưa tỉnh lại mà thôi.

Song đao của ta rơi rớt ở phía xa, mới vừa đi nhặt lên, Hách Vẩn lại nghĩ ta muốn giết hắn, sợ tới mức liên tục lui về phía sau nói: "Đừng giết ta, đừng giết ta, ta, ta đều bị hắn bức bách."

"Bức bách?" Lưu lão lục bước lên trước hai bước, lạnh giọng nói: "Coi như là hắn bức bách ngươi, cũng nói rõ ngươi có giá trị bị bức bách, thành thật khai báo cho ta! Các ngươi rốt cuộc muốn thực hiện kế hoạch gì?"

"Ta... Ta không biết..." Đối mặt với ta, Hách vốn càng sợ hắn hơn.

Vừa thấy Lưu lão lục đến gần, toàn thân hắn run lên bần bật: "Ngươi, ngươi đừng tới đây, trên người ta có bom!"

Đột nhiên, gia hỏa này lại đe dọa một cách nghiêm túc.

"Bom?" Lưu lão lục cười cười nói: "Phốc rồi! Đó là Phục phình! Là móc từ trong phòng ta ra. Ta đã sớm nhìn ra hai con quỷ đen các ngươi có chút khác thường, thừa dịp các ngươi không chú ý đeo ngược lại trên người các ngươi."

"Tiểu tử, tốt nhất ngươi nên thành thành thật thật nói ra cho ta, nếu không chờ ta dùng tới thủ đoạn, sợ là đã muộn rồi!"

Đúng vậy, so về thực lực tu vi, Lưu lão lục có lẽ không bằng việc liên kết với bất kỳ người nào trong đội khảo sát. Nhưng nói về tà đạo nghiêng môn, tra tấn bức cung, có thể không ai có thể chơi thuận tay như lão ta được.

Hách Bản ngồi bệt xuống đất, liên tục lùi lại, đã tựa vào góc tường, không còn đường lui.

Lưu lão lục từng bước ép sát tới.

Hành trình Ô Tô Lý Giang lần này, âm mưu liên hoàn, khiếp sợ liên tục, người không nghĩ tới cuối cùng bố cục lại là kẻ bị ta coi là đáng thương nguyền rủa kẻ nhận thua."

Nếu không phải mọi người dùng cái chết liều mạng, cuối cùng cũng diệt sát được chỉ trung, mưu kế của hắn đã hoàn toàn thực hiện được!

Nhưng rốt cuộc y có kế hoạch như thế nào? Ngay cả ngón giữa cũng chìm vào trong đó, trở thành bằng hữu trung thành của y.

Chuyện cho tới bây giờ, chúng ta nhất định phải biết rõ mới được.

Rặc rặc!

Đột nhiên, bên tai truyền đến một tiếng nổ động trời, Phá Băng Thuyền nhoáng lên kịch liệt, tất cả chúng ta thân hình bất ổn, cấp tốc trượt về một hướng khác.

Vốn dĩ Hách vốn là dựa vào tường, lần này gã lật ngược ra sau, đập bay cái lỗ lớn trên ngón tay của Lương Minh Lợi ra ngoài.

Ta và Lưu lão lục vội vàng nhào qua bắt hắn, lại chỉ bắt được một chiếc giày, mắt thấy hắn đã bay ra ngoài thuyền.

Ầm!

Đột nhiên, tầng băng trên mặt sông nổ tung lên cao mấy chục mét, sóng nước cuồn cuộn phía dưới, lao ra một bóng đen khổng lồ!

Là con ác long kia!

Rặc rặc cắn mạnh lấy quyển sách, nuốt cả đầu lẫn chân xuống!

Tên này tìm ngón giữa làm bạn đồng hành, lại vừa vặn từ giữa ngón tay rơi ra ngoài lỗ thủng lớn; kế hoạch của hắn là bắt được ác long, nhưng cuối cùng bị ác long nuốt sống, không biết trong minh minh có phải có nhân quả gì không?

Lưu lão lục thấy người duy nhất biết rõ tình hình kế hoạch là Hách Khắc cũng đã chết, có chút không cam lòng lắc đầu, nhưng cũng không thể làm gì.

"Ác long xuất giang rồi, các ngươi nhanh đi đi!"

Phạm Xung không quan tâm tới kế hoạch gì đó, vội vàng thúc giục chúng ta.

Lời của hắn còn chưa dứt, Ác Long từ trên trời giáng xuống, đập về phía Phá Băng Thuyền.

Ầm!

Nó mạnh mẽ nện lên mũi thuyền, chiếc thuyền bằng băng rách khổng lồ đột nhiên vểnh lên trên, hầu như đứng thẳng lên, toàn bộ đổ hất qua!

Mấy người bọn ta bị ném qua một bên khác.

"Còn con mẹ nó lề mề cái gì? Nhanh lên a." Phạm Xung mặc dù già đi rất nhiều, nhưng tính tình vẫn như cũ hỏa bạo mãnh liệt, lớn tiếng thúc giục.

Phải đi rồi, nếu cứ tiếp tục nện như vậy, không bao lâu, thuyền sẽ bị nó làm cho lật tung, một khi chìm vào nước thì lại càng phiền toái hơn.

"Lục gia, ngươi có biết thuyền nhỏ tuyết phủ ở đâu không?" Dù sao ta lên thuyền không lâu đã xuống nước, không rõ cấu tạo trên thuyền.

Lưu lão lục còn ngây người hơn cả ta, lại trải qua một trận đại chiến phản loạn, hẳn là quen thuộc hơn ta nhiều.

Lưu lão gật đầu nói: "Ta đi tìm xem." Nói xong quay người rời đi.

"Phạm lão, ngươi cũng cẩn thận một chút, chăm sóc giang cá lớn và lang thang, ta đi trước mang lang thang tới." Ta phân phó nói.

"Còn về làm gì? Trực tiếp dẫn bọn chúng đi là xong mà." Phạm Xung vội la lên.

"Trực tiếp rời đi? Vậy còn ngươi thì sao?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Ta còn đi cái rắm!" Phạm Trùng quơ quơ cánh tay còn sót lại nói: "Một tay độc nhãn, lại trở thành đức hạnh này, cho dù sống sót cũng là tàn phế, cũng không liên lụy các ngươi nữa! Các ngươi đi nhanh lên! Tiểu tử đáp ứng ta, chiếu cố tốt nha đầu kia."

"Không được! Lão phạm, ta phải đưa ngươi đi! Ngươi trước tiên chờ ta đi, ta lập tức sẽ trở lại" Nói xong ta cũng không nghe theo hắn lớn tiếng phản đối, trực tiếp chạy ra ngoài cửa.

Trong phòng bên cạnh, cũng là một đống hỗn độn. Sau một phen chấn động, đã sớm hất tung bàn ghế giường trong phòng xuống đất, nhuỵ lang nằm trên mặt đất vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh.

Ta mới vừa cõng nàng lên, thân tàu lại lắc lư kịch liệt một hồi, đầu đụng vào khung cửa, lại đụng chạm vào vết thương, đau đến mức ta đau lòng nứt phổi.

Đợi ta vác ong quay trở về, lại phát hiện Thẩm lão thái thái đang nằm rạp trên mặt đất mò mẫm thứ gì đó.

Mặc dù nàng không có đầu, nhưng vẫn như cũ còn sống, quỳ ở trên mặt đất nghiêng, hai tay không ngừng sờ trái phải.

Nếu là người bình thường nhìn thấy tình hình này, lập tức sẽ bị hù cho hồn phi phách tán.

Bất quá, ta ngược lại có chút tập mãi thành thói quen rồi, chỉ là hơi cảm thấy kinh ngạc mà thôi.

Thẩm lão thái thái vốn chính là từng bộ quỷ hồn bao bọc thân xác nhân loại mà thôi, rơi xuống đầu cũng chỉ là thực lực tổn hao nhiều, sẽ không triệt để chết đi.

Ta cũng hiểu nàng đang tìm cái gì, sau khi đặt ly gián lên bên người, liền từ trong góc nhặt lên đầu Thẩm lão thái bà, lau vết máu dính bên trên đưa tới tay của nàng.

Thẩm lão thái thái tiếp nhận đầu lâu, đặt ở trên cổ, lập tức nhãn châu xoay động, lại khôi phục thần trí!

Đệ nhất thiên sáu ngàn ba chương Băng diện chạy trốn (Thêm thêm)

Vừa mới an bài lên đầu còn có chút không quá vững chắc, hơn nữa thân tàu không ngừng rung chuyển, nàng không thể không một mực dùng tay đè xuống.

Hắn xoay người nhìn xung quanh nói: "Mấy người hôn mê kia có khỏe không?"

Nàng vừa hỏi, ngược lại làm ta rất là bất ngờ.

Không ngờ quỷ hồn này quá già nua, lại rất thiện lương.

Ta khẽ gật đầu nói: "Cũng may, chỉ là tạm thời còn chưa tỉnh lại."

"Vốn phải tĩnh dưỡng một mực, để cho bọn hắn tỉnh lại là tốt nhất, phục hồi cũng sẽ nhanh hơn một chút! Nhưng tình huống bây giờ cũng đặc thù vô cùng." Nói xong, nàng bấm đốt ngón tay, lẩm bẩm một hồi, đột nhiên vỗ tay một cái.

Ta quay đầu nhìn lại, cá lớn sông có chút mỏi mệt mở mắt ra, ngón tay Úy cũng khẽ giật giật.

"Ừm, bọn họ hẳn là không có việc gì." Thẩm lão thái thái rất vui mừng, nhẹ gật đầu nói: "Ta cứu người chưa bao giờ thất thủ, lần cuối cùng cũng quyết không đập vỡ bảng hiệu."

Lúc này ta rốt cuộc minh bạch, tại sao lúc sóng lớn nước lớn cuốn tới, nàng cũng không chịu chạy trốn, nàng không muốn nhìn thấy mấy người bị nàng tự tay cứu chữa này, không đợi nàng tỉnh lại liền đã chết đi.

Một cái quỷ hồn dĩ nhiên đem cứu người là phải sống, xem là đệ nhất thủ tắc nhân sinh, thật sự là khiến người ta xấu hổ!

Thẩm lão thái thái lại nhìn thoáng qua Giang Tiểu Ngư, khẽ lắc đầu nói: "Thực lực của ngón giữa, thật sự là quá kinh khủng, vừa cắt đầu đồng thời diệt sát hồn phách, nếu ta không phải là song hồn đồng thể, căn bản cũng không tỉnh lại được... "

Cho đến lúc này, ta mới phát hiện, ngữ khí của Thẩm lão thái thái có chút không giống trước kia.

Tuy rằng thanh âm vẫn không đổi, nhưng giọng điệu nói chuyện đã hoàn toàn khác trước đây.

Trước kia cực kỳ băng lãnh, nhưng bây giờ lại vô cùng thân thiết, giống như bà lão nhà bên vậy.

Xem ra vừa rồi bị chém đầu đồng thời cũng bị diệt mất một bộ hồn phách, chỉ là không biết, bây giờ người còn sống là tỷ tỷ hay là muội?

"Mục đích của ta lúc đầu cũng chính là tìm kiếm một nơi bế quan tĩnh tu, hiện tại ác long xuất thế, hư không cổ tích, ta cũng nên đi rồi! Chỉ là có chút đáng tiếc, trận chiến vừa rồi, tu vi của ta tổn thương quá lợi hại, thực sự không giúp được ngươi cái gì cả." Nói xong, nàng nhìn ta ôm chút áy náy mỉm cười.

Mặc dù Trầm lão thái thái tuổi gần trăm, nhưng nhất cử nhất động, cười khẽ một tiếng, vẫn là khuê phạm mười phần.

"Thẩm lão tiền bối, đi thong thả!" Ta ôm song quyền, hướng về phía lão thái bà cúi sâu một cái nói.

Trầm lão thái thái không tiện gật đầu, cười với ta một tiếng rồi nói: "Thiên Nhai Lộ Viễn, vậy chúng ta từ biệt đi." Đi hai bước, lại dừng lại nói: "Hài tử, món Dưỡng Hồn Chi Bảo trên người ngươi nếu vận dụng tốt, cho dù ngón giữa tu thành Vô Thượng Thần cấp cũng không phải là đối thủ của ngươi."

Lập tức một bước phóng ra ngoài cửa, nhảy vào trong sông.

Ầm!

Ầm!

Theo con ác long không ngừng va chạm thân tàu, thuyền phá băng tựa như một mảnh lá cây rơi vào trong nước, không ngừng lắc lư trái phải, thỉnh thoảng có từng khối từng khối khoang thuyền, lan can bị đập rơi xuống.

Hai tầng phía dưới đã tràn đầy nước đọng, toàn bộ thân thuyền dần dần chìm xuống dưới.

Lưu lão lục mở hai thùng xe dài, nhưng lại sợ bị ác long đánh chìm nên không dám dừng lại gần đó.

Ta chỉ còn cách liên tiếp đeo sau lưng mấy người, liên tục đi tới đi lui vài lần, chuyển tất cả mọi người tới đó.

Phạm Xung không muốn liên lụy chúng ta, muốn cùng bị chìm cùng với Phá Băng Thuyền, nhưng làm sao ta đồng ý? Cưỡng ép đem hắn cũng mang theo chiếc thuyền nhỏ.

Khoảng cách chúng ta thoát khỏi hiểm cảnh ngắn nhất chính là đi ngang qua mặt sông, bất kể hướng đông hay hướng tây, chỉ cần chạy trốn tới trên đất liền liền an toàn.

Tuy lúc này chúng ta đang ở trên Ô Tô Lý Giang, nhưng bây giờ đang là mùa đông giá rét, toàn bộ mặt sông đều bị tầng băng phong tỏa, nếu không phải thuyền băng rách nát thì căn bản không thể nào mở ra, ngược lại sản dụng ly dua tuyết nhất!

Chúng ta vừa mới mở thuyền nhỏ, hướng tây chạy nhanh không xa, đột nhiên, mặt băng trước mặt thoáng cái nổ tung, từng khối băng cứng như cự thạch rơi đầy trời.

Ta vội vàng múa song đao lên tránh né xung quanh.

"Mau quay đầu lại! Ác Long ở phía trước." Phạm Xung hét lớn.

Quả nhiên, phía dưới mảnh băng cứng phá toái kia, lộ ra một loạt gai xương nhọn sắc như trường mâu, đang xông đến hướng chúng ta.

Chính là Ác Long đâm sau lưng!

Lưu lão lục lập tức quay đầu, nhìn về phía đông.

Bốp!

Mặt băng phía trước bỗng nhiên nổ bể ra, một đuôi rồng màu xanh cực đại không gì sánh được phóng lên tận trời, điên cuồng đập tới chúng ta.

Lưu lão lục vội vàng quay đầu đổi hướng, vội vàng tránh đi.

Ba ba ba! Liên tiếp mấy lần, đuôi rồng vỗ ở xung quanh ống thuyền nhỏ, mặt băng vỡ tan thành từng mảnh.

Kỹ nghệ xe của Lưu lão lục mặc dù rất thành thạo, liên tiếp tránh né được đuôi rồng công kích, nhưng tốc độ xe có hạn, căn bản là chạy không thoát khỏi phạm vi băng vụn.

Ầm một cái, toàn bộ chiếc thuyền nhỏ chìm vào trong dòng sông lớn!

Giang cá lớn và xạ trưởng mặc dù khôi phục một ít tri giác, nhưng dù sao cũng không thể bơi lội, đá bơ càng là hôn mê bất tỉnh.

Mắt thấy ba người này đi thẳng xuống đáy sông, thuỷ tính của Lưu lão lục rất tốt, nhưng dù sao tuổi tác không buông tha, dưới sự ra sức bắt được con cá lớn sông bên người lão.

Thủy tính của Phạm Xung mặc dù mạnh đến đáng sợ, nhưng hiện tại hắn chỉ còn sót lại một cánh tay, hơn nữa lại già yếu vô cùng, mình có thể bơi được đã coi là không tệ rồi, căn bản là không thể cứu được người khác. Nhưng hắn vẫn thập phần cố chấp muốn đi cứu Uyển.

Lúc này nếu hắn thật muốn xuống đến đáy sông, còn có thể lên được hay không cũng khó nói. Ta không thể để hắn mạo hiểm như vậy, vội vàng kéo hắn lại, khuyên hắn đừng lộn xộn, ta đi cứu người.

"Grào!"

Trong giây lát, một tiếng long hống điên cuồng truyền đến, ngay sau đó sóng nước cuồn cuộn, càng lúc càng gần.

Hình như nó đã nhận ra khí tức ấm áp đang điên cuồng đuổi theo!

Phải làm sao bây giờ? Cho dù ta có thể cứu hai người bọn họ lên, nhưng tuyệt đối không bơi bằng cự long.

Cứ như vậy, sáu người chúng ta ai cũng đừng mong sống, toàn bộ đều phải chết ở chỗ này!

Ta vừa tiềm ẩn xuống, liền thấy vèo và ốc sên vậy mà lại cấp tốc tăng lên.

Thế nhưng, tư thế của hai người bọn họ rất kỳ quái, không phải du động mà là nằm yên không nhúc nhích, tốc độ cực kỳ kinh người, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Tới gần hơn chút nữa, rốt cuộc ta cũng phát hiện ra nguyên nhân, hóa ra hai người bọn họ lúc này đều nằm trên mai rùa.

Sau đó con rùa khổng lồ kia nhanh chóng bay lên, đem hai người bọn họ mang ra, chính là con rùa khổng lồ suýt nữa bị Đoán Tạo phu kéo lên thuyền, lại bị Mão cứu mạng!

Theo Điều hâu nói, hai mươi mấy năm trước trong thảm án Quang Minh hiệu này, chính mình may mắn không chết, chính là được cự quy này cứu.

Mấy ngày trước, Quái Mãng cứu nó một lần, hiện tại nó lại tới báo ân!

Phịch! Cự quy trồi lên mặt nước, mang Bétera và Điêu Lộ ở bên ngoài.

"Nha đầu!" Phạm Xung mừng rỡ kêu lên.

"Dát." Con rùa khổng lồ kia cũng lớn tiếng gào thét, đôi mắt nhỏ nhìn bạng.

"Hống!" Tiếng rồng gầm lần nữa truyền đến, cùng lúc đó một cơn sóng lớn xuôi dòng, lại kéo chúng ta ngã trái ngã phải.

"Dát." Con rùa quay đầu nhìn thoáng qua, vội vã kêu loạn lên, không ngừng vỗ tay chân, còn vươn miệng kéo góc áo Phạm Vi.

"Nó muốn làm gì?" Phạm Xung có chút kỳ quái hỏi.

Đầu tiên, một ngàn sáu bốn huyng, cự quy báo ân...

"Có phải nó bảo chúng ta ngồi lên? Định dẫn chúng ta rời khỏi nơi này không?" Ta suy đoán.

"Rất có thể!" Lưu lão sáu gật đầu nói: " Cự Quy này sợ là có chút linh trí, hắn biết rõ tình cảnh bây giờ, tranh thủ thời gian đi lên đi."

Quả nhiên, sau khi sáu người chúng ta ngồi lên mai rùa thì con rùa khổng lồ cũng không kêu loạn nữa, mà điên cuồng vung bốn chân về phía trước.

Nhiệt độ nơi này không sai biệt lắm là ở không dưới ba bốn mươi độ, chúng ta vừa mới rơi xuống nước, cả đám lạnh lẽo toàn thân run rẩy.

Phía sau trên mặt nước, sóng lớn dâng lên, xa xa có thể thấy được một đầu rồng mọc ra một chiếc sừng dài đỏ thẫm không ngừng nổi lên mặt nước, nó lớn tiếng gào thét, xông về phía chúng ta.

Chúng ta vừa lo lắng nhìn về phía sau, vội vàng chờ đợi Cự Quy kia có thể nhanh hơn chút nữa, vừa trợ giúp mấy người rơi xuống nước khống chế nó, hi vọng bọn họ có thể sớm tỉnh lại.

"Khụ, khụ khụ..." Oa ho ra mấy ngụm nước đá, giật mình một cái, tỉnh lại đầu tiên.

Hắn ta nhìn chúng ta một cách rất mơ hồ: "Đây... đây là đâu?"

"Ngươi nói đi đâu? Trên mặt sông kìa." Phạm tức giận nói.

Khoát xạ vẫn mơ màng nhìn thoáng qua Phạm Xung, lại liếc nhìn nam ly và ta, rất là nghi ngờ hỏi: "Nói như vậy... Ta không chết? Các ngươi cũng không chết, tất cả đều chạy ra cổ tích rồi."

"Con mẹ nó, ngươi chết sớm còn tốt, tội gì lão tử phải khổ lưng cõng ngươi chạy một đường chứ." Phạm Hướng Nhân miệng lớn, nhưng tâm địa lại vô cùng nhiệt tình.

Nhưng Phạm Xung nào biết được, lời này đang xúc động dây tim của Úy.

Hắn thấy không có hi vọng báo thù, thần trí trong lúc rối loạn muốn mưu hại đồi, cố ý thả con kiến cắt đứt dây thừng. Lại không ngờ rằng, lại được hai người cứu ngược.

"Sao nào? Còn mơ hồ ấy à." Phạm trùng thấy hắn trầm mặc không nói, chỉ ra phía sau nói: "Thấy không? Con ác long đuổi theo phía sau kia chính là từ trong di tích cổ mà ra, còn nữa, có thấy cột buồm kia không? Đó chính là thuyền phá trước khi chúng ta xuống nước, hiện tại cũng sắp chìm xuống rồi."

"Thuyền chìm?" Oan hình như đột nhiên nhớ ra cái gì, gấp giọng hỏi: "Vậy Thập Ngũ đây?"

Phạm Trùng nghe xong hai từ tù binh liền tức giận, hừ một tiếng nói: "Chết rồi, bị ta cắt đầu ném vào trong sông lớn rồi."

"Có thật không?" Hủy có chút không tin, như hỏi thăm rồi ném ánh mắt về phía ta.

Ta khẽ gật đầu, Phạm xung phong nói: "Vậy còn có giả sao? Toàn bộ người trên thuyền, ngoại trừ mấy người chúng ta ra, tất cả đều chết hết, không còn một ai."

" vó ta, chết rồi!" Mãng Nhiên nhắm chặt hai mắt, bỗng nhiên chảy ra nước mắt cuồn cuộn nóng bỏng.

"Ôi chao, tay săn của ngươi ngược lại rất trung thành đó." Phạm Xung rất là bất mãn châm chọc nói.

Sùng lau lau nước mắt, lại đột nhiên cười ha ha.

Khiến hắn không hiểu nổi.

"Cảm ơn ngươi, cứu ta thêm một lần nữa." Mãng Tư đi về phía trước thăm dò thân thể, lách người đến bên cạnh Lưu lão lục, vỗ đầu con rùa khổng lồ kia.

Cự quy kia cũng có chút linh tính hí dài một tiếng.

"Xin ngươi giúp ta một chuyện, nhất định phải đưa những bằng hữu này đến nơi an toàn nhất." Mãng dặn dò.

Cự quy lại đáp lời.

Diêm chuyển quay đầu lại, đặc biệt nghiêm túc liếc mắt nhìn chúng ta một cái nói: "Các Bặc, nhưng hiện tại mào đã chết, sứ mạng của ta cũng đã hoàn thành, ta muốn đi gặp Bétera."

"Khái, ngươi đừng..." Phạm Xung và Lưu lão Lục không biết sứ mệnh có ý gì, nhưng ta biết rõ ràng, dám đưa tay kéo hắn.

Hắn lại phất tay từ trên thân Cự Quy nhảy xuống: "Vĩnh biệt, các bằng hữu!"

Thanh âm vang lên giữa không trung, bóng người đã rơi vào trong sông.

Một tay ta kéo sạch, trước mắt chỉ còn lại một mảng bọt nước bay lên.

"Cái này..." Phạm Xung bị điều này làm cho choáng váng, vừa định xuống nước thì bị ta ngăn lại: "Được rồi, đây là nguyện vọng suốt đời của hắn, cho dù cứu được hắn, hắn cũng không vui. Đối với hắn mà nói, có lẽ... chính là chỗ dựa cuối cùng."

Hoàn toàn chính xác, Chử Bằng vì báo thù cho Laura, bên cạnh Thê Khang hơn hai mươi năm, tận trung ra sức đối với kẻ thù, mặt đầy nét cười, đã sớm sinh lòng chán ghét với tính mạng! Sau khi thấy báo thù vô vọng, thần trí đều sinh ra rối loạn, thậm chí đối với Oan làm ra độc thủ, sau đó lại hối hận không thôi, muốn nhảy núi tự sát... Kỳ thực hắn đã sớm không muốn sống, đối với hắn mà nói, sống đã không còn bất cứ ý nghĩa gì.

Bây giờ hắn có thể tự mình nghe thấy tin ho cò gái bị giết chính là tin mừng lớn nhất, giải thoát. Hắn đã không còn quyến luyến, không hề cầu nữa, chỉ có một mong ước duy nhất, đó là cùng với cô bạn thân Côn Bằng về một chỗ, cùng chôn cất Ô Tô Lý Giang!

"Cái này... Con chim ngốc này trung thành như vậy sao?" Phạm Xung hiểu lầm ý tứ của ta, không ngừng lắc đầu nói: "Lão tử từng bước khiêng hắn ra, cuối cùng lại tự sát, con mẹ nó đây là chuyện gì!"

Tiếng long ngâm càng lúc càng lớn, càng lúc càng táo bạo, thế nhưng cách xa chúng ta lại càng lúc càng xa.

Mặt sông đã sớm bị đông cứng, cự quy cõng chúng ta vẫn có thể trượt trên mặt băng tiến về phía trước, đáng giận long không thể không một đường xuyên băng, tốc độ tự nhiên chậm lại.

Cự quy mang theo chúng ta một đường chạy ra sáu bảy dặm, rốt cuộc dừng lại tại một ngã rẽ.

Nó lớn tiếng gào thét, hướng về thôn nhỏ phía trước mà ngẩng đầu, ra hiệu đến nơi này là an toàn.

Kỳ thật cho dù không an toàn, bọn ta cũng phải đi xuống, nếu đi thêm một lát nữa, cho dù không bị ác long cắn chết cũng nhất định sẽ bị đông chết!

Mấy người chúng ta run rẩy từ trên lưng rùa nhảy xuống, cõng lư lang và cá lớn sông bước nhanh vào thôn nhỏ.

Thôn nhỏ không lớn, chỉ có hai mươi mấy gia đình, mỗi người đều nhiệt tình.

Cửa thôn có một tẩu tử lớn ôm củi gỗ, vừa thấy chúng ta đông lạnh thành như vậy, không đợi chúng ta nói cái gì, đã chủ động mời chúng ta vào trong phòng. Một bên đổ nước nóng cho chúng ta, một bên bảo đứa nhỏ kêu nam chủ nhân.

Nam chủ nhân tuổi không lớn lắm, dáng vẻ thành thật vâng dạ giao, ngay cả chúng ta làm cái gì, sao rơi xuống sông cũng không hỏi, thì làm thịt cá kiếm gạo, an bài chúng ta ăn ngủ trọ.

Nhà bọn họ cũng không có chỗ, chỉ có hai gian phòng nằm ngang, một nhà ba nhà đều đi nhà người khác tá túc, gia đình cũng tặng cho chúng ta cả nhà.

Chúng ta vừa mới tới ăn cơm xong, mong nóng lòng đại tẩu kia có thể là nhìn thấy giang đại ngưu và đồi núi vẫn hôn mê như cũ, còn mang đến Thổ lang trung đem mạch, mở ra thang thuốc.

Cũng không biết là dược tề trong Thổ lang này thật sự có tác dụng, hay là giang đại cá nhân sau khi trải qua một phen đóng băng Tô Lương Lương, cũng nên tỉnh lại rồi? Không lâu lắm, hai người một trước một sau cũng đều khôi phục thần trí, chỉ là thân thể còn rất yếu ớt.

Sau khi uống chút canh cá, tinh thần đã khá hơn rất nhiều, mấy người chúng ta liền kể lại đơn giản chuyện bọn họ hôn mê một lần.

Đương nhiên, vì không muốn cho lang khẩn càng thêm khó chịu, cũng không có giải thích về đủ loại âm mưu tàn sát của tổ tôn ba đời của gia tộc Phùng thị. Cũng chưa nói cho nàng biết, đồi là tổ phụ của hắn, sau tất cả sự kiện đều bày mưu mưu tính kế là đệ đệ đệ của bà cùng cha khác mẹ của bà.

Ta chỉ muốn nói cho nàng biết thôi, ngoại trừ mấy người chúng ta, người xuống thuyền đầy đều đã chết, Thập Tam và Huân vốn cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Hai người Giang Đại Ngư cùng Lao Lung nghe xong đều trầm mặc không nói, thật lâu không lên tiếng.

Đệ nhất thiên sáu năm trăm năm mươi ba câu chuyện ở ngư thôn diễn ra trong đêm.

Trật lang mất đi phụ thân và đệ đệ, từ nay về sau trên thế giới này, sẽ không còn người thân nữa.

Cá lớn và Tiểu Ngư, từ nhỏ đã mất đi song thân, hai người sống nương tựa vào nhau, cùng nhau bái sư học nghệ, cùng nhau trải qua vô số trận huyết chiến chém giết, bóng dáng mấy chục năm nay không rời, lần này...

Cá lớn ma sát người gỗ nhỏ mà ta giao cho hắn, toàn thân liên tục run rẩy, trọn vẹn qua nửa ngày, lúc này mới lên tiếng: "Ta cho rằng đến tuổi như vậy, hơn nữa còn mò mẫm ở trong hành vi âm vật vài chục năm, đã sớm nhìn thấu sinh tử. Thật đến ngày này, vẫn là..."

"Ai!" Hắn quơ quơ đầu nói: "Có lẽ, đây cũng là nguyên nhân ta khổ tu mấy chục năm, cuối cùng rơi vào công lực hoàn toàn phế bỏ a."

"Đành vậy." Ông ta gật đầu nói: "Từ nay về sau, thế gian đã không còn Hạ Vô Song nữa, bờ sông có thêm một con cá lớn bằng sông!"

Lời này, Phạm Hướng Hòa Nhiên không biết có ý tứ gì, Lưu lão lục lúc nghe thấy ba chữ "Hạ Vô Song", rất là nghi hoặc liếc nhìn hắn một cái.

Chỉ có mình ta hiểu rõ hàm nghĩa thật sự trong đó.

Hắn đang nói, từ nay về sau hắn không còn là thái thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang nữa, chẳng những phải rời khỏi Long Tuyền sơn trang, mà còn muốn rời khỏi âm vật giới, không hỏi thế sự, ở bên bờ sông an dưỡng thời gian!

Trao bàn một mực cúi đầu trầm mặc không nói, Phạm Xung vẫn an ủi nàng cũng không có hiệu quả gì.

Hai người Giang cá lớn và xù xì thương tình mới khỏi, lại gặp gỡ thân nhân ly thế, thân thể và tâm tình đều rất hỏng bét, đã sớm mạnh ai nấy an giấc.

Phạm Xung bị chặt đứt cánh tay, cũng đột nhiên già đi rất nhiều. Hơn nữa bạn tốt nhất của hắn là Ô Nha Phu, tâm tình cũng không tốt cho lắm.

Lưu lão lục chạy một vòng bên ngoài, sau đó lại gọi một mình ta ra, nói là đi dò xét tung tích ác long.

Cho dù nói thế nào, con ác long này xuất thế, đều là vì chúng ta mà ra. Nếu như tạo thành ác nghiệp gì, cũng đều là lỗi lầm của chúng ta, nhất định phải đem nó triệt để giết chết, quyết không thể để nó tồn tại ở nhân gian nguy hại.

Trên đường đi về hướng bờ sông, ta hỏi chuyện Hách Kiền, hắn làm sao phát giác được?

Lưu lão lục nói một năm trước đã có đồng hành của Âm Vật giới hỏi thăm hắn, có âm vật gì có thể biến người thành nửa người nửa cá hay không? Lúc ấy hắn cũng không để ý, về sau khi tổ đội Điều Kiến liên hợp khảo sát, thông qua đủ loại quan hệ, điều tra tình huống liên quan tới Thê Oa.

Sau đó ngẫu nhiên được biết, con hắn vốn có một loại bệnh kỳ quái giống như vậy. Sau đó, hắn lại tìm được đồng hành mà lúc trước hắn hỏi thăm. Người nọ nói, là bán cho một thương nhân bộ lạc Đại nấm, Lưu lão lục thông qua các loại thủ đoạn, cuối cùng tìm ra nhà bán bí mật mua sắm âm vật này chính là bản nhân Hách Kỷ.

Chuyện này cũng có chút ý tứ rồi!

Cho nên, lúc ấy hắn liền phán định, tiểu tử này đang giở trò mèo vờn, hơn nữa là đang chơi với cha hắn!

Sau đó, hắn lại liên tưởng tới độc tố dính trên người Lý Minh Hàn và dong binh, chậm rãi xác nhận rất có thể thằng nhóc này có liên quan tới nội gian, thậm chí còn liên quan tới ngón giữa.

Mà liên hệ giữa Hách Khuyết và Trung Chỉ là bởi vì chiếc nhẫn kia: Giới chỉ đeo trên người cụt tay.

Lúc ấy Lưu lão lục cũng rất kỳ quái, cái nhẫn kia nhìn như không có gì kỳ lạ, nhưng sao lại ở trên người gã?

Thông qua mấy ngày nay, bằng hữu ngoại giới không ngừng hướng hắn phản hồi lại vấn đề có vốn có liên quan đến chuyện này, hắn phát hiện đầu mối từ trong danh sách những thương phẩm mà Trương Hách mua được.

Hóa ra, bản thân chiếc nhẫn không có gì kỳ lạ, nhưng vốn là mua từ lúc hắn lưu học ở Trung Quốc, hơn nữa Thập Ngũ cũng từng nhìn thấy.

Hách vốn mua rất nhiều món, nhưng còn từng coi như lễ vật nhỏ tặng cho người hầu.

Trên tay Xuy Du cũng đeo một tấm như vậy, lập tức dẫn tới sự chú ý của Nữ Oa. Có lẽ là hoài niệm con trai, có lẽ là có điểm đáng ngờ gì đó, tiện tay đặt vào trong túi.

Nhưng hắn vốn rất sợ em gái từ đó phát giác ra âm mưu của hắn, cố ý để cho ngón giữa cầm về.

Lưu lão lục ở chung quanh mấy ngày trên thuyền tuần tra các loại dấu vết để lại, lừa gạt, cộng thêm liên hệ các hàng bằng hữu đến giúp đỡ, rốt cuộc cũng hiểu rõ mạch lạc. Hơn nữa, sớm ta đã một bước, phát hiện hung thủ mưu hại nhi tử hắn chính là Lương Minh Lợi!

Trong lúc đối chiến, đúng là hắn giả ý nhằm vào giữa ngón tay, nhưng âm thầm đem Thanh Ma Thần Thủ đặt lên người Lương Minh Lợi, đồng thời thay con hắn báo thù, sau đó lại coi hắn như kẻ chết thay.

Tưởng ta hỏi tới hắn thì làm sao tính được, ép ngón giữa tới khốn cảnh kia, thậm chí ngay cả chiêu bắn ngược cũng đã sớm nghĩ kỹ.

Lưu lão lục trừng mắt nói: "Ta làm sao biết được nhiều như vậy? Ta chỉ biết hắn am hiểu pháp thuật Thủy hệ, cụ thể là chiêu số gì cũng hoàn toàn không biết, thậm chí át chủ bài của mấy người kia cũng không rõ ràng cho lắm."

"Hai cây thương kia ta cũng tạm thời lấy ra đấy."

"Lúc đó không phải Lý Minh Hàn dẫn đội khua chiêng tạo phản sao? Ta sợ tên bẩn thỉu này không đáng tin cậy, vạn nhất lao vào hai con quỷ đen, người khác đều có thể bảo vệ tính mạng, ta chưa hẳn phòng bị được nên lén lút cầm hai cây thương phòng thân. Dưới tình hình đó, ta chỉ tùy cơ ứng biến mà thôi. May mắn, thương pháp còn chưa mất, nếu không ta cũng chơi không xong."

"Ngươi nào biết được? Lúc ấy chính ta còn đang toát mồ hôi đây này!"

Lão già hoạt đầu này, ta còn khen hắn anh dũng không sợ, nguyên lai cũng là cường tráng!

Hai chúng ta đi một chút nói chuyện, dạo một vòng quanh bờ sông bên ngoài thôn, phát hiện rất xa, băng giá trên mặt sông đều bị ác long lật tung, chỉ có bên cạnh thôn vẫn bình yên vô sự. Xem ra tên kia qua lại quẩn quanh phụ cận rất nhiều vòng, nhưng độc nhất vô nhị không dám tới gần thôn này.

Chẳng lẽ trong thôn này có đồ vật gì đó ngay cả nó cũng rất e ngại sao?

Lại vòng vo một vòng, vẫn không tìm được manh mối gì, đành phải quay về.

Vừa tới cổng nhà chúng ta, đã thấy giang đại cá đứng ở ngoài cửa, chắp hai tay sau lưng ngắm sao trên trời.

"Giang lão tiền bối, ngài đây là?" Ta hỏi.

Còn không đợi hắn đáp lời, Lưu lão lục đã liếc mắt nhìn hắn một cái, tức giận nói: "Cái này còn không nhìn ra sao? Hắn có lời muốn nói với ngươi, nhưng lại sợ ta nghe thấy. Được được rồi, các ngươi tán gẫu đi, ta trở về ngủ thôi."

Nói xong lại hất cằm về phía con cá lớn trên sông: "Này, ta nói, ngươi có giữ lời không?"

"Chắc chắn rồi!" Cá lớn nói như chém đinh chặt sắt.

"Được! Ta tin ngươi." Nói xong, Lưu lão lục như ảo thuật lấy từ trong ngực áo ra một cây tẩu thuốc, đưa tới.

"Lão già hoạt bát nhà ngươi!" Cá lớn cười nhận lấy.

Hai lão đầu nhi này, ở trước mặt ta, đánh nhau đến nửa ngày đánh đố. Ta không đoán được, hai người bọn họ nói có đúng hay không, rốt cuộc là ý gì?

Lưu lão lục quay người đi vào trong phòng, chờ thân ảnh của lão hoàn toàn biến mất, giang đại cá một bên khoác lên tẩu thuốc, một bên điềm nhiên như không có việc gì hỏi: "Tiểu tử, hiện tại Cửu U tam bảo đã nằm trong tay ngươi, ngươi có biết điều này có ý nghĩa gì không?"

Chương một ngàn sáu mươi sáu gặp rồng thì nguy, gặp Lân là chủ.

"Ý nghĩa gì?" Ta có chút mê mang hỏi.

Bàn tay đeo tẩu thuốc của con cá lớn đột nhiên ngừng lại, nhìn thẳng vào mắt mình, có chút không bình thường, giống như hoàn toàn không quen biết ta.

"Ách... Để ta nghĩ đã." Ta bị hắn nhìn chằm chằm rất không thoải mái, gãi gãi đầu nói: "Cửu U tam bảo đều là chí âm chi vật, sau khi gom đủ sẽ dẫn xuất ra một Âm Linh lợi hại? Hoặc là cởi bỏ một bí mật động trời?"

Cá lớn cắm tẩu thuốc vào trong túi, sửa sang lại cổ áo.

"Chỉ cần dụng tâm lĩnh ngộ, tu vi tất nhiên ngày càng cao lên?" Ta tiếp tục hỏi.

"Tham kiến Cửu U môn chủ!" dũng mãnh một chút, giang đại ngư yêu quỳ trước người ta, cung kính hướng ta dập đầu một cái.

Lần này có thể dọa ta sợ không ít, vội vàng đưa tay đỡ.

Nhưng hắn lại khăng khăng không chịu, sắc mặt nghiêm túc bảo ta yên vị, nếu không hắn sẽ quỳ không dậy nổi.

Lần này ta cũng không biết làm thế nào, đành phải đứng nguyên tại chỗ, nhìn hắn liên tiếp dập đầu chín cái cho ta.

Đại lễ cá lớn xong, lúc này mới châm Yên Thương nói: "Tuy Cửu U nhất môn đến nay chỉ còn hai người chúng ta, nhưng đại lễ của môn chủ tuyệt đối không thể kém."

"Mọi người đều nói thiên hạ âm thuật xuất ra Cửu U, nhưng Cửu U nhất môn truyền thừa ngàn năm qua, đánh cho toàn bộ tính toán, chỉ có hai đời môn chủ. Lúc trước ta đã nói qua với ngươi, môn chủ đời thứ hai tiếp nhận nhiệm vụ không lâu, bản thân bị trọng thương, sau đó lại bị sư đệ đồng môn hạ độc sát. Trước khi chết, hắn lưu lại nguyện vọng, phàm là người lấy được tam bảo, vô luận lão ấu ti tiện, tu vi cao thấp, tất nhiên là Cửu U chi chủ, nếu có không theo, toàn môn tru sát!"

"Vốn là, ta còn muốn thừa dịp ngươi không biết rõ tình hình, cướp giật. Bây giờ, ta cũng chấp nhận số phận, có lẽ đây chính là số mệnh đã định!" Cá lớn thở dài một tiếng.

"Giang lão tiền bối... đây không phải số lượng à? Ta chưa bao giờ bái sư môn gì, ba kiện bảo vật này đều là ngẫu nhiên có được, đều là vận khí cứt chó..." Ta nói.

"Vận khí cứt chó?" Cá lớn phun một ngụm khói thuốc, liếc xéo ta một cái nói: "Mấy ngàn năm nay, sao chưa từng có ai đi qua vận cứt chó như vậy? Hơn nữa Cửu Sinh tháp từ đời thứ hai tới giờ còn chưa xuất hiện, sao chỉ bằng không đã rơi vào tay ngươi?"

"Đó còn không phải bởi vì." Ta vừa định cãi lại, lại bị giang cá lớn giành trước nói: "Chính là vì ngươi ngẫu nhiên nhặt được một cái Thiên Câu Song Ngọc? Cũng là vì lúc ta vừa cầm, liền xông vào?"

"Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy." Cá lớn quơ quơ đầu nói: "Mấy ngàn năm qua, không riêng gì đệ tử Cửu U, người các môn phái khác, ai mà không muốn lấy ba bảo này? Sao hết lần này tới lần khác lại rơi vào trên người ngươi?"

"Sư thúc bồ câu xám vừa vặn trước lúc lâm chung, đụng phải ngươi, cũng đem Ô Mộc Trượng, Âm Phù giao tới trên tay ngươi; ta phí hết tâm cơ, tìm khắp sông ngòi bắc con sông của đại giang nam, lại khổ sở bế quan mấy chục năm, vừa vặn gặp tổ đội em vợ đi tới nơi này, trong xảo hợp lại tìm được một khối Thiên Câu Song Ngọc, tràn đầy tưởng rằng Cửu Sinh Tháp đã là vật trong túi ta, nhưng lại bị ngươi lấy đi!"

"Làm sao mà chỉ dùng một chữ xảo để hình dung được? Tức là đây là số mệnh, mà ngươi đã định trước là đứa con số."

Nói xong, hắn lại móc ra con cá Tiểu Ngư kia nắm chặt lấy tiểu Mộc Nhân trước lúc lâm chung, như đang lầm bầm: "Sư phụ phát hiện hai huynh đệ chúng ta trong chậu gỗ ở giữa lòng sông, lúc ấy trên người chúng ta có một cái khóa đồng, viết tám chữ Sinh Thần của chúng ta."

"Sư phụ tính toán một chút, nói là chắc chắn sẽ mất mạng, nhưng hai chúng ta lại rõ ràng may mắn thoát khỏi trận hồng thủy trăm năm khó gặp. Sư phụ cảm thấy chúng ta đã tránh được tai tinh kiếp nạn, lại đặt tên cho chúng ta là cá lớn cá nhỏ, ý là nước không giết cá."

"Mặc dù ta và Tiểu Ngư là đồng sư ruột thịt, nhưng xưa nay ta luôn đối với mệnh tương tai khắc, không quá tin tưởng, Tiểu Ngư lại trung tín không thôi."

"Có một lần, lúc hai chúng ta còn trẻ, ta ngẫu nhiên gặp được một vị tiên sư Đạo gia. Hắn liếc mắt một cái, nói cả hai chúng ta đều chết dưới nước! Vừa vặn hắn có một vật khắc thủy, chỉ có thể cứu được một người, hỏi chúng ta ai có hứng thú. Lúc ấy thủy tính của hai chúng ta đã sớm mạnh mẽ như gió nghe thiên hạ, đừng nói so với hai chúng ta mạnh hơn, cùng chúng ta so sánh cũng chỉ năm ngón tay mà thôi."

"Ta cho rằng hắn chỉ là một tên lừa đảo giang hồ, nói hưu nói vượn mà thôi, căn bản không để vào mắt. Tiểu Ngư lại tin là thật, hỏi hắn làm sao chịu cho chúng ta? Đạo nhân kia chỉ vào cây đào đối diện nói, đi hái cho ta một quả đào, ta sẽ cho ngươi."

"Ta nghe xong cười ha ha, Tiểu Ngư lại ngoan ngoãn chạy tới. Vì vậy đã có được tiểu Mộc nhân này."

"Về sau ta còn từng mấy lần đem chuyện này cười chê hắn, hắn cũng hoàn toàn không thèm để ý, nói là cứ an tâm mà thôi."

"Cho đến tối qua ta mới cẩn thận xem xét. Nguyên lai, tám chữ bảo mệnh mà hắn lưu lại trên mộc nhân không phải là hắn, mà là ta!"

"Trung Chỉ am hiểu là thủy thuật, cuối cùng Tiểu Ngư cũng chết dưới Quỳ Thủy kiếm!"

Cá lớn rất đau đớn thở dài một hơi, nói tiếp: "Ngay thời điểm cá nhỏ qua sông, ngắt đào cho đạo nhân kia, đạo nhân kia nói với ta bốn câu, gặp rồng tắc nguy, gặp lân làm chủ, Côn Ngô vĩnh sinh, đạo pháp tự thành. Nói đến cũng kỳ quái, ta hoàn toàn không tin vào vị đạo nhân này, nhưng mấy câu đó vẫn luôn ghi nhớ đến bây giờ."

"Cho đến lần hành trình xuống nước này, vậy mà thật sự gặp được rồng. Đây là ta lang bạt mấy chục năm qua, gặp được nguy cơ lớn nhất; mà ngươi đạt được Cửu U Tam Bảo lại một lần nữa tên là Trương Cửu Lân; Long Tuyền sơn trang thủy chung đối phó không được, số mệnh chi tử kia cũng là ngươi..."

"Điều này khiến cho ta không thể không một lần nữa xem xét lại lời nói lúc trước của đạo nhân. Cho nên, ta trước nghĩ sau, quyết định tin mệnh! Nhận mệnh."

Những lời này của cá lớn càng làm ta giật mình không thôi!

Lý lão đầu đuôi trọc cũng từng nói một đoạn khó hiểu, cho tới bây giờ, ta cũng không thể phỏng đoán ra được.

Còn có kẻ con số mệnh như bọn hắn nói, gánh vác sứ mạng cực kỳ trọng đại, lại thêm những lời này của cá lớn...

Cá lớn vừa nói, trên đời làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy?

Chẳng lẽ ta thật sự là con cưng của Vận Mệnh? Nhưng rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra đây.

"Còn nữa, sau này ngươi cũng đừng để ý ta gọi Giang lão tiền bối là gì nữa, ta đã sớm nói rồi, nếu tính theo chỗ Hôi Cáp sư thúc, hai chúng ta hẳn là sư huynh đệ đồng môn, về sau ngươi cũng có thể gọi ta lão Giang, hoặc là Giang sư huynh. Lại nói, ngươi bây giờ đã là Cửu U môn chủ, tiền bối hai chữ, ta tuyệt đối không dám nhận." Giang Đại Ngư nói.

Ta mới vừa muốn phản bác, lại bị giang cá lớn giơ tay ngăn lại: "Đương nhiên, nếu có người ngoài ở đây, vì che mắt người khác, kêu vài tiếng cũng không sao."

"Còn nữa, mặc dù từ đó ta rời khỏi Long Tuyền sơn trang, cũng nhận ngươi làm môn chủ, nhưng ân oán gút mắc giữa ngươi và Long Tuyền sơn trang, hai ta không tham dự. Dù sao Long Tuyền sơn trang cũng nuôi dưỡng ta nhiều năm như vậy, nếu để ta làm một con Bạch Nhãn lang, Giang cá sấu ta cũng không làm được."

"Ta bây giờ tuy rằng tu vi mất hết, nhưng dù sao kinh nghiệm tu hành so với ngươi càng phong phú hơn chút ít, ngày sau nếu có chỗ không rõ, chi bằng hỏi ta. Đương nhiên, một khi đề cập đến sự tình tam bảo, vậy thì không được mở miệng. Cửu U môn quy, không phải môn chủ, tập luận thuật này, vĩnh viễn đuổi sư môn!"

Hắn liên tiếp ba điều này, lập tức khiến tất cả lời ta vừa muốn nói đều nghẹn lại.

Đệ nhất thiên sáu nghìn sáu bảy thiên, đệ nhất Côn Luân, toàn chân giáo.

"Vốn dĩ có một viên Quan Chính Ngọc, cũng nên giao cho ngươi bảo quản. Nhưng khi đó ta còn chưa nhận lệnh, đã tự mình dùng lên người Phạm Xung." Cá lớn nói.

"Phạm Xung?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Đúng vậy, lúc ấy lúc trở về, ta cùng với Phạm Trùng đều đã bị trọng thương, nhưng Lương Minh Lợi và ác long vẫn đuổi theo phía sau. Chỉ dựa vào chính ngươi, rất khó đem chúng ta ra ngoài hết. Ngọc Quan Chính tuy rằng mất đi pháp lực, nhưng nó vốn còn có một công năng cuối cùng, chính là cải tử hồi sinh luân hồi, đánh nát sinh tử luân hồi. Tu vi của ta đã mất, cho dù không chết cũng là lão già nát bét, căn bản không giúp ngươi được gì."

"Phạm Xung thì khác, hắn còn có Quỷ Mộng Dạ Xoa có thể làm lần đọ sức cuối cùng. Nếu có thể giữ được tính mạng của hắn, ít nhiều cũng là trợ thủ! Cho nên, ta giả vờ bảo hắn đưa tẩu thuốc, âm thầm đem Quan Chính Ngọc dùng trên người hắn."

"Chỉ là, ta vốn tưởng rằng trận chiến ác liệt kia sẽ tiến hành trên thuyền, dùng trên người Lương Minh Lợi, không ngờ chiến đấu khốc liệt hơn lại xảy ra trên thuyền. Cho nên sử dụng sớm hơn, nếu không hắn cũng sẽ không già yếu thành bộ dáng này."

Nghe hắn nói, ta lập tức tỉnh ngộ.

Nguyên lai lúc trở về, dưới vết thương nặng của giang đại cá, vẫn phải hút thuốc, đưa tẩu thuốc cho Phạm Dung, chỉ là ngụy trang! Chính là vì muốn đem bảo vật cứu mạng cuối cùng này đặt ở trên người Phạm Trùng, để đảm bảo chúng ta an toàn trở về.

Cũng không trách được Giang Đại Ngư sau khi sắp chết hôn mê, ngược lại vẫn sinh long hoạt hổ, một chút chuyện cũng không có.

Lúc ấy ta còn tưởng là thể chất của Phạm Xung siêu nhiên, thì ra là có ẩn tình khác!

Đừng nhìn cá lớn lớn đang ở Long Tuyền sơn trang, là một trong tứ đại Thái Thượng trưởng lão, nhưng bản tính lại vô cùng lương thiện.

"Chuyện này ngươi cần phải giữ bí mật, Phạm Xung là một hán tử trực tính, nếu biết việc này, tất nhiên trong lòng sẽ áy náy, luôn cảm thấy thiếu nợ ta chút gì đó. Ta hành tẩu giang hồ hơn mười năm, một mực không phải đen không phải trắng, không muốn nợ người khác cái gì, lại càng không muốn để cho người khác nợ gì ta, việc này chỉ là ngươi biết ta biết là được." Giang Đại Ngư nhàn nhạt nói.

Bản thân việc đem cơ hội cứu mạng nhường cho người khác, là cực kỳ khó khăn, khó xử hơn nữa là không muốn để người khác biết được!

Đột nhiên, ta cảm giác được cái đầu không cao, thân hình khô gầy biến thành vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Ta và cá lớn quen biết nhau chỉ mấy ngày ngắn ngủi, lại qua bao nhiêu ngày từ bạn bè đến khi từ địch đến bạn, trong nháy mắt lại trở thành chủ nhân của tông môn hắn.

Bạn tri kỉ của sư hữu là địch ta chi giao, sinh tử chi giao, đồng môn chi giao, vong niên chi giao... Hình như không có một loại nào thỏa đáng.

Từ xa lạ đến quen thuộc, ngay sau đó lại càng thêm xa lạ.

Thậm chí, ý tứ trong lời nói vừa rồi của hắn hình như là đang nói, lần này gặp lại ta, chỉ vừa mới bắt đầu.

Ngày sau ta sẽ lại cùng hắn sinh ra giao tiếp như thế nào đây?

"Đúng rồi, Giang lão tiền bối còn muốn hỏi một chuyện." Ta chợt nhớ tới một thắc mắc trong lòng.

"Ngươi nói đi." Cá lớn nhắm mắt lại đứng trong ráng chiều như ảo mộng.

"Lúc trước ngươi nói Bạch Hạc đạo trưởng là người xuống núi Côn Lôn?" Ta hỏi: "Còn nữa, dựa theo lịch sử mà nói, thời kỳ còn Tống giáo không phải do Vương Trọng Dương sáng lập sao? Tại sao Đường triều lại có toàn bộ Chân giáo, Bạch Hạc đạo trưởng vẫn là chưởng giáo khi đó."

Con mắt của con cá lớn chậm rãi mở ra: "Ta không thể nói cho ngươi quá nhiều, chỉ có thể nói cho ngươi biết ở trên Côn Lôn sơn có một đám đạo sĩ toàn thân đặc biệt hành động, bọn họ lịch sử lâu đời, thực lực cao thâm, sớm nhất có thể tra cứu đến giai đoạn kinh doanh., Là một lực lượng khác ngoài tứ đại thế gia, cũng là lực lượng mạnh nhất nhân gian! Đám đạo sĩ này chưa từng tham dự đấu tranh quyền lực nhân gian, nhưng mỗi khi loạn thế tất sẽ phái ra một nhân vật vô thượng thần cấp xuống tế thế cứu người! Ví dụ như Bạch Hạc Tử lúc Đường triều một người một kiếm tru sát ác long, thời Tống triều lãnh binh chống vàng, truyền bá toàn bộ Chân giáo Vương Trọng Dương., Lúc Minh triều cầu Vũ cho bách tính Tôn Huyền Thanh. Sở dĩ ta biết những điều này, bởi vì Côn Luân sơn thủy chung là họa lớn tâm phúc của Long Thanh Thu, bởi vì Khương Tử Nha đã để lại cho đồ tử đồ tôn Côn Luân Sơn cho hắn cây Đả Thần Tiên kia, chính là khắc tinh của phiên thiên ấn! Đả Thần Đả Thần, chuyên đánh thần cấp vô thượng!"

"Thôi được rồi, nói hết chuyện ở đây thôi, chúng ta nhanh chóng trở về thôi, bằng không Lưu lão lục kia lại phải nghi thần nghi quỷ rồi. Cuối cùng ta lại nhắc nhở ngươi một chút, chuyện liên quan đến tam bảo Cửu U tam bảo tuyệt đối không được nói với bất kỳ ai! Nhớ kỹ, bất kỳ kẻ nào."

Ta gật đầu lia lịa.

bồ câu xám tro tiền bối lúc trước mặc dù không có nói rõ, nhưng cũng làm như thế. Rõ ràng tận mắt thấy, mới đầu vì bảo hộ ta, khắp nơi che ở trước người ta, thời điểm giao Ô Mộc Trượng, Âm Phù cho ta, cố ý đem một mũi đầu tiên ra ngoài.

Hôm nay cũng vậy, rõ ràng cá lớn biết rõ Lưu lão lục và ta là quan hệ tổ đời, tuyệt đối sẽ không hại ta, cũng không để cho hắn nghe được chút nào.

Xem ra Cửu U tam bảo này thật sự cực kỳ quan trọng! Tuyệt đối không thể để người ngoài tiết lộ nửa phần!

Lúc trở lại phòng, tiếng ngáy du dương không ngừng vang lên, thế nhưng Lưu lão lục còn chưa ngủ, hoặc nói cách khác, căn bản lão cũng không buồn ngủ. Nhìn thấy hai người chúng ta trước chân sau bước vào phòng, lão liền nói như một tiểu nương ăn dấm chua: "Sao không nói chuyện cho tới khi trời sáng đi chứ? Ta và Phạm Xung còn ngủ ngon lành hơn một chút."

Cá lớn chỉ coi như không nghe thấy, ngồi xuống bên cạnh ống dép, bên cạnh Lưu lão lục, vừa khoác lên khói vừa hỏi: "Lão hoạt đầu, vừa rồi ngươi ra ngoài đi dạo một vòng, ngoại trừ tìm giúp ta một cây thuốc khói, còn phát hiện gì khác không?"

"Có một cái thật, bất quá ta cũng không chắc chắn, là thần kinh của ta, hay là thật sự có vấn đề." Nhắc tới chính sự, Lưu lão lục lập tức xoay người đứng lên, vừa vẽ cái gì đó trên cửa sổ bị đông lạnh một tầng sương trắng, vừa nói: "Ngươi xem, tính cả nhà trống xem, thôn này tổng cộng có ba mươi ba chỗ ở, có lẽ bố cục là như vậy. Chúng ta đang ở đây, ở ngay chính giữa, ngươi nói cái này có phải là trùng hợp quá hay không?"

Cá lớn quét mắt một cái nói: "Đây không phải trận pháp gì, lúc vào thôn ta đã nhìn kỹ, không có gì kỳ lạ. Lại nói, chúng ta ngẫu nhiên đi ngang qua, trước đó, ngay cả chúng ta cũng không biết sẽ đến nơi này, thậm chí nơi này còn có một thôn nhỏ không biết, làm sao có thể là mai phục được?"

"Đúng vậy." Ta cũng gật đầu, "Những thôn dân kia, ta đã cẩn thận lưu ý, vết chai và vết rạn trên tay bọn họ hàng năm đều là đồ bắt cá, còn đồ trang trí trong phòng, kể cả cái bếp lò kia cũng đã dùng qua nhiều năm, chắc không có vấn đề gì."

Lưu lão lục vỗ vỗ đầu nói: "Chẳng lẽ là do ta suy nghĩ nhiều thật sao? Nhưng chung quy ta vẫn có một loại dự cảm, trong thôn này rất không đúng."

"Ta cũng phát hiện một chuyện kỳ quái." Giang Đại Ngư phun ra một ngụm khói nói: "Trước khi các ngươi trở về, ta phát hiện chân trời hiện lên một chiếc đèn đỏ nhỏ, đang bay về phía sau thôn. Ban đầu ta tưởng rằng là phi cơ, nhưng độ cao chỉ có mười mấy thước, có thể tự do chuyển động ở giữa bụi cây, rất linh hoạt. Hơn nữa ngay cả một chút âm thanh cũng không có. Đây tuyệt đối không có khả năng là phi hành..."

"Chờ một chút!" Vẻ mặt Lưu lão lục đột nhiên gấp gáp nói: "Ý ngươi là, một ngọn tiểu đăng màu đỏ cách mặt đất mười mấy thước, bay tới bay lui tiến vào thôn?"

"Đúng vậy!" Cá lớn đáp.

"Đó là không có cơ hội! Lão già nhà ngươi bế quan vài chục năm, căn bản là chưa từng thấy thứ đồ chơi này. Nói như vậy, chúng ta bị người ta tính kế! Là có người cố ý dẫn chúng ta đến căn phòng nhỏ này, cũng bởi vì nó ở chính giữa." Lưu lão lục sắc mặt đại biến.

Cá lớn cũng đột nhiên cả kinh, hoảng sợ nói: "Mau đánh thức hai người bọn họ, chúng ta mau... Không đúng!"

Đột nhiên, hắn lại nghiêng đầu qua, hỏi với ta: "Phạm Trùng có ném đầu Thập Tam và Lộ Giao không?"

"Đúng vậy a." Ta cũng có chút kỳ quái, tại sao đột nhiên hắn lại hỏi chuyện này.

"Vậy thì đúng rồi, vấn đề xuất hiện trên người nha đầu kia!" Cá lớn vỗ mạnh đùi.

Bàn tay đen chân chính là độc thủ đầu tiên, một ngàn sáu ngàn tám chương.

"Mangm lang?" Ta vừa nghe vậy càng thêm mơ hồ, sao lại kéo đến trên tấm bia đá rồi?

"Nếu thật sự nàng bị thi hành âm hôn tế, sau khi giải trừ, sẽ sau mỗi tháng treo trên trời thời điểm bách quỷ xé hồn, dùng để trừng phạt nàng hủy khế ước. Nha đầu kia nếu không có chút tu vi nào, tuyệt đối sẽ không chịu đựng nổi, tất nhiên hô to một tiếng, nhưng nàng... Có phải quá an tĩnh hay không?" Cá lớn híp mắt nói.

Tiếng ngáy của góc phố vang lên liên tiếp, thế nhưng gian phòng ở Bàn Lăng đối diện lại yên tĩnh đến đáng sợ.

"Cũng có thể nguyên nhân là do quả cầu đồng nhỏ." Ta vẫn không tin Bành Thiên có vấn đề, hỗ trợ giải thích: "Bà ta vừa chạm vào quả cầu đồng nhỏ, liền sẽ lập tức bị thôi miên, cái gì cũng không biết. Lộc tuy rằng đã chết, nhưng quả cầu đồng vẫn còn đó, có phải hay không..."

"Ấy miên." Lưu lão lục đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn chằm chằm ta nói: "Ngươi là nói nha đầu đá lang kia bị thôi miên hả?"

"Đúng vậy, nàng chính là..."

"Đúng cái rắm! Cho dù tất cả mọi người trên thế giới đều bị thôi miên, nàng cũng tuyệt đối sẽ không bị lừa, chúng ta tất cả đều bị lừa!" Nói xong, Lưu lão lục ngay cả giày cũng không để ý mà mặc được, vèo một cái nhảy xuống nước miếng, vọt thẳng đến gian phòng ở phía đối diện.

Ta và Giang Đại Ngư liếc nhau một cái, cũng vội vàng đi theo.

Lưu lão lục đẩy cửa bước vào, nhưng bên trong lại bị cắm ngược lại.

"Nha đầu! Mở..." Ta chữ "Mô" còn chưa kịp ra khỏi miệng, Lưu lão lục đã dùng mũi tên húc tới.

Loảng xoảng một tiếng, cánh cửa chia năm xẻ bảy, chúng ta vọt thẳng vào.

Kéo ra điện đăng xem, trong phòng trống rỗng, nào còn có bóng dáng đồi núi?

Cửa sổ cũng đóng chặt, cửa cũng bị đóng ngược, nàng đi ra ngoài bằng cách nào vậy?

Lưu lão lục nhìn bốn phía tra xét một hồi, chỉ vào một vũng nước đọng trên bệ cửa sổ sau tường nói: "Nàng đi theo lối này, trước khi đi còn thuận tay chơi một cái mật thất trốn thoát!"

Ta nhìn qua một cái, lập tức hiểu được lời Lưu lão lục nói là có ý gì.

Cô cắm cửa vào trước, sau đó mở cửa sổ, đặt quả cầu tuyết nhỏ lên giữa lỗ, nhiệt độ cao, quả cầu tuyết hòa tan, chen ngang rơi vào trong lỗ, tạo thành không gian phong bế.

Ta mở cửa sổ ra xem, quả nhiên, phủ ở bên ngoài vải nhựa bọc hàn phá ra một cái động lớn, trên mặt tuyết phía dưới cũng lưu lại liên tiếp dấu chân, chạy ra ngoài thôn.

"Nha đầu kia quả nhiên có quỷ!" Ta rút song đao, nhảy xuống cửa sổ đuổi sát theo.

Đinh, đinh, đinh!

Ta vừa đuổi không được bao xa, phía trước đột nhiên vang lên một hồi chiêng đồng, ngay sau đó, ánh đèn của tất cả các nhà đều phát sáng.

Nam nữ già trẻ toàn thôn quần áo chỉnh tề vọt ra, gắt gao vây mấy người chúng ta.

Hình như bọn họ vẫn luôn không ngủ, cứ ở đây chờ chúng ta đuổi tới!

"Các ngươi muốn làm gì? Tránh ra!" Ta đặt song đao phẫn nộ quát.

"Đại huynh đệ, chúng ta không có ý gì khác, chỉ là muốn giữ các ngươi ở lại đây một thời gian." Vị đại tẩu cứu chúng ta, hơn nữa còn nhường cả nhà ra, mỉm cười nói.

Xem ra Lưu lão lục cảm nhận được một chút cũng không sai, thôn này đích xác có vấn đề!

"Đa tạ ý tốt của các ngươi, nhưng hiện tại chúng ta muốn đi ngay!" Những thôn dân này mặc dù gắt gao vây quanh chúng ta, nhưng ngoại trừ tia chớp ra, cũng không có lấy bất kỳ vũ khí gì, hơn nữa tuyệt đại đa số đều là ông già, vẻ mặt hàm hậu thuần phác, cũng không giống mấy tên ác phỉ điêu dân, ta cũng không cách nào xuống tay với bọn chúng.

"Đại huynh đệ, ngươi cũng đừng làm khó chúng ta, chúng ta đây cũng là vì tiền của người khác, giúp người làm việc mà thôi. Huống chi chung quanh thôn này đều là vùng đất đóng băng, trong vòng mấy chục dặm đều không có người trong nhà, hơn nửa đêm các ngươi lại có thể đi đâu đây?"

"Không cần ngươi quan tâm, tranh thủ thời gian tránh ra!" Ta có chút nóng nảy, trường đao ưỡn một cái, chỉ về phía trước.

Đám người hoảng sợ, cuống quít lui về phía sau một bước.

Đúng lúc này, nương theo tiếng oanh minh rất nhỏ, một chiếc đèn đỏ từ ngoài thôn cấp tốc lên không.

Đó đúng là không có gì, con số trung đẳng dài hơn hai mét, trên dây thừng còn treo một bóng người, tuy cách rất xa, nhưng ta cũng vừa liếc mắt đã nhận ra chính là Mân Khang!

Sau khi nàng bay lên giữa không trung, quay đầu khoát tay với chúng ta, lập tức càng ngày càng xa, biến mất trong bầu trời đêm.

"Được rồi, đại huynh đệ, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, hiện tại muốn ở lại muốn đi hay cũng tùy các ngươi." Đại tẩu quay đầu lại, như trút được gánh nặng nói.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Là ai bảo các ngươi làm như vậy?" Lưu lão lục hỏi.

Hiển nhiên, trước khi chúng ta vào thôn, đã có người an bài xong tất cả, tên ngẫu nhiên vừa vặn ôm củi gặp được đại tẩu của chúng ta, cũng là đang cố ý chờ chúng ta.

Cũng không trách được, bọn họ ngay cả chúng ta là ai, làm sao tới nơi này cũng không hỏi, liền chủ động làm đồ ăn, nhường ra khỏi phòng cho chúng ta ở. Lúc đó chúng ta còn tưởng là người ở nơi này thuần phác hiếu khách, căn bản không nghĩ nhiều, thì ra tất cả đều là một cái bẫy!

"Ba ngày trước, cô nương kia đã tới. Nàng ta nói muốn chúng ta phối hợp với nàng ta diễn trò, đợi lúc nàng ta đến là lén lút trốn đi giữa đêm, chỉ cần chúng ta ngăn cản những người khác, sẽ cho chúng ta..." Đang nói, trượng phu của nàng nhìn như thật thà kia kéo ống tay áo của nàng xuống, rất sợ nàng lôi ra được chỗ tốt gì cũng nói ra.

"Ách, đúng là như vậy." Đại tẩu vuốt mái tóc bị gió đêm thổi bay, nói: "Các ngươi muốn rời khỏi nơi này, cách phía tây năm mươi dặm có Hắc Thạch trấn, mỗi ngày có một chiếc xe đi vào trong chợ. Nếu lưu lại, ta sẽ đưa thức ăn cho các ngươi đúng hạn." Nói xong, đại tẩu không để ý tới ta nữa, vung tay với mọi người phía sau nói: "Được rồi, xong việc rồi, chúng ta đi thôi."

Mọi người nghe xong đều vui vẻ ra mặt, đồng loạt đi theo đại tẩu tới một gian phòng lớn, xem ra là đi kiếm tiền.

Trong khoảnh khắc đã đi tới sạch sẽ, bỏ ba người chúng ta ngay tại chỗ.

"Con mẹ nó!" Sắc mặt Lưu lão lục tái mét, oán hận nói: "Lão tử tung hoành giang hồ đã mấy chục năm, chơi âm mưu quỷ kế cả đời nhưng lại không ngờ rằng, trước khi chết lại bị tiểu nha đầu kia đùa bỡn!"

Sau một phen kinh biến này, đích xác là vượt ra khỏi dự kiến của ta.

Vì sao Bàn Tơ lại vứt bỏ chúng ta vụng trộm đào tẩu?

Hơn nữa, càng khiến người ta không thể suy nghĩ chính là, nàng làm sao biết sẽ lần nữa chúng ta trở về thôn nhỏ này?

Lưu lão lục nói, nàng tuyệt đối không có khả năng bị thôi miên.

Nói cách khác, dọc theo con đường tìm kiếm di tích cổ này, nàng đang diễn kịch, vừa nghe thấy có người nhắc tới chữ rồng, cùng tiếng rồng gầm, theo bản năng siết chặt song quyền cũng là giả vờ, chính là cố ý để cho chúng ta xem.

Vậy thì nàng thay một tấm lụa cưới, đứng ở trên cốt sơn, bị âm hồn tế tự cũng là giả?

Đã như vậy, ác long kia sao có thể một mực đuổi theo nàng?

Lương Minh Lợi liều mạng, nhất định phải đoạt nha?

Không đúng!

Còn có một loại khả năng, thôi miên là giả, âm hôn là thật, ngay cả con ác long kia cũng bị lừa!

Nói như thế, chẳng những nàng ta đã sớm biết được chuyện dục cùng hươu bào xem nàng ta là mồi nhử, thậm chí ngay cả mưu đồ ngấm ngầm của Bản Minh cũng có thể sớm phát hiện ra, nếu không sẽ không ngay cả trong thôn nhỏ này đều an bài chu đáo chặt chẽ như thế.

Người trên một thuyền ai nấy đều mang ý nghĩ xấu, chơi đủ loại âm mưu quỷ kế, cuối cùng lại trở thành quân cờ của nàng!

Tất cả mọi người, tính cả con ác long kia, đều bị nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Thư lang sảnh số một nghìn sáu, năm mươi chín cong thư.

Không có gì, chúng ta biến mất ở phía xa, căn bản không có cách nào truy kích, hơn nữa, Phạm Trùng còn đang ngủ ở trong phòng, chúng ta chỉ có thể tức giận quay trở về.

"Đó là cái gì?" Lúc tới gần cửa sổ, Lưu lão lục đột nhiên chỉ vào một gốc cây hòe lớn đã rụng hết lá, nói.

Hướng về phía thân cây của bọn ta, giống như có dán thứ gì đó, hơi phát sáng, ở trong bóng đêm đen nhánh rất dễ làm người khác chú ý.

Chỉ là vừa rồi chúng ta đuổi gấp về phía trước, thứ này ở phía sau cây, lại ở trên tay điện quang, tuyết quang phản chấn, không ai chú ý tới.

Đến gần xem thử, là một tờ giấy ánh sáng đêm.

Lưu lão lục nhìn thoáng qua nói: "Đây là giấy nổi tính, dùng dấm chua một chút là nói được chữ, nha đầu kia rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì vậy!"

Chúng ta nhanh chóng vào phòng, Phạm Xung vẫn đang ngủ say như chết, xem ra hành trình dưới nước thật sự khiến hắn mệt muốn chết.

Chúng ta cũng không đánh thức nó, lấy cái bình dấm chua bên bếp lò ra đổ xuống.

Kinh dấm nước ngâm một cái, trên giấy hiện ra tờ giấy địa chỉ.

Niêm gác?

Ta sửng sốt, quay đầu nhìn Lưu lão Lục nói: "Lục gia, điện thoại di động của ngươi còn có tín hiệu sao?"

"Thật ra là có, nhưng mà đoạn đứt tiếp tục thì không quá mạnh." Lưu lão lục lấy ra điện thoại di động đưa tới, ngay sau đó có chút nghi hoặc hỏi ngược lại: "Ngươi biết mật khẩu Ung này?"

"Biết, chàng ấy tám bốn năm mươi lăm hai mươi lăm." Đến lúc này, rốt cuộc muội cũng hiểu, nàng nói với Phạm Trùng có công dụng khác cũng không biết là gì.

Quả nhiên không sai, tổ hợp số mọt san này chính là mật mã.

Lại đợi một lúc, rận rốt cuộc mở ra.

Ở đó chỉ có hai bức thư: phong thứ nhất là hệ thống lưu lại, viết thư hoan nghênh làm việc gì đó. Xem thời điểm đăng kí, thì ba ngày trước, chính là ngày chúng ta xuống nước.

Một phong thư khác được phát từ một giờ trước, theo tính toán thời gian, cách sự nghi ngờ của bọn ta và nàng chỉ có hơn hai mươi phút để phá cửa xông vào, trước sau cùng chỉ là hai mươi phút!

Lá thư này chính là trấn ân lưu lại cho chúng ta.

"Trước tiên để ta đoán một chút, chắc chắn là Lục gia phá cửa mà vào đầu tiên, nhất định là Trương tiên sinh mở bánh san ra, hặc hặc, không biết ta đoán đúng hay không?"

"Đầu tiên, ta muốn hướng mọi người nói một tiếng xin lỗi. Vô luận ta xuất phát từ mục đích gì, dù sao lừa gạt mọi người lâu như vậy, rất vô đạo đức."

"Đặc biệt là, ngay từ ngày đầu tiên các ngươi lên thuyền ta từng muốn giết chết hai người các ngươi. Bởi vì liên hợp để khảo sát để xây dựng đội hình, cũng không có hai người các ngươi, tạm thời ta còn chưa nghĩ ra kế sách ứng đối! Mà Lục gia nổi tiếng với âm mưu quỷ kế, Trương tiên sinh cũng đã nhiều lần phá vỡ kỳ án, nên ta rất sợ lộ ra sơ hở, bị các ngươi phát hiện ra điều gì."

Vừa nhìn đến đây, ta và Lưu lão lục lập tức sững sờ.

Trong đêm ngày đầu tiên chúng ta lên thuyền, đã bị Địa Ngục đánh lén, hai trong đó lén lút lẻn vào phòng của ta và Lưu lão Lục, lần lượt rơi vào tay chúng ta.

Lúc đó, bọn ta còn tưởng là Long Tuyền sơn trang giở trò quỷ, nhưng về sau xác nhận hai huynh đệ lớn nhất trong Giang là Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, nếu bọn họ đều ở trên thuyền, đương nhiên không cần phải dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy.

Sau này nghĩ rằng Lý Minh Hàn cố ý lên thuyền làm loạn, dù sao thì những bố cục được bố trí ở trên thuyền cực kỳ quen thuộc.

Lại không ngờ rằng, lại là Dong lang làm!

Thế nhưng, ngay cả thí luyện giả cũng là lang thang người khác sao?

Bọn họ không phải trước sau hai lần đều thiếu chút nữa đã giết chết lang nga rồi sao?

Đúng rồi! Nếu đúng là như vậy thì cũng đã giảng giải toàn bộ rồi.

Tại sao ở nơi này không sớm không muộn, chính lúc giải trừ phong ấn lại lẻn vào chính giữa cổ tích; vì sao sau khi đoàn người ta tách ra lại đột nhiên xuống tay.

Bởi vì cá lớn sông mạnh nhất trong đội ngũ đều không có ở đây!

Vì sao bất cứ lúc nào cũng có thể nhận được tin tức của chúng ta, ngay cả vết thương ngụy trang cũng không sai chút nào, hóa ra là trấn áp một mực mật báo cho bọn họ!

Lần tập kích đầu tiên trên đoạn nhai, thiếu chút nữa tiêu diệt ô, trực tiếp làm mù mắt nhìn.

Phạm Xung vốn đã sơ ý, lại mất đi hai mắt, cho dù lội suối làm ra động tay động chân gì, hắn đều không thể phát giác!

Lần tập kích thứ hai ở cửa hang, nhìn như một đao kia là đi thẳng đến nhúm lửa, nhưng ở tù kia cũng sẽ không hạ tử thủ thật, huống chi phạm xung cũng tuyệt sẽ không để cho nàng bị thương! Hơn nữa bởi vậy mà lập tức loại bỏ hiềm nghi của nàng.

Hang đá ngay từ đầu đã bái Phạm Xung làm sư phụ, cũng không phải là tuân thủ hứa hẹn, cũng không phải bởi vì Phạm Xung thực lực cao cường, mà là đã sớm nhìn ra trong toàn bộ đội ngũ này, cũng chỉ có Phạm Xung tính tình thẳng thắn nhất, sơ ý thô bạo không có gì quan trọng.

Nói cách khác, vừa mới bắt đầu nàng đã lợi dụng Phạm Vi!

Cá lớn kia cố ý tách ra với các nàng, xà ngang sao lại không phải chứ?

Nghĩ đến điều này, ta tiếp tục xem cuộn san hô kia.

"Sau khi ám sát chưa thành, ta nghĩ lại, có các ngươi và tồn tại cũng chưa chắc là chuyện xấu, sự thật chứng minh, quả nhiên không sai."

"Có lẽ, các ngươi sẽ rất kỳ quái, vì sao ta lại làm như vậy, ta trăm phương ngàn kế thiết kế tất cả những thứ này, là vì cái gì."

"Hiện tại ta có thể nói cho các ngươi biết vô cùng thẳng thắn, mục đích của ta giống với sự hiển hách của ta, chỉ có điều ta hơn xa việc nỗ lực hơn hắn, bởi vì ta hơn xa so với hắn có càng nhiều hận ý!"

"Ta là con gái ruột của Thập Ngũ, là đại tiểu thư duy nhất của gia tộc Phùng thị, nhưng ta chưa bao giờ chính thức hưởng thụ qua một cái tình yêu của cha ta, cũng chưa bao giờ làm một đại tiểu thư."

"Từ lúc ta ba tuổi, mẫu thân đã qua đời, khả năng các ngươi cũng đã biết, đây là phụ thân ta làm, vì che giấu cái gọi là huyết thống truyền thừa mà cố ý tạo ra bê bối."

"Từ khi trí nhớ trở lên, ta liền bị đưa đến đủ loại địa phương giống như địa ngục, tiến hành huấn luyện không giống bình thường. Đặc biệt quân doanh, sát thủ doanh, vu sư động, sơn cốc khoa học... Bạo lực và máu tanh hầu như khắc khắp toàn bộ thời thơ ấu của ta."

"Hơn nữa, mỗi năm một lần, ta đều ở Lư Lư, cũng là ông nội của ta đưa đến Ô Tô Lý Giang, mặc vào một bộ hôn sa xinh đẹp, cử hành một nghi thức vô cùng quái dị. Các ngươi có biết không? Đó là mỗi năm ta làm một lần, thời khắc duy nhất có cơ hội mặc váy."

"Về sau, ta ngẫu nhiên phát hiện bí mật giấu sau lưng, dần dần hiểu được mọi thứ. Bọn họ là muốn ta hiến cho ác long, để linh hồn ta lẫn ác long hòa làm một thể, do đó làm cho gia tộc Phùng thị có một con rồng. Một con cự long duy nhất trên đời, chỉ nghe theo cự long của gia tộc Phùng thị!"

"Đây cũng chính là sứ mệnh duy nhất mà ta thân là con cháu Phùng thị!"

"Có phải rất bi thảm không? Có phải rất bất đắc dĩ? Nhưng đây là sự thật."

"Nguyên nhân hết thảy, đều bởi vì ta là nữ hài tử, không cách nào kéo dài huyết mạch Phùng thị, ít nhất là huyết mạch trên danh nghĩa. Cho nên bọn họ thà đem hết thảy đều truyền cho bản rộng lượng, mà coi ta là vật hi sinh."

"Ta thật sự rất không cam tâm, cũng thất vọng cực độ đối với gia tộc này!"

"Ta là nữ nhân, chuyện này không tệ, hơn nữa cũng không cách nào thay đổi. Nhưng nữ nhân thì sao chứ? Không thể chấn hưng gia tộc thì không thể quang minh bàng môn à?"

" Trung Quốc các ngươi có một Nữ hoàng tên là Võ Tắc Thiên, Anh Quốc có một nữ vương tên là Uyển, ngay cả quốc vương của địch chúng ta cũng là nữ giới âm thầm khắc chế ngươi, không phải cũng giống vậy dẫn dắt người dân toàn quốc trở nên giàu có hơn sao? Tại sao ta lại không thể?"

"Vì vậy, ngay lúc bọn họ bí mật thực hiện kế hoạch thám hiểm dưới đáy sông một phen, ta cũng đã bắt đầu bố cục rồi!"

Một nghìn sáu trăm sáu mươi lịch, mạnh tâm cơ nhất trong lịch sử

"Nhưng mà, từ nhỏ ta đã bị phong ấn linh tính, căn bản là không cách nào học tập bất kỳ một loại Âm Dương thuật nào."

"Tuy rằng ta cơ hồ nắm giữ tất cả thủ đoạn công nghệ cao cấp, luyện thành một thân có thân thủ mạnh mẽ, nhưng so với những người khác như các ngươi vẫn quá yếu, ta cần một người giúp đỡ."

"Người kia rõ là tài năng hiển hách!"

"Vì vậy ta mới mua chuộc một lão tế nữ, để nàng thuật lại chân tướng đối với Hách Bản. Lại không ngừng thiết kế, dẫn dắt hắn theo một ý nghĩ cực kỳ điên cuồng."

"Sau đó, lại âm thầm giúp hắn thành lập liên hệ với Nhật Thi, thậm chí ngay cả Trung Chỉ đại sư cũng là ta giúp hắn tìm được."

"Đương nhiên, bất kể là Hách Bản hay Trung Chỉ Đại Sư, hoặc là những người khác đều không biết đến sự tồn tại của ta..."

"Mục đích ta làm như vậy là vì muốn cho cha ta, ông nội ta, thậm chí tất cả mọi người đều lập ra một kẻ địch."

"Kẻ địch này sẽ rất cường đại, như vậy sẽ rất bí ẩn, có thể loại trừ ta ra bên ngoài."

"Có thể, các ngươi sẽ thấy rất kỳ quái, nếu như cuối cùng là giành được thắng lợi, hoặc là ta đã chết ở dưới nước, tất cả những cố gắng này chẳng phải đều uổng phí sao?"

"Hiện tại ta có thể nói cho các ngươi biết, trong toàn bộ sự kiện này, trung tâm nhất là một quyển kinh niệm của Côn Bằng Như Lai truyền lại từ tổ tiên. Thực sự vốn đã sớm bị ta thay thế, liền giấu ở trong đồng cầu nhỏ không rời bóng người ta."

"Nếu như Hách vốn thắng, nói cách khác là Trung Chỉ đại sư giết hết tất cả mọi người, nhưng căn bản không thể lấy ra chân kinh, cuối cùng vẫn phải cùng ta liên thủ. Mà trong địa cung dưới nước, tất cả mọi người đều không gây thương tổn được ta, hoặc là nói, nhất định sẽ hết sức cứu ta ra."

"Bởi vì sư phụ của ta tính tình rất thẳng thắn, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi ta mặc kệ; Giang lão tiền bối bản tính đa nghi, không dám xuống tay với ta; Trương tiên sinh ngươi lương thiện công chính, ta đã từng mấy lần giúp ngươi, ngươi cũng sẽ không khiếm khuyết tiểu nữ tử này chứ?"

"Về phần Lương Minh Lợi, ta có phật kinh trong tay, hắn căn bản là mưu hại không được ta. Hơn nữa, phật kinh chính là pháp bảo cuối cùng hàng phục ác long. Nói cách khác, ngay cả ác long cũng không thể làm gì ta. Trong cả dưới nước tổ hợp sáu người, thật sự không chút sơ hở ngược lại nữ tử yếu đuối như ta."

"Mang trưởng sẽ ra tay với ta, thật ra có chút ngoài dự liệu của ta..."

"Lúc ta còn nhỏ, hắn từng sờ lên tóc của ta đọc tên của Laura, hắn cho rằng ta tuổi còn quá nhỏ, căn bản không nhớ rõ. Nhưng bởi vậy ta cũng biết lai lịch của hắn, mơ hồ đoán được hắn và cô cô mến tình., Cũng hiểu được vì sao ông ta cứ tiềm phục bên cạnh phụ thân. Lúc đó, khi ông ta ngã xuống vách núi còn sót lại một chút thần trí, vẫn đang niệm tên cô cô, chỉ là đề nghị, sư phụ cũng không nghe ra."

"Ta cảm thấy hắn cũng giống ta, vì thù hận, vì tâm nguyện, nỗ lực đã trả bằng tất cả! Thật ra hắn là người đáng thương, ta rất thương hại, cũng rất thông cảm với tâm trạng của hắn. Lúc ta mới biết được chân tướng, cũng cảm thấy bị cả thế giới bỏ rơi, thiếu chút nữa đã tự sát. Cho nên, ta không đành lòng nhìn hắn chết."

"Thật ra trên bích hoạ đối diện di cốt tổ tiên ta có tổng cộng hai câu nói, một câu trong đó chính là phiên dịch kinh phật cho các ngươi, một câu khác có ý tứ là "Thông đạo".

"Vì vậy, theo chỉ thị tìm được con đường tắt kia."

"Các ngươi đều đã biết chuyện phía sau, kỳ thật dù các ngươi không tới cứu ta, ta cũng có thể bình yên vô sự đi ra ngoài. Nhưng các ngươi ở bên cạnh ta, ta đành giả bộ như đang hôn mê vậy!"

"Về sau, thấy Già hạm sắp đụng phải đá nhọn, Trương tiên sinh lại luống cuống tay chân không biết làm sao, ta chỉ có thể đột nhiên tỉnh lại xoay chuyển đường xuất phát. May mắn, lúc ấy tình thế nguy cơ, không bị phát hiện."

"Thủ đoạn cấu kết từ cõi ngục Hách ta cũng biết rất rõ, hành động của bọn chúng đều là do ta bày ra. Nói cách khác cái gọi là nội gian mà các ngươi vẫn luôn tìm kiếm chính là ta! Độc dược trên người Lý Minh Hàn và lính đánh thuê kia là ta âm thầm nhờ người cung cấp cho Hách bản, để hắn có thể điều khiển dễ dàng. Nhóm giải dược cuối cùng trước khi xuống nước toàn là giả hết., Cho nên khí độc của đám lính đánh thuê đột nhiên phát ra, lập tức bạo động. Đương nhiên, bất luận là phụ thân của ta Liệu Liệu, đều rất hy vọng nhìn thấy một màn như vậy, bởi vì vừa vặn dùng để che giấu chân tướng."

"Còn nữa, nếu như ta không phải vừa vặn được Trầm lão thái thái an bài đến phòng cách vách, Hách Bản cùng Trung Chỉ đại sư cũng sẽ không động thủ ngay tại chỗ, bởi vì trong mắt hai người bọn họ, ta chính là mồi nhử ác long, ta tuyệt đối không thể chết được. Ngươi xem, tất cả mọi người trong sự kiện đều bảo vệ an toàn cho ta, đều sợ ta xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, ta sao lại có chuyện gì chứ?"

"Cuối cùng, điều các ngươi tò mò chính là thôn nhỏ này?"

"Kỳ thực, ta đã sớm biết Cự Quy nhất định sẽ tới cứu ta."

"Có một năm gia gia mang con tới Tế Long, con đã phát hiện nó! lén ném rất nhiều đồ ăn ngon cho nó, sau đó hàng năm con đều đến đây. Chúng ta đã sớm trở thành bạn tốt."

"Chỉ là năm nay Tích Mãng cũng ở đây, hắn còn tưởng là tới cứu hắn."

"Ta đã đặt thiết giác lên người nó, sớm biết nơi này là nhà của nó, ngay trước giếng nước của thôn. Mà động vật một khi bị kinh hãi, phản ứng theo bản năng nhất chính là trốn về nhà., Thế thì trước khi xuống nước, ta đã tới đây rồi. Ta đưa cho mỗi hộ gia đình mười vạn nhân khẩu tiền, bảo họ diễn một vở kịch cho ta. Đến nửa đêm ta bỏ chạy thì các ngươi lưu lại. Chắc các ngươi cũng không làm tổn thương thôn dân đâu nhỉ? Bọn họ đều là người tốt cả."

"Đương nhiên, các ngươi cũng đều là người tốt. Ta đem toàn bộ chân tướng của ta nói cho các ngươi mục đích, cũng là bởi vì ta nghẹn ngào quá lâu!"

"Thật sự là quá lâu quá rồi..."

"Nhưng từ hôm nay trở đi, bí mật đều là long trời lở đất! Từ hôm nay trở đi sẽ vĩnh viễn chìm xuống, thậm chí chưa từng có chuyện gì xảy ra."

"Lúc này, ta không biết nên nói cảm ơn với các ngươi hay là thật có lỗi. Các ngươi đều là người tốt, chỉ có một sai lầm, đó là không nên leo lên chiếc thuyền này!"

"Được rồi, cơ hội của ta sắp tới rồi, một khi ba người các ngươi tụ tập lại một chỗ, bí mật của ta cũng không giấu được nữa, ta phải đi rồi!"

"Chúc các ngươi may mắn! Một tiểu cô nương từng đồng hành cùng các ngươi."

Xem xong một phong thư lạc đà lưu lại, ba người chúng ta đều trầm mặc thật lâu, nửa ngày cũng không nói gì.

Một tiếng keng vang lên, trên điện thoại vang lên một tràng âm thanh của trang sách mới, rồi lại xem tiếp, lá thư ấy biến mất không thấy đâu nữa.

Hóa ra Hám Bàn đã sớm thiết lập tiêu hủy tính giờ, giống như chính nàng vậy, biến mất vô ảnh vô tung ở trước mặt chúng ta!

Thật là không thể tưởng tượng được, người bày ra mọi thứ phía sau sự kiện kia lại chính là cô gái nhỏ nhìn như nhu nhược này!

Lư Lư bất kể mọi giá, dục tốc giảo hoạt, sách vở điên cuồng, tất cả bọn họ đều tự cho là kế hoạch Chu Tường vạn vô nhất, nhưng cuối cùng đều không thoát khỏi tính toán của nàng!

Giống như trong thư nàng ta nói, tất cả mọi người, kể cả con ác long và cự quy kia đều nằm trong kế hoạch của nàng ta! Bất kể tình thế phát triển ra sao, ai đạt được thắng lợi, đều chỉ là một phần trong kế hoạch của nàng ta. Chẳng qua chỉ là phương án thi hành phương án, hay là phương án trao đổi mà thôi.

Ta đã nhìn ra nha đầu này không đơn giản, tuyệt đối không ngờ lại lợi hại như vậy!

Người khác đều là dùng vụng về giấu khéo, mà nàng lại một mực hiển lộ ra khôn khéo, do đó che giấu đi mặt trái càng thêm khôn khéo.

Nhà tâm lý học, ta lại nhớ tới thời điểm lần đầu tiên gặp mặt, nghề chính nàng giới thiệu.

Chính xác, từ đầu đến cuối, nàng đều lợi dụng nhu cầu khác nhau và nhược điểm của mỗi người, do đó đánh một trận thắng thật hoành tráng!

Bất luận là bốn người chúng ta, người chết hết thuyền, hoặc là may mắn được sinh ra kia, tất cả đều thất bại thảm hại!

Một người không mộng một ngàn sáu trăm sáu mươi ba.

Trầm mặc hồi lâu, Lưu lão lục mở miệng nói: "Sau khi các ngươi xuống nước, ta lẻn vào phòng giám sát, kiểm tra hình ảnh trong phòng của tất cả mọi người. Có thể là xuất phát từ việc bảo vệ cần thiết, kể cả Lư Tam cùng Lộc trong phòng tất cả mọi người đều được yên ổn quản lý, chỉ có phòng Niêm Tố không có."

"Đương nhiên, phòng của chúng ta gần như đều dùng đủ loại phương pháp che giấu lại. Ta cũng không phát hiện được gì cả, đáng nghi nhất chính là Lý Minh Hàn. Mỗi khi trời vừa qua là hắn lại bịt kín đầu, hơn nữa còn cao cao, nghiên cứu một hồi lâu mới buồn chán ngủ thiếp đi."

"Sau này, thừa dịp hắn không có mặt, chui vào trong phòng của hắn, không ngờ lại phát hiện ở dưới giường có một bộ thiết bị quản chế khác."

"Mở ghi chép bên trong ra xem thử, thì ra là ở trong phòng lang trăn."

"Xem ra tiểu tử này vẫn là kẻ nhìn trộm, lặng lẽ tự động lắp đặt, ngay cả đá xoáy khôn khéo như vậy cũng không phát hiện!"

"Truyền lang đã đến thuyền từ hơn hai mươi ngày trước rồi, việc này ghi lại cũng gần như đã được mười mấy ngày rồi."

"Ghi tên này trong phòng tắm. Lý Minh Hàn đang nhìn lén người ta tắm rửa, cho nên đều phải nhảy qua xem, cũng không phát hiện vấn đề thật sự. Trên tường đối diện phòng tắm nổi bật một bóng người mơ hồ, đó là đá vẫn lưu lại trước bàn."

"Lúc ấy ta lật xem tất cả hình ảnh, do đó phát hiện nha đầu này vẫn luôn không ngủ ngon! Mỗi đêm ngồi trước bàn đọc sách, mãi cho đến hừng đông. Nói cách khác là nàng căn bản không cần ngủ!" Lưu lão lục nói.

"Không mơ?" Cá lớn kinh ngạc nói một câu.

"Đúng vậy!" Lưu lão sáu gật đầu nói: "Nàng không biết thông qua phương pháp gì, biến mình thành Vô Mộng giả không cần ngủ, cũng chính là nói nàng căn bản không thể bị thôi miên. Cho nên, các ngươi vừa nói đến chuyện nàng bị thôi miên, ta lập tức liền cảm thấy không thích hợp!"

"Trách không được xâm nhập vào di tích cổ không lâu, nàng đã nói tất cả thông tin bị gián đoạn, hoàn toàn không có tín hiệu. Bởi vì sợ chúng ta liên lạc với nhau, từ đó lộ ra chân ngựa." Ta cũng bừng tỉnh đại ngộ nói.

"Đúng!" Lưu lão sáu điểm gật đầu: "Tâm cơ thành phủ nha đầu này thật đáng sợ, phàm là người nào cũng có kẽ hở. Chúng ta chỉ ăn không đủ hiểu rõ nàng, cho nên ngay từ đầu tất cả đều đề phòng lẫn nhau, nhưng ai cũng không để ý tới nàng."

"Mà ngược lại, từ lúc mới bắt đầu liên hợp với đội khảo sát, nàng đã tỉ mỉ nghiên cứu mỗi người chúng ta, nhằm vào nhược điểm và bản năng của mỗi người đã thiết kế ra một thiết kế thỏa đáng nhất!"

"Nếu như, cho chúng ta thêm mấy ngày, cũng chỉ chậm vài ngày xuống nước, có lẽ cô ta đã sớm lộ thân rồi!"

Cá lớn thở dài nói: "Chuyện cho tới bây giờ, nói cái gì cũng đã muộn!"

"Còn chưa muộn." Lưu lão lục nói: "Bà ta thiết kế để cho Hải Bản Bản cùng Thập Tam âm thầm đánh nhau, song song chết thảm, do đó một hơi nắm được toàn bộ gia tộc Phùng thị, chuyện này nói ra cũng chỉ là do quyền lực trong nội bộ gia tộc bọn họ giao tiếp. Chúng ta không quản được, cũng không muốn quản, nhưng một kế hoạch khác của bà ta bắt được ác long, chúng ta trái lại còn có thể nhúng tay vào!"

"Ồ." Giang Đại Ngư kỳ quái hỏi: "Ngươi có ý kiến gì không?"

"Nơi này là bên trong Hoa Hạ cảnh, nàng phái ra máy bay trên không trung siêu thấp mấy trăm thước vẫn không sao, nhưng giám sát và máy bay loại lớn tuyệt không dám dừng lại. Ban ngày chúng ta xuôi dòng cũng không phát hiện bóng dáng thuyền lớn nào, nói cách khác, cứ điểm của nàng cách nơi này một đoạn, muốn bắt cự long chính thức còn cần chút thời gian."

"Vậy thì thế nào?" Giang Đại Ngư nhìn xem ta và Lưu lão Lục nói: "Hiện tại tu vi của ta mất hết, Quỷ Mộng Dạ Xoa bên ngoài Phạm vi xông vào cũng bỏ đi, bây giờ hắn cũng là một người bình thường, còn là một kẻ tàn phế. Tu vi của ngươi cũng không có gì đặc biệt, đối với Thanh Ma quỷ thủ duy nhất còn có thể bày trò trước mặt mà hiện giờ cũng không dùng được, chỉ có thể trông vào... một mình Trương tiểu ca có thể ngăn cản thế nào đây?"

Khi hắn nhắc tới ta, rõ ràng là dừng lại một chút. Có thể sau khi nhận chức tông chủ, tiểu ca có chút không được tự nhiên nói ra hai chữ này.

Lưu lão lục mỉm cười nói: " trí giả ngàn lo tất có một chút sơ hở! Nha đầu kia đích xác rất khôn khéo, cơ hồ tất cả mọi phương diện đều có, nhưng ả ta lại bỏ sót một điểm, đây cũng là kết quả ả không giỏi về thuật Âm Dương tạo thành."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi cứ nói thẳng là xong đi." Con cá lớn có chút gấp gáp, thúc giục nó nói.

"Vừa rồi ta và Cửu Lân đến ngoài thôn xem một vòng, bốn phía mặt băng đều bị Cự Long kia xốc lên, xem ra là trò chơi thường xuyên phục hồi ở ngoài thôn đã lâu, nhưng vẫn không dám tới gần thôn. Ở gần thôn nhỏ này, mặt sông đều được yên ổn, điều này nói rõ cái gì?"

"Ngươi nói là, trong thôn có thứ nó kiêng kỵ?" Giang Đại Ngư bắt được chỗ yếu hại.

"Đúng! Chúng ta chỉ cần tìm được vật kia là có thể trước một bước hàng phục được Ác Long! Về phần nha đầu kia thu phục thế lực gia tộc như thế nào, làm sao phát triển lớn mạnh, đó chính là chuyện của ả. Chỉ cần ác long kia không bị ả sử dụng, chuyện khác chúng ta cũng không quản được." Lưu lão lục giải thích nói.

Cá lớn siết chặt nắm tay không nói gì, ta biết hắn nghĩ điều gì.

Hang đá trước kia là muốn mưu hại ta và Lưu lão Lục, nhưng dù sao cũng không giết thành, cũng không tạo thành tổn hại mang tính thực chất gì đối với hai chúng ta. Thậm chí ta còn còn vì họa mà lấy được di vật Cửu Sinh Tháp và Bạch Hạc đạo trưởng.

Nhưng giang đại cá... Chẳng những tu vi mất hết, biến thành người thường, ngay cả anh em sinh đôi ở chung sớm chiều của hắn cũng chết oan uổng!

Tuy rằng, hết thảy những điều này cũng không thể trách tội trên người Niêm lang, nhưng dù sao nàng cũng là người khởi xướng, là người bày bố cả sự kiện này! Con cá lớn làm sao có thể không có thù hận đối với ông ta chứ?

Nhưng lúc này hắn cũng không thể quản những chuyện khác, chỉ có thể nghĩ biện pháp hàng phục Ác Long trước rồi nói sau.

"Được!" Cá lớn dùng sức gật đầu nói: "Chúng ta chia nhau đi tìm manh mối, một lúc nhỏ sẽ quay lại bàn bạc."

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Tu vi mặc dù không còn, nhưng tính tình cũng không thay đổi chút nào.

Ta và Lưu lão Lục cũng chia nhau rời đi, mỗi người một phương hướng thăm dò.

Thôn này không lớn, cũng cơ hồ không có người trẻ tuổi nào, đại đa số đều trên bốn mươi tuổi, vừa mới chia một khoản tài sản ngoài ý muốn, tất cả đều hưng phấn đỏ bừng khuôn mặt đỏ bừng ngủ không ngủ được.

Vừa thấy ta đến cửa, tất cả đều cực kỳ cảnh giác, rất sợ ta đến đòi tiền.

Nhưng sau đó, nhìn ngữ khí của ta hiền hòa, lại cười ha hả kéo chuyện nhà, căn bản không giống như đến đòi tiền, lòng cảnh giác cũng buông xuống, chậm rãi nói cũng hơn.

Ta đi vào một nhà thám thính năm sáu hộ, gặp lại đại tẩu, ngược lại vẻ mặt nàng rất ngượng ngùng, liên tục xin lỗi ta...

Ta ngay cả phất tay, ra hiệu cho nàng không có gì quan trọng cả, vội vàng chạy đến dẫn đường chuyện ta muốn biết.

Một giờ sau, ta trở về phòng.

Phạm Trùng còn đang ngủ ngáy o o o.

Thời gian không lớn, cá lớn và Lưu lão Lục một trước một sau chạy về.

Đệ nhất thiên sáu trăm sáu mươi hai thiên hậu duệ Ngụy Trưng.

"Cửu Lân, nói đi, bên kia ngươi phát hiện cái gì." Lưu lão Lục nói.

"Cái tên của ngôi làng này rất kỳ quái, gọi là Vô tội thôn. Tuy rằng rất vắng vẻ nhưng trước đó lại rất lớn, hơn nữa lịch sử cũng rất lâu đời, nghe nói còn phát hiện không ít đồ cổ, đại đa số là ở Đường triều."

"Thôn này từ khi thành lập đến nay, ngoại họ rất ít. Chỉ có hai nhà Quỷ hai nhà này là vô cùng hiếm thấy."

"Thôn nhân đều nói, tổ tiên chọn mảnh đất này địa phương phong thuỷ rất tốt, tuy hẻo lánh mệt mỏi, nhưng luôn mưa thuận gió hòa, không hạn không ướt lụt, nhiều năm như vậy, trong thôn ngay cả một người chết yểu cũng không có, mỗi người đều có thể sống trên tám chín mươi tuổi."

"Tuy nói thôn làng gần kề với Ô Tô Lý Giang, nhưng dù xảy ra lũ lụt lớn đến mức nào, dù cho có bơi trên hạ du cũng bị nhấn chìm, thôn này vẫn bình an vô sự."

"Theo bọn họ nói, dưới thôn có một con thần quy, chính là cự quy phù hộ bọn họ, vì lẽ đó hàng năm lễ mừng, đều hướng bờ sông quăng miếng bánh chưng nuôi cự quy. Người trong thôn cho dù vô ý bắt được tiểu Ô Quy cũng phải thả bộ. Không sai biệt lắm chính là tin tức này." Ta dừng câu chuyện lại, hỏi hai người bọn họ: "Hai vị phát hiện được gì?"

Lưu lão lục tiếp lời, nói: "Ta cũng không tìm kiếm người nào, mà là đi dạo một vòng bên bờ sông, phát hiện một gốc cây hòe lớn rất kỳ quái! Cây hòe này không cao cũng không lớn, nhưng rễ cây lại rẽ ngang rẽ dọc, rất nhiều năm rồi., Hơn nữa trên rễ cây còn mọc ra một đám mầm xanh. Phải biết rằng lúc này, chính là mùa đông bắc lạnh nhất, tục xưng là ba chín chín chín chín không ra tay, đừng nói là chồi non, ngay cả đại thụ nhiều năm cũng có không ít bị đông chết, điều này hiển nhiên có chút cổ quái."

Cá lớn nhéo lông mày lo lắng hỏi: "Cây đại thụ mà ngươi nói có phải ở lối rẽ của Giang Khẩu vịnh không?"

"Đúng vậy! Làm sao ngươi biết vậy?" Lưu lão lục có chút kỳ quái quay đầu lại hỏi.

Giang Đại Ngư giải thích: "Lúc trước ta giả bộ cho vay thuốc, tìm một lão đại so với ta còn lớn hơn mười mấy tuổi. Theo lời hắn, thời điểm trước kia, trong thôn cung cấp một tảng đá lớn màu đỏ như máu, mỗi khi có nam Anh mới sinh đều phải tới trước tảng đá để hiến tế tế., Nói cái này là trưởng bối người từ tổ địa nâng lên, bên trên tràn đầy hoa văn hình thù kỳ quái, về sau lúc văn – tắc, phá tứ cựu, hồng vệ binh trong thị cùng Tri Thanh nhất định phải đập nó, liên tục mấy hồng vệ binh vừa mới vung đại chuỳ đụng vào trên tảng đá, đều lóe lên eo."

"Còn có một người lấy thuốc nổ nổ, sau khi kích nổ lại tự nổ chết chính mình."

"Từ đó về sau, sẽ không ai dám có ý đồ với cục đá nữa, nhưng người trong thôn cũng không chịu nổi sự khiển trách năm lần bảy lượt của thượng giới, cuối cùng lén lút dâng hương, cử hành nghi thức, ném hòn đá vào trong sông lớn, chỗ Trầm Giang chính là ngã ba năm đó. Xem ra vấn đề chính là nằm trên tảng đá kia! Đúng rồi, Trương tiểu tử, ngươi nói người trong thôn phần lớn đều họ gì?" Cá lớn đột nhiên nhớ tới cái gì, lại hỏi ta lần nữa.

"Nữ và quỷ." Ta đáp.

"Ở đây phát hiện đa số đồ cổ đều là của Đường triều?" Cá lớn hỏi.

"Đúng vậy." Ta vẫn như cũ có chút không biết nguyên do gật đầu nhẹ.

"Đích định trong vịnh hở là cây hòe?" Lần này giang đại cá là hỏi Lưu lão lục.

Lưu lão gật đầu nhẹ, lập tức giống như đã minh bạch điều gì, hai người này vậy mà đồng thanh kêu lên: "Ngụy!"

"Hóa ra là thế." Cá lớn phun ra một ngụm khói dài.

"Cũng không trách được con ác long kia không dám tới gần!" Lưu lão lục cũng vỗ vỗ tay.

"Ta nói hai vị, có thể đừng đánh đố được không? Các ngươi rốt cuộc phát hiện cái gì?" Ta có chút buồn bực.

"Đường triều nổi danh nhất với họ Ngụy nào?" giang cá lớn cười lạnh một tiếng nhắc nhở.

"Vậy còn phải hỏi, khẳng định là Ngụy... Ta hiểu rồi!" Ta giật nảy cả mình.

Giang Đại Ngư từng nói với ta về chuyện Đường Vương Lý Thế Dân phái người tìm kiếm di tích cổ xưa. Hơn nữa cũng phát hiện thánh chỉ của Đường Vương, thậm chí trong mười âm vệ bị Ô Mộc hạch thu vào chín tên đều là Long Hống vệ, đủ thấy lời đồn cũng không phải giả.

Sở dĩ Lý Thế Dân phái người đến tế điện là vì nghe Hoàng Thạch đạo nhân nói Ngụy Chinh chém giết Thần Long, rất sợ vì vậy mà đắc tội với trời cao, giáng tội Lý Đường.

Xem ra viên đá kia chắc chắn có liên quan tới Ngụy Trưng!

Lưu lão lục giải thích: "Ngụy Trưng mặc dù là đệ nhất gián thần của Đại Đường, được liệt vào Lăng Yên Các. Nhưng sau khi hắn chết không lâu, Lý Thế Dân đào mộ thi, càng là trước đó chưa từng có tiền lệ thu hồi con cháu Ngụy gia! Tuy rằng còn chưa gây họa đến con cháu hắn!, Nhưng Ngụy gia lại kinh hãi không nhẹ, cả đêm dùng nhi đồng dân thay thế mấy đứa cháu trai dòng chính, phái gia đem bọn họ một đường bảo hộ đến phương bắc, trực tiếp chạy ra khỏi biên vực Đại Đường. Trong đó có lão nô thúc ngựa cho Ngụy Chinh mấy chục năm, trộm lấy một tảng đá trong mộ Ngụy Trưng."

"Sau khi Lý Thế Dân biết được chuyện này cũng không truy sát, Bắc Phạt Hung Nô đại bại, bỗng nhiên thở dài, làm sao Ngụy Khanh vẫn còn tồn tại? Sau đó lại hạ lệnh xây dựng lại Ngụy Chinh mộ, nhưng điều kỳ lạ là ngay cả nửa khối mộ thạch cũng không thiếu., Mọi người đều cho là kỳ quái. Trong truyền thuyết dân gian, lão nô mang đi mộ thạch kia chính là âm sai quỷ bộc của

Ngụy Trưng, tảng đá kia cũng tuyệt đối không phải là bia đá bình thường, mà là tàng đao thạch của Ngụy Trưng. Nghe nói đao chém giết Long Vương năm đó được giấu ở trong tảng đá, trên tảng đá còn vương đầy máu rồng, đủ để dọa quỷ thần!"

"Hậu thế nghe nói, còn dọc theo lộ tuyến Ngụy gia Bắc trốn đi tìm kiếm khắp nơi, muốn lấy được đá này. Chỉ là Ngụy gia kia vốn dĩ tránh tai họa, bảo vệ mạch máu cuối cùng, cũng không dám có bất kỳ liên hệ gì với thân tộc lưu lại Trường An, ngoại nhân lại càng không cách nào tìm được..."

"Không nghĩ tới, bọn họ lại đổi tên thành họ chạy thẳng hướng bắc chạy trốn tới nơi này! Nếu không phải bị sông lớn ngăn cách, nói không chừng còn có thể chạy trốn tới nơi lạnh lẽo bên kia! Cũng trách không được thôn này gọi là thôn vô tội, nguyên lai một mực khẩn cầu Đường Vương đặc xá, toàn tộc vô tội. Đáng tiếc, bọn họ không biết, Lý Thế Dân căn bản không truy cứu trách tội, thậm chí sau khi đổi ý, còn từng phái người tìm kiếm tung tích của đời sau Ngụy Chinh này."

"Nếu như tảng đá kia thật sự là Trảm Long Thạch Ngụy Chinh dùng qua năm đó, cũng khó trách ác long không dám tới gần! Nhưng mà, chúng ta làm sao sử dụng nó để hàng phục ác long chứ?" Lưu lão lục nói.

Tuy rằng chân tướng đã trắng rõ ràng, vật hàng long cuối cùng cũng xác định, nhưng vẫn còn thiếu một bước cuối cùng.

Giang Đại Ngư phun ra sương mù nói: "Nghe đồn đao trảm long của Ngụy Trưng vô phong vô nhận, vô hình vô hình. Vốn là một kiện kỳ binh tuyệt thế, cụ thể cách dùng ra sao, căn bản không ai biết được, như vậy đi, ta xuống đáy sông xem xét, trở về lại thương nghị tiếp." Nói xong, hắn gõ tẩu thuốc đứng dậy.

"Giang lão... Tiền bối, thương thế của ngươi còn chưa khỏi." Ta khuyên nhủ.

Lúc nghe được Giang lão tiền bối, thân thể giang đại cá lớn của mình khom người theo bản năng, hình như có chút không dám nhận. Nhưng ngay lập tức nó liền tỉnh ngộ, lão hoạt đầu Lưu lão lục vẫn còn bên cạnh, lúc này thuận thế cúi người quấn ống quần nói: "Ta tuy rằng thương tình chưa lành, nhưng so với thủy tính của ngươi thì mạnh hơn nhiều. Lại nói, với chút kiến thức này của ngươi, cho dù tiếp tục đi xuống, vẫn là có thể nhìn ra cái gì? Hay là để ta đi."

Nói xong, giang đại ngư không phân trần, đi ra ngoài.

"Cửu Lân, ngươi đi theo hắn đi, ta đi tìm hai kiện quần áo, chuẩn bị thêm một bình rượu, sau đó sẽ đến ngay." Cũng không biết Lưu lão Lục phát hiện ra điều gì, vội thúc giục ta đi theo con cá lớn, quay người đi vào thôn.

Thiên sáu nghìn sáu ba chương, thế gian đã không còn Hạ Vô Song nữa.

Ta chạy hai bước đuổi theo con cá lớn trên sông, hắn cũng không quay đầu lại, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Lão gia hỏa này cũng quá gà trộm! Không bao lâu nữa, sẽ bị hắn nhìn thấu tình hình thực tế! Xử lý xong chuyện của con ác long này, ta phải đem con cá nhỏ chôn trước mộ sư phụ, mặt khác còn phải trở về Long Tuyền sơn trang một lần nữa, có chút ân oán cũng nên chấm dứt, chúng ta có duyên gặp lại."

Đi về phía trước hai bước, giang đại ngưu lại đột nhiên dừng lại, nhìn kỹ ta nói: "Ngươi cũng thấy đó, thực lực trung tâm khủng bố cỡ nào, chỉ dựa vào sức lực một người, trong khoảnh khắc đã giết chết nhiều cao thủ như vậy, tổn thương. Nếu không phải Phạm Xung vừa vặn tu luyện Quỷ Mộng Dạ Xoa, lại thừa dịp hắn linh lực không tốt đột nhiên xuất thủ, chúng ta ai cũng không sống được tới bây giờ. Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, thực lực của Long Thanh Thu tuyệt đối còn trên ngón giữa!"

"Lúc trước ta đã nói qua, ân oán của ngươi và Long Tuyền sơn trang, ta tuyệt không tham dự, bất quá ta hy vọng ngươi sẽ là người thắng cuối cùng! Cửu U tam bảo đều ở trong thân, lại có Vĩnh Linh Giới trong tay, mấy chục năm sau ngươi cùng hắn đấu một trận! Nếu như ngươi thua, đừng nói ta xem thường ngươi, ngay cả U tử cùng bồ câu dưới cửu tuyền cũng sẽ mắng to ngươi bại nhục môn đình."

Nói xong, hắn cũng không để ý tới ta nữa, chỉ lo đi nhanh về phía trước.

Mấy lời này, ta nhất thời không nói nên lời, trực tiếp nắm đấm vang lên tiếng răng rắc.

Đừng có lo lắng! hôi bồ câu tiền bối, u tử tiên tôn, ta tuyệt đối sẽ không bôi nhọ cái tên Cửu U, khiến Tam Bảo Mông Hôi!

Đừng lo! Thử tiền bối, Phượng đại sư, Bạch Mi thiền sư, ta nhất định sẽ báo thù rửa hận cho các ngươi!

Sắp đến bờ sông, giang đại cá bảo ta đập vỡ ra một lỗ thủng băng, lập tức thả người nhảy vào.

Ta ở trên bờ chờ đợi đã lâu, vẫn không có động tĩnh gì. Một lát sau, Lưu lão lục không biết mượn được một bộ áo khoác da dê dày trong nhà ai, tay cầm một bình rượu nóng hổi vội vã chạy tới.

Hai chúng ta nhìn chằm chằm vào băng động thật lâu, vẫn không có nửa điểm động tĩnh.

Ta có chút lo lắng, gấp đến độ xoay vòng. Tuy rằng giang đại ngư tính hơn người, nhưng dù sao tu vi mất hết, thương tình chưa lành, chìm vào đáy sông lâu như vậy rồi mà ngay cả thở dốc cũng không kịp, thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì phải làm sao bây giờ?

"Lục gia, ngươi chờ ở đây, ta cũng đi xuống xem một chút." Nói xong ta cũng muốn nhảy vào trong.

Lưu lão lục ngăn ta lại, nói: "Chắc ngươi cũng biết rồi chứ, thân phận thật sự của hai huynh đệ bọn họ là Long Tuyền sơn trang Thái Thượng Trưởng Lão Hạ Vô Song, luận về tính cách thì trên đời này không ai có thể thắng được bọn họ. Tuy nói hiện tại hắn không có tu vi, nhưng thủy tính vượt xa ngươi không chỉ là một chút xíu thôi đâu., Nếu như ngay cả hắn cũng không được, ngươi lui xuống cũng là phí công! Lại nói lúc này mới bao lâu, nếu bây giờ không chịu đựng nổi, danh tiếng Thủy Quỷ của hắn cũng đành kêu vô ích."

Ầm!

Trong khi nói chuyện, sóng nước khẽ lật, cá lớn như cá chép nhảy Long Môn lao ra.

Mặc dù nói thủy tính của hắn không tốt, nhưng dù sao tuổi tác đã lớn, hơn nữa lại bị trọng thương, vừa đến mặt nước, thì lập tức lại ngồi trên tầng băng không ngừng thở dốc.

Ta đem áo da dê khoác lên người hắn, Lưu lão lục vừa đưa bầu rượu qua vừa hỏi: "Tiểu nhị, thế nào?"

Vốn Lưu lão lục rất đề phòng con cá lớn trong sông. Nhưng từ sau khi con cá lớn trong sông nói ra câu "Thế gian không có Hạ Vô Song", thái độ thoáng cái liền vặn vẹo một trăm tám mươi độ, lại đi tìm thuốc súng giúp lão, lại chuẩn bị rượu cho lão, ngay cả xưng hô cũng biến thành lão già.

Cá lớn tiếp nhận bầu rượu mạnh mẽ rót một ngụm, thở dài một hơi nói: "Đúng là Trảm Long thạch của Ngụy Trưng, chỉ tiếc chúng ta căn bản không cách nào điều khiển!"

"Tại sao?" Lưu lão lục rất là kỳ quái hỏi.

"Trên kia khắc phong hỏa lôi điện tứ tượng trận, cần cử hành một hồi tế tổ đại lễ, đồng thời còn cần ánh nhật nguyệt mới có thể phá giải, mà chỉ có con cháu Ngụy thị mới có thể thao túng."

"Con cháu Ngụy thị? Cái này dễ làm thôi." Ta chen vào nói: "Thôn này không phải là hậu nhân Ngụy gia sao? Thỉnh bọn họ đến thao túng là được."

"Mặc dù đều là truyền nhân Ngụy thị, nhưng sau khi Ngụy Chinh chết đi, cho đến nay đã hơn một ngàn năm, huyết mạch có tồn tại chính ai đó không thể nói trước được. Hơn nữa lúc trước trốn chạy cùng các nô bộc, hủy chữ Ngụy thành nữ nữ., Quỷ hai họ, ai dám nói rõ dòng họ nào mới là Ngụy gia, dòng họ nào là nô bộc chứ? Hơn nữa cục đá kia sâu dưới nước bảy tám mét, không sai biệt lắm nặng hơn một ngàn cân, ngươi có bản lĩnh cóc phu kia không? Ai có thể kéo nó ra rồi gặp lại ánh sáng nhật nguyệt?"

Lưu lão lục nghe vậy, vuốt râu suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiểu nhị, cái này ngươi không cần quan tâm, chỉ cần nói tế tổ đại lễ và phương pháp cầm đao này ngươi có biết hay không?"

"Đương nhiên là có, nhưng hai vấn đề này ngươi giải quyết như thế nào?"

"Vậy là được rồi! Chuyện còn lại, ngươi cũng không cần xen vào nữa! Đi! Chúng ta về trước rồi hãy nói." Lưu lão lục nói xong thì đỡ con cá lớn trong giang hồ lên, móc ra máy truyền tin, lục lọi nửa ngày, tìm ra một cái đánh số rồi đánh.

Hắn mở chính là miễn đề cập, liên tục vang lên nửa ngày, đầu kia mới vang lên một tiếng nũng nịu, rất là buồn ngủ nói: "Này, ngươi tìm ai a?"

"Cho tam tiểu tử cầm lái đi." Lưu lão lục nghiêm mặt nói.

"Tử lão đầu, ngươi đánh sai rồi?"

"A, ta thiếu chút nữa quên mất, đại danh của hắn hình như tên là Trương Kiến Bảo, các ngươi đều gọi hắn là Bảo ca đúng không?" Lưu lão lục nói xong, chợt cất cao giọng, hướng về phía nữ tử dịu dàng hét lớn: "Nhanh gọi hắn đến đây cho ta! Tối nay một giây đã bán ngươi đến châu Phi ngủ đen."

Cô gái kia sợ hãi kêu lên một tiếng, lại đây một hồi, bên trong máy truyền tin truyền ra một âm thanh tức giận và không kiên nhẫn: "Ai vậy? Con bà nó, chán sống rồi phải không."

"Nhãi con, ta thấy tiểu tử ngươi thật sự là quá thiếu giáo huấn, cùng ai la lối om sòm." Lưu lão lục lạnh giọng.

"Lục... Lục gia?" Giọng nói kia lập tức nhỏ xuống, liên tục lấy lòng nói: "Lục gia, ngài xem, ta đây cũng không biết là ngài a, lão nhân gia ngài làm sao..."

"Bớt nói nhảm, lập tức chuẩn bị cho ta một ngàn vạn tiền, cộng thêm hai chiếc máy treo, lại thêm hai sư phó quay phim, trước hừng đông nhất định phải đưa đến thôn vô tội phía đông trấn Hắc Thạch năm mươi dặm."

"Lục gia... Tiền và máy quay phim đều không có vấn đề gì, nhưng cái máy treo này thì có."

"Bớt nói nhảm đi! Trước khi mặt trời mọc, nếu như giống như thiếu đi thì tên tiểu tử nhà ngươi cũng sẽ không thể mặt trời lặn được nữa!" Nói xong, Lưu lão lục bịch một tiếng, máy móc đã được treo trên máy truyền tin.

Trận bàn này, đánh vô cùng dũng mãnh, mười phần khí phách! Thật sự khó có thể tưởng tượng, lại là nhìn như lão già nát rượu, mặt mũi tràn đầy hiền từ Lưu lão lục đánh ra ngoài.

Ngay cả giang cá lớn cũng liếc mắt nhìn hắn nói: "Ta nói lão lục, chẳng phải ngươi đã rời khỏi giang hồ từ lâu rồi sao? Tiểu tử này còn nghe lời ngươi sao? Hơn nữa, điều kiện này của ngươi cũng thật hà khắc, hắn có thể làm được sao?"

Lưu lão lục không để ý tới nửa câu đầu, trực tiếp trả lời: "Hai ông cháu bọn họ mở sòng bạc dưới mặt đất ở biên cảnh Trung Đô. Phạm vi thế lực vừa vặn kín kẽ vùng này, việc này mặc dù không dễ xử lý, nhưng với hắn cũng không tính là khó." Lập tức, lại nhìn ta phân phó: "Cửu Lân, ngươi nhanh chân một chút, lập tức gọi tất cả mọi người trong thôn lên, nói bọn họ lại giúp chúng ta diễn một trò hay. Sau khi mọi chuyện thành công, toàn thôn sẽ ban thưởng một ngàn vạn!"

Chương một ngàn sáu sáu Túc, đốt tiền.

Nghe nói có tiền phân chia, hơn nữa là ước chừng một ngàn vạn. Đám thôn dân vốn đang hưng phấn chuẩn bị chìm vào giấc ngủ lại bắt đầu phấn chấn, không cần phải ta phải hối thúc liền tập trung lại với nhau.

Lưu lão lục đầu tiên là bảo mấy thôn dân dọn một đống lửa, còn mình thì mang ghế ra ngồi trước mặt.

Sau đó, hắn tiện miệng nói bừa.

Ông ta nói, thật ra ông ta là đạo diễn: Ta ngược lại cảm thấy, ông ta càng giống một diễn viên hơn, hơn nữa còn là một diễn viên kỹ thuật.

Mục đích của những người hắn đến nơi này chính là tìm một thôn xóm thuần phác nhất, quay phim một bộ kỷ lục tế tổ ở thôn xóm.

Tiểu cô nương tóc vàng bỏ trốn nửa đêm trước chính là diễn viên trong tổ phim, chỉ tới thăm dò, người trong thôn có phải thành thật giữ chữ tín không? Diễn kịch thì thế nào, sự thật chứng minh, vô tội chính là lựa chọn tốt nhất, đợi máy quay một lát sẽ lập tức quay phim.

Sau khi tỷ thí thành công, sẽ có một ngàn vạn tiền thưởng cho mọi người xem như phí vất vả.

Ngươi đừng nói, lão giả này thật đúng là giả bộ cái gì, ngả người về phía ghế, chân cao hoắm vểnh lên, lót một bộ chầm chậm nói, kèm theo vài câu ấp úng nửa đời không chín, thật đúng là giống như chuyện đã xảy ra.

Lập tức, hắn lại gọi con cá lớn trong sông, giới thiệu cho mọi người, đây là tràng ký và Bố Cảnh Sư. Mọi người dựa theo yêu cầu của hắn xây dựng bối cảnh lên trước, máy quay phim vừa đến, lập tức liền mở!

Một phen nói dối này của Lưu lão lục không chê vào đâu được, cũng không biết hắn nghĩ thế nào mà ra được, hơn nữa còn có thể nhanh như vậy tiến vào nhân vật.

Giang Đại Ngư ở trên một môn học thức cao thâm gạt người này, hiển nhiên không thuần thục bằng Lưu lão lục, bất quá dựng tế đàn, ngược lại là vốn liếng của ông ta.

Hơn một giờ đồng hồ, đã dựng xong tế đàn, Lưu lão lục lại nói nhăng nói cuội, nói cái gì mà một khi cái vùng này được công bố, thôn các ngươi sẽ nổi tiếng cả nước, biến thành một cảnh tượng du lịch nổi tiếng khắp nơi., Tùy tiện buôn bán cái gì cũng có thể kiếm được nhiều tiền, một con khoai tây quay ít nhất cũng phải mười đồng, cho chín tấm cũng không bán! Chỉ mỗi căn nhà nhỏ phì nhiêu, một đêm ngủ của các ngươi được bao nhiêu tiền? Ba trăm cái gì? Đó là nửa đêm trước đó! Cả đêm đến tám trăm khối, còn phải dự tiệc trước, muộn cũng không có.

Chỉ có hắn nói bậy, làm sao không ra khỏi cửa, càng chưa từng thấy các thôn dân đại thế sửng sốt một hồi.

Lại qua một lát, nơi xa lóe ra hai đạo ánh đèn chói mắt, ngay sau đó lại có kèn vang lên.

Nhìn qua quả nhiên chỉ có hai chiếc ô vuông.

Phía trước là một con ngựa hung hãn, phía sau là Cát Phổ càng hoang dã.

Thôn này thâm sơn cùng cốc, bình thường nào có ô tô gì đến a, thôn dân vừa thấy, trong ánh mắt nhìn về phía Lưu lão lục càng thêm kính trọng.

Thẳng đến khi xe dừng ở ngoài đám người, từ trên xe có một đám người đi xuống, có người khiêng máy quay, có người xách rương tiền vội vã đi tới. Sắc mặt các thôn dân đều đỏ lên, phảng phất như ngày đó đều vô tội với người giàu có trong thôn.

Cầm đầu đám người kia là một tiểu mập mạp đầu tóc rối bù, một mặt khốn đốn.

"Lục gia..." Hắn vội vã chạy tới nói: "Tiền và máy quay ta đều mang đến, máy treo cũng đã khởi động, đang đi trên đường, có lẽ còn phải đợi một lát nữa mới đến."

"Ừm." Hai mắt Lưu lão lục cũng không thèm mở ra, chỉ đáp lại một tiếng, rồi lập tức chỉ về phía người cầm tiền trong rương nói: "Lấy tiền ra đây."

Người nọ vội vàng tiến lên, đưa cái rương tới.

Lưu lão lục mở hai cái rương ra, rầm một tiếng, đổ một trăm bó tiền lớn mới tinh vào trên mặt đất.

Các thôn dân nào từng thấy nhiều tiền như vậy, nhất thời hai mắt đều trợn lên!

Lưu lão lục đứng lên nói: "Được rồi, bây giờ ta sẽ nói cho mọi người một chút, chuyện này diễn thế nào."

"Tế tổ này a, chia làm chủ nô hai loại người. Thôn các ngươi có nữ, quỷ hai họ đúng không? Một họ đương chủ gia, một họ làm nô gia. Họ chủ chia ra tám trăm vạn, họ nô phân ra hai trăm vạn, ai làm chủ ai làm nô, các ngươi tự mình nghiên cứu một chút, bất quá chỉ có một phút, sau khi vượt qua thời hạn còn chưa quyết định được, ta cứ cách mười mấy vạn giây sẽ tiêu hủy một vạn khối. Được rồi, hiện tại bắt đầu tính giờ."

Nghe hắn nói xong, không chỉ có thôn dân sau đó đưa tiền khiêng máy quay, mà ngay cả ta và cá lớn cũng có chút choáng váng, rốt cuộc trong hồ lô của hắn bán thuốc gì vậy?

Các thôn dân ngay từ đầu có chút mông lung, nhưng lập tức liền kịch liệt tranh luận.

Lưu lão lục có chút hứng thú nhìn, sau đó lại nhìn chằm chằm vào điện thoại tiếp theo.

"Đã định chưa? Không có đúng không!" Nói xong hất tay, nhặt lên một bó bách nguyên tiền lớn, tiến vào đống lửa, trong nháy mắt đốt thành tro giấy.

"Vẫn còn chưa đúng không?" Lại một bó nữa.

Thoạt nhìn hắn không thèm quan tâm, vung tay lên một vạn, nhưng những thôn dân này đã sớm vô thức coi tiền này là của mình, thấy hắn thiêu đốt như vậy thì có chút đau lòng.

Sau khi hắn đốt liên tục mười mấy vạn, đại tẩu kia đứng dậy nói: "Lưu đạo diễn, chúng ta đã định xong rồi, nữ họ đương chủ gia, họ Quỷ làm nô gia."

"Ừm, rất tốt." Lưu lão lục cười gật đầu, lập tức chỉ vào chiếc xe kia nói: "Nhìn thấy chiếc xe kia không? Tên kia gọi là ngựa bưu hãn, chiếc xe này coi như cũ bán cũng nhiều hơn so với một đống tiền này, hiện tại ta muốn chọn một công tử chính tế. Ai chọn chiếc xe này liền thuộc về người đó, vẫn là quy củ cũ, cho các ngươi một phút thời gian, nếu không ta sẽ phá hủy chiếc xe này."

Tên mập cầm đầu vừa nghe thấy vậy, sợ tới mức nuốt nước miếng xuống, có chút đau lòng rụt cổ lại, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Thôn dân vừa nghe vậy lại càng kịch liệt hơn nữa, tám trăm vạn vừa rồi cũng tốt, hai trăm vạn cũng được, là chia cho mọi người, nhưng bây giờ chiếc xe này là cho một người!

"Lục gia, biện pháp này của ngươi có hiệu quả không? Nhóm thôn dân này đừng hợp lại để lừa gạt ngươi, tùy tiện làm ra một người, bất kể là ai được đều là chia tiền cả thôn, vở kịch này của ngươi không phải sẽ đập sao?"

Lưu lão lục cười cười nói: "Đa số thời điểm, quá trình so với kết quả còn trọng yếu hơn. Ta muốn xem quá trình bọn họ thảo luận, từ trong đó có thể phát hiện manh mối, chọn ra kết quả nào cũng không quan trọng."

Mắt thấy không có ai đứng ra, Lưu lão lục móc ra một cây gậy thô từ trong đống lửa, đi đến trước xe, cao giọng nói: "Vẫn chưa có kết quả đúng không?"

Ba một tiếng, kính lật xe bị đập xuống.

Bốp!

Lại là một người khác!

Rặc rặc! Máu thủy tinh phía trước cũng vỡ thành một mảnh, chỉ là vẫn dính liền chưa rơi xuống.

Hắn đập mỗi một cái, ánh mắt thôn dân đều nhảy theo, thịt mỡ toàn thân tên mập đưa tiền cũng theo đó run loạn.

"Đừng! Đừng phá hỏng! Lưu Đạo Tổ, chúng ta chọn xong rồi." Vị đại tẩu kia đứng dậy, đẩy một đứa bé về phía trước.

Chính là con của nàng.

"À, được rồi, hài tử, ngươi qua đây." Lưu lão lục ném côn ngắn vào tay cười ha hả, bắt chuyện.

Đứa nhỏ kia rụt rè đi tới, Lưu lão lục sờ sờ đầu hắn hỏi: "Ngươi bao nhiêu tuổi?"

"Tám tuổi rồi."

"Tên ngươi là gì?"

"Quỷ Bình An."

Lưu lão lục sắc mặt lạnh lẽo, vèo một tiếng từ sau lưng rút ra một thương binh, bịch một tiếng đánh trúng con chó đất đứng bên ngoài đám người kia.

Hắn cố ý không đánh chết, con chó kêu loạn thê thảm vô cùng.

Giây tiếp theo, Lưu lão lục đầu thương xoay một cái, đặt lên trán đứa bé kia!

Đệ nhất thiên sáu trăm sáu mươi chín, tế đàn Dao Giang...

Lần này tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, không biết hắn lại muốn làm gì nữa.

"Thằng bé An..." Cô gái lớn kia khàn giọng gào thét, định lao ra khỏi đám người nhưng lại bị thôn dân cản lại.

"Các ngươi lừa ta chơi đùa hả?" Lưu lão lục trừng mắt, cắn chặt hàm răng tỏ ra vô cùng hung ác, lớn tiếng kêu lên: "Họ nữ họ chủ nhà, đẩy ra công tử họ Quỷ, con mẹ nó, lại coi ta như một đứa trẻ ba tuổi? Bây giờ, ta biến thành quy tắc! Toàn bộ tiền và xe đều thuộc về một họ, cái gì cũng không có, vẫn còn là một phút! Nếu còn không chọn ra được, ta bắt đầu giết người! Mười một giây, hiện tại bắt đầu!"

Các thôn dân tất cả đều ngây ngẩn cả người, hoặc là nói lão đạo mới vừa rồi còn vẻ mặt ôn hòa, tại sao đột nhiên một cái liền biến thành ác quỷ địa ngục?

Nhưng thương kia là thật, vừa rồi hắn cũng nói được là làm được.

"Họ Nữ, họ Nữ đi. Quỷ họ gì chúng ta cũng không nên!" Người chị em lớn tiếng gọi.

Ầm!

Tiếng thương réo lên, đứa trẻ vẫn toàn thân run rẩy đứng trước mặt Lưu lão lục đột nhiên ngã xuống đất.

Các thôn dân phẫn nộ, hoảng sợ, e ngại, vân vân, các loại vẻ mặt tất cả đều ngưng kết ở trên mặt, nhưng ai cũng không dám nói chuyện, thậm chí ngay cả cử động cũng không dám động.

Chỉ có cô dâu lập tức thoát khỏi người trong thôn kéo rồi vọt ra ngoài.

"Ngăn nàng lại!" Lưu lão Lục ra lệnh cho tên mập kia.

Mập mạp nhanh chóng lên tiếng.

"Các ngươi đã không muốn lựa chọn, vậy thì để ta chọn! Tiền và dòng họ của xe đều cho đứa nhỏ này họ Quỷ! Lựa chọn họ nữ đứng bên trái, họ Quỷ đứng bên phải. Sau mười giây, ai còn đứng ở giữa, hoặc là đứng sai lập tức bắn chết." Lưu lão Lục quát.

Đám người lập tức chuyển động, vô cùng nghe lời thành thật.

Lần này, hình như ta đã hiểu được dụng ý của Lưu lão lục!

Đầu tiên là trong hoàn cảnh thoải mái sử dụng lợi ích câu dẫn, ít nhiều bất đồng, gây nên tranh luận. Nhưng lợi ích là của mọi người, riêng phần mình còn có giữ lại.

Lập tức tăng giá, bỏ ra số tiền lớn trên người một người, dụ dỗ để thăng cấp.

Ngay sau đó, dưới tình huống nguy cơ bức bách, đem toàn bộ lợi ích, một bên lấy được toàn bộ, bên kia cái gì cũng không có.

Cuối cùng, dưới sự bức hiếp tử vong cùng với sự hấp dẫn của kim tiền tài, bức bọn họ phải lựa chọn lần cuối.

Hơn nữa hắn mỗi lần nhường thời gian đều cực ngắn, không cho phép suy nghĩ nhiều, tất cả đều xuất phát từ bản năng.

Lúc trước một đám nô bộc Ngụy gia di chuyển đến nơi đây, nhất định là chủ tớ có trật tự. Nhưng theo thời gian trôi qua, thời đại biến thiên, quan hệ chủ tớ này càng ngày càng phai nhạt, thậm chí ngay cả chính bọn họ cũng có chút không rõ, ai mới là huyết mạch chân chính của Ngụy gia, ai lại là nô bộc?

Nhưng dưới sự kích thích không ngừng của Lưu lão lục, loại bản năng tự nhiên của thị tộc vô pháp ngôn ngữ được kích phát ra, một người hai người có lẽ còn có chút sai lệch, nhưng cả một đám người lẫn lộn với nhau, lại làm cho kết quả càng chuẩn xác hơn.

Chỉ là loại phương pháp này, mặc dù trong thời gian cực ngắn có thể phân biệt ra nhân tính, nhưng lại có chút tàn nhẫn.

Lưu lão lục quét mắt nhìn hai bên đám người, rồi quay đầu nói với con cá lớn dưới sông: "Hiện tại ta có thể khẳng định, tên Quỷ họ là huyết mạch Ngụy gia."

Nói xong, hắn ngồi xổm xuống, vỗ vỗ lên trán đứa bé kia. Đứa bé kia ngẩn người, rất là mê mang nhìn mọi người, còn có mẫu thân đang oa oa khóc lớn, có vẻ có chút không biết làm sao.

Nhưng hắn ngay cả một chút cảm giác kinh hãi cũng không có, chỉ có mình ta cùng giang đại cá biết chuyện gì xảy ra. Trước khi thương vang, Lưu lão lục đã thi triển một cái An Miên Chú cho đứa nhỏ này.

Nói cách khác, căn bản hắn không nghe thấy tiếng thương đã ngủ, một chút cũng không thấy lo lắng.

"Hiện tại ta cuối cùng cũng biết, tại sao lúc ngươi lang bạt vòng tròn, rất ít khi có thương nhân âm vật dám trêu chọc ngươi, quả nhiên là lão hồ ly!" Con cá lớn phun ra một ngụm khói thật dài, cũng không biết là đang khen hay mắng.

Thôn nhân vừa thấy hài tử không có việc gì làm, tâm một mực căng thẳng lập tức hạ xuống, cũng không tự chủ được nhìn chằm chằm đống tiền Bách Nguyên trước đống lửa.

Lưu lão lục cười ha hả thu hồi binh khí, ôm quyền hướng về phía thôn dân nói: "Mọi người đừng sợ, kỳ thật đây chính là việc quay một đoạn ngắn. Ta sợ mọi người không có kinh nghiệm quay phim nên không diễn được chỗ tốt. Lúc này mới không chào hỏi mọi người với nhau. Các vị thứ lỗi."

"Ha ha, như vậy đi! Tên mập mạp này là kịch của chúng ta, sau khi diễn xong thì cho hắn thành một đoàn du lịch, dẫn mọi người đến bên cạnh ngắm đèn băng, quản lý, bao ăn bao ở, mỗi người hai bộ quần áo mới, cộng thêm lễ vật, mọi người nói có được không?"

"Được!" Mọi người chưa tỉnh hồn nhưng chuyện tốt đã từ trên trời rơi xuống, âm thanh trả lời rất chỉnh tề, nhưng cũng có thể thấy được, cuối cùng cũng không còn sợ hãi nữa.

Chỉ có gương mặt bé mập kia nhăn nhó, cái gì cũng không dám nói ra...

Chỉ chốc lát sau, xa xa lại vang lên một tràng âm thanh nổ vang của cỗ máy.

Là treo cơ hội tới.

Lưu lão lục nhìn nhìn con cá lớn trong sông, nói: "Được rồi, lão tiểu nhị, bây giờ giao lại cho ngươi."

Dưới sức mạnh kinh khủng đó, khối cự thạch màu đỏ tươi vững vàng trồi lên mặt nước, chở về thôn.

Sau đó, dưới sự sắp xếp của giang đại ngưu, mọi người cả thôn đều đứng xếp bằng trên đài tế thạch, họ Quỷ ở phía trước, họ Nữ ở phía sau, lớn nhỏ trật tự.

Có kinh nghiệm lúc trước, các thôn dân rất là phối hợp, ngay cả vẻ mặt cũng tỏ ra cực kỳ trang trọng.

Sau khi ba lạy chín cái, hồng thạch bên trên hiện ra từng sợi phù văn màu trắng nhạt, cũng dần dần rõ ràng, phảng phất ánh trăng cũng bị hút mất.

Lưu lão lục ngẩng đầu nhìn lên trời, mắt thấy phía đông đã xuất hiện một mảng trắng bạc, trời sắp sáng rồi!

"Đi thôi, Cửu Lân, dù sao nơi này có lão gia hỏa này, cũng không cần chúng ta tới. Chúng ta đến bờ sông xem một chút, Trảm Long chính là kỳ quan đệ nhất thiên hạ, ngàn năm khó gặp a!" Nói xong, Lưu lão lục chắp hai tay sau lưng đi về phía trước.

"Cái kia... Lục gia." Tiểu mập mạp rất là do dự, bước về phía trước mấy bước nói: "Mới vừa rồi ngài đồng ý thôn dân..."

"Đương nhiên là được! Lưu lão lục ta đi lại trong giang hồ chỉ dựa vào một chữ tín." Lưu lão lục chắp hai tay sau lưng, nói rất hăng hái.

Mập mạp nuốt một ngụm nước miếng, có thể thầm nghĩ trong lòng: Ngài lăn lộn ra chữ tín, nhưng tiền ta bồi thường là bạc đó!

"Đi du lịch không thể tiết kiệm, tiền bị ném ra không thể đòi lại. Nếu thật không nỡ xe, vậy thì trở về đi, quay về nhớ lại ở phụ cận thôn làm chút dân kiến thiết gì đó. Những thứ tiền kiếm được đó của ngươi đều không làm không sạch, ta giúp ngươi tiêu một chút, đây là tích góp âm đức. Ai? Sao ngươi không lên tiếng, ta nói không đúng sao?"

"Đúng đúng." Tiểu mập mạp không dám nói chữ nào, liên tục gật đầu: "Lục gia, nếu không có việc gì, vậy ta đi về trước được không?" Có thể là nó sợ trong chốc lát nữa, Lưu lão lục lại nghĩ ra cái gì gọi là cho nó tiêu tiền.

"Được rồi." Lưu lão lục cũng không quay đầu lại mà khoát tay: "Trở về nói cho cha ngươi biết, nếu đắc tội với Âm Sơn Tam Sát, ta sẽ giúp hắn giải quyết chuyện này. Sau này nhớ kỹ một chút, đừng ỷ vào mấy đồng tiền thối cũng không biết mình mang họ gì."

"Dạ dạ dạ!" Tên mập nghe xong lập tức cúi đầu khom lưng liên tục, nhưng ngay cả tiền vừa mới bồi thường xong, còn mắng cha hắn một trận cũng không thèm để ý nữa mà ngược lại còn cao hứng muốn chết.

Thiên sáu trăm sáu ngàn, hạng nhất, Thiên Cổ Trảm Long, lần đầu tiên gặp phải.

Trời đất như mực, một mảnh xơ xác tiêu điều, dòng nước Ô Tô Lý Giang cuồn cuộn, cọ rửa đánh sâu vào hai bờ sông.

Ta và Lưu lão Lục vừa đứng tại bờ sông một lát, liền nghe một mảnh tiếng ngựa hí, từ hạ du truyền tới.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt sông đóng băng xa xa có một chiếc thuyền băng khổng lồ lái tới, một bên cày phá băng ngược dòng, một bên phát ra tiếng nổ vang điếc tai, đánh thức bình an trước bình minh, phảng phất đang tuyên bố không ai bì nổi: "Ta đến rồi!"

Càng gần thêm một chút, càng nhìn rõ, trên đầu thuyền treo một lá cờ thập tự không biết là của quốc gia nào. Bên lan can boong thuyền cao cao, có một thân ảnh màu đỏ như máu, dưới thân tàu màu trắng bạc lộ ra đặc biệt chói mắt.

Thân ảnh này ta rất quen thuộc, chính là Bàn Dung.

Mái tóc dài màu vàng lộn xộn, đã được cắt tỉa rất chỉnh tề, mặc một thân váy dài huyết hồng, bên ngoài khoác áo khoác Xích Hồ, đang ôm hai vai, giống như quân lâm thiên hạ, nhìn xuống Ô Tô Lý Giang mấy ngàn dặm này.

Lúc tới gần thôn nhỏ, nàng nghiêng đầu nhìn về hướng bên này.

Ta và Lưu lão Lục trùng hợp đứng dưới gốc cây hòe lớn kia.

Trong bóng tối, nàng tựa như cũng không phát hiện chúng ta, lập tức lại dời ánh mắt về phía xa.

Có thể là ở trong mắt nàng, chúng ta chỉ là cướp vinh quang và quyền vị trong kiếp sống mà thôi, không có gì khác biệt với đám cờ binh trên thuyền kia.

Đúng lúc này, phía đông chân trời, bạch quang nhảy lên, một vầng thái dương màu đỏ lập lòe đột nhiên hiện ra ở phía chân trời, chiếu ra vạn đạo quang mang, chỉ trong nháy mắt đã chiếu sáng toàn bộ nhân gian.

Vào thời khắc hắc ám cuối cùng cũng sẽ trôi qua, ánh sáng cuối cùng cũng sẽ chiếu về thế gian!

Bên trong Phá Băng Thuyền xoã vai với chúng ta, lúc chuẩn bị phóng tới phía trước, đột nhiên đất trời tối sầm lại, ngay sau đó một luồng sát khí từ trong thôn nhỏ ầm ầm bay lên không, cầu vồng vụt ngang qua như mặt trời, xông thẳng lên mặt sông.

Xoạt một tiếng, tầng băng khắp sông lập tức bị hòa tan!

Sát khí kia nhanh chóng ngưng kết thành một thanh đao hơi mờ, phảng phất như muốn tái hiện một hành động vĩ đại ngàn năm trước của Ngụy Chinh chém rồng.

"Grào!" Từ xa truyền đến một tiếng rồng gầm.

Tiếng gào kia không còn cuồng vọng, không còn phẫn nộ, không còn hung hăng vô cùng.

Mà là sợ hãi, sợ hãi, tâm can đều run!

Mặc dù ta cách quá xa không nhìn thấy, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra nó đang hoảng sợ chạy trối chết, đúng lúc nó phá trận vội vã như vậy.

"Rống!" Lại một tiếng.

Tiếng gào thét, không cam, phẫn hận, thống khổ!

Tiếng rồng gầm còn chưa dứt, đao khí kia đã một lần nữa về tới thôn, mặt sông trước mắt cũng bị huyết thủy nhuộm đỏ, mặt trời mới lên, ta và Lưu lão Lục nhìn thấy nhau.

Đây là uy lực của Trảm Long đao sao?

Chưa tới mấy giây thời gian, con ác long không ai bì nổi kia đã ở dưới một trảm này biến thành thi thể không đầu chìm vào đáy sông, nhìn thấy di vật Ngụy Trưng để lại này đích thật là khắc tinh của rồng.

Bàn ủi đứng ở đầu thuyền, bỗng nhiên thân hình nhoáng một cái ngã nhào xuống đất, ngơ ngác nhìn dòng sông bị nhuộm thành màu đỏ thắm, không nhúc nhích.

Cũng không biết, tâm tình của nàng lúc này đã như thế nào?

Trăm phương ngàn kế, cơ quan tính toán tường tận, nhìn như chắc thắng trong tay, nhưng cuối cùng lại rơi vào khoảng không!

Đột nhiên Phá Băng Thuyền thay đổi phương hướng, tốc độ càng lúc càng nhanh, cấp tốc rời khỏi.

Vèo!

Vèo!

Ngay khi Phá Băng Thuyền vừa muốn biến mất trong tầm mắt của chúng ta, phía trước đột nhiên chạy ra mấy điểm sáng nhỏ, sau mấy giây, lại vang lên một trận tiếng nổ đột phá âm bình.

Là cơ hội chiến đấu!

Tổng cộng có sáu đội, chia làm hai đội, trái phải hai bên mỗi bên có ba đội tuần tra hình tam giác, rất là ăn ý mỗi bên canh giữ, đây là chiến cơ tuần tra biên cảnh giữa hai nước.

Kỳ thật đây chỉ là tuần tra hằng ngày, nhưng thuyền trượt tuyết kia trong lòng có quỷ, không dám dừng lại, lúc này mới vội vàng đào tẩu.

Trong khoảnh khắc, chiến cơ đã biến mất, nước sông đỏ thắm vẫn chưa pha loãng, phảng phất còn kể rõ sự không cam lòng!

Nước đỏ vẫn chảy như cũ, mặt trời cũng không có nhàn rỗi, nhảy vài cái đã lên trời cao. Từ màu đỏ nhạt lúc vừa rồi biến thành ánh vàng rực rỡ, chiếu theo mọi người không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

"Trời ạ, rốt cục cũng sáng rồi." Lưu lão lục trầm mặc một lúc lâu, thở dài một hơi nói.

Mãi đến khi huyết thủy pha loãng, trên mặt sông dần dần kết ra một tầng băng vụn, ta mới khuyên nhủ: "Lục gia, chúng ta về thôi."

Lưu lão sáu gật đầu nhẹ, chờ hai chúng ta quay người lại nhìn, không biết từ lúc nào cái cây hòe lớn sau lưng kia lại rút ra đầy cây cối xanh lục, đang đón gió nhẹ nhàng múa lên, giống như đang vẫy tay với chúng ta, hoặc như là đang kêu gọi mùa xuân.

Lưu lão lục dường như thoáng cái nhớ ra cái gì đó, nhìn chằm chằm vào ta, nói: "Sau một hồi giá rét, mùa xuân cũng mau tới đi? Ngươi xem, cái cây này đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu rồi đấy." Nói xong, hắn vừa định bày ra một tư thế trưởng bối, nói hai câu gì đó, thì đột nhiên tiếng di động vang lên.

"A? Cái gì? Tốt tốt tốt, ta lập tức trở về ngay." Lưu lão lục khác thường, rất khoa trương lớn tiếng trả lời, nếp nhăn trên khoé mắt dường như cũng muốn mở ra, mặt mũi đỏ bừng.

Thả thông tin xuống, hắn vui sướng khoa chân múa tay, lập tức ngã nhào. Không chờ ta đỡ, chính hắn nhảy dựng lên: "Vừa rồi trong viện viên đánh tới máy truyền tin, nói Lục thúc ngươi tỉnh, dù sao chuyện nơi này cũng đã xong, ta không đi cùng ngươi nữa, ta phải lập tức bay về bốn phía!"

Ta vừa nghe cũng thực cao hứng thay hắn, vội vàng nói: "Thay vì ta tốt cho Lục thúc, chờ ta có rảnh đến thăm hắn."

"Được được!" Lưu lão lục mừng rỡ đến mức miệng cũng không khép lại được, luôn miệng trả lời, vừa bay về phía trước bỏ chạy, vừa liên tục không ngừng đọc máy truyền tin: "Bảo con, ngươi nhanh trở về cho ta, đưa ta xe buồm."

"Này, voi hả? Nói cho lão quỷ biết, để tên khốn cháu tử nhà ta về đây, nói ông đây tỉnh rồi!"

"Tiểu Anh Tử à! Nhanh đi đặt bao tất cả cho ta, đặt một tháng! Đúng rồi! Đi ngay bây giờ."

"Lão què... Nhanh chuẩn bị thiệp mời cho ta, tất cả mọi người... Đúng! Ha ha, đúng vậy... "

Lão giả này sớm đã bị tin tức nhi tử tỉnh lại làm cho phát điên, dọc theo đường đi lảo đảo vui mừng khôn xiết.

Chờ khi ta trở lại trong thôn, phát hiện không thấy giang đại cá nữa, liền hỏi thôn nhân, có lẽ đã đi từ lâu rồi. Trước khi đi, ta còn mượn một bộ áo liệm mà người trong thôn chuẩn bị trước cho lão nhân.

Con trai Lưu lão Lục tỉnh lại, vui mừng khôn xiết, con cá lớn như nước lại phải nhặt xác đệ đệ.

Có vui thì có vui, nhân gian đều có sầu lo!

Các thôn dân bằng bạc lại kiếm được không ít tiền tài, từng người sớm đã quên chuyện Lưu lão kinh hãi, tất cả đều vui vẻ hớn hở. Có người gấp gáp cuống quít đưa điện thoại cho các con cái ở nơi khác làm công, có người kích động vạn phần thương nghị muốn mua thứ gì, có người lại mưu đồ xây dựng phòng ở mới.

Mà lúc ta trở lại phòng nhỏ, Phạm Xung vẫn đang ngủ, tiếng ngáy vẫn vang vọng núi non.

Phạm Trùng là một người thô kệch, cùng chúng ta bèo nước gặp nhau, lại không tiếc đại giới, thậm chí ngay cả sinh mệnh cũng không tiếc! Thời điểm liều mạng chém giết, ngay cả lông mày cũng chẳng nháy lấy một cái.

Nhưng nếu hắn biết được, người mưu kế sau lưng mọi chuyện chính là núi đá, bị nữ đồ đệ ngoan ngoãn miệng gọi sư phụ kia lừa gạt từ đầu tới đuôi, đem hắn chơi đùa như kẻ ngốc, tâm tình của hắn sẽ thế nào?

Ít nhất phải thống khổ hơn là tên tay cụt kia!

Chương môÌ£t ngàn sáu bảy bảy điều, giang hồ.

Nói tóm lại chính là, hắn cái gì cũng không biết.

Có đôi khi, bịt trong trống ngược lại là một loại hạnh phúc.

Ánh nắng tươi đẹp xuyên thấu qua lớp băng hoa, hắn mơ thấy điều gì đó, mặt mũi tươi cười.

Hồi tưởng lại hành trình đi Ô Tô Lý Giang lần này, trừ đi những binh lính đánh thuê cùng nhẫn, tính cả sách trắng và ngón giữa, tổng cộng có mười sáu người.

Hách Căn và Đằng Điền mới vừa bị ác long cắn nuốt, vợ chồng và Nhĩ Lư sau khi trọng thương bị Phạm xông lên chém đầu; giang tiểu ngư, Lý Minh Lợi, Lương Minh Lợi, Đoán Tạo Phu đều bị ngón giữa giết chết; ngón giữa không ai bì nổi, cuối cùng cũng chết ở dưới vòng vây mọi người; Thẩm lão thái thái cầm đầu tìm đến nơi tu luyện cuối cùng; Hủy nước nhảy sông tự sát, phải trả giá cho tâm nguyện.

Cuối cùng chỉ còn lại ta, mấy người Giang cá lớn, Lưu lão lục, Phạm Xung, giường.

Bây giờ, cười lộc cộc sau cùng, lại mất rồng.

Con trai Lưu lão lục báo thù, giải được ma chú, vui mừng rời đi.

Tu vi của cá lớn mất hết, thi thể thu nhận đầy bi thương của đệ đệ.

Phạm Trùng mất đi một tay, già đi mấy chục tuổi, đã gần xế chiều.

Mà ta chẳng những đạt được Cửu U chí bảo, cổ kiếm của Bạch Hạc đạo trưởng, mà còn biết càng nhiều bí mật hơn.

Nhưng dọc theo con đường này, nếu không có Phạm Xung lần lượt ra mặt, ta có thể đi ra cổ tích cũng là một vấn đề!

Bây giờ thấy Phạm Xung chật vật như vậy, sao ta có thể ngồi nhìn mặc kệ được?

Ta ngồi xuống bên cạnh hắn, vừa yên lặng suy nghĩ. Từ sau khi leo lên Phá Băng Thuyền, đủ loại kinh lịch năm sáu ngày qua, vừa chờ hắn tỉnh lại.

Muốn hỏi y có tính toán gì hay không, ta có thể giúp y làm gì.

Phạm Xung đúng là quá mệt mỏi, ngủ suốt cả một đêm, đến tận lúc hoàng hôn mới tỉnh lại.

"A, bọn họ đâu?" Phạm Xung vừa thấy chỉ có một mình ta ngồi ở bên cạnh, rất là kinh ngạc muốn đứng lên, nhưng hắn lại quên mất chuyện chặt đứt một cánh tay, suýt nữa thì ngã sấp xuống.

Ta vội vàng đỡ gã một cái: "Bọn họ đều đi cả rồi, cá lớn đi nhặt xác đệ đệ, đứa con hôn mê hơn hai mươi năm của lục gia cuối cùng cũng tỉnh, vội vã chạy về."

"Vậy... nha đầu úng tháp kia thì sao?"

"Nàng cũng đi rồi."

"Đi thôi, đi đâu rồi?" Vẻ mặt Phạm Xung sắp gặp ta có chút không đúng, vội vàng hỏi.

"Khác giống với Sùng, Trầm Giang chết. Nàng không thể tiếp nhận kết quả phụ thân và đệ đệ chết thảm, nhất thời nghĩ không ra đầu sông tự sát."

Đây là ta nghĩ cả ngày rồi, cuối cùng muốn ra ngoài lừa gạt.

Đối với tử vong mà nói, phạm vi ngay thẳng càng thêm khó tiếp nhận lừa gạt.

Hoặc là nói, đồ đệ tốt Bàn Tư của hắn đã chết rồi, chết rất là triệt để!

"Vì sao ngươi không ngăn cô ta lại! Vì sao!" Tay Phạm Xung nắm chặt cổ áo của ta lung lay.

Ta không có hành động gì, để mặc y đung đưa.

Kỳ thật, ta cũng không muốn đối mặt với tình huống thảm cảnh này.

Lúc ấy tình thế khẩn cấp, còn chưa cảm thấy gì.

Bây giờ hồi tưởng lại, Giang Tiểu Ngư, Ô Lạp phu, thậm chí là Khuê Kiến, nếu có khả năng, ta cũng không hy vọng đây là kết cục cuối cùng của bọn họ!

Phạm Xung lắc lư một hồi, chán nản rũ cánh tay xuống, lẳng lặng trầm mặc một lúc lâu: "Theo ta đến bờ sông mà đi thôi, nhìn lại đôi mắt cuối cùng của lão mao tử và Lư Lư."

Không phải ta nói chuyện, giúp hắn đứng dậy.

Cho đến lúc này, ta mới phát hiện thân thể Phạm Xung đã suy yếu đến mức đứng cũng không vững, thực sự khó có thể tưởng tượng, từ một ngày trước hắn là cao thủ trong nước đến bậc nào.

Gió núi lạnh lẽo như đao, xông vào không để ý đến lời khuyên can của mình, ngơ ngác ngồi ở bên bờ, mắt không chớp nhìn chằm chằm về phía nước sông cuồn cuộn.

Không có gào khóc, không có lải nhải, thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng không có, cứ ngơ ngác ngồi đó, ngơ ngác nhìn.

Vốn râu ria của hắn đã trắng bệch lại phủ thêm một tầng sương trắng.

"Lão già, đi thôi." Lại qua hồi lâu, ta đỡ hắn lên.

Hắn không bướng bỉnh, cũng không thuận theo, tựa như một cây gỗ già mặc cho ta nâng lên, từng bước một máy móc cất bước.

"Lão dung, ngươi muốn đi đâu? Bất luận ngươi muốn đi nơi nào, ta đều sẽ thay ngươi an bài." Về phòng, ta thay hắn đắp chăn bông, nhẹ giọng hỏi.

Phạm Trùng chậm rãi lắc đầu, hai mắt đờ đẫn nói: "Ta không đi, chỉ ở lại đây thôi."

"Ta là cô nhi, từ nhỏ đã không thấy cha mẹ, là một lão ngư dân nuôi ta lớn, lúc sáu tuổi, hắn cũng chết... Là vì câu thêm một con cá, làm cơm tối cho ta ăn, nhưng hắn thật sự quá già yếu rồi., Một người không lưu ý đã bị cá kéo vào nước, ta nhớ ra hắn cuối cùng còn cười với ta. Ta cho rằng hắn vẫn như trước đây, đùa giỡn với ta, sau đó lại đột nhiên ngoi lên mặt nước, trong tay giơ cao một con cá, nhưng lần đó, hắn không còn đi ra nữa."

"Ta không có thân nhân, cũng không có bằng hữu, mặc dù ta rất khát vọng, nhưng không ai nguyện ý để ý đến ta, một người cũng không có."

" Dần dần, ta cũng đã quen với cuộc sống thế này. Một mình bắt cá, một người nấu cơm, một mình lăn qua lăn lại đi ngủ... "

"Tâm tình đã tốt, liền đi đổ tiền, một mực thua tinh quang, tâm tình không tốt liền ôm cái vò uống một ngụm say, ai chọc đến ta, một lời không hợp liền chém hắn nát bét."

"Nhiều năm trôi qua, trừ lão mao tử một mực đánh với ta một trận không thôi, đừng nói là bằng hữu, ngay cả một kẻ địch cũng không có."

"Nói ra ngươi có thể không tin, ở cùng với các ngươi mấy ngày nay, là thời gian ta nói chuyện nhiều nhất, cũng là vui vẻ nhất mấy ngày! Ta làm sao lại cười, nhưng trong lòng ta vẫn rất vui vẻ, rất cao hứng, thế nhưng... nhưng chớp mắt lại không có gì nữa."

"Ta đi đâu? Ta thì sao đây? Ta không đi thì sao, ta chỉ ở lại đây, không có việc gì thì đi nói chuyện với lão mao tử và Lộ Dịch, nhàn rỗi câu cá. Từ lúc nào mà giống như lão già này, rơi xuống nước không được, thì cũng yên tĩnh, mọi thứ cũng đã kết thúc..." Phạm Xung cười nói.

Ta mấp máy môi một chút, muốn khuyên giải hắn cái gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được gì.

Có lẽ, lúc này Phạm Xung giống hệt Mãng Uyển, đây chính là nguyện vọng của hắn. Hắn muốn quay về nhà, bất kỳ hạnh phúc nào mà ngươi tưởng tượng ra đều rất thống khổ.

Ta tìm được chủ nhân của gian phòng này, đại tẩu họ Quỷ kia, đưa ra yêu cầu muốn mua lại căn phòng này, đồng thời hy vọng bọn họ có thể thường xuyên chăm sóc sinh hoạt xung quanh.

Nhưng đại tẩu kia lại nói, không cần ta quan tâm, trước khi Lưu Đạo Quả đi Lưu Đạo đã an bài tốt tất cả, nói chỉ cần Phạm vẫn sống tốt, hàng năm sẽ trả mười vạn khối phí phụng dưỡng cho bọn hắn.

Xem ra Lưu lão lục đã sớm đoán được Phạm Xung sẽ có quyết định như vậy.

Ta lại bồi tiếp tục ở lại thôn nhỏ vài ngày, xong mới ngồi lên một chiếc xe ngựa tiến về thành trấn.

Theo tiếng cạc cạc của bánh xe nghiền ép băng tuyết, thôn nhỏ càng lúc càng xa, dần dần trở nên hoàn toàn mơ hồ trong mắt ta.

Vô tội thôn, tên thôn này cũng không tệ.

Ta còn không khỏi nhớ tới một bài thơ:

Thiên hạ phong vân xuất chúng với chúng ta, vừa vào giang hồ đã trải qua vô số tuế nguyệt.

Trong lúc Hoàng đồ bá nghiệp nói cười, không thắng được một trận say nhân sinh.

Đề kiếm vung vẩy quỷ vũ, bạch cốt như sơn điểu sợ bay.

Trần sự như thủy nhân như nước, chỉ than thở giang hồ mấy người trở về.

Mọi người cùng nhau tâm sự một chút chuyện xưa (tấu chương miễn phí)

Liên minh Tầm Long giả là câu chuyện xưa lớn nhất trong thương nhân trước mắt của Thương Nhân trong Âm gian, trong câu chuyện này, lão Cửu đã thử nghiệm rất nhiều lần! Đã gia nhập không ít lần thiêu đốt, nghi vấn, thậm chí là giang hồ.

Vì sao rất nhiều người đọc đến đây, đều nhịn không được thở dài cuốn sách? Bởi vì quyển sách này bao hàm quá nhiều hiện thực.

Vì lợi ích, có thể chặt đứt tình thân cùng bạn bè; (chở gái, Lộc.)

Vì dục tư, có thể tính kế tất cả mọi người bên cạnh; (Mang lang, huynh đệ Giang gia, Lương Minh Lợi).

Vì báo thù, có thể bán đứng hóa thân Địa Ngục Thiên Hạ của mình. (Mang Khải)

Đúng, bản tính con người là tham lam, cực kỳ xấu xa, không thể không lộ ra ngoài.

Nhưng khi mọi thứ kết thúc, ai dám hỏi một câu, hết thảy có đáng giá không?

Không đáng!

Tuy nói đáng sợ nhất là lòng người, nhưng ấm áp nhất cũng là nhân tâm.

Cho nên chúng ta mới thấy được vẻ mặt của Phạm Vi trước tiên, nhìn thấy sự tỉnh ngộ của những cá lớn trên sông, khi nhìn thấy thời khắc sống còn thì tất cả mọi người đều chí hướng thành thành.

Cũng thấy được rất lâu trước kia, có một người tên là Bạch Hạc đạo trưởng, không nổi danh, không vì lợi, chỉ vì trừ ác, một người một kiếm giết vào Ô Tô Lý Giang tiêu diệt ác long...

Nhắc tới Bạch Hạc đạo trưởng, lão Cửu muốn nói, quyển này đã chọn cách viết ẩn tính của vai chính trong Bích Huyết Kiếm Cương của Kim Dung tiên sinh, bên trong Bích Huyết Kiếm Cương, nhìn như vai chính là Viên Thừa Chí, nhưng vai chính chân chính là chưa bao giờ chính thức xuất hiện, chỉ xuất hiện trong trí nhớ của Viên Sùng Hoán đốc sư.

Mà trong quyển Liên Minh Tầm Long Giả này, nhân vật chính chân chính cũng không phải là Trương Cửu Lân, mà là Bạch Hạc đạo trưởng.

Mặc dù Bạch Hạc đạo trưởng chỉ để lại một bài thơ, một thanh bội kiếm phất trần, nhưng có vô tận đại nghĩa chấn động tâm linh!

Đây mới là tinh thần chân chính của Đạo gia, tế thế độ nhân, không mong hồi báo.

Mặc dù ngàn vạn người ta hướng tới!

Nơi này thông thoáng một chút, xuất thân từ Bạch Hạc đạo trưởng, vì sao từ thời Đường lại xuất hiện toàn bộ Chân Giáo, cùng với một lực lượng thần bí trên Côn Lôn sơn kia, về sau sẽ cho ra đáp án, bọn họ chính là trợ lực mạnh mẽ chống lại Long Tuyền sơn trang.

Được rồi, chúng ta ngày mai mai gặp, ngày mai sẽ có cố sự chờ đón mọi người.

Nguyện vọng của mọi người, càng ưa thích Thương Nhân trong《 Âm gian》còn dò xét tinh thần của《 Âm gian》g ơi).

Lão Cửu kính tặng tất cả bạn bè cùng trang lứa song sinh.

Đứng thứ một nghìn sáu, sáu mươi tám, bé gái áo cà chua...

Tuy nói Hắc Thạch trấn cách Vô Danh thôn hơn năm mươi dặm lộ trình, nhưng đồng dạng cũng ở bờ sông, hơn nữa ở biên cảnh thành thị quạ da cam cách bờ sông nhìn nhau, gần trong gang tấc.

Vào những năm cuối triều Thanh, có rất nhiều yêu lang định cư ở đây, theo cải cách mở ra, cộng thêm gần đây ngạch mậu dịch hai nước không ngừng tăng lên, dân cư ở trong toàn bộ trấn không sai biệt lắm một phần ba đều là mậu dịch. Chẳng những người ngoại quốc đi lại đầy đường đều là tóc vàng mắt xanh, ngay cả phòng ốc cũng có rất nhiều nóc nhà giống như đầu chim phượng hoàng, khiến người ta có một loại ảo giác như ở dị quốc!

Vốn định trực tiếp chuyển nhận võ giả về, nhưng định trên đường đợi xe đột nhiên lại thay đổi suy nghĩ.

Lần này đi Ô Tô Lý Giang, tuy nói là ta hữu kinh vô hiểm, chẳng những an toàn thoát ra mà còn được tiền lời khá nhiều, nhưng cùng lúc đó, trên người ta cũng lưu lại vài chỗ nội thương nghiêm trọng. Ta không muốn mang một thân thương tích về võ hán, càng không muốn Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy, dứt khoát lưu lại đây, vừa hưởng thụ vừa thô lỗ, vừa đa cảm, vừa chậm rãi điều chỉnh tâm trạng chữa thương.

Trấn nhỏ này không chỉ tràn ngập phong tình dị quốc, mà bầu không khí âm nhạc cũng cực kỳ nồng đậm.

Trên quảng trường trong trấn, hai bên đường luôn có người ôm đàn phong cùng tác nhạc cầm tay, vong tình biểu diễn, nếu là tấu nhạc chính xảo đến mức tất cả mọi người đều quen thuộc, còn khiến đám người đi đường cùng hát, sau đó lại mỉm cười với nhau, từng người tản đi.

Bầu không khí vừa thân thiết lại vừa tốt.

Âm nhạc chính là sợi dây kết nối tốt nhất, hoàn toàn loại bỏ cản trở của quốc gia và chủng tộc, mỗi một ngày trong trấn đều vui vẻ hài hòa.

Mỗi ngày ta uống mật ong, rượu rubic nồng đậm, ăn rất nhiều Ba, ruột đỏ, tận tình hưởng thụ.

Mười mấy ngày sau, đúng như mọi ngày, ta nghiêng người tựa vào cửa sổ sát đất trước một quán bar rộng rãi, vừa uống rượu mạnh, vừa hứng thú ngắm dòng người đang nhàn tản trên đường.

Trong lúc bất chợt, trái cà chua vẫn luôn đặt ở bên cạnh ta vang lên!

Từ khi ta ngồi đến ngày đầu tiên của quán bar này, vẫn đặt ở đó, bên trên rơi một lớp tro mỏng, hẳn là rất lâu rồi không có ai đàn. Huống chi, lúc này trừ ta ra, trong phạm vi năm mét căn bản không có người, nhưng sao nó đột nhiên tự mình vang lên vậy?

Ta đầu tiên còn tưởng là uống nhiều rượu nên sinh ra ảo giác, nhưng nhìn kỹ nút đàn kia, đích thật là tự động nhảy lên từ trên xuống dưới, sau đó liền có một khúc âm thanh cực kỳ vui vẻ vang vọng ra.

Đây là có chuyện gì?

Ngày hôm sau, lại là cùng một thời gian, tiếng lót ca giòn lần nữa vang lên.

Trong lòng ta không kìm nén được sự hiếu kỳ, mượn thời gian mua rượu mà hỏi thăm ông chủ quán rượu.

Quán rượu này không lớn, chỉ có hai vợ chồng ông chủ.

Ông chủ là một nam tử trung niên có hói đầu, hơi phát phúc, sau khi nghe ta hỏi xong, đưa tay chỉ ra phía ngoài phố nói: "Ngươi có thấy tiểu cô nương đeo khăn lụa trắng kia không?"

Ta nhìn ngón tay hắn qua, quả nhiên, trên mặt đường trước cửa sổ thủy tinh, đang có một nữ hài ước chừng mười tám tuổi, dáng người cao gầy, mặc một bộ đồng phục màu lam nhạt, trên cổ quấn lấy khăn lụa trắng đi qua cửa sổ.

Cô gái rất đẹp, bất luận dáng người hay dáng người đều hoàn toàn dung hợp vẻ đẹp dịu dàng của người Trung Quốc, lịch sự xa lạ của người phượng, hẳn là con hỗn huyết.

Đương nhiên, đó vẫn chưa phải là chuyện quan trọng nhất. Bước chân của cô càng ngày càng gần, tiếng đàn càng ngày càng vang, càng ngày càng xa cô, tiếng đàn cũng dần yếu đi, mãi tới khi biến mất.

Hình như, cậu bé đó là một thiếu niên ngốc nghếch mà thương tình cảm, đột nhiên nhìn thấy trong lòng như người trong lòng, không nhịn được một mình hát lên, mà cô bé này chính là người tình trong mộng của đôi cân.

Nàng đi qua cửa sổ, lót lót lót lót thì không nhịn được tim đập thình thịch.

" lót lót cà cũng mê muội muội ấy sao?" Ta cười nửa đùa hỏi.

"Ồ, vậy ai mà biết được." Ông chủ béo nhún vai một cái: "Cô nương này là một quái nhân, chỉ cần đi qua bên cạnh áo cà chua, tiếng đàn sẽ tự động vang lên, không riêng gì ta đây, toàn bộ Cao Điệp trên trấn đều là như vậy. Cho nên, chúng ta đều gọi nàng là Cao cân cô nương."

"Còn có chuyện như vậy?" Lời ông chủ nói, lập tức khiến cho lòng hiếu kỳ của ta xuất hiện.

Buổi chiều ngày thứ hai, ta lại ngồi đúng giờ trước cửa sổ, quả nhiên, theo cô bé kia từ từ đến gần, lá cà chua lại tự động gảy đàn lên.

Vẫn là con mắt nhạc giống hệt như đúc, thanh âm vẫn theo bước chân của nàng từ không đến không có, sau đó lại chậm rãi nhỏ đi, cho đến khi biến mất.

Lần này, ta càng thêm cẩn thận quan sát cô gái này.

Nàng mặc dù dáng dấp xinh đẹp, khí chất cũng tuyệt hảo, nhưng trên mặt thủy chung che phủ một tầng khí tức u ám. Giống như bãi cát vốn có ánh mặt trời rực rỡ một mực bị mây đen bao phủ, đen nghịt âm u, không khỏi thở không ra, làm cho người ta rất là thương tiếc.

Một cơn gió thổi tới, mái tóc dài bị thổi rối, nàng đưa tay vuốt một chút, dán phía sau tai.

Lúc này ta mới phát hiện, móng tay của nàng vậy mà đều là màu đen!

Màu đen kia có chút âm trầm đáng sợ, tuyệt đối không giống như cố ý bôi lên móng tay.

Hơn nữa, nhìn cách ăn mặc hòa khí chất của nàng, cũng tuyệt đối không thích trang phục phi chủ lưu thế này.

Cách cửa thủy tinh mở thiên nhãn, quả nhiên, không chỉ có móng tay mà ngay cả trên ngón tay cũng có một tầng hắc khí quấn quanh.

Rất rõ ràng, đây là âm khí!

Nói cách khác, cô bé này đã bị thứ bẩn gì đó quấn lấy.

Hơn nữa, rất có quan hệ với âm nhạc nhạc của chính mình!

Mắt thấy nữ hài dần dần đi xa, không biết làm sao, trong lòng của ta cũng bị một tầng mây đen che phủ, mơ hồ có chút cảm giác áp lực, không còn có hứng thú quan sát, sớm trở về phòng.

Có thể nhìn thấy một cô bé sáng mặt trời xinh đẹp lại bị âm khí vây khốn, một mực mặt ủ mày chau, dẫn đến tâm tình của ta cũng không tốt lắm nhỉ? Sau khi trở về ta cũng mãi không thể bình tĩnh, cuối cùng quyết định cố gắng hết sức giúp nàng một tay, giải quyết âm khí trên người nàng.

Khúc nhạc gảy tí nhạc nghe rất quen tai, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra được, rốt cuộc là bài nào vậy.

Ta tìm kiếm ca hát lót lót đường trên mạng lưới, một bài nghe được, cuối cùng xác định khúc nhạc đó là ca hát chèo thuyền sáu tháng, tác giả là củi Khúc gia trứ danh của Ba Phổ.

Xế chiều chuyển sang ngày khác, ta vẫn ngồi trước cửa sổ quán rượu chờ nàng, chỉ có điều không uống thêm rượu nữa, mà là phạt Tưởng.

Nhưng rất kỳ quái chính là, ta một mực chờ đến hoàng hôn hoàng hôn, nữ hài cũng chưa từng đi qua, tiếng đàn cũng tự nhiên không có vang lên lần nữa.

Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ âm linh quấn quanh nàng, không chỉ sinh ra linh trí, hơn nữa còn cực kỳ cảnh giác? Ngày hôm qua lúc ta mở ra thiên nhãn, đã bị nó phát hiện? Do đó làm cho cô bé kia không đi qua nơi này.

Ta nhất thời có chút mất mát, đứng dậy vừa định rời đi.

Lúc đi qua khán đài, ông chủ hói đầu béo múp kia cười nói: "Sao vậy tiên sinh, hôm nay hình như ngài có chút không vui à?" Lập tức ý vị thâm trường hỏi: "Có phải là vì không nhìn thấy cô nương lót nam hay không?"

Đệ nhất thiên sáu trăm chín mươi chín, ấn đường có hai điểm đen.

Ta cũng không phủ nhận, trực tiếp hỏi: "Hôm nay sao nàng không đi ngang qua nơi này?"

"Ngươi không chú ý tới đồng phục mà cô ta mặc sao?" Ông chủ béo cười nói với ta: "Cô ta là giáo viên non, ở nhà trẻ trong trấn này làm việc. Hôm nay là sáng tác, đương nhiên cô ta ở nhà, cũng không cần đi qua theo hướng này."

Dứt lời, hắn lại liếc nhìn ta một cái rồi nói: "Hai cân cô nương là một cô gái tốt, tốt nhất là ngươi không nên có ý đồ xấu với cô ta."

Trong lời nói mang theo một tia thương tiếc, đồng thời lại mang theo mùi cảnh cáo nồng đậm.

Xem ra, ông chủ thấy hai ngày nay ta luôn nhìn chằm chằm vào bé gái tóc lót, có thể cho rằng ta là tên biến thái gì đó. Đồng thời có thể thấy được bộ dáng u buồn kia của nàng, không riêng gì ta, phàm là người gặp được nàng đều sẽ sinh ra một cỗ lòng trìu mến.

"Yên tâm đi." Ta cười với ông chủ béo: "Ta còn chưa đến mức bẩn thỉu như vậy, chỉ là nhìn vẻ mặt u buồn của nàng, thật muốn giúp nàng mà thôi."

Trong khoảng thời gian này, Bạng nhỏ không có khách nhân, đang ngồi bên cạnh lau bàn, lão bản nương cũng có chút bất đắc dĩ nói: "Cô nương này trước kia cũng không phải như vậy, cả ngày cười ha hả, vô luận nhìn thấy ai cũng chủ động chào hỏi, mỗi ngày đi ngang qua đây, ta đều có thể nghe thấy được tiếng ca vui sướng của nàng. Nhưng từ nửa năm trước,, Cũng không biết có chuyện gì, nàng vừa đi qua, trái cà chua liền sẽ tự động vang lên, từ nay về sau cũng không còn nghe được nàng ca hát nữa, sắc mặt cũng vẫn đen sì như mực, cũng không biết là bệnh gì, hay là trong nhà đã xảy ra chuyện gì."

Vừa nghe nàng nói như vậy, ngược lại là nhắc nhở ta một câu.

Trên người nàng thật sự là âm khí đen như mực quấn quanh, nói không chừng là bị âm vật quấn lên.

Nàng ta là giáo sư trẻ nhỏ, sinh hoạt ngày thường ở nhà chỉ ở cùng nhà trẻ một hai đường, không bằng ta đến nhà nàng xem trước một chút!

Qua ngày hôm đó, chính là canh cảnh, hôm nay trời có chút âm u, đám mây xám xịt như một tấm vải rách bẩn thỉu, gắt gao bao phủ phía trên tiểu trấn.

Ta ngồi trên ghế dài bên đường, lẳng lặng chờ đợi nàng.

Thời gian không lớn, cô bé kia lại giống như thường ngày, từ một đầu phố khác đi tới.

Lúc đi qua một nhạc khí điếm, bên trong tiếng lót nam vang lên lần nữa.

Vẫn là khúc ca chèo thuyền của Sài Tủy Thư của phu quán.

Cô bé vẫn nhíu chặt mày, sắc mặt đầy âm trầm.

Đến khi nàng từ phía trước mặt ta đi qua, ta bất động thanh sắc đứng lên, đi theo phía sau nàng ta rất xa.

Mắt thấy cô đi dọc theo con phố dài tới điểm cuối, quẹo vào một con hẻm nhỏ.

Ven đường đi qua mấy toà nhà cư dân, theo bước chân của nàng cũng đều đứt quãng bay ra một trận tiếng đàn, không ngoại lệ đều là thuyền Lục Nguyệt ca hát.

Hiển nhiên, đây đều là do nàng ta gây nên.

Ta theo nàng bước vào Hồ Đồng, nhưng lập tức lại phát hiện không thấy cô bé kia đâu.

Trên đường cái người đi đường rất nhiều, nhưng ngõ nhỏ này lại rất hẻo lánh, bên trong lại rất lộn xộn, đường rẽ rất nhiều, ta trong lúc nhất thời cũng không phân biệt được cô gái kia rốt cuộc đi từ nơi nào. Đang lúc tại giao lộ xem xét, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng bước chân vội vã.

"Đứng lại!" Đột nhiên có người cao giọng quát.

Quay đầu nhìn lại, có một nam tử hơn năm mươi tuổi đang nổi giận đùng đùng đi về phía ta!

Đầu hắn không cao, ăn mặc cũng rất bình thường, mặt mũi tràn đầy vẻ mỏi mệt, ẩn hàm khí thế hung hăng, lớn tiếng chất vấn: "Ngươi muốn làm gì? Tại sao đi theo nàng?"

Xem ra, đối phương đã sớm chú ý tới ta, biết ta là người theo dõi cô bé kia tiến vào.

Ta cũng không muốn cãi lại gì, nói thẳng: "Ta thấy cô nương này có chút kỳ quái, tiếng bánh cao trên đường này..."

"Liên quan gì tới ngươi?" Không đợi ta nói xong, nam tử càng thêm tức giận, lớn tiếng quát: "Cút nhanh lên! Ta cảnh cáo tiểu tử ngươi, sau này cách xa hơn một chút! Nếu để ta nhìn thấy ngươi, không thể không đánh gãy chân của ngươi."

Thân thể của hắn rất đơn bạc, chỉ cần một quyền là có thể lấy mạng của hắn. Thế nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên quyết, thậm chí còn rất ngang ngược.

Càng kỳ quái chính là, giống như ta vừa nhắc đến hai chữ " lót lót, lửa giận của hắn liền càng thêm vượng lên.

Chẳng lẽ âm khí quấn quanh cô bé kia có quan hệ với hắn?

Thân thể ta nghiêng xuống, rất khinh thường hỏi ngược lại: "Vậy có quan hệ gì đến ngươi?"

"Liên quan gì tới ta? Ta chính là phụ thân của nàng." Nam tử kia thấy ánh mắt sắc bén của ta dường như cũng không dễ chọc, lập tức kinh hoảng hỏi: "Ngươi muốn làm gì? Ta nói cho tiểu tử ngươi biết! Chỉ cần ta hô một tiếng, ngay cả Hồ Đồng ngươi cũng không ra được! Cút mau!"

"Hóa ra ngươi là phụ thân hắn, như vậy càng tốt." Ta nghe thấy không giận mà còn vui, đi về phía người đàn ông kia.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Nam tử vừa thấy ta tới gần, không biết làm sao lui về phía sau hai bước.

"Đại thúc, ngươi không cần khẩn trương, ta không có ý tứ gì khác." Ta đứng trước mặt hắn, rất thành khẩn giải thích: "Ta chính là thấy khí sắc nàng rất không thích hợp, hình như là... dính quái gì đó, vừa vặn ta có chút nghiên cứu phương diện này, chính là muốn giúp nàng mà thôi."

Nghe ta nói vậy, sắc mặt nam tử càng thêm khó coi, tức giận kêu lên: "Cái quái gì vậy! Nói hươu nói vượn! Con gái ta rất tốt, ngươi đừng bịa chuyện, mau rời khỏi đây."

Nói xong, một tay nó chỉ vào con hẻm, để ta biến mất trước mắt nó.

Mặc dù hắn vẫn tức giận như trước, nhưng ta có thể nghe được từ trong giọng nói của hắn, lúc hắn nói đến ba chữ "Quái vật" kia, rất là chột dạ.

"Đại thúc, ngươi không cần lừa mình dối người nữa, có thể giấu được người khác cũng không giấu được ta! Tay nàng quấn quanh một đoàn âm khí, hiện tại móng tay đã đen rồi, có thể không bao lâu sẽ mở rộng đến cả hai tay, thậm chí cả người đều sẽ biến thành như vậy, ngươi thật hi vọng chính mắt nhìn thấy nàng như vậy bị ác quỷ tra tấn, ngã xuống trên giường xương cốt khô như củi, cho đến chết sao?"

Ta vừa dứt lời, nam tử không tự chủ được lắc lư một cái, cánh tay giơ cao kia cũng chậm rãi buông xuống.

Lập tức, hắn một lần nữa đánh giá ta một phen, có chút hoài nghi hỏi: "Ngươi, thật sự là Đại sư?"

"Thứ cho ta mạo muội, đại thúc, trong nhà ngươi có lão nhân trưởng bối vừa mới qua đời không lâu chứ? Cho tới bây giờ trong nhà còn có người bệnh nặng. Mặt khác, ngươi từng ngộ thương mạng người."

Nam tử kia đột nhiên sửng sốt, hiển nhiên đều đã bị ta nói trúng.

Ấn đường hai bên hắn, mơ hồ có hai đường hắc tuyến, đây là tình trạng phụ mẫu ly thế không lâu, trên người hắn bay ra một mùi thuốc rất nồng đậm, hơn nữa trận cũ hỗn tạp, tất nhiên là quanh năm hun khói mà tới. Về phần thương nhân mạng, là vì chỗ mi tâm hắn giấu một đạo mệnh văn, đây là biểu tượng thân thể phạm mệnh cách, nhưng từ biểu hiện của hắn lúc nãy ra vẻ ngoài mạnh dạ giả dối, lại không giống người to gan, cho nên nhân mạng này cũng tất nhiên là ngộ thương.

"Nhìn thấy con mèo kia sao?" Không đợi nó phóng qua thần, ta lại chỉ về phía đầu tường nơi lối vào, ở trên đó đang nằm một con mèo đen lớn.

Đứng thứ nhất nghìn sáu bảy linh, sườn vuông kỳ quái...

"Mèo làm sao vậy?" Hắn nghi ngờ hỏi.

"Mặc dù những con mèo này thoạt nhìn mặc dù rất có sức sống, nhưng mệnh của nó lại gần như sắp chết, không thể sống thêm một khắc nào nữa." Ta nghiêm mặt nói từng câu từng chữ.

"Cái gì?" Nghe lời ta nói, nam tử giật nảy mình, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra thần sắc cực kỳ khó tin.

"Việt!" Con mèo đen lớn kia giống như nghe được chúng ta nói chuyện rất là bất mãn, hoặc là mộng đẹp bị đánh thức, hướng tới chúng ta kêu lên một tiếng, đứng dậy rung lông, nhảy xuống, từ trên đầu tường nhảy xuống.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng đen từ trên lầu cao đối diện ngã xuống, không lệch không lệch, vừa vặn nện lên người con mèo đen.

Con mèo kia còn chưa kịp kêu lên một tiếng đã bị đập thành bánh thịt!

Lại nhìn qua, hóa ra bóng đen kia là một chậu hoa lớn bằng sứ xanh!

Nếu như con mèo này không nhảy từ đầu tường xuống, hoặc là sớm một chút cũng không việc gì, nhưng lại chớp thời cơ hết lần này đến lần khác, quả thực giống như là trúng chiêu đáng chết!

Nam tử kia ngơ ngác nhìn con mèo đen to lớn be bét đầy đất, máu thịt lẫn lộn trên mặt đất, sợ hãi đến mức cả người run cầm cập, nửa ngày cũng không nói gì.

"Đại, đại sư..." Trong giây lát y tỉnh ngộ, hai đầu gối mềm nhũn muốn quỳ trước mặt ta.

Ta đi hai bước, một tay đỡ lấy hắn nói: "Đại thúc, ngươi không cần như vậy, ta chỉ muốn chứng minh cho ngươi, ta vừa lúc am hiểu đạo này. Trùng hợp gặp con gái ngươi bị Âm Linh dây dưa, sinh lòng không đành lòng, lúc này mới muốn giúp nàng."

"Vậy...vậy đa tạ ngươi." Cả người hắn khẽ run, nước mắt chực trào ra.

"Ngươi cũng không cần như vậy, Tích Thiện Hành Đức là tôn chỉ của chúng ta, đã đụng phải, ta đương nhiên sẽ không ngồi yên không để ý tới, nói kỹ tình hình của nàng cho ta nghe."

Nam tử kia thấy thủ đoạn của ta kinh người, lại thật tâm muốn cứu con gái nàng, lập tức nói ra toàn bộ, vừa đi về phía nhà, vừa giới thiệu.

Hắn nói gọi hắn là Tôn Trường Thuận, sinh trưởng ở phụ cận Ô Tô Lý Giang, trước kia là đầu lĩnh vận chuyển hàng hóa, quanh năm đi lại trong đường hầm. Sau đó quen biết một cô nương láng giềng, hai người rất nhanh rơi vào sông yêu, thành hộ ở Hắc Thạch trấn.

Đến năm thứ hai, đứa con gái nhỏ đáng yêu của bọn họ là Tôn Thi Kỳ lại ra đời rồi, đây cũng chính là cô gái có lót lót thiếp mà ta nhìn thấy.

Theo kinh doanh buôn bán càng lúc càng lớn, thu nhập của hắn cũng dần dần tăng nhiều. Phụ thân ốm chết, hắn liền mang theo người mẹ độc cư, một nhà bốn người, cùng mỹ lệ vô cùng hạnh phúc.

Thế nhưng tiệc vui chóng tàn.

Có một lần khi xe hàng của hắn dừng lại và đụng bị thương một người.

Người nọ bị thương rất nặng, sau khi nằm trong bệnh viện hơn mười ngày, cuối cùng vẫn chết.

Sự cố chẳng những đền hết tất cả tiền tích góp của hắn, hơn nữa còn làm cho nợ nặng trên lưng hắn, thậm chí ngay cả xe cũng không mở được.

Mẹ già không biết có phải vì vậy mà nổi giận hay không, nằm giường không dậy nổi, thê tử cũng bệnh ngã xuống.

Một nhà bốn người, hai bệnh một nhỏ, mà hắn lại mất đi công việc, ngoại trừ xe ngựa, không có gì lâu dài, cuộc sống lập tức lâm vào trong khốn đốn...

Vì vậy hắn chỉ có thể vừa làm linh công vừa chăm sóc một nhà già trẻ.

Chỉ trong nháy mắt, đã mười mấy năm, không biết đã gặp bao nhiêu đau khổ, phải chịu bao nhiêu dằn vặt!

Mắt thấy nữ nhi lớn lên từng ngày, vừa xinh đẹp vừa hiểu chuyện nghe lời, hắn cũng cảm thấy vui mừng, cảm thấy những mệt nhọc mấy năm gần đây cuối cùng cũng chịu không uổng.

Lúc này Thi Kỳ cuối cùng cũng tham gia nhiệm vụ, nhưng mẫu thân dường như đã chịu đến tận cùng của công việc, bệnh của mẫu thân cũng đã biến mất mấy tháng trước, bệnh của mẫu thân cũng chưa chuyển biến tốt đẹp, hơn nữa còn càng ngày càng nặng.

Không sai biệt lắm cũng vào thời khắc này, nữ nhi lại không biết đụng phải tà môn gì. Cũng may là điều mà ta biết được, bất luận nàng đi tới chỗ nào, chỉ cần ở gần có lót lót lưng, đều sẽ vang lên theo, móng tay trên tay cũng trở nên đen kịt một mảnh.

Vốn tính cách của Thi Du hết sức cởi mở, mặc dù gia đình đang bị vây khốn, nhưng đối với cuộc sống vẫn tràn đầy hi vọng. Mỗi ngày đều cười khanh khách, thường xuyên ngâm nga ca hát, khuyên bảo hắn: "Phụ thân, mỗi ngày đều phải chịu khổ, những ngày tháng của chúng ta sẽ tốt lên thôi."

Nhưng bây giờ...

Tôn Trường Thuận nói đến đây, đã là nước mắt tuôn rơi.

"Ta dẫn nàng tới mấy cái y viện, nhưng những thầy thuốc kia có nói cái gì cũng không chữa được. Sau đó Thi Kỳ nói thế nào cũng không nhìn thấy nữa, ta cũng đành đồng ý." Nói tới đây, Tôn Trường Thuận thở dài: "Nhưng nàng không biết lúc đầu mẫu thân nàng cũng bị bệnh như vậy, nếu nàng lại đi theo sau, ta thật không biết sống thế nào nữa!"

Ta một đường đi, một đường nghe, thật không ngờ nhà của nữ hài lại thê thảm như thế, cũng không khỏi động dung. thầm hạ quyết tâm, nhất định phải tìm ra cách dây dưa Âm linh căn nguyên của nàng, giúp nàng thoát khỏi bệnh tật.

Hắc Thạch trấn vốn không lớn, con ngõ nhỏ này rách mướp không chịu nổi.

Tôn Trường Thuận mang theo ta ở trong ngõ hẻm xiêu vẹo đi thật xa, rốt cục dừng lại trước một cánh cửa gỗ rách tung toé.

"Đại sư, đây chính là nhà của ta." Tôn Trường Sinh lau nước mắt, cố gắng che giấu sự thật vừa rồi khóc rống, rất sợ bị vợ con phát hiện khiến cho các nàng càng thêm thương tâm.

"Đừng gọi ta là đại sư, đừng để Thi Kỳ nhìn ra cái gì. Gọi ta là Trương tiên sinh a. Ngươi cứ nói là thầy thuốc chân trần mà bằng hữu của ta giới thiệu tới, là mẹ ta đến khám bệnh." Ta nói.

"Được." Tôn Trường Thuận rất cảm kích gật đầu đáp.

Mới vừa mở cửa, trong phòng liền truyền ra một cỗ mùi thuốc rất nồng đậm.

Nơi trong nhà rất nhỏ, đối diện là phòng bếp, bên bếp đặt một nồi thuốc nhỏ bị hun thành màu đen thui, than gỗ phía dưới vừa mới tắt, hẳn là đốt xong không bao lâu, trong nồi thuốc còn sót lại một đống lớn vụn thuốc đen sì.

Đối diện phòng bếp là hai cánh cửa gỗ cũ kĩ sát cạnh nhau, trong một gian trong đó thỉnh thoảng truyền ra từng đợt tiếng ho khan cố gắng áp chế.

Nghe ra được, chủ nhân của âm thanh này rất là thống khổ, tựa hồ mỗi một lần hít thở đều thập phần cố sức, đều phải chịu đựng thống khổ tra tấn.

Nhưng nàng vẫn một mực liều mạng khống chế, đè nén, không muốn phát ra bất kỳ thanh âm gì, khiến người nhà càng thêm lo lắng.

Trong phòng bày biện rất cũ kỹ, điện khí duy nhất là chiếc máy cũ không ra hình thù gì, rơi đầy bụi đất trên TV.

Nhưng điều vô cùng kỳ quái chính là, ở trong căn phòng nhỏ rách nát này còn đặt một cái bánh cao!

Tuy giọng lót cũng cũ kỹ, nhưng đều không hợp với tất cả trong phòng, vốn dĩ không nên xuất hiện ở đây.

"Thi Kỳ." Tôn Trường Thuận hướng về phòng gọi một tiếng.

"Mua... là đi mua kẹo rồi." Âm thanh rên rỉ kia cố sức trả lời, ngay sau đó lại không ngừng ho khan một tiếng.

"Cái này, Trương tiên sinh ngài ngồi trước." Tôn trưởng thuận tay lấy ống tay áo xoa xoa chiếc ghế cũ đặt trước nồi thuốc, ý bảo ta ngồi xuống trước, sau đó vội vã chạy vào trong phòng.

Ánh mắt của ta lại bị cái dĩa lót mà mình vốn không nên xuất hiện ở đây hấp dẫn, trực tiếp bước tới!

Số một nghìn sáu bảy mốt.

Chẳng những lót lót lót lưng này cổ xưa, hơn nữa vừa nhìn là biết, là dùng hai tay tạp chủng lắp ráp mà thành. Ngay cả chất liệu của giá đàn và bàn chân, màu sắc đều hoàn toàn không giống nhau, trừ nút đàn còn có tám chín thành màu mới, chắc là phế vật sớm đánh nát lửa đốt.

Nhưng trong lúc mơ hồ đó, ta lại có một loại dự cảm, vấn đề liền xuất hiện ở trên chiếc sườn này!

Trên vách tường phía sau có dán đầy dạng thưởng lớn nhỏ, màu sắc khác nhau.

Tên của tất cả mọi thứ đều không ngoại lệ, đều là Tôn Thi Kỳ.

Từ nhỏ đã học được trung học, lại đến tấm gương của ấu sư, học sinh ba tốt, học sinh ưu tú, học sinh ưu tú, phẩm học kiêm ưu thiếu niên, đủ loại kiểu dáng.

Hình dạng phần thưởng đầy tường này dễ thấy nhất, ở vị trí nổi bật nhất, là đứng đầu cả dãy so tài cao nhất trong số những trận đấu sườn.

Ta đang thưởng thức, Tôn Trường Thuận từ trong phòng đi ra, tiện tay đóng chặt cửa, ở bên cạnh ta thở dài nói: "Đứa nhỏ này từ nhỏ đã nghe lời hiểu chuyện, lớn như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa để ta lo lắng! Từ lúc đến trường vẫn là đệ nhất thiên hạ!, Lúc thi ở toàn trấn càng là đệ nhất, xếp hạng năm trong chợ. Nhưng nàng thấy trong nhà thật sự là quá khó khăn, nói cái gì cũng không muốn học cấp cao, phải làm việc sớm một chút, ta thật sự không đành lòng cũng không có biện pháp, lại không xoay chuyển được nàng, đã để cho nàng thượng cấp ấu sư rồi."

"Gốc nam này là ta mua lúc kết hôn, mẫu thân nàng đàn rất tốt, khi đó vô luận ta mệt bao nhiêu, vừa nghe tiếng đàn mà quên hết tất cả mọi mệt nhọc. Thi Kỳ cũng được di truyền, gảy rất tốt. Trong đoạn thời gian gian gian gian gian nan nhất, mọi vật đều bán gần hết, nhưng cái đàn này trước kia nàng vẫn chưa nỡ bán. Lúc đó, mẫu thân nàng bệnh không nặng như vậy, cho dù khó chịu bao nhiêu cũng phải kiên trì gảy trong chốc lát."

"Sau đó nằm trên giường không dậy nổi nữa, Thi Kỳ vừa về đến nhà cũng muốn gảy cho mẫu thân nghe. Nhưng từ sau khi nàng mắc phải căn bệnh lạ này thì cũng chưa từng đụng chạm qua..."

"Ngươi nói là trong nhà của ngươi có lót lót lót lót ca, đã mấy chục năm rồi hả?" Ta vô cùng kinh ngạc hỏi.

"Có hai mươi ba năm rồi." Tôn Trường Thuận trả lời: "Có điều, nửa năm trước, âm nhạc đột nhiên vỡ rồi, rồi đến nghề cầm sửa soạn lại một chút, sau đó không lâu... Đại sư, ngươi nói đàn này có vấn đề sao?" Trong lúc bừng tỉnh, hắn dường như cũng nghĩ tới điều gì, rất là hoảng sợ nhìn ta.

"Rất có thể, nhưng mà hiện tại ta vẫn chưa thể kết luận được." Ta nhíu nhíu mày.

Đúng lúc này, một tiếng cọt kẹt vang lên, cửa phòng mở ra.

Một cô gái tóc dài dáng người cao gầy đi đến, trong tay còn mang theo một bọc kẹo đường, chính là cô gái cao cân Tôn Thi Kỳ.

Nhưng vô cùng kỳ quái chính là, dọc theo đường đi, toàn bộ lót lót đều sẽ theo bước chân của nàng mà vang lên, thì chiếc mà nàng ở trong nhà mình lại không có động tĩnh gì cả.

Nhìn thấy trong nhà đột nhiên xuất hiện một người xa lạ, rất là kinh ngạc, lập tức thấy ta đang đứng bên trái xoan nói cái gì đó với phụ thân của nó, lập tức bước lên trước hai bước nói: "Cha, không thể bán Đạn hôn!"

"Đây chính là thứ mẫu thân yêu thương nhất, những ngày gian khổ nhất chúng ta đều có thể bỏ qua, bây giờ ta cũng có thể làm việc kiếm tiền, đàn này chúng ta không bán!"

Mặc dù sắc mặt nàng phiền muộn, một thân bệnh hoạn nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên quyết.

"Thi Kỳ, ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải muốn bán đàn." Tôn Trường Thuận nhìn ta nói: "Đây là Trương đại phu, đến để xem bệnh cho mẫu thân ngươi."

Nghe nói cho mẫu thân xem bệnh, ánh mắt Tôn Thi Kỳ hơi sáng lên, rất ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, Trương Y Y, hiểu lầm ngài rồi! Ngài ngồi xuống, ta đi pha trà." Vừa nói, nàng vừa mang theo kẹo đi vào gian phòng của mẫu thân.

Mắt thấy nàng vào nhà đóng cửa lại, ta hướng về phía Tôn trưởng Thuận nhỏ giọng nói: "Chờ ngày mai nàng đi làm việc, ta lại làm một lần. Phải mở đàn ra xem sao, rất có thể vấn đề sẽ xuất hiện trên lá cà."

Tôn Trường Thuận nhìn thoáng qua đùi Võng, ngầm gật gật đầu.

Hai mẹ con đều bị bệnh lạ, trong lúc nhất thời hắn cũng không tìm ra ngọn nguồn, càng chưa từng nghe nói chuyện âm vật quấy phá, căn bản là không nghĩ theo phương diện này. Qua ta nhắc tới, tựa như thật sự có quan hệ với chiếc đũa này, hắn cũng không khỏi có chút lẩm bẩm.

"Trương tiên sinh, mời uống trà." Tôn Thi Kỳ bước ra, đặt chén trà lên bàn gỗ, sắc mặt vẫn rất u ám, nhưng lại rất lễ phép nói.

Rồi lập tức xoay người trở về phòng, vang lên tiếng đồ sứ va chạm nhẹ nhàng: "Mẹ ơi, thuốc không nóng nữa, con uống trước đi! Lát nữa ta cho người uống đường thủy."

"Không... Không uống, uống nhiều năm như vậy cũng vô dụng." Một giọng nói yếu ớt khác đáp.

"Mẹ ơi, nghe lời, uống thuốc đi, sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi, đến lúc đó mẹ còn phải dạy con đàn mới nữa đó." Tôn Thi Kỳ kiên trì khuyên nhủ.

Ánh mắt Tôn Trường Thuận lại đỏ lên, nói với ta: "Mẫu thân nó nhìn thấy bệnh tình không chuyển biến tốt đẹp, rất sợ làm liên lụy đến chúng ta, gần đây vẫn luôn không chịu uống thuốc."

"Ta đi xem bệnh đại thẩm trước đã." Nói xong, ta trực tiếp đi về phía cửa phòng.

Mặc dù ta không phải là thầy thuốc, càng không biết bệnh trị bệnh cứu người gì, nhưng hai mẹ con này chứng bệnh đều giống như do Âm Linh Triền gây ra, nếu thật sự là như vậy, ta có lẽ còn có thể suy nghĩ ra biện pháp.

Hơn nữa, ta vốn dĩ chỉ là mượn danh nghĩa người làm nghề y, trảm yêu trừ ma, diễn trò tự nhiên phải làm hết. Càng không thể để cho Tôn Thi Kỳ nổi lên lòng nghi ngờ, bởi vì có một số việc tạm thời không thể nói cho nàng biết.

Trong gian phòng nhỏ bài trí đơn giản đến cực điểm, một cái bàn gỗ nhỏ, một cái giường hai người rất là cổ xưa, trên giường là một đại thẩm nước ngoài gầy trơ cả xương đang nằm trên giường.

Vốn là tóc màu vàng óng, sớm đã mất đi hào quang lộng lẫy, giống như một ngọn cỏ khô, cặp mắt màu xanh đậm cũng ảm đạm vô thần, hốc mắt sụp đổ, toát ra một bộ dáng thống khổ tuyệt vọng.

Mặc dù bệnh của nàng rất nặng, gần như là cởi, nhưng vẫn có thể nhìn ra đại thẩm này khi còn trẻ nhất định là đại mỹ nữ, hơn nữa rất có khí chất.

"Sa Na, đây là... Trương Y Sư." Tôn Trường Thuận giới thiệu.

"Xin chào." Đại thẩm kia rất lễ phép gật gật đầu, hết sức khó khăn nói.

"Xin chào." Ta cũng lên tiếng chào.

Tôn Thi Kỳ giờ phút này đang ngồi xổm bên giường một tay bưng chén sứ, một tay cầm thìa nhỏ, lúc này cũng quay đầu nhìn lại, rồi lập tức dọn cái ghế gỗ nhỏ bên cạnh, nói: "Vậy làm phiền ngươi Trương Y Y."

Ta ngồi xuống ghế, giả vờ hỏi vài câu, rồi lại đặt số đuôi cho đại thẩm kia.

Mạch tượng của nàng rất suy yếu, sinh mệnh thể tích cực kỳ yếu ớt, ngay lúc đó, còn ẩn chứa một luồng khí âm hàn!

Ta giả bộ dò xét bệnh tình, ở dưới ánh mặt trời, hai huyệt Thần Đình, âm thầm xiết một cái tà chú.

Chú chỉ vừa ra, hàn khí đột nhiên như bị điện giật, co rụt lại.

"A... "Đại thẩm thở ra một hơi, giống như bị đè nén thật lâu hô hấp, lần này rốt cục có thể thống khoái thở ra rồi.

Ngay cả Tôn Thi Kỳ cũng không khỏi toàn thân run lên, xem ra Âm khí trên người nàng cũng bị ảnh hưởng.

Bởi vậy có thể thấy được, chứng kỳ quái của hai mẹ con họ đều là do Âm Linh Triền gây nên, đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

"Bỏ một chén nước đến, nhớ kỹ, thêm chút nữa nhé." Ta dặn dò.

Tôn Thi Kỳ sửng sốt, theo sau lập tức lên tiếng chạy ra ngoài.

Đợt một nghìn sáu ngàn bảy trăm chín mươi hai chương vỏ tỏi đi tà.

Tôn đại thẩm uống nước táo, tinh thần sảng khoái hơn rất nhiều, hơi thở cũng dần dần trôi chảy, rất cảm kích nhìn ta cười cười nói: "Cảm ơn người, Trương thầy thuốc."

Ánh mắt Tôn Thi Kỳ sáng ngời, Tôn trưởng Thuận cũng ngơ ngác nhìn ta, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ!

Thê tử hắn quanh năm nằm bệnh trên giường, chạy khắp các đại viện đều không có tác dụng chữa trị, đau khổ tra tấn nhiều năm như vậy, không nghĩ tới vừa uống xong một chén chất xúc xắc bình thường liền lập tức tinh thần tốt lên! Cái này cũng quá thần kỳ? Có thể nào không khiến hắn kinh hỉ.

Hắn có chút không dám tin nhìn ta, tựa hồ muốn hỏi ngươi không phải là giả làm thầy thuốc sao? Sao có thể có y thuật cao minh như vậy?

"Mẹ!" Tôn Thi Kỳ vô cùng vui mừng kêu lên, nước mắt tuôn trào, nhào vào lòng mẫu thân.

Tôn Trường Thuận cũng nhếch miệng rộng, vừa khóc vừa cười, không ngừng lẩm bẩm cái gì.

Tình cảnh này thôi thúc người ta rơi lệ, thập phần cảm động. Ta có chút không đành lòng nhìn tiếp, yên lặng xoay người đi ra, Tôn Trường Thuận cũng vội vàng theo ra tiễn ta.

"Trương đại sư, ta... Ta thật sự không biết phải cảm ơn ngươi như thế nào!" Hai mắt gã đỏ bừng, rất là kích động nói.

"Thuốc sẽ ngừng trước, chẳng những không có tác dụng gì mà còn làm hỏng thân thể, nhưng âm khí trên người đại thẩm quá nặng, chỉ dựa vào chất lỏng này cũng chỉ có thể tạm thời áp chế, còn không có cách nào chữa trị hoàn toàn." Ta vừa đi ra ngoài, vừa nói: "Hiện tại xem ra, hai mẹ con bọn họ đều bị bệnh chung, tất cả đều là bị âm linh dây dưa gây nên, vấn đề rất có thể là trênịch lót, kế hoạch của chúng ta không thay đổi, sáng mai ta lại đến."

"Được!" Tôn trưởng Thuận theo tiếng trả lời nặng nề. Cho đến tận lúc này, ông ta đã hoàn toàn tin tưởng ta.

Trở lại chỗ ở, ta lại cẩn thận suy nghĩ một phen, hai mẹ con nàng mặc dù đều là bị âm khí quấy nhiễu, nhưng Âm Linh kia tựa như cũng không muốn hại người, nếu không các nàng đã sớm không kiên trì được tới bây giờ. Chỉ là cả ngày cùng Âm Linh ở chung một chỗ, tự nhiên dương hỏa không tốt, do đó mà ốm bệnh.

Hơn nữa, Âm Linh này cũng rất kỳ quái, không ngờ có thể tự động khiến cho máy cà trơ gần đó gảy đàn, lẽ nào tên này rất thích giọng nói có lót lót hông? Nhất là bài hát trên thuyền Lục Nguyệt kia?

Sáng sớm hôm sau, ta lại đi về phía Tôn gia.

Vừa đến chỗ Hồ Đồng, đã thấy Tôn Trường Thuận đã đợi ở đó.

"Trương đại sư, chiếc sườn đó có thể tạm thời không phá được hay không?" Hắn có chút khó xử nói.

"Sao vậy?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Hôm nay Thi Kỳ không đi làm, nói là nghỉ nghỉ, phải nghỉ ngơi vài ngày. Sáng sớm dậy đã cho mẫu thân nghe nhạc, mẫu thân hai nàng đã lâu rồi không vui vẻ như vậy, ta thật sự là..."

Gã vừa nói, ta lập tức hiểu ngay.

Tôn Thi Kỳ bị âm khí nhiễm, thần sắc u buồn, tinh thần uể oải.

Cả ngày ở bên trong nhà trẻ bày ra một bộ thần sắc như vậy với một đám trẻ con, đích xác không phải là chuyện như vậy. Có thể là bị tạm thời từ chối, bảo nó về nhà chăm chỉ tu dưỡng cho tốt.

Nhưng mặc kệ nguyên nhân gì, chỉ cần cô ở, chắc chắn sẽ không đồng ý với ta cởi áo cà chua, dù sao thì cái này có cân đối với mẹ con các nàng thì ý nghĩa phi phàm!

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Đừng thấy các nàng hiện tại đang rất vui vẻ, nhưng đây đều là tạm thời, chỉ cần đầu nguồn không trừ, các nàng sẽ vĩnh viễn không cách nào có được niềm vui. Hiện tại manh mối duy nhất chính là bộ bánh cao này, phải phá vở, hơn nữa càng sớm càng tốt."

"Được rồi, hết thảy đều nghe theo đại sư!" Tôn Trường Thuận biết ta vì tốt cho bọn họ, cũng không nói gì nữa.

Vừa mới đến cửa nhà đã nghe thấy một tiếng đàn du dương.

Vẫn là bài hát của con thuyền Lục Nguyệt kia.

Trong phòng nhỏ cũ kỹ chen chúc, ánh sáng rất u ám, chỉ có dựa vào trái cà chua bên cửa sổ bị mặt trời mới lên không trung vương vãi đầy đất.

Nữ hài ngồi ngay ngắn trong ánh mặt trời rực rỡ, từng ngón tay dài mảnh như là vũ công Vong Tình, tùy ý nhảy nhót trên ô uế đen trắng.

Theo tiếng đàn tung bay, âm phù kia dường như cũng hóa thành những tinh linh vô cùng vui sướng, vui sướng nhảy nhót, lủi lủi đầy phòng.

Tôn Thi Kỳ biểu diễn rất chuyên tâm, chúng ta đẩy cửa vào, đã đứng ở trước mặt nàng, nhưng nàng lại không phát hiện chút nào, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một bộ tươi cười vừa vui sướng lại mê người.

Khúc nhạc cuối cùng, một tràng vỗ tay yếu ớt truyền ra từ trong phòng nhỏ.

"Kỳ Kỳ, đàn của ngươi càng ngày càng tốt đấy." Tôn đại thẩm thở dài nói.

"Vậy sao? Chỉ cần mẫu thân thích nghe, vậy ta liền..." Tôn Thi Kỳ vừa nói được một nửa, đột nhiên phát hiện ta đang đứng trước đàn, vội vàng dừng câu chuyện lại, đứng lên nói: "Ngài đúng là Trương Y Y Sư, ngài ngồi xuống trước, ta đi pha trà." Nói xong, liền muốn đi lấy ấm trà.

"Không cần phiền toái." Ta đưa tay ngăn cản, lập tức dẫn nàng vào phòng nhỏ trước.

"Trương thầy thuốc, ngồi mau đi." Tôn đại thẩm vừa nhìn thấy mình cũng cực kỳ nhiệt tình.

Mặc dù khuôn mặt của nàng vẫn vàng vọt, nhưng thần sắc so với hôm qua rõ ràng mạnh hơn rất nhiều, ít nhất lúc nói chuyện cũng không còn thở hồng hộc nữa.

"Đại thẩm, ta lại đến cho ngài xem một chút, thuận tiện lại lấy mấy viên thuốc." Nói xong, ta liền ngồi xuống trước giường, lại có số hiệu mạch.

"Bệnh này của ngươi là âm hỏa trong cơ thể hư thoát, dương khí không đủ gây nên, hiện tại quan trọng nhất là phải đi lửa đốt mặt trời, ta mở đơn thuốc, ngươi cứ ăn một lát là được." Ta cố ý bày ra bộ dáng mười phần tin tưởng, lại nói Vân Sơn Vụ tráo, khiến các nàng không thể không tin.

Tôn đại thẩm cũng vội nói cảm ơn: "Trương thầy thuốc, thật sự không biết phải cảm ơn thế nào cho phải, cũng không biết ông cháu nhà ta tích phúc mấy đời, mới có thể gặp được người tốt như ngươi."

Trong lúc nói chuyện, Tôn Thi Kỳ đã chuẩn bị sẵn giấy bút, đưa tới.

Ta không chút do dự viết xuống một chuỗi dài, tiện tay giao cho Tôn Thi Kỳ nói: "Mau chóng mua về, cái nào cũng không thể thiếu."

"Được, nhưng mà." Tôn Thi Kỳ lên tiếng, vừa nhìn thấy phương thuốc thì lập tức ngây ngẩn cả người.

Bởi vì ta được trưng bày ở trên tờ giấy đó, ngay cả một vị thuốc cũng không có, đều đã ăn hết rồi.

Hoa quả, sữa bò, đậu phụ, thịt, rau xanh, còn có các loại gia vị...

Đây căn bản không giống như phương thuốc trị bệnh cứu người, ngược lại giống như muốn tổ chức yến hội gia đình phong phú cực điểm gì đó.

"Mau đi mua đi, khi nào trở về ta sẽ nói cho ngươi biết phải làm thế nào." Ta dặn dò.

"A." Tôn Thi Kỳ có chút nghi hoặc, nhưng dù sao nàng tận mắt nhìn thấy, ngày hôm qua ta chỉ dùng một chén nước táo, đã làm cho mẫu thân nàng tinh thần phấn chấn, thủ đoạn rất cao tuyệt. Nàng thầm cho rằng ta có thể là một đại sư hiếm có trong dân gian, vội vội vàng vàng rời đi.

"Đại thẩm, người cũng ngủ một lát đi." Đệ vừa mỉm cười vừa nặn được bùa ngủ.

Theo tiếng nói của ta vừa dứt, Tôn đại thẩm liền nhắm hai mắt lại, chìm vào mộng đẹp.

"Cái này..." Tôn Trường Thuận mặc dù biết có thể do tay chân của ta làm, nhưng cũng đặc biệt ngạc nhiên, sững sờ nhìn ta, khuôn mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi!

"Được rồi, đại thúc! Bây giờ chúng ta đi gỡ đàn đi, trước khi Thi Kỳ trở về." Nói xong, ta trực tiếp đi về phía đàn Võ công.

Phần đầu tiên là bản của Hoàng Dương Mộc, nghìn sáu nghìn bảy mươi ba chương Hoàng Dương Mộc.

Bạng đó rất cũ, quả thực có vài năm rồi, toàn bộ bộ linh kiện đều được ghép lại hỗn tạp.

Dưới sự giúp đỡ của Tôn Trường Thuận, ta rất nhanh liền phá vỡ âu yếm ra.

Ta lấy ra la bàn, đảo qua từng bộ phận trên đóa hoa, khi dừng ở trên một tấm chạm hoa màu vàng nhạt, kim đồng hồ trên la bàn thế mà không ngừng nhảy lên.

Xem ra đây chính là đầu sỏ gây nên!

Ta cầm lấy khối gỗ kia, vừa nhìn, là của Hoàng Dương Mộc, phía trên điêu khắc rất cổ xưa, hơn nữa bất luận là từ hoa văn hay là thủ pháp điêu khắc, đều không giống là đồ vật Trung Quốc.

nghề thương nhân âm vật nói khó không khó, nói dễ không dễ.

Người lần đầu nhập nghề chỉ cần to gan cẩn thận, biết vài loại tiểu thuật khu quỷ trấn tà có thể tiến vào cánh cửa.

Nhưng nếu muốn làm người đại thành tinh, không tàn khốc lại có thể một phen khổ công thì không được.

chuyến này mặc dù không ở trong hạng ba trăm sáu mươi hành, lại đối với mỗi ngành mỗi nghề đều có đọc lướt qua, càng phải học thức uyên bác, có thể so với tiến sĩ.

Muốn đối với lịch sử ngoài trung, thậm chí dã ký hẻo lánh cũng cần bàn tay; đối với việc đúc, phong thuỷ nhân tình, phong thổ, công nghệ cổ xưa... cũng cực kỳ hiểu rõ.

Nói không chút khoa trương, mỗi một thương nhân âm vật thành công, đều thoát ly là một đại sư toàn năng! Càng là một nhà lịch sử hợp cách, giám định sư, đạo sĩ, thậm chí trộm mộ!

Ví dụ như bản điêu khắc Hoàng Dương Mộc nhìn rất bình thường này, ngay trong nháy mắt đập vào mắt, ta đã nhìn ra đại khái lai lịch.

Thứ này đến từ châu Âu thế kỷ mười chín, càng xác thực một điểm là sa hoàng quý tộc lang!

"Trương đại sư... chính là hai mẹ con hại họ sao?" Tôn Trường Thuận thấy ta lấy bản điêu khắc này ra, có chút tò mò hỏi.

"Hẳn chính là nó!" Ta có thể phát giác ra, chính giữa bảng điêu khắc này đang có một cỗ hàn khí âm trầm trực tiếp tràn ra bên ngoài.

Phảng phất như là một khối băng, nắm trong tay lạnh buốt thấu xương.

"Vậy ta chẻ hắn ra, sau đó đốt hắn thành tro!" Tôn Trường Thuận nghiến răng, hung dữ nói.

"Không được!" Ta ngăn hắn nói: "Âm linh cư trú bên trong mảnh điêu khắc này, chẳng qua là dư niệm chưa hết, cho dù thiêu hủy khối bản này, Âm linh cũng sẽ không biến mất như vậy, vạn nhất lại chuyển dời đến đồ vật khác thì lại càng phiền toái hơn. Lại nói, hiện tại nó đã quấn lấy hai mẹ con Thi Kỳ, cùng tồn tại với hai mẹ con nàng, thiêu hủy nó. Hai mẹ con nàng nhất định sẽ bệnh nặng một hồi, nói không chừng vĩnh viễn cũng không trị khỏi."

"Vậy làm sao bây giờ?" Tôn Trường Thuận nghe xong, có chút sợ hãi mà bất đắc dĩ hỏi.

"Ta phải nghĩ cách tìm ra nguồn gốc của thứ này, từ đó tra ra thân phận thật sự của Âm Linh, vì sao lại phải quấn lấy mẹ con Thi Kỳ? Chỉ cần biết nguyên nhân rõ ràng thì dễ giải quyết. Đại thúc, chúng ta lại chuẩn bị cầm trang một chút, Thi Kỳ cũng sắp trở về rồi." Ta phân phó nói.

Ta và Tôn Trường Thuận vừa mới lắp ráp lại miếng cà chua xong, Tôn Thi Kỳ liền kéo ra mười mấy cái túi mật to nhỏ đẩy ra.

Nàng nhìn thấy hai chúng con vẫn giống như ngày hôm qua vậy, đứng bên cạnh lót ca, rất kỳ quái hỏi: "Ba, Trương thầy thuốc, hai người đây là?"

"À, đại thúc chính đang cùng ta hàn huyên về bộ bánh cao lót này. Hắn nói bộ Cao giọng này mặc dù thoạt nhìn rất cũ nát, nhưng lại tiếp thu sung sướng vô tận của cả nhà các ngươi." Mắt thấy Tôn Thi Kỳ nghiêng nghiêng nhìn phòng nhỏ một cái, thần sắc có chút ảm đạm, ta vội vàng bồi thêm một câu: "Đương nhiên rồi, sự vui vẻ như vậy nhất định cũng sẽ tái hiện."

"Thật không?" Trong giây lát, con mắt của nàng lại sáng rực lên.

"Đương nhiên! Đến đây, ta dạy cho ngươi biết thế nào là phương thuốc chế tác thuốc." Vị thầy thuốc này của ta dù sao cũng là hàng giả, rất sợ nàng lại truy hỏi nữa, lộ ra dấu vết, vội vàng cắt đứt câu chuyện, từ trong tay nàng tiếp nhận túi mật, đi về phía bếp lò.

"Đừng lo lắng, giúp ta gọt da khoai tây đi." Ta thấy nàng giương đôi mắt to nhìn ta cắt thịt bò, lập tức đổi khách thành chủ.

"Ồ... Được." Tôn Thi Kỳ lên tiếng, tới gần mò mẫm lên khoai tây, nhưng thần sắc vẫn có chút ngây thơ. Có lẽ nàng đang nghĩ, không nói đây là phương thuốc sao? Sao cứ như đang nấu cơm vậy.

Thật ra, ta thật sự là đang nấu cơm.

Ta cố ý viết như vậy một chuỗi dài "Phương thuốc" cổ quái, chính là muốn đưa nàng đến chợ bán thức ăn dạo một vòng, bỏ ra thật nhiều thời gian đến phá đàn.

Hiện nay không thể làm gì khác hơn là tương kế tựu kế, thể hiện bản lĩnh của tên đầu bếp nhà ta!

" khoai tây và bò muốn cắt thành một khối, trứng gà muốn trộn đều." Ta vừa nghịch vừa nói.

Tôn Thi Kỳ trừng mắt càng lúc càng lớn, đột nhiên dừng tay, bừng tỉnh đại ngộ: "Trương thầy thuốc, hai phương thuốc này của ngươi có phải là khoai hầm thịt bò và tây hồng xào trứng gà không?"

"Ách, cứ cho là vậy đi."

Mắt thấy không thể đựng nổi nữa, ta nhìn nàng cười nói: "Bệnh của đại thẩm đã khỏi lâu rồi, hiện tại mấu chốt nhất là phải bổ sung dinh dưỡng kịp thời, thịt bò và trứng gà đều là đồ tốt cả."

"Không sai biệt lắm đã xong?" Tôn Thi Kỳ có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua phòng nhỏ, nhưng vẫn không dám tin.

"Đúng vậy, sau khi ngươi đi, ta lại lần nữa trị liệu cho đại thẩm, hiện tại đã tìm ra căn nguyên của chứng bệnh, không bao lâu nữa, nàng có thể hoàn hảo như lúc ban đầu. Bằng không đại thẩm có thể ngủ yên ổn như vậy sao? Thế nào, còn không tin? Hỏi phụ thân ngươi một chút, đây có phải là thật hay không."

Tôn Trường Thuận tự nhiên thay ta nói dối, liên tục xưng: "Thật, Trương... Trương Y Y thật sự là diệu thủ hồi xuân!"

Tuy nói lời này nửa thật nửa giả, nhưng sắc mặt vui mừng lại là hàng thật giá thật. Mắt thấy thê tử cùng nữ nhi mắc chứng bệnh đều tìm được căn nguyên, cái này từng để cho gia nhân trăm lần chịu giày vò lại muốn tìm về hạnh phúc trước kia, tự nhiên từ trong lòng hướng ngoại cao hứng.

Nghe phụ thân nói vậy, Tôn Thi Kỳ cũng nhanh chóng bỏ đi nghi ngờ, nhanh chóng ra tay giúp đỡ.

Thời gian không lớn, hương khí khiến người ta thèm nhỏ dãi tản ra khắp phòng.

Tôn Thi Kỳ dọn dẹp bát đũa, ta giả bộ như đang nói vào nhà rồi lại nhìn đại thẩm, nhân cơ hội giải trừ An Miên Chú.

Căn nguyên âm khí, tấm gỗ chạm trổ kia đã bị ta giấu ở trong ngực, dưới sự trấn áp của hạch gỗ ô mộc Cửu Sinh tháp, tự nhiên không dám làm loạn.

Tôn đại thẩm sau khi ngủ ngắn một hồi, thần sắc lại khôi phục không ít, vừa ngửi thấy hương thơm đầy phòng này, tinh thần càng thêm phấn chấn, luôn miệng nói cảm ơn với ta, lại còn phá Thiên Hoang cùng với con gái nói đùa.

Tôn đại thẩm tuy thần sắc không tệ, nhưng thân thể còn rất yếu, không thể xuống giường, vì thế liền chuyển bàn gỗ vào trong phòng nhỏ.

Dưới sự thúc đẩy của bọn hắn, ta cũng không khách khí, trực tiếp ngồi lên vị trí chủ đạo.

"Chuyện này... Trương thầy thuốc, cả nhà chúng ta chắc chắn sẽ rất cám ơn ông!" Tôn Trường Thuận rất kích động giơ chén rượu lên.

Tôn đại thẩm cũng cười nói: "Người một nhà chúng ta đã lâu chưa cùng đi ăn cơm."

"Mẹ!" Dường như Tôn Thi Kỳ cảm thấy lời này có gì đó không đúng, sắc mặt đỏ lên, kêu lên một tiếng nũng nịu.

Ngoài dự đoán của mọi người, lời này lại khiến Tôn Trường Thuận nhớ lại, gã nhìn kỹ ta, rồi quay đầu lại nhìn con gái mình, cười vui vẻ hơn bất kỳ ai, uống từng ngụm rượu, trên mặt luôn giữ nụ cười.

Đệ nhất thiên sáu ngàn bảy trăm bốn ngàn cướp con rể…

Ta không thích nghề nấu nướng của mình quá hài lòng. Một nhà ba người này cũng ăn rất vui vẻ, ngay cả Tôn đại thẩm bệnh ở giường nhiều năm cũng ăn gần nửa bát.

Ăn uống no đủ xong, lại dặn dò bọn họ mấy câu, ta liền đứng dậy rời đi.

Lần này Tôn Trường Thuận một mực đưa ta đến miệng Hồ, hơn nữa còn vô tình hỏi ta một ít quê quán chư Như ở nơi nào, năm nay lớn bao nhiêu.

Ta càng nghe lời này càng không thích hợp, thì mơ hồ đoán được, hắn rốt cuộc nghĩ như thế nào.

Hắn cho rằng ta một đường theo dõi con gái hắn, rồi lại không cần trả thù lao chữa bệnh cho hai mẹ con nàng, cảm thấy ta nhất định là coi trọng Tôn Thi Kỳ, muốn theo đuổi nàng.

Bất kể là Trương đại sư hay là Trương thầy thuốc đều là ngụy trang mà thôi, mục đích thực sự là muốn làm con rể!

Ta vừa thấy hắn giải thích ý tốt của mình, hiểu lầm này có chút lớn, vội vàng nói ra toàn bộ sự thật.

Ta nói cho hắn biết, ta là thương nhân âm vật, mở một cửa hàng nhỏ ở phố quà vặt của võ hán, chẳng những đã thành gia đình từ lâu, hơn nữa con trai còn được vài tuổi. Sở dĩ ta theo dõi Tôn Thi Kỳ, cũng chữa bệnh cho hai mẹ con nàng., Chẳng qua là cảm thấy nàng đang hoa thơm, lại bị Âm Linh quấn thân, cả ngày lo lắng đầy đáng thương, nhất thời không đành lòng mà thôi, lại phát hiện căn nguyên kia là âm vật quấy phá, thân là thương nhân âm vật càng không thể ngồi yên không quản, lúc này mới xuất thủ tương trợ.

Ta cũng không có ý định đối với một cô bé mới trưởng thành như vậy.

Cũng không biết Tôn trưởng thuận là uống nhiều quá, hay là đã sớm nhận định ta nhất định sẽ nói dối để lừa gạt hắn, vô luận như thế nào cũng không chịu tin, chỉ lo nói nữ nhi của hắn ưu tú như thế nào, lại nhu thuận hiểu chuyện cỡ nào., Từ nhỏ đến nay có bao nhiêu người theo đuổi, nàng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn. Nhưng vừa rồi lúc ăn cơm, hắn đã nhận ra ánh mắt của nữ nhi có chút khác thường, hắn muốn ta cẩn thận lại suy nghĩ một chút, ngàn vạn lần đừng có ngại, bỏ lỡ một đoạn nhân duyên tốt...

Ta rất bất đắc dĩ.

Mãi tới khi ra khỏi con hẻm khuyên hắn dừng bước, hắn vẫn đứng phía sau hô to: "Tiểu tử, lúc về hãy nghĩ, đây là duyên phận đó!"

Quả thực chính là tiết tấu cướp con rể!

Sau khi ta trở lại khách sạn, đối chiếu hoa văn trên bản điêu khắc, kiểm tra trên máy tính, thứ này đích thật là đến từ Phổ Nha, hơn nữa còn xác thực xuất xứ.

Nó vốn là cửa hiên của Nhạc Trường Khê Viện Thánh Huyền, về sau lại được tặng cho học viện nhạc nhạc Lôn.

Có một năm mùa đông, học viện nhạc vùng biển đột ngột phát hỏa hoạn, cửa hiên bị thiêu hủy, từ đó về sau sẽ không còn tung tích.

Không ngờ thứ này lại tàn tạ một mảnh, hơn nữa lưu lạc ngàn dặm, bị người ta xem như một tấm đệm hoa chạm trổ bình thường, lắp ráp ở trên lá cà hai tay.

Như vậy, âm linh nơi cư trú này là ai đây?

Ta lấy ra một ít giấy vàng còn trống, vội vàng chế thành Cách Âm Phù dán xung quanh vách tường, ngay sau đó đem tấm ván gỗ để lên bàn.

Nó vừa rồi luôn kề sát Ô Mộc Hạch, Cửu Sinh Tháp, hai kiện Cửu U Chí Bảo kia rất cường đại, vừa lấy ra, Âm Linh lại bị dọa sợ run lẩy bẩy, kéo tấm gỗ gõ ở trên bàn vang ầm ầm.

Nó bị dọa thành cái dạng này, sớm trong dự liệu của ta, đây cũng là nguyên nhân sau khi ta đem nó giấu vào trong ngực, Tôn đại thẩm thấy bệnh tình nhẹ hơn không ít!

Thế nhưng chỉ có như vậy, vẫn còn thiếu rất nhiều, nếu như hắn một mực giấu trong tấm ván gỗ mà không chịu đi ra ngoài, thì ngoại trừ tiêu diệt nó ra, cũng không còn biện pháp nào khác. Như vậy cũng không cách nào giải trừ triệt để chứng bệnh trên người mẹ con Tôn Thi Kỳ, còn có thể làm tổn thương âm đức, tất cả cố gắng trước đây coi như uổng phí rồi.

Ta móc chu sa ra, vây quanh tấm gỗ vẽ một đạo Cửu Âm Tru Quỷ Trận trên mặt bàn.

Trận pháp sắp hình thành, lại cố ý lưu lại một lỗ hổng.

Quả nhiên, con âm linh kia không biết mưu kế, hóa thành một cỗ khói đen hoảng sợ bỏ chạy.

Thấy luồng khí đen kia vừa ra, ta lập tức vẽ xong bút cuối cùng, phong ấn trận hình, nó muốn trốn về cũng không được nữa!

Hắc khí kia chạy ra ván gỗ, lại bị Cách Âm Phù đã sớm dán bốn phía ngăn trở, bất luận trốn về phía nào, trước mặt đều sẽ loé ra một mảnh kim quang.

Ta bưng lên một chén trà, cứ lẳng lặng nhìn nó trái phải xông tới bay lui. Sau mấy lần đi tới, rốt cuộc nó đã hiểu, đây căn bản là một cái lồng giam kín, hơn nữa đường trở về cũng bị ta phong kín.

Sau khi giày vò một phen, cuối cùng nó cũng yên tĩnh lại, tụ thành một tiểu hắc cầu, trôi nổi phía đối diện ta.

"Truy đã đủ rồi đúng không?" Ta đặt chén trà xuống, hời hợt hỏi: "Vậy thì nói đi, ngươi là ai, tại sao muốn làm hại mẹ con Tôn gia."

Quả cầu màu đen kia dường như không hiểu, lại giống như rất phẫn nộ, nhưng lại có chút kiêng kỵ ta, không dám xằng bậy, liên tục biến ảo mấy cái hình dạng, cũng không biết ý hắn muốn biểu đạt cái gì.

"Không nói đúng không?" Ta niết ra ngón tay kiếm, đâm tới trước mặt.

Khí đen tản ra, tụ lại nhưng so với vừa rồi nhỏ hơn rất nhiều.

"Còn không nói sao?" Ta lại bóp ngón tay thành kiếm.

Cuối cùng khí đen cũng cảm nhận được sự khủng bố của ta, hóa thành hình người, không ngừng cúi người về phía ta, xem ra bị dọa không nhẹ.

"Vậy thì tốt, thành thật khai báo đi, rốt cuộc ngươi là ai?" Ta vừa hỏi, vừa mượn dịch phiên dịch xếp cánh cứng, đánh ra văn bản trên màn hình.

Nhưng hắc khí vẫn run rẩy toàn thân như cũ, không ngừng cúi đầu với ta, giống như căn bản cũng không biết ta muốn làm gì, cũng hoàn toàn xem không hiểu văn tự.

Lẽ nào hồn ma này không phải láng giềng?

Thế cũng không đúng!

Tấm gỗ là từ đồ cổ Phổ Nha đến, Âm Linh sống nhờ ở bên trong hẳn cũng là quỷ hồn ngoại quốc, mặc dù nghe không hiểu lời ta nói, nghe không hiểu gì, cũng có thể dùng phương pháp Âm Dương câu thông với ta mới đúng.

Nói cách khác, cho dù khi còn sống ông ta là người mù, là người câm, cũng có thể trao đổi câu thông với ta a.

Nhưng gia hỏa này vậy mà ngoại trừ biến ảo thân thể bên ngoài, cái gì cũng không biết.

Chẳng lẽ nó chỉ là một đám tàn hồn? Hoàn toàn không còn ý thức chủ thể, chỉ dựa vào chấp niệm khi còn sống tùy ý làm việc?

Nếu thực sự là như vậy, vậy khó rồi! Trước giờ ta còn chưa từng gặp loại tình huống này bao giờ.

Ồ, có rồi!

Ta suy nghĩ một chút, đi ra vệ sinh đem tấm gương treo trên tường lấy về.

Cảm nhận được sự dẫn dắt của giang đại ngưu ——

Ở bên trong cổ tích Cửu U môn cấm chế dưới nước, tất cả chuyện cũ cả đời của cá lớn sông đều hóa thành hình vẽ, lần lượt hiện ra ở trên gương đồng. Mà một khắc này, cá lớn không hề có ý thức!

Bởi vì ý thức của hắn tạm thời bị hút vào trong gương.

Mấy ngày nay tu dưỡng ở Hắc Thạch trấn, ta cũng không nhàn rỗi. Muốn sớm giải khai bí mật của Ô Mộc Hạch Cửu Sinh Tháp, mặc dù vẫn vô kế khả thi với hai kiện chí bảo này nhưng trong lúc vô tình lại thông suốt nguyên lý tử môn.

Tuy rằng bản lĩnh của ta kém xa bậc tiền bối thiết trận năm đó, nhưng ta hiện tại cũng chỉ muốn tìm ra lai lịch một luồng tàn hồn mà thôi, xa xa không cần phiền toái như vậy!

Nói cách khác, bây giờ ta dùng gương đồng chỉ để bày ra một cái Ánh Hồn trận đơn giản, bản chất chẳng khác gì hình ảnh Trừu Hồn Tụ Ảnh của Lương Minh Lợi cả.

Đệ nhất thiên sáu ngàn bảy tám mươi lăm hiệp, phu độc dò xét.

Âm Linh ở ngay trước mặt ta, không cần phải rút lấy, mượn gương làm môi giới, cũng giảm bớt đi phiền toái ngưng tụ thành tượng. Dù vậy, ta cũng phí rất nhiều sức lực, mới đem một sợi hắc khí kia dẫn vào trong gương.

Hình ảnh trên mặt kính ban đầu rất mơ hồ, theo hắc khí dần dần ngưng tụ, hình ảnh cũng chậm rãi rõ ràng...

Có một chú nhóc tóc xoăn, ngồi bên cạnh đũa, Vong Tình biểu diễn.

Ngoài cửa sổ đối diện có một gốc cây Bạch Dương cao lớn.

Mặt trời lặn xuống, mùa xuân đi thu tới. Đứa bé trai trong hình vẽ chưa từng gián đoạn, cũng dần biến thành thiếu niên phong độ.

Thiếu niên kia dường như vô cùng nhiệt tình với âm nhạc, hình ảnh trong bức tranh không phải là biểu diễn nhạc khí thì cũng chỉ là nhạc khúc, hầu như toàn bộ sinh mệnh của hắn đều đã dung nhập vào trong âm nhạc.

Hình ảnh lập tức chuyển động, biến thành một dòng sông lớn cuồn cuộn. Thiếu niên cũng biến thành thanh niên, mặt mũi tràn đầy râu ria ngổn ngang, ánh mắt cũng ảm đạm không ánh sáng. Hắn đứng bên bờ sông, vừa tuyệt vọng vừa thống khổ nhìn thế giới trước mắt.

Hình ảnh này dừng lại rất lâu, phảng phất đoạn trí nhớ gần như sẽ sụp đổ tự sát này, là quá khứ âm linh khó có thể quên nhất.

Lẽ nào hắn ta là người chết như vậy sao?

Ta đang kinh ngạc, hình ảnh lại chuyển động.

Nét mặt hắn ta tràn đầy nụ cười hạnh phúc, đang lật xem qua một phong thư từ phương xa.

Chữ viết trên lá thư rất mơ hồ, hoàn toàn không thấy rõ. Đương nhiên, cho dù Âm Linh này vẫn có thể nhớ rõ nội dung trong thư, ta cũng không hiểu, đó hẳn là chữ ngoài.

Nhưng trên bức thư lại vẽ một đóa hoa mai, vô cùng bắt mắt.

Thanh niên kia lật qua lật lại nhìn thật lâu, nụ cười trên mặt cũng càng thêm xán lạn.

Ngay sau đó, hắn tựa như lại tìm được tân sinh, một lần nữa vùi đầu vào việc sáng tác âm nhạc.

đạng gảy ca hát, nhạc viết nhạc, liên tục viết ca mục, một lần lại một lần đứng ở trên khán đài bày đầy hoa tươi.

Khi lại một lần nữa mở ra lá thư hình hoa mai, vẻ mặt hắn chờ mong cùng nụ cười đột nhiên đọng lại, lập tức trở nên vô cùng thống khổ, nắm chặt song quyền lớn tiếng gào thét cái gì. Một tay lật tung bàn, chính mình lảo đảo ngã xuống đất, không ngừng dùng đầu húc vào mặt tường.

Có thể tưởng tượng được tâm tình của hắn lúc này sẽ bi thương và uể oải tới mức nào?

Thanh niên này già đi, chòm râu rậm rạp dài ra, sau lọn tóc cũng là một mảnh trắng bệch.

Nhưng mỗi thời mỗi khắc trong tay hắn đều cầm một lá thư, có in hình hoa mai, si ngốc ngắm nhìn.

Hoa mai ngoài cửa sổ lại nở, không biết bao nhiêu xuân hạ.

Lão nhân tựa như rốt cục không chịu nổi loại đau đớn vô hình đó, chậm rãi vặn ra bình thuốc nhỏ, ngửa cổ đổ vào. Mãi tới lúc này, hai tay lão còn ôm chặt một cái hộp sắt nhỏ, bên hộp đựng đầy hoa mai phong thư!

Hình ảnh triệt để trở nên tối tăm, cuối cùng lại thoát ra khỏi kính, lần nữa ngưng tụ thành tiểu hắc cầu.

Những đoạn ngắn này xâu chuỗi lại, chính là ký ức cả đời của Âm Linh.

Lúc này hắn hoàn toàn không có ý thức, ngay cả mình là ai cũng không rõ ràng, nhưng những đoạn ký ức cùng ký ức này lại khắc thật sâu vào trong linh hồn của hắn, mặc dù chết nhiều năm như vậy, cũng thật lâu không thể quên!

Rốt cuộc hắn là ai? Lại có tâm nguyện như thế nào chưa xong, càng khiến hắn chấp nhất như thế.

Hơn nữa tại sao hết lần này tới lần khác lại chú ý tới hai mẹ con Tôn gia đây?

Âm Linh này đã chết từ lâu năm trước, tuy rằng tạm thời ta còn không biết hắn rốt cuộc là ai, tâm nguyện vẫn quanh quẩn trong lòng là cái gì. Nhưng từ hình ảnh trong gương vừa rồi có thể thấy được, khẳng định cùng lá thư đó, nói chính xác hơn một chút, là có liên quan đến người viết thư kia!

Nếu là người cùng thời đại với Âm Linh này, hiện nay người viết viết cũng có thể đã sớm qua đời.

Như vậy nguyên nhân dây dưa mẹ con Tôn gia cũng đã rõ ràng, nhất định là từ trên người các nàng ngửi được khí tức cố nhân!

Tôn đại thẩm là láng giềng, nói không chừng tổ tiên nàng là người gửi thư, chuyện khẳng định là như vậy!

Tôn đại thẩm tuy rằng khuôn mặt đầy bệnh tật, nhưng cả ngôn ngữ lẫn cử chỉ đều vô hình lộ ra một loại khí chất cao quý và trang nhã, chắc hẳn đến từ gia đình được giáo dục cực kỳ chính thống, bởi vậy có thể thấy được, gia đình của nàng thậm chí là truyền thừa khẳng định không đơn giản.

Chỉ là không biết nguyên nhân gì, cuối cùng gả cho Tôn Trường Thuận cái gã lái xe xe bình thường này.

Đúng rồi, trước cơm nàng còn rất chính thức giới thiệu với ta một lần nữa.

Nàng ta nói tên đầy đủ cái gì nhỉ? Hình như là Cổ Lệ Gia, cái gì mà Mai Khắc.

Người nước ngoài quen đặt gia tộc mình ở cuối cùng, nói cách khác Mai Khắc hẳn chính là dòng họ của nàng.

Tất cả trí nhớ của Âm linh ở trong tấm ván gỗ này lại có liên quan đến âm nhạc.

Mai Khắc, âm nhạc, độc đinh...

Xâu những đầu mối này vào cùng một chỗ, khiến ta bỗng nhớ ra cái gì đó!

Ta lập tức dùng điện thoại di động mở ra trăm lần, tra tìm từ ngữ mấu chốt: "Mai Khắc, âm nhạc."

Sau khi trang võng đổi mới, ta lập tức tìm được đáp án! Cả trang đầy đều là Mai Khắc phu nhân và củi.

Ngay cả thư từ giữa bọn họ cũng bị biên thành thư tịch lưu truyền trên đời.

Giữa bọn họ, La Mạn Khuyết Khắc với tình yêu bình thường càng là ca vũ khả tiếu, rất động lòng người, cho đến bây giờ vẫn được ca tụng lan truyền!

Mọi người đều biết, củi củi Dịch là một trong các âm nhạc gia vĩ đại nhất thế kỷ Thập Cửu, được xưng là đại sư giọng điệu nhất thế giới, ở trên tay hắn đản sinh các giai đoạn kinh điển như hồ thiên nga lăn lộn trong hồ ngủ mỹ nhân truyền lưu khắp thế gian.

Từ nhỏ hắn đã rất yêu thích âm nhạc, thậm chí đạt đến trình độ si mê mơ hồ của mình, vì thế còn dứt khoát từ chức vụ trực tiếp đi đến chức vụ Chấp Vụ, nương thân vào âm nhạc!

Tuy rằng Sài Dịch là thiên tài tuyệt thế âm nhạc tuyệt thế hiếm thấy, nhưng lúc ấy lại không được tán thành, đến mức nghèo rớt mùng tơi, thậm chí ngay cả cuộc sống cũng không còn tưởng như vậy nữa.

Đang lúc hắn mất hết hy vọng, thậm chí chuẩn bị đập vỡ trái cà chua nhảy xuống sông tự sát, đột nhiên có một ngày nhận được một phong thư từ xa ngoài ngàn dặm phát tới, hoặc là một phong thư tình ý miên man.

Người viết bức thư này chính là Mai Khắc phu nhân.

Trong thư biểu đạt ra cô bé vô cùng thích văn thức Sài Phàm, là fans trung thành nhất của Sài Xuyên, Sài Dịch quả thực chính là toàn bộ thế giới của cô.

Mai Khắc phu nhân khích lệ củi nhỏ tiếp tục sáng tác tiếp, đồng thời hứa hẹn mỗi tháng sẽ cung cấp một khoản phí sinh hoạt có khả quan theo đúng hạn.

Nhìn thấy củi nhỏ lá thư mừng rỡ như điên, cố gắng của hắn, cuối cùng nỗ lực của hắn không uổng phí, sự sáng tạo khổ tâm của hắn cuối cùng cũng đón được fan cuồng thứ nhất!

Thế là, củi phu mật lại lần nữa phấn chấn trở lại, đang giúp đỡ lòng thẩm thấu sáng tác.

Liên lạc giữa hắn và Mai Khắc phu nhân càng ngày càng nhiều, trong mấy năm, hai người tổng cộng viết hơn mười hai nghìn lá thư. Mai Khắc phu nhân thậm chí hứa hẹn chỉ cần Sài Khảm Cốc trở thành đại âm nhạc gia, liền thỏa mãn nguyện vọng của hắn, gặp mặt hắn một lần!

Cái này dường như cũng kích phát được linh cảm Sài Xuyên của phu nhân, khúc nhạc trao hưởng âm điệu nhỏ, khúc nhạc giao thoa bi thương lại đặc biệt sáng tạo cho Mai Khắc phu nhân.

Tác phẩm của hắn càng ngày càng thành thục, càng ngày càng kinh điển, hầu như mỗi ca khúc đều nhấc lên một đợt sóng ở trên nhạc đàn, củi và mậu cuối cùng cũng thành công!

Hắn đứng ở trên phần thưởng bày đầy hoa tươi, tất cả mọi người đều đứng dậy hoan hô cho hắn, vỗ tay cổ vũ cho hắn!

Cho đến lúc này, hắn mới cố lấy dũng khí muốn gặp mặt Mai Khắc phu nhân một lần.

Nhưng không nghĩ tới, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Mai Khắc phu nhân, cũng là lần cuối cùng!

Đầu tiên, nghìn sáu trăm bảy mươi sáu giai nhạc gia chết.

Mai Khắc phu nhân vô cùng hiểu ý nghĩ của Sài Nhiễm, biết ông muốn thổ lộ tình cảm với mình, thậm chí là cầu hôn ngay tại chỗ.

Nhưng thân phận thật sự của Mai Khắc phu nhân lại là một mụ vú già quý tộc, lúc này củi phu lắng nghe đã là nhạc gia trứ danh, được vinh dự cao thượng như thế, làm sao có thể lấy một quả phụ làm vợ, bị thế nhân nhạo báng chứ?

Nhưng lần gặp mặt đó, nàng đã sớm đáp ứng, hơn nữa phu quán củi đã sớm chờ rất nhiều năm.

Vì vậy, Mai Khắc liền tìm người tạm thời hóa trang thành chồng của mình đeo hôn giới lên đầu thuyền, rất thân mật với người nọ.

Tay cầm hồng hồng chờ củi sặc sỡ cập bến thấy cảnh này, đau lòng như cắt! Phảng phất toàn bộ bầu trời đều sụp đổ, bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

Vết củi Vạn Niệm Ba Ba Ba đã biến mất, lúc này lại xuất hiện một phong thư cuối cùng của Mai Khắc phu nhân.

Trong thư nói, nàng đã tìm được người mình yêu, mà củi sênh hiện tại cũng là danh sĩ lưu dã rồi, có rất nhiều tiểu thư nổi tiếng mến xuê phu khả kỷ, củi Dịch đáng lẽ phải đi truy tìm hạnh phúc của mình, đoạn tình cảm này lúc trước tựa như tuyết mùa xuân cứ vậy tan rã.

Sài Khả Dịch xem xong thư, rút cuộc không chịu nổi đả kích như vậy, một bệnh cũng không nổi.

Kỳ thật, Mai Khắc phu nhân viết phong thư này không phải là ruột gan đứt từng khúc sao?

Sau khi bệnh lành, củi phu na ná ở ngoại giới nhiều lần yêu cầu, cử hành diễn xuất vũ độc chết sớm nhất tại học viện nhạc Kiến bảo, sau đó ngay tại hiện trường phục độc tự sát.

Mai Khắc phu nhân nghe được tin tức này, rất khiếp sợ, đồng thời cũng hối hận vạn phần, cũng không lâu lắm đi theo ốm đau.

Nhìn đến đây, ta không khỏi rất là thổn thức.

Ta mở máy tính, tìm ra Khúc Hồn bi thương tấu nhạc.

Khí đen kia cảm giác được âm nhạc, run nhè nhẹ một cái, lại hóa thành hình người, nhìn quanh bốn phía, giống như đang tìm kiếm ai đó? Lập tức hai tay ôm đầu, tựa như cực kỳ thống khổ khóc lóc.

Xem ra, âm linh trong ván gỗ chính là Cảm Mật.

Chỉ là thời gian đã lâu, hắn đã sớm mơ hồ ý thức, quên mất chính mình là ai. Nhưng đối với Mai Khắc phu nhân một lòng thâm tình, thủy chung không quên, vậy mà thuận theo một tia huyết mạch truyền thừa, lại tìm tới trên người mẹ con Tôn gia.

Hắn muốn thông qua lót lót, thông qua tiếng đàn và âm nhạc để tìm kiếm, tìm kiếm Mai Khắc phu nhân chân chính. Đây chính là tâm nguyện của hắn, đây chính là nguyên nhân linh hồn hắn không được nghỉ ngơi!

Ta nhìn lướt qua tiểu hắc cầu đang bay trước mặt, thở dài một hơi có chút thương cảm, giải khai trận pháp chung quanh bức gỗ, khiến cho âm linh lại trốn vào trong đó.

Cho dù là Âm Linh bình thường, ta cũng không thể xóa bỏ như vậy, chớ nói chi là Nhạc Tâm gia tận lực dò xét.

Tốt nhất cũng là biện pháp tốt nhất, chính là giúp hắn hoàn thành tâm nguyện, khiến linh hồn hắn thăng thiên.

Nhưng ta nên làm thế nào đây?

Sau một hồi suy nghĩ, rốt cục ta cũng nghĩ ra một biện pháp hay!

Sắc trời vừa sáng, ta liền vội vàng hướng Tôn gia tiến đến. Tôn trưởng thuận buồn ngủ mở cửa nhìn thấy ta, có chút kinh ngạc.

Ta vội vàng nói: "Đại thúc, quấy rầy ngươi sớm như vậy, thật không có ý tứ, nhưng có một chuyện, ta phải mời ngươi giúp ta một chuyện."

"Ồ? Chuyện gì ngươi cứ nói đi? Vừa lúc ta còn không biết cảm ơn ngươi như thế nào nữa." Tôn Trường Thuận rất sảng khoái trả lời.

"Chuyện này...chỉ là ngươi đồng ý thì không được, quan trọng nhất vẫn là phải được Thi Kỳ đồng ý mới được."

Tôn Trường Thuận sửng sốt, lập tức cười ha hả: "Vậy mới đúng chứ! Ha ha ha, tới đây, mau vào đây, Thi Kỳ a, Trương Y Viện đến rồi!"

Gã có thể cho rằng, rốt cuộc ta đã bỏ mặt mũi chạy đến đây để thổ lộ với Tôn Thi Kỳ.

hiểu lầm này thực sự có chút lớn...

Mẫu nữ Tôn gia vừa mới rời giường, còn chưa rửa mặt đã rất kinh ngạc với việc ta đột nhiên làm ra trò như thế, nhưng cũng không phản cảm, vẫn nhiệt tình chào hỏi. Tôn Thi Kỳ hơi có chút xấu hổ, đáp ứng một tiếng, vừa định trốn về phòng, đã bị ta gọi ở lại.

"Đại thẩm, Thi Kỳ, nói thật với mọi người đi! Ta cũng không phải là Trương Y Viện gì cả, các người cũng không phải bị bệnh gì, mà là bị Âm Linh quấn thân rồi. Âm Linh đó đang giấu ở trên tấm chạm khắc có lót lót cà chua này." Nói xong, ta cầm tấm ván gỗ ra.

Hai mẹ con nghe xong lập tức kinh hãi.

"Tuy nhiên các ngươi không cần lo lắng, âm khí đã bị ta trấn áp, bệnh tình của các ngươi sẽ nhanh chóng lành lại. Nhưng bây giờ ta có một chuyện muốn thuyết phục sự đồng ý của các ngươi." Ta dừng một chút lại nhìn về phía Tôn Thi Kỳ: "Nhất là sự đồng ý của ngươi."

Nghe ta nói vậy, hai mẹ con càng thêm mơ hồ. Ngược lại vẻ mặt tôn trưởng thuận vui mừng, vẫn cười ha ha nhìn ta như cũ, tựa như đang nói: "Đúng vậy, đúng vậy!"

"Trương Y sư, người đừng khách khí, có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi. Chỉ cần con có thể giúp đỡ, chắc chắn sẽ không chối từ." Mặc dù con đã nói rõ không phải là thầy thuốc, nhưng Tôn Thi Kỳ vẫn có chút không vặn vẹo, rất là sảng khoái trả lời.

Ta xem qua ba người nói: "Trước đó, ta nói với các ngươi một câu chuyện."

"Các ngươi thích cà rốt như vậy, chắc là từng nghe nói qua củi có thể đo ván nhỉ? Câu chuyện này có liên quan tới hắn đấy..."

Ta đã kể lại đoạn chuyện diễn ra dưới nước mắt người làm cho phu nhân Dịch và Mai Khắc phu nhân, sau đó đặt tấm ván gỗ lên mặt bàn, lấy ra điện thoại di động, truyền ra khúc nhạc bi thương.

Khúc nhạc vang lên, tấm ván gỗ kia cũng không ngừng run rẩy, giống như đang ôm chặt hai vai không ngừng nức nở.

"Các ngươi cũng có thể đoán được rồi, Âm Linh bên trong tấm ván gỗ chính là que củi có thể phu mẫn. Tuy rằng hắn đã chết từ lâu, nhưng chính bản thân hắn là ai cũng nhạt nhòa quên mất., Nhưng đoạn tình cảm này khắc cốt ghi tâm, đến nay vẫn chưa quên! Cũng là vì hắn phát hiện ra huyết mạch của đại thẩm và Mai Khắc phu nhân trong người Thi Kỳ nên mới cuốn lấy các ngươi. Nếu muốn để linh hồn hắn có thể yên nghỉ, chỉ có hoàn thành con đường hoàn thành tâm nguyện duy nhất này của hắn. Cho nên, ta muốn nhờ các ngươi giúp chính là việc này."

Mới vừa rồi lúc ta kể về nửa đoạn đầu, ba cái miệng của nhà này đúng là vô cùng yên ắng, có thể bọn họ đều đã nghe qua từ lâu, chỉ là hơi hiếu kỳ, vì sao ta lại kể chuyện này cho nghe.

Mãi về sau, nghe nói củi phu na chí tử không quên, lại vừa thấy tấm ván gỗ theo nhạc khúc tự nhảy lên, bọn họ đều không khỏi rung động.

"Trương Y Sư, không phải là đang giúp ngươi, mà là đang giúp chính chúng ta." Tôn Thi Kỳ dứt khoát nói: "Huống chi thân là hậu nhân của Mai Khắc phu nhân, cũng có trách nhiệm và nghĩa vụ, giúp tổ tiên hóa giải đoạn gút mắc này. Ngươi cứ nói đi, chúng ta phải làm gì mới được?"

"Ta phải tổ chức một hội âm âm, tất cả đều làm ra khúc nhạc thành danh của phu quán, sau đó..." Ta nhìn Tôn Thi Kỳ một cái rồi nói: "Sau đó, tiếp tục làm củi, dủy và Mai Khắc phu nhân tổ chức một hôn lễ."

"Hôn lễ?"Tôn Thi Kỳ sững sờ, Tôn trưởng thuận cùng đại thẩm cũng có chút mơ hồ.

"Đúng!" Ta gật đầu nói: "Chỉ có cách này mới có thể giúp hắn hoàn thành tâm nguyện. Đến lúc đó, ta sẽ mời củi và trắc trở trên thân Âm Linh, đồng thời muốn nhờ ngươi giả trang thành phu nhân Mai Khắc, trấn an vong linh, lại cho yêu thích của Vô Chung oanh oanh liệt liệt này, trong bức họa một khúc cuối cùng trọn vẹn âm phù."

Vết thương đầu tiên là nghìn sáu bảy ngàn bảy ngàn bảy phần.

"Được, ta đồng ý!" Không đợi ta nói xong, Tôn Thi Kỳ liền sảng khoái đồng ý.

Tuy rằng hôn lễ chỉ là một trò đùa, nhưng dù sao nàng vẫn là một nữ hài tử chưa xuất giá, trong đồng nghiệp bên cạnh đột nhiên trình diễn "Hôn lễ" với người xa lạ quả thật có chút khó khăn cho nàng. Ta vốn tưởng phải rất phí một phen công phu mới có thể thuyết phục nàng, không ngờ, nàng lại đáp ứng nhanh như vậy, ngay cả hai vợ chồng Tôn Trường Thuận cũng đều cảm thấy kinh ngạc.

"Ngươi vốn là vì chữa khỏi quái bệnh cho ta và mẫu thân, ta còn có cái gì tốt chối từ đây? Hơn nữa, thân là hậu duệ của Mai Khắc phu nhân, làm cho củi móc không tiếc nuối rời đi, cũng không thể đổ cho người khác. Ta hoàn toàn đồng ý phương án này, hết thảy đều nghe theo sự sắp xếp của ngươi là được!" Tôn Thi Kỳ giải thích.

Thật không nghĩ tới, tiểu cô nương này lại thâm minh đại nghĩa như thế!

"Trước tiên, ta thay phu điệp cám ơn ngươi!" Nói xong ta vô cùng trịnh trọng cúi người hướng Tôn Thi Kỳ một cái, ngay sau đó quay sang vợ chồng Tôn gia nói: "Đại thẩm, đại thẩm, các người thật sự là sinh con gái tốt mà! Ta sắp xếp một chút, chúng ta quay đầu lại gặp." Nói xong, ta từ trên bàn thu lại tấm điêu khắc hoa kia, vội vàng đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, ta liền viết sớ cho Lý Ma Tử.

Điện thoại của ta đã sớm chìm theo thuyền rách băng đến đáy sông, thẻ và điện thoại vẫn là mua ở trong trấn nhỏ. Vốn ta định chờ tĩnh dưỡng tốt rồi mới liên hệ với hắn, nhưng bây giờ ta muốn cử hành Vũ hội, trong tấm thẻ ngân hàng dự bị trên người đã không còn bao nhiêu tiền, không thể không xin hắn giúp đỡ.

Lý Ma Tử vừa nghe thấy là ta, lập tức hô to gọi nhỏ: "Trương gia tiểu ca, ta nói ngươi mấy ngày nay chạy đi đâu? Nhanh máy truyền tin của ngươi cũng một mực bế quan, nếu không liên lạc được ngươi, ta đã chuẩn bị làm mộ phần cho ngươi rồi!"

"Ta theo Lục gia đến Đông Bắc làm chút việc lớn." Đám Ô Tô Giang rất mạo hiểm, đương nhiên ta cũng không muốn nói cho Lý Ma Tử, chỉ hời hợt nhắc lại một câu, sau đó nói: "Ta mấy ngày nữa sẽ trở về, trong nhà thế nào rồi? Không có việc gì chứ."

"Ngược lại không có chuyện gì, chính là hết lần này tới lần khác ngươi đều không ở đây, việc làm ăn tìm tới cửa đều xếp thành hàng, ta cũng không làm được, đành phải đè cả lên."

"À, chờ ta trở về rồi nói sau. Ngươi trước tiên cho ta năm trăm vạn tới đây, ta có chỗ hữu dụng gấp, thẻ số là..."

Lý Ma Tử tuy yêu tiền như mạng, càng là gà trống keo kiệt, nhưng chưa bao giờ keo kiệt với ta, nhất là khi ta nghiêm trang nói có chính sự muốn làm.

Hắn ta còn chưa kịp hỏi gì đã trực tiếp đưa tiền tới.

Ta rời khỏi con hẻm nhỏ, thẳng đến gian phòng rượu nhỏ mà ta thường đến đó.

Sáng sớm, quán rượu còn chưa mở, nhưng ta biết một đôi vợ chồng mập mạp đang ở đây, vì thế đi tới, ra sức gõ cửa.

"Ai vậy? Sáng sớm vậy." Ông chủ béo vừa hô vừa mở cửa vừa nhìn thấy mình liền nổi giận nói: "Chẳng phải tiểu tử ngươi mới hai ngày không tới sao? Sao nhanh chóng thành ra như vậy, mộng đẹp đẹp đều bị ngươi quấy rối."

Nói xong, hắn vừa ngáp vừa đi về phía trước.

"Đại ca, hôm nay ta đến không phải là đến uống rượu." Ta cũng không có vào nhà, đi thẳng vào vấn đề.

"Không uống rượu? Vậy sáng sớm ngươi gõ cửa cái gì?" Ông chủ béo có chút tức giận hỏi.

"Ta muốn mời ngươi tổ chức một hội âm nhạc, đồng thời tế điện một người."

"Nghĩa là sao?" Ông chủ béo nghe không hiểu.

"Nói như vậy đi, ta sẽ trả năm mươi vạn, để cho ngươi mang tất cả các người yêu thích âm nhạc toàn trấn đều mời tới, ta muốn cử hành một hội nhạc chuyên trường Sài của Sài phu nhân, đồng thời cúng tế vị đại sư giai điệu vĩ đại này một chút."

"Âm nhạc hội?" Ông chủ béo cuối cùng cũng nghe ra: "Cái này thật mới mẻ, Hắc Thạch trấn còn chưa bao giờ làm trò này. Ngươi tính khi nào thì làm."

"Càng nhanh càng tốt! Ta ở chỗ này cũng không có người quen gì, chuyện này chỉ có thể dựa vào đại ca ngươi hỗ trợ." Ta rất thành khẩn nói.

"Được! Ta giúp ngươi xử lý." Cũng không biết là nể mặt tiền, hay là ông chủ béo này thật coi ta là bằng hữu, hoặc là ông cũng cảm thấy rất hứng thú với việc âm nhạc hội. Tóm lại, hắn rất thống khoái đáp ứng.

Hắn để cho ta vào trong nhà lấy ra hai bình rượu, để cho ta uống trước, sau đó lấy ra điện thoại di động, không ngừng kích phát.

Khoan hãy nói, tên gia hỏa này thật là có bản lĩnh đấy, chí ít trong tiểu trấn này dòng người cũng rất giàu có, chỉ chốc lát sau đã tự tin nói: "Được rồi!"

Ba ngày sau, cung chứa hơn một ngàn người trấn nhỏ đại lễ đường không có chỗ ngồi, ngay cả trên đường đi qua cũng đứng đầy người, cũng có không ít người chen chúc bên cửa sổ nhìn vào bên trong.

dải lụa rực rỡ bay phấp phới xung quanh sân khấu chính diện, rực rỡ vô cùng, quả thực còn rực rỡ hơn cả những năm qua.

Những cư dân sống trên trấn đều có tình yêu riêng với âm nhạc, gần như mỗi người đều là người yêu thích âm nhạc, mọi người đều mặc một bộ quần áo, mắt nhìn lại đều là một dáng vẻ vừa trịnh trọng vừa vui vẻ. Đương nhiên còn có vài phần hiếu kỳ.

Lão bản béo hăng hái, sau khi nghe bài dạo đầu không coi là thành công, biểu diễn liền chính thức bắt đầu.

Áo cà lá, đại trượng, phong cầm, tát da... đơn độc tấu hoặc là hợp minh.

Dưới yêu cầu đặc biệt của ta, tất cả phim khúc biểu diễn đều là củi có thể phu mẫn tác phẩm.

Dân cư trong trấn đối với âm nhạc yêu thích vượt xa tưởng tượng của ta. Nhiều người như vậy, hơn nữa tuyệt đối đều là công nhân nhỏ bình thường, thậm chí còn có không ít trẻ con, thậm chí ngay cả một chút tiếng ồn ào cũng không nghe được, hơn nữa vô cùng nhiệt liệt vỗ tay cho mỗi người biểu diễn vô cùng sôi nổi.

Nếu tạm thời không tính trình độ biểu diễn người khác cao thấp, hoàn cảnh hiện trường tốt xấu, chỉ riêng tố chất người xem mà nói, tuyệt đối không kém hơn các quý tộc thân sĩ ở điện nhạc tần!

Tiết mục cuối cùng biểu diễn chính là Tôn Thi Kỳ.

Nàng mặc một bộ quần áo quý phụ trắng như tuyết, cười nhẹ nhàng thi lễ với người xem, sau đó tấu một khúc ca hát trong thuyền Lục Nguyệt.

Âm nhạc kia tựa như dòng nước trong suốt chậm rãi chảy, nhảy nhót trong lòng mỗi người.

Mọi người dưới đài đều không tự chủ được nín thở, sợ ảnh hưởng đến thanh âm tuyệt vời này.

Sau khi âm phù cuối cùng rơi xuống, ta chậm rãi bước lên sân khấu.

Ta mặc quần áo đuôi yến màu đen treo một thân bút, mang chòm râu và tóc muối lá, hóa thành dáng vẻ tiều rể có thể xuyên.

"Chào mọi người, ta là giáo viên Khuyết, Y Kỳ, que củi của ngài. Nhìn thấy nhạc nhạc của ta mọi người rất yêu thích ta như vậy, ta rất vui vẻ, nhưng hôm nay ta lại phải kể một câu chuyện bi thương..."

Tôn Thi Kỳ ấn đàn lên, gảy khúc nhạc lên sự bi thương của Chử Bằng.

Ta thì lại dùng thanh âm trầm thấp mà thong thả, kể lại chuyện xưa của phu nhân và Mai Khắc phu nhân. Đương nhiên, sau khi hắn cố ý tự sát, âm hồn bất tán.

Theo như âm nhạc thương tình như thế, lại nghe được chuyện xưa động lòng người như vậy, khóe mắt của rất nhiều người ở dưới đài đều đã ướt át.

Một khi ta nói đến cuối cùng, hai người một người trúng độc bỏ mình, một kết cục khác uất ức chết đi, dưới đài không có tiếng hoan hô, ngược lại là tiếng khóc nức nở, nghỉ ngơi cũng không thiếu.

Thứ nhất thiên sáu ngàn bảy tám chương yêu thích khế ước (chương hơn)

"Một đời đại sư võ giai cứ đi như vậy, hắn mang đến cho chúng ta vô số danh khúc, cho chúng ta niềm vui vô tận, mà chính hắn lúc lâm chung lại là vô cùng thê lương. Chúng ta lúc này mặc dù không biết, hắn ở thời khắc cuối cùng kia rốt cuộc suy nghĩ cái gì, nhưng chúng ta biết, hắn không còn tâm nguyện chính là... cưới Mai Khắc phu nhân làm tân nương của mình!"

"Hôm nay, chúng ta giúp hắn hoàn thành nguyện vọng này có được không?" Nói xong, ta âm thầm xé nát phù chú, cho mượn Trích Âm Linh ở bên trong đóa hoa chạm trổ tiến vào trong cơ thể, sau đó chậm rãi đi về phía Tôn Thi Kỳ.

Ta từ trong ngực lấy ra một bó hoa tươi ảo thuật, nở rộ ở trước mặt nàng, quỳ một gối xuống nói: "Mai Khắc phu nhân, ngươi nguyện ý gả cho ta không?"

Tôn Thi Kỳ đứng lên, hai mắt rưng rưng kéo tay ta nói: "Ta đồng ý!"

Đột nhiên tiếng vỗ tay vang lên, vô cùng nóng bỏng!

Tất cả mọi người vừa ra sức vỗ tay, vừa đứng dậy, bị cảnh tượng này và câu chuyện đánh động thật sâu, thật tâm làm cho tiều phu ân cần cao hứng.

Có lẽ lúc này tất cả mọi người đều có một ý nghĩ, nếu như đại sư thật sự có thể cảm nhận được thì tốt rồi!

Nhưng bọn họ không biết là củi rịn thật sự cảm giác được!

Ta cảm thấy thân thể đột nhiên run lên, khí đen kia vậy mà lại phát ra tiếng nức nở, lập tức hóa thành hình người, cúi người thật sâu với lễ nghi cao nhất của mình, sau đó tản ra làm vô hình.

Cuối cùng thì đạt được ước nguyện của Sài Dịch cũng được giải thoát rồi!

Khi nha hoàn ngủ say chấm dứt khúc hát, ta kéo theo Tôn Thi Kỳ đi về phía hậu trường.

Vừa mới gạt bỏ trang phục, lại quay đầu lại, phát hiện Tôn Thi Kỳ đang ngơ ngác nhìn ta.

"Xích Dịch đã đi rồi, ngươi và đại thẩm cũng sẽ chuyển biến tốt đẹp. Cho, tấm ván gỗ này để lại cho ngươi làm kỷ niệm đi!" Ta nói.

Tôn Thi Kỳ lại không nhận lấy, vẫn ngơ ngác nhìn ta nói: "Ta muốn nghe ngươi lặp lại lần nữa."

"A, nói cái gì?" Ta có chút kỳ quái.

Tôn Thi Kỳ lại không để ý đến câu hỏi của ta, lại bổ sung thêm: "Đổi tên Mai Khắc phu nhân cho ta."

Lần này cuối cùng ta đã minh bạch, cô gái này thật sự giống phụ thân hắn nói, động tâm đối với ta. Cũng trách không được lúc trước ta đưa ra "Cầu hôn" cảnh tượng, nàng không chút do dự, trải qua một phen cảnh tượng như vậy tái hiện, lúc này nàng càng thêm si mê đối với tình yêu.

Nói thật, cô bé này thật đẹp động lòng người, đúng là khiến người ta động lòng, nhưng ta đã là Doãn Tân Nguyệt, làm sao có thể tiếp nhận tình yêu của cô bé kia chứ?

"Đừng si ngốc." Ta nhìn về phía nàng cười nói: "Đi tìm người gánh củi thuộc về ngươi đi, người kia không phải ta."

"Không!" Tôn Thi Kỳ quật cường trả lời: "Chính là ngươi! Câu chuyện của Đại sư chính là muốn nói cho chúng ta biết, thích thì lớn mật nói ra, nếu không qua thời gian tốt nhất thì chỉ có thể tiếc nuối cả đời."

Ta đem chạm hoa bản nhẹ nhàng đặt ở trên mặt bàn, bình tĩnh mà nghiêm túc nói: "Suy thích không chỉ là xúc động nhất thời mà còn là một loại khế ước cùng trách nhiệm vô hình, thật giống như Mai Khắc phu nhân., Nàng không thích đốt than sao? Có lẽ còn yêu hơn so với bất kỳ ai, nhưng vì sao nàng còn phải lừa gạt? Tại sao không dám lớn tiếng nói ra? Vì sao thà rằng bản thân bị tra tấn đến mức thủng trăm ngàn lỗ rồi vẫn phải giả bộ thành một nụ cười? Đợi tới khi ngươi thật sự hiểu rõ mọi chuyện, ngươi sẽ thật sự hiểu được bọn họ, hơn nữa còn có thể tìm được sự chân tình của ngươi rồi."

"Tạm biệt, chúc ngươi hạnh phúc!" Nói xong, ta nở nụ cười với nàng, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, đã thấy ông chủ béo đang chờ ta ngay ở cửa.

"Ài, ta nói này, ngươi rất giỏi đó!" Tên gia hoả này cười ha hả đập bả vai của ta một cái rồi nói: "Mượn âm nhạc hội, chơi một trò hề, liền triệt để đả động trái tim cô nương có cánh tay màu lam, thế nào? Khi nào thì mới mời ta uống rượu thích thế?"

Một khuôn mặt của ta nghiêm túc nhìn hắn nói: "Ngươi chớ nói lung tung, đây chỉ là diễn kịch mà thôi."

Ánh mắt hắn vừa thấy đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm trọng, đúng là chưa bao giờ thấy qua âm trầm, không khỏi cả kinh, xem ra ta quyết không được phép đùa giỡn chuyện này, vội vàng ngượng ngùng thu tay về.

"Ta còn có chuyện muốn nhờ ngươi giúp ta." Ta nói xong, lấy ra thẻ ngân hàng đưa tới tay hắn nói: "Trong thẻ này còn thừa hơn bốn trăm vạn, ngươi dùng số tiền này xây một trường nhạc phụ ở trấn, có thể nhờ ngươi kinh doanh, nhưng nhất định phải mời cô nương giọng mềm mại làm thầy, tất cả phí tổn cho trẻ con vắt kiệt, chờ ta trở về, sẽ bổ sung cho ngươi một ít. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, quyết không thể để bất cứ ai biết, hiểu không?"

"Đại huynh đệ, ngươi đây là?" Ông chủ béo có chút không hiểu được, hắn có thể không nghĩ tới, hóa ra ta ngày nào cũng ngồi trước cửa sổ, lười biếng uống canh khí khái kém cỏi lại là đại thổ hào cực giàu thiện tâm ẩn hình.

Càng đoán không ra cách làm của ta, đây rốt cuộc là muốn làm gì?

"Ngươi không cần quản, cứ làm như vậy là được." Ta vừa đi về phía trước, vừa nhìn như vô tình hỏi: "Đúng rồi, ngươi đã từng nghe nói về Trương Quân Bảo chưa?"

"Trương Quân Bảo?" Ông chủ béo ngơ ngác.

"A, hắn là người mở sòng bạc dưới đất ở vùng này, người ngoài thường gọi hắn là Bảo ca."

"A! Thì ra là Bảo ca." Lão bản béo rất kinh ngạc nói: "Vậy ngài là người của... Bảo ca?"

Xem ra tên mập trước mặt Lưu lão lục khúm núm, ngay cả cái rắm cũng không dám phóng, tại vùng này vẫn là uy phong mười phần! Tên gia hoả này vậy mà coi ta là thủ hạ của hắn, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ, ngay cả eo cũng bất giác cong xuống.

"Tên mập chết tiệt đó còn không xứng!" Ta cố ý làm ra vẻ khinh miệt: "Nhưng ta sẽ bảo hắn chiếu cố ngươi, ngươi ở trong trấn này cũng nhất định phải chăm sóc tốt cho cô gái có cân lót cánh, nếu như xảy ra chuyện gì đó."

"Sẽ không đâu, sẽ không đâu. Đại ca ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ đảm bảo không ai dám tới gần nàng nửa bước..."

"Làm vậy để làm gì?" Ta trừng mắt nhìn hắn nói: "Nàng ta cũng không phải chim trong lồng, ta chỉ hy vọng nàng có thể sống một cuộc sống bình tĩnh. Chỉ cần không bị thương tổn và xâm phạm, những chuyện khác ngươi không cần quản gì cả, bao gồm tình yêu của nàng, hiểu chưa?"

Ông chủ béo liên tục gật đầu, nhưng ta nhìn ra được, hắn vẫn có chút không rõ, không rõ mục đích ta làm như vậy lại là gì.

Đương nhiên, ta cũng không có gì quan trọng cần phải giải thích cho nó.

Sau khi trở lại chỗ ở, ta đã sớm thu thập xong hành lý, trực tiếp ngồi lên xe đi vào trong chợ.

Xe đi tới trước một khắc, ta thấy Tôn Thi Kỳ vội vàng chạy vào trong ga tàu, vẻ tối tăm trên mặt tiêu tán không ít, nhưng hai mắt đỏ hồng, bên má vẫn còn vương nước mắt.

Ta liếc mắt nhìn phía xa một cái, dần dần biến mất ở phía sau mỹ nhân, trong lòng mặc niệm nói: "Gặp lại, cô gái áo lót, gặp lại Hắc Thạch trấn!"

Ngồi lên tai, giai điệu du dương chậm rãi chảy xuôi bên tai, đúng là ca khúc tuần tra thuyền kia.

Ngày thứ một ngàn sáu trăm bảy mươi chín cấp tối gặp cầu quản cao.

Trải qua nhiều lần gián tiếp, cuối cùng cũng quay trở về võ giả.

Mới vừa ra khỏi sân bãi, Lý Ma Tử đã vọt ra khỏi đám người tiếp theo, ôm chặt lấy ta, kích động dị thường hô: "Ta nói này Tiểu ca nhi, mấy ngày nay ngươi đi đâu vậy? Nhưng mẹ nó nghĩ chết ta rồi."

"Mẫu da, ngươi lúc nào lại trở nên buồn nôn như vậy?" Ta rất ghét bỏ một tay đẩy ra, nhưng trong lòng lại nóng vô cùng.

Có lẽ là do tính cách ta sử dụng, hoặc nguyên nhân là do nghề nghiệp thương nhân âm vật, giúp cuộc sống của ta không có mấy người bạn thật sự, nhưng Lý Ma Tử tuyệt đối là tuyệt đối!

Lý mặt rỗ đem ta đưa đến khách sạn, lão bản đã sớm chờ ở đó rồi.

Bọn họ đều biết ta không thích náo nhiệt, càng không muốn khách sáo với người ta, cho nên bữa tiệc đón gió này, chỉ có hai người bọn họ.

Trong bữa tiệc, Lý mặt rỗ hỏi ta lần này đi nơi nào, lại thấy hắn đã trải qua chuyện gì.

Ta cũng đã mang một mớ qua, liền nói đi theo Lưu lão lục đến Đông Bắc xử lý chút việc nhỏ, chỉ là chỗ đó có chút đặc thù, không quá thuận tiện để nhận súng. Sau đó liền kéo đầu lông lá ra, hỏi hắn chuyện làm ăn của một con phố mấy ngày nay thế nào?

Vừa hỏi câu này, Lý Ma Tử say khướt nói: "Nói tới cũng lạ, ngày thường trong một tháng hai tháng cũng chưa chắc có chuyện gì, nhưng mấy ngày nay ngươi không có ở đây, cuộc làm ăn kia lại liên tiếp diễn ra, hơn nữa ai nấy đều lo lắng không được, mãi tới bây giờ còn có một tên đang ở cửa tiệm."

"Ở tại cửa hàng?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Đúng vậy!" Lý Ma Tử trả lời: "Tên kia, cũng không biết là hắn gặp chuyện gì, sợ chết, tìm ngươi vắng thì dứt khoát ở lại vài ngày. Ta đuổi hắn cũng không đi, hỏi hắn cũng không nói, khóc lóc nói với ta. Hắn giống như bị quái vật quấn lấy, một khi rời khỏi đây thì sẽ mất mạng, chỉ có ngủ ở đây mới an toàn, vô luận thế nào cũng phải chờ ngươi trở về."

Ta vừa nghe thấy thì cảm thấy rất kỳ quái, sau khi cơm canh qua đi, liền bảo Lý Ma Tử trực tiếp đưa ta đến cửa hàng cổ quái.

Quả nhiên, cách thật xa đã nhìn thấy một người đang nằm trên bậc thang trước cửa!

Thời tiết của võ giả mặc dù không rét lạnh như ở Đông Bắc, nhưng hiện tại dù sao cũng là mùa đông, ở bên ngoài nhiệt độ vẫn rất thấp.

Tên quỷ này cũng thật là một kỳ hoa, không ngờ lại mua được chăn đệm, cửa hàng bằng phẳng, bên trên đắp rất nhiều áo lông mềm, giống như là nằm ở nhà vậy.

Phía dưới bậc thang, còn bày thùng nước chỉnh tề, khăn tay đánh răng, khăn tay cùng với thùng rác tạm thời thu nạp phế vật.

Toàn bộ vật phẩm đều được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, không loạn chút nào, ngay cả khăn lông cũng được khâu hoàn chỉnh.

Càng thêm kỳ quái chính là, một góc cửa hàng còn để chổi và kéo dài, toàn bộ tả hữu, thậm chí cả sư tử đá đều bị quét sạch không dính một hạt bụi, mấy bậc thang lại thanh quang trong suốt. Hắn ở đây vài ngày, chẳng những không có nửa điểm rác rưởi, ngược lại so với lúc ta ở càng thêm sạch sẽ gọn gàng.

Hình như nơi này trở thành nhà của hắn, sẽ ở lại lâu dài.

Gia hỏa này có lẽ nghe thấy tiếng bước chân chúng ta dần dần tới gần, thò đầu ra ngoài nhìn thoáng qua, sau đó nhanh chóng bò dậy, chạy chậm tới trước mặt chúng ta, cúi sâu người về phía Lý Ma Tử nói: "Xin lỗi, Lý tiên sinh, gây thêm phiền phức cho ngài."

Lần này ta rốt cuộc đã biết tại sao Ma bí không đuổi hắn đi rồi, tùy ý để hắn ở lại nơi này, chính là bởi vì gia hỏa này thật sự quá lễ phép.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng cái tên mà hắn vừa cúi xuống kia, chính là tiêu chuẩn mà ta từng thấy nhất, không thể bắt bẻ nhất...

Cúi đầu nhìn về phía mũi chân, hai tay ôm chặt đùi, lưng cong thành chín mươi độ phi thường tiêu chuẩn, cho dù cầm thước đánh giá một chút, cơ hồ cũng không sai chút nào!

Không thấy Lý mặt rỗ trả lời, hắn vẫn không nhúc nhích, bảo trì tư thế khiêm cung cực điện này, quả thực không khác một nô bộc ngoan ngoãn nghe theo.

Lý Ma Tử liếc mắt nhìn ta, lại hất cằm về phía người nọ, ý bảo: "Ngươi xem đi, chính là thằng nhãi này."

Đối mặt với một người như vậy, Lý Ma Tử làm sao có thể hạ quyết tâm được đây?

"Ngươi đứng lên đi, không cần đa lễ như vậy, rốt cuộc là gặp phải chuyện gì?" Ta hỏi.

Người nọ ngẩng đầu nhìn ta, lại rất nghi hoặc nhìn Lý Ma Tử.

"Không phải ngươi tìm đến xin giúp đỡ sao? Đây là Trương Cửu Lân đại sư ngươi muốn tìm." Lý Ma Tử giới thiệu.

"Trương đại sư, ngài nhất định phải cứu ta a!" Người nọ vừa nghe đến Trương đại sư chính là hắn ta, không hiểu sao lại vui mừng, lập tức quỳ bịch một tiếng khoa trương xuống, động tác kia càng tiêu chuẩn hơn, giống như đã trải qua huấn luyện chuyên môn vậy.

Từ lúc ta tiếp nhận cửa hàng cổ này tới nay, đã tiếp nhận vô số khách hàng, quan lớn nhất trên dưới là phú thương, cho đến dân chúng nghèo khó, mọi người đều không hiếm thấy. Nhưng thành kính mà làm cho ngươi giật mình, lễ phép làm cho ngươi cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, đây vẫn là lần đầu tiên ta gặp phải.

Ta vội vàng đi ra phía trước, thản nhiên đỡ hắn lên nói: "Có chuyện gì trong phòng nói đi."

"Vâng, cảm ơn Trương đại sư." Người nọ rất nghe lời, lập tức lại vội vàng chạy trở về dưới đáy vớ, tay chân nhanh nhẹn cuốn cả giường của hắn ra, nhảy ra một cái thông đạo.

Ta mở cửa mời hắn đi vào, người này lại cúi thấp người, cung kính nói: "Mời ngài trước!"

Ta có chút bất đắc dĩ đành phải tiến vào trước, sau đó người này nhanh chóng chạy đến, cầm khăn mặt lau khô cái ghế, mời ta ngồi xuống. Sau đó lau sạch tro bụi trên mặt bàn, cầm lấy chén trà, đến gần uống nước rửa sạch, pha một chén trà xanh, cung kính đưa tới trước người ta.

Một loạt động tác này, vừa nhanh chóng lại thuần thục, làm cho ta mở mang tầm mắt, ngay cả lên tiếng ngăn cản hắn cũng quên mất.

Sao có thể như chủ nhân tới nhà xin giúp đỡ? Đúng là người hầu chuyên trách của ta, thậm chí còn là nô lệ.

Ta và Lý Ma Tử đều có chút bất ngờ, sững sờ nhìn hắn bận rộn hết thảy, lại quy củ củ đứng ở trước mặt chúng ta: Hai ngón tay dán chặt dây quần, khom đầu nhìn về phía mặt đất, không nói một lời.

Tên này lễ phép quá mức, làm ta không thích ứng kịp, ước chừng mấy chục giây, lúc này mới hỏi: "Xưng hô như thế nào, lại gặp chuyện gì?"

"Trương đại sư, xin chào, lần đầu gặp mặt, chiếu cố nhiều hơn." Người nọ đè đầu thấp hơn vài phần, hết sức khách khí nói: "Ta tên Vũ Văn Mộng, là quản lý của công ty Trung Quốc ở góc xe bản điền, ta gần đây gặp phải một chuyện quỷ dị, thật sự bất đắc dĩ mới đến nhà cầu cứu, thỉnh Trương đại sư ra tay tương trợ, cảm kích không thôi!"

Ồ, nguyên lai là ngày nào cũng phải có quan tâm.

Ta nói gia hỏa này sao động tác cúi đầu và quỳ xuống lại thuần thục như vậy chứ, thì ra đây đều là động tác hằng ngày của hắn phải nhận.

"Vậy rốt cuộc ngươi gặp chuyện gì?"

"Chuyện là như vậy..." Vũ Văn Mộng vẫn không ngẩng đầu, nhưng lời nói rất ngắn gọn, kể rõ ràng chân tướng mọi chuyện.

Thứ nhất, thiên bạch bát linh, bạch vân...

Nguyên lai, vài ngày trước hắn đột nhiên cảm giác cổ họng đau nhức, nói chuyện có chút cố sức.

Lúc đầu chỉ cho rằng yết hầu phát viêm, nhưng ăn một chút thuốc cũng không có hiệu quả, hơn nữa bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí ăn không hết. Lúc ngủ càng khó khăn muốn chết, giống như có người gắt gao bóp cổ hắn vậy, hô hấp khó khăn, vài lần đều bị đánh thức trong cơn mơ!

Hắn đến viện tử tra xét một chút, không phát hiện gì, nhưng triệu chứng càng ngày càng nghiêm trọng, làm hắn ăn không ngon ngủ không yên, càng là không có tinh thần, trong công việc liên tiếp xuất hiện sai lầm, đã bị cấp trên phê bình vài lần.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ cần tạm thời xin nghỉ dài, đi khắp nơi chữa trị.

Nhưng chạy khắp rất nhiều đại viện nhưng vẫn không hề có hiệu quả, thậm chí ngay cả đến cùng là bệnh gì cũng không biết!

Có người nghe hắn nói, trong nửa đêm hình như có quỷ véo hắn, cho là hắn chịu áp lực quá lớn, xuất hiện chứng ngờ hãm hại, liền kiến nghị hắn đi xem bệnh suy tư.

Nhưng trải qua bệnh khám chẩn đoán bệnh, kết quả hết thảy đều bình thường.

Kỳ thật chính hắn cũng rõ ràng hơn, đây cũng không phải vấn đề tâm lý gì, mà là có quỷ đang véo hắn, chính là muốn lấy mạng của hắn!

Hắn cảm thấy có thể là đụng phải thứ bẩn thỉu gì đó.

Một khoảng thời gian sau đó, ngay cả nhà hắn cũng không dám trở về, chuyên môn tìm chút miếu thờ đạo quán mượn ở lại.

Ngay từ đầu còn rất hữu dụng.

Nhưng ngay sau đó, ở trong chùa miếu cũng không được rồi, mỗi khi hắn ngủ thì cổ lại căng ra, mỗi lần đều làm hắn miễn cưỡng nghẹn họng, thở dốc một hồi lâu...

Đi như vậy cũng không phải là biện pháp hay, về sau hắn nghe được một vị khách hành hương giới thiệu, nói võ hán có một vị Trương đại sư, am hiểu xử lý các loại âm vật, vì vậy vội vàng chạy tới.

Vốn dĩ mấy ngày nay hắn cũng tìm được không ít các loại hòa thượng khu tà, trừ quỷ đạo trưởng, nhưng tiền không ít, vấn đề vẫn chưa giải quyết xong, tốn nhiều tiền mua linh ngọc gì, kiếm gỗ đào cũng không có tác dụng gì.

Hắn tìm được lần này cũng chỉ là vội vàng đầu thai, ấp ủ chút thái độ thử một chút.

Nhưng ai nghĩ, khi tới trước cửa tiệm của ta, cảm giác đau đớn siết chặt trên cổ nhất thời liền biến mất!

Hôm đó hắn đến gần chạng vạng tối, vừa không tìm được ta, lại không dám ở trong khách sạn, cứ thế ngủ trước cửa tiệm.

Ai mà biết được đêm nay lại có thể ngủ ngon lành đến vậy.

Mỗi một nửa đêm đều sẽ xuất hiện quái chứng quỷ đốt cổ, vậy mà không phát tác, trong đêm đông giá rét như vậy, vậy mà an ổn ngủ thẳng đến hừng đông, mãi đến khi bị Lý mặt rỗ đánh thức.

Bắt đầu, hắn nghĩ Lý mặt rốt cục chính là Trương đại sư, rất tán thành mời hắn giúp đỡ.

Lý mặt rỗ nói với hắn, Trương đại sư đã đi ra ngoài rồi, ta không còn nhiều chuyện nữa, mấy ngày tới ngươi quay lại đi.

Nhưng sao gia hỏa này chịu?

Hắn sợ rằng một khi rời khỏi nơi này, sẽ bị quái vật kia bóp chết tươi, rút cuộc không thể tỉnh lại. Vì vậy cầu mong vạn lần, để Lý mặt rỗ đồng ý cho hắn ở trước cửa hàng.

Lý mặt rỗ thấy hắn khách khí như vậy, thật sự bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Vì vậy hắn ở trước cửa bốn năm ngày, mãi tới khi mình trở về, đây chính là tất cả mọi chuyện.

Ta nghe hắn nói xong, cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Trong lúc ngủ mơ bị quỷ véo cổ đòi mạng, rõ ràng là trúng tà, hơn nữa cũng rất bình thường, xử lý cũng đơn giản.

Đừng nói cao nhân đại sư, cho dù một số nam nhân thần hùng vừa gia nhập, cũng có rất nhiều cách giải quyết dân gian, nhưng trước sau hắn tìm nhiều người như vậy, sao lại hoàn toàn không có hiệu quả?

Chẳng lẽ nó không trêu chọc ma quỷ bình thường?

Những cái gọi là Khu tà đại sư kia, bắt quỷ đạo trưởng căn bản là không khắc chế được, nhưng trong tiệm này của ta lại bị gia gia bày ra trận pháp, bất luận ác quỷ gì cũng không dám tới gần, lúc này hắn mới có thể bình sinh.

Nói như vậy, cái này thật đúng là rất phiền toái.

Bất quá cũng vừa vặn, ta cũng có thể luyện tập, mau chóng tăng lên tu vi.

Ta bảo hắn chờ ở đây, trở về phòng đối chiếu với Âm Phù Kinh vẽ một ít phù chú ra.

Ta xoa xoa phù chú dán sau ngực hắn, bóp tay hét lớn một tiếng, tám tấm phù chú đồng thời sáng lên một chùm kim quang, đồng thời chiếu lên người hắn.

Lập tức, từng sợi khói đen nhỏ như lông trâu từ lỗ chân lông trên thân hắn toát ra, giống như toàn thân bị đốt cháy.

Đương nhiên, biến hóa này, bất kể là Vũ Văn Mộng hay Lý Ma Tử đều không thể nhìn thấy.

Sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, hai người cũng không dám xen vào.

Sau mỗi một sợi khói đen toát ra, tất cả đều hóa thành từng khuôn mặt người, ước chừng hàng trăm hàng ngàn mảnh!

Trận pháp gia gia bày ra vô cùng hung lệ, những khói đen này một khi tràn ra lập tức sẽ bị gạt bỏ, tán làm vô hình.

Nhưng từng sợi khói đen này cũng không phải là bản thân âm linh, chỉ là âm khí tồn tại trên thân nó mà thôi, căn bản cũng không có ý thức, hoàn toàn không biết trận pháp tồn tại, như cũ lần lượt thoát ra, trong khoảnh khắc liền biến mất vô tung vô ảnh.

Khói đen thoáng cái đã qua, nhưng ta cũng đã biết nguyên nhân bệnh của hắn, hắn trêu chọc không phải là thứ gì đó, mà là Thiên Hồn Sát!

Nói cách khác, hại hắn không chỉ có một con ác quỷ âm hồn, mà là trọn vẹn mấy ngàn con! Cái này cũng trách không được những người hắn tìm lúc trước không thể hóa giải.

Những âm hồn này có một điểm chung, đó chính là trong đó không có phụ nữ trẻ con, tất cả đều là thanh niên trai tráng! Hơn nữa mỗi cái đều mang theo sát khí ngút trời, rất có thể khi còn sống đều là binh sĩ trong quân đội.

Dựa theo bản ghi chép trong Âm Phù Kinh, Thiên Hồn Sát cũng chia ra rất nhiều loại, loại sát khí này hoàn toàn là do vũ tốt tạo thành, chẳng những rất khó luyện chế, lại càng không dễ điều khiển.

Bởi vì những võ tốt này tuy rằng đã mất mạng từ lâu, nhưng lòng phẫn hận khi còn sống của bọn họ lại giống nhau như đúc. Núi sông tan vỡ, vì nước mà hy sinh thân mình.

Cũng có thể nói, đây thật sự là một ý nghĩ của Thiên Hồn!

Cho dù có chế thành Thiên Hồn Sát, cũng tuyệt đối không có khả năng vi phạm ý nguyện của vong hồn sắp chết, trừ phi... thi triển loại người phẫn hận chúng nó cùng nhau.

Nếu thế thì chuyện này càng kỳ quái hơn.

Tuổi Vũ Văn Mộng không khác gì ta, sao lại trở thành kẻ thù của vong hồn?

Thiên hồn một hận lại từ đâu mà đến? Vì sao lại rơi vào trên người hắn?

"Tiểu ca Trương gia, làm sao vậy?" Lý Ma Tử thấy ta kinh sợ hồi lâu không nói một lời, còn tưởng rằng ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, rất là lo lắng khẽ hỏi một tiếng.

"Không có việc gì." Ta hời hợt viết một tiếng, quay đầu về phía Vũ Văn Mộng nói: "Triệu chứng của ngươi rất thường thấy cũng rất dễ xử lý, ta nơi này có một đạo phù chú, ngươi cầm về dán bên gối, có thể bảo đảm cho ngươi bình an vô sự, trong bảy ngày này, ta sẽ dùng cách khác giúp ngươi hóa giải nó."

Vũ Văn Mộng vừa nghe, vui mừng lẫn sợ hãi liên tục đi hai bước, hai tay nhận lấy phù chú, vừa nói cảm ơn vừa muốn quỳ xuống.

Một tay ta nâng hắn lên, nói: "Tri ân tất báo không sai, nhưng ngươi động một chút là quỳ xuống đất không phải thói quen tốt, ngươi cũng nên suy nghĩ lại xem vì sao lại đi trêu chọc thứ dơ bẩn này!"

Ngữ khí của ta hoàn toàn bình tĩnh, lộ ra một cỗ khí tràng vô tận, phảng phất như muốn nhìn thấu nội tâm của hắn.

Thoáng một nghìn sáu tám mốt bước, Hán phủ vũ văn mộng...

Vũ Văn Mộng cũng phát giác ra dị dạng, rất sợ chọc ta tức giận đòi lại phù chú, vội nhét vào trong ngực, ăn nói khép nép hỏi ta ứng phó bao nhiêu thù lao?

Lý mặt rỗ vừa muốn kết thúc thôi, chuẩn bị để sư tử mở miệng lớn mở miệng, ta lại vượt lên tiếng trước: "Chờ bảy ngày sau rồi nói sau, ngươi về trước đi."

Vũ Văn mơ thấy sắc mặt ta có chút không đúng, vội vàng tạ ơn lui ra ngoài, tiện tay nhẹ nhàng đóng cửa tiệm lại.

Chỉ thấy ngoài cửa truyền đến một hồi âm thanh sột soạt, hẳn là hắn đang thu thập đồ dùng sinh hoạt tạp nham.

Sau đó tiếng bước chân của hắn càng lúc càng xa, lúc này Lý Ma Tử mới hỏi: "Tiểu ca Trương gia, sao ngươi lại khác thường như vậy?"

Lý Ma Tử cực kỳ hiểu rõ ta, hắn biết tuy bản lĩnh càng lúc càng lớn nhưng tính cách càng ngày càng áp sát vào sự thanh tĩnh vô vi của Đạo gia, nhất là đối với khách nhân tới cầu trợ của Thượng môn, hắn vốn không định làm cái giá gì.

Nhưng vừa rồi sao ta lại đột nhiên bỏ mặt xuống, bày ra vẻ mặt lạnh như băng với Vũ Văn Mộng, nhất là câu nói cuối cùng kia, càng có chút vị quát lớn, đây là chưa bao giờ có.

"Ma Tử, vất vả ngươi một chuyến, điều tra lai lịch gia hỏa này! Ta hiện tại có chút không rõ ràng, người này đến cùng nên cứu hay không."

"A, cái tên này rốt cuộc bị làm sao vậy?" Lý mặt rốt cục có chút không hiểu ra.

"Trong người hắn là Thiên Hồn sát hiếm thấy, do đông đảo quân hồn chết trận ngưng tụ mà thành. Bây giờ là thời kỳ hòa bình, đã mấy chục năm chưa đánh trận, lại có thể đi đâu tụ tập nhiều quân hồn như vậy?" Ta hỏi ngược lại một câu.

Lý Ma Tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy cũng chỉ có Liệt Sĩ Lăng viên và chiến trường cổ."

"Đúng!" Ta gật đầu: "Ai có thể khiến hàng trăm hàng ngàn quân hồn nghiến răng nghiến lợi, hận thấu xương?"

"Còn phải nói sao, kẻ địch mà!"

"Còn có Hán gian!" Ta âm trầm bổ sung.

" Hán gian?" Lý Ma Tử kinh ngạc, lập tức vỗ mạnh đầu: "Ta biết rồi! Ngươi nói tiểu tử này rất có thể là hậu duệ của Hán gian? Mà dây dưa Âm linh hắn là kháng nhật liệt sĩ."

"Hắn có phải là con cháu của kẻ hạ lưu hay không thì ta không biết, nhưng từ dáng vẻ khúm núm của hắn, xem ra, khẳng định là đã làm nô tài cho tiểu quỷ rồi! Còn sớm hơn mấy chục năm nữa, tên gia hỏa này nhất định là tên cẩu hán gian." Ta đáp.

"Vậy ngươi còn cứu hắn!" Lý Ma Tử vừa nghe xong cũng tức điên lên, kêu ầm lên: "Nên để hắn tự sinh tự diệt! Đây đều là do hắn tự chuốc lấy, đáng đời."

"Trước khi biết rõ chân tướng, chúng ta không thể kết luận bậy. Hơn nữa, tên khốn này tìm tới tận cửa, lại ở trước cửa tiệm vài ngày, cứ như vậy chết đi một cách không minh bạch, không chỉ phá vỡ chiêu bài của ta, mà còn khiến cảnh báo hoài nghi..."

"Phù lục kia của ta có thể bảo vệ hắn trong vòng bảy ngày, âm linh không dám đến gần người, ngươi tranh thủ khoảng thời gian này đi điều tra một chút, đem tất cả tin tức ngầm liên quan tới hắn đều khai thác rành mạch, rõ ràng trắng xóa, bao gồm mấy thế hệ trước đều là làm cái gì." Ta phân phó Lý Ma Tử nói: "Tuy ta chỉ là thương nhân âm vật, nhưng ta cũng có nguyên tắc của chính mình, ta sẽ không để người vô tội bị âm vật làm hại, càng sẽ không để cho ác nhân trừng phạt trực tiếp."

"Tốt! Ngày mai ta sẽ đi!" Lý Ma Tử gật đầu đáp.

Mặt trời lặn ba ngày sau, ta vừa tỉnh ngủ đã nhận được tin Lý Ma Tử đang gọi máy móc từ ngoài ngàn dặm.

"Tiểu ca nhi, đừng quản tên khốn kiếp kia nữa! Để hắn chết đi được rồi! Con mẹ nó, quả thực là mất hết mặt mũi người Trung Quốc! Trừng phạt đúng tội." Tên gia hoả này lớn giọng, treo cờ hung tợn mắng.

...

"Sao vậy, ngươi tra được gì rồi?" Ta hơi kinh ngạc.

"Tra được cái gì? Ta sẽ nói ra có thể làm cho ngươi tức chết! " Lý mặt rỗ thở phì phò nói, lập tức hướng ta trần thuật tội trạng Vũ Văn Mộng.

Tên này tuy là người Trung Quốc, hơn nữa ra đời còn hận nhất Trung Quốc là Lãm Trữ của ta, nhưng hắn lại cứ thích văn hóa Nhật Bản nhất, thậm chí đã đến trình độ si mê.

Vẫn luôn khổ học Nhật ngữ, hết thảy đều bắt chước theo Nhật Bản, sau khi tốt nghiệp Liễu Trạch đại học, liền vào buồng xe bản điền.

Vì để mình giống như tam lang quỳnh, chuyên đặt tên là Bản Điền!

Ngày bình thường hắn a dua nịnh nọt, tận tâm tận lực lấy lòng thượng cấp và đồng liêu, gần như đem mỗi tên quỷ tử đều coi là hiếu kính như cha đẻ. Trong công chúng, luôn tự cho mình là ta, thậm chí say mê cả nữ nhân Trung Quốc của mình cùng đưa đến phòng của Ba Tiêu...

Hắn còn tuyên bố khắp nơi, năm đó Đại Đông Ô Đồng Vinh quyển là một quyết sách vĩ đại cỡ nào, chính là bị mấy con chim ngốc Trung Quốc kia phá hư hết!

Người Trung Quốc chính là dân tộc kém cỏi, nên đoạn tử tuyệt tôn, tất cả nữ nhân đều nên bị ta ngủ, làm nô lệ cho Nhật Phó, như vậy mới có thể làm cho dân tộc vĩ đại và vĩ đại càng thêm sinh sôi không ngừng!

Người Trung Quốc đều là đồ ngu ngu ngốc, nên làm trâu làm ngựa ở trong nhà máy của ta mệt mỏi rã rời, bị phiên hạ của ta chi phối.

Nam Kinh đại hàn vốn là đang nói nhảm! Cho dù là có cũng là đáng đời! Nhiều phế vật như vậy, giữ lại cũng lãng phí tài nguyên!

"Con mẹ nó! Thứ loại người thần cộng phẫn này, cho dù người khác không hại hắn, ta cũng muốn giết chết hắn." Lý Ma Tử sau khi nói xong, vẫn tức giận không thôi.

"Người nhà của hắn đâu, cũng đều giống hắn sao?" Ta hỏi.

"Cái này cũng không phải." Lý Ma Tử trả lời: "Nghe nói, năm đó sau khi hắn được xe ruộng của bản điền phái đến phân công ty Trung Quốc, từng nghĩ tới quần áo gấm vóc diễu võ dương oai, lại bị ông nội hắn mang dao phay đuổi theo vài dặm, sau lưng chém bảy tám lỗ hổng lớn, may mà hắn chạy nhanh, nếu không đã sớm bị chém chết rồi!"

"Gia gia của hắn đem đồ vật ban đầu của hắn một mồi lửa đốt cháy, nói là muốn gặp lại tiểu vương bát dê, nhất định tự tay chém hắn. Tiểu tử này đừng nói là về nhà, vừa nghe thấy có người nhắc đến tên gia gia hắn đều sợ hãi đến chết khiếp, cho đến bây giờ vừa nhìn thấy lão đầu tử lớn tuổi cũng đi đường vòng..."

"Manh Tử, ngươi khổ cực thế nào đi tới quê hương của hắn điều tra gia gia của hắn xem, ta nghi ngờ rất có thể Thiên Hồn Sát có liên quan tới lão gia tử này." Ta nhíu mày.

"Có quan hệ với nhau chứ gì?" Lý Ma Tử khó hiểu nói: "Cho dù thật là lão gia tử này làm thì đã sao? Ngươi còn muốn ngăn cản người ta đại nghĩa diệt thân, thanh lý môn hộ sao?"

"Không! Thiên hồn sát lệ khí ngập trời, một khi tế lên sẽ không dễ khống chế. Vô luận Vũ Văn Mộng hay là bản điền tam lang cũng được, chết sống không chết cũng không quan trọng, nhưng ngàn vạn hồn sát mất đi khống chế, lạm sát người vô tội thì phiền toái!"

"Mấy con âm linh đó thế nhưng không có lý trí, ngươi thử nghĩ xem, phàm là người Trung Quốc ngày nào cũng sánh cùng công tác, hoặc là dùng sản phẩm Nhật Bản, những người đã đi du lịch đều sẽ bị bọn họ coi là đối tượng săn giết, vậy thì phải chết bao nhiêu người? Những người này đều vô tội! Dù sao con chó hoang giống như Vũ Văn Mộng chỉ là số rất ít." Ta nói.

Lý Ma Tử trầm mặc, "Được rồi" một tiếng, sau đó ngắt liên lạc máy truyền tin.

Ta thả điện thoại xuống, vừa chuẩn bị tắm, máy truyền tin lại vang lên.

Nhìn vào thì thấy đó là một con số kỳ lạ.

"Xin hỏi, ngài là Trương Cửu Lân Trương tiên sinh phải không?"

Lệ quỷ quấn quanh đầu tiên là một ngàn sáu tám trăm chín mươi hai Chương.

Đây là một giọng nói của một cô gái xa lạ.

Ta lập tức đáp: "Đúng vậy, ngươi là ai?"

"Xin chào, ta là hộ vệ của y viện, chúng ta có một người bệnh, bệnh tình vô cùng nghiêm trọng, ngay cả nói cũng không được, nhưng hắn lại cự tuyệt bất luận trị liệu gì, cực lực phản kháng. Chỉ viết ra tên và địa chỉ của ngươi, vừa vặn xe cứu thương của chúng ta mới đi ngang qua nơi đó, liền hỏi thăm qua cửa hàng bên cạnh nhà ngươi, có thể làm phiền ngài tới đây một chút không?"

Người bệnh cự tuyệt trị liệu, nhắc tới tên ta?

Ta tĩnh tâm một chút rồi hỏi: "Vậy bệnh nhân tên là gì?"

"Lúc hắn bị đưa đến chữa trị đã không thể nói chuyện, trên người ta có giấy chứng nhận là Vũ Văn Mộng." Sĩ sĩ nói.

Lần này ngược lại ta có chút kỳ quái.

Không phải ta cho tên quỷ tử giả đó một tấm phù sao? Bảo đảm trong bảy ngày sẽ không bị Thiên Hồn Sát quấy rầy, nhưng đây lại là chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ lại có biến cố gì mới?

"Được rồi, ngươi đem điểm số cụ thể nói qua một chút, ta sẽ tới ngay." Ta nói.

Đợi lúc ta tới đến y viện, Vũ Văn Mộng sắc mặt tái nhợt, ôm chặt lấy cái chăn co lại, nhắm chặt hai mắt, đã hôn mê bất tỉnh.

Mấy tên thầy thuốc và hộ sĩ đang cực lực cứu giúp.

Ta mới vừa vào phòng, liền cảm thấy tình huống này có chút không đúng, vậy mà trong phòng này lại lạnh lẽo lạ thường!

Một cỗ gió lạnh âm trầm không ngừng quanh quẩn trên không nóc nhà, ngọn đèn treo trên trần bị thổi qua trái lắc phải lắc lư, lại còn lóe lên lóe lên, tựa hồ sắp bị tiêu diệt rồi.

"Tiên sinh, xin ngài không cần vào, chúng ta đang cứu bệnh nhân." Một tên hộ sĩ vội vã chạy ra phía ngoài, giống như muốn lấy khí tài gì đó, nhìn thấy ta bước vào gian trùng, vừa khách khí vừa nghiêm túc nói.

"Đây là do các ngươi bảo ta tới." Ta đáp.

"Ngươi là... Trương Cửu Lân?" Gã hộ sĩ kia kinh ngạc, thoáng hỏi.

"Đúng." Ta gật đầu.

"Thật xin lỗi, lúc chúng ta gọi về cho ngài, bệnh nhân còn có ý thức, hắn không muốn phối hợp với chúng ta, cần phải gặp mặt ngài một chút. Nhưng tình huống bây giờ ngài cũng thấy rồi đấy, hắn nghi là hô hấp đạo tắc nghẽn, sinh mệnh nguy cấp, phải lập tức cứu chữa, xin ngài... Ngài muốn làm gì vậy?"

Nàng còn chưa nói xong, ta đột nhiên lấy ra một tờ giấy phù, liền đốt bổng lộc.

Tên hộ vệ kia sửng sốt, theo bản năng lui về phía sau một bước.

Ầm!

Cây đèn treo trên nóc nhà ầm ầm vỡ vụn, vụn thủy tinh tàn phá bay loạn khắp nơi, cả gian phòng lập tức lâm vào trong bóng tối.

Hai hộ vệ phát ra một tiếng hét chói tai, trái lại là thầy thuốc kia rất ổn trọng dặn dò: "Mau! Trước lấy điện thoại chiếu sáng, Tiểu Trương, ngươi báo cáo với chủ nhiệm một chút, lập tức an bài một phòng khác..."

"A! Cứu ta, cứu ta." Đang lúc này, Vũ Văn Mộng nằm trên giường, hôn mê bất tỉnh đột nhiên la lớn.

Tay chân hắn lộn xộn, một phát túm lấy trước mặt thầy thuốc mãnh liệt lắc lư, thiếu chút nữa kéo đối phương té ngã.

"Hả?" thầy thuốc kia sửng sốt, rút tay ra, sờ mạch dưới cổ hắn, lại mượn người hộ vệ đánh chai lật mắt hắn, rất là kinh ngạc nói: "Thật là kỳ quái! Sao hô hấp lại bình thường."

"Vương Y Sinh, còn dùng khí giới sao?" Hộ vệ che ở trước mặt ta, cũng có chút kỳ quái quay đầu lại hỏi.

"Không cần." Thầy thuốc phất phất tay: "Thông báo hậu cần, đổi một cái đèn là được." Nói xong, hắn vẫn có chút không giải thích được lắc lắc đầu, lập tức tránh khỏi Vũ Văn Mộng kéo về phía ngoài trị an.

"Cứu ta, cứu ta a! Có quỷ, có quỷ muốn hại ta! Trương đại sư, Trương đại sư ở nơi nào? Các ngươi mau mời hắn tới đây." Vũ Văn Mộng lớn tiếng khóc lóc, vẫn muốn lôi kéo hộ vệ bên cạnh.

Tiểu hộ sĩ kia bị dọa cho vội vàng co người lại, cũng chạy ra ngoài.

Hộ vệ ngăn ở trước người ta nhìn hắn một chút, lại nhìn ta nói: "Người bệnh có thể bị kinh hãi, ngươi hảo hảo trấn an hắn một chút đi." Nói xong cũng đi ra ngoài.

Chỉ một thoáng, trong phòng chỉ còn lại ta và tên quỷ tử giả này.

"Chuyện gì xảy ra?" Ta đi đến trước giường, lạnh như băng hỏi.

Vũ Văn Mộng lúc này đã khôi phục ý thức, nghe xong là giọng của ta, lập tức an tâm không ít, nhưng vẫn bị dọa không nhẹ, run giọng nói: "Trương đại sư, có quỷ, có quỷ! Có quỷ muốn hại ta!"

"Ngươi chậm rãi nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vũ Văn Mộng vừa thấy mình bên cạnh, liền thở hổn hển vài hơi, dần dần bình tĩnh lại, nói năng lộn xộn: "Ngươi tặng ta đạo phù kia đích xác rất hữu dụng, mấy ngày nay đều bình an vô sự. Ta vốn tưởng rằng kiếp nạn đã qua đi, nói: "Ngươi tặng ta thật sự rất hữu dụng, mấy ngày nay đều bình an vô sự. Ta còn tưởng rằng kiếp nạn đã qua đi rồi., Chuẩn bị ăn mừng một chút, buổi tối liền tìm một cửa hàng ẩm thực Nhật Bản. Kết quả vừa muốn đi vào, một người mặc áo mưa đã xông tới trước mặt, khuôn mặt bao phủ cực kỳ chặt chẽ, ta còn chưa thấy rõ tướng mạo của hắn, hắn đã ném thứ gì đó trên người ta, sau đó ta nhìn thấy một con quỷ!"

"Đúng là quỷ! Tất cả đều là máu, chỉ còn lại nửa cái đầu, nhưng con mắt kia vẫn trừng trừng ta, cứ hung hăng như vậy! duỗi hai tay ra chụp lấy cổ ta."

"Ta té ngã xuống đất. Quỷ kỵ kia đang ở trên người ta, máu chảy đầy mặt ta. Nó muốn bóp chết ta! Hắn muốn giết ta!"

"Ta hô to cứu mạng, người trên đường vây lại, nhưng bọn hắn hình như đều không thấy bóng quỷ cưỡi trên người ta. Chỉ là hỏi ta làm sao vậy, khi đó ta đã nói không nên lời..."

"Bọn họ đánh một mươi thậm, gọi xe cứu thương tới, nhưng quỷ ở trên xe kéo vẫn luôn nhéo ta! Ta với nó vẫn luôn giãy dụa, nhưng các thầy thuốc lại gắt gao bám theo ta."

"Ta bị nhéo không xong, sắp chết đến nơi rồi!"

"Trong đại sảnh hậu khám, đang truyền tin tức, xuất hiện quốc kỳ Trung Quốc các ngươi, vang lên tiếng ca nước của Trung Quốc các ngươi, quỷ kia không hiểu sao vậy mà buông lỏng tay, hướng về màn hình cung kính dâng lễ. Ta lúc này mới thở phào một hơi, xin hộ vệ giấy bút, viết tên và địa chỉ của ngươi."

"Quốc Ca vừa kết thúc, con quỷ kia lại vọt lên, gắt gao giữ chặt lấy ta, khí lực càng lớn gấp mấy lần so với ban đầu! Ta thực sự không đánh lại nó, mắt thấy song huyết đầm đìa bóp cổ ta, càng ngày càng dùng sức, ta cứ như vậy mất đi ý thức, không biết gì cả."

"Trương đại sư, ta thực sự cám ơn ngươi a! Lại cứu ta một lần nữa." Vũ Văn Mộng không biết là kinh hãi, hay là cảm động mà bật khóc.

Ta lại quăng tay của hắn ra, cười lạnh nói: "Đừng đụng ta, ta chê ngươi bẩn."

"Còn bày cờ quốc của Trung Quốc các ngươi, chẳng lẽ ngươi không phải người Trung Quốc? Người trên người ngươi không phải dòng máu của người Trung Quốc? Vốn là nghe được những tin tức kia, ta còn có chút không thể tin được, trong người Trung Quốc hẳn là sẽ không xuất hiện loại thất bại này. Hiện tại ta thật sự có chút hối hận, căn bản là không nên tới cứu ngươi!"

Vũ Văn Mộng nghe vậy, lập tức nghẹn họng.

"Ngươi có biết những con quỷ mà ngươi sợ kia đều là loại người gì không? Hiện tại ta có thể nói cho ngươi biết, bọn họ đều là liệt sĩ, đều là quân nhân Trung Quốc năm đó chống lại quỷ tử Nhật Bản., Trong lòng một trái báo quốc của bọn họ, không cho phép loại cẩu hán gian như ngươi! Không nhìn ra được dạng chó xấu xa như ngươi khom lưng khúm núm đối với ta, đừng nói ngươi không coi mình là người Trung Quốc, chính là ngươi cũng không xứng! Loại khốn kiếp như ngươi đã đáng bị âm linh bóp chết, vậy đều là trừng phạt đúng tội." Ta không chút khách khí, chửi ầm lên.

Rồi cũng không để ý tới y nữa, xoay người đi ra khỏi phòng.

Đệ nhất thiên sáu nghìn tám mươi ba chương kháng nhật quân hồn (chương hơn)

Xem ra gia hỏa này thật sự là bệnh tình nguy kịch, không thể cứu chữa rồi!

Vốn ta còn tưởng rằng kết quả điều tra của Lý Ma Tử hơi nhiều, đều là người khác thêm mắm thêm muối truyền ra, dù sao một người có tệ hơn nữa cũng sẽ không thể nào quên tổ quốc của mình.

Nhưng vừa rồi, gia hỏa này vậy mà cực kỳ thuận miệng nói ra mấy chữ "Quốc kỳ Trung Quốc" này.

Bởi vậy xem ra, Lý Ma Tử nói không sai!

Hắn đã sớm không coi mình là người Trung Quốc rồi, thậm chí còn xem người Trung Quốc là nhục!

Tựa như Lý mặt rỗ nói, cẩu tạp chủng như vậy, ta còn cần gì giúp hắn nữa? Nếu thật sự cứu cho hắn, ta khó có thể tha thứ cho chính mình, tha thực sự cho hắn tùy ý hắn tự sinh tự diệt đi!

Đây đều là hắn gieo tội, trừng phạt đúng tội!

Khi ta đi ra khỏi y viện, trên bầu trời màu đen nhánh đột nhiên vang lên tiếng sấm, ngay sau đó mưa to như trút xuống.

Ta đánh một chiếc xe, trực tiếp mở đến trong tiệm.

Vừa mới mở cửa tiệm, rót lên một chén trà, Lý Ma Tử Điện Bia lại đánh tới.

"Tiểu ca nhi, lại xuất hiện tình huống mới."

"Tình huống gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Lúc trước không phải ta đã đi tổ chức Võng Vương hỏi thăm sao?

Lúc ấy lưu lại vài người hơi gửi thư, nhưng vừa có người nói với ta hiện tại cảnh báo cũng đang tìm hắn." Lý Ma Tử thần thần bí bí nói.

"Cảnh sát viên, cảnh báo tìm hắn làm gì?" Ta cảm thấy hiếu kỳ.

"Hắn không phải là mời giả chữa bệnh mà, người tiếp nhận văn phòng của người kia, lại phát hiện dưới bàn công việc của hắn một viên đạn."

"Tên khốn kiếp đó bình thường rất đau khổ, rốt cuộc bị người ta tóm được nhược điểm, người nọ lập tức báo động."

"Sau khi cảnh cáo tới, ngoại trừ viên đạn đạn này, cũng không phát hiện ra thứ gì khác. Lúc hỏi những người khác, những người đó còn nói không ít lời bắt gió, khiến cho cảnh vệ hoài nghi, thế là đến nhà hắn trong nhà đi lục soát, kết quả lại tìm được một viên đạn tương tự trong nhà hắn."

"Hiện tại cảnh báo đang muốn đi tìm hắn điều tra đây." Lý Ma Tử nói.

" đạn trúng?" Như có chút suy tư nói: "Chỉ có hai viên đạn như vậy sao?"

"Đúng, hơn nữa vô luận là văn phòng, hay là trong nhà, đều giấu rất bí mật, xem bộ dáng hẳn không phải chính hắn giấu ở đó, có thể là có người nào đó cố ý hãm hại hắn. Bất quá, cũng đáng đời! Ai bảo tên khốn kiếp này nhận hận như vậy!"

Lý mặt rỗ lại tức giận mắng to một trận, lập tức thông qua một ít tin đồng phát ra.

Ta không muốn biết thương giới, liền chuyển ảnh này cho nữ tử yêu thích, để nàng có thể giúp ta kiểm tra một chút xem đây là cái gì.

Trương Tiểu Ái cũng chưa ngủ, đang trong trách nhiệm công an, sau khi đọc ảnh của Công An, rất nhanh đã hồi phục: Con số viên đạn này rất cổ xưa, đã sớm không sản xuất, là súng trường dài sáu trăm cân chuyên dụng, loại thương này có một cái tên rất phổ thông dân chúng, gọi là ba bát đại cái nắp, chính là chế phản hồi thời kì xâm hoa của Nhật Bản.

Thiên hồn sát do kháng nhật quân tụ thành, di chỉ thời kỳ Xuân hoa? Cả hai tuyệt đối có liên quan.

Chẳng lẽ hai viên đạn này là âm vật, Thiên Hồn sát chính là do hai viên đạn này kích phát...

Thình thịch!

Ngay lúc ta đã suy đoán ra đáp án, trong tiếng mưa sa vang lên tiếng gõ cửa.

Ai đây? Đang giữa đêm mưa to đột nhiên tới chơi.

"Cửa không khóa, mời vào." Ta thu hồi suy nghĩ, lớn tiếng nói.

Cửa đẩy ra, một lão gia tử tóc trắng xoá đi tới.

Mặc dù hắn mặc áo mưa màu đen, nhưng ống tay áo đã bị nước mưa thấm ướt, tựa như tóc bạc, tất cả đều dán chặt lên thân thể gầy gò.

Lưng y hơi cong, tuổi tác ít nhất cũng hơn chín mươi, nhưng đôi mắt kia lại vô cùng sắc bén!

"Lão nhân gia, ngươi đây là?" Ta đứng lên, hoảng loạn tìm một cái khăn lông khô đưa tới.

Lão nhân không nhận lấy khăn lông, khoát tay ý bảo ta không cần khách khí.

Ta lôi ra một cái ghế mời hắn ngồi xuống, có thể vì mưa to mà bị xối nên có chút lợi hại. Hắn thở dốc một hồi lâu, rồi mới lên tiếng: "Ta tên Vũ Văn Liệt, ngươi hai lần ra tay cứu tên tiểu vương bát tiện kia chính là cháu trai của ta."

Hóa ra lão gia tử này chính là gia gia của Vũ Văn Mộng!

"Ngươi không cần phải tìm chứng cớ, cũng không cần âm thầm điều tra ta, trước kia là ta làm lính, bằng hữu già nát của ngươi làm việc cũng không thoát khỏi con mắt của ta. Chúng ta nói trắng ra như cửa sổ trời, tất cả đều là ta làm, ta chính là muốn diệt trừ tên tiểu Vương Bát Lăng Tử kia!" Hàm răng lão gia tử đã sắp cắn nát rồi.

Nhìn qua, hắn vừa nhấc Vũ Văn Mộng lên thì tức giận không thôi, cả người run rẩy.

Ta thấy một chén trà nóng đưa tới trước mặt hắn, không đợi ta hỏi cái gì, hắn lại tiếp tục nói.

Nói hắn nói mình là lão binh của quốc dân đảng.

Người lãnh thổ tên là Mông Ninh, lúc còn bé trong nhà nghèo không có cơm ăn, vừa mới mười lăm tuổi đã cùng người trong thôn làm lính.

Vừa sờ thương vài ngày, tiểu quỷ đã phát động chiến tranh xâm hoa.

Nhưng lúc ấy thủ lĩnh thừa kế quân phiệt, cũng chính là Thiếu soái Trương Học Lương vậy mà một thương không phát, mang theo mấy chục vạn quân đội toàn diện lui về phía sau, mắt thấy sông núi tốt đẹp cùng phụ lão quê hương đều rơi vào dưới móng sắt quỷ tử, hắn cùng rất nhiều chiến hữu đều nghẹn ngào khóc rống, nhưng cũng không thể tránh được.

Sau đó trằn trọc chuyển sang Tây An, rất nhiều quan quân trung tầng hạ tầng không chịu được thảm trạng quốc bại nhà tan nữa, dồn dập thỉnh cầu, muốn chạy tới tiền tuyến, đánh đuổi ta.

Tiếp sau đó, Trương Học Lương không biết là lương tâm rốt cuộc phát hiện, hay là bị áp lực bên ngoài, một tay bố trí biến cố của Tây An, bắt được Tưởng Giới thạch.

Sau đó, quân Đông Bắc bị huỷ bỏ ưu danh, tiến vào bộ đội khác.

Sau vài lần gây dựng lại, lão gia tử bị xếp vào đội ngũ dưới cờ Tiết Nhạc tướng quân, hơn nữa liên tục tham gia bốn trận chiến ở trường sa.

Đây là chiến dịch mà toàn bộ Chiến bộ trong lịch sử Nhật Quốc bỏ ra nhiều binh lực nhất, đại chiến dịch thương vong vô cùng thảm thiết!

Trận chiến dịch này mặc dù thương vong vô cùng nghiêm trọng, nhưng cũng bởi vậy mà đánh ra khí thế quân nhân Trung Quốc, triệt để đánh nát lời cuồng ngôn "Ba tháng diệt quốc" của quỷ tử Nhật Bản, đặt nền móng vững chắc cho toàn bộ thắng lợi kháng chiến, tranh thủ cho hậu kỳ đại phản công chiến cơ hội quý giá!

Trong chiến đấu, mấy chục vạn tướng sĩ máu nhuộm cương trường, vì nước hy sinh thân mình.

Một sư phụ xông tới, lại thêm một sư phụ biến thành thi thể, người chết vô số kể, thậm chí ngay cả thân thể cũng rất khó tập hợp đầy đủ, người sống cũng không kịp rơi lệ, đã bị xếp vào đội đột kích tiếp theo!

Sinh mệnh trẻ tuổi, vì dân tộc, thà chết cũng phải kéo một tên Quỷ Tử Nhật Bản làm đệm lưng.

Nói đơn giản chính là, lão nhân trải qua mấy tháng ác chiến, vậy mà kỳ tích như sống sót.

Nói đến đây, lão nhân trầm mặc thật lâu, bùi ngùi thở dài một tiếng nói: "Nhưng ta... Thực có lỗi với những chiến hữu đã chết kia nha!"

"Vũ Văn Liệt ta lấy danh hiệu anh hùng kháng chiến, cầm theo quốc gia giao phó, lại nuôi ra một đứa cháu tử bại hoại như vậy, làm con chó cho ta."

"Nếu ta không diệt trừ tiểu tử này, sau khi chết còn như thế nào đi gặp chiến hữu cũ." Lão gia tử run rẩy nói: "Nhưng năm tháng không tha người, ta căn bản không có cơ hội."

"Cuối cùng, ta tìm được biện pháp dân gian, đi chiến trường Trường Sa sưu tập được vong linh của các chiến hữu, chế thành ngàn hồn sát. Hai viên đạn pháp đó đều là ta từ trong cái sọ của chiến hữu keo kiệt ra! Ta chính là muốn tự tay làm thịt cái này tiểu vương bát tiện tử, cho người chết một cái công đạo! Cho người Trung Quốc ta một cái công đạo."

"Con biết..." Lão nhân nhìn con thở dài nói: "Dùng loại tà thuật này giết người là phải gặp báo ứng, nhưng con cũng không có cách nào khác! Con không thể trơ mắt nhìn cháu của mình tiếp tục ném mặt mũi người Trung Quốc đi, tiếp tục đi hãm hại cô gái hoàng hoa đại khuê nữ của Trung Quốc."

"Ta hiểu cái lý do giết người đền mạng này. Chỉ cần giết chết thằng nhãi con này, đích thân ta sẽ phái ra thú tự thú cũng được! Nhưng ta cầu xin ngươi Trương đại sư. Ngươi có thể không cứu hắn nữa hay không, ta căn bản không phải đối thủ của ngươi nha."

"Ta cầu xin ngươi, van xin ngươi!" Ông lão bởi vì tuổi tác quá lớn, đã khóc không ra nước mắt.

"Ta biết chuyến này các ngươi cũng có quy củ, chỉ cần tiếp nhận công việc này nhất định phải quản đến cùng, nhưng lần này có thể nhắm mắt lại một lần liền bế như vậy một lần!" Nói xong thân thể hắn mềm nhũn, hướng ta quỳ xuống.

Ta thực sự nhìn không nổi nữa, trong lòng cũng rất khó chịu, thậm chí cũng không có dũng khí nhìn hắn một cái, chỉ phất phất tay ra ngoài.

"Đi thôi! Ta không biết Vũ Văn Mộng cái gì, càng không biết hung thủ là ai."

Từ khi ta lên làm thương nhân âm vật tới nay, đây cũng là lần đầu tiên làm hỏng quy củ, mặc cho chủ thuê bị âm vật hại chết.

"Tiên sinh, Đại Đức, ta sẽ ghi nhớ! Mấy chục vạn huynh đệ ta thay thế chiến tử sa trường cảm tạ ông." Ông lão hiểu được ý tứ của ta, đứng dậy, dứt khoát đi vào trong màn mưa.

Vài ngày sau, Vũ Văn Mộng chết thảm ở bệnh viện, nghe nói tình trạng chết của hắn cực kỳ thê thảm.

Mỗi một tấc xương đều vỡ thành hạt cát, làn da toàn thân vỡ ra như mạng nhện, cho đến thời khắc cuối cùng vẫn còn tri giác, nhưng không thể động không thể kêu, chỉ có thể chịu đựng thống khổ, linh hoạt bị âm sâm hại chết.

Thê tử Nhật Bản của hắn, cũng cùng lúc rơi xuống lầu mà chết, còn sót lại một đứa con trai lớn ba tháng, được ông nội hắn mang về quê quán.

Nói vậy, lão gia tử nhất định sẽ giáo dục cháu trai thật tốt, nói cho hắn biết làm thế nào để hợp cách làm người Trung Quốc!

Ta về trước đã thông qua quan hệ của Trương Tiểu Ái, đạt được hai viên đạn đó, ta không đành lòng thu phục vong linh của liệt sĩ trong đạn bắn, vì thế bỏ thêm một đạo cấm chế, để nó chỉ hại người đáng chết.

Mỗi khi ta ở trên tin tức thấy một học sinh nào đó mặc quân phục Nhật Bản, ở chiến trường Nam Kinh cũ kỹ khoe khoang.

Có người công nhiên vũ nhục chống lại Nhật Liệt Sĩ.

Ta sẽ gửi viên đạn qua, ta tin rằng cuộc sống sau này của bọn họ nhất định sẽ rất vui mừng!

Thiên Sơn thứ một ngàn sáu trăm tám mươi bốn cầu viện.

Sau khi xử lý chuyện ngoại vũ văn mộng, tâm tình của ta vô cùng phức tạp.

Chuẩn bị tạm thời đóng cửa một vòng, mỗi ngày tắm rửa giới trai, dưới pháp đàn điểm bách hương, thỉnh tội thần linh cung phụng trong cửa hàng.

Tuy Vũ Văn Mộng đáng chết, nhưng ta đã vi phạm quy củ của thương nhân âm vật! Khẳng định là trên lưng gánh một khoản nợ lớn.

Trong thời gian này ta làm bốn việc, thứ nhất mua mấy ngàn con động vật nhỏ phóng sinh; thứ hai năm trăm vạn cho lão binh kháng chiến, tiếp theo sẽ mang cho Vũ Ma Tử một khoản tiền lớn. Dù sao nếu lão gia tử muốn chăm sóc cháu trai tốt thì phải cần đến tiền. Đệ tứ báo cho Doãn Tân Nguyệt một tiếng bình an, cũng đã hứa với nàng một thời gian đi ra ngoài chơi giải sầu.

Hôm nay vừa vặn là ngày thứ bảy ta ngồi xếp bằng, cửa tiệm bỗng nhiên bị Lý mặt rỗ đẩy ra, ta lập tức bực mình mắng: "Chết tiệt, không phải ta nói cho ngươi ta đang bế quan sao? Cái đống kinh doanh kia của ngươi tạm thời ta không tiếp."

"Không không không, không phải chuyện của ta." Lý Ma Tử cười ngượng ngùng: "Chẳng phải lúc bế quan ngươi đưa bút cho ta bảo quản à? Tiếng chuông mới vừa vang lên là của người đánh từ biên cương mới tới. Vốn dĩ ta muốn toi mạng, nhưng đối phương nói là bằng hữu của ngươi, nghe giọng điệu rất gấp gáp, cần ta phải lập tức tìm ngươi."

Nói xong, Lý mặt rỗ lấy ra một quyển điểm điểm điểm bắt đầu xuất hiện một điểm điểm mới lạ lẫm.

Nhìn số hiệu trên màn hình, ta sững sờ một lát, nếu ta nhớ không lầm, bản thân hình như không có bằng hữu ở biên giới mới a?

Ta hiếu kỳ ấn xuống máy móc nhưng lại nghe được một âm thanh quen thuộc, lại lạnh như sương.

Đúng rồi, nàng là người Thiên Sơn Lãnh gia, tại sao ta lại quên mất? Nhớ lại những chuyện thiếu nữ lần trước cùng nàng giải cứu bị lừa bán, phá giải bí ẩn của Bất Lão thôn, trong lòng cũng có chút hoài niệm.

"Đây là thổi phồng tà phong gì, người thừa kế tương lai của Thiên Sơn Lãnh gia thế nhưng lại sốt ruột tìm ta?" Ta khẽ cười nói.

Biểu hiện của Lãnh Như Sương không khiến ta chờ mong, thậm chí trong giọng nói nàng còn mang theo vài phần lo lắng: "Cửu Lân ca, gần đây huynh có thể bớt chút thời gian đến lãnh thổ mới không? Ta có một chuyện hết sức khó giải quyết cần huynh hỗ trợ."

Với hiểu biết của ta về Lãnh Như Sương, nếu không phải vì gấp gáp của một tiểu cô nương kiêu ngạo như vậy, tuyệt đối không có khả năng hướng ta mở miệng cầu viện. Ta vội vàng nghiêm sắc mặt: "Có liên quan tới âm vật sao?"

"Ừm." Lãnh Như Sương không nhiều lời, cho ta câu trả lời ngắn gọn dứt khoát.

"Rất khó làm sao?"

"Phi thường phiền phức." Lãnh Như Sương nói xong, khẽ thở dài.

"Tốt, vậy ta sẽ mua bổng ba xuất phát, ngươi an bài người đến ngoài sân đón ta." Ta dặn dò vài câu, Lãnh Như Sương tất cả đều đồng ý. Sau khi chết máy móc ta liền ra lệnh Lý Ma Tử lập tức thu thập hành lý, xuất phát theo ta.

Lý Ma Tử giật mình không thôi: "Thiên Sơn Lãnh gia? Là Lãnh gia ta biết sao? Nhà bọn họ không phải đều là thế ngoại cao nhân sao? Ngươi làm sao quen biết được? Trước nay ngươi chưa từng nhắc cho ta... "

"Thế chẳng phải là ta sẽ đề cập với ngươi sao?" Ta chẳng buồn tốn nước miếng nói với hắn, dứt khoát nói: "Bây giờ ta đi đặt chẩn đoán, ngươi vào nhà lấy vài món sửa quần áo, rồi lên sân khấu cùng ta hội hợp đi."

"Vậy mấy cuộc làm ăn ở trong tiệm kia..."

"Chờ khi nào trở về sẽ giải quyết luôn!" Ta gọi.

Khiến cho ta bất ngờ chính là lần này Lý Ma Tử không dông dài thêm nữa mà lập tức rời đi.

Đợi sau khi ta và Lý Ma Tử tụ họp ở sân khấu, Lý mặt rỗ đã giải khai nghi hoặc của ta: "Đó là nơi lạnh lẽo, có thể nổi danh ngang với Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc, nếu có thể tiếp xúc với bọn họ, sau này Lý mặt rỗ ta cũng có thể khoác lác với người khác... "

Ta trợn trắng mắt: "Có thể tiếp xúc với ta, đủ cho ngươi vinh hạnh cả đời."

Sau khi phi cơ đáp xuống Phi Trường Ô Lỗ Mộc, ta thấy một thân ảnh đặc biệt quen thuộc, lại là Nam tử gùi lành lạnh như sương đích thân tới đón ta. Hắn vẫn là bộ dáng người sinh kia rất ít khi gần, người ở lối ra nghênh đón thân bằng không ít, nhưng đều rất ăn ý tránh hắn, khiến hắn có vẻ như hạc giữa bầy gà. Ta bước nhanh tới, cười với hắn: "Lãnh như sương đâu?"

Bòng nam vẫn là vàng khó mở, tiếp nhận hành lý trong tay ta, không nói hai lời dẫn ta ra ngoài sân khấu.

Lý mặt rỗi bĩu môi về phía bóng lưng hắn, đè thấp thanh âm nói với ta: "Thiên Sơn Lãnh gia này cũng nghèo như vậy sao? Xem ra truyền thuyết quả nhiên là không thể tin. Nhìn đi, khó có thể phái người đến tiếp cơ hội, lại còn là người câm..."

Ta tát một cái vào sau lưng hắn ta: "Nói nhỏ cho ta nghe, ngươi có biết thân thủ của vị này không? Ta đã tận mắt nhìn thấy đấy, ngay cả kỹ năng thứ hai cũng không cần."

Lý Ma Tử nghe lời này của ta mới ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Lãnh gia Thiên Sơn ở trong nghề tuy nổi danh đã lâu, nhưng tác phong gia tộc lại thần bí dị thường, không để người ngoài biết. Bên ngoài sân khấu thời tiết nóng rực lại khô ráo, bức tượng nam mở ra một chiếc ảo dẫn màu đen, đang tri kỷ đem hành lý an trí ở sọt, Lý măt rỗ lại ở bên tai ta nói: "Xe này cũng không tốt đẹp gì cả..."

Ta trừng mắt liếc hắn một cái, vừa vặn bổng ốc nam quan đi tới, cũng không biết hắn có nghe thấy Lý mặt rỗ nói gì, chỉ là lạnh lùng mở ra một khuôn mặt bài tú lơ khơ, cung kính mời ta cùng Lý Ma Tử lên xe.

Xa xa do ốc xá yên ổn mở ra về phía khu vực, ta nhịn không được hướng nam úng búng hỏi: "Cái gì là chuyện khó giải quyết như vậy? Khẩu khí lạnh như sương đá dường như rất khẩn trương."

"Ừm!" Nam nhân lưng còng trả lời thần kỳ bằng một chữ, nhưng tiếp theo lại không nói gì, chỉ nắm chặt tay xe, trên tay nổi lên gân xanh, nhìn ra tâm tình của hắn mười phần phức tạp. Bởi vì quá mức hiểu rõ tính cách hắn, cho nên ta cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ chờ sau khi thấy lạnh như sương, tự nhiên sẽ hiểu rõ tất cả.

Làm ta kỳ quái chính là, xe cũng không trực tiếp đi vào khu vực này, mà là sau khi xuống sân bãi phi nhanh chuyển sang một con đường nhỏ, rõ ràng là đi về hướng vắng vẻ.

Lý Ma Tử lập tức khẩn trương nắm lấy cánh tay của ta: "Trương gia tiểu ca, chúng ta... sẽ không bị lừa chứ?"

Nghe xong lời này, chính là loại hỉ nộ không lộ ra ngoài như tượng nam tử, cũng nhịn không được từ trong kính lạnh lùng nhìn Lý Ma Tử một cái, tuy biểu tình không có biến hóa, nhưng từ trong ánh mắt của hắn ta thấy được một tia trào phúng.

Bản thân mang ra người hạ giá như vậy, ta cũng hết sức xấu hổ, nhịn không được hung tợn trừng mắt nhìn Lý Ma Tử: "Chỉ có ngươi như vậy, ai lừa?"

Lý Ma Tử hừ một tiếng, cao ngạo nói: "Đó là ngươi không biết hàng!"

Ta vô tâm biện hộ hắn, trong lòng có chút bất an đối với chuyện sắp phát sinh. Dọc theo đường đi bởi vì Lý Ma Tử cắm đầu khoa tay chọc ghẹo, ta cũng không có thời gian tĩnh tâm suy nghĩ cẩn thận, lúc này nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, ta lại nhịn không được bắt đầu suy nghĩ. Theo lý thuyết Lãnh gia ở trong vòng nhiều năm được chứng tỏ, trong gia tộc khẳng định có vô số tinh anh làm tướng, rốt cuộc gặp phiền toái gì cần ta đến giải quyết chứ?

Ngay lúc ta đang du lịch bất định, xe đã đến một địa phương nhỏ bộ dạng nông thôn, hai bên đường có thể thấy được bông cùng một loạt giá bông, tuy thời gian là giữa trưa, nhưng vẫn có nông dân bận rộn ở trên ruộng.

Bưng dài dừng xe lại trước một tòa tiểu lâu tầng hai bề ngoài đơn giản bề ngoài sạch sẽ.

Lầu nhỏ thiết kế rất có phong cách Y Ti Lan, trên mặt tường màu trắng dùng màu lam vẽ đồ đằng mỹ lệ, sân có hai phụ nhân trung niên đang quét dọn, nhìn thấy chàng khải lân nam xuống xe vội vàng cung kính lui sang một bên, nhìn qua thập phần hiểu quy củ.

Trăn Nam vẫy tay gọi một người tới, dùng cách này nói với nàng vài câu gì đó, nữ nhân tộc ta các ngươi lập tức gật đầu, hiển nhiên là đã nghe rõ. Ta và Lý Ma Tử hai mặt nhìn nhau, ngáy nam tử thì có tư thế tốt đến mức đi mời ta, ta chỉ có thể cười khổ đuổi theo bước chân hắn vào cửa.

Tuy rằng bên ngoài thời tiết coi như cực nóng, nhưng sau khi vào cửa lại phảng phất tiến vào một không gian khác, chẳng những không khí mát mẻ, thậm chí còn mang theo vài phần mùi thơm mát lạnh.

Lý Ma Tử lại gần nói: "Lãnh gia này không giống vậy, không điều động rất nhiều sức lực!"

Ta lại cảm thấy không đúng, nhịn không được ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên trần gian phòng khảm một vòng bích ngọc hạt châu thông thấu, hạt châu tản ra ánh sáng màu xanh lam, nhè nhẹ hàn khí đúng là từ nơi này phát ra.

Nếu như ta đoán không sai, đây là thúy Lũ châu thời kỳ hán đại!

Năm xưa Hán Vũ Đế phái Trương Huyền đi sứ Tây Vực, kết nối với hai nơi mậu dịch, được xưng là con đường tơ lụa. Mà thúy Lũ châu này chính là bảo bối Tây Vực, sau khi Trương Đoàn đạt được bảy viên hồi quốc hiến cho Hán Vũ Đế. Hán Vũ Đế ban thưởng cho chị ruột của mình là Bình Dương công chúa, Bình Dương công chúa sau khi chết cùng chôn cùng Mậu Lăng, bảy hạt châu này là vật phẩm bồi táng cùng nhau vào quan tài.

Sau đó Đổng Trác xâm nhập vào Mậu Lăng cướp sạch vàng bạc châu báu, bảy hạt châu này ngoại trừ trong sách cổ có ghi chép ngắn ngủi liền biến mất, không nghĩ tới lại xuất hiện ở nhà lạnh, hơn nữa còn là vật trang trí được khảm nạm trên tường.

Thật sự không sợ bị tặc nhân nhớ thương sao?

Như vậy một bảo vật vô giá tùy tính xử lý có thể thấy được tài phú của Lãnh gia rất dồi dào.

Chuyện này cũng càng khiến ta bất an hơn, luôn cảm thấy sắp đối mặt với một trận bão táp cực lớn, hơi không cẩn thận sẽ cuốn ta vào trong bóng tối...

Đầu tiên, một ngàn sáu, tám ngàn, sáu trăm chín mươi lịch lịch sử của Lãnh gia

Ngạcn nam tử nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong một hồi lâu mới truyền đến một thanh âm suy yếu đến cực điểm: "Vào đi." Thanh âm khàn khàn, nghe không ra là ai.

Bưng Kính Nam gật gật đầu, đứng ở cửa mời ta cùng Lý Ma Tử đi vào.

Trong phòng rất tối, trên cửa sổ có một bức rèm che rất dày, bên trong không có ánh sáng, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh gầy gò đang nằm trên giường. Ta chần chờ chậm rãi bước về phía trước, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, nhưng người trên giường lại đưa tay mở ra cái đèn cổ đặt trên giường.

Ánh mắt Lý Ma Tử lập tức tỏa sáng, cẩn thận kéo cánh tay của ta: "Tiểu ca ngươi mau nhìn đi, ngọn đèn kia hình như là thứ đến từ bi, thái hậu năm đó..., Bên trên có màu sắc sặc sỡ không phải là thủy tinh bình thường, tất cả đều là mã não phỉ thúy hàng thật giá thật, một thứ như vậy có thể làm đồ vật truyền gia chi bảo, Lãnh gia cứ như vậy tùy tiện bày ra ngoài. Ngươi nói xem có khả năng để ta đi một vòng bảo khố của Lãnh gia hay không... Vậy ta thật đúng là không uổng đời này."

Ta cơ bản không để ý tới lời của Lý Ma Tử, nhìn qua bóng hình xinh đẹp nằm trên giường, không nhịn được trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ vài tháng không thấy, lạnh như sương thế mà phảng phất già đi mười mấy tuổi, gương mặt gầy gò, hai mắt vô thần, phảng phất sinh ra một cơn bệnh cực lớn đau đớn. Ta trừng mắt đi lên trước, không hiểu nhìn nàng: "Chuyện gì xảy ra, ngươi bị thương?"

Lạnh như Sương miễn cưỡng chống đỡ thân thể, thân thể lung lay sắp đổ, sắc mặt trắng bệch như là một tờ giấy: "Nói rất dài, quay đầu để hắn từ từ nói cho ngươi biết..." Dứt lời liếc nhìn nam tử hoẵng cách không xa sau lưng ta một cái, dường như đột nhiên nghĩ đến người này lời lẽ không tốt, do hắn chuyển đạt còn không bằng không nói, Lãnh Như Sương không khỏi cười tự giễu.

Nàng tuy ở trong bệnh, nhưng nụ cười này lại quyến rũ đến nay, phảng phất như hoa sen tuyết nở – tỏa, hương thơm khuynh đảo. Nàng mỗi câu nói đều mười phần phí sức, chờ một lát mới nói với Hộc nam tử: "Ngươi đi gọi Ô Y Cổ Nhĩ tới."

Bưng nam trầm mặc gật gật đầu, xoay người đi ra ngoài gọi người, còn tri kỷ khép cửa phòng lại cho tốt.

Lạnh như sương lo lắng liếc mắt nhìn Lý Ma Tử, trong ánh mắt tựa hồ có chút do dự. Ta vội vàng giải thích: "Đây là bạn tốt cùng ta vào sinh ra tử, ngươi có lời gì cứ việc nói thẳng, không cần cõng hắn."

Lãnh Như Sương nghe ta nói như vậy, sắc mặt hơi hòa hoãn một chút, sau khi khí tức tiêu tan một lúc lâu mới lên tiếng: "Cửu Lân ca, lần này cầu xin huynh qua đây, thật sự là bất đắc dĩ. Lãnh gia... xảy ra đại sự."

Lãnh gia?

Ta và Lý Ma Tử hai mặt nhìn nhau, đều là vô cùng khó hiểu.

Lạnh như Sương tiếp tục nói: "Cửu Lân ca, ngươi có biết vì sao thời đại Lãnh gia lại ở Thiên Sơn không?"

Ta lắc đầu, Lý mặt rỗ ở một bên xen mồm nói: "Khẳng định là nơi này có rất nhiều âm vật đáng giá, các ngươi lạnh gia chiếm nơi này, không chịu rời khỏi ổ."

Ta trừng mắt nhìn Lý Ma Tử một cái: "Không biết thì đừng có nói hươu nói vượn! Ngươi không nói một câu thì không ai bảo ngươi câm đâu."

Lý mặt rỗ thấy vẻ mặt ta nghiêm nghị như vậy, lúc này mới ngoan ngoãn nhắm mặt lại.

Vẻ mặt lạnh như sương vốn cũng đầy tức giận, nghe ta nói như vậy, mà vẻ mặt lại hối hận không thôi, lúc này mới chuyển biến tốt đẹp: "Ngươi không biết cũng không kỳ quái, nguyên bản đây là bí văn trong gia tộc Lãnh thị, nếu không phải bởi vì ta biết rõ cách làm người của ngươi., Lại có chuyện quan trọng cầu ngươi giúp, ta tuyệt đối sẽ không nhắc với ngươi cái này..." Nói tới đây, lạnh như sương ho khan vài tiếng, thở dốc vô cùng, nàng bình phục rất lâu mới tiếp tục nói: "Người trong gia tộc Lãnh thị tự hiểu chuyện, nhất định phải lập lời thề, nếu như tiết lộ cơ mật gia tộc, sẽ phải chịu nguyền rủa tử vong."

Lý mặt rỗ nghe nàng nói như vậy, ta đá một chân để cảm thấy hứng thú: "Ngươi ra ngoài chờ xem."

"Hả?" Lý Ma Tử choáng váng: "Không phải vừa rồi ngươi còn nói ta là huynh đệ tốt cùng ngươi vào sinh ra tử à? Sao bây giờ lại đuổi người?"

"Trước khác nay khác, người này của ngươi không đáng tin cậy, miệng lại càng nới lỏng như quần bông, ta không tin ngươi."

Lý Ma Tử hung dữ trừng mắt nhìn ta, bất đắc dĩ mở cửa đi ra ngoài. Lãnh Như Sương thấy ta làm vậy, mới yên tâm thở phào: "Cửu Lân ca, không phải ta không tin bằng hữu của ngươi, thật sự là liên quan đến gia tộc, không thể không cẩn thận."

Ta cũng đang định nói không có chuyện gì xảy ra, chỉ nghe Lãnh Như Sương tiếp tục nói: "Ta mặc dù chưa tận mắt chứng kiến, nhưng từng nghe trưởng bối trong gia tộc đề cập qua. Rất nhiều năm trước trong tộc có một vị cô cô, đã quá mức tín nhiệm trượng phu của mình., Cho nên đem toàn bộ bí mật của gia tộc nói cho hắn. Kết quả người này lại có ý đồ riêng, cho dù cưới ta vị cô cô này cũng là một phần trong kế hoạch, mục đích chính là vì dò xét được cơ mật này! Vị cô cô này bị hắn hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt, lại đem bí mật bất truyền tiết lộ ra ngoài như vậy, sau đó nguyền rủa ứng nghiệm, nàng bị chết khổ không thể tả."

Ta nghe thấy, đột nhiên trong lòng hơi động: "Vậy ngươi có biết vị dượng này là ai không?"

Lãnh Như Sương nghe ta hỏi như vậy, khóe miệng tràn ra một nụ cười hài lòng: "Quả nhiên ta không tìm nhầm người, Cửu Lân ca quả nhiên thông minh, chỉ cần nghe ta nhắc đến là đoán ra, không sai... Chính là người của Long Tuyền sơn trang."

Quả nhiên, Long Tuyền sơn trang muốn một nhà độc đại, ngoại trừ nhằm vào Trương gia chúng ta, tự nhiên cũng từng hạ độc thủ với Lãnh gia.

Lạnh như Sương lại không để ý tới đoạn chuyện cũ này, mà tiếp tục nói: "Nói tới lịch sử Lãnh gia, ta biết cũng không kỹ, trừ đọc qua một bộ phận trong gia phả, còn lại đều là thông qua bà nội của ta kể lại. Theo lão nhân gia, Lãnh thị nhất mạch chúng ta từ xưa đến nay đều là làm việc âm vật., Trong gia tộc trước đây xuất hiện không ít nhân vật nổi bật, thậm chí còn làm việc cho hoàng đế mấy triều. Thời kỳ Thịnh Đường, Tư Thiên Đài chuyên môn vì Hoàng đế thật tuyển mộ phong thủy chính là người trong tộc ta sáng lập. Mãi đến thời kỳ Thanh triều, Lãnh gia mới định cư ở Thiên Sơn, mà trong đó có một nguyên do thật lớn..."

Ta nhìn chằm chằm không chớp mắt vào Lãnh Như Sương, chỉ nghe thanh âm nàng khàn khàn tiếp tục nói: "Càn Long năm qua, đại tướng quân lãnh binh trăm vạn, ý muốn thu phục hồi quân đội chiếm cứ nơi này. Hồi quân lại xưng hồi cương, lấy lợi cho tộc ta, hồi tộc, về tộc., Hồi lam nhân làm chủ, lại nói quấn đầu về. Lúc ấy trong Thanh Đình đang ở biên cương thiết kế tìm hiểu đại thần, đối với hồi phục nhân tạo trọng áp, hồi nhân không chịu nổi thuế lớn, cuối cùng hăng hái phản loạn, lúc đó hoàng đế Càn Long phái đại tướng quân tới đây bình loạn!"

"Chỉ là nhân số quay về tuy ít nhưng ý chí chúng sinh thành thị lại cực kỳ quen thuộc địa hình nơi này, vì vậy lúc đầu cũng không thu được bao nhiêu lợi ích. Bất quá triệu quả dùng binh như thần, dùng trọng kim dụ hoặc., Mua chuộc không ít hồi nhân nội ứng, cuối cùng nội ứng ngoại hợp, bình định hòa bình cùng Trác Chi Loạn! Nghe nói lúc ấy người hồi đó liên tiếp bị thương, biết rõ không địch lại, cho nên chuyển toàn bộ tài bảo cùng trẻ em phụ nữ của Hồi Bộ chuyển dời đến thành Diệp Nhĩ Bang thành., Ý đồ một ngày kia có thể tái khởi Đông Sơn. Không ngờ lọt vào nội ứng bán đứng, điềm báo cho Diệp Nhĩ Đặng thành, cắt đứt đường lui hồi nhân. Trận chiến này cực kỳ thảm liệt, tử thương vô số kể. Báo phúc cả đời trải qua trăm trận trăm trận, phụ nữ đồng thanh tàn sát tay không tấc sắt lại bị hủy vô số trân bảo, tự nhiên không có mặt mũi nào hướng hoàng đế Kiền Long đi bẩm báo ngọn nguồn trong đó."

"Từ đó về sau, Diệp Nhĩ Thận thành biến thành một tòa quỷ thành, từng trận âm phong, khách thương đi ngang qua nơi đây thường xuyên có thể nghe được tiếng khóc cùng tiếng thét chói tai của nữ nhân cùng đứa nhỏ trong phế tích kia..."

Đệ nhất thiên sáu trăm sáu, đệ tứ tuyệt cổ thành (chương hơn)

Lạnh như Sương nói tới đây thì nàng đã cạn kiệt sức lực, chỉ nghỉ ngơi trong chốc lát rồi cố gắng chống đỡ tinh thần tiếp tục nói: "Sắc hạn thiếu vũ khô ở biên cương mới tới., Một năm bốn mùa đều là bão cát, chỉ vài năm sau tòa thành Diệp Nhĩ này đã bị che dấu dưới một mảnh cát vàng. Về sau trải qua nhiều năm, rất nhiều binh sĩ đi theo đại tướng quân xuất chinh nhao nhao xuất ngũ về quê, đem chuyện Diệp Nhĩ Đặng thành năm đó lan truyền ra ngoài, nhất là tài bảo giàu có để đối địch kia càng khoa trương hơn mấy chục lần..."

Mắt ta sáng lên, đại khái đã hiểu vì sao Lãnh gia lại đến Thiên Sơn rồi.

Lạnh như sương nhìn ta một cái, khóe miệng khẽ nhếch lên mỉm cười: "Cửu Lân ca, có phải ngươi cũng cảm thấy Lãnh gia vì tài bảo mà đến?" Thanh âm nàng hơi dừng lại, mang theo vài phần kiêu ngạo không dễ phát giác: "Vậy ngươi sai rồi, người Lãnh gia nếu trong mắt chỉ có tài bảo, chẳng phải là giống như trộm mộ tặc kia sao?"

Ta lúng túng sờ sờ mũi: "Ta không nghĩ như vậy, ta chỉ cảm thấy người Lãnh gia đến cương giới mới, chắc chắn là vì Diệp Nhĩ Phái Linh đang tác quái."

Ánh mắt Lãnh Như Sương sáng lên: "Không sai, Cửu Lân ca ngươi nói đúng. Kỳ thật năm đó Hồi Nhân bị Thanh triều nghiền ép vô cùng gian nan, nếu không bức đến một hoàn cảnh nhất định, làm sao phản kháng lại? Cho nên kỳ thật tài bảo của bọn hắn cũng không phải là vàng bạc, mà là một bộ bảo thư..."

Ta hơi sửng sốt: "Sách quý?"

"Không sai." Lãnh Như Sương nghiêm túc gật đầu: "Bẩm người tín ngưỡng Y Ti lan giáo, bộ sách quý này chính là 《 Lan Kinh 》. Bộ kinh thư này được chôn dưới cát vàng vạn dặm quanh Diệp Nhĩ Nghiêu thành, trăm ngàn năm qua, không biết có bao nhiêu Kim

Giáo uý nghe tin mà đến., Càng không biết có bao nhiêu mạng người đặt ở bên trong. Trên công văn Lãnh thị tộc viết rõ ràng trắng xóa, năm đó những dân chúng vô tội đã chết trong ngọn lửa lớn kia toàn bộ trở thành cô hồn dã quỷ, liền bám vào trên quyển kinh dương này, tòa Diệp Nhĩ Nghiêu thành này càng trở thành tử thành., Nghe đồn chỉ cần bước vào cửa thành là chết chắc, tuyệt đối không có khả năng. Lực lượng của Phượng Kinh đang tăng trưởng từng năm, Lãnh thị nhất tộc chúng ta thế cư Thiên Sơn, thật ra chính là vì quyển sách cổ này."

Ta bừng tỉnh gật gật đầu: "Thì ra là thế. Lần này ngươi tìm ta là vì quyển sách này sao?"

Lạnh như Sương lắc đầu: "Đương nhiên không phải đơn giản như vậy, hợp lực của ta và ngươi căn bản không phải là đối thủ của quyển sách này, ngươi có biết thương tích trên người ta như thế nào không? Ta chỉ là cảm nhận được lực lượng tà ác cách thành Diệp Chiêm khoảng trăm dặm của Diệp Nhĩ, liều chết chống cự, lại có gia tướng thề trung thành liều mạng lấy tính mạng đánh cược mới tranh thủ được một chút thời gian chạy trốn. Nhưng cuối cùng ta cũng bị trọng thương, đã dưỡng mấy tháng, vẫn chưa thấy đã tốt hơn..."

Ta thấy sắc mặt lạnh như sương trắng, không nhịn được cả kinh: "Lực lượng của bản sách cổ này lại mạnh mẽ đến mức này sao?"

Lạnh như Sương lại lắc đầu, nói một cách yếu ớt: "Không phải là sức mạnh của sách cổ, mà là tòa thành quỷ kia." Nói tới đây, đột nhiên ho khan kịch liệt. Ta vội vàng lấy một chén nước từ bên cạnh đưa tới tay nàng, lạnh như sương vẫy vẫy tay với ta, một lúc lâu sau mới tiếp tục nói: "Cửu Lân ca, huynh có biết lai lịch của Diệp Lăng Thành này không?"

Ta mờ mịt lắc đầu.

"Không biết cũng không kỳ quái, nếu ta là người Lãnh gia, cũng sẽ không cố ý đi hiểu nó." Lãnh Như Sương thở hổn hển nói: "Diệp Nhĩ Đặng thành xây vào những năm cuối Đường triều, do một người tên là Ngả Ni Ni Ni Hoán thiết kế. Cũng làm sáng sủa nhất trong lời thuyết. Vị Hồi nhân tiền bối này chẳng những thuộc lòng kiến trúc, mà còn tinh thông thiên văn., Ngũ hành, phong thuỷ, dịch học, lịch toán, âm dương... là một nhân vật kiệt xuất mười phần xuất sắc! Tòa thành lân điệp này vô luận phong thuỷ hay âm dương, đều là vị trí cực kỳ đặc thù., Bà nội từng nói cho ta biết, ở trên sách sử, mặc dù Diệp Nhĩ Thận thành không có danh tiếng gì, nhưng việc chọn vị trí đặc thù, gần như có thể sánh ngang với cố cung của Bắc Kinh. Phải biết rằng cố cung chính là do Minh Hoàng Chu Diêm sắp xếp người ta kiến tạo, tòa thành Diệp Vinh này so với nó còn lâu hơn mấy trăm năm. Lúc đó lại không có công cụ đo đạc hiện đại, đủ để thấy vị kí lục học vấn này."

"Theo như lời ngươi nói, Diệp Nhĩ Thận thành này chỉ có thể nói là chiếm thiên thời địa lợi nhân hòa mà thôi, nhưng ta nghe ngữ khí của ngươi, tựa hồ không chỉ có vậy?" Ta nhịn không được nhíu nhíu mày.

Lạnh như Sương gật đầu: "Người ngoài gọi thành này là Diệp Nhĩ thành, nhưng người của Lãnh gia chúng ta lại thích gọi nó là Tứ Tuyệt cổ thành hơn."

"Tứ Tuyệt... Cổ thành?" Ta lặp lại lời nói của Sương.

Lạnh như Sương nhẹ nhàng ừ một tiếng: "Nếu tên của nó là Tứ Tuyệt cổ thành thì trong thành nhất định có tứ tuyệt. Thứ nhất là thời gian, bên trong cổ thành ngoại trừ ban ngày thì không có bất cứ thứ gì có thể nhận ra thời gian cả, chỉ cần bước vào trong thành sẽ lập tức dừng lại."

Điều này cũng không có gì kỳ lạ, nếu vị tên Phan Bối kia đã chọn xây thành ở đây, rất có thể là vì nơi này có một loại từ trường kỳ quái nào đó. Đồng hồ bị từ trường quấy nhiễu nên dừng làm việc cũng không phải chuyện mới mẻ.

Lạnh như Sương thở hắt ra, tiếp tục nói: "Đệ nhị tuyệt là Ảnh Tử, trong thành bất luận kiến trúc hay là người, đều không có bóng dáng..."

Không có bóng dáng?

Ta hơi ngẩn ra, chuyện này ngược lại là kỳ quái.

Lạnh như Sương thấy ta cũng lộ vẻ bất ngờ, tiếp tục nói: "Vị thứ ba này chính là lời đồn đại, người tiến vào tòa thành cổ không ai sống sót!" Nàng nói tới đây, bỗng nhiên cười khổ nói: "Cái này cũng không có gì lạ, trong thành đã có nhiều vong linh không cam lòng như vậy, làm sao có thể còn sống ra đây?"

Nương theo nàng cười: "Vậy đệ tứ tuyệt là cái gì?"

"Thứ tư đương nhiên là bộ Lan Kinh kia, trăm ngàn năm qua liều chết tiến vào trong tòa thành cổ này, người tìm kiếm quyển sách cổ này nhiều vô số kể, nhưng nó chưa bao giờ hiện thế. Sau đó có người cho rằng trong thành căn bản không có cổ thư, nếu không dưới trận hỏa hoạn kia, làm sao có thể bình yên vô sự?"

Lạnh như Sương vừa nói xong những lời này đã mệt đến mức sức cùng lực kiệt, nàng nhẹ nhàng ngã xuống giường, suy yếu nhìn ta nói: "Nhưng bộ sách cổ này đích xác là có tồn tại, nó liền lẳng lặng nằm trong bóng tối không người hỏi thăm, giống như mãnh thú tùy cơ ứng biến, từ từ tích trữ lực lượng của mình, cho đến một ngày nó tái hiện lại ánh sáng, mang đến tai nạn hủy thiên diệt địa..."

Tựa hồ nghĩ đến hình ảnh đáng sợ kia, Lãnh Như Sương rùng mình một cái rõ ràng.

Mặc dù thời gian giao tiếp với nàng không dài, nhưng nàng được bồi dưỡng như chưởng môn tương lai của Lãnh gia, tính nết tự nhiên mạnh lên, không dễ dàng chịu chịu thua, tuyệt vọng như vậy vừa sợ vừa là lần đầu tiên ta nhìn thấy!

Lãnh Như Sương dường như vẫn muốn nói thêm điều gì với ta nữa, nhưng sau một hồi ho khan kịch liệt nàng đã thở hồng hộc, một câu nói hoàn hảo như vậy cũng không nói được. Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng gõ cửa, Lãnh Như Sương ra hiệu với ta, ta chỉ có thể thay nàng trả lời: "Vào thôi!"

Theo Tưởng Nam đi vào ngoại trừ Lý Ma Tử mặt đầy bát quái ra, còn có một thanh niên mới. Tuổi hai mươi bốn hai lăm tuổi, mày rậm mắt to, làn da tuy hơi đen, nhưng vô cùng anh tuấn, nhất là đôi mắt kia, giống như hai viên đá quý sáng chói.

Hắn nhìn thấy bộ dạng lạnh như sương liền giật nảy mình, cùng nam tử hoẵng song song xông tới, lo lắng hỏi: "Chủ nhân, ngươi... Ngươi không có chuyện gì chứ?"

Chủ nhân?

Ta và Lý Ma Tử trao đổi một ánh mắt, thanh niên này chẳng lẽ cũng là gia nô của Lãnh gia?

Lý Ma Tử hèn mọn bỉ ổi: "Ta hoài nghi hắn là nam sủng được nuôi riêng, đang chơi trò chơi nữ vương gì đó."

Ta không khách khí tát một cái lên đỉnh đầu hắn.

Lãnh gia nội loạn...một ngàn sáu nghìn tám bảy chương...

hắt nước nam nhân thấy sắc mặt lạnh như sương thống khổ, mồ hôi lạnh một đầu, một bước vọt tới trước tủ giường đầu giường, nhanh chóng từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp thập phần tinh xảo.

Mở nắp hộp ra, bên trong là một viên thuốc gần như trong suốt, dược hoàn tản mát ra mùi hoa quả kỳ dị, hắn cơ hồ không hề nghĩ ngợi đưa tới bên môi lạnh như sương.

Lạnh như Sương há miệng cố hết sức nuốt dược hoàn vào, nàng nghỉ ngơi một lát mới giới thiệu chúng ta với thanh niên mới giới thiệu: "Cổ Nhĩ, đây chính là Trương Cửu Lân mà lúc trước ta đã nhắc cho ngươi, mặc dù ngươi không ra vùng đất mới, nhưng có lẽ hắn đã từng nghe nói đến danh tiếng của mình chưa?"

Hóa ra thanh niên này chính là Cổ Lục áo đen trước đó lạnh như sương mời nam tử Úy đi mời.

Cổ La áo đen nhìn thoáng qua ta, nhẹ nhàng gật đầu.

Lãnh Như Sương tiếp tục nói: "Bây giờ Lãnh gia xảy ra chuyện lớn như vậy, ta lại bị trọng thương, ngay cả câu nói hoàn chỉnh cũng không nói ra được. Chuyện đã xảy ra lúc trước đều do ngươi báo lại với Cửu Lân ca, không cần giấu giếm điều gì, mỗi câu đều nói đúng sự thật là được. Nếu nó cần, ngươi cứ nghe lệnh của nó..."

Cổ Nặc dị thường nghe lời đáp ứng: "Đúng vậy, chủ nhân."

Lãnh Như Sương dặn dò mấy câu này xong, rốt cuộc không duy trì được nữa, mỏi mệt ngã xuống giường, ngoại trừ tiếng hít thở cực kỳ yếu ớt, cũng không có bất kỳ tiếng vang gì. Vì không muốn làm trễ nãi nàng nghỉ ngơi, ta chỉ còn cách kéo Lý Ma Tử theo nam tử Điệp và Ô Y, Cổ Nhĩ rời khỏi gian phòng của nàng.

Trấm nam trầm mặc đứng ở cửa, như một ngọn núi lớn lẳng lặng thủ hộ. Bất quá nhìn sắc mặt hắn, lại mang theo vài phần u sầu, hiển nhiên là trong lòng sầu lo đến cực điểm.

Ô y Cổ Nhĩ dẫn ta và Lý Ma Tử vào hậu viện ngồi trên chiếc ghế dài bên dưới vài gốc cây nho. Lại có người hầu đưa trái cây tươi mới tới, đợi sau khi các nàng rời khỏi, Ô y Cổ Nhĩ khẽ thở dài: "Trương tiên sinh, ngài có thể đi xa ngàn dặm tới đây sao?, Đủ thấy làm người trượng nghĩa, khó trách chủ nhân nhà ta tin tưởng ngươi như thế! Đã như thế, ta cũng không dám giấu ngài..." Cổ Y Hán ngữ phi thường lưu loát, lại mang theo vài phần khách khí chất phác, làm cho Lý Ma Tử loại người thích gãi lông nhất không nhịn được hài lòng liên tục gật đầu.

Ta nhìn hắn mỉm cười: "Ta và Lãnh Như Sương cũng coi như có chút giao tình, nếu nàng đã nhờ ta, bất kể là đạo nghĩa hay là quan hệ cá nhân, ta cũng không thể không đến, cho nên ngươi cũng không cần khách khí, liền đi thẳng vào vấn đề đã xảy ra ở đâu? Nàng gọi ta tới đây là vì chuyện gì?"

Cổ La áo đen thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh trấn định lại, nói: "Lãnh gia nội loạn..."

Lãnh gia? Nội loạn?

Lý Ma Tử cũng bị lời nói của hắn dọa cho hết hồn: "Tiểu tử, lời này không phải nói lung tung. Lãnh gia là một trong tứ đại tông môn, trăm năm thế gia, quy củ sâm nghiêm, làm sao có thể xuất nội loạn chứ."

Cổ La áo đen mí mắt rủ xuống, có chút đắng chát cười nói: "Cũng bởi vì là gia đình trăm năm, cho nên nhiều năm tích góp được tai hại nhất thời bộc phát mới xảy ra nhiễu loạn."

Hắn nói như vậy, ta có thể lý giải được. Bởi vì cái gọi là đê ngàn dặm bị hủy bởi tổ kiến, truyền thừa nhiều năm như vậy một gia tộc, đời đời sao có thể đều là rồng phượng trong loài người? Khẳng định có người lấy phân chuột hay thứ cặn bã gì đó, cặn bã này đến cùng tụ tập lại đã xuất hiện vấn đề lớn rồi.

Ô Y Cổ Nhĩ tiếp tục nói: "Lãnh gia tuy nghe tiếng đã lâu, nhưng bởi vì cư trú hẻo lánh, lại rất ít lui tới với người trong vòng nên vẫn cho người ta một loại ảo giác thần bí. Thật ra Lãnh gia chỉ là một đại gia tộc bình thường mà thôi., Tất cả mọi người đều tuân thủ nghiêm khắc quy củ cuộc sống tổ tông định ra, không có chút biến hóa nào." Nói tới đây, hắn đột nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt có chút thần thái đen tối không rõ: "Có lẽ chính vì vậy cho nên mới xảy ra sai lầm."

Lý Ma Tử bực bội hỏi: "Rốt cuộc ngươi chạy nửa ngày vòng, rốt cuộc loạn một chữ cũng không nói, có phải muốn làm người ta tức chết hay không?"

Cổ La áo đen bị vẻ mặt của hắn làm cho hoảng sợ, cuống quít cúi đầu nói: "Ta không có vòng quanh...ta chỉ là..."

"Được rồi, đừng nói nhảm nữa, nói chuyện chính đi!" Trái cây sung sướng lạnh giá cũng không thể giảm nóng bức của khu vực mới, bởi vậy tính tình Lý mặt rỗ cũng có vẻ vô cùng nóng nảy.

Ô Y, Cổ Nhĩ gật đầu: "Gia tộc Lãnh thị tuân thủ quy củ nghiêm ngặt, trong đó tộc trưởng truyền thừa càng là quan trọng nhất! Khi tộc trưởng đảm nhiệm chức vụ đến tuổi nhất định sẽ chọn ba người trẻ tuổi có tư lịch cao nhất trong gia tộc ra ngoài đi xa, họ mỗi người đều mang theo một kiện chí bảo trong gia tộc, trong lúc trên đường đi kiến thức, đồng thời còn muốn thu phục một số âm vật nhất định., Thu thập âm vật càng nhiều, năng lực bảo vật bọn hắn mang theo sẽ càng lớn, trong thời gian ước định trở về, người thu phục âm vật nhiều nhất sẽ là người thừa kế tiếp nhận khảo nghiệm gia tộc, khảo nghiệm tổng cộng là mười ba quan, chỉ có thông qua hết toàn bộ cửa ải mới coi là hợp cách."

Đoạn thời gian ta và Lãnh Như Sương quen biết nàng ta ở bên ngoài du lịch, thì ra lúc ấy nàng ta đang hoàn thành nhiệm vụ phải đối mặt với tộc trưởng kế thừa. Ta ừ một tiếng, hỏi Ô Y Cổ Nhĩ: "Vậy Lãnh Như Sương có thể là người thừa kế thông qua khảo nghiệm không?"

Sắc mặt Ô Y Cổ Nhĩ hơi đổi: "Chủ nhân của ta lúc ở cửa ải cuối cùng đã bị trọng thương, nếu không phải lúc đó Điền đại thúc liều mạng bảo vệ, không biết chủ nhân sẽ ra sao..."

Vị Điền đại thúc mà hắn nói, chính là gia tướng lúc trước Lãnh Như Sương nhắc tới để bảo vệ nàng mà hy sinh.

Vấn đề dường như nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của ta, sắc mặt ta không nhịn được có chút do dự. Lý Ma Tử liếc ta một cái, ngầm hiểu vì sao mình quay sang nói với cổ áo đen: "Thời tiết quỷ quái này quá nóng, chúng ta một đường lăn lộn, thực sự có chút mệt mỏi, làm phiền ngươi giúp chúng ta cầm chút nước lạnh tới đây được không."

Bởi vì trước đó đã được Sương lạnh dặn dò, Ô Y Cổ Nhĩ lập tức gật đầu nhẹ, đứng dậy rời đi.

Lý Ma Tử nháy mắt ghé sát bên tai của ta nói: "Tiểu ca, chuyện này có chút khó giải quyết, ta thấy ngươi vẫn là không nên xen vào việc của người khác! Chẳng những phiền phức, còn liên lụy đến vị trí tộc trưởng Lãnh gia, ta sợ ngươi hồ ly không bắt được, lại rước lấy một thân loạn lạc."

"Không biết nói chuyện thì câm miệng!" Ta dùng từ chế nhạo hắn.

Chuyện này đích xác có chút phiền phức, chẳng những liên lụy đến Lãnh gia mà âm vật càng vô cùng lợi hại, ta rất lo mình không giúp được cho lạnh như sương, làm cho nàng thêm loạn.

Ngay lúc ta còn đang do dự, Ô Y Cổ Nhĩ đã bước nhanh về, hắn cung kính dâng nước đá lên, trầm mặc ngồi xuống. Ta uống một ngụm nước miếng giọng mát lạnh, hướng về phía hắn hỏi: "Vừa rồi tình huống lạnh như sương không tốt, ta cũng không hỏi nhiều, ngươi có biết là nàng ấy mời ta tới đây là vì cái gì không?"

Trong ánh mắt Cổ Nhĩ hiện lên một tia kinh ngạc, đại khái cho rằng ta và Lãnh Như Sương ở trong phòng lâu như vậy, hẳn là đã nói hết mọi chuyện. Hắn suy nghĩ một chút, vẫn thập phần hiểu chuyện giải thích nói: "Ta biết một ít. Tộc trưởng đời trước của Lãnh thị gia tộc, cũng chính là gia gia của chủ đã chết cách đây nửa tháng trước., Lúc ấy chủ nhân đang ở bên ngoài tiếp nhận khảo nghiệm, chờ khi nàng nhận được tin tức chạy về Lãnh gia, gia chủ tiền nhiệm đã vội vàng hạ táng, mà hạ nhân phục vụ hắn đều đã mất tích. Chủ nhân cảm thấy trong đó tất có điều kỳ quặc., Thông qua rất nhiều biện pháp cuối cùng cũng tìm được một hạ nhân, hạ nhân này bởi vì trước đó lén lút dùng âm vật của gia chủ bị phát hiện, cho nên bị gia chủ cấm cửa, cũng chính vì như thế mới tránh thoát một kiếp... "

Thiên sáu, tám con Sa Quỷ đầu tiên.

Sự tình có liên quan tới gia chủ Lãnh gia, cho dù là Lý Ma Tử cũng lắng nghe rất kỹ lưỡng. Dù sao tin tức nhiều như vậy cũng đủ để hắn lấy ra thổi một phen.

Cổ Nhĩ tiếp tục nói: "Chủ nhân thiên tân vạn khổ đi tìm hạ nhân kia, theo lời hắn nói với chủ nhân đi hoàn thành mười ba cửa ải kia không bao lâu, lão thái chúa trúng gió, sau đó nằm trên giường không dậy nổi. Hạ nhân này lúc ấy đã bị giam cầm, cho nên cũng không biết tình huống cụ thể., Nhưng bỗng nhiên có một ngày, hạ nhân hầu hạ gia chủ toàn bộ bị đuổi khỏi Lãnh gia. Trong đó có một người bạn tốt nhiều năm của hắn, trước khi rời đi còn cố ý đến thăm hắn một lần, len lén nói cho hắn biết, lão gia chủ căn bản không phải trúng gió hôn mê, mà là bị người hạ độc."

Hạ độc?

Ta không khỏi sửng sốt, chẳng lẽ Lãnh Như Sương mời ta tới là để bắt được hung thủ hại nhà lạnh? Ta xử lý âm vật còn có thể, xử lý nhân tế quan hệ cũng không am hiểu.

Cổ lão lại tự lo nói tiếp: "Chủ nhân còn phân phó chúng ta đi tìm thầy thuốc trị bệnh cho lão gia chủ lúc trước, phát hiện cũng là người đi nhà trống, xem ra là đi vô cùng vội vàng, rõ ràng là có người muốn che dấu chân tướng cái chết của lão bản. Không những thế, ngay cả hạ nhân trước đó để lộ tin tức cũng mất tích., Về sau vẫn là Viêm Như Hoả phí công tìm tới hắn, đáng tiếc hắn đã bị người chém đứt tứ chi, mắt mù tai điếc, ngay cả cuống họng cũng bị độc ác khàn, bị bán vào trong một chỗ ăn xin xin... "

Lý Ma Tử lại càng hoảng sợ: "Ai xuống tay ác vậy?"

Cổ Nhĩ nghe hắn hỏi như vậy, nhịn không được nghiến răng nghiến lợi nói: "Còn có thể là ai? Nhất định là Nhị gia hạ thủ! Chính hắn không thể làm gia chủ, cũng muốn mưu hại vị trí con gái vì, cho nên mới nhẫn tâm xuống tay tàn hại lão gia chủ, còn hại chủ nhân bị thương nặng."

Bởi vì không biết quan hệ nhân tế với Lãnh gia, cho nên ta cũng không cách nào xác định vị Nhị gia trong miệng Cổ Nhĩ này rốt cuộc là ai?

Chuyện này là Lãnh Như Sương tự mình nhờ vả, nếu ta đã quấy rầy vào đây, chắc chắn cũng hi vọng có thể giúp được nàng. Bởi vậy việc cấp bách trước mắt là có hiểu biết đại khái về Lãnh gia, cũng may Cổ gia là một thanh niên tinh tế, tránh cho ta tốn không ít phiền toái. Trước khi ăn cơm tối, ta đã có hiểu biết nhất định đối với tình trạng hiện tại của Lãnh gia.

Quê chủ Lãnh gia ở vị trí hơn sáu mươi năm, dưới gối hiện có hai nhi tử. Trường tử tên là Lãnh đấu, thứ tử tên là Lãnh Vũ. Hai nhi tử mỗi sinh một nam một nữ, lạnh lùng như Dận khi còn nhỏ lại xử lý âm vật, bởi vì khinh địch mà chết, lưu lại một đứa con gái di phúc. Bởi vì tin tức về cái chết của hắn., Thê tử trong thai thương tâm không thôi, khiến hài tử cũng bị ảnh hưởng, Lãnh Tiểu Ngải vừa sinh ra đã tê liệt hai chân, ngày thường chỉ có thể nằm trên giường, cho dù là dưới đất cũng phải dựa vào xe lăn. Thê tử Lãnh Nhược đã sớm tái giá rời khỏi Lãnh gia, những năm này muội muội hắn vẫn luôn là Sương Như Thị, nói là cô cô, kỳ thật so với mẫu thân còn muốn tận chức hơn.

Nghĩ đến Lãnh Như Sương còn trẻ tuổi, chẳng những phải gánh vác trách nhiệm nặng nề trong gia tộc, mà còn phải chăm sóc cho cháu gái của mình, trong đó có lẽ chỉ mình nàng mới có thể hiểu rõ khổ cực này.

Con trai của Lãnh Võ tên là lạnh như sấm, con gái tên là Lãnh Như Sa, theo lời Cổ Nhĩ nói, tuy rằng thiên phú rất cao, nhưng cũng không phải là chính phái. Cũng chính vì vậy, tuy rằng hai người bọn họ đều được chọn làm trưởng hậu ra ngoài du lịch, nhưng cuối cùng được lão gia chủ khẳng định là lạnh như sương, cũng bởi vậy Lãnh Võ một khi đã làm thì làm liền hai lần, dứt khoát hạ độc giết lão bản.

Cổ Nhĩ nói tới đây thì lộ ra vẻ tức giận muốn liều mạng với người khác.

Lý Ma Tử lại không để ý tới hắn, thậm chí còn đùa giỡn với ta: "Tên của Lãnh gia cũng rất thú vị, thế hệ trước có tên là hai chữ, thế hệ tiếp theo tên đều là ba chữ mang theo hình đầu mưa."

Dựa theo lời Cổ Nhĩ nói, trong gia tộc trừ mấy người bọn họ ra, còn có lão bà sau khi lão gia chủ cưới cùng với tỷ tỷ của phu thê. Thê tử lão gia chủ từ trần sớm, mà tỷ tỷ của nàng cả đời chưa gả chồng., Một mực giúp đỡ chăm sóc hài tử, quê quán chủ vài năm trước cũng không biết mê hoặc tâm hồn, lại cưới một vị thê tử trẻ tuổi chênh lệch tuổi. Cổ Nhĩ cau mày nói: "Nghe người ta nói, vị tân phu nhân này trước kia cũng chỉ là vũ nữ..."

Quan hệ nhân tế phức tạp như vậy, ta nghe thấy muốn đau cả đầu.

Trời dần dần tối đen, khu vực mới ngày đêm nhiệt độ giảm xuống rất lớn, ban ngày nóng đến mức khiến người ta phát cuồng, gió đêm thổi đến trên người, rõ ràng có vài phần cảm giác mát lạnh. Cổ Nhĩ dẫn chúng ta tới phòng bếp, bữa tối cũng giống Lý Ma Tử dự đoán, rất phong phú. Khẩu vị của Lý măm tử vô cùng tốt, nhưng ta vì trong lòng có việc nên chỉ tùy tiện lót bụng.

Bận rộn một ngày, ta và Lý Ma Tử rất sớm đã nghỉ, Lý Ma Tử bên kia rất nhanh tiếng ngáy nổi lên bốn phía, ta bất luận thế nào cũng ngủ không được.

Quê chủ Lãnh gia chết ly kỳ, trong tứ tuyệt cổ thành Lam Khả Lan Kinh, lạnh như sương mà bị thương... Những chuyện này nhìn như không liên quan gì cả, tại sao lại ầm ĩ ra ở thời điểm đổi chủ gia tộc.

Rốt cuộc là trùng hợp hay chỉ là một âm mưu?

Đến nửa đêm, ta mệt mỏi đến cực hạn, rốt cục cũng có chút buồn ngủ. Khi ta nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên cảm giác có một cỗ âm khí lạnh lẽo từ bốn phía kéo tới.

Ta thậm chí còn biết trong cỗ âm khí này đã phát hiện ra một tia nguy hiểm.

Cơ hồ không kịp nghĩ nhiều, chân trần ta từ trên giường xoay người lên, lại phát giác cỗ âm khí này tựa hồ như đã chuẩn bị đến.

Ta cảm giác được nó tựa hồ như cố ý nhằm vào lạnh như sương, vội vàng mở cửa, quả nhiên nhìn thấy trên hành lang có một bóng đen mau lẹ lao vào gian phòng lạnh như sương.

Lạnh như sương gặp nguy hiểm, ta vội vàng vọt tới, cơ hồ cùng nam niễn, Cổ Nhĩ đồng thời đến cửa phòng sương giá lạnh lẽo. Cũng không có thời gian ngẫm nghĩ, vội vàng đá cửa ra, chỉ thấy trong phòng tối tăm, có một bóng người đen sì đang ở trước giường lạnh như sương, mở ra cái miệng to như bồn máu, muốn hút dương khí lạnh như sương.

Không đợi ta ra tay, Tương nam đã thả người nhảy lên, ta chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một đạo kim quang, thân ảnh kia đã biến mất không thấy. Cổ Nhĩ ở bên vội vàng mở đèn, chỉ thấy trên mặt đất có cát đen thật dày rơi xuống.

Ta đi đến ngồi xổm xuống, cẩn thận nghiên cứu cát đen, hạt cát nhìn có chút dinh dính, một mùi tanh hôi nồng đậm xộc vào mũi.

"Đây là cái gì?" Ta có chút không hiểu hỏi.

"Là Sa Quỷ." Cổ Nhĩ nhỏ giọng nói: "Nghe nói chỉ có Sa Quỷ xuất hiện ở Diệp Mãng thành... Nó... Nó sao có thể tìm đến nơi đây..."

Cổ Nhĩ vẻ mặt không hiểu ra sao, sắc mặt Kính Nam thì càng thêm lạnh lùng.

Lạnh như sương vẫn đang trong giấc mộng, chúng ta gây ra trận chiến lớn như vậy, nàng lại không có chút phản ứng nào. Ta tiến lên nhìn nàng, chỉ thấy hô hấp của nàng tuy yếu, nhưng rất có quy luật. Ta thoáng thở phào nhẹ nhõm, cùng Hộc Nam và Cổ Nhĩ Nhĩ Lộc ra khỏi cửa. Cổ Nhĩ có vẻ hơi thất kinh, ngoài miệng thì thào nói: "Sa Quỷ sao lại tới nơi này? Chẳng lẽ là "Sa Lan Kinh Kinh" đã nhận chủ?"

Đệ nhất thiên sáu ngàn tám chín điều, thấy lệnh bài, như gặp tộc trưởng.

Sau đó lân nam không ngủ nữa, mà dứt khoát dọn một cái ghế canh giữ ở trước cửa sương giá.

Trong lòng ta mặc dù không hiểu chút nào, nhưng cũng biết không phải lúc nóng vội, đành phải an ủi Cổ Nhĩ giật mình vài câu, chính mình thì trở về phòng.

Lý Ma Tử không tim không phổi tiếng ngáy vang dội, ngủ say như chết.

Ta gần như một đêm không ngủ, luôn cảm thấy phiền phức lần này không đơn giản như ta gặp lúc trước. Sáng hôm sau, ta không khỏi có chút mệt mỏi, Lý Ma Tử thì thần sắc phấn chấn hỏi: "Tiểu ca, sao thế? Nhớ nhà à?"

Ta cũng muốn một cước đá bay hắn ta.

Sau khi ăn xong điểm tâm, Cổ Như Sương tới tìm ta, nói Lãnh Như Sương muốn gặp ta. Ta bước nhanh tới gian phòng của Lãnh Như Sương, chỉ thấy sắc mặt nàng trắng bệch, vẻ giận dữ cũng chẳng thấy có gì tốt đẹp.

Nàng nhìn thấy ta, khẽ mỉm cười, chỉ vào cái ghế bên cạnh giường để ta ngồi xuống, sau đó mới nhẹ giọng nói: "Chuyện tối hôm qua ta biết, xem ra sự tình lại có biến hóa. Những Sa quỷ này chỉ hoạt động ở trong Diệp Sâm thành, đều là một ít vong hồn, nhưng nó rõ ràng có thể tìm được ta, hiển nhiên đã có người tìm được 《 Lan Kinh 》, hơn nữa biết thao túng pháp môn của nó. Ta hoài nghi người này là người trong Lãnh gia, chính là gia gia ta giết chết."

"Ngươi muốn ta giúp ngươi tìm người này?" Ta không hiểu hỏi.

Lạnh như Sương kiên định gật đầu: "Nhất định phải tìm được hắn! Càng phải ngăn cản Lam kinh liễn, nếu không rất có thể sẽ gây ra tai nạn càng lớn!"

Nói thật, ta cũng không muốn nhúng tay vào những chuyện phân tranh của các gia tộc này. Tuy mấy năm nay ta đi vào phía nam hay vào Bắc, nhưng mục đích cuối cùng lại chỉ có một, đó là âm vật. Quan hệ của người nhà lạnh phức tạp như vậy, một người họ khác nhúng tay vào, rất dễ dẫn tới phản tác dụng.

Lạnh như Sương nhìn sắc mặt của muội, thông minh đoán được băn khoăn của muội: "Cửu Lân ca, không phải là bất đắc dĩ, muội sẽ không cầu xin huynh. Chuyện này liên quan đến sống chết của Lãnh gia ở Thiên Sơn, muội thật sự không biết nên làm sao rồi!"

Ta có chút khó xử nói: "Chuyện này liên quan đến rất nhiều bí sự trong gia tộc, ngươi xác định một người ngoài như ta có thích hợp không? Hơn nữa cho dù ngươi chịu tin tưởng ta, người khác thì sao?"

Lạnh như Sương gật đầu, bỗng nhiên đưa tay lấy từ dưới gối ra một cái túi vải, nàng cẩn thận từng li từng tí mở ra, bên trong là một khối mộc bài màu đen đeo trên đầu năm.

Sương trịnh trọng giao mộc bài cho ta: "Đây là lệnh bài truyền thừa nhiều thế hệ của Lãnh gia, thấy lệnh bài này như thấy tộc trưởng, ngươi nhận lấy..."

Nói thật, ta không ngờ Sương lại tin tưởng ta, dù sao chúng ta cũng chỉ tình cờ quen biết nhau, may mắn cùng nhau xử lý hai vụ làm ăn âm mưu mà thôi.

Lạnh như Sương hít một hơi thật sâu: "Hiện tại ta có thể khẳng định nội bộ của Lãnh gia đã xảy ra vấn đề, nhưng hung thủ là ai, mục đích là gì, ta lại hoàn toàn không biết. Cửu Lân ca, ngoại trừ ngươi... Ta thật không biết còn có thể tin tưởng ai nữa."

Ta tiếp nhận lệnh bài, nghiêm túc nói: "Ngươi đã nói như vậy, ta tất nhiên sẽ dốc toàn lực ứng phó. Ta hôm nay sẽ đến Lãnh gia các ngươi xem thử, ngươi an tâm dưỡng thương đi!"

Lạnh như Sương không quên dặn dò ta: "Cửu Lân ca, lần này huynh đi Lãnh gia, cần phải cẩn thận hai người. Một người là nhị thúc của ta, một người... là ba ba ta."

Ta không nhịn được mà sửng sốt, trước đó đã có người hoài nghi lời nói Lãnh gia nhị gia lạnh võ, lạnh như sương nhắc nhở ta nên hắn cũng hiểu được, nhưng cẩn thận khi phụ thân thân ruột thịt mình lạnh lùng đấu đá... Điều này thật sự khiến người ta trăm mối vẫn không có cách giải.

Lạnh như Sương cười lạnh một tiếng: "Họ của Lãnh thật tốt, trước mặt phú quý và quyền lực, tất cả cảm tình đều không đáng kể, đây là vốn liếng xử sự của người nhà Lãnh gia."

Ta nhìn ra vẻ thất vọng trong mắt nàng, cũng không nhiều lời, chỉ bảo đảm bản thân sẽ vạn sự cẩn thận, để nàng không cần lo lắng. Lạnh như Sương nói nam xà phải bảo vệ nàng, cho nên để Ô y cổ nhân và ta đi Lãnh gia. Nàng an bài này hiển nhiên rất hữu dụng, ta cũng không cự tuyệt, thoải mái đáp ứng ngay lập tức.

Thế là lại tán gẫu vài câu, ta mang theo Lý Ma Tử đi theo Cổ Nhĩ, Cổ Nhĩ im lặng mở bánh xe, sắc mặt thập phần khẩn trương.

Lãnh gia ở đây, phòng ốc tự nhiên không tầm thường, mặc dù ta đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy kiến trúc khổng lồ phong cách Y Ti Lan kia, vẫn nhịn không được khiếp sợ há hốc mồm. Xe ngựa mở cửa, đầu tiên là một thảm cỏ màu xanh biếc cùng hoa viên trang trí tinh mỹ, một tòa kiến trúc to lớn có thể so với biệt thự xếp thành một hàng san sát bồ đào.

Cổ Nhĩ dừng xe lại, mở cửa mời ta và Lý Ma Tử xuống xe.

Khi ta bước chân lên mảnh đất Lãnh gia này, chỉ cảm thấy khí tức xung quanh có chút khác lạ, không giống như những gì ta đã gặp lúc trước. Ta nhìn Lý Ma Tử đang trợn mắt há hốc mồm, nhỏ giọng hỏi hắn: "Ngươi có cảm thấy có chỗ nào không đúng không?"

"Tất cả đều không thích hợp, nơi này... Cũng quá mẹ nó rồi, ngươi nói ta phải liều sống liều chết làm mấy đời mới có thể ở phòng lớn như vậy sao?" Lý Ma Tử nhìn thấy mà muốn chảy nước miếng.

Ta thực sự không để ý tới bộ dáng mắt thấy tiền mở của hắn, chỉ cảm thấy phòng lớn trống rỗng lộ ra vài phần khí tức quỷ dị. Không biết có phải ta thấy hay không, ta thậm chí cảm giác chung quanh có mấy đôi mắt không có hảo ý đang âm thầm len lén đánh giá ta.

Dựa theo trực giác của mình ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy trước cửa sổ thủy tinh nào đó ở lầu ba nào đó có một thiếu nữ sắc mặt tái nhợt đứng, xem tuổi mới chỉ mười một mười hai tuổi, một đôi mắt đặc biệt đen nhánh sáng ngời nhìn thẳng vào ánh mắt của mình, lập tức sợ tới mức chạy thoát.

Lãnh gia này đúng là khắp nơi lộ ra vẻ kỳ quái, khó trách sau khi Lãnh Như Sương bị thương thà rằng dưỡng thương cũng không chịu trở về.

Ta và Lý mặt rỗ theo sau Cổ Nhĩ tiến vào đại môn, chỉ cảm thấy phòng này an tĩnh dị thường, bốn phía im ắng không có tiếng vang. Trên bức tường trắng noãn treo các loại ảnh cũ, trên đó người hẳn là tổ tiên của Lãnh gia.

Phòng khách trên lầu lộ ra vô cùng hùng vĩ đồ sộ, mọi thứ bày biện không có gì bất ngờ đều là trân phẩm khó gặp, đừng nói là Lý Ma Tử nhìn thấy bảo bối di chuyển không dời bước chân, ngay cả ta cũng bỗng nhiên nhìn thấy kỳ trân hiếm thấy này, cũng nhịn không được trợn mắt há hốc mồm.

Nhà họ Lãnh này cũng quá rộng lớn!

Ta đang đánh giá chung quanh, chỉ thấy một nam nhân chừng năm mươi tuổi đi dọc theo cầu thang, sắc mặt hắn kiên nghị, lộ ra vài phần nghiêm túc cẩn thận, nhìn thấy Cổ Nhĩ, nhịn không được hừ lạnh một tiếng: "Sao ngươi có thể lăn trở về? Như Sương đâu?"

Mặc dù Cổ Nhĩ không tình nguyện, nhưng vẫn vô cùng quy củ thi lễ với hắn một cái: "Đại lão gia!"

Nghe thấy ba chữ Đại lão gia, trước mắt ta không khỏi sáng ngời, hóa ra vị này chính là người cha ruột của nàng lạnh như sương.

Lãnh đầu ừ một tiếng, liếc mắt đánh giá ta vài lần, giáo huấn Cổ Nhĩ: "Tiểu tử ngươi thật sự càng ngày càng lớn gan, cái gì người nào cũng dám dẫn đầu trong nhà, chán sống hả?"

Cổ Nhĩ run rẩy: "Lão gia... Là chủ nhân muốn ta dẫn hắn về."

"Như Sương? Người của nàng đi đâu vậy?" Giọng điệu của Lãnh Đấu hết sức lạnh lùng, dường như cũng không quá quan tâm tới cô gái này. Hắn lại nhìn ta vài lần: "Ngươi và Như Sương có quan hệ gì? Đến Lãnh gia là có mục đích gì?"

Đầu tiên, nghìn sáu chín trăm ngàn linh phù, mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Ngữ khí lạnh lẽo hết sức không khách khí, thậm chí lộ ra địch ý nồng đậm.

Lý mặt rỗ thấy hắn lại như vậy, lập tức bất mãn nói: "Này! Lão nhân, ngươi nói chuyện khách khí một chút, đừng tưởng rằng trên đời này chỉ có duy nhất lãnh gia độc đại các ngươi, người này chính là Trương Cửu Lân của Giang Bắc Trương gia các ngươi."

Sau khi lạnh đấu nghe được tên tuổi của ta rõ ràng có chút ngoài ý muốn: "Trương Cửu Lân?"

Ta vụng trộm liếc mắt ra hiệu với Lý Ma Tử, ý bảo hắn không cần nhiều lời, chính mình thì đặc biệt cung kính hành lễ thăm hỏi: "Bá phụ, mạo muội tới chơi, kính xin đừng trách."

Lãnh đấu tùy ý ừ một tiếng, đĩnh đạc ngồi xuống ghế dựa: "Ta đã nghe qua danh tiếng của ngươi, những năm gần đây hết sức vang dội, cũng coi như là người đầu tiên trong thanh tú mới xuất hiện. Chỉ là không biết, ngươi hôm nay tới Lãnh gia chúng ta, có chỉ giáo gì không?"

"Chỉ giáo thì không dám nhận." Ta nhìn hắn mỉm cười: "Là được bạn tốt Lãnh Như Sương nhờ vả, đến Lãnh gia điều tra một việc."

"Chuyện gì?" Sắc mặt Lãnh Đấu rõ ràng có chút khẩn trương.

"Quy chủ chết rồi." Tới bây giờ ta vẫn chưa am hiểu quanh co lòng vòng, huống chi chuyện này sớm muộn gì cũng phải vạch trần, chẳng bằng nói thẳng ra cho thoải mái.

Quả nhiên, lời của ta vừa dứt, sắc mặt Lãnh đấu liền thay đổi, vỗ bàn đứng lên: "Hồ đồ! Ngươi coi Lãnh gia chúng ta là nơi nào? Sẽ tùy ý để một người ngoài nhúng tay vào chuyện trong gia tộc sao? Lãnh gia không chào đón ngươi, mời ngươi lập tức rời đi."

Bị người trước mặt hạ lệnh trục khách, dù da mặt có dày hơn nữa cũng có chút khó ăn. Ta nhịn không được sắc mặt nóng lên, đang do dự không biết nên mở miệng như thế nào thì Lý Ma Tử đã ồn ào hẳn lên: "Ngươi cho là ai muốn đến, nếu không phải nữ nhi ngươi tám nâng kiệu mời chúng ta đến, chúng ta còn không hiếm có mà đến! Tiểu ca, chúng ta đi thôi!"

Lý mặt rỗ xoay người muốn đi, nhưng ta không có ý định rời đi.

Được ủy thác của người khác là chuyện trung thành, ta đã đáp ứng trước mặt lạnh như sương, gian nan nguy hiểm trước mắt sớm đã nằm trong dự tính của ta. Duy nhất khiến ta có chút ngoài ý muốn là người đầu tiên đối với ta lại là phụ thân lạnh như sương.

Nhớ tới trước khi rời đi, Sương lạnh lùng dặn dò, ta cảm thấy quan hệ giữa trưởng tử nhà nghèo này và nữ nhi dường như có chút vi diệu, không thể dùng lẽ thường để xem xét.

Lãnh đấu thấy ta không đi, sắc mặt càng khó coi: "Thế nào? Trương đại chưởng quỹ còn muốn ta nhờ người đưa kiệu to tám mang đi à?"

Không cho ta cơ hội mở miệng, ngoài cửa truyền đến một thanh âm hò hét: "Đại ca, nếu là người con gái ngươi mời về, ngươi không ngại buông tay buông chân để hắn tra xét một phen, nguyên nhân cái chết của thái chủ xác thực có chút kỳ quái, ngươi ngăn trở ngang như vậy., Chẳng lẽ là có tật giật mình?" Người vừa nói vừa đi vào phòng khách, ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người này khoảng năm mươi tuổi, ăn mặc diêm dúa, ngoại hình mặc dù không giống như Lãnh đấu Nam Viên Bắc, nhưng nếu hắn đã gọi Lãnh Đấu là đại ca, hẳn là Lãnh gia nhị gia Lãnh gia lãnh vũ.

Lãnh đấu bị lời nói của hắn làm cho tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: "Nhị đệ, cơm có thể ăn bừa, lời nói không thể nói lung tung. Loại lời nói không có chứng cứ này tùy tiện nói ra, sẽ chọc phải đại loạn đấy!"

Lãnh Vũ cười lạnh, ôm cánh tay ngồi xuống ghế dài: "Vậy sao? Có phải nói lung tung, phải đợi vị Trương chưởng quỹ này điều tra xong mới biết được. Ngươi không tin người khác, chẳng lẽ còn không tin con gái của mình? Người này đã như cháu gái Sương đi mời về, vậy chắc chắn không sai được." Hắn nói đến đây, nụ cười càng quỷ dị: "Như Sương chất nữ cũng thật sự dám làm, không ngờ lại trình diễn một màn hôn nhân đại nghĩa."

"Lãnh Võ!" Lãnh đấu nổi giận gầm lên một tiếng: "Lời này của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ lại cho rằng phụ thân bị ta độc chết?"

"Ta cũng không nói vậy." Lãnh Võ nói đến đây bỗng nhiên như là nghĩ tới điều gì, cười tủm tỉm đánh giá Lãnh Đấu: "Đại ca, là ai nói cho phụ thân ngươi biết là bị độc chết?"

Hắn vừa hỏi như vậy, sắc mặt liền trắng nhợt, tức giận đến mức run lẩy bẩy, nói không nên lời.

Hai vị lão gia của Lãnh gia đối chọi gay gắt, xem ra đây không phải ân oán mỗi ngày hai ngày.

Lãnh Võ thấy đại ca chịu quả đắng, gã đắc ý dương cổ lên, nói với gã: "Trương chưởng quỹ, nếu ngươi đã là Sương mời về, thì chính là khách của Lãnh gia. Ta phân phó xuống, thu dọn hai phòng sạch sẽ cho ngươi và bằng hữu của ngươi. Ngươi cứ an tâm ở lại, cẩn thận điều tra, nhất định phải bắt được tên đầu sỏ gây họa kia." Gã nói đến bốn chữ "Tội khôi giải họa đầu", cố ý vô tình liếc mắt nhìn Lãnh đấu.

Lãnh đấu giận đến thất khiếu bốc khói, ngoài miệng lại nói không ra lời, chỉ có thể vỗ bàn một cái, tức giận hừ hừ rời đi.

Hiếm khi thấy Lãnh gia nhị gia có khách khí với ta, ta tự nhiên cũng không xoa đầu: "Đa tạ thịnh tình của Lãnh nhị gia, phiền ngài thông tri một tiếng. Sau bữa trưa mời mọi người trong nhà đến phòng khách tập hợp, ta có mấy câu muốn nói."

"Được!" Lãnh Vũ sảng khoái gật đầu đồng ý.

Không biết tại sao, Lãnh Võ mang đến cho ta cảm giác hết sức kỳ quái. Thậm chí ta còn phát giác ra một tia thắng lợi trong sự đắc ý của hắn, cái gì làm hắn không sợ hãi chút nào? Thật sự không liên quan tới mình, hay là tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của mình?

Từ sau khi lão gia chủ Ly Kỳ tử vong, Lãnh gia đuổi đi một đám hạ nhân, hôm nay trong nhà làm việc cũng rất ít, nhưng có Lãnh Võ ra lệnh một tiếng, vẫn có người rất nhanh đã thu dọn được hai gian phòng dành cho ta và Lý Ma Tử.

Đêm qua ta suy nghĩ đêm qua chưa ngủ, luôn cảm thấy một khi đã trộn lẫn gia sự nhà mình, sẽ vì mình mà dính vào rất nhiều phiền toái không đáng có. Nhưng khi ta thật sự bước vào trong hang hổ, rõ ràng lại gục xuống giường ngủ thiếp đi.

Không vào hang cọp sao lại bắt được Hổ Tử?

Nếu đã vào được thì cũng phải có thu hoạch mới được.

Ta bị tiếng bước chân nhẹ nhàng đánh thức, ta trở mình đứng lên mới phát hiện đã là giữa trưa, âm thanh trong hành lang ngoài cửa đã đi xa. Nhưng ta vẫn hết sức cảnh giác đứng dậy mở cửa, nhìn ra phía ngoài hai mắt. Trong hành lang trống rỗng, bóng người đều không nhìn thấy một bóng người, chỉ có ánh mặt trời lẳng lặng rơi trên sàn nhà.

Ta và Lý Ma Tử ăn cơm trưa do Cổ Nhĩ cùng một đại bác mới tự mình đưa đến trong phòng. Lý Ma Tử đối với phương thức phục vụ đến bên miệng như vậy phi thường hài lòng, liên tục khen ngợi: "Cuối cùng cũng là đại gia tộc, nhìn xem phục vụ này của người ta. Tiểu ca, ngươi còn có học tập."

Mẹ nó, tha thứ ngươi tới nhà ta cọ cơm đã là cực hạn lớn nhất của ta, ngươi còn dám bới lông đề cập yêu cầu?

Ta hừ một tiếng: "Hóa ra là tốt, lát nữa ta sẽ lên tiếng chào hỏi với Lãnh Như Sương, phòng này sẽ để lại cho ngươi, để ngươi dưỡng lão ở chỗ này."

"Đừng nha, ta cũng không nỡ xa đứa con trai bảo bối của ta." Lý Ma trắc vừa nói, vừa đưa tay về phía hàng dê nướng.

Ta vừa tỉnh ngủ, khẩu vị không tốt, liền cho mình một chén canh, còn không quên chế nhạo Lý Ma Tử vài câu: "Ngươi không nỡ đánh đàn Hạ Cầm chứ? Sắc quỷ."

"Mẫu Đơn hoa hạ tử, làm quỷ cũng phong lưu." Ngay lúc ta và Lý Ma Tử kéo đông kéo tây, bác rể mới ra khỏi phòng, Lý Ma Tử vừa định đẩy dê vào trong miệng lại bị Cổ Nhĩ ngăn lại. Lý Ma Tử hơi sững sờ, mất hứng hỏi: "Sao vậy? Ngươi muốn ăn à? Cho ta..." Nói xong, đưa con dê đến bên miệng Cổ Nhĩ.

Cổ Nhĩ vội vàng lắc đầu, sau đó lấy ngân châm từ trong ngực ra, nhẹ nhàng đâm vào trong chuồng dê. Lúc này Lý Ma Tử mới kịp phản ứng: "Ta thiếu chút nữa quên mất, người của Lãnh gia này rất tà môn, ngay cả tộc trưởng cũng dám độc chứ đừng nói đến hai người chúng ta điều tra." Hắn vỗ vỗ vai Cổ Nhĩ: "Tiểu tử ngươi thật đúng là thận trọng."

Cổ Nhĩ kiểm tra toàn bộ thức ăn, xác định không có vấn đề gì mới gật đầu nhẹ: "Có thể ăn."

Thiên Sơn lệnh số một nghìn sáu chín.

Lãnh Như Sương an bài Cổ Nhĩ Nhĩ theo chúng ta đến đây, quả nhiên có dụng ý của nàng. Nếu như không phải tên thanh niên tâm tế này, nói không chừng Lý Ma Tử và Lý Ma Tử khinh thường đạo nhi của người khác cũng khó nói.

Sau khi ăn cơm trưa xong, ta xem thời gian cũng không sai biệt lắm, liền mang theo Lý Ma Tử cùng Cổ Nhĩ đi phòng khách. Giờ phút này phòng khách đã có thêm mấy người, nhưng trên mặt tất cả mọi người đều tràn đầy vẻ không kiên nhẫn.

Ngoại trừ đấu đá không hòa, Lãnh Võ huynh đệ ra, lão thái chủ đã cưới tiểu lão bà Trương Lan đang ngồi xeễ thuốc, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía một lão thái bà tóc trắng đứng bên cửa sổ. Lão thái bà một bộ dáng nghiêm túc ít nói, hẳn là phu nhân đại di tỷ của lão gia chủ.

Ngồi đối diện với Lãnh Võ là một nam một nữ, da dẻ nam là hơi đen, ánh mắt âm u, còn nữ thì trang điểm xinh đẹp, đang ngồi bên tai Lãnh Vũ lẩm bẩm gì đó.

Nhìn thấy ta xuất hiện, Lãnh Võ lại như không thấy, vô cùng khách khí đứng dậy giới thiệu: "Vị này chính là khách nhân mà Như Sương mời trở về, Trương Cửu Lân cao thủ đứng đầu thế hệ trẻ của Trương gia Giang Bắc tới điều tra nguyên nhân cái chết của phụ thân."

"Cái gì?" Trương Lan mở miệng đầu tiên, khiếp sợ nói: "Quê chủ không phải là Trung Phong đã chết sao? Tại sao còn phải điều tra nữa?"

Lãnh Vũ cười lạnh nói: "Thân thể phụ thân xưa nay cứng rắn, còn tu luyện Băng Phách thần kiếm đến cảnh giới tối cao, làm sao lại vì Trung Phong mà đột nhiên qua đời được đây? Khẳng định là có người âm thầm hạ độc thủ, hắn tự nhận là không lọt một giọt nước, chẳng phải là không biết Thiên Võng tuy thưa thớt nhưng khó lọt, hắn đã dám làm, nhất định sẽ lưu lại một chút manh mối. Dù sao ta hỏi lòng không hổ bị tra xét, nếu có ai sợ, vậy khẳng định sẽ chột dạ."

Những lời này của hắn hiển nhiên là nhằm vào lạnh đấu, nhưng trải qua hắn nói như vậy, người đầy phòng khách cho dù lòng có oán hận hoặc là không muốn cũng chỉ có thể kìm nén, nếu không chẳng lẽ không thành trong miệng hắn chột dạ?

Vương di bà đứng ở cửa sổ hừ lạnh một tiếng: "Đã đến lúc dọn sạch sâu mọt trong nhà rồi! Quê chủ nhà ngươi lớn tuổi cũng hồ đồ, người nào cũng dám cưới về nhà, khiến cho chướng khí mù mịt trong nhà, không ra thể thống gì." Lời nàng nói rõ ràng là đang nhằm vào Trương Lan, Trương Lan mấy lần muốn mở miệng phản bác, nhưng lại ở dưới sự nghiêm khắc của đối phương ngoan ngoãn ngậm miệng.

Xem ra địa vị của vị tiểu lão bà này trong nhà cũng không cao.

Con trai Lãnh Võ lạnh như sấm, từ trên xuống dưới đánh giá ta một phen: "Chuyện này cho dù muốn điều tra, cũng phải do người Lãnh gia chúng ta điều tra chứ, sao có thể để một ngoại nhân không liên quan tới chứ? Huống chi chúng ta cũng không rõ ràng chi tiết của người này, vạn nhất hắn muốn đục nước béo cò thì danh tiếng lạnh của Thiên Sơn lạnh gia chúng ta làm sao bây giờ?"

Đôi mắt xinh đẹp lạnh lẽo như tơ, cười đến đặc biệt mị hoặc: "Ca, ngươi đừng nói người ta như vậy, ta nhìn dáng vẻ chính khí của hắn, không giống người xấu."

Lạnh như lôi, hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

Lạnh như mây trôi nhưng cũng không thèm để ý, ngược lại liếc mắt mị hoặc nhìn ta. Xem ra vị trí gia chủ đã bị hấp dẫn, hai vị thân huynh muội này cũng tranh đấu gay gắt, không thể tách ra.

Quan hệ Lãnh gia nhìn như phức tạp, kỳ thật cũng coi như đơn giản, Lãnh Võ, Lãnh Võ, Lãnh Như Lôi, bốn người Lãnh Như Lăng nhìn trúng đại khái đều là gia chủ, đời trước bởi vì lão bản Trường Thọ không thể kế thừa, đời sau thì ở trong tỷ thí cùng âm thầm tranh tài lớn lên, tự nhiên không hòa thuận như gia tộc khác.

Mà Vương di bà cả đời chưa lập gia đình sẽ đặc biệt nhằm vào

Trương Lan cũng là chuyện thường tình. Nhớ năm đó muội muội của nàng là nữ chủ nhân trong nhà, Lãnh Võ và Lãnh Võ đều xuất phát từ bụng muội muội. Nàng ở Lãnh gia tự nhiên địa vị cũng rất cao.

Hôm nay Trương Lan biến thành nữ chủ nhân trên danh nghĩa này, vị trí của nàng ta cũng có vẻ đặc biệt xấu hổ.

Ta hắng giọng một cái, đang chuẩn bị mở miệng, ai ngờ lại bị tiếng đấu đá trầm mặc cắt ngang: "Lời của Lôi nói rất có đạo lý. Tục ngữ nói việc nhà xấu không thể kiêu hơn, Lãnh gia chẳng lẽ không có ai sao? Sao có thể để cho một ngoại nhân nhúng tay vào chuyện nội bộ gia tộc?" Nói tới đây, hắn lại trầm mặt hừ một tiếng: "Đều tại ta không quản con gái tốt của mình.", Nuôi ra một con Bạch Nhãn Lang như vậy. Phụ thân mới vừa qua đời, nàng đã nghĩ liên hợp với người ngoài hãm trong nước sâu lửa nóng, dạng con gái như vậy ta coi như không sinh, quay đầu lại đem tên của nàng từ gia phổ đi lên trừ, dù sao trước đó cũng có tiền lệ..."

Một phen lời nói của hắn làm lạnh như sấm cùng sương lạnh trước mắt sáng ngời, mặc dù lúc trước đối với ta có cảm giác tốt thậm chí liên tiếp tặng Thu ba cũng là cúi đầu tính toán một phen, cười đáp ứng nói: "Đại bá nói như vậy, chúng ta làm tiểu bối tự nhiên không dám phản kháng."

Nói xong, còn có chút áy náy liếc nhìn ta một cái: "Chỉ là Trương đại chưởng quỹ đã vất vả, đi một chuyến không công rồi..."

Ta thấy bọn họ diễn kịch cũng không sai biệt lắm, đành đứng ra nói: "Ngược lại cũng không tính là chạy không công, chỉ là Trương Cửu Lân ta hứa hẹn nặng nhất. Ta đã đáp ứng Lãnh Như Sương, thì nhất định sẽ cho nàng một câu trả lời!"

Lãnh đấu đập bàn đứng lên: "Hừ! Ta đã đá Lãnh Như Sương ra khỏi nhà, nàng hiện tại không phải người nhà lạnh, ngay cả nàng cũng không thể nhúng tay vào chuyện này, huống chi là ngươi? Mau cút cho ta, đừng ép ta trở mặt!"

Mắt thấy hắn bộ dáng nổi giận, ta lại hờ hững từ trong túi lấy ra mộc bài lạnh như sương giao cho ta: "Ngươi đá nàng ra khỏi gia môn? Chỉ sợ ngươi... còn chưa đủ phân lượng a?" Ta vừa nói, vừa giơ cao mộc bài: "Các ngươi đều là người lãnh gia, chắc hẳn đã gặp qua mộc bài này rồi chứ?"

"Thiên Sơn lệnh!" Thẻ gỗ vừa ra, toàn bộ phòng khách lập tức lâm vào trong trầm mặc quỷ dị.

Lãnh đấu khiếp sợ, Lãnh Vũ ngoài ý muốn, sương mù lạnh lẽo như sấm, lạnh như sương kinh ngạc...

Vẻ mặt mỗi người trong phòng khách khác nhau, giống như trên sân khấu vừa ra kịch, mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, đều có tham lam của riêng mình. Vì vậy chúng sinh muôn màu, nhìn một cái là thấy ngay trước mặt ta.

Lúc trước Sương lạnh lùng không nói với ta tấm mộc bài nho nhỏ này tên là Thiên Sơn lệnh, nhưng sau khi nhìn thấy người của Lãnh gia, ta lại cảm thấy lệnh này đúng như tên, Lãnh gia bọn họ đúng là lạnh lẽo như Thiên Sơn.

"Thiên Sơn lệnh tại sao lại ở trên tay ngươi?" Lạnh Như Lôi gần như là từ ghế dựa nhảy lên, ánh mắt hắn âm độc nhìn ta, tựa hồ ta không cho ra một đáp án hoàn mỹ, hắn liền muốn đi lên cướp.

Lý mặt rỗ vội vàng đứng ra, tựa hồ sợ ta gặp nguy hiểm, vội vàng chặn trước người ta.

Đám nhát gan xấu xa như Lý Ma Tử cũng có lúc tham sống sợ chết, không khỏi làm cho ta rất bất ngờ, cũng bỗng nhiên có thêm vài phần dũng khí.

Ta vỗ vỗ bả vai Lý mặt rỗ, chính ngọ nói: "Thiên Sơn lệnh này là quê chủ tự tay giao cho Lãnh Như Sương, mà Lãnh Như Sương lo lắng ta đến Lãnh gia sẽ bị đối đãi không tôn kính, cho nên tạm thời cho ta mượn."

Khi biết được Thiên Sơn lệnh là quê chủ giao cho Lãnh Như Sương, tương đương với thừa nhận địa vị tân chủ của nàng, sắc mặt lạnh như sấm và Lãnh Như Thị đều trở nên mười phần khó coi, nhất là vẻ lạnh như mây, trên khuôn mặt vốn phong tình vạn chủng cũng nhiều thêm mấy phần lệ khí.

"Nói hươu nói vượn!" Lạnh như lôi ác độc hung hăng nói: "Từ trước đến nay Thiên Sơn Lệnh chỉ truyền cho người của Lãnh gia, Lãnh Như Sương làm sao có thể đem nó cho ngươi? Đưa cho ta!" Hắn xông lên muốn cướp.

Trương Cửu Lân lập uy hạng một nghìn sáu chín trăm chín mươi hai! (Việt hơn)

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không đợi Lý Ma Tử kịp phản ứng, đã bị đột nhiên xông lên trước một chiêu đánh ngã.

Ngay khi ngón tay lạnh như lôi sắp chạm đến Thiên Sơn lệnh, ta nhẹ nhàng kéo cánh tay của gã một cái, lại dùng một sức khéo léo vẽ ra một đường cong giữa không trung, nhẹ nhõm đổi lấy cánh tay kia.

Mà một trảo của Lãnh Như Lôi lại hóa thành không, bản thân bị ta đẩy lảo đảo một cái, nếu không phải phía sau có chiếc ghế che chắn, hắn chắc chắn sẽ té ngã lăn.

Ta có chút khinh miệt nhìn hắn: "Nếu Thiên Sơn Lệnh không dựa vào truyền thừa, chỉ dựa vào thực lực ngươi cướp của ta, những quy củ Lãnh gia thiết lập kia, chẳng phải sẽ thành lời nói suông sao?"

Lạnh như sấm gào lên: "Được, ngươi là chạy đến Lãnh gia chúng ta lập uy? Vừa vặn để ta nhìn xem Giang Bắc Trương gia có bản lãnh gì tốt, ngoại giới đem ngươi truyền thụ như thần, có phải căn bản là nói quá sự thật hay không?" Hắn xắn tay áo, không thua mà xông lên.

Mặc dù không nghĩ tới sẽ động thủ, nhưng thân kinh bách chiến ta tự nhiên sẽ không e ngại một tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch như vậy. Huống chi không ra tay lập uy, chỉ sợ sau này điều tra sẽ bị ngăn trở.

Vì thế ta cũng không khách khí, điều động linh lực lập tức đẩy hắn ngã xuống đất. Ta quay sang hắn cười nói: "Thế nào, phục chưa?"

"Không phục!" Lãnh Như Lôi giãy dụa, nghiến răng nghiến lợi quát.

Ta buông hắn ra: "Vậy thì lại đến!"

Lãnh như lang phiêu ngồi ở một bên giống như xem kịch vui, lúc này mới mở miệng nói: "Ca, ngươi căn bản không phải là đối thủ của Trương đại chưởng quỹ, hay là đừng làm cho nhà nghèo chúng ta mất mặt." Nàng lại nhẹ nhàng đẩy đẩy cánh tay lạnh võ: "Cha, người còn không ngăn cản ca ca?"

Lãnh Võ nghe nàng nói như vậy, đè bả vai lạnh như sấm xuống quát: "Thật mất mặt, còn không mau qua đây ngồi xuống. Chẳng lẽ ngươi đã quên quy củ của Lãnh gia? Thiên Sơn lệnh vừa ra, người Lãnh gia đều phải nghe lệnh, muốn lấy mạng của ngươi thì ngươi cũng phải lấy ra cho ta!"

Lạnh như lôi xà xà cổ lên nói: "Hắn là cái thá gì chứ, hắn không phải người của Lãnh gia!"

"Nhưng quả thật hắn có Thiên Sơn Lệnh trong tay!" Lãnh Võ nhìn mình ánh mắt tràn đầy hung ác, nhưng gã vẫn quay qua nhi tử nói: "Thiên Sơn Lệnh đời đời truyền thừa, cho tới bây giờ đều là đời trước truyền xuống đời sau, không nghe nói còn có động thủ cướp đoạt. Ngươi hôm nay làm như vậy., Chẳng những làm hỏng quy củ của Lãnh gia trăm năm, mà còn làm tấm gương xấu cho hậu nhân, chẳng lẽ gia chủ đời đời kiếp kiếp sau đều phải dựa vào vũ lực để tranh đoạt? Không có đức hành phục chúng, coi như làm gia chủ thì có thể làm gì? Ngươi lập tức sẽ quỳ gối trong từ đường, khi nào suy nghĩ ra thì lúc đó mới đi ra."

Lạnh như lôi mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống dưới uy nghiêm của Lãnh Vũ, lạnh như mây thì dương dương đắc ý nhìn hắn cười.

Đã có Thiên Sơn lệnh này trong tay, sau đó có nói cái gì cũng tự tin mười phần. Mặc dù vẻ mặt mọi người khác nhau, nhưng đều có tính toán của riêng mình, nhưng đối với chuyện ta điều tra nguyên nhân cái chết của lão bản cũng không dị nghị gì.

dặn dò xong, ta liền phất tay bảo mọi người tản đi, chính mình thì dự định cùng Lý Ma Tử đi dạo chung quanh, nghiên cứu địa hình trước một chút.

Lãnh Đấu không vội vã rời đi, gã đỏ mắt nhìn ta hỏi: "Như Sương đâu? Vì sao nàng chưa trở về cùng ngươi?"

Nếu là phụ thân khác hỏi như vậy, ta nhất định cho là hắn đang quan tâm tới nữ nhi, nhưng lời này từ miệng hắn nói ra ta cảm thấy không có ý tốt. Thậm chí ta đang suy nghĩ, Lãnh Như Sương trốn ra bên ngoài dưỡng thương, nói không chừng chính là vì tránh né vị phụ thân này, vì thế ta cười thân thiết với hắn một cái, phi thường khách khí nói: "Vấn đề này, chờ sau khi thấy nàng rồi tự mình hỏi nàng đi."

Nói xong, ta dẫn theo Lý Ma Tử nghênh ngang rời đi.

Đi không bao xa, ta nghe được phòng khách truyền đến một trận thanh âm lốp bốp vang lên. Lý Ma Tử lắc đầu thở dài: "Ai, đáng tiếc a! Ta xem trang trí trong phòng khách, thời đại gần đây đều là triều Thanh, thế này phải nện vào bao nhiêu tiền a!"

Lãnh gia là một tòa nhà cao cấp chiếm diện tích rất lớn, khắp nơi trống trải, cỏ xanh trải như tấm đệm. Gian phòng mặc dù là phong cách của Y Ti lan, nhưng bố cục kiến trúc lại chọn phong cách của Trung Quốc, cực kỳ tinh tế.

Ta và Lý mặt rỗ đi hai vòng quanh Lãnh gia, cũng không phát hiện được mấy bóng người, xem ra hạ nhân của Lãnh gia quả thật đã đi hơn phân nửa, số còn lại cũng không nhiều người của mới tới làm chủ, hơn nữa cũng không biết Hán Ngữ, đây cũng là nguyên nhân bọn họ lưu lại hay sao?

Tiết trời chiều cực kỳ nóng bức, Lý mặt rỗi mệt mỏi thở hồng hộc: "Tiểu ca, chúng ta đi chậm một chút được không? Ngươi đang đi tản bộ hay là dắt chó đi dạo."

Bọn ta đang ngồi dưới một cái bóng cây trên mặt đất, Lý mặt rỗ hỏi thăm ta: "Tiểu ca, ngươi cảm thấy ai giống hung thủ? Ta thấy người trong nhà này, đều là người cổ quái, không có người tốt nào cả."

Hắn nói xong, cũng không đợi ta trả lời, bản thân đã nằm trên bãi cỏ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ta lại nhớ lại tình cảnh trước đó.

Lãnh đấu tuyệt đối có vấn đề, bất luận thái độ của hắn đối với

Lãnh Như Sương, hay là phòng bị ta; Lãnh Võ nhìn như không có vấn đề gì, nhưng vừa ra Thiên Sơn Lệnh, ánh mắt của hắn cũng trở nên đặc biệt hung ác, chỉ có thể nói hắn giỏi về che giấu cảm xúc của mình.

Lạnh như lôi và Lãnh Như Sương là tình thế bắt buộc đối với vị trí gia chủ. Nếu như nói sau khi lão thái chủ tử vong, ai có thể lấy được lợi ích lớn nhất? Khẳng định lấy bốn người bọn họ làm chủ. Nhưng biểu hiện của Trương Lan cùng Vương di bà cũng không bình thường, chỉ có thể nói Lãnh Như Sương giao cho ta một chuyện tuyệt đối khó xử.

Ài!

Ta thật lâu hít một hơi thật dài, thấy Lý Ma Tử đã ngáy vang bốn phía, cũng không quấy rầy giấc ngủ trưa, bản thân thì nhẹ bước chân đi về phía trước. Khi đi tới một giá nho nhỏ, ta nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân. Quay đầu nhìn lại, không ngờ lại là một bộ đồ ngủ váy dài lạnh lẽo như tơ lụa, nàng uể oải đi về phía ta: "Trương chưởng quỹ, trời nóng như vậy còn đi vòng bên ngoài sao? Không say à?"

Ta tránh bàn tay nàng ta ra, cười đáp: "Mới đến một chỗ không ngủ được, còn muốn quen thuộc."

"Vậy ngươi thật sự tìm đúng người rồi, đối với nơi này, không có gì quen thuộc hơn so với ta, không bằng để ta làm ngươi dạo chơi, giới thiệu một chút cho ngươi?" Lãnh Thị tự sướng đến trước người ta: "Ta biết nơi nào có nước lạnh có thể xông vào tắm, còn biết nơi nào có giường mềm mại..."

Dụ dụ thẳng như vậy khiến ta có chút không chịu nổi, vội vàng né sang một bên: "Không phiền ngài, ta tự đi một mình vậy."

Lạnh như tơ bay bắt lấy tay ta: "Trương chưởng quỹ, ngươi nhìn kĩ ta xem." Nàng đặt tay của ta lên trên bộ ngực đầy đặn của nàng: "Vô luận tướng mạo cùng dáng người, ta đều mạnh hơn so với Sương. Nàng có thể cho ngươi, ta đều có thể cho ngươi, nàng không thể cho ngươi, ta cũng có thể cho ngươi..."

Trong đầu hiện lên sắc mặt Doãn Tân Nguyệt, ta thu cánh tay mình lại như điện: "Cho nên?"

"Cho nên." Băng Tuyết cười khanh khách: "Ngươi có muốn đổi người khác, hợp tác với ta không?"

Đệ nhất thiên sáu chín ngàn ba thiên màu sắc dụ hoặc chi thuật.

Lãnh Như Lăng lại quấn lên cánh tay của ta một lần nữa, nóng lòng thúc giục: "Như thế nào?"

Đột nhiên, ta cảm thấy trên cánh tay có một luồng khí lạnh. Ta dùng ánh mắt liếc một cái, phát hiện vòng vàng trên cánh tay màu vàng lạnh lùng như một con linh xà du động từ từ quấn lên cánh tay của ta, đang xoa xoa thân thể của mình muốn chui vào thân thể ta.

Không cần nghĩ nhiều, đây nhất định là một kiện âm vật tà môn.

Ta vội vàng buông chùa mây lạnh như sương ra, vừa cười vừa nói: "Thời tiết nóng, mọi người nên cách xa nhau một chút thì hơn."

Vòng vàng không đâm vào thành công, lại trở về trên cổ tay sương giá lạnh như sương. Trên mặt sương mù lạnh lộ ra vẻ ảo não, còn chưa muốn dễ dàng buông tha. Đúng lúc này, một thân thể nhỏ bé từ trong giá nho nhỏ bưng một cái chậu đi ra, nàng vừa thấy vẻ lạnh lùng như tơ, lập tức sợ tới mức cúi đầu kêu lên: "Nhị... Nhị tiểu thư..."

Trong mắt lãnh như tơ phiêu hiện lên một mảng hàn quang: "Buổi trưa ngươi không chơi cùng với Tiểu Ngải, chạy đến nơi này làm gì?"

Ta cũng dò xét qua, chỉ thấy tiểu cô nương kia chính là người trước đó đứng ở cửa sổ tầng ba dò xét ta. Nghe thấy người lạnh lùng hỏi như vậy, nàng vội vàng nói: "Tiểu thư Tiểu Ngải muốn ăn bồ đào, ta đến giúp nàng hái." Vừa nói, trong tay còn giơ lên chậu, bên trong đầy ắp bồ đào.

Lạnh như tơ ừ một tiếng: "Lát nữa đưa cho ta, ta vừa lúc có lời muốn nói với ngươi."

Cô bé bị lời nói của cô làm cho sợ tới mức rùng mình: "Là... nhị tiểu thư."

Lạnh như mây phất phất tay với nàng, tiểu cô nương mới vội vã chạy mất. Ta nhìn bóng lưng nàng, đang cảm thấy kỳ quái, liền lạnh như mây ở một bên nói: "Không nghĩ tới Trương đại chưởng quỹ còn có sở thích này, khó trách đối với ta không có hứng thú."

Ta còn không hiểu nhìn nàng một cái, phát hiện vẻ mặt nàng bừng tỉnh đại ngộ, hiển nhiên là nghĩ tới điều gì. Nàng lại gần nói: "Hóa ra ngươi thích ấu nữ, yên tâm đi, buổi tối ta bảo nàng đến phòng ngươi."

Ta bị dọa nhảy dựng, vội vàng lắc đầu nói: "Không không không không, khẩu vị của ta còn không nặng như vậy."

Lãnh Như Lăng lại không nghe lời giải thích của ta, cười khanh khách rời đi.

Nhà này, quả thực không khác người thường.

Ta có loại tâm tình giẫm phải cứt chó, tâm tình buồn bực quay đầu trở lại, vốn định đánh thức Lý Ma Tử về phòng nghỉ ngơi một lát, lại ở nửa đường thấy được Vương di bà. Bởi vì lúc trước lạnh như mây nói lời điên, ta thật sự không có tâm tình đi ứng đối người của Lãnh gia, bất quá sau khi nhìn thấy ngón tay sáng loáng của Vương di bà, ta nhịn không được tiến lên hỏi: "Di bà, người đây là..."

Vương di bà nhàn nhạt liếc nhìn ta một cái, vừa giả bộ bị thương vừa nói: "Ngươi lại biết ta là di bà? Xem ra trước khi đến đây đã chuẩn bị đủ bài tập cho Lãnh gia. Sao, tiểu tử Cố Nhĩ kia không nói cho ngươi biết, bình thường ta thích đùa nghịch thương sao?"

Thấy vẻ ngoài ý muốn, nàng tiếp tục nói: "Gần đây Bồ Đào trưởng thành, kiểu gì cũng có chuột đồng không mời mà tới, lão nương vừa lúc lấy chúng để luyện thương pháp, mời chúng nó ăn đạn."

Câu nói này của nàng "Không mời mà đến song quan" rõ ràng là mang theo cả khách nhân mà ta không được hoan nghênh tới.

"Còn có câu hỏi không? Nếu không có, ta đi bắn chết con chuột." Vương di bà nói xong, cũng không đợi ta trả lời, bưng thương đi vườn nho. Vừa có một con chuột đồng đáng thương nhảy nhót bên giá nho quý, liền nghe một tiếng thương vang lên, con chuột kia bốn chân lên trời, đã sớm đến chỗ Diêm Vương gia báo danh.

Một thương tất sát, thương pháp này không đơn giản.

Ta nhìn bóng lưng già nua của Vương di bà, chỉ cảm thấy bà lão nhìn như bình thường này cũng không thể xem thường.

Bị một thương này làm cho khiếp sợ không chỉ mình ta, mà còn có Lý mặt rỗ trong cơn mơ ngủ. Hắn bị dọa không nhỏ, hùng hùng hổ hổ tìm tới. Chờ sau khi nhìn thấy Vương di nương bưng thương, hắn thông minh nhắm miệng lại.

Buổi chiều ta trở về phòng, sau khi Cổ Nhĩ đưa trái cây cũng lui ra ngoài. Ta ngồi trong phòng, loay hoay Thiên Sơn lệnh trong tay, hồi tưởng lại từng cảnh tượng sau khi tới nhà quạnh, chỉ cảm thấy mỗi người dường như đều có nghi ngờ, chỉ là không biết hung thủ là ai trong số đó?

Cơm tối chiếu uống trong phòng, sau khi Cổ Nhĩ thử độc, ta vừa ăn cơm vừa hỏi hắn: "Lãnh gia ăn cơm như vậy sao?"

Cổ Nhĩ kiên trì không cùng bàn ăn với ta, lập tức gật đầu: "Đúng vậy, nghe nói trước đây rất không phải như vậy, khi đó mọi người đều ăn cơm trên một cái bàn, nhưng vẫn luôn cãi nhau. Về sau vị gia chủ đó đã có quyết định, sau này ăn cơm đều là tự mình ăn, như vậy sẽ không cãi lộn nữa."

Đây cũng là một cách tốt.

Ta không nhịn được cười ra tiếng, sau khi ăn cơm xong, Lý mặt rỗ và Cổ Nhĩ cùng rời khỏi, ta đang nhàm chán nằm trên giường suy nghĩ chuyện gì đó, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Ta tưởng Lý mặt rỗ không chịu nổi tịch mịch chạy tới, cũng không ngẩng đầu lên tiếng gọi vào, ai ngờ đến lại là cô gái nhỏ kia.

Nàng bất an di chuyển bước chân, bả vai còn đang run rẩy không ngừng, trên mặt có một dấu năm ngón tay vô cùng rõ ràng, hiển nhiên là vừa mới bị đánh.

Ta không thể ngồi dậy nổi nữa: "Sao ngươi lại tới đây? Ngươi bị sao vậy?"

Cô bé sắc mặt trắng bệch: "Không... Không sao cả, là nhị tiểu thư nhờ ta tới. Cô ấy nói ta nghe theo lệnh của ngươi." Nói tới đây cô bé đã bị dọa tới cực hạn, nước mắt đảo tròn trong vành mắt nhưng vẫn gắng gượng không chịu rơi xuống.

Nghĩ đến Lãnh Như Lăng vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn đến trình độ này, trong lòng ta cảm thấy phản cảm. Mắt thấy tiểu cô nương bị dọa sợ không chịu nổi, ta chỉ có thể an ủi nàng: "Ta ở đây không cần ngươi hầu hạ, ngươi trở về nghỉ ngơi đi."

Cô bé bất ngờ nhìn ta, xác định không phải ta đang nói đùa mới cắn môi nói: "Tiên sinh, ta biết ngươi là một người tốt. Ta có thể ở lại trong phòng ngươi một lúc không... Nếu bây giờ ta ra ngoài, bị nhị tiểu thư biết được, nhất định còn đánh ta."

Nàng nói vậy, ta lập tức phản ứng lại.

Tuy hình tượng này có chỗ bẩn với Trương Cửu Lân chính trực của ta, nhưng có gì so với việc giúp đỡ người khác cao hứng hơn chứ? Ta cười với nàng: "Đương nhiên là được, ngươi ngồi đi."

Bé gái không dám ngồi, đứng ở góc tường không nói lời nào.

Để phá vỡ sự lúng túng này, cũng thuận tiện để cho nàng ta thả lỏng, ta chỉ có thể im lặng, hỏi: "Ngươi tên là gì?"

"Ta tên Tiểu Đào, ta là phục vụ tiểu thư."

Cổ Như Sương đã từng nói với ta, Lãnh Như Sương vốn có một vị ca ca lạnh lùng, chỉ có điều khi xử lý âm vật thì đã chết. Lúc đó hắn để lại một đứa con gái mồ côi đẻ tên là Lãnh Tiểu Ngải, bởi vì lúc mang thai xảy ra chuyện nên khi sinh ra đã không thể nào đi lại được nữa.

Ta gật đầu, đang muốn nói thêm gì đó, Tiểu Đào giống như cố lấy dũng khí nói: "Trương tiên sinh, Nhị tiểu thư nói ngài đến điều tra nguyên nhân cái chết của lão thái chủ phải không?" Không đợi ta trả lời, nàng nhìn xung quanh một vòng, giống như muốn xác định xung quanh vẫn an toàn, tiếp tục nói: "Thật ra là độc của tân phu nhân."

Con Sa Quỷ thứ một ngàn sáu chín trăm chín mươi bốn lại tái hiện...

Lời Tiểu Đào nói khiến ta có chút trở tay không kịp, phu nhân mới trong miệng nàng khẳng định chính là Trương Lan.

Ta tò mò nhìn cô bé run rẩy trước mặt: "Làm sao ngươi biết?"

Tiểu Đào cẩn thận nói: "Là ta tận mắt thấy."

Ta nao nao, chỉ nghe hắn tiếp tục nói: "Ngày lão gia chủ chết, tiểu thư Tiểu Ngải cũng bệnh, không có khẩu vị gì, ta liền đi phòng bếp cắt hoa quả cho nàng. Kết quả thấy phu nhân mới đặt một ít đồ trong canh của lão thái chủ..."

"Ngươi tận mắt nhìn thấy?" Nghe ta hỏi như vậy, Tiểu Đào vội vàng gật đầu. Ta lại hỏi nàng: "Chuyện này ngươi có nói cho người khác biết không?"

"Không có!" Tiểu Đào nắm chặt vạt áo của mình: "Ta không dám nói."

"Được rồi, chuyện này ta biết rồi, ta sẽ tiếp tục điều tra. Chỉ là vì an toàn của ngươi, tốt nhất đừng nhắc tới bất kỳ ai." Ta mặc dù không nói rõ đặc biệt, Tiểu Đào lại như lập tức hiểu được: "Ta biết rồi, Trương tiên sinh, ngươi thật sự là người tốt."

Chuyện này không thể không khiến cho ta lần đầu tiên nhìn thấy cô bé trước mắt vốn vô ưu vô lự trước mắt này, cuộc sống ăn nhờ ở đậu đã khiến cô bé sớm học được cách tự vệ của mình, có lẽ không cần ta nhắc nhở, chính cô cũng biết phải làm thế nào để sống sót trong gia tộc lạnh như băng này.

Ta cũng đang nhắc nhở cái gì chứ, ai ngờ Tiểu Đào lại nói thêm: "Ta còn biết một chuyện..."

Ta lẳng lặng chờ nàng mở miệng, không cắt đứt nàng.

Tiểu Đào nói: "Ta còn biết Tân phu nhân và thầy thuốc của tiểu thư có gian – tình. Trước đó ta còn lén nghe được bọn họ muốn bỏ trốn."

"Y Y? Y viện gì đó." Ta không hiểu nên hỏi.

Tiểu Đào nói: "Bởi vì tiểu thư Tiểu Ngải không thể xuống đất nên hàng tuần đều có thầy thuốc cá nhân tới Lãnh gia kiểm tra thân thể tiểu thư. Chúng ta đều gọi nó là Đường Y Y."

Hiển nhiên lời Tiểu Đào nói là trợ giúp lớn nhất của ta đối với sự mờ mịt hiện nay, nhưng cũng làm cho ta có một chút nghi ngờ. Nếu Tiểu Đào đã biết cái gì, tại sao không nói rõ với người bên trong Lãnh gia, ngược lại phải nói cho ta biết một người ngoài đây?

Tiểu Đào lại ở một lát, lúc này mới cáo từ ta, mở cửa đi ra ngoài. Ta nhìn bóng lưng nàng nhỏ gầy, đây là lần đầu tiên trong đời cảm thấy đọc không hiểu lòng người.

Một đêm này ta đã nằm xuống từ lâu, gần nửa đêm, ta nhạy cảm phát giác trong phòng ngoài ta còn có những người khác, chẳng lẽ lại là Sa quỷ ở thành Diệp Nhĩ đến? Ta cũng không có động, mà là nhắm mắt tiếp tục giả bộ ngủ.

Nương theo một hồi âm thanh leng keng, một đồ vật rất nhanh bò đến bên giường của ta, ngay lúc nó giơ cao tay lên cao muốn đem chủy thủ trong tay cắm xuống, ta nhanh chóng xoay người tránh đi, nương theo ánh trăng đầu giường đứng một nữ quỷ mặc áo đỏ, toàn thân nàng ướt át, nhìn bộ dáng giống như quỷ chết chìm.

Thấy ta lập tức tránh né công kích của cô, cô lại không chạy trốn mà nhào tới trước mặt.

Ta lại lần nữa dễ dàng tránh đi, lạnh lùng nói: "Sự nhẫn nại của ta có hạn, ngươi còn dám càn rỡ, ta sẽ đánh cho ngươi hồn phi phách tán." Nói xong, ta vẫn không quên lấy linh giới trên ngón tay ra.

Linh lực cường đại khiến nữ quỷ sợ hết hồn, nó lui lại vài bước nhưng vẫn không chịu rời đi. Xem ra người ra lệnh nó ám sát ta nhất định phải dùng cái gì đó để uy hiếp nàng, khiến nàng cam nguyện mạo hiểm muốn hồn phi phách tán cũng phải đạt được mục tiêu.

Ta hừ một tiếng: "Lúc về thay ta chuyển hướng chủ tử của ngươi một câu, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, trước khi động thủ phải thăm dò thực lực của đối thủ một chút, phái một tiểu quỷ vương như ngươi đến, có phải quá coi thường bản lĩnh của Trương Cửu Lân của ta rồi không?"

Nữ quỷ cắn răng, cuối cùng vẫn quay người rời đi.

Ta thấy trên sàn bỏ đi một chuỗi dấu chân cọc đất, nhịn không được khịt mũi coi thường. Xem ra ta đến khiến cho lãnh gia vốn ám lưu mãnh liệt đảo lên sóng lớn lớn hơn, có vài người đã gấp gáp không dằn nổi xuống tay với ta.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Lý Ma Tử tới hỏi ta: "Tiểu ca, tối qua có xảy ra chuyện gì không? Ta cứ cảm thấy nơi này có gì đó quái lạ..."

Ta đáp rất nhẹ nhàng: "Không có, có thể xảy ra chuyện gì?"

Thấy Lý mặt rỗ ăn sáng từ trong phòng, ta và Lý mặt rỗ đi vào trong phòng tản bối. Chỉ thấy trong phòng khách có một khuôn mặt ngồi trên ghế, thấy ta và Lý Ma Tử hung hăng trừng hai mắt nhìn chúng ta.

Đương nhiên ta không để ý lắm, nhưng Lý mặt rốt cục lại lớn tiếng: "Thế nhân vẫn tưởng rằng rất lạnh sao, ta thấy chắc cũng chỉ đến như vậy thôi. Nhìn khách nhân không biết hỏi câu nào hay, có lẽ giáo dục của người nhà này đều bị chó ăn rồi."

Lạnh như sấm, nhảy dựng lên như mèo xù: "Thả cái chó má nhà ngươi ra! Ngươi tính là khách nhân gì! Nếu không phải cha ta đã lên tiếng, ta đã sớm đánh các ngươi ra ngoài."

Lý Ma Tử tiếp tục đấu võ mồm với hắn: "Đánh? Ngươi là đối thủ của chúng ta sao? Với công phu mèo cào của ngươi, nếu không phải hôm qua Trương gia tiểu ca nương tay thì đã trực tiếp kết liễu ngươi rồi."

Con mắt lạnh như lôi khí đỏ lên, đang muốn nhào lên dốc sức liều mạng, liền thấy một đại phu mới bước nhanh xông vào trong phòng khách, sắc mặt tái nhợt hấp tấp hấp tấp, dùng lời nói xu nịnh gì đó.

Sắc mặt Lãnh Như Lôi biến đổi: "Ngươi nói cái gì, có hạ nhân chết sao?"

Hắn vừa nói xong, cũng không có tâm tình nói chuyện với Lý Ma Tử nữa, vội vã đi theo mẹ mới đến Cương Cương.

Ta và Lý Ma Tử trao đổi một cái ánh mắt, ăn ý đi theo.

Đẳng cấp chế độ Lãnh gia rất nghiêm ngặt, bởi vậy chỗ ở của hạ nhân cách chủ trạch còn một đoạn, phòng ốc kiến tạo cũng bình thường, giờ phút này chỉ còn sót lại ba tên hạ nhân vây quanh trước một gian phòng, mặt mũi tràn đầy lo lắng cùng sợ hãi.

Lạnh như sấm quát: "Ồn cái gì, không cần làm việc? Cút hết cho ta!"

Tính tình nóng nảy của vị thiếu gia họ Lãnh này, đám người đều đã lĩnh giáo qua, giờ phút này nào dám đối nghịch với hắn, nguyên một đám tránh né như rắn rết chạy sang một bên. Nhưng khi lao tới cửa, cả người theo bản năng né về phía sau, nếu không phải ta và Lý Ma Tử né tránh kịp thời, chắc chắn sẽ bị hắn đụng ngã.

Sắc mặt lạnh như lôi dị thường khó coi, nhìn tình cảnh trong phòng một bộ dáng không thể tin được.

Ta tiến đến cửa, chỉ thấy trên giường trong phòng đặt một bộ thi thể như thây khô, làn da màu xanh vàng gắt gao bao bọc ở trên xương cốt, như là túi thật bị rút hết không khí. Hai mắt cùng miệng của hắn đều mở thật to., Tựa hồ như cái liếc cuối cùng trước khi chết đã phát hiện ra điều gì đáng sợ, mà trong miệng rõ ràng lại bay ra ngoài một ít sâu bọ nhỏ màu đen. Trên sàn nhà còn lưu lại rất nhiều dấu chân cát màu đen, ta nghĩ đến tình cảnh ở chỗ lạnh như sương, nhất thời phản ứng lại, đây hẳn là Sa Quỷ trong thành Diệp Nhĩ làm ra.

15.

Ta tránh né lạnh như lôi, cẩn thận đi vào phòng, chỉ cảm thấy trong phòng có một mùi tanh hôi vô cùng nồng nặc, vách tường trong phòng máu me đầm đìa, tựa hồ viết một con số.

Nói vậy là sao?

Đệ nhất thiên sáu chín ngàn, đệ nhất thiên đại nạn trước mắt tự mình bay đi.

Hạ nhân tại trong nhà lấy một phương thức đáng sợ như vậy tử vong, lạnh đấu cùng hai huynh đệ Lãnh Võ rất nhanh liền chạy tới.

Thấy tình huống trong phòng như vậy, sắc mặt hai người tuy khác nhau, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập sự sợ hãi. So với sự kinh hãi trong trận đấu lạnh lùng, Lãnh Vũ có vẻ hơi trấn định một chút, lập tức phân phó: "Nhanh chóng đem thi thể đốt cháy, miễn cho thi biến, căn phòng này cũng bị phong bế, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào."

Hắn phân phó xong xuôi, quay người lại, chỉ thấy ba tên hạ nhân còn sót lại đang trốn thật xa, tất cả đứng chung một chỗ run rẩy.

Sắc mặt Lãnh Vũ đầy khó coi, gã quay sang nhi tử lạnh như sấm nói: "Lãnh gia kéo dài thêm trăm năm, sóng to gió lớn gì mà chưa từng thấy qua? Gặp phải loại chuyện này càng không thể tự loạn trận cước, ngươi nhanh chóng xử lý mọi chuyện đi."

Ta và Lý Ma Tử rời khỏi nhân cư, một đường quay về, Lý Ma Tử hỏi ta: "Tiểu ca, ngươi xem con số trên vách tường kia là có ý gì?"

"Cái này ta cũng không hiểu." Từ khi đi vào Lãnh gia, ta rõ ràng phát hiện trí thông minh của mình không đủ dùng.

Sáng sớm đã phát sinh loại chuyện này, Lãnh gia giống như bị một tầng bóng tối phủ kín. Trong khu nhà cao cấp to như vậy không có bất cứ tiếng động gì, lộ ra vài phần quỷ dị.

Lãnh Như Lôi ở lại bên kia xử lý tử thi, tuy nhiên gã rất nhanh đã trở lại, sắc mặt không lo lắng hướng Lãnh Võ nói: "Ba, ba đứa hạ nhân kia nhát gan sợ chết, nói cái gì cũng không chịu ở lại làm việc, đã thu thập xong đồ vật muốn đi rồi."

Lãnh Võ ừ một tiếng, còn chưa kịp trả lời, thì đã ngồi bên cạnh lạnh lùng ra lệnh: "Đại nạn lâm đầu mà bay, lưu lại thứ lưng chủ cầu vinh này làm gì? Đuổi hết đi, quay đầu lại mới thuê."

Lãnh Võ nhìn hắn cười một tiếng: "Đại ca, sau khi phụ thân qua đời, hạ nhân nhà lạnh đã bị ngươi dùng đủ loại cớ đuổi đi rất nhiều. Cứ tiếp tục như vậy, chẳng lẽ còn muốn chúng ta tự mình rửa rau nấu cơm sao?"

Hắn rõ ràng có hàm ý trong đó, đang hướng ta ám chỉ Lãnh đấu với quê chủ không thể thoát khỏi quan hệ. Lãnh đấu hăng hái như vậy, trừng mắt nhìn hắn một cái, lại khinh thường nhìn ta: "Trương đại chưởng quỹ, ngươi vừa tới Lãnh gia đã xảy ra chuyện như vậy, không biết ngươi thấy thế nào?"

Tuy hắn là cha ruột lạnh như sương, nhưng vô luận thế nào ta cũng không tôn kính hắn. Nghe hắn hỏi như vậy, liền lạnh như băng trả lời: "Ta dùng con mắt xem."

Lãnh đấu bị ta nghẹn đến nghẹn họng.

Ba hạ nhân cuối cùng của Lãnh gia đại khái cũng sợ tới mức lục thần vô chủ, không ăn cơm trưa mà cũng chưa kịp nhận tiền lương vội vàng rời đi. Bọn họ vừa đi, cơm trưa của chúng ta cũng là vấn đề, cuối cùng vẫn là Cổ Nhĩ xuống bếp, làm vài món mỹ thực đơn giản ngon miệng. Mặc dù là hắn tự tay làm, nhưng sau khi đưa tới phòng, hắn vẫn dùng ngân châm thăm dò từng cái.

Lý Ma Tử không kiên nhẫn nói: "Đây không phải là ngươi làm sao? Ngươi sẽ không hại chúng ta, làm gì còn tới thử lui, phiền toái biết bao nhiêu!"

Cổ Nhĩ lắc đầu kiên định: "Không được, tuy cơm là do ta làm, nhưng nước là của Lãnh gia, gạo là của Lãnh gia, dầu muối tương giấm đều là của Lãnh gia, ai biết bên trong có vấn đề gì hay không?"

Cẩn thận tới mức này cũng khiến người khác bất ngờ.

Tuy rằng Cổ Nhĩ là gia phó lạnh lùng như sương giá, nhưng cũng coi như là người lãnh gia, vì sao hắn lại có thành kiến lớn như vậy với Lãnh gia chứ?

Cổ Nhĩ tiếp tục nói: "Chủ nhân giao an toàn của các ngươi cho ta, ta nhất định phải cẩn thận, ta có thể chết, nhưng hai người các ngươi không thể bận rộn."

Lý mặt rỗ bị lời của hắn làm cho cảm động, giơ ngón tay cái lên đầu ngón tay cái: "Tranh nghĩa, Lý mặt rỗ ta hôm nay giao cho người bạn là ngươi rồi!"

Sau bữa cơm trưa, Lãnh gia lần nữa chìm vào trầm tĩnh. Ta nằm ở trên giường, nằm trong bầu không khí yên tĩnh như vậy bất luận thế nào cũng không ngủ được. Đúng lúc này, ta nghe thấy bên ngoài truyền đến hai tiếng thương vang. Ta vội vàng ngồi dậy, suy nghĩ kỹ lại, đại khái lại là vị cô nương Vương gia khỏe mạnh kia đang bắn chết chuột đồng, vì thế nhịn không được cười khổ đáp xuống giường.

Trong vườn nho, quả nhiên Vương di bà đang cầm thương tìm kiếm tung tích của chuột đồng. Thấy ta, bà cũng không bất ngờ mà nói một tiếng: "Sao? Có phải tiếng thương của ta ảnh hưởng tới ngươi không." Bà ta nói như vậy nhưng giọng nói không có chút áy náy nào.

"Không phải, ta vốn không quen ngủ trưa." Ta tùy tiện lắc đầu.

"Thật sao? Ta cũng không có thói quen này!" Vương di bà bưng thương lên, nhắm ngay ruộng, phịch một tiếng thương vang, lại có một con chuột đồng được giải quyết. Nàng nhìn ta, cười hỏi: "Nghe nói sáng sớm có chuyện, ngươi cũng ở đây, thế nào? Là Sa quỷ sao?"

"Ngươi cũng biết Sa Quỷ?" Ta tò mò nhìn nàng.

Vương di bà thu thương lại, mặt không thay đổi nói với ta: "Chưa từng ăn thịt heo còn chưa thấy heo chạy sao? Ta ở Lãnh gia cả đời, cho dù chưa từng thấy Sa Quỷ chân chính, cũng rất nhiều người nhắc tới." Nói tới đây, bà khinh miệt hừ một tiếng: "Mấy thứ quỷ quái này không xuất hiện trước mặt ta, bằng không ta cho một thương một tên, giải quyết chúng nó."

Vốn định nói với nó, sa quỷ căn bản không sợ bắn thương, nhưng không cho ta cơ hội như vậy, Vương di bà đã cầm thương rời đi.

Sau bữa cơm chiều ta ngã xuống giường suy nghĩ sự việc gần nhất xảy ra, đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng cửa phòng, một bóng hình xinh đẹp đã đi vào phòng ta. Không cho ta có cơ hội phản ứng, một thân thể đầy đặn xinh đẹp đã nhào vào ta: "Chưởng quỹ, đã trễ như vậy mà không ngủ sao?"

Lại là lạnh như mây.

Nghĩ tới âm vật trên cánh tay nàng, ta nhất thời sợ hãi, vội vàng đẩy nàng ra: "Lãnh tiểu thư, ngươi có chuyện gì sao?"

"Ngươi cũng xưng hô lạnh như sương như sương sao?" Nàng bắt chéo chân, nhìn ta với vẻ đắc ý: "Thế nào, tối qua thân thể tươi mới kia ngươi còn hài lòng sao? Chỉ cần ngươi có thể giúp ta đoạt được vị trí gia chủ, thân thể như vậy cần bao nhiêu có bấy nhiêu!"

"Cảm ơn ngài đã khẳng khái, nhưng trước mắt ta còn không cần." Ta quả quyết từ chối nàng.

Khuôn mặt lạnh như tơ phiêu hiện lên vẻ ảo não: "Trương đại chưởng quỹ, ngươi không cẩn thận cân nhắc một phen sao? Đơn giản cự tuyệt người như vậy, tương lai rất dễ dàng hối hận."

"Ta làm việc chỉ cầu hỏi lòng không thẹn, cho nên rất ít hối hận." Ta cười cười với nàng.

Lạnh như mây đứng lên: "Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta muốn ngươi quỳ dưới váy Thạch Tuế cầu ta!"

Mãi tới khi cô ra khỏi phòng ta, ta mới nói một câu: Chắc tới tận bây giờ mới có một ngày.

Bởi vì xuất hiện, ta không thể thiếu nhất định phải nghỉ ngơi trong phòng một chút, tối hôm qua là nữ quỷ, đêm nay là lạnh như mây, đêm nay một đêm, các lão gia dù có tốt đến đâu cũng không thể để yên như vậy được! Có phòng bị, ta ngủ một đêm đặc biệt an toàn, kết quả sáng sớm ngày hôm sau, ta tại một trận chói tai tiếng thét chói tai tỉnh lại.

Nghe giọng nói thì hình như là Tiểu Đào từ vườn nho bên kia truyền đến.

Ta vội mở cửa, vừa vặn thấy được Lý Ma Tử cũng nghe tiếng mà tỉnh. Khi chúng ta chạy tới vườn nho, người Lãnh gia đã đứng trong ánh nắng ban mai.

Chỉ là trừ những người này ra, trong vườn nho còn có thêm ba cỗ thây khô hình dáng đáng sợ!

Đệ nhất thiên bàng bàng bàng bàng bàng bàng, đệ nhất thiên sáu trăm huyết số...

Ba cỗ thây khô chính là ba hạ nhân lúc trước rời khỏi Lãnh gia, cũng giống như thi thể lúc trước. Điểm khác biệt duy nhất chính là toàn bộ đầu của bọn họ đều cong về phía sau chín mươi độ độ độ, sau đó từ trong cái miệng lớn đâm vào một cây côn gỗ thô, từ xương cột sống cho đến dưới xương sống, cuối cùng thẳng tắp đính vào trong đất.

Làn da của bọn họ đen nhánh, vạt áo nơi ngực bị người ta đẩy ra, lộ ra làn da rõ ràng có thể thấy được, chỉ là trên làn da kia lại bị vũ khí sắc bén vạch ra mấy vết thương!

Tiểu Đào mặt trắng không chút huyết sắc, run rẩy kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt. Bên chân nàng là một cái chậu nho dùng để hái, hiển nhiên là sáng sớm nay nàng tới hái bồ đào, lại thấy được cảnh tượng như vậy, sợ tới mức hét ầm lên.

Mà sắc mặt mọi người ở đây cũng không tốt hơn nàng chút nào. Lãnh đấu tuy ra vẻ trấn định, nhưng bả vai run nhè nhẹ lại bán đứng cảm xúc chân thật trong lòng hắn, Lãnh Vũ sau giây phút khiếp sợ ngắn ngủi, có chút tức giận liếc đại ca của mình một cái.

Vẻ mặt lạnh như lôi, không dám tin, lạnh như mây thì ôm cánh tay một cái vẻ mặt lạnh lùng. Thân thể Trương Lan lay động, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu. Vương di bà đứng xa nhất, không thấy rõ biểu tình trên mặt nàng.

Ta chậm rãi đi đến trước thi thể muốn kiểm tra một chút, Lý Ma Tử vội vàng kêu lên: "Tiểu ca, đừng làm loạn."

Ta khoát tay áo với hắn, ý bảo mình biết rõ chừng mực. Ta từ trong giá cây nho lấy ra một cây gậy trúc nhỏ, nhẹ nhàng gạt bỏ quần áo thi thể. Ầm một tiếng, từ bên trong bay ra một đám tiểu trùng màu đen, may mà ta tránh kịp thời, nếu không nhất định phải nuốt vào mấy con.

Chờ côn trùng bay sạch sẽ, ta tiến lên nhìn một chút, đáy lòng lập tức cả kinh.

Ngực ba cỗ thi thể đều bị vũ khí vạch ra mấy con số, theo thứ tự là: mười hai, mười ba, mười bốn. Bởi vì huyết dịch trong thi thể đã bị rút khô, một giọt cũng không còn, cho nên chung quanh vết thương cũng không có máu tươi, nhưng da thịt bị phá vỡ kia lại làm cho người ta cảm thấy càng thêm khó chịu.

"Đó là cái gì?" Lãnh Vũ cách thật xa hỏi.

"Là ba con số." Ta cũng không quay đầu lại đáp.

Lãnh đấu cũng khôi phục tinh thần: "Con số? Là con số gì?"

Liên tưởng đến số 15 xuất hiện trong phòng lúc hạ nhân kia khi chết, ta đột nhiên cảm thấy rõ ràng dụng ý của Sa Quỷ lưu lại những con số này.

Ta quay đầu lại, hỏi Lãnh Vũ: "Tính xem hiện giờ trong nhà còn bao nhiêu người?"

Ta vừa nói xong, Lãnh Vũ liền trầm mặc tính toán một phen: "Nếu như tính cả Tiểu Ngải và Ô Y Nhĩ ở đây thì trong nhà có lẽ còn có mười người."

"Nếu như lại không có trở về lạnh như sương thì sao?" Ta vừa nói, vừa kéo toàn bộ quần áo nửa người trên thi thể ra.

Theo tiểu hắc trùng bay múa, ba con số cứ như vậy xuất hiện trước mặt mọi người.

Như vậy không cần ta giải thích, tất cả mọi người trong nháy mắt tỉnh ngộ lại. Nếu tính thêm Lãnh Như Sương, hiện tại Lãnh gia còn có mười một người, bốn người chết đi lần lượt là mười hai, mười, mười bốn, mười lăm. Rõ ràng Sa Quỷ là dựa theo số người của Lãnh gia mà hành hung, nói cách khác tính cả ta và Lý Ma Tử, Sa Quỷ thế mà không muốn buông tha bất kỳ ai ở đây.

Trương Lan phản ứng lại đầu tiên, kêu lên: "Không! Ta còn trẻ, ta không muốn chết! Ta không thể chết ở chỗ này, ta phải đi, ta phải rời khỏi cái địa phương quỷ quái này!" Nàng nói xong, xoay người phóng về phía cổng chính của khu biệt thự cao cấp.

Không một ai ngăn cản cô.

Lãnh Võ nhìn kỹ lại, dò hỏi: "Ba thi thể này nên xử lý như thế nào?"

"Cứ xử lý theo biện pháp trước kia đi." Ta nói xong, Lãnh Võ liền phân phó lạnh như sấm đi xử lý, bởi vì nhân thủ không đủ, ta và Lý Ma Tử, Cổ Nhĩ cũng chỉ có thể giúp đỡ.

Trong thời gian xử lý thi thể, lạnh như sấm vẫn trầm mặc, trong lòng tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Đợi bọn ta trở lại khu vực cao cấp, liền phát hiện Trương Lan đã thu thập xong đồ vật, mà Vương di bà lại ngăn ở cửa lớn, nói cái gì cũng không cho nàng rời đi.

Trương Lan tức giận đến đỏ cả mặt, chỉ vào mũi Vương di bà mắng: "Lão thái bà chết tiệt, vì sao bà lại ngăn cản ta?"

Vương di bà lạnh lùng cười nói: "Ngươi muốn cũng được, nhưng không thể mang đồ vật của nhà họ Lãnh đi. Mở hết rương của ngươi ra, ta cẩn thận kiểm tra từng cái một, mới có thể thả ngươi đi."

Sắc mặt Trương Lan hiện lên vẻ bối rối: "Ngươi là cái thá gì mà phải kiểm tra cái rương của ta?"

Vương di bà cũng không đáp lời, mặt không thay đổi nhìn nàng. Trương Lan mấy lần muốn cưỡng ép lao ra ngoài, nhưng không phải đối thủ của Vương di bà, mỗi lần đều bị đẩy trở về.

Ta thấy Trương Lan tức giận đến nổ phổi, không nhịn được nói với nàng: "Ngươi xác định muốn đi? Ngươi đừng quên rằng trong ba thi thể hạ nhân ở Bồ Đào viên kia bọn họ cũng đã rời khỏi Lãnh gia, kết quả còn không phải bị sát hại sao? Ngươi sẽ rời khỏi Lãnh gia, không còn người của Lãnh gia che chở thì chỉ có một con đường chết thôi sao?"

Trương Lan nghe ta nói như vậy, nhất thời tỉnh táo lại, như có điều suy nghĩ mà cúi đầu.

Vương di bà bên cạnh lại hung hăng trừng mắt ta một cái, trong ánh mắt tràn đầy hận ý xen vào việc của người khác. Xem ra Vương di bà đã sớm đoán được Trương Lan rời khỏi Lãnh gia sẽ có kết cục như thế nào. Nhưng bà lại hết lần lượt không nói cái gì, chỉ lo lắng tài sản của Lãnh gia có bị Trương Lan trộm đi hay không.

Xem ra so với một cái mạng sống sờ sờ, Vương di bà càng quan tâm đến thứ đồ vật nhà nghèo!

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện ở cửa lớn. Một nam nhân tướng mạo nhã nhặn đeo kính mắt đi vào, trong tay hắn cầm theo hòm thuốc, sau khi thấy Vương di bà và Trương Lan thì chào hỏi rất tốt. Vương di bà lạnh lùng nhìn hắn một cái: "Đường y sư tới thật đúng lúc. Ta nhớ hôm nay không phải là ngày để cho Tiểu Ngải kiểm tra mà?"

Đường Y Nhi lúng túng liếc nhìn Trương Lan, cuống quít giải thích: "Lần trước đến kiểm tra thân thể Tiểu Ngải thì phát hiện thân thể của cô ta có chút không tốt, cho nên hôm nay lại tới chẩn đoán."

Vương di bà lạnh lùng cười, đôi mắt như hiểu rõ tất cả, cũng không nói thêm gì.

Đường y sư vội vàng lách qua mấy người, đi về phía gian phòng của Lãnh Tiểu Ngải ở lầu ba.

Vương di bà thấy Trương Lan từ bỏ rời đi Lãnh gia, chỉ cười lạnh một tiếng, lại trừng mắt ta vài lần, lúc này mới trở về phòng. Trương Lan ngồi trong phòng khách suy nghĩ xuất thần, cũng không biết đang tính toán cái gì.

Lạnh như sấm thấy không có kịch hay, cười nhạo một tiếng rời đi.

Ta và Lý Ma Tử trở lại phòng, nghĩ đến sự tình vừa rồi, lại nghĩ đến lời Tiểu Đào nói với ta trước đó, trong nháy mắt ta đã hiểu. Trương Lan bị Sa Quỷ làm cho lục thần vô chủ, muốn rời khỏi Lãnh gia., Sau khi trở lại phòng, đương nhiên hắn liên hệ với tình nhân của mình là Đường Y sư. Đường Y sư bèn chạy ra bên ngoài chuẩn bị đón nàng. Nhưng theo lời nhắc nhở của ta, Trương Lan từ bỏ ý định rời đi. Đường Y Y ở bên ngoài chờ thật lâu không thấy người, đành phải lấy cớ đến chẩn đoán của Lãnh Tiểu Ngải thám thính tin tức.

Mà ngoại trừ Tiểu Đào, hiển nhiên Vương di bà đối với gian – tình trong lòng Trương Lan và Đường Y sư biết rõ. Nhưng nếu bà ta hận Trương Lan như vậy, làm sao có thể giữ bí mật cho bà ta được? Nếu như đã sớm nói cho lão gia chủ biết, Trương Lan chẳng phải sẽ thân bại danh liệt sao?

Trừ phi Vương di bà cũng giống ta, sau khi lão gia chủ qua đời mới biết được nội tình.

Nhưng làm sao nàng biết được?

Chẳng lẽ cũng là Tiểu Đào sao?

11.

Đầu tiên, nghìn sáu chín bảy chương, lạnh như sương mất tích.

Rất nhiều điều hoang mang khiến ta không thể nào hiểu được, sau đó Cổ Nhĩ lại nói cho ta một tin tức khác.

Bởi vì đột nhiên Lãnh Tiểu Ngải sinh bệnh, cho nên Đường Y Sư quyết định ở lại Lãnh gia chăm sóc nàng.

Đây hiển nhiên là một cái cớ cũng không thành công, nhất định là Đường Y Sĩ thấy Trương Lan không chịu rời đi, có chuyện muốn nói với nàng, cho nên mới lưu lại.

Tiểu Đào đã từng nói với ta, tận mắt nhìn thấy Trương Lan thả đồ vật trong bát canh của lão thái chủ. Đường Y Y thân là thầy thuốc, chắc chắn có thể lấy được một ít dược vật thường nhân không lấy được. Nếu quả thật Trương Lan hạ độc hại chết lão gia chủ, như vậy Đường Y Sinh khẳng định biết nội tình!

Sau khi ăn cơm trưa xong, ta bảo Cổ Nhĩ kêu Tiểu Đào tới phòng ta. Bởi vì sáng sớm tận mắt chứng kiến cảnh tượng khủng bố như vậy, Tiểu Đào tinh thần không tốt, có chút ngơ ngơ ngác ngác ngác, cho dù là tiếng vang nhỏ cũng sẽ dọa nàng sợ hãi kêu lên.

Ta an ủi nàng vài câu, hỏi nàng: "Chuyện phu nhân mới và Đường Y Viện, trừ ta ra, ngươi còn nói với người khác sao?"

Tiểu Đào suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Không có. Nhưng Vương di bà đã từng tới hỏi thăm, còn hỏi mỗi lần Đường y viên tới đây đều nói gì đó, lúc rời đi có đặc biệt lâu không, đã đi đâu?"

Xem ra Vương di bà còn thông minh hơn trong tưởng tượng của ta. Nàng cũng phát hiện Đường thầy thuốc và Trương Lan gian – tình. Chỉ là nàng vẫn luôn giữ bí mật cho Trương Lan, là vì cái gì đó?

Bởi vì mấy con số máu kia, rõ ràng Lãnh gia có vài người đã lâm nguy. Sau bữa trưa, Vương di bà có thói quen bắn chết chuột đồng trong vườn nho cũng lựa chọn đóng cửa không ra. Mà mấy tên cao thủ Lãnh gia đều lấy ra bản mạng âm vật của mình cầu bình an.

Trong lúc nhất thời, âm khí của Lãnh gia đại thịnh, sức mạnh cực kỳ thần kỳ.

Nhưng cho dù là vậy, vẫn xảy ra chuyện. Vãn thời ta vừa mới ngủ, liền nghe một trận thanh âm ồn ào, chỉ một lát sau Lý Ma Tử tới gõ cửa ta: "Tiểu ca, ngươi ngủ rồi sao? Nhanh lên, lại xảy ra chuyện."

Ta vội vàng mở cửa: "Xảy ra chuyện gì à?"

"Hình như là cái tên Đường Y Sư kia đã chết..." Nói đến đây, Lý Ma Tử bỗng nhiên bẩn thỉu tiến đến bên tai ta nhỏ giọng nói: "Nghe nói còn chết ở trong phòng tiểu lão bà, thật sự là rất xinh đẹp."

Đường Y Nhi chết trong phòng Trương Lan?

Mặc dù Trương Lan là tiểu lão bà mới cưới về của quê nhà, nhưng nàng lại ngủ trong một gian phòng ở góc lầu ba, gian phòng cũng không lớn, ta đối với địa vị của vị tân phu nhân này tỏ vẻ cực kỳ đồng tình. Mà giờ phút này trong phòng của nàng khắp nơi đều là máu chảy đầm đìa, Trương Lan giờ phút này quỳ gối bên giường, toàn thân đều là vết máu, mà trên giường lại nằm một cỗ thây khô trần trụi, chính là Đường lão thụ.

Trương Lan như bị dọa đến mất hồn, giờ phút này đã hoàn toàn không có phản ứng, mờ mịt nhìn chung quanh, vẻ mặt ngốc trệ.

Mà ở tay nàng, một con số máu đỏ tươi xuất hiện lần nữa.

Đám người nghe tin mà đến cũng không có chú ý quá nhiều đến con số mười phần ngoài ý muốn này, mà là đem ánh mắt tiêu điểm rơi vào trong một gian phòng mà Đường y sư cùng Trương Lan ở chung.

Lãnh đấu sắc mặt nghiêm khắc, Lãnh Võ nghiến răng nghiến lợi, lạnh như Lôi và Lãnh Sơn thì là vẻ mặt bát quái, Vương di bà chạy tới cuối cùng vẻ mặt đầy thỏa mãn.

"Cái này... cuối cùng là xảy ra chuyện gì?" Lãnh đấu nín nửa ngày mới lớn tiếng hỏi: "Trương Lan, ngươi giải thích rõ ràng cho ta! Đường Y Y không phải tới kiểm tra cho Tiểu Ngải sao? Sao lại chạy vào phòng ngươi được."

Lạnh như mây cười nói: "Có thể là thân thể Trương Lan không thoải mái, Đường thầy thuốc cũng đến xem bệnh cho nàng. Kiểm tra thân thể, đương nhiên phải cởi quần áo, cô nam quả nữ này ở chung một phòng, tự nhiên là củi khô liệt hỏa, thoáng cái không khống chế được, kiểm tra lên giường."

"Câm miệng cho ta!" Lãnh Võ quát lớn một tiếng: "Nhà này từ lúc nào đến phiên ngươi nói chuyện?"

Lãnh như lang thang bị lời phụ thân làm cho hoảng sợ, thông minh ngậm miệng lại.

Lãnh Vũ dặn dò: "Xử lý Trương Lan lên trông giữ đi, đợi sáng sớm hôm sau hỏi lại lời của nàng. Như Lôi, trước tiên xử lý thi thể sạch sẽ đã."

Lạnh như lôi đắc ý nhìn muội muội một cái như mây, lúc này mới dựa theo phân phó khởi sự.

Chúng ta cũng không tiện ở lại, chỉ có thể lần lượt rời đi. Nhưng dọc theo con đường này ta suy nghĩ hoàn toàn là một chuyện khác, sáng nay khi ba cái thây khô kia xuất hiện, chúng ta đã điều tra nhân số của gia tộc lạnh gia. Lúc đó vị Đường thầy thuốc này không ở bên trong, cho nên đương nhiên cũng không tính toán, nhưng hôm nay sau khi ông ta chết, bên cạnh thi thể xuất hiện một con số mười một con số như vậy, hiển nhiên ông ta cũng bị tính ở bên trong, như vậy nhân số là không đúng...

Chẳng lẽ là ta nghĩ sai rồi, Lãnh Như Sương mới là người bị đuổi ra ngoài kia chứ?

Nghĩ tới đây, ta vội vàng tìm Cổ Nhĩ đến, nhỏ giọng phân phó hắn ngay trong đêm chạy về chỗ ở của Lãnh Như Sương, xem cô ta có an toàn hay không, cũng nói hết mọi chuyện phát sinh cho nàng ta biết.

Cổ Nhĩ cũng không hỏi nhiều, mà rất nhanh rời đi.

Đêm nay nhất định không ngủ, ta cơ hồ nhìn trời bên ngoài cửa sổ từng chút một sáng lên. Ngay tại thời điểm ánh rạng đông sắp phá tan tất cả bóng tối, Cổ Nhĩ một đầu toát mồ hôi chạy về, sắc mặt hắn mười phần khó coi, nhìn thấy ta bịch một tiếng quỳ xuống.

Trong lòng cũng hơi hồi hộp một tiếng: "Làm sao vậy?"

"Trương tiên sinh!" Trong giọng nói của Cổ Nhĩ mang theo vài phần nức nở: "Hiện tại chỉ có ngươi có thể giúp chủ nhân của ta. Khi ta chạy tới nơi, chủ nhân và Viêm Như Hoả đã hoàn toàn biến mất, trong phòng tràn ngập dấu vết đánh nhau, mọi hạ nhân đều biến thành thây khô..."

Xem ra Sa Quỷ ở thành Diệp Nhĩ sau khi chúng ta rời đi không bao lâu đã động thủ về phía Sương lạnh lẽo! Ta thật sự là quá sơ suất, đêm hôm đó Sa Quỷ nếu có thể tìm được Lãnh Như Sương, liền chứng minh nơi đó đã bạo lộ rồi, mà ta thế mà lại không nhắc nhở nam tử kia đổi chỗ khác để cho Lãnh Như Sương dưỡng bệnh.

Bất quá hiện trường đã có dấu vết đánh nhau, tức là Sa Quỷ cũng không có trực tiếp đòi được chỗ tốt gì, nói không chừng đã bị Tưởng Sương nam tử bảo hộ đi đến nơi khác.

Tuy an ủi chính mình như vậy, nhưng tim đập vẫn là kịch liệt vô cùng, có loại dự cảm không tốt dần dần nổi lên trong lòng.

Phiền toái của Lãnh gia rõ ràng nghiêm trọng hơn dự đoán của ta.

Trời đã hoàn toàn sáng, đối với phụ nữ không tuân thủ của Trương Lan, đấu lãnh vũ tự nhiên sẽ không coi như không thấy, dù sao cũng là cho cha mình đội nón xanh, hai người sáng sớm đã đem Trương Lan áp giải đến phòng khách, ép hỏi nàng nguyên do.

Sau khi Lý mặt rỗ nghe được những gì, tất cả đều lôi kéo ta chạy tới xem náo nhiệt. Kết quả là khi ta chạy tới thì phát hiện toàn bộ những người nhà nghèo này đều ở đây.

Trương Lan vốn còn ngây ngốc, mãi đến tận khi lạnh lùng nghiến răng nghiến lợi hỏi thăm nàng và Đường bác sĩ là từ lúc nào cấu kết thành gian lận, nàng mới dần khôi phục một ít thần trí: "Từ lúc nào? Từ lúc ban đầu đến lúc đó?, Ta từng quen biết hắn khi còn làm vũ nữ! Chúng ta vốn là người yêu, nếu không phải quê quán chen ngang, lúc này chúng ta đã sớm kết hôn. Đều là hắn! Đều là hắn! Ta căn bản không thích hắn, là hắn ép ta gả cho hắn."

"Cho nên ngươi cùng Đường Y Sư chật vật làm gian, hợp mưu hại chết ông nội ta?" Lạnh như mây châm chọc nhìn Trương Lan.

Đệ nhất thiên bàng bàng cửu bát chương mưu đồ (Việt càng)

Đối với điều khiển đột ngột này, mặc dù Trương Lan hoang mang lo sợ nhưng lúc này cũng biết lập tức phủ nhận: "Không, ta không làm, không phải ta! Ngươi đừng ngậm máu phun người."

"Ta miệng máu phun người?" Lãnh Như Lăng nhìn hắn không buông tha: "Ngươi sờ ngực nói, ngươi cùng gia gia kết hôn, chẳng lẽ không phải bởi vì gia sản nhà nghèo của chúng ta?"

"Không sai! Ta đích thật là nhìn trúng tiền của nhà lạnh! Bởi vì trước đó Đường y viên phải mở phòng quan sát tư gia, cho nên chúng ta vay vay nặng lãi một khoản tiền, ai biết được nhà vay nặng lãi này là do thương nhân lòng đen mở, hiện giờ lợi nhuận cuồn cuộn., Ta căn bản là còn chưa lên tiếng. Ta đi làm vũ nữ cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ, hoàn toàn là vì giúp hắn trả tiền. Ai biết được quê chủ lại nhìn trúng ta, còn nói muốn cưới ta. Tuổi của hắn làm gia gia ta già đi một chút., Đương nhiên ta không muốn, vẫn là Đường thầy thuốc khuyên ta không bằng nhịn xuống, dù sao thì mấy lão già này cũng không thể tiến hành việc giường cho vui, giả vờ kết hôn với hắn, nói không chừng có thể lừa gạt được không ít tiền, ta mới đồng ý thôi." Trương Lan vừa nói vừa khóc lóc kể lể: "Ta vốn dĩ không có hại chết hắn!"

Sau khi nói một hơi, nàng mới phát hiện toàn bộ phòng khách lâm vào trầm mặc. Nàng vội vàng nói: "Ta nói mỗi một câu đều là sự thật..."

Lãnh Vũ cười lạnh hai tiếng: "Đại ca, huynh nói xem chuyện này nên làm thế nào?"

Lãnh đấu nghiến răng nghiến lợi mà nhìn Trương Lan: "Loại tiện nhân này còn có gì để nói, chính là chôn sống nàng ta cũng không quá đáng."

Trương Lan lại càng hoảng sợ: "Không... Không muốn giết ta! Ta cái gì cũng không biết... bỏ qua cho ta đi!"

Người Lãnh gia vốn không chào đón sự xuất hiện của Trương Lan, trước kia cũng chỉ vì quê quán còn sống, mọi người tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng không biểu hiện ra ngoài. Bây giờ lão gia chủ đã chết, đương nhiên ai cũng sẽ không quản nàng sống chết.

Ta lại cảm thấy đối với cái chết của lão quê chủ, Trương Lan người bên gối này ít nhiều cũng biết một chút, vì thế đành phải kiên trì tiến lên nói: "Trước mắt còn phải điều tra cái chết của lão bản, cho nên Trương Lan tạm thời không thể xử trí. Ta xem ra trước hết giam nàng trong phòng, đợi điều tra rõ chân tướng sự thật rồi hẵng xử trí sau!"

Khi đó lạnh như sương cũng nên trở về rồi. Với tính cách của nàng, chắc sẽ không hạ sát thủ với người này, cũng coi như tích chút âm đức cho mình.

Lãnh đấu hiển nhiên là không tán thành lời của ta: "Trương tiên sinh, chuyện của Lãnh gia khi nào ngài cũng phải nhúng tay vào? Sao nào? Vì vậy ngài thấy tiện phụ này cùng họ với ngài nên sinh lòng trắc ẩn? Chẳng lẽ nàng cùng Trương gia các ngài có quan hệ gì?" Mấy câu nói này của hắn không âm không dương, đặc biệt chói tai, đặc biệt là việc đem Trương Lan Quy về, lại ám chỉ ta không có ý tốt đối với Lãnh gia.

Điều này làm cho ta khá khó chịu, ta cũng lười tranh cãi với nó, dứt khoát quyết đoán nói: "Ta hy vọng cho dù ta không lấy Thiên Sơn lệnh ra, mọi người cũng có thể hợp tác với ta."

Nếu đã lạnh lẽo như sương đã cho ta tấm kim bài miễn tử, ta dùng làm gì mà không dùng chứ?

Quả nhiên, Thiên Sơn Lệnh vừa ra, người của Lãnh gia lập tức yên tĩnh lại. Bất quá nếu muốn sai khiến bọn họ cũng không có khả năng, ta chỉ có thể để cho Lý Ma Tử và Cổ Nhĩ dẫn Trương Lan lên gian phòng trống trên lầu.

Nhưng nếu Lãnh gia vẫn luôn phòng bị đối với ta như vậy, ta cũng không cần dùng cái mặt nóng của mình dán vào mông người khác làm gì. Cho nên giữa trưa, ta dứt khoát gọi Cổ Nhĩ tới: "Buổi trưa ngươi chỉ cần làm cơm của ba người chúng ta là được rồi, những người khác ngươi không cần lo."

Cổ Như Sương vẫn luôn lo lắng cho tình huống của Sương: "Như vậy không tốt lắm đâu?"

"Lãnh Như Sương muốn ngươi đi theo ta chiếu cố ta, để ngươi chiếu cố người khác sao?" Ta sợ nói thế, Cổ Nhĩ tự nhiên không nói hai lời. Vì vậy giữa trưa, người của Lãnh gia lại náo loạn, ta chỉ có thể lấy Thiên Sơn Lệnh ra chấn nhiếp một chút.

Toàn bộ thế giới lại yên tĩnh trở lại.

Ta không thể không đánh vào mắt mình, cảm kích lạnh lùng như sương, giao cái lệnh bài bằng gỗ nho nhỏ này cho ta. Bằng không ta còn không biết sẽ gặp phải bao nhiêu phiền toái.

Ăn cơm trưa xong, ta đi tìm Trương Lan hỏi thăm một chút tình huống. Thần trí nàng hơi mơ hồ, sự khiếp sợ khi Đường thầy thuốc chết đối với nàng có hơi lớn. Ta hỏi nàng mấy vấn đề liên quan tới nguyên nhân cái chết của lão thái chủ, nàng cũng không phải là ngây ngốc nhìn chằm chằm vào ta, mà là mờ mịt lắc đầu nói mình cũng không biết.

Ta chỉ có thể đem chuyện Tiểu Đào nói cho ta biết. Đã từng thấy nàng ở trong nhà bếp cầu thuốc với thái chủ trong nhà bếp để chữa bệnh.

Trương Lan đảo mắt một vòng, nhìn ta cười khổ nói: "Tội này muốn thêm, lo gì mà không có lý do? Ngươi tin cũng tốt, không tin cũng được, không phải là ta làm, ta cũng không biết gì cả."

Từ chỗ của nàng không có tin tức gì có giá trị, ta có chút bất đắc dĩ lui ra khỏi phòng. Điều này cũng khiến ta minh bạch, thời gian càng ngày càng cấp bách, nói không chừng sau này sẽ chết càng nhiều người hơn, nếu ta không tranh thủ thời gian điều tra rõ ràng, chẳng những Lãnh gia bị ẩn nấp nguy hiểm đánh tan, mà ngay cả ta cùng Lý Ma Tử cũng không có biện pháp toàn thân trở ra.

Hơn nữa tình huống bên Lãnh Như Sương thế nào cũng khiến ta vô cùng quan tâm.

Ta cảm giác mình như bị một đám lưới chằng chịt quấn chặt xuyên qua, không có đầu mối, cũng không biết nên bắt đầu từ nơi nào.

Trong quan hệ nhân tế phức tạp của Lãnh gia, thoạt nhìn mỗi người đều có rất nhiều điểm đáng nghi ngờ.

Đến tột cùng... là ai đây?

Mà Diệp Nhĩ Quảng thành bên kia đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại có Sa Quỷ đi vào Lãnh gia hành hung?

Đêm hôm đó, còn chưa tới nửa đêm, ta còn đang mặt mày ủ mày chau giải thích nghi hoặc với Lý mặt rỗ. Chợt nghe thấy trong hành lang truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Cổ Nhĩ gõ cửa đi vào, sắc mặt kinh hoảng nói: "Phu nhân mới chết..."

"Cái gì?" Lý mặt rỗ kêu lên: "Sa Quỷ này cũng không coi trọng chúng ta, mọi người còn chưa nghỉ ngơi, nó đã dám chạy tới đây giết người sao?"

"Không phải Sa Quỷ, tân phu nhân là tự sát." Cổ Nhĩ thất kinh nói.

Tự sát?

Khi ba người chúng ta chạy đến, mới phát hiện Trương Lan thế mà lại treo cổ vào phòng tắm. Lạnh như sấm và sương mù ở một bên lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mắt, nhỏ giọng nghị luận: "Phong Lan này còn có chút phúc khí, khi còn sống yêu đẹp, sau khi chết cũng không khó coi, rõ ràng không chết trong tay Sa Quỷ."

Không sai! Trương Lan không chết trên tay Sa Quỷ, như vậy có thể đánh vỡ ma chú của con số máu trên tay hay không? Ta ở trong phòng tìm một vòng cũng không thấy con số máu tươi đầm đìa, đang chuẩn bị thở phào thì phát hiện gian phòng này dừng lại ở bên ngoài, giờ khắc này châm và kim đồng hồ vừa vặn chỉ về mười điểm vị trí.

Chẳng lẽ... đây là trùng hợp?

Ta nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Là ai phát hiện thi thể của nàng ta?"

Một bóng người bất an bước ra từ trong đám người, không ngờ lại là Tiểu Đào. Cô đã bị dọa đến phát khóc: "Đúng... Là ta. Ta vốn định đưa cơm tối cho tân phu nhân, ai biết lúc vào cửa liền thấy." Cô không nói tiếp mà khóc.

Lạnh như mây mù trừng mắt nhìn cô: "Ngươi cũng thật là có lòng tốt, còn biết đưa cơm cho nàng."

Tiểu Đào bị nàng dọa, khóc càng mạnh hơn.

Đệ nhất thiên sáu chín cửu, còn sống sót hay hung thủ?

Nếu là tự sát, người Lãnh gia sẽ không để chuyện Trương Lan chết ở trong lòng, thấy cũng không có gì náo nhiệt, rất nhanh đã tản đi.

Trong hành lang còn có thể nghe được tiếng tranh chấp giữa Lãnh Võ và Lãnh Võ. Một người nói Trương Lan sợ tội tự sát, người còn lại nói không điều tra rõ ràng hết thảy không thể kết luận, nhưng khẩu khí lại lộ ra muốn liên lụy đến cái chết của lão bản và sự âm hiểm của đại ca.

Ta bị bọn họ tranh chấp tới mức đau đầu không thôi, hoàn toàn không nghĩ ra đối sách gì.

Hiện tại nên làm gì bây giờ?

Trương Lan dù sao cũng không phải bị Sa Quỷ giết, cho nên cũng không cần lo lắng thi biến. Vì vậy ta phân phó Lý Ma Tử cùng Cổ Nhĩ tạm thời xử lý thi thể của nàng ta, đợi sự tình chấm dứt rồi về sau mới xử trí.

Tiểu Đào ở một bên nức nở, nghĩ đến vừa rồi thấy ánh mắt của nàng tràn đầy hàn ý khắc cốt, ta nhịn không được có chút lo lắng thay cho nàng.

Người của Lãnh gia thủ đoạn tàn nhẫn, lại không có mùi nhân tình gì, ta rất lo lắng tiểu cô nương đáng thương này sẽ gặp phải độc thủ của các nàng. Vì vậy ta dẫn nàng ra khỏi phòng của Trương Lan, ngồi xổm xuống an ủi nàng vài câu, lại hỏi nàng có những người thân khác hay không, nếu như rời khỏi Lãnh gia sẽ như thế nào.

Tiểu Đào nói với vẻ mặt lo lắng: "Trương tiên sinh, ta không còn người nhà nào khác cả. Ta là cô nhi, nếu không phải lão gia chủ hảo tâm thu nhận ta, để ta làm bạn với tiểu thư, nói không chừng ta đã sớm bị đông cứng ở đầu đường rồi."

Ta nhìn bộ dáng nàng đáng thương, đành phải nói: "Vậy gần đây ngươi nhất định phải cẩn thận, nếu như lạnh như mây một mình gọi ngươi qua, ngươi nói cái gì cũng không được đi."

"Vì sao?" Tiểu Đào chớp mắt khóc đỏ nhìn ta: "Trương tiên sinh, ngươi nghi ngờ nhị tiểu thư..."

Ta thấy nàng tuổi tuy còn nhỏ nhưng lại vô cùng thông minh, mỉm cười gật đầu nhẹ.

Tiểu Đào lại có vẻ càng thêm bất an, nàng nhìn xung quanh một chút, xác định không có người khác sau đó mới nhỏ giọng nói với ta: "Trương tiên sinh, thật ra lúc trước ta lừa ngài. Nói Tân phu nhân lấy đồ trong chén của lão gia chủ, những lời này đều là nhị tiểu thư bức ta làm như vậy."

Ta lập tức sửng sốt, kinh ngạc nhìn nàng: "Là Lãnh Như Lăng bảo ngươi nói như vậy?"

Tiểu Đào gật nhẹ đầu: "Nhị tiểu thư còn nói, nếu như ta không nghe lời cô ấy, ta sẽ giết chết ta. Cho dù có chết, vẫn phải phong ấn linh hồn của ta lại, khiến ta trọn đời không thể đầu thai. Ta thật sự quá sợ hãi, cho nên chỉ có thể nghe lời cô ấy."

Khó trách!

Lúc trước ta còn cảm thấy buồn bực, mặc dù Trương Lan thật sự cấu kết với Đường Y sư, nhưng nàng đã kết hôn với lão gia chủ, như vậy lẽ ra phải kế thừa một phần gia sản của Lãnh gia. Lão gia chủ chết lúc nào, với nàng cũng không phải là vấn đề lớn nhất, nàng cần gì phải mạo hiểm giết người?

Hôm nay nghe Tiểu Đào nói, ta mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra ngay từ đầu ta đã rơi vào cạm bẫy được thiết lập trên trời lạnh như mây. Nàng căn bản là có chủ tâm khiến ta hiểu lầm Trương Lan là hung thủ...

Vì sao ảm đạm như lang thang lại phải làm như vậy?

Ta cẩn thận suy xét lại, trên đầu nàng có lạnh như sương ưu tú, còn có một ca ca, xem thái độ của Lãnh Vũ đối với hai đứa con gái này, hiển nhiên đối với nhi tử lạnh như sấm càng thương yêu thích hơn một chút. Như vậy trong hoàn cảnh như thế này, sự tình gì cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, nàng muốn có được vị trí gia chủ, cũng tất nhiên phải đi đường mới khác.

Lẽ nào nhà quê chủ hại chết một cách lạnh lùng như tơ sao? Hiện tại tất cả mọi chuyện phát sinh ở Lãnh gia đều có quan hệ với nàng?

Ta lại dặn dò Tiểu Đào mấy câu, lúc này mới cho nàng rời đi. Mình thì đi xuống vườn hoa dưới lầu, sau giờ ngọ có chút khô nóng, ta nhìn kiến trúc hoa lệ trước mắt, nghĩ đến người lạnh lùng và u ám của người Lãnh gia, chỉ cảm thấy trào phúng.

Ta ngồi trên ghế, suy nghĩ miên man, tự đánh vào trong đầu Lãnh gia, hình ảnh mỗi người đều hiện lên trong đầu. Đợi đã... tựa hồ còn có chút không thích hợp. Ngoại trừ đã chết đi hạ nhân, Đường Y cùng Trương Lan ngoại, trong nhà bây giờ còn lại hơi lạnh đấu, lạnh như sấm, lạnh như sầu, lạnh như sầu, Tiểu Đào, Tiểu Oa, Vương di bà, Cổ Nhĩ, ta và Lý Ma Tử, nhưng Trương Lan đã chết, con số mười này cũng đã xuất hiện qua.

Trong chúng ta nói, chẳng phải là có một người còn sống sót à?

Ta lập tức bừng tỉnh đại ngộ, người được gọi là may mắn kia dĩ nhiên là hung thủ, hắn sao có thể giết chết mình chứ?

Giai đoạn hiện tại mỗi người đều có hiềm nghi, ta nên hạ thủ từ đâu đây?

Ngay lúc ta đang khổ không có manh mối, một thân ảnh già nua bỗng nhiên đi tới trước mặt ta, cũng không thông qua sự đồng ý của ta, trực tiếp ngồi xuống. Ta ngẩng đầu, phát hiện ra là di bà. Bà ta cầm một chén nước, ánh mắt cũng không nhìn ta, một mực lưu ý tới mảnh vườn nho kia.

Ta không nhịn được tò mò, lên tiếng hỏi: "Vương di bà, hình như bà có cảm tình với mảnh Bồ Đào Điền này?"

"Không sai." Vương di bà gật đầu, giống như nhớ lại chuyện gì đó: "Cây nho này là muội muội ta tự tay gieo trồng."

Muội muội của nàng, vậy không phải là phu thê của lão gia chủ sao?

Vương di bà tự nói: "Có đôi khi những sinh vật không biết thở dốc này ngược lại so với những sinh vật như chúng ta còn thở dốc hơn niệm hồi ức."

Ta cười một tiếng: "Tình cảm của muội với cây nho này so với tình cảm của người nhà lạnh tanh còn sâu đậm hơn. Trong nhà xảy ra chuyện như vậy, chết nhiều người như vậy, muội hình như cũng không buồn chút nào."

"Tại sao ta phải khổ sở?" Cuối cùng Vương di bà cũng quay đầu lại nhìn ta một cái: "Bọn họ đều là những người không quan trọng, sống hay chết có liên quan gì đến ta? Còn ta, ta sống một đống lớn tuổi như vậy, những gì cần trải qua, nên xem cũng đã xem qua, cho nên ta cũng không sợ chết."

"Nhưng người của Lãnh gia đều là con cháu của muội muội ngươi..."

Ta còn chưa dứt lời, Vương di bà đã ngắt lời ta: "Không, bọn họ không phải. Muội muội ta trước khi gả đến Lãnh gia, Lãnh Đấu và Lãnh Võ đã sinh ra rồi, muội muội ta chỉ là mẫu thân trên danh nghĩa của bọn họ mà thôi."

Mẹ nó!

Lời bí mật của Lãnh gia này thật đúng là nhiều, từng món nối tiếp từng món, cơ hồ làm cho người ta không kịp nhìn. Vị lão gia chủ này có phải quá tốn tâm rồi không, con riêng nhiều như vậy?

Vương di bà khẽ thở dài, có chút đau lòng nói: "Muội muội ta đời này chỉ sinh được một đứa con gái, tên là Lãnh Sơn. Nếu như tỷ ấy còn sống thì hẳn chỉ nhỏ hơn tiểu tử Lãnh Võ kia hai tuổi."

"Nàng qua đời rồi sao?" Ta nhỏ giọng hỏi, tại sao xưa nay ngươi chưa từng nhắc tới người này với ta?

Vương di bà nói: "Đã chết nhiều năm, là bị lão gia chủ đuổi ra khỏi cửa rồi chết, vô cùng thê thảm." Vương di bà nói, sắc mặt lộ ra mấy phần âm trầm: "Muội muội ta lúc sinh ra nàng khó sinh mà chết, Lãnh Sơn vẫn luôn là ta chiếu cố. Nàng thông minh nhu thuận, cái gì cũng học được cái đó.", Không chỉ mình ta, lão gia chủ cũng hết sức thích nàng, thậm chí còn muốn giao vị trí gia chủ cho nàng! Chỉ tiếc là Lãnh Sơn thông minh cả đời, nhưng cuối cùng vẫn hồ đồ nhất thời, nàng bị người của Long Tuyền sơn trang lừa gạt, tiết lộ cơ mật của Lãnh gia., Lão gia chủ còn mang thai hài tử của nam nhân kia. Dưới cơn tức giận, chấp hành gia pháp, đuổi nàng ra khỏi nhà. Ta phái người đi hỏi thăm tin tức của nàng, nhưng thủy chung không thu hoạch được gì. Vài năm sau, có người ở phụ cận thành Diệp Nhĩ tìm được thi thể của nàng, đưa về Lãnh gia, ta mới biết nàng đã chết..."

Lại là nghiệt do Long Tuyền sơn trang gây ra.

Danh tự đệ nhất thiên sáu ngàn linh thất thất linh bị xoá bỏ.

Vương di bà tiếp tục nói: "Lãnh gia coi nàng là sỉ nhục, chẳng những xóa tên của nàng đi khỏi tộc phổ, cho dù sau khi chết cũng không cho phép nàng trở về mộ tổ, ta đành phải chôn nàng ở bên ngoài. Muội muội ta chỉ có một đứa con gái như thế, sau khi chết lại chia ra ở hai nơi, không còn cách nào..."

Vương di bà nói xong liền nắm chặt tay: "Ta hận lạnh nhà, hận mỗi người nơi đây, bọn họ cũng giống như họ, đều là một đám quái vật máu lạnh vô tình!"

Nàng vừa nói vậy, ta lập tức nhớ lại. Lúc mới vào lãnh gia, đã từng tuyên bố sẽ trục xuất Lãnh Như Sương ra khỏi nhà, gỡ bỏ tên tuổi của nàng khỏi tộc phổ, còn nói lần trước cũng có tiền lệ... Xem ra tiền lệ này, chính là Lãnh Sơn rồi.

Ta nhìn bộ dạng si ngốc của nàng, lo lắng nói: "Muội nếu hận người của Lãnh gia, tại sao lại ở lại đây?"

"Ta không nỡ bỏ đi. Ta muốn ở lại chỗ này, là bởi vì ta muốn tận mắt nhìn thấy diệt vong của Lãnh gia...Thiện ác đến cuối cùng cũng có báo, không phải là không báo, đã đến lúc chưa tới. Ngươi xem, Lãnh gia không phải báo ứng rồi sao?" Vương di bà cười lạnh nói.

Ta nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của nàng, bỗng nhiên cảm thấy có chút sợ hãi. Ta từng xử lý vô số âm vật, đã từng thấy vô số thần quỷ quỷ kinh khủng đến cực điểm, thậm chí vài lần thiếu chút nữa mất mạng. Nhưng cho tới bây giờ ta cũng chưa từng sợ hãi, nhưng lần này, khi ta đối mặt với đôi mắt không chút cảm tình, lạnh đến dọa người của ta, lại từ sâu trong đáy lòng nàng trào ra một cỗ cảm xúc kinh hồn khiếp vía.

Nàng nhìn chằm chằm ta không chớp mắt: "Ta nói với ngươi như vậy có phải là ngươi cảm thấy ta hại chết quê hương không? Ngươi yên tâm đi, ta tuy hận hắn nhưng ta sẽ không giết hắn. Chết trong tay ta thì có gì mới mẻ chứ? Ta muốn giết hắn từ lâu đã động thủ từ lâu rồi. Ta vẫn chờ đợi ngày này, nhìn thấy hậu nhân của hắn tự tay giết mình, đây mới thực sự là báo ứng..."

Dưới ánh mặt trời tươi đẹp, ta cứng rắn mà rùng mình một cái.

Mỗi một câu nói, từng chữ từ trong kẽ răng của nàng nói ra, phảng phất đều mang theo hận ý khắc cốt ghi tâm.

Một người có thể giấu hận ý trong lòng nhiều năm như vậy, thật sự là đáng sợ!

Vương di bà lấy từ trong túi thuốc đặt lên bàn: "Quy chủ mặc dù không phải ta giết, nhưng hung thủ lại dùng độc dược của ta." Nàng đẩy bình thuốc đến bên tay ta, ta cầm xem một chút, phát hiện là dùng để giết chuột đồng.

Vương di bà nói: "Ta một mình sống trong ổ sói hang hổ, tự nhiên làm việc còn cẩn thận hơn người bình thường. Bởi vậy bất cứ thứ gì bên cạnh ta đều ghi nhớ trong lòng, chính là loại độc dược này, mỗi lần dùng bao nhiêu, còn thừa bao nhiêu ta đều biết rõ. Nhưng ngày quật chủ chết, ta phát hiện độc dược của mình thiếu đi một phần, có lẽ đủ độc chết một người."

"Sao hồi đó ngươi không nói?" Ta cau mày nhìn nàng.

Vương di bà cười nói: "Nếu lúc ấy có nói, hung thủ bị bắt kịp thời, vậy còn có niềm vui gì? Làm sao có thể có một loạt chuyện hôm nay?"

"Ngươi biết hung thủ là ai không?"

Vương di bà lắc đầu: "Độc dược này được đặt trong nhổ cỏ, người của Lãnh gia ai cũng có thể lấy được, ai biết được chứ."

Tuy nói là thất vọng một cách qua loa, nhưng đáp án này cũng nằm trong dự liệu của nàng, huống chi cho dù nàng có nói cho ta biết ta là ai, ta sao có thể dễ dàng tin tưởng chứ? Nàng cho ta một bài học còn chưa đủ sâu sắc sao?

Vương di bà nuốt nước miếng, thần bí nói: "Ta cảm thấy muốn tìm ra hung thủ cũng không phải việc khó. Từ sau khi ngươi đến Lãnh gia, là ai đối với ngươi tràn ngập địch ý? Là ai trăm phương ngàn kế muốn đuổi ngươi đi đây?"

Lời nói của Vương di bà rõ ràng là đang nói phụ thân của Sương lạnh lùng.

Ta nhìn nàng ta: "Ngươi nói là Lãnh đấu? Ta cũng không rõ vì sao lại như vậy, dù sao ta cũng là khách quý do con gái hắn mời tới."

Vương di bà cắt lời ta: "Chính bởi vì ngươi là bằng hữu của con gái hắn, cho nên hắn mới phải phòng bị ngươi khắp nơi."

Ta giả bộ rất là bất ngờ: "Vì sao lại thế?"

Vương di bà cười cười: "Lúc lạnh như sương sinh, tinh tượng đại biến, lão gia chủ cố ý mời một nhân vật lợi hại tới xem bói tính mệnh cho bà, nhưng tính ra được tiểu nha đầu này trúng số mệnh mang theo sát., Phụ thân của nàng nhất định phải chết trong tay nàng. Cho dù người bình thường nghe được lời tiên đoán như vậy cũng sẽ thầm mắng, huống chi là loại tiểu nhân chanh chua? Lạnh như Sương có thể thuận lợi lớn lên, ngoại trừ thái chủ tín nhiệm nàng ra, còn có sự khôn khéo của chính mình, nếu không đã sớm chết trong tay cha ruột nàng rồi."

Khó trách Lãnh đấu với con gái mình cũng có thái độ như thế, nguyên lai trong đó còn có một vụ án như vậy.

Mặc dù đối với người Lãnh gia căm hận khắc cốt ghi tâm, nhưng nói tới thì lạnh như sương, thái độ của Vương di bà lại hòa hoãn không ít: "Nếu nói Lãnh gia là người duy nhất tốt, cũng coi như Sương! Làm người công bằng, lại có thực lực, khó trách lão thôn chủ trước khi chết đem Thiên Sơn lệnh giao cho hắn. Hắn hồ đồ cả đời, trước khi chết cũng đã làm ra chuyện thông minh."

Vương di bà còn muốn nói tiếp, chỉ thấy lạnh lùng chậm rãi đi tới, nhìn thấy ta và Vương di bà ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, bà có vẻ hơi ngạc nhiên: "Di bà cũng thật có nhã hứng, khó thấy được người ta tán gẫu! Nói cái gì mà cao hứng như vậy."

"Lãnh gia chết nhiều người như vậy, có cái gì đáng mừng!" Vương di bà lạnh như băng liếc nhìn nàng: "Ta nói cái gì cũng phải báo cáo với ngươi chứ?"

Đáy mắt lạnh như mây hiện lên một chút tức giận, nhưng cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng: "Ta chỉ là một vãn bối, nào dám."

"Ngươi biết là tốt rồi!" Vương di bà đứng lên, cũng không quay đầu lại.

Lãnh Như Lăng thấy nàng đi xa, lúc này mới ngồi ở bên cạnh ta, ta nhìn nàng bộ dáng muốn nói lại thôi: "Ngươi có lời gì muốn nói với ta sao?"

"Tình cảnh của ngươi có thể sẽ nguy hiểm gập ghềnh!" Lãnh Như Đào nói với ta.

Nghĩ đến những lời Tiểu Đào nói với ta lúc trước, ta thật sự không có chút hảo cảm nào với Lãnh Như Lăng, lúc này nàng lại lấy ra đề tài như vậy tới tìm ta, nếu không phải uy hiếp ta, thì cũng muốn đàm phán với ta. Nhưng cho dù là cái gì, ta đều không hứng thú.

Ta cười khinh thường: "Nguy hiểm gì?"

Lạnh như tơ rào nhíu mày: "Ta vừa rồi nhìn thấy đại bá đi phòng của ngươi, ta muốn nhắc nhở ngươi một câu, Thiên Sơn lệnh ngươi có mang theo bên người hay không, nếu như không phải thì nguy to rồi. Thiên Sơn lệnh đã không ở trên người ngươi, người của Lãnh gia tự nhiên không cần duy mệnh với ngươi nữa, ngươi nói xem có phải rất nguy hiểm hay không?"

Lời của nàng nhắc nhở ta, buổi sáng bởi vì Trương Lan tự sát ta ra ngoài quá mức sốt ruột, Thiên Sơn lệnh còn đặt trong ngăn kéo của quầy hàng đầu giường. Chẳng qua, ta không nghĩ tới người của đường đường lãnh gia lại đi vào phòng người khác trộm đồ!

Ta có chút bất mãn nhíu chặt lông mày, không nghĩ tới lạnh lùng như tơ lại tiếp tục nói: "Hơn nữa ta còn biết... vị bằng hữu kia của ngươi Cổ Nhĩ, đã bị đại bá và ca ca của ngươi khống chế."

"Lãnh đấu với lạnh như lôi?" Ta kinh ngạc nhìn mây gió lạnh lẽo, hai người bọn họ sao lại đi cùng nhau.

Lãnh Như Lăng có chút khinh miệt nhìn ta một cái: "Xem ra ngươi cũng không thông minh như ta tưởng tượng, bởi vì gia gia, đại bá cùng ba ba ta đều không kế thừa tư cách gia chủ., Như vậy người thừa kế cũng chỉ còn lại có Như Sương, ta và ca ca. Đại bá không hy vọng lạnh như sương kế thừa vị trí gia chủ, như vậy đối tượng hợp tác trước tiên mà ông nghĩ tới dĩ nhiên chính là ca ca ta! Ta không biết huynh ấy hứa hẹn điều kiện gì, hồi lâu trước ca ca ta cũng đã tới cùng huynh ấy..."

Để khiến ta tin tưởng, nàng lại bổ sung: "Trước khi ngươi tới Lãnh gia có phải đã thấy Lãnh Như Sương không? Có phải nàng đã bị thương rồi hay không, lúc trước ta nghe lén cuộc đối thoại của bọn họ, mới biết Lãnh Như Sương bị thương, cũng là trúng kế của bọn họ."

Chương môÌ£t ngàn sáu bảy【 Hợp tác (chương hơn)

Lời nói lạnh như lang thang khiến cho ta càng thêm hoang mang khi lâm vào bí ẩn.

Rốt cuộc lời ai mới là sự thật?

Tiểu Đào nói người cưỡng bức nàng hãm hại Trương Lan chính là người lạnh như mây, như vậy hiềm nghi cao như mây xấu hại chết lão thôn chủ cũng lớn nhất. Vương di bà lấy ra độc dược, lại nói cho ta biết tất cả mọi người đều có thể lấy được độc dược. Lạnh như mây ở điểm này đối với ta thẳng thắn lạnh như sấm đối với nhau cấu kết với nhau, còn muốn tính kế lạnh như sương...

Quá phức tạp mà.

Ta đau đầu xoa xoa huyệt Thái Dương: "Dựa vào đâu mà ta phải tin tưởng ngươi?"

"Đương nhiên ngươi có thể không tin." Lãnh Như Lăng nhún vai, không chút nghi ngờ đối với ta: "Chẳng qua bây giờ ngươi không có người nào đáng tin cả! Một lát sau, đại bá và ca ca thương lượng đối sách tốt, rồi sẽ ra tay với ngươi."

"Làm sao ngươi biết?" Ta vẫn nhìn nàng với vẻ mặt hoài nghi: "Sao ngươi lại nghe được cuộc đối thoại của bọn họ."

Lạnh như tơ bay không hề che dấu, giơ cổ tay lên hướng ta biểu diễn Kim Thủ Trạc của nàng: "Đây là âm vật ta từng thu phục, nó có thể cho phân thân chui vào thân thể người khác, như vậy ta có thể nghe được đối thoại của bọn họ rồi..."

Khó trách Lãnh Đà đã từng muốn nó chui vào trong cơ thể của ta.

Nếu đúng như lời nàng ta nói, vậy tiếp theo ta nên làm gì bây giờ? Lý mặt rỗ và Cổ Nhĩ bị khống chế lạnh lùng, lạnh lẽo như sương giá không rõ tung tích, toàn bộ Lãnh gia ta phải tin tưởng ai đây?

Ta đã bắt đầu âm thầm hối hận vì đã cuốn mình vào trong một vòng xoáy phức tạp như vậy.

Lãnh Đà đứng lên: "Ngươi không có lựa chọn, nhất định phải hợp tác với ta. Nhưng muốn ta bảo vệ ngươi bình an, ngươi cũng phải đáp ứng ta một điều kiện."

"Điều kiện gì?" Ta nhìn nàng hỏi: "Ta sẽ không vào trong cuộc tranh giành của gia chủ Lãnh gia các ngươi..."

"Ta muốn sinh hài tử cho ngươi..." Lãnh Như Lăng còn chưa nói xong, ta liền nhảy "A" một tiếng. Lạnh như tơ cười khanh khách: "Ta chỉ đùa một chút, hòa hoãn cùng bầu không khí khẩn trương một chút!"

Chậm rãi với em gái ngươi!

Không buồn cười chút nào được sao?

"Điều kiện của ta kỳ thật vô cùng đơn giản, ta muốn ngươi bảo đảm ta còn sống." Lãnh Như Lăng thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm túc nói với ta.

Đây là điều kiện gì?

Lạnh như lang thang nói: "Sa quỷ đã xuất hiện, tất nhiên bị người khống chế, mà người này nấp ở trong Lãnh gia. Ta đoán không ra người này rốt cuộc cùng Diệp Nhĩ Đặng thành có liên hệ gì? Nhưng lấy lực lượng của ta, khẳng định không phải đối thủ của《 Lan Kinh Kinh 》, cho nên ta cam đoan ngươi bình an ở Lãnh gia, ngươi cũng phải bảo đảm tính mệnh ta không lo."

Giờ khắc này, ta không thể không thừa nhận ấn tượng của mình đối với Lãnh Như Sa rất là thay đổi.

Trước sinh mệnh, tất cả quyền lợi phú quý đều như mây khói, nàng có thể nhìn thấu, thực sự không dễ dàng. Chẳng lẽ bộ dáng trước kia nàng phong tình vạn chủng, kỳ thật toàn bộ đều là một loại ngụy trang tự bảo vệ mình? Vì lạnh gia đình mà sống sót.

"Tại sao ngươi lại tin ta sẽ bảo đảm an toàn cho ngươi?" Ta thật sự có chút khó hiểu, nàng cũng không hiểu, làm sao lại giao tính mạng cho ta?

Lạnh như tơ bay hừ một tiếng: "Ta không phải tin tưởng ngươi, ta tin tưởng ánh mắt lạnh như sương!"

Thì ra là thế!

Khó trách Lãnh đấu và Lãnh Như Lôi muốn tính kế lạnh như sương, thì ra địa vị tiểu nha đầu tại Lãnh gia lại cao như thế.

Sắc trời dần tối, lạnh lùng như tơ lụa có chút không kiên nhẫn hỏi thăm: "Thế nào? Cân nhắc xong chưa?"

"Thành giao!" Trước mắt cũng không có biện pháp tốt hơn, cho nên ta cũng thống khoái gật đầu đáp ứng.

Lãnh Như Lăng vui vẻ cười cười: "Vậy ngươi đi theo ta."

Ta đuổi theo bước chân của nàng, vẫn không nhịn được hỏi: "Cái chết của lão thái chủ có quan hệ với ngươi không?"

"Nếu ta nói không có, ngươi sẽ tin sao?" Lạnh như tơ hướng ta giảo hoạt chớp chớp mắt: "Ngươi cho rằng ông nội ta là ai? Hắn có thể chấp chưởng Lãnh gia nhiều năm như vậy, tự nhiên không đơn giản. Mặc dù lúc ấy hắn bệnh nặng trên người, nhưng cũng không ngốc. Sau khi hắn chết ta vẫn luôn suy nghĩ chuyện này, có thể hạ độc người trong đồ ăn uống của hắn., Tất nhiên là người hắn hoàn toàn tin tưởng không phòng bị, ai có thể làm được điều này? Kỳ thực trước khi ngươi tới, ta vẫn hoài nghi là nó lạnh như sương. Mãi tới sau khi ngươi tới ta mới từ bỏ ý nghĩ này, nếu đúng là nó làm vậy, nó tuyệt đối sẽ không mời ngươi điều tra thêm, nếu không không không phải là vật đổ đá vụn hay sao?"

"Vậy sao ngươi lại bảo Tiểu Đào nhắn cho ta?" Ta hỏi lần nữa.

"Tiểu Đào?" Lạnh lùng khẽ sửng sốt, sau đó liền cười nhạo một tiếng: "Tiểu lừa đảo kia nói vậy ngươi cũng không nên tin tưởng, nàng còn nhỏ tuổi đã biết tìm đường sống trong kẽ hở, gặp người nói tiếng người quỷ quái, ngươi nếu tin nàng, vậy thì quá ngu xuẩn."

Được rồi, đến giờ phút này rốt cuộc ta đã xác định, toàn bộ Lãnh gia từ tiểu hài tử dưới đại nhân đến tiểu hài tử, mỗi một người đều có thể tin tưởng.

Ta vẫn nên tin tưởng chính mình thì hơn!

Lạnh như mây trôi đem ta từ một cửa hông bí mật mang lên lầu, sau đó rẽ dọc bảy tám ngoặt đến trước cửa một phòng. Nàng cũng không gõ cửa, trực tiếp mở cửa phòng lôi kéo ta đi vào.

Gian phòng thập phần rộng rãi, trang trí thập phần thiếu nữ, xem ra chủ nhân tuổi cũng không quá lớn, nhưng giờ phút này lại trống rỗng, không có bóng người.

Lãnh Như Lăng biến sắc, kinh ngạc nói: "Người đâu?"

"Người nào?" Ta không hiểu nhìn nàng.

Con ngươi như sương lạnh nhanh chóng đảo qua: "Đây là gian phòng của Lãnh Tiểu Ngải, nàng là cháu gái của đại bá, cũng là người đại bá coi trọng nhất! Vừa rồi ta còn đang nghĩ, nếu đại bá dám gây bất lợi đối với ngươi, chúng ta liền trước bắt cóc Tiểu Ngải, lấy nàng làm con tin, ép đại bá thả bằng hữu, không nghĩ tới Tiểu Ngải lại không có mặt. Chẳng lẽ là đại bá đã sớm nghĩ tới lần này, cho nên đã sớm đem Tiểu Ngải dời đi rồi?"

Nghe xong lời nói như mây trôi lạnh lẽo, ta bước nhanh đến trước cửa sổ, đưa tay sờ sờ chăn đệm trên giường, sờ tay một mảnh lạnh buốt: "Lãnh Tiểu Ngải tê liệt nằm trên giường không thể xuống đất, nhưng giường này lạnh như băng, chứng minh nàng ta đã rời đi rất lâu rồi." Hơn nữa ta nhạy cảm ngửi được một mùi tanh hôi ở trong phòng này, mùi hương này làm cho trí nhớ ta như mới, rõ ràng chính là đến từ trên người Sa Quỷ.

Ta ngồi xổm xuống, kiểm tra kỹ lưỡng mặt đất, quả nhiên ở trong khe hở phát hiện hạt cát màu đen. Lãnh như tú bà tiếp cận nhìn thoáng qua: "Sa quỷ... Sa quỷ đã tới?"

Đúng lúc này, cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy ra, lạnh như sấm đồng loạt đi vào. Thấy chúng ta, bọn họ cũng rất bất ngờ, Lãnh đấu lại hỏi: "Tại sao các ngươi lại ở đây?" Ánh mắt quét qua cái giường trống rỗng: "Tiểu Ngải đâu?"

Ta thành thật trả lời: "Lúc chúng ta tới, Lãnh Tiểu Ngải đã biến mất không thấy."

"Không thấy nữa? Đi nơi nào?" Lãnh Đấu khẩn trương hỏi.

Không đợi ta trả lời, Lãnh Như Lôi ở một bên âm dương quái khí nói: "Đại bá, đã vào lúc này rồi ngươi còn nghe hắn nói nhảm? Tiểu Ngải không thể hành tẩu, làm sao có thể rời khỏi phòng? Khẳng định là bị hắn cùng muội muội muội của ta liên thủ hại chết!"

Trong mắt lạnh như sấm, trước nay sinh tử của Lãnh Tiểu Ngải không phải là trọng điểm. Mắt thấy Lãnh Tiểu Ngải mất tích, ta và Lãnh Như Sương lại xuất hiện ở đây, thì cơ hội của Thạch Nhị Điểu này làm sao hắn có thể dễ dàng bỏ qua cho được?

Lãnh đấu nghiến răng nghiến lợi nhìn ta: "Họ Trương kia! Ngươi dám ở Lãnh gia ta làm loạn, cũng quá không đặt Lãnh gia vào mắt rồi!"

Đệ nhất thiên thiên sáu bảy bạch sa binh xuất động.

Trực giác nói cho ta biết, trong gian phòng này sắp diễn ra một cuộc đại chiến sinh tử.

Ta cẩn thận thối lui một bước, thần kinh khẩn trương, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ứng phó với trận đấu lạnh lẽo và sét đánh.

Sắc trời bên ngoài cửa sổ tối sầm lại, nắm đấm của ta cũng siết chặt đến chết.

Lạnh như lang thang nói: "Đại bá, Tiểu Ngải cũng là người lạnh lùng, chúng ta làm sao có thể hại nó chứ? Lúc chúng ta vào phòng, Tiểu Ngải đã không có ở đây, có phải là Tiểu Ngải dẫn theo Tiểu Ngải xuống lầu dưới hay không?"

"Hừ!" Lạnh như Lôi khinh thường nói: "Các ngươi đã dám động thủ với Tiểu Ngải thì Tiểu Đào còn có thể sống sót sao? Chúng ta vừa rồi đã đi tìm Tiểu Đào, nàng cũng không có ở đây. Huống chi nếu các ngươi không phải có ý đồ xấu, làm sao lại tới phòng Tiểu Ngải?"

Những lời này nói đến điểm mấu chốt, sự lạnh lùng như mây nhất thời cũng theo đó mà tắc thở.

Nét mặt của nàng rơi vào trong mắt Lãnh đấu, đó chính là nghiệm chứng thực sự phỏng đoán lạnh như sấm.

Vì vậy hắn không nói hai lời, lao lên nói thẳng, năng lực của hắn hơn xa so với âm mưu, nhưng sau ba chiêu, ta cũng hơi yên lòng. Tuy rằng bản lãnh Lãnh đấu không nhỏ, nhưng cũng không phải rất khó ứng phó.

Mấy chục chiêu qua đi, sắc mặt Lãnh Đấu cũng kịch biến!

Hắn hiển nhiên không ngờ tới ta lại dễ dàng tiếp được chiêu thức của hắn như vậy, cao thủ so chiêu này, thường không cần phải liều mạng, chiêu số trong lúc chiêu số, lập kiến cao thấp.

Huống chi hiện tại ta bởi vì tu tập Âm Phù Kinh, linh lực trong cơ thể tăng vọt, đã vượt xa chính mình trước kia! Thực lực cũng chỉ kém tám phương một chút.

Mấy chiêu này vừa qua, Lãnh Đấu biết mình không phải đối thủ của ta, hắn cắn răng một cái, trực tiếp lấy từ trong ngực ra một đoạn nhân cốt, phóng xuất ra một nữ quỷ áo đỏ.

Nữ quỷ này chính là người lúc trước xuất hiện trong phòng của ta, muốn lấy tính mạng của ta. Thì ra nàng chính là người đã lạnh lùng đấu nuôi, mà đoạn nhân cốt kia rõ ràng là lấy từ trên người đứa nhỏ chưa trưởng thành.

Nếu như ta không đoán sai, hẳn là đứa nhỏ nữ quỷ này. Lãnh đấu lấy trẻ con làm vật uy hiếp, lệnh nữ quỷ nghe lệnh mình.

Không ngờ Lãnh gia là thế gia trăm năm, lại có chuyện nuôi tiểu quỷ như vậy.

Nữ quỷ vừa hiện, lập tức lao về phía ta.

Ta cũng không nương tay chút nào, lấy từ trong túi ra ba đồng tiền trước đó đã thấm qua máu chó đen bắn ra, tiền đồng chạm đến thân thể nữ quỷ, lập tức kích thích một trận khói đen sặc người, theo tiếng nghẹn ngào của nữ quỷ thét chói tai, nàng ta không dám tùy tiện tiến lên nữa, liên tục lui về phía sau.

Hắn tự biết mình không địch lại một người, lập tức quát lạnh như sấm: "Ngươi còn đứng một bên xem náo nhiệt, muốn làm gia chủ, cũng phải dựa vào bản lĩnh thật sự mới được, làm tiểu tử này trước rồi hãy nói!"

Lạnh như lôi nghe được, vốn còn định sau khi bọ ngựa bắt ve hoàng tước, lúc này cũng không thể trốn ở một bên xem kịch vui nữa. Đang chuẩn bị hợp lực hai người bắt ta lại, chỉ nghe ngoài cửa sổ nổ vang một tiếng, kèm theo tiếng sét dữ dội, một tia chớp phảng phất như đánh nứt bầu trời đêm, nháy mắt chiếu rọi toàn bộ đại địa như ban ngày.

Cũng trong nháy mắt ngắn ngủi này, khiến bốn người chúng ta ở trong phòng đồng thời phát hiện trên mặt đất có thêm vài cái bóng, mà cái bóng này chính là từ cửa sổ chiếu xuống.

Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài cửa sổ không biết lúc nào lại có mấy cái bóng đen sì bò lên, hơn nữa càng ngày càng nhiều, lập tức muốn chặn lại toàn bộ ánh sáng bên ngoài.

"Vâng... Sa binh, Sa binh xuất động!" Lãnh như Lôi kêu một tiếng, không chút nghĩ ngợi xoay người bỏ chạy.

Thời khắc mấu chốt như vậy, Lãnh đấu cũng không còn tâm tình giằng co với ta nữa, lảo đảo xông ra ngoài. Nhưng vào lúc này, cửa sổ thủy tinh yếu ớt rốt cục không chịu nổi sức nặng càng ngày càng tụ càng nhiều của Sa Quỷ, răng rắc một tiếng vỡ thành vô số mảnh, mà Sa Quỷ thì như ong vỡ tổ ập vào.

Ta vừa kéo lên đã sợ ngây người bay ra khỏi cửa, theo đó ngoài cửa sổ từng đạo thiểm điện, ta thấy rõ ràng giờ phút này bên ngoài khu nhà cao cấp Lãnh gia tụ đầy thân ảnh đen nhánh, số lượng Sa Quỷ rất nhiều, quả thực vượt quá tưởng tượng.

Lúc này Lãnh Như Lăng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hoang mang lo sợ, ta liên tiếp gọi nàng vài tiếng, nàng mới phản ứng kịp: "Cái gì?"

"Ngươi đã có thể nghe được lời đối thoại lạnh như sấm của Lãnh đấu, vậy có biết hắn đem Cổ Nhĩ và bằng hữu của ta nhốt đi nơi nào không?" Nghe ta hỏi như vậy, lạnh lùng như mây gật gật đầu: "Ở trong mật thất của hầm ngầm."

Mùi tanh hôi trong không khí gay mũi không thôi, ta lôi kéo sương giá nhanh chóng lao xuống cầu thang, trước mặt liền thấy Sa Quỷ nhào tới. Cũng may Lãnh gia cũng là thế gia xử lý âm vật, trên vách tường ngoài tranh chữ còn có một số binh khí bảo kiếm, ta cũng không nghĩ ngợi tiện tay niết một thanh bảo kiếm tạm thời bức lui chúng, mà Lãnh Như Túc đã thừa cơ quan nấp trong bóng tối mở ra một cánh cửa mật môn.

Ta và Lãnh Đà lách mình tiến vào mật thất, đóng kỹ cửa, lạnh như mây run rẩy mở ra mở mở cổng. Trong mật thất lập tức sáng lên một vòng hoàng quang. Đi dọc theo cầu thang xuống phía dưới ba tầng, chúng ta đi tới một không gian phong kín tuyệt đối, điều làm ta bất ngờ chính là ngoại trừ Cổ Nhĩ Nhĩ và Lý Mạt Tử bị trói gô lại, Lãnh Vũ cũng ở nơi này.

Miệng bọn họ đều bị bịt keo, thấy chúng ta, lập tức kinh hỉ kêu lên.

Ta ngay cả vội vàng đi lên trước, thay bọn họ cởi dây thừng, Lãnh Võ vừa mới nới lỏng, đã tức giận đến nhảy dựng lên: "Tên nghiệt tử này! Nghiệt tử! Rõ ràng là muốn hợp mưu cùng đại bá hắn, muốn đại nghịch bất đạo." Xem ra hắn bị lạnh như lôi đình hợp lực chế phục, sau đó giam ở chỗ này.

Lý mặt rỗ mắng hai tiếng: "Ta với Cổ Nhĩ Nhĩ vừa xử lý xong thi thể Trương Lan đã theo ngươi tung hoành giang hồ nhiều năm, không nghĩ tới ở chỗ này lại ngã quỵ. May mắt ngươi phát hiện đúng lúc, nếu không chúng ta đói bụng cũng bị đói chết! Tiểu ca, làm sao ngươi biết chúng ta bị vây ở đây?"

Ta nhìn Lãnh Sa một cái, tùy ý ứng phó nói: "Hiện tại không phải lúc nói chuyện này, toàn bộ bên ngoài đều là Sa Quỷ, chúng ta bị vây chết ở chỗ này."

"Cái gì?" Lý Ma Tử kinh ngạc há hốc mồm.

Lãnh Vũ hỏi đám mây lạnh lùng: "Sao lại như vậy?"

Lạnh như tơ rào mờ mịt mà lắc đầu: "Ta cũng không biết, chẳng qua bên ngoài khắp nơi đều là Sa Quỷ, rậm rạp chằng chịt..."

"Là binh cát!" Lãnh Vũ sắc mặt trắng nhợt: "Sa quỷ hành động đơn độc, chỉ có binh cát mới kết thành đàn. Xem ra đã có người đạt được Phong Lan Kinh '

Lạnh như tơ rào khó hiểu: "Phụ, người không phải nói với ta rồi, vô thượng chí bảo thành Diệp Nhĩ chính là 《 Lan Kinh 》 sao? Nếu người này đã có được, hắn vì sao còn muốn gây khó dễ với gia tộc."

"Ngươi biết cái gì? Ngươi cho rằng Lãnh gia nhiều thế hệ cư trú trên Thiên Sơn, chỉ vì bảo hộ Diệp Nhĩ Phúc Thành sao? Đó là vì tổ tiên Lãnh gia từng dùng máu tươi của mình viết xuống một tờ phù, phong ấn lực lượng của kinh văn phong ấn 《 Lan Kinh 》, muốn cởi bỏ phù chú này, cũng nhất định phải dùng máu của hậu nhân Lãnh gia mới được."

Lãnh Võ vừa nói xong, lãnh đạm như lang thang liền kêu lên: "Ý của ngài là? Hiện tại nh Lan Kinh vẫn là trạng thái bị phong ấn, nó có thể phóng thích lực lượng lớn như vậy? Nếu như nó bị giải trừ phong ấn, chẳng phải là..."

Lãnh Võ thở dài: "Đó chính là tai nạn của toàn bộ thế giới."

Thành lũy dưới đất có một nghìn sáu nghìn bảy trăm ba chương thứ nhất.

Ta ngay cả vội vàng hỏi thăm tình huống của Lý Ma Tử và Cổ Lan, thì ra hai người vừa mới an bài thi thể của Trương Lan xong xuôi, liền dựa vào đạo của Lãnh đấu và Lãnh Như Lôi, bị trói lại nhốt đến nơi này.

Nhắc tới Lý Ma Tử đầy một bụng tức giận, còn dồn lửa giận lên người ta: "Ta nói đừng quản chuyện nhà lạnh, ngươi không nghe, bây giờ thì tốt rồi, hai người chúng ta đều bị vứt ở đây, ngươi nói xem làm sao bây giờ?"

Mà sự lạnh lùng như âu lo ở một bên cũng không biết là thật hay giả, đang quan tâm phụ thân mình Lãnh Vũ.

Lãnh Vũ còn hiểu được cách làm của Lãnh Đấu, nhưng con mình luôn ủng hộ thế mà lại giở thủ đoạn độc ác sau lưng, điều này làm gã có chút bất ngờ! Nhưng gã cũng chỉ là lúc mới bắt đầu thì tâm tình tương đối kích động, lúc này trầm mặc cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì. Nghe câu nói Lãnh Như Lăng quan tâm, gã cũng chỉ nhíu mày, thần sắc phức tạp nhìn nàng một cái.

Còn chưa biết tình huống bên ngoài, bởi vậy ta cũng không có thời gian để ý tới lời dong dài của Lý Ma Tử, có chút lo lắng nhìn cha con hắn: "Mật thất này an toàn đáng tin không?"

"Tuyệt đối đáng tin cậy!" Lãnh Võ mở miệng nói: "Trước đây mục đích xây dựng mật thất này của chúng ta là xây dựng một phòng tuyến cuối cùng của Lãnh gia, chỉ có điều nơi đây không có lương thực và nước, cho dù mật thất có an toàn, chúng ta cũng không thể ở đây lâu, nếu không chắc chắn sẽ bị vây chết tươi."

"Nhưng bây giờ ra ngoài không khác đi chịu chết, bên ngoài khắp nơi đều có Sa Quỷ, chúng ta căn bản không phải đối thủ." Lãnh Như Lăng có chút phiền não nói: "Không biết đại bá và ca ca như thế nào? Còn có Vương di bà..."

Lãnh Võ hừ một tiếng: "Chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn tâm tư quan tâm tới bọn chúng?"

Ta lắc đầu, cũng không để ý tới phụ nữ bọn họ tranh luận, cùng Lý Ma Tử và Cổ Nhĩ Nhĩ thương lượng: "Đám Sa Quỷ kia thực lực đều vượt qua Quỷ Vương tồn tại, trước mắt đi ra ngoài khẳng định không phải là thượng sách, chúng ta trước cứ ở chỗ này đợi qua đêm nay rồi nói sau."

Lý Ma Tử lầm bầm lầu bầu đồng ý. Khuôn mặt Cổ Nhĩ lo lắng, tình huống bên ngoài hỗn loạn như thế, mà rốt cuộc lãnh như sương hạ lạc không rõ ra sao, là chuyện hắn quan tâm nhất.

Mới vừa rồi cùng Lãnh Như Lăng đi xuống mật thất, ta đã từng đơn giản đếm qua số lượng, mỗi một tầng bậc thang có hai mươi bảy cấp, chúng ta tổng cộng hạ xuống năm tầng, tính toán một chút, mật thất này hẳn là đã xâm nhập xuống dưới trăm mét. Xem khu nhà cao cấp Lãnh gia này rõ ràng là mấy năm gần đây mới xây dựng nên, cũng không phải là nhà cũ nhiều thế hệ, như vậy lúc đầu xây dựng mật thất này, rất có khả năng chính là vì chống lại Sa Quỷ.

Bởi vị trí quá sâu, ta không biết phía trên đến tột cùng là tình huống gì, đêm nay nhất định sẽ không ngủ. Nhưng cũng có ngoại lệ, Lý Ma Tử ngủ rất say, thậm chí là ngáy đến nỗi phát ra tiếng ngáy. Ta và Cổ Nhĩ nhìn nhau, đều thật sự bội phục bản lĩnh này của hắn!

Ta xem đồng hồ, thấy thời gian đã đến sáng ngày hôm sau, đây mới gọi là tỉnh Lý mặt rồi, mang theo mọi người dọc theo cầu thang đi lên. Càng lên cao, mùi tanh hôi càng mãnh liệt xông vào mũi. Lý Ma Tử vốn đi trước nhất cũng làm ra vẻ mặt bình tĩnh dời đến vị trí phía sau cùng.

9.

Tiểu tử này rất đáng tin cậy, nghĩa vô tư xông lên đầu tiên, ta thấy vẻ mặt kiên nghị của hắn lúc nào cũng có thể chuẩn bị chịu chết, không nhịn được mà cười khanh khách. Hỏi nguyên nhân của hắn, hắn trả lời lại vô cùng sảng khoái: "Chủ nhân giao an toàn của Trương tiên sinh cho ta, ta nhất định phải làm được! Cho dù có chết, ta cũng phải chết trước mới được."

Ta nao nao, không ngờ rằng một thanh niên mơ hồ lại tử tâm với Sương như vậy.

Lãnh Võ khẽ thở dài, nói với giọng điệu ý vị sâu xa như mây gió: "Thấy không? Chính là bổn sự khống chế bộ hạ này của ngươi cũng không bằng Như Sương, bây giờ ngươi đã phục chưa?"

Lạnh như tơ rào lạ thường không có hoàn lại miệng, chỉ nhìn chằm chằm bóng lưng Cổ Nhĩ một chút, biểu tình trên mặt ngược lại dị thường bình tĩnh, nhìn không ra vui giận.

Đi tới tầng cao nhất, mùi hôi thối khiến người ta nôn mửa, Cổ Nhĩ che mũi, chậm rãi đi tới trước cơ quan, cẩn thận từng li từng tí mở cơ quan ra, nhảy ra bên ngoài trước. Sau một lúc hắn cao giọng hô to: "Trương tiên sinh, ra đi, Sa Quỷ cũng không thấy đâu nữa!"

Kỳ thật không đợi y nói chuyện, ta đã đi theo ra rồi.

Chỉ thấy lúc này Lãnh gia một mảnh hỗn độn, trên vách tường, khắp nơi trên sàn nhà đều là cát đen, kèm theo chất lỏng sền sệt, khiến người ta mười phần buồn nôn. Nếu quỷ sa đã không còn, chúng ta tìm kiếm khắp nơi xem có phát hiện gì không.

Đêm qua Lãnh Vũ không ngủ, nghĩ đến việc bị đứa con của mình phản bội, phần oán giận này có thể thấy được! Vì vậy sau khi nghe đề nghị của ta như vậy, y lập tức mang theo Lãnh Như Lăng đi tìm chỗ Lãnh Như Lôi hạ lạc, nhìn điệu bộ kia, tựa hồ muốn giết tên nghịch tử này.

Ta đi đến phòng của Vương di bà, thấy nàng cũng không ở trong phòng. Nàng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, đợi đến khi nàng thường xuyên qua lại bên cỏ xem xét, lập tức giật mình. Chỉ thấy thi thể của Vương di bà vặn vẹo nằm trên mặt đất, đã thành một cỗ thi thể khô quắt. Mà cho dù đến thời khắc cuối cùng, tay của nàng vẫn còn nắm chặt cây thương săn bắn của mình.

Không bao lâu sau Lý mặt rỗ tới tìm ta tụ hợp nói: "Đám Sa Quỷ này quả thật biến thái, ngay cả thi thể Trương Lan cũng không buông tha... "

Ta và Lý Ma Tử đang chuẩn bị đi, lại cảm thấy hình như đã rơi mất thứ gì đó. Ta quay đầu, quả nhiên đã phát hiện một con số dùng máu tươi viết lên trên vách tường vô cùng bẩn thỉu kia.

Xem ra Vương di bà chính là người thứ chín muốn giết.

Không bao lâu sau Lãnh Vũ và Lãnh Sa chạy về, lạnh lùng nói: "Không phát hiện đại bá cùng tung tích của ca, xem ra may mắn thoát khỏi rồi."

Lãnh Vũ hừ một tiếng, không nói gì.

Đúng lúc này, ta nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Cổ Nhĩ, chẳng lẽ Cổ Nhĩ xảy ra chuyện? Ta nghĩ cũng không nghĩ tới tìm thanh âm gì đó, chỉ thấy Cổ Nhĩ đang ở trong phòng khách, hắn nhìn thấy ta, chỉ vào mấy thứ trên bàn trà kêu lên: "Cái này... Cái này là của chủ nhân!"

Nương theo ngón tay của hắn nhìn qua, chỉ thấy trên mặt bàn đặt một cái linh đang màu vàng, chính là âm vật tùy thân Lãnh Như Sương: Vô Ức Thần Linh, nó tại sao lại ở chỗ này?

Trước không nói đến vì sao thứ lạnh như sương lại xuất hiện trong phòng khách, chính là một trận đồ sát đêm qua, sao có thể có đồ vật hoàn hảo không tổn hao gì đặt ở chỗ này?

Điều này chỉ có thể nói rõ, Vô Ức Thần Linh là Sa Quỷ cố ý để nó ở chỗ này.

Lúc này Lãnh Như Sương đã ở trên tay Sa Quỷ rồi.

Mà mục đích Sa Quỷ làm như vậy vô cùng rõ ràng, chính là muốn chúng ta chủ động đưa tới cửa. Ta thấy toàn bộ lãnh gia hoang tàn, khẽ thở dài: "Xem ra... chúng ta phải đi Diệp Sầu thành!"

"Cái gì, ngươi điên rồi?" Lý Ma Tử vừa lắc đầu vừa nói: "Muốn đi, ta sẽ không đi!"

Lãnh Võ cũng nói: "Diệp Nhĩ Thận thành là cấm địa, hơn nữa là tòa thành chết, người đi vào không ai may mắn thoát khỏi, vẫn là không nên đi mạo hiểm."

Ta khẽ mỉm cười, tràn đầy tự tin nói: "Tiền nhân không thể nào sống sót bởi vì bản lĩnh của bọn họ không đủ, Trương Cửu Lân ta đã từng tới chỗ nào mà muốn đến thì đến, muốn đi thì đi! Tòa thành chết chóc này muốn lấy mạng của ta, cũng phải xem bản lãnh của nó có đủ hay không."

Cổ Nhĩ biết rõ chuyện này là do sự an nguy lạnh như sương, cho dù ta không đi, hắn cũng muốn liều chết một lần, nghe ta nói vậy, không ngờ lại lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tòa thành tử vong số một nghìn sáu, bảy thiên tử vong (chương hơn)

Mặc dù Lý Ma Tử không đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi theo ta xuất phát.

Dựa theo lời hắn nói, Lãnh gia một mình lưu lại nơi đâu cũng đều là tử thi lại càng lo lắng hơn, còn không bằng đi với ta để thêm kiến thức, cùng lắm là ba mươi năm sau lại là một hảo hán!

Diệp Nhĩ Tương Thành bị che dấu trong một sa mạc, chúng ta đầu tiên là đánh xe, sau đó lại không thể không cưỡi lạc đà. Cũng may Lãnh gia ở Thiên Sơn có một uy danh lan xa, bởi vậy chủ nhân của lạc đà cũng không cần đặt cược tiền, còn mang chút bánh nướng và nước cho chúng ta đỡ đói.

Lạc đà tốc độ chạy không nhanh, chúng ta đi ròng rã một ngày còn chưa tới Diệp Nhĩ Thận thành. Ta nhịn không được kỳ quái, nhìn khoảng cách này, Sa Quỷ làm sao lui tới tự nhiên như vậy?

Sa Quỷ lạnh lùng giải thích với ta: "Trước mắt những Sa Quỷ mà ngươi thấy, kỳ thật còn có một cái tên khác - Sa Nô. Chúng đều chết trong tay Sa Quỷ, thi thể không được xử lý thích đáng, cho nên phát sinh thi biến hóa., Biến thành một con Sa Quỷ mới, cùng nghe theo lời dặn dò của Tự Lan Kinh. Sa Quỷ chân chính không ra khỏi Diệp Lăng thành, chúng nó là vong linh trong thành, lực lượng cường đại hơn bên ngoài nhiều! Nếu như tối hôm qua nhìn thấy Sa Quỷ trong thành Diệp Nhĩ, chúng ta đã sớm chết rồi."

Hóa ra là thế.

Đêm đó chúng ta ngủ trong sa mạc, bởi vì hôm qua một đêm không ngủ, mà Diệp Nhĩ Thận thành lại gần ngay trước mắt, ta biết có một trận đánh cứng muốn đánh, mặc dù trong lòng suy nghĩ ngàn vạn, nhưng ta vẫn ép buộc chính mình ngủ. Đêm qua sa mạc hàn khí bức người., Bởi vì vội vàng, chúng ta cũng không mang theo bất kỳ thứ gì để giữ ấm, mọi người đành phải ôm chặt lấy cái bụng của lạc đà sưởi ấm, ngủ thật say trong đêm, gió đêm lặng lẽ mang đến một mùi vị khác lạ, làm cho ta vốn không có ngủ ngon lập tức xoay người đứng dậy.

"Sa Quỷ đến rồi, ta cũng có Lãnh Vũ, hắn nhìn quanh một chút, vội vàng đánh thức mọi người: "Sa Quỷ đến rồi!"

"Lại nữa à?" Lý Ma Tử kêu rên một tiếng, tức giận nói: "Ngày nào cũng tới, đêm hôm khuya khoắt còn để cho người ta sống nữa không." Hắn suy nghĩ một chút, lại quay sang Lãnh Võ và Đào Ngột nói với vẻ lạnh lùng: "Dẫu sao Lãnh gia các ngươi cũng nổi danh ngang với Long Tuyền sơn trang, chẳng lẽ nghèo túng đến một chút pháp bảo cũng không có sao?"

Lãnh Vũ lườm hắn một cái, lại khẽ gật đầu với vẻ lạnh lùng như vậy.

Chỉ thấy một cái gương đồng màu đen từ trong ngực móc ra, chẳng qua là tấm gương này khắp bốn phía đều được khảm một con dơi màu đen đang phấn cánh muốn bay.

"Bát Bức bảo kính?" Ta vừa dứt lời, vẻ mặt cổ quái lạnh như mây bổng ném về phía ta.

Mà lúc này trong cồn cát hắc ám lại liên tiếp chạy tới mấy trăm đạo quỷ ảnh đen sì, tốc độ cực nhanh, đảo mắt đã tới trước mắt.

Chỉ thấy mây gió lạnh lẽo đem Bát Bức Bảo Kính lắc lư với ánh trăng, sau đó chiếu về phía Sa Quỷ đang chạy đến gần. Một đạo ánh sáng thẳng tắp từ trong kính bắn ra, giống như một thanh kiếm sắc bén, Sa Quỷ bị ánh sáng quét tới, nhất thời chia năm xẻ bảy. Nhưng mà Sa Quỷ đang theo sát phía sau không dừng lại chút nào,, Vẫn như cũ lao lên nối tiếp phía trước, trong con mắt lạnh như sương bắn ra một đạo hàn quang, hai tay nắm chặt hai bên gương, ngón tay nhanh chóng kết ấn, chỉ thấy trong gương bắn ra ánh sáng màu trắng như là mọc ra cánh vậy, từng con dơi từ trong ánh sáng bay ra, dây dưa với Sa Quỷ.

Ta thấy Sa Quỷ phía sau vẫn như cũ tầng tầng lớp lớp, chiếu theo tư thế này, mặc dù năm người chúng ta có khả năng thông thiên triệt địa, cũng không phải đối thủ xa luân chiến.

Binh pháp của tôn tử có câu, đánh không lại, trốn đi!

Vì thế ta lập tức hạ lệnh: "Sau khi lạnh lùng như tơ lụa, chúng ta chạy lạc đà, chạy suốt đêm tới Kính Hoa thành!"

Lạnh như tơ rào, dứt khoát trừng mắt ta một cái.

Bốn người chúng ta đi lạc đà trước, Lý mặt rỗ đã sớm có người chạy trước. Ta lo lắng lạnh lùng như mây mù một người không địch lại, nên chờ một lát. Chỉ thấy bảo kính kiện Sương Bát Bức lạnh lùng hướng giữa không trung ném xuống, mặt kính phản chiếu ánh trăng màu bạc., Vô số lưỡi dao sắc bén sáng như chém sắt nát rơi xuống giữa không trung, quỷ cát trên đất nhất thời bị ánh sáng cắt thành vô số khối, lạnh như mây thừa cơ lạc đà, lại đưa tay tiếp nhận Bát Bức bảo kính, phi nhanh đến bên cạnh ta.

"Đi nhanh lên!" Ta ôm lấy eo nàng, ôm lấy nàng.

Lạc đà cũng coi như là nể mặt, bỏ bước dài phóng về phía trước, có Sa Quỷ muốn nhào lên dây dưa, đều bị bảo kính lạnh lùng như sương tàn sát.

Ta không nhịn được cười nói: "Không nghĩ tới bản lĩnh của ngươi lại lớn hơn nhiều so với ca ca của ngươi, trước đây ta đã coi thường ngươi rồi!"

Lãnh ngạo nói: "Ta dù gì cũng là một trong những người kế thừa của Thiên Sơn Lãnh gia."

lạc đà tuy chạy như bay, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Sa Quỷ. Sau lưng nó nhanh chóng có Sa Quỷ đen kịt đuổi theo. Ta quay đầu nhìn lại, có khí thế thiên quân vạn mã.

Cứ tiếp tục như vậy, năm người chúng ta đều sẽ bị đuổi kịp.

Ta suy nghĩ một chút, lập tức quyết định kéo tới sương mù lạnh lẽo, hai người hợp nhất tọa kỵ. Lạc đà lạnh lùng không có chủ nhân khu sử, chậm rãi buông xuống tốc độ, thoáng cái đã bị Sa Quỷ quấn lấy.

Tốt xấu gì bọn ta cũng tranh thủ thời gian, mà Cổ Nhĩ ở phía trước thấy thế, lập tức tung người nhảy lên lưng lạc đà Lý Ma Tử, để lạc đà của mình lại cho Sa quỷ.

Nhưng lạc đà dù sao cũng phải vất vả hai người, tốc độ chậm rãi hạ thấp xuống. Ta thấy Sa Quỷ phía sau ùn ùn đuổi theo, trong lòng đang tính kế hoạch nên làm thế nào cho phải? Chỉ thấy cuối cùng trên đường chân trời xuất hiện một tia sáng trắng, theo sau tia sáng này xuất hiện, tốc độ đuổi sát không bỏ của Sa Quỷ dần chậm lại.

Thự Quang Chiếu Sa Địa, Sa Quỷ giống như bị kinh hoảng, từng con chui vào dưới đất, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Ta tận mắt nhìn thấy tình huống như vậy, không nhịn được cười khổ nói: "Rốt cuộc dưới sa mạc này có bao nhiêu hung linh ác quỷ?"

Chúng ta đang ở lúc bình minh phân đến Diệp Phái Linh thành, nói là một tòa thành trì, nhưng kỳ thật nó đã được giấu ở trước một mảnh cát vàng, liếc mắt nhìn lại, cũng không khác cảnh trí chung quanh.

Mà trong này trừ một cái cửa động ra thì không có cái gì khác.

Không chỉ mình ta, Lý Ma Tử cũng lộ vẻ hoài nghi: "Không phải nói là một tòa thành sao? Rõ ràng đây là một cái động!"

Lãnh Võ giải thích: "Sa mạc cát đá đi, thành Diệp Nhĩ cách nay đã trăm năm, đã sớm bị che phủ dưới một mảng cát vàng. Cửa hang này là do kẻ trộm đào ra sau này, yên tâm đi! Lãnh gia chúng ta ở đây đã lâu, chỉ vì bảo vệ nơi này, sao lại sai được?"

Hắn sợ người khác không tin, tự mình đi vào trước.

Lạnh như mây theo sát phía sau. Tiếp theo là Cổ Nhĩ Nhĩ rồi, Lý Ma Tử suy nghĩ một chút, cũng vội vàng đi vào theo. Ta bất đắc dĩ lắc đầu, đi ở cuối cùng.

Hang động đào vô cùng nhỏ hẹp, ban đầu chỉ cho phép một người đi lại gian nan, hơn nữa bên trong đen kịt không chút ánh sáng, không khí cũng dần trở nên thập phần gian nan, chậm rãi biến rộng ra, bên tai cũng truyền đến từng trận tiếng gió.

Chỉ là trong tiếng gió này mang theo vài phần khí tức làm cho người ta không rét mà run! Âm phong từng trận, trong tiếng gió còn kèm theo tiếng nữ nhân khóc cùng tiếng trẻ con thét chói tai, phảng phất cách rất xa, nhưng lại bỗng nhiên có một tiếng nổ vang bên tai ngươi, làm ngươi sợ tới mức mồ hôi lạnh liên tục chảy xuống.

Lý Ma Tử bị âm thanh này làm cho mất hồn mất vía, cuối cùng dứt khoát ôm chặt lấy cánh tay của ta.

Cứ như vậy đi chừng nửa giờ, chung quanh đã trở nên cực kỳ rộng rãi, ngoại trừ bóng tối nhìn không thấy đồ vật, hô hấp cũng trở nên bình thường.

Đi tới đi tới, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một điểm sáng.

Quang điểm càng lớn, tới gần ta lại phát hiện, đó dường như là cửa ra vào huyệt động. Mà bên ngoài, lại là một mảnh ánh sáng ẩn giấu dưới khí tức tử vong.

Thành tử vong - Diệp Nhĩ Tương, chúng ta đến rồi!

Thời gian ước chừng chấm dứt mùng một nghìn sáu, bảy ngày mới chấm dứt.

Bóng đêm thời gian dài làm ta không quen ánh sáng như vậy, ta không tự kìm hãm được dùng tay che mắt lại. Sau khi hòa hoãn một lát, ta chậm rãi dịch tay ra, thấy được kiến trúc hùng vĩ trước mắt.

Tuy rằng cả tòa thành Diệp Nhĩ đều dùng cát đá kiến tạo, đã có dấu hiệu phong hóa, huống chi đã trải qua chiến tranh cùng trận đại hỏa trứ danh. Hiện nay thành trì hiện ra hào quang màu đen, khắp nơi đều là tro bụi phế tích, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng khổng lồ và đồ sộ của nó!

Kiến trúc may mắn còn sống sót chẳng những tinh xảo, hơn nữa tạo hình kỳ lạ, nếu không phải làm chủ trước, ta rất khó tưởng tượng được đây là thành trì cổ đại mấy trăm năm trước.

Điều làm ta ngạc nhiên nhất vẫn là ánh sáng trước mắt, bởi vì giờ phút này xác định chúng ta đã cách cát vàng mấy trăm mét, thậm chí càng sâu hơn, nhưng mảnh ánh sáng chói mắt này lại không biết từ nơi nào phóng ra, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Thậm chí Lý Ma Tử còn cho rằng xuyên qua huyệt động của chúng ta là một đường hầm trong lòng đất, mà giờ phút này chúng ta đã đi tới một thế giới khác.

Toàn bộ âm phong trong huyệt động đều phát ra từ nơi này, trong hơi thở thậm chí còn ngửi được mùi cháy khét kia, chỉ là trong tiếng gió rít gào thê lương lại không thấy toàn bộ.

Cửa thành ngay trước mắt, nhưng không có ai dám tùy tiện đi vào.

Bỗng nhiên, trong thành truyền đến tiếng thét chói tai của một nữ nhân suy yếu, mà âm thanh này vô cùng quen thuộc, đúng là lạnh như sương. Nàng quả nhiên đã đến nơi này.

Sau khi nghe được thanh âm này, Cổ Nhĩ không chút do dự, dẫn đầu xông vào tòa thành tử vong trong truyền thuyết, tìm âm thanh tìm tung tích của Lãnh Như Sương, chúng ta cũng theo sát phía sau.

Hiện giờ thành của Diệp Nhĩ đã trống rỗng, ngoại trừ tiếng bước chân của chúng ta ra, bốn phía yên tĩnh khiến người ta sởn tóc gáy. Nhìn thấy đường rang trống trải, tưởng tượng đến tràng diện cực thịnh trăm năm trước nơi đây, ta không khỏi cảm khái sự đáng sợ của cuộc chiến.

Mãi tới hiện giờ, chiến tranh vẫn tồn tại, mà cho dù xuất phát từ các mục đích, thì dân chúng vô tội nào cũng sẽ gặp tai ương vô căn cứ, trở thành vật hi sinh cho chiến tranh. Năm đó phụ nữ và trẻ con chết trong thành trì này đã chôn sống trong biển lửa, tuyệt vọng tới cỡ nào?

Ta cúi đầu, chợt phát hiện dưới thân chúng ta không có bóng dáng.

Nghĩ đến trước đó Lãnh Như Sương kể lại cho ta, ta ngồi xổm xuống cẩn thận nghiên cứu một phen. Thì ra mặt đất đã bị bôi một tầng tương tự dầu Đồng, sáng như gương, phản xạ ra phản ảnh của chúng ta, nhưng thủy chung không có bóng dáng.

Ta lại nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, phát hiện từ khi bước vào cửa thành Diệp Nhĩ, thời điểm kim đồng hồ cùng kim đồng hồ sẽ không thể di động thêm nửa cái nữa, thời gian nơi này quả nhiên là dừng lại sao?

Thành Diệp Nhĩ rất lớn, nhưng ngoại trừ một tiếng thét chói tai ban đầu ra, không còn có âm thanh thứ hai, bởi vậy chúng ta tìm hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng lạnh như sương. Mọi người vừa đói vừa mệt, đành phải tìm một chỗ nghỉ ngơi trước. Cũng may thành trì này trống rỗng đã lâu, mấy cái giếng trong thành rõ ràng còn có thể dùng, hơn nữa bên trong nước ngọt trong lành lạnh, rõ ràng còn là nước suối dưới lòng đất.

Bọn ta vừa vặn húp một cái, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ. Có lẽ là cực kỳ mệt mỏi, ta thế mà cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng, rất nhanh liền ngủ mất.

Cũng không biết qua bao lâu, chờ ta tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đã không còn ở chỗ trước đó, mà là một gian phòng trống, chung quanh cũng không có những người khác.

Ta ngay cả vội vàng từ dưới đất ngồi dậy, đi ra khỏi phòng được quan sát khắp nơi, chỉ thấy trên đường phố trống rỗng, không có cách nào có bóng người. Ta vội vàng mở miệng kêu lên: "Lý Ma Tử! Cổ Nhĩ! Lạnh như mây! Các ngươi có đó không?"

Ta hô nửa ngày, nhưng vẫn như cũ không có bất kỳ người nào trả lời.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta tuy kinh nghiệm phong phú, lần này cũng không khỏi có chút luống cuống, bận rộn tìm kiếm xung quanh. Tuy không có bóng dáng mấy người Lý Ma Tử, nhưng ở trong một gian phòng nhỏ ta đã tìm được một mảnh vải, điều này hiển nhiên là xé từ trên quần áo bỏ xuống ở chỗ này, mà kiểu dáng của y phục này lại khiến người ta nhìn rất quen mắt, ta luôn cảm thấy hình như đã từng thấy ở đâu đó.

Loại cảm giác đột nhiên thế giới này chỉ còn lại một mình ta, khiến ta khủng hoảng, vì vậy ta chỉ có thể vừa nói cho mình biết phải tỉnh táo, vừa tìm người trong bốn phía.

Chẳng qua dạo hơn phân nửa thành trì, đừng nói là bóng người, bóng quỷ cũng không thấy một cái. Ta càng ngày càng cảm thấy không thích hợp, Sa Quỷ nếu đã đặt thứ gì đó lạnh như sương vào Lãnh gia, rõ ràng là dẫn chúng ta đi tới thành Diệp Nhĩ Phúc. Nhưng chúng ta đã tới, nó lại đem chúng ta thần không biết quỷ không hay tách ra, thật sự là tà môn...

Sau đó ta lại vào trong một gian phòng tìm được giày của một nam nhân, lần này ta ngược lại không cần phải hoài nghi chút nào, chiếc giày này đúng là đã nguội như sấm.

Xem ra hai người Lãnh đấu và Lãnh Như Lôi cũng đã đến nơi này.

Đây quả là thu hoạch ngoài ý muốn!

Ban đầu ta còn có chút khẩn trương và lo lắng, sau khi đi vài vòng lại phát hiện không có gì khác thường, cũng từ từ buông lỏng cảnh giác, vừa tìm kiếm manh mối, vừa lưu ý quan sát những kiến trúc ban đầu hẳn là đẹp đến cực điểm nhưng cuối cùng lại tổn hại trong chiến tranh.

Bởi vì đồng hồ ngừng vận hành, ta cũng không xác định mình đi được bao lâu, rốt cuộc ta cũng mệt mỏi, tạm thời tìm được uống hai ngụm nước bên giếng nghỉ ngơi một lát.

Bởi vì Diệp Nhĩ Quảng thành không phân biệt được trắng ngày đêm, ta cũng không xác định bên ngoài đến cùng là thời gian gì, nghĩ lần này thần kỳ gặp phải, ta không khỏi có chút dở khóc dở cười, ai biết được lại nghĩ đến chuyện ngủ tiếp.

Gần đây chắc là quá mệt mỏi.

Chờ đến khi ta tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đã đổi chỗ khác từ lúc nào không hay, ta vội vã ngồi dậy, sau đó từ trong phòng chạy ra ngoài. Ta rất nhanh nghe có người đang hô: "Có ai không? Có ai không?"

Ta nghe thấy tiếng người, vội vàng đáp ứng nói: "Ta ở chỗ này!" Vừa nói, vừa tìm tới thanh âm.

Vậy mà lại là Cổ Nhĩ, hắn nhìn thấy ta, vẻ mặt hưng phấn vọt tới: "Trương tiên sinh, ngươi có khỏe không? Ngươi... Các ngươi lúc trước đi đâu? Ta không tìm thấy các ngươi đâu cả."

Ý gì vậy? Chẳng lẽ không chỉ một mình ta ở đây một lát, ngay cả Cổ Nhĩ Nhĩ cũng là một người? Mặc dù thành Diệp Lăng này lớn, nhưng cũng không phải lớn đến vô biên vô hạn, trước đó ta hô cả buổi cũng không ai đáp ứng, hiển nhiên là bị một mình phóng vào trong một không gian, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tuy Cổ Nhĩ nói vậy, nhưng sắc mặt có chút kích động nói: "Nhưng lúc trước ta đã nhìn thấy chủ nhân..."

"Cái gì?" Lần này ta cũng ngạc nhiên: "Nàng thế nào rồi? Có khỏe không?"

"Ừm! Còn tốt." Nhắc tới chủ nhân của mình, Cổ Nhĩ vui mừng hẳn lên: "Tuy rằng vẫn còn yếu ớt nhưng so với trước đây thì tốt hơn nhiều."

Ta gật đầu, cảm thấy an ủi, đang muốn hỏi nàng tình huống của Lãnh Như Sương, thì chợt nghe bên cạnh vang lên một thanh âm lạnh lẽo: "Ngươi nói cái gì, Lãnh Như Sương cũng ở đây hả?"

Ta và Cổ Nhĩ đồng thời quay đầu lại, phát hiện người nói chuyện rõ ràng là lạnh đấu.

Đệ nhất thiên sáu ngàn bảy trăm sáu trăm ngàn ma chú tất phải chết.

Ánh mắt Lãnh Đấu lộ ra vài phần hung ác, bất quá đã kiến thức được thực lực của ta, cho nên gã cũng không dám tùy tiện động thủ, thủy chung duy trì một khoảng cách tương đối an toàn!

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, đáy lòng ta cười lạnh, đồng thời không khỏi nhìn nhau với vị quê hương Lãnh gia đã trúng độc quá khứ kia.

Hắn không chọn hai đứa con trai của mình làm người thừa kế là có đạo lý, người Lãnh đấu này chẳng những ích kỷ, tu vi cũng không phải là cao, tuyệt đối không phải là nhân tuyển tốt nhất. Mà Lãnh Võ mặc dù so với Lãnh Đấu thì tốt hơn một chút, nhưng nếu như giao Lãnh gia vào tay bọn họ, nói không chừng đã sớm xuống dốc từ lâu rồi.

Cổ Giác cũng không có quá nhiều hảo cảm với những điều mà Cổ Giác nghe được cũng không đáp lại.

Lãnh đấu nhướng mày, không khỏi mắng Cổ Nhĩ: "Tên nô lệ chết tiệt! Chẳng lẽ không nghe thấy lời của ta sao?"

Cố ngươi bị dáng vẻ của hắn dọa cho hết hồn, nhưng nghĩ tới hắn chẳng qua chỉ là con hổ không có răng, cho nên chỉ hừ nhẹ một tiếng: "Ta nhận Sương tiểu thư như là chủ nhân, cam tâm tình nguyện phụng dưỡng nàng! Nhưng cũng không phải là bán thân cho Lãnh gia, cũng không vì bất cứ ai của Lãnh gia mà sai sử, cho nên ta không cần nghe lời của ngươi."

"Con thế nhưng là cha mẹ lạnh như sương!" Lãnh đấu quát.

Ta đứng một bên âm dương quái khí nói: "Con còn biết mình là phụ thân của nàng? Con gái con lúc bị thương ở bên ngoài thì con ở nơi nào? Người đang làm gì? Con gái của con gặp phải nguy hiểm không rõ mà con ở nơi nào? Người làm gì vậy? Người đang làm gì? Hành động của con đâu có dáng vẻ của phụ thân?"

Lãnh đấu bị ta bác bỏ đến mặt đỏ tía tai, nghiến răng nghiến lợi trừng ta.

Ta không để ý tới Cổ Nhĩ nói: "Chúng ta đi thôi, nhìn hắn là sẽ thấy phiền!"

Cổ Nhĩ mỉm cười, hai người chúng ta xoay người rời đi, đi chưa được mấy bước đã phát hiện ra lạnh lẽo lặng lẽ theo phía sau.

Vì không để cho hắn nghe được tin tức về Lãnh Như Sương nên Cổ Nhĩ cố ý giảm thanh âm xuống, nói với hai người bọn họ: "Vừa rồi khi gặp mặt chủ nhân, cô ấy nói với ta rằng chúng ta rời đi không lâu, còn có binh sĩ cát kết thành nhóm đến nơi dưỡng bệnh của cô ấy., Lúc ấy nếu liều mạng chống cự, cũng không đến mức bị sa binh bắt. Nhưng nàng lại cảm thấy chuyện nơi này không đơn giản, sa quỷ sa binh chìm nổi ở chỗ này mấy trăm năm cũng bình an vô sự, làm sao lại xuất hiện dị động gần đây? Huống chi vẫn là vào thời khắc Dịch chủ Lãnh gia chết gấp? Địa chủ chết, Sa quỷ xuất hiện., Hướng đi của thành Diệp Nhĩ, vài sự kiện này kết hợp với nhau, chỉ có thể nói rằng có người chẳng những phá vỡ ma chú phải chết của Diệp Phái Linh thành, còn tìm được đến " Lan Kinh" có thể sử dụng lực lượng Lan Kinh vô cùng cường đại để điều khiển Sa Quỷ sa binh cho bản thân mình sử dụng, mà người này... rất có thể chính là người của Lãnh gia."

"Cho nên nàng để Viêm Như Hoả len lén rời đi, sau đó chính mình giả bộ như thất thủ bị bắt, kết quả lại bị Sa Quỷ đưa tới đây. Chủ nhân còn nói Sa Quỷ không giết nàng, hiển nhiên là cảm thấy nàng còn có tác dụng., Chỉ là nàng còn chưa tìm được lý do... Chủ nhân biết ngươi vì an nguy của nàng tới đây thập phần cảm động, còn làm cho ta nếu như nhìn thấy ngươi liền nói cho ngươi, trong Diệp Phái thành khẳng định ẩn tàng một cái bí mật thật lớn! Bí mật này cần ngươi phá giải, ngươi phải tỉnh táo lại, gặp chuyện gì cũng không nên kinh hoảng."

Ta khẽ gật đầu: "Nàng còn nói gì nữa?"

"Không có gì, chúng ta vừa nói những điều này xong liền ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại chủ nhân cũng đã không thấy đâu nữa." Cổ Nhĩ nói tới đây, không nhịn được vẻ mặt lo lắng: "Trương tiên sinh, vết thương cũ trên người chủ nhân của ta chưa lành, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Ngươi yên tâm đi!" Ta an ủi mà vỗ bờ vai của hắn: "Chủ nhân ngươi Băng Tuyết thông minh, chính là được lão dung chủ bồi dưỡng làm người thừa kế, năng lực tự nhiên không tầm thường. Tên chủ sử phía sau màn này sau khi bắt được nàng không có thương tổn gì, hiển nhiên là nàng còn có ý định khác, tạm thời không gặp nguy hiểm. Việc cấp bách trước mắt là chúng ta phải tìm được nàng."

Cổ tiên sinh nghe ta nói như vậy, lập tức gật đầu: "Chủ nhân nói với ta phải nghe theo lệnh của ngươi, Trương tiên sinh nói ta làm thế nào, ta sẽ làm thế đó."

Tiểu tử này, thật đúng là nghe lời! Nếu ta cũng có một tùy tùng như vậy...

Thôi thôi, đừng suy nghĩ nữa, vẫn nên đi tìm Lý Ma Tử nhà ta xem sao!

Cổ Nhĩ lại hỏi ta đã đi đâu lúc trước?

Ta chỉ có thể nói sơ qua những phát hiện lúc trước, sau đó lại đem miếng vải tìm được cho hắn xem, Cổ Nhĩ thấy vậy ồ lên một tiếng: "Đây là quần áo của chủ nhân giật xuống."

Bố cục này lạnh như sương? Như vậy chứng tỏ chỗ ta ở lúc trước cũng đã lãnh như sương, nhưng vì sao ta tìm lâu như vậy, hô hô nửa ngày cũng không ai đáp ứng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta và Cổ Nhĩ Nhĩ đi hai vòng trên đường phố Diệp Biệt Hoa thành, từ đầu đến cuối không phát hiện được gì, mà Lãnh Đấu thủy chung theo phía sau chúng ta từ rất xa, vừa không dám dựa vào quá xa, cũng không dám rời quá xa.

Ba vòng hai vòng không phát hiện, bụng ta đã đói kêu réo ùng ục không ngừng, đến diệp Nhĩ Đặng thành trước đó chưa ăn một bữa đàng hoàng, đến tòa thành chết này rồi lại càng chỉ có nước uống, khó trách ta cảm thấy đói bụng.

Cổ Nhĩ lại đi múc nước: "Trong thành không có ăn, chỉ có thể uống nước đỡ đói! Hiện tại chỉ hy vọng chúng ta sớm tìm được chủ nhân, rời khỏi cái nơi quỷ quái này! Bằng không mọi người nhất định phải chết đói ở đây."

Nhưng trước mắt chúng ta tựa như côn trùng bị giam ở trong hũ san, bốn bề đụng vách, căn bản không có manh mối cũng không có đường ra, mà hắc thủ phía sau màn nhất định núp ở chỗ tối xem chúng ta như con ruồi vo vo vo ve.

Uống xong nước, ta và Cổ Nhĩ nghỉ ngơi một lát, lần nữa ngủ say.

Khi ta tỉnh lại lần nữa, Cổ Lục bên cạnh đã biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng như sương khói. Cô ngủ rất bất an, như gặp phải chuyện gì đó đáng sợ.

Ta vội vàng tiến lên lay tỉnh nàng, lạnh lùng một đầu mồ hôi lạnh tỉnh lại, sau khi nhìn thấy ta không khỏi sửng sốt: "Sao lại là ngươi?"

"Trước đó ngươi đi cùng ai?" Ta hỏi nàng.

Lãnh Như Lăng suy nghĩ một chút: "Lần đầu tiên tỉnh lại gặp đại bá ta, lần thứ hai tỉnh lại nhìn thấy là bằng hữu của ngươi, Lý Ma Tử..."

Xem ra trong cả tòa thành Diệp Nhĩ trước mắt tổng cộng có tám người, theo thứ tự là ta, Lý Ma Tử, lạnh như sương, lạnh như mây, lạnh như sấm, lạnh đấu lạnh, Lãnh Võ còn có Cổ Nhĩ. Nghĩ tới đây, ta đột nhiên nghĩ đến Vương di bà lúc chết đã xuất hiện chữ 9 máu tươi đầm đìa ở nhổ cỏ, không nhịn được sửng sốt. Thì ra con số máu này còn tồn tại, tám người chúng ta chẳng lẽ chết ở chỗ này?

Chẳng lẽ tất cả suy đoán lúc trước của ta đều là sai lầm?

Như vậy Lãnh Tiểu Ngải và Tiểu Đào là thế nào?

Ta chỉ cảm thấy càng ngày càng hỗn loạn, đã triệt để mất đi phương hướng.

Đúng lúc này, một vật sương giá lạnh lùng bỗng nhiên hướng về phía ta nhích lại, sau đó cả kinh kêu lên: "Ngươi... ngươi xem!"

Ta thuận theo tầm mắt của hắn nhìn qua, trong góc phố nằm một cỗ thi thể, mà đó không phải người khác, chính là ca ca lạnh lùng như mây.

Đệ nhất thiên sáu nghìn bảy phần bảy, lạnh như sấm bị giết.

Cho dù lạnh như mây cùng lạnh như lôi từ nhỏ đã là đối thủ cạnh tranh của nhau, nhưng dù sao cũng là đồng bào một mẹ, tận mắt thấy ca ca chết thảm, vẻ mặt lạnh như mây trong nháy mắt liền trắng bệch, không hề nghĩ ngợi vọt tới.

Ta cũng vội vàng đi qua, chỉ thấy cách cuối cùng lạnh như sấm còn mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không cam và không cam lòng không dám tin.

Mà trên ngực hắn cắm nửa đoạn mộc côn, mũi côn chính xác cắm vào trái tim của hắn, máu tươi phủ kín dưới thân. Mà vách tường bên cạnh, quả nhiên lại xuất hiện một chữ "Nủa" đầm đìa máu tươi.

Đã là người thứ tám rồi, tốc độ hung thủ phía sau màn càng lúc càng nhanh, rốt cuộc ta có thể cướp sạch tất cả câu đố này trước khi hắn phá sạch chúng ta hay không?

Mặc dù trong lòng biết rõ, ta vẫn đưa tay dò xét hơi thở của hắn, xác định đã chết rất lâu, lúc này mới thu tay về, lại không quá thành khẩn nói với Lãnh Như Lăng: "Cái kia... nén bi thương thuận biến."

Đại khái nghe ra trong giọng nói có lệ, lạnh như giang hồ thản nhiên nhìn ta một cái: "Kỳ thật... Ta và hắn quan hệ cũng không tốt, là người cạnh tranh gia chủ, cho dù là huynh muội ruột thịt, cũng là từ nhỏ đến Đại Minh tranh đấu một đường phân cao thấp đi tới. Ta từng tưởng tượng vô số lần, nếu thế gian này không có hắn tốt hơn. Nhưng bây giờ hắn chết, ta lại không phải đặc biệt cao hứng, còn có chút... Thật sự quá kỳ quái."

Tuy rằng ban đầu Lãnh Như Lăng làm ta ấn tượng phi thường xấu, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, ta lại phát hiện nha đầu này cùng với Lãnh Như Sương không sai biệt lắm, đều có suy nghĩ riêng, bản chất bất hoại, nếu như bồi dưỡng cho tốt, khẳng định là một nhân tài.

Đáng tiếc, quy củ của Lãnh gia là như thế. Con đường phát triển từ nhỏ đến lớn, mục tiêu vẫn luôn là vị trí gia chủ, để đạt được mục tiêu, thủ đoạn sẽ rất kịch liệt, không chỗ nào không dùng đến hết.

Hy vọng những chuyện này nàng có thể trưởng thành nhanh hơn, cũng có thể hiểu rõ cuộc sống của mình rốt cuộc mới là quan trọng nhất!

Lãnh Như Lăng cẩn thận kiểm tra thi thể lạnh như sấm, sau đó mặt trầm xuống nói: "Ca ca ta hẳn chết trong tay Lãnh Như Sương."

"Làm sao ngươi biết?" Ta nghi ngờ hỏi.

"Lãnh Như Sương có một kiện bảo bối, gọi là Hoàng Kim La Bàn, ngươi thân là bằng hữu của cô ta nhất định đã gặp rồi chứ?" Thấy ta gật đầu, Lãnh Nhược tiếp tục nói: "Ca ca ta nhất định cũng bị thương lạnh như sương, cho nên bị lực cắn trả của la bàn vàng." Nàng vừa giải thích với ta, vừa đẩy tay phải lạnh như sấm, chỉ thấy toàn bộ bàn tay của hắn vẫn luôn là một mảnh màu tím đen, ta nhìn kỹ mới phát hiện mạch máu trên bàn tay hắn đều nổ tung.

Ta trầm ngâm trong chốc lát: "Điều này chỉ có thể nói ca ca đệ đã từng giao thủ với Lãnh Như Sương, nhưng không thể nói hắn chết trong tay của Sương."

"Ngươi quả nhiên vẫn hướng về nàng!" Lạnh như mây trừng mắt ta một cái: "Ngươi còn nhìn không ra sao? Tất cả những thứ này, đều là âm mưu lạnh như sương. Mời ngươi đến Lãnh gia điều tra, là vì hấp dẫn tầm mắt mọi người, nàng cái gọi là ở bên ngoài dưỡng thương, căn bản chính là một lời nói dối. Hoặc là nói dối., Thương thế của nàng là vì không cách nào khống chế được Lam, Kinh bỗng dưng bị thương nặng, Lãnh gia liên tiếp gặp chuyện không may, chỉ có một mình nàng ở bên ngoài thì mới có thể tránh bị nghi ngờ. Nhưng có ai biết được nàng có phải đang ở bên ngoài tập trung tinh thần triệu hoán Sa binh Sa quỷ hay không đây?"

Lãnh như sầu dừng một chút, tiếp tục nói: "Chúng ta vì sao lại đến thành Diệp Nhĩ? Bởi vì thấy được Vô Ức Thần Linh trên bàn, cho rằng lạnh như sương gặp nguy hiểm cho nên chạy tới đây. Nhưng ai có thể chứng minh đây không phải âm mưu nàng thiết lập thì

sao?"

Đúng là không có ai chứng minh.

Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, những lời này của Lãnh Như Sa có vài phần đạo lý, mà những đạo lý này cơ hồ muốn thuyết phục ta.

Nếu như cái người đứng sau màn kia chính là Lãnh Như Sương, tại sao nàng lại muốn ta liên lụy đến nàng? Việc này đối với nàng chẳng có lợi ích gì, vì sao nàng phải nói với Cổ Nhĩ những lời đó.

Lạnh như âu lo cũng cảm thấy mình nói rất có lý: "Cô ta phái Cổ Nhĩ tới bảo hộ ngươi, ai biết có phải là đang âm thầm giám thị ngươi không? Trước đây ta thật sự đã xem nhẹ cô ta, tâm cơ của cô ta sâu như vậy, quả thực so với ma quỷ còn đáng sợ hơn."

"Ngươi khoan hãy nói, để ta yên lặng suy nghĩ một chút." Tuy rằng lời nói lạnh lùng như lang thang kia là Đạo, nhưng sâu trong nội tâm của ta thủy chung vẫn có một thanh âm muốn nói cho ta biết, sự tình không phải như thế, sự thật không phải như thế.

Ta xem qua một thi thể lạnh như sấm bên cạnh, chỉ cảm thấy đầu óc vô cùng hỗn loạn, đừng nói là đầu mối, lúc này ngay cả suy nghĩ cũng không có.

Mặc dù ta rất không muốn thấy kích động nóng nảy này, vì vị trí tộc trưởng ngay cả cha đẻ cũng có thể phản bội, nhưng tốt xấu gì cũng là một cái mạng, vốn là tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, ta cùng Lãnh Như Sương vẫn đem hắn nâng lên một gian phòng, sau đó cởi quần áo đắp lên người hắn.

Tiếp đó ta và Lãnh Như Hoả dạo quanh trong thành thị một vòng, không hề bất ngờ là, lúc này trong thành thị ngoài hai người chúng ta ra thì không còn ai khác. Cái gì Lý Ma Tử, Cổ Nhĩ, Lãnh Như Sương... Dường như tất cả mọi người đều biến mất vào hư không.

Chẳng lẽ đây cũng là một trong những lực lượng quỷ dị của Diệp Nhĩ Quảng thành?

Còn có người lạnh như sấm, thật sự là bị sương lạnh giết chết ư? Tại sao nàng lại làm như vậy, nàng là hung thủ?

Lộng mạo lạnh lùng cũng thập phần tò mò, nhẹ nhàng đùa nghịch Bát Bức Bảo Kính trong tay, nhìn mặt gương kia, ta đột nhiên cảm giác giống như có vật gì từ lúc mới bắt đầu đã bị ta xem nhẹ.

Lạnh như tơ vò đến nước giếng, ta nhìn thấy nguồn nước mát mẻ ngon miệng, rốt cục chậm rãi có chút ý tưởng. Ta ngầm cười, một ngụm đem nước uống, một lát sau ta liền ngủ say.

Sau đó, ta mơ một giấc. Trong bóng tối, ta nhìn thấy Lãnh Sương, nàng thành tâm nhờ ta tới Lãnh gia giúp nàng điều tra nguyên nhân cái chết của lão bản, sau đó ta thấy người của Lãnh gia, chỉ thấy ngũ quan của bọn họ phảng phất như bị bàn tay nặn lại với nhau, chỉ có một khuôn mặt trắng như tuyết, sau đó điêu khắc con số, da thịt bị xé rách bê bết máu me đầm đìa...

Ta từ trong mộng tỉnh lại, phát hiện quả nhiên mình đã thay đổi một chỗ, sự lạnh lùng bên người cũng biến mất không thấy. Mà trong phòng của ta ngoại trừ ta ra, còn có một chiếc giày. Đây là cái ta đã phát hiện ra trước đó, là giày đã chết lạnh như sấm, bởi vì cảm thấy nó vô dụng, cho nên ta ném nó sang một bên, không mang theo.

Lúc trước tại thành thị tìm kiếm, cái giày này cũng không thấy bóng dáng, không nghĩ tới lúc này lại xuất hiện.

Ta chống người, xoa xoa cổ đau nhức không thôi, liền thấy một thân ảnh quen thuộc lao đến ta, sau đó không cho ta cơ hội phản ứng, ôm ta chặt cả ngực.

Ta cười hì hì nhìn Lý Ma Tử đang kích động không thôi: "Mới bao lâu không gặp mà ngươi đã nghĩ về ta như vậy sao?"

"Tiểu ca! Ta không bao giờ tách ra với ngươi nữa." Lý Ma Tử gần như muốn khóc thành tiếng, ôm tay của ta cũng ghìm chặt lại: "Ngươi không biết đâu, ta và đám người điên này ở cùng một chỗ, thiếu chút nữa dìm chết ta rồi."

Ta lôi kéo hắn ngồi trên mặt đất, nghiêm túc hỏi: "Được rồi, ngươi nhanh nói cho ta biết, mấy lần tỉnh lại của ngươi đã gặp phải ai?"

"Sao ngươi biết ta ngủ rồi?" Lý mặt rỗ lau nước miệng, cố gắng nhớ lại một phen: "Ta lần đầu tiên gặp được cha con thở lạnh, hai người bọn hắn cực kỳ hung ác, nếu cha mắng con là tâm tư lang sói, đại nghịch bất đạo, làm cha chỉ trích cha vô dụng, không giúp gì được mình... Dù sao thì càng cãi nhau càng lợi hại hơn., Sau đó dứt khoát động thủ, cuối cùng lưỡng bại câu thương, hai người đều bị thương. Lần thứ hai gặp phải là lạnh như mây, tiểu nha đầu kia coi thường ta, hừ, lão tử cũng chướng mắt nàng! Lần thứ ba tỉnh lại gặp được người cha lạnh như sương, lão già kia cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, lần này tỉnh lại là gặp phải ngươi."

Dựa theo lời Lý Ma Tử nói, tổng cộng hắn đã ngủ bốn lần, gặp được bốn nhóm người bất đồng. Ta hồi tưởng một chút, bản thân cũng giống nhau như đúc...

Ta ngẩng đầu, chỉ cảm thấy ánh sáng chói mắt, nhưng ánh sáng đâm vào mắt ta chỉ trong nháy mắt, ta lại thể hồ quán đỉnh, trong nháy mắt đã nghĩ rõ ràng!

Đệ nhất thiên bàng bàng bàng đệ nhất thiên thất bát bát bí phá giải bí ẩn cổ thành.

Lý Ma Tử khó hiểu nhìn ta, cũng không dám lên tiếng quấy rầy, mãi tới khi ta hiểu được, hắn mới đánh bạo hỏi: "Trương gia tiểu ca, ngươi nói xem rốt cuộc chuyện này là sao vậy? Quá tà môn rồi."

"Không! Thực ra không tà môn chút nào, chỉ trách ta phản ứng quá chậm, nhất thời không nghĩ tới." Ta cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng gõ đầu mình.

Chắc chắn là sau khi tới Lãnh gia, liên tiếp nhiều chuyện ảnh hưởng tới suy nghĩ của ta nên mới khiến cho đầu óc của ta ngơ ngơ ngác ngác như vậy.

Lý Ma Tử mang vẻ mặt như vịt nghe tiếng sấm: "Tiểu ca, nói tiếng người đi!"

"Mỗi lần chúng ta uống nước xong sẽ ngủ, nói rõ trong nước nhất định có dược vật làm người ta an giấc, này ngươi nhất định đã phát hiện, đúng không?"

Vừa mở miệng, ta đã thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lý Ma Tử, lập tức giả bộ như đã tính trước, nói: "Đúng nha, ta đã sớm phát hiện ra, điều này có thể che giấu được Lý Ma Tử ta sao?"

Ta cười lạnh một tiếng, cũng không vạch trần hắn, mà đứng lên mang theo hắn dựa theo trí nhớ tìm hiểu. Quả nhiên đúng như ta dự đoán, tại nơi thi thể cứng rắn như sấm sét kia, chẳng những không có thi thể, mà vết máu cũng bị xử lý sạch sẽ, giống như nơi này chưa từng xảy ra vụ huyết án.

Lý Ma Tử khó hiểu nhìn hắn: "Tiểu ca, ngươi dẫn ta tới đây làm gì?"

"Trước đó ta và Lãnh Như Sa đã phát hiện thi thể lạnh như sấm ở đây!" Ta đơn giản nói cho hắn biết, Lý Ma Tử đã bị dọa nhảy dựng lên: "A, tiểu tử kia chết rồi sao? Nhưng thi thể sao lại không thấy? Chẳng lẽ hắn chưa chết rõ, chờ sau khi ngươi cùng Lãnh Như Lăng rời đi hắn đã chạy?"

"Không, hắn đúng là đã chết, ta đã tự mình nghiệm chứng qua." Ta chỉ vào mặt đất nói: "Huống chi, cho dù hắn chết rồi sống lại, như vậy máu của hắn thì sao? Làm sao mà một giọt máu cũng không nhìn thấy."

Lý mặt rỗ gãi đầu: "Cái này... quả thực cổ quái... "

Ta cười cười: "Thật ra điều này vô cùng đơn giản." Ta dùng móng tay khắc xuống một chữ ruộng trên mặt tường: "Người thiết kế tòa thành cổ này đích thật là nhân tài hiếm có, hắn không chỉ lợi dụng từ trường, còn chia cả tòa thành thị thành ra làm bốn, kiến tạo bốn tòa thành trì giống nhau như đúc., Mà bốn tòa thành thị này hợp nhất cùng một chỗ, dù là Diệp Nhĩ Thận thành cũng là tứ tuyệt cổ thành! Bốn tòa cổ thành vô luận kiến trúc, đường đi đều giống nhau như đúc., Giống như cảnh tượng phản xạ trong gương, lại trải qua lửa lớn một lần đốt, càng rất khó phân biệt. Chúng ta uống nước một lần là sẽ ngủ, mà sau khi ngủ, kỳ thật liền bị người ta đổi thành một tòa thành. Cho nên bất luận chúng ta tìm thế nào, hô thế nào cũng không nhìn thấy đối phương."

Lý Ma Tử bừng tỉnh đại ngộ há hốc mồm: "Cái này... Điều này sao có thể?"

"Có gì mà không thể chứ? Ngay cả kiến trúc như vậy mà cũng có thể được xây dựng nên, ngươi phải tin tưởng vào trí tuệ của nhân dân cổ đại. Còn bên trong tòa thành này không có thời gian, không có bóng dáng cũng chỉ là để che giấu bí mật của bốn tòa thành cổ, dù sao thời gian và bóng dáng cũng có thể cho người khác biết được."

Lý mặt rỗ giơ ngón tay cái lên với ta: "Tiểu ca... Ngươi... ngươi quá trâu! Loại chuyện này ngươi cũng có thể đoán được?"

Ta vỗ một cái vào ót hắn: "Cái này không phải là ta đoán, mà là ta đoán ra."

"Vậy hiện tại chúng ta làm sao?" Lý Ma Tử hỏi.

Ta cười với hắn một tiếng: "Nếu đã biết bí mật của thành này ẩn tàng, vậy thì tiếp theo dễ làm hơn nhiều rồi, đi theo ta nào." Ta mang theo Lý Ma Tử ra khỏi cửa thành, sau đó đi dọc theo tường thành tàn phá thẳng về phía trước như thể đã nghiệm chứng cảm giác của ta. Tường thành này lớn lên dọa người, quả nhiên xuất hiện một góc rẽ chín mươi độ ở phía trước.

Ta và Lý Ma Tử quẹo qua, lại đi về phía trước một đoạn đường dài, rốt cuộc thấy được một cửa thành giống như đúc trước đó.

Đợi bọn ta đi vào, liền nghe trên đường truyền đến một trận tiếng đánh nhau.

Khi ta chạy nhanh tới, phát hiện đánh nhau là một trời một vực lạnh giá như sương. Lãnh như sương bị thương chưa lành, chỉ có thể tạm lui lại chiến đấu. Cho dù là như vậy, tuy lạnh lùng như vậy cũng không đánh được. Sau khi ta và Lý Ma Tử đột nhiên xuất hiện, hai người vốn đang đại chiến vội vàng ngừng lại, khiếp sợ nhìn chúng ta không thôi.

Đã lâu không gặp, sắc mặt nàng tuy trắng bệch nhưng so với lúc gặp mặt lần trước thì khí tức tốt hơn rất nhiều. Ta đi tới bắt chuyện với nàng: "Đã lâu không gặp!"

"Các ngươi... Các ngươi tại sao lại đột nhiên xuất hiện? Các ngươi đi nơi nào." Vấn đề lãnh như sương vừa hay cũng là lạnh như mây muốn hỏi, cho nên khi ánh mắt hai người tập trung tại chỗ ta, ta liền đem những phát hiện trước đó đơn giản nói với bọn họ.

Cũng may hai tỷ muội đều là người thông minh tuyệt đỉnh. Vừa giải thích câu đầu, các nàng đã đoán được kết thúc rồi.

Mà tòa thành trì mà các nàng đang ở, vừa vặn lại lạnh như sấm, bị chết ở đó.

Nghe ta giải thích xong, sương giá lạnh lùng hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn Sương: "Cho dù là như vậy, ca ca của ta vẫn chết trong tay nàng như cũ, chuyện này phải nói như thế nào đây?"

Ta nhìn qua Lãnh Như Sương một chút, phát hiện nàng vậy mà lại bình thản gật đầu.

Lạnh Như Lôi thật sự là nàng giết chết?

"Vì sao?" Ta không hiểu hỏi.

Lạnh như Sương hít một hơi: "Khi ta tỉnh lại lần thứ hai đã thấy hắn, hắn thấy ta thụ thương chưa lành, giả vờ hảo ý nhưng cố ý đánh lén ta, may mà ta có la bàn vàng hộ thể, hắn bị phản phệ! Chúng ta đánh nhau một lát, may mà có la bàn bảo vệ cơ thể!, Cuối cùng bị ta dùng Băng Phách Thần Kiếm giết chết. Gia gia nếu đã đem Thiên Sơn Lệnh giao cho ta, tương đương thừa nhận vị trí chủ nhà ta, đó là thứ mơ ước tha thiết, ta là cái đinh trong mắt lão, lão làm sao có thể không trừ khử cho được chứ? Là ta quá ngây thơ... Lại còn tin tưởng lão cố niệm tình như lòng bàn tay."

Nghe nàng nói như vậy, sắc mặt lạnh lùng khẽ biến, nhưng nghĩ đến cách làm người của ca ca mình, loại chuyện này chính là ca ca có thể làm được, vì vậy cũng không nói thêm cái gì, thu Bát Bức Bảo Kính vào.

Lạnh như Sương nói vậy, toàn bộ hoài nghi lúc trước đối với nàng cũng tan thành mây khói. Vì vậy ta đỡ nàng, bốn người cùng nhau ra khỏi cửa thành, tiếp tục đi dọc theo tường thành về phía trước.

Lần này chúng ta phát hiện Lãnh Vũ và Lãnh Võ ở trong thành, hai huynh đệ cũng không động thủ, chỉ ngồi xuống cách khá xa, dường như đối phương đều là độc dược.

Ta không có ấn tượng gì với bọn họ, tất nhiên cũng sẽ không giải thích cho bọn họ những câu đố của tòa thành cổ. Khi chúng ta tìm được tòa thành thứ tư, Lãnh Như Sương mới nhìn qua mọi người, lo lắng hỏi: "Tiểu Ngải sao lại không có mặt ở đây? Tại sao Tiểu Ngải không có ở đây? Nó xảy ra chuyện gì?"

"Ngươi còn dám hỏi!" Lãnh đấu hung tợn quát: "Đều là chuyện tốt mà ngươi làm! Ngươi liên hợp với người ngoài hại chết người của Lãnh gia, dựa theo gia pháp, ngươi nói nên xử trí ra sao?"

Lãnh Võ quét mắt nhìn gã: "Xì! Ngươi có tư cách gì mà nói như vậy? Hành động của ngươi với lạnh như sấm, lẽ nào đúng rồi? Đại ca, tay chân của người em ruột không để ý tới, dựa theo gia pháp, ngươi nói nên xử trí như thế nào?"

Sắc mặt Lãnh Đấu trắng nhợt, cùng hắn cãi nhau.

Lạnh như Sương nhìn Cổ Nhĩ rồi hỏi: "Rốt cuộc Tiểu Ngải đã xảy ra chuyện gì."

Cổ Nhĩ chậm rãi cúi đầu: "Chủ nhân... Đều là thuộc hạ làm việc không tốt. Không chiếu cố tốt Tiểu Ngải tiểu thư, tiểu thư Tiểu Ngải mất tích."

Tiếng nói của hắn vừa dứt, liền nghe phía trước truyền đến một tiếng kêu thất kinh của thiếu nữ.

Đệ nhất thiên thất linh cửu chương, trận bích họa cơ quan trận.

"Tiểu Ngải!" Sương như khiếp sợ thất thố kêu lên, không chút nghĩ ngợi vọt tới.

Nhưng khi chúng ta chạy tới nơi, phát hiện người ngất xỉu trên mặt đất là Tiểu Đào.

Mặc dù khiến người ta bất ngờ, nhưng ta vẫn cùng Lãnh Như Sương tiến lên nâng nàng ta dậy, phát hiện nàng ta thật sự chỉ ngất xỉu. Ta để cho Lãnh Như Lăng đi múc chút nước, cho Tiểu Đào nuốt vài ngụm nước, nàng rốt cuộc cũng thong thả tỉnh lại.

Nàng kinh hoảng thất thố nhìn chung quanh, sau khi xác định chúng ta xong, mới nắm chặt lấy tay của ta kêu lên: "Mau... Nhanh đi cứu tiểu thư Tiểu Ngải, nàng bị sa quỷ bắt được rồi."

"Cái gì?" Lạnh như Sương cả kinh, vội vàng nói: "Ở đâu?"

Lãnh Như Sương hết sức quan tâm đối với vị cháu gái này, sau khi nghe nói nàng gặp nguy hiểm, vốn một người tỉnh táo như vậy mà không chút nghĩ ngợi đã dẫn đầu đứng dậy.

Tiểu Đào vội vàng dẫn đường, Lãnh Như Sương lại hỏi Tiểu Ngải tình hình như thế nào lại đến đây. Tiểu Đào giải thích: "Ta cũng không nhớ rõ, chỉ là có một buổi tối ta hầu hạ Tiểu Ngải tiểu thư ngủ xong, mơ mơ màng màng dường như nghe được động tĩnh gì đó, đến khi chúng ta tỉnh lại thì phát hiện đã ở chỗ này. Những thứ này có rất nhiều Sa Quỷ... Chúng ta đều rất sợ..." Nàng vừa nói vừa khóc.

Lòng lạnh như sương lại nóng như lửa đốt, chỉ sợ đến muộn một bước, sẽ gặp phải nguy hiểm.

Địa phương giam giữ Lãnh Tiểu Ngải ở dưới mặt đất, Tiểu Đào đi trước dẫn đường, rẽ ngang rẽ dọc dẫn chúng ta vào trong một căn phòng rộng rãi.

Gian nhà này mấy trăm năm trước nhất định là người của thành chủ ở, phía dưới căn nhà có một lỗ hổng, bên trong đen nhánh, không nhìn thấy đáy.

Tiểu Đào chỉ vào bên trong nói: "Tiểu Ngải ở dưới."

Lãnh Như Sương cúi đầu muốn đi xuống, ta kéo nàng lại: "Đừng nóng vội, ở trong tối như vậy, cẩn thận xảy ra chuyện."

Lạnh như tơ lụa tiến lên một bước nói: "Ta đi ở phía trước dò đường đi!" Nàng vừa nói, vừa lấy ra Bát Bức bảo kính, trong gương tản mát ra một trận ánh sáng, nàng cẩn thận dò ra một bước, thật cẩn thận đi dọc theo cầu thang bằng cát đá xuống phía dưới.

Mới vừa đi vài bước, đã nghe thấy mùi hôi thối quen thuộc, hương vị lớn tới mức khiến người ta buồn nôn. Trong bóng tối trừ Bát Bức Bảo Kính phát ra vầng sáng nhàn nhạt, cơ hồ không nhìn thấy bất cứ điều gì, gió lạnh thấu người thổi qua, lạnh lẽo giống như mang đi tia nhiệt độ cuối cùng trên người.

Trong bóng tối mơ hồ truyền đến tiếng vang leng keng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể có thứ gì đó từ trong bóng đêm mãnh liệt nhào tới.

Đúng lúc này, một thân sương giá lạnh như lang thang đi đầu đột nhiên kêu lên sợ hãi, theo tiếng kêu của nàng, ánh sáng của Bát Bức bảo kính cũng theo đó biến mất. Lãnh Võ vẫn theo sau nghe được tiếng kêu của nàng, xông lên một bước: "Như tơ, ngươi thế nào?"

Trong bóng tối làm sao còn có thanh âm như sương mù lạnh lẽo? Nàng hiển nhiên là bị Sa Quỷ trong bóng tối đột nhiên công kích, bởi vì quá mức đột ngột, căn bản cũng không có cơ hội phản ứng.

Ta vội vàng kêu lên: "Mọi người đừng hoảng hốt, toàn bộ tụ tập lại một chỗ, ngàn vạn lần không được thất lạc." Chúng ta đồng loạt đi về phía trước vài bước, chỉ thấy sương mù lạnh như sương mù đổ xuống trên mặt đất ướt sũng, Bát Bức bảo kính lại không thấy đâu nữa.

Ta cẩn thận từng li từng tí đi lên, xác định lạnh như mây chỉ là bị công kích hôn mê bất tỉnh, lúc này mới đứng dậy phân phó Lý Ma Tử cõng lên sương mù lạnh như sương. Lý Ma Tử vừa nghe, lập tức không muốn, nhất thời lão đại không muốn: "Nơi này có người Lãnh gia, sao để cho ta xuất lực a?"

"Bình thường không phải ngươi nguyện ý cống ân cần trước mặt mỹ nữ nhất à? Ta đây là cho ngươi cơ hội thể hiện đó." Nói.

Lý mặt rỗ xì một tiếng: "Ai thích biểu hiện ai, ta không biểu hiện đâu."

Nhưng không cho hắn cơ hội nhiều lời, ta đã đem sự lạnh lùng như mây nâng lên đẩy đến bên cạnh hắn.

Lý Ma Tử không khỏi lại oán trách vài câu.

Đi về phía trước thêm một bước nữa, chỉ thấy phía trước xuất hiện một hành lang bằng đá, phía trên vách tường vẽ rất nhiều văn tự cùng hình vẽ ta xem không hiểu, bởi vì quá mức tối tăm, thật sự nhìn không ra cái gì cả.

Lạnh như Sương dán sát vào chỗ gần đó nghiên cứu chốc lát: "Dường như là đang ám chỉ ta... Ta nhìn xem... A, nguyên lai người tu kiến định chạy trốn tránh nạn, thảo nào lúc đó quay về đánh nhau với triều Thanh không địch lại, lại nghĩ đến việc phải đưa nữ nhân và trẻ con trong bộ tộc đến đây để tránh né, thì ra là lúc mới xây thành, ở đây cũng đã lưu lại đường lui., Trong tránh né còn ẩn giấu rất nhiều thuốc nổ và vạc viên, vốn dĩ nếu như không địch lại, liền đồng quy vu tận với địch nhân. Không nghĩ tới một trận lửa lớn của đại tướng quân, trong nháy mắt đốt chạy tránh nạn, dẫn nổ thuốc nổ và vạc chảy, phụ nữ và trẻ con trốn ở nơi này tự nhiên cũng không một ai may mắn thoát khỏi... "

Nàng đang tập trung tinh thần quan sát tỉ mỉ, ta lại cảm thấy nơi này vô cùng quỷ dị, vì vậy chú ý đến động tĩnh chung quanh.

Quả nhiên, trên mặt tường bỗng nhiên bắn ra một loạt lưỡi dao sắc bén, nếu không phải ta kịp thời ra tay kéo về lạnh như sương, nàng cơ hồ bị cắt thành vài đoạn. Mà theo sự xuất hiện của lưỡi dao sắc bén, dường như mở ra một cơ quan nào đó, vách tường và trên mặt đất đều xuất hiện cơ quan gai nhọn.

Ta vội vàng kêu lên: "Nơi đây không thích hợp ở lâu, mọi người mau đi qua, cẩn thận vách tường và mặt đất!"

Trong bóng tối tuy rằng không thấy rõ thứ gì, nhưng mỗi người ở đây đều là cao thủ, tự nhiên biết nghe tiếng gió đoán phương vị, hữu kinh vô hiểm thông qua hành lang dài này. Ngay lúc mọi người vừa mới thở phào nhẹ nhõm, gạch đá dưới chân bỗng nhiên trầm xuống, trong nháy mắt liền rơi xuống phía dưới. Nếu không phải ta phản ứng kịp thời, nhanh chóng lăn qua một bên, không thể không ngã xuống.

Nhưng Lãnh Võ không có vận khí tốt như vậy, gã kêu to một tiếng rồi cả người ngã xuống. Ngay sau đó lại nghe thấy một tiếng nước ập xuống, dường như gã đã rơi xuống nước, lạnh như sương kêu lên: "Mau... Mau cứu người!"

Nhưng bây giờ cái gì cũng không thấy, làm sao cứu người?

Cuối cùng ta cũng hiểu được tại sao Sa Quỷ trong bóng tối lại công kích lạnh lùng cướp đi Bát Bức bảo kính, nó rõ ràng chính là muốn cướp đi thứ duy nhất chúng ta có thể chiếu sáng, muốn chúng ta lưng thụ địch trong bóng tối.

Cổ lão gia nghe thấy lời dặn dò của Cổ Như Sương, vội vàng kêu lên: "Nhị lão gia! Ngươi ở đâu? Nhị lão gia..."

Tiếng nói của hắn như một cơn sóng truyền xuống, chỉ nghe được tiếng la hoảng sợ liên tục, ngay sau đó thanh âm im bặt lại, rốt cuộc bốn phía khôi phục thành một mảnh yên tĩnh.

"Làm sao bây giờ?" Lúc này, Lãnh Như Sương đã hoàn toàn bó tay, trước mắt là ta chưa bao giờ thấy qua bất lực cả.

Ta an ủi vỗ vỗ bờ vai của nàng, đang muốn nói mấy câu thì phía sau truyền đến một tràng âm thanh vù vù, trong bóng tối mùi hôi tanh xông vào mũi, vội kêu lên: "Mọi người đi mau, Sa Quỷ đến rồi!"

Mặc dù không biết phía trước chờ đợi chúng ta là cái gì, nhưng trước mắt đã không có đường lui, chúng ta đành phải kiên trì xông lên phía trước.

Chạy không lâu, phía trước rốt cuộc xuất hiện một chút ánh sáng, trong bóng tối lại có ánh lửa xuất hiện.

Chương thứ nhất Thiên Thất Thất Lượng, hắc thủ phía sau (chương hơn)

Đó là một thạch sảnh hình vuông to lớn, chính giữa thạch sảnh có một giá gỗ dựng thẳng, ngồi phía trên là một thiếu nữ cúi đầu.

Mượn ánh lửa lúc sáng lúc tối, lạnh như sương kêu lên: "Tiểu Ngải!" Nói xong liền muốn xông lên cứu người.

Ta sợ chung quanh còn có cơ quan khác, vội vàng đi theo, nhưng chờ chúng ta vừa muốn đi tới gần, mới phát hiện trong bóng tối ánh lửa chiếu xạ không đến, đã bò ra vô số Sa Quỷ, chúng nó nhe răng trợn mắt nhìn chúng ta, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị nhào lên hút khô chúng ta.

Có lẽ ngửi lâu quá, mùi tanh hôi gay mũi này thế mà ta lại ngửi không ra.

Sa Quỷ bao vây chúng ta từng đoàn từng đoàn, nửa bước khó đi, nhưng lại không có ý định công kích lên, dường như đang đợi mệnh lệnh của người nào đó!

Ta quay đầu, nhìn bọn người Lý Ma Tử cách đó rất xa. Lúc này, sương giá như mây mù đã từ từ tỉnh dậy, nàng nhìn xung quanh, khiếp sợ mở to hai mắt, nhưng sau khi nàng xác định không thấy được vẻ lạnh lùng của phụ thân, nàng lại trở nên cực kỳ bối rối: "Cha ta đâu? Cha ta đâu?"

Nàng hỏi liên tiếp hai lần cũng không có ai trả lời, dường như nàng đã hiểu ra điều gì đó, bỗng nhiên cúi đầu xuống.

Mà ánh mắt của ta lại rơi vào Tiểu Đào dưới ánh lửa.

Từ từ! Lúc mới cứu tỉnh nàng, nàng cũng đã uống nước, vì sao vẫn kiên trì đến giờ còn chưa ngủ? Ánh mắt ta sáng lên, trong đầu trong phút chốc hiện lên vô số hình ảnh nói chuyện với nàng.

Là nàng nói cho ta biết Trương Lan có hoài nghi, cũng là nàng nói với ta mình bị bức bách lạnh như mây, ngay cả phòng đá dưới mặt đất này, cũng là nàng dẫn chúng ta tới. Nàng tuổi còn trẻ, làm sao chạy khỏi ngàn vạn Sa Quỷ này?

Một cô bé bị hoảng sợ chạy loạn trên đường, sao lại nhớ rõ đường đi như vậy.

Nàng từng bước một, đến cùng là đang tính toán cái gì?

Như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của ta, Tiểu Đào bỗng ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của ta, sau đó kiêu ngạo nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười quỷ dị không phù hợp tuổi tác.

Là nàng!

Hắc thủ sau màn kia không ngờ lại là nàng!

Cho đến giờ phút này, cuối cùng ta mới hiểu ra. Kẻ đầu độc chết quật chủ nhất định cũng là bà ta. Bình độc kia được đặt trong nhổ cỏ, bất luận kẻ nào cũng có thể lấy được, đương nhiên cũng bao gồm bà ấy. Vương di bà từng nói với ta..., Lão gia chủ thông minh cả đời, không thể dễ dàng bị độc dược hại chết, trừ phi người hạ độc là người ông ta tín nhiệm đến không phòng bị... Bà ta sẽ không phòng bị và sẽ không để ý tới nhau, nhưng nếu mở ra thì sao? Người hạ độc là một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi, cho dù là quê chủ lịch duyệt phong phú, sao có thể hoài nghi?

Nhưng nàng tuổi còn trẻ, tại sao phải làm việc này, mục đích của nàng là gì.

Hay nói cách khác... Nàng bị người bức ép làm những chuyện này?

Nghĩ tới đây, ta không nhịn được liếc mắt lạnh lẽo đấu đá, phát hiện hắn sớm đã kinh ngạc đứng ở trước mặt Sa Quỷ số lượng nhiều như vậy, mà Lãnh Như Lăng thì lại cúi đầu trầm mặc, hiển nhiên còn đắm chìm trong bi thống khi cha cùng huynh trưởng cùng ngày qua đời. Mà toàn bộ sự lạnh như sương ở bên người Lãnh Tiểu Ngải, căn bản không để ý đến tình huống chung quanh.

Thế thì là ai?

Tựa như có thể nhìn thấu tâm sự của ta, Tiểu Đào bỗng nhiên cười lạnh hai tiếng, trong sự yên tĩnh, tiếng cười của nàng đặc biệt chói tai: "Không có bất luận kẻ nào sai khiến, đây là ta làm." Nàng vừa nói, vừa ưỡn ngực ngẩng đầu đi qua Sa Quỷ.

Mà Sa Quỷ khi nhìn thấy nàng, vậy mà cung kính nhường đường ra!

Ánh lửa chiếu lên gương mặt thật của đứa bé, mang theo vài phần yêu tà.

Mà nhìn thấy Sa Quỷ nghe theo mệnh lệnh của nàng như thế, không cần ta nói nữa, giờ phút này tất cả mọi người đều hiểu rõ. Tất cả mọi chuyện phát sinh ở Lãnh gia, Sa Quỷ ở Nghinh thành dị động, tất cả đều là do tiểu nữ hài hoạt bát đáng yêu trước mắt này một tay thao túng.

Nhưng ai có thể tin được?

Trên mặt mọi người tràn ngập ngoài ý muốn và khiếp sợ.

Tiểu Đào chậm chạp đi tới trước cái giá buộc chặt Lãnh Tiểu Ngải, cao ngạo quay đầu lại. Đôi mắt đen nhánh của nàng lướt qua người chúng ta, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị nàng giẫm chết dưới chân: "Ngươi có muốn biết vì sao ta muốn làm tất cả những chuyện này không?"

Không có ai trả lời, nàng lại tự nói: "Bởi vì ta muốn cho Thiên Sơn lạnh gia triệt để biến mất trên thế giới này..."

"Ngươi là kẻ địch của Lãnh gia?" Lãnh Như Sương kinh ngạc nhìn nàng hỏi.

Tiểu Đào cười khanh khách, chậm rãi lắc đầu: "Không, ta không phải địch nhân của nhà nghèo. Nếu cứng rắn muốn kéo quan hệ, ta hẳn có thể miễn cưỡng xem như người thân."

Không phải kẻ địch mà là người thân, nhưng nếu đã là thân nhân thì làm sao có thể xuống tay tàn nhẫn như vậy chứ?

Đây không còn là điều không thể tưởng tượng, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Tiểu Đào chớp chớp đôi mắt to nhìn về phía ta: "Trương tiên sinh, ngươi là một người thông minh, nếu Lãnh Như Sương mời ngươi đến điều tra chuyện của Lãnh gia, ngươi nhất định tra được gì rồi? Không bằng ngươi tới nói một chút xem, chỗ ngươi nói không đúng, ta lại bổ sung thêm."

Ta nói này, lúc này đây ta còn có thể nói gì đây? Đầu óc của ta đã hoàn toàn lạc đà...

Nàng đối với Diệp Nhĩ Đơn thành phi thường quen thuộc, sự tình trong nước thuốc nhất định là nàng lấy từ tay, nàng có thuốc giải, cho nên uống nước cũng không có việc gì. Như vậy không cần phải nói, sau khi chúng ta uống nước giếng ngủ, chuyện chúng ta đặt ở bốn thành trì cũng nhất định là nàng làm., Bốn cái thành trì kia tựa như bốn hũ rượu to lớn, mà chúng ta chính là con dế dùng để đùa nghịch đáy bình, nàng cao cao tại thượng nhìn chúng ta ở trong cạm bẫy nàng bố trí xong chạy tới chạy lui, không có suy nghĩ cùng đường ra, tựa như con mèo bắt được con chuột lại không vội ăn, mà là phải tra tấn đủ rồi lại nuốt vào trong bụng.

Thậm chí nàng có thể động tay động chân ở trong đó, châm ngòi nội loạn chúng ta, tàn sát lẫn nhau, giống như lôi với sương lạnh, con trai ông ông tranh nhau, nàng lại ngồi yên ngư ông đắc lợi! Nhưng sau khi nàng biết ta phá giải mê đề của cổ thành, thấy mục đích không có biện pháp đạt thành, đành phải tự mình ra trận, dẫn chúng ta xuống lòng đất nơi nào cũng có cơ quan.

Nhưng vì sao nàng lại quen thuộc với Diệp Nhĩ Nhiên thành như vậy?

Nàng ta tự xưng không phải kẻ địch của nhà lạnh, mà là người thân...

Nàng rốt cuộc là ai?

Ta vắt hết óc hồi tưởng nửa ngày, bỗng nhiên nghĩ đến cái tên Vương di bà từng nói với ta.

Lãnh Sơn.

Vương di bà nói Lãnh Sơn Trang bị tặc nhân Long Tuyền Sơn Trang lừa gạt, mang thai bị đuổi khỏi nhà lạnh, cuộc sống vô cùng thê thảm, cuối cùng chết ở phụ cận Diêu Bang thành. Lãnh Sơn mặc dù đã chết, nhưng rốt cuộc nàng có sinh đứa bé kia hay không, lại không ai biết được.

Xem tuổi tác của Tiểu Đào không chênh lệch mấy so với Lãnh Tiểu Ngải, chẳng lẽ nói nàng là cháu đích tôn của Lãnh Sơn?

Lúc trước Lãnh Sơn bị Lãnh gia đuổi ra khỏi nhà, thậm chí còn xóa tên khỏi tộc phổ, thê thảm thê lương chết đi. Với tư cách là con cháu của nàng, tự nhiên sẽ hận Lãnh gia, muốn nhìn thấy Lãnh gia biến mất trên thế giới này.

Cho nên Tiểu Đào mới nói cô bé không phải kẻ địch của nhà họ Lãnh, mà "Miễn cưỡng" có thể tính là người thân...

Nghĩ như vậy, tất cả đều rơi xuống nước.

Tiểu Đào đợi cả buổi không thấy ta mở miệng, đã hơi mất kiên nhẫn: "Trương tiên sinh, xem ra ngươi cũng không thông minh như trong tưởng tượng của ta..."

Không đợi nàng nói xong, ta đã gằn từng chữ một: "Có phải liên quan đến Lãnh Sơn không?"

Cái tên Lãnh Sơn vẫn luôn là kiêng kị nhà lạnh, không người dám nhắc tới nhưng không ai không biết. Ta vừa nói như vậy, toàn bộ người nhà họ Lãnh ở đây đều phản ứng lại, khiếp sợ nhìn về phía Tiểu Đào với vẻ mặt tươi cười.

"Ngươi thật là không khiến ta thất vọng, cuối cùng cũng đoán được." Tiểu Đào hài lòng vỗ tay.

"Ngươi..." Lãnh đấu bên cạnh cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, chỉ vào Tiểu Đào nói: "Ngươi là cháu gái của Lãnh Sơn?"

Ai ngờ Tiểu Đào lại dứt khoát lắc đầu: "Không không không! Ta là hậu nhân của Lãnh Sơn, nhưng không phải cháu gái nàng! Ta là con gái của nàng..."

Lời vừa ra khỏi miệng, toàn bộ thế giới lại yên tĩnh trở lại.

Thân thế của đệ nhất thiên nghìn bảy mười một Tiểu Đào.

Lần này không chỉ người của Lãnh gia, ngay cả người ngoài mà ta cho rằng đã nhìn thấu hết thảy cũng ngây ngẩn trong nháy mắt.

Điều này sao có thể?

Lãnh Sơn đã chết mấy chục năm rồi, con gái nàng sao có thể chỉ mới mười một mười hai tuổi được?

Tiểu Đào quỷ dị nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười cổ quái: "Các ngươi đừng nhìn ngoại hình của ta là như vậy, thật ra ta đã ba mươi mấy tuổi rồi..."

Việc ngoài ý muốn tiếp tục quá nhanh, quả thực muốn đốt cháy đầu óc chúng ta.

Tiểu Đào tiếp tục nói: "Trên thực tế ta lớn tuổi nhất trong bối tự, so với ta đã sớm chết lạnh lùng nhiều năm kia còn lớn hơn râu quai nón hai tuổi."

"Đại ca!" Thần sắc Lãnh Như Sương biến đổi: "Làm sao huynh biết được đại ca của ta?"

Tiểu Đào hì hì cười: "Ngươi đoán thử xem!"

Ta thấy sát ý mãnh liệt trong mắt Tiểu Đào, trong lòng phát lạnh. Đại ca lạnh lùng như Sương khi xử lý âm vật ở Trung Nguyên bỏ mình. Nếu không phải ngoài ý muốn, mà là bị người ta giết chết.

Ta chỉ có thể nghĩ đến thôi, Lãnh Như Sương lập tức nghĩ tới: "Là ngươi? Là ngươi giết đại ca của ta."

"Coi như hắn không may, vừa vặn đụng vào trong tay ta. Khi đó mỗi ngày ta đều lên kế hoạch báo thù cho mẫu thân như thế nào, người nhà lạnh như hắn rơi vào tay ta, ta có thể cho hắn đường sống sao?" Tiểu Đào nói vô cùng nhẹ nhàng.

Lãnh đấu nghiến răng nghiến lợi nói: "Mẹ ngươi hành vi không kiểm tra mới bị trục xuất khỏi đại môn nhà lạnh, không liên quan gì với người khác! Muốn trách cũng chỉ có thể trách chính nàng, vì sao ngươi lại xuống tay với nhi tử ta."

Tiểu Đào trừng mắt nhìn hắn: "Ngươi có kiểm tra hay không? Lãnh gia các ngươi không có người tốt, vì vị trí gia chủ mà trong tay ai là sạch sẽ? Chỉ bằng các ngươi, căn bản không xứng nói mẫu thân ta! Lúc trước nếu không phải lão gia chủ đuổi mẫu thân ra khỏi nhà, sao bà ấy lại còn trẻ tuổi liền chết đi? Ta sao lại rơi vào bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ này chứ."

"Cái đó và Lãnh gia có quan hệ gì?" Ta không hiểu hỏi.

Tiểu Đào hừ một tiếng: "Mẫu thân ta thiếu niên ngây thơ, bị lời nói ngọt ngào của người xấu Long Tuyền sơn trang lừa gạt, không cẩn thận tiết lộ cơ mật của Lãnh gia. Sau khi nàng bị đuổi khỏi Lãnh gia thì không còn chỗ ẩn thân, lại bị người của Long Tuyền sơn trang đuổi giết, đành phải chạy trốn vào thành Diệp Nhĩ!"

"Diệp Nhĩ thành được xưng là tòa thành tử vong, người của Long Tuyền sơn trang tự nhiên không dám tùy tiện xông vào. mẫu thân ta trốn ở trong thành sinh ta ra, lại phát hiện bí mật của cổ thành, cuối cùng còn tìm được địa cung này, phát hiện hồi nhân thánh vật là Lan Kinh Kinh sợ hãi! Hóa ra quyển sách này có thể thao túng quỷ cát ở ngoài thành., Có quyển sách này trong tay, chúng ta tự nhiên sẽ không bị Sa Quỷ hút. Từ nhỏ ta đã nghe mẫu thân dạy ta phương pháp đơn giản thao túng Lan Kinh, nhưng bà lại nói cho ta biết, muốn chân chính khởi động Lan Kinh., Nhất định phải dùng máu tươi của người Lãnh gia để hiến tế mới được. Hóa ra năm đó tổ tiên Lãnh gia đi vào Thiên Sơn, mặc dù không tìm được Lam Lan Kinh, nhưng lại bố trí một trận pháp xung quanh Cổ Thành, phong ấn tất cả lực lượng trong Cổ Thành. Nhất định phải dùng máu tươi của người Lãnh gia mới có thể phá giải trận này, nếu không tùy tiện sử dụng sẽ chỉ làm lực lượng phản phệ, tự hủy thân mình."

"Lúc ấy con đã hỏi mẫu thân, người cũng là người của Lãnh gia, như vậy máu của người có thể hiến tế, có được Lam Lăng Kinh, cũng không cần sợ người xấu đuổi giết chúng ta! Nhưng mẫu thân nói cho con biết, tên của người này đã bị xóa khỏi Lãnh gia phổ, nàng đã không còn là người của Lãnh gia, cho nên máu tươi của nàng cũng đã mất đi hiệu dụng."

Tiểu Đào nói tới đây thì vẻ mặt vẫn rất thản nhiên, không vui không giận, phảng phất như đang nói về một chuyện không liên quan đến mình: "Trong Cổ Thành không có đồ ăn.", Cách một khoảng thời gian mẫu thân phải ra ngoài mua một ít bổ sung rồi trở về. Nhưng lần đó sau khi nàng ra ngoài, vẫn không trở về nữa, ta không chờ được, lặng lẽ chạy ra ngoài tìm nàng., Lại phát hiện nàng đã bị người của Long Tuyền sơn trang giết chết, mà thi thể của nàng lại vừa vặn bị người của Lãnh gia phát hiện ra trở về. Ta không dám đứng ra, chỉ có thể lén lút đi theo sau lưng Lãnh gia, thầm nghĩ nếu bọn họ đối xử tử tế với mẫu thân thì..., Nói vậy là chấp nhận nàng trở lại Lãnh gia, như vậy ta sẽ ra mặt cho bọn họ tán thành. Nhưng cuối cùng mẫu thân còn không đi vào Tổ Phần, bị mai táng lẻ loi một mình. Ta thấy tình cảnh như vậy, lập tức hiểu được mọi chuyện! Trong thân thể mẫu thân vẫn còn lưu lại máu của Lãnh gia, bọn họ cũng có thể đối xử với nàng như vậy, huống chi một tồn tại không chói mắt như ta đây? Chẳng những Lãnh gia sẽ không nhận ta, mà còn muốn giết ta..."

Ta nghe nàng nói như vậy, nghĩ đến hành động của người Lãnh gia, nhịn không được gật gật đầu.

Tiểu Đào cười cười, tiếp tục nói: "Ta không còn nơi nào khác, đành phải chạy về thành Diệp Nhĩ. Lúc ấy ta nghĩ đầy đầu đều là báo thù cho mẫu thân, nhưng lực lượng của ta quá nhỏ bé, ta căn bản không làm được! Cho nên ta cưỡng ép khởi động Lam Lan Kinh, vì không có máu tươi của Lãnh gia hiến tế., Ta bị lực lượng phản phệ, từ đó về sau, chỉ có tuổi tác, thân thể vĩnh viễn không trưởng thành. Ta chậm rãi nghiên cứu Lam Lan Kinh, phát hiện ngoài Sa Quỷ bị phong ấn trong cổ thành ra, bên ngoài còn có sa quỷ sa binh có thể mặc ta chi phối, thế là ta tự tay giết tên nam nhân lừa gạt mẫu thân Long Tuyền sơn trang xấu xa kia..."

"Này! Người kia chính là cha ruột của ngươi đó." Lý Ma Tử nghe say sưa thích thú không nhịn được lên tiếng kêu lên.

"Trước khi chết, hắn cũng nói như vậy! Lúc ấy hắn ta sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, quỳ gối trên chân của ta, dập đầu cầu xin ta tha thứ. Thế nhưng ta vẫn phân phó Sa Quỷ hút khô tất cả máu tươi và tu vi trong thân thể hắn, nhìn một cỗ thây khô như vậy, đáy lòng ta thoải mái không nói nên lời. Lúc ấy ta còn muốn giết hết tất cả mọi người trong Long Tuyền sơn trang, thế nhưng bọn hắn cao thủ nhiều như mây., Ta lại không có cách nào phóng thích toàn bộ lực lượng《 Lan Kinh Khoảnh 》, cuối cùng chỉ có thể coi như thôi. Ta trở lại Diệp Nhĩ Thận thành, trong lòng hết sức thỏa mãn! Nhưng không bao lâu, ta liền không vui nữa, tên nam nhân thối kia tự nhiên đáng chết, nhưng đem mẫu thân như rác vứt bỏ ngoài cửa nhà lạnh, chẳng lẽ không đáng chết sao?"

Nói đến đây, ánh mắt Tiểu Đào hung tợn đảo qua trên mặt đám người Lãnh gia: "Vì vậy ta bắt đầu kế hoạch giết chết người của Lãnh gia như thế nào. Ta muốn một người, chậm rãi dằn vặt bọn hắn, bọn hắn không phải tự cho là cao quý sao? Không phải tự cho mình là giỏi sao? Ta hết lần này tới lần khác lại khiến bọn hắn chết một người khó coi! Làm cho mỗi ngày bọn hắn khó có thể nhập tẩm ngủ, cả ngày bị nỗi sợ hãi chi phối."

"Hừ, ngươi quá coi thường người của Lãnh gia rồi!" Lãnh Như Sương phẫn nộ nhìn nàng.

"Ta biết, ngươi là người cứng đầu, nhưng Lãnh gia ngoại trừ ngươi ra thì đều là đám rác rưởi vô dụng." Tiểu Đào không khách khí nói: "Thứ bị ta giết đầu tiên chính là Lãnh Nhược Công, mặc dù lúc ấy hắn còn trẻ tuổi, nhưng khi đó hắn chỉ là một đám rác rưởi vô dụng.", Nhưng đã phi thường lợi hại rồi, nếu không phải xem tuổi ta còn nhỏ không phòng bị, ta không có khả năng giết chết hắn. Cho dù là như vậy, ta cũng thụ thương không nhẹ, đành phải trốn ở thành Diệp Sâm, vừa dưỡng thương một bên nghĩ kế., Ta không dám tùy tiện động thủ, đành phải ở trong bóng tối tùy cơ hành động, tìm kiếm cơ hội. Chúng ta a, rốt cục chờ đến cơ hội, lão thái chủ dù lợi hại hơn nữa cũng không đánh lại thời gian., Hắn già rồi, sắp chết rồi, Lãnh gia chủ muốn đổi người rồi! Người chết tiệt nhất của Lãnh gia chính là hắn. Năm đó chính hắn hạ lệnh đá mẫu thân ra khỏi Lãnh gia, ta làm sao có thể để hắn chết hiền lành đây? Mà Lãnh gia đổi chủ vừa vặn có thể bị ta lợi dụng, nếu như ta thiết kế thoả đáng, nói không chừng có thể để cho các ngươi tự giết lẫn nhau... "

Đệ nhất thiên thất đệ nhị thiên thế giới chi vương.

Tiểu Đào thở dài, tiếp tục nói: "Vì vậy ta liền lấy thân phận thị nữ Tiểu Ngải tiến vào nhà lạnh. Bởi vì tuổi còn nhỏ, lại giả bộ đáng thương, đương nhiên không ai hoài nghi."

"Sau khi lão gia chủ trúng gió, trong nhà ta kiêng kị nhất là lạnh như sương lại ra ngoài xông vào mười ba cửa ải kia, cơ hội ta xuống tay tự nhiên sẽ tới! Ta trộm độc dược của Vương di bà Độc Điền Thử, bỏ vào canh của lão gia chủ, trơ mắt nhìn ông ta tắt thở. Ta biết không diệt trừ Lãnh Như Sương, kế hoạch tiếp rất khó tiến hành, vì thế ngay thời điểm ta xông đến cửa ải cuối cùng của ngươi thì ta đã kịp xông vào., Cố ý để ngươi cảm nhận được lực lượng của Lan Kinh, cuối cùng bị lực lượng của Lan Kinh cắn trả, tâm mạch bị hao tổn. Ta cho rằng ngươi sẽ về Lãnh gia dưỡng thương, đến lúc đó ta sẽ dựa vào bầu vẽ hồ lô, độc chết ngươi, không nghĩ tới ngươi vậy mà không về Lãnh gia, chạy ra ngoài dưỡng thương... "

Lạnh như Sương cười khổ một tiếng: "Vốn chiêu này của ta không phải để phòng bị ngươi, ta là lo lắng Lãnh Như Lôi và Lãnh Như Sơn sẽ bất lợi đối với ta."

"Nhưng chỉ cần ngươi không trở về Lãnh gia, mục đích của ta cũng sẽ đạt được! Dáng vẻ lão nương chết rõ ràng là trúng độc, chẳng những người của Lãnh gia biết, hạ nhân của Lãnh gia cũng biết không ít. Ta ở một bên trợ sóng, hôm nay nói chuyện với Lãnh gia vài câu., Ngày mai nói vài câu với Lãnh Vũ khiến huynh đệ bọn họ hoài nghi, cuối cùng chỉ có thể qua loa hạ táng lão gia chủ, rồi đem hạ nhân trong nhà biết hết toàn bộ xử lý! Ta cho rằng mọi việc đều thuận lợi, không nghĩ tới là ngươi lại mời Trương tiên sinh đến hỗ trợ điều tra nguyên nhân cái chết của lão gia chủ."

Lúc này, ánh mắt Tiểu Đào nhìn về phía ta: "Trương tiên sinh là người thông minh, ta biết rõ mấy bao cỏ trong nhà này cũng không phải là đối thủ của hắn, chẳng mấy chốc hắn sẽ tìm ra manh mối. Cho nên ta quyết định vừa động thủ khoái đao chém loạn, vừa để lộ một ít manh mối căn bản không tồn tại cho hắn nghe."

Nghe nàng nói như vậy, khuôn mặt già của ta không khỏi đỏ lên.

Trương Cửu Lân a Trương Cửu Lân, uổng công chính ngươi cảm thấy kinh nghiệm phong phú. Đáng tiếc thường xuyên tại bờ sông đi, nào có giày không ướt, cuối cùng vẫn là có tiểu nha đầu nói.

Không phải sao, cô bé đã ba mươi mấy tuổi rồi, tuổi còn lớn hơn cả ta, cũng không tính là tiểu nha đầu.

Ta miễn cưỡng tìm lại chút mặt mũi cho mình.

Tiểu Đào tiếp tục nói: "Mỗi người của Lãnh gia đều phải chết, mỗi khi chết một người, ta phải để lại một con số bên cạnh..."

"Chờ một chút!" Nghe nàng nói đến con số, ta nhịn không được hỏi: "Con số này có phải có gì không đúng hay không? Dựa theo cách tính toán của ngươi, Lãnh Như Lôi là cái thứ tám, Lãnh Võ là người thứ bảy, nhưng bây giờ người ở đây tính Lãnh Tiểu Ngải, vẫn có bảy người, ngươi tính ít một người, hay là nói ngươi đại phát từ bi, buông tha một người?"

Tiểu Đào khinh thường hừ một tiếng: "Ai ta cũng sẽ không bỏ qua đâu, chỉ cần kẻ có quan hệ với Lãnh gia đều phải chết, nếu không sao ta lại giết chết Đường Y Viện? Còn có cô gái như Trương Lan kia nữa, nữ nhân như cô ta sao có thể tự sát chứ? Thật ra cô ta đã bị ta siết chặt đến chết, ngày đó ta giả bộ đưa đồ ăn cho cô ta, sau đó liền giết chết, giả dạng giả dạng giả mạo tự sát. Về phần ngươi nói thiếu một người..."

Tiểu Đào vừa nói, vừa đi về phía Lãnh Tiểu Ngải đang bị trói trên giá gỗ: "Ta sẽ không giết nàng. Ta muốn dùng máu của nàng hiến tế, giúp ta khởi động lực lượng khổng lồ của Lan Kinh."

"Ngươi dám!" Lạnh như Sương nghiêm nghị quát.

"Sao ta lại không dám?" Tiểu Đào đối với sự phẫn nộ nhạo báng của nàng nói: "Ta vốn cho rằng quyền lợi của tộc trưởng Lãnh gia rất lớn, nếu như ta giết hết toàn bộ người của Lãnh gia, ta có thể tự mình làm tộc trưởng. Nhưng về sau khi làm việc ở Lãnh gia ta mới phát hiện, tuy Lãnh gia lợi hại, nhưng làm sao có thể so được với thị trưởng? Thị trưởng sao có thể vượt qua Cao cấp? Cao cấp sao có thể so được với thế giới thống trị? Chỉ cần có Lam, Kinh Kinh Kinh Kinh Chử trong tay?, Ta có thể điều động tất cả Sa Quỷ, thi thể Sa Quỷ hút khô không được xử lý thi biến, lại biến thành binh cát. Chỉ có tiếp tục như vậy, ta mới có được một nhánh quân đội không người địch lại. Ta sẽ trở thành chủ nhân của thế giới này."

Trong ánh mắt của Tiểu Đào lóe lên một tia sáng khác thường.

"Ngươi còn nói người của Lãnh gia là quái vật, ngươi sao lại không phải?" Lạnh Như Sương chán ghét nhìn nàng.

Tiểu Đào không thèm để ý tới ánh mắt của nàng: "Ta vốn là quái vật, vì trong thân thể của ta chảy hai dòng máu đen kịt nhất, lạnh lẽo nhất, ghê tởm nhất... Ta từ khi sinh ra đã chú định ta là quái vật." Nàng chậm rãi lấy từ trong lòng ra một bộ cổ thư da dê, đọc sách cổ bằng da dê., Cẩn thận từng li từng tí mở ra, như là đang nhìn một kiện trân bảo hiếm thấy, cẩn thận từng li từng tí mà vuốt ve tấm da của nó. Nhìn một hồi lâu, nàng mới đột nhiên rút ra một thanh chuỷ thủ sắc bén, chậm rãi tiến đến trước người Lãnh Tiểu Ngải.

Lạnh như Sương muốn đi lên nhưng lại bị Sa Quỷ bao vây, nàng vô cùng lo lắng, chỉ có thể kêu lên: "Đừng di chuyển Tiểu Ngải, nếu không ngươi sẽ hối hận đấy."

"Hối hận ư? Hối hận đều là dành cho kẻ thất bại. Trận giằng co này ta đã thắng." Tiểu Đào vừa nói vừa cắt cổ tay của Lãnh Tiểu Ngải, nhỏ máu tươi lên cổ thư da dê.

Sách cổ da dê giống như là có sinh mệnh, vui vẻ hấp thu máu tươi, lớp da cũng trở nên nóng rực như lửa.

Tiểu Đào hưng phấn nhìn, đột nhiên biến sắc, quỳ trên mặt đất, vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Nàng co ro lại, toàn thân run rẩy không ngừng: "Sao... sao lại như vậy?"

Lạnh như Sương nhìn vào bộ dáng của nàng, hờ hững nói: "Tiểu Ngải không phải người của Lãnh gia, trong thân thể của cô ấy cũng không có máu lạnh. Quan hệ giữa đại ca và đại tẩu của ta không tốt. Tiểu Ngải là con trai của đại tẩu ta, cô ấy không phải con gái ruột của đại ca. Tẩu tẩu cũng là bởi vì vậy, Vô Nhan ở lại Lãnh gia, đại ca chết không bao lâu, cô ấy liền đổi giá rời đi."

"Cái... cái gì?" Tiểu Đào hiển nhiên không nghĩ tới điều này: "Nhưng ngươi đối với nàng rất không giả, vì sao ngươi lại quan tâm tốt với nàng như vậy?"

Lạnh như Sương bình tĩnh nói: "Ta đối xử tốt với nàng, không liên quan đến người của nàng có phải người nhà lạnh hay không, chỉ vì nàng là một người sống sờ sờ. Mặc dù nàng sinh ra tàn tật, nhưng tính mạng của nàng vẫn đáng được người khác tôn trọng!"

Tiểu Đào ngàn tính vạn tính, không ngờ tới điểm này.

Lực lượng của Lam Kinh bắt đầu cắn trả, chỉ thấy nàng giống như điên gào thét lên, gân xanh toàn thân đều bạo phát. Một lát sau thân thể của nàng đã hiện ra một mảnh màu tím đen, lại một lát sau toàn thân đen kịt, thế mà cũng biến thành một con Sa Quỷ.

Sa Quỷ tựa hồ cảm nhận được biến hóa của Phong Lan Kinh, đội ngũ cũng trở nên xôn xao.

Ta thấy thời cơ vừa tới, vội nói: "Mau mau cứu người!" Lúc này hai người Lãnh Như Sương vọt tới trước giá gỗ, ta nhặt con dao găm bị Tiểu Đào tiện tay vứt trên mặt đất, cắt đứt dây thừng của Lãnh Tiểu Ngải.

Lạnh như sương thì xé một góc quần áo, nhanh chóng băng bó vết thương cho Lãnh Tân.

Trong chốc lát, Sa Quỷ đã vọt tới điên cuồng, ta chỉ còn cách lưng lành lạnh, không quay đầu lại phóng về phía trước.

Trong hỗn loạn, cũng không kịp suy nghĩ, chỉ biết quơ quơ chủy thủ trong tay, chờ đám người Lý Ma Tử gặp nhau, chúng ta tạm lui lại, muốn lúc trước đường lui.

Nhưng giờ phút này đường đến tầng Sa Quỷ cũng bị ngăn lại, muốn phá vòng vây xông ra, quả thực là vọng tưởng. May mắn trong nguy cơ, Sương lạnh lùng đem quyển "Phong Lan Kinh" kia đoạt lấy, nàng đưa sách đến tay ta: "Sa Quỷ đã nghe lời Lan Kinh phân phó, xem ra cũng phải tìm đường ra khỏi quyển sách này."

Ta vội vàng mở trang đầu tiên ra, một hàng chữ còn chưa xem hết, liền nghe sau lưng truyền đến một thanh âm âm u ám: "Mang quyển kinh thư ném tới đây!"

Chương thứ một nghìn bảy mươi ba, trọng chấn Lãnh gia (Thêm thêm)

Ta và Lãnh Như Sương vừa quay đầu lại, liền thấy đôi mắt đỏ ngầu lạnh lẽo đang đấu đá.

Không biết từ lúc nào Lãnh Tiểu Ngải đã vào trong tay hắn, lúc này bàn tay hắn đang bóp chặt cổ Lãnh Tiểu Ngải: "Đưa quyển kinh thư cho ta, nếu không ta sẽ bóp chết nó!"

"Đại bá, người điên rồi!" Lạnh Như Sa khiếp sợ nhìn hắn: "Bình thường người thương yêu Tiểu Ngải biết bao, cái nguy cấp này, sao có thể làm như vậy được?"

Lãnh đấu hừ một tiếng: "Ta thương cô ấy là vì luôn cho rằng cô ấy là cháu gái bảo bối của ta, hiện tại mới biết cô ấy chỉ là một con ngựa hoang! Mau đưa kinh thư cho ta, bằng không ta sẽ động thủ."

Hắn vừa nói, vừa vận chút khí lực, khí tức của Lãnh Tiểu Ngải lên không nổi, mặt cũng đỏ bừng lên.

"Ngươi có biết mình đang làm gì không?" Mặc dù là phụ thân ruột thịt của mình, nhưng ngữ khí lạnh như sương nói chuyện với hắn lại không nghe ra một chút tôn trọng nào.

"Ta đương nhiên biết!" Lãnh đấu liên tục cười lạnh: "Thiên Sơn lệnh đã nằm trong tay ta, nếu như ta có thể lấy được Phong Lan Kinh, đừng nói là gia chủ Lãnh gia, chỉ là..." Hắn không tiếp tục nói nữa, nhưng từ trong đôi mắt tràn đầy ước mơ và bị quyền lợi che đậy của hắn có thể nhìn ra được hắn bị câu thế giới chi vương trước Tiểu Đào trước đó tẩy não.

"Được!" Sương lạnh lùng không chút nghĩ ngợi ném Lam Kinh tới bên cạnh hắn: "Làm vương của thế giới của ngươi đi!"

Lãnh đấu mừng rỡ, vội vàng ngồi xổm xuống nhặt sách. Mà Cổ Nhĩ vẫn đứng ở một bên vận sức chờ phát động, vội vàng kéo Lãnh Tiểu Ngải đứng lại với chúng ta.

Lãnh đấu ôm Chử Bằng, Kinh Phi cười như điên: "Ha ha ha, cuối cùng cũng tới tay! Là của ta rồi! Là của ta!" Hắn ngẩng đầu, hung thần ác sát nhìn chúng ta, ánh mắt đầy sát ý: "Ta muốn giết sạch các ngươi, một tên cũng đừng mong sống."

Nói xong, liền lớn tiếng phân phó với Sa Quỷ bên cạnh: "Mau! Tỳ Hưu Tỳ Hưu Lan Kinh Tỳ Hưu nằm trong tay ta, các ngươi phải nghe theo mệnh lệnh của ta, phải giết chết bọn chúng, giết sạch bọn chúng."

Đám Sa Quỷ đều dừng tay, không một tên nào tùy tiện động thủ.

Lãnh Đấu hơi sững sờ, nhưng rất nhanh đã hiểu được, hắn nhanh chóng ngồi xổm xuống, cắn rách ngón tay của mình, để máu của mình rơi vào trên Lan Kinh Kinh. Hắn đây là muốn dùng máu tươi trên người mình hiến tế, phá giải phong ấn của Lan Kinh, nếu để hắn thành công, hậu quả không thể biết trước.

Ta đang chuẩn bị nhào tới đánh cược với hắn một lần cuối cùng, lại bị Sương lạnh lùng bắt lấy: "Được rồi, chúng ta đi thôi!"

Cô kéo cánh tay của ta, mang theo chúng ta xoay người từ đường ra đi về phía trước. Đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng hét thảm, ta không kìm được quay đầu lại, chỉ thấy hắn đau đớn ngã trên mặt đất, thần sắc dữ tợn, bộ dáng như Tiểu Đào vừa rồi, có chuyện gì vậy?

Rất nhanh, toàn thân Lãnh Đấu cũng đen kịt, triệt để biến thành một con Sa Quỷ.

Hắn bị giấu ở bên trong ngàn vạn Sa Quỷ, ta cũng không cách nào nhận ra đâu là hắn.

Tuy rằng trong lòng ta rất khó hiểu, nhưng giờ phút này cũng không phải thời cơ hỏi, chúng ta đã xông về phía trước vài bước, rốt cuộc không còn đường để đi nữa. Đám Sa Quỷ không muốn sống, cho dù chúng ta có ba đầu sáu tay cũng rất khó ngăn cản. Ngay thời khắc quan trọng này, một đạo ánh sáng từ phía trước bắn tới, theo đạo ánh sáng này, đám Sa Quỷ hoảng hốt không chọn đường lui sang một bên, tự động tránh sang cho chúng ta một con đường.

Chúng ta tận dụng thời cơ chạy như điên, đợi đến gần ánh sáng sẽ phát hiện người đến là Tưởng Nam, hắn cầm một chiếc nến thật lớn, giống như một tòa tháp đèn chỉ dẫn phương hướng cho chúng ta.

Có ánh sáng hy vọng rồi, mọi người chạy mới càng hăng hái.

Vì vậy ra khỏi cửa thành, theo thời gian đi ra khỏi thành Diệp Nhĩ. Chờ chạy ra bên ngoài, mới phát hiện bên ngoài một mảnh ánh trăng, lạnh như sương khẩn trương hướng nam tử kia hỏi: "Đã chuẩn bị xong chưa?"

Bưng ve nam hài gật đầu.

"Động thủ đi!" Lãnh Như Sương phân phó xong, nam xà liền đè mũ rùa trong tay xuống, kèm theo vài tiếng nổ mạnh ầm ầm, cả tòa Diệp Nhĩ Phúc thành đều sụp đổ trong tiếng thuốc nổ.

Hóa ra lân nam đã sớm được sương lạnh phân phó, chung quanh di chỉ Diệp Nhĩ Thận thành chôn xong thuốc nổ, chỉ chờ chúng ta vừa ra đã nổ tan nơi này.

Hôm nay cửa vào duy nhất cũng bị chôn vùi dưới lớp cát vàng, xem ra trong thời gian ngắn sẽ không còn ai tiến vào tòa thành tử vong này nữa!

Bọn ta cũng không có về Lãnh gia, mà là tới một tòa nhà khác của Lãnh gia phụ cận, tuy không khí thế khoáng đạt như khu nhà cao cấp của Lãnh gia, nhưng cũng không tệ. Chờ đến lúc bọn ta đến, đã là giữa trưa, vì thế mọi người thảo qua sữa rồi ăn cơm trưa thì nên nghỉ ngơi, nên trị thương sẽ rất nặng.

Mấy ngày nay ăn không ngon ngủ ngon, hiện tại cuối cùng có thể yên lòng. Ta ngủ ngon, chờ lúc tỉnh lại mới phát hiện ngoài cửa sổ trăng sáng thưa, chính là thời gian mát mẻ lúc nửa đêm.

Ta đi ra khỏi phòng, phát hiện hai tỷ muội Lãnh Như Sương và Lãnh Như Lăng đang ngồi trong sân ngắm trăng, Cổ Nhĩ ở bên cạnh hầu hạ.

Nhìn thấy ta xuất hiện, nàng lạnh lùng cười nói: "Sao? Có phải đã đánh thức ngươi hay không?"

Ta khoát tay áo một cái: "Ta còn lo lắng quấy rầy tỷ muội nhỏ giao tâm đấy!"

Nghe ta nói như vậy, hai tỷ muội vốn đang xấu hổ cũng đều lộ ra vẻ mặt tươi cười, ta đi đến ngồi xuống, ăn hai ngụm mật ngọt rồi hỏi: "Hai người các ngươi sau này có tính toán gì không?"

Lạnh như Sương không trả lời, mà là nhìn về phía Cao Lộ lạnh lùng.

Lạnh như mây nhẹ nhàng duỗi lưng một cái, trên mặt lại lộ ra bộ dáng yêu mị phong tình vạn chủng kia: "Ta dự định thừa dịp còn trẻ đi xung quanh một chút, du lịch một phen, coi như thêm kiến thức."

"Ý kiến hay." Ta phối hợp gật gật đầu.

Sương lạnh như Sương lại lên tiếng: "Ta không đồng ý! Bây giờ thế hệ trẻ tuổi Lãnh gia chỉ còn lại ngươi và ta. Ta hy vọng ngươi có thể ở lại cùng ta chiêu mộ cao thủ của Lãnh gia ở các nơi, chấn hưng gia nghiệp. Ta cũng cần có sự hỗ trợ của ngươi."

Lãnh Như Lăng có chút ngoài ý muốn nhìn nàng: "Ngươi tin tưởng ta? Ngươi cũng đừng quên, lúc trước ta cũng đã tính kế ngươi."

"Ta biết rõ!" Lạnh như Sương nhẹ gật đầu: "Nhưng ta cũng tin sau khi trải qua chuyện lần này, ngươi nhất định sẽ trưởng thành không ít, rõ ràng cái gì mới là thứ quan trọng nhất ngươi muốn."

Lạnh như tơ bay cười cười: "Được rồi, ta cân nhắc một phen."

Chúng ta lại rảnh rỗi nói thêm vài câu, cuối cùng ta vẫn không nhịn được tò mò, hỏi Lãnh Như Sương một câu: "Ta có một vấn đề, nếu không hỏi, về sau nhất định sẽ bị chọc giận đến không ngủ được."

Trong lòng lạnh như sương biết rõ: "Ngươi định hỏi vì sao ba ba ta lại biến thành Sa Quỷ hả?"

Ta khẽ gật đầu, ngay cả Đào Ngột cũng tò mò đi lên.

"Thật ra... Hắn cũng không phải người của Lãnh gia."

Lời nói của Lãnh Như Sương vừa ra khỏi miệng, vẻ lạnh lùng của nàng lập tức cả kinh kêu lên: "Cái gì? Sao có thể như thế được."

Lãnh Như Sương nói: "Đây là chính miệng gia gia nói với cháu, đây cũng là công dụng tốt của người. Phong ấn của Lam Kinh phải do máu của người Lãnh gia mới có thể phá giải, nhưng sức mạnh của Lan Kinh Kinh mỗi ngày đều tăng mạnh, gia gia lo lắng sẽ có một ngày lãnh gia không chịu nổi sức hấp dẫn của nó, từ đó mở ra phong ấn., Vì thế từ ngày hắn lên làm gia chủ, hắn liền hạ quyết tâm không cần con mình, lạnh như vậy từ đầu hắn đã không có hậu nhân. Vì tránh tai mắt người, hắn thu dưỡng hai đứa nhỏ, chính là cha ta cùng Nhị thúc... "

Nghe nói phụ thân mình cũng không phải truyền nhân của Lãnh gia, lạnh như mây, cả khuôn mặt đều trắng bệch.

Lạnh như Sương lẩm bẩm: "Cho nên cha mẹ ta và cha mẹ ngươi đều không phải người nhà lạnh, bọn họ đương nhiên cũng không có huyết mạch gia tộc lạnh. Bọn họ cũng không có lực lượng của Lan Kinh Kinh cắn trả, hắn cũng biến thành Sa Quỷ."

Lãnh như sa mạc cười khổ hai tiếng: "Gia gia đi nước cờ này, đi thật sự là quá độc ác!"

"Nhưng kế hoạch dù có tốt đến đâu cũng sẽ xuất hiện lúc sơ suất. Sau khi gia gia kết hôn, bà nội vẫn là sinh ra người, sinh ra cô cô Lãnh Sơn. Gia gia nghĩ trái nghĩ phải, ở sau khi cô cô bị Long Tuyền Sơn Trang lừa gạt thì quyết tâm, lấy cái cớ này đuổi bà ra khỏi gia môn, lại xóa tên của người trong tộc. Cứ như vậy, cô cô mặc dù là huyết mạch chính thống lãnh gia, nhưng bởi vì không có ghi chép lại, cho nên cũng không tính là đời sau của gia tộc."

Lạnh như Sương nói xong, ta nhịn không được nói: "Nói như vậy, lão nương chủ vừa chết, huyết mạch Lãnh gia đã gián đoạn, phong ấn của Lan Kinh đã không thể phá giải."

Lạnh như Sương gật đầu: "Không sai. Lúc trước ta nghe gia gia kể chuyện còn kinh ngạc hơn cả hai người các ngươi. Nhưng sau khi trải qua chuyện này, ta ngược lại hiểu dụng tâm của hắn, ai sẽ dùng hậu nhân của mình để trấn áp âm vật mạnh nhất trên đời chứ? Trong mắt gia gia, huyết mạch lạnh gia của Thiên Sơn, hưng suy đều kém an nguy của Hoa Hạ."

Nàng ta nói như vậy, ta đối với quê hương chưa gặp mặt này không khỏi cảm thấy kính nể.

Lạnh như lang thang cũng cười theo nói: "Khó trách gia gia từ nhỏ đã khuyên chúng ta, ít động sát niệm, cuối cùng sẽ có báo ứng. Nếu như Tiểu Đào và đại bá có thể nghe được những lời này, cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy."

Ánh trăng sáng ngời, ba người chúng ta thật lâu không nói gì.

Đệ nhất thiên nghìn bảy bốn phát quái bệnh.

Người của Lãnh gia đương nhiên sẽ được Lãnh Như Sương trừng trị, dù sao ta cũng chỉ là một người ngoài!

Lần này tuy Lãnh gia chịu tổn thất cực lớn, nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo. Sau khi nghe được kinh biến của gia tộc, mẫu thân Lãnh Nhị Nương của Sương đã dẫn theo rất nhiều cao thủ tinh nhuệ trở về.

Ta tin rằng không tới nửa năm nữa, trên Thiên Sơn sẽ xuất hiện một Lãnh gia hoàn toàn mới.

Ngày đó ta và Lý Ma Tử lên dự đoán quay về võ hán, kết quả thằng cha này ăn trộm không tỉnh táo, chân trước ta vừa chạm đất, hắn đã lên cửa trao cháo chủ khách!

Đây là một người trẻ tuổi có khí độ bất phàm, tên là Lâm Phong, hơn nữa từ quần áo trên người hắn mặc thì có thể thấy đây là một phú hào - riêng phần trên cổ tay hắn có giá hơn bảy mươi vạn.

Nhưng điều khiến ta lấy làm kỳ lạ lại không phải khí chất cao nhân nhất đẳng của y thiếu niên nhiều vàng, mà là tóc của y.

Người trẻ tuổi này mới chỉ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, lại đội một mái tóc màu trắng!

Hắn nói cho ta biết, hơn mười ngày trước, mái tóc đen rậm rạp, chỉ trong một đêm đã bạc đầu.

Mới đầu, hắn còn cho rằng là mắc bệnh gì đó, tìm kiếm chuyên gia y sư hỏi khám, thậm chí còn chuyên về nước Mỹ một chuyến, nhưng lại không có kết quả gì, hơn nữa vô luận nhiễm tóc thế nào, sau một đêm vẫn như cũ xám trắng. Gặp quái bệnh này cũng không chỉ có một mình hắn, có chừng mười mấy người.

Những người này đều rất khổ não, lại gặp nhau một lần nữa, có người nói bọn họ bị trúng tà hay không?

Vì vậy, hắn hỏi thăm bốn phía những người có thể trừ quỷ hàng yêu, sau đó được các chủ tịch của tập đoàn rộng rãi giới thiệu, liền tìm tới nơi này.

Ta trầm ngâm một chút rồi hỏi: "Những người giống như ngươi, đều là những ai?"

Lâm Phong trả lời: "Đều là ta cũng khai phá khai phá giống như ta."

Địa sản khai phá buôn bán?

Thời đại hiện nay, một nhóm người mở cửa buôn bán bất động sản cực kỳ giàu có, đám người này đều vô cùng chú trọng bảo dưỡng, không hiểu sao chỉ trong một đêm đã không ra gì, đúng là một việc lạ, càng đừng nói là một đám người đột nhiên phát bệnh lạ.

"Vậy có phải các ngươi đã từng cùng đi đến nơi nào, hoặc là ăn thứ gì đó?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Không có." Lâm Phong khẳng định trả lời.

"Mặc dù chúng ta đều là đồng nghiệp, nhưng dù sao làm nghề này đều là đối thủ tiềm ẩn, ngày thường kết giao cũng không nhiều, đồng thời xuất hiện ở một chỗ tình huống gần như không có. Nhưng lần này chúng ta đầu bạc cũng không sai biệt lắm, hiện tại, các ông chủ ngành nghề khác đều gọi chúng ta là đầu bạc, giống như ký hiệu thống nhất sản vật vậy." Lâm Phong có chút tự giễu cười cười.

Lập tức, hắn suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc nói: "Tuy nhiên, lại có một người không có chuyện gì, chúng ta đều hoài nghi là hắn làm quỷ, chỉ là không có chứng cứ mà thôi."

"Ồ? Ngươi nói tỉ mỉ xem." Ta nhíu mày.

"Người này tên là Lưu Dương, mấy năm gần đây đột nhiên quật khởi, tốc độ cực nhanh đủ khiến võ sĩ khiếp sợ! Nói ra cũng không tin, từ năm năm trước đã đến nay rồi., Hắn còn là một người lái xe bình thường, thậm chí cả xe cũng không phải là của hắn, chỉ là đang làm việc ở công ty xe cho thuê mà thôi. Nhưng bây giờ lại nắm giữ công ty bất động sản của mấy chục tỷ tài sản, dưới cờ thành tích càng là khắp phương diện, quả thực chính là dạy tài liệu kinh điển tay trắng khởi nghiệp."

"Ngoài ra, còn có một chuyện rất kỳ quái khác, phàm là đối thủ từng có cạnh tranh kịch liệt với hắn, đều sẽ đột nhiên già đi, hoặc là bệnh chết, mỗi người đều là chứng bệnh không trị, vô luận tiêu bao nhiêu tiền cũng không trị được. Hơn nữa từ bệnh được bệnh đến tử vong, nhiều nhất cũng chỉ khoảng ba, hai tháng."

"Trong giới kinh doanh xưa nay luôn có tranh thiên tranh địa, không tranh giành cái rắm với Lưu Dương! Có người nói vận khí của hắn thật sự quá tốt, vô luận muốn cái gì, ông trời đều sẽ ban cho hắn. Cũng có người nói, gia hỏa này quả thực là con trai của Diêm Vương, ai dám tranh phong với hắn, Diêm Vương Vương sẽ cho tên của ngươi một câu, ngươi sẽ không còn kịch nữa đâu!"

"Bất quá, ngươi cũng biết đấy, địa sản là một trong những ngành này, tranh đoạt vùng đất chính là ngọn nguồn lợi nhuận lớn nhất, không ai có thể vì một lời đồn mà chủ động từ bỏ. Cho nên ai cũng không coi trọng."

"Ta đã cẩn thận điều tra qua, những người chúng ta, hoặc nhiều hoặc ít, gần đây đều có chút tranh chấp ích lợi với hắn, cũng không quá mức cừu hận, nhưng trước mắt đều là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của hắn." Lâm Phong giải thích.

"Từ Quảng Thịnh cũng bạc đầu à?" Ta đột nhiên hỏi.

"Từ tổng cũng không có việc gì." Lâm Phong trả lời: "Kịch bộ của Từ tổng rộng tập đoàn lớn hơn nhiều so với chúng ta, hiện tại hắn đang trong giai đoạn chuyển hình, đại bộ phận đầu tư đều chuyển hướng đến sản nghiệp công nghệ cao, dạo này lại nhiệt tình bồi dưỡng từ thiện, sản lượng đất đai này đã rất ít khi liên quan đến chúng ta., Mặc dù ngẫu nhiên tham dự, nhưng cũng là vụ làm ăn lớn của hiệu Quốc, chúng ta muốn cạnh tranh cũng không có vốn liếng kia. Chắc hẳn cũng bởi nguyên nhân này, Lưu Dương không coi Từ Đại là đối thủ, hắn mới may mắn thoát khỏi a." Lâm Phong vừa cười vừa nói.

Người trẻ tuổi này thật không đơn giản, từ đầu tới cuối vẫn luôn cười, trong lòng vẫn luôn không biểu lộ ra suy nghĩ của mình, nhưng lời nói đến cuối cùng lại điểm ra Lưu Dương.

"Trương đại sư, ngài cũng biết, những người chúng ta đều không thiếu tiền chút nào, chỉ cần có thể chữa khỏi bệnh trắng cho chúng ta, bất luận ngài đưa ra giá nào, chúng ta hoàn toàn có thể tiếp nhận. Hôm nay ta tìm được ngài, cũng là nhận được sự căn dặn dò của mấy vị khác, hi vọng ngài nhất định sẽ giúp một tay."

Vừa nghe lời này, ta nhất thời có chút phản cảm.

Phiền nhất là mấy tên phú đại khí thô, động chút tiền mà đập người, cái gì mà nói bất luận đưa ra giá nào đều có thể chấp nhận được?

Ta muốn nghìn tỷ, ngươi có thể lấy ra được không?

Có thể thấy sắc mặt ta bất thiện, hoặc là hắn đã sớm chuẩn bị, tiếp lời nói: "Nhưng Từ trưởng lão luôn nói Trương đại sư, một lòng hướng thiện, thường xuyên khuyên người làm nhiều chuyện tốt. Triệu Trợ lý chính là vì ngài cảm hóa ra., Đầu nhập thân từ thiện! Cho nên chúng ta cũng đã thương lượng xong, cho dù ngươi không chia một xu, chỉ cần vượt qua kiếp nạn lần này, mỗi người chúng ta cũng sẽ lấy ra năm ngàn vạn từ thiện đưa vào trong hội trường Tiền tệ của Từ tổng, cho dù chúng ta cũng được tác dụng của ngài, tích đức hành thiện."

Gia hỏa này thật đúng là quỷ, lấy danh nghĩa từ thiện nói như vậy, ta cũng không tiện từ chối nữa.

Hơn nữa tiền là bọn họ bỏ ra, thanh danh và tán dương không liên quan gì tới ta.

Đầu nhập thân từ thiện, lại càng cần tuyên truyền thương nghiệp.

Chuyện này quả thực là quá đáng giá, không cần phải lo lắng!

Bất quá, nếu hắn muốn làm như vậy, những cái này cũng không trọng yếu. Hắn có tính toán của hắn, ta cũng có quy củ của mình.

Đầu tiên, quy củ âm vật hành, chính là tuyệt không tạ khách.

Phàm là chủ cố đến cửa tương trợ, chỉ có năng lực có hạn, quản được cùng không quản được khác nhau, tuyệt không có muốn quản hay không muốn tự do.

Không thể ỷ vào hiểu chút âm dương thuật mà làm xằng làm bậy, càng không thể ỷ mình kiêu ngạo.

Tiếp theo, làm việc thiện tích đức hoàn toàn dựa vào tâm ý, không phải vì truy cầu danh lợi.

Nếu như hành động thiện hành này thật sự là do ta sinh ra, vì ta mà khởi điểm, bản thân chính là vô lượng công đức. Hơn nữa, người ta vốn là thương nhân, thương nhân trục lợi thiên kinh địa nghĩa, người ta tiêu tiền, có được chút danh lợi cũng không có gì quá đáng, ta chỉ cầu an tâm tại hạ là đủ rồi.

Hắn có thể trực tiếp nói ra như vậy, cũng coi là sảng khoái.

"Được, cứ quyết định như vậy đi!" Ta gật đầu đáp: "Các ngươi nếu nghi ngờ là Lưu Dương giở trò, vậy thì ta sẽ điều tra từ hắn, ngươi trở về sắp xếp lại tư liệu liên quan tới hắn, đưa tới cho ta."

"Vậy xin đa tạ đại sư." Lâm Phong cũng không nhiều lời, trực tiếp đứng dậy đưa qua một tấm thẻ: "Tư liệu này ta sẽ nhanh chóng đưa tới, nếu còn có nhu cầu gì, cứ mở miệng, chúng ta sẽ cố gắng hết sức hiệp trợ ngài."

Lời này nói ra vô cùng thành ý, nhưng cũng làm cho người ta không biết nói gì.

Dốc hết sức hiệp trợ ta... Ta đây lại đang giúp ai đây?

Đệ nhất thiên thiên thất thất ngũ chương, phi phàm thương nghiệp vương

Cũng không biết là do hiệu suất làm việc của Lâm Phong cực kỳ cao, hay là hắn đã sớm âm thầm điều tra rõ ràng nội tình của Lưu Dương.

Ngày hôm sau, hắn phái người đưa tư liệu có liên quan tới Lưu Dương tới.

Làm ta rất giật mình chính là, phần tư liệu này dày vô cùng, vậy mà cao chừng một quyền!

Vừa mở ra đọc thì vô cùng kinh ngạc và thán phục.

Từ khi Lưu Dương sinh ra đến giờ, ở nhà trẻ nơi nào, học ở học tiểu học, trung học ở đó. Trong thời gian này, nó từng xảy ra tranh chấp với học sinh kia, lại từng đám bạn học yêu đương với ai đó, lúc lên cấp hai thì cùng với ai bởi vì đánh nhau đánh nhau mà bị đuổi học, hiện giờ những người này đang ở đâu, nhà ở đâu, tất cả đều ghi chép rất rõ ràng, hơn nữa năm đó hình ảnh của mỗi người đều được hoàn toàn đầy đủ.

Sau khi Lưu Dương vào xã hội, đã từng làm bảo an làm nhân viên phục vụ, bán ngược lại bản sáng, từng mở khách sạn nhỏ, còn kinh doanh một hồi ở ca vũ sảnh, cuối cùng bởi vì thiếu nợ đánh bạc, bán hết tất cả, bởi vì cuộc sống bức bách làm tài xế cho xe thuê.

Đủ loại trải nghiệm từ thời gian đến địa điểm, người thường xuyên tiếp xúc cũng đều ghi chép lại chi tiết.

Sau đó, hắn làm thế nào để dời nhà khỏi nhà, từ nhỏ từng chút một làm lớn lên, giống như tên lửa tích lũy của cải, biến thành hiện tại có được mấy chục ức tài sản địa sản của ông trùm.

Mỗi một giai đoạn đều vô cùng rõ ràng, thậm chí còn có rất nhiều người trong cuộc qua đường!

Cuối cùng càng thêm chi tiết, hiện tại hắn có được bảng báo năm nay của từng công ty, tình hình kinh doanh, chủ yếu quản lý tư liệu kỹ càng người làm. Cùng với sự ưa thích của Lưu Dương, thê tử cùng nhi tử, mấy năm gần đây tham dự làm biểu hiện của người con trai.

Điều này so với hồ sơ điều tra bí mật của cảnh báo thì rõ ràng hơn nhiều, chỉ sợ ngay cả bản thân Lưu Dương nhìn thấy tư liệu chi tiết đến tận gốc cũng sẽ rất kinh ngạc thán phục!

Tuy nhiên, ta lật xem qua một lần, lại không phát hiện ra vấn đề gì cả.

Đây cũng có thể là Lâm Phong muốn lật hắn, âm thầm thăm dò nội tình của hắn, nhưng vẫn không biết nguyên nhân tại sao hắn không ra tay?

Chỉ từ những tư liệu này, Lưu Dương không chỉ là một thanh niên sáng nghiệp tốt tay trắng lập nghiệp, càng là kỳ tài buôn bán trăm năm khó gặp, mỗi một cái kế hoạch và quyết đoán của hắn đều sáng tỏ không gì sánh được, khắp nơi đều biểu hiện ra ánh mắt cùng quyết đoán kinh người.

Nhưng kỳ quái là ở chỗ này cũng rất kỳ quái.

Bởi vì trên tư liệu ghi lại rất rõ ràng, cơ hồ mỗi lần hắn làm ra quyết định trọng đại, đối thủ cạnh tranh của hắn đều vô duyên vô cớ rời khỏi, hoặc là không hiểu sao tử vong.

Mỗi một sự kiện như vậy, trong tư liệu đều dùng bút màu đỏ, bởi vậy người chết cũng đều viết rõ nguyên nhân cái chết và thời gian.

Những người này không phải mắc bệnh không trị được, chính là chán nản già đi, mấy tháng thậm chí trong mấy ngày không thể nói, thân bất động, biến thành phế nhân.

Cũng từng có cảnh báo tham gia điều tra qua, nhưng thực sự không có chứng cớ gì —— vô luận là lão hóa, hay là ung thư cũng đều không phải sức con người có thể quyết định, căn bản là không cách nào chứng minh đây là do Lưu Dương giở trò quỷ.

Người bình thường có lẽ không rõ ràng, nhưng ta có thể lập tức kết luận, gia hỏa này khẳng định là đang mượn âm vật hại người!

Mười mấy năm trước đây, hắn luôn du đãng bên rìa xã hội, chẳng những không có thành quả gì, thậm chí còn sống rất không như ý.

Nói cách khác, thời khắc hắn thật sự đi lên chính đồ, cũng chính là thời điểm hắn lợi dụng âm vật!

Ta lại lật xem tư liệu một chút, bước đầu tiên hắn đã tiêu hết tất cả tiền tích góp, ngoài ra còn mượn không ít vay nặng lãi, mua căn nhà hàng xóm của hai bên.

Mà hộ chủ của ba nhà này, trong vòng một tháng đã tử vong.

Một cái là phế ung phế hậu kỳ, một cái là gấp gáp hồi hộp, một cái là đột nhiên phát sinh tính ứa máu.

Bệnh vì hoàn toàn bất đồng, hơn nữa tất cả đều là do sức người không thể tạo thành. Mặc dù trong lòng mấy người này có nghi hoặc, thậm chí còn báo cảnh báo, nhưng cũng không tra ra được cái gì.

Lưu Dương cũng cũng bởi vì mấy gian phòng này dời đi, đạt được một khoản dịch chuyển giá trị xa xỉ, kiếm được thông kim đầu tiên.

Ngay lúc đó, ta cũng chú ý tới phụ thân của hắn ta, nửa tháng trước đột nhiên qua đời.

Nguyên nhân là nguyên nhân trong tư liệu đặc biệt nhắc tới, nói phụ thân hắn từng là lão binh đánh vượt trận, thân thể cường tráng dị thường, cường tráng hơn xa so với người thường, hơn nữa không hút thuốc, không uống không uống rượu không thích. Nhưng hôm xảy ra bệnh xe, hắn uống rất nhiều rượu, chất lượng cồn quá nặng, nửa đêm ở ngoài đường cái ngã tư, bị một chiếc xe đất đột nhiên xuất hiện chèn ép, mất mạng ngay tại chỗ.

Tài xế đánh xe nát sau khi đụng người không chạy trốn mà trực tiếp báo án, nguyên nhân là do say rượu lái xe, cộng thêm gãy mất hồn. Sau khi Cách Cách Cách ngục ba năm, không biết sao, kiếm được một khoản tiền, hiện tại ở Hải Nam mở một tửu lâu cấp Tam Tinh, cũng sống một cuộc sống vô cùng giàu có.

Trong tư liệu mặc dù ghi chép rất kỹ càng về việc này, nhưng cũng không có vẽ ra hồng tuyến.

Hiển nhiên, Lâm Phong cũng không hoài nghi chuyện này.

Nhưng dưới cái nhìn của ta, có lẽ đây không phải ngẫu nhiên gì!

Rất có khả năng là do Lưu Dương một tay sắp đặt!

Như vậy, vì sao ngay cả cha ruột của mình hắn cũng muốn mưu hại?

Nếu Lưu Dương thật sự là mượn âm vật làm xằng làm bậy, vậy nguyên nhân hắn làm như vậy chỉ có một, âm vật này là tổ truyền!

Chỉ cần phụ thân hắn không chết, thứ này sẽ không tới phiên hắn khống chế.

Mà âm vật này lại không thể mưu hại người nhà mình, cho nên sẽ không đột nhiên lão hóa cùng bệnh nan y, chỉ có thể làm giả ra một vụ xe ngựa!

Nếu quả thật là như vậy, cái tên lái xe triệu sự kia chính là điểm nhập tiến tốt nhất!

Nghĩ đến đây, ta lập tức lấy ra tấm danh bài Lâm Phong lưu lại, đánh tới.

"Trương đại sư, ngài phát hiện cái gì sao?" Lâm Phong lập tức nhận xét máy truyền tin, không kịp chờ đợi hỏi.

"Ngươi nghĩ cách đi, tìm tên lái xe đất khốn kiếp đã đập chết phụ thân Lưu Dương, ta muốn gặp hắn." Ta gọn gàng dứt khoát nói.

Lâm Phong sửng sốt rất rõ ràng, hắn tuyệt không thể ngờ tới, ta sẽ lập tức đáp ứng: "Được, ta lập tức sắp xếp."

Ta thật sự có chút đánh giá thấp năng lượng của Lâm Phong, buổi chiều, chuông đồng của hắn liền bật về: "Đại sư, ta đã an bài xong, hai ngày sau, cũng chính là chu toàn. Tiểu tử đó sẽ từ Hải Nam bay về, đi gặp một học viên nữ sơ trung của hắn."

"Cái này ngươi làm sao làm được?" Ta có chút hiếu kỳ, gia hỏa này làm sao lại làm được như vậy.

"À, chuyện này rất đơn giản, ta phái người điều tra một chút. Tiểu tử kia vẫn thầm mến nữ học tên là Triệu Hồng Đan này, mấy lần khoác lác giàu có trên hội bạn học, muốn ngâm người ta, nhưng cô gái kia căn bản không để ý tới hắn. Triệu Hồng Đan làm công việc ở thu thuế vụ cục., Viên trưởng công vụ là lão bằng hữu của ta, vì thế hắn nói với Triệu Hồng Đan ở Hải Nam có một chuyện. Hắn muốn xin học sinh giúp đỡ, hẹn cuối tuần sau gặp nhau một lần, sau khi chuyện thành công thì điều nàng làm giám khảo khoa học. Triệu Hồng Đan vui vẻ đồng ý, quảng cáo, tiểu tử này lập tức ngậm miệng nhận lời ngay."

Thủ đoạn chiêu trò của đám phú hào này thật đúng là không ít!

Đệ nhất thiên nghìn bảy trăm sáu tuổi lão nhân (chương hơn)

"Đại sư, ngài còn có gì dặn dò sao không?" Lâm Phong thấy mình hơi trầm ngâm, lại hỏi.

"Vậy ngươi an bài thêm một chút, cuối tuần sau ta muốn gặp Lưu Dương một lần! Hơn nữa tốt nhất không nên che giấu thân phận của ta."

"Thấy hắn thì dễ nói chuyện, nhưng không thể che giấu thân phận của ngươi..." Lâm Phong có chút khó khăn suy nghĩ một chút nói: "Ta lại nghĩ biện pháp, đại sư, ngài chờ ta máy truyền tin đi."

Trước bữa cơm chiều, điện thờ Lâm Phong lần nữa đánh tới: "Đại sư, tối nay ngài có thể nhìn thấy Lưu Dương rồi, có điều thân phận của ngài có thể sẽ trở nên thông suốt một chút."

"Biến thông một chút? Vậy là có ý gì." Ta hỏi.

"A, kỳ thật thay đổi cũng không nhiều, chính là giám định sư linh vật, trên tư liệu ghi lại cho ngài cũng viết. Lưu Dương là người rất thích thu thập đồ cổ có linh tính, trận trước hắn đã xem qua một kiện đồ vật, nhưng người kia chào giá quá cao, đồng thời còn có mấy người cạnh tranh nâng giá với nhau, Lưu Dương lúc ấy đang muốn tranh mua với chúng ta, không bỏ ra tiền, giao dịch này sẽ không thành."

"Vừa rồi ta lại âm thầm tìm được người nọ, thanh toán một khoản tiền lớn trước, mời hắn lại nói chuyện tiếp! Người kia đồng ý, đêm nay gặp nhau ở quán rượu lớn trong Lam Loan. Khi gió này vừa truyền ra, Lưu Dương liền đứng ngồi không yên, lập tức cũng muốn đến nói chuyện! Đêm nay gặp nhau ở khách sạn lớn trong lam Loan., Nhưng lúc này ta không tiện ra mặt, buổi tối, ngươi cũng theo một vị bằng hữu của ta, hóa trang thành Linh vật được hắn thuê để giám định sư ra sân, như vậy có thể nhìn thấy Lưu Dương rồi. Chậm một chút, sẽ có người đi đón ngài."

"Được! Cứ như vậy đi." Ta đáp ứng.

Ta thật sự có chút xem nhẹ thủ đoạn và bản lĩnh của tên nhóc này rồi, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, liên tiếp hai lần bố cục, đều là mau lẹ cùng xảo diệu như thế!

Không biết đám gia hỏa này thường ngày lại chơi đùa âm mưu quỷ kế gì!

Ta đợi không bao lâu, ngoài cửa liền vang lên một tràng gõ cửa lễ phép.

Mở cửa ra, bên ngoài đứng một tiểu tử mặc quần áo đen, khôn khéo luyện chế.

"Ngài là Trương đại sư phải không? Ta là tài xế của Phương lão, Phương lão bảo ta tới đón ngài..."

Xem ra, cái gọi là Phương lão này chính là do Lâm Phong mời đến làm bằng hữu đi phó ước rồi.

Bên ngoài dừng một chiếc láng giềng kiểu cũ. Cửa xe vừa nhìn, bên trong ngồi một lão đầu tử bảy tám chục tuổi, râu tóc một mảnh tuyết trắng, mặc một món mỹ trang đối kiếm với Đường Trang trắng như tuyết, chống một cây long đầu quải trượng màu xanh lục, rất có bộ dáng tiên phong đạo cốt.

"Xin thứ cho ta vô lễ, ta đây lớn tuổi, bước chân không được linh hoạt, không thể tự mình cung thỉnh, xin đại sư thứ tội." Lão đầu nhi này nói rất khách khí, hoàn toàn không bởi vì ta là vãn bối trẻ tuổi mà lộ ra nửa điểm ngạo mạn cùng khinh thị.

Ta cũng vội vàng trả lời không có gì đáng ngại, hỏi ngược lại: "Ngài là Phương lão đúng không?"

"Ở phía dưới tự thanh, được bằng hữu nâng đỡ, tôn ta một tiếng già, ta cũng hổ thẹn nhận lấy! Đại sư nếu xưng như vậy, chính là tắc chết tiểu lão nhân" Lão giả này nói năng bất phàm, rất có phong phạm cao nhân nhã sĩ, hơn nữa khiêm tốn nhường nhường, ngược lại làm cho người ta từ đáy lòng sinh ra ý tôn kính.

Hàng rào chậm rãi mở ra, mới thanh tĩnh từ trên bàn vài cái, bưng ấm trà nhỏ lên, rót cho ta một chén đưa tới nói: "Trà thô thủy, kính xin đại sư vui lòng thưởng thức."

Thật ra, trà này ta còn chưa kịp uống thì đã ngửi ra rồi, hương trà say lòng người, chắc chắn không phải vật phàm! Nếu thẳng thắn mà nói, thật sự phải dùng tiền để cân nhắc, một hai lượng ít nhất cũng phải bảy tám ngàn đồng!

Hơn nữa chén trà còn óng ánh trong suốt, rực rỡ lóa mắt, không ngờ lại là chén ngọc Đường Ngọc.

Cái khác không nói, chỉ riêng bộ chén trà này cũng đáng giá mấy trăm vạn!

Rốt cuộc lão già này có thân phận gì mà lại cao quý như vậy!

Ta cảm ơn lão giả, cúi đầu thưởng trà, lão cũng không nói chuyện phiếm với ta nữa, hơi nhắm mắt lại, tựa hồ đang dự trữ dưỡng thần.

Ta âm thầm điều tra, trong cơ thể lão đầu này lại có một cỗ linh khí cường đại dị thường âm thầm chuyển động, đối phương dĩ nhiên là một người đồng đạo!

Hơn nữa tu vi dị thường cao thâm, tựa hồ kém xa bọn cá lớn trên sông một bậc.

Chuyện này cũng có chút kỳ quái, Lâm Phong đã quen biết một cao thủ tuyệt đỉnh, vì sao lại muốn ta tới trên người ta chứ?

Là ông lão này ra vẻ thâm trầm, Lâm Phong căn bản cũng không biết lai lịch của ông ta, hay là nói đây vốn là một âm mưu?

Ta âm thầm phỏng đoán, không có kết quả, lão giả kia cũng giống như hồn nhiên vô tri, không nói một lời.

Thời gian không lớn, bách kỵ ngừng lại, đầu lĩnh cặn bã kia giúp ta mở cửa xe, mời ta xuống xe, từ trong thùng xe chuyển ra một chiếc xe lăn màu vàng kim óng ánh, ôm lấy lão giả kia.

Thì ra, đây chính là dấu chân bất tiện mà lão giả kia đã nói.

Cả ba người chúng ta cùng vào hành lang tửu lâu. Nhân viên công tác bên trong tựa như rất quen thuộc với ông lão này, có vẻ tôn trọng đặc biệt, dưới thì tới cửa đón, trên tất cả đều tươi cười đầy mặt gọi ông ta là Phương lão. Ông lão cũng không có chút kiêu ngạo, cười ha hả gật đầu với mọi người, ngay cả đối diện với cô bé phục vụ cũng giống như vậy.

Ngồi trong thang máy cao nhất, ta mới phát hiện ra trên nóc nhà này có một động thiên khác.

Toàn bộ mái lâu là tầng đất cứng rắn, trồng rất nhiều cây đa to lớn mà không phải cao, xây dựng thành một khu vườn nhỏ vừa u tĩnh vừa tươi tốt. Chợt nhìn lại, giống như biệt viện Giang Nam, đình đài lầu nhỏ, cầu nằm, phong cảnh phong cách cổ xưa, thanh u.

Nó đi theo con đường nhỏ khúc khuỷu do đá cuội lát thành, một đường tiến về phía trước, đi mấy chục mét, trước mặt hiện ra một tòa nhà đường rộng rãi.

Cửa ra vào đứng bốn đại hán áo đen cao lớn dũng mãnh, huyệt Thái Dương hơi lồi ra ngoài, xem ra chính là nhân tài luyện công đầy đủ. Nhưng sau khi nhìn thấy lão giả, tất cả đều đứng chỉnh tề, khom lưng ôm quyền nói một tiếng già nua, lập tức mở cánh cửa gỗ nóng vàng phía sau ra.

Từ trước đến nay, võ giả luôn tôn trọng đạo, tuyệt đối không thể chỉ dựa vào tiền tài là có thể mua chuộc được.

Từ động tác vừa rồi có thể thấy được, mấy người này đối với lão giả trong lòng hướng ngoại tôn trọng, tuyệt đối không phải hoàn toàn không phải quan hệ tiền tài và người được thuê.

Ta vẫn chưa thăm dò được nội tình của Lưu Dương, thậm chí còn chưa thấy gã đâu, chỉ mới đi ra đã thấy gã càng thêm thần bí rồi.

Rốt cuộc tên gia hỏa này có lai lịch gì?

Gian nhà chính rất dài, bên trong được phủ một tấm thảm lông đỏ tươi. Phần cuối, có hai dãy ghế thái sư kiểu hoàng hoa lê, hai bên bàn bát tiên đặt hai bên.

Bài trí khá giống với đại gia đình quan lại thời Đường Tống, lúc này đã có mười mấy người ngồi ở chỗ đó.

Vừa thấy chúng ta đi vào, tất cả đều đứng lên rất là tôn kính nói một tiếng Phương lão!

Lão giả vẫn mỉm cười khẽ gật đầu với mọi người, thoạt nhìn rất là khiêm tốn ôn hòa, như vậy cùng lúc bé gái tới mặt phục vụ, giống hệt nhau.

Không vì phú quý mà khiêm tốn, không vì nghèo hèn mà kiêu ngạo!

Lúc này mới chân chính chính là người cùng thiện!

Đẩy lão giả lái xe, thu hồi ghế thái sư, để lão giả ngồi song song với mọi người.

Nhưng ở phía trước còn có hai cái ghế thái sư trống, nhìn thấy cái ghế này ta không khỏi có chút tò mò, hai cái ghế này để lại cho ai ngồi đây?

Lưu Dương Kiệt kiêu ngạo lớn lối, hạng một nghìn bảy.

"Ta giới thiệu cho mọi người một chút, vị này chính là Trương đại sư!" Lão giả vươn tay ra, hơi hướng về phía ta nói với mọi người.

Hắn giới thiệu rất không hợp lý, cũng rất có ý tứ.

Đại sư? Là đại sư gì vậy?

Bất quá mọi người dường như cũng không truy cứu, cùng đứng dậy nói ra: "Ngưỡng mộ đã lâu."

Kỳ thật, ta nhìn ra từ trong ánh mắt của bọn họ, bọn họ không có một ai thật sự nghe nói đến ta, hơn nữa trong mắt mấy người còn hiện lên một tia khinh miệt. Một tiếng ngưỡng mộ đã lâu này chẳng qua chỉ là để cho lão giả chút mặt mũi mà thôi.

Những người này cũng chia làm hai loại, một loại vừa nhìn đã biết là phú hào, không phải người thẳng thắn, đầu to gan béo, chính là treo kim đái ngọc, một thân danh bài. Cho dù có mấy kẻ cố ý không phú quý, trong mắt cũng chảy xuôi một phần phú hào: "Lão tử chính là có tiền."

Một loại khác người, rất rõ ràng mang theo một luồng hơi thở giang hồ, mặc trường sam, chòm râu dê, còn có người sợ người khác không biết hắn là người trong nghề, trên thắt lưng treo khay vàng bát quái, trong tay còn nắm phất trần giống như đúc.

Ta cùng mọi người hoàn lễ xong, liền ngồi xuống bên cạnh lão giả.

Lão giả vẫn như cũ ngồi trên xe, nhắm mắt dưỡng thần, không hề nói gì nữa.

Mọi người trầm mặc một hồi, trong đó có một người mặt béo mập, có chút không kiên nhẫn liên tiếp nhìn kim biểu trên cổ tay mấy lần, rất không kiên nhẫn nói: "Tiểu tử Lưu Dương này có phải có chút quá ngông cuồng rồi không? Ngay cả Phương lão cũng đã đến, hắn còn không chịu lộ diện, mỗi lần đều trình diện một lần, hắn thật sự cho rằng mình là bao lớn nha!"

"Ta cũng không nghĩ như vậy, Lữ mập mạp, là chính ngươi đa tâm" Trong khi nói chuyện, từ nơi cửa đi ra hai người.

Phía trước khoảng ba mươi tuổi, một bộ quần áo tủ, một thân bút thẳng tắp, chải cái lưng bóng loáng bóng loáng, một tay cắm xuống túi quần áo, một tay lắc lư kẹp lấy cây xóc đĩa lớn, đi trên đường lảo đảo giẫm lên mặt đất vang lên tiếng cọt kẹt, quả thực điên cuồng đến cực điểm.

Ảnh của hắn ta đã xem, người này chính là Lưu Dương!

Theo sát phía sau hắn là một lão đầu tử có khuôn mặt gầy gò, nhưng cái đầu rất cao, lão đầu nhi này mặc rất bình thường, một thân áo giáp màu xanh lam, hơi có hói đầu, bốn phía tóc màu xám trắng. Nhưng đôi mắt đi lại như rắn độc, vô cùng nham hiểm bị hắn liếc một cái, toàn thân trên dưới đều có chút không được tự nhiên.

Lưu Dương lảo đảo đi tới trước người tên mập kia, phun ra một ngụm sương mù, nửa lại khiêu khích nửa khinh miệt nói: "Ta nói này Lữ mập mạp, sau lưng nói xấu người khác, cũng không phải là thói quen gì tốt! Ta khuyên ngươi thừa dịp sửa lại một chút, nếu không nếu như mắc bệnh cấp bách gì đó, cũng không kịp nữa rồi..."

"Tiểu tử ngươi đang uy hiếp ta phải không?" Tên mập kia trừng mắt, rất là không phục.

"Ai nha, sao ngươi có thể nói như vậy." Lưu Dương rất là khoa trương nhún vai, lập tức biến sắc, cúi đầu ghé sát vào người mập mạp, cơ hồ dán sát trên mặt hắn, ngượng ngùng cười nói: "Ngươi nói, chính là, ta chính là đang uy hiếp ngươi! Chính là đang nguyền rủa ngươi, vậy thì thế nào? Ngươi cắn ta a."

Hình tượng này hoàn toàn trái ngược với danh tiếng mãnh liệt, thật khiến ta giật mình!

Đây đâu phải là thành viên trong doanh trại dân chúng thành công, ông trùm có tài sản mấy tỷ năm, quả thực là tiểu lưu manh mà!

Tên béo kia chịu đựng một phen, có chút không nhịn được, khuôn mặt béo phì đỏ bừng, hai tay chống đỡ muốn đứng lên.

Lưu Dương càng thêm làm cho người bất ngờ, móc ra cái tay vốn luôn để ở trong túi áo, vỗ nhẹ mấy cái lên khuôn mặt béo mập nói: "Thành thật chút đi, Lữ mập mạp, đây là ở võ hán, không phải ở Thập Liên, cẩn thận một chút là không có vấn đề gì."

Một đại hán mặt sẹo ngồi bên cạnh hắn trừng hai mắt, vừa định đứng dậy, lão đầu cao sau lưng Lưu Dương đã vượt lên trước một bước, ngăn chặn hắn. Hai con mắt như rắn độc nhìn chằm chằm hắn nói: "Đạo hữu hạnh ngộ, tại hạ cốc Trường Sinh."

Ba chữ Cốc Trường Sinh kia, hình như có lực chấn nhiếp vô tận.

Tên kia nghe xong lập tức liền ỉu xìu, không dám cử động nữa.

Lưu Dương vừa thấy càng thêm cuồng vọng, phun ra một ngụm sương khói, hướng tới tất cả mọi người vung tay lên nói: "Lát nữa đừng đi, thật vất vả mới tụ họp được một lần, hôm nay ta mời khách, chúng ta uống sảng khoái, ai không nể mặt ta, ta gấp gáp với ai."

"Khụ khụ." Đúng lúc này thì ông lão dẫn ta tiến vào chợt mở mắt, khẽ ho khan một tiếng.

Lưu Dương kiêu ngạo như thế, lại giống như rất kiêng kị lão đầu này, xám xịt ở đế giày bóp tắt Hưu, hướng về phía lão giả ôm quyền nói tiếng Phương lão, lập tức cũng ngồi xuống.

Mà Cốc Trường Sinh liếc nhìn lão giả thật sâu, cũng theo sát Lưu Dương ngồi ở một bên.

"Người đã đến đông đủ, mời khách nhân ra đi." Lão giả chậm rãi nói.

"Vâng!" Tên tiểu tử đầu lĩnh luôn tuân quy củ đứng sau hắn, lên tiếng nói, lập tức bước nhanh tới.

Chỉ chốc lát sau, dưới sự hướng dẫn của hắn, lại có một tên béo đen dáng thấp lùn đi tới.

Mặc dù tên này rất béo thế nhưng lại rất sống động, hơn nữa còn vô cùng đáng yêu.

Vì sao lại hình dung như vậy nhỉ?

Bởi vì gia hỏa này cũng không biết vì sao, vậy mà chỉ dùng hai cái mũi chân điểm xuống đất, mỗi một bước bước ra, thịt mỡ toàn thân đều không tự chủ được run lên vài cái, nhìn như một quả bóng lớn, nhảy bật lên nhảy tới trước mặt mọi người.

"Đã lâu không gặp các vị." Giọng nói của gia hỏa này rất sắc bén, nghe tựa như một cô gái.

Hắn ôm quyền về phía mọi người, cũng không đợi mọi người hoàn lễ, liền đặt mông ngồi ở trên ghế.

Cọt kẹt..t..ttttt, dường như cái ghế không chịu nổi gánh nặng, có một tiếng quái dị vang lên.

Nếu như bị chuyên gia văn võ nghe được, thế nào cũng phải đau lòng mà chết!

Đây chính là ghế thái sư thuần khiết của Hoàng Hoa Lê triều!

"Ngưu sư phụ, lần này mời ngươi đến đây chính là muốn thương nghị lại chuyện về Cửu Long hạp." Phương lão liếc một cái với mập mạp đen, nhẹ nhàng nói.

"Ta biết." Hắc mập mạp nói chói tai: "Ta cũng không gạt các ngươi, nói thật đi! Ta đã sớm liên hệ với Bắc Kinh bên kia sưu tầm gia, bọn họ còn một mực thúc giục ta đi qua. Bất quá các ngươi yên tâm, dù sao thứ này là từ trong hồ bắc địa giới các ngươi đào ra, chỉ cần các ngươi ra giá, ta sẽ bán các ngươi trước. Nếu không trả nổi... Vậy chúng ta liền quay đầu gặp lại, lần sau ta mang chút đồ vật tiện nghi tới là được."

"Ôi, mập mạp chết bầm, ý ngươi là ai không có tiền chứ?" Lưu Dương vừa nghe lời này, rất không thoải mái, vượt lên trước khó xử.

Nhưng tên mập đen căn bản là không thèm để ý tới hắn, liếc mắt nhìn hắn nói: "Ta nói này Lưu Đại Thự chủ trường, ngươi lại không béo, nhưng cũng đừng có đánh cho mập mạp mặt mũi a. Lần trước nếu ngươi trả tiền, hà tất ta phải tới đây một chuyến? Hi vọng lần này ngươi có thể giống như đám gia tử sảng khoái một chút, đừng có mà nước tiểu."

"Ngươi!" Lưu Dương nghe xong lập tức giận dữ, ấn tay xuống muốn đứng lên.

Hắc mập mạp không nhúc nhích, hai mắt trừng một cái nói: "Thế nào? Ngươi còn muốn hù dọa ta phải không? Ngưu Đại Đảm ta đi khắp nam bắc đại giang, chảy hết nước trắng hắc thành, cho tới bây giờ chưa từng sợ ai, cho dù có thể bị hù dọa, mẹ nó cũng tuyệt đối không phải dạng như ngươi!"

"Ngưu sư phụ, cùng khí sinh tài." Phương lão cũng không thèm nhìn hai người này, nhẹ giọng nói.

Đệ nhất thiên thiên bảy tám chương sáng bảo.

Mặc dù tên mập mạp kia cực kỳ khinh thường Lưu Dương, nhưng sau khi nghe một tiếng quát nhẹ nhìn như thờ ơ này của Phương lão giả, cũng lập tức thu liễm rất nhiều.

Lưu Dương mặt mũi tràn đầy tức giận, nhưng cũng không dám phát tác, đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cũng không biết lão đầu nhi này có lai lịch gì, lại có thể áp chế toàn bộ kẻ có chí bảo như Lưu Dương, mập mạp thân mang chí bảo như hắn ta.

Toàn bộ trong phòng không ai dám lên tiếng.

Lúc này Phương lão mới chậm rãi quay đầu lại, hướng về phía tên mập nói: "Ngưu sư phó, nghe nói ngươi có một kiện bảo vật muốn ra tay?"

"Không sai." Ngưu Đại Đảm gật đầu nói: "Thứ này ta phát hiện được trong địa giới phía bắc các ngươi, theo quy củ thì phải ở chỗ này xuất thủ trước, đáng tiếc lần trước ngài không có ở đây, đám người này sửng sốt không biết hàng, nhìn không ra tốt xấu."

"Ta đang chuẩn bị đi Bắc Kinh, cái này không phải linh bảo các ngươi..."

Phương lão khoát tay, đè xuống lời nói của hắn nói: "Cái này cũng không trách được mọi người, dù sao hơn phân nửa chư vị đang ngồi đều là người ngoài cuộc, hơn nữa chuyến này Linh Bảo rườm rà dị thường, mặc dù ta đã tu tập gần tám mươi năm, vẫn chưa hiểu rõ, có bảo bối ta không quen cũng là chuyện có thể hiểu được. Ngưu sư phụ, chúng ta ít nói chuyện phiếm, có thể đưa ra bảo vật không?"

"Không dám." Ngưu mập mạp nói xong, từ trong ngực lấy ra một cái bọc vải màu vàng đặt ở trên mặt bàn.

Bao quần áo mở ra, bên trong là một cái hộp sắt.

Chiếc hộp lại mở ra, lộ ra hình dáng bảo vật!

Lại là một tiểu mộc hạp so với nắm tay chút nữa, cổ sắc cổ hương, không chút điêu khắc, bình thường sẽ thành hình bát giác.

Hộp gỗ vừa ra, trong phòng lập tức nổi lên một trận gió lạnh, lần này toàn bộ ánh mắt đều tập trung nhìn vào hộp gỗ.

Vừa nhìn thấy hộp gỗ này, nội tâm của ta cũng không khỏi run lên!

Mặc dù tạm thời không thể nhìn ra đây rốt cuộc là cái gì, nhưng ta lại có thể phát giác được thứ gì đó ẩn dấu trận pháp.

Là Vạn Linh Tụ Hồn Trận!

Đây chính là một trong mười đại cấm trận được ghi chép trên Âm Phù Kinh, đặt ngang hàng với U Minh Bách Quỷ Trận mà Ô Tô Lý Giang tích gặp được!

Hơn nữa trong Âm Phù Kinh cũng chỉ có ghi chép sơ qua về thập đại cấm trận này mà thôi, cũng không có phương pháp cụ thể tập luyện, cho dù là bồ câu xám lão tiền bối cũng chưa chắc chế ra.

Như vậy xem ra, thập đại cấm chế rất có thể phải tổng hợp tam bảo mới có thể nhìn được ảo diệu!

Thế nhưng Cửu U nhất môn, từ sau khi đời thứ hai môn chủ đã sụp đổ, tam bảo thất lạc chẳng biết đi đâu, thẳng đến khi ta xuất hiện mới thu thập đầy đủ.

Nói cách khác, Thập đại cấm trận này đã sớm thất truyền mấy ngàn năm.

Cho nên, thứ này rất có thể là của môn chủ đời thứ hai thuộc Cửu U nhất môn!

"Ngươi thấy thế nào?"

Phương lão tựa như chú ý tới thần sắc biến hoá của ta, nghiêng người về phía ta, nhẹ giọng hỏi.

"Cái này..." Ta trầm ngâm một chút, còn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào.

Tuy rằng ta nhìn thấu chút môn đạo, nhưng liên quan tới Cửu U môn, thậm chí thập đại cấm trận, ta nào có thể nói lung tung? Mọi người ở đây mặc dù không biết chi tiết, nhưng cũng không thiếu người thuộc hành gia, nhất là Phương lão và Ngưu mập mạp càng là bí ẩn, ta lại không thể nói lung tung một phen đã nhìn ra đầu mối gì.

"Phương lão, thứ này chúng ta đã gặp một lần rồi, nhưng... ta thấy cũng không cần phải cho vãn bối mắt to chứ?" Độc nhãn cốc trưởng sinh do Lưu Dương mang tới, ngữ khí bất thiện nói.

Hắn và Lưu Dương là những người về sau, cũng chưa từng nghe Phương lão giới thiệu ta với mọi người, có thể còn tưởng rằng vãn bối do Phương lão mang đến, là theo để tăng thêm kiến thức.

Hắn không dám đắc tội với Phương lão, nhưng đối với ta lại không hề khách khí.

"Ồ?" Phương lão nhướng mí mắt, nhẹ giọng hỏi: "Cốc sư phó có cao kiến gì?"

Cốc Trường Sinh cũng không đáp lời, từ trong lòng lấy ra một cái la bàn vàng, chân đạp Thất Tinh, từng bước chuyển động Cửu Cung, vây quanh hộp gỗ liên tục mở ra.

Theo hắn càng chạy càng nhanh, la bàn trên tay càng thêm lóe sáng, một thân trường bào phồng lên không gió tự khởi, trong phòng lập tức hạ thấp vài độ, sinh ra một cỗ hàn ý dày đặc.

Đại đa số trong đám người đều là phú hào giàu có mà thôi, nào thấy trận thế như vậy, lập tức đều phi thường kinh ngạc, hai mắt tỏa sáng.

Lưu Dương vừa thấy, rất đắc ý khen ngợi nói: "Cốc tiên sinh chính là cao công đại sư, pháp khí phong thủy tiếng tăm lừng lẫy trong nước, khu ma định trạch không chỗ nào không tinh, tuyệt không có thứ gì có thể lừa gạt pháp nhãn của hắn. Lần trước tới chỉ là thiếu một kiện linh vật mà thôi, lần này thật sự là giả kiểm tra là biết ngay!"

Lưu Dương còn chưa dứt lời đã thấy Cốc Trường Sinh đột nhiên móc ra một thứ gì đó, vung tay ném tới.

Rào một cái, đột nhiên như cuồng phong hướng hộp gỗ đập tới.

Theo lý thuyết, lo lắng nhất chính là an nguy của hộp gỗ chỉ sợ là bảo vật chủ nhân trâu mập, nhưng từ đầu tới đuôi hắn lại không thèm nhìn một cái, không có việc gì cúi đầu uống trà.

Rầm rầm...

Một thứ rời khỏi tay Cốc Trường Sinh đập xuống mặt đất.

Cho tới lúc này, mọi người mới nhìn rõ.

Hóa ra là một nắm đậu tương.

Chỉ là mỗi một hạt đậu này đều bắn ra tinh quang bốn phía, lấp lánh ánh sáng, ánh sáng chói mắt hơn xa ánh vàng chế tạo.

Đậu Binh vung vãi trên đất, không lăn cũng chẳng lay chuyển, cứ như mọc rễ mọc rễ mọc ở nơi đó.

Ngay phía trước bàn gỗ tụ lại thành một hình vuông chỉnh tề, giống như quân trận vậy, quả thực so với bày ra đều phải chỉnh tề hơn.

"Lên!"

Cốc Trường Sinh siết chặt hai ngón tay, đột nhiên hét to một tiếng.

Nhưng hạt đậu đột nhiên không hề nghe hắn sai sử nữa, vẫn đục đẽo trên mặt đất, không hề nhúc nhích!

Lần này, trong mắt Cốc Trường Sinh lộ ra vài phần kinh ngạc, hơn nữa còn trộn lẫn vài phần xấu hổ.

Hắn cắn mạnh đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, lại quát lên một tiếng "Lên!"

Đậu phộng vẫn như cũ không nhúc nhích tí nào, nhưng đột nhiên lại kêu lên cạc cạc, từ bên trong rút ra từng cái chồi non, cái chồi xanh biếc xanh biếc kia, trong nháy mắt dài ra hơn hai tấc.

"Phốc!"

Cốc Trường Sinh chợt phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nhoáng một cái suýt nữa ngã sấp xuống đất.

"Cái này... Cái này..." Hắn lập tức hoảng sợ biến sắc, mặt đầy kinh hãi!

Mọi người trong phòng không khỏi kinh ngạc.

Cho dù là những phú hào hay các đại sư mang đến thì tất cả đều giật mình không nhỏ.

Mặc cho ai cũng có thể nhìn ra, pháp bảo thần đậu của hắn đã bị hủy diệt, thậm chí ngay chính bản thân hắn cũng bị trọng thương!

Trong đám người khắp phòng, ngoại trừ Ngưu mập mạp và Phương lão, hình như chỉ có bản sự cao cường nhất của gia hỏa này, cũng đừng nói là nghiệm chứng bảo vật thật giả. Còn chưa đụng vào, đã bị thương thành như vậy.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

"Thế nào, thế nào?" Ngưu mập mạp buông chén trà xuống, khóe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt giễu cợt nói: "Có phải ngươi cảm thấy ở trong nghề này sống không nổi, đã sớm vì chính mình chuẩn bị tốt đạo mưu sinh? Đây là chuẩn bị sau này đi chợ bán đậu hạt nha?"

Cho đến lúc này, Cốc Trường Sinh cũng bất chấp xấu hổ, kinh hô: "Đây... Đây là cái gì..."

"Hừ!" Ngưu mập mạp hừ lạnh một tiếng nói: "Ta hôm nay sẽ cho ngươi thêm kiến thức, cho ngươi biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân."

Đệ nhất thiên một nghìn bảy chín chương, tiên thiên linh khí (Việt vượt)

Nói xong, Ngưu mập mạp đứng dậy, hít mạnh một hơi, lập tức hướng về phía hộp gỗ trên bàn thổi tới.

Một hơi này thổi vô cùng mạnh mẽ, mấy người ngồi ở bên cạnh cơ bắp trên mặt đều bị thổi biến dạng, thậm chí ngay cả ghế dựa cũng bị thổi ngã trái ngã phải, bốn phía đặt chậu rửa mặt, cấu trúc trên tường cũng liên tiếp rơi xuống, vang lên một mảnh âm thanh phanh phanh!

Ngồi chính giữa, chỉ có Phương lão bất động thanh sắc, nhưng trong ánh mắt kia cũng hiện ra vài phần trịnh trọng.

Một hơi này tuy vô cùng mạnh mẽ, nhưng cũng tới lui cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã ngưng gió dừng thở.

Lại vừa nhìn Ngưu mập mạp, cũng hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

Chỉ trong tích tắc, biến thành một nam tử trung niên cao gầy, quần áo rộng thùng thình khoác lên người, trông rất buồn cười.

Trong nháy mắt, ước chừng mấy chục cân giảm đi, phảng phất thằng cha này nguyên bản như quả bóng bị thổi bay đi!

"Nhìn thấy chưa? Đây mới chính là bảo vật bản tướng đó!" Tên mập mạp biến thành gầy béo, mặt mũi tràn đầy vẻ mỏi mệt, nhưng vẫn dương dương đắc ý chỉ về phía bàn gỗ.

Mọi người nhìn hộp gỗ nhỏ vừa rồi không chút nào bắt mắt, đột nhiên liền thay đổi bộ dáng.

Trên hộp gỗ hiển ra từng đạo hào quang màu xanh biếc, lập loè sáng tỏ, chói mắt người khác.

Đồng thời, một hương thơm vô cùng thanh tĩnh tỏa ra khắp nơi, bay xuống khắp phòng.

Hương vị này vô cùng thanh hương, Túy Thuần gan dạ, mỗi người đều bị mùi vị này say mê, mê luyến.

Mọi người đều không tự chủ được mà hít thật sâu, mỗi một tấc da thịt, mỗi một tế bào đều có cảm giác vô cùng nhẹ nhàng.

Mập mạp cười ha hả nhìn mọi người một chút, lập tức vung tay lên.

Lục quang thu hồi, hương khí biến mất, hộp gỗ lại trở về bộ dáng ban đầu, không có chỗ nào ngạc nhiên.

"Đây là... Linh khí Tiên Thiên?" Cốc Trường Sinh bình tĩnh hỏi.

"Hừ! Coi như ngươi còn có chút kiến thức." Ngưu mập mạp rất khinh thường liếc hắn một cái, đĩnh đạc ngồi trở lại trên ghế, lại bưng chén trà lên.

Mặc dù hắn đã minh bạch, nhưng những người đang ngồi ở đây đều mơ hồ, tất cả đều ngơ ngác không biết lý do.

"Cốc tiên sinh, tiên thiên linh khí là cái gì?" Lưu Dương rất khó hiểu hỏi.

Cốc Trường Sinh lau đi vết máu lưu lại ở khóe miệng, cũng không để ý tới hắn, ngược lại hướng Ngưu Đại Đảm ôm quyền nói: "Ngưu sư phó! Lúc trước ta có mắt như mù, còn mong đại hải, dựa theo giá tiền lần trước đưa tặng ta được chứ?"

Lần này, tất cả mọi người không khỏi sửng sốt, ngay cả Phương lão cũng khẽ nhíu mày.

"Phương lão, chuyện này rốt cuộc là thế nào?" Một ông chủ béo sắc mặt hồng nhuận, không hiểu hỏi.

"Đúng vậy, cái gì là tiên thiên linh khí? Chính là mùi thơm của hạt giống vừa rồi sao?"

"Rốt cuộc đây là thứ gì."

Phương lão thanh minh cuống họng giải thích: "Tiên thiên linh khí là cách nói của người tu hành. Vô luận người tu hành của môn phái nào, nếu muốn tu vi tiến nhanh, có chỗ tốt nhất định phải thu nạp linh khí tiên căn. Đây cũng là tinh hoa thiên địa, bản nguyên đại đạo."

"Càng thông tục hơn một chút, không khí nông thôn có phải tốt hơn nhiều so với thành thị lớn hay không? Không khí rừng rậm nguyên thủy có phải càng thêm thuần khiết hay không? Dược liệu cũng vậy, vô luận nhân sâm cũng thế, linh chi cũng thế, có phải hay không dùng phương pháp tiên tiến hơn, đều là hoang sinh tốt hơn một chút? Đây chính là nguyên nhân càng tiếp cận tự nhiên, càng thêm phù hợp với thiên địa tinh hoa, cũng chính là cái gọi là linh tự nhiên thành!"

"Trong Đạo môn, lại có câu thiên địa sơ khai—— nghe nói, lúc thiên địa chưa thành, linh khí tràn đầy, mạnh hơn hiện tại gấp trăm ngàn lần. Cổ nhân thậm chí các loại thần thú khi đó tuổi thọ đều rất dài, hơn nữa hàng loạt con trên ngàn tuổi, sức mạnh vô cùng."

"Nhưng thuyết pháp này, xưa nay không được thế nhân tán thành, đều cho rằng đây là một lời nói vô căn cứ!"

Hắn nói tới đây thì ngừng lại, không nói tiếp nữa.

Những người đang ngồi ở đây tuy đều là người từ bên ngoài đến, nhưng vừa rồi cũng thấy rất rõ ràng.

Cốc Trường Sinh dùng đậu thành binh, tên mập mạp hóa khí như tiễn, cái này không phải cái gì khoa học bình thường có thể lý giải! Ngày thường, bọn họ có thể cảm thấy những người này chỉ là biết chút ít thủ đoạn vặt vãnh mà thôi, nhưng vừa rồi thấy, từng người đã khiếp sợ không thôi.

Ngươi nói lời này là vô căn cứ? Biểu diễn vừa rồi chỉ là hai trận ảo thuật?

Có lẽ đến chính bọn họ còn không tin.

Cốc Trường Sinh hình như cũng sợ Phương lão lại nói tiếp, liên tục thúc giục: "Ngưu sư phó, chúng ta đổi chỗ khác rồi lại bàn được chứ?"

"Chậm đã!" Lưu Dương giống như nghe ra có chút không thích hợp, quay qua Phương lão đạo: "Phương lão, ngươi nói là bên trong vật này có ẩn chứa Tiên Thiên linh khí?"

Cũng không biết tại sao, Phương lão đột nhiên không nói nữa, khẽ nhắm hai mắt lại.

Một vị sư phụ khác mang đến tiếp lời: "Cái này còn cần phải hỏi sao? Thượng cổ tiên hiền còn cao thâm hơn chúng ta tu vi, thuật pháp cường hãn, ngoại trừ bọn họ luyện bí pháp cổ chú ra, thì không thể thiếu nhất chính là tiên thiên chi khí và Ngưng Hoa chi linh! Hiện nay, vũ khí này thật sự là quá khó có được."

"Nếu như ta không nhìn lầm, hộp gỗ này tuyệt đối không phải là vật phàm."

"Đúng! Đây chính là linh mộc Tiên Thiên! Cũng là tụ linh chi bảo do tiên tôn đại hiền khắc thành."

"Tuy rằng bảo vật sớm đã niên đại xa xưa, không thể giúp chúng ta đắc đạo phi thăng, bất quá thường thả vào trong nhà, ngược lại là đủ ích lợi kéo dài tuổi thọ, bách bệnh bất xâm!"

"Tuyệt đối hữu hiệu hơn so với bất kỳ linh đan diệu dược nào!" Các vị sư phụ liên tiếp nói.

Càng có mấy người hơi có tâm cơ trực tiếp đứng dậy, muốn cung thỉnh Ngưu mập mạp đổi chỗ nói chuyện.

Đám phú hào cũng không phải đầu đất, vốn dĩ bọn họ chỉ có thứ này mà thôi, lần trước có chút không sờ mó được chi tiết, không dám tùy tiện ra giá. Nhưng hiện tại nhìn lại, những sư phụ mắt dài này đều động tâm, muốn cởi bỏ chủ thuê, đều tự mình tranh giành.

Những người được gọi là đại sư cũng chia làm hai nhóm.

Nhóm này có chút tên tuổi và thân gia, tất cả đều không nói một lời, muốn mời Ngưu sư phụ tới nơi khác để nói chuyện.

Một nhóm khác không có tiền gì, chỉ dựa vào phú hào để sinh tồn, liền gom góp lỗ tai của chủ thuê vào, nhỏ giọng nói thầm, chủ trương nhất định phải mua lại!

Như vậy, rõ ràng, đây nhất định là thứ tốt!

Đại sư có tiền, muốn mua.

Đại sư không có tiền cũng cực lực muốn giúp người mua thứ này về, nói không chừng ngày sau còn có thể chấm hết!

Những phú hào này đều ở trong thương trường rèn luyện nhiều năm, thấy tình hình như vậy, lập tức cũng phân biệt rõ ràng tình huống.

Lưu Dương là người đầu tiên phản ứng lại, vung tay lên: "Các vị... Chúng ta hôm nay, là tới mua bảo bối! Rốt cuộc ai là người đó có tiền định đoạt! Đã như vậy, chúng ta nói giá đi!"

"Hai ngàn vạn!" Một ông chủ tai to mặt lớn kêu lên.

"Năm ngàn vạn!" Một gia hỏa khác mang theo kính mắt cũng không nhường người.

Những người đang ngồi này đều là võ giả xung quanh, thậm chí là đại phú hào số một số hai trong Bắc tỉnh, vừa thấy Dưỡng Sinh Linh Bảo đã ở ngay trước mắt, cơ hội khó có được, lập tức tranh đoạt.

Bảo vật thứ một ngàn bảy trăm hai mươi tám, hay là tà vật?

Tranh giành, giá cả rất nhanh một đường tăng lên một trăm triệu năm ngàn vạn.

Lúc bắt đầu còn có mấy người đại sư mắt dài, không để ý ân tình cũ gì, cũng tranh đoạt cùng các chủ thuê, nhưng bọn họ lại có vốn liếng, làm sao so đấu với những đại phú hào này? Rất nhanh liền bại trận, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Đối với những đại phú hào này, tiền chỉ là con số mà thôi, trọng yếu hơn chính là thân thể tráng kiện, trường thọ thêm một chút.

Ngày bình thường bọn họ vì dưỡng sinh bảo bối, tiêu tiền như nước chảy, chưa từng đau lòng, nhưng bọn họ cũng biết rõ vật kia chưa chắc thật sự có tác dụng gì, chỉ là cầu an ủi tâm lý mà thôi. Nhưng bây giờ lại không giống, thứ tốt bày ra trước mắt, rõ ràng là có lợi lớn đối với thân thể khỏe mạnh, tự nhiên không ai nhường ai.

Thân thể khỏe mạnh tất nhiên quan trọng, có thể làm cho bọn họ ném mạnh, đem tất cả gia sản ném vào, cũng không có ai chịu làm, cho dù thân thể tráng kiện sống lâu trăm tuổi, nhưng cả đời đều làm một cái Cùng Quang trứng cũng không ai nguyện ý.

Cho nên cái giá kia tranh đoạt đến hai trăm triệu, nghẹn ở đó, đầy phòng cũng chỉ còn lại ba năm người nâng lên giá, nhưng biên độ tăng lên cũng dần dần chậm lại, biến thành tăng một trăm vạn một trăm vạn!

Ngưu mập mạp vẫn như cũ thờ ơ uống trà, nhưng ta có thể nhìn ra, hắn đang cười thầm, dù sao giá đã vượt qua hắn mong muốn.

Lưu Dương tuy rằng tài đại khí thô, nhưng so với người khác, gia sản những phú hào đang ngồi này không kém gì hắn. Hắn đã hơn nửa ngày không ra giá, trừng đôi mắt nhỏ âm trầm nhìn xem cái này, lại nhìn cái kia, lập tức móc ra máy truyền tin đi ra bên ngoài.

Cũng không biết gã âm thầm tính toán gì, khi trở về, trong ánh mắt ẩn chứa một cỗ hung ác.

Hắn nhìn mọi người, đột nhiên hai mắt sáng ngời.

"Ôi, chờ một chút!"

Lưu Dương cao giọng cắt ngang lời mọi người: "Các ngươi đều nói đây là đồ tốt, nhưng ta lại phát hiện vị đại sư này hình như có kiến giải gì đó khác, các vị có hứng thú nghe hắn nói một chút?"

"Hắn thích nói thế nào thì nói." Một phú hào bụng to mập mạp đang tranh đấu với người bên ngoài, khinh thường liếc nhìn ta, hướng về phía Lưu Dương kêu lên: "Nếu ngươi ra giá không nổi thì đừng quấy rối, nhiều đại sư như vậy đã giám định rồi, chúng ta cũng tận mắt nhìn thấy, còn có gì là giả?"

"Điều này cũng khó nói." Lưu Dương cười nói: "Nếu thứ này thật sự là đồ tốt, cho dù ta hao phí gia tài cũng nhất định phải đoạt được. Các vị cũng biết, vận khí của ta xưa nay chưa tốt, chỉ cần là thứ ta muốn, chưa từng có ai tranh được với ta!"

Vừa nghe lời này, các vị phú hào đang ngồi không khỏi ngẩn người, trên mặt có mấy người đều hiện ra vẻ sợ hãi.

Gia hỏa này nói không giả, phàm là đối thủ cạnh tranh với hắn, tất cả đều không có kết quả tốt.

"Ta ra ba trăm triệu!" Đột nhiên, một phú hào nửa ngày không ra giá đột nhiên kêu lên.

Kỳ thật, vừa vào cửa ta đã chú ý tới gia hỏa này.

Bởi vì tuổi của hắn không lớn lắm, bộ dáng cũng chỉ ngoài bốn mươi, giống như Lâm Phong, cũng có một mái tóc màu trắng như tuyết.

Hiển nhiên, hắn cũng là một trong số rất nhiều người bị hại.

Vừa rồi có lẽ hắn còn có chút nghi ngờ, chưa bỏ ra được giá cao như vậy, nhưng nghe Lưu Dương vừa nói như vậy, cơ bắp trên mặt đột nhiên run rẩy vài cái, lập tức cắn răng báo ra giá cao!

Hắn có thể liên tưởng đến nhiều người bị hại mà không thể trị được, cảm nhận được uy hiếp trần trụi của Lưu Dương, tâm thần bất an, bởi vậy nên muốn mua cái hộp gỗ này để giải thiên tai.

"Chu tổng tổng đốc đừng vội, ta hiện tại rất hứng thú nghe vị đại sư này nói thế nào. Ta nghĩ, ngươi làm sao cũng không kém một thời gian này chứ?" Giọng điệu của Lưu Dương rất ngạo mạn, lập tức cười nói với ta: "Vị đại sư này, ngươi có cao kiến gì sao?"

Kỳ thật, ta đã sớm khám phá ra ẩn tình bên trong, cho dù Lưu Dương không tìm được ta, ta cũng sẽ nói ra chân tướng, chỉ là muốn xem bọn hắn lại diễn trò này đến khi nào.

Bất quá, nếu như bây giờ đã hỏi đến ta, ta đây cũng thuận thế mà làm vậy.

Ta đứng dậy, nhìn hộp gỗ kia một chút, nói: "Chư vị nói không sai, đây chính là một kiện cổ vật, hơn nữa trận pháp điêu khắc trên đó cũng cực kỳ cao minh, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" Lúc trước phú hào béo mập kia, nhìn chằm chằm cặp mắt truy vấn.

Ngay cả Phương lão một mực nhắm mắt dưỡng thần cũng chậm rãi mở mắt ra.

"Chỉ có điều đáng tiếc, trận pháp đã lâu đời, linh khí héo tàn. Hơn nữa tác dụng của trận pháp này cũng không như các ngươi nghĩ, căn bản không có công hiệu nuôi dưỡng thân thể, mà chuyên môn dùng để chứa quỷ hồn. Các ngươi nếu đem thứ này để trong nhà, ít thì nửa năm, ít thì mấy tháng, cả nhà già trẻ sẽ chết không minh bạch, ngay cả con chuột cũng không còn..."

"Nói bậy!" Ngưu Đại Đảm vừa nghe liền vỗ mạnh xuống bàn, lớn tiếng quát: "Thằng nhãi hỗn độn ở đâu ra, dám ăn nói bừa! Ngươi lập tức cút ra ngoài cho ta."

"Ai? Có ý tứ." Lưu Dương nghe vậy, vỗ hai cái cằm có chút hả hê, nói với ta: "Vị đại sư này, ngươi nói tiếp đi, ta ngược lại càng ngày càng cảm thấy hứng thú..."

Lập tức hắn quay đầu nhìn về phía Ngưu Đại Đảm: "Các ngươi trong ngành này, không phải có một câu nói gọi là học không lớn, người có thành tựu vi tôn sao? Các ngươi đều có phân rẽ, không bằng hảo hảo phân biệt một chút, để cho chúng ta nghe rõ ràng!"

Trải qua lần này, Ngưu Đại Đảm cũng không dám tùy ý làm bừa.

Bên cạnh có một lão đầu gầy để râu dê, lại nhìn hộp gỗ một chút, lại nhìn nhìn ta nói: "Vị tiểu sư phó này, ngươi đã nói hộp gỗ này là vật trữ hồn giấu quỷ, thế nhưng có chứng cớ gì không?"

"Đúng vậy!" Bên cạnh lại có một người tiếp lời: "Vừa rồi sư phụ và Ngưu sư phó đều đã nghiệm chứng qua, cành đậu sinh ra cành mới, gió thơm tự sinh, đây đều là hình thiên uẩn linh bảo, ngươi như thế nào hết lần này tới lần khác nói như vậy?"

"Sợ là không phải là vãn bối mới xuất hiện, muốn một tiếng vang kinh người, cố ý làm phản trước mặt mọi người nhỉ?"

"Đúng vậy, nếu ngươi đã nói như vậy, thì có chứng cứ gì cơ chứ."

Ta nhìn những người này một chút, trong lòng thầm nghĩ: "Đừng nhìn bọn người này quần áo mỗi người đều là kỳ lạ, thoạt nhìn toàn là cao nhân đại sư gì đó, nhưng thực tế đều là phế vật chỉ biết da lông, căn bản không rõ chi tiết gì đối với thứ này, chỉ biết người mây cũng mây trôi, toàn bộ đều trống rỗng. Trong phòng, cũng chỉ có ba người hiểu rõ mánh khóe trong đó."

Một tên là Ngưu Đại Đảm bán bảo vật, một tên là Cốc Trường Sinh phối hợp diễn kịch, còn một tên là Phương lão đang nhắm mắt dưỡng thần, không nói một lời.

Ngưu Đại Đảm cùng Cốc Trường Sinh là muốn lừa gạt lấy tiền của mọi người, trình diễn một vở kịch như vậy! Nhưng Phương lão mặc dù nhìn ra vấn đề, nhưng chỉ đối với thuyết pháp của Tiên Thiên linh khí một phen trình bày, cũng không bình luận bất cứ điều gì xấu đối với đáy hộp gỗ.

Bởi vậy có thể thấy được, hắn không phải cùng hai người Ngưu Đại Đảm, Cốc Trường Sinh, nhưng cũng không nói toạc ra.

Lão đầu nhi này rốt cuộc tính toán gì vậy? Hắn có lai lịch gì đây?

Đệ nhất thiên thiên bảy trăm hai mươi mốt viên kim châu đã được tuẫn táng.

"Tiểu sư phụ." Sắc mặt Cốc Trường Sinh ngồi dưới đất rất khó coi, nhìn chằm chằm ta nói: "Theo như lời ngươi nói, hộp gỗ này chẳng những không phải Tiên Thiên Linh Bảo, ngược lại còn là vật hại người?"

"Không sai." Ta gật đầu nói.

"Đó chính là nói, cả phòng này chỉ có một mình ngươi là người sáng suốt, các vị đại sư khác đều là hạng vô năng hả?" Sắc mặt của gã càng thêm âm trầm, trong lời nói mang theo vài phần đe dọa.

Tất cả mọi người không nhìn ra manh mối, khổ nỗi chỉ có ta nói thứ này không bình thường.

Vừa rồi mọi người chỉ là nghi ngờ mà thôi, hắn lần này đã đẩy tất cả mọi người vào đối lập với ta.

Hơn nữa còn có ý hàm ý bên trong: "Tiểu tử, ngươi bớt dính líu vào chuyện người khác! Không nhìn Phương lão cũng ngậm miệng không nói sao? Ngươi cần gì phải đứng ra giả bộ người thông minh?"

Ta quét mắt nhìn mọi người, gật gật đầu nói: "Ngươi nói nghe cũng không sai, những người này vốn học nghệ không tinh không giỏi, lại còn muốn xuất đầu lộ diện, giả làm cao nhân đại sư gì đó —— chẳng những lừa bịp, mà còn làm hại tiền tài của người ta, vừa rồi thiếu chút nữa hại tính mạng người thuê, nói là vô năng cũng khách khí, quả thực là rác rưởi trong giới âm vật, ta còn cảm thấy ngượng ngùng thay bọn họ."

"Làm càn!"

"Tiểu tử! Ngươi nói cái gì đó."

"Hỗn tiểu tử từ đâu ra, ngươi là cái thá gì?"

Các vị đại sư vừa nghe vậy, lập tức như vỡ nồi, lớn tiếng hô lên.

Nếu không phải vì ngại mặt mũi của Phương lão, chỉ sợ đã một hơi chặt đứt muôn vàn mảnh thi thể của ta rồi.

"Ha ha, thú vị, thú vị!" Lưu Dương cười ha ha nói: "Tiểu sư phó, vậy ngươi nói đi, bọn họ rốt cuộc là rác rưởi ở chỗ nào? Ngươi làm sao biết hộp gỗ này có vấn đề."

"Rất đơn giản!" Ta chỉ hạt đậu trước bàn gỗ: "Nếu ta đoán không lầm, đây căn bản không phải pháp khí gì, mà là Ngưng Quỷ Châu đúng không?"

"Là dùng mộ chôn cất kim khí, tế luyện thành, tiến tới ngưng tụ hồn phách, tụ thành hạt châu, nói cách khác, đồ vật của ngươi bản thân chính là một món âm vật. Bị quỷ khí trong hộp gỗ hun khói, lập tức đâm chồi nở hoa, làm biến hóa, cũng không phải chuyện gì hiếm lạ, kẻ lừa gạt vô năng cũng thôi đi, nhưng muốn che đậy ta thì vẫn hơi kém!"

Nói xong, ta đi xa vài bước, từ trong khu vực chậu rơi trên mặt đất lôi ra một cái cây nhỏ, vung tay lên, ném về phía cái bàn vuông đặt hộp gỗ.

Cây nhỏ tới gần bàn vuông mấy mét, liền bùm một tiếng rớt xuống, lại nhìn lúc, một giây trước một giây còn xanh tươi cây nhỏ đã khô héo, uể oải, biến thành một cành cây khô.

Mọi người đang ngồi thấy vậy không khỏi quá sợ hãi, đồng thời ai nấy đều nhìn về phía Cốc Trường Sinh.

Cốc Trường Sinh tựa như cũng không nghĩ tới, ta lại có thể vạch trần hắn dễ dàng như thế, lập tức vội vàng nói: "Tiểu tử này thân mang tà thuật! Đây là trò bịp bợm hắn giở trò."

"Ta đang chơi trò quỷ gì vậy?" Ta hừ lạnh một tiếng nói: "Vậy vừa rồi các ngươi diễn xuất cái tên gì?"

"Chẳng phải là muốn lừa tiền tài của mọi người sao." Lập tức, ta quay mặt về phía mọi người, nói: "Các ngươi thật sự cho rằng mùi hương vừa ngửi được là linh khí tiên thiên gì? Nói thật cho các ngươi biết, đó là quỷ khí! Nhìn xem trên rốn các ngươi, có phải có điểm đen nhỏ hay không."

Nghe xong lời này, tất cả mọi người đều hoảng loạn, vội vàng vén y phục lên, tra xét.

Quả nhiên, phía trên mỗi người rốn đều có một điểm đen không quá rõ ràng, nếu không chú ý, còn tưởng là một khối nốt ruồi đen nhỏ đột nhiên dài ra.

"Cái này... đây là cái gì..." phú hào tóc trắng kinh hãi đầu tiên.

"Đây là dấu hiệu âm khí nhập thể, các ngươi hít vào cũng không nhiều, nếu để thứ này ở trong nhà lâu dài, đừng nói sống lâu trăm tuổi, có thể sống qua Trung thu đã tính mạng ngươi lớn! Mệt ngươi còn có thể hô giá ba ức, là ngại mạng dài sao?"

Lần này, đám phú hào lập tức xôn xao.

"Ngưu mập! Ngươi sẽ chết không yên lành!"

"Con bà nó! Lão tử giết ngươi!"

Đám người này vốn là ông chủ lớn tụ tập một phương, mỗi người đều giàu nứt đố đổ vách, năng lượng kinh người.

Trước mắt hai tên thần côn này lại dám đem âm vật coi là linh khí dưỡng sinh mua cho bọn họ, lập tức giận tím mặt. Một đám lớn tiếng kêu gào, có mấy ông chủ đã lấy ra máy móc, chuẩn bị gọi người tới.

Cốc Trường Sinh vừa thấy không thể lừa gạt được nữa, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hung tợn trừng mắt ta một cái nói: "Tiểu tử, dám phá hỏng chuyện tốt của ta! Hôm nay ta sẽ cho ngươi xem bản lĩnh thật sự của ta!"

Nói xong, Ngưu Đại Đảm kêu lên: "Ngưu sư huynh, để ta đối phó với tiểu tử này, ngươi thu thập đám phế vật kia!"

Ngưu mập mạp lại cười ha ha nói: "Lúc đầu ta cảm thấy biện pháp lừa tiền này quá nhàm chán, không bằng trực tiếp động thủ đoạt lấy thống khoái! Thế nào, đi vòng vo lớn như vậy, còn phải theo biện pháp của ta mà làm?" Ngay sau đó, hắn móc từ trong ngực ra một chuỗi chuông nhỏ màu đen lắc lư vài cái.

Theo tiếng chuông vang lên, ánh đèn trong phòng chợt sáng chợt tối, từng luồng từng luồng âm phong nổ tung. Một đám bóng đen mắt thường có thể thấy được từ trong linh đang phiêu hốt ra, khắp nơi tán loạn.

Mấy tên phú hào đánh lấy máy truyền tin đều không có tín hiệu, vừa thấy cảnh tượng này thì sợ tới mức loạn thành một bầy.

Từng bóng đen phiêu lãng, từng tiếng kêu thê lương thảm thiết không dứt bên tai!

Trong nháy mắt, đèn đuốc sáng trưng, đại sảnh phong cách cổ xưa liền biến thành quỷ ốc.

Lưu Dương cũng bị dọa như chúng phú hào không biết phải làm sao, bất quá ánh mắt của gã vẫn nhìn về phía cửa ra vào, giống như đang chờ đợi cái gì đó.

Kỳ quái hơn chính là Phương lão.

Hắn vẫn như cũ ngồi vững vàng ở trên ghế, nhẹ nhàng gảy phấti nước trà, giống như cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không thấy.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người trong phòng đều bị từng sợi bóng đen dồn đến góc phòng, tất cả đều bị dọa đến toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ngay cả những đại sư lợi hại kia, cũng không đi đâu cả, từng người từng người ném la bàn, ném kiếm gỗ đào vào, sợ tới mức thân thể run rẩy.

Những bóng đen này cũng không phải là âm hồn bình thường, đều là vong linh đã được tế luyện, hơn nữa còn ngưng kết thành trận pháp âm trầm, những tên đại sư giả này nào đã từng thấy trận thế như vậy? Tất cả đều bị dọa không nhẹ, gấp giọng kêu lên: "Tiểu sư phụ, cứu chúng ta!"

Có lẽ bọn họ đã quên mất, ngay vừa rồi còn định liên thủ đối phó ta đấy.

"Cứu các ngươi? Chỉ sợ chính hắn cũng khó tự bảo vệ mình rồi!"

Cốc Trường Sinh hung tợn nói, từ trong lòng lấy ra một khối xương người.

Xương cốt này đen kịt toàn thân, dài ước chừng hơn một thước, to bằng hạt đào, nhìn bộ dáng có lẽ là xương đùi, hắn quơ quơ về phía ta nói: "Tiểu tử, vốn ta cũng không muốn giết người! Đây đều là ngươi ép ta."

"Vốn dĩ, ta cũng không muốn giết người!" Ta nhìn hắn hời hợt nói: "Nhưng bây giờ, ta cũng không muốn lưu cái tên tai họa nhà ngươi nữa!"

Cốc Trường Sinh hừ lạnh một tiếng nói: "Khẩu khí thật lớn! Đi chết đi!" Nói xong, ném hắc cốt ra, hướng phía ta đón đầu đập tới.

(D: Chúc Trung Thân học giả sinh nhật theo thuỷ tinh nhỏ! Gần đây có người đọc, thương nhân trong《 Âm gian 》lại không đổi mới, thương nhân ở Vụ Âm gian mỗi ngày đều cập nhật, xin nhận phép chuẩn hỏa tinh tiểu thuyết, đổi mới hoặc là cải trang lại một chút là được.)

Đệ nhất thiên thiên bảy hai chương khí phách Trương Cửu Lân (Việt vượt)

Hắc cốt kia mang theo trận trận âm phong, đập thẳng tới mặt ta.

Ta mới vừa muốn trở tay rút đao, đã thấy xương cốt kia đột nhiên dừng lại trước mặt ta, một bóng đen cao lớn khôi ngô từ đó bay ra, hai tay đều cầm một cây rìu lớn bổ về phía ta.

Đây là Quỷ Tướng chuyên môn công kích hồn phách người sống!

Ta đưa tay lấy ra một tấm phù chú, vừa muốn ném ra, đã thấy Quỷ Tướng kia vậy mà sửng sốt một chút, lập tức vứt bỏ song phủ, quỳ thẳng tắp trước mặt ta.

Đây là có chuyện gì?

Đừng nói là ta, ngay cả bản thân Cốc Trường Sinh cũng có chút không rõ đầu óc.

Vốn dĩ hắn tung ra Quỷ Tướng đằng đằng sát khí, chính là muốn một kích mất mạng, chém hồn phách của ta thành từng mảnh nhỏ.

Nào ngờ Quỷ Tướng này lại hướng ta quỳ xuống, phảng phất ta mới là chủ nhân chân chính của nó.

"Giết!"Cốc Trường Sinh bóp đốt ngón tay, hắc cốt cũng theo đó không ngừng dao động.

Trên cổ Quỷ Tướng kia lóe ra một vệt kim quang, đây là pháp khí điều khiển Quỷ Tướng.

Nó ngẩng đầu nhìn ta, hai mắt biến thành màu đỏ như máu, vừa muốn đứng thẳng người thì đột nhiên phịch một tiếng tản ra một mảnh khói đen, hắc cốt ở phía trước cũng lập tức vỡ thành tám mảnh!

Ngay sau đó, vù vù...

Mấy đạo hắc ảnh thoáng hiện trước mặt ta.

Tám tên thị vệ không đầu, tay cầm trường đao, một bóng đen cao lớn, đỉnh đầu treo một chiếc đèn cổ bằng đồng xanh, còn có một lão già dáng người thấp bé chắp hai tay sau lưng.

Đúng là Thập âm vệ bị ô mộc hạch thu phục!

Từ lúc ở Ô Tô Lý Giang, Thập Âm vệ này đã từng tự hành xuất hiện, giúp ta phá giải U Minh Bách Quỷ Trận, nhưng ta vẫn không thể thăm dò rõ rốt cuộc là triệu hoán ra như thế nào.

Lần này, không biết đã tiếp xúc chỗ cấm chế nào, Thập Âm vệ lại hiện thân.

Mười cỗ âm hồn này tuy rằng ký dưỡng ở trong ô mộc hạch, nhưng ta căn bản cũng không biết phương pháp thao túng.

Hơn nữa, một khi chúng nó xuất hiện, cũng không cần ta chỉ huy, sẽ tự động chiến đấu!

Thập Âm vệ vừa lộ diện đã đánh Quỷ Tướng với khí thế hung hãn tan thành tro bụi.

Chắc hẳn vừa rồi Quỷ Tướng cũng đã nhận ra khí tức Thập Âm Vệ, lúc này mới không dám tới gần!

Tuy đều là ác quỷ nhưng cũng có năng lực phân chia mạnh yếu, giống như đàn sói mặc dù khát máu, nhưng một khi nhìn thấy mãnh hổ chó gấu vẫn có chút đảm khí không đủ. Nói vậy Thập Âm vệ này mặc dù ở trong quỷ hồn, cũng là tồn tại cực kỳ hung tàn!

Cốc Trường Sinh vừa thấy, nhất thời kinh hãi đến sắc mặt đại biến, liên tục lùi bước nói: "Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai..."

Hắn còn chưa kịp nói xong, Huyền Đăng Âm Hồn giơ tay chỉ một cái, một đạo hắc tuyến bay vút ra, gắt gao cuốn lấy bóng dáng của Cốc Trường Sinh. Ngay sau đó tám đạo bóng đen không đầu kia vội vàng xông ra, tay nâng đao đồng loạt chém vào trên người hắn!

Không có máu tươi tung tóe, không có tiếng kêu thảm thiết, thậm chí ngay cả thân thể của Cốc Trường Sinh cũng không nhúc nhích, cả người hóa thành một đoàn khói đen.

Ngay cả người lẫn hồn phách đều biến mất vô ảnh vô tung!

Âm hồn treo đèn lại chỉ về phía Ngưu Đảm sau lưng, một đám hắc ảnh lại bay lượn ra.

"A? Không tốt!" Ngưu Đại Đảm quát to một tiếng không tốt, phun ra một ngụm máu tươi về phía linh đang, lập tức ném ra xa, xoay người bỏ chạy.

Gió lạnh thổi mạnh, quỷ khí dày đặc!

Trong phòng lập tức biến thành màu đen như nửa đêm, từng đợt tiếng quỷ khóc sói tru vô cùng thê lương vang lên.

Xoạt xoạt xoạt xoạt...

Tám đạo quang ảnh nhanh chóng lướt qua, giống như sấm sét, cả phòng tối đen tiêu tán không còn.

Lại nhìn sang, nào còn âm phong quỷ khí...

Thập Âm vệ không thấy đâu nữa, ngay cả Ngưu Đại Đảm cũng chẳng biết đi đâu, trên mặt đất chỉ để lại một vũng máu lớn, rải rác rơi xuống trước cửa sổ, trên song cửa chỉ còn lại một luồng khói đen cuối cùng chưa tiêu tán sạch sẽ.

Xem ra gia hỏa này thấy không ổn, muốn mượn Tụ Quỷ Linh ngăn cản một chút, thừa cơ trốn thoát, nhưng vẫn không thể tránh thoát Thập Âm vệ đuổi giết, giống như Cốc Trường Sinh bị tán hóa thành tro!

Những phú hào và đại sư kia núp ở góc tường, cho tới lúc này mới tỉnh hồn lại, từng người dập đầu như bằm tỏi, miệng đầy cảm ơn.

Phương lão không bao giờ giống như vừa rồi khí định thần nhàn, cực kỳ kinh ngạc đứng tại chỗ, rất giật mình nhìn ta.

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới, hai tên cao thủ hung thần ác sát này, chỉ trong nháy mắt đã bị ta miểu sát, ngay cả một mảnh cặn cũng không còn!

Thực lực và tu vi như vậy quả thực làm người nghe kinh hãi!

Đừng nói những phú hào ngoại trừ tiền tài chẳng khác gì người bình thường, ngay cả những kẻ mới vào Đạo môn cũng chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.

Cả một đám đều coi ta như Đại La Kim Tiên!

"Trương đại sư quả nhiên danh bất hư truyền, lão phu có tội!" Cuối cùng Phương lão cũng nghĩ ra được điều gì đó, phù phù một tiếng, từ trên xe lăn lăn lăn lăn lăn xuống, quỳ thẳng tắp trên mặt đất.

Ta cũng không đỡ hắn, nghiêm nghị hỏi: "Nếu ngươi đã thấy rõ thủ đoạn quỷ quái của hai người này, vì sao không nói ra? Nếu như ta vừa rồi không đứng ra, ngươi cũng sẽ trơ mắt nhìn bọn hắn đoạt tiền người ta, hại tính mạng người ta sao?"

"Cái này..." Phương lão có chút khó xử, tựa hồ có điều gì khó nói.

"Các ngươi đi trước đi! Bất quá phải nhớ kỹ, chuyện hôm nay nếu có người dám lộ ra nửa chữ, hai người kia chính là kết cục của các ngươi!" Ta nghiêm nghị quát.

"Hiểu rồi, hiểu rồi! Chúng ta tuyệt đối không dám nói bừa."

"Chúng ta không nhìn thấy gì cả, cái gì cũng không biết..."

Đám người liền miệng vâng dạ, liền lộn nhào đi ra ngoài, nhiều người chân đã sớm chết lặng, càng có mấy gia hỏa đều bị hù đái ra quần.

Thật khó tưởng tượng, những người này đều là ông chủ giàu có một phương, mỗi người đều không ai bì nổi, cũng có một mặt chật vật không chịu nổi như thế.

Nhưng trong những người này, tương đối mà nói, chỉ có Lưu Dương là có thần sắc an ổn nhất, thừa dịp mọi người không chú ý, còn lén nhìn ta vài lần, một khi đối mặt, lại vội vàng cúi đầu.

Tên gia hỏa này khẳng định có quỷ!

Mọi người đang đi ra ngoài, lúc này, ta đột nhiên cảm giác ở cửa có một ánh mắt lăng lệ phi thường nghiêm túc nhìn chằm chằm ta.

Ta có chút kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đã thấy một tiểu tử mặc áo khoác, cõng một cái túi lớn màu đen đi tới trước mặt.

Người này không có gì là ngạc nhiên, xem ra chỉ là một tên tài xế hoặc bảo tiêu bình thường mà thôi, nhưng cái lưng cõng sau lưng của hắn lại rất kỳ quái!

Ánh mắt lăng lệ ác liệt kia phát ra từ cái túi này.

"Lưu tổng, đây là..." Tiểu tử kia vừa thấy nhiều phú hào như vậy chật vật như thế, cũng có chút mờ mịt, đi đến bên cạnh Lưu Dương rất là kinh ngạc hỏi một tiếng.

"Không sao, không sao." Lưu Dương liên tục khoát tay nói.

"Ngày hôm qua, cốc tiên sinh nói..."

"Nói nhảm nhiều thế, đi mau!" Lưu Dương tức giận quát một tiếng, tiểu tử kia cũng không dám nói thêm gì nữa, nhanh chóng đi theo hắn ra ngoài.

Những người này trong nháy mắt liền đi ra một khoảng sạch sẽ, trong phòng chỉ còn lại Phương lão và hai người tài xế chuyên trách của hắn.

Phương lão nhìn thoáng qua tên tài xế kia, giới thiệu: "Đây là cô nhi mà ta thu dưỡng từ nhỏ, đáng tin hơn con ruột của ta nhiều."

Tài xế kia thấy Phương lão vẫn quỳ dưới đất nghiêm chỉnh như cũ, cố tình muốn đỡ nhưng lại không dám, đành phải thành thành thật thật đứng ở bên cạnh.

Hắn liếc mắt phân phó: "Cuu hắn lên nói chuyện đi."

"Vâng!" Tài xế lúc này mới đỡ Phương lão lên xe lăn.

"Nói đi, hết thảy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ta cũng ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Linh Bảo đầu tiên thiên thiên thiên thất nhị tam thiên...

Ngồi trên xe lăn, Phương lão chỉ hai chỉ lên hai cái ghế đầu tiên rồi nói: "Trương đại sư có biết hai cái ghế này dành cho ai không?"

Vừa mới vào nhà, ta đã cảm thấy có chút kỳ quái.

Trong phòng này trang trí giống như nội đường của gia đình hoạn quan Minh Thanh, nếu là như vậy, hai chiếc ghế thái sư đứng đầu hẳn là phải có mặt ở đây.

Để cho gia chủ ngồi.

Nhưng những phú hào này thậm chí là Phương lão đều ngồi ở hai bên dưới, tất cả mọi người cũng không đi đoạt hai cái ghế kia, thậm chí đều cảm thấy rất tự nhiên.

Vị trí này để dành cho ai đây?

Ta không hỏi lão, Phương lão cũng không nói chuyện này với hắn mà tiếp tục nói: "Thật không dám giấu diếm, đây là chi nhánh hội trường phía Bắc của Linh Bảo hội, ta là bọn họ tìm đến Linh Bảo phụ trách vùng Hồ Bắc này để giao dịch."

"Linh Bảo hội?" Ta đột nhiên nhớ ra Ngưu Đại Đảm đã từng nhắc qua hai chữ Linh Bảo, nhưng rất nhanh bị Phương lão cắt đứt.

Rốt cuộc đây là tổ chức gì?

"Điều này cũng không trách Đại sư không nghe nói, Linh Bảo Hội vừa mới thành lập chưa đủ ba tháng."

"Đại sư cũng biết, kỳ thật cái gọi là linh bảo này, cũng chính là âm vật. Thương nhân tuy rằng qua lại lẫn nhau, nhưng ngày thường phần lớn đều là các loại, bất luận chủ cố hay âm vật đều là tự mình thu thập, tự bán, mà linh bảo này chính là một chỗ tập tán."

"Vật có thể treo thưởng, có thể đem ra đấu giá, tương đương với một thị trường giao dịch âm vật, ngoài ra còn bán một ít tin tức trong vòng ngoài. Hai cái ghế này, chính là để lưu lại cho người tới ngồi, ta chỉ là tạm thời an bài quản lý địa giới phía bắc Hồ Bắc mà thôi."

"Trước kia, ta vẫn ở nước ngoài, giúp Tô Phú tỉ thí, giai đoạn tốt nhất là các nhà bán đấu giá cỡ lớn giám định cổ vật. Năm nay người già thân thể yếu mới yếu như vậy, trở về nội bộ nuôi dưỡng người già. Nhưng sau đó Linh Bảo sẽ tìm tới tận cửa, buộc ta phải chủ trì buổi đấu giá này." Phương lão buồn bã thở dài.

"Ở hội có quy củ, chỉ cần không sinh sự trong hội trường, bất luận bán vật gì, ta cũng không có quyền can thiệp. Phàm là..." Hắn nhìn ta tiếp tục nói: "Nhưng phàm là người có ý phá hư giao dịch, tự dưng sinh sự, cũng khiến bọn họ tự giải quyết, sinh tử do mệnh. Trong hội nghị chỉ cung cấp tin tức cùng nơi, sau đó lấy tiền thuê mà thôi."

"Nói như vậy nghĩa là, các ngươi chỉ phụ trách cung cấp nơi đây, duy trì trật tự. Nhưng mặc kệ âm vật bán đi có lai lịch gì, có thể mang tính mạng hại người hay không, hoàn toàn không biết gì cả, làm như không thấy?" Ta hỏi.

"Đúng!" Phương lão khẽ gật đầu nói: "Bắt đầu đi, ta cũng không đành lòng, đã từng ngăn cản một vụ giao dịch, sau đó..."

Hắn cúi đầu nhìn chân của mình, thở dài một tiếng nói: "Đây chỉ là cho ta một bài học nho nhỏ, nhưng con cháu của ta tổng cộng có mấy chục người, đều ở trong lòng bàn tay bọn hắn, ta thật sự là không thể phản kháng a."

Điều này khiến ta càng thêm tò mò đối với tân tổ chức này!

Tuy rằng tu vi của Phương lão không cao, hơn nữa hai chân đã bị tàn phế. Nhưng ta nhìn ra được ít nhất cũng mạnh hơn Cốc Trường Sinh và Ngưu Đảm, chứ đừng nói đến lịch duyệt và kiến thức của lão còn hơn xa những thương nhân âm vật thông thường.

Trong vòng vây của thương nhân âm vật này, mặc dù nhân số không nhiều lắm, nhưng hành tung mỗi người đều quỷ bí, cơ hồ không có cái gì quá khứ, càng có nhiều người cổ quái cố ý ẩn thân. Như Phương lão cứ quanh năm sống ở hải ngoại thì lại càng không ai biết được.

Nhưng hắn vừa mới trở về nước, đã bị cái linh bảo không hiểu này đào ra, đây rốt cuộc là tổ chức gì? Mục đích của bọn họ là để kiếm tiền thuê thật sao?

"Vậy Linh Bảo hội này do ai lập ra?"

"Không rõ." Phương lão lắc đầu nói: "Đại sư, đây không phải là ta cố ý giấu giếm, mà là ta thật sự không biết!"

"Lúc trước, khi bọn họ tìm tới ta, chỉ có một tiểu cô nương, sau khi nói rõ ý đồ của ta, cũng không đợi ta đáp ứng không đồng ý, ném một cái khay ánh sáng đi. Ta mở ra xem xét cái khay., Bên trên ghi lại rõ ràng hình ảnh cuộc sống của tất cả con cháu, nơi ở của mỗi người, đơn vị, xe, tất cả đều ghi chép rành mạch, thậm chí tất cả các nơi có đam mê và thường xuyên đến... Tất cả tư liệu đều cực kỳ chi tiết."

"Đại sư, cả đời này ta chưa từng hại người nào, cũng thật sự không muốn tham gia Linh Bảo Hội, nhúng tay vào vũng nước đục này, nhưng cái này... Thật sự là ta không thể không theo!" Phương lão cầu khẩn.

Đột nhiên, ta lại nhớ tới một chuyện.

Ta chỉ muốn để Lâm Phong nghĩ biện pháp, thấy Lưu Dương một phía mà thôi, hắn lại thông qua Phương lão, dẫn ta đến nơi này.

Chẳng lẽ hắn cũng biết chuyện Linh Bảo hội, cố ý vì chuyện này? Nhưng hẹn Lưu Dương cũng là ta nhắc tới a.

"Lâm Phong có quan hệ thế nào với ngươi?" Ta đột nhiên hỏi.

"Lâm Phong xem như bạn vong niên của ta quen nhau từ lúc sáng sớm. Ah, đúng rồi, khách sạn lớn trong xanh này chính là sản nghiệp của hắn, lúc trước linh bảo hội chỉ cung cấp cho ta một số tiền tài khởi động, để cho ta tự tìm vị trí. Nhưng lúc ấy ta mới vừa trở về nước, vốn định nghỉ ngơi ngay tại đây, cũng không có kết giao gì với ngoại giới, làm sao có thể tìm được nơi thích hợp, liền cùng hắn nói ra."

"Tiểu tử này rất lâu mới làm, không đến mười ngày, giúp ta làm xong tất cả những việc này. Sau đó, Linh Bảo sẽ lại cho ta phát triển thành viên, ta cũng không biết ông chủ buôn bán gì cả, những người này cơ bản đều là do hắn giới thiệu."

"À, đúng rồi, chỉ có người tên Lưu Dương kia là ngoại trừ, hắn tự mình tìm tới cửa."

"Lưu Dương?" Ta hỏi.

"Đúng vậy." Phương lão khẽ gật đầu nói: "Lần đó là cạnh tranh một tấm Hộ Tâm Kính trên khôi giáp của tam quốc thời kỳ. Cũng chính là lần đó, ta thấy trên thân kính có Âm Linh cư ngụ, sợ bất lợi với người khác nên cố ý ngăn cản, sau đó liền hại cái chân này..."

Nghe đến đây, cuối cùng ta cũng hiểu được, lúc mới mở hộp gỗ ra, hắn có ý hỏi trước tiên xem ta nhìn thế nào, chính là muốn mượn miệng của ta, trước tiên nói ra chỗ quỷ dị của hộp gỗ, để phòng ngừa mọi người mắc mưu.

Đáng tiếc lúc ấy ta cũng không biết trong đó còn có nhiều ẩn tình như vậy, cũng không đoán ra ý tứ của hắn.

"Vậy sau đó thì sao? Bảo Tâm Kính bị ai tranh mất?"

"Lưu Dương." Phương lão giải thích: "Vốn ta còn tưởng rằng hắn sẽ bị hại sâu, nhưng hắn chẳng những lông tóc không tổn thương, ngược lại khí sắc càng tốt, trên sàn sinh ý cũng là thuận buồm xuôi gió. Nhưng người cạnh tranh hộ tâm kính với hắn lại bị chứng bệnh, không đến mười ngày đã chết."

Ngược lại Lưu Dương này càng thêm kỳ quái!

Bản thân hắn vốn là một người bình thường, lại có thể đạt được âm vật không bị hại, ngược lại vận khí càng tốt hơn, khí sắc càng tốt, làm sao làm được?

Phàm là người cạnh tranh với hắn, không phải đột nhiên lão hóa, thì chính là bệnh nan y, cái này chẳng lẽ đều là ngẫu nhiên sao?

Còn nữa, thủ hạ của hắn cõng sau lưng là vật gì? Tại sao ta lại có cảm giác như bị người nhìn chằm chằm vậy? Lẽ nào đây chính là chỗ dựa của hắn.

Đúng rồi!

Không phải hắn đi ra ngoài mở máy truyền tin một lần sao? Chắc chắn là để thủ hạ mang thứ này đến.

Thế nhưng, lúc ấy Cốc Trường Sinh âm hiểm quỷ kế với Ngưu Đại Đảm còn chưa bị ta vạch trần, cũng không triển lộ ra thuật giết người, tiểu tử này đột nhiên lại để cho người ta mang đến thứ này là muốn làm gì?

Chẳng lẽ lúc ấy hắn đấu giá không thành, âm thầm ghi hận, dùng thứ này làm hại người cạnh tranh hắn?

Đệ nhất thiên thiên thất nhị tư thiên tụ hồn trận, nhất thiên vạn linh tụ hồn trận...

"Như vậy đi, Phương lão, ngươi về trước đi, sau này có chuyện gì ta sẽ lại liên lạc với ngươi. Chuyện lần này, nếu là chuyện Linh Bảo sẽ truy vấn ngươi, ngươi cũng không cần giấu diếm, thành thực báo đáp là được..." Ta nhàn nhạt phất tay nói.

"Vậy đại sư người..."

"Ngươi không cần lo lắng cho ta, ta cũng đang muốn xem xem rốt cuộc Linh Bảo này là cái gì!"

Phương lão vừa thấy ta cũng không muốn nói thêm gì, liên tục cảm ơn ta, bị đầu tài xế đẩy ra ngoài.

Cho đến lúc này ta mới đến bàn vuông, cầm lấy hộp gỗ nhỏ kia.

Ta mới vừa cầm hộp gỗ trong tay, Ô Mộc Hạch trong lòng cùng Cửu Sinh Tháp đột nhiên có cảm ứng, bắt đầu rung động kịch liệt! Xem ra thứ này quả thực có liên quan rất lớn với Cửu U nhất môn.

Hộp gỗ được điêu khắc từ gỗ đào, nói chính xác hơn là rễ đào.

Trận pháp khắc trên hộp gỗ đích xác chính là Vạn Linh Tụ Hồn Trận, hơn nữa cực kỳ chính xác, cơ hồ giống như đúc với ghi chép trong Âm Phù Kinh!

Cho dù là môn nhân Cửu U môn, cũng chỉ nghe nói đến thập đại cấm trận, nhưng một mực không thấy nó.

Trong Âm Phù Kinh ghi chép phi thường tường tận phương pháp tế luyện bàng môn tả đạo, nhưng duy chỉ có không ghi chép thập đại cấm trận, chỉ nói sơ lược một chút công hiệu thế nào, có đặc thù gì mà thôi.

Như thế xem ra, nhất định phải tổng hợp tam bảo Cửu U mới có thể thu được pháp môn trong đó.

Hiện giờ tam bảo đều ở trong tay ta, đừng nói luyện chế cấm trận gì đó, ngay cả phương pháp mở ra Ô Mộc Hạch và Cửu Sinh Tháp ta còn chưa rõ ràng.

Đối với Ô Mộc Hạch, tốt xấu gì ta cũng biết đại khái, đó là một bảo bối nuôi hồn, Thập Âm vệ ở trong đó, thỉnh thoảng còn hóa thân làm tiểu đệ của ta, còn thuận tiện hơn Vĩnh Linh Giới!

Nhưng đối với tháp Cửu Sinh, mãi tới bây giờ ta vẫn vô kế khả thi, ngay cả thứ này rốt cuộc để làm gì còn không biết.

Vừa nhìn thấy Vạn Linh Tụ Hồn Trận trên hộp gỗ, ta đột nhiên nảy sinh một chủ ý -

Nếu trận pháp này đã phải ngưng hợp thành tam bảo mới có thể tìm hiểu, như vậy ta dựa theo trận pháp này, đẩy ngược trở lại, có phải có thể từ đây giải khai bí ẩn của tam bảo hay không?

Hơn nữa nếu theo như lời Giang Đại Ngư nói, người có được Cửu U Tam Bảo, chỉ có hai đời tông chủ Cửu U nhất môn.

Vậy thì hộp gỗ này chắc là do hai người bọn họ chế tạo ra, bên trong sẽ ẩn giấu bí mật gì đây?

Cái này đối với người khác mà nói, thật sự là một kiện chí âm chí tà, nhưng với ta mà nói lại là miếng bánh từ trên trời rớt xuống!

Nếu như thật sự có biện pháp đẩy lùi trận pháp, như vậy có thể cởi bỏ bí ẩn của tam bảo, tiến vào tu vi đại thành, báo thù thay chư vị tiền bối, thời gian chém giết Long Thanh Thu cũng không còn xa nữa!

Mặc kệ thế nào, một phen này ta cuối cùng cũng không uổng phí!

Sau khi thu hồi hộp gỗ, ra khỏi khách sạn lớn là Lam Loan, ta trực tiếp viết giấy tờ cho Lâm Phong.

"Trương đại sư, sao rồi? Nhìn thấy Lưu Dương rồi chứ? Có thu hoạch gì à." Dường như Lâm Phong vẫn luôn chờ ta trả lời trên máy truyền tin, vừa mới bình tĩnh liền nhận lấy, không chờ được mà hỏi.

"Lâm Phong, ngươi trước hết thành thật trả lời ta mấy vấn đề." Ngữ khí ta âm trầm nói.

Lâm Phong dường như cũng nghe ra được giọng điệu của ta có chút không đúng, thoáng sửng sốt một chút, lập tức nói: "Được, đại sư, ngài hỏi đi, ta cam đoan tuyệt đối không có nửa câu nói dối."

"Có phải ngươi đã sớm biết thân phận và lai lịch của Phương Tự Thanh cho nên mới cố ý tiếp cận hắn?"

"A, cố ý tiếp cận là thật, bất quá về sau ta mới thăm dò lai lịch của hắn. Ngài cũng biết, những thứ như chúng ta làm ra địa sản, luôn phải nghĩ cách tạo ra một ít quan hệ, có một lần ta cùng một vị lão thủ Trường Thần luyện., Trong lúc vô tình gặp được Phương lão, nhìn từ khí tràng của lão thì tuyệt đối không phải là người bình thường! Lúc đó ta còn tưởng lão là lão thủ lĩnh của một vị đã về hưu, thậm chí là đại tướng của quân khu, vì thế liền tạo ra cơ hội cùng hắn ngẫu nhiên gặp gỡ một chút, sau đó lại càng nói chuyện nhiều, biến thành vong niên giao."

"Cho dù ta không đề nghị gặp Lưu Dương, ngươi có phải cũng định thông qua Phương lão dẫn ta đến Linh Bảo hội không?" Ta cười lạnh nói.

"Ừm..." Lâm Phong ấp úng một lúc rồi mới sảng khoái trả lời: "Vâng! Thực không dám giấu giếm, ta đã sớm hoài nghi tiểu tử Lưu Dương này mượn thứ gì đó âm tà đến hại người, hơn nữa ta nghe nói hắn ở trong Linh Bảo hội đã lấy được một kiện Hộ Tâm Kính của Tam Quốc, có thể có quan hệ với thứ đó nhưng vẫn không có chứng cứ gì, cho nên."

"Có phải ngươi đã từng hạ độc thủ với Lưu Dương, nhưng mà vẫn không thực hiện được?" Tiếu ý của ta càng sâu.

"Cái này..." Lâm Phong dừng lại một lúc lâu, cuối cùng cũng thừa nhận.

"Đúng! Tiểu tử Lưu Dương này thật quá không đúng! Không riêng gì ta hận hắn, cơ hồ tất cả đồng hành đều hận hắn thấu xương, hắn hoàn toàn không quan tâm đến quy củ pháp tắc gì gì cả, cứ làm như chuyện ở đất, chúng ta vì không cạnh tranh lẫn nhau mà đổ thêm tiền ra, mỗi lần trước khi chính phủ thả ra mặt đất đều sẽ dính vào người khác nhau., Trong bóng tối đều sẽ mở buổi gặp mặt trước, thương lượng kỹ, mảnh đất nào thì người đó đi mua, hạng mục ai làm. Như vậy mọi người đều có lợi, ai cũng sẽ không bỏ nhiều tiền oan uổng, đây đều là quy tắc ngầm của toàn quốc, cho dù công ty lớn nhỏ của cả nước đều làm như vậy."

"Nhưng hắn thì ngược lại, lúc thương lượng thì nói rất tốt, đến lúc đó biến thành quẻ, không phải tranh liền là cướp. Hắn nếu thật sự lấy tiền đánh tới, chúng ta nhận, ai bảo người ta nhiều tiền chứ? Nhưng tiểu tử này lại đi chơi gái đàng hoàng, phàm là người cạnh tranh với hắn, không có một cái kết cục tốt nào, lúc này mới có mấy năm đó thôi! Trong ngành đi săn đã chết mấy người rồi! Người ngoài đều nói chúng ta xào ngoài báo ứng, nhưng chúng ta đều biết nhất định là tiểu tử này giở trò quỷ."

"Đừng nói là ta, cơ hồ tất cả đồng hành đều hận hắn không chết! Chúng ta tuy không thông qua lẫn nhau, nhưng rất nhiều người đều làm như vậy, muốn lấy gậy ông đập lưng ông, mời người làm bù nhìn vân vân gì đó, nhưng một chút tác dụng cũng không có."

"Trừ chuyện đó ra, chúng ta không làm gì khác nhau. Dù sao hiện tại chính là xã hội pháp chế, cũng không thể thuê hung thủ giết người. Lại nói, có thể hắn cũng là chuyện xấu làm nhiều, cũng phòng ngừa một chiêu này, bất luận đi đến chỗ nào, trước sau người đều đi theo một đống bảo tiêu, cho dù mời hung thủ cũng chưa hẳn làm được! Lui vạn bước mà nói, cho dù thật sự giết hắn, cũng là mọi người được lợi, mà vụ án phạm tội lại muốn mình gánh tội, cho nên cũng không có ai làm như vậy."

"Chúng ta chỉ có thể âm thầm điều tra tư liệu đen của hắn, muốn thu thập chứng cứ không pháp nào của hắn, thông qua con đường chính cứu hắn ngược lại, hoặc là..." Lâm Phong nói đến đây muốn nói lại thôi.

"Hoặc là tìm một người giống ta, vận dụng một ít thuật âm dương, thần không biết quỷ không hay đem hắn xử lý ra, có phải không?" Ta cười nói.

"Đại sư, chuyện này..." Lâm Phong có lẽ đã bị ta hỏi trắng trợn như vậy, vội vàng uống một ngụm nước, đè xuống, lúc này mới thành thật trả lời: "Trương đại sư, thật không dám giấu diếm, chúng ta thật sự nghĩ như vậy, chỉ cần có thể làm đổ Lưu Dương, chúng ta mỗi người nguyện trả năm ngàn vạn, vô luận là đánh tới trên tài khoản của ngài, hay là quyên góp từ thiện cho Từ tổng, về phần ngài dùng biện pháp gì, chúng ta không tiện hỏi qua."

Nhớ lại lịch sử phát gia của Lưu Dương, ngày thứ một nghìn ba mươi hai,

"Ngươi nên cảm thấy thành thật vì ngươi." Ta âm trầm nói: "Mặc dù người ngoài nhìn vào, âm vật thương nhân chúng ta đều là chút tà đạo nghiêng môn, nhưng trong lòng chúng ta cũng có một cân, thiện ác tự tại lòng người, tuyệt sẽ không giúp tiểu nhân âm tà làm xằng làm bậy., Còn sẽ không làm tổn thương bất cứ người lương thiện nào! Cho dù là kẻ ác không từ, cũng sẽ bị thiên phạt, tuyệt đối không tùy ý sát sinh như các ngươi nghĩ. Chẳng qua ngươi yên tâm, nếu hắn thật sự dùng âm vật giết người hại mệnh, ta cũng nhất định sẽ chủ trì công đạo."

Nói xong, ta buông máy móc xuống.

Trở lại tiệm, ta lại tỉ mỉ xem tư liệu của Lưu Dương một lần, càng khẳng định suy đoán của ta.

Mẫu thân của Lưu Dương luôn thân thể không được tốt, quanh năm trong một phòng, ngay năm sơ trung ba lớp, khi trúng khảo đã qua đời. Lưu Dương có lẽ vì vậy mà bị kích thích rất lớn, thành tích dự thi rất thất thường -

Vốn dĩ hắn vẫn đứng vững trong mười hạng đầu, đứng giữa trung tâm của chợ là mười lần, nhưng lần đó lại đặt tên Lạc Tôn Sơn, chỉ có thể vào một trường học lộn xộn nhất.

Từ nay về sau, hắn giống như biến thành cá nhân, trốn học, đánh nhau, cái gì xấu cũng làm, cả ngày lẫn cùng một chỗ với những tiểu lưu manh đầu đường này.

Sau đó bởi vì xảy ra xung đột với bạn học nên đã tạo ra quần thể đánh ẩu, bị trường học cấm đuổi học.

Phụ thân hắn là một lính mão xưởng xuất ngũ, ở một nhà công tác sửa soạn, tính tình nóng nảy dị thường, sau khi nghe được tin tức này, liền đánh hắn một trận.

Nhưng từ nay về sau, Lưu Dương ngay cả nhà cũng không về nữa, cả ngày lẫn đêm lăn lộn đầu đường!

Hắn đã làm phục vụ, làm bảo an, từng bán bản sáng, luôn sinh sống ở biên giới xã hội và tầng dưới chót, cả ngày ngơ ngác ngác, lấy được lại qua, hoàn toàn nhìn không ra có thiên phú thương nghiệp và chỗ nào hơn người.

Cơ hội đổi đời của hắn, chính là bắt đầu từ Vụ Lân của phụ thân hắn.

Sau khi hắn lấy được bồi thường miễn phí và thuốc an ủi hàng xóm, cũng không tùy ý tiêu xài như những người khác tưởng tượng, mà mua hết phòng ốc hàng xóm xung quanh.

Phòng ở mặc dù rất cũ kỹ, nhưng hàng xóm cũng không phải người giàu có gì, ở cũng quen, không muốn mang đi.

Nhưng hắn lại nhận định nhất định phải giống như vậy, vận dụng hắn lúc tung tích lưu manh bằng hữu, vừa đấm vừa làm là mua lại ba nhà.

Một tháng sau, nơi này đã được xếp vào khu vực mà cải tạo và dời dời đi.

Hắn bày ra một tư thế lợn chết không sợ nước sôi, làm cái đinh mấy tháng, cầm lấy tiền lừa gạt tống tiền cộng với tiền thuê bốn gian phòng, thu được thùng tiền đầu tiên.

Tất cả mọi người đều cho rằng, gia hỏa này thật đúng là vận khí cứt chó!

Sau khi đại phát một món hời lớn như vậy, chắc chắn tiểu tử kia sẽ sống rất thoải mái.

Lại không ngờ rằng, hắn không hề tiêu xài lung tung mà lại dùng số tiền này để mở một công ty nhỏ.

Mỗi một đối thủ cạnh tranh với hắn, không phải vô duyên vô cớ thối lui, cũng là thân mắc bệnh mà chết. Thậm chí có người đồn, gia hỏa này quả thực chính là Diêm La Vương chuyển thế, còn dám cướp cơm ăn với hắn? Vậy không phải tự tìm đường chết sao?

Ngay lúc này, cảnh sát cũng lần đầu tiên tham gia điều tra.

Nhưng kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể không làm được.

Bởi vì những người kia mặc dù đều có cạnh tranh với hắn, thậm chí còn có người ra tay đánh nhau, nhưng nguyên nhân cái chết tất cả đều như máu chảy não phun, bệnh nan y thời kỳ cổ hủ, căn bản không phải là người điều khiển.

Về sau, chỉ cần hạng mục mà Lưu Dương nhìn trúng, thì hầu như không ai dám tranh với hắn.

Bởi vậy, sinh ý của hắn cũng càng ngày càng lớn, thậm chí trước sau thôn tính hết mấy công ty phát triển thế gia đang phát triển, nhảy vọt xưng là tân tinh của giới bất động sản ở Hồ Bắc.

Nhưng đến lúc này, cạnh tranh cũng càng thêm kịch liệt.

Lâm Phong chính là một trong những đối thủ chủ yếu của hắn!

Lần này, trong vòng vài ngày trước sau mười mấy người đầu nhiễm sương trắng, tìm khắp y vô quả.

Những người này rốt cục cũng hoảng rồi, tuy rằng nhận định là hắc thủ phía sau màn rất có thể chính là Lưu Dương, nhưng cũng không có biện pháp nào, đành phải cầu đến trên đầu của ta.

Ta khép lại tư liệu, nhớ lại tất cả những chuyện mà tên này đã trải qua, lại nhớ tới những hành động quái dị kia của hắn ở trong linh bảo hội, còn có cái túi to kỳ quái kia nữa...

Điều này rất có thể là mấu chốt!

Vụ nổ của phụ thân hắn ta là một bước chuyển biến khả nghi nhất.

Nhưng nếu đúng như ta nghĩ: Lúc ấy Lưu Dương thuê người, đâm chết phụ thân ruột của mình, do đó lấy được di vật tổ truyền làm điều xằng bậy, sau khi chuyện này thành, tại sao hắn không giết người diệt khẩu chứ?

Hắn đã có thể mượn âm vật hại nhiều người như vậy, vì sao lại phải lưu lại tên lái xe kia?

Nghĩ tới đây, ta lại lật xem thông tin về tài xế.

Tiểu tử này tên là Ngụy Đại Bình, ngoại trừ biết xe thì không còn gì cả.

Ăn uống chơi gái đánh bạc, đủ độc, toàn bộ gia sản là một chiếc xe chở lớn, hơn nữa còn là hai tay dùng không ít khoản nợ mua đồ. Ba mươi mấy cái, ngay cả nhà cũng không có.

Nhưng ngay lúc hắn ra khỏi tai nạn xe này, vừa mới phạt ngục không lâu, đột nhiên được một khoản tiền.

Sau khi rời đi Hải Nam, ở đó mở một tửu điếm lớn cấp Tam Tinh, trong những năm gần đây ở Hải Nam du lịch rất nhiều, cũng kiếm được không ít tiền. Hằng năm khi bạn học tụ họp đều sẽ diễu võ dương oai, ở trước mặt mọi người trần trụi khoe khoang một phen, nghiễm nhiên đã là nhân sĩ thành công.

Gia sử phát tài của hai người này rất giống nhau, hơn nữa điểm chuyển động cơ bản đều ở trên cái xe nặng phát sinh lúc xảy ra!

Nhưng trong tư liệu nói, giữa hai người này cũng không có bất kỳ liên hệ gì, thậm chí ngay thời điểm vừa phát sinh bệnh xe, Lưu Dương còn chưa chịu phán quyết, mấy lần báo lên muốn phán xử Ngụy Đại Bình trọng hình nặng nề. Sau khi Ngụy Đại Bình ra tù, Lưu Dương còn tìm người trả thù, đánh Ngụy Đại Bình trọng thương, trong cổ viện nằm hơn ba tháng, đến nay một chân đều là què, bởi vậy nên mới có tên Ngụy - què ngoại hiệu.

Nghe nói, Ngụy què cũng sợ Lưu Dương trả thù, lúc này mới không dám ở lại võ hán, rời xa Hải Nam.

Nếu suy đoán của ta lúc trước không sai, như vậy Ngụy què chẳng những là điểm mấu chốt của toàn bộ sự kiện, mà còn là chỗ mấu chốt của âm vật kia!

Lưu Dương tuyệt đối không phải là không muốn giết hắn diệt khẩu, mà là món âm vật kia căn bản là không thể giết hắn!

Vận dụng thủ đoạn khác, lại sợ lộ ra chân tướng.

Hắn cũng biết như Lâm Phong, luôn nhìn chằm chằm vào đối thủ thương nghiệp của hắn, vạn nhất bị cảnh báo tìm được đầu mối gì, tra được trên người hắn, vậy thì phí công vô ích rồi! Cho nên, bất kể là không giết, đôi bên cũng là biện pháp tốt nhất.

Như vậy xem ra, kế hoạch lúc trước ta định ra không sai chút nào. Muốn phá giải bí mật của Lưu Dương, đầu tiên phải bắt đầu từ trên người Ngụy Đại Bình này!

Chạng vạng tối qua đi, Lâm Phong gọi máy móc cho ta: "Trương đại sư, Ngụy què từng đi dự phòng, còn một giờ nữa là hạ xuống chỗ võ sĩ."

"Được, ngươi phái người tới đón ta đi!" Ta gật đầu.

Đệ nhất thiên thiên thất nhị lục chương bắt sống Ngụy què.

Ngụy què mang theo một khuôn mẫu to lớn, mặc một thân áo đen vừa quý vừa khoa trương, dưới bảy tám hộ vệ gào thét phía trước, khập khiễng đi ra hải lâu.

Hắn cố ý làm ra vẻ lạnh lùng, ngửa đầu lên nhìn bầu trời u ám, chui vào cửa xe do thủ hạ mở ra.

Hai chiếc trước sau chạy băng băng băng kẹp lấy chỗ hắn cưỡi thẳng vào trong thành.

"Đi theo." Ta phất phất tay nhẹ giọng nói.

Nam tử áo đen ngồi bên cạnh gật đầu một cái, khởi động xe một cách thuần thục.

Xe ta cưỡi cũng là một chiếc lướt vụt qua màu đen, hơn nữa đi theo xe ngựa bên cạnh Ngụy què là cùng một bảng số.

Sản nghiệp của Ngụy què ở Hải Nam, không dám ở lại chỗ võ hán nửa điểm, mỗi lần trở về đều là bảo người đi thuê xe trong xe trước.

Lâm Phong đã sớm dựa theo lời dặn dò của ta nhận được tin tức, đồng thời chuẩn bị sáu cỗ xe giống nhau như đúc, bảng số, trang trí, tất cả đều không kém chút nào, chuẩn bị chơi một trò ly miêu đổi thái tử!

Trước mặt ta là giám sát khí, đồng thời xuất hiện một hình ảnh khác – đây là từ chiếc xe trượt chạy gần đó được truyền về.

Trải qua hồng thiết, Ngụy què đang cưỡi lao nhanh về phía trước, bên trong xéo thứ đột nhiên lao ra một chiếc xe chở hàng lớn, chắn phía trước.

Đám hộ vệ Ngụy què như lâm đại địch, mở hai cánh cửa sổ ra, vô cùng cẩn thận quan sát một hồi, ngay sau đó lớn tiếng chửi mắng lái xe lái xe đến! Tài xế kia liên thanh nhận lỗi, bánh xe lui về.

Bên này ta ngụy trang lao nhanh ở ngay bên đường kia chờ đợi, làm việc vất vả ngốc nghếch dán lên, tiếp tục đi về phía trước.

"Số một, số Một, Ngư đã mắc câu." Trong máy truyền tin truyền ra một giọng nói lạnh như băng.

"Số Một hiểu rõ, theo kế hoạch hành động." Ta trả lời.

Lâm Phong cũng không biết những người tìm từ đâu đến này, mỗi người đều giống như đội thám tử chuyên nghiệp, chuyên nghiệp cực cao không gì sánh được.

Trong nháy mắt đã chia đội xe của Ngụy què thành hai nửa.

Lại trên một con đường khác, mượn nhờ sự cố tạo ra giao thông xảy ra, sau khi bố trí chiếc xe phía sau, được thủ hạ Lâm Phong mang đi theo một con đường khác.

Lập tức chúng ta liền tiến sát vào.

Lúc này, Ngụy què trước sau xe chạy băng băng xem như đều là người của chúng ta.

"Thu lưới!" Ta lạnh giọng nói ra.

"Số Hai hiểu rõ!"

"Số ba đã rõ!"

"Số bốn đã rõ!"

Trong máy truyền tin vang lên liên tiếp mấy tiếng ứng đáp, đồng thời, xe băng băng trước mặt đột nhiên quẹo qua, đi vào một con hẻm nhỏ.

Lao Tư Tư vừa mới quay đầu, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, muốn lui lại nhưng bị chiếc xe này của chúng ta gắt gao ngăn chặn. Ngay sau đó, xe đang chạy phía trước cũng cấp tốc lui về, hai tiếng ken két vang lên, giáp công trước sau, làm cho lao vỉ kẹt lại ở chính giữa.

Lúc này, đám hộ vệ kia rốt cuộc đã biết không thích hợp! Vừa định mở cửa xe, nhưng đã chậm.

Hai cỗ nam nhân áo đen trước sau chạy vội xuống cùng một chỗ trên xe, không nói hai lời, tay cầm toái song khí, trực tiếp đập nát cửa sổ làm thủy tinh. Mấy người bên trong lôi ra, từng người đều đảo ngược hai tay, đặt trên mặt đất.

Động tác kia vô cùng thuần thục, cực kỳ nhanh chóng!

"Huynh đệ! Các ngươi là người nào? Chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ a, ai u, nhẹ chút đi... " Ngụy què liên thanh cầu xin tha thứ.

"Số Một, số Ba, đã thu lưới."

"Số bốn đã thu lưới." Trong máy truyền tin liên tiếp truyền ra.

Không thể không nói, Lâm Phong tìm những người này thật đúng là mạnh đáng sợ, hầu như cùng một thời gian, hai nhóm bảo tiêu của Ngụy què cũng đã bị bắt toàn bộ.

"Về nhà thôi!" Ta đáp ứng.

Các nam tử áo đen áp bọn bảo vệ của Ngụy què lên xe, Ngụy què bị bịt mắt lại, mang chiếc xe của ta lên.

"Đại ca, các ngươi là ai vậy? Có phải nhận lầm người rồi không? Xe này không phải của ta, ta ở bên cạnh cũng không có kẻ thù gì sao? Đại ca, ta có tiền, chỉ cần thả ta, bao nhiêu tiền chúng ta đều có thể thương lượng, đại ca..." Ngụy què vừa lên xe liền kinh sợ nói liên thanh.

Ta vung tay về phía Phản Quang kính một cái.

Người áo đen ngồi hai bên người Ngụy què lập tức hiểu ý của ta, dựa vào bụng tên kia hung hăng đập hai quyền nói: "Câm miệng! Con mẹ nó còn nói thêm một chữ, lão tử giết chết ngươi."

Ngụy què đau một lần, lập tức thành thật lại, nhưng lại bị dọa cho lẫn nhau run rẩy, không ngừng run rẩy.

Xe ngựa bảo tiêu được phân ra, trước sau chỉ có hai chiếc chở người áo đen ngồi đầy xe chạy băng băng về phía ngoài thành.

Hơn một giờ đồng hồ, dừng lại trước một cánh cửa sắt lớn.

Chung quanh nơi này đều là hoa màu đen như mực chưa xuất hiện, dõi mắt nhìn khắp nơi không thấy giới hạn.

Ven đường là một vòng tường gạch đỏ cao lớn, ở giữa cửa sắt loang lổ vết rỉ, còn dán hai đạo giấy trắng, bút màu đen, tờ giấy và giấy đỏ.

Bên trên viết: "Tổng đội ô tóm ở hồ bắc tỉnh."

Người phía trước đang chạy băng qua cỗ xe cũng mặc kệ tất cả, trực tiếp xé rách cánh cửa sắt lớn, chộp Ngụy què như xách một con gà con vào trong.

Ta cũng theo bọn họ xuống xe.

Đây là một khu nuôi heo vừa mới hoang phế không lâu, cảnh tượng bên trong bừa bộn một mảnh, chung quanh đều tràn ngập một cỗ mùi thuốc men gay gay mũi.

Nhìn từ giấy niêm phong dán trên cửa chính, đây vốn là một nơi chế độc ngụy trang thành bãi nuôi heo.

Cũng không biết làm sao đám người này tìm được ở đây, hơn nữa lá gan còn lớn như vậy, dám trực tiếp xé mở giấy niêm phong, đưa người đến nơi này.

"Trương đại sư vất vả rồi." Lúc này, ngoài cửa lại dừng một chiếc xe, Lâm Phong cùng một nam tử trung niên dáng người cao lớn đi tới.

Người này thân hình cao lớn cường tráng, mặt chữ điền ngăm đen, mày rậm mắt to, một thân chính khí. Mặc dù vết sẹo dài trên mắt trái cũng không có ác khí chút nào, ngược lại tăng thêm vài phần uy nghiêm.

"Ta nghĩ ngài nhất định cũng đoán được những huynh đệ này là những người như thế nào rồi." Lâm Phong mỉm cười giới thiệu cho chúng ta: "Vị này chính là Vương đội Giáp Dịch đội, vị này chính là

Trương Cửu Lân Trương đại sư."

"Nghe đại danh đã lâu! Nghe tiểu ái đồng tử nói ngươi là cao nhân, liều mạng với Tống Dương Thần ở tỉnh thính, giúp bọn họ phá không ít đại án đó." Người nọ vươn tay ra, thanh âm vang dội nói.

"Quá khen." Ta và Vương đội trưởng nắm tay xuống, vẫn có chút không hiểu hỏi: "Các ngươi cũng đang truy xét hắn?"

Vương đội trưởng chỉ chỉ phòng ốc xung quanh rồi nói: "Ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, đây là một chỗ sản xuất độc, theo thông báo của hiềm nhân, những sản phẩm mua tạp hóa này đều chuẩn bị vận chuyển về Hải Nam. Người tiếp đón người nọ, thậm chí người điều khiển thực tế rất có thể chính là Ngụy Đại Bình. Chỉ có điều tổ chức này vô cùng bí ẩn, còn không có chứng cứ xác thực nào, chúng ta rất sợ đả thảo kinh xà, cho nên vẫn luôn không động đến hắn."

"Cái này không phải, Lâm Phong tìm được ta, nói là có người phát hiện một án cũ kỹ khả nghi điểm, bất quá phương thức tra án có chút đặc biệt, hỏi ta có thể mượn hắn điểm người hay không? Ta lại hỏi, nghe nói người nọ chính là Trương Đại Sư ngươi, hơn nữa đối tượng điều tra chính là Ngụy Đại Bình."

"Bên trong án mạng này đã đuổi theo mấy lần. Ngay cả Công An bộ cũng liên tiếp thúc giục, ta luôn nghĩ không ra đầu mối gì, dứt khoát không bằng đổi cách nghĩ, lấy vụ án cũ này làm cửa khẩu để đột phá. Nhưng việc này lại không có cách nào báo cáo, vì vậy ta đem các huynh đệ nghỉ nghỉ nghỉ ra, coi như là giúp ngươi." Vương đội trưởng giải thích.

Đệ nhất thiên thiên thất thất thất huyền diễn một hồi kịch hay.

"Thì ra là như vậy! Trách không được ta vẫn cảm thấy thủ đoạn của đám huynh đệ này cương mãnh như thế, thì ra là đang chiến đấu cắt xén cảnh báo a!"

"Đại hán ngoại môn ta đây thế mà còn làm tổng chỉ huy một cách hồ đồ!" Ta có chút xấu hổ nói.

"Ha ha ha..." Vương đội trưởng cười ha ha nói: "Làm không tệ, đúng là có chút ý tứ, nhưng ngữ khí và thủ thế trái lại giống một chút với tên bang hội bắt người trói lại! Nếu không phải mấy lần Trương Tiểu ái đội trưởng nhắc tới ngươi với ta, ta thật sự có điểm hoài nghi thân phận thật sự của ngươi rồi."

Nói đến chỗ này, hắn đột nhiên sắc mặt run lên nói: "Nói đến bản lĩnh phá án của ngươi là ta rất bội phục đó. Nhưng mà, khiến cho những tên đầu trâu mặt ngựa kia ta không tin. Chúng ta luận sự, tiểu tử này ngươi tới thẩm vấn, đợi có đột phá rồi lại giao cho chúng ta. Đào Ngột!" Nói xong, hắn hướng về phía xa xa hô lên một tiếng.

"Đến!" Một vóc người nhỏ gầy đen sì, mặt mũi đầy mụn nhọt nhanh chóng chạy đến bên cạnh.

"Dựa theo phương án số năm, bố trí hiện trường thẩm vấn."

"Vâng!"

Kẻ hầu quay người hướng phía sau nhà chạy tới.

Vương đội trưởng nhìn vẻ mặt của ta có chút kỳ quái, sờ đầu cười cười nói: "Ngươi có thể là rất kỳ quái, chúng ta sao lại gọi cái biệt danh như thổ phỉ vậy? Mặc dù chúng ta giống như bọn mão sát, chức trách chủ yếu là phá án bắt người, nhưng ô khám là tính chất đặc thù có chút đặc thù., Đối mặt với phần tử phạm tội còn hung tàn giảo hoạt hơn nhiều so với loại tội phạm khác, ngoại trừ trường hợp cần phải chính thức gọi nhau, thì gọi nhau là một công tác cần phải đổi hướng. Ví dụ như đám tiểu tử hỗn độn này, nếu không có người ngoài ở đây, thì không ai quản ta là vương đội, đều gọi ta là con lừa sắt."

Nói tới đây, hắn còn rất đắc ý cười cười.

Dường như ngoại hiệu này chẳng những không bị sỉ nhục, mà còn rất kiêu ngạo.

Gia hỏa này nhìn vô cùng uy nghiêm, thậm chí còn có mấy phần hung ác, nhưng làm người lại hiền hòa như thế.

Đây là lần đầu tiên ta tiếp xúc với luật pháp báo động, thật không ngờ, lại là một đám người đáng yêu như thế!

"Trương đại sư, người cũng đừng trách ta trước đó không có thông khí với người, đây chính là..." Lâm Phong có chút ngượng ngùng giải thích với ta.

"Chủ ý của ta là, đây không phải là sợ sau khi ngươi biết chi tiết, ngộ nhỡ diễn hỏng thì sao." Vương đội trưởng nói tiếp.

"Vậy ngươi không sợ lát nữa ta lại diễn hỏng sao?" Ta cười nói.

"Thì ra ngươi không định làm như vậy sao? Nếu thật sự phá nát thì đó cũng là chuyện của ngươi." Nói xong, Vương đội trưởng sờ sờ đầu cười cười: "Hơn nữa, thiên phú diễn trò của ngươi có gia đình trụ cột, nếu ngươi còn phá vỡ thì người khác càng không được."

Hắn âm thầm nói với vợ mình Doãn Tân Nguyệt là diễn viên.

Xem ra sau lưng cảnh cáo đã sớm điều tra quan hệ xã hội của ta.

"Ồ, Vương đội... Chỗ kia, hiện trường đã bố trí xong, xin chỉ thị!" Một con ong hình nhỏ chạy về, quả nhiên giống như lời Vương đội trưởng vừa mới nói, trực tiếp gọi hắn là Vương đội, đúng là có chút mất tự nhiên.

Vương đội trưởng hất cằm về phía ta, nói: "Trương đại sư, nhìn ngươi rồi."

Ta vốn định khiêm tốn vài câu, nhưng nghĩ lại, đám huynh đệ ô phát quỷ này còn đang chờ ta đại phát thần uy từ trên người tên gia hỏa này mở ra điểm đột phá, hiện tại ta không thể tự tiêu chí khí.

Hướng về phía Vương đội trưởng nói: "Được, chờ tin tức của ta đi."

Nói xong, ta đi theo Kỳ Lân trực tiếp hướng hậu viện đi đến.

Nhà nuôi heo này được chia làm hai viện, phía trước là chuồng heo, phía sau là nơi cất giữ nguyên liệu và chỗ ở của công nhân.

xưởng chế độc liền xây ở cạnh hố phân, mượn dùng mùi độc khí thối rữa che giấu.

Bọn họ đã bắt Ngụy què mang vào hậu viện, cũng chính là nơi bọn buôn bán ma trú ngụ.

Hương vị nơi này tương đối nhạt một chút, bởi vì phong bế thời gian rất lâu, trong không khí tràn ngập mùi vị nấm mốc.

Bình rượu, khói đầu, xương cốt vẫn gặm còn thừa khắp nơi, dưới ánh đèn chiếu rọi trắng trợn, quả thực chẳng khác gì cái sân rác rưởi.

Từ trong đám Viêm Phi huynh đệ này lựa chọn lựa ra mấy tên tướng mạo hung ác, nhìn không giống người tốt gì mang theo các loại đoản bổng trường đao, đứng ở cửa phòng.

Càng làm ta giật mình là, trong phòng còn bày một bộ tử thi.

Cũng là một huynh đệ giả trang —— mặc thành trang phục bảo tiêu Ngụy què, sụp xuống tựa đầu vào cửa, trên mặt đất trước ngực tràn đầy vết máu.

Đây là phương án "năm mươi lăm" mà Vương đội trưởng nói sao?

"Đại ca!" Vừa thấy ta vào, đông đảo huynh đệ phối hợp cùng kêu lên.

Ta nhìn về phía mọi người khẽ gật đầu, nhưng không lên tiếng.

"Đại ca, tiểu tử này không thành thật, muốn chạy trốn, ta liền cho hắn một đao." Một đại hán mặt mũi dữ tợn cười dữ tợn nói.

"Chết thì chết đi, vốn cũng không định giữ bọn họ lại." Ta hời hợt nói, lập tức chỉ về phía Ngụy què bị bọn họ trói ở góc phòng: "Mở ra."

"Vâng!" Hán tử kia đáp ứng một tiếng rồi đi tới.

Ngụy què bị trói chặt tay, trên mắt phủ vải đen, trong miệng quấn vải rách, đũng quần ướt một mảng lớn, dưới chân cũng ướt đẫm, đã sớm bị dọa tè ra quần.

Vừa mở mắt ra, hắn lập tức nhìn thấy trường đao sáng loáng trong tay đại hán kia, bên trên còn treo một mảnh vết máu đỏ tươi.

Nơi cửa là vệ sĩ mặc quần áo đen, nghiêng đầu dựa vào đó, máu thấm vào áo sam, vẫn đang chảy không ngừng.

Tên quỷ này giật mình, hai chân như nhũn ra, run rẩy không thôi, nếu không phải đã bị trói chặt thì sớm đã ngã quỵ xuống đất rồi.

"Đại... Đại ca, các ngươi, các ngươi muốn cái gì, ta đều cho. Cầu xin các ngươi... Đừng giết ta, thả ta đi!" Rất nhanh, hắn liền phát hiện mình đang đứng ở giữa phòng, cúi đầu chấm mút chút khói, giọng nói run run cầu khẩn.

Ta ngẩng đầu lên phun ra một ngụm khói, cười lạnh nói với hắn: "Tất cả đều cho ta?"

"Đúng đúng! Đều cho, đều cho ngươi!" Ngụy què liên tục gật đầu nói.

"Vậy... Ngươi có cái gì?" Ta nheo hai mắt, hờ hững hỏi.

"Ở Hải Nam ta có một khách sạn cấp Tam Tinh, hàng năm chỉ riêng tiền của Kim Lưu đã được mấy trăm vạn, còn có... mấy ngàn vạn tiền tiết kiệm, có xe có cổ phiếu. Chỉ cần cho ta, ta đều cho ngươi, đều cho ngươi hết!" Ngụy què thực sự bị dọa sợ, vội vàng lấy hết vốn liếng ra, nói luôn miệng.

"Chỉ có vậy thôi sao?" Ta không để bụng mà bĩu môi.

Ngụy què hình như không ngờ tới, liên tiếp cung cấp nhiều tài sản như vậy, ta lại không chút dao động nào, lập tức có chút khó xử nói: "Đại ca... Ta, ta thật sự cứ như vậy mà nhiều."

"Ngươi nghĩ cho kỹ đi, giống như ngươi có mấy ngàn vạn người giàu có, tùy tiện lấy một nắm lớn, chúng ta sao cứ phải theo dõi ngươi thế chứ?"

"Chúng ta chặn xe ở đại đình dưới sự công chúng, liên tiếp giết bảy tám người các ngươi, chính là vì chút tiền này sao? Một người chẳng qua chỉ chia trăm ngàn, về phần mạo hiểm lớn như vậy sao? Nói thật cho ngươi biết, có người bỏ ra một số tiền lớn, muốn mua mạng của ngươi!" Ta cố ý đe dọa nói.

Nhất thiên thiên thiên thất bát bát chương nhận tội (chương hơn)

"Hả?" Ngụy què vừa nghe vậy, lập tức kinh sợ.

"Vốn dĩ ta muốn cứ như vậy đem ngươi làm, trở về trả tiền đổi lấy là được, nhưng không ngờ tên què nhà ngươi cũng khá có bản lĩnh, vụng trộm còn có một công việc làm ăn. Nếu ngươi chịu nhả số tiền này ra, ta liền quấn ngươi một mạng." Nói.

"Đại ca ta thật sự không có sinh ý gì khác, ta chính là..."

"Hừ, còn giả vờ ngu à?" Ta hừ lạnh một tiếng chỉ mặt đất nói: "Biết đây là nơi nào? Nhắc nhở ngươi một chút, đây là nuôi heo tràng."

Vừa nghe mấy chữ nuôi heo này, Ngụy què giống như bị đánh tím vậy, tuy nhiên lập tức liền giả vờ mơ hồ: "Đại ca, đây là ý gì vậy?"

"Còn giả bộ hồ đồ đúng không?" Ta ném khói đầu, lấy thanh đao trong tay cảnh báo bạn bên cạnh, đi về phía trước hai bước, rắc một cái chém vào lỗ tai hắn.

Thật ra đao của ta chỉ là vừa mới hạ xuống, vẻn vẹn xé rách một lỗ nhỏ, đồng thời đầu ngón tay bắn ra, một mảng hồn phấn đau đớn rơi ở trên vết thương.

Thứ này vốn là dùng để luyện chế ác quỷ.

Quỷ hồn không có thân thể, vốn đã không nhận ra đau đớn, nhưng hồn phấn ta dựa theo Âm Phù Kinh lại có thể tạo ra hiệu quả tương tự với quỷ hồn.

Ngay cả ác quỷ cũng sẽ cảm thấy đau đớn vô cùng, thứ như Ngụy què nện chắc chắn không thể chịu được, lúc này khàn giọng kêu to lên.

Ta vừa dậm chân, giả vờ là đang giẫm lên lỗ tai đất bị ta chém rơi, vừa đem máu vốn dĩ bôi ở trên mặt đao thoáng cái cọ cọ trên mặt hắn, sắc mặt âm trầm nói: "Còn không muốn nói có đúng hay không? Vậy ta liền từng đao từng đao chặt xuống linh kiện trên người ngươi. Ta ngược lại muốn xem ngươi rốt cuộc còn có thể chống đỡ được bao lâu."

Nói xong, lại vung đao lên chém về một cái lỗ tai khác.

"Không không... ta nói, ta nói..." Gia hỏa này luôn miệng cầu xin tha thứ, "Cái trư tràng này là ta làm. Ta định chế chút độc, nhưng vừa mới chế xong, còn chưa kịp vận qua đây, đã bị cảnh sát phát hiện, ta thật sự là không lấy được một xu nào cả! Nào có tiền lớn gì chứ."

"Thật không có tiền sao?" Ta rất không tin hỏi.

"Thật không có!" Vẻ mặt Ngụy què thành khẩn trả lời: "Chẳng những không kiếm được, ta còn bị người lừa không ít, tên kia nói là muốn mua đất, nguyên liệu mua, còn phải xin giúp đỡ, chuẩn bị chút đường. Sau khi xảy ra chuyện, lại cho hắn một số tiền lớn để chạy trốn, trước sau bỏ ra mấy trăm vạn, ta thật sự là không kiếm được chút tiền nào a."

"Xem ra, tên hồ đồ nhà ngươi thật sự bị lừa rồi, xem từ trần nhà thì ít nhất cũng chế thành vài tấn! Quan viên mới điều tra được bao nhiêu? Tên kia đã sớm bán hàng hóa lấy tiền bỏ chạy rồi! Lại cố ý lưu lại một chút manh mối cho cảnh sát, cố ý cắt đứt suy nghĩ của ngươi, ngươi đúng là đồ ngốc, còn trả lại phí chạy trốn cho người ta." Ta cố ý cười nói.

Ngụy què làm sao biết chi tiết, vừa nghe lời này tức không được, âm thầm nghiến răng mắng: "Thằng nhóc này!"

"Nếu như tiền trên người hắn, ta tìm hắn thì tốt, chỉ cần ngươi nói cho ta biết hắn ở đâu, ta sẽ thả ngươi."

"Hắn... " Ngụy què vừa muốn nói, lại tựa như phát giác ra, rất cảnh giác nhìn ta một chút.

"Tiên sư bà nội ngươi còn lằng nhằng cái gì." Ta nói xong liền theo bên trái hắn một đao, đồng thời ngầm dùng âm thuật phong bế một con mắt của hắn, tăng lớn một ít liều thuốc thuốc.

"A!" Ngụy què kêu đau, dưới sự kích thích của bột đau, nước mắt giàn giịa.

Nhưng Ngụy què ở dưới tình huống một con mắt hoàn toàn mù, lại đau không muốn sống, sớm đem nước mắt này coi là máu, cho là một đao vừa rồi là ta chém mù con mắt của hắn.

"Con mẹ nó! Người ta coi ngươi như thằng ngốc xoay vòng vòng, ngươi và hắn còn giúp người ta giữ mồm giữ miệng như bình, không nói được!" Nói xong, ta lại giả bộ chuẩn bị chém con mắt thứ hai của hắn.

Lần này Ngụy què rốt cuộc sợ hãi!

Hơn nữa hoàn toàn bỏ đi băn khoăn của hắn lúc nãy, bởi vì tuyệt đối không có cảnh báo nào làm như vậy, cho dù có dùng hình tấn bức cung cũng không thể nào chặt tai, chặt đứt con mắt của hắn.

"Ta nói, ta nói ta đều nói!" Ngụy què liên thanh nói ra: "Hắn là Quảng Đông Lục Phong Nhân, gọi là Triệu Quảng Phúc, chúng ta đều gọi hắn là Phúc Tử, cuối cùng hắn gửi đến chỗ truyền tin tức cho ta là đang hồi tưởng lại ánh sáng, nghe nói, hắn có một vị thúc thúc phương xa ở chỗ kia mở hàng đứng..."

Mấy tên sát phạt vừa nghe, bất động thanh sắc hướng ta ném tới một ánh mắt khen ngợi, trong đó có một huynh đệ mang trang bị trên người, vội cởi đai lưng giả thành đi vệ sinh, bước nhanh ra ngoài.

Kỳ thật, trong lòng bàn tay của hắn đã nắm kim lỗ thụy máy ghi chép và bút ký.

"Coi như ngươi thành thật!" Ta cầm đao vỗ nhẹ lên mặt hắn mấy cái, lập tức biến sắc, cười ha hả nói: "Nhưng chuyện này quá thành thật, cũng không có lợi ích gì, ngươi nói ra hết rồi, ta còn giữ ngươi lại làm gì?"

"Đừng... Đừng... Đại ca!" Ngụy què vừa nghe vậy sắc mặt đột biến, gấp giọng cầu đạo.

"Con mẹ nó, ngươi đã làm quỷ cũng đừng trách ta! Oan có đầu nợ có chủ, ai muốn giết ngươi, chính ngươi cũng biết, tự ta tìm hắn đi!" Nói xong ta hung hăng vung đao lên, đâm thẳng vào ngực hắn.

Đao đâm rách quần áo, từ bên cạnh đâm tới.

Nhưng ánh mắt hắn sớm đã bị ta che kín, lại bị trói tay dừng chân không nhìn rõ lắm, dưới kích thích đau hồn phấn, vẫn tưởng là bị ta đâm thủng tim.

Lập tức hét lên khàn giọng, không ngừng kêu thảm!

"Lưu Dương, cho dù lão tử có thành quỷ cũng tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi!"

"Chậc chậc chậc." Một tay ta nắm lấy chuôi đao còn một nửa ở trước mặt hắn, nói: "Xem ra tên Lưu tổng tiền tiêu này cũng không oan uổng chút nào. Tiểu tử ngươi không trượng nghĩa chút nào, thật đúng là có thể lấy hắn ra được! Nếu đổi lại là ta, đã sớm đánh ngươi chết rồi, còn có thể để ngươi sống đến ngày hôm nay sao?"

"Hừ, trượng nghĩa cái rắm! Hắn ngay cả cha ruột cũng mưu hại, còn có thể trượng nghĩa? Hắn thật ra muốn giết ta diệt khẩu đây, nhưng thứ đồ chơi đó không có tác dụng với lão tử, lúc này mới tìm..." Hắn đầy căm phẫn vừa nói được một nửa, đột nhiên ngây ngẩn cả người, lập tức liều mạng cúi đầu nhìn xuống.

Tuy tiểu tử này đã mắc bẫy, nhưng dù sao cũng không phải đầu ngốc.

Rõ ràng chứng kiến một đao của mình đâm vào tim, tuy cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng vì sao không chết nhỉ? Hơn nữa còn khỏe mạnh như vậy, rốt cuộc hắn phát hiện có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn lại, thanh đao của ta chỉ xuyên qua làn da một chút, dán sát vào xương sườn cắm trên mặt đất, thật ra trên quần áo không có lấy một vết máu.

"Ngươi... Ngươi đến cùng là ai?" Tới lúc này hắn mới phát giác mình bị lừa, rất là kinh ngạc hỏi.

Ta vừa thấy hắn đã nhận ra chân tướng, liền mỉm cười rút đao ra: "Ta là ai đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là chứng cứ buôn bán và bị giết người ngoài, lập tức sẽ tìm ra. Đương nhiên, ngươi nên cao hứng mới đúng, dù sao cũng còn sống."

Đệ nhất thiên nhị thập thất cửu chương tổ truyền thần cung

Đây là một vở tuồng lừa gạt, cuối cùng cũng hạ màn.

Các huynh đệ báo động trong phòng đều hưng phấn siết chặt hai nắm tay, kêu lớn.

"Đẹp quá!" Vương đội trưởng tươi cười bước vào, vung nắm tay như nồi đất đập vào đầu vai ta một cái: "Tốt lắm! Ta đã cảnh giác nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên thấy được! Nói thật đấy, ngươi không diễn trò nữa, thật là đáng tiếc!"

Ta cũng cười nói: "Ngươi không phải đã nói rồi sao? Ta có được trụ cột gia đình thiên hậu."

Vương đội trưởng vừa nghe lời này, ngược lại có chút ngượng ngùng, khả năng đang âm thầm điều tra ta cảm giác như có một tia áy náy.

Hắn sờ lên đầu rồi nói lảng sang chuyện khác: "Ta đã báo cáo tình huống vừa rồi cho thượng cấp rồi, bên kia lập tức thành lập nhóm truy bắt, một khi nghi phạm rơi lưới thì vụ án này hoàn toàn chấm dứt. Trương đại sư, ta thật sự phải cảm ơn ngươi!"

"Đừng khách khí, cảnh dân một mối thân thích." Ta cũng cười nói: "Sau này nói không chừng ta còn có chuyện gì đó phiền phức, cần ngươi hỗ trợ đấy. Đến lúc đó ngươi đừng giả vờ không biết là được."

"Làm gì có chuyện đó, lát nữa đừng đi, chúng ta uống hai chén đi! Bà nội nó, có một hồi lâu không có nghỉ ngơi đâu! Hôm nay ta mời khách, chúng ta uống cho thống khoái." Vương đội trưởng giương tay hướng tới huynh đệ keo kiệt hét lớn.

"Được!"

"Thiết lừa ca rốt cuộc lại mời khách!" Một đám cảnh báo cũng cao hứng phấn chấn hô lên.

"A? Ai mời khách?" Ngay lúc này, huynh đệ tựa tại bên cửa giả dạng tử thi, nhảy cẫng lên một cái, nhưng mặt mũi vẫn như cũ mơ hồ dò hỏi.

Đám người sững sờ, lập tức tất cả đều cười ha ha.

"Tiểu tử nhà ngươi, bảo ngươi giả làm xác chết, ngươi lại lười biếng ngủ hả? May là đã xem xét ra kết quả, nếu không ngươi để lộ tình hình, xem ta xử lý ngươi như thế nào." Vương đội trưởng nửa thật nửa giả khiển trách.

Mọi người vừa nghe xong lại vui vẻ tụ tập lại với nhau.

Đợi đến khi tiếng cười ngừng lại, ta hướng về phía Vương đội trưởng nói: "Vương đội trưởng, ta không uống rượu nữa, các ngươi còn có công việc phải làm, ta cũng có việc phải làm, hôm khác chúng ta gặp lại cũng vậy thôi."

Vương đội trưởng thấy ta thật muốn đi, cũng không chột dạ giả vờ lưu lại, sảng khoái nói: "Cũng tốt, hôm nào đó ta tới cửa mời ngươi! Chúng ta gặp lại!"

"Tốt! Các vị huynh đệ tốt, chúng ta quay đầu lại." Nói xong, ta ôm quyền với tất cả mọi người, từ hậu viện đi ra.

Lâm Phong đang ở tiền viện chờ ta.

Tuy rằng cửa xe đã mở, nhưng hắn cũng không có ngồi lên, cứ cung kính đứng ở một bên như vậy nhìn ra, thái độ của hắn với ta cũng có chút thay đổi.

Lần đầu gặp mặt, mặc dù hắn có cầu cạnh ta, miệng đều xưng đại sư, chữ đều là ngài, nhưng ta có thể từ ánh mắt cùng giọng nói kia nhận ra một tia khinh thị.

Hắn có thể nghĩ dù ta có như thế nào cũng chỉ là giang hồ thuật sĩ, luôn không thể so sánh với thành tích của hắn, hơn nữa hắn cũng hoài nghi bản lĩnh của ta sâu sắc. Tuy rằng nghe Từ Quảng Thịnh giới thiệu lúc này mới tới cửa cầu trợ, nhưng vừa gặp ta tuổi tác không lớn, chỉ xấp xỉ hắn, thật có chút không thể tin được, ta chính là cái gì gọi là Trương đại sư, thậm chí còn mơ hồ mang theo vài phần ngạo mạn.

Nhưng từ sau Linh Bảo hội, thái độ của hắn đối với ta lập tức chuyển biến một trăm tám mươi độ!

Sở dĩ ta vừa ra khỏi hội trường đã nói móc cho hắn một tiếng, liên tiếp hỏi mấy vấn đề như vậy, chính là đang kiểm tra tâm thái của hắn, rồi tìm hiểu rõ rốt cuộc hắn nói với ta vài phần thật lòng.

Mặc dù ta ở trong hội trường đã từng cảnh cáo những người kia, không muốn đem chuyện phát sinh lúc đó lan truyền ra ngoài, nhưng Lâm Phong khẳng định sẽ biết, nếu ngay cả chút bản lĩnh ấy cũng không có, hắn căn bản không có khả năng lăn lộn trong vòng làm ăn quỷ quyệt.

Mặc dù lúc ấy Lâm Phong không có mặt, nhưng hắn nhất định đã chỉ chưởng đối với sở tác của ta, đây cũng là nguyên nhân sau đó hắn cực kỳ kính trọng ta.

Sau khi thay ta đóng cửa xe lại, Lâm Phong lại chạy vòng qua bên kia ngồi lên chiếc xe.

Nhìn ra được, động tác của hắn có chút thưa thớt, thậm chí buồn cười.

Cũng đúng, tuy rằng hắn làm ra vẻ khúm núm trước mặt ta, giống như là thủ hạ vậy, nhưng kỳ thật người ta là ông chủ bất động sản cả tỷ của người ta, chuyện này đã thành thạo rồi mới gọi là kỳ quái.

"Trương đại sư, bước tiếp theo ngài cần ta chuẩn bị thứ gì?"

Sau khi lên xe, ta nhìn chằm chằm phía trước chưa nói một lời, Lâm Phong mấy lần muốn nói lại thôi. Cho đến khi xe ngựa mở ra ngoại ô, đi về hướng thành khu, hắn rốt cục không nhịn được hỏi ra.

"Hiện tại ta có thể kết luận, suy đoán của các ngươi không sai, Lưu Dương đích thật là mượn âm vật hại người, hơn nữa gia hỏa này đã đến trình độ tội không thể tha, chẳng những tàn hại vô tội, không có nhân tính, thậm chí ngay cả cha ruột của hắn đều là hắn tự tay bày mưu tính hại, đây chính là một tai họa! Cho dù không có ai tìm đến ta, ta cũng nhất định phải diệt trừ hắn! Nếu không, về sau hắn nói không chừng còn tàn hại bao nhiêu người."

"Nguyên nhân hắn mưu hại cha ruột rất có thể chính là món Âm vật đó. Từ đó có thể thấy thứ này là gia tổ truyền của hắn, chỉ cần phụ thân hắn còn sống, vật ấy sẽ không tới phiên hắn khống chế. Cho nên ngươi lại phái người đi tra xét xem trong nhà hắn có vật cũ gì không., Trước kia phụ thân hắn sinh ra đã có, hơn nữa thể lực cũng không nhỏ, ước chừng dài hơn hai mét, rộng hơn nửa mét, nhưng lại không quá nặng, một người liền có thể dễ dàng di chuyển." Ta vừa nói, vừa khoa tay múa chân.

"Là cung." Không ngờ còn chưa đợi ta nói xong, Lâm Phong đã nói ra đáp án.

"Cung?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Đúng vậy!" Lâm Phong gật đầu nói: "Nghe nói nhà bọn họ có một cái cung lớn tổ truyền, vô luận là phụ thân hắn hay là thứ này hắn đều yêu thích không buông tay, nhưng chúng ta đều chưa từng nhìn thấy, lại càng không có ảnh. Theo lời hàng xóm nhà họ nói..., Trương cung lớn này ở trong nhà bọn họ tổ tông đời đời truyền thừa đã nhiều năm, chưa từng nghe nói người cùng gia tộc tranh đấu sẽ phát sinh cái gì ngoài ý muốn. Lại nói, lúc trước thời điểm sửa sang tư liệu, còn không hướng tới phương diện âm vật quấy phá, cho nên chúng ta tự động bỏ qua chuyện này.

"Ai có thể nghĩ đến, hắn vì khống chế thứ này, vậy mà hại cha hắn, sau đó lại bất chấp tính toán đối thủ thương nghiệp." Lâm Phong liên tục thở dài.

Ta âm thầm nhớ lại một chút, hôm trước thấy hình dạng cái túi lớn kia, đích xác giống như một cây cung, hơn nữa còn là loại nặng nhất.

Nếu nói thứ này chính là đầu sỏ tàn hại mọi người, vậy tại sao hắn không giết được Ngụy Đại Bình?

Nếu như Ngụy Đại Bình cũng là dựa vào một kiện âm vật che chở, mới có thể tránh được hại, như vậy gã nếu đã biết Lưu Dương thời khắc đều phải trừ khử gã rồi sau đó, hiển nhiên sẽ luôn luôn mang theo vật kia trên người. Nhưng vừa rồi ta đã tra xét, trên người

Ngụy Đại Bình ngoại trừ một kiện khai quang đóng cửa không có tác dụng gì, cũng không có vật nào hộ thân cả.

Nói cách khác, nguyên nhân cây cung kia của Lưu Dương không thể tàn sát hắn, cũng không phải ngoại lực tác động.

Hơn nữa vừa rồi cũng đã nhìn thấy Ngụy Đại Bình là một người bình thường, không có chút tu vi nào.

Nói như vậy, chỉ còn lại một nguyên nhân, đó chính là huyết mạch truyền thừa!

Đệ nhất thiên thiên tam linh phùng mệnh tiễn, đệ nhất thiên tam tam linh phùng mệnh tiễn.

Một cây cung, hai gia tộc.

Đã muốn bảo hộ Lưu gia, thậm chí còn làm xằng làm bậy thay hắn, lại không chịu tàn sát Ngụy gia, rốt cuộc âm linh trong đó là cái gì? Lại có quan hệ sâu xa gì với hai nhà Lưu Ngụy đây?

Trong đầu ta có chút không rõ ràng suy nghĩ của mình, vẫn khép hờ hai mắt tính toán.

Trong lúc vô tình, xe ngựa đã đi vào khu náo nhiệt, nói là phố xá sầm uất thì cũng chỉ là phố chợ đêm mà thôi.

Thời gian trước mắt đã gần đến màn đêm, đám võ hán đầu đường lại nhao nhao quấy nhiễu náo nhiệt hẳn lên, nước Thông Thành như vỏ đậu, mì khô, hương vị vịt đen tung bay khắp nơi, đương nhiên, càng không thể thiếu những võ hán có một không hai, một lúc lâu đời khoác chiếc áo vịt cay!

Vừa ngửi được mùi hương này, bụng ta lập tức có chút không chịu được kêu to lên.

Chập tối mười phần, ta liền vội vã cùng đi kiểm tra cảnh báo bắt Ngụy què, đầu tiên là hai bên bận rộn hơn nửa đêm, ngay cả cơm còn chưa ăn một miếng, thật có chút đói chịu không nổi.

Lâm Phong nhìn ta cười nói: "Trương đại sư, tạm thời không vội, hơn nữa không phải đã khóa chặt âm vật rồi sao? Vốn cũng nên ăn mừng một chút, chúng ta đi ăn chút đồ đi." Nói xong liền muốn quay đầu xe lại.

Hắn muốn đưa ta đến một con phố, cả cái tửu điếm xa hoa nhất của phố Võ Hán đều nằm ở khu đó.

Với thân phận như hắn, vừa nhắc tới chuyện ăn cơm đương nhiên sẽ chọn những nơi xa hoa, ít nhất cũng phải là những tửu lâu lớn cấp năm trở lên.

"Không cần, ngươi ném ta ở đây đi! Ta ăn chút gì ở đầu đường là được rồi." Ta không có chú ý cái đó, chỉ cần ăn sạch sẽ, no bụng là cái gì cũng được.

Lâm Phong vừa nghe ta nói như vậy, lập tức có chút xấu hổ, vội vàng nói: "Vậy cũng tốt, chúng ta ăn ở đây đi, vừa vặn ta cũng lâu rồi không nếm thử những món đặc sắc trong dân gian này."

Xe ngựa tới gần ven đường thì ngừng lại, chiếc xe chúng ta triển khai chính là chiếc xe ngựa mà Ngụy què cố ý thuê từ xe đến, loại hình hiệu này cũng trị giá bảy tám mươi vạn, xem như là giá trung bình.

Xe như vậy đối với Lâm Phong mà nói đã tương đối khiêm tốn rồi, thậm chí còn không có gì phải phép gặp người. Thế nhưng trong con phố nhỏ nơi giếng nước này, nó được coi là một chiếc xe tốt! Nhất là Lâm Phong, cho dù là người không hiểu danh bài cũng có thể nhìn ra, giá trị tuyệt đối xa xỉ. Ít nhất thì con đường vàng rực rỡ của lực sĩ cũng đủ chứng minh thân phận của gã.

Nhưng tất cả mọi người mắt thấy, một Lâm Phong toàn thân khắc chữ "Thổ Hào" toàn thân lại một đường chạy chậm, vòng qua bên kia, định giúp ta làm cửa xe, lập tức cảm thấy hết sức kinh ngạc!

Có lẽ chính ta cũng là cái này khối nghèo kiết mạng rồi, hoàn toàn không chịu được hắn ưu đãi như thế.

Tại nuôi heo nơi đó, ta chỉ là muốn nhìn một chút thái độ của hắn đối với ta mà thôi, nếu cứ như vậy thì ta chịu không nổi. Không đợi hắn mở cửa xe, ta liền tự mình đi xuống.

Nhưng Lâm Phong vẫn phải lui về phía sau nửa bước, hơi hạ thấp người xuống, bộ dáng cực kỳ cung kính.

Ta đây một thân mặc bình thường thông thường, diện mạo tướng mạo càng không có chỗ nào thần kỳ.

Nhưng Lâm Phong là một thân bài, cổ tay mang giày vàng, buộc một đầu tóc bạc chói mắt.

Có thêm tôn trọng như vậy, hình như ta mới thật sự là phú hào – một người muốn giả bộ điệu thấp, nhưng lại ra vẻ "Gian phạm" khắp nơi!

Lần này, vô luận là thực khách tùy ý đi trên đường, hay là phục vụ đứng ở cửa tiệm mời chào sinh ý đều quăng tới bọn ta một bó vừa hâm mộ vừa chán ghét ánh mắt vô cùng phức tạp.

Vốn ta không quá để ý người khác nhìn ta như thế nào, nhưng trong hoàn cảnh như thế, ta lập tức cảm thấy rất không được tự nhiên, cũng không nhìn cửa hàng nào, trực tiếp đi tới một cửa hàng nhỏ cách mình gần nhất.

Vừa lúc đó, ta đột nhiên cảm thấy trong đám người có một luồng quang mang dị thường chói mắt.

Tuy rằng, giờ phút này không sai biệt lắm so với nửa con phố nhỏ đều đang nhìn ta chăm chú, hơn nữa ánh mắt đều không thể nói là thân thiện, nhưng một luồng hào quang này lại đặc biệt chói mắt!

Mơ hồ còn có một luồng khí tức nguy hiểm.

Trong lòng của ta vừa mới dâng lên sự cảnh giác, liền nhìn thấy một luồng sáng trắng xuyên thấu qua đám người bay thẳng về phía ta!

Đạo bạch quang này đến cực nhanh, phảng phất như lưu tinh xẹt qua, ta nghĩ chắc đã không kịp trốn!

Nàng vội vàng thức tỉnh áo giáp Long Đảm trên người, yên lặng niệm tụng tên Triệu Vân!

Xoẹt một tiếng, một luồng sáng trắng đột nhiên nổ bung trước ngực, tạo thành một tầng hào quang màu trắng bạc.

Bên trong ngân quang lập loè, hiện ra một Hổ tướng cưỡi bạch mã tay cầm ngân thương, phóng thẳng tới bạch quang.

Đúng là Âm Linh của Triệu Tử Long Thường Sơn!

Bạch quang kia tựa như cực kỳ sợ hãi Triệu Vân, cũng không dám xông lên trên người Triệu Vân, nghiêng về một bên bắn tới, phịch một tiếng, rơi vào một thiếu nữ không chủ tóc nhuộm đủ mọi màu sắc ôm trên thân một con mèo nhỏ ở trong ngực.

Triệu Vân quay đầu ngựa lại, chậm rãi quay về thân thể của ta, bạch quang cũng nhanh chóng bỏ chạy.

Hết thảy chỉ phát sinh với tốc độ ánh sáng, giống như trong mộng cảnh, chớp mắt đã hóa thành không.

Nhanh chóng tất cả mọi người không thấy rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ cảm thấy trước mắt loé lên bạch quang, tựa như đèn treo ở đầu đường bị thứ gì phản xạ một chút.

Ngay cả Lâm Phong đứng bên cạnh ta cũng không phát hiện ra chút khác thường nào, nửa đùa nửa thật nói: "Trương đại sư, ngài thật đúng là Thần Nhân a, bất kể ngài đến chỗ nào cũng thật vinh quang."

Ta cười cười xấu hổ, cũng không trả lời, mà bước nhanh vào cửa tiệm.

Đạo ánh sáng kia tuyệt đối không phải ảo giác, nếu như vừa rồi có chút sai sót, chỉ sợ ta cũng giống như Lâm Phong trúng chiêu!

Ta mới vừa vào tiệm, ngoài cửa liền vang lên một trận tiếng thét chói tai, lập tức đám người cũng rối loạn lên. Một mảng lộn xộn phía dưới, giống như còn có người khóc.

Lâm Phong đối với hoàn cảnh này rất không thích ứng, không khỏi nhíu nhíu mày.

"Sao vậy?" Đang cầm phổ thức ăn đi về phía người phục vụ, hỏi đồng bọn ngoài cửa.

"Không có việc gì, chỉ là chết một con mèo." Nhân viên phục vụ kia không thèm để ý nói, nhưng lập tức có chút kỳ quái nói: "Bất quá cũng rất kỳ quái, cô gái kia vốn ôm con mèo khỏe mạnh, đột nhiên chết rồi, hơn nữa gầy thành da bọc xương, ngay cả lông cũng biến thành trắng."

Lúc hắn nói đến câu cuối cùng, hình như lúc này mới chú ý tới Lâm Phong vừa mới vào tiệm đã mái tóc bạc trắng, cảm thấy có chút không lễ phép, lập tức nghẹn ngào.

Lâm Phong nghe được câu này cũng lập tức cảnh giác, ngẩng đầu thấy thần sắc của mình có chút không đúng, rất kinh ngạc hỏi: "Đại sư, có phải là..."

"Vâng!" Ta trịnh trọng gật đầu nói: "Nhưng lần này hắn là nhằm vào ta."

Đây cũng không phải là ta đang an ủi Lâm Phong, mục tiêu đánh lén vừa rồi đích thật là ta, thủ đoạn lưu loát, chính là muốn một đòn giết chết.

Nếu không phải áo giáp Long Đảm của Triệu Vân giúp ta ngăn cản một lần, chỉ sợ hiện tại ta đã bị nội thương. May mà mình chạy đến đây, nếu đổi thành bất kỳ người nào, cho dù là toàn bộ Lâm Phong chỉ trong gang tấc, ta cũng không có sức cứu viện!

Tới đi như gió, trăm bước xuyên Dương, bắn vào hẳn phải chết, trung thì hẳn phải chết, lông tóc xám ngắt, thân gầy như xương.

Đây chính là Truy Hồn Đoạt Mệnh Thuật!

Hạng một nghìn bảy trăm ba chính nghĩa của thương nhân âm vật.

Đây là một loại tà thuật cực kỳ ác độc, ngưng tụ ngàn vạn oán niệm, thời gian thay đổi, có thể làm dung nhan trong khoảnh khắc già yếu hơn mấy chục tuổi.

Có thể thi triển tà thuật này, âm vật bình thường đều là vũ khí, có thể là cung tiễn, cũng có thể là đại đao, hoặc là họa kích trường thương.

Mỗi một loại vũ khí khi thi triển đều có sở trường riêng!

Ví dụ như đao quang chú trọng là hoành trảm, chẳng những người trúng phải chết, người xung quanh cũng đều bị liên luỵ, tuổi thọ lập tức giảm đi; kích quang chú ý chính là bá đạo, người trúng chẳng những chết không thể nghi ngờ, hơn nữa toàn thân trên dưới ngay cả hồn phách đều sẽ vỡ thành bụi phấn! Tiễn quang chú ý chính là tốc độ tăng trưởng, trăm bước xuyên qua dương, trăm tóc bách trúng!

Nhìn từ tốc độ vừa rồi, lưu quang này nhất định là cung tiễn chi quang.

Lưu Dương gia cất giấu một đại cung tổ truyền, hơn nữa ta vừa mới tra được trên người hắn, đã có Truy Hồn Đoạt Mệnh Tiễn đánh lén, đây tuyệt đối không phải trùng hợp.

Hơn nữa tên gia hỏa này còn dùng sát chiêu lớn như thế!

Lâm Phong cũng tốt, những kẻ bị hại khác cũng thế, đều là dần dần già hóa hoặc là bệnh nan y, ít nhất còn có thể sống một tháng thậm chí là nửa năm. Lần này dùng trên đầu ta lại độc ác như thế, chỉ muốn ta mất mạng ngay tại chỗ.

Khả năng duy nhất chính là, Lưu Dương biết rõ ta không phải người thường, nếu dùng phương pháp đối phó bọn Lâm Phong, có thể sẽ bị ta hóa giải, cho nên vừa mới ra tay chính là sát chiêu.

Nhưng vấn đề là, vì sao đột nhiên y lại ra tay với ta?

Chẳng lẽ, hắn đã biết rõ ta đang âm thầm điều tra hắn sao?

Qua lần này ta và Lâm Phong cũng không có khẩu vị gì, vội vàng ăn chút đồ ăn rồi rời đi.

Sau khi trở lại trên xe, Lâm Phong trầm mặc một lúc lâu, lúc này mới có chút lo lắng hỏi ta: "Đại sư, ta thật không nghĩ tới, hắn còn dám động thủ với ngài, hơn nữa còn dùng chiêu số ác độc như vậy, nếu..."

Hắn nhìn ta dừng lại, không nói thêm gì nữa.

Nhưng ta cũng hiểu ý của hắn, hắn muốn nói lần này liên lụy ta, vạn nhất ta gặp bất trắc, có thể có chút xin lỗi với ta.

"Ngươi không cần tự trách, đây là nguy hiểm mà chúng ta thân là thương nhân âm vật phải gánh chịu. Cũng giống như Vương đội trưởng, ta đoán vết sẹo trên mặt hắn nhất định là do phần tử phạm tội lưu lại lúc chiến đấu chứ? Vết sẹo kia tiến thêm một chút, sẽ chui vào hốc mắt hắn, thiếu chút nữa tính mạng hắn. Ngươi hỏi hắn xem có hối hận hay không?"

"Cái phần tử phạm tội kia lại có thù hận gì với hắn? Hắn là vì ai?"

"Cái này cùng chúng ta đối mặt với người xấu ỷ vào âm vật làm việc ác, đều cùng đạo lý như nhau, không quan hệ hay không liên quan, cũng không có cái gì cùng chúng ta có quan hệ hay không."

"Nếu ai cũng không chủ trì chính nghĩa trong phạm vi của mình, làm gì còn công đạo gì?"

"Trừng ác dương thiện, đây là trách nhiệm của chúng ta, hơn nữa không thể trách mắng người khác!" Ta ném mạnh xuống đất nói.

"Trương đại sư! Hiện tại ta rốt cuộc hiểu rồi, vì sao lúc trước Từ tổng nhắc tới ngài là lập tức phi thường cung kính đứng dậy, hơn nữa vẻ mặt rất nghiêm trọng, thậm chí còn chủ động từ bỏ rất nhiều hạng mục kiếm nhiều tiền lời lớn, tập trung tinh lực vào từ thiện. Bất luận kết quả thế nào, ta đều học tập từ tổng quản, tận lực làm chút việc thiện!" Lâm Phong tràn đầy khâm phục nói.

"Được, chỉ cần ngươi có ý niệm này, coi như ta không uổng công giúp ngươi một trận! Đi, tới Lưu Dương gia." Ta phất phất tay.

"Bây giờ sao?" Lâm Phong sửng sốt.

...

"Đúng!" Ta nhẹ gật đầu nói: "Vốn ta còn muốn thăm dò rõ ràng nội tình của âm vật kia rồi mới động thủ, nhưng hiện tại xem ra, hắn đã biết rõ ta âm thầm điều tra hắn, hơn nữa lại hạ độc thủ với ta, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ!"

"Hắn đã từ từ biến thành già yếu đối với chiêu vừa phóng ra của các ngươi, lực lượng âm linh kia tổn thương không lớn. Nhưng vừa rồi đối với ta một lần, ít nhất phải tĩnh dưỡng ba ngày, ta tuyệt sẽ không cho hắn cơ hội nào nữa đâu!"

"Không hỏi thị phi, không phân thiện ác! Âm linh này mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì bảo vệ Lưu Dương, ta đều nhất định phải đem nó diệt trừ, nếu không đây chính là tội của ta." Ta giải thích nói.

"Được! Ta sẽ dẫn ngài đi." Lâm Phong vội quay đầu xe, đi về căn nhà cũ của Lưu Dương.

Sở dĩ ta không tra không hỏi mà đi thẳng đến nhà Lưu Dương, chính là vì hắn có một thói quen kỳ quái ——

Vô luận là gặp phải nhiều nhân vật trọng yếu, đang ước hẹn một nhân vật trọng yếu nào đó, nửa đêm đều phải về nhà. Hơn nữa muốn ở một mình, cắm thật chặt cửa sổ, ngay cả lão bà và tình nhân của lão, đều phải cút khỏi gian phòng của lão trước mười hai điểm nửa đêm.

Lưu Dương Phong lưu nhiều năm như vậy, ngủ qua vô số mỹ nữ, nhưng chưa bao giờ vì một người phá lệ.

Thời gian nửa đêm mười hai điểm sau, chỉ thuộc về một mình Lưu Dương hắn, một giây đồng hồ cũng sẽ không cùng người bên cạnh chia sẻ!

Hơn một giờ đồng hồ, biệt thự ven sông.

Lưu Dương chính là khai phá bất động sản, chỗ ở của hắn tất nhiên là tốt nhất.

Đối mặt Trường Giang, lưng tựa Thanh Sơn, tọa bắc triều nam.

Nơi này là xây dựng theo biệt thự thương nghiệp, nhưng hắn cố ý vứt những căn nhà khác thành hậu lâu, chỉ đánh nền tảng đặt ở đó, trong khu vườn rộng lớn chỉ có một nhà hắn, mấy chục mẫu tốt này đều thành hoa viên nhà hắn.

Tuy hiện tại đã là nửa đêm, nhưng dưới sự lóng lánh của Đạo Thải Đăng, suối phun nước chảy, kỳ thụ phồn hoa quay quanh, đứng sừng sững một tòa biệt thự kiểu dáng to lớn tráng lệ, quả thực tựa như pháo đài trong trẻ con!

Hiện thực cũng giống với bé gái, nóc nhà xinh đẹp như vậy nếu không phải là ma quỷ thì cũng là u linh!

"Ngươi không cần đi qua, ở chỗ này chờ ta là được. Vạn nhất trước khi trời sáng ta còn chưa đi ra, ngươi triệu tập nhiều người một chút, cầm gương, phản xạ ánh mặt trời vào trong biệt thự là được." Ta dặn dò.

"Đại sư..." Nghe Lâm Phong nói như vậy, hắn có chút lo lắng.

"Không có việc gì, ngươi không cần lo lắng cho ta." Ta vừa đẩy cửa xe vừa nói: "Âm linh kia tuy rất lợi hại, nhưng chiêu vừa rồi không đánh trúng ta, nó cũng bị thương rất nặng, muốn đánh lén ta sẽ không dễ dàng như vậy. Mục đích ta cho ngươi chuẩn bị nhân thủ và gương sợ nó trước khi trời đông không tiêu tan được, cho ngươi tìm người giúp ta một tay mà thôi!" Nói xong ta ngã xuống xe, sửa sang lại quần áo một chút, đi thẳng về phía cung điện.

Cách tường lớn của biệt thự còn có năm sáu mét, con hạc giấy nhỏ ta thả đi đã mang về tin tức.

Gia hoả Lưu Dương này là người ác độc, liên tiếp hại nhiều người như vậy, khẳng định khắp nơi cũng đề phòng người khác hại hắn.

Cho nên nơi ở của y chắc chắn được phòng bị nghiêm ngặt, đối với điểm này y đã sớm phòng bị.

Nhưng không nghĩ tới, ngoại trừ Tàng Huyên, bảo tiêu, rậm rạp chằng chịt như chóp máy của sao băng, còn dán đầy Trấn Quỷ Phù, khu tà chú, ngay cả Phật châu, kiếm gỗ đào, Âm Dương kính, mấy thứ như Thập Tự giá này đều ở bốn phía mái hiên, trên tường cao treo trọn vẹn mấy ngàn cái! Hơn nữa còn mơ hồ đã thành đại trận khu ma.

Ta vốn định mượn Âm Dương thuật lừa gạt những bảo an và Tàng Huy kia chuồn mất, hiện tại xem ra cũng không thể thực hiện được. Bởi vì ta một khi vận dụng thứ này, đại trận khu ma sẽ đồng thời phát tác.

Tuy rằng hắn làm ra tuyệt đại đa số những vật này đều không có tác dụng gì, nhưng số lượng đồng thời phát động như vậy, uy lực cũng rất kinh người.

Chuyện này thì phiền to rồi!

Chương thứ một ngàn thiên bảy ngàn ba trăm ba mươi hai mới chết già.

Ta đứng bên ngoài tường thành trầm tư một lát, vẫn không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Nguyệt Ảnh nghiêng về phía tây, mắt thấy hơn nửa cái chuông lại trôi qua.

Trong ngoài biệt thự của Lưu Dương treo đầy đồ tà ác, ta nghĩ vận dụng âm dương thuật tất nhiên sẽ gây chấn động.

Cho dù ta có thể dựa vào một thân tuyệt học, một đường xông qua Tàng Huy và đám bảo tiêu, nhưng Lưu Dương nghe tin nổi lên chỉ sợ đã sớm chạy mất. Chỉ cần hắn trốn đi được ba ngày, lại thi triển một lần Đoạt Mệnh Truy Hồn thuật với ta, ta còn lấy cái gì ra ngăn cản?

Không được, ta quyết không thể kéo dài nữa, nhất định phải xử lý hắn ngay tại tối hôm nay!

Mắt thấy Nguyệt Ảnh đã đi về phía tây, thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong lòng ta càng thêm sốt ruột.

Nhưng ánh trăng lại chỉ dẫn cho ta.

Đúng rồi!

Cái gì là chính? Cái gì là tà?

Cái gì là âm? Cái gì lại là dương?

Trong Âm Phù Kinh nói âm không hình, dương không ý, tâm chuyển âm dương, vạn tượng đồng phương.

Ý nói là Âm Dương Lưỡng Cực nhìn như là đối lập, kỳ thật cũng không có hình thái cố định, mỗi thời mỗi khắc đều là không ngừng xoay tròn.

Là âm là dương, chính là tà không phải nhìn vị trí của ngươi, mà là bản tâm ra sao.

Đứng ở trong bóng tối, phía dưới bùn đất đều là người xấu sao?

Đứng trên đài cao trong miếu rộng, trên cờ sặc sỡ đều là người tốt sao?

Chưa chắc! Chính tà thiện ác, chỉ trong một ý nghĩ, đồng thời cũng nhìn thấy ngươi đứng ở góc độ nào nhìn.

Sói ăn dê, tất nhiên là tàn nhẫn. Giết sói đói hình như là thiên kinh địa nghĩa, nhưng khi ngươi nhìn thấy một ổ sói con đang gào khóc đòi ăn thì ngươi thật sự nhẫn tâm để sói mẹ bị chết đói, đánh chết sao?

Lấy những phật châu, mộc kiếm, nấm ở ngoài biệt thự để bảo vệ đại nghĩa tự nhiên là chính, tự nhiên là dương.

Nhưng những nơi cất giấu đồ vật, nơi ở thì sao?

Tổn thương nhiều cung tiễn của người vô tội như vậy, tùy ý làm hại người ta, Lưu Dương, đây chính là mặt trời mà Phật châu và kiếm gỗ đào phải bảo vệ, phải bảo vệ sao?

Nếu ta không thể mượn Âm Dương thuật lao vào, vậy các ngươi cũng đừng mong có thể ổn định lại pháp khí bảo hộ!

Nhật thăng nguyệt lạc, thiên địa luân chuyển.

Lúc này ta ngược lại muốn nhìn, là các ngươi tự chạy ra đấy, hay là đi đại chiến một trận với những thanh kiếm gỗ đào vốn nên bảo vệ phật châu các ngươi!

Nghĩ như vậy, ta liền xoay người vội vã chạy trở về.

Xe của Lâm Phong dừng lại trong bóng tối dưới tàng cây ven sông, vừa đi vừa xoa tay, xem ra rất là lo lắng.

Tai nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, ngẩng đầu nhìn ta, lập tức kinh hỉ nghênh đón: "Trương đại sư, đã đắc thủ?"

"Không có." Ta lắc lắc đầu nói.

"Vậy... nghĩa là không còn cách nào đối với Lưu Dương nữa?" Lâm Phong có chút thất vọng nói.

Ta nói: "Cũng không phải, đợi sau này ta giải thích với ngươi thêm đi, hiện tại cần ngươi giúp một chuyện."

"Đại sư, ngài còn khách khí cái gì, nói đi, chuyện gì." Lâm Phong nói.

"Ta cần tóc ngươi."

"Tóc?" Lâm Phong sững sờ.

"Đúng! cạo cho ta toàn bộ, ta sẽ dùng cách này phá giải Khu Tà đại trận nhà bọn hắn."

"Được." Lâm Phong nghe vậy sửng sốt một chút, lập tức miệng đầy đáp ứng, duỗi tay muốn kéo cửa xe.

"Này? Ngươi đi đâu đó đi." Để ta kéo hắn lại.

"Ngươi không phải muốn tóc sao! Ta đi cạo đầu a." Lâm Phong buồn bực nói.

"Hơn nửa đêm rồi ngươi đi đâu tìm tiệm giày giày, lại nói thêm thời gian hai ngày cũng không còn kịp nữa! Ngươi ngồi xổm xuống, ta ở đây cạo tóc cho ngươi." Nói xong ta rút từ bên hông ra song đao Trảm Quỷ Thần.

Lâm Phong nhìn hai thanh đoản đao phản ánh trăng lập lòe trong tay ta, không khỏi nuốt nước miếng.

"Được, đến đây!" Lâm Phong đáp một tiếng rồi ngồi xổm xuống.

"Ngươi chịu đựng một chút đi, ta cũng không có kinh nghiệm gì, ngàn vạn lần đừng lộn xộn." Ta ném ra một câu làm cho người ta càng thêm lo lắng, sau đó liền vung song đao chém lên đầu gã.

Nếu nói cạo đầu ta thật sự không có kinh nghiệm gì, thì Âm Dương đao pháp này ta đã sớm quen thuộc trăm ngàn lần, tay nghề tạm thời không nói đến, ít nhất sẽ không đả thương người.

Thời gian không lớn, mái tóc màu trắng như tuyết của Lâm Phong cũng đều bị ta cạo xuống.

Trên cái đầu tròn trụi lủi trong ánh trăng, nổi lên một cái khăn trắng ngắn ngủi, nhìn không khác gì khoai tây mọc đầy lông trắng. Lâm Phong nhìn vào cái gương, vẻ mặt đau khổ nói: "Đại sư, tay nghề này của ngài... Đúng là chẳng ra sao."

"Rơi là tóc, có lòng tốt, thế cũng coi là ngươi hiến thân vì chính nghĩa! Được rồi, bây giờ kế hoạch thay đổi, ngươi cũng đừng ở đây chờ nữa, mau rời khỏi biệt thự càng xa càng tốt." Ta vừa nói vừa thu dọn mái tóc đứt quãng.

"Còn thất thần làm gì, đi nhanh đi, càng nhanh càng tốt." Ta lại thúc giục hắn một tiếng, vội vàng lao về phía biệt thự.

Mái tóc của Lâm Phong sở dĩ biến trắng, chính là vì cây cung kia làm hại.

Nói cách khác, trên tóc đều có khí tức của âm vật!

Nếu ta đem những đoạn tóc này ném vào, mấy ngàn viên phật châu kia và kiếm gỗ đào tạo thành cấm chế không hề động đậy, vậy chứng minh chúng đã bị âm vật đồng hóa, như vậy, ta cũng có thể mượn biện pháp lừa dối.

Nếu như cấm chế khởi động, ngăn cản đoạn phát tán đi vào.

Ta lại có thể dẫn động đại trận này theo âm khí truy tìm xuống, đi săn giết nơi ngọn nguồn âm khí này, cũng chính là cây cung kia.

Bất kể đại trận khu ma này có phát động hay không, ta chỉ cần lặng lẽ theo dõi kỳ biến là được!

Ta rón rén bước tới, cách tường viện còn năm sáu mét nữa —— đứng cách tường cao, ta không thể phân biệt được vị trí của Tàng Huyên, sợ nếu tiếp tục tiến gần thêm bước nữa sẽ bị phát giác, từ đó kinh động đến hộ vệ, khiến Lưu Dương chú ý len lén bỏ chạy, vậy thì phiền toái lớn rồi.

Ta vươn tay ra, đo lường hướng gió, đang lúc chạy theo Thuận Phong, cầm lên vuốt tóc bay ra ngoài.

Tĩnh khí ngưng thần lắng nghe, không có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ đại trận khu ma này thực sự bị người ta cải biến qua? Nó đã sớm hòa thành một thể với âm vật?

Như vậy cũng tốt, ta liền mượn âm khí trên tóc, vụng trộm đi vào.

Nghĩ tới đây ta lấy ra một sợi tóc, vừa muốn nhóm lửa thu lấy âm khí.

Lúc này đèn cửa chính cách đó không xa đột nhiên lóe sáng lên, ngay sau đó trong tiếng vang cót két, cửa sắt khởi động, từ bên trong mở ra một chiếc xe đến.

"Hả? Chẳng lẽ là Lưu Dương gia hỏa này phát giác cái gì, phải chạy trốn trước?" Ta đang không hiểu, lại nhận ra chiếc xe kia.

Lão thức gia tăng mọc rể dài, đây không phải xe ngựa già nua hay sao?

Lão đầu nhi này hơn nửa đêm chạy đến chỗ Lưu Dương đánh bài làm gì?

Chẳng lẽ lão đầu nhi này nói dối với ta? Hai người bọn họ mới là cùng một bọn.

Không được!

Ta phải khẩn trương thông báo cho Lâm Phong, bảo hắn theo dõi lão đầu này, rốt cuộc có tính toán gì!

Ta trốn trong bóng tối, đèn che điều thành hình thức tĩnh âm, liên tiếp phát mấy tin tức cho Lâm Phong, nhưng vẫn không có ai quay về, trong lúc nói chuyện cũng một mực. Mắt thấy cái xe đậu phộng kia mở ra từ trước mặt ta, biến mất trong bóng tối.

Đúng lúc này, điện thờ Lâm Phong lại đánh tới.

Ta vội vàng rời xa tường cao, tiếp nhận.

"Trương đại sư, không xong rồi!" Còn không đợi ta nói chuyện, Lâm Phong ở đầu máy truyền tin đã kêu lên trước tiên.

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Phương lão chết rồi!"

Đầu tiên, nghìn bảy ba chương thứ nhất, Lưu Dương mất tích.

"Chết rồi, lúc nào?" Ta rất là kinh ngạc hỏi.

"Ngay tại mười phút trước, chết bởi máu bầm trong đầu." Lâm Phong đáp.

"Trọng não ứ máu?"

"Đúng, Trương chủ nhiệm dạy khoa não của thị y viện cứu giúp, y nói..."

"Đợi đã, ngươi nói cái gì? Hắn chết trong viện trong chợ?" Ta lại truy hỏi.

"Đúng vậy." Lâm Phong hơi kinh ngạc: "Mười hai giờ trước, hắn đã bị đưa tới viện, khi đó hoàn toàn không còn cảm giác. Trương chủ nhiệm ra sức cứu chữa đến bây giờ, vừa mới đánh mất toàn bộ sinh mệnh thể chinh..."

Cái này cũng kỳ quái, ta vừa mới thấy xe của hắn ở trước mắt...

Không đúng!

Xe là xe, người là người!

Đó là xe của Phương lão, quả thật không sai, nhưng Phương lão chưa chắc đã ở bên trong.

Ban nãy ta có chút lộn lẫn khái niệm này!

Nếu như nói lão Phương thật sự là đã được đưa tới bệnh viện từ hai giờ trước, hơn nữa trong thời gian này luôn có người cứu giúp hắn, điều này nói rõ vừa vặn có người khác cứu giúp từ trước xe tới trước.

Là chuyên trách lái xe của y, cô nhi được Phương lão thu dưỡng kia?

Tên gia hỏa này chạy đến chỗ Lưu Dương làm gì?

Mấy ngày hôm trước ta còn gặp Phương lão, mặc dù tuổi hắn khá cao, nhưng tinh thần quắc thước, thân thể khỏe mạnh, trừ hai chân bị cái kia không biết nội tình Linh Bảo sẽ tàn phế, nhưng cũng nhìn không ra có cái gì chứng bệnh không trị.

Cọc não tụ máu? Đây không phải là triệu chứng bị cây cung bắn trúng sao?

Chẳng lẽ người giết hắn là Lưu Dương?

Lưu Dương phát giác ra có thể ta đang âm thầm điều tra hắn, có thể hiểu được tại sao lại hại Phương lão.

Hay là nói, đây chỉ là trùng hợp?

Do Phương lão vì tiết lộ bí mật của Linh Bảo hội cho ta mà bị bọn họ diệt trừ?

Nhưng lúc đó ngoài ta và Phương lão, chỉ có người cực kỳ đáng tin cậy như hắn, cô nhi được nuôi từ nhỏ đến lớn đã lái xe.

Chẳng lẽ tài xế của hắn cũng bị linh bảo mua chuộc rồi?

Danh nghĩa là con nuôi của Phương lão trung thành bất nhị, kỳ thật lại là gian tế của linh bảo hội, chính là mật báo của hắn?

Bất kể là hung thủ tàn sát Phương lão thì là Lưu Dương hay là Linh Bảo hội, cái tên lái xe kia đều rất khả nghi!

Tuy nhiên, tên tài xế kia có thể để cho người khác điều tra, mục đích quan trọng của ta bây giờ là bắt được Lưu Dương thật nhanh!

Nghĩ đến đây, ta quay về phía Lâm Phong nói: "Ngươi nhanh liên hệ với Vương đội trưởng đi, để hắn giúp ta một chút, toàn thành chặn xe của Phương lão, bất kể là ngồi trên xe ai, trước tiên đều phải chế trụ hắn!" Ta thả máy truyền tin xuống, lại lấy ra một sợi tóc bạc để đốt thành phấn, lập tức móc ra mấy tấm linh phù ở trên hơi khói hun khói mấy lần, để cho tia khí tức kia tràn ngập trong phù chú.

Nếu vừa rồi đã thử nghiệm qua, âm khí trên tóc sẽ không kinh động đại trận Khu Ma, vậy tấm linh phù này của ta cũng sẽ không phát động cấm chế.

Liên tiếp vung ra ba đạo linh phù "Tĩnh Âm" "Tĩnh Âm" " mê hương", ta chạy nhanh vài bước, giẫm lên mặt tường nhảy dựng lên. Sau đó hai tay nắm đầu tường, leo lên.

Bức tường cao phía chân núi giả xa xa, nằm sấp vài con chó săn Tàng Phong to cỡ con nghé, có hai cái đầu lớn nhất, giống như phát giác được cái gì đó, nhìn về hướng chỗ cũ của ta đứng, co rúm cái mũi hít hà hai cái.

"Gâu, ầm ầm... "

Nó vừa kêu một tiếng, mấy con khác cũng đã tỉnh lại. Xa xa trong bóng tối, cũng lao ra mấy con đại cẩu không ngừng điên cuồng kêu lên.

Bị phát hiện sao? Sao linh phù này không có tác dụng?

Đúng lúc này, từ trong động đá giả nhô ra một cái đầu, nhìn về phía ta, quay đầu lớn tiếng quát: "Kêu cái gì hả? Có bóng nào cũng là hắn kêu lung tung, còn để lão tử không ngủ nữa."

Không biết là do tiếng quát lớn của hắn có tác dụng, hay là đám chó kia không quá tự tin đối với phát hiện của mình, lại nhìn ta, cả đám lại nằm rạp xuống trở về.

Bọn họ không hề phát hiện ra ta, bất kể là người hay chó!

Rõ ràng ta đứng ở trước mắt bọn họ, ánh trăng trắng xóa không thể nghi ngờ, ngay cả chòm râu trên mũi chó, cùng với phân trên mặt của hộ vệ ẩn trong trạm gác ngầm của hòn giả sơn đều nhìn thấy rõ mồn một. Nhưng bọn họ lại không nhìn thấy ta, không nghe được bất kỳ thanh âm nào của ta phát ra, thậm chí ngay cả mùi cũng ngửi không thấy chút nào!

Lúc này ta đã biến thành một thân nhân trong suốt, đây chính là Quỷ Ẩn Chú được ghi chép trong Âm Phù Kinh.

Chú như kỳ danh, chỉ cần thi triển ra phù chú này, ngươi có thể biến thành quỷ hồn, trừ phi phát động cấm chế, hoặc là gặp phải hảo thủ còn cao thâm hơn tu vi của ngươi nhiều, nếu không tuyệt không bị người phát hiện.

Vốn đây là chuyện một tấm phù chú là có thể giải quyết, nhưng tu vi của ta thật sự không đủ để tập luyện âm thuật cao tuyệt như vậy, khổ suy nghĩ rất nhiều ngày, chỉ có thể chia chú pháp này làm ba, dù vậy, công hiệu cũng chỉ có thể duy trì khoảng nửa giờ.

Bất quá, vậy cũng đủ rồi!

Mắt thấy hộ vệ và Tàng Huyên đều không thể phát hiện hành tung của mình. Ta cũng không hề cố kỵ, trực tiếp nhảy xuống tường cao, nhanh chóng phóng về phía ngôi lầu nhỏ nơi trung tâm biệt thự.

Lại có mấy con Tàng Diễm xuất phát từ bản năng, cảm thấy có gì đó không đúng, thấp giọng gầm rú vài tiếng, trong tiếng quát lớn của mấy hộ vệ hoặc minh ám khác cũng yên tĩnh trở lại.

Ta một đường thông suốt chạy tới cửa lớn biệt thự, vừa định cất bước đi vào, đột nhiên phát hiện một nơi rất khiến người ta kinh ngạc.

Ngay tại chính giữa cửa lớn của biệt thự treo một khối bát quái trấn quỷ bàn kim quang lóng lánh trên đỉnh đầu.

Giữa kim bàn là một bó tuyết trắng.

Đó không phải phản ánh trăng mà là mái tóc bạc trắng!

Hơn nữa, ta liếc mắt đã nhận ra, là ta vừa mới cạo đầu từ Lâm Phong.

Ta định ném chúng nó vào trong thạch dò đường, nhưng nếu trận pháp kia không nhúc nhích, những sợi tóc bạc này không giống như lá cây bụi bay ra, rơi xuống tùy ý sao?

Sao lại như mảnh sắt bị nam châm hút vào tụ tập ở đây?

Đại trận khu ma có thể cảm giác được sự tồn tại của tóc bạc, nhưng lại không kinh không phá, ngược lại đem chúng bám vào cùng một chỗ, hơn nữa còn ở vị trí mắt trận!

Đây là nói, cây cung kia sớm đã tân đoạt chủ, trở thành người thống trị chân chính của đại trận Khu Ma này.

Chính bởi vì như vậy, đại trận mới có thể đem một tia âm khí này trở thành một bộ phận của bản thân, hấp thụ mà đến.

Nhưng vấn đề chính là ở chỗ này!

Hấp thụ tại bất kỳ địa phương nào cũng không hiếm lạ, nhưng đây là trận nhãn!

Tựa như lốc xoáy trong nước, lốc xoáy, vô luận bên ngoài chảy xiết cỡ nào, vị trí chính đáng, hẳn vĩnh viễn là gió êm sóng lặng!

Trừ phi...

Vật trấn áp trong đại trận này đã sớm không còn trong đó, tựa như dòng nước sau khi ngừng chuyển, bọt biển cùng vật đang lơ lửng ngược lại đều hội tụ ở trung tâm.

Như vậy, rất có thể cây cung đó không còn ở đây nữa rồi!

Cho nên, sau khi tóc trắng bay vào, bởi vì bên trên ẩn chứa một chút Âm khí, liền bị đại trận hấp thụ vào trong trận nhãn.

Ta nghĩ, lại lấy ra một ít tóc trắng từ bốn phương rồi từ từ bay ra ngoài.

Chung quanh không gió, nhưng những tóc trắng kia lại giống như bị tác động, từng sợi từng sợi phất phới bay lên, tụ lại phía đầu cửa, tất cả đều rơi vào trên khối bát quái bàn màu vàng chói mắt kia.

Đúng là như vậy, ta đã biết.

Trong giây lát, ta chợt nhớ ra!

Xe, xe cũ!

Cỗ xe kia tạm thời ta còn không rõ, nhưng Lưu Dương nhất định ở bên kia, hơn nữa còn mang theo cây cung.

Y muốn đi đâu? Tiếp tục giết người, hay là chạy trốn?

(D: hoan nghênh mọi người chú ý đến tín hiệu của công chúng lão Cửu: Đạo Môn lão Cửu, mỗi ngày đều đưa các loại lời nói linh dị, trong truyền thuyết dân gian, còn có thương nhân 《 Âm gian 》t au độc quyền kể chuyện! Mở giấy thông tin – truyền tin – trên góc phải thêm vào... tìm tòi: Đạo môn lão Cửu thêm chú ý là được.)

Mũ giáp đầu tiên là một nghìn ba bốn Chương được cài lên.

Bất kể là khả năng nào thì ta cũng tuyệt đối không thể làm được!

Sau khi mở cửa ra, ta liền thẳng đến phòng ngủ của Lưu Dương. Bởi vì gã này đam mê rất đặc thù, mỗi đêm mười hai điểm đều khóa mình trong phòng, vị trí gian phòng kia nhất định phi thường bí ẩn, cũng chính vì thế, tìm kiếm cũng không khó.

Không ngoài dự đoán, quả nhiên Lưu Dương không có ở trong phòng.

Hơn nữa bài trí trong phòng ngủ của hắn cũng rất kỳ quái, không những không xa hoa, còn đơn sơ có chút không hợp thói thường, chỉ có một cái giường gỗ, một cái bàn gỗ cứng rắn.

Trên bàn đặt một chiếc mũ giáp rách loang lổ gỉ sét.

Mũ giáp này ta liếc mắt liền nhìn ra, là sản phẩm của hán mạt tấn sơ cấp, xác thực một điểm không sai biệt lắm chính là thời kì tam quốc!

Phía trước mũ sắt đặt một lư hương giống như chậu than, bên trong chất đầy tro thơm, xem ra mỗi đêm Lưu Dương đều sẽ thắp hương trước lò này.

Nhưng vào lúc này, trong lò kia vẫn còn ba cây đàn hương còn cháy một nửa.

Xem ra, hắn vừa mới rời đi không lâu.

Từ bên gối ta tìm được hai sợi tóc rơi xuống, sau đó tế lên Truy Hồn Chú.

Phù chú xoay chuyển trên không trung hai vòng, sau đó bay thẳng ra ngoài cửa.

Tên gia hỏa này thật sự đã rời khỏi nơi này, hơn nữa rất có khả năng chính là ngồi trên lá thiết kỵ vừa trưởng lão kia!

Bảo tiêu và Tàng Huyên vẫn không phát hiện hành tung của ta; phù chú chỉ dài ba tấc, lại bồng bềnh trong bóng đêm đen kịt, càng không khiến người ta chú ý. Sau khi ta rời khỏi biệt thự, hiện ra thân hình, theo truy hồn chú vội vàng đuổi theo.

Căn biệt thự này nằm ở vùng hoang vu ven sông, bình thường ít người qua lại, hơn nửa đêm lại chẳng có bóng người.

Ta vừa chạy, vừa truyền tin cho Lâm Phong, muốn hỏi tình huống của chiếc xe truy tung? Đồng thời muốn hắn điều một chiếc xe đến đón ta, nhưng mãi vẫn không đánh nổi.

Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên một hồi tiếng bước chân vội vã.

Trên không trung con đường dài này trống rỗng, dưới ánh trăng chiếu nhìn xa xăm, đừng nói bóng người, ngay cả một mảnh lá rụng cũng không có, nhưng tiếng bước chân này là chuyện gì xảy ra?

Ta đang ngạc nhiên, đột nhiên cảm thấy có một trận gió lạnh thổi tới trước mặt!

Xuất phát từ bản năng, ta vội vàng bỏ chạy.

Phù! Gió lạnh kia áp sát vào người ta, thổi qua thân ta, trực tiếp rơi vào trên đại thụ đối diện.

Rặc rặc một tiếng!

Đại thụ to cỡ thùng nước gãy tận gốc, ầm ầm ngã xuống đất.

Nhưng sức gió vẫn không giảm, trên đường chém ra một rãnh sâu tới nửa quyền, một mực lan tràn ra năm sáu mét.

Đây là âm phong sát!

Vừa rồi nếu ta bị thổi trúng, sợ là không chết cũng khó!

Rốt cuộc là ai muốn đẩy ta vào chỗ chết?

Phần Hồn Phù trôi lơ lửng phía trước hô lên một tiếng, trong khoảnh khắc hóa thành một mảnh khói bụi.

Xem ra, khẳng định là âm linh âm thầm bảo hộ Lưu Dương!

Hắn phát hiện ra mình đang truy tìm Lưu Dương, cho nên thiêu hủy phù chú, đoạn tuyệt manh mối đồng thời còn muốn giết mình!

Bất kể tên này xuất phát từng mục đích gì mà không hỏi trắng đen giết người như vậy, ta đều quyết không tha cho hắn.

Nhưng vào lúc này, điện thờ của ông ta lại lần nữa vang lên, là Lâm Phong đánh về.

"Trương đại sư, chúng ta đã tìm được chiếc xe kia! Chúng ta vẫn luôn đi về phía cửa Trường Giang, Vương đội trưởng đã liên lạc với xe ngựa của đội báo động để chặn lại."

"Sau đó thì sao? Lưu Dương trên xe sao?" Ta vội vàng hỏi.

"Không có, trên xe chỉ có hai cỗ thi thể. Hiện tại đã chứng thực, một cỗ là hộ vệ của Lưu Dương, một cỗ khác là tài xế của Phương lão."

Chỉ có hai cỗ thi thể, Lưu Dương đi đâu rồi?

Phương lão đã chết, đầu tài xế của lão cũng chết trên xe, không cần hỏi hung thủ nhất định là Lưu Dương.

Hắn chắc chắn đã hại Phương lão trước, sau đó lại lừa tài xế của Phương lão đi tới biệt thự, vừa mượn xe trốn vừa liên tục giết người diệt khẩu.

Nhưng tại sao y lại giết Phương lão và tài xế của hắn?

Chẳng lẽ là, Phương lão nắm giữ lấy nội tình gì đó của Lưu Dương?

Tiểu tử này rất sợ sự tình bại lộ, tiến tới...

Đúng rồi! Hắn ra tay với ta, cũng là sau khi ta thẩm vấn Ngụy Đại Bình.

Xem ra là việc khai cung của Ngụy Đại Bình đã lộ ra tin tức, truyền đến tai của ông ta, dứt khoát ông ta đã làm một việc ác độc, muốn đồ sát sạch sẽ tất cả mọi người.

Dựa theo thời gian suy đoán, hắn khẳng định chính là cưỡi chiếc xe đào tẩu, cảnh giới không phát hiện hắn, chỉ chứng minh hắn đã xuống xe nửa đường.

"Kiểm tra sự giám sát dọc đường phải không? Cái xe này chứng tỏ có chỗ dừng lại?"

"Không có!" Lâm Phong trả lời khẳng định: "Hiện tại ta và Vương đội trưởng đang ở cùng một chỗ, hiệp đồng truy xét thông báo, sau khi nhận được hiệp lệnh, liền triệu tập giám sát dọc đường, chiếc xe này một đường bay nhanh, không dừng lại chút nào, ngay cả cửa sổ xe cũng chưa từng mở ra."

"Cuối cùng cũng là đụng vào trên giấy xe dừng lại, nhưng khiến mọi người kỳ quái là, bảo tiêu ngồi ở chỗ phi kiếm đã sớm chết hẳn, mà chết thì tương tự rất kỳ quái, toàn thân gầy trơ xương, cực độ già yếu, tóc và răng đều sắp rụng sạch, tất cả khí quan đều suy kiệt, giống như... đột nhiên già đi mấy chục tuổi." Lâm Phong nói.

"Ta còn đang ở nơi biệt thự nhà bọn họ, mau phái chiếc xe này tới đón ta!" Tình huống càng ngày càng phức tạp, ta phải đích thân đến hiện trường xem mới được.

Thả máy truyền tin xuống, ta ngồi xổm trước cây đại thụ ngã trên đường, nhìn kỹ một chút.

Chỗ đứt gãy là một mảnh đen nhánh, ngay cả trên đường có một rãnh dài cũng đen nhánh phát sáng, hiển nhiên đều là âm khí gây nên.

Âm linh này cực kỳ cường đại, chỉ dựa vào một luồng tàn niệm đã lợi hại như vậy rồi, nếu thật sự phải đối chiến, nói không chừng còn có thể thi triển ra thủ đoạn lợi hại gì đó. Nhưng tại sao Âm linh này lại giúp Lưu Dương?

Từ trên số bảo vật mà hắn giết cha đoạt được, cây cung mà âm linh ký cư là do Lưu gia tổ truyền.

Còn nữa, mũ giáp kia là chuyện gì xảy ra?

Cái mũ giáp này không phải là tổ truyền, mà là Lưu Dương mua được từ Linh Bảo mới thành lập gần đây.

Mỗi ngày thắp hương lên mũ sắt, lại cất giấu một cây cổ cung... Chẳng lẽ hai thứ này có liên hệ gì?

Cái nón sắt kia ta cũng xem qua, nó chỉ là một kiện đồ cổ bình thường mà thôi, căn bản không phải âm vật, càng không có gì đặc thù.

Nhưng Lưu Dương vì sao mỗi ngày đều phải nón sắt kính hương chứ?

À, đúng rồi!

Hắn đang thay cây cung kia hương!

Cổ cung cảm niệm mũ sắt, nương theo tay Lưu Dương kính hương ký thác bi thương.

Nói cách khác, thanh cung kia cũng gần như là sản phẩm của thời kỳ Tam Quốc!

Liều chết thủ hộ Lưu gia, không giết Ngụy Đại Bình, thời kỳ ba nước, ký gửi Âm Linh ở trên cung lớn...

Một loạt manh mối xâu chuỗi lại, lập tức ta nghĩ thông suốt!

Phía trước đèn xe lóe sáng, một chiếc xe ảo diệu hướng ta cấp tốc lái tới, lập tức một người xinh đẹp lướt đi, vững vàng đứng ở bên cạnh ta.

"Là Trương đại sư sao? Lâm tổng kêu ta đến đón ngươi." Tài xế hạ cửa sổ xuống dò hỏi.

Ta khẽ gật đầu, trực tiếp mở cửa xe ngồi lên: "Nhanh, trực tiếp dẫn ta đi hiện trường!"

thải phái xa chạy nhanh như chớp về phía trước, trong chốc lát đã dừng lại trước một cái bánh xe.

Vương đội trưởng khoát tay áo ra hiệu cho cảnh báo của ta, ta lập tức thúc đẩy cảnh giới đi vào.

Đệ nhất thiên thiên bảy nghìn ba năm, Trương Cửu Lân Lưu Dương (Thêm thêm)

Nghiên cứu đã kiểm tra sơ bộ xong, hai thi thể đều bị lắp hạng nặng, chỉ còn mấy viên giám sát vẫn đang cầm vân tay vân tay và những dấu vết khác.

Ta nhìn về phía Vương đội trưởng cùng đứng ở phía xa xa Lâm Phong nhẹ gật đầu, lập tức lấy ra một bao tóc trắng, vây quanh Ngọc Bích Xa rải một vòng.

Chỉ thấy trên mặt đất đột nhiên có một cơn gió thổi tới, tóc trắng đầy đất lập tức bị thổi bay không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Xem ra Âm Linh kia cũng thăm dò lộ số của ta, muốn đoạn tuyệt manh mối, để ta không cách nào điều tra nữa!

Nhưng ta đã sớm lén lút giấu Vô Hình Châm ở chính giữa mái tóc trắng, nó có thể thổi tan tóc trắng, châm vô hình lại không bị ảnh hưởng.

Lần này ngược lại bại lộ vị trí của nó.

Châm vô hình lơ lửng giữa không trung, cấp tốc lướt qua đám người vây xem, bay về phía xa.

Xem ra, bản lĩnh của Âm Linh thực sự không nhỏ, lại còn có thể tạm thời ẩn thân, vừa nãy ở trước mặt cảnh báo mượn Âm khí giấu Lưu Dương.

Nhưng dưới sự truy tung của Vô Hình Châm, hắn cũng không còn chỗ nào để lẩn trốn!

Ta đẩy đám người ra đuổi theo.

Vương đội trưởng mặc thường phục cũng bất động thanh sắc mang theo vài người, không xa không gần đi theo phía sau ta.

Sau khi rời khỏi nơi xảy ra chuyện không xa, tốc độ của Vô Hình châm đột nhiên nhanh hơn hẳn, hẳn là đang cưỡi trên một phương tiện vận chuyển xa xôi nào đó.

Ta tiện tay đánh một chiếc xe cho thuê, chỉ huy tài xế đuổi theo hướng vô hình châm!

Tên gia hỏa này rất giảo hoạt, sau khi đi lòng vòng quanh đầu đường mấy vòng, lựa chọn ở một chỗ hẻo lánh không có bánh xe, đi ngang qua hai con hẻm nhỏ, lại ngồi xe chạy tới nhà ga, sau đó chạy về phía con phố nhỏ ăn vặt, xuống hẻm đầu đường, xuyên qua đường phố thật dài lần nữa đổi sang toa xe.

Hắn có lẽ cho rằng đã đi một vòng tròn lớn như vậy, hẳn là đã an toàn, lúc này mới thay đổi vị trí, mở biệt thự bên bờ sông.

Vì phòng ngừa đả thảo kinh xà, ta cách biệt thự hơn trăm thước xuống xe.

Xe cho thuê vừa quay đầu lại, một con Tuyết Thiết Long màu đen đang đứng trước mặt ta.

"Trương đại sư, ngươi nói xem hung thủ có thể là Lưu Dương?" Vương đội trưởng đang lay xe hỏi.

"Không sai, chính là hắn!" Ta phi thường khẳng định gật gật đầu nói: "Bất quá, ta mặc dù có thể xác định được chính là do hắn làm, nhưng hắn phương pháp sử dụng rất đặc thù, cũng chính là theo như lời ngươi nói, Ngưu Quỷ Xà Thần thuật! Muốn dùng cách thức trừng trị hắn, chỉ sợ chứng cứ không đủ. Cho nên, bây giờ còn phải nhờ các ngươi giúp một chút."

"Tốt, ngươi nói đi." Vương đội trưởng sảng khoái đáp.

Năm phút sau, Vương đội trưởng thương lượng thỏa đáng với ta đã gác đèn lên nóc xe, ông ông lóng lánh mở thẳng tới biệt thự.

Ta đốt một làn khói ngồi trong bóng tối ven đường chờ hắn.

Thời gian không lâu, Tuyết Thiết Long lại trở về.

Đội xe một đường gào thét chuyển hướng, Vương đội trưởng lại một mình quay về: "Ngươi đoán không sai, hắn đúng là ở nhà. Khi chúng ta lao vào, hắn mặc một bộ đồ ngủ, mặt mũi nhăn nhó, hoàn toàn không biết gì cả, đối với vấn đề chúng ta đối đáp như nước chảy, không chút kẽ hở."

"Đây vừa vặn chính là sơ hở lớn nhất!" Ta tiếp nhận châm khổng tiếp nhận cơ hội nói: "Theo nguyên kế hoạch, chờ tín hiệu của ta!"

Nói xong, ta ném khói đầu, dựa vào bóng ma ven đường thăm dò về phía biệt thự.

Tế lên ba đạo Ẩn Phù Quỷ, thần không biết quỷ không hay bò vào biệt thự lần nữa.

Mái tóc bạc trên bàn bát quái đã chẳng biết đi đâu, xem ra cây cổ cung mắt trận đã trở về.

Ta quen thuộc sờ tới phòng ngủ, vừa muốn đẩy cửa, cánh cửa đã mở toang.

Lưu Dương đứng ở sau cửa, trong tay nắm một cây trường cung sừng cứng cổ sắc cổ hương.

Một cỗ hàn khí âm trầm từ trên cung dâng lên, ẩn thân chú của ta nhất thời vỡ vụn sụp đổ.

"Ui, đây không phải là Trương đại sư sao?" Lưu Dương vẻ mặt cổ quái nhìn ta cười nói: "Không nghĩ tới ngươi còn có đam mê đặc thù như vậy, chẳng những ưa thích ghé thăm đêm khuya, hơn nữa còn xông thẳng vào phòng ngủ, đây cũng không phải là đạo làm khách nha!"

Nhưng đây không phải là ta có hứng thú đi dạo cùng hắn, trực tiếp mở cửa thấy núi lớn tiếng nói: "Lưu Dương! Ngươi ỷ vào âm vật làm xằng làm bậy, tùy ý tàn hại mạng người, thật cho rằng có thể tránh thoát Thiên Đạo luân hồi sao?"

Lưu Dương cười lạnh một tiếng nói: "Cái gì mà thiên đạo bất thiên đạo. Xưa nay ta chỉ tin người thắng làm vương! Người hận ta nhiều, ngươi tính già cái gì? Cho dù ngươi nhất định phải chủ trì cái công đạo gì, cũng phải xem ngươi có bản lãnh này hay không, lên cho ta." Nói hắn lớn tiếng quát.

Bá! Đèn thủy tinh treo trên đỉnh đầu bỗng nhiên sáng lên.

Bùm bùm bùm bùm!

Bốn phía cửa gỗ đồng thời mở ra, một đám hắc y hộ vệ cầm đao búa, vọt tới ta.

Nhìn động tác và khí thế của đám người này, có thể nói là một đám liều mạng đã trải qua huyết chiến, Lưu Dương cũng căn bản không có ý định lưu lại người của ta!

Nhưng ta cũng sớm có phòng bị đối với chiêu thức này.

"Phá!"

Ta hét lớn một tiếng, giơ tay ném ra một đạo kim quang phù chú!

Phù chú này ta bắt chước Thiên Lôi Phù của Bạch Hạc đạo trưởng chế tác, đương nhiên, ta chưa từng học qua đạo pháp thuần dương gì đó, tu vi bản thân cũng tướng mạo kém xa Bạch Hạc đạo, uy lực phù chú này tự nhiên bằng với Kinh Lôi Phù chân chính cũng kém rất xa.

Bất quá, dùng để đối phó bọn hung đồ lỗ mãng này cũng là đủ rồi!

Theo một tiếng hét to của ta, kim quang phù chú đột nhiên nổ vang, đất bằng nổi lên kinh lôi, chấn ở bốn phía trên vách tường phát ra một trận tiếng vang trầm thấp.

Những hung đồ kia thấy sắp vọt tới bên cạnh ta, bỗng nhiên mê muội một cái, phốc phốc ngã xuống đất, hồn phách của bọn chúng đều bị tạm thời đánh tan, hoàn toàn mất đi tri giác, trong nửa giờ tuyệt đối không tỉnh lại được.

Lưu Dương có thần cung bảo hộ, dù chưa bị chấn ngã, nhưng cũng bị dọa không nhẹ, có chút kinh ngạc lui liền phía sau hai bước, nắm chặt trường cung nói: "Trương đại sư, cái này cần gì khổ cực như vậy? Bản lãnh của ngươi cao cường như thế, cần gì phải giống như những đạo sĩ ngoan linh không hóa thối kia, truy tìm thiên đạo, chính nghĩa cái gì? Thứ đồ vật kia lại đáng giá mấy đồng tiền?"

"Bằng không thì sao?" Ta hỏi ngược lại.

"Bằng không... Hai chúng ta hợp tác đi. Chỉ cần chúng ta liên thủ, trên đời này còn có thứ gì mà chúng ta không chiếm được đây? Còn có tài phú gì mà chúng ta không kiếm được chứ."

"Hừ, chỉ bằng ngươi?" Ta không cho là đúng cười lạnh một tiếng.

Vừa thấy vẻ khinh thị của ta, Lưu Dương có chút khó chịu nhíu nhíu mày nói: "Trương đại sư, ta biết rõ ở trong mắt ngài, ta có thể chỉ là một tiểu nhân, hơn nữa còn rất hèn hạ, tội đáng chết vạn lần, nhưng thế giới này lại có bộ dáng như vậy!"

"Không ai quan tâm trước kia ngươi làm gì, xuất thân cái gì, chỉ cần ngươi có tiền có thực lực, vậy ngươi chính là ông nội! Nếu không ngươi chỉ có thể làm tôn tử cho người ta."

"Trước kia ta từng làm phục vụ, đã làm bảo an, cả ngày bị gọi tới đổi lui, bị khinh thường hết, hầu như không có ai xem ta là người! Nhưng bây giờ thì sao! Ai dám không nể mặt Lưu Dương ta?"

"Dù đi tới đâu cũng đều ủng hộ trước sau, từng người đều liếm mặt cười, muốn chen lên nịnh bợ ta một câu, là vì sao? Còn không bởi vì ta có tiền sao? Từ cái tên tùy tiện sai vặt trước kia, đã biến thành Lưu tổng. Trương đại sư, chỉ cần ngươi chịu hợp tác với ta, ta cam đoan không tới năm năm, hai người chúng ta đều có thể chen vào Hoa Hạ phú hào bảng, thậm chí dũng đoạt quán quân cũng không phải là không được!"

"Dựa vào cái gì? Chỉ bằng cây cung trong tay ngươi à?" Trong ánh mắt của ta tràn đầy vẻ trào phúng.

Đệ nhất thiên thiên bảy nghìn ba sáu chương, nước mắt chém già hoàng trung (Siêu dài)

"Chỉ bằng ngươi lòng dạ độc ác, xem mạng người như cỏ rác sao?" Ta từng bước đi về phía trước, tiếp tục nói: "Ta biết cây cung này là tổ truyền nhà ngươi, bên trong ký gửi một Âm Linh cường đại! Nhưng tổ tiên của ngươi nếu là biết ngươi dùng vật này hại người vô tội, kiếm lấy hắc tâm tiền, lại không biết cảm nghĩ gì?"

"Ngươi...ngươi đừng tới đây." Lưu Dương thấy ta từng bước áp sát, không khỏi sợ hãi, vừa lui về phía sau vừa kéo căng trường cung, làm ra một bộ dạng có thể kéo căng dây cung bất cứ lúc nào.

Ta chưa từng liếc mắt nhìn hắn, hai mắt nhìn chằm chằm trường cung nói: "Theo ta thấy, âm linh trong cung này cũng là lão khốn kiếp! Vốn muốn báo đáp ân tri ngộ của chủ công, bảo vệ con cháu Lưu gia, chuyện này cũng không có gì đáng trách. Nhưng người ngươi bảo vệ, những người khác sẽ không phải là người sao? Thiện ác không phân, đúng sai không phải, một ngày kia ta xem ngươi làm thế nào đối mặt với Lưu Hoàng thúc trị thiên hạ!"

Theo tiếng nói của ta vừa rơi xuống, trường cung trong tay Lưu Dương đột nhiên chấn động, phát ra một đạo hoàng quang âm trầm.

"Ngươi cho dù khi còn sống là trên tướng Thục Hán Ngũ Hổ, một tấm cung Bách Bộ Xuyên Dương, một thanh đao chiến Bình Quan Vũ thì như thế nào? Ngươi cho dù sau khi chết hóa thành Quỷ Tiên, âm khí trùng thiên ba vạn dặm, vậy thì như thế nào? Theo ta thấy, vẫn như cũ là lão thất phu mà thôi."

Ầm!

Đột nhiên, gió lạnh nổi lên bốn phía, ánh sáng vàng lóng lánh.

Một bóng người vàng óng đột nhiên thoáng hiện trước mặt ta.

Ta dừng bước lại nhìn, thân hình cái bóng này cực kỳ cao lớn, lưng hùm vai gấu, so với người bình thường cao hơn một cái đầu, cách một thân cẩm bào trăm hoa, đều có thể nhìn ra một thân cơ bắp cao ngất nổi lên.

Đầu tóc bạc trắng, râu bạc trắng, trừng đôi mắt to như sư tử, quát lớn: "Tiểu tử, ngươi nói lại lần nữa xem ai là lão thất phu?"

"Hoàng Trung, Hoàng Hán Thăng đúng không!" Ta nhàn nhạt cười nói.

"Ngươi biết lão phu?" Âm Linh sững sờ, ngạc nhiên hỏi.

"Đương nhiên nhận ra, năm đó ngươi trung nghĩa thủ sa, cùng Quan Vũ đại chiến bất phân ba trăm hiệp bất phân thắng bại, về sau đầu phục Lưu Hoàng thúc, quan bái hậu tướng quân! Sau đó tại Định Quân Sơn một trận chém giết Tào quân đại tướng Hạ Hầu Uyên, uy chấn Hạ Hạ Hạ, đích xác được xưng tụng là lão đương tráng, nhưng bây giờ...

Ta dừng một chút, hơi có vẻ khinh miệt liếc hắn một cái nói: "Ngươi làm đường cho hổ, giúp ác làm đường, nói ngươi thất phu đã là khích lệ! Thật ra ngươi ngay cả thất phu cũng không bằng, ngươi chính là một lão khốn kiếp."

Quả nhiên ta đoán không sai, âm linh bên trong cung đúng là thời kì tiếng tăm lừng lẫy của tam quốc, là Hoàng Trung, một trong ngũ hổ trên tướng của Thục Hán!

Nói đến Hoàng trung nổi tiếng, quả thực có thể nói là rất cao! Cho dù là chỉ một người của Diễn nghĩa tam quốc tam quốc, cũng biết phong thái của vị lão tướng quân này. Mà Hoàng Trung trong lịch sử, trước kia là bộ hạ của Lưu Độc, hắn mặc dù đao pháp như thần, tiễn pháp siêu quần siêu., Nhưng hắn một mực không chịu trọng dụng, một mực chịu đựng đến sáu mươi tuổi còn chỉ là một Trung Lang Tướng nho nhỏ. Nhưng Hoàng Trung bản nhân trung nghĩa vô song, mặc dù nhận đãi ngộ không công bằng, thời điểm Lưu Bị dẫn quân đánh trường sa, gã vẫn anh dũng ngăn địch, buông cầu treo cùng đại tướng Quan Vũ dưới trướng Lưu Bị đại chiến bất phân ba trăm hiệp chẳng phân thắng bại.

Đợi sau khi bão cát bị công hãm, Lưu Bị bỏ rất nhiều công sức mới thuyết phục được Hoàng Trung phụ tá bản thân.

Lưu Bị là một người có tuệ nhãn, hắn luôn luôn tán dương Hoàng Trung là lão anh hùng, đặt đám người Hoàng Trung và Quan Vũ cùng ở cùng một địa vị, Hoàng Trung nào phải chịu đãi ngộ tốt như vậy? Nhất thời cảm kích đến nỗi lệ nóng doanh. Hắn đem toàn thân bổn sự đều thi triển ra, đầu tiên là trợ giúp Lưu Bị phá giải Ích Châu, về sau lại đi trước một kỵ binh của Định Quân Sơn, vung đao chém chết tên Tào Quân, giết chết Hạ Hầu Uyên.

Về sau Hoàng Trung mặc dù đã chết bệnh rồi, nhưng bởi vì có Lưu Bị trọng dụng, gã mới có thể nổi danh là Thanh sử, không giống như lão mã loay hoay trong chuồng ngựa cả đời! Lưu Bị quả thực nói với gã là ân như Thái Sơn.

Có lẽ cũng chính là vì hắn cảm niệm ân tri ngộ của Lưu Bị, sau khi chết một sợi Âm Linh mới gửi sống ở trong trường cung, một mực thủ hộ con cháu hậu thế của Lưu Bị, Lưu Dương này hẳn là huyết mạch cháu ruột của Lưu gia.

Mà nguyên nhân hắn không giết Ngụy Đại Bình cũng rất đơn giản, lúc trước khi hắn bảo vệ cát dài, Trường Sa Thái Thủ hoài nghi hắn tư thông Lưu Bị, hạ lệnh phải chém đầu hắn. Chính là Ngụy Duyên đột nhiên tạo phản, chém giết Trường Sa Thái Thủ mới cứu được hắn ra khỏi lưỡi đao.

Ngụy Duyên có ân cứu mạng với hắn, Lưu Bị có ơn tri ngộ với hắn.

Chỉ là Lưu Dương quá xảo hợp, thuê hung thủ đâm chết phụ thân mình kia đúng là hậu nhân Ngụy Duyên. Lúc muốn mượn âm vật giết người diệt khẩu, Hoàng Trung tất nhiên không nghe lệnh.

Bởi vậy Lưu Dương mới không có biện pháp đối với Ngụy Đại Bình.

Ở trên con phố nhỏ, ta phóng ra chiến giáp Long Đảm của Triệu Vân, một mũi tên đoạt hồn tự động tránh đi, bắn về hướng khác ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Hộ giáp kia chỉ có tác dụng hộ thân, làm sao lại đem ánh mũi tên ép qua một bên chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một nguyên nhân, đó là âm linh bắn ra Đoạt Hồn Tiễn đã phát giác được khí tức Triệu Vân mới nửa đường lui về!

Lúc mới vừa tới biệt thự, ta lại nhìn thấy cái mũ giáp ba nước trên đầu án, liên hệ mấy đầu mối này với nhau là đã có thể đưa ra đáp án, Âm Linh trong cung này tám chín phần mười chính là Hoàng Trung! Chỉ là còn có chút không quá xác định mà thôi.

Lời vừa rồi của ta, chính là chọc giận Hoàng Trung, khiến hắn tự động hiện thân - dù sao, theo ghi chép trong sử sách, Hoàng Trung tính như liệt hỏa, không thể để người khác gọi hắn là lão thất phu.

Hoàng Trung nghe ta nói vậy, cũng tự giác có chút đuối lý, quay đầu nhìn thoáng qua Lưu Dương nói: "Lão phu... Quả thật có chút không phân biệt được hắc bạch, nhưng ta cam nguyện dốc hết sức gánh chịu, hành động của ta không liên quan gì tới con cháu Lưu thị! Nếu ngươi dám làm tổn thương một sợi lông của hắn, cho dù ta đánh đến khi hồn phi phách tán, cũng phải huyết chiến với ngươi đến cùng." Nói xong, lấy từ sau lưng ra một mũi tên ánh sáng bắn ra bốn phía.

"Ngươi nói không quan hệ thì không liên quan sao?" Ta không chút yếu thế đón ánh mắt của hắn, nói: "Ngươi giúp hắn giết bao nhiêu người? hủy mất bao nhiêu gia đình? Năm đó theo ngươi máu nhuộm sa trường binh sĩ, ngươi còn biết một đám đi xoa sầu. Nhưng những kẻ này bị ngươi tàn hại thế nhân, không có cha mẹ con sao? Không có bi thống muốn tuyệt sao?"

"Bây giờ con bảo vệ hắn, ngày đó sẽ có bao nhiêu thê tử ly tán! Còn nữa, có lẽ con còn chưa biết! Cha ruột của hắn, cũng chính là con cháu Lưu gia đời trước của con bảo vệ, cũng chết trong tay hắn., Chính là vì khống chế quyền lực của ngươi. Hắn vì vì lấy được danh lợi của tài phú, không tiếc giết người như ngóe, ngay cả cha ruột của mình cũng không buông tha, quả thực ngay cả cầm thú cũng không bằng! Đây là con cháu Lưu thị ngươi muốn bảo vệ, đây là ngươi phải trả ân tình sao?"

"Cái gì, cái gì?" Hoàng Trung vừa nghe, cũng khó có thể tin quay đầu nhìn về phía Lưu Dương.

"Không... Không có... Hắn nói bậy..." Lưu Dương vừa thấy, lập tức thất kinh liên tục khoát tay.

Hoàng Trung hừ lạnh một tiếng, kéo dây cung hét lớn: "Thằng nhãi, thật ra cho ta!"

"Ta, ta, ta." Lưu Dương liên tục nói nhảm một lúc lâu, mắt thấy không thể lừa gạt được, cũng không biện giải nữa, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng cầu khẩn: "Hoàng công gia gia, ngài cứ buông tha cho ta đi, về sau ta không bao giờ dám nữa! Từ nay về sau ta sẽ không bao giờ hại người nữa, nhất định sẽ tích đức hành thiện, nối đời cho lão Lưu gia truyền tông, không bao giờ làm chuyện xấu nữa."

"Ngươi!" Hoàng Trung rất tức giận muốn bắn ra một mũi tên.

Nhưng cánh tay của hắn kịch liệt rung động hai lần, vẫn không có bắn ra mũi tên, chỉ là cắn chặt hàm răng, chòm râu run lên, tràn đầy một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Khụ khụ." Thật lâu sau, Hoàng Trung đột nhiên thở dài một hơi nặng nề, quay đầu lại nhìn ta nói: "Vô luận như thế nào, hắn cũng là huyết mạch duy nhất của Lưu Hoàng thúc, ta tuyệt không thể khoanh tay đứng nhìn! Đến đây đi, cùng ta đánh một trận."

Nói xong, hắn buông ngón tay ra, một mũi tên ngưng tụ thành hình bắn về phía ta.

Rặc rặc!

Đèn lồng trên đỉnh đầu ầm ầm vỡ vụn ra, nổ thành một mảnh, một đạo bạch quang đuổi theo như Trục Nguyệt bắn nhanh về phía ta.

Mắt thấy không kịp né tránh, ta vội vàng rút ra Trảm Quỷ Thần song đao bổ tới trước mặt.

Song đao chiếu lên bạch quang, va chạm tạo ra một mảng tia lửa, trực tiếp chia quang ảnh kia thành hai nửa.

Bạch quang kia tách ra làm đôi, cả căn phòng lại lâm vào trong bóng tối nồng đậm.

Âm linh của Hoàng Trung cứ vậy biến mất, Vĩnh Linh Giới ở trên tay không tự chủ được run rẩy một chút, xem ra cũng đã thu hồn phách của hắn vào trong rồi.

Trong nháy mắt lúc trước binh khí đụng vào nhau, ta đã cảm giác được, sát khí của Hoàng Trung tuy rất kinh người, nhưng vào thời khắc cuối cùng hắn cố ý lệch đi, là hắn cố ý muốn chết!

Có thể hắn cũng biết, chính bởi vì sự ngu trung và cưng chiều của hắn, hủy diệt vô số gia đình, cũng hủy diệt con cháu Lưu gia.

Nhưng lại không thể bỏ mặc Lưu Dương, trung nghĩa lưỡng nan, lúc này mới đưa ra lựa chọn như vậy.

Không thể tưởng được Hoàng Trung một đời lão tướng, ngàn năm sau lại có kết cục như vậy!

"Trương đại sư... Van xin người tha cho ta, sau này ta cũng không dám nữa." Lưu Dương vừa thấy hồn phách Hoàng trung đã tán đi, không còn ai bảo vệ hắn nữa, lập tức thất kinh quỳ xuống xin tha.

Ta phục hồi lại tinh thần, vung vẩy đao hoa, bôm một tiếng đâm tới trước mặt hắn, lớn tiếng hỏi: "Lão Phương, còn có tài xế của hắn đều chết ở trên tay ngươi phải không!"

"Vâng." Sự thật bày ngay trước mặt, cũng không cho là hắn không nhận, Lưu Dương do dự một chút rồi gật đầu nói: "Ta nghe nói ngươi bắt được Ngụy Đại Bình, hơn nữa tiểu tử này còn nhận lỗi hồi trước rồi, cho nên..." Lưu Dương ngẩng đầu nhìn ta một cái, tiếp tục nói: "Cho nên, ta không làm thì thôi, ta còn muốn diệt trừ ngươi luôn."

"Nhưng không nghĩ tới bản lĩnh của Trương đại sư lại cao cường như thế, ngay cả tuyệt mệnh sát chiêu của Hoàng công cũng không có tác dụng. Sau đó ta lại sợ ngươi lại đi tìm Phương lão, cùng nhau hợp mưu đối phó ta, ta chỉ muốn tiên hạ thủ vi cường!"

Dưới câu hỏi của ta, Lưu Dương đã nói ra cách làm hại phụ thân hắn và mưu sát những người khác như thế nào.

Vừa thấy hắn giảng giải không sai biệt lắm, ta liền mở cửa sổ ra, hướng bên ngoài phát tín hiệu đi ra ngoài.

Vương đội trưởng có thể một mực lo lắng cho an toàn của ta, sớm đã có chút chờ đợi rồi. tín hiệu vừa phát ra, lập tức dẫn người vọt vào, phần phật một chút chạy lên hai ba mươi tên đội ngũ, xem ra hắn vừa rồi lại mời người trợ giúp.

"Trương đại sư, ngươi không sao chứ?" Lâm Phong chen qua đám người, chạy đến bên cạnh ta hỏi.

Đầu tóc của gã tuy rằng bị ta cạo sạch, nhưng tay nghề của ta lại không quá tinh xảo, vẫn lộ ra từng gốc tóc lông xù như cũ. Vốn là một mảnh tuyết trắng, nhưng lúc này cũng đều biến trở về màu đen.

Xem ra Hoàng Trung vừa chết, âm thuật mà hắn thi triển trên người bọn họ cũng biến mất, chỉ là những kẻ đã bị Lưu Dương hại chết sẽ không thể sống lại được nữa.

"Trương đại sư, chuyện này thật phải đa tạ ngươi a!" Vương đội trưởng đơn giản điều chỉnh hiện trường một chút, sau đó cũng cười khanh khách đi tới.

"Tất cả chứng cứ đều ở đây, chuyện còn lại giao cho các ngươi đi." Ta giao cơ hội dùng châm Lỗ Lưu Lục trên tay hắn, quay người đi ra phía ngoài.

Ta mới vừa ra khỏi biệt thự, Lâm Phong liền đuổi theo, xe ngựa đưa ta, dọc theo đường đi thiên ân vạn tạ, nói là những người cùng thời tóc bạc của hắn tất cả đều mừng rỡ vạn phần, chuẩn bị bày tiệc lớn, giáp mặt cảm tạ ta.

"Cám ơn thì không cần, nếu các ngươi có thiện tâm thì giống như Từ Quảng Thịnh, làm thêm chuyện tốt đi."

"Vậy... cũng tốt." Lâm Phong dừng lại rồi nói: "Chúng ta tuyệt đối không nuốt lời! Trước thời điểm cuối tháng này, mỗi người chúng ta đều đặt tiền vốn từ thiện cho Từ Tổng thự hội thêm một ức, từ nay về sau nhất định cũng sẽ nhiều việc thiện thiện. Trương đại sư... Ngươi hiện tại muốn đi đâu?"

"Tới y viện xem một chút Phương lão đi, bất luận thế nào cũng xem như quen biết một hồi." Ta thở dài nói.

"Phương lão..." Lâm Phong vừa nghe ta nhắc tới Phương lão, vẻ mặt không khỏi cứng đờ, rất khó hiểu nói: "Thi thể Phương lão không thấy, người nhà lão cũng báo cảnh giác, hiện tại còn chưa tung tích đâu."

"Không thấy nữa?" Ta ngẩn người, ngược lại nghĩ rõ nguyên nhân trong đó, Phương lão hẳn là giả chết, lão đã sớm muốn thoát khỏi khống chế của Linh Bảo hội, vừa lúc mượn cơ hội này giấu kín.

"Vậy thôi, dẫn ta đi phố nhỏ ăn chơi đi, dày vò đêm nay, thật sự có chút đói bụng." Ta giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng sấm rền, ngay sau đó một trận mưa nhỏ ào ào rơi xuống.

Chắc hẳn đợi đến khi trời quang mây tạnh, nên chiếu ra cầu vồng đầy trời chứ?

Đợt một ngàn ba bảy ngàn ba tháng sau, Doãn Tân Nguyệt về nhà.

Sau khi xử lý xong sự kiện bảo điêu cung, ta lại bảo Lý Ma Tử nhanh chóng mang khách hàng tiếp theo tới.

Nhưng Lý Ma Tử nói người nọ còn chưa tới, có thể là đang trên đường.

"Đang trên đường, ý gì đây?" Ta tò mò hỏi.

"Đó là người Chiết Giang, hắn đang chạy bên này, có thể cũng chỉ mấy ngày..." Lý Ma Tử đáp.

"Cái gì?" Ta vừa nghe liền giận đến không chỗ phát tiết, quát hỏi hắn: "Ngươi không phải nói làm ăn đè cửa sao? Một mực truy đuổi theo sống, sao vừa mới xử lý xong hai cái liền không có? Còn có một cái đang ở trên đường lại là cái quỷ gì? Người ta còn chưa tới, ngươi làm sao đã biết là làm ăn, còn cần phải ta ra tay mới được chứ."

Lý Ma Tử nhún vai, rất là vô tội nói: "Ta nói này Trương gia tiểu ca, nếu tất cả chuyện này đều đổ lên người ta, thật quá oan uổng!"

"Lúc ấy ngươi trực tiếp đi theo Lục gia đến Ô Tô Lý Giang, ngay cả chào hỏi cũng không có đánh, làm sao ta biết lúc nào ngươi trở về a. Người ta vừa hỏi, ta cũng không nói rõ được, rất nhiều người không đợi được liền xin người khác giúp đỡ. Chỉ có tên cẩu hán khốn kiếp kia vẫn luôn ở ngoài cửa không đi đâu, còn có Lâm Phong lão bản lần lượt tìm không ít người không có tác dụng, hơn nữa hắn chính là võ hán nhân, cho nên mới chờ đến bây giờ."

"Không phải người khác không liên lạc được, mà là chuyển qua cầu người khác."

"Làm ăn không còn, cũng không thể đều trách ta chứ? Chẳng lẽ ta không muốn kiếm tiền sao..."

Nghĩ đến đây, ta cũng thấy vậy.

Đám người Ô Tô Lý Giang quá mạo hiểm, căn bản không rảnh bận tâm tình huống bên trong nhà, sau đó ta lại ở Hắc Thạch trấn tiểu thành một thời gian, mấy ngày nay trở về, lại đi Thiên Sơn trợ giúp Lãnh Như Sương, tính toán một chút cũng đúng là không ít ngày. Có một số người chủ trì không đợi được chuyển qua cầu người khác cũng là chuyện bình thường.

"Ma tử, ngươi cũng đừng nóng giận, ta đây không phải là muốn tranh thủ kiếm chút tiền, để mở rộng địa bàn phố cổ chúng ta sao?" Ta vừa thấy Lý Ma Tử có chút nghẹn khuất, lập tức tươi cười nịnh nọt hắn.

Vừa nghe trả tiền, trên mặt Lý Ma Tử lập tức nở nụ cười, cười hắc hắc nói: "Vậy thì còn tạm được!"

"Vậy vụ làm ăn này, là chuyện gì?" Ta hỏi.

"Đây là Chiết Giang Phụng hóa bên kia thương nhân âm vật cao lớn giới thiệu tới. Người này vốn gần bờ, là đi tìm cao thủ, nhưng đầu to không phải đang nóng như lửa đốt cùng con em san hô sao? Gần đây đều bàn hôn luận gả, dự định mấy ngày nữa sẽ kết hôn., Sau đó đến lang tuần đảo Ba Xích. Hắn cảm thấy hiện tại xử lý chuyện quỷ thần có chút không tốt lành gì. Lại nói, hắn cũng bị cô nàng kia mê hoặc, đang chuẩn bị thu tay lại, đến Áo Lan mở công ty du lịch gì đó. Cho nên việc này là hắn đẩy ra, giới thiệu lên trên đầu chúng ta."

"Cụ thể là tình huống gì, hắn cũng không nói rõ, cứ nói là đã đuổi người nọ đến võ hán rồi, có thể cũng chỉ mấy ngày thôi." Lý Ma Tử giải thích.

Nếu tạm thời không có khách, ta vui vẻ thanh nhàn, vừa nghiên cứu Âm Phù, vừa nghiên cứu Ô Mộc Hạch, cánh cửa Cửu Sinh Tháp mở ra.

Càng nghiên cứu, ta càng phát hiện Âm Phù Kinh ảo diệu vô cùng!

Chẳng những ghi chép tất cả thuật âm tà từ xưa đến nay, mà còn vô cùng kỹ càng về kiến thức phổ thông, thậm chí cả tinh túy Âm Dương.

Chưa nói đến đem toàn bộ bí thuật ghi lại trên đó luyện sẽ ghê gớm cỡ nào, chỉ cần suy xét thấu đáo toàn bộ tinh túy này, chỉ bằng lịch duyệt cũng có thể xưng là Âm Vật Tông Sư!

Quay lại đây, Doãn Tân Nguyệt quay phim ở châu Phi xa xôi cũng đã kết thúc đẳng cấp, vội vàng trở về khẩn cấp cho ta một sự kinh hỉ.

Làn da của nàng ta cũng bị phơi thành màu lúa mạch, ngược lại cũng bởi vậy tăng thêm một phần dã tính, có một phen phong tình khác.

Tục ngữ nói tiểu biệt thắng tân hôn, sau một đêm đại chiến triền miên, mãi đến buổi trưa mới chịu dậy.

Sau đó, hắn ta gắng gượng lôi kéo ta muốn đi dạo phố.

Mới đi dạo không bao lâu, trước mặt liền gặp phải Lý Ma Tử cùng Hạ lão sư ôm chặt lấy nhau.

Vừa thấy chúng ta, Hạ lão sư hơi ngượng ngùng, vội vàng buông Lý Ma Tử ra, chạy về phía Doãn Tân Nguyệt.

Hai nữ nhân ríu ra ríu rít chuyện mỹ lệ, hoá trang các loại, ta và Lý Ma Tử tự nhiên thành người hầu ba lô theo sát phía sau.

Hạ lão sư nói da Doãn Tân Nguyệt hơi đen sì, phải chăm chỉ lấy nước bổ sung mới được, vừa vặn có một cửa hàng dung sỡ mới mở rất không tệ, phải đưa cô bé đi thử xem.

Hai người vui vẻ đi tới, ta và Lý Ma Tử vừa hạnh phúc lại vừa bất đắc dĩ nhìn nhau, đang chuẩn bị tìm một cái cớ để chuồn đi.

Dứt khoát là, Doãn Tân Nguyệt cũng biết ta thật sự không thích trường đấu này, nếu ở trong tiểu viện khổ sở chờ đợi mấy canh giờ, quả thực so với hình phạt còn khó chịu hơn, vì vậy tạm thời tha cho ta một cái giả, để ta tự mình an bài!

Nhưng Lý Ma Tử lại không muốn đi, gần đây Hạ lão sư cũng ra ngoài học hỏi vừa trở về, khó khăn lắm mới có được nghỉ phép một tháng. Hắn ước gì mỗi một giây mỗi phút đều dính chặt vào người ta.

Nhưng ta cũng không thể dễ dàng tha thứ cho hắn đi theo.

Để hắn hòa cùng ý vị ngọt ngào của Hạ lão sư, Doãn Tân Nguyệt một thân một mình sẽ xấu hổ đến cỡ nào, như vậy, ông chồng này của ta thật không xứng làm tận chức nha!

Vì vậy, ta cũng lôi cả Lý mặt rỗ mà không tình nguyện ra.

Kỳ thật ta cũng không có địa phương nào tốt hơn, đi vòng vo nửa vòng, về lại trong tiệm.

Lý Ma Tử lòng tràn đầy không thoải mái, nhưng cũng không có cách nào.

Ta cười ha hả rót cho hắn một chén trà: "Thế mới đúng chứ, khốn kiếp ta khinh thường nhất là sắc vong bằng hữu, may mà ngươi Ma Tử không phải người như vậy."

Lý Ma Tử tức giận trừng mắt nhìn ta một cái, cũng không nói gì, không ngừng nhấn lấy điện thoại di động, tiếp tục tán tỉnh Hạ lão sư.

Ta lật ra Âm Phù Kinh tiếp tục quan sát, vừa nhìn không lâu, tiếng Điện thương của Lý Ma Tử đột nhiên vang lên.

"Này, ai đó?" Hắn có chút không kiên nhẫn đón lấy, lớn tiếng hỏi.

"Là ta, a, hiện tại?" Lý mặt rỗ quay lại nhìn ta một cái, một tay nắm lấy truyền đồ, nhỏ giọng nói: "Khách nhân mà tên đầu to kia giới thiệu đang đến đây, bây giờ muốn tới ngay bây giờ."

"Vậy thì để hắn đến đi, dù sao hiện tại cũng không có việc gì." Đầu ta cũng không ngẩng lên, hời hợt nói.

"Nhưng mà." Lý mặt rỗ do dự một chút rồi nói: "Ta còn muốn cùng Hạ lão sư..."

"Không trì hoãn ngươi được bao lâu đâu, hơn nữa ngươi cũng đã đáp ứng người ta, bây giờ người ta đã chạy xa ngàn dặm, ngươi còn có thể đem hắn về hay sao? Gọi hắn tới đây, xử lý sớm một chút, cũng sớm xong việc." Ta nói.

Nghe ta nói như vậy, lúc này Lý Ma Tử mới quay sang ống nói chuyện: "À, tại, trùng hợp Trương đại sư đang ở trong tiệm, dựa theo địa chỉ nhà cao lớn đưa ngươi là được. A, tiện thể, lại đây đi, nhanh lên một chút."

"Ồ, mẹ nó, ngươi đang nói chuyện với ai vậy? Còn nhanh lên, đợi ai không đợi được nữa?"

Đường Điện thoại của Lý Ma Tử còn chưa buông xuống, Hạ lão sư và Doãn Tân Nguyệt đã đẩy cửa đi vào.

Đầu tiên, nghìn bảy tám chương, nuôi chó thành cuồng.

Hai người mới từ trong tiểu viện đi ra, vẽ một bộ đồ chậm chạp, rồi lại đổi một bộ váy sam mới, càng lộ ra xinh đẹp động lòng người.

Lý Ma Tử ánh mắt có chút nhìn thẳng!

"Ma Tử, ngươi đừng giả ngu, Hạ lão sư người ta đang hỏi ngươi đó, là gọi người cho ai đưa tin, bảo người nhà nhanh lên đi?" Doãn Tân Nguyệt chế nhạo.

"Không ai là ai, ha ha, bảo bối, ngươi hôm nay thật là đẹp." Lý Ma Tử ngơ ngác nhìn Hạ lão sư, vẻ mặt heo.

"Gọi bảo bối thật là ngọt, nhưng người ta chỉ có hôm nay xinh đẹp, ngày thường đều là tám quái vật hả?" Doãn Tân Nguyệt tiếp tục thêm mắm dặm muối trêu ghẹo.

"Không không không..." Lý Ma Tử vội vàng lắc lắc cái đầu to: "Đều xinh đẹp, mỗi ngày đều đẹp như hoa vậy, không đúng, hoa có đẹp đến đâu cũng không sánh bằng một phần vạn của bảo bối nhà chúng ta!"

Hạ lão sư bị khen có chút xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi thẹn nửa giận vội vàng chuyển đề tài: "Ngươi vừa rồi cho người nào gọi vậy?"

"Không có ai, chỉ là khách hàng thôi. Ta cho rằng các ngươi còn phải đợi một lát nữa để hắn tới. Không tin ngươi hỏi Trương gia tiểu ca." Nói xong, Lý Ma Tử nhìn ta với ánh mắt như muốn xin giúp đỡ.

Ta xem như không biết gì cả, có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, giả bộ ngây ngốc, liên tục gật đầu nói: "Đúng, đúng, Lý Ma Tử nói là có khách hàng, mỗi đêm đều đưa tin cho hắn, đánh một trận là một đêm, hai ngày này đang chuẩn bị gặp mặt."

"Nào có chuyện gì a..." Lý Ma Tử vẻ mặt khổ thủy.

"Nam hay nữ!" Hạ lão sư hỏi dồn.

"Vậy còn phải hỏi sao, khẳng định là nữ à? Nếu là nam nhân, có thể trò chuyện một đêm với người ta sao? Hạ Cầm, ta đề nghị ngươi phải xem điện thoại, không phải trong mấy ngày nay ngươi không ở đây, lại tìm được cái gì mới chứ?" Doãn Tân Nguyệt lấy ra mười thành diễn kịch, nói rất nghiêm túc.

"Ma Tử, ta không có nhìn ra ngươi thật là giỏi a, nhanh chóng khai ra đi!" Hạ lão sư cũng là bản sắc thi diễn, nhéo lỗ tai Lý Ma Tử, nửa thật nửa giả truy vấn.

"Ai ui, ai ui... Ta làm gì có cái gì mới chứ..."

"Tức là có tình yêu cũ." Doãn Tân Nguyệt vẫn không buông tha, cõng một người rỗ, lén lút cười trộm.

"Trương gia tiểu ca, ngươi hại ta khổ rồi!" Lý Ma Tử nhe răng nhếch miệng, nhìn như rất đau khổ nhưng thật ra khuôn mặt lại hạnh phúc.

Hạ lão sư và Doãn Tân Nguyệt cười cười khom lưng, tiếng cười đùa vui vẻ vang lên trong phòng nhỏ.

Đã lâu rồi mọi người không đoàn tụ, cảnh tượng như vậy cũng lâu rồi không gặp.

Cười đùa đã đủ, Doãn Tân Nguyệt có chút oán giận nói: "Nói là để ngươi tự an bài, ngươi thật sự lại về tới quán. Không thể chủ động đi mua lễ vật, hoặc đặt một bàn tiệc buổi tối sao? Nhìn đồ chơi của người ta, đã hẹn nhà bếp pháp thức sớm, nói là phải đón gió tẩy trần cho Hạ lão sư."

Lý Ma Tử nghe Doãn Tân Nguyệt lấy hắn làm gương tổn hại ta, lập tức thẳng lưng lên, giống như cái lỗ tai hắn bị giắt chặt vừa rồi căn bản không phải là hắn.

"Hừ, đừng thấy bây giờ Ma Tử tích cực như vậy, chờ sau khi kết hôn, còn không biết là như thế nào đây." Ta rất khinh thường nói.

"Đừng có so sánh với ta, ta mãi mãi sẽ là khuôn mẫu trượng phu, trượng phu tốt. Bảo bối, ngươi nói có đúng không?" Lý Ma Tử rất thiếu sót, lại bày ra một bộ mặt ngọt ngào với lão sư Hạ.

"Trước khi chúng ta kết hôn, cũng chưa thấy ngươi đối xử với ta tốt như thế nào." Doãn Tân Nguyệt trừng ta một nửa, sau đó quay mặt lại hô: "Chúng ta đã lâu không gặp nhau, đi, ăn một bữa tiệc lớn!"

"Chờ trong chốc lát đi, nếu Ma Tử thực sự hẹn được khách hàng, hắn sẽ đến ngay, xử lý xong việc này, chúng ta đi cũng không muộn."

Nói là nói, chuyện hay là náo loạn, vừa nghe có chuyện, Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư cũng không giục nữa, mỗi người đều pha một chén trà xanh, lẳng lặng lật xem điện thoại di động.

Đợi thêm chốc lát, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa.

Hạ lão sư ngồi cạnh cửa vừa mở cửa đã đi vào, một tiểu tử phong trần mệt mỏi.

Sắc mặt tiểu tử này ửng đỏ, tóc cũng rất lộn xộn, từ trên người quần áo cùng với màu da trên cổ của hắn đến xem, hẳn là anh nông dân sống ở trong thôn quê hương, quanh năm làm nông.

Hắn vừa thấy trong phòng có nhiều người ngồi như vậy, hơn nữa còn có hai nữ nhân xinh đẹp như vậy, lập tức bối rối, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn hai người bọn họ, hoảng hốt cúi đầu nói: "Ta... Ta tìm Trương đại sư."

"Chính là ta, ngươi có chuyện gì, ngồi xuống từ từ nói đi." Ta ra hiệu cho Lý Ma Tử ngồi xuống, rót một chén trà.

Tiểu tử kia thập phần câu nệ ngồi xuống, vẫn không dám ngẩng đầu, hai tay không ngừng xoa xoa góc áo.

Lời nói bình thường của hắn không quá đúng tiêu chuẩn, mang theo một bộ khẩu âm rất nồng đậm của Đông Nam ven biển, chẳng qua may mắn mà hắn còn có thể nghe hiểu được.

Có thể thấy được, ngày thường hắn cực ít quan hệ với người ngoài, tính cách có chút quá mức nội xúc.

"Tiểu huynh đệ, có gì cứ việc nói thẳng đi, đây là phu nhân của ta và Trương đại sư, ta cũng không phải người ngoài." Lý Ma Tử nói đến hai chữ phu nhân, vẻ mặt hạnh phúc nhìn Hạ lão sư.

"Cái kia..." Tiểu tử có chút khẩn trương chuyển động chén trà nắm chặt trong tay, dùng sức nuốt nước bọt, lúc này mới nói: "Ta, ta tên Triệu Nhị Xuyên, nhà ở thôn Tiểu Liên Tử, ta tới là vì thúc thúc của ta."

"Thúc thúc của ta là trưởng thôn, nguyên lai là người tốt bụng nhiệt tình, nhà ai có chuyện gì, đều chủ động đi giúp đỡ, toàn bộ trên dưới cả thôn đều rất cảm kích nó."

"Nhưng gần đây cũng không biết có chuyện gì, hắn đột nhiên thích nuôi chó."

"Nuôi chó cũng không phải là chuyện xấu gì!" Lý mặt rỗ có chút kỳ quái hỏi.

"Hắn...không phải nuôi bình thường." Triệu Nhị Xuyên hình như không biết nên hình dung thế nào, rất cố sức lắc lắc đầu tiếp tục nói: "Hắn lấy hết tiền tiết kiệm trong nhà ra, mua hơn hai mươi con chó to, cả ngày mua thịt cho mấy con chó mua giò ăn, thẩm ngăn cản hắn, hắn vậy mà đuổi theo bà thím đánh, ba, năm người đều kéo không được. Bọn họ kết hôn nhiều năm rồi, ngày thường không hề cãi nhau."

"Về sau, không có tiền mua thịt, dứt khoát đem thịt trâu giết đi. Tiếp theo lại đến nhà hàng xóm ăn trộm gà lấy vịt."

"Mọi người đều cho rằng hắn đã ma quỷ rồi, muốn bắt hắn đem đến huyện để xem bệnh. Nhưng thúc thúc ta sinh ra cao lớn thô kệch, bình thường chơi đùa, mấy người cùng lên đều không phải đối thủ, hiện tại khí lực càng lớn, bảy tám người đều không giữ nổi hắn, còn bị hắn đả thương vài người, bị thương rất nặng, bò cũng không bò dậy nổi."

"Sau đó, hắn đột nhiên có một ngày giống như khôi phục thần trí, lần lượt gọi tất cả mọi người vào cốc tràng đầu thôn."

"Mọi người đều cho rằng hắn bệnh đã khỏi, muốn nói lời xin lỗi với mọi người."

"Nào thành nghĩ, hắn đứng ở trên đài cao, nói hắn chính là Hoàng đế, muốn cử hành khánh điển khai quốc, sau đó lại phong ấn quan."

"Y phong thừa tướng, tướng quân, Đại tư Mã cho đám Đại Lang Cẩu kia..." Triệu Nhị Xuyên lúng túng nói.

Đệ nhất thiên thiên thất đệ tam cửu cửu thiên, cẩu vương quốc...

"Chẳng những đã phong quan, còn phong dất và nô lệ, ra lệnh cho mấy nhà đó nuôi chó, còn kẻ nào lại là nô lệ của con chó nào!"

"Hắn còn ban bố rất nhiều pháp luật, dám bất kính đối với cẩu quan, phải dùng roi hình. Dám chậm trễ nuôi cẩu quan, phải cấm cửa, nếu ai dám xuống phạm thượng, động thủ với cẩu quan, liền chặt tay chặt chân, thậm chí trực tiếp giết đầu."

Nghe tới đây, Hạ lão sư và Doãn Tân Nguyệt đều cảm thấy buồn cười, vẫn lấy tay che miệng lại, ngay cả ta và Lý Ma Tử cũng cảm thấy ngạc nhiên. Tên này rốt cuộc đã phạm vào bệnh lạ gì, sao xưa nay chưa từng nghe nói qua.

"Sau đó thì sao? Người trong thôn các ngươi thật sự nghe hắn sao?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Ngay từ đầu ai chịu nghe, đều nói thúc ta bệnh quá nặng, còn muốn tính làm sao đem hắn trói lại rồi đưa ra ngoài sân tù."

"Nhưng những con chó kia lại có vẻ nghe hiểu thật, từng con một thật sự dựa theo nơi hắn phân phối, tự mình đi đất phong của mình, trực tiếp vào ngồi lên giường, túm chăn qua, giống như đại gia nằm ở bên cạnh. Còn có con trực tiếp nghênh ngang ngồi ở trước bàn cơm, không coi ai ra gì ăn."

"Người trong thôn đương nhiên không đến, có mấy tráng hán, quát lớn không xong, liền xách côn bổng lên đánh."

"Lúc này, thúc thúc của ta liền dẫn theo một đội chó dữ xông lên, đánh cho thôn dân bị thương đầy mình, còn để cho hai Đại Cẩu cắn cổ chân mấy người kia, túm kéo một vòng lớn trong thôn!"

"Vốn đã không có ai có thể chế trụ thúc của ta, sau khi có một đám chó dữ này hỗ trợ, mọi người càng không còn cách nào đối phó với ông ta nữa rồi." Triệu Nhị Xuyên nói ra một câu khổ sở.

"Ngay lúc này, không biết từ chỗ nào lại chạy tới một đàn chó hoang, tất cả đều vào thôn thành thủ hạ của thúc ta. Thúc ta liền tiếp tục phong quan phân đất, cái gì cẩu giáo úy, cẩu quận thủ, phong một đống lớn, cơ hồ mỗi nhà đều phải cung cấp nuôi dưỡng một tên cẩu tổ tông!"

"Phòng trong và phòng ốc trong nhà đều phải cho cẩu quan đến ở, lúc ăn cơm cũng phải cho chó ăn trước, hơn nữa là chuyên chọn đồ ăn tốt ở trên bàn, hơi không nghe lời sẽ bị trừng phạt."

"Vậy cho dù các ngươi không phản kháng được, cũng có thể đào tẩu hoặc là đến ngoại giới tìm trợ giúp a." Lý Ma Tử rất khó hiểu hỏi.

"Trốn được, nhưng đều đã bị bắt trở về." Triệu Nhị Xuyên tiếp tục nói: "Ngày nào mấy tên cẩu giáo úy cũng tuần tra ngoài thôn, ai đi tới gần thôn thì sẽ phát ra tiếng sủa, lập tức lôi ra một đám ác cẩu, cắn tới mức da tróc thịt bong rồi lôi về thôn."

"Có hai người thôn khác đi ngang qua đây, hình như đã phát hiện ra tình huống, họ đang cầm lấy điện thoại ghi lại, bị mấy con chó to phát hiện, trực tiếp nhào tới cắn chết rồi. Được chú của ta treo ở trên cây liễu lớn ở đầu thôn, nói cho người trong thôn biết, ai dám to gan chạy trốn mật báo, đây chính là kết cục của tội phản quốc!"

"Lúc ta trốn được, thúc của ta đang chỉ huy người trong thôn xây dựng tường cung, nói là muốn xây thành vô thượng cẩu quốc." Triệu Nhị Xuyên nói.

"Vậy nếu ngươi đã trốn thoát, sao lại không đi cảnh báo?" Hạ lão sư nhịn không được hỏi.

"Cái này..." Triệu Nhị Xuyên dừng lại một chút rồi nói: "Thúc ta đây là phạm bệnh, tìm cảnh báo chưa chắc đã có tác dụng. Hơn nữa, cha ta chết sớm, chính là thúc của ta nuôi ta lớn, nếu ta thật sự báo cảnh giác, bắt hắn bắn chết rồi, ta có lỗi với thúc của ta, cũng không chống lại được cha ta."

"Nhưng nhìn người trong thôn chịu tội như vậy, tất cả đều trở thành nô lệ của chó dữ, ta lại không đành lòng, cho nên mới trốn ra ngoài, muốn tìm người rất nổi tiếng ở thế hệ của chúng ta... Cao đại sư nhìn qua xem." Hắn vốn định nói cao to, có lẽ đột nhiên lại ý thức được, hắn tới chỗ này chính là chỗ tên đạo nhi to lớn của người ta chỉ ra, lại gọi người ta là ngoại hiệu không tốt lắm, lúc này liền sửa lại miệng.

"Nhưng Cao đại sư nói, hiện tại ông ta không tiện nhúng tay vào việc này, để võ hán ta đến tìm ngươi." Nói đến đây, Triệu Nhị Xuyên ngẩng đầu nhìn ta, đột nhiên phù phù một tiếng quỳ xuống: "Trương đại sư, ta cầu xin người, cứu thúc của ta, cứu người trong thôn chúng ta đi! Bằng không bọn họ sẽ bị đám chó dữ kia nô dịch cả đời đấy!"

"Tiểu huynh đệ, ngươi đứng dậy trước đi." Lý Ma Tử giơ tay đỡ hắn, nhưng hắn thà chết chứ không chịu đứng dậy dập đầu với ta.

"Ngươi đứng lên đi, ta tiếp nhận mối làm ăn này." Ta trầm giọng nói.

"Vậy...cảm ơn Trương đại sư, chỉ cần có thể cứu giúp mọi người, cho dù kiếp sau ta làm trâu làm ngựa, cũng nhất định báo đáp đại sư." Tiểu tử nói xong, vành mắt đỏ bừng, khóc to lên.

"Ta nhìn thân thể của ngươi rất suy yếu, hẳn là những ngày qua lao lực bôn ba, lòng đầy lo lắng một mực không nghỉ ngơi được. Như vậy đi, ta sắp xếp cho ngươi, ăn no trước một bữa cơm, lại tắm thật ngon ngủ một giấc, ngày mai chúng ta sẽ đi theo ngươi." Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn.

"Tạ ơn đại sư." Tiểu tử này cảm động lại ủy khuất, khóc càng nhiều.

"Cái này..." Lý Ma Tử quay đầu lại nhìn ta, ta phất tay ý bảo hắn làm theo là được.

Ta thấy vừa rồi, tiểu tử này ít nhất đã hai ba ngày không ăn gì rồi.

Nghĩ cũng đúng, hắn chỉ là một nông dân bình thường, lại vội vàng trốn ra, trên người căn bản không thể mang theo tiền gì, tiền xe cộ đi tới chỗ võ giả đều là do một đầu lâu cao lớn đưa ra.

Tên đầu sỏ cao lớn mặc dù cũng không quá hào phóng, thẳng thắn, nhưng dù sao thương nhân âm vật cũng không thể không để ý tới môn chủ, quy củ trong nghề vẫn phải tuân thủ. Hơn nữa hắn đưa công việc này cho ta, ít nhất cũng phải cam đoan, tiểu tử có thể thuận lợi đến được chỗ này của ta.

Nhưng rất có thể thằng nhóc này là lần đầu tiên đi xa, bị người ta lừa gạt hoặc lại bị người ta trộm, cho nên mới chật vật lăn lộn như vậy!

Mặc kệ thế nào, ta cũng không thể nào mất đi lương tâm được, xem như chẳng thấy gì cả.

Lý Ma Tử ra ngoài không lâu liền quay lại, nói là giao cho lão bản trắng an bài, lập tức hỏi ta: "Tiểu ca nhi, ngươi thực sự phải đi Chiết Giang? Tân Nguyệt mới trở về ngày hôm qua, một năm tới các ngươi cũng tụ tập không được mấy lần... "

"Ngươi cũng thấy tình huống này rồi đấy, lẽ nào ta cứ ngồi yên không để ý tới, mặc cho người trong thôn kia đều bị chó dữ nô dịch, mắt thấy trưởng thôn chó hoang kia muốn làm gì thì làm sao?" Ta cười khổ nói.

Lý Ma Tử dừng lại, đột nhiên chửi ầm lên: "Bà nội nó đúng là đồ nhà quê, đầu rùa nhà nó cao to, không trách được nó có hỏi chuyện gì, nó vẫn cứ không nói, hóa ra là một đống tiền cũng không kiếm được! Chỉ biết bản thân sướng khoái độ thịnh soạn, còn người khác nữa? Trương gia tiểu ca, việc này chúng ta lui về cho nó, vốn không phải chuyện của chúng ta, cho dù chúng ta có khách qua tay, đón hay không cũng không có phá hỏng quy củ."

"Vốn hắn định rời khỏi ngành này, quy củ với hắn mà nói đã không còn quan trọng như vậy. Nói không chừng tiểu tử này hiện tại đã ở Ba Kỳ đảo rồi, cho dù chúng ta lại cho tên nhóc này quay về, cũng chỉ có thể đớp cho bằng được. Việc này vô luận là từ lương tâm hay tích âm đức, chúng ta đều phải tiếp."

Nói xong ta có chút áy náy nhìn Doãn Tân Nguyệt, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: "Đi thôi, chúng ta ăn một bữa tiệc lớn, hôm nay chính là ta và Hạ lão sư tiếp sức, cũng là tiễn đưa ta!"

Hai vợ chồng một trăm bảy mươi bốn linh, đang đi du lịch trên bầu trời.

"Sao nào, ngươi định bỏ rơi ta à?" Doãn Tân Nguyệt bất mãn nói.

"Chuyện này..." Ta có chút khó xử nói: "Ngươi cũng thấy đấy, tình huống như vậy ta có thể mặc kệ sao? Thời gian chúng ta vui vẻ là rất quý giá, nhưng đối với những thôn dân kia, thời thời khắc nào cũng đều là giày vò, thậm chí có thể tính mệnh đều có nguy hiểm, ta nếu thật sự ngồi nhìn không quản, đừng nói quy củ trong Âm vật hành vi, chỉ sợ lương tâm này ta cũng không qua được!"

"Đừng nói mình vĩ đại như vậy được không? Cứ như ta là người sắt đá vậy." Doãn Tân Nguyệt trợn mắt với ta: "Ai nói không cho ngươi đi cơ chứ, nếu ngươi không muốn đi, sẽ không phải là Trương ca trong lòng ta. Ngươi có thể đưa ra quyết định này, ta ngược lại rất vui vẻ, ít nhất lúc trước ta không bị mù."

Nói xong, nàng nhìn ta cười cười nói: "Chuyện này muốn quản, nhưng chúng ta cũng chưa chắc phải tách ra."

"Ngươi nói là?" Ta sửng sốt một chút, lập tức tỉnh ngộ nói: "Ngươi nói, ngươi cũng muốn đi cùng ta?"

"Đúng vậy! Đúng lúc lắm, đã lâu không ra ngoài chơi với muội, lần này coi như là đi du lịch giải sầu."

"Mẹ nó, chúng ta cũng đi thôi." Hạ lão sư đột nhiên đề nghị.

"A? Ta cũng..." Lý Ma Tử sửng sốt, hiển nhiên không ngờ tới Hạ lão sư lại nói như vậy.

"Đúng vậy! Tân Nguyệt đã lâu chưa từng trở về, ta còn chưa chơi đùa với nàng ta một trận, lại nói ngươi đi theo, nói không chừng còn có thể giúp Trương đại sư cái gì đó. Sao ngươi không muốn? Vậy ngươi ở lại đi, dù sao ta cũng phải đi mở mang tầm mắt." Hạ lão sư bĩu môi nói.

"Nguyện ý, làm sao lại không nguyện ý chứ! Cho dù ngươi không nói, ta cũng nhất định sẽ đi cùng Trương tiểu ca, chuyện tích đức hành thiện sao có thể thiếu Lý Ma Tử ta." Ma Tử vội vàng đổi giọng đáp ứng.

Lần này, ngược lại làm ta có chút giật mình.

Hành trình Giang Chiết vốn là một mình, trong nháy mắt đã biến thành đoàn du lịch nhỏ náo nhiệt.

Hơn nữa nói thật, tách khỏi Doãn Tân Nguyệt lâu như vậy, ta cũng không cam lòng vừa mới gặp mặt mà lại muốn tách rời.

Tiếp đó người hưng phấn nhất vẫn là Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư.

Hai người khí thế ngất trời, lại đàm luận đến phong cảnh Giang Chiết, dân phu ăn vặt, thậm chí mặc trang phục gì tốt, phải mang loại phòng phơi sương gì...

Sau đó chuyển đề tài, lại nói đến tiểu tử đến đây xin giúp đỡ, một bên cảm thấy đồng tình với tao ngộ của người trong thôn, một bên lại cảm thấy tò mò đối với loại kỳ quái này.

Hai nàng từ tiệm cổ nói tới quán ăn, lại từ quán ăn nói một con phố.

Cho đến khi từng người về nhà, Doãn Tân Nguyệt vẫn hào hứng không giảm, vừa thu thập vật phẩm đi theo, vừa gọi cho Hạ lão sư, nhắc nhở tuyệt đối không nên quên mang cái này...

Đến khi nàng lại một lần nữa nói hết câu, ta nhận lấy xâu chuỗi của nàng, trừng mắt về phía nàng, làm thủ thế cấm tiếng nói: "Ngươi không nghe ra sao? Giọng điệu của Hạ lão sư dường như có chút không đúng lắm, vẫn đang kìm nén cơn giận đây."

"Nhịn thở? Làm sao vậy, trúng tà sao?" Doãn Tân Nguyệt rất khẩn trương hỏi.

"Đúng!" Ta gật đầu nói: "Là tà hỏa bốc lên cao, Ma Tử đang giúp hắn khai thông chất bài độc đây."

"Xung thông bài... Tử tướng!" Rốt cuộc Doãn Tân Nguyệt cũng hiểu rõ ý tứ của ta, liếc xéo ta một cái, trên mặt hiện ra một hàng mây đỏ.

"Đến đây đi! Trước khi đi, ta cũng giúp ngươi bài độc." Nói xong, ta ôm nàng vào trong ngực.

"Tên sắc quỷ nhà ngươi, ta còn chưa tắm." Doãn Tân Nguyệt vừa giả vờ giãy dụa vừa ôm chặt lấy ta.

"Tắm rửa cũng không chậm trễ bài độc chứ!" Ta cười hắc hắc xấu xa, ôm nàng đi thẳng vào trong phòng tắm.

Giữa trưa ngày thứ hai hết sức, toàn viên tề tựu, cùng nhau cưỡi lên sắt cao, thẳng đến Chiết Giang.

Dựa theo thiết kế của Hạ lão sư và Doãn Tân Nguyệt, mỗi người chúng ta đều mặc y phục tình nhân, Doãn Tân Nguyệt tinh tế còn mua một bộ quần áo mới cho Triệu Nhị Tuế, làm cho tiểu tử cảm động đến đỏ cả mắt.

Sau khi lên cương thiết, trong đoàn du hành nhỏ của chúng ta lại có thêm một thành viên mới.

Đây đúng là Vĩ Ngọc.

Lần trước tại Ma Vực Chi Cốc, gặp phải đại quân Bạch Cốt vây công, ta và sơ nhất đều đã bị trọng thương, mắt thấy sắp chết mất tại chỗ, là đuôi ngọc mạo hiểm đồng quy vu tận, đón đầu phóng tới bạch cốt phong bạo.

Lần Vĩ Ngọc kia mặc dù đã cứu chúng ta, nhưng thương thế rất nặng, chỉ thiếu chút nữa là hồn phi phách tán!

Sau đó nàng ở trong hồ lô băng ngọc tĩnh dưỡng khoảng mấy tháng, lúc này mới chậm rãi phục hồi như cũ. Hồi phục cũng chỉ là đối với thân thể của nàng mà nói, linh khí cùng tu vi đều bị thương rất lớn, trong thời gian ngắn căn bản là không cách nào tu bổ.

Pháp lực duy nhất hiện tại Vĩ Ngọc có thể tự do biến ảo giữa Nhân Hồ.

Vốn dĩ ta định để nàng tu dưỡng thêm một thời gian nữa.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt nói Vĩ Ngọc cũng rất đáng thương, vì cứu ta bị thương nặng như vậy, hiện tại chỉ có thể trốn trong hồ lô tĩnh dưỡng chữa thương, không cần nghĩ ngợi, mấy ngày nay khẳng định rất buồn tẻ nhàm chán.

Dù sao lần này xuất hành Chiết Giang, thoạt nhìn cũng không có gì nguy hiểm, hơn phân nửa chính là tính chất du ngoạn, chi bằng để nàng cũng theo tán tâm. Dù sao chúng ta cũng đã rất lâu không gặp nàng, thật có chút nhớ nhung.

Quả nhiên khi nàng vừa thoát ra, nàng lập tức cao hứng cực kỳ!

Hắn vừa nhảy vừa chạy, lộn nhào liên tục mấy cái, sau đó gắt gao ôm lấy hai chúng ta, đánh chết cũng không buông tay, khuôn mặt đều vẽ lên một nụ cười hạnh phúc và ngọt ngào.

Doãn Tân Nguyệt vừa thấy bộ dạng này của hắn cũng thật tâm cao hứng thay cho nàng, không ngừng vuốt ve cái đầu nhỏ của nàng.

Doãn Tân Nguyệt cười cười, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ u sầu.

Mượn cơ hội nói đi phòng tắm, rửa mặt hung hăng một phen, nhưng vẫn có thể từ trong nụ cười của nàng tận lực che dấu phát hiện vài giọt nước mắt.

Ta biết, nàng là trong tình cảnh vui vẻ bình thường của thiên luân, bất giác nhớ tới phàm phàm nhân.

Phàm nhân từ khi sinh ra không bao lâu đã được gửi nuôi ở Giang Bắc Trương gia, chẳng lẽ chúng ta không muốn mang hắn ở bên người, một gia đình đoàn viên sao?

Chẳng lẽ chúng ta không muốn mỗi ngày hưởng thụ một cuộc vui mỹ diệu thiên luân như thế sao?

Thế nhưng...

Sự tồn tại của Long Tuyền sơn trang chính là tai hoạ ngầm lớn nhất, phàm là đi theo bên người chúng ta càng thêm nguy hiểm, đây cũng là hành động bất đắc dĩ!

Hy vọng sau khi phàm phàm lớn lên sẽ hiểu, đây là một loại yêu thương tàn nhẫn tới cỡ nào, lại còn là một sự lựa chọn bất đắc dĩ đến cỡ nào.

Ta vươn cánh tay ôm chặt Doãn Tân Nguyệt, nhìn về ga tàu không ngừng bay về phía trước, ngơ ngác nhìn thật lâu thật lâu...

Long Tuyền sơn trang, ta nhất định phải hoàn toàn tiêu diệt ngươi!

Long Thanh Thu, ta nhất định phải khiến ngươi tan xương nát thịt, vĩnh viễn không thể siêu sinh!

"A!" Ngọc đuôi kẹp giữa ta và Doãn Tân Nguyệt đột nhiên hét lớn một tiếng.

nhãi trộm đoàn tàu số một ngàn bảy ngàn bốn...

"Tiểu Ngọc, ngươi sao vậy?" Ta và Doãn Tân Nguyệt đồng thời tỉnh dậy từ trong trầm tư, ân cần hỏi han.

"Còn có thể thế nào nữa, ca ca xấu xa, ca làm ta đau quá!" Cái miệng ngọc vểnh lên, giả vờ trừng ta một cái nói: "Mau nặn cho ta."

"Được rồi, là ta sai rồi, ta xoa cho ngươi." Nói xong ta cười ha hả vuốt ve lung tung trên cái đầu nhỏ của nàng, tóc tai ta bị tóc biến thành đống cỏ loạn, dựng đứng bốn phía.

Nhưng đuôi ngọc lại tựa như không biết, nhắm hai mắt lại rất là hưởng thụ.

Hô hấp của nàng càng ngày càng trôi chảy, chậm rãi không ngờ lại ngủ thiếp đi.

Hiện tại tuy rằng nàng miễn cưỡng có thể hóa thành hình người, nhưng vết thương lần trước xác thực quá nặng, căn bản không có bao nhiêu tinh lực duy trì dáng vẻ sinh long hoạt hổ, tuyệt đại đa số thời gian chìm đắm trong giấc mộng.

Nhưng trong lúc ngủ mơ, đôi tay nhỏ bé của nàng cũng nắm chặt lấy ta, rất sợ mở mắt ra sẽ không nhìn thấy ta nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người kia cũng luôn nở một nụ cười hạnh phúc.

Lý Ma Tử có thể là tối hôm qua đã cực khổ, vừa lên xe đã ngủ say dựa lưng vào ghế. Lúc đầu Hạ lão sư còn rất hứng thú, khi thì cách cửa sổ chụp ảnh, khi thì nói ríu rít gì đó với Doãn Tân Nguyệt, nhưng dần dần cũng mệt nhọc, tựa người vào vai Lý Ma Tử, ngủ thiếp đi.

Doãn Tân Nguyệt tựa vào trước ngực ta, nắm chặt tay ta, thấp giọng nói về phàm nhân.

Nàng ta nói muốn con trai mình, cũng đã mơ thấy nó nhiều lần. Tiểu gia hỏa cao lớn hơn không ít, cũng mập, nhưng con mắt còn rất lớn, hơn nữa cũng càng sáng...

Nàng nói chờ lúc nào rảnh rỗi, nhất định cùng ta đến Giang Bắc Trương gia xem nhi tử một chút.

Ta dùng cằm cọ cọ trán của nàng, nhỏ giọng trả lời: "Được, chờ chúng ta lần này từ Chiết Giang trở về, liền tiện đường đi xem hắn."

Nói xong, Doãn Tân Nguyệt cũng ngủ thiếp đi.

Triệu Nhị Xuyên cũng bởi vì nhiều ngày mệt nhọc, đã sớm tiến vào mộng đẹp.

Ta thấy mấy người bọn họ ngủ rất say sưa, buổi cơm tối cũng chưa nỡ đánh thức bọn họ dậy.

Lúc chạng vạng tối, đội tàu dừng ánh đèn chói mắt, ánh sáng trong thùng xe lập tức mờ đi.

Tất cả lữ khách đều mơ hồ hỗn loạn, không phải là ngủ rồi thì chính là lẳng lặng nhìn điện thoại di động.

Xưa nay ta trắng đen điên đảo quen rồi, vốn không buồn ngủ chút nào, không buồn ngủ chút nào. Nhưng tất cả mọi người chung quanh đều say ngủ, chậm rãi, mí mắt ta cũng có chút trầm xuống.

Đoàn tàu lao nhanh về phía trước, ngọn đèn ngoài cửa sổ bị xé rách mơ hồ, giống như một bức tranh kéo dài vô hạn của phái, ngược lại khi tiến vào đường hầm, thủy tinh tối như mực như mặt gương phản chiếu nó.

Lúc đi ngang qua một đường hầm, ta mơ mơ hồ hồ nhìn thấy cách đó không xa, có một hắc ảnh đang đứng bên cạnh ta.

Người khô gầy như que củi, lưng còng xuống, căn bản không thấy rõ tuổi tác và diện mạo, thậm chí ngay cả nam hay nữ cũng không phân biệt rõ.

Ta mặc dù lúc này có chút mơ màng màng, nhưng đầu óc ta lại rất rõ ràng, bên cạnh ta căn bản không có người!

Người này là ai? Đột nhiên tỉnh táo lại.

Quay đầu nhìn lại, đừng nói bên cạnh ta, toàn bộ trên đường đều không có một bóng người.

Vừa rồi bóng đen kia là chuyện gì xảy ra?

Chắc chắn không phải ảo giác!

Ta ưỡn thẳng lưng, duỗi dài cổ, trước sau nhìn một chút.

Toàn bộ lữ khách đều nặng nề đi vào mộng đẹp, cả trong xe yên tĩnh cực kỳ, qua đường đến trước sau cửa xe đều trống rỗng như người thường.

...

Nhưng cái bóng màu xanh vừa rồi, lại là chân thật, ta tuyệt đối không có nhìn lầm.

Lẽ nào... Tên khốn này tới đây vì ta? Là người của Long Tuyền sơn trang sao?

Lần xuất hành này không chỉ riêng mình ta, đừng nói Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư, ngay cả Lý Ma Tử cũng không thể tự vệ. Ngọc đuôi lại trọng thương chưa lành, nếu thật bị Long Tuyền sơn trang để mắt tới thì phiền toái rồi.

Ta càng nghĩ càng sợ, có chút hối hận vì sao phải dẫn bọn họ ra ngoài!

Quyết định đơn giản như vậy liệu có phải có chút đường đột hay không!

Lần này ta không dám ngủ nữa, mở to hai mắt nhìn, chăm chú quan sát động tĩnh xung quanh, trong tay nắm chặt cây châm vô hình - bởi vì phải cưỡi cao, hơn nữa lần này xuất hành cũng hơn phân nửa là tính du lịch, cho nên ta cũng không mang theo trảm quỷ thần song đao, ngoại trừ phù chú, vũ khí duy nhất trên người chính là vô hình châm.

Mấy người bọn họ đều ngủ rất ngon, không có cái gì khác thường. Lý Ma Tử đang ngồi ở một góc khác không biết đã mơ thấy cái gì, mở miệng ra nở một nụ cười dâm đãng.

Ta dị thường cẩn thận đề phòng thời gian dài, nhưng tất cả vẫn như thường, không có phát sinh cái gì cả.

"Phu quân, chồng muội sắp tỉnh lại rồi! Không thấy vòng cổ của chúng ta đâu nữa!"

Đúng lúc ta đang định buông lỏng cảnh giác thì đăng ký xong, đột nhiên phát ra tiếng hô gấp gáp.

Âm thanh nữ nhân kia rất nhỏ, cũng rất bén nhọn. Thùng xe trống không này thoáng chốc đã nổ tung, tất cả mọi người đều bị đánh thức.

"Nhao nhao cái gì? Không cho người ta đi ngủ à? Sao một chút tư chất cũng không có vậy?" Có người bất mãn nói.

"Cút mẹ ngươi đi, ai dám quát vợ ta." Từ vị trí nữ nhân kia kêu to, lại truyền tới một thanh âm táo bạo.

Ngay sau đó một đại hán cao lớn, cường tráng dị thường đứng lên.

Thời tiết hiện tại còn hơi lạnh, nhưng hắn chỉ mặc một bộ quần áo bó sát, cơ bắp trên ngực nhô cao, trên cổ lộ ra một hình xăm đầu sói dữ tợn, vừa nhìn đã biết không phải loại nhân vật dễ chọc.

Vừa thấy bộ dáng tráng hán kia, gia hỏa vừa rồi rất là bất mãn cũng không dám tiếp.

"Phu quân, thật sự không thấy nữa rồi!" Nữ nhân kia dứt khoát đứng dậy, kiểm tra lại chỗ ngồi một lần nữa.

Lúc này ta phát hiện trên cổ đại hán kia có một vệt đỏ hơi hồng, đó là vòng cổ bị ép tới, nhưng bây giờ chỉ còn dấu vết, vòng cổ lại không thấy.

"Tới tới tới, mở bao của ngươi ra, ta xem một chút." Người đàn ông kia tìm tòi khắp nơi không thấy, lập tức hung hăng không nói đạo lý yêu cầu bên cạnh người bên cạnh mở bao tay ra.

"Ngươi dựa vào đâu mà tìm tới ta?" Người nọ đeo kính mắt nhỏ, mặt đỏ lên, lớn tiếng hỏi ngược lại.

"Chỉ có ông đây, không phải ngươi trộm còn ai chứ? Nói nhảm nhí, mau mở ra." Người đàn ông liếc mắt thúc giục.

Người đàn ông này mặc dù không nói lý, nhưng nói cũng không sai.

Hắn ngồi chính giữa ba chỗ, bà lão dựa vào cửa sổ, bên cạnh hắn là con trai nhãn đạo.

Vòng cổ vàng của hai vợ chồng trong giấc ngủ đều đã được cầm đi, người đáng ngờ nhất dĩ nhiên là con mắt này, người khác đi trên đường, đi ngang qua cổ người khác thì độ khó cũng lớn lắm!

"A, không thấy vòng cổ của ta đâu nữa!" Lại một lữ khách vừa mới bị đánh thức kinh ngạc hô lên.

"Vòng tai của ta!"

"Không có nhẫn nữa!"

Lần này tất cả mọi người đều tra xét, liên tiếp những tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên.

Đệ nhất thiên thiên thất tứ nhị thiên Quỷ ảnh (chương hơn)

Trong xe thoáng chốc bùng nổ, tất cả mọi người đều kêu lên sợ hãi, kiểm tra gói đồ chung quanh.

Ta lập tức nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt.

Vòng cổ cùng nhẫn của nàng tất cả đều đeo ở trên người, ngay cả Lý Ma Tử và Hạ lão sư luôn luôn ngủ say cũng không mất cái gì.

Tầm mắt nam tử không che nổi uy hiếp của đại hán, mở gói tay ra, hơn nữa đem tất cả túi tất cả ra ngoài, khiến người đàn ông nhìn cẩn thận một chút, tự nhiên không phát hiện ra.

Có người vội vàng chạy ra ngoài tìm nhân viên tàu tàu.

Không bao lâu sau, đoàn tàu mang theo hai trạm cảnh báo đi tới, ghi chép kỹ lại toàn bộ thông tin về người đã thất chủ và vật phẩm đã thất lạc.

"Trên quang ký có cái rắm dụng? Các ngươi ngược lại là lục soát lần lượt! " Đại hán kia có chút bất mãn kêu lên.

Đoàn tàu giải thích: "Mọi người đừng vội, bọn ta đã kiểm tra xe ghi chép rồi, sẽ có kết quả. Mọi người phối hợp với nhau, trước tiên phải kiểm tra thông tin và lưu lại phương thức liên lạc, một khi có được vụ án, chúng ta sẽ quay về kịp thời."

Nghe hắn nói vậy, mọi người tạm thời yên tĩnh lại.

Điều khiến người ta lấy làm lạ là lữ khách ngồi trong xe đã không còn thấy trang sức đâu nữa!

Cho dù đeo ở địa phương nào, vẫn phải ngồi trên ghế đó!

Còn có một tiểu tử trẻ tuổi, đeo nhẫn vàng vào trong rương, nghe nói là chuẩn bị cầu hôn với bạn gái.

Chiếc nhẫn kia đặt ở tầng dưới cùng của rương du lịch, bên trên rương du lịch còn để mấy cái bọc lớn, ngay cả như vậy cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Ở cùng một chỗ với giới chỉ còn có hơn năm vạn khối kim loại, nhưng một phân cũng không mất.

Đợi đến lúc báo động ghi chép lại xung quanh chúng ta, vừa nghe chúng ta không mất thứ gì, không khỏi nhìn trang sức màu vàng trên người Doãn Tân Nguyệt.

Lý Ma Tử vốn đang ngủ say, lần này lại bị đánh thức, đang khó chịu, vừa thấy cảnh sát có chút hoài nghi ánh mắt, lập tức không vui: "Thế nào, còn nghi chúng ta là kẻ trộm à? Chúng ta thật sự là kẻ trộm, còn ngu ngốc ở đây chờ cái gì? Còn không phải đã sớm chạy đi rồi sao?"

"Đồng chí, ngài đừng hiểu lầm." Một viên đồng bọn lớn tuổi nói: "Chúng ta không phải là muốn mau chóng phá án sao? Các ngài vừa rồi có phát hiện tình huống đặc thù gì hay không?"

"Không có!" Lý mặt rỗ thật không kiên nhẫn lẩm bẩm: "Thật sự là kỳ quái, không ném đồ vật mà ngược lại thành tội, bị coi là đối tượng hoài nghi, ta nói các ngươi không thể làm một chút việc hữu dụng? "

"Xin hãy chú ý lời nói của ngươi! Mang danh nghĩa của ngươi ra đây!" Tên cảnh sát trẻ tuổi kia có chút không nghe vào được, vẻ mặt hổ báo nói.

"Sao nào, cảnh sát thì ghê gớm lắm." Lý Ma Tử tuy trời sinh tính tình nhát gan, nhưng còn phải xem đối với ai, hắn lại không phạm pháp, đương nhiên không cần sợ hãi cảnh sát, hơn nữa đang ở trước mặt Hạ lão sư, lại càng muốn thêm một vai anh hùng rồi.

"Còn phải chú ý tới lời nói của ta, sao ngươi lại nói như vậy? Quốc gia cho các ngươi bộ quần áo này, là để các ngươi làm cho nhân dân phục vụ, chứ không phải là để các ngươi làm mưa làm gió! Có phải ngươi muốn nổi tiếng không? Vậy ta sẽ giúp ngươi một phen, để người dân toàn quốc nhìn xem ngươi uy phong đến mức nào." Nói xong Lý măc rỗ liền lấy ra điện thoại, nhắm vào cảnh báo kia.

Cảnh sát hơi lớn tuổi kia vội vàng chạy tới hoà giải nói: "Đồng chí, đừng hiểu lầm. Ngài xem các ngài là lữ khách duy nhất không bị mất tài vật, ý thức bảo vệ cá nhân vô cùng mạnh mẽ, để lại phương thức liên hệ của các ngươi, cũng là sau này nhớ ra manh mối gì đó có giá trị, sẽ thông báo bất cứ lúc nào."

Sau đó, lại nhìn về phía ta nói: "Vị đồng tử này, ngươi phát hiện dị thường gì không?"

Cho đến lúc này, ta hoàn toàn có thể xác định, vụ án mất đi trang sức vàng hoàn toàn có liên quan đến bóng người gầy gò còng xuống vừa rồi.

Nhưng thân ảnh kia lại có chút quái dị, hầu như thoáng qua tức thì, hoàn toàn không phải đi qua con đường này, cho dù là bay chỉ sợ cũng không nhanh như vậy!

Hơn nữa nhân viên thi hành nói, cũng đã tra xét giám sát xe ngựa, cũng không phát hiện cái gì, đủ để thấy, việc này hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để suy đoán! Thậm chí tên kia căn bản không phải người!

Nhưng tất nhiên ta không thể nói những lời này với cảnh sát được, ta chỉ nói là bản thân mất ngủ một chút, vừa rồi vẫn luôn không ngủ, nhưng cũng không phát hiện tình huống khác thường gì.

Sau khi báo cáo xong, bọn chúng còn nói vài câu mời mọi người chú ý an toàn, bọn ta cam đoan phá án nhanh nhất, sau đó vội vàng rời đi.

Trong xe vang lên tiếng oán trách, rồi lại trách móc một hồi.

Lý Ma Tử bò hầm hừ một tiếng rồi hướng tới Hạ lão sư khoe khoang một chút về uy vũ của cảnh cáo vừa rồi, sau đó lại chỉnh lại tư thế, chuẩn bị ngủ một giấc sau.

Lúc này, lại có mấy cảnh sát đi tới, nói là rất ngượng ngùng, muốn mời chúng ta đến xe cảnh vụ phối hợp điều tra một chút —— thật ra là muốn điều tra chúng ta một chút.

Lý Ma Tử vừa nghe xong lập tức nổi giận, thiếu chút nữa lại ầm ĩ với cảnh sát.

Ta biết đây cũng là hành động bất đắc dĩ của cảnh báo.

Xảy ra vụ án quan trọng như vậy mà lại ly kỳ, trước mắt một chút manh mối cũng không có, càng không thể buông tha bất kỳ một đối tượng khả nghi nào.

Mặc dù không có chứng cớ, sáu người bọn ta chính là trộm cắp, nhưng bọn ta cũng không lấy chứng cứ chứng minh bản thân trong sạch.

Để cho bọn họ điều tra thoáng qua một chút, xem ra cũng không có gì.

Sau khi lục soát xong, đoàn tàu dài có chút ngượng ngùng xin lỗi chúng ta, đồng thời còn nói muốn móc túi ra để mời chúng ta ăn một bữa cơm.

Ta mới muốn từ chối, Lý Ma Tử lại lập tức đồng ý, cố ý hướng về phía tên cảnh sát trẻ tuổi kia nói: "Thế mới là bộ dáng, nhìn người ta kìa!"

Ta nghĩ mọi người lúc ăn cơm tối đều đang ngủ, cũng không ăn gì, liền theo hắn.

Trong hơn nửa đêm, nhà bếp căn bản không có mấy người, nhưng trong góc phòng ta lại phát hiện một bóng người cực kỳ quen thuộc!

Bóng người gầy gò lưng còng kia.

Hắn giống như cũng nhận ra được ánh mắt của ta, ngẩng đầu nhìn ta một cái.

Khuôn mặt kia rất là kinh khủng: Trên khuôn mặt gầy gầy trắng bệch như tờ giấy, đầy ắp bướu thịt to nhỏ màu đỏ tím, mù một con mắt, quắt queo lõm xuống.

Hắn hướng về phía ta lộ ra một nụ cười rất quái dị, trong miệng ngay cả một cái răng cũng không có.

Chỉ trong giây lát, tên kia lại từ trước mắt ta đột nhiên biến mất!

Dù tay chân, không chút động tác, giống như một bộ phim bị đóng cửa đột nhiên biến mất!

"Sao vậy?" Doãn Tân Nguyệt phát hiện vẻ mặt của ta có chút khác thường, nhẹ giọng hỏi.

"Không có việc gì." Ta nhẹ nhàng cười, nắm chặt tay nàng.

Tên gia hỏa này rốt cuộc là ai? Tại sao lại muốn ăn trộm trang sức của kim thủ cấp chứ.

Ta có trực giác, tu vi của gia hỏa này cực kỳ cao cường! Hình như hắn cố ý để lộ thân ảnh ngay trước mặt ta, nếu không cho dù trực tiếp giết hết người trong xe, có lẽ ta cũng không hề hay biết.

Quả thực là mạnh đáng sợ!

Ngay cả cá lớn thời đỉnh phong e rằng cũng không phải là đối thủ của hắn!

Đầu tiên, nghìn bảy trăm bốn mươi ba chương, thành lũy Hoang thôn.

Người này mặc dù mạnh đến đáng sợ, nhưng ta mơ hồ cảm thấy chí ít trước mắt xem ra, hắn tựa hồ cũng không có ác ý gì.

Chỉ là cố ý để lộ thân hình trước mặt ta, muốn cho hắn biết có sự tồn tại của ta.

Đương nhiên, để không khiến bọn Doãn Tân Nguyệt sợ hãi, đương nhiên ta sẽ không nói ra.

Giả bộ vô sự ăn cơm, ta nhân lúc Lý mặt rốt cục lấy tiền ra đưa cho đoàn xe trưởng đạo: "Ngươi xin lỗi và lòng tốt của ta, nhưng tiền cơm lại không cho ngươi ra. Dù sao đây cũng là chức trách của ngươi, việc như vậy ai cũng không muốn phát sinh, nếu là mỗi nhân viên công vụ đều giống ngươi, quốc gia của chúng ta có hi vọng rất lớn!"

Trở lại buồng xe, ta phát giác, ánh mắt tất cả lữ khách nhìn về phía chúng ta có chút kỳ quái—— khả năng thật sự đều đem chúng ta coi là trộm cắp.

Người Lý Ma Tử đúng là không chịu được nửa điểm thiệt thòi, không ngừng vung dây chuyền vàng trên cổ lên, lớn tiếng hướng người khác khoe khoang: "Nhìn sợi xích này của ta chưa sáng sao? Chậc chậc, kim quang lòe lòe lòe mang theo sức mạnh! Còn mang theo công năng phòng trộm nữa chứ."

Ai nhìn thấy hắn, hắn liền hướng ai nấy, mặt mũi tràn đầy vui sướng và hả hê, làm ra bộ dạng muốn ăn đòn.

Mọi người bị tức giận, nhưng cũng không dám nói gì. Chỉ nhìn từ ngoại hình, Ma Tử cũng không kém hơn đại hán kia một chút nào, ngược lại còn có thêm vài phần phỉ khí.

Hạ lão sư và Doãn Tân Nguyệt tuy không đồng ý với hành vi của Ma Tử, nhưng âm thầm trút giận!

Sau khi đặt được Cao Thiết xuống, lại đi qua một hai hoặc ba lần xe, giày vò trọn vẹn hai ba ngày, chúng ta mới dưới sự dẫn dắt của Triệu Nhị Xuyên đi lên một con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu.

Doãn Tân Nguyệt tuy nói quanh năm ra ngoài quay phim, Hạ lão sư cũng thường xuyên dẫn các học sinh đi dạo ngoại thành, nhưng chỉ đi được một đoạn mới biết, đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau! Nhưng may là, các nàng đều không mặc tơ lụa.

Ngọc đuôi vừa đến cánh đồng dã ngoại, lập tức không giống như lúc ngồi xe bị bệnh tật, lập tức biến thành dáng vẻ tiểu hồ ly, chạy trước chạy sau hưng phấn trực tiếp vui mừng.

Mấy người chúng ta đều biết thân phận chân thật của Vĩ Ngọc tự nhiên cũng không có gì lạ, ngược lại là doạ Triệu Nhị Xuyên đến nỗi khó coi. Thừa dịp đuôi ngọc chạy đuổi theo bươm bướm xa xa, hắn nhỏ giọng hỏi: "Trương đại sư...đây, đây chính là tiểu muội muội tới cùng chúng ta sao?"

"Đúng vậy, nàng tên là Vĩ Ngọc, là một con hồ tiên."

Đương nhiên, Ngọc Vĩ thật ra là yêu hồ, càng chính xác hơn là một trong những phân thân của thượng cổ yêu hồ Đát Kỷ.

Nhưng Triệu Nhị Xuyên đã sớm bị sự việc thúc thúc của hắn ta dọa cho hoảng sợ, giờ lại muốn nói với hắn ta chuyện quỷ gì đó, yêu a, chỉ sợ hắn ta càng thêm khó có thể tiếp nhận.

Dù vậy, từ trong ánh mắt của hắn ta cũng nhìn ra được, hắn ta rất sợ hãi Vĩ Ngọc, ngược lại càng thêm kính trọng ta.

Hắn có thể từ khi còn nhỏ đã nghe kể chuyện về hồ ly tinh, vậy có thể nuôi được con hồ ly tinh là ai? Vậy không phải là thần tiên sao!

Đây cũng là nguyên nhân ta không cố ý che giấu thân phận Vĩ Ngọc trước mặt hắn ta.

Phải để cho hắn tràn ngập lòng tin với ta, cho rằng ta tuyệt đối có thể giải quyết hết mọi chuyện trong thôn.

Con đường nhỏ này rất khó đi, hai bên đường tràn đầy bụi gai.

Nhưng cứ tiếp tục đi tới, ngay cả con đường nhỏ như vậy cũng không thấy, thay vào đó là một mảnh rừng lá cây thấp bé.

Triệu Nhị Xuyên vừa đi vừa giới thiệu, đất đai trong thôn bọn họ không nhiều lắm, hơn nữa phần lớn đều ở trên sườn núi, căn bản không thể dùng máy móc hoá ra, cho nên tuyệt đại đa số thôn dân đều lấy hàng hóa bán ngược núi mà sống.

Mấy năm trước, trong thôn rất nhiều người đến công trường bên ngoài đi làm công, nhọc nhằn khổ sở hơn nửa năm, đầu thầu đầu cuốn sách chạy trốn, những thôn dân này chẳng những không lấy được một xu, ngay cả ruộng đất trong nhà cũng hoang vu.

Mọi người mắc lừa đảo, sau đó không ai đi ra ngoài mưu sinh nữa.

Cộng thêm vị trí của thôn rất hẻo lánh, rất ít người tới, vừa tới đã gần như đoạn tuyệt với thế giới khác!

Đây cũng là nguyên nhân sau khi bị thúc thúc của ông ta dẫn theo một đám chó dữ chi phối nô dịch, cho đến bây giờ vẫn luôn không bị người ta phát giác.

Tuy nói chúng ta đoàn người này nghỉ ngơi với tốc độ không quá nhanh, nhưng từ sáng đến xế chiều ba bốn buổi vẫn không thấy nửa cái bóng thôn xóm.

Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư không hái hoa hái cỏ ngay từ đầu nữa, chỉ về phía đó, hứng khởi vô cùng, thỉnh thoảng hỏi Nhị Xuyên còn bao xa nữa.

Nhị Xuyên vĩnh viễn cúi đầu trả lời: "Sắp rồi, ngay phía trước." Tới bây giờ, hắn cũng không dám nhìn hai người bọn họ, cho dù trả lời một câu kia, cũng xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Lai qua triền núi phía trước là đến rồi!" Rốt cuộc, Triệu Nhị Xuyên chỉ vào một ngọn núi nhỏ trụi lủi phía trước nói.

Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư đã không còn lời gì để nói với Nhị Xuyên nữa, ôm ảo tưởng gì đó.

Nhất là Hạ lão sư, mệt đến mức ngay cả nói cũng không ra lời, trên mặt cũng không còn bộ dáng cười, Lý Ma Tử đau lòng trực tiếp nhếch miệng. Nếu không có ta ở đây, chỉ sợ gia hỏa này đã sớm tính sổ một chút rồi.

Tục ngữ nói, mắt là trứng xấu, chân là hảo hán.

Lại qua hơn một cái chuông, đoàn người chúng ta rốt cuộc vòng qua triền núi.

Một thôn nhỏ màu vàng đất chắn ngang trước mắt chúng ta.

Nhưng nháy mắt khi chính thức nhìn thấy thôn nhỏ này, đừng nói là chúng ta, ngay cả Triệu Nhị Xuyên cũng có chút ngây ngẩn cả người, liên tục nói: "Lúc ta rời đi, còn không phải là bộ dáng này!"

Thôn này xa xa nhìn lại giống như một tòa thành to lớn, hoặc là nói là một sào huyệt kiến trắng khổng lồ!

Bức tường màu vàng đất liên tiếp nối tiếp, đan xen cao vút, nửa mảnh nóc nhà đều không nhìn thấy. Lúc này sắc trời đã tối, chính là buổi cơm tối của các sơn dân, nhưng lại không thấy nửa điểm khói bếp.

Ánh mặt trời màu đỏ nhạt sắp sửa ngả nghiêng chiếu lên bức tường màu vàng đất, phản chiếu ra một mảnh ánh sáng nõn nà, giống như huyết dịch bị đông cứng, đốt cháy thành ngọn nến màu đỏ.

Một mảnh kiến trúc kỳ lạ ở nguyên dã trước mắt này, nếu như không phải Triệu Nhị Xuyên phi thường khẳng định, đây là nhà của hắn: Tiểu Liên Tử thôn, sợ rằng bất luận kẻ nào trong chúng ta cũng sẽ không đem nơi này coi là nơi ở của nhân loại.

Cho dù từ bên này có một đám kiến khổng lồ phóng ra, chúng ta cũng không cảm thấy kỳ quái chút nào!

"Tiểu ca của Trương gia, làm sao bây giờ?" Lý Ma Tử quay đầu hỏi hắn.

Ý của hắn rất rõ ràng, bình thường thôn nào có xây dựng như vậy? Nơi này khẳng định có cổ quái, hơn nữa nói không chừng còn rất nguy hiểm!

Nếu nói hoàn cảnh nguy hiểm, những năm gần đây Lý mặt rỗ cũng đi theo ta không ít, nhưng bây giờ còn dẫn Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư đi cùng, thật sự muốn dẫn hai người họ đi vào sao?

Ta cũng có chút hối hận, đưa hai người bọn họ ra ngoài.

Nhưng đã đến đều đã đến, cho dù ta một mình đi vào, ném các nàng ở bên ngoài cũng có chút không yên lòng, dứt khoát coi như là dạo chơi ngoài thành đi thám hiểm.

"Còn có thể làm sao, đi vào xem trước rồi nói. Nhớ kỹ, nói là chúng ta du lịch, không cẩn thận đường lạc, hơn nữa còn phải giả thành nhân sĩ vô cùng yêu thích chúng ta, hiểu chưa?" Ta trịnh trọng dặn dò.

"Đã hiểu!" Mấy người cùng gật đầu.

Đệ nhất thiên thiên thất tứ thiên, hoàng đế trong cẩu....

Ngoại thành thật sự, lạc đường cũng kém một chút.

Nhân sĩ yêu chó, cái này không cần phải trang, ít nhất Hạ lão sư chính là, hơn nữa thật đúng là một loại đặc biệt nóng lòng đó. Chẳng qua nàng yêu thích đều là nấm ộc các loại, đối với chó dữ trong thôn, không biết nàng còn có thể yêu hay không. Cái này ta cũng nói không chừng.

Ta lại một lần nữa thập lại ánh mắt chú ý của mấy người, đặc biệt là khi đối mặt với Triệu Nhị Xuyên thúc thúc, tuyệt đối không nên lộ ra vẻ căm ghét. Vạn nhất lộ ra sơ hở thì phiền toái, tất cả hành động đều muốn nhìn mắt ta làm việc.

Mấy người đều gật đầu đáp ứng, sắc mặt không khỏi trịnh trọng lên.

Chơi du ngoạn, nhưng chuyện liên quan đến tính mạng, lại không thể đùa được!

Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư theo ta cùng Lý Ma Tử mưa dầm thấm đất, tất nhiên biết rõ lợi hại trong đó.

"Gâu, gâu gâu!" Chúng ta vừa mới tới gần bức tường màu vàng kỳ quái kia, lập tức vang lên một loạt tiếng chó sủa lộn xộn.

Cho đến lúc này chúng ta mới phát hiện, ngay dưới đáy tòa thành xây dựng rất nhiều cái cửa động lớn cỡ chậu rửa mặt.

Từng cái đầu chó cực lớn mà hung mãnh từ đó thò ra, không ngừng điên cuồng rống giận về phía chúng ta.

Hạ lão sư theo bản năng kêu lên một tiếng sợ hãi, trốn phía sau Lý Ma Tử.

"Làm sao bây giờ? Chúng ta căn bản là không vào được." Lý Ma Tử hỏi.

"Không đúng, mấy con chó này không phải đang sủa với bọn ta." Ta nói.

"Không phải vì chúng ta mà gọi? Vậy là nhằm vào ai? Trừ chúng ta còn có cái gì khác sao? " Lý Ma Tử có chút nghi hoặc.

Ta quay đầu nhìn Ngọc Vĩnh.

Cái đuôi cáo hóa thành ngọc, hướng về phía bầy chó nhe răng, bốn trảo như cung, lộ ra vẻ cực kỳ phẫn nộ và khẩn trương.

"Đây là so tài với Tiểu Ngọc đấy!" Lý Ma Tử lập tức hiểu ra.

Chó và hồ ly tự nhiên là thiên địch, cho dù là yêu hồ cũng vậy.

"Tiểu Ngọc, ngươi trước về trong hồ lô tu dưỡng đi! Sau khi xử lý xong chuyện ở cẩu thôn, ta sẽ gọi ngươi ra ngoài chơi." Ta ngồi xổm xuống sờ sờ cái đầu nhỏ đầy lông lá của nàng, nói.

Vĩ Ngọc nhu thuận gật đầu nói: "Được, Phá ca ca, đừng quên nhé."

Quả nhiên đuôi ngọc vừa mới ẩn thân, đám ác cẩu kia cũng không cuồng hống nữa, nhưng cũng không lùi về sau, trừng hai con mắt không có hảo ý nhìn chúng ta thập phần đề phòng.

"Nhị Xuyên, Nhị Xuyên?"

Ta ngay cả kêu hai tiếng, Triệu Nhị Xuyên lúc này mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại. Có thể là hắn vừa mới tận mắt nhìn thấy, ngọc giản hóa thành một làn khói, đảo mắt đã không thấy, hoàn toàn bị kinh sợ rồi.

"Hóa ra đây là đầu thôn, lúc ta rời đi, thúc thúc đang dẫn mọi người tu kiến, ta cũng không biết sẽ kiến tạo ra cái dạng gì. Hiện tại xem ra...ta cũng không rõ cửa vào ở đâu."

Triệu Nhị Xuyên nhìn chằm chằm pháo đài thổ quốc hồi lâu, bất đắc dĩ nói.

"Tiểu ca của Trương gia, theo ta thấy, chúng ta dứt khoát sảng khoái một phen, làm thịt bọn ác cẩu này, trực tiếp giết vào giết trưởng thôn một trảo, những thôn dân kia không được cứu sao?"

Lý Ma Tử đề nghị.

"Hiện tại còn chưa rõ ràng tình huống bên trong, tốt nhất không nên xằng bậy. Vạn nhất thôn dân đều bị hạ cổ chú, chúng ta xông loạn một phen như vậy, ngược lại sẽ hại bọn hắn. Nhị Xuyên, ngươi suy nghĩ thật kỹ lại, có còn lối vào nào khác không?" Ta dò hỏi.

Triệu Nhị Xuyên gãi đầu suy nghĩ cả buổi, vẻ mặt đau khổ nói: "Trương đại sư, ta biết cửa vào, khẳng định thúc của ta cũng biết a. Hắn đã bao vây thôn trang thành như vậy rồi, làm gì còn giữ lại cửa vào!"

Điều này cũng đúng!

Nhưng ta không vào được thì sẽ không thể tra xét tình huống bên trong được.

Lại không thể xông vào theo phương pháp của Lý Ma Tử, làm sao bây giờ mới được?

"Gâu!" Đang lúc này, trong thành truyền ra một tiếng chó kêu cao vút.

Con chó thò đầu ra cửa hang, giống như nghe được mệnh lệnh gì đó, nhất thời rụt trở về, lập tức theo tiếng sủa điên cuồng vang lên.

Sự trầm thấp và chỉnh tề, tựa như ngàn vạn thần dân giáp đạo hoan nghênh vậy!

Cọt kẹt..t..tttt, một hồi tiếng trục gỗ chuyển động truyền ra, tường đất phía trên tòa thành tách ra hai bên, lộ ra một lỗ thủng hình vuông lớn cỡ cửa sổ.

Ngay sau đó, trước cửa động xuất hiện một tráng hán mặt đen.

Hán tử này rất đôn hậu, mặt vuông, môi dày, mặt mũi tràn đầy vẻ trung hậu.

Nhưng hai mắt hắn lại một màu đỏ như máu, hầu như không phân biệt được tròng mắt cùng tròng mắt.

Người này từ trên cao nhìn xuống, từ rất xa đã liếc nhìn chúng ta một cái, đột nhiên chỉ tay về phía trước lớn tiếng quát hỏi: "Nghịch chất nhị Xuyên, dám một mình chạy trốn phản quốc, phải bị tội gì!"

Xem ra, tên này chính là thúc thúc của Triệu Nhị Xuyên.

Còn tự mình chạy trốn phản quốc, xem mình là Hoàng đế thật sự...

Vừa đối mặt, ta cũng đã nhìn ra kẻ này là bị âm linh phụ thể. Nói cách khác, lúc này trưởng thôn chỉ là một cái thể xác mà thôi, chân chính khống chế lời nói của hắn hành chính là âm linh trong thân thể.

"Thúc, con không chạy, không phải con bán hàng núi mà! Thu hàng cũ lão Vương đầu kia trong nhà xây nhà, nhờ con giúp hai ngày công, xong việc này con sẽ nhanh chóng trở về." Triệu Nhị Xuyên nói dối một phen này, cũng là nửa đường chúng ta giúp hắn bịa.

Đừng nói, chú của hắn thật sự có chút tin, hoặc là nói, bị ý thức còn sót lại của trưởng thôn kia nhiễu loạn một chút, có chút không rõ thật giả. Biểu tình tức giận trên mặt hắn giảm đi mấy phần, cánh tay giơ lên cao cũng rụt về.

Con mắt màu đỏ máu đảo hai vòng, lại hỏi: "Vậy một bộ trang phục tươi mới của ngươi có được từ đâu? Bên cạnh ngươi là ai vậy, chẳng lẽ muốn dẫn cường đạo xâm phạm vào cảnh giới này?" Tên gia hoả này nói xong, rất uy nghiêm chỉ về phía chúng ta.

"Trương đại sư, đây là ý gì vậy?" Triệu Nhị Xuyên ngơ ngác nói: "Mấy thúc thúc của ta còn chưa đọc xong, hóa ra không phải là nói như vậy."

Vừa thấy Triệu Nhị Xuyên không trả lời, tên này lại hỏi: "Hay cho tên nghịch thần nhà ngươi, dám bán nước xin vinh quang! Trên dưới cái đất cẩu của ta há có thể tha cho ngươi, tướng quân trước kia ở đâu?"

"Gâu!" Theo một tiếng quát to, một đầu hắc mao cự khuyển to lớn như con nghé con, nửa đứng thẳng, giương lên hai chân trước lè lưỡi, giống như đang nói "Mạt tướng".

"Ta lệnh cho con dẫn theo Nghịch thần và cả gian tế đối đầu với địch quốc." Trưởng thôn uy phong lẫm liệt ra lệnh.

"Gâu!" Cự khuyển lại kêu một tiếng, cúi người xuống.

Cọt kẹt..t..tttt...

Mộc trục lại vang lên, phía dưới tường đất của tòa thành nứt ra một cái cửa động rộng cỡ ván cửa, mấy chục con chó dữ điên cuồng lao ra.

Chạy ở phía trước chính là con Đại Hắc Cẩu to lớn kia.

Đám Đại Cẩu cấp tốc chạy, vậy mà xếp hàng có thứ tự, sắp xếp chỉnh tề không chút loạn, giống như quân trận vậy!

Mắt thấy ác cẩu sắp đến, Hạ lão sư núp ở phía sau Lý Ma Tử, bị dọa run rẩy.

Ngay cả Triệu Nhị Xuyên cũng không tự chủ được lui về sau hai bước.

Một tay ta nắm chặt phù chú, vừa muốn bảo vệ mọi người, lại thấy Doãn Tân Nguyệt đột nhiên bước về phía trước hai bước, hai tay cung kính hành lễ, không kiêu ngạo không tự ti nói: "Đại vương bớt giận, sứ quân Phiên Quốc đặc biệt tới yết kiến, chúc mừng Vương Vinh đăng Thánh vị, nhất thống giang sơn. Chân nguyện vương, phúc thể an khang, vạn thọ vô cương!" Vừa nói, lại vừa cúi người hướng trưởng thôn trên đài đất.

...

Doãn Tân Nguyệt, vị trí một ngàn bảy trăm bốn mươi lăm khôn lanh lợi,

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên tới nơi này, chẳng những ta và Lý Ma Tử, Hạ lão sư ngây ngẩn cả người, mà ngay cả trưởng thôn trên đài đất, thậm chí cả đám chó dữ trước mắt cũng đều sững sờ.

"Nhanh lên, cúi người chào! Tên này có thể đã phát điên rồi, đã sớm không còn phân biệt được mình là ai, chúng ta nên cùng hắn diễn một vở kịch cổ xưa đi." Doãn Tân Nguyệt vẫn như cũ không ngẩng đầu, thấp giọng thúc giục.

"Ý kiến hay, cứ làm theo lời của Tân Nguyệt đi." Ta thấp giọng phân phó, cũng khom người nói: "Chúc mừng Vương của ta!"

Hạ lão sư và Lý Ma Tử tuy còn có chút lo lắng nhưng cũng lập tức làm theo.

Bọn ác cẩu đồng loạt dừng lại ở trước chúng ta hơn một mét, ngay cả một cái móng vuốt chó cũng dựng thẳng thành hình, giống như tinh binh.

Ta cầm phù chú nhìn chằm chằm móng vuốt chó, nếu chúng nó dám động một bước, ta sẽ lập tức ném phù chú ra, quyết không thể để cho bọn Tân Nguyệt có cái gì sơ xuất.

Trưởng thôn đứng trên đài đất, hình như cũng bị Doãn Tân Nguyệt làm chậm trễ, một lát sau mới hồi phục tinh thần, cười ha ha: "Hóa ra là sứ giả tới chơi, mau mau miễn lễ! Đến đây, Bách Quan Liệt Lễ, tấu nhạc mời."

"Tạ ơn đại vương!" Doãn Tân Nguyệt nghiêm mặt nói, đứng thẳng người dậy.

Chúng ta cũng tranh thủ thời gian làm theo cô ấy, lên tiếng.

Doãn Tân Nguyệt có thể tính là diễn trò cổ đại không uổng phí như vậy, ít nhất còn nhớ rất quen thuộc lời thoại và động tác!

Từ cửa thành bảo bị phá vỡ, lại có mười mấy con đại cẩu chạy ra, lần này không còn khí thế hung hăng nữa, mà bước chân thong thả, đi đường dừng lại, giống như đang cử hành nghi thức trọng đại nào đó, đứng chỉnh tề ở trước mặt chúng ta. Lập tức phân thành hai đội, xếp thẳng một đường đến trước cổng tò vò.

Đám ác cẩu lúc trước xông ra điều chỉnh đội hình, đứng ở một bên.

"Gâu thang, gâu gâu." Một lão chó trọc với hàm răng gần như sắp biến thành màu sáng bỗng kêu lên hai tiếng uể oải.

"Gâu gâu, gâu gâu gâu!"

Toàn bộ chó đều đồng thanh hô to.

Mặc dù đều là chó sủa, nhưng chúng ta rõ ràng có thể nghe ra, thanh âm lần này hoàn toàn khác với thanh âm gầm rú Vĩ Ngọc lúc trước!

Hàng chỉnh tề, kéo dài, thậm chí thật sự giống như chuông nhạc cùng vang trong đại lễ quốc tân.

"Gâu gâu, gâu gâu gâu!"

"Gâu gâu, gâu gâu gâu!"

Đám chó cùng gầm lên, giọng như chuông đồng.

Liệt đội có thứ tự, dung mạo sục sôi.

"Mời!" Trưởng thôn trên đài cao phất phất tay, dương dương đắc ý nói.

Chúng ta vốn dĩ là muốn lén lút trà trộn vào, hiện tại thì tốt rồi, trong nháy mắt liền biến thành khách quý của cẩu quốc, đường đường chính chính chính đi vào.

"Tạ đại vương!" Ta cũng học theo dáng vẻ của Doãn Tân Nguyệt vừa rồi, chắp tay với vị trưởng thôn ngồi trên đài đất, nhỏ giọng nhắc nhỏ: "Ta đi trước, người bị rỗ đè lại, không nên cách ta quá xa, cẩn thận một chút." Nói xong cất bước đi về phía trước.

Nhìn từ tình huống vừa rồi, mặc dù những con chó này có thể hiểu được lời nói của trưởng thôn, nhưng đối với cuộc đối thoại giữa chúng ta lại hoàn toàn không biết gì cả, chỉ cần không bị trưởng thôn nghe thấy thì không sao cả.

Đúng lúc này, một đầu trường mao khuyển toàn thân trắng như tuyết, chậm rãi đi tới phía trước khẽ gật đầu với chúng ta, cất bước đi ở phía trước, xem ra đây là nghênh đón lễ quan của chúng ta rồi.

Mấy chục con Đại Cẩu xếp thành hai đội chỉnh tề giống như là đội nghi binh vậy, theo sau là lão cẩu trọc lông không ngừng gầm rú.

Cảm giác này vô cùng kỳ quái, nói như thế nào đây.

Vừa có một loại nghi thức long trọng, vừa có chút buồn cười, nhưng đồng thời lại rất mới lạ.

Ngay cả Hạ lão sư lần đầu nhìn thấy nhiều chó dữ như vậy cũng không còn sợ hãi như vậy. Không ngừng nhìn trái nhìn phải, còn có chút nhịn không được muốn cười.

Tường đất này cao ước chừng bốn, năm mét, bên trong tường chính là thôn Tiểu Liên Tử.

Những kiến trúc khác trong thôn khá phổ thông, tất cả đều là cư trú bình thường đời đông nam, chỉ là hơi có vẻ rách nát mà thôi.

Theo con chó trắng Lễ Quan kia một mực mang bọn ta đi vào hướng trong, cảnh tượng trước mắt cũng càng thêm kỳ dị!

Mỗi nhà mỗi hộ dưới mái hiên hoặc là cửa ra vào, đều dựng lều cỏ đơn giản, dưới lều đặt nồi niêu xoong chảo cùng quần áo đệm, xem ra đều là có người ở.

Mỗi một cây đại thụ trong thôn đều được sửa chữa bằng phẳng, còn đặc biệt dời trồng rất nhiều hoa tươi, nhưng lại tỏa ra một mùi nước tiểu khó ngửi.

Vượt qua một cây liễu lớn, cảnh tượng trước mắt càng khiến cho người ta giật mình!

Cả thôn nam nữ già trẻ chỉnh tề quỳ gối hai bên đường.

Mỗi người mặt đất xám tro rất thảm hại, cơ hồ mỗi người đều hốc mắt lồi lõm, có chút dinh dưỡng không tốt, tinh thần uể oải.

Ở bên cạnh thôn dân quỳ xuống, còn đứng từng con chó dữ, phảng phất nha dịch giám thị.

Ta trong giây lát đã hiểu rõ, vừa rồi những lều cỏ thấp bé kia đều là nhà của thôn ở, mà phòng bọn họ ngược lại thành chuồng chó!

Sở dĩ dưới những cây đại thụ kia trồng đầy hoa tươi, sửa chữa mới lạ, chỉ là vì nhà cầu thuận tiện của các chủ nhân cẩu.

Chó đứng, người quỳ, người khắp thôn đều thành nô lệ của chó!

Cảnh tượng này vô cùng hoang đường và đáng ghét! Lại đáng thương vô cùng.

Chúng ta nhìn thôn dân, các thôn dân cũng nhìn bọn ta.

Trong mắt bọn họ có điều không rõ, có ngạc nhiên, có khủng hoảng, cũng có phẫn nộ!

Bọn họ không hiểu, cùng là người, tại sao đám chó dữ này hết lần này tới lần khác lại lễ phép với chúng ta như vậy.

Bọn họ sợ hãi, có phải thôn này lại tới một đám ác ma sắp nô dịch bọn họ không.

Cứ đi mãi như vậy, ngoại trừ ngạc nhiên và phẫn nộ ra, ta còn sinh ra cảm giác xấu hổ, không chỗ dung thân nữa!

Ta cũng cảm thấy ta biến thành một con chó!

Một con chó nô dịch người trong thôn - Ít nhất những thôn dân quỳ dưới đất đều nghĩ như vậy. Ngươi không phải chó, vì sao chó lại coi ngươi như chó?

"Mẹ nó! Đám ác cẩu này quá đáng hận." Lý Ma Tử căm hận nói.

"Trước đừng có lộn xộn, tùy thời hành sự là tốt rồi!" Ta cũng tràn đầy phẫn hận, đồng thời cũng sợ Lý Ma Tử không nhịn được mà lộ sơ hở.

Hiện giờ bọn ta đã vào thôn, chỉ là trước mắt đã thấy chí ít có trăm con chó dữ.

Nếu để lộ sơ hở gì, bị Âm Linh sống nhờ trong cơ thể trưởng thôn phát hiện, một khi gây khó dễ, vậy thì khó mà làm được rồi!

Cho dù chúng ta có thể chạy thoát, vạn nhất lại liên lụy đến thôn dân trên người, chẳng phải sẽ hại bọn họ sao?

Lễ quan bạch cẩu một mực mang theo chúng ta, từ trước thôn đi qua, thẳng đến một tòa thạch ốc nhỏ ở cuối thôn.

Hai bên trái phải trước nhà đá có tám con chó to khỏe mạnh đang đứng, từng con trợn tròn hai mắt, tinh thần phấn chấn.

Xem ra, đây chính là hoàng cung của cẩu thôn trưởng. Mấy con chó to này chính là thị vệ thân cận của hắn ta!

Bạch cẩu dừng lại trước cửa, cúi đầu hướng vào bên trong khẽ kêu một tiếng.

"Xin mời Sứ quân!" Trưởng lão cẩu thôn hô to một tiếng.

Cửa phòng cọt kẹt một tiếng mở ra. Mỗi bên hai bên cửa đều có một con chó lớn hai màu trắng đen, hướng về phía cửa phòng khẽ gật đầu.

Giờ khắc này, trên một cái đài nhỏ cao nửa mét dựa vào tường xây dựng, chính giữa là ghế dài cẩu thôn.

Bên trái của hắn là năm cái bàn vuông, bên cạnh mỗi cái bàn đều ngồi xổm một con chó lớn. Trong đó con chó đen dẫn đội chuẩn bị điên cuồng đánh về phía chúng ta, còn có con chó già trọc lốc kia nữa, xem ra đây là đại thần cẩu quốc của hắn.

Một bên khác cũng đặt năm cái bàn vuông, xem ra là lưu lại cho chúng ta.

Đệ nhất thiên thiên thiên thất bảy trăm sáu huy động ấu nhi....

"Chúng sứ quân, mời!" Trưởng thôn kia bộ dạng tráng kiện, đầy tay là vết chai già, có thể bất luận động tác hay là giọng điệu đều vô cùng có hình có dạng, hiển ra một luồng gió cổ rất nho nhã.

"Cám ơn đại vương!" Doãn Tân Nguyệt dẫn dắt, chúng ta cũng dùng hồ lô vẽ gáo, chắp tay cảm ơn, lần lượt ngồi xuống.

"Bản vương vừa thành lập đã có chúng quân đến chúc mừng, thật là do thiên ý tạo thành! Hôm nay bản vương và chư quân không say không nghỉ." Nói xong, trưởng thôn kia vỗ tay một cái.

Tiếng vỗ tay vừa dứt, ngoài cửa nối đuôi nhau đi vào mười mấy đứa trẻ.

Đám trẻ này ước chừng đều mới bảy tám tuổi, đứa nhỏ nhất có lẽ chỉ có năm sáu tuổi, mỗi đứa đều giơ cao quá đỉnh đầu, nâng một cái đĩa lớn.

Mỗi một người đều giống như thôn dân quỳ gối bên ngoài, khuôn mặt xanh xao vàng vọt, chật vật không chịu nổi.

Trên mặt bọn họ tràn ngập sợ hãi, nước mắt đảo chuyển, mím chặt miệng, cũng không dám khóc thành tiếng, động tác chỉnh tề lại mộc nhiênm đi đến. Theo thứ tự là phía trước chúng ta cùng đại cẩu đối diện quỳ xuống, thật cẩn thận đem cái khay lớn bày ở trên bàn vuông.

Trong đĩa chứa thịt, đến mập đai lưng gầy ròng rã một khối, vừa mới nấu xong, còn bốc hơi nóng.

Những tiểu hài tử này trông mong nhìn khối thịt trong khay, dùng sức nuốt nước miếng, lại đứng dậy, sắp xếp đội ngũ chỉnh tề đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, lại đi đến, mỗi người mang theo một bầu rượu, bày trên mặt bàn.

Đứa bé nhỏ nhất đứng ở trước mặt Hạ lão sư, nhìn khối thịt lớn ngơ ngác nhìn ra thần, ngay cả nước miếng cũng thèm chảy, không tự chủ hút lấy ngón tay.

Những người khác đều đứng dậy bỏ đi nhưng hắn vẫn ngây ra tại chỗ.

"Gâu!" Ngồi xổm đối diện cẩu tướng quân quát một tiếng, tiểu hài nhi kia giật mình tỉnh lại, bị dọa giật mình, cuống quít đứng lên.

Thế nhưng cũng đã chậm!

Hai con chó hoa đứng ở cửa đột nhiên vọt tới, muốn trừng phạt tên "Nô tài mất thể thống" này ngay lập tức.

Đứa bé kia sợ hãi khóc òa lên, liên tục lùi về phía sau, bịch một tiếng đụng ngã bàn, chó hoa nhào tới, mắt thấy đứa bé kia bị cắn chắc!

Ta vừa định ra tay cứu giúp, thì thấy lão sư cũng không biết dũng khí và tốc độ của ai, không ngờ lại xông ra trước ta một bước, ôm đứa bé kia vào ngực.

Con chó hoa xông mạnh đến mới biết đây là khách quý không thể bị thương, vội vàng xoay người đi thẳng đến chỗ Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử nhanh tay lẹ mắt, mắt thấy chó hoa muốn đánh lại đây thì đột nhiên xoay cái bàn vuông, nhắm cái bàn đó lại.

Phịch một tiếng!

Chó hoa đâm đầu vào trên bàn, lập tức đầu chảy máu, nó kêu gào đau đớn.

"Gâu!" Ngồi xổm đối diện cẩu tướng quân, nổi giận đùng đùng, thoáng cái đứng lên.

"Hửm?" Giọng mũi cẩu thôn đè xuống hừ một tiếng.

Cẩu tướng quân đành phải cúi đầu, lại ngồi trở về.

"Quý sứ, đây là ý gì? Vừa đến cẩu quốc của ta lại làm người bị thương chó, cái này chỉ sợ không ổn đâu." Trưởng thôn cẩu thôn lạnh lùng nhìn Lý Ma Tử, trong lời nói rịn ra mấy tia hàn ý.

"Cái gì không ổn?" Lý Ma Tử vừa thấy Hạ lão sư thiếu chút nữa bị chó dữ gây thương tích, đã tức giận không thôi, nghe xong lời này lập tức nổi giận, hỏi ngược lại: "Vậy ngươi là người hay chó?"

"Cẩu vi quân, nhân vi thần, cẩu vi chủ, nhân vi nô. Bản vương trời sinh cẩu cách khuyển mệnh, chỉ là tiện lạc thân người mà thôi, tự nhiên coi chó là chính. Quý sứ đã nói lời này, là đến khiêu khích bản vương sao?" Trong khi nói chuyện, lời nói của hắn lại lạnh thêm vài phần.

Ngay cả mấy đại thần cẩu đại thần đối diện kia cũng đều nghiến răng dài, mặt lộ vẻ bất thiện.

"Đã khiêu khích ngươi thì sao? Ngươi cũng chỉ là một tên tạp chủng." Lý Ma Tử đứng dậy rời khỏi ghế, che chở cho Hạ lão sư, một tay chỉ vào trưởng thôn lớn tiếng quát.

Tên này ngày thường yếu đuối nhát gan đến cực điểm, nhưng một khi dính dáng đến người hắn yêu, liền lập tức trở nên không sợ trời không sợ đất.

"Gâu!" Lần này, năm con Đại cẩu đối diện đồng thời điên cuồng kêu một tiếng, đứng lên.

Ngay cả mấy con chó to đứng ở cửa nhà đá cũng thoáng cái vọt vào.

"Cẩu quý nhân tiện, bản vương há chẳng phân biệt được! Tên tiểu sứ man di nhà ngươi thật to gan, dám giương oai ở cẩu quốc ta! Đến đây! Bắt lại cho ta." Trưởng thôn Khuyển thôn gầm lên một tiếng, vỗ bàn quát to.

"Đại vương bớt giận!" Hạ lão sư vội vàng đứng dậy, đem đứa trẻ kia ngăn ở sau lưng, hướng về cẩu thôn trưởng chắp tay nói: "Thế truyền rộng rãi, đại vương tôn cẩu như trời, tất nhiên có người nghi ngờ, cho nên đặc biệt thử một lần, hôm nay thấy quả không sai! Bọn ta phục tùng, tự sẽ vì vương truyền thiên hạ, khiến thiên hạ đều biết."

Những lời này có câu quả không kiêu ngạo không siểm nịnh, hơn nữa câu chữ ngay ngắn chỉnh tề, không hề có chỗ bắt bẻ. Càng thêm quý trọng chính là do vội vàng buột miệng nói ra, đủ thấy Hạ lão sư là rất có công đầu.

"Vốn là như vậy!" Trưởng thôn cẩu thôn phất phất tay ra ngoài, chó thị vệ đi ra ngoài, mấy đại thần chó kia cũng ngồi xuống, nhưng ánh mắt nhìn chúng ta lại hung ác như thường. Con chó bị thương kia cũng chậm rãi bò dậy, nhoáng một cái đã ra ngoài cửa.

Vốn Lý mặt rỗ đang nổi giận loạn, thiếu chút nữa hỏng việc.

Vừa rồi chỉ thiếu chút nữa đã quăng được phù chú trong tay ra ngoài.

Mặc dù ta có thể đảm bảo mấy người chúng ta bình an vô sự, thậm chí còn có thể đem mấy con chó to và cả cẩu thôn trưởng cùng chém giết tại chỗ, nhưng những thôn dân bên ngoài kia thì làm sao? Không ai dám bảo đảm, mấy con chó dữ đó sẽ không đột nhiên tấn công thôn dân đâu!

Chúng ta đến là để cứu thôn dân, ngược lại nếu như hại mọi người, vậy thì đã sao?

May mắn Hạ lão sư nhanh trí, hóa giải một phen nguy cơ này.

Vừa thấy trưởng thôn cẩu thôn nộ khí hơi giảm, Hạ lão sư lại nói: "Vốn nghe đại vương yêu chó như mình, coi người là vật đi lại, hiện có một thỉnh, không biết có được không?"

"Nói!"

Mặc dù cơn giận của cẩu thôn hơi giảm, nhưng dù sao Lý Ma Tử vừa mới làm hắn bị thương trước mặt, làm hắn tức giận không thôi, trong giọng nói còn mang theo mấy sợi tức giận.

"Con nít này thiếu lễ thiếu giáo, quá mất thể thống, chẳng bằng ban thưởng cho ta, ta nguyện lấy trân bảo đáp lễ, không biết tâm ý đại vương như thế nào?" Hạ lão sư nói xong gỡ cái vòng cổ trên cổ xuống.

Vòng cổ kia là lúc Lý mặt rỗ từ Thiên Sơn Cương trở về, đặc biệt mua đưa cho nàng.

Đó là một khối tốt nhất cùng Điền Ngọc, nội văn thiên nhiên tựa như một con chó con nằm sấp trên mặt đất.

Hạ lão sư là thuộc chó, hơn nữa theo Lý Ma Tử tự nói thì Hạ lão sư gọi là tỳ chó nhỏ sau lưng hắn.

Cái vòng cổ này Hạ lão sư rất ưa thích, lúc này lại cam nguyện lấy vòng cổ để đổi lấy đứa trẻ không ai không quen biết này, đủ thấy tấm lòng yêu thương của nàng.

Đương nhiên ta cũng biết, chính vì đứa bé này mới khiến chó hoa bị thương. Nếu Hạ lão sư không ra mặt đòi đứa bé này xuống, lấy tính tình của cẩu thôn, ông ấy còn có thể không sống sót cũng khó nói...

Ban nãy ta còn có chút phạm sai lầm, làm sao mới có thể bảo vệ hết đứa nhỏ này, không ngờ Hạ lão sư so với ta chu toàn hơn.

Gã xếp thứ nhất Thiên Thất Thất Thất Thải, Tám cảnh ban đêm: Canh thêm...

Một con chó hoa khác canh giữ trong phòng đã đi tới.

Hạ lão sư đem vòng cổ thả lên, chó hoa đưa mâm gỗ cho cẩu thôn trưởng.

Tên kia vừa thấy vậy lập tức vui vẻ ra mặt, cười ha hả nói: "Được, như ngươi mong muốn!"

Hắn từ trước đến nay chưa từng thấy thứ tốt như vậy, trong ngọc thạch tự nhiên hàm chứa cẩu văn sinh động như thật, đối với hắn mà nói, quả thực chính là thần phẩm trời ban. Hai mắt nhìn chằm chằm ngọc thạch, di chuyển cũng không dời được: "Đến đến đến đến! Các vị quý sứ, hôm nay nhất định phải uống không say!"

Nói xong giơ chén rượu lên, lại hướng về phía Triệu Nhị Xuyên vẫn ngây thơ tỉnh hiểu, không biết chúng ta đang nói cái gì mà nói: "Nhị Xuyên hiền chất, thiên vận của ngươi cát tường, mang sứ giả Phiên Quốc đến đây, bản vương ban thưởng cho ngươi quyền đồng hành với chó, nhưng ván giường ăn chùa, vĩnh viễn không lao động!"

Triệu Nhị Xuyên cũng nghe không hiểu, rốt cuộc gia hỏa này nói cái gì, chỉ để ý liên tục gật đầu.

Tên này càng uống càng cao hứng, liên tiếp uống ba chén lớn.

Cho đến lúc này, năm con Đại cẩu đối diện mới thoáng hòa hoãn lại ánh mắt của chúng ta.

Sau khi cẩu thôn uống xong ba chén, cũng hạ xuống mệnh lệnh dùng được đồ ăn. Năm con Đại cẩu lập tức ăn ngấu nghiến.

Hạ lão sư ôm đứa bé kia, nhẹ nhàng xoa đầu nó trấn an.

Nhưng trên mặt đứa bé kia vẫn ngấn lệ, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm cục thịt trong đĩa.

Doãn Tân Nguyệt cũng đi tới hỗ trợ, cẩn thận kéo miếng thịt xuống, nhẹ nhàng thổi tới.

Đứa bé kia nhai hoài như không nhai được liền nuốt xuống, xem ra nó chẳng những thèm ăn, hơn nữa còn đói bụng lắm!

Người cả thôn đều bị nô dịch thành dạng gì chứ, quả thực chính là ác cẩu thiên đường, địa ngục trần gian!

Mặc dù lòng ta tràn đầy phẫn hận, nhưng vẫn giả ra một khuôn mặt tươi cười, thỉnh thoảng lại mời rượu cẩu thôn trưởng. Trong lúc đó không ngừng moi móc ông ta, muốn biết rốt cuộc ác quỷ âm linh này đến cùng là ai, lại như thế nào xâm nhập vào trong cơ thể trưởng thôn.

Nhưng gia hỏa này vẫn thủ khẩu như bình, không lộ ra một chút nào.

Ta chỉ có thể thay đổi phương pháp khác, dưới sự trợ giúp của Hạ lão sư, tận lực cùng cùng hắn hàn huyên chút chuyện điển tịch, muốn từ đó suy đoán ra hắn rốt cuộc là người của triều đại nào? Trừ tính cách ham mê chó như thân ra, còn có cái gì có thể xác định thân phận đặc thù của hắn.

Tình huống như vậy vẫn còn một khả năng, đó chính là...

Âm Linh vốn chính là một con chó! Linh thú giống như một loại ngọc.

Bất quá, từ mấy chi tiết cụ thể có thể nhìn ra khả năng này không lớn.

Nếu như hắn thật sự là cẩu linh, thì tuyệt đối sẽ không có thói quen bảo lưu nhân loại hoàn hảo như thế.

Chẳng hạn như, hắn để đám Đại Cẩu kia đều ngủ trên giường, lúc ăn cũng dùng mâm rượu và chén rượu - Mặc dù đám đại thần cẩu kia vẫn luôn ăn như sói, nhưng cũng không có một mực dùng móng vuốt trực tiếp đè xuống gặm.

Còn có những lễ nghi này, dùng từ nói chuyện.

Mấu chốt nhất chính là, hắn tuy là chó con tiện nhân, nhưng lại không thích ứng với thói quen tùy ý đi tiểu ở dưới tàng cây. Cho nên mới có ở bên dưới trồng đủ loại hoa cỏ, sửa chữa bằng phẳng. Xem ra, muốn từ từ dẫn dắt đám chó này thay đổi tập tính của ngày hôm nay.

Bởi vậy xem ra, âm linh xâm nhập vào trong cơ thể trưởng thôn tuyệt đối không phải chó, mà là người!

Chẳng bao lâu sau, buổi tiệc chó săn của đám người hoang đường cuối cùng cũng kết thúc.

cẩu thôn trưởng say khướt an bài lễ quan chó trắng mang theo bọn ta kêu gọi là Lễ Khách điện.

Ven đường, rất nhiều thôn dân nhìn thấy chúng ta đều lộ ra thần sắc vừa sợ vừa hận, cơ hồ giống như đúc ánh mắt nhìn những con chó dữ kia! Ngay chính chúng ta cũng cảm thấy không ngẩng đầu lên nổi.

Làm đường cho giặc là bất nghĩa, vô liêm sỉ với chó đồng đạo!

Thế nhưng ánh mắt của một số người đã trở nên có chút chết lặng. Dường như bọn họ đã nhận định đây chính là vận mệnh của bọn họ, từ nay về sau bọn họ đều sẽ bị chó dữ làm nô dịch.

Đến tận khi những người này trông thấy, là Hạ lão sư đi sau cùng ôm một đứa bé, vừa đi vừa dạy nó hát khúc nhạc, đứa bé ngây thơ nở một nụ cười. Người trong thôn đều ngây ngẩn cả người, phảng phất lúc này mới nhớ, đây mới là cuộc sống trước kia của bọn họ, đây mới là thời gian người ta nên đi qua!

Rất nhiều người không khỏi rơi nước mắt, ngơ ngác nhìn...

Ven đường thấy các thôn dân đang cầm bát cơm ăn, trong bát kia không có thịt, không có cơm và nước canh, mà là trấu và rau dại.

Quả thực giống như heo ăn không có gì khác nhau!

Chẳng trách đứa bé kia vừa ngửi thấy mùi thịt liền quên hết chuyện cho nên, chẳng trách nó đói bụng như vậy!

Dọc theo con đường này, bọn ta đều trầm mặc, ai cũng không nói gì, tất cả đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ. Trước giờ nghĩ tới, lại có người sẽ sống qua cuộc sống như vậy! Chưa từng nghĩ tới, lại có người bị chó nô dịch thành bộ dáng này!

Kỳ thật Lễ Khách điện chỉ là một gian nhà dân sạch sẽ rộng rãi mà thôi.

Đương nhiên, hơi có vẻ sạch sẽ, cũng là tương đối.

Trong phòng bốn phía tràn ngập mùi chó thối khó ngửi, khắp giường là lông chó lẫn lộn.

Lý mặt rỗ ném tấm chăn tới, xì một tiếng mắng to: "Con mẹ nó con cẩu tạp chủng, nên bị thiên đao vạn quả!"

"Ma Tử, những người này thật đáng thương, chúng ta nhất định phải cứu những người này ra, nếu không chúng ta cũng sẽ không đi ngàn dặm xa xôi tới đây. Nhưng trước khi vào thôn ta nói như thế nào?" Ta nhìn hắn một cái.

"Ngươi có biết hay không, vừa rồi nếu không phải Hạ lão sư trong lúc khẩn cấp giải trừ nguy cơ, toàn bộ thôn nhân sẽ gặp tai ương! Bọn họ bây giờ nhìn thì rất đáng thương, nhưng dù sao vẫn còn sống. Ngươi có biết không, ngươi vừa rồi thiếu chút nữa chọc họa, để cho toàn bộ người trong thôn chết thảm tại chỗ, thậm chí ngay cả hồn phách cũng không được yên nghỉ." Ta khiển trách.

"A?" Lý Ma Tử nghe xong lập tức ngây người, có chút không tin hỏi: "Tiểu ca Trương gia, ngươi đừng dọa ta, nghiêm trọng như vậy sao? Cho dù đám ác cẩu kia đồng thời gây khó dễ, cũng không đến mức đó."

"Ngươi thì biết cái gì!" Ta tức giận nói: "Ngươi cho rằng đây là một đàn chó bình thường sao? Trong thân thể mỗi một con chó đều gửi gắm linh tính âm khuyển! Ngươi biết ác cẩu thôn đi! Đây chính là nhân gian ác cẩu thôn."

"Ác cẩu thôn?" Hạ lão sư vừa mới dỗ dành hài tử, nghe được cái tên này, ngẩng đầu nói: "Hình như ta từng nghe qua cái tên này, trong đài bát quái Kim Điền Dương Châu viết bát Cảnh ở ban đêm tám nơi có cẩu cẩu thôn."

"Đúng!" Ta tán dương nhìn thoáng qua Hạ lão sư nói: "Đầu giường chính là phần mộ, cũng gọi là Dạ Trường Đài. Tám cảnh ban đêm chính là tám cánh cửa Địa Ngục ở giữa Âm gian."

"Cũng là linh hồn của ác quỷ, phải đi qua tám con đường từ chết đến sinh."

"Bát Cảnh này chính là Quỷ Môn Quan, Vọng Hương Đài, Huyết Hồ Trì, Nại Hà Cầu, Lộ Dịch Đình, Lộ Dịch Sơn, Ác Cẩu thôn, Mạnh Bà Trang!"

"Âm khuyển trong thôn Ác Cẩu chuyên môn xé rách hồn phách, làm quỷ cũng khó trốn! Trong thôn này chó dữ chính là những âm khuyển chi hồn du đãng nhân gian kia, cùng nhau đối phó có thể ta còn ứng phó được, nhưng nơi này lại có hơn một trăm con. Cho dù ta dốc hết toàn lực, chỉ sợ cũng chỉ có thể cam đoan mấy người chúng ta không việc gì, người trong thôn này ta căn bản là không lo được hết!"

"Mao tử, vừa rồi nếu ngươi thật chọc giận tên cẩu thôn trưởng kia thì đám người trong thôn này lập tức sẽ biến thành tử thi! Ngay cả da thịt, một mảnh tàn phế cũng không còn." Ta có chút nghĩ mà sợ nói.

Đệ nhất thiên thiên thất bát chương, một đời hôn quân tấn linh công

"Cái này... Trương gia tiểu ca, không phải là ngươi hù dọa ta chứ?" Lý Ma Tử vừa nghe đến đó, không khỏi khô khốc nuốt nước miếng, nơm nớp lo sợ hỏi.

"Ta dọa ngươi làm gì? Ta cũng vừa mới phát giác ra, những con ác cẩu kia tuy bề ngoài so với chó bình thường chỉ là cường tráng hung ác hơn một chút, còn những chỗ khác cũng không có gì đặc biệt. Nhưng ta vừa rồi phát hiện cái bóng của chúng rất kỳ quái."

"Bất kể là cái gì, cái bóng đều là theo chủ thể di động mà không ngừng biến ảo, nhưng thân thể những con ác cẩu này lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, phảng phất như chúng đều tồn tại. Vừa rồi ta âm thầm dùng Thiên Nhãn nhìn một chút, những bóng chó kia dĩ nhiên đều là màu đỏ như máu, đó cũng không phải là máu, mà là cắn xé quá nhiều hồn phách, tích góp được oán niệm."

"Con chó như vậy, cũng chỉ có một loại, đó chính là âm khuyển!"

"Cũng không biết Âm Linh xâm nhập vào trong cơ thể trưởng thôn lại có lai lịch gì, càng có thể khiến những Âm Khuyển này duy mệnh với hắn là phải. Nếu như không triệt để diệt trừ gia hỏa này, những Âm khuyển kia tất nhiên sẽ đồng thời phát cuồng, đến lúc đó, ai cũng ngăn không được!" Ta cảnh giác nói.

"Cái này... Cái này ta nào biết chứ! Ta đều nghe lời ngươi, sẽ không bao giờ dính vào." Lý Ma Tử biết tính chất nghiêm trọng của vấn đề lập tức thành thật nói.

"Phu quân, vậy ngươi có cách nào không?" Doãn Tân Nguyệt nói: "Người trong thôn này thật đáng thương, chỉ cần có một chút khả năng, bọn ta cũng không thể từ bỏ, nhất định phải cứu bọn chúng ra ngoài."

"Đối phó với gia hỏa này, tuyệt đối không thể cứng rắn. Cho dù dùng Khu Hồn Thuật cưỡng ép đem Âm Linh từ trong thân thể trưởng thôn bức ra, cũng tuyệt sẽ không tản đi như vậy, hắn đã sớm có thể cùng đám Âm khuyển trao đổi. Các ngươi xem ra, hắn ra lệnh cho chó, kỳ thực đó đều là nói cho chúng ta nghe, câu thông giữa hắn và Âm khuyển là dùng linh hồn, mà không phải ngôn ngữ."

"Một khi ta sử dụng Khu Hồn Thuật, âm linh kia tùy thời chuyển đến trên người bất kỳ con chó nào, đồng dạng ra lệnh. Đến lúc đó chúng ta căn bản không có khả năng đồng thời giết hết tất cả ác cẩu, hơn nữa lại không tìm thấy hắn rốt cuộc nhập vào thân trên con chó ở đâu, mới có thể phiền toái."

"Biện pháp duy nhất, chính là tìm ra gia hỏa này rốt cuộc là ai, sau đó bức bách hắn tự thối lui trở lại đến đồ vật trước người thôn trưởng, đến lúc đó, ta..."

"Trương đại sư." Triệu Nhị Xuyên đột nhiên, một mực không nói gì tiếp lời: "Ngươi nói là thúc ta biến thành như vậy, là đụng phải cái gì?"

"Cái này còn phải hỏi." Lý Ma Tử tiếp lời: "Ngươi nghe hắn nói những lời kia, một mực nho nhã, giống như là hát kịch vậy, nếu không phải có âm linh, bằng hai lần kế của thúc ngươi có thể nói ra sao?"

"Ma Tử, đừng có ngắt lời ta." Ta phát hiện hình như Triệu Nhị Xuyên nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi hắn: "Thúc thúc của ngươi từng lấy được thứ gì kỳ quái sao?"

"Có!" Triệu Nhị Xuyên gật đầu nói, hơn một tháng trước, khi hắn cày ruộng trên núi, có một cái dây xích bằng đồng, còn lấy ra cho chúng ta xem. Nhưng ai cũng không thể nói ra là làm cái gì, sau đó chính hắn tự mình suy nghĩ, thứ đó hẳn là buộc chó, thế là liền mài rỉ đồng xanh, buộc ở trên người lão cẩu nhà bọn họ - chính là lão cẩu trọc kia dẫn đàn chó kêu to."

"Cũng không quá hai ngày, con chó kia chết rồi. Hắn vốn cũng rất thích chó, hơn nữa lão cẩu cũng nuôi hơn hai mươi năm, chó chết cũng không nỡ ăn, liền chôn ở triền núi phía sau. Sau đó, đại khái qua bảy tám ngày, lão cẩu kia không biết làm sao lại tự mình từ trong đống đất bò ra. Lúc ấy người trong thôn đều coi là chuyện lạ, nhưng sau đó không lâu, thúc ta liền triệt để thay đổi..."

"Ừm!" Ta gật gật đầu nói: "Xem ra, cái vòng đồng kia chính là đầu sỏ gây nên! Nhị Xuyên, ngươi cẩn thận nhớ lại một chút, thứ này thúc của ngươi sẽ trốn ở nơi nào, nếu có thể từ trên vật này phán đoán ra thân phận thật sự của hắn thì dễ làm rồi."

Hạ lão sư cũng đột nhiên hồi tưởng lại: "Vậy vừa rồi ngươi nhờ ta âm thầm hỗ trợ, cố gắng nói chuyện thêm với hắn về điển tịch lịch sử, là muốn tra thân phận thật sự của hắn?"

"Đúng!" Ta gật đầu nói: "Hạ Cầm, ngươi học khoa học, có phát hiện được gì không?"

"Ừm." Hạ lão sư sửa sang lại suy nghĩ lung tung, nói: "Hắn có lẽ là người thời Xuân Thu, hơn nữa ở thời đó địa vị còn rất hiển hách, tính tình rất tàn bạo."

"Thời Xuân Thu, tính tình tàn bạo, địa vị hiển hách, yêu chó như mệnh..." Ta thống nhất tất cả manh mối, lập tức trong đầu hiện ra một cái tên.

"Tấn linh công, gia hỏa này tám chín phần mười là Tấn linh công!"

Nghe nói Tấn Linh Công là một bạo quân thời Xuân Thu, hắn từ nhỏ đã yêu chó, cho rằng chó trung thành hơn người, vì thế ở trong cung điện xây cái chuồng chó, cho lũ chó mặc quan phục, phong chúng làm quan.

Thủ hạ nô tài vì được sủng ái, cũng chỉ có thể tranh giành con chó khen ngợi để lấy lòng sung sướng của Tấn Linh Công.

Tấn Linh Công tính tình nóng nảy, thường xuyên bởi vì cung nữ đụng tới chó của mình, hoặc là đầu bếp làm đồ ăn chó không thích ăn, liền đem bọn họ băm thành thịt vụn! Còn làm ra một luật pháp: Nếu dân gian có ai xúc phạm chó, liền chặt chân hắn. Vì thế người trong quốc đều sợ chó, ở trên đường đối với cẩu kính mà xa.

Sau đó sự hung ác của Tấn Linh Công bị trừng phạt đáng có, hắn bị huynh đệ Triệu Già Xuyên ám sát tại vườn đào, cả một ổ chó hắn nuôi cũng bị đồ sát sạch sẽ.

Một người suốt mấy ngàn năm cũng không tìm ra được một con chó như vậy, xem ra con âm linh này nhất định chính là hắn rồi!

Chỉ có hắn mới nhận được sự trung thành và tín phục của nhiều âm khuyển như vậy.

Ta nghĩ Âm Linh ban đầu nó sống nhờ trên xích chó đồng kia, ngủ say trong đất ngàn năm, kết quả ngẫu nhiên bị trưởng thôn móc ra. Do đó bám vào trên người trưởng thôn, gọi ra rất nhiều Địa Ngục Âm Khuyển, xây dựng ở nơi đây một cách sáng suốt cẩu quốc!

"Tiểu ca nhi, ta có biện pháp!" Đột nhiên hai mắt Lý Ma Tử sáng ngời, vỗ tay cười nói.

"A, ngươi có biện pháp gì không?" Lý Ma Tử tuy rằng bản lĩnh không tốt, nhưng thường xuyên sẽ nghĩ ra mánh khóe gì đó, nhưng cũng có thể phát huy ra hiệu quả kỳ diệu.

"Vậy chẳng phải đơn giản sao?" Lý Ma Tử đưa một ngón tay ra vẻ cao thâm, vừa lắc lư vừa cười nói: "Chúng ta dùng thân thể con người, còn trị cho nó... con người nó, cái gì đó."

"Ngươi còn giả vờ cái gì nữa, mau nói đi!" Hạ lão sư có chút không nhịn được, thúc giục nói.

Lý Ma Tử vội vàng thành thật trả lời: "Hắn không phải thích chó, yêu chó như mạng sao? Vậy chúng ta tìm chó giết hắn đi."

"Ai giết chó nổi tiếng nhất a, trâu bò nhất a! Thủ hạ Lưu Bang không phải chỉ có một đại tướng sao... Hắn, tên là gì nhỉ?"

"Phó bành." Ta mở miệng ra, truyền thuyết Phiền bành trước khi đầu nhập vào Lưu Bang, dù là sát cẩu đồ tể bên đường, đời sau cũng đem hắn nhận là sát cẩu bán thịt Thủy Tổ.

"Đúng, chúng ta giả dạng thành Phiền Đan! Chỉ cần gia hỏa này vừa ra, quản hắn cái gì Kim Linh Công, Ngân Linh Công, khẳng định cũng sợ tè ra quần thật xa." Lý Ma Tử nói.

"Dùng Phiền Phục để hù dọa Tấn Linh Công? Ngươi cũng thật có thể nghĩ ra được." Ta cười lạnh một tiếng nói.

"Thế nào? Hay là ta thông minh?" Lý Ma Tử đắc ý cười hắc hắc nói.

"Thông minh cái đầu to xác nhà ngươi!" Hạ lão sư ngoáy lỗ tai của hắn nói: "Ngươi làm ăn của đám quái vật này bao năm như thế nào mà ngay cả điểm thường thức cơ bản này cũng không biết? Tấn Linh Công là người thời Xuân Thu, Phiền Tưởng là người của Tần Mạt Hán sơ kỳ, hai người bọn họ căn bản chưa từng thấy."

"Lúc Tấn Linh Công chết, Tổ Trùng Thái gia gia cũng không biết ở trong bụng ai đâu." Ta tiếp lời nói: "Mạch tử nghĩ người này không đúng lắm, bất quá phương pháp cũng không tệ."

"Phàm là âm linh của người chết, đều sẽ tự nhiên mà vậy đối với hung thủ giết hắn tràn đầy sợ hãi, trừ phi là oán linh tràn ngập oán niệm".

"Tấn linh công mặc dù là một bạo phạm điên cuồng nhưng cũng được hoàng thất cung phụng, oán niệm chỉ sợ đã không còn, bằng không hắn vất vả lắm mới có âm linh xuất hiện, việc nhớ mãi không quên cũng tuyệt đối không thành lập cẩu quốc. Giết chết Tấn linh công chính là hai huynh đệ Triệu thuẫn và Triệu Xuyên, chúng ta chỉ cần tìm cơ hội thỏa đáng để hóa thành hai người này là được!" Lúc này trong lòng ta đã có chủ ý.

Đệ nhất thiên thiên thiên thất thất cửu chương thanh đồng cẩu xích....

"Trương đại sư, nói như vậy, ngươi có biện pháp giải cứu mọi người rồi sao?" Triệu Nhị Xuyên rất là kích động hỏi.

"Ừm!" Ta gật đầu nói: "Cũng có thể nói như vậy, bất quá còn phải cần mọi người cùng cố gắng! Đến, chúng ta nghiên cứu một chút cụ thể nên thực hiện như thế nào."

Ta đem toàn bộ những vật phẩm cần thiết cùng tất cả nói ra.

Mọi người không ngừng hoàn thiện nhắc nhở, kế hoạch càng lúc càng hoàn mỹ.

Sau đó, mỗi người đều chia nhau hành động!

Triệu Nhị Xuyên đi tìm thím của hắn, hỏi thăm ông ta xem có khả năng giấu dây xích đến chỗ nào. Nếu như có thể tìm được thì tốt nhất, nếu như không tìm thấy thì cũng chỉ có thể chờ đợi sau khi âm linh từ trong cơ thể trưởng thôn bức ra ngoài, rồi lại đi truy tung, chỉ có điều như vậy sẽ phiền toái lắm!

Hạ lão sư và Lý Ma Tử một tổ, giả bộ đứa trẻ kia phát sốt, đến chỗ thôn dân tìm thuốc. Âm thầm truyền tin tức chuẩn bị giải cứu bọn họ ra ngoài, bảo họ sớm chuẩn bị sẵn sàng. Cũng không cần lo lắng có kẻ mật báo, trừ trưởng thôn chó má ra, tất cả mọi người đều trải qua những ngày bị ác cẩu nô dịch sống không bằng chết, đã sớm chịu đủ rồi!

Bọn chó dữ không hiểu bọn chúng nói chuyện gì, thân thể cẩu thôn thích vòng cổ của Hạ lão sư bất giác, đã sớm uống đến say như chết.

Ta đã lấy tài liệu, tìm chút rơm rạ, cành cây, bện thành đồ vật thi pháp.

Doãn Tân Nguyệt tháo rèm cửa ra, dựa theo trang phục kiểu dáng, thô sơ chế thành trường bào.

Không bao lâu sau, Hạ lão sư và Lý Oanh hoàn thành nhiệm vụ trở về. Báo cáo với ta, thôn nhân vừa nghe chúng ta nói sẽ giúp mọi người giải trừ nô dịch chó dữ, tất cả đều vô cùng cao hứng, rất nhiều người tại chỗ khóc lóc muốn quỳ xuống cho hai người bọn họ.

Dưới sự trợ giúp của Lý mặt rỗ và Hạ lão sư, tất cả đều chuẩn bị chờ đợi pháp khí, trường bào.

Hiện tại chỉ đành chờ Triệu Nhị Xuyên!

Thế nhưng chờ mãi vẫn không có tin tức.

Mắt thấy đã sắp qua thời gian ước định một giờ!

Lúc ấy ta nói cho nó biết, vô luận tìm không thấy, đều phải nhanh chóng trở về, nếu không một khi sự tình bại lộ, không những chúng ta, ngay cả cái này toàn thôn người đều sẽ nguy hiểm.

"Tiểu ca nhi, có phải tiểu tử này đổi ý rồi không?" Lý Ma Tử lo lắng hỏi.

"Đổi ý? Đổi lại gì đâu." Ta hỏi.

"Ngươi xem đi." Lý Ma Tử bẻ ngón tay nói với ta: "Chẳng phải hắn đã sớm nói rồi sao? Cha hắn chết sớm, là do thúc thúc của hắn nuôi lớn, nguyên nhân hắn không có cảnh giác chính là vì sợ thúc thúc của hắn bị bắn chết, thật có lỗi với thúc thúc và cha hắn. Bây giờ chúng ta định giết âm linh, diệt trừ ác cẩu kia, ngươi cảm thấy những thôn dân này sau khi xong sẽ tha cho hắn sao?"

"Bây giờ nó đã được đặc xá của thúc thúc nó, nhận được đãi ngộ giống như chó. Có thể ở trong phòng, có thể uống rượu ăn thịt. Cũng không cần làm việc, có thể còn thoải mái hơn so với trước đây."

"Còn gì nữa, tiểu tử này cũng lớn rồi, nhìn hắn xấu hổ như vậy, có thể ngay cả bạn gái cũng không có! Lần này hắn ngoại trừ thúc thúc, duy nhất có thể làm mưa làm gió trong thôn, thật sự phải xem ai, cô nương kia sẽ trở lại ngày làm người, có thể đều tranh nhau làm vợ vợ của mình."

"Nguyên lai hắn không ngại cực khổ chạy đến võ hán đi cầu chúng ta, khả năng không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng hiện tại, nghĩ lại, giống như không diệt trừ thúc của hắn, ở trong vương quốc chó vương quốc này làm hoàng điệt, dưới một người, phía trên mọi người tựa như cũng không tồi!"

Lời phân tích này của Lý Ma Tử quả thật rất có đạo lý!

Nhân tâm thiện ác chỉ trong một ý nghĩ, qua nhiều năm như vậy, ví dụ như vậy ta cũng không hiếm thấy! Ai mà biết, Triệu Nhị Xuyên vốn chất phác thuần phác, có thể nổi lên trái tim đen thui hay không đây.

"Cũng không đúng!" Doãn Tân Nguyệt nói: "Nếu như hắn thật sự mật báo, chỉ sợ là cẩu trưởng đã sớm dẫn chó dữ giết tới! Làm sao còn chờ đến bây giờ?"

"Gâu! Uông gâu!" Giọng nói của Doãn Tân Nguyệt vừa dứt, ngoài cửa liền vang lên liên tiếp tiếng chó kêu.

Chúng ta nhìn xuyên qua cửa sổ, chỉ thấy Triệu Nhị Xuyên chạy ở phía trước, mà ở phía sau, lấy hắc cẩu tướng quân cầm đầu từ xa xa cùng một đám chó dữ, chạy như điên về phía chúng ta.

"Ngươi xem! Thực để cho ta đoán trúng đi." Lý Ma Tử rất tức giận nói: "Chúng ta còn đang ở chỗ này làm việc mù quáng! Người ta đều mang theo đại quân chó dữ giết lên đây."

Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư vừa nghe vậy, không khỏi căng thẳng.

"Vậy phải làm sao bây giờ." Hạ lão sư cũng kinh hoảng không biết làm sao, gấp gáp chà xát hai tay.

"Còn có thể làm sao! Ta cùng Trương gia tiểu ca ở phía trước chờ một lát, hai người các ngươi chạy mau đi." Lý Ma Tử nói xong, đám gia tử vội vàng chạy đến phòng bếp quơ lên một thanh dao phay và búa bổ củi.

"Không đúng!" Ta không nhận cây búa mà Lý Ma Tử đưa tới, trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ kêu lên: "Các ngươi cầm cái gì trong tay nhị Xuyên?"

"Quá xa, nhìn không rõ." Lý Ma Tử trả lời.

"Những con ác cẩu kia không phải theo hắn tới, mà là đuổi theo hắn!" Ta kêu lên.

Lại gần thêm chút nữa, ta mượn ánh trăng mông lung rốt cuộc thấy rõ, tay nhị Xuyên đang nắm chặt một thứ màu xanh biếc, không ngừng phất tay về phía chúng ta, còn lớn tiếng kêu la cái gì đó.

"Nhanh! Hai người các ngươi mau trang điểm cho Ma Tử, ta đi cứu Nhị Xuyên." Nói xong ta kéo phủ, lao ra ngoài cửa, nghênh đón bầy chó ác.

Ta không nhìn lầm, đám ác cẩu kia đang đuổi theo Nhị Xuyên, hơn nữa càng ngày càng gần.

Vừa thấy ta xông ra, Nhị Xuyên giương tay ném vật kia về phía ta, khàn giọng kêu to: "Đại sư, chạy mau! Các ngươi nhanh... A!"

Một câu này của hắn còn chưa kịp nói xong, đã bị con đại hắc cẩu kia đập một phát ngã xuống đất, dựa vào bắp đùi hắn mà hung hăng hớp một cái.

Ta vội vàng chạy về phía trước, lại xông lên mười mấy mét, vèo một tiếng, ném búa ra ngoài.

Đại cẩu kia dường như sớm có phòng bị, giương móng vuốt lên với vẻ khinh thường, bộp một tiếng, liền đập cái búa sang một bên.

"Gâu!" Nó mở to hai mắt, điên cuồng hét lên một tiếng, buông Triệu Nhị Xuyên ra, nhào về phía ta!

"Tới tốt lắm!" Ta rút ra một tờ Kinh Lôi Phù, quay đầu ném ra.

Két!

Một tiếng nổ vang, con chó bị nổ tung, máu thịt lẫn lộn, rặc rặc rơi xuống đất.

Đây là phù chú mới mà ta kết hợp với Kinh Âm Phù và Lôi Phù của Bạch Hạc đạo trưởng ngộ ra, chẳng những có thể đánh chết thân thể mà còn có thể xuyên qua hồn phách. Kỳ thật nên gọi là Âm Lôi Phù có thể rất phù.

Mặc dù uy lực của nó thua xa Thần Lôi phù kinh người, nhưng phù chú thượng đẳng ngang ngửa địch, nếu chỉ luận uy lực đánh chết mà nói, có thể còn mạnh hơn một chút.

Có điều tu vi của ta còn chưa quá thâm hậu, chế tác một phù chú như vậy cũng phải mất bảy tám ngày.

Lúc này, trên dưới toàn thân ta chỉ có một tấm như vậy!

Con chó đen khổng lồ này là con hung ác nhất trong đám chó dữ, dùng lên người nó không phải tốt sao?

Ác Cẩu này cũng thật sự là chó kiên cường, toàn thân từ trên xuống dưới hầu như đều bị nổ nát, vẫn không chết, ngã xuống đất, không ngừng kêu rên quay cuồng. Thế nhưng mà nó cũng hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu, ngay cả bò cũng không bò dậy nổi.

Đám ác cẩu khác đều bị lần này của ta chấn trụ, đại hắc cẩu mạnh nhất trong bọn chúng cũng bị một kích của ta giết chết, bọn ác cẩu cũng không rõ đòn sát thủ giống như thôi mệnh phù này của ta còn bao nhiêu, trong lúc nhất thời tất cả đều không dám tiến lên.

Nhân cơ hội này, ta chạy vài bước, nhặt lấy con Lục Đồ của Triệu Nhị Xuyên trên mặt đất, sau đó vọt tới trước mặt hắn.

Vèo! Châm vô hình điên cuồng bắn ra, đâm một cái xuyên qua yết hầu Ác Cẩu đang điên cuồng cắn xé trên người Nhị Xuyên.

Con ác cẩu kia trở mình hạ xuống, ngay cả kêu cũng không kịp.

"Trương đại sư, xích chó, xích chó ta đã trộm tới tay, mọi người đều phải dựa vào các ngươi..." Triệu Nhị Xuyên không thể không tức giận nói.

"Đừng nói nữa, giữ chút khí lực đi!" Trên lưng và sau đùi của hắn hoàn toàn mơ hồ, máu chảy đầm đìa giống như vừa mới xông pha huyết thủy. Ta gấp giọng nói, tiến lên vác hắn lên rồi xoay người bỏ chạy.

"Gâu gâu!" Ta vừa chạy chưa được hai bước, xa xa lại truyền ra một hồi tiếng chó sủa trầm thấp.

Ngay sau đó, cả đám ác cẩu phía sau tựa như tiếp nhận mệnh lệnh gì đó, điên cuồng gào thét nhào tới.

"Gâu gâu, gâu gâu mênh mông..." Tiếng chó kêu liên tiếp vang lên khắp nơi, giống như cả thôn chó dữ đều đồng thời hướng nơi này tụ tập lại!

Đứng thứ nhất thiên văn bảy ngàn bảy trăm linh phùng thành Bách cẩu vây thành.

Ta cõng Triệu Nhị Xuyên lên, rải hai chân chạy thẳng về phòng nhỏ.

Đám ác cẩu kia vừa điên cuồng gào thét, vừa nhào tới mãnh liệt!

Ta vội vàng ném ra mấy đạo linh phù, hơi giảm tốc độ truy kích của bọn chó dữ, ra sức chạy về phía trước.

Tiếng chó tru đến từ bốn phương tám hướng càng lúc càng lớn, dưới ánh trăng ảm đạm, mắt thấy từng bóng đen to lớn đang lao đến như điên.

"Tiểu ca nhi! Chạy mau!" Lý Ma Tử mở cửa phòng ra, một tay nắm chặt dao phay, kêu to.

Hắn khoác một bộ trường bào được tạo thành từ chỉ riêng và rèm cửa, trên mặt bị Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư dùng miệng đỏ, lông mày vẽ vẽ thành một đại hán mày đỏ, bộ dáng vừa uy mãnh vừa buồn cười.

Ta ba bước cũng xông tới, lúc sượt qua Lý Ma Tử, cướp lấy dao phay trong tay hắn, ném về con chó gần nhất, tiếp đó nhanh chóng vào nhà, hét lớn: "Mau đóng cửa lại!"

Ầm!

Lý Ma Tử đóng cửa lại.

Ầm!

Từ trong chéo cửa phóng tới một con chó dữ, hung hăng đâm vào trên cửa, toàn bộ cánh cửa rung động kịch liệt một cái, từ trên trần nhà chấn động rớt xuống một mảng lớn bụi bặm.

Ầm!

Oanh oanh oanh!!

Ngay sau đó lại mấy con chó dữ liên tiếp nhào tới, đụng vào cửa gỗ làm vang lên tiếng ầm ầm.

"A! Cửa sổ đây." Hạ lão sư chỉ vào cửa sổ sợ hãi kêu to.

Một con chó dữ nhảy lên cao, hung hăng vọt qua cửa sổ.

Rầm một tiếng, thủy tinh vỡ vụn, con chó kia cũng bất chấp máu tươi đầy đầu, trừng đôi mắt vô cùng hung ác, vừa hướng về phía chúng ta vừa lớn tiếng rống điên cuồng, hai chân trước vừa cạy trên khung cửa sổ, muốn bổ nhào vào!

Một tay ta kéo qua ghế chủ, trực tiếp vung tới.

Rặc rặc!

Ác cẩu bị nện xuống đất, trên cửa sổ cũng bị ngạnh sinh đập một lỗ thủng lớn, thủy tinh vỡ nát cùng cành gỗ gãy tán loạn khắp nơi.

"Nhanh lên, các ngươi đem tất cả quần áo trong phòng ra đây, lại đem dầu ra đây!" Ta vừa đem Triệu Nhị Xuyên đặt ở trên giường, vừa lớn tiếng kêu lên.

Hạ lão sư và Doãn Tân Nguyệt vội vàng đáp ứng rời đi.

Ta mang lên cái bàn chắn trên cửa sổ cái lỗ thủng, xuyên thấu qua khe hở nhìn ra ngoài, dưới ánh trăng trắng xóa, bốn phía phòng rậm rạp vây quanh một đàn ác cẩu, không ngừng kêu gào. Dưới sự chỉ huy của con chó già, phân công có trật tự.

Có người ngăn cửa sổ, có người nhìn thấy cửa sổ, còn có rất nhiều người đang xúm lại bốn phía, rất sợ chúng ta chạy đi.

Đúng lúc này, rất xa lại có một bóng đen đi tới.

Mới đến gần, thì ra là cẩu thôn trưởng, đang ngồi trên một chiếc xe gỗ hai bánh từ từ đi tới.

Khiến người ta tức giận là, xe này là do người ta kéo.

Phía trước mũi xe, có hai thôn dân đang cột hai cái quỳ rạp xuống đất, dưới sự giám thị của bọn cẩu thị vệ, không ngừng bò về phía trước.

"Ác tặc to gan! Dám trộm bảo khi quân! Đến đây, bắt cho ta." Một tiếng quát tháo vang lên.

Bọn ác cẩu vây quanh cửa sổ, nổi giận gầm lên một tiếng, liên tiếp nhảy lên. Vừa kêu to dữ dội, vừa lao mạnh đến cửa gỗ và cửa sổ!

Bùm bùm bùm bùm!

Đụng tới cửa sổ thì vang lên ầm ầm, tro bụi rơi xuống.

Mắt thấy cửa sổ đã sắp bị đụng vỡ, một khi đám chó dữ này xông vào, vậy thì không dễ làm rồi!

Ta nhận bộ quần áo do Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư đưa, đổ đầy một thùng chậm, tiện tay ném ra ngoài.

Vù! Lửa lớn nổi lên, bọn chó dữ vội lui về phía sau.

Âm khuyển sợ nhất hỏa quang và minh lôi, ánh lửa này khiến chúng rất kiêng kị, không dám tiếp tục ngạnh kháng.

"Gâu, gâu gâu gâu." Con lão cẩu kia đột nhiên kêu vài tiếng.

Đám chó dữ vây quanh bốn phía đều gật đầu lui ra ngoài, biến mất trong bóng tối không biết làm gì. Nhưng tạm thời ta cũng không quản được nữa, vội vàng khoác trường bào lên người Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư kêu lên: "Mau! Hóa trang cho ta!"

Hạ lão sư và Doãn Tân Nguyệt lập tức lấy từ trong túi ra miệng hồng, bôi lên mặt ta.

Vừa mới bôi xong, liền thấy trong miệng mỗi con chó vừa thối lui kia đều ngậm một ít cành cây, quần áo, chăn đệm.

Ta đang thấy kỳ quái, nhưng thấy bọn chúng ném hết mấy thứ này vào trong đống lửa, lập tức liền hiểu ngay.

Lão cẩu kia ngược lại rất giảo hoạt, lại muốn lấy độc trị độc, phải dùng lửa thiêu chết chúng ta!

Quả nhiên!

Sau khi những vật này gia nhập, đống lửa càng thêm thịnh, lập tức, mấy con chó to hợp lực ngậm cây sào dài, dùng sức đẩy đống lửa, đẩy lên cửa sổ, muốn đốt căn nhà này.

Khói đặc cuồn cuộn, ánh lửa ngút trời! Mắt thấy phòng sắp bị đốt cháy.

Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư xé một ít vải bố, đang băng bó vết thương cho Triệu Nhị Xuyên máu thịt lẫn lộn, ho sặc sụa.

"Trương đại sư, các ngươi... Các ngươi chạy mau đi..." Triệu Nhị Xuyên cố nén đau đớn nói.

"Nhị Xuyên, vậy mới tốt chứ!" Ta gật đầu với hắn một cái, nói: "Chúng ta đã đến rồi, nhất định sẽ quan tâm đến cùng, ngươi không cần lo lắng cho chúng ta."

Lý Ma Tử lôi ra một cái muỗng sắt lớn từ trong phòng bếp, mặt mũi tràn đầy kinh hoảng chạy tới nói: "Tiểu ca nhi, đây là làm sao đây?"

Ta nhìn xuyên qua cửa sổ cuồn cuộn khói đặc cùng một mảng ánh lửa chói mắt kia, tính toán một chút vị trí trưởng thôn cách chúng ta, nhíu mày nói: "Gia hỏa này cách khá xa, phải nghĩ biện pháp kéo gần khoảng cách một chút mới được."

"Thật là khó khăn quá đi?" Lý mặt rốt cục có chút khó xử trả lời: "Tên này đứng ở xa như vậy, ở giữa vây một đoàn chó dữ! Hơn nữa còn cách một đám lửa lớn như vậy, căn bản là không qua được a."

"Ma Tử, xem ra chỉ có thể khiến ngươi mạo hiểm một chút mà thôi!" Ta tự đánh giá một chút rồi nói.

"Hả?" Lý Ma Tử vừa nghe, cơ thịt trên mặt run rẩy, lui về phía sau một bước nói: "Tiểu ca nhi, ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Ta chỉ vào cửa sổ phía sau: "Nơi này có đống lửa hơi nhỏ một chút, ta chui ra ngoài này, lặng lẽ vòng ra phía sau hắn, ngươi ở chỗ này thu hút sự chú ý của bầy chó."

"Cái này." Lý Ma Tử liếc mắt nhìn bầy ác cẩu ngoài cửa sổ, kinh sợ nói: "Ngươi cũng biết, ta là một con chó đáng sợ, vạn nhất..."

"Bất luận xảy ra chuyện gì, ngươi đều phải chịu được cho ta, Tân Nguyệt và Hạ lão sư coi như nhờ vào ngươi! Nếu ngươi là một ông già, thì con mẹ nó đừng phạm sai lầm!" Nói xong, ta cũng không có thời gian để ý tới hắn nữa, bộp bộp vài cái đập vỡ cửa sổ, trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ.

Sau cửa sổ, cũng bị nhánh cây ác cẩu ngậm dẫn cháy, khói đặc cuồn cuộn chướng mắt.

"Gâu!" Ta vừa đáp xuống đất, hai con chó dữ trông coi cùng gầm rú lao tới.

Tay ta nhấc châm bay, trực tiếp đâm xuyên qua cổ họng một con chó dữ, liền lộn một vòng, hai tay gắt gao ôm lấy đầu chó còn lại, liều mạng chui xuống đất.

Con chó kia khí lực rất lớn, liều mạng giãy dụa, bốn móng vuốt múa loạn, không ngừng cào cào.

Ta làm sao có thể để nó chạy thoát? Cuối cùng ấn trên mặt đất, dùng đầu gối đè chặt, duỗi tay quơ lấy nửa viên gạch, hung hăng đập xuống.

Ầm!

Ầm!

Một lúc, hai lần...

Liên tục nện vài cái, viên gạch vỡ nát, trên đầu chó tràn đầy máu tươi.

Con chó bị nện không nhẹ, nhưng vẫn như cũ chưa chết, lắc lư đầu, giãy dụa hai trảo, muốn đẩy ta ra.

Ta hung hăng chặn đứng nó, trong đống lửa túm hơn nửa cành cây còn mang theo tia lửa, hung hăng đâm vào cổ nó!

Huynh đệ Triệu gia ở đây, nghìn bảy hăm hở.

Phốc!

Vừa cắm đến cùng, trực tiếp xuyên qua cổ chó, chui thật sâu vào đất.

Máu chó nóng hổi bắn ra, phun đầy mặt ta!

Ngọn lửa trên nhánh cây bùng lên lông chó, lập tức đốt mất một mảng lớn, bốc lên một mùi hôi thối gay mũi!

Mắt thấy khí tức của nó không giảm, không nhúc nhích, lúc này mới buông nó ra, khom lưng, lách qua căn phòng nhỏ, sờ soạng về phía trước.

"Thiêu! Thiêu! Thiêu chết đám ác tặc này cho ta!" Phía trước phòng nhỏ, cẩu thôn trưởng đứng ở trên xe gỗ, vừa quơ cánh tay, vừa rống lớn!

Dưới mệnh lệnh của hắn, đám chó dữ lại liên tục cắp rất nhiều chăn đệm, cành cây, liên tiếp ném vào trong đống lửa.

Lửa cháy hừng hực đã điểm khắp cửa sổ, toàn bộ căn phòng nhỏ đều bị lửa đốt thành bụi mù.

"Đến đây, đến đây nào." Lý Ma Tử cũng cực kỳ anh dũng, tay nắm chặt lấy cửa sổ, hét lớn: "Ông đây hôm nay lui một bước, chính là ông nội ngươi!"

Bọn chó dữ còn tưởng hắn muốn lao ra, không ngừng điên cuồng gào thét.

"Kêu cái bà nội ngươi!" Lý mặt rỗ giận dữ mắng, chưa dứt lời thì ném ra một cái nồi sắt lớn.

Bầy chó cả kinh, cuống quít né tránh.

Ngay sau đó, lại một miếng vải rau được ném ra.

Chén ăn cơm, gáo nước xối, xe kéo của tiểu hài tử, giày vải của lão thái thái, tất cả đều liên tiếp ném ra!

"Kêu! Để cho ngươi kêu! Ta không cho ngươi gọi hắn!" Lý Ma Tử vừa mắng to vừa ném lung tung.

Hắn ta mắng cho giặc còn ác hơn cả chó dữ.

Cách một đống lửa lớn, người và chó giằng co, không ai nhường ai!

Nhân cơ hội này, ta lại đi về phía trước.

"Gâu!" Mắt thấy sắp đến gần cẩu thôn, đột nhiên con chó già kia giống như cảm thấy có gì không đúng, hướng về phía sau phòng kêu một tiếng.

Con chó già giảo hoạt này có thể phát hiện đứng trước cửa sổ chỉ có Lý mặt rỗ, không khỏi cảnh giác lên.

Hai con chó canh giữ ở cửa sổ phía sau đã bị ta giết chết, tự nhiên cũng không có tiếng trả lời.

Lão cẩu này lại liên tục kêu vài tiếng, tản ra chung quanh, hướng trưởng thôn vây quanh. Nhất là tám tên cẩu thị vệ kia, càng đem hắn bảo hộ cẩn thận, dựng thẳng hai lỗ tai lên không ngừng lay động, liên tục phập phồng cái mũi.

Khứu giác và thính giác của chó là linh mẫn nhất, huống chi là chó âm!

Muốn áp sát vào người, tự nhiên không dễ dàng.

Nhưng sau khi ta sử dụng ba đạo linh phù "Tĩnh Âm" "Thiếu Âm Ảnh" này, âm khuyển cũng vô pháp dễ dàng phát giác được.

Đương nhiên, ta cũng không dám hành động gì, chỉ có thể thành thật đứng tại chỗ.

Lúc này, ta cách cẩu thôn chỉ có mười mấy mét, chỉ cần lại thoáng dẫn dắt sự chú ý của chó dữ là được rồi!

Lúc này Lý mặt rỗ cũng không có gì đáng ném đi, ngay cả muôi sắt lớn cũng ném ra ngoài.

Nhưng gia hỏa này lại không muốn lộ ra vẻ sợ hãi trước mặt Hạ lão sư, tiếp tục chửi ầm lên.

"Con bà nó! Chỉ biết gọi là chó nghèo là gì? Có bản lĩnh thì vào đi, lão tử nhíu mày lại chính là gia gia của ngươi."

Tên gia hỏa này, mắng chửi trên phố cũng thật là một hảo thủ!

Trước phòng đại hỏa càng ngày càng vượng, cửa sổ đã sắp bị đốt thành tro bụi.

Khói đặc cuồn cuộn không ngừng bốc lên, mấy người Doãn Tân Nguyệt cũng đứt quãng truyền ra.

Không thể đợi thêm được nữa!

Cửa sổ vừa bị phá, đám chó dữ kia sẽ lao vào. Lý Ma Tử vốn không đối phó được, Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư cũng gặp nguy hiểm.

Thế nhưng, phải làm sao bây giờ...

Có! Ta lặng lẽ lấy ra một linh phù, theo thế gió ném ra ngoài.

Kinh phong khẽ thổi, linh phù rơi xuống đống lửa lập tức bị đốt cháy, vù một cái, tro giấy hóa thành trăm con ong vò vẽ lớn vọt ra!

Đây là từ Ô Tô Lý Giang trở về, ta nhận được chỉ dẫn từ tiểu động vật chỉ huy, cẩn thận nghiên cứu ghi chép trong Âm Phù Kinh về Trùng Cổ Thuật, bắt chước được.

Nhóm Ô Tô Lý Giang này trên người mỗi cao thủ của ta đều có chỉ dẫn sâu sắc!

Chẳng hạn như trong sự kiện Bảo Điêu cung, thẩm vấn Ngụy Đại Bình chính là mượn dùng trí mưu của Lưu lão lục. Ẩn Thân phù trước mắt là nhận được gợi ý của những kẻ suốt đời kia.

Những con ong này vốn do âm khí tụ tập mà thành, hơn nữa không hề có thần trí, mặc kệ cái gì Âm khuyển chó không âm khuyển của ngươi, vù một tiếng nhào vào bầy chó, triển khai công kích không phân biệt!

Tuy nhiên, cũng còn may là đám chó dữ này đứng trước căn phòng chất đầy đống lửa lớn.

Khói lửa thịnh vượng, dương khí tràn đầy, Âm Phong tự nhiên sẽ lựa chọn trốn tránh, sẽ không bay vào trong nhà.

Nếu không, vạn nhất Âm Phong đâm bị bọn Doãn Tân Nguyệt thì phiền toái to!

Đám ác cẩu vừa thấy âm phong vọt tới, ngay từ đầu còn kêu ầm ĩ đánh đập chung quanh, nhưng ngay sau đó chờ cho đám âm phong kia nhào đến, lúc đính vào trong thịt, lập tức loạn thành một đống hỗn độn.

Nó không ngừng run rẩy, gào thét loạn xạ, lăn lộn khắp mặt đất!

Tám thị vệ lớn trước người cẩu thôn ngược lại cực kỳ trung thành, đồng loạt đứng dậy, muốn thay hắn bảo vệ.

Nhưng sau khi bị bầy ong liên tục cắn, chúng cũng dần dần loạn trận cước.

Thừa lúc này! Ta nhảy lên, "xoạt" một tiếng, ném Vô Hình châm ra ngoài.

Rắc! Chính giữa cổ họng một thị vệ.

cẩu thôn trưởng nhất thời kinh hãi, hoảng hốt bò lên xe gỗ nhỏ, rống lớn tiếng quát hai người quỳ gối trước xe: "Đi mau, đi mau! Quay đầu về cung."

"Phong Cao tiểu nhi, chạy đi đâu! Gia gia Triệu Xuyên ở đây." Con hô to một tiếng hiện thân, lao thẳng về phía cẩu thôn trưởng.

Nghe xong hai chữ Triệu Xuyên, trưởng thôn cẩu thôn không khỏi rùng mình một cái, sắc mặt kịch biến, rất là sợ hãi nhìn về phía ta từ xa.

Lúc này ta mặc trường bào, trên mặt cũng thay đổi trang phục, lại cố ý tán ra vài phần linh khí, thật như âm linh tái hiện.

Lúc còn sống Tấn Linh Công chính là bị Triệu Xuyên ám sát, một nghe ta tự xưng là Triệu Xuyên, lại gọi ra tên của hắn, lại ăn mặc như vậy, nhất thời trong lòng tràn đầy hoảng sợ. Làm gì còn phân biệt thật giả cái gì, trong nháy mắt sợ tới mức toàn thân run rẩy, xụi lơ trên đất.

"Ngươi... Ngươi muốn làm gì, ta chính là vương quốc Tấn quốc!"

"Làm gì?" Ta hung tợn nói: "Vô Đạo hôn quân, người người phải tru diệt, hôm nay ta muốn thay Thiên Hành Đạo lấy mạng chó của ngươi!" Nói xong, cũng không để ý tới đám ác khuyển liều chết che chở, dũng cảm tiến lên.

"Gia gia Triệu Thuẫn ở đây." Lý Ma Tử nghe ta hô lên ám hiệu liên thủ hiện thân, cũng hét lớn một tiếng, đá văng cửa gỗ sắp tan vỡ vội vàng chạy vọt ra.

"A!" Trưởng thôn cẩu thôn quay đầu nhìn thấy, lại một người mặc trường bào vọt ra, lớn tiếng thét chói tai ngã xuống.

Một cỗ âm khí bồng bềnh bay ra, lơ lửng giữa không trung không ngừng xoay quanh.

Cùng lúc đó, bọn Ác Cẩu đang điên cuồng bổ nhào về phía ta và Lý Ma Tử cũng bỗng nhiên dừng lại, sau đó giống như đột nhiên bị thương đánh trúng, ngã bịch xuống đất.

Những Âm khuyển này đều được Tấn linh công tác động mà ra, Âm linh Tấn linh công tản ra, Âm khuyển bám vào trên người ác cẩu cũng tạm thời mất đi thần trí.

Hóa ra âm linh Tấn Linh công là phụ thân trên dây xích đồng thau kia, nhưng lúc này dây xích kia đang ở trong tay ta, hắn nào dám trốn đi?

Trừ điều đó ra, hắn cũng không còn nơi nào để đi, đang lúc chần chờ.

"Đến đây!" Ta đột nhiên hét to một tiếng, móc ra một vòng chu sa, nhanh chóng vẽ ra Tụ Quỷ Trận trên thanh đồng liên.

Chúng sinh có yêu thương (Thêm thêm)

Tụ Quỷ Trận này tuy rằng so sánh với Vạn Linh Tụ Quỷ Trận khắc trên hộp gỗ, quả thực chính là một bầu trời, một cái lòng đất, có thể dùng để đối phó với nó cũng đã đủ rồi!

Trận pháp nổi lên, trên xiềng xích đồng toát ra đạo đạo thanh quang, giống như vòng xoáy, không ngừng xoay quanh mở ra.

Tấn linh công âm linh thân bất do kỷ bị hút vào.

"Phong!" Ta lại điểm ra chu sa, mạt lên một đạo ấn ký cuối cùng, gia hỏa này rốt cục bị phong ấn rồi.

"Nhanh... Khụ khụ, Hạ lão sư." Doãn Tân Nguyệt một tay che miệng mũi, kinh ngạc chạy ra hét lớn.

Ta và Lý Ma Tử vừa nghe vậy, vội vàng chạy vào.

Lửa đã cháy hừng hực giá phòng, sắp sụp đổ. Ta cõng Triệu Nhị Xuyên lên, Lý mặt rỗ ôm Hạ lão sư láy đám khói chạy ra khỏi phòng.

Thả nhị Xuyên xuống, ta lại chui trở về, mang con bù nhìn đã chuẩn bị sẵn ra.

Oanh! Ta vừa mới bước qua bậc cửa, đỉnh phòng liền ầm vang sụp đổ.

Chỉ thiếu chút nữa thôi đã chặn được ta rồi!

Không kịp nghĩ lại sợ, không kịp lau mồ hôi, ta vội vàng đem người rơm vây quanh thành trận, lấy ra chu sa từng chút một rơi vào mi tâm, sau đó cắn đầu ngón tay một tấm phù chú, nói: "Âm Ti có trật tự, sinh tử lạ, U Minh pháp độ, Hồn Quỷ nghe lệnh, tán!"

Theo ta một tiếng quát chói tai, trên thân chó dữ nằm đầy đất, tất cả đều đứng lên từng cái bóng đen, hướng về phía pháp trận do người rơm tụ thành đi tới.

Bóng đen vừa lọt vào trong đó lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Ta lâm thời mở ra một cánh cửa Địa Phủ, đưa đám âm khuyển tản mác khắp nhân gian trở về.

Mắt thấy con âm khuyển cuối cùng hư không tiêu thất, rốt cuộc ta cũng hao hết một tia linh khí cuối cùng, toàn thân mềm nhũn ngã xuống đất.

Mở ra Địa Phủ chi môn, đưa quỷ hồn về Âm gian, môn thuật pháp này cũng không khó, cho dù là người có chút thành tựu cũng làm được.

Nhưng là bình thường cũng chỉ là đưa quỷ hồn, chỉ có thể mở ra một khe cửa. Nhưng vừa rồi ta lại một lần tặng nhiều âm khuyển như vậy, tương đương với mở ra đại môn triệt để, hơn nữa còn phải cẩn thận phòng quỷ hồn bên trong nhân cơ hội trốn ra, tự nhiên cực kỳ hao tổn tâm lực.

"Cửu Lân, ngươi sao rồi?"

Doãn Tân Nguyệt vừa thấy ta ngã bệt xuống đất liền vội vàng lao tới.

"Tiểu ca nhi, ngươi thế nào rồi?" Lý Ma Tử ôm Hạ lão sư vừa mới tỉnh lại, cũng thập phần ân cần hỏi thăm.

"Ta... ta không sao, nhanh thiêu hủy chút bù nhìn đi. Bằng không, cho dù có ác quỷ chui ra ngoài thì phiền toái." Ta rất suy yếu nói.

Doãn Tân Nguyệt vội vàng cầm con bù nhìn ném vào đống lửa.

Âm khuyển vừa rời khỏi hồn, đám ác cẩu kia cũng đều thức tỉnh, từng con đứng dậy, nhe răng trừng mắt nhìn chúng ta.

Mặc dù hiện tại bọn chúng chỉ là những con chó bình thường mà thôi, nhưng thời gian dài bị âm khuyển xâm thân, tính tình sớm đã bị hun cho nên vô cùng tàn bạo. Ngoại trừ mệnh lệnh không giống như ban nãy, cũng không khác gì so với ban đầu!

Lý mặt rốt cục phát hiện có điểm không ổn, cuống quít bỏ Hạ lão sư vào trong lòng Doãn Tân Nguyệt, lấy dao phay cùng muôi sắt trên mặt đất, che chớp trước người chúng ta nói: "Ta cảnh cáo các ngươi! Cũng đừng lại đây, coi cẩn một chút, ta đập nát tất cả các ngươi rồi hầm canh!"

Bầy chó sao lại sợ hắn, sủa như mưa càng ngày càng rút ngắn, vây quanh mấy người chúng ta cẩn thận.

Đúng lúc này, bốn phương tám hướng truyền đến một trận tiếng bước chân vội vã.

Ngay sau đó, một mảnh ánh lửa sáng lên.

"Mau mau! Các người ân đang ở đây." Các thôn dân tay nâng bó đuốc, mang theo cây cuốc, vội vã chạy tới.

Con lão cẩu kia có chút thần trí, quay đầu bỏ chạy, bị một tên tráng hán nhằm vào đầu nện ngã một gậy xuống đất!

Bầy chó vừa thấy không ổn, gầm nhẹ một tiếng chạy trốn khắp nơi.

"Mẹ nó! Chính là đám chó dữ này hại chúng ta, một tên cũng không tha, giết sạch!" Các thôn dân quát to một tiếng, nhanh chóng mở ra.

Người hô chó sủa, ánh lửa mơ màng, cục diện lập tức trở nên hỗn loạn.

Nếu người yêu chó nhìn thấy cảnh tượng này, không biết sẽ cảm thấy thế nào?

Nhưng nếu nhìn thấy những thôn dân này bị chó dữ bắt nạt thê thảm như vậy, có lẽ bọn họ cũng sẽ gia nhập vào trong đó?

Những con chó này đã sớm bị âm khuyển nhuộm, để lại cũng chỉ là tai họa, có mấy thôn dân tức giận không thôi, lại mang theo gậy chạy về phía trưởng thôn cẩu thôn.

Lúc này, từ trong đám người lao ra một người phụ nữ tóc tai bù xù, nhào tới trên người của trưởng thôn chó, vừa khóc lớn, vừa quỳ trên mặt đất hướng mọi người dập đầu cầu xin tha thứ.

Xem ra đây chính là vợ vợ hắn.

Các thôn dân nhất thời không xuống tay được, có một ông lão ngăn mọi người lại, đi đến bên cạnh ta hỏi làm sao bây giờ?

Kỳ thực làm ác chính là Âm Linh của Tấn Linh Công, thôn trưởng này cũng là người bị hại, nhưng những thôn dân này dù sao cũng chịu nhiều đau khổ như vậy, ta cũng không tiện nói gì.

Sau khi căn bản nói lại chuyện này một lượt, rồi lấy dây xích bằng đồng xanh ra nói: "Đem thứ này đốt thành nước đồng, chôn dưới cây liễu là có thể vĩnh viễn trừ hậu hoạn." Nói xong đã được Doãn Tân Nguyệt đỡ dậy, đi ra ngoài.

Người trong thôn vội vàng quét dọn một gian phòng ở, để chúng ta nghỉ ngơi, đồng thời cũng mang Nhị Xuyên đi, chữa trị thương tình.

Sáng sớm hôm sau, chúng ta vốn định lặng lẽ rời khỏi nơi này.

Nhưng không nghĩ tới các thôn dân đã sớm tụ tập ở ngoài cửa, đầy mắt cảm kích nhìn bọn ta.

Nếu như không phải chúng ta đến, thì có thể đến tận bây giờ bọn họ vẫn còn bị chó dữ nô dịch, hơn nữa còn vĩnh viễn không có phần cuối!

Các thôn dân không nói gì, tay cầm các loại đất đặc sản, còn có tiền bạc và trang sức kim ngân, lặng lẽ chất đống trước mặt chúng ta, muốn thể hiện tâm ý.

Ta cười nói: "Ta nhận chủ ý của mọi người, lễ vật thì ta không nhận nữa, phần âm đức to lớn này tích cóp được cũng đủ rồi."

Chỗ cổng thôn, trưởng thôn cẩu thôn và vợ nàng thẳng tắp quỳ ở nơi đó, không ngừng hướng về phía mọi người dập đầu.

Xem ra, các thôn dân này nghĩ đến trưởng thôn lúc đầu là tốt nhất, vẫn là không tàn nhẫn xuống bụng đến giết hắn, nhưng lòng tràn đầy phẫn hận vẫn không thể nào tiêu mất.

Các thôn dân xa xa đi theo phía sau, một mực đưa chúng ta ra nơi xa thật, thẳng đến vòng qua triền núi, vẫn thấy đầy thôn nhân đứng ở đó, xa xa quan sát.

Dưới tòa thành khổng lồ màu xám, một đám người màu xám tro đột nhiên xuất hiện...

Giống như một cái tượng già từ thời đại xa xưa, vĩnh viễn ngưng đọng tại giây phút này.

"Đi thôi." Ta đứng lặng chốc lát, ôm vai Doãn Tân Nguyệt, quay người đi vào.

Hạ lão sư khóc đến đỏ bừng cả hai mắt, Lý măm tử không ngừng an ủi nàng: "Ngươi đừng khóc mà, chúng ta đang làm chuyện tốt mà? Trương gia tiểu ca không phải đã nói, chúng ta ra ngoài chuyến này, đồng thời tham gia du ngoạn chung quanh cũng phải cố gắng làm chút chuyện tốt để tích chút âm đức. Sau này bọn họ sẽ có ngày tốt lành trở về, đến lúc đó trở về xem một chút, thôn Tiểu Liên này khẳng định sẽ..."

"Gâu!"

Bỗng nhiên, xa xa truyền tới một tiếng chó sủa.

Mấy người bọn ta nhất thời sửng sốt, chẳng lẽ còn có cá lọt lưới trốn thoát sao?

Thuận theo thanh âm nhìn qua, sâu trong bụi cỏ nằm sấp một con nuôi lớn, rất cảnh giác nhìn chúng ta.

Dưới bụng của nó, lại có một con dê con vừa mới nhặt được ở đâu, đang tham lam mút trâm cài sữa.

"Thiện ác tại tâm, bất luận là người hay chó đều thế." Ta cười cười, móc từ trong ba lô ra một bao gà nướng, quay đầu ném tới.

Chuyến này ta và Lý Ma Tử có rất nhiều cảm ngộ, chúng sinh bình đẳng, chúng sinh đều có tình yêu.

Chúng ta không thể giống một số nhân sĩ chó cực đoan, chẳng những đem địa vị chó cao hơn người, còn phải vì chó đi khiêu chiến đạo đức pháp luật.

Chúng ta không thể giống như đánh đội chó, tiết thịt chó, tàn nhẫn cướp đoạt sinh mệnh của lưu lạc khuyển.

Hy vọng con người sống hòa thuận với chó.

Đầu tiên thiên thiên bảy ngàn bảy ba chương, tích âm đức.

Sau khi rời khỏi tiểu liên tử thôn, chúng ta một đường tiến lên, phàm là thôn gặp phải nghèo khó lúc nào cũng sẽ ra tay tương trợ.

Có con đường lầy lội, cầu đổ nát, sẽ giúp bọn họ ra ngoài tu sửa cầu để tạo đường.

Có lúc nghe nói, trong thôn này có người già cô độc, hoặc là hài tử nghèo khó không thể đọc nổi sách, sẽ để chút tiền đưa bọn họ đến Kính Lão Viện hoặc là đi học.

Mặc dù xưa nay Lý Ma Tử vốn là một con gà trống, rất coi trọng tiền tài, nhưng lần này hắn cũng rất hào phóng!

Không biết là bởi vì Hạ lão sư ở đây, hay là Lý Ma Tử rốt cục hiểu ra, cũng muốn vì mình tích chút âm đức, tích thêm chút chuyện tốt.

Chẳng những Lý Ma Tử, ngay cả Hạ lão sư và Doãn Tân Nguyệt cũng đầy vui vẻ. Nói là không biết, hóa ra trợ giúp người khác lại là một chuyện vui sướng như vậy. Lần du lịch này được coi là có ý nghĩa nhất từ trước tới nay, ký ức đẹp đẽ nhất.

Xét thấy thương tình của Ngọc Vĩ vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, vẫn cần phải tu dưỡng thêm một bước, cũng không tiện lặn lội đường xa cùng chúng ta. Ta chỉ ngẫu nhiên đụng phải chỗ non nước ngọt, mới gọi nàng ra chơi một trận.

Dọc theo con đường này, du ngoạn một chút, không ngừng tích góp Âm Đức Thiện Duyên, mặc dù là vui sướng, nhưng trong lòng của ta lại bị che mờ một bóng ma, thủy chung không thể hoàn toàn an tâm.

Bởi vì, ta nhận ra được, tựa như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm chúng ta.

Gần như không giờ khắc nào không có mặt!

Nhưng ta vẫn luôn không phát hiện chủ nhân của đôi mắt này.

Đó dường như chỉ là u linh mà thôi!

Ngày hôm đó, xa xa lại nhìn thấy một thôn trang nhỏ.

Xem tình hình này, thôn cũng không quá giàu có, hơn nữa so với thôn xóm khác chúng ta ven đường đi tới càng tồi tệ hơn một ít.

Nhưng cực kỳ quái dị chính là, chúng ta đi vào đầu thôn hơn nửa ngày mà ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Gốc hoa màu ở đầu thôn đã hoang vu, không có người trồng trọt, gà vịt nuôi dưỡng không kiêng nể gì chui vào vườn rau nhỏ, tùy ý mổ.

Toàn bộ thôn trang không sai biệt lắm có năm sáu mươi hộ, nhưng lại không hề có một tiếng động, yên tĩnh đến dọa người!

Trong thôn nuôi gà vịt, trước cửa còn trồng hoa cỏ, còn có rất nhiều sân nhỏ treo chút quần áo rách rưới. Cũng không giống dáng vẻ di chuyển hoang phế, nhưng ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy sao?

"Tiểu ca nhi, Tưởng tượng này không thích hợp lắm đúng không?" Lý Ma Tử cũng cảm thấy có chút không bình thường, rất là nghi ngờ hỏi: "Người trong thôn làm gì vậy."

"Hoàn toàn chính xác có chút khác thường." Ta hướng về phía sau thôn chỉ chỉ: "Các ngươi xem, toà bạch lâu nhỏ kia có phải cũng rất kỳ quái hay không?"

Phía sau thôn là một ngọn núi nhỏ hình bánh bao, ngay tại sườn núi xây một toà bạch lâu hai tầng.

Xem kiểu dáng lầu các, không giống như dân cư, mà giống một tòa miếu.

Miếu này nằm sát phía sau thôn, bất cẩn tu giữa lưng chừng núi, lại vừa vặn xây chính giữa đường nhỏ phía sau thôn.

Cho dù là từ bố cục phong thủy hay là đi tới nhìn lui, đều cực kỳ không thỏa đáng.

Miếu này hẳn là vừa mới thành lập không bao lâu, chỉ đơn giản là hoàn thành đại khái, ngay cả trên mái hiên nằm thú còn một thứ không được đặt. Nhưng bên đó lại là đèn đuốc sáng trưng, cho dù là ban ngày, cách xa như vậy, cũng có thể nhìn thấy quang mang trong nội điện.

"Có người sống!" Đột nhiên Lý Ma Tử hét lớn.

"Cái gì gọi là có người sống." Ta có chút cười khổ không được nói: "Tựa như chúng ta là zombie trong những mảnh lớn ở nước Mỹ kia, còn có người sống, chúng ta không phải người sống sao?"

"Không phải, tiểu ca nhi, ta vừa rồi thấy có người vội vã chạy tới, đúng! Chính là chỗ đó!"

Lý Ma Tử vừa giải thích, vừa chỉ vào một cái lều nhỏ thấp bé.

"Nào có ai, mắt ngươi hoa lên rồi à?" Doãn Tân Nguyệt nhìn chằm chằm một hồi rồi nói.

"Đúng vậy, Ma Tử, ngươi thật sự có thể tự doạ mình." Hạ lão sư cũng có chút bất mãn nói.

"Thực sự, thật sự, ta thật sự nhìn thấy có... Ai, các ngươi xem, đi ra!" Lý Ma Tử lại kêu lên.

Lần này chúng ta đều nhìn thấy, một lão hán hói đầu bốn mươi năm mươi tuổi, vừa nhấc quần lên, vừa từ trong cái lều nhỏ kia đi ra.

Chiếc lều kia hẳn là nhà cầu, tên khốn này vừa nãy đi rất tiện.

"Này, lão ca nhi!" Ma Tử hướng người nọ kêu lên.

Nhưng người kia lại giống như không nghe thấy, lảo đảo đi vào phòng.

"Mẹ nó, hắn là người điếc sao?" Lý Ma Tử có chút tức giận nói.

Người này cách chúng ta cũng không xa, chỉ khoảng hai mươi mét, Lý Ma Tử hô một tiếng, hắn vậy mà không nghe thấy.

"Đi, qua xem một chút." Ta nói rồi đẩy cửa ra, đi vào.

"Có ai không?" Ta hỏi vào trong nhà một tiếng.

Không ai trả lời, cũng không có động tĩnh gì.

Trong chậu cơm gà trộn chút lá rau, cũng đều là xanh tươi mới lạ.

Như vậy xem ra, ít nhất trước đó có người vẫn còn ở đây.

Vừa mở cửa phòng ra nhìn, thấy trên bếp lò sạch sẽ, trong phòng cũng không có chút bụi bặm, hết thảy đều bình thường không thể bình thường hơn nữa.

Thế nhưng, đâu rồi?

Vừa mới nãy, rõ ràng chúng ta còn thấy người kia đi vào.

"Chỗ này, Trương gia tiểu ca." Lý Ma Tử vẻ mặt khẩn trương đứng ở trước cửa phòng ngủ, hạ giọng khoát tay áo với ta.

Ta đi qua nhìn thì có hai người đang nằm song song trên giường.

Trong đó có một nam nhân hói đầu mà chúng ta vừa gặp qua, một người khác là đại tẩu mập mạp.

Hai người ăn mặc rất ít, đang nằm ngáy o o o..

Xem ra, là chúng ta mạo muội, người ta chính là đang ngủ mà thôi.

Ta phất phất tay, ý bảo Lý Ma Tử không cần thức tỉnh người ta, mà lặng lẽ lui ra ngoài.

Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư cũng không đi vào theo chúng ta —— dù sao vừa rồi nam nhân kia ăn mặc có hơi ít, đột nhiên xông vào nhà người ta cũng không tốt lắm.

Vừa thấy chúng ta đi ra, hai người vội vàng nói, lại nhìn thấy trong phòng cách vách có một đứa bé đi ra.

Đứa nhỏ kia rất nhỏ, cũng chỉ có ba bốn tuổi, ngậm một cái miệng sữa, đi đường còn không quá vững vàng, bàn tay nhỏ chống tường còn lay động, nhưng cũng không có đại nhân đi theo.

"Đi, đi xem một chút!"

Đoàn người bọn ta đẩy cửa viện sát vách ra, trên dây thừng phơi quần áo không ít tiểu hài tử, đưa tay sờ sờ còn chưa khô.

Đứa bé kia trừng hai mắt to lên, ngửa đầu nhìn chúng ta chằm chằm, đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, co cái miệng nhỏ sắp khóc ra rồi.

Rặc rặc một tiếng, miệng sữa rơi xuống đất.

"Mẹ..."

Hạ lão sư nhanh chóng đi qua, bế đứa con lên.

Doãn Tân Nguyệt cũng cầm chiếc chìa khóa lắc lắc Tiểu Linh Đang ở trước mặt hắn, tiểu gia hỏa kia chớp chớp đôi mắt to, chảy ra vài giọt nước mắt, vừa nhìn vừa cười.

Ta và Lý Ma Tử đẩy cửa phòng đi vào.

Gian phòng này cũng giống như vậy, yên tĩnh đến có chút đáng sợ, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Thẳng đến khi đi tới phòng ngủ, lúc này mới phát hiện nửa ngồi dựa vào đầu giường, ngủ cùng hai vợ chồng.

Trên cánh tay bị người phụ nữ ôm kia còn có một cái chăn nhỏ, hoá ra là đang ôm đứa bé ngoài cửa kia.

Chẳng qua là ngủ quá chết đi được, tiểu hài tử tỉnh lại chạy ra ngoài cũng không phát hiện ra.

Lúc này ở một bên khác của cửa thất, mơ hồ truyền đến một trận thanh âm khò khè.

Đệ nhất thiên thiên bảy tám tư đồng tử thiện tài.

Chúng ta theo tiếng ngáy đi tới nhìn một cái, thì ra bên cạnh còn có một gian phòng nhỏ.

Bên trong có một ông lão sáu mươi bảy mươi tuổi, là một loại chính hương thơm hở ngực lộ ngực ngủ.

Vì sao tất cả mọi người trong thôn đều đang ngủ?

Hiện tại thời gian là hơn mười điểm buổi sáng, cho dù là người cả ngày không có việc gì cũng nên rời giường từ sớm! Hơn nữa cũng chưa đến lúc ngủ trưa, hiện tại không phải là lúc làm cơm trưa sao?

Nếu như nói, trong thôn có người có thói quen nằm ngủ ban ngày cũng không kỳ quái, nhưng chúng ta ngay cả tình huống hai nhà đều như vậy, theo suy tính này, toàn bộ thôn trên dưới một bóng người đều không nhìn thấy, đại khái đều đang ngủ.

Chuyện này có điểm gì đó không đúng!

"Oa... "

Lúc này, đứa bé kia không biết làm sao, lại đột nhiên khóc lên oa oa.

Hạ lão sư không có kinh nghiệm trêu đùa trẻ con, Doãn Tân Nguyệt vội vàng nhận lấy.

Lão đầu nhi ngủ ở trước mặt chúng ta bị tiếng khóc ồn ào đánh thức, dụi dụi con mắt sững sờ nhìn chúng ta, lập tức ngây người.

"Đại Lâm Tử, mau dậy đi!" Ông lão kia nhảy từ trên giường xuống, phóng thẳng về phía Doãn Tân Nguyệt.

Ta vội vàng đưa tay ngăn cản, lão nhân kia có thể là vừa mới tỉnh ngủ bước chân không linh hoạt lắm, hoặc là bị ta bất ngờ này không kịp đề phòng, rơi trên mặt đất. Nhưng lão liền ôm lấy đùi ta, gấp giọng kêu lên: "Lâm Tử dâu! Mau ra đây! Có người học trộm con trai!"

Theo tiếng hô này, giày vợ chồng trong phòng bên cạnh cũng không kịp mặc, vội vã chạy tới.

"Còn con trai của ta!" Cô gái kia lao thẳng về phía Doãn Tân Nguyệt.

Nam nhân kia cũng nhằm về phía Lý Ma Tử đang đứng gần hắn nhất.

"Dừng tay." Ta chộp lấy cổ tay nam nhân nói: "Các ngươi hiểu lầm rồi! Chúng ta thật muốn trộm trẻ con, vậy không phải đã sớm chạy rồi sao? Còn chờ gì ở đây?"

Doãn Tân Nguyệt đem đứa bé này giao cho phụ nhân kia rồi nói: "Đại tẩu, các người thật sự hiểu lầm rồi, chúng ta chính là nhìn đứa nhỏ này tự mình chạy ra bên ngoài, sợ nó té ngã ra mới ôm về được."

Hài tử vừa đến trong lòng mẫu thân, lập tức không khóc nữa, đưa ngón tay nhỏ duỗi ra nói với ngoài cửa: "Mỏn con, miệng con..."

Cô gái kia chạy ra ngoài cửa, mang chăn đệm nhặt về.

Cho đến lúc này, bọn họ mới vững tin, chúng ta thật sự không phải trộm trẻ con.

Lão đầu nhi ôm bắp đùi ta, có chút xấu hổ buông lỏng tay, ngửa đầu hỏi: "Vậy... các ngươi là làm gì?"

"Chúng ta du ngoạn khắp nơi, vừa hay đi ngang qua thôn này. Nhìn thấy đứa bé chạy ra, cũng không có đại nhân chiếu cố, thật tâm dễ dàng đưa nó vào." Hạ lão sư nói.

"Thật sự là rất cảm ơn các ngươi. Ngươi nhìn ta ngủ như vậy, đứa nhỏ kia chạy ra ngoài cũng không biết..." Nữ nhân kia có chút ngượng ngùng cười cười với Doãn Tân Nguyệt.

Hiểu lầm được giải trừ, lão đầu nhi và nam nhân đều đứng lên, đưa chúng ta vào trong phòng.

Nữ nhân bưng lên mấy chén trà thô, lần nữa cảm ơn chúng ta.

Kiềm chế lòng tràn đầy tò mò, ta và lão giả này hàn huyên với gia phả.

Ông lão kia nói thôn này tên là Thiều Sơn thôn, ông ta họ Cao, người trong thôn đều gọi ông ta cao gầy.

Nam tử trẻ tuổi kia lặng lẽ không lên tiếng giống như một cái hồ lô, là con trai hắn rừng cao lớn, nữ nhân kia dĩ nhiên chính là con dâu của hắn, ngày thường cũng lấy trồng trọt mà sống.

Nhìn ra, cả nhà lương thiện thuần phác, đều là nông dân bản phận.

Nhưng cứ như vậy lại càng thêm kỳ quái!

Đã đều là nông dân cần cù chăm chỉ, vì sao ban ngày ngủ gật không làm việc, trừng mắt nhìn hoa màu ngoài thôn một mảnh hoang vu cũng không cày trọt?

Ta uống một ngụm trà, nói ra nghi hoặc trong lòng.

Thiền nhi cười to nói: "Người trong thôn chúng ta, không cần làm việc cũng có tiền cầm, cả ngày ngủ một giấc cũng có ăn uống."

"Còn có chuyện tốt như vậy sao?" Lý mặt rỗ có chút không tin.

"Tại sao không có." Trỉnh Nhi rất cao ngạo đắc ý nói: "Chỉ cần chúng ta phụng theo thiện tài tiên đồng, hắn sẽ phát tiền cho chúng ta, phát đồ ăn. Cái gì cũng đã hơn nửa năm rồi, chúng ta cái gì cũng không làm, mỗi ngày ngủ biếng, cuối tháng đã có người phát tiền, mỗi lễ bái đều có gạo trắng mặt trắng."

"Ầm!"

"Tạch tạch tạch!"

Đúng lúc này, ngoài phòng truyền đến một trận tiếng oanh minh ồn ào.

Nghe phương hướng kia, hẳn là từ phía sau núi truyền tới.

Ta đang lấy làm kỳ quái.

ỉu nhi lại chỉ về phía hậu sơn nói: "Nghe thấy không? Đây chính là việc tốt của đồ đồng tử!"

"Ngọn núi phía sau thôn này, tên là thiện tài sơn, bên cạnh Quan Âm Bồ Tát không phải có một đứa đồng tử thiện tài sao? Hắn chính là ở chỗ này thành tiên đắc đạo, được Quan Âm thu làm đồ nhi."

"Tiên đồng kia sau khi được Linh Thông, không quên tình hương thổ, đặc biệt ban ân cho tiền tài chúng ta."

Lúc lão giả nói lời này, rất là đắc ý, mặt mũi toát ra một cỗ cảm giác hạnh phúc không lời nào diễn tả được.

"Thật sự có người tặng tiền và đồ ăn cho các ngươi sao?" Lý Ma Tử ngạc nhiên hỏi.

"Vậy còn giả sao?" Lão đầu nhi nói: "Toàn bộ thôn đã hơn nửa năm không có việc làm, không có người đưa đồ ăn thức uống, vậy chẳng phải là chết đói từ lâu rồi sao? Lại nói tiền kia cũng là thật! Mang ra bên ngoài như hoa!"

"Vậy là ai đưa tới cho các ngươi?" Ta nghi ngờ hỏi.

"Hà Nhị à." Lão đầu nhi nói: "Tiểu tử này vốn là kẻ lưu manh, ai cũng chướng mắt hắn, nhưng tâm địa người ta tốt, một mực không quên hương thân. Hắn có một ngày đến phía sau núi nhàn nhã đi dạo, không biết làm sao lại ngủ thiếp đi."

"Sau đó, Thiện tài đồng tử liền báo mộng cho Hà Nhị, nói nơi này là đạo tràng của hắn, chỉ cần người trong thôn thờ phụng nuôi dưỡng hắn, vậy về sau mọi người cũng không cần làm việc nữa, tiền và ăn uống, Thiện tài đồng tử sẽ phát ra đúng giờ."

"Hơn nữa ngươi càng tin thì tiền càng nhiều."

"Vừa mới bắt đầu mọi người còn chưa tin đấy!"

"Nhưng Hà Nhị người ta đúng là hào phóng, bán đất cho mình tiền trả, tu một tòa thiện tài miếu, sau đó mời tiên đồng bày ra thần thông."

"Tiên đồng đại triển thần uy rồi nói, muốn ở thôn chúng ta xây đạo tràng, muốn mọi người trong đạo tràng này thật lòng tin phụng hắn, sau đó bổ nhiệm ai là thiện tài sứ giả, để hắn xây cầu cho trong thôn, sửa đường. Còn mua máy truyền hình cho mấy hộ nghèo khó."

"Tiên đồng muốn mọi người lúc nào cũng ngủ, không nên kinh động đến việc tu hành của hắn, không muốn làm kinh động tới đất đai, tránh làm hỏng phong thuỷ, càng không nên lên núi nhìn ngạc nhiên! Chỉ cần mọi người tuân thủ mấy chuyện này, chúng ta sẽ có tiền."

"Chúng ta làm theo ba ngày sau, Hà Nhị liền đưa cho chúng ta khoản tiền đầu tiên, một nhà hai trăm khối, một túi gạo lớn, một túi mì trắng. Đây chính là hàng thật giá thật a!"

"Chỉ cần ngươi tin càng thành tâm, tiền sẽ càng nhiều. Cái này không, bây giờ mỗi tháng chúng ta đều có thể lĩnh bốn trăm đồng tiền! Hơn nữa tiền lương thực gạo, rau dưa tươi đều đưa đến đúng hạn, ta sống đã lâu, chuyện tốt như vậy ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói."

"Nhưng nếu ai dám vi phạm quy củ, xông vào Tiên đồng, vậy sẽ bị hắn trừng phạt! So với hai tên ca Vu gia già thôn Tây thôn lại không nghe lời, ban đêm lớn chui tới sau núi, muốn nhìn một cái ly kỳ. Lúc trời sáng, đã thẳng tắp nằm ở cửa nhà mình, miệng sùi bọt mép, không còn hơi thở."

"Nếu nữ tử nhà ai có phúc khí, được tiên đồng chọn thành thị nữ, vậy tiền càng nhiều! Như nhị khuê nữ của Đông Viện lão Tạ gia, không phải đã được chọn sao, hiện tại nhà bọn họ mỗi tháng đều có thể phát một ngàn đồng tiền."

"Chậc chậc chậc, cả ngày nằm ở trong nhà ngủ mà không ngủ được cái gì cả, chỉ có tiền kiếm, không công phân cho gạo trắng mặt. Chúng ta sống cuộc sống của như thần tiên vậy!" ỉu Nhi cao giọng nói chuyện, vẻ mặt vui mừng, rất cao hứng.

Âm mưu của đệ nhất thiên thiên thiên thất bát ngũ hà nhị.

Nghe đến đó, ta đã hiểu.

Đương nhiên là do cái quỷ gì đó!

Quan Âm, Tiên đồng, tất cả đều là vô nghĩa!

Phát thiện tâm, phân bố của nhân dân, tự dưng tạo ra được gạo trắng, cái này cần phải là kẻ ngu xuẩn mới có thể tin.

Nhưng những thôn dân này lại thực sự được ưu đãi, lại giết hai người trong lòng nghi ngờ, ân uy song trọng như thế mới khiến cho những thôn dân này tin tưởng không nghi ngờ.

Hơn nữa nghe ỉu xìu nói, cái miếu Tiên Đồng kia còn nhiều lần phát thần uy, xem ra cũng là tên này đang giả thần giả quỷ!

Bất quá nhìn tình hình này, cả thôn người đều bị mê hoặc, hoàn toàn nghe theo biện pháp của Hà Nhị, ban ngày ban mặt ngủ, không để ý tới ruộng đồng. Chỉ sợ vô luận ta nói thế nào, bọn họ cũng sẽ không tin ta, nói không chừng sẽ khiến bọn họ phản cảm, thậm chí sớm thông báo cho Hà Nhị, ngược lại sẽ đả thảo kinh xà.

Nghĩ vậy, ta nháy mắt với đám người Lý Ma Tử, ý bảo bọn họ đừng có nói ra.

Sau đó theo lão đầu nhi kia nói: "Xem ra cái này nhị đúng là đại thiện nhân, được phúc báo không quên hương thân, trong thôn các ngươi có nhân mạng thật tốt!"

"Đúng vậy, đúng vậy!" ỉu Nhi cao giọng nói.

Ta lại hàn huyên thêm một lát, sau đó đã bắt chuyện lão đầu biết được về Hà Nhị và tiên đồng, liền dẫn đám người Lý mặt rỗ rời đi.

Một nhà Cao lão đầu nhi tiễn chúng ta ra ngoài cửa lớn, mắt thấy chúng ta đi xa, lúc này mới buồn ngủ đi trở về.

"Anh bạn nhỏ, cứ như vậy mà đi sao?" Lý mặt rỗ có chút khó hiểu hỏi ta: "Ta cảm thấy việc này hình như có chút không đúng lắm! Tên tiểu tử tên Hà Nhị kia khẳng định có vấn đề."

"Tiểu tử kia đương nhiên có vấn đề, nhưng hắn tại sao phải làm như vậy chứ?" Ta có chút nghi hoặc chỉ chỉ nhà dân hai bên đường nói: "Cứ theo lão đầu nhi kia nói, mỗi nhà mỗi tháng bốn trăm đồng hồ, cộng thêm lương thực, rau xanh, hình như cũng không có bao nhiêu tiền, nhưng trong thôn này không sai biệt lắm có năm sáu mươi hộ, hơn nữa liên tiếp phát ra hơn nửa năm, đây cũng không phải là số lượng nhỏ. Hắn rốt cuộc có mục đích gì, lại sẽ lấy ra nhiều tiền như vậy chứ?"

Doãn Tân Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy nếu hắn lấy được nhiều tiền hơn thì sao?"

"Đúng!" Ta gật đầu nói: "Rất có thể đây là mục đích thật sự của hắn! Lại bịa ra một đứa bé thiện tài nào đó đến lừa gạt người trong thôn, từ đó mưu cầu lợi ích lớn hơn. Còn dễ ăn lười làm tiếp như vậy, thôn này sẽ xong đời!"

"Còn giết hai người?" Lý Ma Tử nói: "Sau này ai dám đảm bảo hắn sẽ không giết người nữa."

"Còn có mấy cô gái bị chọn đi nữa." Hạ lão sư bổ sung: "Giống như các ngươi nói, mấy cô gái này chắc chắn cũng bị chà đạp rồi."

"Cho nên mới nói, chuyện này chúng ta không thể mặc kệ." Ta trầm giọng nói: "Chúng ta trước giả bộ rời khỏi nơi đây, tránh cho tiểu tử kia có phòng bị. Lão đầu nhi cao lớn không phải nói, ngày sau lại là thiện tài đồng tử đại phát thần uy hội sao? Đến lúc đó, chúng ta lại đến xem, hắn rốt cuộc làm trò quỷ gì!"

Bên ngoài Thiều Sơn thôn bảy tám dặm, có một tòa tiểu trấn đã lụi bại.

Trong trấn luôn luôn có người lạ qua lại, đừng nói lữ điếm, đến một quán cơm cũng không có.

Chúng ta đã tìm được cửa hàng nhỏ, hỏi thăm chủ tiệm có phòng trống cho thuê không.

Vừa lúc có một người chị dâu tới mua đồ, điếm chủ liền chỉ vào nàng nói: "Nhà Trương thẩm có phòng trống, các ngươi đi hỏi nàng xem sao."

Hạ lão sư tiến lại gần, nói là chúng ta du ngoạn mệt rồi, muốn tìm một chỗ nghỉ chân mấy ngày.

Người trong trấn rất thuần phác, hình như cũng chưa từng gặp phải chuyện này, Trương thẩm quanh co cả nửa ngày, lúc này mới rất ngượng ngùng nói: "Vậy thì theo mười đạo hương tính một ngày đi, ngươi xem được không?"

Ta lấy ra một ngàn đồng tiền đưa cho nàng, Trương thẩm sững sờ không dám nhận, liên tục nói: "Không dùng được, không dùng được nhiều như vậy."

Ta nhét vào tay nàng ta nói: "Trong trấn này cũng không có chỗ ăn cơm, số tiền này là phí để bốn người chúng ta ăn ở. Ngươi còn ngại ít hơn nữa, chúng ta cũng thật không tiện ở lại nơi này."

Lúc này đại tẩu mới nhận lấy, liên tục nói cảm ơn rồi đi ra ngoài.

Cơm tối đặc biệt thịnh soạn, đại tẩu kia đoán chừng là sợ chiếm tiện nghi của chúng ta làm không được, trong lòng có mười mấy món ăn, có cá có tôm, vịt đầy bàn.

Nhà này chia hai gian, tất cả đều rất rộng rãi.

Trương thẩm vừa dọn bát đũa vừa nói, đây là cho hai đứa con kết hôn dùng, ai biết hai đứa nhỏ ra ngoài đánh vài năm, nói cái gì cũng không muốn trở lại. Nhà này ở trong trấn coi như không tệ, muốn bán hay bán không được, hại nó còn phải quét dọn nhà, thường xuyên đến quét dọn, thế là, cách nơi đó cũng không xa.

Trương thẩm đi rồi, chúng con đều vào phòng của mình.

Không bao lâu sau, Lý mặt rỗ và Hạ lão sư liền khổng lồ, vang lên tiếng kẹt.

Doãn Tân Nguyệt nhẹ giọng cười nói: "Lý Ma Tử cả ngày hô mệt không đi nổi nữa, xem ra sức lực đều dùng ở đây rồi."

Khuôn mặt ta cười xấu xa ôm nàng nói: "Không giống hắn, lúc nào ta cũng không mệt..."

Qua một phen mây mưa, Doãn Tân Nguyệt say sưa ngủ, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

Ta ở trên trán nàng nhẹ nhàng hôn một cái, không khỏi lại sinh ra vài phần thoái ẩn.

Tên cũng được, lợi cũng được. Thế gian rộng lớn, vô tận, nào có cái gì phần cuối?

Cũng không bằng bạc đầu đến già người yêu, càng thêm thích ý.

Chỉ là, người khác thì có thể nhưng ta thì không được.

Chí ít, hiện tại Trương Cửu Lân còn không thể làm được như vậy!

Gia gia và bát phương danh chấn lưu lại cho ta trọng trách, ta còn chưa hoàn thành. Long Tuyền sơn trang còn chưa bị tiêu diệt, Long Thanh Thu vẫn cứ ngang ngược càn rỡ...

Nếu ta dừng tay ở đây, bọn họ đương nhiên sẽ không nói gì, nhưng ta làm sao có thể có ý kiến với mọi người đây?

Thử tiền bối, Phượng đại sư... Bọn họ vì cứu ta, không chút do dự lấy thân gánh nạn, chẳng lẽ chính là vì để cho ta hưởng thụ khoái hoạt sao?

Nghĩ tới chuyện đầu tiên, trong lòng ta càng thêm kỳ quái.

Từ lần Tây Bá Uyển trở về, sau khi hắn ở chỗ ta dưỡng thương thì không còn tin tức gì nữa, ta vẫn không liên lạc được với hắn.

Tính toán chi tiết lại thì cũng đã rất lâu rồi.

Rốt cuộc hắn đang làm cái gì? Có gặp phải chuyện gì không?

Đột nhiên, ta cảm thấy cả người có chút không được tự nhiên.

Hình như là...

Có người nào đang nhìn chằm chằm ta!

Cảm giác này phi thường kỳ quái!

Ánh mắt khó hiểu kia đã theo dõi ta một đường.

Từ sau khi món trang sức đầu vàng kỳ quái kia bị bàn trộm, ánh mắt quỷ dị này liền nhìn chằm chằm vào ta.

Ta có loại dự cảm, khẳng định có liên quan đến quái ảnh lưng còng kia.

Nhưng rốt cuộc gia hỏa này là ai?

Tu vi của hắn cực cao, đi lại như gió, đừng nói là đối chiến, ngay cả hắn một khắc sau sẽ xuất hiện ở vị trí nào cũng không thể phán đoán.

Bất quá, hình như hắn cũng không muốn hại ta, nếu không ta đã sớm không biết chết bao nhiêu lần rồi.

Két, két két...

Dưới giường đột nhiên phát ra một hồi thanh âm ken két quái dị.

Ngay sau đó, ầm một tiếng sụp đổ.

"Hả?" Doãn Tân Nguyệt kinh hãi kêu lên một tiếng, ôm chặt lấy hắn: "Cửu Lân, sao rồi?"

"Không có việc gì, là giường ngủ rồi. Ngoan ngoãn, ngủ một giấc cho tốt, mai hẵng nói." Một tay ta nắm chặt Vô Hình Châm, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng an ủi.

Doãn Tân Nguyệt không biết nghĩ tới chuyện gì, cười thẹn thùng, nhắm mắt lại đi ngủ.

Giường chính xác là đã sập, nhưng nguyên nhân sụp đổ lại hết sức kinh người, khung giường cùng bốn góc thép cán vậy mà tất cả đều biến mất không thấy!

Sau đó lại giống như ma quỷ, từ hư không xuất hiện, bồng bềnh trước mặt ta.

Bộ thép sắt kia tựa như từng lớp da khô bị một đôi bàn tay vô hình tùy ý xoa nắn, ghép nối lại với nhau.

Mắt thấy lượng lớn cương quản mềm hóa kia bị nắm lại với nhau, hợp thành một khuôn mặt!

Đầu tiên nghìn bảy trăm sáu mươi sáu Chương đêm khuya lái xe.

Gương mặt đó vô cùng chân thật, ta liếc mắt một cái đã nhận ra, là Long Thanh Thu!

Nói vậy là sao?

Chẳng lẽ quái ảnh lưng còng kia là người của Long Tuyền sơn trang?

Không đúng!

Nếu thật sự là cao thủ của Long Tuyền sơn trang thì còn làm trò gì đó với ta nữa? Cho dù là người của các phái muốn giết ta, hay là muốn bắt ta về thì Quỷ phái cũng đã động thủ từ lâu rồi, còn làm gì nữa.

Hơn nữa, bất kể là người của phái nào, cũng tuyệt đối không dám lấy Long Thanh Thu ra đùa giỡn, tự dưng nặn ra hình dáng của hắn là chuyện gì vậy?

Ta một tay ôm Doãn Tân Nguyệt, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút không hiểu.

Ở trong Long Tuyền sơn trang, trừ trang chủ Long Thanh Thu ra, chỉ sợ tu vi của mấy đại Thái Thượng trưởng lão cũng cao nhất.

Trong đó, ta đã thấy bản lĩnh của Đông lão và Giang gia huynh đệ, mặc dù cũng sâu không lường được, nhưng tuyệt đối không có bản lĩnh này! Hai vị trưởng lão còn chưa lộ diện chắc cũng gần giống bọn họ.

Nhưng tu vi của người trước mắt này lại vượt xa mấy lần so với bọn họ!

Vô luận là tu vi hay lịch duyệt, ta hiện tại đã không kém, ngay cả vị trí người này cũng không thể dò xét ra, càng nhìn không thấu một chiêu tùy ý kim loại này, bản lãnh biến ảo hư không lại là dùng thủ pháp gì. Thậm chí ngay cả trên Âm Phù Kinh cũng không hề ghi lại.

Rốt cuộc người này là ai? Mà mục đích gì?

Gương mặt cương nghị của Long Thanh Thu được nặn thành từ sắt thép âm trầm, tựa như đang lạnh lùng nhìn ta vậy.

Xoẹt một tiếng, bốn phía lại bay tới mấy thanh trường đao lấp lánh hàn quang, trực tiếp đâm vào. Khuôn mặt của Long Thanh Thu lập tức tan thành từng mảnh, phá thành mảnh nhỏ!

Thế này là có ý gì?

Chẳng lẽ người này cũng là kẻ thù của Long Thanh Thu? Cùng hắn có thâm cừu đại hận gì, tới tìm ta kết thành đồng minh.

Một khi đã như vậy, vì sao hắn ta không chịu hiện thân trước mặt mà nói thẳng ra?

Ta đang nghi hoặc, mảnh vụn sắt kia lại không thấy bóng dáng đâu nữa!

Theo một hồi âm thanh ken két vang lên, giường gỗ sụp đổ trên mặt đất lại nhô lên.

Hóa ra khung sắt ống thép bị bóp nát lại khôi phục nguyên dạng, kê lên giường gỗ, hết thảy giống như chưa bao giờ có chuyện này xảy ra!

Đồng thời, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm của ta cũng biến mất!

Ta sửng sốt một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, phát hiện mặt đã đầy mồ hôi lạnh, giống như vừa mới tỉnh dậy sau cơn ác mộng.

Nhưng đây tuyệt đối không phải là mộng cảnh!

Những gỉ sắt bên trên ống thép kia cũng không còn nữa, mà thay vào đó là những sợi như đao, sáng như tuyết.

Hô! Ngoài cửa xe chạy qua một chiếc xe nặng hình, chấn động khiến cửa sổ hơi run run.

Phù! Lại một chiếc nữa.

Liên tiếp bốn năm chiếc xe gào thét mà qua, ta đây hoàn toàn không còn buồn ngủ, nhẹ nhàng đắp chăn xong cho Doãn Tân Nguyệt, mặc quần áo đi ra ngoài —— ta lại không lo lắng người vừa rồi đối với bọn Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử bất lợi.

Nếu hắn muốn làm như vậy, ta ở đây cũng không có gì khác. Huống hồ, hình như hắn thật không có ác ý gì, chí ít trước mắt không có.

Bầu trời đêm vô cùng sáng sủa, trên bầu trời tinh nguyệt dày đặc, chiếu rọi ngời ngời.

Trên đường Tiểu trấn trống trải, một bóng người cũng không có, lại phiêu đãng tung bay đầy bụi, chắc là bị mấy con cóc vừa rồi nhấc lên.

Trấn nhỏ cực kỳ hoang vắng, ngay cả một con đường cũng không có, khắp nơi gồ ghề.

Chính vào lúc này, sau lưng mình truyền đến một tiếng xe kêu chói tai.

Quay đầu nhìn lại, xa xa lại lái một chiếc xe nặng hạng, bánh xe sáng như tuyết, chiếu vào người có chút không mở được mắt. Trong xe cũng không biết kéo vật gì, bị cánh buồm thật dày che kín.

Lộc xe lại kêu hai tiếng dài, tốc độ lại không giảm chút nào.

Ta mới vừa trốn ở một bên, xe ngựa kia liền mang theo tro bụi cuồn cuộn từ bên cạnh ta gào thét mà qua.

Trong nháy mắt ngay lúc nghiêng người bay qua, ta đột nhiên phát hiện người ngồi trên phi xa hình như có chút quen mặt, ước chừng ba bốn mươi tuổi, thoáng có chút hói đầu.

Ơ? Thằng này không phải là tên đầu tiên chúng ta thấy ở Thiều Quan thôn đấy chứ.

Sao hắn lại chạy tới đây?

Không đúng! Này rất có thể cùng cái gì đó gọi là đồng tử lương tài có quan hệ.

Nghĩ đến đây, ta lập tức rút ra một tấm "Triền Lộ Phù" ném ra.

"Triền Lộ Phù" không khác gì bức tường quỷ kế, có thể mượn âm khí, mê người tâm thần, đem đại đạo nhìn rõ như vách núi đá, đường quen đường đều sẽ bị mê hoặc.

Âm phù vừa ra, cũng không biết tên lái xe kia nhìn con đường thông suốt không chút trở ngại trước mắt như xem được cái gì, đột nhiên dừng lại răng rắc một tiếng.

Ta lặng lẽ nhích lại gần.

"Ngươi đang mở ở đâu?" Nam tử đầu hói ngồi ở vị trí phó lái lái, một tay cầm điện thoại di động liếc mắt hỏi.

"Ta cũng không biết." Tài xế nhìn chằm chằm phía trước, vẻ mặt mờ mịt nói: "Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ao cá lớn thế? Ta nhớ rõ phụ cận cũng không có bong bóng nha."

"Ai biết ngươi nghĩ cái gì nhỉ? Đi về lại chỉ như vậy thôi, còn có thể chạy lệch rồi! Nhanh quay đầu đi." Trọc Đỉnh nam tức giận nói một tiếng, lại tiếp tục đánh điện thoại.

Trong điện thoại vang lên âm thanh, nhưng bên kia vẫn không có ai tiếp lời.

Đánh xe ngựa lui về phía sau, xoay đầu không mở được bao xa thì dừng lại.

"Lại thế nào rồi?"

"Không mở được, hình như bị đặt vào đâu đó." Tài xế kỳ quái nói.

"Vậy còn chờ gì nữa? xuống xem một chút! Nếu chậm trễ sự tình, xem nhị ca xử lý ngươi như thế nào." Nam tử đầu hói mắng.

"Còn không phải trách ngươi sao!" Tài xế oán giận nói: "Không phải tè ra quần thì là đánh rắm đấy, một con đường này tốn biết bao nhiêu lần rồi? Nếu không bây giờ sắp đến nơi rồi."

"Ta đây không phải là chọc tức ngươi sao? Lại nói, ta thật sự có việc gấp cần tìm nhị ca, máy truyền tin mãi không thông tin được, ta không qua đó thì phải làm sao? Nếu thật sự làm hỏng chuyện ngươi gánh, mau đi xuống đi." Trọc đỉnh trừng mắt nhìn tài xế chiều.

Trên bánh xe treo đặt một tảng đá lớn, là ta mới vừa rồi thừa dịp hắn quay đầu lại mang tới.

Tài xế kia có chút kỳ quái mắng một tiếng, cúi người xuống, lật tảng đá lên tới ven đường, vỗ vỗ tay định đứng lên, nhưng bị ta đánh ngất sau lưng, nằm bất tỉnh trên mặt đất.

Nam tử đầu hói không hề phát hiện ra, vẫn đang gẩy gẩy điện thoại.

"Con bà nó! cháu Quy này làm gì vậy? Còn không đi nghe nhạc." Hắn rất không kiên nhẫn lẩm bẩm.

"Nè..." Đột nhiên máy truyền tin vang lên một âm thanh đầy ngông cuồng.

Âm thanh bối cảnh rất là ầm ĩ, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười to, kịch liệt dẫn dắt khúc nhạc, đem cái thanh âm người kia che giấu rất là mơ hồ, nghe tựa như là ở các loại hộp đêm ở đại sảnh Địch phòng.

"Nhị ca, là ta a, Vu lão bát." Nam tử đầu hói vội vàng thay đổi giọng điệu giống như cẩu nô tài.

Ta lặng lẽ ghé vào cửa xe, vểnh tai lên cẩn thận lắng nghe.

Đầu máy truyền tin ợ một hơi rượu, có chút không kiên nhẫn khiển trách: "Không phải đã nói với ngươi rồi sao? Không có chuyện gì thì đừng cười ta, để đám áo choàng ngốc kia nhìn ra được cái gì, ai cũng không có quả ngon để ăn."

"Không có, không có." Nam tử hói đầu vội vàng trả lời: "Đây không phải có chút tình huống sao?"

Đệ nhất thiên thiên bảy ngàn bảy bảy điều, núi Ngọc Thạch...

"Tình huống gì vậy?" Người nọ nói xong thì như đẩy một cánh cửa ra, đi tới một nơi yên tĩnh, tiếng nhạc cũng nhỏ đi rất nhiều.

"Cái gì, lão tạ ơn già nghĩ tới cô gái của hắn rồi, cả ngày cứ đòi vào núi xem thử, lỡ đâu ngày nào đó..." Nam tử đầu hói nói.

"Sợ cái gì, cứ xử lý như hai huynh đệ đại đầu là được rồi, chút chuyện cỏn con này còn phải tìm ta?"

"Không phải, Nhị ca, lão Vu đầu và hai huynh đệ kia không giống nhau. Ngươi không phải nói cô nương hắn hầu hạ tiên đồng công đức vô lượng, người nhà nàng đều được tiên đồng che chở sao? Nếu như cũng chết như vậy, sợ là người trong thôn có chút ý nghĩ khác..." Trọc Đỉnh nam muốn nói lại thôi.

"Hả, cũng thật là." Người của chiếc máy truyền tin kia nhấn mạnh một làn khói, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đi thôi, dù sao ngày mốt cũng chính là hội Miếu, ta sẽ xử lý."

"Còn có, nhị ca, hôm nay ỉu xìu đến mấy tên sinh nhân, ta vừa vặn kéo bụng, thấy cả nhà bọn họ một mực đưa đến cửa lớn." Trọc Đỉnh nam nói.

"Người nào?" Trên máy truyền tin cảnh giác.

"Hai nam hai nữ, hai nữ đều xinh đẹp, giống như bộ phim sao nổi tiếng. Một nam mập lùn, còn có một cái mặt to tướng, một người khác thoạt nhìn rất có khí chất, hơn nữa ánh mắt có chút quái dị, có phải là ký giả âm thầm đến đây không?"

"Bọn họ đi đâu vậy?"

"Không biết, theo hướng đó thì hình như là đi vào trong trấn rồi."

Lớp máy truyền tin kia trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: "Được rồi, ta biết rồi, xem ra phải gõ gõ lên đầu của lão già cao lớn rồi! Sau này không có tình huống gì đặc biệt, đừng cho ta giúp ngươi, không được thiếu ngươi đâu."

"Nhị ca..." Nam tử đầu hói nghe thấy người kia định tắt máy truyền tin, vội vàng kêu lên: "Ta nghĩ, muốn lấy chút tiền..."

"Hai ngày trước không phải mới cho ngươi hai nghìn, sao còn chưa dứt?" Người kia rất phiền chán nói.

"Không phải, ta đây không phải rất lâu rồi không ăn mặn sao, ta cũng muốn..."

"Ngươi yên tĩnh một chút được không? Nếu ngươi thực sự làm chuyện gì xảy ra, ngươi cũng không xong!"

"Nhị ca, cũng không thể nói như vậy." Trọc Đỉnh nam vừa nghe lời này có chút không vui: "Nếu không có ta thám thính tin tức trong thôn, nói không chừng đã sớm xảy ra chuyện! Ta không muốn tìm cô nàng để tiêu cháy sao? Vậy thì có thể xảy ra chuyện gì chứ."

Người nọ trầm ngâm một lát, chậm rãi thở ra nói: "Vậy được, tối mai ngươi tới đi, ta sẽ xem lại thêm một chút cho ngươi, tránh gây thêm phiền toái."

"Tốt, vậy cám ơn Nhị ca..." Nam tử hói đầu còn chưa kịp nói xong, đầu kia đã liên lạc rồi.

"Con mẹ ngươi!" Nam tử hói đầu vừa thấy máy móc treo lên, lập tức thay đổi một bộ mặt dữ tợn, mắng to: "Tiên tổ nó nhà nó hoa thiên tửu địa, lão tử ở trong thôn coi như ngốc – bức! Câm phí thêm tiền mà còn phí sức như thế, đừng chọc giận lão tử."

Mắng chửi một hồi, hắn mới ý thức được ngoài xe im ắng như vậy, hình như có gì đó không đúng.

"Con chuột, con chuột?" Hắn gọi liền hai tiếng không ai trả lời, không khỏi có chút luống cuống, duỗi cổ ra nhìn bên ngoài một chút, lập tức phát hiện tài xế nằm trên mặt đất.

Hắn ỷ lá gan xuống xe, đưa tay sờ sờ dưới mũi. Vừa thấy còn thở, liền nhìn trái phải cái tên lái xe kia mở rộng miệng rộng.

Tài xế bị quất tỉnh lại, ngẩn người một cái, túm lấy hắn nói: "Lão bát, ngươi hắn đánh ta để làm gì!"

"Đừng có chó cắn đồ khách, không biết lòng tốt của người ta!" Ngốc Ngốc Ngốc nam tử mắng: "Ngươi bị hôn mê, cái gì cũng không biết nữa, là lão tử cho ngươi liền tỉnh hay không."

Tài xế kia ngây người một chút, lúc này mới nhớ ra, hình như đúng là có chuyện như vậy. Lúc hắn di chuyển tảng đá, lão Bát còn ở trên xe, sao mình lại ngất xỉu?

"Ài, con mẹ nó thật sự là gặp quỷ rồi!" Vu lão bát nhìn trái nhìn phải nói: "Đây không phải là trong trấn sao? Lấy ở đâu ra ao cá chứ."

Tài xế ngẩn người, đứng lên xem xét, không phải như vậy.

Lư xe nằm ngang chính giữa đường, trước sau đều trống rỗng.

"Mẹ kiếp! Nhanh đi thôi! Nơi này thật là tà tính." Hai người đều có chút nghĩ mà sợ, vội vàng bò lên xe.

Đánh xe lớn lại quay đầu, hướng phía trước lái đi.

Ta ước lượng tảng đá trong tay, với chân mạch tới chân trời của chuyện này đã đoán ra tám chín phần mười.

Tảng đá này là ta vừa mới lấy ra từ trong xe.

Làm cho người kỳ quái chính là trong xe kéo đầy ắp một xe, một hòn đá lớn nhỏ không đồng nhất.

Nhưng đây cũng không phải là hòn đá bình thường, mà là nguyên liệu ngọc, đây cũng là bí mật gì đó!

Hắn lén lút làm bộ tiên đồng hiển linh cái gì, không cho thôn nhân đi ra ngoài, phong bế phía sau núi, chính là muốn vụng trộm khai thác những vật liệu đá này.

So sánh với ngọc thạch một xe này, phát cho người trong thôn gạo và mấy trăm đồng hồ kia, quả thực đều không đáng nhắc tới!

Nhưng tất cả thôn dân kia đều tin tưởng chuyện này không thể nghi ngờ, biện pháp tốt nhất chính là tìm một thời cơ thỏa đáng nhất, trực tiếp vạch trần hắn.

Hậu thiên không phải hội Miếu hiển linh tiên đồng sao?

Chúng ta gặp nhau trước!

Ta cất kỹ ngọc thạch, lúc trở về phòng, Doãn Tân Nguyệt vẫn ôm chăn ngủ đúng hương, một luồng ánh trăng trắng xuyên thấu qua màn sáng, rắc lên mặt cô ta, quả thực như tiên nữ trong mộng cảnh.

Ta ở trên trán nàng khẽ hôn một cái, nằm xuống, khẽ nhắm hai mắt, âm thầm tự định giá chi tiết cụ thể một hồi, sau đó cũng mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau lúc ăn điểm tâm, ta phát hiện ánh mắt Lý Ma Tử và Hạ lão sư nhìn ta có chút không đúng, giống như đang cố gắng nín cười vậy.

Ta còn tưởng rằng trên mặt có dính thứ gì đó, đưa tay sờ sờ.

"Ngươi còn biết xấu hổ à." Lý Ma Tử chế nhạo ta: "Cả ngày nói ta sắc, ngươi thì hay rồi, bất sắc bất sắc, vừa tức vừa muốn chết, ngay cả giường cũng bị chấn sập rồi! Không hiểu chút thương hoa tiếc ngọc nào."

Nghe xong lời này, Hạ lão sư lập tức cười không ngừng, hướng Doãn Tân Nguyệt vẽ mặt, làm ra một biểu tình xấu hổ.

Doãn Tân Nguyệt xấu hổ đỏ mặt, khẽ đẩy nàng một phen trêu đùa: "Ta cũng là tối hôm qua mới phát hiện, tiếng nói của Hạ lão sư thật êm tai, chẳng những tiếng nói rung động vi diệu như vậy làm cho người ta thán phục, ngay cả cá heo âm cũng rất đặc sắc."

Hạ lão sư lập tức đỏ mặt, cùng Doãn Tân Nguyệt thúc đẩy lẫn nhau.

Lý Ma Tử một chút cũng không đỏ mặt, vẫn rất đắc ý nhìn hai nàng chơi đùa, vừa ăn uống từng ngụm từng ngụm.

Sau khi ăn xong điểm tâm, ta kể lại chuyện phát sinh tối hôm qua với mấy người bọn họ đơn giản nói một lần.

Lý mặt rỗ tức giận mắng: "Sớm biết khẳng định là tiểu tử kia giở trò quỷ! Không nghĩ tới là đang vụng trộm ngọc thạch."

"Đúng vậy!" Hạ lão sư tiếp lời: "Khoáng đá vốn là tài sản chung của người trong thôn, hắn đây là muốn độc chiếm! Chỉ là như vậy cũng thôi đi, hắn còn hại người như vậy, quyết không thể tha cho hắn."

"Đó là đương nhiên." Ta gật đầu: "Ngày mai không phải hội miếu tiên đồng hiển linh sao? Chúng ta vừa vặn tới xem náo nhiệt. Bất quá, chúng ta trước tiên phải chuẩn bị chút lễ vật mới được."

Sau đó, ta liền nói ra toàn bộ kế hoạch tối hôm qua đã suy tính rõ ràng.

Đợt đầu nghìn bảy tám chương, hội Miếu hiển linh (chương hơn)

Đảo mắt lại qua một ngày, sau khi chúng ta chuẩn bị tốt, liền cám ơn Trương thẩm, quay người trở về Thiều Sơn thôn.

Nghe ế nhi nói chuyện, mỗi lần hội Miếu vào lúc chạng vạng tối, mỗi tháng một mười lăm tuổi, đều có một cuộc đấu.

Ta biết cái gì mà tính toán, là luôn hiển lộ "thần quang tiên uy", khiến các thôn dân càng tin tưởng không nghi ngờ, thành thành thật theo yêu cầu của hắn, không ra cửa đi loạn, không nghi thần nghi quỷ hỏi đông hỏi tây, càng không tùy ý lên núi. Như vậy tiện cho hắn trộm ngọc thạch.

Vốn dĩ ta còn định nhân lúc có nhiều người tới gặp, nên lách vào trong đám người.

Thế nhưng nam tử hói đầu đã vụng trộm cáo trạng, Hà Nhị đã sớm đề phòng, trà trộn vào một chiêu này trong đám người thì không dùng được.

Cho nên, chúng ta xuất phát sớm, sớm ẩn núp trong bụi cây bên cạnh Tiên đồng miếu!

Bốn bề không có ai, cỏ hoang đầy đất.

Chúng ta dựa theo kế hoạch tất cả chuẩn bị thỏa đáng, ngược lại có vẻ hơi nhàm chán.

Trong lúc bọn Lý Ma Tử không chịu nổi tịch mịch, chỉ thấy một bóng người lén lén lút lút đi tới.

Gia hỏa này thân hình gầy còm, mặc một thân lệnh bài, dưới nách kẹp cái bọc da đen.

Theo bộ dáng cao ngạo của nàng, rất có thể tên này là Hà Nhị.

Hắn vừa đi vừa cẩn thận quan sát xung quanh, dường như rất sợ bị người phát hiện điều gì. Sau khi đi vào trong miếu, hắn lại vươn đầu ra nhìn chung quanh một chút, rồi kéo theo một cái gì đó từ trong miếu ra ngoài.

Không ngờ lại là một người! Thân thể đã khô cứng, không khác gì một khúc gỗ cứng, đã sớm chết đi một thời gian rất lâu rồi.

Tới gần thêm chút nữa, cuối cùng ta cũng thấy rõ.

Là lão Bát!

Xem ra, lão Bát nổi lên lòng nghi ngờ, rất sợ gia hỏa này được một tấc lại muốn tiến một thước, đem bí mật của mình cung cấp ra ngoài, lúc này mới gạt hắn nói hắn hôm qua đi lên núi lấy tiền, tìm cơ hội hại chết hắn.

Tên gia hỏa này thật đúng là lòng dạ độc ác!

Có điều, hôm nay là buổi hội Miếu, các thôn dân sắp tập họp lại rồi, lúc này hắn kéo thi thể ra làm gì chứ?

Ta đang tự nghi hoặc, đã thấy Hà Nhị ném thi thể xuống, lại quay về trong miếu lấy ra một thứ gì đó, ngã xuống thi thể lão Bát.

Thi thể kia lập tức trở nên đen nhánh một mảnh, lập tức toát ra một cỗ khói trắng theo gió tán đi.

Mùi vị kia hẳn là rất khó ngửi, hắn phất tay quạt gió, lại liếc nhìn thi thể, lộ ra một bộ giễu cợt tựa như cười lạnh, quay người trở về.

Một lát sau, khi ra ngoài lần nữa, Hà Nhị đã thay đổi một thân quần áo.

Trưởng bào phật y màu nâu xanh, mái tóc bóng loáng cũng bắt đầu chải chuốt, đội một cái bát bảo kim quan đội, trong tay cầm một tấm mộc bài rộng thùng thình dài hơn một mét, nghiễm nhiên biến thành bộ dáng đồng tử, nghiêm trang đứng trước miếu.

Lại một lát nữa, dưới chân núi truyền đến một trận tiếng bước chân dày đặc.

Nhìn xuyên qua bụi cây, là thôn dân của Thiều Sơn thôn chạy tới.

Bọn họ có người ôm trẻ con, có người đỡ ông lão, thậm chí còn có người già tóc trắng xoá, toàn thân khô gầy cõng trên lưng - Đây là toàn bộ trên dưới thôn, không sót ai.

Mọi người tới trước một mảnh đất bằng hơi thấp đứng một mảng lớn đông nghịt trước miếu.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, thình lình bày thi thể trước miếu, trên mặt đều hiện ra vẻ kinh hãi.

Nhưng mà, không ai dám nói gì, ngay cả tiếng khóc của trẻ nhỏ cũng không nghe được.

"Trước miếu Tiên đồng, chúng sinh quỳ xuống!" Hà Nhị Thanh hắng giọng một cái, lớn tiếng kêu lên.

Tùy theo tiếng hét này, dân chúng cả thôn đồng loạt quỳ xuống, từng người vô cùng thành kính, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Tiên đồng giáng lâm, phúc quang chiếu rọi!" Hà Nhị nghiêm trang hét lớn.

Nhắc tới cũng kỳ, theo hắn kêu lên, trong miếu đột nhiên tràn ra một đạo hồng quang.

Một tiếng vù vang lên, toàn bộ miếu thờ đều bị chiếu lấp lánh ánh sáng màu đỏ, vô cùng chói mắt!

Ta thấy rõ cùng lúc đó, tay Hà Nhị giấu trong ống tay áo hơi nhúc nhích một chút, không hề nghi ngờ, đạo hồng quang này là do hắn thao túng!

Nhưng gia hỏa này hoàn toàn không có tu vi đạo hạnh gì, đây là làm trò quỷ gì vậy?

"Linh đồng hiện thân, giáo huấn tiên ngôn!" Hà Nhị vụng trộm lắc nhẹ cánh tay.

Xoẹt một tiếng, ánh đỏ trên mái miếu đột nhiên sáng rõ, một bóng đen từ bên trong lao ra.

Là một tiểu hài tử, toàn thân đen nhánh, lấp lánh tỏa sáng, giống như bị một thùng nước nhỏ từ đầu đến chân móc xuống.

Nó nhảy một cái ra khỏi miếu, đứng trước mặt Hà Nhị.

Hà Nhị đi tới trước mặt người trong thôn, quỳ xuống phía tiểu hài tử đen, lập tức lớn tiếng kêu lên: "Tiên đồng vô thượng, chúng ta kính ngưỡng!"

"Một lạy dập đầu, hai lạy..."

Theo hắn liên thanh hét to, một đám thôn dân cũng đều thành thành thành thật thật dập đầu.

Ngay cả đứa trẻ không hiểu chuyện cũng bị cha mẹ đè đầu xuống.

dập đầu hành lễ, bóng đen càng thêm lóe sáng, Hà Nhị đột nhiên giống như bị điện giật, toàn thân run lên.

Ngay sau đó, hắn bộp một tiếng đứng dậy, mặt hướng về phía thôn dân, uy phong lẫm liệt nhìn thoáng qua nói: "Ngẩn đầu lên đi."

Lúc này, thanh âm của hắn bỗng nhiên thay đổi.

Hình như là trẻ con mới bảy tám tuổi, non nớt.

Các thôn dân vội vàng ngẩng đầu lên, lại không dám đứng dậy, quỳ rạp xuống đất, mặt mũi tràn đầy kính sợ thành kính.

Hà Nhị chỉ chỉ vào thi thể lão Bát, thanh âm chợt lạnh lẽo nói: "Người này có ác niệm trong lòng, bị yêu ma mê hoặc, muốn trộm bảo thổ, phá hỏng tu hành của ta, đã bị ta tru sát. Hy vọng các ngươi dùng cái này làm giới! Chớ mạo phạm tiên uy, bị ta giết chết thiên phạt!"

Thôn nhân tất cả đều sợ hãi không dám lên tiếng.

Mấy đứa trẻ sắp khóc đến nơi, cũng bị cha mẹ che miệng lại.

"Cao bảo ở đâu?" Hà Nhị lạnh giọng hỏi.

"Chỗ này, ở đây..." ỉu xìu quỳ gối giữa đám người, giơ cao tay lên.

"Ngươi tự mình truyền ra thiên tượng của người ngoài, tiết lộ đạo tràng của đứa nhỏ thiện tài, phải bị tội gì?"

oếu nhi trưởng thành vừa nghe vậy liền sợ hãi cả người dong dài, liên tục dập đầu nói: "Ta là tiên đồng tốt, cảm tạ tiên đồng không có cách nào báo cáo, muốn thay tiên đồng truyền tên..." Hắn còn muốn giải thích gì đó, lại bị nhi tử kéo lại.

Ông lão này sửng sốt một chút, vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ: "Ta có tội, ta có tội, ta không dám nữa, cũng không dám nữa... "

"Ngươi vốn là tử tội khó tránh khỏi, bất quá nể tình ngươi, xưa nay thành kính, bổn tiên đồng sẽ không truy phạt! Bất quá tháng sau, miễn cho Tiền phụng nhà ngươi nửa năm để răn đe, ngươi có bằng lòng hay không?"

"Chuyện này..." Cao lão đầu nhi sửng sốt một chút, nhi tử của lão lại vội vàng đẩy hắn một cái.

Lão Cao có chút đau lòng trả lời: "Nguyện ý, nguyện ý."

Hà Nhị hài lòng gật đầu.

Ta biết tên này không phải nhất thời phát thiện tâm tha cho kẻ cao tuổi, mà là hắn căn bản không có cách nào trừng phạt hắn trước mặt mọi người, chỉ biết lão già này yêu quý tiền tài, lúc này mới dùng phương pháp trừ tiền dâng, hơi khiển trách một chút, đề phòng có người lại nói lung tung với người ngoài.

"Tạ Khang Niên ở đâu?" Hà Nhị lại cao giọng kêu lên.

"Chỗ này..." Một lão đầu nhi mặt đầy đốm xám trong đám người, khẽ giơ tay lên.

"Nữ anh nhi ngươi, hầu hạ bổn tiên rất chu đáo, từ tháng này trở đi, tiền lương của nhà ngươi tăng thành hai nghìn. Ngươi có hài lòng không?"

"Đại Tiên, ta, chúng ta thật sự rất muốn gặp nhị nha đầu, thật sự muốn gặp nàng một lần." Lão đầu nhi quanh co nói, lão thái thái quỳ bên cạnh hắn cũng lau khóe mắt.

Hà Nhị dừng lại một chút rồi nói: "Bản tiên đã ban tiên điển cho nàng, hiện tại đang tu hành trong đạo tràng, nếu bỏ dở nửa chừng, nhất định các ngươi sẽ vạn kiếp bất phục! Các ngươi cũng không cần nghĩ tới, liệu là không lâu sau nàng có thể tu vi thành công, đến lúc đó chắc chắn nàng cũng có thể được liệt vào hàng ngũ tiên ban! Đây là chuyện mọi người phàm tục, cầu cũng không được, chẳng lẽ các ngươi còn không hài lòng sao?"

Trong lời nói kia đã có vài phần tức giận.

"Đại Tiên... Chúng ta chính là..." Lão thái thái kia nhịn không được muốn nói gì đó.

Lão bạn của hắn vội vàng kéo ống tay áo, hạ giọng trả lời: "Nguyện ý, nguyện ý."

Đệ nhất thiên thiên văn đệ nhất nam vô đại bi quan thế âm Bồ Tát.

"Được!"

Hà Nhị vận một bộ giọng trẻ con, thoáng vui vẻ gật đầu nói: "Từ tháng sau ngoại trừ Cao Bảo một nhà, mỗi nhà lại thêm một trăm. Các ngươi chỉ cần thành tâm kính ta, nhất định sẽ được phúc báo!"

Lời này vừa nói ra, ngoại trừ hai nhà cao tạ, tất cả thôn dân khác đều vui mừng nhướng mày, trong mắt lại nhiều hơn mấy phần kính ngưỡng.

Mắt thấy vở kịch này của Hà Nhị sắp kết thúc viên mãn rồi, ta hướng về phía Lý Ma Anh đứng cách xa ta một chút, khoanh tay một cái.

Lý Ma Tử gật đầu, xé nát phù chú mà mình giao cho hắn.

Phanh! Một luồng sáng rực rỡ đột nhiên nổ tung trong đêm tối.

Màu sắc rực rỡ hóa thành một đóa hoa sen to lớn lơ lửng giữa không trung.

Đây cũng không phải là pháo trúc di chuyển tức thì, mà là một đạo mê tượng phù.

Giống với thôi miên thuật, một khi nghe được âm thanh, người trúng chiêu đã thân ở trong ảo giác - hoa sen như tự nhiên sinh ra, giống như là mây bình thường.

Lần này, dân chúng cả thôn đều sợ ngây người, ngay cả Hà Nhị cũng không biết phải làm sao.

Nhưng gia hỏa này phản ứng cũng rất nhanh, lập tức nói tiếp: "Đây là Phúc Vận Liên Hoa, niệm tình chúng ngươi thành tâm kính ta, ta chuyên môn giáng phúc cho các ngươi. Được hoa sen này chiếu, có thể bách bệnh bất xâm! Nếu có ai có tâm sở bất kính, ắt sẽ bị thiên phạt."

Thấy tiên tích lại hiện lên, mọi người kinh ngạc, lại liên tục dập đầu đại bái.

"Chuẩn bị xong chưa?" Ta thấp giọng hỏi Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư bên cạnh.

Doãn Tân Nguyệt lại không có gì, Hạ lão sư thoáng khẩn trương nhẹ gật đầu.

"Đừng sợ, có ta và Ma Tử ở đây, ngươi cứ coi như cùng tháng mới diễn trò là được." Ta nói xong, dán lên hai nàng một tấm Nặc hình phù.

Ầm!

Hoa sen treo trên bầu trời đột nhiên đại thịnh hào quang, phóng xuất ra vạn đạo quang huy, dưới bóng đêm mịt mờ, hết sức chói mắt.

Lúc mới bắt đầu Hà Nhị còn có chút tâm thần bất định, quan sát bốn phía. Nhưng hiện tại lại càng thêm đắc ý, khả năng còn đang suy nghĩ, đây thật đúng là ý trời! Một đóa hoa sen không biết bay từ đâu tới, vừa lúc giúp hắn diễn vở kịch này, thôn dân lần này khẳng định càng tin tưởng ta chứ?

Nhưng vào lúc này, hoa sen kia đột nhiên hóa thành một đạo quang ảnh bảy màu từ trên trời rơi xuống, vèo một cái, hóa thành hai bóng người.

Nặc hình phù dùng trên người khác, chỉ có thể kiên trì mấy phút, bất quá cũng đủ để hai người các nàng đi ra khỏi tàng cây đứng trước mặt mọi người.

Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư vừa lộ diện, tất cả thôn nhân đều ngây ngẩn cả người quỳ rạp trên mặt đất!

Hạ lão sư mặc váy dài bảy màu, quanh người đeo đầy dải lụa màu.

Doãn Tân Nguyệt mặc váy trắng, tay nâng bình sứ Dương Liễu.

Hai người một trước một sau, sắc mặt uy nghiêm, đầu chiếu kim ảnh, chân giẫm vân quang.

Đây, đây không phải Quan Thế Âm Bồ Tát sao?

Không cần ai nói! Tất cả đều cúi rạp xuống đất, liên tục dập đầu không thôi.

Hà Nhị cũng trợn tròn mắt!

Hắn ta là giả làm đồng tử thiện tài có được không? Sao lại thật sự mời được Quan Thế Âm Bồ Tát.

Tất cả mọi người quỳ rạp xuống đất, liên tục dập đầu, Hà Nhị giật mình tại chỗ, ngay cả cử động cũng không động, ngây ngốc nhìn Doãn Tân Nguyệt và lão sư Hạ Phương đang từng bước tới gần.

"Hả?" Doãn Tân Nguyệt liếc mắt nhìn y, hơi giận.

Tên này trong lòng vốn có quỷ, bị cái nhìn này có chút chột dạ, hai chân mềm nhũn, vội vàng quỳ xuống.

Bất luận Bồ Tát là thật hay giả, ngươi không phải làm bộ thiện tài đồng tử sao? Thấy Bồ Tát còn không quỳ sao?

Ngươi không phải dùng thần tích gạt người sao? Ta cho ngươi chơi còn thần hơn chơi!

Vừa vặn cách hội Miếu còn một ngày, chúng ta liền chia nhau chuẩn bị xong.

Trang phục của hai nàng là Trương thẩm nhi và cô dâu còn ở nhà, chỉ quấn quanh may lụa trắng một chút, tạo ra một chút tạo hình khoa trương.

Dứt khoát là, Doãn Tân quanh năm theo tổ hợp kịch bản, mặc dù chế tạo không quá hoàn mỹ, nhưng trên đại thể cũng coi như không tệ. Thực tế ở giữa bóng đêm lại có thêm huyễn tượng chú của ta gia thành, quả thực không khác gì Bồ Tát hạ phàm! Ít nhất, so với Hà Nhị mạnh hơn nhiều.

"Cung nghênh Nam Vô Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát." Thấy hai người tới gần, Hà Nhị vội vàng run giọng nói.

Doãn Tân Nguyệt bước vài bước, đứng cách y hai mét, nghiêm nghị quát: "Ngươi có biết tội không?"

Hà Nhị chần chờ một chút, vẫn dùng giọng trẻ con trả lời: "Bổn tiên... A, không... Đồng nhi không biết."

"Ác dân lớn mật! Ngươi còn muốn chấp mê bất ngộ." Doãn Tân Nguyệt nhíu mày nói: "Ngươi dám giả trang làm tiên đồng, nói dối lương chúng, dâm – sắc hại mệnh, trộm tiền tài! Bổn tọa há có thể tha cho ngươi đạo hủy tiên danh."

Hà Nhị nghe vậy sợ hãi nằm sấp xuống đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, toàn thân run rẩy.

Một đám thôn dân phía dưới nghe đến đây, cũng có chút kỳ quái.

"Bồ Tát bớt giận." Hạ lão sư nói: "Tuy nói ác dân này vi phạm tiên danh, nhưng làm sao phiền Bồ Tát động thủ, giao cho sơn thần thổ nơi đây là được rồi." Nói xong giả vờ nắm tay nói: "Sơn thần ở đâu!"

"Tiểu Thần tái này!"

Lý Ma Tử biến mất nặc hình phù, quát lớn một tiếng, cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Hình dạng của tên này là thiết kế chính mình, vừa rồi lúc ẩn thân thay quần áo, hắn cũng lén trốn ở một bên không cho chúng ta xem, nói là muốn tạo một niềm vui bất ngờ cho chúng ta.

Tóc hắn rối loạn, mặt đen, cũng không biết từ đâu kiếm hai cái sừng dê cột trên đầu, để lộ hai cái chân to, bên ngoài có một kiện trường bào vải đỏ kiểu cổ hầm uyển—— kỳ thật chính là vải đỏ bình thường, ngay cả khe hở cũng không rãnh mà tùy ý quấn quanh, ngược lại có vẻ rất là thoải mái.

Tay mang theo một thanh Tam Xỉ Thiết Xoa cỡ lớn, trên bầu trời Lâm Lâm rơi đầy sơn đỏ, giống như máu tươi!

Lại nói, ai nếu tối nay đột nhiên gặp phải hình dáng này, khẳng định cũng bị dọa không nhẹ.

Huống chi dưới sự yêu cầu của hắn, phương thức xuất hiện của ta tăng thêm đặc hiệu, hồng quang cùng hắc vụ, giống như mới từ lòng đất chui ra vậy.

Lý Ma Tử đi tới phía trước, có gậy có mắt, chân chắp tay nói: "Bồ Tát gọi tiểu thần tới có gì phân phó."

"Ác dân bực này làm xằng làm bậy như vậy, sao ngươi không tra xét?"

"Tiểu Thần biết sai, bất quá Bồ Tát có chỗ không biết. Tiểu Thần pháp lực thấp kém, một mực dựa vào ngọc thạch trong núi tu bổ linh khí, nhưng người này mỗi ngày điều đến rất nhiều máy móc, ngày đào đêm, ngọc thạch đã bị đào bảy tám phần, ta đã tu vi đại thương, đâu còn bản lãnh bắt hắn! May mắn được Bồ Tát giá đáo, mới có thể trừ đi tai họa này."

Nghe nói trong núi có ngọc thạch, dân chúng trong thôn càng thêm kinh ngạc, tất cả đều ngẩng đầu lên, nhìn lại phía Hà Nhị.

"Lệnh cho bổn tọa nhanh chóng đưa hắn vào Địa Phủ, trọn đời không được siêu sinh, thời gian cũng phải chịu đựng vạn loại khổ ác." Gương mặt Doãn Tân Nguyệt nghiêm khắc nói.

"Được, ta sẽ đưa hắn xuống, ngày ngày xuống chảo dầu, lột da... ặc ặc..." Lý Ma Tử dừng lại, nhưng cũng không quan trọng nữa. Tròng mắt hắn trừng lên trực tiếp xông tới, một chân dẫm lên gáy Hà Nhị, tay kia tóm lấy tóc hung hăng ấn trên mặt đất.

"Ôi má ơi!" Hà Nhị đau đớn bất quá, hét to một tiếng. Lần này hẳn là tiếng vốn nói rồi.

Cùng lúc đó, hai tay hắn đang giãy giụa đột nhiên khẽ động.

Phù! Đứa bé bóng đen đứng bên cạnh hắn đột nhiên xoay người lại, lao về phía Doãn Tân Nguyệt.

Đệ nhất thiên thất bảy trăm sáu mươi chín, Âm đồng tử âm đồng tử...

Gia hỏa này nếu có thể nghĩ ra một bộ thủ đoạn lừa gạt thôn dân như vậy, tự nhiên không phải là đầu đất gì.

Hắn ngay cả Thiện tài đồng tử cũng dám làm bộ, tự nhiên cũng không quá tin Bồ Tát giáng thế.

Vừa rồi chỉ là bị chúng ta làm cho bộ dạng này tạm thời hù dọa mà thôi, thoáng tỉnh táo lại vừa nghĩ, lại nghe chúng ta trực tiếp hướng về ngọc thạch phía sau núi, khả năng đoán được chúng ta đang giả trang! Chỉ là tạm thời còn chưa nghĩ nên ứng phó chúng ta như thế nào.

Dù sao hắn giả trang làm đồng tử thiện tài, thật muốn giáp mặt khiêu khích Quan Âm, vừa xuất kịch này làm sao diễn? Làm sao tự viên mãn?

Bất quá, chúng ta cũng không định cho hắn thời gian suy nghĩ gì nữa!

Sở dĩ hắn thao túng bóng đen bay thẳng về phía Doãn Tân Nguyệt, có thể là cảm thấy nữ nhân nhát gan hơn một chút, cũng dễ đối phó hơn. Chỉ cần đem cái gọi là Quan Âm này chế phục, chúng ta sẽ không để yên! Đến lúc đó hắn lại mê hoặc thôn dân xuống tay với chúng ta, tự viên mãn nói là được.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, trong mấy người này, Doãn Tân Nguyệt diễn xuất lại là lão đạo nhất, trước khi chết trở nên trấn định cùng cực, so với Lý Ma Tử còn mạnh hơn nhiều. Hơn nữa bình sứ màu trắng trong tay nàng cũng không phải là nước bình bình thường, chính là chuyên môn dùng để đối phó bóng đen Tẩy Hồn Thủy!

Doãn Tân Nguyệt thấy bóng đen tiểu hài tử thoáng cái đã lao đến, dựa theo lời dặn dò của ta lúc trước, kéo ra cành Dương Liễu, một lọ Tẩy Hồn Thủy đều đổ xuống.

Gai đuôi! Trên bóng đen toát ra một mảnh khói trắng.

Bóng đen chịu đau nhức kịch liệt, thét chói tai lui về phía sau, xoay người muốn chạy trốn.

Thế nhưng cũng đã chậm!

Mặc dù trước khi tới đây, ta không biết dựa vào cái gì, nhưng từ việc hắn mượn Tiên đồng giả thần giả quỷ đến xem, đại khái hắn cũng không có bản sự gì, cái gọi là tiên đồng, hơn phân nửa chính là Âm Đồng.

Âm đồng tử dùng tiểu hài tử vừa chết không lâu luyện chế thành, là một loại Luyện Hồn Thuật thường thấy nhất.

Bởi vì tiểu hài tử thần trí không đủ, hồn phách rất dễ điều khiển, hơn nữa dương hồn không đủ, luyện chế cũng không khó.

Đương nhiên, uy lực Âm đồng tử cũng rất có hạn, chỉ dựa vào Tẩy Hồn Thủy là có thể chế trụ được nó.

Tẩy Hồn Thủy vừa rơi xuống người, lập tức bị phỏng ra từng cái lỗ lớn.

Phịch một tiếng, linh hồn tan vỡ, hóa thành một làn khói, bay thẳng về phía sau núi.

Ta chờ chính là lúc này!

Dựa theo kế hoạch trước đó, lúc này ba người bọn họ đã đủ để ứng phó với tràng diện này, nhiệm vụ của ta chính là diệt trừ Âm Đồng Tử!

Ta một tay mang theo xẻng sắt, đuổi theo tàn khói một đường.

Trên sườn núi có một con đường lớn, phần cuối là một cái hang lớn tối như mực. Xem ra đây là cửa vào đào trộm ngọc thạch của Hà Nhị.

Có lẽ bởi vì hôm nay phải giả thần giả quỷ mở miếu thờ nên không có nhân viên luyện tập cùng máy móc.

Xa xa nhìn lại, cửa động kia giống như là đang hé miệng ra.

Một cái miệng rộng tối như mực, tựa hồ muốn nói gì, lại giống như muốn thôn phệ cái gì đó.

Khói khí kia một đường chạy vội, trực tiếp chui vào dưới tàng một cây hoè lớn không thấy đâu nữa, xem ra chính là chỗ này rồi!

Ta vừa vung xẻng không đào sâu lắm đã chạm đến một phiến đá xanh, vừa lật lên xem xét, dưới đáy hố cạn có một đứa bé trai đang nằm.

Ngũ quan toàn thân hoàn hảo như lúc ban đầu, ngay cả làn da cũng không tổn hại, chẳng qua là toàn thân đen nhánh, phảng phất trúng độc bỏ mình.

Trên đôi mắt của trẻ nhỏ quấn lấy một tấm vải đỏ, trên rốn đính đinh gỗ đào!

"Mẹ nó!" Ta vừa nhìn đến đây, không khỏi thầm mắng to.

Đây là tên vương bát đản nào lại tàn nhẫn như vậy!

Âm đồng tử này không phải bị chế thành sau khi chết, mà là lúc trước đã bị móc đi hai mắt, bịt miệng mũi lại, chịu chết tươi! Làm cỗ oán hận chi khí chuyển thành sát khí, sau đó lại mượn cây đinh gỗ đào hội tụ trên thi thể.

Âm Đồng Tử luyện chế như vậy có hiệu quả cực ngắn, ba ngày sau liền có thể sử dụng.

Xem ra Hà Nhị vì độc chiếm một núi ngọc thạch mà tàn nhẫn đến mức độ như vậy!

Ta nhặt thi thể đứa bé kia từ trong hố cạn ra, mặc niệm hai lần "đạo đạo đức kinh", sau đó tế lên linh phù vứt trên người hắn.

Một cỗ Dương Minh chi hỏa màu vàng đỏ bay lên.

Thi thể đứa bé dần dần hóa thành một mảnh xương trắng, một làn khói đen bồng bềnh bay lên, trong hư không một đứa bé sáu bảy tuổi, cúi người thật sâu với ta một cái, theo gió tán đi.

Hình ảnh cuối cùng là đứa bé kia chớp chớp đôi mắt to lóe sáng, nhìn ta lộ ra một khuôn mặt tươi cười non nớt không chút tà dị.

Ta ngây người trong chốc lát, đem những hài cốt này cất đi, chôn sâu vào trong đất.

Suy nghĩ một chút, hắn lại chém xuống một khúc rễ cây dài cắm xuống phía trước phần mộ.

Trở lại trước miếu nhỏ, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng người huyên náo.

Mấy thôn dân gắt gao tóm lấy Hà Nhị quát hỏi cái gì đó, gia hỏa này mặt mũi bầm dập quỳ trên mặt đất, rốt cuộc không còn uy phong như vừa rồi.

Lý mặt rỗ một tay chống xiên, diễu võ dương oai cùng những người trong thôn nói cái gì đó.

Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư vừa lau khóe mắt vừa an ủi Tạ gia.

Ta đứng ở đằng xa hít một hơi thuốc, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng cũng không biết là tâm tình gì.

Mắt thấy các thôn dân thấy ba người bọn họ thiên ân vạn tạ liên tục dập đầu, sau đó lại đè Hà Nhị tản đi, mấy người bọn họ lúc này mới đi tới.

Lý Ma Tử còn chưa hết hứng thú nói: "Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ! Bây giờ ta mới biết được làm người tốt thật là con mẹ nó thống khoái!"

Hai mắt Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư còn đang đỏ lên, họ nói Hà Nhị sau khi chịu đòn hiểm một lần thì đều nhận hết.

Rất sớm lúc hắn đi dạo trên núi, tiện tay ném một tảng đá vỡ nát, bên trong xanh mơn mởn rất đẹp mắt.

Tên này tuy nói không có tiền, nhưng đầu óc không ngốc, lập tức nghĩ đến chuyện này có thể là đồ tốt.

Lấy ra giám định, lại là ngọc!

Sau khi bán được một khoản tiền, hắn lại trở về núi, thầm nghĩ tìm thêm một khối nữa là được rồi.

Nào ngờ, tìm đến lại bị hắn phát hiện ra một bí mật – trong núi lớn cất giấu một mỏ ngọc thạch!

Nhưng núi lớn dựa sát vào thôn nhỏ, phát hiện ngọc thạch cũng là tài sản của mọi người, làm sao có thể độc chiếm được chứ?

Nơi này vốn có truyền thuyết về Thiện tài đồng tử, nghe nói năm đó thiện tài đồng tử dưới trướng Quan Âm chính là hiển thánh.

Trong lúc ngẫu nhiên, hắn lại nghe một bằng hữu nói đến chuyện Âm Đồng Tử, một đường tìm kiếm, rốt cuộc có được biện pháp này.

Đứa trẻ bị hắn hại chết kia chính là đứa cháu trai lớn tuổi ỉu xìu.

Hài tử đã bị ném đi rất lâu rồi, lão đầu nhi cùng nhi tử cũng biết, cũng không dám nói cho con dâu, liền nói cô cô trẻ đón đi, đi tới nhà trẻ trong thành này.

Nhưng nàng dâu của Lâm đại diện vẫn nghĩ đến con trai lớn của mình, trong lòng Lâm đại nhân càng lúc càng khó chịu, bởi vậy liền trở nên trầm mặc ít nói.

Hà Nhị đã coi trọng nhị khuê nữ của Tạ gia, nhưng người ta chướng mắt hắn, vì vậy hắn mượn danh Tiên đồng lừa gạt Tạ Anh rời đi.

Đêm đó, hắn mượn mê hương thuốc làm vấy bẩn anh tử.

Anh Tử sau khi tỉnh lại, Hà Nhị muốn trấn an nàng, bày tỏ toàn bộ lòng trung thành.

Anh tử thề sống chết không nghe theo, còn nói muốn nói chuyện này cho mọi người biết, sau đó thừa dịp hắn không chuẩn bị đoạt cửa mà đi.

Lúc hai người xoắn xoắn, đầu anh tử đâm vào trên góc tường đã chết ngay tại chỗ.

Thế là, tên này lại giả mù sa mưa bồi thường cho Tạ gia.

Hai huynh đệ Vu gia cũng là hắn hại chết—— hai người bọn họ cảm thấy chuyện này có kỳ quặc, nửa đêm lên núi, vừa hay nhìn thấy hắn vận ngọc thạch ra ngoài, liền chửi ầm lên, Hà Nhị liền dùng Âm Đồng Tử giết hai người bọn họ.

Thế nhưng không nghĩ tới, một màn này vừa vặn bị kẻ ra ngoài hồ đồ vừa mới quay về liền bị phát hiện.

Gia hỏa này ngược lại so với hai huynh đệ Vu gia thì thông minh hơn một chút, không lập tức hiện thân, mà một đường đi theo Hà Nhị khuân vác thi thể trong thôn. Đến khi vào thôn, thấy Hà Nhị buông thi thể rời đi, lúc này mới lộ mặt, bất quá y lại nói nguyện ý làm nội ứng cho Hà Nhị, ở trong thôn tìm hiểu tin tức cho y.

Ban đầu là có chút tiền nhỏ, nhưng cuối cùng cũng bởi vì lòng tham không đáy mà chết trên tay Hà Nhị.

Về phần hai vận mệnh này cuối cùng thế nào, vậy giao cho những thôn dân này đi.

Bóng đêm càng dày đặc, sau khi ra khỏi Thiều Sơn thôn rất xa, mấy người chúng ta không hẹn mà cùng quay đầu liếc mắt nhìn.

Trên đỉnh núi tối om, xây một miếu nhỏ trắng xanh, trắng đen rõ ràng.

Nhưng mà, thiện ác đâu rồi?

Hà Nhị không thường thấy, nhưng Quan Âm Bồ Tát cũng không thường thấy a!

Đệ nhất thiên thiên bảy trăm sáu mươi hiệp thương nhân hồi tín (chương hơn)

Sau khi rời khỏi Thiều Sơn thôn, đoàn người chúng ta tiếp tục đi về phía nam.

Du ngoạn, ban bố thí, mỗi ngày đều vô cùng vui vẻ, nội tâm cũng đặc biệt cường tráng.

Buổi trưa một ngày mười, chúng ta đã tới bến tàu ở Chiết Giang.

Bích Giang cuồn cuộn, trời xanh như gương, nước sông mênh mông dưới ánh mặt trời chiếu rọi nổi lên từng đạo kim quang, bên bờ một mảnh cát vàng xanh tươi bao quanh lập loè ánh vàng, hình ảnh kia quả thực mỹ lệ!

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nổi hứng, la hét đòi xuống nước chơi, nói là muốn tắm rửa chân, đi đi mệt mỏi, nói không chừng còn có thể bắt được hai con cá nhỏ.

Hạ lão sư vốn rất yên tĩnh ngại ngùng, dọc theo con đường này cũng bị Doãn Tân Nguyệt làm cho điên rồi, lập tức hai tay tán thành, thậm chí chạy còn nhanh hơn.

Hai người kéo giày, giẫm lên bờ cát, đạp lên bọt nước, không ngừng đùa giỡn.

Ta và Lý Ma Tử cười cười nhìn không nói gì, cũng chỉ trách hắn.

Hai chúng ta lười biếng dựa vào trong rừng cây hít khói, nhìn các nàng tùy ý chơi đùa, bên người thổi qua từng trận gió mát thoải mái dễ chịu, đột nhiên cảm thấy Thần Tiên cũng bất quá chỉ như thế!

"Anh bạn nhỏ, ta nói chúng ta cũng không sai biệt lắm cũng thu tay lại đi, cuộc sống này đẹp biết bao."

"Sao, đồ tham lam nhà ngươi cũng kiếm đủ rồi hả?" Ta cười nói.

"Vậy còn đủ sao? Ai chê tiền nhiều." Lý Ma Tử trả lời: "Cũng không giống lúc trước, vì mấy đồng tiền mà liều mạng! Sau này chúng ta cũng chọn lấy việc làm, thoải mái vui vẻ một chút, việc không nguy hiểm đương nhiên không thể bỏ qua; nếu gặp nguy hiểm hoặc vừa mệt vừa mệt, chúng ta xoay tay để người khác làm đi."

"Đó không phải là phá hỏng quy củ sao?" Ta hỏi.

"Vậy thì có gì là phá hư quy củ? Chúng ta nhận lấy chuyển tay cho người khác cũng vậy. Quy củ trong nghề là tìm tới cửa không thể cự tuyệt, nhưng cũng không có nói là mình phải làm hay sao? Cũng giống như chuyện của cẩu thôn, không phải là việc to đầu bự sao? Hắn có thể đẩy ra ngoài, chúng ta cũng có thể a." Lý Ma Tử biện giải.

"Ngươi bây giờ danh khí cũng lớn, việc tìm tới cửa càng ngày càng nhiều, ngươi muốn một tên Bất Lạc đều tự tay hoàn thành, cũng chưa chắc bận rộn đến đây? Lại nói, cũng phải cho những người đồng hành khác ăn miếng cơm này, đây cũng không phải là ăn cơm một mình, gặp cừu hận có thể không ổn."

"Ôi chao, rỗ, gần đây ngươi không chỉ bận rộn nửa người dưới, đầu óc cũng không có nhàn rỗi mà." Ta phun một ngụm khói, khẽ cười nói.

Lý Ma Tử liếc xéo ta một cái rồi nói: "Ta mặc dù bây giờ không có bản lĩnh bắt quỷ trừ yêu gì, nhưng dù sao cũng lăn lộn trong nghề buôn bán âm vật nhiều năm như vậy, nói thế nào cũng là người từng trải, chút chuyện này ta không thấy rõ, ngươi cũng quá coi thường ta rồi! Nói thật, chúng ta trở về nghiên cứu một chút, nên từ từ đẩy, nên chuyển tay, ngươi cũng không cần mỗi ngày mở cửa hàng."

"Để các chủ nhân đó đi tìm ông chủ trắng. Người mà ta không xử lý được, có lẽ không đi được, ngươi đi xử lý một chút. Không có kinh doanh cũng không cần đi, hoặc là sơ nhất, mười lăm, mỗi tháng hai ngày, ứng phó một chút là được. Bình thường không có việc gì cũng như Doãn Tân Nguyệt đi dạo khắp nơi, dạo khắp thế giới. Thế thì tốt biết bao."

"Ngươi đây là chuẩn bị dưỡng lão trước sao?" Ta có chút tò mò nhìn hắn.

"Mẹ nó, cái này gọi là cuộc sống thú vị biết không? Ta cũng không tin tất cả những thương nhân âm vật như ngươi đều nghĩ cái gì làm việc thiện, tích âm đức. Nào có nhiều chính nghĩa chó má như vậy, cho dù có, cũng không nhất định để chúng ta làm như vậy chứ?" Lý Ma Tử nói.

"Ta cảm thấy mấy năm nay chúng ta góp nhặt Âm đức đã đủ rồi, cho dù vào trong Âm Tào Địa Phủ, chắc chắn cũng sẽ không chịu tội, nói không chừng Diêm Vương kia mở sách vở ra xem, ài! Hai người các ngươi thiện công viên mãn, kiếp sau đều làm hoàng đế đi! Mệnh dài trăm tuổi, mỗi người mấy ngàn lão bà! Người nào cũng đẹp như hoa vậy."

Ta quay đầu lại nhìn hắn nói: "Ngươi có tin ta sẽ nói lời này với Hạ lão sư không?"

Lý Ma Tử trừng mắt nhìn ta: "Đây không phải hai chúng ta nói chơi thôi, cho dù có thật, ta cũng phải phong Hạ Cầm lên làm chánh cung nương nương."

"Xem ra thành quả giáo dục của Hạ lão sư cũng không tốt đẹp gì, thời gian dài như vậy cũng không dạy được ngươi, ta phải để nàng dạy bù cho ngươi." Nói xong, ta đứng dậy.

"Ai da! Ta đang chơi đùa, đừng hạ tử thủ a." Lý Ma Tử vội vàng bò dậy, nhưng vừa thấy ta xoay người đi về một hướng khác, xoay người lại nằm xuống, rất là bỉ ổi bỉ ổi lẩm bẩm: "Đùa chút mới vui, chỉ là hơi mệt chút thôi."

Đương nhiên ta đương nhiên không nhàm chán như vậy, chạy đến cáo trạng Hạ lão sư, chỉ là không muốn nghe Lý Ma Tử nói nữa mà thôi.

Kỳ thật, giờ phút này ta cũng toát ra ý nghĩ giống như hắn.

Từ nay về sau rảnh hoặc là dứt khoát thoái lui, sống qua ngày dễ dàng.

Thế nhưng trọng trách đè lên đầu vai ta thì phải làm sao? Sứ mệnh của ta nên là ai hoàn thành?

Sẽ có một ngày, ta có mặt mũi nào đó đi gặp gia gia, thậm chí các vị cũng nằm ở dưới nghĩa trang?

Không nói cái khác, chỉ riêng phần cảm giác áy náy này cũng đủ để làm ta hối hận cả đời rồi!

Dù trốn tới đâu cũng không thể tránh né, bất luận thế nào cũng không tha thứ cho chính mình.

Chí ít, cũng phải diệt trừ Long Tuyền Sơn Trang, diệt trừ được Long Thanh Thu, hoàn thành sứ mệnh trọng đại mà gia gia và bát phương danh chấn giao phó, sau đó mới có thể suy nghĩ đến chuyện ẩn giấu.

Rời khỏi Lý Ma Tử, ta ngậm một ngụm khói, vừa đi dọc theo sông, vừa không tự chủ được lại lấy ra điện thoại di động gửi tin nhắn cho lần đầu tiên.

"Vẫn ổn?" Chỉ có hai chữ đơn giản, nhưng trong này lại chất chứa vài phần nhung nhớ.

Ban đầu đã lâu không có tin tức, gần đây hắn bận cái gì? Không phải có chuyện gì chứ?

Sẽ không! Dựa vào bản lĩnh của hắn thì sẽ không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Vấn đề này, ta từng hỏi hắn không chỉ một ngàn vạn lần, sau đó lại phủ quyết thêm một lần nữa.

Nhưng hắn một mực không có tin tức! Sự lo lắng của ta cũng càng ngày càng trầm trọng.

Đinh!

Đúng lúc này, lá thư điện thoại vang lên.

Cầm lấy xem xét, không ngờ lại là lần đầu tiên nhìn thấy!

"Rất tốt, một tháng sau ta sẽ đi tìm ngươi."

May mắn là tốt, thứ nhất cuối cùng cũng có tin tức trả lời rồi!

Đã có tin tức là tốt rồi, có nhiều hơn nữa cũng không cần hỏi làm gì.

Về phần hiện giờ hắn đang ở nơi nào, đang làm gì, ta cũng không cần nghe ngóng, lúc cần thiết, hắn tự nhiên sẽ nói cho ta biết.

Một tháng sau tới tìm ta, chuyện này là sao?

Nhận được tin tức mới nhất, ta không khỏi mừng rỡ như điên, cảm thấy toàn thân không có chỗ phát tiết, giống như tiểu hài tử nhặt lên một tảng đá cố sức ném ra ngoài.

Bốp!

Tảng đá bay ra xa hơn mười mét, vung ra một đường vòng cung thật lớn, rơi thẳng xuống mặt sông.

Ta không hài lòng với tầm bắn của mình, tiện tay lại nhặt lên một khối, vung cánh tay tròn mới vừa muốn ném ra, lại thấy nơi tảng đá vừa rồi ta ném xuống, có một bóng người nửa nổi trên mặt nước!

Người này một tay ôm đầu, liếc nhìn mặt sông một cái, từ rất xa chỉ vào ta hét to một tiếng, rồi lập tức nhanh chóng bơi về phía ta.

Sặc... Ta là nện vào nhà người ta rồi hả?

Có trùng hợp như vậy sao? Trán của ta lộ ra một hàng hắc tuyến, dứt khoát chờ người ta bơi tới, hảo hảo bồi thường.

Bang Chử Bằng số một nghìn thiên bảy trăm sáu mươi hai.

Người kia bơi nhanh, trong nháy mắt đã tới phụ cận.

Hắn ta thở phì phò xông tới, không nói hai lời vung mạnh quyền mà đánh!

Cú đấm này cực kỳ cương mãnh, nếu trúng đòn, máu mũi chảy đều nhẹ, không cẩn thận sẽ khiến người ta ngất xỉu.

Điều này ta có chút không vui!

Cục đá của ta rơi trúng người ngươi, đây là ta không đúng. Ngươi bảo ta xin lỗi hoặc đền tiền ta có thể tiếp nhận, hai lời không nói liền đã làm sao vậy? Hơn nữa một đòn nhẹ nhàng như vậy, nếu ta là một người bình thường thì chẳng phải sẽ bị ngươi đánh chết sao?

Nghĩ đến đây, ta vội vàng lui về phía sau một bước, thoải mái né tránh.

Nhưng gia hỏa này thân hình chuyển động, eo lưng duỗi thẳng, một cánh tay khác lại hướng ngực ta vung tới.

Lần này tốc độ càng nhanh! Ta muốn lui về sau cũng đã không kịp nữa rồi.

vội vàng dùng tay đẩy nắm đấm của hắn ra, tuy rằng ta dùng chính là dùng xảo thuật, nhưng vẫn chấn động làm bàn tay ta tê rần!

Chử Bằng! Khí lực của gia hoả này thật lớn nha.

Ngay tại ta kinh ngạc, tên kia hơi nghiêng người một cái, mượn lực vừa rồi xông lên, chân trái như roi, quét thẳng đến cổ của ta.

Ta vừa mới đẩy ra một chưởng kia, đã bị lệch hướng, một cước này vừa vặn dựa vào ta chống đỡ, ta đã không có thời gian để tránh né! Hơn nữa cước lực gia hỏa này phi thường hung mãnh, nếu như ngạnh kháng ngăn cản một chiêu này, chỉ sợ xương cánh tay của ta cũng sẽ bị bẻ gãy.

Ta cũng không kịp nghĩ nhiều, cuống quít ngửa người ra sau, sử dụng một chiêu Thiết Bản Kiều, sau đó lăn lộn ra phía sau hai cái.

"Vị đại ca này." Đệ vừa rơi xuống đất, lập tức hô: "Không sai biệt lắm là được rồi, đánh nữa là đệ đánh trả rồi!"

"Vậy thì đánh một trận đi!" Tên này trực tiếp sửng sốt trả lời một câu, giương nanh múa vuốt vọt tới.

Đừng nhìn ta nói cứng rắn đấy chứ, nhưng thật ra ngươi vẫn có chút chột dạ.

Quyền phong cước lực của gia hỏa này đều cực kỳ hung mãnh, ta căn bản cũng không dám đón đỡ; tốc độ lại cực kỳ nhanh, ngay cả biến chiêu tránh né ta cũng có chút phí sức, càng đừng nói đến việc xuất thủ đánh trả.

Hơn nữa, chiêu pháp của gia hỏa này vừa tàn nhẫn vừa nhanh, hoàn toàn không có chút hư chiêu, đều là dùng khoảng cách ngắn nhất công kích chỗ yếu hại toàn thân ngươi!

Càng làm cho người không hiểu chính là, hắn vừa mới bơi lên bờ, một hơi không nghỉ a!

Nếu như đánh thật, ta khẳng định sẽ chịu thiệt thòi!

Đương nhiên, đây là điều kiện tiên quyết là không cần ta sử dụng Vô Hình châm, phù chú và các loại Âm Dương thuật khác.

Gia hỏa này vọt tới trước mặt ta, nhằm vào chính là một quyền, sau đó ta lui một bước né tránh, hắn rống giận lại một quyền...

Uy, đây không phải là hai chiêu vừa rồi sao?

Sau khi ta phòng bị, âm thầm điều động linh lực, quả nhiên lại một cước hướng cổ ta quét tới.

Lần này, ta cũng không chật vật như vừa rồi nữa, lấy tốc độ nhanh hơn chộp tới bụng hắn.

Nhưng gia hỏa này không che không che, lại một quyền nện về phía đầu ta, vẫn là chiêu thứ nhất vừa rồi!

Cuối cùng ta cũng hiểu!

Gã này đánh tới đánh lui, nhìn thì hung mãnh vô cùng, hóa ra là cây rìu ba tầng.

thăm dò mưu kế của hắn xong, cũng dễ xử lý.

Mấy người qua lại sau đó, ta không chỉ không tránh né, ngược lại liên tục xuất kích, mà hắn ngay cả quần áo của ta cũng không có.

Tuy nhiên gia hỏa này toàn thân cứng như sắt thép, mấy quyền nện ở trên người hắn cũng không có hiệu quả gì quá rõ ràng. Đương nhiên, chính ta đuối lý, cũng không có dùng linh lực đi đánh hắn.

"Không đánh không đánh!" Đánh xong, tên kia đột nhiên dừng tay, lớn tiếng kêu la: "Không có ý tứ, ngươi thằng nhãi này còn giảo hoạt hơn hồ ly."

Vừa rồi kịch đấu một phen, ta hết sức chăm chú, cũng không chú ý tới chung quanh.

Lúc này mới phát hiện, trước sau không biết lúc nào ở hai bên đã tụ tập một vòng người lớn, mọi người đều ăn mặc giống y hệt với hán tử kia, khăn đầu màu trắng, mặc một cái áo đen ngắn.

Xem ra, bọn họ đều cùng một nhóm.

Bất quá, bọn họ cũng không có ý giúp đỡ, đứng thật xa ôm hai tay có hứng thú quan sát.

"Ha ha ha! Tam man tử cũng có lúc ăn quả đắng." Trong đám người, một lão đầu tử râu bạc cười ha ha nói.

Nói hắn là lão đầu nhi, là bởi vì mặt hắn đầy nếp nhăn, chòm râu ngắn trên cằm như châm cũng đều trắng.

Nhưng nếu che khuất mặt của hắn, chỉ xem một thân cơ bắp màu đồng cổ kia, mặc cho ai cũng không tin hắn là một ông lão, cơ bắp của hắn quả thực so với người trẻ tuổi còn muốn cường tráng hơn, đủ để làm cho các thiếu nữ hoa si hai mắt thèm khát cơ bắp kia tỏa sáng!

Lão đầu toàn thân dưới ánh mặt trời rực rỡ, thân trên cùng hai chân, mặc một cái quần rộng, hình tượng vừa sáng vừa thoải mái lại thoải mái, rất giống cái đầu lâu trong các bang phái thời cổ.

Lão đầu tiến về phía trước hai bước, đi đến trước mặt ta ôm quyền nói: "Lão phu giúp Trương Khoái Du!"

Sặc...

Còn là một cái bang phái nhân vật! Hiện tại thời đại này, nhân vật như vậy là quá ít thấy.

Ta sửng sốt cũng chỉ có thể đáp lễ, nói: "Trương Cửu Lân."

Lão đầu thấy ta chỉ báo tên, không báo gia môn hơi cảm thấy ngoài ý muốn, bất quá lập tức cười nói: "Hóa ra đều là họ Trương, vậy thì là người một nhà, Tam Man Tử!"

Theo một tiếng quát to của lão đầu nhi, tráng hán vừa rồi cùng ta đánh nhau càn rỡ, giống như đứa bé phạm sai lầm, sờ sờ ót đi tới.

"Đây là Trương Khang Bảo cháu, tuy nói tính tình có chút lỗ mãng, nhưng cũng không phải người xấu. Nếu không phải thấy tiểu ca nhi vừa rồi tiện tay ném đi, ném ra xa như vậy, hắn cũng sẽ không tìm ngươi so chiêu. Nếu có chỗ đắc tội, xin thứ lỗi." Nói xong lão đầu nhi chắp tay, lại hướng hán tử kia nói: "Còn không nhận lỗi?"

Hán tử kia phồng to mắt, có chút không phục nói: "Nhị thúc, ta cũng không đánh hắn, hắn đánh ta một cục đá trước, lại đánh ta mấy quyền, ta còn bồi lễ cái gì a?"

Gã vừa nói, mọi người chung quanh không khỏi bật cười ha hả.

Ta cũng vội vàng nói: "Huynh đệ này nói không sai, quả thật là ta không phải, là ta đập đến hắn trước..."

"Bởi vì cái gọi là không đánh không quen biết, cái này cũng là duyên phận mà! Đến, uống một vò." Lão đầu rất là hào sảng vung tay lên, nói xong liền ngồi xuống mặt đất nghênh ngang.

Còn không đợi ta đẩy ra, đã có người đưa vò rượu tới.

Nguyên lai những người đứng ở vòng ngoài đều ôm bình rượu cùng một ít thức ăn ven sông, đang chuẩn bị lên bờ uống rượu.

Lần này đến địa phương cũng không cần chọn, chính là chỗ này.

Ông lão nhận lấy vò rượu, cũng không cho ta mở, quay đầu lại hớp một ngụm, lúc này mới chuyển lời cho ta: "Mời!"

Hành động này nhìn như vô lễ, nhưng thật ra là đáp án lớn nhất!

bang Côn Bằng bắt nguồn từ thanh triều, là bang phái chuyên phụ trách vận chuyển hàng hóa trên Trường Giang, bọn họ quanh năm trà trộn trên nước, trên người đều mang theo mùi ẩm ướt, cho nên chỉ có thể dựa vào mỗi ngày uống rượu để làm ấm thân thể, có thể uống cùng rượu với người khác chính là tình nghĩa chỉ có thể đồng bạn thuyền.

Hơn nữa bọn họ ở trên thuyền, sân bãi chật hẹp, cũng không cần chú ý nhiều như vậy, cái gì mà ngươi một chén ta một chén, rót bình rượu nhỏ từ từ uống, đó đều là chuyện vô nghĩa. Cách uống thường thấy nhất chính là mở nắp bình như vậy, mỗi người một ngụm!

Cách hắn mời rượu như vậy còn có một câu trả lời nữa, gọi là một lời thừa nhận!

Ngươi uống rượu này, đó chính là huynh đệ, chính là bạn bè, chính là người cùng chung hoạn nạn.

Ngươi không uống thì chính là bắt người ngoài như ta, những lời khác cũng đừng nói nữa, một vỗ hai tán, ngươi đi hướng dương quan đạo, ta đi cầu Nại Hà của ta!

Chia ra bạn bè với địch! Sự dứt khoát của bọn họ chính là đơn giản như thế.

Đệ nhất thiên thiên thất bảy bảy ba điều rời quỷ cản đường.

Vừa thấy vậy, ta cũng không thể không uống.

Ta cũng không sợ bọn họ làm khó dễ ta, mà là đối mặt với đám đàn ông giúp sức sảng khoái này, thật sự là thịnh tình khó tả.

Ta lập tức cầm lấy vò rượu mạnh mẽ uống một ngụm, nhưng xém tí nữa thì phun ra, lúc này mới gượng gạo nuốt xuống!

Rượu này chẳng những tốc độ cao, càng cay độc vô cùng. Vừa vào cổ họng, quả thực giống như ăn cương thủy nham tương, ngũ tạng lục phủ đều sắp bị đốt cháy.

"Được!" Lão đầu nhi thích thú kêu lên.

"Đến đây!" Gã cao to chung quanh bưng lấy vò rượu giơ tay về phía trước hét lớn.

Đây là lần lễ rượu thứ hai, gọi là rượu đồng tâm.

Bởi vì cái gọi là: Cùng thuyền bất đồng tâm, nhập thủy tám ngàn cân!

Là nói người cùng thuyền nếu không đồng tâm hiệp lực, một khi rơi xuống nước sẽ giống như quả cầu sắt nặng tám ngàn cân cột trên người, đáng đời chết đuối.

Nguyên lai đây là một lời thề lúc khai thuyền, về sau cũng chuyển thành kính rượu lễ, một ngụm này cũng là không tránh được!

Ta cố nén sức cay đắng vừa rồi, lại uống thêm một ngụm.

"Thuận buồm xuôi gió xuôi gió thuận theo lòng người, rượu của ngươi ta đều có!" Mọi người một bên hét lớn, một bên luân phiên xếp hàng, mỗi người đều mạnh mẽ uống một ngụm.

Đây cũng là lần lễ mời cuối cùng.

Chúc nguyện một đường thuyền xuôi gió không sóng, thắng lợi trở về.

Có người nói, năm đó tham gia thịnh hành, ai dám không uống ngụm rượu này, lập tức sẽ ném ngươi vào trong sông cho cá ăn.

Đương nhiên, bây giờ cũng chỉ là lấy chút lợi ích mà thôi.

Bọn họ đều là người sống trong nước lẫn lộn, tự nhiên không chạm vào xui xẻo này.

Nếu đã uống hai ngụm, một ngụm cuối cùng này, cho dù uống xong thì cũng phải say ngất tại chỗ, ta cũng phải uống!

Sau khi uống xong ngụm rượu này, mọi người cười ha ha, cùng trầm trồ khen ngợi!

Sau ba cửa ải này, bọn họ cũng coi ta là người một nhà, cũng không thấy ở bên ngoài.

Nhưng ba ngụm rượu này cũng dày vò ta đủ sặc, đây rõ là cay độc nha!

May mà sau này tự mình uống rượu, cũng sẽ không có người ép ngươi uống rượu nữa.

Ta ở trước mặt lão đầu ngồi xuống, hỏi bọn họ từ đâu tới đây?

Quy củ của Côn Bằng bang là, chỉ có thể hỏi nơi đến, không thể hỏi nơi đó.

Bởi vì lúc trước, thủy phỉ đông đảo, một khi biết được địa điểm của ngươi, nửa đường sẽ chặn giết tài vật, mà ngươi từ đâu tới, cũng không quan trọng như vậy. Ngược lại, còn có thể hỏi thăm sự cố trong quá khứ.

Lão giả uống rượu, thở dài một hơi nói: "Chúng ta là từ Bắc Hà tới, trên đường vừa đi vừa nghỉ, lòng sông có chút không yên, đã lâu không làm ăn..."

Hắn nói tới sông Bắc chỉ về Kinh Hàng Đại Vận Hà, tổ bang cũng bắt đầu cất bước trên kênh đào, thậm chí rất nhiều thời điểm kênh đào đơn chỉ chính là dải Hàng Châu.

Lam giúp không có việc làm ăn nào làm, cái này rất dễ lý giải.

Hiện tại xã hội khoa học kỹ thuật càng ngày càng phát triển, đừng nói là ốc sên, ốc sên, so với đi thuyền nhanh hơn nhiều, dù cũng đi thủy vận, cũng đều là thuyền hơi, người nguyên thủy nhất chèo thuyền nào còn có chuyện làm ăn gì? Chỉ sợ những người trước mắt này chẳng những là bang Côn Bằng còn sót lại đương đại, hơn nữa cũng là nhóm cuối cùng rồi.

Nhưng giang đạo không yên ổn, thì rất khó lý giải, trị an xã hội hiện tại so với năm đó thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, nào còn có thủy phỉ nào nữa? Đây là chuyện không yên ổn từ đâu mà có.

Ông lão uống một ngụm rượu, khẽ lắc đầu: "Người có nhân kiếp, nước có thủy có ác, cái ác thủy này không trừ, sông lớn khó mà đi!"

"Ngươi nói là có quỷ cách trở ra sao?" Ta hỏi.

Nhân kiếp là do bóc lột thủy phỉ cùng quan sai, thủy ác là thứ gì đó hung hiểm, hoặc là không sạch sẽ. Tục ngữ xưng thủy quỷ hoặc là thủy yêu.

Nếu là thủy khách tầm thường, vô luận đụng phải cái nào đều tình huống không ổn.

Nhưng Côn Bằng giúp truyền thừa trăm năm, bất luận là giang hồ hay là trên mặt quan lại có chút quan hệ, ai cũng sẽ không cố tình làm khó dễ. Hơn nữa bọn họ mỗi người đều có thân thủ bất phàm, thổ phỉ bình thường cũng không dám động vào thuyền của Côn Bằng bang, đối với bọn họ mà nói dân kiếp không có gì đáng sợ.

Bọn họ thường đi trên đường sông Hàng Châu, làm sao sóng sông dâng cao, nơi nào hiểm trở, càng như lòng bàn tay, chuyện này cũng chẳng có gì phải lo lắng.

Lúc giúp đỡ thuyền, đều mang theo một ít đồ vật trừ tà, hơn nữa một khi nghe nói trên đường sông có người chết, gây ra động tĩnh quái dị gì, cũng sẽ dâng tế phẩm ngay lập tức.

Cho nên Thủy Quỷ bình thường, Thủy Yêu cũng sẽ không làm khó vận may của Lưu Chấn Huyên.

Bọn họ sợ nhất là gặp phải Ly Quỷ.

Ly, ở trong Ngũ Hành chỉ là lửa.

Nhưng ly quỷ như bang Huyên nói, lại không phải chỉ hỏa tính quỷ, mà là ý tứ quỷ không thông không dung, mềm cứng không ăn.

Đây cũng là chuyện Lam bang sầu muộn nhất!

Lão giả nghe ta nói ra hai chữ Ly Quỷ, lập tức ánh mắt sáng ngời, đánh giá ta một phen, chắp tay nói: "Xin hỏi tiểu ca nhi, có phải chủ mễ Nhân không?"

Thời điểm hiến tế Thủy Quỷ, cũng phải mời một vị cao nhân đạo hạnh, dọc theo hai bên mạn thuyền, một bên vẩy xuống gạo nếp, một bên niệm An Hồn Chú., Bọn họ đều gọi người chủ trì ly khai ma quỷ này là người gạo chủ. Dù sao cách xưng hô quỷ, chính là ám ngữ giữa chủ mễ nhân, cho dù là đệ tử bang nhu bình thường cũng chưa bao giờ nghe nói. Ta đã không phải đệ tử của bang Côn Bằng, lại có thể một hơi nói ra hai chữ ly quỷ, lão giả này tự nhiên coi ta như người chủ mễ.

"Tại hạ chỉ là nửa bầu đất mà thôi, bất quá ngược lại muốn đi gặp quỷ ly này." Ta cũng chắp tay nói.

"Nguyên lai là mệnh sư! Thật sự là thất lễ!" Lão đầu nhi lập tức đứng dậy, kinh hãi thất sắc hướng ta quỳ lạy.

Hồ đất, lệnh sư đều là lời bẩn của bang Côn Bằng.

Bình đất chỉ chính là pháp sư hành tẩu không phải đường thủy, nửa cái bình đất, tự nhiên là xưng khiêm tốn.

Mễ sư nói thẳng ra một cách đơn giản chính là thiên sư có thể cứu được tính mạng mọi người. Chỉ có điều khi bang Côn Bằng nổi hứng, một phái chỉ có thể có một vị thiên sư, điều này không phải tùy tiện, cho nên những người khác cho dù pháp lực mạnh bao nhiêu cũng chỉ có thể gọi là mệnh sư.

Đám người vây quanh bốn phía, vừa nghe lão đầu mục hướng về phía ta dập đầu, miệng hô mệnh sư, tất cả đều ngây ngẩn cả người, ngay cả rượu cũng quên uống.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không qua đây bái kiến mệnh sư!" Lão giả quát lên.

Mọi người vội vàng đứng lên, xoa xoa hai tay ở lồng ngực, tỏ vẻ kính trọng, cung kính hành lễ nói: "Bái kiến mệnh sư!"

Trên đường đi thuyền rất sợ đụng phải thứ bẩn kia, cho nên bọn họ đặc biệt tôn kính những người hiểu được pháp thuật từ trước tới nay.

Ta cũng khẩn trương đứng lên đáp lễ.

Bộ dạng giữa chúng ta đối nhân hiện đại thoạt nhìn cực kỳ quái dị chắp tay hành lễ, khiến các du khách khác trên bến tàu đều nhìn sang, ánh mắt kia không khác gì xem một đám bệnh thần.

Nhưng ta đã sớm quen rồi!

Từ sau khi bước vào nghề thương nhân âm vật, ánh mắt như vậy cũng không hiếm thấy.

Không tin, ngươi bất kể ở địa phương nào, nói cho một người bình thường là thương nhân âm vật, xem người khác nhìn ngươi như thế nào?

Mà đám Côn Bằng bang hán tử này, cho đến bây giờ vẫn như cũ duy trì lễ nghi cùng thói quen cổ xưa như thế, chỉ sợ cũng nhận đủ các loại ánh mắt dị dạng, đã sớm thấy không có gì lạ.

Chúng ta đáp lễ lẫn nhau, hoàn toàn không để ý các du khách kia nhìn như thế nào, một lần nữa không coi ai ra gì ngồi xuống chỗ.

Ta đã nhận lễ, dựa theo quy củ thì phải tự báo gia môn, lại dùng ba chữ Trương Cửu Lân thì có chút không đúng rồi.

Người của Côn Bằng bang tuy rằng rất kính trọng mệnh sư, nhưng xưa nay cũng có chút đề phòng!

Thời xưa có không ít người giả vờ mệnh sư, leo lên thuyền của bang Côn Bằng, một đường ngồi không công, ăn không uống không tính, trước khi đi còn phải đòi tiền lương thực. Dù sao lúc nháo loạn thủy quỷ cũng không hiếm thấy, chỉ cần không đụng phải thứ dơ bẩn, bọn họ cũng không lộ ra được.

Người của bang Côn Bằng đắc tội không nổi, nhưng lại không muốn chịu thiệt thòi này.

Từ nay về sau, đã tạo thành một quy củ.

Mệnh sư lên thuyền, nhất định phải báo cho gia môn!

Cái này cũng không phải là biện pháp Côn Bằng đề phòng, đồng thời cũng là đối với danh tiếng Chân mệnh sư bảo toàn, lập tức liền được Chân mệnh sư đồng ý.

Ví dụ như những lời đen tối vừa rồi, chính là người của Mệnh sư và bang Côn Bằng mới hiểu được, những kẻ lừa đảo khác hiểu biết một chút Ngũ Hành Bát Quái liền không cách nào lừa dối vượt qua kiểm tra.

Đứng hàng nghìn nghìn bảy sáu lần mổ heo, rải gạo nếp.

"Tại hạ Trương Cửu Lân, người Võ Hán, mở một cửa hàng, làm thương nhân âm vật nho nhỏ." Ta khiêm tốn cười nói.

"Trương Cửu Lân... Võ hán." Lão đầu nhi lẩm bẩm hai tiếng, đột nhiên hỏi: "Xin hỏi Trương Diệu Dương là người thế nào của tiểu ca?"

"Chính là gia tổ." Ta đáp.

"Tôn tổ vẫn mạnh khỏe chứ?"

"Đa tạ hỏi qua, sớm đã qua đời nhiều năm."

"Tôn tổ từng nói ly thủy độ âm kinh..."

"Lão tử ngại cá mùi hôi!"

"Ha ha ha." Lão đầu nhi sửng sốt, lập tức cười ha hả: "Quả nhiên là hậu nhân của Trương Diệu Dương! Năm đó ta cũng muốn học một chút bản lãnh này, liền hướng một vị mệnh sư mượn một quyển chú ngữ. Chẳng qua, tuyệt đại bộ phận đều không rõ có ý tứ gì. Vừa lúc này, gia gia ngươi leo lên thuyền., Uống hơi say rồi. Khi ta hỏi câu này, gia gia ngươi ném qua một con cá, thuận miệng lầm bầm: "Lão tử ngại cá tanh, sau đó, hai chúng ta đều cười không ra hình thù gì!"

"Không nghĩ tới sau nhiều năm, lại gặp tôn tử của hắn. Chỉ là, ài!" Lão đầu nhi tựa như nhớ tới năm đó giao tình ngắn ngủi với gia gia, không khỏi thở dài một tiếng, uống mạnh một ngụm rượu.

"Ly Thủy Độ Âm Kinh, lão tử ngại cá tanh." Hai câu này là ghi chép trên bút kí của gia gia, cùng rất nhiều câu chữ khó hiểu, cho tới bây giờ ta cũng không thể phỏng đoán chủ ý. Không nghĩ tới, hóa ra là ý tứ này!

Lúc ấy có thể hắn chỉ tiện tay ghi nhớ, hoài niệm đoạn chuyện cũ kia mà thôi.

Lại không ngờ tới, ta gặp phải lão tướng năm đó.

Chỉ là, gia gia đã không còn nữa!

Ta đưa tay tiếp nhận vò rượu từ tay lão đầu nhi, không để ý cay độc, cũng uống một ngụm nói lớn: "Lão nhân gia, dựa theo quy củ, bang mệnh sư giúp đỡ lẫn nhau, hai bên không thiệt. Các ngươi đã gặp phải quỷ ly, lại bị ta đụng phải, ta tự nhiên là phải ra tay. Huống chi ngươi và gia gia ta còn bạn cũ, chuyện này ta càng không từ chối được, nói đi, rốt cuộc là tình huống thế nào."

Lão giả lau cái râu cứng rắn nói: "Nói tiếp là chuyện tháng trước..."

Thì ra tháng trước tháng trước, lão đầu mang theo đám đệ tử cuối cùng của bang nha, đi thuyền xuôi nam.

Dọc theo đường đi gió êm sóng lặng, đều không có chuyện gì.

Mắt thấy ngày này sắp đến nơi, hôm nay vừa mới vượt qua một khúc ngoặt, thuyền đi thế nào cũng không đi nổi, lại thêm vài hán tử cường tráng cũng không dùng được, bất luận làm sao chống đỡ được sào đi nữa cũng đi không được!

Lão giả đi thuyền cả đời, tự nhiên biết, đây nhất định là gặp quỷ nước rồi.

Những năm gần đây, lão đầu nhi cũng tự học không ít bản lãnh của mệnh sư, Thủy Quỷ Tiểu Quái bình thường cũng không làm khó được hắn.

Ra lệnh cho đám chúng hạ lưu quay trở về.

Lập tức phái ra một chiếc thuyền nhỏ, đi ra bờ sông mua thịt heo, liệt tửu, gạo nếp về.

Hắn dựa theo biện pháp trước kia, đầu tiên là lấy cái đầu heo, giội xuống liệt tửu. Sau đó lại vòng quanh thuyền gỗ vừa niệm thần chú, vừa vẩy vẩy gạo nếp, cuối cùng lại ném ra một chuỗi tiền đồng.

Rượu thịt nát hồn, gạo nếp tránh tà vọng, đồng tiền mua thông suốt.

Theo lý thuyết, Thủy Quỷ cũng nên lui lại - trước kia, theo cách này, hắn phá giải rất nhiều sự kiện Thủy Quỷ quấy nhiễu.

Nhưng lần này lại mất linh, bất luận thế nào cũng không động đậy được!

Bọn họ không động đậy được nhưng lại có thể thấy từng chiếc từng chiếc thuyền lớn hơi dầu từ bên cạnh lao vút đi trong vô cùng thông suốt.

Lần này lão đầu nhi càng kỳ quái, theo lý thì Ly Quỷ lợi hại như vậy, cũng không phân biệt ngươi là thuyền gì!

Hắn tận mắt chứng kiến vô số lần, ỷ vào thuyền lớn đủ mạnh, xông loạn vào thuyền lớn thời hiện đại để quan sát, thậm chí rất nhiều người chết cũng có.

Nhưng ly quỷ thì làm sao? Sao lại khi dễ kẻ yếu chứ.

Vì vậy, lão giả chú ý một chút.

Lại có một chiếc thuyền lớn đi ngang qua, hắn sai người chèo thuyền theo sát phía sau thuyền lớn.

Nhưng việc này lại xảy ra.

Thuyền lớn bình an vô sự, thuyền của bọn họ cũng không qua được.

Một hồi chẳng những không đi qua, ngược lại còn bị đẩy ra ngoài mấy chục mét.

Nhóc con trên thuyền nói, bọn họ chống gãy vài cái mái chèo, cũng không nháy mắt. Thật giống như... như có thứ gì đó đang ra sức kéo về phía sau.

Bất quá, Ly Quỷ này lợi hại thì lợi hại, nhưng lại không đả thương người, hoàn toàn không giống những Thủy Quỷ mà hắn gặp trước kia, động một chút lại làm thuyền rách người vong.

"Sau đó thì sao?" Ta hỏi: "Các ngươi cứ như vậy rời khỏi đây ư?"

"Không có, khi đó chúng ta còn chưa cam tâm..." Lão giả lắc đầu nói: "Mắt thấy không đi được, chúng ta cũng không có biện pháp, đành phải gần kề bờ. Lúc ăn bổ sung, đột nhiên có người nói, phụ cận nơi này có một đại mệnh sư nổi danh, chúng ta liền hết lần này tới lần khác cầu, mời hắn rời núi."

"Hắn cùng chúng ta lên thuyền dọc theo theo thuyền đều gió êm sóng lặng, nhưng cách lần trước xảy ra chuyện còn hơn năm mươi thước, đột nhiên trên bầu trời đang yên đang lành liền phủ đầy mây đen, ngay sau đó giông bão xuất hiện, sóng gió ngập trời! Sóng nước bỗng nhiên cuốn lên cao hai ba thước, một lớp nối một lớp. Khí trời như vậy, đừng nói phía trước còn có Ly Quỷ, cho dù là cái gì, chúng ta cũng không đi được. Chỉ có thể tạm thời rút lui."

"Hôm khác lại đến, vẫn là như vậy. Rõ ràng trong báo cáo thời tiết có nói là Đại Tình Thiên, dọc theo con đường này đều rất tốt, mỗi lần tới đó liền xảy ra chuyện!"

"Về sau, trên thuyền có một tên tiểu tử mới gia nhập trợ giúp, không hiểu quy củ nóng nảy, nói tên mệnh sư kia là tên sao chổi mất cửa, mang theo hắn đến ngược lại càng xui xẻo. Mệnh sư chẳng qua cũng tức giận, liền lấy ra pháp bảo bản mệnh, ném vào."

"Lần này ngược lại sóng gió ngừng, thế nhưng xuất hiện lại càng đáng sợ hơn..."

"Sau thuyền của chúng ta xuất hiện một bóng người khổng lồ, nhìn hắn nửa lơ lửng trong sông, hai tay nắm lấy đuôi thuyền, ra sức kéo về phía sau."

"Mười mấy người liều mạng đi về phía trước, một chút tác dụng cũng không, ngay cả tốc độ cũng không chậm nửa phần! Một mực kéo chúng ta ra ngoài mấy trăm mét. Tên mệnh sư kia cũng liều mạng chống cự, phun ra một ngụm máu tươi, nguyên khí đại thương."

"Lúc tới cầu hắn, hắn nói Ly Quỷ này quá lợi hại, với bản lĩnh của hắn không ứng phó được, nếu không phải Ly Quỷ kia hạ thủ lưu tình, chỉ sợ hắn đã sớm mệnh tuyệt tại chỗ. Hắn bảo chúng ta mau mau sửa đạo, hoặc mời người khác cao minh hơn."

"Nhưng bây giờ, tìm đại mệnh sư ở đâu đây? Dưới tình huống bất đắc dĩ, chúng ta chỉ cần đem hàng hóa dỡ xuống, bồi thường bán cho thuyền lớn."

"Vốn nghĩ tới nó sẽ gây sóng gió trên vùng này, chúng ta đi vòng qua, không tới đó là được."

"Ai biết... Mười mấy ngày sau, chúng ta lại gặp phải gia hỏa này trên một đường vòng khác."

"Tình hình giống nhau như đúc, không hủy thuyền, không làm thương người, chính là kéo ngươi theo, không cho ngươi đi."

"Ai! Xem ra, bang Côn Bằng truyền thừa mấy ngàn năm muốn đưa vào trong tay ta rồi!" Lão đầu nhi nói, rất là bất đắc dĩ lại uống một ngụm rượu.

Ta cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy đi, lão nhân gia, tạm thời ta không có việc gì, ngươi dẫn ta đi xem một chút đi!"

"Vậy..." Lão giả vừa mừng vừa sợ đứng dậy, lập tức lại lắc lắc đầu nói: "Mệnh sư trừ quỷ, đây vốn là chuyện đương nhiên, thiên mệnh quy về, nhưng ta không thể để ngươi đi."

"A, tại sao vậy?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

Trương Cửu Lân cứu viện đầu tiên, nghìn bảy trăm sáu mươi chín ngàn.

"Lúc trước chúng ta tìm đại mệnh sư, tại Dự Lỗ một đời cực thịnh danh, chúng ta sớm đã nghe nói qua, chỉ là không gặp việc gì khó, không cầu đến hắn thôi."

"Ngay cả hắn còn không có biện pháp đối với quỷ ly kia, thậm chí còn đánh mất pháp bảo bản mệnh, vậy ngươi..." Lão đầu nhi nhìn ta nói: "Tiểu ca nhi, ta không phải xem nhẹ đạo hạnh của ngươi, mà là Diệu Dương lão ca đi trước một bước, ta thật sự sợ ngươi lại có chuyện gì không hay."

"Lão nhân gia, cái này ngài yên tâm, ta chỉ đi qua xem, tự nhiên sẽ lượng sức mà làm! Ngài cũng không cần nói nha, Ly Quỷ kia giống như cũng không muốn hại người, mặc kệ là đại mệnh sư các ngài mời tới cũng được, hay là đệ tử của các ngài, không phải đều không bỏ mình sao? Vậy cũng không cần sợ hại ta a?" Ta vừa cười vừa nói.

"Ta cùng các ngươi đi qua nhìn một cái, có thể chế ngự nó là tốt nhất, nếu không được, ta cũng tự giải quyết cho tốt, tự nhiên cũng sẽ không có chuyện gì. Lại nói, ta chính là cùng các ngươi uống rượu chung, cái này nếu là nhát gan sợ phiền phức, đi xem một chút cũng không dám, chẳng phải là hủy thanh danh gia gia?"

Lão giả thấy ta nói như vậy, cũng gật đầu nói: "Quả nhiên không hổ là người của Trương gia, chỉ bằng phần can đảm và khí phách này đã là hiếm thấy trên đời! Đến! Uống một cái!"

Lão giả cầm vò rượu lên, ta cũng cầm lên một cái, đối ẩm một ngụm.

"Tiểu ca Trương gia." Đột nhiên, ta nghe thấy giọng nói của Lý Ma Tử.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên là hắn.

Tên này có khả năng thấy đám đàn ông cao to này đều để trần, sắc mặt bất thiện, có chút không dám tiến lên, đứng ở rất xa bên ngoài hô hào.

Thấy ta nhìn qua hắn, lúc này mới dám đi tới phía trước hai bước.

"Ngươi làm gì đó!" Hán tử da đen lúc trước giao chiến với ta, tiến lên một bước ngăn cản hắn lại.

"Ta, ta... Ta tìm hắn, hắn là bằng hữu của ta, Thiết huynh đệ." Lý mặt rỗ nhút nhát nói, vươn bàn tay mập mạp ra cẩn thận chỉ vào ta nói.

Hán tử kia túm lấy cổ áo Lý Ma Tử, thiếu chút nữa đem hắn nhấc lên, nhô đầu ra, khuôn mặt béo hầu như kề sát bên Lý Ma Tử phẫn nộ quát: "Ngươi xứng sao?"

Lý Ma Tử bị hù đến tái cả mặt, rất sợ bị đánh, ánh mắt như cầu cứu từ xa lại, yếu ớt nói: "Thật, thật sự, không tin ngươi hỏi?"

"Huynh đệ, buông hắn ra đi." Ta hướng về hán tử kia phất phất tay, lập tức nói với lão đầu nhi: "Lão nhân gia, bên ta còn có mấy người bạn, chúng ta tạm biệt ở đây trước. Sáng mai gặp nhau ở đây, ta và các ngươi cùng nhau hội hội quỷ ly quỷ kia!"

"Quân tử nhất ngôn."

"Tư mã khó đuổi!"

Ta và lão đầu nhi đồng thời vươn nắm đấm ra, đụng vào nhau!

Sau đó, lão giả kia và cả đông đảo đệ tử Côn Bằng cũng đứng dậy, chắp tay với ta.

Ta đi vòng quanh bốn phía chắp tay, nói một tiếng "Hồi kiến" rồi lập tức đứng dậy đi về hướng Lý Ma Tử, tên gia hỏa này vừa bị thả ra liền chạy nhanh sang một bên.

Thấy ta đi tới bên cạnh, lúc này mới có chút ủy khuất nói: "Này này tiểu ca, thế này có đúng không? Ngươi chê ta mất mặt hay là sợ ta thế nào? Vì sao không thừa nhận ta là thiết huynh đệ của ngươi."

Ta không trả lời vấn đề của hắn, chỉ chỉ mặt mình hỏi: "Mặt ta có đỏ hay không?"

"Mặc kệ ngươi đỏ hay đỏ, ngươi còn có cái mặt mũi này. Ta vừa rồi mặt mũi đều mất sạch rồi!" Lý Ma Tử tức giận mắng.

"Tửu lượng của ta không kém nhỉ? Nhưng tổng cộng vừa rồi ta đã uống năm sáu ngụm, bây giờ đã say khướt rồi. Nếu ta nói ngươi là bằng hữu của ta, ngươi sẽ bị bọn hắn kéo qua trút sảng khoái. Hơn nữa ngươi phản kháng cũng vô dụng, chỉ có thể bị càng trút càng nhiều, đến lúc đó ta cũng không cứu được ngươi." Ta giải thích.

"Ngươi là muốn bị say khướt, ngủ vài ngày bị Hạ lão sư quở trách một trận, hay là tạm thời giữ thể diện trước mặt người xa lạ? Nếu bảo đảm an toàn, ta lập tức dẫn ngươi trở về, chúng ta cùng nhau uống thống khoái đi."

"Vậy... thôi bỏ đi." Lý Ma Tử do dự một chút rồi nói.

"Họ là ai? Sao thoạt nhìn đều thấy lạ vậy?"

"Người ta thấy ngươi vẫn lạ nhỉ." Ta chỉ vào cái túi rách trên cái mông béo của nó, lưng tròng cái quần dài thượt trước ngực, ôm lấy đống thịt mỡ trên hai ngực.

Lý Ma Tử liếc xéo ta một cái rồi nói: "Ngươi thì biết cái quái gì, đây gọi là triều lưu!"

"Ai da, nói thật, đó là một đám người gì vậy? Tại sao ngươi lại cùng đi với bọn họ? Người nào người nấy đều là loại bẩn thỉu, cách thật xa vẫn ngửi được một mùi máu tanh của con cá, nếu bảo ta ở cùng một chỗ với bọn họ, đừng nói là uống rượu, chỉ sợ ói cũng đủ ói một trận đấy. Ta thà rằng lựa chọn cùng con tinh tinh cũng sẽ không đi chung với bọn họ!" Lý Ma Tử than thở.

"Haizz! Ngươi cũng đừng có nói như thế, ngày mai hai ta liền đi theo bọn họ." Ta vừa đi vừa nói.

"Hả? Theo chân bọn họ?" Lý Ma Tử không thể tin nổi quay đầu nhìn thoáng qua đám đệ tử bang Côn Bằng ở phía xa kia, nói: "Đi theo bọn họ làm gì? Muốn ăn cơm hay là đánh cá?"

Ta đáp: "Tróc Thủy Quỷ, bọn chúng là người của Côn Bằng bang, hơn nữa cùng gia gia ta còn có giao tình, hiện tại bọn chúng gặp nạn, ta không thể không quản. Hơn nữa, ta là thương nhân âm vật, cũng là trách nhiệm của ta."

"Chậc chậc, ngươi thật vĩ đại a!" Lý mặt rốt cuộc hai tiếng nói: "Xem ra, lần đó ta khai trương ngươi rồi, ngươi một chút cũng không thèm để trong lòng a! Người ta không tìm tới cửa, ngươi còn chủ động ôm đồ làm việc, hơn nữa lại còn dơ bẩn làm việc, muốn đi chính ngươi đi, ta cũng sẽ không đi theo chịu tội dương dương."

"Thật sự không đi? Ngươi nghĩ kỹ đi." Ta khẽ cười nói.

"Chắc chắn là không đi mà! Ta đâu có vĩ đại như ngươi, trừng ác dương thiện, bắt quỷ trừ yêu gì chứ, ta chính là một người dân bình thường, ăn ngon uống ngon lành., Mỹ mạo trải qua một thời gian ngắn là được rồi. Ai đi làm chuyện xấu của tên vứt đi kia với ngươi, vất vả lắm mới ra ngoài một chuyến, ta còn phải tiếp chuyện tốt với Hạ Cầm... ai, ngươi là cái đồ chơi gì vậy?" Vừa mới nói được một nửa Lý Ma Tử, đột nhiên nhìn thấy ta móc ra một thứ gì đó, nó lắc lư đắc ý về phía hắn, không khỏi có chút chột dạ hỏi.

"Tục phù à." Ta lơ đễnh nói: "Ta phải để Hạ Cầm nghe một chút, luôn miệng nói chỉ yêu một kẻ say bệnh của nó, cả ngày làm mộng đẹp cái gì. Mấy ngàn mỹ nữ, ai cũng như hoa cả."

Lý Ma Tử vừa nghe vậy lập tức biến sắc: "Này, ta nói này Tiểu ca, đây không phải đùa giỡn à, ngươi đừng hạ tử thủ. Chuyện này chúng ta thương lượng lại chứ..."

"Không thể thương lượng, sáng sớm mai thì ngoan ngoãn đứng lên cho ta, nếu không thì ngươi chờ bị Hạ Cầm trừng trị đi!" Ta lắc lắc tấm Chiêu Hồn Phù không có tác dụng gì đó hù dọa Lý Ma Tử.

Bốp!

Đột nhiên phù chú nọ hóa thành tro bụi.

Hả? Đây là....

Ta đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lý Ma Tử, một tay rút Vô Hình châm ra!

Đệ nhất thiên thất bát lục chương đánh chết tiểu yêu tinh ngươi.

"Anh bạn nhỏ, ngươi làm gì đó?" Lý Ma Tử vừa thấy mình biến sắc, mặt hắn âm trầm nhìn chằm chằm vào hắn, đồng thời còn rút Vô Hình Châm ra, lập tức hoảng sợ. Hắn lùi lại một bước nói: "Mẹ nó, ta đi là không được, ngươi đừng..."

"Đừng nhúc nhích!" Ta cao giọng kêu lên rồi lập tức nắm lấy tay hắn, ngón giữa điểm một cái.

Máu tươi từ vũng đầm chảy ra, máu đen tuyền, nhưng lại mang theo một mùi tanh hôi khó ngửi.

"Ta bị dính tà?" Dù sao cũng cùng mình trải qua nhiều chuyện như vậy, vừa thấy tình hình này, trong nháy mắt liền cảnh giác.

Ta vừa vắt máu đen vừa nói: "Là quỷ khí, may mà ta phát hiện ra sớm, nhập độc cũng không sâu."

Thấy huyết sắc chuyển từ đen sang đỏ, Lý Ma Tử đã không sao, lúc này ta mới yên lòng.

Nhưng chỉ trong giây lát, trong lòng ta lại dâng lên một dự cảm không rõ ràng: "Ngươi vừa tiếp xúc với ai?"

"Người nào? Không có ai à?" Lý Ma Tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Sau khi ngươi rời đi, ta lập tức đã ngủ thiếp đi. Vừa rồi ta có cảm giác có người đạp ta, ta mở mắt ra thấy là Hạ Cầm, nàng nói muốn chơi với Doãn Tân Nguyệt là đủ rồi, nên đi thôi, để ta gọi ngươi. Đúng rồi, đuôi ngọc cũng xuất hiện, nhưng nàng có vẻ không nghe lời, Doãn Tân Nguyệt đang cầm tay nàng nói cái gì đó, ta cũng không quá nghe rõ..."

"Sao ngươi không nói sớm! Mau dẫn ta tới đó." Ta gấp giọng nói.

"A? Không phải là... Các nàng không có việc gì chứ!" Lý Ma Tử vừa thấy thần sắc ta, lập tức hiểu ra, quỷ khí chính là do hai nàng mang tới.

Ngọc đuôi là hóa thân của Đát Kỷ, đối với sơn tinh quỷ quái mẫn cảm nhất, cho nên, ta mới đem nàng đặt ở bên cạnh Doãn Tân Nguyệt.

Hiện tại tình trạng thương thế của nàng chưa lành, đang yên tâm tĩnh dưỡng, dưới tình huống bình thường tuyệt đối sẽ không tự mình chạy đi.

Chắc chắn là nàng đã phát hiện ra điều gì!

Lý mặt rỗ mang theo ta chạy không xa lắm, chỉ thấy trên bãi cát phía trước có một đám người, mỗi người giơ cổ đứng ngồi, mặt mang theo nụ cười hèn mọn xem say sưa, thỉnh thoảng còn bình luận cái gì đó.

Ta và Lý Ma Tử tự nhiên không có hứng thú xem náo nhiệt, vừa muốn đi vòng qua, đột nhiên từ trong đám người truyền đến tiếng quát mắng của Vĩ Ngọc: "Chạy đi đâu! Ta đánh chết ngươi một tiểu yêu tình."

Ngay sau đó lại nghe Doãn Tân Nguyệt cuống quít hét lớn: "Đừng đánh nữa! Tiểu Ngọc, ngươi làm sao vậy?"

Hạ lão sư cũng kinh hãi hét lên.

"Mao tử, thế này." Ta vội vàng gọi Lý Ma Tử lại, sau đó lập tức xông vào trong đám người.

Thế nhưng đứng ngoài ba tầng đông người xem náo nhiệt, mỗi người đều đang hào hứng, nào chịu nhường?

Ta và Lý Ma Tử cũng không quản được nhiều như vậy, hoàn toàn không để ý ánh mắt phẫn nộ của người bên cạnh, trực tiếp đẩy đám người ra lao vào.

Quả nhiên, trong đám người vây quanh chính là ba người Doãn Tân Nguyệt và Hạ lão sư, Vĩ Ngọc.

Chỉ có điều tình hình này có chút ngoài ý muốn, đuôi ngọc một tay nắm lấy y phục của Hạ lão sư, ra sức giật giật.

Hạ lão sư kinh ngạc kêu to muốn thoát đi.

Doãn Tân Nguyệt không ngừng khuyên giải giữa hai người.

Ba người liên tục xoay chuyển, loạn hết cả lên.

Y phục của Hạ lão sư đã bị xé rách, tóc rối tung không ra hình thù gì, trông rất chật vật.

Thân hình Vĩ Ngọc không khác mấy đứa trẻ, thương tình cũng chưa khỏi hẳn, nhưng dù sao nàng cũng là yêu hồ, sức lực rất lớn. Doãn Tân Nguyệt không để ý một chút nào, vội vàng ôm lấy hai chân của Vĩ Ngọc, kêu lên gấp gáp: "Tiểu Ngọc, ngươi làm sao vậy."

Ta và Ma Tử liên tục vọt tới phụ cận, kéo giãn khoảng cách với hai người.

Lý Ma Tử cởi áo khoác cho Hạ lão sư phủ thêm, liên tục an ủi vài câu, lại hướng về phía Vĩ Ngọc phẫn nộ quát: "Ngươi muốn làm gì?"

Ngọc đuôi bị ta bắt được, không thể động đậy, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm Hạ lão sư, rất nghiêm túc nói: "Nàng là yêu tinh!"

"Yêu gì? Chính ngươi là yêu tinh, còn nói người khác, ngay cả Hạ lão sư cũng nhận không ra sao? Ngươi nổi thần kinh cái gì." Lý Ma Tử vừa thấy Hạ lão sư bị đuổi đánh chật vật như vậy, lập tức nổi giận ngập trời.

Ta xoay người đỡ Doãn Tân Nguyệt dậy, nói với mấy người: "Về trước rồi nói sau!"

Mấy người bọn họ vừa thấy thần sắc ta rất nghiêm túc, biết nơi này khả năng có chỗ không thích hợp, cũng đều không lên tiếng.

Hạ lão sư liếc xéo ta một cái, không khỏi rùng mình.

Đám người vây xem thấy không có gì náo nhiệt nhìn xem, cũng đều tản đi.

Đoàn người về tới khách sạn ở trọ. Ta và Doãn Tân Nguyệt cũng vào gian phòng của Lý Ma Tử, ra lệnh cho bọn họ đóng cửa sổ cẩn thận sửa soạn lại một chậu nước sạch.

Cho tới lúc này, Lý mặt rỗ cũng phát hiện ra vấn đề trước, rất khẩn trương truy hỏi: "Tiểu ca nhi, Hạ Cầm làm sao vậy?"

Hạ lão sư thành thật đứng ở một bên, sắc mặt trắng bệch, ngay cả liếc cũng không dám nhìn chúng ta một cái, cúi đầu thật sâu.

"Ta cho ngươi một cơ hội, tự mình lui ra ngoài! Bằng không ta trực tiếp đưa ngươi vào mười tám tầng địa ngục, ngay cả quỷ cũng không làm được." Ta lạnh lùng nhìn Hạ lão sư nói.

Hạ lão sư sợ tới mức cả người run rẩy, lập tức ngửa đầu ngã xuống.

Lý mặt rỗ đứng ở một bên vội vàng đỡ lấy, rất hoảng sợ hỏi: "Tiểu ca nhi, đây là sao?"

Ta móc ra một phù chú đưa cho Lý Ma Tử nói: "Đeo lên trán Hạ Cầm, sau khi ngủ dậy thì sẽ không sao." Tiếp đó chỉ vào chậu nước đen trên mặt đất, nói: "Nàng bị Thủy Quỷ xâm nhập hồn phách, bây giờ Hạ Cầm hoàn toàn không còn cảm giác, cũng không nhớ gì cả, sau này cũng đừng nhắc tới, để tránh dọa nàng sợ hãi."

"Ồ." Lý Ma Tử nhìn về phía chậu nước, liên tục gật đầu ôm Hạ lão sư vào trong phòng ngủ.

"Làm tốt lắm!" Ta vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Vĩ Ngọc, khen ngợi.

Vĩ Ngọc cực kỳ mẫn cảm với khí tức âm quỷ, nếu không phải nàng sớm phát hiện ra đã chạy ra thì Hạ lão sư đã gặp nguy hiểm rồi.

Trải qua một phen giày vò này, cuối ngọc cũng có chút mệt, làm mặt quỷ với ta, lại chui vào trong hồ lô bằng băng ngọc.

Ta móc ra một chút chu sa ném vào trong chậu nước, mặt nước lập tức sôi trào lên, bọt khí màu đỏ như máu cuồn cuộn không ngừng bốc lên.

Ngay sau đó, một đoàn sương mù đen thui bay lên, tụ thành một hình người ở giữa không trung.

Doãn Tân Nguyệt có chút sợ hãi bước tới bên cạnh ta, nắm chặt lấy tay ta.

Hình người đen nhánh kia, nghiễm nhiên là một thiếu nữ, có hai bím tóc lớn, chỉ là ngũ quan có chút mơ hồ.

"Đa tạ ân Thượng Sư không giết." Bóng đen cúi người sâu với ta một cái, "Ta tên là Tần a muội, năm mươi năm trước khi lên thuyền vượt sông, gặp ác nhân muốn sống, ta sống chết không chịu, cắm đầu xuống sông, từ đó biến thành lũ lụt sông dài, nhưng xưa nay ta chưa bao giờ hại người..."

"Không hại người? Vậy ngươi đang làm gì?" Lý Ma Tử khí thế hung hăng xông vào phòng.

"Ta... Ta thật sự chưa từng hại người nào..." Nữ quỷ kia kinh sợ giải thích.

"Nàng ta không nói láo." Ta phất phất tay nói.

Âm khí trên thân quỷ hồn này mặc dù rất nặng, nhưng đều là do oán niệm hội tụ mà thành, cực kỳ tinh thuần, hoàn toàn không có chút tạp chất. Hơn nữa vừa rồi nàng ký thân trên người Hạ lão sư, phương pháp đoạt hồn cũng phi thường thô thiển, hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Nàng đã chết năm mươi lăm năm, nhưng vẫn là một tiểu quỷ âm khí thấp kém, đủ để thấy, những năm gần đây nàng cũng không tàn hại người khác.

"Ngươi chưa từng hại người, vậy đây là chuyện gì?" Ta lạnh giọng hỏi.

Đệ nhất thiên thiên thất bảy bảy, nữ quỷ Tần A muội (Việt hơn)

"Thượng sư, bẩm." Nữ quỷ thi lễ với ta rồi nói: "Năm đó sau khi ta rơi xuống sông bỏ mình, hồn phách vẫn chưa tiêu tán, nhưng không cách nào rời khỏi sông Đại Vận, chỉ có thể phiêu đãng gần thi thể ta. Sau đó ta từ từ bắt đầu tu luyện."

"Nhưng ta khổ không có đạo pháp, cũng không muốn thông qua tăng tu vi cho người khác, vì vậy tiến triển rất chậm. Bất quá thầm nghĩ một chút nếu như có thể hồn phách không tán, bất tử bất diệt ta cũng rất rõ ràng! Vốn tưởng rằng tu luyện thêm trăm năm nữa, ta cũng có thể luyện ra chút đạo hạnh, tu ra một cái linh thân gì đó. Nhưng không nghĩ tới, ngay tại một tháng trước, dưới đáy kênh đào, đột nhiên xuất hiện một tên Quỷ Vương!"

"Quỷ Vương này phi thường lợi hại, tất cả lệ quỷ oán hồn trên kênh đào đều bị hắn giết sạch, chỉ có ta chưa từng hại người, âm khí trên người mơ hồ một chút, lúc này mới tránh được một kiếp. Có Quỷ Vương kia ở đây, ta cũng không dám trở về, liền phiêu đãng bốn phía bên giang lưu."

"Tu vi của ta vốn đã thấp, lại rời khỏi thi thể, sau đó càng thêm suy yếu. Mắt thấy hồn phách sẽ tiêu tán, ngay cả một luồng tàn niệm này cũng không duy trì nổi."

"Vì vậy..." Nữ quỷ kia có chút hổ thẹn nhìn thoáng qua hướng phòng ngủ, "Vì thế ta liền tới bên người vị cô nương này."

"Chẳng phải vẫn hại người à!" Lý Ma Tử reo lên: "Ngươi đã chết rồi, ngươi là cô hồn dã quỷ nào mà không biết? Đã lên thân người, đoạt lấy hồn phách, có khác gì giết người lấy mạng?"

"Không không không..." Nữ quỷ liên thanh giải thích: "Ta chỉ là muốn mượn linh trí cô nương này dùng một lát, nghĩ cách vớt thi thể ta ra, chuyển chỗ khác tiếp tục tu luyện. Sau đó cô nương này chỉ biết bệnh nhẹ thôi, ta cũng không muốn lấy tính mạng nàng."

"Nói thật dễ nghe! Nếu không phải vừa vặn đụng tới chúng ta, ngươi không lấy mạng chúng ta, hại hại người hay không ai biết được?" Lý Ma Tử tức giận còn chưa hết, lớn tiếng kêu la: "Tiểu ca nhi, không cần phí lời với nàng ta nữa, trực tiếp diệt nàng ta đi."

Hạ lão sư bị Quỷ Thượng Thân, kém chút xảy ra chuyện, Lý mặt rỗ trong lòng đau nhức, không phân biệt trắng đỏ, cũng không muốn nghe nữ tử quỷ này giải thích. Nhưng nữ quỷ này nói cũng là sự thật, nàng hoàn toàn không nghĩ hại Hạ lão sư, nếu không so với tình huống hiện tại nguy hiểm hơn nhiều.

Ta phất phất tay, ý bảo Lý mặt rồi đừng nói chuyện với hắn, lại hỏi nữ quỷ kia: "Ngươi nói là một tháng trước, dưới đáy kênh đào này đột nhiên xuất hiện một tên Quỷ Vương?"

"Vâng." Nữ quỷ kia kinh sợ nói, "Ta tu hành trong Đại Vận Hà hơn năm mươi năm, chưa từng thấy hắn, càng không nhận thấy phụ cận nơi này có âm khí cường đại như vậy. Hắn chính là từ một tháng trước đột nhiên toát ra."

"Tên kia có lai lịch thế nào?" Ta tiếp tục truy vấn.

Theo bang Côn Bằng nói, bản lĩnh cao cường Ly Quỷ ngăn sông trên kênh đào cũng là chuyện phát sinh một tháng trước, xem ra đây là chuyện quỷ quái gây nên.

"Không biết..." Nữ quỷ Tần a muội lắc đầu nói: "Ta chỉ mới xa xa gặp hắn một lần, thân hình rất cao lớn, mặc một thân quần áo thời cổ, thực lực phi thường đáng sợ! Mười mấy tên hung quỷ vẫn luôn làm mưa làm gió trên kênh đào trong nháy mắt đã bị hắn phá thành mảnh nhỏ. Khả năng hắn chẳng thèm ngó tới ta, trực tiếp vọt tới trước mặt ta, liều mạng đuổi giết đám Lệ Quỷ còn lại, nhưng ta cũng không dám trở về."

Tên gia hỏa này rốt cuộc muốn làm gì?

Tuy nói hắn bỗng dưng sinh sự, ngăn cản bang Côn Bằng, nhưng chưa bao giờ giết một người, thậm chí ngay cả thuyền cũng chưa từng làm qua. Theo miêu tả của lão, giống như trò đùa trẻ con vậy, liều mạng kéo thuyền gỗ, không cho bọn chúng tiến lên.

Nhưng hắn lại không lưu tình chút nào với ác quỷ trên kênh đào, hạ thủ lại ngoan độc như thế.

Tên gia hỏa này định biến toàn bộ vận hà thành nơi phong quan của hắn, ở chỗ này tu luyện không? Cho nên mới muốn đuổi những hung quỷ khác đi, miễn cho cùng hắn tranh đoạt bảo địa Âm khí?

Ta đang trầm tư, nữ quỷ kia đột nhiên hướng ta quỳ xuống, rất đáng thương khẩn cầu: "Thượng sư, ta thật không nghĩ hại người, tâm nguyện duy nhất của ta, chính là có thể đoạt lại thi thể, tiếp tục tu luyện. Mời Thượng sư thành toàn."

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy đi, ngươi mặc dù đã phạm sai lầm, nhưng dù sao cũng là nguyên nhân, hơn nữa ngươi tuy là quỷ thân, nhưng lại chưa bao giờ mất đi phần thiện niệm, ta cũng sẽ không trừng phạt ngươi. Cũng may, ngày mai ta sẽ nhờ cậy, muốn đến kênh đào gặp Quỷ Vương kia một lần, nếu như thuận lợi, ta sẽ giúp ngươi vớt thi thể, để cho ngươi tiếp tục tu luyện. Bất quá, ngươi có nguyện ý dẫn đường cho ta không?"

"Đa tạ Thượng sư, tiểu nữ nguyện làm theo công lao chó ngựa của ngài." Nữ quỷ vội vàng lại quỳ xuống đất lạy.

"Được rồi, tạm thời ngươi ở lại đây đi." Nói xong, ta lấy ra một đoạn rễ cây hòe.

Đây là một hộp gỗ kỳ quái được luyện chế từ Vạn Linh Tụ Quỷ Trận ở hội của Linh Bảo.

Dĩ nhiên, với tu vi hiện tại của ta và sự nắm giữ của pháp thuật, cũng chỉ có thể làm được như vậy mà thôi, bất quá trong thời gian ngắn có giấu mấy chục quỷ hồn, ngược lại không có vấn đề gì.

Nữ quỷ kia thiên ân vạn tạ một phen, hóa thành một làn khói đen chui vào.

Doãn Tân Nguyệt kinh hoảng nhìn ta: "Cửu Lân, ngươi lợi hại như vậy từ lúc nào vậy? Ta nhớ là mỗi lần bàn chuyện làm ăn của ngươi đều phải suy nghĩ kĩ từng lần, chuẩn bị cẩn thận thời gian dài, hơn nữa lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, từ lúc nào trở nên nhẹ nhõm thế?"

Ta cười nói: "Tên chạy long sáo thì không thể coi là minh tinh rồi."

"Đúng vậy, bây giờ ngươi là minh tinh trong hành trình âm vật, nhưng ngươi làm sao chỉ tăng danh tiếng, không tăng giá trị mình đây?" Lý Ma Tử vẫn có chút tức giận, tiếp lời ta, không mặn không nhạt nói: "Hóa ra, chúng ta tiếp thu vụ làm ăn nào, còn phải tính toán tính toán. Hiện tại hay rồi, chẳng những kẻ khác giao cho ngươi công việc ngươi có cầu tất không cự tuyệt, không cầu được trên người ngươi, ngươi cũng chủ động ôm lấy, thậm chí còn muốn giúp quỷ, giờ chúng ta còn nhiều việc lắm sao?"

"Chớ lấy thiện tiểu mà không làm, tích góp âm đức, chuyện làm ác trừ thiện vĩnh viễn không chê nhiều." Ta hướng Lý mặt rồi cười nói: "Ngươi không cần lo lắng cho Hạ Cầm, đợi đến trưa ngày mai phơi nắng là được. Vừa lúc này, nghi định của nàng hình như cũng đã kết thúc, ngày mai bảo mặt trăng mới cùng nàng đi về trước, ngươi thu thập một chút, sáng mai cùng ta lên thuyền trên sông xem một chút."

"Ta không đi." Lý Ma Tử liếc xéo ta một cái rồi nói: "Vốn ta không muốn đi, bây giờ đàn Hạ lại xảy ra chuyện, sao ta có thể bỏ mặc cô ta được? Ngươi muốn dày vò ngươi, dù sao ta cũng không có lòng dạ đó." Nói xong, Lý Ma Tử xoay người đi về phòng ngủ.

"Ma Tử." Mặt ta trầm xuống, nghiêm túc hỏi: "Ngươi có biết vì sao ta nhất định phải dẫn ngươi theo không?"

"Vì sao?" Lý Ma Tử quay đầu lại nhìn ta nói: "Có phải ngươi thấy ta quá nhàn rỗi không?"

Đệ nhất thiên thiên thất bát chương bồi dưỡng Lý Ma Tử...

"Ma Tử, ngươi có nghĩ tới không, ta không thể vĩnh viễn ở bên cạnh các ngươi, vạn nhất xảy ra tình huống đặc biệt gì, ta nhất thời không phân thân được. Các ngươi làm sao bây giờ?" Ta nói.

"Đừng nói bảo vệ Hạ Cầm và Doãn Tân Nguyệt, ngay cả chính ngươi cũng không có năng lực tự vệ thì làm sao được?"

Lý Ma Tử nghe vậy có chút mơ hồ, ngẩn người nói: "Có thể có tình huống đặc thù gì chứ? Trước kia đều không phải như vậy."

"Trước kia là trước kia, hiện tại là bây giờ, chuyện sau này ai nói chuẩn." Ta trầm mặt, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc: "Mỏ rỗ, ta nói đùa, từ hôm nay trở đi, tất cả vụ làm ăn nhỏ không có nguy hiểm, ta đều mang theo ngươi! Nhưng không giống với trước đây, chính là tự mình động thủ xử lý ngươi, ta chỉ là đem cho ngươi canh giữ mà thôi. Mãi đến khi ngươi có thể hoàn toàn ứng phó, tự mình cản một mặt."

Thực ra ta đã suy xét chuyện này rất lâu rồi.

Ở trong mê cung như kính của Tây Bá Uyển, lúc ta chìm vào ảo giác đã thấy Lý Ma Tử, cùng Doãn Tân Nguyệt, bộ dáng bi thảm đến cực điểm kia của Phàm gian thì ta vẫn luôn lo lắng cho an nguy của bọn họ.

Sau khi trở về, ta đã nghĩ tới vấn đề này.

Lúc ta không nhắc đến lúc ta ở bên cạnh, bọn họ gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ?

Cho dù ta đang ở bên người, nhưng tình huống đặc biệt, làm sao khiến ta phân thân hoàn mỹ?

Phàm là có Trương gia Giang Bắc che chở, Doãn Tân Nguyệt có Vĩ Ngọc, nhưng Lý Ma Tử thì sao? Hạ lão sư và Lý Tiểu Dật đâu?

Nếu quả thật có ngày nào đó, cho dù là người nào xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta cũng không thể tha thứ cho mình. Chắc hẳn Lý mặt rỗ cũng cực kỳ hối hận.

Những năm gần đây, mặc dù việc tốt chúng ta làm ngày càng nhiều, trợ giúp rất nhiều người, nhưng cùng lúc đó, địch nhân và đối thủ tiềm tàng của chúng ta cũng ngày càng nhiều, càng ngày càng phức tạp!

Vứt bỏ kẻ thù lớn nhất Long Tuyền Sơn Trang không đề cập tới, khó bảo toàn kẻ ác nào trong sự kiện đó, gã vẫn ôm hận trong lòng, không đối phó được ta, âm thầm ra tay với bọn họ.

Đương nhiên, ta cũng không trông cậy vào bản lĩnh của Ma Tử đột nhiên trở nên khó lường, thậm chí có thể ngang ngửa với cao thủ âm vật. Nhưng ít nhất cũng phải ứng phó được với một ít mèo hoang chó?

Nếu không thì quá nguy hiểm, hơn nữa hoàn toàn không cách nào đoán trước được!

Nếu như Lý Ma Tử có thể chuyên tâm tu hành một chút, thoáng đề cao bản lĩnh một chút, đồng thời an nguy của mấy người bọn họ có thể được bảo toàn, cũng có thể giúp ta chia sẻ một chút chuyện nhỏ.

Về sau có vụ làm ăn nhỏ không có gì nguy hiểm, là có thể để một mình Ma Tử xử lý, ta cũng có thể an tâm tu hành.

Dù sao, hiện tại ta đã biết, đè lên gánh nặng của ta có bao nhiêu phần!

Ta cũng thực sự không có nhiều tinh lực như vậy!

Lý Ma Tử vừa thấy vẻ mặt ta rất nghiêm túc, một chút cũng không giống như là đang nói đùa, không khỏi sợ hết hồn, liền lùi lại hai bước nói: "Tiểu ca nhi cũng biết mà, ta nào có bản lãnh gì, lúc trước chúng ta không nói hết sao."

"Nếu như hôm nay ta không có ở đây thì sao?" Ta ngắt lời hắn, lạnh giọng hỏi: "Nếu như ngươi và Hạ lão sư đi ra ngoài tuần, vừa lúc xâm nhập hồn phách của bà ta, lại là một con lệ quỷ, thật muốn lấy mạng bà ta. Ta cho dù vừa nhận được máy truyền tin của ngươi, lập tức liền bay tới, có thể cũng không kịp. Đến lúc đó ngươi muốn học cũng đã muộn rồi!"

"Ma Tử, ngươi cũng biết, mục đích của chúng ta là rất đặc thù, tất cả phiền phức cùng nguy hiểm đều là chuyện thường tình không thể tưởng tượng được, nếu thật xảy ra chuyện gì thì không thể nào tưởng tượng ra được., Cho dù ngươi đứng bên cạnh có một ngàn vạn người cũng bất lực, thậm chí rất có thể ngay cả tình huống xảy ra cũng không đoán ra. Ngươi cũng biết, địch nhân của chúng ta hung ác và gian xảo tới mức nào. Cũng có thể nói, bên cạnh chúng ta lúc nào cũng ẩn núp nguy hiểm, nếu có ngày đó ngươi hối hận cũng chẳng kịp!"

"So với trước đây, bản lĩnh của ta đã tiến bộ rất nhiều, song đồng thời, ta cũng hiểu rõ, địch nhân đối diện sẽ mạnh tới mức nào, sứ mệnh của ta lại gian khổ tới mức nào, trọng trách của ta lại trầm trọng đến bực nào. Ta nhất định phải luôn cảnh giác, nỗ lực đề cao tu vi, lúc này mới không phụ sự phó thác mà làm được điều này."

"Lần trước ở trong tiệm dưỡng thương, ngươi cũng thấy a? Thương thế của hắn nặng bao nhiêu, ngươi cũng biết rõ, nếu... Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, bằng vào nước mắt cùng áy náy mà đổi lại được?" Ta nói.

"Ma Tử, bây giờ không giống như trước kia. Ngay từ đầu ta đã tiếp nhận gian tiểu điếm này từ tay gia gia, đích xác là vì kiếm tiền, nhưng hiện tại đã khác. Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, chuyện này ta nhất định phải hoàn thành! Không tiếc bất cứ giá nào! Ma Tử, giúp ta một tay."

"Đương nhiên, ta cũng không muốn ép ngươi. Nếu như ngươi thật không nguyện ý, coi như ta chưa từng nói, tiếp tục vui vẻ của ngươi đi." Nói xong, ta đứng dậy ra cửa, cũng không quay đầu lại.

Lý mặt rỗ bị lời này của ta làm cho kinh sợ, đứng ngơ ngác tại chỗ không nhúc nhích.

Trở lại phòng, ta trực tiếp nằm trên giường, hai tay lót đầu, ngơ ngác nhìn trần nhà.

Ta thật sự không muốn bức Lý Ma Tử, nhưng tình hình bây giờ, thật sự là không cho phép mềm lòng.

Loại sinh hoạt an nhàn thoải mái theo như lời Lý Ma Tử, ta cũng rất mong mỏi, ta cũng muốn mang Doãn Tân Nguyệt và Phàm gian phàm dễ dàng hưởng thụ, khoái hoạt an hưởng Thiên Luân, khoái cảm nhân sinh.

Nhưng bây giờ, thời gian dành cho ta thật sự không còn nhiều nữa!

Trước khi hoàn thành triệt để sứ mạng quan trọng này, Trương Cửu Lân đã không còn thuộc về ta nữa, ta không có quyền hưởng thụ nó.

Mà ta lại thật sự không muốn nhìn thấy, bọn họ bị ta liên lụy, xuất hiện bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Ma Tử, hy vọng ngươi có thể hiểu cho ta!

Doãn Tân Nguyệt biết ta có tâm sự, lẳng lặng nằm bên cạnh ta, gối đầu lên ngực ta: "Phu quân, cho dù xảy ra chuyện gì, cho dù ngươi đưa ra lựa chọn gì, ta luôn ủng hộ ngươi."

Sáng sớm ngày hôm sau, Doãn Tân Nguyệt theo phân phó của ta, thu thập xong hành lý, đặt xong lễ nghi trở về với Trình Trình.

Ta ở trên trán nàng khẽ hôn một cái, dặn dò trên đường cẩn thận, quay người đi ra cửa.

Ta đi tới trước cửa ma tử, giơ tay lên rồi lại đặt xuống.

Thôi, đây là sứ mạng thuộc về chính ta, tại sao lại cậy mạnh vào người ta chứ?

Ai không hướng tới cuộc sống thoải mái tự tại? Ai không muốn an ổn an ổn cả đời vui vẻ?

Ma Tử có tự do do mà hắn ta lựa chọn, ta không có quyền bắt hắn ta lôi vào.

Nghĩ đến đây, ta xoay người ra cửa, trực tiếp chạy về phía bãi cát ước hẹn với bang lão Kỳ bang.

Các huynh đệ bang Côn Bằng sớm đã đứng chỉnh tề, hướng bên này nhìn quanh.

Vừa thấy ta xuất hiện, tất cả mọi người đều lộ vẻ kính nể, đồng thời chắp tay.

Ta thấy rồi, ngoại trừ lão bộ đầu kia ra thì tất cả mọi người còn lại đều mừng rỡ!

Có thể bọn họ cho rằng, lời hôm qua ta buông xuống chẳng qua là một phen khách sáo mà thôi, căn bản sẽ không xuất hiện nữa.

Chỉ có một lão giả gật đầu như đã đoán trước, mỉm cười với ta.

Bởi vì hắn ta biết mình là cháu trai của Trương Diệu Dương, nói ra chắc chắn sẽ đến đây như hẹn!

...

Vị trí một ngàn bảy trăm sáu mươi chín tuổi, lên tiếng làm ngư ông đắc lợi.

"Mời!" Lão giả dẫn đầu một đám huynh đệ Côn Bằng đến bến tàu tàu, chắp tay nói.

Ta đáp lễ lại, cất bước đi tới.

Một chân bước lên boong thuyền, quay đầu nhìn lại vẫn không thấy bóng dáng Lý Ma Tử đâu.

Ài! Có lẽ là ta quá làm khó hắn rồi.

Cứng đối cứng đi làm sinh ý của âm vật, Ma Tử có lẽ không quá thích hợp.

Ma Tử, đừng trách ta, ta cũng vì an nguy của mọi người mà suy nghĩ.

Giang Thái Huyền cởi dây thừng, kéo neo sắt lên.

Trong sóng lớn cuồn cuộn, một hàng thuyền gỗ lớn liên tiếp cách xa bờ sông.

"Này! Dừng thuyền, dừng thuyền a."

"Tiểu ca nhi, là ta đó! Dừng lại, chờ ta một chút." Thuyền cách bờ hơn hai mươi mét, đột nhiên sau lưng vang lên một thanh âm quen thuộc.

Ta quay đầu nhìn lại, đúng là Lý Ma Tử.

Tên gia hỏa này cõng theo một cái bao lớn, thở không ra hơi mà chạy như điên, mang theo toàn bộ mỡ trên người không ngừng run rẩy.

Tam Man Tử ngồi trên chiếc thuyền cuối cùng, vừa nhìn đã thấy là Lý mặt rỗ, giơ sào quát lên: "Ngươi cả ngày theo chúng ta làm gì?"

"Đi theo ngươi là cái gì!" Lý Ma Tử mệt mỏi thở hổn hển nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha người hét lớn: "Bớt nói nhảm đi! Mau lên thuyền, ta là đại pháp sư đấy! Ta còn chưa lên thuyền đâu, các ngươi đi trừ yêu làm gì?"

"Chỉ ngươi? Còn đại pháp sư? Nói ngươi ngu ngốc thì không sai." Tam Man Tử không tin chút nào.

"Ngươi nghĩ ta nói vớ vẩn với ngươi sao? Trên thuyền kia là sư đệ của ta, không có ta ở bên cạnh chỉ điểm, hắn chuyện gì cũng làm không được, tối hôm qua ôm chân ta, đi ăn mày đi cầu xin ta nửa ngày, ta mới miễn cưỡng đáp ứng. Không tin ngươi hỏi hắn một chút, còn thất thần làm gì? Nhanh lên đi." Lý Ma Tử nghiêm trang nói nhảm.

"Để hắn lên đi!" Ta vừa thấy Lý Ma Tử còn có tâm tình nói giỡn, xem ra hắn đã nghĩ tới điều này, ít nhất cũng không có cảm xúc xấu xa gì.

Tam man tử vừa thấy ta đáp lời, lại chèo thuyền trở về, đón Lý Ma Tử vào thuyền.

Gia hỏa này diễu võ dương oai đi tới trước mặt ta, lập tức hiện nguyên hình, phanh một tiếng cởi bỏ bao quần áo lớn, thở hổn hển oán giận nói: "Tiểu ca nhi, ngươi sao không gọi ta? Ta đợi hơn nửa ngày không có động tĩnh, hỏi Tân Nguyệt nói ngươi mới vừa đi, lúc này mới đuổi theo. Ai đó, trên thuyền các ngươi có mỡ đậu tương gì không? Ta còn chưa ăn điểm tâm đâu."

Lý mặt rỗ nói xong, quay đầu hướng Tam Man Tử phân phó.

"Còn ngây ra đó làm gì? Nhanh lên, bản đại sư ăn uống no đủ rồi mới có thể..."

Phịch một tiếng, thân thuyền nhoáng lên một cái, Lý Ma Tử không đứng vững ngã sấp xuống đất, tên gia hoả này nằm nghiêng trên mặt đất thế mà nói: "Cái gì, hay là lên giường trước cho ta."

Đám người sững sờ, lập tức tất cả đều cười phá lên.

Thuyền gỗ tiếp tục đi dọc theo sông ngòi, hai ngày sau, cuối cùng Lý Ma Tử cũng điều chỉnh tương đối khá, chẳng những có thể dừng lại trên thuyền mà không còn ngất xỉu, thậm chí còn có thể nói chuyện linh tinh với đám người Tam Man Tử: Chuyện làm ăn quỷ dị chúng ta gặp phải trước kia, từng chuyện thêm mắm thêm muối nói ra.

Đương nhiên, tất cả nhân vật chính trong sự kiện đều biến thành chính hắn.

Tên này còn tiện tay đặt cho mình một cái siêu trâu xiên ngoại hiệu là "Kinh Tam Giới, trấn bát hoang, tên to xác vô song, cả thế gian!"

Xi bang huynh đệ có tin hắn tạm thời không đề cập tới, nhưng Lý Ma Tử lại thông qua đoạn đường này thổi phồng đặc biệt, nhất là Tam Man Tử, hiện tại có thể trở thành người xem trung thành nhất của Lý Ma Tử, cả ngày quấn lấy hắn nói: "Lý – đại sư, nói thêm một đoạn nữa đi."

Lúc này, Lý Ma Tử luôn trợn tròn hai mắt nói: "Cái gì gọi là nói tiếp một đoạn? Ngươi cho rằng ta nói là thư sao? Đây đều là chuyện thật, Lý đại sư ta cái tên này cũng không phải là không có tác dụng, cái này đều là dùng mạng đổi lấy đấy."

"Đúng đúng, Lý đại sư bản lĩnh cao cường, tuyệt thế vô song, ngươi nói một đoạn đi, để chúng ta mở mang kiến thức."

Dưới mọi người nhất trí yêu cầu, Lý Ma Tử lại ngồi xếp bằng ở đầu thuyền, bắt đầu nói ra như đúc.

Đội tàu bay thẳng về hướng bắc, ngày đêm nghỉ ngơi cực nhanh.

Đêm hôm đó, ta đang mượn quang mang ngọn đèn nhỏ ghé vào khoang thuyền đọc sách, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một ánh mắt lạnh lẽo.

Mở ra cửa sổ mạn thuyền nhìn vào, cách thuyền gỗ hơn hai mươi thước có một bóng đen bay lên.

Bóng đen kia khom người, hơi cúi đầu, cứ như vậy ngồi vững vàng trên mặt nước.

Từ thân hình đến xem, chính là quái nhân độc nhãn gặp trên ga tàu

kia.

Tên gia hỏa này là ai? Vì sao hắn một đường đi theo ta vậy?

Hơn nữa thỉnh thoảng lại hiển lộ thân hình với ta, cứ như đang nhắc nhở ta vậy, hắn vẫn luôn ở bên trái phải.

Tên gia hỏa này rốt cuộc có ý đồ gì?

Đúng lúc này, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên.

Một đầu bạc thưa thớt che nửa khuôn mặt, trên mặt mọc đầy bướu thịt to to nhỏ màu đỏ tím, một con mắt quắt quắt lại lõm xuống.

Dưới ánh trăng trắng bệch chiếu rọi, có vẻ càng dữ tợn hơn!

"Ài, ta nói này Trương gia tiểu ca, ngươi ở đây..." Lý Ma Tử đang ngủ mơ mơ màng màng, vừa cởi đai lưng, vừa lắc lư từ trong khoang thuyền đi ra. Thoáng nhìn một cái, hắn sợ tới mức cả kinh, vội vàng ngậm lại nửa chữ sau, ngồi bịch một tiếng trên mặt đất.

Quái nhân kia nhìn ta hơi áy náy cười cười, miệng đầy răng không có, lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Chạch cạch một tiếng, hắn vừa ngồi trên mặt nước, đột nhiên xuất hiện một viên mạ.

Tượng đồng kia tựa như vừa mới bị người ta ném xuống mặt nước, chậm rãi chìm xuống mặt nước, rơi vào giữa sông.

Gia hỏa này sở dĩ có thể trôi nổi ở trên mặt nước, chính là ngồi ở trên đồng tiền không chút thu hút này sao?

Đúng rồi! Mỗi lần hắn xuất hiện hình như đều có liên quan tới kim loại.

Ở trên đoàn tàu lặng yên không một tiếng động trộm kim ngân, ở trong trấn nhỏ mượn cương quản ngưng tụ thành hình, vừa rồi lại lấy bổng lộc làm thuyền, trôi nổi trên mặt nước.

"Tiểu ca nhi, kia... Đó là ai vậy." Lý Ma Tử vẫn có chút sợ hãi không thôi, run giọng hỏi.

"Nào có người nào a?" Ta không muốn bị hắn biết, bên cạnh chúng ta còn ẩn núp một quái nhân có tu vi cao như vậy, lại không rõ lai lịch chi tiết, liền giả bộ hồ đồ nói.

"Chính là bổng lộc a, vừa rồi... Một lão đầu quái dị ngồi đó, bộ dạng vô cùng dọa người, còn hướng về phía ngươi cười đấy." Lý Ma Tử đưa tay về phía trước, kinh ngạc vô cùng.

"Làm gì có ai, ngươi ngủ mơ hồ rồi. Phục sinh kia là ta nhàn rỗi ném đi." Ta cưỡng ép che giấu nói: "Mau tè ra ngươi, về nhà tiếp tục ngủ."

Mấy ngày kế tiếp, một mực gió êm sóng lặng, quái nhân kia chưa từng xuất hiện qua, nhưng ta cảm giác được, hắn vẫn chưa đi xa, một mực ở bên cạnh ta.

Mấy ngày sau, rốt cuộc nhóm người chúng ta cũng đã tới khu vực liên tiếp phát sinh chuyện kỳ lạ kia.

Bầu trời vốn đang trong xanh, đột nhiên mây đen rậm rạp, không khí cũng bị che khuất, trên mặt nước thỉnh thoảng có đàn cá bay ra.

"Thúc, chạy không được rồi!" Tam man tử đứng ở đầu thuyền, lớn tiếng kêu lên.

Kỳ thật không cần hắn kêu, ta cũng nhìn ra, mạn thuyền có mười mấy đầu mười hán tử, nghiêng eo, liều mạng lấy khí lực, sào trúc trong tay đều sắp đứt đoạn, nhưng thuyền lại dừng lại trên mặt nước không nhúc nhích.

Trong lúc đó, răng rắc một tiếng, sào trúc đứt gãy năm sáu cây, mấy hán tử té ngã trên đất.

Thuyền gỗ vậy mà đi ngược dòng lên, không thể tưởng tượng nổi hướng thượng du mạnh mẽ thối lui.

Vừa rồi trên mặt nước còn gió êm sóng lặng đột nhiên sóng lớn mãnh liệt, sóng lớn cuồng hành, quả thực giống như gặp hải hiểm!

"Trương đại sư, ngươi xem, lần nào cũng gặp tình huống như thế này!" Bà lão nghiêm nghị nói.

Địa bàn thứ nhất thiên thất thất thất linh, địa bàn ác quỷ (chương hơn)

"Mau!" Ta móc ra một tấm thần phù, ném về phía đuôi thuyền.

Ầm! Một tiếng nổ vang lên, nơi đuôi thuyền dâng lên một luồng khói đặc.

Thuyền gỗ đang cấp tốc lui lại lập tức dừng lại, nhưng vẫn lơ lửng trên mặt nước như cũ không nhúc nhích tí nào.

"Phá!" Ta cắn vỡ đầu ngón tay, lại thêm mấy nét trên bùa chú rồi ném mạnh xuống đuôi thuyền.

Két!

Một tiếng sét bỗng vang lên, ánh sáng chói mắt phá tan mây đen, chiếu xuống một bên, khiến cho toàn bộ mặt sông sáng rực lên trắng như tuyết.

Tất cả mọi người trên thuyền đều giật nảy mình, ngơ ngác nhìn ta, cho rằng ta có năng lực khống vân bố vũ.

Thật ra, đạo sấm sét này không phải ta phát ra, hoàn toàn ngược lại, mà là từ con ác quỷ vô danh kia.

Đạo sấm sét kia không lệch không lệch, vừa vặn đánh trúng vào phù chú!

Đến lúc này cuối cùng ta cũng hiểu được, lão gật đầu nói, trước kia vị đại mệnh sư bọn họ mời tới, tại sao bản thân lại bị trọng thương.

Gã bị bắn trúng là pháp bảo song tu tính mạng, tu vi bị hao tổn lại là chuyện nhỏ. Nếu Thủy Quỷ kia có ác ý, chỉ sợ gã đã sớm không sống nổi!

May mắn là, phù chú mà ta vừa ném ra cũng chỉ là giả mà thôi!

Đây cũng là ác quỷ kia cảnh cáo ta, làm ta không muốn chõ mõm vào, nếu không sẽ không khách khí.

"Trở về trước rồi hẵng nói!" Ta quan sát bốn phía một chút, trầm giọng nói ra.

Ác quỷ này còn hung ác hơn rất nhiều so với dự tính lúc trước của ta, tạm thời ta còn chưa thăm dò được lai lịch của nó. Nếu như cứ cố chấp đến đây, có thể tạm thời chiến thắng hay không không không đề cập tới, nhiều huynh đệ Côn Bằng như vậy, kể cả Lý Ma Tử cũng có thể gặp họa.

Lão giả vừa thấy thủ hạ thì vội vàng xuất thủ, ra lệnh toàn đội rút lui.

Nhắc tới cũng kỳ, thuyền vừa đảo, sóng gió lập tức biến mất, mây đen đầy trời cũng tiêu tán, một màn vừa rồi tựa như mộng cảnh.

Vừa rồi nhìn như hung hiểm không gì sánh được, thế nhưng từ đầu đến đuôi thuyền chỉ bị gãy mất mấy cái sào thuyền mà thôi, không có lấy một kẻ nào bị trầy da cả.

Lui về trên bờ, ta nhờ lão chuẩn bị cho một bộ quần áo lặn xuống nước, ta dự định tìm hiểu tin tức dưới đáy sông!

Theo như nữ quỷ Tần, A muội nói, vận hà ác quỷ này mới xuất hiện hơn một tháng, hơn nữa nó cũng chỉ xuất hiện ở khu vực này mà thôi.

Từ đó ta mới nghĩ, tên này có thể đang thủ hộ thứ gì? Bởi vì một số nguyên nhân đặc thù, hắn không cách nào di chuyển vật kia, cho nên đem toàn bộ đám thuyền dám can đảm tiếp cận đuổi hết đi.

Ác quỷ này mặc dù rất hung dữ, nhưng nếu ta một thân một mình, dù không ứng phó được, có lẽ cũng có thể thoát thân được.

Mặc dù ta đã mang Lý Ma Tử theo, là muốn hắn có tiến bộ trong giới thương nhân âm vật, nhưng ác quỷ ở chỗ này quá hung ác, ta cũng không muốn hắn phải chịu nguy hiểm gì, càng không cần phải nóng vội. Cho nên, lần này ta một mình tiến vào.

Việc này không nên chậm trễ, sau khi thay nước lặn xong xuôi, ta nhờ lão đánh giá đầu và Tam Man Tử một chiếc thuyền nhỏ, mang theo ta trở lại chỗ xảy ra chuyện.

"Được rồi, ta tại dưới này, miễn cho tên kia có phát giác, lại đến làm khó các ngươi." Mắt thấy nơi đó cách đó không xa, ta liền ra hiệu cho bọn hắn ngừng thuyền, sau đó lại dặn dò bọn hắn nói: "Bất luận xảy ra chuyện gì, đều tuyệt đối không nên tới gần. Nếu như sau một giờ, ta còn chưa đi ra, thì không nên đợi, về trước rồi nói sau."

Nói xong, một hơi lặn xuống.

Trong một chuyến đi, Ô Tô Lý Giang có kỹ thuật bơi của ta kém nhất, quả thực là không qua nổi đỉnh, nhưng đó chỉ là vì thủy tính của bọn họ quá tốt, khiến ta trở nên không giống bình thường. Kỳ thật kỹ thuật lặn của ta còn rất tốt, ít nhất bơi qua bơi lại ở đây cũng không thành vấn đề.

Ta chìm vào trong nước không bao xa, đã phát giác được có một cỗ âm khí cực kỳ cường đại, từ đáy nước khuếch tán ra, ẩn ẩn hình thành một mảnh thuỷ vực hình vuông độc đáo. Vùng thuỷ vực kia lạnh lẽo hơn nhiều so với chung quanh, mà đặc biệt thanh tịnh, giống như thùng nước.

Chỉ là nơi đó không hề có cá bơi.

Bầy cá dưới nước đều đi đường vòng, ngay cả thủy tảo và sinh vật vi phạm cũng không thấy chút nào, quả thực là một vùng cấm chết chóc!

Một tay ta nắm chặt Vô Hình Châm, đầu tiên là du đãng một vòng quanh khu vực kia.

Phạm vi không lớn, chỉ khoảng bảy tám chục mét.

Đáy sông nước bùn bùn cát, đều có vết tích bị vớt dọn dẹp.

Vừa rồi lúc ở trên bờ, nghe đám thủy thủ cận bờ nói, những năm gần đây nước sông có chút tăng lên. Sở dĩ để phòng ngừa nước sông tràn ra, ngay tại trước đây không lâu tổ chức rất nhiều nhân lực vật lực, triệt để thanh lý toàn bộ Đại Vận Hà một lần.

Xem ra, dưới mặt nước này vốn là chôn cất cái gì đó, lần này trong lúc vô ý thanh lý bùn cát lộ ra.

Ta lấy ra một cái rễ cây liễu dính đầy chu sa, ném mạnh vào trong.

Một luồng khói đen đột nhiên lao ra, nhanh chóng bao phủ rễ cây liễu.

Phịch một tiếng, một đạo bọt nước nổ lên, rễ liễu hóa thành một mảnh vụn màu đỏ tươi bay tán loạn bốn phía!

Không được! Âm khí trong phiến thuỷ vực này quá nặng, dĩ nhiên đã ám thành sát trận, một khi có sinh mệnh xông vào trong đó, tất nhiên phải chết.

Trách không được trong toàn bộ thuỷ vực, ngay cả một mảnh thủy thảo cũng không có sinh vật nhỏ!

Nhưng nếu đã không thể xông vào thì nên làm thế nào cho phải đây?

Ta nghĩ nghĩ, đem cành cây lúc mới được khắc vào Vạn Linh Tụ Hồn Trận lấy ra, gọi ra nữ quỷ Tần A muội.

Hồn phách Tần a muội phiêu tán ra, khom người với ta, quay đầu lại nhìn khu vực trước mắt, không khỏi sợ tới mức liên tục chùn bước, kinh ngạc nói: "Thiên sư, đây... đây chính là địa bàn của ác quỷ kia."

Ta nhìn nàng gật gật đầu, ý bảo ta biết. Sau đó chỉ vào bên trong, lại chỉ chỉ vào mình, ý bảo nàng dẫn đường cho ta. Ta muốn đi vào xem một chút.

Tần a muội vừa thấy, lại càng bị hù không nhẹ, lập tức bay ra thật xa, phảng phất muốn nhân cơ hội chạy trốn.

Ta quơ quơ cây châm vô hình trong tay nhắc nhở nàng, nếu như ngươi dám chạy, ta lập tức xử lý ngươi, để cho ngươi hồn phi phách tán! Ngay sau đó, lại lắc nhẹ rễ cây hòe với nàng một cái.

Ý tứ rất rõ ràng, nếu ngươi đồng ý dẫn đường, phối hợp với ta, vật này liền thuộc về ngươi.

Nàng mặc dù chỉ ở bên trong vài ngày thời gian, nhưng hồn phách so với lần đầu gặp cường đại hơn không ít, đây cũng chính là diệu dụng của Vạn Linh Tụ Hồn Trận. Có thể đem thiên địa linh khí chung quanh tụ tập lại, vô luận nhân quỷ, chỉ cần ở bên này tu luyện, tự nhiên làm ít mà hiệu quả nhiều.

Đương nhiên, tu vi của ta còn xa mới đủ, đối với trận pháp này cũng không có đủ để nghiên cứu triệt để. So với Vạn Linh Tụ Hồn Trận chân chính, quả thực chính là trên trời dưới đất.

Bất quá, đối với Tần a muội mà nói, đó chính là thứ đồ tốt ngay cả tưởng tượng cũng chưa từng nghĩ tới!

Nàng nhìn cây châm vô hình trong tay ta, lại nhìn rễ cây hòe, rốt cuộc hạ quyết tâm, quay người lao vào mảnh thuỷ vực băng lãnh trong suốt kia.

Ta bảo nàng đi trước dẫn đường, cũng không phải muốn nàng đi làm đá dò đường, thuần túy là muốn hại nàng.

Mà thủ đoạn ác quỷ này sử dụng quá hung hãn, hơn nữa tất cả đều là âm khí.

Bản thân Tần a muội chính là quỷ hồn, cho nên âm khí căn bản không thương tổn được hắn. Mặc dù ác quỷ kia phát hiện ra sự tồn tại của nàng, muốn giết nàng, cũng sẽ không dùng phương pháp này. Mà theo lời nàng, trực tiếp hiển thân, kéo nàng nát bấy.

Đến lúc đó, ta có thể thừa cơ ra tay rồi!

Lại nói, bảo nàng đánh tiền trận, tác dụng lớn nhất chính là phá giải sát trận, theo sát phía sau nàng, âm sát khí trong thuỷ vực cũng không cách nào tạo thành thương tổn đối với ta.

Cái này cũng tính là một loại biến tướng hợp tác đi.

Hai chúng ta, mỗi người một quỷ, một trước một sau, đi về phía trước không bao xa.

Sóng nước đột nhiên lật một cái mãnh liệt, mắt thấy một đoàn hắc khí bay thẳng đến.

Đến gần thêm một chút, mới phát hiện đó là một cỗ quỷ ảnh cao lớn đen nhánh, mặc đại giới rộng bào đang giương nanh múa vuốt bơi tới chúng ta!

Tần a muội đột nhiên cả kinh, thân thể vốn do âm khí tụ tập mà thành run lên nhè nhẹ, cơ hồ lập tức muốn phá tan.

Khí thế của tên kia rất mạnh mẽ, uy thế rất tê tê, dù là trong đám Quỷ Vương cũng xem như là người nổi bật, muốn đối phó với một tên tiểu quỷ như Tần a muội, quả thực rất dễ dàng!

Ta đang điên cuồng bơi về phía ác quỷ kia, "Bá" vung tay lên, cây kim vô hình, cành cây Hòe đồng thời bay ra!

Chương một ngàn bảy trăm bảy mươi mốt, Trầm Giang Thiết Ngưu

Châm vô hình nhắm ngay vào ác quỷ, rễ cây Hòe là ném cho Tần a muội.

Mặc dù Tần a muội chỉ là quỷ hồn mà thôi, nhưng ta cũng không thể thất tín với nàng, thật sự coi nàng như pháo hôi chết thay.

Tần a muội đang sợ hãi không chỗ tránh được, vừa thấy rễ cây hòe đến, vội vàng cắm đầu chui vào.

Ác quỷ kia vỗ tay một cái, châm Vô Hình đã giết tới.

Xoẹt một tiếng, đâm xuyên qua thân thể ác quỷ!

Châm vô hình tuy nhỏ, nhưng lực lượng ngưng tụ ở phía trên lại cực kỳ cường đại, hơn nữa theo tu vi của ta không ngừng tăng cao, dưới tình huống toàn lực này đương nhiên không thể coi thường, cho dù là Quỷ Vương cũng không phải là đối thủ!

Tiểu vô hình châm nho nhỏ từ trên người quỷ ảnh xuyên qua, lại nổ ra một lỗ tròn to bằng nắm tay, không ngừng xì xì bốc khói.

Ác quỷ kia căn bản căn bản không ngờ tới, ta lại còn có thủ đoạn như vậy, ngây ngốc tại chỗ mấy giây.

Nhưng ta nào sẽ để lại cho hắn cơ hội gì, liên tiếp ném liền mười mấy tấm phù chú tới.

Lôi quang, khu hồn, diệt phách, Ly Hỏa, phi thi...

Tên kia bỗng nhiên bị ta đánh trở tay không kịp, lập tức thân hình màu đen ngòm bị tạc trăm ngàn lỗ, khói đen bốc lên hừng hực.

bong bóng nước ùng ục bốc thẳng lên.

Tên kia bị đánh thê thảm vô cùng, bỗng nhiên thẹn quá hoá giận, nắm chặt hai quyền nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình đột nhiên biến lớn, đen nghìn nghịt giống như đỉnh mây đen điên cuồng đập xuống ta!

Bọt nước cuồn cuộn, một cơn sóng nước cuồn cuộn ánh sáng đen vọt tới trước mặt!

"Tới hay lắm!" Ta thầm niệm một tiếng, làm bộ muốn xông lên, trước khi tiến vào sóng lại mạnh mẽ đè xuống, từ dưới nước chui lên, trực tiếp lách qua nó.

Tuy rằng trong lúc nhất thời ta đã đè được nó, nhưng cái tên này dù sao cũng là người nổi bật trong Quỷ Vương, không phải dễ dàng có thể giết chết như vậy.

Hơn nữa, nơi đây chính là địa bàn của nó, lại đang ở dưới nước đánh nhau say sưa lâu dài, chỉ có thể càng ngày càng bất lợi với ta.

Nhân lúc lách qua nó, tra xét rõ ràng nó rốt cuộc đang thủ hộ thứ gì, đây mới là chuyện đứng đắn!

Ác quỷ kia một quyền đập vào hư không, trước mắt ta lách qua đường tiến lên, lập tức giận không kềm được, một bên thúc giục tầng tầng sóng nước, một bên lắc lư thân hình to lớn điên cuồng đuổi theo.

Vùng thuỷ vực này vốn cũng không lớn lắm, chu vi cũng chỉ hơn mười mét, vừa rồi ác chiến đã xâm nhập hơn hai mươi mét. Một phen bơi lội này của ta rất nhanh đã đến trung tâm thuỷ vực.

Xa xa nhìn thấy trong nước bùn dưới sông, tựa hồ nửa nằm một vật gì đó, toàn thân đen nhánh, hình thể to lớn.

Luồng khí âm hàn vô cùng lạnh lẽo kia chính là từ thứ này phát ra!

Mắt thấy bóng đen kia càng đuổi càng gần, lập tức muốn vọt tới trước mặt, ta cũng không kịp nhìn kỹ, vung tay đánh ra một đạo Phong Ấn Phù.

Ầm!

Một đạo thanh quang nổ tung.

Trên cự vật đen nhánh sáng lên một mảnh hồng quang, đồng thời bóng đen đuổi theo phía sau ta đột nhiên dừng lại một chút, tựa như bị vật gì đó cuốn lấy tay chân, lập tức không thể động đậy.

Oanh oanh! Con quái vật kia đột nhiên lay động mãnh liệt, kéo theo nước bùn văng tung tóe khắp nơi, mặt nước nhất thời đục ngầu.

"Không xong!" Tên này muốn phá vỡ phù chú!

Ta vội vàng vung tay lên, đem phong ấn phù vứt đi.

Bùm bùm bùm bùm!

Bảy tám đạo phù lục phong ấn trung liên tiếp bay xuống, thanh quang sáng lóng lánh phía dưới, nước bùn vẩy ra, sóng nước cuồn cuộn.

Tên kia rốt cuộc vẫn không nhúc nhích, quay đầu nhìn lại, bóng đen vừa đuổi sát phía sau cũng biến mất.

Xem ra thứ này chính là âm vật ký thân của nó, một khi phong ấn bản vật, cho dù hắn có bản sự cực lớn cũng không thi triển ra được.

Chỉ là có chút không nghĩ tới, bản lĩnh của tên gia hỏa này lại rộng lớn như thế, đã bị ta áp lên một đạo Phong Ấn Phù, vẫn có thể gây nên sóng gió lớn như vậy, thiếu chút nữa bị nó phá giải! Nếu không phải từ lúc ta học được Âm Phù Kinh đến nay, ta đã khắc vẽ không ít phong ấn phù vẫn không có chỗ dùng, thật không phong được nó!

Đợi đến khi nước bùn rơi hết, mặt nước mát mẻ hơn một chút, ta nhích lại gần xem xét, lúc này mới phát hiện ra đó là một ngọn núi thật lớn.

Đó là một con trâu.

Con trâu khổng lồ hoàn toàn được chế tạo từ Hỗn Thiết.

Hai góc như trăng tròn, hai mắt mở trừng, bức vẽ vô cùng sống động, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại, kêu ò ò đầy vui sướng.

Ta chạy quanh trâu sắt hai vòng, lúc này mới phát hiện, dưới lớp bùn lầy che giấu, hình như trên thân trâu còn khắc chữ gì đó.

Lau đi nước bùn, bên trên viết: "Thiết Ngưu trấn phục sóng, muôn đời hưởng an bình." Bên dưới là đại nghiệp nguyên lão.

Đại nghiệp?

Kia không phải là Dĩ đế tuổi tác sao?

À, đúng rồi, kênh đào lớn cũng là thời kỳ Nghệ đế mở.

Bình thường lúc đào bới lòng sông, đều sẽ cử hành đại lễ tế tự, sau đó đem một con Hỗn Thiết Cự Ngưu và cả tế phẩm ném vào trong sông, để trấn áp nước sông, phù hộ hai bờ sông mưa thuận gió hoà.

Xem ra, con trâu sắt này chính là thời điểm đầu kinh đô mở sông lớn, bị ném vào.

Sóng nước trải qua nhiều năm cuồn cuộn, bùn cát chảy ngược, vùi lấp nơi này.

Chắc là gần đây dọn dẹp đường sông, đào nước bùn bên cạnh lên, lúc này mới tái hiện ở thế giới này!

Âm linh ký cư trong trâu sắt cũng bởi vậy mà tỉnh lại, lần nữa gây sóng gió.

Chỉ là hành vi của gia hỏa này lại có chút cổ quái.

Vừa không giết người, vừa lật thuyền, lại không lật thuyền, chỉ kéo thuyền gỗ, không cho đi về phía trước, như đang đùa bỡn, rốt cuộc kẻ này muốn làm gì đây?

Ta đi quanh trâu sắt một vòng, cẩn thận xem xét, xác thực không có chỗ nào sơ hở, lúc này mới quay người nhặt rễ cây hòe lên mặt nước.

Lão tướng và Tam Man Tử, vừa thấy ta bơi lên, lập tức chạy tới kéo ta lên thuyền.

"Đại sư, thế nào?" Ta vừa mới tháo trùm đầu xuống, Tam Man Tử đã khẩn cấp hỏi.

"Ngươi xem hiện tại chúng ta đang ở đâu?" Ta cười nói với hắn.

Tam man tử lúc này mới chú ý tới, nơi ta trồi lên mặt nước chính là thuỷ vực thường xuyên xảy ra chuyện, hiện tại thuyền nhỏ này liền bình yên vô sự trôi nổi ở phía trên.

"Đại sư quả nhiên lợi hại!" Tam Man Tử vui vẻ ra mặt tán dương: "So với tên gà mờ chỉ biết khoác lác kia còn tốt hơn nhiều! Nhưng... cố sự của tên kia lại rất dễ nghe."

chèo thuyền nhỏ đi không bao xa, liền thấy xa xa có mười mấy chiếc thuyền gỗ nhỏ tụ lại chỗ chúng ta.

Đến gần thêm chút nữa, lúc này mới phát hiện, đúng là Lý Ma Tử cùng một đám huynh đệ Chử Bằng.

Tam Man Tử không đợi đội thuyền tới gần, đã kéo giọng hét lớn: "Đã giải quyết xong! Thủy Quỷ bị đại sư tiêu diệt, chúng ta lại có thể ở trên kênh đào này xin cơm ăn rồi!"

Đối diện vừa nghe, lập tức vui vẻ cười ha hả.

Đêm đó, lão giả và một đám huynh đệ liên tiếp mời rượu ta, thịnh tình khó mà nhịn được, ta uống đến say mèm, Lý mặt rỗ vậy mà cũng phá thiên hoang ôm chặt bình rượu, nói cái gì cũng không buông tay.

Thẳng đến xế chiều hôm sau, lúc này ta mới tỉnh lại, cảm giác khát nước lợi hại, liền mơ màng màng xuống giường, muốn rót nước uống.

Bình nước trống không, bên ngoài phòng không có lấy một người.

Ta mang theo ấm nước ra khỏi phòng, chỉ thấy một đám huynh đệ Đào Ngột ủ rũ ngồi xổm ở cửa, nghe thấy tiếng bước chân của ta, bọn họ quay đầu nhìn, lại quay trở về. Chẳng những ngay cả chào hỏi cũng không đánh, mà vẻ mặt càng lạnh lùng.

Thậm chí, còn có một hán tử mặt đầy râu, hướng về phía ta nhổ một ngụm nước bọt.

Đây là có chuyện gì?

Từ khi ta lên thuyền tới nay, ăn mặc, ở kỹ càng cực kỳ cẩn thận, đây là chuyện chưa bao giờ phát sinh a. Hơn nữa ngày hôm qua ta vừa mới giúp bọn họ tiêu diệt Thủy Quỷ, bọn họ còn luôn miệng nói ta là đại ân nhân của Côn Bằng bang sao?

Sao sau một đêm đã trở nên lạnh lùng như vậy, thậm chí còn không khác gì kẻ thù.

"Huynh đệ, sao thế?" Ta đi tới, vỗ vỗ bả vai một tên nhóc con gần nhất hỏi.

"Sao vậy, ngươi nói sao vậy?" Gã râu xồm trong đống người đứng bật dậy, hét lớn với ta: "Ngươi là tên lừa đảo, còn mặt dày hỏi làm sao, nếu không phải Trương thúc có dặn dò, ta đã sớm ném ngươi xuống sông rồi! Mau cút đi."

"Đúng vậy, còn nói cái gì mà đại sư! Thật sự chưa từng thấy ngươi vô liêm sỉ như vậy."

"Phì! Còn mệnh sư, hại mạng người thôi."

Đệ nhất thiên thiên bảy bảy ngàn tam man tử chết.

Lần này, ta càng mơ hồ hơn.

Nhưng đám huynh đệ này căn bản là không muốn nói thêm gì, liên tục mắng ta một trận, sau đó phun ra nước miếng, trợn mắt, trong khoảnh khắc liền biến mất sạch sẽ, phảng phất ngây ngốc cùng ta trong chốc lát đều là chuyện rất nhục nhã.

Ta sửng sốt nửa ngày, cũng quên chuyện khát nước, hướng về phía nhà ông lão mang đầu đi tới.

Lão giả tựa đầu vào cửa, vẻ mặt khổ sở, giương mí mắt nhìn ta, cũng không lên tiếng.

"Lão nhân gia, xảy ra chuyện gì?" Ta ngồi xổm người xuống hỏi.

Lão đầu nhi này chính là người từng trải, mang theo bạn Côn Bằng đi trên kênh đào hơn nửa đời người, sóng gió gì mà chưa thấy qua. Có thể đem hắn bức ra bộ dáng thê thảm này, khẳng định là xảy ra đại sự gì đó.

"Tiểu ca nhi, Tam Man Tử chết rồi." Lão đầu nhi còn chưa đáp lời, Lý Ma Tử từ trong phòng đi ra, rất là bi thương nói.

"Cái gì?" Ta vừa nghe lời này, tửu kình của Túc Dạ lập tức tỉnh hơn phân nửa, cực kỳ kinh ngạc hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

"Sáng sớm hôm nay, Tam Man Tử nói muốn đi qua thủy đạo một chuyến, dẫn theo hai người đi qua chỗ ngươi diệt Thủy Quỷ hôm qua. Sau đó... Sau đó thuyền lật, Tam Man Tử vì cứu hai người khác mà không thể đi lên."

Rặc rặc một tiếng, ấm nước ta xách ở trong tay rơi xuống đất vỡ nát.

"Điều này sao có thể!" Ta có chút không dám tin kinh ngạc nói: "Hôm qua rõ ràng ta phong ấn con Thiết Ngưu thủy quỷ kia sống nhờ a! Tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì nữa."

"Hơn nữa cho dù ta không áp chế được nó thì trước đây nó cũng chỉ ngăn chặn thuyền gỗ, không cho các ngươi đi qua sao? Sao lần này lại giết người rồi."

Lý mặt rỗ nhìn lén ta một cái, có chút lo lắng không đủ nói: "Cũng có thể... Cũng có thể là Thủy Quỷ bị ngươi đánh một trận, thẹn quá hóa giận, vì vậy đại khai sát giới cũng không chừng."

Lần này ta rốt cuộc minh bạch, vừa rồi những huynh đệ kia vì sao không để ý tới ta, thậm chí còn đối xử xấu xa với ta.

Bọn họ cũng cho là như vậy. Bọn họ cho rằng ta chẳng những không chế ngự được Thủy Quỷ, ngược lại còn khơi dậy lửa giận của nó, lần này đều chuyển giá lên người Tam Man tử, do đó hại nó mất mạng.

"Lão nhân gia, Tam Man Tử thật sự đã chết ở chỗ hôm qua rồi sao?" Ta vẫn có chút không tin hỏi.

"Không phải chỗ đó..." Lão giả lắc đầu, uể oải nói: "Nhưng cũng cách chỗ thuyền kia không xa. Song Uyển Tử nghe được nói, ngay chỗ hơn ba mươi mét phía dưới có một vòng xoáy lớn, từ trên mặt nước nhìn không ra cái gì cả. Nhưng thuyền vừa tới nơi đó, liền lập tức bị hút vào. Dựa theo kinh nghiệm của thuyền, đều sẽ đánh ngược về phía cao quá xa., Xoay quay mũi thuyền, nhưng vòng xoáy này rất kỳ quái, là ngược dòng nước, ngươi vừa đánh thuyền, vừa vặn lấp vào, còn muốn chạy thì không kịp rồi! Thời khắc cuối cùng, mỗi tay tam man tử ném hai người bọn họ ra, nhưng chính hắn..."

"Đã chìm dưới đáy nước."

"Buổi sáng ta đã đi xem, chỗ đó quá hung hiểm, đến cả một thi thể cũng không vớt ra được." Lão cầm đầu thở dài nói.

"Trương đại sư, người không cần phải áy náy, điều này không liên quan gì đến ngươi cả. Lần này Tam Man tử không phải chết trên người Thủy Quỷ mà là chết ở trên thủy đạo. Tục ngữ nói, đánh chết cứng miệng, chết đuối biết nước. Kể từ khi chúng ta bước lên thuyền, gia nhập Côn Bằng bang vào thời khắc ấy, đã định trước cả đời chỉ dựa vào nước để kiếm cơm, cuối cùng chắc chắn là chết trên đường thủy. Bao nhiêu đời đệ tử đều đi qua như vậy, trong kênh đào có bao nhiêu tiền bối chứ."

Lão gật đầu không chút trách cứ ý tứ của ta, vừa rồi hắn không nói chuyện với ta, chỉ là tin tức Tam Man Tử khiến hắn đau lòng.

Dù vậy, trong lòng ta cũng rất không thoải mái.

Lúc trước, chính là bởi vì ta ngẫu nhiên ném một hòn đá nhỏ đánh trúng Tam Man tử khiến cho một phen đấu đá vang lên, do đó mà một đám đàn ông cao to hàm hậu này, thậm chí ngay ngày hôm qua, còn cùng nhau thoải mái chè chén.

Trong nháy mắt, âm dương cách nhau cả hai...

Có lẽ, lão già nói rất đúng, Tam Man Tử không phải chết vì ta, không phải chết trên người Thủy Quỷ.

Thế nhưng nếu không có ta phong ấn Thiết Ngưu, căn bản hắn không cách nào thông qua vùng thủy vực kia, càng không gặp phải vòng xoáy quái dị kia, cũng sẽ không chết.

Hiện tại, hắn đã chết, thi thể còn ở vận chuyển trong sông, nhưng ta lại bất lực!

"Lão nhân gia, ta nghĩ đến trên sông nhìn xem, nhìn xem có biện pháp vớt thi thể mọi rợ lên hay không."

"Đừng đi, đây cũng là mạng của hắn a." Lão quay đầu thở dài một hơi nói: "Người của bang Côn Bằng chúng ta không thích táng đất, đừng nói là chết ở vận hà, cho dù chết trong nhà, cũng sẽ nương tay xuống sông. Coi như là... Coi như là hắn đi trước một bước, đánh lão đầu tử chúng ta tiến lên trước đi."

"Lão nhân gia, ngươi để cho ta đi xem một chút đi, vạn nhất kia vòng xoáy thực sự là ác quỷ quấy phá đây? Cũng không thể trơ mắt nhìn nó hại người a?"

Lão giả nghe đến đây, lúc này mới đứng dậy nói: "Tốt, ta đi cùng ngươi!"

Lúc hai người chúng ta đi ra ngoài, những huynh đệ Côn Bằng khác, nhìn ta với vẻ mặt rất khó coi.

Ta hoàn toàn không trách bọn họ, Tam man tử là huynh đệ tốt của bọn họ, đột nhiên chết như vậy, trong lòng rất khó chịu, cũng không thể để bọn họ đi vòng xoáy, hận nước sông chứ? Nếu có thể đem thù hận này chất lên người ta, bọn họ sẽ dễ chịu hơn một chút, ta tình nguyện chịu đựng.

Kỳ thật, trong lòng ta làm sao dễ chịu được?

Ta và lão giơ đầu chèo thuyền nhỏ, lại hướng vùng thuỷ vực kia vạch qua.

Cách thật xa, ta cảm giác được có một cỗ âm khí cực kỳ mãnh liệt đang không ngừng tụ tập ở phía trước, cường đại hơn rất nhiều so với lần đầu tiên ta tới!

"Không tốt! Mau quay đầu lại." Ta kinh sợ kêu lên.

Két!

Trong trời quang đãng đột nhiên xuất hiện một tia chớp!

Tia chớp kia không lệch không lệch, vừa vặn đánh vào trung tâm một mảng thuỷ vực phía trước.

Ầm!

Sóng nước cuồn cuộn, một cột nước lớn mấy mét mãnh liệt phóng lên trời, vươn lên mặt nước hơn hai mươi mét! Đỉnh đầu sóng là một đầu đại thiết ngưu toàn thân đen nhánh.

Phảng phất giương sừng trừng mắt, nghiêm túc nhìn chúng ta!

Ngay sau đó Thiết Ngưu nhảy xuống nước, tóe lên một mảnh sóng lớn cao hơn đầu người cuốn về phía chúng ta.

Hô một chút, đẩy thuyền nhỏ ra thật xa!

Nước sông xối xả làm toàn thân hai người chúng ta ướt đẫm, chúng ta tranh thủ chèo thuyền bơi về phía bờ, trên mặt nước lại khôi phục bình tĩnh.

Đây chính là phong ấn đã được giải khai!

...

Hôm qua ta dán trên người Thiết Ngưu bảy tám đạo phong ấn đều mất đi tác dụng, ác quỷ kia lại tái hiện trên đời rồi!

Ta vừa đến bờ đã đứng ngay trước mặt đông đảo huynh đệ Côn Bằng gật đầu nói: "Lão nhân gia, người cũng thấy đấy! Ác quỷ kia lần nữa xuất thế, ta nhất định phải tiêu diệt nó."

"Diệt cái gì mà diệt?" Gã râu xồm trong đám người nói: "Ngày hôm qua ngươi còn nói tiêu diệt nó đấy, nhưng kết quả thì sao?"

"Đúng đấy, ngươi cũng thôi đi! Còn muốn bồi thêm mấy mạng người vào nữa?"

"Tên lừa đảo nhà ngươi, mau cút đi!"

"Lão tử không đem ngươi vẫn vào sông cho Vương Bát ăn, coi như ngươi tiện nghi, còn đến gạt người? Cho tới bây giờ ở đâu ra cút cho ta vậy chứ."

"Im hết cho ta!" Lão già giận dữ quát một tiếng.

Tất cả mọi người đều không lên tiếng, nhưng ánh mắt từng người nhìn về phía ta đều tràn ngập phẫn nộ!

"Các ngươi ngẫm lại, người ta là đang mưu đồ cái gì? Chúng ta là ở trên con đường nước này xin cơm ăn, nhưng người ta, căn bản không cần mạo hiểm như vậy. Tam Man Tử đã chết ở trên sông không giả, nhưng ngươi có thể làm quái nhân gia sao?"

"Quy củ thời lão nói như thế nào? Ác quỷ trừ đi, tam gia sinh tế, mệnh sư ý khai thông. Lúc hắn đi chảy nước, đã hỏi qua mệnh sư sao? Đây là hắn tự tìm, không trách người bên cạnh! Hiện tại các ngươi đối với nhân gia như vậy, hắn hoàn toàn có thể xoay người đi, vừa không thương danh, lại không thương lợi. Nhưng hắn lại càng muốn lưu lại, tiếp tục giúp chúng ta diệt trừ ác quỷ, các ngươi không thành thật nghe, còn lấy mặt mũi nào nói cho ta ba ý tứ! Cũng không nhanh nhận lỗi!"

Mọi người vừa thấy lão đầu nhi phát hỏa, vội vàng chắp tay thi lễ.

Nhưng ta nhìn ra, bọn họ mặc dù có chút xấu hổ, nhưng bồi lễ này cũng không quá rõ ràng. Ít nhất không thể kính trọng ta như lúc trước.

"Ta tin ngươi! Muốn diệt trừ ác quỷ thì sớm muộn gì cũng sẽ trở thành tai họa, ngươi cứ nói làm cách nào để trừ khử đi!" Lão giả quay đầu nhìn ta chầm chầm rồi nói.

Đệ nhất thiên thiên bát thất tam thiên Quỷ Đế thêm (chương)

"Đa tạ!" Ta hướng về phía lão giả chắp tay chào.

Cho đến lúc này, lão tướng vẫn như cũ lực lượng bàn tán, đứng ở bên ta, làm ta cảm động, càng thêm kiên định nhất định phải diệt trừ ác quỷ, báo thù tín niệm cho Tam Man Tử.

Lập tức mở ra một danh sách, bảo bọn họ giúp ta đi chuẩn bị một ít đồ vật.

Ông lão điều chỉnh từng cái đầu lâu xuống dưới.

Đêm hôm đó, thừa dịp ánh trăng, đội thuyền chở đủ các loại đồ vật, lại đi về phía vùng thuỷ vực kia!

Cách phía trước rất xa, ta đã bảo bọn họ bỏ thùng gỗ dán đầy phù chú xuống, lập tức tự mình vẽ lên một chiếc thuyền nhỏ, theo sát thùng gỗ xuôi dòng xuống.

Phía trước thuỷ vực dâng lên một mảnh sương mù dày đặc, cách rất xa cũng không thấy rõ.

"Thiên địa hốt hoảng, thủy hỏa vô lương, trừ đạo, ban cho ta Hoa Thường!" Ta độc lập đầu thuyền, chỉ thiên hét to, tiếng nói vừa ra, ở trên trán quẹt một đạo chu sa.

Xoạt một tiếng, chu sa trên trán đột nhiên tỏa sáng, lập tức ánh trăng tối sầm lại, quanh thân ta đều phủ lên một tầng ánh sáng, giống như được phủ thêm một lớp quần áo sặc sỡ bằng nước!

Đây là một trong những phương pháp mượn áo được ghi chép trong Âm Phù Kinh.

Mượn y phục và thiên địa, hóa thành vô cực!

Mượn lửa sinh quang, không sợ thiêu đốt!

Mượn thủy sinh gợn, không sợ sóng lớn!

Bản lĩnh của ác quỷ này cao cường, hung hãn hơn nhiều Quỷ Vương bình thường, hơn nữa lại còn ở trong nước, trên địa bàn của hắn.

Nếu không phải dùng pháp thuật bực này, sợ là tiện tay làm một cơn sóng lớn ta sẽ bị người ta ngửa mặt thuyền, càng không nói đến đấu giết thủ thắng gì!

"Ngưu đấu tham tinh, Kháng Vĩ giác..." Ta giơ tay chỉ vào thùng gỗ ở gần bên người ta.

Từng thùng gỗ lơ lửng trên mặt nước, giống như những lão binh có thể kinh qua chiến trận, theo mệnh lệnh của ta liên tiếp ra khỏi miệng, sắp xếp theo vị trí hai mươi tám tinh tú ở phía dưới.

Đã muốn trực tiếp chém giết, ta tuyệt đối sẽ không lưu thủ đoạn sau, mảnh thủy vực này là địa bàn của đối phương, nhưng Mãn Thiên Tinh Đấu là quân tiếp viện của ta!

Lấy trời chống nước!

Dùng chính đối tà!

"Hai mươi tám tinh tú, phá!"

Xoẹt một tiếng, theo tiếng hô to của ta, sương mù dày đặc trước mặt lập tức tan đi hai bên, trên dưới kênh đào trong suốt vô cùng.

Phía trước cách đó không xa trên mặt nước, nổi lơ lửng hai bóng người đen sì.

Phía trước có một người mặc long bào bằng gấm, đầu đội Đế Vương Bàn Long Quan, sắc mặt không thấy rõ ngũ quan, nhưng hai con mắt kia lại sáng ngời dị thường, hai tay chắp sau lưng hơi lơ lửng ở trên mặt nước, thản nhiên nhìn ta.

Kẻ phía sau thân ảnh rất cao lớn kia, chính là kẻ đã kịch chiến với ta ngày hôm qua, lúc này cũng đã đổi một thân chiến giáp bằng thép ròng, tay mang theo một sợi dây thừng vừa thô vừa to, trợn mắt nhìn ta!

Vừa nhìn thấy hai thân ảnh này, ta lập tức sững sờ.

Sao hai con Thủy Quỷ này lại như vậy?

Đúng rồi!

Ngày hôm qua phong ấn, Thủy Quỷ to con kia đi theo xa xa ra sau lưng ta, cách Thiết Ngưu còn có chút khoảng cách. Sau khi đạo phù chú thứ nhất của ta rơi lên, rõ ràng gã bị trấn áp, tạm thời không thể động đậy. Mà một cỗ khác phóng lên tận trời, cơ hồ sẽ chấn vỡ phong ấn từ trong người Thiết Ngưu phát ra.

Chỉ là lúc ấy ta căn bản không nghĩ tới, lại có hai Thủy Quỷ!

Càng khiến ta kinh ngạc là, hai người này đều thay đổi trang phục khi còn sống, xem ra đây là thân phận chân thật của hai người bọn họ.

Một hoàng đế, một tướng quân.

Hoàng đế Âm Linh sống nhờ trong Trầm Hà Thiết Ngưu?

Lẽ nào, tên này chính là Dĩ đế tu tạo ra Đại Vận Hà?

"Tên ác quỷ nhà ngươi có phải là Dương Quảng không?" Ta hỏi.

"Này!" Vị tướng quân cao lớn sau lưng, tiến lên trước một bước, giận dữ hét lớn: "Bệ hạ thánh danh, há là loại tiểu dân như ngươi tùy ý uống! Mau nhận lấy cái chết đi!" Nói xong vung mạnh sợi dây thừng dài trong tay lên, điên cuồng đập về phía ta.

Dây thừng dài kia phảng phất có thể chỉ dẫn gợn sóng, trong chốc lát một con sóng lớn lăng không dâng lên, cuốn tới ta.

Ta đã có áo nước trên người, sóng lớn kia cũng không thể làm tổn thương ta mảy may, thậm chí ngay cả nửa hạt nước cũng không chạm được đến ta, vừa đến trước mặt liền tự động tách ra hai bên.

"Xem ra tên ngu xuẩn nhà ngươi còn chưa chịu đủ đau khổ!" Ta cười lạnh một tiếng, vung tay quăng ra Châm Vô Hình, đồng thời thúc dục thuyền nhỏ tiến lên, xông về phía trước.

Vô hình châm lóe lên một đạo lưu quang, đón đầu đánh tới thân ảnh khổng lồ kia.

Mà ta thì độc lập đầu thuyền, phá vỡ tầng tầng bọt nước, vọt thẳng hướng âm linh mặc long bào.

Tên vừa rồi kia cũng đã thừa nhận, âm linh trước mặt này chính là Tự Đế!

Gia hỏa này xem ra là chết không cam lòng, vậy mà giấu ở trong thiết ngưu âm hồn bất tán.

Ngươi muốn làm gì đây? Là định tái tạo lại đế quốc Đại Tùy trên kênh đào này sao?

Nói hay lắm, ta liền cho ngươi một phản binh nổi lên bốn phía!

"Giết!" Ta cắn đầu ngón tay, mãnh liệt điểm một cái.

Leng keng leng keng leng keng...

thùng gỗ lơ lửng ở bốn phía đột nhiên nhảy lên, giống như phục binh, nhanh chóng vô cùng hướng về phía Xi Đế vây giết.

Đây chính là Nhị Thập Bát Tinh Tru Tà đại trận! Cho dù là cấp bậc Quỷ Tiên một khi bị vây ở trong đó, cũng khó thoát khỏi cái chết!

Đại tướng lúc trước hướng ta hướng tới, nhất thời kinh hãi thất sắc, vội vàng che ở trước người Dĩ đế.

Nhưng Xi Đế lại xử sự không sợ hãi khẽ giơ tay lên, đột nhiên, hắn giống như nhận ra cái gì, hướng xa xa nhìn thoáng qua, lại buông tay xuống, thoáng cái từ ngực rút ra một quả cầu đen nhỏ.

Ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai mươi tám thùng gỗ đồng thời nổ tung!

Liên tiếp tiếng nổ đinh tai nhức óc, toàn bộ sông vận chuyển, phảng phất bị quẩn viên gạch quét một phen.

Mấy chục cột nước phóng lên trời, mưa đầy trời không ngừng rơi xuống, khói bụi cuồn cuộn tràn ngập bốn phía, đạo đạo gió lạnh buốt không ngừng xoay quanh.

Lần này là ta chuẩn bị Tru Tà đại trận, mượn rất nhiều kỳ môn thuật, đạo pháp Âm Dương, cho dù cấp bậc Quỷ Tiên bị lần này nổ tung chắc chắn cũng phải chết!

Nhưng khi cột nước hạ xuống, hết thảy đều kết thúc.

Phía xa trên mặt nước vẫn trôi nổi hai người như cũ.

Một người là Tùy Đế, một người là hắc giáp tướng quân tay mang trường thắng.

Tướng quân kia có chút chật vật, âm khí ngưng tụ thành thân thể dĩ nhiên bị nổ ra vài vết rách, đang xì xì không ngừng bốc lên khói đen cuồn cuộn.

Nhưng Xi Đế lại không tổn thương chút lông tóc nào, chỉ là quả cầu đen nhỏ trong tay nhỏ hơn chút.

Đại trận này không ngờ lại không nổ chết hắn!

Ta luống cuống dừng thuyền nhỏ lại, xem xét, trên đỉnh đầu gia hỏa này vậy mà lơ lửng ba tầng vầng sáng màu đen nhánh, ẩn ẩn phát lạnh.

Đây là... Quỷ đế!

Thế mà Tự đế lại có được tu vi Quỷ Đế!

Quỷ Đế là cấp bậc cao nhất trong âm linh, cao hơn Quỷ Vương và Quỷ Tiên, có thể nói là Vương Giả mạnh nhất trong âm linh, cho tới nay là lần đầu tiên ta gặp phải Quỷ Đế.

Trách không được vừa rồi mắt thấy đại trận đánh tới, hắn thờ ơ như vậy, lấy tu vi của hắn, trận pháp này căn bản không làm gì được hắn!

Nhưng mà, hắn vốn có thể ở thời điểm chưa hoàn thành của đại trận thì dễ như trở bàn tay, tại sao lại để cho trận pháp này áp sát người?

Hắn vừa mới hướng nơi xa nhìn một cái, nơi đó có thứ gì khiến hắn kiêng kị chăng?

"Với tuổi của ngươi, có thể đạt tới tu vi như thế, thật sự là hiếm thấy, nếu tinh tiến thêm chút thời gian, sợ là càng thêm khó khăn." Tùy tay Sa Đế phủi phủi góc áo, nhìn ta khẽ gật đầu nói: "Có điều đạo pháp của ngươi có chút kỳ quái, vốn là Thuần Dương chi trận, lại bị ngươi dùng âm tà thuật thi triển ra, ta ngược lại muốn xem xem rốt cuộc ngươi có bao nhiêu lộ số." Nói xong, hắn nhẹ nhàng khoát tay.

Vù một tiếng!

Một con thủy long màu đen từ dưới mặt nước điên cuồng lao ra.

Đầu tiên, nghìn bảy trăm bảy mươi bốn ngàn chín trăm chín trăm chín mươi bảy, Trương Cửu Lân, Thủy Long.

Rồng nước này to cỡ thùng nước, dài chừng mấy chục mét, toàn thân lóe sáng đen nhánh, từng mảng lân giáp phản tôn ánh trăng chiếu rọi, há cái miệng to như chậu máu về phía ta!

Đây không phải là Thủy Long Thuật bình thường mà là Đế Tâm Quỷ Long.

Phàm là những khi tu luyện Âm Linh Đế Vương đến một trình độ nhất định, đều sẽ ngưng kết ra một đầu Quỷ Long hộ thân. Bởi vì từ xưa đến nay Hoàng Đế đã được khen là Thiên Tử Chân Long.

Trong truyền thuyết, con Quỷ Long này chuyên thôn phệ các loại hồn phách, mặc dù cấp bậc Quỷ Vương cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của nó!

Với thủ đoạn của ta lúc này, căn bản là không nghĩ ra cách đối phó nó như thế nào!

"Hống!" Con quỷ long kia liếc nhìn ta một cái, rồi điên cuồng bổ nhào về phía trước, sóng nước cũng theo đó mà quay cuồng.

Mắt thấy con Quỷ Long kia sắp vọt tới trước mặt, ta cũng không kịp nghĩ nhiều nữa.

Lập tức chỉ thành kiếm, ngưng tụ linh lực toàn thân, gầm lên một tiếng: "Trảm!"

Kinh Hồn Trảm!

Dù nó là quỷ long hay âm hồn cũng vậy, cuối cùng vẫn là tà vật.

Ta một tay kinh hồn trảm, chính là chuyên môn đối phó âm tà vật, đây cũng là đòn sát thủ đắc ý nhất của ta hiện nay!

Chỉ tiếc bên người ta không có đao kiếm gì, tạm thời chỉ có thể lấy chỉ làm kiếm!

Bốp! Một luồng hắc quang từ trên không chém xuống.

Quỷ Long đã vọt tới hai, ba mét bên cạnh ta, vừa thấy hắc quang chém xuống thì không khỏi cả kinh, mãnh liệt nghiêng người né sang một bên, lập tức đuôi lớn vung lên.

Hô! Một đạo âm phong lăng không bay lên, hắc vụ cuồn cuộn mang theo thủy khí lạnh như băng vọt tới trước mặt.

Sóng nước so với vừa rồi hoàn toàn không giống nhau.

Sóng nước tuy lớn, cuối cùng vẫn là nước, nhưng đây là hơi nước độc vụ, một khi hút vào nửa ngụm, lập tức sẽ đóng băng hồn phách, mất mạng tại chỗ!

Ta mặc dù có thể dựa vào tổn hao tu vi nguy hiểm ngạnh chống đỡ, nhưng ai cũng không muốn cùng thứ đồ chơi này cứng đối cứng!

Ta vội vàng điều khiển thuyền nhỏ, lui nhanh về phía sau.

Nhưng lùi nhanh hơn nữa, sao có thể nhanh hơn sương mù?

Pháp y thủy đạo nhiễm lên sương mù, lập tức ảm đạm phai mờ, dần dần trở nên trong suốt, ngay sau đó phù một tiếng vỡ vụn ra.

Ta vội vàng nín thở, ném ra một đạo phù chú.

Sương mù kia đánh tan pháp y xong, vốn cũng cực kỳ mỏng manh, lại bị phù chú xông lên, lập tức tiêu tán đi.

Nhưng lúc này Quỷ Long lại điên cuồng xông đến, một cái móng vuốt màu đen to lớn trực tiếp chụp vào tim ta.

"Trảm!" Ta hét lớn một tiếng, lại một luồng sáng đen lao ra ngoài.

Quỷ Long đã sớm phòng bị chiêu Kinh Hồn Trảm này của ta, cự trảo co rụt lại rồi mở ra, nhưng cái đầu rồng to lớn xấu xí kia lại mạnh mẽ vươn tới cắn vào cổ ta.

Ta ngay cả vội vàng ngửa người tránh né.

Nhưng ta lúc này đứng trên thuyền, vốn đã hành động bất tiện, lại là một chiêu Kinh Hồn Trảm vừa mới ra tay, tổn thất không ít linh lực. Lại nói, cho dù ta nhanh hơn, nào còn nhanh hơn quỷ long?

Mắt thấy từng chiếc răng nanh lóe sáng của Quỷ Long đã gần ngay trước mắt, ta dứt khoát hung hăng ôm lấy nó, trở lại cắn lên cổ nó!

Đây không phải là ta muốn tìm chết.

Mà là rồng và rắn, cổ bảy tấc đều là chỗ yếu hại của chúng.

Một khi nơi này bị công kích, phản ứng theo bản năng chính là né tránh, quả nhiên Quỷ Long kia cũng không ngờ ta lại còn có một chiêu như vậy!

Bá một tiếng co rụt đầu lại, tránh khỏi hai tay của ta, vung lên hai móng, chụp vào bụng của ta.

"Con bà nó chứ! Lão tử không chơi nữa!"

Con mẹ nó thằng nào muốn chơi thịt với quỷ long, đó chỉ là đầu óc có bệnh thôi!

Ta vốn cho rằng chiếm lĩnh chỗ thuỷ vực này chỉ là một tên Quỷ Vương mà thôi, cùng lắm là Quỷ Tiên, hai mươi tám Tinh Tú sát phạt tà trận lúc trước chuẩn bị đã đủ để ứng phó rồi. Ai có thể nghĩ tới lại còn có một tên Sa Đế cấp Quỷ Đế chứ! Hơn nữa còn có một tên Quỷ Long hung mãnh như vậy.

Hảo hán không chịu thiệt trước mắt! Ta lui về chuẩn bị một phen rồi mới chiến cũng không muộn.

Vừa nghĩ tới đây, ta không chút do dự quay người lại, nhảy vào trong nước, hướng về phía đội thuyền của Lý Ma Tử, để phòng ngừa ác quỷ tập kích bọn họ, ta ở nơi đó còn bố trí một phòng tuyến. Hơn nữa nơi đó cách xa Trầm Hà Thiết Ngưu., Cho dù Dĩ đế là cấp bậc Quỷ Đế, dù sao hắn vừa mới từ trong trâu bò ký cư tỉnh lại, không lâu sau khi rời xa vùng nước này, uy lực tự nhiên đại giảm. Ít nhất, con Quỷ Long này sẽ không thể hoạt động ở bên ngoài lĩnh vực của Tùy Đế.

Đương nhiên, mặc dù lúc này ta bất đắc dĩ, nhưng cũng có chút ngớ ngẩn!

Đứng trên thuyền cũng không thoát khỏi Quỷ Long, bơi trong nước thì nó càng nhanh hơn!

May mà, cách biên giới thuỷ vực không xa, khoảng cách mười mấy mét.

Ta vung tay chân dốc sức khua về phía trước.

Răng rắc! Quỷ Long một trảo đem thuyền gỗ mà ta vừa mới đứng lên bắt nát bấy, cuồng hống một tiếng cúi người đánh úp xuống.

Đúng lúc này, ta trơ mắt nhìn, trên mặt nước đột nhiên xuất hiện một cây côn nhỏ bằng đầu ngón tay.

Côn sắt kia dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, đột nhiên sinh ra một cái móc nhỏ, móc lên trên y phục trước ngực ta, lập tức có một cỗ lực lượng rất cường đại kéo mạnh một cái.

Ta giống như bị người ta ném vào mặt nước đá trôi, bay ra ngoài, trong nháy mắt rời thuỷ vực kia! Tiểu thiết côn cũng biến mất không thấy.

Ầm!

Ta mới vừa rời khỏi chỗ này, con Quỷ Long kia vừa vặn một trảo đánh xuống, đập lên một mảng sóng nước thật lớn!

"Hống!" Mắt thấy nó xông ra ngoài, nhưng lại không đuổi kịp, rất không cam lòng kêu to, lập tức một luồng sương mù đen nhánh lại từ trong miệng phun ra lần nữa.

Lại là Hàn Băng Quỷ Vụ!

Mà lần này hơi có chút bất đồng chính là, chẳng những trên mặt nước tràn ngập tầng tầng sương mù dày đặc, ngay cả trên mặt nước cũng giống như vậy, phảng phất bị người đột nhiên đổ vài tấn mặc thủy, toàn bộ mặt nước đều đen nhánh, dâng lên tầng tầng sóng lớn.

Việc này thật phiền phức!

Cho dù ta kể là mình có thể ỷ vào tu vi né tránh tầng sương độc quỷ lãng này, thế nhưng liệu những người trên đội thuyền sẽ làm sao?

Bây giờ ta cách bọn họ không xa nữa, hơn nữa lão già gật đầu với Lý Ma Tử có chút không yên lòng, điều khiển thuyền nhỏ rời xa đội tàu, vừa rồi lại thấy ta rơi xuống nước, đang cấp tốc chạy về phía bên này!

Cái này nếu bọn họ nhiễm phải độc khí có thể sẽ nguy hiểm!

"Đừng tới!" Ta giơ cánh tay lên rống lớn một tiếng, cùng lúc đó sương độc kia đã lan tràn ra.

Ta vội vàng che miệng lại, nín thở.

Khói độc lan tràn qua bên cạnh ta, lao thẳng về phía đội tàu.

Tốc độ của đám sương mù kia cực nhanh, vừa vặn thuận gió, cho dù hiện tại bọn họ muốn chạy trốn cũng không còn kịp nữa rồi!

Tốt! Ngươi đã ác độc như thế, vậy cũng không trách được ta.

Nhìn thấy có phải là Quỷ Đế cũng đi chết cho ta!

Ta nghĩ đến đây liền không hề do dự, vươn tay chuẩn bị sử dụng Vĩnh Linh Giới.

Phù! Đúng lúc này, từ phía sau lưng xa thổi tới một trận âm phong.

Âm phong vang khắp nơi, độc vụ tiêu tán không còn.

"A, ai đang giúp ta?" Ta có chút kỳ quái quay đầu nhìn lại.

Trong thuỷ vực vẫn là Sa Đế cùng bóng đen to lớn kia, Quỷ Long thì thành thành thật thật co lại thành một cục, cúi xuống trước người Dĩ đế.

"Nghiệp chướng!" Cù Đế chỉ tay quỷ long, tức giận quát: "Ta chỉ lệnh ngươi cùng hắn luận bàn một phen, ai bảo ngươi vận dụng quỷ vụ! Nếu chỉ đơn thuần đối chiến thì còn thôi, lấy tu vi của hắn cũng còn chịu đựng được, nhưng xa xa những người kia đều là người bình thường, một khi bị quỷ vụ dính vào, còn có mạng sống? Còn không thối lui cho ta."

Quỷ Long vội vàng gật đầu nhận sai, hóa thành một đạo hắc quang biến mất không thấy.

Nghe xong lời này của Lương Đế, ta nhất thời tỉnh ngộ, lại quay người bơi về phía Xi Đế!

Đệ nhất thiên thiên thất bảy ngũ chương, tổng luận công không ít.

Mắt thấy ta đi rồi quay lại, vị tướng quân khôi ngô kia vội vàng thủ hộ trước người Kỳ Đế.

Tùy Đế lại phảng phất nhìn thấu tâm tư của ta, nhẹ nhàng phất phất tay, ra hiệu hắn không khẩn trương như thế, lập tức chỉ mặt sông.

Trên mặt sông đột nhiên ngưng tụ thành một khối băng trôi to bằng mặt bàn, lơ lửng bất động ở trước người ta.

Ta giẫm lên băng trôi đứng lên, chắp tay hướng về phía Lương Đế nói: "Tuy ngươi thân đi ngàn năm, nhưng vẫn như cũ không muốn thương tổn bất cứ một bách tính nào. Điểm này ta vô cùng khâm phục. Nhưng ngươi vì sao cứ phải ở chỗ này gây sóng gió?"

Nghệ Đế Cô ngạo nghễ đứng ở nơi đó nói: "Sau khi Thiết Ngưu hiện thế, dưới kênh đào lớn sinh ra một cái lốc xoáy lớn, từ trên mặt nước căn bản là không thể nào phát giác, một khi cưỡi thuyền đi qua, tất nhiên sẽ bị cuốn vào trong đó., Lạc một người chết thuyền ngã xuống! Ta đã từng muốn chữa trị vòng xoáy, nhưng cuối cùng tu vi đại thương, vẫn không thể thành công. Vì vậy, ta trốn về Thiết Ngưu tu dưỡng, lệnh cho Ma thúc mưu thủ hộ một đoạn thuỷ vực này. Phàm là có thuyền gỗ nhỏ đi qua, thì nhất định phải ngăn cản bọn họ."

"Không nghĩ tới, lại bị ngươi biến thành ác quỷ, lách qua Ma thúc mưu đồ phong ấn thiết ngưu. Ta rất sợ có người ở trong vòng xoáy gặp nạn, lúc này mới cưỡng ép xông mở phong ấn, đụng ngay ngươi."

Hóa ra là như vậy, lão già này và ta đều trách oan hắn!

Nguyên nhân hắn thủ ở chỗ này, hẳn là muốn ngăn ngừa có người rơi vào trong vòng xoáy chết đi.

Tần a muội nói, hắn xé rách đám Thủy Quỷ trên dưới kênh đào sạch sẽ, chắc hẳn cũng vì bảo vệ an toàn trên dưới kênh đào này, không muốn bách tính lại bị Thủy Quỷ kéo xuống nước làm thế thân.

Ngay vừa rồi đối chiến với ta, hắn liều mạng tổn thương lớn tu vi, đón đỡ được hai mươi tám tinh túc sát đại trận Tru Tà, cũng chính vì kiêng kị đội tàu đỗ ở phía xa, rất sợ tổn thương tới người vô tội. Mãi đến khi Quỷ Long phun ra quỷ vụ, mắt thấy sẽ làm đám người bị thương, lúc này mới lần nữa ra tay!

Nói như thế, hắn không những không phải ác quỷ, mà hoàn toàn ngược lại, hắn còn là một Đại Thiện Quỷ Đế cực kỳ khó có được!

Vừa nghe lời này, ta không khỏi cực kỳ cảm động lại thi lễ nói: "Xem ra, ta thực sự trách lầm ngươi! Ngươi chẳng những không phải quỷ hại người, ngược lại còn là thần hộ thần sông. Vậy ngươi vì sao không báo mộng cho mấy người chèo thuyền này, hoặc là hơi hiển thần tích tuyên cáo thế nhân, ngược lại phải dùng loại thủ đoạn cực đoan này chứ?"

Lương Đế Tiêu Tác thở dài, nhìn Đào Đào Hà Thủy nói: "Tuy ta mới tỉnh dậy hơn một tháng, nhưng cũng nghe được không ít chuyện xưa có liên quan đến ta. Nhắc tới việc Thang Đế Dương Quảng, không ai không là quân hôn quân bạo quân, mặc dù ta báo mộng hiển linh lại có mấy người có thể tin? Còn không bằng yên lặng làm chuyện tốt, không cầu chút hư danh kia."

"Mở đại kênh đào là chuyện vĩ đại nhất trong cuộc đời ta. May mà, ngàn năm sau, thông suốt vô sự, ta tự nhiên không cho phép có ác nhân thủy quỷ nào ở đây làm xằng làm bậy. Chỉ cần có thể thủ hộ kênh đào này, nhìn nó tiếp tục quán thông nam bắc, ta cũng cảm thấy mỹ mãn!"

Dương Quảng mặc dù nói rất hào hiệp, nhưng từ trong giọng nói của hắn ta ta cũng nghe ra một tia bất đắc dĩ và cô đơn.

Quả nhiên đúng như lời hắn nói, vừa nhắc tới Tùy Đế, ấn tượng đầu tiên của thế nhân chính là hoang dâm vô đạo, một đời hôn quân.

Nhưng rốt cuộc hắn đã ngất ở chỗ nào? Có lẽ rất nhiều người không nói nên lời.

Có người nói hắn giết chết phụ thân soán vị, nhưng hắn chính là đại hiếu tử trong lịch sử.

Có người nói hắn là người hoang dâm háo sắc, nhưng cuối đời hắn, chỉ có hai thê tử;

Có người nói hắn hồ đồ, nhưng khoa cử trắc trở của hắn lại khiến học sinh hàn môn dưới trời thấy được hi vọng, đến nay vẫn còn tiếp tục sử dụng!

Có người nói hắn trải qua việc lột sạch bách tính, nhưng áp chế sự mạnh mẽ của địa chủ, giảm thuế miễn là bất kỳ vị Quân vương nào cũng làm không được. Đương nhiên, để xây dựng Hàng Kinh Đại Vận Hà, chinh chiến với người dân trong Tùy triều, đúng là đã chịu không ít đau khổ.

Nhưng cũng vì chinh chiến Hung Nô, Hán Vũ Đại Đế không tiếc binh lực kiệt võ lại được thế hệ này truyền tụng, điều này hiển nhiên là không công bằng!

Ngay cả đứng ở bên cạnh hắn, năm đó giám sát Đại Vận Hà đào danh tướng Ma thúc mưu, cũng bị thế nhân yêu thích ăn thịt trẻ con ma quỷ, nhưng hôm nay vừa thấy, hắn làm sao lại không phải một vị tướng quân thiện lương hiền hậu chứ?

Trước kia ta đã từng nghe một câu nói, Đường triều làm phản lập gia đình, Lý Thế Dân càng không gì không dùng, bức phụ thân Lý Uyên thoái vị., Xạ bắn chết Thái tử Lý Kiến Thành, cả người đầy vết nhơ, nhưng ông ta lại là một Hoàng đế cực đoan ái mộ thanh danh, hy vọng mình có thể lưu hương bách thế. Cho nên vừa giả bộ dáng một vị danh quân khiêm tốn., Một bên khác lại khiến cho Sử Quan cực đoan Sử Hóa Xi Đế ở trong tất cả kẻ địch, để cho mình danh chính ngôn thuận, cứ như vậy nhiều đời truyền xuống đế hắc hóa thành bạo quân. Lúc đó ta đối với cách nói này xì mũi coi thường, hiện tại xem ra tám phần là như vậy, lịch sử thật sự là do kẻ thắng viết, minh quân bạo quân đều ở dưới sử quan một khoản.

"Cái này cũng không hẳn là đúng!" Ta suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Trong lịch sử Hoa Hạ, danh tiếng của hai triều Tùy Tần Quốc đều không được tốt lắm, trên sử sách đều nói Tần Thủy Hoàng và Tùy Dương Đế đều là một đại bạo quân, nhưng nhìn chung nghìn năm, đế vương có thể có được tài năng như hai người các ngươi lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cho dù là Hán Vũ Đại Đế được lan truyền rộng rãi, Đường Thái Tông cũng chẳng qua là được phúc lợi của các ngươi mà thôi..."

"Bất hạnh của các ngươi ở triều đại quá ngắn, vương triều kế tiếp lại quá dài, không có ai công bằng công chính viết sách chính cho các ngươi! Kết quả là, bởi vì chính trị yêu cầu, lịch sử của các ngươi đều là ô ngôn uế ngữ, cố ý bôi đen, làm cho thanh danh của các ngươi bị hao tổn rất lớn."

"Tuy nhiên, dù vậy vẫn có rất nhiều người hiểu chuyện lý lẽ, trả lại chân tướng. Ngay sau khi ngươi chết không lâu, có người viết thơ xưng hô: "Tận đạo vong vì sông này, đến nay ngàn dặm ỷ lại Thông Ba. Nếu không có chuyện long chu của Thủy Điện, cộng võ luận công không nhiều."

"Hơn nữa, theo sự hưng thịnh của đất nước gần đây, càng ngày càng nhiều người cũng bắt đầu nhìn thẳng vào lịch sử, không hề giống những kẻ thuận miệng nói bậy, xem ngươi như một vị hôn quân đời thứ nhất! Chẳng hạn hiện giờ chỉ có một cái phim tên là Đường Anh Hùng, là ca ngợi công tích của ngươi. Nếu ngươi cảm thấy hứng thú, ngày mai ta có thể tặng cho ngươi xem." Ta nói.

Sa Đế nghe đến đó, không chỉ rất động dung nhìn ta một cái, run rẩy một hồi lâu, lúc này mới hỏi: "Chuyện này, là sự thật sao? Thế nhân thật sự đánh đồng công trạng của ta với Đại Vũ."

Ta gật đầu nói: "Đúng sai đã từng có hậu nhân bình luận, thiện ác khúc trực tiếp không dung cho một tên phản tặc viết sách!"

"Nói hay lắm!" Cù Đế tiếp lời cười nói: "Như thế xem ra, ngàn năm nằm mơ của ta cuối cùng cũng không uổng công thức tỉnh."

Vẻ mặt của Yến Đế vui mừng, nói với ta: "Ta sở dĩ không trách ngươi, chính là vì trước đó ngươi cũng không biết tình hình thực tế, ngươi cũng là vì dân trừ hại mà đến. Hôm nay ta hiện thân., Vốn muốn nói cho ngươi biết chân tướng sự việc, nhưng thấy ngươi mặc dù tu vi không yếu, nhưng cũng muốn thăm dò một chút bản lãnh thật sự của ngươi. Nếu thật sự gặp phải quỷ nghèo hung cực ác, tu vi của ngươi vẫn không đủ để ý. Mặc dù ngươi đeo đòn sát thủ cuối cùng trên ngón tay đã ra tay., Ta và Ma thúc mưu tất nhiên chết oan uổng, nhưng ngươi cũng vì vậy mà tu vi đại thương, chỉ sợ một năm nửa năm cũng tu dưỡng không tốt. Nếu có thể trong thời gian ngắn tìm được phương pháp thay thế, đó là tốt nhất, nếu không thể, không phải lúc vạn bất đắc dĩ chớ nên coi thường."

"Còn có..." Xi Đế nói, hơi đè thấp thanh âm nói: "Vừa rồi giúp ngươi một tay người nọ, tu vi của hắn cực kỳ không đơn giản, cho dù là ta một chút tổn thương, thời điểm vừa mới tỉnh dậy, đang ở thời khắc đỉnh phong cũng chưa chắc là đối thủ của hắn! Về phần hắn rốt cuộc là địch hay là bạn!, Lại còn có tâm tư gì, ngươi đã cân nhắc kỹ càng đi. Được rồi, cứ như vậy từ biệt đi. Vô luận thật giả, cũng đa tạ ngươi một phen nói vừa rồi, đây chính là lời thư thái nhất mà ta nghe được từ ngàn năm qua."

...

Nói xong, hắn lập tức gọi Ma thúc mưu đồ, chậm rãi chìm về phía lòng sông.

"Đúng rồi, hôm qua hán tử kia chìm xuống vòng xoáy, đã được ta cứu, các ngươi tại hạ du tìm xem, thân thể hắn rất cường tráng, hẳn là không có gì quan trọng. Chỗ vòng xoáy kia thêm chút thời gian nữa là ta có thể tu bổ hoàn chỉnh rồi, ngươi yên tâm, lòng sông không thông, ta gấp so với bất luận kẻ nào!"

"Đa tạ!" Ta hướng về phía Xi Đế dần dần chìm vào đáy nước cúi đầu đến cùng.

Một tiếng rắc vang nhỏ, tầng băng dưới chân hòa tan ra, ta ngã vào trong nước một chút.

"Mau, ở chỗ này!" Ta vừa mới vào nước, liền nghe Lý Ma Tử kêu to.

Quay đầu nhìn lại, hắn cùng mấy người già ngồi trên thuyền nhỏ, cách ta khoảng năm mét!

Xem ra là vừa rồi Xi Đế dùng cấm trận gì đó, ngăn cách bọn họ ở bên ngoài.

"Nhanh, khả năng Tam Man Tử còn chưa chết, mau phái người đến hạ du tìm kiếm." Ta hướng về phía hai người hét lớn.

Bang chúng nhân vừa nghe vậy, lập tức đại hỉ.

Tam Man Tử quả nhiên tìm được, nghe nói là bị một thôn cô nuôi vịt tìm thấy trong bãi sông, sau đó cưới cô nương này.

Lão giả nghe ta nói Minh Hoàng Đế bảo vệ kênh đào chân tướng, rất cảm động, dứt khoát xây một ngôi miếu ở bên bờ kênh đào này.

miếu thờ không lớn, lại sửa chữa rất hoàn mỹ, nhất là hai pho tượng Hao Đế và Ma thúc mưu, trông rất sống động. Về sau, theo người chèo thuyền và thương nhân thường xuyên chạy qua kênh đào để cầu bình an, hương khói trong miếu cũng càng thêm cường thịnh.

Miếu nhỏ vẫn luôn phù hộ cho bách tính hai bên bờ mưa thuận gió hoà, từ đó về sau sông vận may rộng lớn này đã không còn ai chết đuối nữa.

Ngọc phiến đệ nhất thiên thiên thất bảy bảy sáu chương tự cháy...

Từ khi Đại Vận Hà trở về, ta và Lý Oanh Tử đều cảm thấy toàn thân mệt mỏi, dứt khoát thoái thác một chút thời gian làm ăn. Ta cũng thường cùng Doãn Tân Nguyệt ra ngoài mua đồ. Rốt cuộc nàng cũng cảm nhận được sự tồn tại của trượng phu.

Hôm nay, Lý mặt rỗ cầm một sọt cua béo và hai vò Hoàng Diệu Diệu Hưng, một chân còn chưa kịp bước vào cửa tiệm thì đã xuất hiện chỗ trống rỗng cho ta.

Cua bốc hơi sạch sẽ, hai chúng ta không kịp chờ đợi đã bắt lại ăn.

Không ngờ con cua đầu tiên còn chưa kịp vào bụng, đã có một bóng người đi vào.

"Ui, Lương gia, cơn gió nào thổi lão nhân gia ngài tới đây vậy?" Lý Ma Tử đối diện cửa, vừa thấy người tới vẻ mặt cười nịnh, tiến lên nghênh đón.

Ta vừa nghe xưng hô này cũng vội vàng lau miệng, quay đầu liền cười ha hả nói: "Lương gia, ngài đến là có chuyện gì?"

Không trách thái độ hai ta, Lương gia năm nay vừa sáu mươi tuổi, tóc đã bạc trắng hơn phân nửa, thoạt nhìn không khác gì lão già bình thường, nhưng trên thực tế lại là nhân vật Đại Thần cấp trong vòng tròn cổ quái, bị kẻ cổ hủ hắn nhìn qua không có chút sai lệch nào, danh vọng phi thường cao.

Mặc dù đều là kẻ cổ lỗ, nhưng bình thường chúng ta cũng không tiếp xúc nhiều, loại cửa hàng công khai dùng đồ cổ để ngụy trang như chúng ta này Lương gia thật là chướng mắt, không biết hôm nay hắn sao lại chủ động tới cửa.

Lương gia nhìn chúng ta một cái, trên mặt mang theo chút lo lắng: "Tiểu ca Trương gia, hôm nay Lương mỗ tới cửa quấy rầy, thật sự là có đồ cổ nhìn không rõ."

"Lương gia nói vậy, nếu đồ cổ mà ngài cũng nhìn không ra, chúng ta chẳng phải càng nhìn không rõ sao?" Lý Ma Tử sững sờ nói.

Ta trừng mắt liếc nhìn Lý Ma Tử bảo hắn đừng gây thêm phiền phức, đồ cổ Lương gia đưa tới có thể là đồ cổ bình thường sao?

Lý Ma Tử nhanh chóng phản ứng lại, cười híp mắt nói với Lương gia: "Mời ngài đi bên này."

Đưa Lương gia tới gian phòng phía sau, ta vội hỏi hắn có phải đã gặp phải chuyện gì cổ quái hay không. Đồ cổ này đặc biệt giống Lương gia, chỉ cần là đồ tốt không hỏi chỗ nào là đụng vào, gặp phải một số chuyện cổ quái cũng không có gì lạ.

"Quả thật có chút cổ quái..." Lương gia có chút do dự, ta cũng không thúc giục lão, liếc mắt ra hiệu với Lý Ma Tử một cái, vội vàng sờ bình rượu, rót cho Lương gia một chén.

Lương gia uống một ngụm rồi mở miệng nói: "Gần đây ta có thu cây quạt ngọc lại... không ngờ nhai đồ cổ cả đời vẫn đánh mắt."

"Ngọc phiến này là đồ mù?" Ta cân nhắc hỏi.

Cái trò mua bán là lời trong vòng tròn, chính là chỉ giả bộ, đồ cổ ai cũng không muốn đem chữ "Giả" treo ở trên miệng, liền thay đổi từ ngữ.

Lương gia lắc đầu: "Không phải, hàng tốt, nếu nói là ta nhặt lỗ, chỉ là bây giờ nhìn thấy tên bán hàng nóng lòng muốn thoát tay mới để ta chiếm tiện nghi. Hắc, món hời này thật đúng là không dễ chiếm!"

Ta và Lý Ma Tử liếc nhau, càng thêm xác định ngọc phiến này có gì cổ quái, ta cười nói: "Lương gia, hôm nay nếu ngài tới, chắc chắn là biết chúng ta đang làm gì, ngài xem có nên đi thẳng vào vấn đề không?"

Dù sao đi vòng qua vòng lui ta cũng không kiên nhẫn nữa.

Lương gia cũng mỉm cười: "Tiểu ca đúng là nóng tính, ta không muốn vòng, thật sự không hiểu rốt cuộc đây có tính là âm vật trong miệng các ngươi không?" Hắn nhìn ta một cái, thấy ta không đáp lời bèn nói tiếp: "Sau khi thu hồi cây quạt ngọc này, ta đặt trong Tàng Bảo Các chuyên môn., Mấy ngày hôm trước ta bởi vì nghiên cứu một bức họa chữ ở trong Tàng Bảo các đã chậm, dứt khoát cũng sẽ ngủ luôn. Ai ngờ tới nửa đêm toàn thân nóng lên, nguyên còn tưởng là bị sốt, đứng lên uống chút nước, lúc đi đến mới phát hiện...Ngọc phiến kia đã bị đốt rồi."

"Bị thiêu?" Ta cả kinh, tuy rằng ta chưa từng tới Tàng Bảo Các của Lương gia, nhưng cũng biết biện pháp bảo vệ Tàng Bảo Các của hắn rất nghiêm ngặt, đừng nói là bị đốt, ngay cả một hạt hỏa tinh cũng không vào được.

Lương gia cười khổ giải thích cũng không phải bị đốt, hẳn là tự cháy, vì một lát sau quạt đã khôi phục nguyên dạng. Hắn còn tưởng mình mắt già mê hoa, cố ý thủ vài ngày, kết quả phát hiện mỗi ngày mười hai điểm nửa đêm đến một điểm, cây quạt sẽ đột nhiên cháy.

"Trương tiểu ca, ngươi nói việc này có gì kỳ lạ không?"

Ta đã hỏi Lương gia vài vấn đề, phát hiện ngọc phiến này ngoại trừ tự cháy ra, cũng không tạo thành ảnh hưởng xấu gì tới hắn, dù là tàng phẩm đặt chung một chỗ cũng không tổn thất chút nào. Ta cảm thấy hẳn không phải vấn đề gì lớn, nhưng nhìn dáng vẻ thận trọng của Lương gia, ta vẫn đưa ra nhìn cây quạt này một cái.

Ai ngờ Lương gia lại không dẫn theo, vừa hỏi nguyên nhân thì ra là hắn cũng không dám chắc cây quạt ngọc này có bốc cháy hay không, sợ mang trên người không an toàn.

"Nếu đã như vậy,Lương gia, ta liền đi cùng ngài một chuyến." Ta đứng dậy bảo Lý mặt rỗ trông coi tiệm trước, cũng không mang theo vật gì đến cùng với Lương gia.

Cửa hàng cổ của Lương gia lần đầu tiên ta tới đây, cao hơn bố cục của chúng ta không biết bao nhiêu lần, nhưng nhìn ông ta vội vã như vậy ta cũng không tiện thưởng thức tỉ mỉ, trực tiếp cùng ông ta chui vào Tàng Bảo Các.

"Chính là thứ này." Lương gia cẩn thận lấy từ trên ô nhiều bảo vật ra một hộp ngọc, sau khi mở ra, một cây quạt ngọc hơi ngắn hơn cánh tay người trưởng thành một chút nằm bên trong.

Phiến ngọc này chế tạo tinh xảo, ngọc chất thông thấu, nhìn qua quả thật nhìn không ra là cổ vật, nhiều nhất cũng chỉ là ngọc chế phẩm chất lượng thượng thừa.

Lương gia vừa thấy ta như vậy, liền cười ha hả giải thích rằng ngọc này thoạt nhìn có vẻ mới, nhưng chỉ cần sờ tay lên là biết không tầm thường, nhìn lại văn lý còn có chữ khắc trên cây quạt, là có thể xác định được triều đại rồi.

Ta cẩn thận nghiên cứu một phen, gật đầu nói: "Lương gia, ngài kiếm lớn rồi! Theo ta thấy cái này không chỉ là cổ vật minh triều, mà còn có khả năng là từ trong cung chảy tới."

Nói xong nhìn sắc mặt vẫn như thường của Lương gia khiến ta lúng túng, cảm thấy cũng đúng, hắn xem nhiều thứ nên tự nhiên biết giá trị ở đâu.

Ta cũng không nói nhảm nữa, lượn một vòng quanh Tàng Bảo các, cố ý xem thử từng ô vuông mà cây quạt ngọc phóng ra, sau đó lắc đầu với Lương gia: "Không nhìn ra chỗ nào quái lạ."

Lương gia hiển nhiên không tin, ta cũng hết cách, móc hai tấm linh phù từ trong lòng ra cho y, để y giấu dưới hộp ngọc một cái, mặt khác để lên người, nói đủ lời xấu mới yên lòng được y.

Trở lại trong tiệm, Lý Ma Tử không tim không phổi đang giải quyết con ngỗng cuối cùng, nhìn thấy ta vội hỏi xem tình huống cụ thể thế nào.

Ta nhún vai, nói không có chuyện gì, phỏng chừng là cây quạt kia lai lịch bất chính, Lương gia trong lòng có quỷ.

Lý mặt rỗ nói: "Ta nói này Tiểu ca, làm sao có khả năng chứ, Lương gia và đồ cổ cả đời giao thiệp, trong Tàng Bảo Các của hắn có bao nhiêu là lai lịch chính?"

Ta cũng biết giải thích này không thông, nhưng quả thật không cảm nhận được mảy may âm khí, cũng không phát sinh chuyện gì ghê gớm, cho nên không kiên nhẫn nói bừa vài câu cho qua chuyện này.

Lý Ma Tử cũng không xoắn xuýt, trong miệng không ngừng phất tay áo ra khỏi cửa hàng, ta tức giận nhìn vào một bàn vỏ cua, nhận mệnh cầm lấy tấm vải lau đi.

Buổi tối nay Lý Ma Tử lại tới một chuyến, đơn giản chính là tìm ta uống rượu khoác lác, sau khi uống xong hai người đều choáng váng, trực tiếp gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

Bùm bùm bùm bùm!

Ngủ không biết bao lâu, ta bị một trận tiếng gõ mãnh liệt đánh thức, ta cau mày, bởi vì uống rượu đầu óc choáng váng, cái đầu thoáng cái không có phản ứng lại đây là thanh âm gì. Cho đến khi thanh âm này tựa như đòi mạng trong chốc lát, ta mới phản ứng lại đây là có người đập cửa.

"Ai vậy?" Ta rống lên một câu, xoa xoa đầu rồi lắc lư đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở, ta còn chưa kịp phản ứng cánh tay đã bị bắt lấy: "Xảy ra chuyện gì, tiểu ca, xảy ra chuyện gì!"

"Lương gia?" Ta nhìn Lương gia, lúc này trời mới tờ mờ sáng, sao y lại tới đây?

Lương gia kéo ta chạy, chạy một nửa ta cũng hiểu, hóa ra là Tàng Bảo các cháy rồi!

Dạ ở Tàng Bảo các, nghìn bảy ngàn bảy trăm tám ngàn.

Vốn vừa bị gió lạnh thổi qua đã tỉnh lại hơn phân nửa, giờ thì hoàn toàn tỉnh.

Bởi vì Tàng Bảo Các đã thất lửa còn không phải là do Lương gia nói xảy ra chuyện, hắn nói là có một tên tiểu nhị bị chết cháy...

Trong lòng ta kinh ngạc, hôm qua ta vừa đưa linh phù, hôm nay đã xảy ra đại họa như vậy, nói hai người không liên quan gì đến kẻ ngốc cũng không tin. Nhưng dù sao ta cũng không nói ra, dù sao không thấy hiện trường, ta cũng không dám khẳng định rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Từ xa ta đã thấy cửa hàng cổ của Lương gia mở rộng, nhìn không ra vết tích của lửa.

Lại chạy hai bước rốt cuộc cũng đến nơi, ta đang định đi vào, Lương gia ngược lại dừng lại, sắc mặt tái nhợt nói: "Tiểu ca, hay là ngươi đi vào đi, trái tim của ta chịu không nổi kích thích lớn như vậy."

Ta ừ một tiếng, cũng không nói nhiều, trực tiếp bước vào cửa hàng.

"Hí... "

Mặc dù đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng ta vẫn bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ hãi hít vào một hơi.

Ở bên ngoài Tàng Bảo các, một thi thể cháy đen nằm đó, từ dáng vẻ vặn vẹo đó không khó nhìn ra người này trước khi chết đã chịu tra tấn rất lớn. Kỳ quái là sàn nhà dưới người hắn vẫn hoàn hảo vô khuyết, ngay cả xung quanh cũng không có vết tích bị đốt...

Sau nửa ngày nhìn chằm chằm vào thi thể, ngoại trừ xác định thi thể có điều cổ quái ra thì ta mới thở phào một hơi, cẩn thận từng li từng tí đi vòng qua thi thể. Hắn đẩy cánh cửa nửa khép nửa mở của Tàng Bảo Các đi vào.

Xem ra Lương gia thực sự bị dọa sợ rồi, nếu không sẽ không để mặc cho Tàng Bảo Các mở ra như vậy, bất kỳ đồ vật nào bị mất ở trong này cũng đủ để y phải khóc.

Nói là thất hỏa, nhưng tổn thất trong Tàng Bảo Các cũng không nghiêm trọng lắm, cũng chỉ có vài đồ cổ chung quanh cây quạt ngọc bị ảnh hưởng đến. Bất quá một mảnh này phần lớn đều là ngọc chế phẩm, cho nên tổn thất có thể xem nhẹ không đáng kể.

Nhìn lại chỗ cây quạt ta đặt, ô vuông này hoàn hảo không chút tổn hại, cây quạt ngọc cũng không có vấn đề gì, nhưng linh phù bị đè ở phía dưới đã bị đốt thành tro tàn!

Ta đưa tay sờ sờ tro tàn, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh: Cái tro tàn này dĩ nhiên là ướt.

Trong Tàng Bảo Các không có dấu vết bị nước giội qua, nói cách khác tro tàn này sở dĩ ướt là bởi vì âm khí quá nặng!

Ta thở ra một hơi, biết ban ngày cũng nhìn không ra là cái gì, liền ra khỏi Tàng Bảo các.

Lương gia vẫn không dám vào, ta ra ngoài nói cho hắn biết tình huống, buổi tối ta phải ở trong Tàng Bảo các, chỉ có như vậy mới có thể nhìn ra lai lịch của cây quạt này.

Hắn đương nhiên không cự tuyệt, chỉ là do dự hỏi ta hắn đều không gặp chuyện gì, vì sao tiểu nhị chết rồi?

"Ngươi tối qua ở Tàng Bảo Các?" Ta không dám tin nhìn Lương gia, nhìn bộ dạng của hắn ta còn tưởng hắn hôm qua không có ở đây, nhưng như vậy cũng có thể giải thích được tại sao hắn sáng sớm đã tìm tới ta.

Lương gia gật nhẹ đầu: "Con người ta, nói ra cũng kỳ quái, nhát gan thì nhát gan, lòng hiếu kỳ cũng nặng! Đây không phải là ngươi cho ta Trương Linh Phù mà, trong lòng ta cũng định không ít, cho nên ở lại đây muốn xem rốt cuộc là chuyện gì."

Ta thúc giục hắn về sau thế nào?

Hắn cười khổ nói cho ta biết, ban đêm hắn cảm thấy vô cùng nóng, nóng đến cả người cũng không chịu được, lúc ấy hắn cũng không biết nghĩ như thế nào, liền cảm thấy nhất định phải đi ra ngoài. Kết quả hắn ra khỏi Tàng Bảo Các còn chưa kịp đẩy cửa ra, người đã hôn mê bất tỉnh, sau khi tỉnh dậy sớm liền thấy một thi thể cháy đen, còn có Tàng Bảo Các đã tắt lửa.

"Lúc ngươi đi ra, tiểu nhị ở đâu?" Ta cau mày, luôn cảm thấy lời này của Lương gia có chút mâu thuẫn.

Lương gia nhìn ta một lúc lâu, cuối cùng thở dài thật sâu: "Tiểu nhị này, hôm qua không nên ở đây."

Có một câu như vậy ta cũng hiểu được, nghĩ tới tiểu nhị này có tư tâm, xem ra mấy ngày nay Lương gia lấy được bảo bối lại mất hồn mất vía, xem ra nghĩ tới chuyện thuận theo cái gì đó, không ngờ lại thuận tay mất mạng.

Ta còn không tin hỏi một câu đã bị đốt thành than rồi, Lương gia làm thế nào nhận ra được người này?

"Ngươi nhìn tay phải hắn có phải thiếu một ngón tay không?" Lương gia giải thích.

Ta ừ một tiếng, cũng không xoắn xuýt nhiều về vấn đề này, chỉ nói cho hắn biết sự việc còn chưa định số trước, thi thể của tiểu nhị tốt nhất có thể để cho cảnh vệ lưu lại, thật sự không thể lưu lại một phần nào.

Sau đó ta liền trở lại trong tiệm chuẩn bị.

Sáng sớm, ngoại trừ mấy tấm linh phù trên người ra thì cũng không có, nhưng nếu đụng phải âm linh thì cũng chỉ có đường tìm đường chết mà thôi.

"Tiểu ca, sáng sớm nay ngươi chạy đi đâu vậy?" Lý Ma Tử từ trên mặt bàn ngẩng đầu lên, dáng vẻ còn chưa tỉnh ngủ.

Không phải ta tức giận đá hắn một cái: "Đừng ngủ, mau dậy đi làm việc đi."

Vừa nghe Lý mặt rỗng đứng dậy hỏi có phải ta tiếp nhận đại án hay không.

Nhìn dáng vẻ phóng quang của hắn ta, ta vô lực khoát tay, không quan tâm hắn trực tiếp lên lầu sửa sang lại đồ vật.

Đem gia hoả thường dùng chuẩn bị xong, ta che mặt ngủ say, chọc cho Lý mặt rỗ một trận oán trách: "Ta nói này Tiểu ca, ngươi lại gọi ta dậy, ta lại ngủ rồi sao? Ngươi nhanh nói cho ta biết, rốt cuộc là có chuyện gì, trong lòng ta có một cái khó hiểu."

Ta trở mình đem chăn mền đưa lên đầu tiếp tục không quan tâm hắn nữa, hôm qua uống không ít rượu, đến bây giờ đầu óc còn có chút choáng váng, ngủ không ngon ngủ một giấc sợ buổi tối xảy ra sự cố.

Ngủ một giấc tới bốn điểm sáng, vừa mở mắt đã thấy ánh mắt ai oán của Lý Ma Tử. Ta bất đắc dĩ giải thích với hắn một lần, hắn lập tức mất hứng: "Không phải chỉ là một cây quạt thôi sao? Tiểu ca, ngươi quá ngạc nhiên rồi."

"Đi đi, không biết rốt cuộc là món đồ gì, cẩn thận một chút là không sai! Tối nay ngươi đừng đi vào, canh chừng ngoài cửa hàng của Lương gia, vạn nhất ta trúng chiêu, ngươi phải cứu ta." Ta rất nghiêm túc dặn dò.

Tuy nói động tĩnh do cây quạt ngọc này gây ra không tính quá lớn, nhưng âm khí nồng đậm kia vẫn làm cho ta có một loại dự cảm bất thường.

Lý mặt rỗ thấy ta nghiêm túc như thế cũng không nói gì nữa, cẩn thận đồ vật đi theo ta.

Ta đã báo cho Lương gia trước, lúc chúng ta đến, hắn đã chờ bên ngoài cửa hàng.

"Tiểu ca, hôm nay trời còn chưa tối, ngươi hiện tại có thể vào được sao?" Lương gia kỳ quái hỏi.

Ta ừ một tiếng, trong lúc ban sáng, cây quạt ngọc không có vấn đề gì, rất có thể nó chỉ lén lút vào buổi tối, đi vào sớm cũng có phòng bị. Nhưng lời này ta không nói với Lương gia, càng nói càng nhiều vấn đề, ta chỉ hỏi hắn trong Tàng Bảo Các có nơi nào có thể giấu người không.

Lương gia cũng là người thông minh, trực tiếp cho ta mượn một cái chìa khóa nhỏ màu vàng kim, nói đây là một ám cách nhỏ trong Tàng Bảo Các. Không lớn, nhưng giấu một người thì không sao, để hắn nhìn Lý Ma Tử một chút thì rất khó khăn.

"Ta đi một mình, Lý mặt rỗ chờ ở bên ngoài, Lương gia, buổi tối ngươi đừng có tới, hiện tại cũng không xác định là tình huống gì, ngươi ở đây chúng ta còn phải phân tâm." Ta vượt qua cửa hàng cổ xưa, quay đầu phân phó.

Lương gia gật đầu lia lịa, không chút do dự xoay người bỏ đi. Lý Ma Tử nhìn thấy, trợn mắt há hốc mồm: "Mẹ kiếp, lão gia hỏa này gan còn nhỏ hơn lão tử!"

Không phải ta nói chuyện, một mình quay lại quán cổ tiến vào Tàng Bảo các.

Chỗ ẩn nấp của cái rẽ đối diện với cây quạt ngọc, vừa vặn thuận tiện quan sát, ta chụp lấy thân thể ngồi xổm xuống, để lại một khe nhỏ liền nhắm mắt dưỡng thần.

Đương nhiên ta cũng không dám nghỉ ngơi nhiều, gần như bảy tám phần sẽ nhìn chằm chằm ra bên ngoài!

Bất quá ngọc phiến vẫn không có động tĩnh, xem ra trước đó Lương gia phát hiện quy luật là đúng, cây quạt này phải đợi đến mười hai điểm mới có phản ứng.

Biết đại khái thời gian, tâm ta cũng yên ổn, bất quá thời gian kế tiếp cũng rất khó khăn, mặc dù muốn chuẩn bị nhiều chút, nhưng rốt cuộc trong cây quạt ngọc là cái gì ta cũng không rõ, chỉ có thể tế ra Vô Hình Châm, phòng ngừa có tình huống đột ngột phát sinh, những chuyện khác cũng không làm được.

Cứ như mèo vậy, phía trước vẫn tốt, qua mười điểm ta có chút mơ màng màng, bất tri bất giác đã ngủ thiếp đi.

Sao lại nóng như vậy?

Tỉnh lại từ giấc mơ, chỉ cảm thấy cả người nóng lên, ta không tự nhiên có cử động thoáng một phát, sau đó tinh thần chấn động, bởi vì có ánh lửa như ẩn như hiện từ trong khe hở xuyên vào.

Theo luồng ánh sáng này đến đây chính là một luồng oán khí cường đại, ép cho ta không thở nổi!

Ta thở ra một hơi, cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa ngầm mở ra một chút, chỉ thấy hộp ngọc chứa cây quạt ngọc đều sáng lên, màu lửa đỏ giống như đang bốc cháy.

Ta tế ra Vô Hình châm vừa muốn dò xét, lại phát hiện thân thể càng thêm nóng, quả thực muốn bốc cháy.

Trong lòng chấn động, nhớ tới thi thể cháy khét bên ngoài Tàng Bảo các, lông tóc toàn thân đều dựng đứng lên!

Châm!

Một tia ánh lửa từ trên tay áo cháy lên, nhanh chóng lan tràn ra, ta không kịp nghĩ nhiều, từ trong ngực lấy ra mấy tấm Già Dương Phù dán lên bả vai hai bên.

Nhìn ánh lửa trên tay áo lụi xuống, ta thở nhẹ ra, tuy rằng trên người vẫn còn nóng nhưng vẫn có thể tiếp nhận.

Tình huống vừa rồi khẩn cấp cũng không có biện pháp khẩn cấp khác, hiện tại mèo mù đụng phải chuột chết, nếu không chết thì cũng phải lột da.

Nghĩ tới đây trong lòng ta lạnh toát, vừa mới chạm mặt... Không, bây giờ còn chưa chạm mặt ta đã chịu thiệt, không khỏi càng thêm kiêng kị đối với Âm linh này.

Ta ở trong hốc tối đợi một hồi mới cẩn thận từng li từng tí ra ô tối, châm vô hình chậm rãi tới gần cây quạt ngọc, không gặp bất cứ trở ngại nào, ngay cả oán khí vừa rồi làm ta sợ hãi cũng biến mất.

"Mẹ nó, vẫn bị phát hiện rồi!"

Ta thấp giọng mắng một tiếng, nhìn cây quạt vẫn bốc cháy như cũ, trong lòng nghi hoặc càng tăng lên.

Âm Linh xếp hạng một nghìn bảy bảy tám phần phóng thủy (Thêm thêm)

Nói thật, hoả tinh vừa xông vào cánh tay ta, ta cũng có thể nhìn ra âm linh này không đơn giản, thật sự đụng phải ta cũng không mười phần nắm chắc. Nhưng là Âm Linh sau khi phát hiện ta lại chủ động lui đi, chẳng lẽ Âm Linh không có ý định đối cứng với ta?

Nghĩ một hồi cũng không ra lý do, ta chỉ còn cách lui ra khỏi cửa hàng cổ, chờ Lý Ma Tử ở bên ngoài lập tức gom lại, hỏi xem có phát hiện được gì không.

Ta lắc đầu nói đơn giản chuyện này một lần, sau đó liền đăng ký cho Lương gia. Tuy rằng ta bảo hắn buổi tối không cần tới đây, nhưng chắc chắn hắn cũng ngủ không được.

Quả nhiên, máy truyền tin vừa mới vang lên một tiếng thì đã kết nối, âm thanh gấp gáp của Lương gia từ đầu kia truyền tới: "Thế nào, có giải quyết xong không đây?"

"Lương gia." Ta hô một tiếng: "Chuyện này không đơn giản như vậy đâu, chỉ sợ một thời gian ngắn tới ngươi phải đóng cửa hàng cổ lại, chờ giải quyết triệt để rồi hẵng mở, vạn nhất lại xuất hiện chuyện kia..."

Tiếp đó ta không nói thêm gì nữa, nếu trong cửa hàng cổ này mà chết thêm một người nữa thì ngay cả Lương gia cũng che không được, đến lúc đó càng có nhiều người đến gần cửa hàng cổ thì tình huống lại càng không ổn!

Lương gia trầm mặc chốc lát rồi mới nói ta phải cố gắng, hắn còn hẹn người sau một tuần xem hàng, người này đang thu thập danh tiếng trong giới đặc biệt lớn, không đến mức vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không muốn đắc tội.

Ta cũng không nói gì thêm, sau khi treo máy truyền tin, Lý Ma Tử tiên sinh xúc động: "Cái quái gì vậy, đòi tiền mà không muốn sống à!"

Ta cười cười, thật ra có thể lý giải được lửa này không cháy trên người hắn, tự nhiên hắn không có cảm giác gì.

Đợi ở đây cũng không có việc gì, ta và Lý mặt rỗ quay về trong tiệm, trước khi ngủ ta đã dặn Lý mặt rỗ đi thị trước khi đến chợ làm năm con gà mái còn sống về, hắn kỳ quái muốn hỏi ta muốn làm gì, ta cũng không giải thích.

Ngày hôm sau, sau khi Lý mặt rỗ ném bao gà mái cho ta, chúng ta liền tới cửa hàng cổ của Lương gia.

Năm con gà mái bị ta cho thêm chút rượu gạo, sụp đầu không nhúc nhích, ta đem chúng nó cứ cách một đoạn buộc lại trong cửa hàng cũng coi như đại công cáo thành.

Cách Tàng Bảo các gần nhất là một con gà ở ngay bên cạnh thi thể tiểu nhị, ở xa nhất bên cửa.

Lý Ma Tử kỳ quái hỏi ta đây có phải trận pháp mới lạ gì đâu, ta lắc lắc đầu: "Không phải, chỉ là gà trói gà bình thường thôi."

Lý Ma Tử không tin, hắn không nằm nhoài ở đó nghiên cứu nửa ngày. Ta cũng tức giận đá hắn một cái, xoay người rời khỏi cửa hàng, dù sao cây quạt ngọc cũng phải nửa đêm mới có động tĩnh, ta cũng không vội.

Nhưng khiến ta không ngờ chính là ba ngày liên tiếp bị Già Dương Phù miêu dán trong hốc tối, ngọc phiến này vẫn một chút động tĩnh cũng không có, nếu không phải thi thể tiểu nhị cháy đen còn bày ra ngoài, ta thật sự cho rằng chuyện xảy ra vào mấy ngày hôm trước là mơ!

Trong ba ngày qua Lương gia cũng treo mấy ván kiểm tra tình hình, đều bị ta qua loa lấy lệ, nhưng ta nghe giọng điệu của ông ta đã không còn kiên nhẫn nữa.

Lý Ma Tử ngược lại không để ý, đi theo ta hai ngày đêm thật sự là cảm thấy nhàm chán, liền buông tay mặc kệ.

Đêm thứ tư, ta dán Già Dương Phù lần nữa mèo vào hốc tối, đã quyết định nếu hôm nay còn không có phản ứng thì sẽ mặc kệ, mấy ngày nay mèo ở địa phương nhỏ bé này, xương cốt toàn thân đều đau.

Ôm sát hốc tối một lúc ta liền ngủ, chờ lần nữa tỉnh lại đã hơn mười điểm, ta nhìn chằm chằm bên ngoài, nhìn thời gian từng chút một trôi qua, thở dài: Xem ra cái quạt ngọc này không có vấn đề gì lớn.

Châm!

Vào thời khắc này, ánh lửa đỏ chiếu vào, hơi thở của ta mới buông lỏng lập tức nâng lên, cảnh giác nhìn ra bên ngoài.

Cũng may ta tuy buông lỏng cảnh giác, trên người lại dán tấm Già Dương phù, cho nên lần này trên người ngược lại không xuất hiện dị thường.

Xem ra ba ngày trước không có động tĩnh gì chỉ là âm linh này đang thăm dò mà thôi...

Ta tế ra châm vô hình, thao túng nó tới gần quạt ngọc, ai biết lúc cách quạt ngọc còn hai ba mươicm, châm vô hình lại dừng lại, tựa hồ bị một bức tường vô hình ngăn cản!

Ngay cả Vô Hình châm cũng không có cách nào đột phá, Âm Linh quả thật không đơn giản.

Trước khi biết rõ lai lịch của đối phương, ta cũng không dám lấy cứng đối cứng, chỉ có thể cong eo từ trong hốc tối chui ra ngoài, từ trong ngực lấy ra Linh phù dán tại mọi ngóc ngách của Tàng Bảo các, hơn nữa nhỏ tinh huyết của chính mình trên Linh phù.

"Ha ha."

Ngay sau khi ta dán linh phù cuối cùng lên, một tiếng cười lạnh truyền đến, cười đến sống lưng ta phát lạnh.

Ta máy móc đem đầu chuyển hướng cây quạt ngọc, chỉ thấy trên cây quạt ngọc hiện lên một đạo hư ảnh, là một nam nhân mặc đồ cổ, nhưng trên mặt tựa hồ che sương mù, thấy không rõ tướng mạo.

Tuy nhiên ta có thể xác định được đôi mắt nam nhân kia đang nhìn chằm chằm ta...

Khí thế trên thân nam nhân kia khiến tim ta đập nhanh, rõ ràng chỉ là âm linh, nhưng gã chỉ lẳng lặng đứng đó, không khí chung quanh tựa hồ đọng lại, cái này rõ ràng đã vượt xa cấp bậc Quỷ Vương.

Ta cắn mạnh ngón tay, nhỏ tinh huyết lên linh phù cuối cùng: "Trói linh trận, lên!"

Bốn đạo hồng quang từ bốn góc Tàng Bảo các phóng lên trời, hoà lẫn với hồng quang phát ra từ cây quạt.

Nam nhân kia lại cười lạnh một tiếng, không để Khốn Linh Trận vào mắt chút nào.

Ta thở ra một hơi, cho dù trong lòng có khó chịu, nhưng cũng hiểu vây linh trận này xác thực không có cách nào đối phó nam nhân trước mắt, mà ta bố trí Khốn linh trận cũng không phải là vì đối phó hắn.

Ta cười lạnh một tiếng, châm vô hình đâm mạnh về phía cây quạt.

Tiếng va chạm của cây châm ngọc và cây quạt ngọc truyền đến, thân hình nam tử trước mặt nghiêng một cái, lập tức vươn tay nắm vào trong hư không một cái.

Ông...

Âm khí dày đặc ép ta không thở nổi, trong đầu ông một tiếng như có hơn một ngàn con ruồi vây quanh ta vỗ cánh. Ta a một tiếng, nhanh chóng thu hồi Vô Hình châm, cảnh giác nam nhân trước mắt.

Vừa rồi ta chẳng qua là muốn mượn khốn linh trận hấp dẫn ánh mắt nam nhân, để cho Vô Hình châm đột phá chướng ngại, kế sách này đã thành công, nhưng lại không có chút hiệu quả nào.

Nam nhân kia cứ nhìn chằm chằm vào ta, hắn không nhúc nhích, ta cũng không dám vọng động.

Ta không hiểu rõ về thực lực bản thân, nam nhân này có thể khinh phiêu phiêu như vậy chính là khiến cho ta chịu thiệt, đẳng cấp của hắn hẳn là mấy tồn tại vượt qua Quỷ Vương trong truyền thuyết kia, Quỷ Tiên, thậm chí là Quỷ Đế.

"Ha ha."

Nam nhân kia lại cười lạnh một tiếng, sau đó ngọn lửa đang che trên cây quạt ngọc thối lui, bóng dáng nam nhân cũng biến mất không thấy đâu nữa. Toàn bộ Tàng Bảo Các ngoại trừ Khốn Linh Trận phát ra ánh sáng, lại lâm vào tĩnh mịch.

Ta thở ra một hơi, vội vàng thu hồi Tụ Linh Trận, tiến lên xem xét cây quạt ngọc.

Giờ phút này đã qua một chút, cây quạt lại cùng đồ cổ bình thường nhìn không khác gì nhau, trong lòng ta hồ nghi bất định, chẳng lẽ Âm Linh này chỉ có thể xuất hiện trong khoảng thời gian này?

Ta ôm cây quạt ngọc ngồi xuống ghế dựa, còn muốn nghiên cứu thêm, đầu lại mơ màng, không đợi ta kịp phản ứng gì đã ngã xuống.

"Tiểu ca!"

Một tiếng rống to dọa ta nhảy dựng, ta bị một con cá chép nhảy dựng lên: "Làm sao vậy?"

Lý Ma Tử bất đắc dĩ nhìn ta, nói sáng sớm hôm nay hắn không thấy được ta nên liền tới đây tìm ta, kết quả kêu như thế nào cũng gọi không tỉnh, hắn đã gọi mấy phút rồi.

Hắn thở dài hỏi: "Có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Ta lắc đầu không biết nên nói thế nào, hôm qua sau khi ngất xỉu, trong đầu vẫn có một cảnh tượng, nhưng lại không thấy rõ, ta chỉ có thể mơ hồ nhớ rõ là một trận đại hỏa, mà trận đại hỏa này tựa hồ thiêu chết không ít người...

Lý Ma Tử gật đầu, sau đó sắc mặt cổ quái nói: "Chuyện này, tiểu ca ra ngoài xem trước đi."

Nói xong hắn liền kéo ta ra ngoài Tàng Bảo các.

"Hả?" Ta có chút kỳ quái, nhưng không đợi Lý Ma Tử giải thích, ta đã thấy được tràng cảnh ở ngoài cửa. Năm con gà ta chuẩn bị đã chết ba con, chỉ có hai con còn sống cách Tàng Bảo Các khá xa.

Ta khẽ gật đầu, một màn trước mắt ta cũng không ngờ tới, sở dĩ mua năm con gà này cũng là vì thăm dò uy lực của cây quạt ngọc này có hạn chế hay không! Dù sao tối hôm đó Lương gia cũng bị thiêu chết trong cửa hàng cổ quái kia!, Hắn có thể bình yên vô sự chạy ra khỏi Tàng Bảo các là bởi vì linh phù của ta, nhưng chỉ dựa vào một tấm linh phù thì tuyệt đối không có khả năng làm cho hắn sống yên trong cửa hàng cổ quái này. Cho nên ta phỏng đoán uy lực của cây quạt ngọc này có hạn chế về khoảng cách.

"Không sao, thu dọn dọn đồ đạc, mời Lương gia đến tiệm của chúng ta một chuyến." Ta khoát tay áo, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Đêm nay trong đầu của ta đều là giấc mộng liên quan tới trận đại hỏa kia, cảm giác thật sự là quá mệt mỏi.

Lý Ma Tử cũng không nói gì, nhanh chóng bỏ năm con gà vào trong bao, lại nói cho Lương gia biết chuyện này.

"Tiểu ca của Trương gia, chuyện đã giải quyết rồi?"

Lương gia vừa vào đã hỏi, càng đến gần thời gian xem hàng, lão càng gấp gáp.

Ta lắc đầu: "Lương gia, ta khuyên ngươi nên đẩy thời gian xem hàng ra sau."

Ta còn chưa nói xong, Lương gia đã mở miệng định nói gì đó, đã khoát tay ngắt lời hắn: "Không phải ta nói quá, đồ trong cây quạt không đơn giản, ta cũng gặp nhau hai lần, nhưng hai lần đều là ta thiệt thòi cả! Hơn nữa... cái này còn là dưới tình huống nó có ý thả nước."

Đệ nhất Thiên Thất Thất Cửu Chương Quỷ Đế Chu Duẫn Văn

"Cái gì? Tiểu ca không phải đang nói đùa chứ, nhường nước còn có thể để cho ngươi chịu thiệt sao, vậy phải..." Lý Ma Tử đầu tiên bị dọa giật mình, suy nghĩ hồi lâu cũng không biết phải hình dung vật kia thế nào.

Ta không để ý tới hắn mà nghiêm túc nhìn Lương gia, bây giờ nên nói cho hắn biết xuất phát từ lai lịch của thứ này. Ta có thể nhìn ra thứ này không muốn đả thương người, nếu không với tình huống hôm qua, ta có thể trốn cũng tuyệt đối sẽ bị lột xuống một lớp da!

Lương gia nghe xong trầm mặc thật lâu, cuối cùng nói ra một quyết định khiến ta trợn mắt há hốc mồm: Đưa ngọc phiến cho ta, yêu cầu ta lập tức mang ngọc phiến đi, chuyện này hắn sẽ không xen vào.

"Lương gia, ta nói ngươi này cũng..."

"Được!"

Lý Ma Tử vừa mở miệng định nói gì thì ta đã ngắt lời hắn, cười ha hả đáp lại Lương gia.

Ta có thể nhìn ra nếu như ta không đồng ý, Lương gia cũng sẽ không ủy thác cho chúng ta quản chuyện này nữa, tuy ta không phải là người tốt lành gì, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn ngọc phiến lại hại người.

Tiếp đó ta và Lương gia tới Tàng Bảo Các của hắn, bê hộp ngọc đựng quạt ngọc trở về.

Lý Ma Tử kêu lên quái dị: "Tiểu ca, đặt thứ đồ chơi này ở đây, ngươi không sợ đem đồ cổ này đặt ở một con phố à?"

Ta lắc đầu, cây quạt này chỉ biết đốt vật còn sống, bằng không thì đồ cổ của Lương gia đã không còn, bất quá ta cũng không định đặt cây quạt ngọc ở đây, vạn nhất không đề phòng ta có thể thành than cốc.

"Đi, chúng ta ra ngoài một chuyến." Ta nhét hộp ngọc vào trong túi, lại lột một ít đồ ăn vặt mang ra cửa.

Kéo xe lên với tốc độ cao, Lý Ma Tử kỳ quái hỏi ta muốn làm gì.

Ta nói cho hắn cái cây quạt ngọc này nửa đêm đều bốc cháy, đặt ở trong tiệm không an toàn, tìm một chỗ không người để đó, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì tốt xấu gì cũng có thể khống chế.

Lý Ma Tử ồ một tiếng, vô cùng buồn chán dựa vào cái ghế ngồi lật điện thoại.

Đi hơn một canh giờ, từ đoạn đường không xe nào đi xuống với tốc độ cao, lại đi thêm một đoạn đường nước chảy vào trong nước bùn, cuối cùng thậm chí đào sâu vào trong lòng đất.

"Chính là chỗ này." Lại qua một giờ ta ngừng xe.

Lý mặt rỗ đi đường liền ngủ, nghe thấy ta nói chuyện mới dụi dụi con mắt: "Mẹ nó, tiểu ca, chẳng phải là ngươi định giết người diệt khẩu đó chứ?"

"Ngươi đáng để ta diệt khẩu sao?" Ta không tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Nơi này rất hoang vu, vừa vặn phù hợp điều kiện.

"Đi, xem xem có chỗ nào chứa được đồ chơi này không." Ta đeo ba lô đi dọc theo con đường đất rộng của một người tiến về phía trước.

Lý Ma Tử nói thầm theo ở phía sau, hắn hết sức khó chịu đối với hành vi tiếp nhận cây quạt ngọc này của mình.

Ta cũng không có thời gian để ý tới hắn, nói thật ta cũng không rõ vì sao mình lại cố chấp với cây quạt ngọc này như vậy, có thể có quan hệ với nam nhân xuất hiện tối hôm qua, cũng có khả năng là trận hỏa hoạn trong đầu ta... Đúng rồi, hỏa hoạn!

Ầm!

"Tiểu ca, ngươi đang yên đang lành lại đột nhiên xoay người làm gì vậy?" Lý Ma Tử xoa xoa mũi, khống chế nhìn ta.

Ta cười ha hả nói lời xin lỗi, sau đó hỏi: "Mạch tử, ngươi không nhớ rõ hoàng cung ở thế hệ nào của Minh triều bị hỏa thiêu không?"

"Lửa? Chắc là thế hệ nào trong hoàng cung cũng có lửa, ngươi hỏi chuyện này để làm gì?" Lý Ma Tử hiếu kỳ hỏi.

Ta lắc lắc đầu, để hắn nghĩ xem có trận hỏa hoạn nào ảnh hưởng rất lớn hay không, người chết không ít, trong đó còn có quyền cao chức trọng.

Lý mặt rỗ nhìn ta với ánh mắt quỷ dị, ta bị hắn nhìn toàn thân không thoải mái lắm, một bàn tay vỗ lên đầu hắn: "Ngươi là người thực sự, không biết cũng không biết, trừng mắt nhìn ta làm cái gì?"

Ánh mắt Lý Ma Tử nhìn ta càng thêm cổ quái.

Ta bị hắn nhìn chằm chằm vào sợ hãi, cũng lười quản hắn xâm phạm bệnh gì, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

"Ta nói nhé chú em." Ta vừa đi được hai bước Lý Ma Tử đã ghé tới: "Nhờ chú mày còn suốt ngày ngắm《 Nhị Thập Tứ sử 》, trận đại hỏa nổi tiếng nhất hoàng cung Minh triều, mày có biết không?"

"Chu Duẫn Văn!" Ta bỗng nhiên vỗ đầu một cái. Lý Ma Tử nói không sai, một trận đại hỏa nổi tiếng nhất Minh triều chính là liên quan đến Chu Duẫn Văn.

Nói đến Chu Duẫn Văn nhân này, trong lịch sử ghi chép đối với hắn thật sự rất ít, hơn nữa đại đa số đều thật sự là nửa giả.

Chu Duẫn là hoàng đế đời thứ hai của Minh triều, cũng là tiểu tôn nhi mà Chu Nguyên Chương thương yêu nhất. Chu Duẫn thông minh lanh lợi, làm cho người ta ưa thích, cho nên Chu Nguyên Chương cuối cùng quyết định truyền ngôi vị hoàng đế cho tôn tử của mình!

Chu Duẫn Văn cũng hoàn toàn chính xác không cô phụ hi vọng của Chu Nguyên Chương, sau khi lão thượng vị, yêu thương dân chúng, nghiêm trị hoạn quan, sử dụng kiến văn mới chính trị.

Nhưng chính sách tước trần của hắn lại đắc tội với đám vương gia nắm quyền to tại biên quan, đặc biệt là đám con trai thứ tư của Chu Nguyên Chương là Yến vương Chu Ngọc. Chu Ngọc dã tâm bừng bừng, căm hận cha mình không truyền ngôi vị hoàng đế cho mình, dứt khoát mượn cơ hội này tạo phản.

Vì thế Chu Hi suất lĩnh mười vạn thiết kỵ vung sư xuôi nam, đánh một trận liền đánh tới Nam Kinh thành, các tướng quân trung với hoàng thất ùn ùn chết trận, đại thần thề sống chết không hàng cũng bị Chu Ngọc lột da lột da, dưới chảo dầu đổ xuống, có trung thần tên Phương Hiếu trẻ em thậm chí bị tru diệt mười tộc.

Kiến Văn Đế thấy đại thế đã mất, dứt khoát một mồi lửa đốt hoàng cung, bản thân cũng đi vào trong lửa lớn hừng hực.

Chờ sau khi lửa dập, Chu Hi vẫn không yên lòng, nhất định phải đối với việc Kiến Văn Đế sống chết phải thấy xác! Lúc này có một thi thể thái giám xác nhận trong tẩm cung, chính là Chu Duẫn Văn, nhưng cũng có người nói Chu Duẫn Văn chạy ra khỏi Hoàng cung làm tăng nhân rồi.

Hơn mười năm sau khi Chu Lương đăng cơ, vẫn đang khổ tâm tìm kiếm đại họa tâm phúc Chu Duẫn. Bởi vì Chu Duẫn Văn không chết, ngôi vị hoàng đế của gã sẽ không đứng vững. Thậm chí mục đích của Trịnh Tử và Tây Dương trong truyền thuyết cũng là tìm kiếm tung tích Chu Duẫn Văn...

"Tiểu ca, ngươi hỏi cái này có gì hay không? Ngươi không phải là muốn nói cho ta biết cây quạt ngọc này là tiếng chữ Chu Duẫn chứ?" Lý mặt rỗ mở to hai mắt, bộ dáng không dám tin.

Ta thở dài nói giờ còn chưa xác định được.

Dù sao năm đó có rất nhiều người chết trong trận đại hỏa kia. Âm Linh này rốt cuộc là ai thì thật đúng là khó mà nói được. Nhưng nhớ tới khí thế bễ nghễ thiên hạ của nam nhân ngày hôm qua, cho dù không phải là đế vương thì ít nhất cũng là tướng vương.

"Ha ha, nơi này còn có một thổ miếu." Đi hơn nửa canh giờ, Lý Ma Tử hưng phấn chỉ vào một thổ miếu hoang phế.

Ta đi quanh thổ miếu xem xét một phen, nơi này có lẽ đã bị bỏ hoang rất lâu rồi, cho dù để cái quạt ngọc ở chỗ này hẳn cũng không gây ra xung đột gì.

Vì thế ta lấy ra cái hộp từ trong ba lô, đặt ở chỗ ban đầu điện thờ, sau đó lại lấy từ trong ba lô ra một cái lều vải, mời Lý Ma Tử làm việc.

Ta cố ý tính toán khoảng cách, xác định cho dù ngọc phiến nửa đêm phát uy cũng không đốt được lều vải, lúc này mới nhanh chóng bắt đầu cùng Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử nhếch miệng, hỏi ta có nên ở lại đây vài ngày không?

"Không sai biệt lắm, phải xem chuyện này giải quyết vào lúc nào." Ta cũng không ngẩng đầu lên nói.

Lý Ma Tử ai thán một tiếng, bổ nhiệm dựng xong lều vải, sau đó chui vào lều trại nghỉ ngơi.

Mặc dù ta cũng mệt mỏi, nhưng cũng không dám đi nghỉ ngơi. Nơi này hoang vu, nhưng cách nơi này không xa vẫn còn có thôn xóm, vạn nhất có người nhàn rỗi không có việc gì chạy đến nơi đây, nhìn thấy hộp ngọc khẳng định sẽ không nhịn được xuống tay.

Từ trong túi lấy ra bánh bao cùng nước, sau khi ăn uống no nê ta trực tiếp ngồi dưới đất lấy ra điện thoại để giết thời gian.

Lý Ma Tử cũng không ngủ được bao lâu, gần như vào buổi trưa hắn mới bò ra khỏi lều vải, nắm lên rồi gặm.

Một nơi như vậy cũng không có tiêu khiển, hai người chúng ta thật sự nhàm chán, muốn chơi đùa thời gian, nhưng tín hiệu phá địa phương còn không tốt.

"Mẹ nó, chơi không chơi nữa!" Lý Ma Tử ném ngừng di động sang bên cạnh, trực tiếp nằm xuống đất: "Tiểu ca, chuyện này đến bây giờ vẫn chưa có đầu mối, ngươi còn định tiêu hao mãi sao?"

"Không biết." Ta chỉ nói hai chữ, từ thái độ của Âm Linh đối với ta liền có thể nhận ra, hẳn là có tâm nguyện gì đó chưa xong, cũng không phải là có tâm tư hại người.

Vì lẽ đó, nó hẳn là chủ động tìm ta, ta chỉ cần chờ là được.

Lý Ma Tử không chịu ngồi yên, nằm một lúc rồi lại chạy ra ngoài, qua hơn nửa ngày mới trở về, trong quần áo còn có một bao vỏ quýt.

Ta từ trên đất nhảy dựng lên: "Ngươi là từ đâu làm vậy?"

"Hắc hắc, cách đó không xa có vườn trái cây, ta trộm hái một ít." Lý Ma Tử cười hèn mọn.

Ta trợn trắng mắt, người này sao đến đâu cũng có thể gây chuyện vậy?

Lý Ma Tử đặt viên ngọc quýt xuống mặt đất rồi lấy một vài miếng rồi nhét vào trong miệng, cay mặt nhíu chặt lại: "Mẹ nó, đám hoa quả nát này, tại sao quýt lại đến thế?"

Ta không còn gì để nói, tên trộm nào dám ngại trộm đồ không tốt chứ?

Nhưng nhìn Lý mặt rỗ như vậy chắc chắn là không bị người phát hiện, ta cũng không thèm để tâm, cầm lấy một cái vỏ quýt mà ăn.

Giảng khoa chọc cười như vậy, thời gian một buổi chiều cũng qua đi, chờ sau khi trời tối, ta và Lý mặt rỗ liền chui vào lều trại, mở điện thoại di động chiếu sáng, thuận tiện nhìn chằm chằm thổ miếu.

Bốn phía cực kỳ an tĩnh, ban ngày không cảm thấy gì, vừa đến buổi tối đã cảm thấy phi thường dọa người.

"Tiểu ca, ngươi có cảm thấy quá an tĩnh không?" Lý mặt rỗ đảo qua đảo lại, bộ dáng rất sợ hãi.

Ta tách một miếng bánh bao nhét vào trong miệng, hàm hồ nói quanh đây không có nhà ai, có thể không an tĩnh sao?

Lý mặt rỗ lắc đầu, nói hắn luôn cảm giác có gì đó không ổn.

Ta cũng không biết hắn có chỗ nào cảm giác không đúng, dù sao ta cũng không có loại cảm giác này, cho nên vừa gặm ăn bao nhiêu, vừa nhìn chằm chằm tình huống trong thổ miếu.

"Tiểu ca, ta biết vấn đề rồi. Nơi này là bên ngoài, làm sao có thể ngay cả thanh âm của con côn trùng cũng không có được?" Lý Ma Tử kéo ta nói.

Ta cũng không quay đầu lại nói không chừng, âm linh trong cây quạt ngọc này quá cường đại, đè nén sâu bọ cũng không dám kêu to.

Lý Ma Tử kêu lên một tiếng, núp ở phía sau bảo ta đừng dọa hắn.

Ta không còn gì để nói nhìn hắn, người này dù có phải trải qua sự tình gì thì cũng có bộ dáng nhát gan như chuột nhắt.

"Đừng nói nữa, có thể có chuyện lớn gì, cây quạt này có thể cháy xa như vậy, chúng ta sẽ không việc gì..." Lời của ta nói đến một nửa, cây quạt ngọc như chuyên môn đánh mặt ta, sáng lên, cho dù cách xa như vậy cũng có thể cảm giác được nóng rực.

Ta vội vàng lấy ra mấy tấm Già Dương Phù, bốp bốp dán lên người ta và Lý Ma Tử: Mẹ nó, cái này là cái quỷ gì, ra khỏi kỹ năng Tàng Bảo các trở nên mạnh mẽ rồi sao?

Không gian thứ nhất thiên thất bát linh phùng âm vật không gian.

Lý Ma Tử sợ tới mức run rẩy, sững sờ nhìn cây quạt ngọc: "Tiểu... Tiểu ca, âm linh kia đã xuất hiện rồi. Không đúng, nó đến rồi!"

"Lão tử không mù!" Ta rống lên một câu, Lý mặt rỗ trốn ở sau lưng ta, đồ vật hắn có thể nhìn thấy được sao?

Vô hình châm nháy mắt bị tế ra ngoài, Âm Dương Tán cũng bị Lý Ma Tử cầm trong tay, loại đồ vật này thật lâu không dùng, không ngờ lần này Lý Ma Tử còn mang theo.

Ta trợn trắng mắt: "Lúc nào thì thu thập đồ đạc, sao ta không thấy."

"Thu thập cái gì, thứ cứu mạng này đương nhiên phải mang theo bên người. Nhanh lên, nó đang đến đây, ngươi không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này sao?" Lý măn đẩy đẩy.

Ta đã lấy lại tinh thần, châm vô hình đi theo âm linh, nhưng âm linh lại không thèm để ý chút nào, đi thẳng tới trước mặt ta, vươn cánh tay trắng nõn ra với ta.

"Tiểu ca, hắn không phải muốn bắt tay với ngươi chứ? Mở một nhóm giao lưu quan hệ hữu hảo?" Lý Ma Tử vẻ mặt mơ màng nói.

Ta không nhịn được hỏi, ngươi hỏi ta thì ta đi hỏi ai đây?

Lý mặt rỗ đẩy ta, để ta nghi hoặc xem sao.

Ta nghe lời hắn nói quỷ thần xui khiến thế nào mà đưa tay ra, cùng nắm một khối với Âm Linh...

"Ngươi là Kiến Văn Đế?" Ta lại là ma xui quỷ khiến hỏi một câu.

Âm Linh vậy mà nhẹ gật đầu, sau đó ánh mắt ta liền mơ hồ một trận.

"Tiểu ca, ngươi làm sao vậy? Mau tỉnh dậy." Một giây sau ta đã nghe thấy thanh âm kinh hoảng của Lý Ma Tử.

Đã xảy ra chuyện gì? Ta không phải đang yên lành sao?

Ta mở mắt ra, vừa định nói gì, liền cảm thấy hình ảnh trước mắt vô cùng kỳ quái.

Kiến trúc cổ kính lui tới thường xuyên mặc đồ cổ, hết thảy mọi thứ đều khiến ta không kịp phản ứng.

Đây là tổ nhạc sao? Không đúng, cũng không có máy quay, hơn nữa một giây trước chẳng phải ta và Lý Ma Tử đang chuẩn bị đấu âm linh trong cây quạt ngọc sao?

Nơi này là thế giới âm vật? Lại nhìn kiến trúc cổ kính xung quanh một chút, trong đầu ta hiện lên bốn chữ này.

Thế giới âm vật này ta cũng chỉ thấy trong Âm Phù Kinh, vẫn là ít bút mang qua.

Nghe nói âm linh cường đại đến trình độ nhất định, có thể tự mình sáng tạo ra một phương thế giới, thế giới này hình dáng chính là hoàn cảnh khi âm linh còn sống. Đương nhiên, trong thế giới này, âm linh hay là còn sống, tư tưởng của nó cũng không thể khống chế thế giới, nói cách khác âm linh chỉ có thể thủ ở đây, lần lượt nhìn mình giẫm lên vết xe đổ...

Cho nên, thế giới âm vật này không biết là tốt hay xấu.

Ta thở dài, sau đó thu hồi tâm thần, bây giờ trước tiên vẫn là lo lắng cho mình đi, thế giới âm vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết, ai biết sẽ có chuyện gì.

"Ma Tử, ngươi..." Ta theo thói quen quay đầu lại, lại phát hiện người bên cạnh không phải mụn nhọt, mà là một nam nhân béo ục ịch.

Nam nhân mập mạp nhếch miệng cười với ta: "Khách quan, có muốn ở trọ không?"

Trong lòng ta kinh ngạc, Lý mặt rỗ không đi theo, hay là bị tìm ra nơi khác?

Nam nhân béo thấy ta không nói lời nào, lại hỏi một câu. Ta cảm thấy kỳ quái, tốt xấu gì bây giờ ta cũng mặc quần áo hiện đại, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái?

Tuy nhiên ta cũng không có tâm tư nghĩ tới những chuyện này, vụng trộm sờ lên túi, phát hiện bên trong thật có bạc, sau đó mới gật đầu với nam nhân béo nói: "Cho ta một phòng khách! Còn có, lại chuẩn bị chút rượu và thức ăn."

"Được rồi, mời khách quan vào bên trong." Nam nhân béo cười càng thêm vui vẻ, khom người dẫn ta vào khách điếm.

Đầu tiên hắn dặn dò người chuẩn bị rượu và thức ăn, lại mang ta lên lầu hai: "Rượu và thức ăn còn có một lát, khách quan đi lên trước xem gian phòng một chút."

"Ừ." Ta nhàn nhạt lên tiếng.

Nam nhân mập dẫn ta vào một gian phòng. Gian phòng này không lớn, đi vào chỉ là một cái sảnh nhỏ, bên phải là một tấm bình phong bày giường.

Dù sao chỉ cần nghỉ ngơi, ta cũng không lựa chọn, buông ba lô xuống liền nói với nam nhân béo: "Lát nữa mang rượu và thức ăn lên đây."

"Được rồi, khách quan ngài nghỉ ngơi đi." Nam nhân béo cười ha hả lui xuống.

Ta ngồi trên ghế, vội vàng mở ba lô ra xem xét một phen, cũng may đồ vật trong ba lô vẫn còn...

Đúng rồi, nếu Chu Duẫn đã đưa ta vào thế giới âm vật này, vậy còn hắn thì sao?

Một vỗ đầu của ta, nhưng hiện tại cây quạt ngọc cũng không ở trong tay, đoán chừng cho dù hắn cũng chỉ có thể chờ hắn tới tìm ta.

Tuy trong lòng rất tò mò về Minh triều, nhưng nghĩ tới Lý Ma Tử còn không biết đang ở đâu, ta liền cảm thấy bực bội, chỉ muốn tranh thủ thời gian giải quyết vấn đề, nói không chừng có thể trở

về.

Chỉ là trước khi Chu Văn dẫn ta vào, không nói gì cả, cho dù ta muốn giải quyết vấn đề, cũng không biết bắt đầu từ đâu a.

Mẹ nó!

Ta đánh một quyền vào trên ghế, phát ra tiếng bang bang. Cùng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, ta không kiên nhẫn được mà hỏi: "Ai vậy?"

"Khách quan, là ta, rượu và thức ăn đã được ta chuyển qua cho ngài." Giọng nói của nam nhân béo truyền vào, ta đáp lời, hắn đẩy cửa từ bên ngoài vào, tay bưng một cái khay, bên trên đặt một bình rượu và hai món nhắm.

Hắn đặt khay lên bàn, lấy rượu và thức ăn ra vẻ buồn cười ha hả nói: "Khách quan chậm rãi dùng, có cái gì cần gọi ta một tiếng là được."

Nói xong hắn cầm khay muốn xuống dưới, ta lên tiếng gọi hắn lại: "Ta có chút chuyện cần hỏi thăm ngươi."

"Khách quan mời nói." Nam nhân béo ôm khay, vẫn cười ha hả như trước, khiến cho ta cảm thấy hắn chỉ có một biểu lộ như vậy.

Ta khụ một tiếng hỏi hắn bây giờ đã đến năm nào.

Nam nhân béo kỳ quái nói cho ta biết bây giờ là bốn tháng tư trước của Kiến Văn, hỏi ta chuyện này để làm gì?

"Ha ha, không có chuyện gì, đầu óc ta xảy ra chút vấn đề, có một số việc ta không nhớ rõ." Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể nói ra lý do chó có máu chó.

Nam nhân béo nhìn ta với ánh mắt đồng tình, ta vẫy vẫy tay: "Vậy, nơi này là kinh thành?"

"Đúng vậy." Nam nhân béo thở dài: "Chẳng qua, kinh thành cũng không có mấy ngày tháng tốt lành trôi qua."

"Câu này là sao?" Ta mở to hai mắt.

Nam nhân béo dứt khoát ngồi ở một bên trên ghế tán gẫu với ta, từ trong lời của hắn ta nghe xuất hiện các nơi chiến hỏa bay tán loạn, Yến Vương Chu Hi quân đội thế như chẻ tre, sợ là rất nhanh có thể đánh tới Nam Kinh thành rồi.

Ta đột nhiên đứng lên, bất an đi lại trong phòng, ta sao lại không nghĩ tới, công văn bốn năm chẳng phải chính là năm mà Chu Hi phản bội thành công?

"Ngươi mới vừa nói bây giờ là mấy tháng?" Ta kéo ống tay áo nam nhân béo.

Nam nhân béo ấp úng nói: "Bốn, bốn tháng tư nha."

Bốn tháng... Nếu ta nhớ không lầm, vào tháng sáu, phản quân Chu Quỳ sẽ tiến kinh, mà sau khi hắn tiến kinh Nam Nam Nam Nam là một mảnh hỗn loạn, cũng chính là ở trong mảnh hỗn loạn này hoàng cung đại viện nổi lên đại hỏa, sau khi thế lửa diệt, phát hiện ba bộ thây khô, căn cứ theo cách nói của thái giám là Chu Duẫn Văn, Hoàng hậu cùng với trưởng tử của bọn họ.

Ta thở phào nhẹ nhõm, may mà còn hai tháng nữa, có lẽ vẫn còn kịp.

"Khách quan, người làm sao vậy?" Nam nhân béo do dự kéo lấy ta.

Ta ho khan một tiếng: "Không có gì, ngươi có biết gần đây kinh thành có chuyện gì kỳ lạ xảy ra hay không?"

Tuy rằng ta biết lịch sử, nhưng ta cũng không thể xông vào hoàng cung ngay như vậy được, nói ngươi sắp chết rồi, tranh thủ thời gian trốn chạy với ta đi? Trước tiên không nói hắn tin hay không, dù hắn tin ta cũng không thể làm như vậy.

Nơi này là thế giới âm vật không sai, nhưng cũng không ai từng tới đây, ai biết được chuyện phát sinh ở nơi đây có ảnh hưởng gì đến lịch sử thật hay không chứ, nếu thật sự có ảnh hưởng, vậy thì tội của ta cũng quá lớn rồi.

Thế thì ta lại định hạ thủ theo con đường quen thuộc của mình, nơi này là kinh thành, chuyện quái dị xảy ra ở đây có thể liên quan tới kinh thành, không khéo còn kéo được chút giãn đuôi.

Nam nhân béo chậc chậc hai tiếng: "Khách quan, thế đạo đã thành như vậy, ngày nào mà không xảy ra quái sự? Hôm nay ngài đột nhiên xuất hiện bên ngoài quán trọ của ta, cũng là chuyện lạ mà."

Ta sờ sờ mũi có chút lúng túng: "Cái kia, ta muốn hỏi quái sự là gần đây có chỗ nào nháo quỷ không?"

"Nguy quỷ? Ngài còn cảm thấy hứng thú với những thứ này sao." Nam nhân béo kinh ngạc nhìn chằm chằm vào ta: "Cái này thật ra ta cũng không biết, bất quá ngài có thể đi một chuyến ra bãi tha ma ngoài thành một chuyến, hiện tại có nghĩa là chết người, nếu nói có thể phát sinh những chỗ quái lạ, thì không có chỗ nào thích hợp hơn ở bãi tha ma này."

sổ một nghìn bảy tám mốt trở lại Minh triều làm đại sư.

Ta ừ một tiếng, móc bạc vụn từ trong túi ra, cám ơn người đàn ông mập mạp đã bảo hắn đi ra ngoài.

Loạn Táng Cương... Quả thật đúng là địa phương tốt để náo quỷ!

Ăn xong đồ ăn, ta lắc đầu ngủ mất một buổi chiều, không sai biệt lắm năm sáu điểm ra khỏi khách sạn.

Trước đó đã tư vấn qua nam nhân béo, triều Minh này là có cấm đêm, mỗi ngày ba canh năm không cho đi qua.

Canh mục nhất cũng chính là lúc hiện đại không sai biệt lắm tám tuổi, để phòng ngừa vạn nhất ta nên sớm ra ngoài một chút thì hơn.

Thuận lợi ra khỏi cửa thành, ta tùy ý kéo người hỏi loạn nghĩa trang ở đâu, người nọ dùng vẻ mặt như thằng ngu nhìn ta hồi lâu, mới chỉ một phương hướng, nói cho ta cứ đi thẳng, chờ thấy cái rừng trực tiếp đi vào trong là được, xong rồi còn dặn đi dặn dò ta đừng đi chịu chết.

"A, bãi tha ma này không được?" Ta ngược lại hứng thú với lời của hắn.

Người này lại không để ý tới ta, vội vàng rời đi, tựa hồ kiêng kị nơi loạn táng.

Hắn càng như vậy ta càng cảm thấy hứng thú với Loạn Táng Cương, thuận theo con đường hắn chỉ đi tới.

Nơi này không thể so với hiện đại, trên dưới khoảng sáu điểm đã không còn người nào nữa, ngẫu nhiên gặp một hai người đều bộ dạng vội vã chỉ cắm đầu chạy đi.

Vừa mới nghe người qua đường nói đơn giản, lúc này đi tới mới phát hiện đường đi rất xa, cũng không biết đã đi bao lâu, trời đã tối đi một đoạn thời gian, mới nhìn thấy một cái rừng.

Hắc đăng mù mịt ta cũng nhìn không ra thân cây này bao nhiêu tuổi, chỉ cảm thấy âm u, một mùi hư thối từ bên trong truyền ra, xem ra nơi này là bãi tha ma không sai rồi!

Vốn dĩ ta định trực tiếp đi vào, nhưng đi lâu như vậy rồi ta cũng có chút đói bụng, cho nên trước tiên lấy từ trong túi ra một tờ giấy phù, sau đó mới bấm niệm pháp quyết, chỉ thấy lá bùa cháy hừng hực, chiếu sáng một đoạn đường phía trước.

Vừa rồi trên đường ta sợ bị người ta nhìn thấy, cho rằng gặp phải quỷ hỏa cũng vô dụng. Hiện tại cũng không cần suy nghĩ nhiều, bãi tha ma này sợ là cũng chỉ có ta mới đến mà thôi.

Nương theo ánh lửa, ta bước vào trong rừng, mùi thối thối rữa càng thêm nồng đậm, thúc giục thiếu chút nữa ta nôn ra.

Vừa mới đi hai bước, ta đã ngừng lại, tuy rằng trong lòng có chuẩn bị cho Loạn Táng Cương, nhưng tràng cảnh trước mắt vẫn làm ta phát lạnh.

Khắp nơi đều là thi thể... Mà giữa những thi thể này có một con đường cung tiễn một người bước đi, phía trên không có lấy một ngọn cỏ, xem ra thường xuyên có người tới, về phần tới đây làm gì cũng không cần nói, đơn giản là ném thi thể.

Những thi thể này cứ như vậy bị ném lung tung ở đây, nhìn qua thì chết không lâu, có chút thi thể thì giống như đang ngủ.

Cố nén hàn ý trong lòng, theo đường nhỏ tiến lên phía trước, càng chạy càng kinh hãi, bởi vì càng đi vào bên trong thi thể càng nhiều, độ mục nát sẽ càng nghiêm trọng.

Lúc trước ta còn tưởng rằng những thi thể một tiến vào rừng đều có thể nhìn thấy, bị người ta tùy ý vứt bỏ ở nơi đó. Hiện tại xem ra căn bản không phải, bởi vì toàn bộ khu rừng này đều là thi thể, đã không thể bỏ xuống... Đây là bãi tha ma gì cả, căn bản đây chính là một vùng núi xác chết!

Ọe. Ọe..

Ta không nhịn được một người, vị viện chủ vịn một thân cây khom người phun ra.

Tiến vào vòng tròn âm vật nhiều năm như vậy, ta tự cho mình cũng thấy qua đại tràng, thi thể kỳ quái gì đều đã thấy qua, theo lý thuyết không nên bởi vì thi thể này có phản ứng gì.

Nhưng ta sai rồi, mỗi một cỗ thi thể ở đây thoạt nhìn đều rất bình thường, nhưng so với những thi thể hình thù kỳ quái kia càng muốn doạ người hơn.

"Keng keng keng."

Tiếng cười nghiến răng từ sau lưng truyền đến, ta xoay mạnh người, chỉ thấy một cây gậy gỗ tráng kiện đập ta.

Ta không kịp né tránh, chỉ có thể nghiêng đầu ra, vốn côn gỗ nên nện vào đầu trực tiếp đập vào bả vai.

Rặc rặc!

Tiếng khớp xương rõ ràng truyền đến, ta hít vào một ngụm khí lạnh, còn không đợi ta tỉnh lại, gậy gỗ lần thứ hai giống như ta đánh tới.

Ta mới nhìn rõ người cầm gậy gỗ là một nữ nhân tóc tai bù xù, nhưng không thấy rõ mặt mũi.

Không kịp nghĩ nhiều, ta rút chủy thủ từ bên hông ra nghênh đón.

Binh khí lạnh của thời đại này không thể cứng hơn dao găm của ta được, chứ đừng nói chỉ là một cái côn gỗ, chỉ mấy lần ta đã chém đứt côn gỗ, một tay nắm lấy tay nữ nhân: "Chết tiệt ngươi muốn làm gì?"

"A a a!" Nữ nhân kia hét to với ta, nhe răng cắn tới chỗ ta, ta bóp cổ nàng, ngăn cản động tác của nàng. Một tay khác kẹp con dao lại rồi nhanh chóng móc dây thừng trói nữ nhân lại.

Làm xong những việc này ta cũng không quản nữ nhân, cắn răng nối xương bả vai, lúc này mới nhớ ra vấn đề.

"Tại sao ngươi lại đánh lén ta?" Ta đá đá nữ nhân.

Nữ nhân tức giận nhìn chằm chằm vào ta, tựa hồ như ta đã giết chết cả nhà hắn.

Ta tưởng nàng là người trông coi bãi tha ma, thở dài giải thích với nàng ta rằng chỉ hiếu kỳ đến bãi tha ma, không có ác ý gì khác.

Nữ nhân vẫn không nói lời nào, chỉ là một đôi mắt nhìn chằm chằm vào ta. Nếu ánh mắt của nữ nhân bình thường nhìn chăm chú thì chỉ có thể nhìn chằm chằm. Nhưng thật ra nữ nhân này rất gầy, hốc mắt đều đã lõm xuống, nếu như nàng không nói lời nào thì khác gì mấy thi thể đầy đất này, bị nàng nhìn chằm chằm như vậy làm cho sởn hết cả gai ốc.

Ta từ bỏ trao đổi với nàng, nghĩ đến bãi tha ma cũng không có nguy hiểm gì, cho nên đứng dậy chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Loạn Táng Cương như vậy mà nói không có chút Âm Linh nào thì ta thật sự không tin.

"Đừng... đi..."

Thanh âm khàn khàn truyền đến, ta kinh ngạc cúi đầu, chỉ thấy nữ nhân nhìn ta, ánh mắt đã thay đổi, mang theo thần sắc khẩn cầu.

Ta lại ngồi xổm xuống, hỏi nàng có chuyện gì.

Nữ nhân hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng. Lời nói của nàng vẫn có chút khó khăn nhưng ta vẫn nghe hiểu.

Hóa ra nữ nhân này không phải hiệp khách ủng hộ loạn táng cương gì gì đó, nàng chỉ là đi tìm kiếm sinh hoạt trong bãi tha ma mà thôi.

Những thi thể bị ném đến bãi tha ma, nhiều khi trên thân đều có chút đồ ăn, có rất nhiều đồ ăn, có rất nhiều bạc. Bởi vì những quan sai ném thi thể căn bản khinh thường việc lục soát thi thể, lúc này mới để mấy thứ này lưu lại, mà nàng cũng không phải bất đắc dĩ mới lục lọi trên thi thể để ăn.

Chẳng qua ban ngày không dám tới, bởi vì rất có thể sẽ gặp phải quan sai nào đó, cho nên buổi tối nàng tới, vừa rồi sở dĩ đánh lén ta là vì thấy ta lấy đồ ăn từ trong túi. Mặc dù nàng không biết là cái quái gì, nhưng sau khi thấy ta ăn xong cũng chỉ muốn thứ này, cho nên vẫn theo sau.

Hóa ra là từ bên ngoài rừng cây đi theo, uổng công ta còn không phát hiện, xem ra đến thế giới này, lòng cảnh giác của ta tựa hồ đã giảm đi không ít. Ta cho rằng nơi này không có người, nhưng lại xem nhẹ sự tàn khốc của thời đại này.

Ta duỗi tay cởi dây thừng của nàng ta ra, thở dài nói: "Ăn thì ta có nhiều như vậy, nhiều cũng không có, ngươi đánh ngất ta cũng vô dụng."

"Ta, ta không cần ngươi ăn nữa." Nữ nhân đột nhiên nói ra một câu.

Ta a một tiếng cũng không có coi trọng, đang chuẩn bị đi, nữ nhân kia nói câu tiếp theo lại khiến ta dừng bước.

"Ngươi...ngươi có thể khu quỷ không?" Nàng có chút do dự, nhưng đôi mắt vô thần lại nổi lên một điểm sáng.

Chương thứ một ngàn thiên bảy tám tám trăm chín mươi hai, ăn sống thịt người chết...

Ta cũng không nói có đúng hay không, chỉ hỏi vì sao nàng lại hỏi như vậy.

Nữ nhân chỉ chỉ vào ngọn lửa đang lơ lửng trước mặt ta nói, vừa nãy nàng ở bên ngoài thấy ta cái gì cũng không làm cho ngọn lửa này sáng lên, cho nên nàng cảm thấy ta phải trừ quỷ, bởi vì Khu Quỷ Thiên Sư đều làm như vậy.

"Khu quỷ hay không thì thế nào?" Ta ngồi dưới đất, thích thú hỏi.

Dù sao thì thời gian một đêm còn dài, ta cũng không ngại hỏi thêm hai câu.

Nữ nhân kinh hỉ bắt được cánh tay của ta, vội vàng nói: "Đại sư, xin ngài giúp muội muội ta!"

Ta nhíu nhíu mày, vừa định hỏi muội muội nàng sao vậy, ai ngờ còn chưa đợi ta hỏi ra khỏi miệng, nữ nhân đã nói ra toàn bộ sự việc như thể đổ đậu vậy, dường như những lời lúc trước nàng nói đều là giả vờ hết sức.

Nguyên lai, hai tỷ muội này là cô nhi, lúc tuổi còn trẻ các nàng dựa vào việc cho người khác giặt quần áo, làm nữ công cũng có thể sống tiếp. Nhưng theo chiến loạn nổi lên, tiền lương phần lớn của người ta đều bị trưng đi đánh giặc, hai người bọn họ tự nhiên cũng không có thu nhập.

Mắt thấy sắp chết đói, hai người liền quyết định đánh chủ ý lên thi thể. Vốn dĩ các nàng định cởi quần áo trên thi thể ra rồi bán, ai mà biết lại không có cửa hàng mua.

Vẫn là trong lúc vô tình nàng lấy được đồ ăn trên thi thể, hai tỷ muội lúc này mới có một con đường sống!

Vốn các nàng cũng nghĩ ngày tháng cứ như vậy mà hợp đủ, nhưng có một ngày muội muội nàng tới bãi tha ma rồi đột nhiên phát điên, nhiều khi thoạt nhìn tựa như biến thành người khác, còn vô duyên vô cớ ra tay đánh nhau với hàng xóm. Nữ nhân chịu không nổi chuyện muội muội bị trói như vậy trong nhà, không cho nàng đến nghĩa địa, tự mình lấy chút đồ về cho nàng ăn.

Trong lòng không biết những người trước mắt có cảm giác gì, cảnh tượng như vậy ở trong TV cũng không ít, nhưng khi thật sự xảy ra trước mặt mình, hắn vẫn cảm thấy khó có thể thừa nhận.

"Thi thể của khu rừng này sao lại thế này?" Sau khi nghe xong thì tuy rằng cảm thấy rất sâu thế nhưng ta vẫn biết quan trọng trước mắt là gì.

Nữ nhân cười khổ nói là chết đói cả, phần lớn đều là thôn dân phụ cận kinh thành, còn một phần là chạy từ trên chiến trường xuống làm tàn tật già yếu, sau khi chết đều vứt hết ở nơi này.

Ta tuy hút một ngụm khí lạnh, nửa ngày vẫn không kịp phản ứng, cho tới khi nữ nhân gọi ta một tiếng.

"Đi nhà ngươi xem một chút đi." Ta cười cười, muội muội của nữ nhân này nếu là vấn đề loạn táng cương, như vậy cũng có thể xem là một cửa ải đột phá, so với ở chỗ này ta va chạm tốt hơn nhiều.

Nữ nhân cuống quít bò dậy, đi trước dẫn đường.

Nữ nhân đi theo con đường giống như ta vừa đến. Ta suy nghĩ một chút, vừa rồi trên đường đi quả thật có trải qua một thôn làng, nhưng vô cùng rách nát. Ta cho rằng là vì thôn làng hoang phế, hiện tại xem ra nơi đó lại có người ở.

Quả nhiên, khoảng nửa giờ trôi qua, nữ nhân đứng trước thôn: "Nhà ta ở ngay trong này."

"Ừ." Ta gật đầu, ra hiệu nàng tiếp tục đi.

Trong thôn xóm thấp bé mấy phút, nữ nhân đứng trước một căn nhà lá, nói đây là nhà của nàng.

Ta kinh ngạc nhìn một trận gió trước mắt có thể thổi ngã, nhà lá ngay cả Đạo môn cũng không có, không thể tin được trong này còn có thể chứa người.

Nữ nhân kia dường như cũng nhận ra mình đang suy nghĩ điều gì, hơi xấu hổ nói: "Hiện tại thế đạo không tốt..."

"Các ngươi đều đáng chết!" Một âm thanh thô to cắt đứt lời nói của nữ nhân.

Thần sắc nữ nhân kinh hoảng chui vào nhà tranh, chỉ chốc lát thanh âm của nàng đã truyền ra: "A Nguyệt, ngươi đừng như vậy."

A Nguyệt?

Vừa nghe thấy cái tên này, dáng vẻ của Tân Nguyệt liền hiện lên trong đầu, cũng đã một thời gian ngắn ta không gặp nàng, nếu như chuyện lần này có thể giải quyết ta nhất định sẽ nhanh chóng đi bồi tiếp nàng.

Nói thật, từ khi tiến vào thế giới âm vật này, trong lòng ta cũng nhịn không được mà phát hoảng. Không vì cái gì khác, ta sợ sẽ không ra được, đến lúc đó trăng mới, người phàm, mặt rỗ, mặt rỗ, còn có những người ở bên cạnh ta đến nay ta cũng không thấy được.

"A!" Tiếng kinh hô của nữ nhân kia kéo theo suy nghĩ của ta quay trở lại, ta lập tức vọt vào.

Chỉ thấy một tiểu cô nương ước chừng mười lăm mười sáu tuổi đang phẫn hận nhìn chằm chằm nữ nhân, đôi tay gầy như que củi đang bóp cổ nữ nhân.

Bên người nàng rơi xuống một vòng sợi dây, hẳn là sợi thừng trói chặt nữ nhân kia.

Ta hít sâu một hơi, vội vàng lấy linh phù từ trong ngực ra trực tiếp dán lên trán A Nguyệt, chỉ thấy nàng trợn trắng mắt phịch một tiếng ngã ở một bên.

"Đại, đại sư, A Nguyệt sao vậy?" Nữ nhân vừa thoát khỏi giam cầm liền nhào tới bên cạnh A Nguyệt, vẻ mặt khẩn trương nhìn ta.

Ta nói cho nàng biết A Nguyệt không sao, chỉ là nàng tạm thời bị lá bùa của ta chế trụ, về phần nàng tỉnh lại thì sẽ như thế nào không ai biết.

Nữ nhân lau nước mắt, một hồi lâu cũng nói không ra lời.

"Chờ nàng tỉnh lại ngươi nói ta nhặt về từ Loạn Táng Cương, mới vừa rồi nàng ta trước khi ngất đi không chú ý tới ta, không thể để cho nàng phát hiện thân phận của ta. Ngươi cũng không thể gọi ta là đại sư, cứ gọi ta Tiểu Trương đi!" Thừa dịp A Nguyệt còn ngủ, ta vội vàng dặn dò nữ nhân.

Nữ nhân kỳ quái hỏi ta vì sao, ta chỉ có thể giải thích cho nàng, muốn xem rốt cuộc A Nguyệt xảy ra vấn đề gì thì chỉ có thể âm thầm quan sát, tránh đánh rắn động cỏ.

Có thể do một tờ giấy của ta chế trụ A Nguyệt, nữ nhân đối với ta vô cùng tín nhiệm, làm ta yên tâm, nàng tuyệt đối sẽ không nói ra thân phận của ta.

Ta thở phào nhẹ nhõm, để nàng trói lại A Nguyệt lần nữa, lúc này mới xé lá bùa xuống, hủy diệt đi dấu vết.

"Tỷ tỷ?" Sau khi xé lá bùa ra, không bao lâu A Nguyệt đã tỉnh lại, lúc này thần trí của nàng đã thanh tỉnh, nhỏ giọng hỏi nàng xem vừa rồi có phải bị tật không.

Nữ nhân sờ sờ đầu nàng an ủi mình không có việc gì, sau đó kéo qua một bên, ta cười giới thiệu với A Nguyệt: "Đây là ta nhặt về từ bãi tha ma, hắn khỏe mạnh, sau này hai ta cũng có thể trông cậy được."

Nghe nàng nói vậy ta cũng có chút xấu hổ, nhưng cũng biết nói như vậy là ổn thỏa nhất, cho nên cũng không mở miệng cự tuyệt.

A Nguyệt rụt rè nhìn ta một cái, cũng không nói gì, chỉ có dán chặt lấy nữ nhân.

Nữ nhân lấy từ trong ngực ra nửa miếng bánh đã có chút mốc meo cho A Nguyệt ăn, lại dỗ dành nàng nằm ngủ, lúc này mới lôi ta ra ngoài.

Nàng có chút muốn nói lại thôi, ta buồn cười hỏi nàng có phải là muốn hỏi ta lúc nào cho A Nguyệt khu quỷ hay không?

Nữ nhân ngượng ngùng gật gật đầu, ta nói cho nàng biết từ tối hôm nay nàng bắt đầu quan sát A Nguyệt, làm nàng yên tâm. Sau đó ta lại hỏi tên nàng, nếu không thì không có cách nào để xưng hô, nói không chừng A Nguyệt sẽ nhìn ra cái gì đó.

Nữ nhân kia nói với ta, sau đó lấy từ trong ngực ra nửa cái bánh cho ta mượn. Rồi ta lắc đầu cự tuyệt, để nàng nhanh chóng nghỉ ngơi, nửa đêm cho dù nghe được tiếng động gì cũng làm như không nghe thấy.

A Dĩnh ừ một tiếng, chui vào nhà tranh ngủ bên cạnh A Nguyệt.

Ta thở dài, đêm lớn lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện, A Dĩnh tốt nhất không nên ngủ cùng với A Nguyệt. Nhưng nhà lá này chỉ lớn như vậy, nàng nếu không ngủ ở đây, cũng chỉ có thể ngủ bên ngoài, thời tiết này mà ở bên ngoài vẫn có chút mát lạnh.

Ta trực tiếp ra khỏi nhà lá, đi vòng đến vị trí đám người A Nguyệt đang ngủ, chọc vào một cái lỗ lớn trên mái cỏ tranh, sau đó canh giữ ở một bên.

Kỳ thật sở dĩ dám chọc cái lỗ lớn như vậy là bởi vì nhà lá này có không ít lỗ thủng lớn nhỏ, cho dù là đám người A Nguyệt cũng không phát hiện ra điều gì.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ta cũng không biết mấy điểm, chỉ cảm thấy đã sắp đến nửa đêm sau.

Sờ lên!

Lúc này lỗ tai của ta lập tức dựng lên, tiếng dây thừng lề mề truyền tới rõ ràng.

Ta lập tức mèo thân thể nhìn vào trong nhà lá, chỉ thấy A Nguyệt đã tỉnh, nàng chẳng qua là sờ sờ trên mặt đất hai cái, dây thừng liền mở ra.

Chỉ thấy nàng cười lạnh nhìn A Dĩnh một cái, không kiên nhẫn đá nàng một cái, lúc này mới ra khỏi căn nhà lá.

Ta cuống quít dán Già Dương phù lên người rồi nhanh chóng theo ở phía sau!

Đi theo A Nguyệt trong chốc lát, ta có chút kỳ quái nhìn thân ảnh phía trước, theo lý thuyết nói cô là tà trong bãi tha ma, nên trực tiếp đi bãi tha ma mới đúng, nhưng nhìn phương hướng rõ ràng là ngược lại với bãi tha ma đó.

Bất quá cũng không lo được nhiều như vậy, ta ngưng thần nín khí theo sau nàng. Cũng may tốc độ của nàng không nhanh, cho nên cũng một mực không mất theo.

"Cái này?"

Nhìn cửa thành trước mặt, ta không khỏi kinh hô.

A Nguyệt tựa hồ cảm giác được cái gì đó bèn quay đầu nhìn về phía sau, rồi cuống quít nhảy xuống một bên bụi cỏ, lúc này nàng mới không phát hiện ra.

Đợi A Nguyệt lần nữa đi về phía trước, ta mới cẩn thận từng li từng tí một bò ra khỏi bụi cỏ, trong lòng vẫn không hiểu nổi, A Nguyệt này đang ở trong thành làm cái gì?

Bất quá nàng cũng không thể đi vào, chỉ thấy nàng đi tới đi lui quanh cửa thành, bộ dạng vội vàng, sau một lúc lâu nàng tức giận dậm chân, vậy mà quay người trở về.

Ta bị dọa nhảy dựng lên, né tránh như pháo nổ, mãi đến khi cô đi được một đoạn nàng mới đi theo.

Vốn tưởng rằng nàng sẽ về nhà, nhưng khiến ta không ngờ tới chính là, nàng đến cùng vẫn là đi bãi tha ma!

Nhìn nàng tiến vào cửa rừng, ta vội tế ra Vô Hình châm đi theo nàng.

Bên trong có một con đường, ta không thể theo kịp, nếu không rất dễ bị phát hiện, cho nên chỉ có thể để Vô Hình Châm đi theo, ta ở phía sau rơi xuống rất xa.

Đại khái qua một khắc đồng hồ, vô hình châm bất động, nói cách khác A Nguyệt ngừng lại.

Ta chậm rãi tới gần, bởi vì trong bóng tối, ta sợ phát ra âm thanh, cho nên đi vô cùng chậm. Cũng may sau khi A Nguyệt dừng lại thì không có ý định đi nữa, cho nên cho dù chậm hơn nữa, ta vẫn tiếp cận nàng.

Mượn ánh trăng ta nhìn thấy A Nguyệt đang nằm rạp trên mặt đất không biết đang làm gì.

Rầm rầm!

Một tiếng nuốt thật rõ ràng truyền đến, tay của ta gắt gao nắm lấy một bên cây, chỉ sợ sẽ phát ra âm thanh, nàng... Nàng lại đang ăn thịt người?

"Ha ha."

A Nguyệt đột nhiên quay đầu lại cười với ta, khóe miệng tràn đầy vụn thịt cùng huyết tương đỏ thẫm.

Âm mưu của đệ nhất thiên thiên bát bát bát bát tam thiên au...

Ta bịt chặt miệng của mình, sợ phát ra một chút âm thanh nào đó, không phải ta sợ nàng, chỉ là ta còn muốn tìm kiếm cách đột phá từ trên người nàng ta, cho nên không thể đánh rắn động cỏ.

Chẳng qua cảnh tượng trước mắt vẫn khiến ta cảm thấy cả người phát lạnh...

A Nguyệt tựa hồ không phát hiện ra ta, nàng quay đầu cười cũng chỉ là tự phát cử động, sau khi cười một lát nàng lại quay qua, vùi đầu lên trên thi thể gặm, không khác gì một con dã thú.

Ta ở một bên cũng không biết trốn bao lâu, cuối cùng A Nguyệt cũng ăn xong, chỉ thấy nàng lau miệng, thậm chí chải vuốt quần áo, lúc này mới đi về phía trước.

Nàng đi rồi, ta nhìn thoáng qua thi thể, nguyên bản thi thể trên ngực đã bị ăn hết thịt, trên bạch cốt âm u còn có không ít giòi bọ đang nhúc nhích.

Cuối cùng ta cũng không nhịn được, nôn ra một tiếng, thẳng đến khi toàn bộ hàm răng đều nôn ra không khí mới đỡ hơn một chút.

triệu hồi Vô Hình châm, ta cũng không chậm trễ liền trở về thôn, vẫn như cũ núp ở phía trước.

A Nguyệt quả nhiên đã trở về, nhưng khiến cho ta kinh ngạc là nàng vẫn bị trói như cũ, nếu như không phải ta đi theo nàng, thì tất cả vừa rồi thật sự chỉ là một giấc mộng!

Ta thu hồi ánh mắt, mơ mơ màng màng nghe thấy có người gọi ta.

Ta mở mắt ra thấy trời đã sáng rồi, chỉ thấy A Dĩnh đang lo lắng nhìn ta, vội hỏi nàng chuyện gì xảy ra vậy.

Nàng khoát tay nói không có việc gì, chính là gọi ta một hồi lâu không thấy ta tỉnh, cho là ta đã xảy ra chuyện gì.

"Ta không sao, A Nguyệt đâu?" Ta nhớ ra chuyện tối hôm qua, vội mở miệng hỏi một câu.

A Dĩnh thở dài nói vừa mới tỉnh, nàng đút chút đồ ăn, hiện tại đang ở trong phòng.

Ta gật đầu đi theo A Dĩnh vào phòng, chỉ thấy A Nguyệt đang ngơ ngác ngồi ở đó, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

"A Nguyệt, ngươi nghĩ cái gì vậy?" A Dĩnh kêu lên, vẻ mặt tựa hồ có chút kinh hoảng.

Ta có chút kỳ quái, A Nguyệt ngẩn người chẳng lẽ còn có bí quyết gì sao?

Quả nhiên, sau khi A Dĩnh gọi nàng, nàng si ngốc cười lên, hai hàng nước mắt theo gương mặt chảy xuống: "Chết, các ngươi đều đáng chết!"

Lời này cùng những gì tối qua ta nghe được không có hai cái, chỉ là lúc đó là phẫn hận, mà hiện tại thì lại là ai oán, tựa hồ có nỗi lo gì đó không giải được.

A Dĩnh tiến lên ôm lấy A Nguyệt, khóc lóc nói: "A Nguyệt, ngươi rốt cuộc là làm sao vậy, làm sao để cho tỷ tỷ sống được chứ."

"Các ngươi đều đáng chết, đáng chết!" A Nguyệt hoàn toàn không nghe thấy lời A Dĩnh nói, từ đầu tới đuôi đều chỉ lặp lại câu này.

Chân mày ta cau lại, tiến lên khuyên nhủ A Dĩnh, kì thực rất nhanh nhìn lướt qua A Nguyệt.

Âm khí trên người nàng quả thật rất nặng, không, phải nói là tử khí rất nặng. Nói cách khác, đây không phải lần đầu tiên nàng ăn thi thể. Hiện tại xem như âm linh không ở trên người nàng, nàng cũng không có khí tức người sống, nếu cứ tiếp tục như vậy, nàng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

Ta giả bộ lơ đãng nói với A Dĩnh: "A Dĩnh, ta muốn đi vào nội thành một chút, xem có thể tìm chút việc để làm hay không."

"Hiện tại còn có gì để làm chứ?" A Dĩnh cười khổ.

Ta nháy mắt với nàng một cái, nàng lập tức nói: "Cũng được, ngươi đi một chút cũng tốt, nói không chừng ngươi có thể tìm được lao lực đấy."

"Ừm, vậy ta đi trước đây." Ta nói xong còn quét mắt nhìn A Nguyệt một cái, thấy ánh mắt thị quả nhiên xoay chuyển, trong lòng càng thêm rõ ràng.

Ta giả vờ vào thành, đầu tiên là ở khách sạn ăn một bữa no nê rồi lại tắm rửa, sau đó mới chạy về.

Đến lúc ta đến đã là xế chiều, ta hưng phấn nói: "A Dĩnh, ta tìm được người sống rồi, ở một khách sạn giúp bếp, đêm nay sẽ ở qua đêm nay, đợi sau này kiếm bạc ta sẽ mua đồ ăn cho các ngươi."

"Thật sao?" Người đáp lời là A Nguyệt.

Ta nhếch miệng, sau đó nghiêm túc gật đầu nói thật, đồng thời nói cho nàng biết có gì muốn ăn liền nói cho ta biết.

A Nguyệt lắc đầu nói nàng không có gì để ăn, chính là muốn đi vào trong thành xem một chút, lớn như vậy mà còn chưa thấy qua cái gì trong kinh thành nữa.

A Dĩnh ở một bên nói: "Hồ đồ, Tiểu Trương làm việc, ngươi đi theo giống cái gì? Lại nói..."

"Tỷ tỷ, ta chỉ là muốn đi xem một chút mà!" A Nguyệt lôi A Dĩnh làm nũng, A Dĩnh đau đầu nhìn nàng, lại có chút khó xử nhìn mình.

Ta cười ha hả nói không sao, ta có thể đưa nàng đi chơi.

"Nhưng A Nguyệt, ngươi chỉ có thể lén đi ra ngoài, buổi tối lúc ngủ trong phòng củi, ngàn vạn lần không thể bị phát hiện. Nếu không ngươi bị đuổi ra ngoài không tính, ta cũng phải bị từ chức." Ta rất nghiêm túc dặn dò.

A Nguyệt liên tục gật đầu, vội vàng bảo đảm nàng nhất định sẽ nghe lời.

Ta ha ha cười, con cá đã mắc câu, ta ngược lại muốn nhìn xem nàng vào thành là muốn làm gì.

A Dĩnh lại dặn dò ta và A Nguyệt vài câu rồi xuất phát, rất vất vả đi trước khi Dạ Cấm vào thành.

Ta bảo A Nguyệt chờ ở cửa sau khách điếm, còn mình thì tiến vào khách sạn trước, cầm chút bạc vụn đưa cho người đàn ông béo, nhờ y giúp đỡ, lúc này mới vòng ra cửa sau, giả bộ cẩn thận đem A Nguyệt đưa vào.

Ta cầm hai cái màn thầu cho nàng, sau đó liền đẩy nàng vào phòng củi: "A Nguyệt, hôm nay muộn, muội nghỉ ngơi ở đây một đêm, đợi sáng mai muội ra ngoài chơi đùa, ta còn phải đi nấu nước cho phòng bếp, không đi cùng muội nữa."

"Ân ân!" A Nguyệt ăn bánh bao, không thèm để ý chút nào rời khỏi.

Sau khi ta quay người đi lập tức vào phòng, sở dĩ cho cô ta ở phòng củi, một nguyên nhân là vì sợ cô ta nghi ngờ, còn một nguyên nhân khác là ở bên cửa sổ phòng ta, vừa vặn có thể nhìn thấy phòng củi!

Nam nhân béo biết ta ở nhà củi nhốt một tiểu cô nương, nhưng có một lượng bạc hắn cũng không nói gì, đời này, một mạng người phỏng chừng ngay cả một lượng bạc cũng không đáng...

Thời gian chậm rãi trôi qua, vẫn là nửa đêm, A Nguyệt cuối cùng cũng có động tĩnh, chỉ thấy nàng đẩy cửa phòng củi, thản nhiên từ cửa khách sạn đi ra ngoài.

Ta lập tức đi theo, trên đường phố vô cùng trống trải, chỉ có quan binh tình cờ tra xét đêm đi qua, cũng rất dễ dàng tránh thoát.

A Nguyệt tựa hồ rất quen thuộc với kinh thành, gặp phải lối rẽ thậm chí là đi vòng qua vòng lại ngõ nhỏ, nàng không chút do dự, một đường đi tới.

Sau một lúc lâu nàng dừng lại, ánh mắt sững sờ nhìn chằm chằm kiến trúc to lớn trước mặt.

Ta cảm thấy vui vẻ, xem ra từ lúc nàng đột phá cửa khẩu vẫn là chính xác. Không nghĩ tới mục tiêu của nàng lại là Hoàng cung, như vậy xem ra còn liên lụy sâu hơn với Chu Duẫn Văn...

"Ra đi."

Đột nhiên A Nguyệt mở miệng, ta giật bắn mình, vừa muốn ra ngoài thì thấy một bóng người từ bên cạnh nàng bước ra, hướng về phía A Nguyệt cung kính quỳ xuống: "Tướng quân!"

Tướng quân?

Một đầu ta như mù, đừng nói thời kỳ Chu Duẫn Văn không có lịch sử ghi chép, dù có ta cũng không nhớ rõ lắm, tự nhiên không nghĩ ra có mấy vị tướng quân.

Chỉ thấy A Nguyệt gật đầu với người này, sau đó hỏi an bài thế nào.

"Hết thảy đều đã chuẩn bị tốt, nếu Yến tặc đánh vào, bệ hạ tất có thể đào thoát! Tiểu thư tuyệt đối nguyện vì bệ hạ mà chết, chỉ là tướng quân, nàng rốt cuộc là con gái ngài..." Bóng người cung kính đáp lời, nói đến cuối cùng tựa hồ hắn có chút do dự.

"Đủ rồi!" A Nguyệt quát lạnh: "Khoảng thời gian này bổn tướng quân cứ bám vào thân thể này, không tiếc ăn thịt người để hồn phách bị tán, không phải vì muốn được bệ hạ bình yên trốn thoát sao? Mạng của một nha đầu có là gì đâu, huống chi nàng cũng cam tâm tình nguyện."

"Mạt tướng hiểu rõ." Bóng người càng thêm cung kính.

A Nguyệt thở dài: "Chuẩn bị sẵn sàng đi, bọn chúng đã đến rồi..."

"Tướng quân?" Bóng người cả kinh.

A Nguyệt mặt mày ủ rũ lắc đầu: "Ta đã nhìn thấy bọn hắn, phỏng chừng cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa."

Ô Mộc hạch thu hồn...một ngàn tám trăm tám trăm tám mươi bốn cái...

Bóng người không nói thêm gì nữa, bởi vì A Nguyệt đã xoay người rời đi.

Ta ẩn mình trong bóng tối không kiềm chế được sự hưng phấn trong lòng, xem ra mục tiêu lần này của ta chính là vị tiểu thư sắp thay Chu Duẫn chết đi này rồi.

Tuy nhiên đối với vị Âm Linh đang bám vào A Nguyệt này ta vẫn không có đầu mối, chỉ cảm thấy nó vô cùng bi ai, trong lòng ngay cả chết đi cũng vẫn còn ghi nhớ Chu Duẫn Văn, mỗi ngày đều phải ăn thịt người chết duy trì hồn phách!

Nhưng khoảng cách từ Yến Vương vào kinh còn có hơn một tháng, cho dù hồn phách không tán, A Nguyệt cũng nhịn không được nó dày vò, mà xem tình huống buổi sáng, tính toán tình huống ước chừng một tuần sau A Nguyệt cũng không chống đỡ được nữa.

Xem ra trước tiên cần phải giải quyết cái âm linh này đã, mặc kệ nó là vì quốc gia đại nghĩa hay là cái gì khác, cũng không thể để nó hủy diệt một mạng người.

Thất bại Chu Duẫn đã là nhất định, ngay cả những người bên dưới cũng đều rõ ràng, vì hắn mà tổn thương thêm người vô tội không đáng giá chút nào...

Lần này ta không vội vã trở về, mà là sau khi A Nguyệt đi một lúc lâu mới chậm rãi đi về, dọc theo đường đi liền thuận theo những chuyện cần phải làm.

"Về rồi à?" Giọng nói khàn khàn vang lên, dọa ta dừng tay.

Đối phương phát ra tiếng cười ha ha, ta kiên trì tiến vào phòng khách điếm, chỉ thấy A Nguyệt ngồi ở đó, mặc dù thân thể là tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, nhưng toàn thân tản mát ra khí thế lại làm cho người ta không thở nổi.

Ta thở phào một cái liền trấn định lại, âm linh như nó ta còn không để ở trong lòng, trước đó bất quá là bởi vì nó không ngờ phát hiện ta mà thôi.

A Nguyệt mở miệng cười: "Ngươi đi theo bản tướng làm cái gì?"

Ta nhún vai, ngồi ở một bên trên ghế, cây châm vô hình đã được tế ra, nhưng mặt ngoài lại làm ra một bộ dáng phong khinh vân đạm: "Không có gì, không quen nhìn ngươi thương tổn người vô tội thôi."

"Vô tội?" A Nguyệt cười lạnh vài tiếng: "Bây giờ thế đạo có ai là người vô tội? Thiên địa bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác, các nàng có thể bán mạng cho bệ hạ, là phúc khí của các nàng."

"Chu Duẫn đã định trước là sẽ bại, ngươi sao phải khổ như vậy?" Ta quay qua nghịch ngón tay, lơ đãng hỏi.

A Nguyệt lạnh lùng quát: "Làm càn!"

Ta cười ha hả bảo hắn đừng kích động, sau đó ta nói với hắn nếu như muốn hồn phách không tiêu tán, ta có thể giúp hắn, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn phải nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hắn ta hồ nghi nhìn ta, ta lấy ô mộc hạch ra, cũng không nói gì.

Ô Mộc Hạch có sức hấp dẫn đối với âm linh hoàn toàn không cần ta phải nói nhiều, A Nguyệt nhìn về phía ta, hỏi ta muốn biết điều gì.

"Vì sao ngươi lại bám lên người A Nguyệt? Miệng nói người chết tiệt là ai? Còn nữa... con gái ngươi hiện giờ ở nơi nào?" Ta liên tiếp hỏi ra ba vấn đề. Ánh mắt A Nguyệt nhìn ta càng ngày càng cổ quái, chờ ta hỏi xong hắn cười một tiếng: "Thôi, nói cho ngươi cũng không sao."

Sau đó hắn kể một câu chuyện, đúng, ở ta nghe được, đây là một câu chuyện.

Hắn là chủ soái quân đội, mắt thấy kinh thành sắp sụp đổ, hắn ta mang theo quân đội nghênh địch, chiến trường đã ở cách kinh thành hơn trăm dặm, một tòa thành trì.

Nhưng Yến quân thế như chẻ tre, hắn ta há có thể đối phó?

Bất quá kiên trì được nửa tháng quân đội cũng đã tan rã không thành, hắn nghĩ đến lui vào thành, nghỉ ngơi và hồi phục tốt xấu cũng có thể cản trở cước bộ Yến quân, như vậy chờ đưa thư về Nam Kinh, Chu Duẫn cũng có thời gian đến lui.

Đáng tiếc, cũng không phải ai cũng trung thành như hắn. Thủ thành thấy hắn thất bại, dứt khoát mở cổng thành cung nghênh quân Yến Quốc vào thành.

Sau khi vào thành Yến quân cũng không làm đồ thành, ngược lại nắm lòng người, hắn vốn là tội nhân hộ thành, không bị thương trên chiến trường, ngược lại bị đám phản đồ khắp người thương tích.

Hắn từ trong phản quân giết ra một con đường máu, dưới mấy tên hộ vệ trung thành phó tướng rốt cuộc tiếp cận kinh thành.

Bất quá khiến hắn không nghĩ tới chính là, ngay cả người kinh thành cũng đã làm phản, hắn thật vất vả tiếp cận cửa thành lại bị bọn họ lấy danh nghĩa phản quân giết chết, ném thi thể vào bãi tha ma.

Hắn một mực nín một hơi không dám buông lỏng, một mực chờ đợi, cuối cùng cũng để hắn chờ đến A Nguyệt.

Cô bé này sinh ra ở thời âm, vừa khéo chính là một bình tốt để nuôi linh hồn.

Không cần hắn nói rõ, ta cũng biết kẻ chết tiệt hắn chính là phản đồ đầu hàng Chu Hi!

Ta còn không nhịn đả kích hắn, nói thật sự việc Yến Vương Chu Hi làm phản lại có liên quan đến một nén nhịn của Chu Duẫn. Hai bên đều đã khai chiến, Chu Doãn Văn còn nói không nên làm hoàng thúc của mình bị thương, loại tiểu hoàng đế lương thiện này, không thích hợp làm chính trị.

Tuy nhiên ta cũng biết những lời này chỉ có thể tự mình suy nghĩ, ta phải đứng ở góc độ toàn bộ lịch sử mới có thể nói ra một đoạn lời như vậy, người thân ở trong rất khó xem hiểu.

"Vậy, con gái của ngươi thì sao?" Ta hỏi lần nữa, nó kể lại chuyện xưa cho Thạch Hạo nghe nhưng không có nói ta là người quan tâm nhất.

Lần này hắn không trả lời ta, chỉ hỏi vì sao hắn lại chăm chú nhìn nữ nhi của mình như vậy.

Đương nhiên ta không thể nói nguyên nhân chân thật cho hắn biết, chỉ nói ta có thể giúp bọn hắn qua mặt biển, cứu Chu Duẫn Văn, cho nên không cần hi sinh con gái hắn.

"Dựa vào cái gì mà ta phải tin tưởng ngươi chứ?" A Nguyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào ta.

Ta tắc nghẽn hai tiếng: "Chỉ bằng vào ta có thể tính ra tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì không. Có phải ngươi định đợi sau khi Yến Vương vào kinh sẽ phóng hỏa Hoàng cung đại điện, sau đó để con gái ngươi đổi lấy Chu Duẫn Văn không?"

"Ngươi, làm sao ngươi biết?" Hắn hiển nhiên luống cuống.

Ta khoát tay: "Ngươi không cần hoảng hốt, kế hoạch của ngươi không bị bại lộ, tất cả chỉ là ta tính ra được. Không chỉ có thế, ta còn tính được thời gian Yến Vương vào kinh, thế nào, có phải so với ngươi nắm chắc hơn rất nhiều không?"

Hắn nhìn chằm chằm ta, thở ra một hơi dài: "Ta tin tưởng ngươi, ngươi nhớ kỹ, chỉ cần bệ hạ có thể trốn thoát, sống chết của những người khác có thể không quan tâm."

Tuy rằng ta nghe lời này rất không thoải mái, nhưng cũng lười tranh luận với hắn, trải qua mấy trăm năm, ta không hy vọng hắn có thể hiểu ta.

Sau đó hắn nói với ta, nữ nhi của hắn hiện giờ đang ở trong cung. Vốn Nhược nhi và Chu Duẫn văn đã quen biết, hai người tương duyệt. Chẳng qua lúc ấy Yến vương đã khởi binh tạo phản, Chu Duẫn Văn chẳng qua chỉ là đưa Như nhi vào cung, cũng không có thời gian phong hào cho nàng, con như con đã hầu hạ ở khoảng

Chu Duẫn Văn.

Trong Hoàng cung có rất nhiều cung nữ, dù thế nào Chu Ngọc cũng không thể phát hiện thiếu một cung nữ, huống chi còn có chỉ chính của tên thái giám kia.

Hiện tại xem ra tên thái giám kia hẳn là đã chuẩn bị tốt trước, nếu không thì với dáng người cung nữ và Chu Duẫn Văn, hắn cũng sẽ để lòi đuôi.

Ta thở phào một tiếng: "Được rồi, ngày mai chúng ta ra khỏi thành trước, tính mạng cô bé này ta đã đồng ý sẽ cứu về, đến lúc đó ngươi vào Ô Mộc Hạch dưỡng hồn đi. Đúng rồi, ngươi có thể đưa ta vào cung không?"

Muốn cứu Như nhi, ta chỉ có thể tiến cung.

A Nguyệt gật đầu nói hắn sẽ cố gắng an bài.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau ta liền dẫn A Nguyệt ra khỏi thành, A Dĩnh gấp gáp, nhìn thấy ta muốn hỏi, nhưng lại sợ A Nguyệt bên cạnh nhìn ra cái gì đó.

Ta cười nói với nàng là không sao rồi, chỉ đợi chính ngọ sẽ trả lại muội muội cho nàng.

Nàng vừa cười vừa khóc cảm tạ ta, ta đeo ba lô lên người, không để A Dĩnh đi theo, chỉ dẫn A Nguyệt đến bãi tha ma.

Âm khí ở bãi tha ma nặng nề, có thể khiến thân thể A Nguyệt ít bị tổn thương, là nơi thích hợp nhất.

Còn một điểm nữa là chuyện trừ tà cho A Nguyệt không thể để cho người khác nhìn thấy, người khác khó tránh khỏi sẽ chỉ trỏ cho nàng, mà không để A Dĩnh nhìn thấy thì sợ nàng chịu không nổi.

Ta và Âm Linh nói qua phương pháp tiến vào ô mộc hạch, sau đó liền chờ đến giữa trưa.

Trong lúc này ta cũng chuẩn bị một ít đồ vật khác, phòng ngừa một lúc âm linh đi ra thì A Nguyệt chịu không được.

Tử khí trên người nàng đã rất nặng, nhất định phải nghĩ biện pháp nhổ đi, nếu không cho dù Âm Linh đi ra, A Nguyệt cũng không sống được bao nhiêu thời gian.

Âm Linh cười nhạo nói: "Ngươi chính là đã cứu nàng, chờ Yến Vương vào kinh rồi các nàng cũng sẽ sống không được bao lâu nữa."

Ta không để ý tới hắn, tuy ta không biết đoạn lịch sử này, nhưng cũng biết từ khi Quân vương không sa sút vô đạo, cho nên không lấy tính mạng bách tính ra đùa!

Trong lịch sử Chu Ngọc mặc dù phi thường tàn nhẫn với bộ tộc cũ Chu Duẫn, nhưng cống hiến trên chính trị vẫn có, cho nên ta cũng không dám nói hắn sai.

Âm Linh thấy ta không để ý tới hắn, cũng không mở miệng nữa, hắn hiện tại quan tâm hơn là chuyện ta cần làm sau này, cũng không muốn phí nhiều công sức ở trên người A Nguyệt.

Mắt thấy thời gian đã đủ, ta lấy ô mộc hạch ra, lần nữa cùng âm linh nói một chút phải làm như thế nào, lúc này mới nhìn chằm chằm thái dương.

Sau khi đến không gian âm vật, đồng hồ và điện thoại của ta đều không động đậy, ta cũng chỉ có thể nhìn ánh mặt trời đánh giá thời gian đại khái.

"Ngay lúc này, nhanh!" Ta bỗng nhiên rống lên một tiếng, âm linh phản ứng cũng rất nhanh, thoát khỏi người A Nguyệt, dựa theo phương pháp của ta tiến vào ô mộc hạch.

Hắn vừa tiến vào Ô Mộc Hạch thì ta không quan tâm đến nó nữa, mà là ôm lấy A Nguyệt đang nhũn ra, đem lá bùa dán lên trên trán nàng còn có hai đầu vai.

Dương khí trên người nàng ta tiêu hao hầu như không còn, ta phải giúp nàng ta nhấc lên.

"Ọe!"

Sau khoảng một khắc, A Nguyệt vốn đang nằm đột nhiên nằm trên mặt đất phun mạnh lên.

Nàng nôn ra những miếng thịt người đã chết còn chưa tiêu hóa được, mùi tanh tưởi này khiến ta nhịn không được cũng muốn nôn mửa.

Nhìn nàng như vậy ta không nhịn được, lấy từ trong túi ra một bình nước khoáng suối rồi đưa cho nàng, cũng may là nàng đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho chết khiếp, trái lại không có chú ý tới đồ vật mà ta cho nàng.

Đợi nàng nôn gần hết, ta mới kể đơn giản chuyện này cho nàng một lần, sau đó dẫn nàng trở về nhà.

"A Nguyệt?" A Dĩnh thử thăm dò kêu một tiếng, ta hướng về phía nàng gật gật đầu, nàng mới dám ôm tới khóc lớn.

Trong khoảng thời gian này A Nguyệt cũng không hoàn toàn bị âm linh khống chế, có một số việc nàng cũng nhớ được, cho nên nàng cảm thấy phi thường hổ thẹn A Dĩnh, không ngừng lời nói để trấn an A Dĩnh.

Chờ hai người bọn họ tới, ta mỉm cười nói cho bọn họ biết ta cũng nên đi!

Đầu tiên, nghìn bảy tám tám chương tiến vào hoàng cung.

A Dĩnh có chút ngượng ngùng nói: "Ngươi giúp ta một việc lớn như vậy, ta lại không có gì để báo đáp ngươi."

"Không không không, các ngươi cũng giúp ta một chuyện lớn!" Lời này ta thật ra không cách nào chống lại được các nàng, nếu không phải vì các nàng, ta còn không biết sẽ phải tốn bao nhiêu thời gian trong không gian âm vật nữa, đến lúc đó không ra được là sẽ khóc mất.

Bất quá cũng không biết có phải là ta ảo giác hay không, ta hành động trong không gian âm vật này tựa hồ như có người tận lực dẫn dắt, tùy tiện gặp phải người đều có chút tác dụng, căn bản không đi đường vòng, lúc này mới nhanh như vậy tìm được trọng điểm sự tình.

Ta thở phào một hơi, nếu quả thật có người dẫn đường, hẳn cũng là Chu Duẫn Văn...

Sau khi hàn huyên với hai tỷ muội A Dĩnh trong chốc lát, ta liền trở về khách điếm.

Âm Linh bức bách không kịp đất hỏi ta khi nào hành động, ta nghĩ trong chốc lát nói cho hắn biết lúc cuối tháng năm đưa ta vào cung.

Yến Vương vào trung tuần sáu tháng mới vào kinh thành, cuối tháng năm tiến cung là thời gian thích hợp nhất, nếu đi quá sớm ta rất có thể sẽ lộ tẩy, đi quá muộn thì sẽ không dễ dàng khống chế sự tình tiến trình!

Âm Linh nghe ta giải thích cũng tỏ vẻ hiểu, sau đó liền núp ở trong ô mộc hạch.

Thời gian tiếp theo, phần lớn ta đều hỏi thăm Âm Linh về những việc có liên quan đến Hoàng cung, bao gồm những người ở bên trong, còn có một số nơi cần chú ý.

Âm Linh rất phối hợp, đại khái cũng là biết chuyện đã đến nước này, trong thiên hạ cũng chỉ có thể tín nhiệm ta.

Nửa tháng trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã tới ngày cuối tháng năm. Hôm nay thời tiết rất buồn bực, cảm giác như có thể mưa bất cứ lúc nào.

"Hay là chúng ta nửa đêm đi?" Ta nâng cằm, nhìn bầu trời âm u bên ngoài cửa sổ. Nếu như trời mưa cũng không tệ, chí ít hành động của chúng ta sẽ càng thêm an toàn, cho dù không cẩn thận làm ra động tĩnh gì cũng sẽ ẩn giấu trong mưa gió.

Âm linh từ trong Ô Mộc Hạch chui ra, cười nói hôm nay nửa đêm đi vào, vừa vặn loại thời tiết này âm khí mạnh nhất, kế hoạch khả năng thành công rất lớn.

Ta gật đầu thu dọn đồ đạc, sau khi vào hoàng cung rốt cuộc tình huống thế nào còn chưa rõ ràng. Cho nên hôm qua ta đã bảo nam nhân béo làm cho ta không ít lương khô. Nam nhân béo cho rằng ta muốn chạy trốn để khỏi chết, khuyên ta bây giờ không có chỗ nào an ổn hơn kinh thành cả.

Ta tùy tiện tìm lý do liền qua loa, vừa rồi hắn đã đưa lương khô vào, còn chuẩn bị vài bình nước cho ta.

Tuy rằng ba lô ta lớn như vậy, bên trong vốn nhét một đống gia hỏa, tăng thêm lương khô đã tròn trịa, cho nên ta chỉ mang theo một bình nước, những cái khác đều đặt ở nơi này, dù sao cũng chỉ nửa tháng, làm sao cũng có thể chịu đựng được.

Âm Linh nhìn ta thu dọn đồ đạc, sau một lúc lâu kỳ quái hỏi ta cái bọc rốt cuộc là cái gì?

Ta kinh hãi, mấy ngày nay ta thường xuyên cõng bao, mặc quần áo hiện đại đi ra ngoài, cũng không ai có phản ứng kỳ quái gì với ta. Cho nên ta nghĩ đến có thể người ở nơi này nhìn thấy ta sẽ tự động thêm một cái lọc gương, giống như nhìn thấy bản thân bọn họ, cho nên ta cũng không để ý nhiều, không ngờ Âm Linh đột nhiên mở miệng.

Ta ấp úng giải thích bao nhiêu là ngoại bang bằng hữu cho, ta cũng không rõ làm ra thứ đồ chơi gì, cũng may âm linh cũng không xoắn xuýt quá nhiều.

Sau khi ta dự định nghỉ ngơi một lát, bộ dáng đại khái chín mươi buổi sáng âm linh gọi ta tỉnh dậy, nhắc nhở ta nên xuất phát.

Chúng ta theo con đường mà lần trước ta theo dõi hắn, đi thẳng đến ngày đó, chỉ thấy một bóng người đang đứng chờ ở đó.

Bóng người này ta cũng thấy quen mắt, chính là người lần trước âm linh gặp phải.

"Tướng quân, đã chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi." Người này không nói nhảm chút nào, đi lên hành lễ một cái liền dẫn chúng ta đi vào trong.

Âm Linh giới thiệu người này là đầu mục Lý Tam chuyên quản sự thủ vệ hoàng thành, tiếp theo sẽ lấy thân phận thủ vệ dẫn bọn hắn tiến cung.

Ta gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Trên đường cũng gặp không ít người, nhưng bọn họ không nhìn thấy Âm Linh, Lý Tam cũng đã thông báo qua thân phận của bọn họ, cho nên dọc theo đường này ngược lại rất tự tại, ngược lại ta có thời gian dò xét Cổ Đô Lục Triều này.

Lúc này Nam Kinh còn chưa trải qua lục triều, hoàng cung cũng không có hùng vĩ như trên phim truyền hình, nhưng cũng đã có hình thức ban đầu, khiến ta không thể không bội phục trí tuệ của lão tổ tông, không có thép gân quyển, đinh ốc, sửng sốt tạo ra cung điện xa hoa như vậy!

Hiện tại phần lớn những kỹ thuật này đã thất truyền, nói thì là tổn thất lớn.

"Cẩn thận."

Ngay tại thời điểm ta tiếc kỹ thuật thất truyền, âm linh đột nhiên kề bên tai ta nói một câu, mà nhìn Lý Tam một bên phản ứng rõ ràng không nghe được câu này.

Ta nhìn Âm Linh kỳ quái, hiển nhiên hắn đây là cố ý nói cho ta nghe, nhưng tại sao hắn lại đề phòng Lý Tam?

Hắn giao phó trọng yếu như vậy cho Lý Tam, tỏ vẻ người này hắn là đáng tín nhiệm, nhưng hiện tại xem ra Âm Linh vậy mà ngay cả hắn cũng phòng bị.

Thanh âm âm linh tiếp tục truyền vào, nguyên lai kế hoạch của hắn hoàn toàn biết rõ chỉ có một mình hắn, cho dù là Lý Tam cũng cho là hắn vì bảo hộ Chu Duẫn Văn rút lui, thời khắc mấu chốt vì Chu Duẫn Văn mà chết đi.

Hôm nay mặc dù hết thảy đều bình thường, nhưng chính là bởi vì quá bình thường rồi, khiến cho hắn không thể không đề phòng.

Bởi vì bây giờ trong Hoàng cung, người trung với Chu Duẫn Văn suốt ngày sợ hãi, đối với chuyện cá nhân mới tới trong cung nhất định sẽ vô cùng để ý. Mà những người đã có lòng phản loạn kia, cũng sẽ không thả một người mới vào trong thời điểm mấu chốt này, cho dù phóng cũng sẽ ba lần tra, sẽ không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa thời gian chúng ta vào đã muộn như vậy, như thế nào đều sẽ có chú ý.

Cuối cùng Âm Linh nói cho ta biết, gã vốn muốn cho Lý Tam lén lút dẫn ta đi vào, không nghĩ tới Lý Tam lựa chọn phương pháp để gióng trống khua chiêng. Chỉ là gã không nên nổi lên lòng nghi ngờ trong thời điểm mấu chốt này, cho nên nhịn xuống không nói, chỉ âm thầm nhắc nhở ta phải cẩn thận.

Ta thấp giọng ừ một tiếng tỏ vẻ hiểu rõ, sau đó làm bộ như vô tình hỏi khi nào Lý Tam đã đến nơi ở.

"Sắp đến rồi." Lý Tam quay lại một câu, mặt không chút thay đổi đi về phía trước.

Mặc dù ta chưa từng tới Hoàng Cung, nhưng trải qua đoạn thời gian giảng giải âm linh này, cũng đã đại khái hiểu rõ bố cục Hoàng cung. Thế nhưng hiện tại con đường Lý Tam đi lại vô cùng kỳ quái, tựa hồ càng đi càng lệch...

Ta và Âm Linh liếc nhau một cái, hắn khẽ gật đầu, tỏ vẻ suy đoán của ta không sai.

"Cái này, Tam ca, ta muốn đi nhà xí." Ta ôm bụng cười nịnh nọt với Lý Tam.

Lý Tam gật đầu nói hắn mang ta đi, ta vội khoát khoát tay nói không cần, ta tùy tiện tìm chỗ không có người liền giải quyết, tránh chậm trễ thời gian.

"Cũng được, đừng đi quá lâu, ta và tướng quân sẽ ở đây chờ ngươi." Lý Tam cũng không có nghi ngờ gì nữa, dù sao một mình ta rời đi, phỏng chừng hắn sẽ cảm thấy ta không thể làm nên trò trống gì.

Ta ôm bụng tranh thủ thời gian chạy đi, xác định Lý Tam không nhìn thấy thì lấy ô mộc hạch ra triệu hồi âm linh: "Nhanh, ngươi làm quen với hoàng cung, mau mau dẫn ta tìm một chỗ trốn."

Âm Linh gật gật đầu, mang theo ta chạy ngược hướng Lý Tam, sợ Lý Tam sẽ đuổi theo, ta trực tiếp mời một tên tiểu quỷ cõng ta, chạy với tốc độ cực nhanh.

Âm Linh quét nhìn ta một cái, cũng đề cao tốc độ, chỉ chốc lát sau hắn liền mang ta đi tới một chỗ hoang phế cung điện.

"Nơi này vốn là chỗ ở của hạ nhân, nhưng năm trước bị tuyết rơi dày đặc đè sập, trong cung cũng không có tâm tư tu, chỉ là để những người kia chuyển đi, hiện tại lại đúng lúc ngươi ở. Tuy nhiên nơi này cách cung điện của bệ hạ không gần, nếu như ngươi muốn tiếp cận bệ hạ thì nên cẩn thận một chút!" Âm Linh dẫn ta tới một căn phòng trong đó, nhẹ giọng dặn dò.

Ta lắc đầu nói ta không cần tiếp xúc với Chu Duẫn Văn, chỉ bảo hắn cho ta biết nơi ở của Như nhi.

"Ngươi muốn gặp Như nhi cũng không khó, tuy nàng thường xuyên đi theo bệ hạ, nhưng thân phận rốt cuộc chỉ là hạ nhân, cho nên cũng là ở hạ nhân phòng, cách nơi này cũng không xa. Đúng rồi, Như nhi rất dễ nhận ra., Trên trán nàng có một cái thai ký, thoạt nhìn giống như một đóa hoa màu đỏ." Âm Linh nhìn ra ta muốn hỏi cái gì, dứt khoát nói ra một mạch, sau đó hắn chân thành nói: "Chuyện tiếp theo giao cho ngươi, ta đi dẫn Lý Tam đi, trong khoảng thời gian này ta cũng sẽ yểm hộ ngươi."

Ta gật gật đầu, như vậy cũng tốt, có âm linh quấy phá, Lý Tam kia hẳn là cũng không quản đến trên đầu ta.

Âm Linh đi rồi ta liền núp ở trong phòng, còn không có ngồi xuống bên ngoài vang lên từng tiếng lạch cạch lạch cạch, buồn bực cả buổi chiều rốt cuộc mưa xuống.

Ta thở ra một hơi, mưa rơi ngược lại là kịp thời, như vậy cho dù nửa đường không cẩn thận để lại vết tích gì cũng sẽ bị nước mưa cọ rửa mất.

"Nhận hết vinh hoa, hồng phấn kiều nga không thuận hắn, thanh danh ngày càng lớn, nói đến chuyện nhà..."

Ta định nghỉ một lát, một trận khúc hát the thé đột nhiên truyền đến, cách tiếng mưa rơi nghe ngơ ngác không rõ ràng, khiến toàn thân người ta phát lạnh.

Đệ nhất thiên bát bát bạch hồng nữ quỷ.

Ta không muốn mọc rễ, nhưng thanh âm này vẫn quanh quẩn bên tai, một lần lại hát, ai oán trong thanh âm tựa hồ hóa thành thực thể đập tới trước mặt ta.

Không đúng a, trong hoàng cung nếu là có người hơn nửa đêm mà dám hát khúc như vậy, đoán chừng sớm đã bị kéo đi chém đầu rồi nhỉ?

Mặc dù ta không thường xuyên xem kịch trong cung, nhưng loại thường thức cơ bản này thì ta hiểu, ở trong hoàng cung ngay cả ban ngày ban mặt cũng không thể có tiếng động lớn, huống chi là buổi tối, nếu như bị phát hiện, cái mạng nhỏ này nháy mắt khó giữ.

Ta cũng lười quản, dù sao mục đích ta tới nơi này chính là cứu Như nhi ra. Ta phân phó Âm Linh, qua một tuần nữa sẽ mang một cỗ nam thi vừa mới chết tại bãi tha ma đến đây, đến lúc đó dùng thi thể đổi Như nhi, không chỉ có thể để cho kế hoạch thuận lợi hành động, mục đích của ta cũng có thể đạt được.

Nghĩ đến kế hoạch trong vài ngày kế tiếp, ta hít sâu một hơi, cố gắng bỏ qua khúc hát ngày càng ai oán, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Lý Tam kia thoạt nhìn cũng không phải là đèn cạn dầu, ai biết kế tiếp hắn sẽ đối phó ta như thế nào? Vẫn là tiết kiệm một chút tinh lực mới tốt.

Sau nửa đêm mưa càng rơi càng lớn, trong hoàn cảnh này ta cũng không có biện pháp ngủ say, bên tai vẫn quanh quẩn tiếng mưa gió, còn có tiếng nữ nhân ca hát, chưa ngủ còn mệt hơn ngủ.

"Lúc có tiền thì mua người mối, có trân châu cũng là giả... đều là giả." Giọng hát vang lên rõ ràng, ta không kiên nhẫn, phất tay đánh tới: "Đừng ồn ào nữa."

Chữ ồn vừa mới nói một nửa, ta đột nhiên bừng tỉnh, người mạnh lùi lại phía sau, đầu phịch một tiếng nện ở trên tường, đau đến méo miệng.

Nữ nhân áo đỏ sắc mặt trắng bệch, khóe mắt chảy máu, vẫn hát y a a, hát tới hát cũng chỉ là mấy câu, nhìn ánh mắt ta giống như nhìn người phụ tâm.

Ta vừa liếc mắt đã có thể nhìn ra đây là nữ quỷ, đạo hạnh không sâu, nhưng ngược lại oán khí rất mạnh.

"Oan có đầu, nợ có chủ, ngươi tìm ta cũng vô dụng." Hiện tại Âm Linh cấp bậc này đối với ta đã không còn uy hiếp, ta vuốt vuốt đầu khuyên một câu.

Hồng y nữ quỷ cũng không biết có nghe rõ lời ta nói hay không, đứng dậy đi ra ngoài. Ta thở phào nhẹ nhõm, cô bé không dây dưa là tốt nhất.

Nhưng nàng đi tới cửa lại dừng lại, quay đầu nhìn ta, ánh mắt mang theo dò hỏi.

Ta không giải thích mà nhìn nàng ta, chỉ thấy nàng ta ngoắc ngoắc ngón tay với ta.

"Ngươi muốn ta đi theo ngươi?" Ta cũng không ngốc, động tác rõ ràng như vậy mà còn không nhìn ra.

Hồng y nữ quỷ gật đầu, cố chấp nhìn ta. Thấy ta bất động lại đi tới đi lui quanh ta.

Ta bị kéo đi, cũng không tiện trực tiếp thu cô ta lại, đành đi theo sau lưng cô ta.

Mưa đã tạnh, nhưng hiển nhiên là ngừng không lâu, trong không khí tràn đầy mùi đất bùn, không thể không nói không khí thời cổ đại rất tốt.

Chỉ là ta rõ ràng cảm giác mình ngủ thật lâu, nhưng sắc trời tựa hồ cũng chỉ mới đến nửa đêm...

Hồng y nữ quỷ dẫn đường phía trước, thỉnh thoảng quay đầu nhìn ta một cái, tựa hồ sợ ta không có đi theo, ta bất đắc dĩ nhún vai, nếu đã đi ra ta tự nhiên sẽ đi xem rõ ngọn ngành.

Nàng mang ta đi đến những nơi đều rất xa xôi, nửa ngày cũng không gặp được người tuần tra, điều này làm cho ta yên tâm không ít.

"Đây là đi đâu?" Đi nửa khắc đồng hồ, ta nhịn không được mở miệng hỏi.

Hồng y nữ quỷ thấy ta không biết trả lời thế nào, ta chỉ chỉ vào miệng nàng hỏi có phải nàng chỉ biết hát hát hay không, không biết nói chuyện hay không?

Vốn chỉ đùa một chút, không ngờ nàng nghiêm túc gật đầu, ta không nói gì thêm, ý bảo nàng tiếp tục dẫn đường.

Lại qua gần nửa khắc đồng hồ, cuối cùng nàng cũng ngừng lại. Trước người nàng là một cây mai khô, bây giờ mới qua sáu tháng, rời hoa còn sớm, cho nên cây mai trơ trụi nhìn qua không chút sinh cơ.

Hồng y nữ quỷ ngồi xổm xuống, hai tay đào móc một chút dưới rễ cây mai, sau đó ngẩng đầu chờ mong nhìn ta.

"Ngươi muốn ta đào lên?" Ta hỏi một câu, nàng nhẹ gật đầu.

Rơi vào đường cùng, ta đành phải rút chủy thủ theo đó đào lên. Mặc dù nàng không nói gì, nhưng động tác lại biểu đạt rất đúng chỗ, chỉ trong chốc lát ta đã đào được cái gì đó.

"Phía dưới là... thi thể?" Ta nhìn chằm chằm vào hồng y nữ quỷ, chỉ thấy sắc mặt nàng lập tức biến thành phẫn hận, ta mở miệng lần nữa: "Là của ngươi?"

Cô không nói chuyện, nhưng biểu cảm đó đã nói rõ tất cả.

Ta thở hắt một hơi, thôi đi, coi như làm một chuyện tốt, thi thể này có thể bị chôn ở đây, nhất định là bị hại đến chết. Nữ quỷ bây giờ chỉ muốn được bình sinh, đã là yêu cầu thấp nhất rồi.

Động tác của ta đẩy nhanh hơn, chỉ trong chốc lát đã đào ra một bộ thi thể hoàn chỉnh. Thi thể này cao gầy, hơn nữa cũng không thối rữa, trông như đang ngủ.

Hồng y nữ quỷ nhìn ta, chỉ chỉ vào thi thể, khua tay múa chân một hồi ta mới hiểu được, có điều cũng càng kinh ngạc.

"Ngươi nói đưa thi thể cho ta?" Ta không hiểu hỏi một câu. Thi thể này vóc người cao gầy, có thể dùng để đổi, thậm chí so với Âm Linh mang thi thể từ ngoài cung vào càng đảm bảo hơn. Nhưng nữ quỷ này tại sao phải đem thi thể cho ta, hoặc là nói nàng làm sao biết kế hoạch này?

Hồng y nữ quỷ gật đầu một cái, sau đó nhìn thi thể thật sâu rồi xoay người rời đi.

Mà nàng bất quá chỉ đi mấy bước, hồn phách liền càng ngày càng trong suốt, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa, lưu lại ta vẻ mặt ngơ ngác đứng tại chỗ.

Tuy nhiên ta cũng không kịp nghĩ nhiều, sợ bị người khác phát hiện, đành phải lén lút khiêng thi thể trở lại chỗ ở, sau đó thử liên hệ với Âm Linh một chút.

Ước chừng nửa canh giờ sau Âm Linh mới trở về, vừa vào đã nói: "Tên Lý Tam kia quả nhiên làm phản, cũng may ta không nói cho hắn biết toàn bộ kế hoạch, ngươi tìm ta trở về có chuyện gì?"

Ta chỉ chỉ thi thể trên mặt đất, hỏi hắn có biết hay không.

"Đây là oanh nhi? Tại sao nàng lại chết." Vẻ mặt Âm Linh cũng mờ mịt.

Ta lắc đầu, kể lại chuyện vừa xảy ra.

Sau khi Âm Linh nghe xong trầm mặc hồi lâu mới nói: "Khó trách, nguyên lai là như vậy..."

Nhìn bộ dáng này của nó, ta vội vàng hỏi nó xảy ra chuyện gì, nó thở dài nói cho ta biết, oanh nhi này là cùng tiến cung với Như nhi, xem như là bằng hữu tốt nhất của nó. Bất quá nàng ở ngoài cung liền kết hôn, chỉ chờ nó đủ tuổi liền xuất cung đi lập gia đình, nói vậy giữa đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lúc này mới đột tử. Bất quá thế đạo bây giờ mỗi ngày đều ở người chết, nói vậy cũng sẽ không có ai nhớ đến một tiểu cung nữ tử sống chết.

Âm Linh nói là oanh nhi, như vậy kế hoạch cũng không ngoài ý.

"Phỏng chừng hôm nay nàng thấy ta, muốn dùng một phần lực lượng cuối cùng đi!" Âm Linh thở dài.

Ta ngay cả vội vàng lắc đầu nói không đúng, cho dù nàng biết rõ kế hoạch của Âm Linh, nhưng hiện tại kế hoạch đã thay đổi, nàng làm sao biết được ta sẽ đổi Như Ý?

"Không tốt, ngươi mau tiến vào ô mộc hạch!" Ta nghĩ đến một khả năng, vội vàng thúc giục.

Âm linh mặc dù khó hiểu nhưng cũng không có chậm trễ, chỉ để cho ta cẩn thận liền nhanh chóng chui vào Ô Mộc Hạch.

"Ngươi đi nhà xí làm sao lâu như vậy?" Thanh âm u ám truyền tới, theo thanh âm rơi xuống, Lý Tam Kỳ cười cười từ bên ngoài bước vào.

Ta không có nói chuyện, đại não nhanh chóng vận chuyển. Âm Linh tự tin chính mình không nói cho Lý Tam về kế hoạch của toàn bộ kế hoạch, nhưng không có nghĩa là Lý Tam đoán không ra, dù sao đã đề cập đến chuyện bảo Nhược nhi chết vì bệ hạ, lại liên hệ một ít chuyện chỉ cần Lý Tam đủ thông minh là có thể đoán ra được.

Mà mục đích lần này Lý Tam tiến vào tuy rằng không rõ ràng, nhưng cũng biết ta phải đi gặp Như nhi, cho nên bộ thi thể này chẳng qua là hắn dùng để thăm dò chúng ta!

Về phần oanh nhi thì bị lợi dụng để giúp đỡ người khác hại Như nhi, vẫn là thật lòng muốn giúp Như nhi không được biết, tuy nhiên ta tình nguyện tin tưởng nàng thật lòng.

"Ha ha, thời gian lâu hơn nữa, không phải cũng tìm được cho Tam ca sao?" Ta cười ha ha, tay đã chạm tới chủy thủ, nói về đơn đả độc đấu ta cũng không sợ hắn.

Lý Tam chậc chậc hai tiếng, đi đến bên thi thể đá đá: "Tướng quân rốt cuộc vẫn không nỡ bỏ con gái của mình a..."

Ta lạnh giọng hỏi hắn muốn thế nào.

Không biết có phải là hắn cảm thấy ta đã bị uy hiếp hay không, trực tiếp đem mục đích nói cho ta biết: Yến Vương ít ngày nữa muốn vào kinh, Chu Duẫn phải chết!

"Hắn chết hay không liên quan tới ta. Ta chỉ muốn cứu Như nhi. Ngươi xem, mục đích của hai ta cũng không có gì xung đột cả. Ngươi để ta mang Như nhi đi, không chừng Chu Doãn Văn này chết càng nhanh." Lời này ta không có lừa gạt hắn. Chu Duẫn chết Văn Bất Tử đối với lịch sử cũng không có ảnh hưởng gì nhiều. Cho nên ta thật sự không thèm để ý.

Nói đến cuối cùng thì bộ dạng của hắn thế nào cũng không ai biết được. Tuy nói Nhược nhi muốn thay Chu Duẫn Văn chết đi, nhưng rốt cuộc có thành công hay không cũng không rõ ràng, cứu Như nhi ra cũng chỉ là suy đoán của ta mà thôi. Nếu Chu Duẫn Văn đã để ta ở trong thế giới âm vật thấy được những thứ này, như vậy ta cũng chỉ có thể tin tưởng tâm nguyện của hắn có liên quan với Như nhi. Về phần rốt cuộc có đúng hay không, đợi cứu ra tự nhiên sẽ biết.

Lý Tam nhìn kỹ ta, tựa hồ đang xác định lời nói của ta là thật hay giả.

"Tốt nhất là ngươi nên tin ta, dù sao một mình ngươi ở đây cũng chẳng kiếm được chỗ tốt gì." Ta nắm chặt dao găm nhìn chầm chầm vào Lý Tam.

"Được..." Nó vừa mở miệng đã định đáp ứng thì trong hoàng cung đột nhiên tỏa ra ánh lửa ngút trời.

Đầu tiên, nghìn tám tám trăm chín mươi bảy kỷ văn (chương lớn)

Ánh lửa hừng hực chiếu rọi cả bầu trời đêm, ta nhanh chóng nâng thi thể lên đẩy mạnh Lý Tam ra, bất chấp chạy về phía ánh lửa.

Sao lại như vậy? Cho dù là nửa đêm, cũng chỉ là mới mùng một tháng sáu, sao lại có thể nổi nóng? Yến Vương hẳn là còn chưa vào kinh mới đúng a.

Thế nhưng là ta không thể suy nghĩ nhiều, nếu như không cứu ra được, khả năng ta vĩnh viễn không trở về được...

Cũng may hoàng cung đại viện khởi hỏa, cung nhân đều vội vàng cứu hỏa, không ai để ý ta là người ngoại lai, điều này cũng làm cho ta thuận lợi tiến nhập cung điện.

"Mau ra đây, dẫn ta đi tìm con gái ngươi!" Ta rống lên một tiếng, âm linh lập tức chui ra phía trước dẫn đường.

Cũng may vừa có mưa to, thế lửa này trong chốc lát không dậy được, rất nhanh liền đến một chỗ cung điện.

Bên trong có ba người đang nằm, hai nữ nhân, một nam nhân.

Hai nữ nhân đương nhiên là Hoàng hậu và Như nhi, mà nam nhân lại là trưởng tử của Chu Duẫn Văn.

"May mắn, bệ hạ đã chạy trốn..." Âm Linh Tuyền thở dài một tiếng, ta cũng không rảnh để ý đến nó, đặt thi thể oanh nhi tại vị trí Như Nhi, chuẩn bị khiêng Như Lai.

Lạch cạch...!

Ta vừa nâng cánh tay của Nhược Nhi lên, chỉ nghe thấy một tiếng giòn vang, một vật từ trong tay Nhược nhi rớt ra.

Ta cúi đầu nhìn lại, chính là cây quạt ngọc kia.

"Đây là cây quạt bên người bệ hạ, ngươi mau thả vào trong tay oanh nhi, như vậy bọn hắn sẽ không hoài nghi." Âm Linh vội vàng nói.

Ta mới hiểu được vì sao một nữ nhân thay thế Chu Duẫn mà chết, thiên hạ lại không có nghi ngờ, xem ra cây quạt này có tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Bất quá bây giờ cũng không phải lúc nghĩ những thứ này, ta vội nhét cây quạt vào tay oanh nhi, khiêng Nhược nhi theo Âm Linh đi theo một đường nhỏ khác ra ngoài.

Hoàng cung đã rối loạn, nghe bọn họ tranh luận thì dường như Yến quân đã sắp sửa phá thành, ta và Âm Linh cũng không kịp cân nhắc nhiều, khiêng Nhược nhi lẫn vào đám người chạy trốn ra khỏi cửa cung.

Đương nhiên, bọn ta cũng không dám ở lại lâu trong thành, rẽ ngang rẽ dọc từ tường thành đổ nát chạy ra ngoài, một đường chạy về bãi tha ma, lúc này phỏng chừng cũng chỉ có một nơi này mà thôi.

Đến bãi loạn táng, như con nít tỉnh, âm linh không muốn để cho nàng nhìn thấy mình, vì vậy ẩn vào bên trong mộc hạch.

"Đây là nơi nào, ngươi là ai?" Vẻ mặt Như Nhi đề phòng nhìn chằm chằm vào ta.

Ta cũng không thể giải thích cặn kẽ cho nàng ta biết, chỉ là nói cho nàng ta biết Chu Duẫn đã thành công chạy thoát, cho nên nàng ta không cần thay Chu Duẫn Văn chết.

Nhược nhi bán tín bán nghi nhìn ta, ta cũng chỉ có thể nói cho nàng biết cho nàng biết cho dù nàng không tin, hiện tại trở về cũng vô dụng, Hoàng cung đã bị Yến quân chiếm lĩnh.

Nhược nhi không nói gì nữa, chỉ trầm mặc một lúc lâu rồi mới hỏi một câu, ngươi là ai?

Ta cười cười cũng không trả lời nàng, chỉ bảo nàng đi nhanh.

"Ngươi không đi cùng với ta sao?" Nàng kinh ngạc nhìn ta.

Ta lắc đầu không giải thích. Ta đang đợi Chu Khánh Văn, nên nói Âm Linh Chu Duẫn, ta mẹ nó còn muốn trở về đây.

Nhược nhi cũng không tiếp tục hỏi, chỉ quay đầu rời khỏi bãi tha ma, còn chuyện cuối cùng đi đến đâu ta cũng không quan tâm.

"Ta muốn ở bên nàng." Âm linh từ trong ô mộc hạch chui ra: "Cho dù nàng ta không nhìn thấy ta, ta tốt xấu gì cũng có thể che chở nàng, thế đạo này quá rối loạn."

Ta cũng không ngăn nó lại, trực tiếp cắt đứt liên lạc của nó với Ô Mộc Hạch, nhìn nó đi theo Như nhi.

Tuy nói nó quyết tâm để Nhược Khuyết thay Chu Duẫn chết đi, nhưng rốt cuộc là con gái mình, cuối cùng trả lại là không nỡ chứ gì?

Ta mới vừa thở dài, liền cảm thấy một đạo bạch quang chói mắt chiếu tới, ta vội nhìn sang, lại chỉ thấy một mảng trắng xóa, sau đó ta liền hôn mê bất tỉnh.

Mẹ nó, sao không ra cảm tạ ta một câu, cũng khiến trong lòng ta có nắm chắc!

Đây là suy nghĩ duy nhất của ta trong lúc ngất đi.

"Đây là nơi nào?"

Ta chống người ngồi dậy, trong lúc nhất thời có chút không rõ tình cảnh của mình.

"Tiểu ca Trương gia, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi. Nếu ngươi còn không tỉnh lại, ta còn cho là ngươi đi..." Lý Ma Tử nhào tới.

Ta nhìn hắn nửa ngày rốt cục phản ứng lại chuyện gì xảy ra, ta đây là từ trong không gian âm vật đi ra? Nói cách khác tâm nguyện của Chu Duẫn Văn đã xuất hiện.

Ta hô lên một tiếng, bảo Lý Ma Tử nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lý Ma Tử bĩu môi, chậm rãi đem sự tình nói một lần.

Nguyên lai lúc chúng ta đấu pháp với Ngọc Phiến tới một nửa, ta không có dấu hiệu nào hôn mê bất tỉnh, một mình Lý Ma Tử không chịu nổi công kích của Ngọc Phiến cũng hôn mê bất tỉnh.

Tuy nhiên hắn đã tỉnh lại trong chốc lát, lúc tỉnh lại cây quạt ngọc đã khôi phục như thường. Hắn không dám ở lại, kéo ta lên xe, mang theo cây quạt ngọc trở về nội thành, sau đó nhanh chóng đưa ta đến y viện.

Đáng tiếc y viện kiểm tra biểu hiện ta hết thảy đều bình thường, chỉ là ta không tỉnh lại được, Lý Ma Tử không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể ở bệnh viện cùng ta hao tổn. Ở giữa còn liên hệ với nam nhân cầu hôn, muốn hắn giới thiệu danh y cho Hi, bất quá nam nhân tốt sau khi nghe xong lời Lý Ma Tử nói, thề son sắt nói với ta không việc gì, Lý Ma Tử cũng chỉ có thể lắng nghe.

Ta thở ra một hơi, xem ra nam nhân thương cảm này biết ta đã tiến vào không gian âm vật, nếu không cũng sẽ không yên tâm như vậy.

"Cây quạt đâu?" Ta chợt nhớ tới điều gì, vội vàng hỏi.

Lý Ma Tử kỳ quái nói, cây quạt ngọc này sau khi ta hôn mê cũng không có xảy ra vấn đề gì, hắn tạm thời để ở trong tiệm. Chẳng qua vì để ngừa vạn nhất, trong khoảng thời gian này hắn dứt khoát đóng cửa, chỉ sợ cây quạt ngọc đột nhiên thức tỉnh lại sẽ bị thiêu chết.

Ta khẽ gật đầu, Lý Ma Tử làm không tệ, về phần cây quạt ngọc không có động tĩnh gì hẳn là đang chờ ta.

"Đúng rồi, ta hôn mê bao lâu?" Ta ở trong không gian âm vật gần hai tháng, nếu là nằm hai tháng, thân thể không nên hoạt động dễ dàng như vậy mới đúng.

Lý Ma Tử khoa trương nói: "Ngươi đã nằm ba ngày rồi, nếu ngươi còn không tỉnh thì ta phải nói với Nguyệt mới được, nếu không trong lòng ta không chịu nổi a."

Ba ngày... Thời gian mặc dù không gian khác với âm vật, nhưng cũng không ngắn.

Ở bệnh viện ta nghỉ ngơi nửa ngày là phải ra ngoài, Lý Ma Tử lo lắng nên kéo ta ra kiểm tra một lần, xác định không có chuyện gì mới làm thủ tục ra khỏi viện cho ta.

Ra khỏi viện ta trực tiếp về tiệm, để Lý Ma Tử cầm cây quạt ngọc tới.

Lý Ma Tử kinh hãi tới đại chiến hỏi ta có phải cây quạt này lại muốn gây chuyện gì hay không?

Ta lắc lắc đầu, vừa muốn nói gì, ngọc phiến lập tức phát sáng lên, Lý Ma Tử kêu lên quái dị trốn ở sau lưng ta, Già Dương phù đã dán ở trên người.

"Không sao, hắn sẽ không làm gì." Ta nói với Lý Ma Tử một câu, nhưng hiển nhiên Lý Ma Tử không tin ta, vẫn trốn tránh không dám thò đầu lên.

Ta cũng không để ý tới hắn, chỉ nhìn chằm chằm nam tử chui ra từ trong cây quạt ngọc: "Tâm nguyện của ngươi chắc cũng đúng chứ?"

"Không sai, tuy rằng cuối cùng ta và Như nhi vẫn chưa thể gặp mặt, nhưng đây đã là kết cục tốt nhất rồi. Những năm gần đây đợi trong cây quạt, cũng coi như là một kiểu khác diện mục thủ đi, ta nên cảm ơn ngươi." Chu Duẫn nhẹ nhàng nói.

Ta cười bảo hắn không cần cảm ơn, cũng hỏi kế tiếp hắn có tính toán gì không.

Đến cấp bậc này của Quỷ Đế cũng không phải nói là biến mất là có thể biến mất được.

"Ta dự định tiến vào Ô Mộc Hạch của ngươi." Chu Duẫn nghiêm túc nói.

Ta mở to hai mắt, không rõ làm thế nào hắn lại biết được Ô Mộc Hạch này. Chu Duẫn mỉm cười giải thích mọi chuyện trong không gian âm vật hắn đều có thể nhìn thấy được, tự nhiên cũng nhìn thấy chuyện ta thu phụ thân Như nhi vào.

"Ta đã không có gì tiếc nuối, ngươi đã tâm nguyện của ta, ngày sau ta cũng có thể giúp ngươi một lần, coi như ta báo ân đi! Huống chi

Ô Mộc Hạch kia đối với ta cũng là nơi tu dưỡng tốt." Hắn thản nhiên nói.

Đương nhiên ta sẽ không cự tuyệt, đừng nói đùa, đây là âm linh cấp bậc Quỷ Đế đấy! Nếu không phải lần này hắn chỉ muốn bảo ta giúp hắn hoàn thành tâm nguyện, thì có lẽ ta đã bị chơi chết rồi. Hiện giờ một tên Quỷ Đế muốn giúp ta, chỉ cần không phải kẻ ngốc thì cũng sẽ không cự tuyệt.

Chu Duẫn sau khi tiến vào Ô Mộc Hạch, hào quang trên cây quạt ngọc trong nháy mắt biến mất, giờ phút này cây quạt ngọc chỉ còn là đồ cổ bình thường.

"Đây là có chuyện gì, không phải ngươi nằm trên giường ba ngày sao? Chu Duẫn Văn nói như thế nào ngươi cho hắn tâm nguyện kết thúc rồi." Lý Ma Tử thấy Chu Khánh biến mất mới dám toát ra, vẻ mặt khó hiểu.

Ta sẽ kể đại khái chuyện không gian âm vật cho nó nghe, nó vỗ đùi một cái: "Mẹ nó, xuyên không tốt như vậy mà ngươi lại không mang theo ta, thật là không có lương tâm mà."

"Cút sang một bên." Ta đẩy hắn ra, nhìn cây quạt ngọc sững sờ xuất thần.

Lúc trước cũng nhờ cây quạt ngọc này mà Chu Hi tin tưởng chính là Chu Duẫn Văn. Theo lý mà nói âm linh của Chu Duẫn Văn không nên bị cây quạt ngọc khống chế, vì sao hắn lại bị nhốt ở trong đó?

Không biết có phải suy nghĩ quá xuất thần hay không, ngay cả nói ra nghi ngờ lúc nào cũng không biết.

"Hắc, cái này còn không phải đơn giản sao? Căn bản hắn không bị ngọc phiến này vây khốn, căn bản chính là tự nguyện đợi trong cây quạt mà thôi." Lý Ma Tử cười hắc hắc nói.

Không thể không nói, tuy Lý Ma Tử thường không đáng tin cậy, nhưng những lời này cũng không sai.

Ngay cả Chu Duẫn Văn cũng đã nói, hắn ở trong ngọc phiến, bất quá cũng chỉ là vì ở trong thế giới âm vật và Như nhi sống dưới cái xác mà thôi. Ngại là Nhược nhi cam tâm tình nguyện vì hắn mà chết, không có chấp niệm hồn phách ai cũng không lưu lại được, nếu không bọn họ thật sự có thể trở thành một đôi uyên ương.

"Tiểu ca, lần này chúng ta phát tài lớn rồi, ngọc phiến cùng hộp ngọc này là một bộ sao? Hắc hắc, ngươi nói chúng ta có nên bán cho Lương gia hay không?" Lý Ma Tử hai mắt tỏa sáng nhìn cây quạt ngọc, không có hảo ý nói.

Ta biết rõ lúc đó ngươi thả tay với Lương gia mặc kệ tức giận, bất quá cái này cũng không trách được Lương gia, lại nói cây quạt ngọc này ta cũng không muốn bán.

"Được rồi, giữ đi, coi như là một suy nghĩ! rảnh rỗi nhìn nó, nghĩ tới Đại Minh Cung, nghĩ tới những người mà mình từng gặp ở thế giới kia."

Ta sẽ đem cây quạt thu lại trong kho nhỏ, cây quạt này chứa đựng sự tưởng niệm trăm năm của Chu Duẫn Văn, bán đi cũng quá đáng tiếc rồi. Hơn nữa ta cũng có một đoạn hồi ức tốt đẹp với tỷ muội Dĩnh Nhi trong cây quạt.

Nhìn cây quạt, ta không thể không cảm khái. Một đời đế vương, sau khi chết không yên lòng nhất không phải là Đại Minh Giang Sơn, mà là một tình nhân thật tình yêu nhau. Không thể không nói Chu Duẫn này quả thật là một hạt giống đa tình! Điều này có thể nhìn ra từ tác phong hành sự của hắn.

Sự kiện lần này ngoại trừ tiến vào không gian âm vật ra, có thể nói một chút nguy hiểm cũng không có. Ta tựa hồ ngay lúc hắn dẫn đạo bước tiếp theo hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng còn được tặng một trợ thủ cấp bậc Quỷ Đế, Lý Ma Tử nói không sai, thật sự là kiếm được món lời lớn...

Vụ án sinh tử của thiên tài thứ một ngàn bảy, tám ngàn tám...

Gần đây rảnh rỗi nên trừ thỉnh thoảng ta ra ngoài đi chơi với Lý mặt rỗ, cũng như ở trong tiệm đợi lật xem báo chí đi ngủ, cuộc sống nhàm chán qua đi nhưng cũng rất thoải mái.

Hôm nay ta cầm một phần tin tức về cuộc sống, sở dĩ xem báo cáo sinh hoạt, chủ yếu là vì các nơi trên tờ văn sẽ phát sinh một ít kỳ văn dị sự, tương đối hợp khẩu vị của ta.

Bất quá theo kinh lịch nhiều chuyện, hiện tại đã rất khó có tin tức gì có thể thu hút sự chú ý của ta.

Chỉ là không ngờ vừa lật ra bản khác của báo chí, tay của ta cầm báo chí liền run lên, lập tức hứng thú.

Chỉ thấy trên báo chí viết tiêu đề cực lớn: thiên tài ly kỳ tử vong —— ngoài ý muốn hay là có ý định mưu sát? Chử Bằng cố ý giết người.

Nếu nói đến sự kiện tử vong ở thời đại phát triển trên mạng lưới gần như là mỗi ngày đều có, thì đã không phải là chuyện gì kỳ lạ nữa rồi, thế nhưng sự kiện thiên tài chiếm hơn nửa bản báo chí này lại là tử vong rất hiếm thấy, khiến cho người ta không thể không nghi ngờ.

Ta lập tức cẩn thận đọc bản đăng một lần, không khỏi thổn thức không thôi.

Phát sinh sự kiện thiên tài tử vong này phát sinh ngay tại hải ô, một người chết trong đó xem như một khu vực với ta, đánh dấu xe ngựa chỉ cách nửa giờ, điều này càng khiến ta thêm chú ý.

Theo báo cáo, trong một tháng này đã có ba người chết liên tục, ba người này ở trong ngành sản xuất của mình cũng có thể nói là thiên tài, người thứ nhất chết là nắm giữ của ngành tài chính, do hắn làm công ty bàn chơi một năm ngắn ngủn ở trong một năm nội thị trực tiếp tăng giá mấy lần, nhưng ngay thời kỳ đầu tháng này, hắn bị phát hiện chết trong biệt thự mới mua.

Người chết không có bất cứ hiện tượng dị thường nào, cứ như vậy đi ngủ trong giấc mộng. Công An An làm thi kiểm cũng không có phát hiện bất kỳ nguyên nhân nào ẩn giấu của người chết, cuối cùng chỉ có thể trách tội lao động quá độ chết bất ngờ...

Người chết thứ hai là một vị tác giả lớn, quyển sách đầu tiên viết đã được khen ngợi cực cao, hai tháng trước vừa lấy được một cái giải thưởng lớn, nhưng ngay nửa tháng trước., Ở chỗ xảy ra bệnh xe chết rồi, không khéo lại là ngã tư của cái xe phát sinh bệnh. Lúc phát sinh vụ nổ cũng không có người nhìn thấy, không tìm thấy bóng dáng của tài tử triệu, kỳ quái nhất là thông qua góc xe khác của điện thoại để biểu thị, đoạn đường tử vong của nhà tác có lẽ không có xe đi qua.

Người chết thứ ba thì là một học sinh lớn, học kỹ khoa học máy dệt, thiết kế một trò chơi, ngay cả trò chơi tuần này đã bị một công ty chơi nổi tiếng mua lại, giá trị thân phận học sinh của đại học sinh cọ xát tăng lên! Mà ngay trong một tuần trước, tên học sinh này đã chết, dùng tiêu ký của chuột thít ghìm ở trên cổ trước mắt mọi người, cho dù có không ít người ngăn cản nhưng vẫn không cứu được.

Đăng cáo báo đã nhuộm ba sự kiện âm mưu, điều này cũng khiến cho ta hứng thú, lập tức tra xét mạng nhện.

Điều tra này phát hiện ba sự kiện không có liên quan gì, ba người chết căn bản không có bất cứ quan hệ gì, cho dù có xuất ra ngũ phục thì cũng không có lấy một người thân thích, vì lẽ đó trên mạng khuynh hướng ba người chết này đều áp lực tự sát rất lớn.

Đương nhiên cũng có cách nhìn khác, dù sao ngoại trừ tên đại học sinh kia, hai người chết khác không có khả năng là tự sát mà bỏ mình. Trong lúc nhất thời các loại âm mưu luận tầng lớp lớp, càng có người trực tiếp nói là ma quái, còn có người tiên đoán sẽ lập tức xuất hiện người chết kế tiếp...

"Thiên tài tử vong? Trương tiểu ca, ngươi xem việc này để làm gì?"

Âm thanh đột nhiên tới dọa ta sợ hết hồn, ta vừa quay đầu đã thấy

Lý mặt rỗ đứng ở bên cạnh, trong tay đang cầm báo chí ta vừa mới đặt ở bên cạnh.

Nhưng ta không tức giận lắm, hỏi hắn sao đi vào mà hắn không lên tiếng, lại nói hắn vừa vào cửa đã gọi ta là vô tội, là ta không nghe thấy.

Ta vỗ vỗ đầu, xem chừng là xem tin tức quá nhập thần, lập tức cười ha ha hỏi hắn tới tìm ta làm gì, nếu uống rượu thì ta không làm.

Lý Ma Tử một ngày không uống rượu thì cả người khó chịu, không điều kiện để sáng tạo điều kiện cũng phải uống một ngụm. Tuy ta không thích uống rượu nhưng cũng thích uống cạn, nhưng thời gian gần đây thực sự uống quá nhiều, cái này mới được Lý Ma Tử chuốc say đến mức bây giờ mới thanh tỉnh được chút, không thể uống tiếp.

"Hắc, ta giống như chỉ biết uống rượu sao?" Lý Ma Tử xì một tiếng: "Ta có chuyện tốt tìm ngươi."

Ta còn chưa tin tưởng nhìn chằm chằm vào hắn ta, ta còn có thể không hiểu rõ hắn ta, có thể có chuyện gì tốt chứ?

Lý Ma Tử lấy từ trong ngực ra một phong thư thần bí cho ta mượn. Ta hoài nghi nhận lấy, mở ra nhìn, chỉ thấy bên trong là hai tấm vé âm nhạc.

Ta có chút không còn gì để nói: "Ta nói này ma, đây là chuyện tốt gì?"

Những thứ cao nhã này ta cũng không hiểu nổi, đi cũng chỉ là đổi chỗ ngủ.

Lý mặt rỗ cười hắc hắc nói đây chỉ là một trong những chuyện tốt, còn có những chuyện khác.

Càng thêm ngờ vực, vội hỏi hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Hắn gãi gãi đầu có chút ngượng ngùng nói cho ta biết có người nhờ hắn cầu xin giúp đỡ, vé âm nhạc hội này cũng là người kia tặng, chờ sau khi giúp rồi còn có chỗ tốt khác.

"Không đúng, nếu có vụ làm ăn ta có thể không nhận?" Ta ném vé qua một bên, ngón tay gõ đùi.

Lý Ma Tử vội vàng giải thích bởi vì đây là việc nhỏ, nguyên bản hắn cũng không muốn quản, nhưng người ta tìm tới hắn, hắn lại không tiện cự tuyệt. Nhưng mà hắn không giải quyết được, chỉ có thể tìm đến viện thủ của ta.

Trong lòng ta hiểu rõ, nhất định là Lý Ma Tử muốn âm thầm kiếm công việc nho nhỏ, kết quả sẽ không đến tìm ta chùi đít thay hắn.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Ta nghĩ dù sao cũng nhàn rỗi không có việc gì, hơn nữa đập phá chiêu bài của Lý Ma Tử cũng không tiện, dẫu sao làm ăn ở một con phố rất nhiều lúc đều là hắn ra mặt tiếp nhận.

Lý Ma Tử vội vàng nói: "Cũng không phải đại sự gì, chính là...chính là một người mơ thấy ác mộng, vẫn luôn là một giấc mơ."

Ta gật đầu nghĩ cũng không phải chuyện gì to tát, cũng không nhất định có liên quan đến âm linh, liền đồng ý cho Lý Ma Tử đi xem một chút.

Lý mặt rỗ lập tức cười, lôi kéo ta ra khỏi cửa, rẽ ngang rẽ dọc tới một nơi.

"Ô, đây không phải danh tiếng của Toái Đại à? Sao, tìm học sinh của ngươi là học sinh nơi này à?" Vừa nhìn tới trường học thì ta lập tức nổi tiếng, điểm này lớn hơn hai điểm, một là học phủ nhất lưu cao cấp, hai là mỹ nữ nhiều hơn.

Quả nhiên vừa đứng một lát, liền thấy một nhóm lại một nhóm tiểu mỹ nữ chân dài từ trong giáo môn đi ra, mắt ta cùng Lý Ma Tử đều bốc lên lục quang.

Lý mặt rỗ cười hắc hắc, vừa thưởng thứ mỹ nhân vừa nói với ta biết không phải là học sinh, là truyền thụ của con chó.

Giáo sư?

Ta có chút kỳ quái, trước kia ta cũng không phải không tiếp xúc với những truyền giáo này, từng người không phải là giả vờ thanh cao, nếu không phải là chân thanh cao, dù sao tuyệt đối không dễ ở chung, ta cũng rất không thích tiếp xúc với bọn họ.

Không tới cũng tới, ta cũng phải nể mặt Lý mặt, cũng chỉ có thể đi xem.

Lý Ma Tử vừa vào trường học đã gõ bàn bệnh, khoảng chừng mười phút sau, một nam tử mặc áo thô viền vàng kính mắt, chừng năm mươi tuổi tới liền vội vã chạy tới. Tuy thời tiết không nóng, nhưng đầu hắn đã đổ không ít mồ hôi.

Ta thế mà lại quen biết đối phương, ngược lại không phải ta và hắn có giao tình gì, mà là ta thường xuyên nhìn thấy hắn trên tin đồn, hệ Khoa Huyền tiếng tăm lừng lẫy của hệ lịch sử truyền dạy Chu Quang Hành! Luận luận phi thường có quyền uy, trên con đường nghiên cứu tơ lụa có cống hiến vô cùng lớn, không chỉ có thế, các học sinh tên của hắn cũng đều không kém, ở bên trong các luận văn thường truyền thụ cũng có thân ảnh của bọn hắn.

"Ngươi chính là Trương Cửu Lân, Trương đại sư à? Ngưỡng mộ đã lâu." Gã hơi khom lưng về phía ta, đưa tay phải ra.

Ta vươn tay với hắn, thừa cơ bất động thanh sắc đánh giá hắn một phen, chỉ thấy ấn đường của hắn mơ hồ biến thành màu đen, khí tức phập phù, sắc mặt cũng có chút vàng như nến, thoạt nhìn không khác gì người bệnh nặng, trong lòng không khỏi tò mò. Nếu chỉ là gặp ác mộng, nhiều nhất chỉ là tinh thần không tốt mà thôi?

Hắn thấy ta đánh giá hắn, không khỏi cười khổ nói: "Trương đại sư, có phải ta hết thuốc chữa rồi không?"

"Tìm một nơi có thể nói chuyện, đợi ta hiểu rõ tình huống cụ thể rồi nói." Ta phất phất tay, trên người hắn quả thật có âm khí như ẩn như hiện, bất quá không rõ ràng lắm. Mấu chốt là loại âm khí này ở trên người lịch sử hệ thống cảm giác được một chút cũng không có gì kỳ quái, bọn họ thường xuyên tiếp xúc cùng các loại cổ vật, khó tránh khỏi sẽ đụng phải vài thứ.

Ba người tìm một quán trà phụ cận trường học, đợi sau khi trà lên, Chu truyền thụ mới cười khổ nói gần đây hắn thường gặp ác mộng, mỗi ngày đều sẽ bị giật mình, căn bản không có cách nào an tâm làm việc.

"Ta nghe Ma Tử nói, rốt cuộc ngươi đang nằm mơ gì?" Ta nhíu mày.

Chu Giáo Tập cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó hạ giọng nói: "Ta vẫn luôn mơ thấy mình sẽ không chết tử tế đâu..."

Ánh mắt quỷ dị, đệ nhất thiên thiên bát bát bát bát bát cửu.

Sau khi nói xong lời này, mồ hôi trên trán hắn càng thêm dày đặc, dường như nghĩ tới chuyện gì đó kinh khủng, ngay cả tay cầm chén trà cũng không ngừng run rẩy.

Ta xem qua Chu dạy một chút, cho dù hiện tại là ban ngày ban mặt ta cũng có thể cảm giác được sự sợ hãi của nó.

"Chết không yên lành?" Ta hỏi ngược lại một câu.

Chu Giáo Giáo gật đầu chậm rãi kể lại nội dung trong mộng cảnh, theo hắn thuật lại, dần dần ta cũng bắt đầu coi trọng.

Nguyên lai, buổi tối kể chuyện gần một tuần trước đột nhiên truyền đạt ác mộng. Trong mộng hắn đứng trên đỉnh tháp của thư viện Đại Cơ, bên tai không ngừng có thanh âm mê hoặc hắn nhảy xuống, sau đó hắn thật sự nhảy xuống, trong quá trình rơi xuống bị giật mình tỉnh giấc.

Ngay từ đầu hắn cũng không để vào mắt, chỉ là mấy ngày kế tiếp hắn đều mơ thấy giấc mơ như vậy, ban đầu trong quá trình rơi xuống đã thức tỉnh, nhưng hai ngày trước, cảnh tượng trong mơ đã thay đổi, hắn từ đỉnh lâu rơi thẳng xuống mặt đất, huyết nhục mơ hồ, thậm chí còn cảm thấy đau...

Chu Đạo Giáo cũng bị dọa sợ, không biết từ đâu đã biết chiếc điện bài của Lý Ma Tử, bèn xin hắn giúp đỡ. Thế nhưng Lý Ma Tử lại không nhìn ra có vấn đề gì, cho nên mới tìm tới ta.

Ta sờ cằm: "Hai ngày nay mộng cảnh lại thay đổi?"

Nếu chỉ là mơ thấy mình rơi xuống lầu mà chết, cho dù kinh khủng đến đâu, Chu Giáo cũng không nên biến thành bộ dáng hiện tại như vậy. Nói thật, quyền uy lịch sử truyền thụ ít nhiều đều sẽ gặp phải chút quái sự, năng lực chịu đựng tâm lý không kém như vậy mới đúng.

Chu giáo bỗng trợn to hai mắt nhìn chằm chằm vào ta, sau một lúc lâu lại chán nản gục đầu xuống, run rẩy nói: "Vâng, ngày hôm qua, mộng cảnh lại thay đổi..."

Nói tới đây hắn hít một hơi thật sâu: "Sau khi ta mơ thấy ngã lầu mà chết, có một nữ nhân đứng bên cạnh mỉm cười, âm thanh đó giống hệt âm thanh khuyên ta nhảy lầu, hơn nữa... hơn nữa bộ dáng của cô ấy quá đáng sợ."

Nói xong, hắn uống một hơi nước trà trong chén, nhìn ta cầu cứu, để ta nhất định phải giúp hắn.

Ta hỏi hắn trước một tuần có xảy ra chuyện gì đặc thù hay không, hắn nghĩ hồi lâu lắc đầu, nói cuộc sống của hắn mỗi ngày đều không sai biệt lắm, cũng không có chuyện gì kỳ quái cả.

"Thuận tiện đi tới chỗ ngươi ở xem một chút?" Ta đề nghị nói.

Nếu như ác mộng này phát sinh có âm linh quấy phá, như vậy đến nơi sẽ nhìn ra điểm đầu mối.

Chu Giáo Chủ lắc đầu, có chút khó xử nói hai ngày nay sợ là không tiện...

Ta kinh ngạc nhìn về phía hắn, vốn ta cho rằng nếu ta đề xuất ý nghĩ này, hắn hẳn là sẽ vui vẻ, dù sao nhìn xem chuyện này tạo cho hắn ảnh hưởng phi thường lớn! Hắn hẳn là sẽ vội vàng giải quyết mới đúng, nhưng hắn lại cự tuyệt.

Chu Giáo dạy nhìn ta như vậy, vội vàng giải thích nói hắn gần đây đang có một giai đoạn luận văn mới kết thúc, phương diện trường học rất coi trọng, sợ luận văn của hắn bị đánh cắp, ngoại trừ mấy học sinh hỗ trợ ra, bất luận kẻ nào cũng không thể đi nhà của hắn.

Ta gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, luận bàn về Chu dạy vừa ra chắc chắn đều có thể gây náo động, học viện coi trọng một chút cũng bình thường. Cho nên ta cũng không chậm trễ nhiều, trực tiếp nói cho hắn biết thời điểm thích hợp sẽ liên hệ với ta.

"Trương đại sư kia..." Chu Giáo Phong thấy ta muốn đi, vội vàng gọi ta lại, có chút muốn nói lại thôi.

Ta hất cằm ý bảo hắn, hắn có chút lúng túng hỏi ta có loại phù bình an gì hay không, ta bị hắn chọc cười, hóa ra hắn thấy ta chính là đạo sĩ bình thường?

Chu Giáo sư nhìn ta lộ vẻ không hài lòng, vội vàng giải thích: "Đại sư, ngài đừng hiểu lầm, cái kia, ta chỉ là sợ hai ngày này không qua được, thật sự, ta thực sự quá sợ, muốn được an tâm."

Mặc dù trong lòng không thoải mái nhưng vụ án này đã được Lý mặt rồi, ta cũng không quan tâm. Vì vậy ta lấy từ trong ngực ra hai tấm linh phù đưa cho hắn, bảo hắn ở sát người, sau đó mang theo Lý mặt rỗ ra khỏi quán trà.

Lý mặt rỗ gãi đầu: "Cái này, có phải là tiểu ca giận hay không?"

"Không đáng, chỉ là cảm thấy trong lòng không thoải mái, bất quá cái này cũng không phải là không thể lý giải." Ta cười cười, cũng không nói gì nữa, tùy tiện cùng Lý mặt rỗ đi dạo liền trở về cổ điếm.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, giữa trưa hai ngày sau, ta và Lý Ma Tử vừa ăn cơm xong liền nhận được điện thờ truyền thụ cho Chu Hi. Hắn dè dặt hỏi ta có thời gian không.

"Hiện tại thuận lợi rồi sao?" Ngữ khí của ta có chút bất mãn, Chu Phụng lập tức xin lỗi, cũng nói để người khác đến đón ta.

Ta đã cự tuyệt rồi, nơi này cách Đại Hội cũng không xa, không cần phải bắt y hành hạ lung tung nữa.

Ta và Lý mặt rỗ tùy ý thu thập một chút liền đuổi tới con đường lớn, Chu truyền thụ căn phòng được phân phối của trường học, ngay tại dạy công lâu.

Lúc bọn ta đến thì phát hiện Chu Đạo dạy đang nói chuyện với một nam sinh, nam hài cao gầy, đeo kính mắt đen láy, nhìn rất nhã nhặn, nhưng sắc mặt của nó không được tốt cho lắm, nói với Chu Đạo mấy câu rồi đi luôn, bởi vì cách đó rất xa nên không nghe rõ họ đang nói cái gì.

Hắn vừa đi, ta lập tức hô một câu Chu Giáo, Chu Phụng quay đầu nhìn thấy ta nhiệt tình chạy ra đón chào: "Đại sư, ngài tới rồi, vào trong phòng ngồi."

Nhà của Chu Giáo ở lầu ba, là một gian tam cư thất, phòng cũng không tính là lớn nhưng ở chung một nhà cũng là dư dả rồi.

Ta nhìn lướt qua phòng ốc, phòng này trang trí phi thường chú ý, xem ra phi thường phù hợp lan truyền phẩm vị, mà trên một bên bức tường đặt các loại đồ chơi nhỏ, thoạt nhìn giống như là cổ vật.

Ta lập tức hứng thú, đứng ở trước giá tường chậm rãi nhìn, tiếp xúc nhiều hơn ta cũng có thể nhìn ra lai lịch những thứ này, tuy nói là cổ vật, nhưng cũng không phải là thứ gì đáng tiền, có chút niên đại không xa.

"Ồ?" Ngay lúc ta sắp mất đi hứng thú, một con chó gỗ khéo léo hấp dẫn sự chú ý của ta.

Cũng không phải là con chó này tinh xảo đến mức nào, mà chủ yếu ở chỗ nó dường như đã rất lâu rồi, ít nhất cũng là nguyên triều lúc trước...

Mà trải qua thời gian lâu như vậy, con chó này không chỉ không hư thối, nhìn qua còn hoàn hảo không chút tổn hại.

Chu Giáo Chủ thấy ta cảm thấy hứng thú với con chó gỗ, vội cười giới thiệu: "Con chó gỗ này là ta tuần đi chợ tìm kiếm được, không phải thứ gì tốt, nhưng không biết tại sao lúc nhìn thấy đã muốn mua nó, có thể đây là duyên phận!"

"Ồ?" Nghe xong lời này, ta cẩn thận quan sát con chó gỗ, thật sự nhìn không ra con chó này đến cùng có chỗ nào khiến cho Chu Đạo liếc mắt một cái là coi trọng. Dù sao so với một đống đồ chơi nhỏ chung quanh, con chó gỗ này thật sự là quá tầm thường, ta có thể chú ý cũng chỉ là bởi vì nó có niên đại xa xưa mà thôi.

Chu giáo cũng không có nói nhiều trên con chó gỗ, mà là để cho ta cẩn thận xem xét trong nhà của hắn một chút. Bởi vì hai ngày này ác mộng càng thêm thường xuyên, coi như là công phu híp mắt giữa trưa cũng sẽ bị mộng cảnh quấy nhiễu.

"Linh phù không dùng được?" Ta kỳ quái hỏi một câu.

Chu Đạo cười khổ lắc đầu, nói lão ta đã để lá bùa trong người, đáng tiếc tình huống lại không chuyển biến tốt đẹp.

Ta gật gật đầu rồi điềm tĩnh lên phòng khách, phòng vệ sinh, phòng vệ sinh không có nhiều đồ lắm, sau khi ta nhìn qua đại khái sẽ không phát hiện có vấn đề gì, liền bảo Chu Đạo dẫn ta đến ba căn phòng.

Chu Giáo đầu tiên là mang ta nhìn chủ nằm cùng bên cạnh, đồng dạng cũng không có gì cổ quái, cuối cùng hắn dẫn ta tiến vào thư phòng.

Có lẽ bởi vì mấy ngày nay đều bận rộn luận bàn, thư phòng không tinh khiết như những người khác, ngược lại có chút lộn xộn. Đặc biệt là trên bàn sách lại bày đầy thư tịch và giấy tờ.

"Cái này còn chưa kịp thu thập." Chu Hướng có chút xấu hổ, ta bảo hắn không cần để ý, liền liếc mắt đánh giá thư phòng.

Trong thư phòng, ngoại trừ mấy thứ ghi chép máy tính, thật sự không có thứ gì đáng để nghiên cứu, ta lắc đầu, trong mắt Chu Đạo lập tức lộ ra tâm tình thất vọng.

Quay về phòng khách, ba người chúng ta ngồi trên ghế thấp, Chu Đạo tức giận nói: "Trương đại sư, căn phòng này thật sự không có vấn đề gì chứ?"

"Ít nhất trước mắt xem ra xác thực không có vấn đề." Ta cũng không có giấu giếm gã.

Hắn chán nản tựa vào ghế dựa, lẩm bẩm nói: "Vậy làm sao bây giờ? Cứ tiếp tục thế này ta cũng sắp phát điên rồi."

Ta xem qua hắn cũng không nói gì, liền đứng dậy cáo từ, Chu Phụng nhìn ta muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, chỉ thở dài sau đó đưa ta và Lý Ma Tử ra đến cửa.

"Chu Giáo... Cái gì vậy?"

Ta mới vừa muốn an ủi hắn hai câu, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm ta, lập tức quay đầu nhìn về phía phòng khách, không có bất kỳ động tĩnh gì, thế nhưng cảm giác vừa rồi tuyệt đối không có sai.

Chu giáo bị ta dọa cho giật mình, khuôn mặt trắng bệch hỏi ta chuyện gì xảy ra.

Ta lắc đầu: "Không có gì, chúng ta ra ngoài nói chuyện."

Chu Giáo Liên vội vàng đóng cửa lại, mà ngay khoảnh khắc hắn ta đóng cửa, ta lại cảm thấy ánh mắt quỷ dị kia...

Đệ nhất thiên thiên thất cửu linh, thu thập tinh huyết (chương hơn)

Điều kỳ quái là ta không cách nào xác định được nơi cụ thể phát ra ánh mắt này.

Đoàn người xuống lầu, nhìn Chu giáo huấn tâm tình bất an. Ta thở phào một hơi nói cho hắn biết nhà hắn có khả năng thật sự có âm mưu, nhưng mà để che dấu kĩ càng nên vừa rồi không bị phát hiện. Cho nên ta sẽ lại đến buổi tối bất ngờ, đến lúc đó hẳn là có thể nhìn ra điều gì đó.

"Ngươi cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần có thể tìm ra đầu nguồn vấn đề, tựu nhất định sẽ có biện pháp giải quyết!" Ta vỗ vỗ cánh tay Chu Đạo, ý bảo hắn yên tâm.

Chu Giáo Tập thở dài một tiếng: "Vậy làm phiền Chu Trương đại sư."

Ta không nói gì nữa, lôi kéo Lý Ma Tử rời khỏi con phố lớn, nhưng không có trở về cửa tiệm.

Lý mặt rỗ hỏi ta đi đâu, ta nói bọn họ đi chuẩn bị một ít đồ vật, lần này thứ truyền thụ phỏng chừng không đơn giản như vậy.

Kỳ thật thứ muốn chuẩn bị rất đơn giản, chính là một ít tinh huyết động vật. Đồ vật kia ẩn tàng quá sâu, nhất định phải dùng chút đồ để dụ dỗ nó ra.

Đương nhiên, máu huyết khẳng định vẫn là tốt nhất của người sống, bất quá để ta vì thứ không rõ này mà lãng phí tinh huyết của mình, ít nhiều không tình nguyện. Cũng may tinh huyết động vật mặc dù không có ai hữu dụng, nhưng nhiều hơn, chỉ cần là âm linh hẳn là chịu không được loại mê hoặc này?

Lý Ma Tử lo lắng hỏi ta, lượng lớn tinh huyết như vậy liệu có đưa tới những thứ khác không, ta lắc đầu nói không vấn đề, nếu như thật sự có thể dẫn tới chúng ta thì rất tốt.

Lý Ma Tử khó hiểu hỏi ta là vì sao, ta cười ha hả nói: "Âm linh cũng có ý thức lãnh địa, nếu những thứ khác dám đến đoạt tinh huyết này, nói rõ âm linh quấn quít lấy chu truyền thụ cũng không lợi hại lắm. Nhưng nếu như không có thứ gì khác tới đây, ngược lại chúng ta phải cẩn thận hơn một chút..."

Nghe ta giải thích, Lý Ma Tử nửa hiểu nửa không gật đầu, sau đó nói như không: "Dù sao lời ngươi nói khẳng định không có vấn đề."

Ta trợn mắt không nói gì, theo ta lâu như vậy Lý Ma Tử cũng coi như là có trưởng thành, thỉnh thoảng một mình tiếp một chút sinh ý cũng không thành vấn đề. Nhưng một khi làm ăn cùng ta ra ngoài, đầu óc của hắn sẽ rỉ sét, cái gì cũng trông cậy vào ta.

Sau khi ta chuẩn bị đồ vật xong, ta liên lạc với Chu Hướng một chút, hỏi hắn có cách hay không, dẫn hắn tới nhà bọn hắn trong phòng khách.

Mặc dù nơi ánh mắt kia bắt nguồn ta không thể xác định, nhưng phương hướng mà nói, dù thế nào cũng chỉ có thể là phòng khách.

Chu Giáo ngược lại cũng không lề mề, trực tiếp để chúng ta từ phía phòng ngủ đi vào, ông ta sẽ chuẩn bị dây thừng và thang thang. Đúng là buổi tối hôm nay hai nhà truyền thụ đều không ở đây, cũng sẽ không khiến cho người nào chú ý.

Ta khẽ gật đầu, nói với hắn chúng ta buổi tối đến mười một điểm, bảo hắn chuẩn bị sẵn sàng!

Cũng không phải là ta không muốn đi sớm một chút, mấu chốt là lớn nhỏ là mười một điểm môn cấm, chỉ có lúc này đi mới có thể bảo đảm không bị học đồ nhìn thấy, dù sao là đại học, ngươi cũng không biết nơi góc cạnh nào sẽ dính cùng một chỗ của tiểu tình nhân.

Sau khi dặn dò xong, ta và Lý Ma Tử liền tìm một quán nướng, gọi chút thịt dê và vài bàn rượu để ăn. Bởi vì vẫn chưa chính thức đến mùa hè, việc buôn bán ở quán thịt nướng này không được tốt lắm, thêm nữa ta và Lý Ma Tử chỉ có ba bàn. Còn hai bàn kia nữa là tiểu tình lữ, nên nhìn cả bàn sau lưng chúng ta có chút khó chịu., Nam sinh không ngừng uống rượu, mà nữ sinh lo lắng nhìn lại không biết nói gì, mà một bàn bên cạnh liền tương đối chán ngấy rồi, bọn họ như vậy làm gì có ai đến ăn thịt, rõ ràng là lấy ân ái, một hồi cô bé cho hắn mua giùm, một hồi lại cho cô ta xiên nướng, thật sự là cháy.

Ngược lại Lý mặt rỗ lại vui mừng hớn hở, bởi vì hai cô bé trên hai cái bàn này đều có dáng người rất tốt.

"A, anh bạn nhỏ ngươi nhìn nam nhi kia xem, có phải là người hôm nay nói chuyện với Chu Đạo hay không?" Lý Ma Tử hất cằm về phía cái bàn trong đó.

Từ ánh mắt của hắn ta nhìn sang, chính là nam hài buồn bực uống rượu. Bởi vì hắn quay lưng về phía chúng ta ngồi, không nhìn thấy mắt, vừa rồi đúng là không nhìn thấy.

Có điều sau khi Lý mặt rỗ nhắc nhở mình như vậy thì ngược lại cũng đã nhận ra, dáng vẻ thanh gầy văn chương này đúng là của nam điều ban ngày kia.

Lý Ma Tử còn ở bên đó lẩm bẩm: Ngươi nói một học sinh đại học, có thể có bao nhiêu chuyện chứ? Dáng vẻ này giống như tự mình rót vào trong tử, không phải là lỡ lòng rồi sao?

"Ngươi không thấy bạn gái của người ta mà còn ngồi ở đó sao?" Ta không nói nên lời.

Lý Ma Tử chậc chậc hai tiếng, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn ta: "Ta nói này Tiểu ca, cái này mà ngươi cũng không nhận ra? Không chừng cô bé này chỉ thích hắn, hiện tại thừa dịp hư mà vào."

"Ngươi đang nói cái gì?" Một tiếng quát trong trẻo lạnh lùng truyền đến. Ta ngẩng đầu lên đã thấy nữ tử kia nhìn tới. Hóa ra thanh âm kích động vừa rồi của Lý Ma Tử quá lớn, không ngờ lại bị nàng nghe được.

Ta vội vàng giải thích nói Lý Ma Tử say rồi, ta thay hắn nói lời xin lỗi.

Nữ sinh nhìn mặt bàn chúng ta một cái, ta lúng túng lập tức ý thức được chúng ta tổng cộng gọi sáu chai bia, trừ hai bình đặt ở trước mặt ta và Lý Ma Tử, bốn bình còn lại căn bản không động đậy.

Nhưng nữ sinh cũng không nói gì nữa, chỉ là bực bội nhìn bọn ta, lại quay đầu lại nhỏ giọng khuyên nam giới.

Giọng nói của nàng rất nhỏ, ta nghe không rõ lắm, chỉ có thể lờ mờ nghe được những lời luận bàn, mộng tưởng gì đó. Nghe xong ta cũng không có hứng thú nữa mà chào Lý mặt rỗ uống rượu.

Có thể bởi vì khúc nhạc dạo ngắn ngủi vừa rồi, Lý Ma Tử cũng không tiện chú ý đến bàn kia, rầu rĩ cụng chén với ta.

Bốp!

Lúc này một tiếng vang thanh thúy truyền đến, ta sợ hết hồn, vội ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bên chân nam Tư Văn nằm vỡ chai bia, mà dáng vẻ rõ ràng chính là gã chủ động ngã xuống.

"Ngươi con người có bệnh không? Muốn điên thì cút ra ngoài đi, hiện tại bạn gái của em gái bị thương, ngươi thấy thế nào?" Nam hài ở bên cạnh bàn lập tức đứng lên, kéo tay cô bé nhảy dựng lên.

Ta nhìn lướt qua, chỉ thấy trên tay nữ sinh bị mảnh thủy tinh vỡ cắt ra một vết rách, tuy rằng không lớn, nhưng rốt cuộc là không có tai bay vạ gió, hỏa khí của nam giới này thật ra có thể nói thông.

"Cút!" Không nghĩ tới chính là nhã văn nam vậy mà rống một câu. Một nam sinh khác phát hỏa, vén tay áo lên muốn đánh người, cũng may nữ nhân của hắn kéo được hắn, nói cũng không phải chuyện lớn gì, người ta là uống say.

Nữ nhân kia văn nhã lập tức xin lỗi, đồng thời từ trong ví tiền lấy ra một trăm khối coi như bồi thường.

Nữ sinh bị thương cười từ chối, lôi kéo bạn trai yêu với nhau rời đi.

Nữ nhân của Tư Văn nam tử ngượng ngùng cười với chúng ta, rồi cũng đi ra ngoài thanh toán sổ sách phải mang nhã văn nam đi.

Nhưng nam tử nhã nhặn uống rượu say còn phát điên, căn bản không phải một nữ hài tử như nàng có thể gây động tĩnh được, chỉ chốc lát sau đã tụ tập cả đám lại xem kịch vui.

Ta đành bất đắc dĩ thở dài, đứng dậy thành chưởng dùng sức đánh vào gáy nam tử nhã văn kia, nam tử nhã nhặn vừa rồi còn đùa giỡn không ngừng lập tức mềm nhũn ra.

"Ngươi, ngươi..." Nữ sinh sợ ngây người, chỉ vào nói không ra lời.

Ta giải thích hai câu, ta sẽ đưa họ tới khách sạn nhỏ gần đó, không cách nào về trường học.

Nữ sinh bất đắc dĩ cũng chỉ có thể đồng ý, ta và Lý mặt rỗ một trái một phải khiêng nam nhân kia ra khỏi phố quà vặt, tùy tiện tìm một gian phòng khách sạn mở ra liền ném nhã văn nam vào.

"Thời đại này hài tử thật là, chuyện lớn đến mức chính mình uống thành như vậy." Lý Ma Tử vặn vẹo bả vai bất mãn lẩm bẩm nói.

Nữ sinh thở dài: "Không phải vấn đề của nó, lần này là... Ài, thôi được rồi! Cám ơn các ngươi có thể giúp ta khiêng nó qua đây, giữ lại số điện thoại di động đi, hôm khác ta mời các ngươi ăn cơm làm đạo tạ ơn."

Tuy rằng nữ sinh chưa nói hết, nhưng ta có thể từ thần sắc của nàng nhìn ra được đây là chuyện không nhỏ. Nhưng giữa trưa chúng ta mới gặp hắn, khi đó hắn rõ ràng là bình thường, ngắn ngủi một buổi chiều có thể phát sinh chuyện lớn đến đâu?

"Này, mặc dù có chút mạo muội, nhưng ta vẫn muốn hỏi một chút chuyện nam hài này xảy ra vấn đề gì. Ta cũng có quen biết nhiều người, nói không chừng còn có thể giúp ta đấy." Không biết vì sao, ta thần xui quỷ khiến thế nào nữa, Lý Ma Tử ở bên cạnh trừng to mắt nhìn ta.

Cũng không trách hắn kinh ngạc, người càng lớn tuổi càng không muốn quản những chuyện này, mấy năm nay ta đã rất ít khi nhiệt tình như vậy, bất quá hắn cũng không nói gì, chỉ đứng bên cạnh quan sát.

Nữ sinh thở dài, nói chuyện này chúng ta không giúp được gì, liền khách khí mời chúng ta đi ra ngoài.

"Ha ha, mỹ nữ ngươi trước đừng vội từ chối! Trương tiểu ca bản lĩnh thông thiên, ngươi còn không nói tên hai cái tên cho ta nghe, sáng mai chúng ta sẽ giảng dạy trước mặt người khác hai câu, đối với các ngươi cũng có chút lợi ích." Lý Ma Tử đảo mắt, không biết nghĩ tới chủ ý quỷ quái gì.

Nữ sinh nhìn hắn có chút do dự, Lý mặt rỗ lập tức nói tốt xấu gì chúng ta cũng giúp, cũng không thể ngay cả giúp ai cũng không biết.

Nữ sinh bất đắc dĩ nói: "Ta là Dương Thiến, đây là bạn vợ Hứa Hậu thâm, chờ hắn tốt một chút ta sẽ mời các ngươi ăn cơm, chỉ là chuyện của chúng ta quả thật các ngươi không giúp được."

Thấy Dương Thiến một bộ không muốn nói thêm gì nữa, ta cũng không miễn cưỡng, chỉ nhìn Chân Sát nằm trên giường, không khỏi nghĩ tới rốt cuộc xảy ra chuyện gì, có lẽ là vì đoạn đối thoại giữa hắn và Chu Đạo đã xảy ra?

Ta lắc lắc đầu để những suy nghĩ kỳ quái này tản đi, sau khi khách khí với Dương Thiến vài câu liền kéo Lý Ma Tử đi ra ngoài, chỉ là đi ra ngoài đến cửa, quỷ thần xui quỷ khiến ta lại quay đầu nhìn thoáng qua tình huống sâu đậm...

Âm Linh đầu tiên là thiên một nghìn bảy trăm chín mươi mốt có thể bày trận.

Vừa ra khách sạn, Lý mặt rỗ tới, trừng mắt với ta xem ta hèn mọn: "Hắc, tiểu ca ngươi cứ nhìn chằm chằm vào chỗ sâu làm gì? Ta thế mà không biết ngươi có sở thích phương diện đó."

"Cút!" Ta tức giận đẩy hắn, sau đó cau mày nói: "Ta cũng không rõ lắm, cứ cảm thấy chuyện như có liên quan tới cuộc làm ăn này, có thể ta nghĩ nhiều rồi."

Lý Ma Tử ừ một tiếng, kéo ta chạy tới con phố quà vặt, phải biết rằng chuyện hai chúng ta ăn không được bao nhiêu đã bị cắt đứt, hiện tại đói bụng không chịu nổi.

Nhưng lần này không ăn thịt nướng nữa mà tìm một tiểu điếm an phận ăn miếng sắt rồi mới chạy về trường học.

Sau khi vào trường học cũng mới chỉ chín tuổi, cách thời gian chúng ta cùng Chu Đạo truyền thụ ước định còn sớm, chúng ta liền tùy tiện dạo chơi ở trường học.

Lý Ma Tử không yên tâm nên hỏi ta có mang theo chuyện này không, đề phòng vạn nhất.

"Ta mang theo không có liên quan gì, dù sao ngươi nhất định là mang theo phòng thân." Ta vừa đánh giá mỹ nữ vừa trả lời. Tuy rằng bây giờ còn chưa tới mùa hè, nhưng nữ sinh đều đã mặc váy ngắn, ai cũng xinh đẹp động lòng người.

Lý mặt rốt cục cười hắc hắc không hỏi cái này nữa, mà bắt đầu đánh giá đối với mỹ nữ qua đường, ta đẩy ý cho hắn nói nhỏ một chút, vạn nhất lại chọc phải chuyện này, hành động đêm nay sẽ bị ảnh hưởng.

Cũng may Lý mặt rỗ cũng là người biết rõ cực rồi, không chỉ có thanh âm nhỏ, nội dung nói chuyện cũng thu liễm, mặc dù có nữ nữ cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không có ý tứ tiến lên nói cái gì.

Cứ như vậy xen lẫn nhau, rất nhanh đã đến thời gian ước định với Chu Giáo, trên đường đi mấy tên học sinh lẻ tẻ vội vã đi đến tẩm phòng.

Dưới lầu Chu Giáo đã dựng lên cái thang, cái thang này nối liền với tầng ba đang điều chỉnh, ta bảo Chu Đạo không cần tiếp tục chuẩn bị dây thừng nữa, trực tiếp từ không trung điều khiển trèo vào phòng ngủ.

"Cái này, Trương đại sư, làm sao bây giờ?" Chu Hướng có chút khó xử: "Ta đem thê tử cùng hài tử cùng với hài tử về nhà mẹ đẻ, nhưng là cũng chỉ có thể kéo dài một hai ngày."

Ta khoát tay để hắn không nên xoắn xuýt, ta tự có tính toán.

"Ngươi trước đi thư phòng nghỉ ngơi, ban đêm mặc kệ có động tĩnh gì cũng không được đi ra!" Ta thấp giọng dặn dò, trong nhà này chỉ có thư phòng không có cổ vật, nói cách khác nơi đó tương đối an toàn nhất, ta cũng yên tâm nhất.

Chu Giáo Tập ừ một tiếng, đi ra ngoài một mình, bởi vì có sự phân phó của ta, ông ta không biểu hiện ra dáng vẻ có người trong nhà, điều này khiến ta yên tâm không ít.

"Tiểu ca, làm sao bây giờ?" Lý Ma Tử đã cầm Âm Dương Tán trong tay, nhìn dáng vẻ như có tình huống chắc chắn hắn sẽ chạy nhanh hơn so với thỏ.

Ta phân phó hắn ở bên cửa sổ đợi, một hồi ta sẽ đem tinh huyết vẩy ở các góc phòng ngủ, dẫn Âm Linh đến phòng ngủ, đến lúc đó đừng để cho nó chạy thoát.

Lý Ma Tử vội vàng ngồi xổm xuống bên cửa sổ, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ.

Ta thấy buồn cười, bất quá cũng không nói gì, từ trong túi lấy ra đầy một bình tinh huyết động vật.

Sau khi tinh huyết động vật tung bay trong bốn góc, ta ngồi xổm ở sau cửa đợi thỏ!

"Tiểu ca, sao lại không có động tĩnh gì?" Qua khoảng nửa giờ, Lý

Ma Tử mới há to miệng với ta, không phát ra âm thanh, nhưng ta nghe hiểu ý của hắn. Ta lắc đầu, theo lý thuyết có chút động tĩnh, nhưng hết thảy đều bình thường...

Ta nhìn chằm chằm vào đồng hồ nói cho Lý Ma Tử biết đợi thêm một giờ, nếu như vẫn không có động tĩnh gì thì đi ra ngoài xem, Lý Ma Tử gật đầu nhẹ, biểu tình trên mặt càng thêm ngưng trọng.

Đinh!

Ngay khi chúng ta vừa thương lượng xong, một thanh âm rất nhỏ truyền tới, ta lập tức đưa tay ra cho Lý Ma Tử không cần nói nữa, nghiêng tai lắng nghe.

Đinh!

Lại một giọng nói vang lên, trong lòng ta rùng mình, giọng nói này vang ngay bên tai, thế nhưng khi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa không có gì...

Ta giơ tay làm vài động tác, để Lý Ma Tử trông coi phòng ngủ, ta đi ra ngoài xem một chút, Lý Ma Tử nắm Âm Dương Tán khẩn trương gật đầu.

Ta lấy ra Vô Hình châm để nó dò đường ở phía trước, mà ta thì cẩn thận theo ở phía sau.

Két nha...

Cửa bị ta nhẹ nhàng đẩy ra, một giây sau ta trực tiếp trợn tròn mắt: Sau khi mở cửa phòng ngủ hẳn là phòng khách, nhưng sao hiện tại lại biến thành sân tập?

Ta ngay cả vội quay đầu lại định dặn dò Lý Ma Tử cẩn thận, lần này Âm Linh này phi thường không đơn giản, ai biết được ta vừa quay đầu lại vẫn là trống rỗng sân khấu, nào có Lý Ma Tử gì cả.

Ta thở phào một hơi, Vô Hình Châm vẫn nằm ở phía trước như cũ, nhưng lại không đụng phải bất kỳ vật gì.

Không thể như vậy được!

Trong lòng ta thầm quát một tiếng, quả thật ta và Lý Ma Tử đã tiến vào nhà mà mình truyền thụ, vì vậy ta không thể nào trong một giây tiếp theo trực tiếp lên sân tập được, phải biết rằng sân bãi này cách Công Lâu giáo chức vụ còn rất xa, cho dù ta có ra sức chạy tới cũng phải mất 20 phút!

Mẹ nó, vẫn bất cẩn rồi!

Ta cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể quay đầu chạy về nhà Chu Đạo dạy, Lý Ma Tử và Chu Đạo vẫn còn ở đó, Âm Linh này đã làm ta ra tám phần là vì đối phó với bọn họ trước.

Không được, phải nhanh chóng trở về! Âm linh này có thể để cho ta trúng chiêu dưới tình huống thần không biết quỷ không hay, Lý Ma Tử khẳng định cũng không phải đối thủ của nó, càng không cần phải bảo hộ Chu Đạo dạy dỗ nữa. Hiện tại bọn hắn khẳng định có nguy hiểm.

Dưới sự lo lắng, ta cũng mặc kệ liệu có bị người khác nhìn thấy hay không, trực tiếp câu được một con cô hồn dã quỷ, để nó mang ta chạy đi.

Không đúng!

Chạy chừng năm phút đồng hồ, ta đột nhiên dừng bước, phất tay để cô hồn dã quỷ rời đi, sau đó đánh giá hoàn cảnh bốn phía, sau đó ta hiểu được mình bị trói rồi... Bởi vì chạy ước chừng năm phút đồng hồ, ta vẫn như cũ không rời khỏi sân đấu, có lẽ nói ta căn bản không nhúc nhích, động tác vừa mới chạy về phía trước tựa hồ là chuyện cười.

Mẹ nó, rốt cuộc thứ này là gì?

Ta thở phào chọn một phương hướng, nhắm mắt lại để cho Vô Hình Châm dò đường, ta đi theo phía sau đi ra ngoài. Nếu như Âm Linh chỉ đơn giản vây khốn ta, chỉ cần ta vô ý thức ôm theo một phương hướng đi, thì nhất định sẽ ra ngoài.

Đi trong bóng tối, ta có thể cảm giác được giẫm dưới chân đúng là bãi cỏ to lớn, mùi hoa thơm chung quanh truyền đến cũng là mùi Ngọc Lan Hoa Hương bốn phía thao trường.

Nói cách khác âm linh đã đưa ta vào sân tập thật sự!

Ta không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, phải biết rằng tất cả những chuyện này đều xảy ra trong nháy mắt khi ta đẩy cửa ra. Âm Linh không chỉ nháy mắt đem ta đặt lên sàn nhà, còn có thời gian làm ta nhìn không thấu một cái khốn trận.

Đám người Lý Ma Tử thật sự gặp nguy hiểm... Ta vừa nghĩ như vậy, chân không khỏi tăng nhanh tốc độ, ai biết được vừa mới bước chân lại giẫm hư không.

"A!"

"Tiểu ca của Trương gia!"

Phía trước là tiếng kêu của ta, đi không biết bao lâu, một cảm giác thất trọng truyền đến, bất ngờ không kịp đề phòng ta đột nhiên lên tiếng. Mà phía sau tiếng kêu lại là...Lý Ma Tử?

Ta vội vàng mở mắt ra, lại phát hiện động tác trước mắt của mình vô cùng kỳ quái. Bởi vì ta đang treo ngược, dùng cái thang để tiến vào Gia Cát gia ở ngay trước mắt.

Trong khoảng thời gian ngắn ta không hiểu chuyện gì xảy ra, qua vài giây ta mới phản ứng kịp, đổ mồ hôi lạnh trên lưng: Ta đã nhảy lầu rồi sao?

Đệ nhất thiên thiên thất cửu nhị chương, quỷ bắt tay.

"Tiểu ca, ngươi mau lên đây, ta không chịu nổi nữa! " Thanh âm lo lắng của Lý Ma Tử lại truyền tới, ta không hiểu được quay đầu lại nhìn hắn, lúc này mới phát hiện hắn đang nắm chặt mắt cá chân của ta, trên mặt đã nghẹn đỏ bừng.

Ta không kịp cân nhắc rốt cuộc đã xảy ra sự cố gì, vội vàng vịn lấy cái thang, động tác khéo léo nhanh chóng nhảy vào phòng ngủ.

Lý Ma Tử ngồi ở một bên thở hổn hển mấy hơi, sau đó hoảng sợ hỏi ta vừa mới làm sao, sao đột nhiên lại lao ra ngoài cửa sổ, nếu không phải hắn phản ứng kịp, hiện tại coi như ta không chết cũng tàn phế.

"Ngươi nói ta xông ra ngoài cửa sổ? Chuyện khi nào." Vẻ mặt ta cũng chấn kinh.

Lý Ma Tử nói chính ta đã động thủ cho hắn, nói muốn vào phòng ngủ xem một chút, rõ ràng một giây trước đó là rất bình thường, một giây sau đột nhiên lại quay đầu nhìn ra cửa sổ, dọa cho hắn nhảy dựng.

Trong lòng ta phát lạnh, sau đó liền vội vàng để Vô Hình châm ở bốn phía động đậy, đồng thời từ trong ngực lấy ra hai cái thượng đẳng linh phù trân quý, một cái dán trên người mình, một cái liền cho Lý Ma Tử.

"Anh bạn nhỏ?" Lý mặt rỗ càng thêm khẩn trương, phải biết rằng linh phù thượng đẳng ta rất ít khi vận dụng, bởi vì cho dù là bây giờ ta cũng khó có thể chế tác ra linh phù cấp bậc này, nhiều hơn nữa là làm phiền kể nam, cho nên bình thường chỉ có thể dùng để bảo vệ tính mạng.

Ta nhanh chóng kể lại chuyện vừa phát sinh, sau đó giải thích: "Vừa rồi quả thật ta cảm thấy đó là thật, sân khấu thật, nhưng ngươi quả thật còn chưa thấy ta đi ra ngoài, chỉ có thể nói rõ một điều. Con Âm Linh này không chỉ rất cường đại, mà còn rất cường đại., Hơn nữa giỏi dùng trận pháp! Chỉ cần rơi vào trận pháp, ta tuyệt đối không phải đối thủ của nó, đề phòng trúng chiêu lần nữa, hay là dùng linh phù trước. Lần này là một mình ta trúng chiêu còn có ngươi tới cứu, tiếp theo nếu hai người cùng trúng chiêu, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì."

"Tiểu, tiểu ca." Lý mặt rỗ đột nhiên biến thành nức nở: "Đã trúng chiêu..."

"Ngươi nói cái gì?" Ta đột nhiên ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện không biết lúc nào phòng ngủ đã thay đổi bộ dáng, tuy còn là một gian phòng ốc, nhưng ta có thể xác định đây không phải phòng ngủ Chu Giáo gia.

Ta ngay cả vội vàng phân phó Lý Ma Tử cầm lấy Âm Dương tán, không cần có bất kỳ động tác nào, sau đó ta đứng lên đánh giá gian phòng này.

Gian phòng bày biện rất đơn giản, chỉ có một cái giường và một cái tủ đầu giường, những cái khác đều trống trơn.

Cửa sổ ngay bên tay trái của ta, xuyên qua cửa sổ chỉ có thể nhìn thấy bầu trời đen kịt, không nghe được một chút âm thanh nào!

Ta thở ra một hơi, thao túng châm vô hình bay về phía cửa sổ, không ngoài dự liệu căn bản châm vô hình căn bản là không ra được cửa sổ, mặc dù có chút mất mát nhưng bởi vì đã sớm chuẩn bị cũng không phải là không thể tiếp nhận.

"Thế nào rồi?" Lý Ma Tử từ sau Âm Dương Tán thò đầu ra, hồi hộp hỏi.

Ta lắc đầu không nói gì, bất quá đây quả thật là một loại trận pháp tương đối cao minh, về phần là trận pháp gì trước mắt thì ta nhìn không thấu.

Lý Ma Tử gật đầu, nhìn xung quanh một chút, lấy làm lạ: "Tiểu ca, ngươi có cảm thấy căn nhà này khá quen mắt không?"

"Hả?" Nghe lời nhắc nhở của Lý Ma Tử, ta cẩn thận đánh giá gian phòng một chút, nhưng vẫn như cũ không nhìn ra nguyên nhân, bởi vì gian phòng này thoạt nhìn thật sự là quá không có đặc sắc.

Lý mặt rỗ vỗ đùi: "Đây chẳng phải là khách sạn nhỏ sao!"

Hắn vừa nói như vậy ta cũng bắt đầu suy nghĩ, vừa rồi hai người chúng ta tặng Hứa, thâm niên đi chính là một cái khách sạn, tại sao âm linh lại để cho chúng ta xem cái quán quái này?

Đúng lúc này Lý mặt rỗ thu Âm Dương Tán đứng bên cạnh ta, ta vừa định quát hắn không nên lộn xộn, chỉ thấy hắn cầu Âm Dương Tán xông tới.

"Ma Tử, ngươi điên rồi!" Ta kéo Âm Dương Tán lại, đẩy Lý Ma Tử sang bên cạnh, mặt tối sầm quát.

Lý Ma Tử lại giống như không nghe thấy lời ta nói, tiếp tục từ dưới đất bò dậy tiếp tục dây dưa, ta bị hắn quấy rối như vậy căn bản không có cách nào suy nghĩ mục đích của Âm Linh, chỉ có thể cùng Lý Ma Tử đánh nhau.

Thật ra nếu tính toán ra, Lý Ma Tử đều không phải địch thủ một chiêu của ta, nhưng thứ nhất ta sợ hắn thụ thương cũng không dám dùng lực đạo mười phần, thứ hai cũng không biết hắn làm sao, khí lực lại xuất kỳ bất ngờ lớn, ngay từ đầu ta còn thiếu chút nữa trúng chiêu.

Ta cầm Âm Dương Tán nện ở trên vai Lý Ma Tử, thuận thế ngồi lên. Hắn giãy dụa vô cùng kịch liệt dưới thân ta, một đôi tay không ngừng cào bụng ta. Ta cố nhịn đau nhức đem ngón tay cắn nát, bôi máu lên trán hắn, thuận tiện hô to một tiếng; tật!

Lý Ma Tử không động đậy, cả người giống như là bị dùng phép Định Thân chú, ta thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống chờ hắn tỉnh lại.

Qua ước chừng hai phút Lý Ma Anh mới từ dưới đất bò dậy, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ nhìn ta, sau đó từ trong ngực móc ra Linh phù thượng đẳng run run nói: "Cái này... Linh phù thượng đẳng này cũng không chế được cái thứ kia?"

Sắc mặt ta ngưng trọng, sau một lúc lâu mới lắc đầu: "Không đến mức vậy, chắc chắn là nguyên nhân của trận pháp này, chỉ cần tìm ra phương pháp phá giải trận pháp, lực công kích của thứ đó hẳn là cũng sẽ giảm đi rất nhiều."

Nói một câu, bây giờ chúng ta đang ở trên địa bàn của âm linh, tất cả nơi này đều là của nó Chúa Tể, thực lực của ta căn bản không phát huy được, nếu không cũng sẽ không để nó hung hăng như vậy.

Nghe Lý mặt rỗ nói thần sắc khá hơn một chút, ánh mắt vừa chuyển trở lại chủ đề cũ, hắn cảm thấy sở dĩ âm linh để chúng ta tới căn phòng này hẳn là có dụng ý của nó, nói không chừng thật sâu thật sự có liên quan đến chuyện Chu truyền thụ!

Ta khẽ gật đầu, nhìn thấy Hứa Thâm thì ta cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng đó cũng chỉ là cảm giác của chính ta không thể làm thật được, có thể Âm Linh sẽ không làm chuyện vô vị.

"Trước tiên ra khỏi nơi này rồi nói tiếp, hôm nay nhất định là không xử lý được rồi, đợi ngày mai chúng ta chia nhau hành động, ta theo dõi Chu Đạo, ngươi hãy theo dõi chu đáo." Ta nhanh chóng bố trí, sau đó từ dưới đất bò dậy, tiếp tục dò xét hoàn cảnh xung quanh một lần nữa.

Ai biết được ta vừa mới đứng lên chung quanh cảnh sắc cũng đã thay đổi, chúng ta lần nữa về tới phòng ngủ Chu Đạo.

"Cái này?" Mặt mũi Lý Ma Tử tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn ta, hỏi ta vừa mới làm cái gì.

Khuôn mặt của ta trở nên mông lung: "Ta cũng không làm gì cả... Không đúng, chẳng lẽ có quan hệ với quyết định vừa rồi của ta? Âm Linh kia chính là để cho ta đi tìm Hứa Thâm sao?"

Nói xong ta cùng Lý mặt rỗ liếc mắt nhìn nhau, tuy cảm thấy có chút khả năng không lớn, nhưng cũng chỉ có một cách giải thích như vậy mới có thể giải thích được.

Ta nhún vai nói: "Thành công rồi, vậy dựa theo ý của nó đi."

Lời này ta nói có chút ủ rũ, còn chưa động thủ đã phải dựa theo ý nguyện của một con âm linh làm việc, thật sự làm ta có chút khó chịu!

Lý Ma Tử ừ một tiếng, ta liền ra hiệu với hắn, sau đó dùng Âm Dương Tán bảo hộ trước người lần nữa mở cửa phòng ngủ ra, lần này cũng không có phát sinh cái gì, trong phòng khách vô cùng yên tĩnh, giống như tất cả vừa rồi đều là mộng cảnh vậy.

Ta thở phào một hơi rồi đi thẳng tới phía trước tường, từng hàng quét qua đồ vật trước mắt, sau đó ánh mắt của ta tập trung vào một thứ -- con chó gỗ kia, giờ phút này thoạt nhìn chó gỗ rất khác ban ngày, một đôi mắt phảng phất có linh khí.

"Là thứ đồ chơi này?" Lý Ma Tử đi theo phía sau ta, không thể tin nổi hỏi một câu.

Ta khẽ gật đầu nói là nó, nếu không phải nó vừa mới vận dụng trận pháp thì ta còn không nhìn ra cái gì, nhưng hiện tại nó lại không giấu được ta. Tuy nói nó đã thu liễm khí tức, nhưng đôi mắt này vẫn bán đứng nó.

"Chậc chậc, lần này cuối cùng cũng không đến vô ích." Ta đem con mộc cẩu cầm trong tay, rốt cuộc có chút vui mừng. Nếu đã biết âm vật là cái gì, như vậy chuyện kế tiếp sẽ không khó khăn như vậy.

Sau khi lấy được âm vật, ta thở phào nhẹ nhõm, cùng Lý Ma Tử vào phòng ngủ nghỉ một hai ngày thì sáng lên.

Bùm bùm bùm!

Sáng sớm bên ngoài đã truyền đến tiếng gõ cửa, ta đứng lên mở cửa quả nhiên là Chu Truyền dạy.

Hắn vừa nhìn thấy ta, liền khẩn trương hỏi tình huống như thế nào?

Ta sẽ nói đơn giản với hắn: "Chuyện này không chỉ đơn giản như vậy, một hai ngày chắc không được đâu, nếu ngươi sợ dọa vợ con, vậy thì nên tìm lý do khiến con bé trở về."

"Trương đại sư, ngài nhất định phải nhanh! Tối qua ta đã nghe thấy có nữ nhân giục ta đi chết, ta cảm giác được cô ấy là thật, không tin ngài xem..." Nói xong hắn vén tay áo đưa tới dưới mí mắt ta.

Chỉ thấy trên cánh tay nhỏ của hắn có một vòng ấn ký màu tím xanh, giống như bị người nào ngắt lấy.

Ta nghi hoặc nhìn về phía hắn, chỉ thấy mặt hắn trắng bệch, giải thích. Hôm qua nữ nhân trong mộng kia đã lôi hắn ra chết. Hắn liều mạng giãy dụa mới tỉnh lại từ trong mộng, sau khi tỉnh lại cảm thấy rất đau đớn, vừa nhìn đã thấy có vết xước.

Ta và Lý Ma Tử liếc nhau, xem ra thứ đồ chơi này thật sự có thể giết người trong mộng!

Ta an ủi Chu Giáo nửa ngày mới khiến cảm xúc của hắn có chút chuyển biến tốt đẹp, thế nên ta và Lý Ma Tử dự định trở về bù đắp lại. Trước khi đi ta nhớ tới một việc, thuận miệng hỏi: "Cái tên Chu Đạo kia, có phải ngươi có học sinh tên là Hứa gia?"

Đầu tiên, ngàn bảy trăm chín mươi ba chương, Chư Cát Lượng, mộc ngưu lưu mã...

Chu Giáo sư sửng sốt, sau đó cười nói: "Có một học sinh như vậy sao, Trương đại sư tìm hắn có chuyện gì vậy? Có cần ta gọi hắn tới không?"

"Không cần, ta cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút." Ta khoát tay áo để Chu Giáo không cần tiễn, lúc này mới cùng Lý Ma Tử xuống lầu.

Lý mặt rỗ hắc hắc hắc một tiếng: "Lúc vừa nghe được cái tên này, phản ứng Chu truyền thụ rõ ràng có điểm không thích hợp!"

Ta cười cười không nói gì, xác thực, mặc dù Chu Giáo rất nhanh phản ứng lại, nhưng nghe vấn đề của ta trong nháy mắt sau khiếp sợ lại không có biện pháp che giấu. Lại nói sau đó hắn hỏi cũng kỳ quái, người bình thường chỉ khi khẩn trương mới hỏi ra mấy câu, chỉ là không biết bí mật giữa hắn cùng âm linh lần này quấy phá rốt cuộc có bao nhiêu quan hệ?

Lý mặt rỗ tinh thần tỉnh táo, nói hắn bây giờ trở về cũng không ngủ được, không bằng trước đi theo. Này điểm này đối với tiểu tình nhân hẳn là còn ở khách sạn, cũng thuận tiện, tỉnh lại chờ đi tìm cũng khó.

Ta cũng không tiện ngăn cản hắn, dù sao thì chúng ta một ngày mấy đêm không ngủ cũng có, vì thế chỉ có thể để hắn đi qua trước, một mình trở về cửa hàng.

Tiến vào trong tiệm, ta lôi con chó gỗ từ trong túi áo ra, không biết vì sao, ta không cùng Chu Đạo nói muốn đem con chó này về nghiên cứu, có thể là bởi vì chuyện này quá mức kỳ quặc rồi!

Chất liệu của con chó gỗ đã rất cũ, ta nhìn hồi lâu cũng không thể xác định là vị vua nào, vừa muốn từ bỏ đột nhiên nhớ tới một người, liền vội vàng lấy ra máy móc.

"Lương gia, ta là Trương Cửu Lân." Thông tin truyền tin vừa chuyển đến ta liền tiến hành tự giới thiệu, hàn huyên vài câu xong ta liền nói rõ ý đồ tới cùng Lương gia, vừa hay Lương gia có thời gian rảnh, để ta đi một chuyến.

Ta vội vàng nâng con chó gỗ lên, tuy nói bởi vì chuyện làm ăn của cây quạt ngọc kia nên ta và Lý Ma Tử đều có chút ý kiến với Lương gia, nhưng luận về bảo bối, toàn bộ võ lực chỉ có Lương gia mới có thể nhìn trúng!

Chỉ một lát sau, ta đã vào cửa hàng mà Lương gia cất giữ, hắn cười ha hả hỏi ta muốn mua cái gì.

Ta sẽ lấy con chó gỗ ra đặt trên bàn: "Lương gia, ngài có thể giúp ta một tay, xem thứ này là cái gì năm tuổi không?"

"Ồ?" Lương gia vốn không thèm để ý, vừa nhìn thấy con chó lập tức cảm thấy hứng thú, ngay cả tấm kính phóng đại cũng lấy ra. Chẳng qua con mộc cẩu to bằng bàn tay người trưởng thành bị gã cầm trong tay vuốt ve, gần như nửa giờ.

Ta cũng không tiện thúc giục hắn ta chỉ có thể đứng một bên chờ đợi.

Cũng may hắn không cho ta đợi quá lâu, ước chừng hơn bốn mươi phút sau, hắn buông ống tay phóng đại ra vẻ mặt kinh hỉ, hỏi ta mua thứ này ở đâu? Có cần ra tay không?

"Hả?" Ta bị lời nói của hắn lừa gạt, qua một hồi lâu mới phản ứng lại, giải thích đây là vật ủy thác của người sở hữu, ít nhất trước mắt ta không có cách nào ra tay.

Lương gia nghe xong lời ta nói có chút thất vọng, nhưng vẫn không quên mục đích ta tới tìm hắn.

"Ngươi có biết trong thời kỳ tam quốc, Mộc Ngưu Lưu Mã của Gia Cát Lượng không?" Lương gia không nói thẳng tới lai lịch của Mộc Cẩu mà mở miệng hỏi một vấn đề khác.

Trong lòng sững sờ: "Chính là cỗ máy vận chuyển từ vùng núi này?"

Lương gia gật đầu.

Ta thở phào một hơi, đương nhiên ta biết con trâu gỗ này rất rõ, đây là một loại cơ quan thú do Gia Cát Lượng phát minh thời kỳ Tam Quốc. Lúc đó Gia Cát Lượng đã lên biểu tượng sư tôn, chuẩn bị Bắc phạt Ngụy Quốc., Nhưng bởi vì Thục đạo khó đi, sơn đạo gập ghềnh, cho nên vận chuyển lương thảo đã là vấn đề vô cùng lớn! Vì thế Gia Cát Lượng liền phát minh ra mộc ngưu lưu mã, tương truyền một con mộc ngưu lưu mã có thể gánh nặng bốn trăm cân "một tuổi lương thực", hơn nữa có thể ngày đi hơn ba mươi dặm đường.

Phải biết rằng công cụ vận chuyển như ở thời kỳ tam quốc có thể nói là cổ xưa chưa từng có, sau chưa từng có người đến! Lúc đó xe đẩy nhân lực cũng chỉ kéo được hơn hai trăm cân, ở trên núi thì không cần phải nói, cho nên lúc đó Gia Cát sáng dựa vào Mộc Ngưu Lưu Mã đạt được tiện lợi vô cùng lớn.

Thậm chí ngay cả Ngụy Quốc cũng sinh ra hứng thú nồng đậm với Mộc Ngưu Lưu Mã, thật vất vả mới thu được một con đội vận lương, lại phát hiện cơ quan Mộc Ngưu Lưu Mã quá mức thâm ảo, căn bản không cách nào phục chế, cuối cùng chỉ có thể thôi.

Có điều, trong tư liệu của tam quốc, ghi chép về mộc ngưu lưu mã thật sự là quá ít, bản thân Gia Cát Lượng càng không có để lại bất cứ bút kí nào về mộc ngưu lưu mã, đương nhiên cũng có thể là bị hủy trong lửa chiến. Hiện giờ một ít chuyên gia nghiên cứu cho rằng mộc ngưu lưu mã là ở trên thùng xe bốn bánh xe treo đầy đầu trâu., Đội Song Viên trước sau chống đỡ trục trúc, kéo dài ngắn kéo ở trên kéo kéo, song viên kéo tiếp vào trên thân xe, lay động song giác chống đỡ khiến bánh xe chuyển động., Loại thiết kế này bất luận lên sườn núi hay sườn núi đều có thể dừng lại bất cứ lúc nào, một mình khống chế hoàn toàn không có vấn đề, nói cách khác đồ chơi mà Gia Cát Lượng phát minh ra không chỉ có thể kéo nhiều thêm chút ít sức người, cũng khó trách sẽ truyền tống gần hai ngàn năm.

Nhưng ta không hiểu rõ lúc này Lương gia nhắc tới chuyện này làm gì, chẳng lẽ...

"Lương gia, ông không phải nói con chó này cũng là Gia Cát Lượng phát minh ra đấy chứ?" Ta trợn tròn mắt, nếu Gia Cát Lượng phát minh ra có giá trị, không phải đâu, phải nói nếu là Gia Cát Lượng phát minh ra, vậy thì âm linh hôm qua cũng rất có khả năng là Gia Cát Lượng?

Ta càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, Chư Cát Lượng trong lịch sử cũng giỏi dùng trận pháp, hơn nữa luôn dùng địch nhân thần không biết quỷ không hay.

Lương gia lại lắc đầu: "Không dám, con chó này giống hệt như ngựa gỗ, ngươi xem..."

Nói xong Lương gia ấn một cái dưới đáy con chó gỗ, chỉ thấy con chó đột nhiên nhúc nhích ken két, thoạt nhìn như một vật còn sống.

Ta ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào chó gỗ, thán phục trí tuệ của người cổ đại, với tay nghề hôm nay đến cũng là rất nhiều người không theo kịp!

Lương gia giải thích vô luận là chất liệu hay là công nghệ đều không khác gì ngựa gỗ Gia Cát sáng, nhưng trong lịch sử cũng không có ghi chép về chó gỗ, hoặc cũng có thể là cùng một thời kỳ với những người khác hành động.

"Nhưng mà với chất liệu và công nghệ này thì khả năng phát minh của Gia Cát Lượng rất lớn." Lương gia nhìn chằm chằm vào con chó: "Trương lão đệ, nếu giải quyết được chuyện này thì người ủy thác thân phận của ngươi không cần con chó gỗ này, nhớ tìm đến ta, ta đảm bảo sẽ khiến ngươi hài lòng!"

Ta cười hắc hắc hai tiếng, không có cự tuyệt cũng không đồng ý. Dù sao con chó gỗ này cũng không phải của ta, nếu như nó là vật cất giữ thời kỳ Tam Quốc của ta cũng không tệ, ta đoán chừng cũng không nỡ bán.

Lương gia hình như nhìn ra tâm tư của ta, vỗ vai ta nói: "Tùy duyên đi, chỉ cần ngươi nhớ kỹ khi nào thì sẽ ra tay, nhất định phải tìm ta."

"Được, ta nhất định là người đầu tiên tìm Lương gia." Ta cười nhạt, hàn huyên với Lương gia vài câu rồi cầm lấy con mộc cẩu vào trong tiệm, sau đó đặt con mộc cẩu lên bàn ngẩn người nhìn nó chằm chằm.

Ba nước, hai từ Gia Cát Lượng lăn qua lộn lại trong đầu, ta gần như nhận định âm linh trong con chó gỗ chính là Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng cúc miệng suốt đời, nhưng lại không thể nâng đỡ được hai đời quân vương nên dẫn tới Thục quốc sa sút, nếu ông ta chết cũng không nhắm mắt gửi gắm vào con chó gỗ thì cũng có thể.

Ngay lúc ta đang nghĩ ngợi lung tung, thì tiếng chuông bên cạnh vang lên, ta vừa nhìn thấy Lý Ma Tử liền vội vàng đón lấy.

"Tiểu ca, ngươi mau tới đây, hắc, tiểu tử này quả nhiên có vấn đề!" Thanh âm hưng phấn của Lý Ma Tử truyền tới.

Đệ nhất thiên thiên bắc đệ bát thập tứ văn văn luận văn.

Tinh thần ta phấn chấn, không ngờ nhanh như vậy đã phát hiện vấn đề. Ta vội vàng hỏi địa chỉ, biết được bọn họ vừa về trường học, liền ăn cơm trưa ở nhà ăn số một trường, lập tức cầm áo khoác đi ra ngoài.

Trước khi đi ta vẫn đem con chó gỗ này nhét vào, nghĩ đến việc tìm một thời gian đưa nó về cho Chu Đạo, nếu Âm Linh này đã để mắt đến hắn thì chỉ có đặt ở chỗ của hắn mới hữu dụng!

Ta ở bên ngoài phòng ăn số một tìm được Lý Ma Tử, trong tay hắn cầm kính viễn vọng, mèo chính là ở chỗ không có ai ghé vào bên trong phòng ăn, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi.

"Ngươi nhìn cái gì vậy?" Ta vỗ Lý Ma Tử một cái, hắn lại càng hoảng sợ, quay đầu làm cho ta nhỏ giọng hơn.

Ta trợn trắng mắt, nơi này cách nhà ăn số một ít nhất là năm sáu mét, thanh âm lớn đến đâu mới khiến cho người bên trong chú ý chứ?

Lý Ma Tử chắc cũng biết lời vừa rồi mình nói có hơi ngốc, xấu hổ cười hắc hắc, chuyển kính kính trên tay cho ta, ý bảo ta xem.

Ta nghi hoặc lấy kính viễn cảnh, dưới sự dẫn dắt của Lý Ma Tử nhìn về chỗ hắn vừa nhìn, cái này không nhìn không sao, vừa nhìn xuống trong nháy mắt ta liền ngây ngẩn cả người!

Chỉ thấy hôm qua còn uống đến say mèm, lúc này lại như không có chuyện gì, không chỉ có ánh mặt trời chói chang như vậy, chỉ là ta luôn cảm thấy nụ cười hắn treo trên mặt không giống với tướng mạo thanh tú của hắn.

"Cái này cũng không có gì..." Ta kỳ quái nói một câu.

Lý Ma Tử chậc chậc hai tiếng bảo ta không nên gấp, nhìn bộ dạng này của hắn khiến ta tiếp tục kiên nhẫn xem tiếp. Quả nhiên hắn không gạt ta, chỉ sau năm phút ngắn ngủi, ta đã phát hiện không dưới mười nữ sinh đi ngang qua bên cạnh Hứa gia, mà Hứa Mãn cũng sẽ mặt mày nhíu lại cùng các nàng, khuôn mặt Dương Thiến bên cạnh hắn đã đen như đáy nồi, nhưng lại như không nhìn thấy.

Ta buông xuống tín ngưỡng chào hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mặc dù hôm qua chúng ta chỉ thấy Dương Thiến chăm sóc nơi này hơn trăm mối, nhưng Hứa Phóng đồng ý đi ra cùng Dương Thiến dưới tình huống đó, tình cảm giữa bọn họ chắc chắn là rất tốt, mới qua một đêm, sao có lẽ lại không nên biến thành như vậy a.

Lý Ma Tử chậc chậc hai tiếng: "Cái này sâu không phải là thứ gì tốt, ngươi không biết, buổi sáng hôm nay khi ta tới, bọn họ đang từ khách sạn đi ra. Hắc, cái tên Hứa Thiển Thiển này không quan tâm đến việc chiếu cố cho con gái cả đêm, lời nói vô cùng khó nghe, thiệt thòi lớn lên một cái khuôn mặt trắng nõn như vậy!"

Ta vẫn cảm thấy kỳ quái, trước tiên đừng vội đi theo, nói cụ thể xảy ra chuyện gì đã.

Lý Ma Tử thở dài kể lại những gì mình nhìn thấy, nguyên lai Hứa Thâm và Dương Thiến không phải quan hệ nam nữ bạn, hai người bình thường đi tương đối gần mà thôi. Đêm nay Hứa Thâm tỉnh lại biết là Dương Thiến chiếu cố hắn xong., Không những không cảm kích ngược lại còn cảm thấy Dương Thiến cố ý thừa dịp này tiếp cận mình, nói cái gì mà cho dù hiện giờ hắn đang ở tầng thấp cốc cũng không phải là nơi mà Dương Thiến xứng đáng, còn nói Dương Thiến vừa ý bất quá cũng chỉ là năng lực của hắn, tất cả mọi người chỉ nhìn trúng những lời nói của hắn mà thôi.

Dương Thiến tuy rằng tức giận không ít, nhưng cân nhắc đến chuyện say rượu sau khi say mèm thì thân thể vẫn có chút không khỏe, Hứa Thâm sau khi tiến vào trường cũng không nói gì nữa, nhưng một mực không có cho Dương Thiến sắc mặt tốt, còn liếc mị nhãn với các mỹ nữ bên người.

"Mẹ nó, không ngờ tên này thật đúng là cặn bã nam." Ta lắc lắc đầu, thời đại này đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Tuy nhiên phát hiện này đối với chúng ta lại không có tác dụng gì, cho nên ta cũng không có hứng thú, vỗ vỗ bả vai Lý Ma Tử làm cho hắn lần sau đừng ngạc nhiên như vậy.

Lý Ma Tử bĩu môi: "Ta không có ngạc nhiên, ta chỉ cảm thấy Hứa Thâm này thoạt nhìn có vẻ là giả."

"Giả vờ?" Ta kinh ngạc nhìn Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử gật đầu, nói hắn cũng không biết vì sao, vốn tưởng Hứa Phóng đối với một nữ hài tử như vậy, hắn cũng tức giận muốn quay đầu bỏ đi, nhưng luôn cảm giác chỗ nào không đúng liền lưu lại, đáng tiếc đến bây giờ còn không phát hiện gì.

"Được rồi, vậy ngươi tiếp tục theo dõi, ta còn có chút việc." Ta nhìn thoáng qua một chút, liền đem kính viễn vọng nhét vào trong ngực Lý Ma Tử.

Sau khi cùng Lý mặt rỗ tách ra, ta đi thẳng xuống phía dưới Chu truyền thụ, muốn đem con chó gỗ về.

gõ cửa lên lầu, gõ liền vài tiếng cũng không có ai trả, ta chỉ có thể lấy ra điện thoại đưa điện thoại cho hắn.

Chu... Chu... Chu... Chu...

Thông tin đã thông, thế nhưng bên kia vẫn không có ai nhận, cho đến khi tự động tắt máy.

Ta kỳ quái gãi đầu một cái, cho dù là lúc đi học cũng không có thời gian đọc sách chứ?

"Xin chào, ngươi tới đây là tìm Chu Đạo dạy?" Trong lúc ta đang nghĩ có nên mở máy truyền tin ra hay không thì chợt có một bà lão hiền lành hỏi ta.

Ta vội gật đầu: "Đúng vậy, nhưng trong nhà hắn không có ai khóa máy truyền tin cũng không nhận, ngài biết hắn đi đâu không?"

"À, sáng sớm hôm nay hắn nhận quảng cáo ra ngoài, hẳn là chuyện bàn luận, đoán chừng trong thời gian ngắn không về được." Lão thái thái giải thích.

Cũng đúng, luận điểm mà Chu Giáo dạy lập tức muốn phát biểu ngay, kế tiếp khẳng định còn có không ít chuyện xảy ra, lúc này ta đi tìm hắn cũng không thích hợp, chờ hắn nhìn thấy máy truyền tin hẳn là sẽ trả lại cho ta.

Ta cười cười, cảm thấy cơ hội này không tệ, liền mở miệng nói: "Chu giáo này thật sự là rất ghê gớm, luận văn một bài không hổ là một bài giảng lão dạy! Luận tài khoa trương lần này ra lại có thể có thưởng trở về."

"Cũng không phải sao, người bên chúng ta đều bội phục khâm phục hắn vô cùng, hắn là người a, toàn bộ tinh lực đều đặt vào luận bàn, có thành tựu như vậy cũng là đáng được." Lão thái thái thái gật gật đầu: "Chính là hắn ánh mắt không tốt, mang theo những học sinh kia không dễ thành tài, thật vất vả mới có được một mầm mống tốt, lại còn được dạy văn chương đạo sư, bị bắt hiện hành, ài..."

"Không phải chứ? Luận văn về Chu Giáo không phải là rất nhiều đều có học sinh tham dự sao." Ta có chút kinh ngạc, cái này và ta hiểu không giống nhau.

Lão thái thái lắc đầu thở dài nói: "Vậy còn không phải là dạy người tốt sao, mỗi lần làm luận văn đều đề cập tới học sinh, có chút công lao đều an ủi lên người bọn họ, đáng tiếc a... bùn nhão không đỡ được tường."

"Cái này, vừa rồi ngài nói về văn học bàn luận của đạo sư là sao?" Dù sao cũng không có việc gì, ta liền tiếp tục cùng lão thái thái nói chuyện phiếm.

Lão thái thái nhìn ta một cái, sau đó lại nhìn xuống đáy lầu, lúc này mới thần thần bí bí nói: "Ai ui, cũng không phải là chuyện luận văn lần này nha, vốn hai ngày trước có thể định thảo, nhưng xảy ra chuyện như vậy, lại cứng rắn kéo dài hai ngày! Chu Giáo bình thường rất thích học sinh này., Ai biết được lại nuôi một tên Bạch Nhãn lang như thế. Nếu không phải phát hiện ra đúng lúc, luận bàn đã bị học sinh tranh nhau phát biểu trước rồi. Hắc, thời thằng nhóc này tuổi còn nhỏ, muốn nổi danh còn muốn điên rồi. Cũng may là Chu truyền thụ tâm tốt như vậy mới không truy cứu, bằng không cả đời này coi như là xong đời rồi..."

Nghe nàng nói, trong đầu ta đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt sâu xa, làm bộ như lơ đãng nói: "Không sai, người này cũng quá kỳ cục rồi, tuy ta và Chu giáo tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cũng có thể nhìn ra cách làm người của hắn, học sinh này làm sao lại làm hắn thương tâm hắn như vậy. Đúng rồi, lão thái bà, ngài biết học sinh này là ai không? Không dối gạt ngài nói, tiếp theo ta và Chu Đạo cũng có hợp tác, ta cũng phải có chuẩn bị trước."

"Hình như là tên Hứa... Hứa gì đó, đúng rồi, hẳn là tên này. Người nhã nhặn lịch duyệt không ngờ lại là một tên trộm thư." Lão thái thái vỗ vỗ đầu, vẻ mặt thổn thức.

Trong lòng ta lộp bộp một tiếng, quả nhiên là rất sâu!

"Cái này, ngươi có muốn vào ngồi hay không, Chu Giáo trong thời gian ngắn không thể về được." Lão thái thái đột nhiên mở miệng nói.

Ta cười cười: "Không cần, ta tìm hắn cũng không có chuyện gì lớn, nếu hắn trở về, làm phiền ngài gửi lời giúp hắn, nói Trương Cửu Lân tìm hắn."

Ra khỏi khu vực làm việc giáo viên, ta lảo đảo trong sân.

Không ngờ Hứa thâm sâu lại là một bài luận văn văn văn văn học hành toàn văn?

Cho nên hôm qua hắn uống thành như vậy là vì bị bắt hiện hành?

Nếu như vậy, hắn cũng có thể giải thích rõ ràng cho thái độ của Dương Thiến, bởi vì hắn chính là một người có phẩm hạnh bất đoan, đáng tiếc, Dương Thiến kia nhìn cũng không tệ lắm.

Ngay lúc ta đang nghĩ ngợi lung tung thì tiếng di chuyển vang lên, vừa nhìn là Chu Đạo dạy cho ta về máy truyền tin.

Ta vội vàng nhận lấy: "Chu Giáo, ngài đang ở đâu?"

"Xin hỏi ngài là bằng hữu của Chu Giáo sao?" Đối diện truyền đến một giọng nữ trong trẻo.

Ta ngẩn người, đưa tay cầm chiến dịch tới trước mặt nhìn thoáng qua, xác định là lúc này Chu Đạo dạy lái xe mới một lần nữa ghé đến bên tai trả lời một câu: "Ta là, xin hỏi Chu Đạo?"

"Xin chào ngài, nơi này là bệnh viện đệ nhất nhân dân, ta là thầy thuốc nội viện. Chu truyền thụ ra một cơn xe, hiện tại ở bệnh viện, chúng ta không liên lạc được với những người khác, ngài đã là bằng hữu của Chu Đạo, không biết ngài không tiện tới đây một chuyến?" Giọng nói của Trang Nhược Bình chậm rãi, giống như máy móc nói.

Mà vẻ mặt ta thì khiếp sợ, đầy đầu đều dạy ra một câu lừa xe...

Bí mật thứ một ngàn bảy trăm chín mươi năm được đồng ý.

Ta cũng không kịp nghĩ nhiều, treo máy truyền tin, ra khỏi cổng giáo ngăn một chiếc xe ngựa chạy thẳng đến bệnh viện của nhân dân số một.

Đến viện tử, ta lại lần nữa viết điện thoại cho Trang Nhược. Nàng bảo ta trực tiếp đến lầu ba bộ lạc, ta hỏi một bên hộ vệ mới tìm được nơi.

"Trương tiên sinh?" Vừa tới lầu ba, một nữ nhân mặc áo khoác trắng, ước chừng hơn ba mươi tuổi đã chạy ra đón chào.

Ta khẽ gật đầu, vội hỏi Chu Đạo Giáo thế nào rồi.

Trang Nhược mỉm cười nói Chu giáo không có chuyện gì lớn, chân đã bị gãy xương, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, nằm trên giường nghỉ ngơi một thời gian ngắn là có thể khôi phục lại.

Sau đó nàng chỉ vào một gian phòng giam nói: "Đây chính là phòng giam của hắn, bất quá trong khoảng thời gian ngươi chạy tới chúng ta phát hiện hắn có chút không đúng."

"Có gì đó không đúng?" Ta vừa định phóng về phía tâm viên, liền bị lời nói kế tiếp của Trang Nhược hấp dẫn sự chú ý.

Trang Nhược gật đầu, có chút muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Nói thật, ta cũng biết nói như vậy không được tốt lắm, nhưng tinh thần mà Chu truyền thụ dường như có chút vấn đề, sau khi tỉnh lại vẫn luôn thì thào tự nói, nói cái gì mà chết không thôi. Ngươi là bằng hữu của hắn, có biết hắn ẩn giấu trong đó không? Chúng ta cũng dễ chữa bệnh."

"Để ta xem trước đã, làm phiền Trang Y Viện rồi." Nghe Trang Trang nói vậy, trong lòng ta cũng có suy nghĩ, cám ơn Trang Nhược Sau đã đẩy lọ thuốc giảng dạy của Chu Nhược.

Chu Phụng đang nằm trên giường, đùi phải đánh thạch cao, cả người thoạt nhìn có chút không bình thường.

Có lẽ là nghe thấy tiếng mở cửa, đầu của hắn vặn vẹo đi, nhìn thấy trong nháy mắt của ta, hắn giãy dụa muốn đứng lên, trong miệng không ngừng hô lên: Cứu ta... Cứu ta...

Ta vội vàng xoay người khóa cửa lại, sau đó đè lại thân thể Chu Hướng Đạo: "Ngươi tạm thời đừng nhúc nhích, nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì đã xảy ra đi."

Hai tay Chu Giáo nắm chặt cánh tay ta, tựa hồ như vậy hắn mới có cảm giác an toàn, sau đó chậm rãi kể lại chuyện phát sinh cách đây không lâu cho ta nghe.

Sáng sớm sau khi hắn ra ngoài nói chuyện luận bàn xong, liền chuẩn bị về trường học, nghĩ tới đường cũng không xa liền lựa chọn đi trở về.

Ai biết lúc đi đến một nửa, trong tai xuất hiện giọng nữ trong mộng mới xuất hiện, bảo hắn đi giữa đường.

"Ta, ta đương nhiên không dám ra ngoài đường, nhưng nàng vẫn luôn nói, đầu óc bị làm cho choáng váng, chờ đến khi ta kịp phản ứng liền thấy một chiếc xe hướng ta đánh tới, may mà ta tránh được thật nhanh., Nếu không chỉ là gãy một chân, e rằng cả mạng cũng tặng rồi! Trương đại sư, ngài nhất định phải cứu ta, ngài muốn bao nhiêu tiền cũng được, thứ đồ chơi này là muốn giết ta, nàng muốn giết ta!" Chu Đạo càng nói càng kích động, nắm chặt lấy tay của ta khiến cho khí lực rất lớn.

Ta vỗ vỗ cánh tay của hắn: "Ngươi yên tâm, vụ án này ta đã tiếp, chắc chắn là muốn giúp ngươi. Tối nay ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ đi gặp nàng..."

Nói tới đây ta đột nhiên dừng lại, sáng nay bởi vì Lương gia nên ta còn cảm giác được âm linh là Gia Cát Lượng, nhưng lại quên Chu Giáo từ đầu tới cuối đều nói dẫn dắt hắn tự sát là nữ quỷ!

Tuy nói đoạn lịch sử của ba nước kia bị các loại tiểu thuyết vở kịch diễn ra, ta cũng xem không ít, nhưng trong mắt nữ nhân ta thực sự không có mấy người như Đại Kiều Tiểu Kiều, Tôn Thượng

Hương, Chân Cơ, Điêu Thiền, nhưng mấy người này có thể lưu truyền tất cả đều là vẻ đẹp trên đời, có thể có quan hệ với chó gỗ thật sự ta không nghĩ ra được.

"Trương đại sư?" Chu Hướng Tiền thấy ta xuất thần, vội gọi một câu.

Ta nghiêm túc nói với hắn: "Chu giáo huấn, có một câu ta còn muốn nói cho ngươi biết, bị những thứ này quấn lấy dù ít nhiều cũng có nguyên nhân. Ngươi nhất định phải suy xét cho kỹ, trong khoảng thời gian này đến cùng xảy ra chuyện kỳ quái gì, chỉ cần biết tại sao Âm Linh lại quấn tới ngươi, giải quyết dễ dàng!"

Chu Giáo Giáo nắm chặt tay của mình, sau đó lắc đầu một cái.

Ta vỗ vai hắn lần nữa: "Buổi tối ta sẽ bảo bằng hữu của ta đến cùng ngươi, ngươi an tâm ngủ một đêm đi."

Chu lão sư luống cuống bám lấy ta, sợ ta đi ra ngoài. Ta cười khổ nói cho hắn biết, mình nhất định phải đi ra ngoài chuẩn bị ít đồ vật, nếu không đến khi màn đêm buông xuống ta cũng không phải đối thủ của Âm Linh.

Nghe được lời này Chu Hướng Dương mới thả cánh tay ra, ta vội ra ngoài gõ trống cho Lý Ma Tử, để hắn đến y viện một chuyến.

Lúc Lý mặt rỗ chạy tới, vẻ mặt khó chịu hỏi ta làm chi lúc này gọi hắn, hắn đang xem sảng khoái.

Ta vỗ một cái lên vai hắn ta: "Buổi tối con sẽ chăm chỉ dạy dỗ, ta luôn cảm thấy hắn ta giấu chúng ta chuyện gì đó, con chú ý nhiều một chút, đúng rồi, tình huống bên Hứa Thâm bên kia thế nào?"

"Không có tình huống gì, chính là một mực trêu muội, ha ha, ngươi đừng nói, không những chỉ một lần khơi mào này, những tiểu cô nương kia đều hận không thể nhào lên, chậc chậc, thật sự là phúc khí tốt." Lý Ma Tử nói xong còn sờ sờ cằm, tựa như hận không thể tự nhủ thật sâu.

Ta không để ý đến hắn, bảo hắn chú ý an toàn, nếu thật sự gặp phải Âm Linh không nên cứng đối cứng. Dù sao trên người ta có Âm Linh này vẫn có thể tìm Chu Giáo dạy phiền toái, đây không phải việc Âm Linh bình thường có thể làm được, ít nhất cũng phải là cấp bậc Quỷ Tiên.

Lý Ma Tử cũng biết sự tình nghiêm trọng, thu hồi dáng vẻ của tài tử, trận địa sẵn sàng đón quân địch vào phòng truyền thụ.

Tuy nhiên ngoại trừ Âm Dương Tán thì ta cũng không cho hắn mang theo vật gì khác, bởi vì cho dù có mang theo Âm Linh hắn cũng không đấu lại nó, nói không chừng còn có thể chọc giận Âm Linh, không bằng chỉ mang theo Âm Dương Tán, chỉ có công năng phòng ngự, ít nhất chống đỡ được ta cũng không thành vấn đề.

Sau khi ra khỏi y viện, ta trở lại trong tiệm, nhặt hết mấy chuyện trong túi lên, có vài món đã lâu không dùng cũng được mang theo. Dù sao không hiểu rõ đường đi của Âm Linh, không chừng thứ gì đó lại trở thành cứu mạng.

Đợi sau khi chuẩn bị tốt, ta dự định trở về y viện. Chẳng qua trong nháy mắt đi ra ngoài ta đã thay đổi ý nghĩ, không vội vã tới y viện, ngược lại cho Dương Thiến một tiếng phạt tiền, hỏi xem có thể gặp riêng nàng ta hay không?

Dương Thiến mặc dù kỳ quái nhưng cũng không cự tuyệt, chẳng qua là hẹn ta gặp ở nhà ăn ở trường học, tính cảnh giác cao.

Ta cũng không tức giận, nữ hài tử đầu năm nay có chút cảnh giác mới là bình thường.

Đã đến góc hẻo lánh mà chúng ta lựa chọn, không những không khiến người khác chú ý mà người khác cũng không thể nghe thấy được.

Dương Thiến có chút câu nệ chặt chẽ: "Này, tuy nói muốn mời các ngươi ăn cơm, nhưng là hứa sâu với hắn, tâm tình của hắn còn chưa tốt, cho nên..."

"Ta tìm ngươi không phải là vì chuyện ăn cơm." Ta có chút dở khóc dở cười, hóa ra đứa nhỏ này cho rằng ta nhớ thương nàng.

Dương Thiến ngây ngốc, không rõ trừ chuyện ăn cơm ra ta còn có chuyện gì tìm nàng.

Ta cũng không có cùng nàng vòng vo, nói cho nàng ta muốn tìm hiểu một chút tình huống thâm sâu, nhưng lại không muốn trực tiếp đi tìm nàng ta, lúc này mới đi tìm.

Nhất định giữa Hứa sâu và Chu Giáo có bí mật gì đó không thể cho ai biết! Dựa theo cách nói của lão thái thái bà là sai lầm sâu sắc, nhưng hiện tại âm linh lại nắm chặt Chu Đạo không buông, nếu như trong chuyện này có điều gì mờ ám, ta trực tiếp đi tìm Hứa Thâm ngược lại sẽ không tốt.

Dương Thiến đứng ngồi không yên: "Chuyện có vẻ sâu xa quá, ta không rõ lắm."

"Ngươi yên tâm, ta không phải muốn hỏi chuyện riêng tư gì, chỉ là muốn hỏi hắn có quan hệ thế nào với Chu Đạo." Ta cố gắng từ từ nói cho nàng không cần căng thẳng.

Dương Thiến khẩn trương nhìn ta một cái, đứng lên định đi, thế là ta kéo nàng lại: "Chu truyền thụ chuyện ngoài xe, ngươi có biết không?"

"A? Chuyện lúc nào?" Dương Thiến kích động nhìn ta: "Là ngoài ý muốn hay là... vì người?"

"Tại sao ngươi lại cảm thấy là do người làm? Có phải ngươi cảm thấy là muốn làm thật sâu không?" Ta nói rất khéo, Dương Thiến sẽ không tiết lộ cái gì, nên nghiêm túc nhấn mạnh.

Dương Thiến bối rối lắc đầu, mạnh miệng nói không phải do Hứa Tinh làm, Hứa sâu không phải người như vậy.

Ta vội hỏi nàng cho rằng Hứa Phóng là người thế nào.

Dương Thiến tựa hồ lâm vào hồi ức, tâm tình từ từ hòa hoãn xuống, sau đó mới mỉm cười nói: "Hứa thâm nhã văn, tuy không nhiều lời lắm nhưng lại rất ưu tú. Tất cả học sinh lão sư đều rất thích hắn, hắn cũng rất hòa nhã, không phải vì ưu tú của mình mà cao ngạo, cho nên ở trong sân rất được hoan nghênh, chỉ là..."

Nói tới đây, trong mắt Dương Thiến hiện lên một lần phẫn nộ, thậm chí còn oán hận. Nhưng bất luận là ta có hỏi nàng như thế nào cũng không chịu nói ra, chỉ nói là nàng sẽ không làm chuyện trái pháp luật.

"Rất xin lỗi, nhưng những tin tức này rất quan trọng đối với ta, hy vọng ngươi đừng nói rõ với ta hôm nay ta tới tìm ngươi." Nhìn dáng vẻ của Dương Thiến, ta cũng không tiện hỏi lại.

Dương Thiến nhẹ gật đầu, quay người muốn đi. Ta nhìn bóng lưng của nàng nhẹ giọng nói: "Ta nghe nói Hứa Hứa đạo văn văn bàn luận, đúng không?"

"Ngươi nghe ai nói vậy?" Dương Thiến quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn ta. Nữ sinh vừa rồi còn yếu đuối lập tức thay đổi, nàng nhìn chằm chằm vào ta, dường như ép ta phải cho nàng một câu trả lời thật hợp lý.

Ta lắc lắc đầu, nói rằng hiện tại ngoại giới đều đồn đại như thế.

Dương Thiến một nắm đấm nện lên bàn, phẫn hận nói: "Sớm muộn gì gã cũng sẽ gặp báo ứng thôi."

Nói xong nàng cũng không để ý tới ta nữa, xoay người bỏ đi.

Ta nhìn bóng lưng Dương Thiến lâm vào trầm tư, không biết "Kẻ trong miệng nàng ta" sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng là ai?

Thứ nhất, nghìn bảy trăm chín mươi sáu, Tụ tà trận bị phá (chương lớn)

Nghĩ tới chuyện lần này, đầu óc của ta đã biến thành một đống khét.

Đầu tiên là âm linh kỳ quái, lấy linh lực của nàng nếu muốn truyền thụ cái chết, căn bản không đợi được đến lúc truyền thụ cầu cứu ta. Lại nói giữa Hứa Thâm và Chu Giáo, nếu như Hứa Chân thật sự đạo văn luận luận văn của Chu Giáo, như thế nào cũng không nên bộ dáng như hiện tại.

Tuy nói hắn uống rượu có thể giải thích thành rằng hắn không có đạo văn thành công, nhưng bộ dáng uống rượu hắn thấy được, đó rõ ràng chính là phẫn hận phát tiết...

Ta lắc lắc đầu, không muốn nghĩ tới những chuyện này nữa, sau khi rời trường học trực tiếp đi về phía viện.

Tuy nhiên ta không đi bệnh gác, mà là tìm một chỗ tương đối trống trải chờ.

Màn đêm buông xuống, ngoại trừ phòng trị liệu tương đối gấp, toàn bộ phòng trọ đều yên tĩnh, thậm chí còn có sương mù dâng lên.

Sương mù?

Ta hơi kinh ngạc, sao khí tiết này lại bốc lên từ sương mù?

Tuy nhiên ta cũng không để ở trong lòng, mà bắt đầu bố trí.

Nếu Âm Linh Hội biết trận pháp, như vậy ta cũng chỉ có thể dùng trận pháp, chỉ là không biết hai trận pháp này ai cao hơn một bậc.

Trận pháp ta bố trí bắt nguồn từ Âm Phù Kinh, tên là Tụ Tà Trận, lấy máu của ta làm vật dẫn, triệu hoán toàn bộ quỷ hồn trong phạm vi hơn mười dặm đến đây. Đương nhiên thứ bị Tụ Tà Trận của ta triệu hoán cũng chỉ có ta có thể khống chế, nếu không, một khi không cẩn thận triệu hoán ra một Quỷ Tiên nữa, đêm nay sẽ đủ cho ta uống một bình.

Sau khi bố trí trận pháp xong, mặt trăng cũng đã đến chính giữa, sương mù càng ngày càng đậm, hàn khí cũng càng ngày càng thịnh, ta sờ lên cánh tay mới phát hiện toàn thân đã lạnh buốt.

Ta xem qua thời gian, sau đó lấy con chó gỗ từ trong túi ra, cắn ngón giữa dùng máu viết con sinh nhật của mình lên trên, cuối cùng đặt nó vào trong trận địa của Tụ tà trận.

Sau đó ta khoanh tay chờ đợi.

Thời gian vừa qua mười hai điểm, từng bóng đen từ bốn phương tám hướng nhanh chóng tới gần, một đầu đâm vào Tụ tà trận, vọt tới hướng chó gỗ.

Ta cười lạnh một tiếng. Con chó gỗ hiện tại chính là thế thân của ta. Nếu con chó đó không sợ đám hồn ma này bị hủy diệt thì ta có thể không hiện thân!

Đương nhiên làm như vậy cũng vô cùng nguy hiểm, bởi vì trong nháy mắt khi con chó gỗ bị huỷ diệt ta cũng sẽ chịu ảnh hưởng vô cùng lớn. Nếu như con âm linh kia có thể chống đỡ đến lúc đó, ta thật đúng là không nhất định có thể chế trụ được nó.

Nhưng bây giờ đã không có cách nào, xem tình huống hôm nay nếu như không chế ngự Âm Linh, Chu Giáo sẽ cách cái chết không xa...

Nhìn xem càng ngày càng nhiều Quỷ hồn, lại nhìn thêm cả con chó gỗ được đặt trong mắt trận pháp, ta cảnh giác nhìn bốn phía. Thời gian không nhiều lắm, tối đa chừng mười phút, con chó đã bị xé thành từng mảnh nhỏ.

"Ha ha." Tiếng cười lạnh từ trên thân cẩu truyền ra, ta lập tức tế ra Vô Hình châm, đồng thời bấm chỉ quyết ném qua.

Chỉ quyết mang theo một trận hỏa hoa trên người con mộc cẩu, quỷ hồn bốn phía đang dựa vào nhau hét lên một tiếng, vội lui ra ngoài.

Ta cẩn thận từng li từng tí tới gần con mộc cẩu, khoảng cách chỉ có một mét, lúc ta đánh ra chỉ quyết đồng thời để Vô Hình Châm tiến đến.

Mắt thấy Vô Hình Châm tới gần mục tiêu, ta nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Vô Hình Châm có thể bức Âm Linh ra, ta liền có thể tìm được phương pháp ứng đối.

Còn không đợi ta thả lỏng khẩu khí này xong, liền phát hiện có chút không thích hợp, bởi vì Vô Hình Châm mất đi mục tiêu, chỉ quyết cũng bởi vì không thể tìm được đối tượng công kích mà tản đi.

Tại sao có thể như vậy được?

Ta kinh ngạc nhìn tình huống trước mắt, chỉ thấy chung quanh con chó gỗ dâng lên nồng đậm sương mù, chỉ chốc lát sau đã không nhìn thấy con chó gỗ nữa, thậm chí cả người ta cũng rơi vào trong sương mù, căn bản không thấy rõ hoàn cảnh chung quanh.

Trong lòng ta lộp bộp một tiếng, nếu như lúc này ta còn không rõ sương mù kia là do Âm Linh giở trò quỷ, thì ta cũng đáng đời bị nó lừa chết rồi.

Mẹ nó, rốt cuộc vẫn là khinh thường món đồ này! Không ngờ nó dùng trận pháp như vậy, không ngờ lại khiến ta đột nhiên xuất hiện.

Muốn nói lần trước tại nhà giảng dạy, nó ở phòng khách thừa dịp ta không chú ý động thủ, nhưng lần này lại là động thủ ngay trước mặt ta.

Dù sao ngay từ đầu ta đã chú ý tới sương mù này, nhưng lại không phát hiện có chỗ nào không thích hợp.

Ta vỗ vỗ mặt để mình tỉnh táo một chút, sau đó thao túng Vô Hình Châm hướng về phía tụ tà trận cước trong ấn tượng bay đi.

Nhất định phải nhanh chóng phá được Tụ tà trận, nếu không một khi đám hồn ma kia xé nát đám mộc cẩu kia, ta không biết Âm linh này sẽ bị thương nặng bao nhiêu, ta nhất định sẽ bị cắn trả không nhỏ!

Vốn ta còn muốn dùng nó bức nó ra, nhưng hiện tại xem ra cho dù ta trong trạng thái toàn thịnh cũng không nhất định có thể thắng nó, chứ đừng nói là dưới tình huống bị phản phệ.

Chết tiệt! Không thấy trận cước nữa rồi!

Ta vội vàng thu hồi Vô Hình châm, nhắm mắt đợi trong sương mù, dựa vào ấn tượng của mình đối với y viện chậm rãi đi ra ngoài, dù thế nào đi ra trước rồi nói sau.

Một bước, hai bước... Không đúng, nơi này không chỉ có mình ta.

Tuy một tiếng bước chân khác rất nhẹ, hơn nữa còn hợp lại tiếng bước chân của ta, nhưng vì y viện tối nay quá yên tĩnh, ta vẫn nghe thấy, còn nghe thấy tiếng bước chân đó.

Bốp!

Ta rút thanh chủy thủ bên hông ra đâm về phía bên trái, ngay trong nháy mắt này ta nhìn thấy một thân ảnh lung linh. Người này mặc một bộ quần áo màu đỏ, tóc theo gió mà lay động, trên mặt lại phủ một lớp khăn che mặt, không nhìn rõ hình dạng của nàng.

Sắc mặt ta căng thẳng, biết nữ nhân này chính là âm linh trong đám chó gỗ.

"Ngươi là ai, tại sao muốn hại Chu dạy dỗ?" Ta cầm chủy thủ, kim vô hình nằm ngang ta cùng nàng.

Âm Linh cười khẽ vài tiếng, sau đó lạnh giọng nói cho ta biết đây đều là báo ứng!

"Ta khuyên ngươi không nên gây trở ngại cho ta, nếu không lần sau sẽ không dễ dàng như vậy đâu." Âm Linh ngoan lệ nhìn ta, sau đó quay người muốn rời đi.

Ta ngay cả vội vàng thao túng Vô Hình Châm đi theo, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng: "Ngươi đã tự tìm chết, ở trong trận pháp này ngoan ngoãn đợi đi."

Nói xong, nàng liền biến mất không thấy, theo đó là sương mù càng nồng đậm dày đặc, thậm chí đã ngưng tụ thành thực chất, ta cũng có thể cảm giác được giọt nước từ trên người lướt qua...

Mắt thấy không đuổi kịp nàng ta, ta cũng từ bỏ, hiện tại quan trọng nhất là phá trận.

Không đúng, xem thời gian chắc đã qua mười phút rồi, vì sao sự cắn trả của tụ tà trận còn chưa tới?

Ta sờ sờ ót một chút vẫn không có cách giải, cuối cùng chỉ có thể cho rằng đó là Âm Linh dễ dàng phá vỡ Tụ Linh Trận.

"Âm Linh này rốt cuộc là ai, làm sao lại chơi trận pháp quen thuộc như vậy?" Ta tự nhủ.

Ong ong ong...

Đúng lúc này, tiếng ong ong rất nhỏ truyền đến. Toàn thân ta chấn động, mẹ nó, thế mà quên mất đám người Lý Ma Tử còn đang ở bệnh viện, tên Âm Linh này nhốt ta ở đây, chắc chắn là tìm Chu dạy phiền phức, bọn họ không thể nào ngăn trở được.

Phá trận phá trận! Chỉ cần là trận pháp liền nhất định có sơ hở, ta không tin còn không phá được quỷ trận pháp này.

Ta móc ra mấy lá linh phù bậc trung, bôi lên một lá linh phù, sau đó để cho chúng tỏa ra bốn phía, sau khi đánh ra vài lá linh phù sáng lên, treo bốn phía, để sương mù hơi có chút nóng.

Ta nhắm mắt lại, đi tới linh phù có tinh huyết.

Bởi vì trên linh phù trộn lẫn tinh huyết của ta, cho nên cho dù không mở mắt cũng có thể cảm giác được nó, chỉ cần cứ đi như vậy, nhất định có thể xuất trận.

Nhưng mà đi được khoảng mười mấy phút, ta cảm thấy có chỗ kỳ quái, tuy khoảng cách giữa ta và phù lục đang rút ngắn, nhưng rút ngắn cũng rất có hạn, thời gian dài như vậy mà khoảng cách giữa chúng ta chỉ rút ngắn hai ba mét.

Ta đứng nguyên tại chỗ không dám đi về phía trước nữa, bởi vì đột nhiên ta nhớ tới đây là trận pháp gì.

Trận pháp này ta chưa từng thấy, chỉ nghe lúc mới đề cập qua, tên nên gọi là vân vụ kỳ chướng...

Thiên Thất Thất Thất Chương, Vân Vụ Kỳ chướng

Kỳ chướng mây mù không giống với trận pháp bình thường, trận pháp này không đả thương người, nhưng dùng để vây khốn người lại vô cùng thuận tiện!

Chỉ cần lúc sử dụng phóng xuất sương mù, là có thể khiến người ta trúng chiêu trong tình huống thần không biết quỷ không hay. Đương nhiên, muốn học được cách sử dụng trận pháp cũng không đơn giản như vậy, ít nhất dựa theo cách nói ban đầu, trận pháp này đã thất truyền...

Ta càng nghĩ càng kinh hãi, không nghĩ tới âm linh trong con chó gỗ này lại khủng bố như thế, chỉ dùng một cái trận pháp đã có thể làm ta thúc thủ vô sách.

"Móa!" Ta đá một cước xuống đất, nếu một mình ta bị vây khốn ở đây cũng thôi đi, mấu chốt là hiện tại bọn Lý Ma Tử còn không biết thế nào, ta làm sao có thể an tâm tìm ra biện pháp xử lý.

Trong lòng cảm thấy tuyệt vọng, trận pháp sơ cũng chỉ là nghe nói qua, cho dù có tìm phương pháp phá trận cho ta thì món ăn vàng kia cũng đã lạnh rồi.

Ta không biết đứng tại chỗ bao lâu, chờ toàn thân đều lạnh lẽo ta mới hồi thần: Không được, cho dù cuối cùng không tìm được đường ra, ta cũng phải thử một chút, dù sao cũng không thể nhận như vậy, Lý Ma Tử còn chờ ta đi cứu.

Nghĩ đến Lý mặt rỗ, ta vội vỗ đầu, vội vàng lấy ra độ điện thoại từ trong túi, vừa nhìn thấy tín hiệu vẫn đầy vẻ vui vẻ, trong lòng nhất thời vui vẻ.

Rất nhiều trận pháp đều có sơ hở này, tuy nhiên theo sự cải tiến của thuật sĩ hiện tại, bình thường bên trong trận pháp cũng không sử dụng được di động. Nhưng Âm linh này không phải là hiện đại nhân vật, trận pháp của nàng tất nhiên sẽ không cải tiến ở phương diện này, quả nhiên, tín hiệu này rất tốt!

Ta ngay cả bận rộn loạn cho Lý Ma Tử, vừa nghĩ liền bị bắt, Lý Ma Tử vội vàng rống lên: "Tiểu ca, ngươi ở đâu, mau lại đây, ta sắp không chịu nổi rồi."

"Ma Tử, ngươi nghe ta nói, ngươi nói cho Chu Đạo, cái này kỳ thật là tới báo thù, hỏi hắn có đắc tội hay không..." Ta vội mở miệng nói, nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Lý Ma Tử cắt đứt, bởi vì Chu giáo đã hôn mê...

Mẹ nó, thời khắc mấu chốt như vậy mà hắn lại hôn mê bất tỉnh?

Ta mắng một câu, lập tức quay sang Lý Ma Tử nói: "Ngươi đừng để ý tới hắn, dùng Âm Dương Tán che chở hắn, ta bị trận pháp vây khốn rồi. Ngươi tới chỗ đất trống phía sau giúp ta xem có phá trận được không."

"Đưa Âm Dương Tán cho hắn, ta làm sao bây giờ?" Lý Ma Tử ngẩn ra, rõ ràng có chút không tình nguyện.

Ta dậm dậm chân: "Âm linh không phải vì chúng ta mà tới, ngươi chỉ cần đừng quản Chu dạy bảo nàng ta là sẽ không động thủ, nhanh lên!"

Lý Ma Tử ừ một tiếng, bảo ta đừng thắt cụt.

Bên kia truyền đến âm thanh sột soạt, có lẽ là Lý Ma Tử đang nghĩ cách chạy trốn, ngoài ra còn có giọng nói của một nữ nhân khác, mặc dù nghe không rõ ràng, nhưng cũng có thể nghe ra đó là giọng của Âm Linh.

Nói thật ta có chút không chắc chắn, không xác định Lý Ma Tử có thể thuận lợi trốn thoát hay không, nhưng trước mắt cũng chỉ có một cách này thôi. Nếu như ta vẫn bị vây ở nơi này, Chu Đạo và Lý Ma Tử hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nếu như ta đi ra ngoài nói không chừng còn có cơ hội xoay chuyển, cho nên nhất định phải mạo hiểm!

Hơn nữa trên người Lý mặt rỗ còn có một lá linh phù thường đẳng cấp, nếu thật gặp phải nguy hiểm có lẽ có thể cứu được y một mạng.

Đương nhiên những chuyện này ta không nói với Lý Ma Tử, thứ nhất là chậm trễ thời gian, thứ hai là nếu hắn biết có nguy hiểm, lá gan sẽ càng nhỏ hơn, nói không chừng sẽ có vấn đề lớn hơn nữa, cho nên ta cũng chỉ có thể giấu diếm.

"Tiểu ca, nữ nhân này thật sự không có động đến ta, tuy nhiên ta xem Chu Giáo có vẻ mơ hồ, Âm Dương Tán kia căn bản không chống đỡ được bao lâu." Ước chừng vài phút sau, thanh âm của Lý Ma Tử chưa tỉnh hồn truyền tới.

Ta vội nói cho hắn biết bây giờ không phải lúc nghĩ như vậy, bảo hắn nhanh chóng tới cứu ta.

Không bao lâu sau ta liền nghe được một trận tiếng bước chân, ta hỏi Lý Ma Tử có phải hắn hay không.

Lý mặt rỗ lên tiếng, sau đó cổ thanh âm cổ quái nói: "Tiểu ca, không phải ngươi đang đứng trước mặt ta sao? Ngươi không nhìn thấy ta sao?"

Ta sửng sốt, hóa ra Âm Linh này còn là kiến tạo một đạo kỳ chướng mây mù trên ảo trận cho ta?

Suy nghĩ một hồi ta rất nghiêm túc nói cho Lý Ma Tử tình huống trước mắt, sau đó để hắn thử xem có thể tiến lên mang ta đi hay không. Đương nhiên ta cũng nhắc nhở hắn, một khi phát hiện sương mù thì mau chóng rời đi, lúc này hai người không thể bị trúng chiêu.

Lý Ma Tử để ta yên tâm, sau đó đi về phía trước vài bước, ta cảm giác được cổ tay của mình bị nắm chặt, cùng lúc đó thanh âm của Lý Ma Tử càu nhàu từ trong di vi di động truyền tới: "Ta nói này tiểu ca, không phải ca đang chơi nhà cùng ta đấy chứ, nào, ca ca dẫn muội đi."

Ta thở phào nhẹ nhõm, tuy vẫn như cũ không nhìn thấy Lý Ma Tử, nhưng ta có thể cảm giác được đúng là hắn nắm lấy cổ tay ta. Ta vội nhắm mắt lại, mặc cho Lý Ma Tử mang ta đi.

"Được rồi." Đột nhiên Lý Ma Tử thả tay ta ra, thở hổn hển nói.

Ta vội mở mắt ra, chỉ thấy Lý Ma Tử đang ngồi dưới đất mặt mày đau khổ. Ta hỏi hắn làm sao vậy, hắn khoát tay áo nói không có gì, chỉ là khi kéo ta đi luôn cảm giác có thứ gì đó đang trở ngại, ngắn ngủn mấy thước thế mà còn mệt hơn chạy dài.

Nghe y nói vậy, ta nhìn vừa rồi chỗ ta bố trí Tụ Hồn Trận, cách chỗ ta đứng xác thực vô cùng gần, còn ta lại bị nhốt trong khu vực này không ra được.

"Hỏng rồi, chó gỗ không thấy đâu." Ta vỗ đùi một cái, vừa định chạy thì bị Lý Ma Tử kéo lại. Hắn sợ ảnh hưởng trận pháp vẫn còn, nếu nói ta bị vây khốn lần nữa thì hắn đã không có bản lĩnh cứu ta.

Ta cũng biết tám phần là con chó này đã bị Âm Linh mang đi, hiện tại muốn lấy cũng không lấy được, vì thế ta mang theo Lý Ma Tử chạy đến y viện. Trước mắt xem ra việc cứu chu quan trọng hơn.

Lý Ma Tử cười khổ hỏi ta có phải lần này đá phải tấm sắt không?

"Còn không biết, ta vừa mới gặp Âm Linh, ta có thể cảm nhận được Linh lực của nàng, tối đa cũng chỉ là Quỷ Tiên, căn bản không phải đối thủ của ta! Nhưng nàng sử dụng trận pháp thủ đoạn thật sự là xuất thần nhập hóa, ngay cả ta có bản lĩnh hơn nữa cũng không so được." Ta vừa chạy, vừa đơn giản giải thích mấy câu với Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử tỏ vẻ hiểu, sau đó kêu lên quái dị, bảo ta nhanh đi cứu Chu Đạo, nói vừa rồi Âm Linh đang ở chỗ đó, có lẽ Âm Dương Tán đã không chịu nổi.

Ta trợn trắng mắt, hắn có phải là ngốc rồi không, chẳng lẽ ta chạy ở chỗ này chơi sao?

Hắn cũng biết mình hỏi một vấn đề ngu ngốc, cười hắc hắc hai tiếng không nói gì nữa.

Ầm!

Một chân ta đá văng cánh cửa sóc, chỉ thấy Âm Dương Tán đã vận chuyển tới cực hạn, phía trên thậm chí còn xuất hiện một tia khe hở. Âm Linh đứng ở một bên cũng không có động tác gì, mà là lẩm bẩm từng câu từng chữ: "Đem đồ vật không thuộc về ngươi, nếu không, ngươi phải chết!"

"Cút ngay!"

Ta thao túng Vô Hình Châm đâm về phía Âm Linh, toàn tâm nàng phủ lên trên người Chu Đạo, căn bản không phòng bị ta, vậy mà bị đâm trúng.

Nàng quay đầu nhìn về phía ta, đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy hận ý: "Ngươi cản ta lại!"

Ta không để ý tới nàng, điều khiển châm vô hình thừa thắng thừa thắng truy kích, lá bùa trong tay cứ như liều mạng văng ra.

Âm Linh trong lúc nhất thời cũng chống đỡ không nổi, mắt thấy ta sắp bắt được nàng, nàng lại nắm lấy Âm Dương Tán, bàn tay của nàng phát ra thanh âm xì xì, hiển nhiên nàng cũng không thể hoàn toàn chống cự lại lực lượng của Âm Dương Tán.

Thế nhưng cô lại như không phát hiện, chỉ cầm Âm Dương Tán che trước ngực.

Lúc Vô Hình Châm bay đến trước Âm Dương Tán sửng sốt một chút, trong nháy mắt âm linh vèo một tiếng liền từ cửa sổ bay đi, Âm Dương Tán bộp một tiếng rơi trên mặt đất, không ngờ đã dùng hết linh lực.

Âm Dương Tán dù sao cũng là đồ vật của ta, Vô Hình châm đã sớm quen thuộc, cho nên vừa rồi mới không tiếp tục công kích. Tuy nói là có ta khống chế nhưng vừa rồi ta cũng bị âm linh giở trò lừa gạt, vậy mà không kịp phản ứng, không ngờ âm linh nhân cơ hội nhỏ như vậy mà đào thoát!

Lý Ma Tử hỏi ta có đuổi theo hay không, ta đành cười khổ lắc đầu, đuổi theo cũng vô dụng, vạn nhất lại bị vây khốn một lần nữa thì có thể nguy hiểm vô cùng.

"Hắn làm sao bây giờ?" Lý Ma Tử hất cằm, nhìn Chu Đạo đã ngất đi.

Ta nghĩ muốn đợi Lý Ma Tử tỉnh lại rồi tiếp tục dạy dỗ. Sau khi tỉnh dậy, ta liền ngăn hắn lại: "Chu Giáo, là chúng ta."

"Trương, Trương đại sư?" Chu Đạo dường như lúc này mới nhìn thấy chúng ta, "Thứ đồ chơi đó đã biến mất rồi sao?"

Ta lắc đầu, sắc mặt Chu Phụng lập tức trở nên tái nhợt. Lão kéo tay ta run rẩy nói: "Trương đại sư, ngài không phải là người giải quyết vấn đề những vấn đề này nhất sao? Sao vẫn còn thứ đồ chơi này? Vừa mới rồi, thiếu chút nữa ta đã chết rồi, rốt cuộc ngài có làm được hay không?"

Nói đến đoạn sau hắn có chút phẫn nộ, ngữ khí chất vấn khiến sắc mặt Lý Ma Tử cũng đen sì.

Lý mặt rỗ ngăn lại những kẻ đang luận lý luận, thản nhiên nói: "Hừ! Ta ngược lại muốn chế trụ món đồ này, nhưng đáng tiếc là có người không nói thật, hại ta đến cả phương hướng cũng sai lầm rồi."

"Ngươi có ý gì?" Chu Giáo hoang mang nhìn về phía ta, sau đó bất mãn kêu lên: "Chắc chắn là vấn đề của ngươi, bây giờ ngươi muốn kiếm cớ."

"Ồ?" Ta lạnh lùng nhìn hắn, từng chữ từng câu nói: "Cái gì là đồ vật không thuộc về ngươi?"

Trên mặt Chu Chương có chút bối rối, nhưng lão vẫn mạnh mẽ nói không rõ ta đang nói cái gì. Nếu như ta không làm được thì lão ta sẽ mời người khác cao minh hơn, phí dụng mấy ngày nay cũng sẽ không bỏ ra.

Ta hừ lạnh một tiếng, bảo hắn nghĩ rõ ràng, liền kéo Lý Ma Tử đi ra ngoài.

Lúc đi tới cửa, ta quay đầu nhìn về phía hắn ta, thản nhiên nói: "Chu Giáo, ta kính ngươi là truyền thụ, cho nên có mấy lời nói ở phía trước! Thứ này vì sao quấn lên ngươi, ngươi hẳn là hiểu rất rõ, ngươi không nói thật với ta chuyện này cũng không có cách nào tiếp nhận., Ngươi muốn mời người khác cao minh cũng được, nhưng không phải ta dọa ngươi sợ ngươi cao minh còn chưa tới, cái mạng này của ngươi cũng đã bị giày vò hết rồi, ta chỉ cho ngươi một thời gian, tối hôm nay Âm Linh còn sẽ tới, đến lúc đó ngươi không nói thật để nàng mang ngươi đi là được!"

Nói đến sau đó giọng điệu của ta cũng có chút xúc động, hành động này của chúng ta sợ nhất là người ủy thác che giấu, tuy nói phần lớn người làm việc cũng không biết nói thật, nhưng rõ ràng chuyện lần này Âm Linh lúc đầu không muốn chu toàn truyền thụ mệnh, như vậy hắn nói không có ảnh hưởng quá lớn, cho nên ta mới bức bách hắn như vậy.

Thấy ta sau một phen biến sắc, sắc mặt tái nhợt truyền thụ, ta cười lạnh một tiếng, liền kéo Lý Ma Tử rời đi.

Đệ nhất thiên cửu thất bát chương trộm được thiên tài...

"Tiểu ca, nếu hắn không nói thật, ngươi thật sự không có ý định giúp hắn?" Ra khỏi viện Lý Ma Tử cuống quít hỏi ta.

Làm nghề bọn ta còn có một chuyện phiền phức, chính là ngươi một khi tiếp đơn hàng này thì phải phụ trách đến cùng, ví dụ như lần trước sinh ý Vũ Văn Mộng đã làm giảm bớt không ít âm đức của ta.

Tuy Chu Đạo có điều giấu diếm, nhưng gặp phải chuyện như vậy cũng không có mấy ai không giấu giếm, những lời vừa rồi cũng chỉ có Chu Đạo dạy cho ngoại nhân cục như vậy mới có thể tin, cho dù lão một mực chống đỡ không nói, ta nên hết sức lo lắng cho tính mạng của lão.

Ta nhún vai giải thích với Lý Ma Tử, Âm Linh đầu tiên là bị châm vô hình đâm một cái, về sau vì chạy trốn bị Âm Dương Tán đánh bị thương, mặc dù không xác định bị thương nặng hay nhẹ, nhưng ít nhất đêm nay sẽ không tới. Nói cách khác, giảng dạy đêm nay còn an toàn, cho nên ta mới dám làm như vậy.

Lý Ma Tử gật đầu: "Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?"

"Trở về ngủ đi." Ta khoát tay áo, ngăn chiếc xe này lại rồi về tiệm cổ, Lý Ma Tử ở trên đường xuống xe mua vài thứ thức ăn thì sau đó mới chạy về.

Ăn uống no đủ rồi ta liền ngủ xuống, Âm Linh này bản lĩnh không nhỏ, cho dù không chính diện đấu pháp, nhưng như vậy mấy cái trận pháp lại làm cho ta sức cùng lực kiệt.

Ai biết ta mới ngủ được một lát Lý Ma Tử đã vọt vào, hưng phấn lắc mình: "Tiểu ca đừng ngủ sớm, mau đứng lên đi, ngươi xem đây là cái gì?"

"Đồ đạc cũng không có ngủ quan trọng, lấy ra!" Ta không kiên nhẫn trở mình.

Lý mặt rỗi hai tiếng, nổi lên tựa hồ như đang đọc cái gì đó: "Hiện trường tử vong đều xuất hiện mộc cẩu, là ngoài ý muốn hay là cố tình làm?"

Ta một con cá chép ngồi thẳng từ trên giường dậy, đoạt lấy lá bùa trên tay Lý Ma Tử, chỉ thấy trên trang đầu của quần thể kiến trúc rõ ràng xuất hiện tiêu đề hắn vừa đọc, đã gợi ra một lượng lớn thảo luận.

Ta vội vàng vào trong, phát hiện chương đăng là sự kiện thiên tài tử vong lần trước ta xem, bất quá lần này phối đồ càng thêm tanh máu, cũng càng thêm chân thật. Hình ảnh này rõ ràng không phải người qua đường có thể quay được, rất có thể là từ bên trong Công An sảnh chảy ra, mà trong mỗi bức tranh đều bị người tuyên bố dùng vòng đỏ ký hiệu một điểm, thoạt nhìn có chút mơ hồ, nhưng ta sẽ không nhận lầm, đây chính là truyền thụ con chó gỗ trong nhà kia!

Nói cách khác đây đã không phải lần đầu tiên âm linh quấy phá.

"Tiểu ca, Âm linh này có phải ghen tị với thiên tài hay không? Ngươi xem những kẻ đã chết này đều là thiên tài cả." Lý Ma Tử vuốt cằm: "Chẳng lẽ khi còn sống bà ta là một người tầm thường, cho nên mới khó chịu nhìn thiên tài sao? Điều này cũng quá mạnh mẽ đi, nếu như vậy cũng có thể làm được, phỏng chừng khắp thế giới này đều là quỷ cả đấy chứ?"

Ta nghe Lý mặt rỗ nói, những suy nghĩ tư dặn từ trong đầu chảy qua, tiếp đó ta vén chăn lên, để Lý mặt rỗ nhìn tiệm hàng, sau đó ta liền xông ra ngoài.

"Ngươi đi đâu?" Lý Ma Tử ở sau lưng ta quát một câu.

Ta vẫy vẫy tay về phía sau, không kịp trả lời liền có một chiếc xe cho thuê: "Đến hoạt động công khai."

Đến ván cược Công An, ta trực tiếp vọt vào phòng trưởng công, lăn lộn đã lâu đối với ta cũng quen, vừa nhìn thấy ta liền cười ha hả hỏi ta sao lại đến đây.

Ta cũng không có thời gian khách khí với hắn, dùng địa chỉ di động điện thoại điều ra con chó con cho hắn xem: "Ba vụ án này không lớn không đúng, ta muốn để ngươi giúp ta điều tra một thứ."

"Tra cái gì?" Tổng quản trưởng lão cau mày.

Ta thở phào một tiếng: "Điều tra bọn chúng có phải thiên tài thật không."

"Hả?" Trưởng công có chút ngớ ngẩn, ta khoát tay áo để hắn không nên hỏi, sau đó lại nói ta vội vã cần những thứ này, bảo hắn càng sớm càng tốt.

Trưởng đốc công gật đầu cho ta biết trước đây chưa từng điều tra về hướng này, nếu tra được hẳn là rất nhanh, đoán chừng hôm nay có thể cho ta.

Ta ừ một tiếng sau đó lại lao ra khỏi Công An cục, trực tiếp đến Tấm Đại.

Sau khi vào trường học ta liền viết ca cho Dương Thiến, để nàng có thời gian nói chuyện liền mang Hứa thẩm tới gặp ta.

Dương Thiến ngược lại không từ chối, bất quá nàng cũng không chắc chắn mình có nguyện ý tới gặp ta hay không.

"Ngươi cứ nói cho nó biết, ta tới tìm hắn bàn luận về chuyện này!" Nói xong ta lập tức treo máy truyền tin.

Quả nhiên, mới mười phút, một bóng người đã vọt tới: "Chuyện luận văn gì vậy? Ngươi biết cái gì?"

Dương Thiến thở hồng hộc đi theo sau lưng Hứa Thâm Uyên, nhìn bộ dáng khẩn trương của hắn như thế, không kích động, nhưng không nghe vào được, hai mắt đỏ hồng truy hỏi ta.

Ta cười chỉ vào tiểu đình bên cạnh, ý bảo đi vào trong đó nói chuyện.

Đợi sau khi có chút bình tĩnh lại, ta trực tiếp đưa ra yêu cầu: "Tối nay các ngươi lại phải đi một chỗ, đến lúc đó chuyện luận bàn thì có thể nói rõ ràng rồi."

Hứa thâm sâu không thể tin nhìn chằm chằm vào mình, sau một lúc lâu mới ấp úng hỏi ta có phải là biết hắn là người bị hại hay không?

Thấy vành mắt đã đỏ hoe, ta lắc đầu nói còn không xác định được, chỉ có đến tối mới biết được.

"Ngươi có đi không?" Ta quan sát ánh mắt của hắn, nhàn nhạt hỏi.

Hứa Mãn Lâu nắm chặt nắm đấm: "Đi, đương nhiên phải đi rồi."

Sau khi xác định hành động vào buổi tối với bọn họ, ta mới thản nhiên trở về trong tiệm.

Lý Ma Tử bất mãn nhìn ta, hỏi ta thần thần bí bí làm cái gì.

"Hắc hắc, chờ đến tối ngươi sẽ biết, đi đi, trưa ta sẽ mời ngươi ăn một bữa tiệc lớn." Ta cười ha hả ôm vai Lý Ma Tử, kéo hắn ra khỏi cửa tiệm, trực tiếp tìm một quán thủy quán cho hắn ăn đủ.

Có ăn Lý Ma Tử cũng không rảnh truy cứu ta làm gì, toàn tâm toàn ý nhào vào trên bàn cơm, chỉ thiếu đem cái bàn nuốt vào.

Ăn một trận hải tiên, Lý Ma Tử vỗ vỗ bụng cảm thấy mỹ mãn.

Đúng lúc này tiếng chuông của ta vang lên, ta vừa nhìn thấy là trưởng công quản cục, vội vàng đón lấy.

"Trương lão đệ, lần này ngươi đã lập công lớn rồi!" Thanh âm trưởng công truyền tới, bất quá ngữ khí và nội dung hắn nói không phù hợp chút nào, ta đều có thể nghe ra sự ngưng trọng trong lời nói của hắn.

Ta hỏi hắn có phải phát hiện ra cái gì không.

Hắn thở dài để ta đi một chuyến, những thứ này thật sự hắn không biết phải mở miệng thế nào.

Lần này ta không bỏ Lý Ma Tử mà đi theo hắn an bài, trưởng công bố công khai đặt một chồng tư liệu ở trước mặt ta, ý bảo ta tự xem.

Ta càng xem tài liệu càng kinh hãi, hóa ra ba cái được gọi là "thiên tài", thành quả lại là trộm được từ chỗ người khác, bị trộm mất người cũng là vô quyền vô thế, dưới sự ép buộc của bọn họ thì chỉ đưa không công cho người khác...

Công An cục trưởng công thở dài: "Không nghĩ tới những người này lại không chịu nổi như vậy, đây là bọn họ chết, cho nên cây đổ bầy khỉ tán, điều tra mới dễ dàng hơn nhiều! Dù sao người theo dõi bọn họ rất nhiều, nếu như bọn họ còn sống, những tư liệu này rất khó tới tay."

"Hôm nay có thể phát ra ngoài không?" Ta hỏi.

Hắn lấy làm lạ hỏi tại sao lại vội vã phát ra ngoài.

Ta nói cho hắn biết hiện tại khả năng việc ta tiếp nhận có liên quan tới mấy sự kiện này, thế nhưng hiện tại không biết nên làm như thế nào, cho nên hy vọng có thể dựa vào đó thúc đẩy một chút.

Hắn tỏ vẻ lý giải gật gật đầu, nói hắn sẽ nhanh chóng an bài, tranh thủ thời gian báo cáo chân tướng, thuận tiện cho những người bị đánh cắp thành quả kia một sự trong sạch!

Ta ừ một tiếng, sau khi trưởng công cảm ơn Lý Ma Tử đã cùng hắn ra khỏi tiệm.

Kế tiếp ta cũng không làm cái gì mà lẳng lặng chờ báo chí ra, sau đó mang theo báo chí mới được vẽ ra tới y viện.

"Chu Giáo, ngươi nằm cũng buồn chán nhỉ, ta đưa cho ngươi một tờ báo chí." Ta đã gửi cho Chu Đạo dạy, chắc là hắn cảm thấy hơi kỳ quái nên không nhận lấy, dù sao buổi sáng ta mới tuyên bố, nếu hắn không nói thật thì ta sẽ không giúp hắn đâu.

Ta cười cười không giải thích, chỉ đặt báo chí qua một bên, sau đó liền đi ra ngoài.

Ta sợ hắn không xem báo chí, tiêu đề lớn như vậy khi ta cầm nó cũng đã thấy, cho nên hắn nhất định sẽ xem.

Sau khi hắn xem xong, trò hay cũng có thể lên sân khấu...

Đệ nhất thiên thiên thất cửu chương, thiên cổ nữ hoàng nguyệt anh anh

Buổi tối bảy buổi, Hứa Kính và Dương Thiến dựa theo ước định đi tới bệnh viện, ta đem bọn họ an bài tại một căn phòng bỏ trống ở đối diện, hơn nữa còn để cho Lý Ma Tử bồi tiếp bọn họ.

"Tối nay chờ ta gọi ngươi, các ngươi lại vào!" Ta dặn dò hai câu, thấy cảm xúc đã triệt để ổn định lại, lúc này mới yên tâm rời đi.

Ta thật sự sợ hắn không khống chế nổi, trực tiếp vọt vào căn phòng dạy Chu Đạo, như vậy ta liền đau đầu rồi.

Kỳ thật có tư liệu của trưởng công, ta đã tin tưởng lời đồn liên quan tới Hứa Thâm đạo văn, thậm chí ta cảm thấy, rất có thể là truyền thụ một chút luận luận văn về Chu đạo văn thật sâu, nhưng tất cả cái này phải để Chu dạy mình nói ra miệng.

Ước chừng tám điểm, ta đã đến phòng ốc Chu Đạo dạy, sau khi đi vào ta liền nhìn lướt qua báo chí, xem ra là đã lật qua, lại nhìn dáng vẻ Chu Đạo liền biết lão bị dọa không nhẹ.

Ta cười ha hả: "Chu Đạo đại sư, suy nghĩ thế nào rồi? Có cần nói thật không, như vậy ta cũng dễ giúp người, có đúng hay không?"

"Ta, ta không có lừa ngươi." Hắn nhìn chằm chằm ta, rõ ràng hắn không có tự tin.

Nhìn nó vẫn mạnh miệng như cũ, ta cũng không nhiều lời với nó, trực tiếp xoay người rời đi, thuận tiện nói cho nó biết hôm nay ta ở bệnh viện, nếu nó đổi ý nhớ tìm ta bất cứ lúc nào.

Sau khi rời khỏi phòng giam, ta liền sử dụng Thỉnh Quỷ Chú, bắt một nữ quỷ qua đường. Nhìn nàng vào phòng truyền thụ, ta mới cười ha hả đi ăn cơm tối. Thời gian dài như vậy hẳn là hắn sẽ dễ chịu.

Quả nhiên, ta vừa ăn xong máy truyền tin liền vang lên, vừa nhìn là biết truyền thụ, lúc này ta mở quyển sách ra, sau đó mới nhận.

Không ngoài dự liệu của ta, tiếng thông báo chuyển thông tin lan truyền khắp nơi: "Cứu ta, mau cứu ta, ta cái gì cũng nói, thứ đồ chơi này quấn quýt lên ta là bởi vì, bởi vì ta nhiều lần khoa trương luận văn luận bàn của học sinh!"

"Ha ha, cuối cùng ta cũng nói rồi." Ta cười ngắt liên lạc, dù sao trong nhất thời hắn cũng không chết được, ta cũng không ngại để hắn chịu khổ thêm chút nào.

Trở lại phòng giam, ta trước gọi bọn Hứa Minh Minh tới, lúc này mới thản nhiên đi vào phòng giam giảng dạy chu toàn. Mới đẩy ra khỏi phòng giam thì ta ngây ngẩn cả người, ta an bài nữ quỷ bị chế phục, mà Âm Linh một thân mặc quần áo Hán màu đen đang đứng ở phía trước truyền thụ, đang muốn giết hắn.

"Hoàng Nguyệt Anh!" Ta hô to một câu.

Không sai, nếu như nói lúc trước ta còn không đoán được âm linh là ai, nhưng kết hợp thiên tài, chó gỗ và mấy tin tức trọng yếu của tam quốc thì rốt cuộc ta có thể đoán được âm linh trước mắt là ai.

"Hoàng Nguyệt Anh, là ngươi?" Ta nhìn âm linh trước mắt, chậm rãi hỏi.

Âm Linh nhìn ta, màu đỏ tươi trong mắt càng ngày càng đậm, ta nhìn nàng chậm rãi kể lại sự tích của Hoàng Nguyệt Anh.

Trong lịch sử ghi chép về Hoàng Nguyệt Anh rất ít, một là về hình dạng của nàng, có một câu thơ tên "Đừng làm thừa minh chọn phụ, chính là A Thừa xấu xí."

A Thừa xấu xí này chỉ chính là Hoàng Nguyệt Anh, nghe nói nàng diện mạo xấu xí, tóc vàng, da đen, cho nên dân gian cũng đặt cho nàng một cái ngoại hiệu gọi là Hoàng A xấu!

Trong lịch sử, một ghi chép về Hoàng Nguyệt Anh, đó là sự thông minh tài trí của nàng, nàng là con gái của danh sĩ Tam quốc Hoàng Thừa Ngạn, từ nhỏ đã thuộc lòng đọc thi thư, tài nghệ nhiều, đồng thời còn là một cơ quan đại sư lợi hại, đây cũng là nguyên nhân tại sao Gia Cát Lượng lại cưới nàng.

Nhưng từ sau khi kết hôn với Gia Cát Lượng, tài trí của Hoàng

Nguyệt Anh tựa hồ cũng biến mất không thấy nữa, trong lịch sử ghi chép về Gia Cát Lượng lại dần nhiều lên, mà đối với Hoàng Nguyệt Anh chỉ là rất ít, hơn nữa phần lớn là nói nàng xấu, không xứng với Gia Cát Lượng, cho nên cuối cùng nàng mới buồn bực mà chết...

Nghĩ tới đây, ta đột nhiên hiểu ra.

"Thật ra những phát minh của ngươi đều lấy danh nghĩa Gia Cát Lượng để lưu truyền trong thế gian, cho dù Gia Cát Lượng kiêu ngạo như vậy tám trận đồ đều là sở học của ngươi, thế nên ngươi mới oán hận những thiên tài giả này có đúng hay không?" Ta bừng tỉnh đại ngộ nhìn Hoàng Nguyệt Anh.

Mộc cẩu này, thậm chí Gia Cát Lượng cũng là nàng phát minh ra, cho nên sau khi chết mới phụ thuộc vào con mộc cẩu này, tìm kiếm từng mục tiêu.

Trận pháp của nàng xuất thần nhập hóa, cho nên muốn thiết trí một mê hồn trận trên con chó gỗ vô cùng đơn giản. Đây cũng là lý do vì sao Chu truyền thụ lúc nhìn thấy chó gỗ không bị khống chế mua lại.

Hoàng Nguyệt Anh cười lạnh một tiếng: "Đúng vậy, thế nhân đều biết Khổng Minh, có ai nhớ rõ Hoàng Nguyệt Anh ta không? Dựa vào cái gì mà ta không thể đánh đồng với phu quân? Bọn họ phải chết, nhất định phải chết!"

Ngay sau đó nàng kể lại chân tướng lịch sử cho ta nghe.

Hóa ra Hoàng Nguyệt Anh chân thật cũng không xấu xí, mà là một kỳ nữ tử nghiêng nước nghiêng thành, mưu trí vô song.

Hoàng Thừa Ngạn sợ hãi những thiếu niên kia chỉ nhìn trúng mỹ mạo của nữ nhi mà quên mất tài học của nữ nhi, lúc này mới cố ý xưng nữ nhi là "A xấu", từ từ nghe nhầm đồn bậy, đem Hoàng Nguyệt Anh truyền thành một quái vật xấu xí!

Về sau chỉ có Gia Cát Lượng biết hàng, cưới Hoàng Nguyệt Anh về nhà, Hoàng Nguyệt Anh cũng viết toàn bộ những gì mình học được trong suốt đời mình vào một cái quạt lông ngỗng, coi như là tín vật đính ý với Gia Cát Lượng.

Từ nay về sau, quạt lông của Gia Cát Lượng cũng không rời khỏi tay, hắn vốn chính là Ngọa Long trăm năm khó gặp, hiện giờ vợ chồng liên thủ hỗ trợ Lưu Hoàng thúc thì lại càng xông thẳng lên trời!

Vô luận là sáu ra Nghiêu Sơn, hay là thiên hạ, hắn luôn khẽ phe phẩy quạt lông vũ, quyết hơn ngàn dặm. Hắn làm như vậy không chỉ biểu đạt cảm kích đối với ái thê, càng là thời thời khắc khắc khắc khắc học tập trên quạt trận pháp lược lược.

Hoàng nguyệt Anh thiết kế mộc ngưu lưu mã, thủy xa, liên nỏ các loại, càng gia tăng sức chiến đấu của Thục quốc.

Nhưng hậu nhân lại bỏ qua sự tồn tại của Hoàng Nguyệt Anh, chuyển toàn bộ thành quả của Hoàng Nguyệt Anh lên trên đầu Gia Cát Lượng, nâng Gia Cát Lượng thành thần. Hoàng Nguyệt Anh lại thành một nữ nhân xấu xí, cười một cái, sao nàng có thể không oán hận?

Nói tới đây, nàng vẫn như cũ muốn xông về phía Chu Giáo, Chu Giáo sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch, a a a.

Ta lan truyền tin tức đến trước mặt Hoàng Nguyệt Anh đang điên cuồng khuyên bảo: "Ngươi muốn không phải là bọn hắn chết, điều ngươi muốn là hành vi của bọn hắn bị công bố khắp thế gian, bằng không cũng sẽ không lần lượt để Chu Giáo trả lại những thứ không thuộc về mình, ta sẽ cho hắn công khai xin lỗi!"

"Trương đại sư, ta, ta không thể công khai xin lỗi, như vậy cả đời ta sẽ xong đời, xong đời a..." Chu Đạo Đạo Văn nắm lấy cánh tay của ta.

Ta quay đầu lạnh lùng nhìn về phía hắn ta: "Một đời đã xong? Vậy cuộc đời thâm sâu nhất còn đâu."

Hắn ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau mới điên cuồng lắc đầu, nói hắn không thể công khai xin lỗi,

Ta cười ha hả: "Cũng được, ta chỉ bảo nàng giết ngươi, hoặc là giao ngươi cho cảnh báo, cả đời này ngươi cũng xong rồi chứ?"

Chu Đạo nhìn ta, nói hắn là người ủy thác của ta, ta không thể làm như vậy.

Ta lại không để ý tới hắn, chỉ hỏi hắn rốt cuộc là muốn chết hay là thanh danh? À, không đúng, cho dù hắn chết thanh danh cũng không giữ được, ta vẫn sẽ công khai chuyện luận văn văn học sâu sắc của hắn ra sao trên đời.

Hứa Thâm bên cạnh hai mắt đều đỏ lên, liên tục cám ơn ta, ta lại khoát tay áo nói không cần cám ơn ta, đây vốn chính là điều hắn nên được.

Chu Giáo ngây dại, ta thấy hắn chưa từ bỏ ý định thì trực tiếp bước sang bên cạnh một bước, Hoàng Nguyệt Anh lập tức nhào tới bóp lấy cổ Chu Đạo.

"Ta xin lỗi, ta xin lỗi..."

Cuối cùng nỗi sợ tử vong cũng bị ép vỡ Chu Giáo, ta vội vàng tiến lên ngăn cản Hoàng Nguyệt Anh, không ngờ còn không đợi tới lúc ta động thủ, nàng đã thả Chu Giáo ra trước rồi.

Ta cũng không có trực tiếp đợi đến ngày thứ hai, mà là trực tiếp báo cho Chu Giáo đăng một cái video gửi đến cho hắn, sau đó lại liên hệ với các thông báo lớn đem chuyện này triệt để công bố ra ngoài.

Mấy tuần nay video dạy cho hắn làm sao để áp bức học sinh, nói hết toàn bộ quá trình luận bàn của học sinh về mình. Qua miệng hắn, ta mới biết bị hắn hại không chỉ một điểm sâu xa, còn có một số người đã sớm tốt nghiệp, bởi vì hắn không cách nào ở những thiên tài làm nghề lịch sử, đã vô cùng thê thảm.

"Trên đời này còn có rất nhiều người như vậy, nhưng tóm lại sẽ gặp báo ứng xứng đáng! Về phần ngươi, ta cũng sẽ liên hệ chuyên gia phương diện lịch sử cho ngươi nghe." Sau khi làm xong, ta nhìn về phía Hoàng Nguyệt Anh, hi vọng nàng có thể từ bỏ oán hận.

Hoàng Nguyệt Anh nhìn chằm chằm ta, rõ ràng không tin lắm.

Ta cười nói nếu như nàng ta không tin, có thể ở trong con chó gỗ thêm một đoạn thời gian, chờ khi mọi việc có hiệu quả rồi mới xem.

Chung quy nàng nhẹ gật đầu, màu đỏ tươi trong mắt cũng thối lui không ít, ta biết, cho dù nàng không nói, công khai xin lỗi đạo Hoàng cũng để cho nàng thấy hiệu quả.

Sau khi ra khỏi y viện, Hứa Trọng liên tục cảm tạ ta, ta vỗ vai hắn: "Ta thật sự quên mất ngươi rồi, ngươi lại là lịch sử thiên tài, vậy phiền ngươi tìm nhiều điển tịch trả bằng phẳng cho Hoàng Nguyệt Anh Anh, ta lại đi liên hệ với chuyên gia quyền hành."

Hứa Thâm tất nhiên không có từ chối gì, lần nữa cám ơn ta sau đó liền vội vã rời đi, nhìn như vậy hẳn là phải đi tìm tư liệu.

Ta cũng không có trì hoãn, sáng sớm ngày thứ hai liền tìm được một vị lão dạy về hưu hưu của nhà họ Dịch. May mắn chính là vị này truyền thụ một mực nghiên cứu lịch sử của thời kỳ ba nước, còn viết bản 《 Phẩm Tam Quốc 》, đối với Hoàng Nguyệt Anh là sự tích cực kỳ hứng thú, không nói hai lời liền đồng ý.

Hắn bày tỏ, chỉ cần có lịch sử xác thực, chính mình nguyện ý đứng ra đặt tên cho thiên cổ tài nữ này!

Mà động tác càng sâu cũng đủ nhanh, một tuần sau đã tìm được một đống sách cổ. Dịch Dịch Giáo không chút do dự công bố cho thế nhân, là chậu nước lạnh hắt xuống đã thần hóa của Gia Cát gia, thật ra rất nhiều phát minh của Gia Cát Lượng đều là kiệt tác của Hoàng Nguyệt Anh.

Ví dụ như Chư Cát Liên nỏ, mộc ngưu lưu mã, luân kiểu thủy xa, Khổng Minh Đăng vân vân.

Nhưng muốn Hoàng Nguyệt Anh hoàn toàn đi lên đại sảnh lịch sử, chỉ dựa vào điểm này là không đủ, con đường tương lai còn rất dài, cho nên ta cũng không vội.

"Ta phải đi rồi!"

Ngay khi ta đang đọc Dịch Hướng Giáo Thời kỳ diễn thuyết mới nhất, âm linh của Hoàng Nguyệt Anh bỗng từ trong con chó gỗ đi ra.

Ta hỏi nàng tại sao, dù sao cuộc đời lịch sử này mới vừa bắt đầu, còn có rất nhiều người quần chúng cũng không tin tưởng rất nhiều phát minh của Gia Cát Lượng đều là lấy được từ chỗ Hoàng Nguyệt Anh.

Hoàng Nguyệt Anh nở nụ cười xuất trần: "Tài học của tiểu nữ được chôn vùi trong thời đại đó, có thể ở niên đại này được người nhắc tới đã rất hài lòng rồi. Chỉ mong một ngày nào đó, thế nhân có thể trả lại danh tiếng cho ta, đặt hai chữ phu quân thật sự của ta vào cùng một chỗ."

"Được rồi, ta cũng nên đi đầu thai rồi... "

"Chờ một chút, ta có thể nhìn diện mạo của ngươi không?" Quỷ thần xui khiến của ta đưa ra câu hỏi này, tuy nói vấn đề này rất không lễ phép, nhưng ta thật sự rất tò mò.

Hoàng Nguyệt Anh nhìn ta một hồi lâu, lập tức cười nhẹ một tiếng, đưa tay gỡ khăn che mặt vẫn luôn đeo ở trên mặt xuống.

Chỉ thấy làn da nàng trắng nõn như sữa bò, khuôn mặt lanh lảnh, hai con ngươi như nước, ngoài ra còn có một đôi môi son, quả thực giống như mỹ nhân bước ra từ trong tranh.

Ta không khỏi kinh thán, ai dám nói Hoàng Nguyệt Anh là đệ nhất xấu xí của tam quốc? Nếu nàng được thả ra hình dạng thật sự, phỏng chừng thời kỳ tam quốc cũng chỉ có Điêu Thiền, Nhị Kiều có thể sánh vai với nàng chứ?

Nhìn thân ảnh nàng chậm rãi trong suốt, ta không kìm lòng được mà cúi đầu thật sâu.

Một đời tài nữ, lại bị lời đồn xấu xí hủy đi cả đời, thậm chí ngay cả giọng nói đầy phụ trách và cơ quan tuyệt học của nàng, đều bị thế nhân gả cho người khác, thật sự là một người đáng thương.

Mà nàng có thể tại lúc chỉ nhìn thấy một chút hy vọng liền buông tha oán hận, chuyển thế đầu thai, làm sao không phải một người đáng tôn kính?

Cho đến khi nàng biến mất không thấy gì nữa, ta mới đứng dậy đem con chó gỗ đã biến thành vật phẩm bình thường đặt lên trên kệ của cửa hàng cổ.

Ta về trước ta đã kể chuyện về Hoàng Nguyệt Anh cho vị học viên làm tấm lưới cổ cho người xem. Sau khi nghe xong hắn buồn bực hít một hơi thuốc nói, hắn cũng gặp được một người viết tiểu thuyết thanh xuân. Hắn liền chép lại cả quyển sách người khác, mặt dày nói là mình viết, mặc kệ mục tiêu của mình, người đọc cũng bị lừa, bây giờ vẫn còn đang tiêu dao tự tại làm đại thần.

Không còn cách nào, đây chính là xã hội chuyên nghiệp!

Ta thở phào một hơi: Hy vọng thế gian này có chút trộm gà trộm chó, không đến nỗi làm cho người thật sự phát sáng trong lòng.

Đầu tiên, một nghìn lẻ tám, Tây An đi.

Đang lúc xuân hạ giao tiếp thời gian thích hợp du lịch, ta cảm thấy lần trước dẫn Doãn Tân Nguyệt đi Chiết Giang chơi chưa đã nghiền, nên tính nhân lúc này đi Tây An chơi một chuyến.

Lý mặt rỗ biết ý định này của chúng ta nên muốn đi theo, ta trêu ghẹo hắn cũng tìm tới Hạ lão sư, nhưng hắn lại nói Hạ lão sư còn đang quản giáo Lý Tiểu Duyệt.

Nhìn bộ dáng này của hắn cũng biết gần đây nhóc con lại gây họa, cũng may chúng ta và Doãn Tân Nguyệt cũng không để ý thêm một người, cho nên thêm một tấm vải ba người đi Tây An!

Đến Tây An này, bọn ta cũng đã tìm được một đoàn du lịch ở đó, bởi vì trước kia cũng đã đến Tây An, nên bọn ta cũng không định ở lại đây bao lâu, vừa hay đoàn du lịch này lại quy hoạch hành trình ba ngày, rất phù hợp với yêu cầu của bọn ta.

Trong vòng ba ngày, bọn ta đã chơi một loạt cảnh tượng to nhỏ của Tây An, đặc biệt là khi Hoa Sơn ngồi trên Tây Phong điều khiển con đường xuống núi, thu hết cảnh sắc vào đáy mắt, cảm giác rất là thoải mái.

Qua ba ngày, bọn ta vốn định đi dạo một vòng quanh Tây An rồi tìm đường trở về, thế nhưng lại đề nghị bọn ta chuyển hướng đi đến Lãnh Dương một chút.

Đạo du ngoạn là nữ hài bản địa Tây An hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn rất lấy lòng, nàng mở to mắt nói: "Tuy nói Tần Thủy Hoàng bác vật viện tại Tây An, nhưng muốn cảm thụ phong cảnh Tần triều vẫn là đi du dương tính toán! Ví dụ như bệnh, vệ Thanh, Dương tiểu phi, mộ địa của mấy người Dương Quý phi đều tại Dương Dương Dương, dù sao các ngươi đã đến Tây An, từ đây chỉ qua nửa giờ, nếu không vội trở về ngược lại có thể đi xem một chút."

Nàng vừa nói ta lập tức hứng thú, tuy rằng Tần triều chỉ trải qua hai lần triều, tỷ lệ chiếm được trong lịch sử Trung Quốc hai ngàn năm thật sự là ít đến đáng thương, nhưng sự thần bí của Tần triều lại luôn là trọng điểm do lịch sử gia nghiên cứu.

Vừa vặn Doãn Tân Nguyệt cũng cảm thấy vô cùng hứng thú với lịch sử của Tần triều, cho nên chúng ta nghỉ ngơi một đêm ở Tây An rồi trực tiếp ngồi xe lửa đi mặn Dương.

"Các ngươi cũng đi du lịch mặn à?" Bọn ta vừa ngồi xuống, một người bộ dáng như một học sinh ngồi bên cạnh liền tiến tới chào hỏi.

Ta gật đầu nhưng cũng không có ý định nói chuyện phiếm với ông ta, nhưng ông ta hiển nhiên rất nhiệt tình, trực tiếp ghé qua tự giới thiệu: "Ta là Đường Bình, học sinh Đại Nhị, cùng mấy con lừa bạn cùng đi du lịch Dương Dương. Chúng ta thuê một nhà dân, nhưng vừa vặn có ba người, các ngươi không ngại cùng đi hay không?"

Hắn nói vậy, chúng ta mấy người xung quanh đều vây quanh, ta đại khái đếm một chút, bọn họ có năm người, lại thêm chúng ta là tám người.

Tuy nhiên ta không có hứng thú với dân cư ở lại, dân túc trong nước phát triển cũng không tốt, rất nhiều lúc chính là nông gia vui vẻ, điều kiện ở vô cùng không tốt, thông thường là ôm hứng thú đi, lại hận không thể lập tức đổi chỗ khác. Ta ra ngoài chơi đương nhiên không muốn chịu tội, cho nên ta liền mở miệng cự tuyệt.

"Phu quân, đi đi! Ta còn chưa từng ở lại với dân túc đâu." Ai biết được ta vừa nói một chữ "Không", Doãn Tân Nguyệt liền phá ta, ghé đến bên tai ta thấp giọng nói.

Ta thấy ánh mắt của nàng cũng đã tỏa sáng, Lý Ma Tử bên cạnh cũng một bộ dáng nóng lòng muốn thử, cũng không tiện cự tuyệt, vì thế hướng về phía Đường Bình cười nói: "Vừa lúc chúng ta cũng không tìm chỗ ở, nếu các ngươi không ngại phiền phức, chúng ta cùng đi theo thôi."

"Không phiền toái, không phiền toái. Đúng rồi, ta giới thiệu với các ngươi một chút." Đường Bình khoát tay áo, lần lượt giới thiệu bốn người còn lại cho chúng ta.

Bên cạnh hắn hơn ba mươi tuổi, nam nhân hơi mập đầu hói là

Vương Kinh Lâu, về phần gọi là cái tên gì mấy người cũng không biết, đối phương bình thường dùng cái danh xưng ngoài này tán gẫu trong đám lừa bạn.

Đứng phía sau Đường Bình là một cặp tình yêu, nữ tên là Tần Nhược, nam tên Trương Phong, theo bọn họ nói là vì sắp phải tốt nghiệp, cho nên tới đi du lịch tốt đẹp.

Nữ nhân cuối cùng ở xa xa quan sát, khoảng chừng ba mươi tuổi có tên là Tằng Uyển, thoạt nhìn lạnh như băng không dễ thân ở chung, khi Đường Bình giới thiệu đến nàng, nàng cũng chỉ khẽ gật đầu ra hiệu.

Đường Bình giới thiệu xong, ta cũng giới thiệu sơ qua ba người bên chúng ta: "Ta họ Trương, đây là thê tử mới của ta, bên cạnh là huynh đệ của ta, các ngươi gọi hắn mụn là được."

Cứ như vậy một buổi giới thiệu như vậy, xe lửa cũng đến chỗ Dương Càn đứng, tám người thoáng cái đã bao bánh xe, chạy về phía dân cư đã đặt sẵn.

Trên đường đi Doãn Tân Nguyệt rất hưng phấn, ôm cánh tay của ta nhìn kiến trúc cổ bên ngoài, vừa hỏi lai lịch những kiến trúc này, có một số thứ ta biết chỉ đơn giản giới thiệu một chút, một số thứ ta không biết ta đã đáp ứng mang nàng tới chơi mấy ngày nay.

Ngược lại Lý mặt rỗ không có nhiều hứng thú với cảnh sắc này như vậy, ngược lại luôn hỏi tài xếch xe ngựa khi nào mới tới nhà dân ngủ.

"Ma Tử, ngươi không phải là muốn ngủ đấy chứ?" Ta nhìn chằm chằm vào hắn, luôn cảm thấy hành vi của Lý Ma Tử có chút kỳ quái.

Lý Ma Tử cười hắc hắc, có chút ngượng ngùng ghé vào bên tai ta nói: "Tiểu ca Trương gia, nghe nói dân túc là nơi dễ nháo quỷ nhất. Chậc chậc, lâu rồi không tiếp đơn, tay cũng ngứa ngáy rồi, ngươi nói xem nơi này có gặp quỷ lúc Tần triều hay không?"

"Ngươi trúng tà?" Ta sờ sờ đầu Lý Ma Tử, hồ nghi nói.

Tiểu tử này bình thường không thể rảnh rỗi, lúc này mới một đoạn thời gian không tiếp đơn hàng, không đến mức đói khát đến loại địa phương ầm ĩ như dân cư cũng cảm thấy hứng thú chứ?

Đây cũng là lúc chúng ta mới có chút hấp dẫn. Hiện tại dân túc không nhất định là giở trò quỷ, mà chỉ cần giở một tấm linh phù là có thể giải quyết xong, đâu đáng để bọn chúng hưng phấn như vậy.

Lý Ma Tử thấy ta như vậy, nhụt chí nói hắn muốn tìm việc để làm, có buồn bực thêm nữa cũng hỏng mất.

Ta nhận thấy có gì đó không đúng, từ lúc hắn đi ra mà không dẫn theo chúng ta, ta đã biết tiểu tử này chắc là bị kích thích. Nhưng cũng không nghĩ nhiều, với tính cách vô tâm vô phế của hắn, chơi liền hai ngày hắn cũng quên rồi, nhưng mấy ngày nay sao hắn vẫn nhớ thương?

Ta vội hỏi hắn có phải cãi nhau hay không, hắn khoát tay áo để ta đừng nói, sau đó lại đặc biệt nói cho ta biết nếu như dân túc thật sự nháo quỷ, không nên giải quyết quá nhanh, bảo hắn chơi một chút.

"Được thôi, bất quá đây là chuyện không nhất định, ngươi cũng đừng ôm hy vọng quá lớn." Ta nhún vai.

Ta đã từng nghe qua, danh túc mà bọn Đường Bình đặt cho coi như nổi danh ở vùng này, kinh doanh cũng có nhiều năm rồi, nếu quả thật có chuyện ma quái gì thì đã sớm truyền ra rồi, cho nên nguyện vọng của Lý Ma Tử có lẽ sẽ thất bại.

Xe ngựa đi được chừng bốn mươi phút, liền dừng trước một căn nhà cao hai tầng.

Nói là phòng lầu, kỳ thực không bằng nói là biệt thự nhỏ, thoạt nhìn cũng rất đặc biệt, điều này khiến ta lo lắng về con đường từ từ thả lỏng, ít nhất điều kiện sẽ không quá kém.

Doãn Tân Nguyệt xuống xe hưng phấn chạy tới trước cửa biệt thự, quay đầu hỏi Đường Bình có phải ở đây không?

Đường Bình cười gật đầu, sau đó hắn viết một câu chào, bất quá một hai phút sau hai vợ chồng trung niên liền từ biệt thự đi ra, cười ha hả đưa chìa khóa cho Đường Bình, lại cười dặn dò một số chuyện: "Lâu chúng ta không có phòng ở đây.", Lầu hai tổng cộng có tám gian phòng, các ngươi có thể nhìn thấy phân phối, về phần những tiện nghi khác nếu không hư hao có thể tùy ý dùng, đều thu vào trong phòng phí. Đợi sau khi kết thúc ngươi lại liên hệ với chúng ta, nếu không có vấn đề gì ta sẽ lại cho ngươi tiền giảm giá."

Đường Bình tỏ vẻ hiểu được, đôi vợ chồng này liền mở một cỗ kiệu nhỏ rồi rời đi, ta giờ đây mới biết đám dân túc này không để lại chủ nhân, nói cách khác mấy ngày kế tiếp nơi này hoàn toàn thuộc về mấy người chúng ta.

Ta không thích an bài như vậy càng hài lòng, dù sao thì ở lại thư thái.

Vào nơi biệt thự, lầu một là phòng bếp, đại sảnh, còn có phòng hoạt động, trong đại sảnh thậm chí còn có lò lửa. Loại phong cách tây này khiến Doãn Tân Nguyệt càng hưng phấn, hét to đáng tiếc hiện giờ là mùa hè, bằng không còn có thể đốt lửa, cảm thụ bầu không khí lãng mạn!

Ta buồn cười lắc đầu, liền hỏi gian phòng Đường Bình an bài thế nào?

Tuy nói có tám người, nhưng kỳ thật chỉ cần sáu gian phòng là được, ta và Tân Nguyệt có một gian, Tần Nhược tiểu tình lữ của bọn họ cũng biểu thị muốn ở một gian.

Đường Bình không tự quyết định mà hỏi ý kiến của mọi người. Tần Nhược chọn gian phòng phía tây đầu tiên, dưới ánh mắt trêu ghẹo của mọi người, hắn lôi Trương Phong lên trên lầu.

Vì không muốn quấy rầy bọn họ, ta cố ý chọn một gian phòng cách xa bọn họ, Lý Ma Tử tất nhiên sẽ ở phòng bên cạnh chúng ta.

Sau đó Đường Bình, Vương Kinh Lâu cũng thuận theo phương hướng của chúng ta ở lại, ngược lại từng uyển chuyển ở gian phòng phía đông nhất, cách Vương Kinh Lâu một gian phòng.

Sau khi dọn phòng xong, Đường Bình cười ha hả nói: "Mấy ngày kế tiếp mọi người có thể cùng đi ngắm cảnh, cũng có thể tách biệt, nhưng chìa khóa của biệt thự cũng chỉ có một cái, cho nên thời gian ra ngoài cũng cần phiền phức cố định một chút. Còn nữa, các ngươi có thể ăn ở bên ngoài, cũng có thể về ăn, phòng chủ nói ở lại đây để nguyên liệu nấu ăn."

Bọn ta dồn dập tỏ vẻ hiểu rõ, cuối cùng quyết định tối thiểu mỗi ngày ra ngoài không được vượt quá mười điểm, buổi tối cũng không thể vượt quá mười điểm trở về, chìa khóa thì do Đường Bình bảo quản.

Sau khi xác định xong tất cả mọi chuyện, mọi người liền riêng phần mình trở về phòng sửa sang lại hành lý.

Bởi vì ba người bọn ta đến từ Tây An nên không mệt, nhưng hình như năm người bọn họ từ địa phương khác đến Tây An tập hợp lại, cho nên ai cũng đều tỏ vẻ mệt không chịu nổi, cho nên hôm nay không đi ra ngoài.

"Tháng mới, hôm nay chúng ta có ra ngoài không?" Ta để hành lý xuống, hỏi Doãn Tân Nguyệt đang rửa mặt, trong mỗi phòng đều có một bồn tắm riêng.

Doãn Tân Nguyệt vội gật đầu, hàm hồ hồ nói muốn đi, nhưng nàng không đợi được nữa rồi.

Ta buồn cười nhìn nàng, sau đó gọi theo Lý Ma Tử rồi lại nói với Đường Bình một tiếng rồi đi ra ngoài, vừa đi ra đã là một buổi chiều, đến lúc trở về đã là 7 điểm rồi.

Tằng Uyển mở cửa, nàng mở cửa liền quay người đi, tuy thấy kỳ quái, nhưng nhìn bộ dáng không muốn nói chuyện của nàng, chúng ta cũng không tiện nói gì.

"Ta nói cho các ngươi, khoản Bách Đạt phỉ lệ này là quà sinh nhật lão cha tặng ta, hắc hắc, có phải rất đẹp không?" Vừa chuyển qua Huyền môn, liền thấy Đường Bình đang giơ cổ tay với đám người Vương Loan khoe đồng hồ tiền trên tay mình.

Lý mặt rỗ cười hắc hắc, thấp giọng nói tên Đường Bình này thật sự không sợ xảy ra chuyện này, quả nhiên là tiểu tử đắc đầu...

Đệ nhất thiên bát linh một chương ngũ mã phân thây (chương canh)

Ta cũng có chút không biết nói gì nhìn về phía Đường Bình, tục ngữ nói tài không lộ ra, ở bên ngoài hành tẩu vẫn phải thêm một cái tâm nhãn. Nghe ý tứ của hắn là những lừa bạn này bình thường chỉ là tán gẫu trong quần thể, người thật sự là cái dạng gì ai cũng không biết, vạn nhất ai nổi lên ác tâm thật sự là khó lòng phòng bị.

Bách Đạt phỉ lệ chính là loại thông thường cũng không sai biệt lắm cũng cỡ hai mươi vạn, nói như vậy, chỉ sợ không có ác tâm nào đều bị hắn kích thích tâm địa xấu xa!

Bất quá xem ra hắn mời ba người lạ mặt cùng ở, liền có thể nhìn ra người này không tim không phổi.

"Khụ." Ta ho khan một tiếng, nói: "Các ngươi đều ăn cơm tối rồi sao? Bọn ta ở bên ngoài mang về chút đồ ăn vặt, không chê thì cùng nhau ăn đi."

Nghe nói có đồ ăn, mấy người khác cũng bu lại, ngay cả Tằng Uyển cao lãnh cũng đi tới, cầm một chén lạnh mặt yên tĩnh ăn, không ai đi chú ý Bách Đạt phỉ lệ của Đường Bình.

Đề tài bị ta chuyển qua, Đường Bình vậy mà còn có chút mất hứng, lẩm bẩm nói còn không có ai đánh giá tấm bảng này với hắn gì đó, ta cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể tùy ý để hắn đi.

Ăn chút thời gian còn sớm, ngủ cũng không ngủ được, Vương Kinh Kinh đề nghị mọi người chơi ma lang, hắn chơi cái này vui lắm còn mang theo thẻ bài.

Gần đây lang nhân rất tức giận, cho nên hắn đề nghị Đường Bình và Tần Nhược, đôi tình lữ của hắn lập tức đáp lời, từng uyển chuyển lại biểu thị buổi tối nàng còn có việc làm, liền không chơi theo, nói xong liền lên lầu.

"Chậc! Toàn bộ quá trình làm việc cực kỳ điên cuồng, vất vả lắm mới ra ngoài chơi đùa được. Chậc chậc, thảo nào lớn tuổi như vậy mà vẫn là lão tiên nữ." Đường Bình bĩu môi.

Ta chưa trả lời, lời này rõ ràng là không tôn trọng đối với người khác, nghe có chút chói tai.

Nhưng thật ra Tần Nhược ở một bên đáp lại, hỏi hắn làm sao biết từng uyển chuyển không có trượng phu?

Đường Bình thần bí bí nói rằng vào lúc ở Tây An hắn nghe được Hữu Uyển gọi điện tin, hình như là ở nhà thúc giục xem mắt, bất quá đối phương tựa hồ không quá muốn thân thiết với hắn.

Hai người nói chuyện say sưa về chủ đề này, Trương Phong vốn luôn ít nói lại không nhịn được, kéo kéo tay áo Tần Nhược lắc lắc đầu với nàng, bộ dạng nhíu mày rõ ràng là không đồng ý để Tần Nhược lấy chuyện riêng tư của người khác làm tiêu khiển.

Tần Nhược lại ghét bỏ kéo tay áo: "Tự ngươi buồn chán thôi, đừng cản trở ta gây chuyện."

Nói xong lại cùng Đường Bình nói chuyện.

Vương Kinh Tốn ho khan hai tiếng dự định hướng bọn họ: "Vậy còn chơi người sói giết sao?"

"Chơi, đương nhiên chơi rồi!" Tần Nhược lập tức giơ tay tỏ ý, Đường Bình cũng nhẹ gật đầu.

Vì vậy bảy người vây quanh bàn bắt đầu trò chơi.

Vòng thứ nhất bởi vì mọi người đều không quen, cho nên đa số là lấy thăm dò làm chủ. Ta thì không sao cả, ngoại trừ Vương Lý Lâu ra, ba người khác ở ta xem là tiểu bằng hữu, ta cũng không có ý tranh giành thắng thua với bọn họ, cho nên mỗi lần đều điểm đến là dừng.

Nhưng thắng bại của Đường Bình rất mạnh, chơi mấy lượt hắn cảm thấy có chút không thú vị, lấy Bách Đạt Phỉ Lệ trên cổ tay xuống, đập bộp một tiếng lên bàn: "Các ngươi cứ để ta như vậy, ta bảo các ngươi có ý gì, không bằng lấy chút tiền đặt cược! Chậc chậc, vòng tiếp theo ta sẽ là đợt đầu tiên bị loại, Bách Đạt phỉ lệ này sẽ chia cho các ngươi, các ngươi thấy thế nào?"

Ta vô cùng kinh ngạc nhìn hắn, sau đó cười nói tiền đặt cược của hắn quá lớn. Nếu chúng ta thua thì cũng không lấy tiền đặt cược ra chơi, vậy thì không cần nghiêm túc như vậy.

"Không được, không có tiền đặt cược thì không được vui, các ngươi làm sao mà có thể thua được?" Đường Bình vén tay áo, ra vẻ không chịu để yên.

Lý mặt rỗ nổi giận, vỗ vỗ bàn một cái: "Thằng nhóc bất mãn, con mẹ nó ngươi nói ai thua không nổi đây? Lão tử đánh cuộc với ngươi, chỉ cần lão tử ra ngoài trước ngươi, ngọc bài này sẽ đưa cho ngươi, cam đoan sẽ không có lần so với ngươi ngọc thổi tới!"

Nói xong hắn liền móc từ trong ngực ra một nửa khối ngọc bài to bằng bàn tay, ngọc bài này trong một lần làm ăn, ta thấy Lý Ma Tử thích nên mới tặng cho hắn, không nghĩ tới hắn lại bán đi nhanh như vậy...

"Mao tử!" Mặt ta trầm xuống, ngọc bài này không có gì, nhưng hắn cùng một tiểu tử dụng tâm làm việc khiến ta cảm thấy không thoải mái. Chuyến đi ra này chính là vì vui chơi, không cần vì một chút việc nhỏ làm cho mình không thoải mái.

Lý mặt rỗ như không thấy sắc mặt ta, khiêu khích nhìn mặt Đường Bình.

Tần Nhược đứng một bên không sợ lớn chuyện, giật lấy vòng cổ trên cổ mình xuống: "Vòng cổ này của ta làm riêng đấy, cùng nhau thôi!"

"Tiểu Nhược!" Trương Phong hét lên một tiếng như muốn khuyên can Tần Nhược, nhưng bị ánh mắt của Tần Nhược trừng một cái trở lại nên không dám nói gì nữa, chỉ yên lặng ngồi một bên lo lắng nhìn.

Vương Kinh Lý ở một bên thấy đề nghị của mình là lang nhân chém giết thành sắc mặt như vậy cũng không tốt lắm, yên lặng đứng lên: "Ta thừa nhận ta chơi không nổi, các ngươi chơi đi."

Ta cũng đen mặt kéo Doãn Tân Nguyệt lên, để ba người bọn họ tự chơi, dù sao ta cũng không định tham gia loại huyễn phú náo nhiệt cấp thấp này.

Ba người này cũng không chịu chúng ta ảnh hưởng, một lần nữa xào bài, một người tùy ý chọn một tấm. Quy tắc rất đơn giản, trực tiếp tuần hoàn đoán người tiếp theo thân phận, đã đoán đúng, trực tiếp bị loại!

Ba người đứng đầu vòng thứ nhất đã đoán sai, thế là lại bắt đầu từ đầu, thẳng đến khi Lý Ma Tử bẩn thỉu đoán được thân phận người sói của Đường Bình, đánh cuộc mới tính là mở đầu.

Đường Bình hiển nhiên không nghĩ tới mình lại là người bị loại đầu tiên, mặt đỏ bừng, nhưng cuối cùng vẫn có cốt khí, trực tiếp đẩy đồng hồ tới trước mặt Lý Ma Tử, đỏ mặt đứng một bên nhìn.

Tiếp đó là Tần Nhược đoán Lý Ma Tử, nhưng nàng lại đoán sai, lại tới lượt Lý Ma Tử, không ngờ Lý Ma Tử lại đoán đúng, Tần Nhượcợc Bàn vung tay không lưu luyến gì đưa vòng cổ cho Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử cười hắc hắc, đem đồng hồ và vòng cổ phân biệt trả lại cho bọn hắn, cười đê tiện nói: "Tiểu bằng hữu, lần sau ở bên ngoài có thể để ý một chút, không thể lấy trộm gà, bằng không người khác có rất nhiều cách chơi chết các ngươi."

"Ngươi ra vẻ già nua?" Đường Bình kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử, sau đó quát: "Con mẹ nó, ngươi dám giở trò quỷ?"

"Chơi cái quỷ gì, chỉ hai người các ngươi chút đạo hạnh, tùy tiện nhìn cũng đã nhìn ra, không có Kim Cương thì đừng ôm đồ sứ mà sống. Hôm nay các ngươi là gặp được Lý gia gia ngươi, không gạt tiểu bằng hữu, nếu gặp được người khác đừng nói là hai cái đồ chơi này, trên người các ngươi có nhiều đồ chơi đáng giá hơn nữa cũng có thể bị lừa ra, não thêm chút nữa đi." Lý Ma Tử cũng nóng nảy, ném đồ vật lên bàn.

Ta và Doãn Tân Nguyệt liếc nhau một cái, luôn cảm thấy Lý mặt rỗ có điểm không thích hợp. Lý mặt rỗ đối với loại đánh bạc này quả thật rất quen, muốn giả dối thắng hai người kia quả thật không có vấn đề, nhưng ta không rõ tại sao lại làm như vậy. Loại hành vi trực tiếp ăn dưa trắng nhạt quan tâm này không phải là khinh bỉ nhất của hắn sao?

Đường Bình vẫn căm tức bất bình như trước, ngược lại Tần Nhược Thái đeo vòng cổ lên, ta quét mắt nhìn bọn họ một cái rồi kéo Doãn Tân Nguyệt lên lầu tìm Lý Ma Tử.

"Ngươi vừa rồi sao lại quản chuyện của bọn họ?" Lý Ma Tử vừa mở cửa ta liền gấp rút hỏi.

Vừa rồi nếu không có ai đánh cược cùng Đường Bình, hắn nhất định sẽ gây ra động tĩnh lớn hơn nữa, cho nên Lý Ma Tử mới đáp ứng, đây cũng là điều ta không hiểu rõ nhất.

Lý Ma Tử cười hắc hắc, sau đó xấu hổ nói hắn lúc trước tuổi còn trẻ cũng từng bị gài bẫy, lúc ấy không ai giúp hắn, sau đó lại đi đường vòng không ít mới vòng trở về. Hắn thấy mấy người Đường Bình này cũng không có tâm tư xấu xa gì, nghĩ có thể giúp đỡ thì đỡ một chút.

"Ha ha, trước kia đã xem thường ngươi rồi! Thành công rồi, vậy ngươi sớm nghỉ ngơi một chút, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đi bệnh bia cùng Vệ Thanh nhìn xem." Ta vỗ vai hắn, sau đó kéo vầng trăng mới ra cửa.

Đi vào phòng của chúng ta, Doãn Tân Nguyệt chạy tới bế lên: "Phu quân, nghỉ ngơi đi, chạy một ngày là mệt chết rồi."

"Vợ yêu, vậy ngươi có ngại mệt hơn chút không?" Ta nắm eo của nàng, trộm vặt hỏi.

Nàng vỗ một cái vào ngực của ta, cúi đầu không nói lời nào.

Ta bế nàng vào phòng vệ sinh, hưởng thụ thời gian độc nhất thuộc hai chúng ta...

Ban ngày chạy một ngày, buổi tối cùng tháng mới làm việc hai giờ, đến khi kết thúc đầu gối mới chạm đến nằm ngủ say, vốn là muốn ngủ một giấc, nhưng sáng sớm hôm sau lại bị một tiếng kêu thảm thiết làm thức tỉnh.

"Xảy ra chuyện gì?" Ta từ trên giường nhảy lên, Doãn Tân Nguyệt cũng đã mở mắt, vai hở ra hỏi.

Ta lắc đầu nói nghe được tiếng kêu thảm thiết, để nàng ngủ tiếp ta đi xem thử.

Doãn Tân Nguyệt cũng mệt mỏi, lăn lộn trên giường ngủ thiếp đi. Khi ta đi ra khỏi cửa, Lý Ma Tử, Vương Kinh còn có Tần Nhược hai tiểu tình nhân đều ở đây, mà tiếng kêu thảm thiết vừa rồi là của nữ nhân, nói như vậy là Tằng Uyển.

Bởi vì không biết xảy ra chuyện gì, mấy người chúng ta gật đầu cũng không nói gì liền phóng xuống dưới lầu, nhưng chỉ lao một nửa, ta liền dừng lại ở trên cầu thang. Mấy người phía sau không kịp phản ứng, thiếu chút nữa đụng phải, vừa định mở miệng chất vấn đã bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ hét ầm lên.

Tằng Uyển đang ngã trên bậc thang trước mặt ta, ngơ ngác nói không ra một câu.

Mà trong đại sảnh dưới lầu lại bày biện một bộ thi thể...

Không sai, chính là "Bày"!

Ta có thể xác định hình dạng của thi thể này nhất định không phải tự phát mà hình thành, bởi vì đầu, tứ chi, thân thể đều đã bị tách ra, xa xa nhìn lại vậy mà giống như bị cưỡng ép kéo ra. Miệng vết thương mơ hồ một mảnh máu thịt, từng đạo vết thương lan tràn, rõ ràng là bị lúc lôi ra tạo thành, nói cách khác người chết là bị lôi ra sống lại, sau đó chết.

Nhưng dạng chết này hẳn là sẽ mang đến thống khổ cực lớn cho người chết, ở dưới giãy dụa sẽ phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng tối qua ta cũng không nghe được bất kỳ động tĩnh gì.

Tuy nói ta ngủ tương đối chết, nhưng động tĩnh như vậy không thể ồn ào không lay tỉnh ta, cho nên nói người chết lúc chết cũng không phát ra âm thanh, nhưng làm sao có thể?

Ta thở phào một hơi, nhìn về phía đầu của người chết, đầu hơi nghiêng, mặt không hướng về phía chúng ta. Nhưng ta vẫn có thể từ mặt bên của hắn nhìn ra, hắn chính là Đường Bình, đệ tử của Đại Nhị Tài kia...

Lý Ma Tử đứng cũng không vững, vịn vào cầu thang run rẩy nói: "Ngũ... Ngũ Mã Phân Thi?"

Vụ án số một nghìn tám lẻ hai đương nhiên...

Ta hiểu rõ sự sợ hãi của hắn, tình cảnh máu thịt be bét như vậy cho dù ta cũng không hiểu rõ lắm, huống chi người chết còn là người quen cũ của chúng ta ngày hôm qua. Người hôm qua còn nói chuyện với chúng ta cứ như vậy biến thành một cỗ thi thể, ai cũng không tiếp thu được.

Tằng Uyển đã tê liệt ở đó, mà mấy người đi theo phía sau ta đều sợ đến choáng váng. Khuôn mặt Vương Kinh Lâu trắng bệch, Tần Nhược đã nằm úp sấp trên cầu thang điên cuồng nôn ra. Ngược lại Trương Phong nhìn cảnh vật bất hiển sơn lộ thủy, ngược lại còn khá trấn định, còn có thể chiếu cố Tần Nhược hơn nữa báo động.

"Tiểu ca?" Lý mặt rỗ hơi trấn định, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía ta, ánh mắt tràn ngập dò hỏi.

Ta hiểu được ý tứ của hắn, cục diện như vậy nếu nói là người cũng quá gượng ép, muốn tạo thành trạng thái của cỗ thi thể này, nhất định phải đồng thời giữ chặt đầu của người chết, tứ chi hướng theo những phương hướng khác nhau mới được. Không nói ít nhất phải cần tới năm người mới có thể hoàn thành, cho dù là khí lực của người khác cũng không thể lớn như vậy.

Ta khẽ gật đầu, trên thi thể này quả thật có một cỗ âm khí như ẩn như hiện, nhưng Trương Phong đã báo cảnh báo, lúc này cho dù là ai trước đó đều rất không sáng suốt, vẫn nên đợi cảnh sát đến rồi nói sau.

Trước khi bọn chúng đến, ta trở về phòng gọi Doãn Tân Nguyệt dậy, xảy ra chuyện lớn như vậy rồi mới ngủ ở đây, lát nữa cảnh sát mới đến phỏng chừng là nàng hoài nghi đầu tiên!

Ở trong phòng ta liền đem chuyện thi thể nói cho nàng biết, cho nên mặc dù nàng sợ hãi nhưng vẫn tương đối trấn định, đứng ở bên cạnh ta yên lặng chờ.

Dù sao cũng phát hiện người chết, cảnh sát tới rất nhanh, không đến nửa giờ đã nghe được tiếng chuông cửa vang lên, nhưng không ai dám mở cửa, bởi vì điều này có nghĩa là phải đi ngang qua bên cạnh thi thể.

Ta vỗ vỗ bả vai Doãn Tân Nguyệt, dùng quần áo bọc đế giày lại rồi mới đi ra cửa. Nhìn dáng vẻ của hắn rõ ràng là chưa từng xuống lầu, ta cũng không thể để lại dấu chân mới trong đại sảnh này được.

Sau khi mở cửa, cảnh sát có năm sáu người đến, nhìn dáng vẻ như vậy ngay cả Phúc Kiến cũng tới.

"Xin chào, ta là Viên Khôn, Công An An cục hình phạt thám thính một đội trưởng Trần Anh, xin hỏi là ngươi báo cảnh báo đúng không?" Trung niên sĩ giám dẫn đầu sắc mặt không tốt lắm hỏi.

Ta lắc đầu đem sự tình nói đơn giản một lần, hắn nghe xong ừ một tiếng, sau đó liền nói người phía sau bảo vệ hiện trường.

Cho dù là chiến sĩ nhìn thấy hiện trường như vậy cũng không chịu nổi, ngoại trừ đội trưởng Trần Anh, khuôn mặt mấy người khác đều vặn vẹo một hồi, sau một lúc lâu mới bắt đầu công việc.

Hai tên báo cáo tiến hành kiểm tra thi thể, chúng ta thì bị Trần đội trưởng và một thanh niên sĩ quan tên là Tiểu Cát dẫn lên lầu đặt nghi vấn, còn có hai viên ngoại bắt đầu phong tỏa dân cư tìm dấu vết để lại.

Căn phòng trống dựa vào phòng của Uyển Uyển được coi là nơi thẩm vấn lâm thời, tuy phòng không nhỏ, nhưng lập tức tiến vào chín người, vẫn có chút chật chội.

Trong phòng có một cái ghế, đương nhiên là bị Trần đội trưởng ngồi, Tiểu Cát với vẻ mặt nghiêm túc đứng sau hắn ta, còn chúng ta ngồi chen chúc với nhau trên giường đối diện hắn ta.

Trần đội trưởng nghiêm túc quét mắt qua chúng ta một cái rồi hỏi là ai phát hiện thi thể? Chúng ta đều nhìn về phía Tằng Uyển, nàng đã hơi chút mệt mỏi rồi, tuy sắc mặt vẫn còn trắng gần như trong suốt, nhưng trả lời một vài vấn đề đơn giản cũng không có quan hệ.

"Là ta." Cô ngồi trên giường, bàn tay không được tự nhiên nắm lấy ga giường.

Trần đội trưởng gật gật đầu nói cho nàng biết tình huống.

Tằng Uyển trầm mặc một hồi mới mở miệng, nàng nói sáng sớm có thói quen rèn luyện, cho nên buổi tối sau khi dậy thì chuẩn bị đi bộ một phen, nhưng còn chưa xuống cầu thang thì thấy được thi thể. Lúc ấy nàng sợ hãi, sau khi hét lên không biết nên phản ứng thế nào, sau đó chúng ta xuống dưới, sau đó cảnh sát cũng tới.

Bọn ta đều gật đầu, tình huống gần như cùng bọn họ nói, bọn ta đều nghe được tiếng hét chói tai mới đi xuống.

"Vậy ngươi có thấy người nào khả nghi hay không?" Trần đội trưởng nhìn chằm chằm vào Tằng Uyển, tựa hồ chỉ cần nàng vừa nói dối, liền có thể lập tức bắt được nàng.

Uyển Uyển lắc đầu nói không có, nàng chỉ thấy thi thể, những cái khác cũng không nhìn thấy.

Trần đội trưởng lại hỏi thêm chúng ta mấy người, nhưng bởi vì chúng ta đều là cùng đi xuống, ngược lại không có gì dễ nói.

"Các ngươi đến từ lúc nào? Giữa là quan hệ gì, còn có chuyện gì đã xảy ra trong biệt thự, chuyện lớn hay nhỏ đều phải nói ra, một khi phát hiện giấu diếm sẽ đưa tới nghi ngờ cho các ngươi." Trần đội trưởng gõ đùi, một đôi mắt tỏa tinh quang đảo qua mọi người chúng ta.

Ta trước tiên mở miệng nói tại sao mình lại nhập vào dân túc, cùng với những gì đã làm tối qua.

Trần đội trưởng nghe được Đường Bình khi còn sống từng khoe khoang đồng hồ cùng với Lý Ma Tử đánh bạc, ánh mắt lóe lên, sau đó trọng điểm hỏi thăm Lý Ma Tử và Tần Nhược, hai người bọn họ tự nhiên đều nói ở trong phòng, nói lời lẽ không có sơ hở gì.

Cuối cùng Trương Phong khá trấn định để năm người bọn họ đi du lịch như thế nào, cùng với những chuyện dân túc đều là do Đường Bình đặt trước đã nói, Trần đội trưởng thấy không hỏi được cái gì, liền để Tiểu Cát lưu lại nhìn chúng ta, còn hắn thì đi ra ngoài.

Ta đoán hắn rất có thể là đi tìm người quản lý dân túc, hoặc là đi liên hệ chủ nhân của dân túc.

Trải qua kinh hãi vừa rồi, hiện tại càng thêm bất an, Vương Lý thấp thỏm bất an nói: "Đây là ý gì? Cảnh sát nghi ngờ chúng ta giết người?"

Nhìn dáng vẻ tức giận hổn hển của hắn, không ai để ý tới, dù sao trước khi mọi chuyện chấm dứt, mỗi người ở đây đều bị hiềm nghi, tất cả mọi người đều đang tìm an ủi lẫn nhau cũng đang đề phòng lẫn nhau.

Không bao lâu sau Trần đội trưởng lại đi vào, sắc mặt hắn có chút cổ quái, sau đó hắn bảo Tiểu Cát dẫn chúng ta tới một gian phòng trống khác, để riêng một mình ở lại với Tằng Uyển.

Vương Quyển vừa vào phòng liền hét lên: "Cát cảnh viên, có phải đã tra ra ai là hung thủ giết người không? Chúng ta có phải đã có thể đi rồi không, nơi này từng có người chết, ngươi bảo chúng ta sao lại ở chỗ này?"

Tiểu Cát chỉ nói trước mắt vẫn còn đang tra, tất cả mọi người nhất định phải phối hợp điều tra không thể tự tiện rời đi, đối với những lời khác của Vương Kinh Lâu cũng không để ý tới, Vương Kinh Lâu tuy rằng tức giận nhưng cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Khoảng mười phút sau, một khuôn mặt đã uyển chuyển trắng bệch đi đến, Vương Kinh Lâu lập tức bắt lấy nàng hỏi có phải là người nàng giết hay không, bảo nàng đừng hại mọi người.

Trước đây Uyển hất tay Vương khoa ra, lạnh lùng nói: "Cảnh báo còn đang tra án, ngươi vội vã gán tội danh cho ta như vậy, không phải ngươi mới thật sự là hung thủ giết người chứ?"

"Ta đi mẹ ngươi..." Vương Lý Nhiên trong nháy mắt nổi giận, xắn tay áo muốn vỗ một cái, nhưng bị Tiểu Cát ngăn cản, nói nếu hắn lại làm loạn liền đem hắn coi là nghi phạm thẩm vấn, lúc này mới làm cho khí thế của hắn tiêu tan.

Uyển Uyển thấy Vương lí yên tĩnh một chút, mới cho Tần Nhược đi tới gian phòng của Trần đội trưởng.

Ta lúc này mới hiểu được Trần đội trưởng đây là đang muốn hỏi lại một lần nữa, sở dĩ chúng ta bên này để cho Tiểu Cát nhìn, phỏng chừng là sợ chúng ta cung phụng!

Cứ như vậy đi hơn nửa ngày, ta là đối tượng cuối cùng được hỏi thăm, đi vào gian phòng chỗ Trần đội trưởng.

"Ngồi đi." Trần đội trưởng vuốt vuốt mi tâm, nói vậy buổi sáng cũng làm cho hắn sức cùng lực kiệt. Đây cũng là một câu hỏi không đơn giản, tinh thần phải tập trung cao độ, chuẩn bị nắm lấy sơ hở của người khác, sao có thể không mệt được?

Ta theo lời ngồi xuống, hắn nghỉ ngơi hai phút rồi mới chính thức bắt đầu, ban đầu chỉ đơn giản là một chút vấn đề làm cho người ta buông lỏng, như là họ gì gì đó, tại sao đến nơi này, ta đều trả lời.

Cục diện như vậy ta thấy nhiều rồi, đương nhiên không có khả năng khẩn trương, nhưng nhìn thấy trong mắt Trần đội trưởng liền cảm thấy không thích hợp lắm. Hắn trầm mặt nói vừa rồi ta cũng là vẻ mặt trấn định mở cửa, hiện tại tựa hồ cũng không có vẻ gì khẩn trương, có phải cảm thấy vạn vô nhất thất hay không?

Nghe ý tứ trong lời nói của hắn, thiếu chút nữa ta không tức giận, cười nói: "Ý của ngươi là ta khá trấn định, cho nên người chính là ta giết? Ngươi dùng thủ pháp kết án kỳ lạ gì vậy, ta cũng chưa từng nghe qua."

"Bây giờ ngươi là nghi phạm, chú ý thái độ của ngươi!" Trần đội trưởng vỗ bàn một cái, mặt tối sầm lại quát.

Ta nhún vai hỏi hắn có phải đã nhìn qua giám sát rồi không, tối qua ngoại trừ Đường Bình ra thì không có ai ra gian phòng cả?

Từ khi tiến vào căn nhà dân này, ta đã phát hiện, trừ gian phòng của chúng ta ra thì các địa phương khác có thể quản chế được cũng không ít, bố cục đứng ngang như vậy căn bản không tồn tại góc chết.

Trần đội trưởng sắc mặt càng đen hơn, hỏi ta làm sao biết.

Ta chưa trả lại hắn, hắn đứng dậy xách cổ áo ta lên: "Nếu ngươi không phối hợp điều tra, ta có quyền bắt trói ngươi trước!"

"Trần viên cảnh sát, vụ án này ngươi không phá được." Ta đẩy tay của hắn ra, thản nhiên nói.

Vô luận là tình huống thi thể hay là âm khí tụ tập trên thi thể, đều để ta biết đây không phải chuyện giết người đơn giản, tất nhiên sẽ có âm linh quấy phá. Nếu như ta muốn nhúng tay, đầu tiên phải để viên quan địa phương phối hợp với ta, nếu không ta khẽ động phỏng chừng sẽ bị bắt đi, cho dù ta có cách thì cũng sẽ rất phiền toái.

Trần đội trưởng nhìn chằm chằm vào ta, khuôn mặt méo mó, một lúc lâu sau hắn chán nản ngồi trên ghế: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ta có thể là ai, chẳng qua chỉ là một người tốt muốn phối hợp với người trong thành. Đúng rồi, nếu như ta đoán không sai, giám thị đại sảnh ngày hôm qua có phải bị Đường Bình phá hư trong chốc lát hay không, chờ giám sát tốt, Đường Bình liền như vậy?" Ta sờ sờ cằm, chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao Trần đội trưởng còn bắt chúng ta không tha.

Nếu như không có điều gì giám sát, hắn nhìn thấy một người đang yên đang lành đột nhiên phân thây, đoán chừng sắc mặt sẽ không như bây giờ.

Trần đội trưởng nhìn chằm chằm ta một lúc lâu, mới chán nản nói: "Ngươi nói cũng không sai, như vậy trong thời gian ngắn sẽ biến một người sống sờ sờ thành bộ dáng quỷ quái này, một người không thể nào hoàn thành. Nhưng các ngươi đều không có ra khỏi phòng, giữa đôi bên cũng không có liên hệ gì, khả năng gây án quá thấp, ta thật sự nghĩ không ra..."

Ta đồng cảm nhìn hắn, cái này nếu là cảnh sát nào thì phỏng chừng cũng không nghĩ ra, bởi vì cái này căn bản không phải là do người làm.

Mặc dù biết hiện giờ xuất đầu của mình dễ dàng bị coi là người điên, nhưng ta vẫn nói: "Trần cảnh viên, nếu như ta nói đây là một vụ án siêu nhiên thì sao?"

Bóng đen nằm trên lưng con thứ nhất thiên bát linh bát thiên thứ ba nằm dài ở trên lưng.

Trần đội trưởng ngây ngẩn cả người, nhìn ta yên tĩnh một lúc lâu, sau đó đột nhiên đứng dậy: "Ngươi, ngươi có ý gì?"

"Ý của ta rất rõ ràng, Trần cảnh báo, hẳn trong lòng ngươi cũng biết rõ chứ?" Ta nhìn Trần đội trưởng, mặc dù hắn che giấu cực lực, nhưng thật ra ta có thể nhìn ra được hắn tin tưởng.

Trần đội trưởng đi tới đi lui trong phòng, ta cũng không giục hắn, dù sao để người bình thường tin tưởng chuyện này vẫn còn có chút khó khăn, huống chi là một tên bang hội chính căn Miêu Hồng.

"Trương tiên sinh." Hắn hít một hơi thật sâu: "Ta không biết ngươi nói cái gì, đây là án hình, ta sẽ quay về trạm gác điều động cảnh tỉnh, kết quả giám định tất cả vun môn, giám định lại rồi nói sau."

Nói xong hắn không đợi ta trả lời, trực tiếp ra khỏi cửa, nhìn bóng lưng hắn, sao lại giống như chạy trối chết vậy...

Ta bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra muốn nhúng tay chuyện này vẫn còn có chút phiền phức, chỉ là nếu không nhúng tay vào, ta sợ mấy người dân cư trú sẽ gặp tai ương!

Tuy nói không có chứng cớ trực tiếp chứng minh Âm Linh là nhằm vào chúng ta, nhưng không ai nói trước được thảm trạng chết đi của Đường Bình, bất kể là xảy ra trên người Lý Ma Tử hay Tân Nguyệt, ta đều sẽ không chịu nổi.

Quên đi, vẫn là nghĩ cách đi.

Trần đội trưởng đi không bao lâu, tiểu Cát đi tới mời ta ra ngoài, ánh mắt hắn nhìn ta rất cổ quái, tựa như ta là quái vật gì đó, có lẽ vừa nãy dáng vẻ Trần đội trưởng chạy trốn trối chết đã bị hắn thấy rồi.

Ta cũng không quan tâm ánh mắt của hắn, cùng Doãn Tân Nguyệt cùng Lý Ma Tử đang lo lắng chờ đợi liền trở về phòng.

Xảy ra chuyện như vậy, Lý mặt rỗ cũng không dám ở lại một mình, ta cùng Doãn Tân Nguyệt cũng không yên lòng hắn, dứt khoát đưa hắn về phòng của mình.

Những người khác cũng tự trở về phòng mình, sau khi Đường Bình chết ai cũng không có tâm tư ra ngoài chơi, hơn nữa chìa khóa ở trên người Đường Bình cũng phải làm vật chứng để mang đi, ra ngoài cũng không quá thuận tiện.

Cảnh viên kiểm tra đến tối cũng chỉ dẫn theo thi thể Đường Bình thu xếp, để lại tiểu Cát và một tiểu tử nhìn trường hợp như vừa làm cảnh báo.

Buổi tối tiểu Cát mua ít hộp cơm về, mọi người đều tụ tập trong sảnh ăn cơm, ăn xong lại ăn rất ăn ý, không chịu trở về.

Vương Kinh Lâu nói nhanh: "Ai biết hung thủ giết người là ai? Còn không bằng tất cả mọi người tụ tập lại một chỗ, cho dù không tóm được người xấu, chí ít cũng có thể bảo mệnh."

Mấy người khác nhao nhao phụ họa, cho dù ta không muốn ở trong đại sảnh đợi, lúc này cũng không nên cùng tất cả mọi người làm phản. Hơn nữa ta cũng muốn nhìn xem đêm nay Âm Linh sẽ không động thủ nữa, nếu như nó động thủ ta còn có thể có phòng bị.

Tiểu Cát đối với chuyện tất cả mọi người tụ tập cùng một chỗ là chuyện cực kỳ vui mừng, điều này đại biểu cho bọn họ thoạt nhìn cũng thuận tiện hơn một chút, bằng không buổi tối xảy ra chuyện gì đó có chút đau đầu.

Tuy nói tám chín người tụ cùng một chỗ, nhưng trên mặt đất còn có vết máu, cùng với hình dạng thi thể phấn bút vẽ ra, mọi người cũng không có tâm tư nói chuyện phiếm, không khí nặng nề giống như chạng vạng tối bão tố sắp xảy ra.

Ta ngồi bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, bảo cô dựa vào ta ngủ một hồi, nhưng cô ta vừa nhắm mắt lại đã bị tiếng chuông di động đánh thức. Ta bất mãn nhìn về phía Vương Kinh Lâu, những người khác cũng rối rít oán giận, đêm hôm khuya khoắt lại đang xảy ra án mạng trong đại sảnh, máy móc liên lạc của cô ta vừa vang lên một tiếng dọa người cũng muốn chết.

Nhưng Vương Quyển thì không quan tâm đến ánh mắt của mọi người, nhìn điện thoại, sắc mặt lập tức thay đổi, lập tức chạy đến bên cạnh cầm lái.

"Ài, ài, vâng, lão bản ngài yên tâm, tuyệt đối để ngài hài lòng." Vương trương khom lưng, tựa hồ người của máy truyền tin kia đang ở trước mặt hắn vậy.

Không biết đối diện nói gì, Vương Kinh Lâu lập tức nói: "Đúng, hay là ông chủ dạy dỗ tốt, ta biết rồi, ờ, bên này xảy ra chút chuyện, chờ xong ta lập tức trở về. Được, chàng bận rộn, chú ý thân thể."

Dáng vẻ này của hắn khiến mọi người càng cảm thấy phản cảm hơn, lời này không thành vấn đề, nhưng giọng hắn nịnh nọt, lại còn phải cúi người gần chín mươi độ, khiến người khác không khỏi nghĩ tới từ này, thật sự không biết ông chủ đối diện hay tổ tông.

Vương Kinh Lâu tiếp nhận máy truyền tin trở về, sắc mặt cũng không tốt, hướng về phía Tiểu Cát nói thẳng: "Ta nói cho Cát cảnh viên, vụ án này lúc nào thì các ngươi mới kết thúc, ta nói cho ngươi biết, ta không có khả năng giết người, hiện tại bên ta có việc gấp, ngươi xem có thể nhanh hơn một chút hay không?"

"Đây là án mạng, là ngươi nói sắp phải không?" Tiểu Cát trừng mắt nhìn hắn, sau đó không biết là mượn chuyện Vương Kinh Lâu gõ cửa chúng ta hay là thế nào, mặt đen sì nói: "Hiện tại các ngươi đều là hiềm nghi phạm tội phạm, tốt nhất ngoan ngoãn phối hợp điều tra, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Ta không quan tâm những lời này ngược lại là không quan tâm, hiện tại quả thật lưu lại là tốt nhất. Chỉ là sắc mặt của Vương Kinh Kinh liền không tốt được rồi, dù sao Tiểu Cát đây xem như là đang gây khó dễ với hắn, nhưng đối phương là là chính hiệu, lại là làm việc theo nếp, cho dù hắn có bất mãn cũng không thể nói thêm gì nữa, chỉ có thể ngượng ngùng ngồi sang một bên.

Trong lúc nhất thời bầu không khí lại lâm vào bế tắc.

"Tiểu cảnh báo kia, ta, ta muốn đi vệ sinh một chút." Lúc này Tần Nhược trơ mặt ra, giơ cánh tay phải giống như học sinh ngoan lên.

Tiểu Cát nhẹ gật đầu, nếu Tần Nhược kéo Trương Phong đứng lên, lại bị Tiểu Cát ngăn cản, ý của hắn là giữa chúng ta không cho phép có hai người hoặc hơn lên đồng thời rời đi.

Sắc mặt Tần Nhược thay đổi, quát ầm lên mình không phải hung thủ giết người, hơn nữa nàng cũng không có khả năng sát hại bạn trai của mình.

Nhưng Tiểu Cát ra vẻ khó chơi, chỉ ra vẻ làm việc theo quy củ.

"Nhưng mà, chỉ mình ta thì không ai dám đi." Tần Nhược kéo ống tay áo Trương Phong, ủy khuất nói.

Tiểu Cát Tiểu Bình ở bên cạnh ngước đầu nhìn nàng một cái: "Ngươi đi theo nàng!"

Tần Nhược rất rõ ràng không tình nguyện lắm nhưng tiểu Cát không hề hòa hợp chút nào, cuối cùng nàng thật sự nhịn không được nữa, chỉ có thể oán hận cùng với Tiểu Bình đi lên gian phòng trên lầu.

Cũng không phải trong sảnh không có phòng vệ sinh, chỉ là vệ sinh ở một bên khác, đi câu phải đi ngang qua thi thể, tuy nói thi thể đã bị dọn đi rồi, nhưng cũng không ai dám đi.

"Ta cũng đi phòng vệ một chút." Vương Kinh Lâu lại tiếp quảng, nói không có hai câu liền treo lên, xem bộ dạng này hẳn là có chuyện không tiện nói trước mặt chúng ta.

Tiểu Cát không làm khó hắn, chỉ bảo hắn chờ Tần Nhược khi bọn họ trở lại thì Vương Kinh Lâu cũng không vội đi nhà xí, cho nên lần này không náo loạn, mà ngoan ngoãn chờ ở một bên.

Chỉ là không ngờ Tần Phi vừa đi, đi hơn nửa canh giờ mà vẫn chưa xuống tới, tiểu Cát nhìn lên lầu hô vài câu, cũng không có ai lên tiếng.

Mọi người sắc mặt thay đổi, Tiểu Cát muốn đi lên xem xét, nhưng rõ ràng là vẫn cố kỵ chúng ta ở đây, trong lúc nhất thời vậy mà tiến thối lưỡng nan.

"Để ta đi xem thử!" Tình hình trước mắt khiến ta cũng sợ bọn họ gặp chuyện không may, cho nên vội vàng đứng dậy.

Tiểu Cát lắc đầu, ta bảo hắn lập tức thông báo cho Trần đội trưởng chuyện phát sinh trước mắt, hơn nữa nói cho hắn biết, nếu Trần đội trưởng khẳng định sẽ đồng ý ta lên xem.

Tuy hắn không tin, nhưng ngại bởi tình hình trước mắt bức bách, hắn cũng chỉ có thể dựa theo ta làm mà làm.

"Thủ lĩnh nói rồi, ngươi có thể tự do hoạt động, nhưng trước khi mọi chuyện chưa giải quyết xong, ngươi cố gắng đừng ở riêng một mình với bất kỳ ai." Tiểu Cát nói xong sắc mặt còn có chút cổ quái, không hiểu Trần đội trưởng lại cho ta quyền hạn, lại còn hoài nghi thái độ của ta là vì sao.

Ta không có thời gian tìm tòi nghiên cứu tâm tư của hắn ta, nghe được đồng ý cho ta lên lầu liền cất bước chạy lên.

Vừa rẽ qua cầu thang, ta thấy được một vòng đồng bằng nhỏ ở cuối cùng, hắn tựa vào bức tường phía ngoài gian phòng của Tần Nhược, hai mắt nhắm nghiền, nhìn kiểu cách này tất cả đều bình thường.

Ta vội vàng tiến lên vỗ vỗ hắn ta: "Tiểu cảnh báo!"

"Ai?" Hắn lập tức mở mắt ra, nhìn ta với vẻ cảnh giác: "Ngươi cũng là một trong những kẻ nghi phạm, sao ngươi lại lên đây?"

"Vừa rồi Cát cảnh viên gọi ngươi ở lầu dưới, sao ngươi không đáp ứng? Mau nhìn xem Tần Nhược có xảy ra chuyện gì hay không, các ngươi đều đã lên đây hơn nửa canh giờ rồi." Ta nói rất nhanh.

Ngay từ đầu Tiểu Bình còn há mồm muốn nói gì đó, đợi sau khi nghe được những lời tiếp theo, hắn nhanh chóng xoay người gõ cửa, phát hiện không có gì đáp lại liền trực tiếp đạp mở cửa phòng.

"Phù." Hắn thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay lại nhìn về phía ta: "Không có gì làm, ngủ thôi."

Ta không lạc quan như hắn, vừa rồi lúc bình thường ta cũng đã ngủ rồi, chính hắn không phát hiện ra mà thôi, lúc ta gọi hắn gia nhập một chút linh lực, lúc này mới để hắn tỉnh lại...

Ta có cùng cách kêu tỉnh Tần Nhược, nàng dùng vẻ mặt lờ mờ hỏi ta thì sao? Ta chỉ nói nàng có khả năng là tinh thần quá mệt mỏi nên mới ngủ một giấc, sau đó cũng không nói gì nữa, mà thúc giục bọn họ đi xuống.

Nếu Âm Linh có thể để cho bọn họ ngủ, như vậy người dưới lầu cũng không an toàn.

"Tiểu Nhược, ngươi không sao chứ?" Trương Phong chúng ta lên tiếng chào hỏi, kéo Tần Nhược lo lắng nhìn lại. Tần Nhược có chút lúng túng, phỏng chừng là vì mình ngủ mà khiến mọi người lo lắng không tốt lắm, cho nên chỉ lắc đầu tỏ vẻ mình không sao, cũng không giải thích gì.

Ta cười nói có thể bọn họ quá mệt mỏi nên mới híp mắt lại, cho nên không nghe thấy tiếng kêu của Cát tiểu nhân, không có chuyện gì lớn.

Tuy mọi người trách cứ bọn họ, nhưng bởi vì không xảy ra chuyện nên vẫn thở ra một hơi thật dài.

"Mọi người đừng tách ra, vạn nhất..." Tằng Uyển nhẹ giọng nói: "Nhịn chút đi, hừng đông là tốt rồi."

Bởi vì bản nhạc dạo này, bầu không khí càng thêm nặng nề, mọi người vì không đi phòng vệ sinh mà cũng không uống.

" chồng à, có phải không?" Doãn Tân Nguyệt hỏi đến điểm dừng, ta khẽ gật đầu, để nàng an tâm chớ vội. Chỉ cần ta ở cùng với mọi người, âm linh không thể đả thương người dưới tình huống ta hoàn toàn không phát hiện ra.

Doãn Tân Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, dựa vào sự nặng nề của mình mà ngủ.

Vương Quyển Tốn không dám đi phòng vệ sinh trên lầu nữa, chỉ có thể nén sợ hãi chạy qua phòng vệ sinh, hơn nữa còn chưa đóng cửa, chỉ nghe thấy hắn vội vàng nói mấy câu liền xông ra ngoài, bộ dáng như có quỷ đang đuổi theo sau lưng.

Lạch cạch....

Ngay khi hắn vừa bước ra khỏi phòng vệ, đèn ở đại sảnh đã tắt. Mọi người đều kinh hoảng kêu lên liên tiếp, mà ta thì lập tức đứng lên, Doãn Tân Nguyệt ngủ say ngã từ trên vai ta xuống cũng không có cảm giác gì.

Bởi vì trong nháy mắt đèn tắt, ta thấy một đạo hắc ảnh dán trên lưng Vương Kinh Quyển...

Đầu tiên thiên bát linh tứ chương, ta nhìn thấy nó!

Trong lòng cũng muốn nâng lên, nhanh chóng dặn dò Lý Ma Tử xem trọng Doãn Mạp Nguyệt, sau đó liền vọt tới Vương Lý.

"Tất cả đợi tại chỗ đừng lộn xộn!" Phỏng chừng là tiếng bước chân của ta làm cho mọi người càng thêm kinh hoảng, tiếng thét chói tai càng thêm dọa người, tiểu Cát rống lớn một tiếng, sau đó lấy ra điện thoại di động mở ra ánh sáng.

Lúc này ta đã đến bên người Vương Kinh Lâu, tay đã sắp đụng phải hắn, nhưng vẫn chậm một bước.

Máu huyết nóng hổi phun vào mặt ta, mượn chiến dịch áng sáng thấy bóng dáng Vương Quyển Kinh ngã xuống trước mặt ta, trong nháy mắt chia năm xẻ bảy...

Cùng lúc đó đèn ở đại sảnh lại sáng lên một lần nữa, ta đứng ở bên ngoài phòng vệ sinh, thi thể Vương Kinh nứt năm xẻ bảy ngã ở xung quanh ta, hai chân của hắn một nửa còn ở trong phòng vệ sinh, cánh tay thì tản ở hai bên ta, cơ thể ở ngay phía trước ta không đến ba mươi cm, về phần đầu của hắn ngay tại dưới chân ta, con mắt nhìn chằm chằm vào ta.

Trong ánh mắt hắn không có sợ hãi, bởi vì thời gian ngắn như vậy hắn căn bản còn chưa ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Ta đã bất chấp máu me khắp người, ta chỉ biết nhất định phải bắt được tên Âm Linh kia! Âm khí của thứ này quá mức mạnh mẽ, thậm chí ngay cả cơ hội cứu viện cũng không cho ta, nếu cứ tiếp tục phát triển như vậy, ta không biết ở đây còn có mấy người có thể sống sót.

lăn lộn ở vòng tròn âm vật lâu như vậy, ta đã rất khó cảm thấy sợ hãi, nhưng trong nháy mắt khi Vương Quyển chết, sợ hãi như là không khí tiến vào tứ chi bách hải của ta, khiến ta không thể động đậy.

Cái này không chỉ bởi vì Vương Kinh lí tử vong, còn bởi vì vừa rồi âm linh phát ra sát khí cường đại, vậy mà làm cho ta trong nháy mắt cảm giác chính mình vô luận như thế nào đều không đối phó được nó.

"A..." Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tần Nhược Uyển và Tằng Uyển rút vào xe ngựa, ngay cả Doãn Tân Nguyệt từng chứng kiến không ít tràng diện lớn cũng sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy không thôi. Đôi mắt tràn ngập sợ hãi nhìn chằm chằm vào ta, thân thể hơi nghiêng về phía trước tựa hồ muốn chạy đến bên ta, nhìn ta đau lòng một hồi, vội lên tiếng an ủi nàng vài câu.

Lý Ma Tử nhanh chóng kéo Doãn Tân Nguyệt, không cho nàng chạy về phía ta, mà hắn lại nhìn chằm chằm ta, trong mắt tràn ngập bất an. Ta hiểu ý tứ của hắn, hắn đang hỏi ta tại sao ta đã ra tay, Vương Kinh Lâu vẫn sẽ chết như cũ?

Nhưng ta không cho hắn đáp án được, trong nháy mắt nhìn thấy bóng đen ta cũng cho rằng có thể cứu Vương Kinh Lâu, dù sao chúng ta cách nhau gần như vậy.

Khiến ta kinh ngạc chính là Trương Phong, sáng nay lúc nhìn thấy thi thể Đường Bình y đã rất trấn định, lúc này tận mắt nhìn thấy Vương Lý phân thây ở trước mắt, y vẫn rất trấn định, một bên ôm Tần Nhược an ủi.

Hai tên cảnh sát một lúc lâu cũng không nói gì, tiểu Cát còn tốt, mặc dù tay run rẩy nhưng rốt cuộc thì vẫn chịu được, Tiểu Bình cũng đã xụi lơ trên mặt đất, khuôn mặt trắng dã không biết đang thấp giọng nói cái gì.

"Cát..."

"Ngươi đừng nhúc nhích!"

Ta mới vừa mở miệng muốn gọi Tiểu Cát nhanh tới, nhưng chỉ hô một chữ, Tiểu Cát liền hét lên.

"Hiện tại ngươi là nghi phạm lớn nhất, ngươi đứng ở nơi đó, không được phá hư hiện trường." Hắn nhìn chằm chằm ta, hiển nhiên cũng lo lắng không đủ, tình huống như vậy chỉ cần không phải là đần thì có lẽ cũng sẽ không cho rằng ta giết người. Bởi vì từ lúc ta tiếp cận Vương khoa đến hắn tử vong, trước sau bất quá năm khắc, ai cũng không có cách nào giết người phân thây trong thời gian ngắn như vậy, huống chi ta căn bản còn chưa đụng phải Vương Kinh Lâu.

Ta cũng không định cãi nhau cái gì, chỉ bảo hắn mau gọi Trần đội trưởng tới thôi.

Án này ta nhất định phải tham gia, có cảnh sát cho phép mới có thể làm nhiều chuyện hơn nữa, bằng không ta làm việc ở một bên chỉ có thể làm hỏng chuyện càng thêm nặng nề!

Không cần ta nói Tiểu Cát cũng biết tình cảnh hiện tại hắn đã không thể trấn giữ được nữa, lập tức phúc cho Trần đội trưởng, cũng bảo hắn mang thêm vài người đến.

Ta lắc đầu muốn ngăn cản, hiện tại còn chưa biết Âm Linh có lai lịch gì, là chỉ nhằm vào đoàn lừa bạn bè, hay là nhằm vào tất cả những người đi vào biệt thự này, càng nhiều người tới càng nguy hiểm!

Nhưng tiểu Cát căn bản không để ý tới ta, nhanh chóng nói xong máy truyền tin, sau đó trấn an Tiểu Bình và Tằng Uyển ở bên cạnh.

Doãn Tân Nguyệt lo lắng nhìn ta, ta lắc đầu ra hiệu cho nàng không việc gì, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm, Lý Ma Tử bên cạnh cũng nhẹ giọng an ủi nàng, điều này khiến ta yên tâm một chút.

Bất kể Doãn Tân Nguyệt theo ta trải qua bao nhiêu chuyện, nhưng tình cảnh tận mắt thấy ngũ mã phanh thây này vẫn quá mức rung động. Hơn nữa hiện tại ta đã xử lý vụ án cũng không khó như trước kia, ta sợ nàng chịu không nổi trong chốc lát.

Trần đội trưởng tới rất nhanh, đi theo phía sau gặp mấy viên giám sát buổi sáng, còn có một số người mới tới, bọn họ vừa nhìn thấy tràng diện đại sảnh đều bị trấn trụ, đứng tại chỗ không dám nhúc nhích.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Trần đội trưởng hít sâu một hơi, ra hiệu cho những người còn lại ở bên ngoài đợi lệnh, chỉ có một mình hắn đi vào.

Nhìn hắn phân phó như vậy ta yên tâm một chút, điều này nói rõ hắn cũng biết chuyện này có lẽ là do lừa ta giải quyết không được, muốn tìm ta trợ giúp. Nếu không buổi sáng, chắc hắn trực tiếp gọi người lên bắt ta.

Trước đó tiểu Cát nói là lại chết người, thấy Trần đội trưởng đến, vội vàng đem sự tình kể tỉ mỉ một lần, Trần đội trưởng nghe xong cổ quái nhìn ta một cái, sau đó bảo ta thu thập một chút rồi cùng hắn đi ra ngoài.

"Thủ lĩnh, hắn là nghi phạm lớn nhất, ngươi sao có thể để cho hắn có cơ hội hủy diệt vật chứng?" Tiểu Cát vội vàng.

Trần đội trưởng nhìn hắn một cái không giải thích gì, chỉ bảo hắn để mọi người trong đại sảnh chăm sóc.

Nhưng ta lại không yên tâm cùng Trần đội trưởng ra ngoài, lắc đầu nói: "Chúng ta vẫn là đi phòng bếp đi, hiện tại ra ngoài vạn nhất lại xảy ra chuyện gì..."

"Được." Trần đội trưởng vung tay lên dẫn đầu vào phòng bếp.

Ta chỉ là ở trong phòng tắm đơn giản thu thập một chút rồi theo hắn vào phòng bếp, hắn cau mày nhìn vết máu trên quần áo của ta, ta cười khổ nói bây giờ không phải lúc để ý những thứ này, hỏi hắn có phải đã có quyết định hay không?

Hắn gật gật đầu nói, dựa theo quá trình chết của Vương Kinh Lâu mà nói, khả năng con người là con số gần như bằng không, chính là để sát thủ có thể thể trình độ tốt nhất để làm cũng không được.

"Ta đã nhìn thấy nó." Ta gõ Lưu Ly đài một cái.

"Ai?" Trần đội trưởng đột nhiên ngẩng đầu, ta không nói thẳng, chỉ nhìn chằm chằm vào hắn. Sắc mặt hắn dần dần tái nhợt, sau đó cười khổ nói: "Không ngờ thật có thứ đồ chơi đó..."

"Hiện tại ngươi tin tưởng ta?" Ta trêu ghẹo nói.

Hắn bất đắc dĩ gật đầu, sau đó nói rằng hắn không thể không tin, hắn làm lành báo nhiều năm như vậy, không phải chưa từng gặp qua vụ án cổ quái hiếm thấy, nhưng hơn phân nửa đều là hung thủ vì trốn thoát mà cố ý ngụy trang, một số cái khác cũng là khoa học có thể giải thích được. Nhưng hắn cũng biết chỉ cần là ngụy trang thì sẽ có sơ hở, lần này cho dù hắn muốn nói là sơ hở cũng không nói được.

"Hơn nữa, ta đã điều tra ngươi rồi. Trương Cửu Lân là thương nhân âm vật đệ nhất của Võ Sĩ Trương đại sư? Tên tuổi của ngươi cũng không nhỏ. Lúc trước ta nghe tên của ngươi là cảm thấy quen tai, nhưng lại không nhớ ra. Ha ha, cũng không biết gặp ngươi ở đây là may mắn hay bất hạnh nữa." Hắn lấy ra hương khói cho ta mượn một cây, cũng châm cho mình một hơi chậm rãi hút lấy, sau đó hung hăng nhả ra khỏi vòng khói, tựa hồ cũng muốn nôn ra nỗi phiền muộn trong lòng.

Ta nhìn hắn nhất thời nửa khắc không biết nói cái gì, mặc dù nói nhiều lần âm linh cũng không phải vì ta mới xuất hiện, nhưng không thể phủ nhận nơi ta xuất hiện nhiều lúc đều có âm linh, trước kia là tự ta tìm tới, hiện tại lại như đụng phải xác suất những này tương đối cao, thậm chí có người cho rằng nơi ta đến có âm linh.

Đây cũng là nguyên nhân Trần đội trưởng không biết là do may mắn hay bất hạnh, bởi vì bọn họ xem ra Âm Linh là do ta mời đến, nhưng ta lại có thể giải quyết Âm Linh, làm cho Âm Linh ta cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hít vào mấy hơi khói, trạng thái của Trần đội trưởng khá hơn không ít, khó chịu nói: "Tiếp theo đây ta sẽ phối hợp với ngươi, những cảnh sát kia mang đến là để dân chúng nhìn, nếu không nơi này mà truyền ra sẽ gây nên sóng to gió lớn! Bọn họ đợi trong biệt thự, Tiểu Cát và Tiểu Bình đầu không giấu được, ngươi có cần gì thì tìm ba người chúng ta đi."

Ta khẽ gật đầu, rất hài lòng với an bài của hắn: "Được, bây giờ chúng ta đi ra ngoài trước đã, Cát cảnh phụ đã mong vượt qua vùng thu thủy rồi."

Trần đội trưởng cười cười nhưng xem ra có chút miễn cưỡng, ta đi ra ngoài trước, để Trần đội trưởng tụ tập lại nói chuyện chúng ta đã quyết định.

Tiểu Cát khiếp sợ nhìn chằm chằm vào ta, lắp bắp nói: "Nhưng, hắn là kẻ khả nghi..."

Bốp!

Trần đội trưởng tát một cái vào sau gáy Tiểu Cát: "Ngươi có nhức đầu không, ngươi thật sự cho rằng có người có thể giết người phân thây trong thời gian ngắn như vậy?"

Tiểu Cát không nói gì, ngược lại Tiểu Bình bên cạnh tiếp nhận rất nhanh, kéo cánh tay của ta nhất định phải cứu hắn. Nhìn hắn như vậy ta cũng biết là vừa làm cảnh báo không lâu, giác ngộ tư tưởng còn không cao, cho nên mới phải tiếp nhận lời quỷ thần.

Trần đội trưởng trực tiếp hạ quyết luận, để hành động kế tiếp đều lấy ta làm chủ, nói xong hắn còn cố ý nhìn Tiểu Cát một cái, Tiểu Cát tuy rằng không phục nhưng vẫn gật đầu đồng ý!

Kỳ thật muốn nói ra thân phận của mình thì sẽ càng dễ dàng được bọn họ đồng ý, nhưng tiểu Cát và Tiểu Bình cũng không đủ độ ổn trọng, bọn họ biết sau đó là hoài nghi hay là coi ta là tiên nhân đều làm cho ta không thoải mái, cho nên ta dứt khoát không để Trần đội trưởng nói.

Sau khi chúng ta bàn bạc xong mới trở về đại sảnh, ngoại trừ Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt khá trấn định ra, mấy người còn lại đều sợ hãi nhìn bọn ta. Dù sao ở bên cạnh bọn họ còn có thể có một lời an ủi, vừa rồi chỉ cho bọn họ một mình ở cùng một chỗ với thi thể, có lẽ tâm lý sẽ sụp đổ mất!

"Tất cả hành động kế tiếp đều do Trương tiên sinh phụ trách." Trần đội trưởng ngồi ở ghế thấp, đơn đao đi thẳng vào.

Hắn vừa nói xong, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người ta. Ta cười ha hả giải thích vụ án tương tự như vậy, cho nên lần này vẫn coi như là hỗ trợ. Mặc kệ kế tiếp ta làm cái gì, tất cả mọi người phải phối hợp, nếu vì mọi người không phối hợp dẫn đến một số chuyện không tốt, như vậy không thể trách ta không khách khí.

Tất cả mọi người đều đã bị dọa choáng váng, hiện tại đương nhiên là do cảnh sát nói như thế nào thì bọn họ làm thế đó, cho nên cũng không xảy ra chuyện gì xảy ra.

Ta nhìn bọn họ, cười nói: "Đã như vậy, phiền các vị ở cùng một chỗ với cảnh sát đem hành lý mà các vị mang đến đến đều lấy hết, ta cần làm kiểm tra!"

Đầu tiên thiên tám trăm chín mươi lăm vó ngựa, sắt đá...

"Tại sao phải kiểm tra hành lý?" Tần Nhược từ trong lòng Trương Phong ngẩng đầu lên, bất mãn hỏi.

Tằng Uyển bên cạnh rõ ràng cũng rõ ràng không tình nguyện, dù sao cũng là nữ sinh, khẳng định có nhiều thứ không muốn người khác thấy, ta cũng có thể hiểu được.

Nhưng không có cách nào, kiểm tra hành lý là nhất định, bởi vì ta đã tìm hiểu, nơi này dân cư trú không có tin đồn quỷ quái gì. Trần đội trưởng cũng hỏi qua phòng chủ, gần đây bọn họ cũng không có tìm kiếm đồ mới gì đó cho dân cư, cho nên ta hoài nghi Âm Linh là những người này mang theo, cho nên ta muốn nhìn xem trong hành lý có đồ vật cổ quái gì không.

Nhưng ta không tiện nói ra lý do này, đành phải nhìn thoáng qua Trần đội trưởng.

Hắn ngầm hiểu gật đầu, nói với mọi người: "Đây là vì rửa sạch hiềm nghi của các ngươi, các ngươi không muốn rửa sạch hiềm nghi sao?"

Hắn nghiêm mặt nói như vậy, lập tức không ai có ý kiến, ta nháy mắt với Tiểu Cát một cái, hắn lập tức gọi bốn cảnh vệ tới, cùng bọn họ lên lấy hành lý.

Lúc này dự án cũng được thả vào, sau khi kiểm tra thi thể Vương Lý Lâu liền trở về.

"Trương tiên sinh, thi thể này... không để cho bọn họ mang đi sao?" Trần đội trưởng có chút do dự, bởi vì ta không để thi thể vu cáo, ngoại trừ bảo bọn họ lấy hình dạng bên ngoài, thi thể Vương Kinh Kinh vẫn đặt ở chỗ cũ.

Lấy hình dạng cũng chỉ là cho những cảnh sát bên ngoài xem, dù sao cũng là hiện trường án mạng, nếu không để cho bọn họ đi chính quy, đợi sau khi kết thúc vụ án còn không biết sẽ truyền thành dạng gì.

Ta ừ một tiếng rồi nói cho hắn biết ta còn cần phải nghiên cứu thi thể, dù sao cũng là âm linh động thủ, nói không chừng trên thi thể còn có thể tìm được thứ gì đó, ít nhất phải đợi ngày mai chuyển đi.

Mặc dù thi thể đặt ở nơi đó phi thường bức người, nhưng cũng không có biện pháp, Trần đội trưởng gật gật đầu không nói gì nữa, vừa lúc này mọi người cầm hành lý cũng đều đi theo xuống dưới.

Để tỏ vẻ công chính, ta đem hành lý của ba người Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử mở ra kiểm tra, vì để thuận tiện cho việc ra ngoài du ngoạn không có nhiều đồ lắm, ngoại trừ máy móc, y phục thay quần áo ra thì không còn thứ gì khác. Bởi vì không nghĩ ra ngoài còn có thể gặp phải chuyện gia hỏa này, ngay cả chuyện này cũng không mang theo, may mà Vô Hình châm và Ô Mộc Hạch ta đều mang theo bên người, bằng không thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Hành lý ba người chúng ta đương nhiên sẽ không có vấn đề, nếu như âm vật trà trộn trong hành lý của chúng ta như vậy hẳn là đã sớm xảy ra chuyện, dù sao chúng ta cũng đã chơi mấy ngày ở Tây An, cho nên chỉ làm bộ cho những người khác nhìn thôi.

Kiểm tra xong, ta bắt đầu kiểm tra hành lý hai nữ sinh còn lại, vì Tần Nhược Uyển và trước đây không đến mức lúng túng, cho nên lấy hành lý của hai người cùng kiểm tra, người không biết cụ thể là ai.

Thấy ta làm như vậy, các nàng đều cảm kích nhìn ta một cái.

Ta ngược lại là không thèm để ý tới cảm kích của các nàng, chỉ cẩn thận kiểm tra một lần, thứ của nữ sinh đều không khác lắm, Tần Nhược càng nhiều là trang sức, là trang sức bao da, quần áo, mấy thứ này nhìn qua cũng rất rẻ, nhưng nghĩ đến hôm qua nàng lấy cái vòng cổ làm tiền đặt cược ra thì ta liền bình thường trở lại...

Mà từng uyển chuyển ghi chép máy tính, quần áo đơn giản và một phần vật phẩm bảo hộ du lịch, vừa nhìn hành lý này là biết cô ấy là một người nhậm chức chuyên tu luyện, những thứ cô ấy mang theo không nhiều lắm. Chỉ có điều lúc nhảy xuống dưới ta mới phát hiện trong đó còn có một gói chăn hộ vệ, điều này khiến ta cảm thấy có chút lúng túng, không tự chủ được liếc mắt nhìn Tằng Uyển một cái, cô bé cũng đỏ mặt núp ở một bên, dường như không biết nên làm cái gì.

Kiểm tra xong việc của các nàng thì chỉ còn Trương Phong, hành lý của hắn đều nhét vào trong một bao du lịch màu đen thật lớn, ta đưa tay kéo bao tới.

"Chờ một chút!" Không nghĩ tới tay ta vừa đặt trên lôi xích, Trương Phong lại xông tới chặn ta lại, vẻ mặt vô cùng lo lắng: "Hành lý của ta có thể kiểm tra một mình được không?"

Đương nhiên ta đương nhiên không đồng ý, con gái nhà người ta đều không quan tâm chuyện riêng tư của mình, một thằng bé con có cái gì phải ra vẻ chứ, hơn nữa vừa rồi không phải là không có vấn đề sao?

Trương Phong cuống lên, ghé vào tai của ta khẽ nói: "Ta có một chút sở thích kỳ quái, Tiểu Nhược không biết."

Trong nháy mắt ánh mắt ta trở nên cổ quái, hắn vội vàng giải thích không phải như ta nghĩ. Ta vô tội tỏ vẻ mình cái gì cũng không nghĩ, hắn cũng không thèm đánh nhau với ta, cầu xin ta tự mình kiểm tra hành lý của hắn.

Ta ho khan hai tiếng, xách hành lý đi đến một gian phòng bên cạnh, Trương Phong vội vàng rống to đi theo tới.

"Trương tiên sinh, ngươi có ý gì?" Khuôn mặt uyển chuyển đỏ bừng, chặn đường của ta: "Mọi người chúng ta đều kiểm tra hành lý, dựa vào cái gì mà hắn có thể qua một bên kiểm tra. Chẳng lẽ trong hắn có bí mật gì không thể cho người khác biết, mà Trương tiên sinh ngươi muốn bao che hắn?"

Ta nhất thời á khẩu không trả lời được, dù sao làm như vậy quả thật có chút quá tức giận, chỉ là nhìn dáng vẻ Trương Phong ta cũng không để cho hắn thất vọng, ở trước mặt nữ hài yêu duy trì ấn tượng tốt đẹp này hắn cũng không có sai.

Trương Phong lập tức đứng ra bênh vực ta, nhỏ giọng nói với Tằng tiểu thư: "Tằng tiểu thư ngài hiểu lầm rồi, chỉ là trong này ta có chút chuyện không muốn cho Tiểu Nhược nhìn thấy."

Ta đau đầu nhéo nhéo mi tâm: "Như vậy đi, để Trần cảnh viên, còn có Tằng Uyển vào, như vậy được không?"

Thấy ta nhượng bộ, từng dịu dàng hừ một tiếng buông cánh tay xuống. Tần Nhược lo lắng nhưng cũng không nghĩ nhiều, ta lúc này mới tiếp tục đi về hướng sảnh bên kia, bọn Trần đội trưởng cũng vội vàng theo sau.

Xoạt xích được kéo ra, tầng trên là túi da rất bình thường, còn có một ít vật bảo vệ là da, nhìn ra được sự tinh xảo của Trương Phong.

Chỉ là phía dưới cùng của bao du lịch còn có một cái rương gỗ dài hai mươi công, mười công phân cao thấp, tay của ta đặt ở trên rương ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trương Phong, con mắt của hắn tựa hồ dính vào trên cái rương gỗ, thần sắc có chút lúng túng, nhưng cũng có chút cuồng nhiệt.

Ta không khỏi hiếu kỳ, rốt cuộc trong này đang có trò gì vậy?

Lúc đầu ta tưởng là đồ dùng cho người ta, con trai mà có chút sở thích đặc thù cũng vô cùng bình thường, nhưng bây giờ xem ra không phải. Không nói đến vẻ mặt Trương Phong cổ quái, mà nói cũng không ai lại đem đồ chơi tình thú đó đặt vào hộp gỗ cũ kỹ như vậy chứ?

Ta không chú ý tới thần sắc của hắn nữa, mà mang hộp gỗ đặt ở trên bàn đại sảnh. Sau khi đánh được sự đồng ý của hắn ta cẩn thận mở ra, không nghĩ tới vừa mở ra, thiếu chút nữa là không trợn tròn mắt.

"Đây là đặc thù ngươi không muốn để Nữ Nhi của ta biết về... ưa thích?" Không thể trách ta thiếu chút nữa không nói được, đồ vật trong này cổ quái quá, bình thường cũng rất bình thường, chỉ là người bình thường quả thật không biết thu thập đồ vật như vậy.

Trương Phong gãi gãi đầu, vẻ mặt ngây ngô lúc này lại càng hiếm thấy: "Ta cũng không biết vì sao, chỉ thích thu thập mấy thứ đồ chơi nhỏ cổ quái này thôi, trước kia huynh đệ từng ở chung với nhau lại đặc biệt không chịu nổi, sau đó còn làm ầm ĩ nữa, cho nên ta sợ Tiểu Nhược cũng không thích nên mới lén lút thu thập. Cái đó, xin ngài đừng nói cho Tiểu Nhược biết."

Ta không nói gì nhẹ gật đầu, nói thật những thứ trong hộp gỗ này cộng lại chưa hẳn có giá cả hộp gỗ này.

Bên trong đúng là một ít quả cầu thủy tinh, đá tảng, miếng sắt sáng lập lòe, thậm chí còn có một miếng sắt làm rỉ sét, ta thật sự không rõ mấy thứ hắn cất giấu này ở đâu, mấy thứ này cũng không có điểm chung a?

Nghe xong câu hỏi của ta, Trương Phong ngượng ngùng nói điểm chung lớn nhất của mấy thứ này chính là mấy thứ đồ cũ, càng già càng tốt, ví dụ như quả cầu thủy tinh này là thứ mà thế hệ trước hắn lưu lại khi nó còn nhỏ, đá, mảnh sắt đều là tìm kiếm ở trong kiến trúc cũ cả.

Sau đó hai mắt hắn sáng lên, giơ lên vó ngựa nói với ta: "Ngươi xem, nghe nói vó ngựa này được làm ra từ một thớt ngựa mấy trăm năm trước, có thể nói là đồ cổ!"

Ta không nói gì mà chỉ nhìn cái móng sắt đã rỉ sét một nửa này, thật sự không muốn nói cái gì quá kích thích người ta.

Coi như điểm móng ngựa này được làm từ một con ngựa đầu tiên trong thiên địa, nó chỉ là một miếng sắt, được đặt trong viện bảo tàng để thế nhân nhìn xem lịch sử phát triển của thiết khí...

Nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, cái để ý chắc không phải giá trị của móng ngựa này, hắn thật sự thích thứ đồ chơi rẻ tiền như vậy.

Kiểm tra hành lý mọi người xong, ta lệnh mọi người trước không cần mang hành lý về, trước mắt ta không nhìn ra chỗ nào cổ quái, nhưng cũng không cam đoan là âm linh cất giấu quá sâu!

Trần đội trưởng lôi ta ra một bên hỏi ta thế nào, ta lắc đầu nói tất cả đều rất bình thường, không xác định được Âm Linh rốt cuộc là từ chỗ nào túa ra.

"Trương tiên sinh, ngươi vẫn quên hành lý của hai người." Trần đội trưởng chỉ lên lầu.

Ta bừng tỉnh đại ngộ vỗ vỗ đầu, quả thật, Đường Bình và Vương Kinh Lâu đều đã chết hết, nhưng hành lý của bọn họ vẫn còn, hơn nữa Âm Linh đầu tiên làm khó dễ bọn họ, như vậy hành lý của bọn họ khả năng có vấn đề càng lớn!

Ta lập tức bảo Tiểu Cát mang theo hai người bọn Tiểu Bình đem hành lý của hai người xuống, một mình rúc vào trong đại sảnh chậm rãi kiểm tra.

Kiểm tra xong ta có chút thất vọng, bởi vì hành vi hai người này đều ít ỏi đến không có khả năng có gì cổ quái, nói trước với Đường Bình, chỉ có mấy bộ y phục, và một ít đồng hồ cao cấp như trước đó còn có tay nghề, mà Vương Kinh Tốn càng đơn giản, ngoại trừ quần áo hắn cái gì cũng không mang theo.

"Vẫn chưa có sao?" Trần đội trưởng không biết lúc nào đã đi tới.

Ta thất vọng thở dài, sau đó đứng dậy vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Bất kể thế nào, Âm Linh đều là tồn tại, ta trước tiên chuẩn bị một chút, có thể bắt nó được không nói trước, ít nhất không thể xảy ra chuyện gì nữa."

Trần đội trưởng cũng đồng ý gật đầu.

Ra khỏi đại sảnh, ta đi lòng vòng khắp nơi hẻo lánh trong đại sảnh, thỉnh thoảng dán linh phù lên, bởi vì không mang gì, trước mắt cũng chỉ có thể làm được như vậy. Ngày mai ta phải ra ngoài thu mua đạo cụ, chỉ bằng mấy thứ này trên người ta phỏng chừng cũng không đủ âm linh chơi.

"Ngươi đang làm gì?" Giọng chất vấn chói tai vang lên trong đại sảnh, ta cho là Tần Nhược nhìn thấy động tác dán lên lá bùa của ta chất vấn.

Nhưng không ngờ vừa quay đầu lại lại thấy Tần Nhược Chính bóp lấy váy của mình đẩy về phía Tằng Uyển phát khổ, bộ dạng sống đó giống như từng uyển chuyển nợ nàng mấy trăm vạn...

Đệ nhất thiên bát linh bát thập lục cao nhân bị căn thù.

Trương Phong đang lôi kéo vẻ mặt khó xử nói gì đó, sắc mặt từng uyển chuyển không tốt, đỏ bừng bừng, cũng không biết là bị chọc hay là xấu hổ nữa.

Ta nhíu nhíu mày, thầm nghĩ tên Tần Phi này nếu như không hiểu chuyện thì lúc này là vì cái gì mới có thể trở thành như vậy.

Ta đi về phía bọn họ, còn chưa đi đến đã thấy Tần Nhược kéo váy của mình hướng về phía trước uyển chuyển lớn tiếng nói: "Đây là váy do ngoại quốc thiết kế, ngươi biết món đồ quý giá không? Chỉ có quần áo như vậy mà ngươi mặc cả đời cũng không đủ mua cho ta một bộ, ngươi nói xem, bây giờ sau khi cắt móng tay của ngươi, ta còn mặc kiểu gì?"

Tiểu Uyển đứng tại chỗ không nói lời nào, tuy rằng tức giận đến đỏ bừng nhưng vẫn không nói nên lời. Tần Nhược vẫn không chịu bỏ qua nhìn nàng hô to, chất vấn nàng ta có biết y phục của nàng ta quý như thế nào không.

"Sao lại thế này?" Ta đi tới bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, nhìn về phía bọn Tần Nhược Nghiệp.

Doãn Tân Nguyệt thở dài, sau đó nói đơn giản một lần. Hóa ra nếu Tần Nhược thực sự không chịu nổi đứng trong đại sảnh chờ đợi, nhớ tới lúc mình đi bên giường thấu phong, vừa vặn lúc này hắn cũng uyển chuyển đứng dậy không biết định làm cái gì. Hai người trong lúc đứng dậy không cẩn thận đụng phải, kết quả lại trở thành bộ dáng như bây giờ.

Doãn Tân Nguyệt bĩu môi nói tay của Tằng Uyển thật ra là đụng phải váy của Tần Nhược, căn bản cũng không tạo thành ảnh hưởng gì, mặc vào chắc chắn vẫn có thể mặc được, nếu thật sự phải bồi thường thì phải nói, lớn tiếng ồn ào như vậy cũng không biết vì sao.

"Ta nói chuyện với ngươi chẳng lẽ là câm điếc?" Tần Nhược Y thấy

Vô uyển không nói lời nào, khí thế càng thêm hung hăng, trực tiếp đưa tay nắm cánh tay của Tằng Uyển.

Tằng Uyển vung tay chặt đứt cánh tay của Tần Nhược, lạnh lùng hỏi xem Tần Nhược muốn giải quyết như thế nào.

"Giải quyết, với bộ dạng nghèo kiết hủ lậu này của ngươi thì giải quyết thế nào đây? Ngươi chịu nổi sao?" Tần Nhược khinh bỉ nhìn Tằng Uyển, con mắt vốn ghét bỏ sắp lật lên trời rồi.

Trong lòng ta cảm thấy cổ quái, lúc ở Mệnh Quan Thiên loại người này, Tần Nhược sao còn có thể bởi vì chuyện như vậy làm ầm ĩ? Chẳng lẽ nàng thật sự không lo lắng.

Tằng Uyển cũng cười lạnh một tiếng: "Ngươi kéo ta bộ dáng muốn bồi thường, lại nhất định bồi thường ta không nổi, vậy rốt cuộc ngươi muốn bồi thường làm gì? Chẳng lẽ là vì hét hai câu để người khác biết váy của ngươi quý tới cỡ nào? Mục đích của ngươi đạt được rồi, ta hiện tại biết váy của ngươi quý cỡ nào, sao, hài lòng chưa?"

"Xì xì..." Doãn Tân Nguyệt nhịn không được bật cười.

Tần Nhược quay đầu lại trừng mắt với nàng, tuy nhiên Doãn Tân Nguyệt lại không sợ nàng, cười ha hả nói: "Ngươi nói xem ngươi muốn thế nào, nếu như tóm được cơn giận trong lòng cũng không còn gì nữa, nếu muốn bồi thường thì cũng phải nói luôn cho ngươi một con số chứ, như vậy Tằng tiểu thư cũng biết có đền nổi không?"

Thấy Doãn Tân Nguyệt giúp hắn nói chuyện, sắc mặt Tần Nhược càng tối hơn, Trương Phong vừa định nói gì đó liền kéo nàng lại, sau đó ngượng ngùng nói: "Tiểu Nhược Tinh thần khẩn trương cao độ thì sẽ như vậy, thật xin lỗi, các ngươi không cần so đo với nàng."

"Trương Phong, ngươi nói cái gì đó?" Tần Nhược hất tay Trương Phong ra, ánh mắt nhìn hắn tựa như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Ta khoát tay bảo bọn họ đừng náo loạn, mặc kệ là chuyện gì cũng chờ chuyện nơi đây giải quyết xong đã, không thì có thể sống sót hay không cũng khó nói.

Tần Nhược há hốc mồm, cuối cùng cũng không nói gì, tức giận ngồi xuống trút giận lên Trương Phong. Trương Phong thì lại rất tốt tính, luôn dỗ dành Tần Nhược, cho dù Tần Nhược đối với hắn động thủ động cước cũng không mất kiên nhẫn chút nào.

Bị bọn hắn làm náo loạn như vậy ta cũng không còn tâm tư, dù sao lá bùa cũng dán xong rồi, đêm nay chỉ có thể như vậy mà thôi.

Ta dặn Lý Ma Tử chăm sóc Doãn Tân Nguyệt, lại bảo Trần đội trưởng đừng để cho bọn họ nháo sự, liền ngồi xổm bên cạnh thi thể Vương Bật.

Âm khí trên thi thể Vương Kinh Lâu nặng hơn âm khí trên thi thể Đường Bình, chẳng lẽ oán khí Âm Linh tăng thêm?

"Ồ?" Ta lật thi thể Vương Kinh Lâu, vết thương trên cổ hắn khiến ta chú ý.

Vết thương này rõ ràng là bị cưỡng ép kéo mà thành, không khác biệt lắm so với Đường Bình, nhưng mà tại một vòng này bên cạnh miệng vết thương lại có một khối nhỏ màu đen mơ hồ.

Ta vội vàng đưa tay nắm một khối nhỏ đồ vật này vào trong tay, đưa lên mũi ngửi, đáng tiếc sau khi bị máu tiêm nhiễm chỉ có một mùi máu tươi.

Mặc dù không phát hiện được gì trên thứ này, ta vẫn cẩn thận dùng túi mật để giữ nó lại.

Ta xác định món đồ chơi này là Âm Linh đã để lại trên thi thể Vương Kinh Lâu, bởi vì tính cách Vương Kinh mặc dù không được tốt lắm, nhưng mặc lại rất chú ý, vừa nhìn đã biết là tinh anh thương trường. Không, phải nói là một người trong thời khắc khắc khắc chuẩn bị dùng trạng thái tốt nhất đi gặp lãnh đạo.

Cho nên trên người hắn không nên có một khối đồ vật màu đen như vậy, bằng không đã sớm bị hắn phát hiện.

"Có phát hiện gì không?" Trần đội trưởng không biết lúc nào đã bu lại, nhìn chằm chằm túi nhựa cây hỏi.

Ta ừ một tiếng, sau đó nói cho hắn biết cũng không phải là phát hiện gì lớn, chỉ có thể nói sau này có thể sẽ dùng đến.

Trần đội trưởng có chút ngượng ngùng nói loại chuyện này hắn cũng không giúp được cái gì, để ta có cái cần nhất định phải nhắc tới, bằng không hắn áy náy.

Ta cười ha hả nói: "Vừa hay, ngày mai ta phải ra ngoài làm ít đồ, ngươi phải đi theo ta!"

Thành Dương ta còn chưa từng tới, không có người quen ở nơi này đi theo thì hai mắt tối sầm. Trần đội trưởng lại là là đồng minh của ta, những người khác không nói, nhưng ở các nơi của Dương Quốc khẳng định là đã sớm quen rồi, ta nghĩ đi đến đâu thì hắn cũng tiết kiệm không ít việc.

Không ngờ Trần đội trưởng cũng không đồng ý ngay lập tức, mà là hỏi có phải là hắn muốn làm cái gì hay không.

Thấy hắn giữ kín đáo nhắc tới ba chữ "Phương diện" kia, ta có chút buồn cười, bất quá vẫn là nói cho hắn biết đúng là ta cần đi chuẩn bị một chút.

Trần đội trưởng cười hắc hắc: "Cái này ngài bảo ta đi theo không thích hợp, tuy nói ta đối với mặn đối với Dương rất quen, nhưng những người kia nhìn thấy ta cái gì cũng không lấy ra, bọn họ còn sợ chúng ta cố ý câu bọn họ mắc câu."

Khi ta vỗ đầu, cũng vậy, vừa rồi nghĩ đến việc hắn đối với địa phương quen thuộc lại quên đi một điểm quan trọng nhất, trong tay của người bán hàng mà ta muốn tìm kiếm có ít đồ vật không thể thấy hết, đội trưởng đội thám thính này vừa đi bọn hắn phỏng chừng chạy còn nhanh hơn thỏ, đến lúc đó sợ là muốn giỏ trúc múc nước một hồi.

"Vậy làm sao bây giờ? Một mình ta cũng không mò được chỗ tốt." Ta bất đắc dĩ giang tay.

Trần đội trưởng lại mỉm cười: "Cái này dễ thôi, ta giới thiệu cho ngươi, cam đoan ngươi muốn cái gì hắn đều có thể lấy được, chỉ cần ngươi trả nổi tiền."

"Ai da, ngươi còn giao tiếp với loại người này làm gì?" Nhìn bộ dạng này của hắn ta không khỏi trêu ghẹo.

Hắn khoát tay: "Làm nghề này của chúng ta, cùng người các ngành muôn màu muôn hình muôn vẻ đều có liên quan. Người này cũng là ta gặp lúc vụ án, ngươi còn chưa nói lúc ấy hắn làm cho ta rất đau đầu, nếu là hắn nhất định có thể giúp ngươi một tay."

"Ngươi nói như vậy ngược lại là càng ngày càng hiếu kỳ người kia là ai, ngươi nói cho ta nghe một chút, đều là một nghề hỗn tạp, nói không chừng ta còn có thể nhận biết." Ta đứng lên, rửa sạch vết máu trên thi thể vừa mới lật lên, vung tay hỏi.

"Kẻ què Từ Tử." Trần đội trưởng phun ra một cái tên.

Động tác vung tay của ta dừng lại, không dám tin nhìn chằm chằm Trần đội trưởng, mãi đến khi hắn lặp lại lần nữa ta mới biết mình không nghe lầm, hắn nói vậy mà lại bị tật giật.

Có phải ta ngạc nhiên hay không, mà là thanh danh của người này thật sự quá thịnh, xem ra liều mạng với cả nam nhân thương xót! Quả thực chính là hóa thạch sống trong ngành này của chúng ta.

Tên Lương Tử và Từ Tử đã không có bao nhiêu người biết đến, từ lúc hắn vừa mới vào đã đánh cắp cổ mộ và cái bánh chưng hơn ngàn năm, chân trái bị què sau khi tất cả mọi người đều gọi hắn là "Người què" cái biệt hiệu này.

Cũng không phải là cái bánh chưng ngàn năm khó đối phó đến cỡ nào, nhưng lúc đó người bị què mới là vừa vào, thằng nhóc chưa đến hai mươi tuổi lại có thể chế ngự được cái bánh chưng ngàn năm còn bị què một chân, điều này không thể không khiến mọi người bội phục!

Sau đó hắn lại làm rất nhiều chuyện khiến cho mọi người trong vòng khiếp sợ, thanh danh cũng từng chút từng chút một lưu lại. Bất quá người bị què vô cùng kỳ quái, hắn tuy rằng cũng thuộc về chúng ta, nhưng hắn cũng bán ngược một số thứ cổ quái, nhờ hắn ra tay hàng phục âm linh cái giá cực cao, thời gian dài hắn cũng không có danh tiếng.

Đương nhiên đồ vật hắn bán ra vô cùng được hoan nghênh, bất luận là dạng chuyện gì, từ chỗ hắn đi ra so với những người khác thì tuyệt đối cao cấp hơn nhiều, sử dụng cũng thuận tay.

Giá cả cũng vô cùng cao, khó trách vừa rồi Trần đội trưởng nói ta chỉ cần trả được tiền là được!

"Hắn làm sao lại ở mặn được?" Ta nghỉ ngơi nửa ngày mới hỏi ra câu hỏi như vậy. Phải biết rằng lúc trước hắn bị què từ từ biến mất cũng khiến cho không ít đại nhân vật chú ý. Nhưng không có thế lực nào biết hắn ở nơi nào. Dù sao hắn cũng không gây chuyện, mọi người coi như hắn không tồn tại, không nghĩ tới hắn lại có vị mặn!

Trần đội trưởng cười khổ nói hắn cũng không biết người bị què vì sao lại ở nhàn nhạt Dương Dương, lúc ấy cũng là bởi vì đối phương dính líu đến một vụ án buôn bán của một đại tông gia, hai người mới có thể tiếp xúc. Vừa tiếp xúc hắn mới phát hiện người đàn ông bị què này vô cùng khó lường, sau đó hai người cũng không biết tại sao lại ngồi ở chỗ, hắn trở thành bằng hữu của người què, Từ Tử.

Nhưng do hai người bọn họ khác nhau, bình thường rất ít khi nhắc đến công việc, bởi vậy Trần đội trưởng chỉ biết có tiếng xấu rất cao ở chỗ chúng ta mà thôi, nhưng cũng do ta nói muốn mua đồ nên hắn mới nhớ tới kẻ bị tật, bằng không Trần đội trưởng đã trực tiếp đi tìm người què để xử lý chuyện ở đây rồi.

Nhưng hiện tại ta đã nhúng tay vào chuyện này, lấy tính cách của người què Từ phỏng chừng sẽ không ra tay nữa, chỉ có thể trông chờ ở chỗ của hắn kiếm vài thứ có tác dụng.

"Chậc chậc, không đơn giản, không ngờ ngươi lại là bằng hữu của hắn..." Ta không tán thưởng mà nhìn Trần đội trưởng.

Trần Anh ngượng ngùng gãi gãi đầu, sau đó hỏi ta ngày mai đi tìm kẻ bị tật.

"Buổi sáng lúc trễ một chút, ngươi hỏi hắn trước đi, nếu không tiện buổi chiều cũng được, chỉ là ngày mai nhất định phải tìm thời gian gặp ta." Ta nghĩ nghĩ, cảm thấy như vậy ổn thỏa chút, nếu không nếu quấy rầy đến bị què và Từ Tử thì không tốt.

Đầu tiên thiên bát linh thất chương, gỗ đào trăm năm, phù Thanh Linh phù.

Đã có cái tên bị tật xấu Từ Tử này, trong lòng ta cũng yên ổn không ít! Nói thật ta cũng chưa có lo lắng quá mức vấn đề hắn muốn giá quá cao, mấy năm như vậy ta mặc dù tiêu nhiều, nhưng muốn lấy ra một khoản tiền cũng không khó.

Sau khi ổn định tâm lý, ta cũng không tiếp tục làm phiền nữa, ở đại sảnh thu dọn chỗ này rồi nằm ngủ, cũng may buổi tối không có chuyện gì xảy ra. Những người khác ta không biết, dù sao thì ta cũng có một giấc ngủ ngon lành, hôm sau nếu không phải thi thể Vương trương còn ở đây thiếu chút nữa ta đã quên mất nơi này đã chết mất hai người rồi.

Ta cùng đi Trần đội trưởng giữ chặt lời ta nói, vừa rồi hắn đã liên hệ với con bệnh Từ, nói là buổi sáng đều có thời gian đi, lúc nào cũng được. Nhưng khi hắn nói lời này có chút ấp a ấp úng, ta lấy làm lạ hỏi hắn chuyện gì, hắn lúng túng nói: "Hắn bảo ngươi chuẩn bị đủ tiền bạc..."

"Thì ra là cái này, ngươi yên tâm đi, ta biết quy củ của nó." Ta mỉm cười, nhưng cũng không để nó trong lòng.

Trần đội trưởng vẫn không yên lòng mà nói với ta, đây cũng không phải là một con số nhỏ, nếu như không lấy ra được bị kẻ què tử Từ Oanh trục xuất ra ngoài, lần sau lại muốn tìm hắn thì khó. Ta vẫn cứ khiến hắn yên tâm, sau đó không nói thêm gì nữa, đã từng ăn điểm tâm cảnh giới mua được từ bên ngoài, lại dặn dò Lý Ma Tử và Tiểu Cát vài câu rồi chuẩn bị xuất phát.

"Cái kia... cỗ thi thể này ta bảo người ta kéo đi chứ? Hiện tại nhiệt độ không thấp, nếu đặt xuống nữa sợ là sẽ có mùi." Sau khi đi vệ sinh, Trần đội trưởng cau mũi nói.

Ta thấy thi thể Vương Kinh Kinh cũng không có bao nhiêu tác dụng liền đồng ý, Trần đội trưởng lập tức gọi mấy người đem thi thể thu hồi, thi thể bị kéo đi sắc mặt cũng tốt không ít.

Bởi vì phải đi gặp kẻ què Từ, cho nên Trần đội trưởng không dùng xe ngựa, chúng ta tìm một chiếc xe cho thuê liền đi thẳng đến phía đông Dương thị.

Đến nơi ta hơi kinh ngạc, không ngờ chợ Dương lại có chỗ như vậy, tốt xấu gì những người tham gia du lịch hàng năm cũng tạo ra không ít điểm dày đặc, sao nơi này lại như xóm nghèo?

Trần đội trưởng cười giải thích toàn bộ nơi ở này đều là của một vài lão nhân, bọn họ không muốn chuyển đi, hơn nữa kiến trúc nơi này cũng đã nhiều năm rồi, chính phủ cũng không tiện phá huỷ nên giữ lại, chuyên gia còn nói căn nhà này rất có giá trị giữ lại.

Ta nhìn lướt qua phát hiện đúng là nó nói giống như vậy, vì thế liền gật gật đầu: "Kẻ què từ từ ở nơi này sao?"

"Ừ, nghe ý của hắn là cảm thấy nơi này thanh tịnh." Trần đội trưởng vừa đi trước dẫn đường, vừa quay đầu nói với ta.

Thanh tịnh?

Ta xem xét hoàn cảnh chung quanh, đây không phải là thanh tĩnh đâu, buổi tối mọi người không có lá gan chút nào cũng không dám đi về phía này. Nhưng thật ra rất thích hợp với hắn, không chỉ có một số tiểu quỷ cùng giải buồn với hắn một lúc.

Trần đội trưởng đứng ở trước một căn phòng thấp cũ kỹ, đưa tay gõ cửa.

"Vào đi." Âm thanh khàn khàn trầm thấp từ phía sau cửa truyền tới, nghe giọng nói này người tựa hồ đang đứng ở đằng sau cửa, ta không hiểu rõ vì sao hắn không trực tiếp mở cửa?

Trần đội trưởng đưa tay đẩy cửa, trước đó còn thấp giọng dặn dò ta một câu: Thái độ cung kính một chút, tính tình của hắn có chút cổ quái!

"Tiểu tử ngươi nói ai thái độ kỳ quái?" Cửa vừa mới đẩy ra, chúng ta còn chưa kịp đi vào, một tiếng gầm đã truyền ra, Trần đội trưởng có chút xấu hổ cười cười.

Ta giương mắt nhìn lại, chỉ thấy một lão nhân lưng còng, trên mặt tất cả đều là dấu chấm năm già, tối thiểu tám chín mươi tuổi đứng ở phía sau cửa, hắn giáo huấn Trần đội trưởng dừng lại một chút, không nhìn tới chúng ta liền quay người vào phòng.

Trần đội trưởng lôi kéo theo ta, bước chân nhanh chóng nhưng vẫn không quên đóng cửa lại.

"Từ lão, đây chính là thương nhân âm vật đầu tiên mà ta nói với ông, Trương Cửu Lân Trương đại sư, hắn tìm ngài có chút việc, các ngươi trò chuyện, ta ra ngoài canh cửa." Trần đội trưởng nhanh chóng giới thiệu ta cho người tật xấu, sau đó chạy như chạy trốn, ta trợn mắt há hốc mồm.

Không phải là bằng hữu sao, sao lại giống như gặp quỷ vậy?

Tên què Từ lạnh lùng cười một tiếng: "Chậc chậc, tìm hắn ta đi đào cổ mộ từ cửa sau giống như muốn đào mộ tổ tiên vậy."

Ta không nói gì nhìn con người què một cái, tìm cảnh báo đi cửa sau hay là đào cổ mộ, thật may mà ngài có thể nghĩ ra được, nếu ta là Trần đội trưởng thì chạy càng nhanh hơn.

Cũng may còn có người què, Từ Đô không để ý đến ta, chỉ oán giận một câu Trần đội trưởng rồi bĩu môi hỏi ta cần cái gì.

"Gốc đào trăm năm trở lên, mười tờ Khu tà phù thượng thanh tà và một vũ khí tiện tay." Ta đơn giản báo mấy món, nếu như đối phương không phải kẻ què, ta mua có thể chỉ là muối, máu chó là trò vặt trừ quỷ. Nhưng nếu là hắn, vậy không bằng trực tiếp lấy một món binh khí tiện tay, còn về gỗ đào và linh phù chủ yếu là để người khác phòng thân.

Tên què Từ Ngôn lúc này mới đưa mắt đánh giá ta một chút: "Trên người của ngươi không phải có vũ khí sao?"

Ta kinh hãi, không ngờ hắn lại có thể nhìn ra Vô Hình Châm? Vô Hình Châm đương nhiên là tốt, bất quá lần này Âm Linh khiến ta có cảm giác nguy cơ, cho nên ta mới dự định chuẩn bị nhiều hơn.

"Ha ha, ta không có hứng thú với vũ khí của ngươi, ngươi đã muốn một vũ khí thì cứ đi theo ta, chỉ cần ra giá thì đảm bảo sẽ không làm ngươi thất vọng." Tên què cười trừ, run rẩy đứng lên, đi về phía sau nhà.

Ta cũng lập tức đứng dậy đi theo, thì ra phía sau căn nhà này còn có một nhà kho nhỏ, tuy nhiên đồ vật bên trong lộn xộn như là rác rưởi, ngay cả chân cũng không biết thả ở đâu.

Thế thì ta đứng ở cửa không đi vào, nhìn người què từ từ tìm kiếm trong đống đồ vật, tưởng là một lão nhân tìm kiếm Hoang.

"Có rồi!" Nó đột nhiên kêu một câu, sau đó giơ tay lên liền đem thứ gì đó ném qua bên cạnh ta.

Ta cuống quít tiếp được, nhưng lại phát hiện trong tay là một quả cầu đen thui to cỡ nắm tay trẻ con, thoạt nhìn không có gì đặc thù.

"Cái này?" Ta ngờ vực nhìn chằm chằm quả cầu, người què mím môi để ta quán chú linh lực vào.

Ta nửa tin theo lời hắn nói làm, quả cầu đen đột nhiên phát ra một tiếng xì, sau đó một luồng ánh sáng màu trắng từ trên quả cầu đen lan ra. Thấy nó có phản ứng, ta tiếp tục dùng linh lực thúc dục quả cầu đen, màn hào quang màu trắng càng lúc càng lớn, thẳng đến khi bao trọn cả kho hàng.

Cùng lúc đó ta cũng cảm thấy mất hết sức lực, vội vàng thu linh lực, màn hào quang biến mất không thấy gì nữa, hắc cầu lại trở nên bình thường.

"Đây là cái quái gì?" Ta kinh hãi nói, quả cầu đen này tốc độ hấp thu linh lực cũng quá nhanh đi, chỉ bằng màn hào quang vừa mới làm ra lớn như vậy ta phỏng chừng không thể chống đỡ nổi một phút.

Tên què từ không nỡ nhìn chằm chằm vào hắc cầu: "Cái đồ chơi này là ta tìm được khi còn nhỏ, có lịch sử không rõ, ta đã gọi nó là hắc cầu! Hắc hắc, ngươi đừng nhìn dáng vẻ nó đen tuyền, tác dụng cũng không nhỏ, ngươi chỉ cần dùng nó để bao phủ âm linh, mặc kệ nó có thực lực cường đại ở trong màn hào quang thì cũng chỉ có thể phát huy ra được một nửa, không sao chứ?"

Ta khiếp sợ nhìn chằm chằm vào hắc cầu trong tay, không nghĩ tới thứ đồ chơi này lại có tác dụng lớn như vậy? Hơn nữa, vừa lúc thích hợp cho ta dùng bây giờ.

Âm Linh trong biệt thự rốt cuộc có cấp bậc gì ta còn chưa rõ, nhưng mặc kệ nó là Quỷ Tiên hay là Quỷ Đế, nếu chỉ phát huy được một nửa thực lực ta đối phó vẫn là dễ dàng, cho dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi một phút cũng đã đủ...

"Thích ư? Thích thì đưa tiền đi." Người què giơ tay ra đoạt lấy quả cầu đen, dáng vẻ rất sợ ta đi cướp.

Ta nhếch miệng hỏi hắn bao nhiêu, hắn vươn một bàn tay ra, năm ngón tay mở ra quơ quơ trước mắt ta, ta thử thăm dò hỏi: "Năm vạn?"

Hắn khinh bỉ nhìn ta một cái, ta lập tức hỏi hắn có phải là năm mươi vạn hay không, thấy hắn vẫn không có động tĩnh, ta gọi ra: "Ta đi, ngươi cướp tiền này, hắc cầu như vậy ngươi muốn năm trăm vạn?"

"Thích mua hay không mua." Hắn trừng ta một cái rồi xoay người rời đi, xem ra là muốn trả hắc cầu về lại.

Ta lập tức kéo hắn lại: "Ta chưa nói là không mua, chỉ có thể rẻ hơn chút không?"

"Tôn tử của Trương Diệu Dương sẽ thiếu tiền sao?" Hắn trừng mắt nhìn ta: "Không mặc cả, cọ xát không mua thì thôi."

Ta thấy hắn biết thân phận của ta cũng hiểu được giá tiền này không thể tiếp tục nói nữa, mặt đen liền chuyển khoản cho hắn, lúc này mới ôm quả cầu đen đi thẳng đến đại môn.

Người què từ phía sau ta đưa tới thanh phù hỏi ta với gỗ đào trăm năm có muốn hay không? Ta cũng không muốn để ý đến ông ta, quả cầu đen đã bảo ta chảy máu lớn rồi, lại thêm hai thứ ta cũng không cần xử lý Âm Linh gì cả, cứ trực tiếp ăn xin đi.

"Chậc chậc, người trẻ tuổi kia tiêu chút tiền này còn keo kiệt, được, hai thứ đó ta tặng miễn phí cho ngươi." Người què giọng điệu có vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Vốn là nghe nửa câu đầu suýt chút nữa là ta phát nổ, cái gì gọi là ít tiền? Mặc dù ta kiếm nhiều, nhưng bởi vì có gia gia dặn dò ta luôn luôn tích đức hành thiện khắp nơi, năm trăm vạn này đã rất đau lòng rồi, hiện tại cứ như vậy đưa ra ngoài, hắn lại còn ghét bỏ? Nhưng sau khi nghe được nửa câu sau, ta lập tức xoay người cười để hắn không thể chơi xấu, vội vàng đem hai thứ kia lấy ra.

Những người khác ta không biết, nhưng cây đào và linh phù bị tật giật này khẳng định đều là đồ tốt, không nên ngu ngốc mà coi thường, coi như cho ta năm trăm vạn kia thu chút lợi tức.

"Chờ đấy!"

Tên què từ từ vứt lại một câu rồi đào móc ở trong một đống đồ vật a, móc cả buổi hai thứ như là ném rác cho ta, sau đó trực tiếp đánh ta ra phía ngoài, nói hắn lỗ lớn rồi.

Nói thật nếu không phải hắn tuổi tác thật sự là quá lớn, ta nhất định sẽ lên cho hắn một quyền, hắn gọi là lỗ lớn, vậy ta thì sao? Không phải thua thiệt nhiều hơn sao?

Mua được đồ vật ta cũng không muốn nói nhảm cùng hắn, không cần hắn oanh ta liền vội đi ra ngoài, ai biết lúc sắp đi tới cửa hắn lại kéo ta trở về.

Ta lập tức ôm chặt đồ vật trong ngực cảnh giác nhìn hắn, sợ hắn đổi ý.

"Thứ lão tử bán đi sẽ không cầm về nữa, bộ dạng phòng trộm này của ngươi là làm gì?" Hắn trừng mắt ta một cái, sau đó cũng không đợi ta nói cái gì, không ngờ lại hòa hoãn giọng điệu nói: "Tiểu Tôn tử Trương gia, đừng quên ngươi ở nơi nào."

Nói xong hắn liền đuổi ta ra ngoài cửa, chờ một tiếng cửa đóng lại ta mới kịp phản ứng, hô to hỏi hắn những lời này là có ý gì? Nhưng sau cửa chậm chạp không có truyền đến hồi đáp, ta biết hắn sẽ không trả lời.

Đầu tiên thiên bát linh thứ tám, khe hở có âm linh.

"Thế nào? Có tìm được thứ mình muốn hay không." Trần đội trưởng không biết từ góc nào đi ra, lôi kéo hưng phấn hỏi.

Ta quỷ dị nhìn hắn một cái, làm sao cảm giác được hắn có chút hưng phấn khó hiểu?

Trần đội trưởng cười hắc hắc nói hắn vừa mới nhìn thấy động tĩnh trong phòng, chắc là đồ ta muốn, chỉ là không biết ta có cầm được hay không, dù sao người bị tật giật cũng là ma cà rồng nổi danh.

"Không sai, lão gia hỏa kia chính là một Hấp Huyết Quỷ!" Vừa nghĩ tới việc giao ra năm trăm vạn ta liền thịt đau, bất quá nghĩ đến công năng của quả cầu đen, ta cảm giác cũng đáng giá cái giá này.

Trần đội trưởng đen mặt, xắn tay áo định đi tìm hắn lý luận: "Hắn không phải là người làm khó ngươi không bán đồ cho ngươi chứ? Không được, ta phải đi vào hỏi hắn một chút, đây chính là vụ án của ta, hắn đừng có quấy rối ta."

"Ha ha, yên tâm, quý là đắt, nhưng ta vẫn mua được." Ta gật đầu với Trần đội trưởng: "Trở về đi, hôm nay cần bố trí vào ban ngày."

Trần đội trưởng kinh ngạc nhìn ta, một bộ dáng không thể tin nổi ta có thể ra giá được, ta cũng không nói thêm gì, chỉ quay đầu đi về, hắn cũng không hỏi vội vàng đi theo.

Bọn ta trở về theo đường cũ, trên đường thuận tiện mua một ít đồ ăn, trong tình huống này cũng không có khả năng có người có tâm tư nấu cơm, về phần hộp cơm ta ăn mấy bữa cũng đã chán rồi, không bằng cứ ăn chút đồ ăn vặt cho sảng khoái đi, hơn nữa đồ ăn vặt càng dễ dàng để cho bọn họ mang vào phòng.

Lúc trở lại biệt thự ta chỉ cảm thấy đại sảnh đặc biệt yên tĩnh, vừa nhìn mới phát hiện ngoại trừ tiểu Cát ra những người khác đều đang ngủ, xem ra tối qua một đám cũng không dám ngủ!

Trần đội trưởng liếc nhìn Tiểu Cát một cái, để hắn cũng đi nghỉ ngơi, Tiểu Cát cũng không có cự tuyệt, bởi vì chúng ta đã trở về, ít nhất có người thay thế trông coi.

"Cần ta làm gì không?" Trần đội trưởng thấp giọng hỏi, sợ quấy rầy một đám người đang ngủ.

Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn cho hắn cũng đi nghỉ ngơi, hắn mở to hai mắt nói hắn không có việc gì, ta chỉ chỉ vào nhãn cầu phiếm hồng của hắn, đêm qua ngủ không nhắm mắt hẳn cũng chỉ có hắn.

Hắn ha hả cười nói mình làm cảnh báo nhân dân, mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng là bình thường, bảo ta không cần quan tâm đến hắn.

Ta lắc đầu: "Âm linh am hiểu nhất chính là từ uy hiếp của người, trước kia ngươi đối phó đều là tội phạm của Nhân loại, cho nên chỉ cần lên tinh thần là được, nhưng Âm Linh có thể từ những nơi yếu ớt nhất của ngươi xuống tay, đến lúc đó ta còn phải phân tâm chiếu cố ngươi! Được rồi, ban ngày cũng sẽ không có chuyện gì, ngươi tranh thủ thời gian đi nghỉ ngơi đi."

Trần đội trưởng thấy ta nói như vậy cũng không kiên trì nữa, ăn vào rồi ngủ luôn, nhìn dáng vẻ vừa nhắm mắt đã ngủ, ta có chút buồn cười, người này thật đúng là cậy mạnh, rõ ràng đã mệt đến mức này rồi.

Bọn họ đều đã ngủ, ta ngồi ở một bên không nhúc nhích, trong đầu quanh quẩn câu nói cuối cùng của Từ Tử: Chớ quên mình đang ở đâu...

Hắn rốt cuộc là có ý gì?

Ta bóp mi tâm, suy nghĩ hồi lâu cũng không rõ, cuối cùng đành phải buông tha. Tối hôm nay còn có một trận đánh cứng muốn đánh, ta cũng không thể phân tâm ở những chuyện khác.

Nghĩ tới đây ta bắt đầu đứng dậy đi tới đi lui trong đại sảnh, thỉnh thoảng ở một góc đi ngược một lát, chừng một giờ sau ta phủi tay, nhìn đại sảnh hài lòng gật gật đầu.

Sau đó ta cũng nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, đại khái buổi trưa tất cả mọi người đều tỉnh.

"Nếu tất cả mọi người đã tỉnh, ta cũng nói một chút an bài buổi tối." Ta hắng giọng một cái.

Tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn chằm chằm vào ta, ta cũng không đánh mắt hổ với bọn họ, trực tiếp móc từ trong ngực ra Thanh Khu tà phù lấy từ trong người Từ Tử ra: "Tối nay mỗi người một căn phòng, ta sẽ đem cái phù chú này dán ở trên cửa, vô luận bên ngoài xảy ra chuyện gì, các ngươi đều không thể mở cửa, lại càng không thể lấy được phù chú ra, hiểu chưa?"

"Hiểu là hiểu rồi, dù là Trương tiên sinh ngài đây là thủ phạm nhân giết người hay là bắt quỷ đi?" Tần Nhược nhìn phù chú trên tay ta, đôi mắt tràn đầy nghi vấn.

Ta quét mắt nhìn nàng một cái cũng lười giải thích thêm, loại chuyện này một khi mở đầu là không được rồi, ta cũng không muốn ở đây thảo luận những sự kiện kỳ dị với bọn họ.

Thế thì ta chỉ lạnh lùng nói với họ nếu không muốn chết thì làm theo.

Tần Nhược còn muốn nói thêm gì nữa nhưng bị Trương Phong kéo lại, ta ra hiệu cho Trần đội trưởng mang thức ăn được mua đến phân phát cho mọi người, sau đó nói cho bọn họ đây là bữa trưa và bữa tối hôm nay. Sau bữa trưa năm bữa cơm tất cả mọi người đều phải ở trong phòng, vô luận phát sinh chuyện gì cũng không được đi ra, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Tần Nhược vẫn không nhịn được hỏi nàng có thể cùng một phòng với Trương Phong không, ta cự tuyệt, hiện tại Âm Linh hình thức tìm kiếm một ngày một mục tiêu, ta để cho bọn chúng tách ra là vì vạn nhất ai là mục tiêu công kích của Âm Linh, ta cũng có thể cứu trợ kịp thời một chút, sau đó cũng có thể nhìn ra vấn đề xảy ra ở chỗ nào, nếu hai người một phòng thì không được.

Nàng ta nhếch miệng rõ ràng là không vui, nhưng thấy không có ai phản đối nàng ta cũng không tiện nói gì.

Lúc chiều không có việc gì làm, ta cùng mọi người ở bên ngoài một lát. Ba người chúng ta ngày đầu tiên ở lại, tốt xấu còn ra ngoài chơi một chuyến, những người khác là từ sau khi vào nơi này chưa từng ra ngoài lần nào, cho nên cần phải để bọn họ ra ngoài hít thở không khí!

Tuy nhiên ta cũng không để bọn họ đi xa, chỉ đi dạo chung quanh biệt thự một vòng, cho dù ba người kia vẫn rất hưng phấn, ngay cả Tằng Uyển luôn luôn lạnh lùng cũng lộ ra dáng vẻ hưởng thụ.

Cũng đúng, dù sao ở trong phòng vừa xảy ra chuyện hai ngày nay, bọn họ có hành vi như vậy cũng không kỳ quái.

Đi dạo hai ba giờ đồng hồ ta đã dẫn bọn họ về biệt thự, sau đó an bài bọn họ vào phòng, Lý mặt rỗ muốn ở lại giúp ta, bị ta cự tuyệt. Từ thủ pháp của Âm Linh đến xem ta cũng không nhất định là đối thủ, Lý Ma Tử ở đây có hay không cũng không có gì khác nhau, hắn vẫn nên an tâm ở lại trong phòng, tiết kiệm việc riêng cho ta.

"Trương tiên sinh, cái hộp gỗ kia của ta có thể trả lại cho ta trước được không?" Trương Phong gấp gáp thỉnh cầu ta.

Ta lắc đầu, nói cho hắn biết tất cả hành lý trước khi giải quyết chuyện này đều phải được bảo quản ở chỗ ta, hắn thất vọng nhìn hộp gỗ một cái, kéo Tần Nhược lên lầu.

Trong phòng của Doãn Tân Nguyệt, Lý Ma Tử và Tần Nhược không động đậy, vốn dĩ ta muốn đưa hắn tới bên cạnh Lý Ma Tử, nhưng trước đó gian phòng đó là của Đường Bình, tuy ngoài miệng không nói nhưng ta cũng biết nàng không dám ở, cho nên ta cho nàng ở bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, phòng của Đường Bình thì để cho Trương Phong ở.

Một là vì Trương Phong là nam sinh, hai là vì gã dường như không quá sợ hãi. Chú ý của gã chủ yếu ở chỗ ta có thể trả lại hộp gỗ cho gã hay không? Vào lúc sắp vào phòng lại hỏi tiếp ta lần nữa xem có thể đưa hộp gỗ cho gã hay không. Nếu không phải biết hộp gỗ chứa cái gì thì ta còn tưởng hộp gỗ này đáng giá bao nhiêu tiền chứ.

"Trương tiên sinh, cho dù cả hộp gỗ không trả ta, cũng phải đưa ta sắt móng ngựa bên trong." Trương Phong thỉnh cầu cuối cùng.

Ta hỏi hắn tại sao lại nhất định phải cái này, hắn ngượng ngùng nói móng ngựa rớt xuống là trên đường hắn phải đi mới tìm được, còn chưa có Sùng nóng đã xảy ra chuyện này, hắn thật sự có chút không nhịn được.

Nhìn bộ dạng cuồng nhiệt của hắn ta có chút kỳ quái, không phải chỉ là một cái vó ngựa rỉ sét thôi sao, còn có vẻ giống bảo bối, khó trách hắn không muốn Tần Nhược biết. Nếu Tần Nhược nhìn thấy bộ dáng này của hắn, Tần Phi sẽ nghi ngờ mình rốt cuộc là nữ nhân của Trương Phong hay là loại sắt vó ngựa đó.

Ta vẫn lắc đầu: "Không được, chờ chuyện ở đây giải quyết xong ngươi lại nghiên cứu cũng thế, hiện tại ngươi còn có tâm trạng nghiên cứu nó sao?"

Trương Phong thất vọng thở dài, lùi về phòng sau đó không nói chuyện nữa.

Thấy tất cả mọi người vào phòng, ta liền đem thanh khu tà phù dán trên cửa, mỗi tấm phù chú đều rót vào một tia linh lực của ta, cho nên một khi có âm linh tiếp cận ta nhất định có thể cảm thấy được.

Mà uy lực của Thuẫn Tà Phù thượng thanh ta cũng biết rõ, đây là phù chú thành danh của phái Mao Sơn, kiên trì đến khi ta lên lầu tuyệt đối không thành vấn đề, cho nên an toàn của tất cả mọi người ở đây là có thể bảo đảm!

Thu xếp xong bọn chúng, ta thở phào nhẹ nhõm, ba tờ trong năm tấm phù chú còn lại trong ngực chia cho Trần đội trưởng, tiểu Cát và tiểu bình thường, sau đó bảo bọn chúng ở bên ngoài biệt thự đợi, về phần những cảnh sát khác bảo bọn chúng về trước.

Ta chủ yếu là sợ đêm nay động tĩnh không nhỏ, những cảnh sát này ở đây cũng không có tác dụng gì, vạn nhất âm linh muốn đối phó bọn họ, nhiều người ta cũng không để ý tới.

Bận rộn xong cả ngày hậu thiên cũng thành đen, ta ngồi một mình trong đại sảnh, bốn phía yên tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của mình!

Hành lý của mọi người chất đống xung quanh ta, bất luận tên Âm Linh này dùng phương pháp gì né qua dò xét của ta, thì một khi nó xuất động những vật này, không có khả năng một chút phản ứng cũng không có, cho nên hiện tại coi như ta đang ôm cây đợi thỏ...

Trên người còn có hai tấm phù chú, cũng đủ cho ta tranh thủ một chút thời gian, chỉ cần tại âm linh động tác nháy mắt đem hắc cầu tế ra ngoài, chuyện này coi như giải quyết.

Nhưng không biết vì sao trong lòng ta luôn cảm thấy bất an, ta muốn làm một việc tự giác hoàn toàn không chút sơ hở, nhưng trận bất an này khiến lòng bàn tay của ta khẩn trương tới toát mồ hôi.

Ta thở phào để bản thân thả lỏng, nói với nàng là bởi vì thủ pháp của Âm Linh quá tàn bạo khiến ta cảm thấy nó rất cường đại, nói không chừng nó cũng không lợi hại như trong tưởng tượng.

Tí tách...

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong đại sảnh một chút phản ứng cũng không có, ta có chút lo lắng, đem Vô Hình Châm tế ra dò xét lầu hai một chút, cũng không có động tĩnh gì.

Vốn dĩ điều này cũng khiến ta yên tâm, nói không chừng âm linh đã bỏ qua đi không làm ác nữa, nhưng trận pháp bất an trong lòng lại càng rõ ràng hơn!

"A!"

Ngay lúc ta định rút Vô Hình châm ra khỏi lầu hai, ta thấy Tần Nhược Trần lặng lẽ mở gian phòng, chỉ trong chốc lát trong hành lý có một thứ gì đó tỏa sáng, không đến một giây sau đó lại yên ắng trở lại.

Mà ngay khi nó sáng lên, Tần Nhược hét lên một tiếng, lập tức chia năm xẻ bảy! Sau lưng nàng là một bóng đen, quần áo trên người bóng đen này rất giống trang phục trong《 Tráo của《 Đại Tần Đế Quốc》, không thấy rõ mặt, nhưng trên cổ hắn có một vết thương, chằng chịt những đường kim.

Bóng đen Tần Nhược chết rồi cũng không bỏ đi mà đứng yên tại đó, tựa hồ nhìn xuống dưới lầu một cái, phảng phất như đang khiêu khích...

Bí mật của Tần triều - hạng nhất thiên bát linh cửu chương.

Cả người ta lạnh lẽo, cũng phẫn nộ lạ thường!

Tần Nhược đầu óc có vấn đề, lão tử không phải đã nói, bảo tối nay bất luận thế nào bọn họ cũng không thể ra được sao?

Mẹ nó!

Ta lập tức lên lầu, lúc này âm linh đã biến mất không thấy, trong hành lang chỉ có thi thể Tần Nhược tứ phân ngũ liệt nói cho ta biết tất cả những gì vừa thấy đều là chân thật.

"Tiểu Nhược!"

Ta còn chưa kịp làm gì, một bóng người từ trong phòng vọt ra, ngã quỵ bên cạnh thi thể Tần Nhược Y, hai tay giơ ra tựa hồ muốn chạm vào Tần Nhược nhưng lại không dám.

Những người trong phòng khác không biết là không nghe thấy động tĩnh, hay là bởi vì ta dặn tất cả đều không đi ra, điều này khiến ta yên tâm không ít. Sau đó ta nhìn thoáng qua Trương Phong đang quỳ trên mặt đất, trực tiếp nhấc cổ áo hắn lên kéo xuống dưới lầu.

Hắn không biết là bị thi thể của Tần Nhược dọa đến choáng váng hay là bị cái chết của Tần Nhược Y kích thích đến mức choáng váng, mãi tới khi mình kéo hắn xuống dưới đại sảnh hắn vẫn không có bất cứ phản ứng gì, cứ như là một con rối bị giật dây vậy.

"Nói, vì sao Tần Nhược lại đi ra?" Ta tóm lấy cổ áo hắn hung tợn hỏi.

Tiếng thét chói tai cuối cùng của Tần Nhược đã vặn vẹo, nếu không phải mình mượn Vô Hình châm thì không thể biết rõ đây là Tần Nhược, Trương Phong lại trực tiếp mạo hiểm từ trong phòng vọt ra, điều này chỉ có thể cho thấy người bên ngoài chính là Tần

Nhược.

Trương Phong thẫn thờ nhìn chằm chằm ta tựa hồ không hiểu ta đang nói cái gì, ta một nắm đấm nện vào mặt hắn, rống lớn một câu: "Con mẹ nó ngươi đừng giả chết cho ta, ngươi có biết những người này đều là bị ngươi hại chết hay không?"

"Sao, làm sao có thể?" Trương Phong cuối cùng cũng có phản ứng, đỏ mắt nhìn ta bất lực: "Sao có thể là ta hại chết chứ? Ta làm sao có thể hại Tiểu Nhược."

Ta cười lạnh một tiếng, đem hắn kéo đến bên cạnh hộp gỗ, hộp gỗ là mở ra, đồ vật bên trong nhìn không sót thứ gì.

Ta sẽ lấy thiết vó ngựa ra ném mạnh xuống trước mặt Trương Phong: "Nói thật cho ta biết thứ này là từ đâu ra?"

Đúng vậy, vừa rồi âm linh giết Tần Nhược chỉ trong nháy mắt thứ đồ này đã sáng lên một chút, cho dù ánh sáng yếu ớt nhưng cho dù chỉ lóe lên một chút xíu thì ta vẫn thấy được.

Ta tức giận không chỉ là Trương Phong, mà ta đã sớm đoán được âm linh nhất định ẩn nấp trong hành lý của những người này. Ta tức giận chính là nếu Tần Nhược không xuất hiện, thì cho dù tối nay ta không giải quyết được âm linh, nhưng chỉ cần biết ẩn thân của Âm Linh luôn có biện pháp giải quyết, cũng sẽ không chết oan uổng một người nào!

Trương Phong ngơ ngác nhìn chằm chằm vào gót sắt, sau một lúc lâu mới nói đây là do hắn lấy được ở Tây An. Lúc ấy bọn họ ở lại Tây An cả buổi, chính hắn cũng nhìn thấy thứ đồ chơi này.

Ta khẽ gật đầu, nắm chặt móng ngựa trong tay, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện lời nói của Từ Ngôn: Chớ quên mình đang ở đâu...

Kế đó ta nghĩ những lời này rất phức tạp, kỳ thật lão nhân kia chỉ có ý tứ trên mặt chữ, hiện tại ta đương nhiên là đang ở mặt trời nhạt, mà vó ngựa này là Trương Phong làm từ Tây An, vậy thì nói cách khác cũng chính là có liên quan đến hai nơi này rồi.

Tây An, mặn Dương...

Ta vỗ đầu, cảm giác đầu tiên mà hai nơi này cho người ta chính là Tần triều, không sai, thứ này khẳng định cùng Tần triều có liên quan! Y phục vừa rồi âm linh mặc chính là giống như cách chế tạo của Tần triều, ta hưng phấn nắm lấy móng ngựa, nếu đã biết lai lịch, ta không tin không đối phó được ngươi.

Sau khi biết Âm Linh ẩn thân trong sắt thép, ta cũng hiểu được tạm thời không có nguy hiểm gì cho nên gọi tất cả mọi người ra, mấy người từ trên lầu xuống sắc mặt đều trắng bệch, xem ra thi thể Tần Nhược hù dọa bọn họ không nhẹ.

Sắc mặt Trần đội trưởng lại không được tốt, lôi kéo ta đến góc phòng hỏi sao lại có người chết rồi?

"Mẹ nó!" Nhắc tới tên ta liền tức giận: "Nữ nhân kia tự chạy ra ngoài cửa!"

Nói tới cái này ta mới nhớ ra là vì cái gì mà còn chưa hỏi ra từ miệng Trương Phong, vì thế ta lập tức vọt tới đại sảnh: "Trương Phong, ngươi nên biết vừa rồi Tần Nhược vì sao lại ra khỏi phòng, có phải hay không?"

Hắn yên lặng gật đầu, ta hít sâu một hơi để nó nói rõ, như vậy mới tốt cho tất cả mọi người.

"Tiểu Nhược nàng... nàng muốn rời khỏi đây." Trương Phong nói xong, thì ra chỗ nối liền giữa gian phòng và hành lang trước kia của Tần Nhược đã có một cửa sổ, cửa sổ này đang hướng về phía ngoài của biệt thự, nếu có người từ nơi này trốn đi thì bọn họ sẽ không phát hiện ra Trần đội trưởng đang canh giữ ở trong đó.

Nghe ý tứ của Trương Phong, Tần Nhược muốn điên rồi, trước kia nàng phải nhận qua kích thích của phương diện này cho nên đặc biệt không nhìn thấy thi thể, mấy ngày nay tính tình nàng nóng nảy cũng là vì điểm này, cho nên nàng cũng không muốn ở lại đây thêm một khắc.

Vốn dĩ nàng muốn đi ban ngày, nhưng lúc đó cảnh sát quá nhiều, chính là bên ngoài cửa sổ này cũng có không ít. Nhưng trước đó ta đuổi đi cả cảnh sát rồi, chỉ còn lại ba người Trần đội trưởng nên căn bản không chịu được nhiều như vậy, cho nên mới khiến nàng quyết định tối hôm nay trốn.

Sự tức giận của ta lập tức dâng lên: "Ngươi đã biết từ trước rồi mà ngươi không nói với ta à?"

Nếu ta biết suy nghĩ này của Tần Nhược ít nhất cũng sẽ có phòng bị, nói không chừng nàng sẽ không chết.

"Vừa rồi Tiểu Nhược phát tin tức cho ta, nói, nói nàng muốn đi, hỏi ta có muốn cùng nhau không, ta vừa muốn truyền tin đi khuyên nàng đã nghe được tiếng thét chói tai. Ta không nghĩ tới nàng lại thật sự dám đi ra ngoài, ta thật sự không nghĩ tới, nếu ta nghĩ tới., Cho dù thế nào thì buổi tối hôm nay cũng không thể để nàng ở một mình một phòng được đâu." Trương Phong không để ý tới ta, chỉ phối hợp nói đến một nửa đột nhiên trừng đôi mắt đỏ bừng lên: "Tất cả đều nhìn ta ngươi cả! Không sai, đều phải trách ngươi, rõ ràng Tiểu Nhược ở cùng một chỗ với ta mà, tại sao ngươi lại muốn ngăn cản? Nếu như ngươi không ngăn cản, Tiểu Nhược cũng sẽ không gặp chuyện không may, vậy thì trách ngươi!"

Hắn nhảy từ ghế ngồi lên, đụng vào ta một cái. Ta bị hắn nói làm cho ngây người trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, liền bị hắn đụng trúng, trực tiếp đặt mông ngồi xuống dưới đất.

Trương Phong vẫn như cũ không bỏ qua, muốn nhào tới đánh ta. Lý Ma Tử kéo hắn ra, Doãn Tân Nguyệt cũng tiến lên đỡ ta dậy.

"Mẹ kiếp, lão tử còn chưa từng nghe qua việc mình không muốn mạng mà trách người khác sao? Tiểu ca không phải nói buổi tối đừng có ai ra ngoài sao! Chính ngươi muốn chết thì đừng trách người khác." Lý Ma Tử cũng nổi giận, nắm chặt cổ áo Trương Phong mắng.

Ta giơ tay ngăn hắn lại, sau đó nhìn về phía Trương Phong, thản nhiên nói: "Đúng, nếu như hai người các ngươi ở cùng nhau có thể Tần Nhược sẽ không chết, nhưng lớn hơn nữa có thể là cả hai đều bị ngũ mã phân thây, ngươi nghĩ rằng ta nhìn không ra sao? Ngươi có thể thuyết phục Tần Nhược, mà không phải cùng đi với nàng ta sao? Còn nữa, ngươi đừng quên thứ này do ngươi gọi tới đấy!"

Ta không quá áy náy về cái chết của Tần Nhược, nhưng đây cũng không phải vấn đề của ta, ta nói rất rõ ràng bất luận thế nào cũng không được đi ra, thế nhưng nàng thì sao? Trực tiếp coi lời của ta như gió thoảng bên tai, hiện tại chết cũng là khiến người ta đồng tình, thế nhưng không có nghĩa là ta phải chịu trách nhiệm vì cái chết của nàng ta.

"Tiểu ca ngươi vừa mới nói cái gì?" Lý Ma Tử há hốc mồm: "Cái trò chơi gì vậy?"

Lập tức hắn nhìn về phía Trương Phong, ngữ khí trào phúng nói: "Lão tử lần đầu tiên thấy mình phạm tội mà không thừa nhận, còn cắm tội danh lên đầu người hỗ trợ."

"Ta không biết, ta không biết các ngươi đang nói cái gì, ta không giết người, ta không giết người, là các ngươi, nhất định là các ngươi hợp sức hại chúng ta! Tằng tiểu thư ngươi còn không chạy mau, hiện tại chỉ còn hai chúng ta thôi, chắc chắn bọn họ sẽ không bỏ qua cho ngươi, phải, sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu." Trương Phong kích động gào thét.

Ta cười cười không để ý tới hắn, trái lại từng uyển chuyển nhìn rõ ràng: "Ngươi đến bây giờ còn cho rằng đây là do người làm sao?"

Trương Phong lập tức ngây ngẩn cả người, một giây sau còn co quắp ngồi bệt trên mặt đất gào khóc, nói gã cũng không biết thứ này có thể hại người hay không. Chỉ là gã cảm thấy chơi đùa, không nghĩ tới lại hại được mọi người.

"Rốt cuộc là thứ tà môn gì?" Lý Ma Tử đi tới.

Vừa rồi đám người ta đem roi sắt đặt ở trong túi, lúc này lấy ra vung vẩy về phía mọi người: "Chính là thứ này, lúc trước phát hiện trên cổ Vương Kinh Lâu hình như là rỉ sét màu đen. Đáng tiếc, thứ nhất là quá nhỏ, thứ hai mùi của rỉ sắt không khác gì máu, ta không nghĩ nhiều, không ngờ lại là thứ này."

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, Trần đội trưởng còn lôi kéo ta hỏi nếu biết là vật này thì có giải quyết được không.

Ta lắc đầu: "Còn chưa được, nhất định phải biết thân phận của Âm Linh!"

Mọi người có chút thất vọng, từng khuôn mặt uyển chuyển trắng bệch hỏi ta một khi đã biết rõ thứ hại người chính là thứ này, có phải hay không có thể để nàng đi, nói không chắc nàng rời đi cũng sẽ không gặp chuyện không may.

Ta cười khổ một tiếng, nếu như đơn giản như nàng nói thì tốt rồi, thứ này không giải quyết, như vậy tất cả mọi người ở đây đều chạy không thoát. Bởi vì nó đã theo dõi chúng ta, nếu không sau khi biết là âm linh quấy phá, ta trực tiếp đuổi bọn họ ra ngoài chẳng phải xong rồi sao?

Hơn nữa Âm Linh giết biểu hiện của Tần Nhược Hậu, rõ ràng chính là khiêu khích, hắn đang nói cho tất cả mọi người ở đây đều phải chết...

Uyển Uyển nghe ta giải thích thất vọng ngồi ở một bên, lẩm bẩm: "Có phải ta cũng sẽ chết hay không? Tối nay vẫn là tối mai?"

Nhìn bộ dạng này của nàng, trong lòng chúng ta cũng không chịu nổi, ba người chết liên tiếp ba muộn, cho dù tất cả mọi người không quen thuộc, nhưng cũng sẽ chịu không nổi.

Trần đội trưởng thở ra một hơi, sau khi hỏi qua ta bảo Tiểu Cát và Tiểu Bình lên đầu đi thu thập thi thể.

"Trương tiên sinh, tiếp theo nên làm như thế nào, ngươi có đầu mối về thân phận của thứ này sao? Dù sao cũng không thể chỉ dựa vào cái mã vó sắt này để tìm manh mối được chứ? Việc này cũng quá khó khăn."

Ta nắm chặt móng ngựa, kể lại suy đoán của mình cho mọi người một lần nữa: "Nếu ta đoán không sai, đầu tiên Âm Linh này hẳn là người của Tần triều, kế tiếp cổ và đầu của nó là khâu lại với nhau, rất có thể kết quả của nó so với mấy người chết kia cũng không khác nhau lắm, các ngươi có thể đoán được là ai không?"

Tất cả mọi người đều im lặng không nói một lời, một hồi lâu sau vẫn là Trương Phong yếu ớt nói: "Ta nghĩ tới một người."

"Ai?" Ta mong ngóng nhìn hắn.

Hắn lặng lẽ phun ra hai chữ: "Thương Huyên."

Đệ nhất thiên bát linh văn biến pháp của Thương Lam.

Thương Lam...

Khi Trương Phong nói ra cái tên này, ta đã im lặng, trong lòng cũng đồng ý điều này.

Thương Lam là nhà chính trị nổi tiếng trong lịch sử và cải cách, từ nhỏ ông đã thờ phụng một đạo lý: Chỉ có Nghiêm Minh và kỷ luật tàn khốc hình phạt, mới có thể quật khởi một quốc gia!

Sau đó hắn từ Vệ Quốc trằn trọc chuyển sang Tần Quốc, ba lần gặp Tần Hiếu Công cuối cùng cũng thúc đẩy nổi danh "Thương Khương Khuyết cải cách". Thương hội làm ra cho Tần Quốc pháp luật tuy cực kỳ nghiêm trọng nhưng đối với Tần Quốc lúc đó lại cực kỳ có lợi, Tần Quốc sau khi cải cách, rất nhanh từ sau khi nghèo khó trở nên cường đại, vì để sau này đặt nền móng cho sáu nước.

Nhưng trào phúng chính là, Thương Lam cũng là vì cải cách mà chết!

Sau khi Tần Hiếu công qua đời, Thương Lam cũng không còn chỗ dựa, rất nhanh đã bị các đại thần quý tộc vu cáo tạo phản, Thương Lam bị ép phải lưu vong đến biên quan, muốn tìm nơi ngủ trọ. Nhưng chủ nhân khách sạn không biết hắn là Thương Dục, nhìn hắn không có chứng cứ, cho nên cũng nói với hắn về phương pháp của thương hội, khách nhân lưu lại không mang theo bằng chứng là bị trị tội, cho nên hắn cự tuyệt chỗ ở của thương ty.

Thương Dục cùng đường phải trốn về đất phong của mình, khởi binh tạo phản, Tần Huệ Vương tự nhiên tiến đến trấn áp. Thương hội rất nhanh chiến bại mà chết, thi thể bị mang về mặn mặt trời, hình phạt xe nứt, cũng chính là bị ngũ mã phanh thây, đồng thời cả nhà Thương Báo cũng bị Tần Huệ Vương hạ lệnh không tha...

"Không sai, Thương Dục chính là bị năm ngựa phanh thây, cho nên hắn oán khí rất sâu!" Ta gật gật đầu, tuy mộ Thương Phản ở

Thiểm Tây, nhưng Âm Linh của Thương Dục bám vào trên thiết sắt móng ngựa vẫn luôn lăn lộn xung quanh Dương Ngao.

Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, Thương Lam - nhân vật chỉ tồn tại trong lịch sử mà xuất hiện với phương thức như vậy, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ cũng không biết là sợ hay là khiếp sợ.

Trương Phong ấp úng nói: "Nhưng tại sao hắn lại hại chúng ta? Nếu muốn báo thù cũng phải tìm con cháu của Tần Huệ Vương, tại sao lại tìm chúng ta?"

Ta lắc đầu nói Thương Lam không phải là báo thù.

"Cái gì?" Trương Phong nhìn ta, những người khác cũng khiếp sợ nhìn chằm chằm vào ta, tựa hồ đang chờ ta giải thích.

Ta sửa sang lại một chút suy nghĩ rồi mới chậm rãi nói: "Hắn vẫn đang thúc đẩy cải cách của thương nhân..."

Trước khi không biết hắn là Thương Dục, ta cũng cho rằng đó là âm linh báo thù, nhưng xem ra hiện tại căn bản không phải là vì báo thù, hắn vẫn chấp nhất với cách cải cách mình đưa ra.

Bản chất của cải cách thương hội chính là quốc gia muốn cường thịnh, vậy nhất định phải bảo trì bần cùng của dân chúng, mà Đường Bình và Tần Nhược trước khi chết đều có hành vi tiêu tiền. Vương Kinh Lâu chết rồi, có lẽ có quan hệ với việc hắn nịnh nọt, dù sao Tần Huệ Vương sở dĩ hạ lệnh bắt giữ Thương Cương cũng là bởi vì các đại thần tiến hành tuyên bố trước mặt Tần Huệ Vương, cho nên hắn thống hận loại người như vậy.

Nghe ta giải thích không biết nên dùng biểu cảm gì, Doãn Tân Nguyệt kéo cánh tay ta hỏi, có phải chỉ cần không chạm đến hai phương diện này là không sao rồi không?

Ta chậm rãi nhắm hai mắt lại: "Không kịp rồi..."

Nếu sau khi Đường Bình chết đi, có lẽ ta phát hiện thân phận Âm Linh vẫn còn kịp, nhưng ba người chết đi đã khơi dậy oán khí của Thương Lam, chỉ sợ đã ngăn không được.

"Vậy làm sao bây giờ?" Doãn Tân Nguyệt lo lắng nhìn ta, ta nắm chặt tay nàng ra hiệu nàng yên tâm, sau đó ta nhìn về phía Trần đội trưởng bảo hắn chuẩn bị chút đồ.

"Làm thêm mấy máy tính tới đây, tìm cho ta video liên quan đến phê bình thương viên, hạ thấp thêm một tí, càng nhiều càng tốt!" Ta nghĩ ngợi trịnh trọng nói với Trần đội trưởng.

Trần đội trưởng gật đầu, lập tức đi xuống làm việc, mà ta thì ra hiệu mọi người nghỉ ngơi trước, đêm nay Thương Lam không thể đi ra hại người.

Sau khi trở về phòng, Doãn Tân Nguyệt tò mò hỏi ta mấy video làm gì, ta khoát tay nói cho nàng biết ngày mai sẽ biết.

Ngày thứ hai, tất cả mọi người đều tập trung trong đại sảnh, Trần đội trưởng cũng bố trí xong năm bộ máy tính, ta điều video đánh giá mặt Thương Lam ra, máy tính trên mỗi bàn đều không giống nhau, sau đó tạm dừng ở đó.

"Các ngươi xem, ta bỏ ra năm trăm vạn quả cầu đen này để mua, rất đáng tiền." Sau khi chuẩn bị xong, ta lấy trong ngực ra quả cầu đen nói.

Vốn ta cũng định làm mấy thứ như đồng hồ, kim cương khác, nhưng không có cách nào toàn thân từ trên xuống dưới đều đáng giá nhất như vậy.

Tất cả mọi người đều biết ý tứ của ta, nhìn thần sắc ta có chút khó hiểu, không có cách nào ta chỉ đành nhìn về phía Lý Ma Tử, vở diễn này dù thế nào cũng phải có người diễn với ta.

Cũng may Lý Ma Tử đủ chu đáo, lập tức xông tới hỏi ta đây là vật gì, sao lại giá trị nhiều tiền như vậy.

Ta lập tức dùng ngữ khí khoe khoang giới thiệu quả cầu đen, sau đó liền cất đi.

Chuyện cần làm tiếp theo là đợi Thương Lam tới cửa...

"Mấy người các ngươi giữ vững năm tầng máy tính, đợi ta nói xong thì đặt chung, hiểu chưa?" Sau khi trời tối xuống, ta liền nhanh chóng sắp xếp, bảo vệ máy tính chính là ba cảnh vệ của Trần đội trưởng, còn có Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử. Còn về việc ta không dám dùng của Trương Phong và Từ Phong, dù sao bọn họ cũng chưa từng trải việc đời, nếu như vào lúc mấu chốt nút thắt, ta nên khóc.

Sau khi ta tẩy não tất cả mọi thứ, ta đặt gót ngựa lên phía trước máy tính, ta cũng kéo cái ghế ngồi bên cạnh nó, sau đó ta lại lấy ra cây đào, cây châm vô hình bay tới bay lui bên cạnh nó.

Mọi người đều khẩn trương tới mức không dám thở, ta ngược lại có tâm trạng đùa giỡn một chút với bọn họ, nhưng không ai đáp lại ta cũng chỉ có thể từ bỏ.

Ông...

Ngay khoảnh khắc ta thu hồi tâm thần, Vô Hình châm ông một tiếng, sau đó cổ ta đau xót!

Ta lập tức lấy ra quả cầu màu đen rót vào linh lực, lúc này mới cảm giác lực đạo trên cổ nhẹ hơn rất nhiều, cùng lúc đó ta thao túng châm vô hình hướng Âm Linh đồng thời hô to một tiếng: "Bắn!"

Bên trong năm video đều là đánh giá tiêu chuẩn về thương hội, chỉ trích hắn tính cách vô tình khắc nghiệt, cải cách thương hội tiến hành mặc dù làm cho Tần quốc thực lực cường đại, nhưng lại để bách tính bình thường sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng, thậm chí về sau trong láng giềng ngay cả lời cũng không dám nói, chính là sợ nói sai bị tố cáo, tiến tới liên tục tọa đốn đầu.

Trong đó có một video trực tiếp phủ định toàn bộ thương hào, cho rằng cho dù không có xu thế Tần Quốc thống nhất sáu nước, thì cách làm buôn bán của hắn cũng hoàn toàn không cần thiết.

Sau khi video được đưa ra, ta liền nhìn bóng đen bên cạnh chậm rãi nổi lên, nhìn chằm chằm video có chút mờ mịt.

Đây cũng là mục đích của ta, nếu hắn quan tâm nhất là cải cách của Thương Lam, như vậy ta sẽ phá hủy hắn từ phương diện này! Chỉ cần cho hắn biết thứ hắn luôn thờ phụng thật ra là chịu đủ bệnh cho lên án, khiến hắn có thể có sơ hở trong nháy mắt, mà chớp mắt này cũng đủ rồi.

Quang tráo màu trắng của hắc cầu chậm rãi tiêu tán, ta thừa dịp còn một tia linh lực cuối cùng cắm Vô Hình Châm vào vết thương trên cổ Thương Khuyết, trong nháy mắt hắn liền chia năm xẻ bảy, tiêu tán đi.

Ta tê liệt ngồi dưới đất thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, vết thương trên cổ mơ hồ đau, ta đưa tay sờ một chút mới phát hiện vết thương vẫn đang chảy máu.

Nguy hiểm thật, phản ứng vừa rồi nếu chậm hơn một giây, hiện tại bản thân ta cũng bị thương nặng. May mà có hắc cầu, nháy mắt giảm âm khí của thương gia xuống một nửa, bằng không thì cho dù có video phụ trợ, chờ hắn khôi phục tinh thần cũng không dễ dàng giải quyết như vậy, năm trăm vạn mua nửa cái mạng của ta, thật sự là đáng giá.

"Tiểu, giải quyết rồi sao?" Doãn Tân Nguyệt lao tới, đơn giản xử lý vết thương cho ta. Ta gật đầu, mọi người đầu tiên là vui đến phát khóc, sau đó lại từ từ trầm mặt xuống. Đặc biệt là Trương Phong, hắn hung hăng đạp lên ngực ngựa, cuối cùng nằm sầm thất thanh khóc sức...

Ngày hôm sau sau khi ta từ biệt Trần đội trưởng, liền dẫn Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử quay về.

Lúc xe lửa chạy nhanh rời xa nhà mặn, ta nhìn tòa cổ thành ngàn năm này không khỏi cảm khái vạn phần, ai có thể nghĩ đến Thương Lam đã trải qua hai ngàn năm ngủ đông, lại vẫn là một hồi cải cách năm đó?

Vết thương tầng thứ nhất, ngàn tám một theo bờ mông.

Đang lúc nắng chói chang, ta thản nhiên ngâm một chút lá trà ngon mà hòa thượng Hắc Tâm gửi từ Hàng Châu tới, nằm trên ghế híp mắt nhìn xem tiếp theo nên đi đâu chơi? Xuân quang tốt như vậy ta cũng không muốn giao tiếp với âm linh.

Hay là đi bờ biển?

Nghĩ thấy Doãn Tân Nguyệt ăn mặc đẹp đẽ như vậy, khiến cho bản thân hắn khô khốc không thôi.

Ta đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng ngừng. Ta ngẩng đầu lên xem, chỉ thấy một người trung niên khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi đang đi thẳng tới tiệm của ta.

Ta nhíu nhíu mày, sẽ không phải lại có vụ làm ăn mới chứ?

Tuy nói hiện tại ta không thích tiếp, nhưng những lễ tiết nên có vẫn không thể thiếu, cho nên ta vội vàng đứng dậy cười ha hả nghênh đón: "Hai vị có chuyện gì?"

Hai người nhìn lướt qua ta, một người trẻ tuổi cho ta một tấm vâng, giới thiệu: "Xin chào, chúng ta là người điều tra phủ đồng chí quốc gia, xin hỏi là Trương Cửu Lân tiên sinh sao?"

Ta vẫn chưa thấy rõ chữ trên thẻ bài, đã nghe được giới thiệu của hắn, khẽ run tay, tấm thẻ thiếu chút nữa rơi xuống.

Người của phủ điều tra quốc gia đến đây làm gì, không phải là muốn điều tra cửa hàng của ta chứ? Trong này có không ít đồ cổ không thể quang minh chính đại, bị điều tra ra giết đầu đã đủ rồi.

"Ta là, xin hỏi các ngươi có chuyện gì?" Tuy thấp thỏm bất an, nhưng ngoài mặt ta vẫn tốn đủ công sức, vạn nhất bọn họ không phải tới điều tra ta, một lòng một dạ ta không phải trùng hợp bị bọn họ bắt được nhược điểm hay sao?

Vẫn là người trẻ tuổi mở miệng: "Ta là Vũ Bình, vị này là tổ trưởng hội đồng điều tra Minh Thừa Đạt của ngài, là chuyện cơ mật, ngài xem chúng ta có nên vào hay không?"

Ta mới phát hiện mình vậy mà chặn hai người bọn họ ở cửa tiệm, vội nghiêng người làm tư thế mời.

Hà Thừa Đạt mặt không chút thay đổi đi vào, Vũ Bình đi theo sau lưng, hai người cũng không khách khí đặt mông ngồi trên ghế dài, còn Võ Bình thì tự tay pha trà.

"Trương tiên sinh không ngại chứ?" Vũ Bình cười ha hả giải thích, nói ông ta ưa thích pha trà, nhất thời không nhịn được uống.

Ta nào dám nói có lòng, vội vàng ý bảo bọn họ tự nhiên, sau đó ngồi đối diện bọn họ hỏi một câu nữa, bọn họ đến tìm ta làm gì chứ? Bọn họ như vậy thật sự có chút sợ hãi, đặc biệt là cái tên Hà Thừa Đạt kia, sắc mặt nghiêm túc giống như ta nợ hắn mấy trăm vạn vậy.

Vũ Bình liếc Hà Thừa Đạt một cái, lão giả nghiêm túc gật đầu, lúc này Vũ Bình mới lấy một cái túi giấy thông tin từ trong chiếc hộp của hắn cho ta xem, ý bảo ta tự xem.

Ta cẩn thận từng li từng tí nhận lấy giấy tờ, sợ bên trong là chứng cứ phạm tội của ta!

Chẳng qua là sau khi ta móc thứ bên trong ra, trong nháy mắt biết chính mình sẽ hiểu sai ý, bên trong là mấy bức hoạ, trên gương là người đưa lưng về phía ống kính đem sau lưng cùng mông lộ ra.

Mà không ngoại lệ là, bờ mông những người này đều sưng lên, phía trên tất cả đều là vết thương màu tím xanh, thậm chí biến thành màu đen.

"Đây là..." Ta không hiểu nhìn về phía hai người trước mặt, đưa cho ta một xấp ảnh như vậy làm gì?

Lần này người mở miệng đổi thành Hà Thừa Đạt, hắn nhấp một ngụm trà, thần sắc ngưng trọng hỏi ta có thể nhìn ra đây là vết thương gì tạo thành hay không.

Ta nghiên cứu tấm ảnh cẩn thận, sau đó không xác định nói: "Xem ra giống như bị roi quất, nhưng thương thế này quá dày đặc, trúc côn thậm chí cán cũng có thể là."

Hà Thừa Đạt gật nhẹ đầu, nói với ông ta rằng những vết thương này đều là người của Mông Cổ tộc phát hiện trên người địa khu Quảng Đông, ban đầu chỉ là một thị trấn nhỏ có hai người xuất hiện tình huống như vậy, sau khi thấy báo động cũng không tra ra được kẻ gây án, sau đó những nơi khác cũng lục tục xuất hiện tình huống như vậy. Bởi vì đều là tộc nhân Cổ Cổ Tộc bị thương, tính chất mẫn cảm tương đối lúc này mới kinh động đến người phụ trách tổ chức điều tra quốc gia.

"Chúng ta ở đó một tuần, trong lúc đó lại xuất hiện hai vụ án, kỳ quái là căn bản tìm không thấy dấu vết của bất luận kẻ nào! Một người trong đó nửa đêm ngủ say đột nhiên rống to lên, không mấy phút đồng hồ eo lưng đã xuất hiện vết thương như vậy. Người nhà bọn họ cái gì cũng không thấy, nói vết thương kia chính là lăng không xuất hiện, cho nên..." Hà Thừa Đạt nói nhìn ta một cái.

Ta hiểu ý tứ của hắn, đây là nghi ngờ đối phương không phải người, cho nên đến cầu cứu ta.

"Các ngươi hoài nghi chuyện này có kỳ quặc sao?" Ta đánh giá ảnh trong tay ảnh, sau khi nhanh chóng xoay một vòng mới mở miệng hỏi.

Hai người đều gật gật đầu, sau đó Vũ Bình nghiêm túc nói bởi vì người bị thương đều là tộc nhân Mông Cổ, cho nên lo lắng chuyện này sẽ liên quan đến mâu thuẫn của dân tộc, bởi vậy bất luận tình huống như thế nào cũng phải cân nhắc.

"Trương tiên sinh, lần này phái võ hán tới, cũng là hi vọng ngươi có thể ra tay giúp chúng ta. Nếu như ngươi tiếp nhận vụ án này., Cũng hi vọng lúc điều tra ngươi chú ý nhiều đến ảnh hưởng của sự kiện." Hà Thừa Đạt nhìn chằm chằm vào ta, giọng điệu vô cùng khách khí. Nhưng ta lại biết chuyện này không tiếp cũng không được, trà trộn vào một ít bí mật không thể cho ai biết, những người trước mặt nhất định là chuẩn bị chu đáo mới tới tìm ta, nếu ta không đáp ứng bọn họ có thể sẽ lập tức trở mặt.

Thế là ta cũng không chối từ, vui vẻ tiếp nhận chuyện này, thời tiết bên kia của Quảng Đông vừa đúng, ta coi như đi chơi vài ngày.

"Khi nào thì chúng ta xuất phát?" Ta đưa ảnh kiện vào túi, đưa cho Vũ Bình.

Vũ Bình nhìn đồng hồ: "Càng nhanh càng tốt!"

Xem bọn họ như vậy hiển nhiên là muốn đi ngay lập tức, ta không có ý kiến gì, chỉ nói bọn họ muốn ta chuẩn bị vài thứ, còn phải cho ta biết trợ thủ.

Bọn họ không nói gì, chỉ ngồi ở ghế dựa không động, ta liền biết bọn họ đây là muốn chờ ở chỗ này.

Ta lên lầu trước viết sớ cho Lý Ma Tử, nói qua tình huống bên này một chút, để hắn chuẩn bị tốt rồi lập tức tới cửa tiệm tụ hợp, sau đó cầm lấy ba lô nhét cả pháp khí có thể lấy được vào.

Xuống lầu đợi không được mấy phút, Lý Ma Tử cũng cõng một cái bao phong hỏa hỏa tới, ta sợ ngoài miệng hắn không có ai để giữ cửa cho nên đã nói trước với hắn hai người thân phận., Cho nên hắn chạy vào không giống như trước kia, ngược lại đang nghiêm túc cùng bọn Hà Thừa Đạt chào hỏi, sau đó bộ dáng một phụ tá nhỏ thật đứng ở bên cạnh ta. Nếu không phải thừa dịp hai người kia không chú ý nháy mắt ra hiệu với ta, ta thật còn nghĩ hắn đổi tính rồi.

"Trương tiên sinh, ngài còn có chuyện gì cần chuẩn bị sao?" Vũ Bình thấy chúng ta chỉnh trang chờ xuất phát, khách khí hỏi một câu.

Ta vội vàng tỏ vẻ không cần, hắn liền dẫn chúng ta lên đạo huyền dẫn, sau khi ra khỏi thành liền trực tiếp lên cao tốc.

"Không bay qua à?" Thấy dáng vẻ gấp gáp của bọn họ, ta cho rằng sẽ ngồi máy bay, dù sao cũng phải hơn một ngày chứ?

Vũ Bình giải thích chuyện bay qua lăn lộn càng lâu hơn, bởi vì nơi họ đi không phải là thành phố lớn ở phía đông, ngồi máy bay thì cần đi ngược lại nhiều hơn.

"Chúng ta đi đâu đây?"

Nghe y nói vậy, ta mới nhớ tới đến bây giờ, còn chưa hỏi mục tiêu lần này của chúng ta, chỉ biết là Quảng Đông, lớn như vậy cũng không thể không có địa điểm cụ thể.

Vũ Bình mở xe chăm chú nhìn về phía trước, chậm rãi phun ra mấy chữ: " nhai môn trấn!"

Đệ nhất thiên tám mốt ngàn hai Chương Ngưu Dương Quán (Thêm cả quán thịt dê)

Nhai Môn trấn, là một trấn nhỏ ở Quảng Đông Giang môn thị, là nơi mở ra cửa vào, đồng thời cũng là lỗ hổng duy nhất mà triều tịch tăng vọt, nếu như không phải là việc làm, nghỉ ngơi vài ngày trong trấn nhỏ như vậy cũng là lựa chọn không tồi.

Trên đường Vũ Bình nói kỹ càng tình huống một lần, ta cùng Lý Ma Tử nghe hai mặt nhìn nhau, sự tình lần này không chỉ cần làm, hơn nữa muốn làm bí ẩn, không thể đưa tới bất luận xã hội gì.

Ta cười ha hả nói cho bọn họ biết, có thể khiến cho dư luận xã hội muốn xem mức độ nghiêm trọng của chuyện này hay không, lỡ như đến phía sau làm lớn chuyện, vậy cũng không phải là chúng ta có thể khống chế!

Hà Thừa Đạt ngược lại tỏ vẻ hiểu rõ, nhưng ông vẫn hy vọng chúng ta cố gắng giải quyết sự việc dưới tình huống thần không biết quỷ không hay lần này.

"Đến nơi rồi nhìn một chút rồi nói sau." Ta nhìn ra ngoài cửa sổ xe, lúc này không thích hợp tranh luận gì với bọn họ, đến cả địa phương cũng chưa tới, rốt cuộc tình huống như thế nào cũng chỉ nghe hai người bọn họ thuật lại.

Hà Thừa Đạt thấy ta như vậy, cũng hiểu là ta không muốn dây dưa thêm về vấn đề này nữa, vì vậy cũng không nói thêm gì nữa, bầu không khí trong xe trở nên buồn bực. Cũng may đường đi còn xa mới lấy cớ bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, Lý Ma Tử ngược lại không tim không phổi, còn chưa nói vài câu đã ngủ thiếp đi, nói là tối qua ông ta ngủ không ngon giấc.

Ta nhìn một vòng tròn đen tối trong mắt hắn, không biết xấu hổ nói hắn, trong khoảng thời gian này ta một mực tiếp việc làm ăn, Lý Ma Tử rất ít hỗ trợ, cũng không biết hắn đang làm gì, xem ra còn mệt hơn cả một người mới trở về như ta.

Lộ trình kế tiếp ta cùng Võ Bình đổi xe, vào Quảng Đông Tỉnh lúc trời tối, mở thêm hai ba cái nữa khi còn bé mới đến khu vực Trấn Nhai Môn - Giang Môn thị.

"Ở đây nghỉ ngơi một lát rồi đi ăn cơm." Vũ Bình lái xe đi với tốc độ cao, đi về phía khu vực.

Bọn ta tự nhiên không có ý kiến gì, ngày hôm nay cũng chỉ dừng lại hai trạm phục vụ trên đường, đồ ăn đã sớm tiêu hóa xong, vừa nghe có đồ ăn con mắt của bọn ta đều sáng lên.

Cuối cùng chúng ta dừng ở quán rau phía trước một khu vực Quảng Đông, bốn người vào cửa hàng không có tâm tư gì chậm rãi chọn thực đơn, chỉ bảo nhân viên phục vụ nhặt bảng hiệu trong tiệm lên bốn năm dạng.

Dù sao vẫn phải ăn cơm xong, tuy nói có thể nghỉ ngơi một chút, nhưng sắc mặt Hà Thừa Đạt chúng ta cũng biết không thể quá mức.

Trong quán thức ăn này có không ít người, Vũ Bình thúc giục vài lần đồ ăn mới được bưng lên, bốn người bê bát ăn như hổ đói chỉ trong chốc lát đã thấy đáy.

"Được rồi, đi thôi." Hà Thừa Đạt dẫn đầu đứng lên đi ra ngoài.

"A!"

Ngay lúc Hà Thừa Đạt đi ngang qua một bàn bốn người, một nam nhân thô kệch ngồi phía trên đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, cả người dựng thẳng lên bắn về phía Hà Thừa Đạt.

Hà Thừa Đạt sợ hết hồn đưa tay đẩy, ta lại kéo ông ta lui lại một bước.

Người này vừa chạy vừa kêu oa oa, làm loạn tay chân muốn bắt hắn cùng bàn, lại bị hắn đẩy ra. Trong quán ăn rất nhanh hỗn loạn, ta ra hiệu cho Lý mặt rỗ coi trọng bọn Hà Thừa Thông, đi theo những người khác chạy lên xem xét.

"A, cứu ta, mau cứu ta..." Người này vặn eo tựa hồ đang tránh né cái gì đó, một lời nói cứng rắn bình thường lộ ra có chút quái dị.

Mắt ta nhảy lên, nhanh chóng xông tới. Nếu ta không nhìn lầm, vừa rồi phần eo của hắn tựa hồ bị cái gì rút đi một cái...

Ngay khi ta vọt tới gần thì ba người ngồi cùng bàn rốt cuộc cũng đè hắn xuống mặt đất, thế nhưng hắn vẫn giãy tới vặn lui kêu to oa oa.

Ba...

Thanh âm rất nhỏ truyền đến, ta đột nhiên tiến lên lấy ra quần áo nam nhân, chỉ thấy bên hông là một mảnh đỏ hồng, rõ ràng là vừa bị thương.

Thừa dịp mọi người không chú ý đến chỉ quyết, nam nhân chậm rãi đình chỉ gầm rú, sau đó run lẩy bẩy đứng lên kéo đồng bạn sợ hãi nói hắn đã bị đánh.

Lúc này Hà Thừa Đạt cũng đi theo sang, ta nhìn về phía Hà Thừa Đạt, nhẹ gật đầu với ông ta.

Sắc mặt hắn lập tức thay đổi, cuống quít tiến lên kiểm tra thương thế của nam nhân một chút, sau đó nghiêm túc nhìn ta, như vậy rõ ràng là đang nói cho ta biết vụ án này đúng là bọn họ đang điều tra!

Ta buồn rầu ấn đầu, đây còn chưa tới nơi đã gặp chuyện này, có thể thấy được tình huống nghiêm trọng thế nào rồi.

Nam nhân kia còn đang hoảng sợ kể ra điều gì đó, vẻ mặt người chung quanh cũng khủng hoảng. Chuyện này dù sao cũng xảy ra trước mắt bao nhiêu người, muốn giấu giếm phỏng chừng khó càng thêm khó.

Ta nhìn Võ Bình, y không hổ là thư ký, tiến lên đẩy đám nam nhân vây quanh ra, cười ha hả nói: "Vị tiên sinh này, vị bằng hữu này của ta là thầy thuốc, ngài có cần y xem giúp không?"

Ta thấy Võ Bình đẩy ta ra vội vàng bày ra bộ dáng thầy thuốc cao thanh cao.

Nam nhân kia nhìn mấy người chúng ta một cách cảnh giác, sau đó lắc đầu, dùng giọng Hán chưa thuần thục nói: "Không, không cần, không sao."

Nói xong hắn liền muốn cùng bằng hữu tính tiền ra cửa, ta nháy mắt ra hiệu với Vũ Bình, hắn nhẹ gật đầu lặng yên không một tiếng động theo ra ngoài.

Khoảng nửa giờ sau, Võ Bình đã trở về, nói cho bọn họ biết là nam nhân đã về một chỗ nông dân cách đây không xa. Hắn hỏi thăm một chút, nam nhân tên là A Đa, là nhà ở đây, bình thường dựa vào bán thịt dê bò mà sống.

"Cũng là người Mông Cổ tộc?" Sắc mặt Hà Thừa Đạt không được tốt.

Vũ Bình ừ một tiếng rồi nhìn về phía ta: "Trương tiên sinh, xem ra chúng ta phải trì hoãn thời gian tới Nhai Môn trấn rồi, ít nhất phải giải quyết chuyện ở đây cái đã, không thể để xảy ra chuyện lớn mạnh được!"

"Ừm." Ta đương nhiên không có ý kiến gì, đi trấn Nhai Môn cũng là để tìm hiểu tình huống, hiện tại có một ví dụ sống sờ sờ dùng để giải thích tình huống trước mắt cũng tương tự.

Vũ Bình động tác rất nhanh, nhanh chóng tìm một khách sạn ở gần nhà nông dân mở hai gian phòng, sau khi bốn người vào ở, phát hiện ta và Lý Ma Tử trong phòng đang đối diện với một ngôi nhà nông dân, mà hai người Hà Thừa Đạt thì hơi nghiêng về một chút.

Vũ Bình chỉ vào cửa chính nói: "Ngươi xem, quán thịt dê bò kia chính là của A Đa đó, bình thường hắn hay ở cùng với vợ con ở lầu hai."

Ta khẽ gật đầu, loại này là ngoại lai thuê hai tầng, một tầng làm ăn tầng một rất bình thường, thứ nhất là bớt đi lại bôn ba, thứ hai cùng nhau thuê tiền thuê cũng sẽ tính một chút.

Thoạt nhìn, quán dê bò có vẻ rất nhiều là bán thịt trâu thịt dê làm chủ, bên ngoài có vỉ nướng nhưng nhìn điệu bộ thì không giống như là món nướng bình thường đâu. Quả nhiên ý nghĩ vừa nảy ra trong đầu của ta, Vũ Bình bắt đầu giới thiệu, nói rằng nguyên bản A Đa cũng muốn bán thịt trâu thịt dê nướng., Thế nhưng tay nghề của hắn không tốt, cạnh tranh cũng lớn, hắn dứt khoát bán sống bán người, giá hơi rẻ một ít khách hàng ngược lại cũng nhiều, dù sao Quảng Đông bên này rất nhiều người đều vui lòng mình xuống bếp làm chút đồ ăn.

"Tối hôm nay nếu không có động tĩnh, ngày mai sẽ tiếp tục đi đến Nhai Môn trấn." Hà Thừa Nhận quét dọn quán thịt dê một chút, quay người đi về gian phòng của mình.

Vũ Bình nhìn bóng lưng của hắn có chút muốn nói lại thôi, ta vỗ vỗ bả vai của hắn nói Hà Thừa Đạt suy nghĩ cũng không tệ, tuy nói khống chế nơi này cũng trọng yếu, nhưng Nhai Môn trấn mới là khởi nguồn sự kiện lần này, cho nên chậm trễ quá nhiều thời gian ở Giang môn không có lợi.

"Ta đương nhiên biết." Võ Bình cười khổ nói: "Chính là chuyện lần này quá khó giải quyết! Tổ trưởng của vụ án này liền bày ra bộ dáng này, ta là sợ hắn đem mình nghẹn đến chết mất."

Sau nửa ngày làm người ta là bí thư quan tâm tới thân thể thượng cấp của mình, ta nhếch miệng để Võ Bình cũng tranh thủ thời gian về nghỉ ngơi, đêm nay ta ít nhất phải giữ vững hơn nửa đêm, cho nên làm một tên lái xe mới được, hắn nhất định phải đảm bảo thể lực.

Vũ Bình biết mình thủ ở đây cũng vô dụng, cho nên cũng không từ chối, cùng Hà Thừa Đạt trở về gian phòng của bọn họ.

Lý mặt rỗ thấy bọn hắn đã về phòng, lúc này mới có chút hoảng hốt nói: "Trương gia tiểu ca, ngươi vừa nhìn thấy rồi chứ? Tên kia bị đánh quả thật là khó hiểu. Nhưng mà ta lại không cảm giác được âm khí."

Đây cũng là điều ta cảm thấy kỳ quái, theo lý mà nói âm linh đang quấy phá ngay dưới mí mắt ta, luồng âm khí kia cũng trốn không thoát khỏi con mắt của ta, hơn nữa ta rõ ràng nhìn thấy thứ này như roi, thế nhưng chỉ chớp mắt một cái đã không thấy đâu nữa, làm cho ta bây giờ cũng không biết có phải là mình hoa mắt hay không nữa.

Lý Ma Tử thấy mình hồi lâu không trả lời, kỳ quái đẩy ta, ta chỉ có thể lắc đầu nói hiện tại cũng không biết, chỉ xem đêm nay có việc gì hay không rồi nói sau.

Lý Ma Tử thấy bộ dáng ta như vậy cũng chỉ biết nhún vai, sau đó kéo cái ghế ngồi bên cửa sổ nhìn chằm chằm quán thịt dê Ngưu: "Không phải hôm nay là bữa chiều sao? Hắn không thèm mở cửa cho nên chạy đi ăn cơm sao?"

"Ngươi ngốc à, người bán thịt dê thịt trâu như hắn mà đi đều là khách quen, bình thường đều sẽ bàn tiệc trước, ngày hôm sau hắn đưa là được rồi, tán khách không kiếm được tiền gì, hắn đương nhiên không thèm để ý."

Lý Ma Tử ồ một tiếng, lại lấy từ trong túi ra một túi đồ ăn vặt, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhàn nhã tựa như xem TV ở nhà vậy. Ta bị động tác của hắn làm cho một trận hết chỗ nói, hóa ra tên này thật xem chuyện lần này là kỳ nghỉ phép sao?

Tuy nhiên có hắn nhìn ta lại bớt việc không ít, để hắn có tình huống gọi ta một tiếng, ta liền nằm trên giường nghỉ ngơi.

Chưa nói đến việc cỗ xe này ngồi lâu, toàn thân giống như tan thành từng cái giá, mãi đến khi nằm xuống ta mới thoải mái thở dài, cảm thấy sống lại.

Phỏng chừng là quá mệt mỏi, vừa nằm xuống một lát ta liền ngủ thiếp đi...

"Tiểu ca ngươi mau tỉnh lại đi!" Không biết đã ngủ bao lâu, ta bị Lý mặt rỗ dùng sức quấy rầy, ta dụi dụi con mắt còn có chút mơ màng, chỉ thấy Lý mặt rỗ đã xảy ra đại sự.

Ta giật mình từ trên giường bò dậy, vừa hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vừa nhìn thấy, ta liền trợn tròn mắt, chẳng lẽ đây chính là gặp chuyện mà Lý Ma Tử nói sao?

Cửa quán thịt dê Ngưu đối diện cửa sổ mở ra, tên là A Đa nam nhân đang xử lý một con bò vừa mới làm thịt, bên người còn đặt một túi nhựa lớn màu đen phồng lên, mặc dù cục diện có chút máu tanh, nhưng cũng không đến mức làm Lý Ma Tử kinh hoảng như vậy chứ?

Lý Ma Tử thở ra một hơi, cùng ta sáp vào bên cạnh cửa sổ: "Ngươi xem kỹ đi."

Nghe hắn nói xong, ta hồ nghi nhìn sang, chỉ thấy A Đa cắt ra một bộ phận thịt bò, sau đó lại từ trong túi nhựa lớn bên cạnh vớt ra một miếng thịt bò, hai tay lẫn vào cùng một chỗ...

Số một nghìn tám mốt, ba Chương Chấp Tiên giả...

"Hắn đang làm giả sao?" Ta kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, dù cách xa như vậy, ta cũng có thể nhìn ra thịt bò trong túi nhựa lớn màu đen vô cùng không ngon, nhưng một khối thịt trâu lớn hỗn hợp như vậy đặt cùng một chỗ, căn bản không khiến người mua chú ý.

Hơn nữa hắn làm sinh ý là khách quen, bình thường cũng sẽ không nhìn quá cẩn thận, đến nhà rồi có thể phát hiện ra hay không đều là hai chuyện.

Lý Ma Tử ừ một tiếng: "Không ngờ hắn lại là người như vậy, tiểu ca, cứ quên đi! Người như vậy mà bị đánh cũng đáng đời."

Nghe hắn nói kiểu này ta có chút buồn cười, cho dù A Đa không phải người tốt cũng không được để âm linh quấy phá a! Trong xã hội hiện đại, tiểu thương giả tạo rất nhiều, cần quản giáo càng thêm nghiêm khắc, nếu chỉ là một Âm Linh đã có thể lấy lý do này hại người, như vậy thế giới cũng loạn.

Lý Ma Tử ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói hắn cũng chỉ là nhất thời tức giận, dù sao thịt dê thịt trâu ăn vào cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt cho thân thể con người. Không nghĩ tới A Đa lại là một thương nhân lòng dạ hiểm độc.

Ta vỗ vỗ bả vai của hắn ta: "Vì chuyện này mà ngươi gọi ta dậy?"

"A?" Lý Ma Tử không kịp phản ứng ý tứ của ta, ta thấy thời gian đã nhanh mười hai điểm, đành phải bất đắc dĩ thở dài để hắn đi nghỉ một lát, nơi này có ta xem.

Lý Ma Tử gật gật đầu, ngáp dài xuống giường, vừa lộn người vừa lẩm bẩm, bảo lát nữa phát hiện có chỗ không đúng thì trước tiên đừng nhúng tay, để A Đa chịu thiệt một chút rồi nói sau, khiến ta buồn cười.

Lý mặt rỗ ngủ xong, ta nâng cằm nhìn chằm chằm vào hành động của A Đa, thoạt nhìn hắn rất thành thạo, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên làm loại chuyện này, không lâu sau đã bị hắn tách rời xong, trộn lẫn với một túi nhựa thịt be bét.

Sau khi xử lý xong thịt bò, A Đa kiểm tra cẩn thận một hồi, sau đó hài lòng bỏ thịt bò vào lạnh, nhìn cách phân chia của hắn không theo quy luật nào, đại khái là dựa theo lượng khách hàng đặt hàng mà tính.

Sau khi làm xong hết thảy, A Đa đem quán thịt dê bò rửa sạch một chút mới đóng cửa lại, chuẩn bị từ cửa bên lên lầu nghỉ ngơi.

Nhìn động tác của hắn ta có chút nhàm chán ngáp một cái, cũng may mà Lý Ma Tử có thể ở chỗ này hơn mấy tiếng mà tinh thần còn như thế, nếu ta không hiểu sao lại ngủ thiếp đi.

"A!"

Tay đang ngáp của ta còn chưa buông xuống thì đã nghe thấy một tiếng kêu thê lương, ta vội vàng nhìn sang, chỉ thấy A Đa đang bụm lấy vòng eo phải, thần sắc hoảng sợ nhìn quanh bốn phía.

Ngay khi ta ngẩng đầu nhìn lên, trong nháy mắt hắn lại kinh hô một tiếng, tay trái ôm lấy eo trái, một bộ dạng thấy quỷ.

Cũng may Vũ Bình suy nghĩ chu đáo, phòng riêng cho chúng ta là lầu hai, bằng không thì chút việc này khi ra ngoài chắc chắn sẽ gây nên sự chú ý ở sân trước. Bên cạnh phòng nông dân này, rất nhiều khách sạn, rất nhiều đều là tư nhân mở, khiến cho bọn họ chú ý không chừng ngày mai sẽ nói ra những lời vô nghĩa gì đó cho ta.

Ta lập tức nhanh nhẹn trèo xuống lầu hai, nhanh chóng chạy về phía A Đa.

Ngay trong khoảng thời gian ngắn này, ta đã nghe được hắn kinh hô không biết bao nhiêu tiếng, chung quanh hộ cũng đèn sáng, nhưng tối đa cũng chỉ đứng ở ban công hoặc là cửa sổ liếc mắt nhìn một cái, dù sao nông dân phòng ngư long hỗn tạp, ban đêm xem náo nhiệt như vậy cũng có khả năng phải trả giá thật lớn.

Chẳng qua nửa phút sau ta liền vọt tới trước mặt A Đa, hắn muốn chạy lên lầu hai, nhưng lại bị đánh chạy trối chết, trái lại cách cầu thang càng ngày càng xa.

"Cứu ta... Nhanh cứu ta!" Lúc này rốt cuộc hắn thấy được ta, hoảng sợ chạy tới chỗ này, ta cũng không dám giấu diếm, từ trong túi áo lấy ra linh phù trực tiếp dán ở trên hông của hắn, đánh một cái Chỉ Quyết Linh Phù liền bốc cháy lên. Theo một tiếng bộp hóa thành tro tàn, A Đa cũng trấn định lại, tiếng roi ẩn ẩn biến mất không thấy.

Ta nhíu mày, ta vẫn không cảm giác được âm khí, cho dù tiếng roi ẩn ẩn đã chứng minh lần này là âm linh quấy phá, nhưng ta vẫn không cảm giác được âm khí.

"Cảm ơn, cảm ơn." A Đa co quắp nằm bệt trên mặt đất, một tay vịn eo một tay lau trán, nói lời cảm tạ rất mạnh.

Ta thấy đã có người thò đầu ra khỏi ban công, liền kéo A Đa đi tới chỗ bóng tối cạnh cầu thang: "Hôm nay chúng ta đã từng nhìn thấy hàng ghế rồi."

"À." A Đa đánh giá ta vài lần rồi lên tiếng kinh hô: "Là ngươi, là vị thầy thuốc kia."

"Ngươi còn nghĩ ta là thầy thuốc à?" Ta liếc mắt nhìn hắn một cái, trong quán hàng ít nhất có nhiều người, hắn còn có thể an ủi mình có người làm hỏng không chỉ mình hắn không nắm được, nhưng xung quanh vừa rồi khi hắn bị đánh là không có lấy một ai.

Ánh mắt Bang càng thêm hoảng sợ, tay áo hắn kéo của ta cầu xin cứu hắn ta.

Ta vốn chính là vì chuyện này tự nhiên sẽ không cự tuyệt, chỉ là để hắn theo ta đi đối diện khách sạn, dù sao có nhiều thứ không thích hợp nói ở bên ngoài.

Hắn cầu còn không được, bất quá hắn biểu thị muốn trở về nói một tiếng với lão bà, bởi vì thê tử của hắn mỗi tối đều sẽ chờ hắn, hắn sợ lão bà lo lắng. Ta theo hắn lên lầu, nhìn dáng vẻ hắn che thắt lưng nhe răng trợn mắt cảm giác có chút buồn cười.

Hắn chẳng qua chỉ nói với lão bà tối nay lưng đau dữ dội, cho nên đi tới chỗ ta xem một chút, thê tử của hắn quan tâm vài câu liền rụt về ngủ.

Cách từ quán Ngưu Ngưu Dương đến quán trọ ngắn ngủi, A Đa vẫn một mực nắm chặt tay áo của ta, hoảng hốt đánh giá hết thảy chung quanh. Tay kia vẫn không tự chủ được ôm eo, sợ lại bị đánh một trận nữa!

Chẳng qua trên đường đi cũng không xảy ra chuyện gì, chỉ là mang theo A Đa không dễ leo ra cửa sổ, tránh không được bị sân khấu hỏi hai câu, cũng may A Đa cùng với tiền đài quen biết, tùy tiện nói hai ba câu liền lừa gạt đi qua.

Đứng ở trước cửa phòng, ta phát hiện ra vội vàng không mang theo thẻ phòng, đành phải gõ cửa. Cửa vừa mở ra lại lộ ra khuôn mặt Võ Bình, ta kinh ngạc nhìn hắn, hắn giải thích là Lý Ma Tử gọi bọn họ tới.

Ta hiểu rồi gật đầu, phỏng chừng động tĩnh mà ta ra ngoài đã kinh động không nhỏ đến Lý Ma Tử, hắn nhìn cửa sổ cũng biết có chuyện gì xảy ra, cho nên đánh thức đám người Vũ Bình.

Quả nhiên ta dẫn A Đa vừa đi vào, Lý mặt rỗ đã oán trách một tiếng: "Ta nói này tiểu ca, ngươi không thể thư giãn một chút sao? Ta cũng bị ngươi dọa cho chạy mất mạng rồi."

Ta cười hắc hắc hai tiếng không nói gì, ngược lại A Đa thấy trận thế này có chút sợ hãi, đứng ở cạnh cửa chậm chạp không chịu vào. Hay là ta trấn an vài câu hắn mới đi đến, câu thúc ngồi ở mép giường, không làm gì khác thì quán rượu nhỏ như vậy cũng chỉ có thể ngồi cùng một cái ghế.

"Chuyện vừa xảy ra chắc ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, bọn ta mời ngươi tới đây là để cứu ngươi." Vũ Bình cho A Đa một chén nước.

Sau khi uống hai ngụm, bọn họ vẫn còn có chút không hiểu, hơn nữa có chút hoài nghi vì sao chúng ta lại ở lại đây? Vũ Bình mặt không đổi sắc nói mấy người chúng ta đều là giang hồ thuật sĩ, đối với những chuyện linh dị này tương đối cảm thấy hứng thú. Cho nên lúc ở nhà hàng chú ý tới hắn, chỉ là lúc đó nhiều người không dễ nói chuyện, lúc này mới lén hỏi vài câu.

Thấy hắn nói mấy câu liền bỏ đi nghi ngờ của A Đa, ta không thể không giơ ngón tay cái lên với hắn.

Sau đó Vũ Bình liền bắt đầu hỏi A nhiều hơn một chút chi tiết, tỷ như hắn bị đánh khi nào, trước đó đã xảy ra chuyện gì, có ngại để cho chúng ta xem vết thương hay không?

Đối cứng ngược lại là có câu hỏi có đáp, chỉ là Hán ngữ của gã quả thực chẳng ra sao cả, nghe có chút tốn sức, bất quá căn cứ miêu tả của gã, đêm nay đã là đêm thứ năm gã bị quất roi.

Lần đầu thật ra cũng không khiến cho hắn chú ý, hắn sau khi tỉnh ngủ liền cảm thấy thắt lưng có gì đó không đúng, để lão bà nhìn mới biết thắt lưng đỏ lên một chút. Lúc đó mặc dù hắn cảm thấy kỳ quái, bởi vì lúc buổi tối hắn mơ thấy có người đánh hắn, nhưng bởi vì không nghiêm trọng cho nên cũng không quan trọng, tiếp theo lại xảy ra hai lần nữa hắn mới có chút hoảng hốt.

Tối nay sở dĩ xuất hiện ở nhà hàng, cũng là muốn mấy bằng hữu phát biểu ý kiến, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện, cuối cùng chính là thứ ta vừa thấy.

"Tự nhiên bị roi quất như vậy sao? Một chút điềm báo trước trước đó cũng không có?" Lý Ma Tử xen vào một câu, có hắn và Võ Bình ở đây, ta ngược lại không cần phí miệng lưỡi làm gì.

Nghĩ rồi cuối cùng lắc đầu: "Không có, hôm nay nhà hàng cũng đột nhiên bị đánh..."

Thấy hắn thật sự không nói nên lời, chúng ta đành phải thôi, cuối cùng để hắn cho chúng ta xem vết thương một chút, đều là các đại lão gia tự nhiên sẽ không xấu hổ, hắn xắn áo vén lưng đưa về phía chúng ta. Chỉ thấy phần mông eo hắn đỏ hồng một mảnh, có nhiều chỗ là màu đỏ tươi, rõ ràng là hôm nay tạo thành, còn có một số là màu đỏ sậm, phỏng chừng là mấy lần trước làm.

Ta cau mày, vết thương này và những ảnh mà Vũ Bình đưa ta có khác biệt, bởi vì vết thương của y không nghiêm trọng như vậy, nói cách khác, rất có thể y sẽ còn gặp chuyện không may.

Hà Thừa Đạt hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, ông ta gật đầu với ta: "Chúng ta ở lại đây thêm vài ngày nữa."

"Đêm nay ngươi cứ trở về trước đi, ta phải nghĩ xem làm thế nào giúp ngươi." Ta móc từ trong túi ra mấy tấm linh phù, đưa cho A Đa.

Vốn là nghe thấy để ta cho hắn quay trở về hắn còn có chút không tình nguyện, sau khi nhìn thấy linh phù thì mới thở phào nhẹ nhõm, ta dặn dò hắn nếu như phát sinh chuyện kỳ quái gì thì trước tiên phải lập tức liên hệ với ta, lúc này mới đưa hắn ra khách sạn.

Nhìn hắn cong eo như tên trộm biến mất tại đầu cầu thang bên cạnh quán thịt dê Ngưu, ta cười cười trở về phòng.

"Hà tổ trưởng, có gì ngài cứ nói." Ta chính sắc nói với Hà Thừa Đạt, vừa rồi lúc ông nói chuyện với ta ông ta liếc mắt ra hiệu cho ta một cái, cho nên ta mới đuổi A Đa đi.

Hà Thừa Đạt cười cười, tuy rằng không rõ ràng, nhưng so với mấy ngày nay lão luôn ra vẻ nghiêm mặt tía tai thì tốt hơn nhiều. Lão nói cho ta biết gần đây mấy người bị hại ở trấn Nhai Môn đã bị đánh, nhưng cũng may là không có gây ra tai nạn chết người, tuy nhiên nghe ý tứ của lão thì cũng không lâu...

"Cho nên chúng ta mời cao thủ khác trước tiên đi Nhai Môn trấn, Trương tiên sinh sẽ không để ý chứ?" Hà Thừa Đạt nói khách khí, nhưng như vậy tỏ vẻ chuyện này đã định rồi.

Mặc dù ta có chút khó chịu, dù sao trước khi hợp tác bọn ta đã chạm mặt nhau, bằng không thì vạn lần xung đột thì phiền phức, nhưng nghĩ đến tình huống trước mắt đúng là không mấy lạc quan, ta cũng không nói gì cả.

Vũ Bình ở bên vội vàng lên hoà giải, mấy người chúng ta thương lượng một chút xem nên bắt con âm linh từ sau màn này như thế nào, sau đó bọn họ mới trở về phòng.

"Bọn họ không tin chúng ta?" Lý Ma Tử tức giận bất bình mắng.

Ta ừ một tiếng lại không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ lâm vào trầm tư...

Bí mật đầu tiên của Thiên Bát, tám trăm bốn Chương Trầm...

Ta còn đang bận tâm chuyện vừa rồi, vừa rồi rõ ràng ta cách A Đa gần như vậy, vì sao lại không cảm giác được âm khí?

Muốn nói chuyện này không có Âm Linh đang giở trò thì không thể nào, nhưng rốt cuộc đẳng cấp Âm Linh là gì lại có thể xuất hiện dưới mí mắt ta, nhưng không có một tia âm khí tiết lộ?

"Tiểu ca, sao vậy? Có phải chuyện này không giải quyết được sao? Nếu không giải quyết được hai chúng ta thì bỏ chạy đi, vừa nhìn thì Hà Thừa Đạt không dễ chọc, đừng có kéo hai chúng ta vào bẫy." Lý Ma Tử cuống quít thu thập hành lý, bộ dạng như muốn chạy trốn suốt đêm vậy.

Ta ấn ấn lên huyệt Thái Dương, đau đầu ngăn hắn lại.

Người này không phải là ngu ngốc chứ? Không nói Hà Thừa Đạt có được hay không, chỉ nói chúng ta đã nhận mối làm ăn này, hiện tại chạy trốn về sau có muốn lăn lộn vòng ngoài hay không.

Lý Ma Tử vẻ mặt đau khổ hỏi ta làm sao bây giờ, ta buồn cười nói cho hắn biết, chỉ là cảm thấy sự tình có chút kỳ quặc, sao có thể bắt đầu nói những lời chán nản như vậy được.

"Vậy sao ngươi không nói sớm đi!" Lý Ma Tử thu thập xong một nửa rồi ném lên giường: "Bộ dạng ngươi vừa rồi ai thấy cũng cho rằng chuyện này khó giải quyết."

Ta cũng không phản bác, nói đến chuyện này quả thật ta rất buồn, vì vậy nói với Lý Ma Tử một câu. Hắn nghe xong, hai mắt trợn tròn như chuông đồng, hoài nghi ta đang lừa hắn.

"Ta lừa ngươi cái này có ích lợi gì!" Ta tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, xốc chăn lên liền nằm xuống, có mấy tấm linh phù tối nay A Đa sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, có gì thì ngày mai lại nói.

Lý mặt rỗ há miệng muốn nói cái gì, một lúc lâu cũng không mở miệng, cuối cùng cúi đầu ủ rũ nằm xuống.

Bị giày vò như vậy gần hừng đông rồi, chúng ta chỉ mới ngủ được hai ba giờ, Vũ Bình hỏi chúng ta hôm nay có kế hoạch gì không? Ta trầm tư một lát rồi nói cho hắn biết trước khi xảy ra chuyện gì.

"Sợ là không có tác dụng gì." Vũ Bình nhíu mày: "Hôm qua ta có hỏi rồi, tuy A Đa buôn bán ở đây năm sáu năm, nhưng ngoại trừ chuyện ngoài ý muốn hình như không có ai quá tiếp xúc với hắn, mấy người mà hôm qua chúng ta đã gặp ở nhà hàng chính là bằng hữu duy nhất của hắn."

Nghe xong lời của hắn ta cảm thấy kỳ quái, theo lý mà nói loại tiểu thương này hẳn là dễ dàng nhất đánh thành một mảnh với người bên ngoài, đặc biệt là hắn còn làm sinh ý người quen, làm sao làm giống như hộ dân mới đến.

Vũ Bình hiển nhiên cũng hiểu được sự tình có điểm lạ, suy nghĩ chốc lát quyết định hỏi từ con đường khác!

Hắn nói đường cái gì thì trong lòng ta cũng có tính toán, biết ta không tiện đi theo, cho nên không đợi hắn mở miệng ta đã chủ động nói binh chia làm hai đường, ta lại đi tìm người xung quanh tìm hiểu rõ ràng, nói không chừng còn bỏ sót cái gì đó.

"Cứ như vậy, mặc kệ có đầu mối gì hữu dụng hay không, buổi trưa chúng ta đều gặp phải một mặt, cũng tốt biết tiếp theo nên làm như thế nào." Vũ Bình nhanh chóng tổng kết, sau đó liền đi ra ngoài.

Ta thấy Hà Thừa Đạt không đi cùng hắn, nhưng tựa hồ cũng không ở trong phòng, trong lúc nhất thời cảm thấy có chút kỳ quái, bất quá cũng không truy cứu, loại thân phận làm việc thần bí bí như bọn họ cũng vô cùng bình thường, tốt nhất không nên thăm dò lung tung.

Ở phụ cận tìm một quán điểm tâm, tùy tiện ăn sáng, ta cùng Lý Ma Tử liền đi dạo trong phòng mấy bách khoa nông dân.

Đương nhiên trước khi đi dạo một vòng, ta đã viết chứng cho A Đa, để hắn nhìn thấy chúng ta coi như không biết, như vậy thuận tiện cho chúng ta làm chuyện này. Hắn mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng ta vừa nói đến chuyện vì an toàn của hắn thì hắn cũng không lên tiếng nữa.

"Cứ đi dạo như vậy có thể đi ra được cái gì?" Lý Ma Tử buồn chán lôi một cành liễu ra vung vẩy trong tay, trên trán túa đầy mồ hôi.

Mùa xuân chính là như vậy, thời tiết biến hóa bất định, cái này không ngày hôm qua thời tiết không lạnh không nóng thoải mái thoải mái, hôm nay đã đến Nhị Thập Bát độ, khiến cho ta hận không thể mặc áo ngắn rồi.

"Đi dạo trước rồi nói." Ta không giải thích quá nhiều, chỉ tìm khu nghỉ ngơi.

Một mảng lớn phòng nông dân như vậy, bên trong bình thường sẽ có mấy khu nghỉ ngơi đơn sơ, nếu không đặt mấy cái ghế, muốn không buông một ít khí tài hình dáng, mà người lớn tuổi ở nơi này đặc biệt là rất thích tụ tập ở loại địa phương này.

Bọn họ phần lớn là chủ nhân nông nghiệp của nông dân, cuộc sống đến từ tiền thuê nhà, cho nên bình thường không có chuyện gì làm, cho nên thích nhất tụ tập ở những địa phương này tiêu hao thời gian. Mà những người này bình thường tương đối dễ dàng tán gẫu, sẽ không giống người trẻ tuổi cảnh giác nặng như vậy, nghe ngóng sự tình là thích hợp nhất.

Lý Ma Tử hiển nhiên cũng nhìn ra dụng ý của ta, vừa đi vừa dùng mắt quét, không bao lâu sau hắn hưng phấn kéo ta chỉ vào cách đó không xa nói: "Ngươi xem, vậy có phải có mấy lão đầu đang chơi cờ không?"

Nhìn theo hướng hắn chỉ, xác thực có thể nhìn thấy mấy ông lão tụ tập trong một cái đình.

"Đi!" Ta kéo Lý mặt rỗ chạy nhanh tới, đến nơi giả dạng có hứng thú chơi cờ, đứng ở một bên xem say sưa.

Bởi vì đánh cờ cho nên cho dù nơi này đứng bảy tám người cũng không có âm thanh gì, bọn họ đều rất kiên nhẫn nhìn song phương ngươi tới, ngẫu nhiên thấy người đánh cờ cùng suy nghĩ của mình không giống nhau, liền vỗ đùi ai thán một tiếng, tựa hồ đã xảy ra chuyện đáng tiếc cỡ nào.

Khi chúng ta đến đã chơi một ván cờ không sai biệt lắm, cho nên không bao lâu liền kết thúc, ông lão thắng kia vô cùng đắc ý, thua thì tỏ vẻ muốn đánh thêm ván nữa.

Lúc này trong đó có một vị lão nhân tóc muối tiêu chú ý tới chúng ta, cười ha hả hỏi chúng ta cảm thấy ván cờ vừa rồi thế nào?

Ta cũng cười ha hả tùy tiện nói hai câu, trọng điểm là nói chuyện với lão nhân giúp thua, như vậy tự nhiên khiến cho bọn họ hứng thú, hàn huyên một chút liền tán gẫu, rất nhanh liền chuyển đề tài đến trên người A Đa.

"Ngày hôm qua chúng ta tới tìm bằng hữu chơi, vốn là muốn ở quán thịt bò nhà kia ăn lẩu, kết quả là nhà bọn họ chỉ bán sống bán người, dạo này thật sự là ngay cả việc làm ăn cũng không làm..." Ta giả vờ tiếc nuối thở dài.

Ai biết được lời này của ta vừa nói ra, bảy tám lão nhân đều trầm mặc chốc lát, sau một lúc lâu đều cười ha hả nói A Đa bởi vì phải chiếu cố trong nhà, cho nên mới như vậy làm ăn, vừa có thể kiếm tiền lại vừa vội vàng.

Ta và Lý Ma Tử liếc nhau, xem ra A Đa này xác thực có vấn đề, thời gian im lặng vừa rồi của bọn hắn mặc dù rất ngắn, nhưng dáng vẻ như vậy tựa hồ có chút không muốn đàm luận đề tài này.

Quả nhiên sau câu nói này lão nhân khoát tay nói tiếp đánh cờ, một đám người vội vàng đem bàn cờ bày ra, không nói nhiều nữa.

Ta biết hỏi không ra cái gì rồi, thế là cùng Lý Ma Tử rời khỏi đình nhỏ, đi về phía quán thịt dê thịt dê A Đa.

"Vừa rồi những người kia rõ ràng có điểm gì đó không đúng, rõ ràng A Đa có chuyện giấu chúng ta!" Lý Ma Tử tức giận nói.

Không nói ta nói gì, chỉ là đứng ở quán thịt dê Ngưu cách đó không xa nhìn A Đa tươi cười đem thịt bò trong băng lạnh mang tới cho khách hàng thôi.

Cảm giác khiến ta cảm thấy kinh ngạc chính là những khách hàng và A Đa hầu như không giao lưu gì, nhưng từ việc bọn họ lấy hàng và trả góp, hai người đến xem rõ ràng không phải lần đầu làm ăn.

Bang trưởng hiển nhiên cũng nhìn thấy ta, bất quá có ta dặn dò hắn cũng không chào hỏi, chỉ là vùi đầu làm ăn.

Ta lại tiếp tục đi dạo xung quanh đây, tìm hiểu rất nhiều phương pháp nhưng nghe được Võ Bình chẳng hề khác gì cả, những người này nói A Đa không phải là nói sang chuyện khác thì chính là tỏ vẻ không thân thiết, khiến ta cảm thấy vô cùng thất bại!

Mắt thấy buổi trưa, nhớ tới câu nói của Vũ Bình ta cũng không ở lâu ở bên ngoài, nói đi Điện Hạ Võ Bình nói cơm trưa ta sẽ mang về, liền cùng Lý Ma Tử đến tiệm đồ ăn nhỏ bên cạnh thắp vài món ăn.

"Hắc, ông chủ, thịt bò ở đây ngài cũng là lấy từ chỗ A Đa đúng không?" Ta có chút kinh ngạc khi lấy từ trong cái máy lạnh chong.

Ông chủ liếc nhìn ta, tựa hồ không có hứng thú muốn nói chuyện, nhưng nhìn bộ dạng của ta nhìn vào thịt bò, gật gật đầu: "Quán ăn nhỏ gần đây phần lớn đều là thịt trâu lấy từ chỗ A Đa."

Hóa ra lần này sinh ý của A Đa rất tốt a, khách hàng bình thường nhìn không ra thì thôi, những đại sư phụ thường hay tiếp xúc với nguyên liệu nấu ăn này cũng nhìn không ra thịt trâu có vấn đề gì sao?

Ta dám bảo đảm một khối nhỏ trong thùng lạnh không đủ mới mẻ, nhưng ta không nói lời này, bằng không ông chủ phỏng chừng sẽ đuổi ta ra ngoài.

Tuy nhiên ta cũng có thêm một chén canh thịt bò, vốn ta định đốt đỏ, nhưng khi nghĩ tới sự thật thịt trâu cháy lại dễ che giấu không ngon lành nhất, liền sửa lại chén canh.

Động tác của ông chủ rất nhanh, ước chừng khoảng hai mươi phút liền gói hết thức ăn mà ta muốn, ta và Lý Ma Tử xách thức ăn về khách sạn.

Vũ Bình đã trở về, đứng ở cửa phòng chúng ta hình như đang muốn cười ta, nhìn thấy chúng ta liền giơ tay lên.

Ta phát hiện sắc mặt của hắn không tốt lắm, phỏng chừng từ những con đường khác cũng không biết được tung tích của hắn là thứ gì.

"Ăn cơm trước đi." Ta giương thức ăn trong tay lên.

Ba người ngồi vào chỗ của mình, ta tò mò hỏi một câu Hà Thừa Đạt đi nơi nào, sắc mặt Vũ Bình càng không tốt.

Ta sững sờ, không lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Hắn còn chưa kịp hỏi Vũ Bình hỏi ta có tiến triển gì hay không thì ta đã lắc đầu: "Có thể nhìn ra được A Đa chắc chắn có gì đó kỳ lạ, nhưng cụ thể là cái gì thì đánh roi gì có liên quan gì đâu mà nói, còn ngươi thì sao?"

"Không khác lắm." Vũ Bình lắc đầu, tiện tay múc một bát canh rồi uống một ngụm mặt liền lộ vẻ kỳ quái nói: "Trương tiên sinh, canh này..."

"Ngươi cảm thấy nó không còn mới là lạ phải không?" Ta thấy hắn khó nói nên lời, bèn nói trước, sẵn tiện nói luôn hành động của A Đa là đem thịt bò mới cũ trộn lẫn với nhau: "Ngươi xem, ngươi uống một ngụm là phát hiện, vì sao ông chủ tiệm rau nhỏ kia vì sao còn mua những thứ phẩm này chứ?"

Võ Bình ngược lại không có coi trọng, cười ha hả nói: "Khẳng định là vì rẻ thôi."

Nghe hắn nói như vậy, ta liền vỗ đầu, bởi vì A Đa có quan hệ với âm linh, cho nên ta cho rằng sự việc gì cũng liên quan đến âm linh, như thế xem ra thật đúng là ta nghĩ nhiều rồi. Tại thương trường nói chuyện, những lão bản của tiệm rau nhỏ này chưa chắc đã biết cách dùng nguyên liệu nấu ăn tốt.

Ta mới muốn nói cái gì đó, Võ Bình điện thờ chợt vang lên, hắn nhìn thoáng qua sắc mặt không tốt lắm của điện thoại đi phòng vệ sinh nhận máy truyền tin. Bởi vì cách một khoảng, hắn lại đè thấp âm thanh xuống cho nên chúng ta cũng không nghe được, chỉ là lúc hắn đi ra mặt tối sầm lại, nắm điện thờ dường như đang nghĩ làm sao.

Ta và Lý Ma Tử dừng đũa nhìn hắn, hắn lại trầm mặc không nói lời nào, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu lên: "Thạch Môn trấn xảy ra chuyện, chúng ta cần lập tức tới đó!"

Đứng thứ nhất thiên tám ngàn tám chương sinh tử, nam tử tiến đến (Thêm thêm)

Thì ra Hà Thừa Đạt sáng sớm không thấy bóng dáng, chỉ nghe tin tức nói môn trấn Nhai môn có biến, lão đi qua điều tra trước.

Vốn tưởng rằng chỉ là người bị hại lại nhiều thêm mấy người, nhưng không nghĩ tới sự tình lại đột nhiên nghiêm trọng như thế, bởi vì đã gây ra tai nạn chết người...

"Cái gì!" Ta khiếp sợ từ trên giường bắn lên: "Không phải nói là có cao thủ trấn giữ sao?"

Vũ Bình cười khổ giải thích cao thủ cũng là từ sáng sớm hôm nay đến, mạng người là xuất hiện vào nửa đêm hôm qua, nhưng bởi vì lặng yên không một tiếng động, thê tử người chết ngày hôm sau rời giường mới phát hiện không đúng, lập tức sợ hãi gần chết.

Ta có thể nghe ngươi nói, loại trượng phu tỉnh lại một đêm như vậy đã trở thành người chết, người bình thường đều sẽ sợ hãi gần chết.

"Vậy bên này phải làm sao bây giờ?" Ta cau mày, ở đây chậm trễ nhiều thời gian như vậy cũng không thể nói là mặc kệ được chứ?

Vũ Bình hiển nhiên cũng bị làm khó dễ, một hồi lâu mới xoắn xuýt nói hắn muốn đi hỏi Hà Thừa Đạt một chút. Ta xua xua tay cản hắn, đã gây ra tai nạn chết người, đoán chừng Hà Thừa Đạt hiện tại cũng là phiền não, lấy câu này hỏi ông ta cũng sẽ không có đầu mối gì.

"Ma tử, ngươi trước ở lại đây mấy ngày, có tình huống gì thì cứ gọi là lúc nào cũng được, ta với Vũ Bình qua trước." Ta nhìn Lý Ma Tử gật đầu, dù sao Giang Môn thị đến Nhai Môn trấn xe hơn một giờ đã đến, nếu thật sự có chuyện gì tới lui cũng không thành vấn đề.

Lý Ma Tử vội vàng gật đầu, thu thập đồ đạc của ta lại, ý bảo ta nhanh chóng đi theo Vũ Bình đi trước.

Sở dĩ cấp bách như vậy không phải bởi vì chúng ta đối với việc mất mạng ngạc nhiên, chủ yếu là người chết là Cổ Hoặc tộc, nguyên nhân lại không thể nói với ngoại giới, xét việc hiềm khích sợ liên lụy đến tranh chấp dân tộc nên nhìn tương đối nặng.

Lên xe ta thấy tính cách của Võ Bình có chút bất ổn, bèn chủ động nhận nhiệm vụ đi xe.

"Tình huống hiện tại như thế nào?" Lên quốc đạo, ta thuận miệng hỏi một câu.

Vũ Bình trầm mặt nói: "Không quá lạc quan, tuy xử lý vẫn tính là kịp thời, nhưng không thể gạt được đám hàng xóm của người chết kia, còn có cảm xúc người nhà đã chết rất không ổn định, bây giờ còn đang náo loạn!"

Ta nhẹ gật đầu, cũng may còn chưa tính toán ra ngoài, tuy nhiên ta cảm thấy ta cảm thấy kỳ quái là Hà Thừa Đạt phải đến Nhai Môn trấn từ sớm chứ, vì sao bây giờ mới thông báo cho Võ Bình?

Vũ Bình cũng cảm thấy kỳ quái, có điều hắn nói Hà Thừa Đạt làm như vậy ắt có nguyên nhân của hắn, đợi đến nơi sẽ biết.

Sau đó, Vũ Bình không nói thêm gì nữa, toàn bộ quá trình dùng di động điện thoại phát tin tức lên máy thông tin, thi thoảng nghe được một hai câu nói biết hắn đang quan sát những địa phương có tình huống tương tự, tuyệt đối đừng để lại giết người nữa.

Xe ngựa rất nhanh tiến vào Nhai Môn trấn, Vũ Bình nói hiện tại người chết ở vệ sinh viện thị trấn, Hà Thừa Đạt để cho chúng ta trực tiếp đi qua.

Phủ vệ sinh trên trấn không lớn, nhìn qua thì thấy người đi lại tựa hồ không biết đã xảy ra chuyện gì, Vũ Bình lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đi vào kho bắn." Vũ Bình nhìn lướt qua điện thoại di động nói nhanh chóng.

Ta mới hiểu được vì sao vệ sinh ở trong viện còn có thể giấu được những người xung quanh, hóa ra là dùng để dò đường.

Bình thường trong phòng bắn cung trên trấn rất ít, bởi vì bị bệnh nghiêm trọng, trên trấn đều sẽ để bệnh nhân vào trong huyện hoặc là bệnh y viện xem, bởi vậy nơi này bình thường không có người bệnh gì.

Tiến vào bên trong thạch thất, ta cũng không nhìn thấy thi thể, nhưng bị một người khác thu hút ánh mắt, người đang cõng trường kiếm, đứng ở một bên không phải nam nhân lo lắng thì là ai?

Hóa ra cao thủ mà bọn họ nói chính là hắn, sớm nói mà, biết đàn ông thương cô ở đây ta cũng không cần sốt ruột như vậy.

"Cửu Lân." Hắn gật đầu nhẹ với ta, sau đó ánh mắt lại nhìn người chết.

Ta lúc này mới đánh giá sơ qua tình huống bên trong phòng, ngoại trừ Hà Thừa Đạt còn có hai người xa lạ, một người trong đó mặc áo khoác trắng hẳn là thầy thuốc của Trấn Y viện. Nhìn dáng vẻ mặt tái nhợt của ông hẳn là chưa từng thấy trường hợp như vậy, người còn lại mặc quần áo màu xanh lá quân đội, thoạt nhìn vô cùng nghiêm túc.

"Bây giờ tình huống gì?" Ta tiến lên vài bước quét mắt nhìn người chết một cái.

Người chết nằm trên cáng cứu thương, mông eo tím đen một mảng, ngoài ra những nơi khác hoàn hảo không tổn hao gì.

Những người khác đều không nói gì, vẫn là nam tử thích lập tức mở miệng nói: "Hắn bị ép chết."

Ta mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vết thương của người chết, muốn rút chết một người như vậy sức mạnh lớn bao nhiêu? Hơn nữa vết thương này thoạt nhìn tuy rằng lợi hại nhưng cũng chỉ là bề ngoài, không đến mức lấy mạng người chứ?

"Bị thương trong nội tạng." Lần này người mở miệng là thầy thuốc, sắc mặt hắn vẫn tái nhợt nhưng cũng coi như là trấn định: "Thông qua kiểm tra phát hiện nơi dạ dày, vị trí thận tạng đều có lượng lớn hiện tượng chảy máu."

Ta mới muốn nói cái gì đó, nam nhân thích nhất lại đột nhiên mở miệng: "Các ngươi trước tiên ở đây, ta và Cửu Lân đi ra ngoài nói chút chuyện."

Vốn dĩ thấy chúng ta quen biết, Hà Thừa Đạt và Võ Bình đã cảm thấy tò mò, chỉ là chuyện lớn không nên hỏi, bây giờ nam nhân chăn nuôi lại nói ra, bọn họ liền thuận thế nói một câu.

Nam nhân chăn bông dùng một câu đồng hành qua loa, sau đó kéo ta ra khỏi phòng.

Hình tượng anh tuấn lạnh lùng của hắn vừa ra ngoài đã được đưa mắt không ít chú ý. Chẳng qua hắn không sao, mang theo ta vòng ra phía sau viện.

"Sao ngươi lại tới đây?" Nam tử an ủi cau mày.

Ta sẽ kể lại chuyện bọn họ đã tìm tới cửa, cười khổ nhún vai nói: "Ngươi tưởng ta muốn đến chắc, đây không phải là bị đuổi đi bằng vịt à? Ngươi thì sao cũng vào được?"

Sinh ý trăm phương ngàn kế, nhưng hắn thật ra rất không thích giao tiếp với bộ lạc quốc gia, bởi vì thủ pháp của hắn tương đối dứt khoát, cũng không hiểu, hợp tác với bộ phận quốc gia làm việc khó tránh khỏi bó tay bó chân.

"Ta là người tự mình muốn tới." Nam tử chăn bông trả lời ngoài dự liệu của ta, hắn giải thích nói tiếp xúc chuyện này, cảm thấy quá mức kỳ quặc, vừa đúng lúc rảnh rỗi không có việc gì làm lại tới đây.

Bất quá nhìn bộ dáng hắn không tán thành ta, ta liền cảm thấy chuyện này có cổ quái, hắn kéo ta đi ra cũng là vì nói việc này.

Hóa ra chức vụ điều tra là hắn, nhưng lúc ấy hắn đang xử lý nhiệm vụ khẩn yếu, lại không hiểu chuyện nên không thể trả lời được. Hai ngày nay rảnh rỗi nghĩ tới chuyện này bèn tới xem thử, nhưng đối phương nói đã tìm được người xử lý, chỉ là hôm qua lại nói cần tìm thêm người, hắn cũng không nghĩ tới lại đây, chỉ là sau khi tới lại phát hiện sự tình cực kỳ quỷ dị.

"Nếu biết bọn họ tìm người là ngươi, ta sẽ không để ngươi tới!" Nam tử lo lắng thở dài.

Ta càng thêm kinh ngạc, nam nhân mai táng rất ít khi lộ ra cảm xúc tiêu cực ngay từ đầu, ta vội vàng hỏi hắn rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

May mà hắn cũng không phải người vòng vo, nhìn ta một cái rồi thuật lại mọi chuyện.

Nguyên lai hắn từ trên thi thể nhìn không thấy một tơ một hào âm khí, cho nên hoài nghi có người mượn Âm Linh tại gây sự, làm đám Âm Linh có lợi hại hơn nữa gặp phải chúng ta, cũng sẽ không khiếp sợ, nhưng nếu là đánh với người khác, chúng ta vẫn có thể tránh được, mà nghe ý tứ nam nhân an ủi rất có thể chuyện này có quan hệ với Long Tuyền Sơn Trang.

"Không phải ngươi nói Long Tuyền sơn trang cố ý ném củ khoai lang nóng phỏng tay này vào tay chúng ta đấy chứ?" Ta trầm mặt nói.

Nam nhân tốt nghiệp hừ lạnh một tiếng: "Không thì sao? Loại vấn đề khó xử này, sao giám sát phủ trưởng sao lại tìm chúng ta trước?"

Ta nghĩ mãi mà cảm thấy hắn nói có lý, Long Tuyền sơn trang thanh danh rất lớn, hơn nữa bọn họ là một phương thế lực chắc chắn có dính dáng đến một số vấn đề, như vậy xảy ra chuyện này, lẽ ra hẳn là phải tìm bọn họ mới đúng.

Ta cảm thấy vô cùng đau đầu: "Long Tuyền sơn trang có chỗ nào mà cũng muốn cắm một chân vào vậy?"

Có điều đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, Long Tuyền Sơn Trang không nhúng tay vào chuyện làm ăn này thì chúng ta cũng không từ chối được, nếu như bọn họ thật sự nhúng tay vào thì càng không thể thoái thác, nếu không chắc chắn bọn họ sẽ có hậu chiêu để đối phó với chúng ta.

"Đúng rồi, không phải sáng sớm các ngươi đã tới rồi sao? Làm sao đến trưa mới thông báo với chúng ta?" Thương thảo chốc lát phát hiện ngoại trừ tiếp tục điều tra vụ án này thì không có biện pháp nào khác, ta liền chuyển đề tài.

Nam nhân chăn bầu hừ lạnh một tiếng: "Vốn dĩ bọn họ còn muốn cứu về, ai cũng chết chắc rồi còn cứu được, tình huống phía sau khó mà khống chế được mới là chậm trễ! Nói ra thì bọn họ vừa không tin tưởng ta cũng không tin tưởng ngươi, bằng không thì cũng không cần cố ý thông báo cho ngươi."

Ta thờ ơ nhún vai, Hà Thừa nhận nếu bọn họ mời người khác ta có thể còn phải tranh luận một chút, nhưng nam nhân sầu lo ta không chỉ không tranh luận ngược lại sẽ cảm thấy an tâm, dù sao chuyện này một mình ta thật sự không nắm chắc.

Sau khi trò chuyện, hai người chúng ta mới trở về gian chăn thả. Y sư đã đi rồi, ba người khác vẻ mặt đau khổ nhìn chằm chằm vào thi thể, như thể cứ nhìn chằm chằm vào là có thể để người khác sống lại.

"Ta nghe nói nơi đây vẫn còn người bị hại, hay là chúng ta đi xem thử?" Đây cũng là chuyện đàn ông sầu lo ban nãy nói cho ta biết, nói là mấy người bị hại ở trấn Nhai Môn đều ở đây tiếp thu trị liệu.

Người hôm qua chết cũng là bệnh nhân nơi này, nghe nói còn là người bị thương nghiêm trọng nhất trên người, không biết vì sao tối hôm qua người chết lén lút mò về nhà, ban đêm đã không rõ xui xẻo tặng mạng. Vốn ban đầu hắn tới là muốn xem những người này, nhưng bị chuyện người chết này làm chậm trễ mới kéo dài tới bây giờ.

Hà Thừa Đạt ừ một tiếng ra hiệu cho Vũ Bình mang bọn ta đi xem, ông ta và người đàn ông mặc quần áo màu xanh lá quân vẫn ở nguyên tại chỗ, xem ra hẳn là có lời muốn nói.

Nhìn dáng vẻ thần bí của bọn họ, ta không khỏi bĩu môi, có điều không nói gì mà đi theo Võ Bình ra ngoài, sự kiện bây giờ quả thật tương đối mẫn cảm, Hà Thừa Đạt giấu diếm cũng là chuyện bình thường!

Trong một gian phòng vệ sinh cũng không lớn, năm nam nhân chen chúc trong một gian phòng nhỏ nhìn thấy vẻ mặt chúng ta không kiên nhẫn, xem ra bọn hắn đã gặp không ít lần hỏi thăm rồi.

Vũ Bình đơn giản giới thiệu năm người, bọn họ đều là người Mông Cổ Tộc trấn ở môn phái vài năm, ở đây đa phần lấy buôn bán nhỏ làm chủ.

Ta hiểu, gật đầu, chỉ thấy một nam nhân bất mãn trong đó nói: "Ông chủ này, chừng nào các ngươi mới cho chúng ta ra ngoài?"

Giọng nói của hắn nghe rất quái dị, trong lời nói bình thường xen lẫn vài chữ, có vẻ bất luân bất nhị, bất quá cũng không ảnh hưởng đến lý giải.

Nghe vậy ta khiếp sợ nhìn Võ Bình, không phải nói những người này ở đây tiếp nhận trị liệu sao? Sao nghe ý tứ nam nhân này, bọn họ bị nhốt ở đây...

Đệ nhất thiên tám ngàn một trăm sáu huy, hình phạt roi ma sát.

Trên mặt Vũ Bình hiện lên một tia xấu hổ, nhưng rất nhanh bị gã che giấu đi.

Hắn cười ha hả với ta, đây cũng là biện pháp không cách nào tránh khỏi, phải tập trung người bị hại mới có thể bảo vệ được.

Ta tự nhiên có thể hiểu cách làm của hắn, sợ là những người này không hiểu, đến lúc đó sẽ gây ra mâu thuẫn!

Quả nhiên, nam nhân vừa mở miệng bất mãn mắng: "Vương Cường hôm qua đã bỏ chạy, các ngươi cũng đâu quản, dựa vào cái gì bắt giữ chúng ta không tha?"

Xem ra bọn hắn còn chưa biết tin Vương Cường đã chết, ta liếc nhìn Võ Bình, hắn cau mày bất mãn nói: "Trong lòng chuyện của chính các ngươi không nắm chắc sao? Ít nhất trong bệnh viện xảy ra chuyện có thể có người phát hiện, ở nhà..."

"Ngay cả ở nhà xảy ra chuyện chúng ta cũng tự nhận xui xẻo, con mẹ nó suốt ngày co rút ở bệnh viện, ngươi ngửi mùi vị nơi này, để cho ngươi đối đãi với ngươi sao?" Nam nhân kia nói năng hùng hồn.

Đúng vậy, năm đại nam nhân ăn uống đều ở trong phòng giam, tuy rằng hiện tại còn chưa tới ngày chính thức nóng, nhưng mùi vị đã rất khó ngửi.

Vũ Bình thở ra một hơi, không dây dưa với nam nhân, chỉ để chúng ta nhìn xem thương thế của mấy người, xem có thể nghĩ ra biện pháp gì hay không.

Vừa nghe là xem vết thương, nam nhân lại kêu lên: "Mỗi ngày xem vết thương, chúng ta cũng không phải khỉ, các ngươi rốt cuộc có ý gì?"

Dưới sự dây dưa của nam nhân nhiều lần, bốn người khác cũng náo loạn lên, đều biểu thị không muốn nán lại ở bệnh viện, không nói đến việc chậm trễ. Dù sao cũng là làm ăn nhỏ, chậm trễ một ngày chính là giảm bớt một ngày tiền.

"Nói nhảm cái gì, không muốn chết thì câm miệng cho ta!" Vũ Bình Hỏa, đoán chừng là nơi buồn bực đang đè nén trong lòng không có chỗ phát tiết, nam nhân này vừa lúc đâm vào trên họng súng.

Đến cùng là làm quan, khí thế trên người vừa bốc hỏa tới đã rất dọa người rồi! Nam nhân lầm bầm hai câu cũng không dám nói cái gì nữa, lề mề nhấc lên quần áo hướng lưng phía sau chúng ta, những người khác cũng nghe theo.

Ta cười nhạo một tiếng, khó trách vừa rồi nam nhân này kêu la lợi hại nhất, bởi vì vết thương trên người hắn là ít nhất, chỉ là một mảnh đỏ nhạt một mảnh, so với một vị khác bên cạnh cái mông tím xanh thì đơn giản giống như gãi ngứa mà gãi ra.

"Ngươi cười cái gì?" Nam nhân kia thấy ta cười, bất mãn hỏi.

Ta quét mắt nhìn giọng nói của hắn: "Nếu ngươi muốn chết thì tự đi ra ngoài, đừng liên lụy những người khác, có phải ngươi cảm thấy thương tích trên người ngươi có đau ở đây không? Vậy ngươi cũng đừng nhìn vết thương trên người những người khác, bọn họ không phải ở bệnh viện mà về nhà chắc sẽ phát lửa, đến lúc đó ai chữa cho bọn họ?"

Sở dĩ nói như vậy chính là muốn giảm bớt ảnh hưởng của tình thế, một mình hắn quấy phá chúng ta còn có nắm chắc đối phó, nếu năm người cùng náo loạn,

Khó tránh khỏi sẽ kinh động đến bệnh nhân khác trong y viện.

Quả nhiên nghe ta nói như vậy, mặt khác trước kia còn giúp nam nhân bốn người, sắc mặt thay đổi, cũng không nói thêm gì nữa.

Nam nhân kia hung hăng trừng mắt nhìn ta một cái, cuối cùng không gây chuyện nữa, mà là ngoan ngoãn để cho chúng ta kiểm tra vết thương.

Trên ảnh mặc dù nhìn cũng rõ ràng, nhưng rốt cuộc không bằng tự mình xem qua, ta và nam nhân chăn nuôi tách ra kiểm tra, ta kiểm tra chính là nam nhân nháo sự hung hăng nhất.

Ta gõ nhẹ một cái lên vết thương của nó, nó hít một hơi dài: "Con mẹ nó, ngươi không nhẹ chút nào hay sao?"

"Một đại nam nhân bởi vì chút thương thế này mà ầm ĩ, cũng không ngại mất mặt." Vũ Bình ở một bên nhàn rỗi không có việc làm, hiển nhiên là bị nam nhân chọc giận, không ngờ lại hại nam nhân kia một câu.

Nam nhân kia tức giận, cắn răng im lặng.

"Lúc bị đánh cảm giác như thế nào?" Ta ở mấy chỗ ấn ấn xuống, vết thương này thoạt nhìn có chút quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời ta không nhớ nổi mình đã gặp ở nơi nào.

Nam nhân kia buồn bực nói: "Không phải chỉ là bị đánh một trận thôi sao, lời này nói rất nhiều lần rồi, nghe không hiểu à?"

Ta cũng không để ý tới thái độ của hắn, một lần nữa vỗ vết thương, cảm giác quen thuộc này lại xông lên trong lòng.

Sau đó, ta lại nhìn mấy người khác, ngoại trừ mức độ nghiêm trọng của vết thương, thì bọn họ đều có cảm giác giống với hình dạng vết thương, ngay cả vị trí cũng không có sai lệch, dường như là trực tiếp khắc vết thương lên thân một người khác vậy.

Ta và nam nhân chăm sóc đều dò xét một lần rồi ra khỏi lồng, nam nhân không cam lòng hỏi khi nào có thể thả bọn họ ra ngoài? Võ Bình thản nhiên nói chờ vết thương của bọn họ tốt là có thể đi ra ngoài.

Rời khỏi bộ phận, Vũ Bình cuống quít hỏi chúng ta có phát hiện gì không, ta cau mày nói: "Ta luôn cảm thấy vết thương này cho ta cảm giác rất quen thuộc, lúc xem ảnh ảnh còn chưa cảm thấy nhưng tiếp xúc như vậy đã thấy rất rõ ràng. Trước đó A Đa cũng xuất hiện tình trạng này, nhưng ta cho là vì bức hình nên ta không nói, bây giờ nhìn lại thì không phải."

"Quen thuộc?" Vũ Bình sửng sốt: "Chẳng lẽ ngươi đã từng tiếp xúc với vụ án khác?"

Ta lắc lắc đầu, vị trí vết thương này vẫn rất hiếm thấy, nếu là ta tiếp xúc chắc chắn sẽ không quên, như vậy ta đã gặp qua ở nơi nào đây?

"Không kỳ quái, đây là một loại hình phạt, không chừng ngươi đã tiếp xúc qua." Lúc này, nam nhân an ủi nhàn nhạt nói một câu.

Một tay ta vỗ đầu: "Không sai, đây là một loại hình phạt roi lay! Chẳng qua là hình phạt roi lay ở cổ đại chiếm đa số, hơn nữa cho ta cảm giác quen thuộc khó hiểu, hẳn là ta đã xem trong TV gì đó."

Ta càng nói càng hưng phấn, từ ngày hôm qua gặp gỡ A Đa đã cảm thấy vụ án lần này giống như một đoàn sương mù, thật vất vả mới xuất hiện một chút manh mối tự nhiên hưng phấn.

Nam nhân chăn ấm nghe ta nói vậy cũng nổi hứng thú, lập tức bảo Võ Bình về trước, hắn phải tìm thêm một chút manh mối.

"Đi đâu tìm?" Vũ Bình đi rồi, ta nghi ngờ nhìn về phía nam nhân thân thương.

Hắn chỉ chỉ cái lưới cách đó không xa nói, trên trấn không có thư viện cũng không tìm được sách lịch sử nào giá trị, chỉ có thể đi internet thử thời vận.

Chúng ta vào lưới đi, nghĩ tới nam nhân có ý tốt thực sự quá đẹp khiến người ta chú ý, ta dứt khoát tìm một gian phòng hai cơ tử, sau đó liền nghiêm túc tìm kiếm.

Ta trực tiếp tìm tòi trong cơ thể thi thể thi thể thi thể hất lên bốn chữ, tìm tòi liên quan đầy bình nhỏ liền nhảy ra, bởi vì không biết cái nào là hữu dụng, ta chỉ có thể nhìn từng cái một.

Nhìn một nửa ta mới nhớ ra không cần nhắc nhở nam nhân thích lập lại với ta, kết quả ta ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ta và hắn căn bản không cùng một cái kênh, hắn không biết từ nơi nào điều ra rất nhiều sách lịch sử đang lật xem...

Thấy ta nhìn chằm chằm hắn, hắn còn nhíu mày kiếm, ý là hỏi ta làm gì?

Ta cười xấu hổ, biểu thị không có việc gì quay đầu tiếp tục lật trang lưới của mình.

Nói thật ra nếu cổ thư bằng giấy còn tạm được, cứ như vậy mà nhìn chằm chằm vào máy tính, xem sách lịch sử thì ta sẽ phát điên, cho nên ta cũng không có cách thay đổi, tiếp tục tìm kiếm trên mặt bia.

Lật qua một buổi chiều, trong đó có mấy mục đã bị trọng điểm của ta phác họa ra!

Một là hình phạt roi trong thời kỳ tam quốc, tỉ mỉ nhất chính là sau khi Quan Vũ đánh nhau thành Lộc Phi thì nóng lòng báo thù cho huynh trưởng, còn hai tên thủ hạ không làm việc, cuối cùng dẫn đến việc mình bị ám sát bỏ mình. Bởi vì trong ghi chép không có vị trí cho thấy rõ ràng, cho nên ta có chút mê man.

Còn có một người là hình phạt roi lay lắt thời Nam Tống, lúc này luật pháp đã tương đối hoàn thiện, hình phạt quất chính là dùng để trừng phạt một số phạm nhân trái đạo đức hoặc là dùng hình tấn bức cung.

Còn có mấy người khác, nhưng sau khi ta cẩn thận sàng lọc phát hiện hai người này có khả năng nhất, thế nên ta lại đang tìm kiếm trong động cơ đá đào gì đó nhằm vào mông?

Lần này hắn đã tìm ra được đủ loại kết quả, hơn nữa lại không có mấy mối liên quan.

Ta chưa từ bỏ ý định, liên hệ với Võ Bình bảo hắn truyền lại hình ảnh của vết thương cho một tấm nội dung bắt đầu tìm kiếm, tuy rằng đáp án vẫn rất lộn xộn như trước nhưng vẫn có chút tác dụng.

Ta lật qua lật lại từng cái một, đầu tiên bài trừ hình phạt roi lay của tam quốc thời kỳ đầu, bởi vì khi đó chủ yếu là dùng để thúc giục trong quân đội, không phù hợp với tình huống ngày hôm nay.

Sau khi bài trừ điều này, ta dành hết khí lực cho Nam Tống, quả nhiên tìm tòi liên quan trong nháy mắt.

Ta lập tức đi vào xem, phát hiện hình phạt roi của Nam Tống ngoại trừ dùng tên gian thần buôn bán nước cầu vinh trên người gian thần, cũng dùng trong bình dân, chủ yếu dùng để ức hiếp dân chúng, phạm vi phi thường lớn.

Ta càng xem càng hưng phấn, bởi vì trong đó một phần tìm tòi còn kèm theo một tấm bản đồ, tuy rằng mơ mơ hồ hồ không thấy rõ, nhưng đúng là một phạm nhân bị trói ngược trên cầu thang, bờ mông eo lộ ra, người bên cạnh giơ roi đang muốn đánh!

"Đầu tiên, phải xem cái này!" Ta hưng phấn kéo cánh tay nam nhân sắp chết, hắn tiến lại tỉ mỉ xem, sau đó cũng đem một quyển sách lịch sử hắn đang xem chỉ cho ta xem. Trên đó ghi chép về Dã sử, nhưng cũng bằng chứng Nam Tống Tiên Khê, hình phạt này quả thật là một loại hình phạt trong bình dân, hơn nữa phương thức cùng vết thương chúng ta thấy được vô cùng phù hợp.

Ta thở phào một hơi, nghĩ đến sở dĩ ta cảm thấy quen thuộc là bởi vì trước đó ta đã tiếp xúc qua không ít Âm linh thời triều Tống, khiến cho ta đối với lịch sử triều Tống vô cùng hứng thú, bởi vậy nhìn tương đối nhiều. Chỉ là đã quét qua đại khái, nhưng không nhớ rõ ràng như vậy.

"Xem ra mấy người này có chút cổ quái a." Ta dựa vào ghế cảm khái nói.

Nếu hình phạt roi thúc giục đều là nhằm vào một số kẻ bất pháp, như vậy mấy người trong phòng giam chắc hẳn cũng không phải thứ tốt đẹp gì.

Nam nhân đáng thương ừ một tiếng: "Đi thôi!"

"Làm cái gì mà đi?" Ta còn đắm chìm trong hưng phấn khi tìm ra hình phạt lắc, nhất thời không có phản ứng.

Hắn cười ha hả: "Đương nhiên là để bọn Hà Thừa Đạt xâm nhập điều tra, đây chẳng phải là điều mà đám ưng khuyển am hiểu nhất à?"

Nghe lời nam nhân chăn trợ, ta liền biết Hà Thừa Đạt không tin tưởng bất cứ chuyện gì trong chúng ta làm cho ông ta rất khó chịu, cho nên nhân cơ hội tìm chút chuyện cho họ làm. Bất quá nghĩ đến việc tra xét bọn họ thuận tiện hơn chúng ta, ta cũng không nói gì thêm.

Vũ Bình vừa nhìn thấy chúng ta liền chạy ra đón, Hà Thừa Đạt ở bên cạnh cũng gật đầu nhẹ với chúng ta.

Ta cũng không nói rõ với bọn họ phát hiện cái gì, chỉ là bảo bọn họ tăng thêm chút lực lượng để kiểm tra phong độ mấy năm qua của mấy người bị hại ở Nhai môn trấn ra sao.

"Chúng ta đã điều tra xong, hàng xóm láng giềng đều tỏ vẻ rất bình thường, không có gì đáng chú ý cả." Võ Bình cau mày.

Nam nhân quyến rũ liếc hắn một cái, lạnh lùng nói: "Nói tăng cường lực độ! Mấy người này khẳng định có vấn đề."

Khi điều tra tiến hành điều tra tiến hành vào thứ một nghìn tám mốt.

Vũ Bình nhìn thoáng qua Hà Thừa Đạt, đối phương gật đầu với hắn, hắn mới đồng ý với bọn ta.

Sau khi hắn rời đi, Hà Thừa Đạt hỏi dụng ý của chúng ta là làm như vậy, ta nhìn con trai thương không muốn nói ra thì dáng vẻ có chút buồn cười, nhưng ta cũng biết những chuyện này nói cho bọn họ biết sẽ tốt hơn, ít nhất thuận tiện cho công việc tiếp theo triển khai!

Thế thì Hà Thừa Đạt nói với bọn họ hiện tại bị thương là cực hình của Nam Tống thời kỳ Nam Tống, chuyên dùng để trừng phạt kẻ xấu, cho nên nhất định bọn họ đã làm chuyện gì đó khiến người ta khinh thường.

Hà Thừa Đạt kinh ngạc nhìn ta, sau đó cười khổ nói: "Cũng không phải chúng ta không nghĩ tới, nhưng tra mất vài ngày, mấy người này đều rất sạch sẽ nha."

"Điều tra thêm đi, đây là điểm đột phá duy nhất rồi." Ta nhún vai, thấy sắc trời đã chậm liền hỏi Hà Thừa Đạt có an bài chỗ ở cho chúng ta không.

Hắn hơi lúng túng, vội vàng giải thích chuyện hôm nay bị váng đầu, lập tức để Võ Bình đi chuẩn bị, ta vẫy tay cự tuyệt: "Hắn có việc, thôn trấn này cứ như vậy, chúng ta tùy tiện tìm một chỗ ở là được, có việc chúng ta liên lạc máy móc!"

Tuy Hà Thừa Đạt không nói rõ, nhưng bây giờ ông ta cũng không giữ chúng ta lại ăn cơm, khẳng định còn có việc khác làm. Ta cũng không muốn tự tìm mất mặt, nói rõ với ông ta một khi có chuyện gì liền liên hệ với ta, liền cùng nam nhân đáng thương ra khỏi y viện.

Tại thị trấn tìm một nhà quán cũ sạch sẽ, chúng ta lúc này mới xuất môn đi ăn cơm.

Thức ăn trong trấn khá đơn giản, ta và nam nhân an ủi chọn một cửa hàng nóng hổi, ta gọi một bát lớn món mặn, hắn gọi một bát lớn thức ăn chay.

Giữa trưa ta căn bản không ăn hai miếng đã bị túm đến trấn Nhai môn, buổi chiều lại có manh mối chống đỡ, kỳ thật đã sớm đói dán trước ngực phía sau lưng, nhìn dáng vẻ âu sầu nam tử ta có chút kinh ngạc: "Ngươi đến trưa cũng không ăn sao?"

"Ăn một ít." Hắn uống một chén canh, lại vùi đầu tranh đấu cùng các loại rau, trong lòng ta minh bạch, phỏng chừng giữa trưa ai cũng không có tâm tư ăn cái gì.

"Ai, các ngươi nghe giảng không? Vương Cường mấy Cổ Mông tộc giống như bị then chốt chôn xuống." Chính giữa lúc ăn, ta đột nhiên nghe được tiếng nghị luận.

Mặc dù nói là mạ, nhưng bởi vì ta thường xuyên tiếp xúc với người ở các nơi, ngược lại nghe được đại khái, bọn họ đang nghị luận về việc mấy Vương Cường bị giam lại.

Ta lập tức hứng thú, nhìn thoáng qua phía bọn họ, chỉ thấy là bốn thanh niên trong trấn, hẳn là cư dân trên trấn, giờ phút này đang nghị luận hưng phấn.

Một người khác lập tức trả lời: "Mang đậu bính, sóc linh phúc phúc người đánh phúc, đưa tới bệnh viện dạy bệnh nặng, chậc chậc, muốn ta giảng thịnh quan sẽ gặp báo ứng!"

Người này đang nói mấy người kia không phải bị giam, chỉ là bị đánh một trận bệnh ở bệnh viện, hắn cảm thấy mấy người này là bị báo ứng, hơn nữa nói đến mấy chữ báo ứng thì thanh âm của hắn rõ ràng đã thấp xuống, con mắt còn không ngừng xoay tròn sợ người khác nghe được.

Ta và nam nhân chăn trợ liếc mắt nhìn nhau, càng thêm xác định mấy người đó có gì đó cổ quái!

Kế tiếp bọn họ lại tán gẫu vài câu, đại khái là mấy người kia tốt nhất vĩnh viễn ở bệnh viện, dù sao cũng không phải lời tốt đẹp gì. Về sau vẫn là một người trong số đó ra hiệu cho chúng ta một chút, bọn họ mới không nói về những tộc nhân Mông Cổ này nữa, chuyển nói chuyện nhỏ cuộc sống của bọn họ.

Đối với những chuyện này ta đương nhiên không có hứng thú, vốn còn muốn đi tìm bọn họ hỏi chuyện của người Mông Cổ tộc, nhưng bộ dáng này của bọn họ chỉ biết hỏi không ra nguyên cớ, cho nên chúng ta liền từ bỏ, miễn cho đả thảo kinh xà, dù sao có Võ Bình đang điều tra chúng ta cũng không vội ở thời khắc này.

Nam nhân ăn xong bữa cơm không có cùng ta về tân quán, mà là nói đi ra ngoài dạo một vòng, ta biết hắn hẳn là đi tìm manh mối, nguyên bản muốn cùng đi theo, hắn lại cự tuyệt.

Ta cũng không có cưỡng ép, nhìn thân ảnh của hắn biến mất ở góc phòng liền tự mình trở về phòng.

Buổi tối cùng Lý Ma Tử đăng ký, xác định A Đa bên kia không có gì dị thường, ta an tâm không ít. Hôm nay ta hỏi qua Hà Thừa Đạt, người Mông Cổ tộc đã chết kia là người đầu tiên xảy ra vấn đề, đến nay cũng sắp hơn một tháng rồi., Như vậy xem ra từ việc xảy ra chuyện đến chết là một đoạn thời gian, tiếp theo cần chú ý chính là một vị trung niên có râu quai nón tên là Tác Bộ Đức trong dãy phòng. Hắn bán bánh, xảy ra chuyện đã được mười một ngày, cho nên chúng ta sợ hắn sẽ gặp nạn.

Ta ngồi trên giường kể lại mọi chuyện một lần, cuối cùng vẫn cảm thấy tâm phiền ý loạn, lăn qua lộn lại không ngủ được, mà nam nhân âu sầu cũng không biết đi nơi nào, một mực chưa trở về.

Một buổi tối cứ như vậy trôi qua, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, phát hiện nam tử đáng thương căn bản chưa từng trở về, chiếc giường của hắn không hề nhúc nhích.

Ta rời giường rửa mặt một phen, chạm mặt Võ Bình một phen, hắn cắn mặt bánh bao mặt ủ rũ, hàm hồ hồ nói: "Bọn họ không có vấn đề gì, chỉ là người làm ăn vốn có, ở đây cũng lâu năm rồi, láng giềng đều hiểu rõ."

Ta cau mày tỏ ý bảo hắn tiếp tục điều tra, hắn có chút không kiên nhẫn hỏi ta điều tra như vậy liệu có hữu dụng không đây?

"Có tác dụng." Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến.

Ta quay đầu nhìn lại, nam nhân râu ria ôm tám thanh đại hán kiếm đang nhìn chòng chọc chúng ta, thần sắc khá nghiêm túc.

Vũ Bình lập tức tiến tới hỏi hắn có phát hiện gì không, nam nhân sai vặt không chỉ bảo hắn điều tra theo như bây giờ là được.

Vũ Bình thở dài: "Ta tra đương nhiên không thành vấn đề, chính là sợ tình thế ép không nổi, hôm nay sáng sớm thê tử của Vương Cường mang theo mấy tuổi lại náo loạn lên rồi! Cũng may một buổi sáng sớm bọn họ đều bận rộn chuyện nhà mình, bằng không bị nàng ta náo loạn như vậy không biết xảy ra hỗn loạn bao nhiêu."

"Dẫn bọn ta đi gặp cô ấy." Nam tử thích lập tức tiện tay cầm một cái màn thầu nói.

Ta thấy mắt hắn có màu xanh nhàn nhạt, hỏi hắn có muốn nghỉ ngơi một chút hay không, hắn lắc đầu cự tuyệt. Ta cũng không khuyên nữa, chỉ đi theo Vũ Bình đến nhà Vương Cường.

Vương Cường gia rất dễ nhận thấy, ngay bên cạnh chợ bán thức ăn, khách hàng sáng sớm như vậy còn không ít. Đến nơi rồi thì Võ Bình lại không vào, nói thê tử của Vương Cường đã gặp hắn, hiện tại đi vào sợ nàng làm loạn, để cho chúng ta tự mình đi vào là được rồi.

"Ừm" một tiếng, một nam nhân tốt bụng bước vào cửa hàng, trong tiệm có một vị phụ nữ trung niên mập mạp đen đen đang lau mặt, thỉnh thoảng nói với người mỳ hai câu, bên cạnh nàng có một nam hài chừng bảy tám tuổi, vừa nhìn đã biết không phải là hán nhân, chắc hẳn là con của Vương Cường và phụ nữ này.

Đứa bé trai rất hiểu chuyện, người phụ nữ làm xong mỳ, nó liền bưng lên bàn, người khác cũng thích trêu đùa với tiểu bằng hữu hai câu, cậu bé cũng ứng phó tự nhiên, nghe Túc ngữ đến một chút khó khăn cũng không có.

"Cho ta hai bát mì thịt bò." Bà phụ gật đầu, bà ta nhiệt tình kêu nam hài dẫn chúng ta vào trong tiệm ngồi.

Vị trí trong tiệm không nhiều lắm, ta và nam nhân an ủi chỉ có thể luận bàn với người khác.

Chỉ chốc lát sau hai bát mỳ nóng hổi liền bưng lên, thừa dịp chặn mỳ, ta đánh giá tỉ mỉ người phụ nữ một hồi, chỉ thấy mắt nàng có chút sưng đỏ, tinh thần thoạt nhìn cũng không phải là tốt lắm, xem ra Vương Cường chết đi đối với nàng đả kích rất lớn, hiện tại tiếp tục mở cửa tiệm cũng là vì kế sinh nhai...

Mà yêu cầu nam tử thích nhất tới gặp phụ nữ lại giống như là không nhìn thấy nàng, bưng lên mỳ nhàn nhạt ăn vào, ta nghi hoặc nhìn về phía nàng, hắn lại chỉ vào hai mẹ con đang bận rộn thấp giọng nói: "Ngươi xem bọn họ như là đang làm loạn?"

Hắn vừa nói như vậy ta mới phản ứng kịp, Vũ Bình bọn họ vẫn nói Vương cường thê nhi đang nháo loạn, nhưng nhìn dáng vẻ bình tĩnh của các nàng, như thế nào cũng không giống là có thể tìm người gây sự.

Ta còn muốn hỏi cái gì, nam nhân chăn nuôi lại xua tay, ta chỉ có thể cúi đầu ăn mỳ, nhưng bởi vì đã ăn điểm tâm rồi, ta cũng không có đói, ăn hết nửa ngày cũng chỉ còn hơn nửa bát.

"Đi thôi." Nam nhân đáng yêu buông đũa đi ra ngoài.

Ta sửng sốt, hắn lại trực tiếp tự trả tiền kéo ta ra mặt.

Vũ Bình ở chung quanh sáng lên, vừa nhìn thấy chúng ta đi ra liền đi theo phía sau, bảo đảm thê tử Vương Cường không nhìn thấy được mới tiến đến hỏi chúng ta không có phát hiện gì.

Ta liếc mắt nhìn nam nhân thích hộ, dù sao ta cũng không phát hiện gì.

"Nhìn lại xem." Nam nhân hưởng thụ cúi đầu về phía cửa hàng mặt nạ, ta ngẩng đầu nhìn lại, lúc đi qua cửa tiệm ăn sáng người chậm rãi thiếu đi, thê tử Vương Cường đang chỉnh đốn mặt tiền.

Đột nhiên, một vị phụ nữ lao vào trong điếm, tóm lấy thê tử Vương Cường mắng chửi, đại khái là báo ứng gì đó, chú nàng mì mì không bán được gì cả.

Nam hài ở bên cạnh kéo tay áo mẫu thân, bộ dáng hoảng sợ thoạt nhìn đặc biệt làm cho người ta đau lòng, ta nhíu nhíu mày đang muốn đi lên hỗ trợ, nam nhân chăn hộ lại ngăn cản ta ra hiệu để tiếp tục xem.

Người phụ nữ này mắng đại khái có một phút, thê tử Vương Cường vốn còn đang yên lặng thừa nhận đột nhiên phát điên, một tay đẩy phụ nữ xuống đất, chỉ vào mũi của nàng nói: "Ngươi mù à? Không thấy được lão nương nơi này còn nhiều người, ngươi nhanh cút đi, bằng không lão nương dùng nước sôi hắt một mặt ngươi!"

Người phụ nữ tất nhiên không cam lòng muốn xông lên đánh với thê tử Vương Cường, nhưng thê tử Vương Cường lớn lên khôi ngô cao lớn, sức lực cũng không nhỏ, phụ nữ này xông qua mấy lần đều bị nàng đẩy trở về, cuối cùng trực tiếp bị đẩy ra mặt cửa hàng ngồi bệt xuống đất.

"Còn có thiên lý nữa không, một nhà bắt nạt người ta ở đây, Vương cường nhà ngươi gặp báo ứng ở trong bệnh viện một mực không ra khỏi đây được, đáng đời!" Phụ nhân kia hét lên, chung quanh dần dần tụ tập không ít người, nhưng cũng không ai chỉ trỏ giúp bên trong, cuối cùng phụ nữ phì một tiếng bò dậy.

Ta cau mày: "Bọn họ đang bắt nạt cô nhi quả mẫu sao?"

Nam tử quyến rũ cười lạnh một tiếng: "Chưa chắc, bọn họ muốn ức hiếp cũng không bắt nạt được."

Nói xong hắn quay đầu đi liền không biết là muốn đi đâu, ta và Vũ Bình đi theo nửa ngày, mới phát hiện hắn muốn đến y viện.

Hai người Hà Thừa Đạt vẫn luôn ở trong y viện, nhìn thấy nam nhân có hôn mê gì liền hỏi có phát hiện nam nhân được âu yếm hay không, hoàn toàn không để ý đến bọn họ, ta lập tức đi theo.

Ai biết được khi hắn vừa vào rạp, liền chỉ vào nam nhân tương đối hung hăng lúc trước nói: "Nàng bị thương rất nhẹ, ta cho nàng ít thuốc, nàng về nhà dưỡng."

"A?" Nam nhân khiếp sợ, bốn người khác trong phòng giam hâm mộ nhìn về phía hắn, sau một lúc lâu hắn mới phản ứng lại.

Khuôn mặt nam tử mang bầu không cảm xúc từ trong túi không biết từ lúc nào đã chuẩn bị đan dược đưa cho nam nhân, vậy mà là đang thúc giục hắn rời đi.

Mấy ngàn tám được một phần mười, mai táng bảo vật ở bãi biển.

"Đạo trưởng sơ cấp, cái này..." Võ Bình tiến lên một bước, có chút khó xử nhìn nam nhân âu yếm.

Nam nhân kia thì đang hưng phấn nhảy từ trên giường xuống, đá giày đi ra ngoài, Võ Bình đang định ngăn cản người đàn ông chăn nuôi này.

"Yên tâm đi." Nhìn theo bóng lưng nam nhân, ta ra hiệu cho Võ Bình yên tâm, nam nhân được phép như vậy nhất định có dụng ý của hắn. Sau đó ta liếc qua gò gác, ra hiệu cho bốn người ở đây nói chuyện không tiện, đừng để bọn họ nghi ngờ!

Người đã để cho đi, Vũ Bình cũng không còn cách nào, đành phải đi tìm Hà Thừa Đạt nói rõ tình huống hiện tại, Hà Thừa Đạt ngược lại rất bình tĩnh, chỉ bảo chúng ta đừng làm lớn chuyện lên. Nam nhân đáng thương lại trực tiếp một câu chặn chết ông ta, ý là nếu ông ta không nhúng tay vào chuyện này chỉ sẽ càng náo lớn hơn, làm cho Hà Thừa Đạt cũng rất bất đắc dĩ.

Nhìn thấy Hà Thừa Đạt bị ăn quả đắng, ta không khỏi cảm thấy buồn cười, cũng chỉ có người lo cho nam nhân béo bở không tiến thủ như vậy mới có thể nói chuyện với ông ta như vậy, dù sao lúc ở chung ta và Hà Thừa Đạt vẫn còn áp lực, dù sao trên tay người ta cũng đã nắm chặt chứng cứ của ta, đúng không?

Nam nhân chăn hộ sau đó không để Võ Bình đi theo, mà bảo ta cùng hắn đến nhà nam nhân xem một chút.

Nam nhân bị thả đi gọi là A Mộc Nhĩ, nhà hắn cũng không phải mở tiệm ăn, mà là một cửa hàng bán hàng trang sức. Đồ trang sức trong tiệm đều mang theo vẻ phong tình nồng đậm của Mông Mông Phong, mặc kệ là cư dân trên trấn hay là dân du lịch đều vô cùng hứng thú với những thứ này, cho nên điều kiện của nhà bọn hắn rất không tồi.

A Mộc ngươi vừa mới về đến nhà, trong tiệm liền có một nữ nhân ra đón, nhìn dáng vẻ hẳn là Hứa Khuyển, hai người dùng cổ ngữ hàn huyên vài câu, liền tiến vào tiệm.

Người xung quanh nhìn thấy A Mộc Nhĩ cũng lên tiếng chào hỏi, nhưng như vậy lại có chút cổ quái, giống như là không hy vọng A Mộc rời khỏi viện vậy!

A Mộc cũng biết hai người chúng ta, cho nên chúng ta không thể đi vào cửa hàng giống Vương Cường gia được, chỉ có thể ngồi xổm xuống đối diện cửa hàng.

"Hắn mới ra có lẽ sẽ không gây chuyện đâu nhỉ?" Ta thở dài, mặc dù biết dụng ý của nam nhân được hôn, nhưng vẫn luôn cảm thấy bọn họ sẽ không để cho chúng ta nắm được nhược điểm dễ dàng như vậy, bằng không thì Võ Bình cũng sẽ không điều tra ra bất cứ thứ gì, dù sao bổn sự điều tra về thông tin đồng chí cũng không nhỏ.

Sở dĩ nam nhân chăn bông thả ra, cũng chỉ là muốn nhìn xem A Mộc có động tĩnh gì hay không, lại đi thăm dò động tĩnh của hắn, liền có thể biết những người này rốt cuộc đã làm chuyện gì trái lương tâm mới chịu hình phạt roi.

Nói một câu, hắn làm vậy là muốn dẫn rắn ra khỏi hang!

Tuy nhiên ta lại không lạc quan như vậy, lo lắng nhìn nam nhân thích ăn mặc. Hắn cười cười nói, đây cũng chỉ là một biện pháp, thật sự không thể nghĩ thêm cái khác, nếu làm được sẽ bớt đi không ít đường vòng.

Ta gật đầu, hắn đã nói như vậy, tất nhiên là có suy nghĩ của hắn, ta liền an tâm ở một bên chờ là được.

Ước chừng khoảng thời gian ba bốn buổi chiều A Mộc Nhĩ từ trong tiệm đi ra, nhưng không có ở cùng với thê tử, mà trong ngực ôm một túi vải thần bí bí chạy về phía đông trấn.

Phía đông trấn chính là biển, hắn đi bờ biển rõ ràng có vấn đề!

Ta hưng phấn nhìn thoáng qua nam nhân chăn hộ, lại phát hiện hắn đã đi theo phía sau A Mộc Nhĩ, ta sờ sờ mũi cũng vội vàng đi theo.

Chỉ thấy A Mộc ở trên bãi biển tìm một địa phương tương đối bí ẩn, nhìn chung quanh xác định không có ai, lúc này mới đem bao vải trong ngực đặt trên mặt đất. Theo hắn chậm rãi mở ra, ta phát hiện trong túi vải rất bình thường, chính là vài thứ hắn đang bán trong tiệm, ta nghi hoặc nhìn về phía nam tử thích hợp, nhưng hắn lại lắc đầu ý bảo ta tiếp tục xem.

Chỉ thấy hắn dùng hạt cát để chôn lên, sau đó lấy ra điện thoại điện thoại, hắn hơi tức giận, tuy rằng đã cố tình đè thấp âm thanh, nhưng chúng ta vẫn nghe được đại khái.

"Đây đều là những thứ tốt nhất trong tiệm của ta, đều cho ngươi cả đấy, ngươi đừng quấn lấy ta nữa!" Đây là câu đầu tiên của hắn, hình như hắn và người của chiếc máy truyền tin kia cãi nhau ầm ĩ, còn nói gì đó.

Ta kinh ngạc nhìn về phía nam nhân an ủi, trong lòng hiện lên một ý nghĩ: Chẳng lẽ có người lợi dụng âm linh để doạ dẫm những người làm ăn này?

Đối với những người trong trấn mà nói, mấy người A Mộc Nhĩ với giá trị kinh doanh quả thật có thể coi là nhà có tiền, nhưng nếu là tống tiền... thì lại mâu thuẫn với hình phạt roi kia.

"Chờ một chút, xem có ai đến lấy hay không." Nam tử chăn hộ ngược lại không nóng vội, ta khẽ gật đầu, nếu A Mộc Nhĩ đã chào hỏi với người này, như vậy tất nhiên sẽ có người tới lấy đồ vật này, đến lúc đó chỉ cần bắt được người nọ là có thể hiểu được.

A Mộc Anh phúc hậu nhìn xung quanh một chút, lấy tay thuận theo hạt cát rồi lén lút lút rời đi. Ta nhìn bóng lưng hắn buồn cười nói là phải lén lút làm việc, tại sao chọn buổi chiều, buổi tối không phải tốt hơn sao?

"Hắn không dám." Nam nhân chăn hộ thản nhiên đáp, ta nghĩ lại cũng đúng, bọn họ cơ bản là xảy ra chuyện tối nay, không dám ra ngoài vào ban đêm cũng rất bình thường.

Ta và nam nhân thương cảm lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ chờ đợi, chỉ chờ đến lúc trời tối.

"Có khi nào không tới?" Ta có chút hoài nghi, dù sao chúng ta cũng không nghe được câu trả lời của cái máy truyền tin kia, người kia dù có tới hay không cũng chưa chắc.

Nam nhân chăn bông thản nhiên nói nếu A Mộc đã đem đồ chôn ở đây, như vậy chứng tỏ đối phương nhất định sẽ tới.

Quả nhiên, sau khi trời hoàn toàn tối đen, có người lén lút từ xa mò tới. Nếu không phải ta cùng với nam nhân cầu hôn nhìn chằm chằm, trong một buổi tối như vậy, đối phương cũng không dùng bất cứ vật gì chiếu sáng, còn có thể tránh được.

Người tới mặc một cái áo dài, trên đầu còn mang một thứ như mạng che mặt, mặc dù không nhìn thấy mặt, nhưng thân hình kia vừa nhìn đã biết là một hán tử cao lớn thô kệch. Chỉ thấy hắn một bên đánh giá bốn phía, một bên đi đến chỗ A Mộc chôn đồ!

Đến nơi, hắn xác định địa điểm chôn đồ vật, liền đào một lần ra bốn phía, như vậy cùng làm tặc không có gì khác nhau.

Nam nhân thụ thương của ta gật đầu một cái rồi xông lên trước, người vừa tới liền bị dọa giật nảy mình, ôm đồ bỏ chạy, nhưng hắn cũng không chạy trở lại, mà trực tiếp nhảy vào trong biển.

Ta đuổi theo hắn, trong nháy mắt liền dừng bước, phải biết rằng biển đêm nguy hiểm nhất. Tuy nói đây là biển cạn, nhưng không nói đêm khác nước biển không biết đã lạnh bao nhiêu, chỉ vì mấy món trang trí ngay cả mạng cũng không cần?

"Còn thất thần làm gì!" Nam tử được sắp xếp quát một câu, đột nhiên hạ xuống, ta vội vàng lấy ra điện thoại cho hắn chiếu sáng, nhưng trên mặt biển đâu còn bóng dáng của người nọ...

...

Lần này ta thật sửng sốt, từ bước chân ngừng lại đến nam nhân có ý muốn nhảy xuống, trước sau bất quá mới vài giây giây, người nọ đã không thấy bóng dáng chúng ta nữa?

Nam nhân chăn bầu chui từ dưới nước ra, cho dù một lúc lâu như vậy hắn cũng cảm thấy môi trắng bệch, sắc mặt không tốt, hắn nói: "Có cổ quái."

"Có thể nào là đã chìm xuống rồi hay không?" Ta có chút lo lắng, vạn nhất người kia hoang mang đi nhầm đường, nếu như cứ tiếp tục đâm vào sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa.

Nam nhân chăn bầu hừ lạnh một tiếng nói người kia ngay cả một tiếng cầu cứu cũng không có, huống chi trong thời gian ngắn như vậy không thể chìm xuống, ngược lại là bờ biển này có chút cổ quái.

Hai người chúng ta mượn đồ chơi ánh sáng từ từ sờ soạng chỗ người nhảy xuống biển, nam nhân được âu yếm mười phút sau lại lần nữa xuống biển, tìm tòi tòi tòi một hồi lâu.

"Hắn chạy rồi." Nam nhân chăn hộ chui ra từ dưới biển, chỉ xuống dưới nói: "Nơi đó có một cái động không lớn không nhỏ, hắn nhảy xuống nên trực tiếp nấp ở đó! Chắc vừa rồi hai người chúng ta tìm kiếm trên bờ, hắn lén lút lút bò ra từ nơi này, trườn tới nơi khác chuồn mất."

Ta đánh giá địa hình bốn phía, quả thật, nếu hắn chạy tới nơi khác, chúng ta cũng không dễ phát hiện.

Xem ra người này rất biết bơi, chẳng qua người ở bờ biển biết bơi cũng rất bình thường, điểm này không có giá trị gì.

"Về đi." Nhìn dáng vẻ nam nhân đang ướt sũng, ta chỉ có thể bỏ qua, mười phút đã đủ người này chạy về nhà, bây giờ đi tìm cũng không thấy.

Nam tử an ủi gật đầu, hai người liền đi đến khách sạn.

"Người nào!" Không nghĩ tới chúng ta còn chưa đi lại, phía trước đột nhiên sáng lên vòng sáng lớn nhỏ, là một đám người cầm giỏ đồng hồ đi tới bờ biển.

Ta đã nhìn thấy rồi, những người này hẳn đều là người trong thôn trấn, A Mộc Nhĩ cũng ở trong đó. Vẻ mặt bọn họ cảnh giác nhìn chúng ta, ta vừa muốn giải thích liền thấy đầu lĩnh quát lên: "Các ngươi có phải là muốn trộm đồ vật biển của chúng ta hay không?"

"Chắc chắn là vậy, ngươi xem trên người hắn đã ướt rồi!"

"Không sai, trưởng trấn ngươi nhất định phải bắt được bọn chúng. Hai người này vừa tới trấn ta đã cảm thấy bọn chúng lén lén lút lút."

"Đúng vậy đúng vậy."

Một đám người không ngừng phụ họa, ngay cả A Mộc Nhĩ cũng biết thân phận của chúng ta ở bên trong quấy rối, ta mới biết trước mặt chính là trưởng trấn, ta mới vừa muốn gọi Hà Thừa Đạt kêu xuống xử lý, một người trước khi lên trên đã nói ta muốn tìm cớ.

Trưởng trấn cũng không nghe chúng ta giải thích, hô vài người mang theo chúng ta đi về hướng trong trấn.

Ta không còn gì để nói nhìn đám người này, nếu không phải trai sầu vừa rồi cố ý ta không giãy dụa thì ta đã sớm ra tay rồi, những người trước mặt làm sao có thể là đối thủ của ta chứ?

Ta biết con trai thương cái chắc sẽ có tác dụng gì, cho nên cũng sẽ không động đậy, chỉ là đang cố gắng đoạt lại chiến dịch di động trước khi bị áp giải về.

Bọn họ đem chúng ta áp giải đến hậu miếu trên trấn, một đám người hung tợn nhìn chằm chằm chúng ta, hỏi chúng ta có phải là mò được bảo bối gì ở trong biển hay không.

Ta không nói gì, nhún vai: "Chúng ta mặc y phục này, các ngươi cảm thấy làm sao có thể giấu bảo bối?"

Chẳng qua là ngoài miệng nói như vậy, trong lòng ta lại lưu ý, hóa ra trong biển này còn có bảo bối? Vậy thì Hoán Minh Nhi phải kiếm hai cái, coi như là thu nhập thêm cho lần án mạng tốn công này.

Trưởng trấn để vài người sờ soạng trên người chúng ta, quả thật không sờ tới mà sắc mặt có chút khó coi.

"Nhưng đêm hôm khuya khoắt các ngươi nhất định là muốn sờ lấy bảo bối, trưởng trấn đem hai người này đuổi đi." Một người hung tợn nhìn chúng ta, tựa hồ tồn tại của chúng ta là đối với bọn họ cực kỳ uy hiếp.

Mắt thấy bọn hắn đi lên đẩy bành bành, nam tử sầu lo vừa bởi vì mặc quần áo ướt mà sắc mặt tái nhợt, ta khó chịu nhìn chằm chằm A Mộc nói lạnh lùng: "Ngươi xác định nhìn bọn hắn đuổi chúng ta đi? Không muốn sống nữa hả?"

Muội Nhất Thiên Bát Bát Cửu đứng ở chỗ cái chết của Bộ Đức.

"A Mộc Nhĩ, ngươi biết bọn họ à?" Trưởng trấn lập tức ngẩng đầu nhìn về phía A Mộc Nhĩ, lão lắc đầu phủ định.

Nhưng ta làm sao có thể phủ định cho hắn cơ hội? Lập tức uy hiếp A Mộc Nhĩ đuổi chúng ta đi, nói không chừng đêm nay cần cái roi kia tới tìm bọn họ.

A Mộc trừng mắt nhìn ta một cái, một lát sau mới gật đầu nói: "Bọn họ biết tổ trưởng gì."

Trưởng trấn biến sắc, muốn trừng mắt nhìn A Mộc, không biết tại sao nàng lại trừng đến một nửa rồi lại thu hồi ánh mắt, tựa hồ là kiêng kị cái gì đó, xem ta phi thường kỳ quái.

Có điều thái độ của mọi người đối với bọn ta lại tốt hơn không ít, trưởng trấn lại cúi đầu khom lưng nói: "Nếu quen biết với tổ đội trưởng nào chắc chắn cũng có công vụ, thật sự là xấu hổ, hai vị lãnh đạo mà sao vừa rồi lại không nói?"

Ta hừ lạnh một tiếng, trưởng trấn xin lỗi thật đúng là không có thành ý, rõ ràng là lỗi của bọn họ, bây giờ thì trách chúng ta không nói nữa, ha ha!

"Không phải ta đang muốn truyền tin sao, đáng tiếc động tác của trưởng trấn quá nhanh, may mà là ở trên bờ cát, bằng không thì di động của ta hỏng mất rồi." Ta ra vẻ bất mãn nói, đây cũng là vì sau này chúng ta làm việc trên trấn một chút, nếu không bị những người dân này cảnh giác thì không thể tra ra được gì cả.

Trưởng trấn lập tức liếc ngang người đạp di vi của ta, người nọ cũng dùng vẻ mặt ngượng ngùng xin lỗi, ta khoát tay áo: "Được rồi, nếu như đều là hiểu lầm, hiện tại chúng ta có thể đi được rồi chứ?"

"Đương nhiên, xin cứ tự nhiên!" Trưởng trấn lập tức nhường đường, ta và nam nhân an nhàn đi ra hậu miếu. Trước khi đi, ta đã nhìn lướt qua A Mộc Nhĩ, mặc kệ mục đích ban nãy của ông ta là gì, nhưng có thể nhìn ra ông ta thật sự không muốn chúng ta được trưởng trấn thả đi.

Nhưng nghĩ đến nam nhân chăn nuôi ta hiện tại cũng cần phải nghỉ ngơi, trở về khách sạn nói lại chuyện vừa rồi với Hà Thừa Đạt một lần, dù sao cũng là mượn tên của y mà ra, không nói một lần cũng không tốt.

Hắn nghe ngược lại không có ý kiến gì, chỉ nói cho chúng ta biết nếu ở trên thôn trấn bất tiện, có thể tùy ý sử dụng thân phận của bọn họ, cứ trực tiếp nói là điều tra tổ thành viên của bọn họ là được.

Thả điện thoại xuống, ta nằm trên giường, người đàn ông thích đáng đã tắm rửa ra, hắn ngồi ở trên giường vừa xoa xoa mái tóc, vừa lạnh lùng nói: "A Mộc Nhĩ kia có gì đó không đúng."

"Đúng là không đúng, chúng ta bị trưởng trấn bắt đối với hắn có chỗ tốt gì." Ta cũng hừ lạnh một tiếng.

Nam nhân chăn bông cười lạnh nói, vừa rồi sở dĩ hắn thúc thủ chịu trói là vì chú ý tới một sự kiện, đó chính là giày của A Mộc.

"Cái gì?" Ta nhảy dựng lên, hôm nay lại không có mưa, A Mộc mang giày từ trong nhà ra làm sao có thể ướt chứ?

Chợt nghĩ tới điều gì: "Thật ra người kia chính là a Mộc Nhĩ?"

Nam nhân chăn mền gật đầu, ta ngồi trở lại trên giường suy nghĩ nửa ngày mới hỏi hắn. Có phải A Mộc Nhĩ cố ý chỉ dẫn bọn ta cho rằng hắn bị vơ vét tài sản không, lại bởi vì thiếu chút nữa bị bọn ta phát hiện nên mới làm như vậy. Để cho trưởng trấn đuổi bọn ta ra ngoài, hắn sẽ không còn phải lo lắng về hậu hoạn nữa.

"Không sai biệt lắm, then chốt là tại sao y dẫn dắt chúng ta cho rằng y bị vơ vét tài sản." Nam tử lo lắng gật đầu: "Xem ra y không muốn chúng ta tiếp tục điều tra suy nghĩ ban đầu..."

"Có ý tứ gì?" Ta có chút không hiểu.

Nam nhân chăn bầu lạnh như băng giải thích, trải qua sự náo loạn của A Mộc Nhĩ, hắn cơ bản có thể khẳng định chuyện lần này quả thật có liên quan đến hành vi của bản thân các tộc nhân cổ xưa. A Mộc Nhĩ thấy chúng ta điều tra từ phương diện này nên vừa đi ra đã tự biên tự diễn vở kịch này, khiến chúng ta tin tưởng bọn họ bị người ta vơ vét tài sản, không đồng ý mới bị người khác dùng biện pháp cổ quái hại.

Ta xoa xoa đầu: "Vẫn phải nhờ người bên cạnh ra tay. Có lẽ bọn chúng đã làm chuyện gì thương thiên hại lý, không lý nào lại không biết? Chắc là đám hàng xóm sợ bị trả thù."

Nam nhân chăn ấm áp ừ một tiếng, nhưng lại không tán đồng với người bên cạnh điều tra, bởi vì nếu người bên cạnh có thể tra ra, bọn Hà Thừa Đạt hẳn là đã sớm tra ra. Hắn nói chúng ta đều bỏ qua một chỗ, ta vội hỏi chỗ đàn ông thương cảm, hắn cười lạnh phun ra hai chữ: Liên thự.

Ta bừng tỉnh đại ngộ, quả thật, nếu bọn A Mộc Nhĩ đã từng làm gì, trạm gác chắc chắn sẽ có đầu mối.

"Nghỉ ngơi trước đi, sáng mai thì đến trạm gác xem thử." Ta thở ra một hơi, hôm nay đã rất lâu rồi, hơn nữa hiện giờ Cảnh Sự Sự cũng đã muộn.

Những trạm gác trong trấn này và những địa phương lớn khác nhau, bởi vì hầu như không có án lớn gì, cho nên bình thường không có thời gian sẽ tan làm việc, lúc này đi người khác chưa chắc đã vui vẻ chiêu đãi chúng ta, bởi vì không tra được manh mối thì thôi.

Nam nhân chăn hộ tự nhiên cũng nghĩ tới điểm này, bắt đầu ngồi xuống giường nghỉ ngơi, ta lại lăn qua lộn lại không ngủ được. Nếu A Mộc Nhĩ thật sự làm cái gì khiến cho toàn bộ người trong trấn giận mà không dám nói gì, như vậy bọn họ nhất định làm việc không đơn giản như vậy!

Sáng sớm ngày hôm sau, trời còn chưa sáng ta đã bò dậy, trực tiếp gọi Vũ Bình tới. Hắn lại nói cho chúng ta một tin tức khiến chúng ta buồn bực, bởi vì hắn đã đến Cảnh phủ hỏi qua, mặc dù những người này thật sự đã bị lưu lại trong bản án bởi ẩu đả, nhưng thật sự không phải chuyện lớn gì.

"So với việc này, ta cho rằng có một chuyện các ngươi nên quan tâm." Sắc mặt của Vũ Bình rất không tốt.

Ta và nam nhân thương cảm nhìn về phía hắn ta, hắn ta chậm rãi nói: "Ngay trước khi ta đến đây, đã dứt khoát chết đi."

Ta mở to hai mắt, cũng bất chấp chuyện phiền não cảnh giới, bảo Vũ Bình dẫn chúng ta đi xem thi thể của Tác Bộ Đức.

Vẫn là phóng đãng như cũ, bởi vì nguyên nhân thời tiết thi thể của Vương Cường đã được yên lặng xử lý. Nơi này chỉ có thi thể của Tác Bộ Đức, hắn nằm trên cáng cứu thương mà Vương Cường đã từng nằm, mắt trợn thật to, giống như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng.

Hà Thừa Đạt và người đàn ông mặc quần áo màu xanh lục của quân đội kia đều nhíu mày thành chữ Xuyên.

"Chuyện lúc nào?" Ta thở ra.

Hà Thừa Đạt nói chính là sáng sớm hôm nay, bọn họ cứ theo lẽ thường đến phòng giam điều tra một phen là thấy bộ đức Bộ Trung như phát điên, bọn họ sợ bị người ngoài nhìn thấy thì đưa đến thả đi, ai biết được vừa mới kéo vào phòng thì đã không còn ai nữa...

Nguyên nhân cái chết cũng giống như Vương Cường, những cái khác căn bản không tra ra được.

"Trương tiên sinh, đạo trưởng đầu tiên, các ngươi phải đi nhanh hơn, nếu không cứ tiếp tục như vậy căn bản là không giấu được!" Hà Thừa Đạt cau mày, trong giọng nói là bất đắc dĩ thật sâu, đến bây giờ ông ta đã hiểu rõ chuyện này không phải là mình có thể giải quyết, không giống như lúc mới tìm tới ta còn có chút không tín nhiệm.

Nam nhân chăn hộ chỉ ừ một tiếng, ngoại trừ ứng theo xuống dưới cũng không có gì dễ nói, chỉ là lấy từ trong túi áo ra mấy tấm linh phù dặn dò hắn đặt dưới gối ba người kia, ít nhất còn có thể bảo vệ bọn họ một mạng.

Hà Thừa Đạt vội đưa tay đón, ta và nam nhân an ủi ở đây không giúp đỡ được gì, cũng chỉ ra khỏi viện.

"Bây giờ đi đâu?" Nhìn mặt trời vừa mới mọc lên ta có chút mờ mịt, vụ án này đã tra xét mấy ngày rồi, có thể nói là không chút tiến triển nào, ta không khỏi có chút buồn bực.

Nam tử quyến rũ mỉm cười: "Tới Cảnh Giới."

Ta không hiểu vì sao, nam nhân thương cảm lại giải thích, nói bọn Vũ Bình chắc chắn đều là đi điều tra chính quy, điều chúng ta phải làm không phải quang minh chính đại.

Đến trạm gác, ta cuối cùng cũng hiểu nam nhân thích đạo lý nói không quang minh chính đại là có ý gì. Hắn thế mà kêu ta thả ra một con tiểu quỷ đi hù dọa chức vụ của trạm gác, sau đó mới hỏi.

Ta chỉ có thể dựa theo lời hắn nói mà đi làm thôi, bởi vì sợ xảy ra chuyện gì đó ta triệu hồi tiểu quỷ đẳng cấp cũng không cao, mà trạm gác lại là nơi chính khí, cho nên tiểu quỷ cũng không tiện vào. Chúng ta đành phải ở ngoài cửa chờ đợi, đợi hai ba giờ đồng hồ mới có một người mặc đồng phục từ trong trạm gác đi ra.

Tiểu quỷ lập tức đi theo, đến chỗ không người liền cố ý xuất hiện trước mặt cảnh báo, cảnh sát đầu tiên là dụi dụi mắt, tiểu quỷ ở dưới sự điều khiển của ta lại biến mất mấy lần rồi.

"A a a, quỷ à!" Cảnh sát kêu to lên, ta sợ thanh âm của hắn ồn ào như những người khác, vội vàng từ phía sau len lén che miệng hắn, kéo hắn vào trong hẻm nhỏ hẻo lánh.

Bởi vì có tiểu quỷ ở một bên hù dọa hắn, hắn cũng không dám quay đầu lại, nếu không ta cũng không thể bại lộ như vậy được.

"Ngươi yên tâm, ta chỉ muốn hỏi ngươi mấy vấn đề, ngươi trả lời đúng sự thật, quỷ quái này bảo đảm sẽ không làm tổn thương ngươi!" Ta ho khan một tiếng, đè thấp âm thanh xuống, cố gắng không để nó nghe ra âm thanh vốn có của ta.

Hào giả gật đầu như giã tỏi: "Ngươi, ngươi muốn hỏi cái gì, ta nhất định biết gì nói nấy, nói là nói hết."

Ta cũng thật sự không muốn hành hạ nó, cho nên ta cũng không tra tấn nó, nó chỉ gật đầu nói: "Vương Cường trong trấn các ngươi, mấy người A Mộc Nhĩ bình thường ra sao?"

"Hả?" Cảnh báo có chút nghi hoặc, ta không kiên nhẫn thao túng tiểu quỷ rống lên một tiếng.

Hắn lập tức gọi ra: "Ta không rõ lắm, ta chỉ biết bọn họ thường xuyên ức hiếp người khác, ở trong gian cảnh giới Cảnh giới cũng đã qua mấy lần, nhưng không có chứng cứ, cũng không có ai có thể làm gì được bọn họ."

"Ồ? Vậy bây giờ bọn họ đều ở trong bệnh thất, ngươi cảm thấy đây là ai?" Ta hỏi lần nữa.

Hắn lắc đầu: "Báo ứng, đây đều là báo ứng, làm gì có ai dám đối nghịch với bọn họ, cũng không phải là không muốn sống nữa, mấy người bọn họ đều là đến một chỗ, rất đoàn kết, đắc tội một người là đắc tội với cả đám người bọn họ! Cho dù có cảnh sát nhìn đi nữa, bình thường khi dễ ngươi, cũng không bắt nạt ngươi, cũng không có cách nào gây ra chuyện lớn, cho nên bây giờ không ai dám đắc tội với bọn họ, cơ bản là bọn họ nói thế nào thì làm thế ấy, có thể không đắc tội thì không đắc tội."

Quả nhiên phương pháp này hữu dụng, gần như là ta hỏi cái gì mà cảnh sát này thì sẽ lập tức trả lời, chẳng qua cũng là vì ta hỏi thứ đó không có gì phải giấu diếm cả. Bởi vì trong quá trình ta có thể nhìn thấy cảnh sát này nhiều lần muốn nhìn xem ta là ai, nhưng đều bị ta dùng tiểu quỷ dọa sợ mà quay về.

Chỉ là chức vị người hỏi chuyện này không cao, cho nên biết đều là da lông, nhưng từ trong lời nói của hắn cũng có thể nghe ra mấy tộc nhân Mông Cổ kia không phải là thứ tốt đẹp gì.

"Ngươi không biết cụ thể một chút, hoặc là ngươi có thể vạch trần vụ án của bọn họ cho ta sao?" Ta nhíu mày, chỉ bằng mấy câu nói này của hắn ta cũng không tìm được mục tiêu, dù sao bị mấy người này bắt nạt tựa hồ rất nhiều người bị hại.

Đám sát thủ nuốt nước miếng, sau đó tận lực không nhìn tiểu quỷ, ra vẻ trấn định hỏi: "Ta có thể hỏi ngươi cần cái này làm gì không?"

"Đương nhiên là tìm người tính sổ!" Ta cười lạnh một tiếng.

Đầu tiên thiên tám trăm hai lẻ, thi thể biết nói chuyện.

Sát thủ nhẹ nhàng thở ra, sau đó hỏi ta có thể bắt tiểu quỷ đi không? Nhìn hắn thật sự run run.

Đương nhiên ta không có ý kiến gì, dù sao chỉ cần tâm tư ta khẽ động, tiểu quỷ này có thể lập tức ra ngoài, không sợ hắn giở trò gì.

Cũng may, cảnh sát này cũng không có tâm tư gì khác, chỉ cười nói nếu như ta muốn báo thù cho trấn dân, ông ta cũng rất vui vẻ làm nội gian này, giúp ta trộm vật tư ra ngoài!

"Bất quá nội dung bên trong trạm canh gác rất nhiều đều rất nhỏ, bởi vì không có chứng cứ gì, bọn họ làm một việc cũng chỉ là người bị hại cất giấu trong lòng, ta có thể hỏi giúp ngươi, chỉ là ngươi tuyệt đối đừng nói ra chuyện ta đến, nói ra thật xấu hổ, ta vẫn là rất sợ bọn họ." Cảnh sát có chút bất đắc dĩ, kỳ thật ta cũng hiểu được tâm tư của hắn, cường long bất áp địa đầu xà, nếu như bị những người đó biết cuộc sống của cảnh sát này quả thật cũng không dễ chịu.

"Không thành vấn đề, có điều thời gian của ta không nhiều lắm, thứ ngươi thu thập càng nhanh càng tốt, chờ sau khi gom đủ ngươi nhỏ một giọt máu lên đó là ta có thể cảm giác được." Ta móc ra một tấm linh phù đưa cho cảnh báo từ phía sau.

Đã có tiểu quỷ, hắn tuyệt không hoài nghi tác dụng của linh phù, cất lá bùa xong liền chạy.

Từ đầu đến cuối nam giới đều không hề nói chuyện, thấy ta thả cảnh sát, mới mở miệng hỏi vì sao ta lại tin tưởng tiểu cảnh sát này như vậy?

Ta nhún vai nói: "Ta cũng không phải là tin tưởng cảnh sát này, ta chỉ là cho rằng nếu những người đó thật sự làm gì, trong lòng tù nhân khẳng định là tức giận bất bình, chỉ là ngại bọn hắn trả thù thì không dám nói! Lúc này nếu có người ra mặt cho bọn hắn cũng sẽ không liên lụy đến bọn hắn, ta tin rằng rất nhiều người sẽ lựa chọn đứng ra."

Nhưng mà cảnh sát đem bàn trà móc ra chắc chắn còn có một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian này ta định làm chút chuyện khác.

"Ngươi muốn làm gì?" Nam nhân âu yếm nhìn ta.

Ta ha hả cười nói: "Bị chuyện này cũng làm cho choáng váng rồi, chúng ta đã quên chỗ quan trọng nhất, chính là bất luận thế nào, không có âm khí cũng rất đáng để tìm tòi nghiên cứu."

Nam nhân chăn hộ cũng cảm thấy không tệ, điểm này thật sự là kỳ quái, cho dù chúng ta nhìn nhiều người bị hại như vậy, vết thương của bọn họ vô luận là sâu hay nông cạn, nhưng cũng không cảm giác được chút âm khí nào, điểm này thật sự là lần đầu tiên ta ở trong vòng âm vật tới nay.

Muốn tra âm khí cũng chỉ có thể ra tay từ mấy người bị hại, cho nên ta và nam nhân an lành một lần nữa trở lại y viện.

"Đạo dài đầu tiên, có phải các ngươi cũng biết xảy ra chuyện mới đến không?" Chúng ta đụng vào Vũ Bình ở cửa ra vào, nhìn sắc mặt của hắn thì bối rối, trong lòng ta giật thót một cái.

Buổi sáng mới chết tác Bộ Đức, buổi chiều không đến mức lại chết người chứ?

Vũ Bình nhìn lướt qua bệnh nhân ở cửa y viện, kéo thẳng chúng ta vào trong phóng thất, vừa đi vừa nhỏ giọng nói: "Tên Tác Bộ Đức kia lại sống lại rồi..."

"Cái gì?" Ta trực tiếp ngây ngẩn, còn là nam nhân an ủi đẩy ta một cái, ta mới kịp phản ứng, sau đó thở ra.

Cánh cửa phóng xạ thất đều có hiệu quả cách âm rất tốt, cho nên chúng ta không nghe thấy bên trong xảy ra chuyện gì, Vũ Bình lại không dám trực tiếp đi vào, mà là trước tiên đánh điện thoại. Hồ sơ Hà Thừa Đạt nhận, nhưng nghe thấy tiếng hắn hổn hển, hơn nữa có chút đứt quãng, ta biết chuyện này tuyệt đối không đơn giản là sống lại.

Quả nhiên, Võ Bình treo máy truyền tin lùi lại hai bước, thần sắc nghiêm túc nói cho ta biết, lát nữa cánh cửa mở ra nếu có thứ gì thoát ra ngoài, phiền ta và nam nhân ân cần phải ngăn lại với tốc độ nhanh nhất, sau đó lại kéo vào.

Ta gật gật đầu, xem ra Tác Bộ Đức không sống lại, mà là xác chết vùng dậy!

Ta và nam nhân chán nản một trái một phải đứng ở cửa ra vào, ước chừng mười giây sau cửa sau chậm rãi mở ra, một bóng người từ bên trong nhanh chóng chạy ra ngoài, chúng ta đè cánh tay của hắn lại rồi kéo dài, chúng ta vừa vào, cửa đã lập tức đóng lại.

Ra ngoài đúng là Tác Bộ Đức, Hà Thừa Đạt và Quân Trang nam căn bản không chế phục được, chúng ta đem Tác Bộ Đức trói ở trên cáng, mới phát hiện hai người bọn họ vô cùng chật vật.

Mồ hôi thấm ướt tóc bọn họ, quần áo cũng bị xé rách tùm lum, sống như vừa trải qua một trận đại chiến.

Tác Vân vẫn còn đang gầm thét tựa như đang nói gì đó, thế nhưng ở đây lại chẳng ai có thể nghe hiểu được!

Ánh mắt của hắn mở to, nhìn chúng ta giống như nhìn thấy cừu nhân, gầm lên ô ô, xen lẫn mấy từ ngữ mà chúng ta nghe không hiểu.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Ta nhíu mày nhìn về phía nam nhân chăn nuôi, rõ ràng đã bị Âm Linh khống chế như vậy, ta vẫn như cũ không cảm giác được âm khí.

Nam tử an ủi thở phào một hơi, mang theo vẻ trào phúng nói: "Có lẽ bọn họ là sĩ tử chính nghĩa."

Âm linh dưới một tình huống nào đó không có âm khí, tỷ như khi còn sống là người cực kỳ chính nghĩa, hoặc là khi chết cũng phải gánh lấy chính nghĩa mà chết.

Nhưng ngoại trừ phải thỏa mãn hai điều kiện trở lên, còn phải có hoàn cảnh đặc thù phối hợp với nhau, nếu không ta đã gặp được nhiều âm linh như vậy, thậm chí là anh hùng của dân tộc, bọn họ đồng dạng cũng có âm khí tồn tại. Ta thở ra một hơi, lần này rốt cuộc âm linh có lai lịch gì?

"Cái này, làm sao bây giờ?" Hà Thừa thở hổn hển, hồi lâu cũng không nói ra được một câu, thật không dễ dàng mà nôn ra cũng đứt quãng.

Ta đã nói với ông ta là Tác Bộ Đức sẽ dễ giải quyết, người không dễ giải quyết chính là người điều khiển thi thể sau lưng, ta càng ngày càng tin tưởng rằng phía sau là có kẻ đứng sau màn đang trả thù đám người Mông Cổ Hán tử này.

"Các ngươi tốt nhất chú ý kỹ phòng ốc một chút, so với điều khiển thi thể, khống chế người sống càng có thể gây ra hỗn loạn, tốt nhất là đem những người đó đổi chỗ khác xem áp giải! Nếu lại náo lên chuyện này căn bản là đè nén không được nữa." Ta thở dài, nếu như không phải ta cho Hà Thừa Đạt mấy tấm linh phù, hiện tại làm loạn rất có thể chính là người trong phòng giam, đến lúc đó trấn nhỏ nhất định đại loạn.

Nhưng chính là bởi vì muốn phòng ngừa tin tức lộ ra ngoài, hiện tại làm việc mới phải rụt tay rụt chân. Nhưng Hà Thừa suy xét không tồi, nếu như chỉ cần tin tức tộc nhân cổ đại bị hại truyền ra ngoài, bị người có tâm dẫn đường rất dễ dàng tạo thành hỗn loạn thậm chí là xung đột.

Hà Thừa Đạt nhìn về phía nam nhân mặc quân phục, người sau ra vẻ ông ta ở phòng ốc trong trấn có tầng hầm, có thể chuyển dời ba người còn lại đến chỗ đó. Nhưng đến lúc đó ông ta cần phái người trông coi, chỗ đó không tiện hơn trong viện tử, ra vào dễ dàng hơn nhiều.

Hà Thừa Đạt tự nhiên tỏ vẻ không có vấn đề gì, để Võ Bình xuống an bài, trong ngày hôm nay ông ta sẽ sắp xếp bọn họ ở tầng hầm.

"Hắn..." Nam nhân quân trang chỉ vào Tác Bộ Đức vẫn đang gầm thét, cau mày nói: "Hình như hắn đang nói cái gì đó, nhưng lời này là lời bịa đặt ư? Từ trước tới nay chưa từng nghe qua."

Ta cũng mặc kệ những thứ khác, trực tiếp lấy ra điện thoại viết lại lời nói, tạm thời mặc kệ là lời gì, đợi sau đó tìm chuyên gia ngôn ngữ chuyên nghiệp hỏi một chút là được, dù sao hắn nói đến nói lui cũng chỉ một câu như vậy.

Sau khi ghi lại lời nói của tên kia, tên kia trực tiếp đi lên dán linh phù lên người Tác Bộ Đức. Tên kia trợn mắt, cuối cùng vẫn không cam lòng mà nhắm nghiền hai mắt lại.

Ta mới vừa muốn nói cái gì đó, linh phù trong lòng đột nhiên sáng lên, trong lòng ta vui mừng, đây chính là lá bùa ta đưa cho tiểu cảnh sát kia, không nghĩ tới tốc độ của nó nhanh như vậy. Ta nhìn về phía nam nhân chăn ngựa, hắn nhanh chóng dặn dò hai câu rồi theo ta chạy vào hẻm nhỏ vừa rồi.

Một viên báo quan ngầm bất an chờ, ta với nam nhân có môi giới vẫn từ phía sau chép lên, không cho hắn thấy diện mạo của chúng ta.

"Nhanh như vậy đã lấy được?" Ta thấp giọng hỏi một câu.

Đám sát thủ giải thích bởi vì hắn đều lén lút tiến hành, cũng không nói cho bất cứ ai biết, những người đó đã sớm muốn kết thúc một trận, hôm nay thấy những tộc nhân cổ điển kia gặp báo ứng, lại có người đồng ý ra mặt cho bọn họ, bọn họ tự nhiên vui vẻ nói ra. Hơn nữa trong ngục giam biết hắn đang làm chuyện này cũng đang nhắm một mắt mở một mắt, cho nên thủ đoạn này rất thuận lợi.

Ta gật đầu, suy đoán của ta quả nhiên không sai, bọn họ không phải không muốn ra mặt cho những người này, thật sự là không có biện pháp, một khi có cách thì bọn họ không thể ngăn cản!

Ta nghĩ Vũ Bình một mực hỏi không ra, chính là bởi vì chúng ta vẫn luôn đảo quanh những người bị cổ đại kia, để cho bọn họ không rõ rốt cuộc chúng ta phải giúp hay giúp những người bị hại.

Tiếp nhận vụ án trong tay cảnh sát, ta ra hiệu cho hắn đi, trước khi đi hắn còn muốn nhìn chúng ta một cái, ta trực tiếp uy hiếp hắn nếu như bị nhìn thấy ta, chuyện này ta mặc kệ, hắn sau khi nghe xong quả nhiên ngoan ngoãn rời đi.

Ta mở tờ giấy kẹp trên tay ra, tờ giấy bên trong không có mấy trang, lại nhìn khiến ta tức giận không thôi.

Trước đó ta còn cảm thấy kỳ quái, vì sao những tộc nhân Mông Cổ này buôn bán rất tốt, thì ra không phải không tồi, mà là bọn hắn dùng thủ đoạn!

Ví dụ như Vương Cường gia là làm sớm một chút. Nếu như dân trấn ăn sớm không đi đến nhà khác, mà là đi đến nhà khác bị phát hiện. Ông ta không chỉ có dẫn người bao vây trấn dân này, còn có thể đi nơi khác sớm loanh quanh gây chuyện. Trừ phi có nhiều người nhà tọa không yên, mới có thể cho dân trấn đi nhà khác sớm lát. Lâu dần, hầu như không có người nào mở sớm một chút nữa.

Các cửa hàng trang sức của A Mộc cũng giống như vậy, trong trấn ngoại trừ một ít cửa hàng bán ra, căn bản không có hàng trang sức đứng đắn.

Lúc trước có người không tin tà không để ý đến bọn họ, mà bị đánh trực tiếp nằm ở bệnh viện hai tháng, nhưng những người này cũng chỉ bị tạm giam vài ngày mới đi ra, sau khi ra ngoài mỗi ngày đều nháo sự, bọn họ không thể không huỷ bỏ kháng nghị, ở trong trấn cẩn thận từng li từng tí mà sống sót.

Ngoài ra, bọn họ còn nghiền ép trấn dân, phàm là đồ tốt một chút thì bọn họ sẽ phải nộp lên đầu mình, thậm chí còn thu phí bảo kê. Đương nhiên là sau khi bọn họ thu phí bảo vệ lại phục tùng thu thập trấn dân, cho dù có cảnh sát nhúng tay, người bị áp bức chỉ nói là trả tiền, cảnh sát cũng không có bất cứ biện pháp gì.

Chuyện bọn họ phạm vào đã khiến người ta đau đớn tận cùng, nhưng tội danh cũng không lớn, cho dù trấn dân không nhìn được qua báo động, cuối cùng không được bao lâu sẽ bị thả ra. Mà người sau khi thả ra sẽ báo động, nếu không phải bị đánh đòn hiểm thì cũng là làm loạn trong trấn. Người đã từng có ý cảnh giác bị bọn họ vứt xuống biển nửa đêm, mất nửa cái mạng mới bị kéo lên...

Đương nhiên ngoài những cái này, bọn họ làm còn có rất nhiều chuyện xấu, nữ nhân xinh đẹp, du nhân đánh đập trượng nghĩa chấp ngôn vân vân, quả thực là tội nghiệp chướng ngại!

Dần dà, cho dù trong lòng trấn dân có oán than cũng không dám báo động nữa, cảnh sát cũng bất lực.

Ta nhìn văn kiện thật lâu không thể tin tưởng, một cái trấn nhỏ như vậy, lại có một thế lực làm xằng làm bậy như vậy...

Chương thứ một ngàn tám hai, kẻ thao túng phía sau lưng điều khiển.

"Bọn họ quả thực đã trừng phạt đúng tội!" Ta tức giận mắng chửi.

Chẳng trách các dân trong trấn đều nói là báo ứng, quả nhiên, người như vậy cho dù gặp báo ứng như vậy cũng không kỳ quái.

Nam nhân chăn ấm áp vỗ vỗ bờ vai của ta: "Những người này là đúng tội, nhưng cũng đừng để Âm Linh nhúng tay, nếu không trật tự của thế giới sẽ rối loạn."

Ta biết hắn nói là đúng, nhưng lửa giận trong lòng sao cũng không giãn ra được, cuối cùng hung hăng đập văn kiện ở trên tường, trong đầu lại nhảy ra một vấn đề: Nếu đã vậy, có phải có người đang mượn âm vật để triển khai báo thù với đám người Mông Cổ kia không?

Loại tình huống này trước kia ta cũng gặp không ít, đều là trong hiện thực không có năng lực vô lực, cuối cùng mượn âm vật để mở rộng chính nghĩa.

Ví dụ như Kháng Long giản của Kiệt Đức, Thanh Thiên Tam Tú bao bọc Toan Nghê.

Nam nhân chăn hộ cũng tán thành ý nghĩ này của ta, nhưng hắn không tiếp tục điều tra cùng ta nữa, theo hắn mà nói chính là thi thể của Vương Cường bị xử lý, hắn chưa kịp xem nhưng thi thể của Bộ Đức hắn nhất định phải nhìn chằm chằm!

Ta hỏi vì sao hắn phải nhìn chằm chằm thi thể, hắn giải thích chỉ là cảm thấy cổ quái, luôn cảm thấy trên những thi thể này có vật gì đó bị chúng ta bỏ sót, hơn nữa cỗ thi thể này bị điều khiển qua., Nói không chừng sẽ lưu lại càng nhiều tin tức liên quan tới âm linh. Nhưng sau khi xảy ra chuyện như vậy, bọn Hà Thừa Đạt nhất định sẽ xử lý nhanh thi thể, đến lúc đó muốn xem thì không có cơ hội, thấy y nói cũng có lý, thế là chúng ta chia nhau ra hành động.

Đã có danh sách từ trạm gác xuất ra, muốn tìm manh mối thì dễ dàng hơn nhiều, ta đi trước một nhà quả phụ họ Trang.

Nhà quả phụ này một mình mang theo một đứa nhỏ tầm mười mấy tuổi, chỉ là một nhà cực kỳ bình thường trong trấn, nhưng lại bị khi dễ, vô luận là nàng hay là nhi tử của nàng, đều từng bị Vương Cường và Bộ Đức bắt nạt!

Bọn họ thậm chí ở lúc con trai góa phụ ở nhà, ở trước mặt ông ta tiến hành lăng – nhục trước mặt quả phụ, còn uy hiếp con góa phụ thì không được nói ra ngoài.

Có một lần phụ phụ con thật sự chịu không nổi muốn ra ngoài cầu cứu, bị bọn họ đánh đòn hiểm một trận.

Sau đó con góa phụ học khôn, lúc bọn họ đều không chú ý chạy đi báo cảnh báo, không ngờ lại không tìm thấy chứng cứ, quả phụ cũng không dám làm chứng, cảnh sát cũng chỉ có thể đem bọn họ bắt vào giam mấy ngày, sau khi thả ra, con góa phụ bị đánh một trận thật nặng, nhưng đã có vết xe đổ, ông ta cũng không dám cảnh báo nữa.

Sở dĩ lựa chọn nhà bọn họ, thứ nhất là vì ta cảm thấy con góa phụ đã ngay từ đầu dám báo động, chứng minh nó vẫn có ý thức pháp luật, câu thông tương đối dễ dàng, hiện tại nó nghịch chuyển như vậy chỉ là vì có một người mẹ nhát gan.

Thứ hai cũng là bởi vì ta đấu với người bị hại khác một chút, phát hiện nhà họ Trang có tình huống nghiêm trọng nhất, cho nên nếu có ai muốn trả thù đám người Vương Cường, bọn họ tuyệt đối sẽ đứng mũi chịu sào!

Ta chưa có sáng suốt tiến vào nhà quả phụ, dù sao bây giờ A Mộc ngươi còn ở bên ngoài, ta không thể không bảo đảm bản thân từng thời từng khắc đều chú ý đến bọn hắn, cho nên không thể mang đến cho bọn hắn nguy hiểm.

Vì thế ta mới canh giữ ở ngoài cửa nhà góa phụ, thấy nhi tử của nàng ra khỏi cửa nên mới lén lút đi theo.

Hôm nay mặc dù không phải Tết, nhưng bởi vì hắn mới vào ban đầu, cho nên buổi trưa đều về ăn cơm, đây cũng là nguyên nhân tại sao ta phải ngồi ở chỗ này.

Nhìn bóng lưng gầy gò phía trước, trong lòng ta cũng không có cảm giác gì, không nói đến bị độc đánh sẽ mang đến bóng ma tâm lý như thế nào? Nói chính mắt nhìn thấy mẫu thân mình bị một đám người vũ nhục, chuyện này khẳng định sẽ tạo thành ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng.

"Tiểu trang!" Đi tới một góc, nhân lúc không còn nhiều người ta gọi nó một tiếng.

Con trai nhà quả phụ cùng họ của nàng, cái này ở Nhai Môn trấn coi như là đề tài nói chuyện, cho nên rất dễ thăm dò được.

Tiểu Trang nghi hoặc quay đầu lại, sau khi nhìn thấy ta không những không lưu lại mà còn quay đầu đi nhanh hơn.

Ta lập tức đi theo kéo nó lại, kéo nó vào ngõ nhỏ.

Tiểu trang không giãy dụa, tại thời điểm ta dừng chân hắn chỉ là yên lặng làm xong động tác phòng ngự, làm cho trong lòng ta không thoải mái. Xem ra đứa nhỏ này quả thật đã bị khi dễ thành thói quen, ngược lại dáng vẻ dễ chịu khiến người ta đau lòng.

"Tiểu trang, ta không phải muốn đánh ngươi, ta chỉ muốn hỏi ngươi vài lời thôi." Ta tận lực từ từ nói, rất sợ làm cho nó sợ hãi.

Hắn phòng bị nhìn ta không mở miệng nói chuyện, ta đành phải giải thích lại lần nữa biết tình huống nhà hắn. Cũng chính là vì chuyện này, cho nên ta cần tin tức kỹ càng hơn để tố cáo đám người xấu kia.

Đương nhiên, những thứ này đều là dùng để lừa hắn, ta chỉ muốn biết hắn có khả năng là người trả thù phía sau màn hay không?

Tiểu trang lại nhìn ta một lần nữa, vẫn như cũ không nói một lời nào, lắc đầu.

"Ngươi không muốn bọn họ bị pháp luật trừng phạt sao?" Ta bất đắc dĩ hỏi.

Hắn a một tiếng, ánh mắt sáng ngời nhưng rất nhanh ảm đạm xuống, xem ra không tin tưởng ta nhiều.

Ta cười giải thích, trước đó sở dĩ không tố cáo được bọn họ, một là vì chứng cớ không đủ, hai là vì những cảnh sát kia cũng là cư dân trên trấn, vô cùng sợ thủ đoạn của đám người Vương Cường, cho nên mức độ điều tra không đủ.

Mà ta thì lại không giống, ta phái người từ bên ngoài tới điều tra, chỉ cần điều tra chứng cứ thì dám bắt người, bọn họ cũng sẽ không biết lúc ta điều tra chứng cứ tiếp xúc với ai.

Ánh mắt tiểu trang lại sáng lên, nhìn về phía ta muốn nói lại thôi, ta cũng không miễn cưỡng hắn, bảo hắn nói không nên lời có thể viết được.

Hắn gật đầu một lúc lâu mới nói: "Ta, ta dạy cho ngươi."

"Được, vậy ta vẫn chờ ngươi ở đây." Ta mỉm cười nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng lại có chút thất vọng.

Nhìn bộ dáng này của hắn hẳn không phải người điều khiển sau lưng, ta nhẹ nhàng vẽ một cái xoa dưới tên hắn, sau đó lại đi tìm người bị hại khác.

Nhưng cũng không phải luôn thuận lợi như vậy, ví dụ như vị kia từng bị đánh trong một bệnh viện căn bản không nói gì, sở dĩ vụ án của hắn bị ghi lại tỉ mỉ như vậy, là vì lúc đó hắn bị thương rất nặng, mới tham gia gây án ở trạm gác coi là nội tình ghi chép lại.

Ta thở dài một hơi, xem ra người này đã bị đánh sợ rồi, cho dù ta liên tục cam đoan rằng tộc nhân Cổ Cổ Cổ tộc không thể tạo thành thương tổn gì đối với bọn họ cũng không có cách nào khiến hắn tin tưởng. Giống như là đã từng thấy một câu chuyện xưa, một người bị đánh gãy chân khi nghe được cái tên nào đó thì vẫn không tự chủ được muốn đứng lên chào, bởi vì đây là thứ được khắc trong xương tủy bọn họ.

Nhưng nhìn dáng vẻ sợ hãi của người này, chắc cũng không phải kẻ thao túng phía sau?

Thời gian một buổi chiều ta đã ghé qua danh sách cảnh sát cho ta một lần, nhưng không phát hiện ra ai khả nghi, ta đau đầu ấn đầu một cái, chẳng lẽ hung thủ lại có người khác.

Mắt thấy đã đến thời gian ước định của ta và tiểu trang, ta thả lỏng nghi vấn trong lòng, trước tiên đi đến chỗ đó chờ hắn.

Đợi khoảng mười phút, ta thấy tiểu trang từ xa đi tới, ta vừa định chào hỏi thì thấy có mấy người từ sau tiểu trang xông tới kéo cánh tay của tiểu trang.

Tiểu trang sợ tới mức ôm đầu chạy về phía ta, ta không cứu gã mà nấp trong bóng tối xem tình huống.

Mấy người này xem bộ dáng hẳn là hài tử của những người Mông Cổ tộc kia, bọn họ bô bô nói cái gì đó, tốc độ nói quá nhanh ta không có nghe rõ, nhưng sự phẫn hận trong mắt bọn họ lại không giống như giả bộ!

Tiểu trang căn bản không chạy khỏi bọn họ, chạy tới chạy lui liền bị một người bắt được gói sách lôi trở về. Một người trong đó đạp một cước vào bụng hắn, còn mắng một câu.

Lần này ta nghe hiểu, ý là Tiểu Trang vậy mà dám báo động, hại phụ thân của bọn họ gặp chuyện không may đến hôm nay vẫn chưa trở về.

Ta cau mày, hóa ra những người này cho rằng chuyện là do Tiểu Trang làm à?

Mắt thấy bọn họ càng ngày càng quá đáng, có người còn muốn lôi kéo tiểu trang xông lên tường, ta lập tức xông lên: "Các ngươi đang làm gì!"

Vốn cho rằng ta hống một câu như vậy, những tên nhóc choai choai này hẳn là sẽ giải tán ngay lập tức, không nghĩ tới bọn chúng nhìn vẻ mặt khinh bỉ của ta một chút rồi nhổ nước bọt.

Xem ra trước đây không phải là không có ai can thiệp vào chuyện nghĩa dũng, có lẽ bọn họ đã quen rồi, bởi vì cuối cùng những người kia đều chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Ta tiến lên đẩy nam hài ngoan cường nhất ra, đỡ tiểu trang từ dưới đất lên. Tuy rằng ta không thể để cho hài tử động thủ, nhưng bọn họ cũng không có khả năng đoạt tiểu trang từ trong tay ta.

"Ta chưa từng gặp ngươi, ngươi không phải dân thường!" Đứa trẻ cầm đầu trong đó nhìn chằm chằm ta, sau một lúc lâu lạnh lùng nói: "Ngươi giúp nó chính là hại nó. Chờ khi ngươi rời khỏi thôn trấn, ta sẽ chăm sóc nó một trận thật tốt, hừ, chúng ta đi."

Nhìn những đứa trẻ này, ta có chút vô lực. Quả thật, cho dù chuyện lần này đã giải quyết, ta căn bản không khống chế được hành vi của chúng. Vạn nhất phụ thân qua đời bị kích thích, tương lai của Tiểu Trang sợ là...

"Không sao, bọn họ đánh mấy lần trút giận cũng được." Tiểu trang lau máu trên mũi, bộ dạng không thèm để ý khiến trong lòng ta giật thót một cái.

Bộ dạng này của hắn cực kỳ giống với đám học sinh bị kẻ xấu bắt nạt, cho rằng nhường đường thì nhất định sẽ hữu dụng, kết quả người đưa tới lại là thủ đoạn khiến đối phương càng thêm hung tợn.

Ta lôi kéo tiểu trang, ngữ khí nghiêm túc nói: "Vô dụng, ngươi nhớ kỹ, lần này ta tới chính là muốn giải quyết chuyện phụ thân bọn họ! Đợi sau khi ta đi, phụ thân bọn họ tất nhiên là không thể làm xằng làm bậy, nhưng những đứa trẻ này ta không có cách nào khống chế, ngươi nếu không muốn bị bọn họ đánh, chính mình phải thiệt ác một chút, hiểu không?"

Có đôi khi đạo lý cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể dùng bạo lực mới có thể khiến cho đám nhóc này dễ dàng bắt nạt.

Hai mắt Tiểu Trang trợn to: "Thật vậy chăng? Bọn họ sẽ không tiếp tục ức hiếp dân chúng trấn nữa sao?"

"Sẽ không, từ giờ trở đi bọn chúng không có thời gian bắt nạt các ngươi nữa." Ta cười cười, hiện tại bọn chúng còn lo không có thời gian đi ức hiếp người ta.

Tiểu trang nhẹ gật đầu, sau đó kể rõ chi tiết những gì đã trải qua khi dễ bọn họ, còn có chuyện mấy nhà bị khi dễ hắn biết, lòng ta chua xót, cho dù cuối cùng cũng không kiểm tra ra là ai ở sau lưng điều khiển, nhìn thấy Tiểu Trang tin tưởng ta, ta cũng cảm thấy an tâm.

Tiễn đi tiểu trang, ta vốn cho rằng hôm nay uổng phí, không nghĩ tới lúc ăn cơm chiều có cơ hội xoay chuyển.

Vẫn là nhà nghèo như trước, ta gọi một bát cơm ăn, ăn được một nửa liền nghe được có người bàn luận về chuyện của người Mông Cổ tộc, trong miệng bọn họ thỉnh thoảng lại xuất hiện một cái tên: Lưu Nguyên!

Mà nghe ý tứ của bọn họ, Lưu Nguyên này đã sớm làm một số chuyện đắc tội với người Mông Cổ tộc, hơn nữa còn ra sức trả thù bọn họ, cho nên bọn họ cho rằng chuyện lần này hẳn cũng là do Lưu Nguyên làm.

Chương thứ một ngàn tám hai, ngoan lạt sự tình hung ác.

Ánh mắt ta sáng ngời, nhanh chóng ăn hết đồ trong bát rồi đi về phía Lưu Nguyên gia!

Từ tin tức nghe ngóng được biết được, Lưu Nguyên là một lão lưu manh hơn năm mươi tuổi. Kỳ thật mấy năm trước gã đã từng nói chuyện với một lão bà, nhưng lại bị những người Mông Cổ tộc này làm cho rối loạn, không chỉ quấy loạn mà còn bắt nạt lão bà gã, thiếu chút nữa là gây ra tai nạn chết người. Về sau lại còn thả ra nói chuyện nữa, nếu như có người dám gả cho Lưu Nguyên, bọn họ sẽ mãi quấy rối, làm cho Lưu Nguyên lớn tuổi như vậy nhưng ngay cả cái chăn ấm cũng không có.

Cho nên Lưu Nguyên vô cùng thống hận những tộc nhân Mông Cổ này, hơn nữa ông ta không có thân nhân, cái gọi là quang cước không sợ làm giày. Ông ta đối đầu với người Mông Cổ tộc mấy lần, đại khái chính là ngươi làm ta, ta lập tức làm vợ con của ngươi. Cho dù những người này lợi hại hơn nữa cũng không thể ngày ngày nhìn tiểu hài tử nhà mình, cho nên bọn họ đối với Lưu Nguyên chính là thái độ bỏ mặc, ngươi đừng tới chọc ta, ta cũng cho ngươi một con đường sống.

Nhưng Lưu Nguyên căn bản không muốn buông tha cho những người này, chỉ cần hắn nhớ tới chiêu số nào thì sẽ dùng ở trên thân những người này, già thì yếu mà chơi nhỏ, một trong những đứa trẻ của tộc nhân cổ đại trong đó thiếu chút nữa đã bị hắn giày vò đến chết.

Tuy hành vi của hắn không đúng, nhưng mọi người đều mở một con mắt nhắm một con mắt, bởi vì hành vi của hắn so sánh với các tộc nhân Mông Cổ kia thật sự là Tiểu Vu gặp Đại Vu.

Bởi vậy sau khi sự tình lần này xảy ra, mặc dù nhiều người đều nói là báo ứng, nhưng càng nhiều người lại cảm thấy là Lưu Nguyên giở trò sau lưng, bởi vì cũng chỉ có hắn có đảm lượng này.

Trong lòng ta vui vẻ, xem ra khả năng này cũng không tệ!

Nhà của Lưu Nguyên ở cuối trấn, nếu so sánh với phần lớn phòng ốc trong trấn thì phòng này xem như vô cùng tồi tệ, nhưng bên trong chỉ là một phòng hai phòng, lại lộn xộn giống như chưa bao giờ được sửa lại qua.

Lưu Nguyên nằm trên ghế dài của phòng khách, thân thể gầy gò thoạt nhìn căn bản không giống người dám dùng tính mạng đối nghịch với người Mông tộc.

"Ngươi là ai?" Hắn đột nhiên nhảy khỏi ghế ngồi, lấy một thanh đao từ dưới ôm gối ra đâm về phía ta.

Trong lòng ta kinh ngạc, lần này lại giống như vậy, ai còn giấu đao giấu khi đang rảnh rỗi.

"Ta là người của tiểu đội điều tra." Ta đi về phía trước hai bước, cố gắng để bản thân thể hiện bản thân không có tính công kích.

Trong mắt hắn hiện lên một tia mờ mịt, ta có chút hiếu kỳ, hắn lại không biết tiểu đội điều tra?

Sau đó ta mới biết mình nghĩ sai, không phải hắn không biết, mà là hắn vốn chẳng có cảm tình gì lớn với tiểu đội điều tra, chỉ thấy hắn giơ đao hoa quả trong tay lên lạnh lùng nói: "Cái gì mà tổ đội điều tra, các ngươi và những người kia là cùng một phe, muốn đến khuyên ta? Ha ha, ha ha, ta cho ngươi biết, trừ phi ta đưa cục xương già này vào quan tài, bằng không bọn họ đừng nghĩ dễ chịu!"

Ta nhẹ nhàng cười cười, chậm rãi nói: "Làm sao có thể cùng bọn họ là cùng một bọn? Ngươi không phát hiện sau khi tiểu đội điều tra tới, những người kia đều đã bị giam giữ?"

Nó không tin tưởng nhìn ta, sau đó cười lạnh nói gì đó để giam giữ lại, nhất định là nó đã được bảo vệ, nếu không lúc này nó đã đồng quy vu tận với đám người kia rồi.

Trong lòng ta cả kinh, tình cảm đã đến nước này rồi sao?

"Ngươi hận bọn họ đến vậy à?" Mặc dù biết vấn đề này chỉ là nói nhảm, ta vẫn hỏi một câu.

Hắn ha ha cười như điên nói: "Tức bọn họ? Không, ta không hận bọn họ, ta chỉ muốn bọn họ chết, nếu các ngươi đã không làm được, vậy các ngươi cũng đừng gây trở ngại cho ta!"

Ta cau mày, sau đó dò xét nói: "Muốn bọn họ chết, nhưng không phải ngươi muốn cho bọn họ một bài học sao?"

"Đúng, chính là dạy dỗ cho bọn hắn một bài học! Lão già bọn hắn chết nửa đời còn lại ta tìm ai đấu đây!" Lưu Nguyên hung hăng nói, sau đó dùng mũi đao chỉ vào ta: "Ngươi ra ngoài cho lão tử, lão tử không tin các ngươi có tổ chức điều tra gì, lão tử muốn làm chuyện gì thì đến làm, bọn hắn trốn không thoát đâu."

Ta giơ hai tay lên ý bảo hắn không nên kích động, sau đó ta nhìn lướt qua bài trí trong phòng, trong lòng đã có ý nghĩ.

Vốn là ta cũng không nghĩ sẽ trực tiếp tiến vào, chỉ là không nghĩ tới người này căn bản không cửa, ta liền đẩy cửa đi vào. Không nghĩ tới tình trạng tinh thần của Lưu Nguyên lúc này đã như vậy, chỉ hơi kích thích một chút phỏng chừng hắn đã muốn điên rồi.

Bất quá làm ra chuyện như vậy mới là bình thường.

Ta chậm rãi lui ra ngoài, giả bộ sau khi đi rồi lại vòng ra phía sau phòng, đầu tiên là nhặt mấy hòn đá rồi mới tìm chỗ ẩn thân.

Thương phẩm phòng trên trấn này kỳ thật rất dễ giấu người, hiện tại trời vừa tối, ta trực tiếp trốn trong khe hở của cây cột bên cạnh, tùy tiện quét qua căn bản không có khả năng nhìn thấy ta.

Mà khe hở này đi qua chính cửa sổ phòng khách của Lưu Nguyên gia, không biết vì tinh thần hắn không tốt hay không mà căn bản không để ý, không chỉ không đóng cửa, mà ngay cả cửa sổ cũng không đóng.

Tuy nói an bài để phòng trộm cửa sổ, nhưng quanh năm bị mưa ăn mòn che chắn ta căn bản không để trong lòng!

Ta nhìn chằm chằm Lưu Nguyên, chỉ thấy gã nằm trên xe lăn xem TV, trái cây đao trong tay vẫn không buông xuống. Có một cơn gió thổi qua, gã liền nắm thật chặt thanh đao.

Xem ra mặc dù hắn đối nghịch với những người này, nhưng cũng không phải không sợ hãi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đại khái đến tối hơn mười điểm, Lưu Nguyên mới từ xe ngựa đứng lên, cầm đao vào phòng ngủ, nhưng lại không thắp đèn trong phòng khách.

Ta ở bên ngoài một thời gian, móc từ trong túi ra hòn đá vừa nhặt được, ném tay qua cửa sổ rồi nhanh chóng rụt cổ về.

"Ai!"

Tiếng quát lạnh truyền đến, trong phòng nhanh chóng vang lên tiếng bước chân, hẳn là do Lưu Nguyên tìm người xung quanh gây nên, tìm đại khái bên trong mười mấy phút mới không có động tĩnh. Ta lén nhìn sang, chỉ thấy hắn đứng ở phía trước giường, một tay giơ đao, một tay cầm cục đá tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, sau đó hắn chợt nhìn về phía ta, sợ tới mức vội vàng rụt ta lại.

Tiếng bước chân chậm rãi tới gần, ta hít thở bình thường, đem thân thể co rút lại tựa vào bên trong.

Bốp...

Dao hoa quả từ cửa sổ đâm tới, may mà ta rút nhanh, bằng không thì thanh đao này đã lướt qua cánh tay ta rồi.

Hắn thử đâm mấy đao rồi mới từ bỏ, sau đó ta nghe thấy tiếng hắn quay lại, nhưng ta cũng không dám mạo hiểm, đợi chừng nửa giờ mới chậm rãi thò đầu ra.

Lưu Nguyên đã không còn ở trong phòng khách nữa, ta bèn thở ra một hơi, chuẩn bị lấy cục đá ra thử lại lần nữa. Một thanh đao tự đâm xuống.

Ta tránh không kịp, trên cánh tay bị cắt một vết, đau đến ta hít thẳng.

Mẹ nó, không ngờ Lưu Nguyên này trốn dưới chân tường, với tính cảnh giác của hắn mà làm nội ứng, trốn trong trấn hao tổn với mấy người này, hắn cũng không ngại lãng phí?

Đao này cũng khiến hỏa khí của ta nổi lên, ta dứt khoát cũng không lén lút lút nhảy xuống chỗ ẩn thân, thẳng đến cửa trước cửa trực tiếp đẩy cửa vào.

Lưu Nguyên tựa hồ không nghĩ tới ta lại vòng qua cổng trước, giơ đao tấn công ta.

Ta vừa bay một cái đã đá bay đao, sau đó vặn vẹo cánh tay hắn nói: "Lão tử nói là người điều tra tổ chức, không muốn làm khó ngươi, ngươi tốt nhất đừng cho rằng lão tử không thể làm gì ngươi!"

Vốn dĩ nhìn dáng vẻ của hắn ta là ta muốn có thể giải quyết hòa bình liền giải quyết, ai biết phòng bị của người này lại nặng như vậy, đêm nay ngủ cũng không bỏ qua gió thổi cỏ lay, khiến cho đầu ta có chút đau.

Lưu Nguyên oán hận nhìn chằm chằm vào ta: "Ngươi tới giúp bọn họ, là đến giúp bọn họ!"

"Lão tử là tới giúp ngươi! Những thứ hại người kia cuối cùng chỉ để hại chính ngươi mà thôi." Ta rống to một tiếng, tuy dùng âm linh trừng trị người khác có được hiệu quả không thể tưởng tượng được, nhưng cuối cùng những người tiếp xúc với âm linh cũng sẽ trả giá khổng lồ.

Lưu Nguyên này hiện tại điên điên khùng khùng như vậy, không hẳn là bị Âm Linh phụ thân.

Lúc trước ta vào phòng khách nhà hắn liền phát hiện, nhiệt độ phòng khách nhà hắn so với bên ngoài thấp hơn rất nhiều, nhưng hắn lại không điều động đâu, hơn nữa góc Đông Bắc phòng khách đặt một cái bàn thờ, giống như dùng để thờ phụng cái gì đó, ta lập tức nghĩ đến hắn hẳn là nuôi tiểu quỷ.

Ánh mắt Lưu Nguyên lóe lên, sau một lúc lâu hắn lại bộc phát: "Dựa vào cái gì, bọn hắn làm nhiều việc ác mà còn có thể sống tự tại như vậy, ta chỉ muốn trừng phạt bọn hắn, có cái gì sai đâu."

"Ngươi thật sự nuôi tiểu quỷ? Như vậy chuyện gần đây là do ngươi làm?" Ta không muốn vòng vo với nó, trực tiếp hỏi ra tiếng.

Hắn há hốc mồm, sau đó gật đầu: "Vậy thì sao, ta muốn cửa nát nhà tan!"

Không phải ta để ý tới hắn, trực tiếp đi về phía bàn thờ, nơi đó xác thực có trận pháp nuôi tiểu quỷ, nhưng ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Tiểu quỷ như vậy là dựa vào tinh huyết của chủ nhân để sinh sống, theo lý mà nói không thể có bản lĩnh lớn như vậy.

Không đúng... Con tiểu quỷ này âm khí phi thường nặng, ta vừa mới vào phòng đã có thể phát hiện, rõ ràng không giống những người bị trừng phạt kia.

Ta kéo Lưu Nguyên lại: "Nói, những chuyện kia có phải là do ngươi làm hay không?"

Lưu Nguyên Cương nằm im không nói một lời, ta tức giận nói cho hắn biết nếu như là hắn làm thì có thể hắn đã hại đám người kia, cuối cùng toàn bộ trấn dân cũng chịu ảnh hưởng.

Nhìn hắn còn không tin, ta chỉ có thể nói cho hắn biết dùng Âm linh hại người, theo số lần Âm linh hại người càng nhiều, oán khí cũng càng lớn, đến lúc đó căn bản sẽ không phân thị phi, thậm chí phản phệ chủ nhân. Đặc biệt là nhìn qua không có kinh nghiệm nuôi tiểu quỷ như Lưu Nguyên, chín phần mười cuối cùng sẽ bị cắn trả, đến lúc đó không thể vãn hồi.

"Chuyện này, chuyện này không có khả năng." Lưu Nguyên ấp úng nói: "Con tiểu quỷ ta nuôi cũng chỉ có thể dọa dọa người, không thể làm gì, bằng không thì ta vì sao nửa đêm lại ngủ không yên!"

Ta nghe lời này của hắn cũng có đạo lý, nhìn bộ dáng phòng bị kia của hắn, con tiểu quỷ hắn nuôi căn bản không phải nhân vật lợi hại gì, ngay cả ta vừa mới nhập môn hẳn là đều có thể tuỳ tiện chế ngự, không phải là ta cùng nam nhân ái mộ liên thủ đến bây giờ cũng không có đầu mối, không phải Lưu Nguyên còn có thể là ai?

Người ta điều tra cũng không sai biệt lắm, nếu không phải hắn nói rõ điều gì? Không phải người giấu sau lưng quá sâu, chính là phía sau lưng căn bản cũng không có người điều khiển, nhưng làm sao có thể chứ.

Ngay lúc ta nghĩ ngợi lung tung, điện thờ trong túi tiền vang lên, ta vừa nhìn thấy là nam nhân thương cảm liền vội vàng đón lấy.

"Ngươi ở đâu?" Nam tử lo lắng nói.

Ta sẽ nói địa chỉ cho nó biết, nó chỉ nói để ta chờ, nó lập tức tới tìm ta, nói là có chuyện muốn nói với ta.

Đệ nhất thiên bát bát nhị tam thiên quỷ dị ấn ký (chương hơn)

Lưu Nguyên nhìn chằm chằm vào ta, ánh mắt hung ác, chốc chốc lại mê man, ta cũng không muốn nói nhiều với gã, chỉ nói cho gã biết nếu như tiếp tục nuôi tiểu quỷ, không đợi hại chết người khác, chính gã trước tiên bị hút cạn khô rồi.

Hắn đương nhiên không tin, ta cũng lười phản ứng với hắn, tao ngộ của hắn tuy rằng rất đáng đồng tình, nhưng cứ tiếp tục như vậy đối với hắn không có bất kỳ chỗ tốt nào, hắn nếu như kiên trì mà nói, ta cũng không quản được nhiều.

Cấp bậc của loại tiểu quỷ này rất dễ xử lý, cho dù làm ra chuyện gì, một hòa thượng đạo sĩ cũng có thể thu tiểu quỷ lại. Sở dĩ ta giảng như vậy cũng chỉ là để dọa cho Lưu Nguyên một trận. Hắn bất quá mới năm mươi tuổi đầu, lần này sau khi giải quyết chuyện của người Mông tộc, hắn còn có công việc tốt nửa đời người, cũng không thể tự hủy chính mình ở chỗ này.

Chờ hơn mười phút, ngoài cửa liền truyền đến tiếng gõ cửa, ta hô một tiếng tiến, thân ảnh nam tử sầu lo từ bên ngoài chui vào.

"Nuôi tiểu quỷ?" Hắn tùy ý nhìn lướt qua phòng khách, ánh mắt liền dừng lại trên bàn thờ, ta gật đầu kể lại chuyện mới vừa rồi một lần. Hắn khinh thường nói loại trình độ tiểu quỷ trình độ này không có bất cứ tiền đồ gì, tối đa cũng chỉ đưa mạng cho quỷ nhân.

Một câu nói kia của hắn khiến Lưu Nguyên dao động, không thể không nói, nhiều lúc nam nhân tốt bụng này vừa ra mặt, những chuyện mà hắn nói cũng làm ít hưởng nhiều, ta ở đây giày vò nửa ngày, kết quả người ta vẫn hoài nghi ta.

Ta bất đắc dĩ nhún vai: "Có cách nào chứ, bị ức hiếp đến hung ác, chỉ có thể nghĩ đến cái chủ ý xấu xa này. Đúng rồi, ta cũng đã loại bỏ rồi, không có người nào khả nghi, ngươi nói xem kẻ đứng sau lưng rốt cuộc là ai?"

"Trước tiên khoan nói chuyện này, ta tới tìm ngươi có chuyện khác để nói." Nói xong nam tử thương cảm nhìn thoáng qua Lưu Nguyên, sau đó lạnh lùng nói: "Chuyện hôm nay tốt nhất ngươi nên quên đi, nếu như bị người khác biết được, ta sẽ đem chuyện nuôi tiểu quỷ của ngươi nói ra."

Lưu Nguyên không cam lòng nhẹ gật đầu, lúc chúng ta đi ra ngoài vẫn không nhịn được hỏi một câu, rốt cuộc chúng ta làm gì? Hắn là nuôi tiểu quỷ, tự nhiên có thể nhìn ra chúng ta khác với Hà Thừa Đạt. Ta cười cười không giải thích, chỉ nói chúng ta không hại người trong trấn.

Hắn thở ra một hơi nói: "Nếu như các ngươi là đến điều tra mấy tộc nhân Mông Cổ kia gặp chuyện báo ứng, các ngươi đúng là không tra ra được."

"Có ý gì?" Ta quay đầu nhìn về phía hắn.

Hắn thở dài nói, lúc bọn hắn gặp báo ứng, mình đã sớm vụng trộm nhìn qua, đó căn bản không phải là chuyện của con người làm, trấn dân hắn quen biết cũng không có ai có bản sự này, cho nên khẳng định là thần minh nhìn không nổi trừng phạt bọn hắn.

Ta chưa nói chuyện, nếu thần minh nhàn rỗi như vậy, trên đời này cũng không có nhiều chuyện linh tinh như vậy, bất quá đối với lời nhắc nhở của hắn, chúng ta vẫn nên khiêm tốn tiếp nhận.

Cuối cùng ta không nhịn được cho nó một đạo linh phù đề thăng dương khí: "Lão ca, ngươi không nên nuôi tiểu quỷ nữa, tiểu quỷ này trước mắt xử lý rất tốt, qua một thời gian nữa ngươi căn bản không chế nổi nó, đến lúc đó làm sao bây giờ?"

Y nhận linh phù một hồi lâu chỉ hỏi ta một câu, nếu y không nuôi tiểu quỷ, những người kia có trừng phạt đáng hay không?

Ta gật đầu nhẹ với hắn biểu thị yên tâm, chúng ta đến là vì chuyện này.

"Ta không tin nhóm điều tra kia, nhưng ta tin tưởng các ngươi, giao tiếp với nhóm này đều là những cao nhân rất là lớn!" Hắn trịnh trọng gật đầu, sau đó mời chúng ta thu lấy tiểu quỷ.

Ta thở phào nhẹ nhõm, một người trải qua đau khổ như vậy, ta cũng không muốn vì nuôi tiểu quỷ mà rơi vào kết cục không tốt.

Từ khi đi ra Lưu Nguyên gia, ta kỳ quái hỏi vợ chồng vì sao phải đặc biệt đi một chuyến, trực tiếp sai ta đi qua đó là được.

Hắn lắc đầu: "Ta cũng chỉ cảm giác được bên này có âm khí, ngươi lại vừa vặn ở đây, cho nên mới tới xem thử, không ngờ chỉ là nuôi tiểu quỷ, thật sự là uổng phí sức lực."

Khó được hắn có chút sa sút tinh thần, ta liền đổi chủ đề hỏi hắn có phát hiện được gì không.

"Ngươi đi theo ta." Hắn thần bí phất phất tay.

Hắn dẫn ta tới một căn phòng, sau đó trực tiếp đi xuống, ta vỗ đầu một cái, nam nhân quân trang hẳn đã chuyển những người kia tới đây, loại nam nhân an ủi này là muốn ta gặp ba người kia?

Quả nhiên, bên dưới có một cái tầng hầm nho nhỏ, bên ngoài có hai quân nhân mà chúng ta chưa từng thấy, nhưng bọn họ lại không thèm hỏi, trực tiếp mở cửa.

Ba người nằm trong hầm sâu, nhìn thấy người đi vào có vẻ không còn luyến tiếc.

Ta hiểu được tâm tư của bọn họ, nguyên bản ở bệnh viện tốt xấu gì cũng là nơi công cộng, bọn họ cho dù lo lắng cũng cho rằng những người này không dám làm gì bọn họ. Nhưng bây giờ đã tới tầng hầm, người ngoài sinh tử vĩnh viễn không thể biết được.

"Ngươi nhìn kỹ vết thương của họ đi..." Nam tử chăn hộ chỉ vào ba người nói.

Ta kỳ quái nhìn hắn một cái, chúng ta đã xem vết thương này không biết bao nhiêu lần rồi, căn bản không có phát hiện gì a, nhưng hắn nói như vậy ta cũng theo lời đi lên đánh giá từng cái, cuối cùng ta vẫn lắc đầu: "Giống lúc trước, làm sao vậy?"

"Ngươi nhìn đây." Nam tử thích lập tức chỉ bên hông.

Ta cẩn thận đánh giá một chút, nơi này rất dễ bị xem nhẹ, nhưng đồng thời cũng là chỗ vết thương tương đối nông, bởi vì ở thời điểm đánh nhau, nơi này không thể chịu lực.

Nhìn một người ta không có cảm giác gì, đợi ba người xem xong ta cuối cùng cũng nhìn ra manh mối: "Bên hông ba người này sao lại có một ấn ký vuông vức chính trực?"

Ấn ký này rất nông, nông tới mức trong vết thương màu đỏ cơ bản nhìn không ra, nếu không phải nam nhân chăn nuôi cố ý chỉ ra, khiến cho ta cứ như vậy nhìn chằm chằm ta nhất định không nhìn ra.

Nam nhân chăn bầu ừ một tiếng: "Hôm nay ta sẽ đi xem tác giả của hắn... Nhìn hắn thì vết thương khá nặng, nhưng bên hông lại rất nông cạn, ta chỉ nhìn một chút, sau đó phát hiện có gì đó không đúng, sau đó ta liền nhìn mấy người bọn họ. Quả nhiên, bên hông bọn họ đều có vết tích như vậy, cho dù bên trái có bên phải, nhưng xác thực đều có."

Thời điểm nói đến Tác Bộ Đức, thiếu chút nữa hắn đã nói ra vài chữ thi thể của Tác Bộ Đức, may mà phản ứng nhanh đến vậy mới không xảy ra chuyện.

"Đây là ấn ký gì?" Ta cau mày hỏi: "Chẳng lẽ là tiêu chí đặc thù của đám người Mông Cổ Nhân này?"

Bọn họ là một đoàn thể, nếu làm chút ký hiệu đặc thù gì đó cũng không phải là không thể, nam tử an ủi lại lắc đầu: "Không phải, ta đã hỏi qua, bọn họ cũng không biết nơi này có ấn ký, cho nên nói là sau khi bị đánh roi lưu lại."

Ánh mắt ta sáng lên, đầu mối trên đó vừa dứt thì có manh mối khác ở đây, thật sự là vô cùng thích hợp.

Nam tử mang thai lấy giấy bút ra vẽ, chữ vuông thẳng tắp, đại khái to bằng nắm tay người trưởng thành. Trung tâm tựa hồ có một chữ, hình vẽ, nhưng bởi vì chỉ có một cái khuôn như vậy, căn bản nhìn không ra là cái gì.

"Trước tiên kiểm tra đi, khẳng định có liên quan tới hình phạt lắc." Ta nhận lấy ấn ký của nó, liền cùng nó ra khỏi hầm sâu.

Ta và nam nhân đồng lòng cho rằng nếu cùng lúc xuất hiện hình phạt tiên quật, như vậy thứ này rất có thể là một thứ liên tục trong lúc Nam Tống chấp hành hình phạt roi.

Chúng ta không ngủ được, lấy tất cả các tư liệu về hình phạt Nam Tống Khiếu ra chuyển về tân quán, hai người cứ như vậy vùi đầu tìm kiếm.

Đợi tới lúc trời bên ngoài tờ mờ sáng, ta mới ngẩng đầu lên từ trong tư liệu, xoa xoa cái cổ nhức mỏi, có chút bất đắc dĩ lắc đầu: "Không phát hiện."

Nam nhân chăn hộ cũng lắc đầu, ta đặt tài liệu xuống, rốt cuộc là loại gì đem một cái roi đứng đắn đây?

Nghĩ hồi lâu cũng chẳng có đầu mối gì, ta và nam dứt khoát không muốn, trực tiếp vùi đầu ngủ.

Kết quả không đợi chúng ta ngủ một giấc thật yên ổn, Võ Bình đã tìm tới, nói là hầm hầm đã chết người, hơn nữa lần này bọn họ còn chưa kịp lôi người ra ngoài, nói cách khác là hai người kia nhìn thấy...

Ta từ trên giường nhảy dựng lên, đầu óc còn có chút mơ màng màng, động tác lại rất nhanh đi rửa mặt mặc quần áo thật kỹ.

Đã tới tầng hầm, cái người nằm ở bên cạnh kia, hai người còn lại ngồi xổm trong góc, vừa nhìn thấy chúng ta lập tức vọt lên: "Mau, mau cứu chúng ta, có quỷ, có ma!"

Nhìn thi thể rõ ràng không khác gì hai cái lúc trước, chỉ là để ta để ý là rõ ràng đã cho bọn họ linh phù.

"Chưa hề nhúc nhích." Nam nhân cơ thể hiển nhiên biết ta đang nghĩ gì, lấy từ trong túi của người chết ra một linh phù hoàn hảo không tổn hao gì, cau mày tựa hồ có chuyện gì không nghĩ ra.

Ta tự nhiên biết hắn không hiểu cái gì, lá bùa cho dù không thể ngăn âm linh, nhưng khẳng định sẽ có động tĩnh, hiện tại xem bộ dáng lá bùa này cho thấy nó căn bản không biết đã từng có âm linh đến đây.

Nói cách khác không có âm khí...

"Cứu bọn ta, xin các ngươi hãy cứu chúng ta!" Hai người còn lại kéo tay áo của bọn ta, trong ánh mắt đầy vẻ hoảng sợ, có một cái đũng quần nhát gan ướt đẫm, không ngờ lại bị dọa đến mức tiểu ra quần.

Tuy nói ta căm ghét chuyện bọn họ đã làm, nhưng nhìn bộ dáng này của bọn họ ta vẫn có chút không đành lòng.

Nếu muốn mạng bọn họ lớn thì có thể chọn, nhưng Âm Linh này rõ ràng là đang tra tấn bọn họ, đầu tiên là quật mạnh, sau đó gia tăng hình phạt, cuối cùng lại thu mạng của bọn họ. Nếu là hơi không có định lực gì, phỏng chừng không chờ đến cuối cùng bị hành hạ cho phát điên trước.

"Làm sao bây giờ?" Ta gãi gãi đầu, không có âm khí thì chúng ta không cách nào điều tra, từ trước đến giờ những người trong vòng vây của chúng ta đều phải xác định rõ những thứ quấy phá rồi mới chế định phương án, nhưng hiện tại hoàn toàn không có manh mối, chỉ biết có một chuyện liên quan đến Nam Tống.

Nam nhân chăn ấm nghĩ một chút, cuối cùng nói hắn muốn rời đi hai ngày, đi tìm chuyên gia có liên quan. Nếu có thể cởi bỏ ấn ký màu nhạt này nói không chừng có thể tìm được cửa khẩu để đột phá.

Ta nghĩ cũng chỉ có thể như vậy, vì thế liền gật đầu, sau đó lại lệnh Hà Thừa cáo đối với hai người này chăm sóc nghiêm ngặt, chung quanh không muốn rời đi.

Ta sợ không phải âm linh tới hại bọn họ, ta lo lắng là với tình trạng tinh thần của hai người này, nếu không có người nói không chừng chính bọn họ tự sát trước.

"Tổ trưởng, A Mộc Nhĩ có động tác rồi." Vũ Bình vừa mới ra ngoài nhận quảng cáo, đẩy cửa vào nói một câu như vậy, ta lập tức nhìn về phía hắn, chỉ thấy thần sắc nghiêm túc lại có chút hưng phấn.

"Động tác gì?" Hà Thừa Đạt nhíu mày.

Vũ Bình hít sâu một hơi: "Hắn tựa hồ muốn chạy trốn!"

Đầu tiên, nghìn tám bốn Chương, đầu giường có bóng đen.

"Chạy trốn?" Ta kinh ngạc hỏi.

A Mộc Nhĩ này vừa mới thả ra còn bày đặt cho ta một đạo nam nhân chăm sóc, nhìn dáng vẻ rất can đảm, làm sao lại muốn chạy trốn chứ?

Vũ Bình giải thích rằng sau khi bọn ta đem A Mộc Nhĩ thả ra thì hắn có chút lo lắng, sợ hắn gặp chuyện không may cho nên luôn phái người theo sau. Vốn hai ngày qua coi như an phận, không biết vì sao hôm nay lại bắt đầu có chút lải nhải, vừa mới đi theo hắn thì đột nhiên phát hiện hắn đang thu thập hành lý, hơn nữa mua một chiếc xe hàng, đại khái là thừa dịp không ai chú ý mang theo vợ đào tẩu.

"Ừm, ngươi đi xem trước đi, đừng để hắn ta ra khỏi trấn." Hà Thừa Đạt nhàn nhạt phân phó.

Vũ Bình đáp ứng một tiếng rồi đi ra ngoài, ta thấy cũng không có việc gì nên cùng nam nhân được ưu ái về khách sạn. Hắn phải rời đi hai ngày, cụ thể là đi đâu ta cũng không hỏi, chỉ nhìn hắn thu thập đồ ăn là được rồi.

Nam nhân chăn mền đi rồi ta lại viết câm cho Lý Ma Tử, nghe hắn ở bên kia oán giận vài câu, xác nhận A Đa không có việc gì cũng không phát hiện chuyện gì tương tự mới an tâm không ít.

Nếu A Đa xảy ra chuyện một mình Lý Ma Tử căn bản không gánh nổi, đến lúc đó cũng không chỉ có một nơi ở trấn Nhai môn rối loạn.

Ta thở phì phò tựa vào trên giường, đem mọi chuyện từ đầu đến cuối suy nghĩ một lần, điều duy nhất có thể xác định chính là mục đích duy nhất của Âm Linh lần này là trừng phạt những tộc nhân cổ xưa làm nhiều việc ác này, hơn nữa tựa hồ không có người điều khiển, chính là âm linh tự phát.

Như vậy có âm linh gì đó, đối với những người này căm ghét tới tận xương tủy?

Ta xoa xoa đầu, nếu như không còn biện pháp nào khác, vậy sẽ phải theo địa phương điều tra. Nhai Môn trấn là một địa phương nhỏ, mặc dù trong lịch sử cũng phát sinh qua những cuộc chiến có chút nổi danh ở sườn núi, nhưng cái khác thì không có gì đáng chú ý, ta cũng chưa từng nghe nói qua đại hiệp ở nơi này cổ đại nhân có cái gì ghen ghét như kẻ thù, trọng điểm vẫn là Nam Tống nhân...

Ta lấy điện thoại di động ra đưa vào Nam Tống, ghét ác như kẻ thù, mấy cái từ ngữ mấu chốt trên Nhai môn tiến hành tìm kiếm, sau một lúc lâu thì chán nản từ bỏ, kéo đến vách đá quan hệ giữa hai bờ Nam Tống cũng chỉ có cuộc chiến sườn núi, nhưng đó là chiến tranh giữa hai dân tộc, hẳn là không thể dính líu đến sự kiện lần này...

Mặc dù nói đã chết mất mấy người, nhưng so với chiến tranh chỉ có thể nói là chuyện nhỏ.

Ta thở ra một hơi, bực bội vò đầu tóc, cứ như vậy mơ mơ màng màng mà ngủ mất rồi.

"Vù vù." Lúc này bên tai mới truyền đến tiếng gió thổi, ta có chút bực bội khoát tay áo, thay đổi tư thế tiếp tục ngủ.

Không bao lâu sau tiếng gió này lại truyền tới, ta không kiên nhẫn rống lớn một câu: "Ai nhàm chán như vậy chứ!"

Rống xong câu này ta chợt thanh tỉnh, trong phòng này chỉ có một mình ta, hơn nữa cho dù có ở đây cũng sẽ không nhàm chán như vậy a...

Ta lập tức mở to mắt, đập vào mắt là một vùng tăm tối, không ngờ ta lại ngủ lâu như vậy.

Tiếng hô hoán bên tai vẫn còn, ta từ trên giường nhảy lên vặn vẹo ngọn đèn, sau đó nhìn về phía giường, trên cái giường trống rỗng chỉ có chăn mền bị ta chà xát hỗn loạn.

Ta cẩn thận từng li từng tí đến gần giường, nhấc chăn lên, bên trong cũng không có cái gì.

"Có thể là ngủ mơ hồ." Ta xoa xoa huyệt Thái Dương, mấy ngày nay ngủ cũng không ngon giấc, đặc biệt là hôm qua ngủ một đêm, đoán chừng là xem mộng cảnh là hiện thực.

Ta thở dài, dùng nước lạnh rửa mặt một phen, sau đó liền đi ra ngoài tìm cơm ăn.

Nhưng vừa ra khỏi cửa ta liền trợn tròn mắt, mặt trời sáng loáng còn treo trên trời, nhìn như vậy tối đa cũng chỉ hai ba điểm buổi chiều, nhưng lúc ta vừa mới tỉnh lại đúng là một mảnh tối đen.

Ta quay đầu chạy về, đến một khách sạn ta chợt đẩy cửa, đúng vậy, vẫn đen như trước...

Nhưng mà bức rèm lại được mở ra, ánh sáng bên ngoài ta có thể nhìn thấy nhưng không vào được, tựa như phòng này và chỗ ta đứng không phải là một không gian bình thường.

Ta thở ra một hơi, không thể tin được mà lùi lại hai bước, đâm vào một người.

Người này chính là lão bản nương của tân quán, nàng kỳ quái nhìn ta hỏi ta làm sao vậy, ta lắc đầu tỏ vẻ mình không sao, sau đó chỉ chỉ gian phòng hỏi nàng: "Ngươi có nghĩ rằng ta phòng không đủ sáng không?"

"Không có, cái này không sáng, bên ngoài mặt trời lớn như vậy, làm sao có thể không đủ sáng?" Bà chủ nương duỗi cổ ra nhìn vào phòng một chút, cuối cùng kỳ quái nhìn ta một cái.

Ta lại lần nữa nhìn sang, quả nhiên, ánh mặt trời chiếu vào phòng, hoàn toàn không phải là chuyện gì mà ta vừa thấy được bóng tối.

"Có lẽ ta vừa mới từ bên ngoài trở về..." Ta ngượng ngùng gãi gãi đầu. Lão bản nương còn chưa nói gì, chỉ là kỳ quái nhìn ta rồi mới rời đi.

Ta thở hắt một hơi, sau đó lại lần nữa nhìn về phòng nhưng phát hiện nó lại chìm vào một vùng tăm tối.

"Ha ha, chỉ sợ ngươi không tới!" Ta bỗng nhiên hét lớn một tiếng, trực tiếp tiến vào phòng khoá cửa phòng, thuận tiện dán một tấm Tĩnh Âm Phù phòng ngừa âm thanh truyền ra bên trong.

Bởi vì một mực không có manh mối cho nên chuyện này không dễ giải quyết, nhưng bây giờ đối phương chủ động tìm tới cửa thì chẳng khác nào cho một cơ hội, cho nên ta rất hưng phấn!

Cửa phòng vừa đóng, sắc trời bên ngoài cũng trong nháy mắt biến thành đen. Ta mở đèn, phòng vẫn như cũ, nhưng ta có thể cảm giác được trong không khí có âm thanh kỳ quái.

Tựa hồ là tiếng nói chuyện, nhưng cũng giống tiếng hô hoán ta nghe được lúc trước, chính là vô cùng cổ quái.

Ta thở phào một hơi, tế phi châm vô hình ra. Bởi vì lần này không mang theo Trảm Quỷ Thần song đao, cho nên ta cũng chỉ có thể tạm thời dùng nó.

Thế nhưng trong không khí ngoại trừ thanh âm tương tự như tiếng nói chuyện lại không có bất cứ động tĩnh gì, cho dù là Vô Hình Châm cũng không cảm ứng được vị trí của đối phương.

"Đi ra!" Ta hét lớn một tiếng, lập tức ý thức được hành động của mình có chút ngu ngốc, nếu bị ta rống như vậy đối phương liền xuất hiện, như vậy cũng không khiến chúng ta đau đầu đến bây giờ.

Thế nhưng là chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, tại ta hô xong phía sau, một đạo quang ảnh từ đầu giường xuất hiện, nhưng là phi thường nhạt, nếu như không phải đặc biệt chú ý căn bản là nhìn không thấy.

Ta nhớ tới lúc trước bóng tối liền vội vàng đem đèn đóng lại, quả nhiên, sau khi đèn đóng lại đoàn quang ảnh này liền càng thêm rõ ràng. Ta xem xét lại, nhưng từ trong đoàn quang ảnh này cảm giác được âm khí, trong lòng ta rùng mình, xem ra đây chính là gia hoả đang quấy phá sau lưng!

Đi mấy bước tới gần quang ảnh, trong quang ảnh truyền đến thanh âm hô hấp, giống như một người và giống như một đám người, tựa như đang nói với ta cái gì, nhưng ta căn bản nghe không hiểu. Ta vội vàng lấy điện thoại điện thoại ra lau sậy, quang ảnh nói ước chừng hai phút, sau đó liền chậm rãi tiêu tán, gian phòng cũng thay đổi sáng lên.

"Hóa ra hắn là muốn nói chuyện với ta?" Ta có chút không hiểu, nhưng câu này ta cũng nghe không hiểu.

Nghĩ tới ta liền nói cho nam nhân thích thương biết tình huống nơi này, hắn bảo ta đem quyển sách phát cho hắn, thời điểm ta phát cho hắn đột nhiên nhớ tới thanh âm cổ quái mà trước đó ở bệnh viện ta cũng nói ra trong miệng Bộ Đức, nghĩ nghĩ, ta liền đem hai quyển sách cùng phát cho hắn.

Làm xong tất cả những thứ này thì trời vẫn còn sáng, ta nghĩ việc gì liền đi vào hầm sâu, lại cẩn thận nghiên cứu dấu vết trên người người bị hại.

Hai người còn lại thấy ta giống như nhìn thấy Bồ Tát cứu mạng, liên tục cầu cứu ta, ta hừ lạnh một tiếng: "Trong lòng việc các ngươi làm của chính mình tự biết rõ, bây giờ các ngươi biết cầu cứu?"

"Chúng ta biết sai rồi, sau này cũng không dám nữa, ngươi giúp bọn ta, giúp bọn ta, đừng để bọn ta ở nơi quái quỷ này đợi." Một người trong đó kéo tay áo của ta khẩn cầu.

Ta lắc đầu: "Trước mắt nơi này là an toàn nhất."

"An toàn, làm sao có thể? Nơi này vừa mới chết một người, có phải là tiếp theo đến lượt ta không? Ta không muốn chết, ta thật sự không muốn chết, van xin ngươi, giúp ta một chút." Người này bắt đầu nói lộn xộn, ta không kiên nhẫn đẩy hắn, hắn vẫn lôi kéo tay áo của ta.

Ta trừng mắt liếc hắn, sau đó dùng chút sức đẩy hắn ra, hắn đặt mông ngồi bệt xuống đất nhìn ta nhưng không có mở miệng nữa.

Ta thở phào nhẹ nhõm, một người khác lại sợ hãi rụt rè nói: "Hắn, có phải hắn... chết rồi không?"

"Làm sao có thể?" Ta hống một câu lại phát hiện không thích hợp, người này ngồi dưới đất sau đó quả thật một chút động tĩnh cũng không có, cho dù bị ta dọa cũng không có khả năng đột nhiên vô thanh vô tức.

Không nghĩ tới ta lại nhìn sang, chỉ thấy người này còn duy trì bộ dáng bị ta đẩy xuống đất, con mắt nhìn chằm chằm địa phương ta vừa mới đứng, nhưng một chút thần thái cũng không có.

Ta lập tức tiến tới, đặt tay ở chóp mũi của hắn—— không có khí tức.

"Ngươi, ngươi giết người, là ngươi giết người!" Một người khác co rút ở trong góc chỉ vào ta rống to, còn không ngừng rống to bảo ta không muốn giết hắn.

"Câm miệng!" Ta có chút tức giận, bất luận thế nào ta cũng không thể tùy tiện đẩy một cái giết chết người này, nhưng Âm Linh đúng là mượn tay ta giết người này...

Ta hít sâu một hơi, gọi mấy quân nhân canh gác bên ngoài vào, đem sự tình nói ra một lần, bọn họ lập tức gọi Hà Thừa Đạt tới. Hà Thừa Đạt khó xử, sau đó thở dài: "Chuyện này không thể trách ngươi được, chỉ là..."

"Ta hiểu, chờ sau khi mọi người kết thúc chuyện sẽ báo lên đoạn tin tức này." Ta biết cách làm việc của bọn họ, phát sinh chuyện như vậy nhất định phải báo, ta cũng không làm khó bọn họ.

Sau đó ta lại nhìn về phía người cuối cùng, chậm rãi nói: "Kết cục của bọn ngươi, không giấu gì ngươi, đám người các ngươi ngoại trừ A Mộc Nhĩ có thương thế nhẹ nhất, những người còn lại đều đã chết! Nếu ngươi không muốn chết, hãy đem chuyện các ngươi bị đánh roi nói kĩ càng một lần, đừng có mà không nhớ rõ được bao nhiêu là đã bị lừa."

Ta có chút mất kiên nhẫn, mặc dù biết bọn họ thật sự không nhớ rõ ràng, nhưng lúc này cũng không tránh khỏi phát cáu trên người bọn họ.

Hắn sững sờ nhìn về phía ta, không dám tin nói: "Hắn... bọn họ đều chết rồi?"

"Không sai." Ta gật đầu.

Đột nhiên hắn đứng lên rồi đi về phía trước, miệng lẩm bẩm: "A Mộc Nhĩ không chết, đúng, chỉ cần ra ngoài là sẽ không chết. Các ngươi tránh ra, cái đám sát nhân các ngươi!"

Thứ nhất ngàn tám trăm hai mươi lăm, đáng thương tất có chỗ đáng hận.

Ta kéo hắn ngã xuống đất, hung tợn mắng: "Sát thủ? Các ngươi khác với sát nhân giết người? Đừng nói hiện tại các ngươi đã gặp báo ứng, coi như là không gặp báo ứng, dựa theo hành động của các ngươi thì chỉ cần điều tra thật kỹ, ngươi cho rằng mình có thể thoát được lưới pháp sao?"

Gã bị ta nói sửng sốt, nhưng vẫn không từ bỏ, liều mạng giãy dụa muốn đi ra ngoài. Ta thật sự không kiên nhẫn, trực tiếp đạp gã một cước, sau đó gọi người trói gã lại.

Sau đó ta lại nhìn về phía hắn lạnh lùng nói: "Ngươi có muốn sống hay không?"

Y hẳn là ý thức được mình không phải đối thủ của mình, trung thực không ít, nghe thấy câu hỏi của ta như gà con mổ thóc: "Muốn sống, muốn sống!"

Ta muốn bảo hắn sống thì phải phối hợp thật tốt, sau đó ta hỏi bọn hắn lúc bị đánh bị thương rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Hắn há to miệng rồi cúi đầu xuống: "Trấn dân nói không sai, chúng ta gặp báo ứng mà."

Sau đó hắn liền nói ra chuyện hắn và A Mộc Nhĩ, Vương Cường ở trên trấn làm mưa làm gió, mọi người nghe được hiện tại chỉ hận không thể trực tiếp bắn chết hắn.

Bởi vì ta biết trước bây giờ không tức giận như trước, chỉ hỏi hắn còn nhớ kỹ tình hình cụ thể lúc bị đánh mỗi lần không?

Trước đó chúng ta đã hỏi qua rồi, nhưng bọn họ không biết có phải vì cảm thấy không có gì ghê gớm hay không, hay là quen làm việc làm mưa làm gió, không phối hợp chút nào, chỉ nói mình không nhớ rõ.

Người này trầm mặc một lát rồi mới nói: "Thật ra trước khi bị đánh roi chúng ta đều làm chuyện xấu, cho nên..."

Ta hiểu rõ gật gật đầu, điều này ta đã sớm nghĩ tới, sau đó ta hỏi kỹ càng tình huống lúc bị đánh roi, hắn nhớ lại một chút, nói bình thường là đang ngủ hoặc là nghỉ ngơi, liền cảm thấy phần eo bị quất một cái. Ngay từ đầu không có chú ý tới tình hình lúc bị đánh., Cho rằng chỉ đụng phải cái gì đó, nhưng lần sau nghiêm trọng hơn lần trước, giống như có một người ẩn hình đứng sau lưng vẫn đánh bọn họ, lúc này bọn họ mới sợ, tới y viện nhìn cũng phát hiện là bị đánh roi, sau đó là điều tra tổ đội vào sơn môn điều tra.

Nhưng vì bọn họ làm nhiều việc ác, hỏi tiền căn hậu quả, bọn họ đều qua loa cho nên trở ngại việc điều tra tiểu đội.

Hiện tại thấy có người chết, bọn họ rốt cuộc cũng sợ rồi, vừa nãy hắn và người kia mới chết đi đang thương lượng, chờ chúng ta đến đây rồi thì nói cho chúng ta biết chuyện này, chỉ là hắn nhất thời bị dọa cho hồ đồ nên mới có ý đồ chạy ra ngoài.

"Thời điểm bị đánh, ngoài tiếng roi ra, còn có gì cổ quái không?" Ta cau mày.

Người này a một tiếng: "Có, trong đó có một lần khi ta bị đánh, hình như ta nghe thấy có người đang nói chuyện, nhưng bởi vì âm thanh rất nhỏ, ta nghe không hiểu nên cũng không để trong lòng, sau đó hỏi mấy người kia, hình như bọn họ cũng nghe thấy."

Ta khẽ gật đầu, quả nhiên lời nói này là trọng điểm, bắt đầu từ lăn lộn đến khi thấy quang ảnh rồi đến câu trả lời của người này, kỳ thật Âm Linh vẫn luôn không muốn giấu diếm thân phận, chỉ là lời nói của y thì chúng ta nghe không hiểu mà thôi.

Ta thở phào một tiếng: "Được rồi, bây giờ không có chuyện của ngươi nữa, ngươi cầm vật này đi, thời khắc mấu chốt có thể nhỏ một giọt máu lên, có thể bảo vệ ngươi một mạng."

Mắt thấy mọi người đều chết không sai biệt lắm, ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, ta rút ra một tấm thượng đẳng linh phù trân quý, bình thường linh phù đã không dùng được, cũng chỉ có thể trông cậy vào cái này thôi.

Đã biết được tin tức ta muốn biết, ta cũng không ở chỗ này lâu, mà là đi ra ngoài đưa tin cho nam nhân thân thương, muốn nói cho hắn biết tiến triển ở đây, nhưng không biết hắn đang làm điện thoại di động gì vậy mà lại bế quan.

Hà Thừa Đạt đi tới hỏi ta có phải có phát hiện gì không?

Ta khẽ gật đầu, sau đó hai mắt sáng ngời. Nếu nói là chuyên gia, Hà Thừa Đạt chắc chắn có thể nhận ra.

Vì thế ta vội vàng đưa quyển gấm cho hắn, để hắn tìm chuyên gia lịch sử học, đặc biệt là nghiên cứu chuyên gia của lịch sử triều Tống xem rốt cuộc là nói gì.

Hà Thừa Đạt đáp ứng, nói trước mặt ta một hồi, sau đó nói cho ta biết trong trễ nhất hai ngày sẽ có kết quả.

Ta không quan tâm tốc độ này vẫn tương đối hài lòng, vì vậy liền thoải mái để hắn đi làm.

"Đúng rồi, tên A Mộc Nhĩ kia thế nào rồi?" Ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hiện tại người này đã được ta bảo hộ, như vậy nguy hiểm nhất chính là a Mộc Nhĩ.

Hà Thừa Đạt bất đắc dĩ nói Võ Bình bị ngăn lại, nhưng chỉ cần ông ta có chút biện pháp trong nhà mình thì Võ Bình chỉ có thể theo dõi từng giây từng phút.

Ta ồ một tiếng, bảo hắn đừng lo lắng: "Ta qua xem thử, nói không chừng có thể giúp được một tay."

"Vậy thì quá tốt rồi." Hà Thừa Đạt vừa cười vừa nói.

Ta khoát tay áo, đem điện thoại đưa về nhà A Mộc rồi đi về, vừa đến nơi liền phát hiện nơi đó có không ít người vây quanh, đang chỉ trỏ, mà thanh âm của A Mộc ngươi từ trong đám người tản ra: "Ta nói cho các ngươi biết, đừng để bọn họ lừa gạt, trong một tổ nhỏ điều tra, các ngươi còn không biết cái gì đi, ngoại trừ ta, những người kia đều đã chết hết, chết hết rồi!"

Ánh mắt của ta khẽ động, tuy nói hắn nói không đúng, nhưng quả thật ngoại trừ người cuối cùng chết hết, cũng không biết hắn lấy đâu ra bản lĩnh bịa ra.

Giọng nói lạnh lùng của Vũ Bình cũng từ trong đám người truyền đến: "Ngươi nói bậy bạ gì đó, bọn họ chỉ xem bệnh ở bệnh viện thôi!"

"Xem bệnh gì, ta nói cho các ngươi biết, bệnh ở bệnh viện của chúng ta chưa bao giờ xem, bọn họ là vừa nhốt chúng ta lại. Nhưng vừa nhốt vào không được mấy ngày Vương Cường liền không có, hôm qua ta tới y viện xem, chậc chậc, người cũng không còn rồi., Chắc chắn là bị bọn họ tra tấn chết rồi, vậy không phải vừa rồi ta muốn bọn họ ngăn cản ta sao, còn có Vương pháp nữa không?" A Mộc nói rất hung hãn, cho dù trong đám người vây quanh cũng có dân trấn từng bị hắn bắt nạt, nhưng vừa nghe thấy người tốt vào viện liền không có, những người dân trấn này vẫn còn có chút sợ hãi, cho nên tất cả đều vây quanh Vũ Bình chỉ trỏ.

Vũ Bình bất đắc dĩ giải thích, nhưng đâu có A Mộc Nhĩ làm vậy, chẳng mấy chốc tiếng nói của hắn đã bị nhấn chìm rồi.

Ta có chút buồn cười, A Mộc Nhĩ lại không biết xấu hổ nhắc tới Vương Pháp. Chẳng lẽ hắn không rõ việc mình làm làu tâm sự? Nhưng nghe hắn nói như vậy ta cũng có thể minh bạch hôm nay vì sao hắn phải chạy trốn, làm tặc tâm hư mà thôi. Phỏng chừng hắn minh bạch chuyện mình làm ra kỳ thật là phạm pháp, cho nên nhìn không thấy mấy người kia chỉ biết xảy ra chuyện, lúc này mới nghĩ cách chạy trốn.

"Ha ha, nơi này thật là náo nhiệt." Ta cười cười, chen vào đám người cười híp mắt nhìn về phía A Mộc: "Ngươi cũng không sợ chết."

"Các ngươi thấy chưa? Hắn ở trước mặt vậy mà cũng dám uy hiếp ta sao, còn có vương pháp hay không đấy!" A Mộc Nhĩ kéo tay áo của ta làm bộ dáng sợ ta chạy mất, mà lão bà của hắn lại trực tiếp ngả xuống mặt đất khóc rống lên cứ như ta và Vũ Bình đang bắt nạt bọn họ vậy.

Ta còn không nhịn được phất tay với Vũ Bình: "Sợ cái gì, chúng ta đã phá án theo cách điều tra rồi, hắn còn tưởng hắn gây sự thì không ai biết được."

Sau đó ta nhìn đám người: "Thế nào, các ngươi cũng muốn nói chuyện cho bọn họ à? Quên bọn họ lúc thường làm thế nào rồi?"

"Vậy thì các ngươi cũng không thể giết người..." Đám người trầm mặc mấy giây, không biết ai nói một câu, sau đó mọi người liền bắt đầu khiển trách, ta tức giận đùng đùng hỏi bọn họ ai nhìn thấy chúng ta giết người đó.

"Vậy các ngươi phải để những người kia ra cho chúng ta xem sao, sao chỉ có mỗi A Mộc Nhĩ ra thôi?" Trong đám người vẫn có âm thanh không hợp, ta đồng cảm nhìn về phía những người dân trấn này, ngay cả Kỳ phụ cũng ở đây, ta chỉ có thể cảm thấy bi ai thay cho bọn họ.

Không nghĩ tới vào lúc này bọn họ còn có thể nhớ tới việc bảo vệ A Mộc, thật sự là người đáng thương tất có chỗ đáng hận.

Vũ Bình lau mồ hôi trên trán: "Bọn chúng phạm vào chuyện này rồi bị giam lại, sao có thể tùy tiện nhìn tội phạm, trở về cho ta, bằng không sẽ phạm phải công vụ bắt giữ các ngươi!"

Nói xong hắn phất phất tay từ đằng xa chạy tới mấy quân nhân vây quanh phía sau đám người, đám người ngượng ngùng rời đi. Ta chú ý thấy có người chụp ảnh đang đi xử lý, ý bảo Vũ Bình lập tức đi xử lý.

Hiển nhiên hắn cũng nhìn thấy, trực tiếp để một quân nhân xoa cho ảnh mà mình vẽ được, lúc này mới tránh gây nên sóng to gió lớn trên mạng nhện.

A Mộc thấy ngươi náo loạn như vậy cũng không thể dùng nó, vì thế vô cùng tức giận muốn xông lên bắt chúng ta, ta trực tiếp quấn lấy cánh tay của nó, sau đó kéo nó vào nhà.

Lão bà của hắn ở phía sau như đang khóc tang, ta không kiên nhẫn quay đầu lại quát: "Làm cái gì, hắn lại không chết!"

Sau đó ta lại nhìn về phía A Mộc Nhĩ, lạnh lùng bảo hắn đừng gây chuyện nữa nếu không nguyên bản còn có thể cứu hắn một mạng, bị hắn nháo như vậy chỉ có thể để cho bộ vương cường trần tái thôi.

"Nói như vậy bọn họ thật sự chết rồi sao?" A Mộc nuốt nước bọt, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Ta cười nhạo một tiếng: "Chẳng phải ngươi nói bọn họ chết à? Sao, sợ à?"

Hắn không nói gì, vẫn cúi đầu như bánh cà bị đánh. Ta nói cho hắn biết cho dù trốn cũng vô dụng, bởi vì những nơi khác cũng đã xảy ra chuyện tương tự. Nếu bây giờ mà chạy trốn, không chừng còn không ra khỏi trấn thì đã xảy ra chuyện.

"Ta sẽ âm thầm nhìn ngươi, chỉ cần ngươi đừng gây chuyện nữa, ta sẽ bảo vệ ngươi không chết." Ta thở ra một hơi, mấy người chết phía trước ta thật không phòng bị, vốn cho là một đạo linh phù là được, không ngờ vẫn như cũ không có bảo vệ bọn họ.

A Mộc lập tức vội vàng gật gật đầu tỏ vẻ hắn sẽ không làm gì nữa, lúc này ta mới cảm thấy nhẹ nhàng thở ra.

Cùng Võ Bình rời khỏi nhà A Mộc, Vũ Bình lo lắng hỏi ta có phải là không giữ được không? Ta cười khổ nói bởi vì không biết có cái gì quấy phá nên không có đối sách.

"Chỉ có thể cố gắng hết sức." Ta lắc lắc đầu, để cho nó trở về nghỉ ngơi, hôm nay ta sẽ ở lại trong nhà A Mộc.

Nếu như âm linh còn muốn động thủ, trừ bỏ người được linh phù thượng đẳng che chở, cũng chỉ còn A Mộc Nhĩ.

Vũ Bình cũng không từ chối, thời gian gần đây hắn cũng làm việc hăng say, để ta có chuyện muốn gặp hắn sau này đi trước. Tuy nhiên trước khi đi hắn đã để mấy thuộc hạ lại, ta không cự tuyệt, sự tình đã vượt ra ngoài dự đoán, có bọn họ lúc xảy ra chuyện thì ít nhất có thể nhanh chóng khống chế tình hình.

Ta dựa vào cửa sổ nhà A Mộc, hắn sợ đến ngất ngư, cho nên buổi tối cũng không dám ngủ, ngược lại là lão bà hắn chịu không nổi ngồi trên ghế nằm ở phòng khách.

Ta nhàm chán ngáp một cái, chỉ thấy A Mộc lại đột nhiên hành động không có động tác gì, chỉ là thân hình kia của hắn nhìn thế nào cũng thấy cứng ngắc, mà phương hướng của động tác ——

hắn đây là muốn đi ra.

Thiêu Minh Chỉ thứ một ngàn tám trăm hai mươi sáu, Tế Hung Linh.

Trong nháy mắt tinh thần ta tỉnh táo hẳn, rõ ràng A Mộc đã bị khống chế!

Đưa Già Dương Phù dán trên người, ta lặng lẽ đi theo phía sau A Mộc Nhĩ. Chỉ thấy gã ôm một cái túi vải từ trong nhà chạy thẳng đến bờ biển.

Ta lưu lại tâm tư, dù sao nam nhân lần trước ta và mẹ để bị hắn lừa gạt, cho nên ta quyết định bất luận thấy cái gì cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Bây giờ đã là buổi tối hơn mười điểm, người trên tiểu trấn nghỉ sớm, ngoại trừ còn có mấy nhà thắp đèn ra, toàn bộ thị trấn một mảnh đen kịt, cho dù có đèn cũng cảm thấy không đủ sáng.

Đến bờ biển, A Mộc Nhĩ từ trong túi vải lấy ra giỏ đồng mở đặt sang một bên, lập tức một mảng tình cảnh liền đập vào mắt hắn.

Ta giương mắt nhìn lại, chỉ thấy hắn đào một cái hố trên bờ cát, sau đó lại từ trong túi vải đào cái gì đó.

"Là Minh Chỉ..." Ta nói thầm một tiếng.

Chỉ thấy hắn nghiêm túc đem minh chỉ tách ra sau đó dùng diêm điểm, miệng hé ra khép lại đang nói cái gì đó, xem bộ dáng hẳn là tế tự người nào đó.

Nếu nói người trước mắt là A Mộc Nhĩ ta đây còn có thể hoài nghi hắn là loại người Tế Tự Vương đã chết, nhưng nhìn nhóm người một lời nói của hắn, căn bản chỉ là một con rối bị điều khiển, cho nên hắn đang cúng tế ở đây, tại sao lại phải đến bờ biển tế tự chứ?

"Yên nghỉ đi!"

Minh Chỉ thiêu đốt đến cuối cùng đã không còn, trong nháy mắt tắt này A Mộc Nhĩ đột nhiên đứng lên hướng tới biển cả hô một câu, tuy rằng ta nghe hiểu rồi, nhưng phát âm này của hắn rõ ràng không giống với Hán ngữ hiện tại, cũng không phải lời nói đất của Nhai Môn trấn bên này.

Khi ta vỗ đầu, không sai, phát âm này không khác gì trong miệng Tác Bộ Đức mà ta nghe được, tuy bọn họ hô rõ ràng không phải một câu, nhưng phát âm mỗi địa phương đều có đặc sắc riêng của mỗi nơi, ta vẫn có thể nghe ra được.

Chờ sau khi tế tự hoàn thành, A Mộc Nhĩ liền trở về. Hắn đi vài bước, đột nhiên nhìn thoáng qua bên này, khóe môi nhếch lên nụ cười châm chọc. Ta biết hắn đây là thấy ta rồi, dứt khoát cũng không trốn nữa, mà đứng ra lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Chờ đứng ngoài sáng ta mới phát hiện con mắt A Mộc đỏ như máu phảng phất bị nhuộm màu.

"A..." Hắn cười lạnh một tiếng, âm thanh rất kỳ quái, tựa hồ là có rất nhiều người đồng thời lên tiếng, nghe mà đầu váng mắt hoa.

Sau đó hắn không nhìn ta nữa mà tiếp tục đi về, lúc sắp đến nhà A Mộc, hắn đột nhiên ngoặt sang một bên, ta chạy thật nhanh nhưng không nhìn thấy bóng người nào.

"Mẹ nó!" Ta một nắm đấm nện ở trên tường, nhìn đường phố trống rỗng cảm giác bị thất bại sâu sắc đánh tan.

Sau đó ta trực tiếp chạy đến nhà A Mộc Nhĩ, lại phát hiện hắn đang yên đang nằm trên giường, lão bà của hắn đột nhiên bị ta đến hù dọa, vội hỏi ta muốn làm gì. Ta không kiên nhẫn phất phất tay gọi A Mộc lên, hỏi hắn còn nhớ rõ vừa ngồi cái gì.

Hắn mờ mịt nhìn ta nói, hắn chỉ chờ trong phòng khách một lát liền ở trong phòng ngủ ngủ ngủ một giấc.

"Ngủ một giấc? Ngươi xem cát trên giày của ngươi đi, ngươi có biết ngươi vừa mới chạy ra ngoài không?" Ta tức giận chỉ vào giày bên giường.

Hắn nhìn thoáng qua sau giật nảy mình, vội vàng hỏi ta hắn ra ngoài làm cái gì, ta không có tâm tư nói chuyện với hắn, chỉ nói cho hắn biết hắn đã bị khống chế, hiện tại ta phải canh chừng hắn, phòng ngừa hắn lại xảy ra chuyện.

A Mộc ngươi đối với yêu cầu của hắn đương nhiên là cầu còn không được, vội lôi kéo cánh tay của ta để lão bà hắn làm chút đồ ăn chiêu đãi ta, ta nào có tâm tình ăn, khoát tay áo để hắn không cần phí tâm liền ngồi ở một bên.

Bởi vì A Mộc ngươi trực tiếp lừa gạt chúng ta một lần, cho nên không phải ta tin tưởng y lắm, nhưng ta vừa mới cẩn thận quan sát phản ứng của y, lại phát hiện không phải là giả.

Nói vậy là, vừa rồi hắn quả thật bị khống chế rồi!

Ta xoa xoa mi tâm, có chút bực bội, hiện tại cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể chờ nam nhân được âu yếm còn có kết quả Hà Thừa Đạt kia nữa.

Nếu như biết âm linh đang nói chuyện là ai, như vậy chuyện này liền dễ dàng giải quyết không ít.

Ta ở nhà A Mộc Nhĩ bảo vệ một đêm, hắn cũng không có chuyện gì. Ta thở phào nhẹ nhõm để trong khoảng thời gian này tốt nhất hắn đừng làm chuyện gì khiến nhiều người tức giận, hắn cũng biết lợi hại, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Ra khỏi nhà A Mộc ta vốn là đi một chuyến hầm sâu, người ở bên trong ngoại trừ trạng thái tinh thần không tốt ra sao thì không có nguy hiểm đến tính mạng.

"Trương tiên sinh, đạo trưởng ban đầu vẫn chưa trở về sao?" Sau khi ta không có gì làm, Hà Thừa Đạt tìm được ta, cau mày nói.

Ta hỏi hắn làm sao vậy, hắn nói chuyên gia bên kia cho tin tức, tuy nói vẫn không xác định nội dung nói chuyện, nhưng có thể xác định là Tống triều đang nói chuyện.

"Quả nhiên là Tống Triều." Ta cũng đã sớm đoán được điểm này, cho nên lúc hắn nói ta cũng không cảm thấy có cái gì.

Hà Thừa Đạt có chút ngượng ngùng nói bởi vì thời gian quá gấp gáp, cho nên hiện tại không cách nào xác định nội dung, hơn nữa cho dù là chính sự, mỗi chỗ cũng đều có kinh ngạc, vì vậy tăng thêm độ khó phiên dịch.

Ta đương nhiên biết độ khó của nhiệm vụ này, bằng không cũng sẽ không đau đầu, nếu mỗi nhiệm vụ tỷ lệ đều dễ dàng như vậy, như vậy trong lịch sử cũng sẽ không tồn tại nhiều nan đề như vậy!

Ta gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, chỉ là lấy làm lạ tại sao y lại tìm đứa bé an ủi mình.

Hà Thừa Đạt ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Bên kia nói đạo trường đầu tiên hẳn là quen biết nhân sĩ chuyên nghiệp hơn, cho nên ta nghĩ chắc bên phía ông ấy đã có kết quả rồi chứ."

Ta kinh ngạc với bối phận nam nhân, có điều hắn ta còn chưa trở về, ta chỉ có thể tiếc nuối lắc lắc đầu: "Không chỉ không trở về, điện thoại di động cũng đã bế quan rồi."

"Không phải là xảy ra chuyện gì chứ?" Hà Thừa Đạt quan tâm hỏi.

Ta cười cười: "Sẽ không."

Với bản lĩnh của nam nhân chăn ấm, cho dù gặp chuyện gì hắn cũng có thể thuận lợi giải quyết, vì vậy không cần lo lắng, nhưng nhìn dáng vẻ của Hà Thừa Đạt căn bản không tin ta, ta cũng đành không khuyên nữa.

Hai ngày kế tiếp ta ngoại trừ đi xem A Mộc Nhĩ ra thì không còn chuyện gì khác. Nàng này lần đầu tiên bị khống chế cũng không xảy ra chuyện gì. Điều này làm cho ta có cảm giác Âm Linh đã không còn trong Nhai Môn trấn nữa. Nhưng không có việc gì thì cũng là chuyện tốt, ít nhất ta có thể an tâm chờ đợi kết quả.

Nam nhân tốt bụng tâm niệm chúng ta rốt cuộc trong đêm thứ ba đã chạy về, trừ phong trần toàn thân thì không còn vấn đề gì khác.

Gã thấy câu đầu tiên của ta là: "Nội dung được thốt ra rồi."

"Là cái gì?" Ta căng thẳng hỏi.

Nam tử sầu khổ lắc đầu: "Là quan lại Nam Tống, đơn giản là bắt nạt bá tánh phải chịu hình phạt, hoặc là bảo chúng ta đừng nhúng tay vào."

Nghe hắn nói xong ta cũng nhịn không được có chút thất vọng, vốn cho rằng chỉ cần nội dung xuất hiện liền có thể có kết quả, nhưng hiện tại xem ra vẫn như cũ là một đoàn rối loạn.

"Nhưng chỗ ta còn có một tin tức tốt." Nam tử chăn hộ hô hào, hiển nhiên tin tức này đối với hắn cũng phi thường khiếp sợ.

Ta khẩn trương nhìn hắn, tựa hồ ngay cả lời cũng không nói, hắn từ trong lòng móc ra một vật là bản vẽ ấn ký màu hơi mờ kia. Ta không hiểu lắm nhìn hắn, hắn thở dài nói: "Đây là ngọc tỷ."

Trận chiến trên nhai sơn, số một ngàn tám nghìn hai bảy...

"Ngọc Tỳ?" Ta kinh ngạc nhìn về phía đồ án chính diện này, chỉ như vậy thì nó sẽ là ngọc tỷ?

Nam tử sai vặt giải thích đúng là chữ trung gian, rất có thể phân tích thông qua chuyên gia của mình chính là ngọc tỷ của Nam Tống.

Ta nhất thời nói không ra, cầm tờ giấy này trong tay có chút không rõ ràng cho lắm: Chuyện lần này thế mà dính dáng đến Ngọc Tỷ?

Hắn gật đầu một cái: "Còn quên nói cho ngươi biết một chút, ngươi cho ta mấy đoạn luật nhỏ, bên trong không chỉ là thanh âm của một người."

Ta trầm mặc, mặc dù biết chuyện lần này không đơn giản như vậy, nhưng bây giờ càng ngày càng giống như càng thêm phức tạp là chuyện gì xảy ra?

Nam nhân chăn bầu nói hắn có suy đoán, nhưng không biết là không thể, ta bị hắn làm cho tò mò vô cùng, hỏi hắn là cái gì hắn cũng không nói, chỉ là đạo chờ xác định rồi nói.

"Trước mắt hai người còn lại trong hai ngày này, chỉ cần bọn họ không xảy ra chuyện, chúng ta sẽ không nghĩ những người khác nữa, trước tiên tìm tới tư liệu lịch sử của trấn Nhai Môn liên quan tới Nam Tống."

Hắn thả lại bản vẽ đang vẽ ngọc tỷ vào trong ngực, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Kỳ thật lúc hắn nói ra ngọc tỷ, trong lòng ta cũng có một ý nghĩ, nhưng ý nghĩ này quá mức kinh thế hãi tục, nếu như không dò xét ta sợ là cũng sẽ không tin.

Cho nên hai người chúng ta không nói thêm gì, lập tức chui đầu vào lưới bắt đầu điều tra xem ở thời điểm quan môn Tống triều đã xảy ra chuyện gì?

Tìm kiếm trang đầu tiên vẫn là như cũ là cuộc chiến trên núi, bất quá ta không để ý, mà là lật xuống dưới. Nam tử chăn nuôi xem vẫn là các loại sách sử, nhìn dáng vẻ tựa hồ không có tiến triển.

Chúng ta ở trong lưới một ngày một đêm, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Ta thấy nam nhân an ủi ta cũng đang cười khổ nhìn về phía ta: "Có lẽ sẽ không?"

"Nhưng bây giờ xem ra chỉ có nó mới có khả năng." Mặt ta không biểu tình nói, không phải vì không khiếp sợ, mà là bởi vì quá mức chấn kinh, trong lúc nhất thời vậy mà nói không ra lời.

Bởi vì hiện tại chỉ còn lại một khả năng!

Nam Tống, dân tộc, ngọc tỷ, mấy cái văn tự liên quan này đặt chung một chỗ, điều duy nhất có thể nghĩ đến chính là cuộc chiến trên nhai sơn, trận đại chiến ngoài biển khiếp sợ này.

Nhìn kết quả suy đoán được, ta cũng không dám tin vào hai mắt của mình nữa.

Nam nhân chăn bầu cũng không nói lời nào, sau một lúc lâu mới thở dài: "Không ngờ lại là bọn họ..."

"Đúng vậy." Ta tiếp lời, nhưng sau đó không biết nên nói gì nữa.

Nam nhân chăn bông lại tỉnh táo, nói thêm một câu: "Lần này hẳn là ngọc tỷ."

Bất quá có những lời này ta cũng không có phản ứng gì, bởi vì ở trước cuộc chiến trên sườn núi, ngọc tỷ đã không thể làm cho ta chấn kinh.

Đây chính là chiến tranh trên núi!

Cuộc chiến trên núi đá là trận chiến bi tráng nhất trong lịch sử thế giới, không có một trong số đó. Lúc đó Nam Tống tiểu triều đình đã bấp bênh bất ổn, đại quân thác nước lại quét sạch Trung Nguyên, cuối cùng đưa Tống Quân đến cứ điểm cuối cùng: Nhai Sơn.

Vì bảo vệ dân tộc Hoa Hạ, lúc ấy quân đội cần vương khắp các nơi trên toàn quốc đều hội tụ đến, tổng cộng hai mươi vạn thủy quân, hơn một ngàn chiếc chiến thuyền.

Cổ Mông cũng ra lệnh cho đại hán Trương Hoằng thận trọng dẫn quân đến, vây quanh cả ngọn núi!

Hai bên đều ý thức được đây là một trận chiến đánh cược vận mệnh quốc gia, cho nên không giữ lại chút nào, liên tiếp kịch chiến mấy tháng. Cuối cùng không ở cùng ta, bọt nước tìm hết anh hùng, Nam Tống danh tướng Trương Thế Kiệt dẫn đầu chiến tử, toàn bộ thủy quân bị diệt sạch, Tả Tể tướng Lục Tú Phu vì tránh bị nhục, ôm tiểu Hoàng Đế Triệu Đình vào biển tự sát.

Lúc ấy nhìn thấy tiểu Hoàng Đế rơi xuống nước, hơn mười vạn quân dân nhao nhao nhảy xuống nước tuẫn quốc, không một đầu hàng, trong lúc nhất thời trên biển toàn là xác chết trôi, cảnh tượng làm trời rơi lệ.

Sau khi trận chiến ở nhai sơn kết thúc, Hữu thừa tướng Văn Thiên Tường đối mặt chiêu dụ dỗ, thề sống chết không nghe theo, cuối cùng viết thiên danh thiên cổ "Nhân sinh" ai không chết, lưu thủ đan tâm chiếu mồ hôi sau đó xúc động chịu chết, Nam Tống đến đây diệt vong.

Cuộc chiến trên nhai sơn là lần đầu tiên được ngoại tộc chinh phục hoàn toàn trong lịch sử Trung Quốc, tất cả hán nhân có khí khái với dân tộc đều chết trong trận chiến này, văn minh Hoa Hạ cứ vậy vẫn lạc, bởi vậy sau cuộc chiến hiện đại trong lịch sử có "Lăng Sơn", hoàn toàn không có câu nói " vét sạch Trung Hoa".

Bọn ta bị đầu mối này trùng kích thật lâu không nói chuyện, cho đến khi tiếng súng vang lên.

"Hà tổ trưởng?" Ta kinh ngạc nói, chúng ta đã nói nếu như không có chuyện gì, trước khi chúng ta chủ động liên hệ với bọn họ đừng tìm chúng ta, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Quả nhiên thanh âm Hà Thừa Đạt nặng nề truyền tới: "Các ngươi đến nhà A Mộc."

Bên kia của máy truyền tin còn có âm thanh ầm ĩ, ta biết nếu như không phải có chuyện gì đó thì chắc chắn hắn sẽ không tìm chúng ta, hơn nữa lại đang bị lịch sử của cuộc chiến trên sườn núi chấn động không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào, cho nên dứt khoát đi qua xem thử.

Khi chúng ta đến nhà A Mộc ngươi vây quanh một vòng, bọn họ thấp giọng lẩm bẩm cái gì đó, dường như vô cùng kiêng kị, bây giờ trời mới vừa tờ mờ sáng, ở đây có nhiều người như vậy quả thật có chút cổ quái.

Đẩy đám người đi vào, cảnh tượng trước mắt khiến ta sững sờ.

A Mộc Nhĩ cùng lão bà của hắn sắc mặt tái nhợt ngã ngồi xuống đất, Hà Thừa Đạt sắc mặt tái xanh đứng ở bên cạnh hắn, không có người nào khác.

Ta và nam nhân chăn nuôi liếc nhau, tiến lên hỏi Hà Đạt tình huống như thế nào?

"Một cỗ thi thể cuối cùng chạy ra ngoài." Hà Thừa Đạt liếc mắt nhìn nhà A Mộc, ta đây mới nghe được trong phòng truyền đến thanh âm giống như là đang đánh nhau.

Ta khiếp sợ hỏi thi thể làm sao lại ra ngoài, bọn họ không phải đều xử lý kịp thời sao?

"Vốn là phải xử lý kịp thời, nhưng bị đánh mất ngay hôm đó, sợ làm cho gây ra oanh động, chúng ta một mực yên lặng tìm kiếm, không nghĩ tới thi thể một mực không có bóng dáng vậy mà sáng sớm đứng ở cửa nhà A Mộc." Sắc mặt Hà Thừa Đạt rất không tốt, hiện tại coi như đè ép cũng ép không được.

"Sao các ngươi không nói với ta?" Ta không còn gì để nói nhìn bọn họ, tuy nam nhân an ủi không có ở đây, nhưng xử lý thi thể bị – điều khiển ta khẳng định so với bọn họ có kinh nghiệm nhỉ?

Ai biết được hắn lại nhún vai nói không phải là không nói, mà là hai ngày đó ta quá bận.

Ta không còn gì để nói, nam nhân được ưu ái sau khi đi, ta vốn không có thời gian bận rộn, xem ra bọn họ là sợ ta đem chuyện làm lớn chuyện cho nên mới lặng lẽ giải quyết, không ngờ cuối cùng lại thành bộ dáng này.

Nhìn thấy đám người đã truyền ra ngoài, thậm chí ta còn nghe thấy có người nói hắn đã soi được ảnh của mình, đang đợi tin tức truyền đến.

Đối với hành vi của người này, bọn ta cũng không cách nào ngăn cản, bởi vì không chỉ mình hắn quay ảnh, tục ngữ nói không thể trách mọi người, bọn ta cũng không thể đi thăm dò hết điện thoại di động sao?

Ta thở ra một hơi, cùng nam nhân đáng thương vào phòng, còn đám người đàn ông đáng thương Võ Bình thì đi ra xử lý đám người vây xem.

Trạng thái của cỗ thi thể này kỳ thật cùng tác bố Đức không sai biệt lắm, bất quá so với cái sau càng thêm cuồng bạo, một đôi mắt màu đỏ tươi nhìn chằm chằm chúng ta, tựa hồ muốn ăn chúng ta.

Nhưng rốt cuộc là bị – điều khiển, hai người chúng ta liên thủ rất nhanh liền giải quyết, mà từ cửa sổ nhìn qua, Vũ Bình hẳn cũng thành công khuyên đám người đi rồi. Mặc dù nơi đó không đúng, ta vẫn muốn nói không hổ là bí thuật, nếu là ta đối phó một đám người bát quái kia còn không bằng để ta ngồi trong đống thi thể đợi.

Đặt tùy ý thi thể trên sàn, ta đi ra nói cho Hà Thừa Đạt đã giải quyết xong. Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi bảo Vũ Bình và quân trang nam lén lút mang thi thể đi thiêu hủy.

Đợi sau khi thi thể bị chở đi, A Mộc Nhĩ mới dám tiến vào phòng, run rẩy hỏi chúng ta vừa mới là cái gì.

Ta cười lạnh nói cho hắn biết, nếu tiếp tục làm nhiều chuyện ác sau này sẽ biến thành bộ dạng này. Nhìn hắn bị dọa không nhẹ, ta biết ngày sau hắn hẳn là không dám tiếp tục khi dễ người khác nữa.

"Oán khí càng ngày càng nặng nề..." Nam tử lo lắng thở dài.

Hà Thừa Đạt vội hỏi chúng ta có tiến triển hay không, ta gật đầu, tiến triển đúng là rất hợp lý, chỉ là tiếp theo nên làm gì chúng ta cũng không biết.

Trở lại khách sạn, chúng ta đầu tiên là dọn dẹp một chút chính mình, sau đó liền ngẩn người. Chúng ta đều hiểu sớm giải quyết chuyện này càng tốt càng tốt, nhưng ai đến nói cho chúng ta biết chuyện này nên giải quyết như thế nào?

Sau ngàn tám ngàn tám chương thứ nhất, sau vách núi, không còn Trung Hoa nữa.

Đây chính là trận chiến ở nhai sơn, trận chiến có một không hai sau khi được gọi là " nhai sơn..."...

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong đầu đều là lịch sử của cuộc chiến mạc Nhai Sơn, ta và nam nhân chăn nuôi liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt song phương thấy được khiếp sợ.

"Làm sao bây giờ, chỉ bằng hai người chúng ta, làm sao có bản lĩnh hóa giải oán khí của hai mươi vạn quân?" Ta cười khổ nói.

Có liên thủ của ta và nam nhân âu yếm, cho dù có đối đầu với Quỷ Đế cũng có thể nắm chắc, nhưng lần này không đơn thuần chỉ là Âm Linh, mà là oán niệm của hai mươi vạn quân Tống, không, hoặc có thể nói là chấp niệm, bọn họ ngưng tụ ở đây là vì hy vọng có thể nhìn thấy ngày mai Trung Hoa.

Cho đến hôm nay rốt cuộc ta mới hiểu được vì sao trước đó ta không phát hiện ra âm khí, bởi vì chấp niệm của những binh sĩ này là Hạo Nhiên Chính Khí, giống như Chính Khí ca Văn Thiên Tường viết vậy.

Suy nghĩ trong lòng bọn họ tất cả đều là đại nghĩa của dân tộc, bọn họ dùng hình lắc lư trừng phạt những tộc nhân này cũng không phải bởi vì dân tộc khác nhau, mà là vì duy trì chính nghĩa.

Các tộc nhân cổ hủ này ở trấn Nhai Môn cưỡng ép bán mạnh, ức hiếp dân chúng, lúc này mới kinh động hai mươi vạn Tống Quân táng thân ở đây, thậm chí còn lan đến gần cả Quảng Đông Tỉnh bọn họ tức giận, lúc này mới dẫn phát đại sự kiện lần này!

Hơn nữa ngay từ đầu bọn họ cũng không muốn gây ra tai nạn chết người, từ vết thương trên người những tộc nhân cổ thác nước bị thương này thì có thể nhìn ra được, ngay từ đầu chỉ là cảnh cáo, nếu bọn họ muốn hiểu là không làm xằng làm bậy nữa thì sẽ không xảy ra chuyện.

Đối mặt âm linh như vậy, ta căn bản không có tâm tư thu phục, nhưng vô luận như thế nào thì trật tự xã hội hiện tại không thể loạn, chúng ta phải làm gì đó đề phòng chuyện này mở rộng thêm một bước...

Nam nhân chăn bầu trầm mặc một lúc lâu, nhìn chằm chằm ta chậm rãi nói: "Chỉ có một biện pháp cuối cùng, tiến vào không gian âm vật, cho bọn chúng một cái công đạo, cho dân tộc Hoa Hạ một cái công đạo."

"Nhưng không gian Âm vật tiến vào như thế nào?" Ta cau mày.

Ta và nam nhân chăn mền từng nói qua chuyện trước đó bị ép tiến vào không gian Âm vật Chu Duẫn Văn tạo ra, cũng là thông qua hắn ta mới biết được hết thảy trong không gian Âm vật mặc dù là lịch sử chân thật, nhưng sau khi biến động lại không sinh ra ảnh hưởng gì đối với hiện thực. Có thể nói đây bất quá là một không gian chấp niệm của Âm Linh tạo ra, chỉ cần chấp niệm tiêu trừ, không gian này cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Bởi vậy khi tiến vào không gian của âm vật cấp cho hai mươi vạn Tống quân một cái công đạo, hoặc là có thể nói cho bọn họ một tia hi vọng, nhưng trước mắt là không gian của âm vật tiến vào như thế nào lại là một nan giải rất khó khăn.

"Ta biết phương pháp, nhưng chúng ta thiếu một thứ." Nam tử an ủi ra khỏi miệng, ta khiếp sợ nhìn về phía hắn, rõ ràng trước kia hắn còn nói mình bất quá là nghe người khác nhắc tới không gian âm vật, hiện tại làm sao biết tiến vào?

Bất quá có phương pháp trong lòng ta an ổn không ít, cho nên cũng không xoắn xuýt trên phương diện này, vội hỏi hắn thiếu cái gì.

"Ngọc Tỳ." Nam tử thương cảm nói ra hai chữ.

Nhất vỗ đùi của ta, muốn tiến vào không gian âm vật tự nhiên cần âm vật, thế là chúng ta bắt đầu tìm kiếm ngọc tỷ.

"Bất quá trước lúc này có nên khống chế tình hình một chút hay không?" Ta do dự hỏi.

Trong phòng giam có nhốt năm người bị hại đã chết ba người, cộng thêm Vương Cường tổng cộng có bốn người, cho dù muốn đè cũng khó ngăn chặn, mấy ngày nay đi ra ngoài đã nghe thấy trấn dân đang nghị luận, nói là mấy người này đều gặp báo ứng! Thậm chí có người đã bắt đầu lan truyền lời đồn là bọn họ bị quỷ hại chết, trong lúc nhất thời vợ con của bọn họ cũng rất kinh sợ.

Tuy nói đây là bọn họ nên được, nhưng tình thế mở rộng về sau quả thực sẽ tạo thành mâu thuẫn dân tộc, cho nên trước khi tiến vào không gian âm vật ta vẫn hi vọng có thể khống chế tình thế lại trước.

Nam nhân chăn ấm áp ừ một tiếng: "Ta có cách có thể tạm thời ngăn chặn chấp niệm của bọn họ, nhưng cũng chỉ có thời gian dạy chung, cho nên trong khoảng thời gian này nhất định phải tìm được ngọc tỷ. Chờ khi ngươi tiến vào không gian âm vật, bọn họ liền chuyển hết hy vọng lên người ngươi, đương nhiên sẽ không gây chuyện nữa!"

Ta thở ra một hơi, đi theo nam tử thích hôn tới bờ biển. Chỉ thấy hắn ở trên bãi biển nhặt mấy tấm vỏ sò đặt xuống mặt biển, sau đó dùng chén tiếp nhận nửa chén máu mình đặt ở chính giữa, trong miệng lẩm bẩm.

Ta sờ lên cánh tay, chỉ cảm thấy sau khi nam tử an ủi thì nhiệt độ ở đây giảm xuống từng chút một, mãi tới sau này mới bắt đầu lạnh đi, mà sắc mặt nam tử lo lắng cũng càng ngày càng tái nhợt.

Quá trình này đại khái kéo dài một phút, nam nhân quyến rũ nghiêng người ngã xuống đất, ta vội vàng xông lên đỡ hắn, chỉ thấy khuôn mặt hắn hoàn toàn không còn chút máu.

"Không sao chứ?" Ta lo lắng nhìn hắn.

Hắn khoát tay áo ý bảo không có việc gì, nhưng bộ dạng hắn giống như không có chuyện gì, run rẩy một hồi lâu cũng không thốt ra được một chữ.

Ta dìu hắn ngồi trên bờ cát một lúc lâu, hắn mới chậm lại, giải thích rằng hắn tạm thời niêm phong chấp niệm của hai mươi vạn Tống quân ở trên người. Chỉ cần sau một tuần ta tiến vào không gian âm vật, thời gian này sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.

"Có ảnh hưởng gì đối với ngươi?" Ta không tán thành nhìn gã, với sắc mặt tái nhợt của gã, chắc hẳn phong ấn chấp niệm cũng vô cùng hao tổn tinh thần.

Hắn lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm là tốt rồi, chúng ta trả lại máu rồi về trước."

Sự tình đã làm thì ta cũng không thể buông tha cho nó, đành phải một tay cầm máu, một tay đỡ nam nhân được âu yếm trở về khách sạn.

Dọc theo đường đi ta còn thấy khó hiểu vì sao tướng sĩ Tống quân chấp niệm không ở trên ngọc tỷ, vì sao nam nhân được âu yếm lại ở bờ biển làm phép? Nam nhân thương cảm cười giải thích với ta cho dù là ngọc tỷ vương triều cũng khó có thể chịu đựng chấp niệm của hai mươi vạn quân Tống Quốc này, cho nên ngọc tỷ chỉ là vật dẫn, chấp niệm chân chính vẫn tồn tại mai táng đại dương của bọn họ. Hiện tại hắn đem oán niệm phong ấn ở trên người, ngọc tỷ là vật dẫn cũng không làm ra bọt nước gì.

Chúng ta vừa trò chuyện vừa trở về khách sạn, ngoài ý liệu Hà Thừa Đạt và Võ Bình lại đang chờ ở quán trọ, xem bộ dạng lo lắng của bọn họ thì trong lòng ta liền đánh bộp một tiếng, không phải lại chết rồi chứ?

"Đạo trưởng sơ cấp, Trương tiên sinh, rốt cuộc chuyện này còn có thể giải quyết được hay không, phía trên đang thúc giục, nếu cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết." Hà Thừa Đạt tiến lên chào đón.

Cũng may, không phải người chết.

Không nói chuyện, trước dìu nam nhân tốt nhất lên giường, sau đó mới quay đầu nói: "Tạm thời chưa xảy ra chuyện gì, nhưng sau đó thế nào phải xem tình huống."

Sau đó ta thuật lại chuyện chúng ta tìm kiếm ngọc tỷ, để bọn họ quan tâm tới viện bảo tàng của các viện bảo tàng ở Đông Đông, tuy khả năng này không lớn, nhưng chỉ có thể coi ngựa chết làm ngựa sống, hiện tại chúng ta cũng không khác gì mò kim đáy biển.

Hà Thừa Đạt nghe thấy có bệnh chung tuần nên sắc mặt tốt lên không ít, vội tỏ vẻ nếu ngọc tỷ ở trong viện bảo tàng chắc chắn ông ta sẽ làm được, sau đó lại hỏi tình huống của vợ chồng, hàn huyên vài câu rồi mới rời đi.

Ta tức giận bất bình nói: "Người này thật là, không thấy ngươi bị thương à, vừa lên thì ra là chất vấn ngay!"

"Cũng không thể trách bọn họ." Nam tử lo lắng chậm rãi nói, sau đó bảo ta gọi Lý Ma Tử từ Giang Môn thị tới.

Ta sững sờ, nam nhân thích lập tức giải thích, sau khi ta tiến vào không gian âm vật, bên ngoài nhất định phải có người bảo vệ, những lời nói của một mình hắn chung quy vẫn không an toàn.

"Nhưng lần trước cũng không có ai canh gác a." Ta gãi gãi đầu, lần trước Lý Ma Tử hôn mê bất tỉnh, căn bản không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nam nhân chăn bông lắc đầu nói lần trước ta là Âm Linh bỏ vào, Âm Linh sẽ hỗ trợ, lần này lại khác, lần này chúng ta chủ động đi vào, ở giữa xảy ra chuyện gì cũng không rõ ràng lắm.

Ta nghĩ một chút, dù sao hôm nay A Đa cũng không có khả năng xảy ra chuyện, Lý mặt rỗ ở tại Giang Môn quả thật là vô dụng, cho nên lập tức cho hắn xe đi sang sáng ngày hôm sau.

"Ai u tiểu ca, cuối cùng ngươi cũng nhớ tới ta rồi, ta đây sắp buồn muốn chết đây này." Lý Ma Tử nói lớn.

Ta yên lặng khinh bỉ hắn một hồi, bảo hắn không nên gào thét lung tung liền treo máy truyền tin.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau Lý mặt rỗ đã đến thị trấn, mang theo mấy phần điểm sáng mới đến khách sạn cười ha hả nói: "Xem thật cẩn thận đi, đến đây, thừa dịp nóng vội tranh thủ thời gian ăn."

Còn chưa nói, trải qua một lần tối hôm qua, nam nhân đoạm đóm tỉnh lại xác thực bụng đói kêu vang, ta còn chưa kịp đi xuống mua ăn Lý Ma Tử đã tới, vừa vặn đuổi kịp.

Ba người vội vàng ăn điểm tâm, lại nói tình huống trước mắt với Lý Ma Tử một lần nữa, khiến hắn sững sờ.

"Chuyện này còn liên quan tới Nam Tống tiểu triều đình sao?" Hắn ấp úng mở miệng: "Trời đất ơi, trận chiến kia có không ít người chết, một con âm linh cũng có thể một ngụm nuốt chửng chúng ta a."

Ta không còn gì để nói nhìn hắn, điểm chú ý của người này mãi mãi cũng là hiếm thấy, cũng may nam nhân được phúc phận nhanh chóng kéo đề tài về: "Chúng ta vẫn là phải ra tay từ trấn trên trấn, nếu là trấn Nhai môn xuất hiện đầu tiên, như vậy rất có thể ngọc tỷ sẽ ở trấn Nhai môn."

Ta gật gật đầu, nhưng cho dù ở Nhai Môn trấn tìm một khối ngọc tỷ to bằng nắm tay cũng không dễ dàng, nam nhân đáng thương lại tỏ hắn có thể lợi dụng chấp niệm phong ấn tướng sĩ Tống quân tìm kiếm, khí tức bọn họ cũng giống nhau, hẳn là sẽ cảm ứng được.

Có hắn những lời này ta đã xác định không ít, ăn xong cơm rồi chúng ta đi dạo ở trấn, Lý Ma Tử không đi cùng với chúng ta, bởi vì hắn có vẻ mặt lạ, làm chút chuyện gì cũng thuận tiện hơn nhiều, không giống như hiện tại chúng ta đều có vẻ mặt phòng bị nhìn chằm chằm vào.

Bất quá nam tử sau khi đi một vòng lại không có bất cứ phản ứng gì, hắn kỳ quái nói: "Chẳng lẽ ngọc tỷ không ở trên trấn?"

"Khả năng không lớn?" Ta lắc đầu: "Có lẽ chỉ là cảm ứng quá yếu ớt thôi, không sao, chúng ta nghĩ cách khác thôi."

Nam nhân chăn bông chỉ có thể gật đầu, hắn nói với ta còn có một biện pháp khác chính là để Lý Ma Tử đi làm ác, hắn thả lỏng phong ấn một chút, để cho oán khí quấn lấy Lý Ma Tử, sau đó hắn lại thuận theo đó tìm hiểu.

"Nhưng Ma Tử hắn không phải là Cổ Cổ Tộc..." Ta ấp úng mở miệng, chán nản nhìn ta một cái, lúc này ta mới hiểu được oán khí nhằm vào cũng không chỉ là Cổ Tộc.

Nói làm là làm, ta lập tức gọi Lý Ma Tử nói qua tình huống. Hắn xoa tay nói: "Hắc hắc, tiểu gia những thứ khác sẽ không, nói đến làm ác bá vẫn là dễ như trở bàn tay, các ngươi chờ xem..."

Nói xong hắn liền treo máy truyền tin, mà trước khi máy truyền tin bị ngắt liên lạc thì ta đã nghe thấy một tiếng quát giận dữ: "háo sắc sói hoang!"

Mặt ta tối sầm lại nhìn về phía nam nhân chăn mền, trong lòng có dự cảm không tốt. Quả nhiên, mấy phút trước Lý Ma Tử đã chạy từ đầu đường tới đây, một nữ nhân đuổi theo hắn đánh sau, mà hắn vừa chạy vừa quay đầu trêu ghẹo nữ nhân. Nữ nhân bị hắn chọc tức đến mức sắc mặt đỏ bừng lại không làm gì được hắn.

Lý mặt rỗ nhìn chúng ta trong nháy mắt, nam nhân an ủi kéo ta vào trong hẻm nhỏ, sắc mặt cũng không tốt.

"Cái này... có thể được sao?" Ta không chắc chắn nhìn bóng lưng la ó của Lý Ma Tử.

Tung tích của ngọc tỷ đệ nhất thiên nhị cửu thiên...

Nam nhân quyến rũ đen mặt, chắc hắn cũng cho rằng Lý Ma Tử không đáng tin cậy, nhưng nghẹn nửa ngày cũng chỉ được ba chữ: thử xem...

Ta không nói gì mà xoa xoa trán, Lý Ma Tử cũng quá giỏi gây chuyện rồi, đây đâu phải là làm xằng làm bậy? Chỉ dựa vào chuyện hắn làm, chỉ sợ oán khí còn chưa quấn tới hắn đã bị nữ nhân kia đánh cho tơi bời hoa lá rồi.

"Quên đi, chúng ta vẫn nên dựa vào chính mình thì hơn." Ta lắc lắc đầu, bắt đầu lăn lộn trong đống lão nhân. Trấn Nhai Môn từng xảy ra chiến tranh như vậy, như vậy truyền thuyết lưu lại chắc chắn không ít, nói không chừng có thể từ trong những truyền thuyết này tìm được một chút manh mối.

Nam nhân chăn bầu lại không ôm hy vọng, sau cuộc chiến trên núi vì Nam Tống diệt vong, bị lừa gạt, lúc đó rất nhiều tư liệu bị hủy hoại, lưu lại cũng không chân thực.

Hành vi của chúng ta hiện tại không khác gì mò kim đáy biển, vì vậy phương pháp gì cũng phải thử một lần, cho dù truyền thuyết có nhất định không có tác dụng, chúng ta vẫn đi hỏi thăm.

Nhưng kỳ quái là truyền thuyết bên này phần lớn đều là về sau chiến thắng của người Mông Cổ, đối với trận chiến đó đa số mọi người cũng chỉ nói là vô cùng khốc liệt, không có lấy một chữ thừa thãi.

"Xem ra bọn họ đã bị hủy hoàn toàn..." Mắt thấy trời sắp tối, ta cũng từ bỏ tiếp tục tán gẫu với mấy lão nhân này, từ trong miệng bọn họ một chút manh mối hữu dụng cũng không có.

Nam nhân chăn ấm áp trầm mặc một lát nói: "Nói đến thì ngọc tỷ hẳn là ở trong tay người Mông Cổ, lúc đó sau khi tiểu hoàng đế nhảy xuống biển, lại bị người ta vớt lên, bọn họ chính là căn cứ vào thi thể ngọc tỷ trên cổ hắn mới xác định thân phận của hắn, cho nên từ phương diện này thăm dò có lẽ có thể tra ra được."

Ánh mắt ta sáng lên, lôi kéo hắn vào lưới đi, bắt đầu tra lịch sử nguyên triều sau cuộc chiến ở sườn núi.

Liên quan tới cuộc chiến trên núi đá xác thực có một đoạn như vậy, nói là Nguyên Quân tìm được thi thể tiểu Hoàng Đế, nhưng sau đó thi thể lại không thấy, nghe nói là bị dân chúng mai táng, mà hướng đi về ngọc tỷ lại không có nói.

Mắt thấy manh mối lại sắp đứt, ta có chút bực bội, vừa mới muốn bế quan máy tính đi ăn chút gì đó trước đã nhìn thấy một phần dã sử, trong đó ghi chép tỉ mỉ thi thể của tiểu hoàng đế sau khi chết bị dân chúng trộm đi mai táng, nhưng ngọc tỷ trên người lại bị bách tính lén lút giữ lại.

Ta cẩn thận nhìn qua, dân chúng thì mai táng tiểu hoàng đế tại thôn Xích Loan sâu. Tuy nói khoảng cách nơi này hơi xa, nhưng bởi vì đó là một vùng biển, tiểu hoàng đế theo nước biển trôi tới đó cũng là chuyện rất bình thường.

"Chúng ta đến nơi này xem một chút!" Ta vỗ đùi, chỉ vào Xích Loan thôn trên bản đồ nói.

Nam nhân quyến rũ ừ một tiếng, chúng ta liền rời khỏi lưới, ai biết được vừa bước một chân ra ngoài, Lý Ma Tử liền không biết từ chỗ nào lao tới: "Tiểu ca, mau cứu ta..."

Ba...

Theo thanh âm của hắn, một tiếng roi rất nhỏ vang lên, ta và nam nhân an ủi liếc mắt nhìn nhau: Đến rồi!

Nghĩ đến nam nhân chăn trợ muốn truy tung oán khí, ta cũng không ra tay, xem bộ dạng của Lý mặt rỗ vui vẻ, hình phạt trước mắt cũng không nặng, hắn có thể chịu được.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi không thể thấy chết mà không cứu!" Lý Ma Tử quát lớn, nam nhân thương cảm lại làm động tác im lặng với hắn, hắn lập tức che miệng, lắc đầu ý bảo mình không biết nói.

Sau đó nam nhân chăn bầu chậm rãi nhắm mắt lại, sắc mặt cũng chầm chậm tái nhợt, một hồi lâu sau hắn chợt mở mắt ra, chạy về phía đông.

Ta vội vàng đi theo, tốc độ của nam tử thích lập tức cực kỳ nhanh, ta sử dụng quỷ chú mới miễn cưỡng đuổi kịp hắn, còn Lý Ma Tử lại bị bỏ lại phía sau.

Trong trấn phía đông chính là biển, chạy một hồi ta liền cảm nhận được gió biển vù vù, cuối cùng nam nhân chăn ấm đứng trên một khối nham thạch gần biển, thần sắc biến ảo không hiểu.

"Sao vậy?" Ta thở hồng hộc hỏi.

Giọng điệu của nam tử có chút hoang mang: "Nơi này có dấu vết ngọc tỷ qua lại, nhưng lại đột nhiên bị chặt đứt..."

"Tại sao có thể như vậy?" Ta cũng không hiểu.

Nam nhân quyến rũ sắc mặt rất khó coi nói chúng ta rất có thể sẽ bị trêu đùa, ta hỏi hắn có ý gì, hắn giải thích trước đây khi chúng ta tra ra hình phạt roi lay đã từng hoài nghi là có kẻ sau màn dùng tay trả thù đám người Mông Cổ tộc nhân kia, sau đó lại phát hiện không phải. Nhưng hiện tại cho dù không phải có người có ý định trả thù, người nọ cũng nên biết ngọc tỷ đang làm gì, mà đối phương lại đang đổ thêm dầu vào lửa.

"Ý ngươi là ngọc tỷ ở trên thân một người?" Ta sờ đầu một cái.

Nam nhân chăn bầu không nói chuyện lôi kéo ta liền đi về khách sạn, trên đường hắn còn viết hồi âm, nghe ý tứ đối diện hẳn là Hà Thừa, bởi vì nam nhân chăn nuôi cùng hắn lấy tất cả tư liệu của người bị hại, bao gồm thời gian cụ thể bị hại.

Bởi vì hắn gấp gáp cho nên khi chúng ta đến quán quân, Hà Thừa Đạt đã bảo Vũ Thừa Bình đưa tư liệu qua, hỏi hắn có ích lợi gì.

Nam nhân chăn hộ tự nhiên không nói gì, đuổi Vũ Bình đi rồi sau đó bắt đầu lật tư liệu.

Hắn phân loại tài liệu theo khu vực người bị hại, sau đó hỏi ta có nhìn ra chỗ nào không ổn không?

Ta xem một lúc lâu không có đầu mối gì, hắn lại cười lạnh nói: "Có người mang theo ngọc tỷ chạy khắp nơi, chạy đến một chỗ, chỗ ác liệt của người Mông Cổ tộc sẽ phải chịu trừng phạt! Ngươi xem thời gian bọn họ bị hại, thời gian các khu vực bị hại đều vô cùng tập trung, cũng không có chuyện hai địa phương đồng thời xuất hiện người bị hại."

Ta lôi tài liệu tới cẩn thận xem một chút, quả thực không khác gì nam nhân an thương nói, ta đột nhiên mở to hai mắt: "Nói như vậy, người này hiện tại ở Nhai Môn trấn?"

"Không sai!" Nam nhân an ủi gật đầu: "Nếu hắn đã ở đây, thì phải bắt hắn lại."

Nam nhân chăn hộ còn nói người này sợ bị ngọc tỷ khống chế, cho nên chúng ta mới tin tưởng chuyện này không có ai lén lút sau lưng. Nhưng chúng ta lại quên mất việc âm vật muốn làm trong phạm vi lớn, không có khả năng không có động tĩnh, nếu thật là ngọc tỷ cố định ở một chỗ liền có thể quấy Quảng Đông tỉnh gà chó không yên, động tĩnh kia khẳng định không nhỏ, cũng đã sớm bị người đồng hành khác phát hiện.

Hơn nữa hắn còn phỏng đoán, nếu sự tình ngay từ đầu ra khỏi Nhai Môn trấn, như vậy nói rõ người này là dân trấn Nhai Môn trấn, ở bên ngoài lắc một vòng lại trở về.

"Thì ra là thế." Ta không khỏi bội phục nam nhân mai phục, phỏng đoán này rất đơn giản, nhưng kỳ thật rất dễ bị bỏ qua, chính là người thường nói đèn xuống đen, nhưng không ngờ hắn lại phản ứng rất nhanh.

Biết ngọc tỳ ở trong tay người nào đó của môn trấn Nhai Môn, trong lòng ta cũng có lo lắng, chỉ cần không phải ngọc tỷ tự mình chân chạy mất, thì nhất định có biện pháp bắt được nó.

"Lý Ma Tử đâu?" Sau khi tâm tình thả lỏng, ta đột nhiên nghĩ đến mình xem nhẹ cái gì đó, nhảy dựng lên khỏi giường.

Nam nhân chăn hộ a một tiếng, sau đó cũng đứng lên, trực tiếp lấy ra điện thoại di động đưa tin cho Lý Ma Tử.

"Mẹ kiếp, các ngươi còn có thể nhớ ra lão tử!" Thông tin truyền tin vừa chuyển động, Lý Ma Tử đã gầm lên: "Sao còn không chờ nhặt xác lão tử đi!"

Nghe thanh âm trung khí mười phần kia của hắn, ta biết không có nguy hiểm gì, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Chúng ta hỏi hắn ở đâu, kết quả hắn lại đang yên đang lành ăn cơm trong quán cơm nhỏ, thật không biết mặt mũi hắn từ đâu đến chất vấn chúng ta.

Vừa lúc ta và nam nhân chăn nuôi cũng còn chưa ăn, dứt khoát đi tìm hắn, đến lúc đó chỉ thấy Lý Ma Tử một bên che eo nhe răng trợn mắt, một bên ăn như hổ đói, không biết còn tưởng rằng đã bao lâu rồi hắn không ăn.

"Các ngươi muốn thế nào!" Lý Ma Tử nhìn bọn ta liếc mắt một cái.

Bọn ta cũng mặc kệ hắn, cầm bát đũa lên ăn luôn đi, thuận tiện kể cho Lý Ma Tử nghe một số chuyện.

Hắn trừng mắt: "Nói như vậy, đứa cháu trai đánh ta ngay tại trấn này? Không được, lão tử cần phải đánh lại, chuyện gì, lão tử đùa bỡn một quả phụ nha! Các ngươi nhìn xem, cho lão tử thành bộ dáng gì rồi."

Nói xong hắn xắn áo lên nhìn sau lưng chúng ta, ta nhìn lướt qua, phát hiện miệng vết thương của hắn quả thật nghiêm trọng hơn những vết thương chỉ chịu một lần đánh kia.

"Không đến mức vậy đâu..." Ta kỳ quái nói thầm một tiếng, cho dù những tộc nhân Mông Cổ kia là trấn áp dân chúng trường kỳ, thì lần đầu tiên chịu phạt cũng rất ít, sao đến chỗ Lý Ma Tử lại thay đổi?

Nam nhân chăn bầu nói bởi vì oán khí đã mạnh lên, trước kia ngọc tỷ chỉ là trừng phạt mà thôi, sau đó cũng đã gây ra tai nạn chết người. Hiện tại lệ khí càng ngày càng nặng, cũng may hắn đã tạm thời phong ấn nơi khởi nguồn oán khí, nếu không mấy tộc nhân còn lại đoán chừng cũng sẽ xảy ra chuyện.

"Vậy chúng ta nhanh chóng tìm ra hắn!" Ta vỗ bàn nói: "Nếu hắn đã để mắt tới Lý Ma Tử, vậy chắc chắn sẽ còn có lần sau. Đến lúc đó chúng ta chia thành hai đường, ta và Lý Ma Tử sẽ chờ hắn tới. Ngươi cứ theo oán khí mà tìm, hôm nay chắc hắn phát hiện ra ngươi mới biến mất nhanh như vậy."

Lý Ma Tử lập tức kêu rên một câu, tỏ vẻ mình không muốn bị đánh, ta trợn mắt nói cho hắn biết nếu hắn không bị đánh, như vậy lần này cũng uổng phí. Hắn há miệng, cuối cùng miễn cưỡng đồng ý, chỉ là bảo ta nhất định phải cam đoan tính mạng hắn an toàn.

Ta không để ý tới hắn, chỉ thương lượng chi tiết với nam nhân thích ăn chơi một chút rồi cùng Lý Ma Tử quay về khách sạn trước. Để an toàn, từ giờ trở đi huyện nam không đi chung với chúng ta, đề phòng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Rót thuốc cho phần eo Lý Ma Tử, nhìn bộ dạng uể oải của hắn nằm ở đó, ta không nói gì vỗ vỗ bờ vai của hắn: "Được rồi, có gì mà giả bộ, vết thương của ngươi cũng không nặng."

Tuy nói đối với người khác lần đầu tiên bị thương nặng một chút, nhưng cũng chỉ là vết sưng đỏ nho nhỏ, còn bị làm như vậy sao?

Lý Ma Tử thở dài nói ta không hiểu, hắn không phải cảm thấy thương thế nặng nề, chỉ cảm thấy chuyện này quá phức tạp.

Bị hắn nói xong ta liền trầm mặc, trước kia chưa bao giờ gặp phải chuyện tương tự, quả thật làm cho người ta đau đầu, bất quá...

Ta thở phào một hơi: "Nếu có thể hóa giải oán khí hai mươi vạn tướng sĩ Tống quân, vậy cũng đáng giá."

"A! Ta đi, tiểu ca ngươi nói gì thì nói, đụng vào vết thương của ta làm gì." Lý Ma Tử bất mãn nhìn ta.

"Ta không có..." Ta sửng sốt sau đó phản ứng lại: "Là hắn đến!"

Ta lập tức móc ra linh phù cho Lý Ma Tử một cái, sau đó thao túng châm vô hình đuổi theo.

Đương nhiên ta cũng không có mục tiêu, nhưng vì kéo dài thời gian cho đàn ông thích ăn, sau khi chúng ta về đây không lâu, nó đã lén lút mò về, lúc này có lẽ nó đã đuổi theo oán khí.

"Sao rồi?" Lý mặt rỗ đi theo, lo lắng hỏi.

Ta xem qua một cái phương hướng thôn trấn, sau đó cười nói: "Không chạy thoát được đâu."

Đệ nhất thiên bát linh bạch – thủ hộ giả ngọc tỷ số một.

Ta và Lý mặt rỗ giả vờ đuổi theo bên ngoài một hồi, giả vờ cúi đầu ủ rũ quay về khách sạn.

"Đến bờ biển!"

Vừa mở cửa, nam nhân hưởng thụ liền tới máy truyền tin, đè thấp giọng truyền đến ba chữ.

Ta nhìn Lý mặt rỗ giơ cao điện thoại: "Xem đi, giải quyết xong rồi."

Lý mặt rỗ cười ha hả, một tay kéo cánh cửa hào hứng chạy ra phía ngoài, ta vội vàng đi theo, nhưng sau khi tới biển cả ta liền há hốc mồm, có chuyện gì thế này?

Chỉ thấy nam nhân chăn ấm đang ngồi dưới đất khóe miệng còn lưu lại một vệt máu, mà đối diện hắn là một nam nhân tuổi bằng ta, đang cười lạnh tới gần hắn...

"Dừng tay!" Ta hô to một câu, nhanh chóng chắn trước người nam tử mang thai, sau đó cảnh giác nhìn chằm chằm nam nhân.

Người này thoạt nhìn giống như con lai dòng, bộ dạng rất không tồi, nhưng giờ phút này ánh mắt của hắn lại đỏ tươi một mảnh, ta không dám phớt lờ, dù sao ngay cả con trai thương cũng không phải là đối thủ của hắn.

"Ngươi muốn hủy Nhai Môn trấn thật sao?" Nam tử an lành lau máu trên khóe miệng, thản nhiên nhìn nam nhân kia.

Nam nhân không nói lời nào, nhưng rõ ràng là ngầm chấp nhận, ta vội hỏi tình hình hôn nhân như thế nào.

Nam nhân chăn ấm thương cười khổ nói người này bị ngọc tỷ khống chế, mà chính hắn bởi vì phong ấn lượng lớn oán khí thực lực giảm xuống, cho nên dĩ nhiên bị hắn nói. Oán khí của ngọc tỷ đã trở nên mạnh mẽ, không còn thỏa mãn từng cái trừng phạt nữa, hắn đến lúc phát hiện ngọc tỷ đang ý đồ gọi ra oán khí, hy vọng có thể đem cái người xấu trong trấn Nhai môn một lưới bắt hết.

Chính vì nam nhân kia triệu hồi, nam nhân trong cơ thể có phong ấn tốt oán khí mới có xu thế áp chế không được, đây cũng là nguyên nhân hắn không địch lại nam nhân.

"Để ta!" Ta thở một hơi, giao nam nhân an ủi cho Lý Ma Tử chăm sóc, sau đó lạnh lùng nhìn nam nhân.

Ánh mắt nam nhân kia khóa chặt trên người ta, tựa hồ chỉ là nhìn con kiến hôi. Ta không để ý đến ánh mắt của y, trực tiếp lấy ra Vô Hình châm, đồng thời lăng không bố trí một cái trận pháp phòng ngự đơn giản, bảo vệ nam nhân tao ái và Lý Ma Tử.

Trong thân thể nam tử có oán khí giống như ngọc tỷ cùng một mạch, nếu là nam nhân đối phó hắn, như vậy chúng ta sẽ chịu thiệt.

Nam nhân kia vung tay lên, một cái roi trong suốt tỏa ra ánh sáng đỏ xuất hiện trong tay hắn. Hắn nhẹ nhàng vung roi, không khí xung quanh lập tức vang lên tiếng xé rách.

Ta thở phào một hơi, biết chiến thắng hắn không phải mục đích, mục đích là để nam nhân bị phụ thân thanh tỉnh, như vậy ít nhất còn có cơ hội thở dốc.

"Ngọc Tỳ đeo trên cổ hắn, chỉ cần rời khỏi thân thể, sẽ không dễ dàng khống chế như vậy." Lời nói ái nam truyền đến, ta nhìn lướt qua ngọc tỷ trên cổ nam nhân, chậm rãi gật đầu.

Châm Vô hình đâm về phía cổ tay phải của nam nhân, ta mạnh mẽ xông tới, trong nháy mắt đã đem hắc cầu nắm ở trong tay, thừa dịp hắn chưa biết đã bao vây hắn vào bên trong.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi này, ta không động tới ngọc tỷ, mà là thao túng kim châm vô hình vạch về phía sợi dây treo ngọc tỷ.

Ngọc Tỳ không thể tổn thương, hơn nữa ta cũng không nắm chắc có thể làm bị thương được ngọc tỷ, nhưng sợi dây treo ngọc tỷ lại rất bình thường, đừng nói dùng Vô Hình châm, chỉ cần tùy tiện kéo một cái cũng có thể kéo đứt, cho nên ta tự nhiên lựa chọn sợi dây để xuống tay.

Rặc rặc...

Dây thừng đứt gãy, ngọc tỷ lăn qua một bên, màu đỏ trong mắt nam nhân phai nhạt đi một chút. Ta không cho hắn thời gian phản ứng, trực tiếp bay lên một cước, cách xa ngọc tỷ hơn.

"Tránh ra!" Nam nhân rên rỉ, theo bản năng lăn qua một vòng, chỉ nghe một tiếng vang lên, quay đầu nhìn lại chỉ thấy nơi ta vừa mới đứng xuất hiện một khe hở rộng hai ngón tay, phía trên là một ngọn roi đang lơ lửng.

Nam nhân bị ta đá nằm trên mặt đất cũng giãy dụa chậm rãi đứng lên, nam nhân chăn hộ bất chấp Lý Ma Tử ngăn cản ra khỏi trận bảo hộ, giơ tám thanh kiếm lớn trực tiếp chém về phía ngọc tỷ.

"Không được!" Tiếng hô truyền tới, ta vừa quay đầu lại đã thấy ánh mắt nam nhân kia đã khôi phục vẻ bình thường, đang hoảng sợ nhìn chằm chằm nam nhân được âu yếm.

Nam nhân chăn bầu hừ một tiếng, tay tiếp tục phát lực, tám mặt nam kiếm và ngọc tỷ va chạm vào nhau. Ta vô thức nhắm mắt lại, chỉ nghe một tiếng đông, ta nghi hoặc mở mắt nhìn lại, chỉ thấy ngọc tỷ vậy mà va chạm với tám mặt của thanh đại hán kia.

Nam nhân chăn bông không hề từ bỏ, lập tức công kích về phía ngọc tỷ, còn roi ngọc đang lơ lửng giữa không trung lại càng lúc càng trong suốt, mãi tới khi biến mất không thấy đâu nữa.

"Thế nào?" Ta vội đi tới đỡ nam tử thích đáng, hắn chống kiếm quỳ trên mặt đất, để ta dùng vải đỏ bao lại.

Nhưng trước mắt ta lại không có vải đỏ, Lý Ma Tử ra vẻ tiện nghi, móc từ trong cổ ra một thứ giống như khăn tay màu đỏ: "Cái này được chứ?"

"Mẹ nó, ngươi còn mang theo cái yếm..." Ta kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử, hắn trừng mắt nhìn ta nói đây không phải là cái yếm gì cả, mà là để trừ tà.

Ta không còn gì để nói nhìn hắn, cũng may nam tử an ủi nhẹ gật đầu, ta vội dùng tấm vải đỏ bọc ngọc tỷ lại, nhét vào trong ngực.

"Trả ngọc tỷ lại cho ta!" Tiếng rống tức giận truyền đến, ba người chúng ta giờ mới phản ứng lại nơi này còn có người khác.

Nam nhân kia vọt tới, ta vặn cánh tay hắn chế phục. Không có ngọc tỷ trợ giúp, hắn cũng chỉ đau đầu một chút, hoàn toàn không đáng chú ý trong mắt ta.

"Các ngươi..." Nam nhân kia trừng mắt nhìn bọn ta, tựa hồ tức giận không nói nên lời.

Ta lạnh lùng nhìn gã: "Ngươi có biết ngọc tỷ này đã gây ra vài mạng người không hả?"

"M mạng người? Những thứ kia đều có thể gọi là người? Ta đã sớm muốn giáo huấn bọn chúng, ha ha, cũng may có ngọc tỷ giúp ta." Người đàn ông kia thần sắc có chút ma quỷ.

Thấy hắn làm vậy ta hiểu, hóa ra hắn có oán hận trong lòng nên mới để ngọc tỷ thừa cơ hội.

Ta vỗ một cái lên đầu của hắn, nói cho hắn biết âm linh bên trong ngọc tỷ không nên bị những người này khinh nhờn. Cứ tiếp tục như vậy, hai mươi vạn Tống quân chết trận cũng sẽ biến thành ác quỷ, nghĩa khí dân tộc bọn họ đến lúc đó cũng chỉ là trò cười!

Đương nhiên ta cũng cảm thấy những người kia bị trừng phạt là đúng tội, nhưng không nên để những tướng sĩ vì đại nghĩa dân tộc chết đi làm.

Bọn họ đã thành Âm Linh, nếu máu tươi nhiễm trên tay sớm muộn sẽ biến thành ác linh, hôm nay nam nhân được âu yếm chính là như vậy, nếu trước khi oán khí sâu đậm, những trung nghĩa chi sĩ này dù thế nào cũng sẽ không làm ra chuyện hủy diệt cả Nhai Môn trấn.

"Các ngươi biết lai lịch của ngọc tỷ?" Nam nhân kia dừng động tác đoạt ngọc tỷ, vẻ mặt sợ hãi nhìn chằm chằm vào bọn ta.

Ta và nam nhân chăn nuôi liếc mắt nhìn nhau, sau đó đại khái sẽ nói hết mọi chuyện, cuối cùng ta nói cho nam nhân biết, nếu ta không muốn những chuyện nhỏ này chết trận vì một ít chuyện nhỏ mà trở thành ác linh, liền giao ngọc tỉ cho chúng ta.

"Các ngươi lấy ngọc tỷ làm cái gì?" Nam nhân cảnh giác nhìn bọn ta.

Ta chỉ nói cho nó biết rằng mình lấy ngọc tỷ để tiêu trừ oán khí của bọn nó, để bọn nó có thể an tâm đầu thai chuyển thế.

Nam nhân chăn bầu đứng dậy chỉ mặt biển nói: "Mấy trăm năm qua bọn họ đều bị nhốt ở mặt biển này, nếu tiếp tục mặc kệ, bọn họ sẽ vĩnh viễn bị vây ở chỗ này, không được an bình! Ngọc tỉ ở trên người ngươi, ngươi cũng biết lịch sử của ngọc tỷ, nói đi."

Không biết là phải có câu nói của nam nhân mang bầu, nam nhân dừng động tác lại, ngơ ngác ngồi ở trên bờ cát, sau một lúc lâu cười nhạo một tiếng, mới chậm rãi kể một đoạn chuyện xưa.

Nguyên lai hắn kỳ thật xem như hậu duệ Nguyên triều, tổ tiên mạo hiểm đem tiểu hoàng đế chôn ở Xích Loan thôn, lại lưu lại ngọc tỷ.

Dùng lời của tổ tiên để nói chính là cho dù Nam Tống diệt vong, nhưng khí tiết của bọn họ lại đáng để hậu thế học tập, bởi vậy hắn giữ lại ngọc tỷ, chính là cho hán nhân một ý niệm.

Nhưng bởi vì thời thế bức bách, hắn cũng không dám có hành động dư thừa, chỉ có thể vụng trộm đem ngọc tỷ trở thành bảo vật truyền gia truyền xuống, mỗi khi truyền vào trong tay thế hệ mới, đều sẽ đem cuộc chiến ở sườn núi nói ra một lần.

Cho đến sau này, Trung Quốc mới thống nhất, quan hệ giữa dân tộc được hòa hoãn, trưởng bối của ông ta bắt đầu thông hôn với Hán tộc. Ngọc tỉ này đối với bọn họ ý nghĩa càng thêm trọng đại, vì thế bọn họ liền thành Thủ Hộ Giả ngọc tỷ bảo vệ!

Trên đường đi cũng không phải là không có tâm tư giao ngọc tỷ cho quốc gia, nhưng cuối cùng vẫn là không nỡ.

Trước đó ngọc tỷ đều bảo tồn thật tốt, nhưng bởi vì trong lòng nam nhân đối với những người Mông Cổ tộc ức hiếp trấn dân kia có oán niệm, lúc này mới bắt đầu cộng hưởng với ngọc tỷ, sau đó có một số hành vi hắn có thể khống chế, có một số chuyện hắn căn bản không khống chế được. Ví dụ như chuyện hôm nay, mặc dù hắn hận những người đó, nhưng cũng không đến mức muốn toàn bộ trấn Nhai môn chôn cùng, cho nên hắn mới tin tưởng lời nói của nam nhân đối với ta.

"Các ngươi nói không sai, ngọc tỷ là tượng trưng cho sự khí tiết của dân tộc, không thể hủy trong tay ta." Hắn cười cười, sau đó đứng dậy nhìn chằm chằm ta, chuẩn xác mà nói là nhìn ngọc tỷ trong ngực ta: "Nếu như các ngươi thật sự có thể làm cho hai mươi vạn quân Tống Quốc yên nghỉ, ta tất nhiên vô cùng cảm kích."

Ta cũng không nói khoác gì nhiều, bởi vì ta biết lấy được ngọc tỷ chỉ là bước đầu tiên, về phần sau khi tiến vào không gian âm vật sẽ phát sinh cái gì, không ai có thể đoán trước được. Ta chỉ nói với nó rằng ta sẽ dốc hết toàn lực.

Hắn gật nhẹ đầu: "Ta có thể đi theo các ngươi không? Nếu các ngươi không thể hóa giải, ngọc tỷ cần trả lại."

"Có thể." Ta nhẹ gật đầu, hắn yêu cầu này không quá phận, ngọc tỷ là tổ tông tổ tông hắn lưu truyền xuống dưới, xử trí như thế nào cũng là quyền lợi của hắn, cho dù ta có thể hóa giải, ngọc tỷ này vẫn là vật quy nguyên chủ.

Có ngọc tỷ ta lập tức nhìn về phía nam tử thương cảm, hắn lắc đầu: "Hôm nay không được, ta đã tính rồi, hai ngày nữa là thời khắc tốt nhất."

Nếu hắn đã nói như vậy thì ta cũng không thể bắt cầu, đoàn người về trong quán nước liền ngáy o o..

Hai ngày tiếp theo cũng không có việc gì, nam nhân thương cảm bảo ta ăn ngon ngủ, nhất định phải điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất. Ta cũng biết sự tình nghiêm trọng, cho nên hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, cho dù Hà Thừa Đạt thúc giục mấy lần ta cũng chỉ bảo Lý Ma Tử ứng phó cho qua.

Thời gian hai ngày nhoáng một cái đã trôi qua, đêm hôm khuya bốn người chúng ta tụ tập trên bờ cát, thần sắc nghiêm túc.

"Lát nữa ta sẽ đưa ngươi vào không gian, nhưng sau này đi như thế nào, thì phải xem chính ngươi vậy! Ta và Lý Ma Tử ở bên ngoài trông coi, nếu có nguy hiểm, ta sẽ cưỡng ép lôi ngươi ra."

Nam nhân chăn hộ nhìn ta nghiêm mặt nói.

Ta gật đầu một cái: "Không có việc gì đâu."

Sau đó ta đem ngọc tỷ đưa cho nam nhân an ủi, lẳng lặng chờ đợi động tác của hắn, nhưng kỳ thật trong lòng đã rất kích động, dù sao ta sắp đi chính là một thời đại rối – loạn lại anh hùng xuất hiện lớp lớp...

Đệ nhất thiên tám ngàn ba đại Tống, đệ tử đến rồi.

Nam nhân sai vặt rút tám thanh đại hán kiếm, vẽ một cái trận pháp hình tròn phức tạp trên bờ cát, sau đó đặt ngọc tỷ ở chính giữa.

"Ngươi đứng ở bên cạnh ngọc tỷ, sau đó nhỏ tinh huyết lên." Nam tử an ủi nói.

Ta lập tức di động bước chân, cẩn thận từng li từng tí đứng ở bên cạnh ngọc tỷ, cắn rách ngón tay rồi chậm rãi nhỏ tinh huyết lên đó.

Nam tử mang thai cầm kiếm ở ngoài rìa trận pháp, trong miệng nhỏ giọng niệm cái gì đó, ta chỉ có thể đại khái nghe được thành tâm, nhập trận vài từ ngữ.

Sau đó một đạo bạch quang từ trên ngọc tỷ tản ra, đám người nam nhân âu yếm trước mắt dần dần mơ hồ, ta cũng mất đi ý thức.

"Hắc, tiểu tử, không phải còn chưa lên chiến trường đã bị dọa choáng váng rồi chứ?" Âm thanh mơ hồ truyền tới, ta rất cố gắng mở mắt ra, liền phát hiện trước mắt có một tên tiểu binh mặc đồ nhung, mà giờ phút này ta đang chật vật nằm rạp trên mặt đất.

Ta trì hoãn một lát, mới kịp phản ứng chính mình hẳn là tiến vào không gian âm vật, chỉ là hiện tại ta cũng không hiểu rõ tình huống, cho nên cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể xấu hổ cười cười, từ dưới đất bò dậy.

Chuyện này vừa xảy ra ta lập tức ngây ngẩn cả người, những bộ chiến giáp nặng nề trên người làm ta choáng váng trong nháy mắt.

Nhớ kỹ lần trước vào không gian âm vật, quần áo ta đều mặc, nhưng lần này làm sao trực tiếp đổi? Ta vội vàng cảm ứng một chút, cũng may Vĩnh Linh Giới, những thứ này ta giấu bên người đều còn.

"Làm gì ngẩn ra, Trương tướng quân muốn gặp chúng ta." Người này kéo ta một cái, phủi bụi trên người ta rồi đẩy về phía trước.

Một mình ta sửng sốt, Trương tướng quân?

Đối với cuộc chiến trên núi, ta chỉ biết hai vị Trương tướng quân, vị đầu tiên đương nhiên là Nam Tống Danh Tướng Trương Thế Kiệt, vị còn lại chính là đại hán gian xảo Trương Hoằng, không biết là vị nào?

Ta xem qua nhung trang trên người rồi, nhưng lại không thể phân biệt được là thuộc về phương nào. Bởi vì trên thực tế Trương Hoằng coi như là phản quốc, y chỉ huy quân đội không khác biệt gì với Tống Quân.

Không đợi ta nghĩ ra lý do, ta đã bị mang vào một tòa cung điện, canh giữ ngoài cung điện, nhìn thấy chúng ta cũng không hỏi, mà là trực tiếp thả vào.

Vừa đi vào đã thấy phía trên có một nam nhân chừng bốn mươi tuổi, có gương mặt chữ điền, chắc là Trương tướng quân.

Ngoại trừ hắn, trong cung điện cũng ngồi không ít binh sĩ ăn mặc như người bên cạnh ta, xem ra hẳn là binh sĩ tầng dưới cùng, ta không rõ vì sao những người này tụ tập ở đây.

Không cho phép ta hỏi nhiều, người đi theo ta đã lôi kéo ta ngồi xếp bằng, sau đó hạ giọng nói: "Ngươi nói xem, sao ngươi có thể cứ nhìn chằm chằm vào Trương tướng quân?"

Nụ cười xấu hổ của ta không có tiếp lời, ta có thể nói gì đây, có thể nói phản ứng đầu tiên của bọn họ là cảm thấy mình đang diễn trò cổ à? Nhưng trong lòng ta biết rõ đây không phải là màn quay phim mà là lịch sử chân chính, vì vậy trong lòng nhất thời cảm thấy rất phức tạp.

"Các vị huynh đệ khổ cực rồi." Trương tướng quân rốt cuộc mở miệng, tiếng nói thuần hậu có khí thế đặc biệt của người thượng vị, cho dù có bình thản như thế nào thì cũng làm cho cung điện đang ầm ĩ trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Trương tướng quân lại hàn huyên vài câu: "Phạm trình Trương Hoằng đã ép tới sơn môn, tạo thành xu thế vây khốn ba mặt đối với quân ta, các vị chống lại nghĩa sĩ Nguyên Quan trong thời khắc quan trọng có thể xả thân vì nghĩa, thật là anh hùng của Đại Tống ta."

Nghĩa sĩ kháng Nguyên?

Khuôn mặt của ta bị choáng váng, sau đó trong một câu nói của mọi người và Trương tướng quân, đã rõ ràng tình huống hiện tại.

Những binh lính này cũng không phải chiêu mộ, mà là Trương Hoằng đi trước công kích đến trước mộ môn tự nguyện nhập ngũ, những người còn lại được gọi là kháng Nguyên nghĩa sĩ, bọn họ nhập ngũ chỉ là chuyện hai ngày, cho nên mọi người đều nhận thức lẫn nhau, khó trách xem khuôn mặt ta như là kháng Nguyên nghĩa sĩ.

Bất quá cũng tốt, vốn ta còn đang rầu rĩ làm sao có thể trà trộn vào đây? Hiện tại đã đỡ được không ít phiền phức, chỉ là không ngờ lại thuận lợi như vậy, ta trực tiếp tiến vào quân doanh của Nam Tống.

Mà nghe ý tứ của bọn họ hiện giờ hẳn là năm Chính Nguyệt của tường hưng thứ hai, Trương Hoằng vừa mới tấn công tới cửa dốc, lợi dụng ưu thế địa hình vây khốn Tống Quân ở huyện trấn, ngoại trừ mặt biển, Tống Quân không còn đường lui nào khác!

Trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại tình thế hiện tại, đại tướng Trương Thế Kiệt cùng tể tướng Lục Tú phu hộ tống tiểu Hoàng đế Triệu Đình lui về đến cửa dốc, mà canh giữ ở cửa đá nhìn như có hai mươi vạn quân Tống Tống, kì thực bên trong bao gồm rất nhiều người nhà cùng vợ con, thật sự binh lính không đến mười vạn.

Bởi vậy, mặc dù địa thế của cửa nhai dễ thủ khó công, Tống quân vẫn là binh bại như núi ngã xuống, thậm chí đám người phá vòng vây đi ra cuối cùng cũng không tránh khỏi chết trận.

Còn có một tình huống khiến người ta tiếc nuối, đó là giờ phút này trong quân doanh của quân địch có một người bị ép phải từ đầu đến cuối đều tận mắt nhìn thấy trận chiến này, đó chính là một vị Văn Thiên Tường khác của Tống mạt tam kiệt...

Hôm nay là hai năm tường hưng, cũng chính là mười bảy năm Công Nguyên, mà Văn Thiên Tường ở năm thứ hai mươi bảy thì ở Quảng Đông bị bắt làm tù binh, chợt liệt bởi vì cảm thấy Văn Thiên Tường có văn năng võ, khí vũ hiên ngang, cho nên muốn chiêu hàng. Nhưng Văn Thiên Tường sống chết không nghe theo, trong quá trình này còn viết xuống danh tiếng Linh Đinh Dương Dương Kiệt để tỏ rõ quyết tâm.

Đại hán gian xảo Trương Hoằng luôn đau đầu đối với Văn Thiên Tường không thôi, dứt khoát mang vào quân đội, khiến hắn tận mắt thấy Nam Tống diệt vong, Văn Thiên Tường trung thành này mà nói so với bất cứ cực hình nào cũng đều đau đớn!

Trong lòng ta cảm khái không thôi, sau đó lại hoảng hốt, thời gian chiến tranh trên sườn núi kéo dài cũng không lâu, tháng giêng chiến sự kết thúc, cũng mới chỉ hai tháng, bây giờ chỉ còn lại thời gian không bao lâu.

Ta thở ra một hơi, cảm thấy trong lòng nặng trịch.

"Ngươi ngây ra đó làm gì?" Một giọng nói trầm thấp vang lên, ngay sau đó có người nhẹ nhàng đẩy ta.

Ta đột nhiên lấy lại tinh thần, chỉ thấy tất cả mọi người đều nhìn ta nhìn, ngay cả Trương Thế Kiệt cũng tò mò quay mặt lại, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu.

"Xấu hổ, chưa bao giờ gặp qua tình huống như thế, nhất thời có chút thất thố." Ta cười cười, nho nhã nói một câu.

Mọi người cũng không nói thêm gì, chỉ tiếp tục thảo luận, ta nghe mới biết bọn họ đang thương lượng xem phải ứng phó thế cục như thế nào.

Hai mươi vạn người phải sống sót, một ngày tiêu hao vô số lương thảo, nhưng bọn người Trương Thế Kiệt một đường đào vong đến tận đây, lương thảo vốn là không đủ, bây giờ lại bị vây khốn tự nhiên đau đầu không thôi.

Phương diện này ta cũng không đề nghị, chỉ có thể yên lặng không nói, mọi người thảo luận một hồi cũng không thấy có tiến triển gì.

Trương Thế Kiệt đau đầu phất phất tay, chúng ta đành phải lui ra trước.

Sau khi bọn ta rời khỏi không lâu, liền thấy mấy người vào cung điện, nhìn cách ăn mặc hẳn là tướng quân hoặc là phụ tá khác, chắc hẳn đang lập ra phương án tác chiến!

Đi trên đường nhìn từng dãy phòng ốc còn có cung điện cách đó không xa, trong lòng ta chợt nhoáng lên một cái, đột nhiên nghĩ đến một chuyện: Trương Thế Kiệt vì phòng ngừa có binh sĩ chạy trốn, đem phòng ốc trên mặt đất, cứ điểm đốt hết một ngọn lửa, sau đó mang theo tất cả mọi người dừng lại trên mặt biển, cuối cùng dẫn đến chiến đấu thất bại.

Tuy nói Trương Thế Kiệt là một trong tam kiệt của Tống mạt thế kiệt, sự kiêu ngạo của dân tộc cũng khiến người ta bội phục, nhưng không thể không nói quyết định này của ông ta cực kỳ ngu xuẩn. Nếu không phải quyết định này, cho dù chiến dịch cuối cùng thất bại, kết cục của Tống quân cũng sẽ không thê thảm như vậy.

Nhìn kiến trúc chung quanh, trong lòng ta vui vẻ, nói như vậy chuyện bây giờ còn chưa phát sinh, ta phải nghĩ biện pháp ngăn cản, tốt nhất lưu lại cho đám người một con đường sống!

Chỉ là ta không ngây thơ như vậy, cho rằng mình lên nói vài câu bọn họ sẽ tin, cho nên chuyện này còn phải dựa vào chính mình.

"Sao ngươi lại ngẩn người vậy?" Người bên cạnh đẩy ta, ta lấy lại tinh thần rồi cười cười ngượng ngùng.

Hắn cười ha hả nói: "Không phải trận đánh hôm qua bị ngu à? Sợ cái gì, Nguyên Quân thật sự dám đánh tới, dù chết cũng phải chết!"

Một câu nói sau hắn ta nói rất hung ác, ta còn đáp ứng nói vài câu. Thế mới biết người này tên là Nhị Cẩu tử, chính là dân bản địa bên Nhai môn sau khi Tống Quân lui tới đã tòng quân, cùng những nghĩa sĩ kháng Nguyên như chúng ta một trước một sau.

Bọn ta trở về một căn nhà nhỏ, bên trong có năm sáu người đang tụ tập cùng một chỗ, có người trên người còn dính máu, trong đó có một cánh tay đứt rời. Ta thấy những người này chỉ có vẻ mặt tang thương chừng mười mấy tuổi, trong lòng không khỏi nổi lên nỗi bi ai.

Phần lớn những người này không phải binh sĩ, chẳng qua bọn họ đang bảo vệ tôn nghiêm dân tộc của mình. Cho dù lúc này mặt mũi bọn họ đầy mỏi mệt, nhưng cặp mắt vẫn sáng như tuyết.

"Này, đây là huynh đệ mới." Nhị Cẩu tử tựa hồ muốn giới thiệu ta, nhưng há miệng lại không biết tên gọi của ta, lập tức quay đầu hỏi ta: "Đúng rồi, ngươi tên gì?"

"Trương Cửu Lân." Ta báo tên, bọn họ lập tức trêu ghẹo nói cái tên này, vừa nghe đã biết là công tử của gia đình giàu có.

Cũng không trách bọn họ, lúc này dân chúng cũng không có chút văn hóa nào, trẻ con của bách tính bình thường thì không có cái tên đứng đắn gì, nhưng cái tên lại giống như Nhị Cẩu, cho dù có tên có họ cũng chỉ là Trương Nhị Cẩu, Lý Nhị Ngưu, tên của ta ở đây quả thật rất đặc biệt.

Bất quá bọn hắn cũng không để vào mắt, cười cợt một hồi lại lần nữa trầm mặc xuống, dù sao bầu không khí hôm nay xác thực khiến cho người ta không có tâm tư.

Ta lại vui vẻ thoải mái, dù sao một mực nói chuyện với bọn họ khó tránh khỏi lộ ra sơ hở, vừa nhìn thấy bọn họ không nói chuyện, ta liền tùy tiện tìm một cái nắp hang chui vào giả bộ đi ngủ, kỳ thật trong lòng lại đang cân nhắc nên làm thế nào?

Ta không biết bài binh bố trận, cho dù hiểu rõ Trương Thế Kiệt cũng chưa chắc sẽ nghe, vì lẽ đó ta có thể dựa vào chiêu tuyệt học này chỉ có mình ta học...

Xem ra vẫn phải dựa vào Âm Linh!

Ta sờ Ô Mộc Hạch và Vĩnh Linh Giới, hai thứ này đều có không ít âm linh, nhưng ta có thể điều khiển không nhiều lắm, hy vọng có thể thành sự.

Ban ngày ta không tiện ra tay, chỉ có thể yên lặng chờ buổi tối.

Bây giờ lương thảo có hạn, cơm tối là cháo loãng đến không nhìn thấy hạt gạo, binh lính xung quanh lại ăn ngon lành.

Ta uống lung tung mấy chén, đưa hơn phân nửa chén còn lại cho Nhị Cẩu rồi quay về chỗ ở.

Chờ sau khi tất cả mọi người ngủ được một đêm ta mở mắt ra, rón ra rón rén ra khỏi phòng, sau đó gọi vài con tiểu quỷ tới để bọn chúng kéo ta ra khỏi vách đá.

Mặc dù có thủ vệ, nhưng tốc độ của tiểu quỷ rất nhanh, nhanh tới mức những kẻ kia cho rằng bất quá chỉ là một cơn gió thổi qua, căn bản không thể nào tránh khỏi chú ý, bởi vậy ta thuận lợi ra khỏi sơn môn. Đứng ở đỉnh bụi cây rậm rạp nhìn xuống, chỉ thấy một mảng đông nghịt toàn bộ nguyên quân, bọn chúng cũng đang nghỉ ngơi, nhưng xem trạng thái của bọn chúng, hiển nhiên so với Tống quân tốt hơn không ít.

Suy nghĩ của ta rất đơn giản, chính là lợi dụng tiểu quỷ tiến vào trận doanh của Nguyên Quân, để nhìn xem bọn họ có chiến lược gì, sau đó cũng thuận tiện căn cứ theo chiến lược mà gặp chiêu phá chiêu...

Danh sĩ Trương Cửu Lân, hạng một ngàn tám mươi hai Chương.

Ta biết bài binh bố trận là không, nhưng nếu biết chiến lược của Nguyên quân thì ta biết làm sao mà trốn được.

Ta cũng không trông cậy vào Trương Thế Kiệt tin tưởng ta, nếu hắn dễ dàng tin tưởng một nghĩa sĩ kháng Nguyên thì Tống quân sẽ diệt vong càng nhanh! Ta muốn bàn bạc dư luận, chờ sau khi ta trộm được bản đồ chiến lược của Nguyên Quân, ta sẽ tới tán gẫu với đám người Nhị Cẩu. Tin tức ngầm trong quân truyền là nhanh nhất, đến lúc đó không sợ bọn Trương Thế Kiệt không nghi ngờ, mà chậm rãi tin tưởng ta.

Chỉ là muốn lẫn vào nguyên quân cũng không phải dễ dàng như vậy, cho dù có tiểu quỷ hỗ trợ, một khi bị phát hiện muốn toàn thân trở ra là điều không thể nào, cho nên ta cũng không dám mạo hiểm.

Sau khi xác định mình sẽ không bị phát hiện, ta mới thao túng tiểu quỷ đi vào trong lều của Nguyên Quân, đi đến một nửa ta mới phát hiện chính mình không biết bọn họ đang thương lượng ở đâu?

Ta vỗ vỗ đầu dứt khoát lui ra ngoài, trước tế ra Vô Hình Châm dò xét quân tình, mà tiểu quỷ được ta thả ra tùy ý đi lại, nếu như đụng phải tin tức gì, tự nhiên là vạn sự đại cát.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vô Hình châm một cái tiền quân trướng, đâm ra dò xét, tuy rằng tiêu hao linh lực nhưng lại an toàn vô cùng.

Tuy hiện tại đã quá muộn, nhưng ta tin là trong thời điểm này chủ soái và các tướng lĩnh khẳng định đều không ngủ, dù sao bọn họ còn muốn nghĩ xem làm thế nào hoàn toàn ăn hết khối xương cứng này trên núi.

Đợi sau khi vô hình châm dạo một vòng rốt cuộc tìm được doanh trướng chủ soái nghị sự, ta gọi tiểu quỷ trở về, tiếp tục để chúng chở ta đi, chỉ cần tốc độ đủ nhanh căn bản không sợ bị phát hiện.

Đến bên cạnh doanh trướng, ta khống chế tiểu quỷ để bọn họ nhập vào thân thể binh sĩ canh gác, lập tức cứ như vậy ngồi xổm ở cửa doanh trướng nghe bọn họ nghị sự.

Quả nhiên, bọn họ thương lượng với kế hoạch tác chiến trong tương lai mấy ngày tới, nghe ngữ khí của bọn họ căn bản không để Tống Quân vào mắt, kế hoạch tác chiến chiếm đa số là chiêu hàng còn có áp lực, hy vọng có thể làm tan rã Tống Quân từ bên trong. Còn về phần đánh giặc, bọn họ lại lựa chọn cách tiếp tục tiêu hao Tống Quân...

Nghe thấy vậy, ta cũng vừa muốn đi thì chợt nghe bên trong vang lên một giọng nói: "Sáng mai bộ dáng sẽ chia ba quân hưởng lạc, Tống quân quy rút ngắn thời gian dài như vậy cũng có thể đi ra rồi."

Nghe được lời bọn hắn nói, ta không khỏi thầm mắng một tiếng, chợt nhớ tới trong lịch sử quả nhiên có một màn như vậy. Lúc ấy Trương Thế Kiệt đã coi là thật, chỉ huy mấy vạn thủy quân cường công phá vòng vây, kết quả trong lần âm mưu này tổn thất thảm trọng, cũng vì đó mà chôn xuống tác dụng...

Lần này ta để ý, lại chờ một lúc, xác định bọn họ sẽ không nói nữa, mới chậm rãi quay về.

Không nghĩ tới vừa về, quả nhiên nghe được Trương Thế Kiệt đã thực sự coi kế sách của đối phương thành thật, ta mạo hiểm nhiễu loạn quân kỷ, chắp tay nói: "Tướng quân, việc này có lừa dối!"

"Ngươi là người phương nào?" Trương Thế Kiệt nhìn về phía ta, không nói gì bĩu môi, đây không phải ta mới gặp mặt sao!

Bất quá mắt thấy bọn hắn sắp xuất phát, ta cũng bất chấp rất nhiều, nói mình là chống lại nghĩa sĩ.

Trương Thế Kiệt bảo người xung quanh lui xuống trước, hỏi ta là có ý gì, ta thấy hắn khiêm tốn xin dạy bảo như thế liền thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó ta nói đại hán gian xảo Trương Hoằng hiện giờ đang định đánh hạ chúng ta, không có khả năng toàn quân buông lỏng.

Huống hồ, bọn họ căn bản không ngốc, cho dù muốn thả lỏng làm sao sẽ không thả lỏng đội tuần tra, nhưng để chúng ta đột phá vòng vây lớn như vậy?

Trương Thế Kiệt có chút do dự, vội nói: "Trương tướng quân, thứ cho ta mạo phạm, nếu Nguyên Quân thật sự không biết đánh trận như vậy, sao Đại Tống lại thất bại thảm hại như vậy?"

Gã đột nhiên nhìn về phía ta, ta có thể cảm giác được gã đang nổi giận, nhưng ta lại không lùi bước, mà là ngạo mạn đối mặt với gã.

Hắn dẫu sao cũng là một danh tướng đời thứ nhất, suy nghĩ chốc lát liền biết ta nói tám phần mười là sự thật, vừa nãy hắn cũng chỉ bị cái gọi là thắng lợi làm cho choáng váng đầu óc mà thôi, nhưng bắt hắn cứ thế từ bỏ thì đương nhiên không cam lòng.

Ta đề nghị hắn có thể dùng một đội nhân mã đi thăm dò, tạo thành thanh thế hùng vĩ thì hắn sẽ biết.

Trương Thế Kiệt lập tức điều khiển một đội thuyền người rơm xen đầy cờ xí, lướt qua doanh trại của Nguyên Quân bên cạnh.

Không biết qua bao lâu, một người toàn thân đầy máu vọt trở về, nghe ý tứ của hắn, nguyên quân quả nhiên là cố ý mê hoặc Tống Quân.

Trương Thế Kiệt nhìn về phía ta, sau một lúc lâu đứng lên hướng ta thi lễ nói: "Tiên sinh đại tài, thắng Trương mỗ gấp mười!"

Ta vội vàng tránh đi, đồng thời nhân cơ hội này liên tục đề nghị với hắn.

Dù sao ta vừa nghe được ý định của Nguyên quân, mấy đề nghị này cho dù không có tác dụng gì cũng không có gì sai!

Ta không biết Trương Thế Kiệt có đồng ý với đề nghị của ta hay không, nhưng chỉ cần hắn sau khi trải qua một trận chiến thì sẽ biết ta nói thật, như vậy những chuyện phía sau sẽ dễ làm hơn nhiều.

"Đa tạ tiên sinh, bản tướng quân sẽ suy xét." Hắn không nói thẳng, nhưng thái độ của hắn bảo ta biết hắn sẽ không bỏ mặc, như vậy là đủ rồi.

Ngăn cản Tống Quân chịu chết, một đêm không ngủ khiến ta cuối cùng cũng cảm thấy tinh lực hao tổn hết, trở về phòng định vùi đầu ngủ, lại bị hai con chó kéo lên: "Ngươi không muốn sống nữa sao? Dám thẳng thắn chạy thẳng vào trong doanh trướng như vậy? Ngươi có biết nếu đám vệ sĩ kia hành động hơi nhanh một chút thì ngươi sẽ bị băm thành thịt nát không?"

"Ha ha, ta đây không phải là không có việc gì sao." Biết Nhị Cẩu đang quan tâm ta, ta cũng không tiện không để ý, cười ha hả lên tiếng.

Hắn tức giận trừng mắt nhìn ta một cái, sau đó cũng cười: "Nhưng tiểu tử ngươi cũng coi như lập công lớn, trong quân doanh đều truyền khắp, nói nếu như không phải ngươi, lần này ít nhất phải tổn thất trên vạn tinh nhuệ, một đội ngũ không thể so sánh."

Ta cười ha hả nói mình chẳng qua là may mắn, Nhị Cẩu vỗ vỗ bờ vai của ta: "Có gì may mắn, chỉ cần lập công là được."

Hàn huyên vài câu hắn thấy ta thực sự là khốn liền không quấy rầy ta nữa, hắn vừa đi, ta liền ôm đầu ngủ, một giấc ngủ trời đất tối tăm, đến khi tỉnh lại thiếu chút nữa không kịp phản ứng mình ở chỗ nào.

Tỉnh lại một vòng, ta mới phát hiện trong quân doanh đều là trạng thái chuẩn bị chiến tranh, ta vội vàng sửa sang lại đồ đạc của mình, đi theo sau lưng Nhị Cẩu.

Mấy ngày kế tiếp, Nguyên Quân không biết vì để phát tiết nỗi giận lần trước, mà chỉ đơn thuần muốn nhanh chóng công phá phòng tuyến của Tống Quân, không biết mệt mỏi liên tiếp tấn công, làm cho Tống Quân khó có thể ứng phó.

Nhưng chiến lược của bọn họ lại không thay đổi, Trương Thế Kiệt dựa vào ý kiến của ta, trong mấy trận va chạm này không chỉ không có thua, ngược lại còn thắng nhỏ một trận, trong lúc nhất thời cho Tống quân ăn một liều thuốc an thần.

Giờ phút này, Trương Thế Kiệt đang ngồi nghiêm chỉnh trong lều, nhìn chằm chằm vào ta, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Xin hỏi quý tính tiên sinh?"

Ta ngây ngẩn cả người, sau đó hắn hiểu rằng ta rất lợi hại, có chút lúng túng nói cho hắn biết ta tên là Trương Cửu Lân, hắn lập tức nói: "Trương tiên sinh, không biết ngài có nguyện ý làm phụ tá không, bày mưu tính kế cho quân ta."

Mặc dù biết cân lượng của mình, nhưng trà trộn vào cao tầng là mục đích của ta, cho nên ta lập tức mặt dày đáp ứng.

Khoảng thời gian tiếp theo, ta dựa vào sự hiểu biết đối với trận chiến này, còn có âm linh âm thầm hỗ trợ, mang theo Tống Quân đánh thắng mấy trận vây chiến, làm cho bọn họ càng thêm tin phục ta. Nhất thời danh vọng trong quân rất cao, binh sĩ nhìn thấy ta đều cung kính gọi ta một tiếng Trương tiên sinh, ta liền lấy được tín nhiệm của bọn họ như vậy!

Đệ nhất thiên bát bát tam ba khí thế chiến đấu với dân tộc!

Thắng liên tiếp mấy trận, lại không trúng gian kế địch quân, toàn bộ Tống binh đều cao hứng phấn chấn, cho dù một mực ăn cơm ít nhất, cũng khó có thể ngăn trở thần thái của bọn hắn.

Hơn nữa sau khi lấy được sự tín nhiệm, ta lập tức ngăn cản quyết định toàn quân rút lui của Trương Thế Kiệt! Mặc dù hắn có chút nghi ngờ, nhưng cuối cùng vẫn bị ta thuyết phục, chỉ là một bên nghênh chiến, một bên chuẩn bị đường lui trên biển, xem ra hắn đối với chiến dịch này cũng không có lòng tin.

Ta cũng giống như ngươi, đối với chiến dịch này không lạc quan giống như các binh sĩ, mạnh yếu của hai bên đã rất rõ ràng, mấy trận chiến này dù chúng ta miễn cưỡng chặn lại được, nhưng tiêu hao cũng không nhỏ, chung quanh tất cả đều là chút già yếu tàn tật, tướng sĩ còn nguyên vẹn nhiều nhất chỉ còn lại không đến bảy vạn, đối phương lại binh lực sung túc, hơn nữa có đại quân Mông Cổ liên tục không ngừng mở ra.

Khu vực khác của nhai sơn tuy rằng dễ thủ khó công, nhưng đại hán Trương Hoằng phạm vi cũng là một vị tướng tài, tiếp theo chúng ta đối mặt chính là tiến công mãnh liệt, cứ tiếp tục hao tổn như vậy tự nhiên là chúng ta chịu thiệt.

Vì thế ta lại để đầu bếp tăng lượng đồ ăn tối nay. Trương Thế Kiệt nhìn thấy có chút không tán đồng: "Hiện giờ lương thảo còn thừa không nhiều lắm, Trương tiên sinh làm như vậy sợ là..."

"Tướng quân, ngươi cảm thấy đánh mãi không xong Trương Hoằng sẽ làm những gì?"

Ta thở dài, sắc mặt Trương Thế Kiệt cũng biến đổi, sau đó khoát tay áo bảo đầu bếp lập tức đi xuống chuẩn bị.

Chờ đến buổi tối bếp đã chuẩn bị xong cơm nước, tất cả binh sĩ mặc dù hoan hô không thôi nhưng đồng thời cũng cảm thấy sự tình có gì đó không đúng, ta đứng trước mặt bọn họ, dùng thanh âm lớn nhất quát: "Kế tiếp chính là thời khắc nguy hiểm nhất của Đại Tống, chỉ cần chúng ta chống đỡ, liền có thể bảo vệ giang sơn, đêm nay mọi người ăn uống thỏa đáng, lưu lại quân lực phòng bị, còn lại nghỉ ngơi cho ta thật tốt!"

Bọn họ lớn tiếng đáp lời, ta lau mặt bưng chén nước uống vào, nhìn tướng sĩ trước mắt cảm khái vạn phần.

Ở hiện đại, ta vẫn luôn qua lại hương thôn ở chợ suối. Mấy người bạn ta quen biết cũng đều là nơi giao tiếp với âm linh, có thể nói là người bình thường ta chưa từng gặp qua mấy người, chớ nói chi là loại cuộc sống trong quân doanh này.

Chẳng trách trong sách có nói, một khi làm lính liền sẽ cảm thấy mình nhỏ bé cỡ nào như lúc trước.

Ta lắc đầu, trong lòng lại như đang rỉ máu, bởi vì ta biết khuôn mặt này đã không còn tồn tại trong lịch sử nữa, hơn nữa ta cũng không cứu được bọn họ.

Nếu như vừa mới tiến vào không gian âm vật, ta còn muốn dẫn mọi người đánh thắng trận chiến này, dễ dàng hóa giải oán khí của bọn họ, nhưng nhìn qua vài trận chiến này, muốn thắng có thể nói là khó càng thêm khó.

Ta cũng không có ôm bất kỳ kỳ kỳ vọng nào, chỉ nguyện ở thời khắc cuối cùng lưu lại cho bọn họ một ý tưởng tốt đẹp!

Các tướng sĩ nghe xong cả đám ta đều vùi đầu vào ăn uống, cuối cùng sắp xếp ổn thỏa phòng bị xong, toàn bộ đều vào phòng ngủ. Ta đi ở trên đường phố trống hơn phân nửa, thỉnh thoảng có thể nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng ngáy rung trời, không khỏi bội phục bọn họ, cho dù đối phương chính là địch nhân, cho dù địch nhân lúc nào cũng có thể đánh tới, bọn họ cũng vẫn có thể ngủ mà không tim không phổi như cũ.

Có lẽ đối với bọn họ mà nói, lên chiến trường thật sự là chuyện không thể bình thường hơn đúng không?

Ta lắc lắc đầu không nghĩ lung tung nữa, vừa muốn trở về ngủ, liền thấy phía trước có một bóng người, là thừa tướng Lục Tú phu.

Ta vội vàng đi tới, chỉ thấy hắn nhìn cung điện trước mắt đến xuất thần.

"Bái kiến Thừa Tướng đại nhân." Ta hô một tiếng, lão quay đầu nhìn về phía ta, cười khổ hỏi ta có phải vẫn như trước không.

Ta chưa gạt bọn họ, ta cảm thấy trong lòng bọn họ đều là biết rõ, làm nhân vật kiệt xuất nhất Nam Tống, những chuyện này căn bản không cần ta nói.

Thế thì ta gật đầu, hắn vuốt râu, sau đó lại nhìn cung điện: "Đêm nay thánh thượng còn hỏi ta là vì muốn thắng lợi nên mới cho đầu bếp thêm đồ ăn."

"Ngươi nói thế nào?" Ta cũng nhìn cung điện, khó mà tưởng tượng nổi tiểu Hoàng đế vừa mới bảy tuổi làm sao có thể chịu đựng được nhiều ngày như vậy? Tuy nói hắn là Hoàng đế, thức ăn còn tốt hơn nhiều Tướng sĩ, nhưng mỗi ngày đối mặt với rất nhiều thi thể, không ngừng có quân địch, có lẽ tinh thần đã sớm sụp đổ từ lâu rồi.

Phải biết rằng ở xã hội hiện đại, tuổi của y cũng chỉ là vừa lên tiểu học, mỗi ngày trừ đọc sách là chơi, căn bản sẽ không có phiền não gì.

Lục Tú phu cười lắc đầu: "Ta còn có thể nói như thế nào, đương nhiên là nói với thánh thượng, chúng ta nhất định sẽ thắng."

"Hắn tin sao?" Loại thủ đoạn lừa trẻ con này, ở hiện đại ta sẽ cho rằng có thể lừa được một đứa trẻ bảy tuổi, nhưng ta không biết có lừa được Hoàng đế nho nhỏ kia không.

Quả nhiên, Lục Tú Phu lần nữa lắc đầu: "Tất nhiên là Thánh Thượng không tin, hắn chỉ dặn dò ta một câu: Vạn nhất thất bại, không được giao hắn cho kẻ địch."

Ta yên lặng, xem ra cuối cùng Lục Tú Phu cõng tiểu Hoàng Đế nhảy xuống biển cũng không phải là chủ ý của một mình hắn, chắc Tiểu Hoàng Đế cũng hiểu nếu như hắn rơi vào tay địch nhân, sẽ chỉ hủy đi khí tiết cuối cùng của hán nhân.

Ta quỳ một chân đất chắp tay, cũng đã đỏ mắt: "Thừa tướng, ta sẽ toàn lực ứng phó."

"Ừm, đương nhiên chúng ta cũng sẽ toàn lực tương trợ." Lục tú phu cười phiêu nhiên, tựa hồ lo lắng trước đó đã biến mất, chỉ là lúc nhìn về phía cung điện, bi quan trong mắt lão vẫn rõ ràng như vậy.

Ta cùng ta làm một lát liền trở về phòng, tình huống trong đó vô cùng nghiêm trọng, ta phải tập trung mười hai phần tinh thần. Dù sao ta cũng không am hiểu chiến tranh, mấy ngày nay chính là thi thể cũng bị dọa cho chết khiếp, đoán chừng lần này trở về phải tĩnh dưỡng một thời gian thật tốt mới được.

Một đêm cứ như vậy mơ màng màng làm sao cũng không ngủ được, nửa đêm, đại hán Trương Hoằng phạm vi gian xảo quả nhiên đã bắt đầu tiến công, ta lập tức từ trên giường bò dậy, trong quân đã vang lên tiếng trống, các tướng sĩ trong giấc mơ nhanh chóng tập hợp lại để nghênh chiến!

Nguyên quân chính là đấu pháp không muốn sống, ta cùng Trương thế kiệt dùng hết khả năng dùng binh lực ít nhất đem tất cả các địa phương ngăn chặn, một nhóm khác ngã xuống lập tức theo sau.

Cung thủ cũng không ngừng bắn tên. Một gã cung thủ chết đi, mọi người căn bản không kịp bi thương, sẽ dẫm lên thi thể đồng bạn bổ sung chỗ trống. Mưa tên tạm thời chặn bước chân Nguyên quân, sau đó ta bảo bọn họ đem nước biển theo tường lâu tưới xuống, bên trong còn lẫn dầu, Nguyên quân phía trước lập tức ngã xuống đất.

Vốn dĩ ta muốn đều dùng dầu, nhưng mà thảo dược không đủ, dầu cũng không có bao nhiêu, chỉ có thể tiết kiệm dùng như vậy. Tuy rằng hiệu quả giảm đi nhiều, nhưng rốt cuộc cho chúng ta thời gian hòa hoãn.

Ta quay đầu nói với Trương Thế Kiệt bên cạnh: "Bọn họ công kích quá mức mãnh liệt, chúng ta bên này không nhất định có thể chịu đựng được, ta chỉ cần một thời gian."

"Được." Trương Thế Kiệt không nói thêm một lời thừa thãi, lập tức thay thế vị trí của ta, bắt đầu chỉ huy các tướng sĩ.

Mà ta thì lui khỏi thành lâu, đứng ở trên đường phố không có một bóng người có chút do dự.

Sau đó, ta nhìn mọi người ngã xuống trên cổng thành, yên lặng thở ra một hơi: "Cho dù biến thành phế nhân, ta cũng liều mạng!"

Ta lấy dao găm cắt một đường trên ngón tay, rắc máu lên Ô Mộc Hạch, sau đó yên lặng niệm vài câu chú ngữ. Không sai, ta muốn mở ra một trong mười đại cấm trận trong Âm Phù Kinh, triệu hoán toàn bộ vong linh trong phương viên hơn ngàn dặm ra, chỉ vì để trận chiến này thắng lợi.

Nếu là trước kia, Tụ Linh Trận trong phạm vi ngàn dặm căn bản sẽ không có bao nhiêu vong linh, nhưng nơi này là chiến trường, cái gì cũng thiếu, duy chỉ có không thiếu là người chết.

Ta thở ra một hơi, trong nháy mắt thần chú kết thúc ấn tay lên viên gỗ màu đen, hồng quang trong nháy mắt nổi lên...

Đệ nhất thiên bát bát tam tứ thiên nghe hiệu lệnh, sát thủ.

Trong nháy mắt như vậy, ta rốt cuộc không nghe được thanh âm gì khác, bốn phương tám hướng đều là tiếng gió vù vù, trong gió xen lẫn khóc thút thít cùng nức nở, hàng ngàn hàng vạn âm linh hướng ta tụ tập đến, đồng thời quỳ xuống đất nghe theo mệnh ta.

Linh lực của thân thể ta giống như là không cần tiền bị ô mộc hạch hấp thu, ước chừng mười phút sau liền có âm linh vây quanh bên người ta. Bọn họ có chút là cổ đại, có một số là thuộc quân đội Tống Triều, cũng có nguyên quân.

Ta thở ra một hơi, chỉ vào ngoài cửa thành hét lớn một câu: "Nghe hiệu lệnh của ta, giết!"

Đám Âm Linh trong nháy mắt phóng về phía cửa thành, tướng sĩ canh giữ ở cửa đã sợ choáng váng, trong lúc nhất thời nhìn đông đảo Âm Linh không biết nên phản ứng thế nào.

Ta không để ý tới bọn họ, mà là nhanh chóng đứng lên thành lâu, xem tình hình chiến đấu mới nhất.

Trên lầu thành trải đầy thi thể, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, ta nhịn không được nội tâm bốc lên, đứng bên cạnh Trương Thế Kiệt. Hắn chỉ vào tình hình chiến đấu phía dưới kinh ngạc nhìn ta, ta lắc lắc đầu, tổn thất tu vi quá nhiều khiến ta bây giờ đầu váng mắt hoa, căn bản không nói nên lời.

Cũng may tình huống phía dưới đã dịu đi không ít, đám âm linh ở trong quân đội như vào chỗ không người, ta thở phào nhẹ nhõm. Không nói đến chiến lực của âm linh, chỉ nói chúng xuất hiện gây khiếp sợ cho quân địch, liền có thể khiến tướng sĩ bên chúng ta tìm được cơ hội phản công!

Trương Thế Kiệt tự nhiên hiểu được, trong nháy mắt sau khi sửng sốt, hắn lập tức chỉ huy quân đội tấn công mãnh liệt, cho dù những tướng sĩ này cũng sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy Âm Linh đều là hướng về phía địch quân mà đi, liền thở phào nhẹ nhõm, đồng thời khí thế đại tăng.

Cửa thành cũng mở rộng, đông đảo tướng sĩ giơ mâu đuổi theo Nguyên quân, có gan lớn gan trực tiếp theo sau lưng Âm Linh, thấy chúng nó dọa một người, mâu liền đi theo, trong lúc nhất thời hợp tác vui vẻ, xem khiến ta buồn cười không thôi.

"Trương tiên sinh!" Trương Thế Kiệt hét lớn một câu, lúc này ta mới kịp phản ứng, không ngờ ta lại cắm đầu ngã xuống cửa thành, may mắn hắn kịp thời kéo ta lại. Mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi thất thần như vậy, Nguyên quân cũng phát hiện kỳ quặc, đó chính là những Âm linh này cũng có thể tiêu diệt được., Ta cười khổ một tiếng, những Âm Linh này tự nhiên có thể tiêu diệt, rất nhiều chúng chỉ là tồn tại cấp thấp nhất, trên thân đám người trong quân đều có sát khí, nếu như không phải linh lực của ta chống đỡ, bọn chúng chưa chắc dám xông lên, nhưng bây giờ tình huống này chỉ có thể tiến không thể lui.

Ta dứt khoát ngồi xếp bằng xuống, cắn đầu lưỡi không để cho mình ngã xuống, đồng thời lại điều động linh lực, thao túng âm linh vô cùng vô tận.

Đám Âm Linh lại bị kích thích bởi linh lực, Nguyên Quân căn bản không đủ sức để đối phó, cuối cùng chỉ có thể thu binh mà thôi. Tống Quân thừa cơ đuổi bọn chúng ra xa hơn mười dặm.

Cái mông của ta ngồi dưới đất, đại trận cũng mất đi hiệu dụng, đông đảo âm linh trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Trương Thế Kiệt há to miệng có chút do dự, gương mặt trắng bệch nói: "Trương tướng quân cảm thấy ta là quái vật sao?"

"Chỉ là khó có thể tin mà thôi." Hắn cười cười, dìu ta xuống thành lâu. Ta có thể nhìn thấy những binh sĩ kia vì thắng một trận mà mặt đỏ lên, nhìn ta muốn lại không dám tới gần.

Ta lắc đầu, bất kể thế nào, thắng trận này cũng được.

"Tối đa còn có thể kiên trì một lần." Trương Thế Kiệt đỡ ta nằm xuống muốn nói gì đó thì ta trực tiếp ngắt lời, ta biết hắn nhất định định muốn hỏi chuyện Âm Linh, nhưng với tình trạng thân thể hiện tại của ta, đại trận quy mô như vậy nhiều nhất ta có thể làm lại một lần...

Hắn rõ ràng có chút thất vọng, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ để cho ta nghỉ ngơi, nói hắn cũng có thể nhìn ra ta sử dụng cái này xác thực là rất tổn thương.

Ta cười cười còn muốn nói cái gì nữa, lại trực tiếp hôn mê bất tỉnh, trước khi ngất, ta chỉ có một ý nghĩ: Quả nhiên không thể tùy tiện sử dụng trận pháp đẳng cấp cao hơn mình quá nhiều!

Ngủ một giấc này thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau, lúc bò dậy ta còn cảm thấy toàn thân không có sức lực gì. Phó tướng đứng ngay bên cạnh, thấy ta vội vàng chạy tới đỡ ta.

Ta khoát tay hỏi Trương Thế Kiệt hắn ở nơi nào, hắn nói đang thương lượng công việc trong cung điện, ta ừ một tiếng liền đứng dậy rửa mặt, sau đó đi cung điện.

"Trương tiên sinh đến rồi." Binh lính canh giữ bên ngoài cung điện nhìn thấy ta cung kính gật đầu nhẹ, đồng thời nhịn không được cũng dò xét ta trên dưới.

Ta có chút bất đắc dĩ, xem ra chuyện ngày hôm qua đã truyền ra rồi, bất quá ta cũng không để ý, dù sao ta cũng không thuộc về thời đại này.

Khiến cho ta kinh ngạc chính là, ngoại trừ các chư tướng đang thương lượng sự tình ở trong cung điện, ngay cả tiểu Hoàng Đế cũng ở đây. Vẻ mặt hắn đang ngồi vị trí chủ vị nghiêm túc nghe mọi người nói chuyện với ta đến đây.

Ta mới vừa đi vào, mọi người liền cùng nhau nhìn về phía ta, làm ta có chút không được tự nhiên trong nháy mắt.

Vẫn là Trương Thế Kiệt phản ứng nhanh, lập tức để phó tướng đỡ ta ngồi một bên, cười nói: "Trương tiên sinh cảm thấy thế nào?"

"Đã khôi phục lại, tình huống bây giờ thế nào?" Ta cơ hồ tê liệt tại vị trí, bất quá đã tốt hơn hôm qua rất nhiều, bây giờ chỉ là thoát lực mà thôi.

Sắc mặt Trương Thế Kiệt trở nên nặng nề, cuối cùng lắc đầu: "Mặc dù hôm qua Trương Hoằng đã thất bại nhưng thương vong của chúng ta cũng không ít hơn bọn họ, có lẽ không kéo dài bao lâu. Mặt khác, nếu ta đoán không sai, rất có thể lần kế tiếp bọn họ sẽ tấn công ban ngày, Trương tiên sinh..."

Ta hiểu rõ gật gật đầu, vô luận là âm linh gì tóm lại là quỷ, chỉ cần là quỷ liền sợ ánh mặt trời, cho dù có một số âm linh cường đại có thể di chuyển dưới ánh mặt trời, cũng chỉ vì ảnh hưởng của ánh mặt trời đối với chúng nó nhỏ hơn so với các âm linh khác mà thôi, cũng không phải là không có.

"Nếu như ban ngày, trận pháp của ta quả thật sẽ giảm đi rất nhiều." Ta cau mày, kỳ thật phải nói là trong đó có một ít Âm linh một khi lộ ra dưới ánh mặt trời sẽ lập tức biến mất, nhưng lúc này ta cũng khó nói để đả kích sĩ khí.

Trương Thế Kiệt làm ra vẻ quả nhiên là thế, sau đó hắn ta trịnh trọng nói: "Nếu ban ngày bọn họ tấn công thì chúng ta sẽ cố hết sức kéo dài đến tận tối, đến lúc đó còn phải mời Trương tiên sinh..."

"Được." Ta đáp ứng, sau đó được phó tướng đỡ về nghỉ ngơi.

Vốn dĩ ta cũng có thể không đến chuyến này, chỉ là không biết vì sao trong lòng ta có chút bất an? Dù sao tình thế bây giờ có thể dùng vạn biến trong nháy mắt để hình dung, ta thật sự là sợ giấc ngủ này của ta, trước đó ta dùng ưu thế âm linh thật vất vả trở về liền không còn sót lại chút gì.

Trương Thế Kiệt đoán không sai, ngày thứ hai vừa ăn xong điểm tâm, bên ngoài liền truyền đến tiếng tấn công, chúng tướng sĩ nhanh chóng đứng dậy nghênh địch, mà ta thì mặt mày ủ rũ.

Nếu muốn chống cự đến tối nay, vậy sẽ là trọn vẹn một ngày, bọn họ có thể chịu được sao?

"Trương tiên sinh, một khi sắc trời tối xuống, vậy mời ngươi thi pháp." Trương Thế Kiệt đi tới trước tường thành nhìn ta một cái thật sâu, trong lòng hắn cũng rõ ràng chống đỡ đến tối hôm nay khó khăn thế nào, nhưng bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Ta thở phào một hơi, yên lặng đứng nguyên tại chỗ, nghe trên chiến trường truyền đến tiếng kêu thảm thiết, lần đầu tiên cảm thấy thời gian là gian nan như thế này.

Địch ta như vậy hai bên để cho ta rõ ràng một câu: ở trước mặt thực lực tuyệt đối bất cứ kế sách nào đều là phế vật.

Tuy lúc trước ta dựa vào ưu thế biết rõ về lịch sử thắng được mấy ván, thế nhưng sau khi cứng đối cứng như vậy vẫn không cách nào vãn hồi cục diện.

Ta quan sát sắc trời, không biết bọn họ đánh bao lâu, chỉ biết là từng bộ thi thể ngã xuống trước mặt ta, màu máu thấm vào trong đất đai, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Mà ngay khi ta gần tuyệt vọng, mặt trời rốt cục cũng xuống núi...

Hoàng hôn, vị anh hùng đệ đệ nhất thiên tám nghìn, năm mươi ba...

Đại trận lại khởi động, lần này vì phòng ngừa vạn nhất ta không đi thành lâu nữa, hôm qua nếu không phải Trương Thế Kiệt kịp thời kéo ta lại, ta liền từ trên thành lâu cắm xuống. Ta trồng xuống cũng không sao, mấu chốt là ta vừa ngã xuống, đại trận liền tan đi, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Tiếng gió vù vù lần nữa truyền đến, tiếng kêu thê lương thảm thiết quay quanh ta chung quanh, ta trực tiếp cắt cổ tay cắt qua, nhỏ từng giọt máu ở trên ô mộc hạch.

Âm Linh nhận được cổ vũ thật lớn, giương nanh múa vuốt phóng ra ngoài thành.

Đã có tiền lệ ngày hôm qua, các tướng sĩ ngược lại không sợ hãi nữa, mà là theo âm linh phóng ra ngoài, trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm thiết không dứt lọt vào tai.

Ta cắn răng kiên trì, mỗi khi không kiên trì được nữa ta liền niệm cho mình một đoạn đạo đức dày đặc, cũng không nghĩ tới tình hình chiến đấu bên ngoài, điều ta muốn làm chính là bảo vệ đại trận.

"Được rồi."

Không biết qua bao lâu, có người vỗ vỗ bờ vai của ta, ta cũng không có tinh lực để nhìn rõ, thân hình nghiêng một cái ngã xuống.

Lần tỉnh lại trời vẫn là tối, lần này thủ hộ bên cạnh ta chính là Trương Thế Kiệt, hắn nhìn về phía ta cười khổ hỏi đại trận xem có phải nên sử dụng tiếp hay không?

Mặc dù biết hắn sẽ thất vọng nhưng ta vẫn lắc đầu: "Đầu tiên không nói ta có thể kiên trì thêm lần nữa hay không, cho dù ta có kiên trì thì âm linh triệu hồi cũng không mạnh bằng lần đầu tiên, tối đa cũng chỉ hù dọa đối phương mà thôi. Thế nhưng trải qua hai lần trước, chắc hẳn bọn họ cũng không sợ hù dọa..."

"Không sai, ngày hôm qua ngươi không có xem cuộc chiến, nhưng ta lại đi xem, bọn họ căn bản là không sợ, những thứ kia có không ít đều chết trong tay bọn họ." Trương Thế Kiệt thở dài.

Ta hỏi thăm tình hình chiến đấu, lần này ngược lại là chúng ta bên này hơi thắng một bậc, chỉ là tình huống vẫn như trước không thể lạc quan.

"Ngoài ra, Nguyên Quân hình như đã đến tiếp viện!" Trương Thế Kiệt chậm rãi nói, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị.

Ta trực tiếp nhảy từ trên giường xuống, hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, hắn lắc đầu nói hẳn là chiến dịch ở chỗ khác đã thua, cho nên Trương Hoằng bên kia mới có chi viện mới.

Trong lúc nhất thời cả hai chúng ta đều rơi vào trầm mặc, nên biết vào thời điểm này chúng ta chỉ có thể miễn cưỡng duy trì, thế nhưng nếu Nguyên Quân gia tăng, dù cho chúng ta có nhiều biện pháp hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì.

Trương Thế Kiệt vỗ vỗ bả vai ta sau đó liền đi ra ngoài, nhìn dáng vẻ của ông ta ta có chút chua xót, một đời danh tướng cuối cùng lại trơ mắt nhìn quốc gia của mình lâm vào diệt vong mà không có biện pháp gì.

Tin tức này có lẽ còn chưa truyền ra trong quân đội, lúc ta ra ngoài nghe được còn vui sướng hơn rất nhiều về chuyện thắng lợi, ta không khỏi lắc đầu, nói vậy Trương Thế Kiệt chắc chắn không muốn ảnh hưởng đến sĩ khí!

Thế nhưng quân đội của Trương Hoằng vẫn luôn không nhúc nhích, điều này giống như đao cùn cắt thịt, không chỉ không mang đến cho chúng ta hi vọng mà ngược lại còn khiến chúng ta càng ngày càng tuyệt vọng dưới bầu không khí như thế này...

Cuối cùng ta thật sự nhịn không được nữa, vọt tới gian phòng của Trương Thế Kiệt nói cho hắn biết nếu như đội quân của Trương Hoằng xâm phạm, liều mạng nguy hiểm thì ta lại lần nữa triệu hoán âm linh, đến lúc đó có thể mang bao nhiêu người phá vòng vây thì mang theo bấy nhiêu người.

"Ta hiểu rồi." Trương Thế Kiệt nhìn ta, có thể cảm giác được hắn cũng không có vui vẻ vì câu nói này, xem ra hắn đã từ bỏ rồi, ta giữ chặt hắn, nói cho hắn biết dù chỉ còn một tia hi vọng cuối cùng cũng không thể từ bỏ.

Hắn ừ một tiếng rồi cười: "Tống nhân chỉ có đứng đấy chết chứ không quỳ."

Ta thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật sở dĩ ta xông qua đây sợ nhất chính là hắn buông tha, nếu như chủ soái tam quân đều buông tha, như vậy còn nghĩ những người khác còn kiên trì thế nào được, cũng may hắn không phải là người dễ dàng nói bại.

"Trương tướng quân, mấy ngày nay để chúng tướng sĩ chuẩn bị nhiều nước một chút, thời tiết càng ngày càng khô ráo, ta lo lắng bọn họ dùng hỏa công." Ta thở ra một hơi, trong lịch sử cuộc chiến trên nhai sơn, Trương Hoằng không chỉ dùng hỏa công một lần, cho đến nay ta cũng không thấy bọn họ sử dụng hỏa công, có chút lo lắng.

Trương Thế Kiệt hiển nhiên cũng lo lắng như vậy, vừa mới nói như vậy, ông ta liền đồng ý, vội vàng phân phó phó tướng đi xuống truyền lệnh, trong quân doanh lập tức trở nên bận rộn.

Ngoại trừ binh lính uống nước, tất cả dụng cụ dùng để chứa nước đều bị binh sĩ dùng để đựng nước, hơn nữa nâng lên dưới thành lâu, phòng ngừa thời điểm cung cấp sẽ không kịp.

Cứ như vậy qua bốn ngày, Nguyên Quân vẫn tấn công tới.

Ta đứng ở chỗ cao nhất quan sát Trương Hoằng mang theo vô số binh lực áp tới trước, một hồi cảm giác vô lực từ tứ chi bách hài trào lên!

Vốn dĩ nói đến viện quân thì viện quân ta cũng không nghĩ nhiều như vậy, nhưng khi nhìn thấy một mảnh Nguyên quân đông nghìn nghịt, ta mới biết được lần này Tống quân tuyệt vọng đến cỡ nào.

Con mẹ nó, rốt cuộc là nguyên quân trên sách lịch sử nào thắng ít? Bọn chúng đều là binh sĩ hàng thật giá thật, Tống Quân kéo cửa nhà cũng tính được?

Chẳng qua nói tới, đánh tới gần ta cũng không thể nghĩ lung tung, tỉnh táo nhìn chằm chằm Nguyên Quân càng ngày càng gần.

"Dùng nước!" Thấy bọn hắn sắp tới gần dưới thành, ta lập tức phân phó xuống dưới.

Trong đội ngũ của Trương Hoằng mỗi người đều cầm đuốc, không cần nghĩ cũng biết bọn họ muốn làm gì, cho nên nhanh chóng đem nước dự trữ dâng lên.

Nguyên bản ta định liều mạng thoát khỏi nguy hiểm bị cắn trả để thức tỉnh đại trận lần nữa, nhưng bọn hắn lại lựa chọn dùng hỏa công, cho dù ta triệu hoán ra âm linh cũng không có một chút tác dụng, cho nên chỉ có thể cứng đối cứng với bọn hắn.

Chờ quân đội Trương Hoằng tới gần, ta vung tay lên, lượng lớn nước biển liền từ thành lâu tưới xuống, sau khi từng đám lửa dập tắt, ta lại để cho cung thủ bắn tên, thừa dịp những người kia bị nước xối lên mắt không mở ra được.

Trong lúc nhất thời, chúng ta đã dẫn đầu rồi, nhưng ta biết đây chẳng qua chỉ là một lát, tình thế đối với chúng ta vô cùng bất lợi!

Quả nhiên, bởi vì thiết bị trữ nước có hạn nên đợi sau khi dùng hết, Trương Hoằng bên kia vẫn còn ánh lửa, hắn ngẩng đầu lên nhìn ta một cái rồi ra hiệu một người tiến công.

Những người cầm đuốc kia căn bản không muốn sống, bọn họ mặc kệ cung tên bắn tới bọn họ, chỉ khi bị bắn trúng lập tức đem bó đuốc dùng sức ném lên không trung.

Ta lập tức phân phó người lấy tài liệu tại chỗ, đào đất diệt lửa, nhưng tốc độ rất chậm, chừng nửa giờ sau theo thành lâu phía đông bị đuốc đột phá, toàn bộ thành lâu chậm rãi cháy lên lửa lớn, tiếng kêu thê lương thảm thiết toàn thân ta nổi da gà.

"Trương tiên sinh, chúng ta lui về trên biển đi." Trương Thế Kiệt nhìn thế công trước mắt, thở dài.

Ai trong chúng ta cũng không ngờ tới Trương Hoằng lại còn có viện binh, trọng điểm là viện quân lại nhiều như vậy, nếu là binh lực lúc trước, cho dù dùng hết nước biển, dựa vào những đất này chúng ta cũng có thể chống đỡ qua đêm nay, chỉ cần qua đêm nay liền sẽ có thời gian thở dốc. Thế nhưng nhìn Nguyên quân đông nghìn nghịt, ta biết nếu như còn không rút lui, chúng ta chỉ có một con đường chết.

Ta chán nản phất phất tay: "Rút lui!"

Trương Thế Kiệt lập tức phân phó xuống dưới, lão giả bệnh tật già yếu đầu tiên mang theo lương thảo còn sót lại quay lại thuyền, chúng ta vừa chiến đấu liền lui, ở trong biển lửa chạy ra một con đường sống.

Đệ nhất thiên tám ngàn ba trăm sáu Chương hải chiến bắt đầu.

Nhìn thấy Trương Thế Kiệt kéo mọi người lui lên trên biển, ta có chút chán nản.

Rốt cuộc vẫn đi đến bước này...

Cuộc chiến trên núi đá thực ra là cuộc chiến ở sườn núi, khi Tống Quân lùi lên trên biển, kết cục đã định trước.

Đúng vậy a, đến được trên biển đã định trước là không có đường lui. Nếu như ở trên đất liền, chúng ta còn có thể đột phá vòng vây, cho dù dựa vào âm linh ta cũng có thể giết ra một con đường máu, nhưng sau đó thì sao?

Bên ngoài cửa đá đều là Nguyên Quân, cho dù đột phá vòng vây đi nữa cũng chỉ có đường chết.

Trong lúc nhất thời bi quan cảm xúc cơ hồ bao phủ ta, thứ nhất là ta quả thật không muốn Tống Quân bại trận, thứ hai là nếu như ta không thay đổi lịch sử, hai mươi vạn Tống quân vẫn chôn vùi trong biển, oán khí của bọn họ không tiêu tán được, vậy kế tiếp nên làm gì bây giờ?

Nếu như nhiệm vụ thất bại, dị loại từ ngoại giới tiến vào đây ta còn có thể ra ngoài hay không, mà sau khi ra ngoài thì làm sao hóa giải oán khí của bọn họ đây?

Đủ loại vấn đề làm ta thở không thông, hơn nữa một khi nghĩ đến ta có thể không thể quay về nữa, ta cũng sẽ biến thành một thành viên trong hai mươi vạn tướng sĩ nhảy xuống biển, liền cảm thấy trong lòng không thở nổi.

Ta ngồi ở đầu thuyền, tiêu hao cực lớn làm ta phản ứng không kịp, trong lòng cũng trống vắng. Kỳ thực đây là một trận chiến ngay từ đầu đã định trước thua, cho dù ta vận dụng toàn lực ngăn cơn sóng dữ, nhưng vẫn như cũ ngăn không nổi bánh xe lịch sử.

"Trương tiên sinh, ngài có muốn nghỉ ngơi một chút không?" Một phó tướng đi tới, ánh mắt y nhìn ta tràn ngập kính sợ, kính ta là ta mang theo bọn họ kéo dài rất nhiều ngày, sợ là âm linh ta triệu hồi lúc trước.

Ta cười khổ lắc đầu, bây giờ trong mắt bọn họ ta phỏng chừng là quái vật thì phải?

Nhưng không có biện pháp, chỉ cần có một tia năng lực có thể thay đổi lịch sử, ta đều phải kiên trì, bằng không đợi trận chiến này kết thúc, ta cũng sẽ thất bại.

Cũng may có Trương Thế Kiệt đè ép, tăng thêm đúng là Âm Linh gia nhập cho bọn họ thời gian thở dốc, bọn họ cũng không nói gì, nếu không dạng ngoại tộc như ta ở thời đại này đoán chừng chỉ có một con đường chết.

Rốt cục, tất cả mọi người lui đến trên biển, Long Chu của tiểu hoàng đế bị vây ở giữa, thừa tướng Lục Tú Phu đi theo bên cạnh hắn.

Ta thấy ở Long thuyền có hai bóng người một lớn một nhỏ đang đứng, chắc là hai người bọn họ?

Ta cũng không biết nên nói gì nữa, bây giờ ta đã không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa, trận chiến này khiến âm linh tiêu hao gần hết, tinh thần khí của bản thân cũng tổn thất rất nhiều, trong thời gian ngắn không thể nào làm được trận pháp nào lớn hơn.

"Trương tiên sinh." Trương Thế Kiệt sắp xếp mọi chuyện đi tới.

Y nhìn về phía ta cười nói: "Trương tiên sinh không cần lo lắng, cho dù đi tới bước cuối cùng, chúng ta cũng sẽ không bỏ qua."

"Nếu như thua rồi thì sao?" Ta nhìn về phía hắn.

Hắn chắp hai tay sau lưng, nhìn mặt biển thật lâu không nói gì, thẳng đến khi ta cho rằng hắn sẽ không nói chuyện, hắn mới quay đầu nói với ta: "Thua thì đã sao? Trương mỗ cả đời này không thẹn với lương tâm."

Nhìn hắn cùng với đông đảo tướng sĩ đứng trên thuyền xem như chết không sờn, trong lúc nhất thời ta không biết nên nói cái gì, những người này rốt cuộc làm sao làm được như vậy ta không cách nào biết được. Trước đây khi đọc sách sử nói đến những anh hùng vì đại nghĩa dân tộc, ta chỉ bội phục, trong lòng mơ hồ có khái niệm, nhưng lại không chấn động như vậy.

"Uhm, ta hiểu rồi." Ta gật gật đầu, trong lòng cũng thoải mái không ít, ta tới đây chính là vì cho bọn họ một cái hi vọng, mà không phải xoay chuyển chiến cuộc.

Nghĩ đến đây, ta nghiêm túc hỏi Trương Thế Kiệt. Nếu như thất bại, hy vọng duy nhất của bọn họ là gì?

Trương Thế Kiệt trầm mặc trong chốc lát rồi quay đầu nhìn về phía Long Chu. Ta hiểu rõ sẽ gật đầu, nếu như có thể giúp bọn họ thực hiện.

Trận chiến này chúng ta bị ép đến trên thuyền, nhưng đối phương kỳ thật hao tổn rất lớn, cho nên trong thời gian ngắn bọn họ cũng không có truy kích, cho chúng ta cơ hội thở dốc.

Ở đầu thuyền chờ một lát, ta mới chậm rãi tiến vào khoang thuyền, nằm trên giường đơn sơ nghe tiếng nước biển, ta vậy mà chậm rãi ngủ thiếp đi.

Nói thật, từ sau khi lên chiến trường đến nay, ta đã lâu không có ngủ say như vậy, dù sao những cảnh tượng chân thật kia, cùng với áp lực đè ở trong lòng làm cho ta khó có thể tiêu tán. Nhưng hôm nay không biết có phải vì nói với Trương Thế Kiệt mấy câu hay không, những áp lực kia đột nhiên buông xuống, buồn ngủ tự nhiên cũng đậm hơn một chút.

Nhất ngủ của ta đã đến buổi sáng ngày thứ hai, vẫn là phó tương gọi ta, ta mới thức tỉnh, nhìn thấy phó tướng trong lòng ta giật thót một cái, hỏi hắn có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Hắn cười lắc đầu nói không có, đã có thám báo dò xét, đối phương hiện tại cũng đang nghỉ ngơi và hồi phục, trong thời gian ngắn sẽ không lại xảy ra chiến sự.

Ta khẽ gật đầu, cũng may, ít nhất âm linh vẫn có chút tác dụng, nếu không thật sự ta sẽ rất buồn bực mà chết mất.

Thời gian chậm rãi trôi qua ba ngày, đại hán Trương Hoằng bên kia cũng không thấy động tĩnh gì.

Ta và Trương Thế Kiệt, Lục Tú Phu ở chung một chỗ, thương lượng kế tiếp nên làm thế nào.

Ngược lại Trương Thế Kiệt có thể nhìn xa trông rộng, hắn nói với ta vạn nhất tới thời khắc cuối cùng, ta chỉ cần che chở tiểu hoàng đế đi là được, còn Lục Tú Phu đương nhiên ở cùng với ta, bởi vì người mà tiểu hoàng đế tín nhiệm nhất chính là hắn.

Lục Tú phu lo lắng nhìn về phía Trương Thế Kiệt hỏi hắn làm sao bây giờ? Chúng ta đều đi, một mình hắn căn bản không chịu nổi.

Trương Thế Kiệt vỗ vỗ vai chúng ta, cười nói: "Đây chỉ là dự tính xấu nhất, hiện giờ chúng ta cũng chỉ có thể làm như vậy thôi."

Trương Hoằng không cho chúng ta thời gian nghỉ ngơi lâu hơn, ngay đêm hôm chúng ta đã thương lượng xong, y liền công kích lại.

Phó tướng tái nhợt nhìn ta nói: "Trương tiên sinh, bọn họ dùng hỏa công!"

Sắc mặt ta trắng nhợt, hiện giờ thuyền của chúng ta đều gắn liền với nhau, nếu như bọn họ mượn gió đẩy lửa về phía chúng ta, chúng ta căn bản đều không trốn thoát. Tuy lúc sắp xếp thuyền thuyền cũng biết như vậy không tốt, nhưng nơi này là biển rộng mênh mông, nếu như không tụ tập cùng một chỗ, một khi thuyền bị đánh tan chúng ta ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, cho nên ta cũng không nói gì.

Không nghĩ tới Trương Hoằng liềIn lại lựa chọn hỏa công, con chó khốn kiếp này dùng hỏa công còn muốn nghiện?

"Hôm nay phong hướng như thế nào?" Ta vội vàng hỏi phó tướng.

Phó tướng nhìn sắc trời rồi vui vẻ nói: "Cũng may, là Tây Phong."

Ta khẽ gật đầu, chúng ta ở phía đông, chỉ có lửa cháy rõ to như gió đông mới có tác dụng. Trong lòng yên ổn ta liền nhớ tới thời điểm Trương Thế Kiệt thoái lui đến trên biển trong lịch sử, Trương Hoằng cũng dùng lửa tấn công, nhưng cũng không thành công.

Ta thở phào nhẹ nhõm, chắc hẳn đây chính là lần ghi chép trong lịch sử rồi.

Ta ngay cả vội vàng đứng ở đầu thuyền khiến mọi người không cần kinh hoảng, Trương Thế Kiệt cũng đã ở đây rồi, hắn trấn định chỉ huy chúng tướng sĩ triển khai tư thế nghênh chiến, xem ra hắn cũng biết hỏa công không có tác dụng.

Tuy nhiên ta không thấy được Lục Tú Phu, đoán chừng hắn ta đang ở bên cạnh tiểu Hoàng Đế.

"Trương tiên sinh, ngài am hiểu hải chiến sao?" Trương Thế Kiệt nhìn thấy ánh mắt ta sáng ngời.

Ta không khỏi cười khổ, cái gì mà hải chiến, ngay cả Lục Chiến ta cũng không am hiểu sao? Nếu không phải lúc trước đuổi vịt lên chuồng, lại thêm có âm linh phối hợp, ta đoán chừng ta đã bị loại từ lâu.

Trương Thế Kiệt nhìn phản ứng của ta chắc cũng đoán được, hắn thở dài: "Nếu Trương tiên sinh không am hiểu, vẫn nên tránh ở phía sau, nếu như... Nếu như có thể có những thứ kia giúp đỡ, kính xin Trương tiên sinh đừng keo kiệt."

Hắn nói mấy thứ kia hẳn là Âm linh, nhưng tình huống của ta hiện tại không thể nào sử dụng Tụ linh trận, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, ta cũng chỉ có thể đáp ứng.

Nhìn Trương Thế Kiệt ứng phó thỏa đáng, ta cũng không đợi ở phía trước, mà lui vào khoang thuyền nhìn chằm chằm Vĩnh Linh Giới ngẩn người.

Vĩnh Linh Giới cư ngụ vô số anh linh đã bị ta thu phục, nhưng chưa chắc chúng sẽ hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của ta, huống chi bây giờ ta cũng vì sử dụng đại trận mà bị thương, nếu như cưỡng ép triệu hoán sẽ có hậu quả gì thì không ai có thể đoán trước được.

Chờ thêm đi! Ta ở trong lòng yên lặng suy nghĩ, dù sao xung đột này Tống quân không có việc gì đâu, nếu như lần sau cho dù phải liều chết, ta cũng phải thử một chút.

Quả nhiên, xung đột này bất quá kéo dài hơn nửa canh giờ thì nguyên quân liền rút lui, nhưng bọn họ lại trực tiếp đóng quân ở trên bờ, mà theo bộ dáng của bọn họ hẳn là đã sớm chuẩn bị hải chiến, bởi vì bọn họ đang thu dọn đồ đạc. Lúc này bọn họ đương nhiên sẽ không rút lui, như vậy khả năng duy nhất chính là bọn họ chuẩn bị lên thuyền.

Ta lập tức tìm được suy đoán của Trương Thế Kiệt nói, hắn gật đầu một cái: "Không sai, nhìn dáng vẻ của bọn họ, lượng lớn thuyền nhỏ hẳn là đến vào hai ngày tới."

Còn nhanh hơn lời nói của Trương Thế Kiệt, chẳng qua sau nửa ngày, có một đội thuyền từ vùng duyên hải đi tới, có tới mấy chục chiếc, trang bị còn tốt hơn cả Tống Quân.

Trương Hoằng đi lên chủ hạm, bên cạnh hắn ta, hành quân giơ hai cờ xí lên vung vẩy trên không trung.

Ta không hiểu là ý gì, lại phát hiện Trương Thế Kiệt cười lạnh một tiếng: "Vậy mà muốn bản tướng quân đầu hàng?"

Hóa ra là chiêu hàng, Trương Hoằng trong lịch sử cũng từng cho người chiêu hàng Trương Thế Kiệt và Văn Thiên Tường, nhưng bọn họ không ai đồng ý, đều thà chết chứ không chịu khuất phục, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến hậu thế cảm thấy trận chiến này thê thảm như vậy.

Thế cục càng ngày càng nghiêm trọng, các tướng sĩ đỏ mắt nhưng vẫn không chịu thua, Trương Thế Kiệt càng thà chết cũng không đầu hàng, nhất thời sĩ khí của tướng sĩ tăng lên!

Ta nhìn Trương Hoằng đối diện, trong lòng như nuốt phải ruồi, nếu nói y vốn là nguyên quân thống soái thì không nói làm gì, nhưng y lại là Tống nhân, trước nguy nan của quốc gia đã làm cẩu hán gian trong lúc nguyên quân, trong lúc nhất thời nhìn thấy y trong lòng ta liền cảm thấy không thoải mái lắm.

Trương Thế Kiệt lại nhìn thông thấu, mặc dù hắn xem thường Trương Hoằng, nhưng cũng sẽ không lãng phí quá nhiều tình cảm trên người hắn ta, chỉ nói cho chúng ta biết thật lòng đối địch mà thôi.

"Tối nay bọn hắn hẳn là sẽ tiến công, để chúng tướng sĩ chuẩn bị sẵn sàng." Trương Thế Kiệt lạnh giọng phân phó xuống, thần sắc nghiêm nghị.

Ta hỏi hắn có phải là Trương Hoằng rất có hành động gì lớn hay không? Hắn kinh ngạc nhìn ta một cái, sau đó giải thích, đội thuyền của đối phương vừa tới, cho dù vì sĩ khí binh sĩ, đêm nay bọn họ cũng sẽ có một đợt công kích cường thế.

Nghe hắn giải thích, ta mới rõ vừa rồi hắn vì sao nhìn ta như vậy, bởi vì đây là đồ vật cơ bản nhất trong binh pháp, nhưng ta lại không hiểu. Ta lúng túng cười cười, cũng may hắn cũng không để ý, chỉ là đi xuống bắt đầu chuẩn bị.

Mà ta thì lại sờ sờ linh giới một lần nữa, xem ra tối nay nhất định phải dùng đến nó...

Đệ nhất thiên bát bát bát thất thiên vĩnh viễn linh giới phát uy.

Trương Thế Kiệt tính toán không tệ, vào đêm đó bọn họ liền kèm theo từng trận tiếng trống công kích tới, mấy chục chiếc chiến thuyền tạo thành xà trận hình chữ Nhất, cho dù cách xa như vậy cũng có thể nhìn thấy rậm rạp chằng chịt cung tiễn thủ ở đầu thuyền.

Tống quân tất nhiên cũng đã chuẩn bị để nghênh chiến, nhưng hai bên so sánh vẫn có thể nhìn ra ai mạnh ai yếu!

Ta hít sâu một hơi liền trực tiếp trở về khoang thuyền, trên mặt đất ta còn có thể chỉ huy mù một chút, nhưng chiến tranh trên biển ta thật sự là không được.

Khai chiến bất quá mấy phút, tiếng kêu thảm thiết liền truyền tới, ta nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ mấy phút, ta yên lặng mở mắt ra.

Hái Vĩnh Linh Giới trên ngón trỏ xuống, ta chậm rãi thở ra, mặc kệ, phản phệ thì cắn trả.

Sau khi hạ quyết tâm liều mạng, ta trực tiếp nhỏ máu lên Vĩnh Linh Giới, hôm nay âm linh bình thường đã không có cách nào giúp được chúng ta nữa rồi, nếu đã quyết định làm lớn một trận, như vậy dùng cách mạnh nhất!

Vĩnh Linh giới trong nháy mắt phát sáng, theo quang mang càng ngày càng thịnh, sắc mặt ta càng tái nhợt, máu ở lòng bàn tay cũng chảy càng nhanh.

Ta chống lên giường, không dám lơ là, lúc này phàm là nghỉ một hơi nhẹ nhõm cũng sẽ chỉ thất bại trong gang tấc.

Đinh đương!

Vĩnh Linh Giới vang lên đầu tiên, trong lòng ta vui vẻ, liền thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một loạt tấm thẻ nhỏ cùng loại với bài tú lơ khơ, trên tấm thẻ toàn bộ đều là bức họa nhân vật cổ đại trông rất sống động, những nhân vật này đều là danh nhân vật lịch sử ta đã từng thu phục.

Ngay khi ta đang suy nghĩ xem nên gọi ai ra, thanh âm khả ái của Tiểu Giới Linh vang lên: "Chúc mừng chủ nhân đến không gian âm vật, kích hoạt thành cảnh tượng đặc thù: quốc gia tồn vong. Xin hỏi có muốn thu nạp cảnh tượng này hay không, cũng lập tức triệu hồi ra ba vị âm linh tương quan?"

Cái gì? Lần này lại có thể triệu hồi được ba con âm linh, ta nhất thời kích động vạn phần nói: "Lập tức mời bọn chúng xuất chiến!"

"Ting tin! Chúc mừng chủ nhân gọi ra Nhạc Phi. Nhạc Phi chính là danh tướng ái quốc Nam Tống, dùng binh như thần tổ chức quân sĩ Nhạc gia từng khiến người ta nghe danh mà sợ vỡ mật, cả đời dốc sức vì Bắc phạt Trung Nguyên. Nhạc Phi Linh tự có Kỹ Năng Vũ Mục: có đủ binh pháp tinh thông."

"Ting ting! Chúc mừng chủ nhân gọi ra Uyển Mẫn. Trữ Mẫn được xưng Võ kỷ Thiên Vương, một thân thần lực vô địch đương thời, từng ban bố Sát Hồ Lệnh cứu vớt vô số bách tính Hán tộc, giúp huyết thống Hán Nhân kéo dài thời gian, giúp Mẫn Âm Linh có Kỹ năng giết Hồ: Đối mặt với công kích của Hồ nhân, năng lực công kích sẽ tăng gấp bội."

"Ting ting! Chúc mừng chủ nhân triệu ra Xà Đấu Hoa. Xà thái quân chính là vợ của Bắc Tống Danh Tướng Dương Nghiệp, Dương gia thương pháp xuất thần nhập hóa, suất lĩnh Dương Môn nữ tử nhiều thế hệ chống cự Xi Binh xâm lấn, cả nhà trung thành, không thua kém ai. Xà thái quân tự mang kỹ năng nắm giữ, có thể gia tăng sĩ khí bên kia."

Sau đó chỉ thấy ba đạo nhân ảnh lóng lánh ở trước mặt ta, Nhạc Phi mang theo nón trụ phượng sí, người khoác cẩm bào màu đỏ, uy vũ hùng tráng, dần dần cao lớn khôi ngô, phảng phất như thiết tháp. Xà thái quân cầm gậy đầu rồng, nhìn ta mỉm cười gật đầu.

Ba vị Âm Linh này tựa hồ cả đời vì đồng tộc tác chiến, nghĩ đến điều này ta lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nhất định là trong không gian Âm vật ta vừa mới gặp phải một trận chiến sinh tử tồn vong của dân chúng Hoa Hạ, lúc này mới đánh bậy đánh bạ thức bọn họ dậy.

Ta có một loại cảm giác nhìn thấy được thần tượng, văn có Nhạc Phi, võ có nẫn, sĩ khí có Xà Thái Quân, chuyện này quả thực là một tay Vương oanh!

Tuy đầu óc có chút choáng váng, nhưng ta vẫn xông ra ngoài, hình ảnh như vậy ở toàn bộ sông dài lịch sử đều không vớt được, ta cũng không thể bỏ lỡ được.

Đã có Nhạc Phi cùng đám âm linh cường đại hỗ trợ, trong lúc nhất thời nguyên quân không thể làm gì được chúng ta.

Phải biết rằng những âm linh này của Nhạc Phi so với lúc trước khi ta dùng đại trận triệu hồi ra không giống nhau, bọn chúng có tư tưởng, kỹ năng của chính mình, thậm chí bọn chúng còn mang theo trí tuệ khi còn sống!

Chỉ thấy Nhạc Phi lập tức điều khiển biến trận thủy quân bọc đánh.

Từ Mẫn quơ Song Nhận Mâu, nhảy lên đầu thuyền sẽ đâm chết toàn bộ Mông quân.

Xà thái quân đầu rồng đậu rồng nện xuống, tựa hồ đối với Tống quân tuyệt vọng, lập tức tràn đầy khí lực giống như bổn máu gà.

Trong lúc nhất thời không ngờ chiến sự lại xoay chuyển tới.

"Hống..."

Chúng tướng sĩ hưng phấn đi vòng quanh bọn họ, dưới sự giải thích của ta, đám người Trương Thế Kiệt cũng tiếp nhận thân phận những Âm Linh này.

Ta lắc lắc đầu, có chút không dám tin tưởng, phải biết rằng những Âm Linh này tùy tiện xuất ra một con cũng đủ cho ta uống một bình, không nghĩ tới bọn hắn hiện tại vậy mà tất cả đều nghe theo mệnh lệnh của ta?

Không, cũng không phải nghe lệnh mình, bọn họ là những trợ thủ, tới giúp ta một tay.

Ta xoa xoa mồ hôi nơi trán, sở dĩ bọn hắn đến đây đoán chừng là bởi vì khí tiết dân tộc trên Nhai Sơn, khiến cho bọn hắn không cách nào mặc kệ!

Sau khi đại hán gian xảo Trương Hoằng thối lui, đám người Nhạc Phi cũng không quay về Vĩnh Linh Giới mà theo chúng ta vào khoang thuyền. Trong khoang thuyền không có nhiều người, ngoại trừ mấy vị tướng lĩnh và ta, chính là âm linh này.

Trương Thế Kiệt hưng phấn chà xát hai tay, mặc dù những âm linh này không hoàn toàn là cùng một thời đại với bọn họ, nhưng Trương Thế Kiệt đã sớm nghe qua danh tiếng của bọn họ, càng là liên tục quỳ phục thần tượng của Tống Nhân, Nhạc Phi.

Trong lúc nhất thời mọi người như thấy được chúa cứu thế.

"Tình thế không thể lạc quan."Nhạc Phi lắc đầu, một chậu nước lạnh tạt thẳng xuống đầu: "Hiện giờ trạng thái của chúng ta cũng không thích hợp đánh lâu, nhiều nhất ba ngày nữa, chúng ta phải trở lại Vĩnh Linh Giới, trong vòng ba ngày căn bản không thể nào vãn hồi được cục diện, huống hồ..."

Nói đến đây ông ta ngừng lại, sau đó nhìn về phía Trương Thế Kiệt: "Tình thế ta cũng hiểu được đại khái, ngoại trừ mảnh biển này ra, đến bờ chỉ có một con đường chết, bây giờ chẳng qua là đang gắng gượng chống đỡ."

"Đúng vậy Nhạc Nguyên soái." Trương Thế Kiệt bị sự hưng phấn của hắn làm cho bớt đi một chút, nửa ngày sau mới hồi phục tinh thần lại: "Nhưng cũng không thể nhận thua, cho dù có chết cũng phải cho bọn họ hiểu được khí khái nam nhi Đại Tống của ta!"

"Không sai! Đánh là được, có thể đánh tới lúc nào thì đánh lúc đó, xem ta giết thêm mấy tên Hồ nhân." thong thả sảng khoái, ngồi ở một bên không chút động tình.

Xà thái quân đứng bên cạnh thì càng không cần phải nói, trong lịch sử nàng nói rất rõ ràng, thống lĩnh Dương gia quả phụ quyến, khí thế làm cho kẻ địch nghe tin mà sợ vỡ mật, cho nên ở chỗ nàng không có thắng thua gì, nếu như muốn xâm lược quốc gia của chúng ta, vậy ngươi chỉ có thể bước qua thi thể của ta mà thôi.

Bị bọn hắn nói như vậy, bầu không khí trong khoang thuyền lại tốt hơn một ít, sau đó đám âm linh nhìn về phía ta, tựa hồ không hiểu vì sao ta lại ở chỗ này? Ta cười cười không giải thích, chỉ nói là trời xui đất khiến.

Sau khi ta gọi ra đám người Nhạc Phi, ánh mắt mấy người Trương Thế Kiệt nhìn ta như đang nhìn Thần! Ta bị bọn họ nhìn thì lúng túng, dứt khoát không ở đây đợi, có Nhạc Phi ở đây, tác dụng của ta liền thu nhỏ lại, ở đó cũng không sao cả.

Nhạc Phi không hổ là Quân Thần chân chính, trong thời gian ngắn liền chế định ra một bộ đấu pháp, hoàn toàn khác với thuật tiểu nhi nhờ vào Âm Linh hỗ trợ của ta, đương nhiên ta cũng không phải đặc biệt hiểu được, chỉ là vào thời khắc mấu chốt cung cấp tinh huyết cho bọn họ bảo trì tinh thần mà thôi.

Mà sau khi nguyên quân lần đầu nếm mùi thất bại, rất nhanh đã điều chỉnh được chiến lược tấn công lần nữa. Lần công kích này tuy mãnh liệt nhưng Nhạc Phi đã sớm chuẩn bị tốt để nghênh chiến. Hơn nữa chiến lược hắn định ra vừa hay lại khắc chế bọn họ. Nguyên quân giằng co một lúc lâu sau đó lại một lần nữa lui binh.

Có thể nói đây là lần đại thắng đầu tiên của Tống Quân lùi ra biển từ khi lên tới giờ, Trương Thế Kiệt cũng thở hắt ra một hơi khó khăn!

Đầu tiên, một ngàn tám phần trăm chiến dịch cuối cùng, chính là chiến dịch cuối cùng.

Buổi tối, bọn họ còn chuẩn bị tiệc mừng công cỡ nhỏ, mặc dù không có bữa ăn gì, nhưng chúng tướng sĩ đều ăn ngon. Lúc này tiểu hoàng đế còn từ trên thuyền rồng tới đưa cho Nhạc Phi, Xà thái quân, dần dầnẫn rượu, để khí thế đạt đến đỉnh phong.

"Trương tiên sinh." Ta đang ngồi một bên thổi gió biển, tiểu hoàng đế đột nhiên đứng bên cạnh ta.

Ta quay đầu nhìn về phía hắn, vươn tay muốn sờ sờ đầu nhỏ đáng yêu của hắn, sau đó mới phát hiện động tác này là đại bất kính, chỉ có thể ngượng ngùng thu trở về.

"Ta có thể hỏi ngươi vài vấn đề không?" Tiểu Hoàng Đế chớp chớp đôi mắt to, ngẩng đầu nhìn ta.

Kỳ thật ngay từ đầu hắn luôn tự xưng là người rút cuộc, ta nghe không thoải mái lắm đã đề cập qua với hắn, rốt cuộc tâm tính trẻ con thế nào, lập tức liền thay đổi.

Ta gật gật đầu, hắn liền chỉ vào chỗ đám người Nhạc Phi: "Bọn họ đều là người chết, đúng không?"

"Ngươi sợ à?" Ta uống một ngụm rượu, buồn cười hỏi.

Tiểu Hoàng đế lắc lắc đầu: "Không sợ, ta sợ là cho dù có bọn họ, chúng ta vẫn sẽ thua."

"Tại sao lại cảm thấy như vậy?" Ta có chút kinh ngạc, sự trấn định của đứa bé trước mắt đã khiến ta lau mắt mà nhìn, không ngờ thế cục mà hắn có thể nhìn thấu như vậy.

Hắn nhìn mặt biển, sau đó nâng cằm nói: "Từ lúc Lục thừa tướng bắt ta mang ra thì ta đã biết, chúng ta một đường chạy trốn, chạy trốn tới nơi này thật sự là không thể lui, mới dám đối đầu Nguyên quân, cho nên chúng ta sớm muộn gì cũng thua."

"Sẽ không thua." Không biết vì sao, ta đột nhiên thấy sức: "Bây giờ không phải đã có cơ hội, cho nên chúng ta sẽ không thua."

Tiểu Hoàng đế đứng lên, chậm rãi nói: "Vâng, cho dù chiến tranh thua, khí tiết của tướng sĩ Nam Tống ta cũng không thua!"

Nghe hắn nói năng khí phách như vậy, ta cũng có chút cảm động, ta nắm chặt tay của hắn: "Không sai, khí tiết của chúng tướng sĩ sẽ không thua!"

Sau đó hắn liền xoay người về đến tìm Lục Tú Phu bên cạnh hắn ta, thân ảnh nho nhỏ lại khiến ta cảm thấy hắn ta không phải là hài tử.

Chẳng trách y sẽ là hy vọng cuối cùng của toàn bộ Triệu Tống, tiểu hoàng đế như vậy thật đáng để các anh hùng chiến đấu vì y.

Ta thở một hơi thật dài, trong thời gian ở tại sơn môn này, cảm giác so với cả đời còn dài hơn, bây giờ ta chỉ muốn nhanh chóng kết thúc, nếu không ta cũng không biết còn có thể khôi phục lại từ trong chiến dịch này hay không.

Mấy ngày kế tiếp, Nguyên Quân tấn công mạnh mẽ đã thăm dò được mấy trận chiến lớn nhỏ, đều bị Nhạc Phi đánh lui, dựa vào tinh huyết của ta, đám Âm Linh này cũng chèo chống được hai ngày.

Chẳng qua là ngày thứ ba chúng ta lại tụ tập ở khoang thuyền, thần sắc bọn họ cũng rất xấu, chỉ còn một ngày là sẽ trở về Vĩnh Linh Giới.

"Làm sao có thể, không phải có tinh huyết của ta?" Ta đột nhiên đứng lên, lại cảm thấy đầu óc choáng váng.

Nhạc Phi nhìn ta mà lắc đầu: "Tình hình ngươi cũng thấy rồi đấy, hôm nay ngươi cảm thấy ngươi còn có thể cung cấp bao nhiêu tinh huyết?"

Ta chán nản ngồi xuống, nhưng đáng hận chính là cũng không thể dùng tinh huyết người khác cung cấp nuôi dưỡng, bởi vì chỉ có ta mới gọi là "Vạn Linh Chi Chủ".

Hơn nữa lương thảo không đủ, đây là điều khiến chúng ta lo lắng nhất. Mấy ngày nay tình hình chiến đấu chuyển biến tốt đẹp, nhưng rất nhiều tướng sĩ bởi vì ăn không đủ no mà không có hành động, tiếp tục như vậy cho dù Trương Hoằng tiêu hao cứng cũng có thể hao tổn chết chúng ta.

Ta lại nhìn Trương Thế Kiệt trịnh trọng nói: "Trương tướng quân, chuẩn bị tử chiến đến cùng đi."

"Hiểu rõ." Thân thể Trương Thế Kiệt run lên nhè nhẹ, sau đó một chân quỳ xuống đất, vô cùng thành kính nói: "Tống Xu mật sứ Trương Thế Kiệt!"

Lục Tú phu bên cạnh quỳ xuống theo: "Tống Tả thừa tướng Lục Tú phu!"

Thấy một màn này, các vị Âm Linh cũng nhao nhao quỳ xuống.

"Tống Tiết Độ Sứ Nhạc Phi!"

"Tống Quỳ lệnh phu nhân dùng Xà Hoa!"

"Võ kỷ Thiên Vương Trữ Mẫn! Tham kiến chủ soái Trương Cửu Lân."

"Có thể dưới sự dẫn dắt của Trương tiên sinh đánh xong trận cuối cùng của kiếp này, là vinh hạnh của chúng ta." Trương Thế Kiệt nói xong đứng dậy, cung kính giao lệnh bài hiệu lệnh tam quân vào trong tay ta.

Chờ ta lại ra khỏi khoang thuyền, bầu không khí bên ngoài thay đổi, tựa hồ mỗi người đều đã có quyết tâm phải chết, chỉ chờ đến thời khắc cuối cùng buông xuống.

Khoảnh khắc cuối cùng đã đến, là buổi tối.

Ngày hôm đó trời vốn là thời tiết âm u, khiến cho bầu không khí trên toàn bộ thuyền đều nặng nề, đồng thời đè nén khí thế đồng quy vu tận.

Ta ngồi ở đầu thuyền Long Chu, hiện tại ta chỉ có thể cam đoan cung cấp đầy đủ tinh huyết, còn những thứ khác cũng không làm được gì.

Đám người Trương Thế Kiệt, Nhạc Phi phân biệt đứng ở trên chiến thuyền, về phần Thuẫn Mẫn và Xà thái quân thì ở phía sau chỉ huy toàn quân.

Về phần Lục Tú Phu cũng đang che chở Tiểu Hoàng Đế trên Long Chu, nếu như thời khắc cuối cùng đến, trong lịch sử hắn sẽ cõng Tiểu Hoàng Đế nhảy xuống biển...

Các tướng sĩ đã liên tục rất nhiều ngày không ăn no, trên mặt tất cả đều là màu rau xanh, nhưng tinh thần bọn họ lại vô cùng sôi sục, tựa hồ chờ bọn họ phía trước không phải là tử vong, mà là tốt đẹp tương lai.

Tiếng trống trận vang lên, lần này Tống Quân không có bị động chờ đợi, mà chủ động tấn công!

Rất nhanh chiến thuyền hai bên đã va chạm vào nhau, trong thời gian ngắn như vậy, bởi vì có cung thủ, song phương đều tổn thất không ít binh sĩ.

Sau khi cuối cùng cũng gặp nhau, các binh sĩ trực tiếp nhảy lên chiến thuyền của đối phương chém giết.

Giờ khắc này không có sách lược gì, chỉ là ngươi tới ta không muốn sống đấu pháp!

Ta ngồi ở chỗ kia, bởi vì thuyền rồng được bảo vệ ở chính giữa, cho nên tạm thời cũng không có chịu công kích, ta cắt cổ tay ra, tinh huyết không cần điều khiển liền bay về hướng âm linh.

Ta yên lặng niệm 《 Đạo Kinh 》Nhưng đầu vẫn biến thành màu đen từng mảnh.

Âm Linh càng cường đại thì yêu cầu đối với tinh huyết càng cao, cho nên ta không biết mình có thể chèo chống được bao lâu?

Tiểu Hoàng Đế đứng bên cạnh ta, không nói gì, chỉ yên lặng nhìn cách đó không xa. Lục Tú Phu thì lo lắng nhìn ta, ta cười cười ra hiệu hắn không cần khẩn trương, ta đã xem như là người nhẹ nhàng nhất trong đám tướng sĩ.

Tuy thời khắc sau nhiệt huyết, nhưng cũng rất bi tráng, chỉ sau ba bốn khắc ngắn ngủi, Tống Quân đã liên tiếp bại lui, mà tinh huyết của ta cũng sắp kết thúc.

"Lui về sau!"

Nhạc Phi hạ một mệnh lệnh cuối cùng, sau đó đám âm linh nhào tới hộ tống binh sĩ.

Cuối cùng cũng là âm linh cao cấp, bọn họ không dùng chiến lược nữa mà trực tiếp dùng thân phận âm linh chém giết với nguyên quân.

Trương Thế Kiệt quả quyết dẫn theo binh sĩ lui về phía sau, mà ở phía sau bọn họ bởi vì thiếu đi tinh huyết cung ứng nên dần dần mấy tên âm linh không thể chống đỡ được.

"Trương tiên sinh, ngươi mang theo thánh thượng chạy đi..." Trương Thế Kiệt vừa lên Long Chu đã quỳ rạp xuống trước mặt ta, sở dĩ hắn làm như vậy, một là vì hắn có chuyện muốn nhờ, hai là hắn không gánh nổi.

Chúng binh sĩ và Lục Tú phu đi theo phía sau hắn đều nhìn ta, trong mắt lóe lên hi vọng tha thiết!

Đầu tiên, thiên thiên bát cửu cửu cửu chi cứu vớt tiểu hoàng đế.

Nhìn Tống Quân cùng với Trương Thế Kiệt đang ân cần nhìn ta, cự tuyệt mà không thốt nên lời.

Bọn họ kêu ta mang theo tiểu Hoàng đế trốn, đại diện cho bọn họ tín nhiệm ta, mà ta cũng là hy vọng duy nhất của bọn họ!

Ta biết một khi chuyện này làm tốt, lần này tới không gian âm vật coi như đạt được mục đích, nhưng nhìn mặt biển mênh mông xung quanh, trong lòng ta cũng không biết.

"Trương tiên sinh, xin lưu lại một tia huyết mạch cuối cùng cho Đại Tống! Chúng ta tình nguyện lưu lại tử chiến." Trương Thế Kiệt quỳ rạp xuống đất, cùng Lục Tú Phu còn có rất nhiều binh sĩ cũng quỳ rạp xuống đất, một đôi mắt tha thiết nhìn chằm chằm vào ta, phảng phất như ta là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của bọn họ.

Ta ôm Hoàng đế nhỏ, ông ta mới bảy tuổi nhưng lại rất bình tĩnh. Ông ta không phải không sợ, vì ta có thể cảm giác được bàn tay của ông ta đang nắm chặt lấy cánh tay của ta. Nhưng lúc này ông ta lại biểu hiện vô cùng bình tĩnh: "Xin tướng quân yên tâm, ta nhất định sẽ bình yên vô sự."

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía ta, giọng mềm mại lại không mất đi khí thế: "Trương tiên sinh, ngài thần thông quảng đại, nhất định sẽ nghĩ cách."

Ta thở dài một hơi, đầu tiên là liếc nhìn Tiểu Hoàng Đế một cái, sau đó lại nhìn về phía mọi người: "Ta có thể dẫn Hoàng thượng đi trước, chỉ là... Nếu như truy binh không ngừng, với thực lực của một mình ta thật sự khó có thể bảo đảm an toàn cho hắn."

"Trương tiên sinh yên tâm, nếu như đã muốn chạy trốn, chúng ta tự nhiên sẽ chuẩn bị sẵn sàng." Trương Thế Kiệt nói xong, phía sau có mấy binh sĩ đẩy một nam hài không sai biệt lắm cùng tiểu Hoàng đế đi ra.

Người đeo trên cổ đứa bé trai chính là ngọc tỷ!

Ta khiếp sợ nhìn về phía mọi người, không cần bọn họ giải thích ta cũng biết đây là ý gì. Bọn họ muốn đứa bé trai này thay thế tiểu Hoàng đế, như vậy địch nhân căn bản sẽ không thể phát hiện tiểu Hoàng Đế đã bị đánh tráo...

Nói thật ra ta không phải rất chấp nhận, từ nhỏ đến lớn ta tiếp nhận tư tưởng người người bình đẳng, không có mạng người người thì ti tiện một chút. Nhưng ta biết tại lúc này nói lời này căn bản không thích hợp, bởi vì không ai bức bách đứa bé trai kia, từ trong ánh mắt trấn định của hắn liền có thể nhìn ra hắn là tự nguyện.

Ta không thể đánh giá được hành động này, chỉ biết là khí thế vạn chúng mong muốn đã đả động đến ta, khiến ta nước mắt lưng tròng.

"Ta hiểu rồi." Ta gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía tiểu hoàng đế: "Thánh Thượng, bây giờ ta sẽ dẫn ngươi đi trước, cho dù xảy ra chuyện gì ngươi cũng không được lên tiếng, hiểu chưa?"

Hắn nhẹ gật đầu, ta không nói hai lời ôm hắn từ góc chết của địch quân nhảy xuống biển. Vào thời điểm ta nhảy xuống, ta nghe được thanh âm của Trương Thế Kiệt đang rút kiếm tấn công.

Bọn họ đang mê hoặc kẻ địch, Trương Thế Kiệt, Lục Tú Phu, thậm chí không có một binh sĩ đào tẩu, tiểu hoàng đế giả kia liền đứng trên Long Chu tỉnh táo nghênh địch, mặc cho ai cũng không nghĩ tới ta và tiểu Hoàng Đế đã chạy trốn.

Nước biển ực vào mũi, ta nín thở rút não hải tiểu hoàng đế ra khỏi mặt nước, chậm rãi bơi về phía bên cạnh.

Đương nhiên ta cũng không dám để hắn lơ lửng trên mặt nước, cơ bản là nín giây để hiểu thông suốt, cũng may tố chất tâm lý và tố chất thân thể của tiểu hoàng đế không tệ, dọc theo đường đi vô cùng trấn định, khiến cho ta bớt đi không ít phiền toái.

Hai bên vách đá đều là núi, bây giờ phía trước đang đẫm máu chiến đấu, cho nên dãy núi không có khả năng lưu giữ quá nhiều binh sĩ, ta chỉ cần bơi đến bên cạnh núi, mang theo tiểu Hoàng Đế đi từ trên núi là tốt rồi.

Nếu như Âm Linh không bị hao tổn trong đại chiến, ta hoàn toàn có thể để cho bọn chúng dẫn theo ta cùng tiểu Hoàng Đế, đáng tiếc, cho dù Âm Linh mạnh như Nhạc Phi cũng sẽ tan thành mây khói trong đại chiến, huống chi là những thứ khác.

Bây giờ linh lực của ta tiêu hao hầu như không còn, đã không cách nào sử dụng Âm Dương thuật, cho nên muốn chạy thoát được trên đời chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thỉnh thoảng có binh sĩ bị thương rơi xuống nước ngã vào bên người chúng ta, chúng ta lại chẳng quan tâm, chỉ có thể ra sức bơi, trên đường cũng có binh lính quân địch nhìn thấy chúng ta, ta cũng tại trước khi lên tiếng bọn họ đã giết chết bọn họ. Hơn nữa là buổi tối, chỉ cần hơi chú ý một chút, rất khó bị người phát hiện, cho nên trên đường đi gặp binh sĩ địch quân cũng chỉ hai ba người, hơn nữa trong nước đều bị thương, giải quyết rất dễ dàng.

Ta không biết đã bơi bao lâu, chỉ biết âm thanh sau lưng dần dần nhỏ đi, sắc trời dần dần sáng lên ta mới cảm thấy tay chân cũng vô lực. Tiểu hoàng đế nằm nhoài trên lưng ta, không biết là ngủ hay đã hôn mê?

Khiến cho ta vui mừng chính là bờ biển ngay trước mắt.

Ta hít vào một hơi thật sâu, mãnh liệt phát lực, dùng hết khí lực còn chưa kịp vọt tới bờ đã cố hết sức ném tiểu hoàng đế vào bờ rồi lại bò lên.

Sau đó ta nằm trên bờ trọn vẹn nửa giờ, mới cảm thấy tay chân khôi phục một chút tri giác, tiểu Hoàng đế ở bên cạnh tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt hỏi xem có phải ta đã an toàn không.

Ta lắc lắc đầu: "Vừa tới bờ, chúng ta nhất định phải lập tức rời đi."

Nếu như không phải thật sự không có sức lực, trong nháy mắt khi lên bờ, ta sẽ mang theo tiểu Hoàng đế chạy trốn. Chẳng qua xem ra không có truy binh đuổi theo, chắc hẳn Nguyên quân cũng tổn thất không ít.

Dù sao đây cũng là trận chiến liều chết vì bảo hộ dân tộc, tất cả mọi người đều không có ý niệm sống sót trong đầu. Tín niệm như vậy, lực lượng bộc phát ra là vô cùng kinh khủng!

Ta giãy dụa đứng lên, ôm tiểu Hoàng Đế nhìn ra xa một lần nữa, cho dù cách xa như vậy, ta vẫn có thể nhìn thấy rậm rạp chằng chịt thi thể trôi nổi trên biển.

Những người đó đều là Tống Quân, còn may, lần này bọn họ không mang theo tuyệt vọng tới chết, lúc bọn họ nhảy xuống biển ít nhất cũng ôm hi vọng.

Tiểu Hoàng Đế con mắt đều đỏ, sau đó hắn nhìn về phía ta, hoang mang hỏi ta tất cả tướng sĩ đều không còn, độc nhất hắn sống sót thật sự có hi vọng hay không?

"Có, chỉ cần ngươi còn sống liền mang theo bọn họ gửi gắm, như vậy cho dù bọn họ có chết cũng sẽ an tâm." Ta sờ sờ đầu Tiểu Hoàng Đế, cuối cùng nhìn thoáng qua mặt biển liền không kéo dài nữa, ôm nó xuyên thẳng qua núi rừng không đường.

Ta cũng không quen biết đường đi nơi này, chỉ biết cách chiến trường càng xa càng tốt. Dọc đường đói bụng, chúng ta tùy tiện hái chút trái cây trong rừng ăn, chỉ cần không có độc liền có thể hạ miệng, khát ngược lại không cần lo lắng, trong rừng không thiếu nhất chính là nước.

Cứ như vậy đi ba ngày, rốt cuộc ta vòng qua bên kia núi, nơi này cũng là một mảnh hỗn độn, xem ra vừa đánh trận không lâu.

Ta từ trên đường nhặt hai bộ y phục cho tiểu hoàng đế cùng mình thay, tướng mạo của hắn đã đủ bắt mắt rồi, quần áo trên người mặc dù rách nát cũng có thể nhìn ra xuất thân bất phàm, mà ta mặc chính là bộ nhung trang rõ ràng có tiêu chí Tống Quân, cho nên cũng rất nguy hiểm. Ở trong núi chưa kịp thay, lúc này đi ra nhất định là muốn đổi.

"Đối phương có người biết ngươi sao?" Ta hỏi một câu.

Tiểu Hoàng đế lắc đầu: "Không có, từ nhỏ ta đã ở trong cung, ngay cả Trương Hoằng cũng từng gặp ta từ rất xa, những người quen biết ta hôm nay có lẽ đều đã chết..."

"Vậy thì tốt." Ta thở phào nhẹ nhõm: "Ta sẽ đặt ngươi ở thành trấn gần đây nhất, hiện giờ khắp nơi đều là chiến sự, bởi vì chiến tranh mất đi phụ mẫu biến thành cô nhi rất nhiều, đến lúc đó ngươi cứ nói mình là lưu dân ở những chỗ khác, nhớ rõ chưa?"

"Ừ." Tiểu hoàng đế hung hăng gật đầu.

Bọn ta liền xuất phát lần nữa, trên đường đi cũng gặp không ít phiền phức, nhưng cũng may hiện tại người thân phận không rõ ràng có rất nhiều, mà gặp được ta vẫn ở cửa đá thu thập tàn cuộc, cho nên một đường hữu kinh vô hiểm.

Đến thành trấn, ta không vào thành mà chỉ cách cửa thành một đoạn rồi thả tiểu Hoàng đế xuống, sau đó ta chỉ vào một đám lưu dân đang chờ ở cửa thành nói: "Lát nữa ngươi theo vào đi, từ nay về sau ngươi chính là cô nhi, hiểu chưa?"

Hắn kinh ngạc nhìn về phía ta: "Trương tiên sinh, ngươi không cùng chỗ với ta sao?"

"Không được, ta còn có chuyện khác." Ta cũng không tiện giải thích gì với hắn, chỉ cười cổ vũ hắn đi tới phía trước.

Hắn do dự nhìn ta, xác định thật sự ta không ở cùng với hắn, lúc này mới nắm lấy quần áo trên người chạy về phía lưu dân.

Tiểu Hoàng Đế rất thông minh, cũng không vọt thẳng vào trong đám người, mà là tìm một góc xó xỉnh nào đó đợi, trong đám lưu dân không chỉ có một đứa trẻ, hắn làm như vậy hiển nhiên không khiến cho bất kỳ ai chú ý.

Ta đứng nguyên tại chỗ nhìn hắn, qua nửa giờ, cửa thành đã mở, lưu dân lần lượt đi vào cửa thành dưới sự kiểm tra của binh lính.

Tiểu Hoàng Đế theo đám người tự nhiên cũng thuận lợi đi vào, chỉ là trong nháy mắt đi vào, hắn quay đầu nhìn ta, ta mặc kệ có thấy hay không, nhìn hắn phất phất tay cười.

Mà ngay lúc hắn vừa bước vào thành, một đạo bạch quang bỗng nhiên sáng lên, trong lòng của ta buông lỏng, đây là điềm báo không gian âm vật sụp đổ…

Đứng thứ nhất thiên bát linh bạch, chén rượu đặt nền móng cho các anh hùng.

Không gian sụp đổ của Âm vật khiến ta minh bạch tất cả kết thúc, cũng may mặc dù không hoàn mỹ, nhưng bởi vì tiểu hoàng đế còn sống, hai mươi vạn Tống quân coi như đã có hi vọng, không giống bi tráng như trong lịch sử chết, không gian Âm vật sụp đổ cũng đại biểu bọn họ buông xuống oán khí...

Ta thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng lại nhìn phương hướng sinh hoạt của tiểu hoàng đế, bị đưa ra khỏi không gian âm vật.

Không nghĩ tới chính là ta vẫn nằm trên bờ cát, ta khiếp sợ hỏi nam nhân thương cảm, bọn họ sẽ không ở trên bờ cát canh giữ ta một tháng chứ? Dựa theo không gian âm vật cùng thời gian hiện thực đổi lại, thật đúng là có khả năng.

Nam nhân chăn hộ lắc đầu, nói thì mới trải qua bốn năm ngày.

"A?" Ta gãi gãi đầu, hắn cười giải thích tính toán thời gian mỗi không gian âm vật và xã hội hiện thực khác nhau, ta lúc này mới thoải mái.

Sau đó ba người đều nhìn ta đầy mong đợi, ta mỉm cười gật đầu: "May mắn không làm nhục mệnh!"

Ba người đều nhẹ nhàng thở ra, mà đúng lúc này, ngọc tỷ bên người ta đột nhiên sáng lên, sau đó toàn bộ mặt biển đều dâng lên lốm đốm ánh sáng lấp lánh như là đom đóm.

Chúng ta kinh ngạc nhìn một màn này, nam tử sầu lo thở dài: "Bọn họ cuối cùng cũng được nghỉ ngơi rồi."

Nghe xong câu nói này, nam nhân quỳ rạp xuống đất khóc không thể kìm nén được, tuy rằng hắn là hậu duệ Nguyên triều, nhưng trên thực tế hắn đều bị khí tiết dân tộc do ngọc tỷ truyền thụ làm cảm động, hắn có phản ứng lớn như vậy cũng là chuyện bình thường.

Giờ phút này ta càng không biết trong lòng có cảm giác gì?

Ở trong ánh sáng lốm đốm này, ta quen biết rất nhiều người. Trương Thế Kiệt, Lục Tú phu và đám Nhị Cẩu tử bọn họ đều từng tiếp xúc qua chân thật với ta, nhìn thấy bộ dáng bọn họ bây giờ, ta cũng không biết là nên vui vẻ hay buồn cho bọn họ.

Từng hình ảnh lướt qua trong đầu hắn, cuối cùng ngừng lại ngay trong khoảnh khắc bọn hắn đem tiểu hoàng đế giao cho ta, đó chính là ánh mắt coi ta như là hi vọng cuối cùng. Đoán chừng cả đời này ta cũng sẽ không quên rồi.

"Tiểu ca Trương gia, sao ngươi lại khóc?" Lý Ma Tử vỗ vai ta, ta phát hiện mình không biết từ lúc nào đã khóc rồi.

Ta lau nước mắt cười nói: "Không, ta sao có thể khóc, chỉ là cát bụi cạnh bờ biển quá lớn."

"Trước tiên quay về đã, lần này tiến vào không gian âm vật khiến ngươi tiêu hao rất lớn, trở về nghỉ ngơi một chút đi." Nam nhân nói.

Trải qua những lời này, ta mới phát hiện ra chính mình hầu như một chút sức lực cũng không có. Vừa mới đứng dậy được, là vì thấy linh hồn hai mươi vạn quân Tống Quân thăng thiên, nên hôm nay chỉ có bọn Lý Ma Tử chống đỡ mới có thể miễn cưỡng không ngã xuống.

Đi được vài bước, nam nhân đột nhiên đuổi theo, chỉ vào ngọc tỷ trên mặt đất nói: "Các ngươi mang nó đi đi, sau này chúng ta cũng không cần bảo vệ nó nữa."

Bọn ta đều nghi ngờ nhìn về phía hắn, mặc kệ như thế nào thì ngọc tỷ này cũng là truyền thừa của gia tộc bọn họ, không nghĩ tới hắn có thể cam lòng bỏ được?

Hắn ngượng ngùng cười cười nói, ngọc tỷ mặc dù cho gia tộc bọn họ một niềm tin, nhưng đồng thời cũng là gánh nặng của gia tộc bọn họ. Bao nhiêu người vì ngọc tỷ mà mai danh ẩn tích mai danh ẩn tích cả đời, cũng không dám xuất đầu lộ diện, dù sao nói cho cùng đây là quốc bảo.

Ta hiểu, gật gật đầu, ý bảo Lý mặt rỗ đem ngọc tỷ thu lại, lúc này mới trở về khách sạn.

Sau khi đến khách sạn, ta liền nằm ngủ, lúc tỉnh lại trong phòng đứng đầy người, ngoại trừ nam nhân chăn nuôi và Lý Ma Tử, Hà Thừa Đạt và Võ Bình cũng tới.

Bọn họ quan tâm nhìn ta, làm ta một mặt bịt kín.

Vũ Bình cười ha hả nói: "Sự tình lần này có thể giải quyết viên mãn còn nhờ có Trương tiên sinh, trước mắt người bị hại ở các khu vực đều đã chuyển biến tốt đẹp, chúng ta cố ý tới đây biểu đạt lòng biết ơn với ngươi. Chỉ là Trương tiên sinh đã khiến chúng ta chờ mong quá nhiều."

Xem bộ dạng ta không rõ, hắn cười ha hả nói: "Ngài còn chưa biết à, ngủ một giấc này đã tròn ba ngày, nếu không phải mới một đạo trưởng liên tục cam đoan ngài không có việc gì, ta đã thỉnh cầu đô y viện phái ra tiểu đội y tế rồi!"

Không nghĩ tới vậy mà ta lại ngủ lâu như vậy, ta có chút kinh ngạc.

Sau đó Hà Thừa Đạt nói cho ta biết, những người bị hại kia đã trở lại cuộc sống trong nhà một lần nữa, hơn nữa nghiêm túc chịu phê bình giáo dục, tiếp tục sống cùng hán nhân. Hội đồng điều tra cũng phát hiện đại đa số tộc nhân Mông Cổ tộc đều là khách nhiệt tình, chỉ là bởi vì một phần tử xã hội tên là Đại Sơn đầu độc., Kết thành cái gọi là thế bang Mông Cổ, lúc này mới gây ra đại họa, hiện giờ ngọn núi lớn đã bị lặp lại bắt giữ, dân tộc đoàn kết lại lần nữa vui vẻ hòa thuận, đây là kết cục tốt nhất rồi.

Còn về ngọc tỷ...

Một tuần sau, chúng ta tặng nó cho viện bảo tàng núi đá, cũng hi vọng có thể tuyên truyền sự tích về bảo tàng ngọc tỳ, nói cho mọi người biết câu " nhai sơn", sau đó không có trung hoa nữa là sai, khí tiết của người Trung Quốc cũng không mất, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không mất!

Viện bảo tàng không làm ta thất vọng, sau khi thu được ngọc tỉ lập tức tổ chức một "Quốc bảo trở về", mời mời ta đi tham gia tiễn sắc.

Chỉ thấy ngọc tỷ được đặt trong cửa sổ thủy tinh, không ít tiểu học sinh yên lặng lắng nghe giảng giải viên hùng hồn dõng dạc, trên mặt dần dần dâng lên một mảng sùng bái đã lâu không có.

Đây là bầu không khí đặc biệt mà Kính Vương Giả thích tạo ra, thích Họa Tiểu Trư bội kỳ lạ, bọn họ chưa bao giờ được cảm thụ qua.

Giờ khắc này, tinh thần hai mươi vạn binh sĩ Tống Quân trên núi vẫn còn sống.

Từ giờ trở đi, sẽ càng ngày càng có nhiều thế hệ sau hiểu rõ đoạn lịch sử này...

Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành, đây chính là sự keo kiệt của dân tộc vĩ đại!

Đêm hôm đó ta nhấc bầu rượu già lên bờ biển, nhìn mặt biển mênh mông dưới màn đêm, trong đầu lần nữa hiện ra Trương Thế Kiệt ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, rút kiếm phóng tới khuôn mặt kiên nghị của Nguyên Quân.

Thật lâu sau ta khẽ thở dài, đem một chén rượu nhẹ nhàng vứt xuống mặt biển, cao giọng thì thầm:

Một chén rượu, Kính Văn Thiên Tường đan tâm chiếu mồ hôi xanh xao.

Hai chén rượu, kính Trương Thế Kiệt lâm nguy lĩnh cô quân!

Ba chén rượu, kính Lục Tú phu văn nhân chân can đảm.

Bốn chén rượu, kính Nhạc Vũ Mục xuất quyền báo quốc tâm!

Năm chén rượu, kính một tiếng Bạch Phát Tiên đẹp trai vô cùng.

Sáu chén rượu, kính nể thần khí của Đại Đế thôn kình!

Bảy chén rượu, hai mươi vạn quân dân Kính Nhai sơn cảm khái vì

Đại Tống đi chịu chết!

Sau khi đọc xong, ta không kìm chế được nước mắt, ôm đầu khóc.

Lão Cửu trò chuyện với mọi người một chút! (Chương giấy miễn phí)

Chuyện xưa về cuộc chiến trên núi đá, bắt nguồn từ tin tức của một vị sư phụ, đại học Phạm truyền thụ ở trên khẩu hiệu công cộng của lão Cửu.

Ông ta nói, lão Cửu à, trong tiểu thuyết mạng hiện tại rất ít phát hiện năng lượng chính, nhưng sách của ngươi chẳng những dẫn người, hơn nữa tràn ngập lòng trung hiếu nghĩa lễ trí, đọc được ý nghĩa giáo dục rất tốt, cho nên ta dám đề cử cho học sinh của mình, thậm chí là hài tử xem.

Vậy ngươi có thể viết một thứ gì đó lớn hơn một chút, khí tiết hơn so với dân tộc nói không?

Dân tộc đều tỏ ra khí tiết? Thời khắc này lão Cửu cùng vị giáo dục kia cùng nhau trầm tư...

Đúng vậy, dân tộc Trung Hoa tự xưng là truyền nhân của rồng. Trung Quốc hôm nay đã mạnh mẽ dị thường, nhưng sao Đông Phương Cự Long thực sự thức tỉnh? Vẫn còn rất xa, bởi vì chúng ta đang đối đầu với một nguy cơ chưa từng có.

Có người trẻ tuổi Cáp Hàn hướng chiến sĩ Võ Báo đánh nhau to ra tay, có học sinh lưu lại đang nói không khí ngọt ngào của nước Mỹ, có học sinh lớn mặc quân phục Nhật Hoa trang ở trong chiến tranh xâm hoa đau đớn khoe khoang...

Thế hệ tiếp theo của chúng ta dường như trong một đêm đã thay đổi, trở nên không còn giấc mộng Trung Quốc nữa, mà trở nên khó có thể đoàn kết.

Cho nên, mọi người nói lão Cửu dạy cũng được, lắm mồm cũng được.

Cuối cùng vẫn là viết một quyển Ngọc Tỷ Côn Bằng truyền quốc này, hy vọng người Trung Quốc đừng vứt bỏ mộng đẹp của nước lớn, không được mất đi sự keo kiệt của dân tộc, Văn Thiên Tường, Trương Thế Kiệt, Lục Tú Phu, hai mươi vạn quân dân của cuộc chiến trên núi đá đang ở trên tinh không quan sát chúng ta.

Được rồi, chúng ta nói một quyển tiếp theo, quyển sơ nhất tiếp theo, Hàn lão lục, tiểu bạch long cùng với những tên gọi khác đều sẽ trở về, tám phương thần bí động lòng người cũng sẽ xuất hiện.

Đánh nhau nhiều lắm, xem như là để người thân thích đấu pháp! Dù sao có người thích chuyện xưa nhỏ, có người thích chuyện lớn, lão Cửu chỉ có thể tận khả năng phân biệt thỏa mãn.

(D: hoan nghênh mọi người chú ý tới hiệu công công của lão Cửu: Đạo Môn lão Cửu. Lão Cửu sẽ ở trong tín hiệu báo lại vấn đề của mọi người, nơi này cũng là đại gia đình Cửu Phấn!)

Bước thứ một ngàn tám bốn học nghệ Lý Ma Tử.

Trở lại võ hán, không biết Lý Ma Tử thật sự nghĩ thông suốt, hay là bị kích thích bởi tao ngộ của Nhai Môn trấn, vậy mà thật sự theo ta học làm thương nhân âm vật.

Chỉ có điều, tên quỷ này không học còn tốt, một khi học được, vượt mức lại có chút khó có thể khiến người ta tiếp thu!

Thường thức cơ bản còn chưa hoàn chỉnh, chỉ có mỗi việc biến đổi pháp khí quấn lấy ta thôi.

Ta trước đó bị hắn ta rèn luyện thực sự không có chiêu nào, chỉ để hắn ta tự chọn thôi. Chỉ cần hắn ta trúng chiêu, ta tuyệt không nói hai lời.

Đừng nhìn gia hỏa này bản lĩnh không cao, nhưng ánh mắt lại rất độc!

Đi vào thương khố ta cất giữ âm vật trong nháy mắt rồi chạy ra: "Trương tiểu ca, ta muốn cái này."

Ta quay đầu nhìn lại, tên này cầm trong tay một thanh bảo kiếm rỉ sét loang lổ.

Chính là thanh kiếm ta nhặt được ở dưới nước sông Ô Tô Lý, từ bên cạnh bạch hạc đạo trưởng.

"Kiếm này ngươi dùng không được." Ta có chút bất đắc dĩ nói.

"Trương gia tiểu ca, ngươi nói chuyện phải giữ lời nha!" Lý Ma Tử trừng đôi mắt nhỏ, rất nghiêm túc nói: "Đây chính ngươi nói đó, vô luận ta trúng phải cái gì, ngươi cũng không do dự. Sao nào, không bỏ được cái này? Không thể được! Ta thấy thanh kiếm này rất thích hợp với khí chất ta, những thế ngoại cao nhân trong xem phim của ngươi không phải đều như vậy sao? Ngự kiếm cưỡi gió đi, trừ ma trong thiên địa, vù vù..."

Tên này vừa nói, vừa nhấc chuôi kiếm lên, múa loạn trong hư

không.

Lần này, lại khiến ta sợ ngây người khi đứng dậy ngăn cản!

Cũng không phải là mấy chiêu của Lý Ma Tử có uy lực kinh người, mà là thanh kiếm này hắn đã rút ra.

Ta nhớ là lúc đó mình rút thanh kiếm này ra, thế nhưng phí hết khí lực thật lớn cũng không chút sứt mẻ.

Về sau lúc chém giết Long Hống vệ, cũng là thi triển cùng lúc vỏ kiếm. Sau khi rời khỏi cổ tích, ta cơ hồ nghĩ hết tất cả biện pháp mình có thể nghĩ ra, nhưng vẫn luôn phí công.

Chuôi kiếm kia quả thực như được khảm ở trong vỏ kiếm, căn bản là không thể nào rút ra được, nhưng sao gia hỏa này lại dễ dàng nhổ ra như vậy?

Lý Ma Tử vừa thấy ánh mắt ta rất kinh ngạc, tự kỷ nói: "Thế nào, đẹp chứ? Ngươi xem ta có giống Thục Sơn Kiếm Tiên không."

"Mạch tử, ngươi làm sao nhổ ra được thế? Lại biểu diễn một lần cho ta xem." Ta nhíu mày nói.

"Không phải ngươi muốn đổi ý chứ?" Lý mặt rỗ cảnh giác bước ra ngoài hai bước.

"Không đổi ý, không đổi ý, thanh kiếm này ta vẫn luôn không thể rút ra. Nếu ngươi đã rút ra, vậy chứng tỏ ngươi là chủ nhân trúng mệnh của nó. Ta chỉ thấy rất kỳ quái, ngươi làm thế nào vậy?"

"Cái này còn không đơn giản?" Lý Ma Tử bước ra vài bước, tùy tiện cắm thanh bảo kiếm vào vỏ kiếm. Sau đó giả bộ mặt trịnh trọng, giơ hai ngón tay lên điểm vào ta: "Nhìn cho kỹ nhé, bản tiên muốn động kiếm, giết!"

Xoẹt một tiếng!

Theo một mảnh hàn quang, bảo kiếm kia tự động rời vỏ, hướng cổ họng mãnh liệt đâm tới.

"A? Tình huống gì đây."

"Không tốt! Mau tránh ra."

Ta và Lý Ma Tử đồng thời hét lên một tiếng.

Lý mặt rỗ kinh ngạc thuận miệng nói, bảo kiếm này thật sự nghe hắn triệu tập phi thứ mà đến, hơn nữa chính là nhắm ngay cổ họng của ta.

Mà tiếng kinh hô của ta lại phát hiện điểm dị thường...

Vừa rồi là hàn quang, bảo kiếm lại tiến lên, nói cách khác, hình như là một cỗ ngoại lực thúc dục bảo kiếm bay ra. Mà ngoại lực kia cũng không phải là đến từ Lý Ma Tử, mà là từ ngoài phòng!

Hơn nữa, ta còn thấy một bóng trắng chợt lóe bên ngoài cửa hàng.

Lý Ma Tử bảo ta mau chóng né tránh thanh kiếm này, ta bảo Lý mặt rỗ né tránh bóng trắng kia!

Mắt thấy kiếm quang sắp đâm rách cổ họng, ta vội vàng nghiêng người né tránh, đồng thời vung Vô Hình châm bắn về phía bóng trắng kia.

Bảo kiếm này xuất từ tay của Bạch Hạc đạo trưởng, tất nhiên không phải là âm vật phàm tục, bất luận bóng trắng đột nhiên xuất hiện này là ai, ta cũng quyết không thể để thanh kiếm này rơi vào trong tay của hắn.

Leng keng leng keng leng keng!

Một tiếng giòn vang, người nọ cũng vung ra một kiện đồ vật, vừa va chạm cùng Vô Hình Châm, cả hai vật đồng thời rơi xuống đất.

Ầm! Giữa điện quang hỏa thạch này, hai người chúng ta đồng thời xuất thủ, đánh một quyền.

Lực đạo của tên khốn này rất lớn, hơn nữa còn mang theo một luồng khí âm hàn, chúng ta đều không hẹn mà cùng lui về phía sau một bước.

Nhưng mà ta còn chưa kịp đứng vững, cửa phòng mở rộng, lại có một thứ gì đó bay vào, trực tiếp đâm về phía ngực của ta.

Ta cuống quít lật lại hai té ngã, né tránh đòn này.

Răng rắc một tiếng, bàn gỗ đặt giữa phòng trong nháy mắt bị chém thành hai nửa.

Vật vừa rồi lại "vù" một tiếng rút về, ta căn bản còn không thấy rõ rốt cuộc nó là cái quái gì?

Bóng trắng đứng trong phòng, nhân cơ hội này một cước đá ngã Lý Ma Tử, thân ảnh nhoáng một cái lại vọt lên.

Nhưng lần này hắn lại không thi triển quyền cước nữa, vung tay lên là bảy tám mũi nhọn băng đá như dao găm!

Cơ hồ phong bế tất cả đường lui cùng chỗ yếu hại của ta, căn bản không thể tránh né, rõ ràng là muốn một kích trí mạng.

"Triệu Tử Long ở đâu?" Ta gấp gáp quát một tiếng, thúc giục áo giáp long đảm trên người.

Xoẹt một tiếng, trước ngực của ta hiện ra một thân ảnh hư ảo cầm trường thương cưỡi ngựa trắng, đánh lên những băng lăng kia.

Vô số băng đá liên tiếp rơi xuống, keeng keeng keeng vang lên giòn tan không dứt.

Băng lăng rơi xuống đất, hóa thành một bãi nước đọng, áo giáp long đảm thủ hộ của ta cũng từ từ tiêu tán.

Lúc này ta mới nhìn rõ hình dáng của người vừa đến.

Một đầu tóc dài, mặc áo khoác da lông màu trắng, trên mặt mang một mặt nạ màu bạc trắng, chỉ lộ ra hai con mắt sáng như tuyết. Toàn thân một mảnh tuyết trắng, không nhiễm một hạt bụi.

"Ngươi là ai?" Ta lạnh giọng hỏi.

Hừ hừ, gia hỏa này cười lạnh một tiếng, hai cánh tay rụt trong tay áo đột nhiên vung ra.

Hô một cái, trong tiệm đồ gió lạnh gào thét, nhiệt độ chợt giảm xuống hơn hai mươi độ.

Trong phòng đều ngưng tụ một tầng sương trắng! Cối lạnh khiến người ta run rẩy.

Tuyết rơi vù vù không ngừng từ giữa hai tay hắn rơi xuống, dường như hai tay hắn vừa mở ra một cánh cửa thế giới băng tuyết. Trong khoảng khắc, mặt đất đã được tích tụ lại thành một tầng dày đặc.

Đây là ai, chẳng lẽ là sát thủ do Long Tuyền sơn trang phái tới?

Nhưng mà... Không đúng! Ở con phố nhỏ nhìn như gió êm sóng lặng nhưng thực tế là được tám phương tiếng động yên lặng bảo vệ.

Nhưng sao gia hỏa này lại có thể không gặp trở ngại gì chứ?

Ta đang suy tư, tên kia hai quyền nắm chặt, tuyết bay đầy phòng lập tức ngưng kết lại, hình thành một quả cầu tuyết đặc biệt cứng rắn, khò khè khò khè phóng tới ta, cùng lúc đó ngoài cửa lại thò vào một bóng đen phô thiên cái địa.

"Phá!" Ta cắn đầu ngón tay, lăng không vung lên, một tia máu bắn ra.

Máu huyết ở giữa không trung đã kết thành đạo đạo phù chú, hơi tản ra hào quang màu đỏ!

Tất cả tuyết cầu, bóng đen đều đâm vào.

Phịch một tiếng, tuyết cầu nổ tung, tán thành một mảnh.

Bóng đen dừng lại, lui bước.

Cuối cùng ta cũng nhìn rõ được bóng đen kia là một cây mây khô!

Bá! Đúng lúc này, lại có một đạo hàn mang từ ngoài cửa đâm thẳng vào.

Hào quang kia cực kỳ chói mắt, cơ hồ đến nỗi người ta cơ hồ không mở được hai mắt, ta vội vàng lăn một vòng.

Hai tiếng ken két vang lên, hai chiếc ghế gỗ trực tiếp bị chém thành hai mảnh!

Nhân cơ hội này, ta chụp lấy song đao Trảm Quỷ Thần.

Quang ảnh bay tới, gia hỏa này cũng đeo mặt nạ, trong tay vung vẩy một thanh trường kiếm hiện ra hào quang màu lam, liều mạng đâm tới ta.

Keeng keeng keeng... Từng trận giao thủ hơn mười chiêu.

Tên gia hỏa này có kiếm chiêu thô bạo ác liệt, nhưng lại vô cùng kỳ lạ.

Liên tiếp kịch đấu đã bức ta đến góc tường, không còn đường lui.

Giờ phút này trong lòng ta chỉ có một ý niệm, đám người này từ đâu tới? Sao mỗi một đều sắc bén như thế.

Đầu tiên, thiên tám, bốn, kiếm Lăng Vân (chương hơn)

Mặc kệ hắn là ai! Nếu đã giết đến cửa, ta còn có cái gì phải khách khí.

Sau đó ta sử dụng Trảm Quỷ Thần đao, chém giết với gia hỏa kia.

Tuy kiếm thế của tên này vô cùng sắc bén, nhưng ta lại có một loại cảm giác như đã từng quen biết, dường như trước đó đã từng giao thủ qua, hoặc là nhìn thấy hắn ra tay!

Bóng trắng trong phòng tạm thời cũng chưa động thủ với cây mây khô ngoài cửa, tựa như đang thưởng thức hai chúng ta đánh nhau.

Ta vừa mới bắt đầu còn liếc mắt bàng quan, phòng bị hai người này, sợ bọn hắn âm thầm đánh lén.

Nhưng bóng trắng kia vậy mà kéo tới một cái ghế còn nguyên vẹn, ngồi xuống, bắt chéo chân, ôm lấy hai vai.

Tiếng cửa vừa vang lên, tên ngoài phòng kia cũng đi vào, một thân áo đen cũng đeo mặt nạ. Hắn ngắm nhìn chung quanh một vòng, thấy đã không có ghế để ngồi, lập tức cong chân, trên mặt đất liền sinh ra nửa cái cọc gỗ.

Hắn ung dung ngồi lên, đưa tay vào trong ngực lấy ra một bình rượu hình vuông.

Tay hắn nắm bầu rượu, thiếu mất hai ngón tay.

Đây là... ta đột nhiên sửng sốt.

Khống chế cây cối, uống rượu, chặt đứt hai ngón tay, đây không phải là Hàn lão lục tám phương danh chấn sao?

Bóng người màu trắng kia, có thể điều khiển băng tuyết, qua lại như gió, hẳn là tiểu bạch long.

Mắt thấy gia hỏa so chiêu với ta này, ta nói kiếm lộ của hắn quen thuộc như vậy, không phải lần đầu là ai?

Thì ra là ba người này đột nhiên đến thăm, hơn nữa còn dùng phương thức này!

"Không đánh nữa, không đánh nữa!" Rốt cuộc ta cũng suy nghĩ ra ngọn nguồn, một bước lui ra ngoài vòng, lớn tiếng kêu lên: "Các ngươi đến đây để ghé thăm, hay là tới phá cửa hàng."

"Ha ha ha ha." Ba người bọn họ đều lộ vẻ vui mừng, đồng thời gỡ xuống che mặt.

Lần trước từ biệt Tây Bá Uyển, nam tử đã qua rất nhiều thời gian, ta còn gặp hai lần, nhưng Hàn lão lục và Tiểu Bạch long không biết đã trải qua những gì? Nhìn từ bề ngoài thì tất cả đều biến hóa không nhỏ.

Trên mặt Hàn lão lục lại có thêm một vết sẹo, nhưng đôi mắt kia lại trở nên càng thêm hung ác và bưu hãn.

Đầu tiểu bạch long trắng bệch, lông mi cũng biến thành một mảng trắng muốt.

Chỉ có ngũ quan ban đầu vẫn mang bộ dáng ban đầu, khuôn mặt trắng nõn, thanh tú, giống như vĩnh viễn đều ngưng đọng tại thời khắc này, không hề già đi.

Ta nhìn thấy ba người bọn họ vừa mừng vừa sợ.

Lúc nãy vừa đáp lời cho ta nói có chuyện quan trọng phải làm, ta còn tưởng phải qua một thời gian ngắn nữa mới gặp được hắn. Không ngờ lại tới sớm như vậy, hơn nữa còn là ba người bọn họ đi cùng!

"Chia ra bốn mươi bảy giây." Hàn lão lục cúi đầu nhìn đồng hồ nói: "Tiểu Bạch Long, ngươi đã thua, một bình tuyệt thế Trần Nhưỡng của Lãnh gia Thiên Sơn khi nào thì đưa tới cho ta?"

"Còn ta cần nửa kiếm phổ." Vừa rồi mặt không biểu tình, cắm tám thanh đại hán kiếm vào sau lưng.

Con rồng trắng nhỏ nhún nhún vai bất đắc dĩ: "Sao đột nhiên ta lại có cảm giác, hai người các ngươi hợp lực lại để gạt ta? Vừa rồi các ngươi còn chưa xuất toàn lực đúng không."

"Còn thế nào mới gọi là toàn lực?" Hàn lão lục ực một hớp rượu nói: "Phải mời Lữ Động Tân đầu tiên ra, ta thi triển thuật Mai Táng Thiên Lâm mới tính chứ? Có thể dưới sự tấn công luân phiên của chúng ta mà cao hơn gần hai phút, khắp thế giới này chỉ sợ cũng không quá mười ngón tay!

Cửu Lân quả nhiên tiến bộ thần tốc, đùa giỡn ít nói, cược thua không biết."

"Mẹ ơi, làm ta sợ muốn chết!" Đến lúc này, Lý Ma Tử mới từ dưới đất bò dậy, lòng còn sợ hãi nói: "Nguyên lai đều là người một nhà, sao còn làm kinh tâm động phách như vậy."

Trong tay gã này còn cầm nửa đoạn chân ghế, xem ra là định vụng trộm giả chết, sau đó thừa dịp ai không chú ý đánh lén lại một ám côn khó chịu.

Chẳng qua không biết có tìm được cơ hội hay không, hay là không có lá gan để đánh nữa.

Tiểu Bạch Long có chút áy náy nhìn Lý Ma Tử cười cười nói: "Thật ngại quá, vừa rồi chỉ diễn kịch mà thôi, lại sợ làm ngươi bị thương nên mới đạp ngươi một cước."

"Không có việc gì, không có việc gì đâu." Lý mặt rỗ xoa xoa đùi căn: "Ta chính là có một thỉnh cầu nho nhỏ, lần sau đám thần tiên các ngươi đánh nhau có thể chọn ta hay không còn. Thân thể phàm thai của ta có chút không chịu nổi, hù doạ sắp chết rồi..."

"Lý Ma Tử, nếu là cách đây mười phút, ta sẽ tin lời ngươi nói, hiện tại ngươi cũng không còn là phàm thai nữa, ít nhất cũng không phải là người bình thường." Ban đầu bỗng nhiên nghiêm mặt nói.

"Hả? Đây là ý gì." Lý Ma Tử vẻ mặt kinh ngạc.

Ta cũng nghe không hiểu.

Gã mới thò tay nhặt thanh bảo kiếm rơi xuống đất lên, thản nhiên nói: "Nếu như ta không nhìn lầm, chủ nhân thanh kiếm này hẳn là

Bạch Hạc đạo trưởng năm đầu của Đường triều."

"Hắn nguyên tên là Lý Thuần Dương, tên thật của hắn các ngươi có thể chưa hiểu rõ, nhưng hắn có đệ đệ ruột thịt là đại danh đỉnh đỉnh, chính là một trong tam đại phong thuỷ sư của Đường triều Lý Thuần Phong."

"Lý gia tổng cộng có ba huynh đệ, một người tới toàn bộ Côn Luân sơn, một người tiến vào quẻ môn, hai người này đều không có con tử từ đường. Chỉ có đệ đệ nhỏ nhất là Lý Thuần Cương cưới vợ sinh con, truyền cho hậu nhân."

"Cho nên khi phụ thân hắn còn sống, liền bức ép hai người kia lập lời thề, nhất định phải lưu lại thứ gì đó cho con cháu Lý gia."

"Lý Thuần Phong có ý tưởng là mai rùa của hắn, Lý Thuần Dương liền đồng ý thanh kiếm này, hơn nữa còn đánh hạ phong ấn huyết mạch, không phải Lý gia tử tôn không cách nào phá giải."

"Thanh kiếm này chính là vật truyền thừa của hắn, cũng chỉ có con cháu dòng chính Lý gia mới có thể gạt ra. Nghe nói ngoại nhân nếu dùng lực lượng, thanh kiếm này sẽ hóa thành thanh quang, nhất cử chém giết người rút kiếm, từ nay về sau hóa thành sắt vụn. Cũng chỉ có con cháu Lý gia mới có thể phát huy ra uy lực chân chính của thanh kiếm này!"

Nghe đến đó, cuối cùng ta cũng hiểu ra.

Tại sao thanh kiếm này, ta nhọc lòng cũng không thể nhổ ra, mà Lý Ma Tử lại không cần tốn nhiều sức, thì ra tổ tiên cái tên này lại là đệ đệ ruột thịt của Bạch Hạc đạo trưởng!

Lý Ma Tử nghe đến đó, cũng cực kỳ kinh ngạc, nuốt nước miếng ừng ực.

Mới vung tay đã hất lên kiếm hoa nói: "Thanh kiếm này vốn tên là Lăng Vân Kiếm, xếp thứ bảy trong thập đại danh kiếm cổ kim. Lý Ma Tử, từ nay về sau ngươi cứ cố gắng khổ luyện đi, nếu không xin lỗi một thanh kiếm tốt như vậy, lại càng không thể đối mặt may mắn vì đã mang nó về."

Thật đúng là đừng nói, thanh kiếm này từ lúc phát hiện ra, vẫn luôn mang theo bên người, trải qua muôn vàn hiểm cảnh cũng không nỡ bỏ lại. Cũng may lúc đầu ác long kia đuổi theo, giang đại ngư tiện tay rút phất trần, nếu không đem thanh kiếm này ném ra, cũng không cách nào tìm về.

Vừa nói đã tra tra kiếm vào vỏ, đưa cho Lý Ma Tử: "Trở về bày một cái hương án trước, dâng lên vài ngày, kính một lễ tổ tiên, tụ tập tiên khí, lát nữa ta giúp ngươi tìm một kiếm phổ thích hợp."

Lý Ma Tử nhất thời trở nên trịnh trọng, dùng sức xoa xoa hai tay trên ống quần, lúc này mới dám đón đỡ.

"Đi thôi! Kiếm này đã thấy quang, tốt nhất trước khi mặt trời lặn đem hương nến chuẩn bị xong, mặt khác chuyện này không được nói cho bất luận kẻ nào, bao gồm cả người thân nhất." Sơ dặn một chút.

Lý Ma Tử vội vàng đáp ứng rời khỏi cửa.

"Cái này không phải thật chứ?" Tiểu Bạch Long nhìn bóng lưng của Lý Ma Tử, rút tay về trong tay áo: "Tên mặt rỗ xấu xí này sao lại có quan hệ với gia tộc Lý Thuần Phong."

"Mấy câu nói đều là thật." Vừa nói xong, hắn liền trở tay đóng cửa lại rồi bổ sung thêm: "Ngoại trừ câu cuối cùng."

Gã thứ tám, người thứ nhất, thứ nhất, thứ tám, thứ tám, thứ tám, thứ tám, thứ tám.

Theo tầng đầu khép cửa, ta cũng rõ ràng, hắn đây là cố ý đuổi Lý Ma Tử đi.

Chuyện tiếp theo hắn muốn nói, có thể cực kỳ cơ mật, ngay cả mạt chược cũng không thể nghe thấy.

Ba người bọn họ cùng tới tìm ta, tuyệt đối không có khả năng chỉ là nghiệm chứng thực lực của ta tiến triển thế nào, càng không phải là rảnh rỗi chuyện cũ.

Khẳng định là có quan trọng nào đó, thậm chí có khả năng liên quan tới sứ mạng "Vạn Linh Chi Chủ" của ta.

Từ trong phòng ta chuyển ra hai cái ghế, đang chuẩn bị ngồi xuống lắng nghe.

Lại nghe lúc đầu hỏi: "Cửu Lân, chẳng lẽ ngươi luôn không cảm thấy kỳ quái sao? Chúng ta nổi danh khắp nơi, vì sao lại mất đi một người."

"Thiếu một người?" Hắn hỏi, ta đếm ngón tay nói: "Không ít nha."

Nghe ta nói như vậy, ba người bọn họ đều nhíu mày, liếc mắt nhìn nhau, tiểu bạch long cười nhạo nói: "Ta nói tiểu tử ngươi học toán có phải lão sư đào tạo không vậy? Ngươi đếm lại đi."

"Ngươi xem đi." Ta lại mở đầu ngón tay ra: "Bát phương danh động có gia gia, Thử tiền bối, Phượng đại sư, Bạch Mi thiền sư, lại thêm ba vị hòa thượng Hắc Tâm các ngươi, không phải vừa vặn có tám vị sao?"

"Hắc Tâm hòa thượng? Ai là hắc tâm a." Tiểu Bạch Long có chút kỳ quái hỏi.

"Chính là hòa thượng màu đen cưỡi chó gấu ở chi cốc Ác Ma lần trước." Hàn lão lục uống một hớp rượu nói.

"A, cái tên kia kìa." Tiểu Bạch Long lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Xem ra, tiểu bạch long và hắn cũng không quen thuộc, nói cách khác, hòa thượng Hắc Tâm không phải một trong những hành động nổi danh bát phương.

Hóa ra ta còn tưởng rằng lần trước vì cứu ta, các vị trí danh tiếng của bát phương đều đã đến đông đủ cả, kiếm nửa ngày trời hòa thượng Hắc Tâm không phải một thành viên trong đó!

Nhưng điều này càng kỳ quái hơn, người thiếu kia là ai đây?

Hiện nay, mặc dù bọn họ còn có rất nhiều bí mật không thể nói cho ta biết, nhưng ít nhất tám phương danh chấn vẫn bảo vệ bên cạnh ta, chuyện này cũng không tính là bí mật.

Ban đầu cũng không để cho ta tiếp tục suy đoán, trực tiếp nói: "Vị còn lại gọi là Thải Vân cô nương, cũng là nữ nhân duy nhất trong chúng ta."

"Nó phải gọi là cô cô." Tiểu Bạch Long bổ sung.

"Gọi cô cô cái gì!" Hàn lão Lục rất là phản đối: "Phải dựa theo bối phận của ông nội, hoán lên một tiếng nãi nãi. Nếu thật sự tính như vậy, ta còn thấp hơn các ngươi một bối phận nữa, đây là đâu? Đem cái tật xấu từ Lãnh gia ngươi học được sửa lại không được sao? Cả ngày giả bộ cao cao tại thượng gì đó."

Tiểu bạch long bị Hàn lão lục cướp trắng một trận, nghẹn sắc mặt ửng đỏ: "Ngươi không giả cao cao tại thượng, đó là bởi vì ngươi vốn là bối phận thấp, không có gì phải giả bộ. Ta tuy chỉ là ngoại môn đồ đệ của Lãnh gia, nhưng cũng phải tính cho ra., Lãnh lão gia tử vừa qua đời không lâu, còn là sư thúc của ta. Lần này lão chết, ta chính là người có bối phận tối cao trong Lãnh gia. Mặt khác, ta còn có thân phận đệ tử được tôn là đệ tử đời thứ mười ba của Thiên Kiếm Môn, bối phận này nếu tính như cũng rất..."

Y mới nói được một nửa đã bị ánh mắt lạnh như băng của Hàn lão lục giết chết.

Tiểu Bạch Long bất đắc dĩ thở ra một hơi lạnh, hất cằm về phía đầu tiên: "Ngươi tiếp tục đi."

Ban đầu hình như đã sớm quen với hai người đấu võ mồm này, điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục nói: "Thân phận Thải Vân cô nương có chút đặc thù, thật ra nàng căn bản không phải là Hoa Hạ nhân, mà là huyết mạch chân chính của hoàng thất Nhật Bản."

"Chẳng phải Nhật Bản Thiên Hoàng vẫn còn sao? Sao lại là huyết mạch duy nhất." Ta tò mò hỏi.

Lúc này, Hàn lão lục giải thích: "Theo như thiên hạ mà nói, thì Nhật Bản có thể là vương triều có thời gian kéo dài lâu nhất trên toàn thế giới, mấy ngàn năm qua chưa từng bị cắt đứt, bất kể là quyền đảm nhiệm chức vị của xã hội nào, ít nhất trên danh nghĩa cũng phải trung thành với Thiên Hoàng! Nhưng lại có một đoạn thời kỳ hắc ám., Trong nội bộ Hoàng thất đã xảy ra đấu tranh không ngừng nghỉ, cuối cùng khiến cho Thiên Hoàng tức chết. Có điều, trước khi vị Thiên Hoàng kia khí tức kia chết đi, con của hắn cũng bị người ta hạ độc chết trong lúc đoạt quyền, vì vậy Mạc phủ liền tìm một đứa bé dân gian làm Thiên Hoàng đứng lên."

"Nguyên lai mọi người cho rằng huyết mạch Thiên Hoàng chân chính đã sớm đoạn tuyệt, nhưng không nghĩ tới, vị hoàng tử trúng độc trước đó đã sớm dự liệu được có người hại mình, cho nên sớm ăn vào giải dược! Chỉ là sợ bị địch nhân nhìn ra sơ hở, phân lượng giải dược giảm đi một ít, tạo ra giả như độc phát thân vong."

"Ngay khi những người kia bận rộn giúp cho giả Thiên Hoàng đăng cơ, hoàng tử đã mang theo hai võ sĩ trung thành một đường phiêu bạt biển rộng, trải qua trăm cay nghìn đắng đi tới Trung Quốc..."

"Nhưng sau đó hắn sợ bị cừu gia phát hiện, một mực không dám ở lại một chỗ quá lâu, dấu chân mấy thế hệ hầu như trải rộng toàn bộ Đông Nam Nhu! Mãi đến sau khi giải phóng, bọn họ mới triệt để mai danh ẩn tích an bài."

"Truyền tới đời này của Thải Vân cô nương, cũng chỉ có một cô bé, cho nên mới nói..."

"Cho nên mới nói, thải vân cô nương chính là huyết mạch duy nhất của Nhật Bản Thiên Hoàng! Hơn nữa bắt đầu từ đời sau, trên thực chất của Nhật Bản Thiên Hoàng cũng đã đoạn chủng rồi." Tiểu Bạch Long tiếp lời, trực tiếp giải thích rõ ràng.

Hàn lão lục bị nghẹn, lườm hắn một cái.

"Ta bảo ngươi nói chút chuyện a, thế nào cũng phải nói với mười tám đời tổ tông, vậy thì có quan hệ gì với chúng ta chứ? Chỉ cần Cửu Lân biết, Thải Vân là huyết mạch duy nhất của Thiên Hoàng trước mắt là được rồi, nói thêm một câu đơn giản." Tiểu Bạch long vẫy tay nói.

"Được được, vậy ngươi nói đi." Hàn lão lục kêu lên.

Mới đầu tự sướng pha một chén trà, có chút hả hê nhìn Hàn lão Lục một chút, rồi lại thúc giục tiểu bạch long nói: "Nói đi, để xem ngươi làm cách nào đơn giản thế nào."

"Chuyện này có gì phức tạp chứ? Chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi." Tiểu Bạch Long nói thẳng: "Bây giờ Thải Vân bị quỷ tím bắt đi rồi, chúng ta phải nghĩ biện pháp cứu nàng ra."

"Vậy là xong rồi?" Hàn lão lục và Ban đầu rất kinh ngạc.

"Không xong rồi." Tiểu Bạch Long rất vô tội nhún vai.

Lần này của hắn đơn giản thật ra cũng đơn giản, ta cũng hiểu đại khái, nhưng đồng thời trong đầu cũng chỉ có dấu chấm hỏi!

Nếu Thải Vân cô nương có thể xưng hô với bọn họ: Danh Động tám phương, bản lĩnh một thân tự nhiên không kém, làm sao đột nhiên lại bị bắt đi? Là người nào động thủ? Hiện tại lại bị nhốt ở đâu? Chúng ta làm sao cứu được?

Tiểu bạch long nhìn vẻ mặt ngây thơ của ta nói: "Ngươi không hiểu sao?"

"Không hiểu rõ..." Ta lắc lắc đầu nói.

"Không hiểu, ngươi hỏi đi, để cho Hàn lão lục trả lời ngươi là được."

Vừa mới nín cười uống một chén trà.

Khóe miệng Hàn lão lục co giật một chút.

Đây là lần thứ hai ta nhìn thấy tiểu bạch long, đối với hắn tiếp xúc cũng ít nhất, lần này ta rốt cuộc minh bạch, tính tình thằng này quả thực giống như bản lĩnh của hắn, Khoái Phong Lợi Tuyết, chưa từng dây dưa dài dòng.

Ta nhìn qua mấy người bọn họ, mở miệng hỏi: "Thảo Vân cô nương bị người nào bắt đi?"

Bức thứ nhất, thiên bạch chương thứ nhất, thứ tám bốn, thứ ba, thứ tư thần thức hội...

Sơ sơ nói: "Là một thế lực của hoàng thất Nhật Bản bí mật nuôi dưỡng: Thiên Chiếu Thần Hội! Đây vốn là một tổ chức dân gian, từ khi Dracula bắt đầu được thu vào dưới trướng, nhiều lần trằn trọc, cuối cùng trung thành với hoàng thất."

"Cao thủ bên trong bọn họ đại khái chia làm ba loại, một loại là tương tự võ sĩ, am hiểu kiếm đạo, đao thuật. Loại thứ hai chính là bỏ đi, lấy hai nhà Y Hạ và Giáp Pháp nổi danh nhất, am hiểu ẩn thân và ám khí nhất. Loại thứ ba chính là Âm Dương sư, cái này có chút cùng loại với chúng ta, ngươi có thể xem thành thương nhân âm vật của Nhật Bản, nhưng thủ pháp bọn họ tập luyện lại càng thêm tàn nhẫn, hiệu quả pháp thuật càng thêm chú trọng giết chóc."

"Sáng sớm, Thải Vân cô nương đã nói với bọn ta, Thiên Chiếu Thần Hội nguyên lai cũng không kêu cái tên này, về sau Thiên Hoàng mới đổi tên. Mục đích của Thiên Chiếu Thần Hội chính là tìm được một nơi tên là Thiên Chiếu Thần chống đỡ!"

"Trên người Thiên Hoàng gia tộc chảy xuôi huyết mạch của Thiên Chiếu Đại Thần, mà đời thứ nhất Thần Võ Thiên Hoàng đang ẩn giấu rất nhiều kho báu và thần khí trong thần đền, Thiên Chiếu Thần sẽ là muốn tìm tới nơi này. Mà trong Thần sóc có một đạo bí môn, phương pháp duy nhất mở ra chính là huyết mạch của Thiên Hoàng gia tộc."

"Bởi vì Hoàng thất đều biết, huyết mạch của bọn họ không thuần khiết, biết được tồn tại huyết mạch thuần khiết, thậm chí ngay sau Trung Quốc liền bắt đầu trắng trợn tìm kiếm. Bọn họ từng ở thời kỳ kháng chiến, mượn nhờ sự trợ giúp của Quan Đông Quân, tra được một ít manh mối, cũng chính là gia gia của Thải Vân."

"Về sau, ông nội hắn giả bộ cả nhà bị hỏa lực giết chết, trốn thoát được rồi. Sau khi vượt qua vật đổi chỗ, liền sinh một mình Thải

Vân."

"Vốn là lần Tây Bá Uyển trước, chúng ta đồng thời nhận được huyết hạc truyền thư của lão Lục, dự định cùng nhau tới đó, nhưng đám mây màu không biết làm sao lại không đến. Sau khi kết thúc chuyện ở đó, mấy tháng nay chúng ta một mực bận rộn, mới phát hiện nàng rất có thể bị Thiên Chiếu Thần nắm được hành tung, bắt về."

"Sau đó, bọn ta vẫn luôn cố gắng điều tra, cuối cùng xác nhận, đám mây màu đã bị bọn họ bắt về Nhật Bản rồi!"

"Nhưng bây giờ manh mối chúng ta nắm giữ có hạn, còn không biết nàng bị nhốt ở đâu, mà xông vào Thiên Chiếu Thần Hội, khẳng định là một trận ngạnh chiến, chỉ dựa vào ba người chúng ta chỉ sợ rất khó làm được. Nghe Lưu lão lục nói, ngươi đi Ô Tô Lý Giang một chuyến thu hoạch không nhỏ, tu vi tăng trưởng rất nhanh, thậm chí còn cùng những người khác liên thủ tiêu diệt ngón giữa, cho nên..."

"Cái này cũng không có gì để nói!" Ta ngắt lời mới nhất: "Bát phương các ngươi danh chấn bảo hộ ta, đã hy sinh bao nhiêu? Hiện tại chỉ là cầu ta hỗ trợ, hơn nữa là cứu người, ta còn có cái gì chối từ chứ? Lúc nào xuất phát?"

"Càng nhanh càng tốt." Tiểu Bạch Long rất dứt khoát: "Hơn nữa ngươi phải chuẩn bị thật tốt, lần này chúng ta chắc chắn sẽ là một hồi huyết chiến. Chỉ cần động thủ, tuyệt đối không lưu lại người sống! Không lưu lại một ai."

"Được!" Ta đáp rất sảng khoái.

"Ừm, vậy trước hết cứ như vậy." Mới đầu đứng dậy nói: "Vẫn giống lần trước, ngươi đi trước với Hàn lão Lục một bước, ta và Tiểu Bạch Long muốn phân biệt đi tìm Nhất Thanh đạo trưởng và Chưởng môn Thiên Kiếm, sau mười ngày nữa, chúng ta sẽ gặp mặt tại đây."

"Thủ lĩnh?" Ta hơi sửng sốt.

Chúng ta không phải đi Nhật Bản tìm Thiên Chiếu Thần biết sao?

Đi đầu Hàn Quốc ngươi làm gì.

"Thiên Chiếu Thần Hội là Nhật Bản, cái này không phải là giả, nhưng ai biết vị trí cụ thể của nó? Chúng ta qua một phen điều tra rốt cuộc cũng điều tra rõ, ở thủ hạ, bọn họ có một cứ điểm dùng để thám thính tin tức, ngụy trang thành sòng bạc dưới mặt đất, chúng ta trước tiên ở nơi đó tìm hiểu tình huống rồi nói sau. Chuyện cụ thể hơn nữa..., Cứ để Hàn lão lục nói cho ngươi nghe đi." Mới đầu nói xong, nhìn chung quanh một cái tiệm cổ: "Tiểu Bạch Long nói không sai, lần này đích thật là ngạnh kháng, nói thật, ở cuối cùng tìm không tìm được vấn đề của ngươi, mấy người chúng ta cũng tranh luận rất lâu. Nhưng đã nói như vậy, vậy thì nghĩa vô cố! Bất luận kẻ nào trong chúng ta, có thể đều là lần cuối cùng đến đây rồi."

...

"Này, ta nói này, đừng có ủ rũ như vậy được không!" Tiểu Bạch Long nói: "Cái này nếu ở thời kỳ chiến tranh, đầu tiên đem ngươi kéo ra ngoài bắn chết, đây gọi là đầu độc quân tâm của ngươi có biết hay không?"

"Hy vọng là vậy! Hy vọng chúng ta đều có thể bình yên vô sự trở về." Hàn lão lục uống một ngụm rượu cuối cùng, đứng dậy.

"Hừ, hừ! Hai người các ngươi đều ngậm miệng quạ đen lại đi." Tiểu bạch long liếc xéo hai người, lập tức nhìn ta nói: "Tóm lại một câu, trên đường phải cẩn thận, lúc cần động thủ chớ do dự, trực tiếp hạ tử thủ! Lần này chúng ta đi ra ngoài giết người, cũng không phải là đùa chơi, ngươi tự tìm đi."

Nói xong, gia hỏa này giống như đột nhiên bước vào cửa, hóa thành một đạo bạch quang, sưu một cái biến mất.

Mới nhất trùng trùng điệp điệp vỗ vỗ bờ vai của ta, cũng không nói gì, quay người đi ra ngoài.

"Trước hết ngươi hãy thu dọn đồ đạc, ta đi mua chút rượu, lát nữa sẽ tới tìm ngươi." Hàn lão lục vừa nói vừa đứng dậy, những cọc gỗ trên mặt đất cũng đồng thời biến mất, tựa như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Quán cổ lập tức lại để lại cho ta.

Khắp phòng một mảnh hỗn độn, nhưng trong lòng của ta lại vô hình xuất hiện một ngọn lửa, đang hừng hực thiêu đốt!

Từ trước tới nay, tám phương đều là vang danh hoặc sáng hoặc tối bảo vệ ta.

Bọn họ vì ta nên không tiếc máu chảy thụ thương, không tiếc đặt cược cả tính mạng!

Hôm nay ta học thành một thân bản lĩnh, rốt cuộc có thể hồi báo rồi!

Chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy vô cùng hưng phấn khi có thể kề vai sát cánh chiến đấu với ba người Hàn lão lục, Tiểu Bạch Long.

Đừng nói là đi cứu người, cho dù là xông pha khói lửa ta cũng cam tâm tình nguyện!

Vội vàng thu thập túi tiền xong, lại vào phòng viết một phong thư cho Lý Ma Tử.

Đương nhiên, ta cũng muốn viết một bức thư cho Doãn Tân Nguyệt.

Thế nhưng nhấc bút do dự thật lâu vẫn không thể hạ xuống.

Vẫn là tiểu bạch long nói rất đúng! Lão tử là đi giết quỷ tử Nhật Bản, không phải đi chịu chết, viết di ngôn gì đó.

Không bao lâu, lão tử về nhà, coi như là đi du lịch hằng ngày một chuyến!

Chỉ chốc lát sau, Hàn lão lục cũng vác cái bao lớn trên lưng đi đến.

Ta vừa liếc mắt đã biết bên trong đựng thứ gì, tất cả đều là rượu cả!

Thủ lôi độ cao hai nồi, chứa đầy một cái túi lớn, không sai biệt lắm có hơn một trăm bình.

"Đi thôi, nếu như ngươi không cướp thì rượu này đủ cho ta uống trên đường rồi." Vừa nói hắn lại nhét vào trong hầm sâu Vụ Châu hơn nửa.

"Ta nói, ngươi trừ uống rượu thì không có sở thích gì khác sao?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Ngẫu nhiên cũng giết chết người." Hàn lão lục mây nhạt gió nhẹ trả lời.

Hàn lão Lục đang cõng nhiều rượu như vậy, đương nhiên không thể cưỡi phi cơ. Nhưng gia hỏa này sớm đã có an bài, bao lấy một chuyên cơ, bay thẳng đến Đông Bắc.

Nếu như không phải ở sân khấu nhìn thấy một hàng ngựa dũng mãnh, cùng một quần áo bảo vệ đứng thẳng như cây thương. Ta thiếu chút nữa quên mất, tên thích rượu như mạng, kẻ uống không say này chính là Hắc đại ca tiêu chuẩn, ngay cả buôn bán vũ khí ở phía xa xa cũng rất là kinh hãi!

Đệ nhất thiên tám bốn năm, khí phách Hàn lão lục (chương hơn)

Sau khi xuống khỏi máy bay, chúng ta đã ngủ ở trong khách sạn sáu chợ của Hàn lão suốt một đêm.

Lại dưới sự an bài của hắn, ngồi lên một chiếc xe kéo tầm thường, thẳng hướng đường biên giới mà đi.

Lần này bọn ta đi ra ngoài giết người, đương nhiên không thể đi theo con đường bình thường.

Kẻ nhập cư trái phép gì đó, đối với tên khốn này mà nói thì căn bản không phải là chuyện như vậy!

Làm ta ngạc nhiên nhất chính là, thuyền nhỏ lén lút vừa mới mở đến biển công, Hàn lão lục tay chân lanh lẹ liên tiếp mấy đao, thoáng cái đã cắt cổ tất cả ba tên địa phương Hán địa xà kia, ném thẳng vào trong nước.

Toàn bộ quá trình đều gọn gàng, không tới một phút mà giải quyết!

Dựa vào thủ pháp vô cùng thuần thục này của hắn, tên gia hỏa này đã làm qua không ít chuyện giết người diệt khẩu.

Hiện tại rốt cuộc ta cũng hiểu, ngẫu nhiên như lời y nói là có giết người là có ý nghĩa gì!

Y có thể thấy ánh mắt ta nhìn về phía y có chút mất tự nhiên, liền vừa uống rượu mở thuyền, vừa nói với ta: "Tuy ta giết không ít người, nhưng mỗi người đều là quỷ chết tiệt, ta chỉ để bọn họ xuất phát sớm mà thôi. Nói mấy tên này chuyên môn nói dối người Trung Quốc., Một khi lên thuyền của bọn họ, nam lột da, nữ qua tầng dầu, một lát sau, coi như là ta không ra tay, bọn họ cũng nên vơ vét chúng ta! Hơn nữa một khi đến bên kia rồi., Đều sẽ đem người bán vào nhà xưởng và kỹ viện, sau đó uy hiếp người nhà người nhà ngươi gửi tiền. Thật sự không có gì béo bở nữa, lại đánh tàn sát, bán đi bộ quan. Vốn bọn họ chính là làm nghề nhập cư, lại là ở Công Hải, hai nước Giám sát vẫn không có bất cứ chứng cứ gì, càng không bắt được hiện hành. Cho nên, chính nghĩa cùng công bằng nơi này chỉ có thể do ta chấp hành."

...

"Thế gian này có công đạo, cho ai đi giúp cũng không quan trọng. Nhưng nếu mỗi người đều chờ đợi đế đế của Phật tổ gì đó báo thù thay ngươi, vậy bọn hắn không được chết vội? Ta đây coi như thuận tay, không có gì để hồi báo. Ngày nào đó, nếu cảnh báo hai nước uống rượu tán dóc, nghĩ tới việc Hàn lão lục giúp bọn hắn làm không ít việc. Nếu muốn ta báo đáp thế nào, ta nói cho ngươi biết, cho ta một vùng biển, chứa đầy đại dương rượu! Ha ha ha ha, ngươi nói xem, vậy có sướng không?"

Hàn lão Lục nói xong liền cười, uống một ngụm rượu cạn, ngửa tay ném vào trong biển rộng.

Nếu như ngươi biết nó vừa mới tự tay giết chết ba người, thì vào lúc này, trên mặt vẫn còn vương máu tươi, có khi nào đem nó coi là đại biến thái không? Dù sao ta vẫn cho là như vậy.

Nhưng đồng thời ta cũng cảm thấy, biến thái càng nhiều càng tốt, càng điên cuồng càng tốt.

Trước khi sắp lên bờ, Hàn lão lục phân phó ta đạo, từ giờ trở đi, không được nói chuyện trước mặt người ngoài, một cái giọng điệu cũng không được! Vô luận ta làm chuyện gì cũng không nên lên tiếng, cũng không nên lộn xộn, yên lặng đi theo hắn là được.

Bắt đầu từ giờ, chúng ta muốn giả làm người của Hàn Quốc, tiến hành một trận vừa kích thích vừa thú vị hành trình của Hàn Quốc!

Đứng cách bờ biển còn hơn một dặm, hắn liền làm thuyền chìm xuống, thừa dịp đêm tối, mang theo trạm gác đường quen thuộc vòng qua bờ biển tìm kiếm.

Ngay sau đó, ta đi theo Hàn lão lục thật sự cảm nhận được một phen đại lão kiêu hùng như thế nào là luyện thành.

Đầu tiên là chạy dọc theo lề đường đến phụ cận bãi đá xe, xa xa dùng đá đập vỡ giám sát, không đến ba phút, từ bên trong trộm một chiếc xe ra, sau đó còn bắt một đôi nam nữ chó vui vẻ trên xe, buộc hai người lột hết quần áo còn sót lại, cầm tiền túi và di động đi. Sau đó xe ngựa mang theo hai người bọn họ, ném vào khu ồn ào.

Ngay sau đó, ở trong một nhà Tiểu Địch sảnh rách nát, chỉ nói dăm ba câu liền tìm được một tên lưu manh thu trộm xe, đổi lại một khoản tiền vàng.

Một hộp đêm xa hoa khác, tất cả đều mua tạp hóa.

Chỉ trong chớp mắt, hắn bán hàng hóa, lại biến thành bán hàng hóa.

Liên tục câu dẫn người khác đến mua, lại liên tục cướp đoạt hàng hóa, trong đó còn cướp hai người có ý đồ gây sự với chúng ta, thậm chí ngay cả cảnh báo cũng không buông tha ——

Một chiếc xe quay từ bên cạnh chúng ta đi ngang qua, hắn kêu to ngừng xe, lập tức phanh phanh hai quyền, đem hai tên cảnh sát Hàn Quốc vẻ mặt ngu xuẩn tất cả đều đập ngất xỉu. Lập tức đem hai tên xui xẻo kia ăn đòn, cũng đem hai người ném vào thùng rác bên đường.

Sau đó, hắn và ta đổi đồ ăn mặc, đường cái đông đúc chuyên lái xe đắt tiền. Sau đó ném xe ngựa ở cuối đường, theo tường cao, leo lên nóc nhà, cũng thay đổi hai chiếc xe ngựa đến biệt thự của một nhà.

Sau khi đến nơi ở của phòng, hắn trực tiếp ném thủy tinh lao vào, nhốt nữ chủ nhân vào nhà tắm, thuận tay ném một con chuột lớn dọc đường bắt được, dọa cho cô gái đó oa oa kêu to; xách nam chủ nhân ra ngoài, ép hắn ăn hai đống cứt chó lớn, sau đó vung hai chân đập mạnh xuống ghế, hai chân gãy dứt tại chỗ, lại đang hung hăng giẫm một cước. Người nọ đau đến oa oa chảy mồ hôi lạnh ròng ròng!

Ngay sau đó, hắn ở trên bếp than thở đốt lửa, đổ một nồi dầu đậu lên, mang theo ta trở về phòng quần áo, ở trong tủ quần áo chọn lựa hai bộ quần áo mặc khác đắt tiền, vừa chải tóc bóng loáng trên gương vừa hỏi ta: "Có phải ngươi thấy ta giống như bệnh thần kinh không?"

Ta quay về phía tấm gương, nhẹ gật đầu.

Đây không phải bệnh thần kinh bình thường mà đơn giản chỉ là bệnh tình nguy kịch!

"Nếu ta nói cho ngươi, nam chủ nhân nhà này có háo sắc – tình thích, chuyên môn mê – gian lưu các học sinh, nữ du khách, hơn nữa còn đem ảnh để bán đi để lấy cái này làm niềm vui. Bao nhiêu người đều bởi gia đình hắn tan vỡ, mắc bệnh hậm hực, ngươi cảm giác hắn đáng thương sao?"

"Còn có khả năng là bởi vì chồng nàng vô cùng thích nữ nhân Trung Quốc, nàng có phản cảm lạ thường đối với Trung Quốc, là các loại ngôn ngữ sỉ nhục hoa viên của toàn bộ Hàn Quốc, chuyên bịa đặt, tuyên bố các loại tin tức hư giả vũ nhục Trung Quốc! Món quà này của ta chính là chuẩn bị cho nàng ta." Hắn nói xong bưng lên nồi dầu từ trong phòng bếp, kéo cửa phòng tắm ra, đón đầu giội xuống.

Sau đó mặc kệ nữ nhân khàn giọng hô to, trực tiếp mở xe của bọn họ ra, nghênh ngang tiêu sái đi ra ngoài.

"Vậy làm sao ngươi biết những chuyện này?" Ta có chút tò mò hỏi.

"Cái này rất đơn giản a!" Hàn lão lục một bên mở cửa xe, một bên nói: "Vừa rồi, đôi nam nữ vừa rồi tìm kiếm thuốc kích thích kia, có một quyển tạp chí tình, bên trong đăng ký có ảnh nam chủ nhân trộm phim; trong quảng cáo đại điện ở đầu đường, có báo cáo nhục nhã của nữ phóng viên kia."

"Ta đoạt xe ngựa, trong quá trình ven đường, dùng vân tay cảnh báo mở ra đánh giá phân biệt vật, tìm được nhà của nữ phóng viên kia. Không nghĩ tới cô ta cùng với nữ ký giả biến thái – điên cuồng và cả nhà, như vậy, vừa vặn xử lý cùng một lúc."

"Một kẻ trắng trợn như vậy mà cũng không bắt được, hoặc căn bản là không đi bắt, cảnh báo của Hàn Quốc không phải là ngu ngốc thì là cái gì? Để cho bọn chúng thổ lộ chút máu, để hai tên ngu ngốc này chịu chút đau khổ còn không phải sao?"

Nghe hắn nói thế, ta nhất thời kính nể tên gia hỏa này đầu hàng!

Cứ tùy ý lượn một vòng như vậy, lại nắm giữ nhiều tin tức như vậy trong vô hình. Hơn nữa lộ tuyến rõ ràng, tư duy không loạn... Thật sự là không cách nào tưởng tượng. Hơn nữa tên gia hỏa này dọc theo đường đi còn đang không ngừng uống rượu, ít nhất cũng phải bảy tám cân.

"Bây giờ chúng ta thì sao? Muốn đi làm gì?" Ta hỏi.

"Đương nhiên là muốn đi gặp tên buôn lậu của Hàn Quốc một lần rồi, chúng ta cướp hàng và tiền của bọn hắn, còn đánh người của bọn hắn, quấy loạn thị trường, bọn hắn không tới tìm chúng ta mới là lạ. Nhưng đám đần độn này căn bản là tìm không tới, chúng ta chỉ có thể đưa tới cửa." Hàn lão lục cười khổ nói.

Đệ nhất thiên bát thiên tứ lục thiên – cực phẩm phi xa.

"Tìm bọn buôn bán ma? Tìm bọn chúng làm gì, chúng ta không phải trà trộn vào sòng bạc sao?" Hắn vừa nói, ta càng thêm kỳ quái.

"Vậy sòng bạc kia chính là cứ điểm Thiên Chiếu Thần hội thiết lập ở bí mật của Hàn Quốc, chính là chuyên môn dùng để thám thính tin tức, ngươi cho rằng chỉ cần nhẹ nhàng như vậy là có thể trà trộn vào không bị phát hiện sao? Đám người kia có thể so với cảnh sát ngu xuẩn thông minh hơn nhiều, rất nhanh sẽ có thể thăm dò rõ lai lịch của chúng ta." Hàn lão lục giải thích nói.

"Chỉ có chúng ta mượn dùng thân phận buôn bán, lấy độc trị độc! Chỉ để cho bọn họ tra được một tầng buôn bán là đủ rồi, còn lại bọn họ cũng sẽ không hoài nghi quá nhiều."

"Chúng ta vừa làm những việc này, chính là vì lưu lại chút thời gian cho bọn buôn bán kia, để bọn họ báo cáo tầng tầng lên."

"Gì mà cướp cảnh sát, đánh tàn sắc – tình cuồng, chỉ để vượt qua đoạn thời gian nhàm chán này thôi, kế tiếp mới là thức ăn sáng. Này, ngươi nói xem ta mặc áo đẹp có phải cũng rất đẹp trai hay không? Nếu không có vài vết sẹo này." Hàn lão lục vừa soi gương xe vừa đắc ý nói.

Có lẽ tên gia hỏa này còn chưa biết, trong thời gian ngắn ngủi không đến ba giờ đã tạo thành phiền toái lớn đến mức nào!

Hai chúng ta mở xe ra đường lớn Phồn Hoa chậm rãi đi dạo, thỉnh thoảng hắn còn thò đầu ra ngoài cửa sổ, liên tiếp không ngừng khiêu khích xe cộ và người đi đường –

Không phải là ném bình rượu lên trên thủy tinh ở phía đối diện, mà là hướng về một đôi tình nhân thân mật ôm ấp phun ra một ngụm đờm, nếu không phải tiện tay tóm lấy một thanh niên trẻ tuổi tóc đã nhuộm đủ mọi màu sắc, ngẩng đầu lên đánh một cái!

Không tới năm phút, xa xa đi theo sau chúng ta, la hét ầm ĩ, không ngừng la hét có mấy chục chiếc xe.

Tên gia hỏa này thật đúng là một cao thủ gây chuyện! Ta dở khóc dở cười.

"Ai nha, đám buôn lậu ngốc này! Ta giúp các ngươi như vậy, nếu còn tìm không thấy ta, quả thực đều có thể đi chết." Hàn lão lục một đường sáo, buồn chán vô cùng nói.

Cỗ xe đuổi theo phía sau càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh.

Hàn lão lục một tay cầm lấy bình rượu, một tay cầm con quay mở ra dao bơi có thừa. Mấy lần cực kỳ mạo hiểm hoặc là đường vòng hoặc là đột nhiên dời đi, hoặc là đột nhiên lật xe, đơn giản giống như một mảng lớn dưới nước!

Thẳng đến một cánh cửa màu đỏ phía trước, mắt thấy sẽ ngăn chặn chúng ta. Chuyến xe đuổi theo phía sau, đã có người thở phì phò lao xuống.

"Hắc hắc, tuổi còn quá trẻ, ngươi cho rằng như vậy ta chạy không thoát sao?" Nói xong hắn vươn ra ngoài cửa sổ, lớn tiếng hô to một câu gì đó.

Những người kia lập tức giống như gà chọi máu gà, càng thêm phẫn nộ cuồng vọt tới.

"Cửu Lân, ngồi xuống!" Hàn lão lục dặn dò một tiếng, mạnh mẽ giẫm mạnh cửa dầu, buồn bực đến cùng.

Một cỗ xe vù vù bay vọt lên, trực tiếp bay lên không trung, vài chiếc xe đâm vào vườn hoa mỹ phía đối diện. Sau đó nó lùi lại, để mấy chiếc xe sau lưng.

Những gia hỏa vốn chạy xuống xe, muốn đánh bay bọn ta, trợn mắt há mồm rồi lại mắng to chạy ngược trở về.

"Hắc, cuối cùng cũng đến!" Hàn lão lục nhìn thấy trong xe Kính xuất hiện hai chiếc hiện đại màu đen, hưng phấn nói.

Đây chính là Hàn Quốc, tam tinh, khắp nơi cỗ xe hiện đại đều có, cũng không biết làm sao hắn phát hiện bên trong ngồi chính là buôn bán.

Hàn lão lục một đường chuyên chọn đường nhỏ yên tĩnh, thậm chí còn đi theo càng nhanh, càng đi theo càng nhanh.

Xem ra, bọn họ muốn đem chúng ta ngăn tại một ngõ cụt, đánh rớt chó nước.

Nhưng lần này lại khiến đám gia hoả này thất vọng rồi!

Hàn lão lục vậy mà lái xe nghiêng, hai cái bánh răng rắc trên mặt tường, xuyên qua.

Xa xa nghe thấy, tiếng đánh của chiếc xe phía sau ầm ầm, lớn tiếng chửi mắng cùng những người trên xe kia.

Đột nhiên ta cảm thấy, tên Hàn lão lục này quả thực chính là một thiên tài, phạm tội!

Suýt chút nữa đã quên mất, bản lĩnh chân chính của hắn là điều khiển cây cối, được xưng là bất tử chi thân.

Hiện tại những thứ này đều có khả năng chỉ là những món ăn khai vị nhỏ, chính thức bữa tiệc lớn còn ở phía sau nữa!

Quả nhiên, lại một lát sau, mắt thấy mấy xe buôn và cảnh báo đều bị hắn ném ra, hắn ngược lại có chút tẻ nhạt vô vị.

"Được rồi, chúng ta trực tiếp đến sào huyệt của bọn chúng đi! Đám ngu ngốc này, cho bọn chúng bao nhiêu thời gian nữa cũng là vô ích, ở xã hội Hắc Quốc làm người ta quả thực quá thoải mái! Không có đầu óc, không có chỉ số thông minh, thậm chí ngay cả dũng khí và can đảm cũng không có, liền dám ra ngoài bán buôn bán, cũng không sợ bị lừa đi đào than đá."

Nhưng vừa quay đầu xe thì xe đã hết dầu.

Hàn lão lục trực tiếp xuống xe, nhìn xung quanh nói: "Ài, chiếc xe này không tồi, rất rắn chắc!"

Nói xong hắn liền chạy mấy bước, thả người nhảy lên, nhảy lên cao hơn hai mét, răng rắc một tiếng, từ trong một chiếc xe hàng lớn chạy vội đến, thủy tinh vọt vào trong.

Tài xế kia sợ đến choáng váng, mãi đến khi bị Hàn lão lục đạp xuống xe, lúc này mới tỉnh táo lại, lôi kéo chúng ta la to không cho đi.

Hàn lão lục đưa bình rượu còn lại mới uống được một nửa vào miệng hắn, rồi ực ực một cái, tay tát một cái, té xỉu trên mặt đất. Sau đó lão vừa gọi ta lên xe, vừa nói với hắn: "Ngươi ở đây đợi cảnh sát đi, ta đi trước đây!"

Đợi khi ta lên xe, Hàn lão lục xé ra các ký hiệu lung lay trên thủy tinh treo chắn gió này.

Tuy không hiểu Hàn Ngữ, nhưng ta cũng nhận ra ký hiệu kia: Nhạc Thiên.

Ừm, chạy đến Hàn Quốc đập Hàn Quốc, Nhạc Thiên thật sự là hợp tình hợp lý, cũng càng sảng khoái hơn một chút!

Bọn ta mở cửa xe chở hàng nhanh như chớp chạy đi.

"Tiểu Bạch Long và nhóm sơ nhất cũng phải có mười ngày nữa mới qua đây, trước đó, ít nhất chúng ta phải bắt được hai ba tổ hợp buôn bán lớn, thu được hơn ba trăm tiểu đệ, mới miễn cưỡng chống đỡ được tình cảnh này." Hàn lão lục vừa cắn bình rượu vừa nói.

Nhanh chóng chạy được không bao lâu, chúng ta đã đến một bãi đỗ xe có vẻ hơi cũ kỹ, đầy ắp một mảng lớn đều là rỉ sét loang lổ.

Ngoài cửa có vài tên đang đứng, miệng ngậm tẩu thuốc hướng về phía chúng ta lớn tiếng chửi mắng cái gì đó.

Hàn lão lục giống như không nhìn thấy gì, tốc độ không giảm mà trực tiếp vọt tới.

Mấy gia hỏa kia bị dọa tè ra quần, vừa lăn vừa bò tránh sang một bên.

Oanh! Một tiếng bạo hưởng, xe ngựa lớn trực tiếp đụng nát cột cửa lao vào, không coi ai ra gì cứ như không có người mở một toà lầu nhỏ 3 tầng mới mẻ ở cuối cùng ngừng lại.

Xoẹt một cái, từ trong lầu lao ra một đám người, từng người đeo khuyên tai, có hình xăm, vừa nhìn liền biết không phải thứ gì tốt. Trong tay mang theo các loại côn bổng, hô to gọi nhỏ vọt tới.

Hàn lão Lục từ rất xa quét mắt một vòng rồi nói: "Đám nhóc con này có thương trong tay, cẩn thận một chút!"

Lập tức cúi đầu nhìn đồng hồ nói: "Trong vòng hai mươi giây toàn bộ đánh ngã toàn bộ! Không thể chết một cái, không thể dùng âm dương thuật! Động thủ."

Tiếng chữ viết trên tay hắn vừa rơi xuống, cả người đã từ trong khoảng không pha lê bị tàn phá mà vọt ra ngoài.

Đầu tiên thiên tám bốn bảy ngàn hai mươi mốt giây, toàn bộ quật ngã xuống.

Ta và lão Hàn Lục vừa nhảy xuống xe, đám côn đồ kia như ong vỡ tổ vọt tới trước mặt, điên cuồng hô lên vung mạnh côn bổng chém đao.

Hàn lão lục điềm nhiên như không có việc gì, uống một ngụm rượu, tiến thẳng vào trong đám người!

Đám người này ra tay cực kỳ ác độc, mỗi đòn đều đánh thẳng vào điểm yếu, nếu bị đập trúng chắc chắn sẽ đứt gân gãy xương.

Nhưng Hàn lão lục càng hung ác hơn ——

Mỗi một quyền một cước đi xuống, đều theo đó mà phát ra một hồi thanh thúy tiếng xương vỡ vụn.

Khúc xương, cổ tay, bắp chân, làm sao mà đứt.

Ta mới đánh ngã hai ba người, đám côn đồ kia đã nằm ngang một chỗ rồi!

Hàn lão lục cao giọng hô lên một tiếng, rót hết chỗ rượu còn lại, nện rầm một tiếng nện lên đầu mình, vỡ thành từng mảnh! Ngay sau đó tựa như một đầu sư tử cuồng bạo, điều khiển Hàn Ngữ lớn tiếng điên cuồng xông vào, thấy người là một cước.

Người bị hắn đá trúng lập tức bay ra xa như bao tải rách.

Toàn bộ đám gia hỏa này đều bị đánh cho tàn phế trên mặt đất, vừa thấy Hàn lão lục cuồng mãnh như thế, toàn bộ đều bị dọa cho vỡ mật, co người nằm trên mặt đất liên tục lùi bước, mặt mũi tràn đầy sợ hãi kêu loạn lên.

Răng rắc! Hàn lão lục lại một cước đá tới. Một tên côn đồ bị bẻ gãy cái chân, bay vào phế tích.

Răng rắc, lại rõ ràng giẫm gãy cánh tay người còn lại.

Đám gia hoả này thật sự chịu không nổi, người gần nhất sợ tới mức vội vàng quỳ rạp xuống đất, nắm lấy cánh tay bị tàn phá, liên tục dập đầu không thôi.

Những người khác vừa thấy, cũng vội vàng quỳ xuống.

Hàn lão lục tức giận quát hỏi cái gì đó, đám gia hỏa kia liền khúm núm đáp lại.

Một lát sau, Hàn lão lục bắt lấy đầu mục côn đồ kia, tạo ra một cái hiện đại.

Tên kia bị đánh gãy một chân, rụt ngay ngắn lên xe run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Dưới sự chỉ dẫn của hắn, chúng ta rất nhanh đã đi tới một trang viên hết sức khí phái. Hàn lão lục quay người lại xác nhận lại, sau đó vung tay tát cho tên này hôn mê bất tỉnh. Sau đó lão vừa uống rượu vừa nói: "Xem ra vận khí của chúng ta cũng không tệ lắm, ổ tặc này cũng không nhỏ! Nghe tên này nói, lão đại của bọn hắn không chỉ có buôn bán, mà còn có rất nhiều việc làm ăn khác. Thủ hạ huynh đệ đông đảo, chỉ cần xử lý hắn xong là được rồi."

"Ý của ngươi là?" Bây giờ ta càng ngày càng không đoán được Hàn lão lục.

Hàn lão Lục thả một con hạc giấy màu đen ra ngoài, chỉ vào trang viên nói: "Chuyện còn lại cứ giao cho ta là được, ngươi đi làm một chuyện khác đi." Nói xong, móc ra một bức điện cáo đưa tới.

Ta nhận lấy, người trên ảnh ước chừng hơn ba mươi tuổi, đeo kính mắt Kim Ti, mặt mỉm cười, hào hoa phong nhã.

"Người này tên là Diệp Thập Tam, là người của Long Tuyền sơn trang."

"Long Tuyền sơn trang?" Ta đột nhiên cả kinh.

"Đúng!" Hàn lão sáu điểm đầu nói, "Long Tuyền sơn trang có dã tâm rất lớn, bọn họ không chỉ muốn thống trị Trung Quốc âm vật giới, mà còn vọng tưởng chạm tới hải ngoại, mở rộng phạm vi thế lực đến toàn thế giới. Gần đây do Đông lão dẫn dắt, thế giới trên thế giới đã gieo xuống không ít hạt giống của bọn họ."

"Bất quá người trong các quốc gia khác cũng không phải ăn chay, theo Đông lão vừa chết, thế lực các nơi của bọn họ đều tổn thất thảm trọng. Đặc biệt là ở Hàn Quốc, theo điểm này, gần như toàn quân bị diệt. Nghe nói người ra tay không phải là Hàn Quốc nhân, mà là trời chiếu thần hội!"

" dã tâm của Thiên Chiếu Thần Hội cũng không nhỏ, đã từng mấy lần phái người lẻn vào nước ta, nhưng lại lần lượt bị Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc tiêu diệt."

Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc vốn là kẻ địch của Giang Bắc, nhưng ai cũng không muốn thế lực nước ngoài nhúng tay vào, cho nên bọn họ ngầm hiểu lẫn nhau, chém giết cho đến nay, trong quốc cảnh không có bất kỳ tồn tại Âm Dương sư ngoại quốc nào.

Hàn lão lục một mặt nhìn chằm chằm vào hạc giấy màu đen bay vào trang viên, một mặt tiếp tục nói: "Trước đó vài ngày, Thiên Chiếu Thần hội còn ác chiến với Long Tuyền sơn trang một trận. Chín hộ pháp ngoại môn Thiên Chiếu Thần hội thoáng cái đã bị giết chết bảy tên."

"Ngoại môn hộ pháp?" Ta không rõ đẳng cấp của Thiên Chiếu Thần Hội, có chút không hiểu được trong thế lực của bọn họ xem như cấp bậc nào.

"Tương đương với cung phụng nhất đẳng trong Long Tuyền sơn trang, tựa như lần trước tại Ác Ma Chi Cốc gặp được Băng Ẩn Tử, Kim Xà Giả. Bất quá, bởi vì ngoại môn hộ pháp của bọn họ từ đầu đến cuối chỉ có chín cái, có thể so với thực lực cung phụng trong Long Tuyền sơn trang cao hơn một chút." Hàn lão lục giải thích.

Thực lực cao hơn cung phụng Long Tuyền sơn trang, nhưng lại bị diệt bảy người?

Thực lực của Long Tuyền sơn trang đáng sợ đến mức nào?

Lần trước ác ma chi cốc nếu không phải sơ nhất, Phượng đại sư bọn họ kịp thời chạy tới, ta cùng Hàn lão lục thiếu chút nữa chết trên tay bọn họ.

Lúc vây công chúng ta chỉ có bốn vị cung phụng!

"Là Thu Phong trảm mà làm." Hàn lão lục uống một hớp rượu rồi bổ sung thêm: "Hắn là Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang. Tứ đại Thái Thượng trưởng lão lần lượt là xuân hoa nở, Hạ Vô Song, Thu Phong trảm, Đông Thường."

"Trong bốn người này, Tam trưởng lão thu phong chém thực lực kinh khủng nhất, hơn nữa lão lại khát máu như mạng. Thời điểm phong quan, vẫn phải cách mỗi bảy ngày đổ một thùng máu tươi ở cửa ra vào. Lão và Hạ Vô Song không khác gì nhau, chân trước chân sau phá quan mà ra., Đang lúc đuổi kịp Thiên Chiếu Thần sẽ xâm chiếm, lúc này đại khai sát giới. Trận chiến đó, Long Tuyền sơn trang cũng tổn thất nặng nề, chết mất ba bốn cung phụng, Thu Phong Trảm cũng bị thương nặng, nếu không phải Long Thanh Thu tự mình rời núi, sợ là mất mạng..."

Chẳng trách gần đây Long Tuyền sơn trang yên tĩnh như vậy, hóa ra là gặp ác chiến!

"Lần này Diệp Thập Tam đến Hàn Quốc, thứ nhất là vì giúp cho Long Tuyền sơn trang tiến vào tiền trạm, thứ hai là muốn thu hồi một món đồ gì đó. Chúng ta đã sớm điều tra ra, ngày mai hắn sẽ giả trang thành du khách bình thường tới dẫn đầu ngươi, đây cũng là lý do tại sao chúng ta phải chia binh làm hai đường hướng tới Hàn Quốc. Tìm kiếm Thiên Chiếu Thần sẽ là vì cứu Thải Vân cô nương, nhưng chúng ta cũng không thể để Long Tuyền sơn trang thành công."

Hàn lão lục nhìn nhìn ta nói: "Ta đã an bài xong xuôi, lát nữa ngươi đi địa chỉ này, sẽ có người sắp xếp cho ngươi đi du lịch trong đoàn của bọn họ, cứ đi theo hắn là được. Nhớ kỹ, nếu không có nguy hiểm đến tính mạng., Ngàn vạn lần không nên để lộ bản lĩnh của ngươi, tránh đánh rắn động cỏ! Tin tức này chúng ta ngẫu nhiên biết được, nếu hắn cảm thấy không cách nào đắc thủ, chủ động từ bỏ, vậy thì phiền toái. Lần sau Long Tuyền sơn trang phái người tới lấy, chúng ta không thể nào biết được."

"Được!" Ta gật đầu thu hồi bức ảnh rồi nói: "Thực lực của gia hỏa kia như thế nào? am hiểu thuật pháp gì?"

"Nó không hiểu pháp thuật, không hiểu chút nào." Hàn lão lục uống một ngụm rượu nói: "Là cung phụng duy nhất của Long Tuyền sơn trang không hiểu chút nào về thuật âm dương."

"Nhưng trên dưới cả thôn, không ai dám coi thường hắn! Tuy nói vừa mới gia nhập sơn trang không đến nửa năm, nhưng đã hoàn thành vài chiêu thức lớn khiếp sợ đồng hành, rất được Long Thanh Thu coi trọng."

"Long Thanh Thu phái hắn đi, xem ra mục đích chuyến đi này rất không đơn giản."

"À, đúng rồi." Hàn lão lục suy nghĩ một chút rồi bổ sung: "Nghe nói, hắn là đệ tử quan môn của thần chết, cũng là đệ tử thứ mười ba, cho nên mới gọi là Diệp Thập Tam."

Đệ nhất thiên tám ngàn bốn phù văn, đệ tử môn đồ Tử Thần…

Đương nhiên cái tử thần chỉ không phải là thần thoại trong truyền thuyết, cái tên Thần Linh chưởng quản sinh tử kia mà là một sát thủ.

Nói một cách chính xác hơn, là một sát thủ đạo sư.

Không ai từng thấy hắn, cũng không ai biết thân phận cụ thể của hắn, thậm chí ngay cả hắn đã làm đại sự kinh thiên động địa gì cũng hầu như không ai biết được.

Nhưng đám đồ đệ của hắn lại thanh danh hiển hách, tất cả đều là siêu cấp sát thủ khiến người ta nghe mà biến sắc.

Cái tên Diệp Thập Tam, trước kia ta chưa từng nghe qua, nhưng danh tự mười hai người khác, đã sớm nghe thấy.

Những người này cũng không ở trên bảng xếp hạng sát thủ âm vật, bởi vì ngay cả chính bọn họ cũng thống hận nghề sát thủ hoặc là nói là xưng hô.

Bọn họ cũng không coi mình là sát thủ, dựa theo thói quen giết người cùng tia manh mối để xem xét, hình như trong hiện thực bọn họ đều có nghề riêng, pháp sư, thầy thuốc, cảnh vệ, còn có người nhặt hoang.

Không ai biết được bọn họ là ai, càng không có ai từng gặp qua, thậm chí ngay cả tên họ và ngoại hiệu của bọn họ cũng là do đồng hành đưa lên. Bọn họ cũng không giết người vì tiền, cho nên trước giờ chưa một ai mướn mướn được bọn họ.

Mỗi một hiện trường giết người, đều sẽ lưu lại một con số, từ một đến hai.

Cho ngoại giới thấy, đây là việc ta làm, hảo hán làm tốt, không nên trách người khác.

Mà sư phụ chung của bọn họ chính là tử thần!

Năm đó trong dạ hội yến hội của một quý tộc cực kỳ xa hoa ở châu Âu, một đám nhà giàu đỉnh cấp không biết nên làm gì đã nhắc đến chuyện sát thủ.

Trong đó có mấy người mượn rượu ý, trắng trợn nói về thần tử trong truyền thuyết, trong lời nói phần lớn là giễu cợt nhục mạ.

Tiệc rượu kết thúc không lâu, những người này cùng nhận được một phong thư, trong thư nói bọn họ vũ nhục sư phụ, chắc chắn phải trả giá đắt!

Hôm nay tháng hai là sinh nhật của sư phụ, buổi tối mười hai điểm, chính là thời khắc trừng phạt.

Thân phận những phú hào này đều rất đặc thù, có là ý kiến, có cả thương buôn vũ khí, còn có không ít bản thân chính là Hắc Ngục Hùng, tuy rằng không đến mức bị phong thư này dọa vỡ mật, nhưng cũng có chút nghĩ mà sợ, bắt đầu chuẩn bị.

Ngày hôm nay, vào ngày thứ bảy tháng hai, có người nhờ vào quan hệ quân đội trốn vào trong căn cứ quân đội, có người thuê rất nhiều hộ vệ, hà thương thật sự tự bảo vệ mình, có người nấp ở tầng hầm bảo hộ.

Nhưng thời điểm ban đêm mười hai điểm, tất cả những người nhận được thư đều chết oan uổng.

Nguyên nhân cái chết của mỗi người không giống nhau, có trái tim bị bắn thủng, có con bị dao cắt đứt yết hầu, có con bị độc chết, còn có bị thít chặt chết tươi.

Trên tường sau lưng mỗi cỗ thi thể đều đánh dấu một con số, từ một đến hai.

Trong đó con số 9 con số xuất hiện hơn 5 lần.

Gia hỏa này xưa nay vẫn quen lưu lại một câu ở hiện trường, hắn dùng kỹ xảo phẫu thuật cực kỳ tinh xảo, đúng lúc cắt rách làn da người chết, theo thứ tự dùng sáu loại ngôn ngữ để lại một câu hoàn chỉnh: "Vì sao các ngươi đều là Anh Hùng, hại ta không thể nghỉ ngơi!"

Mười bảy tên phú hào này, trừ chết ở ngoài mấy người kia của Anh Quốc, hầu như là cùng một lúc mất mạng —— ngay cả chênh lệch thời gian cũng tính toán không sai chút nào.

Đây tuyệt đối không phải là hành động của một người, càng không thể tin nổi, tất cả hung thủ đều không lưu lại bất cứ manh mối nào có giá trị.

Lần này quả thực chính là công khai khiêu khích đối với cảnh sát các quốc gia!

Thông qua sát phạt, bọn hắn hợp tác thành một tổ thám thính, ước chừng điều tra nhiều năm, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, ngay cả một chút tiến triển cũng không có, danh tiếng của mười hai môn đồ tử thần cũng bởi vậy mà thanh danh vang dội!

Sau đó có một số hung thủ giết người, cũng cố ý lưu lại con số sau khi giết người, muốn giả mạo bọn họ.

Nhưng sau đó không lâu, thi thể hung thủ này sẽ bị gửi hướng cảnh báo.

Bởi vì, thanh danh của Tử Thần và mười hai môn đồ không cho phép người khác chửi bới, cũng quyết không cho bất luận kẻ nào mạo danh thế thân!

Diệp Thập Tam ngang nhiên thừa nhận mình chính là đệ tử thứ mười ba của Tử Thần, cho tới bây giờ chuyện gì cũng không có, nhưng có chút không thể tưởng tượng nổi, mục đích hắn gia nhập Long Tuyền sơn trang là gì?

"Bất luận hắn có phải là đồ đệ của thần tử hay không, lúc ngươi theo dõi hắn đều phải cẩn thận một chút." Hàn lão lục nhìn ta nói: "Tuy rằng lần này tới du lịch chỉ có bản thân hắn, nhưng Long Tuyền sơn trang cũng có thể liên tiếp phái người đến tiếp viện."

"Mặt khác, ngươi là mục tiêu quan trọng của Long Tuyền sơn trang, hắn chắc chắn cũng từng gặp tướng của ngươi! Hơn nữa ngươi là sau khi đoàn du lịch đến phía Hàn Quốc, đột nhiên thêm vào, cho dù ngươi cải trang thành công, hắn cũng nhất định sẽ âm thầm đề phòng, cho nên nói, hai người các ngươi ai cũng không ở chỗ tối."

Lần này, ta thật ra có chút không hiểu.

Chẳng phải đã nói không được đánh rắn động cỏ sao?

Nếu đối phương rất có thể liếc mắt một cái liền nhận ra ta, vậy để ta theo dõi hắn có ý nghĩa gì?

Hàn lão lục hình như nhìn ra sự nghi hoặc của ta, nhưng cũng không giải thích gì thêm, uống hết một ngụm rượu rồi nói: "Ngươi đi thì biết, bên kia ta đã an bài tốt. Ngươi không cần che giấu tung tích, nhưng nhất định không được lộ bản lãnh, giả dạng như một người bình thường là được."

Không che giấu tung tích, không thể hiện bản lĩnh, chẳng phải bản thân rất mâu thuẫn sao?

Bất kể Diệp Thập Tam có phải là đệ tử quan môn của thần tử hay không, nếu hắn đã đầu phục Long Tuyền Sơn Trang, làm sao lại đối với tình huống của ta lại không biết chút nào? Cho dù ta không để lộ ra, chắc hẳn hắn cũng biết ta am hiểu thủ đoạn gì.

Đây không phải làm vậy thêm một lần sao?

"Chờ bọn hắn tới đây lần đầu tiên, ta sẽ liên hệ với ngươi. Được rồi, ngươi xuống xe đi, ta cũng phải làm việc." Ta đang muốn hỏi lại, trên cổ tay Hàn lão lục đã lóe lên một đạo hắc văn, dường như nhận được tín hiệu của hạc giấy đen truyền về, vì vậy vừa nói vừa nhét cho ta hai trói Hàn Nguyên, vội vã giục ta xuống xe.

Ta mới vừa đánh xe một chút, Hàn lão lục đã chết rồi, vọt thẳng vào cửa lớn trang viên.

Ta đi ra khỏi giao lộ, đánh một chiếc xe, đưa địa chỉ Hàn Văn Lục lưu lại cho lái xe.

Tên kia lầm bầm một câu gì đó rồi phát động xe ngựa.

Hơn nửa giờ sau, dừng lại trước một gian ốc lang.

Bàn trà không lớn, khách hàng bên trong cũng không nhiều, ta cũng không biết Hàn lão lục bảo ta tới đây tìm ai. Vừa định tùy tiện chọn một chỗ ngồi xuống, thì thấy một cô gái tóc dài nhìn ta nghiêng nghiêng, quơ quơ đồng hồ tràn đầy oán giận nói: "Sao ngươi đến trễ vậy! Đừng nói là chặn xe."

Đây chắc chắn là người tiếp ứng ta.

Ta giả bộ đuối lý, đi lên phía trước nói: "Đúng là chặn xe, ta cũng không có cách nào khác."

Cô bé kia hừ một tiếng không để ý tới ta nữa, ta giả bộ dỗ dỗ dành nàng ngồi xuống bên người nàng.

"Cầm lấy bao của ta." Cô bé kia nhỏ giọng nói một câu, lập tức đẩy ta ra, nhặt nửa cây cà chua trên bàn lên đổ lên người ta, ngang ngược không nói lý hét lớn: "Còn lừa ta phải không? Sau này đừng tới tìm ta nữa!" Nói xong chạy thẳng ra cửa.

Ta bị ta làm cho sửng sốt, cũng không lo được lau sạch vết bẩn trên người, xách nữ chiêu lên bàn đuổi theo.

Ra cửa, thấy cô bé kia lên xe, ta vội vàng mở cửa xe ngồi lên.

Cùng lúc đó, nàng cũng phát động xe ngựa.

Đệ nhất thiên bát thập tứ cửu thiên ẩn núp...

"Thật ngại quá." Ta vừa lên xe, khuôn mặt cô bé liền hiện lên vẻ áy náy, đưa cho ta một xấp giấy, nói: "Vậy trong phòng có mắt, nói chuyện rất bất tiện."

"Không có việc gì." Ta tiếp nhận khăn tay, vừa lau lau, vừa đáp lại.

"Lục ca đã dặn dò rồi, trước tiên đưa ngươi đến khách sạn nghỉ ngơi một chút. Sáng sớm mai lên sân khấu thủ hạ, trong bọc hộ chiếu cùng giấy thông tin của ngươi là được chứng nhận." Cô bé kia vừa thuần thục lái xe vừa nói.

Xem ra Hàn lão lục đã sớm chuẩn bị, nhưng cô bé này là ai?

Có lẽ là nàng nhìn ra nghi hoặc của ta, hoặc là đã sớm muốn giải thích với ta, cười nói: "Ta tên Đinh Lan, từ nhỏ đã mất cả cha mẹ, là Lục ca nuôi ta lớn lên. Dựa theo hắn sắp xếp đã ba năm, phụ trách tìm hiểu tin tức ở vùng này, tạm thời xử lý chút chuyện nhỏ."

Hàn lão lục ba năm trước đã bị ám tuyến chôn giấu, đã đưa xúc tu tới đây.

Sau khi đến khách sạn, Đinh Lan ôm cánh tay của ta rớt xuống xe, giả dạng thành một đôi tình lữ thân mật vô gian mở ra gian phòng tình thú.

Vừa vào cửa, nàng liền kéo lên một tấm màn cửa, lấy ra máy móc cẩn thận quét qua một phen, sau khi xác định không có vấn đề gì mới nói: "Lần này ngươi tiếp xúc Diệp Thập Tam, tình huống vô cùng phức tạp, chúng ta gần như đã dùng tất cả thủ đoạn, nhưng chỉ tra ra được một vài thủ đoạn."

"Diệp Thập Tam vốn tên là Diệp Nhàn, tổ tịch Vân Nam, lúc tám tuổi, cha mẹ chết cả, được cô cô ở Sơn Đông xa xôi thu dưỡng. Một năm sau, dượng của hắn không cẩn thận ngã lâu, bởi vậy hắn cũng chẳng biết đi đâu. Hai mươi năm sau, hắn đột nhiên xuất hiện ở châu Phi, trở thành trợ thủ đắc ý nhất của Đông lão."

"Mấy tháng gần đây mới trở về nội bộ, hắn vừa về liền tra ra tên Trương gia tiềm phục ở Long Tuyền sơn trang, trước đó không lâu còn đơn độc một mình một ngựa đi xa Tây Bá Uyển xử lý Cáp Ni."

Cáp Ni? Đây không phải là lần trước ta và Hàn lão lục đi Ác Ma cốc cố ý tìm buôn bán vũ khí sao.

Vậy mà lại bị tên gia hỏa này giết chết?

Càng làm cho ta thêm kinh ngạc chính là, tiểu cô nương nhìn như bình thường này vậy mà nắm giữ nhiều hạch tâm bí mật như vậy, xem ra nàng là gián điệp Hàn lão lục có ý bồi dưỡng.

Mấy vị khác trong danh động tám phương, đều là độc lai độc vãng, một người hành thiên hạ, chỉ có Hàn lão lục này lại còn có một nhóm nhân mã của mình.

Đinh Lan nhìn ta rồi tiếp tục nói: "Bất quá chỉ là những chuyện này mà nói, còn chưa đủ để lập uy ở Long Tuyền sơn trang. Khiến người ta lấy làm lạ nhất là hắn lại bắt sống ngón trỏ."

"Thực chỉ?" Ta ngạc nhiên kinh ngạc nói: "Ngươi nói là ngón trỏ trong tổ chức?"

"Đúng vậy!" Đinh Lan gật nhẹ đầu nói: "Hắn không biết dùng phương pháp gì mà chỉ dẫn theo một đám người bình thường, ngay cả hắn thì đừng nói đến cao thủ âm vật, chỉ cần hơi nhập hành cũng không có, cho nên đã bắt sống rồi, hiện tại giam giữ trong địa lao Long Tuyền sơn trang."

Ô Tô Lý Giang, nhiều cao thủ đứng đầu đều xuất ra bản lĩnh ép đáy hòm, hợp lực đối phó ngón giữa, còn cực kỳ nguy hiểm chết trận vài người, cuối cùng mới miễn cưỡng giết chết.

Nhưng gia hỏa này vậy mà có thể bắt sống được ngón trỏ! Hơn nữa còn là dẫn theo một đám người bình thường, hắn làm sao làm được?

Không đúng! Ta đột nhiên hiểu ra.

Hàn lão Lục biết rõ, gia hỏa này có thể liếc mắt một cái liền nhận ra ta, hơn nữa ta chính là mục tiêu Long Tuyền Sơn Trang luôn muốn bắt, nhưng vẫn làm ta không che giấu chút thân phận nào, trực tiếp trực tiếp theo dõi hắn.

Lẽ nào không sợ kỹ thuật tái diễn của tên khốn này lại lần nữa bắt đi ư? Hắn có thể tóm lấy ngón trỏ thì việc bắt ta lại càng không phải là chuyện khó.

Mục đích của Hàn lão lục, có khả năng chính là như thế!

Diệp Thập Tam căn bản không ngờ rằng sẽ đụng phải ta ở Hàn Quốc, lần này lại là một mình đi, cho nên hắn căn bản cũng không có chuẩn bị gì!

Mà Hàn lão lục đã sớm an bài, chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không phát sinh.

Hơn nữa còn là một loại chấn nhiếp khiến hắn nghĩ lầm, phương pháp bắt được ngón trỏ đã bị ta nhìn thấu, căn bản không có tác dụng gì với ta - ít nhất khiến hắn không dám tùy tiện ra tay.

Đối với người như Diệp Thập Tam, nếu như ngươi âm thầm theo dõi, vô luận ngươi cẩn thận như thế nào cũng sẽ bị hắn phát hiện ra sơ hở. Hắn dứt khoát đứng ở trước mặt hắn quang minh chính đại, công khai theo dõi hắn, giám thị hắn!

Nếu hắn vô cùng tự tin vào bản thân mình vậy coi như ta không tồn tại, cần làm gì cứ việc lấy thứ hắn muốn là được.

Nếu như hắn cẩn thận đề phòng, không dám động thủ, vậy liền đến phiên chúng ta xuất bài.

Xem ra, Hàn lão lục cũng đã chuẩn bị xong chiêu!

Tính cả lần này, ta cùng Hàn lão lục mới gặp nhau được hai lần.

Nhưng từ hai lần hợp tác này, ý nghĩ người này cực kỳ chặt chẽ, mỗi một bước đều nghĩ cực kỳ chu đáo, vòng cung tương liên.

Khác với Lưu lão lục chính là, Lưu lão lục am hiểu là sáo rỗng và thấu hiểu âm mưu, là ra tay từ đại cục chiến lược; mà Hàn lão lục lại giống một nhà làm ăn thật, mỗi một kế hoạch đều rõ ràng mục đích tiến thoái lưỡng nan.

Nếu như ví dụ, Lưu lão lục càng giống một vị quân sư hơn. Mà Hàn lão lục cũng chính là trí tướng lãnh binh ở tiền tuyến.

Chẳng lẽ những người được gọi là lão Lục đều sáu như vậy sao?

Đinh Lan lại nói với ta một ít điều cần chú ý, sau khi nghiên cứu một chút chi tiết, liền ngủ xuống ghế dựa ở phòng bên ngoài.

Nguyên lai ta cho rằng Hàn lão lục chỉ là mượn thân phận Hắc Ám đại ca, càng thêm thuận tiện làm việc mà thôi, lại không ngờ rằng hắn đã sớm bày ra ám tuyến Đạo Đạo, Đinh Lan có thể cũng chỉ là một trong số đó.

Hắn có thể là một ván cờ lớn!

Một ván quyết định sinh tử của Long Tuyền sơn trang, thậm chí cuối cùng có thắng hay không!

Sáng sớm hôm sau, ta và Đinh Lan giả trang thành tình lữ, đi thẳng tới đầu ngươi.

Chúng ta ở phụ cận sân đấu đợi không bao lâu, đã có người đưa tới một gói nhỏ.

Bên trong là đạo cụ chuyên dùng của đoàn du lịch: Cái mũ, cờ đỏ nhỏ, ngoài ra, còn có tư liệu đại khái của tất cả thành viên trong đoàn du lịch.

Ta lật xem qua một chút, phía sau cái tên Diệp Thập Tam được viết theo tập đoàn Long Tuyền, Hướng Hoa đầu tư vào công ty nhân sự bộ lạc có hạn.

Cũng không biết có phải vì muốn che giấu mục đích thật sự chuyến đi này của hắn, chức vị ở bên ngoài cũng không cao, nhưng mà gia hỏa này bây giờ có địa vị và địa vị trong Long Tuyền sơn trang cũng tuyệt không thể khinh thường.

Một lát sau, đoàn du lịch đã ra khỏi trạm gác hải ngoại, Đinh Lan tiến lên phía trước, nói gì đó với người du lịch, thành viên mới của ta cũng tham gia vào.

Bỗng nhiên sau lưng hắn xuất hiện một ánh mắt lạnh thấu xương, quay đầu nhìn lại, thì ra là Diệp Thập Tam!

Một thân trang phục màu xám, mang theo ánh mắt màu vàng kim, mặt mũi tươi cười, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên một tia kinh ngạc và nghi ngờ.

Lúc lên xe, hắn nhìn như vô ý kề sát ta ngồi xuống, tươi cười đưa tay ra nói: "Xin chào Trương tiên sinh, ta là Diệp Thập Tam của Long Tuyền sơn trang, thật sự là nghe đại danh đã lâu!"

Sinh tử như Trương Cửu Lân (chương thêm)

Diệp Thập Tam ngược lại rất thản nhiên.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, đột nhiên ta lại xuất hiện trong đoàn du lịch, chắc chắn không phải ngẫu nhiên gì, tám chín phần mười chính là nhắm vào hắn.

"Hân hạnh được gặp mặt, mấy lần vung tay của ngươi thật khiến người ta khiếp sợ a!" Ta mỉm cười nắm tay với hắn nói.

"Đâu có đâu có." Diệp Thập Tam khiêm tốn nói: "Đại danh của Trương tiên sinh sớm đã nghe danh Đại Giang Nam Bắc, ta mới chỉ nói ra mà thôi. Chủ tịch của chúng ta cũng không đề cập đến tên của Trương tiên sinh, thường thường nói với chúng ta, sinh tử như Trương Cửu Lân."

"Thậm chí hắn còn sớm nói ra, nếu ai có thể mời Trương tiên sinh vào long tuyền, nhất định sẽ là một công lớn!"

"Ta đã mộ danh đã lâu, đã sớm muốn thấy phong thái! Thực không nghĩ tới lần này lại tha hương ở dị quốc gặp Trương tiên sinh, thật sự là vinh hạnh! Không biết lần này Trương tiên sinh làm việc công, hay là tùy ý du ngoạn đây."

"Công việc không cần nói, du ngoạn cũng không có tâm trạng đó, ta chỉ là tới đây lấy một đồ vật mà thôi." Vẻ mặt ta lộ vẻ tươi cười nói.

Diệp Thập Tam vừa nghe đến đó, ánh mắt chớp chớp, ha hả cười nói: "Vậy thì đúng là trùng hợp, ta cũng vậy, vậy phải xem vận khí của ai tốt. Nghe nói tẩu phu nhân là đại minh tinh, quý công tử càng thông minh lanh lợi."

"Đa tạ khen ngợi, con trai ta rất nghịch ngợm, không đánh vài lần thì không thành thật, chờ ta xong trận này, cùng nó tính sổ một phen!" Ta không kiêu ngạo không tự ti nói.

"Ui, vậy con phải để ý chút, đừng có giống mấy vị kia, ngay cả đường về nhà cũng tìm không được."

Nói đến đây, chúng ta đồng thời nhìn đối phương một cái, trên mặt đều mang theo vẻ lạnh lùng mỉm cười.

Cọt kẹt..t..tttt!

Theo một tiếng rầm rầm vang lên, du lịch trên đường phố đột nhiên nghiêng về phía trước một cái.

Hành khách khác đều lảo đảo, suýt nữa ngã sấp xuống, một tay ta đỡ lấy lưng phía trước, lúc này mới không đến nỗi đụng phải. Nhưng lá mười ba hai chân lại như mọc rễ, không chút sứt mẻ, ngồi ở phía sau cùng là một tên mập mạp nặng chừng hai trăm cân, tay cầm nửa chai, lảo đảo xông về phía trước.

Diệp Thập Tam dường như vô tình nhẹ nhàng vung tay lên.

Một đạo kinh phong lăng không sinh ra, tốc độ nhanh đến mức mí mắt cũng không kịp nháy lấy một cái.

Bốp!

Bàn Tử sắp đụng vào, đột nhiên giống như đụng phải một bức tường, cực kỳ không phù hợp với lẽ thường ngã ngửa ra sau.

Cái chai trong tay hắn bỗng nhiên bị ném ra ngoài, chén trà thơm mềm mại rơi ra như mưa. Bị dư phong thổi qua, tất cả đều tránh được Diệp Thập Tam, làm rơi vãi cả đầu ta.

Ta âm thầm nắm lấy Vô hình châm, vẫn không nhúc nhích! Hàn lão lục cùng Đinh Lan đã nói qua nhiều lần, nếu như không có nguy hiểm tính mạng, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, càng không được lộ ra bản lãnh. Tuy rằng ta không biết kế hoạch cụ thể, bất quá thoạt nhìn, bọn họ sớm đã đoán trước, tên này khẳng định sẽ dò xét ta.

Cho nên lần này, ta cũng hoàn toàn không tránh né.

"Ở đây ta có cánh cụt." Diệp Thập Tam bắt cánh tay, không cần nói tiếp, trực tiếp lau mặt ta.

Lần này lại nhanh đến thái quá, một đạo tàn ảnh vung tới thẳng đến mặt hắn.

Cơ bắp, thần kinh toàn thân ta đều đã căng cứng, nhưng vẫn như cũ không nhúc nhích.

Khăn tới chỗ mi tâm của ta, tựa hồ còn có ý gật đầu một cái.

Ta giả bộ như không có chuyện gì nói cảm tạ nói: "Để ta tự mình làm đi." Tiếp nhận lấy tấm giấy từ tay hắn lau chùi.

Trừ bát bài, trên thái dương ta cũng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Thủ pháp của gia hỏa này cực kỳ nhanh nhẹn hung mãnh, hơn nữa lực đạo và góc độ đều nắm giữ vừa đúng chỗ, nếu vừa rồi hắn không kịp thời giữ lại, chỉ sợ đầu của ta dù là làm bằng thép, cũng khẳng định bị đâm ra lỗ thủng lớn!

Rốt cuộc hắn có biết thuật Âm Dương hay không, ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng nếu dựa vào thân thủ này, ít nhất hắn cũng là một cao thủ võ đạo! Hơn nữa là cao thủ ta chưa bao giờ thấy qua.

Nếu chỉ luận võ đạo, có lẽ ta ở dưới tay hắn cũng chỉ có hai mươi chiêu!

"Xin lỗi, thật ngại quá..." Tên mập ngã xuống, đứng lên rất có lỗi, liên tục nói với ta.

"Ngươi làm sao vậy?" Ta giả bộ tức giận quát hỏi.

"Thực sự xin lỗi, ta cũng không phải cố ý." Tên béo bĩu môi giải thích.

"Đúng! Tên vương bát đản mới là cố ý."

Diệp Thập Tam liếc xéo ta một cái nhưng vẫn không lên tiếng, tên mập mạp vẩy nước uống trà vốn dĩ vừa nghe xong lời này, có chút tức giận muốn tranh cãi với ta, nhưng ngay sau đó vừa nghĩ, con mẹ nó đều là do tài xế, lập tức quay đầu kêu lên: "Ngươi làm sao lại đi xe?"

"Ngại quá đi, ngại quá!" Đạo du chạy vội vàng giải thích: "Vừa rồi có một đứa bé đột nhiên đi ngang qua đường, sư phụ tài xế cũng là bất đắc dĩ, mọi người đều lo liệu ổn định lại. Này, sao ngươi lại mang vấn đề an toàn về?" Nói xong, rốt cuộc đạo du kia cũng phát hiện ra vấn đề.

Vừa rồi toàn bộ đám người trên xe bị lay động kịch liệt một hồi, nhưng chỉ có tên mập này bị quăng ra ngoài, nói cách khác căn bản gia hỏa này không có chút an toàn nào.

Lúc đi đường đã kiểm tra qua, tên này khẳng định là quá béo, không thoải mái, lại lén lút cởi xuống.

Mập mạp vừa nghe xong, lại quay về chính mình, cũng không giảo biện cái gì, lầm bầm một câu gì lại ngồi xuống.

Một lần nữa Đại Ba khởi động lại, chậm rãi mở ra phía trước.

Đột nhiên, con mắt Diệp Thập Tam mãnh liệt dừng lại, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên lồng lang ngoài cửa sổ đứng rất nhiều người, nhưng ta liếc một cái đã biết hắn đang nhìn ai!

Bên đường có một tiểu nam hài lưng cõng gói sách, ước chừng khoảng bảy, tám tuổi, mặc một bộ y phục bẩn thỉu cực kỳ cũ nát, mặt mũi đen sì để trần hai chân, trên cổ đeo một cái khăn đỏ mềm mại, mặt khác còn đeo một chuỗi chìa khóa.

Khăn đỏ, bao thư rách, chuỗi chìa khóa, còn có một bộ quần áo này rõ ràng là trang phục cuối thế kỷ trước của một đứa trẻ khốn nạn trong nước.

Nhưng đừng nói đây là Hàn Quốc, cho dù là trẻ con ở Trung Quốc, nhưng trang phục như vậy cũng cực kỳ hiếm thấy! Điều kỳ quái hơn chính là, những người đứng chung với hắn, vậy mà đều coi như không thấy, giống như tất cả bọn hắn đều không nhìn thấy thằng bé mặc trang phục quỷ dị này.

Diệp Thập Tam vẫn nhìn chằm chằm vào cậu bé một hồi lâu, mãi đến khi Đại Ba quẹo qua mới quay đầu lại.

Trong giây lát, con ngươi của hắn lần nữa phóng đại!

Vẫn là đứa bé trai kia, vậy mà lại xuất hiện ở phía trước Đại Ba, đứa bé trai kia rõ ràng ở xa tận phía sau, sao lại chạy tới phía trước?

Trang phục giống hệt nhau, giống nhau như đúc, đều có hình dạng vội vã lướt ngang qua phía trước lỗ thủng.

Nhưng lần này tài xế không hề nhìn thấy, cứ thế vọt tới.

Thoải mái không trở ngại, đứa bé trai kia tựa như không khí, Đại Ba xuyên qua người hắn mà qua!

Diệp Thập Ngũ quay đầu nhìn lại, tiểu nam hài kia không việc gì cả, lại đứng ở trên ống sa.

Địa điểm thay đổi, người đứng bên cạnh cũng hoàn toàn khác, chỉ có đứa bé trai mặc quần áo tươi sáng vẫn như cũ, ngay cả động tác và ánh mắt cũng giống hệt vừa rồi!

Cứ như là một hình cắt ảnh được cắt xuống từ một tấm gương cũ, dán lên đám người.

Chương thứ một ngàn năm tám, quỷ dị lộ người chết quỷ dị.

Diệp Thập Tam nhìn một chút, rồi lại nhìn lữ khách bốn phía.

Tất cả mọi người không phát hiện điều gì khác thường, mấy đôi tình nhân vừa nói vừa cười, mập mạp ôm hai vai, nheo mắt giống như đang ngủ gật, cho dù mấy lữ khách tới gần cửa sổ xe, cầm máy chụp ảnh thỉnh thoảng cũng không phát hiện cái gì, vẫn rất phấn khởi.

Tên khốn này chợt quay đầu lại, nhìn ta một cái, khả năng hắn cho rằng là ta giở trò quỷ!

Ta nhún vai, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, dùng ánh mắt cùng biểu cảm hỏi hắn: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Trong mắt Diệp Thập Tam hiện lên một tia nghi hoặc, ngón tay của hắn nhấc lên, giống như muốn sờ đến ngực.

Đại Bồng tiếp tục tiến lên, tiểu niên kia lại xuất hiện thêm một lần nữa!

Chỉ là lần này, hắn vừa muốn đi ngang qua đường, phía xa đột nhiên lao ra hai người.

Xem ra, hẳn là một đôi vợ chồng.

Trượng phu chạy phía trước, tóc rối bù, mặt mũi bóng loáng, mặc một bộ quân trang cũ kỹ màu xanh lục, dưới chân là giày rách dính đầy bùn đất.

Theo sát phía sau thê tử, mặc một thân y phục dơ bẩn tương tự, cũng toàn thân đầy bùn đất, quơ hai tay lớn tiếng la lên cái gì đó.

Tuy nàng gần trong gang tấc, chúng ta thế nào cũng không nghe được!

Tài xế ba vẫn như trước không nhìn thấy, trực tiếp lao tới.

Hài tử đã đi qua, sau đó hai người cũng bị đụng đụng vào!

Diệp Thập Tam đột nhiên trở nên khẩn trương, đứng thẳng người lên, muốn đứng dậy nhìn một chút, nhưng cuối cùng vẫn không nhúc nhích.

Hắn lại quay đầu nhìn ta một cái, lập tức nhắm chặt mắt, ấn xuống mi tâm.

Người đi đường càng lúc càng đông, lầu cao hai bên càng dày đặc.

Ngay lúc dập tắt đèn, trong đám người phía trước lại xuất hiện một bóng người quen thuộc.

Không phải đứa bé trai kia, cũng không phải đôi vợ chồng vừa nãy bị va chạm kia.

Mà là ta!

Người kia có vóc dáng giống ta như đúc, ăn mặc giống hệt nhau, đầu cũng đội nón đỏ, tay cầm tiểu Hồng kỳ, như đang chờ đợi xe lớn.

Ánh mắt gã nhìn tới, vừa chạm vào Diệp Thập Tam, mặt mũi tràn đầy mỉm cười.

Người này cơ hồ hoàn toàn giống ta như đúc!

Chỉ sợ ta và người này đứng chung một chỗ, ngay cả Lý Ma Tử cùng Doãn Tân Nguyệt cũng chưa chắc có thể nhận ra!

Diệp Thập Tam nhìn hắn một cái, lại quay đầu nhìn ta, vẻ nghi ngờ trong mắt càng thêm đậm đặc.

Đại Ba lại đi trong chốc lát, cuối cùng cũng tới khách sạn nơi chúng ta ở, xe vừa mới dừng lại, đột nhiên một bóng đen kêu lên một tiếng từ trên trời giáng xuống!

Mặc dù tốc độ bóng đen kia rơi xuống cực nhanh, nhưng ta và Diệp Thập Tam có nhãn lực, tất cả đều thấy rất rõ ràng.

Đó là một người!

Một nam nhân mặc quần áo màu xám cũ kỹ, đang chải thành phân chia.

Nhìn từ phía trên xuống, cả tòa lầu các chỉ mở một cánh cửa sổ ở tầng thứ bảy, bên cửa sổ có một đứa bé trai tóc đỏ đang đứng, bẩn thỉu đeo khăn tay, nhìn xuống dưới. Phía sau nó mơ hồ xuất hiện thân ảnh một nữ nhân, ôm đầu tựa như đang nghẹn ngào khóc rống.

Tay Diệp Thập Tam không tự giác xiết thành nắm đấm, lại quay đầu nhìn hắn một lần nữa!

Mãi tới bây giờ ta mới hiểu rõ! Đây là một cái bẫy.

Khẳng định đều là do Hàn lão lục thiết kế trước đó, chính là vì mê hoặc Diệp Thập Thất!

Có liên quan đến nội tình của hắn, manh mối duy nhất bây giờ biết chính là chuyện khi hắn còn bé.

Hơn nữa, chỉ có hai món.

Phụ mẫu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô phụ nhảy lầu.

Thằng bé trai kia chính là hắn năm đó!

Dọc theo con đường này, lại sống sờ sờ diễn cho hắn một lần!

Diệp Thập Tam nhìn chằm chằm vào ta hơn mười giây, đột nhiên cười nói: "Trương Cửu Lân, không hổ là thương nhân âm vật đứng đầu thế hệ trẻ, nhưng mà, ngươi phải thất vọng mới được, ngươi cho rằng trò hề này có tác dụng sao?"

"Các vị tỉnh dậy hết đi, cầm lấy đồ đạc của mình, chúng ta đến khách sạn rồi." Đạo du vừa bảo mọi người giữ tự xuống xe, không được đi loạn, vừa đi lại trước.

"Trương Cửu Lân, đây là ngươi tự chui đầu vào lưới!" Diệp Thập Tam nhe răng cười nói: "Yên tâm, ta cũng là người hướng dẫn rất tốt, nhất định sẽ dẫn ngươi nhìn kỹ một chút long tuyền sơn trang." Nói xong, hắn cũng đứng dậy đi xuống.

Xem ra cho tới bây giờ, hắn còn muốn bắt sống ta trở về.

Du khách một xe này của chúng ta ở dưới dẫn đường đi vào đại sảnh khách sạn, đứng ở phía trước hai tên phục vụ, một người trong đó lại là Đinh Lan!

Đinh Lan dùng Hàn Ngữ trước tiên, sau đó lại dùng Hán ngữ vấn an mọi người, sau đó dựa vào cái này phát ra thẻ phòng. Đến phiên ta, nàng không kinh ngạc nhìn cái thẻ trong phòng một chút.

Ta lập tức tỉnh ngộ, thừa dịp Diệp Thập Tam không chú ý, nắm trong lòng bàn tay nhìn lén một cái, phía sau tấm thẻ có viết hai chữ: "Cái gương."

Vòng du lịch này lại rất cao cấp, nếu không có nhu cầu đặc thù, mỗi người đều là một gian.

Diệp Thập Tam không biết vì cái gì, cùng với mập mạp kia thay đổi một chút, ở cách vách ta.

Ta vào phòng, chuyện đầu tiên ta làm chính là tìm gương!

Trong phòng tắm treo hai khối, một khối ở phía trên rửa mặt chậu, một khối khác lớn hơn chút treo ở trên vách tường.

Bản thân gương không có gì đặc biệt, nhưng ở góc dưới mặt kính lớn một chút, mượn hơi nước trên mặt kính vẽ một cái ký hiệu.

Đây là ý tứ của thấu phù.

Lúc này ta đem một nửa khác cũng hoàn chỉnh bổ đầy đủ, hình ảnh trong gương lập tức hiện ra.

Đứng trong gương đối diện ta lại là Diệp Thập Tam!

Hai chúng ta cách nhau một tầng thủy tinh, nhìn chằm chằm đối phương, tĩnh lặng đứng cách mấy chục giây.

Nhưng nhìn thấu phù lục là một chiều mà!

Nói cách khác, chỉ mình ta nhìn thấy hắn, căn bản hắn không thể nhìn thấy mình.

Nhìn tình hình này, rõ ràng hắn cũng nhìn thấy ta!

Chẳng phải hắn không biết thuật Âm Dương sao?

Phanh! Đột nhiên, hắn vung nắm đấm đánh về phía mặt kính.

Gương tựa như mặt nước rung động, dập dờn tản đi. Lúc phục hồi như cũ, Diệp Thập Tam đã không thấy, trong gương chỉ còn lại ta.

Đột nhiên, thân ảnh Diệp Thập Tam lại xuất hiện lần nữa.

Chỉ có điều lần này không phải ở đối diện mà là ở sau lưng ta.

"Trương tiên sinh, tuy rằng ta không biết pháp thuật gì, nhưng trò hề này vẫn không nên lấy ra làm mất mặt!" Tên gia hoả này đứng sau lưng ta, hai tay ôm vai lạnh lùng nói.

Ta quay người nhìn lại, đây không phải là hư ảnh, đích xác chính là chân thân của hắn. Trên mặt đất có bóng, trên gương nhỏ cũng chiếu bóng dáng hắn.

Nhưng thằng cha này vào bằng cách nào?

Tuy nói gian phòng hai chúng ta kề sát nhau, nhưng ta đã sớm khóa kỹ cửa. Hơn nữa vừa rồi một chút âm thanh cũng không nghe thấy, hắn vừa mới biến mất trước mặt ta hai mươi giây không tới, làm sao vòng qua phòng của ta được?

Ta thật ta nghĩ là, vừa rồi hắn tuyệt đối không sử dụng bất kỳ thuật Âm Dương nào! Chính là dựa vào thân hình nhẹ nhàng nhanh nhẹn, cùng thần kỹ mở khóa như thần thâu.

Thế này cũng quá kinh khủng đi! Đồ đệ của Thần chết quả nhiên danh bất hư truyền.

Nếu như hắn mới vừa rồi đột nhiên hạ thủ với ta, ta có thể phòng ngự sao?

"Trương tiên sinh." Diệp Thập Tam bình tĩnh nhìn ta nói: "Ngươi đã tra ra ta nhiều chi tiết như vậy, như vậy nhất định ngươi cũng biết. Trước đây không lâu, ta mới lấy được ngón trỏ của tổ chức, ngươi cho rằng ngươi còn lợi hại hơn hắn sao?"

"Từ khi Diệp Thập Tam ta xuất đạo tới nay, còn chưa bao giờ thất thủ, càng không để cho đối thủ một cơ hội! Cho nên, ta khuyên ngươi tốt nhất nên thành thật một chút, ngươi cũng biết là ta cũng không muốn mạng của ngươi, chỉ cần mang ngươi về Long Tuyền sơn trang là tốt rồi. Nếu như ngươi thành thật thật, ta cũng sẽ không làm xằng làm bậy, chỉ coi như là khách của Long Tuyền sơn trang mời tới, dùng lễ đối đãi. Nhưng nếu không thành thật, ta có một trăm phương pháp, để ngươi biến thành thành thật."

"Trương tiên sinh, ngươi là người thông minh, ta tin tưởng ngươi sẽ làm ra lựa chọn chính xác nhất!"

Bước qua con đường tử thần số một ngàn tám trăm chín mươi hai.

"Ta đoán ngươi cũng là người thông minh, cũng sẽ đưa ra lựa chọn chính xác nhất." Ta khẽ mỉm cười nói: "Diệp Thập Tam, ngươi cũng không ngẫm lại xem, vì sao ta dám tới gặp ngươi?"

"Ngươi nói không sai, tu vi và bản lĩnh của Thực Chi Thủ dĩ nhiên cao hơn ta rất nhiều. Nếu ngươi đã có thể bắt sống hắn, muốn bắt ta cũng không phải việc khó, nhưng tại sao ta còn phải chui đầu vào lưới?"

"Con bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau, đến cùng mèo là ai mới là chuột, nói không chừng." Ta cười cười nói.

Ta nói một phen, nghe rất giống chuyện đó, kỳ thật trong lòng ta một chút tự tin cũng không có!

Tuy rằng ta chưa từng thấy qua ngón trỏ, càng không biết bản lĩnh của hắn như thế nào, nhưng lấy sự so sánh của ngón giữa, hắn cũng tuyệt đối không kém, ít nhất dư sức đối phó ta!

Nhưng gia hỏa hung ác kinh khủng như vậy lại bị Diệp Thập Tam bắt đi. Hơn nữa bản thân y lại không hề biết chút âm dương thuật nào, đòn sát thủ của mình rốt cuộc là cái gì?

Ta ngay cả chi tiết của hắn ta cũng không rõ, càng không đề cập tới đối chiến.

Ta tham dự vào việc theo dõi hắn trong đoàn du lịch, hoàn toàn dựa theo sắp xếp của Hàn lão lục, rốt cuộc hắn đã thực hiện kế hoạch gì, lại còn để lại hậu chiêu gì, cho đến bây giờ ta vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Nói thật, nếu như Hàn lão lục không phải là một thành viên danh chấn khắp nơi, đã từng vì cứu ta, suýt nữa mất mạng ở Ác Ma Chi Cốc, ta tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy!

Thế nhưng, đến chính ta cũng không biết át chủ bài của ta là gì, Diệp Thập Tam lại càng không biết!

Hắn vừa thấy ta tự tin, không sợ hãi chút nào, trong ánh mắt cũng hiện lên một tia nghi hoặc, lập tức trở nên kiên định, khẽ mỉm cười nói: "Vậy được, ta thật sự không thể chờ đợi được."

Vèo!

Vừa dứt lời, hắn liền hóa thành một đạo tàn ảnh bay tới, thậm chí ta còn không thấy rõ, hắn làm thế nào, lại là hướng chỗ nào hướng ta giết tới.

Ta vừa muốn thúc giục Long Đảm Chiến Giáp, chỉ nghe một tiếng két.

Tấm gương sau lưng đột nhiên vỡ vụn ra!

Vô số mảnh vỡ kia cũng không rơi xuống đất, cứ như vậy bay giữa không trung, lần nữa hợp thành một hình người, mơ hồ chính là bộ dáng của ta, dưới ánh đèn chiếu lấp lánh.

Đạo đạo quang mang tụ tập thành một điểm, chiếu xạ trên đầu ngón tay Diệp Thập Tam.

Mà đầu ngón tay kia cách mi tâm ta không đến một tấc!

Chợt xem ra, quang mang kia dường như là từ đầu ngón tay của hắn phát ra.

Hóa ra cái gương này không chỉ là một đạo cửa sổ nhìn trộm, mà còn là một lá bùa đồng lòng cứu mạng!

Vốn dĩ trên mặt kính này được chế thành bán đạo phù, do ta sửa thêm một nửa còn lại, Diệp Thập Tam mới nổi lên sát cơ, trận pháp này đã khởi động.

Dưới tác dụng của phù chú đại trận, mạng này của ta đã chia thành hai phần.

Một bộ phận nằm trong thân thể của ta, một bộ phận khác ở trên người người kia vẽ bùa.

Đương nhiên, trong cơ thể cũng có một nửa sinh mệnh của người nọ.

Nói cách khác, hiện tại cho dù Diệp Thập Tam chặt đầu ta, đánh ta tan thành từng mảnh nhỏ cũng không chết được! Chỉ cần khâu lại, ta vẫn có thể chạy nhảy.

Biện pháp duy nhất chính là giết chết hai người chúng ta!

Nhưng vấn đề là, đừng nói là hắn, ngay cả chính ta cũng không biết người kia là ai?

Phanh! Ánh sáng bùng nổ, nổ tung thành một ngọn lửa.

Diệp Thập Tam lui về phía sau vài bước, đụng vào cánh cửa phòng hé mở, cả cánh cửa gỗ thoáng cái đã vỡ nát.

Đó là thật sự vỡ nát!

Không phải là mảnh vỡ, mà là hóa thành vụn gỗ nhỏ như cát bụi.

"Thú vị!" Diệp Thập Tam hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi quả nhiên có chút vốn liếng cuồng vọng! Ta còn tưởng rằng sư phụ chết rồi, đã không còn ai có thể ngăn cản được một chỉ này của ta, không ngờ hôm nay lại đụng phải ta."

"Chết rồi? Ngươi nói là Tử Thần chết à." Ta hơi ngạc nhiên.

"Đương nhiên, ngươi cho rằng gọi một cái tên Tử Thần thì không phải chết sao?" Diệp Thập Tam lạnh giọng nói: "Có điều, người xử quyết Tử Thần lại tên là gì, ta nhất thời còn chưa nghĩ ra."

"Đây là ý gì? Chẳng lẽ tử tử là do ngươi giết chết." Vừa nghe lời này, ta càng thêm kinh ngạc.

"Không được sao?" Diệp Thập Tam hỏi ngược lại: "Không ai còn sống cả, người sống sót cũng không thể gọi là Tử Thần. Sư phụ nói, không có ai là không thể giết, cũng chỉ có người chết mới hiểu được ý nghĩa chân chính của sự sống."

Trong giây lát, ta chợt nhớ ra cái gì đó, truy hỏi: "Nói như vậy, cha mẹ ngươi nhận nuôi cô phụ ngươi đều là do ngươi giết sao?"

"Đúng, ngươi rất thông minh!" Diệp Thập Tam cười nói: "Phụ mẫu ta trời sinh đều là người điếc, luôn bị người khác lừa gạt và đùa cợt. Ta cảm thấy mình tự ti, đồng thời cũng cảm thấy đáng thương thay cho bọn họ. Có một ngày ta thấy trong thôn không được người chào đón người khác nhất., Cả ngày nằm ở trên giường, bị con cái hắn uống tới mắng lui lão đầu tử chết. Toàn bộ con gái hắn đều khóc thành nước mắt người ta, người trong thôn cũng không ngừng ở trước quan tài của hắn niệm tốt. Mỗi năm kết thúc kiêng kỵ, bọn nữ nhi còn có thể quỳ gối trước mộ đốt giấy dập đầu. Ta đột nhiên cảm thấy, có lẽ chính là được giải thoát tốt, sống không có tôn nghiêm, chết đi lại có..."

"Ta nghĩ cha mẹ của ta cũng đang khao khát ngày này, chỉ là bọn họ không nỡ chết, không dám chết mà thôi. Nhưng ta chính là con trai của bọn họ, ta có thể giúp bọn họ a!"

"Vì vậy, ngươi đã gây ra vụ đánh xe?" Ta sợ hãi cả kinh.

"Đúng vậy! Con đường vòng vèo kia luôn đi qua, nhưng bọn họ cái gì cũng không nghe thấy. Ta trộm trong nhà bán heo, chuẩn bị mua hạt giống, dẫn bọn họ lên đường, đúng như ta mong, một chiếc xe lừa lớn mở ra, bọn họ được giải thoát, quả nhiên đúng như ta nghĩ, người trong lễ tang kính trọng bọn họ hơn nhiều so với bình thường."

"Vậy dượng của ngươi đâu?" Ta hỏi.

"Tên khốn kia là kẻ bạo lực điên cuồng, cả ngày ẩu đả cô cô của ta. Đánh bạc lại chơi gái, còn muốn đem cô cô bán đi, đương nhiên ta không muốn để hắn tiếp tục sống sót. Nhân lúc hắn uống say, mở cửa sổ ra cố ý gây họa, để hắn đến đánh ta. Vừa lóe lên hắn liền nhảy xuống, đầu vỡ như dưa hấu, nổ tung tại chỗ!" Diệp Thập Tam cười lấy tay khoa tay nói.

Cái tên Diệp Thập Tam này lại là kẻ máu lạnh biến thái! Hơn nữa từ nhỏ hắn đã là người từ nhỏ.

"Ngươi biết vì sao ta phải nói với ngươi những chuyện này không?" Diệp Thập Tam lung lay cổ tay nói.

"Vì sao?" Ta cũng có chút kỳ quái.

"Bao năm qua, ta vẫn không thoát khỏi cái bóng của hắn, đó là vì có khúc mắc trong lòng này. Nhưng có cơ hội nghe được, sau khi ta chỉ tay lên trời đã chết rồi! Cho nên, không ai nghe được ta nói những khúc mắc này, cũng vẫn còn tồn tại, ta cũng không thể chính thức quên được bản thân mình, không cách nào giết người vì giết người."

"Nói như vậy, ta thực phải hảo hảo cảm ơn ngươi! Hiện tại ta chỉ cần giết ngươi, để hắn tùy ngươi đi, vậy ta có thể triệt để giải thoát, là có thể chân chính sống rồi! Ha ha ha ha ha." Diệp Thập Tam đột nhiên cười lên ha hả.

Hắn, hắn là ai?

Giải thoát? Sống sót chân chính? Đây là ý gì.

Lúc ở trên quảng trường, nhìn thấy từng cảnh tượng diễn ra, vẻ mặt Diệp Thập Tam rất mất tự nhiên, hoặc có thể nói là đối với tính cách lãnh huyết của hắn có vẻ cực kỳ quái dị.

Hắn căng thẳng, hắn sợ hãi, thậm chí còn mơ hồ có chút hối hận và áy náy, quả thực so với sát thủ máu lạnh đến cực điểm này như hai người khác nhau!

Đợi đã, ta hiểu rồi!

Ta đang thần sắc nghiêm nghị nói: "Như vậy, bây giờ ta nên gọi ngươi là Diệp Thập Tam, hay là Tử Thần đây?"

Đệ nhất thiên thiên năm tám ba chương đột phá Thần cấp (chương lớn)

Diệp Thập Tam nghe xong lời này trợn tròn mắt nhìn ta một hồi lâu, lúc này mới gật đầu tán thưởng: "Không tệ, không tệ! Ta vốn tưởng rằng đám người Long Tuyền sơn trang kia không bắt được ngươi bịa chuyện, nên mới nói là ngươi giỏi lắm. Cho tới bây giờ ta mới biết, tiểu tử ngươi quả nhiên có hai kế, thân phận của ta lại bị ngươi nhìn thấu!"

"Ngươi nên biết, trên dưới Long Tuyền sơn trang, tính cả Long Thanh Thu, cũng không nhìn thấu điểm này! Ngươi thật sự nên vì chính mình mà kiêu ngạo."

Nghe hắn nói thế, ta biết, quả nhiên ta đoán không sai, gia hỏa này là người mượn hồn!

Nói chính xác hơn, hắn là một vật thất bại mượn hồn không quá thành công.

Trong thân thể Diệp Thập Tam có giấu hai linh hồn.

Một cái là bản thân Diệp Thập Tam, một cái khác chính là sát thủ đạo sư tử thần trong truyền thuyết.

Một thân song hồn, tình huống này mặc dù ít thấy, nhưng qua nhiều năm như vậy ta cũng gặp không ít, tỷ như Thẩm lão thái bà trên Ô Tô Lý Giang là được.

Nhưng hai hồn tỷ muội của Trầm lão thái thái là đồng tâm.

Tên này lại hoàn toàn trái ngược, hai cái linh hồn này không thể chinh phục ai, không ai có thể tiêu diệt được ai.

Đồng thời để bảo vệ thân thể này, không cho ngoại nhân biết được bí mật. Hai người bọn họ khi thì tranh đấu, khi thì hợp tác. Một lúc sau, ngay cả bọn họ cũng thường xuyên không biết mình là ai?

Cùng thời khắc đó, cũng chỉ có một bộ linh hồn chiếm chủ động, vì vậy người ngoài căn bản không cách nào phát hiện ra.

Cho dù là Long Thanh Thu có tu vi độc bộ thiên hạ cũng không phân biệt được, có thể hắn cũng không nghĩ theo phương diện này. Càng quan trọng hơn là cho dù Long Thanh Thu biết không biết rõ chân tướng cũng không có gì khác nhau, dù sao đều làm việc cho Long Tuyền sơn trang, một hồn hay là song hồn có gì khác nhau?

Nguyên nhân khiến y không dùng thuật Âm Dương, là vì hai người bọn họ đã chết, nhưng vẫn còn sống.

Âm Dương tương trùng xuống, căn bản không xuất ra bất luận pháp thuật gì.

Bất quá cũng chính vì thế, ngược lại bọn họ có thể vận hành thân thể đến mức tận cùng, giống như một cỗ máy giết người tinh vi nhất, mỗi một bộ phận, mỗi một tế bào và thần kinh đều có thể điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Tuy rằng hắn không biết Âm Dương thuật gì, nhưng nếu Tử Thần có thể thông hiểu Kinh Hồn thuật, ký thân trên người tiểu nam hài lúc trước, hắn khẳng định cũng cực kỳ hiểu rõ Âm Dương thuật.

Mặc dù không thể sử dụng, nhưng tất cả phụ thân, đoạt hồn, mê huyễn, phong ấn thuật đối với bọn họ cũng đồng dạng vô hiệu!

Lại phối hợp với thể thuật siêu mạnh của bản thân và Võ Đạo Khí Công, cho dù là đối thủ tiếp cận cấp Thần Vô Thượng, nếu đối phương không thể ngờ tới điều này, chỉ sợ cũng sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Ngón trỏ dù có mạnh hơn, nhưng dù sao cũng không phải là Vô Thượng Thần cấp, bị nó bắt được sơ hở, nhất cử thu hoạch cũng không có gì lạ!

Mà hình ảnh Hàn lão lục dọc đường bố trí cũng không phải là ảo giác gì, mà là sự thật!

Hắn ta đang ở đầu đường Hàn Quốc, để lộ tình cảnh cho Diệp Thập Tam tái hiện, từ đó kích thích song hồn nội đấu.

Đồng Tâm Phù được vẽ trong gương, cũng đã sớm có phòng bị!

Chẳng lẽ, hắn đã sớm nhìn thấu điểm này?

Nhưng tại sao y luôn giấu diếm chứ, ngay cả ta cũng không nói.

"Trương Cửu Lân!" Diệp Thập Tam nhìn ta rồi nói: "Vốn dĩ ta còn muốn bắt ngươi về, lại thêm bắt được ngón trỏ, diệt trừ mấy cái đại công nội gian này, Long Thanh Thu sẽ đem bí kíp che dấu trong Long Tuyền sơn trang cho ta xem một đoạn, sau đó lại tìm kiếm một cái bảo địa phong quan, là có thể triệt để thoát khỏi gia hỏa này, ta có thể chân chính trường tồn thế gian rồi."

"Nhưng bây giờ, đột nhiên ta lại thay đổi chủ ý!"

"Chỉ cần giết ngươi là thằng nhãi kia có thể thoát khỏi thân thể! Còn tốn sức làm gì nữa!"

"Ngươi yên tâm! Ta sẽ không giày vò thân thể của ngươi, thân thể này của ngươi rất tốt, ta sẽ đem ngươi phong ấn thật tốt, đợi đến lúc thân thể này lão hóa, liền có thể phát huy công dụng rồi."

"Ta có một thói quen, chỉ cần thời gian cho phép, sẽ thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng của người chết, ngươi có nguyện vọng gì không? Ta nhất định sẽ cố hết sức giúp ngươi đi làm. Cho dù giết Long Thanh Thu, hoặc tiêu diệt Long Tuyền sơn trang cũng được... Đương nhiên, có thể làm được hay không phải xem vận mệnh của ngươi."

"Không giấu gì ngươi, kỳ thực ta cũng muốn làm như vậy, dù sao đồ vật trên tay Long Thanh Thu quá mê người." Diệp Thập Tam cười dữ tợn nói.

Còn không đợi ta trả lời, đột nhiên một tiếng phần phật vang lên, hình người vỡ vụn của mảnh vỡ kính tạo thành đột nhiên nổ tung ra, giống như hồ điệp bay ra ngoài, ngay sau đó cửa phòng tắm xuất hiện một bóng người.

Là Đinh Lan.

Hắn mặc một bộ trang phục của phục viên tiền đài, búi tóc dài lên tùy ý, trong tay mang theo một thanh cổ kiếm.

Kiếm kia ta liếc mắt đã nhận ra, chính là của Hàn lão lục!

Vốn dĩ ta còn cảm thấy rất kỳ quái, vì sao hắn không mang cổ kiếm theo, hóa ra là giao cho Đinh Lan.

Ngay cả thanh kiếm này cũng nỡ bỏ ra được, xem ra Đinh Lan thật sự là tâm phúc của hắn a!

Diệp Thập Tam quay đầu nhìn nàng một chút rồi lại nhìn hắn, đột nhiên cười hắc hắc nói: "Các ngươi thật ngu xuẩn! Ngươi cho rằng ta nhàn rỗi không có việc gì nên mới nói nhảm với các ngươi nhiều như vậy sao? Cũng bởi vì ta đã sớm nhìn thấu trò mèo của các ngươi."

"Các ngươi sẽ sớm điều tra ta, chẳng lẽ ta chính là đồ ngốc sao? Ta đã sớm biết có nha đầu này tồn tại, Đồng Tâm Phù cũng là do hai người các ngươi kết thành à? Ta còn đang lo lắng làm sao các ngươi lại lừa gạt lẫn nhau, kết thúc tại sao, giờ lại tự mình đưa lên cửa! Ha ha."

"Ngươi đã nói nhiều lời nhảm như vậy, cũng không kém một thời gian một lát đi, ta còn có chuyện chưa nghĩ ra, muốn mời ngươi giải đáp một chút." Đinh Lan nói.

"Được! Ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng này của ngươi, nói đi!" Diệp Thập Tam trả lời.

"Long Thanh Thu chụp lấy ngón trỏ làm gì?" Đinh Lan hỏi.

"Long Thanh Thu đang đột phá Vô Thượng Thần Cấp, muốn luyện chế Ngũ Hành Kim Đan, thiếu một vị thuốc dẫn dược liệu Mộc thuộc tính. Vốn hắn muốn bắt Hàn lão lục, nhưng gia hỏa này quỷ mới thật., Vẫn không thấy tung tích, vừa lúc ngón trỏ bị giết, bị Long Tuyền sơn trang phát giác. Vốn dĩ Long Thanh Thu muốn tự mình động thủ, nhưng ta vừa mới gia nhập sơn trang không lâu, lập mấy công nhỏ còn chưa đủ để chấn nhiếp người khác, nên ta liền ra tay." Diệp Thập Tam giải thích.

"Cái này đốt ngón trỏ tu luyện lâu dài, không có não, quả thực cùng mấy chục năm trước không có gì khác nhau, dĩ nhiên dễ dàng bị bắt sống như vậy. Ta thật không nghĩ tới."

"Quả nhiên là thế!" Đinh Lan gật đầu: " dã tâm của Long Thanh Thu thật không nhỏ, còn vọng tưởng đột phá Thần cấp vô thượng, rốt cuộc hắn muốn làm gì."

"Ta đây cũng không biết, đó cũng không phải là chuyện ta quan tâm!" Diệp Thập Tam quay đầu lại hỏi ta: "Ngươi cũng nói một chút nguyện vọng của ngươi đi, trước khi chết, ta sẽ luôn cho người ta một đáp án vừa lòng, nói dối người chết là một tội lớn."

Ánh mắt Đinh Lan quét qua chung quanh một lượt, dường như ám chỉ cái gì đó.

Ta sửng sốt một hồi, lập tức hiểu ra.

Vị trí Đinh Lan đứng, mặt hướng nam, ánh mắt nàng lắc lư chung quanh, đúng là đồ vật.

Nàng muốn ta hỏi một chút, lần này Diệp Thập Tam đến Hàn Quốc là vì sao lại đến đây.

"Ngươi đến Quốc Quốc Quốc rốt cuộc là muốn thu hồi thứ gì?" Ta hỏi.

"Thứ gì?" Diệp Thập Tam lắc lắc đầu nói: "Ta thực sự không biết là món đồ chơi gì, nhưng mà nó vốn thuộc về ngươi."

Bí mật gia gia tầng năm ngàn tám mươi bốn...

"Thu thuộc về ta?" Ta có chút kỳ quái.

"Nghe Long Thanh Thu nói, năm đó gia gia của ngươi liều chết xông vào Long Tuyền sơn trang, tổng cộng mất đi hai thứ. Đều là bí tịch có thể mở ra cánh cửa đại đạo, tuy chỉ có một nửa, nhưng nếu không có nửa cái này,, Một nửa Long Tuyền sơn trang kia cũng là một tên rác rưởi, hắn giấu thứ này trong tiểu điếm của ngươi, trừ phi bắt sống ngươi tế trời cung đất, bằng không dưới sự tấn công mạnh mẽ sẽ hóa thành tro bụi. Mà đồ vật khác, nghe nói là một món thần khí." Diệp Thập Tam thản nhiên nói.

"Một món thần khí?" Ta hơi nghi hoặc.

"Đúng." Diệp Thập Tam cũng có chút không hiểu, nhẹ gật đầu nói: "Ta chỉ biết sau này gia gia ngươi không chịu nổi một đường truy đuổi của đông đảo cao thủ Long Tuyền, nửa đường mang vật kia phóng ra ngoài, từ đó hấp dẫn một nửa truy binh, lúc này mới miễn cưỡng thoát thân."

"Vật ấy nhiều lần trải qua, rốt cuộc lại rơi vào trong tay Long Tuyền sơn trang, nhưng cũng bởi vậy mà thành tai họa..."

"Không ít người vì đạt được thứ này, không tiếc phát sinh nội chiến mà đại đa số người khi cầm vào tay lại không biết nên mở ra như thế nào, chỉ có thể coi như con mồi lại bị người khác tranh cướp!"

"Người trộm đi thứ cuối cùng kia, mang theo nó chạy trốn đến Hàn Quốc, về sau vẫn là Đông lão ra tay, chặn hắn lại, hơn nữa vì để tránh phân tranh, giấu vật kia ở trong Hàn Quốc. Nhưng theo Đông lão đột nhiên chết đi, thứ đó trốn ở đâu cũng không ai biết được, lần này ta đến đây, cũng chính là tìm một manh mối, thử thời vận mà thôi."

"Đương nhiên, mục đích ta tới đây, cũng là muốn chiếm làm của riêng thôi. Cái này à, vừa mới phi cơ một chút đã đụng phải ngươi rồi!"

"Dưới trời xui đất khiến, ngươi lại phá tâm kết của ta, lần này ta giết ngươi rồi mới tầm bảo, nhưng mà Nhất Tiễn Song Điêu!" Diệp Thập Tam nói xong, quét qua ta và Đinh Lan nói: "Được rồi, nếu không phải hôm nay thật tốt đẹp, ta cũng sẽ không dông dài nhiều lời với các ngươi như vậy! Lên đường đi!"

Nói xong, hai mắt hắn trợn lên, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng!

"Lên!" Ta vội vàng lấy ra chiến giáp mật rồng của Triệu Tử Long.

Quanh thân sáng lên một vòng sáng màu trắng bạc.

Tất cả thuật Âm Dương có tính tiến công gần như không hề có hiệu quả đối với hắn, nhưng chiến giáp Âm vật có tính phòng ngự vẫn rất hữu dụng!

Bùm bùm bùm bùm!

Xung quanh chiến giáp long đảm liên tiếp vang lên ba tiếng giòn vang, phảng phất như bị trúng đòn, vô cùng đau đớn. Ta lui về phía sau vài bước, va vào mặt tường, gạch sứ trên tường rung lên bần bật rồi vỡ thành một mảng.

Vèo! Bóng đen kia thấy tấn công ta không thành, lại phóng về phía Đinh Lan.

Xoẹt một tiếng, Đinh Lan rút cổ kiếm ra, một đạo hào quang màu xanh nhạt tản mát ra, bọc lấy cả thân kiếm.

Kết quả rất nhanh rơi xuống đất, lục mang cũng nhạt đi không ít.

"Ta thấy hai người các ngươi còn có thể kiên trì được bao lâu!" Diệp Thập Tam cuồng tiếu tiếu.

Liền một tiếng cười to này, giữa ta và Đinh Lan bỗng dưng dâng lên một đạo cuồng phong.

Một đạo tàn ảnh hình người, chợt trái chợt phải, liên tiếp không ngừng công kích hai chúng ta!

Thân hình tên gia hỏa này cực kỳ nhanh chóng, như ánh sáng như điện, căn bản bắt không được, hơn nữa tất cả thuật âm dương đối với hắn đều không có tác dụng! Nói cách khác, ở trước mặt hắn hoàn toàn không có quỷ thần thuyết phục, muốn đánh bại hắn chỉ có thể dựa vào phương pháp nguyên thủy nhất, liều mạng chiến đấu.

Nhưng ngay cả bóng dáng của hắn ta cũng không sờ tới, nhìn không rõ, càng đừng nói tới nhắm vào điểm yếu!

Mặc dù ta có Long Đảm chiến giáp, Đinh Lan có Cổ Kiếm hộ thể của Hàn lão lục, Diệp Thập Tam cũng không thể làm bị thương.

Nhưng vô luận là Long Đảm chiến giáp hay là cổ kiếm, đều lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ nhanh chóng biến mất, mắt thấy đã kiên trì không được bao lâu.

Không nghĩ thêm biện pháp nào, tất nhiên sẽ bị hắn làm cho chết yểu!

"Hợp chú!" Đinh Lan quát to một tiếng, cắn đầu ngón tay đột nhiên vẽ lên.

"Cái gì, hợp chú?" Ta vừa nghe có chút ngơ ngác.

Vốn là dưới tác dụng đồng tâm đại trận này, sinh mệnh bản thể hai người chúng ta đã tách ra một nửa, cùng đối phương hợp lại, bất luận đối phương giết ai, đều sẽ không có việc gì.

Nói cách khác, Diệp Thập Tam nhất định phải đồng thời giết chết hai người chúng ta.

Nếu vậy, coi như chúng ta không diệt được hắn, thì vẫn còn một đường sinh cơ.

Nhưng nếu là hợp chú, chẳng khác nào đồng sinh đồng tử!

Chỉ cần bị Diệp Thập Tam giết chết bất kỳ người nào trong chúng ta, hai người sẽ cùng chết!

Đây bình thường đều là tình nhân thời cổ, vì truy cầu tự do tình yêu, dùng phản kháng bao bọc hôn nhân, dùng để bức hiếp cha mẹ các nhà.

Trong tình huống khẩn cấp này, sao ả có thể nghĩ ra một biện pháp ngu xuẩn đến cực điểm như vậy cơ chứ?

Giết một người, ai cũng sẽ không chết cùng với bất luận giết ai, hai người cùng chết.

Đề lựa chọn đơn giản như vậy, ngươi phải chọn đề tài ngu xuẩn nhất sao?

"Hợp chú à! Còn chờ gì nữa! Nhanh lên." Đinh Lan lớn tiếng thúc giục.

Lục mang trên cổ kiếm dĩ nhiên càng ngày càng yếu, đã sắp tiêu tán không còn gì.

Ánh bạc trên người ta cũng nhạt dần, theo tần suất công kích của Diệp Thập Tam, tối đa còn có thể kiên trì được nửa phút!

Nếu như không nghĩ ra biện pháp, hai người bọn ta cũng khó tránh khỏi cái chết.

Thật không nghĩ tới, đã trải qua nhiều sinh tử như vậy, hôm nay là thời khắc nguy hiểm nhất, là thời khắc điên cuồng nhất của kẻ địch, vậy mà lại lấy loại phương thức công kích nguyên thủy nhất này, bức ta đến tuyệt cảnh!

"Nhanh!" Đinh Lan gần như đã dùng hết sức lực, điên cuồng gào thét.

Nếu kế hoạch nàng an bài đã tường tận như thế, thoáng cái liền vạch trần tướng mạo thật sự của Diệp Thập Tam, có khả năng nàng thực sự có kế hoạch gì đó trừ địch cũng không chừng.

Hoành Thụ đều là chết, chỉ liều mạng thôi!

Nghĩ đến đây, ta cũng cắn đầu ngón tay, máu tươi vẽ nửa cái phù chú kia.

Hai đạo phù chú lăng không bay lên, nhanh chóng tới gần.

Ta thần thủ ý hợp, thả hết tạp niệm trong đầu, tận lực chỉ nghĩ đến hình dạng Đinh Lan —— thời điểm song hợp, cần hai người trong Họ tâm ý tương thông, chỉ nghĩ đối phương, nếu như có chút tạp niệm, sẽ cùng nhau đồng tổn thất!

Vốn dĩ trong thời khắc sinh tử này, trong đầu ta có thể sẽ xuất hiện Doãn Tân Nguyệt, xuất hiện Vương Bặc Nhi, xuất hiện phàm nhân, sơ nhất, thậm chí là Lý Ma Tử, thậm chí là những người đã chết cũng sẽ không nghĩ đến tên Đinh Lan mới quen biết này.

Nhưng chính bởi vì, lúc trước chúng ta hợp tác chế thành đồng tâm chú trên kính, lúc này trong thân thể ta còn có một nửa tính mạng của nàng.

Cho nên dưới tác dụng của Hợp Chú Phù, trong đầu nàng tự nhiên cũng chỉ còn lại có nàng!

Phịch! Song phù nhất, tụ thành một vòng tròn nhỏ sáng lóa chiếu người.

Cùng lúc đó, lục mang trên cổ kiếm đột nhiên tiêu tán, Đinh Lan không kiên trì nổi, ngã nằm trên mặt đất.

"Hắc hắc! Đám ngu xuẩn, lên đường đi." Diệp Thập Tam chợt quát một tiếng, hóa thành một đạo tàn ảnh, phóng thẳng về phía Đinh Lan.

Kêu ngươi lại!

Ta hét to một tiếng liền xông về phía trước, tốc độ gia hỏa này quá nhanh, thân ảnh lại phiêu hốt bất định, mặc dù tay ta nắm Vô Hình Châm nhưng một mực không dám thả ra, rất sợ ngộ thương Đinh Lan.

Phốc! Ta vừa mới bước ra hai bước, chợt nghe một tiếng trầm đục, tàn ảnh kia ngừng lại.

Cánh tay Diệp Thập Tam cắm thật sâu vào trong ngực Đinh Lan, toàn bộ xuyên qua.

Nhưng cực kỳ quái chính là, theo cánh tay chảy ra lại là huyết dịch xanh mơn mởn kia.

Đệ nhất thiên tám ngàn không chết, Hàn lão lục

"Hả?" Diệp Thập Tam hơi kinh ngạc.

Nhưng hai cánh tay Đinh Lan lại ôm chặt lấy Diệp Thập Tam, đầu ngón tay sinh ra từng mảnh lá xanh, đang điên cuồng sinh trưởng.

"A? Không tốt, bị lừa rồi." Diệp Thập Tam phản ứng lại, đưa tay một chưởng bổ về phía đầu Đinh Lan.

Cánh tay Đinh Lan như dây leo vẫn điên cuồng sinh trưởng, hét lớn về phía ta: "Cửu Lân, mau động thủ!"

Thanh âm này... Không phải là Đinh Lan, mà là Hàn lão lục!

Bốp! Bàn tay Diệp Thập Tam mang theo lực đạo ngàn cân treo sợi tóc hung hăng bổ xuống.

Hơn phân nửa cái đầu của Đinh Lan lập tức vỡ thành một mảnh, giống như gã nói, chia năm xẻ bảy giống như trái dưa hấu, lầu các cũng bị nện thành một cái lỗ to.

Cả kinh dưới lầu một trận cuồng hô!

Ta đây đâu còn chần chừ gì nữa, Vô Hình Châm vung tay, vèo một tiếng, xuyên qua trái tim Diệp Thập Tam!

Không có âm dương thuật gì, chỉ như ám khí tụ tiễn bắn ra.

Diệp Thập Tam tuy võ đạo cao cường, nhưng dù sao thân thể vẫn là phàm thai, lần này lại phun ra một ngụm máu tươi. Hắn quay đầu nhìn ta, lại nhìn Đinh Lan đã tê liệt thành một mảng màu xanh lục, run rẩy nói: "Không... Không chết..."

Bịch một tiếng, ngã quỵ trên mặt đất.

Đinh Lan nửa người nửa dây mây, ôm chặt Diệp Thập Tam, máu tươi trộn lẫn nước xanh, dưới ánh đèn chiếu đặc biệt chói mắt!

Ta vọt tới kiểm tra Diệp Thập Tam một hồi, tên gia hỏa này đã hết hơi, ta lại sợ hắn không chết hết, rắc một tiếng vặn gãy cổ hắn.

Lúc này, nhìn lại Đinh Lan đang ôm chặt hắn, bộ dáng cũng thay đổi, rõ ràng là Hàn lão lục.

"Lão Lục!" Ta lớn tiếng kêu lên, nước mắt lập tức trào ra!

"Rượu, rượu..." Ta đột nhiên nghe thấy một giọng nói yếu ớt.

Thanh âm này không lớn, nhưng lại làm cho ta giật mình.

Nhìn lại lần nữa, nửa cái đầu còn lại của hắn vẫn lắc lư nhẹ như cũ, bờ môi hé ra miệng hút từng ngụm lớn, giống như đang nói cái gì đó.

Đã bị đánh thành như vậy rồi mà Hàn lão lục vẫn chưa chết?

"Làm gì ngẩn ra vậy, còn không... Còn không mau mau cho ta uống ngụm rượu!" Hàn lão lục thấy ta thờ ơ, nín một hồi lâu, lúc này mới tiết khí lực nói ra.

"Haizz, được rồi!" Ta vội vàng sờ bình rượu trên người nó, rồi đổ vào.

Rượu vừa vào, nước xanh cũng không nhỏ xuống nữa, mà sinh ra một mảnh tơ mỏng lông xù.

"Ta nói một câu, ngươi động một chút có đúng hay không, có chút nhãn lực được không? Nhanh nhanh đem tên biến thái này kéo qua một bên, cánh tay hắn còn cắm ở trong ngực ta, thật là khó chịu!" Hàn lão lục oán giận nói.

"Ai, được được!" Ta ngậm nước mắt, cũng không biết là khóc hay là cười, vội vàng kéo thi thể Diệp Thập Tam ra ngoài.

Lúc này nửa cái đầu của Hàn lão đã bị đánh nát, trên ngực bị xuyên thủng một lỗ thủng lớn, trái tim đã nát vụn. Cho dù lúc này lão đang nằm trong giải phẫu, những thầy thuốc đứng đầu khắp thế giới chỉ sợ cũng không biết phải làm sao!

Nhưng gia hỏa này vẫn có thể uống rượu, lại còn có khí lực cùng tâm tư trách móc ta! Còn nói người ta biến thái nữa chứ.

Ngươi đã làm như vậy còn không chết, không phải biến thái là cái gì?

Nếu nói biến thái, e rằng trên thế giới này cũng không có người biến thái hơn cả ngươi!

Đầu óc hắn đã bị phá toái, xuyên thủng thành một lỗ lớn nơi ngực, sinh ra từng tia từng tia chồi non, không ngừng lan tràn sinh trưởng.

Giống như được một đôi tay vô hình bện lại, không ngừng quay quanh, xuyên qua.

Mắt thấy những cái kia mầm xanh một tầng lại một tầng không ngừng bện thành cốt cách, tiếp theo lại sinh ra cơ thịt, ngay sau đó lại bao phủ lên làn da.

Trong nháy mắt, một lão lục đang sống đột nhiên xuất hiện trước mắt ta!

Chỉ là, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, ánh mắt cũng có vẻ hơi ảm đạm.

"Mở, mở cửa, đi lấy rượu!" Hàn lão lục phân phó.

"Lúc này rốt cuộc cũng biết vì sao ngươi luôn uống rượu rồi." Vẻ mặt vui vẻ của ta được lau nước mắt, mở cửa ra.

Đến ngoài cửa xem xét, chỉnh một hành lang đều là người.

Đứng ở cửa, chính là những người đang du lịch đoàn người này, đứng đầu cũng chính là người mập mạp phun nước uống vào trên mâm lớn.

Bọn hắn đều trừng hai mắt chen vào trước đại môn.

"Các ngươi đây là..." Ta có chút ngây ngẩn cả người.

Vừa rồi trong phòng liên tiếp phát sinh động tĩnh như vậy, nhưng lại một chút tiếng gõ cửa cũng không nghe được, bọn họ đều bị kẹt ở đây làm gì?

Tên béo kia cũng không trả lời câu hỏi của ta, quay người đẩy chiếc xe ra ngoài nói: "Mau đưa cho Lục ca."

Ta nhìn, trên xe đầy ắp rượu, đều là rượu!

A! Hóa ra là như vậy.

Cuối cùng ta cũng hiểu rồi! Toàn bộ đoàn du lịch đều là người của ông ta, ngay cả tửu điếm cũng đã bị ông ta bao hết rồi, thậm chí ngay cả người phục vụ cũng là người một nhà.

Tất cả những thứ này hắn đã sớm thiết kế trong, giống như ngoại trừ Diệp Thập Tam đã chết đi, trong chỗ trống duy nhất bị che khuất chính là ta rồi!

Ta đẩy xe cơm đi vào, mở ra một bình rượu ừng ực ngã vào trong miệng Hàn lão lục, có chút tức giận hỏi: "Lão lục, ngươi gạt ta như vậy có vui không?"

Hàn lão lục uống xong một bình rượu, khí sắc trở nên tốt hơn nhiều, nhìn ta cười nói: "Đây không phải là vì làm trò hay sao! Lại nói, ngươi cho rằng Diệp Thập Tam dễ lừa như vậy sao? Ngươi có biết vì thiết kế cái bố cục này ta đã chuẩn bị bao nhiêu thời gian, điều động bao nhiêu tài nguyên không? Đương nhiên, nếu không phải diễn viên chính của ngươi đến trường, ta đã chuẩn bị hết thảy rồi."

"Vậy ngươi hơi bận bịu rồi đấy, xem như diễn kịch, lại làm đạo diễn, thậm chí còn mời khách xâu chuỗi nữ chính. Bây giờ vở kịch này đã giết xanh rồi, ngươi chỉ nói thử xem, rốt cuộc mọi chuyện là chuyện gì vậy?"

"Lại thêm hai bình rượu." Hàn lão lục đập vào một bình, mở miệng nói.

Người khác uống rượu là dùng chén tính, tên này đều là luận bình, hơn nữa đều không ngừng nghỉ, một hơi liên tục cạn hơn mười bình.

Sau hơn mười bình rượu, khí sắc của Hàn lão lục đã tốt lên không ít, cũng đứng dậy nói với ta.

Từ sau khi Trương gia Giang Bắc tiềm phục ở Long Tuyền sơn trang bị xử lý hết nằm vùng, Hàn lão lục liền cảm thấy có chút không đúng. Sau đó, Cáp Ni bị giết, Hàn lão Lục liền phát giác được, có thể có người đang nhằm vào hắn chú ý, vì vậy liền bí mật trốn đi, âm thầm tìm hiểu.

Tiếp theo, liền nghe được một tin tức làm người ta càng thêm giật mình, thực chỉ đã bị Long Tuyền sơn trang bắt sống, hơn nữa lại không sử dụng thái thượng trưởng lão trong sơn trang, chỉ thuê một ít người bình thường. Nghe nói chủ trì khoản đại thủ bút này, dĩ nhiên là mới tới.

Lại nghe ngóng, nói hắn là Diệp Thập Tam, có đôi khi ngẫu nhiên nhắc tới Thần chết gì đó.

Hàn lão lục triển khai toàn bộ quan hệ cùng thông đạo, mấy tháng tra xét, chỉ phát hiện ra manh mối của gia hỏa này khi còn bé, chuyện này kể từ chín tuổi về sau, hoàn toàn không biết gì cả.

Sau khi hắn và sơ bộ thương thảo, cảm thấy gia hỏa này rất có vấn đề. Bất quá, ngược lại là có thể thử từ trên người hắn mở ra một cửa đột phá.

Vừa hay, bọn họ một đường truy ra manh mối của Thải Vân cô nương, cuối cùng cũng rơi vào tay Hàn Quốc.

Thế là kế hoạch này được triển khai!

Hàn lão lục đầu tiên là cố ý thả ra một tin tức giả cho Diệp Thập Tam, nói là năm đó Đông lão giấu kín thần khí ở Hàn Quốc có manh mối, tên này một lòng một dạ muốn độc chiếm, cho nên khẳng định lựa chọn một mình đến đây.

Đệ nhất thiên tám sáu chương tối thiểu mưu trí (Việt càng thêm)

Mặc dù Long Tuyền sơn trang là thế lực mạnh nhất ở Âm Vật giới, lại có dã tâm rất lớn, nhưng quản chế đối với nhân viên trong trang lại cực nghiêm.

Không có trang chủ Long Thanh Thu phê chuẩn, bất luận kẻ nào cũng không được phép bước ra khỏi quốc cảnh, đề phòng còn chưa chuẩn bị đầy đủ, còn chưa hoàn toàn thống nhất Âm Vật giới trước đó chọc phải đại phiền toái quốc tế gì đó.

Nhưng chuyện này, tự nhiên không thể làm khó Diệp Thập Tam.

Hắn tìm một chỗ đứng, báo một gia đình đi du lịch, vốn định người không biết quỷ không hay lẻn vào, nhưng sớm đã bị Hàn lão lục tra xét được từ sớm.

Vì vậy, Hàn lão lục mượn các phương pháp, đổi Du Du như Diệp Thập Tam thành người một nhà.

Những người này, ngoại trừ tên mập kia, đều là nhân viên biểu diễn bách kinh lựa chọn - Muốn lừa gạt Diệp Thập Tam cũng không dễ dàng, nhưng mọi người biết chỉ có một việc, chính là cho rằng toàn bộ không nhìn thấy đứa bé trai kia là được, cái này ngược lại cũng không khó.

Lập tức lại giả vờ làm bộ phim để đặt tên, trên đường đến tửu điếm của Đại Ba đã bố trí tầng tầng.

Đứa bé ba lần xuất hiện, thật ra là liên tiếp biểu diễn bào ba lần, đứng ở trên rổ, tự nhiên đều là người quần chúng của Hàn Quốc diễn viên, người bộ dạng giống ta kia, kỳ thật, là mang theo một tấm mặt nạ da người dựa theo tướng mạo của ta tạo ra, chính là vì nhiễu loạn phán đoán của Diệp Thập Tam.

Hàn lão Lục làm bộ làm bộ Đinh Lan, đã từng xuất hiện trước mặt Đạo Du, đương nhiên Diệp Thập Tam đã sớm lưu ý đến.

Mà kết quả Hàn lão lục giả trang thành Đinh Lan vài lần suy tính.

Đầu tiên, để đảm bảo người duy nhất tiếp xúc chính diện với Diệp Thập Tam, ta không cẩn thận lộ ra sơ hở, dứt khoát chỉ cho biết một nửa kịch bản, hơn nữa rất sợ ta không tin, đã bắt đầu thiết kế từ lúc nhạc lang sớm.

Ngay cả chiếc xe ta và Hàn lão Lục lúc chia tay cũng là người của hắn - cố ý đi đường vòng. Để cho Hàn lão lục tranh thủ thời gian đến vườn nhạc dành cho mình trước.

Tiếp theo, nguyên nhân Hàn lão lục cố ý giả trang thành Đinh Lan, chính là vì Đồng Tâm Phù lót đường.

Nếu ta biết hắn là Hàn lão lục, một khi hợp phù, chúng ta nghĩ đến cùng một người.

Bất kể Diệp Thập Tam đâm về phía ai, cuối cùng ta đều sẽ chết!

Nhưng Đinh Lan ta niệm tình vốn không tồn tại, cho nên Hợp Tâm Phù này cũng chỉ là biểu hiện giả dối, hoàn toàn không có uy lực đồng sinh cộng tử, căn bản cũng sẽ không liên lụy đến ta. Hàn lão lục cố ý tán đi lục mang, dẫn Diệp Thập Tam đâm tới, lúc này mới có thể cùng ta liên thủ giết hắn.

Hàn lão lục là thân thể bất tử, mặc dù Diệp Thập Tam rất cường hãn, nhưng lại không đoạt được tính mạng của hắn.

Nói cách khác, chính giữa bố cục, đầu tiên là lấy ta làm mồi nhử, cuối cùng hắn lại coi mình là pháo hôi.

Trong bố cục liên tiếp này, nếu trước đó ta biết nửa điểm cũng có thể bị gia hỏa này phát hiện ra sơ hở.

Vậy kế hoạch này cũng tan biến!

Về phần những thần khí sót lại ở Hàn Quốc kia, hoàn toàn là đầu mối Hàn lão lục cố ý bịa ra để dụ Diệp Thập Tam.

Hắn và mấy người ban đầu đã tra xét rất nhiều năm, đến nay đều không hề suy giảm, chỉ là cố ý thả ra một địa điểm có khả năng nhất mà thôi. Lấy vật này để làm Đông lão không còn gây ra nội bộ tranh chấp, trừ bản thân hắn ra, ngay cả Long Thanh Thu cũng không nói.

Sau khi Hàn lão Lục cắn nuốt Bất Tử Âm Mộc đã biến thành bất tử thân, đồng thời còn nắm giữ hai kỹ năng đặc biệt, cũng gọi là bản năng bất tử.

Điều đầu tiên, ta đã sớm nhìn thấy.

Trong đám người Ma Vực cốc, hắn từng bắt một con gấu, chặt đi một cái lỗ tai gấu, còn khiến nó thành thật canh giữ ở cửa động, lúc chúng ta đi ra cũng chính là cưỡi nó đi trở về. Lúc đó ta rất tò mò về điểm này, vì sao con gấu này có thể nghe hiểu lời của hắn?

Còn nữa, Hàn lão lục này xem ra chính là người lỗ mãng đọc sách không thèm đọc qua, làm sao có thể quen thuộc nhiều ngôn ngữ như vậy? Chỉ riêng mình ta đã từng thấy qua, thì đã có ong, Hàn Ngữ, Nhật Ngữ. Cho dù hắn quanh năm ở Đông Bắc, gần những quốc gia này, lại nói những lời này, nhưng lại thuần thục như vậy với văn tự các quốc gia, thì có chút không bình thường.

Điều này kỳ thực chính là một trong những bản năng bất tử của hắn.

Chỉ cần hắn tự tay giết chết ai, hắn đồng thời sẽ nắm giữ chủng tộc hoặc là ngôn ngữ động vật này.

Hàn lão lục nửa đùa nửa thật nói: "Nghĩ kỹ một chút, bây giờ ta giống như không biết về gấu trúc vậy."

Điều thứ hai bản năng, ta cũng mới vừa kiến thức qua.

Hắn có thể tùy ý biến ảo thành bộ dáng bất luận kẻ nào, bất quá trong một năm chỉ biến ảo một lần, đây là hắn ở nửa năm trước mới tìm hiểu ra, cho tới bây giờ, cũng chỉ sử dụng một lần như vậy, đối tượng "bị hại" duy nhất chính là ta.

Mới vừa rồi quá mức khẩn trương, cho đến bây giờ ta mới chú ý tới Hàn lão lục mặc dù đã biến trở về bộ dáng ban đầu, nhưng trên người hắn vẫn như cũ mặc một thân váy nghề nghiệp như Đinh Lan. Phối hợp hắn một cái vết sẹo này, quả thực buồn nôn cỡ nào, muốn bao nhiêu biến thái thì có bấy nhiêu biến thái!

Hắn nói đến đây, sắc mặt nghiêm túc nhắc nhở ta: "Việc này ngàn vạn lần đừng nói cho tiểu bạch long biết, nếu không tiểu tử này có thể chê cười cả đời ta!"

Ta đương nhiên biết có đánh chết cũng không thể nói! Dù sao cái này cũng không tiện nói lớn đối với danh dự của ta.

"Ồ? Vậy sao ngươi không sợ mới đầu biết." Ta có chút kỳ quái hỏi: "Là hắn sẽ không chê cười ngươi, hay là nói hắn ta đã gặp qua Đinh Lan rồi."

Hàn lão lục nằm ngang trên mặt đất, nhìn xéo trần nhà phía trên, âm u thở dài một hơi nói: "Ngươi biết không? Để ta biến thành bộ dáng này chính là chủ ý của hắn. Hắn nói dù sao đây cũng là lần đầu tiên ngươi dùng đồng tâm chú, không thích hợp với đại lão đầu gì đó, miễn cho ngươi lưu lại ám ảnh gì đó."

"Ồ! Làm nửa ngày, hai người các ngươi đây là hợp tác lại để tranh đấu với ta à! Đợi vài ngày sau khi thấy hắn, ta sẽ hỏi hắn thật kỹ, nghĩ cái gì mà vèo." Ta cả giận nói.

"Không cần thêm mấy ngày nữa." Hàn lão lục hướng tới một chỗ ngồi mà hất hất cằm: "Bây giờ ngươi đi hỏi hắn đi, rốt cuộc là nghĩ thế nào."

Ta nhìn theo hướng gã chỉ, chính là tấm gương nhỏ hình vuông treo ở phía trên chải đầu rửa mặt bàn.

Bất qua chỉ điểm căn bản là không chú ý tới, lần này nhìn kỹ, lập tức liền phát hiện manh mối.

Hóa ra đây cũng là một tấm gương xuyên thấu!

Chẳng qua là hướng ngược lại, nói cách khác bị người khác nhìn thấu.

Ta móc chu sa ra lau trên gương một cái, trên gương lập tức hiện ra một bóng người, cõng cổ kiếm, nghiêm mặt, tựa hồ bởi vì nín cười dẫn đến khóe miệng có chút méo mó, không phải mới đầu là ai?

Hóa ra gia hỏa này một mực trốn ở chỗ này.

"Ngươi đi ra cho ta!"

"Ha ha..." Một bước đầu tiên bước từ trong tấm gương ra ngoài, lộ ra một vòng ý cười nhàn nhạt.

"Ban nãy các ngươi chơi đùa thật đặc sắc, may mắn giấu ở chỗ này chính là ta, nếu như là tiểu bạch long, sợ rằng đã sớm không nhịn được rồi." Sơ Nhất luôn nghiêm túc, cũng không nhịn được nở nụ cười lần nữa.

Ta nhìn Hàn lão Lục nói: "Cái này ngươi cũng đã sớm biết phải không?"

"Đương nhiên là biết." Hàn lão lục khí sắc đã tốt hơn nhiều, dựa vào ghế dài, một tay cầm bình rượu uống hai ngụm, vừa nói: "Kể từ khi ngươi một mình leo lên được cái bình rượu, ta thấy vẫn luôn đi sau lưng ngươi. Vừa rồi hắn vẫn canh giữ ở đây, nếu hai chúng ta có nguy hiểm, hắn có thể giết ra bất cứ lúc nào. Nếu như không có chuyện gì, vậy hắn trốn ở chỗ này xem trò cười là được rồi..."

Đệ nhất thiên chin tám ngàn tám ngàn nữ trang, đại lão trang nữ trang

"Không phải ngươi và tiểu Bạch Long có việc, phải mười ngày sau mới có thể trở về sao? Làm sao lại chuyển thành diễn kịch nói và đạo diễn chứ." Ta có chút tức giận chất vấn.

Ban đầu rất vất vả im bặt tiếng cười, giải thích: "Chúng ta không phải lập tức phải đi bản bản bản sao? Quyết không thể để cho Long Tuyền sơn trang tăng thêm ngoại viện mạnh mẽ như vậy, nhất định phải diệt trừ hắn. Mặt khác, đây cũng coi như là báo thù cho mấy tên nội gián của Giang Bắc Trương gia! Chỉ là trong lúc vội vàng mà thôi!, Thật sự nghĩ không ra biện pháp gì quá tốt, lúc này mới ủy khuất cho hai người các ngươi một chút. Có điều, chờ hai người các ngươi nhìn thấy Tiểu Bạch Long, các ngươi sẽ biết, chút chuyện đó của các ngươi cũng không tính là gì, bây giờ nó còn rất sợ nhìn thấy các ngươi đấy."

"Sao vậy? Hắn chẳng lẽ cũng giả bộ thành tiểu nha đầu sao." Hàn lão lục một bên uống rượu, một bên không biết là vô ý hay là vội vàng uốn đôi chân thô to như lụa đen nói.

Ban đầu quét mắt nhìn Hàn lão lục một cái rồi nói: "Còn buồn nôn hơn ngươi một chút, nhân vật hiện tại của hắn là Đồng Nha."

Hàn lão lục và ta nhìn nhau một cái, đồng thời giơ ngón tay cái lên: "Làm đẹp lắm!"

"Ta còn chưa nói xong." Ban đầu bổ sung: "Khí tiếp theo nhân vật của ngươi cũng là Đồng Nha, hơn nữa là một đôi với Tiểu Bạch Long."

Hàn lão Lục vừa mới nâng chai rượu lên chúc mừng, bỗng nhiên dừng lại, khẽ hì một cái rồi nói: "Ta nói ngươi cả ngày ở trong đạo quan tu cái gì, trước kia là một người rất cao lãnh, từ khi nào mà trở nên không đứng đắn như vậy? Không phải nữ lão đại gia thì là thằng bạc nghiệp."

"Tất cả đều là để lẫn vào trong sòng bạc." Giải thích đầu tiên.

"Cách trà trộn vào sòng bạc nhiều lắm! Chúng ta không phải nói rồi sao, mà do bản sắc ta diễn ra, đóng giả làm đầu mục buôn bán, Hắc xã hội đại ca, mấy người các ngươi giả dạng làm khỉ con, lúc nào lại làm ra một màn kịch biểu ngữ Đồng Nha nữa vậy?" Hàn lão lục trừng mắt nói.

"Sòng bạc kia gần đây lại thay đổi quy củ, nói là mỗi vị khách, chỉ có thể mang theo hai người bảo tiêu, nhưng mà có thể dẫn thêm một người bạn nữ nữa. Tiểu Bạch Long không muốn giả thành nữ, ta và Cửu Lân vóc người và tướng mạo lại không quá thích hợp, lại nói các ngươi cũng ủy khuất qua, cũng chỉ có thể để nó hy sinh một chút." Đạo đầu tiên nói.

"Đúng." Hàn lão sáu điểm gật đầu, sau đó lại lắc đầu quầy quậy: "Không đúng! Đó không phải là ta chịu thiệt hai lần sao."

Một lát sau, Hàn lão lục đã khôi phục hoàn toàn, để cho ta lấy từ bên ngoài một bộ quần áo mặc lên, còn ba người chúng ta rời khỏi tửu điếm, đi đến hội hợp với tiểu bạch long.

Thì ra, sau khi lần đầu cùng tiểu bạch long rời khỏi cổ điếm của ta, họ cũng không đến chỗ Thiên Kiếm môn và Nhất Thanh đạo trưởng gì đó, mà là sau đó cũng đi tới Hàn Quốc. Về phần Thiên Kiếm môn và Nhất Thanh đạo trưởng, hai người bọn họ đã sớm đi qua.

Chẳng qua, hết thảy ta cũng không biết rõ.

Cái ổ tặc trong trang viên kia, chính là chỗ sơ cùng tiểu Bạch Long giao phó lúc đầu đấy.

Sau đó, hai người bọn họ liền phân làm hai đường, mới đầu âm thầm bảo hộ ta; Tiểu Bạch Long liền làm bộ như là đồng tình của Hàn lão lục, tiếp nhận chỉnh đốn lại Hắc bang.

Quản lý hắc bang phương diện này, Tiểu Bạch Long mặc dù kém xa Hàn lão lục, nhưng lại có một bộ biện pháp đặc biệt của chính mình, trong vài ngày liền thống trị đám gia hỏa kia phục tùng.

Sau khi nhìn thấy tiểu bạch long, lại huy động lui phần đông thủ hạ, ba người chúng ta rốt cuộc không nhịn được nữa, đều bị tạo hình đặc biệt của tiểu bạch long cười ha ha!

Tiểu bạch long vốn bộ dạng trắng trẻo, dáng người thon thả, lại phối hợp với tất tất bạch ti, váy ngắn siêu ngắn, nữ lang mặc, cà sa, bộ dáng nhỏ nhắn kia quả thực quá đáng.

Tiểu Bạch Long đặt hai chân lên trên bàn trà, giơ chén cao đầy rượu và rượu, không cho là đúng, nhẹ nhàng lắc mông, bày ra một bộ vừa cao ngạo vừa thô bạo ánh mắt hơi nghiêng đánh giá chúng ta.

"Ài, ta nói Tiểu Bạch Long này! Nếu như ngày nào đó ngươi thật tốt với cục diện này, ta trở về chuyên môn tạo ra tràng diện cho ngươi, tuyệt đối sẽ biến ngươi thành đại minh tinh số một!" Hàn lão lục trêu ghẹo nói.

Gia hỏa này vốn dĩ còn sợ tiểu bạch long sẽ cười hắn, nhưng bây giờ cười còn vui hơn cả ai nữa.

Một lát sau, ta cùng Hàn lão lục đều chế được vui vẻ, ngồi trên mặt đất, ngay cả eo đều không đứng lên được.

Ngay cả người mới nhất luôn nghiêm túc như vậy cũng nhịn không được đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Các ngươi cười đủ chưa? Nếu không cười đủ nhiều, thì tranh thủ thời gian đi." Tiểu Bạch Long đột nhiên ngồi thẳng người lên, vuốt một chút áo choàng và tóc bạc về phía sau nói: "Nếu đến lúc đó nở nụ cười, thì không biết được vị trí Thiên Chiếu Thần hội là gì, không cứu được đám mây nhiều, các ngươi có hối hận không!"

Vừa nghe hắn nhắc tới Thải Vân cô nương, Hàn lão lục và người đầu tiên lập tức nghiêm túc lên.

Đẩy chén rượu, chén trái trên mặt bàn ra, bày ra một bản đồ sòng bạc, thôi diễn ngay tại chỗ.

Trong mấy ngày kế tiếp, bốn người chúng ta một hàng, liên tiếp đánh cướp, liều mạng đạp đất mà lên xã hội đen, vừa đấm vừa xoa, thu nạp được một đống tiểu đệ.

Ở trước mặt người ngoài, bốn nhân vật của chúng ta rõ ràng.

Vẻ mặt của Hàn lão sáu đen kịt, bên ngoài có vài vết sẹo dài, rất giống đại ca. Hơn nữa, người ta cũng có bản chất để diễn.

Tiểu bạch long càng xuyên qua gió – tao, vô luận là hình thái hay tạo hình, đều càng ngày càng mê ly. Theo lời Hàn lão Lục nói, thật sự là càng ngày càng chuyên nghiệp. Nhưng tiếng cười của mấy người chúng ta lại càng ngày càng ít, cho đến sau này, nó ôm cánh tay Hàn lão lục vặn tới vặn lui, cũng đều tập mãi thành thói quen rồi.

Ta đeo cổ kiếm của Hàn lão Lục trên lưng, mặc một bộ áo khoác đen, nghiêm chỉnh, không cười nói gian manh theo sát phía sau hai người bọn họ, đảm nhiệm chức bảo tiêu.

Chúng ta tạo hình vừa kỳ lạ vừa hung ác, liên tiếp xuất hiện ở các chợ lớn đen, mới đầu còn có một số người rất đui mù, nhưng sau khi mấy trận đại chiến tanh máu độc ác, đã đứng vững gót chân ở chợ đen của quốc gia.

Ngày hôm nay, rốt cuộc cũng tiến vào sòng bạc như được thỏa nguyện!

Sòng bạc này xây ở giữa một tòa cô đảo giữa ngày Hàn Lập.

Mặc dù đây là một sòng bạc dưới lòng đất, nhưng từ trước tới nay không hề mở ra cho ngoại giới, mỗi thành viên mới gia nhập đều phải có ít nhất năm thành viên mới được gia nhập.

Bất quá đây cũng chỉ là hội viên bình thường, chỉ có thể vào lúc nhận được thư mời mới có thể vào, nếu muốn tùy thời đều có thể tham gia, còn phải trải qua nửa năm điều tra mới được.

Chúng ta đang tranh thủ chính là đề cử của năm thành viên cao cấp, hơn nữa lần đầu đổi tiền mãi ít nhất phải đổi được năm mươi quyển sách mới được.

Chỉ có tư cách như vậy, mới có thể mang theo hai tên bảo tiêu, một người bạn nữ đi vào.

Cho đến bây giờ, tất cả nỗ lực của chúng ta, chính là vì lấy được tấm vé vào cửa này!

Vừa mới vào cửa, ta đã cảm thấy chỗ này rất không bình thường.

Chỉ riêng thủ vệ đứng ở cửa ra vào còn có cao thủ nhất đẳng, hơn nữa quanh thân còn có một luồng khí quỷ dị không nói nên lời.

Sòng bạc xây trong một tầng hầm xa hoa.

Nói là tầng hầm nhưng đại sảnh lại rộng rãi sáng sủa hơn rất nhiều so với khách sạn cấp năm, bên trong bày đầy các loại án kỷ, trước mặt từng quan sen tinh thần phấn chấn, bày biện chỉnh tề đủ các loại đường nét vẽ trên mặt bàn, hai bên tường đồng loạt đứng hai hàng người áo đen chắp hai tay sau lưng, ánh mắt mỗi người như đuốc.

Đến khi tất cả khách nhân đều thông qua an kiểm như gặp đại địch, cửa hầm có một cánh cửa sắt dày hơn nửa mét chậm rãi hạ xuống.

Trong sòng bạc vang lên một tiếng chuông vang dội, cứ như vậy chính thức buôn bán!

Đầu tiên thiên tám ngàn tám chương tung hoành đổ trường

Hàn lão sáu một tay ôm eo tiểu bạch long không ngừng vặn vẹo, nghênh ngang ngồi trên ghế dựa. Ta cũng vừa khom lưng hai tay, chỉnh tề đứng sau lưng nó.

Sòng bạc trên cái bàn này rất đơn giản, chính là đoán sắc tử.

Người ngồi vây quanh đây nhiều nhất, nhưng phần lớn đều là tán hộ của một hai người, chỉ có trận thế này của chúng ta xem ra dọa người nhất.

Liên tiếp mở ra ba bốn bàn, chúng ta vẫn không nhúc nhích.

Hàn lão lục một bên ngậm quả cà chua lớn uống rượu, một bên giả bộ thân mật, thấp giọng nói chuyện với tiểu bạch long gì đó.

Người chung quanh thấy chúng ta một mực không áp chế, còn chiếm chỗ tốt nhất, đều có chút phẫn nộ, nhưng lại bị chúng ta bộ dạng khí thế này dọa giật mình, không quá dám lên tiếng!

Lúc này, một tiểu tử mặc váy dài đen khách khí cúi đầu về phía Hàn lão lục, lập tức ghé vào lỗ tai hắn nói một câu gì đó. Xem ra là đang cảnh cáo Hàn lão lục, nếu như không đặt cược thì xin đừng chiếm chỗ.

Hàn lão lục khinh thường phun ra một cỗ khói mù, cũng không thèm nhìn bàn, vung tay lên, đem tất cả trù mã đặt ở bên trên.

Lần này mọi người xung quanh có chút kinh ngạc, một đống trù mã của chúng ta là năm trăm vạn đó!

Hà quan mở bình, năm năm sáu cái, lớn!

Giá lập tức thuộc về bọn ta tăng gấp đôi, biến thành một ngàn vạn.

Hàn lão lục tiện tay nắm mấy cái trù mã, nện lên trên khuôn mặt tiểu tử trước mặt, mắng lớn với Hàn Ngữ!

Cơ trên mặt tiểu nhân co rúm vài cái, nhưng không nói một lời, hướng về phía Hàn lão lục nói chúc ngươi mấy câu vui vẻ rồi rời đi.

Những người khác đều đã áp chú, nữ mặc hà quan hỏi thăm Hàn lão lục một tiếng, hẳn là hỏi hắn có tiếp tục áp chế hay không.

Hàn lão lục thô lỗ mắng nàng một câu, dùng sức vỗ mạnh xuống bàn.

Sắc mặt lại lần nữa hiện ra, sáu, năm, lớn!

Trong đám người bộc phát ra một trận kinh hô, không ít ánh mắt đều hướng nơi này bắn tới.

Hà quan đẩy thẻ đánh cược thắng được ra, hỏi tiếp một câu.

Hàn lão sáu một ngụm uống cạn rượu, bộp một tiếng bị tiện tay ném xuống đất, xòe ra một cái tát, kêu to cái gì đó.

Đám người xôn xao một cái liền nổ tung.

Ta mặc dù nghe không hiểu, nhưng cũng biết Hàn lão lục đang nói cái gì: "Nực năm mươi thanh đại!"

Hiện tại bày ra trước mặt bọn ta tròn hai ngàn vạn vốn liếng, vượt liên tục 50 ván, đây là khái niệm gì vậy?

Vô luận là đại quốc nào ở thế giới hiện nay, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn cũng không lấy ra được!

Sắc mặt nữ mặc hà quan biến đổi, vẫn mở ra.

Bốn năm sáu, lớn! Trong đám người phát ra một trận quát tháo.

Không chỉ có bàn này của chúng ta, khách nhân mấy bàn khác cũng bị hấp dẫn, người trên bàn này càng vây quanh nhiều hơn.

Tay Hà quan kia run lên, sắc mặt cũng biến thành một mảnh trắng bệch.

Hướng về phía Hàn lão lục cúi người, xoay người đi xuống.

Đổi lại một người trung niên nhân mặt trái mang theo một khối ký hiệu đen kịt hướng về phía Hàn lão lục cúi đầu xuống, trước tiên đem toàn bộ thẻ đánh bạc đến trước mặt chúng ta, sau đó lại lắc nhẹ sắc mặt.

Động tác của tên gia hỏa này cực nhanh nhưng lại vô cùng mãnh liệt, bên trong bình màu dường như chứa mấy quả cầu sắt lớn, những tiếng leng keng vang lên đinh tai nhức óc!

Leng keng leng keng!

Cái bình đập lên trên bàn.

Hắn đưa tay ra hiệu mời mọi người áp chế lại.

Người vây quanh cái bàn này mặc dù đông, nhưng tuyệt đại đa số đều đến xem náo nhiệt, ngay cả người đông như vậy cũng dừng tay. Chỉ có mấy người chờ cho mình hưởng lợi, liếc mắt nhìn Hàn lão lục.

Hàn lão lục vỗ bàn đứng lên, duỗi dài cổ, hung tợn hướng về phía Hà quan kia nói cái gì đó. Xem bộ dáng giống như đang mắng hắn: "Ngươi điếc cái gì sao? Lão tử không phải nói rồi sao, cược năm mươi lần sao?"

Khí thế này đặc biệt kinh người, mang theo một mùi vị cố ý khiêu khích.

Ta thấy rõ, ánh mắt hai hàng thanh niên áo đen đứng ở bên tường đều tập trung tới đây, nhưng lập tức lại nhìn về phía thiếu niên đi đầu tới trước mặt chúng ta.

Người nhỏ bé không sợ hãi đứng trước mặt mọi người, hai tay chắp sau lưng nhìn chằm chằm vào nơi này.

Rất nhiều người tham gia náo nhiệt, người hỗn túng tiện nghi cũng vội vàng đưa ra trù mã đặt ở đại thượng, bất quá số lượng cũng không nhiều, nhiều nhất cũng chỉ là một độc hoa hồng.

Sắc mặt nam tử trung niên trầm xuống, chậm rãi mở bình màu ra.

Bốn bốn sáu, lớn!

Trong đám người tuôn ra một tiếng quát lớn, lập tức sôi trào lên.

Hàn lão lục liên tiếp chụp vài ván bạc, Thiên Nữ bị ném ra như bắn.

Hai mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm hán tử kia, lớn tiếng kêu la để hắn tiếp tục mở!

Hán tử kia quay đầu lại không biết nhìn ai một cái, hắn hình như có chút do dự, sợ lại mở ra một cái đại lai.

Thật ra, cho dù hắn mở bao nhiêu lần, nhất định vẫn là lớn.

Cho dù hắn đem màu đen phá nát, cũng khẳng định mỗi điểm số đều hướng lên!

Dưới chân ta và sơ nhất đều giẫm lên phù đặt cược, trên tay Tiểu Bạch Long đang cầm Tụ Vận Chú, Hàn lão lục làm bộ vỗ bàn đã niêm phong khí vận tràng chung quanh Hà quan, muốn mở con báo ăn chơi vòng vo? Tối nay đừng nghĩ đến nữa.

Vừa thấy hán tử Hà quan kia có chút do dự, vây quanh phụ cận không ít người quát ngược lại, càng có một ít người ưa thích tham gia náo nhiệt hô lên.

Đột nhiên, tiếng kêu la ầm ĩ hạ thấp xuống, một hàng người áo đen đứng cạnh tường đồng thời cúi đầu, ngay cả một kẻ trông như tổng quản nhỏ bé cũng cung kính đứng lại.

Bên trong sòng bạc có một đoàn người đi ra.

Đi ở phía trước dẫn đường là một thiếu nữ khuôn mặt trái xoan cực đẹp, chính giữa hậu phương là một lão đầu nhi đầu đầy tóc xám trắng.

Lão giả này thoạt nhìn cũng chỉ tầm sáu mươi tuổi, gầy còm, toàn thân trên dưới cũng không có mấy lạng thịt, nhưng đôi mắt kia lại sáng như tuyết, tư thế đi đường cũng đặc biệt có khí thế, từ tư thế đi đường có thể nhìn ra, lão đầu nhi này cuối cùng cũng không phải thâm hậu bình thường!

Đi theo phía sau hắn là hai siêu cấp cự nhân, sau ót có búi một búi tóc lớn chừng bàn tay, vẻ mặt dữ tợn, thoạt nhìn ngơ ngác ngây ngốc.

Lão giả kia đi tới đối diện chúng ta, hướng về phía chúng ta cúi người một cái, thẳng đến lúc này, nhân viên trong toàn bộ sòng bạc mới đồng loạt ngẩng đầu lên.

Lão đầu nhi hướng về phía Hà quan trung niên duỗi tay ra, vị Hà quan kia lại lấy ra hai hộp trù mã đổ lên trên đống trù mã của chúng ta.

Tiền tệ cao cao chất ngang nửa cái bàn, tương tự như ngọn núi nhỏ!

Lão giả cung kính hướng Hàn lão lục nói cái gì đó, sau đó cúi đầu.

Hàn lão lục rất không hài lòng, lắc lắc đầu, khoa tay múa chân vẽ một cái bốn, một cái tám!

Xem ra lão nhân kia không muốn đánh bạc, muốn để cho chúng ta đi, Hàn lão lục lại cố chấp nói vậy không được, chúng ta còn phải chiếm bốn mươi tám lượng lớn nữa!

Lão giả trừng đôi mắt nhỏ sáng như tuyết, lẳng lặng nhìn Hàn lão Lục một lát, sau đó lại quét mắt nhìn mấy người chúng ta, trầm giọng nói cái gì đó.

Hàn lão lục duỗi cổ gật đầu, vẫn khoa tay múa chân như cũ, giống như đang nói: "Đúng, chính là bốn mươi tám lần lớn! Dù ít một lần cũng không được."

Lão giả lại nói ngắn gọn gì đó.

Hai tay Hàn lão sáu bắt lấy bàn, mạnh mẽ hất lên trên.

Một cánh tay lão giả kia nhấn trên mặt bàn, mặt bàn lập tức bị ngăn lại, một mặt cao, một mặt thấp, bàn bài bạc ào ào rơi xuống.

Đám người áo đen ở bốn phía vây lại, hai mắt kẻ nào kẻ nấy đều nhìn chằm chằm vào chúng ta, hai đạo hàn quang lóe lên, hai đại hán cũng sải bước tiến lên trước một bước.

Mắt thấy ác chiến sắp bùng nổ!

Đệ nhất thiên thiên tám chín Chương, huyết chiến (chương lớn)

Lão đầu nhi thấp giọng nói gì đó, tất cả mọi người đang xúm lại đều dừng lại.

Hắn nhìn chằm chằm Hàn lão lục, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay.

Bộp! Hắn vỗ tay một cái, ta dán dưới lòng bàn chân phù chú, không tự chủ được chấn động lên, tay tiểu bạch long cũng khẽ run lên.

Không khí ngoài thân lão đầu, cũng sinh ra vài đạo gợn sóng.

Lão gia hỏa này không đơn giản!

Vậy mà chỉ liếc mắt đã nhìn ra được ba cánh cửa được chúng ta bố trí, tiện tay điểm một cái.

Lúc này hắn ngừng lại, chỉ vào trù mã, lại chỉ vào đại môn.

Ý là, hôm nay coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra, các ngươi mang theo tiền đi đi.

Nếu là người bình thường, tất nhiên sẽ thu về.

Bài bạc bị người ta phát hiện, nhưng cũng không làm khó ngươi, để ngươi mang theo tiền lừa gạt rồi rời đi, đây quả thực là chuyện tốt nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Thế nhưng nó lại khác, chúng ta chính là chuyên đến để kiếm chuyện!

Hàn lão lục gắp chanh chua nặng nề hít vào một ngụm, ngay sau đó hất tay, ném tới trước mặt lão giả kia!

Vèo!

Lão giả kia ngược lại không nhúc nhích chút nào, đứng ở nơi xa một thân hình nhỏ bé, vung mạnh tay lên, cách xa bảy tám mét một thanh khoái đao bay ra.

Rặc rặc một tiếng, quạt giấy kia bị chém thành hai đoạn chỉnh tề!

Trên mặt lão đầu nhi hiện ra vài phần giận dữ, nhưng vẫn khách khí cúi người với chúng ta, ý bảo chúng ta đi.

Lão gia hỏa này, giả bộ con mẹ nó tu dưỡng cái gì chứ!

Tiểu bạch long giương tay lên, chộp lấy chén rượu trong tay, ném ra ngoài.

Lão giả kia vẫn không nhúc nhích, thiếu nữ mặt trái xoan đứng ở bên cạnh hắn, hô một tiếng từ phía sau kéo ra một cái ô, mở ra trước mặt, nhanh chóng xoay tròn.

Chén rượu bị chặn rơi hết ra ngoài. Cô gái kia xoay cán dù, rút được một nửa, không ngờ lại là một thanh kiếm nhỏ.

Lần này lão nhịn không được nữa, khoát tay áo.

Tất cả Hà quan bàn đánh cược đồng thời hướng mọi người gật đầu cúi đầu, tay chân nhanh nhẹn đem tất cả trù mã trên mặt bàn đều lui về gấp bội.

Cửa sắt lớn của tầng hầm chậm rãi nhô lên, mọi người lần lượt lui ra ngoài, xem ra đây là chuẩn bị dọn dẹp!

Người vẫn có chút muốn xem náo nhiệt, lại bị nhân viên sòng bạc liên thanh khuyên bảo đưa tiễn ra ngoài cửa. Trong nháy mắt, trong sòng bạc rộng lớn chỉ có bốn người chúng ta, không có một người khách nào khác.

Cạc cạc cạc! Trong âm thanh không ngừng vang lên, cánh cửa sắt lớn lại đóng lại.

Bốn phía bị bao vây cực kỳ chặt chẽ.

"Con bà nó! Lão tử đã sớm chịu đủ rồi, đều chết hết đi." Tiểu Bạch Long quát lớn, giống như một thanh kiếm sắc bén trực tiếp phóng tới lão đầu kia.

Hắc y nhân vây quanh bốn phía đồng loạt xông lên.

"Động thủ!" Hàn lão Lục chợt quát một tiếng, một cước đạp nát bàn đánh bạc mượn thế mà lên, rút từ sau lưng ra cổ kiếm, cùng tiểu bạch long giáp công lão giả.

Vừa rồi mọi người đã nhìn ra, lão đầu này không dễ đối phó, hơn nữa lúc này còn ai nói với các ngươi về quyết đấu công bằng, xử lý một người trước đã.

Oanh! Ta quay người về phía sau, đồng thời giương tay vung ra mấy đạo phù chú.

Hắc y nhân vốn đang đập vào mặt lập tức bị nổ ngã làm năm sáu người, những người còn lại chưa kịp tỉnh hồn đã bị chém đứt yết hầu ngay sau đạo kiếm quang thứ nhất.

Đang! Tiểu Bạch Long lao về phía lão đầu gầy gò bị thiếu nữ cầm dù nghênh đón.

Keeng keeng keeng!

Hàn lão lục đang bay nhanh tới thì bị hai đại hán khổng lồ, một trái một phải kẹp ở giữa.

Trên cánh tay nhỏ của hai người này đều mang theo trường hộ cổ tay màu đen, va chạm vào cổ kiếm vang lên tiếng leng keng, ánh lửa bắn ra bốn phía!

Lão giả chắp hai tay sau lưng không nhúc nhích tí nào, tiểu nhân trung niên một tay bóp chặt môi, phát ra một tiếng rít.

Tiếng rít vang lên, tiếng bước chân dồn dập, mấy chục người mặc áo đen cầm đao võ công trong tay Ba Ba Ta từ cửa sau sòng bạc lao ra.

Những tên gia hỏa này bước chân vững vàng, nhịp bước đều, từng ánh mắt như điện, bước chân như gió, vừa nhìn đã biết là võ sĩ rèn luyện có kinh nghiệm chân chính!

Nhìn tư thế và cách cầm đao của bọn họ, chắc chắn là tiểu quỷ!

Chúng ta lần này tới cứu Thải Vân cô nương, Thiên Chiếu Thần sẽ chính là đầu sỏ gây họa, đương nhiên cũng không cần khách khí với bọn họ làm gì.

Tiểu Bạch Long nói không sai, lần này chúng ta đến cứu người, cũng là đến giết người.

"Thần Phong!"

Còn cách chúng ta bảy tám mét, những võ sĩ này đột nhiên đồng thời hét to, đột nhiên tăng tốc, sau khi chạy ba bốn bước, cùng lúc nhảy lên, lăng không chém tới.

Đông đảo binh lính cùng lóe sáng, ánh đèn trên đỉnh vách bức người!

"Muốn chết!" Một thanh trường kiếm đầu tiên ra khỏi vỏ, một luồng ánh sáng màu lam sáng chói bắn ra.

Keeng keeng keeng keeng...

Liên tục mấy tiếng giòn vang không ngừng, vang lên thành một mảng.

Tất cả võ sĩ xông lên đầu hàng đều rơi xuống, bị cắt đứt yết hầu! Ngay cả thanh đao sáng rực trong tay cũng chỉ còn lại nửa đoạn.

Nếu như đây đều là võ giả bình thường, hoặc giống như bão cát không có bất cứ tổ chức nào, chỉ dựa vào đạo kiếm quang thứ nhất này quét ngang qua, liền hoàn toàn có thể bị chém giết.

Nhưng đây là đao trận của Võ Sĩ Hoạch!

Lưỡi đao của một người hai người có thể không tính là gì, nhưng một khi hình thành đao trận, sẽ sinh ra một luồng đao khí vô hình, tự nhiên sẽ giải tán triệt tiêu uy lực của kiếm quang. Cho nên, một kiếm này xuống, chẳng qua là giết chết một hàng người xông lên đầu tiên mà thôi.

Mắt thấy một hàng đao xông lên đầu tiên đều bị cắt yết hầu, nhưng đao trận phía sau lại không loạn chút nào, vẫn giẫm lên bộ pháp giống như đúc, tăng tốc, nhảy lên, vung đao, chỉnh tề chém tới.

"Phá!" Ta theo sát phía sau, ném ra một tấm Kinh Lôi Phù.

Ầm!

Tiếng sấm vang lên, chấn lên một mảnh thanh âm nổ vang, nhất là bao phủ trong không gian dưới đất này, bắn vào trên vách tường, hồi âm không ngừng vang vọng, đinh tai nhức óc.

Uy lực Kinh Lôi Phù mặc dù không bằng một phần mười Bạch Hạc đạo trưởng, bất quá dùng để đối phó những võ sĩ này cũng đủ rồi!

Tiếng sấm vang lên, mười võ sĩ trong phạm vi oanh kích tay gãy chân đều ngã xuống đất.

Máu tươi đầm đìa, mùi máu tươi gay mũi xông vào mũi.

"Vứt bút đầu hàng chiến!" Hàn lão lục đột nhiên hô to một tiếng!

Đây là ám hiệu chiến thuật di động khắp nơi!

Giống như lần trước ở Ác Ma Chi Cốc liên thủ ứng phó mấy cung phụng "Đấu Chuyển Tinh Di" dùng để đối phó Kim Xà Tiễn, "Hàn Lai vãng vãng" vậy.

Trải qua mấy ngày tôi luyện, ta đối với ám hiệu này cũng cực kỳ quen thuộc.

Ý của những lời này là muốn thay đổi đối thủ một chút.

Nhưng vị trí trao đổi đơn giản khác với Đẩu Chuyển Tinh Di, mà là muốn tìm đối thủ có lợi nhất để mình tiến công. Đối với bản thân mà nói thì rất khó đối phó, nhưng đối với người khác thì dễ dàng đổi đối thủ cho đồng bọn!

Ví dụ như tiểu bạch long am hiểu pháp thuật băng tuyết, thứ nhất là kiếm thuật cận chiến.

Nhưng bây giờ tiểu bạch long bị thiếu nữ xinh đẹp cầm dù kia cuốn lấy, căn bản không thi triển ra được uy lực như lúc đầu.

Mà thứ nhất hiện tại đang đối mặt với đao trận do đông đảo võ sĩ tạo thành, đao mang kiếm khí triệt tiêu lẫn nhau, uy lực của kiếm mang cũng không giống ngày xưa, điều này tự nhiên rất bất lợi. Nhất định phải tùy thời điều chỉnh chiến thuật cùng đối thủ, lúc này mới có thể bớt thời gian tốn sức, trong thời gian ngắn nhất giải quyết đối thủ!

Đệ nhất thiên tam thiên cửu linh Chương phối hợp chiến thuật...

Đại đa số thời gian của Hàn lão lục đều ở vị trí chỉ huy của đoàn đội, giống như vị tướng quân lãnh binh từ thời cổ, có thể tùy thời phát hiện vấn đề trên chiến thuật, làm ra điều chỉnh thỏa đáng nhất.

Hắn phát hiện chúng ta hình như đã chọn sai đối thủ, đột nhiên hô to lên.

Sau tiếng hô này, tất cả mọi người đều tỉnh táo lại.

Giao Bằng vài cái, di chuyển hoán vị trí, mỗi người đều thay đổi đối thủ!

Thiếu nữ xinh đẹp đầu tiên chính diện ứng chiến cầm dù, tiểu bạch long đứng trước đao trận.

Hàn lão lục trốn ở phía sau tiểu bạch long, bảo vệ tử giác của nó.

Ta nhún người nhảy lên, chặn đứng hai người kia truy kích Hàn lão lục.

"Lôi Thần Trảm!" Ban đầu hắn quát lớn, tám thanh đại hán kiếm lấp lánh ánh xanh đầy chói mắt chém mạnh về phía thiếu nữ kia.

Cô gái kia vội vàng cầm dù ngăn cản.

Sưu sưu sưu! Hai binh khí va chạm vào nhau, một đốm lửa lóe lên.

Cô gái kia lùi lại mấy bước, gương mặt ửng hồng.

Cô gái kia mặc dù tuổi không lớn, nhưng công phu lại rất tinh xảo! Tuy rằng kém xa sơ bộ một, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào thủ thắng.

"Lôi Thần trảm!" Thanh kiếm đầu tiên đâm ra, lại giống chiêu thức lúc nãy như đúc, bổ mạnh xuống.

Thiếu nữ kia mặc dù nghe không hiểu ngôn ngữ Hán, nhưng hai câu nói liên tiếp phát âm, động tác và bộ pháp đều giống nhau như đúc, lúc này liền thay đổi chiêu số, muốn tránh vào trong để đánh lén sơ nhất.

Nhưng không ngờ, lần đầu tiên lại là một hư chiêu!

Miệng ngậm Lôi Thần Trảm, tám mặt Hán Kiếm cũng phóng ra lam mang, chém tới vai của nàng, chờ nàng kia nâng dù nghênh đón, lại mãnh liệt tung một cước đá tới.

Phịch! Chính giữa bụng, thiếu nữ liên tục thối lui bảy tám bước.

Nếu như nàng muốn dòng người, phẫu thuật, tất cả thuốc chữa đều miễn, một cước này là giải quyết vấn đề!

"Lôi Thần Trảm!" Ban đầu vượt lên trước hai bước, đuổi sát theo, huy kiếm lại chém.

Lúc này người ta không bị lừa nữa, thu ô lại định né tránh.

Nhưng lúc này lại là sấm sét chém xuống thật!

Răng rắc! Một đạo kiếm quang bổ ngang xuống, thẳng đến cổ thiếu nữ kia bổ tới, nàng muốn tránh né đã không còn kịp nữa rồi!

Bốp!

Đúng lúc này, lão nhân gầy gò kia không biết từ phương vị nào xông lên, song chưởng hợp lại, vậy mà kẹp chặt lấy thanh đại hán tám mặt mới nhất.

Sơ Nhất co hai cái, vậy mà không co rúm!

"Vô hình châm!" Một tay thò ra, ném mạnh ra ngoài.

Thân hình lão giả kia chấn động, vội vàng buông hai tay ra, mười ngón xê dịch, kết thành một cái ấn ký cổ quái, quanh thân lao ra một mảnh hắc vụ, bao trùm thân mình lại.

Nhưng hắn nào biết, sơ khai sao có thể có kim vô hình? Đây là đang nhắc nhở ta trợ giúp.

Hắn khoa tay múa chân là ai, ta bắn tên còn lại là tốt rồi!

Lúc này ta đang ngăn cản hai cự hán - mục đích của ta rất rõ ràng, hai tên này vừa nhìn hình thể liền rất am hiểu cận chiến, hơn nữa lại giống nhau như đúc, nói không chừng là thân huynh đệ hoặc là sinh đôi, phối hợp với nhau nhất định cực kỳ ăn ý, ta xông lên phía trước, khẳng định không chiếm được tiện nghi gì, hiện tại kéo hai người bọn họ đi chung quanh là được, có cơ hội liền đánh, không có cơ hội liền chạy. Hơn nữa, giữ lại hai người bọn họ còn có chỗ dùng.

Ta vừa dẫn hai người đi vòng quanh, vừa quan sát thế cục của mấy người khác, lúc này, vừa nghe thấy tiếng gọi Vô Hình Châm, ta liền lấy ra, vung tay ném đi, trực tiếp đâm về phía thiếu nữ cầm dù kia!

Một kẻ sai vặt đứng ở một bên, vừa thấy ta ném ra một đạo hàn mang đến thẳng cô bé kia, lập tức nhảy lên, ném ra một thanh khoái đao.

Khoái đao sắc bén, liền đánh lệch quỹ tích của Vô Hình châm.

Nhưng mà, thanh kiếm sơ nhất cũng đã bay tới, hơn nữa còn là từ sau lưng của hắn.

Mang theo đạo đạo lam quang, kinh hô hàn phong!

Nhân kiếm hợp nhất!

Lúc này, chiêu thức của đứa nhỏ kia đã già, giờ muốn biến chiêu đã không còn khả năng nữa rồi.

Hắn có thể hoàn toàn không ngờ, vừa hô Vô Hình Châm nhưng châm đã nằm trong tay ta; thứ nhất là chỉ vào lão đầu gầy, mà ta lại bắn về phía thiếu nữ cầm ô; lúc hắn đi cứu thiếu nữ, phi kiếm thứ nhất vừa vặn được giải thoát, hơn nữa không đi đường bình thường, trực tiếp sử sát chiêu nhân kiếm hợp nhất.

Một kiếm này đâm rất mạnh vào lưng, đâm thẳng vào ngực, quán tính cực lớn lại kéo theo hắn chạy bảy tám bước, lập tức ca một tiếng, bị đóng đinh trên mặt tường.

Phốc!

Cho đến lúc này, ngụm máu tươi của hắn mới phun ra, nghiêng đầu, không còn sinh khí!

Một ngụm máu này cũng không phải bị thương, vẫn là tức!

Lão đầu gầy cùng thiếu nữ cầm kiếm vừa thấy, không khỏi kêu lên sợ hãi.

Nhưng tiếng kêu sợ hãi này, cũng bị tiếng kêu thảm thiết của đông đảo võ sĩ bao phủ xuống.

Trong tay tiểu bạch long nắm hai quả cầu thủy tinh trắng như tuyết, lấy hắn làm trung tâm, phạm vi trong vòng năm mét bỗng nhiên nổi lên một trận bão tuyết. Hơn nữa phạm vi kia nguyên lai càng lớn, càng ngày càng mãnh liệt!

Những võ sĩ vọt tới phụ cận đừng nói là tấn công, ngay cả đứng cũng có chút không vững, ngay cả con mắt cũng không mở ra được, trong tiếng gió vù vù cái gì cũng không nghe được, cái gì cũng không nhìn thấy, bóng người cứng ngắc, chuôi đao phát lạnh.

Trong bão tuyết, đột nhiên xuất hiện từng sợi dây leo!

Khẽ quấn lấy cổ, liền túm người té ngã.

Khẽ quấn cổ tay, vung đao về phía võ sĩ Nhật Bản bên cạnh.

Siết chặt cổ, ha ha, vậy thì dùng sức siết mạnh chút đi!

Những này thanh đằng không biết là từ nơi nào sinh ra, lại không biết là tuân theo một loại quỹ tích như thế nào, đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên mất tích.

Có thể là vì sao bọn họ lại không nghĩ đến bão tuyết mênh mông và Lục Thanh Đằng Hội có quan hệ gì đây?

Trước tổ hợp kỳ quái này, mười mấy võ sĩ Nhật Bản liên tiếp kêu lên thảm thiết, còn sót lại năm sáu người vẫn đứng giữa gió tuyết như cũ.

Cuối cùng bọn họ cũng rút ra chút kinh nghiệm!

Năm sáu người tạo thành một vòng tròn, cầm đao đề phòng từng sợi dây leo kia.

Đột nhiên, bão tuyết ngừng lại. Dường như đây chỉ là một cơn ác mộng, căn bản không hề tồn tại vậy.

"Cửu Lân, nổ một người!" Tiểu Bạch Long thu hồi gió tuyết, hét lớn.

"Được thôi!" Ta giương tay lên, một tấm Bạo Lôi Phù từ trên trời giáng xuống, vừa vặn rơi vào giữa đám người.

Oanh! Một tiếng nổ lớn vang lên, bọn họ tự cho là phòng ngự an toàn nhất từ giữa nổ bể ra.

Một mảnh vụn của mảnh thi thể văng tung tóe đầy trời, có thể đến khi chết mấy người bọn họ cũng không hiểu rõ, rốt cuộc giết chết bọn họ là thứ gì?

Gió tuyết? Dây leo xanh? Hay vẫn là một tiếng nổ kia.

Võ sĩ Nhật Bản không để lại một ai, khắp nơi đều là tàn thi, người nhỏ thì bị đóng đinh trên mặt tường.

Chỉ còn lại thiếu nữ gầy gò, tay cầm thiết tán, bốn người cự hán.

Tình thế trong sòng bạc lập tức nghịch chuyển!

Ta mời hai tên tiểu quỷ cõng ta chạy, dẫn hai gã cự hán kia đi loạn khắp nơi. Cả gian phòng cược đều bị bọn chúng phá vỡ, ngay cả trên vách tường cũng tạo ra vài cái hố to.

Hai người này nhìn như vụng về thở phì phò, thế nhưng chạy tới chạy lui lại cực kỳ linh hoạt, từ bộ pháp vòng qua góc bàn của bọn họ và tạp vật đều có thể nhìn ra, hẳn là tướng tá vu sư, hoặc là vật lộn. Chỉ cần không cần bọn họ bắt được, trên cơ bản bọn họ sẽ chẳng có tác dụng gì.

Còn lão già và thiếu nữ cầm dù đều nhìn chằm chằm vào điểm đầu tiên, có thể đều nhìn thấy hắn giết chết tiểu tử kia.

"Ta thấy có lẽ Cửu Lân sẽ nhanh hơn một chút."

"Hai bình rượu!"

"Đánh cuộc rồi!"

Tiểu Bạch Long và Hàn lão lục ngồi song song ở góc tường, xem như diễn trò nhìn ta và hai kẻ địch lần đầu từng người đối phó, vậy mà còn đánh cược!

Vị trí một ngàn rưỡi, năm trăm chín thành mời Quỷ Thượng Thân.

Đuổi theo hai đại hán ta, cuồng truy đuổi một hồi lâu vẫn không đuổi kịp, mệt đến thở phì phò, thái dương trên trán cũng đổ mồ hôi.

Vốn dĩ ta được tiểu quỷ cõng trên lưng, cũng không cảm thấy mệt nhọc quá, nhưng khi quay đầu lại nhìn thấy hai người tiểu bạch long Hàn Lục thì lập tức giận không đánh nổi.

Ngươi cho rằng đây là đi chơi à?

Hai người các ngươi hợp lực đối phó với một đám võ sĩ tạp chủng còn chưa tính, đã thắng từ lâu cũng không tới hỗ trợ, còn ngồi đánh cược kia nữa!

Sao nào? Mấy ngày tới, hai ngươi thật đúng là giả vờ làm thật à?

Ta nghĩ tới, liền dẫn theo hai gã đại hán chạy về phía hai người bọn hắn.

"Cửu Lân hình như muốn hỏng!" Đầu tiên Tiểu Bạch Long phát hiện có điểm gì đó không đúng.

Hàn lão lục nhấp một ngụm rượu nói: "Dù sao ngươi cũng ra tay, coi như thua."

Ta chạy đến trước hai người, lật tay lấy ra một tấm Ẩn Hình Phù Lục căn cứ vào Âm Phù Kinh.

Hai gã to con lập tức ngơ ngác: đuổi theo hơn nửa ngày, mắt thấy hai người vây kín sắp bắt được, sao đột nhiên lại không thấy bóng dáng.

Hai tên kia ngẩn người, liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng đánh tới bọn Tiểu Bạch Long.

Mặc kệ là ai, trước tiên cứ bắt một cái rồi tính!

Tiểu Bạch Long vẫy thủy tinh cầu trong tay, quay đầu lại cảnh cáo Hàn lão lục: "Nhưng ngươi nói đó, ai ra tay, người đó thua." Nói xong, xoay người bỏ chạy.

Hàn lão lục ợ một hơi rượu, cũng quay đầu bỏ chạy.

Hai gã to con hoang mang một chút, chia ra đuổi theo.

Lúc này ta dùng Ẩn Thân Phù, trước mắt cũng không ai tìm đến ta đối chiến, dù sao nhẹ nhõm nhất, quay đầu nhìn lại mới thôi.

Lúc này lão đầu gầy và thiếu nữ cầm dù đã dồn đầu tới góc tường.

Lão đầu gầy không ngừng biến ảo ấn trên tay, từng đạo hắc vụ như rắn trườn, hoặc như mãnh hổ hướng về phía sơ sát mà đánh tới.

Thiếu nữ cầm dù gắt gao cắn răng, trên khuôn mặt tuấn mỹ của trứng ngỗng đầy những vết bẩn, một dù nhanh như một dù, chỉ hận không thể lập tức chém đứt hai cái.

Tuy nhìn qua, nhưng nguy hiểm trùng trùng, có thể sinh ra bất cứ lúc nào.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện sơ nhất không phải là đang liều chết chém giết, mà là đang ăn trộm chiêu.

Kiếm lộ của hắn là ô chiêu của thiếu nữ, bộ pháp cùng thân hình là đang bắt chước sương mù của lão đầu nhi gầy gò kia.

Lão đầu gầy dùng khói mù biến ảo ra Yên thú, lại không giống như hai huynh đệ Giang Đại Ngư biến ảo tạo ra.

Tuy đều là tụ khói thành thú, thế nhưng rất rõ ràng, trong sương mù do người này phóng xuất ra không có âm khí tồn tại.

Hơn nữa những Yên Thú kia cũng sẽ không yếu bớt theo thời gian, bất luận là lực lượng hay là tốc độ, đều giống như đúc lúc mới ngưng tụ ra.

Thoạt nhìn giống như Thôn Yên thú mạnh hơn nhiều so với cá lớn trong sông, nhưng lại có chút sợ sệt.

Đặc biệt là thời điểm trên trường kiếm lúc trước, lam quang lập loè, Yên Thú kia sẽ không bị khống chế tự động tránh né.

Hơn nữa lão đầu nhi kia làm ra kết ấn, cũng không giống như đang khống chế Yên Thú tiến công, mà là đang kéo dài tồn tại của bọn họ.

Nói cách khác, vị lão đầu gầy này chỉ phụ trách gọi những Yên Thú này ra, về phần tấn công khi nào sẽ lựa chọn một góc độ khác để tấn công, là do Yên Thú tự phán đoán.

Cũng tương đương với người gầy lão này chính là một nuôi thú nhân, những con Yên Thú này dường như đều đã sinh ra linh trí.

Chuyện này ngược lại rất có ý tứ!

Kiếm chiêu của thiếu nữ cầm dù mặc dù rất kỳ diệu nhưng rõ ràng nàng ta tập luyện không đủ, bất luận là lực đạo hay là chiêu pháp đều kém hơn rất nhiều.

Bất quá nếu bộ chiêu số này quen thuộc luyện tập, uy lực cực lớn!

Ta mơ hồ cảm thấy chiêu này hình như có chút quen thuộc, nhưng cẩn thận nhớ lại nửa ngày, rốt cuộc là ai dùng, lại không nhớ ra.

Đúng lúc này lão già đột nhiên kêu oa oa, ngón tay khẽ động, từng sợi khói đen trực tiếp chui vào lỗ mũi cầm dù của thiếu nữ.

Con mắt cô gái kia đột nhiên biến thành màu đỏ!

Vũ động chiếc ô trên tay càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, sắc bén hơn trước gấp mấy lần.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Chúng liên tục không ngừng va chạm với trường kiếm thứ nhất, tạo thành những tia lửa vô cùng rực rỡ.

Theo lão đầu nhi gầy gò không ngừng ngưng tụ hắc vụ, hơn nữa liên tiếp không ngừng chui vào trong mũi, trán thiếu nữ kia, cùng trên hai bên huyệt thái dương, đều sinh ra từng đạo phù văn màu đen quỷ dị.

"A! ới!" Thiếu nữ chẳng những kiếm chiêu sắc bén, mà ngay cả khí lực cũng đột nhiên tăng lên không ít, dồn ép không ngừng lui về phía sau.

Không tốt, lão đầu nhi này đã dùng tà thuật!

Trong mắt thiếu nữ chảy ra máu tươi, trong miệng cũng mọc ra một đôi răng nanh.

"Vốn học trộm nhiều chiêu thức của ngươi như vậy còn có chút không đành lòng, nhưng nếu ngươi hiện tại đã mất đi thần trí, vậy ta cũng không còn gì phải cố kỵ nữa, lên đường thôi." Đột nhiên, hắn lạnh lùng mở miệng, vung ra một kiếm.

Rặc rặc!

Tay nâng kiếm hạ, bổ một cái vào trên cổ thiếu nữ.

Đầu lăn xuống đất, liên tiếp lăn lộn mấy vòng, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp trai không tì vết liền dừng lại trước mặt ta. Dưới cái cổ chảy đầy máu tươi, biểu tình trên mặt vẫn sinh động như thật, nàng vẫn như cũ trợn trừng hai mắt, cắn chặt môi, lộ ra hai cái răng trắng, duy trì thần sắc khắc cuối cùng trước khi chết.

Vừa ngây thơ vừa đáng thương, vừa khủng bố vừa đáng yêu.

Cho dù là mỹ nhân, sau khi chết cũng là một bộ xương khô, huống chi chậm một chút, thiếu nữ này sẽ từ từ hư thối, rất có thể đây là tấm "khuôn mặt" cuối cùng mà nàng lưu lại trên thế gian này.

Lão đầu gầy gò vừa thấy thiếu nữ kia bị chém đứt đầu, nhất thời vô cùng đau lòng, lớn tiếng quát mắng, nhanh hơn động tác cầm tay.

Đột nhiên, gia hỏa này cắn mạnh ngón cái, một chân quỳ xuống đất, một chưởng đập xuống đất.

Lấy bàn tay hắn làm trung tâm, từng đạo phù văn màu đỏ như máu lan tràn ra bốn phía, tạo thành một mạng nhện lớn chừng năm sáu mét!

Ầm! Đồ án kia vừa kết thành, dưới chân lão đầu nhi bốc lên một làn khói đen.

Tên kia cũng thay đổi theo, hai răng nanh thật dài ra ngoài môi dài hơn ba tấc, chính giữa đầu mọc ra một sừng nhọn, phía sau còn sinh ra hai cánh đỏ như máu.

Đây là... Hồng Sí Quỷ!

Hồng Sí Quỷ là một trong Bách Quỷ Dạ Hành của Nhật Bản, trong truyền thuyết Nhật Bản, loại hồn ma này là chuyên săn giết trẻ con, hơn nữa chỉ ăn tâm can.

Ông lão này không ngờ còn có thể triệu quỷ nhập thân.

"A!" Con ác quỷ này vỗ cánh, giương nanh múa vuốt sắc nhọn, chộp thẳng về phía trước.

"Hồng Sí Quỷ sao?" Mới đầu trong nháy mắt nhận ra, lập tức nghiêm mặt nói: "Vậy được, ta sẽ cho ngươi xem, Nhật Bản Lôi Thần hàng phục ác quỷ Nhật Bản như thế nào! Cũng cho ngươi chết tâm phục khẩu phục."

Thiên Bát Bát Nhị Chương Lôi Thần Trảm thứ nhất, tám chín ngàn sáu.

Vừa nói xong, hai ngón tay đặt ngang trên mũi kiếm, nghiêm nghị quát: "Cung thỉnh Lôi Thần lập hoa đạo tuyết!"

Bởi vì lần trước Hán Kiếm tám mặt trải qua rèn luyện lần thứ hai, dung nhập âm linh Nhật Bản Lôi Thần lập hoa đạo tuyết, cho nên đã có thuộc tính lôi điện.

Ầm, ầm ầm!

Chỉ thấy trên mặt đất, tiếng sấm ầm ầm, văng vẳng bốn phía vách tường.

Hồng Sí Quỷ bị tiếng sấm dọa giật nảy mình, trừng đôi mắt máu chảy đầm đìa nhìn một chút, lập tức phát hiện ngoại trừ tiếng trầm đục, hình như cũng không có chỗ nào đặc biệt, lúc này mới đánh lá gan về phía trước.

"Lôi Lai." Một tay đầu tiên nâng kiếm, cao giọng quát.

Két!

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Từng đạo lôi quang lập loè bốn phía, xoay quanh trên mũi kiếm không ngừng kích thích.

Cánh tay thứ nhất được Phúc Cốt trùng sinh trong Trụy Ma Cốc cũng theo đó sáng lên từng đạo phù văn màu vàng.

Từng đạo phù chú màu vàng kim vây quanh thân hắn ta, không ngừng xoay quanh lóe ra.

Giờ khắc này, quả nhiên là Lôi Thần hạ phàm, trừng phạt nhân gian bình thường.

Hồng Sí Quỷ vừa mới tới gần, liếc thấy cảnh này lập tức kinh ngạc. Bị cỗ uy áp vô cùng cường đại này dọa đến run rẩy, toàn thân run rẩy không ngừng.

"Lôi Thần Trảm! Phá."

Trên tám mặt đại hán kiếm, ngàn vạn đầu lôi quang đột nhiên tụ thành một điểm, hóa thành một đạo lam quang chói mắt trút xuống.

Hồng Sí Quỷ ngửa nửa đầu, ngơ ngác nhìn lôi quang, cả người e ngại! Ngay khi lôi quang sắp sửa đánh xuống đỉnh đầu, rốt cục không chịu nổi áp lực, hai chân mềm nhũn quỳ xuống.

Rặc rặc!

Sấm sét đánh xuống, đánh thẳng lên đỉnh đầu.

Chỗ lão giả kia vừa mới đứng dâng lên một mảnh khói đen, trong không khí cũng tràn ngập một mùi khét gay mũi.

Bụi mù tan hết, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to rộng mấy mét.

Đến gần xem xét, lão giả gầy gò kia đã bị nổ về nguyên hình, quần áo rách nát, tóc dựng thẳng lên, nằm dưới đất không nhúc nhích.

Bởi vì cái gọi là Kinh Lôi Trấn Lệ Quỷ, chiêu này chẳng những đánh chết tiểu lão đầu kia đưa tới Hồng Sí Lệ Quỷ, còn một lần hành động phế bỏ toàn bộ tu vi này của lão, lúc này lão chỉ là một người bình thường mà thôi.

Đạo Lôi Thần Trảm này nhìn như tê giác vô cùng, kỳ thật, đây là người còn sống mà ban đầu vì tìm kiếm manh mối cố ý lưu lại.

Nếu không thì uy lực của Lôi Thần Trảm kia xa xa không chỉ như vậy, hai con Hồng Sí Quỷ kia cũng sẽ bị nổ thành tro bụi!

Vừa thấy cuộc chiến đấu bên này kết thúc, sáu lão già liền dùng một sợi dây khô khóa hai cự hán đang xông tới, cùng tiểu bạch long tiến lên phía trước.

Phốc!

Tiểu Bạch Long vung tay lên, nước lạnh mang theo băng vụn bắn xối xả xuống.

Lão đầu gầy run rẩy tỉnh lại, trừng đôi mắt nhỏ ảm đạm vô quang, cực kỳ hoảng sợ nhìn lên trên.

Hàn lão lục điều khiển một bộ Nhật ngữ thuần thục lớn tiếng quát hỏi, lúc đầu cũng phối hợp, làm bộ giơ lên tám mặt đại hán kiếm chớp động lôi quang.

Lão nhân gầy gò kia không chịu nổi bị hù dọa, trong nháy mắt đứt quãng nói ra.

Ta vừa thấy gia hỏa này rốt cuộc cũng khai báo, liền thu lại phù chú nắm trong tay —— xem ra ngược lại không cần phải tra hỏi linh hồn của hắn nữa.

Mục đích lần này chúng ta lẻn vào sòng bạc chính là đến tìm hiểu manh mối Thiên Chiếu Thần Hội.

Từ tình huống vừa rồi, lão đầu gầy này khẳng định là thủ lĩnh cứ điểm này, cho nên mới muốn lưu hắn lại người sống.

Sau khi Hàn lão lục ép hỏi thêm chút gì, lại liếc mắt ra hiệu một cái.

Một đạo kiếm quang đầu tiên đánh xuống, tên kia lập tức hóa thành thịt nát đầy đất.

Mấy người chúng ta nhanh chóng thay quần áo võ sĩ, cởi bỏ hai tuyển thủ ra, âm thầm dùng phù chú khống chế, lập tức quang minh chính đại mở cửa sắt đi ra ngoài.

Ngoài sòng bạc đầy người vây kín người, nhân viên phục vụ Hà quan từ xa trốn sang một bên, rất nhiều hộ vệ tay cầm thương nhìn chằm chằm cửa ra vào nghiêm cẩn chờ đợi!

Tay điện quang vừa mới đánh tới trên người chúng ta, Hàn lão lục biến ảo dung mạo liền dùng Hàn Ngữ lớn tiếng quát hỏi.

Đám tay chân kia liên tục đáp ứng, tản ra tứ tán.

Chúng ta mang theo hai cái chạm tay thẳng lên đảo, sau đó leo lên một chiếc thuyền khoái trá, trực tiếp lái theo Nhật Bản.

Không mở được bao xa, tiểu bạch long trực tiếp chặt đầu hai người, ném vào biển rộng.

"Thế nào? Có tình huống gì không?" Gã hỏi đầu tiên.

"Lão nhân kia biết cũng không nhiều." Hàn lão lục một bên mở thuyền, một bên dốc rượu nói: "Khả năng hắn ở trong Thiên Chiếu Thần Hội địa vị không cao, tình huống hiểu rõ mười phần có hạn, căn bản là không biết chuyện Thải Vân. Bất quá hắn lại gọi ra được cứ điểm bí mật của Thiên Chiếu Thần Hội. Xem ra, chúng ta cũng chỉ có thể tới đó tìm hiểu một chút."

"Theo lời hắn nói, trận trước Thiên Chiếu Thần đại chiến một trận với đám thương nhân âm vật của Hoa Hạ, tổn thất vô cùng nghiêm trọng! Vì phòng ngừa bị nhân cơ hội đánh lén, đương đại Mục đại nhân của Thần hội đã triệu hồi tam đại trưởng lão hộ pháp quay về tổng bộ."

"Ba trưởng lão hộ pháp kia có bản lĩnh gì?" Tiểu Bạch long hỏi.

"Không rõ, với địa vị của tên này, hình như cũng khó có khả năng biết được. Tóm lại kế tiếp là một trận chiến cứng nhắc, ài? Ngươi thay quần áo làm gì." Hàn lão lục nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tiểu Bạch Long.

"Bộ võ sĩ này xấu quá, ta ăn mặc khó chịu, nói tiếp..."

"Nói cái rắm!" Hàn lão lục trừng mắt với hắn nói: "Hiện giờ cách Nhật Bản càng ngày càng gần, thuyền tuần tra của thuyền không đường vô cùng tốt, không chạm vào còn tốt, nếu đụng phải..."

"Đến rồi!" la bàn mới nhất đột nhiên ngắt lời hắn, quơ quơ tay, kim chỉ chỉ thẳng tắp về phía trước.

Hàn lão lục sắc mặt ngưng trọng nói: "Có thể tránh được thì tránh, không tránh được liền diệt bọn hắn!" Nói xong, tiện tay đóng sáng đèn.

Chỉ thấy trên mặt biển màu đen phía trước, xa xa có một vệt sáng đang lao tới.

Đến gần chút nữa mới thấy rõ, đó là một chiếc thuyền tuần tra loại nhỏ treo Thái Dương kỳ, đẩy ra một đạo bọt nước màu trắng như tuyết, lao thẳng về phía chúng ta.

Ngay sau đó, trong máy truyền tin trên thuyền liền vang lên tiếng trống rỗng ầm ĩ: Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn tuyên bố đây là Nhật Bản lĩnh hải, mời lập tức lui về các loại.

Hàn lão Lục nắm máy truyền tin, rất là khách khí trả lời một phen, nhưng tốc độ Mã Đạt lại không giảm chút nào, vọt thẳng đến chiếc bè tuần tra phía đối diện.

Buông cỗ máy truyền tin, hắn quay đầu phân phó chúng ta: "Động thủ phải nhanh! Chỉ có thời gian 30 giây, tuyệt đối không thể để bọn họ phát ra cảnh báo."

Thuyền nhỏ tuần tra cùng thuyền nhỏ chúng ta mà đi, mắt thấy chỉ còn cách trăm thước.

Trên thuyền tuần tra sáng lên mấy đạo đèn sáng loáng, quét vào trên người chúng ta.

Dưới ánh đèn chói mắt, trên boong thuyền có một đám binh sĩ võ trang đầy đủ đứng, trên đầu thuyền còn mang một cánh pháo lớn đen ngòm.

Có thể do một thân áo võ sĩ của chúng ta và Hàn lão Lục thuần thục, khiến bọn họ sinh ra ảo giác, thật sự cho rằng chúng ta là người bản quốc mê thuyền, chỉ muốn lên thuyền kiểm tra mà thôi. Cho nên chẳng những không có dấu hiệu điều động pháo, mà ngay cả những binh sĩ kia cũng không đề phòng gì.

"Ta phụ trách phi thuyền, các ngươi đi xử lý những người khác!" Tiểu Bạch Long bóp Thủy Tinh Cầu, thấp giọng nói.

Ta và Sơ Nhất gật đầu một cái, âm thầm xiết chặt vũ khí của mình.

"Chuẩn bị!" Hàn lão lục giảm tốc độ, rất nghe lời, chậm rãi nhích tới gần chiếc thuyền tuần tra.

Đám binh lính kia cũng tới boong thuyền của chúng ta, có người cầm thương đề phòng, còn leo dọc theo cầu thang mềm xuống, đang chuẩn bị lên thuyền kiểm tra.

"Động thủ!" Hàn lão lục quát khẽ một tiếng.

Đệ nhất thiên bát lục tam chương đồ sát vệ đội trên biển.

Gã vừa dứt lời, trên cổ mấy tên binh sĩ cầm thương liền xuất hiện một sợi dây khô, gắt gao ghìm vào.

Những người kia còn chưa kịp hô lên đã bị kéo xuống boong tàu, ngã vào trong biển rộng!

Cùng lúc đó, một đạo bạch quang bắn ra, bọc lấy hàn khí trắng xoá, thẳng đến khoang lái.

Ta và đầu tiên từ trên thuyền nhanh nhảy dựng lên, mỗi người cầm vũ khí, như chém dưa thái rau giết chết hai binh sĩ Nhật Bản gần chúng ta nhất, phóng thẳng lên trên lái tuần tra.

Đám binh sĩ vốn đã không có phòng bị, bỗng nhiên sững sờ, oa oa vừa muốn phản kích, lại bị Khô Đằng của Hàn lão lục quấn chặt lấy.

Thừa dịp khe hở này, ta và Sơ Nhất sớm đã nhảy lên boong thuyền. Đao kiếm điên cuồng bay xuống, đám binh sĩ kia nhanh chóng phân chia thi thể, nhao nhao rơi xuống biển rộng.

Ầm!

Trong buồng nhỏ phát ra một tiếng nổ lớn, thủy tinh vỡ nát, cửa sổ biến hình bị đông lạnh thành khối băng, lập tức tản ra bốn phía, rầm rầm rơi vào biển rộng.

Chiếc thuyền nhỏ này cũng chỉ có mười mấy đội viên tự vệ bản xứ bản hải, trong nháy mắt toàn quân bị diệt!

"Đi!" Hàn lão lục kêu to một tiếng, khởi động ngựa đang tuần tra gần đó tiếp tục đi về phía trước.

Ta và tiểu Long nhảy xuống liên tiếp, sau đó tiểu bạch long cũng nhảy xuống đuôi thuyền.

"Ngươi gấp cái gì? Ta đang chuẩn bị nổ nó đây." Tiểu Bạch Long có chút bất mãn nói.

"Bố trí ở vùng này thuyền tuần tra tổng cộng có mấy chục chiếc, ngươi nổ một cái để làm gì? Hơn nữa, tuy bọn họ chưa kịp phát ra cảnh báo, nhưng không thể dùng được bao lâu, những thuyền tuần tra khác sẽ chạy tới truy xét, khiến nó xuôi dòng bay theo, còn có thể giúp chúng ta dời tầm mắt. Chờ khi bọn chúng đuổi tới, gần ngay vùng đất Bắc Khuyết đang khống chế, đó chính là một vụ án hồ đồ!"

"Tiểu quỷ tử sợ nhất chính là giang hồ, đến lúc đó cũng chỉ có thể đánh nát răng cửa nuốt vào trong bụng, thật là tốt biết bao." Hàn lão lục vừa uống rượu, vừa tin tưởng mười phần nói.

"Con đường này của ngươi rất sâu nha!" Tiểu Bạch Long tán dương một tiếng, lập tức suy nghĩ một chút nói: "Ai u, chuyện này trước kia ngươi làm không ít đúng không?"

Hàn lão lục nhếch miệng cười không trả lời, tiện tay lại mở ra một bình rượu.

Đường thẳng hai nước Hàn Quốc chỉ hơn năm mươi dặm, Hàn lão lục vô cùng quen thuộc với đường đi xung quanh đây, sau mấy tiếng đồng hồ, chúng ta bỏ qua cái bè nhỏ, lặn xuống sông bò lên bờ biển.

Sau đó, hắn một mình đi khu cư dân dạo một vòng, mang về một bao quần áo khô ráo, thuận tay trộm một chiếc xe.

"Theo lời khai của lão gia hỏa kia, Thiên Chiếu Thần Hội sớm đã ngụy trang thành một tập đoàn thương nghiệp cỡ lớn, ngay tại đoạn địa phận phồn hoa, hơn nữa hiện tại tam đại hộ pháp của bọn hắn đều ở trong đó, chúng ta không thể liều lĩnh xông vào chém giết! Phải nghĩ ra một biện pháp ổn thỏa mới được." Hàn lão lục vừa mở xe vừa nói.

"Thải Vân bị bắt lâu như vậy, hẳn là đã không còn ở tổng bộ nữa rồi chứ? Mục đích của bọn họ, không phải muốn dùng nàng để mở Thiên Chiếu Thần Mộ sao?" Tiểu Bạch Long nghi hoặc nói.

"Đúng là như thế." Đầu tiên gật đầu nói: "Nhưng bây giờ vấn đề là, không ai biết vị trí cụ thể của cổ mộ, chỉ sợ toàn bộ người trong Thiên Chiếu Thần Hội cũng không biết nhiều lắm, chỉ có thể tìm kiếm một chút manh mối thôi. Cửu Lân, mấy năm gần đây, ngươi giải quyết không ít kỳ án, trước mắt có biện pháp gì hay sao?"

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu đúng như vậy thì chúng ta cũng chỉ có thể hạ thủ trên ba đại hộ pháp mà thôi, người khác không biết gì cả, chắc chắn ba người này sẽ biết được".

"Có đạo lý!" Tiểu Bạch Long từ trên phó điều khiển phi ngồi quay đầu lại: "Nhưng ngươi lại thủ pháp thế nào? Chúng ta bây giờ ngay cả ba người này ai cũng không biết."

"Nếu địa vị của bọn họ trong Thiên Chiếu Thần Hội cao như vậy, hơn nữa vừa mới trở lại tổng bộ, cho dù có lưu ý, khẳng định cũng sẽ lộ ra chỗ khác nhau. So với việc điều tra rõ thân phận chính thức của ba người này, ta lại càng thêm kỳ quái về một chuyện khác." Ta nói ra.

"Chuyện gì?" Tiểu Bạch Long có chút không hiểu hỏi.

"Thiên Chiếu Thần Hội khác với Long Tuyền Sơn Trang, bọn họ được kế hoạch bí mật mà Thiên Hoàng bản xứ đồng ý, nếu có tai ương diệt môn gì đó, chỉ sợ cả bản thân Nhật Bản đều sẽ dốc hết sức giúp đỡ. Hơn nữa, tổng bộ của bọn họ lại ở trong vòng bán hàng phồn hoa ở Trường An., Cho dù Long Tuyền sơn trang giết tới, chỉ sợ cũng chẳng chiếm được chỗ tốt gì. Cho nên nói, hoặc là lão già trong sòng bạc không hề hay biết, chỉ biết tam đại hộ pháp trở lại tổng bộ, nhưng không biết nguyên nhân cụ thể, hoặc là tin tức của lão không chính xác."

"Còn nữa, Thải Vân cô nương đã bị bắt đi lâu như vậy rồi, theo lý thuyết thì bọn họ sớm đã được mang về cổ mộ rồi! Mở ra thần mộ chính là mục đích cuối cùng của Thiên Chiếu Thần hội, chuyện quan trọng như vậy, tam đại hộ pháp tất nhiên có mặt ở đây. Nhưng đúng lúc này, bọn họ lại cùng nhau trở về tổng bộ, rõ ràng có gì đó không đúng - nếu nói bọn họ sợ sự trả thù của Long Tuyền sơn trang thì không thể nào bỏ qua được."

"Nói như vậy, chỉ có hai khả năng. Loại thứ nhất, chính là khi mở ra thần mộ, bọn họ đã gặp phải khó khăn gì đó mà ta chưa từng nghĩ đến, với bản lãnh cùng lịch duyệt của bọn họ căn bản là không xử lý được, lúc này mới trở về thương thảo đối sách. Còn có một khả năng là thần mộ đã mở ra, bọn họ lấy được kho báu Thiên Chiếu, lần này là trở về báo cáo với thủ lĩnh, nếu thật như vậy, Thải Vân cô nương sợ là đã..." Ta muốn nói lại thôi.

"Chắc chắn là loại thứ nhất!" Gã đầu tiên mở miệng nói: "Tám người chúng ta đã từng ăn đồng tâm đan, nếu có ai không ở trên đời, chúng ta đều cảm ứng được, nhưng cho tới hôm nay, cảm ứng kia tuy rằng hết sức yếu ớt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được, nói cách khác trước mắt đám mây màu vẫn không có việc gì, chỉ là rất suy yếu mà thôi. Hơn nữa cách quá xa, không phát hiện được xuất thân ở nơi nào."

"Vậy thì sáng suốt rồi." Ta gật đầu nói: "Mục đích của tam đại hộ pháp này khi quay về tổng bộ là để thương thảo đối sách, tiếp tục mở thần mộ ra. Cái gọi là dự phòng Long Tuyền sơn trang trả thù, cũng chỉ là vụ nổ mà thôi. Như vậy chúng ta hãy điều tra thân phận thật sự của ba người này, sau đó, đi theo bọn họ sẽ tìm được vị trí của thần mộ."

"Có lý!" Tiểu Bạch Long giơ ngón tay cái với ta, lập tức nghi hoặc hỏi: "Nhưng thân phận ba tên gia hỏa này tôn quý như thế, không nhất định mỗi ngày đều chạy đến trung tâm thương nghiệp gì đó đúng giờ đúng giờ đi làm đi? Lại nói, bọn hắn đều trở về thời gian dài như vậy, nói không chừng đã sớm nghiên cứu xong phương án, lại trở về rồi? Vậy chúng ta chẳng phải lãng phí thời gian rồi sao."

Hàn lão lục nhìn hắn một cái nói: "Ha ha, chuyện tiếp theo phải trông vào ngươi rồi."

Tiểu Bạch Long mơ hồ chỉ chỉ cái mũi của mình: "Nhìn cái gì đây?"

Ban đầu giải thích: "Nếu bọn hắn đã ngụy trang thành tập đoàn thương nghiệp cỡ lớn, như vậy ngoại trừ một ít nòng cốt Thiên Chiếu Thần Hội, khẳng định còn có một số cao tầng bình thường quản lý, làm sao nhanh chóng phân biệt những gia hỏa tinh thông thuật Âm Dương này từ trong người bình thường, không phải sở trường nhất của ngươi sao? Sau đó, chúng ta có thể tiến hành sàng lọc mục tiêu, cuối cùng khóa chặt thân phận ba Đại Hộ Pháp."

"A, chuyện này đơn giản." Tiểu Bạch long quay cầu thủy tinh trong tay, lơ đễnh đáp.

Đầu tiên, ngàn tám sáu lần hành lễ tại Trường An thành.

Hai ngày sau, rốt cuộc chúng ta cũng chạy tới Trường An, lại tốn hết một buổi chiều, rốt cuộc đã xác định được Thiên Chiếu Thần Hội tổng bộ đóng giả thành tập đoàn thương nghiệp.

Dưới sự yểm hộ của Hàn lão Lục, Tiểu Bạch Long nhân lúc bảo an không chú ý, ném một viên Thủy Tinh Cầu lên trên bậc thang.

Thủy tinh cầu kia cũng giống như quả cầu tuyết đặt trong lò sưởi, trong nháy mắt hòa tan một mảng đá cẩm thạch ẩm ướt.

Sau đó chúng ta trở lại trong xe chờ bọn họ tan nghỉ!

Nói rằng bây giờ ta thêm người dậy, thế nhưng điên thật rồi, mắt thấy trời sắp tối đen rồi, mới lục tục có người từ bên trong đi ra.

Tiểu Bạch Long tranh thủ thời gian cắn chót ngón tay, nhỏ vài giọt máu tươi trên quả cầu thủy tinh còn lại trong tay, lập tức nheo mắt, cẩn thận xem xét dòng người vội vàng.

Một vệt nước kia đang ở cửa, mỗi một người từ cửa đi vào đều không thể tránh khỏi bị đạp lên một cước.

Nhà cao lầu này có tổng cộng hai mươi mốt tầng, nhân viên bên trong có không ít, nhưng tuyệt đại đa số đều là người bình thường – mặc dù có không ít người bước chân vững chắc khỏe mạnh, vừa nhìn đã biết là luyện gia đình, nhưng cũng chỉ là võ giả bình thường mà thôi.

Đúng lúc này, quả cầu thủy tinh trong tay tiểu bạch long đột nhiên sáng ngời, đỉnh đầu của một tên gia hỏa trong đám người toát ra một làn khói trắng nhàn nhạt. Nó thoáng biến mất, nếu như không nhìn kỹ, căn bản không thể nào phát hiện ra.

"Tên này là một tên!" Tiểu Bạch Long kêu lên: "Tuy nhiên tu vi của hắn cũng không được tốt lắm, hắn không phải là thành viên nòng cốt gì."

"Còn có tên mập này nữa." Tiểu Bạch Long hất cằm lên.

Phàm là người tu tập thuật Âm Dương, giẫm lên vết nước, trên đỉnh đầu đều sẽ dâng lên một cỗ khói trắng, từ độ lớn nhỏ của sương trắng có thể phân biệt ra tu vi người này cao thấp.

Ta cầm máy quay, đem mỗi tên gia hỏa đỉnh đầu bốc khói phủ xuống.

"Tên xấu xí quái này khẳng định là đã làm bằng xương!" Lại qua một lúc nữa, tiểu bạch long rất khẳng định nói: "Tên này so với lão đầu nhi trong sòng bạc tu vi còn cao hơn không ít."

Hàn lão lục lười biếng tựa ở trên ghế uống rượu, tiện tay chỉ một cái, một mảnh lá cây vừa vặn rơi ở dưới chân người nọ, dính ở trên đế giày của hắn, theo hắn tiến vào bãi đỗ xe.

Đến khi tất cả mọi người đều đã đi ra, thì ngọn đèn trong cả tòa đại điện hầu như đều tắt, chúng ta tập trung vào mười mấy thành viên nòng cốt.

"Xem ra, nơi này không phải tổng bộ chính thức của bọn họ." Ta có chút kỳ quái nói: "Có thể chính diện chống lại Long Tuyền sơn trang, hơn nữa còn vọng tưởng tiến vào Hoa Hạ để xâm chiếm Thiên Chiếu Thần Hội, tuyệt đối sẽ không chỉ có chút thực lực như vậy! Xem ra thân phận của lão gia hỏa trong cứ điểm của Hàn Quốc kia vẫn quá thấp, căn bản là không nắm giữ tình hình thực tế, đám gia hỏa này khẳng định còn có cứ điểm khác."

Hàn lão lục một bên khởi động xe, một bên nói: "Vậy bắt thêm một người có thực lực nhé."

Theo dấu vết của Hàn lão Lục lưu lại, lần theo đến trước cửa một hội họp của một nhà, nhưng ngay sau đó chúng ta lại bị bảo an chặn lại, nói đây là nơi hội tư nhân, không tiếp khách.

"Có lẽ chính là chỗ này không sai" Sau khi rời xa cửa ra, Hàn lão Lục rất khẳng định nói: "Những người kia đều tụ tập đến nơi này! Cho dù nơi đây không phải tổng bộ chân chính, cũng khẳng định là cứ điểm trọng yếu, ít nhất có thể tra ra bất cứ thứ gì."

"Vậy còn chờ gì nữa? Lao vào một tên cũng không để lại." Tiểu

Bạch Long nói ra.

"Không được!" Mới nhất lắc đầu: "Động thủ ở đây quá nguy hiểm, hơn nữa một khi đánh rắn động cỏ, để cho bọn họ có đề phòng, rất có thể chúng ta cũng không tìm được chỗ ở Thần mộ, hoặc là đối phương chuyển Thải Vân cô nương đi chỗ khác rồi giấu đi, vậy thì phiền toái rồi."

"Vậy làm sao bây giờ? Đứng ngây ngốc chờ bọn chúng đi ra?" Tiểu bạch long ôm lấy hai vai có chút bất đắc dĩ nói.

"Bí mật ẩn tàng trong hang ổ này, tuyệt đối phải nhiều hơn một người biết được nhiều, như vậy không phải bỏ đi nắm lớn nhỏ sao?" Hàn lão lục uống cạn rượu, đón lấy khói trong tay ta vừa muốn châm lửa, đột nhiên hai mắt sáng lên nói: "Được rồi!"

Chúng ta nhìn theo ánh mắt của hắn, trên đường có mấy người điềm đạm du đãng, đang ôm một người Nữu Nhật Tư không kiêng nể gì vừa đi vừa lớn tiếng kêu la cái gì đó.

Trong lúc nhất thời, chúng ta đều không rõ đây là ý gì, có chút nghi hoặc nhìn Hàn lão lục.

Hàn lão lục lại ấn bổng lộc một cái, đốt khói nói: "Chúng ta vào không được, để mấy đại binh này xông vào chẳng phải xong rồi sao?"

Bàn về xã hội hỗn loạn, chỉ sợ ba người chúng ta cộng lại cũng không bằng Hàn lão Lục, đặc biệt là nơi quê hương, ngôn ngữ không thông, nếu không có Hàn lão Lục ở đây, chỉ dựa vào mấy người chúng ta đừng nói tìm kiếm đầu mối gì, chỉ sợ không bị truy nã bắt trở về cũng tính là tốt rồi.

Hắn vừa thấy chúng ta còn không rõ, liền dứt khoát hiểu rõ nói: "Nếu như chúng ta đánh đám đại binh nước bắc một trận đau đớn, sau đó quay đầu chạy vào chỗ hội nghị, các ngươi nói tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đúng vậy!" Tiểu Bạch Long vỗ mạnh bàn tay: "Chỉ cần chúng ta chạy về phía này, cho dù sau đó bị đuổi ra, binh sĩ nước Mỹ cũng sẽ đến đòi người, đến lúc đó cứ để cho quỷ tử nước Mỹ và quỷ tử

Nhật Bản đánh một trận, chúng ta chờ là được rồi. Đợi một lát, cũng không đúng đâu, chỉ bằng mấy tên đại binh này, hình như cũng không xông vào được chứ?"

Hàn lão Lục phun ra một ngụm khói, cười cười nói: "Vậy nếu đều đánh tàn phế, thậm chí chết mấy người thì sao? Ngươi nói khả năng trú Nhật Phiên sẽ phong ấn nơi này hay không."

"Chơi đùa thế này có hơi lớn nha!" Tiểu Bạch long có chút kinh ngạc, lập tức cười hắc hắc nói: "Bất quá, ta thích! Đi!"

Nói xong, hắn siết nắm đấm muốn động thủ trước.

"Chờ một chút!" Hàn lão lục gọi hắn lại, nói: "Đầu tóc bạc này của ngươi cũng quá chói mắt rồi. Hơn nữa, tuyệt học của Lãnh gia ngươi cũng quá dễ nhận. Bên ngoài tất cả đều là luật máy, tra một cái là biết không phải là Tang làm rồi."

"Thứ nhất cũng thế, quyền cước công phu của ngươi nhìn một lúc, đã sớm ăn sâu vào xương tủy, lưu manh quyền pháp ngươi học cũng học không được. Chuyện này hay là để ta cùng Cửu Lân đi một chút, hai ngươi giấu đi trước, không gọi các ngươi thì ngàn vạn lần đừng ra ngoài."

"Cái này..." Tiểu Bạch Long có chút không cam lòng, liếc nhìn đại binh nước Mỹ đang dần đi xa.

"Nhanh lên, chốc nữa không có thời gian đâu! " Hàn lão Lục thúc giục một câu, sắc mặt lập tức mập lên không ít, hốc mắt hãm sâu, cái mũi tỏi cái mi, cơ hồ hoàn toàn thay đổi cá nhân.

Ngay sau đó, hắn lại bôi lên mặt ta một cái nói: "Thuật dịch dung này chỉ có thể kiên trì trong năm phút trên thân người khác, có thể đánh nhiều hung ác thế nào thì đánh bấy nhiêu! Đi!"

Nói xong, hắn trực tiếp đuổi theo đám quân binh lục địa kia.

Đệ nhất thiên bát bát lục ngũ bạch, đánh đau thương binh lính (Thêm thêm binh lính)

Mấy tên đại binh mỹ mỹ kia uống hơi cao, mỗi người ôm một bản thân phàm nữ lảo đảo không kiêng nể gì, người đi đường vừa thấy tình hình này, đã tránh xa ra.

"Bát két!" Hàn lão lục đuổi tới gần mấy bước say khướt mắng chửi, tiện tay nhặt lên một bình rượu bọn hắn vứt bỏ, đập tới từ xa.

Ầm!

Bình rượu ở trên đầu một tên đại binh nước Ngu đang nở hoa.

Tên kia lớn lên rất cường tráng, một bình đập xuống cũng không bị thương, nhưng lại làm cho hắn cực kỳ tức giận, nổi giận gầm lên một tiếng hất cô bé trong ngực ra, nhào tới hướng Hàn lão Lục.

Mấy đồng bạn còn lại quay đầu nhìn thoáng qua ta và Hàn lão lục, tất cả đều cười hi hi ha ha chờ xem trò cười. Hiển nhiên trong mắt bọn họ, hai chúng ta căn bản là không đủ đánh.

Vị đại binh này nhào về phía chúng ta, mặc dù trong mấy người thì bộ dạng cũng là cao lớn nhất, vừa kêu to vừa siết chặt song quyền.

Hô một cái tay trái vẫy, ngược lại hướng thẳng đến trước mặt Hàn lão lục đập tới.

Hàn lão lục như là đang uống say, lảo đảo né sang một bên, thuận thế ngã xuống, đâm vào bụng đại binh. Thật ra lão mượn thân thể đại binh che chở những người khác không nhìn thấy, âm thầm đánh một kích trí mạng về phía ngực đối phương.

Ầm!

Tên đại binh kia giống như một nửa cọc gỗ bị chém gãy, té thẳng xuống.

Lập tức, Hàn lão lục lảo đảo cưỡi trên người đại binh, một bên lớn tiếng chửi bới, một bên hai tay túm tóc của hắn dùng sức đập xuống đất.

Bịch! Bịch! Lại một tiếng.

Binh khí kia toàn thân mềm nhũn không nhúc nhích, giống như đã chết vậy.

Kỳ thật, con người thật sự là chết rồi!

Một sát chiêu vừa rồi của hắn, kình lực mười phần, thoáng một cái liền chấn nát trái tim đại binh nước Mỹ!

Trừ phi tên gia hỏa Hàn lão lục này không ra tay, vừa ra tay đã ngoan độc đến dọa người.

Mấy tên đại binh kia vừa thấy, hơi rượu lập tức tỉnh táo hơn phân nửa, vừa sợ vừa giận vội vàng xông tới.

Hàn lão lục làm như không nhìn thấy, vẫn điên cuồng nện xuống như tên ma men vậy.

Sau gáy tên đại binh kia bị nện thủng một lỗ lớn, máu tươi và óc giàn giụa chảy đầy mặt đất.

Mấy người khác chạy tới phụ cận, vừa muốn xuống tay với hắn, ta liền vọt tới trước mặt.

Mấy tên đại binh này đều ở trên dưới một mét chín tuổi, vô cùng cường tráng, bị một quyền nào đó nện một cách hăng say.

Ta không muốn ham chiến với bọn chúng, khom lưng giả bộ trúng một quyền, âm thầm răng rắc một tiếng, nháy mắt đã vặn gãy cánh tay một đại binh trước mặt.

Tên kia há to miệng, tru lên như heo rừng.

Mấy tên đại binh còn lại lập tức hoảng sợ, tuyệt đối không ngờ hai người chúng ta lại lợi hại như vậy, hơn nữa ra tay lại ác độc như vậy!

Nhưng bọn họ cũng chỉ thoáng sững sờ, lập tức càng thêm hung ác xông lên, trong hai mắt đều toát ra quang mang hung tàn đến cực điểm!

Xem ra đám gia hỏa này không chỉ có vẻ ngoài cường tráng mà còn từng trải qua chiến trường chém giết.

Ầm!

Một tên gia hỏa tung một cước đá Hàn lão Lục văng ra ngoài, ngay sau đó liền nhanh chóng đuổi đến, giẫm mạnh lên đầu hắn.

Lại không nghĩ rằng, vừa rồi Hàn lão lục cố ý để cho hắn đá bay, vừa vặn nằm bên cạnh dòng nước, khi một cước này vừa đạp xuống, Hàn lão lục nghiêng đầu lệch ra, miệng giếng tách ra.

Bịch bịch! Đại binh kia đạp một cước vào khoảng không, nắp giếng lập tức đập xuống theo xương đùi.

Răng rắc! Thanh âm khớp xương vỡ vụn rất vang dội.

Tên kia lập tức tru lên một tiếng, té ngồi trên mặt đất.

Đánh ra quân quyền chiến sĩ Mỹ đẳng, liên tục đập về phía ta.

Nắm đấm của gia hỏa này mặc dù cực kỳ mãnh liệt, lực lớn vô cùng, nhưng trong mắt ta lại là trăm ngàn lỗ thủng, cánh cửa mở rộng. Cho dù không dùng Vô Hình Châm, chí ít ta có sáu bảy loại biện pháp trong nháy mắt đánh ngã hắn!

Nhưng trước đó Hàn lão lục đã nói qua, tuyệt đối không được vận dụng công lực, muốn giả trang lưu manh đấu pháp.

Ta giả vờ không địch lại, liên tục lui về phía sau, mắt thấy hắn càng đuổi càng gần, vừa vặn phía trước treo một tấm bảng quảng cáo, ta âm thầm phát ra Vô Hình Châm.

Đùng một tiếng, một góc của tấm bảng quảng cáo liền vỡ ra, rơi thẳng tắp trên đầu hắn, đập phá một cách rắn chắc.

Ta thừa cơ đá tới, ngay chỗ bụng dưới, cả người bay ra ngoài vài mét, ta vung cái giá sắt trên bảng quảng cáo, đập như điên một trận.

Cái tên này ôm đầu, đau đến lăn lộn trên mặt đất.

Đầu, cánh tay chảy ròng ròng máu tươi!

Lúc này Hàn lão lục loạng choạng đứng dậy, giống như đột nhiên tỉnh rượu vậy, bỗng nhiên sửng sốt một chút, lớn tiếng gọi cái gì đó, xoay người bỏ chạy.

Ta ném cái giá sắt này đi, sau đó cũng chạy theo hắn.

Gia hỏa bị ta bẻ gãy tay kia, cố nén đau nhức cũng đuổi theo.

Chạy đến trước cửa hội họp, bảo an mặc áo khoác đen vừa muốn tiến lên ngăn cản, lại bị Hàn lão lục âm thầm dùng dây leo cuốn lấy chân không thể động đậy.

Hai chúng ta một trước một sau, trực tiếp chạy vào phòng vệ sinh.

Rửa mặt cởi áo khoác ra, lại nhìn vào, hai chúng ta lại khôi phục diện mạo ban đầu.

Hàn lão lục ngậm thuốc, vừa đi tiểu vừa nói: "Nếu không phải vì lưu lại vài người sống tìm nhà này gây phiền toái, ta mới vừa rồi đã giết sạch bọn họ rồi. Ngươi có biết không, bọn họ vừa rồi cãi lộn không ngớt là tán dương mỗi người tại gò ba., "Chiến tích anh dũng" của hoạn quan! Các gia hỏa này mỗi một tên đều là ngược đãi bình dân biến thái, nhất là tên vừa rồi ta giết chết kia, còn hướng đồng bạn khoe khoang nói, nhìn xuyên qua đầu ấu nữ, so với tự mình cưỡng gian nữ càng đã ghiền hơn!"

"Quan phủ quân sự xinh đẹp lừa gạt ngoại giới, lại phái bọn chúng tới Nhật Bản, lần này ta bảo hắn hảo hảo nếm thử cảm giác đầu bị xuyên thủng."

Hai chúng ta vừa mới xây xong quần, một đám bảo an liền vọt vào, oa oa kêu loạn gì đó, đem hai chúng ta giống như cưỡi gà con đẩy ra ngoài.

Đương nhiên lần này chúng ta cũng không phản kháng, liền giả như uống rượu say, xiêu vẹo đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, hai chúng ta lập tức biến mất trong bóng tối.

Sau khi tụ họp với một con bạch long nhỏ ban đầu, lại đổi một chiếc xe đến Thiên Diệp thị trong đêm đặt ở Trường An.

Nửa đường, ta có chút không hiểu hỏi: "Dẫn tới quân đoàn điều tra, không phải là vì tìm kiếm manh mối sao? Nhưng vì sao chúng ta không trốn ở nơi này, ngược lại phải chuyển đi suốt đêm."

"Sau khi điều tra phong ấn, bọn chúng đã sớm bị tiêu hủy, hơn nữa tổ chức như Thiên Chiếu Thần, tuyệt đối sẽ không lưu lại bất cứ manh mối nào có tính thực chất như vậy! Nhưng thứ chúng ta muốn tra xét, bất luận quân mã hay là bọn chúng căn bản đều không thể tiêu hủy được, nhiều nhất qua hai ngày nữa trở về xem xét là được. Bây giờ đi Thiên Diệp thị, bởi vì sau khi xảy ra sự việc, có một con cá lớn đang chạy về hướng này." Hàn lão Lục uống một ngụm rượu nói.

"Cá lớn?"

"Đúng." Sáu điểm gật đầu: "Dịch dung của ta chính là hình dáng của tên kia. Hắn là kẻ có tu vi cao nhất trong đám người này, ta giả mạo hắn chính là muốn bức hắn đi. Dưới tình huống như vậy, địa điểm hắn đào vong có khả năng càng có giá trị. Chúng ta từ trong hàng ngàn hàng trăm người tìm ra những cán Thiên Chiếu Cốt này, chính là vì bắt được ba tên đại hộ pháp kia. Cùng một đạo lý, cứ tiếp tục thủ hộ đám phế vật kia, không bằng đi theo dõi một kẻ có thực lực mạnh nhất!"

"Ý ngươi là bất luận tập đoàn cao lớn thế nào, đều không thể là tổng bộ của bọn họ?" Ta hỏi.

"Không phải là không có khả năng, là tuyệt đối không! Đây chỉ là nơi ẩn nấp của thành viên hạ tầng mà thôi, cũng giống như vị hán trưởng lão gầy gò kia chỉ biết tổng bộ đại điện, lại không biết còn có hội sở, nơi càng là nơi tinh anh nòng cốt bọn họ tụ tập nhất định sẽ càng cao cấp cùng bí mật." Hàn lão lục giải thích nói.

Mặc kệ thế nào, khoảng cách chúng ta đã càng ngày càng gần.

Đầu tiên thiên tám sáu huy hoàng phong thủy đại mộ

Theo lá cây dán dưới giày người nọ, chúng ta một đường đuổi ra Thiên Diệp thị, đi tới trên một ngọn núi hoang.

Hàn lão lục đang dẫn đường phía trước đột nhiên đứng yên không nhúc nhích.

Ta và một người lúc đầu mỗi người cầm đao kiếm, rất là cẩn thận quan sát bốn phía.

Lúc này buổi sáng lúc này là ba bốn rạng sáng, là thời khắc hắc ám nhất trong một ngày.

Chung quanh núi hoang ngay cả một gia đình cũng không có, thậm chí ngay cả tiếng côn trùng hót cũng không nghe được.

Hàn lão lục ra hiệu chúng ta trước tiên không nên lên tiếng, hắn nằm trên mặt đất nghe xong, lập tức khe khẽ gật đầu nói: "Hiện tại ta không cảm giác được vị trí cụ thể của lá cây, bất quá đối phương hẳn là vẫn còn trên ngọn núi này."

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Lá cây này từ tổng bộ tổng bộ Trường An bắt đầu dán vào lòng bàn chân hắn, bởi vậy chúng ta theo dõi đến nơi, sau đó lại mãi đến nơi này. Tên kia cũng không có phát giác chút nào, làm sao hết lần này tới lần khác ở nơi hoang sơn dã lĩnh này liền mất đi tác dụng? Chẳng lẽ là bị một cao thủ khác phát hiện?"

"Không có khả năng!" Tiểu Bạch Long đi ở cuối cùng tiến lên hai bước, rất khẳng định nói: "Hiện tại khắp núi cỏ dại đều đầy sương sớm, trong vòng mấy dặm đừng nói xuất hiện cao thủ gì, coi như có nửa người thông hiểu thuật Âm Dương, cũng sẽ lập tức bị ta phát hiện ra."

"Như vậy, chỉ còn một khả năng cuối cùng." Ta chỉ dưới chân nói: "Trong ngọn núi nhỏ này có cổ quái! Rất có thể là nơi ở của bọn họ, lá cây kia cũng bị cấm chế ngăn cách."

"Có lý!" Tiểu Bạch Long theo thói quen nhẹ gật đầu.

Hàn lão lục im lặng rút cổ kiếm cắm sâu xuống đất, cắt đầu ngón tay, một giọt máu theo cổ kiếm nhỏ vào đất.

Hàn lão lục nhắm chặt hai mắt, hai môi niệm tụng những lời nghe không hiểu, phảng phất như đang câu thông với cỏ dại.

Cùng lúc đó cỏ dại xung quanh thân kiếm không gió tự động, giống như mặt nước rung động, nhộn nhạo ra từng trận. Trên lá cỏ cũng từ từ thấm ra một mảnh màu đỏ tươi, lập tức thật sự phác họa ra một cái hình dạng khô lâu.

Qua một hồi lâu, Hàn lão lục xoạt một tiếng rút cổ kiếm ra, lấy vết kiếm vừa rồi làm tâm, cỏ dại trong phạm vi nửa mét trong nháy mắt khô héo.

Thân thể Hàn lão lục mãnh liệt nhoáng một cái.

Hắn đào ra mấy cái bình rượu uống mấy ngụm rượu, lúc này mới nói: "Trong núi này cất giấu một tòa cổ mộ, hơn nữa bị người ta bố trí cấm chế trùng trùng, ta ngay cả vị trí đại khái cũng dò xét không ra. Ban đầu, vẫn là ngươi đi."

Muốn tìm long điểm huyệt, phải nói là sở trường của gã là nhất. Dù sao thì gã cũng xuất thân là đạo sĩ.

Chỉ thấy hắn lấy la bàn ra, một lần nữa ổn định phương vị, đi thẳng về hướng chính bắc.

Ngọn núi hoang này cũng không cao, ngoại trừ cỏ dại cao hơn đầu người ra thì ngay cả một gốc cây cũng không có.

Ngày sơ thiên trắc tinh đấu, địa tính âm dương, bỗng nhiên bắc chuyển tây đi trong chốc lát, đột nhiên đứng vững.

"Như thế nào? Ngay cả ngươi cũng không đo ra được?" Hàn lão lục kinh hãi thất sắc.

Sơ Nhất lắc đầu: "Nếu như nói phụ cận núi hoang này thật sự có một tòa cổ mộ, thì chính là dưới chân chúng ta, nhưng dựa theo tượng mộ đến xem, lại có điểm gì đó không thích hợp."

"Không đúng sao?" Tiểu Bạch Long truy hỏi.

"Đây chính là cực sát chi địa hiếm thấy trong phong thủy, phi thường thích hợp để dưỡng thi. Nếu có người bị chôn ở chỗ này, con cháu vạn thế sau khi chết đều sẽ hóa thành lệ quỷ, vạn kiếp bất phục, trọn đời không được siêu sinh! Cũng có thể nói, đây là một nơi không nên để người khác trở thành nghĩa trang!"

"Ta còn tưởng cái gì chứ! Ngươi cũng đừng quên, đây chính là Nhật Bản." Tiểu Bạch Long nhắc nhở nói: "Nói không chừng tập tục mộ táng của tiểu quỷ con nhà người ta hoàn toàn không giống với chúng ta, nơi này trở thành nơi phong thuỷ hiếm có cũng không chừng."

Hàn lão lục uống một ngụm rượu, trào phúng hắn: "Lời này của ngươi ngay trước mặt mấy người chúng ta nói cũng thôi đi, có người ngoài ở đây nói thì ngươi cũng nên bớt xen vào đề tài này đi! Như vậy cũng quá mất mặt đi."

"Làm sao lại mất mặt chứ?" Tiểu Bạch Long có chút không phục.

"Văn hóa và tập tục của Quỷ Tử hơn phân nửa đều là học từ Trung Quốc, tuy rằng tuyệt đại đa số học không ra cái gì, nhưng đại thể phương hướng chung quy không đến mức nghịch phản."

"Mộ táng cũng vậy, phong thuỷ tốt xấu đều là phương pháp phán đoán giống nhau như đúc. Chỉ là quốc cảnh Nhật Bản nhỏ hẹp, phân cấp tốt xấu hơi khác biệt mà thôi. Điểm thường thức ấy ngươi cũng không biết, còn làm thương nhân âm vật gì à?, Cũng đúng, ngươi vốn là người khác, ngoại trừ một chút bản lĩnh đánh đánh giết, chút lịch duyệt cùng kiến thức căn bản không đủ xem, thậm chí ngay cả ngoại giới nhìn qua mấy quyển tiểu thuyết trộm mộ cũng mạnh hơn ngươi nhiều!" Hàn lão lục cười ha ha.

"Vậy thì đã sao?" Tiểu Bạch Long rất xem thường nói: "Phong Thủy tiên sinh ở nghĩa trang khắp nơi đều có, nếu thật sự có thể gọi tên thì có mấy ai? Nói thế nào thì tiểu Bạch Long của ta cũng là nhân vật số một ở Âm Vật giới."

Hàn lão lục trừng mắt nhìn hắn, không thèm để ý.

Ban đầu tiếp lời: "Nếu tin tức tên kia đã biến mất trên ngọn núi này, chỉ có một khả năng là trốn trong tòa cổ mộ này, nói cách khác cổ mộ này đã sớm bị bọn hắn khai phá xây dựng lại. Cũng bớt rất nhiều chuyện, bây giờ chúng ta chỉ cần tìm được lối vào vừa rồi của hắn là được."

"Có đạo lý!" Tiểu Bạch Long hướng về phía Hàn lão lục phất tay nói: "Tránh ra chút, hiện tại nên để đại nhân vật ra tay."

Nói xong, hắn vung cánh tay lên.

Không khí chung quanh bỗng nhiên lạnh lẽo, sương mù dính trên lá cỏ lập tức kết thành sương trắng, lấy dưới chân hắn làm tâm tròn lan tràn ra khắp nơi, trong nháy mắt bao trùm địa phương mấy chục mét.

Ngay tại giữa bạch sương đầy đất này, thình lình lộ ra một mảnh đất trống rộng hơn hai mét, vuông vức rất chỉnh tề.

Trên cỏ dại rơi đầy sương, gia hỏa kia vừa mới chui vào cổ mộ cung, sương sớm đã rơi xuống, cho nên căn bản không ngưng tụ thành sương trắng.

Lần này ngược lại là vô cùng đơn giản, thoáng cái liền tìm được cửa ra!

Mấy người bọn ta đều xúm lại, Hàn lão lục lấy cổ kiếm ra chầm chậm cắm vào, vừa đi được hai thước đã nghe thấy một tiếng rắc.

Đây là tiếng va chạm vào phiến đá.

Phù!

Đúng lúc này, tiểu Bạch Long trực tiếp bắn ra một cơn gió xoáy, trực tiếp đem bùn đất bao trùm trên mặt đất, tất cả cỏ dại đều thổi qua một bên, trên mặt đất lộ ra một phiến đá lớn dài hơn hai mét, lập tức nó lại muốn đập ra quả cầu thủy tinh.

Hàn lão lục vừa định ngăn cản thì đã muộn.

Trong nháy mắt trên phiến đá kết ra một tầng băng xác lớn, lập tức che kín vết rạn, thoáng chốc sụp đổ, hòn đá vụn ầm ầm rơi xuống. Phía dưới lộ ra một cái lỗ lớn tối tăm, một bậc thang đá xanh chậm rãi hướng chỗ bóng tối kéo dài.

Không đợi hòn đá cạn hết, tiểu bạch long vượt lên trước một bước nhảy xuống.

"Ngươi gấp cái gì." Hàn lão lục tức giận nói.

"Còn có gì chờ nữa?" Tiểu Bạch Long đứng trên bậc thang phía dưới, quay đầu cãi lý nói: "Dù sao lối vào cũng đã tìm được, tranh thủ xông vào bắt tên kia ra chẳng phải xong rồi sao."

"Đi thôi, dù sao cũng đã đánh rắn động cỏ." Sơ Nhất có chút bất đắc dĩ nói.

Hàn lão lục tức giận trơ mắt nhìn, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải thả người nhảy lên, theo sát phía sau nhảy xuống, đi trước người Tiểu Bạch Long.

Tiểu Bạch Long theo sát phía sau, tiếp theo là ta, mới đi cuối cùng.

Đừng nhìn chỉ có bốn người chúng ta, thứ tự tiến hành này cũng rất cần chú ý.

Hàn lão lục là thân bất tử, hơn nữa kinh nghiệm cũng rất phong phú. Do lão đi trước dò đường, an toàn hơn xa so với bất luận kẻ nào.

Tiểu bạch long có thể khống chế điều khiển băng tuyết, thuỷ tinh cầu âm vật trong tay am hiểu công kích từ xa, theo sát phía sau nó có thể trợ giúp bất cứ lúc nào.

Một tay mới cầm tám mặt đại hán kiếm gãy phía sau, ta nắm chặt Vô Hình châm cùng phù chú trước sau phối hợp.

Đây mặc dù là trình tự di chuyển thỏa đáng nhất, nhưng ta biết bọn họ kẹp ta ở giữa cũng là đang bảo vệ ta.

Dù sao đối với bọn họ, bảo vệ ta bình an là sứ mạng của bọn họ!

Thủ hộ giả trong mộ cổ tám nghìn sáu bảy Chương thứ nhất,

Phía dưới thạch động là một bậc thang màu xám xanh, thông vào chỗ sâu chúng ta không nhìn thấy được.

Càng xuống dưới càng hẹp, cuối cùng đại khái chỉ chừng nửa mét, chỉ có thể cho phép một người đi qua.

Mới đầu hai bên thạch bích đều là bùn đất trần – lộ, mọc đầy rong rêu màu xanh lục, xem ra thông đạo này là cải tạo sau đó, hơn nữa rất có thể là ở trên cơ sở trộm hang xây dựng ra.

Sau khi đi hơn hai mươi mét, rẽ phải rẽ trái quẹo phải, bùn đất hai bên cũng biến thành phiến đá màu xám dày đặc, mãi đến lúc này mới chính thức tiến vào cổ mộ.

Cái bậc thang này kéo dài xuống dưới, không ai biết rốt cuộc dài bao nhiêu, lại thông đến nơi nào?

Không khí trong mộ cổ rất mới mẻ, hoàn toàn không giống dạng địa cung bị mục – bại – bốc mùi như các địa cung khác, thậm chí hô hấp cũng có chút khó khăn.

Theo đường hẹp đi xa như vậy, không khí một mực trôi chảy tự nhiên, mà thỉnh thoảng còn có từng trận gió lạnh từ dưới đáy cung điện thổi tới.

Đây chính là nói, ngoại trừ thông đạo này, ở các địa phương khác còn có lỗ thông mật, hoặc là cửa ra vào!

Lại đi đường một hồi, cuối cùng cũng tới điểm cuối, thông đạo cũng biến thành chậm rãi rộng rãi.

Hàn lão lục và tiểu bạch long đột nhiên đứng lại, mượn ống đồng lôi của tiểu bạch long giơ cao lên nhìn, ngay phía trước xuất hiện một phiến đá xanh.

Như cánh cửa lớn chắn trước mặt chúng ta.

Trên phiến đá khắc rậm rạp một mảnh hoa văn cực kỳ phức tạp, hoàn toàn khác bất kỳ loại hoa văn Nhật Bản cổ đại nào, tỉ mỉ phân biệt một chút, giống như hoa cúc, chiến mã, võ sĩ, mỹ nữ, cũng có thi cốt khắp nơi, giống như muốn khắc toàn bộ những gì chủ nhân mộ chủ phải trải qua ở đây.

Phía dưới phiến đá khắc một chuỗi nhật văn thật dài, giống như bị người dùng đao kiếm chém qua, chỉ còn lại có một ít vết lõm mơ hồ.

"Viết này viết gì?" Tiểu Bạch Long hỏi.

Hàn lão lục nhìn hồi lâu, lắc lắc đầu nói: "Đây đều là cổ nhật văn, ta cũng không nhận ra lắm, hơn nữa lại bị phá hỏng thành bộ dáng này, ai còn nhận ra? Chỉ có thể đại khái nhìn ra quỷ hồn, câu nói ngắn gọn quanh đời này."

"Nếu không có tác dụng gì, vậy thì đập đi." Tiểu Bạch Long giơ tay lên nóng lòng muốn thử.

Hóa ra hắn cũng không phải quan tâm bên trên viết cái gì, chỉ là vội vã muốn đập nát mà thôi.

Có thể đối với tiểu bạch long mà nói, cùng nó hao hết tâm tư nghiên cứu cái này, cân nhắc cái kia, còn không bằng trực tiếp đập nát thống khoái!

Bây giờ ta biết rồi đấy, hắn quả thực là một người theo chủ nghĩa bạo lực!

Mặc dù Hàn lão lục cũng có chút bạo lực dọa người, nhưng chung quy vẫn còn muốn tìm kiếm đến tận cùng, hỏi một câu thanh hồng đen trắng, nhưng ở trong mắt bạch long, toàn bộ thế giới này giống như được chia làm hai màu sắc, không phải trắng đen.

Không phải bạn của ta, mà là kẻ địch. Nếu giữ nó lại cũng vô dụng, thì thà rằng đập nát cho tốt còn hơn.

"Chờ một chút!" Ta đột nhiên gọi hắn lại, đi lên trước hai bước nói: "Hình như đây là một cơ quan phù chú."

Nghe ta nói thế, tiểu bạch long vừa ngạc nhiên vừa hâm mộ nhìn ta một cái, ý tứ giống như đang nói: "Ô, thật không đơn giản, ngươi còn biết cả món đồ chơi này."

Ngay cả Hàn lão lục và sơ nhất cũng có chút khó tin nhìn ta.

Ngay cả hai người bọn họ cũng không phát hiện được bí mật gì ẩn giấu trong phiến đá này.

Kỳ thật, cái này cũng lợi cho một nhóm Ô Tô Lý Giang và Âm Phù Kinh.

Tổ tiên của Xuân gia tộc, năm đó ở ngay trên bích hoạ, ngầm dùng bia mộ chỉ rõ đường đi cho hậu nhân, tình hình ở đây cũng gập lại một khúc!

Còn có những văn tự khắc ở bên dưới của Nhật Bản, hình như là chữ nhật bản đã bị chém đứt, nhưng nếu ngươi nhìn ngang, lại đem dấu vết đao kiếm chém thành một thể, thì tất cả đều là phù văn mật ngữ!

Đã có kinh lịch Ô Tô Lý Giang, hơn nữa một mực đọc Âm Phù Kinh, một chút liền để cho ta phân biệt ra.

Hàn lão lục nghiêng người nhường vị trí cho ta, tiểu bạch long thay ta chiếu sáng phiến đá.

Ta đi tới xem xét tỉ mỉ một chút, nói rất chắc chắn: "Đây là Thiên Hồn Đồng Trủng chú."

"Làm gì vậy?" Tiểu Bạch Long gọn gàng dứt khoát hỏi.

" Chú này phi thường âm độc, là thiết kế chuyên dành cho tặc trộm mộ. Người chế tạo ra nó đều thiết kế cả tòa đại mộ thành một cơ quan phù chú, tất cả người bước vào đều biến thành một bộ phận của phù chú, mỗi lần tiến vào một người sống, phù chú này sẽ tự động thêm mấy bút." Nói xong, ta hướng về góc dưới bên trái chỉ chỉ.

"Các ngươi xem, ba ngang một dọc đều là dấu vết mới, cũng chính là đánh dấu bốn người chúng ta. Từ lúc chúng ta bước vào Cổ Phần cung, bốn đạo phù chú này đã tự động sinh thành! Nếu vừa rồi chúng ta lui ra ngoài, trong khoảng khắc sẽ mất mạng tại chỗ, quỷ phách của chúng ta cũng theo đó mất đi ý thức, trở thành thủ hộ giả của tòa cổ mộ này."

"Lợi hại như vậy? Thật hay giả vậy?" Tiểu Bạch Long có chút không tin nói: "Vậy thông đạo chúng ta vừa mới đi rõ ràng là do hậu nhân xây dựng, những người này đã đi đâu? Hơn nữa dọc theo đường đi cũng không phát hiện được thi cốt, càng không có linh hồn của người bảo hộ a? Còn có tên gia hỏa chúng ta theo dõi kia, không phải cũng trốn ở chỗ này sao? Trước kia chắc chắn hắn cũng đã tới ngôi mộ này, sao giờ đi ra lại không có việc gì."

"Điều này rất đơn giản." Ta lại chỉ những vết kiếm chằng chịt trên thạch bích, nói: "Thấy dấu vết màu sắc hơi sâu này không? Đây đều là vết máu."

"Chỉ cần bôi máu của ngươi vào vết tích thuộc về ngươi, liền ký kết khế ước với nguyền rủa này, sinh tử đồng mệnh! Cấm chế này tự nhiên đối với ngươi cũng sẽ không có hiệu quả. Nhưng đồng thời, một khi cổ mộ bị phá hư., Những người khế ước này cũng lập tức tử vong, cho dù là linh hồn cũng lập tức tan thành mây khói. Cho nên, bọn họ đều liều mạng thủ hộ trong mộ. Cho tới bây giờ ngay cả một khế ước cũng không gặp được, không phải là bọn họ không tồn tại, chỉ là chúng ta không tìm được đồ vật bọn họ thề chết cũng phải thủ hộ."

"Nói cách khác, cổ mộ này cho đến bây giờ cơ hồ không bị phá hư gì, đều là công lao của những thủ vệ này. Bất luận kẻ nào đi vào, sẽ tự động biến thành một thành viên trong bọn họ——cho dù ngươi cho đến lúc chết vẫn không biết, nhưng linh hồn của ngươi chắc chắn sẽ bảo vệ ở chỗ này!"

"Không thể nào?" Tiểu bạch long nghe ta nói xong, nửa phần kinh ngạc nửa nghi hoặc nói: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Cũng bôi một chút máu ở phía trên sao? Cùng ký khế ước gì với đại mộ này." Đột nhiên, nó giống như nhớ ra cái gì đó, quay đầu nhìn Hàn lão lục nói: "Vậy, lão lục, ngươi không phải là bất tử thân sao? Ngươi trước chạy ra thử xem cái đồ chơi này rốt cuộc có hữu dụng hay không."

Hàn lão lục tức giận trừng mắt: "Ta chỉ là so tính mạng so với người bình thường mà thôi, ai nói ta vĩnh viễn không chết được?

Hơn nữa lần gần chết đau bao nhiêu, ngươi có biết không?"

"Cửu Lân, ngươi có phương pháp phá giải?" Người mới ôm tám mặt đại hán kiếm, trịnh trọng hỏi.

Mới đầu biết, những lịch duyệt này của ta có khả năng học được từ Âm Phù Kinh, nếu như ta có thể nhìn thấu tác dụng của phù chú này, hẳn là phía trên kia cũng ghi chép phương pháp phá giải gì đó.

"Ừm." Ta gật đầu nói: "Tất cả phương pháp phá giải có tổng cộng năm loại..."

"Năm loại sao?" Tiểu Bạch Long vừa nghe liền nổi giận, hướng ta hét lên: "Có năm loại biện pháp phá giải, ngươi còn nói tà ma quỷ quái như vậy sao?"

"Mặc dù có năm phương pháp phá giải nhưng mỗi loại đều cực kỳ khó thành!" Ta thở dài nói.

Phương pháp phá giải đệ nhất thiên tám ngàn tám phùng năm loại phá giải...

"Loại thứ nhất, đơn giản nhất cũng trực tiếp nhất, chỉ cần đem vật thủ hộ trong ngôi mộ này, cái gọi là mắt trận lấy đi là được rồi. Nhưng đạo phù chú nơi này đã lợi hại như vậy, cửa ải khó khăn phía sau còn có bao nhiêu, chớ nói chi còn có nhiều thủ hộ linh như vậy, muốn bình an lấy được mắt trận lại nói dễ vậy?" Ta cười khổ một tiếng.

"Loại thứ hai, là loại mới nhất nói, cùng loại với đồng tâm đan danh động thôn tính bát phương các ngươi. Mặc dù có thể miễn đi uy hiếp của phù chú này, nhưng từ nay về sau, những người này chính là chân chính đồng sinh đồng tử, một khi có một người qua đời, mấy người khác cũng sẽ đồng thời mất mạng, tính mạng tất cả mọi người đều liên tiếp cùng một chỗ, hơn nữa vĩnh viễn là nối liền cùng một chỗ."

"Loại thứ ba là đời sau hậu thế tử tôn khắc đạo phù chú này, bằng vào huyết mạch tương thừa, tự nhiên cũng có thể may mắn thoát khỏi."

"Loại thứ tư là lực lượng cắn trả có thể tìm được Thượng Cổ Thần vật trong truyền thuyết, có thể hoàn toàn áp chế phù chú! "

"Loại thứ năm là dùng chú nhập, tìm được một đại gia tộc có huyết mạch ngàn người, dùng hồn phách ngàn người kết thành một đạo Thiên Hồn Quyển Sinh Chú, dùng tính mạng ngàn người đổi lấy một người còn sống."

Nghe ta nói xong năm phương pháp phá giải này, tiểu bạch long há hốc mồm, ngây ngốc một lúc lâu.

Ngay cả Hàn lão lục và sơ nhất cùng hồi lâu cũng không nói gì.

Tuy nói phương pháp phá giải cực kỳ đông đảo, nhưng bất luận loại nào cũng khó hơn lên trời!

Chúng ta vừa không phải con cháu hậu thế được khắc phù chú, lại không có thần vật thượng cổ gì, giết hại gia tộc hơn ngàn người càng là không thể, những đồng tâm đan này ai cũng không mang theo, hơn nữa, phương án này bọn họ cũng chưa chắc đồng ý —— sứ mệnh bọn họ tuân theo là bảo vệ ta, tùy thời chuẩn bị hy sinh cho ta, cho dù có một đường sinh cơ cũng sẽ không chút do dự nhường cho ta, làm sao sẽ đồng sinh cộng tử chứ?

Vừa tính toán xong, lại là phương pháp phá giải thứ nhất nhìn như khó hoàn thành, lại trở thành đơn giản nhất!

"Vậy cũng không có gì để nói! Đã như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể làm đến cùng, quản hắn là người hay quỷ, cùng lắm thì liều mạng một trận, tất cả đều giết sạch là được." Tiểu Bạch Long sửng sốt trong chốc lát, đầu tiên tỉnh táo lại.

"Giết ngươi là cái đầu to!" Hàn lão lục trừng mắt liếc nhìn hắn nói: "Lúc mới tìm được thông đạo, ta đã cảm thấy có điểm gì đó không ổn, còn chưa nghiên cứu cẩn thận, ngươi đã vội vàng nhảy dựng lên. Giờ thì tốt rồi chứ? Ta cũng không có gì, nhưng nếu Cửu Lân không ra được thì làm sao bây giờ?"

Tiểu Bạch Long nghe vậy, lập tức tựa như bóng cao su xì hơi dựng thẳng đầu lên, hoàn toàn không giống ý chí chiến đấu sục sôi lúc vừa rồi.

"Việc đã đến nước này, lại nói vô ích." Lúc này cái đầu ngược lại cực kỳ thản nhiên nói: "Nếu như hiện tại chỉ có một con đường, dứt khoát không bằng theo như lời tiểu bạch long nói. Mọi người dốc hết toàn lực, một lần giết tới cùng, nói không chừng chúng ta chẳng những hoàn hảo vô tổn, mà còn có thể cứu Thải Vân cô nương ra."

Vừa nghe sơ nói như vậy, mấy người chúng ta hơi kinh hãi.

"Cứu khỏi đám mây á? Ngươi nói là... Nơi này chính là cửa vào Thiên Chiếu Thần Mộ." Tiểu Bạch Long tuy tính tình xúc động nhưng cũng không phải là kẻ ngu xuẩn.

Thoáng cái đã nghĩ tới trọng điểm.

"Ngoại trừ Thiên Chiếu Thần Mộ, các ngươi cảm thấy ở đất Nhật

Bản còn có nơi nào khác vừa mới vào cửa, đã đụng phải phù chú hung lệ như vậy sao?" Đầu tiên tin tưởng mười phần nói: "Vừa rồi thời điểm ta tính toán vị trí nghĩa trang, liền phát hiện đây là một mảnh đất cực sát, con cháu đời sau tất cả đều sẽ hóa thành lệ quỷ, trọn đời không thể siêu sinh."

"Tiểu Bạch Long đánh bậy đánh bạ, thật ra là đúng, trong thần thoại Nhật Bản, đại đạo thăng thiên của quỷ và thần đều là cùng một con đường, hoặc cũng có nghĩa là sau khi chết thăng thiên."

"Hậu duệ của Thiên Chiếu Đại Thần tự nhiên cũng thần, chỉ là tạm thời sinh ở nhân gian mà thôi. Bổn ý phong thuỷ được tòa mộ này chọn không phải nguyền rủa, mà là cầu phúc, cầu nguyện vạn thế tử tôn nhi ly thế thăng thiên, thần duệ không ngừng!"

"Thiên Chiếu Thần Hội mặc dù đã sớm tìm được chỗ ở của lăng mộ, nhưng vẫn không tìm được hậu duệ chân chính của Thiên Chiếu, phá giải cấm chế. Chờ khi tìm được Thải Vân, bắt được nàng vào cổ mộ, lại lâm vào cửa ải khó khăn mới, bởi vậy có thể thấy được, nàng rất có khả năng bị giam giữ ở trong mộ."

Tiểu Bạch Long suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu ở đây thì tại sao chúng ta không có cảm ứng?"

"Tòa thần mộ này hẳn là lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta! Vừa rồi lúc chúng ta tiến vào, bên trong thông đạo không phải vẫn luôn có gió thổi thổi ra hay sao? Rất có thể đây là một trong số những cửa vào" Mới nhất giải thích nói.

"Cửa vào cửa vào có lẽ có chín cái!" Hàn lão lục cũng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói tiếp: "Ở trong truyền thuyết Nhật Bản, kéo xe của Thiên Chiếu Đại Thần Long đuổi theo chính là chín con Kim Long. cấu tạo của mộ phần này cũng hẳn là tạo hình kéo xe của Cửu Long. Chúng ta tiến vào chỉ là một trong số đó! Dựa theo mộ chí của thần quan Nhật Bản mà xem, bây giờ chúng ta còn chưa tới được cửa vào chân chính, đây chỉ là bia đá nguyền rủa trước cửa vào mà thôi."

"Nhưng cái này cũng không đúng a?" Tiểu Bạch Long gãi gãi đầu nói: "Cho dù suy đoán của các ngươi cũng đúng, đây thật sự là lối vào thần mộ của Thiên Chiếu Thần, Thải Vân cũng bị giam ở chỗ này, nhưng hẳn là Thiên Chiếu Thần sẽ cực kỳ sâm nghiêm với tên thủ vệ ngôi mộ này mới đúng a, chúng ta làm sao có thể dễ dàng trà trộn vào đây như vậy? Chuyện này có chút không bình thường?"

"Còn nữa, cái tên Thiên Chiếu Thần Hội bị chúng ta hãm hại kia, tại sao lại chạy vào trong cổ mộ vào lúc này? Chẳng lẽ là... Hắn đã sớm biết chúng ta đang truy tìm hắn, thậm chí còn vô cùng rõ ràng thân phận của chúng ta, vì vậy mới cố ý dẫn chúng ta tới đây?"

"Đúng!" Tiểu Bạch Long vừa mới dứt lời, cũng đồng thời gật đầu nhẹ với Hàn lão lục.

Hàn lão lục nói: "Chúng ta từ sòng bạc Hàn Quốc một đường truy tra tới đây, nhìn như bí ẩn, khắp nơi chiếm tiên cơ, không ngờ lại bị bọn chúng tính toán! Chẳng những bọn chúng đã sớm biết chúng ta là ai, càng biết chúng ta chuẩn bị làm gì! Bọn chúng làm vậy là cố ý dẫn chúng ta vào cổ mộ, chúng ta cho rằng đây là cứ điểm của Thiên Chiếu Thần hội, không ngờ, đây chính là Thiên Chiếu Thần mộ cuối cùng! Chỉ là vốn dĩ không ai nghĩ hướng tới nơi này mà thôi."

Ban đầu gật đầu tiếp lời: "Nếu trên tấm bia đá này nguyền rủa Cửu Lân có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra, điều này nói rõ tuyệt đại đa số trong địa cung này, thậm chí toàn bộ cơ quan cấm chế đều là truyền tự Hoa Hạ. Qua ngàn năm sau, Thiên Chiếu Thần hiện nay căn bản là không phá giải được. Cho nên, mặc dù bọn hắn bắt được Thải Vân, cũng còn có rất nhiều cơ quan không phá giải được."

"Vì vậy, bọn họ tương kế tựu kế, giả bộ như không để ý, thoáng tràn ra một chút tin tức, từng bước một dẫn chúng ta tới đây, chính là muốn mượn lực lượng của chúng ta phá giải cổ mộ!"

"Hiện tại mấy người chúng ta đều trúng nguyền rủa, ra ngoài là chết, liều mạng tiếp tục ngược lại còn có một đường sinh cơ, vừa lúc cho bọn hắn làm lính hầu!"

Tiểu Bạch Long suy nghĩ một chút rồi nói: "Nói đúng lắm, chỉ cần chúng ta diệt Thiên Chiếu Thần hội, thuận tay giết sạch thủ hộ linh trong cổ mộ, là có thể dẫn Thải Vân về nhà?"

"Ngươi xem! Đi vòng vo lớn như vậy, còn không phải là giống như ta vừa nói hay sao? Quản hắn là người hay quỷ, tất cả đều giết sạch, không phải đều giải quyết xong rồi sao."

Mấy người bọn ta nhìn nhau một cái, rất là bất đắc dĩ gật gật đầu.

Hình như đang nói: "Có lý! Nhưng ngươi biết khó cỡ nào..."

Anh điệp tầng một thiên tám chín ngàn chín.

Rặc rặc!

Ngay lúc ba người chúng ta còn đang không biết nói gì, tiểu bạch long hất tay lên, phiến đá xanh khắc phù văn nguyền rủa trước mặt vỡ thành vài đoạn, ầm ầm sụp đổ.

Trong khói bụi cuồn cuộn, tiểu bạch long nhảy đến trước mặt chúng ta nói: "Ta ngay từ đầu đã muốn đập nát nó, các ngươi không phải cản ta nói một đống lời thừa thãi, nhưng cuối cùng chẳng phải vẫn giống nhau sao? Dù sao không bắt được mắt trận trái phải là cái chết, trực tiếp đập vỡ cho tỉnh táo hơn nhiều."

"Đi! Hôm nay chúng ta phải gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, còn lại một người coi như là tiểu gia ta mềm lòng!" Tiểu Bạch Long phủi tay, cực kỳ cuồng vọng kêu gào.

Ba người bọn ta đều bị cách làm thô bạo thô bạo đơn giản này của tiểu bạch long làm cho kinh ngạc.

Thông đạo vốn dĩ còn phải cẩn thận tìm cơ quan mới có thể phá giải, nay đã bị hắn dễ dàng phát nổ như vậy!

May mà tác dụng làm bia đá chính là Trớ Chú thạch, cũng không có cạm bẫy gì ngoài nó.

Bụi mù tản đi, vách đá phía trước vỡ thành một chỗ, xuất hiện một cái hang lớn tối như mực.

Bên ngoài động là một mảnh thạch thất lớn chừng năm sáu chục mét vuông, dưới thủ điện quang chiếu rọi thấy rất rõ ràng.

Trong phòng phân biệt đen trắng rõ ràng, nửa trước là phiến đá màu xám trắng, đầy đất rơi lả tả tấm bia đá nguyền rủa vỡ vụn; nửa sau lại là một lỗ thủng lớn tối đen động, chỉ là mặt đất hỗn tạp không đều, giống như lòng sông mới xuân hòa tan.

Phiến đá tới gần bên chúng ta trơn nhẵn như gương, tới gần một bên lỗ thủng đen lại có một mảng lớn hố sâu to nhỏ nhỏ.

Cách thật xa, có thể cảm nhận được một luồng hàn khí âm trầm trực tiếp chui ra ngoài.

"Là nước, cái này để ta tới!" Không đợi Hàn lão lục tới gần, tiểu bạch long đã kêu lớn, vung tay lên.

Mặt nước sơn đen, trong tiếng ken két kết ra một tầng băng trắng.

Tiểu bạch long nhặt lên một hòn đá to bằng nắm tay, định nện qua để thăm dò độ dày của tầng băng.

Nhưng lớp băng trắng kia lại lập tức bị hòa tan không còn một mảnh!

"Hả?" Tiểu Bạch Long có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Mặt nước lạnh lẽo, âm khí chui thẳng vào, năng lực của tiểu bạch long cũng là khống chế băng tuyết, dù cho độ cứng của băng tuyết không đủ, không thể đi lại, nhưng cũng sẽ không bị hòa tan nhanh như vậy a?

Hơn nữa trải qua lần hòa tan này, nhiệt độ trong phòng lại hạ xuống vài độ, ngay cả mặt đá ngay sát đầm nước cũng bị nhiễm một tầng sương trắng.

"Con bà nó chứ!" Tiểu Bạch Long mắng một tiếng, vung tay ném tảng đá xuống.

Rầm rầm!

Tảng đá rơi vào trong nước, nổ thành bọt nước.

Nhưng lúc này bọn ta phát hiện, nước kia lại sền sệt, quả thực chính là một đầm nước còn chưa cứng hóa.

Ầm!

Ầm ầm ầm!

Ngay lúc chúng ta kinh ngạc, phía dưới mặt nước oanh động từng trận, giống như đang đánh sấm.

Ngay sau đó mặt nước cuồn cuộn, từng đợt sóng lớn hình tròn vô cùng sền sệt không ngừng hướng ra phía ngoài xoay tròn, giống như tảng đá vừa rồi kinh động thứ gì dưới nước.

Rào rào!

Trong giây lát, bọt nước sền sệt vô cùng bay vọt lên trên, dâng lên cao hơn hai mét, trên đầu sóng hiện ra một cái đầu to đen sì.

Chỉ là hai sợi râu dài bên mép đã dài hơn nửa mét, ngón tay thô to.

Phịch! Dịch nhờn vào nước, nổ ra một mảnh bọt nước.

Xèo xèo...

Bọt nước rơi trên mặt đá, xì xì vang vọng, khói đen bốc lên. Trong mộ thất tràn ngập mùi khét lẹt, thối hoắc.

Tiếp tục xem xét, mặt đá cũng bị đốt ra một hố sâu, hóa ra hố sâu trên phiến đá kia là như vậy!

"Lui về phía sau!" Hàn lão lục cảnh giác nói.

Dòng chất lỏng sền sệt đen sền sệt này lại có chứa dịch thể ăn mòn cực lớn, đã sớm không thể gọi là nước được nữa rồi.

Nhưng còn có thể sinh tồn trong chất lỏng này, là quái vật gì?

"Con bà nó chứ, đây là cái quái gì vậy?" Tiểu Bạch Long có chút kỳ quái hỏi.

"Là Anh Niêm!" Sắc mặt mới nghiêm trọng nói.

"Anh Niêm?" Ta cũng chưa từng nghe qua thứ này.

"Đây là một loại vu y yêu thuật cực kỳ tàn nhẫn, trước chế tạo một cái quan tài sắt kín không kẽ hở, đặt đám trẻ con cùng Niêm Ngư vừa mới sinh vào trong đó, sau đó lại đổ vào nước thuốc trải qua nung đặc thù, sau đó đóng nắp quan tài kỹ, chỉ để lại một lỗ nhỏ thông khí."

"Sau khi đứa bé kia chết, hồn phách bị phong kín trong quan tài, không trốn được, lại không được luân hồi, sau đó liền phụ thân trên thân Niêm Ngư. Niêm Ngư gặm ăn xong thi thể đám trẻ con, bắt đầu tự giết lẫn nhau, theo nồng độ dược thủy không ngừng tăng cao, cá biển duy nhất còn lại cũng dần dần luyện thành."

"Nghe nói cá biển Anh được luyện chế như vậy có thể không ăn không uống, chỉ dựa vào oán khí của chúng anh sống hơn ngàn năm! Nước thuốc kia cũng đã trải qua nung đặc thù, căn bản sẽ không bốc hơi, vĩnh viễn cũng sẽ khô kiệt."

"Luyện thứ này để làm gì?" Hàn lão lục hình như chưa từng nghe qua cái thứ đồ vật chết chóc này.

"Là thuốc dẫn trong truyền thuyết của Bất Lão thần dược." Ban đầu đáp.

"Xì! Con mẹ nó, Thiên Chiếu Đại Thần cái rắm chó gì." Tiểu Bạch Long căm hận mắng: "Vậy làm sao giết chết nó?"

"Da của nó vô cùng cứng cỏi, hơn nữa dính đầy dịch nhờn, căn bản không sợ đao kiếm. Vô luận hàn băng hay liệt hỏa cũng hoàn toàn không gần được. Muốn hàng phục nó, ngoại trừ rút khô dịch, chính là siêu độ vong linh."

"Vậy thì tranh thủ thời gian đi!" Tiểu Bạch Long nhún vai: "Cái đồ chơi này ta không giúp được gì."

Hàn lão lục quay đầu lại nhìn ta và đạo đầu tiên: "Hai người các ngươi ai đến đây? Loại chuyện như siêu độ này ta cũng không rành."

Hắn liếc mắt nhìn hai người bọn họ rồi nói: "Việc này một người không giải quyết được, nếu là cá trê bình thường thì cũng thôi. Nhưng con cá trê này lớn như vậy, lại nhuộm trong cổ mộ thời gian dài như vậy, thật khó đối phó. Nếu thật sự cường lực mà làm, tiếp theo chỉ sợ ta sẽ trở thành vướng víu của các ngươi! Như vậy đi, ta sẽ siêu độ vong linh. Cửu Lân ngươi theo ta làm theo lời ta, hiến tế cá trê, lão lục và Tiểu Bạch Long hai người các ngươi coi như hiến tế..."

"Cái gì?" Tiểu Bạch Long có chút mơ hồ.

Mặc dù hắn không quá quen thuộc phương pháp siêu độ tế tự, nhưng dù sao đều là người đi đường, gia súc là ý tứ gì, tự nhiên không thể rõ ràng hơn, vậy không phải là heo đầu trâu đặt ở đầu án sao?

"Ta còn có thể hại ngươi sao." Sơ Nhất tức nói: "Ngươi nghe mệnh lệnh của ta là được!"

Nói xong, hắn đơn giản chia công việc cho mấy người bọn ta.

Ban đầu theo Hàn lão lục một tổ, Tiểu Bạch Long ta một tổ —— đây cũng là Tiểu Bạch Long cố ý yêu cầu, hình như trước kia hắn thực sự làm người sơ nhất!

"Trời không oán, địa giải thù..." Người kia vừa giơ cao tám thanh đại hán kiếm, vừa lẩm bẩm.

"Năm đó khổ não hận hắn, một sợi tơ màu xanh nhạt." Vừa nghe đến đây, Hàn lão lục vội vàng đem hòn đá buộc tóc mình, từ rất xa ném xuống.

Hòn đá vừa rơi xuống mặt nước liền lập tức sôi trào lên, rất giống một nồi lớn được đun ra xanh lè, bốc bong bóng ùng ục. Từng sợi hắc khí bay lên trời, mùi tanh tưởi gay mũi phả vào mặt.

"Mau!" Ta giơ cổ kiếm của Hàn lão lục lên, chỉ tay về phía xa.

Đệ nhất thiên cửu linh linh cửu long kéo xe.

Thình thịch!

Tiểu bạch long đem hòn đá dán phù chú ném vào.

Theo tiếng hét to liên tục của ta, tiểu bạch long theo thứ tự ta chỉ điểm mà đầu nhập từng hòn đá vào từng nơi.

Từng hòn đá đều không chìm xuống mà lơ lửng thẳng tắp trên mặt nước, phát ra từng đạo kim quang lờ mờ.

Rào rào!

Mặt nước mãnh liệt lật một cái, trong lúc sóng lớn tuôn ra, con Anh Niêm kia tựa như cực kỳ tức giận nhảy lên, nhấc lên sóng lớn, bay thẳng đến bờ.

Nước đen rơi vào trên mặt đá, vang lên tiếng bỏng rát!

Chỗ gần đây cách bọn ta chỉ có không đến hai mét.

" nước sông tốt quấn núi, cấp bách như luật lệnh, phá."

Theo tiếng nổ này, ta và sơ nhất đồng thời kéo ra một đạo linh phù dán trên mũi kiếm, đột nhiên điểm một cái.

Két!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Phần lớn linh phù trôi nổi trên mặt nước đồng thời nổ tung, tràn ra từng đạo hào quang màu ám kim, mơ hồ hình thành một đạo bát quái đại trận.

Hắn đang khóa con quái vật đen sì kia ở bên trong!

Tên kia càng thêm điên cuồng nổi giận, không ngừng cuốn lên bọt nước đen sì sì sền sệt, xông tới bốn phía, nhưng bất luận thế nào cũng không thể xông ra khỏi phạm vi kim quang.

Tới gần quái ngư ba thước, kim quang cũng dần dần ảm đạm xuống, lập loè cơ hồ tùy thời đều diệt vong.

"Nhanh!" Sơ Nhất lớn tiếng thúc giục.

Tiểu bạch long và Hàn lão lục lập tức không chút do dự vung hai chân lên, thẳng đến mép nước.

Vèo!

Tiểu Bạch Long thấy cơ hội nhảy ra, một cước giẫm lên đầu quái ngư, đồng thời mở hai tay ra, đều cầm một khối đá nhọn dán phù chú, phốc phốc vang lên, cùng cắm vào hốc mắt quái ngư kia.

Quái ngư bị đau thét lên một tiếng, xoay chuyển cái đuôi nhấc lên sóng đen, mãnh liệt nhào tới tiểu bạch long.

Hàn lão Lục vung tay thả ra Khô Đằng, cuốn lấy Tiểu Bạch Long rồi kéo mãnh liệt một cái.

Vừa hiểm lại vừa hiểm, sóng đen vút qua!

"Thu!" Mắt thấy hai người bọn họ đã thành công, ta và sơ tiến lên một bước, lưỡng kiếm tương giao.

Một tiếng vang vọng, bát quái kim mang bỗng nhiên xiết chặt, giống như lưới đánh cá gắt gao bao lại quái ngư.

Quái ngư kia không ngừng xoay chuyển, liên tục phát ra từng tiếng kêu kì quái, âm thanh giống như tiếng trẻ con khóc!

Song kiếm trong tay chúng ta cũng không ngừng chấn động, lực lượng vô hình này cực kỳ cường đại, hai tay nắm chặt chuôi kiếm cũng bị chấn động mơ hồ phát tê.

"Giết!!!" Tiểu Bạch Long nắm chắc cơ hội lần nữa nhảy lên, từ trên trời giáng xuống.

Lần này, hai tay hắn nắm chặt một thanh cự băng chùy dài như cây lao!

Phốc!

Băng trùy từ trong cái miệng đang tức giận của quái ngư đâm xuyên qua, chui thẳng vào chuôi.

Chờ đến khi Hàn lão lục lại mượn Khô Đằng kéo hắn về, quái ngư kia đã lơ lửng trên mặt nước không nhúc nhích.

Từ trên thân Niêm Ngư to xác kia, liên tục bay lên liên tục một mảnh bóng đen sì, mơ hồ nhìn thấy đó là mười mấy đứa nhỏ trần truồng, vung tay liên tục về phía chúng ta.

Khói khí phi thăng, bóng đen cũng theo đó tan hết.

Trong không khí tràn ngập mùi cá, mùi hôi thối khiến người ta hít thở không thông!

"Đã làm xong!" Mới nhất nâng cánh tay lên lau lau mồ hôi đầy đầu.

Anh Niêm này mặc dù hầu như không có đầu óc, nhưng một thân oán khí lại cực kỳ sâu nặng, nếu không phải tụ tập lực lượng bốn người chúng ta, thật đúng là khó có thể hàng phục.

Nhân lúc nghỉ ngơi, ta lại nghiên cứu phương án vượt sông.

Con rồng trắng nhỏ là người có thân thủ nhanh nhẹn nhất, nhanh nhẹn nhất trong đám người chúng ta.

Nhờ hắn dùng Thanh Thụ đằng của Hàn lão lục đạp lên thi thể quái ngư bay đến bờ bên kia, sau đó hắn và Hàn lão lục dựng lên một cây Khô Đằng Độc Mộc kiều, ta và mới giẫm đạp qua. Cuối cùng ba người lại đột nhiên phát lực, cùng một chỗ lôi Hàn lão Lục lại đây.

Mặc dù bốn người chúng ta lần đầu tiên thông lực hiệp tác, bất quá cực kỳ thông thuận, cơ hồ không chút nào mạo hiểm vượt qua đầm nước đen!

Thông đạo phía sau Hắc Thủy đàm bỗng nhiên mở rộng ra, đủ cho bốn người đi song song. Có thể xét thấy an toàn, chúng ta vẫn dựa theo trình tự lúc trước mà đi.

Đi không xa, phía trước đột nhiên xuất hiện một cái miệng rộng, riêng từng chiếc răng nanh dài hơn hai mét.

Tiểu bạch long đánh tay điện lên phía trên, lúc này mới phát hiện là một cái đầu rồng cực đại không gì sánh được!

Đương nhiên, đầu rồng này là dùng tảng đá dưới lòng đất, dựa vào địa thế điêu khắc mà thành.

Răng nanh to như thùng nước, phẫn nộ mở ra cái miệng rộng tiếp tục đi tới thông đạo!

Xem ra, Hàn lão lục suy đoán không sai chút nào, địa cung này thật sự là được xây dựng dựa theo truyền thuyết của Thiên Chiếu Đại Thần.

Cứ như vậy tính ra, địa cung này thật sự có chín cửa ra sao?

Thông đạo sau đầu rồng uốn lượn rất kéo dài, hai bên vách đá còn lưu lại không ít lỗ thủng to bằng ngón cái, đây hẳn là các loại cơ quan như nỏ tiễn, phi thương.

Nhưng hiện tại đã sớm mất đi tác dụng, hoặc có thể nói là đã sớm sử dụng qua.

Thông đạo dài đằng đẵng qua đi, là một cánh cửa đá khép hờ, trước cửa là một mảng tro bụi thật dày. Trên cánh cửa vẽ một nửa phù ấn đỏ au, ta nhìn có chút quen mắt, chỉ là trong lúc nhất thời căn bản nghĩ không ra, đây rốt cuộc là cái gì, đã gặp ở nơi nào rồi.

"Chuyện này có chút không thích hợp." Đi tới đi lui, tiểu bạch long có chút kỳ quái nói: "Nếu dựa theo cách nói của Cửu Lân, Thiên Chiếu Thần hội đã tới địa cung người nên đều cùng cổ mộ ký kết khế ước chứ? Vậy nếu chúng ta thật lấy đi mắt trận, chẳng phải bọn họ đều chết hết sao?"

"Ngươi yên tâm đi! Bọn hắn nhất định sẽ chờ chúng ta ở bên trong." Hàn lão lục tiếp lời: "Bọn hắn sở dĩ cố ý đưa chúng ta vào đây là muốn mượn chúng ta phá giải cơ quan. Thời điểm chúng ta tiếp cận trận nhãn, bọn hắn sẽ đột nhiên xuất hiện, thừa cơ giết chết chúng ta. Tuy nhiên, trước lúc đó, bọn hắn cũng sẽ không gây thêm phiền toái."

"Vậy ngươi nói xem, có phải bọn họ đã thử qua chín thông đạo này rồi không?" Tiểu Bạch long hỏi.

"Cái này thì chưa chắc!" Hàn lão lục tiếp tục nói: "Mặc dù trong truyền thuyết thì xe ngựa của Thiên Chiếu Đại Thần là do chín con Kim Long lôi kéo, nhưng bọn hắn chưa chắc đã đi tìm hết chín thông đạo này. Dù sao đây chính là chuyện phải hao tâm tốn sức mới lấy được, bảo tàng chính thức chắc chắn đều ở sâu trong địa cung. Đổi lại nếu ngươi có thể làm ra quyết sách lược cũng tuyệt đối không có khả năng hao phí rất nhiều nhân lực vật lực, một lần lại một lần không có chút giá trị gì mà vượt qua a."

"Chẳng qua, bọn họ chí ít đã đả thông hai đầu thông đạo, hơn nữa hai đầu thông đạo này khẳng định vẫn có liên thông!"

"Cũng chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể yên tâm để chúng ta đi phía trước, giúp bọn họ phá giải cơ quan, có thể tùy thời ngăn cản, thậm chí săn giết chúng ta."

"Nếu thật sự là như vậy, vậy chúng ta cũng cùng bọn họ chơi một vố mèo, lấy gậy ông đập lưng ông, thế nào?" Tiểu Bạch Long rất hiếm thấy lại còn động não một phen.

Hàn lão lục có chút ngạc nhiên quay đầu nhìn hắn.

Tiểu Bạch Long còn tưởng chúng ta chưa hiểu, nhìn lại ta và Sơ Nhất, tiếp tục giải thích: "Ý của ta là, nếu như chúng ta thực sự phát hiện thông đạo đi thông sang một lối khác, trước tiên nhào qua tìm bọn chúng, cũng bớt lo lắng những tên khốn đó tùy thời đều có thể xuất hiện. Chờ đến khi diệt hết đám gia hỏa này rồi, Thải Vân cũng cứu ra trước, sau đó chúng ta năm người cùng nhau phá giải cơ quan, lấy được mắt trận về nhà, thật là tốt biết bao nhiêu?"

"Có đạo lý!" Hàn lão lục cẩn thận suy nghĩ, không khỏi vươn ngón tay cái khen ngợi.

Ta cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng không khỏi liên tục gật đầu: "Chủ ý của ngươi cũng không tệ!"

"Được! Cứ quyết định như vậy đi." Tiểu bạch long vỗ tay cười hắc

hắc nói: "Đi dạo trong cung dưới lòng đất như vậy thú vị quá đi, giết người vui lắm."

Đệ nhất Thiên Cửu Tích, Cửu Tích Cửu Tuyệt Sát Trận.

Thông đạo hình rồng này nhìn như rất dài, nhưng thật ra căn bản không có nhiều dấu vết xây cất, căn bản chính là một động đá vôi lớn tự nhiên. Bất quá xây dựng một tòa cửa đá ở cửa quan ải, hoặc là ẩn giấu cơ quan độc nỏ.

Tuy rằng bên trong có không ít lối rẽ, bất quá trước đó đã sớm bị vô số người đại thế hệ Chiếu Thần hội tìm kiếm qua bao nhiêu lần, dấu chân khắp nơi đều có, cũng không sợ bị lạc đường.

Giống như lời Hàn lão lục đã nói, vào lúc này, người của Thiên Chiếu Thần tuyệt đối sẽ không chạy ra gây phiền toái cho chúng ta, hiểm cảnh thực sự còn chưa tới, nhưng nguy hiểm trước mắt đều bị bọn họ thanh trừ hết, không khác gì du lịch, quả thực là nhàm chán vô cùng.

Chẳng trách đều làm tiểu bạch long phiền ra cao chiêu.

"Chạy đi đâu?" Hàn lão lục đang đi tới trước đột nhiên hét lớn một tiếng, cùng lúc đó một sợi dây leo từ trong tay áo chui ra.

Két!

Thanh Đằng nện trên mặt đá, phát ra một tiếng vang thật lớn, chấn động làm tro bụi nổi lên bốn phía.

Tiểu bạch long cầm đèn đuốc chiếu qua nhìn, thanh đằng của Hàn lão lục đang dí chặt vào thạch bích, trên thanh đằng trói chặt một người.

Người nọ rất gầy còm, mặc một bộ võ sĩ màu đen cực kỳ tinh ngắn.

"Ha ha! Thật là sầu cái gì đến." Tiểu Bạch Long cười ha ha nói: "Chính đang lo không tìm được bọn họ, cái đầu lưỡi này bị phái tới! Nhanh kéo hắn qua đây."

"Người đã chạy." Hàn lão lục quay mặt hướng một cửa động khác

nói.

"Chạy cái gì? Không phải đang ở trong dây leo của ngươi sao." Tiểu Bạch Long nói xong không chờ được trực tiếp động thủ kéo dây leo màu xanh lên.

Hắn dùng hết khí lực kéo một cái, người nọ vậy mà nhẹ nhàng lơ lửng lên, rất nhẹ nhàng liền bị kéo tới trước mặt.

Cho đến lúc này, tiểu bạch long còn có ta và sơ nhất đi theo sau hắn mới phát hiện, đó là một khôi lỗi bằng da.

Bên ngoài mấy cây trâm đồng nhỏ được chế từ một số cao giả.

Khi còn ở Ô Tô Lý Giang, ta từng truy sát nữ tống nữ giả nhân điều khiển khôi lỗi.

Kẻ giả trước mắt này mặc dù không tinh xảo như vậy, nhưng lại càng khéo léo, trên người cũng không có đao kiếm vũ khí, thậm chí ngay cả phi tiêu khổ không cũng không có.

Xem ra, đây là chỗ chuyên môn dùng để theo dõi.

"Đây là Hồn Khống Khôi Lỗi." Hàn lão Lục giải thích: "Một trong những thủ đoạn giám thị mà Pháp Giáp phái thường dùng nhất, ta và đám gia hỏa này cũng không ít đối chiến, đối với trò quỷ của bọn họ rất rõ ràng. Loại Khôi Lỗi này mặc dù không dẫn dắt bằng sợi tơ, nhưng khoảng cách điều khiển tương đối xa., Không dễ bị phát hiện bản thể nhưng lại tổn thương hồn lực phi thường. Trong tình huống bình thường, chỉ cần tìm đúng chỗ bản thể, hắn căn bản không có thời gian phản ứng, động tác chậm hơn so với người bình thường."

"Kỳ thật ta đã sớm phát hiện ra tên gia hỏa này, rất sợ nói với các ngươi, bị hắn phát hiện ra cái gì, lúc này mới cố ý trì hoãn một chút, muốn để hắn lại hao phí một chút hồn lực, thật sự có thể một kích tất trúng. Không nghĩ tới tên này cũng rất lợi hại, lại có thể trong nháy mắt đổi vị trí với Khôi Lỗi! Lúc trước ta chỉ nghe nói qua, còn chưa bao giờ gặp qua."

Đột nhiên, ta phát hiện gương mặt người giả này rất quen thuộc, hình như ta đã gặp ở nơi nào rồi...

"Con bà nó! Kẻ giả mạo làm cho đám mây sặc sỡ kia giống nhau như đúc." Tiểu bạch long vung tay ném ra một thanh đao băng, xoẹt một tiếng, người giả kia bị cắt thành hai nửa.

Trong cơ thể giả nhân vỡ vụn toát ra một cỗ khói đen, loáng thoáng tỏa ra hình dạng một tấm phù chú, hơi dừng lại mấy giây đồng hồ liền hướng đường cũ bay đi.

"Lão Lục, giả nhân này theo dõi chúng ta bao lâu rồi?" Ta đột nhiên sinh ra một loại dự cảm không rõ.

"Không sai biệt lắm đã xuất hiện trước cánh cửa đá khép hờ kia."

"Cửa đá?" Ta sửng sốt, đột nhiên nhớ tới cái gì, hướng về phía tiểu bạch long lớn tiếng kêu lên: "Nhanh! Ngươi chạy nhanh, tranh thủ thời gian chạy trở về đập vỡ cánh cửa kia."

Lời còn chưa dứt, ta liền tránh ra sơ sơ một, hai chân thẳng tắp chạy về phía con đường lúc trước.

"Cửu Lân, thế này là sao?" Tiểu Bạch Long có chút không hiểu hỏi một câu.

"Đừng nói nhảm! Nhanh chạy! Nhanh!"

Tiểu bạch long chần chờ một chút, lập tức hóa thành một đạo bạch quang biến mất khỏi tầm mắt của ta.

Sơ Nhất và Hàn lão lục nhất thời cũng nghĩ không rõ nguyên nhân, nhưng lập tức cũng đuổi theo.

Đợi khi ta chạy về cửa đá, quả nhiên không ngoài dự liệu, cửa đá đã đóng lại rồi!

Tiểu Bạch Long đang có chút khó hiểu đứng ở trước cửa, ngẩng đầu nhìn lên, xem ra tốc độ của nó vẫn chưa tới kịp.

Cửa đá kia giống như vừa mới bị người quét qua, lộ ra một khối phù văn màu đỏ sậm to cỡ đầu người.

Giờ phút này hai bên phù ấn đã hợp làm một thể!

Nghe thấy tiếng bước chân của ta, tiểu bạch long có chút không biết nguyên nhân quay đầu lại hỏi với ta: "Đây là làm sao? Lại là Thiên Chiếu Điểu gặp đạo nhi?"

"Việc này còn đáng sợ hơn cả Thiên Chiếu Thần nữa!" Ta giải thích.

"Có cái gì đáng sợ, không nói sớm nữa, nếu như đã bước vào giai đoạn này, chúng ta liền gặp thần giết thần, gặp phật sát... Ồ, cửa đá này biến hóa thế nào?" Đúng lúc này, cửa đá trước mắt đột nhiên bắt đầu vặn vẹo, tản mát ra đạo đạo hào quang màu đỏ vàng.

Hàn lão lục cùng người vừa đuổi sát phía sau cũng đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ, cửa đá này chúng ta vừa mới đi qua không lâu, khắp nơi đều là tro bụi, làm sao trong nháy mắt lại biến thành một bộ dáng vàng son lộng lẫy như vậy?

Kim quang lấp lánh bao phủ mỗi người chúng ta, bên ngoài vòng sáng quanh thân lại u ám một mảnh hắc ám, cái gì cũng không thấy rõ, cái gì cũng không phát hiện được, phảng phất thân mình ở trong vũ trụ mênh mông vạn dặm.

"Cửu Lân, đây là có chuyện gì?"

Vừa mới biết, chắc chắn ta đã phát hiện ra vấn đề gì đó trên người khôi lỗi giả nhân.

Hơn nữa, nhìn tình hình còn vô cùng nghiêm trọng!

"Đây gọi là Cửu Âm Tuyệt Sát trận!" Ta nhìn chằm chằm phía trước từng chữ một nói: "Lát nữa trong cánh cửa hoàng kim khổng lồ kia sẽ liên tiếp xuất hiện chín con âm linh mạnh đến đáng sợ! Phương pháp phá giải duy nhất chính là tru sát chín con âm linh này."

"Vậy có gì đáng sợ chứ? Quản hắn cái gì Âm Linh, chiếu giết không tha là được." Tiểu Bạch Long tỏ vẻ không quan tâm.

Sơ biết rõ tính nghiêm trọng của vấn đề, dò hỏi: "Vậy thừa dịp trước khi chúng đi, không thể chạy trốn sao?"

"Trận pháp này được gọi là Cửu Âm Tuyệt Sát trận, không chỉ có trong trận có chín Âm Linh mà còn đoạn tuyệt tam giới, ngăn lại âm dương."

"Một khi chiến bại, không chỉ mình ngươi không có chỗ để trốn, thân hồn câu diệt, ngay cả người có huyết mạch dòng chính cũng sẽ lập tức chết ngay tại chỗ! Người sở hữu hồn phách của ngươi, đồng dạng sẽ biến thành lệ quỷ! Ở trong mộng xuất hiện thân bằng hảo hữu của ngươi, vừa nhắm hai mắt lại liền xuất hiện ác mộng, từ nay về sau không thể an sinh."

"Cửu Âm Tuyệt Sát trận này là một cánh cửa, một cánh cửa ngăn cách sinh tử, một cánh cửa tuyệt tình ngăn cách nhân tính! Tòa đại trận này xếp thứ ba trong thập đại cấm trận thượng cổ, cho dù là Vô Thượng Thần cấp bị nhốt trong đó cũng khó có thể giãy dụa." Ta thở hổn hển càng nói càng nhanh.

"Một khi cửa chính mở ra thì không có cách nào cứu vãn —— chúng ta ai cũng không thể chạy ra ngoài, đã đánh mất cơ hội đóng lại rồi! Chờ chúng ta sẽ là hình phạt ác độc nhất! gột rửa của thần chết!"

Đứng thứ một nghìn chín trăm hai, Thải Vân cô nương.

"Không cần bi quan như vậy chứ?" Tiểu Bạch Long vẫn lơ đễnh nói: "Trên đời làm gì có trận pháp lợi hại như vậy chứ? Điều này để cho ngươi nói cũng quá mơ hồ rồi."

Hắn có chút không tin, Hàn lão lục cũng nửa tin nửa ngờ.

Chỉ có sơ mới biết, những kiến thức này của ta đều là có được từ trong Côn Bằng Âm Phù Kinh, đó cũng không phải nói mò!

Ở phía trước cửa đá, tán phát đạo kim quang càng lóe sáng lên, bao quanh thân thể chúng ta cũng trở nên chói mắt phi thường.

Đây là điềm báo khởi động Cửu Âm Tuyệt Sát trận, nói chính xác hơn một chút, ngay lúc tiểu bạch long chém nát khôi lỗi, trận pháp này đã được khởi động!

Lúc trước khi đi ngang qua cánh cửa này, ta đã cảm thấy nửa cái phù ấn trên cánh cửa kia có chút quen mắt, chỉ là trong lúc nhất thời không nhớ được rốt cuộc đây là cái gì.

Đợi đến lúc khôi lỗi nhân phá toái một sát na, nửa phù ấn kia thoát ra, ta mới đột nhiên tỉnh ngộ lại.

Hai nửa phù ấn này hợp lại, chẳng phải là Cửu Âm Tuyệt Sát Trận xếp thứ ba trong Cửu U Thập Đại Cấm Trận sao?

Hy vọng duy nhất, chính là trước khi phù ấn khép lại, phải đập nát cánh cửa sinh tử kia!

Đáng tiếc, ai cũng không đuổi kịp!

"Chúng ta đều quá coi thường Thiên Chiếu Thần Hội!" Ta nhìn chằm chằm phía trước, tiếp tục nói: "Bắt đầu từ sòng bạc Hàn Quốc, chúng ta nhìn như từng bước một làm doanh, chiếm hết tiên cơ, nhưng thật ra thì sao? Nhưng vẫn luôn bị bọn họ dắt mũi đi."

"Bọn chúng ở trước sòng bạc đã để lại mồi nhử, một đường dẫn chúng ta đi lầu các thương nghiệp, hội, ngay sau đó lại đến cổ mộ của Hoang Sơn. Ngay trước đó không lâu, chúng ta còn vì chuyện liên kết giữa mộ đạo mà đắc ý, nhưng kỳ thực thì sao? Tất cả đều nằm trong kế hoạch của bọn chúng."

"Mục đích chính của bọn họ lúc đầu tiến về Hoa Hạ, căn bản không phải là để mở rộng địa bàn, nhiều năm như vậy bọn họ vẫn chưa bước ra một bước của Nhật Bản, nhưng lại cố tình bắt Thải Vân cô nương, thời khắc mở ra kho báu gần đây, gây chiến cùng với Âm Vật giới Hoa Hạ, các ngươi không cảm thấy tất cả những thứ này hình như có chút không bình thường sao? Mục đích thực sự của bọn họ chính là bắt lấy mấy người chúng ta." Ta nói.

"Bắt chúng ta sao?" Tiểu Bạch Long càng không hiểu được: "Bọn ta cũng không phải hậu đại của Thiên Chiếu Đại Thần, bắt bọn ta làm gì?"

"Bởi vì bọn họ gặp phải cửa ải không thể vượt qua đích thực. Tuy rằng tạm thời ta còn chưa rõ là cái gì, nhưng ta khẳng định là, tuyệt không phải là muốn mượn dùng chúng ta phá giải năng lực cơ quan cấm chế, mà là có liên quan đến đồng tâm hoàn các ngươi nuốt vào! Chỉ cần ba người các ngươi không có ở đây, bắt lấy đám mây cũng không có tác dụng gì, cho nên mới bất kể trả giá lớn xâm nhập Hoa Hạ âm vật giới."

"Chỉ đáng tiếc, bọn họ bị Trương gia Giang Bắc cùng Long Tuyền sơn trang tưởng là tranh đoạt địa bàn, liên thủ giảo sát. Vì vậy, bọn họ liền khởi động phương án thứ hai, từng bước một dẫn chúng ta đến nơi này."

"Cái này cũng không đúng!" Tiểu Bạch Long vẫn có chút không dám tin: "Cho dù lão đầu gầy trong sòng bạc, là bọn hắn cố ý lưu lại manh mối, nhưng nếu để lại cho ta và tòa cổ mộ hoang sơn này, đều là chúng ta tự phát hiện a."

"Vậy cũng là bởi vì bọn họ muốn chúng ta phát hiện mà thôi! Ngươi có nghĩ tới hay không? Từ lúc tiếp nhận truy xét cho tới bây giờ, ngay cả Thiên Chiếu Thần hội tam đại hộ pháp rốt cuộc ai cũng không biết, thậm chí ngay cả một cái xương cốt cao cấp cũng không rõ ràng. nghiêm mật như thế, tổ chức thần bí truyền thừa hơn một ngàn năm như thế, sẽ dưới sự vội vàng của chúng ta mà trăm ngàn lỗ thủng, một mực xông vào Thiên Chiếu Thần mộ cũng thờ ơ sao?"

"Thật ra cũng giống với Cửu Âm Tuyệt Sát trận này, đó là cái bẫy mà bọn chúng chủ động đưa tới." Đầu óc ta càng lúc càng nhanh.

"Ngươi nói con rối giả nhân kia giống y đúc Thải Vân cô nương, nhưng kỳ thật từ lâu ta đã từng thấy cái khuôn mặt này. Ta đã từng tiếp nhận một mối làm ăn, lúc ấy đi du lịch đoàn người Hắc Tâm tới Vân Nam, phát hiện phía sau màn là một lão đầu Nhật Thành chuyên dùng phép thôi miên thuật, lão nhân kia tàn hại rất nhiều nhân mạng, chính là vì mở ra tế đàn, hồi sinh một mộc nhân nhỏ, trên người gỗ nhỏ kia chính là khắc Thải Vân!"

"Lúc ấy ta còn tưởng rằng đây là thân nhân của hắn, nhưng sau đó trải qua sự hiểu biết càng sâu đối với trận pháp mới biết được, mục đích thực sự của tên kia là tìm tới Thải Vân cô nương! Hắn trốn ra từ Nhật Bản, một thân tu vi của hắn đều đã đánh mất, nhưng từ bản lĩnh của một thân đến xem, vốn cũng không phải hạng người tầm thường."

"Lão nhân kia đã bị ta giết, mục đích thật sự sớm không rõ, nhưng chắc chắn có liên quan với Thiên Chiếu Thần hội, có liên quan tới kho báu Thần mộ."

"Khôi lỗi này lại cố ý chế tác thành hình đám mây nhiều màu, khẳng định cũng không phải ngẫu nhiên, bọn chúng đang cố ý dẫn dắt chúng ta cái gì đó, giống với đại lâu thương nghiệp, núi hoang! Đây là đang dẫn dắt phương hướng chúng ta dự tính tiếp tục cất bước." Ta phân tích nói.

Lúc này, kim quang bốn phía càng thêm xán lạn, chúng ta mỗi người đều bị bao phủ trong ánh vàng rực rỡ, nhưng bên ngoài mộ thất vẫn là một mảnh hắc ám vô cùng vô tri vô tận.

Màn đêm càng lúc càng dày đặc, phảng phất như một vực sâu không có gốc rễ! Tiểu Bạch long cố ý đá vào bóng tối mấy hòn đá nhỏ, hòn đá kia trực tiếp rơi xuống dưới, không có tiếng vọng, không có cuối, không nhìn thấy, không thể thấy. Nhưng có thể cảm giác được, hòn đá kia đang rơi xuống vô hạn, một mực rơi vào trong vực sâu vô tận.

Cho đến lúc này, tiểu bạch long từ trước đến nay không sợ mới cảm thấy sợ hãi.

Cánh cửa trước mặt cũng càng lúc càng rực rỡ, đột nhiên trong kim quang hiện lên một đạo hắc ảnh, tựa như có ai đó đang hướng ánh mặt trời chậm rãi đi ra.

Đây là khúc đầu của âm linh!

Bóng người kia càng thêm rõ ràng. Ban đầu, Hàn lão lục và Tiểu Bạch Long đồng thời mở to hai mắt nhìn nhau.

"Thải Vân?" Tiểu Bạch Long cực kỳ khó tin kêu lên.

Người nọ chậm rãi từ trong kim quang đi ra, chung quanh thân thể cũng chớp động kim sắc quang mang nhàn nhạt. Xa xa cũng là một mảnh hắc ám mênh mông. Nàng quay lưng về phía chúng ta, căn bản là không nhìn thấy tướng mạo, đó là một thiếu nữ mặc hòa phục đỏ trắng xen kẽ, tóc dài tới eo.

"Thật sự là Thải Vân!" Tiểu Bạch Long kêu lên: "Thải Vân, ngươi thế nào rồi? Không sao chứ?"

Cô gái kia vẫn không nhúc nhích.

"Thải Vân, ngươi sao vậy? Ngươi nói gì đi chứ." Tiểu Bạch Long có chút nóng nảy, vừa muốn cất bước về phía trước thì đá vụn dưới chân đã trượt vào trong bóng tối, nó sợ tới mức vội vàng rụt chân lại.

"Hình như mụ bị thôi miên rồi!" Lần đầu tiên nàng nói chuyện ngay gần nàng.

" thôi miên ư?" Tiểu Bạch Long có chút nghi hoặc lặp lại một câu: "Con chim này rốt cuộc là muốn làm gì?"

"Ta biết rồi! Cửu Âm Tuyệt Sát Trận chỉ là một cái vật dẫn, chúng ta cộng thêm đám mây nhiều màu, vừa vặn trong Âm Sát Trận này có tác dụng." Hàn lão Lục hét lớn.

"Có tác dụng gì?" Ta vội vàng hỏi.

"Phá trận!"

"Ban đầu đại biểu Kim, ta là Mộc, Tiểu Bạch Long là Thủy, Thải Vân là Hỏa, ngươi cũng có thể xem như Thổ! Mục đích bọn hắn bày ra Cửu Âm Tuyệt Sát Trận là muốn thúc giục Ngũ Hành bản nguyên của chúng ta! Ngũ Hành hội hợp mới có thể mở mộ." Hàn lão Lục nhanh chóng giải thích.

Đệ nhất thiên cửu linh tam thiên lao ra khỏi cửa đá lớn.

"Chính xác!" Sơ gật đầu đáp: "Xem ra đây chính là mục đích thực sự của bọn họ!"

"Bọn họ đã sớm bắt được Thải Vân, nhưng vẫn không thể mở ra cổ mộ, khẳng định cũng là ý thức được điểm này —— Thải Vân là huyết mạch duy nhất của bộ tộc Thiên Chiếu, là mắt trận để phá giải cơ quan, nhưng đồng thời cũng cần lực lượng Ngũ Hành bổn nguyên tương liên với tâm hồn Thải Vân mới có thể mở ra. Cửu Lân nói không sai, từ đầu đến cuối chính là một cái bẫy lớn, muốn lừa tất cả chúng ta tới đây."

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Tiểu Bạch Long giật nảy mình.

"Chúng ta phải nghĩ biện pháp xông ra ngoài." Ta nhìn chằm chằm một phiến cửa đá xán lạn phía đối diện.

"Xông ra ngoài, làm sao xông lên? Vừa rồi ngươi không phải nói không có cách phá giải, duy nhất một con đường là muốn đánh bại Cửu Đại Âm Linh từ trong cửa đi ra hay sao?"

"Cửu Âm Tuyệt Sát trận chân chính là như thế! Nhưng đám mây vừa rồi chính là từ trong cánh cửa này đi ra, bởi vậy có thể thấy được trận pháp này là tạm thời bị trấn áp. Dưới âm dương nghịch chuyển, cánh cửa Âm Sát kia cũng biến thành cánh cửa sinh tồn. Trước khi kim quang lụi tàn, chúng ta còn có một đường sinh cơ! Chỉ là bóng tối xung quanh lại không thể đạp được, một bước vào thế giới Lệ Quỷ, ngươi xem."

Nói xong, ta móc ra một phù chú ném vào trong bóng tối.

Phù chú lóe lên ánh lửa, rơi xuống từ xa.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, từng con lệ quỷ mặc áo trắng lập tức hiển lộ ra, tràn đầy trong bóng ma chúng ta!

Luồng kim quang này đại biểu cho mặt trời, những lệ quỷ kia rất e ngại luồng sáng này, không dám tiến tới, nhanh chóng vây quanh chúng ta, giống như một bầy sói đói, nhìn chằm chằm ánh lửa dần dần ảm đạm - Chúng đang chờ đợi, chờ thời khắc bóng tối phủ xuống, sẽ cùng nhau xông lên, xé nát thân hồn chúng ta!

Lúc này, ánh sáng trên cánh cửa vàng dần dần ảm đạm, bốn phía đã bị bóng tối thôn phệ, chỉ còn một cửa động rộng chừng nửa mét đang không ngừng thu nhỏ lại.

Kim quang dưới chân chúng ta cũng không ngừng co rút lại, ngay cả đứng vững hai chân cũng có chút căng thẳng.

"Chỉ cần xông ra khỏi cánh cửa kia là được rồi phải không?" Tiểu Bạch Long dò hỏi.

"Đúng!" Ta gật đầu: "Hơn nữa phải nhanh một chút! Một khi đám lệ quỷ kia phát hiện chúng ta muốn chạy trốn thì không kịp nữa rồi."

"Được, lão lục!" Tiểu Bạch Long gọi Hàn lão lục một tiếng.

Hàn lão lục cực kỳ ăn ý phất tay ném ra một sợi dây màu xanh.

Tiểu bạch long nắm dây leo trong tay, tăng tốc vọt phóng về phía đại môn kim quang thu nhỏ lại thành cửa động.

"Sơ Nhất!" Người ở giữa không trung, hắn lại kêu to một tiếng.

Sơ Nhất cầm kiếm trong tay, đột nhiên ném ra, đạo đạo lôi quang quấn trên thân kiếm bay thẳng về phía trước.

Rặc rặc!

Một tiếng nổ vang, đá vụn vẩy ra.

Ban đầu tám mặt Hán kiếm và Tiểu Bạch long liên tiếp xuyên thấu hắc ám, bay vào trong kim môn!

Sợi dây leo màu xanh lớn bằng cổ tay từ trong kim quang mở rộng ra, một đầu khác đang nắm thật chặt trên tay Hàn lão Lục.

Ầm ầm...

Ánh sáng vàng xung quanh chúng ta lay động một trận, đây là lệ quỷ phát hiện ra ý đồ của chúng ta, đột nhiên phát động công kích.

Một khi kim quang tan hết, hoặc là cửa động đóng lại, chúng ta không thể trốn thoát được, chỉ có thể lần nữa khổ chiến với Cửu Đại Âm Linh!

"Đi mau!" Hàn lão lục đem thanh đằng quấn vài vòng trên cánh tay, gấp giọng hô to.

"Cửu Lân, đi mau!" Mới nhìn thoáng qua ta, ném ra một lá Linh phù thượng đẳng về phía dây leo xanh kia.

Ta còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, bọn họ tuyệt đối sẽ không đi. Lúc này, ta cũng không có thời gian chậm trễ nữa, vội vàng tung người nhảy lên.

Nhưng ta dù sao không phải Tiểu Bạch Long, không thể bay xa như vậy, lúc sắp sửa rơi xuống, vội vàng túm lấy dây leo, hai tay liên tiếp thay nhau leo lên phía trước.

Ầm, ầm ầm...

Ánh sáng vàng xung quanh không ngừng bị lệ quỷ va chạm, giống như ánh nến yếu ớt không ngừng lay động, rất nhiều lệ quỷ đang không ngừng phát động công kích của ta!

Từng đạo phù chú nổ vang ở hai bên trái phải trước người ta, xua tan lệ quỷ giúp ta.

Nhưng mặc dù như vậy, kim quang vẫn càng ngày càng mờ, càng ngày càng nhỏ, mắt thấy tùy thời đều sẽ sụp đổ.

"Nhanh lên." Sơ Nhất hô to rồi lại ném ra một đạo phù chú.

Trên trán Hàn lão lục nổi đầy gân xanh, cắn chặt hàm răng không nói một lời!

Hắn lúc này không những phải chịu trọng lượng của ta, mà còn phải cố gắng hết sức chống lại lệ quỷ đang xông về phía Thanh Đằng đang công kích hắn.

Hai tay ta đang cấp tốc leo xuống dưới, mài nóng lên, ẩn ẩn còn đau nhức, nhưng ta cũng không dám dừng lại nửa điểm, cắn chặt hàm răng, thẳng đến phía trước.

Phanh! Kim quang bỗng nhiên biến mất, chung quanh trong nháy mắt thổi tới từng luồng từng luồng âm phong sởn hết gai ốc.

Tuy không nhìn thấy nhưng lại thật sự có thể cảm giác được, đang có vô số Lệ Quỷ tấn công ta!

Trong lòng ta căng thẳng, vừa muốn lấy ra một tay móc phù chú, nhưng những lệ quỷ kia lại cực kỳ quái dị đột nhiên dừng lại.

Dường như sợ thứ gì đó nên đứng yên nơi đó không dám tới gần, chuyện gì thế này?

"Cửu Lân, làm sao vậy? Nhanh a." Vừa mới thấy mình đột nhiên dừng lại, tràn đầy lo lắng kêu to.

Ta giật mình tỉnh hồn một cái, vội vàng tăng nhanh động tác.

Miệng kim quang càng co rút lại càng nhỏ, nhưng nó ở ngay trước mắt!

Hai mét, một mét, nửa mét...

Tay ta vừa mới đi vào cửa động, liền bị bắt lại, còn chưa kịp phản ứng, đã bị lôi vào trong đó.

Xuyên qua kim quang xem xét, lôi ta tới chính là tiểu Bạch Long.

Tám thanh đại hán kiếm đầu tiên cắm ở trên vách đá đối diện, cắm thẳng vào chuôi kiếm, sợi dây leo xanh kia quấn chặt lấy bên ngoài, một đầu khác xuyên qua kim quang chui vào trong bóng tối.

"Thế nào, ngươi không sao chứ?" Tiểu Bạch Long bảo vệ cửa động, rất là lo lắng hỏi.

"Ta không sao, nhưng bọn hắn mới chỉ là..." Ta gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng.

"Chỉ cần ngươi đi ra là tốt rồi, bọn họ tự có cách." Tiểu Bạch Long đáp.

Ầm!

Đúng lúc này, một bóng trắng nhún người nhảy vào, một cước đá vào thạch bích đối diện, bỗng nhiên lộn ngược phía sau dừng lại.

Là sơ nhất.

Y phục toàn thân trên dưới đều bị xé rách rách tả tơi, ngay cả búi tóc cũng nới lỏng, dứt khoát là không thấy vết thương gì.

Ban đầu là ân cần nhìn ta một cái, lập tức có chút khẩn trương nhìn chằm chằm phía trước.

Hắc ám vô tận không ngừng bức bách, cửa động kim quang chỉ còn kích thước bằng cái vạc.

Ba người bọn ta không ai nói gì, sáu con mắt nhìn chằm chằm vào cái cửa động càng ngày càng nhỏ kia, hai tay nắm chặt.

Hàn lão lục, Thải Vân cô nương, các ngươi phải nhanh lên!

Nếu không đi ra sẽ không còn kịp nữa.

Ngay lúc chúng ta đang rối như tơ vò, trên dây mây mọc ra một chiếc lá xanh, khẽ cúi đầu về phía trước.

"Lão Lục đang cầu cứu! Nhanh! Kéo theo Thanh Đằng." Tiểu Bạch Long liếc mắt một cái phân biệt được tín hiệu của Hàn lão lục, vừa kêu to, vừa nắm chặt dây leo, ta và Ban đầu vội vàng giữ chặt.

"Ba, hai, một!"

Ba người bọn ta đồng thời dốc hết sức lực, đột nhiên kéo một phát.

Phù! Hai đạo nhân ảnh rất nhanh liền lăn xuống đất.

Quần áo Hàn lão lục rách tả tơi, sau lưng và cánh tay là những vết thương nhìn thấy mà giật mình.

Giống như bị móng vuốt của mãnh thú vồ qua, từng dòng máu xanh đậm chảy ra.

Nhưng Thải Vân cô nương trong lòng hắn vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, thậm chí ngay cả góc áo cũng không bị thương.

"Lão lục, không sao chứ?" Ta gấp gáp chạy tới, đỡ hai người bọn họ lên.

"Không có việc gì đâu." Hàn lão lục rất vui mừng nhìn ta, nếu như không có chuyện gì xảy ra, sau đó thay Thải Vân cô nương phủi đi tro bụi trên thái dương, quay đầu nhìn lại phía vừa rồi: "Tựa hồ trong Thải Vân không phải là thuật thôi miên."

Đệ nhất thiên cửu linh tứ chương nhiếp hồn thuật (chương hơn)

"Các ngươi xem." Không đợi bọn ta đặt câu hỏi, Hàn lão lục đã chỉ dưới chân Thải Vân cô nương.

Nàng lại không có bóng dáng!

Thải Vân cô nương mặc dù là trưởng bối bảo vệ ta, nhưng nhìn từ bề ngoài, thì thấy đó là một tiểu cô nương khoảng chừng hai mươi tuổi, tóc dài chấm vai, một thân mặc đồ và quần áo lịch sự, bất luận tư thái hay là tư sắc đều có thể so với một ngôi sao lớn.

Chỉ là ánh mắt có chút ngây ngô, sững sờ nhìn Hàn lão lục không nói một lời.

Ta móc ra một tờ linh phù nhóm lửa ở trước mặt nàng. Nàng quay đầu nhìn ta chầm chầm, trong ánh mắt lộ ra một cỗ sát cơ, vung tay lên, trong tay áo bay ra một dải lụa màu đỏ thẳng hướng cổ ta cuốn tới.

"Thải Vân, đây là Cửu Lân!" Hàn lão lục vội vàng giang hai tay, che trước mặt ta.

Hồng tới trước mặt Hàn lão Lục dừng lại, sát khí trong mắt Thải Vân cô nương chậm rãi biến mất, những vẫn quay đầu ngơ ngác nhìn Hàn lão Lục.

"Là Nhiếp Hồn Thuật?" Ta kinh ngạc hỏi.

Mới đầu nhìn xuống nói: "Cửu Lân ngươi hiện tại thật sự là có lịch duyệt phong phú, trong Thải Vân đích xác là Nhiếp Hồn Thuật, nàng bị khống chế linh hồn, cho nên hiện tại căn bản không nhận ra chúng ta. Xem ra, Thiên Chiếu Thần Hội muốn một mũi tên song điêu, dùng bổn nguyên Ngũ Hành chúng ta mở ra cổ mộ, lại mượn tay Thải Vân đánh lén chúng ta! May mà Thải Vân vẫn để lại một tia ý thức cuối cùng, không nỡ xuống tay với chúng ta."

"Con bà nó chứ!" Tiểu bạch long vung tay nện một quyền lên trên vách đá, giận dữ mắng: "Đừng để ta gặp lại đám Tiểu Nhật này, tiểu gia ta gặp một tên là giết một tên."

"Vậy bây giờ nên làm gì?" Hàn lão lục có chút lo lắng hỏi.

"Nhiếp Hồn Thuật có hai loại Giải Pháp, loại thứ nhất là mang theo tên nàng ngay vị trí bị ném hồn của nàng, gọi nàng là Chiêu Hồn; loại thứ hai là tìm ra hồn phách của nàng, trực tiếp đưa vào trong cơ thể. Bất quá nhìn tình hình trước mắt, người Thiên Chiếu Thần Hội chỉ muốn mượn tay nàng diệt trừ chúng ta, cho nên chỉ rút ra một bộ phận hồn phách, còn lưu lại ý thức chiến đấu." Mới nói ra.

"Đây là ý gì?" Tiểu Bạch Long không quá hiểu thuật âm tà, rất là kỳ quái hỏi.

"Đơn giản mà nói, chính là người trúng Nhiếp Hồn Thuật sẽ có hai trạng thái, loại thứ nhất giống như thực vật nhân, ngoại trừ không chết như cũ, hoàn toàn không có ý thức, cũng hoàn toàn không thể động. Loại thứ hai giống như mất trí nhớ nghiêm trọng, không biết bất kỳ ai, cái gì cũng không nhớ rõ, ngoại trừ bản năng, cái gì cũng không làm."

"Nói cách khác, hiện tại nàng căn bản không nhớ ra chúng ta là ai, chỉ là trong tàn niệm mơ hồ còn lưu lại một tia ý thức, không đành lòng xuống tay với thân nhân. Loại trạng thái này chiêu hồn là vô dụng, cũng chỉ có phương pháp thứ hai, tìm thấy hồn phách bị rút ra mới có thể cứu được." Ta đơn giản giải thích.

"Vậy còn chờ gì nữa? Nhanh đi thôi." Tiểu Bạch Long gấp gáp nói.

"Nhưng vấn đề hiện tại là, chúng ta nên đi đâu." Ban đầu rút tám thanh đại hán kiếm từ trên vách đá ra.

Chúng ta chỉ là từ thông đạo này tiến vào, vừa mới lại lui ra khỏi cửa đá, hiện tại nên đi về hướng nào đây?

Bóng tối đã hoàn toàn thôn phệ kim quang, đường lui đã bị triệt để phá hỏng, phía trước lại vừa mới đi qua.

Tiến vào cổ mộ, chúng ta liền trúng nguyền rủa, ký kết khế ước, rời khỏi nơi này sẽ chết, tiếp tục dò xét cũng không mất phương hướng, nên làm cái gì bây giờ?

Trong lúc nhất thời, mấy người bọn ta đều trầm mặc lại.

Thải Vân cô nương vẫn không nhúc nhích, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hàn lão lục.

Hình như tiềm thức của nàng chỉ giữ lại ký ức liên quan đến Hàn lão lục, hoặc có thể nói là trong thế giới của Thải Vân cô nương lúc này chỉ có một mình Hàn lão.

Hàn lão lục bị nhìn chằm chằm, có chút xấu hổ, đỏ mặt chuyển đề tài: "Ta đoán nửa đoạn đường trước khẳng định còn có cửa ngầm trong các thông đạo khác. Thải Vân và khôi lỗi bị điều khiển kia tuyệt đối không phải từ bên ngoài tiến vào. Chúng ta quay trở lại, cẩn thận xem xét một chút."

Lúc đầu ôm tám mặt đại hán kiếm, suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng chỉ có thể như vậy, bất quá Thiên Chiếu Thần hội nếu đem Thải Vân trở về, cũng tức là đám mây đó đã vô dụng đối với bọn họ, cơ quan cổ mộ đã bị mở ra. Đám người bọn họ lúc này hẳn là đang đi sâu vào trong cổ mộ tìm kiếm, chúng ta chỉ cần tìm được một thông đạo khác, liền vừa lúc ngăn ở phía sau bọn họ."

Bọn ta điều chỉnh đội hình, xoay người trở về.

Thải Vân cô nương theo sát Hàn lão lục, một tấc cũng không rời, dường như không muốn tách ra một chút nào.

"Ồ?" Còn chưa đi được bao xa, tiểu bạch long đột nhiên rất là nghi hoặc ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ mặt đất. Lập tức lại nâng ống đũa lên cao, hướng phía trên chiếu tới.

Ta mượn quang mang xem xét, trên mặt đất có một cái hố to bằng nắm tay, phía trên có một khối đá nhô ra.

Hắn phát hiện ra điều gì à?

Vèo một tiếng, Tiểu Bạch Long từ đất bằng nhảy lên dùng năm ngón tay vặn một cái, trực tiếp bẻ gãy một khối đá phía trên.

Hòn đá rơi xuống, hắn ta vững vàng đỡ trong tay, còn chúng ta thì quơ quơ trước mắt.

Nhìn qua, tảng đá kia không có gì kỳ lạ, có thể thấy được ở khắp nơi. Nhưng trên hòn đá kia có một chuỗi vết lõm vô cùng rõ ràng, chính giữa còn có nửa dấu chân.

"Có phải cảm thấy có chút quen mắt không?" Tiểu Bạch Long cười nói.

"Cái này hình như là... hòn đá gần Anh Niêm." Ta đột nhiên suy nghĩ, hòn đá phía trước đầm nước đen bị nước đen ăn mòn lõm xuống.

"Đúng!" Tiểu Bạch Long gật đầu, quơ quơ hòn đá trong tay nói: "Trên mặt đá tràn đầy bụi bặm, nhưng dấu chân lại là mới."

Sau đó, hắn lại chỉ bốn phía nói: "Nơi này đang ở góc của cung nỏ phi tiễn. Lúc ấy ta còn cẩn thận chú ý, cho rằng nơi này ẩn giấu các loại cơ quan như cạm bẫy, lúc đó cũng không có cái hố này."

"Nhìn qua, hố sâu này chắc chắn là bị dịch nhờn nhỏ xuống bên trên ăn mòn. Nói cách khác, cái lồng giam khống chế khôi lỗi kia đã từng đạp chân ở bên trên."

"Đúng vậy, vậy có thể nói rõ cái gì?" Hàn lão lục trả lời: "Ta không phải nói là ngay sau cửa đá, tên kia đang theo dõi chúng ta. Hắn trốn ở chỗ này cũng không có gì ngạc nhiên."

"Ta nói cái cục u bằng gỗ của ngươi có phải bị Thải Vân nhìn đến choáng váng rồi hay không?" Tiểu Bạch Long cười trộm: "Tồn tại của cái hố này đích xác là chứng minh hắn đuổi theo sau chúng ta, nhưng mà ngươi có nghĩ tới không, Hắc Thủy đàm cách nơi này bao xa không? Cho dù là ta, một đường chạy như vậy, cũng khẳng định dừng chân vô số lần, trên giày nhiễm nhiều chất dịch nhờn hơn nữa cũng đã sớm chà đạp hết sạch."

"Ý ngươi là, ám đạo ngay gần đây?" Đột nhiên ta nghĩ ra ý tứ của tiểu bạch long.

"Đúng!" Tiểu Bạch Long rất khẳng định gật gật đầu: "Hơn nữa ta dám khẳng định, vậy thầm nghĩ nhất định phải đi qua Hắc Thủy đàm, cách nơi này chỉ một bước ngắn."

Đừng nhìn tiểu bạch long tính tình thô lỗ, nhưng thân thủ lại tuyệt đối nhất lưu, lấy phán đoán của nó, cực kỳ có lý.

Lập tức mấy người chúng ta dừng chân lại, gõ gõ xung quanh vách đá, cẩn thận tìm kiếm cơ quan có khả năng tồn tại.

Tiểu Bạch Long nhảy lên, ngồi xổm trên hòn đá, nhìn bốn phía, lại nhảy sang bên kia, rất nhanh phát hiện một điểm dừng chân khác.

Lần này ngược lại không có chất lỏng nhỏ xuống đất, chỉ ăn mòn hòn đá phía trên thành một cái hố sâu thật lớn.

"Ngay ở chỗ này." Tiểu Bạch Long gõ gõ vách đá bốn phía, đột nhiên phát lực, đánh ra một cái cửa hang nhỏ.

Cuối cùng cửa ngầm cũng bị phát hiện!

Đệ nhất thiên cửu thập ngũ lão lục cùng Thải Vân

Tiểu Bạch Long thăm dò vào thân thể, cầm lấy đèn lồng chiếu rọi, sau đó lại ném một hòn đá nhỏ.

Một lát sau, bên trong truyền ra một tiếng cộc cộc cộc trầm đục.

"Chính là chỗ này!" Tiểu Bạch Long hướng xuống phía dưới hô: "Phía dưới rất sâu, lão lục ngươi đến đây, thả dây leo cho ta, ta đi vào dò xét hư thực."

Hàn lão lục cũng không thể nhảy cao như vậy được, liền mượn cây mây xanh kia để cho tiểu bạch long kéo lên.

Thải Vân cô nương ngơ ngác ngẩng cổ lên, nhìn chằm chằm vào Hàn lão lục, trong ánh mắt lại lộ ra vài phần lo lắng.

Con rồng trắng nhỏ mang dây thừng quấn bên hông, quay sang thải vân cười nói: "Ngươi yên tâm, không phải để cho lão lục đi." Nói xong tung người nhảy vào.

Bùm bùm bùm!

Bên trong không ngừng truyền ra âm thanh của những hòn đá rơi xuống nước. Qua một lúc lâu sau, Tiểu Bạch Long lại thò ra nửa cái đầu: "Ta đoán không sai, đích xác chính là chỗ này, phía trên chính là đầm nước đen bên dưới. Nơi này vốn có một cái thang, chỉ là bị tên kia lúc đào tẩu tiện tay cắt đứt. Vừa rồi ta lại xây một cái đơn giản, ta đi vào trước thay các ngươi giẫm một cái."

Nói xong, nó rụt đầu trở về.

Tất cả chúng ta đều trúng cổ mộ nguyền rủa, hoàn toàn không thể lui, phía trước lại bị âm sát trận ngăn cản, không thể tiếp tục tiến lên, Ám đạo này chính là con đường duy nhất, không còn lựa chọn nào khác.

Mượn thanh đằng của Hàn lão lục, ta và Ban Nhất trước sau đều trèo lên.

Ta mới vừa áp sát cửa động, một mùi tanh hôi gay mũi xông vào mũi, thiếu chút nữa bị hun cho hôn mê bất tỉnh.

Hắc thủy vốn đã thúi không thể ngửi được, ao nước dưới lòng đất này lại quanh năm không thông, mùi vị nồng nặc đến mức không thể hình dung!

Trong động đen sì sáng loáng bóng lên một đạo bạch quang, là tiểu bạch long đứng ở nơi đó không ngừng quơ chai.

Từ khoảng cách ánh đèn đến không xa, nhưng đặc biệt hung hiểm!

Nước đen dọc theo con đường giữa chúng ta chảy xuôi, bốn phía vách đá đều bị mùi thối kia hun khói một mảng đen sì, càng ăn mòn tràn đầy loang lổ.

Ầm!

Một tảng đá rơi xuống, làm kinh động một mảnh sóng đen đặc sệt, cuồn cuộn vỗ về phía vách đá.

Xem ra bốn vách tường này sớm đã mềm như bùn đất, căn bản là không có cách nào đặt chân.

"Nhanh lên! Thông đạo đều bị tên khốn kiếp kia hủy mất, chỗ dừng chân tạm thời ta dựng lên này không kiên trì được bao lâu đâu." Tiểu Bạch Long lớn tiếng la hét, trong không gian phong bế truyền ra một mảnh âm thanh vù vù.

"Cửu Lân, ngươi ngậm một chiếc lá cây bên trên, lá Thanh Đằng của lão Lục có thể tránh độc." Vừa mới nhắc nhở ta.

Cái này khi ở trong cốc Ác Ma, ta đã biết ngay.

Hàn lão lục không sợ kịch độc, ngay cả Thanh Đằng Diệp của hắn cũng có công hiệu tránh độc.

"Ta lại dò xét một chút, xem xem chúng ta có thể qua được hay không." Mới nói xong, nắm chặt lấy dây leo màu xanh nhảy xuống.

Ý của hắn rất rõ ràng, nếu chúng ta so đấu thân thủ với tốc độ, ai cũng không bằng Tiểu Bạch Long. Nơi hắn có thể đi, đối với người khác chưa chắc đã là thông đồng.

Đầu tiên, đây là dùng thân thử đường, trước thay chúng ta xem tình hình thế nào đã.

"Đừng giẫm hai bên, chỉ cần theo thanh đằng là được!" Tiểu Bạch long buộc chặt cây thanh đằng ở trên thắt lưng, một tay giơ bổng, kiệt lực duy trì cân bằng la lớn.

Một tay chân nhanh nhẹn chậm rãi hạ xuống, chỉ chốc lát sau đã đứng trên mặt đất.

"Có thể đi thì có thể đi, nhưng phải cẩn thận một chút! Hai tay nhất định phải bắt giữ." Sơ Nhất rất cẩn thận nhắc nhở.

"Cửu Lân, ngươi trước đi." Hàn lão lục ra hiệu.

"Vậy các ngươi..." Ta có chút lo lắng nhìn qua hắn cùng Thải Vân cô nương vẫn đứng trên mặt đất như cũ ngước nhìn lên.

"Không cần phải để ý đến chúng ta, ngươi đi nhanh đi." Hàn lão lục đem dây leo màu xanh gắt gao quấn quanh trên cánh tay, trên thái dương toàn là mồ hôi hột.

Tuy rằng cây mây xanh nhìn giống như một sợi dây thừng, không có gì kỳ lạ, nhưng đây là bản mệnh chi vật của hắn, mặc dù duy trì tồn tại cũng hao tổn rất nhiều linh lực, huống chi từ sau khi xuống cổ mộ, hắn đã liên tiếp sử xuất rất nhiều lần rồi.

Vừa thấy hắn kiên quyết như thế, ta cũng không từ chối, ngậm lá đi theo thanh đằng leo xuống dưới.

Tuy nói bên dưới có hai người bọn họ trấn giữ, nhưng dây leo kia vẫn lung lay, rất không ổn định, hơn nữa dịch nhờn bên dưới càng không thể đụng vào. Có điều, khoảng cách cũng không dài, rất nhanh ta cũng dẫm lên tảng đá.

Rầm rầm...

Tảng đá dưới chân giống như không chịu nổi trọng lượng ba người, đột nhiên vỡ ra một khối lớn, rầm rầm rơi xuống.

Ta nhìn thấy rơi xuống đất, vừa muốn buông tay, lần này có chút không kịp phản ứng, thân thể bỗng nhiên trầm xuống!

Tiểu Bạch Long và Sơ Nhất đồng thời đưa tay, gắt gao nắm lấy đai lưng của ta.

Thanh Đằng nhoáng lên một cái, suýt chút nữa đem hai người bọn họ kéo xuống.

"Nhanh! Thuận theo nơi này đi." Hai người kéo ta lên, tiểu bạch long chỉ sang bên cạnh.

Lúc này ta mới phát hiện, ngay bên cạnh trục đá đặt chân, có một bậc thang hướng lên trên.

bậc thang này được xây dựa vào dốc đứng, rộng cỡ nửa xích, ba mặt treo trên bầu trời, uốn lượn xoay tròn chui vào trong một lỗ nhỏ.

Vừa bò lên trước tiên, một bên dùng tám mặt Hán kiếm quét sạch chướng ngại, một bên chậm rãi trèo lên phía trên.

Ta theo sát phía sau mới biết, mặt đá đã bị mùi tanh phía dưới hun đến một mảnh đen kịt, vừa dinh dính lại trơn trượt, hơi không chú ý sẽ ngã xuống, rơi thẳng xuống đáy đầm!

Dứt khoát chính là, bậc thang này được xây dựng từ sau này chứ cũng chưa hề bị ăn mòn hoàn toàn, dù sao thì cũng rất chắc chắn, vả lại cũng đã bị khoét ra một khe hở trên mỗi bậc thang, đủ để chế trụ năm ngón tay.

Dù vậy, leo lên vẫn cực kỳ gian nan.

Vừa thấy hai chúng ta lần lượt bò lên bậc thang, tiểu bạch long lại khua tay điện gọi: "Lão lục, đến đây đi!"

Hàn lão lục phanh phanh hai tiếng rồi mở rộng thêm chút ít cửa động, lúc này mới cõng Thải Vân cô nương chậm rãi đi xuống.

Hai người bị thanh đằng quấn vào cùng một chỗ, thải vân cô nương vẫn không nhúc nhích, ghé vào trên đầu vai Hàn lão lục, có vẻ cực kỳ nhu thuận.

Dây leo hai người có chút lay động, Hàn lão lục nỗ lực duy trì cân bằng, hơi rung động liền vội vàng dừng lại, rất quan tâm xoay đầu lại thấp giọng an ủi Thải Vân cô nương cái gì đó.

Mắt thấy hai người bọn họ bình an vô sự, đi tới điểm dừng chân. Lúc này ta và Ban đầu mới yên lòng, tiếp tục trèo lên.

Bùm bùm bùm!

Thỉnh thoảng hòn đá bị đục xuống lại rơi vào nước thúi, dâng lên từng cơn sóng đen cuồn cuộn khắp nơi, mùi thối kia cũng càng thêm nồng đậm.

May là, trong miệng của ta còn ngậm Thanh Đằng Diệp của Hàn lão lục, nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể bị hun cho té ngã!

Tiểu bạch long theo sau cũng bước lên bậc thang. Hàn lão lục không cởi dây leo xanh ra, cực kỳ cẩn thận dựa vào vách đá lấy ra một bình liệt tửu, dốc từng ngụm từng ngụm.

Đám mây sặc sỡ như đang ngủ, không hề nhúc nhích nằm yên trên bả vai lão lục.

Lúc này ta mới đột nhiên ý thức được: Quan hệ giữa Hàn lão lục cùng Thải Vân cô nương, hình như không chỉ đơn giản là danh chấn bát phương...

Đầu tiên thiên cửu linh lục chương tự sát bức bích hoạ.

Thật vất vả mới bò lên được bậc thang, trái tim đang lo lắng của ta cuối cùng cũng đã được thả xuống, ngay cả thở cũng không kịp thở, lại nhanh chóng cùng bạch long lúc trước, lôi hai người Hàn lão lục lên.

Sau đó, đoàn người chúng ta đều mệt mỏi tựa vào trên vách đá thở hổn hển.

Ngay cả trên thái dương Tiểu Bạch Long cũng đổ mồ hôi.

Bất quá, mồ hôi gia hỏa này vừa mới xuất hiện liền ngưng tụ thành một mảnh sương trắng, không khí thở ra cũng phân ra âm lãnh, hóa thành đạo đạo khói trắng, giống như thân tại đông khắc nguyệt.

Hàn lão lục cẩn thận đem mái tóc rối của Thải Vân cô nương đều rối tung ra phía sau, lại móc ra liệt tửu rót liên tục một hơi, thần sắc trên mặt lúc này mới dần dần khôi phục như thường.

Nghỉ ngơi một hồi lâu, lúc này chúng ta mới khởi hành lần nữa.

Bất quá lần này rất làm ta ngoài ý muốn chính là, tiểu bạch long vậy mà đề nghị để Thải Vân cô nương đi trước, hơn nữa ngay cả Hàn lão lục cũng không phản đối.

Theo sát phía sau Thải Vân cô nương tự nhiên là Hàn lão lục, sau đó là tiểu bạch long, tiếp theo là ta và đầu tiên.

Một hàng năm người rẽ dọc theo cầu thang hẹp đi mấy vòng, ước chừng đi hơn trăm mét, phía trước xuất hiện một cửa động tối đen như mực.

Giống như đúc những gì chúng ta đã trải qua lúc trước, trên vách đá hiện đầy những mũi tên mắt thương to nhỏ.

Thoạt nhìn hắn năm đó nhất định là cơ quan trùng điệp, hung hiểm phi thường!

Cứ tiếp tục đi tới, trên vách đá đột nhiên xuất hiện một ít bích hoạ.

Vách đá màu xám xanh, màu vẽ trên tường lại giống như máu tươi, dưới tay điện quang chiếu rọi, cực kỳ chói mắt.

Bút họa uốn lượn, rất không hợp lẽ thường, thoạt nhìn tựa như là di tác của một loại gia tộc trừu tượng nghệ sĩ nào đó.

Cẩn thận phân biệt một chút, dĩ nhiên đều là cảnh tượng tự sát!

Có kẻ nắm lấy trường đao tự mổ bụng, có người treo mình trên chạc cây, đang chuẩn bị nhảy xuống, còn có người buộc một tảng đá trên chân xuống sông.

Đường nét khắc tuy rất trừu tượng, nhưng một khi nhìn ra nội dung vẽ, cảnh tượng liền càng rõ ràng. Quả thực so với ảnh ảnh còn thật hơn, khiến người ta lập tức sinh ra một loại cảm giác sởn tóc gáy!

Ngay sau đó, ta phát hiện những người trên bích hoạ kia đều cực kỳ quen mắt, giống như đã gặp ở nơi nào.

Ông chủ Bạch, Từ Quảng Thịnh, Lương gia...

Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt, Tiểu Phàm...

"Định!" Trong giây lát, bên tai vang lên một tiếng quát lớn.

Đồng thời, ta cảm giác chỗ mi tâm có chút nóng lên, cả người ta giật mình một cái, mạnh mẽ tỉnh lại.

Tiếp theo, một tay điểm lên mi tâm của ta, tay kia nắm thật chặt cổ tay của ta.

Mà trên cổ tay ta lại cầm châm vô hình, đang muốn đâm vào yết hầu của mình!

Trên đầu Hàn lão lục và Tiểu Bạch Long đều dán một tấm linh phù, ngơ ngác đứng yên không nhúc nhích.

Tiểu bạch long song chưởng thành đao, mép ngoài ngưng kết thành một đạo băng nhận lóe sáng, cách cổ mình chỉ có ba tấc.

Hàn lão lục rút cổ kiếm ra, mũi kiếm đối đầu ngay tim, máu xanh biếc nồng đậm đã chảy ra.

Thải Vân cô nương có chút thất kinh, nắm chặt chuôi kiếm của hắn.

Đây là trúng huyễn thuật sao? Ngay cả Tiểu Bạch Long và Hàn lão Lục cũng không may mắn thoát khỏi.

"Đây là thế nào?" Ta chưa tỉnh hồn hỏi.

"Nguy hiểm thật!" Vừa mới thấy khống chế được thế cục, ta cũng đã thanh tỉnh lại, lúc này mới lau mồ hôi lạnh, lòng còn sợ hãi nói: "Đây là bí pháp tâm chướng mê ấn của Nhật Bản, vừa thấy mê ấn này, phàm nhân sẽ bất giác mê hoặc vào trong đó. Nếu không phải Nhất Thanh đạo trưởng dạy ta khẩu quyết có hiệu, chỉ sợ mấy người chúng ta không động thủ, tất cả đều tự vẫn mà chết!"

Vừa nói xong, ngón trỏ đã điểm một cái lên trán Tiểu Bạch Long và Hàn lão sáu, liên tục nói thầm điều gì đó, lập tức hét lớn một tiếng "Nhanh"!"

Hai người mạnh mẽ ngã xuống, tỉnh táo lại, hơn nữa giống như ta, toàn bộ cử động của đối phương hoàn toàn không biết gì cả.

"Xem ra thông đạo này đích xác hung hiểm phi thường, hành trình Địa cung của chúng ta mới vừa mới bắt đầu." Mới nói xong, lấy ra mấy tấm phù chú, phân phát đến trong tay chúng ta nói: "Đây là Hoàng Nê Quan Mật Phù đạo trưởng dạy ta vẽ, mỗi người nhỏ vài giọt máu tươi lên."

Mấy người bọn ta không chút do dự liền tiếp lấy nó.

Tiểu bạch long cắn trúng đầu ngón tay, từng giọt máu trắng xóa giống như sữa bò rơi lên tấm phù, lập tức hóa thành một mảnh sương lạnh.

Phù!

Lá bùa vỡ vụn, một bóng người đen kịt từ đỉnh đầu Tiểu Bạch

Long phiêu hốt ra, lập tức không thấy.

Mới đầu thấy Hàn lão lục nhìn Thải Vân cô nương, có chút tiếc rẻ không muốn dùng, bèn nói: "Pháp thuật này là Âm Dương sư Thiên Chiếu bộ tộc năm đó trộm được từ Đường triều. Đám Âm Dương pháp sư này đều thề sống chết trung với Thiên Chiếu thần tộc, đã sớm khai đàn làm phép rồi., Bài trừ huyết mạch Thiên Chiếu ra bên ngoài. Nói cách khác, những thứ này căn bản không có bất cứ hiệu quả gì đối với đám mây nhiều màu, huống chi hiện tại nàng lại bị nhiếp lấy hồn phách, ngay chính bản thân nàng là ai cũng không nhớ ra, căn bản không biết ảo thuật."

...

"Đúng vậy!" Tiểu Bạch long khí nói: "Ngươi nhanh sử dụng đi, sơ khai còn có thể không đưa cho Thải Vân một tấm sao?"

Hàn lão lục nghe vậy, lúc này mới cười có chút xấu hổ, trên lá bùa nhỏ xuống hai giọt máu tươi màu xanh đậm.

Đồng dạng, một bóng đen cũng phiêu hốt hiện ra trên đỉnh đầu hắn, rồi biến mất không thấy.

Tâm chướng mê ấn ta chưa từng nghe nói qua, bất quá loại ghi chép này ta đã gặp trong Âm Phù Kinh.

Đây gọi là Quỷ Sinh Chú.

Trong các đại môn phái nhân gian, có một môn phái có chút cực đoan, từ đầu đến cuối chính là muốn đem chính mình tu luyện thành quỷ hồn. Thân là quỷ hồn, bất phá bất diệt, bất nhập luân hồi, từ đó đạt tới cảnh giới trường sinh bất tử. Mỗi khi tu luyện đến cực hạn, đều sẽ chuẩn bị sẵn sàng, thiết đàn tự sát.

Còn trước khi bọn chúng lâm chung, bức họa cuối cùng dính đầy máu tươi của bản thân, tên là Quỷ Sinh Chú.

Nói cách khác từ giờ phút này, lại có một con quỷ mới ra đời, đây là chúc mừng vì mình mới sinh ra.

Hắn nhìn thấy bức vẽ như vậy, cũng sẽ tự mê hoặc, không tự chủ muốn noi theo.

Bất quá, Quỷ Sinh Chú bình thường cũng chỉ hữu hiệu với người bình thường, đừng nói là ta, ngay cả bà lão mập mạp mới bước vào ngưỡng cửa cũng có thể tự kiềm chế được, không bị ảnh hưởng.

Nếu nghĩ như thế, người họa quỷ sinh chú tuyệt không đơn giản, chí ít lúc bỏ mình tu vi cực kỳ cao cường, hơn nữa còn trên ta.

Ta nhìn bích hoạ trước mặt, trong lòng kinh hãi...

Sinh tử khế, quỷ sinh chú, Cửu Âm Tuyệt Sát trận, vài loại pháp thuật tuyệt tích đã sớm tuyệt tích ở thời kỳ Hoa Hạ Đại Đường, vậy mà lại tái hiện trong cổ mộ Nhật Bản.

Đủ thấy những Âm Dương sư năm đó đi theo Thiên Chiếu Đại Thần sắc bén tới mức nào!

Có điều nghĩ lại, thời điểm Thiên Chiếu Thần Hoàng cường thịnh năm đó, Cửu U môn của Hoa Hạ còn chưa hoàn toàn cô đơn, nắm giữ bí thuật thượng đẳng vẫn có rất nhiều người đang đuổi giết, có người lén lút đông độ, trốn tới Nhật Bản cũng chưa biết được.

Đúng như lời sơ nói: Hành trình nhập cung Địa cung lần này tuyệt không thể sơ ý! Nếu không rất có thể ngay cả việc mình chết như thế nào cũng không rõ ràng, hồn tiêu phách tán đi.

Đầu tiên, một ngàn chín trăm bảy Chương, thây khô trong hành lang...

Tu dưỡng một hồi, chúng ta đều từ trong kinh ngạc tỉnh lại, tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi đi qua bích hoạ bôi đầy máu tươi là một hành lang chật hẹp, từ xa truyền đến một mùi mục nát khó ngửi, giống như nghĩa trang bị người đào bới nhiều năm, đột nhiên như bị người đào ra vậy.

Tiểu bạch long vừa giơ đũa lên, quang mang mới quét tới liền phát ra một tiếng kinh hô.

Hai bên hành lang kia keeng keeng keeng hai hàng thây khô! Nhìn không thấy điểm cuối!

Nguyên một đám khôi giáp bằng trúc của thời đại Mạc phủ, đại đa số dây thừng đã cởi ra, áo giáp và bảo vệ rơi xuống đất, nhưng trong tay mỗi người đều nắm thật chặt chuôi đao —— mặc dù đại đa số đao đều đã rỉ sét thành nửa đoạn, nhưng cực kỳ quái chính là, mỗi một thây khô đều cực kỳ nguyên vẹn, nửa khúc xương cũng không thiếu, nguyên một đám đứng thẳng như thương, căn bản không phải ở trên vách tường, mà giống binh lính đứng thẳng tắp.

Đôi mắt kia đều đã nát, không trừng lấy một đôi hốc mắt sâu đen ngòm, nhưng cực kỳ quái dị lộ ra một tia cảm giác uy nghiêm cùng ngưng trọng.

"Những người này đều là trúng độc chết rồi!" Ta nhìn thoáng qua thi thể màu đen cùng hàm răng, khẳng định rất khẳng định nói.

Thân thể bọn họ mặc dù thối rữa, nhưng ta mơ hồ cảm giác được có chút không đúng, đây giống như không phải là thây khô bình thường!

Nghĩ đến đây, ta móc ra một trương linh phù ném ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong hành lang vang lên tiếng xương khớp va chạm thanh thúy.

"Cẩn thận! Những thây khô này còn sống." Ta và sơ nhất đồng thanh kêu lên.

"Thải Vân..." Hàn lão lục vô thức kéo một tay Thải Vân cô nương.

Nhưng lại chậm một bước, Thải Vân cô nương một chân đã bước vào.

"Phù!"

Đồng loạt xoạt một tiếng vang lên, tất cả thây khô đồng thời một tay chống đao quỳ một chân trên đất, hơi cúi đầu.

thây khô vừa rồi đứng thẳng uy nghiêm, giờ phút này đồng thời quỳ xuống, xen vào nhau thành hai hàng.

Mấy người bọn ta không khỏi sửng sốt.

Thải Vân cô nương đi về phía trước hai bước, vừa thấy chúng ta không đi theo, lại quay đầu nhìn Hàn lão lục một chút.

Y nhìn thoáng qua rồi nói: "Xem ra đây là gia nô của Võ Tướng tự nguyện chôn cất tự nguyện của gia tộc Thiên Chiếu, cũng nhận ra huyết mạch Thiên Chiếu trên người Thải Vân. Có lẽ không có nguy hiểm gì, đi thôi."

Mặc dù nói như vậy, nhưng hành lang này nhiều nhất chỉ có thể cho phép ba người song song vượt qua, nhưng hai bên quỳ đầy hai hàng thây khô, phía trước là một mảnh đen ngòm không có phần cuối, mặc cho ai đi, đều có chút run sợ!

Mấy người bọn ta đều cực kỳ cẩn thận, thời khắc nào cũng chú ý hành động rất nhỏ của mỗi cỗ thây khô, sợ đám người này bỗng nhảy dựng lên đột nhiên phát động tập kích bất ngờ với chúng ta!

Hắn dứt khoát là một mực bình an vô sự, theo hành lang thây khô đi tới hai ba mươi mét, những thây khô kia vẫn như cũ thành thành thật thật quỳ trên mặt đất, không nhúc nhích.

"Ai? Không đúng." Đi tới đi lui, tiểu bạch long đột nhiên có chút kỳ quái hỏi: "Ván Vân là huyết mạch Thiên Chiếu, những võ sĩ này sẽ không công kích nàng thì cũng nói, nhưng vì sao không công kích chúng ta? Hơn nữa người Thiên Chiếu Thần hội cũng đã sớm qua rồi mà."

"Người Thiên Chiếu Thần hội đã sớm ký khế ước vào trong mộ, quỷ vật bình thường đều coi bọn họ là đồng loại, tự nhiên sẽ không công kích. Mà chúng ta..." Nói đến phân nửa sơ nhất, đột nhiên ngừng câu chuyện, đột nhiên kêu lên: "Mau xông tới phía trước, nơi này có cổ quái!"

Rầm rầm!

Lời đầu tiên còn chưa dứt, phía trước cách đó không xa, đột nhiên rớt xuống một cái bình nhỏ, rơi vỡ tan tành trên mặt đất.

Một mùi thơm đậm đặc mà quái dị lập tức tản ra, tràn ngập bốn phía.

Những thây khô kia bị mùi thơm này quấy nhiễu, đồng thời âm trầm nắm chặt chuôi đao.

"Thải Vân, chạy mau! Chạy mau!" Hàn lão lục có chút lo lắng.

Nhưng Thải Vân cô nương căn bản không hiểu hắn đang nói cái gì, nghe thấy Hàn lão lục nói chuyện, ngược lại còn ngừng lại, hai mắt ngơ ngác nhìn hắn.

Hành lang vốn dĩ cực kỳ chật hẹp, trừ xác khô hai bên chỉ có thể cho phép một người đi qua, nàng vừa dừng lại, ai cũng không đi được.

Xoạt xoạt xoạt...

Đúng lúc này, tất cả thây khô đột nhiên đứng lên. Trong hai hốc mắt hãm sâu lóe lên một vòng ánh sáng màu đỏ, ngay sau đó liền vung trường đao ùa lên.

Hô! Tiểu Bạch Long hất hai tay ra, hai tay như lưỡi dao sắc bén đảo qua.

Đám thi cốt đầu tiên lập tức bị chém đứt đầu.

"Còn chờ cái gì nữa? Mau xông tới." Hắn vừa vội vàng kêu to, vừa lại một chưởng phong chém tới.

Ta và Sơ Nhất cũng vội vàng rút vũ khí ra, chém giết bốn phía.

Hàn lão lục thấy thế cũng không do dự, một tay nâng Thải Vân cô nương lên, nhấc hai chân chạy như điên về phía trước.

Xác khô trên hành lang thoáng cái đã sống lại!

Cốt đao gãy va chạm răng lợi vang lên răng rắc, vung đao gãy loang lổ vết rỉ sét mở trận hình của võ sĩ Nhật Bản đi tới.

Hàn lão lục căn bản không kịp chém giết, chỉ có thể vọt mạnh về phía trước.

Tiểu Bạch Long theo sát phía sau hắn, trái một đạo chưởng phong, đá ra một cước, thay hắn đánh ra trở ngại.

Ta vung hai thanh Trảm Quỷ Thần lên bảo vệ hai bên, đầu tiên vung kiếm chặn phía sau.

Bọn ta vừa mới cẩn thận từng li từng tí một, bỗng nhiên bất đắc dĩ chém loạn một lượt!

Những thây khô này mặc dù số lượng đông đảo, nhưng dù sao đã chết từ lâu, cũng không có tu vi gì, chỉ là từng bộ từng bộ xương biết di động mà thôi, ngay cả trường đao trên tay cũng là rỉ sét loang lổ, yếu ớt không chịu nổi, va chạm một chút liền vỡ thành một mảnh.

Trong lúc nhất thời, thi cốt vỡ vụn tiếng răng rắc, đoạn đao rơi xuống đất phát ra âm thanh bang bang không dứt bên tai.

Nhưng không biết tên gia hỏa này bị cái gì mê hoặc, hoàn toàn không sợ sinh tử, từng lớp từng lớp xông lên.

Rắc rắc rắc rắc!

Đoạn chi bắn ra, khắp nơi tán loạn đều là xương vụn.

Hàn lão lục đang phi như điên về phía trước, xung quanh người không ngừng có thây khô vỡ vụn thành từng mảnh. Tiểu Bạch Long có thể thấy kim cắm chằng chịt giúp hắn dọn dẹp đám thây khô, nhưng đối với mưa xương đầy trời lại không có biện pháp nào.

Xương cốt dồn dập hạ xuống, đập cả người hắn và đám thải vân.

Hàn lão lục vội vàng vàng sinh ra dây leo xanh, không ngừng huy động về phía trước, muốn thay Thải Vân che chắn xương vụn.

Oanh! Trong giây lát, trước mắt ta lóe lên ánh sáng màu đỏ.

Ngay sau đó, quang mang kia tựa như một đạo ánh chiều tà màu đỏ, chiếu xuống đại địa.

Rầm rầm...

Trong khoảnh khắc toàn bộ thây khô trên hành lang co quắp lại!

Ngay cả những thây khô chúng ta chưa từng đụng vào kia cũng trong nháy mắt hóa thành bụi phấn!

Tiểu bạch long lấy ra quả cầu thủy tinh âm vật của mình, hét lớn một tiếng: "Gió."

Phù!

Tiếng gió nổi lên từ mặt đất bằng phẳng, một cơn cuồng phong quét qua khắp nơi, thổi tan bụi mù đi rất xa.

Cho đến lúc này, ta mới nhìn thấy quanh thân Thải Vân cô nương sáng lên một đạo quang mang màu đỏ thẳm, giống như hồng sa mỏng bao quanh thân, vừa rồi một đạo hồng quang ráng chiều kia cũng vì vậy mà phát ra.

Đệ nhất thiên cửu linh bát chương đại quân

"Hào quang?" Tiểu Bạch long có chút kinh hỉ kêu lên: "Là Thải Vân tỉnh rồi sao?"

"Là bản năng của nàng bị kích phát ra rồi! Đi mau." Sơ Nhất lớn tiếng thúc giục nói.

Một hơi lại chạy hơn mười mét, rốt cục thoát khỏi hành lang.

Quay đầu nhìn lại hành lang đen kịt đằng kia, thật có chút không dám tin tưởng, chúng ta đúng là từ trong trùng trùng điệp điệp thây khô này lao ra, càng không nghĩ tới là còn đắm chìm trong trầm mê Thải Vân cô nương, một đạo bản năng hào quang đã có uy lực như thế!

Lại chạy thêm chốc lát, mắt thấy không còn nguy hiểm nữa, chúng ta mới ngừng lại.

Trên người mấy người bọn ta đều có một tầng cốt phấn thật dày, mỗi người đều giống như vừa chui ra từ trong đống bột mì! Chỉ có trên người Thải Vân cô nương một hạt bụi không dính, hào quang đầy người tuy mờ đi không ít, nhưng vẫn chói mắt như cũ, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hàn lão Lục phủi bụi mù, ngồi xuống, lấy ra bình rượu uống từng ngụm từng ngụm. Trong túi tùy thân ta chỉ có một vật, rượu trắng độ cao, hiện tại đã uống hết một phần năm.

Lúc đầu phủi tro bụi trên đầu nói: "Đó là một cái bẫy! Ta vừa rồi trong hành lang như ngửi thấy mùi hương hoa mai, vốn còn có chút kỳ quái, nhưng tiểu bạch long vừa hỏi, lập tức liền nhắc nhở ta. thây khô không công kích thải vân là vì huyết mạch của nàng, nhưng không công kích chúng ta là vì anh đào hoa tửu!"

"Đây là vật thường dùng nhất Âm Dương sư điều khiển cương thi, giống như rượu gạo nếp của chúng ta. Bình nhỏ rơi trên mặt đất, chính là bột phấn tuyệt sát hiệu lệnh thây khô phát động công kích! Thứ này sẽ trong khoảnh khắc xóa đi tất cả chấp niệm của thây khô, ý niệm duy nhất trong đầu đã giết sạch tất cả vật còn sống xâm nhập nơi đây."

"Đáng mừng chính là, trong lúc này, tàn niệm của đám mây kia lại thức tỉnh, phát động hào quang bản năng. Những thây khô này đều lấy cái chết truy tìm bộ tộc Thiên Chiếu, trước khi chết đều uống được Trung Hồn Tửu, rượu này chẳng những là kịch độc., Càng có trung tâm chú, một khi tổn thương đến huyết mạch Thiên Chiếu, sẽ lập tức hóa thành tro bụi! Cũng có thể nói, giết thây khô không phải là đám mây màu, mà là Trung Hồn Tửu lúc còn sống bọn họ uống, trùng hợp bị hào quang của đám mây màu dẫn phát mà thôi."

"Không cần biết nói thế nào, lần này còn là Thải Vân giúp chúng ta, nếu không cho dù có thể xông ra, cũng khẳng định... Phù..." Tiểu Bạch long nói xong, vậy mà nhắm chặt hai mắt ngủ thiếp đi, trong cánh mũi không ngừng toát ra hơi lạnh sương trắng.

Xem ra, trận tranh đấu vừa rồi đã tiêu hao hắn không ít linh khí.

Hàn lão lục bổ sung linh khí cần rượu, tiểu bạch long thì cần ngủ.

Hai người bọn họ khác với những người khác, đều là trời sinh linh thể, một người thân đồng cỏ cây, một người có thể điều khiển băng tuyết, mặc dù uy lực cực lớn, nhưng cũng hao phí rất nhiều.

Xem ra trong khoảng thời gian ngắn Tiểu Bạch Long cũng không thể nào tác chiến.

Xèo xèo, xèo xèo xèo...

Đúng lúc này, từ xa truyền tới một loạt âm thanh sột soạt như có cả trăm ngàn người đồng thời gãi gãi da đầu vậy.

Ta cầm qua sáp lang bên người tiểu bạch long chiếu về phía trước, chỉ thấy trên mặt đất tối như mực, từ rất xa có một bóng đen bò tới.

Người không lớn, quanh co khúc khuỷu, mỗi một bóng đen đều mọc rậm rạp chằng chịt trên trăm cái chân nhỏ...

Đây là con rết?

Không đúng, là Lân Lân!

Tới gần thêm chút nữa thì rốt cuộc cũng thấy rõ, là một khu vực lớn.

Rậm rạp chằng chịt, vô cùng vô tận, liếc mắt nhìn không thấy nơi biên giới, sợ là ước chừng có mấy vạn con.

Hơn nữa cái đầu rất lớn, mỗi cái đều gần 20cm, toàn thân lóe sáng, khiến da đầu tê dại.

"Đại Hoa Ấp!" Một kiếm một mày kiếm không tự kìm hãm được nhăn lại.

Thứ Côn Bằng này cũng không đáng sợ, chỉ là một loại động vật cấp thấp mà thôi, cũng không có cự độc gì, bình thường nhìn thấy cũng chỉ có chút buồn nôn mà thôi.

Nhưng số lượng nhiều như thế, hơn nữa màu sắc còn quỷ dị như vậy, đồng loạt bò qua, cũng chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung!

Ta thu hồi song đao đứng dậy, cũng có chút vô kế khả thi.

Ta có thể phát hiện ra, trên người đám Giao Bằng này không có chút âm khí nào, càng không có linh trí đáng nói, chính là chân động vật bình thường mà thôi.

Nhưng đối mặt với những sinh vật cấp thấp này, những phù chú võ nghệ kia của ta lại vô dụng.

Đối với đại quân Côn Bằng này chơi đao pháp, ném Vô Hình Châm căn bản là vô bổ, cho dù liệt hỏa phù, cũng chỉ thiêu hủy một mảng mà thôi. Nhưng đám gia hỏa này số lượng nhiều như thế, lại thấp tới mức không biết sinh tử là vật gì, căn bản là không có biện pháp!

Trong đầu thông đạo này không có ngã rẽ, ngay phía trước chính là lối ra duy nhất, trốn không thoát, xông qua không được.

Thứ này tuy rằng nhỏ yếu nhưng lại không chịu nổi số lượng vô cùng nhiều!

Toan Nghê ngày thường nhìn thấy tự nhiên sẽ không ăn thịt nhân loại, nhưng đó cũng chỉ là đối với người sống mà thôi. Côn Bằng có đặc tính của tằm ăn xác chết, mặc kệ ngươi là chuột hay người.

Hơn nữa đây chính là đại quân Xi còn sống sót trong cổ mộ, còn có cái gì chúng nó không ăn sao?

Nếu bị chúng nó xông tới, khả năng trong khoảng khắc chúng ta sẽ hóa thành một mảnh xương trắng hếu.

Càng thêm sầu muộn chính là, đối mặt với một đám sinh vật năng lượng thấp nhất này, tất cả bản lĩnh đều không dùng được!

Cho dù lại lui thêm một bước nữa, chúng ta còn có phương pháp phá giải nào đó có thể hoàn toàn diệt trừ đám đại quân Côn Bằng phô thiên cái địa này, cũng khẳng định thực lực sẽ đại thương!

Nguy cơ trước mắt trùng trùng điệp điệp đánh tới, thực lực mạnh nhất của chúng ta cũng chưa chắc có thể vượt qua, càng đừng nói đến thời điểm linh lực hao hết.

Vì một lượng lớn Côn Bằng, hao phí thể lực thật sự có chút không đáng!

Nhưng, phải làm sao bây giờ?

Mắt thấy đại quân Đào Ngột càng ngày càng gần, ban đầu cau mày, quay đầu nhìn về phía ta, có chút bất đắc dĩ nói: "Cửu Lân, lần này phải nhìn ngươi rồi."

"Xem ta?" Ngược lại là ta có chút mơ hồ.

Nếu nói có một con, nhấc chân là có thể giẫm chết, nếu có mấy chục con, ném ra một tấm Liệt Hỏa Phù cũng có thể đốt bảy tám phần. Nhưng cái này phô thiên cái địa trọn vẹn mấy vạn con, ta có biện pháp gì?

"Vạn Sinh tế." Sơ Nhất bất động thanh sắc nói.

Vạn Sinh tế ta ngược lại đã từng nghe nói, đó là một loại vu cổ thuật lưu truyền ở Vân Nam Vu Cương, chuyên môn dùng để luyện chế độc trùng. Bộ tà pháp này nhìn như thấp bé bất nhập lưu, nhưng lại cực kỳ có tác dụng với côn trùng.

Các vu sư Miêu Cương kia, hơn phân nửa chính là dùng loại cổ thuật thao túng độc trùng.

Nghe nói, loại phương pháp tế luyện nguyên thủy nhất này, chính là xem mình là một thành viên trong hàng ngàn hàng vạn con độc trùng, cùng ăn ở với nhau. Sau đó lại dâng lên hồn phách, tế ra tinh huyết, tương thông với sinh mệnh của độc trùng.

Nhưng thứ này, ta chỉ mới nghe nói qua mà thôi, rút cuộc là làm như thế nào, ta cũng không rõ ràng chút nào, hơn nữa mắt thấy đại quân Đào Ngột muốn giết tới, có muốn học cũng không kịp à? Càng không có vật tế tự gì cả.

Hả? Không đúng, vừa rồi đã nói là sơ sơ nhìn ta rồi mà.

Chẳng lẽ nói, hắn muốn lấy ta làm tế phẩm? Ta có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua sơ nhất.

Ban đầu giống như cũng biết ta đoán ra tâm tư của hắn, trịnh trọng gật gật đầu.

Ta quay đầu nhìn lại Tiểu Bạch Long và Hàn lão lục vẫn đang uể oải như cũ, gật đầu nói: "Tốt! Ngươi nói đi, làm sao bây giờ!"

"Nói ra thì rất đơn giản." Ban đầu, đại quân Đào Ngột vẫn như cũ, dũng mãnh nói: "Chỉ cần ngươi nằm bên trong không nhúc nhích là được."

"Có thể nói khó cũng rất khó, ngươi có thể phải chịu đựng nỗi khổ vạn trùng bò sát."

"Đầu tiên, chuyện này không được! Chờ ta lại uống hai bình rượu nữa, để ta..." Hàn lão lục nghe xong, vội vàng ngăn cản.

"Lão lục, không cần! Chút khổ đó tính là gì." Ta ngăn Hàn lão lục, nhanh chân đi về phía trước. "Các ngươi vì bảo vệ ta đã trả giá nhiều như vậy, nếu ngay cả chút chuyện nhỏ ấy ta cũng không tình nguyện, còn có mặt mũi nào mà sống tạm bợ? Nếu thật sự có thể giúp mọi người hóa giải một nguy cơ, cứu mọi người ra khỏi nơi này, đừng nói gì đến vạn trùng bò sát, cho dù cho bọn Giao Bằng này ta cũng không tiếc."

Đệ nhất thiên vạn linh cửu chương trèo lên người vạn văn.

Tầng thứ nhất nhìn ta, cũng không nhiều lời, trực tiếp lấy ra vài tấm phù chú, dựa theo thứ tự dọn dẹp, sau đó để cho ta đầu hướng đông nằm ở giữa, rút trường kiếm cắt qua đầu ngón tay ta, nhỏ máu tươi lên trên Khôn Môn.

Âm thanh càng ngày càng gần, trong lòng ta cảm thấy có chút sợ hãi.

Không nghĩ tới có một ngày, ta sẽ sinh ra lòng sợ hãi đối với loại động vật chi cực kỳ cấp thấp này như thế!

Ta nhắm chặt hai mắt, không dám cử động chút nào, cẩn thận quan sát bước chân của đại quân Đào Ngột.

Một mét lại một mét...

Hơn vạn cái chân lông lá không ngừng nhúc nhích, quét qua cát cát trên mặt đất vang lên.

Quả thực là mỗi một cái đều đang ở trong lòng ta!

Côn Bằng không có gì đáng sợ!

Hẳn là chỉ cần nữ hài tử không quá mức dịu dàng thì sẽ không sợ thứ này, nhưng hàng vạn Đại Giao từ trên người bò qua, còn có thể vững như bàn thạch, không kinh hãi chút nào, đó cũng không phải là tùy tiện đổi người nào cũng có thể làm được.

Công ban 10 điểm, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Một chiếc giày bò lên.

Con Tỳ Hưu chạy ở đầu tiên kia cường tráng như thế, nắm lấy đế giày nhanh chóng lên trên, thuận theo tất cả trèo vào trong ống quần.

"Vạn vật sinh ta thổ, linh này ta làm chủ! Tật!" Sơ Nhất quát lên, lập tức một đạo phù chú nổ vang trước người ta.

Mặc dù ta không nhìn thấy, nhưng hai mắt đang nhắm chặt vẫn có thể cảm giác được một vòng ánh sáng màu đỏ đột nhiên hiện ra.

Con Tỳ Hưu lớn chui vào ống quần kia bỗng nhiên co người lại, đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Ngay sau đó, lại có mấy con chạy ở phía trước theo ống quần bò lên, nhưng vừa mới đặt lên đã nằm sấp tại chỗ không nhúc nhích.

Chân dưới càng lúc càng chồng chất, càng chất càng cao, rốt cuộc đại quân Côn Bằng cũng tới!

Lít nha lít nhít leo lên người, chen lên mặt.

Trong khoảnh khắc, ta bị vùi lấp lấy hàng vạn để tính!

Một cỗ mùi gay mũi quái dị chui thẳng vào lỗ mũi, trong lòng buồn nôn không ngừng thúc dục dạ dày bốc lên, toàn thân ngứa ngáy khó chịu.

Thật hận không thể mạnh mẽ xoay người một cái, hoàn toàn thoát đi! Hoặc là bất chấp buồn nôn tất cả đều đè chết.

Nhưng ta không thể động!

Tiểu Bạch Long và Hàn lão lục còn phải nghỉ ngơi, tu vi và thể lực của chúng ta không thể hao phí ở trên người loại côn trùng không có ý nghĩa này!

Phượng đại sư, Thử tiền bối... Nhiều tiền bối vì bảo hộ ta trước sau rời đi, chút hy sinh này ta cũng không thể làm được sao?

Hàn lão lục, mới thứ nhất, tiểu bạch long, bọn họ làm cho ta nhiều như vậy, đến một chuyện nhỏ này ta còn phải lùi bước sao?

Không! Ta nhất định phải kiên trì.

Không phải sâu bọ, nhiều hơn thì thế nào, đó cũng là sâu!

Có một ngày ta sẽ đủ mạnh, có thể tiêu diệt Long Tuyền sơn trang, có thể chém giết Long Thanh Thu, giống như giết một con sâu.

Ta có thể làm được, nhất định có thể!

Ta một lần lại một lần khích lệ chính mình, liều mạng duy trì.

Thậm chí ta còn không dám nghĩ tới, lúc này ta ở địa phương nào, không dám nhìn khắp người ta đều là côn trùng!

Còn là một con Bệ Ngạn to lớn vô cùng ghê tởm!

Một con lại một con, dài hơn bàn tay liên tiếp bò lên, ở trên người của ta không ngừng chồng chất lên nhau.

Ta cảm thấy sức nặng khiến cho ngực ta khó chịu, ngay cả thở cũng không nổi.

Từng con chồng chất lên người ta, mỗi con leo trên người ta lại không nhúc nhích, giống như trên người ta bôi lên chất sát trùng mạnh nhất thế gian, chỉ cần hơi chạm người là lập tức mất mạng.

Lúc này ta phảng phất như một ngọn núi, một gò đất, tùy ý để các nàng đi qua nghỉ ngơi.

Trọng lượng trên người càng lúc càng lớn, hô hấp càng lúc càng khó khăn, khả năng vẫn chưa bị chúng cắn chết, ta sớm đã bị đè chết rồi!

Cảm giác lúc này ngược lại, ta cảm thấy mình là một con Côn Bằng đang bị người giẫm dưới chân, không, đó là một ngọn núi.

Dần dần, ý thức của ta có chút lạc lối.

Đầu óc của ta cũng giống như một bộ phim vậy, vô số khuôn mặt người chậm rãi đi qua trước mặt ta, có cái quen biết, có cái nhớ không ra đã gặp ở nơi nào.

Hồi tưởng vô số đêm, cẩn thận nghiền ngẫm bút ký gia gia lưu lại, còn có một số văn tự trong Âm Phù Kinh.

Ký ức của ta đột nhiên trở nên rõ ràng vô cùng, thậm chí trước cửa hiệu mỗi phiến lá cây có hình dạng, hoa văn trên mặt bàn của ta đều nhớ rõ mồn một.

Đông! Đúng lúc này, tim ta đột nhiên đập mạnh một cái.

Đó không phải là trái tim của ta! Động tác đó rất nhẹ nhàng, nhẹ đến mức như nửa sợi tóc.

Thình thịch!

Lại một tiếng.

Thanh âm kia vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng ta lại dễ dàng nghe ra, đó là một thanh âm khác! Một tiếng tim đập khác.

Đông! Đông!

Thanh âm kia dày đặc, giống như nhịp trống, giống như xuân lôi.

Một chút động tĩnh, từng chút từng chút rơi xuống.

Trái tim lại đang đập thình thịch.

Đông, đông đông đông...

Thanh âm kia vang vọng theo, không ngừng vang lên.

Một quả, hai quả, hơn vạn trái tim đồng thời nhảy vọt lên.

Ngay tại trong tim ta, ngay tại trong cơ thể, giống như ngàn tỉ sinh mệnh đồng thời sinh ra!

Chúng nó sinh cơ bừng bừng, chúng nó nóng lòng muốn ra ngoài. Chúng đang âm thanh mạnh nhất phát ra từ sinh linh vạn vật!

Đột nhiên, dường như ta nhìn thấy một ông lão gầy còm, khuôn mặt đầy đốm đen đang nhẹ nhàng lướt qua trước mắt ta.

Cũng không biết qua bao lâu, trọng lượng cơ thể đang giảm bớt từng chút một, giống như một ngọn núi đang chậm rãi hạ xuống.

Ta giống như một người bị chôn sống rất lâu, lại xây dựng lại ánh mặt trời.

Dần dần ta lại có cảm giác, ta có thể vô cùng thông thuận hít thở, ta có thể cảm giác được, toàn thân nhúc nhích.

Từng con Côn Bằng như đến đúng lúc, nhao nhao thối lui.

Lai lịch đều như nước thủy triều!

Mãi về sau, con Côn Bằng cuối cùng rời khỏi thân thể, bên tai ta lại vang lên tiếng bước chân quen thuộc.

"Cửu Lân, Cửu Lân!" Thanh âm này lần đầu tiên đánh tới, nhẹ nhàng giòn tan, nhưng ta chưa từng nghe qua.

"Cửu Lân, ngươi không sao chứ?" Đây là giọng nói của Tiểu Bạch Long, trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

"Mới đầu, ngươi nói bậy rồi! Sớm biết như vậy, ta nhất định sẽ không để cho ngươi dùng. Vạn nhất xảy ra chuyện thì phải làm sao?" Đây là giọng nói của Hàn lão lục, tràn đầy trách cứ.

"Không có việc gì, các ngươi quên rồi sao? Hắn chính là chủ nhân của vạn linh." Ban đầu có chút không cho là đúng: "Tám người chúng ta cộng lại cũng không bằng hắn. Hơn nữa hắn còn có một chút kỳ ngộ ta và ngươi không biết, đây chính là thời cơ phát động tốt nhất, lưu lại cho chúng ta thời gian không nhiều."

"Như vậy cũng không thể mạnh mẽ như vậy a!" Thanh âm thanh thúy lúc trước, có chút lo lắng trách cứ: "Ít nhất trước ngươi phải thương lượng với chúng ta một chút chứ! Nếu là... Cửu Lân, Cửu Lân." Hắn nói được một nửa, tiếp tục lo lắng kêu gọi ta: "Lúc đầu ngươi xem, không phải thực sự xảy ra chuyện gì chứ?"

Kỳ thực, ta đã sớm tỉnh lại, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới lại không cách nào nhúc nhích. Có thể nghe được tất cả thanh âm, nhưng căn bản là không có cách nào hồi đáp.

Tất cả những điều này giống như đang ở trong mộng vậy!

Chương một nghìn chín trăm chín mươi ba, Thải Vân thức tỉnh (chương lớn)

"Gấp cái gì? Ta còn chưa phá chú." Vừa nói xong liền đi lên phía trước.

Ầm!

Lại một đạo phù chú nổ tung, tuy ta không mở mắt ra, nhưng có thể cảm giác được một đạo hoàng quang lướt qua ngay trước mắt ta.

Ngay sau đó, toàn thân từ trên xuống dưới của ta phảng phất như tràn đầy lực lượng.

Ta đột nhiên mở hai mắt ra, trước mắt lại là một mảng lớn đen sì.

Toàn thân tay chân giống như bị thứ gì đó trói buộc lại, ta mãnh liệt sử dụng cả tay lẫn chân, dùng sức tránh thoát.

Roạt! Một tiếng vỡ tan chói tai bỗng nhiên truyền đến, thế giới trước mắt bị ta sống sờ sờ xé mở ra một lỗ hổng lớn.

Dưới sự chiếu rọi của điện quang, trước mặt hắn hiện ra một khuôn mặt vừa quen thuộc vừa thân thiết.

Sơ nhất, đẹp trai như Hàn lão lục tang thương, tiểu bạch long tuấn tú, còn có một mỹ nữ tóc dài, đây là... Thải Vân cô nương.

"Thảo nào... Ngươi, ngươi tỉnh rồi?" Ta cực kỳ vui mừng kêu lên.

Kỳ thực đối mặt với Thải Vân cô nương ta thật không biết xưng hô như thế nào mới tốt, nàng là một thành viên danh chấn bát phương, lẽ ra cũng đều là tiền bối của ta.

Cũng giống như Hàn lão lục, lúc đầu vẫn luôn xứng bằng bằng bằng hữu của ta, hơn nữa diện mạo còn nhỏ hơn ta nhiều.

"A, tỉnh rồi." Thải Vân thấy ta khôi phục thần trí, lập tức kinh hỉ, sửng sốt hồi lâu mới gật đầu liên tục.

"Rốt cuộc tỉnh rồi!" Tiểu Bạch Long thở dài một hơi, lập tức có chút không cam lòng nói: "Thật lo lắng cho ngươi, xem ra ngủ còn ngon hơn ta."

Trên khuôn mặt tràn đầy tang thương của Hàn lão lục lộ ra nụ cười hiếm thấy, vươn tay kéo ta lên.

Đến lúc này, ta mới phát hiện vừa rồi chăm chú quấn quanh trên người ta chính là trùng ti.

Từng cây từng cây, từng tầng lại từng tầng đem ta giống như kén tầm bình thường bao bọc lại trùng trùng điệp điệp.

Không phải chồng lên người ta sao? Tỳ Hưu làm sao sẽ nhả tơ.

Tại trước khi ta bị nhốt trong đống trùng, mấy người bọn họ đều ở phía sau ta, hiện tại lại chạy đến một chỗ khác, ngay chỗ bọn họ vừa mới đặt chân còn xuất hiện mấy cái lỗ lớn đen nhánh.

Còn có Thải Vân không phải đã trúng nhiếp hồn thuật sao? Tại sao đột nhiên lại tỉnh lại?

Tưởng ta bị thi triển Vạn Sinh tế, toàn thân ta rơi vào hôn mê, rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu chuyện.

Ta có chút kỳ quái nhìn lại phía mới.

Một tay ôm tám mặt đại hán kiếm đầu tiên, thản nhiên nhìn ta nói: "Ngươi có cảm giác có chỗ nào khác không?"

"Không giống nhau? Chỗ nào không giống." Ta có chút nghi ngờ hỏi.

" nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cảm giác đan điền của ngươi."

Theo lời sơ nhất, tỉ mỉ kiểm tra một chút, ngoại trừ cảm giác thính lực như càng mạnh hơn, còn có thể nghe được thanh âm di chuyển của Côn Bằng ở phía xa, cơ hồ không khác chút nào so với trước kia.

Ngay cả tiếng tim đập khe khẽ kia cũng không nghe được chút gì, hay là tiếng tim đập vốn là của ta cảm giác!

"Không có gì khác biệt a." Ta mở to mắt, có chút nghi hoặc nói.

"Làm sao có thể?" Sơ Nhất rất không tin tiến lên, một tay ấn vào đan điền của ta.

Ngẩn ngủn vài giây, ánh mắt trên mặt hắn liền từ kinh ngạc chuyển thành cô đơn, nhưng vẫn như cũ không thể tin lại kiểm tra vài lần.

Tiểu Bạch Long cũng tiến tới, dò xét một chút, sau đó lắc lắc đầu: "Ta nói này sơ khai, biện pháp này của ngươi không dùng được chứ!"

"Làm sao có thể?" Ban đầu nhíu nhíu mày, nhưng có chút khó tin.

"Bất kể thế nào, chỉ cần Cửu Lân không có việc gì là tốt rồi." Thải Vân cô nương ngược lại rất lạc quan, kéo ta nhìn từ trên xuống dưới, rất là hài lòng gật gật đầu nói: "Ừm, không tệ, trông giống một nam tử hán rồi! Lớn lên hơn nhiều so với trước kia, lần trước nhìn thấy ngươi, nhưng vẫn là một người ngu như thu giày thêu."

"Này, ta nói thải vân này, cái gì gọi là trưởng thành a?" Tiểu Bạch Long hình như rất không muốn nghe lời này, châm chọc nàng nói: "Đều giống như lão lục nhà ngươi, mặt mũi đen kịt, trên mặt có mấy vết sẹo to rơi xuống mới gọi là trưởng thành? Ngươi bao nhiêu tuổi rồi, còn cả ngày giả làm bé gái."

Thải Vân cô nương bị nói cho đỏ bừng cả mặt, quay đầu hung dữ nói: "Chẳng trách Giang Vân Yến thua cuộc phong tỏa, xem ra là bị cái miệng thối tha này của ngươi?"

"Nàng ta có phong quan hay không thì liên quan gì tới ta? Hơn nữa tiểu bạch long của ta có nhiều sư điệt sư điệt như vậy, có thể không quan tâm tới." Tiểu Bạch Long rất là kiêu ngạo, ngửa mặt một cái, xoay người muốn đi.

Nhưng đám mây màu giống như thoáng cái đã bắt được trọng điểm, đuổi sát theo hắn nói: "Ồ, nói cũng thật hào hiệp, vậy ngươi làm sao mà mái tóc bạc trắng thế? Vì sao ngươi đại náo Tĩnh Tâm Am? Cuồng đập tập đoàn Giang Vân là chuyện gì? Ài, ngươi đừng đi, nói rõ ràng."

Tiểu Bạch Long sắc mặt sầm lại, xông thẳng về phía Hàn lão lục kêu lên: "Lão lục! Bà nương này điên rồi, mau biến thành người khác đi."

Hàn lão lục cười ha ha, chỉ lo uống rượu.

Không hiểu sao, ta lại rất thích nghe bọn họ cãi nhau, không phải là nói ta quá bát quái, mà thám thính tin tức bí mật giữa bọn họ, chính là đơn thuần thích bầu không khí như thế này. Có lẽ là liên tưởng tới danh động tám phương, đều sẽ theo đó mà đến hai chữ " sứ mạng", trong lúc vô hình đã có áp lực nặng nề, nhìn thấy mặt của người thường bọn họ, ngược lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Đương nhiên, trong nội tâm ta xác thực là đem bọn họ coi là tiền bối đến tôn kính, chỉ là bọn họ không cho phép ta xưng hô như vậy, ta cũng càng nguyện ý dùng phương thức này ở chung với bọn họ hơn.

Vui đùa qua đi, mấy người chúng ta lại ngồi cùng nhau.

Hỏi ra mới biết được, chúng ta đã ở đây ròng rã tu dưỡng một ngày một đêm rồi.

Những con Giao Bằng kia cũng ở trên người ta chiếm cứ như núi, ròng rã một ngày một đêm.

Nhưng ta hỏi vì sao những con Toan Nghê này lại nhả tơ. Mục đích làm như vậy ban đầu là gì, bọn họ lại tập thể không nói gì. Mỗi người nếu không phải nhìn thạch động trụi lủi, thì chính là uống rượu, còn không phải là trực tiếp đánh lạc hướng.

Xem ra chuyện này liên quan đến bí mật thân thế của ta, có sứ mệnh vĩ đại liên quan đến cái sứ mệnh kia, tạm thời không thể nói cho ta biết.

Lần này phong bế kén mặc dù thoạt nhìn thất bại, nhưng trong lúc vô ý đạt được thu hoạch cực kỳ hiếm có.

Đó là lúc ta đang nằm mơ, không hiểu sao Thải Vân cô nương lại tỉnh lại!

Sau khi tỉnh lại, chính nàng cũng chứng thực, chính là bị đại hộ pháp Thiên Chiếu Thần hội phong ấn nhiếp hồn, phong ấn hồ lô liền mang theo bên người lão gia hỏa kia.

Dựa theo lẽ thường, phương pháp phá giải duy nhất chính là đập vỡ hồ lô, để hồn phách trở về trong cơ thể. Nhưng không biết tại sao hồn phách của nàng lại tự chạy về.

Thải Vân cô nương nói chỉ nhớ một câu trong giây lát liền nhìn thấy một đạo hoàng quang, ngay sau đó là có thể cảm nhận được tiếng tim đập thình thịch, rồi mở mắt ra, mọi thứ lại khôi phục như thường.

Vốn dĩ mục đích chuyến đi ngàn dặm xa xôi lần này của chúng ta là để cứu Thải Vân cô nương, bây giờ đã đạt thành rồi, sắp có thể xoay người trở về nước rồi.

Nhưng bất đắc dĩ chính là, mấy người chúng ta lúc bước vào cổ mộ đã trúng phải độc chú. Rời đi như vậy, mấy người chúng ta liền mất mạng, hồn phách cũng bị rút khô ý thức trở thành nô bộc của chủ nhân cổ mộ!

Vì vậy không thể không dừng lại, tiếp tục đi tới.

Đơn giản chính là, Thiên Chiếu Thần Hội người đều là ký kết khế ước cổ mộ này, bọn họ là muốn cướp đoạt cổ mộ bảo tàng không giả, nhưng lại là không cách nào phá hư trận nhãn cổ mộ. Chỉ là hồn phách Thải Vân cô nương đã truy hồi, cũng không cần vội vã đuổi theo.

Vừa vặn xông vào đến bây giờ, mọi người đều hơi mệt, tu dưỡng ở chỗ này một chút.

Hiện giờ, năm người chúng ta đều đã tu dưỡng xong, lại phải tiếp tục đi về phía trước!

Tình báo tình báo về Thiên Chiếu Thần hội nhất thiên cửu nhất thiên thập nhất.

Trước khi xuất phát, Thải Vân cô nương đã đem những thông tin về Thiên Chiếu Thần Hội thông báo cho chúng ta.

Thiên Chiếu Thần Hội có lịch sử lâu đời, thành lập từ ngàn năm trước. Ban đầu, chỉ là giáo phái mà các tín đồ thờ phụng thiên Chiếu Đại Thần tạo thành.

Theo đà này, đạo giáo của Phổ Quốc, Phật giáo Ấn Độ cũng gọi là quốc giáo Nhật Bản.

Nhưng khi giáo phái đang hưng thịnh, Thiên Hoàng đời thứ nhất của Nhật Bản, Thần Vũ Thiên Hoàng qua đời, tranh đấu lẫn nhau, đều muốn lôi kéo Thiên Chiếu Thần Hội.

Từ đó Thiên Chiếu Thần sẽ bị cuốn vào tranh đoạt hoàng tử.

Thiên Chiếu Thần hội mắt nhìn một đời chính là Thần Võ Thiên Hoàng, hắn sợ sau khi chết bị người ngoài cướp đi bảo tàng vương triều, ở trong cổ mộ để lại rất nhiều cấm chế, phương pháp duy nhất lợi hại nhất của mấy đạo quan khẩu chính là con cháu trực hệ của trời Chiếu!

Thế nhưng, những người đoạt vị kia lại đều không biết vị trí chính xác của mộ Thiên Hoàng, đợi đến lúc phát hiện chính xác vị trí địa cung, Hoàng tộc đã tuyệt diệt rồi.

Người nắm giữ hoàng quyền không phải hậu nhân của ông trời, huyết mạch hoàng tộc chân chính ngược lại để tránh chiến họa, chạy ra từ bản sao, cũng chính là chi của Thải Vân cô nương.

Bất quá truyền vào mạch này của nàng, cũng chỉ còn lại bản thân nàng.

Trải qua sự biến thiên của thời đại, Thiên Chiếu Thần cũng sẽ trở thành sức mạnh mạnh mạnh nhất lệ thuộc trực thuộc trực tiếp với Nhật Bản Thiên Hoàng!

Đây cũng là nguyên nhân chân chính mà vị Thiên Hoàng ở vị trí này hơn một ngàn năm qua luôn sừng sững không ngã.

Mở Thần Võ Thiên Hoàng ra, cũng chính là cái gọi là cổ mộ của Thiên Chiếu Đại Thần tìm kiếm thần khí thượng cổ ẩn náu trong đó, đạt được kho báu, cũng chính là nguyện vọng mà mỗi đời Thiên Hoàng đều tha thiết ước mơ.

Cho đến những năm gần đây, những người Thiên Chiếu Thần Hội rốt cục theo manh mối, bắt Thải Vân cô nương trở về.

Nhưng rốt cuộc thần khí là cái gì? Chính Thải Vân cũng không rõ.

Trước đó, nàng chỉ biết mình là huyết mạch duy nhất của hoàng tộc Nhật Bản, có liên quan tới Thiên Chiếu Thần Hội nàng cũng biết có hạn —— dù sao gia tộc bọn họ chính là đối tượng mà Nhật Bản Thiên Hoàng vẫn muốn bắt, Thiên Chiếu Thần chính là tay chân chủ yếu nhất. Nàng trốn còn không kịp, nào còn chủ động qua đó tìm hiểu tin tức gì chứ?

Có điều lần này bị bắt, Thải Vân cô nương mới biết thêm vài manh mối lớn.

Thiên Chiếu Thần Hội từ sau khi bị Thiên Hoàng triệt để thu nạp, vẫn do Thiên Hoàng tự mình đảm nhiệm "con mắt" cao nhất.

Vốn dĩ, dưới ánh mắt của bảy vị Đại trưởng lão chính là bảy vị Đại trưởng lão, nhưng khi các vị trưởng lão tranh quyền không ngớt thì chức vị này cũng đã biến thành chức vị không, chỉ phụ trách các việc tập giáo quy và tế tự giáo chúng mà thôi.

Chức vị nắm giữ lực lượng thần bí là hộ pháp.

sắp xếp theo cấp bậc là ba vị hộ giáo đại hộ pháp, nội môn thất hộ pháp, ngoại môn cửu hộ pháp.

Những hộ pháp này tuy có đẳng cấp cao thấp, lại không có quyền quản hạt lẫn nhau. Nói cách khác tất cả hộ pháp Thiên Chiếu Thần hội đều trực tiếp nhận mệnh với Thiên Hoàng, đây cũng là vì phòng ngừa tranh chấp tái sinh.

Vốn dĩ lần này bọn họ bắt Thải Vân cô nương đã tưởng rằng đại công cáo thành rồi.

Nhưng không nghĩ tới, sau khi mượn huyết mạch Thải Vân cô nương mở hai đạo phong ấn, đạo phong ấn thứ ba kia có làm thế nào cũng không thể mở ra được.

Các hộ pháp hậu kinh thảo luận, cảm thấy nguyên nhân là do đồng tâm đan trong cơ thể Thải Vân cô nương, nhất định phải bắt những người còn tại thế cùng nhau tới mới có hiệu quả, cũng chính là Tiểu Bạch Long, Hàn lão lục bọn họ.

Thế là, bọn họ liền phái ra lực lượng cực kỳ tinh nhuệ, ngoại môn cửu hộ pháp, nội môn tam hộ pháp, muốn lén lẻn vào Trung Quốc, bắt bọn họ hồi hương.

Mục đích chính thức tiến vào Trung Quốc của Thiên Chiếu Thần, người ngoài không được vào, nhưng tin tức mà bọn họ bí mật tiến vào lại nhanh chóng lan truyền!

Mặc dù Trương gia Giang Bắc và Long Tuyền sơn trang không đội trời chung, nhưng khi đối mặt với ngoại địch xâm lấn, lại rất hiếm khi hợp binh cùng một chỗ, đánh Thiên Chiếu Thần sẽ trở tay không kịp!

Nhất là một trong tứ đại Thái Thượng trưởng lão Long Tuyền sơn trang vừa mới phá quan là một trong Thu Phong trảm, nghe tiểu quỷ xâm phạm cảnh giới lập tức tuyên bố trở lại, ra tay tàn nhẫn, liên tục giết chết thất đại hộ pháp ngoại môn, còn làm trọng thương hai hộ pháp nội môn.

Thiên Chiếu Thần sẽ xuất sư bất lợi, lông chim mà về.

Sau khi lại trải qua thương lượng, đã nghĩ ra chiêu thứ hai: dẫn quân vào rọ!

Thế là, bọn họ cố ý rải tin tức Thải Vân cô nương đã Thiên Chiếu Thần biết bắt được, lại tiết lộ ra manh mối sòng bạc của Hàn Quốc, dụ dỗ chúng ta từng bước xâm nhập.

Vốn dĩ bọn họ định đợi chúng ta đến ngày mai sẽ động thủ, nhưng đúng lúc này, rốt cuộc bọn họ cũng nghiên cứu ra bí mật phong ấn thứ ba.

Muốn đem mấy người chúng ta tính cả Thải Vân cô nương, đặt ở trong mắt trận mới có tác dụng.

Chuyện kế tiếp, chúng ta sẽ biết.

Thải Vân cô nương đã mất đi ý thức cộng thêm Cửu Âm Tuyệt Sát trận có thể giết chúng ta là tốt nhất, cho dù không giết được bọn họ cũng chẳng phải lo lắng gì. Bởi vì một khi tiến vào mộ thì khế ước sẽ tự động hình thành, chỉ cần không lấy được mắt trận thì cho dù chúng ta có bản lĩnh cao cường cũng không trốn thoát được.

Vì vậy, lúc này bọn họ rất nóng lòng tìm kiếm bảo tàng, căn bản không có rãnh rỗi để ý tới chúng ta.

Đây cũng là nguyên nhân, từ đầu đến cuối, bọn ta ngay cả một kẻ Nhật Bản Âm Dương Sư cũng chưa từng gặp!

Vừa mới nghe đến đó, y suy nghĩ cẩn thận, hỏi Thải Vân cô nương: "Vậy ngươi có thể xác định thông đạo này chính là thông đạo mà bọn họ dẫn ngươi đi qua không?"

Thải Vân cô nương gật đầu nói: "Lúc phá trừ hai cửa ải trước, bọn họ còn chưa rút hồn phách của ta ra, "Chìa khóa" nắm trong lòng bàn tay ta cũng không ôm cảnh giác gì, cho nên ta nhớ rất rõ, chính là chỗ này."

"Từ trong cuộc trò chuyện của bọn họ biết được, Thiên Chiếu thần mộ tổng cộng có chín Ám đạo, nhưng trong này chỉ có một cái là thật, mấy cái khác không phải dẫn về phía nham thạch nóng chảy dưới đất, thì là bố trí cơ quan. Trải qua nhiều năm thăm dò, cuối cùng bọn họ cũng xác nhận chính là nơi này."

"Nói cách khác, bẫy rập cơ quan trên con đường này đều bị bọn hắn dỡ bỏ rồi?" Mới hỏi.

"Cũng không phải." Thải Vân lắc đầu nói: "Cơ quan ở đây chia ra làm vài loại, một loại là ám nỗ tương tự độc tiễn, lật ngược cạm bẫy, loại cơ quan này không nhận ra ai cả. Trong quá trình thăm dò liên tục, phần lớn cơ quan loại này đều bị thanh trừ hết."

"Có thể giống như thây khô mà các ngươi gặp được trước đây, bởi vì đều là Thủ Hộ giả của Mộ, vì lẽ đó bọn họ đều giữ lại, hơn nữa còn gia tăng một chút thiết kế, càng trở nên âm tàn độc ác!"

"Còn có một số cơ quan, phải mượn nhờ huyết mạch hoặc nguyên nhân đặc thù mới có thể phá giải. Sau khi phá giải, bọn họ vừa tốn bao tâm tư tận lực làm nguyên dạng để ngăn cản người ngoài. Ví dụ như Cửu Âm Tuyệt Sát trận chính là cải biến sau khi phá giải. Mặc dù có cơ quan nhưng uy lực lại nhỏ hơn nhiều."

Tiểu Bạch Long suy nghĩ một chút nói: "Ngươi nói là, trước mắt chúng ta đây chỉ có một con đường chính xác duy nhất?"

"Đúng vậy." Thải Vân rất chắc chắn gật đầu.

"Bọn họ tuyệt đối sẽ không phá hoại mắt trận?" Tiểu Bạch Long lại hỏi.

"Đúng, bọn họ là người ký khế ước Sinh Tử, một khi phá hủy mắt trận, bản thân bọn họ cũng sẽ chết theo, cho nên mục đích của họ chỉ là thu hoạch bảo tàng chứ không phải phá hoại nơi này."

"Vậy thì có vấn đề rồi!" Tiểu Bạch Long đột nhiên hai mắt nhìn chằm chằm Thải Vân cô nương: "Nói như vậy, sau khi lấy được kho báu, bọn họ sẽ trở về theo đường cũ phải không? Chúng ta cần gì phải mạo hiểm như vậy? Chỉ cần ở chỗ này chờ bọn họ trở về là xong rồi."

"Còn nữa, tuy rằng chúng ta đã rơi vào trong khế ước Sinh Tử, nhưng ngươi lại là huyết thống duy nhất của Thiên Chiếu Đại Thần."

"Cơ quan không nhận người cũng bị dỡ bỏ. Nói cách khác, ngươi hoàn toàn có thể thông suốt đi ra ngoài, nếu như vậy, trời chiếu thần còn có thể đem ngươi ném ra làm mồi nhử, từ nay về sau không bao giờ nghe không hỏi nữa?"

"Bọn họ không sợ cuối cùng chỉ có một mình ngươi chạy thoát, do đó tiết lộ bí mật ngàn năm mà bọn họ truyền ra sao?"

"Không nói Thiên Chiếu Thần Hội cái gì, riêng chuyện huyết thống Thiên Hoàng không thuần, chỉ sợ đều có thể kinh động thế giới!" Tiểu Bạch Long phát ra từng trận cười lạnh.

Thải Vân nghe xong, bỗng nhiên sững sờ.

Ta và sơ Nhất đã nhận ra tia kinh ngạc trong mắt nàng.

"Đừng nhúc nhích!"

Bàn tay tiểu bạch long xê dịch, lộ ra một đạo chưởng phong, đứng thẳng tắp trên cổ Thải Vân cô nương: "Như vậy, ngươi trả lời ta thêm một vấn đề, rốt cuộc ngươi là ai?"

Bài dịch QQ của lão Cửu chính thức được mở ra! Nhóm chín mươi lăm ngàn sáu trăm chín mươi chín: Nhóm chín nước, quân chín nhà bọc hai mươi sáu: 20207. Có người độc môn thay phiên nhau, có cố sự kinh khủng, là huynh đệ kết giao bằng hữu với lão Cửu.

Công khai! Tin tức tốt!

Nói cho mọi người một tin tức tốt!

Trải qua yêu cầu của hơn vạn học giả, cuối cùng lão Cửu cũng mở thuộc hạ rồi.

Cửu gia quân đoàn Dịch gia:1916 kệ7.76 (có thể bùng nổ).

Cửu gia quân hai phe: Hai mươi sáu mươi bảy (bình7)

Cửu gia quân 3 đoàn: 77979 (Mở đời mới)

Ở chỗ này, ngươi có thể kết giao bằng hữu với lão Cửu.

Ở đây, ngươi có thể cùng mọi người hàn huyên nội dung vở kịch.

Ở chỗ này, ngươi có thể nhìn thấy tội nhân săn bắt của thương nhân Âm gian Cửu Khuyết đang vô cùng huyền bí.

Đọc sách không cô đơn, từ nay trở đi ngươi không còn là một người mà là một thành viên của Cửu gia quân! Mau vào nhóm.

Tiến vào đoàn có phúc lợi, phúc lợi gì chứ?

Mỗi ngày đều có tri thức linh dị, câu chuyện kinh khủng, mỗi tháng còn có một thiên tiểu kịch tràng độc nhất vô nhị, cái này tiêu tiền cũng nhìn không ra.

Tỷ như tháng sau ở trong đám người thay đổi mới những thương nhân ở Âm gian bỗng nhiên xuất hiện, vạch trần sự từng trải tuổi trẻ của Hàn lão lục.

Còn có thể cập nhật thêm tội nhân hâm mộ, khai bí đao thần đến tột cùng là ai?

Thậm chí mọi người có thể bỏ phiếu lựa chọn người mình thích nhất gia nhập vở kịch nhỏ, hoặc buồn bã hoặc công kích, tùy ngươi quyết định.

Hơn nữa lão Cửu bất định sẽ rút ra lễ vật thần bí trong đám người may mắn đưa tặng, còn chờ gì nữa, nói không chừng người may mắn đầu tiên chính là ngươi!

Đứng thứ nhất thiên bạch cửu nhị, rốt cuộc ngươi là ai?

Lần này không riêng gì Thải Vân cô nương, ngay cả ta và Hàn lão Lục cũng có chút khó hiểu, tiểu Bạch Long lại là hát kiểu gì vậy?

Thải Vân cô nương sửng sốt nói: "Tiểu Bạch Long, ngươi điên rồi sao? Ngay cả ta cũng không nhận ra ngươi?"

Hàn lão lục có chút kích động, vừa định nói gì đó thì đã bị kéo lại, đồng thời một tay cầm kiếm, gắt gao nhìn chằm chằm vào hai người trước mặt.

"Ta điên rồi sao? Ha ha." Tiểu bạch long cười lạnh, băng đao trên tay cách cổ Thải Vân cô nương gần thêm một bước: "Tuy ta không biết ngươi là ai, nhưng ta dám khẳng định ngươi tuyệt đối không phải Thải Vân! Ta tuy lười động não, nhưng giả thần giả quỷ trước mặt ta lại chơi không xoay chuyển. Tuy ngươi giả bộ rất giống, ngay cả Hàn lão lục cũng không nhận ra."

"Ta cũng không tin, đại hộ pháp kia ngu xuẩn như vậy, nếu đã thả lại nhục thể của ngươi, còn có thể làm mất hồn phách của ngươi sau đó? Ta cũng không tin bọn họ thiết kế ra bố cục xảo diệu như vậy, sẽ để cho ngươi chạy mất! Hơn nữa vô luận cùng địch ta, ngươi đều là khâu quan trọng nhất."

"Nếu như ta đoán không lầm, bây giờ ngươi đang thao túng thân thể đám mây nhiều màu đúng không? Ngươi có thể thấy rõ toàn bộ trí nhớ trong đầu đám mây nhiều màu, có thể thể hoàn mỹ hiện ra dung mạo tươi cười của đám mây nhiều màu, thậm chí ngoại trừ ta và Giang Vân Yến, chỉ có chuyện ngươi mới biết được cũng nói được rõ ràng. Nhưng, ngươi đã quên hai điểm quan trọng nhất!" Tiểu Bạch Long giơ hai ngón tay lên.

"Cái gì, cái gì hai điểm?" Thải Vân cô nương có chút kinh ngạc.

"Đầu tiên chính là ngay lúc đầu đi kiểm tra đan điền Cửu Lân, đến lúc phát hiện dấu hiệu gì cũng không có, trong mắt mọi người đều hiện lên vẻ thất vọng, chỉ có ánh mắt ngươi rõ ràng là giả vờ!

Trong lòng ngươi ngược lại có một loại vui mừng khó che giấu. Sau đó, ngươi giả vờ kéo gần Cửu Lân lại., Há miệng tán dương, ánh mắt lại lơ đãng nhìn ngực hắn hai lần, khẳng định lại là giấu diếm cái gì đó. Thải Vân chân chính tuyệt sẽ không làm như thế, hơn nữa, liên quan đến chuyện Cửu Lân, nàng tuyệt đối sẽ không giấu diếm." Tiểu Bạch Long nói.

"Bởi vậy ta có thể phán đoán ra, ngươi vốn là muốn mượn thân xác Thải Vân tiếp tục lừa gạt chúng ta, để cho chúng ta tiếp tục bị lừa gạt, nhưng trong lúc sưu tập ký ức Thải Ngọc lại vô tình phát hiện Cửu Lân. Ngươi cảm thấy Cửu Lân có giá trị với ngươi, bởi vậy có chút mừng rỡ không thể che dấu! Nếu ta đoán không sai, trên người Cửu Lân hoặc là Cửu Lân chắc chắn có thứ gì đó mà ngươi tha thiết ước mơ chứ?"

"Chúng ta đã từng lời thề, lưu lại người cuối cùng nói với Cửu Lân ra sứ mạng của nó, cùng với Thiên Chiếu huyết mạch bảo vệ ngươi. Cho tới nay, chúng ta đều đang tận lực ẩn giấu thân phận của ngươi., Hiện nay trên đời này, biết ngươi là huyết mạch Thiên Chiếu, tuyệt đối không vượt quá mười người! Mà lần duy nhất ngươi gặp Cửu Lân là thời khắc mà ai chúng ta cũng không muốn đề cập tới. Nhưng ngươi nói những lời này, lại còn mỉm cười không cách nào che giấu! Đây là thứ mà ngươi gặp được trong ước mơ, khó có thể áp chế sự vui sướng trong lòng."

"Tuy rằng, ngươi vô luận là ánh mắt hay là nụ cười đều chớp mắt liền mất, nhưng muốn gạt ta thì lại không dễ dàng như vậy! Ngươi, ta, Giang Vân Yến đều là lúc còn nhỏ được Thiên Sơn Lãnh gia thu dưỡng suốt bảy năm, ta vẫn luôn đối đãi ngươi xem như là tỷ tỷ ruột, tuy rằng chưa bao giờ kêu qua. Nhất cử nhất động của ngươi tuyệt đối trốn không thoát được ánh mắt của ta! Điều này ngay cả lão lục cũng không sánh bằng ngươi."

Những lời này của tiểu bạch long khiến cục diện lập tức cứng đờ.

Hàn lão lục hơi đờ đẫn há hốc mồm, hơi kinh ngạc hỏi: "Đây có phải là thật không?"

"Thải mây thần chí không rõ là thật, sau khi tỉnh lại đám mây sặc sỡ kia liền biến thành một người khác. Ít nhất linh hồn của nàng lúc này đang bị một người khác thao túng!" Tiểu Bạch Long kêu

lên.

Thải Vân cô nương im lặng không lên tiếng, quay đầu nhìn chúng ta, sau đó nhìn chằm chằm Tiểu Bạch Long một lúc lâu, đột nhiên toát ra một câu Nhật ngữ, sau đó cười ha hả.

Âm thanh khàn khàn kia vừa bén nhọn, quả thực giống như quỷ khóc vậy.

Rất kỳ quái chính là, giọng nói này chúng ta nghe rất quen tai.

"Ngươi là... Hàn Quốc sòng bạc lão đầu kia sao?" Hàn lão lục nghe ra được.

"Ồ, của ngươi, thính lực của ngươi rất tốt." Thải Vân cô nương giơ ngón cái khen ngợi nói, sau đó lại chỉ về phía tiểu bạch long liên tục: "Ngươi, lợi hại! Ta, bội phục!"

"Quả nhiên là lão tạp chủng này!" Hàn lão lục đứng bật dậy, trên tay đột nhiên sinh ra một cây dùi nhọn bằng gỗ.

Lần này, ta cũng nghĩ tới, ngay khi lần đầu tế luyện Vạn Sinh Tế cho ta, ta từng thấy một lão già gầy còm lướt qua, nghĩ chắc chính vào lúc đó, lão già này bắt đầu thao túng linh hồn của đám mây sặc sỡ kia.

"Thế nào? Ngươi nghĩ xem." Thải Vân cô nương thao túng giọng nói khàn khàn, khẽ cười hỏi: "Của ta, khống chế linh hồn! Thân thể của nàng bị nghiền nát, ngươi, thử làm việc đi?"

Nói xong, hắn còn hướng về phía Hàn lão lục duỗi cổ ra.

"Lão Lục, ngươi chế phục nàng là được rồi, những chuyện khác để ta." Tiểu Bạch Long lạnh giọng nói.

Hàn lão sáu hai tay như đằng, thoáng cái ôm chặt lấy Thải Vân cô nương.

Tiểu bạch long búng ngón tay một cái, một làn khói trắng như tuyết, trực tiếp lướt qua đôi mắt của thải vân cô nương.

"A!" Thải Vân cô nương giật mình một cái, muốn liều chết giãy dụa, lại bị Hàn lão lục ôm chặt, không khỏi kêu lên đau đớn.

"Ngươi đúng là thông minh nhất thời, hồ đồ nhất thời, ta biết ngươi đang khống chế linh hồn đám mây nhiều màu, nếu không có thủ đoạn gì chế ngự ngươi, sao có thể nói toạc ngay tại chỗ?" Tiểu Bạch Long búng ngón tay nói: "Chiêu này tên là Thiên Sơn Kinh Thần Chỉ, ta cũng là mới học được với chủ mới của Lãnh gia, Tuyết Vân căn bản là không biết, cho nên trong trí nhớ của nàng không sưu tập được đấy!"

"Kinh Thần chỉ này của ta có chút đặc thù, không làm thương tổn thân thể, không tổn thương hồn phách, chuyên đả thương thần thức, ngươi không phải đang thao túng hồn phách của Thải Vân sao? Đó chính là thần thức ngươi tự làm chủ, vậy vừa đúng lúc, ta đánh chính là ngươi!"

Nói xong, lại một làn khói trắng bắn ra.

"A!" Thải Vân cô nương không khỏi run rẩy, ngay cả trán cũng chảy ròng mồ hôi lạnh.

Đồng thời, Hàn lão lục cũng không khỏi run rẩy một chút. Ánh mắt của lão có chút phức tạp, vừa đau vừa hận!

Hắn nhìn thấy Thải Vân cô nương đau lòng mà đau lòng, lại tràn ngập phẫn hận đối với lão gia hỏa này.

"Ngươi có thể tiếp tục giả bộ ngột ngạt, tiếp theo là gắng gượng. Ta cũng muốn xem xem, một gia hỏa hảo hảo diễn xuất tốt như vậy, rốt cuộc có thể gắng gượng được bao lâu!" Tiểu Bạch Long hung tợn nói, lại vung tay một làn khói trắng.

Thải Vân cô nương mạnh mẽ loạng choạng, thiếu chút nữa khiến Hàn lão lục ngã xuống đất.

"Lão lục, cạy miệng hắn ta, đừng để lão già này hỏng mất, cắn đầu lưỡi." Tiểu Bạch Long nhắc nhở.

Hàn lão Lục vừa nghe, trên dây leo đang vây quanh người liền phân ra hai chi, ấp ủ đôi môi Thải Vân cô nương.

"Nếu như ta đoán không lầm, vừa rồi ngươi sợ là muốn dời hồn bỏ chạy nhỉ? Rất đáng tiếc, đã chậm." Tiểu Bạch Long rất là đắc ý nói.

Bốp!

Vừa vung lên đã lấy ra một tấm linh phù dán ngay trước mặt nàng.

Lão già vừa rồi mỉm cười, lúc đầu đã âm thầm rút phù chú ra dán bốn phương tám hướng, Cửu Cung bộ Bát Quái, bên trong trấn Ngũ Hành Tỏa, cộng thêm vị trí ba người chúng ta, lại âm thầm với hai mươi tám tinh tú.

Chính là Trấn Hồn An Thần Phù, hơn nữa liên tục bày ra năm tầng đại trận.

Bây giờ cho dù Thải Vân cô nương bị Quỷ Đế phụ thân, sợ là cũng không có chỗ để trốn!

Đệ nhất thiên chi cửu cửu tam, cao thủ bản nhật, toàn hội ở đây (Thêm)

Ngay thời khắc lúc mới vừa kéo linh phù ra, ta cũng lặng lẽ ném ra một cái mê huyễn phù, tranh thủ thời gian bố trí pháp trận này!

Thực sự ăn ý không cần mở miệng, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không cần!

Lão đầu xâm nhập nhục thân Thải Vân, nhắm chặt hai mắt, mãnh liệt nhoáng một cái, rốt cuộc sợ hãi muốn chạy trốn.

Nhưng lúc này đại trận đã thành, nào cho phép hắn qua lại tự nhiên?

"Mùi vị thế nào? Có muốn nếm thử không." Nói xong, tiểu bạch long lại cười hì hì lắc lắc ngón tay nhẹ nhàng trước mặt hắn.

"Không không không, ta là đất, nhận thua!" Thải Vân cúi đầu nói: "Thương nhân âm vật của Hoa Hạ địa, giảo hoạt thật lớn, ta nhận thua."

"Vậy là tốt rồi!" Tiểu Bạch Long thu ngón tay lại: "Ngươi cũng là người thông minh, hẳn là nên rõ ràng ta muốn biết cái gì chứ? Còn nữa, tên quy tôn tử này của ngươi vẫn là nói chuyện ngày đêm đi, đừng gây họa cho Trung Quốc nữa."

"Địa điểm tốt, A Bất! Cáp Y!"

Lão già trầm ngâm một chút, lắp bắp lời Nhật Bản nói ra.

Hàn lão vừa ôm chặt Thải Vân cô nương để đề phòng tên kia giở trò xấu, vừa phiên dịch.

Lão già tự xưng là Y Đằng Xương Bình, là một trong thất đại hộ pháp ngoại môn của Thiên Chiếu Thần Hội.

Cũng là một trong hai hộ pháp ngoại môn cuối cùng còn sót lại, một trong những Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang điên cuồng tàn sát.

Mà sở dĩ hắn có thể may mắn sống sót, cũng không phải là vì bản lĩnh của hắn cao cường như thế nào, mà sở trường của hắn chính là khống hồn thuật, cũng không am hiểu đánh nhau.

Thiên Chiếu Thần sẽ nói rõ bắt một đám người vừa hay không, liền chuẩn bị âm thầm gài bẫy, thế là lão gia hỏa này cố ý thả ra tin tức của Hàn Quốc thương trường, sau đó chúng ta quả nhiên dính câu.

Bọn ta còn tưởng rằng nên thay đổi thân phận, thần không biết quỷ không hay, nhưng tất cả mọi chuyện đã sớm nằm dưới sự giám thị của hắn!

Từ giây phút chúng ta vào sòng bạc, hắn ta đã xâm nhập hồn phách của lão ta, mượn miệng hắn ta nói ra tập đoàn thương nghiệp Trường An.

Vốn mục đích cuối cùng của bọn họ là dẫn chúng ta tới địa cung, nhưng nếu dễ dàng như thế, lại sợ chúng ta có hoài nghi. Vì thế liền cực kỳ " Phối hợp" theo chúng ta một đường gián tiếp. Bọn họ biết, chúng ta vừa vào địa cung, sẽ bị ma chú trong người., Tất nhiên là chạy trốn không được. Nhục thể của Thải Vân cô nương cũng được thả ra ngoài, nhưng hồn phách thì một mực ở trên tay bọn họ, hơn nữa toàn bộ cao thủ Thiên Chiếu Thần hội đều đã xuống mộ, cho dù song phương gặp nhau, cũng không sợ chúng ta đưa ra thủ đoạn gì!

"Không đúng!" Ta nghe nơi này đột nhiên tiếp lời: "Vừa rồi tiểu bạch long còn chưa vạch trần ngươi, ngươi đã chủ động khai báo chuyện bí của Thiên Chiếu Thần Hội, hơn nữa còn nói cho chúng ta biết đây chính là thông đạo duy nhất. Tại sao?"

Lão đầu sửng sốt.

Tiểu Bạch Long lại quơ quơ ngón tay.

Lão đầu bị dọa khẽ run rẩy, tranh thủ thời gian mà nói.

Hàn lão lục ở bên phiên dịch: "Sau khi hắn rút được hồn phách của Thải Vân, đã đạt được một bí mật trong trí nhớ, đó chính là sứ mệnh liên quan đến thân thế và nỗi tiếng của ngươi. Sau đó hắn liền tính toán một chút."

"Tuy rằng cổ mộ cung đã mở ra, cho dù có thể thành công lấy được thần khí, nhưng thân phận của hắn thì những thứ này cũng không tới lượt hắn phân chia. Tuy nhiên, nếu có thể khống chế được ngươi... thu được một bộ Thiên Linh Thánh Thể thì lại không giống như lúc trước! Những người khác không biết bí mật này!"

"Cho nên, mục đích của hắn chính là muốn dụ dỗ chúng ta tiếp tục tiến lên, thừa dịp giao chiến với Thiên Chiếu Thần, âm thầm ra tay với ngươi! Biến thành khôi lỗi giống như mây nhiều màu! Sau đó ngươi lại sử dụng...khụ, đây chính là bất luận là thần khí gì cũng không so sánh được."

Lúc đầu lúc này mới lạnh như băng nói: "Ở điểm này tuy ngươi tính toán sai, nhưng lại có chút không mưu mà hợp với chúng ta: Chúng ta bị buộc bất đắc dĩ chỉ có thể cưỡng đoạt trận nhãn, hơn nữa nhất định phải đoạt lại linh hồn của Thải Vân, nơi này đã là thông đạo duy nhất, cao thủ Thiên Chiếu Thần hội lại ở phía trước, trận chiến đó tất nhiên là không thể tránh khỏi! Nói một chút, người thần hội các ngươi có bản lãnh gì?"

Tiểu Bạch Long cũng cười nói: "Cái này đối với ngươi mà nói, đúng là một cơ hội tốt. Vạn nhất chúng ta cùng Thiên Chiếu Thần hội đấu với kẻ lưỡng bại câu thương, chẳng những thần khí đều thuộc về ngươi, Cửu Lân chúng ta cũng giữ không được, đến lúc đó ngươi sẽ là một mũi tên trúng hai đích!"

Nói xong, hắn lại như vô ý quơ quơ ngón tay.

Cũng không biết là lão gia hỏa này thật sự động tâm, hay là bị tiểu bạch long dọa sợ, do dự một chút, cuối cùng nói ra.

Giữa tam cấp hộ pháp Thiên Chiếu Thần hội, mặc dù không quản hạt rõ ràng, nhưng dù sao đây cũng là một tổ chức thần bí truyền thừa ngàn năm dùng thực lực nói chuyện. Thực lực giữa các cấp hộ pháp vẫn còn khác biệt rất rõ ràng.

Thực lực ngoại môn hộ pháp tương đối yếu hơn một chút, sau khi bị Trương gia Giang Bắc cùng Long Tuyền sơn trang liên thủ mai phục, chỉ còn lại hai người bao gồm cả hắn.

Người còn lại thương thế nghiêm trọng, đến bò cũng không bò dậy nổi, cũng không tiến vào cổ mộ.

Trong Thất hộ pháp nội môn, có ba người bị thương, bất quá cũng gắng gượng đi tới cổ mộ, nhưng cơ hồ hoàn toàn không có chiến lực.

Trong bốn người còn lại, vị Tàng Kiếm Long Cửu Lang kia chính là cao thủ kiếm đạo Kiếm đạo ngụy lưu của Y Hạ Lưu. Lệ Xuyên Tú Tử là thiên tài ảo thuật pháp giáp bỏ trốn, dưới suối chảy ngũ lang cùng lục lang là một cặp huynh đệ song sinh, hai người đều là Âm Dương sư, am hiểu các loại âm dương thuật.

Về phần tam đại hộ pháp có thực lực mạnh nhất, hắn cũng có chút không rõ nội tình. Chỉ biết một người tên là Chân Điền Bá Hùng, một người khác tên là Chức Điền Đại Nham, còn lại lão hộ pháp kia, trước đó còn chưa từng nhìn thấy qua!

Mặc dù những tin tức mà hắn cung cấp cực kỳ có hạn, nhưng từ thần sắc của hắn thì phán đoán cũng không phải là giả.

"Được! Vậy ta lại hỏi ngươi một vấn đề cuối cùng!" Tiểu Bạch long nheo mắt hỏi: "Linh hồn của Thải Vân ẩn giấu ở nơi nào?"

"Ngay tại... Ha ha! Ngươi đi tìm đi."

Ầm!

Lão già đột nhiên cười lên điên cuồng.

Cũng ngay lúc đó, phù chú dán trên người hắn nổ tung, bốc lên một mảnh khói trắng!

Thải Vân cô nương thân thể mềm nhũn, cúi đầu xuống, nếu không phải bị Hàn lão lục ôm, đã sớm ngã xuống đất.

Phù phù một tiếng, tiểu bạch long ngửa mặt ngã sấp xuống, toàn thân trên dưới đều bao trùm một tầng sương trắng, sương lạnh mông lung chui thẳng ra ngoài.

Ta giật nảy cả mình, vừa muốn tiến lên xem xét.

Mới đầu, hắn khoát tay một cái với ta, nói: "Không có việc gì, Kinh Thần chỉ của tiểu bạch long tuy sắc bén phi thường, nhưng cũng quá hao tổn linh lực, vừa rồi đã là cực hạn. Với lực quan sát của lão già kia, không bao lâu sẽ phát hiện ra sơ hở của tiểu bạch long. Mà hắn hiện tại chỉ là một đạo thần niệm mà thôi, chúng ta trừ việc khiến hắn thống khổ vô cùng ra cũng không thể làm gì được hắn, cho nên ta cố ý phá hủy pháp trận, để cho hắn trốn thoát."

"Vậy đám mây kia..."

"Thải Vân cũng không có việc gì." Hàn lão lục nhẹ nhàng buông Thải Vân cô nương xuống, vén lọn tóc rối bời trên thái dương nàng, nói: "Lão gia hỏa kia sau khi tán thần thức, thần trí Thải Vân lại bắt đầu mơ hồ, biện pháp duy nhất chính là tìm về hồn phách mới có thể giải cứu."

Lại đi một vòng lớn, lại nhớ tới nguyên điểm.

Hắn móc chu sa ra, vẽ một đạo phù chú lên trán Thải Vân cô nương, ngăn cản lão già kia lại đến quấy nhiễu--- tuy rằng hắn chưa chắc dám lại đến, nhưng cũng phải đề phòng vạn nhất!

Ta và Hàn lão lục yên lặng nhìn cửa động tối như mực phía trước, chưa nói một lời.

Nơi đó, chính là lối ra cùng hy vọng duy nhất của chúng ta!

(Nhóm người đọc của lão Cửu chính thức mở ra! Nhóm chín nhà: 11797, nhóm chín nhà: 2020207, có một nhà phiên ngoại, có cố sự kinh khủng, ngươi vào nhóm chưa?)

Đệ nhất thiên cửu thập tứ thiên giam cầm mật thất.

Một lát sau, băng sương trên người tiểu bạch long chậm rãi hòa tan.

Hắn ngồi dậy, nhìn về phía Thải Vân cô nương một cái, có chút lo lắng hỏi: "Mới đầu, cứ thả lão già kia trở về như vậy, hắn sẽ không làm tổn thương hồn phách của Thải Vân sao?"

"Không thể nào!" Rất khẳng định nói: "Lão già kia là một âm mưu gia, dã tâm cực lớn. Tất cả dã gia đều là phái cực kỳ lạc quan, chỉ cần có một cơ hội và khả năng, bọn họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Hắn chẳng những muốn có được thần khí, mà còn nhận tất cả Cửu Lân là vật trong túi của hắn, linh hồn tồn tại trong áng mây chính là thứ hắn dựa vào. Không tới giây phút cuối cùng, hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy."

"Vậy là được!" Tiểu bạch long vỗ vỗ bụi đất, đứng dậy nói: "Nếu chỉ có con đường này, vậy cũng không có gì để nói. Chúng ta cứ việc giết đi! Mặc kệ là chim gì hay là cơ quan cổ mộ, hết thảy giết sạch đập vỡ là được! Đi!"

Nói xong, nghênh đầu về phía trước.

Thải Vân cô nương vừa bị thần thức xâm phạm, lâm vào trạng thái hôn mê, Hàn lão Lục dùng dây leo màu xanh quấn chặt lấy trên lưng nàng.

Hắn cõng Thải Vân cô nương, có chút hành động bất tiện, tiểu bạch long ỷ có khiên băng hộ thể đi đầu tiên, một tay ta cầm ống đũa, một tay siết chặt châm vô hình đi theo phía sau hắn.

Bước vào bóng tối phía trước không xa, thạch bích hai bên bỗng nhiên trở nên hẹp, trên thạch bích lồi lõm không bằng phẳng, khắc họa đủ loại yêu quái phàm trần. Tuy đã cách rất lâu, nhưng màu sắc vẫn tươi sáng như trước, trông rất sống động, khiến lòng người khiếp đảm.

Đi không xa, đường nhỏ đột nhiên quay nhanh, cơ hồ là một cái dốc đứng chín mươi độ.

Tiểu Bạch Long nhảy xuống trước, cẩn thận xem xét phát hiện không có nguy hiểm gì, lúc này mới liên tiếp đuổi theo.

Không gian phía dưới vẫn không lớn, nhưng nhiệt độ không khí lại cao hơn không ít so với bên trên, hơn nữa cực kỳ khô ráo, từng trận gió khô mang đến từng luồng khí tức mục nát làm cho người ta gần như muốn nôn mửa. Mới đi không bao xa, ta đã cảm giác có chút miệng lưỡi khô khốc, mặt mũi và mặt mũi trở nên khó chịu, khó chịu, muốn đưa tay gãi một cái.

"Đừng nhúc nhích!" Hàn lão lục đi phía sau ta vội vàng nhắc nhở: "Gió này có chút cổ quái, có thể hút lấy lượng nước trên người sinh vật, hiện tại da của ngươi không khác gì giấy vụn, khẽ lắc một cái là sẽ vỡ nát chảy máu. Tiểu Bạch Long, có thể cho hơi nước ra hay không?"

"Không được." Tiểu Bạch Long lắc đầu nói: "Nơi này rất kỳ quái, tất cả lượng nước đều bị rút sạch sẽ, vừa mới tràn ra liền bốc hơi mất, không có tác dụng gì cả."

Lại đi về phía trước thêm vài mét, trước mặt xuất hiện một cái cửa đá.

Cánh cửa kia rất thấp bé, đại khái chỉ cao hơn một mét, hơn nữa chất liệu của cửa đá, màu sắc và vách đá hai bên cực kỳ không tương xứng, mép cửa đá cũng cực kỳ trơn nhẵn, rất giống cái máy cắt ra. Nhìn qua có thể thấy được, đây cũng không phải cấu tạo của cổ mộ nguyên, mà là về sau có thêm.

"Ngươi đem cái bên trái bên góc dưới đá kia..."

Rặc rặc!

Mới câu đầu còn chưa nói xong, tiểu bạch long đã vung ra một đạo phong nhận trực tiếp đập nát cửa đá.

Bên trong bụi mù tung tóe đá vụn, tiểu bạch long quay đầu lại hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

Mới đầu bị nghẹn, rất là bất đắc dĩ thở dài.

Ta cũng có chút không biết nói gì: "Mới nhất nói là, cây cột đá nhỏ kia là cơ quan mở cửa."

"Vậy có gì khác nhau? Không giống là mở cửa." Tiểu Bạch Long ngược lại cảm thấy hai chúng ta thật nhàm chán, một cái tát là giải quyết được, làm gì mà tốn cái sự tình kia chứ?

Từ xưa đến nay tác phong của hắn chính là, phàm là việc động thủ có thể giải quyết tuyệt đối sẽ không động não!

Cửa đá lúc đầu không lớn, bị đạo Phong Nhận của tiểu Bạch Long triệt để phá toái, khiến cho vách đá chung quanh chấn động văng ra một khối lớn, lộ ra một cái cửa hang đen sì.

Địa thế bên trong thấp hơn một chút, đất đá vỡ vụn nhanh như chớp rơi xuống, trên đường dốc vang lên một hồi loạn hưởng.

Ta quét dán sáp vào bên trong, phát hiện đây là một thạch động tương đối rộng rãi.

Đỉnh động và bốn vách tường đều là trạng thái nguyên thủy nhất, không có dấu vết nhân công kích, trong động trống rỗng, không có gì cả – ngay cả lối ra cũng không có.

Hình như là một con đường chết!

Tiểu Bạch Long dẫn đầu nhảy vào, có chút kỳ quái kêu lên: "Chuyện gì xảy ra vậy? Đường đâu?"

Bọn ta sau đó đi vào xem xét, cũng có chút sững sờ.

Hang động trở nên rỗng ruột, chúng ta đi từ chỗ cổ tay vào, bốn phương tám hướng như bị phá hỏng, căn bản không có dấu vết gì để mở ra.

Ầm... ầm... ầm...!

Đúng lúc này, chỗ cửa bỗng nhiên vang lên một tiếng oanh minh cực kỳ nhanh chóng mà trầm trọng.

Quay đầu nhìn lại, cửa động chúng ta vừa mới tiến vào đã bị chặn lại!

Một mảng lớn tối như mực.

"Không tốt! Là bẫy!" Tiểu Bạch Long hét lớn một tiếng, hai tay nắm chặt Thủy Tinh Cầu, ta và sơ nhất cũng xoay người rút đao kiếm.

Bốn người bọn ta quay lưng nhìn nhau, rất là cẩn thận nhìn bốn phía.

Nhưng trừ chỗ đá bụi mù bị nện ở cửa ra, lại không có động tĩnh gì.

"Cạm bẫy chính là hang động này!" Lúc đầu ổn định lại tinh thần nói: "Chúng ta bị nhốt rồi!"

"Bỏ qua chẳng phải xong rồi sao." Tiểu Bạch Long nhảy dựng lên, nhìn về phía khối hắc thạch chắn ở cửa động kia, trước mặt nó chính là một đạo Phong Nhận.

Két!

Lưỡi gió rơi vào trên mặt đá, chỉ vang lên một tiếng gió, nhưng ngay cả một vết tích cũng không lưu lại.

"Vô dụng thôi!" Vừa mới giải thích nói: "Bên ngoài hòn đá này, khẳng định có khắc các loại chú giống như nghìn cân, bất động phù gì đó."

Tiểu Bạch Long có chút không tin tà dị chém thêm hai cái, vừa thấy quả là thế, không khỏi có chút ảo não nói: "Là ta vừa rồi xúc động cơ quan gì sao?"

"Không phải." Sơ Nhất lắc đầu: "Cái hòn đá nhỏ vừa rồi, cũng chỉ là cơ quan mở cửa đá mà thôi. Cho dù là ta phá giải, cũng phải tiến vào như nhau."

"Nhưng lối đi này chỉ có một con đường." Hàn lão lục có chút kỳ quái nhìn xung quanh dò xét: "Coi như là bị cơ quan phong chặn đường vào, thì ở đây cũng phải có cửa ra mới đúng."

"Có lý! Ngươi xem chỗ này có cửa nào giống cửa ra không?" Tiểu Bạch Long vừa ngửa đầu, vừa nghi hoặc nói.

Hang động này nắm chặt như một nắm đấm, chúng ta đứng ở giữa nắm đấm, bốn phương tám hướng đều là vách đá nguyên thủy gập ghềnh màu nâu đen, đừng nói gì mà lối ra, ngay cả khe hở cũng không nhìn thấy.

"Chẳng lẽ, đây vốn là một con đường chết?" Tiểu Bạch Long nhìn một vòng, có chút phẫn hận mắng: "Là người biết chim kia, chuyên môn lấy ra để lừa người? Một khi tiến vào nơi đây, sẽ bị giam cầm đến chết sao?"

"Chắc là không đâu!" Ta lắc đầu nói: "Đây chính là Thiên Chiếu thần mộ, đối với bọn họ mà nói, là nơi tàng bảo, cũng là nơi thần thánh. Chứ đừng nói, bọn họ còn ký ước định sinh tử với cổ mộ này, nếu không phải để lừa gạt chúng ta mở ra cơ quan, muốn xông vào cũng không dễ dàng."

"Hơn nữa, trong cổ mộ vốn có cơ quan tầng tầng lớp lớp, bọn họ nghiên cứu đã hơn ngàn năm mà vẫn không phá giải được, cho dù bị người khác xông vào cũng không thể thông qua. Bọn họ cần gì phải làm điều thừa biết để mở cơ quan gì đây?"

"Không đúng!" Tiểu Bạch Long nói: "Vừa rồi ta đập nát cửa đá, nhưng không phải là thứ trong cổ mộ vốn có, chỗ rìa đều là dấu vết máy móc lưu lại từ hiện đại, nói cách khác là bọn họ mới nở."

"Nhưng tảng đá kia vốn dĩ ở đây." Hàn lão lục đến gần cánh cửa đá màu đen chắn trước mặt, một tay đặt lên trên, rất khẳng định nói: "Thời gian tu kiến nó còn lâu hơn so với cổ mộ nhiều!"

Ban đầu hắn móc linh phù ra vẽ một vòng rồi nói thêm: "Trong cấm chú khắc bên ngoài cũng phải có ngàn năm, trừ phi tìm được cánh cửa mở ra, nếu không cho dù có mệt chết ở đây cũng tuyệt đối không mở ra được."

"Chờ một chút!" Trong giây lát, ta giống như bắt được cái gì đó.

Đệ nhất thiên cửu thập ngũ thiên cự quái ngàn năm...

Mấy người bọn họ có chút ngạc nhiên nhìn ta.

Ta bước lên trước nói: "Mới nhất, ngươi xác định phù chú bên ngoài là lưu lại ngàn năm trước sao?"

Đầu tiên không trả lời, hắn lấy ra một vòng chu sa bôi lên trên cửa đá.

Chu sa vừa chạm vào cửa đá, liền biến mất vô ảnh vô tung, ngay cả một chút khói bụi cũng không lưu lại.

Nhưng trên hòn đá tối như mực kia lại hiện ra một đạo phù ấn màu vàng nhạt, kim mang chợt lóe, chớp mắt một cái.

Chu sa vốn là đồ vật khắc phù chú, một khi bôi lên phù chú, sẽ khiến phù quang hiện ra.

Từ trên phù ấn xem ra, đây là một đạo bất động phù.

Ý tứ của Bất Động Phù lấy từ Phật giáo Bất Động Minh Vương, bình thường dùng trên người người luyện võ, giống như chân mọc rễ, không thể lay động!

Phương pháp khắc chế cũng vô cùng đơn giản, tùy tiện một người mới học cũng có thể khắc được đấy, đừng nói là sơ bộ đầu tiên đạt được tinh túy Đạo gia, chỉ sợ ngay cả Hàn lão lục cũng có thể tiện tay vẽ ra.

Nhưng thứ này khó lại khó khăn, nhập môn dễ tinh thông khó khăn!

Bất động phù cũng chính bởi vì đơn giản dễ học, cho nên xưa nay không được các đại sư phù chú coi trọng, người tinh thông phù này càng ít càng ít, phù chú người bình thường chỉ có thể dùng ở trên người mình. Mà phù không động phù này, nhất định phải đem lô hỏa thuần thanh, cao thủ hay đăng phong tạo cực kỳ mới có thể vẽ ra.

Hơn nữa phù chú còn có liên quan tới tu vi cao thấp của ngươi, trên mặt phù lấp lóe kim mang, ít nhất phải là người vô thượng thần cấp mới có thể khắc ra!

Trong ngàn năm, đã không ai có thể vẽ Kim Mang Bất Động Phù nữa, nghe nói người cuối cùng có thể chế ra phù chú bực này chính là Đại Giác thiền sư thời trung Đường.

"Đúng là như thế!" Ta có chút giật mình nhẹ gật đầu.

Cấm chú trong ngôi mộ cổ này, cái sau sắc bén hơn cái trước.

Sinh tử khế ước chú, Cửu Âm Tuyệt Sát trận, Bất Động Minh Vương phù...

Lúc trước người tu kiến này lại có công lực cỡ nào?

"Cửu Lân, rốt cuộc ngươi phát hiện cái gì?" Tiểu Bạch Long không có nghiên cứu gì với thứ này, càng không có kiên nhẫn, trực tiếp hỏi.

"Phù chú khắc ngay thời khắc mới xây mộ, nhưng vừa rồi tiểu bạch long đập nát cửa là trùng tu gần đây, hơn nữa cơ quan thiết kế cũng vô cùng đơn giản, vừa nhìn một cái liền có thể nhìn ra, điều này nói rõ cái gì?"

"Nói rõ cơ quan kia căn bản không phải là bố trí cho người khác!" Hàn lão lục nói: "Bất cứ ai có thể đi tới đây, tuyệt đối sẽ không thể nhìn thấu dễ dàng là cơ quan như vậy!"

Tiểu bạch long vừa nghe lời này, có thể cảm thấy có chút không thoải mái, theo bản năng nhếch nhếch miệng.

"Đúng!" Ta gật đầu đáp: "Phù chú này mặc dù sắc bén, nhưng là khắc ở bên ngoài, tuy rằng phá giải tốn rất nhiều công phu, nhưng cũng chưa chắc không thể. Tiểu Bạch Long đập nát cơ quan nhỏ ở bên ngoài, căn bản không ngăn được người nào. Nói cách khác, lúc trước người xây dựng cổ mộ cũng được, người trời chiếu thần cũng vậy, công dụng xây dựng cánh cửa này căn bản không phải để ngăn cản người ta tiến vào, mà là phòng ngừa có đồ vật gì đó chạy ra ngoài..."

"Chạy ra ngoài sao?" Tiểu Bạch Long sửng sốt nói: "Này, đây chính là cổ mộ đó! Còn có vật gì có thể từ nơi này đi ra ngoài sao?"

Ban đầu trầm tư một chút nói: "Ý của ngươi là nói, mục đích xây dựng cửa ải này là ngăn trong không ngăn cách, phòng ngừa đồ vật chạy ra ngoài từ đây mới là quan trọng nhất trong cổ mộ, thậm chí... Chính là mắt trận? Nói cách khác, mắt trận có thể còn sống."

"Trừ điều đó ra, còn có cái gì cần khắc bất động phù ở bên ngoài đây? Đừng quên, người tiến vào địa cung đều đã trúng Sinh Tử Chú trong người, cho dù chạy đi cũng phải chết."

"Nhưng trời chiếu thần tại sao lại xây dựng một cái cửa nhỏ? Nếu giam giữ đồ vật trong cổ mộ, thật sự là quái vật vô cùng cường đại, chỉ sợ cái cửa nhỏ kia căn bản cũng ngăn không được?" Ta tự nhủ.

"Này này..." Tiểu Bạch Long đi lên phía trước ngắt lời chúng ta: "Bây giờ không phải là lúc nghiên cứu cái này, tranh thủ thời gian suy nghĩ làm sao mở nó ra mới là đạo lý được!"

"Muốn mở ra bằng cách nào thì phải biết tại sao nó lại đột nhiên phát động." Ta phản bác: "Hiện giờ chúng ta đã biết, cửa ải này không phải là do kẻ xâm nhập thiết kế, thậm chí không phải do người sống thiết kế, nơi này căn bản cũng không phải là cạm bẫy gì, mà là để ngăn cản quái vật nào đó chạy ra."

"Như vậy, cửa vừa lúc chúng ta tiến vào, cũng không phải hướng về phía chúng ta, mà là cửa ngầm trong phù chú này đã bị xúc động."

"Ý ngươi là con quái vật kia đã tỉnh rồi?" Ban đầu kinh ngạc nói.

"Người Thiên Chiếu Thần hội, tìm tòi bí mật ngàn năm, hiện tại liên tiếp mở ra mấy đạo phong ấn cơ quan, nói không chừng ngay trong vô hình khởi động cấm chế Tỏa Khốn Trận Nhãn. Bất động phù cũng bởi vậy mà tự hành rơi xuống." Ta nhanh chóng giải thích.

"Cửu Lân phỏng đoán có chút đạo lý nhưng ta lại cảm thấy có một khả năng khác." Hàn lão Lục vẫn đứng bên cạnh cửa đá đau khổ suy nghĩ.

"Khả năng gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Thiên Chiếu Thần cùng người kiến tạo cổ mộ phòng bị là hai loại đồ vật!"

"Hai loại?" Tiểu Bạch Long trừng mắt.

"Đúng! Người tu kiến cổ mộ đề phòng đồ vật, Thiên Chiếu Thần cũng không biết rõ, bởi vì trước đó bọn họ cũng chưa từng thấy qua, cũng không biết vật này tồn tại, thậm chí ngay cả tồn tại của đạo phù chú này Ám Môn cũng không biết. Mà mục đích bọn họ xây dựng cửa đá này là phòng ngừa một loại đồ vật khác chạy ra."

"Thiết bị cơ quan bên ngoài, cũng không phải sợ vật kia tự hành phá giải, mà sợ có người cũng bị vây ở bên trong, tiện tay mở ra! Hai cánh cửa đá này có tác dụng giống nhau, nhưng đều có đề phòng." Hàn lão lục khẳng định nói.

"Vậy hiện tại người của Thiên Chiếu Thần hội chính mình ở bên trong, cửa đá nhỏ cũng đóng lại, nên giải thích như thế nào?" Ta hỏi.

"Trước khác nay khác, lấy thực lực của bọn họ muốn bài trừ cánh cửa đá kia tự nhiên không phải là việc khó gì, hơn nữa..." Hàn lão lục ngữ khí nặng nề nói: "Ta hoài nghi đây là do một gia tộc có dã tâm khác làm!"

"Một dã tâm khác?" Chúng ta đều thấy lạ.

" Y Đằng Xương Bình muốn độc chiếm thần khí, chẳng lẽ những người khác không có ý nghĩ tương tự sao? Hắn đóng cánh cửa đá này lại rất có thể không phải để ngăn cản chúng ta, mà là muốn tạo ra phiền toái cho người khác, dù sao còn có thể đem tội trách đổ lên trên người chúng ta. Nếu như ta không đoán sai thì..." Hàn lão lục chỉ tay về phía cửa đá nói: "Người này ở ngay sau cửa đá, cùng một người điều khiển khôi lỗi kia!"

Hàn lão lục là người thấu triệt trong lĩnh ngộ ác độc đối với nhân tính của chúng ta nhất, mặc dù phán đoán một phen này của hắn rất kinh người, nhưng lại không có đạo lý!

Thiên Chiếu Thần sẽ thành lập, đích xác là tồn tại vì thần mộ. Nhưng hiện nay, ngay cả bọn họ cũng phải tập trung chú ý thần khí, thậm chí không tiếc đại giới.

Mỗi người đều rất khao khát thần khí, việc làm của Y Đằng Xương Bình cũng chẳng có gì lạ.

"Ta nói các ngươi có thể nói được hữu dụng hay không?" Tiểu Bạch Long có chút nóng nảy kêu ầm lên: "Cái gì trận nhãn không trận nhãn, nội loạn không nội loạn, đó đều là chuyện sau này! Hiện tại quan trọng nhất là làm sao có thể chạy khỏi nơi này, cho dù ở chỗ này nghiên cứu ra có ích lợi gì?"

Đệ nhất thiên cửu cửu cửu lục chương Hỗn Nguyên Khốn Tiên trận

"Đừng nóng vội, chúng ta đang chải vuốt manh mối." Mới đầu trấn an hắn một câu, lập tức nói: "Hiện tại tổng hợp lại một chút."

"Quan khẩu này tuyệt đối không phải để ngăn cản người xâm nhập, điểm này khẳng định là có thể."

"Cũng không phải đám người Thiên Chiếu Thần hội cố ý khởi động —— ít nhất không phải là những người đi phía trước chúng ta. Vô luận có lấy được thần khí hay không, bọn họ tuyệt đối không cần phải lưu chúng ta lại sống, cũng hoàn toàn không đáng đẩy chúng ta lên con đường tất trải qua. Cho nên, khả năng lớn nhất là trong lúc vô tình bọn họ xúc động cơ quan gì đó, rất có khả năng có liên quan tới trận nhãn."

"Nếu nơi này không phải bẫy rập, nói cách khác, nơi này nhất định có cửa ra vào, chỉ là chúng ta còn chưa phát hiện mà thôi!"

"Như vậy mới đúng chứ." Tiểu Bạch Long vỗ tay một cái: "Vòng đá bát tao nói một tràng dài, cuối cùng không phải vẫn phải tìm đường à? Ài, thật không biết qua nhiều năm như vậy, thương nhân âm vật các ngươi làm như thế nào nữa."

Kỳ thực, ta cũng rất kỳ quái, thương nhân âm vật như Tiểu Bạch Long thì làm sao làm được chứ, lẽ nào từ trước đến nay ngoại trừ đánh là giết sao?

Hàn lão lục sớm đã tập mãi thành thói quen rồi, cũng không để ý tới gã, tiếp tục câu chuyện nói: "Mấy bức tường đá xung quanh ngay cả một mảnh rong rêu cũng không có, vô luận là nơi nào cũng nhìn không ra sơ hở, căn bản giống như ẩn giấu cơ quan ám đạo."

"Không!" Ta lắc đầu: "Nơi này có thể thật sự không có thông đạo."

"Không có thông đạo?" Hàn lão lục sửng sốt hỏi: "Những người ngày Chiếu Thần hội kia làm thế nào mà vào được?"

Ta giơ lên đẹp, vờ như thần bí chiếu một vòng nói: "Các ngươi cảm thấy nơi này không giống một lồng giam sao?"

"Lồng giam?" Ban đầu nhíu nhíu mày kiếm, lập tức nghĩ ngay tới, rất kinh ngạc nói: "Ý của ngươi là, huyệt động này tính cả cấm chú thạch môn hợp lại mới là lồng giam thật sự? Là vì vây khốn mắt trận sao?"

"Không sai! Chúng ta chính là tiến nhầm vào lồng giam mà thôi, căn bản là không có lối ra."

"Mẹ kiếp! Ta nói các ngươi còn có xong chưa, dứt khoát cứng rắn nện cho xong!" Tiểu Bạch Long thật có chút không kiên nhẫn được nữa, vung tay lên.

Phù!

Một đạo Phong Nhận gào thét phóng ra, két một tiếng nện lên trên vách đá.

Đá vụn rơi xuống, vang lên đùng đùng!

Ngay lúc đó, trong sơn động truyền đến từng đợt vọng âm.

Bốp!

Đá vụn rơi xuống, hiện ra một mảnh hồng quang xán lạn, phảng phất mới sinh ánh sáng mặt trời, dưới hồng quang khắc đầy lít nha lít nhít phù chú, tràn ra đạo đạo kim mang.

"Các ngươi xem." Tiểu Bạch Long ngẩn người, sau đó rất vui mừng hét lớn: "Ta đã sớm nói, nói nhảm nhiều hơn nữa thì có ích lợi gì, còn không bằng trực tiếp đập đến thống khoái! Nhìn xem, chẳng phải là có hy vọng sao."

Nói xong, hắn lại muốn vung ra lần thứ hai.

"Đừng nhúc nhích!" Vừa mới lảo đảo một tiếng đã nhảy đến trước người hắn, sắc mặt nghiêm trọng ngăn hắn lại, nói: "Ngươi có biết đây là cái gì không?"

"Quan tâm hắn là cái gì? Hảo sơn bất địch vạn năm đập! Chờ ta chọc cho hắn một cái là biết ngay." Tiểu Bạch long nói, lại sắp phát cuồng.

"Chớ làm loạn." Hàn lão lục vội vàng kéo cánh tay của hắn lại.

Tiểu Bạch Long vừa thấy thần sắc Hàn lão lục trở nên nghiêm trọng như thế, lập tức cảm thấy có chút không thích hợp, kinh ngạc nói: "Xem các ngươi bị dọa sợ như vậy, rốt cuộc đây là thứ đồ chơi gì."

"Hỗn Nguyên Khốn Tiên Trận!" Ta cắn răng nói ra: "Đứng đầu mười đại khốn trận, hơn nữa còn dùng hồn cốt thân thần cấp vô thượng để vẽ! Một khi đại trận này vận chuyển ra, cho dù Long Thanh Thu đến cũng không trốn thoát được."

Tiểu Bạch Long vừa nghe, lại thấy thần sắc mấy người chúng ta đều ngưng trọng như thế, cũng có chút luống cuống.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía hồng quang, lại quay đầu nhìn bốn vách tường, có chút kinh nghi hỏi: "Nếu là như vậy, người ngày chiếu thần biết đi vào từ nơi nào?"

"Vừa rồi Cửu Lân không phải nói, đây căn bản là một cái lồng giam, tính cả cấm chú thạch môn cũng giống như vậy, chỉ là vì nhốt quái vật Địa Cung này mà thôi! Những người Thiên Chiếu Thần kia căn bản không phải từ nơi này đi ra, thậm chí ngay chính bọn họ cũng không biết đến sự tồn tại của đại trận này!" Hàn lão lục giải thích.

"Thế chẳng phải ngươi chưa nói sao?" Tiểu Bạch long giang hai tay nói: "Ngươi nói cho ta biết, bọn chúng đi qua đó bằng cách nào?"

"Xoay tròn cửa thì biết chứ? Chúng ta và Thiên Chiếu Thần hội biết những người kia mặc dù là thông qua một cánh cửa đi vào, nhưng lại bị cách ly ở trong hai không gian." Ta tiếp tục giải thích với hắn: "Bến miệng tấm thẻ này có hai con đường, một con đường đi vào sâu trong địa cung, người Thiên Chiếu Thần hội vừa mới đi qua, còn một cửa khác chính là nơi này, nơi này không có cửa ra, hoàn toàn là một cái lồng giam."

"Nhất định là bọn họ đã kích động thứ gì đó khiến cho trận pháp phát động, lối rẽ lệch lệch. Chúng ta vừa tiến vào, cấm môn đã tự động hạ xuống, cứ như vậy bị đóng lại..."

Lần này, rốt cuộc tiểu bạch long cũng hiểu được, rất ảo não vỗ ót nói: "Con mẹ nó đều trách ta nợ!"

"Không liên quan gì tới ngươi." Mới đầu thở dài: "Ngươi chỉ đánh nát thạch bích, để cho trận pháp này lộ ra chân diện mục mà thôi, bất luận ngươi động một chút, chúng ta đều đã bị vây ở trong đó. Chỉ là ngươi lại tiếp tục làm xằng làm bậy, nói không chừng còn sẽ bị điều gì đó phản chế, vậy thì càng không xong!"

"Vậy, vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta chỉ có thể bị vây ở chỗ này chết rồi sao?"

Không ai có thể trả lời hắn, đây là Hỗn Nguyên Khốn Tiên trận đó!

Trận pháp này ít nhất phải là thần cấp vô thượng mới có thể luyện chế, hơn nữa còn phải dùng hai đồng nam đồng nữ đại biểu âm dương, dùng hồn huyết trên người bọn họ để kích phát. Lúc trận thành, ba người đều chết hết, hồn phi phách tán!

Nói cách khác, pháp trận này một khi bị nhốt trong đó tuyệt đối không thể đào thoát.

"Thật sự không còn cách nào sao?" Tiểu Bạch Long vừa thấy thần sắc của tất cả chúng ta đều ảm đạm, ngậm miệng không nói, cũng có chút hoảng sợ, liên thanh hỏi: "Suy nghĩ cho kỹ, các ngươi suy nghĩ cho kỹ lại xem, trên đời này trên đời này làm gì có trận pháp nào không phá được chứ? Nhất định là có cách, ngẫm lại, suy nghĩ một chút..."

Mới đầu lắc đầu, Hàn lão sáu hai đầu lông mày nhăn thành một đường.

Đối mặt với kỳ môn tuyệt trận như vậy, Long Thanh Thu ngay cả Quan Độc Bộ thiên hạ cũng thừa sức, chúng ta lại có biện pháp gì?

Cho dù tại bên ngoài đại trận cũng vô kế khả thi, huống chi toàn bộ bị vây ở trong đó?

Tiểu Bạch Long vừa thấy chúng ta đều không nói chuyện, sắc mặt khó coi như thế, rốt cuộc hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề, im lặng đi sang một bên, tựa vào thạch bích ngồi xuống.

Thời gian phảng phất như ngừng lại, mấy người chúng ta tất cả đều im lặng không lên tiếng, ngơ ngác nhìn đại trận không nói một lời...

"Ta cũng có chủ ý, cũng không biết có được hay không..." Trọn vẹn qua nửa ngày, tiểu bạch long đột nhiên nói ra.

Thanh âm của hắn không lớn, hơn nữa còn rất không tự tin, nhưng chúng ta lại nghe được rõ ràng.

Bọn ta đều kinh ngạc nhìn qua.

Tiểu bạch long không biết chút nào về trận pháp, nó lại nghĩ ra biện pháp đối phó? Hơn nữa còn là biện pháp phá giải Hỗn Nguyên Khốn Tiên Trận?

"Nói nghe thử." Ban đầu khẽ gật đầu với hắn.

Đệ nhất thiên cửu thất huyền huyết mạch thần kỳ...

"Trận pháp này là dùng để làm gì? Là để vây người phải không? A, cũng có thể là quái vật gì đó mà các ngươi nói. Nhưng vô luận đại trận này cũng tốt, quái vật cũng vậy, đều vẫn còn trong mộ cổ."

"Đại trận này có ghê gớm mấy cũng chỉ là một phần của Thiên Chiếu Thần mộ đúng hay không?"

"Đúng!" Sơ Nhất hình như cũng nhận ra chỉ dẫn, gật gật đầu với hắn: "Ngươi nói tiếp đi."

Tiểu bạch long như được cổ vũ, đề cao âm điệu: "Người xây mộ cổ kia chuẩn bị cái thứ này, muốn làm gì?"

"Ở lối vào Mộ Dung có khế ước Sinh Tử, phương pháp phá giải khế ước phải ngoại trừ mắt trận, vừa rồi các ngươi lại phân tích xem trận nhãn kia có thể là một vật sống, hơn nữa thứ này có khả năng là quái vật mắt trận vây khốn nên không cho nó chạy ra ngoài."

"Nếu tính như vậy thì tác dụng chân chính của món đồ chơi này là gì?"

Ta và mới tỉnh ngộ một trận, liếc mắt nhìn nhau, đồng thời kêu lên: "Là vì bảo vệ trận nhãn!"

"Đúng!" Tiểu Bạch Long vỗ vỗ tay đứng dậy, nói: "Khế ước Sinh Tử, quái vật mắt trận, còn có cái này... Trận gì đó. Ba thứ này thoạt nhìn giống như đang kiềm chế lẫn nhau, tầng tầng cấm chế, nhưng trái lại xem ra là bảo hộ lẫn nhau."

"Muốn phá khế ước sinh tử, nhất định phải săn giết quái vật mắt trận, nhưng quái vật kia nếu bị nhốt trong đại trận thì sao? Đó không phải là bảo hộ tuyệt hảo sao? Ngươi không phá được trận, thì không giết được quái vật kia, cũng không giải trừ được khế ước! Liền sinh tử tử đều trở thành nô bộc của chủ nhân cổ mộ, các ngươi xem, có phải là chuyện như vậy không."

"Đúng đúng! Ngươi nói tiếp đi." Ta cũng có nhiều dẫn dắt, liên tục thúc giục.

Tên tiểu bạch long không chút suy nghĩ, nếu như phí tâm vào thì thật đúng là không bình thường!

"Nếu thực sự muốn như vậy, thì chính là chủ nhân mộ muốn bảo hộ toàn bộ mộ thất, đồng thời còn muốn ưu đãi cho con cháu —— nếu không cái khế ước sinh tử kia cũng sẽ không đem Thiên Chiếu huyết mạch bài trừ ra bên ngoài. Cái này cũng không sai chứ?"

"Không sai!" Hàn lão lục gấp gáp hỏi: "Sau đó thì sao."

Tiểu Bạch Long nhìn về phía sau lưng Hàn lão Lục một chút rồi nói: "Còn có cái gì sau đó? Thải Vân không phải là huyết mạch Thiên Chiếu sao? Thứ này phải là vô hiệu đối với nàng mới đúng, nhưng tại sao bây giờ ngay cả nàng cũng bị nhốt đến đây, các ngươi hãy nghiên cứu một chút đi."

Đầu tiên lông mày nhíu chặt rốt cuộc giãn ra: "Tiểu Bạch long nói không sai! Kết chứng là ở đây."

"Cơ quan trong cổ mộ này trùng trùng điệp điệp, khiến người chùn bước, mục đích cuối cùng là muốn đem thần khí lưu lại cho hậu nhân, để cho Thiên Chiếu nhất tộc trường tồn vĩnh viễn! Cho nên, tất cả trận pháp trong đó chẳng những đối với thải vân mà không có hiệu quả, hơn nữa còn phải lưu lại một chút tàn niệm nào đó, sẽ ra sức vì nàng! Giống như thây khô hai bên hành lang vậy!"

"Vậy tại sao ngay cả nàng cũng bị giam cầm?" Lần này lại đến phiên Tiểu Bạch Long không hiểu.

"Cái này rất đơn giản, cũng là chúng ta sơ sẩy." Mới đầu, cười cười khó có được: "Trận pháp này có thể phát giác ra huyết mạch Thiên Chiếu của nàng, cố ý giữ gìn, nhưng dù sao pháp trận cũng không phải người, khó có thể phân biệt thiện ác. Hiện tại thần trí Thải Vân mơ hồ, bị lão lục dùng dây leo trói chặt trên người, trên trán lại bị ta phong ấn phù chú, tàn niệm trong trận pháp có thể phát giác được, cho nên nó sẽ cho rằng..."

"Bọn ta muốn hại Thải Vân sao?" Tiểu Bạch Long nói tiếp.

"Đúng!" Mới nhất đáp: "Vạn vật đều có linh, ngay cả pháp trận phù chú cũng không ngoại lệ, chớ nói chi là bản thân pháp trận này chính là do mấy đại tuyệt thế cao nhân huyết nhục ngưng tụ thành, bọn họ nhất định trách lầm chúng ta, từ đó tự hành phát động pháp trận."

"Theo ngươi nói như vậy, lúc mà người của Thiên Chiếu Thần hội mang nàng tới, cũng đã sớm phát động rồi sao?" Hàn lão lục cũng có chút không rõ.

"Khi đó, Hồn cụ Thải Vân vẫn còn, tuy rằng có khả năng đã rời khỏi linh hồn, nhưng dù sao đều ở cùng một chỗ a, pháp trận tự nhiên sẽ không có phản ứng gì!" Ta tiếp lời: "Lão Lục, mau mau thả Thải Vân xuống."

Hàn lão lục nghe vậy, vội vàng buông dây leo ra, đặt Thải Vân cô nương xuống.

cạc cạc, cạc cạc cạc...

Bên ngoài cửa đá vang lên tiếng sắt đá cọ xát.

Ngay cả ánh sáng của phù chú ấn trên mặt đất cũng nhạt đi một chút! Quả nhiên có hiệu quả.

Bọn ta nhìn nhau một cái, trên mặt đều hiện ra vẻ mừng rỡ.

Ban đầu vội vàng đi lên phía trước, vừa muốn xoá đi phù chú ấn lên trán Thải Vân cô nương.

"Chờ một chút!" Hàn lão lục ngăn hắn lại nói: "Vậy nếu là Y Đằng Xương Bình phụ thể thì phải làm sao?"

"Ngươi ngốc à!" Tiểu Bạch Long kêu lên: "Lần này chúng ta tới Nhật Bản làm gì? Chỉ vì cứu đám mây kia, là muốn một người hoàn chỉnh, có thể gả cho Thải Vân làm lão bà bất cứ lúc nào, không phải người thực vật thần trí không rõ ràng gì cả., Biện pháp giải cứu nàng duy nhất chính là thu hồi hồn phách! Nhưng bây giờ chúng ta bị vây ở nơi này, ngay cả ra cũng không ra được, còn giải cứu gì nữa? Nếu cần thiết thì chờ chúng ta trốn thoát khỏi lồng giam này rồi cho nàng thêm phù chú là được, ta cũng không tin trong cổ mộ này khắp nơi đều có pháp trận lợi hại như vậy."

Hàn lão lục suy nghĩ một chút, giơ ngón tay cái về phía tiểu bạch long: "Có lý! Tiểu Bạch long, ngươi càng ngày càng thông minh rồi đấy."

Tiểu Bạch Long cười khẩy nói: "Ta vẫn không ngốc, chỉ là lười động não thôi có được hay không? Ngược lại ngươi, từ sau khi thấy đám mây, chỉ số thông minh liền giảm sút! Thật không biết đám mây nhiều màu bị đổ thêm dầu vào lửa, sao có thể coi trọng ngươi! Nếu ta là nàng, thà rằng chọn sơ nhất còn hơn."

"Kiếm của ta hôm nay còn chưa có máu." Ban đầu trừng mắt nhìn nó một cái.

"A, không đúng, không phải nhất định, đúng là nhất định!" Tiểu bạch long tiếp tục nói: "Nhìn người ta mới bước đầu, vừa có bản lĩnh lại đẹp trai, con mẹ nó ai giống ngươi, xấu hơn một chút, còn cả ngày ôm cái bình rượu..."

"Cút!" Hàn lão lục không chút khách khí đẩy ra.

Ầm!

Ầm ầm ầm!

Sau khi xóa đi phù ấn trên trán Thải Vân, ngoài cửa vang lên liên tiếp tiếng ầm ầm.

Ngay sau đó, một tiếng rặc rặc vang lên!

Cửa đá đột nhiên bật lên khỏi mặt đất, rút vào nóc, không chút sơ hở.

Hoàn toàn không tưởng tượng được, nơi đây vừa mới còn là một đại trận không cách nào vượt qua.

"Đi mau! Địa phương quỷ quái này, ta ở đây đã đủ lâu rồi." Tiểu Bạch Long nói xong tung người nhảy lên, đã đứng ở xa xa ngoài cửa.

Hàn lão Lục cõng Thải Vân cô nương, lúc đầu ta mỗi người cầm đao kiếm cũng vội vàng đi ra ngoài.

Cuối cùng hắn cũng rời khỏi đại trận lồng giam này rồi!

Khạc cạc cạc...

Bọn họ vừa bước ra, thạch động đột nhiên chuyển động, lộ ra một bậc thang tối đen như mực.

Đây mới thực sự là thông lộ!

Mấy người bọn ta còn chưa tỉnh hồn, tựa người vào vách đá, một hồi lâu không nói gì.

Lần giày vò này tuy hữu kinh vô hiểm, nhưng cũng khiến chúng ta kinh hồn táng đảm, cho tới lúc này nghĩ lại vẫn là sợ hãi không thôi!

Bất quá, cũng bởi vậy chứng minh rất nhiều chuyện.

Tỷ như mắt trận trong mộ kia thật sự giống như phỏng đoán của chúng ta, chỉ là quái vật còn sống.

Vậy lại là thứ gì đây?

【 Quần đọc của lão Cửu chính thức mở ra! Cửu gia năm trăm sáu ngàn quân: Bạo Nghiệp (bạo mãn), Cửu gia quân hai trăm sáu mươi bảy (bìnhết) là bình thường, chín nhà ba trăm sáu trăm chín mươi chín quân) mới mở, có một đời người độc lập, có cố sự khủng bố, ngươi đến đây chính là huynh đệ! 】

Đầu tiên, nghìn chín trăm tám chương thứ nhất, kết hợp bỏ xác dưới đất.

Sau khi sửa sang một hồi, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này đây vì phòng ngừa tiểu bạch long lòng nóng như lửa đốt, lại đập loạn đụng phải cơ quan gì đó, mới cùng nó thay đổi vị trí, đi ở đằng trước còn nó thì chịu trách nhiệm áp chế.

Đi xuống bậc thang vừa mới chuyển hướng, đội trưởng mới nhất đột nhiên đứng lại.

"Sao vậy?" Phương Tiểu Bạch Long cuối cùng không biết chuyện gì xảy ra, có chút lo lắng hỏi.

Ban đầu hơi dừng lại, dặn dò: "Không nên theo sát quá nhanh, kéo giãn khoảng cách!" Sau đó đi về phía trước.

Ta chuyển qua đường vòng đó xem xét, cũng lập tức hiểu được vì sao lúc nãy hắn kinh ngạc đứng tại chỗ.

Phía dưới đường vòng là một bãi thi thể khổng lồ!

Cục Bang chúng ta sử dụng là do Hàn lão lục cung cấp trang bị đặc thù, gọi đầy đủ gọi là Điện Ly Tử dùng để dò xét đêm tối.

Nạp điện một lần, ước chừng có thể dùng mấy ngày, chiếu xa một trăm tám mươi mét vẫn như cũ quang lực mười phần.

Lưới đuốc mạnh mẽ như vậy quét qua, vậy mà ngổn ngang không đến đầu!

Đây là một hang động cực lớn rộng rãi!

Trong huyệt động có mấy chục cột đá tự nhiên nằm rải rác xung quanh hai người, mà trong không gian còn lại đều là tử thi.

Rậm rạp chằng chịt, chất chồng chất cao mười mấy mét.

Không gian lớn như vậy, vậy mà tất cả đều là tử thi! Sợ là có hơn vạn!

Tử thi tầng thấp nhất, đã gần giống bùn đất, phía trên cùng vẫn là màu da tươi đẹp như cũ, rõ ràng là mới chết không lâu.

Trong không khí mặc dù tràn ngập một mùi hôi thối không chịu nổi, rách nát ghê tởm, nhưng tất cả tử thi đều không có hư thối, bị người lột sạch quần áo, xếp chồng chất cùng một chỗ, giống như sinh thịt ở hầm băng.

Quả thực chính là thi sơn!

Ngay tại nơi này lít nha lít nhít, giữa cái thi thể khiến người ta cảm thấy buồn nôn này, một con đường nhỏ rộng hơn ba mét xuất hiện, một đường tránh né cột đá chống đỡ đỉnh động, uốn lượn uốn lượn vươn về phía xa.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy thì thật sự khó có thể tưởng tượng, trên đời này lại còn có một địa phương kinh khủng như vậy!

Cho dù là mấy người chúng ta đã sớm tập mãi thành thói quen với thi thể, cho rằng sẽ không bao giờ bị bất kỳ cảnh tượng kinh khủng nào hù dọa nữa, cũng không khỏi hít sâu một hơi.

Rốt cuộc đây là nơi nào?

Mộ Thiên Chiếu Thần? Hay là nơi nhân gian đầy thi thể?

Vừa mới chậm rãi rút ra tám mặt đại hán kiếm, một mặt đi tới phía trước, một mặt cẩn thận lưu ý bốn phía.

Ta nắm chặt Vô Hình Châm theo sát phía sau, quanh thân dưới tóc gáy dựng đứng! Thấy thế nào cảm giác những thi thể kia tùy thời đều sẽ tỉnh lại, lớn tiếng gào thét hướng chúng ta vồ cắn xé.

Trọn vẹn mấy vạn!

Vạn nhất phát sinh thi biến thì tuyệt đối không phải là giỡn chơi.

Cho dù tất cả đều đứng ở nơi đó không nhúc nhích chờ ngươi đi chém, cũng có thể làm người ta mệt chết!

Đơn giản chuyện mà chúng ta lo lắng thì vẫn không có phát sinh.

"Chạy đi đâu." Đột nhiên, tiểu bạch long quát to một tiếng, lật tay lại chính là một đạo Phong Nhận.

Phốc phốc phốc!

Phong nhận chém lên đống thi thể, lập tức lộn một vòng, thi thể vỡ vụn văng tung tóe ra bốn phía!

Ta và Sơ Nhất vội vàng dừng lại, một người bảo vệ ở phía trước, một người chiếu cố trái phải, nhìn chằm chằm một đống thi thể lộn xộn kia.

Thế nhưng là ngoại trừ một mảnh vụn thi thể vẫn đang sụp đổ kia thì không có chút dị thường nào cả.

"Tiểu Bạch Long, ngươi phát hiện cái gì sao?" Ta cảnh giác trừng hai mắt, gấp giọng hỏi.

"Hình như... phát hiện một bóng người." Tiểu Bạch Long không quá khẳng định.

"Hình như? Rốt cuộc ngươi có thấy rõ không?"

"Không quá lưu ý, liền cảm giác giống như có cái gì, từ bên người ta vèo một cái chạy tới." Tiểu Bạch Long đáp.

"Có thể có chút phổ biến hay không? Đây chính là trong Đại Thi sơn, đừng giật mình như vậy được không?"

"Chính là vì nơi này có chút cổ quái a, tất cả một khi có gió thổi cỏ lay, biện pháp tốt nhất chính là một kích đối diện." Hắn ngược lại còn lẩm bẩm.

Ta thật sự không biết nên hình dung cái tên chết bầm này thế nào nữa!

"Ầy, các ngươi xem, thi thể kia hình như vẫn còn cử động." Đột nhiên, tiểu bạch long lại kêu lên.

Ta nhìn theo phương hướng của hắn ta, xác thực thi thể đang chuyển động, nhưng đó là thi thể bị hắn ta chém rơi xuống đất vừa rồi, bởi vì theo quán tính vẫn còn run rẩy liên tục.

"Ngươi có thể hay không..."

Bốp!

Lúc này, bả vai của ta giống như bị ai đó vỗ một cái, hù dọa giật mình một cái.

Quay đầu nhìn lại, lại là tiểu bạch long, ta tức giận muốn kêu la, đã thấy nó giơ ngón trỏ lên khoa tay múa chân thi triển cấm chế, khẽ chỉ về phía trước.

Nhìn theo hướng ngón tay hắn, lần này, ta thiếu chút nữa kinh hô!

Thi thể kia quả thực đang hành động!

Có một thi thể bị chém đứt thành nửa ngang ngửa mặt lên trời, hai cánh tay buông trên mặt đất, dùng một loại động tác khó mà tin nổi chậm rãi di chuyển về phía trước.

Đây cũng không phải là quán tính, cũng không phải ảo giác gì!

Trong bụng nhỏ chảy ra một dòng máu tươi còn chưa hoàn toàn khô cạn, kéo trên mặt đất ra một vết máu thật dài, hai khuỷu tay róc rách cào trên mặt đất đầy bụi bặm, thỉnh thoảng còn chạm vào những thi thể khác...

Một màn này xảy ra ngay trước mắt!

Thi thể kia quả thật đang chuyển động! Tuy động tác không lớn, nhưng từ vết máu và vết kéo mà xem, đây là sự thật.

Hàn lão lục và sơ nhất cũng chú ý tới điểm này, thần sắc đều trở nên khẩn trương.

Vừa nhìn về phía ta và Tiểu Bạch Long mỗi người khoa tay múa chân một cái.

Ý tứ kia chính là bảo tiểu bạch long trông thấy Hàn lão lục và Thải Vân cô nương, đồng thời khuyên bảo hắn ngàn vạn lần lộn xộn, đợi ta vòng qua hai bên xem tột cùng là gì rồi hẵng nói!

Ta nhẹ nhàng gật đầu, đem đũa giao cho bạch long nhỏ, siết chặt cây châm vô hình chậm rãi nhích tới gần.

Mới đi chưa được mấy bước, thi thể kia giống như nhận ra cái gì, đột nhiên ngừng lại, ta và Ban Nhất cũng vội vàng dừng bước.

Máu tươi chảy xuống từ các bộ thi thể đã tụ tập thành một dòng suối nhỏ huyết sắc, thuận theo địa thế chậm rãi chảy tới chúng ta.

Ngay khi chúng ta sắp không chịu nổi nữa, thi thể kia giống như phát giác không có gì nguy hiểm liền từ từ di động.

Vẫn chậm chạp như trước, nhưng đích thật là nó đang chuyển động.

Hai con mắt vàng đang vặn vẹo khô quắt trên mặt dường như vẫn đang chuyển động, bờ môi và cánh mũi tràn đầy vết rạn khẽ run rẩy, giống như đang phát ra một nụ cười cô đơn lạnh như băng mà cô tịch đối với chúng ta vậy.

Nó gật đầu nhẹ với ta một cái.

Chính vào lúc này!

Chúng ta đồng thời bước tới, một trái một phải đồng thời nhào tới.

Phốc phốc!

Rặc rặc!

Hán kiếm tám mặt, song đao Trảm Quỷ Thần đồng thời chém trúng thi thể kia, lập tức lại vỡ thành mấy mảnh!

Cùng lúc đó, một bóng đen từ trên thi thể bay ra ngoài, vèo một cái lại chui vào trong một cỗ thi thể khác.

Lần này, chúng ta đều thấy rất rõ ràng! Tiểu Bạch Long không nói dối! Đích thật có một đạo hắc ảnh.

Chỉ to bằng nắm tay! Hình như còn có hai con mắt trắng như tuyết.

Chỉ là chạy quá nhanh, cũng không thấy rõ rốt cuộc đó là thứ gì!

Nhưng đây là bọn ta cũng không kịp suy nghĩ nữa, nhanh chóng lại vọt tới!

Lần này mới ra tay đầu tiên, để ta thủ ở một bên.

Két! Một đạo kiếm khí bay đi.

Thi thể bị xẻ làm hai, bóng đen kia từ trong cổ thi thể chui ra, lại muốn chạy trốn tiếp!

Nhưng ta đã chờ ở bên cạnh từ lâu, giơ tay hất một cây châm vô hình bay ra ngoài, chỉ trong chớp mắt đã đâm trúng.

"Oa!"

Bóng đen bị đau bỗng kêu lên một tiếng, âm thanh như trẻ con.

"Oa oa oa..."

Cùng lúc đó, bốn phía chúng ta đồng thời vang lên tiếng khóc của trẻ con.

Đệ nhất thiên thập cửu cửu cửu bạch Thi Sơn tiểu quỷ (Thêm thêm)

Tiếng khóc nhỏ kia vỡ vụn nhưng lại vô cùng sắc bén.

Tuy nó không lớn nhưng liên tiếp không ngừng!

Cả tòa Thi Sơn cũng trong nháy mắt sống lại!

Có thi thể mở mắt, có nhếch miệng, còn có cả sự rung động của ngón tay.

Xác chết vùng dậy! Lượng thi thể khổng lồ như vậy đồng thời chuyển biến kinh biến.

Từng bóng đen to bằng con chuột từ trong miệng thi thể chui ra khỏi lỗ thủng trước ngực, giống như một đứa trẻ đang khóc rống lên!

Âm thanh vừa bi thiết vừa khủng bố.

Một đôi mắt sáng như ánh sáng mà hai con ngươi cũng không có nhìn chằm chằm chúng ta, số lượng chừng hơn vạn.

Vốn dĩ ở trong bóng tối mênh mông này, rậm rạp chằng chịt, hàng vạn thi thể chất thành núi đã đủ dọa người rồi, lúc này, hơn nữa tiếng khóc chấn động tâm hồn, thi thể chậm rãi mấp máy, cảnh tượng kinh khủng kia quả thực không thể nào nói rõ.

"Làm sao bây giờ?" Hàn lão lục có chút lo lắng hỏi.

Cũng không phải là nói lá gan của Hàn lão lục là nhỏ nhất, mà là Thải Vân cô nương sau lưng y vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, y rất sợ Thải Vân bị thương tổn.

"Còn có thể vạch? Chỉ có thể giết qua." Tiểu bạch long lạnh giọng nói.

"Đừng làm loạn!" Sơ Nhất vội vàng ngăn cản: "Đầu tiên không nói đây là thứ gì, nhìn số lượng này ước chừng mấy vạn! Cho dù là chuột, chúng ta cũng phải mắc bẫy."

"Vậy cũng không thể ở đây chờ chết." Tiểu Bạch long siết chặt quả cầu thủy tinh, nóng lòng muốn thử.

"Hả?" ta nhìn xung quanh, giọng nói có chút khó hiểu: "Các ngươi xem! Đám gia hỏa này ai nấy mắt như hổ rình mồi rất hung hăng, nhưng không kẻ nào dám xông lên phía trước. Thậm chí còn không ngừng lùi bước, hình như... trên người chúng ta có đồ vật gì đó khiến bọn họ cực kỳ e ngại."

Vừa nghe lời này, tiểu bạch long quay đầu nhìn thoáng qua Thải Vân cô nương có chút nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ... Bọn họ sợ Thải Vân sao?"

Lúc này, chúng ta đang ở trong thiên Chiếu thần mộ, thải vân cô nương chính là huyết mạch duy nhất của Thiên Chiếu nhất tộc. Đạo Hỗn Nguyên lồng giam vừa rồi cũng là nhận ra huyết mạch của nàng mà mới mở ra, nói không chừng những tiểu quỷ này sợ hãi cũng là Thải Vân cô nương!

"Ah, ta hiểu rồi!" Đột nhiên, ta cũng tỉnh ngộ lại: "Thiên Chiếu Thần hội, những người kia sở dĩ đem Thải Vân thả về, chính là vì chuyện này."

"Bọn họ hiểu rõ hơn bất luận kẻ nào, quyết không thể ở trong thần mộ thương tổn Thải Vân, nếu không nhất định sẽ phát động cơ quan trong mộ, quả thực không khác gì tự sát! Cho nên, bọn họ liền chơi một mũi tên song điêu, rút đi hồn phách Thải Vân, ngược lại thả thân thể trở về, cố ý làm chúng ta chậm bước đuổi theo."

"Nhưng bọn hắn làm như vậy, chẳng phải là thông minh ngược lại bị thông minh hại sao? Phải biết rằng cơ quan trong cổ mộ này ngoại trừ ám tiễn độc nỏ ra, cái khác đều không có hiệu quả đối với Thải Vân! Chúng ta chỉ cần mang theo Thải Vân, đây không phải là một đường thông suốt sao? Ví dụ như những tiểu... Không đúng! Các ngươi xem, bọn tiểu quỷ này giống như đang bày trận." Tiểu Bạch Long nói xong, đột nhiên kinh hãi kêu lên.

Ngay sau khi hắn nhắc nhở, mấy người chúng ta cũng phát hiện có chút không đúng.

Những hắc ảnh tiểu quỷ kia nhìn như không ngừng lui về phía sau, nhưng lại ẩn ẩn lui tới trật tự, vô cùng có quy luật! Trong lúc vô tình lộ ra đầu trận tuyến.

Mới nhìn một chút, gấp giọng kêu lên: "Không thể chậm trễ nữa! Đi mau."

Chưa kịp dứt chữ đi hắn đã ném ra một đạo linh phù, vung trường kiếm công kích phía trước.

"Ngươi xem, không phải còn phải giết tới sao." Tiểu Bạch Long oán giận một tiếng, siết chặt Thủy Tinh Cầu cùng ta bảo vệ Hàn lão Lục, đuổi sát theo.

"Oa, oa oa oa..."

Bọn tiểu quỷ giống như phát hiện ra chúng ta muốn trốn, oa oa kêu loạn, trong khoảnh khắc, quỷ ảnh đông nghịt chớp động bạch quang chói mắt nhào tới.

Bóng đen kia tuy nhỏ, nhưng số lượng thật sự rất nhiều đáng sợ! Vô cùng vô tận, phô thiên cái địa, ngay cả ngô công cũng không xuyên thấu.

"Bạo!"

Theo tiếng hét lớn đầu tiên, một đạo linh phù bỗng nhiên nổ tung, trong hồng quang chớp động, mấy chục con tiểu quỷ lập tức hồn phi phách tán!

"Xùy!"

Tiểu Bạch Long vung tay lên, một đạo băng chùy sáng lóng lánh đâm nghiêng tới, một loạt quỷ ảnh theo âm thanh tiêu vong.

Tuy thủ đoạn của hai người bọn họ cực kỳ ngoan lệ, trong nháy mắt trăm tiểu quỷ đã xong đời, nhưng đám gia hỏa kia vẫn như sóng biển ngập trời, mãnh liệt không dứt.

Hơn nữa khiến người ta cực kỳ khó hiểu chính là, đám tiểu quỷ này chỉ một mực xông về phía Tiểu Bạch Long và Tiểu Bạch, làm cho bọn hắn nửa bước khó đi, nhưng từng người cách ta rất xa, không dám tới gần, dưới sự bảo hộ của ta, chúng nó ngay cả bên cạnh Hàn lão Lục cũng không dám dính vào!

Đây là có chuyện gì?

Lúc này, Hàn lão lục cũng phát hiện điểm này, kêu lớn: "Mới đầu, ngươi và Cửu Lân thay đổi vị trí một chút! Bọn tiểu quỷ kiêng kị Cửu Lân không dám tới gần."

Ban đầu nghe vậy, lại ném ra một đạo linh phù, sau đó nhanh chóng lui lại phía sau.

Nhất mang song đao của ta xông thẳng về phía trước.

Mười mấy con quỷ vốn định lao về phía sơ nhất bất ngờ lui lại, chỉ chớp mắt đã tới trước mặt ta.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Song đao ta vung lên còn chưa chém được, mười mấy con tiểu quỷ bị người ta đâm tan như bong bóng, trong nháy mắt tan nát.

Hả?

Đang lúc kỳ quái, một làn khói từ ngực ta bộc phát ra, đám tiểu quỷ quanh thân kinh hãi chạy trốn tứ phía.

Leng keng leng keng leng keng!

Mười bóng đen đứng trước mặt ta.

Một người thân hình thấp bé, chắp hai tay sau lưng.

Một người thân hình cao lớn, đỉnh đầu lơ lửng thanh đồng đăng.

Tám người còn lại đều không có đầu, tay cầm một thanh trường đao sáng như tuyết!

Thập âm vệ!

Lần này gặp lại, mười người kia sớm không giống như trước, như khói như khói, không nhẹ, mà là hình dáng rõ ràng, giống như đúc bằng sắt, màu sắc quanh thân càng thêm âm trầm, so với đêm tối càng thêm dày đặc! Quanh thân bốn phía hàn khí bức người.

Vừa thấy bóng đen xuất hiện, đám người kia lập tức cả kinh, Tiểu Bạch Long còn tưởng đây là sát chiêu trong trận do đám tiểu quỷ đánh thức, đột nhiên vung tay lên, chính là một đạo Phong Nhận phóng tới.

Thân hình cao lớn Long Hống giáo trợn mắt quay đầu lại, trừng đôi mắt đỏ ngầu kia vung tay lên, chiếc đèn đồng xanh trên đỉnh đầu kia tản ra một mảnh lục quang, phong nhận thổi đến gấp rút lập tức tiêu tán.

Ngay sau đó ánh sáng màu xanh lóe lên, bay thẳng đến chỗ tiểu bạch long.

"Đừng..." Ta rất là lo lắng mà lên tiếng.

Long Hống giáo tựa hồ nghe hiểu dụng ý của ta, lần nữa khống chế thanh đồng đăng.

Phù!

Đạo thanh quang kia bay sát theo sau tiểu bạch long, trực tiếp giết vào trong tiểu quỷ.

Phốc phốc phốc! Trên đường đi, tiểu quỷ vỡ tan, tan thành tro bụi.

Ánh sáng màu xanh kia giống như chiếc đèn chiếu sáng trong đêm tối, lao thẳng tới, mạnh mẽ mở ra một con đường máu.

Phần cuối ánh sáng rơi vào trên Thi Sơn, ầm một tiếng nổ tung thành một đám mây màu xanh biếc, Thi Sơn bị tạc ra một cái cửa động thật lớn!

Thi thể chồng chất bốn phía ầm ầm rơi xuống, xương cốt tan nát bay loạn đầy trời!

Tiểu Bạch Long giật nảy cả mình, niết thành một quả cầu thủy tinh, muốn đối phó với Long Hống giáo.

"Đừng làm bậy! Đây có lẽ là thủ đoạn của Cửu Lân." Ban đầu nhìn ra manh mối, lớn tiếng ngăn cản.

"Thủ đoạn của Cửu Lân? Cái này... Đây là cái gì?" Tiểu Bạch Long và Hàn lão Lục có chút kinh dị nhìn qua hắn.

Lúc này, ta cũng không kịp giải thích —— thực ra, ngay cả chính ta cũng nói không rõ, bọn họ tại sao liền biến thành người bảo vệ của ta.

Mấy lần nguy hiểm, mười Âm Vệ đều thay ta giải trừ cường địch, ta ngoại trừ ẩn ước đoán có thể liên quan đến ô mộc hạch, đối với việc khác không biết chút nào.

Nhưng lần này, ta lại có chút cảm giác trước kia chưa từng có.

Thiên Cửu Nhị Linh Chương thứ nhất, Long Hống vệ ở đây.

Trước kia, khi nào Thập Âm vệ xuất chiến, khi nào lui bước, lại vận dụng loại thủ đoạn nào, ta không cách nào biết được, càng không thể điều khiển.

Nhưng bây giờ, ta lại có một tia cảm giác cực kỳ quái dị.

Giữa ta và bọn họ, giống như bị thứ gì đó vô hình mà lại không biết gắn liền cùng nhau. Thậm chí, ta đều có thể phân biệt rõ ràng, loại cảm giác nào ứng với cái đó!

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu, bọn họ giống như là mười ngón tay của ta, ta có thể dựa vào tâm thần ý niệm điều khiển bọn họ, mà bọn họ cũng sẽ hoàn toàn tiếp nhận mệnh lệnh của ta, không chút do dự.

Tựa như vừa rồi, mắt thấy thanh đăng kia xanh biếc đại thịnh, phóng thẳng về phía tiểu bạch long. Dưới tình thế cấp bách, ta mới vừa ra khỏi miệng, liền nối liền với Long Hống vệ đường vô hình tráng kiện nhất kia đột nhiên nhảy lên một cái, lập tức mạnh mẽ xoay chuyển phương hướng, tránh cho tiểu bạch long bắn qua một bên.

Đây tuyệt đối không phải ảo giác!

Mà Long Hống vệ lại cảm nhận được tâm ý của ta, phụng mệnh làm việc.

Đám tiểu quỷ kia không dám tấn công ta, tránh ra thật xa, chẳng lẽ cũng đã nhận ra Thập Âm vệ tồn tại?

Sau khi Thập Âm Vệ hiện thân, xung kích của đám tiểu quỷ bỗng nhiên đình chỉ, cũng không tản đi mà đứng từ xa cách đó mười mét, trừng đôi mắt vô châu trắng sáng đang nhìn thẳng vào chúng ta...

Không còn la hét ầm ĩ nữa, không còn chạy loạn khắp nơi, cứ lẳng lặng ngồi nhìn, không nhúc nhích.

Tình cảnh có chút quỷ dị!

Tiểu quỷ lấy hàng vạn để tính lít nha lít nhít ngồi xổm ở dưới thi sơn không nhúc nhích, nhất định trừng mắt lẳng lặng nhìn ngươi, thậm chí so với bọn nó vồ tới còn đáng sợ hơn nhiều.

Bởi vì cái gọi là lúc này không có tiếng thắng hữu thanh.

Cùng lúc đó, từng sợi cảm giác càng thêm tinh mịn cũng bỗng nhiên sống lại, phảng phất khả năng ta khống chế vượt xa mấy người bọn họ, chỉ là bây giờ ta còn không được ảo diệu mà thôi.

"Cửu Lân, làm sao vậy?" Ban đầu hơi kinh ngạc hỏi.

"Không có gì." Ta vừa đáp ứng, vừa thử truyền tâm ý mình cho Thập Âm Vệ.

Bốp!

Mười bóng đen kia đồng thời quỳ một gối trên đất, hướng ta thi lễ trọng, tiếp đó thân hình lắc lư hợp thành một tiêm trùy trận.

Long Hống giáo cầm thanh đăng trong tay, đứng tiên phong, tám lão đầu long hống vệ khác âm thầm thành hình sừng đem người thấp bé bảo hộ ở trong.

Thanh đăng lóe sáng, trường đao lợi!

Ánh sáng màu lục lóe lên, hợp thành một cái đầu lâu to lớn vô cùng, treo cao trên đỉnh đầu mấy người. Long Hống giáo mãnh liệt vung tay lên, cái đầu lâu kia liền xông ra ngoài.

Ầm!

Một đêm đen do vô số tiểu quỷ tụ tập mà thành lập tức bị phá tan!

Giống như mặt trời ban trưa, thoáng cái phá tan bóng tối trước bình minh.

Xoẹt xoẹt xoẹt! Lục quang vừa tới, mười bóng đen kia cũng theo sát phía sau.

Đại đao loạn vũ, bất luận tiểu quỷ hay thi thể, một khi đụng vào lập tức hóa thành bụi mù.

Phía trước bỗng nhiên dâng lên một đạo sương mù màu xanh biếc, trong sương mù, Thập Âm vệ tùy ý cuồng sát, thẳng tiến, thay chúng ta mở ra một lối thoát!

"Đi!" Ta ngắn gọn nói, đón đầu.

Sơ Nhất và Tiểu Bạch Long cũng vội vàng che chở Hàn lão lục, đuổi theo phía trước.

Thập Âm vệ thủ đoạn cực kỳ tàn bạo nhưng lại càng hữu hiệu hơn —— vô luận tiểu quỷ hay là thi thể đều bị gọt thành tro bụi, mạnh mẽ đào ra một lối đi thẳng tắp trong núi thi thể khổng lồ của Nặc Sơn.

Hai bên đường, thi thể chia năm xẻ bảy nằm dưới đất, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối.

Ngay từ đầu, còn có đông đảo tiểu quỷ phong tuôn trào như thủy triều hướng ban đầu cùng Tiểu Bạch Long phát động công kích, nhưng theo Thập Âm vệ càng giết càng cuồng, càng giết càng xa, âm trận do đám tiểu quỷ tạo thành cũng bị xé nát, thế là công kích kia cũng chậm rãi tan ra. Cuối cùng, đã biến thành đơn phương đồ sát!

Bọn tiểu quỷ ầm ầm khóc lớn, chỉ chạy trốn bốn phía, nhưng Tiểu Bạch Long lại không buông tha, dùng quả cầu thủy tinh âm vật ngưng thủy kết sương, từng mảnh tiểu quỷ lập tức bị đông chết.

Ầm!

Lại một tiếng nổ vang truyền đến, đưa mắt nhìn lại, là Thập Âm vệ đã vọt tới phía cuối Thi Sơn, mạnh mẽ phá cửa đá xông ra ngoài.

Đám đông tiểu quỷ kêu loạn lên, giống như thủy triều tan đi, trong nháy mắt chạy sạch sành sanh!

Thấy mình chạy tới phụ cận, Thập Âm Vệ lại thi lễ, lập tức hóa thành khói đen, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

"Giỏi lắm!" Sau đó tiểu bạch long hướng về ta so sánh ngón cái nói: "Cửu Lân, bản lãnh này của ngươi thật trâu bò!"

Một trận khổ chiến vừa rồi, nhìn bề ngoài giống như cái gì cũng không làm, chỉ là một đường theo sát phía sau chạy như điên mà thôi. Nhưng chờ Thập Âm Vệ tiêu tán, ta lập tức mệt mỏi không chịu được, phảng phất thoáng cái bị rút khô tất cả linh lực, ngay cả nói cũng không được. Chỉ là hướng về phía tiểu bạch long lộ ra nụ cười khổ, sau đó mắt tối sầm lại, suýt nữa ngã xuống.

Tiểu Bạch Long vội vàng đỡ lấy hắn.

"Cửu Lân, không sao chứ?" Một ân cần hỏi thăm.

Ta hướng hắn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tựu thế ngồi xuống.

"Ở chỗ này nghỉ ngơi một chút đi." Vừa nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi như vậy của ta, liền quay sang tiểu bạch long và Hàn lão lục nói.

Hàn lão Lục vịn Thải Vân cô nương dựa vào tường ngồi xuống, từ trong túi đeo lại lôi ra một bình rượu.

Tiểu Bạch Long và người bên cạnh lúc đầu, ngồi ở bên cạnh chúng ta cẩn thận đề phòng.

Thập Âm vệ đã liên tiếp xuất hiện nhiều lần, nhưng đừng nói ta mệt mỏi như vậy, thậm chí ngay cả một chút cảm giác cũng không có, vì sao lần này lại mệt như vậy.

Chẳng lẽ có liên quan tới cảm giác nhè nhẹ kia?

Nhưng cảm giác này làm sao lại xảy ra?

Ta vừa tu dưỡng vừa nghĩ.

"Ban đầu, tiểu quỷ kia là thứ đồ chơi gì, giống như không quá giống âm linh trước kia." Tiểu Bạch Long có chút nghi hoặc hỏi.

"Ta cũng chưa từng thấy qua, có thể đây là thủ đoạn Thúc hồn của Âm Dương sư." Mới đầu suy nghĩ một chút rồi nói: "Nhưng điều khiến ta càng thêm kỳ quái chính là tại sao bọn họ phải cất giữ nhiều thi thể ở đây như vậy! Hơn nữa những thi thể này mới có sản vật, thời gian sống rất dài. Có lẽ cất giữ lâu nhất cũng hơn ngàn năm, nhưng mới nhất cũng chỉ chết mới hơn mười ngày., Đây hiển nhiên là Thiên Chiếu Thần sẽ thả đám người đó vào. Nói cách khác, bắt đầu từ mộ này đến hiện tại, vẫn có người liên tục không ngừng cất giữ thi thể bên trong, núi xác này rốt cuộc dùng để làm gì đây."

"Còn có một địa phương càng kỳ quái hơn!" Hàn lão lục uống một ngụm rượu nói: "Còn nhớ rõ vì sao con Bạch Long kia tùy tiện ra tay không? Cũng bởi vì thi thể kia động, đám tiểu quỷ đang vận chuyển thi thể! Nhưng chúng nó muốn đem thi thể đi đâu? Lại muốn làm gì đây, đây mới là điều kỳ quái nhất."

"Hoàn toàn chính xác!" Mới đầu gật gật đầu nói: "Xem ra, cổ mộ này so với suy nghĩ lúc trước của chúng ta còn gian nguy hơn nhiều, chúng ta cần phải lưu ý nhiều hơn."

Phần ngàn chín trăm hai mươi hai, Phần Hồn Thiêu Thân.

Nghỉ ngơi một lát, tiếp tục đi tới.

Thân thể của ta còn có chút mệt mỏi, trong lúc nhất thời còn chưa phục hồi như cũ, người đi ở phía trước lại đổi thành tiểu bạch long.

"Tiểu bạch long, ngươi có thể ngàn vạn..."

Ban đầu còn phải dặn dò cái gì đó, nhưng lại bị Tiểu Bạch Long rất không kiên nhẫn phất tay cắt ngang: "Biết rồi, không phải bảo ta đừng vội động thủ sao? Ta có chừng mực." Nói xong, lắc lư đi về phía trước.

Kỳ thật, đối với điểm này, chúng ta thật đúng là không yên lòng!

Chúng ta bây giờ đi con đường này, có chút khác với dĩ vãng.

Đầu thông đạo này giống như một cái ống tròn, bốn phía vách đá tu chỉnh phi thường bằng phẳng bóng loáng, tựa như một đoạn nước bùn cực đại.

Đi không bao xa, trên vách đá xuất hiện liên tiếp một bức tranh màu đỏ thẫm.

Những đường nét trên bức tranh vừa thô vừa thần bí, vừa giống như chú ngữ, lại vừa giống hoa văn, căn bản nhìn không ra đây là vật gì.

Vị trí xuất hiện trong tranh rất không sai quy tắc, lúc xa lúc gần, lúc lớn lúc nhỏ.

Tương đồng duy nhất chính là, phía dưới mỗi bức tranh đều có một vệt đen thui, vết tích đó rất bất quy tắc, càng là nguyên nhân không cách nào suy đoán hình thành.

Quản hành lang thẳng tắp tiến về phía trước, đi hơn nửa canh giờ, mới rốt cuộc ngoặt cái khom ngay trên mặt đất, trên mặt đất bày ra một mảng lớn vết máu!

Từ vết máu lưu lại, đo đạc thời gian thật lớn, vết máu trong khe đá đã sớm biến thành màu xám đen, quả thực không khác bùn đất là mấy, trải ở phía trên cùng lại là vừa mới vẩy xuống không lâu, vẫn như cũ đẹp đẽ đỏ tươi như cũ.

Con rồng trắng nhỏ cầm thận tre, quét nhìn bốn phía, chỉ thấy trên vách đá nhô ra mặt đá, khắc lấy một khuôn mặt hình người tức giận trợn mắt.

Khuôn mặt này ước chừng to bằng chậu rửa mặt, ánh sáng rực rỡ, giống như là do vàng ròng chế tạo thành!

Ngũ quan trên khuôn mặt quái dị cực kỳ không cân đối, miệng mũi nhỏ nhắn, trên trán còn có thêm một con mắt, con mắt to cao đột ngột xuất hiện, so với chóp mũi còn cao hơn một mảng lớn, hầu như chiếm hơn một nửa khuôn mặt.

Gương mặt quái dị này từ trên xuống dưới, tức giận hừng hực nhìn xuống phía dưới.

Một vòi máu tươi này hiển nhiên là do hắn tạo thành!

Ban đầu nhìn từ trên xuống dưới nói: "Xem ra, đây chính là một trong những cơ quan cấm trận! Máu tươi này chính là những thành viên của Thiên Chiếu Thần hội trong số đó lưu lại. Nhìn từ vết tích trên huyết dịch, bọn họ đã từng liên tục phá giải cơ quan này nhiều năm, thậm chí là mấy đời."

"Như vậy chính là nói..." Tiểu Bạch Long quay đầu liếc nhìn Thải Vân cô nương: "Cho đến sau khi bọn hắn bắt được Thải Vân mới có thể phá giải."

"Rất có thể!" Mới gật đầu một cái, lập tức theo bản năng quay đầu lại nhìn một cái nói: "Nếu như ta đoán không lầm, những bức tranh trên vách đá kia, cũng có thể có quan hệ với cấm trận này."

"Ta biết rồi!" Đột nhiên, ta nhớ tới ghi chép trên Âm Phù Kinh, xen vào nói: "Đây là Âm Hỏa Phần Hồn Chú."

"Ngươi chắc chắn?" Sơ Nhất rất bất ngờ hỏi.

"Đó là vật gì?" Tiểu Bạch Long chưa quen thuộc với trận pháp.

"Còn nhớ rõ đồ họa chúng ta mới thấy không? Cái đó căn bản cũng không phải là phù chú gì, cũng không phải là hoa văn trang sức, mà là dấu vết những người cứng rắn xông vào kia lưu lại. Nói chính xác hơn, hồn phách bọn hắn trước khi chết vẫn còn không ngừng giãy dụa, vết cháy phía dưới, chính là thi cốt bị đốt cháy." Ta giải thích nói.

"Nghĩa là gì vậy?" Tiểu Bạch Long vẫn như cũ không hiểu hỏi: "Đều chạy xa như vậy, vẫn khó thoát khỏi cái chết ư?"

"Đúng vậy!" Ta gật đầu: "Sự lợi hại của cấm trận này nằm ở chỗ linh hồn của ngươi, linh hồn bị Cực Âm chi hỏa đốt cháy, bất luận ngươi chạy được bao xa cũng vô dụng." Ta chỉ chỉ vào mặt đất đỏ như máu nói: "Nếu tu vi không đủ, sẽ chết ngay tại chỗ, thân thể bị đốt thành máu loãng, hồn phách tan thành khói, chỉ có thể tạm thời tránh được cái chết, nhưng linh hồn lại một mực bị âm hỏa thiêu đốt, không cách nào cứu chữa, cũng chỉ có thể từ từ giày vò đến chết."

"Nói cách khác, tu vi ngươi càng cao càng liều mạng giãy dụa, ngươi chịu đựng thống khổ cũng càng thêm kéo dài, ngược lại không bằng người có tu vi thấp lập tức chết đi, còn bớt chịu chút tội."

"Vậy thì không ai có thể chạy thoát sao?" Tiểu Bạch Long giật nảy mình.

"Có thể, chỉ cần ngươi không có linh hồn." Ta nói.

"Đó là cái gì?" Hàn lão lục hất cằm về phía trước.

Trong bóng tối mênh mông phía trước, đột nhiên sáng lên một chùm tia sáng.

Chúng ta theo bản năng đề phòng mấy phần, từ xa nhìn lại.

Ánh sáng kia rất nhạt, giống như ánh nến cách cửa sổ nhìn thấy, hoàn toàn mơ hồ, nhưng trong bóng tối vô tận này lại hết sức nổi bật.

Ánh nến hơi lay động, không rõ ràng bất diệt, chỉ còn ánh sáng nhàn nhạt tản ra.

"Thế thì chút nữa nói sau đi! Cấm trận này phá cách như thế nào?" Tiểu Bạch Long có chút không kiên nhẫn hỏi.

"Trận đã bị phá từ lâu rồi." Hắn liếc mắt nói: "Bằng không, tới lúc này, chúng ta có bình an vô sự không?"

"Phá rồi sao?" Tiểu Bạch Long quay đầu nhìn ta một cái.

Đoạn đường đi tới này, hắn cũng có thể cảm thấy, sự hiểu biết của ta đối với những thượng cổ trận pháp này đã không kém chút nào so với lúc đầu. Thậm chí rất nhiều thời điểm, so với những lần đầu biết được càng thêm tường tận, vì vậy liền hỏi ta.

Ta khẽ gật đầu nói: "Kỳ thực, toàn bộ thông đạo hình tròn này chính là Phần Hồn Trận. Ba mắt kỳ quái điêu khắc chẳng qua là mắt trận phát động mà thôi, một khi có người đến phạm vi mắt thường nhìn thấy sẽ tự động phát động. Lúc cấm chú kích phát, cho dù ngươi chỉ đạp một chân vào trong trận cũng không có đường để chạy, chúng ta tất cả đều không có việc gì, cũng nói rõ cấm trận này đã bị giải trừ, hiện tại cái mặt quái dị này cũng chỉ là vật trang sức mà thôi."

"Có ý tứ mà." Tiểu Bạch Long nghe xong lập tức nổi giận: "Ta nói hai người các ngươi có ý sao? Trận đều bị phá, còn lải nhải dông dài nhiều như vậy làm gì? Chỉ là khi dễ ta không hiểu đồ chơi này, cố ý hù dọa ta."

"Ta cũng không có thư thả!" Mới nhất trừng mắt liếc hắn một cái: "Đây chính là cấm trận đầu tiên gặp được kể từ khi tiến vào cổ mộ đến nay, Thiên Chiếu Thần hội không cách nào phá giải! Ngay cả tòa cấm trận này, ngăn cản bọn họ hơn ngàn năm, cũng chính bởi vì tòa cấm trận này ngăn cản., Bọn họ mới không thể không đi tìm huyết mạch Thiên Chiếu, ngươi không cảm thấy chúng ta nên hảo hảo nghiên cứu một chút sao? Chỉ cần hiểu thấu bí ẩn trong đó, chúng ta liền có thể mang theo đám mây nhiều màu thông suốt ở trong cổ mộ, toàn bộ cơ quan cổ trận đối với chúng ta đều không có chút tác dụng, không giống một mực liều chết xông mạnh hơn."

"Vậy ngươi nghiên cứu cái gì?" Tiểu bạch long nghẹn một cái, chế nhạo nói: "Nếu không phải Cửu Lân, ngươi cũng không biết tên trận này, còn nghiên cứu nữa! Nắm chắc chạy đi mới là đứng đắn."

Như vậy ngược lại là đến lúc xấu hổ, quay đầu nhìn ta một chút.

Ban đầu mặc dù đối với đạo gia tạo nghệ cực thâm sâu, nhưng Âm Hỏa Phần Hồn Chú lại là thời kì thượng cổ. Nếu không phải Âm Phù Kinh thu nhận sử dụng thật rộng, trăm phương ngàn nghề được xưng là tà thuật thiên hạ, ta làm sao có thể biết được?

Nhìn tình hình vừa rồi, đối với trận pháp này một cái đầu tiên cũng có nghe nói, chi tiết chi tiết cũng không rõ lắm. Tuy lúc này trận pháp đã bị phá, nhưng muốn thăm dò phá cơ khiếu trong thời gian ngắn lại nói dễ vậy sao?

Ta cẩn thận nhớ lại trên Âm Phù Kinh có ghi chép liên quan tới Âm Hỏa Phần Hồn Chú, lại ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét vết máu trên mặt đất nói: "C Phần Trận này chỉ có tác dụng với hồn phách, phàm là người tiến vào phải chết không thể nghi ngờ. Có lẽ mấy ngàn năm qua Thiên Chiếu Thần sẽ không ngừng tìm tòi nghiên cứu, nhưng cho đến những năm gần đây, bọn họ mới phát hiện manh mối, các ngươi xem vết máu này!"

Nói xong, ta chỉ chỉ mặt đất.

Dưới sự chiếu rọi của điện quang, vết máu trên ngón tay của ta có một ít lốm đốm nhỏ màu trắng, bàn tay đụng nhẹ vào nhau, lăn qua trái lại.

"Đây là thủy ngân?" Trong nháy mắt nhận ra được.

Thiên Cửu Nhị Chương (chương hơn)

"Đúng! Mặc dù thứ này sinh ra có cự độc, nhưng cũng là vật luyện đan sĩ thường dùng. Rất rõ ràng, trước kia rất có khả năng là một luyện đan sĩ, nhưng ngươi xem..." Nói xong, ta cầm lên một viên thủy ngân để ở trong lòng bàn tay, sau đó lại vẽ một đạo phù chú.

Trong giọt thủy ngân châu toát ra một cỗ khói đen, hơi khói kia yếu ớt như tơ, cơ hồ mỏng manh không thể nhận ra.

"Hồn ảnh?" Vừa kinh ngạc nói: "C Phần Hồn chú không phải sẽ tiêu diệt tất cả linh hồn sao? Sao người này còn lưu lại một tia hồn ảnh đến bây giờ? Đã có bản lĩnh này, hắn làm sao có thể chạy đi."

"Không sai, Phần Hồn chú có thể giết chết tất cả linh hồn, thế nhưng là có một loại ngoại lệ, đó chính là linh hồn người khống chế!"

"Linh hồn người điều khiển?" Tiểu Bạch Long sửng sốt một chút, nhưng lập tức hiểu ra: "Ví dụ như lão già rút hồn phách của Thải Vân kia?"

Ta gật gật đầu nói tiếp: "Một khi bước vào cấm trận, thân hồn câu diệt, nhưng nếu hồn phách người này bị khống chế sẽ xuất hiện một tia ngoại lệ, người bước vào tự nhiên sẽ thân tử hồn diệt. Nhưng người điều khiển linh hồn mặc dù cũng sẽ bị tổn thương chút, nhưng lại thừa cơ chạy ra! Mà thủy ngân lại là vật cất giấu thiên nhiên, người điều khiển phía sau chính là mượn chuyện này đào vong."

"Cấm trận này vẫn luôn tiến không ra, vì vậy người Thiên Chiếu Thần hội đã dùng biện pháp này! Rút ra một linh hồn luyện đan sĩ, tiến vào cấm trận tìm tòi rốt cuộc ra sao, người này có chết hay không cũng không sao, chỉ cần người điều khiển phía sau điều khiển phải làm rõ bí mật của cấm trận là được."

"Bởi vậy cuối cùng bọn họ cũng phát hiện ra bổn nguyên của cấm trận, chính là Âm Hỏa Phần Hồn Chú! Phương pháp phá giải cấm chú thích hợp nhất chính là tìm được linh hồn cùng huyết mạch với người thiết trận."

"Cấm trận này do người thân của Thiên Chiếu Đại Thần thiết lập, huyết mạch kia tự nhiên chính là di mạch của Thiên Chiếu tộc. Cứ như vậy, bọn họ không thể không đi tìm Thải Vân cô nương."

Hàn lão lục sờ cằm nói: "Cửu Lân, ngươi nói là, Thải Vân rất có thể là linh hồn bị rút ra ở chỗ này?"

"Chắc là không sai!" Ta trả lời: "Tuy rằng đám mây nhiều màu bị bọn họ bắt được nhưng chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện đi dò đường giúp bọn họ, những người khác lại không dám bước vào thử nghiệm, vì thế lão đầu tử kia liền rút linh hồn của đám mây nhiều màu, thao túng nàng tiến vào trong đó. Cấm trận vừa phát giác được linh hồn của đám mây kia thì tự nhiên sẽ mất đi hiệu dụng, đạo cấm trận này cũng theo đó phá giải."

"Không, ngươi không hiểu ý ta." Hàn lão lục quơ quơ tay: "Một khi nàng đã bị hút linh hồn ở chỗ này, cộng hưởng với cấm trận, vậy chúng ta có thể nghĩ cách lấy hồn phách Thải Vân đổi lại hay không?"

Ta nói: "Vốn dĩ khuôn mặt quái dị này sẽ không tổn thương đến linh hồn của nàng, nhưng nếu lúc ấy linh hồn Thải Vân bị người ta điều khiển, tự nhiên cực lực muốn phản kháng. Cấm trận nơi này cùng với huyết mạch của nàng có rất nhiều liên quan, chính là thời điểm thần thức của nàng cường tráng nhất, nói không chừng nàng sẽ ở chỗ này ra sức chống cự một chút, muốn thoát khỏi lao tù"

"Dừng!" Tiểu Bạch long kêu lên: "Ta và lão lục không muốn biết nguyên lý gì cả, chỉ muốn biết có khả năng này hay không!"

"Nếu theo như Cửu Lân nói, khả năng này ngược lại là có." Mới đầu tiếp lời: "Nhưng vạn nhất không thành, thân thể của nàng cũng sẽ bị chút tổn thương, chí ít..."

Mới đầu nàng ta nói: "Ít nhất nàng ta cũng không thể bảo trì dung mạo của thiếu nữ hiện tại, thậm chí còn già nua hơn nhiều so với bạn cùng lứa tuổi."

Hàn lão lục vừa nghe lời này, nhìn chằm chằm Thải Vân cô nương, có chút do dự.

Tiểu Bạch Long chen vào nói: "Lão Lục, ta hỏi ngươi một câu. Nếu Thải Vân không thể bảo trì dung mạo, biến thành một lão thái bà tóc trắng xoá, gương mặt đầy nếp nhăn, ngươi còn không yêu bà ta sao?"

"Nói nhảm!" Hàn lão lục cả giận nói: "Ta cùng Thải Vân không phải chỉ một sớm một chiều, bất kể nàng ta biến thành cái gì, ta cũng chỉ có chết không đổi! Ta chỉ là có chút lo lắng, vạn nhất khi Thải Vân nhìn thấy khuôn mặt già nua của mình..."

"Vậy là được rồi! Về phần dung mạo, ngươi không cần lo lắng, lúc ta và Thải Vân, Giang Vân Yến du lịch đã ăn nhầm quả Thanh Xuân. Chính vì như vậy, ba người chúng ta mới có thể giữ nguyên dung mạo năm đó, không dài không thay đổi..." Nói xong, hắn quay đầu nhìn thoáng qua sơ khai: "Nếu không phải biết rõ lai lịch của ngươi, ta thật sự hoài nghi, có phải ngươi cũng đã cắn nuốt cái thứ kia không."

"Trái cây này, ta còn một quả, vốn là định đợi lúc Giang Vân Yến xuất quan, bán ra giá cao... Khụ khụ." Nói đến đây, Bạch Long sắc mặt rất mất tự nhiên bỗng nhiên đỏ lên, làm bộ ho khan che đậy: "Ta vẫn luôn xem Thải Vân như tỷ tỷ, chỉ cần nàng dùng, ta tuyệt đối sẽ không do dự, nàng yên tâm đi."

Lập tức, hắn lại quay đầu về phía ta và vòng đầu tiên: "Hai người các ngươi nói thử xem, rốt cuộc làm phép ra sao?"

"Cửu Lân, thân thể của ngươi vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, để ta đi cho." Vừa nói, hắn rút ra mấy đạo linh phù dán bốn phía, lại cắt đứt một đám tóc của Thải Vân cô nương, kẹp ở trong khe ngón tay.

Sau khi trong miệng hắn lẩm bẩm, tất cả phù chú đều bay lượn giữa không trung, vây quanh Thải Vân cô nương.

"Mau!" Sơ Nhất Mãnh quát to.

Trên phù chú sáng lên đạo đạo kim mang, từng sợi thanh ti cũng trải rộng ra, như gió thổi nhẹ nhàng lắc lư, lập tức chia làm hai đường bay đi, một đường bay về phía trước hang động ánh nến, một đường khác không ngừng bay lên, hướng lên trên đỉnh vách tường quái dị bay đi.

Điều này biểu thị, hồn phách của đám mây ngũ sắc tản thành hai bên.

Một bên bị lão già Y Đằng Xương Bình khống chế, một bên nấp trong quái dị.

"Tiểu Bạch Long, phải xem ngươi rồi!" Ta vừa kêu tiểu bạch long vừa khoa tay múa chân với Thải Vân cô nương.

Tiểu Bạch Long vừa thấy lập tức hiểu ra, sải bước tiến lên, lau trên ngón tay của Thải Vân cô nương một cái, thả người nhảy lên.

Hàn lão lục cực rất ăn ý thả ra một sợi dây khô, tiểu bạch long mượn lực giẫm mạnh, đi thẳng lên đỉnh vách đá.

Rào rào!

Tiểu bạch long vừa mới chạm vào quái kiểm, khuôn mặt quái dị đột nhiên tràn ra một đạo quang mang.

Giống như đây không phải là cơ quan cấm trận gì, mà là một chiếc đèn, tiểu bạch long vừa rồi chỉ là chạm vào mở cửa mà thôi!

Đạo quang này không lệch không lệch, vừa lúc chiếu xạ lên đỉnh đầu thải vân cô nương trong ngực Hàn lão lục.

Bốp! Hào quang lóe lên, tất cả tiến vào.

Bùm bùm bùm bùm!

Phù chú bay ở bốn phía tất cả đều vỡ vụn hóa thành tro, cổ họng lúc đầu xiết chặt phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch.

"Thế nào? Thành công chưa?" Tiểu Bạch long gấp gáp hỏi.

"Lão... Lão Lục..." Thải Vân cô nương mím môi khẽ kêu lên.

"A! Ta... ta đang ở chỗ này." Hàn lão lục vừa mừng vừa sợ kêu to, nước mắt kích động chảy ra.

Chỉ có một tiếng hô như vậy, đám mây lại không nhúc nhích, nhưng cánh mũi lại nhẹ nhàng kích động, sắc mặt cũng trở nên hồng hào.

"Thải Vân, Thải Vân..." Hàn lão Lục Vong thét to, nhẹ nhàng đung đưa.

"Đây... Đây rốt cuộc là thành công hay chưa thế?" Tiểu Bạch Long ngơ ngác.

"Có thể nói thành công rồi, cũng có thể nói là không thành công." Ta giải thích nói: "Bên phía ban đầu mới kích hoạt được lực lượng thần thức trong gương mặt tàn tạ của đám mây sặc sỡ kia, đã có hồn ba phách thoát khỏi sự trói buộc xoay chuyển trong cơ thể, hai hồn bốn phách còn lại vẫn còn trong tay lão già kia. Tuy nhiên bây giờ, lão già kia cũng không thể lại nhập hồn vào cơ thể nữa, chỉ cần đòi lại được một nửa đám mây kia là đám mây sặc sỡ kia là có thể hoàn toàn thức tỉnh."

"Lại nói thêm một chút, chúng ta đã kéo Thải Vân từ Quỷ Môn quan về được một nửa, bây giờ ý thức của nàng đã có đầu óc, có thể nghe được, cảm giác được, chỉ là tạm thời không thể động đến mà thôi."

Trải qua một phen giải thích của ta, tiểu bạch long hoàn toàn hiểu rõ, quay đầu về phía Hàn lão Lục kêu lên: "Lão Lục, đừng gọi! Muốn làm tỷ phu của ta thì tranh thủ thời gian đứng lên, chúng ta đi giết lão long long trời lở đất." Nói xong, vung tay lên một đạo phong nhận.

Răng rắc! Phong nhận kia nện ở trên vách đá, răng rắc một tiếng, đá vụn vẩy ra.

Khạc cạc cạc...

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu hắn phát ra liên tiếp tiếng vang.

Đệ nhất thiên bạch cửu tam chỉ cơ hội đóng cửa đóng cửa.

Chúng ta vừa thấy cái mặt quái dị kia nhô lên, đang chậm rãi rút lui vào trong.

Âm thanh ồ ồ của cơ lò đang chuyển động vang lên liên tục không ngừng, giống như lần vô tình con bạch long nhỏ nhặt được, cơ quan bị kích động!

"Không tốt!" Vừa phát hiện ra thì kinh ngạc hét lên, cầm kiếm liếc nhìn xung quanh.

Hàn lão lục vội vàng đứng dậy gắt gao bảo vệ Thải Vân cô nương.

Tiểu bạch long siết chặt thủy tinh cầu, nhìn chằm chằm về phía Phương!

Xoẹt! Cơ lòe rung mạnh một cái, cuối cùng cũng tới đáy.

Rầm một tiếng, khuôn mặt quái dị một phân thành hai, giống như bị người đẩy ra hai cánh cửa, bỗng nhiên vỡ ra.

Bên trong thật sự có một cánh cửa vàng!

Trên cửa mơ hồ có khắc rất nhiều hoa văn phức tạp mà tinh xảo đẹp đẽ, chỉ là cách quá xa, có chút nhìn không rõ.

Đây không phải là cạm bẫy cơ quan đả thương người ta, mà là bảo tàng?

Mấy người bọn ta đều có chút kinh ngạc, quan sát lẫn nhau.

"Ta đi xem thử!" Tiểu Bạch Long còn chưa dứt lời đã nhảy dựng lên.

"Ngươi đừng có mà đụng vào." Sơ Nhất vội vàng nhắc nhở.

Tiểu Bạch Long nhảy đến đỉnh vách đá, tay chân ngưng kết băng, gắt gao treo mình ở phía trên, thò đầu nhìn vào bên trong nói: "Bên trên có mười một lỗ thủng nhỏ."

"Mười một người?" Ban đầu có chút kỳ quái: "Ngươi đếm xong chưa? Sao lại là mười một."

"Phì!" Tiểu Bạch Long quay đầu cắn một cái: "Ta không hiểu trận pháp phù chú, có thể đếm được cũng không sai chứ! Phía trên này không có nhiều lắm, vừa vặn mười một cái lỗ nhỏ."

"Điều này kỳ quái..." Mới đầu nhíu mày, âm thầm nghĩ: "Đã có lỗ thủng, vậy nhất định là cơ quan khóa ngầm, nhưng số lượng không đúng! Một là độc tướng, hai là âm dương, ba là tam tài, bốn là tứ cực, năm là ngũ hành, sáu là tuyệt long, bảy là bắc đẩu, tám vị, chín vị là Tinh Cung, mười là phương pháp kiên cố, mười một vị là có ý gì?"

"Vậy ngộ nhỡ là hai trận thì sao? Tỷ như năm cộng sáu, hoặc là tám cộng ba gì đó." Tiểu Bạch Long nhắc nhở.

"Chuyện này không có khả năng!" Mới lắc đầu một cái nói: "Cơ quan Ám Tỏa một khi đặt ngang hàng, tất nhiên tương xung, còn không bằng bố trí thứ khác! Đúng rồi, những cái lỗ nhỏ kia được sắp xếp như thế nào?"

"Chúng ta chia thành hai hàng, một bên năm người, một bên sáu người, hơn nữa kích thước cũng không giống nhau, càng xuống phía dưới càng mảnh."

"Cái lỗ thủng nhỏ nhất kia chỉ to bằng quả táo. Ồ, không đúng, không đúng..." Tiểu Bạch Long lại thò đầu vào bên trong dò xét, nhìn kỹ rồi nói: "Cái lỗ thủng kia hẳn không phải là cơ quan gì, bên trong đều là tử tâm, ta thấy rõ cả rồi. Bên trong lỗ thủng sâu cạn cũng không giống, lỗ thủng thô ngắn nhất, hai bên đều là sâu nhất trong ba."

"Ta biết rồi! Chìa khóa cơ quan này là tay." Đột nhiên, Hàn lão lục kêu lên.

Mấy người bọn ta không hẹn mà cùng nhìn về phía hắn, hắn vô cùng kích động nói: "Cơ quan này không phải trận pháp, mà là thủ ấn! Là hình dạng của hai tay ta cắm sâu vào trong."

Nói xong, hắn vươn hai tay ra khoa chân múa tay một chút, sau đó lại giơ tay thải vân cô nương nói: "Thải Vân là sáu chỉ, nàng nói, phụ thân nàng cũng thế! Có thể Thiên Chiếu nhất tộc các nàng đều là như vậy."

"Hồn phách của đám mây nhiều màu đã giải trừ cấm chế, vừa rồi trong lúc vô ý chúng ta đã bôi lên máu tươi của đám mây, thế là mở ra một cửa ngầm khác! Mà cửa ngầm này hẳn là dùng vân tay của gia tộc Thiên Chiếu để giải tỏa."

"Có lý!" Tiểu Bạch Long nhảy xuống, lớn tiếng tán thưởng: "Ta nói lão Lục a lão Lục, từ lúc nhìn thấy Thải Vân, trí thông minh của ngươi đã giảm xuống thẳng tắp. Nhưng một khi có chuyện gì liên quan đến Thải Vân, ngươi lại khôi phục bình thường! Ha ha! Đến đây, giúp ta mang cô ta lên." Nói xong xoay lưng lại.

Hàn lão Lục nhẹ nhàng đặt Thải Vân cô nương sau lưng tiểu bạch long, lại dùng dây leo buộc chặt.

cạc cạc, cạc cạc cạc...

Đúng lúc này, âm thanh của cơ lò quay lại một lần nữa vang lên. Nó ngẩng đầu nhìn lên thì thấy bức tường đá chỗ kim môn có hình dạng to bằng cái mặt bàn, đang từ từ rút vào bên trong, trong khoảnh khắc đã cách xa thạch bích hai ba mét!

Tiểu Bạch Long mắng một tiếng, ngẩng đầu hướng tới đỉnh vách đá cao cao tại thượng nhìn thoáng qua nói: "Đầu tiên, mượn một cước!"

Vách đá kia vốn dĩ cực cao, đối với Bạch Long mà nói cũng cơ hồ là cực hạn, lúc này lại cõng một người, vách đá kia lại không ngừng rút vào bên trong, chỉ sợ có chút lực bất tòng tâm.

Sơ Nhất nghe vậy một cước giẫm trên vách đá, phóng người lên.

Tiểu Bạch Long cũng nhảy lên không trung.

Mặc dù hắn tung người về sau, nhưng tốc độ lại vượt xa mùng một. Ngay lúc hai người lướt qua nhau, hắn đạp mạnh trường kiếm một cao lên cao, mượn lực tái khởi!

Ngay khi hắn chạm vào khối thạch bích kia, trong nháy mắt quanh thân đều sinh ra một mảng hàn khí trắng như tuyết, vững vàng đem hắn treo ở giữa trời, lập tức hắn nắm tay Thải Vân cô nương, nhắm ngay lỗ thủng mà xuyên vào.

Một tiếng cọt kẹt..t..tttt vang lên!

Cơ quay tròn dừng lại, kim môn theo tiếng động mở ra.

Tiểu Bạch Long từ bên trong lấy ra một vật gì đó, quay người bay thẳng xuống dưới.

Hàn lão lục vội vàng ôm Thải Vân cô nương vào lòng, tiểu bạch long cầm vật kia lên xem xét, là một vật lớn chừng nắm tay nhiều mặt - Vô luận nhìn từ hướng nào cũng có mấy chục mặt phẳng.

Toàn thân vật kia đen kịt, ô quang bắn ra bốn phía.

Mấy người chúng ta đều nhận lấy nhìn thoáng qua, nhưng không ai nhận ra đây là thứ gì.

Thứ này nhìn như không lớn, lại nặng chừng mấy chục cân, vô luận kim loại và đá, chưa từng nghe qua mật độ lớn như vậy!

Nhưng mặc kệ là thứ gì, lại giấu ở chỗ cực kỳ bí ẩn này, lại cần phải trùng trùng chứng thiên chiếu huyết mạch mới có thể mở ra, đủ để chứng minh vật này rất có lai lịch, rất không đơn giản!

"Được rồi!" Tiểu Bạch Long vỗ vỗ tay nói: "Ài, ta nói này, các ngươi ngày thường lừa gạt người khác thường nói một câu cái gì ấy nhỉ? Đúng rồi, nhân họa đắc phúc, chúng ta cũng coi như nhân họa đắc phúc đi."

Điều này cũng xác thực, Thải Vân cô nương cũng bởi vì đạo cấm trận không cách nào phá giải này nên mới bị Thiên Chiếu Thần bắt lấy, mà chúng ta trùng hợp lại ở chỗ này phá giải cơ quan, tìm được một bảo tàng, không thể không nói đây cũng coi là một cơ duyên!

Thoáng sửa soạn một chút, chúng ta tiếp tục đi về phía trước.

Một đạo ánh nến mơ hồ càng thêm sáng ngời.

Giống như có người phát giác được ngoài cửa có khách, cố ý kích sáng bấc đèn, lẳng lặng chờ chúng ta đến!

Đi không xa, chúng ta đã tới trước một cánh cửa đá, cánh cửa đó cao ước mười mấy mét, dày tới một cánh tay, đoán chừng sơ sài, ít nhất phải mười mấy tấn.

Cũng may cổng không đóng, chỉ chừa lại khe hở rộng chừng hai ngón tay. Ánh hào quang yếu ớt kia chính là chui ra từ khe cửa.

Tiểu Bạch Long tiến lên đẩy, cửa đá không chút sứt mẻ, gia hỏa này theo thói quen muốn động thủ.

"Dừng!" Lần đầu tiên nhìn chằm chằm hắn vội vàng ngăn cản, rút tám mặt đại hán kiếm cắm vào trong khe cửa, đong đưa dò xét.

Tiểu Bạch Long sửng sốt nói: "Đầu óc ngươi không có vấn đề gì chứ? Đây là tìm cái gì, cửa gác ư? Đây là Mộ! Ai sẽ xây dựng cạnh cửa chứ? Hơn nữa còn là tu luyện từ bên trong ra bên ngoài."

"Theo ngươi nói như vậy, ngay cả cửa cũng không cần sửa chữa!" Vừa mới thử, một bên vẫn lạnh lùng nói: "Còn nữa, ngươi không phát hiện ra sao? Cửa này là đẩy từ trong ra ngoài, ngươi còn đẩy vào trong, nếu có thể thôi động mới lạ, đến cùng thì đầu óc ai có vấn đề? Ngươi thấy dấu vết chung quanh cửa không? Tất cả đều lưu lại gần đây, rất rõ ràng, đám người Thiên Chiếu Thần Hội cũng là thăm dò mở ra, ta chỉ là đang tìm bọn họ mở vị trí cụ thể mà thôi."

Keeng keeng keeng!

Vừa dứt lời, kiếm thứ nhất hình như chạm vào thứ gì, phát ra một trận thanh âm kim loại giao minh.

"Lão Lục." Mới nhất rút kiếm về, quay đầu hô một tiếng.

Thiên tam thiên chi chương thứ nhất, thiên sinh Đoàn Tử Thủ.

Hàn lão lục phóng ra một lục đằng to bằng một ngón tay, thuận theo khe cửa bò vào.

Cọt kẹt..t..tttt!

Bên đó vang lên tiếng kim loại va chạm.

Ngay sau đó lại là một tiếng loảng xoảng thật lớn, ta và Tiểu Bạch Long giữ hai bên cửa, kéo mạnh.

Cửa đá chậm rãi mở ra, lộ ra một khe hở rộng hơn đầu người. Nhưng còn chưa kịp đi vào, cảnh tượng trước mắt đã khiến chúng ta sợ ngây người!

Nơi đó là một đại sảnh vô cùng rộng rãi.

Phải có khoảng hai ba cái sân bóng! Cao chừng bốn năm mươi mét, có thể hình thành hình tròn.

Toàn bộ vách đá, mặt đất và trần đều tu vô số mặt phẳng bóng loáng như gương, không ngừng phản xạ ra ánh sáng chói mắt.

Tay điện xạ qua, từng tia sáng không ngừng chiết xạ ra, giống như phỏng chế đồ phản xạ kiểu nấm trong phim khoa học viễn tưởng, quang ảnh như dệt.

Trong chớp mắt, cả tòa đại sảnh đều bị từng cột sáng bao phủ!

Chung quanh là một mảng ánh sáng lập lòe, hơn nữa bởi vì các loại ánh sáng chiết xạ về, mỗi tia sáng đều hiện ra màu sắc khác nhau, ngũ quang thập sắc, rất đồ sộ!

Sau khi sửng sốt một hồi lâu, mấy người chúng ta mới tỉnh táo lại.

Tiểu Bạch Long có chút kỳ quái hỏi: "Vậy trước khi chúng ta đến, có gì mà sáng?"

"Ngươi nhìn bên kia đi." Lúc đầu chỉ tay về phía trước.

Đại sảnh màu sắc sặc sỡ trụi lủi một mảnh, cái gì cũng không có, nhưng ngay tại góc thạch bích bên cạnh, lại để lại một đạo âm ảnh thật dài.

Rốt cuộc là có thứ gì, ám ảnh dưới ánh sáng?

Theo hình dạng của bóng đen, hẳn đó là vật thể hình trụ.

Chúng ta cẩn thận bước vào cửa, đi trên mặt đất bóng loáng vô cùng, mỗi một bước đều phải cực kỳ cẩn thận, chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ ngã chổng vó!

Theo phương vị chúng ta di động, đốm đuốc chiếu xạ tự nhiên cũng xảy ra biến hóa, cùng lúc đó, góc độ hào quang chiết xạ trong cả đại sảnh cũng theo đó chuyển đổi, màu sắc cùng phương vị của cột sáng cũng không ngừng luân chuyển.

Đây phảng phất như là một sân khấu lớn vô cùng rực rỡ, vô số cây đèn màu sắc rực rỡ nhao nhao hiện lên các màu, biến ảo vô tận.

cạc cạc, cạc cạc cạc...

Mới vừa đi vài bước, sau lưng phát ra một trận loạn hưởng, quay đầu nhìn lại, cửa chính vậy mà tự khép lại!

Bọn ta tất cả đều rất kinh ngạc, nhưng không ai động đậy —— dù sao mục đích của chúng ta là ở sâu trong mộ, bây giờ cửa đá lớn này đóng hay không đối với chúng ta không phải chuyện gì quan trọng, ít nhất bây giờ chúng ta cũng không muốn ra ngoài.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu cũng phát ra một trận loạn hưởng.

Giống như là tiếng bước chân, hơn nữa nhân số đông đảo, điều chỉnh từng bước một.

Giống như lúc này chúng ta đang đi xem một đội binh trường, phía trên có một đội binh sĩ đang giẫm chân tại chỗ!

Âm thanh xoạt xoạt vang lên mấy phút, lại như đột nhiên biến mất.

Ngoài ra, cũng không có biến hóa gì khác.

Bọn ta lúc này mới từ giữa bầu không khí khẩn trương thoáng thư giãn một chút.

"Các ngươi cẩn thận một chút, ta đi xem xem là ánh sáng gì phát ra!" Tiểu Bạch Long chê chúng ta đi chậm lại, lời còn chưa dứt, đã vèo một tiếng bay tới.

Âm Ảnh kia cũng vèo một cái biến ảo vị trí, tiểu bạch long quay đầu lại đuổi theo, bóng mờ so với tốc độ của nó còn nhanh hơn, lại tránh sang bên kia.

"Đây là cái đồ chơi gì, sao chạy nhanh như vậy?" Tiểu Bạch Long mắng.

"Tay bế điện quang!" Sơ Nhất có chút dở khóc dở cười nói: "Cái bóng kia chính là do điện quang chiếu ra, nơi này lại chiết xạ biến ảo không ngừng, ngươi cầm điện bài chụp ảnh cả đời cũng không bắt được."

"Có lý." Tiểu Bạch gật đầu nhẹ, đóng ống đũa lại.

Cửa sắt một lần, toàn bộ cột sáng đại sảnh lập tức biến mất, nhưng vẫn có một đạo ánh sáng yếu ớt chớp động bốn phía.

Lúc này rốt cuộc chúng ta cũng phát hiện ra, bên cạnh đại sảnh có một cây cột đá cao cỡ hai người đang đứng.

Thứ này hình trụ tròn, đỉnh đầu hơi lớn, giống như một cây nấm nhỏ vừa mới ngoi đầu lên.

Tiểu Bạch Long vòng quanh cột đá đi một vòng, rất khinh bỉ nói: "Đều nói tiểu quỷ biến thái, thì ra đây cũng là tổ truyền! Ngươi xem, trong đại sảnh hào quang chiếu người như vậy, cái gì cũng không có, chỉ là xây dựng một cái quẻ lớn."

Nghe hắn nói như vậy, chúng ta cũng cảm thấy hình như thật sự có chút... giống.

Hơn nữa còn không giống!

Vậy mà lại ép thật đến phía dưới đầu tròn, còn có một đường gân xanh nhô lên.

"Đều nói thiếu cái gì bổ cái đó, người chết cũng thế, không đốt cái gì. Theo như vậy xem ra, tổ tiên Thiên Chiếu nhất định là người bệnh dương suy." Tiểu Bạch Long ngửa mặt nhìn cột đá cười ha ha nói.

"Tiểu Bạch Long, ngươi câm miệng!" Hàn lão lục quát lớn.

"Làm sao, không phải ngươi cũng vậy chứ? Vậy phải nhanh chóng đi chữa trị thôi, đừng để đến lúc khổ..." Tiểu Bạch Long vừa trêu chọc một nửa, đột nhiên ngậm miệng lại, theo bản năng nhìn thoáng qua Thải Vân cô nương.

Hắn có thể suýt chút nữa quên mất, thải vân không phải là huyết mạch Thiên Chiếu Thần Châu, mai táng trong Thiên Chiếu Thần Mộ này chính là tổ tiên của nàng, còn có Thải Vân hiện tại đã khôi phục được một nửa tri giác, đó chính là cái gì cũng có thể nghe được! Hơn nữa những lời hắn vừa nói ra cũng không phải là lời nói đó.

Quả nhiên, sắc mặt thải vân cô nương càng thêm đỏ lên, hôn mê bất tỉnh.

Không biết là bị tức hay xấu hổ.

Tiểu Bạch Long lại giống như phát hiện ra đại lục mới, rất kinh hỉ nhảy đến trước mặt sơ bộ, nhỏ giọng nói: "Ai, nếu ta nói tiếp, đám mây màu có tỉnh lại không?"

Sơ Nhất trừng mắt liếc hắn một cái nói: "Chỉ có hai khả năng, loại thứ nhất là Thải Vân đã bị ngươi chọc tức chết tại chỗ. Loại thứ hai, chờ sau khi tỉnh lại thì giết chết ngươi."

"Vậy... hay là thôi đi!" Tiểu Bạch Long gãi gãi đầu, cảm thấy không thú vị.

Mặc dù không tiện nói, nhưng mấy người chúng ta đều cảm thấy đây là thứ đồ vật kia!

Đây hiển nhiên là sinh ra người sùng bái văn hóa, bất luận người của bộ tộc thượng cổ nào cũng vậy —— tuy rằng chỉ có bản nhật đối với loại người này càng thêm hứng thú, hơn nữa kéo dài đến nay, càng ngày càng diễn càng mãnh liệt.

Bọn ta vốn là muốn cứ như vậy mà rời đi, nhưng tia sáng yếu ớt kia, cũng chính là phát ra từ đỉnh cột đá.

Tiểu Bạch Long nhìn một chút, có chút không tình nguyện nhảy lên, nhảy lên cột đá.

"Ồ?" Gã ngạc nhiên kêu lên một tiếng, rồi lập tức lắc đầu nói: "Xem ra chúng ta đã trách lầm quái nhân gia, hình như... là một gốc thực vật gì đó? Lão Lục, hay là ngươi lên nhìn một cái."

"Ngươi nói xem, là cái dạng gì?" Hàn lão Lục cõng Thải Vân cô nương, có chút không muốn đi lên, chỉ hỏi thăm mà thôi.

"Màu xanh lá! Tất cả đều là lá cây."

"Nói nhảm." Hàn lão lục tức giận nói: "Ngươi có thể nói có chút hữu dụng được không?"

"Cứ như vậy đi." Tiểu Bạch Long rất vô tội nói: "Lá cây màu xanh lục, hết lớp này tới lớp khác, ôi trời ơi."

Trong lúc đó, tiểu bạch long hét lên một tiếng, từ trên cột đá nhảy xuống.

"Sao vậy?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Lá cây vẫn còn đang không ngừng sinh trưởng, hơn nữa... ở đó còn có vài người chết." Sắc mặt tiểu Bạch Long cường điệu rất quái dị.

Chuyện này có chút không đúng!

Nếu trong lúc đó đột nhiên phát hiện một cỗ thi thể, đối với người bình thường mà nói tự nhiên là cực kỳ đáng sợ, nhưng Tiểu Bạch Long lại không bị doạ thành như vậy.

Đừng nói là đã từng nhìn thấy thi thể, mà số người hắn tự tay giết chết cũng là không ít.

Vừa rồi không lâu, đối mặt một tòa thi sơn lớn như vậy, tiểu bạch long ngoại trừ kinh ngạc ra, cũng không lộ ra nửa điểm kinh khủng!

Nhưng làm sao vậy?

Đầu tiên thiên cửu thập ngũ bạch ma đằng thi nhân, nhất thiên ma đằng.

Tự nhiên, sơ nhất cùng Hàn lão lục cũng biết, tình hình trước mắt quả thật có chút khác thường!

"Người chết thì làm sao?" Vừa tiếp lời hỏi.

Tiểu Bạch Long nhìn mấy người bọn ta, nói với giọng khó hiểu: "Những người đó chính là bọn ta..."

"Chúng ta?"

"Đúng!" Tiểu Bạch Long gật nhẹ đầu: "Cột đá trống rỗng, bên trong chằng chịt những lá cây, một vòng lại một vòng không thấy rõ dây leo cùng nhánh cây, càng không phân biệt rõ rốt cuộc là thực vật gì, vừa rồi lúc ta nhìn, những lá cây kia còn đang không ngừng sinh trưởng! Phiến lá vừa chuyển, lộ ra đồ vật bên trong, là mấy người chết, đang ngửa mặt nhìn ta."

"Ta thấy rõ mỗi một khuôn mặt, chính là khuôn mặt đầu tiên, lão lục, Cửu Lân, còn có ta!"

"Mấy người chúng ta như cánh hoa, đầu mọc cùng nhau, không ngừng sinh trưởng theo lá! Giống như, qua một lát nữa sẽ lòi ra."

"Lá lá hình dạng thế nào?" Hàn lão lục gấp gáp hỏi.

"Giống..." Tiểu Bạch Long có chút khó xử gãi gãi đầu nói: "Ta cũng không nói ra được, dù sao cũng là màu xanh lá, màu ám lục."

"Có phải như vậy không?" Hàn lão lục duỗi ra một cánh tay, trong lòng bàn tay sinh ra một cái mầm non, nhẹ nhàng đảo qua phiến lá, trong khoảnh khắc dài đến khoảng nửa bàn tay, một cái đầu hơi nhọn, phần đuôi tròn xoe, thoạt nhìn giống như tam giác và tổ hợp thành hình tròn, hoàn toàn không giống như thực vật gì nên có.

"Đúng đúng! Chính là như vậy." Tiểu Bạch long kêu lên.

"Lão lục, đây là cái gì?" Mắt thấy thần sắc Hàn lão lục cũng có chút không bình thường, ta gấp giọng hỏi.

"Thi nhân Ma đằng!" Hàn lão lục nghiến răng thốt ra mấy chữ này!

Mấy chữ này vừa nói ra, ta và tiểu Bạch Long ngược lại không cảm thấy đáng sợ thế nào, nhưng ban đầu thần sắc lại rùng mình: "Lão Lục, chính là ngươi..."

"Đúng! Chính nhờ vào thứ này trên người ta, ta cũng bị trúng thứ đồ chơi này, nên mới biến thành dạng người không giống quỷ không ra quỷ. Tuy nhiên, may mắn ta trời sinh chính là Thanh Mộc Chi Thể, ra sức giãy dụa mới miễn cưỡng sống sót, dường như còn nhân họa đắc phúc, biến Ma Đằng này thành đòn sát thủ của ta."

"Nhưng những người khác không biết là, cho tới hôm nay, ta đều mượn rượu làm tê cứng thần kinh và đau đớn, liên tục chống lại nó không chết mới có thể hợp thành một thể với Ma Đằng! Bất tử thân của ta cũng từ đó mà ra."

"Nói cách khác, không phải Hàn lão lục ta có thân bất tử, mà là sinh mệnh lực của Ma đằng cực kỳ ngoan cường! Thậm chí có thể nói, ta hiện tại cũng chỉ là linh hồn bám vào trên ma đằng mà thôi! Nhưng bởi vì bản thân ta là Thanh Mộc thân thể, đổi lại là người khác thì sớm đã chết mấy vạn lần rồi."

"Thứ sinh mệnh lực này rất mạnh! Ngay từ đầu chỉ là một cây cỏ nhỏ, so với cỏ dại bình thường không có gì khác nhau, ngay cả ta cũng không nhận biết. Nhưng một khi nhiễm phải âm khí của người chết liền sẽ phát sinh biến dị! Không ngừng có máu người có thể hút, có âm hồn có thể thu, sẽ không ngừng âm hóa, chờ lúc mọc ra thi mặt, chính là trạng thái thành thục."

"Mới vừa rồi ngươi nói, hắn đã mọc ra bốn mặt người, đó là đã dung hợp linh hồn và thần thức của người chết, có được ý thức của mình rồi! Một trái trong cơ thể ta chỉ là mọc ra một trương mặt người mà thôi, bốn mặt người này..." Hàn lão lục chậm rãi lắc đầu, có chút khó nói nên lời.

"Mặt người cũng không có gì, nhưng vì sao lại là mấy người chúng ta?" Tiểu Bạch Long có chút khó hiểu hỏi.

"Đây là Ma Đằng bị người ta hạ lời nguyền! Tất cả thực vật đều giống như âm vật, sẽ bị người hạ nguyền rủa, nhất là lấy thực vật hình thịt như Thực Trùng làm thức ăn. Bản thân Ma Đằng chính là Cực Âm Chi Vật, nếu lại bị người ta dùng nguyền rủa mà nói... Chúng ta nhất định là trúng Ma Đằng nguyền rủa." Hàn lão lục nghiêm nghị nói: "Một khi nguyền rủa này khóa chặt ngươi rồi.", Sẽ huyễn hóa ra hình dạng của ngươi, đợi khi trái cây chín muồi, ai cũng không cứu được ngươi, dù là một cao thủ Vô Thượng Thần cấp đứng bên cạnh ngươi cũng thúc thủ vô sách."

"Vậy... Vậy còn chờ gì nữa? Nhanh chạy đi." Tiểu Bạch long kêu lên.

"Chậm, ngươi xem!" Nói xong, hắn đoạt lấy quả cầu vồng trong tay tiểu bạch long, chiếu qua bốn phía.

Chỉ thấy mặt đất, trong khe của bốn vách tường và trần nhà đang có từng mảng chồi non nhô ra, hơn nữa đang sinh trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Có ý gì?" Tiểu Bạch Long nghi ngờ nói: "Ngươi bảo ta tiêu diệt Ma Đằng, ta chưa hẳn làm được, nhưng chỉ bằng những mầm non nhỏ này có thể ngăn cản chúng ta sao?"

"Ngươi có thể thử xem sao." Hàn lão lục nói.

Vèo! Tiểu Bạch Long phất tay một đạo Phong Nhận văng ra ngoài.

Phong nhận quét trên mặt đất, đá vụn tung bay.

Nhưng những chồi non kia lại không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại những nơi bị phong nhận quét qua càng thêm vượng thịnh.

Tiểu bạch long biến đổi thân hình, hóa thành một luồng bạch quang bay nhanh về phía trước.

Ầm!

Mặt đất phía trước hắn đột nhiên nổ bể ra, một cây dây leo to bằng bắp đùi phóng lên tận trời, trên đỉnh dây leo lắc lư chớp động một cái đầu lâu.

Sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô thần, chính là bản thân Tiểu Bạch Long!

Tiểu Bạch Long vừa thấy, đang ở giữa không trung, cực tốc lui về phía sau.

Một cái chồi non gào thét dựng lên, hợp thành một cái lưới lớn màu xanh lá ngăn cản đường đi!

"Tuyết!" Tiểu Bạch long vẫn không cam lòng, hai tay hợp lại, lớn tiếng quát.

Một vòi rồng tuyết trắng gào thét nổi lên, nhưng vừa đến dây mây liền gió dừng tuyết lại, hóa thành một mảnh bông tuyết, tản mát rơi xuống dưới.

Ngay lúc đó, tấm lưới lớn màu xanh lá kia cũng trùm tới, cây đằng sau lưng thi thể lắc lư cũng đuổi sát theo.

Lúc này Tiểu Bạch Long liên tiếp chuyển thế mấy lần, lại bị trước sau giáp công, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc!

"Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ!" Tiểu Bạch Long tức giận chửi bới, vừa định móc vật gì đó từ trong ngực ra thì bị Hàn lão lục bắt được dây leo trên cổ, rồi tóm ngay trở lại.

"Ngươi đấu không lại." Hàn lão Lục nói: "Cho dù ngươi liều mạng, cũng chỉ có thể diệt trừ một mảnh nhánh cây mà thôi, căn bản không đả thương được bổn nguyên của nó."

"Chỉ cần bổn nguyên không chết, nó có được lực lượng vô cùng vô tận. Thực vật vốn là sinh mệnh yếu ớt nhất trên thế gian, nhưng một khi thứ này mượn âm khí, có được ý thức cùng lực lượng của mình, nếu thật sự phát động điên cuồng, căn bản là không có biện pháp nào có thể triệt để giết chết nó!"

"Huống hồ, dây leo này lớn như vậy, ít nhất đã lan tràn mấy ngàn vạn năm, các ngươi còn nhớ rõ trên cổ mộ có núi hoang không? Trên toàn bộ núi hoang chỉ mọc vài cọng cỏ thấp, bên trên không nói tới cây cối, ngay cả nửa cây thực vật khác cũng không có. Lúc đó ta còn tưởng nguyên nhân là địa hình, cộng thêm nấm mồ âm trận có hạn, cho nên mới mọc ra loại khác. Hiện tại xem ra, chỉ sợ là con cháu của Ma Đằng, sớm đã đến từng tấc đất."

"Hiện tại chúng ta đã trúng nguyền rủa, cho dù có thể từ nơi này xông ra, nguyên khí cũng đã sớm đại thương, chớ nói chi là Diệt Trận Nhãn, huống chi còn có người Thiên Chiếu Thần Hội chờ ở phía trước." Hàn lão lục nói ra.

Tiểu Bạch Long nghe vậy sững sờ, mắt thấy cỏ dại liên tục sinh trưởng bốn phía, vẫn có chút không cam lòng kêu lên: "Làm sao có thể? Ta làm sao có thể ngay cả một cây cỏ cũng đấu không lại?"

"Đây không phải thực vật!" Hàn lão lục dị thường kiên định nói: "Đây là âm hồn! Mặt ngoài là máu và âm khí do thanh đằng nhiễm người mà sinh, nhưng thực chất là âm hồn nương theo thanh đằng mà không chết. Giống như ngươi hóa thành tuyết cũng được, băng cũng được, bản chất không phải là thủy sao? Ngươi cũng có thể xem ma đằng này là một loại của quỷ tu, ý thức duy nhất của chúng chính là giết người! Đem tất cả người sống đều biến thành phân bón của nó."

"Vậy làm sao bây giờ, chúng ta chỉ có thể ngồi đây chờ chết sao?" Tiểu Bạch Long ngạc nhiên nói.

Đứng ở vị trí thứ nhất, thiên cửu nhị lục chương đã rơi vào khốn cảnh.

"Bó tay cũng có biện pháp, chính là giải trừ nguyền rủa! Chỉ cần Ma đằng này không phải là các ngươi, ta đã có biện pháp thoát khốn. Nhưng vấn đề hiện tại là ngay cả nguyền rủa ở đâu chúng ta còn không rõ, phải phá giải ra sao?" Hàn lão lục thở dài nói.

Tiểu bạch long sửng sốt một chút rồi nói: "Khi tiến vào mộ, ta sẽ quét một đống lớn cỏ xanh, nếu ngươi đã nói những thứ đó đều là con cháu của nó, liệu có thể trúng nguyền rủa ngay lúc đó..."

"Không biết!" Hàn lão lục kiên định nói: "Ma Đằng không có tư tưởng, căn bản không có khái niệm trả thù, con cháu các loại. Bản năng duy nhất chính là giết người lấy phân bón, cho nên nguyền rủa này không liên quan gì tới bản thân Ma Đằng."

"Chúng ta đổi một góc độ khác suy nghĩ một chút." Ta ngắt lời hai người: "Sớm ở trước chúng ta, Thiên Chiếu Thần sẽ đi qua những người đó, nhưng tại sao bọn họ không bị nguyền rủa? Hoặc là đổi cách nói khác, từ góc độ Ma Đằng đến xem, chúng ta và Thiên Chiếu Thần hội những người kia có chỗ nào khác nhau?"

" góc độ của Ma Đằng?" Sơ Nhất và ta đồng thời kêu lên: "Sinh Tử khế ước!"

"Đúng." Sáu đầu Hàn lão đáp: "Đây hẳn là chỗ kết chứng rồi! Mộ này xây một căn phòng ngầm chuyên môn cho Ma Đằng, tuy sâu dưới mặt đất, lại có thể mượn thiết kế tinh xảo, phản chiếu ánh mặt trời, để tăng trưởng. Đủ để chứng minh, bản thân Ma Đằng cũng nằm trong kế hoạch xây dựng cổ mộ. Mà tất cả thiết kế đều vây quanh một điểm, đó chính là khế ước sinh tử."

"Nói cách khác, đám dây leo kia sẽ coi người có ấn ký khế ước sinh tử như đồng loại, sẽ không xâm phạm. Mà chúng ta có thể là nấm mộ này xây dựng đến nay, kẻ duy nhất xông vào đến nơi này... Dù sao ngay cả Thiên Chiếu Thần cũng bị kẹt lại ngoài Phần Hồn chú, gần đây mới tiến vào!"

"Đương nhiên rồi, chúng ta sẽ thành đám khách đầu tiên trong trăm ngàn năm qua, Ma Đằng sẽ nghênh đón nhóm người đầu tiên trong mộ!"

Tiểu Bạch Long nhìn chung quanh nói: "Nếu đã như vậy, vậy tại sao những Ma Đằng này không tấn công? Chỉ là phòng ngừa chúng ta trốn đi?"

Hàn lão lục chỉ chỉ quang mang trên cột đá, nói: "Ngươi không thấy quang mang kia rất nhạt sao? Hiện tại dẫn tới ánh sáng Tinh Nguyệt, nói cách khác bây giờ là buổi tối, tập tính Ma Đằng là buổi tối tiêu hóa, ban ngày ăn cơm."

"Ban ngày ăn cơm sao?" Tiểu Bạch Long biến sắc: "Ta hiểu rồi! Các tiểu quỷ kia, không phải muốn di chuyển thi thể sao? Rất có thể liền chuyển đến nơi này để nuôi dưỡng ma đằng."

Nói xong hắn ngửa đầu nhìn lên trên một chút: "Nơi đó! Nơi đó có một lỗ thủng, hẳn là nơi đám tiểu quỷ ném thi thể."

"Đi vòng một vòng lớn, vấn đề lại vòng trở lại, trọng điểm vẫn là Sinh Tử khế ước." Một tay ôm tám mặt đại hán kiếm, chau mày nói: "Cửu Lân cũng đã nói, bây giờ chúng ta muốn bài trừ khế ước Sinh Tử, biện pháp duy nhất chính là diệt trận nhãn, nhưng trước mắt lại bị Ma Đằng này ngăn cản đường đi..."

"Xem ra cửa ải đột phá này vẫn còn ở trên người Thải Vân!" Tiểu Bạch Long đột nhiên nói ra.

"Thải Vân là Thiên Chiếu Di Mạch, cấm trận trong mộ đối với nàng không có tác dụng, ngay cả Ma Đằng cấm chú này cũng không có hiệu quả. Xem ra, bây giờ thứ duy nhất có thể cứu chúng ta chính là Thải Vân." Ta gật đầu.

Bọn ta vốn tới cứu Thải Vân, nhưng từ sau khi nhìn thấy Thải Vân, vẫn mượn sức mạnh huyết mạch của nàng liên tiếp chạy khỏi hiểm cảnh, thật sự có chút không nói rõ được rốt cuộc là ai đã cứu ai!

"Điểm này ta cũng đã nghĩ ra từ sớm." Đang dạo bước đầu tiên dừng lại nói: "Nhưng cứu pháp là thế nào? Đừng nói hiện tại nàng hôn mê bất tỉnh, cho dù thần trí như thường, cũng không có biện pháp giúp chúng ta giải trừ nguyền rủa."

"Các ngươi đã quên Thiên Chiếu Thần sẽ lợi dụng đám khốn kiếp kia lợi dụng chúng ta như thế nào rồi chứ?" Ta mỉm cười.

"Ngươi nói là Ngũ Hành bổn nguyên?" Mới đầu kinh ngạc, quay đầu hỏi Hàn lão lục: "Lão lục, biện pháp này có tác dụng sao?"

Hàn lão lục lắc đầu nói: "Ma đằng vốn là loại cây thuộc về ngũ hành. Cuối cùng về bản chất mà nói, bây giờ ta cùng Ma đằng cũng không khác nhau là mấy, coi như có khởi động được ngũ hành bổn nguyên, chỉ cần có thể giết được Ma đằng cũng có thể giết ta. Nếu vô hại với ta, căn bản không thể tổn thương Ma Đằng mảy may."

"Ta nói sơ một, khi nào ngươi cũng biến thành đầu gỗ du giống lão Lục rồi?" Tiểu Bạch Long ôm hai vai nói: "Khởi động Ngũ Hành thì thể nào cũng phải tương khắc? Chẳng lẽ sẽ không biến hóa một chút."

"Biến thông một chút?" Ban đầu vẫn là có chút không rõ.

"Sao lại đần như vậy!" Tiểu Bạch Long có chút chán ghét nói: "Ma Đằng thuộc mộc, ngươi là Kim sao? Đây vốn là hoàn toàn tương khắc, ngươi không đối phó được Ma Đằng bởi thực lực của ngươi không đủ, nhưng nếu Cửu Lân mượn sức ngươi thì sao? Thổ sinh Kim, sau đó dựa vào thứ này suy ra., Bọn ta có thể thôi động lực lượng bản nguyên diễn sinh cho nhau, cuối cùng ngưng kết sức mạnh của năm người ở trên thân thể ngươi! Nói về uy lực này, chỉ sợ đều có thể đi cùng Long Thanh Thu mấy chục hiệp! Ta cũng không tin, như vậy không thể giết được nó."

"Nhưng mà..." Hàn lão lục vừa định nói gì đó, lại bị bạch long ngăn lại: "Ta biết các ngươi có thể lại trách ta lỗ mãng, một chiêu này, trừ sơ ra, trong khoảng thời gian ngắn, mấy người chúng ta đều giống như phế nhân! Nhưng cứ như vậy mà chờ chết, chẳng phải cũng cùng kết quả sao? Còn không bằng liều một phen. "

"Chúng ta luôn chịu chế và khế ước Sinh Tử, nhìn thì nửa bước cũng khó đi, nhưng suy nghĩ ngược lại thì sao? Chỉ cần chúng ta trừ bỏ mắt trận, khế ước Sinh Tử đó tự nhiên sẽ phá giải theo, không còn tồn tại; tất cả nguyền rủa, cấm trận cũng theo đó tiêu vong! Đây không phải là một phá trăm vỡ sao, một xong là xong."

"Nói cách khác, sự tồn tại của khế ước Sinh Tử trái lại đối với chúng ta lại là chuyện tốt, chẳng khác nào là chìa khoá vạn năng! Dù sao sau khi tiến vào Mộ, cũng chỉ có một con đường này có thể đi, dứt khoát không quản cái gì cả, chỉ một lòng tìm kiếm mắt trận. Tiêu diệt nó, cái gì cũng giải quyết được! Ngay cả Thiên Chiếu Thần ký kết khế ước Sinh Tử kia cũng sẽ không phải cũng xong đời như vậy sao?" Tiểu Bạch Long giải thích.

"Một mực sợ hãi rụt rè, còn không bằng giết chết cho thống khoái! Tục ngữ nói tốt, gặp dũng giả thắng, nếu chúng ta đã lâm vào tuyệt tử chi địa, vậy còn gì băn khoăn chứ? Không bằng chết trước sống sau, thẳng tiến đến mục tiêu đơn giản nhất này."

Tiểu Bạch Long tính tình xúc động, xưa nay không thích suy nghĩ nhiều, nhưng một khi nó động não, lại có góc độ đặc biệt, luôn có thể cho người ta một loại cảm giác sáng tỏ thông suốt!

Thực tế một câu tiên tử hậu sinh này dùng đúng lúc thì đúng là vô cùng thỏa đáng.

Trước có Ma đằng, sau có khế Sinh Tử, thực sự là đẩy chúng ta vào tuyệt cảnh!

Giờ khắc này, chỉ có thể buông tay đánh cược một lần!

Sau khi ta và một Hàn lão lục, ba người nhóm đầu tiên nhìn nhau một cái, không khỏi đồng thời kêu lên: "Có lý."

"Nếu đã có lý, vậy còn chờ gì nữa? Nhanh động thủ thôi!" Tiểu Bạch long nói xong, một tay đặt lên lưng của Hàn lão lục.

"Chờ một chút!" Hàn lão lục kêu lên.

"Ngươi lại chờ cái gì?" Tiểu Bạch Long tức đến nổ phổi kêu lên.

Hàn lão Lục chỉ quang mang trên thạch trụ nói: "Ngươi xem, quang mang kia dần dần ảm đạm, tính toán ra, hiện tại hẳn là thời khắc hắc ám nhất trước bình minh. Nói cách khác, trời sắp sáng rồi!"

"Vậy còn không tranh thủ? Không phải ngươi đã nói rồi sao, ma đằng là thói quen ăn uống ban ngày đấy."

"Chính bởi vậy!" Hàn lão lục giải thích: "Ma đằng ban ngày ăn uống, có tính tấn công mạnh nhất, nhưng cũng có nhược điểm phòng thủ. Bây giờ chúng ta không phải phòng bị, mà là muốn đột phá tiến công, đương nhiên phải chọn thời điểm nó yếu nhất!"

'Rầm Ào Ào', 'Rầm Ào Ào'...

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu truyền đến một mảnh âm thanh ào ào, ngay sau đó phía trên cột đá lỗ thủng, xuất hiện nửa khuôn mặt.

Đó là khuôn mặt vặn vẹo mơ hồ cực độ, ngũ quan không trọn vẹn hầu như chen chúc cùng nhau, lại bị trùng trùng điệp điệp đè ép, chỉ còn cái miệng trống rỗng mở to, tựa hồ tại thời khắc cuối cùng trong sinh mệnh, còn đang dốc sức liều mạng la lên cái gì đó.

Khuôn mặt khủng bố đến cực điểm này chậm rãi từ trong động khẩu nhô ra, từng chút từng chút nhích về phía chúng ta.

Đệ nhất thiên cửu thập thất thiên di thi đội.

Thi thể kia di động từng chút một về phía trước, đầu tiên là cái đầu, sau đó là lồng ngực vỡ nát.

Thở một cái, nửa đoạn thi thể ngã xuống, chuẩn xác rơi vào bên trong cột đá. Cái đầu vốn đã bị nghiền nát không chịu nổi, nện bên mép, từ trên cổ lăn xuống, rắc một tiếng rơi trên mặt đất, nát bét!

kẽo kẹt kẽo kẹt!

Trong cột đá vang lên tiếng nuốt vào từng ngụm lớn. Ngay sau đó, trong cửa động phía trên nhô ra một bóng người nhỏ đen sì, hai con mắt nhỏ nhìn xuống dưới.

Đúng là Thi Sơn tiểu quỷ!

Quả nhiên đoán không sai, chúng nó chuyển động thi thể chính là muốn ném tới đây.

Chỉ là, tại sao bọn chúng phải làm như vậy? Sao bọn chúng lại đứng chờ ở đây?

Trong cột đá bay ra hai sợi dây leo, một cái bị ngã đè chặt trên mặt đất bọc lại rồi thu về, một cái khác giống như cá lớn mắc cạn không ngừng quay cuồng, tham lam hút lấy óc và huyết dịch đầy đất, trong khoảng khắc liền bị hút sạch sẽ! Sau đó cũng thu hồi vào trong cột đá.

Thanh âm nhấm nháp dần dần yếu đi, lập tức một cỗ khói đen nhàn nhạt phiêu hốt thẳng lên.

Tiểu quỷ đang chờ ở bên trên nhất thời hai mắt tỏa sáng, vươn ra cửa hang, cắn nuốt từng miếng lớn!

"Thì ra là thế!" Mới đầu bừng tỉnh đại ngộ: "Tiểu quỷ này không chối từ, vất vả đem thi thể kéo đến đây nuôi nấng Ma Đằng, chính là chờ Ma Đằng tiêu hóa xong thi thể phóng xuất ra âm khí, đây chính là thứ tốt đối với tiểu quỷ."

Âm khí dần dần tiêu tán, tiểu quỷ kia hài lòng rời đi, trong cột đá cũng khôi phục bình tĩnh.

"Không phải ngươi nói cái thứ ăn uống ban ngày này sao?" Tiểu Bạch Long quay đầu hỏi Hàn lão lục.

"Ta nói ban ngày đêm tối là tính theo canh giờ mà không có quan hệ trực tiếp gì với trời sáng. Lại nói... Ngươi xem." Hàn lão lục đột nhiên chỉ vào cột đá kêu lên.

Mắt thấy quang mang trong cột đá dần dần nồng đậm lên, thông qua vô số phản xạ mặt nghiêng trên vách đá, càng thêm sáng chói loá.

Có thể do góc độ khác nhau, sợi quang mang này cũng không bắn nhanh như điện quang trên tay, mà tụ tập ở xa xa một bên vách đá, tạo thành một màn sáng bảy màu rực rỡ, hơn nữa đang dần dần mở rộng.

Ban đầu chỉ to bằng nắm tay, dần dần biến thành to như trái dưa hấu, cuối cùng giương ngang ra vài chục thước, cao chừng hai ba người!

Dưới sự chiếu rọi của vầng sáng kia, vách đá hiện ra một bức tranh.

Chín con rồng khổng lồ màu vàng kim đang kéo một chiếc xe mây vô cùng quý giá, từ từ đến đây!

Trong xe thấp thoáng có một bóng người cao lớn đang ngồi, chỉ có bốn phía quanh xe là kim quang nổ bắn ra, căn bản không thấy rõ khuôn mặt.

Ánh sáng này càng rực rỡ hơn, cảnh tượng càng rõ ràng tựa như có một vị Thiên Thần cưỡi trên lưng Cửu Long Vân Xa từ trên trời giáng xuống vậy!

Cửu Long Vân Xa càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn, thậm chí chúng ta có thể nhìn rõ mỗi phiến lân giáp trên người cự long, hoa văn trang sức trên thân xe!

Đột nhiên, sau xe kim quang nổ tung, giống như sao băng rơi vào nham thạch nóng chảy, nước xiết văng khắp nơi, ánh sáng màu vàng kim óng ánh chạy như điên khắp nơi.

Toàn bộ đại sảnh lập tức biến thành một mảnh kim quang, chiếu vào từng góc một!

Ngay cả mấy người chúng ta cũng bị kim quang bao phủ, trong mắt một mảnh vàng óng!

Trong giây lát này, phảng phất thời không nghịch chuyển, thần tích tái hiện!

Thời khắc này tựa như vật đổi sao dời, Thiên Tôn giáng thế!

Ngay sau đó, hào quang lưu chuyển, Cửu Long Vân Xa dần dần đi xa, chỉ còn lại ánh vàng lấp lánh trên thạch bích.

Toàn bộ đại sảnh đều bị bao phủ như ban ngày!

Mặc dù ta bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động, nhưng ý thức lại không rõ ràng. Đây cũng không phải ảo giác gì, mà là dựa vào thiết kế khéo léo đoạt thiên công, mượn dùng kính trơn dùng ngàn vạn để tính tách khỏi mặt trời mới lên mặt trời, tạo ra giả dối.

Hình dạng chỉnh thể huyệt động này là thiên nhiên hình thành, từ diện tích mà xem, hẳn là nham thạch núi lửa tích lũy, những mặt nghiêng này đại đa số đều là tự nhiên hình thành lưu chuyển, chỉ có số ít mấy khối là nhân tạo mài qua.

Xem ra tổ tiên của Nhật Bản có truyền thuyết về Thiên Chiếu Đại Thần cũng không phải là không huyệt lai phong, cảnh tượng này, mặc dù là hiện tại, chỉ sợ cũng sẽ bị người ta xem như thần tích quỳ bái!

Rầm rầm, rầm rầm...

Trên đỉnh vách đá tiếng vang càng ngày càng dày đặc, càng ngày càng vang dội, ngay sau đó lại có một bộ thi thể chậm rãi di chuyển đến trước cửa hang.

Xem ra lại là một con tiểu quỷ chăm chỉ!

Rặc rặc!

Thi thể rơi xuống, vừa vặn rơi vào trong cột đá.

Nhưng Ma đằng kia không nuốt nữa mà bò ra khỏi cột đá mấy sợi dây leo, nắm chặt lấy cột đá, sau đó từ bên trong toát ra một đám quái vật xanh mơn mởn, giống như là một con nhện lớn giơ cao cái đầu.

Xác thực một điểm nói, là bốn đầu, như là cánh hoa chỗ cái cằm gắt gao sinh trưởng cùng một chỗ.

Không cần nhìn kỹ cũng có thể phân biệt được, chính là bốn người chúng ta!

Có thể do mới vừa rồi bị tiểu quỷ liên tiếp đập rơi hai cỗ thi thể, trên bốn cái đầu và cả phiến lá tràn đầy máu tươi, thoạt nhìn càng thêm dữ tợn.

Đặc biệt mấy cái đầu này rõ ràng chính là lúc mình cùng người bên cạnh có một loại khủng bố nói không nên lời! Cũng không trách được lúc ấy, đều doạ tiểu bạch long không nhẹ.

"Nhanh!" Hàn lão lục gấp gáp kêu lên, vừa nói vừa đặt một tay lên sau lưng Thải Vân cô nương.

Ta và Bạch Long sơ nhất cũng lập tức theo thứ tự đứng thành một hàng.

Tiểu Bạch Long chống đỡ Hàn lão lục, Hàn lão lục ngăn chặn Thải Vân cô nương, lại mượn dây leo đem lòng bàn tay của Thải Vân cô nương đặt ở trên lưng của ta. Ta cũng theo đó đặt tay lên lưng nàng.

Thủy sinh mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh thổ, Thổ sinh Kim!

"Cửu Lân, ngươi không cần khẩn trương, chỉ cần bảo trì tâm bình khí hòa, để bản nguyên chi khí tự động lưu động là được." Vừa nói, một bên chậm rãi rút tám mặt đại hán kiếm ra.

Cách phía trước hắn không xa, đúng là bốn đầu Ma đằng hình dáng như yêu ma kia.

Từng luồng từng luồng dòng nước ấm từ sau lưng hắn dâng trào đến, hình dạng như nham thạch nóng chảy, nóng bỏng!

Mặc dù đây là lần đầu tiên ta thử công pháp mới lạ như thế, tình cảnh lúc này lại kinh khủng mà ly kỳ như vậy, nhưng cái này dù sao cũng là một trận chiến liên quan đến sống chết của chúng ta, nào dám chủ quan phân tâm? Vội vàng tĩnh tâm ngưng thần, chậm rãi thổ nạp hô hấp.

Khí tức kia liên tục không ngừng trào đến, lại như giang hà theo kinh mạch trên cánh tay cuồn cuộn chảy tới.

Mắt thấy đầu tiên trên cổ Thanh Cân trống khua lên, hai tai sau lưng là một mảnh đỏ thẫm, xem ra công pháp này hoàn toàn không tầm thường.

"Đầu tiên, trước tiên đừng động đậy đã, chờ tên gia hỏa này xông tới! Một khi nó định nuốt chúng ta, chính là lúc nó yếu nhất." Hàn lão lục dặn dò.

Bốn cái đầu lâu trên ma đằng đầm đìa máu tươi, liên tiếp chuyển động nhìn chúng ta, lập tức mở lớn ra, dây leo quấn tròn, giống như bạch tuộc bay lên trời, vù một cái vọt tới.

"Ngay lúc này, động thủ!" Hàn lão lục giận dữ kêu lên.

Ngay lúc đó, một cỗ lực kích động cuối cùng từ lòng bàn tay tuôn trào ra.

"Giết!" Sơ Nhất cao giọng quát một tiếng, thả người nhảy lên.

Đứng thứ nhất thiên cửu bát chương (chương canh)

Trong nháy mắt khi hai chân hắn rời khỏi mặt đất, quanh thân dâng lên một mảnh kim quang xán lạn.

Phanh! Mặt đá dưới chân vỡ thành từng mảnh, hóa thành bụi mù.

Giống như một đạo kim mang lợi tiễn, thẳng hướng bốn đầu quái đằng kia xung phong tới.

Hơi va chạm, lập tức nhanh chóng tách ra, không có kim loại va chạm, cũng không có một chút tiếng vang.

Giống như Càn Khôn Đại Na Di, vừa và Ma Đằng lập tức đổi vị trí.

Ban đầu rơi xuống đất, rất là tiêu sái đầu cũng không quay lại, thu kiếm vào vỏ.

Ma đằng vẫn giương miệng rộng giận dữ, xông thẳng về phía chúng ta, bay ra ngoài, đứng đầu tiên chính là ta!

"Tránh ra!" Tiểu Bạch Long cao giọng hô to, mạnh mẽ từ đuôi đội ngũ vọt lên, hai tay giao một cái, tạo thành một băng thuẫn bảo hộ trước người ta.

Cự thuẫn chỉ có một ngón tay dày đặc, hơn nữa dày mỏng không đồng nhất, thủng trăm ngàn lỗ.

Vừa rồi, hắn là người đầu tiên thôi động bản nguyên, linh khí tiêu hao lớn nhất!

Lúc này ngay cả hộ thân băng thuẫn cũng đã không thể ngưng kết ra được nữa, đủ thấy nó đã suy yếu đến mức nào, nhưng hắn vẫn một mực không hề chùn bước xông tới trước người ta.

Đó cũng giống như Phượng đại sư, thà chết cũng phải bảo vệ an nguy của ta!

"Không!" Ta lớn tiếng kêu gào muốn đẩy hắn ra.

Đúng lúc này, một sợi dây leo khô đột nhiên trói chặt hai người bọn họ lại, hung hăng ném ra ngoài. Gần như cùng lúc đó, từng sợi dây leo ma đạo ập xuống mặt đất.

Ta và tiểu Bạch Long không quan tâm bò lên, quay đầu nhìn lại, Ma Đằng kia đã bị chia năm xẻ bảy, đầu vỡ nát, dây leo đứt thành từng khúc.

Chất lỏng màu xanh lục nồng đậm cùng dòng máu màu đỏ tươi hoành lưu một chỗ, tràn đầy hỗn độn!

Khoảng cách giữa hai người bọn ta vừa đứng chưa tới nửa mét!

"Hai người các ngươi nghĩ thế nào?" Hàn lão lục tức giận mắng: "Mắt thấy có ma đằng đập tới, các ngươi không lui về sau, không tránh sang bên cạnh, lại còn liều mạng chen lấn về phía trước, ngươi nói hai người các ngươi có phải thiếu tâm nhãn hay không?"

Ta và Tiểu Bạch Long liếc nhau, lập tức cảm thấy, người ta nói rất có đạo lý nha!

Chỉ là hết thảy đều phát sinh trong chớp mắt, chỉ lo nghĩ đối phương, căn bản không nghĩ nhiều.

Mới nhất cầm kiếm đi tới, quét mắt nhìn tàn thi Ma đằng nói: "Lão Lục, lần này có được không?"

Hàn lão lục rất hài lòng gật đầu: "Thực không nghĩ tới uy lực năm nguyên hợp nhất lại cường đại như thế, bất quá thứ này so với ta còn khó giết hơn nhiều, đừng tưởng bây giờ vỡ thành một mảnh, không bao lâu có thể đâm chồi mọc lại. Bất quá, muốn khôi phục trạng thái vừa rồi, cũng chính là chuyện sau một hồi lâu nữa! Đi thôi."

Nói xong, hắn cõng Thải Vân cô nương lên, quay đầu nhìn lại, tiểu bạch long đầy đất chạy loạn, còn đang tra xét nhìn tàn thi Ma Đằng, có chút tức giận kêu lên: "Còn gì có thể xem? Nhanh đi thôi."

Tiểu Bạch Long giống như không nghe thấy, nhưng nhìn mấy lần rồi nổi giận đùng đùng xông tới: "Ai da, ta nói lần đầu, ngươi có thù oán với ta phải không?"

"Sao vậy?" Vẻ mặt ban đầu khó hiểu.

"Trên ma đằng này tổng cộng có bốn cái đầu, ngươi hướng người khác chỉ chém một đao, vì sao hết lần này tới lần khác đem khối kia chém nát? Ngươi nói đi! Đây là vì sao."

Ban đầu có chút im lặng, Hàn lão lục cũng không biết nói cái gì cho phải...

Lối ra của đại sảnh có một gian phòng cực kỳ bình thường, đại khái chỉ có khoảng một mét rưỡi, tất cả mọi người đều phải cúi người xuống mới có thể đi qua được.

Ngoài cửa là một cái bậc thang chuyển hướng xuống dưới, phía trước tối như mực, xa xa không thấy điểm cuối, cũng không ai biết thông tới nơi nào.

Lộp sắt chiếu qua bốn phía, hai bên bậc thang treo lơ lửng trên không, ngay cả điện quang trên tay cũng không chiếu được vào đầu, tiểu bạch long ném một cục đá xuống, thật lâu cũng không nghe thấy hồi âm!

"Đừng cách nhau quá xa, vạn nhất cẩn thận giẫm không khí, lập tức gọi ta!" Hàn lão lục dặn dò.

Lúc này, ngoại trừ lúc đầu, tất cả mọi người đều cực kỳ suy yếu, nguyên khí đại thương.

Vì vậy chuyện dò đường phía trước cũng không thể trách mắng ai khác, rơi vào trên vai hắn.

Mới một tay cầm trường kiếm đi ở phía trước, theo sát là Hàn lão Lục đang cõng Thải Vân cô nương của ta. Ngược lại, Tiểu Bạch Long gầy yếu nhất trên đường đi, chỉ có thể đi sau cùng.

Cái bậc thang này vừa hẹp vừa to, hai bên đều là vách núi sâu không thấy đáy, ở trong bóng tối đưa tay ra không thấy năm ngón, tùy thời còn phải phòng bị cạm bẫy đánh lén, độ khó này tự nhiên có thể tưởng tượng được.

Đơn giản chính là, mấy người chúng ta tuy rằng nguyên khí đại thương, nhưng công lực dưới chân cũng đều không tính là kém, một đường đi tới, tuy nói có chút lo lắng nơm nớp lo sợ, nhưng là hữu kinh vô hiểm!

Chỉ là, càng đi xuống càng cảm giác không khí trầm đục lợi hại, hơn nữa nhiệt độ cũng đột nhiên tăng lên, không sai biệt lắm cứ hạ xuống hai ba mươi bậc thang là lại muốn đề cao một lần! Toàn thân trên dưới của ta đã bị mồ hôi ngấm vào trong cơ thể, dính chặt ở trên làn da, hơn nữa còn đang không ngừng chảy xuống, cảm giác đó khó chịu sẽ càng khó chịu hơn.

Ta có chút miệng lưỡi khô khốc, ngay cả uống nửa bình nước, vẫn không làm dịu nửa điểm, cỗ cảm giác nóng nực xao động kia quả thực khiến người ta không thở nổi!

Hơn hai mươi phút đồng hồ sau, cuối cùng bậc thang cũng rẽ ngang qua một tảng đá lớn, ngay khi chúng ta vừa muốn nới lỏng tâm tình khẩn trương, thở dốc một cái thì cảnh tượng trước mắt lại bị dọa cho nhảy dựng lên!

Phía trước đã hoàn toàn không có đường thông, thay vào đó là một sợi xích sắt chỉ to bằng nửa cổ tay, phía dưới sợi xích là nham thạch nóng chảy màu đỏ thẫm, cuồn cuộn trào ra khắp nơi, theo bọt khí màu đỏ như máu, từng luồng sương mù màu trắng nhạt bốc lên, tràn ngập khắp nơi.

Thiết tác duỗi về phía trước, chẳng biết đi đâu, điều động tia điện đạt đến trạng thái tốt nhất, không trông thấy chút nào cảnh tượng phía đối diện.

Chuyện này quả thực là nguy hiểm không thể hung hiểm hơn!

"Này, ta nói này, chúng ta không có đi nhầm chứ? Nếu còn tiếp tục đi xuống, chỉ sợ phải đến tâm địa rồi." Tiểu Bạch Long nhìn về phía trước một cái, có chút nghi ngờ nói.

Không ai trả lời hắn, nhưng trong lòng mỗi người đều không hề ngoài ý muốn mà sinh ra một tia lo lắng!

Con đường này thật sự quá nguy hiểm!

Hiện tại chúng ta nguyên khí đại thương, so với người bình thường cũng mạnh hơn không biết đi đâu. Đừng nói là bất cứ lúc nào cũng có thể gặp được cơ quan cạm bẫy, thậm chí là Thiên Chiếu Thần hội âm thầm đánh lén, chỉ riêng việc đi xuyên qua quặng nham thạch thâm uyên cũng là một vấn đề khó khăn.

Chúng ta vừa ngồi xuống tại chỗ, mắt nhìn dung nham cuồn cuộn, buồn bực uống nước, ai cũng không nói chuyện.

"Bằng không thì như vậy đi." Sơ Nhất phá vỡ yên lặng: "Ta đi ra phía trước nhìn xem, nếu không có nguy hiểm gì, ta lại trở về đem tất cả các ngươi cõng đi."

"Ta không cần, hai chúng ta cùng đi đi!" Tiểu Bạch Long vừa chớp lên hai tay liên tục quạt, vừa nói: "Khi còn bé, lão gia tử ép chúng ta leo lên Thiên Sơn buộc cầu cũng không khác lắm, ta bây giờ tuy rằng linh lực không đủ, nhưng thân thủ vẫn còn, không làm khó được ta, nơi này cũng quá nóng rồi! Ta bội thực chịu không nổi."

Nếu như chỉ nhìn từ mặt ngoài, Tiểu Bạch Long có thể là nhẹ nhàng nhất, toàn thân trên dưới một giọt mồ hôi cũng không có, sắc mặt không thay đổi chút nào, ngay cả tóc cũng cẩn thận tỉ mỉ.

Nhưng thật ra ở một nơi như thế này, tiểu bạch long lại là kẻ khó chịu nhất!

Hắn trời sinh có hàn băng thân thể, không sợ lạnh băng cao hàn, lại không thể chịu được viêm nhiệt! Thực tế bây giờ đối mặt với dung nham cuồn cuộn, quả thực muốn lấy mạng của hắn.

Chúng ta mặc dù đang chịu nỗi đau đớn, nhưng hắn lại không thể không cố gắng dùng linh khí còn sót lại chống đỡ, mỗi một giây cơ hồ đều là dùng thân thể máu thịt cứng rắn chịu đựng.

Hàn lão lục suy nghĩ một chút, hướng về phía sơ đạo: "Như vậy cũng tốt, ngươi cùng Tiểu Bạch Long qua đó trước đi, nếu như đối diện không có nguy hiểm gì, thì quay lại mang Cửu Lân qua đó là được. Nếu không có gì quấy nhiễu ta mang theo Thải Vân qua khóa cũng không thành vấn đề."

"Được!" Vừa mới đứng lên, nhìn thoáng qua tiểu bạch long nói: "Ngươi cũng đừng gắng gượng, nếu thật không chịu nổi, tranh thủ thời gian nói chuyện đi."

"Đừng nói nhảm, đi nhanh lên!" Tiểu Bạch long vội vã thúc giục.

Mới tung người nhảy một cái đã nhảy lên dây sắt, dây sắt lập tức lắc lư không ngừng, tốc độ lắc lư cực nhanh, quả thực làm người ta nghẹn họng nhìn trân trối!

Càng làm cho người kinh hãi chính là, đầu cùng của sợi dây sắt cách nham thạch nóng chảy chưa đầy hai mét, thỉnh thoảng có bọt khí nham thạch nóng chảy quay cuồng rơi xuống phía trên, tóe lửa chói mắt.

Đây đâu phải cầu Thiết Tác! Quả thực chính là cầu rút dây!

Đệ nhất thiên thập nhị cửu cửu thiên, ai mới là sự thực?

Ban đầu vững vàng đứng ở trên dây sắt, liên tục chạy vội về phía trước mấy chục bước, quay người đợi Tiểu Bạch Long.

"Lão Lục, cho ta đến bình rượu giải khát." Tiểu Bạch Long Tướng đưa tay về phía trước.

"Chẳng phải xưa nay ngươi không uống rượu à?" Hàn lão lục có chút hồ nghi, móc từ trong túi sau lưng ra hai bình đưa tới.

"Trước khác nay khác." Tiểu Bạch Long nói xong, một bên mở nắp bình ra, một bên đứng dậy.

Rào một cái, tiên huyết từ trên rơi xuống!

Tên này đem rượu ngon Hàn lão lục tỉ mỉ chuẩn bị, đổ xuống như cái bánh bao nước lạnh.

"Ngươi!"

Hàn lão lục vừa muốn nổi giận, tiểu bạch long lại tung người nhảy một cái, trực tiếp lướt qua đỉnh đầu hai người chúng ta, cũng lao tới trên dây sắt: "Đừng nhỏ nhen như vậy, trả lại là ngươi được rồi."

Nói xong hắn duỗi hai tay ra, giống như một con chim to nhanh chóng xông tới.

Tên gia hỏa này quả thực có thân thủ tuyệt vời, nhất là Khinh Thân Thuật càng là tuyệt diệu, ở trên cây cầu dài không ngừng lắc lư, vậy mà lại giống như là đất bằng, tinh lực hơn xa so với lúc đầu rất nhiều!

Vừa nhìn thấy cảnh này, hắn cũng yên lòng, tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ chốc lát sau, hai đạo thân ảnh này liền bao phủ trong sương mù dày đặc, không thấy bóng dáng.

Ta và Hàn lão Lục ngồi ở bên cạnh thiết tác, ước chừng đợi thời gian thật dài, hai mắt hầu như đều muốn nhìn thẳng, cũng không thấy hai người trở về, không khỏi có chút nôn nóng.

"Lão lục, bọn hắn sẽ có chuyện gì sao?" Ta hỏi.

"Có lẽ không sao đâu!" Nghe giọng điệu này, ngay cả Hàn lão Lục cũng không đoán nổi.

Tuy nhiên, có lẽ hắn sợ ta lo lắng, lập tức lại đổi giọng điệu khác nói: "Ngưng tụ lực lượng ngũ nguyên trên người mới nhất một lúc lâu nữa mới tiêu tán. Bây giờ sơ nhất hầu như đã đạt đến một phần ba trình độ thần cấp vô thượng, hẳn là không có việc gì có thể làm khó hắn."

"Lại nói, mấy người chúng ta đều đã từng ăn Đồng Tâm Đan, ta cũng không có phát hiện điều gì dị thường... Ngươi xem, đây không phải là đã trở về rồi sao?" Nói xong, Hàn lão Lục nghiêng cằm nói.

Quả nhiên, xa xa trong sương mù, đang có một bóng người chân đạp thiết tác chạy vội về.

Gần thêm chút nữa, càng nhìn rõ hơn, bạch y trường kiếm, khuôn mặt thanh tú, không phải lần đầu là ai?

Vừa mới cất bước, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt chúng ta, vươn một bàn tay ra với ta, lớn tiếng hô: "Nhanh lên! Sợi xích sắt đối diện sắp bị đốt trụi rồi!"

Ta vừa nghe liền rất kinh ngạc, đang muốn cuống quít đứng dậy, lại bị Hàn lão lục đè xuống bả vai.

"Ta trước tiên đi qua đó đã, như vậy liền có thể đem thiết tác nối liền với nhau." Hàn lão lục nói xong đứng dậy, nhìn ta dặn dò: "Ngươi canh chừng Thải Vân, đừng để nàng té xuống, ta đi một chút liền trở về."

Ta vội vàng gật đầu đáp ứng, sau đó xoay người đỡ lấy Thải Vân cô nương.

Hàn lão lục vừa mới bước lên thiết tác thì thiết tác kia chớp lên càng thêm lợi hại.

hù dọa Hàn lão lục vội vàng rụt chân về, có chút khó xử nói: "Mới đầu, thiết tác này cũng quá lợi hại đi! Cho dù ta có thể đi qua, chạy tới đầu kia sợ là cũng không kịp rồi. Ngươi mau cõng ta một đoạn đường đi!"

"Được!" Mới nhất sửng sốt, hắn xoay người, hạ thấp người xuống.

Hàn lão lục tiến lên trước hai bước, hai tay đặt lên vai hắn.

Vừa mới định đứng dậy, Hàn lão lục lại đột nhiên hợp hai tay lại, gắt gao ghìm chặt cổ gã, trên hai chân cũng mọc ra sợi dây leo, gắt gao trói chặt hai chân ban đầu.

Nhất thời ta bị một màn trước mắt này làm cho sợ ngây người!

"Lão lục?"

"Mau động thủ! Đây là giả mạo." Hàn lão lục kêu to.

"Cửu Lân, đừng tin hắn, lão lục trúng ma chướng..." Ban đầu một bên ra sức giãy dụa, một bên vô lực hô.

Dưới sự vặn vẹo của hai người, dây sắt lung lay càng lúc càng lợi hại, nguy hiểm có thể rơi xuống dung nham bất cứ lúc nào!

"Còn ngẩn ra làm gì, nhanh lên!" Hàn lão lục vận đủ khí lực, dùng sức siết chặt hai tay, cắn răng kêu lên.

"Lão, lão Lục... Ngươi quả thực điên rồi..." Thanh âm mới nhất khàn khàn, hơn nữa càng ngày càng nhỏ.

Trong lúc nhất thời, làm cho ta có chút không biết phải làm sao.

Rốt cuộc nên tin ai đây?

Mới đầu là giả trang, hay là lão lục trúng phải ma chướng, xuất hiện ảo giác?

Hàn lão lục có thể phóng xuất ra thanh đằng, thân phận của hắn tự nhiên không cần hoài nghi, nhưng lúc đầu công lực tăng nhiều, căn bản là không có khả năng tao ngộ nguy hiểm gì! Hơn nữa hắn cũng không có nói Hàn lão lục là giả mạo, chỉ nói hắn trúng ma chướng —— theo tao ngộ ngày qua nhiều như vậy xem ra, trong cổ mộ này, thật sự có thể phát sinh tình huống như thế nào.

Thải Vân cô nương từng bị rút hồn phách, ai biết đám người Ba Ta đó liệu có giấu cấm trận bí pháp gì đó nữa không?

Gần nhất thì Hàn lão Lục đã tới gần Thải Vân cô nương! Hơn nữa vừa rồi chúng ta mới chém giết Ma Đằng, bản thân Hàn lão Lục cũng nói, xét về bản chất thì hắn cũng không khác gì Ma Đằng! Có phải vì vậy mà trúng ma chú gì không?

Thật giả khó phân biệt, bất luận loại khả năng nào cũng có thể là sự thật.

Nhưng nếu ta lựa chọn sai lầm, lúc này sẽ hại một người khác!

Hai người giãy dụa, xích sắt lắc lư càng lúc càng nhanh!

Trong lúc hai người bọn họ ra sức đánh nhau, lại phối hợp cực kỳ ăn ý xoay người lại, không ngờ lại giữ được thăng bằng kỳ tích như vậy!

Đó quả thực là vũ công khiêu khích sinh mệnh của thần chết!

"Nhanh!"

"Nhanh... "

Hai người này hoặc là gấp gáp kêu to, hoặc là khàn giọng gầm nhẹ, đều đang nhờ ta giúp đỡ.

Thời gian mặc dù ngắn ngủi, nhưng hai người này đã liều tới bước ngoặt sinh tử! Lúc nào cũng có thể xuất hiện tử thương hoặc đồng thời cuồn cuộn chảy ra dung nham.

Nhưng rốt cuộc ta nên tin tưởng ai?

Nếu cho ta thêm chút thời gian hoặc cảnh tượng không nguy cấp như vậy, ta nhất định có thể phân biệt được! Nhưng bây giờ không còn thời gian rồi.

Ta cũng không cách nào kéo hai người bọn họ cùng một lúc lên bậc thang, bởi vì Thải Vân cô nương còn nằm ở chỗ này, tuy rằng lúc này nàng hãm sâu hôn mê, nhưng nói không chừng ai đó sẽ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, vạn nhất Thải Vân cô nương lăn xuống nữa, lại càng thất bại trong gang tấc.

Làm sao bây giờ? Đầu óc ta xoay chuyển, cố gắng suy nghĩ biện pháp ổn thỏa nhất.

"Đừng nóng vội, ta đến đây!" Nói xong, ta làm bộ đứng dậy, bước về phía thiết tác.

Đột nhiên, cố ý trượt chân rơi xuống, tay chân luống cuống, lại kéo Thải Vân cô nương cùng xuống vực sâu.

"A!" Hàn lão lục điên cuồng hét lên một tiếng, buông ra mùng một chạy lên bờ. Người còn chưa tới, một sợi dây leo đã bay thẳng xuống.

Nhưng ta cũng không đi bắt Thanh Đằng, mà là một tay ôm Thải Vân cô nương, một tay khác nắm chặt song đao Trảm Quỷ Thần —— thừa dịp thế vừa rồi rơi xuống, ta đã hung hăng đem lưỡi đao cắm vào mặt đá bên cạnh bậc thang, cả người treo ở giữa không trung!

Lúc này, ta và Thải Vân cô nương ẩn thân dưới sương mù mờ mịt, nếu không nhìn xuống, căn bản là không thể nào phát hiện.

Nếu như vừa rồi trong mắt vở kịch kia, tình thế nguy cơ, lựa chọn gian nan, không bằng liền mở rộng sân khấu, để cho các ngươi diễn thêm một hồi nữa. Ta ngược lại muốn xem xem, đến cùng ai sẽ lộ ra sơ hở!

Lúc này, trên bậc thang chỉ còn lại hai người bọn họ, nếu như Hàn lão lục trúng phải ma chướng, mới là chân thật, vậy hắn tự nhiên sẽ không ra tay với lão lục. Mà lấy công lực hiện tại của hắn, dưới tình huống có phòng bị cũng sẽ không rơi vào hạ phong.

Nếu lúc đầu là giả mạo, nhất định sẽ lạnh lùng hạ sát thủ với Hàn lão lục. Đừng nhìn Hàn lão lục lúc này nguyên khí đại thương, nhưng hắn mệnh đồng ma đằng, có bất tử thân, trong lúc nhất thời cũng không phải dễ dàng làm được! Hơn nữa, đòn sát thủ của hắn chính là thanh đằng! Cho dù bị ném xuống vực sâu, cũng có thể trước khi rơi vào dung nham mà bò lên.

Kế hoạch đầu tiên của Trương Cửu Lân là nghìn chín trăm ba mươi ba phần trăm kế của Trương Cửu Lân.

"Cửu Lân! Thải Vân!"

"Thải Vân! Cửu Lân!"

Bên ngoài sương mù, hai giọng nói không ngừng vang lên.

Ta vểnh tai lên, cẩn thận xem xét.

Một thanh âm đầu tiên, thanh thúy thâm sâu, một thanh âm là của Hàn lão lục, khàn khàn khô khốc.

Từ trong thanh âm nghe không ra, từ ngữ khí cũng không phân biệt được, đúng là đồng dạng lo lắng!

Sau khi la lên hai tiếng, tầng tầng sương mù đột nhiên bị phá vỡ, một đạo thân ảnh bay xuống!

Chính là Hàn lão lục!

Hàn lão Lục vừa thấy chúng ta hạ xuống, lập tức sinh ra dây leo màu xanh treo ở trên vách đá, mặt mũi tràn đầy vui sướng đang muốn kêu to, ta vội vàng lắc lắc đầu, hướng về hắn làm một động tác im lặng, đồng thời giao Thải Vân cô nương vào tay hắn.

Dưới tình thế cấp bách, hắn dĩ nhiên lựa chọn nhảy núi để tìm kiếm chúng ta, mặc dù có thanh đằng cứu mạng, nhưng việc này cũng không phải ai cũng có thể làm được.

Hơn nữa, trong ánh mắt của hắn ngoại trừ bối rối, lại còn treo đầy nước mắt.

Ngay lập tức, ta đã chắc chắn Hàn lão lục càng tin tưởng hơn!

Hơn nữa cho dù lão lục thật sự trúng ma chướng, nhưng dù sao hắn vẫn là lão lục thật! Nếu như nhận lầm sơ sơ là thật, vậy thì không xong rồi.

Hàn lão lục thấy ta rút Trảm Quỷ Thần song đao ra, đang chuẩn bị song đao xen lẫn nhau, bò lên trên vách đá, vội vàng cũng ra hiệu: Tên giả mạo ở phía trên thật khó đối phó!

Một bàn tay trống không vỗ vỗ bộ ngực, theo đó khoa tay múa chân một cái, động tác này làm cho hắn không cần lo lắng, tiếp tục leo lên trên.

"A, Cửu Lân!" Vừa mới xuyên qua sương mù, lão ngồi xổm xuống bậc cầu thang nhìn xuống đã lập tức phát hiện ra ta. Vẻ mặt lão mừng rỡ kêu lên: "Ngươi không sao là tốt rồi! Lão Lục và Thải Vân đâu rồi."

Bất luận là ngữ khí hay thần sắc, đều không có sơ hở gì.

"Ôi!" Ta thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

"Cái này..." Vẻ mặt thất vọng như mất mát ban đầu cứng đờ, lập tức nói: "Cửu Lân, trước tiên đi lên rồi nói sau!"

Ta mượn song đao leo lên bậc thang, có điều hắn còn chưa kịp mở miệng đã hỏi trước: "Tiểu Bạch Long đâu?"

"Hắn đang đợi ở phía đối diện." Hắn mới nói: "Bây giờ hắn còn chưa biết bên này đã xảy ra chuyện gì, không biết lát nữa nên nói với hắn thế nào."

Hắn có chút bi thống, cắn môi một cái, mắt nhìn nham thạch nóng chảy cuồn cuộn phía dưới, trầm mặc nửa ngày: "Cửu Lân, chúng ta cũng mau mau qua đó đi, lúc ta trở lại, chỉ thấy thiết tác kia sắp đứt gãy rồi, nếu chậm một chút nữa rất có thể sẽ không kịp nữa!"

Ta gật đầu lia lịa, theo sau hắn đi xuống hai bước bậc thang, lại dừng chân lại nói: "Đầu tiên, hiện tại ta nguyên khí đại thương, chỉ sợ qua cầu Thiết Tác có chút khó khăn, không bằng ngươi đi ở phía sau ta, vạn nhất xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, còn có thể chiếu cố ta một chút."

"Được!" Vừa nghe vậy nghiêng người nhường đường, ta liền đi qua bên cạnh hắn.

Vừa mới đi qua bên cạnh hắn, ta liền tung người nhảy xuống bảy tám bước bậc thang, kéo giãn khoảng cách với hắn. Quay đầu cười nói: "Nếu như ta đoán không sai, hẳn lại là ngươi! Y Đằng Xương Bình tiên sinh."

Leng keng leng keng leng keng!

Dưới chân hắn sáng lên ba đạo ánh sáng vàng kim óng ánh, âm thầm đứng thành thiên địa, khóa chặt hắn vào giữa.

"Cửu Lân, ngươi làm sao vậy?" Vẻ mặt ban đầu đầy kinh ngạc: "Hàn lão lục trúng ma chướng, ngàn vạn lần đừng nghe hắn mê hoặc! Thiết Tác kia sắp bị chặt đứt, chúng ta phải nhanh chóng qua đó gặp tiểu bạch long."

Ta khẽ mỉm cười nói: "Muốn ta tin tưởng ngươi cũng rất đơn giản, chỉ cần ngươi có thể bài trừ khóa thân chú này là được!"

"Ngươi..." Mới nhất thì ngây ngẩn, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

"Lão Lục, ngươi lên đây đi!" Ta hướng về phía dưới bậc thang hét lớn.

Trong sương mù bay ra một đạo thanh đằng, vững vàng bám vào mặt đá, lập tức Hàn lão lục một tay ôm Thải Vân cô nương nhảy lên bậc thang, một trước một sau, bao bọc lấy khối đá ở giữa.

Vẻ mặt ban đầu có chút thống khổ, đây là kết quả của việc bị nhốt ở trong trận nhưng vẫn cố gắng thoát ra.

Tam tài trận của Tỏa Thân có tác dụng rất đơn giản, chính là có thể cố định tứ chi thân thể, khiến cho không cách nào nhúc nhích, hơn nữa càng giãy dụa thì càng chặt chẽ, giống như côn ngựa thường dùng của nông phu nông thôn nông. Nếu phá giải từ ngoài trận, có chừng trên trăm phương pháp, nhưng bị người trong trận muốn tự cứu, cũng chỉ có hai biện pháp, một loại chính là cắn chót lưỡi phun lên mũi mình.

Một phương pháp khác chính là chờ, trận pháp này triển khai đơn giản, công hiệu cũng không lớn, cho dù không có ai phá giải, một canh giờ sau cũng sẽ tự tiêu tán.

Nhưng đừng nhìn tam tài trận này đơn giản dễ làm, hình như không có gì khó khăn, không điểm đạo hạnh lại ngay cả nhìn cũng không xuyên thấu!

Nếu như hắn mới đầu, tự nhiên không làm khó được hắn, nhưng nếu không phải, cũng không có biện pháp nào.

"Ngươi... Ngươi làm sao phát hiện ra sơ hở?" Vẻ mặt giả bộ biến hóa mấy lần, cuối cùng không cam lòng thừa nhận.

"Nói thật, vừa rồi không lâu ta còn có chút không nắm chắc. Tuy nhiên, lần này lại có thể phán chân giả rồi." Ta cười nói.

Kỳ thật, lời này của ta thật ra không phải cố ý chọc giận hắn, mà là chân thật nói thật.

Tam tài trận nhìn như đơn giản, chỉ cần ba tấm phù chú là có thể tạo thành. Nhưng khó khăn duy nhất của hắn là không thể đồng thời thi triển ba cái phù chú này, giữa hai phù chú ít nhất cũng cách trăm hơi thở.

Ngay từ lúc ban đầu khi chiến đấu với Hàn lão lục ở trên dây sắt, ta liền mượn một tấm rơi xuống vách núi để lại, lúc mới đi lướt qua hắn lại để lại một tấm.

Đến đây, trận pháp mới hình thành.

Cho dù là lúc khóa hắn lại, ta vẫn không dám kết luận, người này rốt cuộc có phải là mới nhất hay không.

Bởi vì gia hỏa này vô luận là đặc thù thân thể hay là ngữ khí, thần sắc đều hầu như giống nhau như đúc.

Nhưng ta lại không thể cưỡng ép truy hỏi hỏi thật giả, nếu bị hắn phát hiện ra ta có điều nghi ngờ, đột nhiên động thủ, lấy tu vi hiện tại của ta chưa hẳn có thể trong thời gian ngắn giết chết hắn, hơn nữa nơi này lại gian nguy hẹp như thế, ngay cả trốn cũng không có chỗ để trốn!

Vì vậy, ta cũng chỉ có thể âm thầm bố trận như vậy.

Về phần vì sao ta lại có thể nói ra hắn là Y Đằng Xương Bình, thật ra hơn phân nửa là hắn đoán được!

Y Đằng Xương Bình đã từng rút lấy ký ức hồn phách của Thải Vân cô nương, sớm đã rất quen thuộc với lúc đầu, sau đó hắn lại giả vờ Thải Vân cô nương tỉnh lại, đối với ngữ khí và thần sắc mới nhất cũng bắt chước giống nhau, ngay cả ta cũng không phân biệt được thật giả.

Nhưng nếu như hắn không rút lấy ký ức hồn phách sơ nhất, cũng tuyệt đối không phá giải trận pháp này.

Lúc này mới bắt đầu ngưng tụ lực lượng năm nguyên, thực lực tiếp cận đỉnh phong, hắn cũng không có bản lĩnh!

Lại lui thêm vạn bước nữa, coi như hắn thật sự có rút lấy hồn phách sơ nhất. Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, từ trong một dòng ký ức vô cùng hoang tạp tìm tòi ra phương pháp phá giải tam tài trận như vậy, cũng là người si nói mộng.

Đệ nhất thiên cửu tam nhất thiên cửu tam nhất chương đến mà không coi lễ.

"Y Đằng Xương Bình, ngươi cũng thật là có bản lĩnh." Ta cười cười với hắn một cái, tán thưởng từ đáy lòng: "Chỉ dựa vào sức một mình ngươi, đã dám trước sau hai lần tới khiêu khích chúng ta, thậm chí thiếu chút nữa sẽ ngươi ra tay! Trung Quốc chúng ta có câu ngạn ngữ: xưng là tới hay không vô lễ, bây giờ ta cũng phải trả lời kính ngươi một cái! Để cho ngươi nếm thử hương vị bị người khác rút lấy linh hồn."

Nói xong, ta móc ra một tờ linh phù, tay nắm Vô Hình châm đi về phía trước.

Y Đằng Xương Bình hung dữ trừng mắt nhìn ta, gằn giọng nói khàn khàn: "Trương Cửu Lân, thân thể ngươi! Toàn bộ ta! Không thể chạy thoát!"

"Thật sao?" Ta vừa đi tới vừa cười nói: "Vậy phải xem ngươi có bản lãnh đó không!"

Nói xong, vừa muốn mạnh mẽ rút linh hồn của hắn ra.

Lại thấy thân hình hắn nhoáng một cái, hai mắt trợn lên, lập tức dựng thẳng đầu lên, giống như cọc gỗ ầm vang ngã xuống, thẳng hướng vực sâu chìm xuống.

Hả?

Đột nhiên ta kinh ngạc, kêu lên với lão lục: "Mau! Bắt lấy hắn!"

Hàn lão lục vội vàng tung ra một sợi dây leo trói chặt hắn lại, lôi lên.

Ta đến gần phía trước, đặt ở cổ động mạch nhìn một chút, khí tức gia hỏa này hoàn toàn không có, đã chết rồi, thậm chí ngay cả hồn phách cũng đã tiêu tán không còn, nửa điểm tàn tia cũng không còn lại!

Tam tài trận nhìn như đơn giản, nhưng đồng thời khóa lại tinh khí thần, căn bản không nhúc nhích được mảy may. Nếu người bị nhốt chết oan uổng, trận pháp tự nhiên cũng mất đi tác dụng, tự nhiên tiêu tán mất.

Lão gia hỏa này mới vừa rồi không còn khí thế hung hăng hướng ta phát cáu sao? Tại sao chỉ trong nháy mắt đã tự sát triệt để như thế.

Ta kéo mặt nạ da người nguỵ trang thành sơ nhất của hắn một cái, lúc lại nhìn, gương mặt này vậy mà vô cùng quen thuộc.

Chính là lúc ta và Hàn lão lục đau đơn đánh lục đại binh, gặp được thành viên Thiên Chiếu Thần Hội Cốt này, chính là hắn dẫn chúng ta đến đây đấy.

"Hắn còn có một khuôn mặt nữa!" Hàn lão lục ngồi trên bậc thang nhắc nhở.

"Còn có khuôn mặt?" Ta có chút kinh ngạc hướng dưới cổ dò xét, quả nhiên lại sờ tới một vết tích rất nhỏ, duỗi tay kéo một cái, ngay cả mặt nạ phía dưới cũng kéo xuống.

Đây là một lão đầu tử mặt đầy nếp nhăn, trên hai gò má dày đặc tầng tầng đốm tuổi già.

"Lão lục, làm sao ngươi biết được? Làm sao phát hiện ra mới có vấn đề." Ta hỏi.

Hàn lão lục uống một ngụm rượu nói: "Trượng cao tầng của thương trường Trường An lần đầu tiên nhìn thấy hắn, trên chân hắn dường như có một vết thương ngầm, đi trên đường có chút mất tự nhiên. Nhưng sau đó chúng ta lần theo dấu hắn chạy về phía núi hoang, cước của hắn thì tốt rồi, hơn nữa tư thế đi đường cũng đã thay đổi, lúc người phi hành đã có chút thay đổi., Luôn là bộ dáng sử dụng theo bản năng - đương nhiên, người bình thường dù cố tình thay đổi cũng chỉ là một loại bước đi mà thôi. Lúc đó, chúng ta đuổi theo rất gấp, hắn hoàn toàn không có khả năng ngụy trang, hơn nữa hắn cũng không biết mình đang giấu một chiếc lá cây dưới chân hắn."

"Phát hiện hắn không phải mới nhất, cũng chính là vì chiếc lá này!"

Hàn lão lục nói, chỉ chỉ chiếc giày của người chết.

Lúc này, ta mới phát hiện trên đế giày kia còn sót lại một mầm non nhỏ, to bằng móng tay.

"Còn nữa, tên này vừa đến gần, đám mây nhiều màu lập tức có phản ứng, theo bản năng cắn răng một cái, hai ngón trỏ trong tay trái cũng run nhè nhẹ, đây là ngón tay quét nước mà nàng thường dùng! Đủ thấy, đây là người nàng phẫn hận nhất."

"Bên trong cung điện dưới lòng đất này, Thải Vân thống hận nhất là ai? Hẳn là Y Đằng Xương Xán của nàng rồi! Cho nên, căn cứ vào hai đầu mối này, ta lập tức kết luận, thứ ban đầu trước mắt có thể là giả mạo."

Bỏ qua thực lực không tính, nhưng từ trên thám thính, Hàn lão lục cùng Tiểu Bạch Long liền là hai loại hình bất đồng.

Tiểu Bạch Long luôn có thể linh quang hiện ra, từ một vài góc độ đặc biệt nắm trong tay, đột phát ra ý tưởng kỳ lạ.

Mà Hàn lão lục am hiểu quan sát vi vi, ở dưới sự suy tính chu đáo xảo diệu của bố cục.

Từ điểm này mà nói, dưới mắt ta, không ai có thể so sánh được!

Vừa nghĩ tới mới rồi không lâu, ta còn phải đối mặt với Hàn lão lục, hắn có chút do dự không dứt. Mãi đến khi hắn nhảy xuống khỏi vách núi cứu ta, trong lòng ta vẫn hoài nghi hắn, cảm thấy áy náy.

"Lão lục, đó là lúc..."

Ta mới vừa muốn xin lỗi lão, Hàn lão lục phất phất tay nói: "Ngươi không cần sinh lòng áy náy, dưới tình huống đó, đổi lại là ai cũng không thể lập tức đưa ra lựa chọn chính xác, vạn nhất ta thật sự trúng ma chướng rồi., Chúng ta liên thủ giết người mới nhất, có hối hận thế nào cũng đã muộn! Rất khó là, dưới tình huống đó, ngươi có thể lập tức đưa ra lựa chọn vừa đúng vừa thông minh! Ngược lại, cách làm của ta ngược lại có chút lỗ mãng, có chút đầu óc bị sự cừu hận của Thải Vân làm cho choáng váng."

Nghe Hàn lão lục nói như vậy, ta ngược lại thản nhiên hơn không ít.

Lão lục thật đúng là một hán tử tính tình, có gan hận thù, đúng sai rõ ràng!

Ta cúi đầu nhìn tử thi nằm ngang trên đất nói: "Xem ra tên này chỉ là kẻ am hiểu dịch dung thuật thế tử, cũng không phải bản thể Y Đằng Xương Bình! Nếu không Y Đằng vừa chết, đám mây sặc sỡ kia đã sớm tỉnh lại rồi."

Hàn lão sáu điểm gật đầu nói: "Mặc dù hắn không phải là Y Đằng Xương Bình, nhưng cũng không phải là hạng vô danh! Vừa rồi trên dây sắt, ta nhất thời nửa khắc không bắt được hắn! Mà dịch dung thuật của hắn cao siêu như thế. Ngữ điệu, thần sắc, đều mô phỏng theo bức tượng, ngay cả chúng ta cũng lừa gạt, trình độ bực này trên đời cũng không thấy nhiều, nếu như đoán không sai, hẳn là một cái Thiên Chiếu pháp."

Qua hắn vừa nhắc tới, ta cũng nghĩ ra một vấn đề.

"Nhưng linh hồn hắn vừa rồi, rõ ràng là Y Đằng Xương Bình! Vốn dĩ ta còn định rút linh hồn của hắn, từ đó nhận được một ít tin tức Thiên Chiếu Thần hội, nhưng lão già kia hình như đã sớm phòng bị, không ngờ ra tay dứt khoát như vậy, lập tức rời khỏi thần thức, giết chết người này, khiến ta không thể ra tay. Nếu như người này thật sự là thiên chiếu hộ pháp, vậy chẳng phải là nói..."

"Tự giết lẫn nhau?" Hàn lão lục sửng sốt một chút rồi nói.

"Đúng vậy!" Ta gật nhẹ đầu: "Nội bộ Thiên Chiếu Thần Hội có lẽ cũng không phải bền chắc như thép! Ít nhất Y Đằng Xương Bình này cũng là một loại khác, trong lòng hắn có chút tính toán! Mà những tính toán này đều cõng những người khác trên lưng. Hắn vì đạt được mục đích của chính mình, đối với hắn mà nói, tất cả mọi người đều là mồi nhử có thể tùy thời hy sinh."

Hàn lão lục lại yên lặng uống một ngụm rượu: "Nếu thực sự như vậy, đối với chúng ta mà nói là chuyện tốt..."

Hình như hắn nhớ tới biện pháp gì tốt, hơi cau mày, không ngừng xoa xoa ngón tay.

Ta nâng lên một cước đạp thẳng thi thể tên kia vào vực sâu, nhìn về phía một mảnh sương mù mênh mông cuối cùng của sợi dây sắt, nói: "Lão Lục, một đầu và Tiểu Bạch Long sẽ không có việc gì chứ?"

Hàn lão lục lắc đầu nói: "Nguy hiểm thì không có gì nguy hiểm, ta vẫn luôn không có cảm ứng. Nhưng tình huống lại có điểm gì đó không đúng!"

"Nếu như bọn chúng phát hiện tình huống gì không thể ứng phó, hai người chúng ta sẽ lập tức lui về, tìm chúng ta thương lượng. Nếu như bình thường toàn bộ, sơ nhất cũng đã sớm trở về, nhưng hiện tại ai cũng không trở về, ngược lại là kẻ giả mạo mới nhất, điều này thật sự rất khác thường."

"Chúng ta tiếp tục ở đây chờ, hay là..." Ta hỏi.

Đệ nhất thiên cửu tam nhị thiên đạp dung nham, qua cầu treo...

"Không cần đợi lâu!" Hàn lão lục phất phất tay nói: "Hai người bọn họ đã không trở về, chắc chắn là gặp phải tình huống đặc thù gì đó, chúng ta đợi thêm nữa cũng có giá trị. Hơn nữa Y Đằng Xương Bình dám tới lừa gạt chúng ta vào lúc này, ít nhất nói rõ hắn có lòng tin không bị Thiên Chiếu Thần phát hiện ra."

"Nói cách khác, một đầu sợi dây sắt khác tương đối an toàn!"

"Hồn phách Y Đằng đã đào tẩu, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp bù đắp chuyện này, chúng ta đợi thêm nữa, ngược lại không ổn! Lập tức lên đường, chúng ta cũng xuyên qua dây sắt." Nói xong, hắn ngửa đầu uống cạn rượu, tùy tay túm ra một lọ —— rượu trong túi của hắn chỉ còn lại hơn một nửa.

Hàn lão Lục uống sạch bốn năm bình, lúc này mới đứng dậy, cõng Thải Vân cô nương ở sau lưng, nói với ta: "Cầu Thiết Tác này xác thực rất nguy hiểm, đầu tiên là hội tụ năm nguyên lực mới có thể đi không trở ngại, tiểu bạch long ỷ vào một thân khinh công như giẫm trên đất bằng, nhưng hiện tại linh khí của ngươi suy yếu, rất khó đi đến đầu, nào, để ta dẫn ngươi đi!"

"Lão Lục, bây giờ ngươi..." Ta có chút không đành lòng.

"Ta dù thế nào cũng có thủ đoạn bảo vệ tính mạng, nếu ngươi đi đến một nửa rơi xuống, ta ngược lại phiền toái." Hàn lão lục không để lời biện bạch, trực tiếp ném ra một đạo dây leo màu xanh, quấn ở bên hông ta, lập tức ôm ta ở trước ngực, phảng phất như thăng bằng gỗ, bước lên thiết tác kiều.

Sợi xích lắc lư, trái phải kích động, nham thạch nóng chảy màu đỏ thẫm tuôn trào cuồn cuộn, phóng xuất ra sóng nhiệt, lắc lư trước mắt một mảnh đỏ bừng.

Dây sắt không ngừng lắc qua lắc lại, chỗ thấp nhất cách nham thạch nóng chảy chỉ có hai mét, sợ là một làn sóng lớn sẽ đánh trúng người chúng ta!

"Thân thể ngươi đứng thẳng không được lộn xộn, nếu sợ hãi thì nhắm mắt lại!" Hàn lão lục vừa dặn dò, vừa chạy như điên về phía trước.

Hồng quang trước mắt càng lúc càng chớp lên dữ dội, lúc này ta cũng hoàn toàn không giúp đỡ được gì, liền nghe theo phân phó của lão Lục nhắm hai mắt lại.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Lão Lục đạp lên thiết tác chạy như điên, tiếng bước chân thanh thúy vang dội, cảm giác tiết tấu cực kỳ giàu có!

Hắn nhanh chóng chạy, tạo nên từng đợt gió lạnh, không ngừng đánh vào khuôn mặt, nhưng cũng thoải mái vô cùng.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên ta cảm giác Hàn lão lục giống như đang ngồi xổm, đột nhiên nhảy lên giữa không trung.

Vừa mở mắt, Hàn lão lục đã ở giữa không trung, cực nhanh hạ xuống theo tiếng gió vù vù!

Thì ra cầu Thiết Tác đã tới điểm cuối, trong nham thạch rải rác từng khối cự thạch màu đen nhánh.

Hàn lão lục đang ra sức từ đầu này nhảy sang đầu bên kia, ngay sau đó lại nhảy lên lần nữa.

Không ít hòn đá hơi lồi ra khỏi nham thạch nóng chảy hai mươi mấy điểm, hơi chút sóng sẽ bị nhấn chìm, trong mắt đều là đỏ thẫm đan xen, vừa nguy hiểm lại đồ sộ!

Hàn lão lục sợ nham thạch bắn lên người ta, cao cao nhấc ta lên ngang vai.

Thùng thùng...

Thùng thùng thùng...

Ta có thể cảm nhận rõ ràng tiếng tim đập của hắn.

Kỳ quái chính là, hắn giống như có được hai trái tim, chậm rãi không ngừng nhún nhảy.

Nóng bức, cộng với hoạt động kịch liệt khiến y phục của lão lục sớm đã ướt đẫm!

Nhưng gần nham tương như vậy, cơ hồ không khác gì luyện lò thép, rất nhanh khô lại.

Tiêu hết lại ướt, ướt rồi khô, trên quần áo Hàn lão lục sinh ra một tầng sương trắng xóa, đó là muối!

Mồ hôi không ngừng bốc hơi dần!

Lưng cõng Thải Vân cô nương, ôm ta, một đường đi qua dung nham, không ngừng tiêu hao thể lực...

Trong lòng của ta đột nhiên đau nhức! Mắt hơi ướt.

Ta có tâm tư muốn để cho hắn buông ta xuống, một mình đi tới phía trước, nhưng lại sợ kéo chân hắn, ngược lại gây thêm phiền toái cho hắn.

Chỉ có thể giấu ân tình này trong lòng!

Ta nắm chặt tay, cố gắng kìm nén nước mắt, không để nó chảy xuống.

Tám phương danh chấn đối với ta coi trọng ân trọng như núi! Cách báo đáp duy nhất của ta chính là hoàn thành sứ mệnh của ta, không phụ sự kỳ vọng và trọng vọng của bọn họ.

"Sắp đến rồi, ngươi xem xem! Đó chính là bờ biển." Lại liên tục không ngừng chạy vội hồi lâu, Hàn lão lục đột nhiên dừng lại trên một tảng đá lớn, đưa gương mặt của ta hướng đối diện cất cao giọng kêu lên.

Quả nhiên, bên trong sương mù mơ hồ hiện ra một mảnh đất trống cao lớn đen thui.

Sau bãi đất trống, không còn màu đỏ đậm.

Đây chính là phần cuối của dung nham!

"Lão Lục, lần này thả ta xuống đi. Cứ đi như vậy một đoạn đường, chẳng lẽ ta lại gặp phải nguy hiểm gì?" Ta nhìn Hồ Tử bên má thỉnh cầu hắn.

"Cũng không kém một đoạn nào." Hàn lão lục lau mồ hôi, lần nữa nhảy lên...

Ầm!

Hàn lão lục nặng nề đáp xuống mặt đất, sau khi nhẹ nhàng thả ta và Thải Vân cô nương xuống, liền ngửa mặt lên trời nằm xuống, thở hổn hển từng ngụm.

Từ trong túi hắn lấy ra một bình rượu, mở nắp bình đưa tới.

Hàn lão lục rất suy yếu, lắc lắc đầu, môi trắng bệch một tầng.

Hàn lão lục luôn thích rượu như mạng, vậy mà mệt mỏi đến mức ngay cả rượu cũng không uống được!

Ta vụng trộm lau khóe mắt một cái, quay đầu lại nhìn, trong mắt thải vân cô nương vậy mà cũng có nước mắt.

Qua một hồi lâu, Hàn lão lục mới hồi phục lại hơi thở, ngay sau đó uống cạn toàn bộ rượu trong túi.

Cho đến lúc này, sắc mặt của hắn mới từ trong trắng bệch khôi phục vài phần nguyên sắc.

"Đi!" Một khi khôi phục được khí lực, Hàn lão lục lập tức đứng lên, một tay cõng Thải Vân cô nương, tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù rời xa nham thạch nóng chảy, nhưng nhiệt độ nơi này vẫn là nhiệt độ bức người.

Không còn ánh đỏ soi rọi, thế giới trước mắt lại khôi phục hắc ám ngày thường.

Một đoạn đường dung nham này suýt chút nữa đã khiến chúng ta quên mất, lúc này bên trong nấm mồ sâu không lường được!

Chỉ là, mộ này nối liền với động thiên nhiên, vượt qua mạch nước ngầm của nham thạch, khiến cho cung điện dưới mặt đất này mở rộng ra vô số lần, trở nên cực kỳ hùng vĩ.

Hàn lão lục vặn xoắn chuông, vừa đi vừa cực kỳ cẩn thận xem xét mặt đất cùng bốn phía, muốn từ trong đó phát hiện hết thảy đầu mối mọi thứ về tiểu bạch long.

Nơi này chính là phần cuối của sợi xích sắt, theo lý thuyết, sau khi vừa mới bắt đầu và tiểu bạch long đến nơi này, lúc đầu sẽ trở về theo đường cũ đón bọn ta, tiểu bạch long sẽ ở lại nơi xa chờ đợi.

Nhưng trải qua thời gian dài như vậy, chẳng những hai người bọn họ không trở về mà ngược lại còn giết tới kẻ ban đầu, nhưng hai người bọn họ đi đâu rồi?

Thật muốn ví dụ địa hình nơi này thế nào cũng được, cứ như nắm chặt nắm đấm rồi duỗi thẳng vào trong bồn tắm.

Nước trong bồn tắm chính là dung nham, nắm đấm đó chính là lục địa lúc này của chúng ta.

Toàn bộ mặt đất đều là do nham thạch núi lửa thật dày tạo thành, hơi thành màu xám xanh. Mặc dù cao cao thấp mấp mô bất bình, nhưng chỉnh thể xem ra vẫn là một con ngựa bằng phẳng, không có núi nhỏ gì sườn núi cả.

Tay đảo điện quang một cái thật xa, đập vào mắt là một khoảng trống, nào có bóng người nào!

"Hả?" Đột nhiên, Hàn lão lục có chút nghi hoặc kêu lên, ngồi xổm xuống.

Mượn chút điện quang trên tay nhìn, đó là một cái hố nhỏ hình vuông, chính xác hơn một chút, đó là một góc hình vuông.

Ta trừng mắt nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra cái gì, nhưng hai mắt Hàn lão lục lại sáng ngời, giống như phát hiện ra đại lục mới nào đó, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

"Lão lục, ngươi phát hiện ra cái gì rồi?" Ta hỏi.

"Cái hố nhỏ kia là bình rượu mà Hàn lão lục để lại." Một bên Hàn lão lục càng thêm ra sức tìm kiếm, một bên giải thích: "Lúc tiểu bạch long đi rồi, hướng ta muốn một bình rượu, cái bình kia chính là bình rượu để lại trên mặt đất! Loại rượu này là sản xuất từ một nhà xưởng nhỏ ở Đông Bắc!, Hơn nữa là mấy năm gần đây hắn mới bắt đầu công việc, hương vị cũng không ngon lành gì, nhưng sức lực lại mạnh mẽ vô cùng. Ta đã ném ít nhất mấy vạn bình rượu này rồi, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm! Bọn họ đã từng tới nơi này! Ít nhất tiểu bạch long đã từng tới."

(2)【 Chúc mọi người Đoan Ngọ vui vẻ! Tầng đọc của lão Cửu bắt đầu rồi! Nhóm chín nhà: 11667, chín nhà hai mươi sáu trăm năm mươi bảy, chín nhà năm mươi bảy quân số chín:797979, hoan nghênh người đọc tân lão.)

Đệ nhất thiên cửu tam thiên thám thính tinh diệu...

Trên toàn bộ lục địa, đều là đá núi lửa thật dày, tuy rằng nơi này Liêu không người ở đã ngàn năm, nhưng trên mặt đất vậy mà lại phi thường kỳ quái không có tích lũy bụi bặm gì cả.

Hai chúng ta cùng vây quanh cái hố nhỏ hình vuông kia tìm kiếm một vòng thật lớn, cũng không phát hiện được manh mối gì khác, ngay cả một mảnh bình nát cũng không tìm được!

Lúc này, chúng ta đã gần như lục soát toàn bộ lục địa vừa hình thành, ngoại trừ cái hố nhỏ khả nghi hình vuông ra, cũng không phát hiện được gì cả.

Vì vậy, chúng ta tiếp tục tìm kiếm những phương hướng còn lại.

"Lão Lục, dường như có vết tích gì đó!" Đi không xa, ta chỉ vào một cái rãnh nhỏ trên mặt đất rồi nói.

Hàn lão lục đi tới xem xét tỉ mỉ, khe nhỏ này rộng chừng sáu bảy tấc, dài mười mấycm, hơi quanh co, trên mặt đất khắc từng đạo quy tắc hoa văn.

Hàn lão lục nhíu mày, giơ ống đồng tẩy tiếp tục đi về phía trước.

"Ở đây còn có một tên!"

Đi vài bước, lại phát hiện một cái rãnh nhỏ, hoa văn hình dạng, cùng vừa rồi giống nhau như đúc.

Tiếp sau đó, dấu vết cũng không ngừng bị chúng ta phát hiện.

Hoặc là sâu hơn một chút hoặc là hơi thấp một chút, hoặc là dài hơn một chút hoặc là ngắn hơn, duy nhất không thay đổi là độ rộng và hoa văn.

Tìm kiếm một hồi, Hàn lão lục đột nhiên đứng lại, quay đầu lại quét ống đũa nói: "Cửu Lân, những vết tích chúng ta vừa tìm được có phải đều ở trên một đoạn đường thẳng hay không?"

Ta quay đầu lại nhìn, mượn cái hố đầy đất cẩn thận phân biệt một chút phương vị đại thể nói: "Tổng thể mà nói là ở trên một đường thẳng, có điều, hình như có chút sai lệch."

"Ừm! Như vậy là đúng rồi." Hàn lão sáu điểm đầu, tiếp tục tìm kiếm phía trước.

Sau khi có phương hướng đại khái, tìm kiếm cũng càng nhanh chóng hơn.

Dần dần, chúng ta thăm dò ra một ít quy luật, những rãnh nhỏ này chẳng những đều nối tiếp nhau mà khoảng cách cũng rất gần, hầu như đều khoảng năm mét.

Cuối cùng chúng ta cũng phát hiện chút ít dị thường trong một cái rãnh nhỏ.

Ngay tại trên hoa văn dưới đáy, đè lên một đoạn tơ mỏng.

Hàn lão lục cẩn thận từng li từng tí một nhấc lên, đưa mắt nhìn kỹ một chút rồi nói: "Đây là trên dây thừng!"

"Sợi dây thừng." Ta sửng sốt, quay đầu nhìn một chút, có chút kinh ngạc nói: "Ngươi nói là, tất cả vết tích khe nhỏ này đều là dấu vết dây thừng lưu lại?"

"Đúng!" Sáu đầu Hàn lão đáp: "Nói chính xác một chút, những vết nứt nhỏ này đều là dấu vết giẫm trên dây thừng lưu lại."

"Đạp lên dây thừng?" Ta đột nhiên giật mình tỉnh lại: "Có người đang cố ý bắt chước sợi xích trên dung nham!"

"Không sai!" Sắc mặt Hàn lão lục ngưng trọng nói: "Dấu vết dây thừng giống như bình rượu, đều là vừa mới rơi xuống. Nói cách khác, trước khi chúng ta lên bờ, đã có người đặt một sợi dây thừng ở đây, ngụy trang thành nham thạch thiết tác..."

"Không phải ngụy trang, mà là huyễn thuật! Sau đó mới vừa trúng kế, cho rằng đây là đường trở về, vì vậy dọc theo dây thừng bay về đón chúng ta, do đó..." Ta nói xong xuôi theo bóng tối phía trước liếc mắt một cái, tiếp tục nói: "Từ đó liền tiến vào trong bẫy của bọn chúng."

"Hẳn là như vậy không sai!" Hàn lão lục nói: "Từ độ chênh lệch của ấn tích mà xem, mỗi một bước đều cách đó năm mét, hơn nữa không có chút dấu chân nào rớt xuống, từng bước không lưu lại dấu vết, cái này chỉ sợ lúc này mới có thể làm được! Hắn tuy rằng ngưng tụ lực lượng ngũ nguyên chi lực., Thực lực mạnh mẽ nhưng dù sao cũng không phải là thần cấp vô thượng. Hơn nữa ngoại lực cũng chỉ có thể tạm thời đề cao tu vi mà thôi, không liên quan gì tới thần niệm. Nếu gặp phải kỳ môn cao thủ chuyên về huyễn thuật cũng khó thoát."

"Nhưng hiện tại hắn dù sao cũng có thực lực cường đại, cho dù có dẫn đầu vào bẫy nhưng cũng không làm gì được. Cho nên, tạm thời hắn hẳn là cũng không có nguy hiểm gì, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta luôn không cảm ứng được, mà hắn lại chậm chạp không đến."

"Y Đằng Xương Bình cũng là bởi vì biết, mới đầu bị vây không cách nào thoát thân cho nên mới giả vờ lừa gạt chúng ta!" Ta bổ sung.

Hàn lão lục nhẹ nhàng gật đầu, có chút lo lắng nói: "Lấy thực lực hiện tại của hắn, Thiên Chiếu Thần hội những người kia đích xác cũng không thể làm gì được hắn, lại càng sẽ không liều mạng đem tất cả cao thủ cùng hắn giết cá chết lưới rách. Bất quá cao thủ trong bọn hắn cũng có thể phát giác được, lực lượng duy trì liên tục không được bao lâu, chờ lúc nguyên lực vừa mới giảm xuống, mới đầu sẽ gặp nguy hiểm!"

"Tiểu Bạch Long kia đâu?" Ta kỳ quái hỏi: "Vụ trận dây thừng này là dụ dỗ sơ nhất, tiểu Bạch Long cũng không đi theo. Mà trên người nó chẳng những không có Ngũ Hành Nguyên Lực, ngược lại linh lực yếu ớt có chút đáng thương, trời Chiếu Thần biết như thế nào những người đó sẽ bỏ qua cho nó?"

Hàn lão lục lắc đầu nói: "Cái này thì khó nói rồi! Ngươi cũng thấy đấy, tiểu tử kia chưa bao giờ xuất bài theo lẽ thường, cùng ta và sơ hợp một mình, nếu hắn đơn độc một mình, bất luận xảy ra chuyện gì, ta đều không lấy làm lạ! Chẳng qua, ta cũng không cảm giác được hắn có nguy hiểm gì - chí ít trước mắt tính mạng vô lo."

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Nhưng mà Thiên Chiếu Thần những người đó, làm sao biết chúng ta sẽ chia làm hai đường trước sau, một lại phải quay lại đón chúng ta, từ đó trước thiết lập huyễn thuật mê trận? Chẳng lẽ bọn họ biết cây cầu Thiết Tác Kiều là con đường duy nhất đi qua, sớm ở nơi đó bố trí pháp trận gì, nghe lén được chúng ta nói chuyện?"

Hàn lão lục suy nghĩ một chút nói: "Điều đó không có khả năng! Ngươi đã quên Y Đằng Xương Bình sao? Hắn lén lén lút lút cõng những người khác ở đây, nếu ở đây thiết lập pháp trận có công năng nghe trộm, hắn hẳn là sẽ không lớn mật như vậy - ít nhất sẽ không động thủ ở chỗ đó! A! Ta biết rồi."

Chốc lát, hai tay Hàn lão sáu vỗ một cái nói: "Vấn đề liền xuất hiện trên người tiểu bạch long."

"Tiểu Bạch Long ư?" Ta bỗng nhiên cả kinh nói: "Ngươi nói là trước đó Tiểu Bạch Long cũng bị rút hồn phách sao?"

"Không phải!" Hàn lão lục nói: "Sau khi rời khỏi đại sảnh Ma đằng, tiểu bạch long vẫn luôn đi sau cùng của đội ngũ, cho dù bọn họ thực sự có thủ đoạn như vậy cũng tuyệt đối sẽ không bỏ gần cầu viễn, rút ra của ai còn không giống? Vấn đề chân chính chính chính chính là ở trên Ma đằng."

"Không phải Ma đằng vừa mới bị chém đứt hay sao? Ngươi cũng đã kiểm tra qua rồi, nói là khôi phục trạng thái ban đầu rất lâu rồi phải không." Ta buồn bực nói.

"Ma Đằng chỉ là ma vật gọi chung của âm tà, mặc dù mặt ngoài thoạt nhìn đều giống nhau, nhưng công hiệu bên trong lại không giống nhau. Một gốc ma đằng kia có thể là vừa vặn có khả năng ám cùng âm thanh. Một mình nhảy lên cột đá đầu tiên phát hiện ra ma đằng chính là tiểu bạch long, ma đằng trước khi rơi xuống đất., Gần nhất cũng là hắn, sau khi Ma đằng vỡ vụn, hắn lại đi xem một chút, chất vấn ban đầu vì sao lại ở trên huyễn thành hình dáng của hắn chém thêm mấy cái. Nói không chừng lúc nào đó, liền đem nguyền rủa này trêu chọc!"

"Trước khi cấm môn được mở ra, Thiên Chiếu Thần hội những người kia cũng chưa chắc biết được sự tồn tại của Ma Đằng trong mộ, nhưng những tiểu quỷ cho thi thể kia là do bọn họ thiết lập, hơn nữa còn không ngừng bổ sung thi thể. Cho nên trong bọn họ rất có thể có cao thủ am hiểu loại pháp thuật này, tiến tới thông qua Tiểu Bạch Long biết được tình huống trước sau khi chúng ta phân binh..."

Sắc mặt Hàn lão lục ngưng trọng, dừng một chút rồi nói: "Chúng ta lúc trước quả thật có chút xem thường Thiên Chiếu Thần Hội, vẫn luôn đặt tâm tư vào việc phá giải cơ quan Địa Cung. Nếu như những phỏng đoán này đều là thật, chúng ta cũng phải cẩn thận! Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta sẽ cùng Thiên Chiếu Thần gặp gỡ đoản binh rồi."

Hàn lão Lục nói xong, lại cõng Thải Vân cô nương lên, đứng lên nói: "Tiểu Bạch Long có câu nói không sai, ngõ hẹp gặp phải dũng giả thắng, giữa sinh tử cũng như thế! Đến chỗ này trước, chúng ta chỉ biết, đây chắc chắn là một trận chiến cứng rắn, nếu không thể tránh né được, không bằng giết cho thống khoái đi!"

Lập tức đi trước, thẳng hướng về phía trước.

Đệ nhất thiên cửu tam tứ thiên lục điệp truy tung (chương lớn)

Sau khi lưu lại dấu vết theo sợi dây thừng, truy tìm hơn nửa cái đầu, rốt cuộc chúng ta cũng rời khỏi phiến lục địa hẹp dài này. Nơi cuối cùng là một cánh đồng Đại Hoang rộng lớn vô biên.

Cách nham thạch nóng chảy càng ngày càng xa, nhiệt độ dần dần hạ xuống bình thường, hơn nữa không khí cũng không còn khô ráo như trước, vẫn mơ hồ có chút thủy triều dâng lên.

Điện quang trong tay quét qua khắp nơi, tất cả đều là bóng tối không chút trở ngại!

Hắn tiếp tục đi tới, dấu vết dây thừng cũng đã đến phần cuối, tìm hơn mười mét, rốt cuộc không có nửa điểm dấu hiệu.

Ta và Hàn lão lục lại mở rộng phạm vi tìm kiếm, bốn phía tìm kiếm một hồi lâu, cũng không phát hiện bất kỳ địa phương nào khả nghi.

Hàn lão lục suy nghĩ một chút rồi nói: "Cửu Lân, nếu như lúc này ngươi trúng huyễn thuật thứ nhất, tìm dọc theo dây sắt về không phát hiện ra chúng ta, lúc này ngươi sẽ lựa chọn cái gì? Lui về dây thừng, tìm tiểu bạch long tụ hợp, hay là dọc theo bậc thang tiếp tục tìm chúng ta?"

Ta nghĩ một chút nói: "Ta có thể cũng không chọn! Chúng ta chỉ cần không ở đó chờ hắn, nhất định là xuất hiện cái gì đó ngoài ý muốn. Nhưng vô luận là lên bậc thang cũng tốt, thiết tác cũng chính là thông đạo duy nhất, hắn mới vừa từ hướng thiết tác trở về, nếu thật sự phát sinh chuyện ngoài ý muốn, thì..., Cũng chỉ có thể từ bậc thang đi lên. Vậy chúng ta vì sao lại muốn xông vào trong nguy hiểm? Nếu đổi lại là ta, ta khẳng định cho rằng các ngươi gặp phải chuyện gì đó, rơi vào tình thế bất đắc dĩ phải trốn vào vực sâu, trốn ở trên vách núi đá... tựa như ta lúc đó vậy."

Hàn lão lục khẽ gật đầu nói: "Vậy cũng rất hợp lẽ thường, nhưng nơi này đều là đồng bằng, liếc mắt vô biên. Cho dù trúng huyễn thuật, ông ta có chạy đi đâu được đây? Cũng không thể đục đất thành môn chứ?"

"Nói không chừng hắn thật đang ở dưới đất." Ta chỉ chỉ dưới chân nói: "Cũng không biết ở nơi nào, chỉ là bây giờ chúng ta còn chưa tìm được mà thôi." Ta nói xong quay đầu lại nhìn về hướng rời xa nham tương của chúng ta nói: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nơi này mặc dù rộng lớn vô tận, nhưng cũng chỉ có một con đường mà thôi. Theo loại dấu hiệu này mà nói, lúc ấy Tiểu Bạch Long không trúng huyễn thuật, vậy hắn chạy đi đâu rồi?"

Hàn lão lục đồng thời vô kế khả thi, rơi vào đường cùng, hai chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Rào rào...

Đột nhiên, có một thanh âm rất nhỏ truyền vào trong lỗ tai hắn.

Âm thanh kia cũng không quá lớn, nhưng cánh đồng hoang vu dưới lòng đất lại cực kỳ trống trải, bất kỳ âm thanh nào cũng sẽ bị phóng đại vô hạn.

Hai chúng ta đồng thời dừng lại, im lặng tĩnh khí lắng nghe.

Xôn xao, ào ào...

Âm thanh kia không ngừng truyền vào màng nhĩ.

"Đây là... tiếng nước?" Ta hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Không sai, là nước, có lẽ là sông ngầm..."

"Tiểu Bạch Long!" Đột nhiên, hai chúng ta đồng thanh kêu lên.

Tiểu bạch long là linh thể băng tuyết, bản nguyên thân thể chính là thuộc tính Thủy.

Lúc ấy tại chỗ dung nham, hắn bị thiêu đốt không chịu nổi, lúc này mới đưa tới cùng lúc đi qua cầu treo bằng thiết tác trước.

Nhưng đến bên này, kỳ thật cũng không khác gì cái đầu kia!

Ngoại trừ dung nham thì chỉ có hòn đá cứng.

Mắt thấy lần đầu tiên bước lên xích sắt, sau đó lại thật lâu không quay lại, hắn khẳng định có chút không kiên nhẫn được, liền nhàn rỗi đi khắp nơi, cái bình rượu kia, chính là tiện tay ném đi.

Hắn đối với nước có mẫn cảm vượt xa người thường, khả năng đã sớm phát hiện sông ngầm tồn tại, sau đó liền chạy vội qua! Sau đó hắn khả năng còn muốn mang về cho chúng ta một ít, lại nhặt được cái chai rỗng về.

Vừa nghĩ như vậy, Tiểu Bạch Long tám chín phần mười chính là chạy theo hướng dòng sông ngầm!

Hai chúng ta đã đồng thời kêu ra tên Tiểu Bạch Long, tất cả đều đoán được điểm này. Lúc này cũng không cần giao lưu, cùng nhau chạy tới chỗ tiếng nước chảy ào ào.

Theo chúng ta một đường chạy như điên, tiếng nước kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang. Tuy rằng nghe vào bên tai, nhưng bốn mắt vẫn không thấy bóng dáng.

Chạy thêm một đoạn nữa, tiếng nước chảy ngược lại càng ngày càng xa.

Rơi vào đường cùng, chúng ta đành phải quay trở về, tụ tập tại nơi có tiếng nước vang dội nhất.

Hàn lão lục dậm chân nói: "Lần này hẳn phải là dòng sông ngầm, nơi này cách mặt đất gần nhất, cho nên mới có thể nghe được tiếng vang."

"Nhưng nơi này đừng nói lỗ thủng, ngay cả nửa điểm dấu vết cũng không có." Ta chỉ về phía bốn phía nói: "Đây cũng không phải cạnh bờ, nơi nơi nơi đều là tro bụi, ngươi xem, trừ dấu chân của hai người chúng ta ra, ngay cả dấu vết nào khác cũng không có. Ta dám cam đoan, tiểu bạch long khẳng định chưa từng tới nơi này! Nếu không lấy tính tình của nó, cho dù không tìm được nước, cũng khẳng định đem mặt đất đập thủng lớn."

"Đúng đúng đúng..." Đang tự hỏi, Hàn lão lục như bị ta đốt tỉnh, liên tục nói: "Không thể dựa theo ý tưởng của chúng ta, phải dựa theo tính cách của tiểu bạch long suy nghĩ."

"Chúng ta dựa theo dấu vết của dây thừng, một mực truy tung được tiếng nước mà trên cánh đồng hoang vu mới nghe được, nhưng Tiểu Bạch Long lại vô cùng mẫn cảm đối với nước. Trên bờ không lâu đã sớm phát hiện ra. Hơn nữa chúng ta phải ở gần mặt đất mới có thể nghe thấy, nó còn xa hơn so với chúng ta dò xét. Cho nên chúng ta đã tìm kiếm phương hướng không đúng!"

Ta từ tay Hàn lão lục cầm qua loa cầm lấy điện xẹt trả lời: "Chắc là chúng ta phát hiện được cái bình rượu theo hướng đó. Hiện tại chỉ cần đoán được phương hướng đại khái của dòng nước là có thể xác định ra vị trí của tiểu bạch long. Với tính tình của nó, khẳng định là trực tiếp đi thẳng."

"Hướng dòng nước?" Hàn lão lục thầm nghĩ: "Đúng! Đến, Cửu Lân, nổ tung nơi này."

"Nổ thì có tác dụng gì..." Ta có chút kỳ quái chỉ xuống đất nói: "Cái này không cần nổ, nghe cũng rõ, nhất định là hướng về phía này. Nhưng cánh đồng hoang vu này lớn như vậy, ai biết tiếp theo chảy đi đâu? Mà mặt đất dầy như vậy, cũng không thể làm cho toàn bộ cánh đồng hoang vu nổ tung..."

Hàn lão lục cười cười không nói gì, vươn ngón trỏ hướng ta quơ quơ.

Trên đầu ngón tay kia mọc một mảnh lá xanh nhỏ.

"À, ta hiểu rồi!" Lần này ta mới bừng tỉnh hiểu ra.

Tiểu Bạch Long có thể khống chế nước, nhưng Hàn lão lục cũng có thể khống chế gỗ!

Chỉ dùng chiêu hắn mượn lá xanh theo dõi kia, tùy tiện ném lá cây xuống nước, khiến lá cây trôi theo dòng nước, sau đó hắn thậm chí không cần nhìn, là có thể biết là chảy theo hướng nào.

Ta bảo lão Lục lui về sau xa một chút, rồi lập tức móc ra hai tấm phù vỡ vụn ném về phía chỗ tiếng nước vang lớn nhất.

Ầm!

Ầm!

Liên tiếp hai tiếng nổ vang lên trên đất bằng, đá vụn bắn tung tóe.

Trên mặt đất bị mạnh mẽ nổ thành một cái hố to, trong nháy mắt, tiếng nước reo vang càng thêm vang dội.

Dưới tay hắn, tia điện lóe lên, hòn đá dưới đáy hố sâu trở nên ẩm ướt, nhưng hắn vẫn chưa nhìn thấy nước chảy.

Ta nhảy thẳng xuống dưới, rút ra song đao liên tiếp cạy bẫy đào xuống dưới, chỉ chốc lát sau, liền xuất hiện một dòng nước trong veo.

Trong túi nước của chúng ta vẫn còn thừa một ít, nhưng sợ rằng nơi này không có chỗ để bổ sung mà vẫn cố nén không nỡ uống, lần này thì tốt rồi!

Ta và lão Lục tuần tự uống sảng khoái, lại lau mặt mấy cái, nhất thời thoải mái hơn rất nhiều.

"Đi thôi!" Sau khi rót đầy túi nước, Hàn lão Lục ném lá xanh vào trong nước, mắt thấy lá xanh theo dòng nước bay vào mặt đất, tràn đầy tự tin mà nói: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, rất nhanh sẽ tìm được Tiểu Bạch Long thôi."

Có thể dựa vào biện pháp này tìm được tiểu bạch long tự nhiên là chuyện chuyện tốt, nhưng lúc này, trong đầu của ta lại lần nữa toát ra câu đố một mực chưa từng được giải.

Ta và Sơ Nhất, Hàn lão lục và mấy người bọn họ hợp thành lực lượng Ngũ Nguyên, ta đại biểu cho Thổ trong đó, nhưng tại sao ta cũng không giống như mấy người bọn họ, lại có biểu tượng thuộc tính rõ ràng đây?

Ngoài ra, bọn họ cũng vẫn luôn vênh váo nói chuyện, khi Ác Ma cốc mở ra cánh cửa Ngũ hành thì lúc đầu một sợi tóc của ta mở ra cánh cửa bằng đất.

Lúc đại sảnh ma đằng hợp nhất ngũ nguyên chi lực, tiểu bạch long nói: Ngươi có thể tính là thổ.

Thời điểm Cửu Âm Tuyệt Sát trận, Hàn lão lục nói: Ngươi cũng có thể coi là đất.

Cái gì gọi là tính thành, mà gọi là?

Ta rốt cuộc có phải là Thổ Chi Nguyên hay không? Hay là... Hay là có thâm ý khác, tạm thời bọn họ còn chưa tiện nói cho ta biết?

Đầu tiên thiên tam thiên cửu ngũ thiên, Ám Hà dưới lòng đất.

Hàn lão lục giơ cao tấm đe sắt lên, cẩn thận cảm thụ hướng lá phiêu lưu, ta nắm chặt cây châm vô hình, không ngừng truy tìm trong một cánh đồng bát bát ngát ảm đạm không ánh mặt trời này.

Mặt đất cùng đỉnh động toàn bộ là nham thạch màu xám xanh, trong địa vực rộng lớn như vậy lại không nhìn thấy nửa điểm chống đỡ, cũng không biết là hình thành như thế nào.

Dòng nước này truy tìm hồi lâu dọc theo đường thủy quanh co khúc khuỷu, sau đó bên tai tiếng nước chảy càng phát ra vang dội.

Ta và Hàn lão lục không tự chủ được mà đề cao vài phần cảnh giác, từ từ tới gần.

Trên mặt đất rải rác một mảnh đá vụn, chính giữa đá vụn thình lình có một cái động lớn rộng ba thước.

Hình dạng của cửa động chẳng hề giống nhau, vết tích của vết rách đều mới mẻ.

Chiếu xạp xuống dưới, cách mặt đất mấy mét chính là nước chảy, ánh lên ngọn đèn lấp lánh.

Hàn lão lục cúi người xem xét một chút rồi nói: "Đích thật là tiểu bạch long, đây đều là dấu vết do phong nhận tạo thành!"

Mặt nước bị phá vỡ đại khái cách mặt nước chừng hai mét, ta và Hàn lão Lục tuần tự nhảy vào, nước chảy tràn qua vòng eo.

Có lẽ nguyên nhân rất gần nham thạch nóng chảy, nhiệt độ trong nước cao hơn nhiều so với thượng du, chừng hơn hai mươi độ, giống như phòng tắm vậy, rất là thoải mái.

Dưới nước không xa có một cửa ải chật hẹp, vách đá hai bên đều bị chém mở ra, miễn cưỡng có thể cho phép một người đi qua, bởi vì đường sông biến hẹp, vị trí nước cũng đột nhiên lên cao không ít.

"Nhìn nơi này!" Mới vừa đi hai bước, Hàn lão lục liền chỉ vào một đạo ký hiệu trên vách đá: "Đây là dấu vết tiểu bạch long lưu lại cho chúng ta, nhắc nhở chúng ta nơi này có vật sống, hơn nữa khả năng rất nguy hiểm! Bất quá, nó đã tiến vào."

"Hắn đi vào làm gì?" Ta có chút không hiểu hỏi: "Nếu hắn đã phát hiện nguồn nước, hơn nữa còn có nguy hiểm, vì sao còn đi vào chứ."

"Đây cũng chính là địa phương kỳ quái của ta, mục đích hắn tới chỗ này là tìm kiếm nguồn nước, nhưng nguồn nước đã tìm được nhưng vẫn tiếp tục truy tìm, khẳng định là phát hiện được cái gì đó." Hàn lão lục suy nghĩ nói.

"Cho dù phát hiện ra cái gì, cũng có thể quay trở về theo đường cũ chờ chúng ta tập hợp lại rồi hẵng nói? Nếu không phải trùng hợp là chúng ta phát hiện dưới đất, chúng ta lại đi nơi nào tìm hắn? Chẳng lẽ hắn sẽ không nghĩ tới điểm này?" Ta hỏi.

Hàn lão lục suy nghĩ một chút nói: "Tiểu bạch long mặc dù trời sinh tính tình xúc động, nhưng tuyệt sẽ không lỗ mãng như thế. Nó đã lựa chọn không đợi chúng ta đi vào trước, khẳng định là tình huống có biến, không kịp đợi chúng ta tụ họp. Đi, đi xem một chút!" Hàn lão lục nói xong lại muốn đi về phía trước.

Ta vội vàng chen trước hắn một bước.

Bản lĩnh của Hàn lão lục mặc dù rất không tồi, hơn nữa còn có Thanh Mộc hộ thể, nhưng trên đường đi hao tổn quá lớn, nhất là lúc cõng ta qua trường hà nham thạch nóng chảy, lại càng mệt mỏi không ít. Hiện tại uống cạn sạch rượu, nửa điểm bổ sung cũng không có.

Hơn nữa, hắn còn cõng Thải Vân cô nương đi trong nước sâu không tiện, nếu gặp phải nguy hiểm gì thì phiền toái rồi.

Nước sông nhấn chìm ngực, tốc độ chảy cũng bỗng nhiên tăng nhanh, hầu như không cần đi tới, cứ như vậy bị đẩy thẳng về phía trước.

Dòng nước dọc theo, liên tiếp chảy qua mấy khúc cong, huyệt động lại lần nữa rộng lớn lên, chỗ nước rơi xuống khoảng ngực, nhưng tốc độ lại càng lúc càng nhanh, đừng nói là lui lại, muốn đứng thẳng cũng cực kỳ khó khăn!

Lại bị xông ra mười mấy mét, đường sông trước mặt đột nhiên biến mất, lại là một mảng hắc ám mờ mịt.

"Cẩn thận, đây là lạc..."

Hàn lão lục hô to một tiếng. Không đợi lão nói xong, hai chúng ta đã bị dòng nước cuốn thẳng xuống dưới!

Két!

Ta vội vàng rút đao vung mạnh đâm vào trong vách đá, Hàn lão Lục cũng đồng thời ra tay, một đạo thanh đằng gắt gao bám vào khe đá, giống như được sinh ra từ nơi này vậy.

Nước ấm ào ào chảy từ trên người chúng ta xuống, cánh tay cầm đao cũng mơ hồ có chút tê dại.

Hai chúng ta cùng nhô mắt ra nhìn một cái, đây đúng là một thác nước trong lòng đất, cách xa mấy chục thước, chỉ là một đầm nước đen sâu không thấy đáy.

Dòng nước rơi xuống bắn ra từ trong hồ nước đen thùi kích thích từng điểm bạch quang, phảng phất như pháo hoa nổ vang giữa bầu trời đêm!

Nguyên lai sông ngòi dưới mặt đất này lúc tới đây đã đi vào sâu dưới mặt đất, cũng không trách không phát hiện ra cách gần bờ nham thạch nóng chảy.

Ta mượn dây leo của lão lục, chậm rãi rơi xuống. Thời điểm gần sát mặt nước, mượn lực chống lên hòn đá bên cạnh, quan sát kỹ bốn phía, không phát hiện nguy hiểm gì, lúc này mới đung đưa dây leo, đón lấy Hàn lão lục.

Hàn lão lục vừa đáp xuống đất, liền theo bản năng hít mũi một cái.

"Sao vậy?"

"Có mùi máu tươi." Hàn lão lục rất là ngưng trọng nói, sau đó lại lắc đầu lẩm bẩm: "Kỳ quái, nơi này sao lại còn có cỏ cây nữa?"

Dòng nước cuồn cuộn bay thẳng xuống, trong đầm nước lưu chuyển ra ngoài, thuận theo một cái thâm cốc xa xa về phía trước, hai bên bờ sông đều là hòn đá nhỏ màu xanh đen.

Hòn đá cũng không lớn, hơn nữa đều đều to bằng nắm tay, hình bầu dục.

Ta cúi đầu nhìn một chút, nói: "Cái này hình như là bị dòng nước tích lũy suốt mấy năm thiêu đốt mà thành."

"Không sai." Hàn lão lục quay đầu nhìn bốn phía nói: "Con sông dưới lòng đất này cách đây rất lâu, có lẽ rộng hơn rất nhiều so với hiện tại, tốc độ cũng càng thêm kinh người. Tất cả hang động này đều là do dòng nước mạnh mẽ cọ rửa ra. Đá vụn hai bên bờ lòng chảo sông này vốn đều là đá bọt sông."

Đi dọc theo đường sông một đoạn, đường sông đen nhánh đột nhiên xuất hiện một điểm trắng nhỏ, vừa đến gần đã thấy là nửa đầu người.

Phía trên mũi bị đồng loạt chém thành hai nửa, vết cắt tương đối xa, hơn nữa lại bị vùi sâu dưới đá vụn, hiển nhiên không phải tiểu bạch long làm.

Thế nhưng là cái bình rượu của tiểu bạch long, liền đặt ở bên cạnh xương sọ, mặt khác còn dùng hòn đá đắp lên một tiêu chí.

Hiển nhiên, hắn muốn nói cho chúng ta biết thứ gì đó.

Hàn lão lục nhìn thoáng qua, rất là nghi hoặc quay người nhìn sang bên cạnh nói: "Tiểu Bạch Long bảo chúng ta đi theo hướng này, nhưng chỗ này..."

Theo ánh mắt của ta, phương hướng kia chính là một mảnh hắc thạch bích, so với cảnh tượng chung quanh cũng không có gì khác biệt.

Thế nhưng nếu tiểu Bạch Long mượn vị trí xương sọ dễ làm người khác chú ý thì dấu hiệu này tuyệt đối không phải là không có.

Ta đi đến gần nhìn cây đuốc, lúc này mới phát hiện trên vách đá có khắc hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, ta nhìn hồi lâu, lúc này mới miễn cưỡng nhận ra, hình như là: thần khóc.

"Thần khóc ư?" Đây là ý gì.

Hàn lão lục tiến đến gần nhìn nói: "Không sai, đây là tiểu bạch long viết."

"Vậy Thần khóc là ý gì, cũng là ám hiệu giữa các ngươi sao?" Ta hỏi.

"Ám gì?" Hàn lão lục khinh thường hừ một tiếng: "Hắn muốn viết thần khí, nhưng căn bản là không biết bao nhiêu chữ, không biết chữ, đành dùng khóc thay thế."

Con rồng trắng nhỏ này, hóa ra là một người mù nửa văn tiền!

Trách không được hắn đối với phù chú trận pháp đều không quá hiểu, có lẽ trong mắt hắn, văn tự cũng khó hiểu như đạo phù vậy!

Bất quá còn may mắn, chữ thần còn có thể nhận ra chữ này cũng bị Hàn lão lục đoán ra được.

Nhưng hắn đang nói gì vậy? Hắn phát hiện vị trí của thần khí.

Hơn nữa, ở phía sau thạch bích này?

Một ngàn chín trăm ba mươi sáu chương ám hiệu của Tiểu Bạch Long.

Hai chúng ta cùng nhìn thạch bích, không nghe thấy tiếng trống gì, tra xét cẩn thận bốn phía, cũng không phát hiện cơ quan gì.

Lạch cạch.

Đúng lúc này, lại có một giọt nước rơi vào đầu của ta.

Trong vài phút, đã có vài chục giọt nước liên tiếp rơi xuống, lúc đầu ta cũng không quá chú ý, nhưng bây giờ nhìn kỹ thạch bích này, lại cảm thấy có điểm gì đó không đúng!

Nơi này cách thác nước đã rất xa, hồ nước ở giữa cũng rất sâu, cách vách đá chừng mười mấy mét, tuyệt sẽ không rơi xuống đây. Nhưng cả mặt tường đá trước mắt đều là nước đầm đìa, trong khe đá còn không ngừng có nước chảy ra.

Càng thêm kỳ quái chính là, ngoại trừ diện tích ba bốn mét vách đá này, tất cả đều khô ráo như thường.

Hàn lão lục thấy ta sững sờ, cũng lập tức phát hiện ra vấn đề.

Đứng trước thạch bích nhìn hồi lâu, hắn đột nhiên hét lớn: "Ta biết rồi, đây là thủy chướng!"

"Thủy chướng?"

"Đúng vậy!"

"Cũng không khác gì quỷ đả tường, đây là Âm Dương pháp sư của Nhật Bản quen dùng chiêu số, chẳng qua người thiết kế thủy chướng rất có tính mê hoặc! Chúng ta vừa mới biết qua, từ lâu trước đây, toàn bộ huyệt động này vốn đều là đường thủy mênh mông, chướng nước cũng là xây ở trong nước, khó trách bị phát hiện! Nếu không phải do thời gian đã lâu, thủy vị giảm xuống lợi hại, mệt chết chúng ta cũng không phát hiện được." Hàn lão lục giải thích.

"Thì ra là như vậy!" Ta vừa nghe liền lấy ra một tấm linh phù, vừa định ném qua, Hàn lão lục đã ngăn ta lại, nói: "Đừng cử động. Thủy chướng nhìn từ bên ngoài thì không khác gì một bức tường ma quỷ lắm, đều có tác dụng mê hoặc, nhưng quyết không thể cứng rắn được. Nước là gặp mạnh thì mạnh, bất kể ngươi dùng bao nhiêu khí lực đi chăng nữa, đều sẽ bị hóa giải hết, thậm chí còn có thể xông ngược trở về."

"Vậy làm sao bây giờ?" Ta hỏi.

"Để ta đi." Hàn lão lục phía sau phất phất tay, trên ngón tay thò ra một mầm non, chậm rãi hướng mặt nước trên vách đá điểm tới.

Chồi non vừa tiếp xúc với giọt nước trên vách đá lập tức liền sinh trưởng, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng sinh trưởng. Trong nháy mắt đã biến thành một sợi dây leo lớn bằng cánh tay, hơn nữa còn không ngừng dài ra...

Thủy sinh mộc, sinh sôi không ngừng.

Đây là Hàn lão lục mượn quan hệ Ngũ Hành sinh khắc.

Một lượng lớn thủy linh khí đều tụ tập trên thanh đằng, linh lực trên trận pháp tự nhiên cũng yếu bớt rất nhiều.

Lại xem xét thì đúng là như thế, giọt nước trên vách đá chậm rãi trở nên trong suốt, một vách đá màu sơn đen đã sớm chẳng biết đi đâu, thay vào đó là một cái bọt khí màu ngà sữa cực lớn.

Thân thể cùng mặt Hàn lão lục sưng phù lên cực độ, đột nhiên béo lên vài vòng, làn da ngăm đen cũng như khí cầu thổi phồng biến thành sáng rực, giống như đâm nhẹ đầu ngón tay sẽ lập tức nổ tung vậy!

Đây là đột nhiên hấp thu đại lượng hơi nước, vượt xa trình độ bão hòa.

"Nhanh, mau vào!" Hàn lão lục gấp giọng kêu lên, đầu lưỡi cũng trở nên sưng phù, có chút ít ngôn ngữ không nhẹ.

Ta cũng không chần chờ nữa, vội vàng bước lên phía trước một bước.

Bọt khí không vỡ ra, lại càng không có chút biến hóa hay thanh âm nào, ta cứ dễ dàng đi xuyên qua như vậy.

Ngay vừa mới rồi không lâu, đây còn một thạch bích màu xanh!

Ta mới vừa tiến vào, Hàn lão lục cũng bước theo sát vào.

Cùng lúc đó, dây leo màu xanh trên ngón tay nhanh chóng trở nên uể oải, Hàn lão lục cũng trong vài giây bỗng nhiên gầy đi, khôi phục hình dáng vốn có. Chỉ là sắc mặt hắn rõ ràng càng thêm tái nhợt, giống như mới khỏi bệnh vậy.

"Lão Lục, ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì." Hàn lão lục lắc đầu, mắt nhìn chằm chằm phía trước nói: "Mặc dù tiểu bạch long đối với trận pháp không quá thích hợp, nhưng dù sao nó đối với thủy linh khí vô cùng mẫn cảm, nên trước khi chúng ta sớm phát hiện ra nơi này. Rất có thể nó phát hiện được bí mật gì đó, cho nên mới không tiếc sử dụng bổn nguyên chi lực lưu lại ký hiệu trên thủy trận, cố ý dẫn chúng ta đến nơi này, đi! Nhanh đuổi theo xem rốt cuộc nó phát hiện cái gì."

Thông đạo sau thủy trận vẫn như cũ chật hẹp, trên vách đá hai bên còn sót lại không ít vết tích nhân công khắc, hiển nhiên là do người kiến tạo cổ mộ lưu lại.

Không khí trong thông đạo dị thường ẩm ướt, rìa khe đá mọc ra từng mảng rêu hình thù kỳ quái.

Những rong rêu này đều là màu đen, đỉnh treo một tầng lông tơ nhỏ dài dài.

"Cẩn thận một chút, phỏng chừng nơi này còn có vật sống!" Hàn lão lục chỉ chỉ một mảnh rong rêu đen nói.

Trên mảnh rêu kia, có một mảnh dấu vết rõ ràng đã bị gặm qua.

Càng đi về phía trước, dấu vết tương tự càng nhiều, quanh co khúc khuỷu, rậm rạp chằng chịt như mặt đất ẩm ướt sau cơn mưa, khắp nơi đều là dấu vết con giun đất chui qua.

Lại đi thêm mười mấy phút, hai bên vách đá cùng trên mặt đất, xuất hiện một ít thực vật dây leo dạng thực vật, không có phiến lá, không có hoa, rễ cây cùng dây leo đều cực kỳ phát triển. Nhỏ nhất cũng có kích thước bằng ngón cái, khắp cả người đen sì, mắt thô mắt to nhìn lại, tựa như một đám giòi bọ buồn nôn quấn chặt lấy nhau.

"Đây là vật gì?" Ta có chút tò mò hỏi.

Lần trước tại Ô Tô Lý Giang đã từng gặp qua thứ này, toàn bộ thực vật của khu rừng đen kia đều rất thần kỳ, hơn nữa tất cả đều là màu đen. Lúc đó ta mới nghĩ, nếu như Hàn lão lục ở đây thì tốt rồi, hắn nhất định có thể biết rõ đây là thứ gì.

"Không biết." Ai nghĩ, Hàn lão lục trực tiếp lắc đầu.

"Ta chưa từng thấy loại vật này. Ta vừa rồi thử cảm nhận chúng nó, nhưng thứ này lại rất kỳ quái, chẳng những không có nửa điểm phản ứng, thậm chí còn có chút bài xích. Loại cảm giác này khá giống... Đông Trùng Hạ Thảo biến dị thể."

"Đông Trùng Hạ Thảo?" Ta hỏi.

"Đúng! Đông Trùng Hạ Thảo là giống loài trùng khoa cỏ, còn có rất nhiều loại, ví dụ Minh Trùng Hoa, Lương Sơn Trùng Thảo, Tam Dạ Đằng vân vân. Mấy thứ này mặc dù không hoàn toàn thuộc về thực vật, nhưng ta vẫn có thể cảm giác, chỉ là trước mắt những thứ này... Sợ là thành phần động vật chiếm một ít."

"Những đồ vật này đều có một đặc tính, tùy theo chu kỳ sinh mệnh và hoàn cảnh xung quanh mà chuyển biến thành hình thái chuyển biến, nhưng nơi đây có lẽ quanh năm đều là dạng này, cũng không biết còn có thể sống lại nữa hay không. Bình thường cho dù sống lại cũng đều là sinh vật cấp thấp, căn bản là không có tính công kích." Hàn lão Lục giải thích.

Theo thông đạo lại đi thêm một đoạn, trong khe hở hai bên vách đá nhô ra từng lỗ nhỏ to cỡ cây cờ điện, đánh bổng chiếu vào, một mảnh đen sì, cái gì cũng không có.

Cách đó không xa, còn có một cái động lớn cỡ nắm tay, bên trong động này mơ hồ sinh ra một đạo bạch quang, nhưng cũng không có gì cả.

Hiển nhiên, những thứ này đều là cơ quan cổ mộ.

Nhìn từ hình dạng lỗ thủng cùng dấu vết chung quanh, hẳn là chưa bao giờ bị kích phát qua.

Chẳng qua là không biết những cơ quan này bởi vì niên đại quá lâu rồi đã mất đi hiệu lực, hay là bị người nào phá hư.

Sau hơn bốn mươi, năm mươi mét, thông đạo vòng một cái, cánh cửa đá phía trước bị người chém nát, đất đá vỡ vụn rơi lả tả.

Từ vết tích trên cánh cửa có thể thấy được, chắc chắn là do tiểu bạch long làm!

Bốp!

Hai chúng ta vừa mới đi qua cửa đá, phía trước liền truyền đến một trận âm thanh thanh thúy.

Thanh âm kia không lớn, tựa như là bình thuốc nhỏ rơi trên mặt đất.

Hai chúng ta lập tức dừng bước, lẳng lặng chờ một lát, thấy không có gì dị thường, lại tiếp tục đi về phía trước.

Ba, ba ba ba...

Tiếng đôm đốp vang lên không ngừng, lúc đầu còn có thể nghe rõ, nhưng lập tức giống như hạt mưa, đôm đốp vang lên liên tục!

Càng khiến người ta kinh ngạc là giọng nói kia là từ phía sau chúng ta truyền đến.

Phệ Kim Nghĩ đệ nhất thiên cửu tam thất thiên Phệ Kim Nghĩ...

Lần này, hai chúng ta đừng có để bụng nữa!

Ta và Hàn lão lục liếc nhau một cái, có chút khẩn trương nhìn về phía sau.

Chẳng lẽ những cơ quan kia đã được khởi động?

Ông...

Một tiếng vang dày đặc chói tai từ phía sau truyền tới, hơn nữa càng lúc càng gần.

Thời gian không lâu, dưới ánh điện tay Bạch Hỗn xuất hiện một điểm đen nhỏ.

Phù động trên dưới, phiêu hốt bất định, giống như bụi mù, bay thẳng tới hai chúng ta.

Lại gần thêm chút nữa thì rốt cuộc cũng thấy rõ, đó là kiến!

Rậm rạp, đông nghịt, thật lớn một đám!

Càng khủng khiếp hơn chính là, ta từng gặp qua những con kiến này.

Chính là một loại Phệ Kim Nghĩ giấu ở trong túi, có thể cắn đứt tấm thép của Thiết Tác!

Ta vẫn chưa nói với Hàn lão lục, sắc mặt của hắn đã thay đổi: "Không tốt, là Phệ Kim Nghĩ! Có lẽ đều là giấu trong những cái động nhỏ ngủ đông, lần này không biết hắn đụng phải cơ quan gì rồi chạy ra ngoài."

"Lão lục, ngươi chạy mau, ta cản đã." Nói xong ta rút ra một đạo linh phù ném tới trước mặt.

Phịch! Phù chú nổ vang, một mảnh ánh lửa sáng lên.

Bầy kiến không dám xuyên qua liệt hỏa, tạm thời dừng lại.

"Còn cản cái gì! Đây không phải là Phệ Kim Nghĩ bình thường, bị hắn cắn một miếng cũng không phải đơn giản như vậy, mau chạy đi." Hàn lão lục kéo ta kêu to.

Lẽ nào thứ này, ngoại trừ răng miệng sắc bén ra, còn có cái gì đáng sợ nữa?

Lúc này, ta cũng không có thời gian chi tiết hỏi thăm, vừa thấy bộ dáng này của Hàn lão lục, ta cũng biết hắn sớm đã phải chịu thiệt thòi, lại càng sợ sẽ làm bị thương Thải Vân cô nương.

Hai chúng ta thừa dịp ánh lửa chưa tắt, vắt hai chân chạy như điên suốt chặng đường.

Tiếng ông ông lần nữa vang lên, hơn nữa càng có nhiều thanh âm xen lẫn vào.

Có âm thanh soàn soạt, cũng có tiếng thình thịch, cũng không biết ngoại trừ kiến, lại có thứ gì khác cũng gia nhập đại quân truy kích.

Chạy không được bao xa, phía trước xuất hiện hai ngã rẽ.

Hai con đường giống nhau như đúc, cũng hoàn toàn nhìn không ra dấu vết tiểu bạch long từng đi qua.

Lập tức, chúng ta cũng không kịp phân biệt kỹ lưỡng, tùy tiện chọn một cái rồi nhanh bước chạy vào.

Tiến vào lối rẽ không xa, là một bậc thang hầu như thẳng xuống dưới, ta và Hàn lão lục mượn nhờ dây leo trợ giúp, nhanh chóng bò xuống dưới.

Hai bên thạch bích đều mọc ra rêu dài đen sì, trong khe đá vươn ra dây leo màu đen cũng càng lúc càng thô, càng ngày càng dày đặc.

Đến khi leo đến bậc thang mới phát hiện, toàn bộ mặt đất cùng nóc thạch bích đều mọc đầy dây leo, không lộ nửa khe hở, ngay cả màu sắc mặt đá cũng không nhìn thấy nữa!

Một chân dẫm lên mềm nhũn, vô cùng trơn trượt.

Những dây leo này càng thêm tráng kiện, không có gì khác so với ruột! Mà lại đều là thối nát phát ra màu đen.

Dưới mặt đất trải lên, đỉnh động treo lên, chúng ta giống như đi vào nơi xử lý đường hầm hoang phế dã đã sớm hoang phế, trong không khí tràn ngập một mùi hôi thối không nói ra được, xúc tu đến mức dưới chân có thể giẫm một mảnh trơn nhẵn, phóng tầm mắt nhìn lại càng ghê tởm Phiên Giang Đảo Hải.

Nhưng lúc này ta cũng không thể để ý nhiều như vậy, chỉ để ý một đường chạy như điên!

Chạy khoảng chừng hơn ba mươi phút, thanh âm đuổi sát phía sau dần nhỏ đi, cuối cùng tất cả đều biến mất không thấy.

Hai chúng ta lúc này mới chậm bước chân, sau khi quẹo qua một khúc ngoặt, trước mặt liền xuất hiện một tấm bia đá cao hơn hai thước, bên trên không có một chữ, chỉ có một cái dấu tay lớn.

Thủ ấn đó khắc sâu vào nửa thước, đỏ bừng như máu.

Dây leo đen nhánh kia lấy đây làm ranh giới, phía sau bia đá không còn nửa sợi.

Thông đạo phía sau bia đều là phiến đá lớn, ngay cả đá trên mặt đất cũng được mài cực kỳ bằng phẳng. Xem ra, cho tới bây giờ, mới chân chính tiến vào sâu trong cổ mộ!

Ta và Hàn lão lục tựa lưng vào tường đá, mệt mỏi thở hổn hển, đồng thời dựng thẳng lỗ tai lên cẩn thận phân biệt thanh âm vang dội từ bốn phía.

Tí tách... tí tách...

Ngoại trừ hai chúng ta dồn dập thở dốc, sâu trong thông đạo tối tăm mờ mịt, thỉnh thoảng vang lên từng tiếng tí tách thanh thúy.

Tựa như có giọt nước rơi trên mặt đất.

Âm thanh kia rất nhẹ, thế nhưng lại truyền đi rất xa, mỗi một nhịp đập đều nghe rõ ràng, phảng phất gần sát bên bên tai.

Nghỉ ngơi một hồi, sau đó tiếp tục đi theo thông đạo về phía trước.

Con đường phía trước càng lúc càng chật hẹp, hơn nữa uốn lượn rất bất quy tắc.

Dưới sự chiếu rọi của điện quang, trên vách đá liên tiếp xuất hiện một ít cấu tạo đơn giản, đường nét thô kệch.

Đó là một đám tiểu nhân dài hơn nửa ngón tay, tay chân đơn giản cắt thành một cái vạch, cái đầu chỉ là điểm đen hơi lớn một chút, mắt thường nhìn qua tựa như là que diêm mà ghép thành vậy.

Bọn họ săn thú trong núi, ở trên mặt đất làm nông, một đám trẻ con vui vẻ chơi đùa, cả bức tranh hiện ra cảnh tượng tường hòa.

Một khối bích họa tiếp theo cố ý lựa chọn một khối đá lớn màu đen nhánh, tất cả đường cong cảnh vật đều dùng thủ pháp khắc âm, trên hắc thạch lưu lại từng đường cong sáng ngời.

Nóc nhà có hình dùi nhọn, lửa trại sáng ngời, mọi người thu hoạch đang vui vẻ múa ca.

Ngay sau đó, trong màn đêm xuất hiện một đám quái vật.

Những con quái vật này có con giống như chim lớn, có con như cá sấu, có con như là hổ và voi.

Đám quái vật xông vào thôn, phá hủy phòng ốc, cắn chết thôn dân.

Một bức họa tiếp theo là một hòn đá màu đỏ như máu, vô số điểm đen nhỏ và chi chít đường cong, vừa đơn giản lại vừa rõ ràng phác họa ra cảnh tượng thảm tuyệt nhân hoàn lúc ấy!

Đám người chạy thoát hoảng hốt hướng sâu trong rừng rậm chạy trốn, tiến vào trong một cái huyệt động đen sì.

Đám quái vật đánh gãy cây cối, xuyên qua rừng rậm gắt gao đuổi theo.

Đúng lúc này, trong bóng tối mênh mông vô bờ đột nhiên bắn ra một vệt sáng.

Ánh sáng kia vừa chói mắt lại lóe sáng, năm đó vẽ tranh, cố ý đem chùm sáng này khắc thật sâu, phảng phất chăm chú vô cùng kính ý!

Sau tia sáng, rất xa đã bay tới chín con phi long!

Chín con phi long kéo theo một chiếc xe sáng rực rỡ, trong xe có một bóng người cao lớn uy mãnh ngồi đó.

Đám quái vật nhìn thấy quang mang này đều ngây dại, lập tức xoay người bỏ chạy, xa xa rời khỏi đại địa.

Mọi người đều quỳ về chùm sáng đó, thành tâm bái lạy.

Hình ảnh cuối cùng lại khôi phục lúc trước, đám quái vật không còn nhìn thấy nữa, mọi người lại bắt đầu sống một cuộc sống an lành yên tĩnh.

Đây có khả năng là sự miêu tả chân thực mà tiên dân của Nhật Bản sùng bái thiên chiếu đại thần.

Là Thiên Chiếu Đại Thần xua tan bóng tối cùng quái vật, mang đến an bình cho mọi người.

Sau khi đi qua bức tranh, tiếng tí tách càng ngày càng rõ ràng, dường như đã ở ngay trước mắt.

Lại xoay một vòng, trong điện quang trên tay thình lình hiện ra một mảnh bóng trắng!

Võ sĩ số một nghìn chín mươi tám, thứ bảy, thứ nhất, thứ ba mươi tám...

Nhìn kỹ, bạch quang kia đúng là một đống xương trắng.

Ta và Hàn lão lục đi ra phía trước đếm, bạch cốt tổng cộng có bảy cái, xếp thành một hàng chỉnh tề.

Nhìn từ vị trí hài cốt rơi xuống, thời khắc cuối cùng của bọn họ khi còn sống đều là quỳ xuống đất, trước ngực mỗi người đều ghim một thanh trường đao.

Thân đao cắt phần bụng, lưỡi đao xuyên qua sau lưng, chuôi đao vẫn còn gắt gao nắm trên tay mình.

Hiển nhiên, những người này đều là tự sát.

Xem ra, võ sĩ đạo cắt óc là chuyện thường từ xưa đến nay, rất có lịch sử!

Hàn lão lục đi quanh thi cốt hai vòng rồi nói: "Nơi này trước khi mai táng Thần Vũ Thiên Hoàng, hẳn chính là nơi tế bái của Thiên Chiếu Đại Thần. Sau khi Thần Vũ Thiên Hoàng chết đã đem nơi này biến thành mộ địa của mình, đồng thời xây dựng thêm tầng tầng cấm chế."

"Bởi vì huyết mạch Thiên Hoàng xói mòn, trăm ngàn năm qua không ai bước vào nửa bước, những người chúng ta và Y Đằng Xương Bình của Thiên Chiếu Thần hội rất có thể chính là nhóm người đầu tiên tiến vào. Như vậy rõ ràng những người này rất có khả năng là người đi theo của Thần Vũ Thiên Hoàng, cũng chính là người tu kiến cổ mộ."

"Vậy tại sao bọn họ lại tự sát ở đây? Chẳng lẽ là..." Ta kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ chân thân thi cốt Thần Võ Thiên Hoàng ngay tại phụ cận?"

"Nói chính xác hơn một chút, hẳn là ở phía sau bức tường này!" Hàn lão lục chỉ chỉ bức tường phía đối diện của mấy bộ bạch cốt kia: "Nếu như mấy người bọn hắn, thật sự là tùy tùng trung thành của Thần Vũ Thiên Hoàng, hơn nữa có tư cách tiến vào nơi bí ẩn như thế, vậy địa vị năm đó tuyệt đối không thấp. Nơi bọn hắn tự sát, khẳng định cách Thần Vũ Thiên Hoàng không xa - dựa theo cổ tế Nhật Bản, tập tục ngay bên ngoài quan tài."

Hàn lão Lục rất chắc chắn: "Tường này chính là cách tiên đài, bên trong khẳng định chính là nơi thi thể của Thần Võ Thiên Hoàng!"

"Vậy..." Ta sửng sốt nói: "Nếu như vậy, thần khí mà tiểu bạch long nói có phải trốn ở chỗ này không? Hơn nữa cũng rất có khả năng là chỗ mắt trận."

"Điều này vẫn chưa thể xác định, bất quá chúng ta đều một đường đi tới nơi này, quyết không thể buông tha bất kỳ khả năng nào, huống chi loại khả năng này cực cao!" Hắn nói xong lại chỉ chỉ vào bên trong: "Còn có, thanh âm tí tách kia chính là từ nơi này truyền ra."

Tí tách... tí tách...

Âm thanh kia càng vang dội, thế nhưng khoảng cách lại càng ngày càng dài.

Giống như tiếng đàn đứt quãng giữa cánh đồng bát ngát không người xung quanh.

Tất cả nghi vấn cùng đáy câu đố đều chỉ về bức tường này!

Ta và Hàn lão lục liếc nhau một cái, đồng thời đi về phía tường.

Bức tường phía đối diện hài cốt đỏ như máu, cao chừng hai mươi mấy mét, rộng bảy tám mét, mặt ngoài lồi lõm, đầy ắp một bức tranh khí thế to lớn.

Thủ pháp điêu khắc cực kỳ cao siêu, tất cả cảnh tượng đều giống như đúc.

Trên đồng cỏ mênh mông bát ngát, sông lớn chảy xiết, mọi người nhỏ như móng tay đang thu hoạch hoa màu, vớt cá tôm, tràn đầy một vùng an bình.

Nơi xa, dãy núi Ngụy sừng sững, chính là nơi tốt nhất để tới!

Trên đỉnh bích hoạ, mây trắng cuồn cuộn, nửa vầng mặt trời đỏ chiếu xuống mặt đất.

Trừ điều đó ra, hình như cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng ta cũng biết, bức tranh này tuyệt đối không đơn giản —— đây chính là lá chắn cuối cùng che ở trước mặt thi cốt Thần Võ Thiên Hoàng, tuyệt đối không có khả năng chỉ là một bức tranh trang trí vô dụng mà thôi!

Hai chúng ta đứng dưới vách đá, hai bên trái phải nhìn chăm chú nửa ngày, vẫn không phát hiện ra chỗ cơ quan.

"Nếu không... Ta thử một chút trước?" Ta rút ra một tấm linh phù, hỏi Hàn lão lục.

Hàn lão lục sờ cằm suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng tốt, bất quá đừng dùng uy lực quá lớn, trước tiên dò xét môn đạo đã."

Lời này rất có đạo lý, thạch bích này nếu là bức tường cuối cùng trước mặt thi thể Thần Võ Thiên Hoàng tự nhiên uy lực kinh người, nếu tùy tiện hành sự, một khi cơ quan cấm trận đồng thời xúc động, khẳng định hung hiểm muôn phần.

Trước tiên dùng một phù chú uy lực hơi nhỏ để thử dò xét một chút, xem vị trí mệnh môn là ổn thỏa nhất.

Ta đổi một lá linh phù khác, ra hiệu Hàn lão sáu lui về sau mấy bước, lúc này mới vung tay ra.

Ầm! Linh phù nổ trên vách đá, bắn ra một mảnh hỏa quang.

Thạch bích kia không nhúc nhích chút nào, càng không có nửa điểm biến hóa.

Ta xem qua Hàn lão lục rồi, thuận tay rút ra một tờ uy lực lớn hơn một chút.

Khạc cạc cạc...

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một trận loạn hưởng.

Ta có chút kỳ quái quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đống bạch cốt sau lưng đều chuyển động.

Giữa bạch cốt rơi lả tả, tựa hồ có sợi tơ liên quan, vậy mà lại ngưng tụ cùng nhau.

Bảy bộ bạch cốt kia chậm rãi đứng dậy, chậm rãi kéo chuôi đao.

Kim thiếu ma sát đến xương sườn phát ra tiếng răng rắc, không ngừng truyền vào trong tai, khiến người nghe tê dại cả da đầu.

Bốp!

Bảy thanh trường đao đồng thời rút ra, mũi đao hướng về phía hai chúng ta, dù là động tác kia hay là động tác đao phong đều thẳng tắp một, không kém chút nào!

cạc cạc, cạc cạc...

Bảy tên Bạch Cốt Nhân siết chặt trường đao, chậm rãi bọc đánh chúng ta.

"Ồ, hóa ra đây cũng là một trong các loại cơ quan!" Sắc mặt Hàn lão lục ngưng trọng, tiến lên trước một bước nói: "Cửu Lân, ngươi tiếp tục phá giải cơ quan, mấy khúc xương nát này giao cho ta đi."

"Tốt!" Tình thế khẩn cấp, ta cũng không kịp nói nhiều, vung tay ném ra linh phù trong tay.

Linh phù vừa rơi xuống trên cửa liền hóa thành tro bụi.

Ầm!

Ầm ầm ầm...

Cùng lúc đó, sau lưng lần nữa vang lên một trận tiếng sấm.

Ngay sau đó, lại toát ra một trận cát đá vang loạn, giống như có vô số người đang chạy bộ, lại phảng phất hơn vạn con chuột đồng thời gặm cái gì đó, vừa lộn xộn vừa rậm rạp, mảnh vụn vụn, vô cùng vô tận!

Càng thêm kỳ quái chính là, mấy người xương trắng chuẩn bị vây tới kia, cũng không nhúc nhích, giống như đang lẳng lặng chờ đợi cái gì.

Bảy thanh trường đao hợp thành một hàng, hàn mang lấp lóe, nhìn như sát khí ngút trời, nhưng mục đích kia hình như cũng chỉ là ngăn chặn đường lui của chúng ta!

"Cửu Lân, chuyện khác không cần ngươi quan tâm! Nhanh chóng mở ra vách đá." Sáu đầu Hàn lão cũng không quay lại nhìn chằm chằm vào bạch cốt, thần sắc lăng lệ nói.

Một lòng độc ác của ta, từ trong lòng lấy ra một tờ Kinh Lôi Phù!

Đây là phù chú học được từ Bạch Hạc đạo trưởng, với tu vi hiện nay của ta còn kém xa một phần mười uy lực ban đầu, nhưng trước mắt cũng là phù chú mạnh nhất mà ta có khả năng nắm giữ.

Két!

Một đạo kim mang bổ vào trên vách đá, nổ ra một mảnh vụn bay tán loạn.

Kim mang kia cũng không lướt qua như bình thường, mà đột nhiên mở rộng ra, chiếu sáng cả mặt thạch bích.

Như cuộn tranh đang từ từ mở ra, toàn bộ bức họa đột ngột trở nên sống động!

Màu đỏ rực vốn tươi đẹp biến hóa kịch liệt, núi sông biến thành màu xanh, nước sông sáng lên, trong đồng ruộng là một mảnh vàng óng, ngay cả đám người đang làm việc cũng bắt đầu hoạt động.

Phảng phất đây căn bản không phải là bích hoạ gì, mà là một màn hình lớn, đang đồng thời chiếu ra cảnh tượng dân gian Nhật Bản.

Bức bích họa thứ một ngàn chín mươi ba!

Bức tranh sống lại!

Ánh sáng trên hình ảnh vẫn không tán đi, ngược lại vòng mặt trời đỏ trên đỉnh càng thêm sáng lạn, chiếu trong không gian hắc ám một mảnh huyết hồng.

"Tiếp tục." Hàn lão lục thúc giục.

Tiếp tục, tiếp tục thế nào nữa? Ta có chút sầu lo.

Đạo Kinh Lôi Phù này đã là phù chú mạnh nhất mà ta trước mắt có khả năng nắm giữ, còn muốn tiếp tục ta còn có thể xuất ra biện pháp gì?

Nếu trước mặt có một người, hoặc một con âm linh, ta còn có biện pháp liều mạng với hắn, đấu một trận! Nhưng đây rõ ràng chỉ là một bức bích hoạ, ta lại có biện pháp gì tiếp tục phá giải?

Sàn sạt sa...

Đúng lúc này, thanh âm vỡ vụn nhỏ từ đường xa vọt tới, càng ngày càng gần.

Trong hai tay Hàn lão sáu sinh ra một cỗ thanh đằng, lại cất bước đi tới phía trước một bước.

Bốp!

Bảy bộ bạch cốt đồng thời sải bước tiến lên trước một bước, mũi đao trong tay cách Hàn lão Lục chỉ có hai mét.

"Vỡ cho ta." Hàn lão sáu tay dịch một cái, đột nhiên vung về phía trước, hai cây dây leo hình thành một cái xiên thẳng hướng bạch cốt đập tới.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Bạch cốt bất động khắc bất động, vậy mà cực nhanh như chớp giậy!

Hơn nữa phân công theo thứ tự, không loạn chút nào.

Ba bộ khô lâu bên trái chia ra bay xuống, vung đao chặn ba đầu thanh đằng bên này. Ba đầu bên phải chặn một đầu khác, chính giữa khô lâu tung người nhảy lên, đánh thẳng tới mặt Hàn lão lục!

Chẳng những đồng thời phòng vệ được tả hữu tập kích của Hàn lão lục mà người ở giữa còn dùng tốc độ nhanh nhất chạy thẳng đến chỗ hiểm!

Hàn lão lục vội vàng vung cánh tay định rút cây mây xanh ra che chắn, nhưng sáu thanh đao hai bên thì đang bị điện quang hỏa thạch, lưỡi đao xê dịch, kẹp chặt lấy cây mây xanh.

"Cẩn thận!" Ta thấy không tốt, vội vàng rút đao tung người, nhảy vọt tới trước mặt Hàn lão Lục.

Trảm Quỷ thần song đao thành chữ thập rồi mạnh mẽ niêm phong ra ngoài!

Thân hình Bạch cốt chấn động, nhanh chóng rụt trở về.

Cổ tay ta bị chấn động run lên, liên tiếp lui lại ba bốn bước, thiếu chút nữa đụng vào Hàn lão lục.

Đây là lực đạo gì?

Bộ xương khô kia đang ở giữa không trung và đang đạp trên mặt đất, nó một tay cầm đao thế nhưng lại bị nó đẩy lui!

Chỉ riêng một bộ xương khô này cũng khó đối phó như vậy, huống chi còn có bảy bộ.

Hơn nữa còn không biết tiếng cát đá từ phía xa dâng trào đến kia là thứ gì, thạch bích sau lưng lại quái dị như thế!

Phải làm sao bây giờ?

Hàn lão lục thừa dịp khe hở này, vội vàng đem hai sợi dây leo biến thành hai ngón tay nhỏ như cái đầu ngón tay, rút lưỡi đao bạch cốt trở về.

"Không được! Đám gia hỏa này quá cổ quái! Cứng đối cứng như vậy cũng không phải là biện pháp tốt." Hàn lão lục có chút lo lắng.

"Tường bích hoạ kia càng tà môn hơn! Ta liên tiếp ném ba đạo phù chú, liền xảy ra biến hóa ba tầng, một cái càng quỷ dị hơn so với một cái, hơn nữa cho đến bây giờ ta cũng không thăm dò được vị trí cơ quan, càng không biết cấm chế này rốt cuộc là như thế nào." Nói ra.

Hàn lão lục cắn răng nói: "Ngũ nguyên chi lực vẫn chưa khôi phục, bây giờ chúng ta cũng không thể xuất ra toàn lực, nếu thật sự bị đám gia hỏa này cuốn lấy sẽ gặp nguy hiểm."

"Để ta thử xem!" Ta nói xong bước lên trước một bước, gạt song đao ra, hét lớn một tiếng: "Kinh Phách trảm."

Mấy bộ xương trắng này làm ta nhớ tới Thập Âm vệ.

Chúng nó chính là bị ta kinh hồn trảm trúng, từ đó bị thu vào bên trong ô mộc hạch.

Long Hống vệ có chút tương tự mấy bộ bạch cốt này, đều là xương trắng dày đặc, đều là hồn phách không chết, lần nữa thi triển Kinh Hồn Trảm cũng có chút hiệu quả.

Quả nhiên, bạch cốt đối diện vừa thấy ta bổ xuống, không khỏi toàn thân run lên, trong lúc vội vàng nâng đao đón đỡ.

Nhưng lần này xa xa không có lực độ như vừa rồi, một tiếng leng keng trường đao rơi xuống đất, toàn bộ thân hình trong nháy mắt sụp đổ xuống.

Lạch cạch tan thành từng mảnh!

Hả? Kinh Phách Trảm lại có hiệu quả.

Kinh hỉ đan xen, ta cũng không kịp nghĩ nhiều, lại liên tục vung đao bổ về phía mấy bộ xương khô khác.

"Kinh Phách Trảm!"

"Giết!"

Keeng keeng keeng...

Trường đao rơi xuống đất, xương trắng vỡ vụn, trong khoảnh khắc, bảy bộ xương trắng kia đã tê liệt thành một mảnh.

Ta có chút chưa tỉnh hồn lau mồ hôi trên thái dương, nhưng tay chưa kịp lau mồ hôi thì một đạo hào quang màu đỏ thẫm từ trên bích hoạ bắn ra.

Vừa vặn chiếu vào trên một đống xương trắng.

Bốp!

Bạch cốt kia so với lần đầu tiên tụ tập tốc độ nhanh hơn vài phần, lập tức đứng thẳng lên, lại trở nên lành lặn, tay nắm trường đao lần nữa vọt lên. Mà đao thế càng thêm sắc bén, tốc độ càng thêm nhanh chóng!

"Trảm!" Ta không hề do dự, lại vung đao chém ra.

"Bên trái!" Hàn lão lục cao giọng kêu lên.

Ta cũng nghe được một tiếng gió thổi từ bên trái kéo tới, cuống quít nghiêng người, vung ra một thanh đao khác.

Răng rắc! Một đống bạch cốt ở dưới chân ta tan thành một đống.

Ánh sáng đỏ trên bích hoạ ngưng tụ thành một chùm, giống như đèn lồng lập lòe trên sân khấu, liên tiếp chiếu vào mấy đống xương trắng khác.

Lập tức những bạch cốt này từng cái một lần nữa đứng dậy, hung ác hơn xa so với lúc nãy gấp mấy lần, thật sự là không chết không thôi!

Mặc dù như cũ không chịu nổi một kích, nhưng chúng lặp đi lặp lại liên tiếp như thế, cách ta càng ngày càng gần, ta cũng có chút ngăn cản không nổi, liên tiếp lui về phía sau, mắt thấy sắp bị chúng tới gần bức tường.

Cho đến bây giờ ta mới hiểu được, vì sao bảy bộ bạch cốt này lại ở đây cắt bụng, hiển lộ ra nơi cất giấu xác của Thần Võ Thiên Hoàng rõ ràng như thế. Thì ra đạo thạch bích nhìn như không khó phá giải này mới là cơ quan mạnh nhất!

Những bạch cốt này như cũ bổ một phát liền nát, nhưng tốc độ phục hồi như cũ không giảm, bất luận bị ta chém thành cái dạng gì, đều có thể hoàn hảo dựng lên.

Mấy bộ thi cốt kia đều bị ta chém thành một tấc, nhưng vẫn một mảnh không rơi xuống lần nữa ngưng tụ lại.

Bọn chúng không chút mệt mỏi, tựa như cũng không có khí lực để hao tổn, nhưng ta lại có chút chịu không nổi!

Nói tóm lại chính là, hồng quang chiếu xạ từ trên vách đá đồng thời chỉ có thể khôi phục một bộ bạch cốt, nếu không ta thật đúng là không biết phải ứng phó thế nào.

Hàn lão lục cũng thử mấy lần tới giúp ta, nhưng những bạch cốt kia lại tựa như không chút sợ hãi đối với thanh đằng của hắn, cho dù bị thanh đằng buộc chặt, cũng có thể giống như biến ảo ảo thuật, trong nháy mắt phân thân, thoát khỏi sự trói buộc của thanh đằng một lần nữa tụ thành hình người.

Trải qua nhiều lần liều mạng chiến đấu, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh khó chơi như vậy.

Bất kể là giết kiểu gì cũng không giết chết được, nên làm thế nào cho phải?

Ta vừa lui vừa suy nghĩ phương pháp phá giải.

Vừa mới chém ngã một bộ xương trắng, đang chuẩn bị bổ về phía một cỗ ánh sáng màu đỏ khác chiếu rọi.

Nhưng hồng quang kia đột nhiên tối sầm lại, yên lặng.

Hả? Ta nhìn trái nhìn phải một chút, bạch cốt đầy đất cũng không còn có dấu hiệu đứng thẳng nữa.

"Đây là có chuyện gì?" Chẳng lẽ hồng quang kia đã dùng hết uy lực.

Ta quay đầu lại nhìn, hào quang trên bích hoạ dần dần tán đi, chỉ còn sót lại một vầng mặt trời đỏ vẫn lóe sáng như trước, nhưng cũng không còn chói mắt như lúc sắp sửa rơi xuống nữa.

"A, ta đã biết." Hàn lão lục lập tức thức tỉnh: "Vách đá này là mượn ngoại lực làm nguồn suối động lực của nó! Nói cách khác, nếu chúng ta không chạm vào thạch bích cũng sẽ không dẫn phát cơ quan, chúng ta thi triển lực đạo với thạch bích bao nhiêu, nó sẽ dùng lực đạo này để phản chế trở lại. Nhưng nếu chúng ta không đụng vào thạch bích, thì vĩnh viễn không thể mở ra! Đây chính là một vòng tuần hoàn tử vong."

Ta thầm suy nghĩ một chút, đúng là như thế.

Ta liên tiếp ném ra ba đạo phù chú, liền làm kinh sợ ba tầng biến hóa. Phù chú của ta lần sau hung lệ hơn lần trước, biến hóa kia cũng càng lúc càng quỷ dị thần kỳ, nhất là lực đạo do Kinh Lôi Phù cung cấp, càng thiếu chút nữa đẩy hai chúng ta vào tuyệt cảnh!

"Cửu Lân, ngươi xem!" Đột nhiên, Hàn lão lục chỉ về phía trước, kêu to.

Đệ nhất thiên cửu tứ linh, đệ nhất thiên độc trùng đại quân.

Ta nhìn theo phương hướng hắn chỉ, chỉ thấy bên trong huyệt động lúc trước lít nha lít nhít tựa hồ có đồ vật gì đó đang phun trào mà đến.

Hàn lão lục ngắm nghía cây cồng quan kia, dĩ nhiên là một cây thực vật hình dáng như ruột vậy!

Từng sợi tỏa sáng đen kịt, không ngừng nhúc nhích, tựa như từng con giòi bọ, thực sự muốn bao nhiêu thì chỉ cần nôn mửa.

Không ngờ thứ này cũng sống?

Bộ xương khô vỡ nát mà không chết, thực vật cũng cuồn cuộn lao về phía trước, nơi này đến cùng là địa phương quỷ quái nào vậy.

Theo từng đoạn sâu bọ hình ruột bò tới, toàn bộ hang động tràn ngập một mùi tanh hôi khiến người ta nôn mửa.

Sàn sạt, sàn sạt...

Tốc độ nhúc nhích của đám gia hoả này cũng không nhanh, nhưng lại không ngừng nghỉ, mắt thấy sắp bò đến bên cạnh chúng ta rồi.

Ông! Dưới sự chiếu rọi của điện quang trên tay, từ xa xa lại bay tới một đoàn hắc vụ.

Phệ Kim Nghĩ cũng bay tới!

Hơn nữa trên mặt đất còn có một vật đen sì gì đó đang nhúc nhích rất nhanh.

Gần chút nữa cũng thấy rõ, đó là nhện, bò cạp, còn có rắn, cóc, rết.

Đây là ngũ độc!

Hiển nhiên, mấy thứ này đều chui ra từ những lỗ thủng lớn kia.

Những vật bò này toàn thân đỏ tươi, giống như mới từ trong huyết trì bò ra vậy, nếu bị cắn một cái, không cần nghĩ cũng biết sẽ có kết quả gì.

Mặc dù Thanh Đằng Diệp của Hàn lão lục có thể trừ tà, nhưng đối mặt với nhiều cự độc tà vật như vậy, không biết hắn còn có thể ứng phó được nữa hay không!

Chớ nói chi, hiện tại lực lượng năm nguyên của hắn còn chưa khôi phục, dù là thể lực hay là linh lực đều cực kỳ yếu ớt.

Dù vậy, Hàn lão lục vẫn bước lên phía trước một bước, cho ta thấy một chiếc lá xanh nói: "Cửu Lân, ngươi nghỉ ngơi trước đi, món đồ chơi này để ta đối phó a!" Nói xong, hai ngón tay hắn nhanh chóng kết ấn thành trận.

"Táng Thiên Lâm!"

Phốc, một ngụm máu tươi phun ra ngoài, máu này không ngờ lại là màu đỏ.

Thời điểm đối mặt với Diệp Thập Tam, Hàn lão lục bị đánh văng ra nửa cái đầu, xuyên qua tim, máu chảy ra khi đó đều là màu xanh đậm. Nhưng lần này lão há miệng phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm.

Máu kia vừa rơi xuống đất liền tư tư vang, toát ra trận trận khói đen, đồng thời tản mát ra một mùi càng thêm ghê tởm!

"A..." Thân thể con không khỏi nôn khan một tiếng, thiếu chút nữa là nôn ra cả dạ dày! Nhanh chóng ngậm lại phiến lá, mùi buồn nôn đã giảm đi không ít, nhưng mùi hôi nồng nặc vẫn có chút cay mắt.

Trong máu không ngừng bốc lên bong bóng khí, tiếng ùng ục ùng ục vang lên không ngừng, tiếp đó lại giống như một đầm lầy màu máu không ngừng mở rộng ra, trong nháy mắt trải rộng ra một mảng lớn.

Hai tay Hàn lão sáu khẽ run, không ngừng lẩm bẩm cái gì đó.

Giọt máu kia tựa như nước nóng đun sôi, bọt khí càng ngày càng nhiều, càng lúc càng dày đặc!

Sau đó, từ trong từng cái bong bóng khí kia chui ra từng cái chồi non.

Phiến lá cây màu xanh biếc, non nớt rách máu mà ra.

Càng dài càng nhanh, càng dài càng gấp. Trong chớp mắt, đã cao hơn một mét, giữa hai người bọn họ và con ruột cuồn cuộn hướng về một khu rừng nhỏ màu xanh nhạt trống rỗng xuất hiện.

Sàn sạt sa...

Con sâu ruột bò trước nhất đã chạm đến máu loãng.

Huyết thủy kia giống như lưu manh, ngay chỗ tiếp xúc với ấu trùng, lập tức liền tan mất.

Nhưng những con trùng kia lại không có cảm giác gì, làm sao có thể cảm giác được đau đớn gì, vẫn nhúc nhích về phía trước như cũ.

Một nửa, một đầu, một đầu lại một đầu, liên tiếp bò vào trong huyết thủy.

Bọ cạp đều tan chảy, hòa tan thành nước mủ như tưới mực ngấm vào máu.

Hương vị gay mũi càng thêm nồng nặc!

Nhưng những cây non kia cũng lớn nhanh hơn!

Phệ Kim Nghĩ bay tới, vừa tiến vào bụi cây liền liên tiếp rơi xuống, một đám lại một bầy...

Giống như chiến cơ tập thể bị bắn pháo dày đặc liên tiếp rơi xuống.

Lúc này, những mầm cây nhỏ nhìn như yếu đuối đột nhiên bắt đầu chuyển động.

Cành cây đong đưa, trải phiến lá, từng đàn kiến bao vây lại, giống như là một cái kén tằm, treo đầy cành cây!

Mảnh huyết thủy kia giống như vực sâu không đáy, vô luận là phệ kim kiến hay là tâm trùng, vừa tiến vào trong liền bị thôn phệ không còn! Lập tức cũng biến thành huyết thủy.

Máu chảy khắp nơi, mầm cây điên cuồng sinh trưởng!

Chỉ chốc lát sau, Ngũ Độc Trùng cũng bò đến gần, nhưng lúc này huyết thủy đã mở rộng ra bốn năm mét, mầm cây nhỏ cũng cao hơn một người.

Đám độc trùng nghĩa vô phản cố xông vào trong rừng.

Bùm bùm bùm!

Thể lượng những con độc trùng này lớn hơn nhiều so với Tràng trùng và Phệ Kim Nghĩ, vừa vào trong huyết thủy thỉnh thoảng lại tóe lên từng đạo bọt nước, sau đó nhảy lên hai cái liền không có động tĩnh gì, nguyên một đám trôi lơ lửng ở trên mặt nước, giống như là nấm nóng trên nồi, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng hòa tan.

Từng thi thể không ngừng chồng chất, lập tức lại liên tiếp trầm xuống.

Máu tiếp tục lan tràn, xa xa chảy về phía trước, nghênh đón quân đoàn trùng độc chất cuồn cuộn mà đến kia!

Huyết thủy kia mặc dù nhìn như rất sâu, nhưng một mực trôi nổi trên mặt đất, ngoại trừ dưới chân chúng ta, khắp nơi đã là một mảnh đại dương huyết sắc mênh mông!

Trên biển máu mênh mông, một mảng cây nhỏ đang nhẹ nhàng khỏe mạnh trưởng thành.

Không ngừng giơ cành lá, khua tay, tựa như một đám trẻ con đói khát, không thể chờ đợi được mà hút vào!

Hấp thu khí tức tử vong cùng mùi vị tham luyến hủ – bại – tham luyến của chúng nó!

Theo máu loãng và cây cối sinh trưởng điên cuồng, sắc mặt Hàn lão lục càng ngày càng khó coi, cả khuôn mặt đều hiện lên một đạo quang mang màu xanh lục, ngay cả con mắt cũng đã biến thành màu xanh lục. Lộ ra ngoài làn da trần trụi đã biến thành màu đen thẫm, nổ thành từng vết rạn, giống như vỏ cây già đã trải qua tuế nguyệt, tầng tầng nổ tung!

Đây là Hàn lão lục đã liều mạng đánh cược một lần!

Nếu không có hắn, lượng độc vật khổng lồ như thế, không sợ sinh tử điên cuồng lao đến, thật còn không biết ứng đối thế nào.

Muốn giết một ngàn giết một vạn cũng vô dụng! Chỉ cần bị cắn một phát, chạm vào một chút là xong đời.

Thế nhưng...

Lão Lục, ngươi còn có thể kiên trì nữa sao?

Ta nhìn thân thể hắn không ngừng lay động, mơ hồ có chút đau lòng, trong lòng tràn đầy lo lắng, nhưng lại không biết đi giúp hắn như thế nào.

Táng Thiên lâm, đây chính là đòn sát thủ cuối cùng của hắn!

Lúc này năm nguyên lực của hắn chưa hồi phục như cũ, lần này chính là miễn cưỡng liều mạng mà ra đấy. Lão Lục, ngươi ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì a!

Ta siết chặt nắm tay, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào hắn ta.

Hàn lão Lục cũng không nhìn ta, cắn chặt hàm răng, bởi vì dùng lực quá độ nên lợi răng xuất ra máu, vậy mà cũng là màu đỏ như máu.

Lập tức, hai con mắt cùng lỗ mũi trong cũng toát ra tơ máu, tất cả đều là máu tươi màu đỏ!

Lão lục, ngươi phải kiên trì! Chúng ta tới cứu Thải Vân cô nương.

Bây giờ, Thải Vân cô nương ở trên lưng ngươi, ngươi còn muốn dẫn nàng ra ngoài.

Chờ chúng ta ra ngoài, ta sẽ tổ chức một hôn lễ cho các ngươi, hôn lễ oanh oanh chấn động!

Lão Lục, kiên trì lên!

Nhất định phải kiên trì!

Thân thể Hàn lão lục kịch liệt lay động, chỉ quyết trong tay không ngừng đung đưa. Mỗi lần gã lay động, cả mảng huyết thủy cũng như sóng biển chập chùng, rừng cây giống như bị đài phong thổi qua, cúi đầu khom lưng.

Nhưng Hàn lão lục vẫn còn cố gắng kiên trì, dùng sức thao túng dòng máu đó càng xa một chút, xa thêm một chút nữa, cho dù chỉ là một tấc!

Đột nhiên, thân hình Hàn lão lục nhoáng lên một cái, rầm một tiếng ngã sấp xuống đất.

Đầu tiên, một nghìn chín bốn trăm chín mươi bốn cứu vớt Hàn lão lục.

"Lão Lục!" Ta quát to một tiếng, nhào tới.

Hàn lão lục ngã xuống trong vũng máu.

Hắn dùng một chút ý thức cuối cùng, cố gắng làm cho mình chính diện ngã xuống, sợ làm Thải Vân cô nương bị thương.

Theo hắn ngã xuống, máu tươi, cây cối trên mặt đất cũng đồng thời biến mất không thấy, toàn bộ trên mặt đất trống rỗng như đồng, chỉ còn từng đoàn khói đen không ngừng bốc lên.

"Lão Lục, lão Lục!" Ta nhào tới lôi gã lên, cùng ôm Thải Vân cô nương vào ngực.

Con mắt của Hàn lão lục, miệng và mũi đều là máu tươi, chảy cuồn cuộn!

Ta thăm dò hơi thở của hắn, không có nhấp nhô. Sờ sờ động mạch trống, không có nhảy lên.

"Lão lục, thân thể bất tử của ngươi không phải là bất tử sao? Đừng dọa ta, ngươi mau đứng lên, mở mắt ra nhìn ta." Rốt cuộc ta cũng nhịn không được mà rơi nước mắt, ào ào rơi xuống, trực tiếp nện lên trên mặt hai người.

"Rượu, đúng! Rượu!" Ta điên cuồng sờ túi tiền trên người hắn, không có rượu, một bình cũng không còn.

Sau khi hắn cõng ta cường độ cầu Thiết Tác, liền uống cạn tất cả rượu, lực lượng năm nguyên còn chưa khôi phục, vừa rồi cưỡng ép thi triển đòn sát thủ Táng Thiên Lâm.

"Lão Lục... Ngươi không thể gặp chuyện gì được! Mau tỉnh lại đi, cho dù mở mắt ra cũng được." Dường như ta đã mất đi lý trí, lại càng quên mất bản thân đang ở hiểm cảnh, khóc nức nở lay động Hàn lão lục.

Tám phe phấn khích quên mình, chiếu cố an nguy của ta.

Ta thật sự không muốn nhìn thấy bọn họ chết ở trước mặt ta!

Tình hình lần trước vẫn là ở Ác Ma Chi Cốc, Phượng đại sư vì giúp ta và sơ nhất tranh thủ thời gian chạy trốn, một mình ngăn cản thi triều.

Sau đó mới đầu cũng là cửu tử nhất sinh, cõng ta xông qua kính ảnh mê cung, ta ở trong huyết trì cũng ôm hắn như vậy, cũng lay động như vậy, ta thật sự không muốn...

"Đúng rồi, máu của ta."

Bồ câu tiền bối không phải nói Thiên Linh Thánh Thể của ta, máu của ta có thể cứu mạng sao?

Máu của ta có thể cứu sơ nhất, tất nhiên cũng có thể cứu Hàn lão lục.

Vừa nghĩ tới đây, ta không chút do dự cắt đứt cánh tay, nhỏ từng giọt máu tươi vào trong miệng Hàn lão lục.

"Lão Lục, nhanh uống đi! Uống nhiều một chút, máu của ta có thể cứu mạng đấy! Mau tỉnh lại, mau tỉnh lại đi." Ta vừa khóc lớn vừa nghẹn ngào kêu to.

Hàn lão lục vẫn không phản ứng, đôi môi mím chặt không nhúc nhích, khóe miệng và máu tươi trong mắt cũng đông cứng lại, phảng phất như đã kiệt sức.

"Lão Lục!" Ta dùng hết khí lực lớn tiếng gào thét.

Trong lúc đó, ta cảm giác như có một ngón tay khẽ động đậy.

"A? Lão Lục, ngươi..." Ta còn tưởng là Hàn lão Lục tỉnh, lập tức kinh hỉ. Nhưng Hàn lão lục vẫn như cũ không nhúc nhích, căn bản không có gì khác biệt so với vừa rồi.

Là ta xuất hiện ảo giác sao?

Không đúng! Tay vẫn còn cử động.

Ta lau khô nước mắt nhìn kỹ lại, lại phát hiện ngón tay nhẹ nhàng lay động kia không phải của Hàn lão Lục, mà là Thải Vân cô nương.

"Thải Vân?" Ta có chút không dám tin kêu một tiếng.

Mí mắt Thải Vân cô nương giật giật, chậm rãi mở mắt.

Hai con ngươi lật lên, lập tức tựa như trên mí mắt dính phải nhựa cao su, dùng sức muốn mở ra, nhưng lại không thể không nhắm lại, lặp đi lặp lại nhiều lần, một mực thống khổ giãy dụa.

Đây là...

Đoạt hồn?

Ta móc ra chu sa khắc lên trán nàng một cái.

Chu sa kia lập tức biến mất, nhưng dường như cũng vì vậy mà nàng có thêm vài phần khí lực, bỗng nhiên dùng lực mở mắt ra, bình tĩnh nhìn ta.

Ta đã thử dò xét cánh mũi, có chút hô hấp, chỉ là cực kỳ mỏng manh.

Đây đích thật là đoạt hồn!

Tuy Thải Vân cô nương vẫn luôn hôn mê, nhưng trong cơ thể nàng vẫn giữ lại một tia hồn phách, ý thức rất rõ ràng.

Có thể là do đã phát giác được tình huống của Hàn lão lục, trong lòng tràn đầy lo lắng, nên mấy đạo hồn phách này dị thường ương ngạnh thức tỉnh!

Thế nhưng một nửa còn lại bị Y Đằng Xương Bình khống chế, lúc này mới không cách nào tỉnh lại.

Hiện tại nàng đang nỗ lực chống lại hòng thoát khỏi trói buộc của lão gia hỏa kia, ta biết phải làm sao rồi!

Ta móc ra một tấm Tụ Phù chú, dính máu tươi trên người ta, dán lên mi tâm của nàng ta, bày ra Tam Tài tráng phách trận ở hai bên

người.

"Tụ!" Ta nâng lên hai ngón tay lớn tiếng quát.

Thải Vân cô nương nháy mắt với ta, sau đó lại nhắm mắt lại.

Cánh mũi kích động càng lúc càng nhanh, sắc mặt cũng dần dần hồng nhuận phơn phớt.

Nàng đang mượn sức mạnh của Tụ Hồn chú và Tráng Phách trận, đang không ngừng khiến thần thức trở nên cường đại!

Phanh phanh phanh! Đột nhiên, tất cả phù chú trên mặt đất đều vỡ thành tro bụi.

Phù!

Thải Vân cô nương thở phào một cái, lại mở mắt, lần này ánh mắt của nàng đã khác với trước kia, lập lòe tỏa sáng, tư thế hiên ngang.

Xoẹt! Nàng bỗng nhiên nhảy cẫng lên, rồi đứng bật dậy.

"Thải Vân? Ngươi, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi?"

Thải Vân cô nương gật đầu với ta, một tay kéo ba lô trên bả vai ta tới.

Lực đạo kia vậy mà lớn đến thần kỳ, một chút liền túm đứt dây lưng.

Phịch một tiếng, đổ ra tất cả mọi thứ. Một chưởng bộp, trực tiếp chặt đứt miệng bình chứa nước quân đội dùng, sau đó nhanh chóng đem các loại thực phẩm cấp lương thực chúng ta mang theo biến thành cặn bã ném vào trong bình sắt còn thừa lại nửa bình nước.

Lúc này ta mới phát hiện, đáy bình đã bị đốt đỏ, trên mặt nước đang sùng sục bong bóng.

Nàng cực kỳ thành thạo không ngừng điều chỉnh nhiệt độ, thỉnh thoảng lại cầm một miếng đường ném vào.

Rất nhanh, từ trong ấm nước kia tràn ra một mùi quái dị.

Đây là...

Có muốn cất rượu không?

Chính xác là như vậy!

Hàn lão lục vẫn luôn dựa vào rượu và Ma đằng để tranh đấu, duy trì sinh mệnh, lúc nãy hắn mới chảy ra máu đỏ, hiển nhiên bản nguyên đã khô kiệt.

Thải Vân cô nương tự nhiên biết Hàn lão lục lúc này cần gì nhất.

Đây là lần đầu tiên ta nghe nói, có thể ủ được rượu trong thời gian ngắn như vậy! Hơn nữa chỉ dựa vào một mình nàng, dùng những quân lương dã chiến này...

Mặc kệ như thế nào, Hàn lão lục cuối cùng cũng được cứu rồi!

Ta trơ mắt nhìn nàng thuần thục chưng cất như thế, trong lòng không khỏi cao hứng lên.

Thải Vân tỉnh lại, nàng đang ủ rượu cho Hàn lão lục.

Cũng khó trách Hàn lão lục thích Thải Vân cô nương, sau này có uống cũng không hết rượu!

Ngay trong lúc ta đang ngẩn người, Thải Vân cô nương đã lấy đồ trong bình nước ra.

Đó là một viên thuốc màu đen lớn cỡ trứng chim, trên viên thuốc tỏa ra mùi vị vô cùng thanh hương, ta dám cam đoan, tuyệt đối không phải rượu.

Vốn tưởng Thải Vân cô nương muốn đút cho Hàn lão lục ăn, ta đang muốn giúp nàng cạy mở miệng lão lục.

Đã thấy Thải Vân cô nương trực tiếp một chưởng đâm xuyên qua tim Hàn lão lục, bỏ viên thuốc màu đen kia vào trong. Hành động này làm ta giật mình!

Cách cứu người cũng quá đặc biệt rồi nhỉ?

Đương nhiên nếu Hàn lão lục là người bình thường, thì cũng tuyệt đối không phải là cứu như vậy.

Ngay khi viên đan dược màu đen bị mạnh mẽ nhét vào tim, môi Hàn lão lục giật giật, hầu kết cũng theo bản năng chuyển động.

Đây là hắn cảm giác được mùi vị của rượu, theo bản năng đang làm động tác đang uống, Hàn lão lục sống lại!

Cho đến lúc này, một mùi rượu nồng nặc từ trong bụng Hàn lão lục bị phá vỡ phiêu tán ra.

Ồ! Hóa ra đám mây màu không phải đang ủ rượu, mà là đang giúp hắn chuẩn bị nguyên liệu, là bản thân Hàn lão lục có thể tự nấu rượu.

Rặc rặc!

Ngay khi ta đang âm thầm cao hứng với Hàn lão lục, thì thải vân giơ tay tát ta một cái tát mạnh vào mặt.

Lần này vô cùng tàn nhẫn!

Tốc độ của bà cực nhanh, không hề thua kém tiểu bạch long, hơn nữa ta hoàn toàn không hề đề phòng, chỉ trong nháy mắt đã đẩy ta ra ngoài thật xa, trên mặt vô cùng nóng rát.

Liệt Hỏa nương tử, đệ nhất thiên cửu thập tứ bạch...

"Ai kêu ngươi tới cứu ta vậy? Tính mạng của ngươi không phải chỉ thuộc về ngươi, rõ ràng không hiểu." Thải Vân cô nương nghiêm nghị quát.

"Ta." Ta bò dậy, một tay bụm mặt, có chút ủy khuất nói: "Ta nghe nói ngươi bị..."

"Cho dù ta chết ở chỗ này, cũng không cần ngươi tới cứu, đây chính là sứ mạng của ta! Nếu chỉ vì cứu ta mà liên lụy tính mạng của ngươi, ta phải làm thế nào đi gặp bọn gia gia ngươi và Phượng đại sư đây? Mạng của ta là mạng, tính mạng của bọn họ chính là giấy sao? Người khác đều có thể vì bảo hộ ngươi hi sinh, mà ta ngược lại muốn hại ngươi lấy thân mạo hiểm."

"Chờ ta gặp được mấy người bọn họ, nhất là đám sơ bộ." Thải Vân tức giận mắng: "Không phải đã nói rồi sao, mới đầu là cuối cùng trông coi người, vô luận xảy ra chuyện gì đều phải đảm bảo an toàn cho ngươi! Trong danh động tám phương dù thiếu ai, hay toàn quân bị diệt cũng không sao, nhưng Trương Cửu Lân ngươi quyết không gặp chuyện không may! Sao ngay cả điểm đó nặng cũng không phân biệt được."

Nói xong, nàng lại tức giận đập một quyền xuống vách đá.

Ầm!

Ánh đỏ bắn ra, đá vụn bắn tung tóe.

Tính tình Thải Vân cô nương đúng là nóng như lửa mà dọa người!

Không đợi ta tỉnh hồn lại, nàng lại ngồi xổm xuống, xòe bàn tay ra quệt một cái lên ngực Hàn lão Lục.

Sau đó một mùi thịt nướng lên.

Đây có thể coi là phép tệ tệ chế từ phẫu thuật đơn giản hay sao...

Thải Vân cô nương một tay cõng Hàn lão lục lên, quay đầu nói với ta: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi thôi!"

"Đi? Đi đâu." Ta nhìn chằm chằm bức tranh trên phiến đá phía trước, có chút choáng váng.

"Nơi này căn bản không phải là chỗ ẩn thân của Thần Vũ Thiên Hoàng, càng không phải là mắt trận, chỉ là một trong số rất nhiều mật thất trong thần mộ! Hơn nữa, các ngươi còn đi nhầm đường! Thần khí thật sự ở một ngã ba khác." Thải Vân cô nương vừa cõng Hàn lão lục vừa đi nhanh về phía trước, vừa tiếp tục nói: "Mật thất như vậy ở trong mộ có rất nhiều."

"Từ hai tháng trước, người Thiên Chiếu Thần Hội đã dẫn ta đi vào chỗ sâu hơn, cũng bởi vì cơ quan chênh lệch với nhau rất nhiều, bọn họ cho đến bây giờ vẫn không tìm được thứ mình muốn."

"Có điều, nếu như không có ai đi qua thông đạo này, nhất định thần khí vẫn còn. Chỉ là các ngươi đi nhầm phương hướng, thần khí chân chính, ta cách cửa đá là có thể cảm ứng được, hẳn là ở chỗ tiểu bạch long!" Thải Vân cô nương giải thích.

"Mấy lão hộ pháp trong Thiên Chiếu Thần Hội nói, cơ quan thạch bích dạng này, gọi là Cửu Chuyển Hồi Hồn Bích, tổng cộng có chín đạo cơ quan cấm chế, mỗi lần ngươi xúc động, sẽ phát động một lần."

"Hả?" Ta vừa nghe lời này, lập tức sợ ngây người.

Chín cơ quan?

Ta và Hàn lão lục mới vừa chạm ba đạo, đã suýt chút nữa mất mạng! Nếu như triển khai toàn bộ chín đạo thì...

Cũng không biết có phải Thải Vân cô nương đoán được tâm tư của ta hay không, tiếp tục nói: "Mỗi mật thất đều có hai ngã ba của Âm Dương, bố trí giống nhau như đúc, tất cả cấm chế đều giống nhau như đúc. Nói cách khác, các ngươi mở ra ba cơ quan ở chỗ này, bên kia chỉ còn lại sáu đạo. Nhìn độ khó phá giải vừa rồi của các ngươi, mấy cơ quan phía trước hẳn là Tiểu Bạch Long đã mở ra."

"Cũng không biết nguyên nhân tại sao, tên hài tử xui xẻo này vậy mà lại học khôn, dừng tay lại, đem mấy tên khó khăn đằng sau để lại cho các ngươi, ngươi nhanh... A!" Đột nhiên, Thải Vân cô nương kinh hô một tiếng, nhìn sang một bên.

Ta vội vàng nắm chặt Vô Hình Châm, nhắm ngay hướng kia.

Nhưng nơi đó lại là một mảnh hắc thạch bích, không hề có chỗ khả nghi.

"Ta cảm ứng được tiểu bạch long vừa rồi cũng bị trọng thương, đi mau!" Nói xong, thải vân cô nương đột nhiên tăng nhanh cước lực, bước nhanh như bay xông về phía trước.

Ta vội vàng đuổi theo: "Cái... Thải Vân kia, để ta cõng lão Lục cho!"

"Không cần con thỏ nhỏ! Hắn cõng ta một đường, cũng thay ta."

"Ặc..." Ta bị nàng làm nghẹn, lập tức không biết nói gì.

Mọi người tên gọi Bát Phương giống như ngoại trừ lúc đầu, tính tình mấy người khác đều có chút thái quá. Ví dụ cô nương Thải Vân này, thoạt nhìn ôn nhu động lòng người, xinh đẹp quyến rũ, kết quả vừa mới gặp mặt, liền đón đầu tát ta cái miệng rộng lớn, không đầu không đuôi huấn ta một trận. Chỉ từ tính khí mà nói, tuyệt không thua bất kỳ người nào trong bọn họ!

Mặc dù nhìn từ ngoại hình, Thải Vân cũng chính là một tiểu cô nương hơn hai mươi tuổi, nhưng ta biết đây chính là tiền bối mới nhất, Hàn lão Lục cũng thủ hộ ta, chỉ là xen lẫn vào các loại nguyên nhân, không muốn ta xưng hô như vậy mà thôi. Nhưng một câu thỏ con này, lại đạp ta trở về nguyên hình.

Tiểu Bạch Long cũng nói không sai, nếu tính ra thật, còn phải để người ta gọi cô nãi nãi nữa.

"Còn có thằng nhóc Tiểu Bạch Long này! Nếu không phải hắn làm Giang Vân Yến tức giận, ta vội vã khuyên bảo, cũng sẽ không trúng phải cạm bẫy của Thiên Chiếu Thần Hội. Vô luận xảy ra chuyện gì, món nợ này đều tính đến trên người hắn, chờ ta gặp được thằng nhóc này." Thải Vân cô nương vừa chạy vừa thở phì phò nói.

Cho đến lúc này ta mới hiểu rõ, hóa ra tên nhóc con này chính là tên miệng lưỡi của nó, cũng không phải khi dễ ta bối phận nhỏ.

Thải Vân cô nương bị rút hồn phách, hôn mê lâu như vậy, lại giống như không chịu chút ảnh hưởng nào, vừa mới tỉnh lại đã sinh long hoạt hổ như vậy, lưng cõng một người sống bước đi như bay! Ta vung vẩy hai chân ra sức bú sữa mẹ, lúc này mới miễn cưỡng đuổi theo.

Thời điểm ta và Hàn lão lục vừa mới đi ngang qua, chung quanh đều là rậm rạp chằng chịt Khô Đằng Tràng Trùng, nhưng bây giờ lại sạch sẽ, ngay cả một chút dấu vết cũng không thấy.

Sau khi chạy ngược trở lại huyệt động trăm mét, tất cả cảnh tượng lúc này mới khôi phục như thường.

Xem ra, là đều bị Táng Thiên Lâm của Hàn lão lục tiêu diệt rồi!

Khi bọn họ đến cửa tiệm tìm ta, Hàn lão lục đã từng đề cập qua ba chữ Táng Thiên Lâm này.

Bởi vậy ta cũng sớm biết, đây nhất định là đòn sát thủ của hắn, nhưng không ngờ lại cường hãn như vậy!

Hơn nữa, đây còn là do năm nguyên lực không phục hồi như cũ, dưới tình huống thân thể cực kỳ suy yếu thi triển ra. Thực không biết uy lực thi triển toàn bộ Táng Thiên Lâm sẽ khủng bố cỡ nào?

Rất nhanh, chúng ta chạy trở về ngã ba, thuận theo một phương hướng khác đuổi theo.

Không chạy được bao xa, từ xa đã trông thấy trong huyệt động một mảnh hỗn độn!

Toàn bộ hang động giống như hiện trường sụp đổ, hai bên vách đá, đỉnh động và mặt đất bị nổ thành từng cái hố sâu to cỡ bàn cơm, khắp mặt đất đều là đá vụn rải rác.

Con bọ cánh cứng đang ở trong trạng thái thực vật bị chém thành những đoạn dài bằng ngón tay, rải rác khắp nơi, bên ngoài phủ một tầng sương trắng, tất cả những lỗ nhỏ trên vách đá đều có dấu vết băng tuyết lưu lại.

Đây chính là tác phẩm của tiểu bạch long!

Từ trước đến nay tên gia hỏa này luôn tin tưởng một chân lý: "Những chuyện động thủ có thể giải quyết được thì sẽ không bao giờ nói nhảm!"

Xem ra, thời điểm mới đi ngang qua đây, tiểu bạch long tiện tay diệt trừ sạch sẽ.

Chiêu nợ này cũng có chỗ thiếu!

"Tiểu bạch long ngươi ngàn vạn lần chịu đựng được cho ta." Thải Vân cô nương âm thầm lẩm bẩm, bay nhanh về phía trước.

Cảnh tượng trên hai ngã rẽ hầu như giống nhau như đúc, ngay cả vách tường xà nhân trên hai bên vách đá cũng không kém chút nào, đều là ở ca tụng lan truyền truyền truyền thuyết đại thần thiên chiếu đại nhật dân cứu trợ.

Ta và Thải Vân cô nương một đường chạy như điên, chỉ trong chốc lát đã trông thấy tận cùng đường hầm.

Trên mặt đất lộn xộn không chịu nổi bị tạc ra một cái hố sâu rộng mấy mét, chạy đến bên cạnh hố nhìn xem, phía dưới có một thân ảnh đang nằm.

Một đầu tóc bạc trắng, thân thể quấn trong áo khoác thật dày, không phải bạch long thì là ai?

hộp kiếm vô hình nhất thiên cửu tam thiên vô hình.

"Tiểu Bạch Long!" Ta cao giọng gọi một tiếng, vội vàng nhảy xuống hố sâu.

Tiểu bạch long nằm ngang trên đất, khóe miệng tràn ra một mảng máu tươi.

Bất quá, máu của hắn là màu ngà sữa, mắt to nhìn lại thì đã không khác gì một tiểu hài tử chưa cai sữa!

Nghe thấy tiếng ta kêu, tiểu bạch long khẽ trợn mắt: "Các ngươi... sao các ngươi mới đến."

"Thế này còn muộn sao?" Thải Vân cô nương bay lên tức giận nói: "Ngươi gấp gáp cái gì? Người còn chưa có toàn bộ, ngươi liền tùy tiện ra tay, thiếu chút nữa hại chết Cửu Lân có biết hay không."

"Hả?" Tiểu Bạch Long nằm ngửa trên mặt đất, đột nhiên thấy Thải Vân cô nương, đột nhiên giật mình: "Ngươi tỉnh rồi? Bây giờ ngươi là thịt..."

Làm cho người đặc biệt ngạc nhiên chính là, tiểu bạch long từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, liếc một cái nhìn thấy thải vân cô nương lập tức như biến thành người khác, trong ngôn ngữ lộ vẻ e ngại cùng kinh hỉ xa xa.

"Câm miệng, thằng ranh con! Ta nhắc nhở ngươi lần cuối, còn dám gọi ta ngoại hiệu, cẩn thận một chưởng đập chết ngươi." Thải Vân cô nương nói xong, đem Hàn lão lục đặt xuống.

Tiểu bạch long quay đầu nhìn lại, rất giật mình hỏi: "Lão lục bị sao vậy?"

"Bớt nói nhảm đi!" Thải Vân cô nương nói, bộp một chưởng đập vào ngực tiểu bạch long.

"A." Tiểu Bạch Long bất ngờ không kịp đề phòng bị này, đầu vươn chân vểnh lên, rất sống động như một cây cung cong cong dựng lên hai đầu, phù một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Trong máu còn có một mảnh băng vụn, bốc lên hàn khí nhè nhẹ.

"Này, ta nói này, ngươi có thể nhẹ một chút hay không! Lần nào cũng như vậy, người tốt cũng bị ngươi đập chết." Tiểu Bạch Long có chút thống khổ oán giận.

"Câm miệng!" Thải Vân dứt khoát ngăn hắn lại, đỡ Tiểu Bạch Long, lại đập nó một chưởng vào sau lưng.

Bịch! Lần này cũng không nhẹ, thiếu chút nữa lại đập tiểu bạch long ngã sấp xuống đất.

Hắn lại phun ra một ngụm máu tươi.

Máu này màu đen, cũng xen lẫn một khối băng vụn, nhưng lại nhiều hơn khối nhỏ kia.

Cho đến lúc này ta mới phát hiện, trên người tiểu bạch long vừa mới bị Thải Vân cô nương đập hai chỗ sau lưng, thình lình xuất hiện hình dạng một bàn tay nhỏ bé.

Chẳng những quần áo bị đốt tan, mà ngay cả làn da cũng cao ngất lên, giống như một cái bình lửa vừa mới rút ra khỏi bàn tay - Hơn nữa còn là loại lúc siêu quần!

Tiểu Bạch Long liên tiếp bị đập hai cái, không ngừng ho khan, sau đó đứt quãng phun ra một ít băng vụn.

Thải Vân khoanh chân ngồi sau lưng tiểu bạch long, một tay đặt ở sau ót nó, hơi khói cuồn cuộn bốc lên.

Tiểu bạch long vốn đã có mái tóc bạc tung bay, mặc áo khoác da lông, lần này còn tăng thêm vài phần tiên khí.

Chỉ là thần tình của hắn có chút không quá thích hợp —— nhe răng nhếch miệng, ngũ quan đều sắp chen vào cùng một chỗ.

Theo khói khí càng ngày càng mờ nhạt, tiểu bạch long thần sắc đã tốt lên rất nhiều, lúc này mới phát giác giống như có chút không đúng.

Hắn nhìn trái nhìn phải nói: "Mới nhất đâu? Hắn không có cùng một chỗ với các ngươi sao?"

"Không có." Ta lắc đầu nói: "Sau khi các ngươi rời đi, ta cùng lão Lục chẳng những không chờ tới đầu tiên, ngược lại còn thiếu chút nữa trúng bẫy của Y Đằng Xương Xương, bị lừa một vố sơ. Sau khi lão lục mang theo ta xuyên qua nham tương, hai người các ngươi liền không thấy đâu nữa."

"Chúng ta tìm kiếm dọc theo dấu vết, rốt cục xác định được sơ bộ trúng huyễn thuật, bị người của Thiên Chiếu Thần hội dẫn tới những địa phương khác, đuổi tới Hoang Nguyên liền mất đi tung tích. Sau đó theo tiếng nước chảy dưới đất tìm được nơi này, dựa theo nhắc nhở của ngươi tiến vào mật thất, lập tức lại cùng ngươi đi vào hai ngã rẽ."

"Ảo thuật?" Tiểu Bạch Long hơi giật mình: "Ngay cả sơ nhất cũng trúng huyễn thuật sao?"

Trong mấy người bọn ta, Đạo gia lần đầu có tu vi cao thâm nhất, mà là bạn tốt với Nhất Thanh đạo trưởng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng duy trì đạo huyễn thuật như vậy, hơn nữa bây giờ hắn đang ngưng tụ lực lượng căn nguyên của mấy người bọn ta, có được thực lực siêu cường.

Dù vậy, hắn vẫn không thể thoát khốn, xem ra tên kia thi triển huyễn thuật đối với hắn quả thực cũng không đơn giản!

Tiểu Bạch Long quay đầu lại, nhìn Hàn lão lục một chút, bĩu môi nói với ta: "Vậy hai người các ngươi làm sao vậy? Hai người xông vào một con đường còn... Ai u."

Hắn mới nói được một nửa đã đau kêu lên một tiếng: "Ta nói thịt... Cái gì kia, ngươi không thể nhẹ một chút à? Ta biết ngươi lo lắng an nguy của lão lục, ngươi có thể nhẹ một chút hay không, lão lục cũng không phải bị ta đả thương."

"Cũng không khác gì ngươi cho lắm!" Thải Vân cô nương hừ hừ ngừng tay, chỉ vào phía trên hố sâu nói: "Đây gọi là Cửu Chuyển Hồi Hồn Bích, tổng cộng phong chín đạo cơ quan! Hai đạo đường rẽ có cấm chế tương liên tương liên, ngươi đem đơn giản phá vỡ hết, còn lại cho Cửu Lân cùng lão Lục chính là hiểm ác nhất."

"Cái gì gọi là đơn giản?" Tiểu Bạch Long rất không phục giải thích: "Trước khi tới đây, ở trong sông dưới lòng đất ta đã bổ sung đầy linh lực, bị thương thành như vậy. Ngươi nói xem đơn giản hay không đơn giản."

"Tiểu Bạch Long, phá giải tổng cộng mấy cơ quan?" Ta chen vào hỏi.

Tiểu Bạch Long vươn một bàn tay ra nói: "Năm nửa, mấy cơ quan trước đó tuy rằng cũng rất hiểm ác, nhưng cuối cùng hữu kinh vô hiểm vọt tới, nhưng nửa cái cuối cùng này..."

Nói đến đây, Tiểu Bạch lòng còn sợ hãi nhìn xung quanh hố sâu nói: "Ta nuốt một quả cầu thủy tinh, lúc này mới miễn cưỡng giữ được tính mạng."

Ta nhìn theo ngón tay hắn một cái, cuối thông đạo cũng có một vách đá lớn dựng đứng.

Cảnh tượng giống hệt như trong một thông đạo khác, chỉ là màu sắc trên vách đá đen kịt một màu, trên đỉnh thông đạo chỉ lóe lên ánh sáng.

Ánh sáng đó được phát ra từ vầng thái dương khắc ở phía trên.

Một nửa giấu ở phía sau đám mây, một nửa lấp lánh ánh sáng.

Hào quang cũng không chói mắt lắm, nhưng lại có một loại cảm giác nhiếp hồn phách, khiến người ta không dám nhìn thẳng!

"Ngay phía sau cánh cửa đá này có giấu một món thần khí." Tiểu Bạch Long rất trịnh trọng nói: "Đó chính là thần khí chân chính."

Nghe y nói đến thần khí, ta cũng nhớ tới.

Ta và Hàn lão lục một đường truy tung Tiểu Bạch Long tới nơi này, mà hắn một đường tiến vào sông ngầm, chính là truy tìm thần khí!

Nhưng làm sao hắn lại phát hiện được?

Tiểu Bạch Long thấy ta mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, đưa tay vào ngực sờ một cái, tiếp đó hai tay cầm vật gì đó, đưa tới trước mặt ta.

Trên tay hắn rõ ràng cái gì cũng không có, nhưng thần sắc lại đặc biệt ngưng trọng, phảng phất đó là một kiện thần vật phi thường ghê gớm.

Hô, tiểu bạch long thở nhẹ một hơi.

Hàn khí nảy sinh, vách đá chung quanh hố sâu lập tức bịt kín một tầng sương trắng, không khí giữa hai tay hắn cũng phảng phất đột nhiên đọng lại, bị đông lạnh đến vang lên tiếng ken két.

Ngay sau đó, giống như biến ảo thuật, trên tay tiểu bạch long đột nhiên xuất hiện một cái vỏ kiếm dài hơn nửa xích.

Sương lạnh khí ngưng tụ, ẩn ẩn lóe sáng.

"Đây là bảo vật trấn phái của Thiên Kiếm Môn, hộp kiếm vô hình, nghe nói là thần khí tàng kiếm của tổ sư khai phái Thiên Kiếm Môn, có thần uy hiển hách không thể tả. Ta đã sớm biết hành trình Nhật Bản lần này tất nhiên cửu tử nhất sinh, cho nên mấy lần thỉnh cầu chưởng môn Thiên Kiếm Môn muốn mượn dùng một chút. Nhưng lão ngoan cố đó không đồng ý cho nên ta ngoài sáng xuống núi, âm thầm trở về... Cuối cùng đem thần vật này đến tay."

Từ trong giọng nói và thần sắc của hắn có thể nhìn ra đó rõ ràng là lén lút.

Tiểu Bạch Long dừng một chút nói: "Không nghĩ tới, thứ đồ chơi này căn bản vô dụng. Chúng ta đã trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, nó không chút phản ứng, mãi đến khi ta đập nát mặt đất, nháy mắt nhảy vào dòng sông dưới lòng đất..."

Đệ nhất thiên chín bốn chương thịt bánh bao, trứng úng nở, ớt cay.

"Mới vừa tiến vào lòng đất sông, nó liền ở trong ngực ta vù vù run rẩy, nóng lòng muốn đi ra. Ta nghe chưởng môn Thiên Kiếm môn nói qua, hộp kiếm vô hình này đối với thần binh âm vật mẫn cảm nhất, cách thật xa cũng có thể cảm giác được, cho nên ta liền nhận định, phụ cận nơi này khẳng định cất giấu đồ vật gì tốt!" Tiểu Bạch Long nói ra.

"Người Thiên Chiếu Thần Hội nhọc lòng như vậy muốn mở thần mộ, không phải là vì tìm kiếm Thiên Chiếu Thần khí sao? Vô luận xuất phát từ suy nghĩ gì, ta cũng quyết không thể để bọn hắn ở lại, vì vậy liền một đường đuổi theo."

"Vượt xuống thác nước không xa, ta phát hiện một cái vòng xoáy nước. Cái thiết kế cấm chế kia rất kỳ diệu, nếu không phải ta có căn nguyên Thủy chi, căn bản không thể phát hiện ra. Ta sợ các ngươi tìm không thấy, sau khi để lại ám hiệu, còn khắc lên trên cấm trận hai chữ thần khí, chắc các ngươi cũng nhìn thấy cái này nên mới vào chứ?"

Hắn còn không biết xấu hổ mà viết "Thần khí" thành "thần khóc"

E là thần khí có biết cũng tức phát khóc!

"Sau khi tiến vào màn hơi nước, hộp kiếm này nhảy lên càng lợi hại hơn, sau đó ta liền một đường đuổi tới nơi này. Lúc bài trừ mấy cái cơ quan trước, hộp kiếm còn đang xao động không thôi. Ngay lúc ta chạm đến cơ quan cuối cùng, hộp kiếm đột nhiên yên tĩnh trở lại."

Nói xong, Tiểu Bạch Long chỉ thạch bích nói: "Hiện tại ta dám khẳng định, thần khí cổ mộ trốn ở bên cạnh, hơn nữa còn là một đồ vật hình đao kiếm!"

"Là kiếm!" Thải Vân cô nương rút tay khỏi trán Hàn lão Lục, rất chắc chắn: "Ta có thể cảm ứng được đi ra, thần khí bên trong là một thanh kiếm, hơn nữa còn ngâm trong huyết mạch chi lực của

Thiên Chiếu tộc."

Tiểu bạch long quay đầu lại nhìn nàng một chút, bừng tỉnh đại ngộ: "Đúng vậy! Đây chẳng phải là tổ mộ của ngươi sao? Ngươi có nghe trưởng bối nhắc tới hay không..."

"Ta không biết." Thải Vân cô nương lắc đầu: "Tuy gia tộc chúng ta là nhà trời chiếu chính thống, lại bị hãm hại sâu sắc, đã sớm trốn đi từ lâu, trở thành người Trung Quốc. Còn không biết gì về cơ quan cấu tạo bên trong."

"Gia gia chưa từng nhắc tới chuyện về nơi này với con."

"Hơn nữa, cơ quan này rất kỳ quái, không giống như những nơi khác, giống như cấm Thiên Chiếu huyết mạch tới gần, ta chỉ cần nhìn chăm chú về phía cửa đá kia, trong nội tâm sẽ dâng lên một cảm giác sợ hãi vô danh! Tâm hồn phát run."

"Ta căn bản là bất lực!" Thải Vân cô nương thở dài.

Tiểu Bạch Long có chút thất vọng vò đầu, ngửa đầu nhìn vách đá trước mặt: "Trải qua thiên tân vạn khổ, thật vất vả mới tìm được, cứ như vậy bị một cánh cửa ngăn trở sao? Huống chi chín cánh cửa này mở ra tám nửa, cái này..." Tiểu Bạch Long rất không cam lòng.

"Vậy rốt cuộc đây là cơ quan gì? Hay là ta đi thử xem?" Ta có chút tò mò hỏi.

"Không được!" Thải Vân cô nương và tiểu bạch long đồng thanh.

Đôi mi thanh tú của Thải Vân cô nương giương lên, giọng gấp gáp mắng: "Thằng nhóc con, ngươi đừng có làm bừa! Thần khí tất nhiên trân quý, nhưng ngươi càng quan trọng hơn, bọn họ đem ngươi mang đến nơi đây đã là không phân nặng nhẹ, làm càn quá mức, nếu như ngươi thật sự xảy ra chuyện gì..."

"Các ngươi cũng không cần lo lắng cho ta như vậy." Ta đứng dậy, rất là trịnh trọng nói: "Cho dù ta gánh vác sứ mệnh cực kỳ trọng đại, nhưng cũng luôn cần bản thân từng bước trưởng thành chứ? Qua nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn bảo vệ cho các ngươi, đã tránh qua rất nhiều nguy hiểm! Đồng thời trong lòng ta có cảm niệm, lại càng vô cùng áy náy, hận chính mình vô năng."

" chuộc tiền bối, Phượng đại sư... Bọn họ trước sau chết vì ta, mà ta cho tới nay, chỉ có thể trốn sau lưng như trẻ con, trơ mắt nhìn các ngươi hy sinh vì ta. Lần này ta rốt cục có thể xuất ra một chút sức lực rồi, thật sự là cao hứng trước mong muốn!"

"Ta không sợ nguy hiểm gì, càng không sợ chết, sợ duy nhất chính là cô phụ kỳ vọng của các ngươi, hoàn thành sứ mệnh không thành! Làm cho mọi người hy sinh vô ích." Nói ra.

"Thế nhưng, Cửu Lân ngươi..." Thải Vân cô nương còn muốn nói gì đó.

Ta phất tay ngắt lời: "Ta biết, các ngươi đều lo lắng cho an nguy của ta, rất sợ ta xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì. Nhưng ta cứ trốn mãi như vậy, vẫn luôn ẩn giấu, luôn cần sự che chở của các ngươi, các ngươi thật sự vui vẻ sao? Đây chính là nguyện vọng của các ngươi sao?"

"Ta muốn hoàn thành sứ mệnh, báo thù thay các vị tiền bối, con đường duy nhất đó là không ngừng phát triển. Các ngươi một mực ẩn núp trong bóng tối, thậm chí ngay cả việc danh tiếng tám phương, cũng không nói cho ta, ta vẫn nghe được từ trong miệng địch nhân. Các ngươi cũng chính là hy vọng, ta đang tôi luyện dần dần trưởng thành, cuối cùng có năng lực hoàn thành nhiệm vụ gian khổ kia sao?"

"Có các ngươi bảo vệ, ta vạn phần cảm kích, nhưng đồng thời cũng vô cùng đau lòng! Cũng giống như cửa ải khó khăn trước mặt này, lão Lục đã dùng hết một tia khí lực cuối cùng, tiểu bạch long bị thương thành như vậy, vẫn không cho ta chạm vào, ngay cả thử một lần cũng không được. Các ngươi biết cảm nhận trong lòng ta thế nào không?"

"Ta không biết các ngươi đã kỳ vọng điều gì, cũng không biết muốn ta hoàn thành sứ mạng cỡ nào, nhưng thủ hộ nổi danh tám hướng chỉ có thể hi sinh thôi sao? Ta chỉ có thể trơ mắt nhìn từng người một chết thảm trước mặt ta, thờ ơ?"

"Cửu Lân..." Thải Vân cô nương dừng lại một chút: "Ta rất hiểu được tâm trạng của ngươi, thậm chí cảm động lây! Ta là hậu nhân duy nhất của bộ tộc Thiên Chiếu, cũng được trưởng bối trong tộc bảo vệ rất sâu, dõi mắt nhìn từng người bọn họ rời đi, mùi vị kia..."

Thải Vân cô nương cắn môi một cái: "Nhưng bây giờ chưa phải thời điểm để ngươi tới liều mạng, huống hồ chỉ là một món thần khí mà thôi, cho dù khó được cũng không cách nào sánh được với an nguy của tính mạng ngươi. Ngươi vẫn là..."

"Nhường... nhường hắn đi đi." Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một thanh âm khàn khàn yếu ớt.

Ba người chúng ta quay đầu nhìn lại, thì ra là Hàn lão lục!

Hắn giơ tay lên, chỉ về cửa đá nói: "Tránh ra, để Cửu Lân đi."

"Lão Lục!" Thải Vân cô nương nước mắt lập tức trào ra, nhào tới phía Hàn lão lục.

Hàn lão lục vậy mà tỉnh lại!

Ta rất mừng rỡ vừa muốn qua, lại bị bạch long gọi lại: "Ngươi tham gia cái gì náo nhiệt."

Ngay cả suy nghĩ của ta cũng vậy, lại vui buồn nhìn xa như vậy.

Thải Vân cô nương nhào vào trong lòng Hàn lão lục, khóc lóc ầm ĩ, so với nữ hán tử dã man vừa rồi quả thực như hai người khác nhau.

"Trời ạ, lại biến thành hạnh phúc rồi!" Tiểu bạch long liếc nhìn Thải Vân cô nương, nhỏ giọng nói với ta, "Thải Vân phi thường cảm tính, tâm tình thay đổi thất thường, ngoại trừ tình huống bình thường, còn có ba loại hình thái, một loại gọi là bánh bao thịt, một loại đạn lan, còn có một loại tương ớt."

"Tuổi thơ của chúng ta là ở cùng Thiên Sơn, nàng lớn hơn ta hai tuổi, nhưng ta luôn khi dễ nàng, luôn ăn vụng bánh bao thịt của nàng. Nàng tức giận khó chịu liền biến thành hình thái vừa rồi, học theo khẩu khí của Lãnh lão gia tử, một ngụm thằng nhóc con."

"Loại thứ hai chính là thời điểm ăn hạnh phúc, cao hứng không nhịn được khóc lớn, nhìn thấy chưa, chính là như bây giờ!"

"Còn có một loại nước sốt ớt, nếu như ngươi thấy...khụ khụ." Đang nói, hắn thấy Thải Vân cô nương đang nhìn về phía này, vội vàng cầm lấy, giả bộ không có chuyện gì, gãi gãi đầu hỏi: "Lão Lục thế nào rồi?"

Thải Vân cô nương lau khô nước mắt, đi về phía chúng ta nói: "Lão lục đã không sao, chỉ là quá yếu ớt, hiện tại lại không có rượu bổ sung. Trước khi lực lượng ngũ nguyên trở về bản thể, nàng còn không nhúc nhích được..." Nói xong, nước mắt nàng lại chảy ra.

Lập tức, có thể là cảm giác nhi nữ cảm thấy quá độ nên tình trường có chút không đúng lúc, trên mặt nàng hiện lên hai đạo đỏ ửng, khẽ cúi đầu, theo bản năng xoa xoa góc áo.

Tiểu bạch long hướng ta ra cái màu sắc, trong bóng tựa hồ đang nói: "Ngươi xem, đây là thải vân dưới trạng thái đó."

Đệ nhất thiên chi Cửu Tứ Ngũ, mộng cửu sinh tháp (Đại Chương)

"Lão Lục..." Vừa nhắc tới Hàn lão sáu chữ, đầu của Thải Vân cô nương càng ngày càng thấp, ngữ điệu cũng rất là mất tự nhiên.

"Lão Lục nói, có thể cho Cửu Lân đi thử, cơ quan này cũng chỉ có Cửu Lân mới có khả năng mở ra."

Vừa nghe xong lời này, ta và tiểu Bạch Long đều rất kinh ngạc.

Ta và Hàn lão lục vừa rồi xông vào trong một ngã rẽ khác, căn bản không tiếp xúc được cơ quan thứ chín. Cho tới bây giờ, ta cũng không biết cơ quan tầng này là cái gì, nhưng tại sao Hàn lão lục lại chắc chắn như vậy, chỉ có một mình ta mới có khả năng phá giải đây?

Tiểu Bạch Long sửng sốt một chút nói: "Cái loại này mí mắt chớp một cái là một sọt lớn đạo lý xấu, cả ngày nói dối liên miên. Nhưng chỉ cần nó khẳng định, cơ bản đều không sai. Thực tế liên lụy đến an nguy sinh tử của ngươi, không chắc chắn mười phần hắn cũng sẽ tuyệt đối không nói như vậy! Đã như vậy, ngươi đi thử xem."

Tiểu Bạch Long vừa mới nói xong, đột nhiên nó phát hiện Thải Vân cô nương đang trừng mắt nhìn mình, hình như rất không hài lòng với hai câu nói xấu của lão lục lúc vừa rồi!

"Ách..." Tiểu Bạch Long dừng lại, tiếp tục nói với ta: "Lão lục mặc dù lớn lên hơi xấu, nhưng nó lại chơi roi a, dài bao nhiêu, to lớn bao nhiêu, trước nay đều rất được nữ tính ưu ái."

"Câm miệng!" Thải Vân cô nương cả giận nói: "Thằng nhóc con! Ngươi còn dám nói thêm một câu, xem ta có xé nát ngươi không."

Mặt nàng còn chưa ửng đỏ hết, quanh thân toát ra một mảnh hồng quang xán lạn, mái tóc dài cũng bay lên, hai tay biến thành màu đỏ hừng hực.

"Không dám, không dám rồi..." Tiểu Bạch Long làm bộ như kinh sợ liên tục khoát tay, vụng trộm nháy mắt với ta, giống như đang nói: "Ngươi xem, ta không nói sai chứ? Tình cảm này biến hóa nhanh biết bao! Đây là hình dạng ớt cay đó."

Thải Vân cô nương phẫn hận giậm chân một cái, ầm một tiếng giẫm ra một cái hố to, từng vết rạn nứt chạy như điên khắp nơi.

Sau đó hung hăng trừng mắt nhìn tiểu bạch long một cái, xoay người hướng Hàn lão lục đi tới.

"Tình trạng này vô cùng dọa người, mới vừa rồi chỉ phát huy được một nửa mà thôi." Tiểu Bạch Long nhỏ giọng nói: "Năm đó, ta không cẩn thận đụng phải ớt và ớt vào bát cơm của nàng ta. Sau đó... Ta nằm trên giường hơn ba tháng mới tốt, đó là trận đánh thảm nhất của cuộc đời ta! Còn thảm hơn cả những kẻ từng đối phó với Long Tuyền sơn trang nữa."

Tiểu Bạch Long nhe răng trợn mắt, dường như vẫn còn nhớ rõ chuyện ăn đòn béo năm đó.

Chẳng qua, gia hỏa này hình như cũng không có trí nhớ gì...

Lại một lát sau, thân thể tiểu bạch long giống như khôi phục không ít, vỗ bụi đất đứng dậy, chỉ vào thạch bích đối diện nói với ta: "Thấy không? Cơ quan cuối cùng chính là mặt trời kia."

"Vừa rồi ta thử một chút, thứ đồ chơi đó rất kỳ quái, nói là ảo thuật đi, nhưng nó công kích đối với ngươi vẫn là thật, nếu không phải thể chất ta đặc thù, sớm đã bị đập thành bã; nhưng nếu nói thực thể công kích đi, lại có thể đâm thủng thần kinh cùng hồn phách của ngươi, giống như đem ngươi mang vào một cảnh tượng khác."

"Vừa rồi ta giống như bị ném vào trong lò luyện thép, chẳng những nóng muốn chết, mà còn có một đám người nham thạch nóng chảy, cầm trường đao hỏa diễm chém về phía ta."

"Ta cảm thấy cơ quan này có thể sẽ thay đổi tùy người, ta cũng không rõ ngươi sẽ gặp phải cảnh tượng gì. Nhưng dù sao ta cũng từng xông qua một lần, thật ra có chút kinh nghiệm nói cho ngươi:

"Không nên lấy ảo giác này làm ảo giác, cũng không cần cho là giả là thật không được! Nói ra thì có chút huyền bí, cũng rất nhiễu loạn, bất quá khả năng có chút trợ giúp đối với ngươi."

Ta khẽ gật đầu, nhớ kỹ, chậm rãi đi về phía vách đá.

Cả cánh cửa đá đen kịt một màu, chỉ có vầng mặt trời trên cao tản ra một mảnh ánh sáng.

Tia sáng kia ngược lại là không chói mắt chút nào, nhưng liếc nhìn lại, liền làm cho lòng người bất an.

Ầm!

Ầm ầm ầm...

Đi về phía trước vài bước, giữa ngực đột nhiên vang lên một trận dày đặc thanh âm.

Tựa như cống phẩm sơ nhất bị coi là vạn sinh tế, chôn ở dưới đại quân Đào Ngột, phảng phất có ức vạn trái tim đồng thời giấu ở trong lòng ta, không ngừng nhảy nhót, vui mừng, tùy thời có thể chạy ra khỏi lồng ngực!

Đây là có chuyện gì?

Tiếng tim đập càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc, khi thì hợp thành một thể cùng trái tim của chính mình, mỗi lần nhảy lên một cái giống như toàn bộ thế giới này cũng bắt đầu run rẩy theo. Thỉnh thoảng lại chia làm vô số trái tim, mỗi trái tim đều là thân thể độc lập, ta đồng thời có thể lắng nghe âm thanh tâm minh của ức vạn người!

Trong thoáng chốc, ta có chút không phân biệt được, ta chỉ là ta, hay là... chúa tể của thế gian này?

Ta cố gắng áp chế ý nghĩ lung tung này, tiếp tục tiến lên phía trước.

Mặt trời trên vách vẫn tỏa ra từng luồng ánh sáng nhẹ, cảnh tượng trước mắt ta dần dần trở nên mơ hồ. Dường như cửa đá kia đã biến mất, hang động cũng không thấy nữa, chỉ còn một màu trắng nhu hòa trước mặt ta.

"Đây là ảo giác! Ảo giác!" Ta cố gắng nói cho chính mình biết, rồi lại bước lên trước một bước.

Phanh, phanh phanh phanh...

Tiếng tim đập đột nhiên trở nên dồn dập.

Giống như chiêng trống trước khi chiến đấu, không ngừng kích động nhảy nhót.

Ta cảm thấy dưới chân nhẹ nhàng bay lên, càng bay càng nhanh, càng lao ra khỏi huyệt động thủy đạo, lao ra khỏi mê cung trong lòng đất, bay ra khỏi cổ mộ hoang sơn, lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống cả nhật nguyệt, thậm chí cả địa cầu.

Ta tiếp tục bay lên, vũ trụ thâm thúy một màu đen kịt, vô thượng vô hạ, không phản đối tây đông.

Đột nhiên, ta cảm giác trong mơ hồ dường như có người đang kêu gọi cái gì đó.

Tiếng kêu gọi kia không có âm thanh nhưng ta lại nghe rất rõ ràng!

Thanh âm kia cực kỳ lộn xộn, nhưng lại có sức hấp dẫn cực lớn, khiến cho ta, hoặc có thể nói là dụ dỗ ta chậm rãi hướng về phía cái hướng kia trôi đi.

Tới gần, càng gần, trong bóng tối mênh mông xuất hiện một mảng ánh sáng như có như không.

Đó là một tòa tháp!

Bảo tháp chín tầng, phân biệt thành đen, trắng, đỏ, cam, xanh, xanh, xanh, lam, tím.

Cũng giống như... Cửu Sinh tháp.

Không!

Không phải tượng, chính là tháp Cửu Sinh!

Bất quá lúc này tháp kia đã khuếch đại vô số lần, Ngụy sừng sững đứng ở trong không khí hư quang phiêu hốt, dần dần tới gần bên tháp mới đột nhiên phát hiện, tháp này được xây trên một ngọn núi.

Bạch Cốt sơn!

Cả ngọn núi cao ước chừng mấy ngàn mét, toàn bộ đều do từ nhiều khô lâu lớn nhỏ bất đồng nhất mà thành.

Trên tháp Cửu Sinh có một dòng suối đang lao xuống, là màu đỏ như máu, cứ như là máu tươi vậy.

Mỗi một cái đầu đều phun trào, tranh giành điên cuồng, muốn tới gần cái kia máu tươi uống một ngụm!

Từ nơi sâu xa, ức vạn trái tim đang tụ tập trước ngực ta cuồng loạn nhảy lên, vô số âm thanh đồng loạt vang lên bên tai ta, hò reo gì đó.

Bọn họ cổ động ta, thúc giục ta, đi thẳng về phía ngọn tháp!

Ta có chút thân bất do kỷ, lại giống như cam tâm tình nguyện, ngay cả ta còn có một chút thanh minh thần thức, đối với chín tầng bảo tháp đặc biệt hướng về.

Ta muốn leo lên ngọn núi kia, leo lên ngọn tháp kia! Nơi đó dường như mới là bên kia cuối cùng của ta.

Ta chậm rãi bay về phía ngọn tháp.

Đầu lâu trên cốt sơn tất cả đều nhếch miệng rộng hò hét, đồng loạt bật nhảy. Giữa ngực là ức vạn trái tim cũng nhảy nhót hoan hô, sôi trào trào trào.

Ta tiếp tục bước về phía trước, tiến gần, lại gần nữa rồi!

Cái đầu kia vọt tới dưới chân ta, tự động ghép thành một cái cầu thang dài, xa xa hướng lên, thẳng đến trước tháp.

Ta giẫm lên thềm đá bạch cốt, từng bước đi lên.

Mỗi một bước chân đạp xuống, đầu kia lại bắt đầu sống động.

Huyết nhục mọc ra đầy lông tóc, sau đó làn da hóa thành thịt tươi nở rộ!

Theo sau, bộ xương đó cũng có nhịp tim và sinh mệnh, chớp mắt đã chuyển từ chết sang sống.

Bạch cốt cao sơn, dài vạn dặm, xương sọ khô lâu không ngừng chồng lên ở dưới chân ta kéo dài trải dài.

Theo bước chân ta tiến về phía trước, xương sọ chuyển sinh càng ngày càng nhiều, toàn bộ cốt sơn cũng dần dần nhỏ lại.

Một bước lại một bước, qua hồi lâu, phảng phất có ức vạn năm dài như vậy, rốt cuộc bảo tháp Cửu Sinh gần ngay trước mắt.

Từng đạo hào quang bắn ra khắp nơi, rực rỡ hào quang.

Tới gần rồi, càng gần hơn!

Tầng dưới cùng của bảo tháp Cửu Sắc là màu đen, trước tháp có hai cánh cửa khép hờ.

Trên cửa khắc rậm rạp vô số đạo hoa văn phong cách cổ xưa và phức tạp, dưới ngàn vạn hào quang chiếu xạ, sáng lấp lánh.

Ta đi tới phía trước, đẩy ra cánh cửa kia.

Rào một cái! Một đạo bạch quang chói mắt đánh tới.

Ánh sáng kia vô cùng rực rỡ, khiến người ta không cách nào mở mắt ra được!

"A! Mở ra." Đây là tiếng gào của tiểu bạch long.

Ta mở mắt ra nhìn xem, còn cái gì bạch cốt mặt cười, nào còn Hư Huyễn Bảo Tháp nữa.

Ta vẫn như cũ đứng trước thạch bích, thạch bích đang vang lên cạc cạc, bay lên phía trên!

Quay đầu nhìn lại, tiểu bạch long đứng ở phía sau cách đó không xa ôm Hàn lão lục trong ngực, thải vân cô nương đang bình tĩnh nhìn ta.

Trên mặt bọn họ tràn ngập kinh ngạc và khó tin!

Tiểu Bạch Long há hốc mồm, ngây ngốc một lúc mới tỉnh táo lại, quay đầu hỏi: "Ngươi làm thế nào vậy?"

"Ta cũng không rõ ràng lắm." Ta có chút khó hiểu nói: "Ta nhìn thấy một tòa Bạch Cốt sơn cùng một tòa tháp, tùy tay đẩy ra một cánh cửa, sau đó một đạo ánh sáng cứ như vậy mà hiện lên."

"A? Ngươi không bị công kích sao?" Tiểu Bạch Long vẫn có chút không dám tin, nhìn ta từ trên xuống dưới mấy lần.

"Không có a... Chẳng qua là cảm thấy qua thời gian thật dài, giống như trải qua ức vạn năm."

"Ức vạn cái rắm!" Tiểu Bạch Long cao giọng kêu lên: "Ngươi một bước cũng không động, cái gì cũng không làm, thậm chí ngay cả thạch bích cũng chưa đụng tới. Vừa mới vươn tay ra, thạch bích kia giống như cảm ứng cánh cửa, tự động mở ra."

"Ta thiếu chút nữa thì toi mạng ở trên cơ quan này! Cứng rắn nuốt một viên Thủy Tinh Cầu, lúc này mới miễn cưỡng giữ được tính mạng, nhưng ngươi cứ dễ dàng mở ra như vậy? Cái này... Cái này cũng quá tà môn rồi!" Tiểu Bạch Long tự cảm thấy rất là không công bằng.

"Dù sao ngươi cũng không phải Trương Cửu Lân." Thải Vân cô nương nói tiếp: "Đây cũng là nguyên nhân chúng ta muốn bảo vệ hắn!"

"A, cũng đúng, cũng đúng." Tiểu Bạch Long như bừng tỉnh đại ngộ vỗ ót nói: "Ta làm sao lại quên mất chuyện này, ngươi chính là..." Nói đến một nửa, nó lại nuốt trở vào, chỉ vào cửa chính nói: "Các ngươi xem!"

Cửa lớn thạch bích đã nâng lên phân nửa, mặc dù còn nhìn không rõ toàn bộ cảnh tượng, nhưng có thể nhìn ra được, căn thạch thất này cực kỳ rộng rãi, trong thạch thất xuyên suốt, lộ ra một mảnh quang mang rất chói mắt.

Mặt đất, trên vách tường đều sáng lấp lánh!

Là bạc! Toàn bộ trong phòng đều là dùng bạc khảm mà thành.

Nhật Bản không sản xuất vàng, nhưng lại có rất nhiều bạc trắng.

Hơn nữa, ở giữa gian thạch thất được đúc từ bạch ngân này còn chất đống bảo thạch cao như ngọn núi nhỏ.

Quang mang bắn ra bốn phía, làm người ta chói mắt!

Trong truyền thuyết, Thiên Chiếu Thần Mộ giấu vô số bảo tàng, nhưng chúng ta một đường đi tới, ngoại trừ tường đất bằng đá, chính là thi thể, xương trắng, đừng nói là kho báu, ngay cả đồ vật hơi có giá trị một chút cũng chưa từng thấy qua.

Không ngờ tới, tất cả mọi người đều chôn ở nơi này.

Ông!

Trên người tiểu bạch long phát ra một tiếng kêu khẽ, quần áo trước ngực nó đột nhiên phồng lên, vậy mà mang theo nó chạy như điên về phía trước vài bước.

"Thần khí ở ngay đây! Hộp kiếm vô hình đã cảm giác được." Tiểu bạch long hô to, nhẹ nhàng trấn an hộp kiếm.

Hộp kiếm kia mặc dù đã ngừng đi thế lui, nhưng vẫn như cũ ông ông kêu dài không ngừng.

Loảng xoảng một tiếng! Toàn bộ vách đá rút vào đỉnh động, toàn bộ đại môn hoàn toàn mở ra.

Trong phòng đầy kỳ bảo, hào quang chói mắt! Cả thông đạo chiếu rọi như ban ngày.

"Đi!" Tiểu Bạch long rất hưng phấn hét to một tiếng, định phi thân vào.

"Chờ một chút!" Thải Vân cô nương đột nhiên kêu lên: "Để Cửu Lân tự mình đi vào là được rồi, ngươi không được đi vào."

"Tại sao?" Tiểu Bạch Long có chút không vui.

"Bởi vì trên cánh cửa này sắp đặt cấm chế đặc thù, ta căn bản là không cách nào tới gần. Lão Lục cũng bị thương thành dạng này, căn bản là không động đậy được."

"Này, ta nói này, ngươi không nói đạo lý nữa chứ?" Tiểu Bạch tức giận nói: "Hai người các ngươi vào không được thì đừng có vào, vì sao còn không cho ta vào chứ."

"Ngươi xem đó là cái gì!" Thải Vân cô nương chỉ về phía góc tường.

Ta nhìn theo hướng nàng chỉ, không ngờ lại là một thây khô.

Thi thể đã phơi quần áo, nhưng quần áo và làn da vẫn hoàn hảo như trước, có thể là do vách đá vừa mới mở ra, lộ vào đại lượng không khí, hoa văn nhiều màu trên y phục của y phục của y nhanh chóng biến mất.

"Không phải chỉ là một bộ thây khô sao? Vậy thì lại làm sao chứ." Tiểu Bạch Long rất xem thường.

Thải Vân cô nương giải thích: "Bảo tàng cũng đặt trong gian mật thất này, căn bản là không có dấu hiệu bị người đụng vào, nhưng cỗ thây khô này lại xuất hiện ở trong, nói rõ cái gì? Nó bị giam ở chỗ này nghẹn chết hoặc là chết đói."

"Tuy nói cửa đá này bây giờ đã mở ra, nhưng ai biết chờ sau khi các ngươi đi vào, sẽ không đóng lại nữa? Ta không thể tới gần, lão lục không thể động đậy! Vạn nhất hai người các ngươi đều bị giam ở bên trong thì làm sao bây giờ?"

"Ngươi sợ vạn nhất xuất hiện tình huống gì, thì để ta ở bên ngoài mở cửa?" Tiểu Bạch Long hỏi.

"Đúng! Nếu Cửu Lân có thể mở ra cửa đá cơ quan, cấm chế bên trong có lẽ cũng sẽ không mang đến cho gã nguy hại gì, ngươi đi vào cũng không biết chừng."

"Vậy..." Tiểu Bạch Long sửng sốt nói: "Vậy nếu cửa đá lại rơi xuống, ta cũng chưa chắc đánh ra đâu nha?"

"Cửa đá dày nặng như vậy, lại treo cao như vậy, cho dù phi tốc hạ xuống, cũng cần một chút thời gian, cũng chỉ có ngươi có tốc độ này mới có thể chạy qua ngăn cản được mấy giây! Như vậy đủ để Cửu Lân trốn ra rồi." Thải Vân cô nương rất nghiêm túc phân tích nói.

"Vậy được rồi." Tiểu Bạch Long nhìn xung quanh một chút, không nói gì, lập tức móc hộp kiếm vô hình từ trong ngực ra, cắn đầu ngón trỏ lau một chút rồi chìa tay ra cho ta: "Ngươi mang nó vào đi, tên này rất mẫn cảm với thần khí, đem tất cả những thứ tốt ra ngoài, tuyệt đối không để lại cho tiểu quỷ một món!"

Ta có chút đồng tình nhìn Tiểu Bạch Long một cái, tiếp nhận hộp kiếm đi vào.

mật khẩu tử vong số một ngàn chín trăm chín mươi sáu chương thứ nhất...

Trong thạch thất hào quang chói mắt, vách tường và trần nhà xung quanh đều được khảm từ những mảnh ngân phiến mà thành, chính giữa là ngọc phiến bảo thạch nằm chồng chất như ngọn núi nhỏ.

Ta khinh thường nhìn thoáng qua, cơ hồ tất cả đều là đỉnh cấp chân phẩm, tùy tiện lấy ra mấy cái cũng đủ đổi một chiếc xa hoa rồi!

Nhưng ngay lập tức mà nói, một chút tác dụng cũng không có.

Nếu không tìm được trận nhãn trong mộ, bị nhốt ở nơi này, có nhiều tài bảo hơn nữa cũng vô dụng!

Ta ở trên đống ngọc thạch quét mắt một cái, xoay người sang chỗ khác, chuẩn bị kiểm tra bộ xương khô. Dù sao có người chết ở chỗ này, ta muốn làm rõ chuyện gì đã xảy ra trước rồi lại nói, để tránh bước nhanh về sau.

Nhưng lúc này, hộp kiếm đang nắm chặt trong tay ta lại không chịu làm! Liều mạng kéo ta chui vào đống ngọc thạch.

Ta dùng sức túm mấy lần cũng không túm lại được!

Ta còn chưa tham tiền, nó lại tham tiền!

Ong ong ong...

Hộp kiếm kia phát ra tiếng ngâm xướng liên tục, nếu không phải ta nắm chặt, sớm đã bay ra ngoài rồi.

Vừa rồi ta đột phá cơ quan cuối cùng, cũng không biết là cái gì, ngay cả hộp kiếm cũng bị áp chế.

Cơ quan vừa phá, hộp kiếm đã không thể chờ đợi được nữa rồi.

"Cửu Lân! Người nghe hộp kiếm, trước tiên tìm ra thần khí mới là đứng đắn." Tiểu Bạch Long đứng ở ngoài cửa, rất lo lắng kêu lên.

Đúng là ai mà lại mang bảo vật!

Tiểu Bạch Long vì một món thần khí, không để ý đến an nguy, một đường chạy đến nơi này, hộp kiếm này cũng là như thế.

Ta chỉ có thể thuận theo ý của hộp kiếm và tiểu bạch long, tiếp tục đi đến đống ngọc thạch.

Hộp kiếm cũng không có hứng thú với những ngọc thạch quý hiếm này, chỉ là một mực chui vào bên trong.

Ta thoáng buông lỏng chút ít sức lực, tùy ý để nó ở phía trước dò đường, theo sát ở phía sau không ngừng đào bới —— nếu đây là Lý Ma Tử, sợ là hai mắt đã sớm tỏa sáng mà cởi quần áo ra, trang phục đặc biệt.

"Cửu Lân, có phát hiện gì không?" Tiểu Bạch Long thấy ta đào càng sâu trong ngọc thạch, ngọc thạch va chạm nhau rào rào kích thích làm nó càng thêm lo lắng, rướn cổ lên truy vấn.

"Vẫn chưa có gì, có điều mục đích của hộp kiếm rất rõ ràng, hình như nó đã xác định được vị trí cuối cùng rồi!"

Hộp kiếm tựa như con chó cảnh giác tới gần con mồi, liều mạng tìm kiếm phía dưới. Ta theo sát phía sau, không ngừng gạt ngọc thạch sang hai bên.

Rầm rầm rầm, tiếng ngọc thạch va chạm không dứt bên tai, càng có không ít ngọc mỏng vỡ vụn ra.

Trong nháy mắt, ta đào được một cái hố to trên đống ngọc thạch, nhưng hộp kiếm kia vẫn như cũ không ngừng điên cuồng chui xuống phía dưới.

Bá! Đột nhiên, toàn bộ đống ngọc thạch nổ bể ra.

Ngọc thạch tứ tán, đầy trời vẩy ra!

Một đạo hàn quang nhanh chóng bắn ra!

Ta vừa định lách mình tránh né, thì hộp kiếm trong tay đột nhiên trở nên vô cùng mạnh mẽ, vèo một cái, nghênh đón ánh sáng kia vọt tới!

Ta bị kéo đi, thân bất do kỷ, cũng lao về phía ánh sáng kia.

Thương Lang Lãng!

Hộp kiếm va chạm cùng hào quang kia, phát ra một tiếng nổ vang.

Ngay sau đó, hộp kiếm giống như bị ma ám, "bá" một cái xông ra đống ngọc thạch, tán loạn ra chung quanh.

Ta bị nó kéo đi, khi thì va vào mặt tường, khi thì phóng lên bầu trời.

Ta không khống chế nổi nó, càng không dám buông tay, đành phải duỗi hai chân ra giẫm mạnh, loại bỏ lực đạo.

Tên này nhanh như chớp, chạy như tuấn mã điên cuồng một hồi lâu, tốc độ kia mới chậm lại một chút.

Cho đến lúc này, ta mới nhìn rõ nguyên bản hộp kiếm mắt thường không thể nhìn thấy, mơ hồ chỉ dài hơn nửa thước, nhưng bây giờ đã biến thành ánh vàng lập lòe phát sáng, hơn nữa cũng mở rộng đến khoảng ba thước.

Càng khiến người kinh ngạc hơn chính là, phần cuối hộp kiếm còn có thêm chuôi kiếm!

Chuôi kiếm cũng có màu ám đen, dày đặc hoa văn phong cách cổ xưa.

Đây chính là thần khí của cổ mộ sao?

Hộp kiếm vô hình của tiểu bạch long, chẳng những có thể truy ra tung tích của thần khí, thậm chí còn có thể bắt giữ, theo đó độ rộng của nó sẽ tự động biến hóa. Vô luận là thần khí gì đi nữa, đều hoàn toàn hợp lại, giống như hàng hóa vậy.

Cũng không biết là do thần khí lấy được từ hộp kiếm quá hưng phấn, hay là thanh thần kiếm kia ra sức giãy dụa, nó liên tục giày vò một hồi lâu, sau đó mới yên tĩnh trở lại.

"Tốt, rốt cuộc bắt được!" Tiểu Bạch Long nắm chặt song quyền kêu to.

Xem ra, vừa rồi hắn cũng giống như vậy khẩn trương cùng hưng phấn, âm thầm thay thế hộp kiếm sử dụng sức mạnh.

Ta cầm chuôi kiếm rút ra hai cái, vậy mà lại không co rúm.

"Đây là ý gì? Chẳng lẽ cũng giống Lăng Vân kiếm, không phải huyết mạch bổn gia không rút ra được?"

"Ngươi không nhấc nổi." Tiểu Bạch Long giải thích: "Thần khí tham lam nhất của tên gia hỏa này, một khi cắn vào sẽ không nỡ nhả ra! Muốn thao túng hộp kiếm vô hình cần phải có công pháp cùng bí quyết riêng biệt của Thiên Kiếm môn, sau khi cất vào Thần khí lại càng như vậy, nếu không biết bí quyết này, cho dù là thần khí vô thượng cũng tuyệt đối không thể để nó nhổ thần khí từ trong miệng."

Sao ngươi không nói sớm?

Nếu tiểu bạch long không nổi tiếng khắp nơi, ta thực hoài nghi, tên này muốn mượn sức ta để ăn trộm thần khí!

"Đi ra đi!" Tiểu Bạch Long vội vã kêu lên: "Nếu hộp kiếm không có động tĩnh gì, cũng nói rõ nơi này chỉ có một kiện, thứ nó có thể coi trọng, cái khác cũng không quan trọng."

Lúc này ta không nghe hắn ta, quay người đi tới bộ xương khô kia.

Bộ xương khô kia ngồi xếp bằng ngay ngắn ở góc tường, hai tay hơi kết pháp ấn, trước khi chết hẳn là cực kỳ an tường.

Thế nhưng tại sao hắn lại bị phong ấn ở trong mật thất giấu bảo tàng?

Chẳng lẽ hắn là người bảo vệ mà Thần Võ Thiên Hoàng đích thân ra tay?

Dưới cằm của người chết tràn đầy râu trắng, nhưng trên mặt lại ngay cả nửa nếp nhăn cũng không nhìn thấy.

Trước mặt sau lưng, không có vật gì khác, chung quanh thân tường cũng không có khắc văn tự ký hiệu gì, chỉ là tại phía sau hắn trên mặt tường có một khối đất trống ba thước vuông hiển lộ thạch bích, không có khảm nạm bạc phiến.

Trừ cái đó ra, không có chỗ nào đặc biệt.

Ta mới vừa định xoay người rời đi, lại đột nhiên phát hiện hắn kết thành thủ ấn hình như rất kỳ quái.

Tay trái duỗi ngón cái cùng ngón trỏ, so sánh với một cái tám, ngón cái tay phải ấn lấy ngón trỏ, hình cùng một dạng ba cái.

Ba tám?

Ta âm thầm cười cười, khả năng này thật sự là ta suy nghĩ nhiều, xoay người đi về phía cửa.

Hai mắt tiểu bạch long sáng lên nhìn chằm chằm hộp kiếm trong tay ta, có chút gấp gáp không dằn nổi xoa xoa hai tay.

Vũ khí của tên này là hai quả thủy tinh cầu, cơ bản chả cần dùng đao kiếm gì cả, nhưng tại sao thần khí lại để tâm đến vậy chứ?

Cứ đi tới đi lui, ta đột nhiên nhớ tới cái gì, mãnh liệt nhìn một chút, lại quay người vòng lại.

"Này, sao vậy?" Tiểu Bạch Long vừa thấy ta đi tới cửa, rất là khó hiểu kêu lên.

"Ở đây có một cơ quan khác!" Ta đơn giản trả lời hắn một câu, bước nhanh về phía bộ hài cốt ở góc tường kia.

Đây là nơi nào?

Bị Thần Võ Thiên Hoàng cải tạo thành mộ Thiên Chiếu Đại Thần chống đỡ, chỗ cất giữ bảo vật này là nơi quan trọng nhất!

Tầng tầng cấm chế, đạo đạo cơ quan, thiết kế chu đáo chặt chẽ như thế, lão nhân này vậy mà có thể chết một mình trong đó! Cái kia cũng không phải ngẫu nhiên gì.

Nhìn từ tư thế an tường của hắn thì cũng không phải là người tuẫn táng gì cả, mà là tự nguyện lưu lại trong đó.

Trước hai ngã rẽ đường này, cũng có một số võ sĩ cao cấp quỳ xuống đất cắt bụng, chỉ có lão đầu này ở trong mộ thất, đủ để thấy địa vị hắn cao cỡ nào!

Đã như vậy, trước khi chết hắn tạo ra hai đạo pháp ấn này, khẳng định rất có ý nghĩa.

Tiền bối đệ nhất thiên cửu thất cửu u môn, đệ nhất thiên cửu thiên cửu u môn.

Nhưng mà, sau khi ta lục soát trong đầu thì cũng không hề nghĩ ra xuất xứ của hai đạo pháp ấn này.

Đúng rồi, đây chính là nằm trong cổ phần của Nhật Bản!

Người ta có lẽ là chỉ điểm của Nhật Bản Âm Dương Sư, khác với thuật âm dương của Hoa Hạ cũng là bình thường.

Nhưng cũng không đúng?

Ta lại cẩn thận nhìn một chút: Tuy màu sắc hoa văn trên y phục lão đầu này đã ô nhiễm, nhưng vẫn có thể phân biệt đại khái đường vân, đó rõ ràng chính là hoa văn trang sức đặc hữu của Trung Quốc thời kỳ Xuân Chiến quốc cổ đại, kiểu trang phục, vạt áo dài ngắn, cũng không kém chút nào so với khi đó.

Nếu như đem lão đầu này dời vị trí đến bất luận một toà cổ mộ Hoa Hạ nào, cũng không có nửa phần đột ngột.

Lẽ nào, hắn là người Hoa Hạ?

Ta đi vòng quanh hắn hai vòng, cuối cùng ánh mắt lại dừng trên ấn tay hắn.

Mới đầu, ta chỉ cảm thấy hơi hiếu kỳ thủ ấn này mà thôi.

Vừa rồi ngay lúc ta lập tức bước ra ngoài cửa, đột nhiên phát hiện một vấn đề.

Phương hướng lão đầu nhi kia chỉ là "Bát" chữ thủ ấn, nơi cất giấu kiếm ngọc, còn có thái dương trên đỉnh đại môn, đang chỗ tốt ở trên một đường chéo!

Nói cách khác, thạch bích đại trận này rất có thể là do hắn điều khiển, nói chính xác hơn một chút, là do thi cốt của hắn chết đi nhiều năm mới điều khiển được.

Nếu thực sự là như vậy, vậy có vấn đề lớn rồi!

Lão giả này khi còn sống tu vi cao thấp tạm thời không nói tới, chỉ riêng mục đích của hắn mà nói, cực kỳ khả nghi!

Nơi này là mộ của Thần Võ Thiên Hoàng, không tính ném những cơ quan nỏ tiễn kia, tất cả trận pháp cấm chế, đều sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Thải Vân cô nương. Rất có thể là Thần Vũ Thiên Hoàng lưu lại nguyện vọng, tất cả cấm trận tuyệt đối sẽ không hại đời sau của mình.

Nhưng tòa thạch bích đại trận này thì sao? Lại hoàn toàn ngược lại, bất kể có phá giải hay không, chí ít ta và Tiểu Bạch Long, Hàn lão lục còn có thể tiếp cận thạch bích, nhưng Thải Vân cô nương thì không được.

Đây là ý gì, chuyên môn ngăn cản Thiên Chiếu huyết mạch tới gần?

Hắn đề phòng cái gì?

Trong mật thất này ngoại trừ một ít tài phú ngọc thạch, chỉ có một thanh thần kiếm như vậy.

Chẳng lẽ... mục đích hắn thiết lập trận này là để không cho người có huyết mạch Thiên Chiếu lấy được thanh kiếm này?

Đây là vì sao chứ, hắn không phải người bảo vệ Thần Vũ Thiên Hoàng khâm định sao?

Nếu như nói chữ "Bát" của hắn là trung tâm khống chế mắt trận của thạch cơ quan, vậy "Tam" này có ý tứ gì.

Không đúng, lão đầu nhi này khẳng định chết có ám chỉ, muốn lưu lại cho hậu nhân đầu mối gì đó, chỉ là ta tạm thời không có suy nghĩ rõ ràng!

Ta thuận theo đầu ngón tay, ngẩng đầu nhìn.

trần nhà cũng là một mảnh ngân quang, mảy may không có chỗ nào kỳ lạ.

Ta suy nghĩ một chút, cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, đem thần kiếm đặt lên đùi, một tay làm hình chữ "Bát", một tay kia hình tam".

"Này, làm sao vậy Cửu Lân? Ngươi đi ra đi." Tiểu Bạch Long thấy ta lộn vòng quanh người chết nhìn hồi lâu, sau đó lại khoanh chân ngồi xuống, lập tức gấp gáp không nhịn được hét lớn.

Lúc này hình như ta có chút manh mối, nào có tâm tư để ý đáp lời?

Tiểu Bạch Long thấy ta còn không thèm nhìn nó lấy một cái, càng thêm khẩn trương kêu lên: "Ngươi mau ra đi, một lão đầu tử còn có cái gì tốt để nghiên cứu hả? Chúng ta còn phải nhanh chóng tìm sơ nhất nữa."

"Này, có nghe thấy không? Mau ra đây."

"Đây cũng không phải tổ tông nhà ngươi, nhìn kỹ thì có ích lợi gì?"

Tiểu Bạch Long gấp gáp chà xát hai tay, liên thanh kêu to.

Nhưng ta lại mắt điếc tai ngơ, vẫn duy trì tư thế giống lão nhân kia như đúc.

Ta có loại dự cảm, tựa như cách đáp án càng ngày càng gần, nhưng thủy chung vẫn kém một chút, một mực không cách nào xuyên thấu!

"Thải Vân cô nương! Ngươi xem tiểu tử Cửu Lân này có phải trúng tà hay không?" Tiểu Bạch Long kêu lên: "Ngươi chờ một lát, ta đi lôi hắn ra!" Nói xong, hóa thành một đạo bạch quang bay vụt đến.

Tạch...! Một tiếng vang gấp gáp.

Cửa đá vốn đã rút vào vách tường ầm ầm hạ xuống, tốc độ so với tiểu bạch long còn nhanh hơn gấp mấy lần.

Trảm Thiên Thạch!

Cơ quan giống hệt cơ quan ta và con cá lớn tách ra ở Ô Tô Lý Giang từ lúc trước, chỉ là càng lợi hại hơn vô số lần.

Oanh một tiếng hòn đá rơi xuống, cả gian thạch thất triệt để ngăn cách với ngoại giới, không có nửa điểm thanh âm nghe được.

Trong đống ngọc thạch trộn lẫn rất nhiều dạ minh bảo châu, ánh sáng trong phòng vẫn sáng ngời như ban ngày.

Nhưng bởi vì cửa đá đóng lại, lộ tuyến ánh sáng chiết xạ xuất hiện một ít sai lệch, ta cùng bóng dáng lão đầu nhi kia bị chiếu về bốn phương, nhưng lập tức lại bị ngân quang trên mặt tường làm cho phai nhạt, chỉ có hình ảnh trên vách tường rõ ràng nhất.

Hả? Ta biết rồi.

Trong giây lát, cuối cùng ta cũng nghĩ thông suốt nguyên nhân!

Vấn đề liền xuất hiện ở trên thân ảnh!

Nguyên bản trong này có một đống ngọc thạch nhỏ, dưới sự chiếu rọi của ngọc thạch sơn, bóng lão đầu nhi vừa vặn làm nổi bật một khối thạch bích rộng ba thước vuông.

Nhưng sau khi ta tiến vào trong tù, ta bị hộp kiếm kéo đi, còn chưa kịp xem xét tỉ mỉ thi cốt, đã nhổ sụp Ngọc Thạch Sơn.

Theo thân núi sụp đổ đổi vị, góc độ xuyên suốt bắn lệch ra, hình ảnh lão giả kia cũng theo đó phát sinh biến hóa!

Ông lão này đang muốn mượn bóng dáng để lưu lại manh mối gì đó.

Nhưng một khi mọi người nhìn thấy đầy ngọc thạch này thì lòng tham nổi lên, chỉ cần động vào một khối, manh mối này không thể nào bắt đầu được nữa!

Bây giờ muốn dựa theo nguyên dạng chồng chất lên Ngọc Thạch Sơn đã không có khả năng, ta chỉ có thể dựa vào phỏng đoán hình vẽ đại khái.

May mà chính là tư thế ngồi của lão nhân này không có gì kỳ lạ, quái dị duy nhất chính là dấu tay.

Ta mượn ánh sáng, không ngừng điều chỉnh vị trí hai tay, hình vẽ trên mặt tường cũng đang không ngừng biến hóa.

Đúng vậy, chính là nó!

Đột nhiên, một ký hiệu cực kỳ quen thuộc xuất hiện ở trước mắt, như là trên một thanh liêm đao đang hoành phóng, đứng thẳng ba con nòng nọc.

Đây là Cửu U Mật Chú!

Cửu U nhất môn là pháp môn tà đạo khởi thế gian, có thể lấy Cửu U làm tên, lại thêm một mật tự, chỗ huyền diệu của nó tất nhiên có thể thấy được!

Chỗ kỳ lạ của bí chú này không phải là uy lực kinh người cỡ nào, cũng không phải là khó có thể tập học, mà là mật hành ám ngữ Cửu U nhất môn, hoặc có thể nói là một loại văn tự cực kỳ đặc biệt mượn chú ngữ viết thành.

Loại bí chú này chỉ có một phương pháp mới học thành, đó chính là tự mình lật xem Âm Phù Kinh, ngoài ra, không còn phương pháp nào khác! Bản thân nó cũng là một loại độc chú, một khi có người thử ngôn truyền tâm thụ thì sẽ lập tức gặp báo ứng.

Thế nhưng Âm Phù Kinh thân là một trong Cửu U Tam Bảo, đệ tử bình thường tuyệt không có cơ hội lật xem.

Bởi vậy, loại bí chú này dù là ở thời điểm cường thịnh nhất của Cửu U môn cũng rất ít người biết đến!

Không ngờ nó lại xuất hiện ở đây!

Chẳng lẽ nói, lão giả này cũng là người Cửu U môn?

Dựa theo thời gian suy tính, thời gian của Thần Vũ Thiên Hoàng không sai biệt lắm chính là khoảng Thần Vũ Thiên Hoàng trong Xuân Thu Chiến Quốc.

Theo như Giang Đại Ngư từng nói, Cửu U nhất môn được thành lập vào lúc ấy, sau khi U tử đời thứ nhất chết đi, đệ tử môn hạ phát sinh nội chiến, U tử đời thứ hai sau khi bị người hại chết thì chia làm ba phái, từ đó từ từ xuống dốc.

Nhưng lão giả này có thể tại lúc đó, tựu gặp qua Âm Phù Kinh, đủ để có thể thấy được, hắn tại Cửu U một môn trong địa vị tuyệt đối không thấp!

Nhưng hắn sao có thể trốn tới nhà Nhật Bản được, mà lại xuất hiện trong mộ thất của Thần Vũ Thiên Hoàng kia chứ?

Đệ nhất thiên cửu thiên đệ bát thiên đệ nhất thần khí, Thảo Trĩ kiếm...

Ta cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi.

Hình ảnh trên tường dần dần biến hóa ra, như quyển sách, xuất hiện một nhóm bí văn Tam Diệp nòng nọc.

Theo như trong văn tự kia nói, người này tự xưng là tuyệt, là tiểu đồ đệ của U Tử.

Sau khi U Tử chết, truyền lại Chưởng môn cho đại đệ tử. Ngoài tuyệt đối, ba đệ tử còn lại đều sinh lòng bất mãn, có tâm đoạt vị.

Tuyệt đối vốn là cô nhi, quan hệ thân thiết với đại sư huynh, sau khi biết được tin tức này, liền muốn bí mật báo cho hắn biết.

Nhưng còn chưa kịp tìm được, đại sư huynh đã bị mấy người khác sát hại.

Chờ hắn trở về môn phái rồi mới biết, ba vị sư huynh khác vì tranh đoạt Cửu U tam bảo, đã có một người mất mạng, hai người khác một người cầm Âm Phù Kinh, một người khống chế ô mộc hạch, xây dựng môn phái khác, chỉ có Cửu Sinh Tháp tạm thời không hạ lạc.

Hắn thân là môn đồ của U Tử, đương nhiên hiểu rõ, trong tam bảo chỉ có Cửu Sinh tháp mới thật sự là chí bảo sát phạt!

Mắt thấy đình môn tan vỡ, sư huynh bị giết, lòng hắn đau đớn muốn nứt ra, đã muốn tìm được bảo tháp, diệt trừ hai vị sư huynh khác, lại đem môn phái Cửu U hợp nhất một chỗ.

Nhưng trong quá trình tìm kiếm tháp Cửu Sinh lại bị hai người kia nhìn chằm chằm, muốn giết hắn diệt khẩu!

Mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, tuyệt đối không bị buộc phải bất đắc dĩ, lên thuyền đông đi tới Nhật Bản ở Uy Quốc.

Nhờ cơ duyên xảo hợp mà đã kết bạn với Thần Võ Thiên Hoàng.

Đương nhiên, khi đó Thần Vũ Thiên Hoàng còn có sáng tạo đại hòa, bất quá lại thần dũng phi thường.

Tuyệt đối là người bị thương tâm xám ý lạnh, dĩ nhiên đã đoạn tuyệt báo thù cho sư huynh, xây dựng lại giấc mơ Cửu U, nhưng từ từ được hào khí Thần Võ Thiên Hoàng cổ vũ, cũng lại dấy lên hy vọng!

Hai người hẹn nhau, hắn dạy bí pháp Thần Vũ Thiên Hoàng Cửu U môn, giúp hắn thống nhất đảo Nhật Bản, sau đó lại từ trong tay Thần Vũ Thiên Hoàng mượn binh về nước, tiêu diệt phản đồ của Cửu U môn.

Mấy chục năm nháy mắt, Thần Vũ Thiên Hoàng cuối cùng cũng thống nhất toàn cảnh Nhật Bản, có thể chờ tới thời điểm yêu cầu tuyệt đối.

Thần Võ Thiên Hoàng lại nói, mộng tưởng của hắn không chỉ là thành lập một đảo quốc nho nhỏ, càng không phải giết chết mấy tên môn đồ Cửu U, mà là muốn chinh phục toàn bộ Hoa Hạ, thậm chí là toàn bộ đại lục lân cận.

Cho đến lúc này, tuyệt đối không thể nhờ vả người khác được, nhưng đã chậm!

Thần Võ Thiên Hoàng bắt đầu điều khiển đội quân bí mật, chuẩn bị lên thuyền đi về phía đông.

Vũ khí bí mật mà hắn dựa vào chính nhiều năm qua đã khiến cho một lượng lớn cao thủ tinh thông tà thuật được hắn bí mật bồi dưỡng!

Hắn ta chuẩn bị để những người này lẻn vào các quốc gia Hoa Hạ trước, diệt sát quốc quân, đại thần. Khắp nơi rải rác oan hồn ác quỷ, tai họa bách tính, sau đó thừa dịp loạn xuất kích!

Sau khi biết rõ tin tức này, cực kỳ kinh ngạc.

Tuy rằng hắn đang ở trong Cửu U môn, nhưng vẫn luôn tâm địa thiện lương, chưa bao giờ vô cớ đả thương người khác, nhưng bây giờ Thần Vũ Thiên Hoàng lại muốn dùng bí thuật này giết ngược lại con dân Hoa Hạ.

Đây tuyệt đối là tuyệt đối không muốn nhìn thấy!

Vì vậy y đã có ý định ám sát Thần Vũ Thiên Hoàng.

Thần Võ Thiên Hoàng đã sớm có phòng bị đối với hắn, mượn bản lĩnh học được từ chỗ hắn, hạ Tuyệt Chủng Đồng Sinh Chú.

Không chỉ là đồng sinh, còn là cùng chết, ngay cả hồn phách cũng không ngoại lệ!

Ngay vào thời khắc cùng lúc nguyền rủa đồng sinh gieo xuống hắn đã biết, nhưng suy đi nghĩ lại vẫn quyết định giết chết Thần Võ! Cho dù mình hồn phi phách tán cũng không tiếc.

Vì vậy, tuyệt đối không thể âm thầm bố trí được.

Nghĩa trang Thần Võ Thiên Hoàng sớm đã bắt đầu kiến tạo, vị trí lựa chọn chính là Thiên Chiếu Đại Thần chống đỡ.

Mặc dù hắn tự xưng mình chính là huyết mạch Thiên Chiếu, nhưng tuyệt đối không muốn tất cả chúng dân tín ngưỡng Thần Linh trên đảo đều thành kính hơn mình.

Dưới sự cân nhắc của Thần quyền cùng Vương Quyền, hắn quyết định hợp hai làm một.

Thần võ chính là Thiên Chiếu, Thiên Chiếu chính là Thần Võ!

Thần của Thiên Chiếu là ngôi mộ của mình, sau mấy đời cũng không có ai để hai cái tên này tách ra.

Quân quyền chính là thần quyền, từ nay về sau đại hòa nhất tộc có thể kéo dài vạn năm!

Nhưng lúc này bí thuật Cửu U môn của Thần Võ Thiên Hoàng đã không kém cỏi chút nào, hơn nữa còn hình thành một phe phái đặc biệt, cũng chính là thủy tổ của Nhật Bản Âm Dương Pháp Sư.

Toàn bộ những cơ quan có uy lực lớn nhất trong mộ Thần Võ Thiên Hoàng hầu như đều là do chính tay hắn chế thành, muốn động tay động chân bên trên là chuyện không thể.

Thế là, tuyệt đối không nghĩ cách khác, nương cơ hội tu kiến mật thất tàng bảo, vụng trộm giấu xuống một thanh thần kiếm, đó chính là thần khí Nhật Bản trong truyền thuyết: Thảo Trĩ kiếm, tương truyền Thảo Trĩ kiếm là nam tử anh hùng hỉ từ trong bụng Bát Kỳ đại xà lấy ra thần kiếm, có thể chém giết tất cả tà ác.

Chỉ có thanh kiếm này mới có thể tiêu diệt linh thú trấn nhãn trong cổ mộ!

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng xong, tuyệt không lén lút chạy vào mật thất tàng bảo, phong bế cơ quan, bấm tay tự sát.

Thần Võ Thiên Hoàng cũng đồng thời tổn hại tính mạng, bị chôn vùi trong mộ lớn đã được xây xong từ sớm.

Tuyệt đối trước khi chết đã dùng hết tất cả tu vi linh lực, cưỡng ép cải biến cơ quan cấm chế của mật thất kho báu. Từ chỉ có Thần Võ huyết mạch mới có thể tiến vào, sửa đổi thành chỉ có Thần Vũ huyết mạch mới không được tiến vào!

Hơn nữa cơ quan cuối cùng kia cũng theo tàn niệm của hắn biến thành tháp Cửu Sinh kỳ hắn mới gặp qua một lần.

Mãi cho đến thời khắc cuối cùng khi còn sống, hắn vẫn hy vọng Cửu U nhất môn có thể hợp lại làm một, tam bảo tề tụ!

Hắn hi vọng người xông vào cửa cuối cùng chính là Cửu U môn đồ, có thể cầm kiếm diệt thú, hoàn toàn dẹp yên dã tâm của dân tộc Nhật Bản và dân tộc lớn mạnh.

Nhìn đến đây, cuối cùng ta đã hiểu.

Vì sao tầng tầng lớp lớp kỳ trận quỷ dị trong cổ mộ đều giống Cửu U bí thuật như vậy, hơn nữa công lực người thiết trận lại cao thâm như vậy, nguyên lai đây đều là do môn đồ U tử xây dựng; vì sao thủ đoạn của Âm Dương pháp sư lại giống với Cửu U nhất phái chúng ta như vậy, hóa ra đều là cùng một loại; vì sao chỉ có Thải Vân cô nương không thể tới gần vách tường đá cấm trận;, Hóa ra là tuyệt cố ý giải thích: Vì sao đạo cơ quan thứ chín kia suýt nữa đã đoạt được tính mạng của Tiểu Bạch Long, mà ta lại không cần tốn nhiều sức, chỉ xuất hiện ảo ảnh Cửu Sinh bảo tháp...

Nguyên lai, đây chỉ là một đạo tàn niệm cuối cùng của tuyệt đối mà thôi, mà ta lại nắm giữ bảo tháp Cửu Sinh chân chính, phá giải tự nhiên không tốn chút sức lực nào!

Tuyệt đối là đệ tử thân truyền của U Tử, cũng chính là đồng môn tổ sư của ta.

Mặc dù hắn ta phiêu bạt bản địa, không có thành tựu, thậm chí còn nuôi hổ gây họa, nhưng cuối cùng vẫn là tổ quốc, liều mạng với nhau, tránh trừ một trận hạo kiếp của Hoa Hạ!

Ta hướng về phía lão giả kia cầu sâu khom người nói: "Tuyệt tiền bối, ngài an nghỉ đi, đệ tử chính là Cửu U môn đồ, hiện nay tam bảo quy nhất, đều ở trong tay ta. Ta khẳng định sẽ cố gắng làm Cửu U môn phát dương rộng rãi, chỉ là âm pháp chưa hẳn làm chuyện âm, ta muốn dùng Cửu U bí thuật tạo phúc nhân gian, cứu giúp thế nhân rộng rãi."

"Ngài yên tâm, ta đã thu được Thảo Trĩ kiếm, chờ ta tìm được trận nhãn, nhất định sẽ triệt để hủy diệt nơi này, không để nơi này trở thành Thiên Chiếu Thần Hội làm chuyện xấu!"

Đệ nhất Thiên Cửu chương, U Linh Thuyền nhỏ...

Lão giả kia một tay giơ "Bát", một tay giơ "Tam" như cũ, vẫn như cũ ngồi yên tại chỗ, không nhúc nhích, trừng mắt đen ngòm, nhìn thẳng vào ta, tựa hồ muốn nói ra suy nghĩ của mình.

Đương nhiên, hắn đã chết từ mấy ngàn năm trước, thân hồn cụ tản ra cực kỳ triệt để, căn bản cũng không có khả năng mảy may động đậy.

Nhưng ta lại vô cùng hi vọng, hắn còn lưu lại một tia tín ngưỡng, mở ra cánh cửa kia cho ta!

Mắt thấy ta bị nhốt trong thạch thất, còn không biết tiểu bạch long và Thải Vân cô nương gấp gáp thành cái dạng gì.

Tiểu Bạch Long! Thải Vân cô nương!" Ta dán lỗ cửa lớn tiếng kêu la.

Nhưng cửa đá kia phảng phất như là một cánh cửa sinh tử, từ xa xa đã ngăn cách chúng ta, không hề nghe được chút âm thanh nào.

Ta đi tới trước cửa, kiểm tra tỉ mỉ vài lần, nhưng không phát hiện nửa điểm manh mối.

Hắn móc linh phù ra, liên tiếp ném lên trên cửa đá, nhưng cũng chỉ thấy ánh sáng lóe lên, kim quang loạn vũ, trừ điều đó ra, hoàn toàn không có biến hóa!

Dưới tình thế cấp bách, ta vừa la lên tên Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương, vừa huy động thần kiếm trong tay liên tục đập mấy chục cái. Nhưng rơi xuống trên cửa đá, ngay cả một cái hố nhỏ cũng không đập tới.

Vô luận ta tốn bao nhiêu khí lực, khàn giọng hô to, ngoài cửa cũng không có nửa điểm thanh âm, hẳn phía bên kia cũng vậy.

Phải làm sao bây giờ đây?

Mấy người chúng ta cùng tiến vào trong mộ địa cung, thế nhưng hiện tại lại chia thành mấy chỗ, thật sự không biết tình hình hiện giờ ra sao rồi!

Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương lại nghĩ ra cách gì cứu ta.

cạc cạc, cạc cạc...

Trong lúc ta đang bất đắc dĩ, trên đỉnh đầu truyền đến một hồi thanh âm cơ quay cuồng, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy chính giữa trần nhà xuất hiện một lỗ thủng hình vuông rộng hơn một mét.

Nhờ ánh sáng của ngọc thạch mà nhìn thấy, trong động còn có một bậc thang nghiêng hướng lên trên.

Cầu thang rất dài, nhưng bởi vì góc độ, châu quang cũng chiếu không xa, căn bản thấy không rõ thông hướng phương nào.

Cũng không biết là tuyệt đối vẫn có tư tưởng, mở cửa ra cho ta, hay là trong lúc vô tình ta đã kích động cơ quan gì đó, tại phía trên trần nhà, không hiểu sao lại xuất hiện một cái lỗ nhỏ như vậy.

Nơi này không phải là mật thất giấu bảo vật bịt kín sao? Tại sao lại có thêm một cái thông lộ?

Ta đang do dự, là từ nơi này chui ra, đi gặp đám người Tiểu Bạch Long một con đường khác, hay là chờ bọn chúng ta ở đây, hoặc là tìm kiếm manh mối kỹ hơn, bỗng nhiên nghe thấy phía trên lỗ thủng truyền đến một hồi tiếng vang ào ào.

Âm thanh kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh, ngay sau đó ầm một tiếng, một dòng nước xiết chảy ngang vào.

Ta vội vàng tránh sang một bên, chỉ thấy một thác nước từ trong lỗ thủng kia xông ra, ào ào rơi xuống đất.

Tiểu sơn ngọc thạch sớm đã không còn hình dạng bị ta đập loạn lên nữa, lập tức sụp đổ!

Chỉ trong tích tắc, lũ lụt đã bao phủ lấy chân của hắn, hơn nữa còn đang không ngừng to lên.

"Tiểu Bạch Long! Tiểu Bạch Long..."

Ta vừa lớn tiếng gào thét, vừa điên cuồng gõ cửa đá.

Cửa đá không nhúc nhích, tiếng la hét cũng bị bao phủ trong dòng nước xiết ào ào.

Cứ một sai lầm đó, nước đọng dưới chân đã ngập lên đầu gối, hơn phân nửa ngọc thạch đều bao phủ phía dưới tầng nước, nhưng vẫn lộ ra ánh mặt trời, tản mát ra từng điểm ánh sáng!

"Tiểu Bạch Long, Tiểu Bạch Long, ngươi nghe thấy không?" Một bên ta không ngừng đánh, một bên điên cuồng hô to.

"Không được! Không thể đợi thêm nữa! Đi ra ngoài trước rồi nói." gõ một lát, mắt thấy chỗ nước dần dần lên cao, sắp đến ngực rồi, ta vội vàng liên tiếp đạp lên mặt tường, mượn sức bơi của nước nhảy lên trên, hai tay nắm chặt mép lỗ thủng bò vào.

Lỗ thủng kia toàn là nước, sớm đã ngập kín bậc thang, như vỡ đê cuồn cuộn mà vào, ta cũng không kịp suy nghĩ nhiều, hít một hơi thật sâu, đột nhiên chui vào.

Bên trong bậc thang dài nhỏ, nối thẳng lên trên, xa xa nhìn lại một mảnh hắc quang, hoàn toàn không có điểm cuối.

Mặc dù công phu lặn xuống nước của ta không bằng cá lớn giang hồ, nhưng cũng mạnh hơn nhiều so với người thường, chỉ dựa vào một hơi mà có thể bơi ra hơn hai trăm mét.

Theo áp lực xem xét, hẳn là cách mặt nước cũng không xa, nhưng ta liên tiếp đổi mấy tấm Tái Khí Phù, vẫn chưa tới điểm cuối.

Đúng lúc này, phía xa xuất hiện một đạo hắc ảnh, mơ mơ hồ hồ giống như là một người.

Ta bơi hết sức về hướng cái kia, tới gần bên người mới phát hiện đó đích thật là một người, bất quá đã sớm chết rồi.

Đầu bị chém đứt một nửa, nhưng không có nửa giọt máu chảy ra, trên người mặc một bộ võ sĩ kiếm bào sơn đen, dưới chân còn bọc nửa đoạn Mộc Đặng, đang một đường trầm xuống phía dưới.

Ta không rảnh nhìn kỹ, chỉ gặp thoáng qua tử thi kia, tiếp tục đi lên.

Một lát sau, liên tiếp bảy tám cỗ thi thể trầm xuống.

Tất cả thi thể đều mặc y phục giống nhau như đúc, trong tay còn nắm chặt một thanh đao võ sĩ hàn quang bắn ra bốn phía, tử pháp mỗi người không giống nhau, có người bị chặt đứt đầu, có người bị đâm xuyên tim, duy nhất giống nhau là trên vết thương đều không có máu.

Từ trạng thái da, những người này đều mới chết không lâu, trên người còn mang theo ấm áp.

Lại bơi thêm chốc lát, ta mang theo toàn bộ Tái Khí Phù bên người đều dùng hết, đang phát sầu như bay trên mặt nước, cuối cùng nhìn thấy một đường ánh sáng.

Ánh sáng rất yếu ớt, lấp lóe nhấp nháy bộ dạng có thể phá diệt bất cứ lúc nào, ta vội vàng huy động hai tay tới gần.

Ngay tại thời điểm miệng vết thương sắp hết khí cuối cùng sắp hết, rốt cuộc phịch một tiếng chui ra khỏi mặt nước.

Ta vừa hít thở từng ngụm từng ngụm, vừa đánh giá tình cảnh xung quanh.

Đây vẫn là trong nước sông dưới lòng đất, bất quá vô cùng rộng lớn, chu vi chừng mười mấy mét, trên dưới vô biên, cũng không biết đến tột cùng dài bao nhiêu?

Hai bên mặt sông đều là vách đá đen dựng đứng như đao cắt, mặt nước cách đỉnh vách đá ước chừng bảy tám mét, dựng thẳng từng cây thạch nhũ dạng mũi nhọn, dòng nước ào ào chảy thẳng từ đầu nhũ – lan xuống, từ xa nhìn lên, tựa như một cái ống nước dày đặc.

Vừa rồi ta nhìn thấy một vệt sáng kia, là một chiếc thuyền giấy nhỏ.

Giữa thuyền lơ lửng một vòng ánh sáng nhỏ màu vàng, không phải là ngọn nến cũng không phải là đèn nhỏ, không ngừng lấp lánh

ánh sáng yếu ớt.

Thuyền nhỏ như thế này cũng không chỉ có mỗi một chiếc mà là kết hợp đầy đủ từ từ bay tới, chỉ có điều đại đa số ánh sáng trên thuyền đều đã biến mất.

Thuyền nhỏ trôi xuống, còn có vô số thi thể, đều giống hệt như lúc ta nhìn thấy.

Là một vết thương y hệt y đúc, y hệt như nhau, có thể gây ra vết thương đủ để mất mạng nhưng không hề có vết máu nào.

Không cần nghĩ nhiều, đây chắc chắn đều là người của Thiên Chiếu Thần hội, nhưng rốt cuộc là ai hạ sát thủ đây?

Kiếm phong mới nhất ta nhận ra, phong nhận của Tiểu Bạch Long cũng không phải có bộ dáng như thế này, Hàn lão Lục hẳn là còn chưa khôi phục lại, hơn nữa cổ kiếm của hắn rất nặng, vết thương khi chém vào thân thể tuyệt sẽ không nhỏ bé như vậy, là Thải Vân cô nương sao? Hình như cũng không giống... Nàng không phải vô cùng bạo lực sao?

Ta vừa bơi về phía trước vừa suy tư.

Mấy chục mét sau, trôi nổi trên mặt sông cùng thi thể trên thuyền nhỏ càng ngày càng ít, trong không khí tràn ngập một mùi thuốc cổ quái khó ngửi.

Két!

Khạc cạc cạc...

Xa ở phía trước, đột nhiên vang lên tiếng quạ đen chói tai!

Đầu tiên, một ngàn chín trăm năm mươi chín ngàn linh phù. Minh chu độ thiên hồn

Ta cẩn thận mang Thảo Trĩ kiếm đeo sau lưng, trở tay rút ra Trảm Quỷ Thần song đao —— sau khi tiến vào cổ mộ, phần lớn địa hình mười phần nhỏ hẹp, ta lại một mực ở vị trí chính giữa đội ngũ, cho nên Vô Hình Châm tốt hơn dùng trảm quỷ thần song đao một chút.

Nhưng tình hình lúc này lại hoàn toàn tương phản, ta và mấy người bọn họ tuần tự tách ra, hiện nay chỉ còn lại một mình lẻ loi.

Nơi này tuy rằng tối tăm không ánh sáng, nhưng thủy lộ thông suốt, vừa lúc thích hợp cận thân chém giết. Hơn nữa, linh lực hiện tại của ta còn chưa khôi phục, chỉ có thể dựa vào đao pháp ngăn cản một chút.

Theo tiếng quạ đen lộn xộn kia kêu, ta nhẹ nhàng chèo nước, chậm rãi hướng bờ sông nhích tới.

Du ra không bao xa, ngay trên vách đá phát hiện một cửa hang đen nhánh.

Cửa động khẩu ước chừng rộng bằng cánh cửa, hình tam giác.

Trong miệng ta ngậm đẹp, đem song đao một lên một chút cắm vào trong vách đá, chậm rãi hướng về phía trước trèo lên!

Sau hơn mười thước, liền tới sát mép cửa động, nhìn kỹ, vết cắt cực vuông vức, dấu vết mới tinh tỏa sáng, một tia tro bụi cũng không có. Hiển nhiên, đây là vừa mới bị chém ra!

Chậm rãi nhô đầu ra nhìn vào trong, đối diện là một vách đá màu đen sơn đen, bên trên còn cắm mấy thanh kiếm hình dạng không đồng nhất. Bên trái là một thông đạo đen ngòm, bên phải có một vách đá hơi hình thành cái sừng ngăn ở phía trước.

Nguyên lai, huyệt động hình tam giác trước mặt này, chỉ là thông đạo này vách đá mà thôi, bất quá ngay tại ngã rẽ, không biết bị người nào xuyên thủng.

Sau khi lắng nghe thanh âm chung quanh, ta rón rén nhảy vào.

Vừa rơi xuống đất, ta đã cảm giác giống như dẫm phải thứ gì, mềm nhũn, dinh dính.

Mượn tay ánh điện cúi đầu nhìn, đúng là bán thi thể!

Từ bụng trở xuống chẳng biết đi đâu, một nửa thân thể vắt ngang bên vách núi, hai tay nắm chặt lấy một nhánh kiếm, hai mắt mở trừng ngơ ngác nhìn đỉnh động.

Làm cho người đặc biệt ngạc nhiên chính là, hắn cũng giống như đám trầm thi dưới nước kia, một giọt máu cũng không có.

cạc cạc, cạc cạc cạc...

Sâu trong hang động lại vang lên tiếng quạ đen điên cuồng gào thét.

Có lẽ đang ở trong động, cách xa hơn chút ít, tiếng quạ kêu càng phát ra vang dội dày đặc, phảng phất như gần bên tai.

Ánh râu của ta hơi tối một chút, theo phương hướng quạ đen kêu lên đuổi theo.

Lục tục xuất hiện thêm rất nhiều thi thể.

Tất cả đều mặc quần áo chiến sĩ Nhật Bản màu đen, chân đạp Mộc Mục.

Vết thương của mỗi người giống nhau vô cùng, điểm chung duy nhất chính là miệng vết thương cực kỳ bằng phẳng, không có chút vết máu.

Trên vách đá bốn phía tràn đầy vết đao và kiếm ấn, cũng có rất nhiều thanh kiếm lớn nhỏ không đều, hình dạng khác nhau nằm rải rác khắp nơi trên vách đá.

Nhìn từ những vết tích này, hẳn là những võ sĩ Nhật Bản đã chết lưu lại, nhưng người tập kích bọn họ thậm chí ngay cả chút dấu vết cũng không lưu lại.

Sạch sẽ lưu loát, tàn nhẫn phi thường, rốt cuộc đây là ai làm?

Cách cửa động ta vừa mới bò vào được mười mấy mét, máu đã chảy ra.

Chung quanh vết máu rải rác một mảnh ngấn xám đen, nơi xa còn đưa ngang một nửa thi thể.

Từ chỗ ngực bị chém đứt hai đoạn, đầu gối hướng xuống dưới, chân đạp đạp lên, vẫn như cũ duy trì tư thế ra sức bò tới trước.

Một vệt máu dài loang lổ thẳng tắp chạy về phía trước, đuổi theo không được bao xa, liền thấy được nửa người trên.

Nhưng nửa đoạn thi thể này lại cực kỳ quái dị, vậy mà mọc ra hai cái đầu bốn tay!

Ta đánh điện quan sát kỹ lưỡng một hồi —— không phải giả vờ giả tạo, mà là người này thật sự phát triển thành như vậy.

Đây là một người liên thông dị dạng!

Trên hậu tâm bị người cắm một thanh cương đao, thẳng đến tận gốc. Máu tươi vẫn chưa chảy hết, nửa người còn sót lại ngâm ở trong vũng máu, vừa huyết tinh vừa quái dị!

Thi thể này có hai tay cầm một pháp ấn kỳ quái, mặt khác hai tay nắm chặt nửa chiếc thuyền giấy nhỏ, bên cạnh thuyền giấy tản mát một mảnh tro giấy màu đen.

Xem ra, những thuyền giấy trôi nổi trên mặt nước chính là do gia hỏa này thả ra.

Tuyệt đối không để lại di ngôn cho hậu nhân của Cửu U, chắc hẳn không cần phải nói láo.

Theo như hắn nói, là hắn đem Cửu U bí pháp truyền tới Nhật Bản, về sau lại trải qua thiên phú cực cao của Thần Võ Thiên Hoàng không ngừng quy nạp tổng kết, hình thành một chi nhánh Âm Quỷ, cũng chính là khởi nguồn của Âm Dương sư Nhật Bản.

Tuy rằng trải qua ngàn năm diễn biến, pháp môn hai phái khác nhau cực lớn, nhưng dù sao cùng tông đồng nguyên, trong đó rất có chỗ tương thông.

Đương nhiên, cho dù như thế người khác cũng cực kỳ khó nhìn ra môn đạo gì đó, cũng may ta sớm đã đọc thuộc Âm Phù Kinh, đảo ngược lại xem xét lại Âm Dương Quỷ Thuật cũng không khó.

Tỷ như, ngươi sớm đã tinh thông Giáp Cốt văn, lại đến phân biệt chữ Hán lưu truyền cho đến nay, mặc dù có một số chỗ sai, nhưng cũng có thể từ trên cơ thể đoán ra một hai.

Xem nốt từ thủ ấn và nửa chiếc thuyền giấy nhỏ còn chưa chế thành, đây hẳn là một loại pháp thuật chiêu hồn khu thi.

Triệu hồn khu thi?

Ta nghĩ sẽ ở đây, quay lại đi kiểm tra một vài thi thể của đại sĩ Nhật Bản, nhìn kỹ mới phát hiện, nơi mi tâm mỗi thi thể đều có một chấm đen nhỏ.

Sau khi xé toang một mảnh da đầu, điểm đen nhỏ liền hiển lộ ra diện mục – đó là một cây châm bạc nhỏ như sợi tóc.

Quả nhiên là thế!

Pháp thuật này có ghi chép cực kỳ kỹ càng trong Âm Phù Kinh, gọi là Minh chu độ thiên hồn.

Mượn Triệu Hồn Thuật khống chế thi thể, thuyền bất trầm, thi bất diệt.

Hơn nữa, mỗi một bộ thi thể đều tựa như chết một cách sống động!

Như thế xem ra, Võ sĩ Nhật Bản nát bét trên đất chính là con rối do tên này triệu hồi ra, chả trách trên người những xác chết kia không có lấy một giọt máu, thì ra là như vậy!

Loại pháp thuật này nhìn như đơn giản, nhưng yêu cầu cực kỳ hà khắc đối với tu vi mạnh yếu, nhất là khi điều khiển đồng thời nhiều thi thể, cần niệm lực cùng tâm phách thật lớn, hơi không chú ý sẽ tẩu hỏa nhập ma, ngay cả chính mình cũng biến thành một cỗ thi thể không hề có chút ý thức.

Với bản lãnh hiện tại của ta, chỉ sợ điều khiển một con cũng có chút miễn cưỡng, nhưng gia hỏa này lại đồng thời khống chế nhiều như vậy!

Xem ra địa vị của người này trong Thiên Chiếu Thần Thức tuyệt đối không thấp!

Nhưng dù vậy vẫn bị người dùng một đao cắt đứt, chém chết tại chỗ.

Người này là ai làm?

cạc cạc, cạc cạc cạc...

Tiếng quạ đen ở sâu trong hang động càng lúc càng vang dội, dường như cách không xa trước mắt.

Từ trong thanh âm nghe được, bọn quạ đen này phi thường nôn nóng cùng phẫn nộ, giống như đang hướng đến người nào mãnh liệt công kích tới!

Lúc này trong cổ mộ này, ngoại trừ mấy người chúng ta, tất cả đều là cao thủ tinh anh trời chiếu thần hội.

Ô Nha hiển nhiên không phải do mấy người bọn ta thả ra, như vậy đối tượng công kích của con quạ đen này khẳng định chính là đám người Tiểu Bạch Long hoặc là đám người sơ nhất.

Bọn hắn chỉ ở gần đây mà thôi!

Nghĩ đến đây, ta cũng không do dự nữa, trở tay rút đao chạy nhanh về phía trước. Động huyệt trước mắt vừa đen vừa dài, xa xa vươn về phía trước.

Chạy được vài bước, cảnh tượng phía trước đột nhiên biến dạng.

Dưới điện quang trên tay chiếu rọi, trên vách đá chung quanh phản xạ ra một mảnh huyết tương đỏ tươi.

Huyết tương kia tí tách chảy xuôi, đã hợp thành một dòng suối nhỏ.

Vô số khối thi thể vỡ vụn phủ kín mặt đất, hầu như đều không có chỗ nào đặt chân, mỗi một bước đi đều trơn nhẫn, cộc cộc, mùi máu tươi trong không khí cũng dị thường nồng đậm.

Nhìn tình trạng khô cạn của huyết dịch, trận chiến vô cùng khốc liệt này mới diễn ra không lâu!

Con cá sấu khổng lồ đầu tiên là một ngàn chín ngàn năm mốt.

Khiến người ta kinh ngạc là hiện trường cũng không có dấu vết kẻ giết người –

Ánh mắt hắn không phải vết đao thật sâu, mà là cắm chi chít cả thanh phi tiêu trong tay, nhưng ngay cả dấu chân kẻ giết người cũng không có.

Những người này giống như bị một mái chèo xoắn ốc phủ đầy lưỡi dao hút vào, trong khoảnh khắc hóa thành thịt vụn.

Nhiều người đồng thời tử vong như vậy! Hơn nữa cơ hồ không có chút sức phản kháng nào.

Người giết người kia qua lại như gió, rốt cuộc là ai đây?

Ta cầm Trảm Quỷ Thần song đao, một đường giẫm lên máu tươi tiếp tục lao nhanh về phía trước.

Tiếng quạ đen phía trước càng lúc càng vang dội, nhưng thanh âm kia không giống như vừa rồi tràn đầy phẫn nộ và táo bạo, mà là mơ hồ xen lẫn một tia sợ hãi gào thét!

Bảy tám phút sau, huyệt động quẹo một cái.

Phịch phạch phạch, rầm rầm...

Thỉnh thoảng trên mặt đất phát ra từng trận tiếng động.

Ta vừa cầm đũa lên xem xét, thì ra là một con chim lớn màu đen, nói chính xác hơn là một con quạ lớn.

Đầu bị chém đứt, trên bụng cũng bị cắt ra một cái lỗ dài, gan ruột gan kéo đầy đất.

Nhưng con quạ vẫn chưa chết, vẫn đang không ngừng lao tới.

Trước sau trái phải tràn đầy tàn thi quạ đen, lông chim màu đen càng dày cộm phủ kín một bàn tay, càng có không ít lông chim nhỏ theo gió phất phới, tung bay trên dưới.

Từng sợi khói đen nhỏ như tơ mỏng quanh quẩn bốn phía, xoay quanh không ngừng.

Rất rõ ràng, đây đều là âm khí.

Những con quạ đen này đều là động vật đã nhuộm âm khí, tục xưng: Âm Nha.

Ta cẩn thận lắng nghe trong chốc lát, ngoại trừ con âm nha tạm thời còn chưa chết hết này, toàn bộ huyệt động im ắng, rốt cuộc không nghe được nửa điểm tạp âm.

Người điều khiển con quạ kia cũng chết sao?

Ta cầm song đao đạp bước mà vào, lông chim đầy đất kia nhẹ nhàng mềm mại, mùi máu tươi, mùi chim thối, trong huyệt động hỗn tạp, mùi ẩm ướt khắp nơi, quả thực khó ngửi đến mức nào!

Đi liên tục mười mấy mét, quạ và lông chim dần dần trở nên thưa thớt, trên mặt đất xuất hiện nửa cánh tay.

Hắc gầy tỏa sáng, móng tay mỗi cái đều dài hơn một thước.

Chỗ cắt phẳng như gương lại bị đốt dính cùng một chỗ, giống như vừa mới bị người khác cầm điện đập vào.

Cánh tay phía trước đầm đìa vết máu, bay thẳng về phương xa.

Vết máu xiêu vẹo bắn ra bốn phía, khoảng cách cũng phi thường lớn, xem ra gia hỏa này bị thương không nhẹ, càng bị dọa vỡ mật, chỉ lo chạy trối chết!

Ầm ầm ầm!

Trong bóng tối phía trước đột nhiên nổ ra một tiếng vang, lập tức giống như có đồ vật gì liên tiếp lăn xuống dưới.

Ta còn không khỏi phải đi nhanh chút, theo vết máu đuổi thêm mười mấy phút, bên tai đột nhiên vang lên một trận ào ào.

Tiếng vang kia càng lúc càng lớn, tựa như nước chảy vậy.

Kết quả ta cứ đi mãi, đột nhiên một cước đạp hụt, trực tiếp rơi xuống!

Ta bỗng giật mình một cái, trong lúc cuống quít vung đao lên, một tiếng ken két đâm vào trong nham thạch, cả người lơ lửng giữa không trung.

Tay hắn chụp xuống điện quang khắp nơi, lúc này mới phát hiện bốn vách tường đã vỡ nát, ngay cả dưới đáy huyệt động cũng không biết đã bị ai đào ra một cái hố to.

Dưới hang động chính là vực sâu tối như mực, tiếng nước chảy ào ào cũng phát ra từ nơi đó.

Vừa rồi ta đạp một chân lên đất tùng, trực tiếp rơi xuống, may là ta luôn cảnh tỉnh, phản ứng coi như nhanh chóng, bằng không một khi rơi xuống vực sâu còn có thể không thể đi ra nữa!

Ta ổn định lại tâm thần, xoay người từ trên vách đá leo lên, mượn điện quang trên tay đánh giá cảnh tượng trước mắt một phen.

Vực sâu trước mặt rộng chừng sáu bảy mét, tất cả mặt cắt đứt đều trơn nhẵn vô cùng, đây là bị người cứng rắn chém thành hai đoạn!

Theo gió lạnh thổi qua, trên vách đá đối diện còn có cái gì đó, đang lắc lư đung đưa.

Nhìn kỹ, cái kia cũng là vẫn luôn cụt tay.

To gầy đen nhánh, móng tay dài nhỏ.

Lúc nãy nàng ta cũng thấy nửa con giống hệt như lúc nãy.

Xem ra gia hỏa này vừa mới hoảng sợ chạy đến nơi đây, liền bị người phía sau đuổi kịp, trực tiếp một cái, cả người lẫn huyệt động đều bị chém thành hai nửa!

Rốt cuộc là ai, tại sao lại có uy lực như vậy?

Xem tình hình này, ít nhất cũng có một nửa thần cấp vô thượng.

Phân nửa uy lực Thần cấp vô thượng...

Đúng vậy! Đó chẳng phải lần trước à?

Sơ Nhất bây giờ, ngưng tụ ta, tiểu bạch long, Hàn lão lục, còn có linh lực của Thải Vân cô nương.

Ngũ hành hợp nhất, tạm thời sẽ sở hữu một nửa uy lực của thần cấp vô thượng!

Lẽ nào người đang tàn sát chính là hắn?

Ở trong cổ mộ này, ngoại trừ Thiên Chiếu Thần hội mọi người cũng chỉ còn lại mấy người chúng ta, trừ lúc này mới bắt đầu, ai có uy lực như vậy?

Những tên kia đều bị kiếm khí giết chết, căn bản không kịp chạm đến phần đầu tiên của tám mặt đại hán kiếm đã chết! Ta còn đi đâu tìm dấu vết gì chứ.

Ta nghĩ đến đây, không khỏi vừa mừng vừa sợ.

Ban đầu không có việc gì!

Chẳng những không sao, còn đuổi theo cao thủ Thiên Chiếu Thần Hội một trận đồ sát.

Hơn nữa, hắn đang ở ngay trước mắt, ở ngay bên kia vách đá!

Nếu suy đoán của ta không sai, những Âm Nha kia đều là do chủ nhân cụt tay kia điều khiển.

Vừa rồi không lâu, ta còn nghe được tiếng rít của Âm Nha, một tiếng nổ kia chính là tiếng nổ lúc đầu bổ mở huyệt động, chém giết người khống Nha!

Nói cách khác mới vừa rồi trải qua không lâu!

Thế nhưng...

Vách núi này quá sâu, quá dài, ta nghĩ mình phá não cũng chẳng có biện pháp vượt qua.

Rầm rầm rầm!

Đúng lúc này, phía dưới vực sâu đột nhiên truyền ra một hồi tiếng vang ào ào.

Ta ngồi xổm trên vách đá, quét điện quang trên tay xuống chiếu xuống.

Phát hiện mực nước trong vực sâu đang không ngừng dâng lên, sóng lớn vù vù không ngừng vỗ vào hắc thạch, làm vang lên từng trận nổ vang.

Nước đen cuồn cuộn không ngừng dâng lên, cùng lúc đó, trong nước còn có một số đồ vật thân hình cực lớn, đen kịt như mực không ngừng tuần tra, còn có một đôi đèn nhỏ hai mặt không ngừng lập loè.

Phanh! Tên kia đột nhiên nhảy ra khỏi mặt nước, nhảy ra xa hơn mười mét, một ngụm nuốt xuống nửa bộ tàn thi treo trên tảng đá nhọn.

Rào một tiếng lại rơi xuống nước, làm dấy lên một mảnh sóng lớn đen nhánh.

Lúc này, cuối cùng ta cũng thấy rõ!

Vật đó dài khoảng sáu bảy mét, sau lưng được bao phủ một tầng lân giáp màu đen dày đặc, trừng đôi mắt màu vàng, miệng rộng đầy răng nanh.

Vẻ ngoài không khác gì con cá sấu, chẳng qua hình thể nó lớn hơn một chút đáng sợ mà thôi.

Đây rốt cuộc là thứ gì? Sao có thể sống trong lòng sông một thời gian dài như vậy?

Vị nước lại dâng lên một đoạn, sau đó liền ngừng lại, cách đỉnh núi còn hai mươi mấy mét.

Những con cá sấu to lớn cũng đều phát hiện ra sự tồn tại của ta, từng con lượn vòng ở dưới, không ngừng nhảy nhót, muốn một ngụm nuốt chửng ta.

Phanh phanh! Mỗi con nhảy lên lại hạ xuống, nện cho bọt nước vang lên đùng đùng.

Nhưng thủy chung vẫn cách đỉnh núi một đoạn, không cách nào trèo lên bờ được.

Lúc này tại một bên khác của huyệt động, không ngừng vang lên tiếng nổ ầm ầm!

Xem ra đây là cao thủ thứ nhất lại gặp phải chiến đấu kịch liệt.

Con cá sấu thứ một ngàn chín ngàn năm, vượt qua Hắc Hải.

Ta nắm chặt nắm đấm nhìn phía trước, nhưng lại một chút biện pháp cũng không có!

Phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ.

Bùm bùm bùm bùm!

Đúng lúc này, ức vạn trái tim trên ngực hắn lại không có một chút nguyên do nhảy dựng lên.

Ngay sau đó đan điền nóng lên, một cỗ lực lượng nóng bỏng vô hình đột nhiên dâng lên!

Còn không đợi mình tỉnh hồn, cảm giác ấm áp kia đã quét qua toàn thân hắn ta.

Đây là... linh lực khôi phục rồi!

Lúc đấu giết Ma Đằng, mấy người chúng ta đã Ngũ Hành hợp lực, vận chuyển đại lượng tu vi.

Lúc này nguồn lực lượng này tái sinh, đồng thời cũng biểu thị, mới nhất mất đi uy lực tạm mượn mà đến, khôi phục thực lực bản thân.

Nhưng hắn hiện tại đang không ngừng chiến đấu với người của Thiên Chiếu Thần hội!

Làm sao bây giờ?

Mặc dù ta đã khôi phục linh lực, nhưng vẫn như cũ không cách nào chém ngang qua một vách núi rộng trước mặt này.

Phải làm sao bây giờ?

Rào! Lại một con cá sấu quái dị lao ra khỏi nước, phóng lên trời.

Miệng há to như chậu máu, nhe đầy răng nanh muốn nuốt sống ta sống lại.

Con này vừa hạ xuống, lại nhảy lên ba bốn con.

Bọn gia hỏa này có thể là ngửi được mùi máu tươi trên vách đá dựng đứng, chậm chạp không chịu tản đi, trừng đôi mắt nhỏ màu lửa đỏ, không ngừng đảo quanh vách đá.

Ta trong lòng tràn đầy lo lắng mới nhất, lại bị sườn đồi ngăn chặn, không cách nào vượt qua, đang nóng lòng như lửa đốt. Bị bầy cá sấu này quấy nhiễu, nhất thời từ trong lòng nổi lên hận thù!

Bốp!

Mắt thấy con cá sấu vẫn nhảy lên, ta hướng cái miệng rộng của hắn mở ra, bỗng nhiên ném ra một đạo linh phù.

Phanh! Linh phù nổ tung trong miệng cá sấu.

Miệng đầy răng nhọn của nó lập tức gãy mất mười mấy viên, máu tươi theo khóe miệng chảy cuồn cuộn.

"Grao!"

Tên kia kêu đau một tiếng, ngã xuống, đau quằn quại chung quanh, kinh hãi cùng một chỗ từng đạo sóng đen, lăn lộn tứ tung.

Ngay sau đó nửa tấm linh phù còn lại lại lại nổ vang trong bụng hắn.

Lần này nổ trên bụng tên kia thành một cái lỗ lớn, cả con cá sấu lật tới, nằm ngửa trên mặt nước không nhúc nhích, lập tức sóng nước chảy xiết vọt xuống phía dưới.

Tất cả cá sấu đều hoảng sợ, hai mắt nhỏ ngơ ngác nhìn ta, cũng không dám vượt qua nữa.

Bọn chúng có thể ở chỗ này không có thiên địch gì, một mực cũng không có vật gì có thể tạo thành thương tổn đối với chúng, lần này rất có chút không biết làm sao.

Có rồi!

Trong lúc đó, linh quang của ta vừa hiện, nghĩ ra một chú ý rất tốt.

Vực sâu này không phải chỉ là một cây cầu gãy thôi sao?

Những con cá sấu này tuy rằng hung ác, nhưng cũng không phải là không thể ứng phó. Hơn nữa cấu tạo thân thể của đám gia hỏa này phi thường đặc thù, cho dù có chết cũng sẽ không chìm xuống đáy nước, đây không phải chỉ là chiếc thuyền nhỏ sao? Nếu mượn chúng để qua sông...

Ta nghĩ đến đây, lập tức không chút nào chần chờ động thủ.

Ầm ầm ầm! Mấy đạo linh phù liên tiếp giáng xuống.

Bầy cá sấu đang ngây người lập tức bị nổ tung, máu thịt be bét, cách xa một chút thấy không tốt quay đầu bỏ chạy.

"Chạy đi đâu?" Ta cao giọng quát một tiếng, song đao trong tay từ trên vách đá nhảy xuống.

Ầm!

Một chân giẫm lên lưng cá sấu, song đao đều vào.

Phốc phốc phốc!

Hai tiếng vang liên tục, lân giáp của con cá sấu nhìn rất dày, sao có thể chống đỡ nổi song đao Trảm Quỷ Thần sắc bén? Trong nháy mắt nó đã bị đâm xuyên qua hai lỗ thủng lớn.

Con cá sấu kia bị đau đớn, cuồng thanh gào thét, liều mạng vừa bơi về phía trước, vừa chui xuống nước.

Ta làm sao có thể dung nạp nó đào tẩu chứ?

Vừa rút ra trường đao, hai thanh đao giao nhau, sau đó đột nhiên vươn tay, phốc!

Toàn bộ cánh tay chộp thật sâu vào trong vết thương của con cá sấu kia, hung hăng túm một miếng thịt kéo lên.

Con cá sấu đau đớn há mồm gào thét, không ngừng lăn qua lăn lại.

Ta thu hồi một thanh đao, một tay nắm chặt nội tạng trong lỗ máu, một tay khác không ngừng giơ đao chém xuống.

Phốc phốc phốc! Một đao tiếp một đao, tiếng phốc phốc phốc đâm rách da thịt vang lên không dứt bên tai.

Máu tươi bắn lên làm cả người ta luống cuống!

Nhưng ta cũng hoàn toàn không để ý, chỉ để ý công kích hung hăng.

Những con cá sấu khác vốn sớm chạy trốn, nhìn ta rơi vào trong nước, muốn nhân cơ hội vây công. Nhưng vừa thấy ta hung ác như vậy, đồng bạn bị ta công kích lại muốn nhân cơ hội này vây công.

Lại kêu thảm thiết thê thảm như vậy, lập tức lại lui bước.

Cá sấu dưới chân ta lật liên tục mấy chục vòng, nhưng thủy chung không cách nào thoát khỏi ta, sức giãy dụa ngược lại càng ngày càng nhỏ.

Phốc!

Ta lại một đao chém thẳng vào giữa hai mắt cá sấu kia.

Một mũi tên máu đỏ rực bắn ra, bắn thẳng xuống mặt, cái mùi kia cay đắng đến phát mặn!

Tất cả cá sấu vừa thấy, lúc này mới nhao nhao kêu lên điên cuồng, chạy tứ tán khắp nơi.

Chúng nó có thể không nghĩ tới, trên đời này lại còn có quái vật hung ác như thế!

Giày vò một hồi lâu, con cá sấu dưới chân cuối cùng không nhúc nhích được nữa, ta cũng mệt không ít.

Mới đầu ở ngay trước mắt, hơn nữa rất là nguy hiểm, ta cũng bất chấp nghỉ ngơi, nằm úp sấp trên lưng cá sấu, không ngừng múa song đao, bơi về hướng đối diện.

Cho đến lúc này ta mới phát hiện, nước này dĩ nhiên là mặn, hơn nữa còn có một hương hải lệ nồng đậm.

Đây không phải là sông dưới mặt đất, mà là nước biển! Chẳng lẽ sông ngầm này nối liền với bờ biển hay sao?

Ta ngẩng đầu nhìn bốn phía, quả nhiên trên những nham thạch kia đều mang không ít ký sinh ốc biển cùng mẫu lệ.

Nhưng dòng sông dưới đất này, lúc ta vừa chui ra từ mật thất Tàng Kiếm, có phải như vậy không?

À, đúng rồi!

Nước biển nơi đây khẳng định nối liền với vách đá bờ biển, một khi nước biển dâng trào, đại lượng nước biển sẽ tuôn vào, biến thành sông ngầm đột ngột tăng lên.

Những con cá sấu này ở những chỗ bình thường, hẳn là ở đáy vách đá nào đó.

Khi thủy vị rơi xuống, bọn chúng không cách nào leo lên.

Chắc chắn là vừa rồi thủy vị tăng lên đã đuổi theo mùi máu tươi tìm tới!

Giờ phút này nước biển cuồn cuộn, mang theo ta và con cá sấu chết không ngừng hướng về phía hạ du.

Nhưng mục tiêu của ta lại là thượng du phía trước, muốn đến nơi đến đó, thật sự có thể coi là đi ngược dòng nước.

Ta ra sức vung vẩy hai tay vẫn là không làm nên chuyện gì, mắt thấy ta sắp bị đẩy ra khỏi vách núi đứt gãy, càng lúc càng xa!

Phải làm sao bây giờ?

Rào! Lại một đạo sóng nước nện lên người ta, vừa lạnh vừa mặn chát.

Nhưng hắn cũng mạnh mẽ đánh mình tỉnh lại!

Lần trước Nghịch Thủy Hành Chu bỏ mạng chạy trốn là khi nào?

Lúc đi dưới nước Ô Tô Lý Giang, cùng Phạm Xung, đồi cốc cùng nhau vượt qua thuỷ vực nguyên thủy.

Khi đó, chúng ta cũng đang gặp phải khốn cảnh giống như vậy, thậm chí so với hiện tại còn nguy hiểm hơn một chút.

Nhưng Phạm Xung mặc dù bị mù hai mắt, lại tỉnh táo dị thường, chỉ huy chúng ta mượn sóng chuyển hướng, lấy lực giảm lực xông tới bên kia.

Lúc ấy nhiều trùng loại khổng lồ như vậy dâng lên, sóng nước biến hóa đa đoan, hắn đều có thể ứng phó tự nhiên.

Hiện tại, chỉ có một làn sóng thỉnh thoảng vọt tới, hơn nữa còn có quy luật cả, ta còn không có cách nào mượn kinh nghiệm phạm vi của mình sao?

Đúng! Nghĩ đến đây, ta lập tức bình tĩnh lại.

Hắn điều chỉnh hai tay, lắc trái trượt phải khống chế con cá sấu chết.

Trải qua mấy lần cuộn trào, rốt cuộc nắm giữ quy luật, mượn sóng biển xông tới, bay nhanh về phía trước.

Hai mươi mét, mười lăm mét, gần, càng ngày càng gần!

Chương môÌ£t ngàn chín ngàn ba điều, sơ nhất trọng thương.

Mắt thấy khoảng cách ba bốn mét so với bên kia, hai chân ta vừa dùng sức, một chút sức nhảy lên, đồng thời hai tay ngược lại nắm chặt đao, phóng thẳng đến vách đá đối diện.

Rắc rắc! Hai tiếng giòn vang, Trảm Quỷ Thần song đao đâm vào vách đá, đâm thẳng đến tận gốc.

Lập tức hai đao va chạm nhau, từng bước một trèo lên phía trước.

Khoảng cách hơn hai mươi mét nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Chỉ trong chốc lát, ta đã bò lên đến đỉnh núi.

Quay đầu lại nhìn một chút, thực sự có chút không dám tin tưởng, ta vừa rồi còn đứng ở bờ bên kia không lo!

Giết chết cá sấu, nghịch lưu qua sông, tay không trèo lên...

Nói đến đơn giản hơn, nhưng đây hạng nào cũng gần như là liều mạng!

Lúc này toàn thân ta đã sớm bị nước biển thấm thấu, cả người đầy mùi hải lệ tử, nhưng cũng không thể để ý nhiều như vậy, theo huyệt động, thẳng hướng phía trước đuổi theo.

Trên đường đi lại là một mảnh vết máu, rải rác mấy cỗ tàn thi nằm ngổn ngang.

Có người đeo mặt nạ tay cầm trường đao, tay cầm trường kiếm, cũng có người mặc trường bào, cầm các loại âm vật kỳ lạ kỳ lạ.

Miệng vết thương trên thân mỗi người chỉ lớn nhỏ một chỗ.

Hiển nhiên, ban đầu cũng không muốn ham chiến với bọn họ, chỉ là qua loa giải quyết chuyện này mà thôi.

Hắn gấp gáp đuổi theo như thế, có phát hiện ra cái gì không?

Một lát sau, trên vách đá xuất hiện một vết kiếm quen thuộc.

Vô luận từ phương hướng vết kiếm chém vào, hay là lưỡi dao rộng hẹp đều có thể xác định, cũng có thể là sơ nhất lưu lại!

Xem ra, chỉ sợ hắn ở chỗ này gặp phải kình địch!

Kèm theo vết kiếm thoáng qua hai bên trái phải, còn có một vết cực kỳ thô dài.

Nhìn từ vết tích này, hẳn là một thanh trọng kiếm khổng lồ, ít nhất khoảng hai trăm cân.

Có thể chiến đấu với sơ nhất lâu như vậy, hơn nữa còn không tổn hao gì, xem ra tên gia hỏa này quả thực rất tài giỏi!

Phải biết rằng, lúc này mới là người đầu tiên còn nguyên lực Ngũ Hành, có được nửa thần cấp vô thượng!

Dù vậy cũng không thể nhanh chóng giết chết tên kia!

Sơn động cách đó không xa sụp xuống hơn phân nửa, hòn đá vỡ vụn hầu như chặn lại toàn bộ cửa động, từng vết nứt giống như thiểm điện lan tràn ra bốn phía, mở rộng ra mấy chục mét.

Có lẽ do tiếng nổ kia gây nên.

Ban đầu chắc chắn hắn biết Ngũ Nguyên lực sắp lui, nếu không dùng toàn lực chỉ sợ sẽ không còn cơ hội.

Đá vụn trước sau xuất hiện một mảng máu tươi, cũng không biết là ai lưu lại.

Sau khi vượt qua đống đá vụn, vết kiếm mới nhất lưu lại đã dần nhỏ lại, nhưng dấu vết trọng kiếm kia càng phát ra hung mãnh to lớn.

Hẳn là sơ sơ có chút khí lực không đủ!

Theo phương vị để phán đoán, thứ nhất cùng hướng với ta lúc này.

Nói cách khác, thứ nhất tuy rằng khí lực không đủ, nhưng chưa lùi chút nào, vẫn như cũ đuổi theo người nọ hung hăng đánh tới.

Lại đuổi theo hơn mười mét, trên mặt đất có một góc áo rơi lả tả, ta chỉ nhìn lướt qua đã biết đây là thứ nhất, bên trên dính đầy máu tươi.

Chỉ là không biết máu tươi này là của chính hắn, hay là người khác lưu lại?

Sau khi men theo hang động chạy qua hai khúc cong, thông đạo trước mặt đã bị chặn lại.

Hòn đá vỡ vụn như núi nhỏ đem thông đạo chặn kín lại, như là hiện trường vuông vắn, căn bản là không cách nào thông hành.

Ta nhích lại gần, cẩn thận lắng nghe, một chút động tĩnh cũng vô dụng.

"Đầu tiên, sơ nhất!" Ta thử hô hai tiếng, nhưng không ai trả lời.

"Đầu tiên, sơ nhất!" Ta tăng thêm vài phần thanh âm, nhưng vẫn không có ai đáp lại.

Ta móc ra Truy Hồn Phù nhìn một chút, dưới đống đá không có máu thịt hài cốt, bất kể thứ nhất, hay là kẻ địch đều không có.

lùi ra sau mấy bước, xuất ra mấy tấm Bạo Liệt Phù ném ra, theo liên tiếp bạo tạc, đống đá bị tạc ra một thông đạo.

Không đợi bụi mù tan hết, ta đã lao tới.

Dưới khói bụi cuồn cuộn, tay trước điện quang một mảnh mơ hồ.

Leng keng, đột nhiên, ta đá trúng thứ gì đó.

Cúi đầu nhìn xuống, không ngờ đây là tám mặt đại hán kiếm sơ nhất!

Trên thân kiếm dính đầy máu, chuôi kiếm càng bị cào ra một cái huyết thủ ấn.

" Sơ Nhất!" Ta lập tức kinh hãi, lớn tiếng hô to.

Ngay cả bản thân mình cũng nghe ra, giọng điệu có chút thay đổi, ban đầu tám mặt đại hán kiếm không rời tay, thật có thể nói là kiếm còn người.

Nhưng hôm nay mặc dù có Hán kiếm, nhưng hắn đâu?

Không phải là...

Ta sợ đến cả người toát mồ hôi lạnh, không dám nghĩ tiếp nữa, một bên lớn tiếng gào thét điên cuồng, một bên đảo tay tìm kiếm khắp nơi.

" mùng một, sơ..." Bụi mù dần nhạt, ta phát hiện một bóng người quen thuộc bên trong huyệt động.

Chính là sơ nhất.

Lúc này hắn quỳ trên mặt đất, quần áo toàn thân trên dưới rách rưới không chịu nổi, càng bị nhiễm một mảnh huyết hồng.

" Sơ Nhất!"

Ta kêu to rồi chạy như điên qua, nhẹ nhàng đỡ y dậy.

Mới đầu nhắm chặt hai mắt, vẫn không nhúc nhích. Trên môi cắn ra một vết máu, sắc mặt trắng bệch.

Tay không tự chủ được run lên, chậm rãi di chuyển đến dưới mũi hắn dò xét, vẫn còn khí, còn sống!

Trái tim đang căng thẳng của ta lập tức yên ổn không ít.

Hắn rốt cuộc đã gặp phải địch nhân ra sao! Không ngờ lại có thể khiến hắn bị thương tới mức này?

Hơn nữa khi tiếp cận nửa thần cấp vô thượng thì không thể giết chết được tên kia!

Thế nhưng mà, điều này cũng có gì đó không đúng!

Trải qua một phen ác chiến này, ban đầu đã bị thương thành cái dạng này, ngay cả động cũng không động đậy được, đừng nói kẻ địch đối diện kia còn là một cao thủ hàng đầu, sợ là một đứa bé cũng có thể thừa cơ kết thúc tính mạng của hắn?

Nhưng người của tên kia đâu rồi?

Vừa thấy mới không có việc gì, tâm ta hơi thả lỏng xuống, thẳng đến lúc này, mới cẩn thận đánh giá cảnh tượng chung quanh.

Trên mặt đất đá xanh cách xa mười mấy bước có một rãnh sâu nửa mét, từ xa bay thẳng lên, phảng phất như không có điểm cuối!

rãnh dài kia lóe sáng, như bị người ta kinh tâm mài qua, không chút lông góc cạnh, hơn nữa trên mặt đất này mạnh mẽ chặt ra một cái rãnh dài như thế, chung quanh trái phải ngay cả nửa tia đá vụn bụi bặm cũng không có.

Rãnh dài kia đi thẳng ra xa, giống như đao cắt, thâm nhập vào bóng tối, không ai biết nó đi thông tới nơi nào.

Đây là kiếm chiêu của kẻ địch sao? Lại khủng bố đến mức này.

Bất quá, nếu như vừa mới bị trọng thương ở đây, hắn cũng không vội tới đây hạ sát thủ, có phải gia hỏa này cũng bị thương không nhẹ, không thể làm được gì?

Không được! Đoạn đường đầu tiên điên cuồng truy đuổi này, chắc chắn phải giết chết người này.

Trải qua trăm cay nghìn đắng, trả giá như vậy, cuối cùng cũng liều đến một bước này, ta quyết không thể để cho hắn kiếm củi ba năm thiêu một giờ, nhất định phải nhanh chóng tìm ra tên kia một đao kết liễu hắn!

Nghĩ đến đây, ta móc ra Nhất Thanh đạo trưởng một quả đại hoàn đan lưu lại cho đầu tiên ăn vào, lập tức tay nâng song đao theo rãnh sâu đuổi sát theo—— Phía sau đầu tiên, chính là ta vừa mới vượt qua vách núi hiểm hiểm vượt qua, hẳn sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng nếu ta mang theo hắn đi, vạn nhất tên kia còn có sức chiến đấu, chỉ sợ ta không bảo vệ được hắn an toàn.

Chạy một mạch bốn mươi năm mươi mét, rốt cuộc phát hiện một bóng người.

Tên kia đứng ở cuối rãnh dài, hai tay chống trọng kiếm, hai mắt trừng trừng, giống như đang chờ ta đến!

Thân hình nó cực cao lớn, cao khoảng hai mét, nhưng nhìn không ra chút cồng kềnh nào. Nhất là đôi cánh tay trần lộ ra ngoài, gân xanh nổi lên, tầng tầng cơ bắp xếp chồng như núi, vừa nhìn đã biết, đây chính là một gia đình luyện tập!

Đợt thứ nhất thiên cửu ngũ tứ thiên, trọng kiếm cuồng nhân.

Thực lực của tên gia hỏa này không ngờ lại mạnh mẽ như vậy? Có thể đem sơ tổn thương thành như vậy, mà hắn lại không tổn thương chút nào.

Càng khiến người ta tức giận chính là, lại vẫn đứng nguyên tại chỗ chờ ta!

Đây quả thực chính là vũ nhục lớn lao!

Ta hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, cầm trong tay song đao từng bước một đi về phía trước.

Càng gần hơn một chút, dung mạo của gia hỏa này càng thêm rõ ràng.

Màu da của hắn một màu đen kịt, hai bên tóc mai hơi hoa râm, nhưng con mắt kia lại bắn ra tinh quang bốn phía, bộc phát ra hai luồng ánh sáng sắc bén.

Nếu là người nhát gan, bị hắn trừng mắt nhìn như vậy, chỉ sợ đều bị dọa đứng không vững.

Khoảng cách giữa ta và hắn càng ngày càng gần, nhưng gia hỏa này vẫn không nhúc nhích, ngay cả ánh mắt cũng chưa từng thay đổi!

Nói vậy là sao?

Không để ta vào mắt chút nào?

"Đi chết đi!" Ta phẫn nộ, còn cách hắn vài chục bước nữa, đột nhiên nhảy dựng lên, từ trên đâm xéo xuống!

Một mét rưỡi, nửa mét, cách tên kia chỉ không đến hai thước.

Nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn ta lấy một cái!

Ầm!

Ngay lúc song đao của ta sắp cắm vào ngực hắn, chỗ mi tâm tên kia vậy mà nổ tung ra một vết rạn, một cỗ máu tươi ồ ồ chảy ra.

Ta bị dọa nhảy dựng, cho rằng tên này định chơi trò gì, sau đó lăn lộn mấy vòng tránh ra.

Lại xem xét, chỗ mi tâm tên kia vết rạn càng lúc càng lớn, một đạo tơ máu đỏ tươi thuận theo vết rạn chảy xuống, vừa vặn chia khuôn mặt to đen kịt kia thành hai nửa.

Vết rạn kia tiếp tục rơi xuống phía dưới, cắt đầu, lướt qua cằm, lướt qua lồng ngực cùng bụng, lập tức răng rắc một tiếng nổ thành hai nửa.

Một đạo lam quang phá thi bắn ra!

Thi thể đứt thành hai nửa kia, ngã nhào vào trong bụi bặm!

Máu tươi chảy ròng ròng, mùi hôi nức mũi.

Rầm rầm!

Thanh trọng kiếm to lớn trong tay hắn cũng vỡ thành vài đoạn, rơi lả tả trên đất, chỉ còn một nửa chuôi kiếm vẫn còn nguyên như cũ, nện trên mặt đất leng keng rung động.

Cho đến lúc này ta mới tỉnh hồn lại. Hóa ra thằng nhãi này đã chết từ lâu rồi!

Chỉ là kiếm khí còn chưa lộ ra, thi thể vẫn như cũ duy trì tư thế không ngã sấp xuống mà thôi.

Vừa rồi ta cầm đao đến, đem cỗ kiếm khí nọ bức bách đi ra! Lúc này mới tạo thành biểu hiện cho việc đao cận thi gãy.

Nhưng hắn bị ai giết chết?

Lam quang kiếm khí... Chẳng lẽ là sơ nhất?

Ta quay đầu nhìn rãnh sâu sau lưng một chút, đột nhiên tỉnh ngộ lại: Xem ra cái rãnh kiếm khí cực kỳ kinh người này không phải do gia hỏa này phát ra! Mà là đòn sát thủ lúc cuối cùng vận dụng.

Mà khí lực mới nhất sắp hết, sau khi dùng đòn sát thủ này, có chút không khống chế nổi cắn trả, hất bay bản thân ra ngoài, va sụp huyệt động, khiến chính mình hôn mê bất tỉnh.

Ban đầu trạng thái thần cấp gần nửa cái vô thượng mà lại hung hãn đến thế?

Ta kinh ngạc một lát, sau đó đi ra phía trước, cẩn thận kiểm tra một chút, gia hỏa này đích thật là đã chết.

Hơn nữa ngay cả linh hồn cũng bị chém làm hư vô, nửa tia bụi trần cũng không còn.

Lúc này ta mới yên lòng trở lại, xoay người trở về.

Ban đầu vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích, nhưng đan dược đã có chút hiệu quả, cánh mũi mấp máy càng lúc càng thông suốt, sắc mặt cũng chuyển tốt hơn không ít.

Một lát sau, lông mày của hắn khẽ rung động, chậm rãi mở môi ra.

"Cửu... Cửu Lân."

"Ta ở đây, ở chỗ này..." Ta vội vàng đi qua.

Nhưng hắn giống như vô thức, còn đang ngủ, tiếp tục hô: "Cửu Lân, ngươi ở đâu? Ngươi... ngươi phải sống thật tốt, ngươi còn phải phong..."

Đột nhiên hắn mở bừng hai mắt ra, thoáng nhìn thấy ta, vẻ mặt cứng đờ, nhưng ngay sau đó lại miễn cưỡng nặn ra nụ cười vui mừng, đầu nghiêng lại hôn mê bất tỉnh.

"Đầu tiên!" Ta cúi xuống ghé vào lỗ tai hắn hét to hai tiếng, nhưng sơ nhất vẫn không hề có phản ứng.

Ta sờ sờ mạch, bình thường chỉ là suy yếu quá mức thôi, nhất là trong cơ thể linh lực suy kiệt gần như.

Xem ra mới nhất hẳn là không có việc gì, chẳng qua Ngũ Nguyên chi lực ngưng tụ một thân, có chút sử dụng quá độ, đến lúc lực lượng năm nguyên lực thối lui, lại đột nhiên thi triển đòn sát thủ mãnh liệt như thế, có chút không chịu nổi mà thôi.

Để hắn chăm chỉ tu dưỡng một thời gian ngắn, hẳn là sẽ không có chuyện gì nữa.

Nhưng mà, vừa nãy trong thời khắc mông lung thì hắn lại nghĩ tới điều gì?

Câu nói hắn chưa nói hết, là có ý gì đây?

"Ngươi nhất định phải cố gắng sống sót, ngươi còn phải phong..."

Lần trước khi Ác Ma Chi Cốc, khi lần đầu hôn mê trong Huyết Trì cũng là nhắc tới những lời này, ngay thời khắc mấu chốt đột nhiên tỉnh lại.

Xem ra, đây chính là trọng điểm trung tâm niệm niệm không quên của hắn, đại khái có quan hệ với sứ mệnh cuối cùng của ta.

Ta vừa nghĩ, vừa dán một tấm An Hồn Phù lên mi tâm hắn, thoáng tu dưỡng trong chốc lát, sau đó nhặt lên tám mặt đại hán kiếm lúc đầu cõng hắn tiếp tục đi về phía trước.

Tuy rằng mới đầu còn không có tỉnh lại, nhưng ta vẫn chờ ở chỗ này cuối cùng cũng không phải là biện pháp.

Bây giờ lực lượng năm nguyên lực ngưng tụ trên người mới nhất đã rút hết, Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương, Hàn lão lục và ba người hẳn là cũng đã khôi phục được một chút tu vi, bọn họ lúc này hẳn là cũng đang vô cùng lo lắng tìm kiếm chúng ta a?

Nhưng ta chạy ra từ thông đạo trong mật thất giấu kiếm kia.

Ba người bọn họ không biết sự tồn tại của thông đạo kia sẽ đi đâu tìm chúng ta đây?

Với tính tình của tiểu bạch long, có thể hay không so sánh với cửa đá mật thất kia, nhất định phải đập vỡ nó!

Nhưng, đừng nói hiện giờ ta chỉ có thể mang theo sơ nhất không cách nào trở về được, cho dù ta muốn trở lại mật thất thì cũng khó mà mở ra được cánh cửa đá kia.

Hơn nữa... chắc ba người bọn họ không ở đó nữa?

Nếu như sơ nhất định cố ý đuổi theo về phía trước thì chắc chắn đã phát hiện được thứ gì đó.

Ta lại đi về phía trước xem một chút.

Ta cõng một người mới, men theo thông đạo tối tăm không ánh sáng đi được hơn mười thước, trước mặt xuất hiện một cái cửa nhỏ hẹp.

Nói đó là một cánh cửa, thật ra cũng chỉ là một từ hình dung mà thôi.

Bởi vì trước mặt ta là một bức tường đá bóng loáng như gương, vô cùng to lớn, đừng nói cổng vòm, ngay cả nửa khe hở cũng không nhìn thấy, nhưng chính giữa bức tường có một cái cổng có hình một quả bóng.

Không sai, cánh cửa đó chính là vẽ ra!

Hơn nữa đường nét đơn giản khiến người ta tức lộn ruột, chỉ có một hình chữ "miệng vuông" đã trưởng thành".

Nói bức tranh này là Đạo môn thì ta cũng đoán được!

Ta cẩn thận kiểm tra bốn phía, ngoại trừ phiến quái khí này phảng phất vẽ xấu như bức tranh ấu nhi, ngoài ra không còn vật gì khác. Càng không có cách nào khác.

Đây lại là một cơ quan gì vậy?

Lúc đầu ta nhẹ nhàng đặt xuống, một lần nữa lại trở lại trước cửa đá cẩn thận xem xét.

Đạo môn này hoặc là nói chữ viết "Minh" này có vết tích cực kỳ cổ xưa, không sai biệt lắm kiến tạo cùng năm tháng với vách đá xung quanh.

Nói cách khác từ lúc mới kiến tạo cổ mộ, đã có đạo đồ hình này rồi, cũng không phải là theo dõi mọi người ở phía trước như vậy cố ý lưu lại mê hoặc ta.

Ban đầu một đường truy đuổi như điên, khẳng định đã phát hiện ra bí mật gì đó, mà Thiên Chiếu Thần sẽ không tiếc hao tổn mấy vị cao thủ để ngăn cản bước tiến mới nhất này, chắc chắn cũng sẽ sợ hắn đi theo.

Theo suy tính như vậy, lúc này hẳn mọi người Thiên Chiếu Thần Hội đều ở phía sau cánh cửa đá này.

Nói cách khác, bọn họ đã sớm tiến vào!

Như vậy, đạo ký hiệu dài đến ngàn năm đơn giản kia lại đại biểu cho ý nghĩa gì đây?

Đệ nhất thiên cửu ngũ ngũ thiên, vô số Trương Cửu Lân.

Theo di ngôn của Cửu U tiền bối lưu lại nói: Nơi này vốn là Thần của Thiên Chiếu Đại Thần, sau lại bị Thần Võ Thiên Hoàng cải tạo thành mộ, đại trận cấm chế bên trong đều là do tự tay thiết kế, những cơ quan và pháp môn khác có lẽ đều xuất phát từ bản thân Thần Vũ Thiên Hoàng hoặc là Âm Dương Sư của hắn.

Nhưng bất luận trận pháp này do ai thiết kế, bản nguyên của nó tuyệt đối không thoát khỏi Âm Phù Kinh Cửu U môn tuyệt học!

Ta cẩn thận nhớ lại một chút, trong Âm Phù Kinh có ghi chép liên quan tới tà thuật thiên hạ, cũng không phát hiện ý nghĩa đại biểu cho một khối vuông nhỏ.

Rất rõ ràng, hòn bản nhỏ này chính là cơ quan duy nhất phá cửa xông vào!

Nhưng rốt cuộc đây là có ý gì?

Thiên Chiếu Thần biết đây là lần đầu tiên những người tiến vào sâu trong cổ mộ, hẳn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cửa đá này, bọn họ làm sao phá giải được đây?

Ta ghé lại gần, nhìn chằm chằm khối vuông nhỏ kia cẩn thận một chút.

Bốn đầu đường cong tạo thành chữ "Miệng" không có bụi bặm, mà những nơi khác lại rơi vào một tầng tro bụi thật dày.

Hiển nhiên, người Thiên Chiếu Thần Hội chạm vào đạo ấn ký này, lại tuân theo thứ tự cùng quy luật nhất định.

Lẽ nào... cái này có cùng một đạo lý với hình mở tù tì trên máy quay sao?

Chỉ cần tìm đúng điểm và trình tự, nhẹ nhàng vạch một cái là có thể phá giải?

Cho dù thực sự là như vậy, muốn cởi bỏ cũng không dễ dàng!

Tuy hình vẽ này đơn giản tới cực điểm, tổng cộng chỉ có bốn nét.

Nhưng rốt cuộc là trên đoạn đường nào bắt đầu điểm cuối cùng? Lại là đi ngược chiều, xoay tròn theo hướng nào?

Tính đơn giản, chí ít cũng có tám chín khả năng!

Ta cũng không dám mạo hiểm thử, nếu lỡ như giải sai, ai biết được sẽ dẫn ra cơ quan gì đây?

Két két...

Đang lúc ta không hiểu, phương hướng tới đột nhiên truyền ra một trận thanh âm ken két rất nhỏ.

Giọng nói kia không lớn, quả thực rất nhỏ không thể nghe thấy, nhưng trong huyệt động tăm tối như đêm này, lại nghe được rất rõ ràng!

Thời điểm vừa mới đi, ta đã thấy vô cùng rõ ràng rồi. Bốn phía ngoài đường, ngoại trừ hòn đá thì chính là hòn đá, ngoại trừ ta và sơ nhất thì không có lấy nửa vật còn sống.

Toàn bộ hang động khô ráo không gió không gió, hơn nữa âm thanh đó rõ ràng là âm thanh do tiếng kim loại va chạm phát ra!

Rõ ràng là... một thanh đao vụn rải rác đầy mặt đất!

Theo phán đoán khoảng cách, hẳn là cách chúng ta không xa!

Ta dập tắt bịch bịch, hai tay nắm chặt chuôi đao, vụng trộm nấp ở một bên.

Sàn sạt sạt sạt, trong bóng tối vang lên một hồi tiếng bước chân dồn dập.

Tiếng bước chân kia truyền vào trong tai lại có cảm giác như đã từng quen biết...

Mới đầu còn nằm ở trước mặt ta, bước chân của tiểu bạch long nhẹ hơn nhiều so với thanh âm này, chân trái của Hàn lão lục hẳn là đã bị thương tích gì đó, lúc đi đường có hơi đá đạp, Thải Vân cô nương đừng nhìn chỉ là một nữ tử, nhưng đi trên đường lại uy phong mạnh mẽ, tiếng vang rất lớn.

Nhưng âm thanh này...

Ta đang suy đoán, xa xa trong bóng tối có một vệt sáng.

Ánh sáng kia rất yếu ớt, là bị điều động khẩu.

Một cái bóng kỳ quái chiếu rọi trên vách đá sau lưng, một người hai đầu, một tay giơ lên điện, một tay khẽ đỡ lấy cái gì đó, mặt khác còn có hai tay lung lay không ngừng lắc lư.

Ngay cả người?

Chẳng lẽ gia hỏa lợi dụng thuyền giấy điều khiển thi thể kia vẫn chưa chết sao?

Ta không khỏi âm thầm căng thẳng, theo bản năng siết chặt chuôi đao, sẵn sàng lao ra bất cứ lúc nào.

Đạo quang mang yếu ớt kia vòng qua góc cong vách đá, chậm rãi đi ra.

Ta đang muốn lao ra giết hắn trở tay không kịp, nhưng thân thể lại đột nhiên dừng lại.

Người đang đi về phía ta bị đạo quang mang yếu ớt kia chiếu xạ rõ ràng, đó lại là mình và sơ nhất!

Trương Cửu Lân kia hơi khom lưng, một tay giơ ống đồng tẩy, một tay vịn sơ nhất sau lưng, dồn dập đi về phía trước.

Sau lưng hai người bọn họ có bóng dáng, chân đạp bụi đất, từng bước một giẫm trên dấu chân của ta.

Ta nói tiếng bước chân này, sao ta lại quen thuộc như vậy, hóa ra là một mình ta khác!

Chậm rãi tới gần cửa đá, Trương Cửu Lân nhẹ nhàng đặt cửa đá xuống, nhìn một chút, khẽ nhíu mày.

Tình hình này quả thực giống như đúc với tình hình vừa rồi của ta, không kém chút nào!

Trong lúc đó, hình như hắn nghe được âm thanh gì đó, có chút khẩn trương quay đầu lại nhìn, nắm chặt chuôi đao tránh sang một bên.

Hình thái Trương Cửu Lân kia giống như đúc tứ chi sơ nhất, chỉ là vị trí hắn ẩn núp hoàn toàn trái ngược với ta, đang ở một bên vách đá khác.

Mà hình như hắn căn bản cũng không phát hiện ra ta, hai mắt trừng lên gắt gao nhìn chằm chằm về phía trước.

Không lâu sau, trong huyệt động lại vang lên một tràng tiếng bước chân xào xạc, ngay sau đó một tia sáng nhạt càng lúc càng gần, lại thêm một Trương Cửu Lân cõng theo sơ nhất xuất hiện!

Hình dạng giống nhau như đúc, động tác giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả vết máu loang lổ trên quần áo cũng hoàn toàn giống nhau.

Ta định vào trong đó, ba người Trương Cửu Lân liên tiếp đi tới, nhưng trên mặt đất chỉ có một nhóm dấu chân!

Tên kia cũng nhẹ nhàng đặt nhẹ nhàng trước cửa, ngửa đầu nhìn cửa đá hơi nhíu mày.

Đây là cái gì?

Kính tượng ư?

Điều này cũng không đúng!

Ta ở trong Ác Ma Chi Cốc từng gặp phải kính tượng mê cung.

Tình hình kia giống như ngoài quanh thân treo đầy gương to to nhỏ nhỏ, mỗi một người trong gương đều đảo ngược hình ảnh của ngươi, theo động tác của ngươi, mỗi một biến hóa đều đồng dạng.

Nhưng bây giờ thì sao, nó càng là một đoạn ghi lại, hơn nữa nó còn đang không ngừng phát lại.

Trong nháy mắt khi ta hơi ngây người, đã có Trương Cửu Lân thứ tư từ trong bóng tối đi ra!

Trong huyệt động tràn đầy Trương Cửu Lân và sơ nhất!

Trương Cửu Lân đến trước, đều giống ta lúc này, nắm chặt chuôi đao, bình tĩnh nhìn về phía trước.

Trương Cửu Lân đang đi tới cũng giống như ta lúc trước, vội vàng cất bước chân vững vàng, vừa đến trước cửa liền ngừng lại, ngay sau đó lại lặp lại động tác vừa rồi của ta.

Đây là ảo giác sao?

Ta âm thầm bóp đùi một cái, rất đau! Lại rút ra thêm một tấm Phá Huyễn Phù ném ra ngoài.

Cảnh tượng trước mặt không hề thay đổi, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Không hề nghi ngờ, ta mới là Trương Cửu Lân duy nhất kia, nhưng những người này là ai?

Nơi xa ánh đèn tiếp tục lắc lư, từng Trương Cửu Lân liên tiếp đi ra.

Rậm rạp chằng chịt tương tự như phủ kín toàn bộ huyệt động!

Con bà nó, mặc kệ ngươi là thứ gì, lão tử xử lý ngươi trước rồi nói sau.

Nghĩ đến đây, ta mạnh mẽ nghiêng người chém về phía Trương Cửu Lân đang đứng gần ta!

Vèo!

Ta mới vừa rút một đao, tấm Cửu Lân kia vậy mà nhẹ như lông chim bay lên, vô cùng nhẹ nhàng tránh ra.

Hắn vừa bay lên, phảng phất chính là một mệnh lệnh!

Tất cả Cửu Lân đồng thời bay lên không, từ trên xuống dưới nhìn ta.

Vị trí một ngàn chín trăm năm mươi sáu chương, Tinh Cương Khôi Lỗi.

Đám người kia ai cũng bay bổng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống ta, trong ánh mắt tràn đầy sự miệt thị và đáng thương.

Giống như một đám thiên thần quét mắt nhìn nhân gian!

Càng có thể tức giận chính là, những người này rõ ràng chính là bản thân ta!

Bọn họ cơ hồ dán sát đỉnh động, cách ta bốn năm mét, không ngừng xoay tròn vây quanh ta.

Ngay từ đầu, ta còn có thể đếm rõ, nhưng theo bọn họ càng chuyển càng nhanh, biến thành một đường màu trắng, ta bắt đầu đầu đầu đầu váng mắt hoa.

Con mẹ ngươi ấy!

Ta nhìn về phía phần đông chỗ trung tâm chỗ Trương Cửu Lân, phất tay ném ra một đạo linh phù trung đẳng.

Ầm!

Sau khi ánh sáng màu đỏ chợt vang lên, khắp trời vang lên thanh âm nghiền nát ầm ầm, từng mảnh vỡ đen kịt nổ tung đầy trời.

Ta vội vàng lui về phía sau hai bước, bay múa song đao gắt gao bảo vệ vòng sơ nhất hôn mê trên mặt đất.

Trong đống mảnh vở đó không ngờ còn có không ít đạn châu hỏa cầu!

Vừa đụng vào song đao Trảm Quỷ Thần lập tức nổ vang, lại bị đao phong thổi qua một bên, thiêu đốt vù vù.

May mắn bộ Âm Dương đao pháp này của ta sớm đã thuần thục vô cùng, cuồng vũ hết sức, nhưng cũng không bị thương mảy may.

Qua một hồi lâu, toàn bộ mảnh nhỏ đều ngừng lại, chung quanh là ánh lửa còn chưa cháy hết, chung quanh tràn ngập mùi thuốc súng gay mũi!

Nhìn kỹ lại, thì ra những Trương Cửu Lân giả này đều là khôi lỗi, cành trúc là xương, vỏ bọc mặt, mỗi một con đều giống nhau như đúc, đủ để loạn chân.

Chẳng trách Phá Huyễn Phù không có tác dụng, đây căn bản không phải ảo giác!

Ta thoáng lấy lại bình tĩnh, rất là cảnh giác nhìn bốn phía, làm sao cảm thấy giống như thiếu cái gì đó...

Ài, đúng vậy!

Trương Cửu Lân giả bị ta giết chết, nhưng những sơ bộ kia thì sao?

Mới vừa rồi khi Trương Cửu Lân vây công ta, sơ hở nhất là không nhúc nhích, hơn nữa đứng cách đó khá xa, ánh lửa đầy mặt đất cũng không rơi vào chỗ đó. Nhưng bây giờ bọn họ đi đâu rồi?

Rầm rầm...

Ngay thời điểm ta đang hồ nghi, cát đá dưới chân đột nhiên lắc lư.

Giống như dưới đất đang có thứ gì đó không ngừng nhúc nhích...

Sau một khắc mặt đất đột nhiên rạn nứt, bụi đất tung bay.

Từng bóng đen từ dưới đất lao ra!

"Không tốt!" Ta thầm kêu một tiếng không tốt, vung tay lên ném ra bảy tám tấm linh phù, khom người ôm một cái, hoành vũ trường đao.

Keeng keeng keeng! Lưỡi dao liên tục đụng vào bóng đen, kêu vang không ngừng.

Những bóng đen kia chính là thứ nhất giả mạo! Nhưng tất cả bọn họ dường như đều được rèn bằng thép, chém xuống song đao

Trảm Quỷ Thần, cũng chỉ là cắt rách quần áo và da giả, căn bản không thể tổn thương căn cốt.

Trách không được Trương Cửu Lân giả mạo không xương đạp trên mặt đất có vẻ hơi nặng nề, không nhìn ra sơ hở chút nào, hóa ra trọng lượng kia đều ở trên lưng bọn họ lúc ban đầu!

Mỗi một cái đầu giả đều trừng đôi mắt đỏ bừng, làn da bị cắt thành mảnh nhỏ loạn xạ khắp nơi, nhìn cực kỳ khủng bố, một đám tay như móc sắt vung vẩy, cuồng nhào về phía ta.

Rầm rầm...

Mặt đất dưới chân đã bị xuyên thủng thành một cái hố sâu hoắm, ta ôm lấy đầu tiên, thân hình có chút không linh, giẫm một cái không chú ý vào trong đó.

Đá cát trong hố sâu đột nhiên hướng ra phía ngoài!

Giống như hoa cúc đang nở rộ, đột nhiên sinh ra một đám cánh tay rậm rạp chằng chịt.

Cánh tay kia mở ra năm ngón, ra sức vươn về phía trước, cố gắng kéo lấy cái gì đó!

Ta hoảng sợ rút chân dời bước, nhưng vẫn hơi chậm một chút, giày bị bắt đến, trên ống quần bị cào một cái, lập tức vỡ thành mảnh vải.

Lúc này bốn phía đang vây quanh một đám sơ bộ, lại đồng thời chen chúc tiến đến.

Lưỡi đao chém vào trên người bọn họ vang lên liên tục!

Chân hắn đã không còn chỗ để an thân, bốn phương tám hướng, kể cả đỉnh đầu hắn lúc này đã bị đám tinh thiết nhân đông nghịt tạo thành một vòng vây kín.

Khoảng cách gần như thế, ta tự nhiên không dám lại vận dụng phù chú, chỉ sợ không chờ người thép nổ tung, ta và sơ nhất đã không còn mạng!

Phải làm sao bây giờ?

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ta cũng không kịp nghĩ nhiều, đột nhiên nhảy lên, hai chân phân ra.

Một cước đạp thẳng vào ngực hai cương nhân mắt đỏ, một cước xuất hiện giữa trời.

Sau đó, thừa dịp bọn họ nhào tới nghỉ ngơi, xoay người nhảy về phía trước, nhảy ngang ra!

Ba ba! Liên tiếp hai lần đạp lên đỉnh đầu vai người thép, hiểm hiểm vô cùng từ trong vách sắt vây kín trốn thoát ra ngoài.

Mà ngay chỗ ta vừa mới đứng, một vòng thiết nhân đụng vào nhau rắn chắc, móng vuốt hố sâu thò ra cũng bắt được.

Nếu như ta hơi chậm một chút, thì lúc này ta và sơ sơ sơ đã sớm bị đánh thành thịt nát rồi!

Nhưng dù vậy, sau lưng ta, trên cánh tay vẫn bị thiết trảo làm bị thương hơn mười chỗ, máu tươi chảy giàn giụa.

Hơn nữa trên thiết trảo kia cho kịch độc, trong khoảnh khắc liền biến thành một mảnh đen nhánh, mùi thối xông vào mũi!

Ta ngay cả lui về phía sau mấy bước, cách những người này khá xa.

Nhưng phía sau chính là cánh cửa đá lớn chưa nghĩ ra phương pháp phá giải, đã không còn đường lui!

Leng keng leng keng leng keng!

Đang lúc ta do dự, lại nghe tiếng đao kiếm ngâm vang.

Quay đầu nhìn lại, thì ra là giả Trương Cửu Lân và một tên đầu mang đao kiếm đồng thời đột ngột từ mặt đất mọc lên, bay vụt về phía ta.

Ta vội vàng lui về sau hai bước, đem tên sơ để ở phía sau, múa song đao, hợp lực ngăn cản.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Những đao kiếm này tự nhiên không thể sánh bằng song đao Trảm Quỷ Thần, chỉ cần hơi chạm một chút liền bị chém thành hai đoạn, nhưng lúc này mới đáng sợ bắt đầu!

Thanh đao kiếm này vậy mà đều rỗng ruột!

Một bị trảm phá, liền có vô số cây phi châm khuynh hướng đến, giống như như như trăm cơn mưa lớn, quay đầu chụp xuống.

Thời điểm này, độc thương trên cánh tay phía sau lưng ta đã phát tác dữ dội, trước mắt đều có chút mơ hồ, tuy cố hết sức ngăn cản, nhưng vẫn có không ít rơi vào trên người ta. Ta cũng không thể làm gì khác hơn là hết sức nghiêng lưỡi đao hết sức bảo vệ sơ bộ, không thể để cho hắn bị nửa phần thương tổn nào.

Trong tiếng loảng xoảng, đao kiếm rơi xuống đất, phi châm tan hết.

Độc khí cũng lan tràn trong máu, miệng vết thương sưng đen, máu cũng biến thành màu đen sì, trước mắt mơ mơ hồ hồ có chút không rõ.

Phốc!

Đúng lúc này, hậu tâm của ta đột nhiên mát lạnh, giống như có thứ gì đó đâm vào trong cơ thể!

Quay đầu nhìn lại, là quần áo sơ nhất trước ngực thủng một lỗ nhỏ, lộ ra một cái nỏ to bằng ngón tay.

Lần này ta liền hiểu rõ toàn bộ!

Thì ra, người đánh lén này đã sớm bố trí cơ quan nỏ tiễn trên người sơ nhất, chỉ chờ ta bị thương nặng, tinh thần tan rã, đột nhiên từ phía sau tập kích.

Hắn cố ý lưu lại sơ nhất không giết, chính là muốn dụ ta mắc câu!

Hắn tính rất rõ ràng, ta nhất định sẽ dựa theo kế hoạch của hắn mà bị bức đến tình trạng như thế này, thậm chí hắn cũng biết ta nhất định sẽ liều mạng bảo vệ sơ nhất, từ đó giấu tên ở trên người hắn, chờ thời khắc này xuống tay.

Tên gia hỏa này là loại âm độc nham hiểm tới cỡ nào chứ?

Thân thể ta lắc lư trái phải, hung hăng nghiến răng nắm chặt song đao, hướng về Hắc Ám Cuồng giọng quát mắng: "Ngươi lăn ra đây cho ta! Đến đây a! Đánh một trận sảng khoái với gia gia! Một mực trốn trong chỗ tối xem có bản lãnh gì."

"Ha ha ha..."

Trong bóng tối vang lên một tràng cười của nữ hài tử ngân linh.

"Vô luận tử vong hay là ngủ, hắc ám mới là nơi linh hồn về tới cuối, chỉ là kẻ yếu chưa từng chịu thừa nhận mà thôi. Cũng tốt, trước khi chết ta sẽ cho ngươi thấy quang minh."

Vừa dứt lời, từ xa xa trong bóng tối đi ra một bóng người.

Người này đi rất chậm, mặc một bộ hoa đào hòa phục, tay cầm một cái ô nhỏ màu sắc rực rỡ.

Nhìn từ thân hình cùng bước chân, đây hẳn là một nữ nhân.

"Ngươi, ngươi là cái gì..."

Đến khi nàng ta gần gũi hơn một chút, ta mới phát hiện nữ nhân này thoạt nhìn có vẻ quen mặt.

Đây không phải là thiếu nữ xinh đẹp cầm dù trong sòng bạc sao?

Không phải nàng ta đã bị kiếm thứ nhất chặt đầu từ trước rồi sao?

Đúng rồi!

Y Đằng Xương Bình có thể giả chết tái sinh, chắc chắn thiếu nữ này cũng giả vờ.

Dựa vào bản lãnh của nàng, địa vị của cô gái này trong Thiên Chiếu Thần Hội khẳng định không thấp, rất có thể chính là lão già Y Đằng kia nói, thiên tài xinh đẹp thiên tài Huyễn thuật pháp giáp lưu nhẫn đạo rồi!

Nhưng mà, vừa rồi rõ ràng ta đã nhìn qua, đây căn bản không phải là huyễn thuật gì cả!

Đầu tiên, nghìn chín trăm bảy ngàn âm dương thiếu nữ.

Thiếu nữ kia lại đi về phía trước hai bước, nhẹ lay hoa tán, hơi cúi đầu nói với ta: "Pháp giáp lưu, Lệ Xuyên Tú Tử, xin chỉ giáo."

Nàng cười rất ngọt ngào, cũng rất đẹp, trên đôi má tuyệt đẹp kia in ra một lúm rượu nhỏ đáng yêu.

Nhưng một phen vừa rồi, thật sự có thể dùng thủ đoạn độc nhất không thể dùng từ lòng phụ nhân để hình dung!

"Đạo trưởng đầu tiên thật đúng là có bản lĩnh." Lệ Xuyên tú tử từ rất xa đang nằm trên mặt đất nhìn một cái: "Không ngờ sớm đã nhận ra mê huyễn thuật của ta, lập tức sai liền, liên tiếp chém giết bốn vị đại hộ pháp nội môn, ngay cả Chân Điền đại hộ pháp cũng chết ở trên tay hắn. Nếu không phải tiểu nữ tử ta am hiểu âm thầm độn thuật, chỉ sợ cái đầu tuyệt đẹp này đã mất rồi, ha ha ha."

Nói xong, nàng quay đầu lại nhìn ta nói: "Bất quá, bản lĩnh của ngươi cũng khiến ta rất ngạc nhiên, tuy ngươi không biết ta luôn theo sau ngươi, nhưng trên người ngươi lại có một cỗ lực lượng vô hình, làm ta thủy chung không dám tới gần. Thật vất vả mượn âm độn thuật, ngươi lại còn có thể từ trong khôi lỗi trận trốn ra. Chậc chậc, thật sự là khó lường! Xem ra, lần này chúng ta thật đúng là đụng phải không ít đối thủ ghê gớm..."

Vừa nghe lời này, trong lòng ta không khỏi nổi lên một trận kinh nghi và nghĩ mà sợ.

Đi theo sau lưng ta mãi?

Bắt đầu từ khi nào?

Sao ta không có chút cảm giác nào vậy.

Sức mạnh vô hình che giấu trên người ta? Đó là cái gì?

Là Ô Mộc Hạch? Cửu Sinh Tháp? Hay là huyết mạch bản thân của ta?

Nếu không có tầng bảo hộ này, sợ là ta đã sớm bị nàng ám toán?

Khí độc trên người ta càng ngày càng đậm, mí mắt cũng mơ hồ có chút trầm xuống. Xem ra không bao lâu nữa, cho dù nàng không động thủ, ta cũng không kiên trì nổi nữa.

Phốc phốc phốc phốc!

Ta âm thầm dùng lực, linh khí tuôn ra ngoài, tất cả hắc châm đính ở trên người đều bay ra ngoài.

Lệ Xuyên tú tử rất lơ đãng xoay dù, đem độc châm của nàng che ở một bên, ngọt ngào nhìn ta một cái, không nhanh không chậm nói: "Ngươi không cần vội vã liều mạng với ta, hưởng thụ nhiều thời gian một chút không phải là chuyện rất tuyệt sao? Hơn nữa, ta rất nhanh liền chế ngươi thành khôi lỗi của ta, nói vậy không bao lâu nữa là có thể gặp mặt những người khác."

"Cái gì? Ngươi làm sao có thể đem bọn họ làm gì?" Ta vừa nghe đến đây thì không khỏi cả kinh!

Lẽ nào nàng đã sớm gặp phải bọn Tiểu Bạch Long? Hơn nữa còn đều trúng phải độc thủ của nàng?

"Ngươi không cần nóng vội." Tiếu Tố Tú Tử mỉm cười nói: "Bọn họ hiện tại hẳn là vẫn còn quanh quẩn trong độc hoa trận của ta, chờ lát nữa giày vò đủ rồi, ta nên tiễn bọn họ lên đường. Tuy rằng mấy cái mảnh da kia cũng rất trân quý, nhưng so với ngươi vẫn kém một chút, ta rất sợ ngươi bị lão già Y Đằng kia trước tiên bắt được, lúc này mới vội vàng chạy tới."

Vừa nói nàng vừa thưởng thức tác phẩm nghệ thuật gì đó, từ trên xuống dưới chăm chú quan sát ta.

Ánh mắt kia giống như đầu bếp đang nhìn một con dê đợi làm thịt vậy.

Sinh tử của dê béo sớm đã nằm trong sự nắm giữ của nàng, mà điều nàng đang cân nhắc, chỉ là chuyện dùng miếng thịt nào xào rau, còn khúc xương nào nấu canh nữa.

Ta hung hăng nghiến răng, nắm chặt lấy Trảm Quỷ Thần song đao lại đi về phía trước hai bước. Trước mắt mơ mơ hồ hồ, tú tử Lệ Xuyên cũng phảng phất biến thành hai cái, một mực không ngừng lay động.

Độc lực trong hậu tâm càng thêm hung mãnh, mà lại một mảnh băng lãnh, giống như chui vào một đạo băng trùy, đang dần hòa tan ra!

Lệ Xuyên Tú Tử khinh miệt quét qua ta một cái rồi nói: "Ta khuyên ngươi chớ giãy giụa, ngồi xuống hảo hảo hồi tưởng lại thời gian vui sướng trong quá khứ đi, đây sẽ là hồi ức cuối cùng của ngươi trong cuộc đời này. Ngươi cho rằng ta giấu diếm tên nỏ trên người một đạo trường dài sơ khai chỉ là vật tầm thường sao?"

"Nghe nói ngươi kiến thức rộng rãi, lại còn là thương nhân âm vật xuất sắc, vậy ngươi nhất định biết từng có hàn hồn độc trên Cửu Thế Giới a?"

"Ngươi có từng nghe qua, sau khi trúng loại độc này thì còn có tiền lệ sống không?"

"Hàn Hồn Cửu Thế?" Vừa nghe mấy chữ này, đầu óc của ta lập tức nổ tung.

Trên đời này có hơn vạn loại độc dược, nhưng tất cả độc dược đều có thuốc giải, chỉ xem ngươi có thể tìm được người biết được cách điều chế giải dược hay không mà thôi!

Thế nhưng chỉ có một loại độc, căn bản là không cách nào phá giải được!

Nói nó là độc, cũng không bằng nói nó là một loại chú ngữ nào đó xác thực hơn một chút.

Chỉ là phương pháp chế tác đã cực kỳ rợn người!

Đầu tiên, ngươi phải tìm được một nữ nhân sinh ra lúc âm nguyệt âm ngày âm, rồi để cho nàng ôm một đứa bé con ngày âm nam nhân.

Lúc nàng mang thai, vẫn luôn cho nàng ta ăn thịt người.

Đoán chừng ngày mà đứa bé kia sắp đến, cũng chính là lúc đại kỳ sắp đến, phá bụng lấy con.

Khiến cho đứa bé kia đẫm máu mà sinh.

Hơn nữa đứa bé này nhất định phải là con gái.

Cứ như vậy vòng tuần hoàn, qua chín đời, cô bé cuối cùng chính là Âm Đồng chín đời.

Lại đem cô bé này phong ấn chìm vào núi băng ngàn năm, đông lạnh cả trăm năm. Độc vật mà cô gái này dùng máu huyết để tế ra chính là Hàn Hồn độc cửu thế!

Trước tiên không nói đến loại phương pháp này ác độc, chỉ riêng phương pháp này chín đời đầu thai đều là nữ hài, phụ thân của mỗi cô gái nhất định phải là Tam Âm Thìn, lại khó khăn đến mức nào!

Hơn nữa trọn vẹn chín đời luân chuyển xuống, cho dù tất cả thuận lợi thì người có chế độc cũng phải thay đổi tới mấy đời rồi!

Loại phương pháp cực kỳ ác độc mà hà khắc này, xưa nay chỉ truyền lưu ở trong truyền thuyết cổ đại, ngay cả rất nhiều đại vu sư cũng có chút không muốn nếm thử.

Nhưng không ngờ tú tử Lệ Xuyên trước mắt này lại có được thứ chí độc như vậy!

Đáng sợ hơn chính là, toàn thân trên dưới của ta đều bị loại độc khổng lồ này xâm nhiễm!

Lệ Xuyên tú tử thấy ta rất kinh ngạc, không khỏi đắc ý cười cười nói: "Đừng tưởng rằng ta đang lừa ngươi, nếu như không tin, thì có thể đi về phía trước hai bước xem."

Ta đương nhiên không tin!

Hắn ta vừa bước về phía trước vừa hất tay.

Trảm Quỷ đao rời khỏi tay, mấy đạo linh phù theo sát phía sau, bao phủ Lệ Xuyên Tú Tử vào bên trong.

Đồng thời lấy ra một tấm Kinh Lôi Phù, chỉ chờ cây dù che chắn, hoặc là lách mình né tránh, một đòn tất sát!

Đệ nhất thiên chi cửu bát chương yêu hắn, chỉ khiến hắn trở thành người ngẫu nhiên.

Hai tay Lệ Xuyên Tú Tử vân vê một cái, Hoa Tán trong tay đột nhiên mở ra, xoay tròn giống như con quay.

Song đao Trảm Quỷ Thần đâm vào mặt dù, tạo thành một lỗ thủng lớn, mấy đạo linh phù theo sát phía sau, phá vỡ mà vào!

Oanh! Vài đạo phù chú phá lỗ mà vào đồng thời nổ vang.

Ta không chút do dự tiến thêm một bước, Kinh Lôi phù cũng bị ném ra ngoài.

Một đạo điện quang đột nhiên nổ tung! Trong nháy mắt, quang mang chói lọi chiếu sáng huyệt động như ban ngày.

Cô bé xinh đẹp kia bị nổ tung thành những mảnh vỡ, tứ chi gãy nát nhiễm phải ánh lửa, tiếng bỏng bỏng bỏng vang lên.

"Tiểu ca ca, ta đang ở đây..." Đột nhiên, tiếng cười của nàng lại vang lên từ trong bóng tối bên cạnh.

Ta nhanh chóng quay tay lại, lại muốn ném Trảm Quỷ Thần song đao ra, lại nghe thanh âm của Lệ Xuyên thanh âm, phiêu hốt từ một hướng khác truyền tới.

"Ngươi thật đúng là liều mạng a, có biết hay không ngươi đã sớm đầu độc lục phủ ngũ tạng, sống không được bao lâu nữa?"

Vừa dứt lời, tú tử Lệ Xuyên đổi một thân mặc quần áo hồng nhạt, đang cầm một cái dù nhỏ hơn một chút bước dài, từ trong bóng tối chậm rãi đi ra.

"Đi chết cho ta!" Ta giận dữ muốn vung đao lên, đột nhiên phát hiện ta bị động không được chút nào.

Quay đầu nhìn lại, tay chân tứ chi của ta cũng đã bị đông cứng rồi!

Chung quanh tay chân ngưng tụ một tầng băng xác cực lớn, như được đúc bằng sắt, từng đạo khói khí hình người như khói không ngừng quay quanh tầng băng bay lượn vòng quanh.

Trong tiếng ken két, tầng băng không ngừng hướng lên trên lan tràn.

Chỉ trong tích tắc máu chảy về tứ chi đã bị đông cứng.

Một cỗ băng hàn chi ý thấm vào da thịt huyết nhục, trực tiếp đông lạnh thần thức cùng linh hồn!

Hàn ý dày đặc không cách nào ngăn cản được, cũng không cách nào kiên nhẫn được.

"A!" Ta đau đớn kêu to.

"Ha ha ha, thế nào? Cảm giác này rất khó chịu phải không?" Lệ Xuyên cười khanh khách đi tới.

Cho đến trước mặt ta hai thước mới đứng lại, một lần nữa đánh giá ta từ trên xuống dưới, tán thưởng: "Chẳng trách lão quái vật Y Đằng kia không tiếc phản bội thần hội, hại đồng liêu, nhất định phải gạt ngươi ra khỏi tay, quả nhiên là tài liệu tuyệt thế khó tìm! Nhưng bây giờ về tay ta rồi! Ha ha ha ha..."

Tiếu Xuyên Tú Tử cười cười, âm thanh kia liền trở nên khàn khàn, phảng phất như trong nháy mắt từ một thiếu nữ hoa quý biến thành lão thái thái tóc trắng xoá!

Độc Hàn nhập hồn phách từng bước từng bước nhuộm lấy thân thể cùng linh hồn ta, quả thực thống khổ không muốn sống, ta thậm chí đều hi vọng nàng ở trên cổ thống thống khoái chém một đao mãnh liệt.

Cái tư vị này thật sự là quá thống khổ.

Không, còn khó chịu hơn cả chết nữa!

Tầng băng sơn đen kịt từ cánh tay, bắp chân từ từ mở rộng ra, phong bế đầu vai, leo lên đùi, dần dần đem ta đóng băng thành người băng cũng giống như.

Mỹ Xuyên tú tử đứng trước mặt ta rốt cuộc cũng cười đủ rồi, tham lam nhìn ta một cái, lè cái lưỡi đỏ tươi liếm môi dưới nói: "Ta hình như ngửi thấy mùi hồn rồi, thật khiến người ta yêu thích, ha ha ha."

"Ngươi yên tâm, sau khi cắn nuốt linh hồn, ta cũng sẽ không lãng phí thân xác này, nhất định sẽ luyện ngươi thành độc tượng hoàn mỹ nhất, đúng! Hoàn mỹ nhất! Ha ha ha..."

Tầng băng tiếp tục mở rộng, che ngực, lên cằm.

Thân thể của ta dường như đã không thuộc về ta từ lâu rồi. Mỗi một chỗ da thịt, mỗi một sợi thần kinh đều đã chết lặng, linh khí bị phong bế, ngoại trừ tư duy ra, lúc này ta và một tượng băng cũng không khác gì nhau!

Lệ Xuyên tú tử lại bước về phía trước hai bước, nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay của mình, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam vừa mừng rỡ.

Đột nhiên, nàng dường như nhớ tới điều gì, tự lẩm bẩm.

"Ngươi biết ta vì tìm một cái thân xác hoàn mỹ đã chờ đợi bao nhiêu năm rồi không?"

"Khoảng năm mươi tư năm!"

"Năm mươi tư năm a!"

"Lần trước nhìn thấy đồ vật hoàn mỹ như vậy vẫn là hơn năm mươi năm trước, đó là một tên hoành tân Kim đảo, hắn là tiểu sư đệ của ta, chẳng những nhẫn thuật tinh xảo, càng là am hiểu thuật thôi miên khiến người ta sợ hãi thán phục. Ta biết, hắn đã sớm vụng trộm yêu ta."

"Y rất đẹp trai và cũng rất thông minh. Nếu thân thể của y không hoàn mỹ như vậy, hoàn mỹ đến mức bất kỳ một độc tượng sư nào cũng khó có thể tự kiềm chế. Nói không chừng ta thật sự sẽ gả cho y. Từ nay về sau cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào của người bình thường..."

"Chúng ta vượt qua được một mùa xuân ngọt ngào, ta gần như không đành lòng xuống tay, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn được mê hoặc của giấc mộng!"

"Quỷ Vương Độc Ngẫu chính là tác phẩm mà mỗi độc ngẫu sư tha thiết ước mơ!"

"Ai, chỉ trách thân thể hắn thật sự là quá khó có được, ngay cả nằm mơ ta cũng muốn giết chết hắn, luyện chế thành con rối độc."

"Vì vậy, ta ở đêm trăng lừa hắn lên núi của phú sĩ, vốn định một kích tất sát lấy tính mạng của hắn. Nhưng không muốn bị kẻ thù tìm được, hai chúng ta đều bị đánh trọng thương, song song song rơi vào vách núi."

"Ý của ta là ta không có ngã chết, sau khi tỉnh lại, ta đi khắp nơi tìm kiếm thi thể của hắn, nhưng vẫn không có chút tung tích nào... Từ nay về sau cũng chưa từng thấy ai thích hợp luyện chế thi thể Độc tượng Quỷ Vương như vậy! Bây giờ, cuối cùng cũng gặp được ngươi! Dùng lời của người Trung Quốc các ngươi, nên nói như thế nào đây? Đúng rồi, tìm không ra chỗ nào có thể phá được giày sắt, lại không tốn công phu! Ha ha ha ha..."

Có lẽ bởi vì nàng thực sự quá vui vẻ, cười cười, làn da trên mặt đều bạo liệt ra, khuôn mặt trái xoan vốn xinh đẹp động lòng người kia giống như vỏ tùng nhiều năm vỡ ra tầng tầng, thậm chí ngay cả răng cũng rụng vài cái.

Nàng thấy quỷ kế sắp thành công, cũng lười ngụy trang nữa, trực tiếp kéo căng mặt ra, lộ ra một khuôn mặt già nua nhăn nheo.

Nhưng chính là gương mặt già nua xấu xí không chịu nổi này, lại làm ta sững sờ.

"Hai người các ngươi ở trong Anh Hoa lâm có phải đăng một bức họa?" Ta cố nén đau đớn đột nhiên hỏi.

"Hả?" Lệ Xuyên Tú Tử đột nhiên sững sờ.

"Có phải hắn có một khối ký hiệu đỏ như máu ở cổ họng hay không?"

"Làm sao ngươi biết?" Lệ Xuyên tú tử càng thêm kinh ngạc.

"Ta đã gặp hắn! Hắn chẳng những không chết, còn một mực nhớ thương ngươi, vụng trộm giấu ở trong núi, vì ngươi bày một tòa tế đàn."

"Hắn muốn phục sinh ngươi, còn muốn ngươi thanh xuân vĩnh viễn!"

"Chỉ là, hắn chưa từng nghĩ tới, ngươi chỉ là Độc phụ nhân tâm địa tàn nhẫn mà thôi! Vì cái gọi là mộng tưởng độc tượng biến thái của độc ngẫu sư, lại một lòng một dạ muốn hại chết hắn! Có thể hắn đến chết cũng sẽ không tin tưởng, nữ nhân hắn yêu thương lại là như thế."

Tiếu Xuyên Tú Tử bỗng nhiên run lên, không khỏi lui về phía sau hai bước.

Ta lạnh lùng nhìn nàng nói: "Đúng là hôm nay ta thua trong tay ngươi, thua vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn nào trên tay bà vợ bà lão bất chấp tình cảm này, nhưng ta lại sống chết thoải mái, chưa bao giờ thiếu nợ bất cứ ai! Đúng như lời ngươi nói, giấc ngủ và cái chết đều ở trong bóng tối, nhưng tâm của ta vĩnh viễn quang minh! Còn ngươi, nếu chết cả đời chắc chắn không thể thoát khỏi bóng tối."

Ầm!

Ầm ầm ầm...

Dưới tầng băng, ức vạn trái tim giấu trong ngực ta đồng thời nhảy lên.

Thân thể cứng ngắc băng lãnh phảng phất sinh ra một tia nhiệt độ, dần dần bị hòa tan.

Tầng băng càng ngày càng lạnh, chậm rãi bao trùm toàn thân, nhưng nhiệt độ trong ngực ta cũng càng ngày càng mạnh, phảng phất như một ngọn lửa, một cái sắp sửa hừng hực thiêu đốt, phá tan tất cả bóng tối hừng hực trên thế gian!

Ta có thể cảm giác được sự xao động của ngọn lửa kia!

Bọn chúng dường như đã sớm chờ đợi thật lâu, có chút nôn nóng khó dằn nổi muốn phun ra.

Đệ nhất thiên cửu cửu cửu cửu, liều mạng chém một kiếm.

Trương Cửu Lân giả chia năm xẻ bảy, sắp bị đốt cháy hết; Tinh Cương Khôi Lỗi sơ bộ cũng nhanh chóng uể oải, co quắp một mảnh.

Từng sợi hắc khí phiêu tán đi bốn phía, đây là dấu hiệu khôi lỗi mất đi hiệu hiệu.

Ta lạnh lùng nhìn chằm chằm Lệ Xuyên Tú Tử, nói: "Nếu như ta đoán không sai, vì luyện chế mấy thứ này, ngươi nhất định đã hại không ít mạng người phải không? Rốt cuộc có bao nhiêu người chết trong tay ngươi, chỉ sợ đếm không xuể chính mình ngươi a?"

"Nhưng ngươi đừng quên, ngươi cũng là cá nhân!"

"Là người thì sẽ có lão bệnh tử, ngươi cũng có ngày biến thành quỷ hồn! Ta thấy đến lúc đó ngươi sẽ phải chịu trừng phạt thế nào."

Lệ Xuyên Tú Tử lùi lại hai bước, nếp nhăn trên mặt mất tự nhiên khẽ giật giật, sau đó ánh mắt hiện lên vẻ hận hận: "Đó cũng là chuyện sau này, không tới phiên ngươi quan tâm! Tốt nhất là lo cho chính ngươi trước đi."

Nói xong nàng hung tợn ném ra một đạo bạch quang, bộp một tiếng nện xuống dưới chân ta.

Luồng sáng trắng kia nổ tung, biến thành một ngọn lửa.

Ngọn lửa màu trắng sáng một khi cháy lên tựa như làm kíp nổ, xoẹt một tiếng, một làn khói đen đột nhiên dâng lên, bắt đầu cháy hừng hực quanh thân ta.

Đó là Âm Hỏa!

Tâm trận được tạo thành từ Âm Hỏa!

Uy lực của loại trận pháp này vô cùng cao siêu, một khi dính phải âm hỏa thì hồn nhục đều diệt, tuyệt đối không thể sống sót.

bồ câu lão tiền bối chính là bị loại âm hỏa này thiêu chết!

Nhưng Lệ Xuyên tú tử nào có bản lĩnh như hắc ưng, không có khả năng tiện tay thả ra âm hỏa, tất nhiên phải nhờ lực lượng pháp trận, chuẩn bị tốt thời gian dài, hơn nữa còn phải mượn Dẫn Hồn phù mới được.

Nghĩ như thế, chỉ có một khả năng, đó là nàng đã sớm bố trí tốt âm trận ngay vị trí ta lúc này, chờ ta tự mình nhảy vào.

Vừa rồi nàng chủ động xuất hiện, lại nói với ta nhiều như vậy, chính là đang kéo dài thời gian, chờ Âm Hỏa trận thành hình?

Nói cách khác, ngay từ khi bắt đầu gặp, ta đã từng bước vào trong bẫy của nàng, sau đó tất cả những chuyện phát sinh sau khi nàng nắm giữ và tính toán trong lòng bàn tay mình...

Mũi tên ngầm trên người sơ nhất, băng hồn độc cửu thế, dưới sự hợp kích của khôi lỗi cố ý để lộ sơ hở, điểm dừng chân sau khi ta lao ra... Đều nằm trong kế hoạch của nàng.

Lão yêu bà này quả nhiên tâm cơ thâm trầm!

Ngay lúc hộ pháp sơ nhất cùng mấy tên Thiên Chiếu Thần Hội liều chết đánh giết, nàng một mực canh giữ ở bên cạnh, chỉ là ngại thực lực vô địch sơ khai cường đại, không dám tới gần.

Vừa mới cùng trọng kiếm cao thủ kia, lúc vừa bị tử thương lại vừa đúng lúc phát giác được ta đi tới gần, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn làm ra tính toán tinh tế như thế!

Đầu tiên là lợi dụng sơ nhất làm mồi nhử, sau đó lại liên tiếp chế thành sơ kỳ cùng Trương Cửu Lân, để cho ta tiến vào bẫy.

Nàng biết rõ ta tuyệt đối sẽ không bố trí phòng thủ, sẽ đem tên nỏ giấu trên người, tại ta ở thời điểm ta không phòng bị nhất, bắn ra băng hồn độc chín đời.

Ngay tại thời điểm ta cho rằng băng hồn cửu thế chính là đòn sát thủ, lại còn có một tòa âm hỏa trận chờ ta!

Có lẽ nàng vừa mới thấy bản lĩnh thứ nhất, cho rằng mấy người chúng ta là như vậy, sợ chỉ bằng vào băng hồn độc cửu thế không khống chế được ta, cho nên lại tăng thêm một đạo bảo đảm!

Bà lão này chẳng những nham hiểm mà còn cẩn thận hơn.

Âm hỏa vù vù thiêu đốt, không ngừng thu nhỏ phạm vi; tầng băng trên người ta cũng vang lên ken két, dần dần bao trùm toàn thân.

Lúc này trong người ta có cự độc thiên cổ, không thuốc nào chữa được, âm hỏa xung quanh càng ngày càng gần, dính vào người chắc chắn phải chết!

Đây chính là nguy cơ mà ta chưa bao giờ gặp phải!

Vô luận là Cửu Thế Băng Hồn Độc, hay là Âm Hỏa đại trận, ta đánh gãy đầu óc cũng không nghĩ ra nửa điểm phương pháp phá giải.

Mắt thấy là sẽ ngàn cân treo sợi tóc.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ!

Chẳng lẽ Trương Cửu Lân ta sẽ phải chết ở đây sao?

Lệ Xuyên tú tử thoáng lui về phía sau hai bước, một tay đặt lên vai, lộ ra một nụ cười vừa dữ tợn vừa đắc ý, nói ra một câu gì đó.

Nàng lần này dùng chính là Nhật ngữ, ta căn bản nghe không rõ.

Vừa dứt lời, từ trong bóng tối vèo một tiếng, một người nhảy ra, vững vàng rơi vào bên cạnh tú tử Lệ Xuyên.

Người này vóc dáng rất nhỏ, đại khái chỉ khoảng một thước năm thước, tóc đã hơi xám trắng cột thành một búi tóc cao cao, dưới mũi để lại một chòm râu nhân đan, hai con mắt nhỏ lóe sáng, như là một con sài lang vừa cùng hung cực ác vừa giảo hoạt phi thường!

Một tay gã nắm chặt loan đao treo bên hông, lạnh lùng nhìn ta một cái, quay đầu hỏi Lệ Xuyên Tú Tử một câu gì đó.

Lệ Xuyên tú tử từ chối cho ý kiến, nhẹ gật đầu, khuôn mặt tràn đầy nụ cười tự đắc!

Không thể tưởng được ở một nơi bí mật gần đó còn cất giấu một cao thủ!

Nhìn từ thần thái và động tác đối thoại của gia hỏa Lệ Xuyên Tú Tử, hắn ở trong Thiên Chiếu Thần Hội có địa vị cao hơn nhiều so với Lệ Xuyên Tú Tử.

Bởi vậy có thể thấy được, tu vi của hắn so với Lệ Xuyên Tú Tử cũng chỉ cao hơn chứ không thấp!

Ầm ầm ầm...

Lúc này trước ngực của ta vang lên tiếng tim đập, càng lúc càng nhanh.

Giống hệt kèn lệnh trước khi đại chiến!

Từng sợi khói đen không ngừng bốc lên, ngọn lửa màu đen càng lúc càng gần.

Nhưng tứ chi tay chân của ta nối liền thân thể, lại một mảnh lạnh như băng. Mắt thấy vỏ băng đen thùi quá cằm, bịt kín miệng, sau đó lại che khuất hai mắt, một màu đen kịt.

Bùm bùm bùm bùm!

Mặc dù ta cũng không nhìn thấy gì cả, cái gì cũng không nghe được, nhưng nhịp tim từng tiếng kia, lại nhảy nhót càng ngày càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Két... một tiếng vang nhỏ từ ngực truyền ra, tựa như vỏ trứng vỡ tan.

Ngay sau đó âm thanh vỡ tan càng dày đặc, trước mắt ta lại đột nhiên khôi phục ánh sáng!

Từng cột sáng đen kịt từ lỗ chân lông trên da phun ra, bao bọc lấy bên ngoài lớp băng xác bị phá tan, phát ra từng tiếng nổ mạnh bạo liệt, bắn lung tung ra bốn phía như hoa rơi.

Âm hỏa bao quanh ta cũng bỗng nhiên tối sầm lại, hỏa quang tắt đi.

Nụ cười trên mặt tú tử Lệ Xuyên cứng đờ, trong đôi mắt nhỏ nhắn kia cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Hai người bọn họ không có nắm chắc thắng lợi trong tay, vừa rồi trong lòng mừng rỡ liền tỉnh táo lại, liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người!

Ngay cả chính ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng bây giờ đâu phải lúc tìm tòi nghiên cứu?

Thời gian không chờ ta, chính là hiện tại!

Ta thừa cơ nhảy lên một cái, hai tay vung mạnh đao, lao thẳng đến tiểu tử Lệ Xuyên và tiểu tử kia.

"Trảm!" Một chiêu Kinh Phách trảm, động thủ chính là tuyệt chiêu.

Phù!

Ngoài dự liệu là, theo ta một đao chém ra, lại có một đạo bóng đen nhanh như cuồng phong, từ ngực bay vút ra.

Vẻ mặt Lệ Xuyên Tú Tử tràn đầy kinh ngạc, nâng ô đón đỡ.

Người nhỏ bé kia nhanh chóng loan đao trong tay, khoa tay múa chân đón đỡ.

Rặc rặc một tiếng, Hoa Tán ngăn trước mặt vỡ thành vô số khối, sau dù chấn động một mảnh khói đen, ngay cả trên mặt đất cũng bị đánh ra một cái hố to sâu hoắm.

Ầm ầm ầm!

Thế đi của bóng đen không giảm chút nào, lại mang theo vô tận kình đạo bay đi, ngạnh sinh ở trên huyệt động đánh ra một cái lỗ thủng lớn, nối thẳng vách đá ra ngoài.

Từng khối đá vụn nhao nhao rơi xuống, rơi vào trong sóng lớn phía dưới, tạo ra từng tiếng sóng nước.

Cho đến lúc này ta mới phát hiện, trên song đao Trảm Quỷ Thần bao phủ một tầng vỏ ngoài đen bóng.

Màu đen tỏa sáng, màu đen khiến người ta lóa mắt, màu đen khiến người ta kính nể! Hơn nữa hắc quang quỷ dị kia đang chậm rãi chảy xuôi, chung quanh huyệt động không ngừng có đạo đạo ánh sáng, giống như lưu tinh không ngừng tụ tập đến.

Đệ nhất thiên Cửu Lục Linh Chương, Âm Binh chiến trận

Đây là...

Màu đen quỷ dị và từng luồng hào quang sáng chói kia ta đã từng thấy...

Từ lúc ở Ma Vực Cốc, bồ câu xám lão tiền bối quyết chiến hắc ưng, cùng với lúc ngăn cản ma chung cho chúng ta, Ô Mộc Trượng đã từng phát sinh biến hóa như thế!

Nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh sáng kia còn rực rỡ hơn xa lúc này, khiến người ta càng thêm kính sợ.

Ta cúi đầu xem xét, quần áo trước ngực thủng một lỗ lớn, Ô Mộc Hạch đã sớm không thấy đâu nữa.

Ô quang trên song đao này chính là Ô Mộc Hạch hóa thành sao?

Đúng lúc này, nghiêng một bên, truyền đến một trận thanh âm lộn xộn.

Ta quay đầu nhìn lại, hóa ra là người nho nhỏ kia.

Quần áo trên người hắn bị nghiền nát không chịu nổi, búi tóc buộc lên cao bị chém thành hai đoạn, tóc dài nửa xích không ngắn tung bay tán loạn trên trán. Mặt trái của hắn hằn lên một vết sẹo dài, sâu thấy cả xương, máu tươi ồ ồ chảy ra không ngừng, nhỏ xuống đầy đất.

Trên mặt đất dưới chân, từng vết rạn giống như thiểm điện khuếch trương ra bốn phía, ngay cả hai chân của hắn cũng lắc lư không ngừng, nhìn qua có thể lúc nào cũng có thể chịu đựng không nổi, ngửa mặt ngã sấp xuống!

Nhưng gia hỏa này vẫn cực kỳ ngoan cường đứng thẳng, hai tay nắm thật chặt chuôi loan đao, trừng đôi mắt nhỏ như sói đói, gắt gao nhìn chằm chằm ta, trong miệng không ngừng lẩm bẩm cái gì đó.

Xem ra, trong lúc vô ý ta mới kích phát Ô Mộc Hạch.

Ô Mộc Hạch là một trong Cửu U Môn Tam Bảo, một khi phóng xuất ra lực lượng cực kỳ uy mãnh!

Lệ Xuyên tú tử tuy rằng quỷ kế đa đoan, nhưng dù sao vẫn là nhục thể phàm thai, một khi bị cự lực bao bọc Ô Mộc Hạch trảm trúng, sớm đã tan thành mảnh vụn, tan thành tro bụi.

Gã này tuy bị thương không nhẹ, nhưng không ngờ hắn ta vẫn còn sống!

Nhìn tình hình lúc này, hắn có lòng muốn chạy trốn thì đã không thể, rơi vào đường cùng chỉ có thể liều chết đánh cược một lần.

Lúc này hắn ta hai tay cầm đao, miệng lẩm bẩm giống như đang thi triển đòn sát thủ trí mạng nào đó, nhưng ta sao có thể để hắn ta thi triển hoàn toàn được?

"Chém!" Ta xoay người vung song đao, lao thẳng về phía nhóc con.

Phù! Lại một bóng đen điên cuồng lao tới.

Lần này ta rốt cuộc có thể nhìn rõ hơn một chút, đó là một con mãnh thú!

Thể tích to lớn giống như sư tử, nhưng lớn hơn nhiều so với sư tử, toàn thân trên dưới đều bao trùm một tầng lân giáp sáng lóng lánh, đỉnh đầu còn mọc ra hai cái sừng dài hình dáng kim quang nổ bắn ra.

Nhanh như gió táp, xông thẳng ra khỏi ngực.

Ngay trong nháy mắt này, tiểu nhân kia dường như cũng hoàn thành xong đạo chú ngữ cuối cùng, cổ tay đột nhiên chuyển một cái, phù một tiếng, loan đao quay ngược lại, trực tiếp xuyên qua ngực hắn.

Đây là...?

Tự sát sao?

Ta đang kinh ngạc, chỗ loan đao đâm rách đột nhiên nổ ra một mảng bạch quang.

Phảng phất như hắn vốn là một cái túi da lớn tràn đầy hào quang, trong nháy mắt nổ tung, vô số hào quang đột nhiên tuôn ra, lập tức liền tràn đầy toàn bộ huyệt động, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Phù! Hắc quang cự thú trực tiếp vọt vào trong quang mang, lập tức cũng bị nuốt hết.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt của ta nhanh chóng vặn vẹo biến hóa, bốn phía đều tràn đầy xán thải quang.

Ánh sáng kia vô cùng chói mắt, cơ hồ làm cho người không cách nào mở mắt ra!

Ô! Xa xa truyền đến một tiếng kèn lệnh.

Thuận gió tung bay, vừa trầm thấp vừa vang dội, bên trong ẩn giấu một cỗ sát khí vô hình, làm cho lòng người không khỏi run rẩy.

Ta hơi mở mắt ra nhìn kỹ một chút, không khỏi giật nảy mình!

Hang động không thấy đâu nữa, bản thân gã đã bị trọng thương cho nên đã hôn mê bất tỉnh, tất cả những nữ tử xinh đẹp hai bên đều không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lúc này, ta đang đứng trên cánh đồng đại hoang vô cùng trống trải, một vầng thái dương đỏ tươi treo trên đỉnh đầu, nóng bỏng.

Khắp nơi xung quanh đều là cát vàng đất khô cằn, xa xa còn có từng sợi khói đen đang phiêu phù.

Đây là nơi nào?

Ảo giác sao?

Ta đưa tay bắt lấy chính mình, rất đau.

Lấy ra Phá Huyễn Phù thử một lần, cũng không phản ứng.

Đó là... Quỷ vực!

Ô Tô Lý Giang vừa mới xuống nước xong, chúng ta bị vây ở chính giữa Quỷ vực, lúc này cũng là như thế, chỉ là cảnh tượng Quỷ vực hình thành hơi khác biệt mà thôi.

Xem ra, đây chắc chắn là đòn sát thủ của tiểu quỷ kia! Có thể dựa vào sức lực bản thân, trong nháy mắt ngưng tạo Quỷ Vực.

Phương pháp bài trừ Quỷ Vực chính là diệt trừ mắt trận, Quỷ Vực này nếu là hắn tạo ra, mắt trận kia tự nhiên chính là hắn.

Chỉ cần giết lão già kia thì coi như mọi chuyện đã kết thúc!

Ô! Lại một trận kèn lệnh theo gió mà đến.

Ta nắm chặt song đao, kiên định vô cùng hướng phía giọng nói vô cùng truyền đến của Hướng Tiền đi đến.

Ô ô! Tiếng kèn càng thêm dồn dập, kéo theo trường âm xé rách chân trời, vang hai bên tai.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Từng tiếng bước chân hùng tráng từ bốn phương tám hướng kích động vang lên.

Là quân trận! Lão gia hỏa này vậy mà bày ra quân trận ở trong Quỷ Vực.

Cùng lúc đó Vĩnh Linh Giới mang ở trên ngón vô danh khẽ run lên, xẹt qua một đạo lưu quang.

Hả?

Ta không khỏi cực kỳ kinh ngạc.

Trong vòng ba tháng Vĩnh Linh Giới chỉ có thể sử dụng một lần. Thời gian trước ta vừa dùng nó ở trên nhai sơn triệu hồi ra đám Âm Linh như Nhạc Phi, nhưng sao bây giờ lại có phản ứng?

Chẳng lẽ theo tu vi của ta tăng cường, chu kỳ sử dụng Vĩnh Linh

Giới cũng bị rút ngắn?

Hào quang trên Vĩnh Linh Giới càng ngày càng thịnh, có một cỗ lực lượng rất cường đại đang không ngừng va chạm, nóng lòng muốn xông ra.

Không đúng!

Quỷ vực vốn là không gian đặc biệt ngăn cách ngoại giới, chẳng khác gì nơi ở của đám Âm Linh, sử dụng Vĩnh Linh Giới cũng không phải không có thời gian.

Lúc này quân trận đã tập kết xong, vừa vặn khơi dậy sự cộng hưởng của một vị âm linh nào đó trong Vĩnh Linh Giới, muốn hướng ta thỉnh chiến!

Thình thịch!

Trong giây lát, một tiếng trống trận truyền đến, tiếp theo là rậm rạp chằng chịt thanh âm rút đao.

Tiếng bước chân càng thêm dày đặc, bỗng nhiên gia tốc, dưới bóng tối cuồn cuộn hiển lộ ra từng hàng binh sĩ tinh nhuệ.

Những binh lính này vóc dáng không cao, nhưng mỗi tên đều rất hung hãn.

Thân mang áo giáp da đen, đội nón che khổng lồ, tay cầm thuẫn, tay kia nắm chặt đao võ sĩ.

Đây là trang phục quân nhân thời kỳ Nhật Tính phủ!

Hiển nhiên, quỷ vực này được ngưng tụ chính là cảnh tượng lúc Mạc phủ chinh chiến.

Một hàng Thuẫn Bài binh xếp chỉnh tề, là Trường Thương đại trận, phía sau là cung thủ. Hai bên là kỵ binh cắm tiểu kỳ, cuối cùng áp trận là từng dãy chiến xa bốn ngưu che mặt bằng đồng, lục tục từ trong bụi mù vọt ra.

Tễ cờ phướn của các đại danh Nhật Bản đón gió phấp phới, từng hồi trống trận nổ vang làm người ta sợ hãi.

Toàn bộ quân trận có tới mấy vạn người, sắp xếp chỉnh tề, giống như một tòa núi lớn đông nghìn nghịt từng bước tới gần.

Hào quang trên Vĩnh Linh Giới càng thêm sáng lạn, trong lòng ta quyết định cắt đứt cổ tay nhỏ giọt tinh huyết xuống, hét lớn: "Tiểu Giới Linh, lập tức mời vị tướng quân này xuất chiến."

Một thân ảnh thật lớn màu đỏ như lửa lập tức từ trong Vĩnh Linh Giới bay ra, uy phong lẫm liệt đứng ở trước người ta.

Ta nghiêng đầu nhìn lại, thì ra chính là Lữ Bố!

Lữ Bố số một nghìn chín trăm sáu đang ở đây!

Lúc này Lữ Bố giơ cao Phương Thiên Họa Kích đã chắn trước mặt ta. Khuôn mặt kiên nghị kia phối hợp với áo choàng màu lửa đỏ, áo giáp màu đỏ lửa, phảng phất như một người khổng lồ sắt thép.

Liếc mắt một cái nhìn thấy Lữ Bố, ta rốt cuộc hiểu được vì sao hắn ta nôn nóng muốn xuất chiến rồi!

Lữ Bố được xưng tam quốc đệ nhất mãnh tướng, ở thời đại anh hùng tầng tầng lớp lớp của tam quốc, chỉ cần một hiệp là có thể chém giết đại tướng quân địch, thậm chí ngay cả Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi liên thủ tấn công cũng không thể ngăn cản! Nhưng một vị mãnh tướng như vậy, kết cục lại bị Tào Tháo thiên quân vạn mã vây khốn, cuối cùng uất ức trong lúc ngủ say đã trói chặt cho thủ hạ, hiến cho Tào Tháo.

Làm một vị dũng tướng, kết cục như vầy có thể nói là sỉ nhục vô cùng lớn.

Lúc này bốn phương tám hướng đều là quân đội, phảng phất chiến đấu giữa Côn Bằng tái hiện, lập tức liền khơi dậy lòng không cam của Lữ Bố.

"Sao vậy, Ôn Hầu muốn dùng sức một mình nghênh chiến thiên quân vạn mã?" Ta hỏi.

"Đúng là như thế!" Lữ Bố nhìn ta một cái, lập tức thở dài một hơi: "Tiểu tử, so với lúc thu phục ta ngươi trưởng thành hơn nhiều nha, nhưng hôm nay nơi này hãy giao cho ta đi! Cho dù là thần phật đầy trời đến đây, Lữ Phụng ta cũng phải để cho bọn chúng thất bại tan tác quay về."

Nói xong, hắn khinh thường chỉ vào quân đội đang nhanh chóng tới gần nói: "Lần này giao cho Phương Thiên Họa Kích trong tay ta, thế nào?"

"Được!" Ta vui vẻ đáp: "Vậy làm phiền Ôn Hầu."

Mặc dù chúng binh trước mắt đều là giả dối, nhưng muốn ta đi chém giết một phen, dễ dàng tiêu diệt trận nhãn mà nói cũng rất khó, nói không chừng còn có thể đền lại tính mạng.

Nhưng Lữ Bố lại khác, bản thân hắn chính là Âm Linh cao cấp, từ thực chất mà nói, không khác gì những vong hồn này.

Lữ Ôn Hầu thật sự muốn phát cuồng, quân trận cỡ này đương nhiên không nói chơi!

Hơn nữa, việc chinh chiến sa trường vốn chính là tâm nguyện không còn của hắn, khiến hắn sỉ nhục một trận tuyết, đã giúp ta một đại ân, lại có thể khiến hắn cảm kích.

Hà Nhạc mà không làm á?

Lữ Bố run lên Phương Thiên Họa Kích, cười ha hả nói: "Quá sảng khoái! Khoái tai!"

Nói xong, hắn đón lấy cát vàng cuồn cuộn đối diện, thiên quân vạn mã điên cuồng lao đi.

Hắn giống như một đạo lưu tinh màu đỏ, không bao lâu đã vọt tới trước mặt quân trận.

Leng keng leng keng leng keng!

Cung thủ ở phía xa đồng thời giương cung chéo lên, một mảng mây đen giống như mưa tên ùn ùn kéo đến.

"Đến tốt lắm!"

Lữ Bố hét lên một tiếng điên cuồng, trường kích bay vòng, múa thành một đạo gió lốc màu đỏ!

Mưa tên mây đen vừa bị gió lốc chạm đến lập tức bị cuốn vào trong đó, khiến cho gió lốc càng thêm lớn mạnh mật.

Gió lốc xoay chuyển, càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh.

Vù một tiếng, Lữ Bố hất Phương Thiên Họa kích về một hướng khác.

Leng keng leng keng leng keng...

Vô số mũi tên sắc bén còn nhanh hơn lúc đến, giống như ngàn vạn lưu tinh bay vụt trở về, đi vào trong quân trận.

Đã đâm thủng thuẫn bài, đâm thủng giáp da, trong khoảnh khắc âm binh đại loạn, tử thương một mảnh!

Quân sĩ kỵ binh canh giữ hai bên rốt cuộc không nhịn được nữa, giơ chiến kỳ từ hai bên đánh vây Lữ Bố.

"Ha ha ha ha, một kẻ chết tới một kẻ, hai kẻ chết một đôi." Lữ Bố vừa thấy, không những không sợ mà còn cười.

Mắt thấy mã đội sắp đến, đột nhiên chọc Phương Thiên Họa Kích một cái, nhảy cao mấy mét, giống như thiên thần hạ phàm quét ngang qua!

Két!

Phương Thiên Họa kích lướt qua, mười mấy âm linh kỵ binh và người dẫn ngựa vỡ thành hai nửa.

Lữ Bố cố ý ở trong loạn quân chỉ còn lại một thớt, một chân bước lên lưng ngựa, trái đột phải xoay ngang dựng đứng, cứ một lần đi qua, lại có mười mấy người mất mạng tại chỗ.

Âm linh vỡ vụn khắp nơi, Lữ Bố một người một ngựa giết vào vòng vây.

Tiếng trống chợt gấp, trường thương binh ở giữa chen chúc nhau lên, cuồng phong như thủy triều muốn đâm chết Lữ Bố.

Lữ Bố mặc một chiếc áo choàng đỏ tươi như máu trong nháy mắt đã bị che khuất.

Ầm!

Một tiếng nổ mạnh, tất cả trường thương binh rậm rạp đều bay ra.

Một đạo thiểm điện đỏ như máu theo Phương Thiên Họa Kích vung vẩy ra, mỗi một đường đi, mỗi một địa phương mà Lữ Bố ở đó, giống như đột nhiên nứt ra một ngọn núi lớn, nổ thành một cái rãnh dài.

Rầm rầm rầm! Quân trận của cả vạn người lập tức sụp đổ.

Khắp mắt đều là máu tươi của Âm linh, hắn quả thực chẳng khác nào là Chiến thần giết vào địa ngục!

Trường kích như rồng, không ngừng quét ngang quét ngang quét dọc, mỗi một cái rơi xuống đều tạo ra một cái rãnh dài, mấy chục gần trăm quỷ binh cũng theo đó hóa thành bụi mù.

Lữ Bố càng giết càng hăng, càng giết càng thoải mái, thỉnh thoảng lại ngửa mặt lên trời cười to, cuồng tiếu kêu lớn: "Khoáng vẻ, khoái tai! Thật thống khoái!"

Tinh kỳ vung lên, tàn loạn quân trận chia ra hai bên cát vàng cuồn cuộn, từng chiếc chiến xa bao trùm thiết giáp cương thuẫn tràn ra.

Lữ Bố vừa thấy, chẳng những không tránh, ngược lại còn lập tức tiến lên, cách xa bảy tám chục bước liền nhảy lên, nhảy cao trên không, lập tức huy kích đánh xuống.

Xoẹt một tiếng, từ trên xuống dưới đem một chiếc chiến xa đâm xuyên qua, ngay sau đó quát to một tiếng, hai cánh tay nâng chiến xa lên! Rầm một cái ném ra ngoài, nện vào một chiếc chiến xa khác.

Ngựa trên hai chiếc xe, Quỷ tốt trong khoảnh khắc đã bị đập thành mảnh nhỏ.

Lúc này Lữ Bố lại hất lên mấy chiếc chiến xa, ném vào trong quân trận vốn đã thảm bại không chịu nổi này!

Toàn bộ sa trường cuồn cuộn khói đen, bầu trời vốn màu xanh lam trong nháy mắt tối sầm lại, trở nên mây đen cuồn cuộn, khói đặc cuồn cuộn.

Lữ Bố cười ha hả, rơi vào trong tàn trận, không ngừng đơn phương đồ sát.

Phía sau quân trận thảm bại, một chiến xa màu vàng đang ở dưới yểm hộ của binh sĩ quỷ tốt khác, lui về phía sau.

"Ôn Hầu! Đó là thủ lĩnh của địch nhân!" Ta đứng phía sau lớn tiếng nhắc nhở.

Lữ Bố nghe vậy, đột nhiên quay đầu lại, nhảy dựng lên, đạp liên tiếp lên đầu đội ngũ Quỷ Quân, điên cuồng đuổi theo.

Vạn người khó địch, thần quỷ khó cản!

Khi còn sống Lữ Bố là đệ nhất tam quốc, Âm Linh sau khi chết cũng như vậy.

Quỷ binh vây quanh chiến xa màu vàng vội vã ngăn cản, lại bị trường kích của gã đảo một cái, một đạo sát khí vô hình bị chém đứt, ngay cả chiến xa kia cũng bị chém thành hai đoạn.

Lữ Bố đuổi theo, một kích tàn nhẫn đâm xuyên chiến xa.

Nhưng trong giây lát, lại có một đạo quang ảnh màu vàng vọt mạnh ra, Lữ Bố không thèm nhìn đã quét ngang Phương Thiên Họa Kích tới.

Xoạt một tiếng, kim quang giống như sao băng rơi xuống, từ xa quân trận phóng khoáng, thoáng cái liền từ trên trời hạ xuống, rơi xuống trước mặt ta.

Ta vừa cúi đầu nhìn thì không ngờ lại là một cái đầu lâu!

Đúng là tiểu tử lão đầu kia, chẳng qua lão già đi rất nhiều, trâm cài tóc khảm nạm vàng kim, cổ áo cũng là gấm vóc thêu tơ vàng.

Ơ? Không đúng.

Đây chính là thân ở trong Quỷ Vực a, tất cả cảnh tượng đều là âm khí ngưng kết thành, một khi Âm Linh bị giết, lập tức sẽ biến thành khói đen bốc lên.

Nhưng sao tên gia hoả này lại hết lần này đến lần khác thất biệt?

Đúng lúc này, Vĩnh Linh Giới bỗng nhúc nhích nhè nhẹ, xem ra thời hạn đã đến.

Lữ Bố ý vẫn chưa thỏa mãn thúc ngựa đến, hai tay nâng kích quỳ gối trước mặt ta, rất cảm kích nói: "Thật thống khoái, ân tình bực này, Lữ mỗ ta khắc sâu trong lòng!"

Ta vừa nghe lời này ngược lại có chút kinh ngạc.

Ngươi giúp ta chinh chiến khu trừ Quỷ vực, ngược lại còn thiếu ta một món ân tình?

Khi hắn còn đang kinh ngạc, Lữ Bố đã hóa thành một đạo hồng quang tiến vào trong Vĩnh Linh Giới.

Ầm ầm ầm...

Quân trận tàn phá đối diện liên tiếp phát ra từng tiếng nổ vang.

Tiếng nổ vang lên giống như bị ai đó xé rách đêm tối, lóe lên lốm đa lốm đốm sáng ngời.

Tuy rằng ánh sáng cũng không lớn, nhưng lại vô cùng chân thật, ta biết đây là tàn tượng sau khi Quỷ vực bị bài trừ.

Ngoài ánh sáng, đã là thế giới chân thật.

Đứng thứ một nghìn chín trăm sáu trăm chín mươi hai, bắt đầu tỉnh lại.

Ánh mắt lam thiên vô biên tiếng nổ lộ ra vô số lỗ thủng, toàn bộ thế giới tựa như một bức tường bị người đốt, cửa động càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều, thế giới bên ngoài động dần dần chân thực lên.

Đợi đến khi thế giới này hoàn toàn biến mất, lúc này ta mới từ trong hoảng hốt tỉnh táo lại.

Lúc này ta đang đứng trong huyệt động tối đen như mực.

Dưới chân tràn đầy mảnh vỡ —— Đó là cây dù nhỏ nhắn của Lệ Xuyên bị đánh nát.

Vách động nơi xa bị phá tan hơn phân nửa, gió lạnh xen lẫn mùi tanh hôi pha lẫn trong nước biển xông vào mũi.

Cái đầu lâu ánh vàng rực rỡ kia vẫn đang ở trước mặt ta, trong khoang cổ không ngừng chảy ra máu tươi.

Đây chính là máu tươi chân thật, cũng không phải là quỷ vực biểu hiện ra.

Cách đầu lâu không xa, chính là thi thể của hắn, vẫn như cũ duy trì động tác tự sát một khắc trước.

Loan đao sắc bén đâm xuyên qua ngực, sau đó lại đâm xéo xuống dưới, phá vỡ bụng. Nội tạng dính máu tươi từ chỗ lỗ hổng chảy ra, trộn lẫn thành một mảnh.

Quay đầu nhìn lại, mới đầu còn nằm đó không nhúc nhích.

Ta đi vào kiểm tra xem, mạch đập của hắn rất vững vàng, hô hấp cũng rất đều đều đặn, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười khó hiểu.

Hình như là đang cực kỳ mệt mỏi, đang ngủ say —— hơn nữa còn đang trong giấc mộng mộng đẹp gì đó.

Cho đến lúc này, ta mới đem sự chú ý tập trung lần nữa đặt ở trên song đao Trảm Quỷ Thần.

Nói chính xác hơn là lớp vỏ đen quỷ dị phủ lên thân đao.

Cái vỏ đen kia quỷ dị khiến người ta kinh hãi, phát ra hào quang sáng bóng bắn ra bốn phía!

Nói nó cứng rắn như đá, nhưng ta có thể cảm giác rất rõ ràng, nó đang chảy như dòng máu, theo mạch đập của ta chậm rãi chảy xuống.

Nói nó đen nhánh trong suốt, lại lấp lánh từng điểm tinh mang, giống như cảnh tượng vừa rồi xé rách Quỷ Vực.

Vỏ đen tinh quang lưu chuyển, đồng thời cũng chậm rãi ngưng đọng lại, sau đó lần nữa hóa thành ô mộc hạch về tới lòng bàn tay của ta, ta cầm lấy ô mộc quan nhìn hồi lâu, hồi tưởng lại những chuyện phát sinh vừa rồi.

Vừa rồi không lâu trước đây, ta trúng Băng Hồn độc của cửu thế, lại bị Âm Hỏa vây quanh, mắt thấy là chết oan chết uổng, nhưng lại không có cách nào!

Chính vào lúc đó, đột nhiên lại vang lên từng đợt nhịp tim vừa quen thuộc vừa xa lạ, lập tức băng tầng nổ tung, trên người ta lập tức sinh ra một cỗ lực lượng thần kỳ! Sau đó, Ô Mộc Hạch liền phát sinh biến hóa, tự động bao vây ở trên song đao.

Uy lực của Trảm Quỷ Thần được bao phủ trong hắc quang trong nháy mắt tăng lên rất nhiều, thoáng chốc đã chém giết được Lệ Xuyên tú tử, tất cả những thứ này đều bắt nguồn từ tiếng tim đập của vạn chúng nhất mạch, còn có ô mộc hạch thần kỳ.

Đây chẳng lẽ là lực lượng tiềm tàng của Ô Mộc Hạch sao?

Tất cả âm dương thuật đều là truyền từ Cửu U nhất môn.

Mà Ô Mộc Hạch thân là một trong Cửu U Tam Bảo, tự nhiên có được lực lượng thần kỳ khó có thể nói bằng lời!

Nhưng từ sau khi đầm lầy Ác Ma ta vẫn luôn mang nó theo bên người, vắt hết óc cũng không nghiên cứu ra công dụng thật sự của thứ này.

Sau đó, đám Ô Tô Lý Giang đột nhiên phát uy, giúp ta thu phục Thập Âm vệ.

Vốn tưởng rằng, đó chính là chỗ bí ẩn của nó - có thể thu phục linh hồn đặc biệt tác chiến cho ta.

Cho tới bây giờ ta mới hiểu rõ, uy lực Ô Mộc Hạch không phải như vậy!

Nhưng mà, từng tiếng tim đập lại là thứ gì?

Ta nhớ rất rõ ràng.

Những tiếng tim đập này, chính là lúc sơ mượn ta làm tế phẩm, sau khi thi triển Vạn Sinh tế mới xuất hiện.

Khi ta phá kén chui ra, trong lòng rất vui sướng, quay sang nhìn đan điền của ta một chút. Hơn nữa, lúc đó tiểu bạch long và Hàn lão lục cũng có chút mong đợi...

Như thế xem ra, tiếng tim đập này là do Vạn Sinh tế gây ra, hơn nữa còn là lần đầu cố ý tạo ra!

Cái gọi là để bài trừ đại quân Đào Ngột, hẳn cũng là lý do thoái thác của ta, phía sau khẳng định ẩn chứa bí mật gì đó tạm thời không thể nói cho ta biết.

Đúng rồi!

Từ lúc ở trong ao máu của Ác Ma Chi Cốc, khi vừa mới tỉnh lại, nghe nói là sau khi ta cho ta ăn máu huyết mới trị hết bệnh, phản ứng đầu tiên chính là kinh hỉ hỏi ta có phải đã thức tỉnh hay không.

Lẽ nào việc này có quan hệ với thứ gọi là thức tỉnh kia?

Nghĩ như vậy, có thể Vạn Sinh Tế thực sự có tác dụng, nhưng là mới đầu không ngờ tới là, tại dưới tình huống bản thân ta có Ô Mộc Hạch, Vạn Sinh Tế cũng không có làm ta thức tỉnh, ngược lại vô ý kích hoạt lực lượng ẩn tàng của Ô Mộc Hạch!

Nhưng thức tỉnh đến cùng là có ý gì, vì sao ta phải thức tỉnh chứ?

Lão ngốc đuôi mục chính nói tới Vạn Linh chi chủ lại ám chỉ cái gì?

Xem ra, bí mật ẩn giấu trên người ta không ít.

Có thể theo ta tu vi không ngừng đề cao, một ngày nào đó ta sẽ đạt tới kỳ vọng của bọn họ, để bọn họ nói hết thảy cho ta biết.

"Cửu Lân, rốt cuộc ngươi làm được rồi! Ha ha ha." Ban đầu trong cơn buồn ngủ, đột nhiên nhẹ giọng nở nụ cười.

Từ tiếng cười này có thể nghe ra, thân thể và linh lực của hắn đã khôi phục gần như hoàn toàn.

Một thân trọng thương này là do hắn cưỡng ép sử dụng Ngũ Nguyên lực, chém giết mấy Thiên Chiếu Thần Hội hộ pháp tạo thành, năm nguyên lực một khi tản đi, một phần Kim Chi Lực thuộc về bản thân hắn trở về bản thể, nhưng mà cũng sẽ dần dần khôi phục.

Mà thương tổn trên hồn phách của hắn lại là do Lệ Xuyên Tú Tử gây nên.

Sau khi nữ tử xinh đẹp Lệ Xuyên bị ta giết chết, hồn phách mới nhất, thần niệm cũng đồng thời khôi phục tự do...

Lúc ta chém giết Quỷ Vực, thần thức mới nhất cũng dần dần tỉnh lại.

Thân thể khôi phục, hồn phách trở về vị trí cũ, hắn tự nhiên cũng không có chuyện gì, chỉ là thân thể mệt nhọc, trong lúc nhất thời còn chưa khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, cực kỳ suy yếu mà thôi.

"Đầu tiên, sơ nhất..." Ta gọi nhỏ hai tiếng bên tai hắn.

"Cửu Lân!" Vừa nghe thấy tiếng gọi của ta, ta liền giật mình tỉnh lại, nhưng hình như còn chưa hoàn toàn tỉnh lại từ trong mộng ảo, thoáng cái liền nắm chặt tay ta giơ lên nửa người trên, sắc mặt vui mừng kêu lên: "Cuối cùng ngươi cũng làm được! Cửu Lân, mau, mau đi đi... "

Nói đến một nửa, hắn dừng lại, rất là kinh ngạc nhìn ta, lại quay đầu nhìn chung quanh, phảng phất lúc này mới khôi phục thanh minh, có chút chán nản nhẹ nhàng lắc đầu. Ngay sau đó lại như nhớ ra cái gì đó, nhìn chằm chằm ta truy hỏi: "Bọn hắn thì sao? Tiểu Bạch Long lão Lục và Thải Vân đâu?"

"Ta... ta cũng không biết" Ta có chút bất đắc dĩ trả lời: "Chúng ta thuận theo thủy lộ phát hiện một mật thất, sau đó mật thất kia đột nhiên đóng lại, đem chúng ta tách ra, sau đó chúng ta sẽ mất đi liên lạc. Cũng không biết bây giờ bọn họ ở nơi nào, lại gặp phải dạng hung hiểm gì."

Hai mắt hơi nhắm lại trầm ngâm, gật đầu với ta như an ủi: "Không sao, ta không có cảm ứng gì, vậy nói rõ chí ít hiện tại bọn họ đều còn khỏe."

Ầm!

Trong lúc đó, phía dưới vách đá dựng đứng ở bên ngoài huyệt động truyền đến một đạo sóng nước cuồn cuộn.

Quái thú đầu tiên, nghìn chín trăm sáu, chưa tuyệt diệt.

Thanh âm này có chút kỳ quái, không giống như bọt nước vỗ vào nham thạch, cũng không giống như thủy triều tuôn trào, mà là...

Một cái bong bóng lớn đột nhiên nổ tung, tản ra bốn phía!

Ta có chút khẩn trương, nắm chặt song đao, bảo hộ ở trước mặt sơ bộ.

Bịch! Lại một tiếng.

Lần này ta càng nghe rõ.

Đó đích thật là tiếng nước, nhưng tuyệt đối không phải âm thanh nặng nề phát sinh trong nước kia, mà là tiếng bong bóng nổ vang giữa không trung, tựa như có ai đó thổi bong bóng cỡ lớn rồi đột nhiên phá vỡ.

Ta dùng ánh mắt ý bảo lúc đầu đừng nhúc nhích, sau đó đi từng bước một đến gần sườn đồi.

Ầm!

Bọt nước tiếp tục bắn tung toé, bọt nước tản ra rơi vào rìa huyệt động, ướt đẫm cả một vùng đất.

Ta chậm rãi tới gần sườn đồi, mượn đá gồ yểm hộ nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy cách vách đá phía dưới không xa đứng sừng sững một bóng đen vô cùng to lớn.

Cái bóng đen kia cái đầu không lớn, cái cổ dài nhỏ, hơn phân nửa thân thể đều chìm ở trong nước sông đen sì.

Nói nó không lớn, nhưng so với thân thể to lớn của nó, đầu của tên này to cỡ cái bàn cơm, toàn thân phát xanh.

Bởi vì lúc này nó đang quay lưng về phía ta, không thể nhìn rõ diện mạo.

Sườn đồi cách mặt nước chừng mấy chục mét, cổ thằng này không sai biệt lắm cũng cao hai mươi mấy mét! Giống như là mấy tầng lầu cao, thẳng tắp đứng.

Hình như nó đang uống nước, lại giống như đang chơi đùa, một đầu vươn vào trong nước, sau đó phun mạnh vào vách đá đối diện.

Đó căn bản không phải là bong bóng, mà là thủy pháo hàng thật giá thật!

Sóng nước to chừng đùi xông ngang ra, đập ầm một tiếng vào vách đá, đá vụn trên vách đá vù vù bay loạn, rơi ầm ầm xuống dưới, tạo nên một mảnh bọt nước.

Tên kia hình như có chút không biết mệt, tiếp tục uống nước, phun ra lại phun một cái.

Ầm!

Ầm!

Thủy pháo liên tục công kích, nện vỡ nát tảng đá lớn ra từng vết rạn. Rất nhanh, mặt đá rốt cuộc không chịu đựng nổi, nổ bể ra.

Hòn đá phân tán rơi lả tả, khe hở lóe lên ánh sáng yếu ớt.

Chi! Ánh sáng kia phát ra một tiếng kêu sợ hãi, nhanh chóng di chuyển dọc theo khe đá.

Cho đến lúc này ta mới phát hiện, trong khe hở đúng là một con chuột, một con chuột nhỏ toàn thân lông lá tỏa sáng lấp lánh.

Bốn móng vuốt nhỏ bé của nó nắm chặt lấy khe đá, nhanh chóng leo lên phía trên, chít chít kêu sợ hãi không ngừng.

Quái vật dưới nước kia, cũng lập tức điều chỉnh phương hướng thủy pháo, liên tiếp phóng tới nó.

Từng con chuột chạy trái chạy phải không ngừng tránh né, cực kỳ mạo hiểm không ngừng hướng lên trên!

Ngay tại nó vừa mới vòng qua vách đá, lập tức muốn chạy đến bên ta trong nháy mắt, rốt cuộc bị thủy pháo đập trúng.

Ba một tiếng rơi xuống.

Lúc này, bóng đen kia nhanh chóng ngẩng đầu lên, rắc một tiếng, nó vươn đầu lưỡi màu đỏ như máu, cuốn lấy con chuột kia.

Quái vật hắc ảnh cảm thấy mỹ mãn nuốt con chuột vào, lập tức thân hình co rụt lại, lui về dưới mặt nước.

Rầm rầm! Bọt nước cuồn cuộn, tạo thành một cơn sóng lớn.

Hồi lâu sau, lần nữa bình tĩnh trở lại.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Vừa rồi quái vật kia lộ ra một phần trên mặt nước rất giống một con rắn, tuy nói to lớn thật sự có chút đáng sợ.

Nhưng nó vừa mới đứng thẳng đấy!

Tuy nói phần dưới nước có chút không rõ ràng, có thể phân biệt được, thân thể còn sót lại dưới đáy nước càng thêm to lớn không gì sánh được, quả thực lớn không thể tưởng tượng.

Đây là cái gì, khủng long sao?

Dáng vẻ quái vật vừa rồi, quả thực rất giống với loại Lan Long trong phim 《 Chu La công viên 《 Chu La 》 nọ có thân hình khổng lồ, chuyên môn ăn cỏ.

Nhưng nơi này lại là sông ngầm sâu dưới lòng đất, đừng nói cái gì thực vật, ngay cả rong rêu cũng hiếm thấy, nó làm sao sống được?

Chẳng lẽ là hoàn cảnh thay đổi, khiến nó thay đổi tập tính, biến thành động vật ăn thịt?

Cũng đúng! Những con cá sấu khổng lồ mà chúng nhìn thấy trước đó đều có thể sống sót, thứ này phỏng chừng cũng không đói chết.

Trước đây, thần mộ này được xây dựng bên rìa núi lửa, trải qua nhiều năm ăn mòn, hoàn cảnh cực đoan dị thường, nói không chừng từ rất nhiều năm trước, thậm chí nhân loại còn chưa sinh ra đã bị như vậy, Chân Tạng có giống gì chưa từng thấy cũng không phải là không thể.

Bất quá trong thần mộ này, nguy cơ chân chính không phải đến từ địa mạo kỳ dị, thậm chí cũng không phải là những pháp trận cấm chế kia, mà là những cao thủ Thiên Chiếu Thần Hội mang ý xấu!

Chỉ cần không phải một lòng muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết là được.

Nghĩ đến đây, ta hơi yên lòng, xoay người lại.

Nhưng đột nhiên phát hiện mới nhất không thấy đâu! Trên mặt đất chỉ có tám mặt Hán kiếm của hắn vẫn ở chỗ cũ, nhưng người lại chẳng biết đi đâu.

Hả? Hắn vừa mới nằm đây mà?

Hơn nữa lúc này thân thể hắn cực kỳ suy yếu, căn bản là không thể nhúc nhích nhanh như vậy!

Hơn nữa vừa rồi chúng ta cùng nhau nghe được âm thanh quái dị kia, hắn cũng rõ ràng biết ta đang ở hướng này, nếu phát hiện ra cái gì thì phải báo cho ta mới đúng chứ.

Nhưng cái này...

Lẽ nào xung quanh đây còn có người nào ẩn giấu? Sơ nhất lại gặp nguy hiểm sao?

Ta nắm chặt song đao, từng bước từng bước đi tới.

Chỗ mới nhất của phương diện cũng không có vết tích vật lộn, cũng không lưu lại manh mối gì.

Xem xét một vòng, cũng không phát hiện có người giấu ở phụ cận.

Lúc này một đầu huyệt động là đại môn cự thạch, bên trên khắc một dấu vết hình chữ "Khẩu" kỳ quái, bên kia đã bị ta chặt đứt, phía dưới chính là nước sông cuồn cuộn, vô tận thâm uyên.

Vừa rồi ta tới gần vách đá, vừa mới đứng sát vào vách đá đại môn.

Ngoại trừ quái vật dị thường khổng lồ kia cùng con chuột biết phát sáng, căn bản là không phát hiện cảnh tượng đặc thù gì, nửa điểm thanh âm, nửa điểm tàn ảnh cũng không có!

Cho dù thân pháp của người tới kia cực cao, làm cho ta không thể phát giác, thanh âm hô hào liên tiếp cũng không kịp phát ra, nhưng hắn làm sao có khả năng vô thanh vô tức đem sơ một đi trước mặt ta, không để cho ta phát hiện chút nào.

Có thể làm được điều này, chỉ sợ đã sớm đạt tới cảnh giới vô thượng!

Các vị cao thủ trong Thiên Chiếu Thần Hội, đích xác là mỗi người đều mang dị thuật, bản lĩnh cực cao. Nhưng ta dám khẳng định, tuyệt đối sẽ không có tồn tại tiếp cận Vô Thượng Thần Cấp.

Nếu không khi chúng ta vừa mới bước vào cổ mộ, hoặc là đang trong thời điểm nguy cơ liền động thủ, đâu sẽ một mực kéo dài đến bây giờ?

Đã như vậy, lúc đầu lại đi đâu đây?

Sao lại đột nhiên biến mất thần bất tri bất giác như vậy.

Ban đầu sẽ không có nguy hiểm gì chứ? Ta không khỏi lo lắng.

Lúc này sơ bộ cực kỳ suy yếu, hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ mình, lỡ như...

Rầm rầm, rầm rầm...

Đúng lúc này, phía dưới vách đá lại truyền đến một trận tiếng sóng nước.

Tiếng vang này khác với tiếng vừa rồi, giống như mái chèo phát ra trên mặt nước.

Sơ Nhất mất tích khó hiểu, tai hoạ ngầm không biết đã tới gần!

Ta nắm chặt song đao lại chậm rãi hướng vách đá dựng đứng mà dựa vào.

Đệ nhất thiên cửu lục tuần hội hợp (chương lớn)

Ta vẫn ẩn thân ở phía sau khối đá nhô ra vừa rồi, cẩn thận quan sát động tĩnh phía dưới.

Sóng gợn dưới vách đá bắt đầu chuyển động, nhè nhẹ vỗ lấy đá ngầm bốn phía, nhìn trên thì nhỏ hơn nhiều so với lúc trước, hơn nữa giống như đang tận lực đè ép bọt nước để tránh phát ra càng nhiều tiếng vang, hơn nữa còn rất có quy luật.

Từ những dấu hiệu này có thể thấy, tuyệt đối không phải là do sinh vật không có trí tuệ phát ra.

Lẽ nào lại là người của Thiên Chiếu Thần hội sao?

Ở sau lưng tú tử Lệ Xuyên và đám nhỏ ngưng kết Quỷ vực, còn có một cao thủ đang ẩn nấp?

Đám người này ai nấy đều có chủ ý gì?

Xem ra Hàn lão lục nói không sai, người ôm các loại ý tưởng tuyệt đối không chỉ có Y Đằng Xương Bình!

Phương hướng tiếng vang là từ thượng du truyền đến, hoàn toàn ngược lại với phương hướng ta tới đây.

Tiếng vang càng ngày càng gần, phía sau tảng đá lớn có một đạo quang ảnh yếu ớt không ngừng lóe ra, chiếu rọi bốn phía.

Ta liếc mắt là nhìn ra, đó là thủ quang điện quang có tính ảm đạm đặc biệt.

Quang mang chiếu loạn khắp nơi, dần dần tới gần.

Lúc chiếu về phía ta, ta tranh thủ cúi đầu xuống.

Chờ ánh sáng đi qua, lại vụng trộm nhìn lại, chỉ thấy trên mặt nước xa xa có một thứ gì đó bay tới.

Đồ vật kia hóa thành hình lá cây, hơi hiện ra bạch quang.

Phía trên phiến lá mơ hồ có thể thấy hai ba bóng đen.

Mặc dù cách quá xa, tia sáng lại quá tối, nhìn có chút không rõ, nhưng cũng có thể mơ hồ nhận ra. Đó hẳn là ba người, trong đó có người hơi gầy một chút còn mang một tầng hồng quang.

Ta rón rén thu hồi một thanh đao, trở tay lấy ra châm Vô Hình, chuẩn bị chờ bọn họ tới gần nhất định giết chết!

Mấy người này từ thượng du tới, thỉnh thoảng bám lấy vách đá, cố gắng khống chế tốc độ trôi xuôi dòng.

Vừa rồi ta nghe được tiếng sóng nước rào rào, kỳ thật là bọn hắn quay ngược lại, để tránh lật đổ tạo thành.

Đối phương vừa chậm rãi hạ xuống, vừa phe phẩy ống đồng quan sát xung quanh, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Quang ảnh kia càng ngày càng gần, mắt thấy nó sắp bay tới gần.

Vèo! Vô hình châm đột nhiên xuất thủ.

Trên mặt nước nổ tung một tiếng kinh hãi!

Bốp!

Đạo điện quang yếu ớt trên tay đột nhiên sáng bừng lên, cùng lúc đó, một đạo hồng quang nhanh như thiểm điện bay chéo lên, phóng tới phía ta.

Điện quang trên tay người ta không thể mở ra được, hồng quang kia càng nhanh kinh người!

Đương! Châm vô hình như đụng phải thứ gì đó, bị cứng rắn đập xuống.

Rặc rặc!

Đá nhô ra ẩn thân của ta ầm ầm nổ tung, đá vụn bay loạn, ta vội lộn một vòng tránh thoát.

Hồng quang kia theo sát phía sau nhanh chóng lao đến.

Ta liên tiếp lộn hai vòng, liền thế lên, vừa muốn nhảy ra khỏi thân, nhưng hai chân lại bị thứ gì đó cuốn lấy, không thể động đậy, dưới sự vội vàng đành phải rút đao trong tay, nghiêng người bổ tới chỗ tiếng gió thổi qua.

Leng keng leng keng leng keng!

Đụng phải một cái gì đó, chấn động cánh tay ta tê dại, đồng thời cảm giác có một cỗ sóng lửa cực nóng xông thẳng tới mặt.

Ngay lúc đó, đột nhiên cảm giác hậu tâm mát lạnh, cũng bị thứ gì đó gắt gao chặn lại.

"Cửu Lân? Tại sao là ngươi?"

Nhiệt độ cực nóng phía trước không chịu nổi, băng hàn thấu xương sau lưng đồng thời dừng lại, ngay cả cường điện trên tay chiếu xạ lên người của ta cũng yếu đi mấy phần.

Giọng nói kia cũng rất quen thuộc.

Ta mở mắt ra nhìn, đứng trước mặt ta là Thải Vân cô nương, hai cánh tay giao nhau phong thành một cái thập tự giá, cứng rắn chặn Trảm Quỷ Thần song đao của ta lại. Sau lưng là tiểu bạch long, thanh băng trùy sắc nhọn như trường đao trên tay đang chậm rãi rời khỏi hậu tâm của ta.

Ta vừa nhìn thấy hai người bọn họ, không khỏi kinh hỉ!

Lúc này trên trán ta đã sớm ướt đẫm mồ hôi lạnh, trong lòng kinh hoàng không thôi.

Thật sự là nguy hiểm thật a!

"Các ngươi, các ngươi từ đâu tới đây?"

"Ài, cái này nói ra thì một lời khó nói hết." Tiểu Bạch Long thu lại băng trùy, lúc này ta mới phát hiện trên khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn của nó có thêm một vết kiếm dài hơn ba tấc, chỉ thiếu chút nữa là đâm mù mắt trái.

"Bất kể nói như thế nào, cuối cùng cũng tìm được ngươi, thật tốt quá!" Thải Vân cô nương buông hai tay xuống, có chút may mắn nói, một đầu tóc đỏ như lửa của nàng cũng ít đi hơn phân nửa, nhìn cái đoạn đứt kia thẳng tắp trơn nhẵn, hẳn là bị vũ khí sắc bén nào đó chém đứt.

"Tại sao chỉ có hai người các ngươi? Hàn lão lục đâu." Ta kinh ngạc hỏi.

Tiểu Bạch Long không trả lời ta, hất cằm về phía vách đá dựng đứng.

Một sợi dây khô gắt gao chụp vào trong khe đá, một đầu khác thuận theo vách núi buông xuống.

Cành khô kia phảng phất như cây dây leo còn đang không ngừng sinh trưởng, ra sức lôi kéo.

Lập tức một đại thủ ngăm đen nắm chặt nham thạch, ngay sau đó lộ ra gương mặt tràn đầy tang thương của Hàn lão lục.

Chỉ là lúc này râu tóc của lão sáu đều đã rụng sạch, toàn bộ đầu trụi lủi một mảnh, sắc mặt lại càng thêm xanh đậm tóc xanh lá đầy nếp nhăn, thoạt nhìn, cũng không khác gì nửa đoạn vỏ tùng.

"Ngươi không có việc gì là tốt rồi!" Hàn lão lục miễn cưỡng cười cười với ta.

Lúc này ta mới phát hiện, không chỉ tóc, răng trong miệng hắn cũng rụng sạch, phảng phất đột nhiên già đi mấy chục tuổi!

Thải Vân cô nương đi tới vách đá, đưa tay kéo Hàn lão lục lên.

"May mà chúng ta đều phát giác ra khí tức của ngươi, kịp thời thu tay lại, nếu không đám khốn kiếp kia còn chưa kịp động thủ thì chính chúng ta..." Trong lòng Tiểu Bạch Long còn sợ hãi, mới nói được một nửa thì thân thể đã nghiêng ngả, ngã ngửa xuống.

"Tiểu Bạch Long!" Ta bị dọa nhảy dựng, vội vàng đỡ lấy.

Không ngờ tên này lại ngủ say như chết.

Màu da của hắn càng thêm trắng bệch, trắng gần như trong suốt, quả thực không khác gì tượng băng.

"Hắn không có việc gì. Chính là...Trên đường đi hao tổn quá lớn, thật sự quá suy yếu, để cho hắn ngủ một lát, hảo hảo bổ sung một chút!" Hàn lão lục cũng ngồi xuống dựa vào thạch bích, hữu khí vô lực nói.

Tiểu Bạch Long, Hàn lão lục là tồn tại cường đại cỡ nào? Từ lúc mật thất tách rời, mấy người bọn họ rốt cuộc đã trải qua cái gì, đã thương tổn thành bộ dạng này?

"Lão lục, các ngươi, các ngươi đây là?" Ta có chút đau lòng nhẹ nhàng đặt tiểu bạch long xuống, quay đầu hỏi Hàn lão lục.

Hàn lão lục nhìn lướt qua tình hình hỗn độn đầy đất, nói: "Cũng không khác ngươi lắm, bị Thiên Chiếu Thần hội mai phục. Mấy người chúng ta dốc hết toàn lực, gần như vắt cạn tất cả năng lượng mới nhặt được một mạng."

"Bất quá, cũng không uổng công đi qua Diêm Vương điện một lần này, chỗ mắt trận bị chúng ta phát hiện —— ở trong mảnh thủy vực này. Chỉ là, chúng ta một mực không thể tìm thấy cửa vào, đang theo manh mối truy kích, liền phát hiện, lúc này mới kích khởi một phần dư lực cuối cùng lao tới... Hả? Ngươi gặp được sơ nhất, người kia đâu." Đúng lúc này, Hàn lão lục nhìn thoáng qua tám mặt đại hán kiếm lúc đầu.

"Ai! Đây cũng là một lời khó nói hết." Ta thở dài một hơi, đem đủ loại tao ngộ gặp phải sau khi đóng cửa mật thất nói sơ qua một lần, sau đó lại kể tỉ mỉ lại một chút về chuyện vừa mới biến mất.

"Ban đầu thì không có việc gì." Thải Vân cô nương đi ra từ một đầu huyệt động khác, trong tay cầm nửa thanh trọng kiếm, vừa đưa cho Hàn lão lục xem xét, vừa nói: "Mấy người chúng ta đã từng ăn qua đồng tâm hoàn, ai gặp nguy hiểm hoặc là mất mạng, cùng một thời khắc sẽ có cảm ứng, ta có thể nhận thấy thân thể hắn hiện tại rất suy yếu, linh khí trong cơ thể gần như khô kiệt, nhưng tính mạng lại không có gì nguy hiểm."

Đầu tiên thiên một nghìn chín trăm sáu mươi sáu, ngũ lang Tàng Kiếm Long

Hàn lão lục nhiều lần quan sát chuôi kiếm, tiện tay ném xuống đất, rất trịnh trọng nói: "Tuy nói tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng không có nghĩa là an toàn, chúng ta phải mau chóng tìm được nó mới có thể an tâm. Tuyệt đối không có ai mất tích không thể giải thích lý do! Trong đó tất có nguyên nhân, chỉ là trúng cơ quan cấm chế, hoặc là bị Thiên Chiếu Thần hội ám toán."

Hàm răng Hàn lão lục đã rụng sạch, lúc nói chuyện còn có chút thở hồng hộc, nếp nhăn trên mặt cũng theo đó run rẩy theo, phảng phất tấm da mặt già nua đến cực điểm kia lúc nào cũng có thể rớt xuống, nhìn khiến cho người ta đau lòng.

Hàn lão lục thở hổn hển nói tiếp: "Cơ quan trong cổ mộ này chúng ta cũng đã thấy qua không ít, mỗi cơ quan đều vô cùng hung lệ, một khi trúng chiêu đều là thân tử hồn tán, nhưng nếu nói có thể khiến cho người thần không biết quỷ không hay mất tích, hơn nữa thân bất diệt hồn bất tiêu... Ta thật ra cũng chưa từng nghe nói qua."

"Người Thiên Chiếu Thần hội đem chúng ta một đường đến nơi đây, đơn giản là muốn mượn đồng tâm lực của chúng ta cùng Thải Vân, năng lực ngũ nguyên, phá giải cơ quan lấy đi kho báu mà thôi, từ điểm này mà nói, mục đích của bọn họ cũng đã đạt được, cho nên mới âm thầm hạ sát thủ với chúng ta."

"Nói mục đích khác nha, hình như ngoại trừ Y Đằng Xương Bình lão gia hỏa kia hình như cũng không hứng thú với Cửu Lân, bởi vậy suy đoán, điều này cũng không có khả năng."

"Cứ như vậy, sơ sinh mới nhất đột nhiên lại càng quỷ dị hơn!" Hàn lão lục dừng lại, vừa thở phì phò vừa sờ cằm nói: "Đã như vậy, chúng ta dứt khoát học theo Tiểu Bạch Long, đổi một góc độ khác để suy nghĩ một chút."

"Đổi góc độ khác, có nhìn thế nào?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Ngươi còn nói mình là lão khốn kiếp Y Đằng Xương Bình." Hàn lão lục khẳng định, "Lúc ngươi bị coi là tế phẩm, luyện chế vạn sinh tế, Y Đằng Xương Bình nhịn không được, mượn thân thể Thải Vân đến đây dò xét. Lúc tới cầu Thiết Tác, hắn lại lần nữa tới. Hơn nữa khi hắn hồn đoạn, còn từng nói bừa, nhất định phải đoạt thân thể của ngươi."

"Bí mật giấu trên người của ngươi, trừ mấy người chúng ta cùng với Long Tuyền sơn trang, tuyệt không có ngoại nhân nào biết được. Gia hỏa này từ trong trí nhớ của Thải Vân tìm kiếm biết được. Đối với hắn mà nói tự nhiên là tình thế bắt buộc! Ta nói rồi, gia hỏa này mười phần dã tâm, chỉ cần có một chút khả năng tuyệt sẽ không buông tha."

"Mượn thân thể của Thải Vân, định âm thầm đánh lén, giả mạo sơ dẫn chúng ta tự giết lẫn nhau mà không có kết quả, như vậy tiếp theo khả năng là gì? Rất có thể là nhờ vào lần đầu uy hiếp ngươi."

"Cho nên nói, kẻ sơ nhất mất tích tám chín phần mười là Y Đằng Xương Bình gây ra!"

"Nhưng từ khi bắt đầu sòng bạc Hàn Quốc, hắn vẫn luôn ở trạng thái nhập vào thân, chưa từng hiện ra chân thân, bởi vậy có thể thấy được, bản lĩnh của gia hỏa này cũng không cao lắm, cho nên ngay cả bên cạnh ngươi cũng không thể phát hiện nguyên nhân vô duyên vô cớ mất tích, cũng không có khả năng là hắn tự mình làm, thậm chí chuyện này căn bản không phải do con người làm."

"Không phải là người làm? Vậy ý của ngươi là?" Lần thám thính này của Hàn lão lục ngược lại rất có đạo lý, nhưng nói ta càng thêm mơ hồ.

"Rất có thể là Y Đằng Xương Bình lại mượn thân thể người khác đồng thời khởi động cơ quan gì đó!"

"Đoạn đường này, chúng ta đều đã biết, cơ quan trong cổ mộ này quả thực là tuyệt diệu phi thường, hiếm thấy trên đời, từ cơ quan đi lên suy nghĩ. Căn bản là không thể nào ra tay, chi bằng chúng ta từ trên trời chiếu thần suy nghĩ cho mọi người một chút." Hàn lão lục phân tích nói.

"Từ trên người bọn họ suy nghĩ?" Ta trầm tư nói: "Nhưng chúng ta không hề hay biết."

"Không! " Hàn lão lục quơ quơ tay nói: "Chúng ta đã biết đủ rồi!"

"Y Đằng Xương Bình muốn mượn tay chúng ta để diệt trừ những đồng liêu khác, để tránh tranh đoạt bảo tàng với hắn. Khi bị tiểu bạch long uy hiếp, giả bộ thành thật, trên thực tế đã nói ra toàn bộ sức mạnh xương cốt Thiên Chiếu Thần Hội."

"Ví dụ như cao thủ kiếm đạo Y Hạ Lưu theo ý hắn, Tàng Kiếm Long Ngũ Lang. Chúng ta vừa mới gặp phải, vết thương trên mặt tiểu bạch long chính là do nó tạo thành. Nếu không phải ta liều mạng với Thải Vân, có thể tiểu bạch long đã bị nó giết chết! Cho dù tu vi tiểu bạch long cũng không giảm đi., Ngay thời điểm đỉnh phong hắn gặp phải chưa chắc đã có phần thắng! Tuy nhiên Y Đằng Xương Bình đã sớm nói cho chúng ta biết, hắn là cao thủ kiếm đạo cho nên sơ hở kia cũng rất rõ ràng: Nếu lấy được kiếm cường đại nhất định sẽ bị kiếm mang."

"Chúng ta cũng nắm lấy tình báo này, giết chết hắn tại chỗ."

"Còn người này..." Hàn lão lục lại chỉ vào chuôi kiếm gãy trên mặt đất nói: "Từ ấn ký trên thân kiếm này mà xem, hẳn là trọng kiếm truyền gia của Chân Điền nhất tộc."

"Y Đằng không phải đã nói Thiên Chiếu Thần trong có đại hộ pháp tên là bá hùng chân điền sao? Xem ra chính là gia hỏa này rồi!"

"Nếu như ta đoán không sai, chủ nhân thanh trọng kiếm này hẳn là đệ nhất chiến thần Nhật Bản Chiến Thần Điền may mắn thôn, địa vị của hắn trong lịch sử Nhật Bản, tuyệt không thua gì Lữ Bố Trung Quốc."

"Hậu nhân cầm thanh trọng kiếm này, không dễ đối phó như vậy đâu."

"Cho dù mới ngưng kết lực lượng bản nguyên năm người chúng ta, có được nửa thần cấp vô thượng uy lực, có thể giết chết hắn, nhưng tuyệt đối không phá được trọng kiếm này. Nhìn vết kiếm gãy này, hẳn là từ thời khắc cuối cùng đã gọi ra Lữ Động, Lữ Kiếm

Tiên trên người, mượn nửa cái tu vi vô thượng Thần cấp, tự nhiên uy lực phi phàm, mới có thể một trảm phá tan."

Nghe đến đây, ta cũng bắt đầu suy nghĩ!

Tráng hán cầm trọng kiếm kia, ta đi tới bên cạnh lúc thì nâng đao đón đỡ, lúc này mới chịu sát khí tập kích, bạo liệt ra, cùng với trọng kiếm đồng thời vỡ nát.

Lúc đó, ta còn tưởng rằng khe dài hiển hách kia là lần đầu tạo ra. Âm thầm thán phục sơ bộ nửa Vô Thượng Thần cấp cũng sắc bén như thế, hóa ra là Lữ Kiếm Tiên mời ra.

Mà Hàn lão lục vẫn chưa có đi qua hiện trường, chỉ dựa vào một chuôi kiếm nát vụn đã nhìn ra được.

Bản lĩnh của Hàn lão lục lần này thật đúng là độc đáo!

"Lão Lục, theo như ngươi nói, ta cũng có thể có hiệu quả rồi. Vừa rồi không lâu trước đây, ta còn giết được một tú tử Lệ Xuyên am hiểu huyễn thuật, thấy mảnh vỡ kia đầy đất không? Đó chính là hoa tán trong tay nàng, người này chính là thiếu nữ xinh đẹp bị từng kiếm một chém đầu trong sòng bạc kia."

"Còn có một tiểu nhân tử." Nói xong, ta hướng tới thi thể khác đầu cách đó không xa, hất cằm lên nói: "Chính là gia hỏa này, hắn có thể lấy mắt trận trong nháy mắt ngưng tụ thành Quỷ vực, điều khiển mấy vạn âm binh Nhật Bản phủ, ta vẫn dựa vào Vĩnh Linh Giới mới thuận lợi thoát hiểm."

Hàn lão lục nhìn thoáng qua bên kia, Thải Vân cô nương đi tới, rút loan đao từ trên ngực hắn ra đưa cho Hàn lão lục.

Hàn lão lục nhìn chữ viết trên chuôi đao rồi nói: "Gã này hẳn là hậu nhân của Chức Điền Tín, hắn là một đời kiêu hùng tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử Nhật Bản. Hắn từng cưỡng chế lệnh Thiên Hoàng ra lệnh Đông Lăng, thống nhất toàn đảo Nhật Bản. Nếu xét theo quy định thì không khác gì Tào Tháo. Xem ra cũng là đại hộ pháp của Y Đằng Xương Bình nói tới dệt ruộng Đại Nham."

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Lệ Xuyên tú tử đã nói rồi, lúc đầu hắn mượn sức mạnh Ngũ Nguyên chém giết một phen, tổng cộng giết chết bốn hộ pháp, trước đó ta đã từng gặp một người liên thể sử dụng Minh chu, còn có một người điều khiển quạ đen cao ngất, hai người này đều là người mới nhất..."

Ta đang nói, lại đột nhiên phát hiện Hàn lão lục đang nhìn chằm chằm ta, ngay cả Thải Vân cô nương cũng giống như nhớ ra cái gì đó, có chút kỳ quái nhìn ta.

Tình báo tình báo của kẻ địch là nghìn chín trăm sáu gì đó.

Ta có chút không rõ cho lắm, nhìn lão Lục một chút rồi lại nhìn Thải Vân cô nương.

Hàn lão lục giơ tay lên, chỉ chỉ mảnh vỡ đầy đất, lại điểm xuyết thi thể của Điền Đại Nham: "Ngươi nói là, hai người này đều là ngươi giết chết?"

"Đúng vậy." Hai trận ác chiến vừa rồi, ký ức của ta vẫn còn mới mẻ. Hai tên này rất khó đối phó, thiếu chút nữa đẩy ta vào cảnh tuyệt tử!

Nét nhăn trên mặt Hàn lão lục run lên vài cái, có chút không thể tưởng tượng nói: "Ngươi cũng nghe Y Đằng Xương Bình nói qua, Thiên Chiếu Thần có tổng cộng tam cấp hộ pháp, nhất cấp so với nhất cấp thực lực mạnh hơn. Lệ Xuyên Tú Tử cùng Tàng Kiếm Long Cửu Lang đều là một trong thất hộ pháp nội môn, mặc dù nói tu vi ba người chúng ta bị hao tổn, nhưng ba người chúng ta hợp chiến long ngũ lang chính là cực kỳ nguy hiểm, thiếu chút nữa mất mạng, ngươi vậy mà một thân một mình liền giết được tú tử Lệ Xuyên?"

"Cái này cũng thôi đi! Chức ruộng Đại Nham chính là một trong tam đại hộ pháp Thiên Chiếu Thần hội, cho dù là nửa thần cấp mới nhất trạng thái vô thượng, vẫn phải nhờ Lữ Kiếm Tiên thượng thân mới có thể diệt hắn, ngươi dĩ nhiên có thể trước giết lệ xuyên tú tử, lại chém chém Điền Đại Nham! Hơn nữa lại không tổn thương chút nào, tu vi không giảm, làm sao làm được."

Vừa nghe lời này, ta mới tỉnh hồn lại.

Nguyên lai Hàn lão lục cùng Thải Vân cô nương kinh ngạc là, thực lực của ta lúc nào lại trở nên uy mãnh như thế?

Quay đầu ngẫm nghĩ lại một chút, thực lực của tú tử Lệ Xuyên xác thực rất đáng sợ, chẳng những chiêu thức sử dụng cực kỳ âm tàn cay độc —— không phải cửu thế băng hồn độc thì là âm hỏa trận

—— Tâm cơ càng âm trầm làm người ta kinh hãi. Nếu không phải ô mộc hạch thức tỉnh, ta thật sự một chút biện pháp cũng không có, chỉ có thể trơ mắt chờ chết.

Quân trận của Mạc phủ, Chức Điền Đại Nham càng thêm đáng sợ.

Nếu không phải Lữ Bố thần dũng vô song thì ta khó mà chạy thoát được.

Âm binh ngược lại là không thể đem hắn làm gì, nhưng chỉ cần ta bị thương một chút, hồn phách sẽ bị tổn hại, một khi nhiều chỗ tổn hại khẳng định không thể đào thoát. Mà biện pháp duy nhất chính là chém giết trận nhãn dệt ruộng Đại Nham! Muốn ta xung phong liều chết mấy vạn đại quân lấy đầu tướng địch, vậy nhiệm vụ này quả thực là không có khả năng hoàn thành.

Nghĩ lại, sau khi âm linh trong ô mộc hạch thức tỉnh, thực lực của Vĩnh Linh Giới cũng tăng lên không ít, Lữ Bố cũng phát huy vượt xa người thường!

Thực lực của tú tử Lệ Xuyên vượt xa cấp bậc cung phụng nhất Long Tuyền sơn trang, những tảng đá dệt cánh đồng không khác gì những con cá lớn ở thời kỳ đỉnh phong.

Ta có thể giết liền hai người không tổn thương chút nào, điều này thật sự có chút khác thường!

Lúc này nhớ lại, ngay cả chính mình cũng có chút không dám tin!

Đương nhiên, điều này cũng không phải nói thực lực hiện tại của ta đã đạt tới đỉnh cao, mà chính là khoảnh khắc mà Ô Mộc Hạch bỗng nhiên bộc phát ra, thực sự là uy lực kinh người đáng sợ!

Cho dù đổi thành Long Thanh Thu, phỏng chừng ta cũng có thể chống đỡ được một thời gian rồi.

Việc này liên quan đến Ô Mộc Hạch, nếu là người khác hỏi, ta tự nhiên sẽ không nói ra đôi lời, nhưng đối với Lục Thải Vân cô nương của Hàn lão, lại không có gì phải giấu diếm.

Ta lấy cái hạch Ô Mộc trong ngực ra nói: "Nói thật, cụ thể đã xảy ra chuyện gì, ta cũng không rõ lắm. Duy nhất có thể xác định là, thần khí này đột nhiên phát uy, làm thực lực của ta tăng vọt trong nháy mắt, dễ dàng tiêu diệt hai người này. Nhưng cho tới bây giờ, ta cũng không biết phải thao túng thứ này như thế nào."

Hàn lão lục và Thải Vân cô nương nhìn thoáng qua Ô Mộc Hạch, trong mắt ngạc nhiên mang theo vài phần vui mừng, cũng không tiếp tục truy vấn.

"Vậy được." Hàn lão lục dừng lại một chút, nói tiếp: "Bây giờ chúng ta tính xem, trong mấy đại hộ pháp của Thiên Chiếu Thần hội, Chân Điền Bá Hùng, dệt ruộng Đại Nham đều đã chết, chỉ còn lại Y Đằng Xương Bình kia nói tới, ngay cả chính bọn họ cũng chưa từng gặp qua lão hộ pháp thần bí. Lệ Xuyên Tú Tử, Tàng Kiếm Long Cửu Lang cũng trước sau bỏ mạng, ngoài ra ngươi nói lần đầu còn giết vài người, trong đó có hai gia hỏa sử dụng Minh thuyền, Âm Nha."

"Theo ta được biết, hai loại âm pháp này tuy cũng rất độc đáo, nhưng tuyệt đối sẽ không được cao thủ đỉnh cấp sử dụng làm đòn sát thủ, cho nên mấy người này đại khái cũng là những hộ pháp nội môn bị trọng thương mà Y Đằng Xương Bình nói tới."

"Mặt khác, lại thêm gia hỏa bị hãm hại trên cầu..."

"Giả như Y Xương Bình cố ý tiết lộ tin tức cho chúng ta là thật, cho tới bây giờ cao thủ đỉnh cấp Thiên Chiếu Thần hội đã bị chúng ta diệt hơn phân nửa, chỉ còn lại lão hộ pháp thần bí, cùng với ngũ lang am hiểu thuật âm dương, dưới suối lục lang ba người này."

"Còn có lão khốn Y Đằng Xương Bình kia nữa!" Ta nhắc nhở.

" Y Đằng Xương Bình sao..." Hàn lão Lục lẩm bẩm: "Tên gia hỏa này dã tâm cực lớn, mục đích của hắn không chỉ là để cướp đoạt kho báu. Bắt ngươi, hoặc là một mình nắm giữ quyền lớn Thiên Chiếu Thần hội, rất có thể đây mới là mục đích cuối cùng của hắn. Ta có dự cảm, tên này trăm phương ngàn kế lâu như vậy, khẳng định còn ẩn giấu âm mưu kinh người gì nữa!"

"Nhưng trong kế hoạch của hắn, những đồng liêu Thiên Chiếu Thần hội này khả năng đều là đá cản chân hắn, có sự tồn tại của bọn hắn, âm mưu sẽ không thể thực hiện được. Cho nên hắn mượn lực thúc đẩy, muốn mượn lực của chúng ta mà diệt sạch bọn hắn. Cho nên, ta cảm thấy lão già Y Đằng kia sẽ không lộ diện sớm như vậy - ít nhất trước khi chúng ta diệt trừ ba người kia, hắn sẽ không âm thầm ra tay."

"Ban đầu tuy rằng mất tích khó hiểu, nhưng hắn cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Nhìn từ điểm này thì, tuyệt đối không phải ba người kia gây ra, khả năng duy nhất chính là bị Y Đằng Xương bắt đi."

"Bắt cái gì mà bắt? Lỡ như là mới một mình đi thì sao." Trong lúc đó, con bạch long đang ngủ say bỗng tỉnh lại, xen vào một câu.

Ta và Hàn lão lục cũng có chút kỳ quái, quay đầu nhìn về phía tiểu bạch long.

"Mới một chính mình đi? Đây là ý gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

Hàn lão lục cũng có chút khó hiểu.

Tiểu Bạch Long hướng về hai chúng ta cười lạnh một tiếng nói: "Chỉ số thông minh như hai người các ngươi, còn không biết xấu hổ mà phân tích, cũng không ngại mất mặt!"

Nói xong, hắn bò dậy, khoác một tay lên đầu gối khúc nhạc, nửa dựa vách đá nói: "Các ngươi cũng nói rồi, rất có thể là lão gia hỏa Y Đằng kia làm, nhưng cho đến hiện tại, trừ thế thân của sòng bạc Quốc Quốc Quốc ra, ai đã từng thấy hình dáng của hắn? Lão gia hỏa này am hiểu nhất là gì? Khống Hồn Thuật."

"Hắn làm sao khống chế đám mây màu? Làm sao khống chế giả sơ nhất kia? Vừa mới bị thương nặng, tu vi tổn nhiều, trúng chiêu của hắn cũng là rất có khả năng, hắn một khi khống chế thân thể sơ nhất, vậy còn không phải muốn làm cái gì thì làm cái đó? Hai người các ngươi sẽ không nghĩ tới, hắn thừa dịp Cửu Lân không chú ý, tự mình rời đi sao?"

Sau khi ta và Hàn lão lục nhìn nhau một cái, không khỏi đồng loạt giơ ngón tay cái ra gọi với hắn: "Có đạo lý!"

Đầu tiên, nghìn chín trăm sáu mươi bảy chương: mật khẩu chữ Tỉnh

Tiểu Bạch Long nói không sai, lúc này mới này bất luận thân thể hay hồn phách đều cực kỳ suy yếu. Lão gia hỏa Y Đằng Xương Bình vốn am hiểu khống hồn thuật, thừa dịp này mà vào, lúc đầu đúng là không có chút biện pháp nào.

Đừng nói là lúc đầu khi ta chạy đến vách đá xem xét không có ở bên cạnh hắn, cho dù ta luôn canh giữ bên cạnh hắn cũng không thể nào phát giác.

Lần đầu tiên bị người ta điều khiển không kịp chuẩn bị, lặng yên ly khai, thế nhưng rất có khả năng!

Tiểu bạch long gia hỏa này bình thường đều không thích động não, nhưng nếu chăm chú suy nghĩ vấn đề gì, chung quy sẽ mở ra lối đi riêng, lời nói kinh người!

Nhưng cứ như vậy, mọi vấn đề lại vòng trở về điểm đầu.

Bất kể là hắn bị người bắt đi hay là tự động rời đi, hắn đi nơi nào đây?

Hang động này căn bản không có đường rẽ đường rẽ gì, đường nối phía sau đã bị ta chặt đứt, nứt thành vách núi sâu, hơn nữa vừa mới mất tích đồng thời ta liền canh giữ ở bên vách núi, căn bản là không phát hiện.

Phía sau huyệt động chính là một cửa đá cực lớn.

Nhưng trừ điều đó ra, tuyệt đối không còn khả năng nào khác. Bởi vậy có thể thấy được, hắn nhất định từ nơi này đi vào!

Ta cầm qua đep, hướng về phía cửa đá soi xung quanh nói: "Ta đã sớm tới đây rồi, phụ cận cửa đá này căn bản cũng không có cơ quan cấm chế gì, ngoại trừ cái ấn ký hình chữ "Miệng" kia thì cũng không có cái gì cả."

"Miệng", ấn ký hình chữ?" Hàn lão lục như nhớ ra điều gì đó.

"Đúng vậy." Ta lấy ống đũa chiếu vào chính giữa vách đá.

Ấn ký chữ "Minh" màu đỏ như máu kia bắt mắt dị thường chính giữa bức họa.

"Đi qua xem một chút!" Hàn lão lục có chút cố sức đứng lên.

Thải Vân cô nương cẩn thận đỡ hắn.

"Mặc dù ấn ký hình chữ khẩu không nhiều thấy, nhưng to nhỏ nhỏ cũng có mấy chục loại ý nghĩa, liệt kê ra từng nhóm, hoàn toàn nhìn không ra ý tứ gì." Ta nói.

"Không, đây không phải là ký hiệu, mà là một con số!" Hàn lão lục nhìn lướt qua, khẳng định là nói.

"Con số?" Ta có chút kỳ quái hỏi: "Con số gì?"

"Năm!" Hàn lão lục vươn tay ra tát một cái nói: "Con số này đại biểu cho năm."

"Mấy năm trước lúc ta ở phía xa, vô tình tìm được một căn cứ quân sự bí mật, đó là cứ điểm bí mật của liên minh quân Nhật Quan Đông quân thám thính. Từ tình hình đó mà xem, hẳn là bị tập kích đột ngột. Người bên trong hoàn toàn không phòng bị tử thương, đại bộ phận giấy nợ bị người ta lấy đi, ta lại nhặt được một quyển sổ nhỏ ở dưới hài cốt vuông sập."

"Đó là mật khẩu ám ngữ liên lạc cùng loại với Đông quân Quan Nhật Quan như Hắc Long, vậy trong đó có ghi lại loại ký hiệu này."

"Loại ký hiệu này gọi là mật khẩu giếng."

"Mật khẩu chữ giếng?"

"Đúng!" Sáu điểm Hàn lão gật đầu nói: "Chữ giếng ở Nhật Bản cũng có, bất quá gọi là tên bình giả. đọc âm mặc dù bất đồng, cách vẽ lại giống nhau. Ngươi có thể xem được chữ giếng là ngang dọc chia thành hai lưỡi đao, biến thành chín khối nhỏ, mỗi khối nhỏ vuông vức chính là một con số."

Vừa nói, Hàn lão lục vừa vạch một chữ giếng lên không trung một chữ "Ngươi xem, từ trên đến dưới theo chữ này đi, chữ này chính là số ba, thiếu chữ số một bên trái là số 6, còn bên phải là 6, hình chữ 7, chữ xếp này vừa vặn chia thành chín khối, mỗi một chữ là một con số, khối ở giữa vừa vặn là năm chữ! Nếu thêm một điểm, hoặc là đánh một cái xiên, vậy đại biểu cho không."

"Lão Lục, ta nói ngươi bị thần kinh à?" Tiểu Bạch Long đột nhiên chen vào nói: "Thời điểm nào mà Đông quân của Nhật Bản đều xây dựng cổ mộ, tiểu quỷ tử và dã nhân đều không khác nhau gì nhau, bụng ăn không đủ no, văn tự cũng không có, còn có tâm tư cái rắm, nghiên cứu mật khẩu gì a!"

Hàn lão Lục liếc nhìn hắn một cái nói: "Con số là con số, văn tự là văn tự, đây không phải là một khái niệm. Từ lúc Giáp Cốt Văn xuất hiện, các tiên nhân từ thời cổ đã dùng cái gì để ghi lại? Kết thằng ghi lại chuyện này! Mục đích ban đầu nhất cũng không phải là ghi chép chuyện gì, mà là để ghi lại số lượng thức ăn, con số này còn nhiều hơn so với văn tự phát minh."

"Hơn nữa dụng ý của chữ giếng này đích thật là từ Trung Quốc truyền qua, nhưng ký hiệu hình chữ giếng này, lại rất có lịch sử ở Nhật Bản. Ngươi đi xem văn võ ngày xưa, rất nhiều thứ đều có hoa văn hình chữ giếng, nói không chừng tiểu quỷ thời cổ, so với những người Hắc Long hội kia phát hiện diệu dụng hơn rất nhiều, liền đem chữ viết này coi là con số nguyên thủy cũng không chừng."

"Cho dù như vậy, cũng là ngươi đoán, hoàn toàn không có chứng cứ gì." Tiểu Bạch Long vẫn không tin.

"Có chứng cứ!" Hàn lão lục dị thường nghiêm túc nói: "Còn nhớ không? Tiến vào cổ mộ không lâu, ta đã nói nơi này có chín đầu thông đạo, trước đó chúng ta đi một đầu, cũng chính là không đợi chúng ta ngăn lại, ngươi liền đập phiến đá kia, khắc lấy một chữ "Khẩu" ngay ngắn."

"Nói cách khác, chính giữa lối đi này là thông đạo thứ năm. Lúc trước tao ngộ Cửu Âm Tuyệt Sát trận, con trước gặp được Thải Vân không phải bốn chính là sáu."

"Được rồi, được rồi, coi như ngươi có lý!" Tiểu Bạch Long vừa nghe lại nhắc đến chuyện đập phiến đá kia, không khỏi có chút chột dạ, liên tục xua tay nói: "Cho dù bên trên thật sự là 5 thì có tác dụng gì? Ngươi có thể mở ra không?"

Hoàn toàn chính xác, mặc dù hình chữ "Miệng" chỉ có rải rác bốn chữ, nhưng bút tay từ đâu ra, lại hướng về phương hướng nào cử động lại nói rất có.

Nhìn từ mức độ hung lệ trước cổ mộ này, chỉ cần sai một điểm, hậu quả quả quả thực không thể tưởng tượng, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn!

Hàn lão lục không nhìn về phía vách đá, ngược lại quay đầu hỏi ta: "Trước khi ngươi rời đi, là nằm ở vị trí nào? Chân đầu đều hướng nơi nào, lại là tư thế gì?"

"Ở đây." Ta đi tới nơi vừa biến mất, dựa theo tư thế cuối cùng thấy hắn nằm xuống nói: "Đúng là như vậy."

Hàn lão Lục nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo Thải Vân cô nương không cần dìu hắn trước, chậm rãi đi tới trước người ta, ngồi xổm xuống nhìn kỹ xung quanh một chút, rồi chậm rãi đi về phía cửa.

Nhìn chằm chằm vào đại môn nhìn kỹ một lúc lâu, lại cúi đầu từng bước một lui về.

Ta thấy rằng, mỗi một dấu chân của hắn đều hoàn toàn trùng khớp.

Cứ lặp đi lặp lại như thế vài lần, tiểu bạch long có chút không kiên nhẫn được nữa kêu lên: "Ta nói này, ngươi làm gì vậy? Cho dù ngươi có thể hoàn toàn phục hồi điểm dừng trước khi rời đi, nhưng cũng không có liên quan gì đến việc phá giải cơ quan chứ?"

Hàn lão lục khoát tay áo với hắn, chỉ xuống mặt đất nói: "Chính là chỗ này, tới đây một chút."

Tiểu Bạch Long sững sờ, lập tức cũng hiểu ra, vung tay lên.

Theo một đạo băng hàn chi khí đột kích ra, mặt đất phủ lên một tầng sương trắng tinh tế.

Hàn lão lục xoạt một tiếng, móc ra một thanh đao nhọn dù binh, đâm mạnh một cái vào ngực.

Từng giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống dưới!

Hàn lão lục thân trúng phải Ma đằng chi độc, nếu không phải Thanh Mộc thân trời sinh miễn cưỡng bảo vệ tính mạng, sớm đã chết từ lâu rồi. Cũng có thể nói, mỗi thời mỗi khắc hắn đều đang cùng Ma Đằng liều mạng chém giết, máu huyết toàn thân đều là màu xanh đậm, chỉ có bổn nguyên chi huyết giữa ngực mới là màu đỏ!

Hàn lão lục vốn đã suy yếu đến cực điểm. Dưới một đao này, ngay cả hán tử mạnh mẽ như vậy cũng không khỏi cắn răng thở dài một cái. Nhưng lông mày gã lại không nhíu lấy một cái.

Vành mắt Thải Vân cô nương có chút đỏ lên, nhưng vẫn mím chặt miệng, không hề phát ra tiếng động nào.

Tiểu bạch long siết chặt nắm tay im lặng.

Đệ nhất thiên cửu bát bạch bí sử Cửu U môn.

Một giọt máu, hai giọt máu...

Giọt máu tươi nhỏ xuống trên băng diện trắng muốt, đỏ trắng hỗ trợ, hết sức chói mắt.

Máu tươi tụ cùng một chỗ, chậm rãi tạo thành một vũng máu nhỏ. Nó chậm rãi chảy xuống, biến thành một dấu chân.

Đó chính là nơi mà Hàn lão lục đã chỉ qua.

Hàn lão lục phù một tiếng quỳ một gối xuống đất, lập tức một chưởng vỗ trên mặt đất, một đao đâm xuyên qua.

"Mau!" Hắn cắn răng hét to một tiếng.

Theo tiếng kêu sợ hãi này, dấu chân máu kia giống như nước sôi, vô cùng nhanh chóng xuyên thấu qua sương lạnh mà rơi xuống.

Sương giá đầy đất cũng lập tức hòa tan, biến thành một làn sương mù trắng mịt mờ.

Màn sương mù kia dần dần ngưng thực, mơ hồ tạo thành hình người.

Là sơ nhất!

Hình người do sương mù ngưng kết ra chính là sơ nhất!

Sương mù kia hư nhược như có như không, nhẹ nhàng phiêu phiêu giống như lúc nào cũng có thể tán mất, cứ như vậy ngưng đọng thẳng tắp trước mắt chúng ta.

Cảnh tượng này có chút giống khoa học kỹ thuật hư ảo trong mảng lớn khoa học viễn tưởng, làm sao nhìn cũng có chút không quá chân thực, nhưng đích xác điều này tồn tại ở trước mắt.

"Thải Vân!" Hàn lão lục kêu một tiếng.

Hai tay Thải Vân cô nương đẩy tới, một cỗ khí lãng màu đỏ nhạt vọt tới.

Trên thân đám sương mù lập tức bị một tầng sa y màu đỏ nhạt bao phủ.

Vụ nhân chậm rãi hướng trước cửa đi đến, tuy rằng người sương mù này bất kể là theo tướng mạo hay quần áo đều không có gì nghi ngờ, nhưng ta chỉ liếc mắt là có thể nhìn ra, bước chân và động tác hắn đang bước đi tuyệt đối không phải là thứ nhất.

Ít nhất không phải là sơ nhất trong trạng thái bình thường!

Xem ra, tiểu bạch long suy đoán không sai, hắn đích thật là bị người ta rút hồn khống chế, lúc ấy tới gần đại môn cũng không phải ý nguyện của bản thân hắn.

Hoặc có thể nói, đó chỉ là một thể xác sơ nhất.

Khống hồn thuật của Y đằng Xương Bình cực kỳ kinh người, vô luận là Thải Vân cô nương hay là ban đầu trên cầu treo bằng thiết tác, đều hoàn toàn có thể lấy giả làm thật, ngay cả chúng ta cũng bị lừa qua.

Nhưng sương mù này mới hình thành thì lại hoàn toàn khác biệt!

Nếu chỉ xét riêng về mặt bước chân, hoàn toàn là hai người.

Có thể do thời gian khống hồn quá ngắn, nên không thể để linh hồn và thân thể hoàn toàn dung hợp, hành động có chút quái dị.

Cho đến lúc này, ta mới hiểu được, Hàn lão lục qua lại nhìn vết tích trên mặt đất, cùng dấu chân đầu tiên, chính là muốn bắt được điểm này.

Mà điểm bắt đầu rối loạn này, cũng chính là nơi linh hồn ban đầu bị khống chế, thần thức Y Đằng Xương Bình còn chưa tiến vào. Lúc này mới một còn lưu lại một tia bản năng, tuy hoàn toàn không có ý thức, nhưng vẫn có một chút thói quen chưa hoàn toàn thanh trừ.

Hắn muốn mượn tác dụng ăn Đồng Tâm hoàn cùng Sơ Nhất, cưỡng ép giữ lại tia tàn niệm cuối cùng kia.

Thủy Mộc hỏa, ba nguồn trọng sinh, cứng rắn đem hắn lần cuối vận chuyển đi tái tạo lại!

Người sương mù từng bước một nhẹ nhàng đi về phía cửa đá, đầu tiên là quay đầu hướng vách núi mà nhìn một chút, lộ ra một nụ cười vừa khinh miệt vừa tham lam, sau đó vươn ngón trỏ ra nhanh chóng vẽ mấy đạo ấn ký hình chữ "Miệng" lên trên đó.

Ầm!

Đúng lúc này, Vụ nhân bỗng nhiên nổ tung, rơi lả tả xuống mặt đất, tất cả đều biến thành huyết hoa.

Huyết hoa dính sương trắng, vẫn đỏ trắng giao nhau, vẫn tươi đẹp rực rỡ.

Từng lục giác linh lung, vừa đẹp làm cho người sợ hãi thán phục, lại làm cho người ta tiếc hận!

Phốc! Hàn lão lục mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, một bên không chịu nổi, nằm sấp trên mặt đất.

"Lão Lục!" Thải Vân cô nương kinh hô một tiếng, lao tới.

Khóe miệng Hàn lão lục lảo đảo chảy máu tươi, có chút vô lực chỉ chỉ về phía cửa đá: "Nhìn, nhìn thấy rồi. Cứ như vậy đi, chính là trình tự như vậy..."

Tiểu Bạch Long siết chặt nắm đấm vang lên ken két, nhưng không phát ra tiếng nào, bước nhanh về phía cửa đá.

Theo trình tự đám sương mù mới xẹt qua, lại vẽ một vòng trên ấn ký chữ "Miệng Khẩu".

Ngón tay của lão vừa mới đánh ra một chiêu cuối cùng, toàn bộ vách đá lập tức trở nên trong suốt.

Dường như bức tường đá này là một khối thủy tinh lớn nằm trên mặt đất, sau khi giọt cuối cùng rơi xuống, có người ở bên trong mở ra một bức rèm.

Cảnh tượng ở sau cánh cửa đá nhìn không sót thứ gì!

Đây là, Âm Hư môn?

Âm Phù Kinh trong đối với âm pháp này từng có ghi chép tương đối rõ ràng.

Cửu U nhất môn hình thành vào mùa xuân tháng xuân, lúc ấy pháp môn, mực, đạo, nho, bách gia tề minh, các nhà công pháp mới thành.

Lúc mới bắt đầu, các nhà trao đổi rất rộng —— không phải là nói, mọi người sáng lập ra các nhà lòng dạ rộng rãi không hề khúc mắc, mà là muốn song song, nhất pháp thống thiên hạ.

Chính là bởi vì loại phong khí và ý nghĩ này, khiến cho pháp môn của các nhà có nhiều quán thông. Cho dù là môn phái có đạo nghĩa tương bác, thì cũng là hoàn toàn khác nhau.

Cửu U nhất môn và Đạo gia chính là một trong những trường hợp tương đối rõ ràng đó.

Đạo gia giảng đạo pháp tự nhiên, thanh tĩnh vô vi.

Nhưng Cửu U môn lại muốn nghịch thiên làm gì, xoay chuyển âm dương.

Nhưng trong quá trình dung hòa, Cửu U môn cũng hấp thụ không ít tinh túy Đạo gia, một chiêu này Âm Hư môn chính là một loại đại biểu hữu dụng nhất!

Ngươi xem nó là cánh cửa, cánh cửa kia thật sự là chính, ngươi cảm thấy nó khó phá hủy thì càng kiên cố, mạnh mẽ như thiết sơn; ngươi cảm thấy nó vốn không có vật gì nhưng nó lại rỗng tuếch, tới lui tự nhiên.

Đây là trọng áp Thiết Sơn và không có gì, tất cả đều dựa vào một ý niệm!

Loại bí pháp này có quan hệ mật thiết như Cửu U môn, cũng chỉ tồn tại trong ghi chép của Âm Phù Kinh, còn lại trong tất cả lời đồn đều không có ghi chép.

Mấy ngàn năm đã trôi qua, rốt cuộc không còn ai có thể đồng thời tu luyện trọng nghĩa của Cửu U môn và Đạo môn đến mức khiến người ta phải thán phục.

Âm Hư chi môn cũng chỉ có thể tồn tại trong truyền thuyết!

Nhưng người sáng tạo ra cổ mộ này, lại là thân truyền đệ tử của Cửu U nhất môn Kiến Phái tông sư U tử.

Theo Cửu U nhất môn sụp đổ, dần dần cô đơn, nói vậy cánh cửa Âm Hư này cũng là độc hữu của thế gian, tuyệt không khác nhau!

Điểm khác biệt duy nhất chính là trên cánh cửa này đã được bố trí một đạo cấm chế.

Cũng chính là vết viết chữ "miệng" này, chỉ cần dựa theo nét bút chính xác mở ra, cửa này liền tự động hiện ra một mặt trống trải. Nói vậy đây nhất định là tập được hơn phân nửa bí thuật Cửu U, hơn nữa thiên phú cực cao của Thần Vũ Thiên Hoàng Hậu cộng lại.

Dù sao, trong cổ mộ này còn cất giấu rất nhiều trân bảo thế gian, tất cả đều là để dành cho huyết mạch hậu duệ.

Người hậu duệ chưa hẳn đều có tạo nghệ tu vi cao như vậy, nếu không cải tạo, sợ là chỉ dựa vào cánh cửa này liền có thể ngăn tất cả mọi người tại chỗ, nửa bước khó tiến!

Ba người tiểu bạch long Hàn Lục và Thải Vân cô nương mặc dù không biết lai lịch đại môn này, nhưng cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Cửa lớn thạch bích vốn nhìn như không thể phá vỡ, dày như núi bằng sắt, đột nhiên biến thành không có vật gì, thông đạo bằng phẳng, đổi lại là ai cũng không khỏi có chút kinh ngạc!

Từ trước đến nay thần kinh của tiểu bạch long cực lớn, cho dù có ngạc nhiên cũng chỉ chớp mắt là chuyện bình thường trở lại, là người đầu tiên tỉnh táo lại, liền cất bước tiến lên.

"Tiểu Bạch Long!" Hàn lão lục vừa thấy tiểu bạch long muốn động, sợ hãi kêu to, máu tươi lại điên cuồng phun ra.

Tiến một ngàn chín trăm chín mươi chín hay là không tiến?

Tiểu Bạch Long nghe vậy kinh hãi hét lên, vội dừng chân lại, rất là khó hiểu quay đầu hỏi: "Sao vậy?"

Hàn lão lục trong tình thế cấp bách phẫn nộ hô lên một tiếng, máu tươi phun tung tóe, liên tục thở hổn hển hơn nửa ngày mới bình ổn lại, cực kỳ phẫn hận nói: "Làm sao vậy? Ai cho ngươi đi vào, tiểu tử ngươi ngại mạng dài đúng không."

Tiểu Bạch Long có chút ủy khuất nhìn ta, lại nhìn Thải Vân cô nương đang đỡ Hàn lão lục nói: "Chẳng phải cửa này đều mở ra rồi sao? Cơ quan cấm chế cũng đã mở ra, còn không vào ở chỗ này chờ cái gì."

Hàn lão lục oán hận trừng mắt liếc hắn một cái nói: "Ngươi cũng không nghĩ, đạo môn này đã dễ dàng có thể thông qua như vậy, vậy tại sao những người khác không đi vào."

"Những người khác, những người khác là gì?" Tiểu Bạch Long vẫn có điểm không thể hiểu được.

Hàn lão lục tiếp tục ho khan, không ngừng phun ra máu loãng.

"Ngươi trước đừng hỏi được không?" Thải Vân cô nương xé rách một góc áo, rất đau lòng giúp lão lục lau vết máu.

Tiểu Bạch Long gãi gãi đầu nói: "Đây là ý gì? Vừa rồi cũng nhìn thấy rồi. Ban đầu chính là từ nơi này đi vào, nếu đã mở cửa thì sao không nhanh đuổi theo! Chậm một chút nữa, nó nếu là..."

"Ngươi câm miệng được không?" Thải Vân cô nương quay đầu lại, nổi giận đùng đùng nói: "Bàn về giao tình với lúc đầu, ai cũng không thể ít hơn ngươi! Hắn bị khống chế hồn phách, từ nơi này đi vào, chúng ta cũng rất nóng vội, nhưng nếu không cẩn thận, tất cả chúng ta đều chết oan chết uổng. Lão Lục không cho ngươi đi qua, nhất định có đạo lý của hắn! Ngươi không thấy hắn bị thương sao? Vội vàng đuổi theo à? Đợi hắn thở dốc một hơi xong, có được hay không?"

Tiểu Bạch Long vừa nghe, cũng cảm thấy vừa rồi mình có chút nóng nảy, lui về sau hai bước, lẳng lặng chờ ở một bên.

Hàn lão lục thở hổn hển một hồi, lúc này mới hít một hơi, chậm rãi nói: "Hiển nhiên cửa này nối thẳng đến trung tâm của cổ mộ, rất có thể là vách ngăn cuối cùng của đại trận trong mộ. Nhưng các ngươi không cảm thấy có chút kỳ quái sao?"

"Người Thiên Chiếu Thần hội chuẩn bị chu đáo như thế, vẫn luôn muốn mở cổ mộ, trộm lấy bảo tàng thần khí bên trong. Bọn họ một đường đi tới nơi này, tuyệt đại đa số người lại lần lượt lưu lại ngoài cửa không vào, đây có phải là có chút khả nghi hay không."

"Vậy có gì khả nghi?" Tiểu Bạch Long tiếp lời: "Có lẽ do bọn họ phân công khác nhau, hoặc dựa theo địa vị cao thấp. Ví dụ như bàn bếp mở hội dài, một người dọn dẹp vệ sinh là ngươi đi xem náo nhiệt cái gì? Không cho ngươi vào cửa là bình thường, cho ngươi vào mới là lạ! Ngươi cũng nói, nơi này đều là thần khí, địa vị không cao, hoặc là tu vi không mạnh đương nhiên không có tư cách."

Hàn lão lục hận rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn hắn một cái, từ chối: "Lần này Thiên Chiếu Thần sẽ tìm kiếm nhóm cổ mộ nhưng xương cốt đã ra hết, tất cả đều là tinh nhuệ. Cho dù là Thiên Chiếu đương đại, cũng chính là Nhật Bản Thiên Hoàng triệu tập cao tầng hội nghị, những người này đều có tư cách ngồi vào vị trí."

"Hơn nữa, lần đầu gặp phải chân điền bá hùng, Cửu Lân giết chết dệt ruộng đại nham, đều là một trong tam đại hộ pháp Thiên Chiếu Thần hội, vô luận địa vị hay tu vi, toàn bộ Thiên Chiếu Thần sẽ là tầng cao nhất!"

"Chúng ta vừa rồi đã tính qua, toàn bộ Thiên Chiếu Thần hội tất cả cao tầng nòng cốt, bị chúng ta giết hơn phân nửa, tiến vào trong môn này chỉ có bốn người."

"Lão hộ pháp thần bí, ngũ lang dưới suối, lục lang dưới suối, còn có Y Đằng Xương Bình."

"Nếu bàn về địa vị, hai huynh đệ dưới suối chỉ là hộ pháp nội môn, lão hỗn đản Y Đằng kia địa vị thấp hơn, chỉ là hộ pháp ngoại môn, cùng bảy hộ pháp bị thái thượng trưởng lão Long Tuyền sơn trang một lần hành động diệt sát là cùng một cấp bậc. Người khác chờ ở bên ngoài, hắn có tư cách gì?"

"Nếu bàn về bản lĩnh, Chân Điền Bá Hùng có thể bức nửa Vô Thượng Thần cấp sơ sử dụng đòn sát thủ, mời Lữ Kiếm Tiên; Chức ruộng Đại Nham ở trạng thái sơ năm lượng nguyên hợp nhất mới có thể nhanh chóng chém giết. Nếu nói ngay cả thực lực này cũng không đủ vào cửa, ngày đó Chiếu Thần sẽ sớm giết tới Trung Quốc, dẹp yên sơn trang cùng Giang Bắc Trương gia!"

"Cũng đúng, cũng đúng." Tiểu Bạch Long vừa gãi gãi đầu liên tục, lập tức nghiêng đầu nói: "Hoặc là bọn chúng phân công khác nhau? Có người ở bên ngoài ngăn cản chúng ta tới gần, có người đi vào lấy kho báu, dù sao từ nơi này đến xem, thông đạo ra vào chỉ có một con đường, cũng không sợ những người kia cầm kho báu bỏ chạy."

"Cuối cùng ngươi cũng nói đúng một câu." Hàn lão Lục dừng một chút rồi nói tiếp: "Dựa theo vị trí bọn hắn liều chết ngăn cản thì đây đúng là thông đạo duy nhất để ra vào khu vực hạch tâm. Mà bọn hắn chờ ở đây cho dù có phân công khác nhau cũng bị ép buộc!"

"Lòng người đều là loại hiểm ác tham lam, đặc biệt là đám người này vì lấy được bảo tàng không tiếc mở ra mục tiêu mộ, còn có thể trông cậy vào bọn họ giảng cái gì nhân nghĩa đạo đức sao?"

"Hơn nữa, toàn bộ Thiên Chiếu Thần Hội nhìn như một thể, kì thực mỗi người trong lòng mang ý xấu. Nếu không cũng sẽ không định ra cái gì giữa ba tầng hộ pháp không có quyền quản chế lẫn nhau, mỗi cái đều có thể hướng Thiên Hoàng trực tiếp báo cáo quy định phá lệ. Hiển nhiên, việc nội đấu giữa bọn họ đã có từ lâu, Y Đằng Xương Bình càng là một ví dụ sống động. Nói cách khác, mỗi người trong bọn họ đều muốn cướp đoạt kho báu làm của riêng!"

"Đương nhiên, ai vào cửa trước, ai lấy được kho báu trước, tỷ lệ thu được sẽ lớn hơn một chút. Nhưng một khi đã như vậy, tại sao bọn họ lại không chịu vào cửa, tình nguyện ở ngoài cửa phối hợp đi?" Hàn lão lục hỏi ngược lại.

Tiểu Bạch Long sờ lên cằm suy nghĩ một chút rồi nói: "Đám gia hỏa này có phải là đang tính toán như vậy hay không? Dù sao sau khi ngươi cầm bảo tàng về nhất định là phải từ nơi này, bên trong cửa kia khả năng còn ẩn giấu nguy hiểm cực lớn, sinh tử đôi không biết, ta không bằng ở chỗ này chờ, ngươi cho dù có đạt được kho báu cũng khẳng định tu vi bị đại thương, đến lúc đó ta động thủ diệt ngươi, đồ vật liền thuộc về ta!"

"Nếu mỗi người nghĩ như vậy, ai lại chịu đi vào?" Hàn lão lục hỏi ngược lại.

"Cái này..." Tiểu Bạch Long sửng sốt, có chút bất đắc dĩ gãi gãi đầu nói: "Vậy thì bốc thăm thôi."

Hàn lão lục trừng mắt nhìn hắn nói: "Theo suy đoán của ta, trong thần mộ này tuy cất giấu rất nhiều bảo tàng thần khí, nhưng những thứ trọng yếu nhất trong đó nhất định có thể cùng hưởng. Nói cách khác, mỗi người tham gia tìm kiếm cổ mộ đều có thể bình đẳng chia sẻ. Nếu không, những người có tu vi hơi thấp cũng sẽ không chủ động tích cực như vậy."

"So với thần khí quan trọng hơn, còn có thể chia sẻ?" Tiểu Bạch Long suy nghĩ một chút rồi nói: "Ý ngươi là công pháp bí mật?"

"Ừm!" Lần này Hàn lão lục rất hài lòng với câu trả lời của Tiểu Bạch Long, gật đầu nói: "Không sai! Chỉ có nguyên nhân này mới có thể điều động được tích cực của mọi người, nhất là những người có tu vi thấp."

"Tu vi không bằng người ta, địa vị cũng không cao, thần khí tự nhiên cũng không muốn, chỉ cần có thể chia sẻ bí quyết công pháp thì cũng là chuyện khó cầu mong."

"Ai lấy thần khí ra không quan trọng, dù sao thần khí đều trong tương lai trở thành trấn hội chi bảo của Thiên Chiếu Thần hội, ai cũng không thể tự mình giấu diếm. Ai một khi nảy sinh ý nghĩ này, thì chắc chắn sẽ bị những người khác vây công. Bí quyết công pháp lấy ra, mọi người tham gia thăm dò cổ mộ đều có thể chia sẻ. Như vậy, cũng sẽ công bằng..."

" Y Đằng Xương Bình lòng sinh ác ý, muốn mượn tay chúng ta để cùng những người khác chiến lưỡng bại câu thương. Cứ như vậy, hắn chẳng những có thể bắt được Cửu Lân, lấy được kho báu, cũng có thể trở thành bá chủ địa vị cao nhất của toàn bộ Thiên Chiếu Thần Hội, tu vi mạnh nhất. Quả thực chính là nhất cử lưỡng bại câu thương!"

"Nếu thực sự là như vậy, những người khác cũng chưa chắc đã không có ý nghĩ này. Nhưng họ vẫn đồng ý với việc phân công này, điều này có chút ý vị sâu xa rồi!" Hàn lão lục phân tích.

Đệ nhất thiên cửu thất linh phùng, đệ nhất thiên âm vật giới học cặn.

"Ai vào cửa lấy kho báu, ai ở lại ngoài cửa ngăn cản chúng ta, tuyệt đối không giống như lời ngươi nói, mà là dùng bốc thăm giải quyết, khẳng định còn có nguyên nhân khác khác! Hơn nữa, các ngươi không cảm thấy việc thiết kế cánh cửa này có chút đơn giản sao?" Hàn lão lục nói.

"Chúng ta không biết phương pháp phá giải đạo môn này, lúc này mới chậm trễ thời gian dài như vậy, nhưng bọn hắn chờ đợi ước chừng hơn một nghìn năm, chính là vì ngày hôm nay. Khẳng định đã sớm chuẩn bị đầy đủ, chí ít cũng có phương pháp phá giải đạo môn này, tuyệt đối không chỉ có một người biết được."

"Người thiết kế cổ mộ lúc trước, nếu đã đem cửa này trở thành cấm chế cuối cùng, lại hết lần này tới lần khác thiết kế dễ dàng như thế, căn bản cũng không có bất cứ cái gì cần thiết! Những người này phân công như thế nào thoạt nhìn đều có chút cổ quái..."

Tiểu Bạch Long buồn bực suy nghĩ một chút nói: "Ý của ngươi là, người ngoài cửa này có chút giống nhau sao?"

"Đúng!" Hàn lão lục vỗ tay một cái rồi nói: "Là như vậy."

"Trên cánh cửa này chắc chắn có cơ quan gì đó, có thể ngăn cản mấy người kia đi vào. Cho nên ta mới không cho ngươi tùy tiện tiến vào, vạn nhất đụng chạm vào cấm chế gì đó, với trình độ huyền diệu của cánh cửa này, tuyệt đối không có khả năng còn sống! Ài? Cửu Lân, ngươi đi đâu vậy?"

Khi hai người bọn họ đang tranh luận thảo luận, ta vẫn cẩn thận lắng nghe, mơ hồ cảm thấy, tình hình này, hình như ta từng gặp ở đâu đó.

Đột nhiên, không biết hai người bọn họ nói gì, lập tức khiến ta nhớ ra điều gì, quay đầu bỏ chạy.

Ta đánh vào trong khe đá ướt nhẹp, tìm tòi thật kỹ nửa ngày, mới phát hiện một con côn trùng chỉ bằng nửa cái móng tay.

Ta nắm lấy con côn trùng kia rồi bước nhanh tới trước cửa đá, giơ tay ném ra ngoài.

Ầm!

Trên cửa lóe ra một tia chớp màu đen, con côn trùng nhỏ kia lập tức bị tạc thành một đám khói bụi.

Lập tức, ta lại chạy đến trước đầu của Điền Đại Nham, túm lấy búi tóc xách đầu gã lên, xoẹt một tiếng ném tới.

Đầu lâu kia vậy mà không chút thương tổn nào xuyên qua, không có tia chớp màu đen giữa trời đánh xuống.

Đầu kia sau khi bay xa hai ba mươi mét, phịch một tiếng nện trên mặt đất, liên tiếp lộn mấy vòng.

Ngay sau đó, ta lại móc ra một cái bách quỷ túi, mở lỗ hổng, thả một con tiểu quỷ dò đường ra.

Tiểu quỷ sợ hãi rụt rè không dám tiến lên, hai ngón tay ta dính chu sa, quát lớn: "Nhanh!"

Thân thể tiểu quỷ kia lập tức không bị khống chế, giống như mảnh giấy bay vào trong gió.

Tiểu quỷ vậy mà không có việc gì!

Đạo tia chớp màu đen hung hãn không gì sánh được kia cũng không bổ xuống.

Tiểu quỷ sau khi lao qua cửa lớn, vừa thấy thoát khỏi trói buộc của ta, vội cuống quít chạy mất.

Tên này rốt cục lại được tự do, xem ra rất cao hứng.

Kỳ thực, ta so với nó càng cao hứng hơn!

"Ta biết là nguyên nhân gì rồi!" Ta cao giọng kêu to, đi tới bên cạnh mấy người.

Hàn lão lục, tiểu bạch long và Thải Vân cô nương thấy ta bận rộn đi giày vò hơn nửa ngày, đều là vẻ mặt mờ mịt.

"Lão Lục nói không sai! Đạo môn này nhìn như đơn giản, kì thực còn ẩn chứa một đạo trận pháp khác! Nếu có người vừa thấy đại môn bị phá vỡ, bước chân liền đi, khẳng định giống như con côn trùng nhỏ kia, lúc này bị chém thành bụi mù."

Tiểu Bạch Long cũng tận mắt nhìn thấy hiệu quả ta vừa nói, nhưng vẫn không khỏi rùng mình một cái, có chút không hài lòng liếc ta một cái nói: "Vội đề ra ngoài không được à? Ngươi cứ nói thử xem, ngươi phát hiện cái gì đi."

"Các ngươi vừa rồi cũng nhìn thấy rồi đấy, ta tổng cộng làm ba cái thí nghiệm. Ném vào đầu, không có việc gì, bỏ tiểu quỷ vào, vẫn không có việc gì, nhưng một khi tiểu trùng tiến vào, lúc này liền nổ tung. Điều này nói rõ ràng..."

"Điều này nói rõ vô luận là người hay quỷ đều có thể thông qua, chỉ có sâu bọ không được sao?" Tiểu Bạch Long cướp lời nói: "Nói nửa ngày, đây không phải là một pháp thuật muỗi bay sao? Chuyên môn đề phòng muỗi cắn xé thi thể sao? Cắt! Ta nói là nghiên cứu nhiều như vậy có cái rắm gì dùng, nếu dựa vào ta, hiện tại khả năng đều tìm được sơ bộ rồi."

Tiểu bạch long lập tức lại khôi phục tự tin, vỗ vỗ bụi đất trên mông đứng lên.

Nhưng đứng một nửa lại phát hiện ta và Hàn lão lục, thậm chí Thải Vân cô nương nhìn hắn như nhìn người ngoài hành tinh, ánh mắt kia rõ ràng có điểm gì đó kỳ lạ, lại chột dạ hỏi: "Sao thế? Không phải chuyện như vậy mới đúng?"

"Là cái rắm!" Hàn lão lục mắng: "Sau khi ra khỏi cổ mộ, đừng nói là ngươi là thương nhân âm vật, chớ nói chi là nhận ra ta! Ta không thể bỏ rơi người này. Tam linh thực nghiệm Cửu Lân vừa rồi đủ để chứng minh tất cả, mọi người trong nghề đều thấy rõ, chỉ có hai trăm năm ngươi mới có thể nói ra mấy lời nhảm như pháp thuật vớ vẩn gì đó."

"Ặc..." Tiểu Bạch Long bị cướp trắng xóa này sững sờ, hậm hực gãi gãi đầu, quay đầu hỏi ta: "Cái kia... Cửu Lân, cái gì gọi là tam linh?"

Ngay cả ta nghe những lời này cũng là tức giận.

Nếu là một người ngoài cửa, hoặc một người mới nhập môn không lâu hỏi ra lời này vẫn hợp lý.

Có thể nói danh tiếng của tiểu bạch long tại âm vật giới như vậy, thật sự là đủ chọc giận người!

Quả thực là tựa như một danh bài y sư nào đó giảng dạy lớn, vẻ mặt thành khẩn hướng ngươi hỏi thăm cái gì gọi là nhiệt độ, đây là thường thức cơ bản nhất đúng không? Ngay cả Lý Ma Tử hiện tại cũng có thể giải đáp hoàn mỹ.

Đổi lại là người khác, ta thật muốn mắng chửi hắn một trận!

Nhưng tiểu bạch long dù sao cũng là bát phương danh chấn bảo hộ ta, ta cũng không thể giống như Hàn lão lục, không có mặt mũi giáo huấn nó một trận, liền kiên nhẫn giải đáp: "Thế sinh vạn vật, vạn vật đều có linh, mỗi một thân thể có linh đều chia làm ba loại trạng thái, phân biệt là Thi, Hồn, Kiếp. Bình thường cũng được gọi là tam linh."

"Đầu lâu ta ném vào vừa rồi chính là Thi, tiểu quỷ thả ra chính là hồn, côn trùng nhỏ chính là cướp."

"Ngươi cũng thấy đấy, cái đầu và tiểu quỷ lúc trước đều không có việc gì, chỉ riêng con sâu nhỏ đã bị đánh chết rồi. Bởi vậy có thể thấy được cơ quan cấm chế bất diệt hồn, không giết thi, chuyên môn giết thi thể có hồn. Cũng chính là sinh linh cùng chung một thể với thi thể như chúng ta."

"A..." Nghe đến đó, tiểu bạch long mới bừng tỉnh đại ngộ nói: "Thì ra là như vậy! Không phải là không giết thi thể, không giết quỷ hồn, chuyên giết người sống sao? Còn làm cái gì mà tam linh tứ linh, các ngươi thật không thể nói nhảm."

"Đây là lời nói thành thật?" Thải Vân cô nương tức giận nói: "Lúc trước học kiến thức thông thường với Lãnh lão gia tử, không phải ngươi đi ngủ trộm đồ ăn sao, bị bao nhiêu đánh cũng không có trí nhớ, giờ thì tốt rồi! Toàn bộ giới âm vật đều không chọn ra được người thứ hai giống ngu ngốc như ngươi."

"Hừ, vậy cũng không chọn ra được con băng tuyết tiểu bạch long thứ hai đâu." Tiểu bạch long rất không phục, vỗ vỗ bụi đất trên tay hướng ta nói: "Cửu Lân, ngươi cứ nói thẳng đi, cánh cửa rách này có cách nào hay không? Có thể nghĩ biện pháp đập vỡ nó hay không."

Đánh nát?

Biện pháp này chỉ sợ cũng chỉ có tiểu bạch long mới có thể nghĩ ra!

Hàn lão lục trừng mắt liếc hắn, Thải Vân cô nương lắc đầu. Tất cả đều biểu thị, thật sự không có biện pháp nào đối với loại học kém cỏi của Âm vật giới này!

Trương Cửu Lân phá trận đầu tiên, nghìn chín bảy mốt chương.

Hàn lão lục nhìn nhìn ta, rồi lại nhìn sang cánh cửa đá trong suốt quỷ dị phía đối diện nói: "Cửu Lân, ý của ngươi là..."

"Ngươi xem, chúng ta vừa rồi đã tính qua, Thiên Chiếu Thần sẽ đi vào môn phái đó là ai? Lão hộ pháp thần bí mà lại hết thảy không biết, ngũ lang dưới tuyền, lục lang dưới suối, còn có Y Đằng Xương Bình."

"Mấy người này có một điểm giống nhau đó là tất cả đều hiểu thuật âm dương, hơn nữa tất cả đều là cao thủ phương diện này! Đặc biệt là Y Đằng Xương Bình lão đầu am hiểu thuật khống hồn nhất."

"Cấm chế của đạo môn này là thân hồn lưỡng không giết, chuyên giết có linh hồn hữu thân chi linh. Sở dĩ những người bọn họ có thể qua đó, có phải dùng biện pháp gì đó, tạm thời thân phân ly, vượt qua cánh cửa này hay không?"

Hàn lão lục trầm tư nói: "Vậy sơ nhất thì sao? Hắn là bị người ta thao túng linh hồn a, vô luận là linh hồn thần thức của ai, chỉ cần ở trong thân thể thì không cách nào may mắn thoát khỏi, cũng không thể khống chế trong thân thể hắn. Y Đằng sao lại đem hắn qua đây?"

"Vừa rồi ngươi chứng kiến ta ném cái đầu kia đi chứ?" Ta chỉ chỉ về phía đối diện nói: "Cái đầu kia nện trên mặt đất, nhưng nửa điểm âm thanh cũng chẳng có. Lúc đầu cũng thế."

"Trước khống chế linh hồn hắn đi đến trước vách đá, mở ra cửa ngầm. Sau đó thân thể nghiêng về phía cửa đá, ngay trong nháy mắt này, linh hồn bị rút ra, vượt qua trước, thân thể thì lại theo quán tính tác ngã xuống."

"Mà vách đá này lại có thể ngăn cách âm thanh, căn bản ta không phát hiện."

"Tạm thời cùng lúc, lão đầu nhi kia lại thao túng lúc đầu xúc động cơ quan gì đó, lại biến thành bộ dáng cửa đá."

"Chẳng những không có thanh âm, cũng không có nửa điểm quang ảnh biến hóa, lúc ấy ta đang ở một bên vách đá khác cẩn thận đề phòng, căn bản là không phát hiện ra. Cái này cũng chính là nguyên nhân lúc đầu khó hiểu mất tích, cũng là vừa rồi ngươi cùng Tiểu Bạch Long phân tích, những người Thiên Chiếu Thần Hội kia vì sao chia làm hai đường, hơn nữa cũng không thể không như thế."

"Đám người Chân Điền Phách Hùng cùng Chức Điền Đại Nham, tuy rằng bản lĩnh cao cường, nhưng không cách nào ly hồn xuất khiếu, cho nên căn bản là không qua được cửa đá này!"

"Nhưng Y Đằng Xương Bình am hiểu khống hồn thuật, dưới suối ngũ lang, dưới suối lục lang tất cả đều là cao thủ âm dương thuật, Ly hồn đối với bọn họ mà nói cũng không phải là vấn đề, về phần lão hộ pháp thần bí kia hẳn là cũng có bản lĩnh tương tự. Đây chính là bí quyết của Thiên Chiếu Thần hội mọi người tiến vào cửa đá!" Ta nhanh chóng giải thích.

Hàn lão lục trầm tư, gật đầu nói: "Chắc là như vậy không sai! Cửu Lân, ngươi đã khám phá cấm chế trong môn, lại nghĩ thông suốt nguyên nhân bọn họ phá giải, ngươi có biện pháp gì hay không?"

Biện pháp ta vẫn có!

Vừa rồi lúc Hàn lão lục và tiểu Bạch Long tranh luận, ta lại đột nhiên toát ra một ý nghĩ khác.

Nếu đại môn này là do môn đồ U Tử chế tạo, vậy hắn có âm hợp Cửu U bí pháp hay không đây?

Ba tòa mật thất chi môn dưới sông Ô Tô Lý kia, cũng là xuất từ tay môn đồ U Tử, hơn nữa còn là mấy vị sư huynh của tuyệt tiền bối xây dựng tòa đại mộ này.

Ba cánh cửa lớn dưới sông Ô Tô, phân biệt đại biểu cho sinh, tử, bất tử.

Nếu như bọn hắn đều là môn đồ của U Tử, mặc dù bản sự mỗi người có cao thấp, nhưng phương hướng đại thể trên pháp thuật hẳn là sẽ không có sai lệch lớn.

Trong đó khẳng định có liên hệ gì đó!

Tuyệt phát giác Thần Vũ Thiên Hoàng muốn xâm lấn Trung Quốc, cho nên không tiếc bất cứ giá nào nhất định phải giết chết hắn, mà lại còn âm thầm lưu lại một thanh Thảo Trĩ kiếm trong mộ.

Dựa theo di ngôn của Ảnh Bích và cơ quan mật thất, hắn muốn giữ lại tất cả bí mật và cơ quan cổ mộ.

Dưới thiết kế tuyệt khổ, giấu trong mật thất một thanh Thảo Trĩ Kiếm, hơn nữa còn bố trí cấm chế cấm huyết mạch Thiên Chiếu tới gần, nếu không có lấy hộp kiếm vô hình, Thải Vân cô nương căn bản không dám tới gần.

Điều này khẳng định không có tác dụng!

Không biết là hắn biết đầu tiên, hay là trùng hợp số mệnh.

Ta vừa lúc có hai kỳ ngộ, đem tam bảo thu vào trong túi, trở thành hậu nhân cuối cùng của Cửu U nhất môn.

Trong thiết kế tuyệt đối, ngày sau loại bỏ cổ mộ, trọng trách phế bỏ thần triệt chính là trên thân Cửu U môn nhân!

Bất kể từ góc độ nào mà nói, đây đều là sứ mệnh mà ta không thể nhượng bộ!

Cửa lớn này cũng do hắn thiết kế, hơn nữa lại tới gần trung tâm mộ thất như thế, nhất định cũng âm thầm cùng Cửu U pháp môn. Ngoại trừ môn nhân Cửu U căn bản khó có thể biết được.

Vừa rồi ta thử nghiệm một lần, quả thực như thế!

Có thể sống, chết cũng miễn, chỉ có thân hồn đứng một thể, bị Âm Lôi tru sát.

Cẩn thận suy nghĩ một chút tình hình như vậy ta cũng đã trải qua!

Ba gian mật thất dưới sông Ô Tô Lý ta đều chưa từng cởi, nhưng ta lại xui xẻo trời xui đất, đi ngang qua một con đường khác.

Đó là một Thiên Hồn động do Bạch Hạc đạo trưởng chế tạo, một mình đi qua cũng chỉ có thể mất mạng, cuối cùng chúng ta mượn dùng ly hồn độ thi pháp mới an toàn đi qua.

Xem ra, môn phái âm hư này đích thực là sản phẩm của U Đạo hợp nhất.

Bạch Hạc đạo trưởng của toàn bộ Chân giáo Côn Luân, Tuyệt tiền bối của Tà thuật tông sư lại trăm sông đổ về một biển, tất cả đều thiết kế một tòa pháp trận như thế!

Đối mặt với câu hỏi của Hàn lão lục, ta khẳng định gật đầu, đem phương pháp vượt qua nói lại một lần.

"Ly hồn?" Tiểu Bạch Long nửa ngày không lên tiếng, nghe ta nói ra biện pháp này, lập tức có chút kinh ngạc hỏi: "Cửu Lân, ta nói... Ngươi có mấy phần nắm chắc? Vạn nhất sau khi rời hồn rồi không về được thì làm sao? Ta không muốn cô hồn dã quỷ."

"Vậy ngươi ở lại bên này đi!" Hàn lão lục tức giận nói.

Tiểu Bạch Long vội la lên: "Đừng a, hay là cứ như vậy đi, ngươi thử trước đi, dù sao ngươi cũng là bất tử thân..."

"Ít nhắc tới mấy chữ này có được không?" Hàn lão lục vừa nghe lại vừa giận không chịu được: "Ta nói qua bao nhiêu lần, thân bất tử chỉ là từ hình dung, ai nói ta vĩnh viễn không chết? Ngươi có biết đau đớn trạng thái sắp chết như thế nào không? Ngay cả ngụm rượu cũng không có, ngươi biết khó chịu bao nhiêu không? Ngươi xem xem hiện tại ta chết còn bao xa."

Thải Vân cô nương gật đầu nói với Hàn lão lục: "Đừng nói như vậy không may! Chúng ta đều không có việc gì, cũng giống như trước đây, chúng ta đều có thể hảo hảo đi ra! Đừng quên ngươi đã đáp ứng ta."

"Đừng nói lão lục! Ta đều nhớ rõ rồi." Tiểu bạch long lại không hiểu sao trở nên hưng phấn, vẻ mặt đầy hạnh phúc mà lại thành kính nói: "Ta muốn để ngươi làm tân nương hạnh phúc nhất trên thế giới. Ta muốn mang ngươi đi khắp chân trời góc biển, sóng vai cười xem thương tang tang trần khói, dắt tay đi du hết phồn hoa thế gian. Ta muốn cho ngươi..."

"Câm miệng!" Thải Vân cô nương phẫn nộ hét to một tiếng, bốn phía quanh thân dâng lên một làn sương khói màu đỏ nhạt.

Tiểu Bạch Long đã từng nói qua, đây là trạng thái nước trái cây!

Mặc kệ trạng thái này tiếp tục phát triển, thế nhưng rất dọa người, ngay cả tiểu bạch long cũng sợ lợi hại.

"Được được được, ta không nói nữa..." Tiểu Bạch Long liên tục khoát tay cầu xin tha thứ, nhưng trên mặt như cũ cười hì hì nhìn ta, thè lưỡi ra.

Đại chiến sắp hết, hiểm ác trước mắt! May mà bọn họ còn có thể vô tình đùa giỡn.

Xem ra, cuộc chiến sinh tử như vậy, mấy người bọn họ cũng trải qua không ít chuyện chung!

Linh hồn xuất khiếu nhất thiên cửu thất nhị thiên…

Vừa rồi tiểu bạch long hỏi ta Ly hồn có mấy phần nắm chắc?

Kỳ thật, vấn đề này ngay cả chính ta cũng không rõ.

Trong vạn loại âm pháp, khó khăn nhất chính là một loại pháp thuật thuộc loại Ly Hồn.

Thân hồn tách rời nhìn như dễ dàng, nhưng dù sao cũng là Âm Dương lưỡng cách, nếu như người thi pháp hoặc là bị người thi pháp thoáng có nửa điểm sai sót, liền không thể vãn hồi!

Vô luận thân tổn hay hồn phá, muốn hợp lại làm một, cũng là khó khăn.

Thân thể biến thành thi thể, linh hồn cũng biến thành quỷ hồn!

Ta móc ra phù chú, chế tác Ly Hồn pháp trận, vừa hướng tiểu bạch long ngoại đạo lặp đi lặp lại dặn dò mấy lần chú ý việc cần làm.

Tính toán ra, trước mắt ta chỉ mới sử dụng một lần thần hồn tách rời.

Hơn nữa, lần trước khi sử dụng trên người Phạm Trùng và tạ lỗi, là mượn dùng một tấm cực phẩm linh phù của Bạch Hạc đạo, hơn nữa quỷ hồn trong động kia đều là của hắn lưu lại. Cho dù không thành công, tối đa cũng chỉ phá phí thêm hai tấm linh phù mà thôi.

Nhưng bây giờ trong tay ta chẳng những không có phù chú cao cấp như vậy, cửa trước này có còn cất giấu cơ quan cấm chế nào khác hay không ta cũng không rõ.

Nói với lòng tin của ta, đó đều là giả vờ… Ít nhất không thể để cho tiểu bạch long cảm giác ta thật không đáng tin cậy, như vậy càng dễ khiến hắn tâm thần không yên, rất có thể xuất hiện sai lầm gì đó!

Hai bên trái bận rộn hơn nửa ngày, rốt cuộc trận pháp ly hồn chế thành.

Ta cầm một tấm linh phù nói: "Ta sẽ nói lại lần cuối cùng, chốc nữa đừng nói chuyện, chớ có lộn xộn, cứ theo sát ta là được! Các ngươi chuẩn bị sẵn chưa?"

Hàn lão lục và Thải Vân cô nương đưa tay lên, đồng thời gật đầu nhẹ.

Tiểu Bạch Long nhìn nhìn ta, lại nhìn hai người bọn họ, cũng cắn răng gật gật đầu —— xem ra, nó đối với ta có chút không yên lòng.

Nói hay lắm, ta liền lấy ngươi ra khai đao!

Ta cầm giấy phù hướng tiểu bạch long đi tới.

"Bụi về bụi, đất về đất, quỷ mới lạ, hồn về thiên ngoại..."

"Ba hồn mở ra, bảy phách tán, lên!" Theo một tiếng quát chói tai, giấy phù trong tay ta bộp một tiếng dán vào trên trán tiểu bạch long.

Tiểu Bạch Long vẫn như cũ đứng thẳng bất động, hai tay cứng ngắc buông xuống, đầu cũng nhún xuống.

Một Tiểu Bạch Long trong suốt khác duỗi cổ, trừng mắt nhìn bốn phía, giống như là kẻ trộm, theo đó nhẹ nhàng phiêu ly bản thể, bay lên giữa không trung.

Lá gan gia hỏa Tiểu Bạch này đủ có thể lớn hơn trái tim mấy vòng, vừa mới bay lên, lập tức cảm thấy chơi đùa vui, không ngừng lắc lư, bay múa qua bay lại, giống như hồ điệp bay tới bay lui trước mặt chúng ta một trận thật nhanh.

Biểu tình trên mặt hắn cũng tràn ngập vẻ ngạc nhiên cùng khoái ý, phảng phất đây căn bản không phải là sống chết, mà là một lần linh hồn vui vẻ phiêu hành.

"Ngươi đừng lộn xộn!" Ta vừa kinh vừa sợ cảnh báo: "Thật sự nghịch ngợm xảy ra chuyện, chốc lát không về được hồn nhi, ta cũng không quản ngươi."

"Yên tâm, coi như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta nhất định sẽ mang ngươi trở về, sau đó tìm một cái hố phân to ném vào, ngươi liền an tâm." Thải Vân cô nương nói.

Tiểu Bạch Long vừa nghe, không ngờ lập tức thành thật! Chỉ là rất tức giận trừng mắt nhìn Thải Vân vài lần.

Sau khi liên tiếp dán phù chú lên cho Hàn lão lục và Thải Vân cô nương, chính ta cũng rời hồn xuất khiếu.

Cách hồn độ thi cực kỳ cao thâm, dựa theo trong Âm Phù Kinh ghi lại, phương pháp ly hồn tu luyện đến cực hạn, chẳng những có thể nói chuyện giao lưu, càng có thể theo gió phiêu diêu, ngày đi ngàn vạn dặm, không bị băng tuyết kéo tới, hơn nữa có thể xuyên qua âm dương, tự do hành tẩu tại địa phủ nhân gian.

Cũng giống như thần hồn của Đạo gia xuất du lịch vậy.

Với công lực hiện tại của ta, lại chỉ có thể tiến hành ở nơi u ám, hơn nữa thời gian cực ngắn, ngay cả lời cũng nói không được.

Dưới thị tượng dẫn dắt của ta, thi hồn bốn người chúng ta đều chậm rãi di động ra.

Mặc dù tiểu bạch long không hiểu nhiều về thường thức của âm vật, nhưng dù sao nó cũng là cao thủ trong nghề, hơn nữa thân thủ đặc biệt nhanh nhẹn, rất nhanh đã thích ứng.

Vô luận linh hồn hay thân thể đều cực kỳ vững vàng, thậm chí kinh nghiệm so với kinh nghiệm một lần trước ta càng thêm thành thạo.

Chúng ta từng bước một đi về phía cửa đá.

Bởi vì cấm môn này khác biệt, rất sợ thân hồn cùng đi qua, phát động cấm chế, vì vậy chỉ có thể trước độ hồn, dời thân.

Nói thật lòng, trong lòng ta vẫn luôn bồn chồn như vậy, vạn nhất thất thủ thì xong đời!

Chân chính không thể vãn hồi.

Đây là một chuyến du lịch không chết không thôi từ khi vừa bước vào cổ mộ.

Tựa như tiểu bạch long nói: "Chúng ta đã sớm không còn đường lui, hy vọng duy nhất chính là một đường cuồng sát! Chỉ cần tiêu diệt trận nhãn, cái gì cũng giải quyết xong."

Trừ khả năng này ra, cho dù ngươi cẩn thận dè dặt, cho dù bước đi vững vàng cũng vô dụng! Quan hệ sinh tử, chỉ có một lần đánh cược.

Một chân ta vừa bước vào cửa đá, sau đó không chút nghĩ ngợi liền lay động một cái chân khác.

Không sao! Tự dưng lại đây.

Linh hồn tiểu bạch long theo sát ta cũng bay vào.

Hàn lão lục và Thải Vân cô nương cùng dắt tay nhau tiến vào, cũng rất an toàn!

Linh hồn tất cả đều đã an toàn thông suốt, giữa chúng ta rất là vui sướng nhìn nhau, đồng thời đi về phía trước, kéo thân thể đi tới.

Vừa thấy thân thể và hồn của mấy người chúng ta đều đã biến mất, tâm tư lo lắng trong lòng của ta cuối cùng cũng đã được giải quyết.

Trước thu hồn nhập vào cơ thể, sau đó liên tiếp lấy phù chú dán lên đầu mấy người bọn họ.

Hàn lão lục vốn đã đại thương nguyên khí, trải qua một phen giày vò này có chút chịu không nổi. Vừa mới nhập hồn đã suy yếu ngã sấp xuống đất. Ta vội vàng đỡ một cái, lại giao hắn cho Thải Vân cô nương.

Ngược lại, hứng thú của tiểu bạch long chưa giảm, sau khi linh hồn nhập thể, vẻ mặt vui cười liên tục nói: "Chơi vui, chơi vui, pháp thuật này ngược lại rất thú vị! Nếu năm đó lão gia tử dạy cho ta món đồ chơi này, ta làm sao có thể lột da phá phách. Nói không chừng đã sớm trở thành đại tông sư một đời."

Ta bất đắc dĩ lắc đầu về phía hắn, lau mồ hôi trên trán: Chỗ này tất cả đều là do hắn làm ra!

Cửa đá vừa mới đi qua này nhìn như vô kinh vô hiểm, nhưng nếu có chút sai lầm, lập tức sẽ bị Âm Lôi treo ở phía trên bổ làm bụi mù. Lập tức thân tử hồn tiêu! Đây cũng không phải là nói đùa!

Mấy người hoặc là thân thể mệt mỏi khó có thể chống đỡ, hoặc là tinh thần uể oải không ngừng, không thể không ngồi xếp bằng nghỉ ngơi trên vách đá một lát.

Ta thấy mấy người bọn họ đều có chút mệt mỏi, liền để cho bọn họ an tâm nghỉ ngơi, ta ngồi ở tít bên ngoài, thay bọn họ cảnh giới.

Tường đá bốn phía đều hiện ra một loại trạng thái cực kỳ nguyên thủy, hai bên vách đá hiện ra rất rõ ràng từng sợi trầm tích, thậm chí ta còn phát hiện một đầu sinh vật hình dáng như Tam Diệp Hóa Thạch lúc đầu.

Ta tiện tay lấy ra một cây kim vô hình quẹt một cái, tảng đá kia cứng rắn dị thường, dưới tình huống ta không sử dụng linh lực, chỉ có thể lưu lại một vệt trắng ở phía trên.

Nhìn từ độ lớn màu sắc và thạch hóa của khối nham thạch trầm tích thì huyệt động này ít nhất cũng đã hình thành trong mấy vạn năm trước.

Vào lúc này, trên toàn bộ trên thế giới này còn không có nhân loại!

"Tiểu Bạch Long, ngươi không thể thành thật một lát sao? Đi qua đi lại lung lay làm gì." Thải Vân cô nương đột nhiên căm hận nói.

Trả lời nàng là một tràng tiếng ngáy, tiểu bạch long đã sớm ngủ rồi.

Thế nhưng, chuyện này càng lúc càng bất thường!

Ban nãy ta cũng cảm thấy rất rõ ràng, tiểu bạch long của ta giống như không ngừng đung đưa, ta còn tưởng rằng hắn chưa tỉnh lại từ trong sự hưng phấn của Ly Hồn vừa rồi, nhịn không được đung đưa chân. Nhưng khi quay đầu nhìn lại, tiểu bạch long đã sớm ngủ say, nửa ngồi dựa vào vách đá không nhúc nhích.

Nhưng đây là của ai vậy?

Đúng lúc này lại lảo đảo một cái.

Khoảnh khắc đó ta thấy rất rõ ràng, chính là bức tường đá kia!

Con quái vật khổng lồ thứ một ngàn chín bảy mươi ba trong nham thạch thứ nhất.

Theo vách đá lay động, từng mảnh tro bụi tản mát ra khắp nơi.

Bọn ta không thể ngồi yên được nữa, vội vàng đứng lên, chỉ có tiểu bạch long còn chưa phát hiện ra, vẫn ngủ rất say.

Ta vừa định duỗi tay kéo hắn ta, đột nhiên cảm giác, hình như có thứ gì đó đang từ trên cao nhìn xuống nhìn ta.

Ta theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi sợ hết hồn!

Thế mà ta lại nhìn thấy một đôi mắt!

Một đôi mắt lớn chừng cái bóng từ trong vách đá chậm rãi mở ra.

Từng mảng bụi đất rơi xuống vừa rồi chính là rơi ở trên mí mắt của nó, theo mí mắt chớp động thỉnh thoảng rơi xuống.

Ầm!

Thạch bích đột nhiên vỡ ra một lỗ thủng lớn, từng cây dùi nhọn cột cửa cao thấp kéo dài ra bốn phương tám hướng.

Cửa động không ngừng nứt ra, biến lớn lên, giống như một cái miệng rộng, muốn nuốt sống chúng ta vào trong đó.

Không đúng!

Đó chính là miệng!

Một cái miệng cực kỳ to lớn!

Toàn bộ tường đá chính là mặt của nó, dần dần biến lớn hơn là miệng của nó! Từng cây thạch trụ cao thấp tiêm trùy kia chính là răng dài của nó.

Không kịp kinh ngạc, không kịp la lên, ta túm lấy con tiểu bạch long đang hôn mê, Thải Vân cô nương ôm lấy Hàn lão lục đang hỗn loạn tung người nhảy ra.

Rặc rặc!

Hai chúng ta vừa rời khỏi, cái miệng rộng đó đã hạ xuống chỗ mấy người chúng ta vừa mới dựa vào.

Ầm ầm! Toàn bộ mặt đất kịch liệt run rẩy một cái, bùn đất chất thành đống nện xuống khắp nơi.

Giống như có người không ngừng vung vẩy thiết quan, muốn chôn sống chúng ta.

Mặt đất cũng không ngừng lắc lư, rung động, tựa như một cái đầu lưỡi, vặn vẹo xoay tròn.

Trong tiếng vang ken két, mặt đá nổ tung, từng vết nứt lan tràn ra khắp nơi!

Thạch bích đang chuyển động, mặt đất đang chuyển động, đỉnh tường cũng chuyển động!

Toàn bộ đường hầm chính là một cái miệng rộng hoạt động! Toàn bộ bụi đất đá chỉ bao trùm ở bên trên làn da.

Chạy!

Chạy mau!

Không kịp nghĩ nhiều, không kịp nhìn kỹ. Ta và thải vân cô nương mỗi người ôm một người, một đường chạy như điên!

Ngọn đèn chập chờn không ngừng chớp động bay vòng, thông đạo đen kịt thẳng tắp sâu xa, thật dài không thấy điểm cuối.

Tình hình lúc này giống như hiện trường quặng mỏ khó dò, ta và Thải Vân cô nương đang liều mạng chạy như điên trong đường quặng sắp sụp đổ.

Càng khiến người ta cảm thấy bất đắc dĩ và tuyệt vọng chính là, căn bản chúng ta không biết phần cuối của khoáng đạo này là nơi nào? Phía trước có phải nguy hiểm càng thêm không?

"Gào!" Đột nhiên, sau lưng truyền ra một tiếng rống to.

Tiếng gào theo hai bên thông đạo hình thùng truyền đến, phát ra trận trận tiếng vọng.

Ngay sau đó, một hồi tiếng bước chân nặng nề nặng nề từ xa lao đến, càng lúc càng gần!

Ta chuyển bịch xoẹt qua nhìn, phát hiện một bóng đen vô cùng to lớn, so với huyệt động này nhỏ hơn không bao nhiêu, hai bắp đùi tráng kiện đang mở ra, điên cuồng đuổi theo.

Mỗi một bước chân rơi xuống, sẽ làm cho người kinh hãi rung động, hòn đá trên mặt đất cũng bị thân thể nặng nề của nó đè xuống văng tung tóe ra khắp nơi.

Âm thanh hòn đá va vào bốn vách tường, tiếng bóng đen gầm rú, tiếng thùng thình giẫm lên mặt đất, cùng bắn ra! Vừa nặng nề vừa khủng bố!

Bóng đen kia càng đuổi càng gần! Tiểu Bạch long còn chưa tỉnh lại.

"Gia hỏa này sao hết lần này tới lần khác cứ ngủ ở đây, hơn nữa có gọi thế nào cũng không tỉnh."

Thình thịch, thình thịch thình thịch!

Bóng đen kia giẫm lên mặt đá, một bước phóng ra bảy tám mét, hơn nữa tốc độ cực nhanh, mắt thấy đã đuổi kịp.

"Thải Vân." Ta hét to một tiếng, ném Tiểu Bạch Long qua.

Ta đã sớm thấy qua thần lực của đám mây nhiều màu, chỉ nhìn từ bề ngoài, Thải Vân chỉ là một thiếu nữ ngây thơ đáng yêu, nhưng trên thực tế nàng lại là một đại lực sĩ, đồng thời cõng Hàn lão lục và tiểu bạch long cũng không phải việc khó!

Thải Vân cô nương một tay kẹp Hàn lão lục, hai tay bắt lấy, bỏ con bạch long ra đầu vai.

"Cửu Lân, ngươi cẩn thận một chút!" Sau khi lớn tiếng dặn dò ta một câu, liền bỏ lại hai chân tiếp tục chạy như điên.

Lúc này, Thải Vân cô nương cũng không thể chú ý đến cái khác, tiểu bạch long và Hàn lão Lục đều không tỉnh lại, chỉ có ta và nàng còn có sức chiến đấu, đây là phương pháp ổn thỏa nhất trước mắt!

Ta "Keng" một tiếng đã rút ra song đao Trảm Quỷ Thần, dừng lại ở nửa đường, chỉ chờ bóng đen kia vọt tới.

Theo như cảnh này, lấy tốc độ hai chúng ta căn bản là không thể chạy thoát tên kia, cùng hắn cuồng mệnh chạy trốn còn chưa hẳn có thể chạy thoát, còn không bằng liều mạng một phen!

Để Thải Vân cô nương đưa hai người bọn họ đến nơi an toàn trước, ta thủ ở đây, ngăn cản một chút. Đương nhiên, nếu có thể giết được họ thì không còn gì tốt hơn.

Tới gần rồi, càng gần hơn!

Lúc này ta mới thấy rõ đầu quái vật kia lớn chừng cỗ xe, chiếc miệng đầy răng nhọn gần như chiếm hết một nửa cái đầu.

Hai chân sau vô cùng tráng kiện, vảy đỏ như máu che kín, ra sức giơ hai chân trước có vẻ hơi ngắn tỏa ra hàn quang sáng như tuyết, giống như đồng thời nắm lấy vài thanh đại liêm đao.

Hình tượng của con quái vật này lập tức khiến ta liên tưởng đến người săn mồi chung cực trong phim – Bá Vương Long!

Tuy hình dáng không giống phim nhưng không thể nghi ngờ, nó tuyệt đối là một loại sinh vật khổng lồ ở trên đỉnh dây thừng thực vật.

Răng dài rậm rạp, miệng lớn như bồn máu, chân trước sáng như tuyết, hình thể to lớn vô cùng.

Thùng thùng thùng!

Tên kia như một chiếc xe chở ngựa, điên cuồng nhào tới.

So ra, ta có vẻ cực kỳ nhỏ bé... Một chân của con quái vật kia còn lớn hơn ta nhiều!

Đây là có chuyện gì?

Rõ ràng là trong thông đạo dưới lòng đất sao lại đột nhiên mọc ra sinh vật hình thể khổng lồ như vậy?

Hơn nữa, lớp đá dày đặc ở mặt ngoài làn da nó phải tới mấy chục vạn năm rồi, nếu tên này thực sự bị bao phủ vào trong thì sớm đã hóa thành đá rồi, làm sao đột nhiên tỉnh lại?

Dù địa hình nơi này cực kỳ đặc thù, tên gia hoả này vẫn như cũ bảo trì nguyên trạng, nhưng hình thể lớn như vậy thì dựa vào cái gì để sinh tồn đây?

Trong nháy mắt, trong đầu của ta xuất hiện vô số dấu chấm hỏi lớn!

"Gào!" Quái vật kia há to cái miệng như chậu máu, hàm răng dài bóng loáng liên tiếp cất bước vọt tới trước người ta.

Hình thể như vậy, tốc độ như vậy một khi bị nó đụng phải, cho dù không chết thì khẳng định cũng bị đánh cho nát bấy.

Lúc này, trước mặt ta chỉ có một lựa chọn, chính là vung lên một đao giết chết nó!

Oanh oanh oanh, hòn đá vỡ vụn văng khắp nơi, bóng đen sì lao thẳng đến.

Tới rồi, càng gần hơn, chính là hiện tại!

Ta nhún người nhảy một cái, nhảy lên cao, lập tức một cước giẫm lên vách đá, dựa thế mà đứng lên, hai tay nâng đao, chém thẳng về phía đầu quái vật kia.

Ngay khi song đao của ta sắp rơi vào trên cổ quái vật kia, ta đột nhiên phát hiện trên khóe mắt nó có một vết sẹo.

Vì sao vết thương kia trông quen thuộc như vậy?

Dù là vị trí hay góc độ, thì hình như...

Không đúng, đây là tiểu bạch long.

Rặc rặc!

Ta cưỡng ép chuyển hướng chém song đao, nghiêng từ phía trên, lướt sát qua da đầu quái vật kia.

Đầu tiên nghìn chín trăm bảy mươi bốn Chương, khủng long tiêu bản.

Phanh! Song đao chém vào vách đá, đá vụn văng tung tóe.

Ta cũng mất cân bằng thân thể, rơi xuống đất một chút.

Lúc này mới phát hiện, quái vật kia đã dừng trước mặt ta không nhúc nhích.

Vẫn là cái miệng rộng, nhưng hai móng vẫn giơ lên như cũ, duy trì động tác một khắc rồi không nhúc nhích!

Ta từ trên đất bò dậy, rất kinh ngạc đến gần nhìn một chút.

Miệng quái vật kia mở lớn, không ngừng chảy xuôi nước miếng, trên đầu rơi xuống một mảnh tro bụi đá vụn, thậm chí mê vào trong mắt, nhưng nó vẫn như cũ không nhúc nhích.

Giống như cách chế tác trâu bò ban đầu.

Không đúng! Hình như có chỗ nào đó không đúng.

Ta đi quanh Bá Vương Long khổng lồ mấy vòng, cẩn thận nghĩ lại, từ khi vách đá run run đến tình cảnh vừa trải qua.

Rõ ràng biết chắc chắn có chỗ không đúng, thế nhưng lại không thể nhớ ra vấn đề nằm ở đâu.

Ta xoay chuyển, đột nhiên trước mắt sáng ngời! Nhìn chằm chằm thạch bích đối diện.

Trong tầng tầng lớp lớp bên ngoài của thạch bích, có một bức vẽ bằng xương màu trắng nhạt.

Thứ này ta mới vừa gặp qua, đây là hóa thạch của sinh vật cổ nghi ngờ kia, vô luận hình dạng hay là góc độ trần trụi lộ ra, đều giống như đúc cái vừa rồi chứng kiến!

Ngay cả vết trắng lúc trước ta vạch ở phía trên cũng giống nhau như đúc.

A! Ta hiểu rồi.

Đột nhiên, ta bừng tỉnh.

Ta trúng kế rồi!

Đây là ảo thuật, tam ly huyễn thuật rất khó phát hiện, ly hồn, ly tâm, ly mộng!

Chỗ thần kỳ của huyễn thuật này chính là, cảnh tượng ngươi bị khốn không hoàn toàn là do người thi pháp xây dựng nên, tuyệt đại đa số đều là chỗ hoàn cảnh chân thật của ngươi lúc này, cộng thêm suy nghĩ chân thực của ngươi lúc này.

Chính là giống như bệnh tâm lý, hắn chỉ là để nhắc nhở ngươi và dẫn đường, tuyệt đại đa số ảo cảnh đều là do chính ngươi tưởng tượng ra.

Ta còn đang nhìn thấy trầm tích nham thạch và sinh vật cổ xưa hóa đá, cảnh tượng đầu tiên trong đầu phản ứng ra chính là khủng long Chu La kỳ.

Chính vào thời khắc ấy, bất tri bất giác trúng phải Tam Ly Huyễn, ngay sau đó hắn tự biên tự diễn một vở kịch của Bá Vương Long thời tiền sử!

Thế nhưng hiện tại ta đang ở đâu?

Con khủng long đó là cái gì?

Đáng sợ ở chỗ tam ly huyễn, ngươi chỉ cần mình không thể đi ra từ trong ảo cảnh, sẽ vĩnh viễn không tỉnh!

Ngươi có thể nói chuyện, ngươi có thể động, ngươi biết khốn cùng khát máu, thậm chí ngươi còn có thể nhận ra một số người và vật tồn tại chân thật, nhưng cảnh tượng bên trong huyễn cảnh này một mực không cách nào gạt bỏ, một mực nấn ná trái phải ngươi.

Càng hình dung một chút để ví von, giống như một chứng bệnh ảo tưởng, hoặc là chứng bệnh tinh thần.

Chỉ có ngươi tự tìm lấy ngọn nguồn, mới có thể tự mình đi ra, những người khác ai cũng không giúp được ngươi!

Cho dù ngươi dùng Phá Huyễn Chú cũng vô dụng, bởi vì dùng chú phá chú cũng là một phần trong ảo cảnh ngươi.

Nghĩ đến đây, ta lập tức bình tĩnh lại, khoanh chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại tụng niệm đạo đức kinh.

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh thêm một chút!

Cố gắng khắc chế bản thân căn bản không nghĩ đến cảnh tượng giờ phút này, cái gì khủng long, cái gì đuổi giết, đều là giả, tất cả đều là hư ảo, căn bản là không tồn tại!

Nhưng mà ta liên tiếp sử dụng hơn mười loại phương pháp loại trừ huyễn cảnh, đều không có hiệu quả. Chỉ cần nhắm hai mắt lại, lập tức có thể nghĩ đến mình lúc này đang ngồi trong huyệt động hẹp dài, bên người đứng một con Bá Vương Long to lớn.

Người thi triển pháp thuật này cực kỳ cao minh, gần như tính toán toàn bộ khả năng!

Ta giống như một diễn viên ý đồ cởi diễn kịch, nhưng lại gặp một vở kịch vô cùng mạnh mẽ, bất luận ta siêu thoát thế nào, nhưng luôn đi di chuyển lung tung trong kịch bản đã soạn trước đó của hắn, chẳng qua là thay đổi một màn mà thôi.

Không đúng!

Nếu thật sự là vậy, vậy không phải Tam Ly Huyễn bình thường.

Tên gia hỏa này quả thực giống như con giun trong bụng ta, hầu như cái gì cũng biết.

Mà là tâm, mộng, hồn, tam ly hợp nhất!

Suy nghĩ trong lòng ta, chính là ảo ảnh.

Hồn ta nắm giữ, chính là ảo ảnh.

Trong mộng ta nhìn thấy, chính là ảo ảnh.

Đây không phải là tam huyễn hư không mà Phật gia Bảo Điển Đại Mộng Kinh nói sao?

Trời ơi! Đây là Phật gia bảo điển, tà thuật Nhật Bản, thôi miên thủ đoạn ba pháp hợp nhất mà thành.

Lúc này ta chỉ cần thoáng suy nghĩ một chút liền sẽ rơi vào trong đó, vậy ta làm sao nhảy ra khỏi vòng này, chẳng phải là một mực mê hoặc sao?

Đây đã vượt xa phạm trù huyễn thuật, mà là một loại Phong Hồn Thuật cực kỳ cao thâm.

Dùng chính bản thân ngươi làm xác, phong ấn linh hồn của chính ngươi!

Xem ra, người thi triển bí pháp bậc này, tất nhiên cao minh đáng sợ.

Trước mắt trong cổ mộ này có thể biết, cao thủ am hiểu loại âm pháp này chính là Y Đằng Xương Bình.

Rốt cuộc lão gia hỏa kia muốn làm gì? Ta phải làm thế nào mới có thể bài trừ được tầng ảo cảnh giam cầm này.

Có rồi!

Đột nhiên, ta lóe lên linh quang, từ trong lòng lấy ra bảo tháp Cửu Sinh.

Âm Dương thuật của Nhật Bản xuất từ Cửu U nhất môn, hơn nữa cũng chỉ là một phần tuyệt mang mà thôi.

Tuyệt không chỉ là tiểu đồ đệ của U tử, thời điểm hắn bị đồng môn đuổi giết chạy trốn tới Nhật Bản chỉ là một mình đi, không mang theo bất cứ pháp khí gì.

Hắn thân là môn đồ U Tử, đương nhiên đã đọc thuộc lòng Âm Phù Kinh, cũng khẳng định đã từng gặp qua Ô Mộc Hạch và Cửu Sinh Tháp, chỉ là hai thứ sau lại không phải người ngoài chưởng môn có khả năng có được.

Đặc biệt là tháp Cửu Sinh!

Ô Mộc Hạch vẫn còn lưu truyền ngàn năm trên thế gian, mãi đến khi bồ câu tiền bối truyền cho ta, thay vào đó có người dùng để tìm hiểu.

Nhưng sau khi U Tử đời thứ hai chết đi, Cửu Sinh Tháp đã bị phong một mật thất ngàn năm, mãi tới khi ta ở Ô Tô Lý Giang mới thu được.

Kiện bảo vật này, tuy rằng ta đã nghiên cứu rất lâu, nhưng vẫn không thể nhìn thấu được tác dụng chân thật của nó.

Nhưng mà, ta lại phát hiện thứ này có một tác dụng rất thần kỳ.

Chỉ cần ngươi nắm nó trong tay, tĩnh tâm quan sát, trong đầu sẽ sinh ra một mảnh xương trắng.

Vô thượng vô hạ, vô biên vô hạn!

Trong khoảnh khắc sẽ quên đi tất cả, ngay cả khi ngươi tỉnh lại rất lâu, bốn phía xung quanh đó đều xuất hiện ảo giác, thật lâu sau vẫn không thể quay lại.

Hóa ra ta rất sợ tẩu hỏa nhập ma, không dám thử nữa.

Hiện tại vừa nghĩ, chi bằng lấy độc trị độc!

Huyễn thuật của ngươi dù cao minh thế nào cũng không bằng bảo vật trấn phái của Cửu U môn.

Hơn nữa, nguyên nhân ta tin tưởng nó hơn chính là, ngay lúc ta tới gần mật thất thi thể tuyệt thân này, vậy mà xuất hiện huyễn tượng Cửu Sinh tháp, hơn nữa trước đây chưa bao giờ có.

Vạn Sinh tế tự kích hoạt biến hóa của gỗ ô, hiệu quả của tháp Cửu Sinh phải như thế nào đây.

Trong ảo giác lần trước, ta bò lên núi cao Bạch Cốt. Ta đẩy cánh cửa kia ra, nhưng bên trong rốt cuộc là cái gì?

Bảo tháp chín tầng, mỗi một tầng đều không giống nhau, bảo vật trong Cửu U môn này, lại cất giấu bí mật gì đây.

Bảo tháp tầng một nghìn chín bảy chín tầng (chương hơn)

Giống như thường ngày, ta đem bảo tháp nắm trong tay, tĩnh tâm nhắm mắt.

Không lâu sau, trước mắt liền xuất hiện một đạo bạch quang!

Bạch quang cực nhanh xuyên qua thời không, rất nhanh cảnh tượng trước mắt từ từ rõ ràng lên.

Xa xa đứng sừng sững một tòa bạch cốt cao sơn, trên ngọn núi cao có một tòa bảo tháp.

Tháp phân chín tầng, mỗi một tầng tản ra một màu sắc, từ xa nhìn lại, giống như là bảy màu hào quang.

Cánh cửa màu đen tầng thứ nhất đã mở ra, dường như cách đây không lâu, vừa rồi còn bị người khác đẩy ra.

Khi ta đi đến dưới Bạch Cốt sơn, tầng tầng bạch cốt kia liền tự động sáp lại gần, dựng một thềm bạch cốt cho ta.

Lần này, những xương sọ kia không còn tranh đoạt nữa, bậc dài kia cũng không kéo dài vô hạn nữa...

Ta theo bạch cốt trưởng giai từng bước một trèo lên núi, đi tới trước cửa bảo tháp.

Y đưa tay đẩy cánh cửa.

Một đạo hào quang sáng chói lập tức bắn ra!

Nhưng mà, xa xa không có giống như lần trước chói hai mắt mở ra, mà là tản ra nhu hòa quang mang, ấm áp lại giàu có linh khí.

Ta đi vào cửa xem xét, toàn bộ đại sảnh đều có màu đen, màu đen, vách tường màu đen.

U ám đen kịt, lại mơ hồ tản ra hào quang làm người ta nhìn mà sợ hãi.

Chính giữa đại sảnh, lưng tựa vào tường, song song xây tám tòa đài cao.

Dưới đài cao tràn ngập tầng tầng mây, chẳng qua đám mây kia đều có chút quái dị khó nói thành lời.

Trên mỗi đài cao đều có một hình ảnh kim quang chói mắt, cách quá xa, nhìn có chút không rõ.

Đến gần xem xét từng cái.

Lúc này mới phát hiện, trên mỗi đài đều hoặc ngồi hoặc đứng thẳng một người, hoặc có thể nói là một bộ xương trắng.

Những bạch cốt này có hình thái khác nhau, thô to cao thấp không đồng nhất.

Có con khoanh chân ngồi, có con đứng chắp tay sau lưng, còn có khua tay múa chân.

Lúc tới gần mỗi một bộ bạch cốt, ta đều có một loại cảm giác như đã từng quen biết.

Rất thân thiết, rất ấm áp, cảm giác kia đúng là kỳ quái không nói nên lời!

Mãi cho tới một đài cao cuối cùng, bên trên lại không có xương trắng, mà là một con nai.

Sừng hươu vàng, da lông vàng óng lấp lánh, vô cùng rực rỡ.

Nó trừng đôi mắt màu lam sáng rực như hỏa diễm, nhìn chằm chằm vào ta, dường như có chuyện gì muốn nói với ta.

Ông!

Đúng lúc này, vang lên một tiếng chuông.

Tiếng chuông kia không biết phát ra từ nơi nào, thanh âm không lớn, nhưng lại nghe rất rõ ràng, thanh âm quanh quẩn trong đại sảnh trong trẻo giống như từng trận ca xướng.

Một bộ bạch cốt đứng chắp tay sau lưng, hơi dâng lên, chậm rãi phiêu đãng trong mây mù, lập tức không thấy tung tích.

Ông!

Lại một tiếng, xương trắng khác ngồi xếp bằng cũng bay lên.

Ngay sau đó, lại có hai bộ bạch cốt liên tiếp bay lên.

Kỳ quái chính là, những bộ xương trắng trước khi biến mất đều như quay lại nhìn ta đầy sâu xa, sau đó biến mất.

Bốn tiếng chuông trôi qua, bạch cốt không còn bay lên nữa, nhưng mây khói trong phòng lại càng thêm vượng thịnh.

Khạc cạc cạc...

Không biết từ đâu lại có một trận gió thổi tới.

Hai bộ xương trắng ngồi sát nhau, một bộ tráng kiện, một bộ hơi gầy, một bộ khác lung lay mạnh một cái, vỡ nát ra.

Lập tức, bạch cốt còn sót lại cũng phát ra tiếng răng rắc, nổ tung vết rạn.

Kim Lộc ngẩng đầu lên, hí dài, trong mắt như lửa lăn ra hai hàng nước mắt. Lập tức quay đầu nhìn ta bình tĩnh, khẽ mở miệng, giống như có lời gì muốn nói.

Lúc này hơi khói đã càng ngày càng thịnh, hoàn toàn che đi tầm mắt của ta.

Ta không nghe được gì hết, cái gì cũng không nhìn thấy, trong mắt đều là một mảng trắng lập loè ánh sáng!

Ánh sáng trắng chói mắt, màu trắng chói mắt, làm cho lòng người trong lòng đột nhiên xiết chặt!

Cùng lúc đó, rào một tiếng, hơi khói trước mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Ta tập trung nhìn vào, phía trước cách đó không xa, chính là cánh cửa đá lớn trong suốt mà quái dị kia, mà ta thì nghiêng người tựa vào trên vách đá bên cạnh, trong tay nắm chặt bảo tháp Cửu Sinh.

Tiểu Bạch Long nằm bên cạnh ta ngủ say như chết, tướng ngủ của tên này thực sự không ra sao, miệng nó há to, lộ ra hàm răng, một mực không ngừng chảy nước miếng.

Xa xa, Thải Vân cô nương và Hàn lão Lục tựa sát vào nhau, đầu tựa vào đầu, sóng vai, ngủ rất là ngọt ngào.

Hả?

Chẳng lẽ ta đã phá trừ Tam Ly Huyễn, trở lại hiện thực rồi sao?

Đúng lúc này, ta bỗng nhiên phát hiện trên vách đá trên đỉnh đầu tiểu bạch long, rơi vào hai vết đao sâu chừng hai tấc.

Từ vết tích xem xét, cực giống như là trảm quỷ thần song đao tạo thành!

Ta sợ hết hồn, vội vàng thu hồi tháp Cửu Sinh, lấy ra song đao xem xét, quả nhiên trên lưỡi đao kia còn nhiễm không ít đá vụn, màu sắc giống hệt đá chìm trên dưới vết đao.

Quả nhiên mọi thứ vừa rồi đều là ảo giác!

May mắn là ta phát hiện sớm, nhận ra miệng vết thương Tiểu Bạch Long mới để lại gần đây, cưỡng ép xoay chuyển lưỡi đao bổ qua một bên.

Có phải ta đã ở trong ảo giác, đã sớm chặt đầu tiểu bạch long rồi không.

Cũng may Cửu Sinh tháp có thần lực vô biên, cứng rắn dùng ảo thuật mạnh mẽ kéo ta trở lại.

Bằng không, ta vẫn luôn trầm mê trong ảo mộng không cách nào thoát ra, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó!

Ta thầm cảm thấy may mắn, lại càng sợ toát ra mồ hôi lạnh!

Mấy người bọn họ có lẽ thật sự quá mệt mỏi, vẫn như cũ vù vù ngủ say không tỉnh chút nào.

Két...

Đột nhiên, trên vách đá truyền ra một tiếng vang nhỏ.

Ta quay đầu nhìn lại, nguyên lai là cổ sinh vật như Tam Diệp Hóa Thạch Đầu bị vùi trong vách đá kia nổ tung, nứt ra một khe hở.

Không đúng!

Viên Hóa thạch này đã bị chôn vùi hàng ngàn hàng vạn năm, trông chẳng khác gì đá cứng, sao lại đột nhiên nổ tung thế này?

Ta đây không phải lại trúng ảo giác đấy chứ?

Ta kiểm tra mọi nơi, cũng không có biến hóa gì khác. Âm thầm suy nghĩ một chút, rút ra hai thanh Trảm Quỷ Thần dùng sức cạy một cái.

Một tiếng rắc vang lên, khối hóa thạch kia rơi xuống.

Nhưng dưới sự che chắn của hoá thạch, phía sau thạch bích tựa hồ còn có một cái lỗ to bằng nắm tay.

Ở phía xa dường như có giấu thứ gì đó.

Ta móc ra xem xét, thì ra là một cái bao nhỏ màu cam, ngoài ra còn có phù chú bị đốt thành nửa.

Trên bao vải nhỏ tản ra một mùi thơm quái dị.

Ta cầm đến mũi ngửi ngửi, mí mắt lập tức có chút phát cáu, đầu cũng choáng váng một trận.

Đây là mê ngủ mê mộng tán, loại hương thơm này một khi hút vào trong mũi, sẽ dẫn phát khốn ý, không sai biệt lắm với thuốc mồ hôi mạnh mẽ.

Ta vội vàng đem món đồ chơi này ném ra xa một chút, liền bỏ qua cái cửa đá trong suốt kia.

Nửa phù chú còn lại kia, ta chỉ liếc mắt đã nhận ra, thứ này chính là Tam Ly Chú!

Ta vừa trúng huyễn thuật chính là do nó ban tặng!

Như vậy xem ra, đây nhất định là do người Thiên Chiếu Thần động tay động chân, hơn nữa tám chín phần mười là lão khốn Y Đằng Xương Bình kia làm.

Hắn sớm đã đến nơi này, chôn xuống mê mộng, hương thơm sớm đã tràn ngập ngoài cửa. Một khi chúng ta phá tan môn chú, sẽ bị hương khí này xâm nhiễm, khốn ý liền, cứ như vậy mê man đi.

Mà một khi chúng ta nghỉ ngơi như vậy thì Tam Ly chú cũng đồng thời có hiệu lực.

Tác dụng chính là loại phù chú này uy lực tuy lớn, đồng thời chỉ có thể sử dụng một cái, bởi vì tư duy cùng ý nghĩ của mỗi người không giống nhau, hai cái sử dụng, ngược lại sẽ mất đi hiệu quả, cùng huyễn thuật bình thường không có gì khác nhau.

Chính là một cơ quan nho nhỏ này, thiếu chút nữa đã để ta tự tay chém giết Tiểu Bạch Long!

Hơn nữa còn phải tế ra bảo tháp Cửu Sinh mới có thể phá giải.

Hiện tại rốt cuộc ta đã hiểu, tại sao hắn có thể dễ dàng rút hồn phách Thải Vân cô nương như vậy, lại có thể dưới trạng thái ta không hề phát giác mà bắt cóc sơ nhất! Ảo thuật của lão gia hỏa này quả thật rất cao minh.

Là một cao thủ ảo thuật đỉnh tiêm mà trước đó ta chưa từng nghe nói đến, thậm chí còn vượt qua cả Nhất Thanh đạo trưởng.

Đột nhiên, ta có một loại ảo giác, lão gia hỏa này mới chính là người mạnh nhất Thiên Chiếu Thần Hội!

Đệ nhất thiên cửu thất bát bạch song kiếm hắc bạch…

Lại qua một hồi lâu, mấy người Tiểu Bạch Long mới tỉnh dậy từ trong cơn mê man.

Trong thời gian này, ta cũng không nói cho bọn họ biết chuyện gì đã xảy ra.

Bởi vì bọn ta tạm thời đối với lão khốn kiếp Y Đằng Xương Bình kia cũng không có kế sách ứng đối, cho dù biết, trừ tăng thêm hận ý và hậu hận ra, cũng không có tác dụng gì.

Sau khi thu thập xong, bốn người chúng ta tiếp tục đi tới phía trước.

Qua trận ngủ dài này, tu vi và thể lực của tiểu bạch long đã khôi phục không ít.

Nhưng Hàn lão lục lại trở nên già yếu hơn, đừng nói đến việc đối địch ứng chiến, ngay cả đi đường cũng đã thành vấn đề.

Nếp nhăn trên mặt hắn càng sâu hơn, mặt mũi mọc đầy vết đốm già, cơ bắp vốn tráng kiện cũng buông lỏng không giống. Nếu bị người không nhận ra hắn gặp phải, khẳng định hắn ít nhất cũng tám chín tuổi —— chỉ sợ ngay cả những tiểu đệ quanh năm đi theo bên cạnh hắn cũng đều nhận không ra.

Ta siết chặt song đao đi tuốt ở đằng trước, tiểu bạch long một tay cầm lấy một quả cầu thủy tinh còn sót lại, tay kia cầm đàn độn gắt gao theo phía sau ta, Thải Vân cô nương cõng Hàn lão Lục cách xa hơn một chút.

Hang động kéo dài quanh co khúc khuỷu, từ vết rách trên vách đá, cùng với hòn đá hình bầu dục đang vùi lấp trên mặt đất, từ rất lâu trước đây nơi này đã có một dòng sông ngầm. Chỉ là theo thời gian trôi qua, dần dần khô kiệt.

Bốn phía hang động cũng không có vết tích do con người tạo ra, thậm chí ngay cả một chút dấu vết cũng không có, bởi vậy có thể thấy được, từ lúc Thần Vũ Thiên Hoàng xây mộ, đường thủy này đã khô cạn từ lâu.

Cứ tiếp tục như vậy, huyệt động đột nhiên rộng rãi bằng phẳng.

Tiểu bạch long chiếu rọi bốn bề, không ngờ hai bên trái phải không chiếu đến đầu, chỉ đứng sừng sững ở giữa lòng sông mấy chục cột đá cực kỳ mượt mà bị dòng nước cọ rửa. Những cột đá này chất liệu rất đặc thù, ở giữa đá hoa cương cứng rắn cùng hắc thiết thạch, còn bao lấy một ít thất thải ngọc thạch to nhỏ.

Dưới sự chiếu rọi của tia chớp trên tay, phản quang sáng rực, giống như có người tận lực xây dựng ở đây vậy.

Đi thêm chốc lát nữa, xa xa đã thấy một người đứng phía trước.

Người này mặc rất kỳ quái, đội nón che lớn, mặc áo tơi áo choàng, trên mặt cũng che mặt.

Thế nhưng càng khiến người ta kỳ quái hơn là trang phục trên người hắn cũng dùng mũi làm trung tuyến, hai bên trái phải chia làm hai màu.

Một mặt toàn màu đen, một bên khác toàn bộ là màu trắng.

Một tay mang theo một thanh trường kiếm, cũng có hai màu trắng đen rõ ràng.

Mặc dù chúng ta chưa từng gặp qua gia hỏa này, nhưng cũng có thể đoán ra tám chín phần mười.

Cao thủ Thiên Chiếu Thần Hội đi phía trước chúng ta, chỉ còn lại bốn người.

Lão hộ pháp thần bí, Y Đằng Xương Bình am hiểu khống hồn thuật, ngoài ra còn có hai huynh đệ dưới suối âm dương am hiểu thuật.

Y đằng kia là lão khốn kiếp, liên tiếp khiêu khích, đều là mượn thân thể của hắn, bản thân chưa bao giờ dám lộ diện. Mà từ thân hình người trước mắt này mà xem, đang tuổi tráng niên, hẳn cũng không phải là lão hộ pháp cực kỳ thần bí.

Vì vậy, hắn chỉ có thể là Ngũ Lang dưới suối, hoặc Lục Lang.

Chỉ là không biết, tại sao hắn công khai đứng ở chỗ này chờ chúng ta?

Dựa theo đẳng cấp thực lực Thiên Chiếu Thần Hội, dưới suối huynh đệ chỉ là hộ pháp nội môn, cấp thấp hơn xa Chân Điền Bá Hùng và Chức Điền Đại Nham. Chúng ta đã có thể giết tới đây, cũng chứng minh những người canh giữ ở bên ngoài đã sớm chết rồi.

Đến cả bọn họ hợp lực vây công còn không phải là đối thủ thì ngươi ngăn ở chỗ này thì có ích lợi gì?

"Ngươi trông chừng lão Lục cho tốt, ta đi gặp hắn!" Còn chưa ngăn cản ta, tiểu bạch long còn chưa dứt lời đã hóa thành một đạo bạch quang bay ra ngoài.

Tiểu Bạch Long vốn chính là tính tình nóng vội, trước nay thờ phụng chính là chuyện phàm động thủ có thể giải quyết được thì tuyệt đối không nói nhảm.

Một đường đi tới, hắn liên tiếp chịu không ít đau khổ, đã sớm một bụng tức giận, lúc này rốt cục cũng gặp được địch nhân, không nói hai lời, lập tức chạy qua. Người còn chưa tới, giơ tay lên đã có một loạt băng trùy thô to như cánh tay bay ra ngoài!

Cũng không biết là tên kia căn bản không ngờ Tiểu Bạch Long nói đánh là đánh, tới vội vàng như vậy, bị giết trở tay không kịp, vẫn là có chút ngạo mạn khinh địch.

Thẳng đến lúc băng chùy vung ở trước mặt, thân hình mới nhoáng một cái, múa ra song kiếm.

Đinh, đinh, đinh!

Một hồi âm thanh hỗn loạn vang lên, băng trùy đều bị chém đứt, vỡ vụn thành từng mảnh.

Nhưng ta lại phát hiện, kiếm chiêu của tên kia có điểm kỳ quái.

Kiếm bên tay phải vẫn tính bình thường, hơn nữa đường kiếm cao siêu, chiêu thức tàn nhẫn quả thực được tính là cao thủ trong kiếm.

Nhưng kiếm tay trái có chút không thể nâng lên được, cực chậm lại đần, hơn nữa tuyệt đại đa số đều là chém không khí vào không khí.

"Tại hạ Tuyền Ngũ Lang, xin hỏi các hạ xưng hô thế nào?" Người đối diện lui ra sau bảy tám bước, cố ý giọng the thé nói.

"Nói nhảm nhiều như vậy làm gì! Chết đi cho ta." Tiểu Bạch long quát mắng một câu, trở tay vung lên, một mũi băng đâm trường mâu trắng như tuyết lại vọt tới.

Theo trường mâu bay vào, mặt đá ven đường đều bị đông cứng vang lên kèn kẹt, nhuộm một con đường trắng thật dài!

Người nọ cũng không đánh trả, liên tiếp lộn mấy vòng linh hoạt tránh thoát, roạt một tiếng, băng mâu rơi xuống đất, đập đá vụn bay loạn khắp nơi.

"Ồ? Ngươi hận ta như vậy sao? Nếu ta chết, ngươi nhất định sẽ rất thương tâm." Tên kia trêu chọc nói.

Hắn giống như không phải đến đánh nhau, thật là rảnh rỗi, đặc biệt tìm chúng ta nói chuyện phiếm.

Liên tiếp hai lần công kích trước sau thất bại nhưng ngay cả góc áo gia hỏa này cũng không gặp được. Tiểu Bạch Long lạnh lùng nhìn hắn một cái, cũng không thể không coi trọng, xem ra tên gia hỏa này cũng không dễ đối phó như vậy!

Tiểu bạch long âm thầm trầm ngâm, một tay co rụt ở sau lưng, đem thuỷ tinh cầu âm vật móc ra.

"Núi!" Đột nhiên quát lớn một tiếng, phịch một tiếng ném ra thủy tinh cầu.

Tuyết bay tán loạn, gió rít gào!

Oanh một tiếng vang thật lớn, một tòa sơn phong băng tuyết từ trên trời giáng xuống! Che lại phạm vi bốn phía trước người tên kia, hung ác rơi xuống.

Trên bãi sông rộng lớn, lập tức xuất hiện một tòa Tuyết Sơn nhỏ.

Nhiệt độ xung quanh đột nhiên trở nên lạnh lẽo, vạt áo thấm mồ hôi lập tức bị đông cứng như một tấm sắt mỏng.

Núi tuyết nhỏ kia cao chừng mười mấy mét, chiếm diện tích sáu bảy mét.

Thật ra cái này giống như một cái băng trùy khổng lồ, cũng có thể nói đây là một ngôi mộ cô độc bằng băng tuyết, đây chính là tuyệt kỹ độc môn "Cô Sơn hồn ảnh" của Tiểu Bạch Long.

Bí mật của tuyệt kỹ chính là chữ "hồn" kia!

Ngươi nhìn thấy là tuyết, cảm nhận được là phong, nhưng một khi ngươi bị bất luận bông tuyết nào tìm được tung tích ngươi, vậy ngươi cũng không thể trốn, tuyết đầy trời này sẽ cuốn đến, đem ngươi che ở trong đó! Không thể động đậy chút nào.

Tiểu Tuyết Sơn, cũng đã biến thành nghĩa trang cho ngươi!

Lần trước lúc đối chiến với Băng Ẩn Tử ở Ác Ma Chi Cốc là vì hai người bọn họ xuất sư cùng môn, Băng Ẩn Tử thầm phát hiện ra nên mới không trúng chiêu. Thế nhưng đối thủ lần đầu chiến đấu với hắn làm sao còn cơ hội trốn thoát?

Đệ nhất thiên cửu thất thất thiên tử chiến một trận.

Quả nhiên, gia hỏa này cũng không thể trốn thoát ra ngoài được, chỉ lộ ra bên ngoài là một cánh tay đang nắm chặt lấy trường kiếm.

Tiểu Bạch Long tuyệt đối sẽ không cho ngươi cơ hội gì, tiếp theo vung tay chính là một đạo Phong Nhận, ca một tiếng, chặt đứt cánh tay kia!

"Keng" một tiếng, trường kiếm cùng cánh tay đồng thời rơi xuống đất, nện ở trên mặt băng thanh thúy dị thường.

Nhưng kỳ quái chính là nửa cánh tay kia chẳng những không chảy máu, ngược lại còn cực kỳ quái dị gảy trên mặt băng tuyết trắng như tuyết liên tiếp nhảy bật lên.

Tiểu Bạch Long không khỏi sửng sốt, lập tức liên tiếp vung tay, từng đạo phong nhận gào thét phóng ra, chia ra từ các hướng nhỏ trong Tuyết Sơn, từng đạo sương tuyết kinh hãi bay khắp nơi!

Theo phong nhận bay ra tuyết sơn, chẳng những có tuyết hoa vỡ tan, còn có mảnh nhỏ áo tơi áo choàng, từng sợi tóc, thậm chí còn có mảnh vụn ngón tay và tứ chi.

Chỉ là không có máu, cũng không có bất kỳ tiếng kêu thảm thiết nào.

"Hóa!" Tiểu Bạch Long có lẽ cũng cảm thấy có gì đó không đúng, rốt cuộc tên kia đã xảy ra chuyện gì? Theo tiếng quát này của nó, Tiểu Tuyết Sơn nhanh chóng tan rã với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Theo tuyết sơn hòa tan, từng phần cơ thể và quần áo rơi ra ngoài, tứ chi rơi đầy đất, giống như hiện trường phân thây của một loại án mạng nào đó, vết cắt được lưu lại chỉnh tề, chính là dấu vết phong nhận lưu lại.

Chỉ là không có máu, cũng không có gan trong nội tạng.

Tuyết Sơn tan biến hết, người kia cũng biến mất không thấy.

Tựa như bị tiểu bạch long chém chết ngay tại chỗ!

Thế nhưng, cánh tay bị đứt kia vẫn đang không ngừng nhảy nhót. Cánh tay kia chỉ còn lại nửa bàn tay, kết quả còn dài ra hai ngón tay đang cầm đồ ăn, khoa tay múa chân thành một chữ "Vèo" đại biểu cho thắng lợi, phảng phất như đang thị uy, không ngừng nhảy nhót tưng bừng như mưa!

Rồng trắng nhỏ liên tiếp vung mấy đạo phong nhận, đều bị nửa bàn tay tàn tạ kia né tránh, nhảy dựng lên, trông như một con thỏ nhỏ, vô cùng vui vẻ.

Lúc này, ta nhìn chằm chằm vào một nửa ngón tay ở cách đó không xa, đột nhiên phát hiện một vấn đề, tứ chi kia trống rỗng.

Như là một cái túi da rỗng!

Mà bên trong túi da kia đang có từng dòng đất cát màu đen chảy ra.

"Không tốt!" Trong lòng ta cả kinh, còn chưa kịp nhắc nhở Tiểu Bạch Long, đã thấy bạch quang lóe lên, một đạo thân ảnh màu trắng nghiêng qua phía sau Tiểu Bạch Long lướt tới, trong tay kia chớp động một đạo bạch quang, thẳng đến cổ họng nó!

Tốc độ chạy của luồng ánh sáng trắng kia cực nhanh, cho dù thân thủ tiểu bạch long có nhanh như vậy, muốn chạy trốn cũng không kịp!

" thuẫn!" Tiểu Bạch long quát một tiếng, hai cánh tay giao nhau bảo hộ trước mặt.

Đương! Trên cánh tay tiểu bạch long bỗng nhiên kết ra một tầng băng cứng, sinh ra một mặt Hàn Băng Chi Thuẫn.

Đạo bạch quang kia vừa vặn quét ở phía trên, phát ra một tiếng vang nhỏ, băng thuẫn đứt thành hai đoạn, nhưng thế đi của đạo bạch quang kia không giảm, vẫn chạy đến cổ họng!

Tiểu Bạch Long vừa thấy không ổn, cuống quít tung ra một chiêu Thiết Bản Kiều, né tránh.

Đạo bạch quang kia bay sát qua trước ngực của hắn, thân hình tiểu bạch long chưa chuyển, đã thế một đạo Phong Nhận thổi tới.

Nhưng bóng trắng kia lại đột nhiên như vậy, nháy mắt đã biến mất!

Sàn sạt sa...

Một tiếng động sàn sạt phát ra.

Nguyên bản mảnh vụn thân thể rải rác trên mặt đất vậy mà bắt đầu chuyển động!

Con mắt trên nửa khối đầu không ngừng chớp động, ngón tay tán vỡ tự động bò, chân trần vẫn còn cố gắng thò vào trong giày...

Một màn này tựa như một cái xác không hồn kinh hãi ở mảnh đất Mỹ vậy, hầu như mỗi một phần chân tay cụt, mỗi một khối cơ bắp đều đang ngọ nguậy, giống như con giun bị cắt thành vô số đoạn, đang cố gắng muốn tụ hợp lại một chỗ.

Vèo!

Vèo!

Ánh sáng trắng kia đột nhiên xuất hiện, lại đột ngột xuất hiện.

Căn bản không cách nào phân biệt được, nó tới từ nơi nào và chuẩn bị bay đi đâu.

Mỗi một cái xung kích đến, đều thẳng đến các chỗ yếu hại nơi cổ họng của Tiểu Bạch Long!

Tiểu Bạch long dựng hai tay lên, bảo vệ toàn thân, thỉnh thoảng nhìn trái nhìn phải, nhưng căn bản không nhìn ra địch nhân ở đâu.

Vèo! Lại một đạo bạch ảnh bay tới, lần này là thẳng đến hậu tâm.

Tiểu Bạch Long lần này không nóng lòng vọng động, chờ đến khi bóng trắng kia phiêu phù sau lưng, mắt thấy sẽ bị đạo bạch quang kia đâm vào hậu tâm, lúc này mới đột nhiên một cái phía sau không trung, vô cùng nhanh chóng, nhưng lại tàn nhẫn phi thường, bóp ra một cái Trường Băng Chùy dùng sức đâm.

Phốc! Lần này, chính hắn đã bị đâm trúng.

Bạch quang kia đột nhiên lảo đảo một cái, lại muốn giãy giụa.

"Phong!" Tay kia của tiểu bạch long nắm chặt.

Bốn mặt băng tuyết bỗng nhiên khép lại, đem tên kia gắt gao đông lại ở trong, chỉ đem đầu lộ ra bên ngoài, càng chính xác hơn một chút nói, chỉ có nửa cái đầu, một nửa màu trắng kia.

"Khà khà, có hai quân cờ rồi." Bạch đầu mang khăn che mặt vừa cười lạnh, sau đó giọng nói chợt lạnh: "Nhưng mà, cũng chỉ thế mà thôi, trò chơi kết thúc! Chết đi tiểu tử."

Phù!

Tên kia vừa dứt lời, một đạo gió lốc bỗng nhiên tập kích đến từ sau lưng Tiểu Bạch Long.

Thì ra là tứ chi phân liệt đầy đất đã tụ hợp hoàn thành, hóa thành một đạo gió lốc màu đen từ sau đánh tới!

"Kim Ngọc đồng thành!" Ta vừa thấy tiểu bạch long lâm vào nguy cơ, liền quát to một tiếng, vội vàng xông ra.

Kim Ngọc Đồng Thành cũng là một câu ám ngữ chiến thuật danh chấn bát phương, đơn giản mà nói, chỉ một câu: "Tên sau lưng kia giao cho ta!"

Người của ta còn chưa tới, châm vô hình trong tay và song đao Trảm Quỷ Thần đã lần lượt bay ra ngoài.

Phịch! Châm vô hình bị đụng bật ra.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Song đao Trảm Quỷ Thần cũng bị tuần tự đánh bay.

Quả thật thằng nhãi này rất có bản lĩnh, liên tiếp ba lần cũng không thể gây tổn thương cho hắn chút nào.

Nhưng cứ như vậy, cũng khiến cho thân hình hắn chậm lại, lúc đến sau lưng tiểu bạch long, ta cũng hạ xuống gần đó.

"Khóa!" Ta vung tay lên, một đạo phù chú phá gió bay ra.

Hóa thành một đạo hắc vụ trường tỏa, giống như mãng xà, gắt gao quấn chặt hắc ảnh kia.

Một chiêu này là tập từ Âm hồn tỏa của Âm hồn phù kinh, chuyên môn dùng để đối phó với tà tu đồng sinh của Nhân quỷ!

Từ lúc nãy ta cũng đã hiểu rõ, người này nhìn như một người nhưng thật ra là đang trắng đen chuyển đổi, bất cứ lúc nào cũng nghịch chuyển âm dương.

Sau khi dùng loại phương pháp nào đó, cùng một thời gian, chỉ có thể giết chết một người. Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt này, hắn đã có thể chuyển biến thân phận thật nhanh chóng.

Cuối cùng ngươi cũng chỉ có thể phí công!

Phương pháp duy nhất có thể diệt sát hắn, chính là đồng thời tiêu diệt hai bộ phận thân thể màu trắng và màu đen.

Tỏa đen của ta đã khóa kín, đúng là nửa người mặt đen kia.

Đầu tiên, nghìn chín trăm tám chương thứ nhất, Âm Dương Song tu.

Ta và Tiểu Bạch Long dựa lưng vào nhau, hắn dùng băng tuyết vây khốn bóng trắng, ta dùng âm hồn khóa hắc ảnh lại.

Song ảnh hắc bạch bị chúng ta đồng thời công kích, không cách nào tránh thoát, nhưng gia hỏa kia lại không nửa điểm sợ hãi.

"Không tệ không tệ." Bạch Ảnh lắc đầu, nở nụ cười quái dị: "Trách không được những tên phế vật ở ngoài cửa kia lại không ngăn được các ngươi, quả nhiên có chút bản lĩnh." Bóng đen kia cũng cười hắc hắc nói: "Lục lang, nếu ta nhớ không lầm thì từ lúc chúng ta xuất đạo đến nay hình như cũng chỉ có một người có thể đồng thời khống chế hai ta?"

"Không sai, lão già kia tên là bồ câu xám, nhưng lão ta mất tích đã lâu, có lẽ sẽ không xuất hiện nữa!"

"A, đúng đúng đúng, nghe nói hắn cùng với cha của hổ đói biến mất ở ác ma cốc. Xem ra có thể là đồng quy vu tận! Ha ha, vậy từ nay về sau, chúng ta cũng không còn thiên địch nữa."

Hôi bồ câu tiền bối?

Hôi bồ câu tiền bối từng bắt được hai tên gia hỏa này?

Hai tên gia hỏa này đều bị khống chế, không thể động đậy chút nào, nhưng lại không có nửa mảy may sợ hãi, ngay tại trước mặt ta và tiểu Bạch Long nói chuyện vui vẻ.

"Sao lại nói nhảm nhiều như vậy chứ? Ta bây giờ sẽ đưa các ngươi đến Tây Thiên ngay." Tiểu bạch long tức giận quát, giơ tay vung ra một đạo Phong Nhận.

Rắc một tiếng, đầu Bạch Ảnh lập tức bị chặt đứt.

Cái đầu kia vừa rơi xuống đất, giống như cát chảy nứt trải ra, nhưng vô luận đầu hay trên khoang cổ cũng không có nửa vết máu.

"Ai da, đau quá!" Trong cổ bóng trắng phát ra tiếng thét chói tai, lập tức một tiếng động sàn sạt vang lên, nửa bên đầu lại duỗi ra.

Hoàn toàn giống như đúc!

Lần này, ta cũng có chút mơ hồ!

Xem ra, lúc này chúng ta đang đối mặt với hai người ngũ lang và lục lang dưới suối.

Hơn nữa hai người bọn họ một thân thể hai linh hồn, một linh hồn giấu ở trong cát trắng, một linh hồn khác nấp ở trong bùn đen.

Linh hồn ai nấy đều có tư duy và linh lực của riêng mình, hơn nữa còn có thể chuyển đổi bất cứ lúc nào.

Nhìn như không có bản thể, nhưng bản thể của bọn hắn lại có thể tùy ý tụ tập, giống như thần thoại bất tử yêu quái trong truyền thuyết vậy.

Đây quả thực là quái vật làm người ta kinh hãi!

Chẳng lẽ đây là... Song Cực chi pháp?

Trong Âm Phù Kinh có ghi chép như vậy, khi phương pháp Âm Dương tu luyện tới cực hạn, liền có thể chuyển đổi âm dương, qua lại tự nhiên, không phải song pháp đồng sát không thể diệt trừ.

Xem ra hai tên gia hỏa này chính là tu luyện Âm Dương Song Cực!

Bất quá Song Cực Chi Pháp này mặc dù có thể đánh vỡ âm dương, nhưng từ đầu đến cuối đều là một người một hồn làm ra, dạng lấy lực lượng hai người như vậy hợp tu âm dương ngược lại có chút dở dở ương ương.

Xem ra, đây là lúc trước tuyệt tiền bối truyền pháp, cố ý lưu thủ, lại trải qua trăm năm thay đổi, cho nên hai tên này học tập cũng không thuần thục, chỉ học được một nửa. Thế mà đem linh hồn hai người hợp lại làm một, biến thành một quái thai âm dương không hơn không kém.

Nói cách khác, hai người bọn họ đã sớm không phải người, cũng vĩnh viễn không cách nào chuyển biến thành người.

Chúng ta lúc này đối mặt chỉ là hai quỷ hồn phụ thân trên bùn cát mà thôi!

Chỉ là quỷ hồn này có chút khó đối phó, nhất định phải dùng Thuần Dương chi pháp của Đạo gia và Thuần Âm chi thuật, đồng thời tru sát mới có hiệu quả.

Tiểu Bạch Long sống tại Thiên Sơn, khí tràng trên thân đã rất âm lãnh, Âm Hồn Tỏa của ta cũng là mượn chiêu thức trong Âm Phù.

Hai loại pháp thuật này đều là có thừa âm lực, thuần dương không đủ.

Cho nên chỉ có thể tạm thời vây khốn hắn, nhưng không giết được!

Cũng không biết lúc trước bồ câu xám tro tiền bối làm sao bắt được hai người bọn họ, vì sao lại thả bọn họ?

Tiểu Bạch Long vừa thấy, cũng có chút kinh ngạc không biết làm sao, đối thủ như vậy đừng nói gặp được, ngay cả nghe trước kia cũng chưa từng nghe qua.

Nhưng tính tình tiểu bạch long lại nóng nảy bực bội cỡ nào? Một đao giết không chết, vậy thêm mấy đao nữa là được.

Lúc này hắn vung tay lên, lại đánh ra đao gió!

"Ai, đừng, đừng..." Bóng trắng kia thấy vậy, vội vàng khuyên nhủ: "Ta không phải tới tìm các ngươi đánh nhau, mà là đến tìm các ngươi nói chuyện hợp tác."

"Hợp tác?" Tiểu Bạch Long cả giận nói: "Cái gì mà loại người không ra người quỷ không có như ngươi có cái gì mà nói chuyện, chết đi cho ta."

Két!

Vừa dứt lời, lại một đạo Phong Nhận bay ra.

Cái bóng trắng kia vừa chui ra khỏi nửa cái đầu lại bị chém xuống.

"Ha ha ha ha." Bóng đen bị ta vây trong Âm Hồn Tỏa thấy vậy lạnh lùng cười nói: "Ta nói Lục lang, ta thấy ngươi nên đừng đi ra. Thằng nhóc trước mặt ngươi quá xúc động, chờ ngươi nói hết lời, nói không chừng còn phải để nó chém mười lần, mùi vị bị chém đứt đầu cũng không dễ chịu gì."

Bóng đen kia nói xong quét qua ta một cái rồi nói: "Các ngươi vội vàng một đường công kích như vậy, là muốn cứu người à? Ta biết người nọ ở đâu rồi."

Hắn ta nói là sơ nhất?

Ta sững sờ, tiểu bạch long cũng dừng lại, cánh tay vừa muốn vung xuống.

Bóng đen dừng một chút nói: "Chỉ cần các ngươi giúp ta hoàn thành một điều kiện nho nhỏ, ta sẽ giúp các ngươi cứu người này ra. Sau đó chúng ta ai nấy đi đường nấy, không xâm phạm lẫn nhau, thế nào? Các ngươi cảm thấy hợp tác này còn có gì để nói sao?"

"Nói cái rắm!" Tiểu Bạch Long cả giận nói: "Tiểu gia ta giết thiếu một người, đã diệt các ngươi rồi còn cứu người cũng không muộn." Nói xong lại muốn ra tay.

"Chờ một chút." Ta gọi lại Tiểu Bạch Long, hỏi bóng đen: "Ngươi nói cho ta nghe một chút, người của chúng ta thế nào rồi, điều kiện của ngươi là gì?"

"Người của các ngươi đã trúng Khống Hồn Thuật của lão già Y Đằng kia." Bóng trắng lộ ra chút kiêng kị, lộ ra nửa cái đầu, rúc vào trong lồng ngực cát trắng rồi ồm ồm nói: "Có điều, lão già kia hình như giữ hắn lại cũng có tác dụng khác, tạm thời còn không có nguy hiểm gì, chỉ mang hắn theo bên người, hơn nữa..."

Hắn nói xong, lại liếc mắt đánh giá Thải Vân cô nương đứng ở đằng xa: "Xét thấy các ngươi trước đó đã cứu đi vị cô nương này, cho nên Y Đằng lão đầu tăng cường đề phòng, hiện giờ bất luận linh hồn hay nhục thân các ngươi đều bị hắn khống chế vững vàng! Cũng chỉ có hai chúng ta mới có biện pháp cứu hắn ra. Nhưng mà..."

"Nhưng lão già Y Đằng luôn ở cùng với lão hộ pháp." Bóng đen tiếp lời: "Với bản lĩnh của các ngươi, cho dù có thể giết được Y Đằng thì cũng tuyệt đối không phải đối thủ của lão hộ pháp. Tính kỹ ra thì nếu muốn cứu người, biện pháp duy nhất chính là hợp tác với chúng ta."

Bóng trắng thấy Tiểu Bạch Long không tiếp tục công kích nữa, cũng thử dò xét mặt người kia một lần nữa rồi chui ra khỏi cổ họng, bổ sung: "Hơn nữa các ngươi không phải đã trúng khế ước sinh tử sao? Chúng ta cũng có biện pháp giải trừ giúp các ngươi, còn có thể cam đoan bình an các ngươi rời khỏi cổ mộ. Đương nhiên, sau khi ra khỏi cổ mộ, hợp tác của chúng ta cũng chấm dứt như vậy, còn có thể còn sống rời khỏi bản xứ hay không, đều phải xem vận mệnh của các ngươi."

Tiểu Bạch Long quay đầu nhìn ta một cái, trong ánh mắt tràn đầy nghi ngờ, nếu đúng như lời hai người này nói, thật sự là có đàm luận.

Trở về sơ bộ, an toàn rời khỏi cổ mộ, đây chính là mục đích ban đầu của chúng ta.

Nhưng mục đích mà hai người bọn họ làm như vậy là gì?

"Vậy điều kiện các ngươi là gì?" Sắc mặt ta không sợ hãi hỏi.

Điều kiện đầu tiên của kẻ địch là thiên cửu cửu cửu cửu thiên.

"Điều kiện này cũng rất đơn giản." Bóng đen nói: "Các ngươi tiếp tục đi về phía trước sẽ thấy ba ngã ba. Một cái màu đen, một cái màu trắng, còn có một cái màu đỏ."

"Con đường màu đen là con đường thuần âm, con đường màu trắng là con đường thuần dương, con đường màu đỏ là con đường địa ngục. Các ngươi cũng đã nhìn ra, hai huynh đệ chúng ta Âm Dương hợp thể, bất luận con đường nào cũng không thể đi qua, cho nên chỉ có thể thủ ở chỗ này, tội nghiệp chờ đợi."

"Mà các ngươi thì có thể tùy ý chọn một con đường đi vào, vô luận là lựa chọn ngã rẽ nào, cuối cùng đều sẽ hợp thành một chỗ, nơi giao lộ có một gốc cổ thụ bằng đồng xanh, trên đỉnh cổ thụ đặt một con quạ đen ba chân do sứ đốt thành, chỉ cần đem con quạ đen kia đập nát là được. Đây chính là điều kiện của chúng ta."

"Nói nghe thật dễ dàng!" Tiểu Bạch Long không tin hỏi lại: "Ai biết đây có phải là cạm bẫy các ngươi đã sớm thiết lập hay không? Nếu Ô Nha kia là cơ quan mở ra cạm bẫy, hai lão hỗn đản kia lại mai phục ở phụ cận, một khi chúng ta đánh nát quạ đen, hai lão hỗn đản cộng thêm hai quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ không đánh lén các ngươi, chúng ta còn chạy đâu chứ?"

Bạch ảnh sửng sốt nói: "Không tệ không tệ, ngươi nghĩ như vậy cũng không phải không lý. Nhưng nếu như vậy, chúng ta cần gì làm điều thừa? Nếu vừa rồi hai chúng ta không xuất hiện, chỉ chờ các ngươi tiến vào lối rẽ rồi lại giết ra cũng vậy sao?"

"Hơn nữa, đừng nhìn các ngươi giết sạch những cao thủ ngoài cửa kia, có thể hiện tại thực lực các ngươi, muốn đồng thời đối phó hai chúng ta cộng thêm Y Đằng và lão hộ pháp, các ngươi cảm thấy còn có mấy phần thắng? Đừng nói gì mà đánh lén."

"Nói thật cho các ngươi biết, con Tam Túc Ô Nha kia chính là linh hồn của cả tòa cổ mộ, một khi đập nát nó, cấm chế trong cổ mộ sẽ trở thành vô dụng, mắt trận cổ mộ cũng loã lồ không thể nghi ngờ, đến lúc đó các ngươi chỉ cần hủy trận nhãn, liền có thể phá bỏ sinh tử khế ước, Y Đằng và lão hộ pháp cũng sẽ chết oan chết uổng. Y Đằng vừa chết, người của các ngươi tự nhiên sẽ được cứu, đây chính là mục đích hợp tác cuối cùng của chúng ta!"

"Hai người các ngươi là muốn giết Y Đằng Xương Bình và Thiên Chiếu lão hộ pháp?" Ta và Tiểu Bạch Long đều không ngờ tới, hai người này lại có ý định như vậy.

"Hai người bọn họ đã sống đủ lâu rồi!" Bóng đen tiếp lời: "Nguyên nhân hai người bọn họ vội vã mở cổ mộ chính là vì tìm được bảo tàng trong mộ, kéo dài sinh mệnh. Mà hai chúng ta bởi vì học môn phá pháp thuật này, cuộc sống không chết không có thực thể này cũng đã đủ rồi. Cho nên, chúng ta muốn đổi cách sống."

"Du Hồn sống lại?" Ta sửng sốt hỏi.

"Ồ?" Song ảnh trắng đen nghe ta nói ra bốn chữ này, rất kinh ngạc đồng thời nhìn ta một cái.

Hai người bọn họ bây giờ mặc dù giống như yêu quái, bất tử bất diệt, nhưng cuối cùng cả đời cũng bị giam cầm ở trong bùn cát trắng xóa, trải qua cuộc sống bi thảm.

Lúc vừa mới bắt đầu tập luyện loại pháp thuật này, có thể như nhặt được chí bảo, nhưng theo huyết dịch khô kiệt, xương cốt hư thối, loại tháng ngày sống không bằng chết này càng rõ ràng. Bọn họ cũng càng thêm khổ não, lại hết lần này tới lần khác không có biện pháp! Quả nhiên là cầu sinh không được, muốn chết cũng không được.

Sau khi bọn họ tiến vào cổ mộ, lại bị đính lên ấn ký của khế ước Sinh Tử, ngay cả cảm giác linh hồn chuyển hoán thành đó cũng bị tước đoạt, biến thành người thủ hộ cổ mộ, vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi.

Đạo Sinh Tử khế ước này đối với người khác mà nói, là nguyền rủa ác độc nhất, nhưng đối với hai người bọn họ mà nói, là lòng tốt tham ngang ngược.

Một mặt xấu là, những người khác một khi trúng Sinh Tử Khế, chỉ cần khắc máu tươi mình lên ấn ký, ký kết khế ước là có thể tự do ra vào. Chỉ cần mắt trận không bị hủy, thì không khác gì so với lúc trước.

Nhưng hai người bọn họ đã sớm huyết nhục khô kiệt, căn bản không có khế ước để ký, vì vậy cấm chế khóa chặt linh hồn bọn họ.

Căn bản là không thể phá giải!

Cho nên, hai người bọn họ đều không thể rời khỏi cổ mộ này.

Trong nấm mộ âm lãnh tăm tối, trống rỗng buồn chán này đã trải qua không biết bao nhiêu thời gian, sớm đã mài sạch tất cả kiên nhẫn, thật hận không thể có người phá hủy mắt trận, triệt để tiêu hủy cổ mộ.

Mà đối với bọn họ cái mặt tốt này, cũng hoàn hảo như thế!

Hai người bọn họ tập luyện Song Cực chi pháp rất có thể là bản bản bản không trọn vẹn, hoặc là bị Tuyệt tiền bối cố ý lưu lại rất nhiều lỗ hổng, khiến cho tất cả người tập luyện đều biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ không ra người như vậy.

Nhưng xét về bản chất, vẫn là Âm Dương Song Tu, điểm này ngược lại không thay đổi.

Vì vậy, sau khi nguyền rủa của Sinh Tử khế ước có hiệu quả, hai bên đều bị triệt tiêu, ngược lại sinh ra một loại lực lượng kiềm chế lẫn nhau.

Nói cách khác, hai người bọn họ và tất cả người tiến vào cổ mộ khác nhau rất nhiều.

Những người khác đều bị trận nhãn phá, lập tức xong đời, mà hai người bọn họ ngược lại có thể được giải thoát!

Linh hồn có thể thoát khỏi sự ràng buộc của cát đen, biến thành quỷ hồn du tẩu giữa hai giới âm dương, có thể tìm được một cỗ thi thể vừa mới chết, phụ thể sinh lại.

Con đường mà những người khác trong cổ mộ phải chết, vừa vặn chính là con đường sống của bọn họ!

Cũng chính vì vậy, các cao thủ khác của Thiên Chiếu Thần Hội đều đang nghiên cứu làm sao phá giải cơ quan, cướp đoạt bảo tàng; nhưng hai người bọn họ nghiên cứu làm sao phá được mắt trận, phá hủy cổ mộ!

Hơn nữa, bởi vì hai người họ quanh năm suốt tháng bị nhốt trong cổ mộ, nhìn thấy chính xác hơn xa so với những người khác.

Ví dụ như bí mật sau ba ngã rẽ, e rằng ngoại trừ hai người bọn họ, tất cả mọi người trong Thiên Chiếu Thần Hội đều không thể biết được.

Cũng chính vì thế nên bọn họ một mực chờ đợi, chờ người có năng lực phá hoại mắt trận, giúp bọn họ thoát khỏi bể khổ.

Chính là căn cơ cùng nguyên nhân này, bọn họ tuyệt đối sẽ không giở trò sau lưng - ít nhất trước khi chúng ta diệt trận nhãn, tuyệt sẽ không làm như vậy!

Bởi vì đây là cơ hội duy nhất để bọn họ chạy thoát và được tân sinh!

Đến lúc này, cuối cùng ta cũng minh bạch, vì cái gì hôi bồ câu tiền bối bắt được hai người bọn họ, sau đó thả bọn họ ra.

Nói vậy lúc tiền bối bồ câu tiến vào cổ mộ, tỷ như Cửu Âm Tuyệt Sát trận, Phần Hồn chú các loại Cửu U đại trận còn chưa phá giải, lúc ấy hắn cũng không biết phá giải cấm chế pháp bảo —— huyết mạch Thiên Chiếu nhất tộc còn lưu lại trên đời.

Tuyệt tiền bối thân là cao đồ U tử, những Cửu U đại trận hắn lưu lại này, Âm Dương sư bản xứ phá giải ngàn năm, vẫn không có biện pháp nào. Hôi Cáp tiền bối thân là môn đời sau đời sau của Cửu U cũng là vô kế khả thi, tiến lên không được.

Dứt khoát để hai người này lại.

Bởi vì hai người này tuy rằng cũng không phải là kẻ tốt lành gì, nhưng bọn họ bị vây khốn trong lời nguyền, căn bản là không cách nào rời khỏi cổ mộ, cho nên cũng không hại được ai. Một khi có người tiến vào, có cơ hội loại bỏ cổ mộ mà nói, hai người bọn họ ngược lại còn có thể trở thành nội gian Thiên Chiếu Thần hội, trợ giúp kẻ xâm nhập phá mở mắt trận.

Vậy không bằng lưu lại hai người bọn họ, đợi ngày sau có duyên lại tới cổ mộ, còn có thể giúp đỡ một tay!

Hơn nữa xen vào tác dụng giam cầm của phương pháp tu luyện, bản lĩnh của hai người bọn họ nhìn có vẻ kinh người, kỳ thật cũng chỉ có vậy, chỉ cần có thể khống chế song hồn, sẽ không tạo ra sóng gió gì. Đương nhiên, nếu không cách nào khống chế đồng thời song hồn hắc bạch, một mực triền đấu không chết không thôi, cuối cùng thậm chí chịu thiệt nhất định là kẻ xâm nhập không thể nghi ngờ.

Tiểu Bạch Long vừa thấy vẻ mặt của ta, lập tức liền minh bạch hình như đã nghĩ thông suốt cái gì, Hắc Bạch Song Ảnh nghe ta nói ra bốn chữ "Du Hồn trùng sinh", cũng lập tức hiểu ra, ta biết hai người bọn họ che giấu tâm tư cùng bí mật.

"Ừm, không tệ không tệ!" Bạch Ảnh cười nói: "Không nghĩ tới ngươi tuổi còn trẻ, không những bản lĩnh cao cường, đầu óc tốt, vậy chúng ta cũng không cần giải thích cái gì. Các ngươi cứ yên tâm, hai huynh đệ chúng ta xa xa muốn phá mắt trận, hủy đi ngôi mộ này, tuyệt đối sẽ không gây khó dễ sau lưng cho các ngươi. Thế nào? Hợp tác có thể nói chuyện được chứ?"

Ta xem một bóng đen lạnh giọng nói: "Nói thì đúng là có thể, nhưng điều kiện này dường như đối với chúng ta có chút không công bằng."

Ô Nha ba chân thứ một ngàn chín trăm tám mươi tám giờ...

"Cái gì?" Bóng đen và bóng trắng đồng thời sửng sốt, kinh ngạc nói: "Không công bằng, sao lại không công bằng?"

"Ngươi vừa nói là muốn giúp chúng ta cứu người đúng không?" Ta hỏi.

"Đúng vậy! Y Đằng Xương Bình lão tặc này, chẳng những âm hiểm giảo hoạt, một thân khống hồn thuật càng là đăng phong tạo cực! Những năm gần đây không biết hại chết bao nhiêu người, người của các ngươi rơi vào trong tay hắn còn có kết cục tốt? Tuy nói hiện tại lão gia hỏa kia không thương tổn hắn, nhưng nhất định cất giấu âm mưu lớn gì đó, một khi..."

"Cái này ta biết." Ta ngắt lời bóng đen có vẻ hơi khoa trương miêu tả: "Nhưng ta muốn biết là hai người các ngươi có thể giúp đỡ gì? Ngươi còn nói muốn giúp ta tìm được trận nhãn đúng không, thuận tay còn có thể loại bỏ Y Đằng Xương Bình cùng đại hộ pháp đúng không? Có thể nói nửa ngày, biện pháp giải quyết của các ngươi không phải chỉ là một cái: đánh nát quạ đen ba chân sao? Nhưng chuyện này cuối cùng lại do bọn ta hoàn thành?, Bây giờ ta muốn biết là, hai người các ngươi có thể làm cái gì chứ? Chỉ cung cấp một tin tức như vậy, đây mà cũng gọi hợp tác sao?"

"Cái này..." Bạch Ảnh sờ đầu: "Cứu người của các ngươi ra, phá giải khế ước Sinh Tử, giết Y Đằng Xương Bình và đại hộ pháp, cái này còn chưa đủ hoàn mỹ sao?"

"Đúng là rất hoàn hảo." Ta gật đầu nói: "Nhưng đồng thời cũng nguy hiểm trùng trùng, nói không chừng chỉ không chú ý một chút là mất mạng. Hơn nữa... đây cũng là mong muốn của hai người các ngươi à? Chúng ta dốc hết sức lực, mạo hiểm thân hồn câu diệt hoàn thành tất cả mọi thứ, nhưng hai người các ngươi thì sao? Liền ngồi chờ hưởng thụ thành công như vậy còn có ý nghĩa gì? Các ngươi chẳng qua chỉ là đưa ra lời nhắn mà thôi, vì sao lại để các ngươi uổng phí như vậy."

"Rẻ?" Bóng đen kia không phục hừ lạnh một tiếng: "Nếu ngươi thực sự cảm thấy hai chúng ta chiếm tiện nghi, vậy ngươi có thể không làm như vậy! Dù sao cũng không phải người của chúng ta đang trên tay Y Đằng."

"Đúng vậy, đúng vậy!" Bạch Ảnh tiếp lời: "Hai huynh đệ chúng ta đã cân nhắc qua đi lại trong cổ mộ nhiều năm như vậy, cuối cùng thăm dò được manh mối cực kỳ trọng yếu này: phong ấn mở ra mắt trận đã ở trên người Tam Túc Ô Nha. Mà mắt trận kia lại là biện pháp duy nhất phá giải sinh tử khế, nếu ngươi không đánh nát Tam Túc Ô thì căn bản không có cách nào chạy thoát. Về phần rốt cuộc làm thế nào, tự các ngươi lựa chọn đi."

"Không sai không sai." Bóng đen lại nói: "Dù sao chúng ta đã ở chỗ này ngây người nhiều năm như vậy, cũng không sợ tiếp tục ở lại, ngược lại là các ngươi... Đợi đến lúc đại hộ pháp cùng Y Đằng lão tặc lấy được thần khí, thì một chút đường sống cũng không có!"

"Đi hay không tùy ngươi, dù sao các ngươi cũng không có biện pháp gì với hai huynh đệ chúng ta, nửa điểm cũng không làm gì được! Nhưng đại hộ pháp và Y Đằng lão tặc đối phó các ngươi, đơn giản cùng bóp chết một con kiến."

"Thật sao?" Ta mỉm cười nói: "Nếu chờ bọn hắn biết được hai huynh đệ các ngươi chẳng những tiết lộ bí mật, hơn nữa còn một mực vọng tưởng phá vỡ trận nhãn mưu hại bọn hắn, không biết kết quả lại như thế nào? Hơn nữa, ai nói ta sẽ không có nửa điểm biện pháp với các ngươi."

Đột nhiên ta cười lạnh một tiếng, chậm rãi rút ra song đao Trảm Quỷ Thần.

Theo động tác ta rút đao, ô mộc hạch trong ngực hóa thành một vòng hắc quang, xoẹt một tiếng rơi vào trên mặt đao, giống như một đạo phong mang màu đen nhánh, đen nhánh phát sáng, lộ ra sát khí ngút trời.

"Hả?" Hai bóng trắng hít sâu một hơi, bóng trắng sợ tới mức rụt đầu vào trong cổ, bóng đen cũng trừng đôi mắt nhỏ gắt gao nhìn chằm chằm lưỡi đao, đang đánh nhau.

"Bằng vào tu vi và hai thanh đao lúc này, có lẽ vẫn không giết chết được các ngươi." Ta vừa lắc lắc lưỡi đao, không ngừng xoay vòng quanh cổ bóng đen, vừa nói vừa cười lạnh: "Thế nhưng, điều này cũng đủ để cho các ngươi hối hận vì đã gặp ta!"

Vừa nói xong, ta một đao chém vào bóng đen kia vốn chỉ còn nửa bên đầu.

"Á!" Tên kia kêu thảm một tiếng, xương sọ bị ta mạnh mẽ cắt đi một tầng.

Một mảnh bùn đen rơi trên mặt đất, tư tư không ngừng bốc lên khói đen.

Bá, lại một đao nữa!

Vết trán đang phủ đầy lông mày cũng bị đánh rách, vừa rơi xuống đất lại bị ta đổ thêm một lớp chu sa nữa.

Trong khói đen tràn ra một mùi hôi thối hư – bại khó ngửi, giống như thùng phân lớn chất đầy tôm nát bị người ở dưới mặt trời chói chang quấy hết lên trời!

Hai người này tu tập chính là Song Cực chi pháp, ta và tiểu bạch long mặc dù có thể khống chế bọn chúng, nhưng không có Thuần Dương lực đủ chém giết tại chỗ.

Tuy nhiên dù sao pháp thuật của hai người này cũng đã trải qua phiên bản thiến dị dạng, thật sự rất tương xứng với Song Cực chi đạo.

Công pháp của hai người này đến từ Cửu U nhất môn, mà Ô Mộc Hạch lại là một trong Cửu U Tam Bảo, hơn nữa lại là Cực Âm —— tuy rằng không có uy lực âm dương song sát, không thể trừ đi hồn phách của bọn hắn, nhưng cũng có thể làm bọn hắn thống khổ không muốn sống!

Bóng đen kia điên cuồng kêu to, đồng thời ta lại không thiên hướng, chém liên tục mấy đao của bóng trắng.

Bây giờ mặc dù ta chưa thể hoàn toàn hiểu rõ uy lực thật sự của Ô Mộc Hạch, nhưng trong lòng lại có thể tùy ý động, điều khiển tự nhiên. Ô Mộc hạch này xác thực không giống bình thường, ngay cả hắc bạch song ảnh không sinh bất tử, vô đau không phát giác cũng có chút chịu đựng không nổi.

Hai người này không còn cuồng ngạo và xem thường như vừa rồi, lập tức kêu lên oa oa, kêu la kêu thảm không thôi.

Lần này ngay cả tiểu bạch long cũng có chút kinh ngạc, tuy rằng hắn cũng có thể thi triển ra pháp thuật chuyên thương thần thức, nhưng lại cực kỳ hao phí linh lực, đâu thoải mái tự nhiên như ta?

Sau khi liên tiếp chém trăm đao, cuối cùng hai người này cũng không chịu nổi nữa, luôn miệng cầu xin tha thứ: "Được được được được! Coi như ngươi lợi hại... Chúng ta nói chuyện tiếp đi."

"Ngay cả một chút thành ý cũng không có, vậy còn gì để nói nữa?" Ta giả bộ vô ý tiếp tục chém.

Trong khi nói chuyện, song ảnh trắng đen đã bị ta chém thành một bãi bùn cát trắng xóa, bốc khói ra xì xì, mùi hôi thối ngập trời.

"Có, có, có thành ý..." Đống cát trắng cuồn cuộn liên tục, phát ra một hồi thanh âm thảm thiết.

"Nói thử xem!" Ta ngừng đao trong tay, nhắm thẳng vào cát trắng.

Cát trắng tán loạn tụ thành một gương mặt phẳng trên mặt đất, gương mặt run rẩy vài cái, mang theo vài phần thống khổ nói: "Mặc dù hai chúng ta bị thuật pháp hạn chế, không thể chính diện ứng đối Y Đằng cùng đại hộ pháp, bất quá lại có thể giúp các ngươi ngăn cản mắt trận."

"Trận nhãn?" Ta và tiểu Bạch Long nhanh chóng liếc nhau: "Ngươi nói là mắt trận này là vật sống?"

"Không sai!" Cát trắng bỗng nhiên dựng lên, chậm rãi biến thành hình người.

Gương mặt từ bùn đen hội tụ mà thành theo lời nói phát ra, thỉnh thoảng từ trong miệng toát ra từng luồng bùn lầy: "Theo chúng ta chứng kiến, mắt trận kia khẳng định là vật sống, hơn nữa cực kỳ khổng lồ, chỉ là không biết rốt cuộc đó là thứ gì."

"Nếu là vật còn sống, sẽ không thể tạo thành thương tổn đối với chúng ta, cho nên sau khi các ngươi đập nát Tam Túc Ô Nha, hai chúng ta có thể tiến vào ba cửa ải. Trước khi Y Đằng và Đại Hộ Pháp cản mắt trận giúp các ngươi lại."

"Giúp bọn ta ư?" Ta lạnh lùng nhìn hắn nói: "Đây là đang giúp chính các ngươi!"

Ngày thứ một ngàn chín tám mươi năm dày vò mười năm...

"Tốt tốt tốt." Bạch Ảnh liếc nhìn thanh đao tỏa ra hắc quang trong tay ta, như cũ vẫn sợ hãi liên thanh nói: "Vậy... Cho dù ngươi nói đúng, là giúp chúng ta. Các ngươi vì cứu người trở về, đồng thời rời đi an toàn, chúng ta là vì tránh thoát sự giam cầm của thuật pháp này. Tóm lại mục đích của chúng ta giống nhau, đều phải chém giết mắt trận, chạy ra khỏi cổ mộ. Đây chẳng phải là nền tảng để chúng ta hợp tác sao."

"Không!" Ta lắc đầu nói: "Cơ sở hợp tác là tín nhiệm! Đối với hai người các ngươi, ta không có nửa điểm tín nhiệm, một khi đập nát Tam Túc Ô, hai người các ngươi cũng có thể tự do ra vào ngã ba ngã ba. Mắt trận nếu là vật sống, đối với các ngươi cũng không có nguy hiểm gì, muốn giết nó cũng chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi. Cũng nói là không cần chúng ta nữa, lúc nào cũng có thể phát động tập kích bất cứ lúc nào."

"Sẽ không, sẽ không! Tuyệt đối không..." Bóng trắng nghe xong liên tục lắc đầu muốn phản bác, lại bị ánh mắt lạnh như băng của ta dọa cho rụt cổ lại, không dám lên tiếng nữa.

"Vậy ngươi nói xem làm sao bây giờ?" Quả gan của bóng đen kia đã lớn hơn một chút, mang theo vài phần không kiên nhẫn hỏi ngược lại: "Xem như ta đã nhìn rõ ràng! Vô luận như thế nào, ngươi cũng sẽ không tin tưởng chúng ta".

"Đúng vậy, hai huynh đệ chúng ta là người Thiên Chiếu Thần hội, nhưng thân phận này cũng không phải là nơi chúng ta có thể lựa chọn? Hai chúng ta vốn là một đôi cô nhi, được một đời hộ pháp của Thiên Chiếu nhặt về từ đầu đường. Từ lúc bắt đầu năm tuổi, đã bắt đầu tập luyện môn pháp thuật này., Một mực ngóng trông có vẻ công có thành, không ngờ cuối cùng lại luyện thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ như vậy, sau đó lại bị mang vào cổ mộ. Sau khi trúng khế ước nguyền rủa, cho tới bây giờ chưa từng rời khỏi nơi này, trong nháy mắt đã hơn bảy mươi năm rồi."

"Bảy mươi năm a! Ngươi có thể tưởng tượng được không? Chúng ta ở đây là ngày gì?"

"Mỗi ngày bên cạnh tử thi và thủy trùng, giữ không lạnh lẽo âm lãnh và hắc ám! Ngươi có thể hiểu được loại cảm giác muốn chết bất cứ lúc nào, nhưng lại không chết được, ngươi có thể không?"

Bóng đen kia càng nói càng kích động: "Trong những người khác, dưới suối chúng ta ngũ lang, hai huynh đệ lục lang dưới suối có thể nói là hộ pháp cao cao tại thượng, nhưng thực tế thì sao? Chúng ta chỉ bị giam cầm ở đây, chẳng qua là thủ hộ người cổ mộ, chỉ là một đôi vong hồn đáng chết mà thôi."

"Muốn nói hận Thiên Chiếu Thần Hội, hai huynh đệ chúng ta đều hận còn hơn các ngươi! Hy vọng một ngày nào đó có người xông vào cổ mộ, diệt sát trận nhãn, đem cổ mộ này đập hắn đế triều thiên."

"Chúng ta ngày ngày trông ngóng, nhìn đêm tối! Cả thảy trông ngóng bảy mươi năm a."

"Cuối cùng cũng đã trông thấy các ngươi rồi."

"Hai chúng ta vụng trộm cao hứng, vui vẻ khoa tay múa chân, thật vất vả chờ đến lúc lão hộ pháp và Tu Đằng lão tặc đều tiến nhập hạch tâm, mới chạy đến đây gặp các ngươi. Không nghĩ tới các ngươi lại hoài nghi cái này, không tín nhiệm cái tên kia."

"Ngay từ đầu chúng ta đã không nghĩ tới phải làm gì với các ngươi, nếu không như thế nào lại đường đường chính chính chính đứng ở chỗ này chờ các ngươi? Người đánh lén bị thương không phải là tốt hơn sao?" Bóng đen nói xong liếc mắt nhìn một cái, thải vân cô nương cùng Hàn lão lục đứng trên lưng nàng.

Tiểu Bạch Long nghe đến đó, quay đầu nhìn ta, cánh tay vẫn luôn treo cao cảnh giác cũng chậm rãi buông xuống.

Nhìn ra, hắn rất cảm thông với tao ngộ của hai người này.

"Nói đi, các ngươi muốn làm gì bây giờ? Rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng tin tưởng chúng ta đây? Mục đích của hai chúng ta cùng giống với các ngươi, đều là muốn diệt sát trận nhãn, chạy ra khỏi cổ mộ này. Các ngươi vì mạng sống, chúng ta là vì tân sinh! Đây chính là nguyên nhân tìm các ngươi hợp tác."

Bóng đen nói xong, vẻ mặt đầy kiên nghị nhìn ta, bày ra bộ dáng "Sự thật đúng là như vậy, các ngươi xem rồi làm đi."

Ta trầm ngâm một chút rồi nói: "Có lẽ lời hai người các ngươi nói thật sự là sự thật..."

"Cái gì mà có thể? Đây vốn chính là sự thật." Bóng đen kia hình như còn không trải qua cơn thống khổ hơn bảy mươi năm, rất bi phẫn sửa lại.

"Cho dù đây là tình hình thực tế." Ta gật đầu nói: "Đối với chúng ta mà nói, hai người các ngươi vẫn là tai hoạ ngầm không yên ổn."

Bóng đen vừa muốn cãi lại điều gì, ta liền khoát tay áo cắt ngang lời nói của hắn: "Hai người các ngươi bây giờ đang là thân bất tử bất diệt, dùng hết mọi biện pháp của chúng ta, cũng không thể làm hai người các ngươi thế nào, nhưng các ngươi lại có thể tùy thời phát động tập kích chúng ta, bất kỳ một chút sơ xuất nào đều là trí mạng, chúng ta cũng đánh cược không nổi! Điều này làm sao có thể làm cho chúng ta hoàn toàn an tâm được đây? Lúc nào cũng phải đề phòng các ngươi, hợp tác này làm sao có thể."

"Nếu đã hợp tác thì sẽ không có khúc mắc gì cả, nếu các ngươi đề xuất muốn cùng nhau diệt sát mắt trận, hủy diệt cổ mộ, đối với điểm này ta không có dị nghị gì. Nhưng vấn đề bây giờ là làm sao để xóa đi uy hiếp đối với chúng ta, dù sao vừa rồi không lâu chúng ta vẫn là kình địch sinh tử, đổi lại là các ngươi cũng không thể không đề phòng đúng không?"

"Cái này..." Bóng đen vừa nghe dường như cảm thấy rất có đạo lý, im lặng cúi đầu.

Bóng trắng nhíu mày, giống như cũng đang suy nghĩ điều gì.

Ta nhìn hai người bọn họ trái nhìn phải một cái, đưa tay móc từ trong túi ra một hộp gỗ nhỏ, nói: "Nếu hai người các ngươi không có cách gì, thì ta có một kế sách vẹn toàn, chỉ là không biết hai người các ngươi có nguyện ý hay không thôi."

"Nguyện ý, nguyện ý..." Bóng trắng kia nhìn cũng không thèm nhìn, không chút nghĩ ngợi nói luôn.

Bóng đen hết sức ngưng trọng quét mắt qua hộp gỗ nhỏ rồi hỏi: "Đây là cái gì?"

"Nói thật, rốt cuộc đây là cái gì ta cũng không rõ lắm. Nhưng trải qua nghiên cứu của ta, phát hiện bên trên có khắc ba đạo pháp trận."

"Đạo pháp trận thứ nhất có chút tương tự Tu Di Thiên của Đạo Gia, có thể ngăn cách âm dương, thành một phương thiên địa khác, không bị hết thảy bên ngoài quấy nhiễu."

"Đạo pháp trận thứ hai là Tụ Linh Trận, nói chính xác hơn là Tụ Âm Trận. Có thể tụ tập âm khí đối với vong linh mà nói, quả thực chính là nơi tu luyện động thiên phúc địa."

"Một đạo trận pháp cuối cùng lại vừa vặn trái ngược, là Thúc Linh trận, âm linh tiến vào bên trong, sẽ bị nguyên lực trận pháp bao dung, một khi có động tác, trận pháp kia sẽ phát ra tiếng cảnh báo. Nếu nói trắng ra, cái này tương đương với một cái tửu trì thịt lâm phòng thủ nghiêm ngặt, ngươi ở bên trong sẽ có đồ ăn ngon uống, một khi ngươi có động tác gì, ta lập tức sẽ biết được."

"Ý của ngươi là... để hai huynh đệ chúng ta chạy qua chỗ này sao?" Bóng đen lập tức hiểu rõ.

Ta điềm tĩnh gật đầu nói: "Khả năng đây là biện pháp khả thi nhất, các ngươi cứ vào cái hộp, ta có thể kéo các ngươi vào cửa số ba. Chỉ cần các ngươi hơi có cử động gây rối, ta liền có thể biết được. Cứ như vậy, chúng ta sẽ có thể an tâm khi giao thủ với nhau, đợi đến khi mắt trận bị vỡ, cổ mộ vỡ nát, chúng ta sẽ đường ai nấy đi."

"Cái hộp này của ngươi không phải là một cái bẫy, còn có điều gì kỳ quặc chứ?" Bóng đen kia rất hoài nghi hỏi.

Ta cười nói: "Ngươi xem, ngươi cũng không phải cũng hoài nghi ta như vậy sao? Làm sao có thể giải trừ cảnh giác cho ta chứ."

Bóng đen rất giảo quyệt trợn tròn mắt nói: "Vậy hợp tác không nói cũng được! Dù sao chúng ta cũng đã đợi khổ hơn bảy mươi năm rồi, đợi thêm đợt người kế tiếp cũng vậy. Huống chi chỉ cần các ngươi muốn rời khỏi cổ mộ thì nhất định phải giết chết trận nhãn, như lời ngươi vừa nói, chúng ta cùng hưởng lợi ở đây đi."

"Chỉ sợ đây là cơ hội duy nhất." Ta chỉ về phía Thải Vân cô nương nơi xa, chỉ chỉ: "Biết nàng là ai chứ?"

Vị trí một ngàn chín tám mốt mời quân bước vào rọ (Thêm thêm)

"Nàng chính là huyết mạch duy nhất của Thiên Chiếu tộc lưu lại! Các ngươi đã hiểu rất rõ về cơ quan bên trong cổ mộ này, như vậy nhất định sẽ biết rõ, không có Thiên Chiếu huyết mạch mở đường, tuyệt sẽ không có nhóm người thứ hai đi tới nơi này." Ta khẽ cười nói.

"Hai người các ngươi có lẽ còn chưa quên, công lực lão tiền bối bồ câu xám của các ngươi kinh khủng cỡ nào chứ? Với bản lĩnh của hắn cũng không thể vượt qua mấy cửa ải, đổi lại những người khác thì sao? Cũng có thể nói, đoàn người chúng ta chính là người phá giải duy nhất trong cổ mộ cung, hai huynh đệ các ngươi trùng sinh thành hy vọng duy nhất của người! Nếu chúng ta thất bại, hai người các ngươi chắc chắn sẽ vĩnh viễn không có ngày trọng sinh."

"Đúng vậy, với tình thế hiện tại mà nói, biện pháp duy nhất để ra khỏi cổ mộ chính là chém giết mắt trận. Nhưng hai người cũng đừng quên mục đích của Thần Vũ Thiên Hoàng là xây dựng tòa đại mộ này là gì? Là vây khốn kẻ xâm nhập sao? Không! Mục đích thực sự của hắn là gì? Không!, Muốn lưu lại những bảo bối gì cho hậu nhân, một khi Thải Vân cô nương lấy được di vật tổ tông, nói không chừng căn bản không cần phải mở trận nhãn gì cả, chúng ta có thể đi ra ngoài, đến lúc đó..."

"Đến lúc đó sẽ không cần đến chúng ta nữa đúng không?" Bóng trắng lập tức phản ứng lại.

"Không sai!" Ta gật đầu nói: "Chúng ta đi qua ba ngã ba, lại nghĩ cách tránh đi hoặc giết chết đại hộ pháp cùng Y Đằng, có lẽ có thể mở thông đạo đi ra cổ mộ, hơn nữa khả năng này rất lớn, vì sao chúng ta lại phải mở ra mắt trận tìm phiền toái cho chính mình?"

Bóng trắng cùng bóng đen liếc nhau một cái, trên mặt đều hiện ra vẻ cực kỳ mất mát và ủ rũ.

Đừng nhìn hai tên này tuổi lớn, chiêu số quỷ dị, bản lĩnh cao cường, thế nhưng thương lượng tình cảm lại không quá cao.

Nghĩ lại cũng phải, hai người bọn họ từ nhỏ đã theo hộ pháp đại diện học tập dị thuật, sau khi có chút thành tựu liền bị lừa vào cổ mộ, bao năm qua chưa bao giờ rời đi. Đánh cho cùng coi như cũng chưa từng có mấy người, đừng nói âm mưu quỷ kế, có thể ngay cả nhân tình đời trước cơ bản cũng không hiểu được bao nhiêu.

Vừa rồi bị một phen này của ta dọa cho sợ, nói dối bài học kèm với phỏng đoán lung tung làm cho triệt để không có chủ trương.

Ta thấy hai tên này đang do dự không dứt, liền quơ quơ hộp gỗ nhỏ trong tay giả ý sách xuống ngực, vừa nói: "Các ngươi có lẽ cũng đã nhìn ra, hộp gỗ này cũng là bảo bối, ta thật có chút không nỡ lấy ra. Hai ngươi nếu như không muốn, vậy thì bỏ qua, chúng ta cũng có thể tự mình đi qua, bất quá —— không mở mắt trận có thể xem tâm tình chúng ta thế nào."

"Đừng đừng..." Bóng trắng vừa thấy, vội ngăn cản, quay đầu lại nhìn bóng đen khẩn cầu nói: "Theo lời hắn làm đi! Đây chính là cơ hội duy nhất để phá giải pháp trận, bọn họ nếu không giúp đỡ, có lẽ chúng ta vĩnh viễn đều bị giam ở nơi này rồi."

Bóng đen dừng một chút, như cũ có chút nghi ngờ nhìn ta hỏi: "Chúng ta vào cái hộp, ngươi nhất định sẽ mở trận nhãn, cứu chúng ta đi ra ngoài sao?"

Trong lòng ta cười thầm một hồi, bất tri bất giác, tên này đã từ luôn miệng nói giúp chúng ta biến thành hợp tác, cho đến bây giờ lại thành cứu bọn ta, chuyện này tám chín phần mười là có hy vọng rồi!

Hộp gỗ này là ta lấy được khi điều tra bảo vật ở hội điêu khắc linh bảo, nghiên cứu kinh nghiệm phát hiện, thứ này rất có thể là vật cũ của Cửu U môn chủ, bởi vì bố trí cấm chế trùng điệp, vẫn không thể mở ra, mà cấm trận bên cạnh lại chỉ có linh hồn cường đại mới có thể tiến vào, nếu vừa mới đặt vào hộp sẽ bị xé rách nát. Ta cho tới nay còn lo lắng đi đâu tìm hai du hồn bản lĩnh cao cường như vậy.

Cái này coi như là nhất cử lưỡng tiện!

"Đó là đương nhiên!" Ta trong lòng mừng thầm, trên mặt lại giả bộ rất thành khẩn nói: "Chỉ cần hai người các ngươi tiến vào trong hộp, chúng ta sẽ là đồng bọn hợp tác! Ta tự nhiên sẽ giữ lời, nhất định sẽ mở ra mắt trận, hủy diệt cổ mộ."

"Được! Vậy một lời đã định." Bóng đen hết sức thoải mái đáp ứng.

Bóng trắng cũng vui mừng khôn tả liên tục gật đầu.

Y có lẽ không nghe ra lời vừa rồi của ta, ta nói mở trận nhãn, hủy diệt cổ mộ, nhưng chưa nói nhất định mang bọn họ ra ngoài...

Hắn liếc mắt ra hiệu với tiểu bạch long, hai người bọn hắn đồng thời buông băng tuyết giam cầm và hắc khóa ra.

Song ảnh hắc bạch từ trong bùn cát thoát ra, trực tiếp chui vào trong hộp gỗ.

Hộp gỗ kia hơi chấn động một chút, sau đó liền bình tĩnh trở lại.

Cho đến lúc này, ta mới thở phào một hơi.

Trong lòng tiểu bạch long vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ tay, cười hắc hắc nói: "Cửu Lân, vẫn là ngươi có biện pháp! Hai tên này cứ như vậy bị trừng trị rồi! Nói thật, bọn họ nếu không đồng ý, chết thật thì hạ tâm liều mạng đến cùng, chúng ta một chút biện pháp cũng không có."

Chính xác, mặc dù bản lĩnh công kích của hai tên gia hỏa này chẳng ra sao cả, nhưng phòng ngự bất tử bất diệt này cũng rất khó khăn. Biện pháp duy nhất chính là khóa bọn hắn lại, nhưng đồng thời cũng là một thanh kiếm hai lưỡi vây khốn bọn hắn, đồng thời hai chúng ta cũng không nhúc nhích được mảy may, cũng bị gắt gao khóa chặt tại nơi này, nửa bước cũng khó dời đi.

Cũng may là hai người này có thuật pháp vượt xa thường nhân, cũng có thể ngu ngốc!

Ta thu hồi hộp gỗ, quay đầu lại gọi Thải Vân cô nương, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Sắc mặt thải vân rất khó coi, vành mắt ửng đỏ, mím môi không nói một lời.

Không cần hỏi chúng ta cũng biết nàng đang lo lắng cho an nguy của lão lục.

Lúc này Hàn lão lục đã không khác gì một cọc gỗ, toàn thân cứng rắn, tay chân cứng ngắc, miệng mím chặt, làn da toàn thân giống như cây tùng già nhiều năm, tầng tầng nứt ra. Người gầy còm không hề tức giận, làm người ta rất là đau lòng!

Biện pháp duy nhất bây giờ chính là mau chóng rời khỏi cổ mộ, cho hắn tìm được đủ rượu.

Nếu không, tâm huyết của hắn sẽ bị Ma đằng hao tổn hết!

Trời khó giết chết Hàn lão lục, cũng sẽ tàn lụi!

Nhưng trước đó còn phải tìm được sơ nhất, chém giết mắt trận mới được.

Thông lộ duy nhất ở ngay phía trước!

Theo bãi sông lớn mênh mông đi ra không bao xa, đón đầu chính là một lỗ ngoặt quanh co khúc khuỷu, trên bốn vách tường tràn đầy vết tích, giống như trước đó đã thấy, từ lúc viễn cổ cũng là con đường của sông ngầm dưới lòng đất này.

"Đằng trước có một đầm nước lớn." Đi một lúc, tiểu bạch long đột nhiên nói.

Ta đã sớm biết năng lực cảm giác của tiểu bạch long đối với nước khác thường, chỉ là không nghĩ tới, nó lại còn có thể đưa ra chính xác như vậy, đó là đầm nước, mà không phải là dòng sông.

Lại qua mười mấy phút, sau khi quẹo qua một đường cong hình cung, trước mắt xuất hiện ba ngã rẽ.

Đúng như song ảnh trắng đen nói, ba ngã rẽ kia hiện ra ba màu sắc.

Bên trái là màu đen, bên phải là màu trắng, lối rẽ ở giữa là màu đỏ thẫm.

Sinh hàn màu đen, màu trắng chói mắt, màu đỏ khiến người ta nhìn thấy mà giật mình!

Dù cách cửa động cơ bản không nhìn thấy cảnh tượng bên trong, nhưng bốn phía cũng hoàn toàn yên tĩnh, không một tiếng động.

Giống như có liên kết ba thế giới hoàn toàn khác nhau!

"Đi nơi nào?" Tiểu Bạch Long dừng chân, quay đầu hỏi ta.

Đệ nhất thiên cửu bát tam thiên trường sinh bất tử...

Tuy rằng đây chỉ là câu hỏi vô ý của tiểu Bạch Long, nhưng nghe ta lại có ý nghĩa phi phàm, lại càng cảm thấy vui mừng!

Lần này khi đến Nhật Bản cứu Vân cô nương, nhắc đi nhắc lại, muốn tìm sự giúp đỡ của ta.

Lúc ấy người đầu tiên nhảy ra phản đối chính là tiểu bạch long!

Đối với Hàn lão lục và sơ nhất mà nói, ta và tiểu bạch long tiếp xúc ít, chỉ vội vàng từ biệt ở Ác Ma cốc. Mà hắn lại trên cơ bản không hiểu gì về thuật âm dương, cho nên đối với thực lực của ta một mực không yên lòng.

Vì vậy, liền đề xuất ra muốn cùng Hàn lão lục, thăm dò bản lãnh thăm dò của ta lần đầu.

Tiểu Bạch Long thấy ba người liên thủ, vậy mà chống đỡ được hai mươi mấy hiệp, lúc này mới lần nữa quen thực lực của ta.

Tuy nhiên cũng chỉ miễn cưỡng chấp nhận, đồng ý để ta đi mà thôi.

Theo chúng ta một đường truy kích, dần dần xâm nhập vào cổ mộ, tiểu bạch long cũng liên tiếp chứng kiến bản lãnh thật sự của ta!

Vô luận là lý giải đối với các cơ quan cổ cấm trận hay là uy lực kinh người của Thập Âm vệ, đều để lại cho hắn ấn tượng cực kỳ sâu sắc, vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Sau đó rốt cuộc hắn cũng phát hiện, vô luận học thức lịch duyệt, hay là bản lĩnh, ta đã không kém bất kỳ người nào trong danh động cùng xung quanh!

Hơn nữa đối với tạo nghệ của cổ pháp cấm trận, có thể còn cao hơn bọn họ nhiều.

Hiện tại mới nhất không biết đã đi đâu, Hàn lão bị thương nặng, lúc lão đối mặt tình huống không biết, cũng không dám làm xằng làm bậy nữa, mà là quay đầu hỏi ta.

Phải biết rằng tính tình của tiểu bạch long từ trước đến nay là có thể động thủ không suy nghĩ, bất luận là chuyện gì, đều có thể làm trước rồi hãy nói! Mặc dù là ở cùng một chỗ với một Hàn lão lục, cũng chưa từng nghe theo ai, hiện tại lại có thể chủ động hỏi dò ta phải làm sao bây giờ.

Đây là sự tán thành lớn nhất của hắn với ta!

Tám phương danh động vẫn luôn bảo vệ ta, không tiếc hy sinh vì ta.

Điều bọn họ mong đợi không chỉ là để cho ta bình an bình an, mà là hi vọng một ngày kia ta có thể một mình ngăn cản một phía, có khả năng hoàn thành sứ mệnh vĩ đại giao phó của bọn họ cho ta!

Đó là hi vọng nhìn thấy sự trưởng thành và tiến bộ của ta!

Bây giờ, cuối cùng ta cũng đã được bọn họ tán thành, hơn nữa còn là Tiểu Bạch Long cao ngạo nhất trong bọn họ!

Ta kiềm chế kích động, bình tĩnh trả lời: "Lúc nãy, Hắc Bạch Song Ảnh đã từng nói, chúng ta chọn Tam Đạo môn một là được, tuy hai người bọn họ không thể tin tưởng hoàn toàn, nhưng trong chuyện này bọn họ cũng sẽ không nói dối. Dù sao hai người bọn họ còn trông cậy vào chúng ta đập vỡ trận nhãn Tam Túc Ô phóng ra."

"Chỉ là ba cánh cửa này chúng ta mặc dù có thể xuyên qua, nhưng tình hình bên đó cũng khác biệt, ta xem trước rồi hẵng nói." Nói xong, ta tiếp nhận điện tay, đi tới phía trước.

Quả nhiên đúng như ta dự đoán, trên ba cánh cửa kia đều có một ký hiệu kỳ quái.

Ba con nòng nọc quay chung một chỗ.

Hoặc là đầu liên kết với nhau, hoặc là phần đuôi kề sát lại với nhau, hoặc là phần đuôi nối lại.

Ba tầng cuối cùng của Ô Tô Lý Giang giống nhau như đúc.

Lần lượt đại biểu cho cửa sinh tử, cánh cửa tử, không sinh ra bất tử.

Đây là tam sinh thế mà môn phái Cửu U thờ phụng.

Cửu U môn thành lập vào thời kỳ đầu của Xuân Thu Chiến Quốc, chính là lúc các đại học mới thành lập hai nhà, nho pháp, giảng chính là nhất: nhất thống thiên hạ, thượng hạ pháp. Đạo gia và Âm Dương gia giảng nhị, âm dương lưỡng cực, hỗn nguyên song thành.

Mà môn phái Cửu U chú trọng là ba, ngoài âm dương còn thêm một cân bằng.

Cơ quan đại trận trong cổ mộ này đều là tuyệt tiền bối tự tay chế tạo, cho dù bị Thần Vũ Thiên Hoàng cải tạo không ít, sở học cũng là truyền từ Cửu U nhất môn. Cho nên Vạn Biến không rời tông, Cửu U Nguyên Pháp vẫn cùng một dạng.

Hơn nữa, bất luận là bản lĩnh tu vi của Thần Võ Thiên Hoàng, dù sao cũng không bằng mấy vị tiền bối xây dựng ba tầng cửa ở dưới đáy Ô Tô Lý Giang.

Vì vậy, sau khi trải qua một phen suy tính diễn biến, ta rất nhanh phân tích ra ý tứ tương ứng của tam trọng môn này.

Hắc môn là tử môn, đại biểu cho đại biểu cho thuần âm chi đạo.

Bạch Môn là sinh môn, đại biểu cho đại biểu cho đại đạo thuần dương.

Hồng môn bất tử chi môn, đại biểu cho âm dương chuyển hoán.

Song ảnh trắng đen thì không nói sai, cho dù lựa chọn con đường nào cũng có thể bình an vô sự thông qua.

Nhưng, còn có thể bình an vô sự trở về hay không khó nói!

Nói cách khác, nếu như chúng ta thật sự tin lời hai tên này mà tùy ý bước vào trong một cánh cửa, thì sẽ có đi không trở lại.

Nếu chúng ta vẫn luôn đi trước, đang bị ba tầng môn phái này ngăn cản thì đúng là không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng cũng may Đại hộ pháp Thiên Chiếu Thần hội cùng Y Đằng lão tặc đã đi vào trước, thay ta lựa chọn con đường chính xác.

Bất luận hai lão gia hỏa này làm như thế nào, nhưng tất cả cấm trận trên đường đi đều bị bọn họ cực kỳ xảo diệu tránh thoát, thậm chí còn có thể lợi dụng cấm trận giết chết chúng ta. Đủ thấy được, hai lão gia hỏa này đối với cơ quan cổ mộ rất hiểu rõ, thậm chí đối với phương pháp phá giải bí thuật Cửu U cũng tương đối thành thạo.

Ít nhất, hai người bọn họ không phải tùy ý chọn một cánh cửa, mà là trải qua một phen thận trọng cân nhắc.

"Cửu Lân." Tiểu Bạch Long sáp lại bên cạnh ta nói: "Hay là, ta đi thử một chút được không?"

Ánh mắt tiểu bạch long kiên nghị dị thường, ta hiểu ý tứ của hắn. Hắn muốn lấy thân phạm hiểm, thay chúng ta làm pháo hôi, tiến về trước dò xét một chút.

Bất quá, làm như vậy cũng không có ý nghĩa.

Nơi này có ba cánh cửa, cho dù hắn bỏ tính mạng ra để loại trừ một sai lầm trong đó, còn lại hai lựa chọn một vẫn là khó mà quyết định.

Hơn nữa, cho dù lựa chọn cánh cửa chắc chắn phải chết, cũng sẽ không lập tức phát hiện ra.

Ta giải thích đơn giản với hắn một chút, sau đó nói: "Hai lão gia hỏa kia, còn có sơ hở bị khống chế kia không phải đều đã đi vào sao? Chúng ta suy nghĩ kỹ lại, nhất định sẽ tìm ra một thông đạo an toàn."

Nhưng tiểu bạch long dường như hoàn toàn không hiểu vừa rồi ta nói gì, liên tục xua tay ngắt lời ta nói: "Chờ một chút, ý của ngươi nói, bây giờ tùy tiện chọn một lối vào cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, chẳng qua một lát nữa sẽ không ra được?"

"Đúng! Ba cánh cửa này đều có thể bình an vô sự tiến vào, nhưng tình hình mỗi cánh cửa lại khác nhau rất lớn, một khi tuyển sai, có khả năng vĩnh viễn không về được, dù là thân thể hay linh hồn đều sẽ bị vây ở trong đó."

Uy lực của Cửu U Tam Trọng Môn không phải trò đùa, ngay cả tu vi Thần cấp vô thượng của Bạch Hạc Đạo, một khi đạp sai vẫn mất mạng Ô Tô Lý Giang! Đổi lại là chúng ta lại càng không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Bạch Long vẫn không nhúc nhích, hỏi ngược lại: "Nếu chúng ta giết trận nhãn thì sao? Vậy ba cửa này còn có uy lực sao?"

"Cái này... Thật ra rất khó nói" Ta có chút du lịch bất định nói: "Ba cái cửa nặng này cực kỳ đặc thù, rất có thể căn bản là không bị trận pháp khống chế, cho dù ngoại trừ mắt trận cũng không có hiệu quả. Theo ta thấy hay là tìm ra manh mối hai lão gia hỏa lưu lại! Dù sao bọn họ cũng là muốn có được."

"Cái này cũng chưa chắc." Tiểu bạch long lắc đầu nói, "Có lẽ, bọn hắn chính là chọn bừa một con đường, căn bản là không nghĩ tới muốn xuất hiện."

"Không nghĩ tới việc đi ra?" Lần này ngược lại khiến ta nói giật mình: "Đây là có ý gì? Bọn hắn hao tâm tổn trí xâm nhập cổ mộ như vậy, không phải là vì muốn đạt được kho báu sao? Tại sao lại không muốn đi ra chứ."

"Ngươi không thể dùng suy nghĩ của ngươi để phán đoán mục đích của bọn họ." Tiểu Bạch Long rất trịnh trọng nói, "Ngươi cảm thấy đối với hai lão già đó mà nói, tài sản gì mới xứng với gọi là kho báu chứ? Tài phú vàng bạc? Hay là pháp bảo thần khí? Ta cảm thấy đều không phải."

"Đều không phải?" Ta có chút kì quái hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy bọn họ muốn gì?"

"Trường sinh bất lão!"

Đệ nhất thiên chi ba ngàn tám bốn lần trước ngã xuống, hi sinh kế thừa.

"Trường sinh bất lão?" Ta có chút kinh ngạc.

"Đúng!" Tiểu Bạch Long gật nhẹ đầu, khẳng định nói: "Ta gặp qua rất nhiều lão gia hỏa, bất kể là đàn bà cổ sư thuần âm một đường hay là hòa thượng thuần dương nhất mạch cũng tốt. Giống như lông mày trắng, đã là sẵn sàng bỏ mạng, tâm tĩnh lặng không có mấy ai! Tất cả đều càng già càng sợ chết, càng già càng không muốn chết. Tất cả đều nghĩ hết tất cả biện pháp để kéo dài tính mạng."

"Hai lão gia hỏa này khẳng định cũng không ngoại lệ! Tiền tài của vàng bạc cũng tốt, thần khí pháp bảo cũng được, chỉ cần tính mạng không còn, vật gì tốt hơn nữa thì có ích lợi gì? Bằng tuổi của hai lão gia hỏa này, khát vọng nhất là thứ có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí trường sinh bất tử. Cho nên bọn họ mới si mê như thế."

" Y đằng lão tặc tại sao muốn bắt ngươi? Cũng bởi vì ngươi là... khụ khụ. Đối với hắn mà nói, cùng Trường Sinh Bất Lão Dược không có gì khác nhau, cho nên mới liên tiếp hướng ngươi xuống tay. Lão hộ pháp kia ngay cả cao thủ Thiên Chiếu Thần Hội của bọn họ cũng không biết rõ, đủ để thấy, lão số tuổi càng thêm đáng sợ, như vậy hắn đối với thứ đồ vật như vậy càng thêm khát vọng!"

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Coi như ngươi đoán không sai, hai lão gia hỏa này thật sự là vì cái gì đó mà phải lấy cái Bất Tử dược, nhưng ngươi nói như thế nào bọn họ cũng không có ý định đi ra? Mà đây lại là nguyên nhân gì chứ."

"Không phải vĩnh viễn không đi ra." Tiểu Bạch Long giải thích nói: "Bọn họ trở thành nơi bế quan để tu luyện chỗ sâu trong cổ mộ! Bọn họ sẽ phải ở chỗ này tu luyện Bất Lão Bất Tử thuật."

"Một khi tu đến chỗ quan trọng, sẽ phải đối mặt với một huyền quan sống còn, đến lúc đó lại tùy ý lựa chọn một cái thông đạo đi ra, thành thì lấy tử khắc tử, kéo dài thọ trăm năm. Bại thì mượn hồn trùng sinh, lại là thiếu niên."

"Đây là pháp môn tu luyện Bất Tử chi thuật, riêng ta đã biết có mấy lão gia hỏa trăm tuổi nhốt mình vào chỗ tuyệt tử, chính là đang chờ thời khắc đả thông Huyền Quan Sinh Tử!"

"Chắc chắn hai lão già này cũng có tính toán như vậy, những người canh giữ ở ngoài cửa cũng bị bọn họ lừa gạt rồi! Bởi vì cho dù bên đó có bảo tàng thần khí, bọn họ có lấy được hay không, dù sao cũng tuyệt đối không ra ngoài nữa."

"Chính là như vậy, bọn họ không chút để ý tới sống chết của những người Thiên Chiếu Thần Hội kia, đối với việc có thể che chở hay không chúng ta hoàn toàn không để trong lòng! Thứ bọn họ quan tâm chỉ là Bất Tử Chi Thuật."

Nghe bạch long nói vậy, ta lập tức bừng tỉnh đại ngộ!

Từ xưa đến nay, bất luận tông nào phái tu sĩ ẩn nấp, mục tiêu chung cực đều là trường sinh bất tử!

Âm Dương pháp sư của Nhật Bản thì càng như thế, tên gọi tung hoành âm dương, kì thực không chỗ nào mà không muốn siêu thoát âm dương, có thể vĩnh sinh bất tử.

Trong giáo lí của bọn họ, khẳng định tâm khẩu tương truyền một truyền thuyết vừa thần bí vừa cổ xưa: Trong cổ mộ Thần Võ ẩn giấu một hoặc một kiện pháp bảo như vậy, hoặc là thần dược gì đó, có thể mượn cơ hội này nhảy ra ngoài Tam Giới, nghịch chuyển Lục Đạo Luân Hồi, từ đó về sau bất tử bất lão!

Vô luận là lão hộ pháp hay là Y Đằng lão tặc đều khẳng định tin là thật.

Cho nên, mới si mê với bảo tàng cổ mộ này như vậy!

Có lẽ căn bản là bọn họ không biết, hoặc là dứt khoát không muốn thừa nhận, tổ sư gia của chi Âm Dương sư đã chết gần ba ngàn năm, với công lực cùng tu vi đó của hắn, đều không thể trường sinh bất tử. Quyền thiên hạ, Tần Thủy Hoàng cùng Hán Vũ Đế nhất thời vô nhị, một người tìm thuốc, một người luyện đan, cuối cùng cũng là một đống xác nát, các ngươi đi đâu tìm cái thuật bất tử nào đây?

Nhưng thế nhân đều là như vậy, từ đầu đến cuối tin tưởng chuyện si mê của mình không nghi ngờ.

Hai lão già này có lẽ chỉ mới sống được vài ngày, thay vì khổ sở chờ chết, không bằng ra sức thử một lần, mới dẫn tới chuyện tìm kiếm kho báu.

Từ đầu đến cuối, đều là lòng tham của hai người bọn họ ẩn ẩn quấy phá!

"Vậy ý của ngươi là... Không cần quan tâm cửa nào an toàn, đạo môn nào nguy hiểm, trực tiếp xông vào rồi nói tiếp?" Ta quay đầu hỏi Tiểu Bạch Long.

"Đúng!" Tiểu Bạch Long dị thường kiên nghị nói: "Bọn chúng mới bắt đi một lần đầu tiên, ta còn tưởng rằng là vì muốn uy hiếp ngươi bức hiếp ngươi, hiện tại nghĩ lại một chút, đây có thể là kế biến thông của bọn chúng."

"Tuy so với ngươi, ban đầu thể chất hơi kém hơn một chút, nhưng dù sao hắn cũng là... nếu dùng nó để làm vật phẩm mượn hồn chuyển sinh. Lão già Y Đằng kia làm hai chuẩn bị, vạn nhất bắt không được ngươi, thì coi thứ nhất là lô đỉnh dự bị, giữ lại để khi ra ngoài thất bại mượn hồn tái sinh."

"Chính vì vậy, mới nhất tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chậm thêm chút nữa khó nói rồi! Đợi lão gia hỏa kia luyện Bất Tử Quỷ Thuật, trước khi hồn nhập định, nhất định sẽ giết chết hồn phách mới nhất, đến lúc đó không còn kịp nữa rồi."

"Vậy..." Ta nghe xong cũng gấp gáp lên, nhưng bị Tiểu Bạch Long đưa tay ngăn lại, vội vàng nói: "Cửu Lân, mặc dù ta cùng nổi danh bát phương, nhưng bởi vì năm đó đánh một trận với Long Tuyền sơn trang, bị thương quá nặng., Nhiều năm qua hắn một mực tu dưỡng, nhưng không xuất hiện ở trước mắt ngươi. Mãi đến khi Ác Ma Chi Cốc, lão lục thả hạc giấy cầu viện, mới vội vàng chạy tới... Không ngờ lần biệt này không lâu, ngươi vậy mà phát triển đến nông nỗi này! Ta thực sự cao hứng thay ngươi, Chân Ngôn Bạch Mi Phượng Hoàng vui mừng."

Tiểu Bạch Long nói xong, vỗ vai ta thật mạnh nói: "Cửu Lân! Sống tốt đi, ta tin tưởng ngươi làm được! Tuyệt đối sẽ không để cho chúng ta thất vọng."

"Tiểu Bạch Long... Ngươi..." Ta nhận ra, lời này của hắn hình như có chút không đúng, rất giống di ngôn lâm chung, đột nhiên trở tay bắt hắn. Nhưng gia hỏa này đã sớm có phòng bị, hơn nữa thân hình hắn cực nhanh, chỉ vèo một cái đã biến mất trước mặt ta, bay thẳng vào trong cánh cửa huyết hồng.

Ta đây một tay chỉ mới bắt được nửa ống tay áo.

"Tiểu Bạch Long!" Ta gấp gáp đuổi theo hai bước, thẳng đến trước cửa.

Trước mắt là một bóng trắng đang đắm chìm trong ánh sáng đỏ.

"Cửu Lân!" Ta đang bi thống, sau lưng truyền đến thanh âm Thải Vân cô nương.

Ta quay đầu nhìn lại, Thải Vân cô nương ôm Hàn lão lục từ trong lòng, đi về phía ta: "Đừng nhìn lão lục bị thương thành dạng này, chỉ cần pha cho hắn mấy vại rượu là có thể khôi phục tự nhiên, sau đó y sẽ nói cho ngươi hết thảy."

Nói xong, sưu một tiếng ném Hàn lão lục về phía mình.

Ta vội vàng đưa tay tiếp lấy, ngay sau đó Thải Vân cô nương nhanh như mây tía bay vào cánh cửa màu đen!

Tàn Dương giống như bị đêm đen cắn nuốt, lập tức biến mất.

"Thải Vân!" Ta vừa kinh vừa đau ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng phát sinh trước mắt, tim như bị đao cắt.

Tiểu Bạch Long và thải vân bay vào Âm Dương chi môn, chạy thẳng vào Thuần Âm chi môn.

Đây là trả giá bằng sinh mệnh, mở đường cho ta!

Bọn họ đang tuân thủ lời thề nổi danh tám phương, người trước ngã xuống hy sinh vì mình!

Các ngươi... Các ngươi...

Ta vừa kinh hãi vừa đau quỳ gối trước ba tầng cửa, không khỏi rơi lệ.

Thứ nhất không thể thiếu bớt một người thứ nhất thiên cửu tám, không thể thiếu một người.

Hàn lão lục trong ngực cứng ngắc, không nhúc nhích, giống như một đoạn cành gỗ khô do gió thổi qua.

Nhưng ta lại cảm thấy Hàn lão lục lúc này vô cùng nặng nề!

Tám phương danh chấn vẫn luôn bảo vệ xung quanh ta, mỗi khi nguy cấp đều liều mạng hy sinh vì ta.

Bạch Mi thiền sư, Thử tiền bối, Phượng đại sư đều là như thế...

Hôm nay, tiểu bạch long và thải vân cô nương lại...

Lúc này cũng đang rơi vào hiểm cảnh, không biết sống chết ra sao!

Thải Vân cô nương và tiểu bạch long nhất định muốn liều chết một phen, lực đồ cưỡng ép mở mắt trận, để cho ta bình an vô sự ra khỏi đó.

Sau đó Hàn lão lục đang trọng thương tỉnh lại, rồi nói ra sứ mệnh vĩ đại trên vai mình.

Thế nhưng...

Nhưng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ cứ như vậy theo người hầu tiếp theo mà chết, còn ta cái gì cũng không làm được sao?

Không!

Không thể!

Lúc trước, ta không biết mình gánh vác sứ mạng to lớn gì, chỉ muốn kiếm chút tiền, sống chung với phú quý.

Lúc trước, ta không biết sau lưng ta có nhiều người đổ máu vì ta, hi sinh vì ta, ta chỉ muốn tích lũy âm đức, cầu an lòng.

Nhưng từ khi đi khỏi Ma Vực Cốc, ta biết sự tồn tại danh chấn bát phương, biết trách nhiệm của ta, biết gánh nặng và sứ mệnh trên người ta.

Từ lúc đó, ta không dám buông lỏng nửa điểm, một mực cố gắng tu hành, khắc khổ luyện Âm Phù Kinh.

Ta muốn nhanh chóng đạt tới yêu cầu của bọn họ, hoàn thành tâm nguyện của bọn họ!

Thì ra, tu vi của ta thấp kém, lịch duyệt không đủ, chỉ có thể là gánh nặng của bọn họ.

Nhưng hiện tại, ta đã trở nên mạnh mẽ hơn!

Ta đạt được Cửu U tam bảo, ta tập học rất nhiều bí thuật, nhưng vẫn muốn bọn họ chết vì ta sao?

Lẽ nào, trước khi ta hoàn thành sứ mệnh trọng đại kia, thật sự phải hy sinh tất cả mọi người nổi danh tám hướng thật sao?

Tuyệt đối không được!

Ta chưa từng là Trương Cửu Lân trước kia, cho dù là tâm tính hay thực lực, ta quyết không thể để bọn chúng chết ngay trước mặt ta nữa.

Ta muốn giải cứu bọn họ, một người cũng không thể thiếu!

Ta lau khô nước mắt, dứt khoát đi về phía cửa hang màu trắng toả ra ánh sáng kia.

Cửu U Tam Trọng Môn là kỳ trận trấn phái cực kỳ huyền diệu, ngay cả truyền nhân U Tử cũng không thể tự do ra vào, ba tầng cửa ở đây khá khác so với ba tầng dưới sông Ô Tô Lý.

Ba cánh cửa kia là mật thất cất giữ bảo tàng mà đệ tử đời thứ hai thiết lập để cất giữ tam bảo khố, khó mà phá giải được.

Chỉ cần phá trừ cấm chế là có thể thông suốt được.

Mà ở trong ba cửa ải này, khi đi vào thì chuyện gì cũng sẽ không xảy ra, chỉ là làm cho ngươi khó có thể quay lại, hơi chút sai lầm sẽ rơi vào kết cục thân tử hồn tán.

Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương lần lượt từ hồng môn đại biểu cho âm dương, và đại biểu cho hắc môn thuần âm đi vào.

Chủ ý của bọn họ là muốn dùng thân để mạo hiểm, dò đường giúp ta, để ta thấy rõ con đường nào mới là chính xác.

Nhưng là như vậy, vô luận ta lựa chọn đường thông đạo nào, trong bọn họ khẳng định có một người muốn táng thân nơi này!

Ta tuyệt đối không cho phép bọn họ chết ngay trước mặt ta!

Vì vậy ta chỉ có thể liều mạng đánh cược một lần, đi vào con đường thứ ba.

Làm như vậy là vì ba cánh cửa cùng mở mà!

Ba cánh cửa này đại biểu cho sống, chết, không sinh không chết.

Nhưng ở bên trong âm pháp, sinh không nhất định là bắt đầu nhất định, chết cũng chưa chắc là kết thúc.

Trong Âm Phù Kinh cũng nói, thiên địa có luân hồi, sinh tử vĩnh viễn.

Bọn ta chia nhau đi vào ba cửa, chính là đồng thời mở ra sinh, tử, không sinh ba lối đi.

Phía dưới Nghịch Chuyển Luân Hồi, ba đường cùng mở, tất nhiên sẽ kích phát bổn nguyên trận pháp.

Tuy rằng lúc này uy lực vô cùng lớn, nhưng chắc chắn cũng sẽ lộ ra sơ hở!

Giống như các ngươi dốc hết toàn lực đột nhiên lao tới trước một đòn, tuy nói là cực kỳ mạnh mẽ, nhưng sau lưng của ngươi cũng không bố trí phòng ngự, để lộ không thể nghi ngờ.

Thời cơ này rất khó nắm bắt, hy vọng là vô cùng xa vời, nhưng ta cũng không thể không làm như vậy được!

Nếu không Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương nhất định sẽ có một số người mất mạng trong đó, hoặc là toàn bộ hai người đều chết hết.

Động tĩnh ở bát phương một mực yên lặng trả giá cho ta, lúc gần kề nguy cấp ai cũng không sợ chết.

Ta cũng nhất định phải làm chút gì đó cho bọn họ, cho dù chỉ có một phần ngàn, một phần vạn!

Trong cổng động tràn ngập một mảng sương mù dày đặc màu trắng sữa, mơ hồ còn tản ra từng sợi mùi thơm kỳ quái. Trước mắt không nhìn thấy gì, bên tai cũng không có bất kỳ thanh âm nào cả.

Đi tới đi tới, đột nhiên có một loại cảm giác đằng vân giá vũ, giống như bay ở trên trời, chậm rãi ở trên đám mây.

Tầng mây bên người cùng dưới chân lưu động cuồn cuộn, trong khe hở lộ ra bầu trời xanh thẳm cùng biển lớn xanh thẳm.

Trên mặt biển không gió không sóng, bình tĩnh giống như một khối ngọc thạch màu xanh, xa xa truyền ra vài tiếng hạc kêu.

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy ba hai con hạc lớn bay lơ lửng qua, trong đó một đồng tử nhỏ ngồi trên lưng một con trong đó, búi tóc rộng mặc áo bào, trắng trẻo sạch sẽ, trong tay ôm một cái hồ lô vàng to lớn.

Phương hướng con hạc lớn bay tới, nơi cuối xa, loáng thoáng có một ngọn núi lơ lửng, trên ngọn núi đó có những nhánh cây thông có, có suối nước chảy, giống như là hiểm cảnh!

Bất tri bất giác, ta bị cảnh sắc trên tiên sơn kia mê hoặc, muốn theo Đại Hạc tiên đồng đi về phía tiên sơn.

Thình thịch!

Thùng thùng thùng...

Đúng lúc này, ngực nàng đột nhiên run lên, mấy vạn trái tim đồng thời nhảy lên.

Không tốt! Bị đòn này, ta đột nhiên bừng tỉnh.

Đây là ảo giác!

Bây giờ ta đang đi vào thông đạo màu trắng đại biểu cho con đường thuần dương, người trước mắt chỉ là tiên cảnh huyễn thuật Đạo môn, nên mới cùng quỷ đả tường một đạo lý.

Ta nhắm hai mắt lại, ổn định tâm thần, tay nắm pháp ấn, mặc niệm một bên đạo đức dày đặc.

Lại vừa mở mắt ra, đồng tử trên Đại Hạc Tiên Sơn tất cả sương mù đều biến mất không thấy bóng dáng.

Trước mặt hắn chỉ là một cái cửa động tối như mực mà thôi.

Trên vách đá bốn phía, tất cả đều là vết nước đã trải qua nhiều năm nhuộm dầu chìm xuống, quay đầu nhìn lại, phía sau là một mảnh trắng xoá, căn bản không thể nhìn xuyên.

Xem ra ta đã đi ra khỏi mê chướng của tam trọng môn.

Đồng thời cũng biểu thị rằng, ta đã muốn đi thì khó mà về được!

Sâu trong hang động rất là âm lãnh, thỉnh thoảng thổi tới từng đợt gió lạnh.

Trong gió còn tràn ngập một mùi hôi thối rất khó ngửi.

Ta cởi áo khoác ra, xé quần áo thành một mảnh vải, bện thành dây thừng buộc Hàn lão lục vào trên lưng.

Lúc này Hàn lão lục đã triệt để khô quắt, toàn thân một mảnh đen kịt, da thịt như mặt đất rạn nứt tầng tầng nở ra, phảng phất một cái cọc gỗ khô lâu năm phơi nắng. Liếc mắt nhìn lại, giống như bị người ta nắm chặt nơi ngực, đừng nói là khó chịu bao nhiêu!

"Lão Lục, ngươi yên tâm! Ta nhất định sẽ mang ngươi ra ngoài."

"Sớ một, Thải Vân, Tiểu Bạch Long, một người cũng không thể thiếu! Ta nhất định mang theo mọi người an toàn rời khỏi nơi này. "

"Lão Lục, ngươi nhất định phải cố chịu đựng nha! Chờ ra khỏi cổ mộ, ta phải làm cho ngươi một hồi hôn lễ với Thải Vân! Hôn lễ xinh đẹp long trọng vô cùng."

Ta một bên buộc chặt, một bên mắt rưng rưng lẩm bẩm.

Dặn gấm lên đầu vai, hai tay nắm chặt song đao, nhanh chân đi về phía trước.

Trọng trách thì không cần quá xa, sứ mệnh đang ở trước mắt!

Giờ khắc này, sứ mệnh duy nhất của ta chính là đi tìm bọn họ, hơn nữa an toàn an toàn mang bọn họ ra ngoài.

Từ giờ trở đi, Trương Cửu Lân ta cũng không cho phép bất cứ ai hy sinh vì ta, một người cũng không cho phép!

Ta phải mang bọn họ ra ngoài! Một người không thể thiếu.

Tín niệm này vô cùng kiên định!

Đứng hàng thứ một nghìn chín trăm tám mươi sáu ở trong nước Bá chủ.

Càng đi về phía trước, hàn khí càng bức người, hai bên vách đá cũng kết ra một tầng băng sương trắng xóa.

Vượt qua một khúc quanh, trước mắt gã bỗng nhiên sáng bừng lên.

Ta lắc lư đầu vai, kéo Xoẹt xoẹt xoẹt bốn phía chiếu xạ một chút.

Địa vực chỗ này không sai biệt lắm có hai ba bãi bóng lớn nhỏ, ở chính giữa, tối om như mực, là một hồ nước lớn.

Ngay từ lúc ba tầng trước cửa, tiểu bạch long đã nhận ra phía sau cửa có một đầm nước lớn, nguyên lai là ở chỗ này!

Trên vách đá xung quanh hồ nước đều bị một tầng băng thật dày phủ kín, trên đó cũng là như thế.

Bởi vậy có thể thấy được, hàn khí này chính là từ thủy đàm này phát ra.

Ta đi vào vài bước, nhìn kỹ một chút.

Mặt nước không chút gió, đen kịt như mực, nhìn bằng mắt thường rất khó phân biệt được đặc biệt trên mặt nước.

Hắn vung đao chém xuống một tảng đá bị tầng băng bao phủ, tiện tay ném vào.

Hòn đá nện vào trong nước tạo thành một mảng bọt nước, nhưng hòn đá kia lại không trầm xuống, mà cực kỳ thần kỳ nổi lên, trên mặt nước tạo nên từng vòng từng vòng gợn sóng.

Hả?

Xem ra bên ngoài thủy đàm này phi thường âm lãnh thì có chút cổ quái!

Nhưng, bất luận nó có pháp môn quái lạ như thế nào thì ta cũng phải chờ đợi.

Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương xông vào trước một bước, hiện tại còn chưa biết đã gặp chuyện gì, ta phải mau chóng chạy đến đó tụ họp với bọn họ mới được.

Nghĩ như vậy, ta tung người một cái liền nhảy vào trong nước.

Vừa vào trong nước, ta lập tức cảm thấy quanh thân băng hàn thấu xương, từng tia hàn khí kia giống như ức vạn cương châm, trực tiếp xuyên thấu mỗi một lỗ chân lông, thẳng hướng khe xương tim đâm tới!

Cảm giác băng đau cực kỳ khó chịu này khiến ta bỗng nhiên giật mình!

Ta không dám dừng lại lâu, vội vàng vung vẩy chân tay chạy thẳng về phía đối diện.

Sử dụng nước trong đầm này mặc dù lạnh lẽo thấu xương, nhưng cũng không có đóng băng, hơn nữa phù lực rất lớn.

Cũng không lâu lắm, ta đã bơi được chừng một phần ba, từ rất xa đã có thể thấy được bờ bên kia rồi.

Rào rào!

Đột nhiên, mặt nước phía trước bạo phát một tiếng vang thật lớn, bỗng nhiên bốc lên cuồn cuộn.

Một cột nước thô to chừng hơn một thước phóng lên trời, nện thật mạnh lên trên những phiến đá trên đỉnh vách đá, bắn tung tóe một mảng lớn!

Ầm!

Bùm bùm bùm bùm!

Từng khối băng bị sóng nước kia đập nát, liên tiếp rơi xuống.

Ta vội vàng dừng thân hình lại, không ngừng múa song đao bảo vệ ta và Hàn lão lục.

Khối băng rơi xuống mặt nước xung quanh chúng ta, bắn lên từng cột nước đen kích thước không đồng nhất, vốn trên mặt nước phẳng lặng dị tượng đột nhiên nổi lên, nghĩ cũng không cần nghĩ, khẳng định trong nước có vật gì đó!

Ta vừa quét qua khối băng chúng ta, vừa quan sát thật kỹ bốn phía.

Khối băng càng rơi càng ít, nhưng sóng nước càng lúc càng mãnh liệt.

Một cơn sóng lớn cao hơn mặt nước từ xa lao thẳng về phía ta, tốc độ vô cùng nhanh, hơn nữa vô cùng mãnh liệt!

"Phá!" Ta vung song đao, chiếu vào chỗ sóng nước, đánh ra một đòn.

Ba một tiếng, bọt nước vỡ ra, một thân hình khổng lồ đen sì xuất hiện ở chỗ đó.

Toàn thân bao trùm trên dưới một tầng lân giáp màu đen kịt dày đặc, dưới quang mang trên tay chiếu sáng lấp lánh.

Tên này mắt không lớn, miệng lại dài dọa người, không sai biệt lắm có hai mét!

Gia hỏa này hiển nhiên cũng bị nện đến sững sờ, đôi mắt nhỏ ngơ ngác nhìn ta, sau đó bỗng nhiên há to miệng, điên cuồng hét lên một tiếng với ta, phảng phất đe doạ!

Miệng đầy răng dài như trường đao nhọn, đến lúc này ta mới nhận ra được.

Đây không ngờ lại là một con cá sấu lớn!

Hình thể của nó lớn hơn mấy lần so với lần hắn gặp trước đó, chênh lệch không nhiều so với một chiếc xe hàng lớn.

Gia hỏa này sau khi hướng về phía ta gầm lên một tiếng, đột nhiên nổi giận, gào thét sóng nước lần nữa hướng ta điên cuồng xông đến!

Cái miệng rộng phun ra, răng dài như đao, giống như sống sờ sờ đã đem ta một ngụm nuốt vào, xé nát bấy.

Lúc này ta đang ở trong nước, trốn là khẳng định không thoát được nó, lập tức vung song đao vọt tới trước mặt.

Leng keng leng keng!

Một đao chém thẳng vào miệng cá sấu, thoáng cái chấn bay cánh tay ta văng ra ngoài, vẽ thành một con sóng thật dài trên mặt nước.

Nhưng con cá sấu to lớn thế tới rào rạt kia, cũng chỉ khẽ run lên, tốc độ chưa giảm, vẫn điên cuồng nhào tới ta như cũ!

Hơn nữa, trải qua lần này, nó giống như bị triệt để chọc giận, tốc độ lại tăng lên mấy lần, lực đạo càng cuồng dã, nhấc lên một mảnh như kinh triều sóng lớn, phô thiên cái địa cuốn tới.

Chỉ trong giây lát, răng nanh đã đã hiện ra trước mắt!

Ta còn chưa khỏi phải kinh ngạc!

Những con cá sấu nhỏ trước đây đánh chết chỉ cần một đao liền đâm xuyên tim, không tốn chút sức nào.

Nhưng vảy của gia hỏa này không ngờ lại cứng rắn như thế! Dưới một đao mãnh liệt của ta, ngay cả nửa chút dấu vết cũng không lưu lại.

Xem ra, ta phải đổi biện pháp khác, tuyệt đối không thể liều mạng với nó nữa!

Mắt thấy quái vật sắp tới, cách ta chỉ có khoảng một mét.

Ta vội vàng bứt ra, đồng thời một cước đá vào trên người nó, mượn lực tránh đi.

Ầm!

Con cá sấu lớn kia xông tới, đột nhiên chụp hụt, bởi vì nó không theo quán tính liền đâm đầu vào trong nước, lao ra thật xa. Một mảng sóng lớn nổi lên, toàn bộ đầm nước đen bắt đầu lắc lư theo sát.

Lãng hoa mãnh liệt, ta đã sớm bị đập một cái lạnh buốt, thừa dịp gia hỏa này còn chưa lật người lại, vội vàng lại bơi về phía trước.

Rào, bọt nước tung tóe, tên khốn này lại đuổi sát theo sau.

Cá sấu vốn chính là bá vương trong nước, chớ nói cái đầu lớn như vậy, hơn nữa còn yêu dị phi thường, dù là cá sấu bình thường cũng rất khó đối phó.

Mắt thấy khoảng cách bờ sông còn có trăm mười mét, nhưng nếu muốn bơi lên bờ trước đó thì quả thực là si tâm vọng tưởng!

Nhưng tên khốn này lại có sức mạnh vô cùng lớn, thân thể cứng rắn giáp dày, ta nên làm gì bây giờ?

Tiếng sóng nước ào ào càng lúc càng gần, tiếng rống của con cá sấu to khí thế càng lúc càng lớn.

Làm sao bây giờ? Gặp phải dũng giả thắng!

Lão tử còn muốn cứu tất cả mọi người ra, hoàn thành sứ mệnh vĩ đại thì con súc sinh như ngươi còn không đối phó được, nói gì tới chuyện khác.

Đến đây đi!

Ngay khi cá sấu sắp tới gần bên cạnh ta, ta bỗng xoay người lại, giơ cao song đao nhảy lên.

"Kinh Phách Trảm! Giết!" Một đạo lưu quang màu đen bao trùm lưỡi đao.

Nó đang nện lên người con cá sấu khổng lồ.

Ầm!

Toàn bộ mặt nước bị tạc ra một cái hố to, nước lạnh bốn phương tám hướng bị đè ép ra ngoài, tạo thành một cái bát to lớn vô cùng.

Chỉ là dưới đáy chén kia xuất hiện một cái hố sâu, cá sấu lớn bị mạnh mẽ vỗ vào!

Lân giáp của tên này cũng thật dày! Đến cả Kinh Phách Trảm cũng không thể đánh nát.

Nhưng phải biết, Kinh Phách trảm của ta lúc này đã tu tới tầng thứ hai, còn lợi hại hơn tầng thứ nhất của Ô Tô Lý Giang rất nhiều lần.

Mặc dù như vậy, nhưng vẫn không thể phá vỡ được nhục giáp của nó.

Phù!

Sóng nước bị đẩy ra bốn phía đồng thời tuôn trở về, toàn bộ đầm nước đột nhiên rung chuyển, giống như cơn sóng triều kinh hoàng sau cơn gió.

Ta vừa định dùng sóng lơ lửng đi về phía trước, thì thấy mặt nước vừa mới tụ hợp đột nhiên xoay tròn, tạo thành một vòng xoáy vô cùng to lớn!

Vòng xoáy kia chuyển động càng lúc càng nhanh, càng lúc càng lớn, không đợi mình rời khỏi, đã lập tức cuốn ta vào trong đó.

Đầu tiên, nghìn tám bảy Chương, vong linh hồ...

Vòng xoáy kia cấp tốc chảy xiết, mặc cho ta ra sức chèo nước thế nào, thân bất do kỷ bị cuốn vào trong đó.

Phù!

Một thân ảnh khổng lồ đen sì từ dưới đáy vòng xoáy mãnh liệt chui ra.

Mở ra cái miệng to như chậu máu, từ trên xuống dưới như muốn nuốt chửng ta!

"Hả? Tên này còn chưa chết à?" Lần này ta không khỏi kinh ngạc.

Kinh Phách Trảm uy lực cường đại biết bao? Chỉ dựa vào cảnh giới tầng một đã chém chết đông đảo Long Hống vệ, tuy nói chiêu pháp này có hiệu quả với Âm Linh, nhưng tiêu diệt một con động vật hẳn cũng không phải vấn đề gì a? Cho dù gã này quái dị phi thường, hung hãn không gì sánh được, cũng không thể ngăn cản một kích toàn lực của Kinh Phách Trảm.

Huống chi, đây chính là cảnh giới tầng thứ hai Kinh Phách Trảm.

Lẽ nào tên gia hỏa này chính là mắt trận của cổ mộ?

Cự quái gào thét, ta bị vòng xoáy cuốn theo không tự chủ được, mắt thấy sẽ bị nó cắn ngay tại chỗ, vội vàng giao thủ, vung tay ném ra Vô Hình châm.

Vô hình châm thẳng đến con mắt nhỏ của tên kia bay tới!

Đừng nhìn thân hình gia hỏa này to lớn, nhưng động tác lại mau lẹ không gì sánh được, thoạt nhìn thấy có ánh sáng thẳng đến hai mắt, vội vàng xoay người, vươn chân trước quét qua.

Bốp!

Châm vô hình bị quét qua một bên, ta cũng thừa dịp này tránh được trùng kích của cá sấu lớn.

Nhưng lúc này ta đang ở trong vòng xoáy, tuy rằng cực lực rời xa, nhưng vẫn cách nó không xa.

Con cá sấu lớn xoay người lại, hung tợn nhìn ta một cái, trong hai con mắt nhỏ kia tràn đầy phẫn nộ và cừu hận!

Ta hai tay nắm chặt Trảm Quỷ Thần song đao, một bên cực lực duy trì thăng bằng thân thể, một bên chú ý động tĩnh gia hỏa này, vừa không dám tùy tiện phát động công kích, lại không dám khinh tâm chủ quan.

Lòng đầy tính toán, rốt cuộc phải đối phó gia hỏa này như thế nào!

Trên dưới toàn thân gia hỏa này đều bao trùm một tầng lân giáp không thể phá vỡ, ngay cả Kinh Phách Trảm cũng không làm gì được, một kích vừa rồi, ngay cả một dấu vết cũng không lưu lại, hiển nhiên, dựa vào chiêu này, rõ ràng là không thực hiện được.

Con cá sấu này mặc dù hung hãn dị thường, cực kỳ quỷ dị, nhưng nhìn tình hình này cũng không giống là yêu quái sinh ra thần trí.

Phù chú chuyên đối phó Âm linh cũng không có tác dụng gì với nó.

Phải làm sao bây giờ?

Ta nhìn chằm chằm vào cá sấu lớn không dám vọng động, con cá sấu kia giống như cũng nhận ra ta rất khó dây vào, trong lúc nhất thời cũng không dám tiến lên, chiếm cứ trung tâm vòng xoáy, trừng đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm ta.

Một người một cá cứ như vậy giằng co hồi lâu, nhưng vùng nước này lại là địa bàn của nó, bất luận ta tới hay không tới, nó đều sẽ thủ tại chỗ này, tiếp tục giằng co như vậy, sẽ càng ngày càng bất lợi đối với ta!

Hơn nữa, Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương bọn họ tùy thời đều có nguy hiểm đến tính mạng, ta không thể tiêu hao nổi một chút nào!

Đầm nước lạnh thấu xương, lạnh đến mức ta lạnh run, hai hàm răng trên dưới không ngừng va chạm.

Ta thực sự là không muốn chờ lâu nữa, nhưng đối mặt con cá sấu khổng lồ cứng như thép này, lại không có cách nào.

Đừng nhìn nó hiện tại vẫn không nhúc nhích, nhưng nếu ta xoay người mà chạy, gia hỏa này khẳng định sẽ không chậm trễ chút nào xông lên!

Phải làm sao bây giờ?

Vòng xoáy kia dần dần chậm lại, ta và con cá sấu lớn kia cũng bắt đầu khởi động theo sóng nước, nhấp nhô cao thấp liên tục.

Đúng lúc này, sóng nước cuồn cuộn, ta đột nhiên phát hiện trên bụng cá sấu chớp động hồng quang, giống như có vật gì đó.

Ta đã cắm hai thanh Trảm Quỷ Thần song đao vào sau lưng, tháo quân trên vai xuống lấy điện quang chiếu tới.

Quả nhiên, đây không phải ảo giác.

Dưới sóng nước phập phồng, trên bụng cá sấu lớn hiện ra một ấn ký màu đỏ nhạt.

Nói chính xác hơn một chút, đó là vết thương.

Vết thương đỏ như máu.

Con cá sấu hung hãn này toàn thân đều bao trùm một tầng lân giáp thật dày, ngay cả bụng và mí mắt cũng không ngoại lệ, nhưng hết lần này tới lần khác ở chỗ này lại có một ấn ký đỏ như máu!

Ta phát tá lạc, chiếu rọi cẩn thận một chút, lúc này mới phát hiện vết thương kia hình như là một vết tay.

Thủ ấn màu đỏ máu.

Hơn nữa rất rõ ràng, trên thủ ấn này có sáu ngón tay!

Sáu ngón tay? Đây không phải đặc tính di truyền của Thiên Chiếu nhất mạch sao?

Đây chính là cổ mộ Thần Vũ Thiên Hoàng đã phủ bụi mấy ngàn năm nay, hơn nữa còn ở cửu U tam trọng môn phía sau, mấy ngàn năm nay chưa từng có người nào ghé qua, hơn nữa càng không có huyết mạch Thiên Chiếu lại chỗ này.

Như vậy, nói như thế...

Vết thương trên người con cá sấu này rất có thể là do bản thân Thần Vũ Thiên Hoàng gây nên.

Con cá sấu khổng lồ này đã tồn tại mấy ngàn năm rồi sao?

Hả?

Trong lúc đó, hết sức kinh ngạc, ta lại đột nhiên xuất hiện linh quang.

Toàn thân con cá sấu này bao trùm trọng giáp, hầu như đao thương bất nhập, ngay cả Kinh Phách Trảm cũng không làm gì được, nhưng vết thương này không phải là điểm đột phá tốt nhất sao?

Ta chỉ muốn nghĩ biện pháp đâm trúng nơi này, khẳng định có thể làm nó bị thương.

Đúng vậy! Cứ làm như vậy đi.

Nghĩ đến đây, ta lập tức treo chuông lên đầu vai, tay vung song đao về phía trước, chuẩn bị dụ nó lộ ra sơ hở, từ đó một kích tất trúng.

Nhưng đúng lúc này, ta đột nhiên phát hiện ánh mắt tên này có điểm gì đó không đúng, dường như đang nhe răng cười đùa với ta.

Ta tuyệt đối không nhìn lầm, ánh mắt đó thật sự chính là cười nhạo!

Hoàn toàn khác với vẻ dã man hung ác vừa rồi, đó là một loại ánh mắt độc hữu của Âm mưu gia sắp thắng lợi, hơn nữa còn tràn đầy ý trào phúng.

Phù!

Trên mặt nước đột nhiên gió lạnh từng trận, từng cơn gió lạnh thấu xương đột nhiên nổi lên, không ngừng xoay quanh ta, vang lên tiếng vù vù!

Ta đột nhiên rùng mình một cái, không chỉ vì lạnh, mà ta đột nhiên cảm giác, hình như có vô số con mắt đang nhìn chằm chằm ta.

Ngay tại trong bóng tối mờ mịt này, ngay tại trên mặt nước lạnh lẽo thấu xương này.

Loại cảm giác này cực kỳ quen thuộc, đây là âm linh! Đây là vong hồn!

Ta vội vàng rút linh phù ra.

Hơn mười đạo quang mang như đom đóm bắn ra bốn phía, bay xa ra ngoài.

Leng keng leng keng leng keng...

Từng cơn gió lạnh rời khỏi thân thể, lấy ta làm trung tâm không ngừng xoay quanh.

Dưới quang mang phù chú hiển hiện, toàn bộ mặt nước hiển lộ ra một cảnh tượng khác!

Trên mặt nước đen kịt, có vô số bóng người đang đứng, hoặc mặc áo giáp da hoặc lưng trần, hai chân để trần, hoặc cầm trường thương đoản kiếm hoặc cầm chùy sắt.

Điểm tương đồng duy nhất chính là, tất cả bọn họ đều không chút biểu tình nhìn ta, cả đám vây ta lại!

Rầm rầm một tiếng.

Con cá sấu kia nhô cả đầu lên khỏi mặt nước, há miệng lớn hướng về phía ta rống khan vài tiếng.

Bất luận tình hình đó hay là âm điệu, đều giống như đang cười, giống như đang nói: "Tiểu tử, thế nào? Ngươi bị lừa rồi chứ."

Cho đến lúc này, ta mới hiểu ra!

Hóa ra con cá sấu này liên tiếp trùng kích hai lần không thành, lại bị ta một đao đánh xuống đáy nước, mặc dù không làm nó bị thương, nhưng cũng bị đánh không nhẹ. Lúc này liền học khôn, không còn lỗ mãng cứng rắn nữa, hơn nữa đổi một cách khác.

Vòng xoáy dưới nước kia chính là do nó dẫn phát, những âm hồn này chắc chắn là do nó thả ra, chẳng trách đầm nước này lại âm hàn như thế, nguyên lai là có số lượng âm hồn ẩn nấp.

Ta còn tưởng rằng tìm được sơ hở của nó, chuẩn bị phát động một đòn trí mạng với nó, hóa ra tên này là đang chờ âm hồn tụ lại, hình thành vây kín cả người ta!

Ta còn tưởng rằng nó không hề có chỉ số thông minh gì, thì ra quỷ kế đa đoan như thế, tồn tại trong mấy ngàn năm, mặc dù là con cá sấu cũng tuyệt đối không thể coi thường!

Đệ nhất thiên tám ngàn tám âm vệ xuất động!

Chỉ một con cá sấu lớn có thể bao phủ cương giáp này cũng khó mà ứng phó nổi rồi, chớ nói chi là vô số âm linh!

Hơn nữa, lúc này ta còn cõng Hàn lão lục trên lưng, thân ở trong hàn thủy đàm vốn đã hành động bất tiện.

Cá sấu lớn giang móng trước ra duỗi lưng một cái, vặn tóc ra một trận gọi thân mật.

Sóng nước cuồn cuộn, lại từ dưới mặt nước chui ra không ít bóng đen nhỏ hơn chút.

Tới gần một chút, ta mới nhìn thấy, dĩ nhiên là một đám cá sấu nhỏ!

Những người bị săn giết trước đây của ta đều giống nhau như đúc!

Cho đến lúc này ta mới hiểu được, vì sao ta vừa mới xuống nước, con cá sấu này liền khí thế hùng hổ xông lên, không thể không nuốt sống lột ta, trong mắt tràn đầy sự giận dữ và phẫn nộ.

Thì ra trên người ta dính vết máu của cá sấu nhỏ, vừa mới vào nước nó đã nhận ra.

Lập tức liền xem ta như cừu địch sinh tử!

Hiện tại nó thấy ta bị nhốt trong vòng vây, đại thù đương báo, vì thế liền gọi ra cá sấu nhỏ, muốn xé nát ta ăn tươi.

Thế nhưng, ngươi có thêm thần trí cuối cùng vẫn chỉ là động vật.

Ngươi dù cho da dày kiên giáp, cũng chỉ là thân thể phàm thai, huống chi còn bị ta tìm được sơ hở!

Ngươi lấy nhiều Âm Linh như vậy làm trợ thủ... Ngươi cho rằng ta không có sao?

Qua trong giây lát, tâm kế ta đã định, lại cố ý giả bộ dáng vội vàng hấp tấp, tay chân luống cuống nhìn trái nhìn phải, liên tục sặc nước miếng.

Cá sấu lớn vừa thấy, mở ra cái miệng rộng liên tục gầm rú.

Tình hình lúc đó, cực kỳ giống tướng quân chiến thắng trong tầm mắt, đang tùy ý cười nhạo kẻ địch bị dọa vỡ mật.

Đám con cá sấu nhỏ kia cũng líu ríu theo kêu loạn lên.

Vù vù!

Âm phong hô hào, từng đợt hàn khí vây quanh ta không ngừng xoay quanh bốn phía, từng bộ Âm Linh mặt không biểu tình, theo bước chân Âm Phong tiến lên phía trước.

Vòng vây xung quanh ta càng lúc càng nhỏ.

Con cá sấu lớn kia lơ lửng trên mặt nước, lười biếng lại nhìn ta nắm chắc thắng lợi trong tay.

Tới gần, càng gần hơn.

Âm linh đen kịt xa xa không có điểm cuối càng ngày càng gần, thậm chí mấy âm linh đi đầu, phiêu đãng trên mặt cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chính là lúc này!

Ta trong giây lát giơ cao ô mộc hạch, quát lớn: "Thập âm vệ ở đâu?"

Ầm!

Bùm bùm bùm bùm!

Mười đạo hắc ảnh đột nhiên chui ra, quỳ một gối xuống đất hướng ta cúi đầu, lập tức không dùng ta phân phó nữa, vung trường đao, đèn xanh treo cao, lập tức liền giết vô số chi nhánh Âm Linh bị phá thành mảnh nhỏ.

Đám Âm Linh lơ lửng giữa không trung, Thập Âm vệ cũng không dính nước.

Dưới chiến đấu kịch liệt như vậy, mặt nước vẫn trơn nhẵn như gương, gợn sóng không dậy nổi.

Cá sấu lớn vừa thấy, bỗng giật mình.

Ta ném ra một tấm Phá Thủy Phù, nhanh chóng vọt tới con cá sấu lớn kia!

Mặc dù bây giờ ta có thể lựa chọn đào tẩu, nhưng cá sấu này có thể tính tình âm tàn, nhất định sẽ không bỏ qua cho ta.

Nhất là khi nó phát hiện, tuy Thập Âm vệ săn giết vong hồn cực kỳ hung mãnh, nhưng không thể tạo thành thương tổn thực chất với nó, chắc chắn sẽ đuổi theo lần nữa.

Ở trong đầm nước, tốc độ của gia hỏa này nhanh hơn ta nhiều!

Hơn nữa mặc dù Thập Âm vệ dũng mãnh vô song, nhưng thời hạn vừa hết liền tự động rút lui. Đến lúc đó, ta lại bị đại cá sấu và âm hồn vây khốn, hơn nữa gia hỏa này lại có đề phòng thì rất khó khăn.

Biện pháp tốt nhất dĩ nhiên chính là giết chết nó, theo thứ tự hết lần này tới lần khác!

Ta bơi nhanh về phía trước, trong nháy mắt đã cách con cá sấu khổng lồ ba bốn mét.

Tên này thấy ta đột nhiên gọi ra giúp đỡ, nó khổ tâm thiết kế Âm Linh Đại Trận nát bét, mà ta lại ỷ vào song đao chạy gấp đến, hai mắt nhỏ lóe lên vẻ bối rối, định chạy trốn, nhưng vừa định quay đầu, lại nhìn thấy bầy cá sấu nhỏ kia. Lập tức xoay người, xẻ ra sóng nước, hướng ta chạy tới.

Ta chợt cắn răng một cái, nhảy dựng lên, hướng về phía con cá sấu lớn giận dữ bổ tới!

"Kinh Phách Trảm!"

Cá sấu lớn vừa nghe, sợ hãi run rẩy một cái.

Nghĩ lại một chiêu vừa rồi tuy rằng không tổn thương nó mảy may, nhưng cũng bị đánh không nhẹ, vẫn còn sợ hãi trong lòng. Cưỡng ép xoay chuyển thân thể cao lớn, tránh sang bên cạnh.

Coi như ngươi có trí nhớ!

Tuy nhiên điều đáng tiếc là, đây là một hư chiêu của ta.

Chỉ là âm thanh trong miệng vang lên thôi nhưng căn bản không có vận dụng chiêu pháp!

Thấy con cá sấu lớn kia hơi dừng lại, ta lại quăng ra một tấm khinh thân phù, lướt nhanh đến trên người con cá sấu khổng lồ.

Két! Đao theo thân chém xuống, một đao "két" nện thật mạnh vào lưng nó.

Lần này chính là kinh hồn trảm! Chỉ là không có kêu lên tiếng nào mà thôi.

Phanh! Mặt nước xoay tròn, bay loạn bốn phía.

Con cá sấu lớn chở ta chìm xuống mười mấy mét, sau đó lại bị thủy triều dâng lên cuốn vào giữa không trung.

Con cá sấu lớn đau đớn không chịu nổi, điên cuồng hét lớn một tiếng.

Nhưng chỗ đao kia chém xuống, ngay cả một vết tích cũng không lưu lại, lân giáp gia hỏa này quả nhiên kiên cố đáng sợ.

Nhưng mà, đây cũng chỉ là hư chiêu của ta mà thôi!

Ta nằm sấp ở trên lưng con cá sấu lớn, một tay ôm chặt lấy lân giáp, quấn thành một thể với nó. Đợi đến khi chúng ta cùng nhau rơi xuống mặt nước, con cá sấu lớn kia định quay đầu phản kích, thì vết thương cũ trên bụng nó đột nhiên chính là một đao.

Phốc!

Trảm Quỷ Thần song đao nhất tề cắm vào, máu tươi nóng rực phun lên mặt ta một cái đầu.

Quả nhiên có hiệu quả!

Ta còn chưa khỏi mừng thầm trong lòng, thủ hạ lại không dừng lại chút nào, liên tiếp đâm bảy tám nhát.

Phốc phốc phốc phốc...

Nhiệt huyết đỏ như suối phun vẩy ra, trong khoảnh khắc nhuộm đỏ một mảnh thuỷ vực thật lớn.

Con cá sấu lớn khàn giọng kêu điên cuồng, muốn quay đầu cắn ta, nhưng ta lại ôm thật chặt lấy thân thể to lớn của nó, bám sát vào lưng, cái tên kia căn bản là không đủ, chỉ có thể bất đắc dĩ quay cuồng kịch liệt.

Thế nhưng, tiếng kêu thảm thiết vẫn vang lên, tên khốn này sinh mệnh lực quả thực cường hãn làm cho lòng người kinh hãi!

Ta liên tiếp mấy lần như vậy, nhưng đao đao đều đâm thẳng về phía trái tim.

Không chỉ có máu tươi, ngay cả nội tạng cùng da thịt đều bị lưỡi đao cắt ra không ít, nhưng con cá sấu kia lại không chết, hơn nữa tốc độ quay cuồng càng lúc càng nhanh, làm kinh động từng đạo sóng nước, cuồn cuộn bốn phía.

Cá sấu nhỏ vốn đang hoảng sợ muốn chạy trốn, vừa nghe tiếng cá sấu kêu to, lập tức đồng loạt xúm lại, đồng thời gầm rú vọt tới hướng ta.

Trong lòng ta cảm thán, mẫu tử ngay cả tim, chim chóc cũng vậy, cũng không ra tay với lũ cá sấu nhỏ, muốn buông tay, tiếp tục đuổi con đường của ta.

Nhưng đúng lúc này, đám cá sấu nhỏ xúm lại đồng loạt xông lên, gắt gao giữ chân ta, con cá sấu kia nhìn đúng giờ cơ hội nhảy xuống, lặn thẳng xuống đáy nước.

Vốn lần ác chiến này, ta đã sặc không ít nước, lần này đột nhiên chìm vào dưới nước, lập tức có chút dưỡng khí không đủ.

Đến lúc này, ta mới giật mình, đám cá sấu con kia đâu phải là cứu mẹ nóng vội không để ý gì cả, mà là được con cá sấu to lớn triệu hoán, muốn kéo ta cùng xuống nước, dìm ta chết đuối!

Tốc độ của bầy cá sấu rơi xuống cực nhanh, lúc ta hơi ngẩn ra thì đã trầm xuống hai ba mươi mét.

Không được! Chậm nữa là không kịp.

Ta không kịp ngẫm nghĩ, vội vàng móc ra một tấm Bạo Liệt Phù ném ra.

Ầm! Một tiếng nổ vang, máu thịt bay tứ tung.

Lũ cá sấu con của ta bị nổ tan thành từng mảnh nhỏ!

Nhưng con cá sấu lớn kia cũng thừa dịp này tránh thoát ra ngoài, bạo liệt phù cũng không thể nổ nát một thân giáp dày của nó.

Sau khi nó thoát khỏi trói buộc của ta, vẫn cứ thẳng tắp bơi về phía hạ du, kéo dài một cái lằn ranh màu đỏ như máu ra xa.

Quên đi! Nếu nó đã thụ thương mà chạy trốn, ta cũng không cần gì phải đuổi tận giết tuyệt, tranh thủ thời gian tiếp tục đi tới.

Ta vừa định quay người bơi lên mặt nước, thì phát hiện sau lưng mình chợt nhẹ bẫng.

Không tốt!

Vậy mà tên gia hỏa này lại thừa dịp loạn mà đem Hàn lão lục đến đây.

Đệ nhất thiên chi Cửu Bát Bát Bát Chương tị thủy truy hung.

Ta quyết không thể ném Hàn lão lục ở đây, nhất định phải mang tất cả bọn họ ra ngoài, không thiếu một ai!

Con cá sấu lớn này không ngờ xảo trá như thế, lại còn tàn nhẫn phi thường.

Có lẽ nó đã sớm nhìn ra, bất kể là lúc kịch chiến hay chạy trốn, ta luôn tận lực bảo hộ Hàn lão Lục, quyết không để cho Hàn lão rơi xuống dưới nhấn chìm trong nước. Cho nên nó khẳng định cho rằng thứ này đối với ta cực kỳ trọng yếu, vì vậy không tiếc để cho mấy con cá sấu nhỏ kia làm mồi nhử, cũng nhất định phải nhân cơ hội này mà đuổi lão Lục đi, như vậy mới có thể dẫn ta truy kích.

Một khi đến khu vực thâm thủy, đó chính là thiên hạ của nó rồi! Ta càng không có biện pháp nào.

Đừng nói là truy kích săn giết, khả năng trong nước có thể dìm ta chết đuối!

Điểm này, gia hỏa này xem như chính xác rồi, ta quyết không thể ném Hàn lão lục đi.

Ta móc ra một tấm Tị Thủy Phù duy nhất, dán ở ngực, cấp tốc đuổi theo hướng huyết tuyến đi xa, tấm Tị Thủy Phù này là ta tập luyện Âm Phù vẽ ra.

Đủ loại phù chú trong Âm Phù Kinh đều cực kỳ thâm ảo, đạo phù này chỉ là một trong Cửu Tị Phù.

Cửu Tị Vi: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Quang, Khí, Tinh, Cực.

Ngươi chỉ cần thân thể đo một tấm "Cửu Tị Phù" hoàn mỹ, là có thể hoàn toàn ngăn trở sự xâm hại của chín loại vật chất.

Làm cho người ta nghe tiếng mà sợ vỡ mật lên núi đao, xuống biển lửa, đối với ngươi mà nói cũng chỉ là một trò chơi cực kỳ ngây thơ mà thôi!

Mà với trình độ hiểu biết tu vi hiện tại của ta và trình độ đối với phù chú, còn lâu mới có thể chế tạo ra, chỉ có thể phân chia mà học. Hơn nữa đến hiện tại, chỉ có thể chế tạo ra Tị Ngũ Hành Phù. Dù vậy, cũng không quá thành thục, chỉ có thể cầm tấm Tị Thủy Phù này tạm thời tránh chừng 20 phút.

Ta đã sớm biết, lần này tới cứu Thải Vân cô nương, khẳng định là trận chiến cực kỳ hiểm ác hiểm ác, tất nhiên phải trải qua nguy cơ chưa từng có. Cho nên đem toàn bộ đầu óc của phù chú đều mang theo, không ngờ lại hữu dụng thật sự như vậy!

Sau khi thi triển Tị Thủy Quyết, quả nhiên tốc độ của ta đã tăng lên không ít, thậm chí còn có thể trông thấy bóng dáng con cá sấu lớn đang bơi xuống từ xa.

Nhưng con cá sấu lớn kia thật sự bơi quá nhanh, ta dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể đạt được tốc độ như vậy!

Cũng may là con cá sấu lớn kia không chạy loạn khắp nơi, mà là một đường thẳng tắp xuống dưới. Hơn nữa tuy đầm nước này một mảnh đen kịt, nhưng có thể bởi vì quá mức âm hàn, cũng không có thứ gì như bèo trôi, ngay cả một con thủy trùng bé nhỏ cũng không có, dưới ánh điện trên tay, sợi tơ máu trước mắt cũng coi như rõ ràng.

Không bao lâu sau, hắn đã thấy đáy nước ở phía xa xa.

Mặt đất dưới thủy đàm lại là màu trắng bệch, tay chiếu điện quang lên, tản mát ra một mảnh quang mang sáng rõ.

Đến khi lại gần thêm tí nữa, ta mới nhìn rõ ràng được, tuy nhiên không khỏi thất kinh!

Ánh sáng trắng bệch kia không ngờ lại đến từ xương người!

Toàn bộ mặt đất phía dưới đầm lầy đều bị thi cốt chất đầy chặt chẽ xếp thành một tầng lại một tầng, đây quả thực chính là một cái bẫy vạn người!

Quần áo trên thi cốt sớm đã nát bét hết rồi, có điều nhìn từ từng vị trí tổn hại, thì có thể dễ dàng phân biệt ra được. Những người này chỉ phân hai loại, một loại là lao động cực nhọc quanh năm, còn một loại là binh sĩ cầm cầm cầm thương.

Đúng rồi!

Con cá sấu vừa rồi không biết động cấm chế gì, thả ra hồn phách chính là hai loại người này.

Những người này mặc dù đã chết nhiều năm, nhưng vong hồn vẫn còn, hơn nữa vẫn tụ tập lại một chỗ, từ hình dạng chồng chất của những bộ hài cốt này mà phán đoán thì hẳn là đều đột nhiên chết ở chỗ này.

Khổ lực, binh sĩ đột nhiên chết hết ở đây...

Chẳng lẽ những người bọn họ chính là những tu giả cổ mộ, còn có binh lính trông coi bọn họ sao?

Trên hài cốt cũng không có dấu hiệu trúng độc, cũng không có vết tích bị chém, xem ra nguyên nhân chết của bọn hắn cũng không phải trúng độc hoặc là tàn sát.

Hình thái mỗi bộ thi cốt giống như đang liều mạng chạy, còn có không ít bộ thi cốt rơi từ phía trên xuống.

Đây là...

Đúng! Là thủy.

Không biết nguyên nhân gì, những người này đều bị tụ tập ở đây, bất thình lình đoạt đi tính mạng của tuyệt đại đa số mọi người, mặc dù biết chút ít ý đồ chạy trốn, nhưng tiếc rằng vị trí nước quá cao, lại vì không đủ khí dưỡng khí mà lần nữa ngã xuống.

Bởi vì tụ tập nhiều oan hồn bạch cốt như vậy, lại bị chôn sâu dưới mặt đất, quanh năm không thấy ánh sáng, cuối cùng lại tạo thành một cái hàn thủy đầm cực kỳ quái dị.

Ta vừa đuổi sát đường máu trước mắt vừa nhanh chóng tự hỏi.

Tia máu kia sau khi tới đáy nước, lại thẳng tắp xông về phía trước.

Mấy chục mét sau, lại đổi hướng, xông vào một cửa động sụp

xuống.

Cửa động kia vốn dĩ cực kỳ nhỏ hẹp, hơn nữa lại rất bí ẩn, từ những vết rách trên nham thạch có thể nhìn ra được, tất cả đều là do ngoại lực cường đại va chạm vào. Hơn nữa hòn đá vỡ vụn còn tràn đầy thi cốt bao trùm. Bởi vậy có thể thấy được, đây là nước lớn chết đuối mọi người, sau khi thủy đàm hình thành thì tạo thành.

Ta cẩn thận nhìn xung quanh động khẩu một chút, những vết cắt chằng chịt mơ hồ gần như đều hiện lên những phiến lá, nhìn rất giống bị khôi giáp mài thành, hai bên trên hai khối đá còn có mấy vết trảo khổng lồ bén nhọn.

Sau khi xem xét kĩ lại kích cỡ và các dấu vết trên cửa động một lần nữa, cuối cùng mới xác định cửa động này chắc chắn do một con cá sấu lớn tạo thành.

Nói không chừng nơi này chính là hang ổ của nó!

Một khi bị thương, bản năng đầu tiên của động vật là trốn về huyệt động.

Ta nắm chặt song đao, cũng theo đó bước nhanh vào trong.

Vách đá trong hang đầy dấu vết bị cự trảo cào qua, trên mặt đất hai bên còn rải rác rất nhiều đá vụn lớn nhỏ không đều, xem ra cửa hang này thật sự cực kỳ nhỏ hẹp, là bị con cá sấu lớn kia cứng rắn moi móc lớn.

Nước trong động rất đục, còn thoang thoảng tản ra một mùi khiến người ta buồn nôn.

Hàn lão lục còn ở trong miệng con cá sấu lớn kia, ta cũng không dám dừng lại, nhanh chóng bơi về phía trước.

Càng đi về phía trước, dòng nước càng thêm đục ngầu, trong nước cũng xuất hiện không ít tôm cá cặn cùng phân nước lung tung.

Sợi máu mà con cá sấu lớn để lại trong nước cũng càng ngày càng nhỏ.

Máu tươi chậm rãi khuếch tán, nói rõ tốc độ con cá sấu lớn kia cũng dần chậm lại, lỗ máu lớn như vậy, lại bị ta liên tiếp đâm mười mấy đao, cơ hồ chính là đục ra trên thân nó một con kênh máu! Kéo thân thể trọng thương như thế, máu tươi không ngừng chảy cuồn cuộn lâu như vậy, đổi lại là những sinh vật khác sợ là đã sớm cạn kiệt, tên này vậy mà có thể một đường chạy trốn tới nơi này, đã hết sức kinh người rồi.

Trong giây lát, phía trước truyền đến một tiếng rống to!

Tiếng gào thê thảm không gì sánh được, vang dội kinh người!

Toàn bộ mặt nước đều bị chấn động, đột nhiên rung động, suýt nữa xông ta ngã lăn ra ngoài.

Ta vội vàng đem đao cắm vào khe đá, lúc này mới miễn cưỡng chịu đựng được.

Tiếng hô kia liên tiếp không ngừng, một tiếng càng thê thảm hơn tiếng trước, sóng nước cuồn cuộn không ngừng trào ra! Vô số mảnh vụn theo từng cơn sóng lớn bay ra, ngay cả những tảng đá hai bên mặt đất cũng bị oanh động lăn lộn.

Mặc dù cách nước đen mênh mông, nhưng ta vẫn ngừng lại, đây tuyệt đối không phải con cá sấu lớn bị ta làm trọng thương kia! Chỉ riêng âm thanh này đã khiến người ta khiếp sợ gấp trăm lần con vừa rồi!

Đệ nhất thiên Cửu Linh Chương, huyệt động dưới đáy nước...

Chẳng lẽ bên động này còn có một tên gia hỏa lớn hơn sao?

Ta còn chưa hết kinh hãi!

Nhưng Hàn lão lục còn ở trong miệng con cá sấu lớn kia, ta nào dám chần chừ nửa bước?

Lập tức hai tay nắm chặt lấy song đao Trảm Quỷ Thần, liên tiếp cắm vào vách đá, đi ngược dòng nước từng bước khó khăn tiến về phía trước.

Áp lực sóng xung kích làm ta không thể không khom đầu rụt eo, đi mỗi một bước hầu như đều phải dốc hết toàn lực.

Phô thiên cái địa mảnh vụn xen lẫn mùi hôi thối làm cho người buồn nôn không chút khách khí nện lên trên người ta.

Rất nhanh, xung quanh trước người ta liền được treo một tầng thật dày!

Xương cốt nhai nát, phân phân tán loạn, bùn đen kêu loạn.

Ta cố gắng cắn răng, cố gắng chịu đựng ngũ tạng bốc lên, gần như đã dùng hết sức bú sữa mẹ, từng bước một đi về phía trước.

Nước đen phía trước đã bị nhuộm đỏ hơn phân nửa, màu đỏ thẫm giao thoa, hiện ra vẻ dữ tợn.

Mấy chục mét sau, thuỷ vực phía trước đã hoàn toàn biến thành màu đỏ tươi. Điều này nói rõ, con cá sấu kia không xa nữa!

Đúng lúc này, tiếng gầm rú rốt cuộc cũng ngừng lại.

Oanh oanh oanh!!

Nhưng ngay sau đó, toàn bộ vách đá đều mãnh liệt lay động, giống như huyệt động này muốn sụp xuống ngay lập tức.

Thấy áp lực đột ngột tăng lên, ta cũng không lo được cắt đi vết nhơ treo đầy người, cầm chặt song đao bước nhanh về phía trước đuổi theo, chỉ thấy một thân ảnh khổng lồ hiện lên trước mắt.

Dựa theo hình thái để phán đoán, chính là con cá sấu khổng lồ đã bị mình đánh trọng thương lúc trước!

Tên quỷ này nằm sấp trên mặt đất và từ từ di chuyển về phía trước, chiếc đuôi lớn lau lên trên vách đá vang lên những tiếng ken két.

Chỉ là tốc độ của nó chậm hơn xa so với lúc trước! Xem ra con quái vật khổng lồ vô cùng cường đại này rốt cuộc cũng chịu không được.

Ta đi bộ đuổi theo, muốn từ trong miệng nó cứu Hàn lão lục, lại đột nhiên phát hiện nước đen đã đến điểm cuối.

Nửa người con cá sấu khổng lồ đã lộ ra khỏi mặt nước, nó vừa bò vừa khó nhọc bò về phía trước.

Nó nhắm chặt hai mắt, môi mím chặt, Hàn lão lục như cây khô bị nó dí sát vào miệng, bò sát theo con cá sấu lớn vô cùng khó khăn. Hàn lão lục đã bị nó đẩy về phía trước.

Trên mặt đất lưu lại một dấu vết dài nhuốm đầy máu đỏ.

"Lão Lục!" Ta quát to một tiếng xông tới, bế hắn lên.

Nhưng con cá sấu lớn kia phảng phất như không phát hiện ra, vẫn chật vật bò lên trên, cố hết sức vươn cái miệng rộng ra trước, muốn tiếp tục hướng về phía trước che chở Hàn lão Lục.

Ta cẩn thận kiểm tra thân thể của Hàn lão lục một chút, ngoại trừ hai vết hằn sâu đến tận xương ra thì cũng không có gì tổn thương nặng nề —— thể chất của lão cực kỳ đặc thù, chỉ cần khôi phục nguyên khí, chỗ vết thương ấy căn bản cũng không có vấn đề gì.

Xem ra con cá sấu lớn kia chỉ muốn nhốt hắn ở nơi này trước khi chết, chứ không tận lực làm tổn thương hắn.

Nhưng gia hỏa này sau khi bị thương nặng như vậy, không phải nóng lòng chạy trốn, mà là vội vã mang lão lục đến đây, là muốn làm gì chứ?

Ầm!

Mặt đất kịch liệt lắc lư, đá vụn trên hai bên vách đá tuôn rơi lả tả.

Thông đạo phía trước nghiêng lên trên, cơ hồ hiện lên bốn mươi lăm độ góc, rồi đột nhiên khép lại, tạo thành một cái đài bị gãy.

Đứng ở góc độ này của ta, cơ bản không thể thấy được cảnh tượng phía trên.

Nơi này rất trống trải, bốn vách tường xung quanh đều là một bộ cực kỳ nguyên thủy, trên mặt đá nhô ra còn treo một tầng nham thạch nóng chảy màu xám nhạt. Xem ra đã cách đây rất lâu thật lâu, trong huyệt động này cũng đã từng có nham thạch nóng chảy chảy xiết.

Ta quay đầu nhìn con cá sấu lớn nửa nằm trong nước kia, nó vẫn như cũ không nhúc nhích một chút nào về phía trước.

Mặc dù biên độ càng ngày càng nhỏ, tốc độ càng ngày càng chậm, mắt thấy sắp hết khí vong. Nhưng nó vẫn như trước đến chết không đổi, tiếp tục hướng về Hàn lão lục vốn không tồn tại, có thể nó vốn định dâng Hàn lão lục lên, nhưng vừa mới bơi đến đây đã không thể duy trì được nữa.

Nhưng vì sao nó lại làm vậy?

Trong lúc đó, từ phía trên truyền đến một tiếng rống to, âm thanh vô cùng to lớn, vang dội gần như muốn chấn vỡ hai tai!

Âm thanh kia vừa thê lương lại thê lương, bao hàm phẫn nộ cùng bi thương không gì sánh được.

Theo một tiếng rống to, lại liên tiếp vang lên một trận thanh âm ầm ầm, ngay sau đó là một mảnh lớn đen nghìn nghịt, hôi thối dơ bẩn xen lẫn từng mảnh đất vụn trút xuống.

Ta vội ôm Hàn lão lục lách qua một bên.

Phanh! Uế vật lộn xộn, bỗng nhiên trút xuống, rầm rầm đập vào trong nước.

Mà nước đen bẩn thỉu không chịu nổi kia, cũng đột nhiên như thủy triều rút về phía sau.

Theo thủy triều rút đi, thân thể con cá sấu lớn hoàn toàn lộ ra – trần – lột.

Bốn cánh tay nguyên bản hùng tráng mạnh mẽ của nó lúc này đã bị trọng lượng nặng nề vô cùng gắt gao đè ở trên bờ nước, chỉ dựa vào chút ít lực tàn dư cuối cùng kia, không ngừng nhúc nhích về phía trước.

Cứ thế lặp đi lặp lại.

Nó muốn tiếp tục đi lên phía trước, leo lên đài cao thông đạo.

Hô! Nước thủy triều đi xa ào ào quay về, đẩy thân thể cá sấu lớn dịch chuyển về phía trước một bước.

Lần này không khỏi khiến lòng hiếu kỳ của ta dấy lên, không biết bên dưới rốt cuộc có cái gì?

Ta hoạt động tay chân đã bị đông cứng một chút, có chút chết lặng, đem Hàn lão lục tử trói tỉ mỉ trên lưng, hai tay cầm đao từng bước một trèo lên.

Càng leo lên thì mùi hôi càng dày, người gần như không thể hô hấp được!

Ta cố nén cảm giác buồn nôn đang cuồn cuộn ngũ tạng, từng bước một đến gần bình đài phía trên.

Hai bên vách đá xuất hiện vô số hố tròn lớn nhỏ, mơ hồ dựng thẳng hai hàng, xâm nhập vào mặt đá hơn hai thước, giương mắt nhìn giống như một cái nghiêng trải lên phía trên bằng sắt.

Từ cái lỗ này, khoảng cách cùng với hai vết tích, khẳng định đều là con cá sấu lớn trong nước lưu lại.

Bởi vậy xem ra, tên này nhiều năm như vậy một mực bò lên ở chỗ này, lại đem Thanh Cương Nham cứng rắn như vậy mài thành bộ dáng như vậy.

Mắt thấy lúc sắp bò đến đỉnh núi, lại từ phía trên truyền đến một tiếng rống to.

Lúc này Ngã Ly âm thanh tương đối gần, thanh âm kia thình lình rót vào hai tai, chấn động làm cả người ta phát run, cơ hồ mỗi một mảnh cơ nhục đều không tự chủ được run lên!

Bởi vì đã có kinh nghiệm trước kia, ta sợ lại rơi xuống cái gì đó, đả thương Hàn lão lục, vội vàng rút song đao ra, đón đầu ngăn cản.

Có thể lăn qua lăn lại đến bây giờ, phía trên cũng thật không còn gì nữa.

Sau khi quét sạch mấy khối đá vụn, hết thảy lại khôi phục bình tĩnh.

Ta hơi chờ một chút, thấy không có dị hưởng gì nữa, lúc này mới tiếp tục đi tới phía trước.

Rốt cục, hai tay của ta nắm lấy vách đá nhô ra khỏi đầu.

Bình đài trên đỉnh thông đạo này cực kỳ to lớn, mặc dù khắp nơi đều là hắc ám mênh mông, nhìn không chu toàn, có thể đánh giá sơ lược, chí ít có mấy trăm mét vuông. Trong động huyệt tràn đầy thạch chung nhũ, mặt đất che một tầng nham thạch trầm tích thật dày, tất cả đều là cảnh tượng nguyên thủy nhất phái.

Khắp nơi tràn ngập mùi phân thối bức người, nhưng trên mặt đất lại sạch sẽ, ngay cả một tia bụi đất cũng không nhìn thấy.

Đúng lúc này, trong bóng đêm mênh mông đột nhiên sáng lên hai ngọn đèn.

Đèn lồng đỏ rực như lửa!

Bức họa đầu tiên là nghìn chín trăm chín mươi mốt chữ. Bức họa là một nhà lao...

Nhìn thấy hai chiếc đèn hải đăng trong bóng đêm mênh mông, ta không khỏi kinh hãi!

Tiếng gào lại lần nữa truyền đến, nhưng lần này lại cực kỳ trầm thấp, đồng thời lại tràn đầy hận ý.

Theo tiếng gầm kia, dưới hai ngọn đèn cũng mở rộng ra một cánh cửa, hai bên cánh cửa lớn màu đỏ như máu có một cây cột trắng hình mũi nhọn đang đứng sừng sững.

Không đúng!

Đây không phải là đại môn đèn lồng gì đó, mà là một con quái thú khổng lồ chưa từng có từ trước đến nay!

Đèn lồng đỏ rực chính là cặp mắt của nó, cánh cửa mở rộng chính là miệng của nó, từng cây từng cây dùi nhọn màu trắng kia chính là hàm răng của nó!

Lúc này ta cầm lấy thạch bích, thân thể nửa treo trên không trung, liếc mắt thấy cảnh tượng khủng bố như vậy, theo bản năng lui về phía sau một bước. Nếu không phải tay kia của ta vẫn nắm chặt chuôi đao cắm sâu trong khe đá, sợ là đã sớm ngã xuống rồi!

Bị dọa một cái, ta lập tức thanh tỉnh lại, vội vàng nắm chặt lấy, hai chân đạp trên vết tích ma luyện của đại cá sấu cào tới ổn định thân hình.

Tiếng gào lại nổi lên, vẫn như cũ không lớn, nhưng lại ẩn hàm nồng đậm hận ý cùng uy hiếp.

Ta siết chặt phù chú cẩn thận đề phòng, nhưng mọi người kia cũng không đuổi theo, phía trên cũng không có tiếng động gì.

Sau khi im lặng chờ trong chốc lát, ta lại tăng thêm can đảm, chậm rãi thò đầu về phía trước.

Cùng lúc đó, một tay nắm thật chặt chuôi đao, tay kia từ trên đầu vai tháo ống đũa xuống đến sáng nhất, từ xa chiếu xạ qua.

Mượn nhờ cường quang thủ điện, lần này rốt cuộc ta thấy rõ cảnh tượng phía trước.

Quái vật khổng lồ kia chính là một con cá sấu khổng lồ! Hay nên gọi nó là một con quái thú khổng lồ giống như cá sấu!

Giống như con vừa mới bị ta trọng thương kia, toàn thân trên dưới đều bao trùm một tầng lân giáp thật dày, tứ chi tráng kiện, phần đuôi rộng, như vậy vừa hung ác vừa khủng bố!

Chỉ là hình thể xa xa con dưới nước kia phải lớn mạnh gấp mấy lần, chỉ là hai cái mọc trần – lộ ở bên ngoài đã dài hơn chân của ta nhiều.

Đây quả thực là một con cá sấu khổng lồ tiền sử chân chính!

Gia hỏa này mặc dù dáng vẻ hung ác vô cùng, nhưng vẫn không nhúc nhích nằm sấp tại chỗ, chỉ là trừng đôi mắt màu lửa đỏ nhìn chằm chằm ta, há hốc mồm, phát ra từng đợt tiếng gầm rú trầm thấp.

Xem ra con cá sấu lớn này chỉ là một đôi trong nước.

Con này càng thêm hùng tráng một chút, hẳn là công.

Vừa rồi từng đợt tiếng rống giận dữ và chấn động kia khẳng định là do gia hỏa này phát ra.

Nhưng nó sở dĩ phát ra tiếng gầm thét cùng chấn động, không phải là bởi vì nghe được tiếng cá sấu mẹ gào thét, do đó phẫn nộ không chịu nổi sao?

Đã như vậy, vì sao nó không lao xuống báo thù?

Ngoài ra trên vách đá này chỉ có vết tích của cá sấu mẹ, sao lại không có cái tên này?

Chẳng lẽ gia hỏa này căn bản là dưới không tới, cũng không động đậy được sao?

Ta móc ra một lá linh phù ném tới trước mặt.

Ầm! Phù chú đột nhiên nổ vang trước người con cá sấu, tỏa ra một mảnh kim quang chói mắt.

Con cá sấu lớn thoáng lui về sau nửa bước, trầm thấp gầm lên một tiếng, trong hai mắt hiện lên một tia e ngại, đồng thời cũng nhiều thêm mấy phần tức giận.

Tứ trảo mãnh liệt một cái, gia hỏa này dùng sức giẫm lên mặt đất bay lên trời.

Ta mới vừa muốn lách mình né tránh, lại nghe một tiếng phanh, tên kia hình như đụng phải thứ gì đó, không ngờ bắn ngược thân hình to lớn của nó trở về.

Thùng thùng.

Đáp xuống mặt đất phát ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc!

Con cá sấu lớn ngã ngửa mặt lên trời, lập tức vô cùng nhanh chóng bò dậy, bỗng nhiên vọt tới, lại chỉ có thể chạy tới chỗ vừa rồi đứng, khẽ nhếch miệng, nhìn ta trầm thấp mà lại phẫn nộ gầm rú.

Lần này, rốt cuộc ta cũng xác định, tên khốn này chỉ có thể lùi về sau chứ không thể tiến lên!

Mà phạm vi lui về phía sau cũng cực kỳ có hạn, giống như bị nhốt trong lồng giam do thủy tinh cứng rắn mà thành.

Cũng không khác gì Sư Tử Hổ trong vườn cá.

À, thì ra là thế!

Ta lại liên tiếp ném ra mấy đạo phù chú, cố ý khiêu khích, thấy thằng cha này thực sự là không thể xông qua bình chướng, đối với ta không tạo thành uy hiếp gì, lúc này mới triệt để yên lòng, chụp lấy thạch bích bò lên.

Ta chậm rãi đi tới chỗ con cá sấu lớn, cuối cùng cách nó chỉ có hai, ba mét, thậm chí có thể nhìn rõ mỗi một mảnh lân giáp trên người nó, đều có thể nghe thấy tiếng nước miếng nó nhỏ xuống đất, nhưng tên kia cũng chỉ có thể phẫn nộ trừng mắt nhìn ta, trống rỗng giương cái miệng rộng khò khè, nhưng lại không có biện pháp nào.

Gia hỏa này mặc dù hung mãnh phi thường, nhưng ngại bởi đạo bình chướng vô hình này vây khốn, căn bản là thi triển không ra bản lãnh gì, mặc dù hiện tại nó cuồng nộ đến cực điểm, loại cuồng hống kinh người cùng chấn động lúc vừa rồi cũng không phải lúc nào cũng có thể phát ra được.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao, tiếng gầm rú điên cuồng kia lại có sự chấn động gián đoạn.

Cho tới bây giờ, cuối cùng ta cũng hiểu được, con cá sấu mẹ kia vì sao một mực không từ bi mệt nhọc bò lên, đây là đang đưa đồ ăn cho trượng phu, những "Cá sấu nhỏ" kia cũng khẳng định là con cháu của bọn họ.

Ta lại đi về phía trước hai bước, giơ cao hai thanh Trảm Quỷ Thần song đao chém tới!

Con cá sấu lớn theo bản năng lùi lại một bước.

Một đao này của ta từ từ hạ xuống, đao khí quét trên mặt đất tạo thành một vệt màu trắng, thừa dịp con cá sấu lớn kia chưa kịp phản ứng lại, ta lại nhanh chóng thò tay ra.

Con cá sấu lớn đột nhiên lao lên, cắn về phía cánh tay ta, ta nhanh chóng rút cánh tay về, nhưng con cá sấu lớn vẫn bị lá chắn vô hình kia ngăn trở, bởi vì nó dùng sức quá mạnh, lần va chạm này thân hình loạng choạng, lân giáp, thịt dày ở bờ môi trong nháy mắt vặn vẹo biến dạng.

Lúc này, ta chỉ cách con cá sấu khổng lồ có ba bốn mươi lămcm, không sai biệt lắm với Đại Bạch Sa đang quan sát thế giới dưới đáy biển. Điểm khác biệt duy nhất chính là ta có thể ra vào bất cứ lúc nào, nhưng nó lại không được.

Ta có chút kỳ quái nhìn khắp nơi một lượt, thầm nghĩ: "Đạo bình chướng ẩn hình vây khốn quái thú này thật ra rất có ý tứ, vừa có thể ngăn cản nó không ra được, đồ vật bên ngoài lại có thể tự do ra vào, đây rốt cuộc là thần thông lợi hại gì?"

Ta đi vài bước quanh bình chướng, rốt cục phát hiện trên mặt đất một giọt máu giống như nòng nọc, cách đó không xa lại là một giọt.

Theo dấu vết giọt máu, một mực truy tìm thấy trên vách đá bên cạnh, phát hiện có một dấu vết nhân tạo kích thích.

Bên trên có khắc chín chữ nòng nọc.

Ta theo vết máu quay đầu, ở một bên vách đá khác cũng phát hiện giống như đúc phù văn ấn ký.

Thì ra là thế!

Nếu như ta không đoán sai, nếu ở trên vách đá một đầu cá sấu lớn, khẳng định có ấn phù chú giống nhau như đúc.

Bốn góc đối diện tạo thành một hình vuông quy tắc, ngầm tạo thành bình phong, đem con cá sấu to lớn này khóa ở bên trong, đồng thời một vây ngàn năm. Pháp thuật thần kỳ bực này chính là pháp thuật thần kỳ "Chí Cực" trong《 Cửu Tị Quyết 》.

Cực Âm, Cực Dương, Cực Thiên, Cực Địa, Cực Pháp, Cực Thường, Cực Ách, Cực Kiếp, Cực Vạn Phương!

Cửu Tị Quyết làm chú pháp thượng đẳng của Cửu U môn, đối với tu vi yêu cầu cực cao, chỉ có người thần cấp vô thượng mới có thể luyện chế ra thuần đẳng thượng đẳng Cửu Tị Quyết.

Cho dù là tập hợp cùng mình, muốn luyện thành Cực Tự Chú, ít nhất cũng có bản lĩnh chuẩn Vô Thượng Thần cấp.

Cũng có thể nói, có thể chế tạo ra một bộ Cửu Tị Quyết thượng đẳng hoàn mỹ hay không, chính là một trong những tiêu chuẩn của cấp độ thần cấp vô thượng đó!

Tuy tấm phù chú này được chế tạo rất hoàn mỹ, nhưng dù sao đây cũng chỉ là cực ký tự, kém Cửu Pháp Hợp Nhất một tầng.

Nói cách khác, lúc người nọ chế tác phù chú này, tu vi của hắn chỉ cách vô thượng Thần Cấp một bước!

Nếu như nói, bàn tay đỏ như máu trên người con cá sấu bị ta đánh trọng thương kia chính là do Thần Vũ Thiên Hoàng gây nên, như vậy tất nhiên phong ấn con cá sấu lớn trước mắt này cũng là hắn!

Nói cách khác, Thần Vũ Thiên Hoàng được cha ta gọi là khai quốc tổ tiên, bị Tuyệt tiền bối cố ý giấu giếm chân pháp, thậm chí tiền đề phản hướng khúc nhạc, vẫn còn kém một chút tu thành thần cấp vô thượng.

Thiên phú và tạo nghệ bậc này quả thực kinh tài tuyệt diễm!

Đệ nhất thiên Cửu Cửu Nhị, Tuệ năng đại sư.

Ta thực sự không ngờ rằng, Thần Vũ Thiên Hoàng không chỉ có thành tựu phi phàm trên phương diện trị quốc, mà ngay cả thiên phú học tập Âm Dương thuật cũng cao thâm như vậy.

Mặc dù hắn là Ba Ta, nhưng cũng không thể không khiến ta kính mộ không thôi!

Nhưng vấn đề là, vì sao hắn phải tự mình động thủ phong ấn con cá sấu to lớn này lại chứ?

Mỗi một chỗ cơ quan trong cổ mộ đều vô cùng hiểm ác, thậm chí đại đa số trận pháp tuyệt sát đều là bí pháp bất truyền của Cửu U nhất môn. Nhưng vô luận đại trận hung hiểm thế nào, khắp nơi đều mở ra một cánh cửa thuận tiện cho huyết mạch Thiên Chiếu, tuyệt đối sẽ không tàn hại hậu duệ của Thiên Chiếu.

Không nghi ngờ gì nữa, trong việc xây dựng tòa cổ mộ này, nhất là việc sử dụng cấm trận, chắc chắn Thần Võ Thiên Hoàng đều phải đích thân tham dự!

Đi như vậy, ngoại trừ hộp ám trên Phần Hồn trận lưu lại sáu ngón tay, không thấy chút dấu vết hắn tham dự.

Thế nhưng vì sao hắn chỉ cần ở chỗ này tự mình ra tay chứ?

Điều duy nhất có khả năng là con cá sấu này vô cùng quan trọng, những người khác hắn tin không nổi!

Sinh vật vô cùng trọng yếu trong cổ mộ này, hơn nữa còn kéo dài mấy ngàn năm... Lẽ nào đây là trận nhãn?

Con cá sấu khổng lồ này chính là mắt trận của cả tòa cổ mộ?

Đầu tiên ta đến đây vốn nóng lòng muốn qua sông, chém giết mấy con cá sấu nhỏ, ngay sau đó đi vào Hắc Thủy đàm, lại bị cá sấu mẹ ngửi thấy mùi, một đường chém giết, nó lại tha cho Hàn lão lục, khiến ta không thể không đuổi theo đáy nước, do đó trời xui đất khiến phát hiện nó bí mật giấu ở chỗ này mắt trận.

Ta suy nghĩ đi nghĩ lại mấy lần, nghĩ thế nào mà lại cảm thấy khả năng này là rất lớn!

Đầm nước đen này vừa vặn xây phía sau cánh cổng thứ ba Cửu U, không có chút bản lãnh người nào căn bản không đi được đến nơi này, mà người có thể đi tới nơi này tuyệt sẽ không bị con cá sấu lớn kia vây khốn, cho dù gặp, cũng chỉ là hai loại tình huống, không chút do dự giết chết, hoặc là dứt khoát không để ý tới, trực tiếp bỏ qua.

Ví dụ như nếu tiểu Bạch Long đi ngang qua nơi này, có lẽ nó còn chưa kịp phát hiện ra con cá sấu lớn kia thì đã nhanh như chớp vượt qua hồ nước rồi.

Mà ta lại cõng theo Hàn lão lục, hành động bất tiện, lúc này mới không thể cùng con cá sấu khổng lồ kia đánh nhau đến cùng, hơn nữa lại không thể không theo nó một đường đuổi tới nơi này.

Nói một cách khác, nếu như đây thực sự là mắt trận, chỉ sợ tất cả mọi người đều sẽ không nghĩ đến chỗ này!

Mặc kệ nó có phải hay không, ta thử trước rồi nói sau!

Nghĩ như vậy, ta đem song đao đều cất vào trong túi, chuẩn bị mở ra Túi Phù chú.

Mặc dù Thần Võ Thiên Hoàng không bước chân vào cánh cửa Thần cấp vô thượng, nhưng một thân tu vi của hắn vượt xa ta, muốn phá giải chữ Cực của hắn, tạm thời ta còn chưa có bản lĩnh đó.

Nhưng cũng may, chữ " Cực" cũng có nhược điểm, đó chính là hóa.

Bất kể là truyền thuyết Đạo gia hay là trong bảo điển Phật gia đều có rất nhiều câu chuyện giống như chuyện lấy thiện hóa, yêu ma thần hóa nhất. Tục ngữ thường thấy nhất chính là câu nói mà mọi người thường hay nghe nói: "Bỏ đồ đao xuống, lập địa thành Phật."

Bất quá, chuyện có thể giảng giải bổn ý Hóa Chi Ý trong đó lại là chuyện Thiền tông truyền pháp.

Tướng truyền rằng năm vị tổ sư Ngũ tổ của Thiền tông có một ngày dẫn theo các vị đệ tử đến một thảo nguyên rộng lớn tươi tốt, đột nhiên dừng chân lại hỏi: "Các ngươi có biện pháp nào có thể loại bỏ một mảnh cỏ dại này không?"

Trong số đệ tử có người nói dùng cuốc, cũng có người nói dùng lửa đốt, chỉ có Tuệ năng đại sư nói dùng hoa giống.

Những người khác nghe xong cũng không khỏi âm thầm cười thầm, Hoằng nhẫn đại sư quay đầu hỏi: "Hạt giống trừ cỏ, là đạo lý gì?"

Tuệ có thể nói: "Thảo có dư, theo gió sinh ra. Cái cuốc khó trừ, tro tàn khó trừ hết, chỉ có lấy tốt hóa, lấy lợi che, thế không thiện ác, nhất niệm thành là được. Là lấy hoa vào hoang dã, hương vinh đồng trần, thảo chi tục, ai có thể thấy?"

Sau một phen nói chuyện, ngay cả Quảng nhịn đại sư cũng không khỏi liên tục khen ngợi, lập tức sau đó Viên Tịch truyền y bát cho Tuệ năng.

Từ sau khi Lục Tổ Tuệ có thể, đã không còn Phật gia kiệt xuất đại sư nữa.

Thế nhưng Phật môn cũng vì vậy mà hưng thịnh!

Bởi vì Tuệ năng pháp sư, không tránh né người này, không tránh mặt đất, chỉ là lặng lẽ truyền pháp thuật, thông minh tự phân biệt thiện ác, từ đó chậm rãi sẽ thiện mà gần ác.

Buông đao đồ tể, bản ý lập địa thành phật cũng chính là như thế, người ác mặc dù ác, nhưng nếu bỏ ác theo thiện, thế gian này chẳng phải ít một ác mà thêm một thiện? Người không phải cỏ cây ai không qua, chỉ cần hoàn thiện, vĩnh viễn giữ thiện tâm, sẽ không phân thiện ác.

Mặc dù Cửu U nhất môn mới thành lập, Phật pháp còn chưa truyền vào Trung Nguyên, nhưng đạo lý này, U Tử đã ngộ được từ lâu.

Mặc dù trong Cửu Tị Quyết quan trọng nhất chính là chữ "Tị" này, nhưng bản ý của nó là tránh ác mà không tránh.

Ví dụ như Tị Thủy Quyết mà ta vừa sử dụng, nếu quả thật dựa theo ý nghĩa trên mặt chữ thì chính là muốn né tránh tất cả nguyên tố liên quan đến nước chung quanh thân thể.

Có phải vừa rồi ta đã tự tay hái nước thận hay không?

Tất cả khí quan toàn thân trên dưới, thậm chí làn da xương cốt đều bao hàm lượng, lúc này có phải ta đã sớm biến thành một bộ thây khô hay không?

Đồng dạng, chữ " Cực" cũng là đạo lý như vậy.

Mặc dù Thần Võ Thiên Hoàng đã khoá chặt con cá sấu to lớn này vào trong bí quyết chữ Cực, không cách nào chạy ra, nhưng binh khí của sinh vật khác, thậm chí phân của chính nó cũng không bị khống chế, tự do ra vào.

Ta muốn giết con cá sấu khổng lồ này, tự nhiên cũng không cần thiết phải gây khó dễ với chính mình, kiên trì đi phá giải cực ký tự gì gì đó, chỉ cần một nơi cực cấm dùng "Thiện hóa Ác" này biến thành chỗ tuyệt tử là được rồi!

Đương nhiên, Thiện và Ác là tương đối.

Nếu không, lấy danh môn chính phái đến xem, loại thương nhân âm vật như chúng ta, chuyên môn cùng âm linh giao tiếp người bản thân chính là ác, nào có nửa điểm thiện tự gì đáng nói?

Ví dụ như Tuệ năng pháp sư muốn loại bỏ cỏ dại, hoa giống trong tay hắn chính là thiện. Nếu hắn muốn trừ hoa dại, vậy cỏ trong tay chính là thiện.

Thế không thiện ác, có gì là đúng? Chẳng qua là xem lòng ngươi hướng tới đâu mà thôi.

Sau khi ta đem toàn bộ vật ứng dụng chuẩn bị sẵn sàng, thì móc chu sa ra, vẽ một sơi dây dài bên ngoài bình chướng vô hình.

Đây là một đường ngăn cách, dựa vào chữ " Cực" của Thần Vũ Thiên Hoàng, chia không gian trước mắt thành hai, lập tức bày ra Tụ Linh Trận, bóp pháp trận.

Từng đợt âm phong bỗng nhiên nổi lên, từ trong mặt nước dưới thông đạo lao vùn vụt đến.

Vốn dĩ hiệu quả của đạo pháp trận này còn xa mới có thể mạnh như vậy, cho dù bố trí tại nghĩa địa hỏa táng trường, tiêu hao đến hừng đông, cũng chỉ đưa tới Dã Quỷ ba con. Nhưng nơi này vốn là cực âm, lại vây khốn Âm linh vong hồn như vậy, oán khí cực lớn! Tụ hồn trận chính là vì bọn chúng tiêu tan oán khí, trợ lực vào luân hồi. Cho nên, trận pháp vừa ra, đám âm hồn liền tề tụ mà đến.

Chỉ chốc lát sau, cây châm ở giữa trận có chút không chịu nổi gánh nặng, lắc lư một cái.

Số lượng âm hồn của ta cũng không sai biệt lắm, liền thu lại pháp trận, nắm lấy Liễu Châm, ở bên trên nhỏ xuống một giọt máu tươi, vung tay lên, ném vào trong bình chướng.

Cá sấu lớn vừa thấy, đột nhiên điên cuồng đánh tới!

Rặc rặc một tiếng!

Liễu châm đứt gãy, vô số đạo âm hồn bay ra tứ tán, tràn ngập trong không gian bình chướng.

Đệ nhất thiên cửu cửu tam thiên, Trương Cửu Lân xuất kỳ trận.

Con cá sấu lớn hơi lộ vẻ sửng sốt, nhưng không hề kinh hoảng.

Nó đã bị giam ở đây hơn ngàn năm, tất nhiên không hề sợ đám âm linh này, hơn nữa con cá sấu mẹ còn từng lợi dụng Âm Linh tạo thành vây kín lấy ta.

Bất quá, ta vốn cũng không định dùng những Âm Linh này đối phó nó, chỉ là trước tiên gieo xuống nơi này một ít hạt giống "Ác" mà thôi!

Cỏ đã tương đương với cỏ dại trong lời Tuệ năng pháp sư nói.

Mắt thấy rất nhiều âm linh lục tục từ trong Liễu Châm phiêu tán ra, ta chậm rãi triển khai đạo pháp trận thứ hai.

Đạo pháp trận vừa vặn trái ngược với đạo vừa nãy, đây là một trận pháp trừ quỷ.

Trận pháp vừa mới hình thành, đám âm linh vừa mới chen chúc tiến đến, lại không thể tiến vào trong trận lập tức tiêu tán hết.

Cơn gió lạnh vù vù thổi tới, trong nháy mắt liền thổi sạch sành sanh.

Ta cầm lên Liễu châm ở giữa pháp trận ném ra, cây liễu này vừa vào không gian lập tức dựng thẳng lên, phiêu đãng ở giữa không trung.

Âm linh trong bốn phía cuống quít chạy tán loạn như ruồi nhặng không đầu, liều mạng chạy trốn.

Nhưng chính là tại " Cực" tự phù cùng ta sau đó tăng thêm chu sa hồng tuyến ngăn trở, căn bản là không đường để trốn.

Sau khi chạy tán loạn một phen, tất cả đều lùi vào trong góc đối diện, hiệu quả này không khác gì muỗi đốt.

Con cá sấu lớn kia liếc mắt quét về phía Liễu Châm kia nhưng lại không để ý tới, vẫn như cũ trừng hai mắt, cực kỳ hận ý nhìn chằm chằm ta, nghiến răng kèn kẹt vang lên!

Vừa rồi trên cây liễu kia nhỏ xuống máu tươi của ta, nó vốn muốn giết ta, chỉ là lao ra không được, trong nháy mắt đã trút thù hận lên trên cây liễu châm. Nhưng bây giờ cây liễu này không có nhỏ máu ta, khu quỷ chú phát ra cũng không có ảnh hưởng gì đối với nó. Cho nên, lại đem hận ý tràn đầy trên người ta quay trở lại. Nếu không có cực ký tự ngăn trở, người này sợ là đã sớm vọt tới!

"Phá!" Ta bóp pháp chỉ hét to một tiếng.

Theo tiếng nói của ta vừa dứt, cây liễu ầm một tiếng nổ ra một mảnh hồng quang.

Hồng quang kia không quá sáng tỏ, lại như huyết sắc nhìn thấy mà giật mình.

Tốc độ hồng quang kia lan tràn cũng không nhanh, nhưng mỗi lần rơi xuống, lập tức có vài sợi âm hồn tan thành tro bụi!

Âm hồn vốn đã rúc trong góc lập tức rối loạn, chạy tán loạn bốn phía, nhưng theo hồng quang lan tràn, không gian còn thừa lại càng ngày càng nhỏ.

Rất nhiều âm linh giống như kiến bò chảo nóng, đột nhiên như nước lũ mở cống, một mạch vọt tới con cá sấu to lớn hình thể to lớn.

Xoạt một tiếng, toàn bộ đều chui vào trong thân thể của con cá sấu!

Thế sinh vạn vật, vạn vật đều có linh, phàm là vật có linh đều chia làm ba loại hình thái: Thi, Hồn, Kiếp.

Thi tên như ý nghĩa, chính là chỉ thân thể.

Hồn chính là hồn phách, thần thức.

Kiếp, chính là thân thể gánh vác linh hồn.

Nhưng kiếp nạn này lại phân sinh kiếp, tử kiếp.

Tuyệt đại đa số sinh linh tự nhiên đều là sinh kiếp, tử kiếp chỉ là đang gánh lấy linh hồn âm khí rất nặng, tiếp cận trạng thái tử vong vô hạn.

Loại sinh linh dưới hình thái này, vô luận là ác quỷ hung ác đều sẽ không xâm phạm, đều coi nó là đồng loại của mình. Ví dụ như những con mèo hoang chó hoang sống quanh mộ địa hoặc Hỏa Táng tràng, rất có thể chính là tử kiếp.

Con cá sấu này bị nhốt ở nơi đầy âm hồn mấy ngàn năm, hiển nhiên là tử kiếp không thể nghi ngờ.

Âm hồn một khi bị quấy nhiễu trí mạng, khi cảm nhận được sợ hãi tới gần, sẽ tạm thời trốn vào trong thân thể tử kiếp.

Đây cũng là một trong những kế hoạch của ta, tương đương với đã trồng cỏ dại vào ruộng.

Âm hồn chính là cỏ dại, con cá sấu lớn này chính là ruộng đồng, bước cuối cùng này, chính là gieo hoa rồi!

"Mau!" Ta đột nhiên điểm xuống mặt đất mấy chục cây liễu châm đã được xếp chỉnh tề.

Cây liễu này tổng cộng có chín mươi chín cây, là cây liễu trăm năm dùng Âm Phù tế luyện cây liễu này.

Hai cây liễu vừa mới dùng qua, chín mươi bảy cây liễu còn dư lại liên tiếp bay ra như mũi tên, trực tiếp chui vào trong bình chướng.

Lập tức treo ở giữa trời, đem con cá sấu lớn kia rậm rạp chằng chịt bao phủ ở trong đó.

"Mở trận!" Ta đưa hai ngón tay lên, cao giọng gào to.

Theo tiếng hét to của ta, trọn vẹn chín mươi bảy cây Liễu Châm đều không hẹn mà cùng lắc lư.

Sa sa sa... Từng đợt âm thanh dày đặc bỗng nhiên nổi lên, giống như mưa rơi Ngô Đồng.

Con cá sấu khổng lồ kia vội vã ngẩng đầu nhìn, trong ánh mắt vốn phẫn nộ không thôi cũng hiện ra vài tia sợ hãi và bối rối.

Sàn sạt sa...

Tiếng vang loạn hưởng càng lúc càng nhanh, càng ngày càng dày đặc, phảng phất như đang tranh giành cái gì đó trước sau.

Lại qua mấy giây, con cá sấu to kia chợt nhảy dựng lên, giống như lại quên lá chắn trước mắt này, còn muốn đột phá ra, liều mạng với ta ngươi sống.

Ầm ầm ầm!

Không có gì bất ngờ xảy ra, gia hỏa này lại trùng trùng điệp điệp đập xuống, té ngửa mặt lên trời.

Lúc trên mặt nước, con cá sấu mẹ vừa phóng xuất ra rất nhiều âm linh, ta cũng đã nghĩ dùng loại chiêu số mượn hồn sát quái này.

Chỉ là ngại con cá sấu kia cũng không bị vây khốn, chạy tán loạn khắp nơi không tiện thi pháp cho lắm.

Nhưng con cá sấu lớn trước mắt, bị nhốt trong Cực Tự Quyết căn bản không thể chạy thoát, vừa vặn dùng chiêu này!

Con cá sấu lớn vừa rơi xuống đất, bụng và toàn thân liền loạn chuyển động, giống như nó vừa mới nuốt vô số con chuột sống, những con chuột kia đều chạy loạn trong dạ dày của nó, hung hăng cắn xé ra.

Tên gia hỏa đau quá lăn lộn dưới đất, gào thét điên cuồng.

Bốn móng vuốt to lớn, thân hình nặng nề vô cùng, thoáng cái lại một cái liều mạng đập lên mặt đất ầm ầm vang vọng. Nếu không phải ở trong vòng tay của Cực Tự Quyết, sợ rằng tảng đá đã sớm bị nó đập nát rồi!

Phanh! Một cây châm rung lên kịch liệt rồi vỡ tan, một làn khói đen từ trong miệng cá sấu tuôn ra, đảo mắt một cái đã không thấy đâu nữa.

Đây là một linh hồn đã phá vỡ thân thể cá sấu thoát ra ngoài.

Sở dĩ ta đẩy Âm Linh vào trong cơ thể cá sấu lớn chính là vì chờ đợi giây phút này!

Ngươi không phải là da thô giáp dày đao thương bất nhập sao? Vậy nếm thử hương vị đột phá từ bên trong.

Nếu như theo những gì Tuệ năng đại sư vừa nói, giờ đây chẳng khác nào ta đã rắc mầm hoa xuống cánh đồng bát ngát.

Ầm!

Bùm bùm bùm!

Liên tiếp có mấy cây châm vỡ nát ra, phần đuôi cá sấu lớn và âm linh đều từ trong lỗ mũi chui ra ngoài.

Những âm linh này một khi tràn ra, thoáng cái liền biến mất vô tung vô ảnh.

Đây là lúc trước chống lại, âm dương chống đỡ lẫn nhau, mới bước vào luân hồi.

Đối với Âm Linh mà nói, đây là một cơ hội cho cuộc tranh đoạt trọng sinh, mà đối với cá sấu thì đây chính là sự giãy dụa gần chết!

Thủ hộ giả số một ngàn chín chín chín bốn Thiên Hoàng (chương lớn)

Bùm bùm bùm bùm!

Liễu châm bên trong bình chướng liên tiếp nổ tung, tiếng gào thét của con cá sấu càng ngày càng thê thảm.

Khóe miệng tràn ra máu tươi, một con mắt cũng bị mạnh mẽ bạo tạc ra.

Tên khốn này ngao ngao hét lớn, lăn lộn trên mặt đất thế nhưng lại ngăn cản không được, đám âm linh liên tiếp phá thể trọng sinh!

Liễu châm vẫn lơ lửng trên không trung càng ngày càng ít, biên độ lăn lộn của con cá sấu cũng càng ngày càng nhỏ, tiếng kêu gào thống khổ cũng dần dần trầm thấp xuống.

Lân giáp trên thân nó quả thực vô cùng kiên cố, ngay cả Kinh Phách Trảm cũng không thể làm gì.

Nhưng những âm linh này chui ra từ trong cơ thể nó, chui ra khỏi da thịt, xuyên qua khe hở, máu tươi đầm đìa tùy ý chảy ra.

Phịch! Cây cuối cùng Liễu châm cũng phá vỡ ra.

Con cá sấu lớn kia rất là vô lực quơ một cái chân trước nặng nề đập xuống đất, không nhúc nhích.

Đạo đạo huyết trụ từ trong mảnh giáp đầy người của nó chảy ra, hội tụ thành một cái huyết hà, ồ ồ chảy ra từ bên người ta, theo vách đá chảy xuống, giống như một thác nước màu đỏ thẫm.

Ta thấy gia hỏa này đã chết rồi, một tay túm song đao Trảm Quỷ Thần bước nhanh vào.

Nếu như tên gia hỏa này thật sự là mắt trận cổ mộ, như vậy trái tim khẳng định chính là mắt trận, cũng chính là vật phá giải của khế ước sinh tử.

Một khi chém nát thứ này, ta và Hàn lão lục, thì nguyền rủa lúc đầu của tiểu bạch long cũng theo đó mà được giải trừ.

Ta đi tới trước đá hai cái, cá sấu lớn không ai bì nổi kia đã sớm tuyệt chủng.

Ta ngược lại mang theo đao, chui qua khe hở trên ngực con cá sấu bị âm linh chui rách kia, liên tiếp cạy ra mười mấy miếng lân giáp, sau đó đột nhiên khoét một cái.

Ầm!

Trái tim còn muốn lớn hơn so với dưa hấu mấy vòng đột nhiên nhảy vọt ra, lăn vài vòng ùng ục, máu tươi đầm đìa dừng ở ngoài mấy mét.

Ta đi tới phía trước, tay chém xuống, ken két một tiếng bị chém thành hai nửa.

Phốc! Máu tươi bắn lên phun cả người ta, nhưng ngoài ra không có gì khác biệt.

Điều này không đúng!

Dựa theo trong Âm Phù Kinh nói, một khi nguyền rủa sinh tử bị phá giải, sẽ xuất hiện Xuất Khiếu Linh Hồn ngắn ngủi, trong nháy mắt đó, ngươi có thể thấy được một chính mình khác từ trong thân thể mình bay ra ngoài, cũng theo đó tan thành tro.

Phù văn trên tảng đá đứng ở lối vào cổ mộ đích xác là khế ước Sinh Tử, điểm này ta tuyệt đối không có nhìn lầm.

Hơn nữa, hai bóng đen trắng cũng chính vì thế nên không cách nào thoát đi được.

Việc bên trên Âm Phù Kinh cũng chưa từng nhớ lầm, điểm này ta càng thêm tin tưởng không chút nghi ngờ.

Vậy chỉ có một khả năng duy nhất, đó là con cá sấu này căn bản không phải là mắt trận!

Thần Võ Thiên Hoàng như thế vì sao lại tùy tiện ra tay, phong ấn tên này ở chỗ này ở đây?

Ta có chút hoang mang, đứng dậy, dò xét mọi nơi.

Không gian bị phong ấn này rất rộng lớn, đương nhiên so với con cá sấu khổng lồ vô cùng to lớn kia thì đúng là nhỏ hẹp hơn một chút.

Ta đánh điểm điều, một đường chiếu vào thạch bích, cực lực không buông tha bất kỳ một chi tiết nào.

Rốt cuộc ở trong một góc tràn đầy phân và tàn tích, phát hiện một ít chữ triện lộ bên ngoài, ta dùng lưỡi đao cạo đi vết tích, chữ viết phía trên tất cả đều hiển lộ ra.

Những văn tự kia đều là Đại Giác Thể lúc đầu xuân thu sử dụng, tuy đây là ở trong cổ mộ Nhật Bản, nhưng ở thời đại đó Nhật Bản căn bản không hề phát minh văn tự, mặc dù trong Nhật Văn hiện tại cũng xen lẫn số lượng đông đảo Hán chữ.

Hóa ra ta cũng chỉ hiểu sơ loại văn tự này chút ít mà thôi, đánh cho hoang dã cũng không nhận ra mấy cái.

Nhưng Âm Phù Kinh cũng là thành hình tại thời kỳ đó, văn tự phía trên đều là thân thể Đại Minh, thậm chí còn có không ít kim văn. Vì cẩn thận nghiền ngẫm đọc Âm Phù Kinh chẳng những xin giúp đỡ không ít cổ giới đồng hành, cùng chuyên gia cổ văn tự, chính mình còn ngạnh sinh phá nát vài bản cổ văn giải.

Đối với ta bây giờ, xem thân thể đã không khác gì chữ đơn.

Văn tự được khắc bên trên vách đá rất đơn giản và chỉnh tề.

Tổng cộng năm hàng, mỗi hàng năm chữ.

Ngô thống bảy năm, thiết quái đả thương người trăm, trong bay hiện lên u cốc, lao động vong đường cũng vậy, lập tức nhấn chìm.

Bên trong chữ kia lộ ra một sự ngang ngược bá đạo đã quyết thắng thiên hạ!

Tuy nói chỉ có rải rác vài câu, nhưng nếu cẩn thận nghiên cứu một chút, lại có thể từ đó phát hiện mấy vấn đề.

Đầu tiên, người viết rất có khả năng chính là bản thân Thần Võ Thiên Hoàng.

Ở thời đại năm đó, có thể vận dụng văn tự viễn truyền từ Trung Nguyên thành thạo như vậy, hơn nữa thể chữ lại viết thành công, tràn ngập một cỗ thịnh khí lăng nhân, có lẽ cả nhật bản cũng không thấy nhiều!

Mà hai chữ "Ngô thống" này càng chứng minh điều này.

Thứ hai, thiết quái đả thương người trăm người, cái này khẳng định chính là chỉ cá sấu lớn. Cho dù lúc ấy tên này còn không có thân hình khổng lồ như thế, cũng hung hãn không được, vậy mà làm bị thương trăm người.

Đây cũng có thể khẳng định là bọn họ đột nhiên gặp phải lúc xây dựng mộ cung cổ.

Thần Võ Thiên Hoàng đang được phái tới thăm dò tiến độ xây dựng cổ xưa bị đuổi kịp, vì vậy liền ra tay săn giết, thế mà trong quá trình săn giết con cá sấu lớn, lại vừa mới phát hiện một cái động ngầm!

Điểm cuối cùng, cũng làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ nhất.

Cái hang động tối này dĩ nhiên là con đường đào vong và sĩ tốt tu kiến cổ mộ lén lút lưu lại.

Vì vậy hắn liền thay đổi chủ ý, không có săn giết cá sấu, mà đem nó phong ấn tại nơi này, sau đó thả nước chết đuối những cu li kia.

Như vậy, rất có thể động tối này chính là nơi này!

Nếu không, nói hắn vô cùng tàn bạo, trong lúc giận dữ sẽ chết đuối sống mấy ngàn người, ngược lại là có thể lý giải.

Nhưng tại sao hắn lại thay đổi chủ ý, không có săn giết cá sấu lớn, mà là tuyển chọn phong ấn nó, đồng thời ở ngay chỗ này?

Phải biết rằng, Thần Vũ Thiên Hoàng tuyệt đối không phải là một tên ngu xuẩn, hắn làm như vậy nhất định có nguyên nhân của nó!

Như vậy, thứ lớn nhất có khả năng chính là hắn dùng nước lớn dìm chết đuối tất cả thợ thủ công cùng binh sĩ, ngăn chặn đại môn, lại dùng quái thú này, chặn lại cửa vào bên ngoài.

Nói cách khác, hắn giữ cá sấu lớn là dùng để canh cửa giúp hắn, canh kỹ một cái ở chỗ sâu trong cổ mộ nói thầm.

Đầu thông đạo này, chính là ở chỗ này!

Trong giây lát, ta chợt hiểu ra!

Không phải trên người con cá sấu lớn bị ta đánh trọng thương lúc trước có một vết máu sao?

Vốn ta tưởng rằng đó là vết thương mà Thần Vũ Thiên Hoàng lưu lại trong lúc chém giết nó, hiện tại nghĩ lại, căn bản chính là một đạo chú pháp.

"Cuồng Tâm chú!" Chú pháp này sẽ khiến người ta mất đi thần trí, phát rồ.

Nhưng đồng thời cũng sẽ giao cho người thi pháp một chỗ tốt rất lớn, đó chính là bách bệnh bất xâm, thọ mệnh rất dài.

Cuồng Tâm Chú Ấn khắc lên người, chính là một cái huyết thủ ấn! Trực tiếp đến tim phổi!

Con cá sấu được niêm phong trong Cực Tự Quyết, bởi vì bị cách trở thời không, thay mặt cảm tạ cực chậm, hầu như một mực rơi vào trạng thái ngủ đông, lại thêm loại sinh vật này khả năng thọ mệnh rất dài, lúc này mới dẫn đến ngàn năm bất tử.

Con cá sấu mẹ luôn sống bên ngoài đã bị hắn thi triển Cuồng Tâm Chú, từ đó sinh mệnh cũng bị kéo dài.

Nhưng con cháu đời sau của hai người bọn họ, không có vận mệnh tốt như vậy.

Trong cổ mộ này cũng chỉ có hai con cá sấu này lớn như thế.

Ta lại sột soạt tìm tòi bốn phía vách đá, rốt cuộc phát hiện một khối nham thạch giống như không giống màu sắc chung quanh!

Canh ba ngàn chín trăm chín mươi lăm cảnh sắc trăng tròn thê lương.

Trên bốn bề vách đá đều treo một tầng trầm tích thật dày, chỉ có nham thạch chỗ này hơi thành màu xanh đen, hơn nữa chỗ rìa còn rất trơn nhẵn, rõ ràng là dấu hiệu bị nhân công đục đẽo.

Ta đi tới phía trước, chuyển qua chuôi đao gõ gõ, phát ra một trận tiếng vang thùng thùng.

Chính là chỗ này rồi!

Xem ra, nơi này khẳng định chính là lộ tuyến những ngôi mộ khổ lực chuẩn bị chạy trốn mà Thần Võ Thiên Hoàng nói!

Lối vào thông đạo kia cực kỳ bí mật, càng là nhỏ hẹp dị thường, xem vết rách hẳn là bị con cá sấu lớn kia mạnh mẽ đụng vào.

Theo di ngôn của Thần Võ Thiên Hoàng lưu lại đoán chừng nhất định là do trong lúc đám tu kiến cổ mộ vô tình phát hiện một huyệt động thiên nhiên bị dung nham chảy ra. Bọn họ biết rõ ngày cổ mộ xây thành chính là ngày chết của bọn họ, cho nên ngụy trang bắt đầu che giấu.

Nhưng lập tức phải xây dựng xong, cũng không biết xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, giật mình quấy nhiễu một đôi cá sấu lớn trong huyệt động đang ngủ đông.

Cá sấu lớn tức giận phá cửa ngầm, liên tục đánh giết trăm người.

Cũng chính là những người này không may mắn, cảnh tượng này vừa khéo bị Lai Cổ mộ xem xét tiến độ tu kiến Thần Võ Thiên Hoàng gặp được.

Hắn vô cùng nhạy cảm thấy rõ ràng, thông đạo này để làm gì, bọn lao động kia định làm cái gì đây!

Thế là phong ấn con cá sấu lớn vào trong thông đạo, sau đó lại đem tất cả mọi người tụ tập ở trên một vùng đất trũng, âm thầm nổ tung sông ngầm, dẫn nước rót vào, sinh sôi chết đuối tất cả mọi người!

Mặc dù dưới sự trùng hợp này, có người từ bên ngoài thông đạo đi vào, cũng sẽ bị đại cá sấu này coi là khai vị.

Người tùy tiện tiến vào cổ mộ coi như có bản lĩnh, có thể một đường xông quan đến nơi đây cũng tuyệt sẽ không nghĩ đến, nơi này còn cất giấu một lối đi.

Chỉ tiếc hắn ngàn tính vạn tính, vẫn không tính ra được sẽ bị ta phát hiện!

Ta lùi lại mấy bước, lấy bạo liệt phù ra ném tới trước mặt.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, đá vụn bay loạn, sau khi khói bụi tan hết, thình lình lộ ra một cái động lớn.

Đến gần xem xét, cửa động kia hình thành hình tròn, đường kính chừng ba bốn mét, chung quanh vách đá che một tầng bụi núi lửa thật dày, cùng cảnh tượng trong thông đạo giống nhau như đúc.

Xem ra hang động thiên nhiên này chính là cửa ra vào do dung nham bộc phát.

Cửa động nghiêng lên trên, rất xa xuyên thẳng vào một mảnh ánh sáng.

Phía trước cách đó không xa, dưới sự chiếu rọi của hào quang, một cái bóng màu đỏ tươi nhẹ nhàng chớp động.

Đây là thứ gì? Ta hơi kỳ quái giơ đao lên nhìn một chút, không ngờ lại là một quả bóng bay.

Càng chính xác hơn là nói, là một khí cầu bốc lên, mềm nhũn đạp lên trên khe đá.

Ta cầm lên nhìn, trên bong bóng in dấu dấu mốc của bàn chân quốc tế, phía sau còn viết chữ hai trăm hai mươi.

Liên hệ quốc tế là hai trăm hai trăm?

Ồ!

Ta hiểu rồi, cái này khẳng định là thời điểm túy Hàn Nhật Thế Giới năm 29, phóng ra khí cầu chúc mừng, không biết sau khi bị cạo ở đâu, lại bị gió thổi vào trong thông đạo.

Một khí cầu nho nhỏ, lộ ra tin tức khiến người ta vô cùng vui mừng!

Hai trăm hai năm cách hiện tại không xa, quả cầu khí có thể theo gió bay vào, điều này nói rõ, trải qua mấy ngàn năm biến thiên, thông đạo này vẫn thông suốt, chúng ta hoàn toàn có thể từ nơi này mà đi.

Con cá sấu lớn thật vất vả mới săn giết không phải mắt trận, thực sự có chút tiếc nuối, nhưng vì vậy phát hiện ra một thông đạo khác thông ra ngoại giới, cũng là một tin tức khiến người ta phấn chấn!

...

Lần này, chờ ta cùng mấy người bọn họ hợp lại, tiêu diệt được mắt trận chân chính, phá giải nguyền rủa sinh tử, sau đó có thể trốn đi từ nơi này. Có thể so với chúng ta quay lại đường cũ, từ núi hoang sơn ám đạo bò ra ngoài sẽ thoải mái hơn nhiều! Hơn nữa, với trạng thái của chúng ta lúc này, còn có thể không thể bình an vô sự trở về đều khó nói.

Trong lòng tràn đầy vui mừng, ta đã cẩn thận xem xét bốn phía một phen, thấy không còn có chỗ nào đặc biệt nữa, lúc này mới quay người đi trở về.

Đi chưa được hai bước, ta lại nhớ tới cái gì, nhặt quả bóng thối kia lên nhét vào trong ngực.

Đi xuống sườn dốc xem xét, phía dưới đầm nước đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi, mùi máu tanh ngút trời dày đặc, đừng nói đến cùng khó ngửi đến mức nào!

Theo sóng nước dập dờn, con cá sấu lớn nửa nằm sấp trong nước huyết lúc ẩn lúc hiện, khiến cho người không khỏi sinh ra một loại ảo giác, giống như người này còn sống, vẫn một mực không đổi nhịp nhàng từng bước một nhúc nhích về phía trước.

Ta quay đầu lại, nhìn phía trên vách đá đỏ như máu một chút, móc ra mấy tấm Bạo Liệt Phù đồng thời ném tới!

Ầm!

Bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, dốc núi sụp xuống, vô số khối đá vụn to nhỏ giống như mưa đá phô thiên đập xuống.

Cùng thời khắc tiếng vang bùng nổ, ta cầm lấy khí cầu phá tan một vòng đón gió, lập tức bịch một tiếng nhảy vào trong nước.

Dưới đáy sườn dốc bị ta nổ tung hơn phân nửa, rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng, ầm ầm sụp đổ.

Lần này tuy rằng không thể phá hư chữ "Cực" do Thần Vũ Thiên Hoàng bố trí, nhưng cũng làm không gian chữ Cực không có chỗ để đi, vẫn như cũ trói chặt con cá sấu lớn nằm trong vũng máu rơi xuống.

Bộp một tiếng, hắn đập mạnh lên bờ, gần chạm vào con cá sấu lớn đã chết dưới nước kia.

Hai con cá sấu cự thú này năm xưa từng tập sát trăm người, Thần Vũ Thiên Hoàng vì phong ấn thông đạo nên mới giữ lại cho nó một mạng, hơn nữa thiết lập trận pháp kéo dài thọ nguyên. Cho đến hôm nay, coi như ta đã báo thù cho mấy trăm oan hồn vô danh đã chết oan kia.

Hơn nữa thứ này ngăn ở lối ra, mặc dù nó không phải mắt trận, nhưng nếu chúng ta thật sự nghĩ thoát khỏi nơi đây thì cũng phải giết nó.

Nhưng bất kể thế nào, đôi vợ chồng cá sấu yêu nhau điên cuồng này cuối cùng vẫn chết trong tay ta.

Ta lại trả lại cho các ngươi một tên Vĩnh Thế làm bạn!

Ta giẫm lên máu loãng, nhanh chóng bơi ra thông đạo, lập tức một đường hướng lên trên, vọt lên mặt nước.

Đoạn đường thủy này nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, đối với giang cá lớn như vậy cao thủ đường thủy mà nói không tính là việc khó, nhưng ta lại không làm được.

Thời điểm truy kích nước cá sấu lớn, dùng một tấm Tị Thủy Phù duy nhất, lúc ấy hấp tấp cứu người, căn bản là không nghĩ tới trở về như thế nào. May mắn nhặt được một cái khí cầu rách nát như vậy có thể mang theo chút khí ấm, nếu không ta cũng chỉ có thể phá vỡ thi thể cá sấu, lấy ra cánh tay làm khí nang.

Trên mặt nước đen thùi, một khối huyết tương nho nhỏ đang bay lượn, bị đánh nát thành mảnh nhỏ của con cá sấu.

Ta bơi nhanh lên bờ, tiếp tục đi dọc theo thông đạo hẹp dài đen nhánh.

Không lâu sau, trước mắt hắn xuất hiện một vòng ánh sáng.

Quay lại nhìn thì thấy đó là một cảnh tượng thê lương đến cực điểm!

Dưới bối cảnh ảm đạm không ánh sáng, một vòng trăng tròn khổng lồ cao ba tầng cao thấp đang treo ở nơi đó.

Ánh trăng trong trẻo, sáng trắng như ngọc, một gốc đại thụ to lớn đột ngột từ mặt đất mọc lên, trên ngọn cây, một hàng hàng chữ gồm chín con quạ đen lớn.

Dưới gốc đại thụ có một bóng người thân hình cao lớn đang đứng, tay cầm trường kiếm chĩa thẳng lên trời cao!

Cả hình ảnh này chỉ có hai màu đen trắng, nhưng lại không đơn điệu chút nào, càng không đột ngột, trong vẻ mỹ lệ thê lương lại hiện ra vài phần Tiêu Sát thê lương.

Thiên Cửu Cửu Lục Chương đầu tiên gặp lại Tiểu Bạch Long.

Nếu như hình ảnh này xuất hiện trong phường thị mỹ thuật nào đó, ta có thể sẽ tán thưởng một phen, ngược lại cũng không đến mức kinh ngạc như vậy.

Nhưng lúc này lại lặn sâu dưới mặt đất, cảnh tượng trước mắt không ngờ lại xuất phát từ thời sơ khai của Nhật Bản mấy ngàn năm trước, chuyện này thật khiến người ta giật mình!

Ta nhìn cảnh tượng trước mắt này, sững sờ cả nửa ngày, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, tiếp tục đi về phía trước.

Mãi tới gần, lúc này mới phát hiện trăng tròn hào quang khổng lồ kia không ở trước mặt, chỉ là từ rất xa tràn ra từng luồng hào quang mà thôi.

Bóng người cao lớn cầm kiếm mà đứng kia cũng không ở chỗ này, vẫn đứng ở dưới vầng trăng tròn rất xa.

Mới vừa rồi ta cách khá xa, từ góc độ và góc độ của ta, trăng tròn, cây to hình như ghép lại với bóng người. Kỳ thực, nơi này chỉ có một gốc đại thụ.

Cái kia cây đồng đúc mà thành, cả cây to không sai biệt lắm có ba người ôm to, cao hai mươi mấy mét.

Vô luận thân cây hay là cành lá, thậm chí mỗi một vết nứt đều điêu khắc sinh động như thật.

Ở niên đại hoang dã mà lại có thể chế tạo ra thanh đồng khí khổng lồ và uy nghiêm như vậy, quả thực chính là kỳ tích nhân gian!

Nhưng bản nhật căn bản không trải qua thời đại thanh đồng, thứ này làm sao làm ra được?

Phải biết rằng, toàn bộ Trung Quốc và cả thế giới đều không hề phát hiện ra đồ vật bằng đồng xanh khổng lồ như thế, mấy ngàn năm trước, bản tổ tiên Nhật Bản không thể nào văn minh Hoa Hạ bằng được?

Ta dán sát cái cây lớn cẩn thận xem xét, lúc này mới phát hiện, cái cây to kia là do đồng xanh chế tác ra không phải giả, hơn nữa cũng không phải ghép lại, trên dưới giống nhau, không có khe hở nào. Chỉ là trên vỏ cây được khảm không ít đất cát mịn, hơn nữa còn có không ít điểm đen nhỏ dày đặc, chỉ có mấy chỗ hơi lõm xuống lộ ra từng khối màu đồng xanh.

À, thì ra là thế!

Lần này cuối cùng ta đã minh bạch, bọn họ không chọn phương pháp đốt, mà là quán chế pháp!

Chính là chế tạo một mô hình trước, sau đó đem nước đồng đổ vào, chờ sau khi nước đồng nguội lại đọng lại, lại dỡ dỡ bỏ đồng hình, đồ vật liền làm xong rồi.

Bất quá, chế tác đồng hình lúc đó cũng là một môn kỹ nghệ cực kỳ cao thâm, khẳng định tổ tiên Nhật Bản vẫn chưa nắm giữ được. Vì vậy, bọn họ liền chọn dùng một loại phương pháp khác.

mô hình cây thanh đồng trước mắt này thật ra chính là một tổ kiến khổng lồ.

Bọn họ đục một cái động trên tổ kiến, đem nước đồng đổ xuống, theo hang động chảy xuống phía dưới.

Cũng đừng nói, cấu tạo bên trong tổ kiến cùng cây cối chênh lệch không nhiều lắm.

Đợi đến lúc nước đồng nguội đi, lại dỡ bỏ tổ kiến, chém đi bộ phận không thích hợp, bởi vậy, một gốc cổ thụ đồng xanh khổng lồ khéo đoạt thiên công liền hoàn thành.

Những tiên dân Nhật Bản này tuy không đúng cách, nhưng kỳ tư diệu tưởng bực này lại không thể không khiến người ta khâm phục!

Ánh mắt ta rời đi, nhìn lên trên một chút, chỉ thấy trên ngọn cây có chín con quạ đen lớn đứng.

Mỗi con quạ đều lớn cỡ một tay, mỗi con có ba móng vuốt, nhìn chằm chằm vào ta từ trên xuống dưới.

Tuy cách rất xa, có chút không nhìn rõ, nhưng ta lập tức có thể phán định, đây tuyệt không giống hai bóng đen trắng nói là con quạ sứ gì, mà là từ Hắc Âm Thạch chế tạo ra.

Hắc Âm Thạch là một loại thạch tài cực kỳ đặc thù, ngoại trừ người trong nghề am hiểu âm dương chi đạo, phần lớn đều dùng nó làm đại lý thạch phổ thông.

Đây là một loại tài liệu thông âm, tác dụng thường thấy nhất chính là con mắt được xây dựng thành tượng, sau khi được ngâm qua pháp thủy đặc thù, sẽ sinh ra một loại công hiệu kỳ lạ.

Ngươi chỉ cần hai mắt nhìn chăm chú là sẽ có cảm giác đối mặt với người khác, thậm chí xuyên thủng linh hồn.

Nhất là khi trang bị cho tượng thần trong chùa, ngươi nhất định sẽ cho rằng đây là Phật Tổ hiển linh.

Nhưng thật ra đối mặt với ngươi là bản thân ngươi.

Nó như một tấm gương đặc biệt, nhưng phản xạ không phải ánh sáng mà là linh hồn!

Hắc bạch song ảnh bị nhốt trong cổ mộ hơn bảy mươi năm, lúc nào cũng muốn giải khai phong ấn thoát đi ra ngoài.

Nhiều năm qua, một mực trăm phương ngàn kế tìm kiếm manh mối cùng phương pháp phá giải.

Sau khi nói bọn họ vượt qua ba ngã rẽ, chỉ thấy một cây cổ thụ bằng đồng, trên cây có một con quạ đen ba chân, đập vỡ con quạ đen là có thể mở được trận pháp, phóng ra mắt trận.

Trước mắt, đa số bọn họ nói không sai.

Nhưng con quạ này lại không phải là một con, mà là chín con, hơn nữa cũng không phải bằng sứ, mà là Hắc Âm Thạch.

Xem ra manh mối bọn họ tìm được ở bên ngoài cũng rất kín kẽ!

Hai người bọn họ rất có thể là ngẫu nhiên, không biết đã phát hiện ở nơi nào có lưu lại một văn tự hoặc là ghi chép trên tường, do đó mà suy đoán ra được.

Cái kia lưu lại ghi chép tu kiến, khả năng cũng không hiểu đây là cái gì, hơn nữa tại thời điểm hắn ghi chép, khả năng thật sự chỉ có một con quạ.

Nhưng nếu như vậy, theo như song ảnh trắng đen nói, chỉ cần đập nát hắc nha là có thể mở ra pháp trận, thả ra mắt trận có đáng tin hay không?

Đương nhiên bọn họ nhất định không cố ý gạt ta, nếu không cũng sẽ không đồng ý chui vào hộp gỗ nhỏ.

Nhưng vấn đề là, nếu muốn giải trừ nguyền rủa trên thân mấy người chúng ta, cũng chỉ có con đường diệt sát trận nhãn này mới có thể đi.

Nếu như không tìm được chỗ nào có thể mở ra pháp trận, sẽ không nhìn thấy được trận nhãn, những chuyện khác cũng không thể nói ra được.

Keeng keeng keeng!

Đột nhiên xa xa truyền đến tiếng vũ khí va chạm vào nhau.

Ta nhìn theo hướng phát ra âm thanh, thì ra chính là điểm cuối của vầng trăng tròn cực kỳ to lớn kia.

Trong ánh trăng trong trẻo mơ hồ sinh ra một mảnh ráng chiều đỏ tươi, đồng thời một luồng khí lạnh màu trắng cũng từ phương hướng đó tràn ngập mà đến.

Hồng Hà, lãnh khí, chẳng lẽ là Thải Vân cô nương cùng Tiểu Bạch Long sao?

Cả đời ta vừa nghĩ đến cái ý niệm này, trong nháy mắt có chút không nhịn được sự kinh hỉ, không còn tâm tư đi thăm dò cái gì thanh đồng thụ, hai chân mở ra chạy thẳng về phía trước!

Ánh trăng như tuyết, soi sáng huyệt động này, ta xuyên qua tầng

tầng sương trắng, bước nhanh như bay về phía trước.

Keeng keeng keeng keeng keeng!

Từng tiếng rung động thanh thúy càng lúc càng lớn, ráng chiều cũng càng thêm rực rỡ, phóng ra từng luồng hào quang màu sắc rực rỡ chiếu rọi khắp nơi!

Chạy như điên sáu bảy mươi mét, trong sương mù dày đặc phía trước hiện ra mấy bóng người.

Một người mặc áo khoác da chồn màu trắng như tuyết, hai tay nắm chặt một thanh trường thương băng trùy dài hơn một mét.

Người còn lại mặc thường phục Nhật Bản, trong tay không ngừng bắn ra Hỏa Diễm Trường Đao!

Chẳng phải đây chính là Thải Vân cô nương và tiểu bạch long sao?

Như vậy mới tính là nhìn thấy các ngươi!

Không sao là tốt rồi! Mắt ta nóng lên, suýt nữa bật khóc.

Nhìn tình hình, hai người bọn họ lúc này đang chiến đấu say sưa kịch liệt, ta tranh thủ thời gian vừa gia tốc, vừa trở tay rút ra song đao bước nhanh tới!

Lại chạy vài chục bước, càng gần thêm chút, lúc này mới nhìn rõ, đang giao chiến với hai người bọn họ căn bản không phải là người, mà là một con khỉ!

Cái đầu khỉ này không lớn, so với một tiểu hài tử ba bốn tuổi cũng không khác là bao. Toàn thân nó mọc ra bộ lông ánh vàng rực rỡ, dưới ánh trăng phản tôn làm nổi bật lên kim quang lóng lánh.

Hầu tử này trở tay cầm đao, nắm chặt hai thanh chủy thủ nhỏ bắn ra lam quang bốn phía, nhe răng nhếch mép nhảy nhót, chốc lát phóng tới Thải Vân cô nương, một hồi lại chạy về phía tiểu bạch long, thập phần hung mãnh.

Với thân thủ nhanh chóng như tiểu bạch long vậy mà ngay cả bóng dáng của nó cũng không bị thương tổn được!

Số một ngàn chín chín bảy Chương, Hầu Tử...

Ta nhanh chóng tới gần, chờ đúng thời cơ vung tay lên, châm vô hình thẳng đến cổ họng kim hầu bay đi!

Tên này vừa tập kích Thải Vân cô nương xong, bị ngọn lửa ngăn cản, sau đó lại bị tiểu bạch long cưỡng ép bức lui, vừa mới rơi xuống đất, châm vô hình đã bắn tới trước mặt.

Leng keng leng keng!

Con khỉ kia lật cổ tay một cái, hời hợt gạt phăng cây kim Vô Hình châm sang một bên, xoay mặt nhìn ta, dùng sức thè lưỡi, thể hiện ra vẻ cực kỳ khinh miệt, giống như đang nói: "Các ngươi có mất mặt hay không! Ba người bắt nạt con khỉ của ta, còn đánh lén ta?"

Ta đâu quản nhiều như vậy? Phóng người liên tục nhảy, đứng ở phía sau nó, cùng Thải Vân cô nương, tiểu bạch long tạo thành thế bao vây.

"Cửu Lân!" Tiểu Bạch Long vừa thấy là ta, cực kỳ mừng rỡ hô to một tiếng.

"Thằng nhóc này." Thải Vân cô nương lớn tiếng chửi, giọng nói của nàng tuy rất dữ dằn không chút khách khí, nhưng trong nháy mắt ánh mắt liền ướt sũng, nàng nhìn ra được trong lòng có chút không kìm nén được vui mừng.

Ta gật đầu với hai người, vừa nhìn chằm chằm vào cây chủy thủ ánh sáng màu lam trong tay con khỉ vừa hỏi: "Thế này là sao? Con khỉ này chui ra từ đâu vậy?"

"Quỷ mới biết." Tiểu Bạch Long căm hận nói: "Ta vừa đi đến phía trước cây đại thụ kia thì con khỉ đột nhiên nhảy xuống, đâm thẳng vào ngực ta chính là một đao đấy, nếu không phải ta trốn nhanh thì đã bị nó giết chết rồi!"

Trong khi nói chuyện, ta chú ý tới một lỗ hổng trên y phục trước ngực tiểu bạch long.

"Gia hỏa này nhảy lên nhảy xuống, tốc độ vô cùng nhanh, ngay cả bóng dáng của nó ta cũng không sờ tới được, chỉ có thể miễn cưỡng phòng thủ. Hơn nữa giống như toàn bộ âm dương thuật đều đối với nó không có hiệu quả chút nào! Ta đang khổ chiến thì Thải Vân cũng chạy tới., Ở dưới hai người bọn ta hợp lực, con khỉ này mới dần dần rơi xuống hạ phong, sợ tới mức quay đầu bỏ chạy. Chúng ta vừa mới đuổi đến đây, hầu tử vốn cũng đã chạy mất Ảnh nhi lại đột nhiên quay về. Cái này không phải, vừa mới đánh hai ba mươi hiệp, ngươi cũng chạy tới rồi sao."

"Con khỉ này có chiêu thức quái lạ, nhanh kinh người, hơn nữa trên hai thanh đao kia đều nhiễm kịch độc!" Thải Vân cô nương nói rất đơn giản.

Hầu tử bị chúng ta vây quanh ở giữa, ngửa đầu nhìn cái đầu nhỏ, rồi nhìn cái kia, đột nhiên vung mạnh hai thanh chuỷ thủ lóng lánh ánh sáng màu xanh lam, kêu lên chít chít.

Giống như cực kỳ bất mãn đối với ba chúng ta, lớn tiếng kháng nghị: Đừng coi ta là khỉ con khi dễ.

Tuy ba người chúng ta vẫn đang trao đổi tin tức với nhau, nhưng ai cũng không dám bất cẩn, nhìn chằm chằm nó chằm chằm, sợ thằng này đột nhiên gây khó dễ.

Nhưng kỳ quái chính là, con khỉ này cũng chỉ vung con dao găm hướng về phía chúng ta mà kêu loạn xạ, nó không có ý định lập tức phát động công kích. Hơn nữa mặc dù nó bị ba người chúng ta vây ở bên trong, nhưng lại không có chút sợ hãi nào, ngược lại càng hung hăng hơn!

"Con khỉ này cũng không phải là động vật vốn có trong cổ mộ." Ta một lần nữa đánh giá nó một phen, rất khẳng định nói: "Chắc chắn là người của Thiên Chiếu Thần Hội đưa vào."

"Là ai dẫn vào không quan trọng!" Tiểu Bạch Long nhìn chằm chằm con khỉ đó, cắn răng nói: "Quan trọng là làm sao giết chết nó."

Hầu tử kia như có thể nghe hiểu tiếng người, lập tức xoay đầu lại, hung tợn hướng về phía tiểu bạch long điên cuồng kêu vài tiếng.

Chỉ là một con khỉ con, lại có thể cùng tiểu bạch long chân thương đánh nhau hơn nửa ngày, không chút nào rơi vào thế hạ phong! Dưới hai người thải vân cô nương tiểu bạch long hợp kích, lại còn có thể thoải mái như thế muốn đi liền đi, nghĩ đến thì đến, khổ chiến hai ba mươi hiệp, bất bại tích.

Cho dù là ta, sử dụng bản lĩnh toàn thân cũng rất khó làm!

Hơn nữa chỉ riêng lấy thân thủ cùng tốc độ mà nói, tiểu bạch long đã là hảo thủ vượt qua nhất lưu rồi, trên đời này có thể nhanh đến mức hắn cũng không đuổi kịp, cơ hồ có thể đếm được trên đầu ngón tay! Nhưng lại không thể làm gì được con khỉ nhỏ này.

Chẳng trách tiểu bạch long hận đến không thể. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ bị người ta cười rụng răng sao?

Con khỉ kia nhìn về phía tiểu bạch long gầm rú vài tiếng, sau đó lại thè lưỡi ra làm mặt quỷ, lập tức nhổ nhổ nước bọt lên mặt đất, mặt mũi tràn đầy vẻ miệt thị và giễu cợt.

Tính tình Tiểu Bạch Long vốn chính là bị dính lửa, bị con khỉ này nhục nhã như thế sao còn dễ chịu cho được?

Lập tức mắng: "Con bà nó! Ta không tin là không giết được tên khỉ thối tha nhà ngươi, chết đi cho ta."

Vừa dứt lời, vèo một tiếng, chuôi băng trùy trường thương trong tay hóa thành một đạo lưu quang bắn ra.

Hắn còn nhanh hơn con khỉ kia! Mắt thấy trường thương phi tới, đột nhiên lắc mình một cái, nhảy sang một bên.

Rặc rặc!

Trường thương đâm thủng mặt đất, đá vụn tung bay khắp nơi.

Ngay tại đó, trường thương kia cũng vỡ vụn thành một mảnh, hóa thành mấy chục dùi băng mũi nhọn như trường đao, bắn ra khắp nơi.

Con khỉ kia tung người nhảy dựng lên, cực kỳ linh hoạt và khó tin nhẹ nhàng nhảy mấy cái, liền từ trong băng trùy tứ tán phá vòng vây, nhảy lên cao giữa không trung. Một bên khác Thải Vân cô nương đột nhiên bước lên trước một bước, phát ra Hỏa Diễm Đao hung hăng bổ tới trước cái đầu của nó.

Trên lưỡi đao lóng lánh một vòng ánh lửa, vừa đậm đặc lại nóng bỏng!

Leng keng leng keng!

Không nghĩ tới, con khỉ kia đối mặt ánh đao kinh người như thế chỉ tùy ý giương tay lên, lật liền lộn mấy vòng né tránh vững vàng, vẫn là vị trí vừa rồi, vẫn là vừa rồi tư thế kia.

Con khỉ con này thật sự không đơn giản nha!

Tốc độ của tiểu bạch long băng tuyết trường thương nhanh kinh người cỡ nào? Sát thương do băng trùy phát ra khó phòng đến bực nào? Nhưng nó lại nhẹ nhàng vô cùng né tránh.

Thải Vân cô nương mặc dù thoạt nhìn chỉ là một thiếu nữ dịu dàng, nhưng nếu so sánh lực lượng thật sự thì chỉ sợ ta, mùng một, Tiểu Bạch Long, Hàn lão lục, bốn đại nam nhân hợp lại cũng không thể sánh bằng.

Nhưng lại bị con khỉ này dễ dàng hóa giải như thế!

Cái này...

Ta âm thầm kinh ngạc, một tay lặng lẽ vươn ra sau lưng, lấy ra một lá linh phù bậc trung!

Đột nhiên hắn vung tay định ném ra.

Ba! Đột nhiên, cổ tay ta tê rần, bị thứ gì đó đánh cho tê rần.

Phù chú rơi xuống đất, bốc lên một ngọn lửa.

Ta cuống quít lùi lại phía sau hai bước rồi lại nhìn. Chỉ thấy hòn đá nhỏ đánh vào cổ tay ta mà thôi.

Chi chi!

Con khỉ kia nhìn ta lè lưỡi làm mặt quỷ, nhe hàm răng lớn, cười rất là vui vẻ.

Trong khe hở chân nó kẹp một hòn đá nhỏ, nhẹ nhàng ném lên.

Vươn cái chân còn lại, vững vàng đứng trong khe hở, giống như đang nói với ta: "Thấy không? Ta dùng thứ đồ chơi này đánh ngươi, có phục không?"

Con mẹ nó đây còn là khỉ con sao? Dù là thân thủ hay chỉ số thông minh đều vượt qua tiêu chuẩn nhất lưu.

Dù thế nào đi nữa thì đây cũng là một con khỉ!

Ngoại trừ bộ lông rực rỡ ánh vàng kia thì hầu như không có gì khác với hầu tử bình thường cả.

Nhưng một con khỉ như vậy lại quay vòng quanh mấy người chúng ta, một chút biện pháp cũng không có!

Nhưng rốt cuộc con khỉ này muốn làm gì? Hoặc là chủ nhân của việc đưa nó vào cổ mộ - Thiên Chiếu Thần hội đại hộ pháp, hoặc là Y Đằng Xương Bình muốn nó làm cái gì?

Nó chính là Y Đằng Xương Bình thứ một ngàn chín mươi tám!

Nhìn từ bộ dạng cợt nhả của nó, cùng với công kích giống như chơi đùa của nó, cũng không hề muốn hạ độc thủ với chúng ta, lập tức giết chết chúng ta.

Nhưng lại vẫn quấn quít lấy chúng ta, không cho chúng ta tiếp tục đi tới!

Chẳng lẽ là...

Thiên Chiếu đại hộ pháp và Y Đằng Xương Bình đang ở phía trước phá giải cơ quan cuối cùng còn cần chút thời gian, phái con khỉ này tới ngăn cản chúng ta tiến lên?

Mặc kệ là loại khả năng nào, chúng ta cũng không có thời gian để tiêu phí với nó!

"Ba!" Ta đột nhiên hét to một tiếng, nắm chặt chuôi đao bước tới một bước.

Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương vừa nghe vậy, đồng thời biến sắc.

Bàn tay Thải Vân cô nương ngưng kết ra Hỏa Diễm Đao, băng sương trong tay tiểu bạch long ngưng kết, hóa thành trường kiếm.

Đây là một trong những ám ngữ chiến thuật được mọi người biết tên.

Trong khoảng thời gian đó của Hàn Quốc, Hàn lão lục và sơ nhất, đã đem toàn bộ ám ngữ của bọn họ nói cho ta nghe.

Khác với những ám ngữ khác, cái "Tam" này chỉ là một loại chiến trận dựa vào phòng hộ, là từ Thiên Địa Nhân Tam Tài Trận diễn biến ra.

Trận pháp này cần sự tín nhiệm hoàn toàn của ba người, phù hợp, là tai mắt của tứ chi, giống như ba đầu sáu tay vậy!

Hơn nữa trận pháp này trải qua không ngừng hoàn thiện, lại diễn sinh ra chín tám mươi mốt loại biến hóa, cho dù đối với người hiểu rõ Tam Tài Trận cũng không thể nào phỏng đoán.

Vốn dĩ mỗi một thức đều có tên rất cổ điển, đáng tiếc tiểu bạch long ngại quá mức, không nhớ được! Vì vậy dưới yêu cầu của hắn lại biến thành con số.

Con khỉ nhỏ như phát hiện ra điều gì, đột nhiên sững sờ, lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, cầm con dao găm trong tay, trừng đôi mắt nhỏ gắt gao nhìn chằm chằm vào chúng ta.

"Tám mươi mốt!" Ta quát to một tiếng lập tức xuất kích đầu tiên.

Song đao vừa dựng đứng, bỗng nhiên một chiêu Thái Sơn áp đỉnh đầu tiểu hầu tử kia bổ tới.

Cùng lúc đó, Thải Vân cô nương cong vai sau lưng chém xuống!

Tiểu bạch long vung tay ném đi, băng kiếm ra tay, mang theo tiếng gió vù vù!

Ba đao một kiếm điên cuồng xuất kích, nhưng con khỉ con kia vẫn vững vàng đứng ở đằng xa không nhúc nhích.

Toàn bộ đao kiếm phá không, kinh động tới tiếng gió vù vù.

Hả? Ba người chúng ta đồng thời lùi lại ba bước, không khỏi âm thầm giật mình.

Chiêu cuối cùng này chính là tinh túy của toàn bộ Tam Tài Trận, Thiên Pháp Địa, Địa Pháp Nhân, Nhân Pháp Đạo, Đạo Pháp tự nhiên.

Ba người Thiên Địa Nhân hợp kích, chỉ cần kẻ bị tấn công hơi có động tác, linh lực ba người chúng ta sẽ lập tức tuôn ra! Không cần biết ngươi có thân thủ gì cũng không cách nào chạy ra được, tất cả sinh vật trong phạm vi năm mét đều bị tạm thời trấn trụ, ngay cả ruồi cũng không bay ra ngoài được.

Đương nhiên, lúc này chúng ta cũng sẽ bị linh lực vây khốn, không thể động đậy.

Nhưng sau một thời gian ngắn dừng lại, mấy người chúng ta lại tỉnh lại trước.

Tuy rằng khoảng cách thức thức tỉnh với người bị công kích chỉ có thể xem nhẹ nửa khắc thời gian ngắn ngủi không tính, nhưng vậy cũng đủ rồi!

Vốn dĩ một chiêu này cực kỳ hao phí linh lực, không đến mức vạn bất đắc dĩ tuyệt sẽ không thi triển.

Nhưng bây giờ trong thời gian ngắn thật sự không thể làm gì được tiểu hầu tử này, cho nên mới bất đắc dĩ phải làm như vậy!

Nhưng khiến bọn ta ngạc nhiên là tiểu hầu tử kia không ngờ lại không bị lừa! Thành thành thật thật đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không nháy lấy một cái.

Vừa rồi cũng nhìn thấy, thân thủ của vật này vô cùng cao siêu, chỉ nhìn chiêu thức bên ngoài của chúng ta, nó hoàn toàn có thể tránh thoát mà không tốn chút sức nào.

Nhưng nó hết lần này tới lần khác vẫn không nhúc nhích!

Nếu như nói đây là một tông sư Âm Vật rất bình tĩnh bình tĩnh, muốn lấy bất biến ứng vạn biến thì có lẽ chúng ta sẽ không kinh ngạc như vậy.

Nhưng nó chỉ là một con khỉ mà thôi!

Hơn nữa vừa rồi, còn không phải làm mặt quỷ, mà là kêu loạn lên. Không có giây phút rảnh rỗi, làm sao đến thời điểm hi vọng nó động đậy, hết lần này tới lần khác đều dừng lại.

Ban đầu đã nói qua, ngoại trừ danh động tám phương ra, tuyệt đối không ai biết được, hơn nữa cũng chưa có ai từng sử dụng qua trận pháp này!

Nói cách khác, trên thế giới này không ai có thể biết được điểm trí mạng của chiêu này là "ám mươi mốt", rồi phá giải ra sao, nhưng làm sao mà tiểu hầu tử này lại biết được?

Trên mặt Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương đều hiện ra vẻ hoang mang, chuyện này rốt cuộc là thế nào đây?

"Chít chít!"

"Chi chi chi!"

Con khỉ kia hoa chân múa tay nhảy múa, không ngừng hò hét với chúng ta, nở nụ cười, đầy giễu cợt.

"Con bà nó!" Tiểu Bạch Long có chút tức giận, căm hận cắn răng một cái, băng kiếm lần nữa xuất kích, đâm về phía con khỉ nhỏ kia.

Con khỉ nhỏ kia chơi đùa như bình thường, sôi nổi nhảy qua bên cạnh hắn, tùy tiện còn phun một ngụm nước miếng lên mặt hắn!

"Kinh Thần chỉ!" Ta đột nhiên kêu lớn.

Tiểu bạch long sửng sốt, lập tức hiểu ra, vung hai tay lên đồng thời búng tay.

Ba ba! Hai làn khói trắng nhạt, bay thẳng tới con khỉ kia.

"Chít chít!" Con khỉ đó kêu dài một tiếng, sắc mặt lập tức thay đổi, cuống quít tránh ra, không còn bướng bỉnh như lúc nãy nữa.

Cùng lúc đó, cuối cùng ta cũng khẳng định lai lịch của con khỉ này!

Đúng là hắn không phải là một con khỉ bình thường, cũng không phải sủng vật của Thiên Chiếu đại hộ pháp và Y Đằng Xương Bình mà là Y Đằng Xương Bình!

Chúng ta nhìn thấy một con khỉ, tự nhiên trước tiên làm chủ, cho nên cho nó thành động vật. Nhưng lại thiếu chút nữa quên mất, lão già Y Đằng Xương Bình kia vốn là quái vật!

Một thân khống hồn thuật xuất thần nhập hóa, tuần tự khống chế Thải Vân cô nương và sơ nhất; giả trang thành sơ nhất trên thiết tác, thiếu chút nữa giết Hàn lão lục; sau ba trọng môn, suýt nữa để cho ta giết chết tiểu bạch long trong giấc ngủ.

Nếu chỉ dùng khống hồn và huyễn thuật mà nói, thực lực gia hỏa này cách vô thượng Thần cấp cũng không xa.

Chỉ có mấy người chúng ta mới biết phương pháp phá giải Tam Tài Trận, con khỉ nhỏ đó tại sao lại đột nhiên nghĩ thông suốt vậy?

Khả năng duy nhất là con khỉ này đã đạt được trí nhớ của ai trong chúng ta, vậy nó tám chín phần mười chính là lão khốn Y Đằng Xương Bình kia!

Quả nhiên, khi ta hô lên ba chữ "Kinh Thần chỉ", hầu tử kia lập tức kinh hãi thất thố.

Bởi vì hắn đã nếm qua đau khổ này!

Kinh Thần chỉ là một trong những tuyệt kỹ Thiên Sơn mà tiểu Bạch Long học được từ Lãnh gia, chuyên môn công kích thần thức, hơn nữa thần thức càng cường đại thì bị thương tổn sẽ càng đau đớn!

Gia hỏa này đã nếm thử qua một lần, cho nên vừa nghe qua mấy chữ này liền lập tức hoảng sợ.

Bởi vậy ta cũng có thể kết luận, con khỉ con trước mắt này không chỉ bị Y Đằng Xương Bình tạm thời đoạt đi hồn phách mà là nó vẫn sinh tồn với hình thái của con khỉ.

Nếu không cho dù hắn có thể điều khiển thân thể Hầu Tử, thì thân thủ cùng chiêu thức mau lẹ vô cùng cũng không phải một sớm một chiều là có thể luyện thành.

Hơn nữa, nếu chỉ là một con khỉ bình thường, vừa thấy kế sách thất bại, sau khi bị chúng ta vạch trần, trực tiếp rút hồn bỏ đi là được rồi, hà tất phải phí khí lực này?

Dưới sự tấn công liên tục của tiểu bạch long, con khỉ kia kêu lên chi chi chạy loạn khắp nơi, ta cầm lấy song đao Trảm Quỷ Thần, đã sớm ngăn chặn ở phía trước.

Con khỉ kia quét nhìn ta một cái, tứ chi chạm đất, nhanh chóng chạy tới, muốn xông thẳng qua bên cạnh ta.

Từ trong ánh mắt của nó nhìn ra, căn bản nó không để mắt đến ta —— lấy thân thủ Tiểu Bạch Long cũng không chạm tới nó, ta càng không có cách nào.

Đệ nhất thiên cửu cửu cửu cửu, đau hiếp đánh rụng thủy cẩu (Thêm)

Từ rất lâu trước đây, Thiên Chiếu Thần đã bắt Thải Vân cô nương, Y Đằng Xương Bình lấy trộm toàn bộ ký ức của nàng.

Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương lớn lên cùng nhau từ nhỏ, giống hệt tỷ đệ. Ngoại trừ Tiểu Bạch Long sau này luyện thành Kinh Thần Chỉ ra, Y Đằng Xương Bình đã biết trước chiêu thức của hai người bọn họ.

Nguyên nhân chính là như thế, vừa rồi hai người hợp kích với hắn mà nói cũng hoàn toàn không thành uy hiếp.

Thải Vân cô nương đã rất lâu rồi không gặp ta, trong trí nhớ của nàng ta, ta còn là một tiểu gà mờ mới ra đời, dù là lịch duyệt hay tu vi đều yếu đến đáng thương.

Cho nên, hắn cũng không chút nào để ta trong lòng!

Có lẽ lão già này đang muốn: Tiểu Bạch Long và đám mây nhiều màu cũng không thể làm gì nó, một Trương Cửu Lân nho nhỏ thì làm được gì?

Nhưng hắn không nghĩ tới chính mình đã sớm không còn là Trương Cửu Lân!

Bây giờ ta, không chỉ có thể một mình đảm đương một mặt, càng có thể thi triển một ít thứ ngay cả hai người bọn họ cũng không am hiểu, tỷ như Âm Phù Kinh.

Nếu như đây chỉ là một con khỉ có võ công cao cường, thì có lẽ ta cũng không còn cách nào với nó nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó đào tẩu khỏi trước mắt ta.

Nhưng vừa rồi đã chứng thực được, con khỉ này sớm đã bị bóc hết hồn phách, chính là lão già Y Đằng Xương Bình kia!

Đây chính là đụng vào trên thân thương!

Thừa dịp hắn tránh né khỏi khe hở Kinh Thần chỉ của Tiểu Bạch Long, ta đã sớm bố trí xong một tòa pháp trận, đang đợi hắn đến đây đây!

Mắt thấy hắn vọt tới gần ta, ta vung song đao chém ngang tới, con khỉ kia rất khinh thường kêu lên một tiếng, nhảy qua bên cạnh ta.

Vèo một tiếng, con khỉ nhảy qua bên cạnh ta, ném dao găm về phía ta. Bốn móng vuốt nó điên cuồng kêu lên, rồi chạy ra ngoài.

Nhưng đó cũng chỉ là một con khỉ mà thôi!

Trước mặt ta trống rỗng xuất hiện một tiểu lão đầu nhi thấp bé gầy yếu, vẫn như cũ duy trì động tác tay chân chạm đất, cực kỳ kinh ngạc nhìn ta.

Đây là Cách Hồn Trận ta lâm thời bày ra!

Nguyên lý giống với Cửu U tam trọng môn, chính là cách ly âm dương. Sứ thi, hồn, Kiếp tam linh tách ra, không thể dựa vào lẫn nhau.

Với tu vi của ta lúc này, đương nhiên không thể thiết trí ra được ba cửa ải chân chính, đừng nói tạm thời đối chiến cường địch, cho dù đối với người bình thường cũng không hề có tác dụng. Nhưng vấn đề chính là, lúc này Y Đằng Xương Bình không phải người bình thường.

Hắn đem linh hồn gửi ở trên người con khỉ, mặc dù phù hợp với nhau tương đối hoàn chỉnh, nhưng dù sao cũng không phải một khối.

Dưới tác dụng của Cách Hồn Trận, lập tức bị phân ra!

Thoát khỏi linh hồn trói buộc, con khỉ kia lại biến thành khỉ đột, sôi nổi chạy xa.

Y Đằng Xương Bình chỉ còn lại linh hồn bị ta cách ly ra, lưu lại ở đó.

Lão gia hỏa này vốn tưởng rằng, hắn mượn thân thể con khỉ, lại có linh hồn cực kỳ cường đại, hơn nữa còn hiểu rõ tất cả chiêu thức và ám ngữ của chúng ta, căn bản chúng ta không có chút biện pháp nào - Trên thực tế cũng đúng là như thế, cứng đối cứng đánh không lại, âm dương thuật lại không tác dụng chút nào với việc mượn linh hồn hầu tử thân.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ, ta có thể nhìn ra thủ đoạn của hắn, hơn nữa còn thành công xé linh hồn hắn ra!

Lão già ngươi không phải thích khống chế linh hồn người khác sao? Lần này ta cho ngươi nếm thử hương vị này, xem lần này ngươi chạy đi đâu.

"Thập Âm vệ ở đâu?!" Còn không đợi hắn tỉnh hồn, ta giơ ô mộc hạch lên cao giọng quát.

Leng keng leng keng leng keng!

Trên ô mộc hạch lưu chuyển hắc quang, mười đạo hắc ảnh nhảy ra, vây Y Đằng Xương Xương đoàn vào giữa!

Vừa mới bị cách ly linh hồn, Y đằng Xương Bình chỉ hơi kinh ngạc mà thôi, mãi tới khi Thập Âm vệ xuất hiện, gia hỏa này mới có chút đáng sợ. Hắn vội vàng đứng dậy, nhìn trái nhìn phải, sau đó hướng về phía ta gật đầu nói: "Quả nhiên là có chút trình độ! Xem ra điểm sai lầm duy nhất của ta, chính là đánh giá thấp tiểu tử ngươi."

"Giết!" Ta lười nói nhảm với y, trực tiếp dùng tay chỉ một cái.

Tám cái long hống vệ kia giơ trường đao lên, quỷ đăng của Long Hống giáo chợt sáng lên, Vệ đạo sĩ phóng ra vô số sợi tơ.

Cùng lúc đó, hướng về phía Y Đằng Xương Bình mà đánh!

Lão già kia vừa mới quay người lại đã bị Thập Âm vệ bao phủ trong làn khói đen.

Khói bụi cuồn cuộn, bóng người bay tán loạn.

Tiểu Bạch Long siết chặt hai ngón tay đứng ở một bên, Thải Vân cô nương che ở trước người ta.

Ầm!

Qua một hồi lâu, khói đen nổ tung ra, lập tức có một bóng người nhanh như gió, chui ra khói đen, bỏ chạy về phía trước.

Bụi mù tan hết, Thập Âm vệ cũng hiện ra diện mục thật sự, chỉ là tình hình đó rất chật vật.

Áo giáp toàn thân tám Long Hống vệ đều đã bị phá, hào quang trên thanh đồng cổ đăng cũng biến mất, Vệ đạo sĩ dứt khoát đứng cũng không nổi.

Hắc vụ trên thân mọi người đều mỏng đi rất nhiều, mắt thấy sắp biến mất!

Tất cả Thập Âm vệ đều quỳ một gối xuống trước mặt ta, sau đó lại lần nữa về tới viên Ô Mộc.

Lần này, ta không khỏi cực kỳ khiếp sợ!

Từ lúc nhóm Ô Tô Lý Giang đến giờ, chính diện thu phục được Thập Âm Vệ, đánh đâu thắng đó, đánh đâu thắng đó.

Nhưng dưới sự liên thủ của bọn họ, lại có thể khiến lão già Y Đằng kia chạy mất, xem ra tạo nghệ âm hồn của lão gia hỏa này quả thực phi phàm!

Ta móc ra lá bùa vung lên trời, lá bùa kia nhất thời biến thành màu xám đen, hơn nữa còn tàn phá hơn phân nửa, phiêu đãng hướng phương xa bay đi.

Xem ra, qua lần này, lão khốn kiếp Y Đằng Xương Bình kia cũng bị thương không nhẹ, đánh rớt chó cạn, quyết không thể để hắn dễ dàng chạy mất như vậy!

"Đi!" Ta không kịp giải thích gì với Thải Vân cô nương và tiểu bạch long, trực tiếp vung tay lên, đuổi theo hướng lá bùa bay xa.

Sau bốn mươi, năm mươi mét, ba người chúng ta đã tới trước pho tượng hình người dưới vầng trăng tròn kia, lá bùa liền rơi xuống mặt đất bên cạnh, manh mối của Y đằng đã gián đoạn như vậy.

Pho tượng này cao chừng ba bốn mét, là từ nguyên một khối hắc âm thạch điêu khắc thành.

Vừa mới tới gần, có thể cảm nhận được một cỗ uy áp cực kỳ mãnh liệt, dường như pho tượng kia đã sống lại, đang gắt gao nhìn chằm chằm chúng ta.

Nhìn cách trang phục trên pho tượng, hẳn chính là bản thân Thần Vũ Thiên Hoàng.

Mặc một bộ áo giáp thường nhật, nâng cao trường kiếm, tựa hồ muốn bổ đôi thiên địa này, tái hiện thế gian!

Thải Vân cô nương hơi khom người về phía tượng thần, tiểu bạch long đi quanh hai vòng đá nói: "Nhìn từ ngoài vào chắc không có vấn đề gì, toàn thân pho tượng đều phủ đầy tro bụi, hình như từ sau khi xây mộ tới giờ không ai xúc động."

"Đó là đương nhiên!" Ta gật đầu nói: "Tòa thần mộ này do hắn xây dựng nên, một trong những mục đích do Thiên Chiếu Thần hội thành lập, cũng là vì thủ hộ nơi này. Đám lão già Y Đằng kia vì muốn có được bảo tàng là thật, nhưng tuyệt đối sẽ không xúc phạm đến pho tượng của Thần Vũ Thiên Hoàng."

"Nếu pho tượng đã xây ở đây chứng tỏ càng ngày càng đến gần khu vực trung tâm!" Ta cực kỳ thận trọng nói: "Tuy lão gia hỏa Y Đằng kia bị thương nặng nhưng quyết không thể coi thường, hơn nữa còn có một lão hộ pháp chưa từng lộ diện, tuyệt đối không được khinh thường."

Sàn sạt...

Đúng lúc này, từ ánh trăng phía sau pho tượng có một bóng người đi tới.

Con tin hai ngàn linh linh linh.

Tiểu Bạch Long phản xạ có điều kiện, cánh tay run lên sẽ xẹt qua một đạo Phong Nhận.

Nhưng bị Thải Vân cô nương giữ chặt nói: "Đừng nóng vội, hình như là sơ nhất!"

Ba người bọn ta siết chặt vũ khí, bình tĩnh nhìn người nọ, càng lúc càng gần, cuối cùng hắn cũng đi ra từ trong sương mù dày đặc.

Hoàn toàn chính xác là mùng một, bạch y toàn thân từ trên xuống dưới cơ hồ đã bị nghiền nát toàn bộ, dính đầy vết máu tầng tầng lớp lớp, không biết là địch nhân hay là của hắn.

Hắn rất suy yếu, dọc theo đường đi có chút ngã, trong tay mang theo một con khỉ chết, trên cổ khỉ dính đầy máu tươi, vẫn tí tách chảy xuống.

Nhìn vết máu ở khóe miệng, khẳng định là bị hắn cắn chết tươi.

Chẳng lẽ là sau khi Y Đằng Xương Bình bị ta đánh trọng thương lại trốn về trong cơ thể con khỉ. Lúc này tu vi Y Đằng Xương Bình đã tổn hao rất nhiều, không còn khống chế được sơ nhất nữa, lập tức bị mới nhất giết chết?

" Sơ Nhất!" Ta kinh hỉ kêu lên một tiếng, phóng tới phía trước.

Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương cũng bước nhanh theo.

Rặc rặc một tiếng, hắn lạnh lùng ném con khỉ chết bầm xuống đất, sau đó mỉm cười vui mừng với ta, thân hình nhoáng lên một cái không chịu nổi ngã xuống.

"Trận Nhất!" Ta vội vàng bay vọt tới hai bước, một tay ôm chặt lấy hắn.

Phốc!

Ngay khi vừa mới bắt đầu, cánh tay kia đột nhiên trở tay nắm lấy cánh tay ta, cánh tay còn lại đã xuyên thủng qua da người ta, thẳng hướng trái tim chộp tới.

"A?" Thải Vân cô nương gần trong gang tấc đột nhiên cả kinh, lập tức nhảy lên phía trước, một cước đá văng sơ khai.

Leng keng leng keng!

Hắn nện mạnh vào pho tượng, sau đó lăn lông lốc xuống dưới.

Hắn chưa kịp bò lên đã bị Tiểu Bạch Long đuổi theo, một cước giẫm lên, giơ cao băng đao đâm thẳng đến cổ!

"Dừng tay!" Ta che ngực máu me đầm đìa gấp gáp kêu lên.

"Sao vậy?" Tiểu Bạch Long quay đầu hỏi.

"Đây là sơ nhất!" Ta cố nén đau đớn trả lời.

"Không có khả năng, sơ khai sẽ không đả thương ngươi! Cho dù hắn thật sự trúng ma quỷ gì đó, chỉ cần dám động ngươi, ta cũng khẳng định không chút do dự giết chết hắn."

"Hắn là mùng một, chỉ là linh hồn vẫn bị Y Đằng điều khiển." Ta được Thải Vân cô nương đỡ đi từng bước một về phía hai người.

Tiểu Bạch Long nghe vậy búng đầu mình một cái.

Vèo! Một đạo bạch quang vụt qua.

"A!" Vốn dĩ bữa đầu tiên nhắm chặt hai mắt đã đau đến mức kêu to lên.

Âm thanh kia vừa bén nhọn lại khàn khàn, chính là thanh âm điều khiển Thải Vân cô nương lúc trước.

"Ha ha ha ha..." Mới nhìn ta lần đầu, đột nhiên cuồng giọng cười to: "Không ngờ, không ngờ bọn họ vẫn luôn bảo vệ ngươi, nhưng ngươi lại là người mạnh nhất! Tính sai, thật là tính sai."

"Nói nhảm nhiều như vậy làm gì!" Ta lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn nói: "Bây giờ ngươi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là ngoan ngoãn chạy ra khỏi thân thể mới nhất, ta còn có thể phát thiện tâm, đưa ngươi nhập luân hồi lần nữa. Nếu không, ta lập tức đánh ngươi tiến vào mười tám tầng địa ngục, từ nay về sau vĩnh viễn không siêu sinh."

"Hừ hừ, ngươi có thể thử xem..."

Khoé miệng đầu tiên chảy máu tươi, cực kỳ giảo hoạt nhìn chằm chằm ta nói: "Vừa rồi lúc tác chiến với âm linh của ngươi, nhất thời khó có thể khống chế, tên này đã phá hủy bản thể của ta, ngay cả hầu tử ẩn thân của ta cũng bị hắn làm thịt., Nếu không phải ta lưu thủ đoạn cuối cùng, sợ là chỗ sớm không có dung thân! Nhưng bây giờ ta chính là hắn, hắn chính là ta! Hồn phách của hắn sớm đã bị ta xua tán không còn hồn phách, nói cách khác sơ nhất đã chết rồi! Chỉ còn lại bộ thể xác này, hơn nữa..."

Nói đến đây, hắn đặc biệt đắc ý nhìn ta một cái nói: "Ta đã nhiễm máu của ngươi, dưới tác dụng của Huyết Hồn chú, hiện tại chúng ta xem như thật sự đồng sinh cộng tử! Ngươi chỉ cần dám động ta, hai chúng ta cũng sẽ cùng chết! Nếu không tin, ngươi có thể thử xem."

Lần này ngược lại ta có chút bất ngờ!

Gia hỏa này dưới tình huống bất đắc dĩ thi triển ra chiêu số âm độc như thế.

xâm chiếm linh hồn sơ nhất, lại kết thành Huyết Hồn chú với ta.

Nói cách khác, chỉ cần giết được linh hồn của hắn, lúc đầu sẽ đồng thời chết đi, mà dưới tác dụng của Huyết Hồn chú, ta cũng phải chết không thể nghi ngờ!

"Ngươi!" Tiểu Bạch Long hận không được, tay cầm băng đao liên tục run rẩy.

Thải Vân cô nương kéo quần áo giúp ta băng bó vết thương cũng là hết cách!

Y Đằng Xương Bình vừa thấy chúng ta đều không có cách nào tốt, lập tức hướng về phía tiểu bạch long hung hăng nghểnh cổ nói: "Này, ta nói ngươi chú ý một chút, đừng làm ta bị thương. Vạn nhất đâm xuyên yết hầu của ta, Trương Cửu Lân cũng chết chắc rồi."

Tiểu Bạch Long hung hăng trừng mắt nhìn hắn, thật hận không thể một đao chém xuống, đâm xuyên, nhưng lại không dám vọng động, đành phải giơ lên trên lưỡi đao.

"Ài..." Y Đằng Xương Bình thở dài một hơi nói: "Tuổi tác của ta quá lớn, linh kiện trên người đều không quá nghe theo sai khiến, vốn định tìm một thế thân, sống thêm một đời, ai ngờ vừa vặn đụng phải người đứng đầu Vạn Linh như ngươi, ha ha, đây đúng là tạo hóa."

"Chỉ tiếc thời vận không đủ, cuối cùng không thể thành công, chỉ có thể dừng lại ở trên cỗ thân thể này. Ý là, đây cũng là thân thể Cửu Thế Bạch Lộc, tuyệt thế khó tìm, ta cũng đủ rồi! Chuyện cho tới bây giờ, không bằng chúng ta nói chuyện một chút, cỗ thân thể này thuộc về ta, ta đưa các ngươi chạy ra khỏi cổ mộ, từ nay về sau hai không liên quan. Đối với các ngươi, chẳng khác gì đã mất đi một sơ nhất, bảo toàn một cái Cửu Lân. Thế nào? Khoản sổ sách này vẫn là đầy tính toán đúng không?"

Vừa nghe hắn nói đến đây, tiểu bạch long không khỏi quay đầu lại nhìn Thải Vân cô nương một cái.

Mặc dù hai người bọn họ không nói gì, nhưng ta cũng hiểu được.

Sứ mệnh nổi tiếng của bọn họ chính là bảo vệ an toàn của ta, dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, tất cả mọi người có thể tùy thời hy sinh, kể cả chính bọn họ!

Tình huống lúc này chính là như vậy!

Bỏ qua sơ nhất, khiến y từ nay về sau trở thành con rối thân thể của Y Đằng Xương Bình, do đó bảo toàn cho ta.

Đối với những động tĩnh ở Bát phương này thì đây là lựa chọn không chút do dự, dù cho là người mới nhất định cũng sẽ làm như thế!

"Cửu Lân..." Thải Vân cô nương kéo xong mảnh vải cuối cùng, ngẩng đầu lên trịnh trọng nhìn ta nói: "Ta biết ngươi có chút không đành lòng, nhưng sứ mệnh duy nhất của chúng ta, dù là lúc đầu vẫn tỉnh táo như cũ, cũng nhất định sẽ đồng ý làm như vậy."

Tiểu bạch long nhúc nhích cổ họng, nghẹn ngào cả buổi mới lên tiếng: "Nếu lời lão gia hỏa này nói là sự thật, vậy chúng ta cũng chỉ có một con đường này có thể chọn!"

Tuy rằng bọn họ đang thương lượng với ta, cùng ta có thể nghe được, ngữ khí cùng tín niệm của bọn họ đều vô cùng kiên định!

Nếu nói là tình cảm lúc đầu, Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương tuyệt đối không thấp hơn ta nửa phân, khi đưa ra quyết định như vậy, trong lòng sẽ khó chịu đến mức nào, chỉ sợ cũng chỉ có hai người bọn họ mới hiểu được! Nhưng sứ mệnh đối diện và bảo vệ an nguy của ta, bọn họ dứt khoát...

Mặc dù bọn họ đang thương lượng với ta, nhưng ngữ khí kia lại từ chối cho ý kiến, chỉ là không muốn ta quá mức thương tâm.

Cũng không biết cái danh bát phương muốn giao cho ta một sứ mệnh trọng đại như thế nào, trọng đại đến mức ngay cả chính mình cũng không thể quyết định, chỉ có thể kiên định đến cùng, phải hoàn thành!

"Ta... thử lại lần nữa." Ta nói xong, móc từ trong lòng ra tháp Cửu Sinh.

Kiếp trước của thiên thứ hai ngàn lẻ một...

Tháp Cửu Sinh thành là một trong Cửu U môn tam bảo, hơn nữa còn là bảo vật có uy lực mạnh mẽ nhất.

Cho tới nay ta vẫn không hiểu công hiệu của bảo vật này là gì?

Nhưng trong Thiên Chiếu Thần Mộ lại liên tiếp dẫn phát hai quái tướng, ta ẩn ẩn cảm thấy phảng phất có quan hệ với ta, có quan hệ với vận mệnh của ta cùng với kiếp trước kiếp này.

Trước mật thất của Tuyệt tiền bối, lần đầu tiên Cửu Thánh Tháp mở cửa chính cho hắn.

Trước tam ly ảo trận, những bộ bạch cốt bên trong tháp lại giống như đang giảng giải gì đó cho ta?

Ta có loại dự cảm, đây chính là một khâu trọng yếu để ta thật sự mở ra Vận Mệnh.

Hiện tại, hồn phách mới nhất đã bị Y Đằng Xương Bình điều khiển, Y Đằng Xương Bình lại kết thành Huyết Hồn Độc Chú với ta.

Ba người bọn ta đã kết thành một thể, giết một chết toàn bộ.

Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương vốn không quá tinh thông thuật Âm Dương, tất nhiên là không có cách nào, mà ta cũng thật sự không nghĩ ra cách gì để phá giải nó.

Nhưng ta lại thật sự không đành lòng chứng kiến con rối mới nhất biến thành lão tặc Y Đằng. Đúng vào lúc này, ức vạn trái tim lại đồng thời đập lên.

Trong cõi u minh có một dự cảm, hình như tháp Cửu Sinh đang triệu hoán ta!

Mặc dù, ta ngay cả bảo tháp này rốt cuộc là bảo vật gì, lại có công hiệu như thế nào cũng không rõ, nhưng đây cũng là biện pháp duy nhất.

Tiểu Bạch Long sững sờ nhìn ta, Thải Vân cô nương dang miệng nhưng lại không nói gì.

Tay ta nắm bảo tháp, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cửu sắc bảo tháp lóe lên hào quang, bạch cốt tạo thành cầu thang mở đường cho ta.

Ta đạp lên bậc thang, một tay đẩy cửa ra.

Vốn sương mù đang bay đầy đại sảnh đã sớm tiêu tán, tám tòa đài cao trong đại sảnh hơn phân nửa đã rỗng tuếch, chỉ còn lại ba bộ xương trắng.

Con Kim Lộc đứng ở cuối đài cao kia đã mất đi ánh sáng lộng lẫy, trong con mắt ướt át của nó phiêu đãng một vòng đau thương vô tận.

Nó không ngừng nhúc nhích bờ môi, giống như muốn nói cái gì đó với ta.

Ta tới gần mấy bước, vẫn nghe không rõ lắm.

Nhưng lúc này, ta lại phát hiện, nó đang không ngừng dùng ánh mắt ý bảo gì đó.

Theo ánh mắt của nó, chỉ thấy trên một chân của nó đã mất đi ánh sáng, lộ ra một mảnh ký hiệu kỳ quái.

Ta vừa liếc mắt đã nhận ra, đó là trên người mới nhất!

Lúc trước ở trong cốc Ác Ma, kích thích cơ quan phát nổ, lúc đầu yểm hộ ta trốn vào Bạch Cốt Sơn, cánh tay của hắn cũng bởi vậy mà bị nổ trọng thương, lộ ra xương trắng.

Sau dưới lời nhắc nhở của bồ câu tiền bối, ta mượn Thiên Linh Dịch nhỏ vào vết máu của mình, mới khiến hắn phúc cốt trọng sinh.

Từ nay về sau, trên cánh tay của hắn liền sinh ra phù văn quái dị này.

Thế nhưng, trên người con Kim Lộc này làm sao lại có phù văn mới nhất?

Sao bên trong tháp Cửu Sinh lại có sơ nhất?

Phanh! Đang lúc ta khó hiểu, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên nổ tung.

Cửu Sinh Tháp, bạch cốt tất cả đều không thấy bóng dáng, tiểu bạch long và Thải Vân cô nương cực kỳ khẩn trương nhìn ta chằm chằm.

"Cửu Lân, mùng một..." Hai mắt tiểu bạch long ngấn lệ, nghẹn ngào một chút cũng không thể nói tiếp.

"Có gì mà xoắn xuýt?" Y Đằng Xương nằm trên mặt đất cười lạnh nói: "Để ta cùng chết với hai người các ngươi, còn có thể giữ được một mình Trương Cửu Lân. Hai người này đều chết một người hay sao? Vấn đề này đơn giản lắm! Còn do dự gì nữa?"

Nói xong, hắn lại bước vào trước, rồi đưa tay muốn kích phát băng đao đang đeo trên cổ hắn.

"Đừng nhúc nhích!" Ta rống lớn: "Canh giữ tay trái của hắn!"

Thải Vân cô nương giật mình, tiếp đó không chần chờ chút nào, chặt đứt cánh tay mới nhất xuống đất.

"Ngươi muốn làm gì? Đồng quy vu tận phải không?" Y Đằng Xương nhất thời có chút luống cuống!

Ta hoàn toàn không để ý tới y, rút song đao ra, chém một cái vào cánh tay kia.

Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương đồng thời đau nhe răng.

Động tác của bát phương là đã nếm qua đồng tâm đan, một người thụ thương, những người khác đều có thể cảm giác được, giống như bản thân vậy.

Ta vỡ cánh tay sơ nhất này đều cảm thấy đau đớn, điều này nói rõ, trên cánh tay này vẫn còn có thần niệm cùng hồn phách mới nhất!

Hai người liếc nhau một cái, đồng thời kêu lên: "Đệ Nhất?"

"Đúng!" Ta gật đầu nói: "Thuật khống hồn của lão gia hỏa này phi thường lợi hại, ban đầu cũng không có cách nào. Nhưng hồn phách mới nhất không tiêu tán hoàn toàn, mà là giấu ở trong cánh tay này."

"Tuy rằng, hiện tại ta cũng không nói rõ được nguyên nhân gì, bất quá mới đầu hoàn toàn chính xác còn sống, linh hồn của hắn vẫn còn!"

"Vậy... thì sao?" Giọng Y Đằng rõ ràng không còn hung hăng như vừa rồi, ẩn ẩn còn mang theo vài phần sợ hãi.

"Ta đây liền có cách!" Ta hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái nói: "Hạ hại người cuối cùng hại mình, ngươi lợi dụng Khống Hồn Thuật hại chết nhiều người như vậy, hôm nay cũng cho ngươi nếm thử mùi vị đi." Nói xong, ta lấy ra phù chú, vây quanh cánh tay kia, dính máu tươi vẽ ra từng đạo phù văn hình thù kỳ quái.

"Cửu U phệ hồn chú? Ngươi, một mao đầu tiểu tử như ngươi sao có thể có đồ vật cao thâm như vậy." Y Đằng Xương Bình vừa nhìn, nhất thời kinh hãi kêu to lên.

Nếu không phải Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương giữ chặt hắn lại, e rằng gia hỏa này đã sớm nhảy dựng lên rồi!

Ta hoàn toàn không để ý tới y, tiếp tục vẽ phác thảo.

Vết máu đầu tiên trên cánh tay từ đỏ chuyển thành đen, sau đó biến thành màu lam, từng đạo pháp ấn sáng rực sinh ra ánh sáng, giống như lôi điện lan tràn ra.

"a!" Y Đằng Xương Bình rống lên đau đớn, gần như hét vỡ cổ họng.

Thải Vân cô nương sợ hắn làm hỏng, đến cuối cùng lại cắn đứt đầu lưỡi, trực tiếp rắc một tiếng tháo cằm sơ nhất.

Theo từng đạo phù văn lan tràn ra, toàn thân Y Đằng Xương thống khổ run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mà động tác của hắn cũng từ từ nhỏ xuống.

Cuối cùng phù văn màu vàng như mạng nhện, rậm rạp chằng chịt bao phủ toàn thân, hắn cũng đứng yên không nhúc nhích tại chỗ.

Quanh thân phủ một tầng bùn đen, mùi hôi thối vô cùng, đó là từ trong mỗi một lỗ chân lông cứng rắn bức ra!

Tiểu Bạch Long thấy hắn bất động, đưa tay ra sờ mạch, nói: "Đây... Cửu Lân, hắn còn sống không?"

Ta lau mồ hôi đầy đầu, hơi mệt mỏi, khẽ gật đầu nói: "Đúng đúng, Y Đằng Xương Xương đã chết! Hắn đã chết, vĩnh viễn biến mất! Hiện tại sơ nhất, chính là hắn."

Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương vừa nghe vậy cũng như trút được gánh nặng, thở phào một cái!

Mới tỉnh lại, hơi quay đầu nhìn chúng ta một cái, trên mặt lộ ra nụ cười mệt mỏi đến cực điểm, chỉ là nụ cười kia có chút không tự nhiên.

"Mới đầu ngươi không có chuyện này chứ?" Tiểu Bạch Long nhào tới lắc lư nói: "Ngươi nói chuyện đi."

Mới đầu vẫn không nói gì, chỉ là cười quái dị.

"Ngươi nói đi, không phải là làm mất đi hồn phách biến ngốc chứ? Trước kia ngươi không thích cười đấy chứ." Tiểu Bạch Long vỗ vỗ khuôn mặt mới nhất, rất nghiêm túc nói.

Thải Vân cô nương đi tới, khép lại xương cằm sơ nhất.

Mới đầu thở phào một cái, quay sang tiểu bạch long cau mày nói: "Ta thật muốn cám ơn ân không giết của ngươi! Bằng không ta và Cửu Lân đã sớm xong đời rồi."

Chương thứ hai nghìn lẻ hai, cuối cùng các ngươi cũng tới rồi!

Tiểu Bạch Long rất ngượng ngùng gãi gãi đầu, Thải Vân cô nương vừa cười vừa lau nước mắt.

Từ khi tiến vào thần mộ tới nay, chúng ta một mực chia làm hợp nhất, trải qua hung hiểm. Hiện nay mặc dù mỗi người đều bị trọng thương, nhưng may mắn là tất cả mọi người vẫn còn sống!

Năm người bọn ta rốt cuộc lại tụ tập lại với nhau.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, ban đầu được Thải Vân cô nương đỡ đứng dậy, nhóm của chúng ta tiếp tục đi tìm tòi.

Vừa mới đi, một bên lại giảng giải một chút đơn giản với chúng ta, vượt qua cầu treo tình hình phía sau.

Theo dự liệu của ta và Hàn lão lục, vừa qua khỏi cầu, hắn đã trúng huyễn thuật của Lệ Xuyên Tú Tử, lạc đường vào sâu trong cánh đồng hoang.

Thiên Chiếu Thần hội những người kia vốn muốn dẫn hắn vào vòng mai phục giết chết, nhưng lúc đó mới hội tụ lực lượng ngũ hành của mấy người chúng ta, thực lực trong thời gian ngắn cơ hồ tiếp cận một phần ba Vô Thượng Thần cấp, đối phương căn bản là không thể tới gần.

Lúc này mới bắt đầu, cũng từ trong ảo thuật thanh tỉnh lại. Hắn cảm thấy, những người này sớm muộn gì cũng là đối thủ khó chơi, không bằng ỷ vào lúc này năm nguyên lực còn chưa tán đi, giết một cái cũng được!

Vì vậy hắn lập kế hoạch, một đường tàn sát.

Sau khi giết liền bốn hộ pháp ngoại môn, cuối cùng bị Thiên Chiếu Thần biết một trong ba đại hộ pháp, Chân Điền Bá Hùng ngăn lại.

Thực lực của tên gia hỏa này cực kỳ kinh người, không ngờ lại mời tới Đệ nhất chiến tướng Nhật Bản Chân Điền may mắn có Âm

Linh của thôn. Nếu không phải lúc đầu dựa vào chân khí, gọi ra Lữ Động Tân để hỗ trợ thì cuối cùng có lẽ là hắn ngã xuống!

Sau một phen kịch chiến, năm nguyên lực của hắn cũng đã khô kiệt, dưới phản phệ hôn mê.

Cũng chính vào lúc này, Lệ Xuyên tuấn tú vẫn luôn giấu trong bóng tối, ẩn giấu ám nỏ Cửu Thế Băng Hồn độc ở trên người hắn, đã bố trí một cái bẫy cho hắn.

Dứt khoát chính là, Ô Mộc Hạch giữa hàng tỷ trái tim kia dưới sự kêu gọi chợt phát uy, nhất cử chém giết tú tử Lệ Xuyên, sau đó còn mượn năng lực vĩnh viễn của Điền Đại Nham chém giết quỷ vực!

Ngay lúc đó, Y Đằng Xương Bình lại thừa dịp thân thể vừa rồi cực kỳ suy yếu, trong lúc thần hồn hoảng hốt, xâm nhập thân thể hắn, thao túng hắn một đường thoát đi.

Trước đây không lâu, sơ đột nhiên cảm giác điều khiển linh hồn của hắn tiêu giảm, liền giãy dụa, đập nát thân thể Y Đằng Xương Bình. Mắt thấy con khỉ vẫn ngồi xổm trên vai hắn cũng chạy trở về, dùng hết sức lực cắn chết.

Lúc này, linh hồn Y Đằng Xương Bình từ dưới sự vây công của Thập Âm vệ hoảng sợ đào tẩu, khi trở về nhìn lại bản thể và hầu tử phụ thể đều đã xong đời.

Vì vậy, sử dụng một chiêu cuối cùng, hoàn toàn chiếm cứ thân thể sơ nhất, hơn nữa mưu toan đem linh hồn của hắn triệt để gạt bỏ!

Liều mạng chống cự vẫn không hề có biện pháp, cuối cùng lại giống như mở ra một cánh cửa trong bóng tối, đột nhiên nhìn thấy một vùng sáng, chính là cánh tay kia.

Linh hồn của hắn tránh ở trong cánh tay, có thể nghe thấy, cũng nhìn thấy, nhưng thân thể lại không phải là chính hắn!

Hắn có thể nghe thấy Tiểu Bạch Long và Thải Vân cô nương vô cùng bất đắc dĩ, nhưng lại vô cùng đau lòng đưa ra lựa chọn, có thể nhìn thấy cố gắng cuối cùng mà ta làm ra.

Hắn rất lo lắng, hy vọng ta có thể lo lắng toàn cục!

Lời của hắn chính là nói: "Ta đã sống lâu hơn bạch mi, chuột ở đây đã là điều may mắn! Mà Cửu Lân ngươi tuyệt đối không thể có chuyện, ngươi chính là hy vọng duy nhất của chúng ta"

"Từ nay về sau, ngươi cũng không thể có chuyện gì!" Ta không để ý nửa câu đầu của hắn, nói thẳng: "Tuy rằng ta cứu hồn phách của ngươi, cũng tiêu diệt được Y Đằng lão tặc, nhưng Huyết Hồn Chú cũng thật sự gieo xuống rồi, trừ phi người của hai chúng ta đều đạt tới Vô Thượng Thần cấp, nếu không căn bản không thể nào phá giải. Chỉ cần ngươi chết, ta cũng sẽ cùng chết theo."

Tiểu Bạch Long chần chờ nói: "Vậy tức là sau này chuyện liều mạng, quyết không thể để cho sơ đi mạo hiểm nữa?"

"Không riêng gì hắn." Ta trịnh trọng nói: "Từ nay về sau, ta không cho phép các ngươi phải hi sinh vì ta nữa, ta cũng không muốn nhìn thấy từng người các ngươi rời đi ta nữa! Ta muốn các ngươi đều còn sống, nhìn thấy ta ngày ta hoàn thành sứ mạng."

Đi không được bao xa, đã phát hiện một bộ thi thể co quắp trên mặt đất.

Toàn thân gầy teo nhỏ gầy, cơ hồ toàn thân đều không lộ ra nửa lạng thịt, chỉ còn một bộ da đen kịt bao lấy xương khô.

Đầu bị mạnh mẽ vặn vẹo, chỗ trái tim cũng bị móc ra một lỗ thủng lớn, tay chân cũng bị gãy thành vài đoạn.

Không cần nghĩ, đây khẳng định là Y Đằng Xương bị hỏng lúc đầu, cũng không trách được lão gia hỏa này một mực sầu lo lắng muốn tìm thế thân, mắt thường không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Ánh trăng phía trước càng phát sáng rực rỡ, không biết ánh sáng phát ra từ thứ gì.

Mới nói, hắn tuy bị Y Đằng một đường cưỡng ép, nhưng chưa từng gặp ai khác.

Nói cách khác, căn bản hắn chưa từng thấy lão hộ pháp Thiên Chiếu Thần kia.

Chúng ta tới Nhật Bản, mục đích xông vào cổ mộ chính là vì tìm kiếm Thải Vân cô nương.

Bây giờ, năm người chúng ta mặc dù đều bị thương không nhẹ, nhưng so với vẫn còn sống, đều hoàn hảo như lúc ban đầu, nếu theo kế hoạch lúc đó, cũng nên đi tìm Trận nhãn.

Trải qua gian nan lúc đầu, mắt thấy sắp bước vào hạch tâm trong thần mộ, ai cũng có chút không cam lòng.

Hơn nữa không ai nói chính xác được, trận nhãn kia ở chỗ nào?

Đi về phía trước một lúc lâu, trước mặt hắn xuất hiện một đại động.

Kỳ thật, chúng ta vẫn luôn ở trong hang, chỉ là cửa hang này mới càng giống lỗ hổng mà thôi.

Hình dạng kia cực kỳ chỉnh tề, trên bốn vách tường cũng bóng loáng như gương sáng lên, tựa như một cái ống bằng thủy tinh.

Mấy người chúng ta ngồi ở cửa động nghỉ ngơi ngắn ngủi một chút, lần đầu tiên lấy ra tất cả đan dược chữa thương bổ sung, cho mọi người ăn.

Không cần ai nói, mọi người đều biết, khả năng đây là thời khắc nguy hiểm nhất trong chuyến hành trình đi cổ mộ này!

Chỉ là Hàn lão Lục còn chưa tỉnh lại, nằm sấp ở trên lưng của ta, giống như cành cây khô không hề có trọng lượng, Thải Vân cô nương ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, vành mắt vẫn đỏ hồng.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, việc đầu tiên cần làm là tiểu bạch long quyết định đi vào, một tay ta nắm chặt song đao Trảm Quỷ Thần, tay kia nắm chặt cây châm vô hình theo sát phía sau, lúc đầu theo sát phía sau, đám mây sặc sỡ đoạn sau, từng bước một đi sâu vào bên trong trung tâm cổ mộ.

Thủy tinh ống kia đặc biệt sáng ngời, thân ảnh mấy người chúng ta sáng loáng ở phía trên, rõ ràng vô cùng.

Mỗi một cước đi xuống, đều sẽ phát ra tiếng thùng thùng thanh thúy không gì sánh được, phía trước vẫn là một mảnh bạch quang chói mắt.

Đi tới đi lui, bạch quang bỗng nhiên biến mất, chung quanh lâm vào một mảnh hắc ám không rõ.

Đầu hỡo sáng lên, phản xạ trên vách đá chợt lóe ra đạo đạo quang ảnh, kéo bóng dáng của chúng ta là lão trưởng lão.

Khụ, khụ khụ khụ...

Đột nhiên, phía trước vang lên một tiếng ho khan.

Thanh âm kia cực kỳ già nua, lại được thủy tinh quản tự nhiên hình thành ở trong vách tường truyền âm kích động mọi nơi, có vẻ vang dội không gì sánh được.

"Các ngươi, đã đến rồi..."

Quan tài Thiên Hoàng hai ngàn lẻ ba phần của Thiên Hoàng.

Âm thanh này vừa ra, nhất thời làm chúng ta sợ hết hồn!

Ngay sau đó, từ nơi xa trong bóng tối, nơi điện quang trên tay chậm rãi đi tới một bóng người.

Xem ra, đây chính là lão hộ pháp thần bí nhất Thiên Chiếu Thần Hội!

Tiểu bạch long lập tức ngưng kết ra băng thuẫn, Thải Vân cô nương cũng tiến lên một bước bảo hộ trước người ta.

Thân ảnh kia không nhanh không chậm đi về phía trước, thẳng đến trước mặt chúng ta có ba bốn mét đứng lại, lúc này, chúng ta mới nhìn rõ diện mạo của tên gia hỏa này.

Không sai biệt lắm khoảng trên dưới khoảng tám, năm tuổi, hình thể cực kỳ khôi ngô. Hắn mặc quần áo và trang phục màu trắng, đầu tóc bạc được chải chuốt theo quy củ, không chút rối loạn.

Làn da trên mặt trắng nõn trong đỏ, hai mắt bắn ra tinh quang bốn phía.

Đừng nói năm đó, mặc dù hiện tại đều là mỹ nam tử nhất đẳng, thêm nữa thân áo bào trắng này tóc trắng, càng mơ hồ có một cỗ tiên phong đạo cốt.

"Tại hạ Xuân Thụ Mậu Dã, chắc hẳn các ngươi cũng đã sớm biết, ta chính là hộ pháp cao nhất của Thiên Chiếu Thần Hội." Lão hộ pháp mỉm cười nói: "Các ngươi đã có thể đi tới nơi này, những người bên ngoài chắc hẳn đã chết rồi chứ?"

"Nhưng cái này không trọng yếu nữa, rất vinh hạnh được gặp chư vị ở trong cổ mộ. Nếu đã đến nơi này, thì không ngại theo lão phu vào xem một chút."

Nói xong, hắn cũng không nhìn chúng ta, quay đầu đi về phía trước.

Bọn ta vốn đã tưởng tượng ra vô số khả năng, nhưng tuyệt không ngờ, lão hộ pháp này lại ôn hòa như thế, chẳng những không giao thủ với bọn ta, còn muốn dẫn bọn ta đi vào xem, chuyện này là sao?

Chúng ta cực kỳ kinh ngạc nhìn nhau, bảo trì một khoảng cách nhất định với lão già kia, theo hắn đi vào bóng tối.

Chỗ cuối quan tài thủy tinh là một tòa đại sảnh cực kỳ rộng rãi.

Đại sảnh trống rỗng, chia làm ba tầng thượng trung hạ.

Hai tầng dưới cùng phủ kín vô số trân bảo, trân châu mã não, phỉ thúy kim cương, dày cộm phủ kín hơn một mét!

Không thể nghi ngờ, từ xa xem ra vầng trăng tròn vô cùng sáng ngời kia chính là từ những châu quang bảo khí này phát ra.

Trên một đài cao bên rìa đài cao, đặt một cái quan tài.

Trong suốt, hào quang bắn ra bốn phía, dưới sự chiếu rọi của đe sắt phóng xuất ra bảy loại màu sắc, lập tức lại rơi vào trên đầy phòng trân bảo, đem toàn bộ đại sảnh chiếu rọi như sân khấu lớn kỳ quái rời xa, trên mặt mỗi người đều tràn đầy màu sắc!

Người trong quan tài đứng thẳng tắp như cây tùng, một tay nắm chặt chuôi kiếm trong thắt lưng, tuy nhắm chặt hai mắt, nhưng vẫn tản mát ra một cỗ hùng bá khí không ai bì nổi.

"Đây chính là nhi tử của Thiên Chiếu, thủy tổ của Hoàng tộc Nhật quốc Thần Vũ Thiên Hoàng." Lão hộ pháp kia hướng về phía quan tài cúi sâu một cái, tiếp tục giới thiệu: "Thần Vũ Thiên Hoàng anh vũ một đời, sáng lập được Bất Diệt Công Huân, ở trong cổ mộ của hắn cũng để lại rất nhiều thần khí, nhưng bảo vật quan trọng nhất trong bảo vật, không ai nghĩ tới là cái gì."

Lão giả quay người lại nhìn chúng ta một chút, chỉ vào châu báu đầy đất nói: "Bảo vật quý giá nhất không phải là đống tài phú đầy đất này, cũng không phải tuyệt học võ công giấu trong quan tài, mà là thân quan tài này."

"Trong sách cổ nói, có một lần núi lửa phun trào, nhảy ra một tảng đá lớn trong suốt to bằng thân trâu. Thi thể chết kề sát hòn đá đó, liền không mục rữa không nát, cây cối khô héo kề cận hòn đá đó, liền có thể đâm cành nảy mầm. Thiên Tứ đại vu sư bên cạnh Thần Hoàng nói., Đây là Thiên Đạo Luân Hồi thạch, chỉ cần phù hợp với điều kiện và cơ duyên nhất định thì có thể khiến người ta chết rồi sống lại, tái hiện trên thế gian. Vì vậy, Thần Vũ Thiên Hoàng liền sai người chế tác tảng đá kia thành quan tài, cũng chính là cái này... "

"Ta đã tra xét rồi, đây thật sự là một khối Luân Hồi Kỳ Thạch, công hiệu chuyển sinh ngàn năm. Hôm nay đúng là thời điểm khi mở lại ấn này. Nhưng cái cơ quan mở ra lại khiến ta không ngờ tới."

"Vậy mà lại là tính mạng trực hệ huyết mạch của Thần Vũ Thiên Hoàng."

Nói đến đây, hắn hướng về phía Thải Vân cô nương nhìn thoáng qua, nói tiếp: "Chính là ngươi!"

"Ngươi là chìa khóa duy nhất có thể mở ra cơ quan này. Điều này cũng khó trách, trong toàn bộ cổ mộ, tất cả cấm trận đều không có hiệu quả đối với huyết mạch Thiên Chiếu. Thì ra lúc thiết kế, chính là để ngươi có thể thông suốt đi vào, để đổi lại thức tỉnh bản thân Thần Hoàng, nói vậy đây cũng là một trong sứ mạng của gia tộc ngươi."

"Đương nhiên rồi, những Trân Châu Mã Não mà hắn để lại cũng là một lượng tài phú rất lớn, nhưng những thứ này đối với ta không có tác dụng gì cả."

Lão hộ pháp chắp hai tay sau lưng, quét mắt nhìn vài người chúng ta một lần nữa rồi nói: "Các ngươi có thể một đường xông đến nơi đây, khẳng định đã trải qua thiên tân vạn khổ, ta cũng không nhàm chán như vậy, nhất định phải giết chết các ngươi. Mục đích của ta rất đơn giản, chính là muốn mượn quan tài của Thần Võ Thiên Hoàng dùng một lát, sống thêm một đời."

"Các ngươi chỉ cần lưu lại nha đầu kia giúp ta mở phong ấn là được rồi, những người khác có thể tùy ý rời đi. Tất cả trân bảo trong cổ mộ, các ngươi muốn lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, muốn cầm thế nào thì lấy bấy nhiêu..."

"Nếu như chúng ta không đồng ý thì sao!" Ta ngắt lời hắn.

"Ồ?" Lão hộ pháp quay đầu lại nhìn ta, đột nhiên cười nói: "Nếu không đồng ý, vậy thì cùng ở lại với cô ta là được. Dù sao mộ lớn như vậy, có bao nhiêu cũng chứa ở đây, ta cũng không ngại giúp các ngươi đồng sinh cộng tử."

"Lão gia hỏa! Vậy nhìn xem rốt cuộc là ai sống ai chết." Tiểu Bạch Long há miệng, ùng ục một tiếng cũng nuốt viên cầu thủy tinh còn sót lại vào bụng.

"Tiểu Bạch Long..." Thải Vân cô nương muốn ngăn hắn cũng muộn rồi.

Ta biết ý tứ của Thải Vân cô nương, lúc này chúng ta mấy người đều bị trọng thương, nếu đại chiến một trận với lão gia hỏa này, nói không chừng còn phải liều chết mấy người.

Nếu đúng như y nói, chỉ cần mình cam nguyện lưu lại làm tế phẩm thì sẽ thả những người khác, như vậy cũng không phải là lựa chọn tốt nhất.

Thải Vân cô nương thân là danh động tám phương, sớm đã có giác ngộ hy sinh tùy thời. Huống chi lần này nhóm người Nữ Tôn Tự Mộ tới cứu nàng, nàng cũng tuyệt đối sẽ không khoan dung bất cứ ai vì nàng mà chết!

Nhưng chính vì thế, danh tiếng của bát phương là người chí thân bảo vệ ta, ta cũng tuyệt không cho phép bọn họ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Lần này chúng ta tới là để cứu đám mây kia, cuối cùng bỏ qua đám mây kia giúp cô bé làm gì?

Tiểu Bạch Long nuốt thủy tinh cầu chính là tín hiệu, danh động tám hướng muốn cùng lão gia hỏa này liều mạng một phen!

Lần đầu rút tám thanh đại hán kiếm, rạch một vết thương trên cánh tay.

Huyết dịch chảy ra từ vết thương không phải màu đỏ mà là màu vàng kim óng ánh!

Máu tươi màu vàng óng nhiễm trên trường kiếm lam quang bắn ra bốn phía toả ra ánh sáng rực rỡ.

Ta một tay cầm đao, một tay siết chặt phù chú, gắt gao nhìn chằm chằm lão đầu nhi kia, tùy thời chuẩn bị phát ra một kích trí mạng!

"Thải Vân! Đừng do dự." Gã đầu tiên hô lên: "Cửu Lân nói rất đúng, hy sinh một cách đơn giản là không đổi được thắng lợi! Từ nay về sau chúng ta phải cùng tiến cùng lui với Cửu Lân, cùng sinh tử. Cho đến tận lúc nó hoàn thành sứ mạng."

"Được!" Thải Vân cô nương nghiến răng oán hận lau đi nước mắt, hai nắm tay nắm chặt, toàn thân bốc lên hỏa diễm, cả người như núi lửa bộc phát.

Tấm cá trêm hai ngàn linh linh bốn thiên tắm lửa Kỳ Lân

Lão hộ pháp kia không hề ngạc nhiên liếc nhìn chúng ta một cái, nói: "Chậc chậc, các ngươi đều là cao thủ Âm Vật giới Trung Nguyên, nếu như đợi thêm một thời gian nữa, chắc chắn có thể thành công. Bây giờ muốn uổng mạng, vậy thì tốt! Ta sẽ thành toàn cho các ngươi."

Lão hộ pháp nói xong, vung tay lên, một đạo lưu quang bay nhào đến.

"Thủ!" Sơ Nhất hô to một tiếng, đồng thời đột nhiên hướng tám mặt kiếm phun ra một ngụm máu mũi.

Trong tiếng vang ken két, lôi quang lập loè, tạo thành một mảnh lôi vân gắt gao vây mấy người chúng ta vào giữa.

Thải Vân cô nương tiến lên một bước, hai tay múa may tạo thành một ngọn lửa hừng hực, ngăn cản chặt chẽ trước mặt chúng ta.

Giữa lôi quang và ngọn lửa, hai tay tiểu bạch long giao nhau phóng xuất ra sương lạnh chi khí, hợp thành một vòng tường băng cứng rắn!

Lôi quang, hỏa diễm, tường băng!

Đương! Bạch quang kia vọt tới, thật giống như bị một hàng xe lửa chạy băng băng đụng vào. Xương cốt toàn thân trên dưới giống như là tan ra thành từng khúc đau đớn.

Rặc rặc một tiếng! Lôi quang vỡ tan, tường băng nổ tung, hỏa diễm dập tắt.

Mấy người chúng ta trong giây lát giống như bị ai quăng lên trời, trực tiếp từ trên đài cao thứ ba bay xuống, trong tiếng ầm ầm loạn hưởng, liên tiếp rơi trên mặt đất.

Đại sảnh phủ kín châu báu đều bị mạnh mẽ đập ra mấy cái hố to!

Thải Vân cô nương gắng gượng đứng dậy, vẫn che trước người ta như cũ.

Tiểu bạch long cũng vèo một tiếng bò dậy, nửa đầu gối quỳ trên mặt đất, áo khoác bằng lông rộng thùng thình đón gió phấp phới.

Gã mặt tám miễn cưỡng đứng dậy, hai mắt nhìn chằm chằm vào lão già kia!

Khóe miệng mấy người bọn họ đều tràn ra máu tươi!

Vừa rồi bọn họ đều thi triển kỹ năng phòng hộ mạnh nhất, ba tầng dưới cùng một kích, vẫn là chống không nổi một kích tiện tay của lão gia hỏa này.

Rốt cuộc thực lực của tên gia hỏa này đáng sợ tới mức nào chứ?

"Ta đã nói, giả như thời gian, các ngươi tất nhiên sẽ có một phen làm, nhưng không phải hôm nay." Lão hộ pháp vẫn kiêu ngạo vô cùng nói: "Bây giờ lui ra còn phải kịp, ta giết hay không giết các ngươi đều chỉ còn trong một ý niệm, thừa dịp ta còn đổi ý, lưu lại nha đầu này nhanh chóng cút đi!"

Thải Vân cô nương vừa nghe xong lời này, lại có chút dao động, quay đầu nói: "Đầu tiên, bằng không..."

"Tuyệt đối không có khả năng!" Ta giận dữ bò lên, lớn tiếng kêu lên: "Bát phương danh chấn vì bảo hộ ta, giúp ta hoàn thành sứ mệnh cuối cùng, không tiếc hy sinh trước ngã xuống! Ta tận mắt nhìn thấy Phượng đại sư, Thử tiền bối từng người từng người đều chết ở phía trước ta, hôm nay ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh thêm lần nữa! Sau này cũng tuyệt đối không cho phép."

Ta nói rồi, siết chặt hai đao, hướng về phía trước lớn tiếng kêu lên: "Ngươi cho rằng dựa vào tu vi cao thâm của mình là có thể cắt đứt sinh tử sao? Ngươi cho rằng Thiên Đạo Luân Hồi có thể để mặc cho ngươi giẫm đạp hay sao? Hôm nay Trương Cửu Lân ta chỉ cần liều mạng một phen thì ngươi tuyệt đối không thể làm được."

Trong khi nói chuyện, ta đã bước nhanh về phía trước, nhanh chân vọt tới chỗ lão già kia.

"Cửu Lân!" Thải Vân cô nương cùng tiểu bạch long đồng thanh kêu lớn.

Vừa rồi phòng hộ cường đại nhất của chúng ta không thể ngăn được một kích kia, đủ để thấy, lực công kích của lão gia hỏa này xác thực khủng bố kinh người!

Nhưng càng ở chỗ này chờ chết thì càng không có cơ hội. Tục ngữ nói tấn công là phòng ngự tốt nhất, trái phải là chết, còn không bằng xông lên trước liều mạng với hắn.

"Kinh Phách Trảm! Giết!"

Ta trực tiếp sử dụng Kinh Phách Trảm tầng thứ hai, trên lưỡi đao lưu động hắc quang, ô mộc hạch cũng bắt đầu xao động, hóa thành một cơn sóng màu đen cuồn cuộn mà đi.

"Bát Vũ." Lão hộ pháp vung tay áo lên, một luồng gió mạnh thổi tới trước mặt.

Sóng đen cuồn cuộn giống như mây đen cấp tốc tản ra, ta cũng giống như phiến lá trong gió, bị cuốn trở về.

Con rồng trắng nhỏ nhảy lên cao, muốn tới cứu ta, nhưng vẫn chậm nửa bước. Ta bị nện nặng nề vào trên vách động, lập tức bộp một tiếng lại ngã vào trong đống châu báu.

"Cửu Lân!" Tiểu Bạch Long đỡ ta lên.

Ngực ta một trận cuồn cuộn, trong miệng cũng phun ra một ngụm máu tươi.

"Tuổi còn nhỏ vậy mà học được Kinh Phách Trảm, hơn nữa còn luyện đến tầng thứ hai, đích xác rất khó khăn." Lão hộ pháp có chút tiếc hận lắc lắc đầu: "Ta biết rõ Âm Phù Kinh đến không dễ, đều là người trong đạo, ta cũng thay ngươi cảm thấy đáng tiếc! Cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, là lưu lại nha đầu này, hay là một người cũng không để lại?"

"Đầu tiên!" Thải Vân cô nương có chút gấp, lớn tiếng kêu lên: "Chúng ta không đấu lại hắn, các ngươi mau mang Cửu Lân ra ngoài đi! Ta liều mạng với hắn."

Nói xong, mạnh mẽ cắn nát môi, mái tóc không gió mà bay, toàn thân phát ra một đạo hào quang chói mắt, giống như tùy thời đều có thể bạo liệt.

Đây là trạng thái nước ớt của tiểu bạch long nói tới!

Xem ra, nàng dự định xông tới trước mặt, đồng quy vu tận với lão già kia.

"Thải Vân!" Ta vội vàng hét lớn: "Ngươi chớ để bị hắn lừa! Hắn tạm thời không giết chúng ta là vì mở quan tài chỉ dùng máu của ngươi, điều này cũng không sai, có thể mở ra phong ấn này cũng rất hao tổn linh lực. Hắn một khi động thủ hao phí quá nhiều công lực, phong ấn này hắn liền không giải được! Hơn nữa vừa rồi hắn không cẩn thận đã phá vỡ cấm chế, theo mỗi một lần công kích, tu vi của hắn đều đang suy giảm rất nhanh., Công kích tương tự như vậy, hắn cũng không kiên trì được bao nhiêu! Hơn nữa hắn cũng sẽ không tha cho chúng ta, chờ sau khi dùng sinh mệnh của mình mở ra quan tài, còn bắt chúng ta giết chết, tóm lại chúng ta ngoại trừ liều mạng đánh cược một lần, không còn cách nào khác."

"Hả?" Lão hộ pháp kia vừa nghe vậy, rất là ngạc nhiên nhìn ta một cái, rất kinh ngạc nói: "Không nghĩ tới tiểu tử ngươi lại có thể hiểu được lòng người như thế? Vậy được! Ta cho các ngươi chết một cách thống khoái."

Nói xong, lão cắn đầu ngón tay điểm một cái vào chỗ mi tâm, miệng lẩm nhẩm gì đó.

Xoẹt một tiếng, tóc trắng trên đầu hắn chợt biến thành màu đen, trong nháy mắt biến thành một thiếu niên tuấn tú, sau hai vai mơ hồ còn có một đôi cánh màu đỏ tươi đang không ngừng lay động.

"Cẩn thận, là Dẫn Linh Thượng Thân!" Lúc đầu gấp gáp kêu lên: "Lúc ấy Chân Điền Bá Hùng chính là Âm tướng Nhật Bản đệ nhất chiến tướng chính là Âm linh của thôn! Xem ra, tên gia hỏa này dẫn tới có thể là Yêu Ma."

"Mặc kệ hắn là cái gì." Ta bò dậy, vừa bò thẳng về phía trước vừa nói: "Tiểu Bạch Long nói rất hay, gặp nhau giữa đường kẻ chiến thắng, là Thần Sát Thần, là Phật giết Phật, hôm nay chúng ta giết hắn sảng khoái một phen."

"Được!" Vị đầu tiên trong lòng quyết định, kêu lên với Thải Vân cô nương và tiểu bạch long: "Giúp Cửu Lân một tay."

Ba người đồng thời nhảy lên, vung một chưởng vỗ vào hậu tâm của ta.

Ầm ầm ầm! Ba luồng sức mạnh mênh mông không gì sánh được trong nháy mắt vọt tới, trực tiếp rót vào trong cơ thể ta.

Một luồng lạnh lẽo, một luồng lửa nóng, còn có một luồng tựa như sắt thép!

Mỗi một lỗ chân lông của ta, da dẻ mỗi một tấc trong nháy mắt đều sôi trào lên, phảng phất khí lực sử dụng không hết.

"Kinh Phách Trảm! Giết!"

Phù! Một bóng đen từ ngực mình bay vọt ra.

Đó là một đầu quái thú, đại thể như trâu, nhưng lớn hơn nhiều so với trâu, trên đầu mọc ra một đôi sừng hươu màu vàng, phần gáy và chung quanh tất cả cổ đều là lông dài kim quang lập loè, dưới chân bốn chân giẫm lên từng đoàn từng đoàn hỏa diễm.

Lần này rốt cuộc ta cũng nhìn rõ, đó là Kỳ Lân! Là một con Kỳ Lân dục hỏa như khách từ trên trời tới.

Trương Cửu Lân, chương số hai nghìn lẻ năm mạnh nhất Cửu Lân.

Mà một chiêu Kinh Phách trảm này vậy mà cũng được đề cao tới tầng thứ tư, đây chính là uy lực chưa bao giờ trải nghiệm qua.

Két! Tiếng nổ xé rách không khí vang lên không dứt bên tai, toàn bộ không gian phảng phất cũng vặn vẹo, ức vạn nhịp đập trong ngực đồng thời nhảy nhót.

Dục Hỏa Kỳ Lân cùng Kinh Phách chém phá trời cao, xông thẳng ra.

Phịch một tiếng vang thật lớn! Toàn bộ mặt đất run rẩy kịch liệt.

Trân Châu mã não trải đầy đất bị kích động dựng lên, lập tức lại như mưa to tầm tã ầm ầm rơi xuống, toàn bộ huyệt động rung động kịch liệt không gì sánh được, nổ vang.

Hỏa Kỳ Lân vọt qua, đá vụn trên hang động phù phù đập xuống, trong bốn phía tràn ngập mùi khét.

Kinh Phách Trảm khẽ quét qua!

Trên vách đá dựng đứng phía trước xuất hiện một khe rãnh dài chừng mười mấy mét, rộng nửa mét, rộng chừng một tay.

Lão hộ pháp tay nặn ngón tay Nhật Dương sư chỉ quyết, vững vàng che ở trước mặt.

Kinh Phách chém chéo hai bên người hắn, Hỏa Kỳ Lân cũng chỉ đẩy hắn lui lại mấy bước mà thôi.

Lúc này lão già kia cũng đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng, vẫn là một thiếu niên tuấn tú vô cùng, trên thân trần, sau lưng mọc ra một đôi cánh màu đỏ như máu, trong tay mang theo một cái hồ lô lớn, trừng đôi mắt màu đỏ máu lạnh lùng nhìn ta.

"Cửu Lân cẩn thận, đây là... Tửu Thôn Đồng Tử!" Một tay thứ nhất cầm kiếm, nửa quỳ trên mặt đất, cực kỳ kinh ngạc nói ra.

Rượu nuốt đồng tử ta từng nghe nói ——

Rượu nuốt đồng tử, Cửu Vĩ Yêu Hồ, được gọi là tam đại yêu quái Nhật Bản. Truyền thuyết kể rằng, rượu nuốt đồng tử sinh hoạt ở thời bình an, có chút vẻ ngoài thiếu niên anh tuấn, ban ngày uống rượu, ban đêm câu dẫn thiếu nữ khắp nơi, câu dẫn đến tay, liền cắt Nhũ – Yêu của các nàng làm đồ ăn, ngắn ngủn nửa năm đã săn giết hơn một ngàn thiếu nữ, cuối cùng bị danh tướng Nguyên Xán Quang chém giết, sau khi chết hóa thành âm linh.

Trách không được lão hộ pháp này cuồng vọng như thế, không sợ hãi, nguyên lai hắn có thể dẫn rượu nuốt đồng tử trên thân!

"Cửu Lân! Ngươi không cần quan tâm cái gì là đồng tử bất đồng, chỉ cần ngươi thức tỉnh, tất cả bọn chúng đều là tôn tử." Tiểu Bạch Long ngồi chồm hổm trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch., Tuy nhiên hắn lại cắn răng nói với vẻ hung ác dị thường: "Mượn lực lượng bản nguyên của ba người chúng ta, mặc dù còn xa mới bằng ngươi thức tỉnh, nhưng đối phó hắn cũng đủ rồi! Hiện tại ngươi đã đạt đến một phần ba Thần cấp vô thượng, có bao nhiêu bản lĩnh đều lấy ra đi! Để cho chúng ta xem, ngươi rốt cuộc tu đến trình độ nào."

Một phần ba thần cấp vô thượng?

Thời điểm quyết chiến Ma đằng, thứ nhất là mượn lực ngũ hành của bốn người bọn ta mới miễn cưỡng làm được.

Lúc này ta chỉ mượn sức ba người bọn họ, còn xa xa cấu thành Ngũ Hành bản nguyên, đã có uy lực ngang nhau?

Hơn nữa, nó còn nói, uy lực còn thua xa lúc mình thức tỉnh nữa...

"Đích xác vượt xa ngoài dự liệu của ta!" Lão gia hỏa kia một lần nữa nhìn ta, cực kỳ sợ hãi nói: "Trách không được tên Y Đằng kia cái gì cũng không cần, chỉ cần muốn bắt ngươi làm thế thân! Xem ra hắn từ trong trí nhớ của nha đầu kia tìm được một ít thứ không tầm thường."

Nói xong, gia hỏa này liền mở nắp nắp hồ lô ra, ực một miệng lớn.

Đúng lúc này, ta đột nhiên cảm thấy sau lưng hình như có thứ gì động đậy một chút.

Hả?

Theo bản năng, ta quay đầu lại nhìn.

Không có chuyện gì.

Không đúng, vẫn là có thứ gì đó động, động tác đó rất nhẹ, nhưng hoàn toàn chính xác là đang cử động.

Là Hàn lão lục! Ta hiểu được.

Hàn lão lục vẫn luôn ở trong trạng thái gần chết, lúc này ngửi thấy mùi rượu, lập tức liền có phản ứng.

Hắn muốn nhấp tỉnh, nhưng lại muốn uống rượu!

Được! Lão Lục, ngươi chờ ta giúp ngươi đi cướp, ta cầm song đao từng bước một đi thẳng về phía trước.

Ta hiện tại có được linh lực cuồn cuộn không ngừng, liếc qua chiếc nhẫn vĩnh linh trên tay, rất nhiều lai lịch âm linh hiện lên trước mắt, từng cái nóng lòng muốn thử.

Xem ra một khi tu vi ta bạo tăng, hạn định ba tháng này cũng sẽ bị bài trừ, thậm chí còn có thể đồng thời gọi ra rất nhiều âm linh!

Cũng tốt! Ta sẽ thử xem hiện tại Vĩnh linh giới có uy lực ra sao, ta lập tức cắt rách cổ tay, đem tinh huyết vẩy lên trên Vĩnh linh giới.

Thanh âm đáng yêu của Tiểu Giới Linh vang lên: "Chúc mừng chủ nhân lần nữa triệu hoán ta, xin hỏi có lập tức triệu hoán âm linh xuất chiến không? Hiện tại chủ nhân dồi dào linh lực, có thể đồng thời ủng hộ ba vị âm linh hiện thân."

Trong lòng ta vui vẻ, liền thấy trước mắt xuất hiện một loạt tấm thẻ nhỏ cùng loại với bài tú học, trên tấm thẻ đều là chân dung cổ đại sinh động như thật, những nhân vật này đều là danh nhân vật lịch sử ta từng thu phục.

Ta lập tức không chút nghĩ ngợi chỉ ra ba cái tên: "Lý Huyền Bá, Lâm Trùng, Võ Tòng."

Trong phút chốc, ba đạo bóng đen xuất hiện trước mặt ta, vóc người ở giữa thấp bé, da vàng cơ bắp, phảng phất một trận gió có thể thổi ngã hắn, nhưng hai tay lại bắt được hai cái chuỳ sắt lớn mấy trăm cân, hai tròng mắt bắn ra sự sắc bén khát máu, chính là đại tướng đệ nhất Tùy Đường Lý Huyền Bá!

Người bên trái đầu đội đấu bồng, mặc áo giáp, chống một cây trượng tám xà mâu, bên phải tóc dài rối tung, mang theo Khô Lâu Niệm Châu, lưng đeo hai thanh giới đao, chính là Báo Tử của Lương Sơn Lâm Trùng và Hành Giả Võ Tòng.

Hiện tại ta dẫn đầu ba vị chiến tướng này, đừng nói là một tên tửu thôn đồng tử, cho dù là Diêm Vương lão tử, ta cũng dám liều mạng với hắn!

"Chư vị tiền bối, Trương Cửu Lân ta hôm nay cùng tiến cùng các người thối..." Ta cúi sâu một cái.

Ba đạo anh linh đồng thời mỉm cười gật gật đầu, lập tức Lâm Xung vung thương lên, Võ Tòng múa Giới đao, Lý Huyền Bá cái thế song chùy bay lên trời, đồng loạt đánh về phía lão yêu quái.

"Ha ha, tới đây chạm vào chùy của ta!"

"Nhóc con, chạy đi đâu!"

"Có thể đánh Hổ Võ Tòng!"

Lão yêu quái kia vừa thấy ta đồng thời gọi ra nhiều âm linh như vậy, không khỏi chợt sững sờ.

Sở dĩ hắn cuồng vọng như thế, chính là bởi vì có thể triệu hồi ra tửu thôn đồng tử, tự nhiên biết được chỗ lợi hại của âm linh.

Mặc dù ba vị Âm Linh này chỉ là hai tên Quỷ Vương của Quỷ Đế, nhưng dù sao cũng là danh tướng lịch sử, hung hãn phi thường, bây giờ đã biến thành Âm Linh, lại càng có uy lực phi phàm!

Ba viên kia hung hãn xông lên, đem lão yêu quái kia vây ở trong, liền chùy mang đao, bổ đầu che mặt, hướng yêu quái kia chém giết một trận thật tốt.

Rượu nuốt đồng tử mặc dù là hóa thân yêu ma, nhưng những danh tiếng lịch sử biến thành âm linh theo tu vi của ta tăng lên, lực lượng cũng tăng lên không ít, từng cái đều thể hiện trình độ năm đó.

Bị bao vây, gia hỏa này trong nháy mắt choáng váng.

Xem ra, theo tu vi tăng lên sử dụng Vĩnh Linh Giới đích xác không tầm thường! Cũng không cần ta phải đi liều mạng, cứ giao cho bọn họ là được.

Ta nhân cơ hội đi lên, liên tục bổ hai đao, thừa dịp hắn không chú ý một cái, đoạt lấy bầu rượu xoay người rời đi!

Thải Vân cô nương thấy ta đoạt được hồ lô rượu về, lập tức chạy vào, giúp ta đặt Hàn lão lục xuống.

Hắn đổ rượu vào trong hồ lô một chút rồi đổ vào.

Lúc này Hàn lão lục đã không khác biệt lắm so với một cái cọc gỗ khô héo, cho dù đổ bao nhiêu rượu vào cũng không lọt một giọt.

Hồ lô này hóa ra là một không gian âm vật, không biết chứa bao nhiêu huyền rượu, thờ ơ ở bên trong một khoảng thời gian dài vẫn không thấy thiểm điện xuất hiện ở bên ngoài. Làn da mở nặc như vỏ tùng từ từ khép lại, trên đầu chậm rãi dài ra tóc, làn da cũng chậm rãi khôi phục nguyên sắc.

Bàn tay thải vân cô nương nắm hồ lô rượu, không ngừng run rẩy, nước mắt chảy cuồn cuộn.

Tiểu Bạch Long cũng chen tới, dùng sức nâng hồ lô rượu lên: "Lão Lục! Uống! Uống đi! Uống thêm chút nào! Uống thêm chút nữa."

Thấy Hàn lão lục từ từ chuyển biến tốt đẹp, thậm chí còn vươn hai tay nắm lấy hồ lô, ta thở dài một cái: "Lão lục rốt cục tỉnh lại!"

Quay đầu nhìn về phía trước, dưới sự tấn công mãnh liệt của ba viên hung hãn kia, tửu thôn đồng tử liên tục bại lui, chỉ có lực chống đỡ, đã không còn cách hoàn thủ. Hơn nữa nó còn bị ta ra tay cướp đi hồ lô rượu, không còn tiếp tế, tình thế rất nguy cơ.

"Hả? Không còn rượu à?" Tiểu Bạch Long đột nhiên kêu lên.

Quay đầu nhìn lại, đáy hồ lô rượu đã dốc lên, rốt cuộc cũng đổ không ra nửa giọt rượu.

"Rượu... Lấy rượu tới." Đúng lúc này, Hàn lão lục mở mắt ra.

"Lão Lục!" Thải Vân cô nương kêu thật chặt tay của hắn.

"Lão Lục!" Nước mắt hai mắt tiểu bạch long rơi lã chã.

Nhưng lúc này Hàn lão lục cũng không thèm liếc nhìn chúng ta, nhìn chằm chằm lão yêu quái phía đối diện.

"Rượu, ta muốn rượu." Đôi mắt màu xanh lục của hắn toát ra một luồng hào quang vừa yêu dị vừa tàn nhẫn!

Chương vặt thứ hai nghìn lẻ sáu ăn uống rượu nuốt sống đồng tử.

Vèo!

Đột nhiên, Hàn lão lục duỗi cánh tay ra, hóa thành một sợi dây leo màu xanh bay ra xa.

Một cái buộc chuẩn xác không sai trên cổ tay lão yêu quái kia, theo đó bỗng nhiên mượn lực một cái, cả người bay vút lên, phóng thẳng về phía người.

Lão yêu quái kia đang bị ba tên hung hãn bức bách hấp hối, toàn thân trên dưới đã bị chọc ra mười cái lỗ thủng lớn, lần này Hàn lão lục đột nhiên tập kích lại đánh hắn không kịp chuẩn bị.

Hàn lão lục mượn sợi dây leo màu xanh nhảy tới, tay chân như dây leo quấn chặt trên thân tên kia, lập tức cúi đầu, trực tiếp cắn xuống một miếng thịt.

Hàn lão lục cũng không thèm nhai, trực tiếp nuốt xuống, sau đó lại hút thêm một ngụm nữa!

Máu tươi theo khóe miệng chảy xuống, hắn cũng không nỡ vứt bỏ, vội vàng liếm vào.

Lão yêu quái không chịu nổi sự biến thái như vậy, sợ hãi kêu to, vung vẩy khắp nơi muốn đẩy ra. Nhưng lại bị cây xà mâu của Lâm Xung, giới đao của Võ Tòng ngăn trở, muốn bay đi lại bị hai đại chuỳ của Lý Huyền Bá đập xuống đất...

Hàn lão lục lại nổi lên hào hứng, một cái cổ trái một cái, một lỗ tai phải, trong khoảnh khắc liền cắn bạch cốt lão yêu quái lởm chởm!

Đúng lúc này, lão yêu quái không ai chú ý, chân trái bị Lý Huyền Bá nện trúng một chùy, lập tức co quắp ngã xuống đất.

Đông đảo âm linh bổ nhào về phía trước, cảm thấy vô cùng đau đớn.

Rất nhanh lão gia hỏa kia không nhúc nhích nữa, lão Lục cũng triệt để giải phóng đi ra ngoài. Tay kia trên dưới, vừa cắn vừa ăn, ăn một trận thống khoái!

Trong khoảng thời gian ngắn ba người bọn họ cho ta mượn lực lượng mặc dù cực kỳ sắc bén, nhưng thời gian quá ngắn, vừa mới tiêu diệt xong tửu thôn đồng tử cũng đã đến thời hạn, ba vị Âm Linh thậm chí còn chưa kịp chào hỏi ta một tiếng đã quay trở về trong Vĩnh Linh Giới.

Khắp nơi trên dưới, chỉ còn lại tiếng răng rắc của Hàn lão lục đang gặm nhấm da thịt!

Tình hình như vậy, ngay cả tiểu bạch long cũng chưa từng nhìn thấy, lòng còn sợ hãi liếc mắt nhìn Thải Vân cô nương nói: "Ta nói này Thải Vân, có hai việc ngươi nhất định phải nhớ kỹ! Chuyện thứ nhất, tuyệt đối không được thiếu lão lục uống rượu, nếu không lão gia hỏa này thật không có gì khác biệt với lão hổ! Chuyện thứ hai, ngươi ngàn vạn lần không được uống rượu, bằng không gia hỏa này đích thân tới, đột nhiên ngửi thấy mùi rượu, lại uống một ngụm như vậy, quả thực là không sai."

"Cút sang một bên!" Thải Vân cô nương quát lớn.

Từ trong giọng nói của nàng nghe được, vừa thấy Hàn Lục tỉnh lại, trong lòng nàng mừng rỡ không giấu được.

Rốt cuộc cũng vượt qua được một kiếp nữa!

Mấy người chúng ta đều có chút mệt mỏi nằm trên đống châu báu đầy đất, bên tai nghe một thanh âm gặm cắn da thịt của Hàn lão Lục, lại có một loại cảm giác hạnh phúc không nói nên lời.

Tiếng gặm cắn chậm rãi nhỏ dần xuống, Hàn lão lục đem rượu nuốt đồng tử ăn sạch sẽ, nửa miếng da thịt cũng không còn, bóc ra làm một que tăm xỉa răng, liên tục nấc rượu, thập phần hài lòng trở về.

Hình dáng của hắn đã khôi phục lúc trước, hơn nữa bụng còn cao cao phồng lên, có một loại sức nhàn nhã, đủ cơm nước no nê.

Tiểu Bạch Long trợn tròn mắt, giống như không nhận ra hắn nhìn ngó nửa ngày: "Lão lục! Từ hôm nay trở đi, ta đã kiêng rượu rồi! Hơn nữa còn có chỗ của ngươi, ta cũng không ngủ nữa."

Hàn lão lục liếc xéo hắn một cái, nói: "Ngươi ấy, hay là thôi đi, ta còn chê răng lạnh nữa."

Nói xong, gật đầu nhẹ với ta và sơ.

Đợi đến lúc nhìn về phía Thải Vân cô nương, thải vân cô nương ngược lại cúi đầu, đỏ bừng mặt đến nhìn cũng không dám nhìn hắn.

Lão Lục cũng không dám nhìn Thải Vân cô nương, trực tiếp đi tới ngồi xuống bên cạnh ta.

Hai người này ngược lại rất thú vị, từ lúc gặp nhau từ cổ mộ, không phải cái này bị – điều khiển hồn phách, chính là vì mất đi ý thức tạm thời hôn mê. Nhưng hai người này hình như nói không hết, trò chuyện không hết, một khi hai người đều thanh tỉnh, hoàn toàn khôi phục thần thức, ngược lại một câu cũng không có.

Lúc đầu và tiểu Bạch Long hình như cũng đã quen với chuyện này, cũng không có trêu chọc chuyện này nữa.

Tuy rằng Hàn lão lục vẫn luôn ở trạng thái cây khô, nhưng thực chất của hắn gần giống với thực vật nhân, trong lúc này xảy ra chuyện gì, tất cả hắn đều biết rõ ràng, cũng không cần chúng ta thông báo gì với nhau nữa.

Hiện giờ năm người bọn ta đã gom đủ, tất cả đều đã thanh tỉnh, hơn nữa những người Thiên Chiếu Thần hội kia đã bị bọn ta giết sạch! Còn lại là việc duy nhất, nên nghiên cứu một chút làm thế nào từ nơi này đi ra ngoài.

Sau khi ta tiến vào Tam Trọng Môn, gặp phải con cá sấu khổng lồ, tiếp đó lại phát hiện chuyện cửa ra thông đạo, kể cho bọn hắn nghe một chút.

Sau đó lại móc ra quả cầu rách kia.

Hàn lão lục nhận lấy nhìn qua nói: "Không sai, đây đúng là Khánh Điển của thế giới Hàn Nhật năm 29. Thứ này có thể chui vào trong động, chứng tỏ cửa động đó nhất định thông xuống mặt đất."

"Vậy chuyện quan trọng nhất tiếp theo chính là tìm kiếm mắt trận." Ban đầu nói ra.

"Sau khi đánh chết Tàng Kiếm Long Cửu Lang, chúng ta phát hiện được một chỗ." Tiểu bạch long nói, cầm châu báu lên, bày biện như một cục đá: "Các ngươi xem, bốn phía một vòng đều là nước, chỉ có khu vực lõm ở giữa này thôi., Đây là một vùng đất trống. Nhưng vùng đất trống này lại rất kỳ quái, vốn là thấp hơn chỗ nước, nhưng nước ở bốn bề đều tuôn qua rất xa, đừng nói là nhấn chìm, ngay cả nửa giọt nước cũng chưa từng rơi xuống, nơi này khẳng định có gì đó quái lạ."

"Lúc đó, chúng ta đi vòng quanh thủy vực này hơn nửa ngày, cũng không tìm được nơi nào đi vào, trước mặt giống như đúc một vòng thủy tinh bằng thép, căn bản không đi qua được. Chúng ta đang định đi xa một chút nữa thì phát hiện Cửu Lân."

Ta tiếp lời: "Ngay trước khi bị Y Đằng điều khiển, ta phát hiện trong vùng thủy vực này, một quái thú hình thể thật lớn."

"Vật đó lớn lên khá giống Xà Cảnh Long của Chu La Kỷ Thế đời, rất thích ăn một loại chuột nhỏ toàn thân phát bạch quang. Kết hợp Hắc Bạch Song Ảnh nói, mắt trận này thật có khả năng là vật còn sống."

"Này? Đúng rồi! Các ngươi còn nhớ cái lồng giam vây khốn chúng ta không?" Tiểu Bạch Long đột nhiên nói tiếp.

"Nhớ đó." Ta đáp, quay đầu nhìn về phía tiểu bạch long, cũng không biết tiểu gia hỏa này lại nghĩ tới điều gì.

"Nếu như các ngươi đoán không sai, vật kia chính là dùng để vây khốn mắt trận, không cho nó trốn ra ngoài, nơi đó không phải là mắt trận tất đi qua sao? Cửu Lân còn nói, vật kia rất thích chuột bạch sáng lấp lánh, chúng ta chỉ cần... Ai u, ngươi đánh ta làm gì?" Gã đang nói giật giật, lại bị Hàn lão lục gõ một cái lên đầu.

"Ta nói tiểu tử ngươi thông minh, đúng vậy không?" Hàn lão lục tức giận nói: "Vị trí lồng giam cách nơi này không xa lắm, cho dù

Thiên Chiếu Thần có chết hết những người kia, nhưng muốn chúng ta tiếp tục chạy đi đâu, ngươi có biết nguy hiểm đến mức nào không?"

"Quỷ Diện Ma Đằng, nham tương thiết tác, kích sóng đoạn nhai, chỗ nào phi thường hung hiểm? Chỉ bằng thương tình chúng ta bây giờ còn có thể xông trở về? Càng đừng nói kia đạo sinh tử chưa biết kia, càng không cách nào thông hành, vừa rồi không phải Cửu Lân đã nói, đã tìm được cửa động thông ra ngoại giới. Chúng ta từ nơi đó đi ra ngoài là được rồi."

"Ta cũng biết tốt nhất là đi thông đạo." Tiểu Bạch Long có chút ủy khuất nói: "Nhưng vấn đề là đi đâu tìm trận nhãn?"

Con rắn lớn hai ngàn linh linh bát kỳ thứ bảy.

"Chỗ mở ra mắt trận hẳn là ở chỗ cây thanh đồng kia." Ta nói tiếp: "Tuy nhiên, ta vẫn không quá tin tưởng hai bóng đen trắng này, rất sợ hai tên này lại bày ra trò quỷ gì, đến lúc đó làm sao bị hại chết cũng không biết, cho nên mới dùng lực đồ muốn trực tiếp tìm được vị trí của trận nhãn ẩn nấp! Hiện tại xem ra không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể đi thử một lần."

Tiểu Bạch Long quay đầu lại, nhìn quan tài dựng đứng ở phía trước nói: "Vậy nơi này làm sao bây giờ?"

Y liếc nhìn Thải Vân cô nương: "Thải Vân, ngươi nghĩ nên làm gì? Dù sao cũng là tổ tiên của ngươi."

Thải Vân cô nương khẽ lắc đầu: "Mặc dù ta là hậu duệ của hoàng tộc Thiên Chiếu, nhưng từ khi tổ tiên ta bị hãm hại, từ lúc đào vong đến nay, đã giống với Thiên Chiếu nhất tộc, thậm chí toàn bộ Nhật Bản không có nửa điểm liên quan. Cũng có thể nói, thiên hoàng nhất mạch của Nhật Bản đã sớm đứt mất, ta cũng là người Trung Quốc, mà ta lại không phải người Trung Quốc."

Đầu tiên trầm ngâm một chút không lên tiếng, tiểu bạch long khuyên nhủ: "Bất kể nói thế nào, ngươi vẫn nên lên lạy một cái đi! Dù sao đây cũng là tổ tiên của ngươi, hơn nữa năm nào Thần Võ cũng không xâm phạm Trung Nguyên, còn chưa hỏng đến mức thấu đỉnh."

Thải Vân cô nương vẫn không nhúc nhích, Hàn lão Lục cũng khuyên nhủ: "Đi đi, coi như là tâm nguyện của ta. Từ nay về sau, mặc dù trên người ngươi vẫn còn máu của hắn, nhưng cũng không thiếu nợ nhau." Nói xong, hắn dẫn đầu đứng dậy.

Thải Vân cô nương lúc này mới đi theo Hàn lão lục tới chỗ Thần Vũ Thiên Hoàng trong suốt vái vài cái.

Nhưng Thải Vân cô nương cũng đã trở về, Hàn lão lục lại đứng trước quan tài: "Ai, các ngươi xem, nơi này có một cái lỗ, sao nhìn quen mắt vậy?"

Ta và Sơ Tiểu Bạch Long vừa nghe lời này, vội vàng xoay người lại.

Quả nhiên, trên mặt trên quan tài kia, chỗ mi tâm Thần Vũ Thiên Hoàng, vừa vặn lõm ra một lỗ nhỏ.

Lỗ nhỏ kia ước chừng to bằng trứng gà, chia làm vô số phần cắt.

"Đây không phải là thứ cất giấu trong hộp vàng sáu ngón sao?" Tiểu Bạch Long nghĩ tới đầu tiên.

"Đúng! Chính là thứ kia." Hàn lão lục gọi Thải Vân cô nương: "Để vào trong xem xem, nói không chừng có ích lợi gì. Hắn hao hết tâm cơ giấu đi, chắc chắn không phải dùng làm đồ hình cậy cổ chứ?"

Thải Vân cô nương lấy đá ra, đưa cho Hàn lão lục, Hàn lão lục lại không tiếp.

Tiểu Bạch Long lại cuống lên: "Hai người các ngươi thúc đẩy Tưởng Hàn Tuyệt làm gì? Cứ cho đó là tín vật định tình thì sao? Mau bỏ vào xem, chúng ta phải nhanh rời khỏi đây thôi."

Thải Vân cô nương trừng mắt liếc hắn một cái, có chút không tình nguyện nhảy dựng lên, đem hòn đá nhét vào trong lỗ thủng.

Hòn đá kia vừa mới ném vào bỗng nhiên lóe sáng một cái, con mắt Thần Vũ Thiên Hoàng vốn nhắm chặt bỗng nhiên mở ra.

Mấy người bọn ta giật bắn mình, tưởng tên này sắp chết lại sống lại, vừa muốn né tránh khắp nơi lại phát hiện không có chuyện gì.

Đừng nói là quan tài nổ tung, thi thể hoặc là lò xo gì đó, cấm trận nổ vang, ngay cả một chút bụi cũng không rơi xuống.

Bọn ta ngơ ngác nhìn quanh một vòng, vừa thấy cũng không có chỗ nào dị động, lúc này mới hoàn toàn yên lòng.

"Xem ra thứ đồ chơi này chắc là mất đi hiệu lực rồi?" Trong lòng Tiểu Bạch Long còn sợ hãi gãi gãi cái ót.

Bọn ta vừa thấy cũng không có nguy hiểm gì, liền lần lượt đi ra khỏi ống thủy tinh, đi thẳng đến cổ thụ màu đồng xanh, đối với châu báu đầy đất, ai cũng không đi nhặt cho dù là nửa cây.

Trên một nhánh cây cao nhất của cổ thụ thanh đồng, có chín con quạ đen lớn đứng song song.

Mỗi người đều có ba cái chân, đen như mực, giống như không chết, trừng đôi mắt to đen láy từ trên xuống dưới gắt gao nhìn chằm chằm chúng ta.

"Cửu Lân, ngươi cảm thấy cái này không giống như là Cửu Quỷ Phong Hồn Chú?" Mới nhìn một chút, đột nhiên thỉnh giáo ta.

"Không phải!" Ta lắc đầu khẳng định trả lời: "Cửu quỷ Phong Hồn chú là dùng thần chú phong ấn ngũ quan thất khiếu, cộng thêm âm dương song đạo, tục xưng phong cửu lỗ. Nhưng mấy con quạ đen này sử dụng tài liệu lại là hắc âm thạch, dùng nó phong ấn cửu lỗ, sẽ càng phong Việt Âm, cuối cùng làm cho âm thi sống lại."

"Cái cổ mộ này đã được xây dựng từ mấy ngàn năm trước, vẫn chưa có chút dương khí nào, nếu như muốn phục sinh thì chỉ sợ đã sớm luyện thành đại yêu rồi! Cho dù có sống lại hay không thì chín con quạ đen này cũng tuyệt đối sẽ không có bộ dạng như thế này."

Lúc ta nói chuyện với ta một lần, Tiểu Bạch Long rất là nhàm chán cãi nhau, thỉnh thoảng còn nhìn về phía chúng ta với một ánh mắt khinh bỉ, có thể còn đang ở trong lòng nguyền rủa hai chúng ta "Không nói tiếng người."

Hàn lão lục lại híp mắt, một mực nhìn chằm chằm Phương, đột nhiên nói: "Không đúng, đây không phải là chín con quạ đen! Trong đó có một con sớm đã vỡ nát rồi." Nói xong, hắn nhấc chân dựa vào chạc cây đạp một cước.

Mấy con quạ còn lại không thèm lay động một cái, con ở gần nhất kia lại soạt một tiếng vỡ thành mấy mảnh, từ trên cây rơi xuống.

"Ừm? Tám con." Ban đầu có chút kỳ quái.

"Ta nói các ngươi có ý tứ mà." Tiểu Bạch Long rốt cuộc nhịn không được, quái thanh nói: "Cái gì mà phong ấn không phong ấn được, nói những cái rắm kia có tác dụng gì chứ? Hiện tại chẳng phải là nghi ngờ cơ quan mở ra mắt trận sao? Theo ta nói thì tất cả đều đập vỡ rồi, quái vật kia đi ra liền trực tiếp giết chết, vạn nhất quái vật không ra, chúng ta lại nghiên cứu còn không được sao."

"Ngươi nói cái gì?" Ban đầu thấy hắn kêu loạn đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

"Phá vỡ a!" Tiểu Bạch Long trả lời.

"Không phải, câu tiếp theo."

"Quái vật mà ra đây thì ta sẽ giết chết nó!" Tiểu Bạch Long rất tức giận.

"Đúng, ta biết rồi!" Mới đầu đột nhiên đứng dậy, sắc mặt nghiêm trọng nói: "Ta có thể đã biết trận nhãn trong cổ mộ này là vật gì rồi."

"Cái gì?" Ta và tiểu Bạch Long đều rất kỳ quái.

Hàn lão lục lại đột nhiên chen lời nói: "Ý ngươi là Bát Kỳ đại xà?"

"Đúng!" Sơ khẽ gật đầu: "Đây không phải là Cửu Quỷ phong ấn, mà là Cửu Đầu Tru Thiên ấn!"

"Bát Kỳ Đại Xà là quái vật Nhật Bản trong truyền thuyết, loại yêu xà có rất nhiều cái đầu này trên thế giới đều có lưu truyền, tỷ như Liễu Tương trong thần thoại Trung Quốc cổ đại, cầm cố trong truyền thuyết Cổ La, chỉ có đại xà trong truyền thuyết Nhật Bản kia là tám cái đầu."

"Ý ngươi là cái đầu ngươi bị người ta chặt mất rồi hả?" Tiểu Bạch Long xen vào nói: "Hơn nữa rất có thể chính là Thần Vũ Thiên Hoàng?"

"Vốn khả năng này cũng không lớn, nhưng nếu mắt trận này là vật sống, hơn nữa Cửu Lân còn tận mắt nhìn thấy quái vật giống như cổ rắn, rất có thể chính là cái đầu của nó!"

"Nói như vậy, chúng ta là sau này phải săn giết Bát Kỳ đại xà hả? Chỉ nghĩ thôi cũng đã ghiền rồi." Tiểu Bạch Long có chút nôn nóng khó dằn được, xoa xoa hai tay nói: "Vậy còn chờ gì nữa, nhanh đi lên đập mấy tảng đá vỡ kia đi!" Nói xong, nó nóng lòng muốn chạy lên.

"Chờ một chút." Ban đầu vội vàng kéo hắn lại nói: "Nếu chúng ta vừa mới tiến vào cổ mộ, có lẽ cũng không khó, nhưng bây giờ tu vi chúng ta đã giảm, đau đớn chưa lành, muốn săn giết Bát Kỳ đại xà không phải là chuyện đơn giản! Phải lập kế hoạch cho tốt mới được."

"Vậy có gì khó chứ." Tiểu Bạch Long rất là không cho là đúng nhìn thoáng qua.

"Không khó? Vậy ngươi nói một chút đấu pháp đi." Sơ bất đắc dĩ thở dài.

…

Chương thứ hai ngàn linh linh tám của trò chơi điên cuồng – Bạch Long.

Tiểu Bạch Long lạnh lùng liếc mắt nhìn sơ sơ nói: "Ta đã nói cho ngươi đuổi kịp thời đại, đuổi sát kỹ thuật chứ? Ngươi vẫn không nghe, mỗi ngày đều nghẹn ở Thích đạo quán niệm kinh."

"Công nghệ cao bao nhiêu?" Lần này cũng làm ta lúng túng rồi.

Tiểu Bạch Long liếc xéo chúng ta một cái nói: "Biết cái gì gọi là sưu sưu, cái gì gọi là vú em, cái gì gọi là thua sao?"

"A?" Đột nhiên, từ miệng của tiểu bạch long văng ra vài từ mà nó nghe không hiểu, khiến nó cảm thấy rất mất mặt.

"Xì, 《 Anh Hùng Liên Minh 》 Quang Minh 》 chơi Kiền Vương Giả nhỉ? Sưu nhu chính là đứng ở phía trước chặn thương tổn, mẹ nuôi chính là thêm máu trị liệu, phát ra dơi chính là đánh thật mạnh! Cái này cũng không hiểu, thật hoài nghi các ngươi làm thế nào lăn lộn ở thời đại này."

Xem ra, tiểu bạch long cũng chỉ có thể hiểu được chút cái này! Trò chơi trong mắt hắn đều là kỹ thuật cao cấp.

"Vậy thì săn giết Bát Kỳ đại xà với chúng ta có quan hệ gì?" Vừa nghe nói là trò chơi, lập tức liền một trăm hai mươi người không tin hắn!

"Làm sao không sao?" Tiểu bạch long giải thích: "Ngươi xem, bố trí hiện giờ của chúng ta, vừa vặn là một phân đội nhỏ đối phó! Thải Vân có hỏa diễm hộ thể, năng lực phòng ngự đặc biệt mạnh, không phải là Mỹ Nữ Xa sao?"

"Đằng xanh lão Lục có thể quán chú linh lực xa xa, giúp chúng ta bổ huyết chữa thương, huống chi hiện tại hắn uống no đủ, sữa đầy đủ. Hai người các ngươi một người cầm kiếm đâm, đây là gần chiến kỷ, một người lại vung mạnh đao vừa ném phù, đây là phụ trợ. Ta đứng ở phía sau ném băng đao phong nhận, đây là xa xa pháp sư tổ hợp hoàn mỹ! Chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể làm ngã cái bịch to này! Sau đó phải nhận được kinh nghiệm trang bị tốt."

Gã vừa nói, mấy người chúng ta lập tức đầu đầy hắc tuyến.

Thật không thể tưởng tượng nổi, tiểu bạch long này mới có bản sự lại phải dùng nó ở bên trên rồi!

Thực không thể nói, theo hắn tính như vậy, đây còn là phương án ứng chiến ổn thỏa nhất hiện nay. Xem ra tên này đang nhàn rỗi không có việc gì, cũng phải đi dạo một vòng.

Mấy người chúng ta lại nghiên cứu phương án cụ thể một chút, cuối cùng xác định, liền làm như vậy!

Cứ coi như là đánh phó bản với tiểu bạch long đi!

Ta và Sơ Nhất leo lên chạc cây, nghiên cứu một chút phương pháp phá trận, sau đó, hai người chúng ta hợp tác, vây quanh cây cổ thụ bày ra một đàn tế sinh.

Kêu tiểu bạch long chạy về, kéo thi thể Y Đằng Xương Bình và con khỉ chết về, bày ở chính giữa tế đàn.

Sau đó thiêu hủy linh phù, nhỏ máu tươi trên người tám con quạ đen.

Phanh! Trong giây lát một tiếng nổ lớn vang lên, toàn bộ mặt đất ầm ầm sụp xuống.

Cho đến lúc này, chúng ta mới phát hiện, thân cây thanh đồng lộ trên mặt đất chỉ là một phần nhỏ, lại rớt xuống, vẫn còn hơn hai mươi mét.

Chỉ có điều phía dưới kia tất cả đều là thân cây to bằng hai người ôm, giống như là trụ đồng xanh.

Bụi đất sau khi rơi xuống đất, tiểu đội trưởng tên bạch long đã hoàn toàn tiếp quản quyền chỉ huy!

"Xung xa mở ra tư thế phòng ngự, cẩn thận tiến lên, ngàn vạn lần đừng gây chuyện!"

"Mẹ con lúc nào cũng chú ý trạng thái mọi người!"

Phía dưới là một mảnh đại động cực kỳ rộng rãi, khắp nơi tràn đầy một cỗ khí tức ẩm ướt tanh hôi.

Thải Vân cô nương tế ra ngọn lửa hừng hực, cẩn thận từng li từng tí một đi về phía trước, ta cũng theo sát phía sau, Tiểu Bạch Long và Hàn lão Lục xếp ở cuối —— dựa theo tiểu bạch long chỉ huy, bày ra đội hình dò đường.

Cửa động này dần dần đi xuống, càng chạy sâu, đi trên đỉnh đầu vang lên tiếng xào xạc quái dị.

Thanh âm này như thế nào nghe quen thuộc, thẳng đến một chỗ vết rách, liếc mắt đã trông thấy thi thể nằm sấp trên mặt đất không ngừng đi về phía trước, còn có tiểu quỷ đầu đen giấu trong lồng ngực thi thể, lúc này mới hiểu được. Nguyên lai đám tiểu quỷ trong núi xác chết, chẳng những đem thi thể đưa cho ma đằng ăn, hơn nữa còn dời đến nơi này ngàn dặm xa xôi nuôi nấng Bát Kỳ đại xà!

Đi tới đi tới, mùi tanh hôi kia càng ngày càng đậm.

Long sát Tiểu Bạch có giới thiệu, ép tay xuống nói: "Chú ý, khoảng cách càng ngày càng gần, tất cả mọi người tiến vào cấp độ phòng bị, tùy thời chuẩn bị ứng chiến!"

D quẹo qua một bên, dưới sự chiếu rọi của điện quang trên tay, rốt cục chúng ta cũng đã nhìn thấy diện mục thật sự của Bát Kỳ đại xà!

Mắt to của thằng nhãi này nhìn qua, giống như một đám rắn đang chiếm giữ cùng một chỗ, mãi đến khi cậu phát hiện chỉ có một cái đuôi, mới chú ý tới những cái đầu này thật ra là mọc ở cùng một chỗ trên thân thể.

Đầu rắn hình tam giác, dài chừng mấy mét, tròng mắt đã to bằng quả dưa.

Lưỡi rắn đang không ngừng phì phò phun ra xì xì, không khí lại co rúm lại.

Phía trên lỗ thủng, thỉnh thoảng có thi thể bị hắc đầu tiểu quỷ đẩy xuống. Tám cái đầu rắn hoặc là phân công hợp tác, mỗi bên xé rách một đầu, hoặc là trực tiếp ngửa cổ nuốt ngay, đang bận rộn quên cả trời đất!

Có thể ngay cả chúng nó cũng không cảm thấy, kỳ thật chúng nó đang nuôi một cái trong bụng.

"Nghe ta chỉ huy, không được lộn xộn! Kỵ binh chống lại! Mâu mẹ đổ máu! Tiến lên." Tiểu bạch long kêu lớn.

Thải Vân cô nương dựa theo lời dặn dò của tiểu bạch long, mái tóc bay lượn trong gió, trực tiếp mang theo liệt diễm vọt tới.

Còn chưa tới gần đã bị đại xà phát hiện, nó xì xì kêu loạn, tám con cùng chuyển động, lao thẳng về phía Thải Vân cô nương!

Thải Vân cô nương tràn ra hào quang, bảo vệ quanh thân, hoàn toàn dựa vào tường lửa ngăn cản hai bên.

Ban đầu vừa muốn nhảy chân hỗ trợ, lại bị tiểu bạch long ngăn lại, lớn tiếng quát: "Xẹt, vội đưa đi sao? Kỵ Binh còn chưa kéo thù hận đâu, lát nữa có ngươi đánh."

Ban đầu muốn nổi giận, nhưng chuyện cho tới bây giờ, cũng không thể không nghe hắn!

Thải Vân cô nương ở giữa bầy rắn, che trái che phải, thỉnh thoảng còn bị một con rắn to đẩy ra thật xa, hoặc bị hai con khác đồng thời vây kín, thiếu chút nữa cuốn lấy. Lúc nào cũng cực kỳ mạo hiểm, chúng ta thật sự toát mồ hôi hột vì nàng.

Nhưng tiểu bạch long chính là không để cho chúng ta động thủ, làm Hàn lão lục trên tay đầy mồ hôi!

"Ủa ớt! Chỉ chút bản lĩnh này của ngươi thôi sao?" Tiểu Bạch Long ở phía sau hét lớn: "Năm đó bản lĩnh tè ra giường của ngươi đâu rồi?"

"Lần đầu tiên nhìn thấy thằng bé ngoại trừ ta, xấu hổ suốt một ngày không dám ngẩng đầu lên, bây giờ lại dám đuổi theo làm Hàn lão lục xấu hổ, ngươi có biết xấu hổ hay không?"

"Lão lục có cái gì tốt? Ngươi nói có phải bởi vì hắn biết thanh đằng, vừa to vừa dài."

"Tiểu Bạch Long, ngươi chờ đó!" Thải Vân cô nương tức giận kêu to, ánh đỏ đầy người lập tức tăng vọt.

Đây chính là đang đấu đại xà, không thoát thân ra được, nếu không chỉ sợ là Thải Vân cô nương đã sớm triển khai song song nam nữ với Hàn lão lục, đánh tiểu bạch long một trận no nê!

Ánh sáng đỏ trên người Thải Vân cô nương càng lúc càng sáng, dần dần vẫn có thể đứng vững gót chân ở giữa bầy rắn. Tám cái đầu rắn kia liên tiếp đụng vào tường lửa, không chiếm được chút tiện nghi nào, lập tức thay đổi sách lược, lúc trái lúc phải, không ngừng muốn vòng ra sau lưng nàng, xé nát thân thể nàng.

"Ngay lúc này! Lên đi." Tiểu Bạch long lớn tiếng kêu to.

Mấy người bọn ta đã sớm chờ không kịp nữa rồi, nghe thấy y gọi, lập tức nhào tới.

Chương số hai nghìn lẻ chín, Trảm Xà.

Hắn vung mạnh thanh đại hán kiếm tám mặt, ra sức đâm mạnh bảy tấc của nó!

Con rồng nhỏ thúc dục phong nhận băng đao, thoáng cái đã đông cứng thân thể con rắn.

Ta bảo vệ bên cạnh Thải Vân cô nương, khi thì giơ đao, khi thì vứt phù.

Hàn lão lục mở hai tay, mấy sợi dây leo xanh tràn ra quấn quanh trên eo của chúng ta. Từng dòng nước ấm thẳng đến, khi thì rút ra khe hở, hóa thành từng cây từng cây roi lớn từ trên trời giáng xuống!

Một lần chém giết này, mới phát hiện biện pháp này của tiểu bạch long quả thật không tệ!

Nếu như chúng ta mỗi người tự chiến, không chỉ có tùy thời né tránh, còn phải dành thời gian công kích, hơn nữa còn phải tùy thời lưu ý cứu hộ người khác, cùng với không cần lo lắng!

Nhưng cứ như vậy, đại xà đã bị Thải Vân cô nương chọc giận từ lâu rồi, toàn bộ hỏa lực cơ hồ đều nhắm vào nàng, mà nàng lại tập trung phòng ngự, chúng ta chỉ thừa cơ tấn công là được rồi! So với tán loạn chiến đấu còn linh hoạt hơn nhiều.

Chỉ trong tích tắc, thế cục đã nhanh quay ngược trở lại. Tám con rắn to bị đè ép không ngẩng đầu lên nổi, không dám xông vào nữa. Tám cái đầu nó co rúm lại như trứng hoa, không dám lộn xộn.

Nhưng cũng vì vậy, bọn ta cũng chẳng có chỗ nào để ra tay.

Hơn nữa toàn thân đại xà đều được lân giáp bao trùm vô cùng kiên cố, bất luận là vũ khí của ai chúng ta cũng không thể tổn thương được!

Nhìn từ tình hình này, đừng nói tu vi chúng ta bây giờ đã đại thương, đã không xuất ra bản lực năm sáu phần. Cho dù là tu vi chính đầy, tại đỉnh phong, bất luận là lôi quang kiếm, hay là Kinh Phách trảm cũng không thể đem nó ra làm sao?

Đánh hơn nửa ngày, tuy rằng những con rắn to này cảm nhận được đau đớn đều quay đầu lại. Đừng nói một cái đầu bị chém đứt, hoặc là chém ra vết thương, trên mặt đất cũng không có nửa cái vảy.

"Không đúng!" Mới nhất kinh ngạc một tiếng, lui về phía sau nói: "Cho dù thực lực chúng ta không đủ, cũng không có khả năng ngay cả nửa mảnh lân giáp cũng chém không xong! Trên thân đại xà này giống như bị thi triển pháp thuật gì đó, căn bản là đao thương bất nhập."

Sau khi ta vung vẩy qua mấy đạo phù chú, cũng phát hiện vô luận là ánh lửa hay là bạo liệt, đối với con rắn lớn kia một chút hiệu dụng cũng không có.

Tên này cứ như tòa thành bằng sắt vậy, cơ bản chẳng có cách nào!

"Tiểu Bạch Long! Đây là biện pháp quỷ quái của ngươi sao? Nếu giết đại xà này còn được, nếu giết không được, ngươi xem Thải Vân trở về thu thập ngươi thế nào." Hàn lão lục vừa cực lực vận chuyển linh lực cho Thải Vân cô nương vừa kêu to.

"Chuyện này...vậy thì kỳ quái." Tiểu Bạch Long không biết là bị Thải Vân cô nương trả thù dọa sợ, hay là sốt ruột, đầu đầy mồ hôi!

"Không đánh nổi!" Thải Vân cô nương kêu lên: "Không được cứ rút lui trước đã, chạy ra ngoài nghĩ cách trở lại. Cứ tiếp tục dày vò như vậy, đại xà không chết chúng ta đều mệt chết rồi."

"Con mẹ nó, cái này nếu là có Thần... Ài? Cửu Lân." Đột nhiên, Tiểu Bạch Long giống như nhớ ra cái gì đó, lớn tiếng nói với ta: "Nhanh! Ngươi không phải ở trong mật thất lấy được một cái thần khí sao? Nhanh lấy ra, cái đồ vật đó nói không chừng hữu dụng."

Nghe hắn ta nói vậy, ta cũng lập tức nghĩ ra!

Trong mật thất của Tuyệt tiền bối có giấu một thanh kiếm.

Đó là Thảo Trĩ kiếm đấy!

Trên Thảo Trĩ kiếm vụng trộm dùng máu huyết hậu duệ Thiên Chiếu, làm thành cấm chú, khiến Thải Vân cô nương căn bản không dám tới gần!

Sau đó lại từ trong di ngôn của Tuyệt tiền bối biết được, thuật Âm Dương của Nhật Bản mặc dù là do hắn truyền xuống, cổ mộ Thần Võ cũng là do hắn thiết kế, nhưng Thần Vũ Thiên Hoàng hoàn toàn là do hắn giết chết! Hắn âm thầm lưu lại một thanh kiếm không thể tới gần thần võ hậu duệ này, căn bản có tác dụng khác.

Nói không chừng chính là dùng để diệt sát trận nhãn, loại bỏ đại trận này!

Nghĩ đến đây, ta rút Thảo Trĩ kiếm từ trong vỏ kiếm vô hình ra.

Kiếm này vừa ra, Thải Vân cô nương lập tức kinh hô một tiếng, lùi lại mấy bước, suýt nữa ngã sấp xuống.

Hàn lão lục vội vàng thao túng dây leo màu xanh kéo nàng trở về.

Thải Vân cô nương sợ thanh kiếm này, Bát Kỳ đại xà càng thêm sợ hãi, liên tục rụt đầu về phía sau, ngay cả cổ cũng không dám vươn ra, toàn thân run lẩy bẩy.

"Được!" Tiểu Bạch long kêu lên: "Đưa Cửu Lân lên, từng bước cao."

Y còn chưa dứt lời đã một bước bay lên không trung.

Ta cũng nhảy lên tại chỗ, giẫm một chân lên vai hắn ta, vừa muốn rớt xuống, sơ nhất cũng chạy tới, lại mượn ta một chút.

Lúc này chỉ còn cách đại xà khoảng bốn năm thước, ta từ trên cao nhìn xuống đại xà.

"Xì! Xèo xèo xèo!" Đông đảo đầu rắn điên cuồng kêu loạn.

Ta quản nhiều như vậy làm gì, cả người lẫn kiếm trực tiếp đâm vào.

Phốc! Thoáng cái đâm xuyên qua.

Một cái đầu rắn cực lớn bị ta dễ dàng đâm xuyên qua cổ. Máu tươi điên cuồng phun ra, bắn đầy mặt ta!

Hai cánh tay ta vừa giao lực, từ trên cổ nó bổ nghiêng ra.

Rặc rặc! Một cái đầu rắn cực lớn rơi xuống đất.

"Được! Giết chết một tên, tiếp tục!" Tiểu Bạch Long cao giọng kêu to.

Không cần hắn nói, Hàn lão lục cũng đã phát hiện vấn đề, khống chế dây leo màu xanh cột trên eo của mình, từ trên xuống dưới hung hăng đâm về phía đống rắn.

Băng chùy của Tiểu Bạch Long bay loạn, thẳng đến bảy con mười bốn mắt còn lại, không cầu tụ tập, chỉ cầu cho chúng không thể thấy rõ.

Phốc! Lại thêm một viên.

Máu tươi đầy đất, tanh hôi xộc vào mũi!

Khi chúng ta tìm ra được bí quyết, lập tức bắt chước làm theo. Thời gian không lớn, bảy cái đầu rắn liên tiếp rơi xuống đất!

Bát Kỳ đại xà, chết!

Máu loãng đầy đất chảy cuồn cuộn, mùi tanh hôi bốc lên khắp nơi, xộc vào trong phổi, nhưng chúng ta lại vui vô cùng.

Trận nhãn phá! Khế ước sinh tử trong người chúng ta cũng giải trừ, nhưng tựa hồ là vì hoàn thành sứ mạng của mình, Thảo Trĩ kiếm cũng tan vỡ đầy tay ta biến mất.

Mọi người nghỉ ngơi chốc lát, dọc theo thông lộ ngoại giới mà ta tìm được.

Lần này có tiểu bạch long, cũng không cần sầu muộn chuyện hô hấp dưới nước nữa, chỉ là vất vả cho nó nên từng người đều mang chúng ta theo.

Nhìn thấy hai con cá sấu lớn đang nằm song song với nhau, tiểu bạch long ngồi xổm xuống, móc xuống bốn cái răng lớn.

Ta có chút kỳ quái hỏi: "Đây là làm gì vậy?"

Hắn nhìn Hàn lão lục và Thải Vân cô nương hai bên trái phải, nói nhỏ: "Ngươi không nói muốn tổ chức hôn lễ cho bọn họ sao? Ta cũng phải đưa một ít lễ vật."

"Ngươi chỉ tặng cái này thôi à?"

"Đương nhiên không phải! Ta dùng món đồ này đổi lại thứ tốt khác, đến lúc đó ngươi nhìn cho kỹ, ha ha." Tiểu Bạch long đang cười vui vẻ, thì thấy Thải Vân cô nương nhìn lại, vội vàng làm bộ như không có việc gì làm, làm bộ thở dài nói: "Ài, chuyến đi cổ mộ này thật khiến người ta hoài niệm!"

Ngay từ đầu là Hàn lão lục bị thương nặng nhất, sau khi uống rượu nuốt sống đồng tử, hắn bất kể là thể lực hay là người có tu vi dồi dào nhất, có thể còn có nguyên nhân thành công cứu Thải Vân cô nương ra, càng thêm mừng rỡ.

Cho nên, hắn đương nhiên phải bò ở trên thông đạo mở đường cho chúng ta.

Vừa đục hang nham thạch, vừa chậm rãi tiến lên, không sai biệt lắm bò hơn hai cái đầu lâu phía sau, rốt cuộc lần nữa đạp trên mặt đất.

Thật sự là khó có thể tưởng tượng, chuyến đi Thiên Chiếu Thần Mộ này, lại nguy hiểm như thế! Hầu như mỗi người đều nguy hiểm, mấy lần kề cận tử vong.

Đợi chúng ta đủ cao hứng rồi, lúc này mới chú ý dò xét tình hình xung quanh.

Đây là một tòa núi nhỏ không lớn, khoảng cách đường thẳng hơn trăm mét chính là biển rộng, Hàn lão lục đang chuẩn bị cho chúng ta nghỉ ngơi một lát, hắn đi trồng một chiếc thuyền nhỏ đến.

Đã thấy trên mặt biển xa xa có một chiếc thuyền giáp sắt nho nhỏ bay tới, trên thuyền không có lấy một bóng người, bình ổn tựa vào bờ. Tuy nó lơ lửng trên sóng biển, nhưng không lay động chút nào.

Mấy người bọn ta còn đang ngạc nhiên, tiểu bạch long đã nhảy lên: "Ta xem các ngươi thật sự rảnh rỗi! Như vậy nguy hiểm đến mức đến cả Thiên Chiếu thần mộ cũng xông qua được, thuyền này nguy hiểm cỡ nào chứ? Mau về nước đi! Nơi này chẳng khác nào địa phương, đời này ta cũng không muốn tới nữa."

Thấy vậy, bọn ta cũng không tìm kiếm nữa, tất cả đều leo lên thuyền.

Đợi đến lúc tất cả chúng ta lên thuyền, vừa định rút đao kiếm ra làm mái chèo chèo.

Đã thấy thuyền kia tự du động, đường đi thẳng tắp, hướng tây bắc!

Trên thuyền kia không có một con ngựa nào, nhưng chạy rất nhanh, hơn nữa lại rất vững vàng, đơn giản còn thoải mái hơn cả việc ngồi bằng sắt cao.

Chúng ta đang vừa kinh ngạc vừa cảm thán, vừa lao ra xa xa một chiếc nỏ treo cờ Nhật Bản tuần tra!

"Không ổn, đây sẽ không phải là đến báo thù chứ?" Tiểu Bạch Long nằm nhoài ở đầu thuyền, đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu.

Thuyền tuần tra cách chúng ta càng ngày càng gần, theo đó lại giống như đột nhiên ăn thuốc sai, nghiêng về phía đá ngầm bên cạnh húc thẳng tới, mắt thấy thuyền vỡ người lật, bốc lên một mảnh lửa lớn.

"Ha ha." Tiểu Bạch Long cười nói: "Thuyền đi tuần của Tiểu Nhật trực tiếp đụng vách núi, con mẹ nó thật sự là ông trời có mắt!"

Đúng lúc này, trên mặt biển trống trải không người, đột nhiên xẹt qua một bóng người.

khom lưng, lưng còng, khuôn mặt đều là rậm rạp chằng chịt dấu vết tuổi già, hơn nữa còn mọc ra một mảng lớn bướu thịt đỏ tím giao nhau. Người này liền vững vàng đứng ở trên một đồng xunh, chợt lóe lên lướt qua mép thuyền của ta.

Tựa như một đạo hư ảnh chợt lóe mà qua, bổng lộc kia lạch một tiếng rơi vào trong nước, kinh bay một con cá nhỏ bơi theo thuyền.

Ngoài ra, không hề có động tĩnh gì!

Chương thứ hai nghìn lẻ một về nước.

Đối với người lưng còng già nua xấu xí này ta hoàn toàn không xa lạ gì, lúc trước mang theo Doãn Tân Nguyệt bọn họ đi Chiết Giang xử lý chuyện dây chuyền chó đồng xanh, đã có duyên gặp nhau một lần. Sau đó hắn lại liên tiếp xuất hiện mấy lần, lần cuối cùng nhìn thấy hắn vẫn ở trên con sông vận chuyển lớn ở Hàng Châu.

Tu vi của quái nhân này cực cao, nhưng ta cũng nhìn ra được, hình như hắn đối với ta cũng không có ác ý, nếu không ta đã sớm bị hắn giết chết không biết bao nhiêu lần rồi...

Nhưng nó chỉ lần lượt lướt qua trước mặt ta, chưa bao giờ nói tới dụng ý thật sự của mình, thậm chí cũng chưa từng xuất hiện trước mặt ta.

Hiển nhiên, mục đích mà y làm như vậy, vừa muốn nói cho ta biết sự tồn tại của y, lại vừa không muốn những người khác biết!

Dù sao hắn cũng sẽ không hại ta, ta tự nhiên cũng không muốn vi phạm ý nguyện của hắn, dứt khoát giống như không có việc gì, nhắm mắt lại nhắm đầu thuyền chợp mắt.

Thuyền nhỏ tuy vừa nhanh vừa vững, không có chút nguy hiểm nào.

Dù sao ẩn ẩn có vài phần cổ quái, lúc đầu cùng sáu người Hàn lão không dám khinh thường.

Hàn lão lục và sơ nhất, một trái một phải kẹp ta ở giữa, tùy thời chú ý hướng đi trên mặt biển.

Bất luận sóng biển cuồn cuộn như thế nào, nửa giọt nước cũng không thể dính vào được thuyền nhỏ. Xung quanh lại càng yên tĩnh lạ kỳ, ngoại trừ xanh thẳm một mảnh thì cũng là một mảnh xanh thẳm. Thời gian nhìn chằm chằm đã lâu, hai người đều cảm thấy hơi mệt mỏi.

Kỳ thật, Hàn lão lục còn đỡ, sau khi ăn tươi nuốt sống đồng tử, tinh lực đang vượng vượng.

Nhưng đầu tiên lại không chịu nổi nữa.

Hàn lão lục nhìn con thuyền nhỏ đang đánh nhau lúc đầu: "Con thuyền nhỏ này thật là kỳ quái, nhưng người khống thuyền sau lưng cũng không muốn hại chúng ta. Ta nhìn chằm chằm, ngươi nghỉ ngơi trước đi! Cho dù có chuyện gì cũng không sợ, đây chính là thuyền nhỏ trên biển, tiểu bạch long không trả..."

Nói xong, ở đuôi thuyền vang lên tiếng cọt kẹt của tiểu bạch long...

Hiện tại hắn cũng quên mất rốt cuộc là ai đã nói, nơi nào có Hàn lão lục nói hắn sẽ không bao giờ ngủ nữa!

Trải qua mấy câu, thuyền nhỏ đã bình ổn lại gần bờ biển Trung Quốc.

Lần này chúng ta đều đi theo đường ngầm ra ngoài, tự nhiên không thể đường đường chính chính từ hải quan tiến vào nữa, may mắn ở phương diện này Hàn lão lục là người có việc đi đường.

Sớm đã đánh thức chúng ta, từ thuyền nhỏ nhảy xuống, rẽ trái quẹo phải từ trong lưới cát chui vào, lẫn vào trong đám người du ngoạn ở bờ cát.

Rốt cuộc trở về nước, lần này cuối cùng cũng đã an toàn!

Nhưng đấy là mấy người bọn ta lúc này cực kỳ chật vật, ngay cả một bộ quần áo chỉnh tề cũng không có, hơn nữa ta và đầu tiên còn mang theo vũ khí, hành động có chút bất tiện.

"Chúng ta ở đây chờ ngươi!" Tiểu Bạch Long đứng ở trong ngực sâu trong nước, giương cằm về phía Hàn lão lục.

Ông ta đang ám chỉ Hàn lão lục, giống như là đi trộm chút ít trở về cho Hàn Quốc vậy.

Nhưng nguyên tắc của Hàn lão lục vẫn rất mạnh, nói hắn không làm hoạt động lén lén lút trong nước. Ngay khi ta cho rằng, Hàn lão lục sẽ đưa tin cho một vị thủ hạ, tên gia hỏa này lập tức bồi thêm một câu: trộm cắp đồ vật không tính trộm!

Cũng không biết làm cách nào mà hắn phát hiện ra kẻ trộm trong những kẻ chỉ mặc quần bơi trên bờ biển kia, tóm lại không lâu sau đó, gia hỏa này mang theo một túi tiền lớn nhỏ đứng trên bờ cát vẫy tay với chúng ta.

Bọn ta đi qua xem xét, từ pho tượng đến môi xích, từ lồng ngực đến mũ che kín tất cả đều đầy đủ, thậm chí còn có hai khối kim lao lực sĩ biểu thị.

Ta và Bạch Long sơ sinh rất nhanh đã thay xong quần áo, vừa nhàn nhã ngồi dưới cây dù uống rượu lạnh, vừa yên lặng chờ Thải Vân cô nương.

Tiểu Bạch Long đầy tràn uống mấy chén lớn, lập tức không có hảo ý liếc nhìn Hàn lão lục nói: "Nói đi, chuyện khi nào?"

Hàn lão lục sửng sốt: "Cái gì mà lúc nào?"

"Còn giả bộ có đúng không? Đa số mã số đều đã biết!"

Hàn lão lục sửng sốt một chút, lập tức hiểu được, cầm chén lên đập tới: "Ta làm cái gì? Vô luận nam nữ, cái thước lớn thế nào nhìn ra được! Ngay cả dấu chân cũng nhìn không tệ, chứ đừng nói là ngực..."

"Tỷ, tỷ xinh đẹp!" Ngay lúc này, Thải Vân cô nương từ trong ống tay áo đi ra, đối diện với hắn là tiểu bạch long đang sợ Hàn lão lục lỡ lời, vội vàng lớn tiếng tán thưởng.

Bị nói như vậy, thải vân cô nương ngược lại có chút xấu hổ, trên mặt dâng lên hai mảnh hồng vân, khẽ cúi đầu khiển trách: "Bớt lắm mồm!"

Kỳ thực Thải Vân cô nương thật sự rất đẹp, chân dài vai cao, ngũ quan tinh xảo lại càng không cần phải nói, quan trọng nhất là không biết có phải là quan hệ với hậu duệ trời chiếu đất hay không, tự nhiên mang theo một cỗ khí chất quý tộc khiến người ta không thể tập mãi được.

Bất quá, trải qua hàng ngũ này, ta cũng hiểu đại khái tính tình Thải Vân.

Tổng thể mà nói, tính cách của Thải Vân cô nương rất hướng vào bên trong, không thích nói chuyện, chỉ là ngay lập tức trở nên gấp gáp, lập tức như đổi thành một người khác, phong phong hỏa, lôi lệ phong hành.

Ừm, còn từng hung hăng bạt tai ta một cái nữa!

Mấy người chúng ta ngồi cùng nhau, sau khi nói chuyện phiếm vài câu, Hàn lão lục liền nhắc đến chuyện giải tán.

Ta lập tức ngăn cản nói: "Không được, các ngươi nhất định phải về võ hán với ta, ta muốn làm một buổi hôn lễ toàn thành cho các ngươi."

"Ai! Đề nghị này không tệ! Ta tán thành." Tiểu Bạch Long giơ tay đầu tiên.

"Ngươi tán thành cái rắm." Hàn lão lục hung hắn một câu, quay đầu nói với ta: "Tâm ý này của ngươi ta lĩnh, bất quá..."

"Không có gì là không thể." Ta ngăn Hàn lão lục nói: "Các ngươi đã bỏ ra nhiều tiền vì ta như vậy, ta muốn vì các ngươi tổ chức một hồi hôn lễ, tán gẫu tâm ý một chút. Lại nói, chuyến đi cổ mộ lần này có thể nói là cửu tử nhất sinh, coi như là chúc mừng đại nạn của mấy người chúng ta không chết còn chưa được sao? Lão lục, ta biết ngươi có nhiều tiền hơn ta, có phải là hôn lễ mà ta tổ chức không thích hợp hay không."

"Không phải, không phải..." Hàn lão lục liên tục khoát tay.

"Lão Lục! Chỉ nghe Cửu Lân thôi." Kẻ đầu tiên im lặng đột nhiên chen vào: "Đây không chỉ là lễ thành niên của một buổi hôn lễ, mà là lễ thành niên của Cửu Lân. Ngươi không cảm thấy Cửu Lân và Ác Ma Chi Cốc hiện tại đã tiến bộ làm người ta khiếp sợ sao? Chúng ta tìm nó trước khi đi Nhật Bản sao?, Còn từng ở trong tiểu điếm kiểm tra thân thủ của hắn, bây giờ hồi tưởng lại một chút, hắn đã lưu lại rất nhiều hậu chiêu! Đổi lại là chúng ta bất luận một người nào đấu một mình với hắn, cũng không phải là đối thủ của hắn! Đây không phải là điều chúng ta vẫn hy vọng sao?"

"Cửu Lân hôm nay sớm đã không bằng ngày nay, vượt qua mọi người chúng ta, đây không phải là một việc đại hỉ sự sao? Cho dù là đám người Bạch Mi còn ở đây, cũng có thể vì thế mà ăn mừng một phen. Vừa vặn hai người các ngươi cũng nhiều trắc trở cuối cùng mới tới được chỗ nhau, đây không phải là hai cánh cửa đã tới ư? Làm việc chung với nhau có cái gì không ổn, ta thấy cứ quyết định như vậy đi! Chúng ta cùng nhau trở về võ hán, náo nhiệt náo nhiệt phá lệ một lần."

Hàn lão lục quay đầu lại nhìn Thải Vân cô nương. Khuôn mặt Huyếu Vân cô nương đỏ bừng, hơi khẽ gật đầu. Hàn lão lục cũng gật đầu nói: "Được! Cửu Lân, ngươi đi sắp xếp đi."

Hôn lễ long trọng là hai ngàn lẻ một.

Sau khi định ra đại sự này, ta lập tức viết dịch cho Lý Ma Tử.

Hắn vừa đeo câu đố, đầu kia liền truyền đến từng đợt pháo nổ vang, chiêng trống cùng kêu.

Lý Ma Tử vừa thấy ta, hiển nhiên cao hứng tới phát rồ, nói cả nửa ngày mà ta vẫn không quá rõ ràng, mãi đến khi gia hỏa này chạy xa khỏi khu tạp nham. Ta mới nghe ra được, ta ly khai võ hán mấy ngày nay, gia hỏa này đã sớm tự mình lên làm "Âm vật đại sư" rồi! Hiện tại cũng đã khai đàn làm phép cho người ta rồi.

Hơn nữa pháp lực gia hỏa này không ra làm sao, bản lĩnh khoác lác lại không nhỏ, lần này bắt đầu nối đuôi nhau chạy tới núi tây hết rồi!

Hôm nay, nơi đó có một tòa lầu các mở ra nền đất, muốn mời một vị âm vật bảo vệ bình an.

Ngay trong thời gian truyền tin với ta, còn có người tiến lên xin chỉ thị: "Lý Khuyết đại sư ngài xem..."

"Đợi lát nữa, đợi lát nữa ta cũng bận rồi." Lý Ma Tử cực kỳ không kiên nhẫn, trong giọng nói lại lộ ra vài phần đắc ý.

Ta vừa thấy tên gia hỏa này thật là bận rộn, hơn nữa giống như còn muốn nói khoác với ta cái gì đó, liền tranh thủ cắt đứt câu chuyện: "Được rồi, Lý Khuyết đại sư, ngươi đi làm trước đi. Có điều sau khi bận xong thì phải trở về nhanh lên, ta muốn làm một hôn lễ cho Hàn lão lục! Ngươi trở về giúp ta thao tác." Nói xong, ta liền trực tiếp ngắt máy thông tin.

Không nghĩ tới, buổi tối ngày đầu tiên ta và một mấy người mới đuổi về võ hán, Lý Ma Tử đã trở về, hơn nữa còn bố trí cùng các chưởng quỹ nhỏ như Bạch lão bản.

Lần này danh công tám phương tìm ta tới Nhật Thải Vân cô nương, đang đuổi kịp Lý Ma Tử cũng ở đó.

Lúc ấy hắn đã từng nghe thấy, tiểu bạch long và cái tên gọi lão lục lần đầu tiên.

Tuy nói, pháp lực của hắn không đủ, nhưng bản lĩnh nhìn sắc mặt lại mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Vừa thấy ngoại hình của Hàn lão lục, hắn đã biết mình không đơn giản, hơn nữa còn cùng đám người lần đầu thăm dò ta, bản lĩnh này tự nhiên cực kỳ cao cường. Hắn hiện tại cũng là "Đại sư", sau này nói không chừng còn có thể cầu được người ta.

Hơn nữa, nếu ta còn phải tổ chức hôn lễ cho hắn, vậy chắc chắn có quan hệ không tầm thường với ta.

Cứ như vậy, Lý Ma Tử tất nhiên sẽ tận tâm tận lực!

Tiểu điếm này của ta ở võ hán khai trương nhiều năm như vậy, chưa nói đến việc tích được bao nhiêu ân đức, ít nhất cũng giúp người ta vô số.

Lần này nghe nói ta muốn giúp mọi người tổ chức hôn lễ, không ít người chủ động gọi điện, hỏi xem ta có chỗ nào cần giúp đỡ không...

Bà chủ của tập đoàn rộng lớn Từ Quảng Thịnh, đích thân tới xe ngựa nói cho ta: "Trương tiên sinh, dưới cờ của ta vừa mới xây dựng một thôn nghỉ phép bên bờ sông, còn chưa buôn bán ngoài, hôn lễ đặt ở nơi đó đi, xem như là hàng trưng bày kinh doanh. Ta hận ân cần ngươi không nhận, dặn dò người bên dưới, lần này ngươi đừng cãi mặt mũi ta nữa! Từ Quảng Thịnh ta cũng là sĩ diện đấy."

Vừa mới đưa tiễn Từ tổng, Lâm Phong cũng tới, nói là mới từ Bắc Kinh về, nghe nói ta định tổ chức hôn lễ thay người, nên đã chuẩn bị đem Ngũ Tinh điếm của hắn tặng cho ta, rồi lại bị Từ tổng đoạt trước, liền chạy tới chỗ xe hàng Lan Bác Cơ, cái này hắn bao rồi. Hơn nữa thành ý tràn đầy nói, là tâm ý mười mấy phú ông tóc trắng lần trước cùng chung với nhau, hi vọng ta nhất định có cơ hội báo đáp!

Sau đó thương nhân Ngô Đại Xuyên cũng vội vàng chạy tới, nói tân lang tân lang đeo túi trang sức, bảo ta ngàn vạn lần đừng khách khí, bằng không cả đời này hắn sẽ không có cơ hội này.

...

Võ Hán tứ đại thế gia lần lượt đưa thiệp tới, cuối cùng do Vương lão gia và cháu gái Vương Huân Nhi ra mặt, bao hết thức ăn trong hôn lễ, Vương lão gia tử thậm chí phái ra đại đầu bếp pháp của mình để trang trí chút mỹ thực cho mọi người.

Tộc trưởng Trương gia Giang Bắc Trương Diệu Võ đã liên tục phái ra ba nhóm cao thủ vào ở Võ Hán, do Hồng Y Đà chủ dẫn đội, phụ trách vấn đề an toàn của hôn nhân. Trong lúc đó ta còn cùng với nhi tử phàm phàm phàm thông máy truyền tin, phàm là người lớn lên hơn trước không ít, cũng đáng yêu không ít, Trương Diệu Vũ còn thân hơn cả cháu trai của hắn, đã được học đường quý tộc trong sản nghiệp của Trương gia dạy học.

Một hôn lễ còn chưa được cử hành đã xôn xao ầm ĩ khắp toàn bộ chợ Võ Hán, thậm chí còn lan truyền tới sau đó, nhân vật chính trong hôn lễ đã biến thành ta.

hại Doãn Tân Nguyệt hơn nửa đêm từ tổ hợp rèm sắt đánh máy móc, chất vấn một phen, khiến ta có chút dở khóc dở cười!

Sau khi giải thích rõ ràng, nàng cũng lập tức biến thành người nhiệt tình số một, mặc dù đẳng cấp quá gấp rút không thể thoát thân, nhưng liên tiếp giúp ta hẹn trước Hồ Ca, Cổ Thiên Nhạc, Huyến Trương gia các loại hình ảnh tỉnh tinh đến cổ động, sau đó lại một ngày viết vài chữ phạt, thúc giục tình huống tiến triển.

Mấy người đầu tiên được ta sắp xếp vào khách sạn, sau đó lại dẫn mọi người đến Lăng Viên tế bái các vị anh linh.

Hàn lão lục và thải vân ghé bia mộ mời một chén rượu xí, lúc đầu đầy vui sướng nói chuyện về sự trưởng thành của ta với các anh linh.

Đồng thời, hôn lễ hùng vĩ vô cùng kia, đang yên lặng không một tiếng động dâng trào.

Rất nhanh, ngày vui mừng rốt cuộc cũng tới!

Tổ chức hôn lễ là ở tập đoàn Quảng Thịnh đầu tư mấy chục tỷ, là thôn nghỉ phép vừa xây dựng xong ở ven sông.

Năm mươi chiếc xe ngựa cường đại tạo thành đội ngũ quan sát võ sĩ đi một vòng lớn, khiến người đi đường ồ ạt chụp ảnh.

Toàn bộ trang sức Trung Quốc của Hàn lão Lục và Thải Vân cô nương lại càng kinh người hơn!

Gần trăm vị người mẫu Tinh Tinh tạo thành tổ chức yến hội biểu diễn, càng làm khúc nhạc tiến hành cứng rắn của hôn lễ này thành sự kiện hòa bình, trận hôn lễ này không dám nói là chưa từng có, chí ít trước đó võ hán chưa bao giờ có.

Không riêng gì bằng hữu bản địa của võ hán, còn có không ít từ các nơi trong toàn quốc chạy tới!

Lưu lão lục mang theo đứa con mới khỏi bệnh nặng.

Ngô lão già đang run rẩy mang theo đứa cháu mới nhập đạo không lâu.

Thiên Sơn Lãnh gia tân nhiệm đương gia, Lãnh Nhị Nương mang theo con gái lạnh như sương.

Còn có Hàn lão lục các nhân vật đủ màu sắc - chẳng qua chỉ là đám bằng hữu hai màu xám đen của Hàn lão lục, vừa cùng đám Khả Hãn mừng rỡ nhân tiện đánh nhau nhìn nhau, tiệc rượu còn chưa chính thức bắt đầu đã đi hơn phân nửa.

Trong đám người đông nghịt, ta còn nhìn thấy mấy nữ báo cho Trương Tiểu Yêu, đầu bếp là Chung Tiểu Béo, Tam Cương Tử...

Toàn bộ tràng diện náo nhiệt vô cùng, từng tiếng cười đùa vui vẻ vang lên không ngừng!

Bất quá, cả hiện trường sinh động nhất là vui vẻ nhất đấy, nhìn qua cũng không phải Hàn lão Lục, mà là tiểu Bạch Long!

Tên này vô luận đã quen biết với Hàn lão lục hay Thải Vân cô nương nhiều năm, hơn nữa hắn không giống sơ nhất, tính tình thích náo loạn, mặc kệ gọi là anh rể hay chị dâu. Lát nữa ép hai người ăn quả táo, tí nữa lại khiến hai người bọn họ chạy lên bóng loáng, mặt mày Thải Vân cô nương xấu hổ đỏ bừng, ngay cả gương mặt đen sì của Hàn lão lục cũng đổ mồ hôi.

Sau một phen náo nhiệt, tất cả tân khách đều vào nghỉ phép, ai cũng ngồi xuống, tiệc cưới chính thức bắt đầu.

Ầm ầm! Đang lúc này, trong trời quang, bỗng xuất hiện một tiếng sét đánh.

Ngay sau đó mây đen cuồn cuộn, sóng lớn ngập trời!

Trong nháy mắt, bầu trời đã hoàn toàn tối đen.

Mưa to ào ào như trút nước, cuồng phong gào thét càn quét cây cối.

"Ôi ta nói này, ngươi hai lần này cũng không được rồi." Tiểu Bạch Long tiếp cận sởi một đạo: "Lão Lục và Thải Vân vui vẻ, cho ngươi chọn một ngày lành hoàng đạo, lại còn vượt qua biến thiên! Đừng nói cát dữ, ngay cả mưa dầm cũng không chọn được, còn làm đạo sĩ gì nữa chứ?"

Ban đầu lắc đầu: "Theo lý thuyết thì không nên."

Nói xong, sắc mặt của hắn đột nhiên âm trầm, nhìn chòng chọc phía ngoài cửa, thậm chí ngay cả cao thủ phụ trách bảo đảm an toàn các vị cao thủ của Trương gia Giang Bắc, cũng tựa hồ cảm nhận được một cỗ khí tràng cường đại đang tới gần, Hồng y đà chủ dẫn đầu nhảy ra, tế ra âm vật hộ thân: Tần Quỳnh giản.

Rặc rặc!

Một đạo thiểm điện tại trong mây đen nổ vang, toàn bộ võ hán trên không không không khỏi hơi ngưng tụ.

Ánh sáng màu trắng chói mắt khiến người ta không mở được hai mắt, trong tầng mây tựa hồ có một con Hắc Long đang vũ động.

Phịch một tiếng, cửa sổ thôn nghỉ phép đồng loạt bị thổi bay.

Một người từ trong cơn mưa tầm tã đi vào.

Người này cũng chỉ tầm bốn năm mươi tuổi, trên đầu vai đeo một cái áo choàng mưa đen bóng, một khuôn mặt ngăm đen vuông vức, lại phối hợp với một chòm râu rắn chắc, hai mắt tỏa ra sát khí bức người, người nào gan hơi nhỏ một chút cũng không dám nhìn thẳng!

Hắn đón ánh mắt tất cả mọi người, không chút sợ hãi đi về phía ta và sơ sơ.

Bộp một tiếng, Vũ y được đặt trên lưng ghế, trực tiếp ngồi xuống.

"Sơn đông nhân Lý Đằng Tiêu, đi ngang qua nơi này, nâng chén rượu mừng uống."

Chương thứ hai ngàn không trăm hai, Lý lão ngốc đuôi trọc.

"Ngươi xem đây là nhà ngươi sao? Muốn xin chén rượu, thì cho ngươi uống rượu." Cái bàn sát vách kia đều là kiêu hùng hắc đạo, vừa thấy phương thức Lý Đằng Tiêu xuất hiện có chút không phục, lập tức liền có hán tử trên mặt sẹo, nhếch miệng trào phúng âm trầm trào phúng.

"Đúng vậy! Cho rằng hôn lễ của Lục ca, con chó con mèo gì cũng có thể đến tham gia náo nhiệt." Bên cạnh lại có một người tùy theo tiếng nói, hắn vừa nói, vừa trở tay cầm đũa, múa may nhanh chóng ở giữa kẽ tay.

Rặc rặc!

Chiếc đũa kia đột nhiên không chút dấu hiệu đứt rời, đâm một cái vào trong lòng bàn tay của hắn, xuyên qua.

"A!" Tên kia đau đớn kêu lên, người phục vụ xung quanh vội vàng đỡ hắn ra ngoài.

Rặc rặc!

Chén rượu trước mặt Mặt Sẹo nói chuyện đầu tiên đột nhiên vỡ nát, chén rượu vỡ rơi vào trong nồi nóng trước mặt, tóe lên một mảng bọt nước, tên bị phỏng kia oa oa kêu to.

Lại có người vội vàng đỡ hắn ra ngoài.

Chuyện này xem ra cũng giống như hai chuyện vô cùng ngẫu nhiên, huống chi Lý Đằng Tiêu bị tấn công liên tục hai câu, không trả lời, thậm chí ngay cả cử động cũng không nhúc nhích, đầu cũng không quay lại, ai cũng sẽ không cho rằng hắn làm.

Nhưng trong đám người đang ngồi, có không ít giới chứa Âm Vật đồng hành, tất cả đều nhìn ra một ít môn đạo.

Trương gia Hồng sam đà chủ âm thầm nắm chặt pháp bảo đề phòng, Lưu lão lục giả cất rượu, trộm nhìn người tới.

"Không có việc gì, mọi người tiếp tục ăn đồ ăn." Hắn ta mới điềm nhiên nói, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Ta cũng ra hiệu cho cao thủ của Trương gia đứng hai bên chuẩn bị duy trì trật tự, những người đang ngồi khác có thể hơi nghi ngờ thân phận của người tới, nhưng ta và sơ nhất liếc mắt một cái liền nhận ra hắn!

Đây chính là lão Lý đuôi trọc! Đông bắc Thủ Hộ Long Thần chân chính, là vô thượng thần cấp chân chính.

Cái tay ngươi bị thương, mặt ngươi gian xảo, đó là lão Lý lười chấp nhặt với ngươi! Nếu không chỉ cần hắn nguyện ý, cả một thôn nghỉ phép đều bị nước lũ nhấn chìm.

Lý Ma Tử tuy không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng cũng nhìn ra vấn đề. Hắn tranh thủ thời gian cùng ông chủ Bạch ngồi vào bàn chúc rượu vui đùa, lại làm bầu không khí xao động.

Ngoài trừ cực ít mấy người, cũng không ai chú ý nơi này.

Ta thấy ta dính một chén rượu, cung kính đưa tới: "Tiền bối, hôm nay hôn lễ người lắm miệng, đừng trách."

Lý lão đầu đuôi trọc có tu vi cao thâm, sớm đã là Vô Thượng Thần Cấp, nhưng tu vi mà ta kính trọng lại không phải của lão, mà là nhân cách của lão, hơn nữa lão còn từng bức lui Long Thanh Thu, đã cứu ta một mạng!

Lý lão ngốc đuôi trọc quay đầu nhìn ta một cái, tiếp nhận rượu uống một hơi cạn sạch nói: "Vân Hành Tây Nam, theo mây vải vũ, cho nên ta đúng lúc tới thăm ngươi một chút."

Nói xong, hắn nhìn từ trên xuống dưới ta một phen, khẽ gật đầu nói: "Không tệ! Mấy năm nay không gặp, trưởng thành không ít, còn lâu không phải tiểu oa nhi năm đó! Bất quá..."

Sắc mặt lão Lý ngốc đuôi trọc trầm xuống, giọng điệu nặng nề nói: "Ngày đó cũng sắp đến rồi, với tu vi của ngươi bây giờ còn kém xa lắm. Nếu không muốn cho nhiều người chết trong trận hạo kiếp này, còn phải cố gắng thêm một bước nữa."

Hắn nói là muốn tiến thêm một bước, nhưng ngón tay lại cố ý vô tình chỉ chỉ bầu trời đen thui.

"Ngài nói..." Ta hơi kinh ngạc hỏi.

"Ta không nói gì cả, chỉ tới đòi chén rượu uống thôi mà!" Lão ngốc đuôi Lý hơi lắc đầu, lại bưng chén rượu lên.

Lập tức cũng không để ý tới ta, lập tức uống lên.

Sắp xếp ở trên bàn này không có người ngoài, chỉ là ta và Tiểu Bạch Long, Thải Vân cô nương, Hàn lão Lục.

Nhưng bây giờ Thải Vân cô nương và Hàn lão lục ngồi vào bàn mời rượu, tiểu bạch long đang say sưa hồ nháo, trên bàn chỉ có hai người ta và sơ nhất.

Thấy lão Lý ngốc đuôi trọc không nói gì, hai chúng ta cũng không biết nói gì, đành phải yên lặng rót rượu cho hắn.

Chỉ chốc lát sau, Hàn lão lục phu phụ kính hoàn một vòng rồi trở về, vừa thấy trên bàn có thêm một người xa lạ liền không khỏi sửng sốt.

"Vị này là..." Hàn lão lục tuy không biết Lý trọc đuôi, nhưng hắn vừa thấy ta và y cung kính như thế cũng không khỏi có chút kỳ quái.

"Ngươi uống nhiều à? Đây chính là lão tiền bối đương đại vô song, mau mau mời rượu." Ta nhắc nhở.

Hàn lão lục tự nhiên không uống quá nhiều, chút rước này đối với hắn mà nói cũng không đủ chứng kiến thân phận chân thật của lão Lý trước mắt mọi người, vội vàng thúc giục hắn.

Hàn lão lục mặc dù thoạt nhìn không giống người lỗ mãng nhưng lại không ngốc chút nào, vừa nghe ta nói như vậy, lập tức hiểu được thân phận người này rất đặc thù!

Lập tức rót đầy hai chén rượu, cùng Thải Vân cô nương đồng thời kính dâng tới.

Lý lão đầu đuôi trọc vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, nhận lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch, lập tức đoạt lấy tay Hàn lão lục và Thải Vân cô nương, phát ra một trận bi thương thở dài: "Trương gia xuất hiện ngày đầu, hùng sư độ Trường Giang, hai tình huống khó khăn trong thời gian dài, Côn Luân đi một chuyến."

"Hạng mưa đã qua, tại hạ phải đi, sau này các vị sẽ gặp lại."

Ầm ầm!

Những lời này vừa ra khỏi miệng, trên tầng mây lại vang lên một trận sấm sét.

Cùng lúc đó, lôi quang lóe lên, toàn bộ thế giới như bị hòa tan, tất cả mọi người không tài nào mở mắt ra được.

Chỉ trong nháy mắt, lôi quang tản đi, lại khôi phục nguyên dạng.

Chỉ là mưa to ngoài phòng đã ngừng, mây đen đầy trời vừa rồi cũng chẳng biết đi đâu, ánh mặt trời vàng rực rỡ chiếu rọi xuống, chiếu sáng thanh minh khắp thế gian.

Lý lão ngốc đuôi trọc vừa ngồi trước mặt chúng ta cũng đồng thời không biết tung tích!

Chẳng qua chén rượu đặt trước mặt hắn vẫn chưa khô.

Những người khác căn bản không chú ý tới sau khi Vũ ngừng lại, thiếu đi một người nào đó, vừa chửi mắng thời tiết quỷ khí vừa tiếp tục quát ầm ĩ.

Nhưng ta và sơ nhất lại không tự chủ liếc nhau một cái, trong lòng ta như bị thứ gì ngăn chặn, vô cùng nặng nề! Câu thơ lão lý đuôi trọc lưu lại rõ ràng mang theo một loại dự triệu bất thường, như vậy...

Ta có chút nghẹn ngào liếc nhìn Hàn lão lục cùng Thải Vân cô nương.

Hàn lão lục hình như cũng nhận ra cái gì, nhưng lập tức bị đám bằng hữu ở bàn bên kia của lão lôi tới.

Qua một hồi lâu, bọn họ mới ngồi trở lại.

Chúng ta liên tiếp nâng chén, cầu chúc Hàn lão lục và Thải Vân cô nương kết hôn, lại vì chuyến đi cổ mộ này mà vui mừng, sau đó mừng vì sự trưởng thành của chúng ta, hồi tưởng lại sự hi sinh của rất nhiều anh linh.

Sau khi thưởng thức một hồi, hắn đột nhiên hỏi Hàn lão lục: "Lão Lục, ngươi chuẩn bị đi đâu chơi với Thải Vân à?"

"Đi du lịch?" Hàn lão lục sửng sốt nói: "Còn chưa từng nghiên cứu qua việc này, dù sao cũng phải về Đông Bắc trước, để các huynh đệ nhận thức đại tẩu trước đã." Hàn lão lục mặt đầy hồng quang, trong nháy mắt nặng nề quên mất.

"Thôi quên đi." Ban đầu thản nhiên nói: "Ngươi cảm thấy Thải Vân sẽ thích cái vòng tròn kia của ngươi sao? Hay là dẫn nàng ra thế giới bên ngoài đi dạo đi."

"Ừm... cũng tốt." Lão lục trầm ngâm một lúc rồi nói.

"Các ngươi đi đâu vậy?" Tiểu Bạch Long xen vào nói.

"Đi Phi Châu!" Thải Vân dị thường khẳng định trả lời.

"Ph Phi? Vì sao thế?" Tiểu Bạch Long gãi gãi đầu rất khó hiểu: "Cũng chỉ vì lão Lục giống tê giác? Các ngươi đến đó thăm người đi? Vậy lúc trở về các ngươi có phải có thể mang về một con tê giác nho nhỏ không? Đến lúc đó nói cho ta biết một tiếng, ta mặc lỗ mũi rất lành nghề... Ai ui."

Tiểu Bạch Long đang nói dậy thì bị Thải Vân cô nương nhéo tai một cái.

Ta dựa vào lưng ghế tâm tình phức tạp nhìn bọn họ chơi đùa lẫn nhau, trong đầu không ngừng quanh quẩn bài thơ mà lão lý đuôi trọc lưu lại kia.

Có lẽ bởi vì uống quá nhiều rượu, trên mặt cắt ngang của "Hàn Tùng, Vương Thải Vân Tân Nguyệt" mấy chữ to lại biến thành mảnh nhỏ, dần dần che kín máu tươi bi thương...

Chương thứ hai nghìn lẻ ba, Sơn Tây Quỷ sự

Ta được người ta mang về từ tiệc rượu.

Bọn họ nói ta uống nhiều, vẫn luôn dựa vào lưng ghế ngẩn người, chốc lát không biết vì sao khóc, chốc lát lại không biết vì sao cười.

Kỳ thật ta rất rõ ràng, ta không uống nhiều, trái tim của ta thủy chung vẫn rõ ràng.

Ta khóc ta cười, chỉ là nghĩ đến chuyện trước kia giống như sau này.

Ta thật sự không muốn có người chết bởi hạo kiếp mà lão Lý đầu đuôi trọc nói, nhưng cuối cùng cũng chỉ là mong muốn của riêng ta mà thôi! Ở trước bánh xe vận mệnh, chúng ta chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

Sau tiệc rượu, mọi người chia đường cáo biệt.

Ta cũng không đưa tiễn ai, cũng không cáo biệt bất kỳ ai, thậm chí ngay cả bốn người nhóm Tiểu Bạch Long, Hàn lão lục, Thải Vân cô nương cũng không tiễn.

Trong nhà yên lặng nằm đọc sách như vậy.

Sáng sớm hôm đó, ta vừa lật được hai trang, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Ngay từ đầu, ta cũng không để ý tới, nhưng chuông vẫn vang lên không ngừng.

Ta có chút buồn bực bỏ sách xuống, mở cửa phòng ra nhìn, lại là Lý Ma Tử.

"Anh bạn nhỏ, sao thế?" Lý mặt rỗ mang theo một túi trái cây, nhìn ta nói: "Đã qua mấy ngày rồi, hơi rượu còn chưa tỉnh."

Ta vừa đi vào trong nhà vừa nói: "Không có gì, chỉ muốn một mình yên tĩnh. Sao nào? Tìm ta có việc gì?"

"Không có việc gì đâu." Lý Ma Tử thuận tay đóng cửa lại, theo sát phía sau ta vào phòng.

"Ngươi một mực không lộ diện, cũng không nhận lấy máy truyền tin, trách khiến người ta sốt ruột, ta tới thăm ngươi một chút."

Bà mẹ nó ngồi trên ghế dựa, liếc xéo nó một cái rồi nói: "Một người giá trị ngàn vạn như đệ, không dễ dàng gì mới đến đây một chuyến, chỉ xách theo vài trái cây thôi à?"

"Nhìn ngươi nói kìa, cái gì gọi là trái cây vỡ? Không nghe ai nói à, nhớ tới để ta đến thăm nè, Hương Tiêu quýt và quả táo, ngươi xem, ta đây cũng đã mang đủ rồi!" Nói xong, Lý Ma Tử còn giơ túi trái cây lên cho ta xem xem.

Ta không muốn nói chuyện với y, trực tiếp hỏi: "Nói đi, tiểu tử ngươi lại gặp phải chuyện gì?"

Lý Ma Tử này ta không thể hiểu rõ được!

Mấy ngày nữa ta không có tin tức, hắn thật sự rất sốt ruột. Nhưng phải biết rằng ta vẫn luôn tĩnh dưỡng ở nhà, hắn cũng tuyệt đối sẽ không tới quấy rầy ta, hơn nữa càng không mang theo hoa quả gì cả!

Mặc dù thỉnh thoảng hắn sẽ mua chút thịt bò biển gì đó cùng ta uống rượu nhỏ, nhưng đó là bởi vì hắn cũng yêu miếng bánh này, mà hắn cơ hồ chưa từng mua hoa quả, chớ nói chi là mua cho ta.

Đây không phải vấn đề tiền ít tiền, mà là do tính keo kiệt của Lý Ma Tử gây ra!

Chỉ có hắn có việc cầu xin ta, lại không thể không đến nhà tìm ta, tiện tay mang theo ít đồ.

Mua hoa quả xong xuôi, lần trước hắn còn xách theo hai cái bánh ngọt tuyết tới...

"Không có việc gì." Lý Ma Tử vẫn cứng miệng như trước: "Ta thấy mấy ngày qua ngươi quá nhàm chán, muốn ra ngoài giải sầu với ngươi. Chúng ta tới sơn tây đi, ta nói cho ngươi biết chỗ kia có thể..."

"Không cần đâu!" Ta vội vàng khoát tay: "Tâm ý của ngươi ta nhận, mấy ngày nay ta ngốc rất thoải mái, nếu ngươi không có việc gì, cũng đừng quấy rầy ta đi ngủ." Nói rồi ta đứng dậy, làm bộ như muốn đi vào phòng ngủ.

"Đừng a..." Lý Ma Tử vội vàng ngăn cản, ngượng ngùng đặt túi trái cây lên bàn trà: "Nếu nói đi, đúng là có chút chuyện. Lúc trước ngươi không ở nhà, chẳng phải ta đi núi tây một chuyến à? Nơi đó có một tòa nhà cư dân động đất, ta đi mở cái đàn. Vốn tưởng chỉ đi ngang qua để lừa chút tiền, không ngờ hôm qua bọn họ đưa tin tức cho ta, nói là đã xảy ra chuyện, bảo ta qua xem thử."

"Vậy ngươi đi đi." Ta hời hợt nói: "Nghe lão Bạch nói, hiện tại người bên ngoài không phải đều gọi ngươi là Lý – đại sư sao? Đây không phải là việc rất nhỏ sao?"

Lý Ma Tử bối rối xoa xoa hai tay: "Tiểu ca Trương gia, ta có bao nhiêu bản lĩnh, người khác không biết rõ, ngươi còn không biết sao? Lừa gạt gạt người ngoài còn được, nếu thật sự gặp phải phiền toái gì, dựa vào hai lần này của ta nào được. Tiểu ca nhi, ngươi đi với ta xem một chút đi, đây chính là đơn hàng đầu mà ta tiếp nhận, nếu phá vỡ bảng hiệu này về sau làm sao lăn lộn tiếp theo. Lại nói, đối với ngươi thanh danh cũng không tốt lắm."

"Có quan hệ gì với ta?" Ta có chút khó hiểu.

"Thật ra, người nọ là đã nghe giới thiệu Lâm Phong tới tìm ngươi, nhưng ngươi không phải là người đi Nhật Bản, ta đã nói... Nói ta là sư huynh của ngươi, người mà ngươi biết ta đều biết, bản lĩnh một thân không kém ngươi chút nào, chỉ là trời sanh tính đạm danh lợi, một mực chưa từng biểu diễn tuyệt kỹ trước mặt thế nhân." Lý Ma Tử vừa thấy ta liếc mắt nhìn hắn., Mau chóng ngậm miệng lại, đẩy túi hoa quả tới trước mặt mình: "Anh bạn nhỏ, dù sao bây giờ ngươi đang nhàn rỗi cũng đang nhàn rỗi, đi theo ta đi một chuyến thôi. Ngươi bảo ta mau chóng học tập bản lĩnh, chẳng phải ta đang dũng cảm thực hành sao? Có gì sai lầm đâu, giúp ta chăm sóc ngươi, nếu không sao ta có thể trưởng thành, lúc nào mới có thể ngăn cản một lần đây? Ngươi nói có đúng không?"

"Ngươi sớm nói như thế chẳng phải xong rồi sao." Ta trợn trắng mắt nhìn hắn rồi ngồi xuống, tiện tay lột một miếng quýt rồi hất hất cằm nói: "Nói đi, tiền căn hậu quả của sự việc."

"Đúng là bộ dáng này." Lý Ma Tử thấy vẻ mặt của ta dịu xuống, ngồi đối diện nói cho ta về ngọn nguồn của ngọn nguồn.

Ngay ngày thứ hai sau khi ta cùng Hàn lão lục rời khỏi Võ Hán, có một cửa hàng kiến trúc tìm tới.

Nói hắn từ Sơn Tây xa xôi tới, chuyên mời ta hỗ trợ.

Lý Ma Tử hỏi, người nọ nói hắn nhận được một công trình lớn, nơi đó vốn là một sườn đồi hoang vu, lão nhân nơi đó nói, địa thế nơi đây hiểm yếu, đã từng là nơi binh gia giao tranh từ cổ chí kim. Không nói xa xôi, chỉ kháng nhật và giải phóng chiến tranh, chết ở xung quanh một ngọn núi hoang này không đếm xuể người.

Muốn ở chỗ này khởi công phá đất có thể phạm chút kiêng kỵ nào đó.

Ban đầu, hắn cũng không coi trọng, tùy tiện mời một đạo sĩ ở địa phương, chuẩn bị làm tràng pháp sự, an an hồn coi như xong.

Nhưng không nghĩ tới, đạo sĩ vừa đến hiện trường, liền phun ra một ngụm máu tươi, lập tức không nói hai lời, quay đầu đi!

Lúc mời người thứ hai tới, người nọ chỉ bấm ngón tay tính toán, dù thế nào cũng không chịu đến, khiến cho khai phá thương hoàn toàn không còn đáy.

Sau đó hắn nghe người ta nhắc đến tên ta, lúc này mới đích thân đến.

Nghe ta nói không có, tất nhiên là cực kỳ mất hứng.

Nhưng lúc này Lý Ma Tử vừa mới học được chút cơ sở nhỏ, lại vừa lấy được Lăng Vân kiếm, đang muốn tìm một cơ hội luyện tập, ngay trước mặt người nọ thổi xuống đáy biển, chém gió một trận thật to.

Nói hắn là sư huynh của ta, một thân bản lĩnh như thế nào, chỉ là xem nhẹ danh lợi, xưa nay không hỏi hồng trần, chỉ là ở đây giúp đỡ tiểu điếm mà thôi.

Tên khai phá thương vốn đã theo công trình, tìm ta không đến đâu lại không dám tùy tiện bắt đầu công việc, rất sợ gặp phải phiền phức gì đó. Đang lúc không có kế nào làm, nghe Lý mặt rỗ thổi như thế, lập tức liền coi Lý mặt rỗ thành chúa cứu thế, lời xấu thế nào cũng phải mời Lý mặt rồi mở núi!

Sau khi Lý Ma Tử ra vẻ lưu loát bày ra một thông phổ, liền cõng Lăng Vân kiếm lấy thân phận cao nhân tuyệt thế Lý – đại sư, đi tới Sơn Tây khai đàn làm phép.

Tuy nói Lý Ma Tử không có pháp lực gì, nhưng dù sao hắn cũng đã theo ta cùng xử lý rất nhiều sinh ý bút âm vật, hơn nữa hiện tại lại có hai kiện pháp bảo Âm Dương Tán Lăng Vân kiếm, dũng khí tăng lên không ít, tự nhiên cũng không coi cái kia là nơi âm tà gì cả.

Quỷ lưỡi đỏ số hai nghìn một.

Được Lý Ma Tử an bài, nghi thức siêu độ nhanh chóng được triển khai.

Tuy đây là lần đầu tiên Lý Ma Tử chủ trì trường hợp lớn như vậy, nhưng cũng may là chuyện như vậy, hắn không phải lần đầu tiên trải qua. Nhất là hiện tại hắn mới nhập môn, lại càng tin tưởng mười phần!

Nói như vậy, chiến trường cổ tương tự như thế chẳng qua là tụ tập một ít Âm Linh vô chủ, bởi vì không cách nào trở về quê hương, lại không có người tế tự, do đó hình thành nên nơi âm tà.

Chỉ cần siêu độ âm linh ở chỗ này, để cho âm khí có thể tiêu tán, tự nhiên cũng sẽ giải quyết được.

Ta nghe Lý mặt rỗ giảng thuật xong, cũng không cảm thấy hắn làm có điều gì không ổn.

Vốn dĩ, hắn cũng cho là hết thảy thuận lợi, tế điển kết thúc, liền vội vàng chạy về võ hán.

Nhưng ai biết được, ngay hôm qua khai phá thương đột nhiên quay cân cho hắn, nói là công trường xảy ra chuyện!

Ban ngày thì không có gì, tất cả đều rất bình thường. Nhưng đến tối lại truyền đến từng đợt quỷ khóc sởn cả gai ốc, khắp nơi đều là tiếng kêu kỳ quái, hơn nữa còn có vài quỷ ảnh mặc áo bào trắng, kéo theo đầu lưỡi đỏ phiêu đãng ở trên không công trường, một mực bơi đến hừng đông.

Vài ngày trôi qua, tất cả mọi người trong công trường đều bị dọa cho vỡ mật, nói cái gì cũng không dám tiếp tục đánh nữa.

Không ít người ngay cả tiền công cũng không cần, trực tiếp cuốn hành lý về nhà!

Trong công trường nửa đêm chuyện nháo quỷ truyền xôn xao, ông chủ kia rốt cuộc cũng không tuyển được người, không thể không ngừng lại, lại vội vàng chuyển điện cho Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử vừa nghe được tin tức này cũng có điểm mờ mịt.

Lấy bổn sự hiện tại của hắn, cũng chỉ có thể làm chút chuyện siêu độ giúp người ta, trừ tà khí. Loại lệ quỷ này hiển hình, dày vò hung ác như vậy, căn bản hắn ứng phó không được, cho nên chỉ có thể tới tìm ta.

"Tiểu ca của Trương gia." Lý Ma Tử vẻ mặt đau khổ nói: "Bất kể thế nào ngươi cũng phải về xem xem sao, ta ngã đầu té ngã, nhưng da trâu này của ta sớm đã bị thổi ra ngoài rồi, ngươi cũng không thể nào mất mặt được..."

"Thu thập lại một chút đi, chúng ta lập tức xuất phát!" Ta trực tiếp nói.

Người không có tên tuổi ngược lại là việc nhỏ, nhưng Lệ quỷ hiện hình tuyệt đối không được chủ quan, nhất là loại chiến trường cổ này, vốn đã tụ tập hàng vạn âm linh, hơn nữa tất cả đều là âm linh của chiến sĩ! Một khi bắt đầu điên cuồng, bách quỷ dạ hành, vậy cũng không phải chuyện đùa.

Đừng nói chuyện này còn liên lụy đến Lý Ma Tử, cho dù không liên quan gì đến hai chúng ta, ta cũng không thể ngồi yên mặc kệ!

Lý mặt rỗ thấy ta nghiêm túc như thế, cũng lập tức lo lắng, vừa vội vã gọi xe đến an bài, vừa chạy ra khỏi cửa.

Ta thu thập một chút đơn giản rồi lại hội họp với Lý Ma Tử lần nữa.

Bởi vì Lăng Vân kiếm của ta Trảm Quỷ Thần Song Đao, Lăng Vân kiếm của Lý Ma Tử cùng với rất nhiều vật dụng cần thiết đều thuộc loại vi phạm cấm chế, không thể mang theo mấy thứ này hoặc là phi cơ. Lý Ma Tử liền chuẩn bị một chiếc xe chở thêm càng nặng cho xe càng chạy.

"Đi!" Ta phịch một tiếng đóng cửa xe lại.

Lý Ma Tử đạp chân xuống cửa, nhanh như chớp chạy thẳng về phía núi phía tây.

Sau khi chúng ta đổi ra tám chín giờ đồng hồ, từ đường thái nguyên với tốc độ cao rẽ xuống, tiếp tục đi theo một con đường hướng Đông Bắc.

Lý mặt rỗ nói chốc hắn gặp chuyện không may là một huyện thành nhỏ ở phía Đông Bắc Sơn, bốn mặt là núi vây quanh, đối với hắn mà nói thì rất hẻo lánh.

Lại đi hơn hai giờ, trời đã hoàn toàn tối đen, trên đường hầu như không có xe, tối như mực một mảnh đèn cũng không có.

Đi tương đối vội vàng, khói sớm đã hút hết, trên xe cũng đã không còn nước và lương khô, hai chúng ta vừa đói vừa mệt, mệt nhọc một trận không được.

Lúc này, phía trước đột nhiên xuất hiện một đạo bạch quang chói mắt.

Gần đó mới phát hiện, đó là một tấm biển treo ven đường cũ kỹ lóe sáng.

Bên trên viết bốn chữ màu đỏ lớn: " tiệm ăn bánh ngô."

Quái thai và tiệm ăn nhìn như phong mã ngưu không bằng nhau, nhưng ở đoạn đường vắng vẻ cách xa thành thị này lại là một tồn tại cực kỳ thông thường.

Quy mô bình thường không lớn, chính là tiểu doanh sinh sống dựa miệng của dân chúng địa phương.

"Đừng dừng ở đây nữa, mau vào nghỉ chân đi." Ta chỉ vào tấm biển.

Nhìn từ trên diều hâu, nơi này cách nơi xảy ra chuyện chỉ còn không đến ba mươi dặm. Trong công trường xảy ra chuyện như vậy, chắc hẳn ông chủ quán cơm cũng sẽ nghe được. Chúng ta ở chỗ này ăn chút gì nghỉ ngơi một chút, thuận tiện còn có thể thăm dò được chút tin tức hữu dụng nào đó.

Chung quanh đều là hoa màu nửa chín, bên cạnh một gian nhà thu phí đã sớm bị bỏ lại, hoang phế một loạt phòng gạch nhỏ thấp bé. Trừ quán cơm nhỏ này ra, tất cả đều một mảnh đen kịt, không còn sinh khí —— nghĩ đến, nơi này đã từng náo nhiệt.

Trước cửa quán ăn treo một khối sắt nát, mơ hồ có thể thấy được bên trên viết bốn chữ to "Canh dê" nhà Từ gia.

Thế nhưng, nơi này không tương xứng với hoàn cảnh cơm nhỏ cũ nát và vùng hoang vu không người của chính là, lúc này trước cửa còn đỗ một chiếc xe ở đó.

Một con ngựa dũng mãnh bản quân xa xưa, một không hai.

Đây là xe hoang hạng nhất thời nguyên thủy nhất của các gia đình!

Trên người xe quét sương, treo vải ngụy trang, hiện ra một cỗ khí tức cực kỳ cuồng dã, chỉ là bảng số không phải của quân đội, mà là tấm bảng màu lam mà dân chúng dùng.

Chúng ta dừng lại bên cạnh xe ngựa dữ tợn mới phát hiện, trên cửa hông còn có một hàng chữ "Trụ sở Yên Thước Sơn".

A, trách không được biến thành thế này, hóa ra là xe chuyên dùng để bắn chơi bên ngoài nhà Chân Nhân, nhưng đêm hôm khuya khoắt, sao lại dừng ở đây?

Ta và Lý Ma Tử có chút hồ nghi nhìn về phía xe kia, đẩy cửa đi vào.

Quán ăn này cực kỳ nhỏ, chỉ có hai cái bàn gỗ rách, trên đài đối diện với cái bàn nát đặt mấy bình nước suối, mặt thùng, bổng tạp phẩm, cái này có lẽ là chợ phiên như nói.

Trong đài, bên cạnh là một tấm rèm cửa màu trắng phủ đầy dầu đen, bên trong truyền ra từng đợt âm thanh nước sôi ùn ùn, chắc hẳn bên kia là phòng bếp.

"Ông chủ, có cái gì ăn không?" Lý Ma Tử to giọng gọi.

"Này, đến rồi!" Tấm màn cửa giương lên, từ bên trong đi ra một người. Đại khái khoảng năm sáu mươi tuổi, khô gầy nhưng lại vô cùng tinh tế.

Lão giả kia mang một bộ váy rách nát cùng vết bẩn, trong tay mang theo một cái muôi lớn, mặt mũi tươi cười nói: "Có canh thịt dê cùng canh nóng, còn có thể ngâm mỳ lẫn trứng gà. Hai vị ăn cái gì?"

Nơi này có sắp xếp ổn thỏa, cũng không quản vệ sinh hay không vệ sinh, ta trực tiếp ngồi xuống trước bàn nói: "Hai chén canh thịt dê, sáu chén Toan Nghê."

"Vâng!" Lão đầu nhi nói xong, quay đầu trở về, bên trong cửa cũng theo đó đinh đinh đang đang lại vang lên.

Lúc này, Lý mặt rỗ ở dưới bàn đá ta một cái, ta thuận theo ánh mắt của hắn nhìn lại, chỉ thấy trên đài cao bên cạnh đặt một chuỗi chìa khóa.

Trên xâu chuỗi chìa khóa là một hắc khô lâu lớn chừng hạt đào, đang giương một hàm răng trắng bệch "Nhìn chằm chằm" chúng ta, bộ dáng cực kỳ dữ tợn.

Trên dã ngoại hoang vu, một tiểu lão đầu nhìn như bình thường của nông gia, một chiếc xe cực kỳ xa hoa.

Khắp nơi đều lộ ra một cỗ doạ người cổ quái!

Leng keng leng keng!

Đúng lúc này, cửa gỗ trùng trùng điệp điệp đẩy ra, một bóng người cao lớn bước vào.

Chương thứ hai nghìn lẻ năm: Hạ độc (Việt càng)

Đi vào là một lão già, mặc một chiếc áo choàng sặc sỡ bó sát sau lưng, dưới chân dẫm lên đôi giày chiến chủng đặc biệt, hai tay đang nắm đai lưng buộc lại. Lão có chút kinh ngạc nhìn chúng ta một cái, rồi lập tức đi tới trước đài chụp lấy chìa khóa, đặt mông ngồi xuống bàn bên cạnh chúng ta.

Chiếc ghế cũ nát có chút không chịu nổi trọng lượng của hắn, phát ra một hồi âm thanh cạc cạc.

Ta thấy trước ngực hắn treo một khối thiết bài, bên trên viết "Trụ sở Thước Sơn."..

Rất nhiều nơi huấn luyện cùng loại, vì để bác nhân nhãn cầu, đều sẽ thuê vài người xuất quân từ ngoại lai đến đảm nhiệm hiệu quả tuyên truyền rộng rãi, lão gia này hẳn là các chức quan ngoại tịch thuê ngoài trường này.

"Đến rồi!" Rèm cửa nhấc lên, lão đầu nhi cười ha hả bưng ra một cái chậu sắt nhỏ, trực tiếp đặt ở trước mặt lão, sau đó lại chạy đi bưng ra một cái bánh bao lớn.

"Quy củ cũ, năm bát canh, mười hai cái bánh bao, ngài thong thả dùng chút." Lão đầu nhi vẻ mặt cười nói.

Tên sát nhân kia giơ ngón tay cái lên, kêu một tiếng chói tai: "Chíc thiết đấy!" Đưa tay sờ thấy nước bùn bên bàn một cái, hung hăng đổ một cái, ngay sau đó liền uống một ngụm lớn.

Lão giả đối với cử động của lão giả tựa hồ đã sớm tập mãi thành thói quen, quay đầu hướng chúng ta nói: "Hai vị chờ một lát, xong ngay đây." Nói xong lại bước nhanh vào phòng bếp.

Xem ra, lão giả này hẳn là thường khách nơi này.

Có thể là hắn vừa mới vào phòng, hướng lão giả đánh tiếng, liền vội vã chạy ra phía ngoài thuận tiện đi, thuận tay đặt chiếc chìa khóa ở trên đài.

Nói cách khác, chiếc xe ngựa hung hãn bên ngoài là của hắn, hắn rất thích canh thịt dê do lão đầu nhi nấu, thường xuyên đến ăn.

Bởi vậy, cũng không có chỗ nào khả nghi cả.

Lý Ma Tử liếc mắt nhìn nhau, theo bản năng buông lỏng túi tiền đang nắm chặt tay —— chỗ đó vừa chứa Lăng Vân kiếm của hắn.

Thời gian không lớn, lão đầu tử kia lại mang canh thịt dê và bánh bao của chúng ta ra.

Lý Ma Tử đã sớm đói bụng lắm rồi, hắn nhìn thấy lão già kia nuốt nước miếng, nuốt nước miếng ừng ực.

Mùi canh thịt dê thơm nức mũi, vội vã bưng lên uống một ngụm.

"A, nhổ vào!" Vừa uống xong lập tức phun ra.

"Làm sao vậy?" Ta có chút kinh dị hỏi.

"Không sao, không sao..." Lý Ma Tử lè lưỡi nói: "Nhiệt quá, nóng chết ta mất! Ông chủ, mang nước suối trong bình tới đây."

Hắn hướng về phía phòng bếp hô to một câu, nhưng bên trong chỉ có chút động tĩnh đinh đang đang đang, lão đầu nhi cũng không có trả lời.

"Có lẽ người ta đang bận, ngươi tự mình đi lấy đi thôi." Ta nói một câu, cúi đầu thổi bốc hơi.

Loảng xoảng! Đang lúc này, phát ra một tiếng nổ mạnh.

Ta quay đầu nhìn lại, thì lão cũng không biết làm sao ngã xuống đất, cái ghế vỡ, cái bàn cũng lật, nửa chậu canh vẩy toàn thân lão, cái màn thầu chưa ăn xong lăn lộn trên mặt đất.

Lão già kia hít mạnh một cái, trong miệng tràn ra bọt trắng, trong mũi chảy ra máu tươi, cố gắng giãy dụa, nhưng ngay cả bò cũng không bò lên nổi.

Ồ? Trong canh này có độc!

Đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi tới, ta lập tức xoay người lại với tốc độ nhanh hơn.

Lập tức một cước đạp đổ bàn, cấp tốc lui về phía sau.

Bị đánh thủng mấy lỗ lớn trên cái bàn.

Mảnh vỡ bắn ra bám sát bả vai của ta đập vào trên mặt tường, sau đó lại bắn ngược trên mặt đất vang lên tiếng đinh tai nhức óc.

Vừa cúi đầu xem xét, không ngờ lại là bắn đạn!

"Mao tử, mau nằm xuống." Ta cao giọng kêu to đồng thời, vung tay lên, một đạo Liệt Diễm Phù hướng phòng bếp bay thẳng đến.

Cùng lúc đó, ta nhảy lên, nắm chặt Vô Hình Châm đuổi theo.

Rèm cửa bị Liệt Diễm Phù đốt cháy, đám lửa vọt vào phòng bếp.

Ta vừa bước vào, chỉ thấy lão già kia một tay cầm muôi lớn nằm nghiêng trên mặt đất, đầu dùng một góc độ cực kỳ không thể tưởng tượng, vặn vẹo về phía sau, mắt thấy đã không sống nổi.

Quạt gió bị nghiền nát vẫn chuyển động có chút cạc cạc, trên cái vòi sơn đen sì có một vết rỉ rõ ràng.

Đối thủ không phải lão đầu hán này! Vừa mới từ trong phong khẩu chạy mất...

Hắn nhìn lên trên, trên nóc phòng dính đầy tro bụi có hơn phân nửa mạng nhện bị xé rách. Xem ra hung thủ vừa rồi vẫn giấu ở chỗ này, vụng trộm hạ độc trong canh thịt dê.

Rất hiển nhiên, hắn tới chính là vì ta!

Có điều, hiện tại ta cũng không lo được nhiều như vậy, chạy thật nhanh ra ngoài, kéo Lý Ma Tử nằm rạp trên mặt đất: "Đi mau!"

May mà Lý Ma Tử vừa mới đứng lên đi lấy quặng tuyền, nếu không đã sớm bị một thương làm đầu nổ rồi.

Cho đến lúc này, hắn vẫn còn có chút chưa tỉnh hồn, ôm chặt đầu, rất là hoảng sợ hỏi: "Trương gia tiểu ca, cái này... Đây là người nào?"

"Ta cũng không rõ lắm, trước tiên rời khỏi nơi này rồi lại nói!"

Ta vừa nói, vừa rút ra hai lá bùa cảnh báo dán trên người ta cùng Lý Ma Tử.

Đẩy cửa ra xem, đã không thấy xe ngựa hung hãn! Trước cửa chỉ có xa của chúng ta còn đỗ ở đó.

Ta sợ hung thủ kia phát thương lạnh núp trong bóng tối, liền để ma tử núp ở cửa, ném ra châm Vô Hình đánh vỡ ngọn đèn trong tấm biển, liên tiếp lăn mấy vòng xông lên xe.

Đánh xe đến trước cửa, đón Lý Ma Tử lên, sau đó nhanh chóng bay về phía trước.

Lý mặt rỗ lau mồ hôi lạnh, rất là sợ hãi nói: "Chúng ta vừa tới đây liền bị ám sát, có phải là do địa công rất sâu hay không, chúng ta căn bản không nên tới! Bằng không, chúng ta lập tức trở về đi! Việc này chúng ta mặc kệ."

"Chắc không phải đâu." Ta lắc đầu nói: "Mục đích của tên này rất rõ ràng, chính là tới chỗ ta, bất luận dùng biện pháp gì, nhất định phải đẩy ta vào chỗ chết, hạ độc không được liền trực tiếp đánh ra băng thương. Mặc kệ lão gia kia hay là ngươi, đều không phải là mục tiêu chính thức của hắn! Nếu nói là chuyện công trường mà dẫn tới, chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, cho nên rất có thể đây là cừu nhân trước kia của ta."

"Kẻ thù trước kia của Long Tuyền sơn trang sao?" Lý Ma Tử cả kinh nói.

"Nói không chừng! Rất có thể là thế lực của Nhân phái lại tro tàn tái sinh, nhưng cũng không loại trừ khả năng khác" Một bên ta nhanh chóng mở cửa xe, một bên cố gắng suy tư xem rốt cuộc gia hỏa này có lai lịch gì.

"Cẩn thận." Đột nhiên Lý Ma Tử lớn tiếng kêu lên.

Ta quay đầu lại, trong mặt bắn ra hai đạo đèn sáng loáng, trong đường rẽ bên cạnh đột nhiên xông ra một chiếc xe.

Tên Việt Dã vóc dáng cao lớn cơ sở, đang dùng hết sức ngựa đạp thẳng về phía ta.

Ta theo bản năng vội vàng đánh láng giềng, cửa dầu giẫm mạnh một cái đến cùng!

Phanh! Một tiếng nổ mạnh, con ngựa hung hãn đang chạy như bay đến đã đâm thẳng vào đuôi xe.

Thân xe chấn động mạnh, tiếng kim loại va chạm cót két, vạc đánh vào cát đá trên mặt đất vang lên, vang vọng hai tai.

May mà chúng ta mở càng nhiều xe càng tốt, nếu không thì lần này không thể đụng nát chúng ta được!

Cọt kẹt..t..tttt!

Xe ngựa hung hãn kia đột nhiên dừng lại, chống đỡ chúng ta, liều mạng chen vào đường lớn.

Cơ sở vùng này rất cao, hai bên là rãnh sâu đen sì, một khi rơi vào thì hậu quả khó mà lường được.

Ta không thể làm gì được, sai rồi, nhân lúc tên kia còn chưa điều chỉnh xong, lại một cước đạp cửa đến cùng, bay tán loạn ra bên cạnh hắn.

Hạng hai nghìn một trăm sáu chạy trốn giết.

Ta đang chạy nhanh, con ngựa còn chạy nhanh hơn nữa!

Rất nhanh đuổi tới, thoáng cái đã bị đỉnh đến mông xe, hai bánh xe lập tức rời mặt đất, tùy thời đều có nguy cơ bị lật úp!

Phát hiện trong xe kính, tên kia đeo một mặt nạ màu xám bạc, trừng đôi mắt màu xanh đen, gắt gao nhìn chằm chằm vào ta.

Lam tròng mắt?

Đây là người nước ngoài!

Đầu tiên ta có thể khẳng định, đây tuyệt đối không phải người của Long Tuyền sơn trang!

Mặc dù Long Tuyền sơn trang có dã tâm rất lớn, đã làm ra rất nhiều chuyện thương thiên hại lý, nhưng bất kể là nhân phái hay là quỷ phái, đối với truyền thừa của lão tổ tông vẫn cực kỳ coi trọng, chưa từng thu nạp tộc nhân ngoại tộc. Cho dù Đông lão ở bên ngoài cảnh mở rộng nhiều năm như vậy, cũng chưa từng phát triển một thủ hạ nước ngoài.

Hơn nữa, Long Tuyền Sơn Trang cũng tuyệt đối không cho phép thế lực tà ác nước ngoài xâm phạm Trung Nguyên.

Lần trước Thiên Chiếu Thần Hội có chút động tác, đã bị Thu Phong trưởng lão chém đầu ngăn cản, giết mấy vị hộ pháp cũng chính bởi như thế!

Chẳng phải Long Tuyền sơn trang thì là thế lực phương nào? Thế nhưng hạ độc thủ như vậy, nhất định phải giết chết ta.

"Thằng mặt rỗ, ngươi vào xe đi!" Ta vừa nói vừa ra tay.

Lý Ma Tử bị dọa cả người phát run, nhưng lúc này sợ cũng vô dụng! Nhanh chóng nhận lấy bổng, một cước dẫm lên cửa dầu.

Nói cho ta sau khi đăng ký leo qua, đồng thời đổ thủy tinh xuống, ném ra Vô Hình châm.

Phanh phanh! Chính giữa thớt ngựa hung hãn.

Nhưng tính năng của con ngựa này cực kỳ ưu việt, bên trong bánh ngô đặc chế đúc thành mạng thép, mặc dù nổ tung tầng chất cao, vẫn có thể chạy được hơn hai ba mươi dặm, chỉ là không thể nào duy trì tốc độ tối cao mà thôi.

Nhưng như vậy là đủ rồi!

Xe ngựa nhanh chóng dừng lại, chúng ta lập tức thoát khỏi khống chế, chậm rãi kéo giãn khoảng cách.

Nhưng lúc này, từ trong chiếc kính quay sang ta phát hiện ra tên kia đang túm một thương binh nữa!

Cây thương kia rất dài, miệng thương cũng rất thô, tuy rằng ta không hiểu nhiều về tri thức thương giới, cũng lập tức hiểu được, đây tuyệt đối không phải là súng súng bình thường, mà là vật liệu phản dụng bắn súng trường.

Đây không phải là bắn người, mà là muốn nổ xe!

"Mao, giẫm lên cửa dầu không được lộn xộn." Ta quát to một tiếng, đem hắn đặt ở dưới thân, một bên khẩn trương nhìn chăm chú vào sau xe kính, vừa nhanh chóng đánh phương hướng, lại cản đường, đạp ở phương hướng ngược lại, đạp rời hợp khí, ta rất rõ ràng sinh tử giữa ta và Lý Ma Tử chỉ trong một hơi thở này.

Đương nhiên, hiện tại ta cũng có thể lựa chọn bỏ xe mà chạy, nhưng Lý Ma Tử tuyệt đối không làm được, ta cũng không thể trơ mắt nhìn hắn chết trước mặt ta.

Ta quyết không thể để bất luận kẻ nào vì mình mà hy sinh, bất luận tám danh động, hay là Lý Ma Tử!

Phịch! Trong họng súng tràn ra một mảnh ánh lửa.

Ta đột nhiên đánh gậy, rẽ sang một bên.

Ầm!

Bên cạnh xe vang lên tiếng nổ đinh tai nhức óc, trong nháy mắt thủy tinh cương hóa siêu cường độ vỡ nát! Sóng khí cực lớn hất tung năm sáu cái ngã nhào ra ngoài, ta và Lý Ma Tử cũng như trò tạp thuật, bốc lên vài cái.

"Thằng mặt rỗ, ngươi đi trước!" Ta vừa nói, vừa nhảy xuống cửa xe.

Lăn mấy vòng trên mặt đất rồi đứng dậy, xe ngựa hung hãn dừng lại trước người ta mười mấy mét.

Tên kia một tay cầm gậy, tay kia giơ súng binh khí yên tĩnh nhìn ta, trong đôi mắt màu lam kia lộ ra hai cỗ hào quang giống như trêu tức.

Cọt kẹt..t..tttt!

Lý Ma Tử cưỡng ép dừng lại, ma sát vào mặt đường làm phát ra một tràng âm thanh chói tai vang lên.

"Tiểu ca nhi." Lý Ma Tử từ trong xe thò đầu ra.

"Ngươi đi trước không cần phải để ý đến ta, chờ ta giải quyết xong tên gia hỏa này sẽ cùng ngươi hội họp." Ta nhìn chằm chằm người đeo mặt nạ, cũng không quay đầu lại nói.

"Tiểu ca nhi, ta..." Lý mặt rỗ còn chờ ta không chịu đi, ta mắng to: "Ngươi cái gì mà ngươi? Nhanh cút đi, đừng ở đây vướng chân vướng tay."

"Tốt, vậy ta ở phía trước chờ ngươi!" Lý Ma Tử vừa nghe vậy, vội vàng lái đi.

Con ngựa hung hãn kia nổ vang vù vù, hai ngọn đèn chói mắt từ xa xa chiếu đến, khóa ta ở trong đó.

Xem ra mục tiêu của tên này thật sự không phải là Lý mặt rỗ, Lý mặt rỗ có chạy trốn hay không đối với hắn cũng không quan trọng.

Hắn cẩn thận đánh giá ta một phen, giống như cũng có chút tò mò đối với ta, đột nhiên chỗ miệng thương loé lên bạch quang, lại một viên đạn bắn tới!

Ta vội vàng ném ra một tấm khinh thân phù dùng hết toàn lực, đột nhiên lao thẳng đến xe ngựa hung hãn.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, đá vụn bay tán loạn.

Bách dầu đường bị nổ ra một cái hố to rộng hơn hai mét!

Khí lãng bốc lên đẩy ta ngã khỏi mặt đất. Ta vừa vặn mượn cỗ lực đạo này, dưới sự gia trì của Khinh Thân Phù, nhảy dựng lên, phịch một tiếng rơi vào phía trước đậy lại.

"Phá!" Hai chân ta chưa đứng vững đã lao ra, đồng thời ném ra Vô Hình châm.

Rặc rặc một tiếng, cửa sổ thủy tinh vỡ ra một cái lỗ lớn!

Toàn bộ thân xe rung động kịch liệt một cái, bốn phía tất cả thủy tinh đều chấn ra tầng tầng vết rạn giống như lôi điện. kính quay lưng trực tiếp vỡ vụn, hai tiếng lốp bốp rơi trên mặt đất. Chỗ ngồi, bánh xe đều vặn vẹo biến hình, trong bốn phía một mảng tối đen.

Thế nhưng không thấy người đeo mặt nạ đâu!

Đúng lúc này, tiếng phù cảnh báo rung động, ngay sau đó một cơn gió lạnh mãnh liệt từ phía sau vọt tới.

Ta vội vàng lộn nhào ra ngoài, quay đầu nhìn lại, có một gia hỏa mặc áo đen đang đứng ở trước mặt ta.

Kích cỡ không tính quá cao, chỉ chừng một mét bảy, trong tay cầm ngược hai thanh chủy thủ bắn ra lam quang bốn phía.

Cho đến lúc này, ta mới đột nhiên cảm giác sau lưng mát lạnh, xoay tay sờ lại dính máu!

Hơn nữa vết máu kia lại là màu đen.

Không tốt! Trên đao hắn có độc!

Lão giả kia nhìn chằm chằm ta, khẽ gật đầu, lập tức vung song đao xông tới.

Không chút tiếng động, mau lẹ phi thường, quả thực chính là một con báo săn mạnh mẽ mà lại hung mãnh!

"Đến tốt lắm!" Vừa rồi ta mạo hiểm bị ngươi dùng một thương đánh chết, liều mạng vọt tới phụ cận, chính là chờ thời khắc này.

Mắt thấy gia hỏa này vừa nhảy tới, mũi đao sắp đâm vào cổ họng của ta, ta vẫn như cũ không nhúc nhích, thậm chí còn ngừng thở!

Tên này thấy ta lại trấn định như vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh dị. Nhưng còn chưa kịp có phản ứng gì, trên đỉnh đầu đã phun ra một mảnh hắc vụ, ngay sau đó hai mắt ngưng tụ mất đi ánh sáng.

Thân hình lão giả kia dừng lại, theo quán tính ngã về phía trước.

Ta bỗng nhiên đá tới một cước, tên kia phù phù một tiếng ngửa mặt ngã ngửa ra sau, nằm thẳng tắp trên mặt đất.

Hắn đã chết!

Vừa rồi, thời điểm ta tránh né đòn đánh lén sau lưng hắn, đã để lại một tấm Cửu Tị Quyết!

Vốn dĩ Cửu Tị Quyết của ta chỉ có thể thi triển Ngũ Hành pháp Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, nhưng sau khi nhìn thấy Cực Tự Quyết của Thần Vũ Thiên Hoàng thì lại nhận được chút gợi ý, từ đó diễn biến ra một loại phương pháp khác.

Đó chính là vẽ đất làm nhà lao!

Đương nhiên, tu vi của ta còn xa xa không đạt tới loại trình độ kia, chỉ có thể tạm thời lấy hồn phách của mình làm môi giới.

Vừa nãy ta giam cầm hồn phách của mình trong phù chú, trở thành nhà giam.

Nếu như hắn cứ đứng ở đó không xảy ra chuyện gì, nhưng hắn chỉ cần bước ra phạm vi phù trận, hồn phách sẽ lập tức tán đi!

Cũng may ta tạm thời nhớ tới phương pháp này, nếu không gia hỏa này thật đúng là khó đối phó!

Nói riêng thân thủ, lão giả này cường hãn hơn nhiều so với ta, một khi để hắn tiếp cận, ta sẽ không kiên trì được mấy hiệp, hơn nữa ta còn trúng độc.

Ta đi đến trước người hắn, xốc mặt nạ lên nhìn, là một lão giả tóc vàng mắt xanh, đại khái có chừng bốn mươi tuổi.

Ngoại trừ hai con dao găm kia, còn mang theo hai bình thuốc nhỏ, một cái màu đen một cái màu lam.

Hiển nhiên, đây là độc dược, hoặc trong này còn có giải dược cũng không chừng.

Nhưng ta hiện tại không có thời gian thời gian cẩn thận kiểm chứng.

Tuy nói con đường này cực kỳ hoang vắng, xe cộ thưa thớt, cho dù tạm thời không có xe đi qua, nhưng làm ra động tĩnh lớn như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ đưa tới cảnh sát. Đến lúc đó ta có thể nói không minh bạch —— ta ngay cả lão gia này là ai cũng không biết, liền nói hắn không hiểu vì sao liền muốn giết ta, hiển nhiên có chút không thông. Hơn nữa hắn còn mang theo súng lưng, trước sau phạm hai mạng người, cái này liên lụy vào, ta thật sự rất khó giải thích.

Vết thương trên lưng mặc dù không sâu, nhưng độc tố đang từ từ lan tràn, tay chân có chút tê dại. Ta cũng không dám dừng lại nữa, vì che dấu vân tay, ta tiện tay ném ra một tấm Liệt Hỏa phù.

Trong liệt hỏa bốc lên, thi thể lão giả rất nhanh liền cháy, ta đang muốn quay người đi về phía trước, đột nhiên phát hiện trong ánh lửa chập chờn, toát ra một đạo lam quang!

Hạng trách nhiệm của hai ngàn một trăm lẻ bảy Lý Ma Tử.

Ánh sáng kia rất quỷ dị, trong ngọn lửa càng thêm rực rỡ.

Ta không nhịn được hiếu kỳ, tiến lại gần xem xét, nguyên lai trong thân thể tên này khảm một khối đá to bằng móng tay. Cơ bắp đốt lên, hòn đá lộ ra, rơi trên mặt đất.

Tảng đá kia là màu trắng, nhưng trong ngọn lửa lại hiện ra ánh sáng màu lam khác thường.

Ta không dám dừng lại quá lâu, nhặt lên khối đá nhỏ kia liền nhanh chóng rời đi.

Sau khi thả chút máu đen vào miệng vết thương, độc thế giảm bớt rất nhiều, mặc dù vẫn còn đau âm ỉ, nhưng đã không còn đáng ngại nữa.

Dọc theo đáy rãnh cấp tốc chạy hơn trăm mét, phía trước ánh đèn lập loè, giống như một chiếc xe đang chậm rãi tới đây.

Ta dừng chân lại nhìn kỹ lại, đúng là chiếc xe Lý mặt rỗ đang chạy đi, tên gia hoả này lo lắng mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sẽ quay lại đón ta sao?

Ta nhìn chung quanh một chút, không có xe đi qua, vội vàng chạy đến phụ cận.

Thế nhưng trong xe lại không có ai!

Dùng một cành cây đè Ly Hợp khí cùng cửa dầu, chậm rãi chặn về phía trước.

Ta đang thấy kỳ quái, một bên rãnh sâu phát ra một trận giẫm lên lá cây sa sa trường, phóng thẳng tới bên cạnh xe.

Hả?

Chẳng lẽ Lý Ma Tử bị ngộ hại? Đó là một cái bẫy chuyên môn chuẩn bị riêng cho ta?

Ta nắm chặt cây châm vô hình, ẩn thân sau xe bước nhanh theo sát cẩn thận đề phòng.

Trong giây lát, một bóng đen xẹt qua đầu xe, vung lên một đạo ánh sáng màu trắng bổ thẳng tới!

Ta mới vừa muốn vung tay thả ra Vô Hình Châm, lại đột nhiên phát hiện thân ảnh kia rất là quen thuộc, chính là Lý Ma Tử!

Nàng vội vàng nghiêng người, nghiêng người một cái, một phát bắt được cổ tay của hắn.

"Mao tử, là ta!"

Cho đến lúc này, Lý mặt rỗ mới nhận ra ta, thở dài một hơi nói: "Tiểu ca nhi, ngươi không sao chứ?"

"Lên xe rồi nói." Ta nhảy cửa xe lên.

Lý Ma Tử thu hồi Lăng Vân kiếm, ngồi lên phi hành.

"Tiểu ca Trương gia, vết thương hình như có độc! Chúng ta tới y viện chứ?" Lý Ma Tử phát động xe, mượn ánh đèn trong xe phát hiện ra miệng vết thương hình như không được bình thường, vội vàng nói.

"Không cần." Ta lắc đầu nói: "Trước tiên tìm một khách sạn nhỏ ở, tự ta có thể giải quyết độc, ta phải thăm dò rõ lai lịch của sát thủ này rốt cuộc là cái gì trước đã!"

"Vậy có cần báo cáo sự cảnh giác trước không?" Lý Ma Tử hỏi.

"Báo cái gì báo? Một khi có quan hệ dây dưa với án mạng, vũ khí, trong thời gian ngắn căn bản không giải thích rõ. Hơn nữa, với thủ đoạn của tên này, tuyệt đối không phải sát thủ bình thường, một khi sát thủ tham gia, có thể sẽ càng phiền toái hơn, nói không chừng sẽ còn liên lụy càng nhiều người vô tội. Chúng ta trước tiên âm thầm điều tra một chút, chờ tìm được chứng cứ xác thực báo cáo tình hình cảnh viên cũng không muộn." Ta đáp.

Nửa giờ sau, hắn tới huyện thành. Không cần ta phân phó, Lý Ma Tử đã để xe ở một chỗ không có máy móc yên tĩnh, sau đó lại bỏ qua hai con phố, tìm một khách sạn nhỏ không chút thu hút nào.

"Ma Tử, ngươi tiến bộ không nhỏ a, bản lĩnh một cỗ xe trống dụ địch này học từ ai?" Sau khi vào phòng, ta vừa cởi áo khoác ngoài của Lý Ma Tử, vừa hỏi.

Vốn tưởng rằng Lý mặt rỗ dương dương đắc ý trắng trợn khoác lác một phen, ai ngờ thần sắc Lý mặt lại ảm đạm thở dài một hơi: "Tiểu ca nhi, ta đã sớm nghĩ qua rồi, đối với nghề thương nhân âm vật chúng ta, nói dễ nghe một chút, là khu quỷ trừ ác., Hành thiện tích đức, nhưng người ngoài nhìn ra, chúng ta là làm gì? Cả ngày giao tiếp với người chết, hoặc dứt khoát chính là tên lưu manh! Không khác gì bọn lừa bịp bịp bại hoại! Trừ phi bọn họ thực sự gặp phải chuyện gì, không thể không tìm tới chúng ta, nếu không ai nguyện ý giao tiếp với chúng ta?"

Những lời nói này của hắn không đầu không đuôi, ta nghe rất là mơ hồ.

"Vậy ý của ngươi là... Chúng ta cùng bọn vô sỉ hạ bừa bãi không có gì khác nhau? Cho nên thủ đoạn sử dụng cũng đều tương thông?"

Lý Ma Tử không tiếp lời ta, tiếp tục nói: "Tiểu ca, ta nói thật với ngươi. Trước kia ta vẫn không muốn học cái thứ này, chính vì nguyên nhân này. Ta không muốn người khác nói thằng nhóc ngốc có cha già thần côn. Ngươi có biết nó ở trong trường nói cho ta biết mình đang học ở đâu không? Nó nói với ta là bán nghệ."

"Đừng nói âm vật, hắn thậm chí ngay cả đồ cổ hai chữ này cũng không dám nhắc tới. Hắn cảm thấy thương nhân âm vật rất mất mặt, sẽ bị người ta xem thường! Ta cũng nghĩ, tuyệt đối không cho hắn tiếp xúc với nghề này, vĩnh viễn không được! Ngươi thử nghĩ xem, chờ sau khi nhóc tỳ và phàm nhân lớn lên, cũng đi tới đường cũ của hai chúng ta, lúc nào cũng di chuyển ở bên bờ sinh tử, chúng ta có tâm tình gì?"

"Tiểu ca nhi, ta cũng không biết lão gia tử nhà ngươi căn cứ vào nguyên nhân gì, nhất định phải tiếp nhận tiểu điếm này, làm nghề thương nhân âm vật. Nhưng ta khuyên ngươi không nên để phàm ai học cái này, y y, luật sư, hoặc là kinh thương giáo cái gì cũng được, chính là đừng đi theo con đường của chúng ta."

Nghe hắn nói như vậy, ta cũng có chút trầm mặc.

Từ sau khi quen biết Lý Ma Tử, cho tới bây giờ, đây chính là đề tài đầu tiên hắn nói nặng nề như vậy với ta.

Lý Ma Tử nói không sai.

Chuyến buôn bán âm vật này, không được người đời đời lý giải, phần lớn thời gian trò chuyện với mụ nội quyền đôi chút, căn bản là không lên mặt được.

Hơn nữa, mỗi thời mỗi khắc đều có nguy cơ sinh tử.

Mà lại nói ta, chỉ riêng chuyện Lý Ma Tử cũng đã gặp phải không biết bao nhiêu lần? Những ngành nghề bình thường nào sẽ trải qua nhiều khảo nghiệm sinh tử như vậy?

Nếu có một ngày, phàm nhân cũng giống như ta đi trên con đường này mà nói...

"Cho nên ta cũng nghĩ rồi." Lý Ma Tử trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Tuy chuyện này không được ai lý giải, nhưng bản thân ta lại biết rất rõ, chúng ta đã làm rất nhiều chuyện tốt. Hơn nữa cho dù bây giờ ta muốn rời khỏi cũng không được, cứ lăn lộn lung tung thế này còn chẳng bằng đặt tâm xuống đất học chút bản lĩnh. Lần trước ở Hàng Châu, lúc ở Dương Châu ta muốn rời đi cũng không được rồi., Ngươi cũng đã nói rồi, sau này nói không chừng còn có nguy hiểm bao nhiêu nữa. Chỉ tính riêng chúng ta cũng thôi đi, còn có phàm nhân, tiểu ngốc, tháng mới và Hạ Cầm, cũng không thể mang nguy hiểm đến cho bọn họ nữa chứ?"

"Ta theo ngươi lăn lộn lâu như vậy, một chút tiến bộ cũng không có. Trước kia cũng cảm thấy không có gì, chỉ cần có thể kiếm tiền là được. Nhưng hiện tại ta rốt cuộc hiểu ra, ta cũng là có trách nhiệm! Không thể lúc nào cũng dựa vào ngươi! Cho dù giúp không được, cũng tuyệt đối không thể trở thành vướng bận của ngươi, làm vướng chân ngươi! Trương gia tiểu ca ngươi yên tâm!, Từ nay về sau, Lý Ma Tử ta khẳng định có bản lĩnh học tập đầy đủ! Ít nhất có thể bảo vệ tốt người nhà chúng ta, không để cho ngươi phân tâm! Chỉ cần làm được chuyện này, cho dù là chiêu số gì ta đều sẽ học, đều sẽ dùng, không quan trọng cái gì lạm dụng không dưới ba lần, hèn hạ không hèn hạ."

Ánh mắt Lý Ma Tử kiên định dị thường, lộ ra một vẻ chưa bao giờ thấy qua.

Ta vỗ vỗ bả vai hắn ta một cách mạnh mẽ, cũng không nói gì.

Lý Ma Tử hôm nay cuối cùng cũng ý thức được trách nhiệm và sứ mệnh thuộc về mình!

Thứ hai ngàn một trăm tám trăm lẻ mười. Xá Lợi Tử thứ hai.

Trải qua xử lý một phen, độc tố trên vết thương đã giảm bớt không ít, chỉ là sưng tấy chưa tan.

Ta đau đớn sảng khoái tắm nước nóng, vừa muốn gọi Lý Ma Tử, lại phát hiện hắn đã ngủ.

Trên bàn còn đặt hai chén mặt thùng được ngâm xong.

Dọc theo con đường này cơ bản đều là hắn đang đi xe, hơn nữa lại phải trải qua một phen việc, đích xác là mệt muốn chết rồi.

Ta cũng không có gọi hắn nữa, vừa ăn mỳ, vừa lấy ra cục đá nhỏ màu trắng kia lật qua lật lại nhìn.

Tảng đá chỉ to bằng móng tay, khuôn mặt vuông vắn trông rất giống với nắp máy thông tin.

Rốt cuộc đây là thứ gì, sát thủ lão gia kia vì sao lại khảm nó vào trong thân thể?

Hơn nữa gặp lửa sinh lam quang, làm thế nào cũng cảm thấy trên vật này lộ ra cổ quái.

Ta nghĩ nghĩ, liền vỗ bức gương vào trong vòng tròn tín vật, âm vật thương nhân vốn đã trắng đen điên đảo, tuyệt đại đa số đều vừa rời giường, tinh thần đang rất tốt.

Vừa thấy ta lại phát ra tin tức, đều rất tích cực chuyển lời hỏi thăm giúp ta!

Mặt của ta còn chưa kịp ăn xong, ảnh chân dung Ngô lão xấu liền bắt đầu chớp động.

Vừa nhìn, là do cháu hắn gửi tới: "Trương đại chưởng quỹ, ông nội ta nói ngươi ném vật kia vào trong lửa đốt thử xem."

"Không phải ta đã nói rồi sao? Ném vào trong lửa sẽ phát ra hào quang màu lam." Ta hồi đáp.

"Không phải, gia gia nói con nhất định dùng Liệt Hỏa Phù đốt, người sẽ cho con dùng ngọn lửa bình thường đốt một chút, sau đó ném vào trong nước rồi hãy nhìn."

"Ngươi chờ một chút, ta đi thử một chút." Dứt bỏ điện thoại xuống, ta chạy đến phòng tắm nướng một cái bánh quay.

Viên đá kia vừa bị ánh lửa, lập tức trở nên một mảnh đen nhánh, đồng thời còn tản mát ra một mùi tanh tưởi.

Theo lời Ngô lão nghĩ, ta ném hòn đá vào trong ao, hòn đá kia tựa như một khối mực, vừa rơi vào trong nước liền lập tức tràn ra một mảnh hắc vụ.

Hắc vụ kia tụ tập tản mạn trên mặt nước tạo thành một khuôn mặt người!

Gương mặt này rất lạ lẫm, căn bản không phải Lam Nhãn lão, ta cũng chưa bao giờ thấy qua.

Một lát sau, toàn bộ mặt nước đều bị hắc vụ xâm nhiễm, căn bản không phân biệt được hình dạng gì.

Ta đem khối đá nhỏ kia vớt lên xem xét, bên trên có thêm một cái đồ hình.

Một con dê.

Trên phiến đá màu đen có khắc một con dê trắng.

Đây là có chuyện gì?

Ta trở về phòng ngủ, thật thà nói: "Dùng lửa nướng tảng đá biến thành màu đen, sau khi thả vào trong nước liền xuất hiện một gương mặt, trên tảng đá có in một con dê."

"Trương đại chưởng quỹ, gia gia muốn gõ cửa nói chuyện với cháu." Đối phương nhanh chóng hồi đáp.

Ta đánh một chữ "được", còn chưa kịp phát ra, ngô lão xấu xa đã đánh tới.

"Cửu Lân a, bên người ngươi có ngoại nhân hay không? Đi tìm một địa phương an toàn, quyết không thể để cho người khác nghe thấy tiếp lời nói tiếp theo." Thanh âm Ngô lão giả rất khàn khàn, hơn nữa còn tận lực đè thấp giọng nói.

Hắn ở trong nhà mình, còn cẩn thận như vậy, xem ra viên đá này rất không đơn giản!

Ta đi tới phòng vệ sinh, mở đầu rồng, nhỏ giọng đáp lại: "Ngô lão, ngài nói đi."

"Tảng đá kia là ta đảo tay bán đi." Ngô lão hư hỏng nói thẳng.

"Ngài bán à? Đây là vật gì vậy." Ta hơi giật mình.

"Là Phân Hồn thạch."

"Phân Hồn Thạch?"

"Đúng! Thứ đồ chơi này kỳ thật là do Xá Lợi Tử chế thành, tổng cộng có mười hai cái, là do cao tăng thời kỳ Nam Bắc tọa hóa lưu lại." Ngô lão xấu giải thích.

"Lại nói tiếp cũng là chuyện xảy ra hai mươi năm trước, ta đem thứ này bán cho một Quảng Tây đồng hành, nhưng người nọ lấy đồ của ta sau đó chết ba ngày, trên cổ bị người ta bôi một đao, sạch sẽ lưu loát, cho tới bây giờ cũng không phá án. Ta vẫn hoài nghi có liên quan đến thứ này, rất có thể chính là chủ khách mua đồ vật này từ trong tay hắn gây ra!"

"Vậy chủ nhân này là ai?" Ta hỏi.

"Không rõ lắm." Ngô lão giả đáp.

"Ngô lão, vậy khối phân hồn thạch này có tác dụng gì chứ?"

"Sau khi trải qua cải tạo, có thể đem hồn phách chia làm mười hai phần, giấu ở mười hai khối đá nhỏ này. Sau đó đem những viên đá nhỏ này khảm ở trong thân thể người khác, dựa vào dương khí tẩm bổ của những người đó, có thể sống sót mãi. Đợi sau khi mười hai người này tất cả đều tử vong, những hồn phách này sẽ lần nữa tụ tập..." Ngô lão hư giải thích.

"Sau đó người phân hồn ban đầu sẽ chết rồi sống lại?" Ta nhướng mày.

"Không sai!" Ngô lão giả trầm giọng trả lời: "Nhưng điều kiện tiên quyết chính là chỉ dựa vào mười hai người này dương khí còn lâu mới đủ để tẩm bổ cho phân hồn thạch. Còn cần những người này không ngừng săn bắt bế dương khí"

"Ý của ngươi là..." Trong giây lát, hình như ta liên tưởng đến điều gì!

"Bọn họ muốn giết người liên tục! Mượn vào ngụm Dương khí cuối cùng phải chết để bổ dưỡng phân hồn thạch! Nói cách khác, bất kể là mười hai tảng đá này khảm lên trên người ai thì người đó đều sẽ tự giác mà biến thành sát thủ."

"Vậy nếu bọn họ vốn là sát thủ thì sao?" Ta đột nhiên nhớ tới một khả năng.

Phân Hồn thạch tổng cộng có mười hai viên, tử thần có mười hai môn đồ, hơn nữa mỗi viên đều là sát thủ!

Lúc ở Hàn Quốc, ta và Hàn lão lục liên thủ xử lý tử thần bản tôn xâm nhập vào trong cơ thể Diệp Thập Tam, sau đó sát thủ không hiểu sao này liền tìm tới cửa, nói không chừng hắn chính là tử thần môn đồ.

Chính bởi vì sự tồn tại của Phân Hồn thạch, nên bọn họ biết ai là người giết chết Tử Thần!

Ngô lão xấu vừa nghe ta nói như vậy, cũng trầm mặc một chút rồi nói: "Cửu Lân, đây chính là điều ta lo lắng! Nói thật với ta, ngươi vừa rồi có phải là giết một môn đồ không, tảng đá này là lấy được từ trong thân thể hắn?"

"Đúng!" Ta gật đầu nói: "Ta cũng không giấu gì ngài, vừa rồi quả thật ta đã giết chết một tên sát thủ, hơn nữa trước đó không lâu còn giết chết Tử Thần."

"Vậy chắc không sai!" Ngô lão nói tiếp: "Ta cũng vẫn luôn hoài nghi, năm đó người lấy phân hồn thạch chính là tử thần! Hắn đã khảm thứ này lên người mười hai môn đồ chính là tính toán sau này có thể phục sinh bọn họ. Nếu quả thật ngươi chọc tới bọn họ, thì phiền toái lần này có thể rất lớn! Đám sát thủ này không phải là thứ bình thường có thể so sánh được!, Hơn nữa không ai biết bọn họ rốt cuộc là ai, từng người đều có hình dạng như thế nào! Nếu thật sự không được, ta giới thiệu cho ngươi một chỗ, trước tiên đi tránh đi."

"Muốn tránh cũng không được." Ta lắc đầu: "Ta không biết bọn họ là ai, biết lúc nào mới tới, tránh được năm nào tháng nào? Cứ trốn mấy chục năm, thiêu chết bọn họ à? Nếu chọc tới phiền phức, e rằng cũng vô dụng, dứt khoát để bọn họ tới đi! Dù sao cừu gia của ta cũng không ít, không sợ thêm hắn mười một tên."

Ngô lão xấu trầm mặc nửa ngày, thở dài một hơi: "Vậy được rồi! Cửu Lân, ta lớn tuổi, bản lĩnh cũng không tốt, thật sự cũng không giúp được ngươi cái gì. Bất quá nếu ngươi hữu dụng chỗ của ta, cứ việc mở miệng."

"Ngô lão, phần ân tình này ta nhớ kỹ! Nhưng phân hồn thạch này một khi khảm vào trong cơ thể, liền không cách nào phân biệt được sao?" Ta hỏi.

"Cái này ta cũng không rõ lắm, Phân Hồn Thạch là do ta bán đi, cái này không sai. Nhưng sau này dù có bị luyện chế cải tạo thế nào ta cũng không biết. Tuy nhiên, thứ này dù sao cũng là xá lợi tử chế thành, hẳn là ở trong miếu thờ., Tượng Phật lúc trước sẽ xuất hiện, cho nên chỗ ta giới thiệu cho ngươi chính là đạo tràng Cửu Hoa sơn nhục thân bảo điện của Địa Tạng Vương Bồ Tát. Nhưng ngươi nói cũng đúng, không thể giấu cả đời đi, huống chi là trong chùa miếu, như vậy không khác gì xuất gia? Cho nên... Cửu Lân à, ngươi phải cẩn thận một chút mới được!"

Tạ ơn Ngô lão xấu xa, ta đặt điện thoại xuống, không khỏi mà kinh hãi.

Vậy mà lại bị mười hai môn đồ Tử Thần nhìn chằm chằm!

Bởi vậy xem ra, pho tượng trên đồ hình này hẳn là mười hai nhúm cung, hoặc là Thập Nhị Sinh Ti.

Ta vừa giết chết lão gia tử là Bạch Dương.

Nói cách khác, còn có mười một người lúc nào cũng có thể đến lấy mạng ta!

Đệ tử cửa thứ hai nghìn chín trăm mười hai...

Tin tức này, ta cũng không định nói cho Lý Ma Tử biết.

Thân thủ của đám gia hỏa này thập phần cao minh, hơn nữa lại xuất quỷ nhập thần, cũng không ai biết lúc nào sẽ đột nhiên giết ra. Điều khiến Lý mặt rỗ biết được, ngoại trừ tăng thêm sợ hãi ra, cũng không còn tác dụng gì khác.

Hơn nữa mục tiêu của bọn họ rất rõ ràng, chính là tìm đến ta, nếu trước đó Lý Ma Tử có cảnh giác ngược lại sẽ hại hắn!

Ta ở phòng vệ rửa mặt, làm bộ như không có chuyện gì đi ra ngoài.

Lý Ma Tử còn đang ngủ ngáy o o o, tướng ngủ như heo, nửa lắc cái mông, bị rơi xuống đất, nước miếng chảy ròng ròng một bãi.

Ta đã nhặt chăn lên, cẩn thận đắp lại cho nó.

Nằm ở trên giường khác, hai tay lót sau ót, ngơ ngác nhìn trần nhà.

Trong lúc bất tri bất giác đã ngủ qua, mơ mơ màng màng lại mơ một giấc mộng ly kỳ cổ quái.

Trong chốc lát trên sa mạc, trong rừng tiên nhân cao hơn đầu người, dường như có người đang lớn tiếng la lên tên của ta.

Ta cầm cây kim vô hình chui vào, lúc này mới phát hiện là Doãn Tân Nguyệt cùng phàm nhân bị trói ở trên cây cột, toàn thân quấn đầy thuốc nổ. Đứng phía sau bọn họ là một gã râu quai nón mặt đen, tay cầm bút điện, đang cười to dữ tợn nhìn ta!

Một hồi ở trên biển lớn, xe thuyền nổi lửa, khói mù tối đen xông thẳng tới chân trời, tiếng nổ ầm ầm không dứt bên tai. Một tay ta ôm phàm nhân, tay kia kéo Doãn Tân Nguyệt chạy như điên. Trong bụi mù đi ra một nam tử cơ bắp, ôm lấy súng trường phát, không kiêng nể gì quét ngang qua.

Trong chốc lát lại tới tiểu điếm của ta, ta và Doãn Tân Nguyệt mang theo phàm nhân, Lý Ma Tử và Hạ lão sư mang theo kẻ ngây ngốc, mặt mũi tươi cười kéo rương du lịch từ trong nhà đi ra. Vừa tới trước xe, đột nhiên xe nổ mạnh một cái, sóng khí cực lớn cuốn tất cả mọi người ngã xuống đất, mặt đất hỗn độn, xung quanh đầy máu, một đôi giày da cao to đi ra từ khắp nơi, giẫm lên mặt đất vang lên tiếng ken két!

Ác mộng liên tiếp từng ác mộng, mỗi ác mộng càng thê thảm hơn.

Ta biết rõ là nằm mơ, nhưng cho dù thế nào cũng không tỉnh lại được!

Chỉ có thể phí công giãy dụa gào thét!

Đột nhiên một đôi tay nắm chặt lấy bả vai của ta, ra sức lắc lư.

Ta theo bản năng vươn tay ra, hất mạnh một cái.

Bịch bịch! Có thứ gì nặng nề đập lên ngực khiến ta tỉnh giấc.

Vừa mở mắt, chính là Lý Ma Tử.

"Tiểu ca Trương gia, mau nhìn!" Lý Ma Tử vừa vung cổ tay, không kịp phàn nàn và kêu đau, tay còn lại chỉ thẳng về một hướng.

Ta quay đầu nhìn lại, TV đang mở ra, chiếu chính là tin tức bản địa từ lúc sớm.

Hình ảnh trên TV là một con đường dài, bốn phía kéo sợi cảnh giới, mặt đường bị nổ ra mấy cái hố to, một chiếc xe ngựa dũng mãnh tràn đầy mê muội màu sắc hung hăng đụng vào một chiếc xe ngựa lớn đầu phẳng. Xem ra còn gặp một trận đại hỏa, khắp nơi đen nhánh, ngay cả cây cối chung quanh cũng cháy không ít.

Bốn tội phạm mang lồng miệng, đang cố hết sức nâng một bộ cáng từ trước ống kính đi qua.

Đây không phải là nơi tối hôm qua xảy ra chuyện sao?

Tin tức từ nữ ký giả kia vừa giới thiệu tình huống hiện trường, nói là tối hôm qua ở đường lớn ngoài thành xảy ra một sự cố vô cùng nghiêm trọng. Một chiếc xe ngựa hung hãn cùng Đông Phong đại thương chạy theo đuôi, hai cỗ xe bị nổ tung ngay tại chỗ, tổng cộng có hai người tử vong, qua chứng thực, một người là tài xế lái Hà Bắc, Trương Đại Bình, một người khác là sân khấu ngoại tịch địa điểm Thước Sơn Hà Khư.

Từ trong cơ thể mỏi mệt rút ra lượng lớn thuốc men, trên xe ngựa mà hắn sử dụng còn mang theo hai quân thương giới có uy lực cực lớn.

Mặt khác, cách đó không xa, lão bản Từ gia Dương Thang Từ Căn Bảo cũng đồng thời bị giết hại, đầu bị chặt xuống, thân thủ khác nhau. Tại tiệm bán canh dê, còn phát hiện dụng cụ ăn cùng với đạn xác của Lư Lư, qua phán đoán sơ bộ cảnh vệ,, Đối thủ chính là điều khiển. Có thể là sau khi hắn uống quá nhiều tạp hóa, xe ngựa tới đây uống canh dê, lập tức phát sinh khóe miệng với căn bảo, dưới sự kích thích của hàng hóa, tàn nhẫn sát hại căn bảo Từ Căn, trong quá trình chạy trốn không cẩn thận va chạm với xe hàng, sau đó dẫn đến lửa lớn.

Tình hình bàn trà còn đang tiến hành thẩm tra xử lí, hiện nay mấy người phụ trách phụ trách chủ yếu ở nền móng Thước Sơn đã bị cảnh sát khống chế.

Xem xong tin tức này, Lý mặt rỗ rất là kinh ngạc nhìn ta một cái nói: "Trương gia tiểu ca, cái này không phải là ngươi làm sao? Ta nói làm sao không cho ta cảnh báo đây, thì ra ngươi cũng thu dọn xong rồi! Cái tên hung thủ truy sát chúng ta chính là lái xe xe sao? Tên này làm cái gì vậy."

Xem ra, hắn vẫn cho rằng đây là do ta động tay động chân.

Ta lắc đầu nói: "Không phải ta làm, ở đây nhất định có gì đó kỳ lạ."

Hiển nhiên, tối hôm qua sau khi ta rời đi, lại có một người thần bí đến hiện trường, hơn nữa phi thường lạnh lùng mà nhanh chóng bố trí lại hiện trường một lần nữa.

Trong thi thể mỏi mệt rót vào hàng hóa, hơn nữa dẫn hắn đến phát sinh chuyện, một lần nữa ngụy tạo bệnh xe, vừa lúc đi ngang qua lái xe, tài tử đi ngang qua cũng thành đạo cụ của hắn.

Trải qua hành động của hắn, tất cả mọi chuyện đều đẩy lên trên người ba mươi, từ đó che lấp hết hung thủ chân chính!

Xem ra vị thần bí nhân này tám chín phần là cùng một nhóm với Lam Nhãn lão, cũng là một trong mười hai môn đồ!

Động tác của đám gia hoả này thật là nhanh!

Đương nhiên, những chuyện này tạm thời ta còn không có ý định để cho Lý mặt rỗ biết.

"Cảnh cáo đã nhúng tay vào, cứ để bọn chúng đi thăm dò đi, hai người chúng ta vẫn là chú ý chuyện riêng của mình, đến công trường xem thử." Nói.

Lý Ma Tử sửng sốt, nhưng cũng không nói gì.

Xe của chúng ta mặc dù còn có thể mở, nhưng rách tung toé sớm đã không còn hình dạng. Sau khi ăn xong điểm tâm thì đi thuê xe hàng, thuê một chiếc ruộng, sau đó mở một đường đến công trường xảy ra chuyện.

Nơi đó cách xa thành thị, trên núi hoang được dựng ở biên giới, có hai ba mươi hộ gia đình rải rác khắp nơi. Nhìn thế nào cũng không giống có giá trị khai phá gì.

Xe tới trước núi đã không có đường, Lý mặt rỗ vừa muốn tắt máy xuống xe, ta ngăn hắn lại nói: "Ma tử, ta cảm thấy nơi này có chút cổ quái, nói không chừng ngay cả cái tên khai phá buôn bán kia cũng có vấn đề! Tiền nhiều không có đất hắn tiêu thì sao? Ở khu dân cư bán cho ai?"

Lý Ma Tử gật đầu nói: "Ta cũng cảm thấy có điểm gì đó không đúng, nhưng chuyện nháo quỷ quái này hẳn là thật, nếu không hắn cũng sẽ không gọi điện thoại tới, vội vã gọi ta tới."

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy đi! Trước đây không lâu ngươi vừa mới khai đàn, những người xung quanh có lẽ đều biết ngươi. Lộ diện lần nữa có chút không tiện. Hai chúng ta chia làm hai đường, ngươi đi tìm tên khai phá thương kia để tìm hiểu kỹ càng tình hình, ta đi thăm dò xung quanh tìm manh mối, chúng ta tùy thời liên lạc máy móc." Nói xong, ta liền mở cửa xe nhảy

xuống.

Ma Tử cũng nhảy xuống: "Cỗ xe ngươi giữ lại, ta nói tiếng điện cho Quách lão bản, bảo hắn tới đón ta."

Chương thứ hai ngàn lẻ hai, công cộng nghi vân.

Một chỗ góc cạnh mảnh đất dựng lên một toà lều dài đơn giản, có cái khảm nước bùn kiến liệu, có cái phủ giường gỗ, bất quá tất cả đều quạnh quẽ, một bóng người cũng nhìn không thấy.

Chính giữa mảnh đất, đào một cái hố sâu, mấy cái móc câu và xẻng đất đỗ ở bên trong không ai quản, khắp nơi hoang vu.

"Này! Ngươi đang làm cái gì?" Đang lúc ta quan sát, sau lưng có người rống to một tiếng.

Ta quay đầu nhìn lại, phía đối diện bãi đất cát có một người đang đứng.

Nghiêng mang theo mũ an toàn màu vàng, tay cầm ống thép, ngữ khí bất thiện nhìn ta la hét: "Nhìn cái gì vậy? Cứ gọi là ngươi đấy."

Ta liếc hắn một cái, lại quay đầu, mắt nhìn hố đất lớn trước mặt, chắp tay nói: "Không có chuyện gì, chỉ là đến xem một chút."

"Có cái gì đáng xem? Đồ vật thiếu ngươi đền dậy kìa, nhanh cút đi." Tên kia nói xong lắc lắc cái ống thép chỉ ra ngoài cửa, làm ra một kiểu mẫu đừng tự tìm phiền toái, nhanh chóng cút đi.

"Ừm! Làm không tệ, có muốn làm đội trưởng không?" Ta cũng không ngẩng đầu, tiếp tục nhìn chằm chằm đống đất lớn nói.

"Cái gì?" Người kia có chút mơ hồ, không rõ ràng đây là ý gì.

"Tháng sau bắt đầu, công trường này liền thuộc về ta quản, đúng lúc còn thiếu một đội trưởng đội bảo an." Nói xong ta cũng không có nhìn gã, chỉ tự mình đốt một làn khói, tiêu sái phun ra một ngụm sương khói: "Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi ngược lại là làm hết sức, có hứng thú hay không?"

Tên kia nửa tin nửa ngờ nhìn ta nói: "Không phải lừa ta đấy chứ?"

"Lừa ngươi hay sao?" Ta trực tiếp ném hộp thuốc trong tay tới.

Tên kia tiếp nhận hộp khói nhìn một chút, hít ra một cái ngửi ngửi, lại ngẩng đầu nhìn ta, thăm dò hỏi: "Ngươi cho bao nhiêu tiền?"

"Thêm ba nghìn." Ta rất tùy ý nói, vừa đi nhanh về phía trước, vừa chỉ tay về phía bản điền ngoài công trường xa xa nói: Xe này cũng thuộc về ngươi.

Gia hỏa này vẫn có chút không tin, nhưng cũng không dám hô to gọi nhỏ với ta, rụt rè đi tới trước mặt ta, rất cẩn thận hỏi: "Ông chủ, ngài họ gì sao?"

"Ta không để ý tới hắn, hỏi thẳng vào vấn đề: "Nghe nói trong này có chuyện ma quái gì vậy?"

"Quỷ có gì đáng sợ? Đám cháu đích tôn kia chỉ to gan quá thôi." Tên kia mắng một tiếng, phốc một cái cắm thanh cương quản lên đống cát: "Ta ngoại trừ nghèo ra không sợ cái gì cả!"

"Nói như vậy, thật sự là có quỷ sao?"

Tên kia hít một hơi thật sâu, híp mắt nói: "Nói tà ma thì có chút không thích hợp, từ khi mở công, vừa tối xuống đã truyền đến tiếng nữ nhân sởn gai ốc khóc, có lúc trên cửa sổ thủy tinh còn thổi qua mấy bóng trắng, nhưng ta ở chỗ này hai mươi năm cũng không sao. Ta ở đây cũng không nghe nói yêu quỷ gì, nếu thật sự đào ra từ nơi này, vừa lúc ta còn có thể mở mang tầm mắt."

Tên gia hỏa này khuôn mặt dài, hàm răng vàng, đôi mắt híp lại, thoạt nhìn tướng mạo xấu xí, nhưng can đảm thật đúng là không nhỏ. Người toàn bộ công trường đều bị dọa chạy hết rồi, hắn lại không có chuyện gì, còn muốn đào ra quỷ để mở mắt.

Ta nhìn hắn cười cười nói: "Tốt lắm, là hán tử! xưng hô như thế nào?"

"Họ Hoàng, Hoàng Đại Vượng."

"Nhà cô chỉ có một nhà ở đây sao?"

"Bắt đầu từ tổ gia gia ta, liền cắm rễ rồi." Ông chỉ về phía thôn trang.

"Nghe nói nơi này là chiến trường cổ? Lúc giải phóng và kháng nhật cũng đều chết không ít người ư?" Ta cố ý làm bộ tò mò hỏi.

"Nào phải là chiến trường." Hoàng Đại Vượng nghển cổ lên nói: "Chỉ riêng nhà cái động phủ trong thôn chúng ta đào ra xương cốt đều có một xe lừa! Địa phương hơn người là giở trò quỷ phải không? Vậy toàn bộ Trung Quốc cũng không có chỗ tốt rồi."

Tên này can đảm lắm, lời nói không sợ trời không sợ đất. Nhưng hắn nói cũng không sai.

Cũng không phải mỗi chiến trường cổ đều sẽ biến thành nơi âm tà, chí ít, nơi đây cũng không phải!

Vừa rồi ta ném vào trong hố sâu mấy đạo linh phù, cũng không có chút phản ứng nào.

Đủ để chứng minh, nơi này không chỉ là một nơi âm tà, ngay cả một con lệ quỷ cũng không có.

Như vậy, nghe đồn quỷ kêu cùng quỷ ảnh càng thêm khả nghi!

Hoàng Đại Vượng dũng mãnh, không hề tin lời quỷ thần, thế nhưng ngay cả ông ta cũng thừa nhận có chút tà quái, chuyện này thật kỳ quái.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào đây?

"Đúng vậy!" Ta nhìn hắn gật đầu nói: "Đã có đảm thức, lại rất tận trách! Đội trưởng này chính là ngươi."

Nói xong, ta lại lấy ra vài trăm đồng tiền đưa cho hắn: "Mấy ngày nay vất vả rồi, lấy chút rượu mua uống đi."

Người này mặc dù rất chân chất, nhưng cũng không ngốc, cho một cái bạt tai cũng không có tác dụng gì, thấy tiền mới là đúng.

Gia hỏa này cũng không khách khí, trực tiếp ném khói đầu, nhận tiền rồi đếm lại. Lúc này mới hướng ta khom lưng cúi người nói: "Ông chủ yên tâm, chỉ cần Hoàng Đại Vượng ta ở đây, mặc kệ hắn là người hay quỷ cũng không dám tới."

"Vậy là tốt rồi!" Ta chắp hai tay sau lưng, tiếp tục đi dạo xung quanh.

Hoàng Đại Vượng cất tiền đi theo bên cạnh ta, không ngừng giới thiệu với ta.

Ta làm bộ làm tịch tuần tra sơ lược một vòng trên công trường, sau đó vừa đi vừa hỏi: "Quỷ kia cứ khóc lóc như vậy, chưa từng vào công trường, cũng chưa từng hại chết một công nhân?"

"Hạ hại người nào a!" Hoàng Đại Vượng nói: "Tiếng khóc quỷ khóc kéo dài ba ngày. Hơn nữa một ngày so với một ngày âm thanh nhỏ hơn, cuối cùng ngay cả động tĩnh cũng không có. Quỷ ảnh bay hai ngày rưỡi, sau nửa đêm té xuống Đại Vũ, quỷ kia trực tiếp bị dập lửa, bị đập cho đầy người lỗ thủng, bay về hướng đông nam. Từ nay về sau không còn xuất hiện nữa, nhưng đám cháu nội kia cũng bị dọa vỡ mật, càng truyền càng tà dị, không còn một tiếng động nào nữa!"

Vừa thấy gia hỏa này thực sự không cung cấp được tin tức hữu dụng gì, ta liền tán dương hắn vài câu, bảo hắn hảo trông coi công trường, chờ bắt đầu công việc, đội trưởng hắn nhậm chức, khẳng định sẽ không bạc đãi hắn. Tên này mừng rỡ không nổi, một mực đưa ta lên xe.

Nhìn ánh mắt hắn nhìn cỗ xe, có lẽ hắn sớm đã nghĩ mình là mình.

Ta vừa mở xe, vừa đọc một câu gặng cho Lý Ma Tử.

"Ma Tử, bây giờ ngươi đang ở đâu?"

"Ở chỗ Quách lão bản à." Lý Ma Tử đáp.

"Để hắn cho ta địa chỉ của hai đạo sĩ kia, hai người này có vấn đề!" Ta nghiêm túc nói.

Chuyện công địa nháo quỷ này truyền ồn ào huyên náo, nhưng kì thực lại là một chỗ an toàn.

Nếu nơi này thật sự là nơi âm tà, đào đất kinh động vong linh, tuyệt đối không có khả năng náo động hai ba ngày rồi yên bình.

Ta cũng đích thân nghiệm chứng qua, nơi này căn bản không có Âm Linh gì cả! Nghĩ như thế, hai đạo sĩ trước đó được Lý Ma Tử mời tới liền cực kỳ khả nghi.

Nếu lệ quỷ này thật sự lợi hại như vậy, Lý Ma Tử căn bản là không trấn được hai lần, sẽ xảy ra chuyện ngay lập tức.

Nếu hai đạo sĩ này cố tình làm ra vẻ huyền bí, muốn lừa thêm ít tiền, bọn họ cũng nên tranh thủ thời gian đưa ra phương pháp phá giải, làm thịt Quách lão bản một đao.

Nhưng hai người bọn họ, một người đi tới hiện trường, phun ra một ngụm máu tươi.

Một bấm tay tính toán, sau đó đóng cửa không ra!

Rốt cuộc là làm trò gì vậy?

Con ngựa thứ hai nghìn lẻ hai bỏ mạng.

Thời gian không lâu, Lý Ma Tử đã có địa chỉ, nói là Quách lão bản phái một trợ lý dẫn đường cho ta.

Đồng thời hắn hỏi thăm ngươi có muốn theo ta cùng đi không? Ta trả lời: Ngươi đừng đi nữa! Chắc chắn hai đạo sĩ kia âm thầm gặp ngươi, ngươi đi lại để lộ chân tướng.

Chỉ chốc lát sau, ta đến nơi đó, đã sớm có một chàng thanh niên áo khoác thắt một vẻ mặt trứng cá trẻ tuổi chờ ta.

Người kia tự xưng Lư Kiện, bảo ta gọi hắn là Tiểu Lư là được.

Hắn chủ động tiếp lấy chỗ bằng lái, vừa thuần thục khởi động xe, vừa giới thiệu chi tiết chi tiết của hai đạo sĩ này với ta.

Hai đạo sĩ kia, một người cùng ta là bản gia, cũng họ Trương, tục xưng Trương Ngũ Cân.

Nghe nói lúc hắn khai đàn, mặc kệ chuyện gì, đều quản người ta muốn lấy Ngũ Kim tán để trang phục rượu trắng, bởi vậy mới có tên như vậy.

Nói y là đạo sĩ, thật ra chỉ là một tiên sinh phong thủy.

Một mực là lão Quang Côn, chưa từng kết hôn, về sau đã bốn năm mươi tuổi, không biết từ nơi nào học được một ít bí tịch Âm Dương, ngày thường đã đặt cho người ta một phần mộ, bắt lành dữ tế nhật cái gì đó. Cái này tại trong Âm Hành cơ bản coi như là công tác cấp thấp nhất.

Vừa mới bắt đầu Quách lão bản cũng chỉ cần tìm tới hắn, ý tứ mở pháp đàn là được.

Không nghĩ tới, hắn một chân đạp lên đỉnh núi, liền phun ra một ngụm máu tươi, lập tức không nói một lời quay đầu đi.

Lúc này Quách lão bản mới có cảm giác không thích hợp, lại tốn nhiều tiền mời người thứ hai.

Người thứ hai có chút lai lịch, được người ta gọi là Mã Bán Tiên!

Không chỉ có danh tiếng ở huyện thành này, thậm chí còn có không ít người từ Thái Nguyên và Đại Đồng đến đây mời hắn bốc quẻ. Nghe nói người này khi còn bé mắc phải bệnh nặng, không ăn không uống mà hôn mê bảy ngày bảy đêm, trong viện tử vong thông báo, nói là hết thuốc chữa.

Người trong nhà kéo xe ngựa trở về, chỉ chờ chết đi sống lại.

Nhưng nửa đường lại đột nhiên có một kẻ điên xông ra, la to lên rồi ném đá xuống khiến con ngựa chấn động.

Xe ngựa chạy như điên, ném hắn ra ngoài, khiến hắn gãy mất một chân!

Nhưng không nghĩ tới trải qua lần này, chân hắn tuy rằng đứt đoạn, nhưng người đã tỉnh lại, hơn nữa còn có thân thể Bán Tiên.

Hắn nói lúc nào trời mưa, thì có mưa, hắn nói lúc nào gió thổi thì gió thật có gió, hơn nữa thời gian cũng không sai biệt chút nào.

Chỉ vào thai phụ là có thể cắt đứt nam nữ, chưa bao giờ bỏ lỡ, hơn nữa còn từng mấy lần đoạn ngôn, ai nào qua đây, nửa canh giờ cũng không kém!

Chẳng qua Mã Bán Tiên này tuy quẻ như thần, nhưng lại có một cái quái tập, mỗi ngày chỉ tính một người.

Rất nhiều người dựa vào số hiệu buôn bán cũng có thể kiếm được một món hời lớn!

Tiểu Lư nói, lúc trước mời hai người kia đều là do gã đi, đường rất quen.

Mang theo ta thẳng hướng ngoại ô mở ra, nói là đi tìm Trương Ngũ Cân trước.

Chỗ Trương Ngũ Cân thôn cách khu vực đó không xa, cũng chỉ bảy tám dặm lộ trình. Bị nông thôn mới trong huyện kiến thiết bao trùm trong đó, tường thôn mới tu tuyết trắng xinh đẹp, đường nước bùn trơn nhẵn trực tiếp thông suốt.

Tiểu Lư nói nhà của Trương Ngũ cân nằm ở cuối thôn, bởi vì gã không con nào là hộ gia đình Ngũ Bảo, còn xây thêm cho gã mấy phòng gạch ngói nữa.

Chúng ta đang xuống xe trước cửa hắn, gõ cánh cửa sắt đến nửa ngày cũng không ai lên tiếng, nhưng lại gõ hàng xóm lên.

Một bà lão mặt tròn thò đầu ra nhìn bọn ta, nghi hoặc hỏi: "Các ngươi tới tìm Trương Ngũ Cân?"

"Đúng vậy, đại nương." Tiểu Lư mỉm cười hỏi: "Trương lão tiên sinh có ở nhà không?"

"Các ngươi còn không biết? Hắn chết rồi."

"Chết rồi?" Ta và Tiểu Lư cũng không khỏi giật mình.

"Khi nào vậy?"

"Trời mới đến mà!" Đại bà mập mạp nói: "Triệu Thành của thôn Đông vừa sáng sớm đã tới, lão thúc bị bệnh chết buổi tối muốn tìm Trương Ngũ Cân đặt hố, nhưng gõ nửa ngày cũng không có ai đáp. Đêm hôm đầu, chúng ta còn tận mắt thấy ông ta thắp đèn trong nhà, đưa cửa sổ uống rượu. Cho rằng ông ta uống say ngủ, không ngủ say nên cho người ta trèo tường chạy ra gọi. Xem người kia đi vào không bao lâu liền nói là năm cân đã chết, nằm thẳng cẳng trên giường, lạnh cả người rồi..."

"Người nọ đâu?" Ta vừa hỏi ra khỏi miệng, lại cảm thấy có chút không ổn, cuống quít sửa lại nói: "Thi thể đâu."

"Luyện rồi à!" Đại nương trả lời: "Vốn nó không có con cái, ngay cả gia tộc cũng không có, cũng không có ai xử lý chuyện tang cho nó, sau khi báo danh trong thôn, liền trực tiếp kéo đến Hỏa Táng tràng luyện."

"Chuyện này... Đại nương, cám ơn ngươi." Tiểu Lư sửng sốt một chút, cám ơn lão thái thái.

"Không có chuyện gì đâu." Mẹ to béo trả lời một tiếng, đóng cửa viện lại.

"Nhanh, lập tức đi tìm Mã Bán Tiên!" Ta có một tia dự cảm bất thường, kéo cửa xe lên xe.

Một đường chạy nhanh như chớp thẳng đến Mã gia trang.

Khác với Trương Ngũ Cân là, tuy Mã Bán Tiên cũng chưa kết hôn, dưới gối không có con cái, nhưng hắn thành danh rất sớm, nhàn tiền không ít, lại ở tổ địa, hơn nửa thôn người đều họ Mã, tính ra tất cả đều là cháu trai hắn. Mà mượn danh hắn, còn có thể kiếm chút lợi ích thực tế, cho nên đối với lão giả này chiếu cố rất tốt, thậm chí còn thay phiên nhau đưa cơm giặt quần áo cho hắn.

Lúc chúng ta chạy tới Mã gia trang, đang lúc ăn cơm trưa, nhưng khắp nơi trên dưới lại không có ống thuốc nào bốc khói cả.

Trên đại đạo cũng không nhìn thấy một bóng người, giống như là một tòa thành chết!

Cho đến khi quẹo qua một gốc cây to lớn, lại có tiếng người nổi lên dị thường.

"Sao vậy? Lần trước tới không phải như vậy." Tiểu Lư có chút kỳ quái, ta cũng dâng lên một cỗ dự cảm không ổn!

Một lát sau, ngay cả một bước cũng không mở ra được, các con đường phía trước đều bị các loại xe ngựa chặn đến giọt nước không lọt, ngay cả trong bóng tối còn đặt không ít xe ngựa.

Tranh luận, tiếng chửi mắng càng phát ra vang dội, hơn nữa là rất nhiều người đồng thời kêu gào, căn bản nghe không ra ai đếm được.

Ta và Tiểu Lư xuống xe, thuận theo khe xe chen qua nhìn một cái, hai cánh cửa lớn đen sì mở rộng ra bốn phía, trong đại viện rộng lớn rậm rạp chằng chịt người đứng đầy, cơ hồ nam nữ già trẻ cả thôn đều tập trung đến nơi này, từng người điểm mũi chân, duỗi ra cổ nhìn về phía trong thôn.

Ở giữa trung tâm, có một cái lều linh.

Giữa linh lều treo một bức tượng lão nhân trắng đen giao nhau.

Nhưng mọi người phía trước quan tài lại một người khóc cũng không có, ngược lại từng người xé rách thành từng đoàn, có người chửi ầm lên, có đùn đẩy quan tài, cộng thêm người đến đây kéo giá, cơ hồ loạn thành một nồi!

"Cái này..." Tiểu Lư ngây ngẩn cả người.

Không cần hắn giải thích, ta cũng biết, Mã Bán Tiên cũng đã chết!

Chính bởi vì hắn không có con cái, những đứa cháu này ở trên lễ tang tranh giành gia sản.

"Yên lặng!" Đột nhiên, ta hô to.

Một lời này của ta cổ họng tràn đầy linh lực, âm điệu cực cao, phảng phất như sấm rền lập tức đem toàn bộ tiếng ồn ã ở đây áp xuống.

Đám người đang cãi vã, tất cả đều dừng lại, ánh mắt già trẻ toàn thôn đều nhìn ta cực kỳ quái dị.

"Ngươi muốn làm gì?" Sau khi hơi ngây người, một đại hán mặt chữ điền đứng ở giữa lớn tiếng hỏi.

Chương thứ hai nghìn không trăm hai mươi hai, hóa thành bạch cốt.

"Mã Vọng Sơn là sư huynh của ta, ta phát giác được tuổi thọ hắn đã gần đủ, đặc biệt từ võ hán chạy đến!" Ta cố ý nói bừa.

"Sư huynh của ngươi?" Đại hán mặt chữ điền quay đầu liếc ảnh đen trên quan tài, lại quay đầu nhìn ta, rất hồ nghi nói: "Ta sao chưa từng nghe nói ngươi số một như vậy? Nên không phải từ nơi nào chui ra, muốn lừa tiền chứ."

Nghe hắn nói vậy, rất nhiều thôn dân nhìn ta với ánh mắt cực kỳ bất thiện, ngay cả Tiểu Lư cũng có chút mất tự nhiên, chỉ có thể tái nhợt vô lực giải thích: "Hắn thật sự là từ võ hán tới, thật sự là từ võ hán..."

"Ngươi chưa từng nghe nhiều!" Ta đi về phía trước hai bước, đứng thẳng, quét mắt nhìn mọi người một cái nói: "Mã sư huynh ta đạo pháp thâm hậu, phúc thọ kéo dài, không ngờ lại có một đám con cháu bất hiếu như các ngươi! Hôm nay thi cốt hắn chưa lạnh, âm hồn bất tán! Các ngươi vì chút cực lợi nhỏ mà cãi vã trước quan tài của hắn, còn có gì mặt mũi mang hiếu? Còn không mau quỳ xuống cho ta."

Mọi người vừa nghe, bỗng nhiên chấn kinh, lập tức tất cả đều nhìn ta như nhìn đứa ngốc.

"Đến đâu mà bệnh thần kinh lại la to thế? Dám đến xen vào chuyện của Mã gia trang, thật sự là chán sống! Đánh ra ngoài cho ta." Đại hán mặt chữ điền nghiêm nghị mắng.

Mặt khác mấy hán tử, vốn đang vì gia sản mà xé rách nhau không ngớt, lúc này cũng cùng chung kẻ địch, tất cả đều trợn mắt nhìn ta. Vài người trẻ tuổi đứng xung quanh ta càng xắn tay áo, trong miệng hùng hùng hổ vọt tới ta.

"Cái kia... Đừng xúc động, đừng vọng động." Tiểu Lư vừa thấy tình thế không ổn, liên thanh quy khuyên đám người, ngăn trước người ta, ra hiệu ta đi mau.

"Các ngươi lại càn rỡ như thế! Đừng trách ta ra tay vô tình! Mã sư huynh, ta ở đây thay ngươi thanh lý môn hộ." Ta cao giọng kêu to, không lùi mà tiến, đột nhiên vươn ngón tay quát to: "Lôi Lai!"

Ầm ầm!

Một tia sét đánh xuống.

Rặc rặc!

Một cây hòe lớn to cỡ thùng nước ngay trước mặt ta lập tức bị chém trúng.

Cành cây gãy lìa, những khối gỗ gãy lìa văng tung tóe khắp nơi, nện vào đầu của mọi người vang lên những tiếng leng keng!

Tất cả mọi người bị hù cho ngơ ngác!

Mấy người trẻ tuổi đã chen vào đám đông chạy đến trước người ta, đột nhiên ngừng chân lại, thân thể run rẩy, mấy tráng hán xung quanh lều linh cũng đều há to miệng rộng.

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, thở cũng không dám thở mạnh.

Một tay triệu sấm sét, trực tiếp chém xuống đại thụ! Có gì khác với thần tiên đâu chứ?

Kỳ thật, đây chỉ là một đạo Kinh Lôi Phù mà thôi.

"Còn không mau quỳ xuống cho ta!" Ta lớn tiếng khiển trách.

Mấy tiểu tử vây quanh trước người ta lập tức đầu gối mềm nhũn, phù phù phù đồng loạt quỳ gối một vòng lớn! cúi đầu thật sâu, ngay cả nhìn cũng không dám liếc ta một cái.

Kỳ thật, đây không phải là bọn họ muốn quỳ, mà là ta âm thầm phát ra khí lực trường, chấn nhiếp linh hồn bọn họ mà thôi.

Chịu ảnh hưởng này, lại có không ít người hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống. Cũng không ai dám ngăn trước mặt ta, tránh ra một cái thông đạo, thẳng hướng linh nhai.

Ta cũng không để ý mọi người, cất bước đi thẳng về phía trước.

"Ngươi... Ngươi bớt giả thần giả quỷ ở chỗ này! Có tin ta không..." Đại hán mặt chữ điền ở phía trước mặc dù cũng hết sức khiếp sợ, nhưng nói vậy ngày thường đã quen kiêu hoành, vẫn có chút không phục uy hiếp ta.

"Om sòm!"

Ta giơ tay lên, phi châm vô hình bắn ra.

Đại hán kia giống như là cái túi bị phá bay ra, va mạnh vào trụ vững Linh lều một chút, theo đó lại bùm một tiếng rơi trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

"Ai còn dám vô lễ nữa thì đây chính là kết cục!"

Nghe ta nói vậy, càng không ai dám vọng động, hơn nữa càng ngày càng có nhiều người quỳ xuống.

Đám người vây quanh trước linh lều cũng tự giác lui về phía sau.

Ta trực tiếp đi tới, thắp một nén nhang, bái lạy với di tượng gỗ, sau đó xoay người hỏi: "Ai là người chủ sự?"

Yên tĩnh một lát, trong đám người đi ra một tên mập mạp đen, hướng ta khom lưng cúi người nói: "Cái kia... Tiểu thúc, vừa nãy người ngươi đập ngã chính là trưởng thôn... "

"Vậy ngươi muốn làm gì?" Ta hỏi.

"Ta, ta tên đo lường." Hắc Béo đáp.

"Được, vậy thì ngươi, lập tức sai người cạy nắp quan tài ra cho ta." Ta phân phó một câu.

"Hả?" Tên này hiển nhiên không dám tin tưởng.

Ta nếu đã được xưng là sư đệ của Mã Bán Tiên, nộ khí trùng trùng sát đi ra, làm sao vừa mở miệng đã muốn cạy cái quan tài vậy?

"Sư huynh của ta có pháp lực trong người, bây giờ người khác mặc dù đã chết nhưng hồn phách vẫn chưa mất. Nếu như an trí không ổn, chỉ sợ sẽ biến thành hung sát lệ quỷ, hơn nữa còn có thể chiêu mộ trăm quỷ tề tụ, đến lúc đó kẻ gặp nạn chính là các ngươi!" Nói xong, ta chỉ vào quan tài nói: "Các ngươi tự xử lý đi!"

Trong bóng tối dưới linh lều, có mấy đoàn hắc vụ hình người đang vây quanh quan tài đảo quanh, phụ cận chậu giấy đốt quan tài cũng nổi lên gió lạnh, thổi bay tro bụi giấy xoay quanh bốn phía.

Hắc mập mạp sợ hãi run rẩy một cái, mấy người phía sau càng liên tục lùi lại mấy bước.

"Được rồi, tiểu thúc, mọi người đều nghe theo ngươi, ta sẽ an bài." Hắc Béo liên thanh nói, quay đầu phân phó: "Nhị trụ, Tam Xuyên Tử, tranh thủ thời gian, không nghe tiểu thúc nói sao? Nhanh đi chép cái quan tài này."

Chỉ chốc lát sau, mấy thanh niên trai tráng cầm lấy đòn nạy dê cùng chùy sừng đi tới, nhưng nhìn mấy đoàn hắc vụ kia không dám tới gần.

Ta giơ tay vung lên, hóa giải chướng nhãn pháp chính mình phóng ra.

Mấy người này mới dám tiến lên, nhanh chóng cạy nắp quan tài ra.

Ta phất tay ra hiệu bảo bọn họ tản ra, chậm rãi đẩy ra.

Chỗ công trường nháo quỷ kia, có liên quan tới hai đạo sĩ.

Một người là Trương Ngũ Cân, một người là Mã Bán Tiên.

Nhưng hai người này trước sau lại mất mạng, may mắn chết đi như vậy, bên trong khẳng định có vấn đề lớn!

Bọn ta tới chậm một bước, thi thể của Trương Ngũ cân đã bị đưa đi hỏa táng, chỉ có thể từ trên thi thể của Mã Bán Tiên tìm kiếm manh mối...

Nhưng ta vừa rồi thấy trận chiến này liền hiểu rõ, nếu là cùng bọn họ thương lượng kỹ sẽ mở quan tài khám nghiệm tử thi, đám gia hỏa này khẳng định sẽ không đồng ý, cho nên ta chỉ có thể giả làm sư đệ của Mã Bán Tiên, bày ra một chút năng lực của mình, để bọn họ thành thành thật thật phối hợp.

Nhưng khi ta đẩy quan tài ra xem, không khỏi thầm hít một hơi khí lạnh!

Bên trong quan tài này có thi thể gì? Mà là một bộ xương trắng.

Theo lý thuyết, gia hỏa này vừa mới chết chưa đến hai ngày, da thịt hẳn là hoàn hảo như lúc ban đầu mới đúng, nhưng từ trình độ xương cốt thối rữa này, thì chắc ít nhất phải năm mươi sáu năm rồi.

Mã Bán Tiên này có điểm cổ quái!

Sau khi xem xét một phen, cũng không có phát hiện gì đặc thù, ta liền đậy quan tài lại, lập tức lấy ra chu sa bôi lên trên quan tài, để bọn họ lại lần nữa niêm phong quan tài.

"Tiểu thúc, lần này chắc không sao đâu?" Tên mập mạp đen vẫn còn sợ hãi hỏi.

"May mà ta tới kịp thời, hài cốt này kém một chút nữa thì ma biến. Bất quá cũng không thể lại chôn xuống đất, trước khi trời tối tìm chút gỗ Dương liễu đốt đi." Ta mắt thấy quan tài một lần nữa đóng đinh, lúc này mới xoay người phân phó.

"Được được." Hắc Béo mập liên thanh đáp ứng, theo sau cẩn thận hỏi: "Tiểu thúc đại nhân không tính tiểu nhân nữa, ngài xem trưởng thôn và đám hậu sinh kia..."

Đại hán mặt chữ điền bị Vô Hình châm phong bế tâm khiếu, lại đâm vào cột gỗ hôn mê bất tỉnh. Những người trẻ tuổi quỳ trên mặt đất kia bị tạm thời đè ép hồn phách, tất cả đều không việc gì.

"Đây đều là do bọn họ mắt không tôn trưởng, không thủ hiếu đạo nên trừng phạt, để cho bọn họ tự lo cho tốt đi!" Nói xong, ta lại lạnh lùng quét mắt nhìn đám người trong viện nói: "Gia sản của Mã sư huynh vốn là phải tự thuộc về dân, theo lý nên dùng với dân chúng. Nếu lại phân tranh không ngớt, các ngươi đều phải gặp Diêm Vương."

Nói xong, ta bước nhanh về phía trước, mãi đến khi đi qua bên cạnh Lư Già, gia hỏa này vẫn trừng hai mắt như cũ, có chút chưa tỉnh hồn lại.

Bản thứ hai nghìn không trăm ba của Hàn Thi...

"Tiểu Lư, đi xe đi." Ta vỗ vai cậu nói.

"Ai!" Tiểu tử này đột nhiên giật mình, sảng khoái đáp ứng một tiếng, rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Đại sư, chúng ta đi đâu đây?" Chờ đến khi ta lại lần nữa lên xe, tiểu Lư thần sắc càng thêm cung kính.

Mới đầu, hắn đối với ta tôn kính là bởi vì hắn được Quách lão bản phái tới dẫn đường cho ta, xuất phát từ biểu hiện khách sáo mà thôi. Nhưng trải qua vở kịch đại viện của Mã gia, tên gia hoả này từ trong tâm hướng ngoại nhiều hơn vài phần cung kính, hoặc có thể nói là sợ hãi.

"Đi nhà Trương Ngũ Cân."

Tiểu Lư ngẩn người, kinh ngạc nhìn qua, nhưng cũng không hỏi gì.

Trước kia chúng ta đã đi tìm Trương Ngũ Cân, nghe nói hắn ta đã chết, còn cho rằng đó là ngẫu nhiên.

Nhưng Mã Bán Tiên chết đi, nhất là cái chết cực kỳ không bình thường, như vậy nguyên nhân cái chết Trương Ngũ Cân cũng có thể có vấn đề!

Lúc ấy nghe tin Trương Ngũ cân chết quá mức đột ngột, ta cũng không suy nghĩ nhiều, bây giờ nhìn lại lời nói của đại nương mập mạp kia, lập tức phát hiện có điểm gì đó không thích hợp!

Nàng nói ban đêm hôm đó còn trông thấy Trương Ngũ Cân nhắm mắt uống rượu, nhưng sáng sớm hôm sau, người đã lạnh.

Điều này hiển nhiên có chút quỷ dị!

Mặc dù là trẻ con mới sinh, ở dưới nhiệt độ thường ít nhất phải năm đến mười giờ, mới có thể dần dần nguội. Hơn nữa Trương Ngũ Cân trước đêm còn uống không ít rượu, ở trạng thái phân dịch giải, thời gian lạnh sẽ kéo dài, ít nhất lúc sáng sớm bọn họ sẽ phát hiện, tuyệt đối sẽ không có cái lạnh.

Nói cách khác, nếu không phải mẹ béo kia nói dối, tức là Trương Ngũ Cân có vấn đề!

Rất nhanh, chúng ta đã trở về thôn của Trương Ngũ Cân.

Lúc này đã là buổi chiều, hai bên đường thôn có không ít người nhàn rỗi ngồi hóng mát dưới tàng cây, miệng lẩm bẩm chuyện nhà.

Ta nhảy xuống xe, giả bộ hỏi Trương Ngũ Cân gia ở đâu?

Thôn dân cũng nói cho ta biết, từ sáng sớm hắn đã chết rồi.

Còn có một thôn dân nói, thi thể Trương Ngũ Cân là hắn mang theo lên xe, hơn nữa hắn cũng đặc biệt nhắc tới, thân thể kia đặc biệt lạnh, cách mấy tầng quần áo đều đông lạnh tay, thật giống như khối băng lớn.

Tạ ơn thôn dân, ta bảo Tiểu Lư quay đầu trở về khu đô thị, sau đó đuổi nó đi, lại đổi lấy một chiếc xe cho thuê đến bên cạnh Trương Thôn.

Nếu mọi chuyện có kỳ quặc, quyết không thể buông tha bất kỳ chi tiết nào, càng không thể tin tưởng bất cứ người nào!

Hắn ta tè ra đất, thấy xe cho đi xa, ta chui đầu vào đất trồng hoa màu, đi thẳng về phía tây thôn.

Lúc buổi sáng, Trương Ngũ Cân đã tới một lần, nhà của một nhà ở phía tây thôn.

Ta cẩn thận kiểm tra một hồi, bốn phía không có người, lúc này nhanh chóng vượt qua đầu tường nhảy vào.

Xem ra năm cân này ngày thường đã lấy phong thủy làm pháp để sống, căn bản không việc nông vụ, nửa mảnh đất trong tiểu viện cũng chưa khai khẩn, cỏ dại màu vàng lục mọc lan tràn khắp nơi.

Ta khom lưng chậm rãi hướng phòng ốc bước tới, tới gần cửa sổ vừa muốn cạy động, lại phát hiện nơi góc tường có một mảnh tro tàn.

Theo vết tích trên tro tàn, hẳn là còn chưa thiêu đốt hoàn toàn đã bị mưa to giội tắt rồi.

Đẩy ra xem xét, bên trong có một cây trúc buộc chặt, bên trên còn đốt một nửa giấy trắng bệch.

Đây là thứ gì?

Ta tiếp tục tìm kiếm trong chốc lát, cuối cùng cũng nhận ra.

Đó là diều giấy!

Con diều tre dán giấy trắng nhìn qua khung xương này, cái đầu cũng không nhỏ.

Nhưng vì sao y lại bị thiêu hủy?

Ta suy tư trong chốc lát, cũng không nghĩ ra nguyên nhân gì, vì thế liền rón rén nhảy vào cửa sổ.

Tuy Trương Ngũ Cân đã chết hai ngày, nhưng trong phòng này vẫn tràn ngập mùi rượu gay mũi, khóe tường còn có một đống lớn chai rượu.

Xem ra tên gọi Trương Ngũ cân này không phải là vô ích, đúng là thích rượu như mạng.

Phòng xá này ngược lại là mới, trên cửa sổ sơn đỏ còn đều sáng sủa đường đường, nhưng hai gian phòng lại trống rỗng, không có gì cả. Nghĩ cũng đúng, hắn không có con cái, ngay cả nhà hắn cũng không có.

Người vừa chết, đồ vật hơi hữu dụng khả năng sớm đã bị thôn dân khác cầm đi.

Sau khi dạo qua một vòng, cũng không phát hiện được gì, ánh mắt của ta lại rơi vào đống bình rượu trống không kia.

Những bình rượu này chia làm hai loại, một loại là phỏng chế theo dân bản xứ, một loại khác là bia rượu.

Tuy nhiên, từ đó ta lại phát hiện một vấn đề!

Đó là, Trương Ngũ Cân rất có thể là không uống cà sa.

Bởi vì tro bụi trên bình rượu trắng mới có lần trước, theo dấu vết bụi bặm trên cơ bản đều có thể phân định ra trình tự trước sau.

Nhưng trên bia rượu chỉ có hai loại trần gian.

Một loại hơi nhiều, đại khái là hơn một tháng đến hai tháng, một loại khác cơ hồ không có tro bụi gì, hơn nữa trong bình còn rơi xuống chút ít rượu, có mấy con ruồi còn đang gắt gao giãy giụa.

Từ thời gian phán đoán, hẳn là ngay trước khi hắn chết!

Đại nương bên cạnh nói thấy hắn uống rượu ở cửa sổ, nhưng không nói là cùng người khác uống chung.

Ta tiếp tục lục lọi bình rượu trống, sau đó lại phát hiện một vấn đề!

Nắp bình rượu sát cùng với nắp chai rượu trắng đeo đầy dấu răng, nhưng hai dấu răng lại hoàn toàn khác nhau.

Theo thói quen của người bình thường, bất luận cắn cái nắp bình gì, chắc chắn đều dùng răng. Tuyệt đối không có dùng rượu trắng bên này, dùng bia rượu để bên kia. Nói cách khác, suy đoán của ta rất đúng, đúng là có một người và Trương Ngũ cân trước sau uống hai lần rượu, hơn nữa trước khi chết hắn còn từng uống chung.

Nhưng mẹ béo không biết vô tình hay cố ý, chưa từng nhắc tới người này.

Xem ra, ta cũng cần phải đến sát vách xem xét!

Ta nghĩ rằng đang muốn đứng dậy, nhưng ở dưới tro bụi lại phát hiện ra một chút gì đó.

Một đống giấy nhỏ bôi dầu, bên trên còn dính chút vỏ tiêu, ghé sát mũi ngửi ngửi, đây là hương vị như gà quay hoặc vịt nướng kém cỗi.

Sau khi quệt tay, tiện tay vứt bỏ.

Mở cuộn giấy ra xem, dĩ nhiên là sách hướng dẫn.

Bài giảng về máy xay.

Đây cũng không phải hàng cao cấp gì, chứng minh sách chỉ là một mảnh giấy nhỏ mở ba lần ba lần.

Nhưng kỳ quái chính là, nói rõ giống nhau như đúc vậy, vậy mà có bốn năm cái, hắn cùng một chỗ mua bốn năm cái kiệu giống nhau như đúc làm gì?

Ta lại đi dạo một vòng trong phòng, lật xem cẩn thận một lần, cho đến khi xác nhận không có phát hiện gì mới, mới quay người rời đi.

Bàn chân nhẹ nhàng nhảy ra khỏi cửa sổ, đóng cửa sổ lại. Đang chuẩn bị tìm cách đến nhà đại nương mập mạp kế bên xem xét, liếc mắt nhìn một cái lại quét ra ngoài một đống con diều.

Trong giây lát, hình như ta nhớ ra cái gì đó!

Nhìn về hướng Tây Bắc một chút, lại mở ra điện thoại di động xem báo cáo thời tiết bản địa gần đây, lần này, cuối cùng ta cũng hiểu rõ rồi!

Chẳng trách Trương Ngũ Cân cố làm ra vẻ huyền bí, vừa tiến công đã giả bộ hộc máu xoay người bỏ đi, hóa ra chuyện nháo sự là hắn làm ra.

Quỷ ảnh áo trắng bay ở trên trời, chính là con diều hắn thả ra! Tiếng khóc quỷ dị của nữ nhân trong mảnh đất công chính là Tuất lúc trước hắn bố trí tốt.

Trách không được Hoàng Đại Vượng nói, ngày thứ ba sau nửa đêm trận mưa to kia, đập cho quỷ ảnh kia thủng lỗ chỗ, hóa ra là giấy diều giấy bị giội rách.

Tiếng quỷ kêu kia càng ngày càng nhỏ, đến ngày thứ ba thì đã không nghe thấy nữa rồi, hóa ra là cái trò râu xồm này!

Nhưng mục đích giả thần giả quỷ của tên này là gì?

Để biểu hiện bản lĩnh cao cường của hắn, có thể đoán được nơi này là cực âm chi địa, có lệ quỷ qua lại?

Nhưng ngươi chỉ biết thôi chứ không loại bỏ được, hơn nữa còn bị ép một ngụm máu già quay đầu bỏ đi, cũng không thể hiện ngươi lợi hại cỡ nào, càng không thể tăng thanh danh của ngươi lên được?

Ngoài ra, nguyên nhân cái chết của hắn là gì? Vì sao toàn thân lạnh lẽo như khối băng vậy.

Thi thể hiện tại của hắn đã được luyện chế, cơ bản không cách nào tra xét được.

Xem ra, manh mối còn sót lại duy nhất chính là gia hỏa uống cà bia cùng hắn đêm đó!

Đầu thứ hai nghìn lẻ bốn tử vong thông báo sách.

Ta âm thầm suy tư một chút, cho Lý Ma Tử vay nặng lời, giải thích đơn giản những chuyện đã xảy ra.

Lý Ma Tử vừa nghe chuyện ma quái trên mặt đất có thể là Trương Ngũ Cân làm ra, cũng không khỏi cực kỳ kinh ngạc.

"Mao tử, theo phán đoán của ngươi, tại sao gia hỏa này lại làm như vậy?"

Lý Ma Tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta cảm thấy người chủ sứ sau lưng hẳn phải là đối thủ của Quách lão bản! Hắn vì không để Quách lão bản thuận lợi bắt đầu công việc nên đã sớm mua chuộc được năm cân, còn giả thần giả quỷ ở đây, đã muốn cho hắn biết khó mà lui, đoạt lấy mảnh đất này. Sau khi chuyện thành công, lại phái người giết năm cân giết người diệt khẩu! Đám chuột đất này, thế nhưng chuyện gì cũng làm ra được, ta thấy chúng ta vẫn nên..."

Ta nghĩ một chút nói: "Suy đoán của ngươi ngược lại rất có khả năng. Nhưng vấn đề là, chỗ công trường kia chúng ta đều đã xem qua, bốn phía đều là thôn trang cùng thôn trang, ở khu nhỏ của cư dân, mắt thấy là buôn bán lỗ tiền, ai sẽ chạy đến mua nhà kia chứ? Khối đất kia căn bản là không đáng để tranh giành, càng không đáng để giết người mạo hiểm lớn như vậy."

"Hơn nữa Mã Bán Tiên cũng ngậm miệng không nói, giải thích thế nào đây? Xem trước mắt, Mã Bán Tiên giả thần giả quỷ cũng không tham dự, càng thêm ly kỳ chính là hắn cũng chết, hơn nữa tử trạng rất quái dị. Ta cảm thấy..."

"Tiểu ca Trương gia, vậy ngươi có định quản nữa không?" Lý Ma Tử đột nhiên ngắt lời ta.

Ta bỗng nhiên sửng sốt, lập tức cũng hiểu rõ ra.

Mục đích chúng ta tới chỗ này, chính là nghe nói trong công trường có lệ quỷ hiện hình, rất sợ làm bị thương người vô tội. Nhưng hiện tại đã tra ra, trong công trường căn bản không có âm linh, cũng không có quỷ quái gì làm loạn., Tất cả mọi chuyện lạ lùng đều do con người tạo thành. Về phần vì sao bọn họ lại làm, vì mục đích gì, nhưng lại không quan hệ gì tới hai chúng ta. Về tình về lý, chúng ta có thể buông tay mặc kệ. Trực tiếp giao cho Quách lão bản, hoặc cảnh báo cũng được.

Ta trầm mặc nói: "Mao tử, nếu chúng ta đã cuốn vào trong đó, vậy tra đến cùng đi! Chân quỷ muốn bắt, giả quỷ và người giở trò sau lưng cũng không thể buông tha!"

Lý Ma Tử trầm mặc một chút rồi nói: "Được rồi, nhưng ta đang muốn nói cho ngươi một chuyện khác."

"Chuyện gì?" Ta nghe ra, ngữ khí Lý Ma Tử giống như có chút không thích hợp.

Rốt cuộc cũng phát giác ra hắn mấy lần muốn nói lại thôi, giống như có lời gì muốn nói.

"Quách lão bản có việc đi ra, ta đang ngồi trong văn phòng của hắn, vừa rồi bí thư của hắn tiến vào, cho ta một phong thư, nói là vừa có người đặt ở phía trước, bảo bọn họ giao cho ta."

"Trên thư nói gì?" Tâm của ta cũng đột nhiên nhảy dựng lên.

"Trong thư chỉ có một bức gương, là ảnh của ngươi. Dùng hồng bút đánh một cái xiên, sau lưng viết Thất Nguyệt Hà."

Lý Ma Tử vừa nói xong trong đầu ta lập tức ông lên một tiếng!

Bức vẽ cây xiên đỏ này, rõ ràng chính là một bức thư đe dọa chết chóc.

Nếu chỉ có vậy, ta còn chưa đến mức phải sợ hãi. Nhưng ta nhớ rất rõ ràng tên thất tháng mười hai ở sau lưng.

Đó là sinh nhật của thần chết!

Mười hai môn đồ tử thần lần đầu tiên ra tay tập thể chính là ngày hôm nay, nhiều quý tộc phú thương như vậy, cho dù trốn ở nơi nào, có được phòng hộ gì, nhưng một người cũng không thể may mắn thoát được.

Ngày hôm đó tính theo lịch duyệt nông dân Trung Quốc, cũng là sinh nhật giàu có. Nhưng đối với sát thủ mà nói, cũng giống nhau, người khác tử vong không phải là tài phú của bọn họ sao?

Chọn ngày này nhất định trở thành thời điểm chết của người khác, có thể là do bọn họ đam mê đặc thù, đồng thời cũng chính thức khiêu chiến với ta!

Truy sát trên đường lớn, khả năng chỉ là dê trắng trong đó có chút khinh thường ta, tùy tiện ra tay.

Nhưng lần này bọn họ lại gửi đi thông báo tử vong!

Chính là muốn nói với ta: Ngày hôm đó sẽ tiêu diệt ngươi!

Lý Ma Tử không biết sự tình về thần chết, y có thể cho rằng chúng ta vô tình bị cuốn vào tranh đấu âm thầm trong thương lượng địa sản, vì vậy mới cố hết sức khuyên nhủ chúng ta mau chóng rời khỏi.

Ta giả bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: "Mao tử, không có việc gì, nhiều năm trôi qua, ta có phong hiểm thế nào mà chưa từng thấy chứ? Chỉ một tờ đe dọa thư đã có thể dọa được ta sao? Ngươi không hỏi xem cái tên đưa tin đó lớn lên thế nào sao."

"Ta đã xem cả giám sát, người truyền tin là Doãn Tân Nguyệt."

"Tháng mới?" Ta đột nhiên cả kinh.

"Đúng!" Lý Ma Tử khẳng định nói: "Người nọ giống Doãn Tân Nguyệt như đúc, quả thực là tỷ muội song sinh của nàng!"

"Ha ha..." Ta cố làm ra vẻ vui cười nói: "Ta đây trở về hỏi nàng một chút, có phải thật sự có một đôi tỷ muội sinh đôi không. Được rồi, mặt rỗ cứ như vậy đi. Việc này chúng ta còn phải tiếp tục tra xét, có tình huống gì thì tùy thời mà liên lạc."

Nói xong, ta liền treo máy truyền tin.

Ta đốt một làn khói, nằm ngửa dưới bãi cỏ hoang.

Bị Tử Thần Môn đồ truy sát tránh cũng không thể tránh được, nhưng ta lại không biết bọn họ là ai, không thể nào tìm tới cửa.

Lần này bọn họ chủ động gửi thông báo tử vong tới, đối với ta mà nói, là một chuyện rất tốt.

Ít nhất có thể cho ta một ngày xác thực!

Nhưng điều khiến ta lo lắng nhất là tại sao bọn họ lại chọn một người cơ hồ giống Doãn Tân Nguyệt đưa tin?

Mà là uy hiếp người nhà của ta sao? Đây cũng không phải hành vi bọn họ thường dùng.

Được rồi! Cái gì tới cũng kiểu tới, nghĩ nhiều cũng vô dụng, chẳng bằng thản nhiên đối mặt.

Có lẽ cách làm của tiểu bạch long mới hữu hiệu nhất, mặc kệ nó cái gì mà ngưu quỷ xà thần ba bảy hai mươi mốt, ngươi chỉ cần dám đến, lão tử liền dám tiêu diệt ngươi!

Lẳng lặng hít xong một hơi thuốc, ta thoáng chuẩn bị một phen, dán sát vào tường rồi hướng sang bên cạnh quan sát.

Gia đình đại nương béo bên cạnh nàng có tổng cộng ba người.

dỗ lấy một đứa cháu gái nhỏ khoảng bốn, năm tuổi, hầu hạ một đứa con ngốc nằm liệt giường.

Nuôi không ít gà vịt, còn có một con chó nửa đại hoa.

Lão thái thái không chạm đất, ông ta bận tối sầm tới tận lúc trời tối, đút cơm cho con trai ngốc, dỗ dành cháu gái ngủ say, vẫn ngồi vất vả chữa trị phía dưới đèn may vá xiêm y.

Ta không muốn cũng không thể tin được nàng và quái án này có quan hệ gì.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, ta quyết không thể bỏ qua bất kỳ manh mối nào!

Ta dán lên một tấm Nặc hình phù, từ đầu tường nhảy xuống.

Con chó hoa nằm úp sấp trên mặt đất giống như đã nhận ra điều gì, nhìn về chỗ ta, Uông Ngao kêu hai tiếng, chỉ là thanh âm kia rất không tự tin, hai tiếng dữ tợn cũng không nói được gì, tiếp tục bò ở tại chỗ.

Ta nhẹ nhàng đi tới trước cửa, làm bộ làm tịch! Không nhẹ không nặng gõ cửa vài cái, đại nương béo có chút kinh dị ngẩng đầu lên.

Đinh, đinh, đinh!

Ta lại gõ vài tiếng.

Lúc này nàng mới vững tin, đích xác có người gõ cửa phòng nàng, trong ánh mắt hiện lên vài tia bối rối.

"Ai vậy?"

Không phải ta lên tiếng, tiếp tục gõ cửa.

Có lẽ là nàng thực đang đợi người nào đó, hoặc là nàng đích xác cũng không có lo lắng gì, trực tiếp mở ra cửa phòng.

Dưới tác dụng của Nặc Thân phù, nàng căn bản là không thể nào phát hiện được thân hình của ta. Ta lóe lên đi vào bên cạnh nàng, đặt một bình rượu trống lên mặt bàn.

Lão thái thái nhìn xung quanh một hồi, không nhìn thấy bóng người nào, còn tưởng là mình nghe lầm, lần nữa đóng cửa lại rồi đi vào. Vừa mới vào phòng, nhìn thấy bình rượu trên mặt bàn, hơi chút sững sờ, lập tức kinh hãi biến sắc, không đứng vững ngã xuống đất!

Đầu tiên là hai ngàn lẻ năm nguyên nhân tử vong giống nhau như đúc.

"Đại huynh đệ, đừng có tới tìm ta." Lão thái thái mang theo tiếng khóc nức nở, cúi người liên tục khấu đầu cầu xin tha thứ: "Minh nhi ta sáng sớm đã mua rượu cho ngươi! Van xin ngươi, bỏ qua cho ta đi."

"Ngài cũng là người hiểu chuyện, biết oan có đầu nợ có chủ, chuyện này thật sự không liên quan đến ta mà!"

Không liên quan gì với ngươi, thế thì có quan hệ với ai?

Nghe hắn nói vậy, trong lòng ta lập tức hiểu rõ, ít nhất điều này chứng tỏ nàng là người biết chuyện.

Ta vung ra một đạo linh phù, nhất thời từng trận gió lạnh, thổi khắp mọi nơi.

Nhật lịch lăn lộn trên tường, phát ra một trận âm thanh sàn sạt.

Lão thái thái khâu một nửa quần áo cũng bay lên, vươn ống tay áo giống như duỗi dài cánh tay, đặt lên đầu vai của bà lão, ghìm xuống yết hầu của bà ta." Ta cầu xin bà ta! Buông ta ra đi. "Lão thái thái liều sức giữ ống tay áo, lớn tiếng hò hét.

Leng keng leng keng!

Lúc này, ta lại đặt một bình rượu lên bàn, lần này là bình rượu.

Lão thái thái vừa thấy cái chai bia, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

"Ta... Ta cùng Triệu Thực không có quan hệ gì! Hắn chính là uy hiếp ta, không cho ta đem chuyện hắn đã từng uống rượu với ngươi lan truyền ra ngoài, những cái khác ta thật sự cái gì cũng không biết."

"Đúng đúng, còn có tiền!" Lão thái thái vừa nói, vừa run rẩy lấy từ dưới đáy túi ra vài tờ tiền lớn Bách Nguyên, hai tay giơ lên cao: "Lão đã cho ta năm trăm củ, nói ta muốn hé miệng, liền giết cả nhà ta. Ngươi cũng biết, nếu ta có chuyện gì không hay, oa nhi cùng trụ lớn có thể làm sao! Số tiền này, ta cũng không dám động đậy, ngày mai sẽ mua cho ngươi rượu, mua tiền giấy. Cầu ngươi mau bỏ qua cho ta đi."

"Nếu hắn hại ngươi, ngươi đi tìm hắn tính sổ đi! Buông ta ra đi! Ta cầu xin ngươi, cầu xin ngươi." Nói xong, lão thái thái hướng xuống đất dập đầu, đụng ầm ầm, toàn thân run rẩy, quả thực bị dọa không nhẹ.

Xem ra, lời nói của nàng quả thật là sự thật.

hại chết Trương Ngũ cân là Triệu Trung Thực, lão thái thái này chẳng qua là bị bức hiếp mà thôi, đã như vậy, ta cũng không cần ép nữa.

Thu hồi Âm Phong Phù, nắm hai cái bình rượu lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài.

Kỳ thật lão thái thái đã từng nói, Triệu Thành Chân ở tại thôn Đông, hơn nữa nhị thúc của ông ta mới chết mấy ngày trước.

Có hai manh mối này, muốn tìm hắn cũng không khó.

Ta nhảy ra sân nhỏ, theo hoa màu, chạy thẳng về phía đông.

Đi được ba bốn dặm đường, phía trước lại xuất hiện một thôn làng.

Thôn này lớn hơn Trương thôn một chút, nhưng lại không giống điểm bao trùm của nông thôn mới xây, toàn bộ thôn làng lụi tàn.

Lúc này sắc trời mới vừa tối, người trong thôn đã ăn cơm tối, tốp năm tốp ba đi dạo trên đường, không ít hài tử choai choai tay cầm Huỳnh Quang Bổng dài ngắn không đồng nhất vui vẻ chơi đùa.

Ta là một người vùng khác, đêm hôm khuya khoắt đến đây liền hỏi ai là Triệu Thành thật, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không nói cho ta biết.

Nhưng Nhị thúc của Triệu Thành vừa mới chết, dựa theo tập tục bên này, phải xử lý mấy ngày tang sự.

Thế là, ta ở cửa hàng nhỏ ở trong thôn mua chút giấy đốt, người bán hàng còn tưởng rằng ta là họ hàng xa của Triệu gia, khách sáo với ta hai câu cũng không hỏi nhiều.

Đã có người làm tang, cũng không cần phải hỏi đường cái gì, rất nhanh ta đã tìm được nơi rồi.

Kiến tạo linh lều kia không lớn, trong sân cũng không có bao nhiêu người.

Trong linh lều không có quan tài, chỉ treo một bức họa trắng đen, người trên bức họa mặt gầy gò, đầy nếp nhăn.

Trong lều treo hai ngọn đèn rừng màu trắng, trong ánh đèn hoảng hốt có 3~5 người ngồi, đang không một tiếng hít khói. Dưới ánh đèn hoảng hốt, vòng hoa trắng bệch, người giấy xinh đẹp phác họa ra một bức tranh khiến người ta sợ hãi.

Ta là người từ bên ngoài vừa xuất hiện ở đây thì người của cả viện đều nhìn ta với ánh mắt kỳ quái.

Ta sải bước đi lên phía trước, đem giấy đốt đặt lên bàn, lập tức không đợi bọn họ hỏi ta là ai, trực tiếp hỏi: "Ai là Triệu Thực?"

"Ngươi tìm hắn làm gì?" Một hán tử cao gầy cảnh giác hỏi.

"Ông chủ bảo ta mang cho hắn một thứ."

"Cái gì?"

"Ta chỉ có thể tự tay giao cho hắn." Ta nhìn chằm chằm vào ánh mắt tên kia, người tới bất thiện hỏi: "Hắn ở đâu?"

Hán tử kia nhìn ta một cái nói: "Chờ một lát, ta đi gọi hắn giúp ngươi." Nói xong xoay người đi vào trong viện.

Kỳ thật, y chính là Triệu Thành!

Tên gia hỏa này ngược lại cực kỳ trấn định, không hề lộ ra chút sơ hở nào, nhưng trong ánh mắt của người đứng bên cạnh ta đã sớm nhận ra có điều gì đó không đúng!

Triệu Thành thật đi vào viện tử, biến mất trong bóng tối, nhưng ta căn bản cũng không sợ hắn chạy trốn.

Ngay trong nháy mắt hắn ta xoay người, ta đã bắn ra một tờ giấy rơi xuống dưới chân hắn ta.

Đây không chỉ đơn giản là một trang giấy, mà là một Truy Hồn Phù, chỉ cần linh hồn của hắn không tiêu tán, sẽ vĩnh viễn không có chỗ ẩn thân.

Tên này còn chưa biết rõ ta là ai, vội vàng chạy trốn như vậy thì trong lòng khẳng định có quỷ!

Ta cố ý thả hắn đi, chỉ muốn nhìn xem gia hỏa này rốt cuộc có át chủ bài nào không!

Những người khác trong ngoài linh lều thấy ta không dễ chọc, liền ngay cả Triệu Thành thật cũng nói dối trốn đi, tự nhiên cũng không dám tới hỏi ta cái gì. Bất quá cũng đều rất khẩn trương nhìn ta, xem bộ dáng là tuyệt không để cho ta vào trong viện đi tìm hắn.

Ta cũng giống như người không có việc gì, ngược lại chắp hai tay đi lại, giống như đang thật sự đợi Triệu Thành đi ra vậy.

Cứ đi tới đi lui, đột nhiên ta phát hiện hình như có chút không thích hợp!

Trên mặt đất linh lều có một dấu vết ướt sũng.

Một bên lại lớn, một bên hình vuông.

Đây không phải quan tài sao?

Nơi quan tài rơi xuống đất sao lại có nhiều nước như vậy chứ?

Ta giả bộ sợi xích treo, ngồi xổm xuống sờ soạng một hồi, nước kia vẫn lạnh, ngay cả tầng đất cũng hơi cứng.

Đây không phải là nước mà là băng! Lạnh như băng đến cả mặt đất cũng bị đóng băng.

Sau khi khiêng quan tài đi, tầng đất mới vừa bị hòa tan, chẳng lẽ bộ thi thể này cũng rét lạnh vô cùng?

Thi thể Trương Ngũ Cân sau khi chết như khối băng, Nhị thúc của Triệu Thành cũng như vậy.

Nguyên nhân cái chết của hai người này rất có thể hoàn toàn giống nhau!

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Trương Ngũ cân trang thần giả quỷ thần bí bí, lại âm thầm giở trò quỷ gì với Triệu Thành?

Ta cảm giác được Triệu Thành Thành cách ta càng ngày càng xa, đi thẳng về hướng Bắc, hơn nữa tốc độ rất nhanh, gần như là đang liều mạng chạy như điên!

Ta lại chờ một lát, giả vờ không kiên nhẫn nói với những người khác: "Chờ Triệu Thành thật trở về, nói với hắn một tiếng, mấy ngày nữa ta lại đến." Nói xong đi ra cửa sân.

"Mao tử!" Đi ra cửa sân không xa, ta liền khơi thông điện thoại của Lý Ma Tử.

máy truyền tin vừa mới vang lên thì hắn lập tức nhận lấy.

Ta giảm thanh âm thấp xuống nói: "Ngươi lập tức để Quách lão bản phái thêm chút nhân thủ, tìm kiếm một hán tử cao gầy ở phía nam ngoại ô huyện thành, tên là Triệu Thành thật, tên này có thể là tội phạm khôi vũ toàn bộ sự kiện!"

Chân tướng vạch trần (chương thêm hai ngàn không trăm sáu)

Sau khi ra khỏi cửa nhà Triệu gia, ta vừa lấy máy truyền tin vừa đi về phía cuối thôn.

Điều này hiển nhiên không phải phương hướng rời thôn, hoàn toàn ngược lại, mà là chạy về phía ruộng hoa.

Khiến cho mấy hán tử đang nhìn ta cũng có chút không rõ đầu óc.

Kỳ thực, hiện tại vừa không muốn ra thôn, cũng không vội đi bắt Triệu Thành, mà là muốn đi thăm mộ Nhị thúc của ông ta!

Gia hỏa này cơ hồ hoàn toàn giống với nguyên nhân cái chết của Trương Ngũ Cân, thi thể của Trương Ngũ Cân bị hỏa hóa, căn bản không thể nào tra xét. Chỉ có thể men theo người hắn tìm kiếm điểm đột phá.

Vừa rồi ta ở trong linh lều, đã truy tìm tới một tia âm khí còn sót lại, lại nói, trên đường đi còn rơi vãi không ít tiền giấy, căn bản cũng không cần phải cần ai dẫn đường.

Bốn phía hai bên đều là hoa màu rậm rạp, ở giữa tuy không rộng lớn nhưng lại dẫn thẳng con đường bằng phẳng bằng cát đá đi thẳng về phía trước.

Đi không bao xa, tiền giấy và âm khí đều quẹo về một hướng khác.

Đó là một rừng cây tạp nham!

Cây nào cũng cao, đâu đâu cũng uốn éo, giống như quỷ trảo vậy.

Trên mặt đất cũng tràn đầy khe rãnh gò đất, dưới lớp cỏ dại cao hơn một thước, còn che giấu không ít hố đất lớn hình vuông.

Ta biết rõ đây là một nghĩa địa cũ, những vũng đất to to nhỏ nhỏ này chính là nghĩa địa bị dời đi.

Quạ đen bay loạn, cóc nhảy nhót, tất cả đều phát ra tiếng kêu loạn cả lên.

Bất luận là tiếng vang hay trầm thấp đều khiến cho đất mộ này tăng thêm một mảng sắc thái kinh khủng!

Truy tìm trong chốc lát, cuối cùng ta cũng tìm được ngôi mộ mới kia.

Mộ này rất là khí phái, quả thực có thể dùng lời nói để hình dung.

Xung quanh đều là những gò đất nhỏ dạng bánh bao, ngay cả bia mộ cũng không có. Nhưng ngôi mộ này lại là đá cẩm thạch, vừa cao vừa đẹp đẽ. Mỗi bên mộ bia đều có một con thú trấn mộ nằm sấp, trên đỉnh mộ còn có mái cong sừng cong, trên cột bốn góc mặt đài còn khắc không ít phù văn trấn tà.

Ta nhìn chung quanh một chút, bất giác có chút buồn cười.

Nói ngươi bất hiếu đi, rõ ràng đã bỏ ra khoản tiền lớn như vậy, xây dựng một nấm mồ khiến người ta sợ hãi thán phục.

Nói ngươi hiếu thuận đi, nhưng điêu khắc nhiều phù văn như vậy, quả thực là làm người trong mộ trọn đời không thể siêu sinh, đời đời kiếp kiếp đều phải bị vây ở nơi này.

Hơn nữa, so với tòa linh lều nhỏ đơn sơ kia, quả thực chính là cách biệt một trời một vực!

Hắn làm vậy chỉ có một mục đích.

Đã muốn che dấu tai mắt người khác, lại còn phải trấn áp quỷ hồn trong mộ, sợ quỷ hồn kia tới đây trả thù!

Khác với Trương Ngũ Cân của Vô Nhi Vô Nữ —— từ trong nghĩa địa rậm rạp này nhìn ra, Triệu gia tuyệt đối không quen hỏa táng.

Triệu Thành thật có thể vội vàng luyện năm cân, nhưng đối với nhị thúc của gã lại không làm được, vì vậy liền không tiếc vốn, tu một tòa đại mộ như vậy.

Bởi vậy có thể thấy được, tên gia hoả này khẳng định có mánh khoé gì đó không thể lộ ra ngoài!

Ta đến gần mộ, khẽ thở dài một hơi nói: "Sinh hủy nhà, tử thập tử thập mộ, xưa nay là chuyện vô đức nhất, nhưng bây giờ ta lại không thể không làm như vậy, ngươi chớ trách ta. Đây chính là vì ngươi chìm oan chiêu tuyết, để ngươi sớm vào luân hồi."

Nói xong, liền tìm đồ vật đào mộ lên.

Rất nhanh cái ngôi mộ lớn kia bị ta cưỡng ép đào ra một cái động lớn, trong động động lộ ra một cái quan tài đỏ au.

Đến gần xem xét, bên ngoài quan tài kia che một tầng băng xác lớn, chừng một chưởng dày bao nhiêu, cách thật xa đã có thể cảm giác được một luồng khí lạnh.

Sao lại có âm khí nặng đến như vậy?

Sinh giả hừng hực, người chết rét, bình thường mà nói, tử vong càng lâu hoặc là oán niệm càng lớn âm linh, tản mát ra hàn khí càng thêm lạnh lẽo.

Nhìn từ trên tầng băng này, nói bên trong mộ này cất giấu âm thi ngàn năm cũng có người tin, nhưng rõ ràng tên này mới chết chưa tới hai ngày!

Điều này cũng khó trách, ngay cả tầng đất dưới linh lều cũng bị đông chặt, Trương Ngũ Cân cùng Triệu thành thật nhị thúc rốt cục đã chết như thế nào đây?

Ta đi lên phía trước, mượn Liệt Hỏa Phù cùng Vô Hình Châm, trên dưới cùng chuyển động, tra tấn một phen, rốt cục trừ đi tầng băng đá đem quan tài mở ra.

Vừa bò vào nghĩa trang, đập vào mắt vẫn là một bộ thi thể băng!

Tay chân đều bị đông cứng bên trong lớp băng, giống như đây không phải là quan tài, mà là một luồng khí lạnh đặc chế vậy!

Tầng băng tuy dày nhưng lại trong suốt, nhìn thấu được dung mạo của người nọ.

Khuôn mặt nhỏ gầy, tràn đầy nếp nhăn, giống tướng mạo trong linh lều Triệu gia như đúc.

Lấy phù chú ra dò xét một chút, vậy mà không phát hiện được nửa phân âm hồn khí!

Người có dương khí, thi có hồn khí.

Bình thường mà nói, tử vong không quá bảy ngày, vô luận nguyên nhân gì, nhiều hay ít đều sẽ tản mát ra một ít thi hồn chi khí, bởi vậy ta có thể dựa vào "Hồi hồn thuật" trong Âm Phù Kinh để tra ra một ít manh mối.

Nhưng cỗ thi thể này lại đặc biệt như thế, vậy mà không tra ra được chút nào!

Nếu từ trên hồn khí không phân biệt được, ta đây liền thử qua phương pháp nguyên thủy nhất a.

Nghĩ đến đây, ta thông qua một số đèn trên máy di động, hầu như nằm úp sấp trên tầng băng, cẩn thận xem xét.

Nhìn từ màu da thi thể cùng với da chai, đối phương là một người lao động bình thường quanh năm thể lực hoạt động, răng không biến sắc, hầu kết không có biến dạng, sắc mặt bình thường, không có dấu hiệu mất máu.

Đây là cái gì?

Đột nhiên, trong lỗ tai người chết phát hiện một thứ giống như bùn đen.

Tuy nhiên nó lại hình dáng như hạt giống.

Dựa theo tập tục của tang lễ, trước khi người chết vào Táng phải được tẩy rửa toàn thân một phen, sau đó đổi lại áo liệm. Cho nên vô luận là thi thể hay là trên quần áo, đều tuyệt đối không có khả năng để lại vết bẩn gì mới đúng a.

Ta dùng Vô Hình châm, đục ra tầng băng, thật cẩn thận luồn lỗ tai, đem đống bùn nhão đó nặn ra.

Đây là... đất than?

Mượn ánh đèn trên điện máy móc, cẩn thận phân biệt, cuối cùng xác nhận, thật sự là đất than.

Thứ này chỉ xuất hiện ở mộ thời cổ, trên người hắn sao lại mang theo thứ này?

Sau khi hơi suy nghĩ một chút, ta liền hiểu ra.

Người này khi tắt thở, toàn thân đã bị đông cứng thành một khối băng, có thể lúc lau chùi thân thể, khăn lông dính lên trên cũng bị đông cứng.

Cho nên, góc cạnh như Nhĩ Oa không hề chạm tới, bãi đất than này chính là hạt bụi mà người này trước khi chết lưu lại trên người một khắc.

Nếu như nói, lúc còn sống hắn đã từng tiếp xúc qua tầng đất than...

Nói cách khác, rất có thể lúc ấy hắn đang trộm mộ?

Trộm mộ, đúng vậy!

Nghĩ tới những từ này, ta lập tức hiểu ra.

Triệu Trung Thực cùng Trương Ngũ Cân bí mật hợp mưu mưu là cái gì?

Đó chính là trộm mộ!

Mộ kia ngay tại núi hoang dưới đất!

Đúng lúc trùng hợp, Quách lão bản hết lần này tới lần khác phải xây dựng trong khu vực nhỏ của cư dân không thèm ỉa này, động tác phá đất, để hai người bọn họ bị lộ bí mật.

Vì vậy, Trương Ngũ Cân liền làm bộ ói máu, mang nơi này nói cực kỳ tà môn.

Nhưng không ngờ Quách lão bản mời Lý Ma Tử tới, chính thức bắt đầu công việc!

Trương Ngũ Cân bất đắc dĩ, lại mượn diều giấy và máy lau sậy, tự biên tự diễn một màn kịch náo quỷ.

Nhưng sau đó, không biết có chuyện gì xảy ra, hoặc là bọn họ chia của chém giết lẫn nhau, Trương Ngũ Cân cùng lão đầu nhi trước sau mất mạng. Triệu Thành thật cũng bởi vậy mà thành chim sợ cành cong, ta vừa xuất hiện hắn lập tức chạy mất.

Đúng! Khẳng định chính là như vậy.

Ta đây đang vì điều tra được chân tướng, âm thầm vui mừng, bên tai đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân dày đặc!

•••

...

Hạng hai ngàn lẻ bảy ngàn dặm truy hung dữ.

"Hai con rệp, ngươi không nhìn lầm đấy chứ?"

"Sai sao được! Hắn chính là chạy theo hướng này, ta thấy rất rõ ràng."

"Ta nói người nơi khác sao lén lén lút lút, đêm hôm khuya khoắt chạy đến thôn chúng ta làm gì, nguyên lai là trộm tổ phần."

"Con bà nó! Trực tiếp đem hắn chết, tìm cái hố chôn cất cảnh báo cũng không biết."

Trong tiếng bước chân hỗn loạn là tiếng mắng từ xa đến gần.

Ta mới vừa thò đầu ra, liền thấy mấy chục ngọn đèn vòng qua rừng cây xa xa, xem ra là bị người trong thôn phát hiện!

Bất luận là nguyên nhân gì, ta căn bản vẫn không thể giải thích được.

"Tiểu tử kia đang ở phần mộ của Nhị thúc!"

Có mấy gia hoả tinh mắt thoáng cái đã phát hiện ra ta, lớn tiếng hô to lên.

"Đánh chết hắn!"

"Tên chép này."

Trong ánh đèn lập loè, vô số bóng đen cầm trong tay liêm đao côn bổng vọt lên.

Nếu ta vung ra trước mặt mấy tấm bạo liệt phù, tự nhiên có thể bắn ra một con đường, hoặc đại khai sát giới cũng có thể lao ra.

Nhưng cứ như vậy, tất sẽ làm tổn thương tới người vô tội!

Vốn dĩ, ta trộm phần mộ chính là tội, lại tùy ý hại người thì lại càng tổn hại âm đức.

Nhưng mà, nếu ta bó tay chịu trói như vậy thì kết quả khẳng định là không tốt, phải làm sao bây giờ?

Mắt thấy đám người này càng ngày càng tới gần, thậm chí còn có thể nhìn thấy gân xanh nổi lên từ trên cổ người nọ.

Có! Đây chính là bãi tha ma.

Ta dám đào mộ trong hơn nửa đêm, chính vì ta là thương nhân âm vật nên nghề nghiệp được sử dụng.

Nhưng đám người các ngươi dám tới, lại ỷ vào nhiều người, hơn nữa lại là người ở nghĩa địa nhà mình, ta không tin ai trong các ngươi không tin tà, tất cả đều không sợ quỷ!

Nghĩ đến đây, ta rất nhanh móc chu sa ra, dùng hai mắt cùng khóe miệng lau một đạo thật dài, lại nhặt lên hai cây băng lăng nhét vào miệng.

Vung tay ném ra một đạo Âm Phong Phù, lập tức nhảy lên cao bao nhiêu, cả người nhảy vào đám người.

Âm phong gào thét, thổi cho bụi cây rào rào rung động, tiền giấy đầy đất bay loạn.

Khóe miệng của ta rỉa chu sa, giống như máu tươi, băng lăng tử dưới ánh trăng chiếu rọi, giống như hai cương thi răng nanh!

Trong đêm đen, tay chân loạn vũ, giống như ác quỷ xuất thế.

"Má ơi!" Người đàn ông đứng đầu kia lao lên, dưới ánh điện chói lóa của tay, vừa thấy hình tượng này của ta, lập tức sợ vỡ mật, quát to một tiếng ném gậy gỗ xuống rồi xoay người bỏ chạy.

Mọi người phía sau cũng không khỏi kinh hãi thất sắc.

Có một tên đảm khí hơi cường tráng bỗng hất mạnh thanh liêm đao trong tay ném về phía ta.

Ta cầm Vô Hình châm, vạch trên đầu đao một cái.

Rặc rặc một tiếng, liêm đao lập tức bị cắt thành hai đoạn!

Lần này, toàn bộ đám gia hỏa kia đều choáng váng rồi! Tiện tay một cái liền như chém sắt như bùn, nếu như bắt được trên cổ thì sẽ như thế nào?

"Chạy mau! Xác chết vùng dậy rồi."

"Đại ác quỷ a!"

Thở phì phò một cái, đám gia hỏa này vội vàng ném vũ khí, ống đồng, tốc độ chạy trốn càng lúc càng nhanh. Thỉnh thoảng có người ngã vào trong hố mộ, chó gặm bùn, hoặc là bị chạc cây treo quần áo.

Nhưng tất cả bọn họ cũng đều bất chấp, vội vàng triển khai một hồi sinh tử đại đào vong!

Trong khoảnh khắc, ngoại trừ tạp vật đầy đất, tất cả mọi người đều chạy sạch sành sanh, không chừa lại một ai.

Các ngươi chạy đúng không? Vậy ta cũng chạy đi!

Ta nhổ vào Băng Lăng Tử một tiếng, quay người chạy như điên về một hướng khác.

Sau khi chạy liên tiếp mấy trăm mét, ta mới dần dần ngừng lại, vừa thở hổn hển lau chu sa trên mặt, vừa cảm thấy rất buồn cười!

Hành trình đi về phía Tây lần này vốn là do người khác giả thần giả quỷ đưa tới, hiện tại chính ta cũng làm như vậy.

Mục đích giả quỷ của bọn họ là nhằm trộm mộ, nhưng ta cũng giống vậy sao?

Bất quá có chỗ khác biệt chính là bọn chúng trộm mộ là vì lợi ích, mà ta vì hoàn nguyên chân tướng, bắt giữ hung thủ.

Ta tế ra nửa tấm Truy Hồn Phù còn lại, cảm giác phương hướng chạy trốn của Triệu Thành một chút.

Phát hiện gia hỏa này còn đang liều mạng chạy như điên, hơn nữa tốc độ cực nhanh, mắt thấy sắp chạy ra khỏi phạm vi cảm ứng của linh phù.

Không đúng à? Ta đến Đông thôn trước đó đã điều tra bản đồ di động.

Vùng này tuy nói thôn làng khá nhiều, đồng ruộng dày đặc, thế nhưng chỉ có một con đường dài nối liền thứ gì đó.

Triệu Thành Tín đi ngang qua đồng ruộng, chạy thẳng về hướng bắc.

Sau khi Lý Ma Tử nhận được điện chiếu của ta, hắn báo cho Quách lão bản tổ chức nhân thủ chặn lại ở trên đường dài, căn bản là hắn không có chỗ để trốn. Hơn nữa hắn chạy như điên như vậy, thể lực khẳng định không chống đỡ nổi nữa, có lẽ đã sớm bị bắt lại rồi mới phải!

Thế nhưng sao mãi tới giờ vẫn không có tin tức gì?

Hơn nữa, tên kia làm sao lại càng chạy càng nhanh.

"Ma Tử, tình huống gì vậy?" Ta nghi hoặc đưa máy truyền tin tới.

"Cái kia... Trương đại sư." Lần này người nhận tin tức truyền tin là một âm thanh thô giọng, xem tình hình hẳn là Quách lão bản.

"Sao các ngươi còn chưa bắt được hắn?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Không thấy ai à? Ngươi xác định hắn chạy theo hướng này sao?"

"Đương nhiên!" Ta vô cùng khẳng định nói: "Hắn một mực hướng bắc, hẳn là từ trên bản đồ đánh dấu vị trí chăn heo to lớn kia chạy tới."

"Chăm sóc heo to lớn? Ta để Tiểu Lư dẫn người canh giữ ở phụ cận đó a, năm phút trước ta còn hỏi qua nó, nói là không phát hiện bóng người nào cả."

"Tiểu Lư?" Ta nói thầm một tiếng: "Hỏng rồi! Trợ lý Tiểu Lư kia của ngươi có khả năng là đồng đảng với hắn, hẳn là Triệu Thành hắn thả chạy."

"A?" Quách lão bản có chút kinh ngạc nói: "Không phải chứ? Hắn đã theo ta rất nhiều năm rồi."

"Ngươi đừng ở đó tử thủ, tranh thủ thời gian điều chỉnh một chút! Căn cứ khoảng cách ước toán, đối phương hiện tại đang dọc theo đường dài thẳng hướng bắc, thẳng hướng về phía bắc! Nắm chặt chút, lát nữa sẽ không thể truy tung được."

"Vậy... Trương đại sư, có xử lý được cảnh báo không?" Quách lão bản hỏi.

Bởi vì Âm vật thương nhân này có nghề cực kỳ đặc thù, vô luận gặp phải chuyện gì, ta tuyệt sẽ không dẫn đầu nghĩ đến cảnh báo.

Nhất là từ khi tiến vào bên trong Sơn Tây cảnh, liên tiếp bị Thần tử môn đồ đuổi giết, sau đó lại là chuyện ma quái gây ra, cũng không tiện trực tiếp tìm kiếm sự trợ giúp của cảnh sát, cũng làm cho ta quên mất con đường chính xác nhất này!

Triệu Thành thật chẳng những liên lụy đến trộm mộ, thậm chí còn bị tình nghi án án mạng, cho dù là từ đâu đi nữa mà nói, cảnh báo cũng vô ích đối với bọn ta.

Hơn nữa lấy danh nghĩa Quách lão bản xin giúp đỡ, tốc độ và lực lượng của cảnh sát tự nhiên tốt hơn nhiều so với chúng ta trực tiếp cảnh báo!

"Đương nhiên có thể rồi." Ta sửng sốt nói: "Ngươi cứ nói trộm mộ có liên quan đến tiểu tử này, còn có khả năng hại chết hai người. Còn nữa, trợ lý của ngươi Tiểu Lư cũng rất khả nghi, tốt nhất lập tức đem theo hắn! Ta lập tức đi qua tụ họp với các ngươi, tình huống cụ thể đã đến rồi hãy nói sau."

Nếu không phải Quách lão bản nói, người canh giữ trên đường chạy trốn của Triệu Thành chính là trợ lý của hắn Lô Hằng, có khả năng tạm thời ta còn không hoài nghi đến hắn, nhưng lần này lại khiến ta nhớ tới mấy điểm đáng ngờ.

Nội ứng Lô Tiểu Lư thứ hai nghìn không phải hai mươi tám.

Lúc ở Mã gia trang, tình thế nào cũng phải kết thúc, ta không thể không liên tiếp thi triển tuyệt sinh, toàn trường thôn dân cực kỳ khiếp sợ, nhưng sắc mặt của Tiểu Lư lại càng thêm khó coi!

Theo lý thuyết, hắn là trợ lý Quách lão bản, mà ta là Quách lão bản mời tới, nói thế nào chúng ta cũng cùng một phe a, không phải bản lĩnh ta càng lớn, trong lòng hắn càng có đáy lòng, lại càng cao hứng mới phải sao? Nhưng vẻ mặt sợ hãi lại là chuyện gì xảy ra?

Thoạt nhìn, hắn ta so với những thôn dân kia càng thêm kinh hãi.

Tại lúc ta muốn trở về Trương thôn, sắc mặt hắn rất mất tự nhiên. Mặc dù không đưa ra ý kiến phản đối gì, nhưng tay cầm lái lại không tự chủ được run rẩy một chút.

Mặc dù lúc ấy ta nhìn thấy một màn này, cũng không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng vì nghề nghiệp nhạy cảm như vậy bao lâu rồi, khiến ta cảm thấy Tiểu Lư nhỏ này có chút khác thường, thế là sau khi đi một vòng quanh Trương thôn, ta liền đuổi nó đi.

Thời điểm gặp Triệu Thành Thật, ta giả danh là có một ông chủ mang cho hắn một thứ.

Hắn rất hồ nghi hỏi ta là ai, lại không hỏi ông chủ ta là ai.

Cái này cũng có chút ý tứ trước khi vi chủ!

Nói cách khác, trong tiềm thức của hắn có người "Ông chủ" tồn tại.

Hắn hỏi ta mang theo thứ gì, chỉ là hoài nghi thân phận của ta, nhưng ngay trong lúc đầu đã chấp nhận ông chủ.

Hơn nữa, Tiểu Lư cũng đã từng nói, bất luận Mã Bán Tiên hay là Trương Ngũ Cân thì gã đều mời đi đấy.

Trương Ngũ cân thì không sao, dù sao tự mình đi tới hiện trường, diễn một vở kịch hộc máu giả.

Nhưng Mã Bán Tiên cước bộ không tốt, chưa bao giờ đi ra Mã gia trang. Cái gì bấm ngón tay tính toán, ngậm miệng không nói, nhưng đều là tin tức Tiểu Lư truyền về.

Nói cách khác, rốt cuộc hắn không đi mời Mã Bán Tiên, Mã Bán Tiên đến cùng là nói thế nào, trừ hắn ra, không ai biết rõ.

Hiện tại Mã Bán Tiên lại chết, gần như là chết không có đối chứng!

Trong cả sự kiện, chỉ có hắn mới có thể kéo Mã Bán Tiên, Trương Ngũ Cân, Triệu Thành thật là có thể xâu chuỗi mấy người này lại với nhau!

Thật trùng hợp chính là, Triệu Thành vừa nghe có người tìm hắn, phản ứng đầu tiên của gã là chạy.

Nếu hắn đã muốn chạy thì chẳng phải đã sớm rời đi rồi sao? Vì sao còn bày ra bộ dáng hiếu tâm như vậy?

Hơn nữa, ngay lúc ta nói muốn tìm hắn, phản ứng của hắn ta cực nhanh, ứng biến cực mạnh, tuyệt đối không phải phản ứng lâm thời! Còn có, những người nhìn ta kia, hình như là Triệu Thành đã dặn dò gì đó.

Rất có thể là lúc chiều Tiểu Lư liền thông cảm với Triệu Thành Thành, nói là Quách lão bản mời đến giúp đỡ rất lợi hại, một khi tra được trên người hắn liền lập tức rời đi.

Đường chạy trốn cũng đã thiết kế xong, dọc theo thôn vẫn luôn hướng bắc!

Hướng kia chính là khu vực nuôi heo to lớn!

Nếu như lại chứng thực, Tiểu Lư là chủ động yêu cầu dẫn người thủ hộ ở phụ cận, cơ bản là có thể hoàn toàn chứng thực, hắn cùng Trương Ngũ cân, Triệu Thành Chân là đồng mưu, hơn nữa hắn còn là chủ mưu.

Ta mở bản đồ điện di động ra, dọc theo một tuyến đường gần nhất, leo lên đường dài. Sau đó đưa tin cho Lý Ma Tử, để Quách lão bản phái một chiếc xe đến đón ta.

Không ngờ, Quách lão bản lại đích thân tới.

"Trương đại sư! Hân hạnh hạnh ngộ được gặp mặt." Xe vừa dừng, đã đi từ phía trên xuống một tên béo lùn lùn.

Tên gia hỏa này cũng chỉ hơn một mét sáu mốt chút, có thể hơn hai trăm sáu mươi cân.

Ta có chút buồn cười nghĩ: Hắn không nên họ Quách, ngược lại nên mang họ vạc!

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ, ta dù sao cũng không đến mức không được điều động như thế.

Cũng cười nắm tay y, hàn huyên vài câu.

Sản nghiệp của tên này tại núi Tây, lại có quan hệ với Lâm Phong ở xa xa với võ hán, cũng đủ để chứng minh, năng lượng của tên này cũng không thấp.

Thế nhưng bất luận là ăn mặc hay là lời nói đều cực kỳ khiêm tốn.

Ông chủ lớn như vậy mà lại tự mình đi xe, hơn nữa còn là một con Thiết Long cũ nát, vừa thấy quần dài rộng thùng thình, quần áo cao gầy, vận động giày. Nếu không biết thân phận hắn, có thể cho rằng hắn chính là đầu bếp tiệm ăn nào đây.

"Trương đại sư, ngài đúng là liệu sự như thần mà!" Vừa lên xe, Quách lão bản liền đi vào chính đề.

"Triệu Thành đã bị bắt được, lập tức phát hiện ở trên người hắn ta hai kiện cổ vật! Bằng chứng như núi, cũng không cho phép hắn ta không trả lời, trên đường áp giải liền triển khai thẩm vấn khẩn cấp. Theo như hắn kể lại, chủ mưu chính là trợ lý của ta Lư kiện trưởng, nhưng đối với chuyện giết người lại cự tuyệt không thừa nhận."

"Vậy Tiểu Lô bắt được không?" Ta hỏi.

"Vẫn chưa có, tuy nhiên toàn thành đã triển khai lùng bắt, hẳn cũng chỉ là vấn đề thời gian."

"Phương diện này Công An đã đem toàn bộ cổ vật thu được suốt đêm đặt lên văn cục của tỉnh luận. Nghe nói chuyên gia của văn võ cục vừa nhìn thấy hình ảnh truyền đi cũng cực kỳ khiếp sợ, ngay cả đêm đó cũng triệu hồi nhân thủ về chuẩn bị khởi động việc cứu viện."

"Bố cục văn võ và sự lãnh đạo của Công An sảnh đều muốn gặp ngươi một lần, nói là vô cùng cảm ơn ngươi đã giúp đỡ chúng ta Sơn Tây Tỉnh giữ một phần quốc bảo, hơn nữa tài cao gan lớn, không ngờ lại một mình phá được một vụ án kỳ lạ như vậy, sân cáo còn phải tới chào đón ngươi nữa đấy." Quách lão bản vừa đánh xe vừa cao hứng nói.

"Vậy thì không cần, có thể giữ vững quốc bảo là tốt rồi." Ta hời hợt nói.

Đây cũng không phải là nói phẩm chất của ta cao thượng như thế nào, mà là không màng danh lợi.

Mà thân phận này của ta, đích xác có chút đặc thù, không tiếp xúc với bọn họ được.

Thương nhân âm vật, thương nhân âm vật, nói trắng ra không phải là thương nhân giao tiếp với người chết sao?

Ngươi nói với đường đường là Chấp An sảnh trưởng về quỷ thần à?

Ngươi nói với trưởng quầy văn võ nói một chút, thu thập qua âm vật gì đó với ngươi?

Chỉ nghĩ thôi cũng đủ lúng túng rồi! Cho nên không đi là tốt nhất.

Quách lão bản nghe ta quả quyết cự tuyệt, hơi có vẻ lúng túng, bất quá lập tức cười ha hả nói: "Cũng tốt, cũng tốt. Vốn dĩ ngươi chính là khách nhân ta mời tới, để bọn họ làm cái gì? Bất quá, Trương đại sư à, lần này ta thật không biết phải cám ơn ngươi thế nào mới được."

"Tạ ơn thì không cần, không có quỷ quái hại người là tốt nhất. Thế nhưng, Quách lão bản, có hai vấn đề ta trước giờ không hiểu rõ, muốn thỉnh giáo ngài."

"Cứ nói đừng ngại!" Quách lão bản duỗi tay ra, rất là sang sảng nói.

"Sau khi xây xong khu nhỏ này của ngươi, ngươi chuẩn bị đền bao nhiêu tiền?" Ta hỏi.

"Cái này..." Quách lão bản lập tức nghẹn họng, hắn hoàn toàn không ngờ mình lại hỏi vấn đề này, hơn nữa còn hỏi như vậy.

"Ha ha." Quách lão bản cười tự giễu nói: "Trương đại sư, ngài thật là hài hước! Bất quá trước mặt người ngoài không nói chuyện mờ ám, tên tiểu khu nhỏ kia của ta mặc dù phát công trước, nhưng cũng là một công trình trình tu luyện kỳ thứ hai, nếu như công trình một kỳ không khởi động kịp thời, đây chỉ là bao quần áo! Không nói đến chuyện này có làm cho tài chính của ta đứt gãy hay không, cứ như vậy phá sản! Chỉ tính trên phương diện các hạng mục dự bị hạng nhất ta cũng không trả nổi."

Quách lão bản nói, có chút khó xử khẽ lắc đầu.

"Ồ?" Nghe hắn nói vậy, ta lập tức đoán ra tám chín phần.

"Công trình Quách lão bản nói là đường hầm à?"

Quách lão bản nghe vậy, rất là kinh ngạc quay đầu sang nhìn ta nói: "Trương đại sư thật đúng là kỳ nhân!"

Chương thứ hai nghìn không trăm chín, sản sinh hàng hóa đại địa...

Vừa rồi hắn một mực không nói rõ nhất kỳ công trình là cái gì, chỉ là không muốn tiết lộ bí mật thương nghiệp.

Chỉ thấy ta là người ngoại nghề, lại vừa giúp hắn một đại ân, cho nên mới tiết lộ một kỳ công trình như vậy. Thật không ngờ ta lại đoán ra được.

Trước đó ta đi qua một vòng lớn ở công trường.

Nơi đó đích xác không có gì đặc biệt, hai mặt núi vây quanh, còn có một mặt khác là rãnh sâu trăm mét, bốn phía trần trụi, không hề phát triển.

Nhưng nếu theo con đường dài kéo dài ra thêm một đoạn nữa, mà trực tiếp xuyên qua núi, đó chính là một đoạn đường tốt rồi!

Xuyên Sơn Thổ Sa Thạch gần như đã lấp vào trong rãnh sâu, có thể đem nước sông rời xa huyện thành dẫn tới.

Đến lúc đó, khu nhỏ này chính là lưng núi mặt nước, thủ chặt giao thông đường chính, thậm chí là toàn bộ sơn tây liên thông đường chính bắc. Đừng nói khu nhỏ này, thậm chí vận mệnh toàn bộ huyện thành đều sẽ hoàn toàn khác!

Đương nhiên, một khoản tiền công trình lớn như vậy cần phải dùng càng là một con số khổng lồ khiến người ta giật mình.

Người bình thường đã có ý tưởng này, chắc chắn cũng cho rằng đây là một công trình quốc gia, tuyệt đối sẽ không xuất phát từ doanh viên của dân doanh.

Thế mà Quách lão bản lại coi hai chuyện này là một việc, hơn nữa ra tay còn hào phóng như vậy, không thể không khiến ta kinh ngạc cảm thán!

"Nếu đây là chuyện tốt của lợi quốc lợi dân, vì sao lại không khởi động được?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Ai, một lời khó nói hết a!" Quách lão bản thở dài một hơi nói: "Trước tiên không nói việc này nữa, Trương đại sư ngài đã chạy xa tắp tắp khỏi đây, gạo chưa từng dính chút chuyện giúp ta như vậy, Quách mỗ ta thật sự là thẹn thùng. Ta đã mua xong thức ăn, lát nữa chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi!"

"Ồ?" Ta hơi kinh ngạc hỏi: "Ta phát hiện hình như Quách lão bản không giống các nơi khác, các ngươi không phải thường xuyên nói như vậy sao, ta bao một quán ăn ngũ tinh, đêm nay nhất định phải tận hứng!"

Quách lão bản sửng sốt lập tức cười ha hả: "Đó là người khác, ta không có sức mạnh đó! Hơn nữa, quán rượu lớn cấp năm có gì tốt? Lúc ta mười mấy tuổi đã ở đây bảy tám năm, chẳng qua là nhân viên trong phòng, năm đó ta là đầu bếp."

"Nhìn thấy một con ong mập này của ta không?" Quách lão bản nói, run rẩy miếng thịt béo trên người rồi nói: "Đây đều là do năm đó tay nghề của ta lúc nào cũng ném đi, làm việc gì cũng quen đích thân ra tay. Trương đại sư, ta nói cho người biết, lần này người đã hưởng thụ được lộc ăn rồi, ta cho người nếm thử món chính tông của Sơn Tây Quách gia!" Nói xong, người này vẫn đắc ý chọn ngón cái cho mình, sau đó nói thêm một câu: "Thế giới chỉ có một phần!"

Tên béo này cũng rất thú vị, một chút tài đại khí thô cũng không có, chẳng những cực kỳ thân thiết, lại còn lộ ra một vẻ mừng rỡ.

Một đường cười cười nói nói, rất nhanh, dừng lại trước một toà cư dân lâu lâu lâu cũ.

Ta xuống xe, ngửa đầu nhìn một chút nói: "Quái lão bản, không phải là đùa ta chứ? Ngươi ở đâu?"

Quách lão bản ưỡn bụng, giả bộ bất mãn cười cười: "Có lẽ ngươi là kỳ nhân Trương đại sư, thì không cho phép ta là kỳ nhân Quách mập mạp? Ai quy định người làm bất động sản nhất định phải ở nơi biệt thự lớn? Có phải lãnh đạo của hàng biển người lãnh đạo có phải đều phải đi làm hỏa tiễn không?"

Nói xong, hắn cười cười, vừa đi cùng ta, vừa giới thiệu: "Đây là căn nhà đầu tiên ta kiếm tiền để mua, quá nhiều ký ức đều ở đây, tất cả hàng xóm ta đều có thể nổi danh, thật sự là không nỡ mang đi!"

Vừa đi, ven đường gặp phải tất cả mọi người đều chủ động chào hỏi hắn, hơn nữa không có ai gọi hắn là Quách tổng, Quách lão bản.

Không phải gọi hắn mập mạp, mà là gọi hắn là Tiểu Béo, tuổi hơi nhỏ một chút còn gọi hắn là Bàn thúc, hoặc là Tiểu Béo ca. Xem tình hình kia thật sự không phải là giả vờ, mỗi người đều thân thiết tự nhiên đem dòng họ của hắn cũng bớt đi rồi!

Hai chúng ta đều đi lên lầu bốn, sau khi đẩy ra một cánh cửa, mới phát hiện bên trong đã tụ tập mấy người, hi hi ha ha đang hái rau, cắt thịt, đánh vảy cá, bận rộn đến quên cả trời đất.

Một đại tẩu béo mặc tạp dề, gần như không cần đoán, đây chắc chắn là vợ vợ của hắn. Mặt khác còn có một người con gái mập mạp giống hệt nhau, đây là con cái của bọn họ, không chừng là một cặp song sinh.

Ngoài ra, còn có một tiểu tử gầy như cái cán, mang theo ánh mắt nhìn. Vừa thấy chúng ta tiến đến, vội vàng trả mông cho chúng ta: "Quái thúc, ngài đã về rồi à?"

"Ài." Quách lão bản gật đầu đáp ứng, sau đó giới thiệu với ta: "Đây là một chút sáng ngời, ngươi gọi hắn là Tiểu Hứa là được."

Lập tức lại chỉ vào trong phòng mọi người lần lượt giới thiệu: "Đây là Cao Vân Bình lão bà của ta, con gái Quách Hà, nhi tử Quách Phương."

"Vị này chính là Trương đại sư!"

Sau khi hắn giới thiệu xong, tất cả mọi người trong phòng vừa lễ phép không chút thân thiết chào hỏi ta, kỳ quái chính là, không có nửa điểm cảm giác lạ lẫm.

Gia đình này thật sự rất thần kỳ!

Mọi người bận rộn, Quách lão bản dẫn ta tới phòng khách ngồi xuống, hắn chỉ chỉ vào con gái Quách Hà đang lau vảy cá sáng ngời nói: "Hắn và Lư Kiện giống nhau, đều là học sinh nông thôn năm đó ta quyên góp giúp, sau khi tốt nghiệp cũng đều ở đây làm việc. Không nghĩ tới, ai ngờ,! Không nói nữa, Trương đại sư, ngươi trước tiên ngồi xuống, ta đi chỉ đạo bọn họ ướp muối xong, lập tức trở về! Chờ một lát, Lý đại sư cũng sắp đến rồi."

"Lý – đại sư?" Ta nhất thời có chút không kịp phản ứng.

"Chính là sư huynh của ngươi a!"

"A, à... Được." Ta mới nhớ tới, Lý Ma Tử đâu có khoác lác với người ta như vậy, nói là sư huynh của ta!

Gian phòng này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, ba phòng hai sảnh, chính diện Triều Dương. Một nhà bốn người cũng vừa vặn ở đủ, nếu là đổi lại là người khác, cũng rất tốt.

Nhưng Quách mập mạp này chính là sản phẩm của cả vùng đất, thậm chí cả phía Tây, thậm chí là cả phương bắc đều cực kỳ nổi tiếng. Căn nhà của hắn, trong vòng một ngày hắn cũng không biết phải bán đi bao nhiêu cái, ai có thể nghĩ đến, hắn lại ở trong cái nơi ở như vậy?

Đôi con cái của ông ta cũng giản dị, hoàn toàn không có nửa điểm xa xỉ, một chút cũng không nhìn ra là phú nhị đại.

Một nhà như vậy, thật đúng là khó mà đạt được!

quà đi dạo, ta mới chú ý tới trên giá tạp vật bày một chén trà nhỏ, vật đó không thấy cổ lão, cũng không có gì kỳ lạ, chính là bên trên chữ viết rất tốt: "Phú không nuôi Kiều, cường không ngạo lão, một nhà hòa thiện, tự có phúc báo."

Lúc này, điện thờ của ta đột nhiên vang lên.

Cầm lên có vẻ là của Lý Ma Tử.

"Tiểu ca của Trương gia, xảy ra chuyện rồi!" Thông tin máy truyền tin vừa mới nhận lấy, Lý Ma Tử đã không kịp chờ đợi la to.

"Xảy ra chuyện gì?" Ta rất lo lắng hỏi.

"Chẳng phải người giao nộp văn võ không phải đã đem cả đêm rồi sao? Kết quả nửa đường xảy ra chuyện, xe vào trong mương rồi, đồ vật cũng không thấy nữa! Những người phụ trách áp giải đấu võ cảnh cùng chiến cuộc văn võ huyện tất cả đều bị đông cứng thành khối băng lớn, không đợi đưa đến viện tử là chết hết."

Năm cỗ Băng Thi thứ hai ngàn linh ba rời thứ ba.

Ta vừa nghe tình huống nghiêm trọng như thế, không khỏi khẩn trương lên.

"Manh, ngươi ở đâu?"

"Ta ở trên xe của Hoàng đội trưởng, đang muốn đi bắt Lư Kiện, hiện tại đang chạy tới Tang Nghi quán... "

"Được, ta sẽ tới ngay!" Ta vội vã buông máy truyền tin xuống, quay về phía Quách lão bản đang còn bận rộn trong phòng bếp gọi một tiếng: "Quá chao lão bản, bên kia xảy ra chuyện rồi, ta tới xem thử." Vừa nói, cũng không đợi lão nói gì mà vội vã đẩy cửa lầu các.

Liên tiếp đánh hai chiếc xe cho thuê, nghe nói đêm hôm nay ta phải đi tới chỗ tang lễ, tất cả đều từ chối có việc đi không được.

Ngăn cản chiếc xe thứ ba, ta trực tiếp đánh cửa xe ngồi lên, lấy ra tiền vội vã hướng về phía tài xế vội vàng sáng ngời, vội vàng nói: "Cảnh báo! Giúp ta một việc, đưa ta đến quán lễ tang."

Tên kia rõ ràng run lên, theo đó đột nhiên đập mạnh một cái, vẻ mặt khổ sở nói: "Đại ca, ta..."

"Ngươi cái gì mà ngươi! Mau đi đi!" Ta không phân biệt cao thấp quát lớn: "Ta đang chấp hành nhiệm vụ đặc thù, không thể chậm trễ. Nếu ngươi dám chống cự, đây chính là Nụ hôn mập của ngươi sống."

Cũng không biết tên kia bị thân phận giả cảnh sát của ta hù dọa, hay là bị khí thế của ta dọa sợ, lúc này không dám nói nữa, rất không tình nguyện khởi động xe ngựa.

Ta một đường thúc giục hắn gia tốc, nhanh như điện chạy tới Mai Nghi quán, vừa đến nơi, tên kia thậm chí không cần tiền nữa mà vội vã rời đi.

Thời gian khẩn cấp, ta cũng không quản được những chuyện nhỏ nhặt này, vội vàng chạy vào trong.

Môn vệ ngăn ta lại, hỏi ta là làm cái gì?

Kỹ thuật cũ của ta lặp lại, vừa đi vào bên trong, vừa giơ bọc tiền lên, giọng điệu gấp gáp nói: "Cảnh báo, tra di thể của đồng chí văn võ vừa mới đưa vào."

Nghe ta nói vậy, lính gác cửa cũng không dám ngăn cản, còn nhiệt tình chỉ phương hướng cho ta —— dù sao đây là quán tang lễ, ai rảnh rỗi không có việc gì chạy vào trong chứ!

Đến kho lạnh vừa thấy, Lý Ma Tử còn có ba bốn cảnh cáo đang đứng chờ trước tủ chứa lạnh.

"Tiểu ca ngươi đã đến." Lý mặt rỗ quay đầu nhìn lại thì thấy ta, hắn bước nhanh tiến lên nghênh đón, chỉ vào một hoàng đội trưởng hơn bốn mươi năm có hói đầu giới thiệu: "Vị này chính là Hoàng đội táy một, Hoàng đội, đây là đầu một sư đệ của ta, chính hắn phát hiện được manh mộ trộm mộ."

Xuất phát từ mẫn cảm nghề nghiệp, cảnh sát trời sinh có chút cảm giác không tín nhiệm đối với những người chơi trò quỷ thần như chúng ta, cho dù ta vừa mới giúp bọn họ phá đại án cũng không ngoại lệ.

Hắn vừa tới gần, rất là khách khí nói tiếng, để ý ngươi vươn tay, vừa từ trên xuống dưới dò xét ta.

Nhìn ra, hắn có chút không tin tưởng Lý Ma Tử và hắn, thậm chí còn hoài nghi.

Ta cũng lười so đo với những thứ này, sau khi bắt tay, trực tiếp đi về phía băng thi.

Thi thể tổng cộng có năm cái, ba cái võ cảnh còn có hai cái tuổi hơi lớn một chút, mặc đồ liền trang trí, hẳn là người văn võ cục.

Tất cả thi thể không ngoại lệ, đều bị đông cứng trong mai băng lớn. Nếu không biết, có thể còn tưởng rằng đây là do Nam Cực Băng Tuyết đào lên.

Tình hình này giống y như đúc Nhị thúc của Triệu Thực!

Chỉ là mấy người này tựa như rất đột ngột, vẫn như cũ bảo trì động tác trước khi chết.

Vừa nhìn là biết người đó đang đi xe, ai đang xem văn võ hộ vệ, thậm chí trên ngón tay của hai người còn mang theo một nửa làn khói.

Lý Ma Tử giới thiệu: "Hơn một giờ trước có người báo động, nói là ở trên đường nét ngoài thành, có một chiếc xe ngựa tiến vào trong khe lớn, chờ lúc báo động và hai mươi ngày chạy tới đã là như vậy rồi."

Tình huống ly kỳ như thế, hiển nhiên đã vượt qua phạm trù vụ án bình thường, Hoàng đội trưởng và mấy tên trinh sát khác từ trước đến nay chưa từng thấy, vẻ mặt rất khó coi.

Nhưng xuất phát từ tôn nghiêm cảnh sát, lại không muốn nói ra những lời bất lực gì, Hoàng đội trưởng chào hỏi ta: "Trương tiên sinh, đa tạ ngươi đã cung cấp manh mối cho cảnh sát. Nhưng việc tróc nã hung thủ là chức trách của cảnh sát. Ngươi xem, lúc này cũng không còn sớm nữa, bằng không ta phái người tiễn hai người các ngươi về nghỉ ngơi nhé?"

Ý tứ rất rõ ràng, mặc dù hắn nóng lòng phá án, nhưng cũng không muốn để hai chúng ta dính vào.

Dù sao thì thân phận hai người chúng ta có chút đặc thù, từ góc độ cảnh sát nhìn lại, thương nhân âm vật thật sự không khác gì ông trời cho. Nếu để chúng ta luôn tham dự, thậm chí chủ đạo phá án, thì bất luận từ góc độ nào mà nói, đều khó có thể tiếp nhận.

"Hoàng đội trưởng, ngươi cảnh báo bao nhiêu năm rồi?" Ta đột nhiên hỏi.

Hoàng đội trưởng nhíu mày, lập tức đáp: "Hai mươi lăm năm."

Từ biểu tình trên mặt hắn nhìn ra được, hắn rất khó hiểu về vấn đề đột nhiên ta đưa ra.

"Vậy có phải trong hai mươi lăm năm qua từ kiếp cảnh báo này cũng đã gặp không ít vụ án giống như dùng khoa học thường lý căn bản là không giải thích nổi không? Thậm chí đến bây giờ ngươi vẫn không hiểu vì sao?"

"Tuy rằng công việc và tín ngưỡng của ngươi, khiến cho ngươi ngoài trừ chủ nghĩa độc vật thì không thể có ý nghĩ khác, nhưng rất nhiều sự thật chính là như vậy. Ngoài ra, có lẽ ngươi cũng đã từng nghe nói về Tống Dương?"

"Tống Dương? Ngươi đang nói đến câu hỏi của Công An Thí tiếng tăm lừng lẫy, thiếu niên Thần dò xét Tống Dương?" Hiển nhiên, Hoàng đội trưởng đối với cái tên này cũng không xa lạ gì.

"Hắn sở dĩ có nhiều lần phá kỳ án, ngoại trừ kiến thức tuyệt học tổ truyền, càng nhiều là dựa vào trí tưởng tượng và suy đoán của người thường. Nhưng hắn sở dĩ có thể cho ra điều kỳ diệu như vậy, thậm chí người ngoài nhìn ra giả thiết rất là hoang đường, cũng là bởi vì hắn tin tưởng tất cả đều tồn tại."

"Có vài thứ không phải ngươi không tin thì sẽ không tồn tại, ví dụ như ngươi xem." Nói xong, ta vung tay ném ra một đạo linh phù đi ra ngoài.

Thình thịch, thình thịch thình thịch!

tủ giấu lạnh bên cạnh bức tường lập tức loạn hưởng, giống như có người ở bên trong gõ vang, lập tức có mấy đạo bóng đen bay ra, hai chân cách mặt đất ở giữa không trung.

Từng đợt âm phong bỗng nhiên nổi lên, không ngừng du động trước người chúng ta.

Thế là Hoàng đội trưởng và mấy cảnh sát khác không khỏi biến sắc.

Ta lại vung tay, bóng đen và âm thanh đều tiêu tán không thấy.

"Hoàng đội trưởng, ngươi có thể nói ngươi vừa nghe được những gì mình vừa nghe được, những ảo giác nhìn thấy đều là ảo giác sao? Ta thật không phải cố ý hướng ngươi truyền thụ cái mê tín gì đó, mà là thế giới này vốn là như thế. Tựa như vụ án lần này của chúng ta, rõ ràng là có người mượn Âm Linh quấy phá., Đối thủ tự nhiên là người, chẳng qua công cụ gây án hắn sử dụng có chút đặc thù thôi, ngươi nếu không tin công cụ gây án của hắn là thật sự tồn tại, vậy hung thủ này sẽ vẫn luôn đi ngoài phạm vi, thậm chí còn hại chết càng nhiều người hơn."

"Bất kể từ góc độ cảnh cáo hay là theo nguyên tắc của thương nhân âm vật chúng ta, tuyệt đối không cho phép hung thủ này tùy ý hại người nữa. Mục đích duy nhất của chúng ta chính là mau chóng truy bắt hung thủ, nếu đã như vậy, ta thấy cũng không cần lại có tranh đấu chủ tâm duy nhất gì nữa, có thể phá án mới là lẽ phải! Nếu không nằm ở đây, không chỉ có mấy cỗ thi thể này! Ta nghĩ, cái này cũng không phải là điều ngươi hi vọng nhìn thấy?"

Nghe ta nói như vậy, Hoàng đội trưởng tựa như mới vừa mới quen biết ta, một lần nữa nhìn ta, trầm mặc nói: "Được rồi, vậy theo như ngươi nói, bây giờ nên làm gì?"

"Rất đơn giản" Ta chỉ vài khối băng thi kia nói: "Bọn họ đều là bị âm linh làm hại, mà âm linh sống nhờ ở trong món văn võ cổ kia. Chúng ta chỉ cần tìm được cổ vật, chân hung tự nhiên cũng sẽ được khai hỏa."

"Nhưng những văn võ đó đều không thấy, giờ đi đâu tìm đây?" Một tên viên ngoại lai trẻ tuổi bên cạnh hỏi.

Chương thứ hai nghìn không ba, đồ cổ quỷ dị (Thêm thêm)

"Hiện tại chúng ta chỉ còn hai biện pháp, một là lập tức bắt được Lư Kiện, một người khác chính là thông qua văn võ, suy đoán âm linh quấy phá một chút rốt cuộc là ai." Ta nói xong quay đầu lại hỏi: "Hoàng đội trưởng, có thể cho ta xem một chút tư liệu văn võ không?"

"Trong tay chúng ta cũng không có tư liệu gì a." Hoàng đội trưởng có chút khó xử nói: "Chúng ta căn bản không rõ rốt cuộc đây là thứ gì, sau khi tìm được rất nhanh liền chuyển giao cho đồng chí văn võ cục. Ngoại trừ mấy bức thiếp ra..."

"Thiếp ảnh là đủ rồi, để ta nhìn một chút." Ta lo lắng nói.

Hoàng đội trưởng lập tức lấy ra điện thoại, tìm được ảnh đưa tới.

Ta nhận lấy xem xét, đây là hiện trường văn võ của đồng bọn mà ở hiện trường đánh ra thổ nhưỡng.

Văn võ tổng cộng có năm món, bốn cái bồ tước thanh đồng dài ba chân, liếc mắt là có thể nhìn ra, hẳn là vật chứa đựng thời Chiến quốc uống rượu. Món cuối cùng lại rất đặc thù, hơi thành hình vuông, bên trong lõm xuống, chính giữa còn mang theo một cái tay hình thú, nhìn qua như cái nắp đậy thứ gì đó.

Thứ này ta chưa từng thấy qua, bất quá có thể khẳng định, là một phần hoàn chỉnh của đồ cổ.

Lúc ta đang lật xem, tiếng di chuyển đột nhiên vang lên.

Mân của ta chuyển cho Hoàng đội trưởng, hắn dường như có chút không quá tin tưởng ta, sau khi tiếp nhận điện thoại di chuyển đi xa vài bước, lúc này mới ấn nút nghe tiếp.

"Cái gì? Ở đâu? Được! Ta sẽ tới ngay." Hắn buông máy truyền tin xuống, nhìn lại ta và Lý Ma Tử nói: "Hai vị, ta nghĩ các ngươi thật sự có thể đi nghỉ ngơi, Lư kiện đã bắt được."

"Được. Vậy chúng ta sẽ nghe theo sự sắp xếp của ngươi." Ta vừa làm bộ muốn đi, vừa hời hợt cười nói: "Tuy nhiên, ta muốn nhắc nhở ngươi chính là bắt được Lư kiện mới chỉ là bắt đầu mà thôi."

"Nếu như ta đoán không sai, trong tay hắn hẳn là một văn võ cũng không có, các ngươi cũng không tìm được chứng cứ phạm tội của hắn. Cho dù dựa vào thủ đoạn thẩm vấn của các ngươi để chính hắn khai cung, hơn nữa thành thật chỉ kiến, có thể ngồi vững lấy trộm văn võ tội của hắn. Nhưng văn võ đi đâu rồi? Có thể chính hắn cũng không biết."

"Nếu như không có sự trợ giúp của ta, các ngươi có thể vĩnh viễn cũng không thể tìm ra. Án này đã kinh động đến văn cục của Sát Tỉnh Thính, nếu không lấy ra được chút gì thì các ngươi sẽ báo cáo kết quả như thế nào?"

"Cái này..." Hoàng đội trưởng nghe vậy cũng sững sờ.

Đúng vậy, cho dù Lư mụ vú già và Triệu Thành thật sự trộm cắp văn võ tội, nhưng văn chương truy cầu không trở về căn bản là không có cách nào báo cáo kết quả, hơn nữa còn có nhiều mạng người như vậy, cũng nên có một câu trả lời hợp lý.

"Trương đại sư, ngài chờ một chút." Thấy ta và Lý Ma Tử quay người định đi, Hoàng đội trưởng cuống quít gọi bọn ta, xưng hô cũng từ Trương tiên sinh biến thành Trương đại sư.

"Mời nhị vị khổ cực thêm một chút, theo chúng ta đến đội cảnh báo xem một chút đi."

"Không có thời gian! Chúng ta nghỉ ngơi đây." Không đợi ta nói chuyện, Lý Ma Tử không khách khí từ chối.

Xem ra, hắn cũng rất phản cảm với thái độ của Hoàng đội trưởng.

Ta vỗ vỗ bả vai rỗ, ra hiệu hắn không cần để ý.

Đổi lại là ai, vừa nghe chúng ta đem sự kiện nghiêm túc như thế đẩy lên trên người quỷ thần cũng rất khó tin phục, huống chi đây còn là một lão Bang cảnh báo hơn hai mươi năm. Nếu như không dựa theo manh mối chúng ta cung cấp, thật sự bắt được Triệu Thành thật sự mang theo văn võ, có thể đã sớm đem hai chúng ta coi là yêu ngôn hoặc chúng, rải ra thần côn mê tín nhất bắt lại, hảo hảo giáo dục vài ngày.

"Hoàng đội trưởng, cùng ngươi về báo đội ngược lại có thể, bất quá ta có một yêu cầu." Ta khẽ cười nói.

"Ngươi nói đi." Hoàng đội trưởng gật gật đầu.

"Phải để cho ta thẩm vấn đầu tiên, Lư Tẫn." Ta mở miệng nói.

Hoàng đội trưởng do dự một chút rồi hỏi: "Vậy có thể để cho ta nghe bên cạnh không?"

"Không được!" Ta rất kiên quyết trả lời: "Trừ ta ra, bất kỳ ai cũng không được phép ở đây, đương nhiên, các ngươi có thể giám sát từ thực tế."

Hoàng đội trưởng lại lần nữa do dự, cuối cùng gật đầu: "Được rồi! Chỉ cần có thể tìm về văn chương, tìm được hung phạm, ta sẽ nghe theo các ngươi."

Xem ra, Hoàng đội trưởng này có nguyên tắc rất mạnh.

Đoàn người chúng ta lên xe, nhanh chóng rời đi đội cảnh báo.

Trên nửa đường, ta lại hướng Hoàng đội trưởng đưa ra một thỉnh cầu nhỏ.

Khi đến chỗ ta thì ngồi xe cho lên xe, nam tử có lẽ hơi sợ hãi, nửa đường không chú ý xông vào một lần màu đỏ, hơn nữa vội vã chạy mất, ngay cả tiền xe cũng không thu. Ta hy vọng hắn có thể nói một tiếng với đồng hành đang canh gác, miễn trừ trừng phạt, đồng thời đem phí xe hai trăm đồng này giao cho hắn.

Sau khi nghe xong thỉnh cầu của ta, Hoàng đội trưởng sửng sốt, tiếp đó vung tay lên đẩy tiền của ta về, nói: "Trương đại sư, ngươi thật quá khách khí rồi, tiểu sự này không cần ngươi phải nhọc lòng nữa."

Nói xong, quay đầu lại phân phó nói: "Tiểu Lý, quay đầu lại xem phim trước cửa quán tang lễ, tìm được xe ngựa ở đó."

"Vâng!" Một tên cảnh sát ở phía sau đáp lại.

Một đường nhanh như điện chớp, rất nhanh chạy tới đội tuần tra.

Phòng thẩm vấn ở lầu ba.

"Trương đại sư, hắn bị giam ở đây." Hoàng đội trưởng chỉ vào một gian bên trong nói.

Ta khẽ gật đầu, vươn tay ra nói: "Hoàng đội trưởng, phương thức thẩm vấn của ta có hơi đặc biệt, ngươi có thể đem chìa khóa giúp ta không?"

Hoàng đội trưởng do dự một chút, cuối cùng vẫn ra lệnh cho chìa khóa cảnh giới giao ra, nhưng có chút không yên lòng dặn dò ta: "Trương đại sư, đây là tình huống phạm nhân phạm tội vô cùng trọng yếu, ngàn vạn lần không thể để xảy ra sai lầm gì a!"

Ta cười nói: "Ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ theo dõi hắn, sẽ không để hắn đi mất, huống chi còn có các ngươi nữa."

Hoàng đội trưởng sửng sốt, lập tức hiểu ra: "Ngươi muốn thả hắn ra ngoài?"

"Đương nhiên, không thả hắn đi, ai có thể tìm ra vật kia." Ta đã tính trước nói.

"Ngươi không phải nói, ngay cả chính hắn cũng không biết những văn võ kia ẩn giấu ở đâu sao?"

"Hắn quả thực không biết, thế nhưng đi theo là có thể tìm được." Ta không giải thích gì nữa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Phòng thẩm vấn không lớn, Lư kiện bị móc ở trên ghế sắt đối diện, hai mắt híp lại không biết đang suy nghĩ gì.

Nghe thấy âm thanh mở cửa, hắn mở mắt ra nhìn thấy là ta, ngược lại là hiện ra vài phần kinh ngạc, lập tức càng thêm nghi hoặc.

Hắn nhìn thấy phản ứng đầu tiên của ta có thể còn tưởng rằng ta là nội ứng của cảnh vệ, nhưng hai thủ đoạn ta lộ ra ở Mã gia trang, lại hoàn toàn không giống thủ đoạn cảnh sát.

Mãi cho tới hiện tại, hắn cũng không biết được thân phận thật sự của mình.

Ta kéo ghế thẩm vấn ngồi xuống đối diện hắn, đốt một làn khói đưa tới. Lập tức cũng tự mình đốt một cây.

Lư mạp hít sâu một hơi, sững sờ nhìn ta, nửa tự giễu hỏi: "Hiện tại ta nên gọi ngươi là Trương thị viên hay là Trương đại sư đây?"

"Cái này không trọng yếu." Ta cúi đầu nhìn biểu ngữ nói: "Ngươi còn thừa mười phút đồng hồ, muốn nói gì thì nhanh nói đi."

"Mười phút? Đây là ý gì." Lư Già trừng mắt nhìn, sau đó hít một hơi thuốc, cười nhạo nói: "Dù sao không phải là mười phút sau sẽ bị bắn chết ta chứ? Ngươi đừng hù dọa ta, nói thế nào thì ta cũng là người đã học qua đại học, từng đọc qua pháp luật."

Nói xong, hắn lại phun ra một ngụm khói mù nói: "Các ngươi không có bằng chứng bắt ta về đây, tối đa chỉ có thể giam ta giờ dậy, chỉ cần vượt qua một phút, ta sẽ đi cáo trạng các ngươi!"

"Còn chín phần rưỡi." Ta vẫn nhìn chằm chằm đồng hồ, đầu cũng không ngẩng lên nói.

Kế tiếp hai ngàn không trăm ba mươi ba sẽ là ngươi.

"Cái gì mà chín phần rưỡi?" Lư mụi khinh thường hướng ta giương cổ lên nói: "Đây chính là cảnh báo! Chung quanh đều có giám sát, ngươi có thể làm gì ta? Ngươi dám làm gì ta."

"Ta quả thật không thể nào làm gì ngươi được, nhưng chẳng mấy chốc ngươi sẽ giống hệt Trương Ngũ Cân, Nhị thúc của Triệu Thành thật."

"Cái gì!" Lư Dật vừa nghe vậy giật nảy mình.

Nhưng đầu óc tên gia hoả này nhanh chóng xoay chuyển, lập tức sửa lại lời nói: "Trương Ngũ Cân ta nhận ra, hắn không phải đã chết rồi sao? Nhưng Nhị thúc của Triệu Thành lại là ai? Có quan hệ gì tới ta chứ."

Ta cũng không cãi nhau với ai, nói thẳng: "Trương Ngũ Cân là chết rồi, có thể lúc chết toàn thân lạnh như băng, cùng ở trong hầm băng đặt rất nhiều ngày; Nhị thúc thành thật của Triệu gia nghiêm trọng hơn, trực tiếp đông lạnh thành khối băng lớn."

"Sau khi bắt được Triệu Thực, tìm được vài đồ cổ ở bên cạnh hắn. Những người áp tải võ cảnh cùng văn võ cục rất nhanh cũng chết oan chết uổng. Cả đám đều giống như mới đào ra từ dưới sông băng vậy."

Nói xong, đèn y của ta đặt trước mặt hắn, vẽ từng tờ từng tờ một.

Phía trên là ảnh ta quay phim trong nghĩa địa Triệu gia, cùng với mấy cỗ tử thi trong Tang Đồ quán kia.

Lư Mạnh nhìn xem, ánh mắt có chút không bình thường.

"Ta đã tính rồi, tử kỳ của những người này đều rất có quy luật, người tiếp theo chết chính là ngươi! Bắt đầu tính từ lúc ta vào nhà, ngươi còn thừa mười phút. À, không, hiện tại chỉ còn có tám phút."

"Tại sao lại là ta? Tại sao không phải là Triệu Thành thật?" Lư Thố có chút hoảng sợ hỏi.

Lập tức sững sờ, hắn phát hiện hình như nói lỡ miệng.

Kỳ thật, cái này cũng là cái ta cảm thấy kỳ quái.

Cho tới bây giờ, bốn người này trộm mộ tiểu đoàn, đã có hai người ly kỳ tử vong, chỉ có Triệu Thành và Lư Hằng không có việc gì.

Nếu như nói bọn họ trúng phải nguyền rủa trong cổ mộ, vậy người đi vào đó hẳn là phải chết mới đúng, thậm chí căn bản cũng không có khả năng leo ra khỏi mặt đất.

Dựa theo phân công của bọn họ, Lư Hằng là chủ mưu, toàn bộ sự kiện đều là người bày kế, Trương Ngũ Cân là suy tính vị trí cụ thể của Mộ Trung, xác định vị trí của chuyên gia cửa vào thông đạo, người ra tay cụ thể hẳn là Triệu Thành và Nhị thúc của hắn.

Nhưng Nhị thúc nó đã chết, Triệu Thành lại không có chuyện gì, vẫn vui vẻ nhảy nhót tưng bừng, rốt cuộc có nguyên nhân gì, cho đến bây giờ ta cũng không nghĩ thông suốt.

Tuy nhiên trọng điểm bây giờ không phải là cái này, mà là trước tiên phải tìm được cổ vật này rồi mới nói!

Triệu Thành thật dám vào cổ mộ trộm bảo, sau đó lại vì che giấu chân tướng, lần lượt khéo léo che dấu lý do cái chết của Trương Ngũ Cân cùng với Nhị thúc của gã.

Đủ thấy được, gia hỏa này quá thận trọng, đối với chuyện quỷ thần không quá sợ hãi, biện pháp này của ta không có tác dụng gì với gia hỏa này.

Cho nên, tiểu tử Lư Tật này chính là điểm đột phá duy nhất.

"Triệu Thành mệnh rất cứng, hơn nữa lại là mạng người, sát khí quá nặng, ít nhất còn có thể sống qua một tháng. Nhưng ngươi còn thừa bảy phút."

Lư mạp hung hăng hít mấy hơi thuốc, vẫn có chút không tin nói: "Ngươi không cần hù dọa ta! Ngươi nói còn thừa bảy phút là được bảy phút a."

"Ngươi không cảm thấy có chút lạnh sao?" Ta hất cằm về phía dưới bàn.

Lô Hoán cúi đầu nhìn, phát hiện trên hai cái giày da của mình đã kết ra một tầng sương trắng, hơn nữa đang từng bước lan tràn lên trên.

"Đây là âm hàn chi khí, đang từng bước hướng trong cơ thể ngươi khuếch tán. Mới đầu, ngươi căn bản không phát hiện được. Chờ đến lúc ngươi phát hiện thì đã muộn, hàn khí này căn bản không thể trị được, cho dù đem ngươi đặt ở trong lò nướng, cuối cùng cũng sẽ bị đông chết tươi."

"Sau khi ngươi bị chết cóng thì linh hồn sẽ bay ra khỏi xác và bị vật cổ kia cắn nuốt."

"Nói thật, tình hình của ngươi như vậy ta cũng bất lực, ngoại trừ có thể thôi toán ra số chết của ngươi, thì không còn cách nào khác. Bây giờ ngươi còn lại sáu phút, trước khi chết không muốn nói chút gì sao? Nếu quả thật cái gì cũng không muốn nói, vậy ta để lại đây sáu phút cho ngươi, để cho chính ngươi chậm rãi chờ chết đi." Nói xong, ta ném khói đầu, đứng dậy.

"Đừng!" Lần này Lô Trữ rốt cuộc cũng sợ hãi.

Không nhịn được lắc lư Vu Mông, lớn tiếng gào thét: "Cầu xin ngươi, cứu ta đi! Ta không muốn chết, không muốn chết a."

"Ta đã nói rồi, tình hình này ta chưa bao giờ thấy qua, cũng không có biện pháp gì, ngươi điên cuồng hô hoán như vậy, ngoại trừ lãng phí thời gian, cũng không có bất kỳ tác dụng gì."

Lư mạp nghe xong, hai mắt trợn trừng nói không ra lời, không biết là bị lạnh đến mức hay là bị dọa đến toàn thân run rẩy không ngừng.

Ta có chút bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

"Trương, Trương đại sư, cho ta thêm một làn khói đi." Ngay khi ta vừa đẩy cửa phòng đi ra ngoài, hắn đột nhiên gọi ta lại.

Ta quay người lại, lại đốt một làn khói đưa tới.

Hắn hít mạnh một hơi nói: "Xem ra vẫn không thoát khỏi cái chết rồi!"

"Đúng, trộm cắp cổ mộ là do ta làm."

"Quách tổng muốn khai phá phiến núi hoang kia, thời điểm ta đi lấy phân tích thổ chất, chú ý tới một ít thành phần đặc thù phía dưới. Âm thầm tự tra tìm tư liệu liên quan, lúc này mới phát hiện trong cổ mộ đều có, thế là ta sửa đổi hình vẽ, vụng trộm tìm người chuẩn bị trộm cổ mộ."

"Mấy năm trước, ta quen biết với Triệu Thành thật, lúc ấy hắn làm việc ở công địa Quách tổng. Năm đó, có một sự cố ngẫu nhiên xảy ra, hắn ta là công nhân dẫn đầu làm việc, ta phụ trách đi xử lý chuyện này., Một đi hai đi đã quen rồi! Ta cảm thấy người này rất can đảm, hơn nữa cũng giống ta, muốn kiếm một khoản tiền lớn, vì vậy chậm rãi cùng hắn tiết lộ chuyện đào cổ mộ. Mọi người cùng nhau hợp, hắn đề cử ta nhị thúc, nói là khi còn trẻ ta đã từng cùng người làm việc này."

"Nhưng chúng ta chỉ biết dưới chân núi hoang kia có mộ cổ, lại không đoán được vị trí cụ thể, vì vậy Triệu Thành lại xung phong nhận việc lôi Trương Ngũ Cân vào nhóm."

"Ngay khi chúng ta sắp đại công cáo thành, phê văn mà Quách tổng kiến tạo có xuống, sắp sửa phát động rồi, vì thế ta liền để cho Trương Ngũ cân nghĩ biện pháp giả thần giả quỷ, dọa chạy công nhân chạy mất."

"Vài ngày trước, rốt cục đào được bảo bối trong huyệt động, nhưng Triệu Thành lập tức nói cho ta biết, Trương Ngũ cân cùng Nhị thúc hắn lần lượt tử vong..."

"Ta biết tên gia hỏa này lòng dạ độc ác, còn tưởng hắn muốn ít phần, giết bọn họ. Ta cũng có chút sợ hắn hạ độc thủ với ta, nói rằng sau khi ra tay hai lần cũng đều thuộc về hắn, hai ngày nay cũng không gặp mặt hắn."

"Hôm nay ngươi lần nữa trở về Trương gia thôn, ta có cảm giác ngươi có thể phát hiện được chút gì đó, liền vội vàng treo quyền cho Triệu Thực, để hắn cẩn thận một chút, nói vạn nhất có người tìm ngươi, đi nhanh đi, người này không dễ đối phó."

"Quả nhiên, buổi tối, Quách tổng liền bảo ta mang theo bảo an trong giao lộ của công ty đi mai phục, ta tranh thủ thời gian điện thoại cho Triệu Thành, để hắn trốn thoát từ trong lỗ hổng cố ý lưu lại của ta."

"Sau đó, ta sợ sự tình bại lộ cũng nhanh chóng ẩn núp, kết quả không bao lâu liền bị bắt được, đây chính là toàn bộ sự tình trải qua."

"Ta chỉ thấy qua những văn võ đó một lần, sau đó Triệu Thành thật sự không yên lòng để cho ta mang đi, lại lấy về, nói đợi liên lạc đến người mua rồi nói sau. Cổ mộ ta cũng chưa từng đi vào, như vậy âm linh sẽ đưa ta vào chỗ chết sao?" Lư Biễn hỏi.

Kế diệu của hai ngàn không trăm ba mươi ba chính là một cái kế hay.

Nói xong, Lư Dật có chút không cam lòng nhìn ta một cái, thở dài một hơi nói: "Kỳ thật, hiện tại ta sống rất tốt, Quách tổng đối xử rất tốt với ta, quả thực không khác gì con ruột. Ta cũng không thiếu tiền gì, nhưng ta lại nghèo kiết xác rồi!"

"Con lớn lên trong khu rừng, mới sinh ra không lâu, mẫu thân đã bỏ đi. Bảy năm trước, phụ thân lại bị núi đá đập chết, luôn sống nương tựa vào gia gia. Nhưng thân thể của gia gia cũng không tốt, nuôi sống con rất gian khổ. May là những người láng giềng đều rất hiền lành, luôn chiếu cố tới hai ông cháu chúng con, không chỉ cho con cơm ăn, mặc áo cho con, còn cho con học nữa."

"Ta biết cơ hội này tới cũng không dễ, học rất chăm chỉ, từ tiểu học, đến lúc đầu vẫn luôn xếp hạng nhất."

"Các thôn dân xem ta có tiền đồ, cũng vẫn luôn nghiến răng cung cấp cho ta đến cao cấp, đồng thời lấy thành tích hạng nhất toàn thành thị thi đậu ra đại học."

"Đối mặt với học phí cao tới mấy vạn người, toàn bộ thôn nhân đều trầm mặc, ta cũng chỉ có thể vụng trộm trốn ở trong nhà khóc!"

"Sau đó Quách tổng ở trong thôn chúng ta xây một con đường, còn xây dựng Dưỡng lão viện và trường học, sau khi nghe chuyện của ta, liền giúp ta học xong đại học, hơn nữa ở công ty của ông ta vẫn luôn đề bạt ta làm trợ lý cho ông ta."

"Theo lý thì bây giờ ta cũng không thiếu tiền. Nhưng ta luôn sợ nghèo, tóm lại sẽ có một số tiền lớn. Chuyện này không ai trách, đều do ta quá tham lam!"

Lư Thuấn rất ảo não lắc đầu, hiển nhiên là hối hận không thôi.

Lúc này, tầng tầng sương trắng đã lan đến chỗ ngực của hắn, lúc hắn nói chuyện, miệng đều phun ra hơi lạnh.

Hắn lạnh xoa xoa đôi bàn tay, ngửa đầu hỏi ta: "Trương đại sư, còn bao lâu nữa?"

"Một phút." Ta cúi đầu nhìn đồng hồ.

"Ta đây coi như đã có tội đúng đi!" Lư Già tổng kết lại cho mình một câu nói: "Trong nhà của ta còn có chút tích trữ, ngươi thay ta quyên góp những tiền này cho Kính Lão Viện chúng ta đi, đây có thể cũng là lần cuối cùng ta quyên hiến rồi. Còn thi thể của ta nữa, tuy rằng ta là tội nhân, nhưng thân thể này còn có thể cứu trợ những người khác, đây cũng là biện pháp duy nhất để ta chuộc tội."

Lư Hàng cúi đầu, lau nước mắt lạnh như băng, rất chân thành nói với ta: "Trương đại sư, cảm ơn ngươi đã bảo ta nói ra nguyện vọng của mình. Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ làm người thật tốt!" Lập tức, hắn nhắm hai mắt lại.

Ta âm thầm xé nát Định Hồn Phù.

Linh hồn Lư mụi lập tức bị giam cầm, đối với sự vật bên ngoài không hề hay biết.

Ta đi ra phía trước, từ dưới bàn thu hồi hàn băng chú, lại móc ra chìa khóa mở trói tay gã, sau đó lập tức quay người đi ra ngoài.

Ta mới vừa ra cửa, Hoàng đội trưởng và Lý mặt rỗ cũng đi ra từ bên cạnh Giám sát thư thất.

"Trương đại sư, tội trạng của hắn đã được giao phó rất rõ ràng rồi. Chỉ cần tìm được văn võ là có thể đề cử tòa án."

"Hình như hắn phán vài năm trong loại tình huống này?" Ta hỏi.

"Cái này thì phải xem văn võ trị giá bao nhiêu tiền, tình huống bình thường thì ba năm đến mười năm. Song hắn mới là người phạm tội đầu tiên, hơn nữa thái độ nhận tội tương đối tốt, chắc chắn sẽ dễ dàng phán phạt." Hoàng đội trưởng đáp.

Ta quay đầu nhìn thoáng qua phòng thẩm vấn đang giam giữ Lư Kiện, nói: "Hoàng đội trưởng, ngươi thông dung một chút, xem như hắn đầu án tự thú có được hay không?"

Hoàng đội trưởng thoáng kinh ngạc.

Ta giải thích: "Tiểu tử này bản tâm không tệ, ta nghĩ cho dù hắn bán văn võ lấy được khoản tiền kia, chung quy cũng sẽ cầm lấy làm chuyện tốt. Chỉ là cách thu hoạch tiền tài không quá chính xác, phán định vài năm, khiển trách một chút cũng không sai biệt lắm! Ý định pháp luật chính là ngăn giết tội phạm, khiến người hướng thiện. Ta nghĩ lần này hắn cũng có thể sửa đổi lại từ mới cho hắn một cơ hội."

Hoàng đội trưởng trầm mặc một chút rồi nói: "Được rồi, nhưng điều đầu tiên cần phải tìm ra văn võ, nếu như có mất đi gì đó, cho dù hắn tự thú cũng không có tác dụng lớn."

"Ừm." Ta gật đầu nói: "Tiếp theo chúng ta sẽ cùng hắn đi tìm văn võ, nhưng chúng ta phải bố trí trước một chút."

Một giờ sau, Hoàng đội trưởng dựa theo lời ta nói, đã bố trí tầng tầng lớp lớp.

Ta đứng trong mật thất giám sát đánh một tiếng vang, giải trừ Định Hồn Chú.

Lư mạp hơi mở mắt ra, rất là nghi hoặc nhìn chung quanh, lại nhìn thân thể của mình một chút.

Lúc này mới phát hiện bạch Sương toàn thân đã không thấy, ngay cả người còng tay cũng giải khai.

Hắn sửng sốt, chậm rãi đứng dậy đi tới trước hai bước, lúc này mới phát hiện trên mặt đất còn có một mình đang nằm, chỉ là toàn thân trên dưới đều phủ một tầng băng xác lớn!

Đây là thế thân thuật mà ta dùng để mê hoặc hắn.

Đúng lúc này, cửa phòng thẩm vấn mở ra.

Một cảnh sát trẻ tuổi cầm chậu cơm Thiết Đạo đi đến, giống như muốn đưa cơm cho hắn, vừa nhìn thấy lớp băng to trên mặt đất, liền lập tức kêu to chạy ra ngoài.

Không lâu sau, lại thêm mấy tên cảnh sát và hai viên lang tế mặc áo khoác trắng lớn, vây quanh cái mai băng cẩn thận tra xét.

Từ đầu đến cuối đều không thèm nhìn Lư Kiện một cái, tựa như hắn căn bản không tồn tại vậy!

Ánh mắt Lư Già từ sợ hãi đến kinh sợ, lập tức lại dần dần an ổn lại.

Thử thăm dò chậm rãi hướng cửa ra vào.

Nhưng vẫn như cũ không có ai ngăn cản hắn, thậm chí có một nữ cảnh sát đụng vào hắn một cái, ghi chép trong tay tung xuống đất, cũng chỉ là cực kỳ nghi hoặc nhìn về phía Lư Mạnh, sau đó liền ngồi xổm xuống nhặt lấy. Hình như vừa rồi là mình không cẩn thận va vào tường mà thôi.

Lư Thịnh cuối cùng đã tin, những cảnh sát này căn bản là không nhìn thấy hắn!

Hắn bước ra cửa, trong hành lang lui tới thường là cảnh báo, nhưng lại không có ai liếc mắt nhìn hắn, giống như hắn chỉ là không khí vậy.

Lô Dật mới đầu hơi có chút chần chờ, nhưng lập tức lá gan tựu lớn lên, vội vàng xuống lầu, thẳng hướng cửa ra vào đi đến.

"Số 0. mục tiêu đã xuất hiện, xin chỉ thị." Trong ống đồng nam truyền ra một thanh âm.

"Làm theo kế hoạch!" Hoàng đội trưởng nói.

Buông khô văn phòng, Hoàng đội trưởng lại quay đầu hỏi ta: "Trương đại sư, ta có chút không rõ, ngươi thả hắn ra ngoài như vậy là có thể tìm được văn võ sao?"

"Lát nữa ngươi sẽ biết, đi!" Ta gọi gã một tiếng, cũng theo sát bước ra cửa.

Lư Lực cứ như vậy đường hoàng rời khỏi đội ô, như cũ có chút không dám tin tưởng quay đầu lại nhìn, rồi dọc theo đường cái thẳng về phía nam.

Ta và Hoàng đội trưởng ngồi ở trong một chiếc xe nhỏ cũ nát, chậm rãi đi theo phía sau.

"Số 3 chú ý, mục tiêu đang hướng về phía ngươi di chuyển."

"Số 3 hiểu rõ!"

"Số một, số 2. Toàn bộ chuyển hướng, dọc đường khởi nghiệp khống chế tuyến đường."

"Số Một nhận được!"

"Số 2 đã nhận được!"

"Thu được số bốn!"

Hoàng đội trưởng vừa hạ lệnh, vừa nhìn sang ta, giống như đang nói: "Biện pháp này rốt cuộc có được hay không?"

Chương thứ hai ngàn không trăm ba mươi tư xâm nhập vào đạo động trộm.

Lô Khoái càng chạy càng xa, sự nghi hoặc trong mắt Hoàng đội trưởng cũng càng lúc càng lớn.

Xem ra lúc nào cũng có thể làm gián đoạn kế hoạch, sau đó bắt hắn lại.

Thế là, ta không thể không giải thích với ông ta: "Hiện tại chúng ta thấy Lư Kiện chỉ có một nửa linh hồn."

"Một nửa linh hồn?" Hoàng đội trưởng nghe xong hai từ này thì càng mơ hồ.

"Đúng." Ta gật đầu giải thích: "Đơn giản mà nói, hiện tại hắn chỉ là một cái xác, linh hồn của hắn chỉ có thể khống chế tứ chi, mà chân chính chiếm cứ tư duy của hắn lại là một linh hồn khác."

"Một linh hồn khác? Ngươi ám chỉ... quỷ sống nhờ trong đồ cổ?"

"Hoàng đội trưởng, ngộ tính của ngươi rất cao a, vậy mà thoáng một cái đã đoán được." Ta cười gật gật đầu.

"Vừa nãy ta mượn một ít bàng môn tả đạo, cũng không ngừng ám chỉ tâm lý, khiến trong ý thức của Lư Kiện đã sớm nhận định mình tử vong. Sau đó những người đồng nghiệp như ngươi lại làm như không thấy hắn, hơn nữa cái thi thể thay thế kia càng làm cho sinh hồn hắn đều mất."

"Mà trong trạng thái tử hồn, một tấm linh phù khác của ta cũng có tác dụng."

"Tấm linh phù này có thể câu lấy âm linh mà gần đây hắn đã tiếp xúc. Mà âm linh cường đại nhất hắn đã tiếp xúc, tự nhiên chính là con trong đồ cổ kia."

Hoàng đội trưởng có chút mơ hồ, khẽ nhíu mày suy nghĩ một chút rồi nói: "Ý của ngươi là để cho chính hắn dẫn chính hắn về nhà?"

"Đúng!" Ta cười nói: "Hoàng đội trưởng, ngươi thiên phú thật đúng là không tầm thường, nếu ngày nào đó muốn học chút thủ đoạn, ta ngược lại rất nguyện ý trợ giúp ngươi một chút."

Hoàng đội trưởng nghe vậy, chỉ biết lắc đầu, rồi lại tiếp tục đi về phía trước trong chốc lát, hỏi tiếp: "Vậy nếu Âm linh này không phải là nên làm gì với văn võ của chúng ta thì sao?"

"Sẽ không!" Ta phi thường khẳng định nói: "Cổ mộ vừa bị đào bới không lâu, Âm Linh kia vừa mới nhìn thấy ánh mặt trời, xa xa còn không thể thoát thân mà sinh ra, mặc dù một hồn phách tràn ra, cũng phải chạy trở về lúc trời sáng, nếu không hồn phách bản thể nó sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, mà lại vĩnh viễn không thể chữa trị."

"Thế nhưng, những cổ vật kia tại sao lại chạy ra ngoài chứ?" Hoàng đội trưởng vẫn như cũ có chút khó hiểu hỏi.

"Ồ, cái này đơn giản hơn." Ta nói xong đã nắm lấy ống quan của hắn, vung tay ném ra ngoài cửa sổ.

Hoàng đội trưởng vừa định hô lên thì thiếu chút nữa đã đạp gãy, đột nhiên trợn tròn hai mắt!

Từ trong xa kính, nhìn thấy ống quan kia không chỉ rơi xuống mặt đất, hơn nữa cứ bay ở giữa không trung theo bánh xe.

"Cái này... Đây là?"

"Ta chú ý thấy Phục Trụ này đã rất cũ nát, bên trên dán một tờ giấy, viết lên Hoàng đội, xem ra đây là thứ ngươi chuyên dụng trong nhiều năm. Vô luận ngươi thừa nhận hay không thừa nhận, trên vật này đều có một tia tàn hồn của ngươi, ta dùng chút thủ đoạn,, Thả một luồng tàn hồn này ra, nó tự nhiên sẽ bám theo bản thể linh hồn của ngươi, cổ vật kia không cánh mà bay chính là đạo lý này! Có chút bất đồng chính là, ý thức chủ quan của ngươi sẽ không hại người, mà tàn hồn của cổ vật kia lại phi thường tàn bạo." Nói xong, ta vẫy tay một cái.

Quân đội từ ngoài cửa sổ bay trở về, vững vàng rơi vào trong tay Hoàng đội trưởng.

Thực ra, môn pháp thuật này ta cũng vừa mới học không lâu, hơn nữa tối đa chỉ có thể kiên trì không tới một phút, vừa rồi đã là cực hạn.

Bất quá đối với bậc đại hán ngoại môn như Hoàng đội trưởng này mà nói, chính là pháp thuật có thể xưng là thần tiên, quả thực cùng ngàn dặm lấy vật cũng không có gì khác nhau!

Hắn tiếp nhận quan lạc nhìn trái phải, quay đầu lại nhìn ta một cái.

Lần này, ánh mắt của hắn hoàn toàn khác với lần đầu nhìn thấy!

Không biết trải qua lần này, xem khoa học mà hắn thành lập nhiều năm có phải có chuyển biến rất lớn hay không.

Lô Tật vẫn dọc theo con đường lớn thẳng tắp hướng nam, theo đó lại không biết mệt mỏi bước nhanh chạy, ven đường đều bị Hoàng đội trưởng quản lý bất cứ lúc nào, tuyệt đối sẽ không phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

Chúng ta ở phía sau không nhanh không chậm đi theo, mắt thấy Lư Thố sải bước chạy ra khỏi thành thị, trực tiếp chạy ra ngoại ô.

"Ừm? Ta biết hắn đang đi đâu." Đột nhiên ta hiểu được hắn tới.

Tên gia hỏa này muốn tới công trường!

Trên hình văn võ nhìn thấy tổng cộng là năm dạng đồ vật, trong đó đồ vật hơi hình vuông hẳn là cái nắp.

Nói cách khác, không biết căn cứ vào nguyên nhân gì, bọn Triệu lão ngũ còn chưa đào xong mộ, thứ tốt thật sự còn ở bên trong nên không lấy ra.

Bản thể của âm linh kia đang ẩn nấp ở trên vật kia!

Quả nhiên, Lô Lão đường thẳng tiến về phía công trường.

"Hoàng đội trưởng, hắn đi theo hướng cổ mộ, cổ mộ kia ở một chỗ dưới công trường chưa lập lầu, ngươi lập tức phái người đi trước ngăn cản Duẫn Nha trong công trường. Chỗ khác không quan trọng, nhưng nếu ở gần đây bị va đập thì âm linh sẽ thoát khỏi thân thể, Lư Tật có thể gặp nguy hiểm, rất có thể sẽ luôn hôn mê bất tỉnh..." Ta dặn dò.

Hoàng Đại Vượng trông coi công trường cực kỳ chịu trách nhiệm, vừa nghe thấy âm thanh, ầm ĩ hét lớn nhảy ra, đã không dễ chơi nữa!

"Được!" Lần này Hoàng đội trưởng sớm đã tín phục một trăm hai mươi tên của ta, lúc này chỉ huy viện binh đi ngang qua.

Thời gian không lớn, mắt thấy Lư Kiện vòng qua núi hoang, chui vào một mảnh lùm cây.

Phía trước cũng không có thông đạo, thời điểm chúng ta đang muốn xuống xe, bộ lạc lần nữa vang lên.

"Số 0. mục tiêu đang chui vào trong động sâu, xin chỉ thị!"

"Trước không nên vọng động, trong phạm vi năm dặm chung quanh thi hành cảnh giới phong tỏa." Ta đoạt lấy văn cơ lớn tiếng trả lời.

"Đội vàng, hai người chúng ta đi qua xem, ngươi thông báo cho đồng tử văn võ một chút, để bọn họ lập tức chạy tới." Nói đến đây thì cửa xe nhảy xuống: Thật ra thì, ta tự đi là được rồi, sở dĩ gọi hắn vào, chỉ sợ hắn tái phạm bệnh nghề nghiệp, nghi thần nghi quỷ đối với ta.

Hoàng đội trưởng vội vàng giải thích với thủ hạ làng một chút, sau đó cũng lập tức đi theo tới.

Tiến vào lùm cây không xa, liền gặp cảnh báo vẫn một mực ngồi chồm hỗm ở chỗ này.

"Đội hoàng đội, hắn chui từ cửa động vào đó." Nói xong, cảnh báo giơ giỏ lên lắc lư về phía trước.

Tay dưới điện quang, ngoài ba mươi mấy thước là một bãi loạn thổ không thu hút bị người đào ra một cái cửa động.

Cửa động rất nhỏ hẹp, chỉ có thể đủ cho một người miễn cưỡng chui vào.

Ta và Hoàng đội trưởng rón ra rón rén đi đến gần xem xét, tầng đất được mở ra đều là mới, nhưng bên trong cửa động lại có lượng lớn đất Phù Thổ, cùng với vết đào công cụ. Rất hiển nhiên, đây chính là lỗ trộm do đám Triệu Thành bọn họ đào.

"Ta xuống xem một chút, ngươi đừng quá gần." Ta sau khi vội vàng dặn dò hắn một câu, liền ngậm đèn lồng trong miệng, tay chân cũng dùng, bò hướng trong động.

Cửa động rất nhỏ hẹp, nhưng càng bò càng lớn, thời gian dần trôi qua đã có thể xoay người đi tới.

Chỉ là hướng cửa hang đi xuống, dù là dưới ánh điện trên tay chiếu rọi, phía trước vẫn đen sì một mảng lớn, cái gì cũng không thấy rõ.

Liên tục đi bò năm sáu phút, hai bên xuất hiện một ít phiến đá màu xanh cũ kỹ, phía trên loáng thoáng có khắc văn đơn giản.

Là Thao Thiết văn.

Thanh đồng khí nhìn thấy trên tấm ảnh đó cũng xuất phát từ niên đại tương tự.

'Rầm Ào Ào', 'Rầm Ào Ào'...

Đang đi, phía trước đột nhiên xuất hiện từng đợt thanh âm lay động đất cát.

Thiên Binh hai ngàn ba năm thiên binh kim giáp, Phục Pháp Ác Quỷ thứ hai

Ánh râu của ta hơi tối một chút, nhìn từ xa lại, chính là Lư Kiện.

Cả người hắn nằm rạp trên mặt đất, hai tay đang ra sức khua khoắng cát bụi.

Toàn bộ đạo động đã bị ngăn chặn, phía trước đã không còn đường đi.

Trong đống đất cát lộ ra một lỗ nhỏ, xem ra không khác biệt lắm so với động Bồng Tử.

Hiển nhiên, những dấu vết lưu lại sau khi văn võ tự tiến vào lưu lại kia.

"Phá!" Ta vung ra một đạo linh phù, hét lớn một tiếng.

Vừa dứt lời, Lư Tẫn lập tức dừng lại, nằm sấp tại chỗ không nhúc nhích.

"Thế nào, hắn không có việc gì chứ?" Hoàng đội trưởng đi phía sau ta có chút lo lắng hỏi.

"Không có việc gì, đem hắn về đi. Nơi này để người văn võ cục xử lý là được." Nói xong đi lên trước, ôm lấy Lư Già.

Lúc ta và Hoàng đội trưởng mang theo Lư Kiện hôn mê ra khỏi động khẩu, đã có rất nhiều cảnh báo chờ ở bên ngoài.

Ta đem Lư Kiện giao cho cảnh báo bên cạnh, dặn dò hắn nói: "Trở về tắm cho hắn, sau khi thay xong quần áo, lại đem hắn trói ở phòng thẩm vấn. Sau đó dùng cành cây ngâm nước muối cho hắn là được rồi."

Cảnh sát kia vẻ mặt bối rối, lại xin chỉ thị nhìn Hoàng đội trưởng.

"Làm theo lời Trương đại sư." Hoàng đội trưởng phân phó.

"Vâng!" Một cảnh báo lên tiếng, cùng với một người khác dẫn theo Lư Kiện xuống núi.

Lúc này, điện thờ của ta vang lên, vừa tiếp nhận là Lý Ma Tử.

"Trương gia tiểu ca, ngươi bảo bọn họ đi vài người, đồ ngươi muốn nhiều lắm, ta đâu dọn hết được."

Ta quay đầu nhìn Hoàng đội trưởng nói: "Hoàng đội, ngươi xem..."

"Không nghe thấy à? Còn không mau xuống hỗ trợ." Hoàng đội trưởng cả giận nói.

Đám cảnh sát vừa nghe vậy, vội vàng chạy xuống núi, rất nhanh lại thở hồng hộc bò lên.

Cả đám ôm một cái cán gỗ, lồng gà, còn có rơm rạ bị trói thành bó.

"Ôi má ơi, mệt chết ta rồi!" Lý Ma Tử tuy hai tay trống không đi lên, nhưng khi đến gần, liền nằm dưới đất thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

Ngay từ lúc thương nghị, ta đã dặn dò Lý Ma Tử đi mua đạo cụ cần dùng, bất kể âm hồn hình thể Lư có hình dạng mang về nơi nào, đều phải lập tức cử hành một hồi nghi thức Phong Hồn.

Nếu không một khi Âm Linh trở nên dữ tợn, cũng không phải là chuyện đùa.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy, nhanh chóng gom góp nhiều tài liệu thi pháp như vậy, thực sự không dễ dàng, ta vốn tưởng rằng, hắn ít nhất phải trước hừng đông mới có thể chạy về được, xem ra ta thật sự đã đánh giá thấp năng lượng của Lý Ma Tử rồi.

Việc này không nên chậm trễ, phải lập tức động thủ chuẩn bị.

Dưới mệnh lệnh của Hoàng đội trưởng, đám cảnh sát này lập tức biến thành trợ thủ của ta, vội vàng làm việc.

Chỉ chốc lát sau, mười tám cọc gỗ, ba mươi sáu con bù nhìn đã hoàn tất, hơn nữa dựa theo phân phó của ta phân biệt đặt ở từng hướng.

Ta lại chọn tám tên viên chấp pháp cường tráng làm Kim Cương hộ pháp, phân biệt đứng lại cấp bốn phương tám.

Sau đó bảo Hoàng đội trưởng mở lồng gà ra.

Sau khi những con gà trống to đi ra từ lồng gà, không chỉ không đi theo, ngược lại từng con ưỡn ngực ngẩng đầu xếp thành đội ngũ, giống như sắp anh dũng chịu chết tướng quân.

Ta từ trên đất nhặt lên một thanh pháp kiếm cầm quyền cành cây, xa xa chỉ về phía trước nói: "Thiên địa âm dương, chúng thần quy vị."

Những con gà trống này như nghe hiểu được, lần lượt đi về hướng cọc gỗ, giương hai cánh nhảy lên cọc gỗ.

"Thiên binh kim giáp, ác quỷ phục pháp!"

Theo tiếng hét to của ta, một luồng gió lạnh mãnh liệt từ trong hố đất lao ra.

Phốc!

Phốc phốc phốc!

Tất cả gà trống lập tức như bị một đôi đại thủ vô hình hung hăng ấn xuống, xâu sống trên cọc gỗ, ngay cả kêu cũng chưa kịp kêu một tiếng đã máu tươi đầm đìa đầy đất, máu tươi chưa kịp vẩy hết đã bị đông lạnh một tầng băng vụn.

Cảnh sát ở đây kể cả Hoàng đội trưởng đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình.

Chỉ có Lý mặt rỗ còn cố gắng trấn tĩnh, một tay túm chặt túi đàn sáo.

Ta vốn định mượn mười tám con gà trống làm thành Kim Giáp Thiên Binh, để chấn nhiếp Âm Linh, không ngờ chỉ một hiệp đã nói tất cả đều vô dụng.

Xem ra gia hỏa này thật đúng là không đơn giản! Làm không tốt lại là một tên cấp bậc Quỷ Đế.

Bất quá cũng may Âm vật vừa mới xuất thế không lâu, Âm Linh này còn xa mới có thể thi triển ra toàn bộ uy lực, càng không có biện pháp nào đào thoát, nếu không ta ở chỗ này bố trí trận khu Quỷ liền thành chuyện cười.

Cũng may, ta đã sớm có chuẩn bị!

"Lên!" Ta giơ cành cây lên, nghiêng về phía trời xanh.

Sưu sưu sưu sưu, tất cả người rơm đặt ngang trên mặt đất đều đứng thẳng lên, đồng loạt xếp thành một tòa Thiên Cương đại trận.

Phù!

Trong động khẩu kia, âm phong tuôn ra.

Con bù nhìn lung lay mấy cái, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Nhưng con không ngừng được gia trì vẫn gắng gượng đứng thẳng được.

"Hợp!" Ta khép hai tay lại.

Tất cả bù nhìn rơm tụ tập vào chính giữa, cỗ âm phong kia lập tức dừng lại.

Nhưng bù nhìn hình người tạo thành lỗ châu mai cỏ nhỏ cũng không ngừng lay động, lại không ngừng có lá cỏ nổ văng ra ngoài, tung bay khắp nơi. Giống như đột nhiên dâng lên một cơn gió lốc, mang theo rơm rạ, xoay quanh.

"Kim Cương ở đâu?"

"Có!" Tám viên Đội hình kia, dựa theo phân phó của ta lúc trước, đồng thanh hét to.

"Giết!" Ta ra lệnh một câu.

Tám người kia đồng thời cầm một cành cây, xông về phía trước, phốc phốc liên thanh đâm vào trong lỗ tóc.

Trên tám nhánh cây kia, ta đã sớm bôi chu sa lên.

Lần này đâm vào, lỗ mai không lắc lư nữa, gió lốc phía trên cũng không còn bay múa.

Chỉ là tám nhánh cây kia đang không ngừng rung động, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung!

Ta phất phất tay, để tám cái đùng này lui xuống.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Mấy người vừa mới rời đi, tám nhánh cây đồng thời gãy, cỏ nhỏ kia đột nhiên nổ tung, rơm rạ đầy trời điên cuồng cuốn tới.

Ngay tại giữa lỗ châu mai vừa rồi, lại loáng thoáng xuất hiện một bóng đen.

Xem ra, đã đem gia hỏa này bức ra ngoài rồi.

Chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi.

Ta đây liên tục mấy chiêu, chỉ có thể bức bách Âm Linh hiện hình, lại không thể tạo thành thương tổn có tính thực chất gì.

Ta rất sợ Âm linh này lại thi triển ra yêu thuật gì làm bị thương những người khác. Vừa tranh thủ thời gian để Hoàng đội trưởng mang theo những người khác rút lui, vừa ném ra mấy đạo linh phù tạm thời phong bế tứ phương, bước chân về phía trước.

Bóng đen kia càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng lộ ra hình người.

Người này cũng không cao, dáng người lại dị thường mập mạp, ưỡn một cái bụng lớn tròn vo, tựa như trên bụng có một cái nồi nhỏ vậy.

Nó mặc trường bào cổ đại, gương mặt cao lớn, uy phong lẫm liệt, chắp hai tay sau lưng, lạnh lùng nhìn lướt qua nói: "Chính là tên nhãi ranh nhà ngươi muốn đối nghịch với bổn vương đúng không?"

"Đúng thì sao? Ngươi đã chết mấy ngàn năm, thì sớm đã tan hết oán khí, mau mau đầu thai đi. Nhưng ngươi chẳng những không đầu thai, còn hóa thân Âm Linh trước sau hại chết mấy mạng người, ta làm sao có thể bỏ qua cho ngươi?" Ta không chút sợ hãi đáp.

"Phì! Bổn vương là vua của một nước, giết mấy người tính là gì?"

"Quân của một nước?" Ta không khỏi sửng sốt.

"Vâng! Bổn vương đúng là quân vương cuối cùng đảm nhiệm vị trí quân chủ cuối cùng của Vệ Quốc." Tên béo kia dương dương đắc ý nói.

...

Nguyền rủa đệ nhị thiên bát số ba ngàn linh linh cửu u môn.

"Quân chủ cuối cùng của Vệ Quốc?" Đầu óc của ta một hồi minh tư khổ tưởng, đột nhiên kêu lên: "Ngươi chẳng lẽ là Cơ Giác bị Tần nhị thế phế bỏ?"

"Chính là bổn vương!"

Tên béo kia vừa nghe ta kêu tên của hắn, rất là ngạo mạn ưỡn thẳng bụng to, lập tức lại nhận thấy được câu nói kia của ta vừa rồi tựa hồ trọng điểm hơn nữa là "Phế bỏ" hai chữ, không khỏi trong lửa giận hất tay áo: "Vệ quốc ta tuy nhỏ, nhưng tồn tại lâu nhất quốc gia, trên dưới đã trải qua ba mươi vị quân chủ, Tần Quốc hắn mặc dù cường đại, chẳng phải cũng đến Tần nhị thế đã bị bại hoại sao?"

"Người diệt vệ quốc mất thiên hạ, câu sấm sét thiên cổ lưu truyền. Tần nhị thế này, lão tử Doanh Chính của hắn bình định lục quốc, bắc phạt hung nô, uy phong biết bao? Nhưng lại duy nhất không dám đem Vệ Quốc ta ra làm gì, nhưng hắn lại không tin lời gièm pha, tin Triệu Cao, thôn tính quốc gia của ta, sau đó thế nào? Ha ha ha, đây chính là báo ứng!"

Ta có chút bất đắc dĩ nhìn gã nói: "Nếu ngươi là đại thần đại tướng nổi tiếng thời Xuân Thu chiến quốc, có lẽ ta sẽ tôn trọng ngươi một chút, thật không biết một tiểu quân chủ mạt đại như ngươi có gì đáng tự hào?"

"Ta cũng hiểu một chút về lịch sử, tuy rằng Vệ quốc rất dài nhưng vẫn luôn kéo dài hơi tàn, sinh tồn trong kẽ hở giữa các quốc gia. Người khác cũng không phải là không dám tấn công Vệ Quốc, mà là Vệ Quốc quá nhỏ, bọn họ khinh thường đi động..."

"Ngươi!" Tên mập kia vừa nghe vậy nhất thời tức giận không chịu nổi.

"Ngươi cái gì mà ngươi? Ta nói không đúng sao? Cho dù là xuân thu hay là chiến quốc, mấy lần khắp thiên hạ, ai sẽ nhớ tới có Vệ

Quốc."

"Cho dù Tống Quốc và Đào Quốc được hậu thế truyền lại thành trò cười, cũng có danh tiếng hơn Vệ Quốc một chút." Ta cố ý trào phúng nói.

"Nếu là bá tánh bình dân thì không sao, chỉ có thể trách mình sinh ra sai chỗ. Nhưng ngươi thân là một đời quân chủ, không thống trị quốc gia tốt, còn không biết xấu hổ khoác lác, thậm chí sau khi chết vẫn làm hại bách tính địa phương, ngươi tính là có năng lực gì?"

"Nếu ta là ngươi, cho dù âm hồn không tán, cũng không có mặt mũi đi gặp người khác, dứt khoát thành thành thật thật trốn ở dưới đất, coi như một con chuột cả đời đi!"

"Ngươi..." Tên mập kia tức giận, nhưng lại không tìm được từ ngữ nào phản bác ta.

Dừng ta hồi lâu, rốt cục thở dài một hơi nói: "Tiểu tử, ta sao lại không muốn làm một bá chủ mùa xuân, một quốc gia cường đại chứ? Nhưng Vệ Quốc quá nghèo, không ai nguyện ý dốc sức vì ta đâu."

"Nghĩ đến nhân tài Vệ Quốc ta, binh có Ngô khởi, không cách nào có thương nhân, hiệp có Nhiếp Chính, Kinh Côn Bằng, Văn Hữu Tử Lộ, Chính có Lữ Bất Vi, nhưng mỗi một người đều ghét bỏ Vệ Quốc nghèo nàn, nương tựa hắn. Tần Quốc kia nếu không có Vệ Quốc ta giỏi tương trợ, làm sao có thể cưỡng chiếm sáu quốc? Nếu có một người lưu lại quốc gia, Vệ Quốc ta làm sao đến mức này?" Tên mập nói.

"Quốc không lưu người, há lại trách người khác?" Ta lớn tiếng quát: "Danh sĩ cao nhân không muốn lưu lại quốc gia, ngược lại chạy tới quốc gia khác làm việc, không phải là vì ngươi cái bình rách nát, không muốn tiến thủ hay sao. Với quốc quân như ngươi, nếu ta là Tần nhị thế, sớm muộn gì cũng sẽ thôn tính ngươi!"

Không nghĩ tới, lần này mập mạp kia lại không tức giận, ngược lại giống như đột nhiên phát hiện cái gì đó, hướng ta cười cười nói: "Vậy ngươi có từng nghĩ tới, những tặc tử vứt bỏ quốc gia mình, cuối cùng sẽ có kết cục như thế nào?"

Nghe hắn hỏi vậy, ta không khỏi thầm nghĩ một chút.

Thương Lam bị vết xe đổ mà chết, Ngô Khởi bị loạn tiễn xuyên tâm.

Kinh qua bị ngàn đao phân thây, Nhiếp Chính hủy dung tự sát.

Lữ Bất Vi bị độc chết, con đường cũng bị chém thành thịt nát!

Những nhân tài lịch sử huy hoàng này, lại không có người nào được chết hiền lành.

Lại nghĩ tới, ngay cả kẻ thâu tóm Vệ Quốc như Tần Nhị Thế cũng mất nước, không khỏi cả kinh: "Ngươi nói là những người này đều bị hạ độc chú?"

"Vâng!" Tên mập mạp ưỡn ngực về phía trước nói: "Không hổ là môn đồ Cửu U môn, chỉ một cái liền đoán ra."

"Hả?" Nghe hắn nói vậy, ta không khỏi càng thêm kinh ngạc.

Cửu U môn đúng là được xây dựng vào cuối mùa xuân, ở trước sau Chiến quốc dần dần suy vong, Vệ Quốc quân chủ Cơ Giác nghe nói Cửu U môn cũng không phải chuyện lạ gì, nhưng hắn chỉ liếc mắt một cái đã phán đoán ra ta cũng là môn đồ của Cửu U môn, cái này thật sự có điểm kỳ quái!

"Nói thật cho ngươi biết, ngoài những người này, Tổ U Tử của Cửu U môn cũng là người của Vệ quốc! Hắn tận mắt thấy rất nhiều nhân tài không ngừng vứt bỏ tổ tiên, cực kỳ đau đớn, lúc này mới lập một sát trận tuyệt diệt, bao quát toàn bộ Vệ quốc trong đó. Phàm là có người bỏ quốc mà đi, chắc chắn sẽ chết thảm! Hơn nữa ai diệt trừ Vệ quốc ắt sẽ mất thiên hạ! Đại trận này không chỉ bao quát mà còn kéo dài năm ngàn năm."

Lần này, ngược lại làm ta sợ hết hồn.

Những danh nhân lịch sử chạy trốn từ Vệ Quốc đều đã chết dưới nguyền rủa của U Tử.

Chẳng trách Tần Vũ Hoàng thôn tính thiên hạ, thậm chí ngay cả Hung Nô và Nam Việt quốc cũng không buông tha. Duy chỉ có Vệ Quốc nho nhỏ lại lưu lại trong đất nước này, thì ra là có ý này.

Tần Thủy Hoàng cực kỳ tin tưởng Phương Thuật đạo sĩ, đối với Vô Hình đại trận do U Tử lưu lại tự nhiên tôn kính.

Chỉ dùng một tòa trận pháp đã có thể nguyền rủa vạn dặm, thậm chí có thể tiêu diệt một quốc gia.

Thế này sẽ kinh khủng tới mức nào?

"Nhưng mà..." Cơ Giác dừng một chút nói: "Chỉ là lão nhân gia U tử, kiến tạo trận pháp hao phí lượng lớn tinh khí thần, trận thành không lâu liền đi đời nhà ma, từ biệt thế gian."

"Cửu U Môn mà hắn ta lưu lại việc trị quốc phụ chính cũng bởi thế mà chia ra làm ba, hơn nữa còn bị thích khách các nước liên thủ vây quét."

"U Tử muốn mượn nhờ thuật Âm Dương, nguyện vọng của vệ nhân quốc cường đại cũng sẽ thất bại."

"Bất quá không nghĩ tới, trải qua ngàn năm sau, ta lại nhìn thấy truyền nhân Cửu U, không tệ không tệ! Ha ha ha, xem ra Vệ Quốc ta lại có hi vọng quật khởi lần nữa." Tên mập hài lòng đánh giá ta nói.

"Ta đích thật là môn đồ Cửu U môn, truyền nhân U Tử, có quan hệ gì với kẻ vô sỉ hôn quân vô sỉ như ngươi?" Ta cười lạnh một tiếng.

"Hừ." Tên mập nghe vậy ngừng cười, hừ lạnh một tiếng nói: "Chẳng lẽ qua mấy ngàn năm, các ngươi quên cả môn quy cơ bản nhất sao? Điều đầu tiên trong Cửu U môn quy chính là Quân vương Đại Như Thiên! Tuy năm đó U tử tiến vào hoàng cung không cần quỳ lạy ban ân, nhưng mỗi lần hắn yết kiến quân vương., Đều nhất định phải hành lễ quy củ quỳ gối chín lạy, sau đó môn chủ đời thứ hai, chính ba vị chưởng môn sau khi phân liệt thấy quốc quân đều như vậy, hôm nay một tên môn đồ Cửu U như ngươi dám không nhận ta là quân vương?"

Ta không thèm để ý nói: "Vệ quốc của ngươi đã sớm diệt vong, đều diệt vong mấy ngàn năm rồi! Đừng nói hiện giờ ta là người Trung Quốc, không có nửa điểm quan hệ với Vệ Quốc chó má gì cả, cho dù ta sống ở trên vùng đất này, cũng tuyệt đối xem thường phế vật không có bản lĩnh như ngươi. Hiện giờ ngươi biến thành Âm Linh, nhưng tính cách chết không thay đổi, bằng tốt nhất là giết người! Hôm nay ta phải lấy Cửu U thuật trừ hại cho dân."

"Chỉ bằng ngươi?" Cơ Giác mỉm cười: "Ngươi có lẽ còn không biết nhỉ? Từ trước đến nay thuật Cửu U đối với huyết mạch Hoàng tộc của Vệ Quốc là vô dụng, đừng nói là một tiểu bối hậu thế như ngươi, năm đó môn chủ đời thứ hai chết, môn chủ Âm Phù môn lập nên Xi đã từng muốn soán quốc tự lập, cuối cùng như thế nào? Vừa thi triển tà thuật trên người Hoàng Tổ, lập tức bị cắn trả mà chết! Nếu ngươi có can đảm, cứ việc thử một chút."

Lăng Vân Kiếm thứ hai nghìn lẻ bảy phát uy...

"Vậy được! Cho dù ta không dùng pháp thuật Cửu U môn cũng có thể thu thập ngươi." Nói xong, ta quay người rút ra một lá linh phù thượng đẳng.

"Tiểu ca của Trương gia, chờ một chút." Đột nhiên, sau lưng có người gọi ta.

Quay đầu nhìn lại, lại là Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử vừa sải bước đi nhanh về phía trước, vừa cực kỳ tiêu sái nắm lấy túi vải, lộ ra Lăng Vân Kiếm giấu ở bên trong.

"Tiểu ca Trương gia, không đáng liều mạng với tên quỷ này, để ta tới giải quyết cho tốt! Đúng lúc thanh bảo kiếm này rơi vào trong tay ta, sau đó còn chưa kịp chém ra thì lấy nó thử kiếm đi!"

Ta thiết kế mê hồn trận chung quanh chỉ là phòng ngừa có ngoại nhân đột nhiên xông vào, một người chiếu cố không chu toàn, bị âm linh hại tính mạng, bản thân cũng không phải thứ gì cao thâm.

Tuy nói Lý Ma Tử cơ hồ không có tu vi gì, nhưng dù sao so với người bình thường cao hơn một bậc, hơn nữa trong tay hắn còn có không ít phù chú mà ta tặng, cùng với thanh Lăng Vân kiếm trong tay. Một cước đạp vỡ mê hồn trận, xâm nhập vào trong đó, cũng không phải là việc khó gì.

Có thể là hắn theo bọn Hoàng đội trưởng đi được một nửa, lại có chút không yên lòng ta, liền quay đầu chạy trở về.

Vừa hay nghe được Cơ Giác uy hiếp ta, không thể vận dụng Cửu U bí thuật đối phó hắn, bằng không chính mình cũng sẽ bị phản phệ mà chết, lập tức liền sốt ruột, tự mình cầm kiếm ra trận!

Nhận ra Lý Ma Tử đã lâu như vậy, hai chữ dũng cảm này gần như không dính dáng gì đến hắn, nhưng lần này hắn lại biến dạng.

Vừa lúc, ta cũng muốn nhìn xem trận này của Lý Ma Tử học tập đến trình độ nào.

Có ta ở một bên chiếu cố, đoán chừng âm linh kia cũng không thể làm gì hắn, hơn nữa, Lăng Vân kiếm trong tay hắn có thể xếp hạng bảy trong thập đại hàng ma danh kiếm cổ kim! Bạch Hạc đạo trưởng tùy thân bội kiếm.

Ta khổ sở đem nó từ Ô Tô Lý Giang ra, vẫn không thể rút vỏ, chưa từng tận mắt thấy uy lực của nó, lần này cuối cùng có thể thỏa nguyện được rồi!

"Tốt! Ma Tử, vậy tên gia hỏa này giao cho ngươi." Ta nắm chặt cây châm cùng linh phù thượng đẳng Vô Hình, đứng ở phía sau lược trận cho Lý Ma Tử.

"Hắc, ngươi cứ nhìn đi." Lý Ma Tử lúc đi qua bên cạnh ta đã nặn ra một khuôn mặt tươi cười, lập tức bước nhanh về phía trước.

"Cái này... Trên thân kiếm này sao lại có sát khí cấp Vô Thượng Thần." Cơ Giác nhìn thấy kiếm trong tay Lý Ma Tử, không khỏi sợ hãi cả người run lên.

"Hắc hắc, coi như ngươi biết hàng!" Lý Ma Tử cười hắc hắc nói: "Hôm nay ta cho ngươi mở mang tầm mắt ra, nhìn xem sự lợi hại của bổn đại sư như thế nào."

Cơ Giác vừa nghe, nháy mắt không còn can đảm, liên tục lui về phía sau.

Nhưng ta mượn người rơm và tám tên giám sát bày ra Thiên Cương Bát Cực trận cũng không phải ghen tuông, tuy tạm thời thương tổn hắn không được, nhưng cũng khiến hắn không thể chạy trốn.

Ngay lúc bước tới biên giới trận pháp, trong khắp nơi liền hiện ra đạo đạo kim quang, căn bản không bước ra nửa bước.

Lúc này Lý Ma Tử cũng đã tới gần, một tay nắm chặt vỏ kiếm, tay còn lại mãnh liệt chỉ về phía trước: "Giết!"

Cơ Giác vội vàng hai tay ôm đầu, co lại thành một cục.

Một cỗ âm khí đen nhánh lập tức dâng lên, bao chặt lấy hắn, nhưng kiếm của Lý Ma Tử cũng không có động tác gì.

"Hả?" Lý Ma Tử ngẩn người, đột nhiên chặt chân, dùng thanh âm lớn hơn lúc nãy rất nhiều lần, cao giọng hô lên: "Giết!"

Cơ Giác vừa mới buông lỏng, thoáng từ trong âm khí lộ đầu ra, vừa nghe hắn kêu to, lập tức lại giống như con rùa đen rụt đầu về.

Nhưng vẫn như cũ, Lý Ma Tử là Lý Ma Tử, bảo kiếm là bảo kiếm, không có bất cứ biến hóa gì.

"Giết!"

"Giết!"

Lý Ma Tử vẫn la hét liên tục, nhưng bảo kiếm vẫn thờ ơ.

Lần này không chỉ Lý Ma Tử sốt ruột, mà ta cũng thấy nóng nảy.

Vội vàng đi về phía trước hai bước, chỉ cần tên kia dám ra tay với Lý Ma Tử, châm Vô Hình trong tay ta sẽ lập tức bị đánh bay ra ngoài!

Lý Ma Tử hô cả buổi, cũng thủy chung không có động tĩnh gì, lần này Cơ Giác cũng không sợ hãi nữa, từ trong âm khí chui ra, theo thói quen lau lau mồ hôi vốn không tồn tại, cười ha ha nói: "Khí thế trên lưỡi kiếm này ngược lại là thật, nhưng ngươi lại là đồ giả."

"Ta thấy hai người các ngươi cũng đừng lằng nhằng nữa, hay là thế này đi." Cơ Giác liếc nhìn ta và Lý Ma Tử một cái rồi nói: "Bản vương vừa mới trở về nhân gian, đúng là dùng nhân cơ hội, dứt khoát phong cho các ngươi một người làm Thái úy, một người làm ngự tiền đại tướng quân. Ý các ngươi thế nào..."

"Giết!" Đúng lúc này, Lý Ma Tử lại hô to một tiếng.

Vèo!

Vừa dứt lời, một đạo thanh quang từ bên trong vỏ kiếm bắn ra.

Giống như Kinh Lôi Phi Hồng, trực tiếp lướt qua cổ Cơ Giác mập mạp không nhìn thấy cổ, sau đó lại hóa thành lưu quang thuấn di quay về.

Dường như đạo thanh quang vừa rồi chỉ là ảo giác, kiếm kia còn giấu trong vỏ kiếm, không nhúc nhích.

Âm khí bên người Cơ Giác ngay cả bản thể của hắn cũng bị nghiền nát trong nháy mắt, trong chớp mắt đã biến mất sạch sẽ.

Cơ Giác dưới một kiếm này, thế mà trực tiếp bị chém chết!

"Manh tử! Thật là ngươi." Ta đi ra phía trước, vỗ vai hắn, rất mừng rỡ hét to: "Ngươi thật đúng là đã luyện thành phi kiếm? Chuyện khi nào?"

Lý Ma Tử đầu đầy mồ hôi, không biết là kích động hay là do hắn nhiều lần thử vô tình gây ra.

Hắn lau mồ hôi nói: "Đêm hôm đó, ngươi đem thanh kiếm này đưa cho ta, ta dựa theo phân phó ban đầu, sau khi tế tự xong, liền cầm lấy làm càn, không cẩn thận bị thương tay, sau đó liền học được. Chính là một chiêu thời linh lúc không linh, rốt cuộc làm ra như thế nào, ta cũng không dám nói. Xem ra sau này còn phải luyện tập nhiều hơn, sau này khi gặp phải lúc sơ nhất, phải cùng hắn thỉnh giáo thật tốt."

Vừa nghe Lý mặt rỗ nói như vậy, ta cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Nếu Lý Ma Tử trước kia khẳng định đã sớm hướng ta khoe khoang xong xuôi, càng sẽ không thừa nhận vừa rồi mình nhiều lần kêu bất linh, ngược lại sẽ nói hắn vừa rồi là đang vận dụng thuật lừa dối thật giả, thừa dịp âm linh chưa kịp chuẩn bị đột nhiên tập kích.

Nhưng hôm nay, chẳng những hắn chủ động thừa nhận chính mình đối với bảo kiếm này còn không có hoàn toàn nắm giữ, thậm chí còn biểu thị muốn hướng sơ ý thỉnh giáo.

Nếu so sánh với Lý Ma Tử lúc đầu thì quả thực giống như hai người khác nhau!

Xem ra mấy lời hắn nói đêm qua thật sự là từ đáy lòng.

Lý Ma Tử rốt cục không còn là Lý mặt rỗ như trước kia, nhưng Lý Ma Hắc như vậy mới thật sự là Lý Ma Hắc.

Chương thứ hai nghìn lẻ tám, nhận tội (chương hơn)

Sau khi tiêu diệt âm linh, ta và Lý mặt rỗ bước lên đường xuống núi, vừa mới đi được nửa đường thì nghênh đón hoàng đội trưởng lão mang theo một đám cảnh sát vội vàng chạy lên trên.

Khác với vừa rồi chính là, đám cảnh sát này đều mặc áo giáp phòng ngự, bao gồm cả Hoàng đội trưởng, trong tay rất nhiều cảnh sát còn nắm chặt binh khí.

Không cần hỏi cũng biết, khẳng định là một khi gặp ta hơn nửa ngày sẽ không xuống, cho rằng đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đang cuống quít muốn lên cứu ta.

Hắn có thể cũng biết Thương đạn không có tác dụng gì với yêu ma quỷ quái, nhưng xuất phát từ bản năng nghề nghiệp, quyết không thể nhìn thấy có người rơi vào hiểm cảnh ngồi nhìn không quản. Vừa thấy hai chúng ta đều bình an vô sự, lúc này hắn mới thở dài một hơi.

"Hoàng đội trưởng, kỳ thật Âm Linh không sợ súng trong tay ngươi, ngược lại rất kiêng kị vết giáo trên mũ của các ngươi, phàm là những kẻ âm khí hơi yếu cũng không dám tiến lên phía trước." Ta cười giải thích.

"Ồ? Thật vậy sao?" Hoàng đội trưởng sờ sờ lá cà, vừa quay đầu phân phó: "Tiểu Triệu, ngày mai báo cáo lên, hướng nội khố xin nhiều điểm hơn, để cho những người nhà đang ngủ no say đều mang theo bên người."

"Vậy thì được!" Phía sau có một cảnh báo trẻ tuổi lên tiếng.

Ta nhìn hắn cười cười nói: "Hoàng đội, trải qua một đêm nay, ngươi cũng sẽ không đem hai ta coi là thần hán mê tín phong kiến nữa chứ."

"Sao lại như vậy được." Hoàng đội trưởng có chút xấu hổ cười cười nói: "Tuy nhiên, dù sao chúng ta vẫn còn mặc bộ đồ cảnh phục này, cũng không thể đi khắp nơi tuyên dương với người ta những thứ không khoa học được, trong lòng mình nắm chắc là được rồi. Ài, đúng rồi!"

Nói xong, vẻ mặt hắn nghiêm túc hướng những người khác cảnh cáo: "Chuyện tối nay quyết không được lan truyền khắp nơi. Nếu để lãnh đạo biết được chúng ta cũng chẳng có kết quả tốt đẹp gì. Những thứ khác không nói, chỉ nghĩ tới đại hội toàn cục thôi cũng thấy nhức đầu."

Đám người liên thanh đáp ứng, cũng có mấy người không biết nhớ tới chuyện xấu hổ của Hoàng đội trưởng, vụng trộm cười thầm.

Vừa tới dưới chân núi, đối diện lại mở ra hai chiếc xe.

Hóa ra là người văn võ cục vừa nhận được lệnh của cảnh báo, lập tức tổ chức lực lượng tinh hàn đến hiện trường xem xét một chút.

Hoàng đội trưởng lại phân phó mấy tên viên nguy cơ dẫn bọn họ đến bên cạnh quan sát một chút, sau đó xe vừa nói với ta và Lý Ma Tử: "Ta nói này nhị vị đại sư, việc này đã là một đêm lớn rồi, hiện tại nên đi nghỉ ngơi chứ?"

"Không vội." Ta xua tay nói: "Ta còn phải đi xem Triệu Thành."

"Triệu Thành?" Hoàng đội trưởng nhíu mày nói: "Tiểu tử này nói rất rõ ràng a, trừ việc này không biết là có quỷ quấy phá ra, cơ hồ giống như đúc tình hình chúng ta tra được."

"Không!" Ta lắc đầu: "Món âm vật này hẳn là chia ra làm hai kiện, nhìn từ vị trí đổ nát trộm hố, bọn chúng hẳn là mới vừa đào vào nội thất, còn chưa kịp xuất ra đồ vật gì, thì đột nhiên sụp đổ. Âm Linh không cho phép bọn chúng mang đồ đi, cho nên mới ra tay gia hại..."

"Tiếp xúc với món đồ nham hiểm đó, ngoại trừ đồng tử phụ trách áp giải võ cảnh và văn võ ra thì chính là mấy tên trộm mộ tặc kia."

"Nhưng trong những người này, chỉ có Lư mụ vú già và Triệu Tòng còn sống. Lư Phúc là bởi vì không đụng vào âm vật, cho nên mới không lọt vào sự trả thù của âm linh, nhưng vì sao Triệu Thành lại không chết, lại là một bí ẩn a."

"Này? Điều này cũng đúng." Hoàng đội trưởng sửng sốt nói: "Vậy chúng ta lại đi kiểm tra hắn một chút."

Sau khi chạy đến cảnh báo, ngay cả một ngụm trà cũng không để ý uống, liền chui đầu vào thẩm vấn.

Triệu Vạn Trung Thực liếc mắt nhìn thấy người ngồi đối diện là ta, thoáng ngây người, cũng nghĩ thầm rằng, ta khẳng định là đã tra được manh mối gì đó là do đêm hôm đó chính là nhằm bắt hắn đi đấy.

Kỳ thực, trước khi ngày đó nhìn thấy hắn, ta cũng không biết hành động này của hắn.

Đừng nói chuyện trộm mộ, thậm chí đến Trương Ngũ cân cùng nguyên nhân cái chết của hắn ta cũng không rõ ràng. Nguyên nhân tìm tới hắn, chỉ là vì hắn và Trương Ngũ cân trước sau uống rượu hai lần, hơn nữa còn có tật giật mình, không cho đại nương béo lên tiếng, cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ lạ mà thôi.

Nếu như không phải thiên tài cố ý thả hắn chạy trốn, hắn cũng sẽ không mang theo văn võ, tiến tới dẫn ra chủ mưu Lư kiện.

Tuy nhiên, đối với việc thẩm vấn Triệu Thực, ta không có đầu mối gì.

Bởi vì, Trương Ngũ Cân cùng Nhị thúc rốt cuộc là chết như thế nào, hắn cũng chỉ biết đại khái có quan hệ với trộm đồ vật cổ, về phần chính hắn làm sao may mắn thoát khỏi, lại không biết chút nào.

Cho dù ta vẫn ngồi đối diện không lên tiếng, Hoàng đội trưởng nói bóng nói gió, còn đe dọa hỏi một vòng lớn.

Tiểu gia hỏa này vẫn là một bộ cung phụng trước kia.

Nói là Lư Kiện tìm được hắn, hắn lại tìm được Trương Ngũ Cân cùng Nhị thúc của hắn, chuyện nói rõ ràng về trộm mộ, nhưng lại từ chối không thừa nhận chuyện giết người.

Nói theo lời của hắn: "Đây không phải chuyện tội lỗi lớn nhỏ, là ta nhận, không phải ta làm, cũng không cần ỷ lại!"

Ta uy hiếp nói: "Lư Tuần đã chỉ đích danh ngươi làm ra rồi, còn có bà lão hàng xóm của Trương gia, nói ngươi uy hiếp nàng, không cho nói là chuyện đã từng uống rượu với Trương Ngũ cân, hơn nữa buổi tối trước khi chết hắn còn cùng nhau uống rất muộn; sáng ngày thứ hai, hết lần này tới lần khác ngươi chạy đến tìm hắn, chứng minh đủ loại sự thật. Vô luận là động cơ gây án hay là thời gian gây án, ngươi như thế nào cũng không thể rửa sạch hiềm nghi."

"Cái này cũng không phải ta làm!" Triệu Thành Chân lập tức cuống lên: "Ta trơ mắt nhìn hắn ngã xuống, lập tức biến thành một đống băng! Ta cho dù muốn giết người thì có bản lãnh gì chứ."

"Được rồi, vậy ngươi nói qua chuyện tình đóng băng đi." Ta lặp lại một câu: "Cái này chỉ có ngươi mới trơ mắt nhìn thấy."

"Triệu Thành, muốn chúng ta tin rằng tất cả những điều này không phải do ngươi làm, liền nói ra hết những gì ngươi biết, nếu như ngươi hơi giấu giếm, chúng ta sẽ chỉ nghĩ ngươi che giấu càng nhiều. Nếu ngươi thật sự không muốn nói, chúng ta cũng sẽ đợi! Loại tình huống như ngươi, một mực không báo lên án tử hình, nhốt đến khi ta về hưu cũng có khả năng." Hoàng đội trưởng đốt một sợi khói, hù dọa hắn nói.

Triệu Thành thật ngẩn người, lúc này mới nói tiếp.

Lúc đó bọn họ tạo thành nhóm trộm mộ, sau đó liền do Trương Ngũ Cân đo lường phương vị ổn định, đồng thời chịu trách nhiệm phóng khoáng.

Triệu Thành thật cùng nhị thúc của hắn thay phiên động động.

Liên tục vài ngày, phía trên trải qua Lý Ma Tử khai tế, cuối cùng cũng phát động.

Thế là, Triệu Trung Thực cùng Trương Ngũ Cân liền nghiên cứu ra một kế sách, mượn dùng diều giấy và máy móc gạt bỏ chạy công nhân, tiếp tục đào bới.

Lại qua ba bốn ngày, cuối cùng cũng đánh tan mộ, ba người bọn họ lần lượt chui vào.

Hố mộ kia rất lớn, nhưng đồ vật bên trong lại khiến bọn họ thất vọng, ngoại trừ một ít đồ bằng đồng xanh bên ngoài, đại đa số đều là bình gốm vỡ, ngay cả Trương Ngũ Cân cũng nói, đồ vật chôn cùng với phần mộ rất không tương xứng.

Kỳ thật bọn họ làm sao biết được, dựa theo quy cách thì đây thật sự là mộ của chư hầu Chiến quốc.

Nhưng niên đại gia hỏa này, đã là Tần triều thống nhất vài chục năm, Doanh Chính đã chết, thời điểm Tần nhị thế nắm quyền.

Hơn nữa Mộ chủ nhân Cơ Giác chỉ là quân vương đời sau của tiểu quốc, lúc sắp chết căn bản không còn thứ gì tốt để chôn cùng.

Hắc thủ xếp thứ hai ngàn lẻ chín xếp sau màn.

Bọn họ lục lọi nhặt được mấy thứ chưa, đỉnh đầu liền truyền đến một trận oanh minh, lập tức liền sụp đổ. Lúc ấy bọn họ cho rằng phía trên công trường đang động công, đem cổ mộ làm sụp, sợ bị chôn sống ở phía dưới, liền vội vàng lui ra.

Nhưng buổi tối hôm đó, Nhị thúc cậu đã chết, hơn nữa chết rất không bình thường, toàn thân từ trên xuống dưới đều đông lại thành khối băng!

Hắn cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, lại sợ mình cũng gặp phải báo ứng tương tự, liền chạy đến chỗ Trương Ngũ cân hỏi thăm một chút chuyện đã xảy ra, thuận tiện cũng nghiên cứu một chút, mấy thứ đồ bị trộm được đại khái có thể bán được bao nhiêu tiền.

Hai người vừa uống vừa trò chuyện, đột nhiên Trương Ngũ Cân phốc một tiếng ngã xuống, đảo mắt cũng biến thành băng bao.

Hắn sợ chuyện này bại lộ sẽ liên lụy đến chuyện trộm cổ mộ của bọn họ, liền tranh thủ thời gian nghĩ cách, vừa tìm cách chôn cất Nhị thúc của hắn, hơn nữa tầng tầng phong ấn lại, sợ Nhị thúc trách tội, biến thành quỷ hồn đến hại hắn; Mặt khác, một lần nữa phản hồi Trương gia thôn, giả ý để cho người khác phát hiện Trương Ngũ cân đã chết, do đó nhanh chóng hỏa táng, hủy thi diệt tích.

Nhưng không nghĩ tới, ta chỉ là từ thi thể năm cân vốn không nên lạnh nhanh như vậy, một chi tiết nhỏ như vậy đã tìm được chỗ khả nghi, một đường truy tra, từ đó phát hiện toàn bộ chân tướng!

Triệu Trung Thành lại kể lại toàn bộ sự kiện một lần nữa, nhưng những tình huống này đều là chúng ta đã biết rõ, căn bản không có phát hiện mới gì.

Hoàng đội trưởng quay đầu nhìn ta, vừa thấy ta cũng không hỏi gì nữa, lập tức vội vàng kết thúc thẩm vấn.

Vừa ra cửa, Hoàng đội trưởng đã bị một nữ cảnh báo gọi lại.

Nữ cảnh báo ghé vào lỗ tai hắn nói gì đó, thần sắc Hoàng đội trưởng biến đổi, quay sang nói với ta: "Trương đại sư, hai vị chờ một chút, lại xuất hiện thêm một ít tình huống mới! Ta đi một chút liền ngay."

Nói xong, hắn sai người đưa chúng ta vào phòng tiếp đãi, đi theo nữ tử kia vội vã lên lầu.

Trong phòng tiếp đón ngoại trừ hai người chúng ta đều không có một người, trống rỗng, rất quạnh quẽ.

Lý Ma Tử quơ quơ chén trà, cũng trống không, có chút bất mãn oán giận: "Giúp bọn chúng một việc lớn như vậy mà ngay cả nước trà cũng không có!" Nói xong, nhấc chân đặt lên bàn trà, nhắm hai mắt lại khò khè.

Ta đốt một làn khói, vẫn còn cẩn thận cân nhắc.

Ta thấy rồi, Triệu Trung Thực tuy lá gan không nhỏ, nhưng chỉ là một người bình thường, căn bản không biết tà thuật gì cả.

Nhị thúc cậu, Trương Ngũ Cân cùng với những người có võ cảnh cùng văn võ đánh cược vận đều chết thảm như vậy, nhưng sao ông lại không hề có chút gì?

Không đúng!

Ta nhất định là sơ sót chỗ nào đó.

Nhưng rốt cuộc sơ xuất ở nơi nào đây?

Đã minh bạch, là Mã Bán Tiên!

Trong mấy người liên quan đến vụ án trộm mộ này, chỉ có Mã Bán Tiên không cùng một phe với bọn họ.

Nhưng từ những vết tích trên người này mà xem, lại cực kỳ không đơn giản!

Trên phố nghe đồn, gia hỏa này bị một trận bệnh nặng, trên đường xem bệnh gặp phải một người điên, kinh động đến ngựa, sau đó Mã Bán Tiên bị ngựa giẫm thương chân, tỉnh lại liền ra khỏi miệng thành chương, quẻ đứt như thần.

Ta cũng từng tự mình mở quan tài kiểm tra thực hư, tên này mới chết chưa được vài ngày, thi thể đã hóa thành xương trắng.

Chỉ nhìn từ điểm này, cũng không phải là người bình thường!

Chẳng lẽ, hắn mới chính là độc thủ đứng sau cả sự kiện này?

Rặc rặc!

Trong lúc ta đang suy nghĩ, đột nhiên một tiếng vang lên, cắt đứt suy nghĩ của ta.

Quay đầu nhìn lại, là Lý mặt rỗ xoay người, đem chất trà ngã xuống đất.

Phịch một tiếng, cánh cửa mở ra.

Ba bốn cảnh sát lao vào, trong tay nắm chặt binh khí, sắc mặt kinh hoảng nhìn chúng ta.

"Có cần đến mức đó không?" Lý Ma Tử dụi dụi mắt, có chút bất mãn nói: "Chẳng phải chỉ đập bể cái chén thôi sao, còn chuyện thần kinh như vậy."

"Thật ngại quá, hai vị đại sư." Tên thủ vệ dẫn đầu cười cười nói với hai người bọn ta: "Vụ án hai ngày nay quá ly kỳ, khiến cho bọn ta thật sự khẩn trương, có chút không cần phải chậm lại. Vậy... Không làm phiền các ngươi nghỉ ngơi nữa." Sau đó nhìn lướt qua chén trà vỡ vụn trên mặt đất, phân phó các đệ tử bên cạnh: "Nhanh chóng thay cho hai vị đại sư một bình nữa."

Thấy tất cả bọn họ đều lui ra ngoài, đóng cửa lại. Ta vừa bóp tắt khói, vừa hỏi Lý Ma Tử: "Ma rỗ, ngươi nói xem Triệu Trung Thực có khả năng là hậu nhân của Âm Linh không?"

Lý Ma Tử sờ sờ đầu nói: "Ta nói này, Trương tiểu ca, ngươi bị ngốc hay là thế nào? Triệu Chân họ Triệu, Âm Linh họ gì kia? Hơn nữa, cho dù hắn thật sự là hậu đại của Âm Linh, thì Nhị thúc hắn cũng không..."

Hắn nói được một nửa, đột nhiên thấy thần sắc ta có chút không đúng, đang lặng lẽ đứng dậy.

Lý Ma Tử muốn dừng lại hỏi ta chuyện sao, lại thấy ta liên tục ra hiệu hắn nói tiếp, chỉ có thể mở miệng nói: "Ta cảm thấy, hậu nhân hay hậu nhân gì đó không đáng tin cậy, đáng lẽ trên người Triệu Chân mang theo thứ gì đó khiến âm linh kia không dám xuống tay..."

Ầm!

Lúc này, ta đã đi tới cạnh cửa, mạnh mẽ kéo cửa ra.

Có một nữ cảnh sát đang dán mình ở cạnh cửa không đứng vững, liên tục lảo đảo xông vào.

Nếu không phải ta giơ tay đỡ một cái, nàng lập tức sẽ nằm rạp trên mặt đất gặm một cái như chó nhai cơm!

"Đại sư, trà." Nữ nhân kia có chút lúng túng, thậm chí còn có chút sợ hãi cười cười, đặt ấm trà lên bàn, xoay người đi ra ngoài.

"Đội tuần tra các ngươi quy củ thật lớn, đưa trà cũng cần nhiều người như vậy sao?" Sắc mặt ta băng lãnh nói.

Chỉ thấy hai bên ngoài cửa đầy cảnh giới đứng đó sáu bảy cảnh vệ, hơn nữa tất cả đều mặc áo đạn, trong tay cầm thương, phía sau mấy người cầm loại đạn tướng nhỏ như thế, theo bản năng đồng loạt giơ lên miệng thương nhắm vào ta và Lý Ma Tử.

"Các ngươi muốn làm gì?" Lý Ma Tử vừa thấy liền nổi giận, nhảy từ trên thấp đứng dậy, phóng ra ngoài cửa hét lớn: "Lão tử vất vả lắm mới giúp các ngươi lăn lộn cả đêm, cuối cùng lại làm ra cái trò này? Đến đội khẩn cấp đó cho các ngươi, tránh ra cho ta, lão tử không hầu hạ." Nói xong liền muốn đi ra ngoài.

"Hai vị không nên vọng động!" Trong hành lang truyền ra một thanh âm vang dội.

Miệng thương vẫn chỉ về phía ta và Lý Ma Tử, đội hình thoáng tách ra hai bên, từ giữa đi ra một tiểu nhân.

Người này vóc dáng không cao, tuổi cũng không lớn, cũng giống ta, bất luận tướng mạo hay khí chất đều không khác gì người bình thường, chỉ là danh hiệu cảnh cáo trên vai kia lớn đến dọa người, lại là tổng cảnh giám. Dựa theo danh sách cảnh cáo của đội viên, so với trưởng công An trực thuộc thị trường còn lớn hơn nửa cấp!

Phía sau hắn, mười binh sĩ thận trọng bước theo sát phía sau.

Những người này đều mặc y phục mê sắc, đầu đội mũ sắt, tay áo trên tay viết: "Khu trung bộ quân."

Hiển nhiên đây là đội quân đặc biệt được triệu tập tạm thời.

Rốt cuộc đây là ai? Sao lại có năng lượng lớn như vậy?

Hoàng đội trưởng đi theo phía sau những người này, ánh mắt nhìn về phía ta có chút xấu hổ ngượng ngùng, thậm chí cũng không dám nhìn ta.

Ta lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái, đưa tay lấy thuốc.

Tay của ta vừa mới duỗi vào trong ngực, ba đạo hồng tuyến trong nháy mắt từ ngoài cửa sổ bắn vào, gắt gao khóa cổ tay cùng cổ tay nơi mi tâm của ta lại.

Đây là trường thương xa đỏ đánh lén!

"Có chút vấn đề, muốn tìm hai vị để xác minh một mình, không biết các ngươi có để ý không?"

Tên viên giám sát cao cấp kia đi đến chỗ năm sáu mét đứng lại, vẻ mặt mỉm cười, khách khí hỏi.

"Để ý." Ta nhìn vào ánh mắt của hắn lạnh như băng trả lời: "Nhưng mà, có tác dụng không?"

Chương thứ hai nghìn lẻ bốn. Mặc cho trường thương ngươi đánh lén, ta vẫn sừng sững bất động!

Tiểu tử giám sát kia hơi sững sờ, lập tức giống như không nghe thấy gì, quay đầu nói với Lý Ma Tử: "Vị tiên sinh này, phiền ngài dời bước đến một gian phòng khác."

Lý Ma Tử rất không tình nguyện, vừa định nói gì thì đã bị ánh mắt của ta miễn cưỡng chế trụ: "Ma Tử, cảnh vệ tìm chúng ta hỏi một chút tình huống, có gì cần nói thì nói, sớm đi ăn một chút gì đó, cứ dằn vặt mãi cho đến bây giờ là ta chết đói rồi..."

Ta vừa nói xong, vừa xoay người đi ra ghế, vừa chậm rãi từ trong lòng lấy ra một làn khói.

Từ đầu đến cuối, ba sợi hồng ngoại tuyến luôn khóa ở chỗ yếu hại của ta, sợ là ta hơi có động tác gì khác thường liền lập tức bị đánh xuyên vài cái lỗ máu!

Tiểu tử giám sát dường như rất trấn tĩnh đối với ta, khẽ gật đầu, đi nhanh về phía trước.

"Cao chỗ cao!" Một tên bên cạnh gương mặt lạ lẫm, treo theo báo hiệu cấp hai cản hắn lại một chút, như thể không muốn hắn cách ta quá gần.

Tên tiểu tử phụ tá mỉm cười, không thèm để ý chút nào đi đến, ngồi xuống đối diện ta.

"Đêm hôm đó các ngươi tới đây, ăn cơm canh dê ở Từ gia chưa?" Hắn vừa ngồi xuống, liền hỏi thẳng.

"Ăn rồi."

Ta cực kỳ bình tĩnh đáp.

Kỳ thật từ chuyện hắn vừa lộ diện, ta đã biết ngay chuyện khẳng định là đêm hôm đó đã bị cảnh sát tra được manh mối gì đó.

Tin tức trên nói suy đoán của cảnh sát, hung thủ chính là cái bia đá ghi chép ngoại danh nghiên cứu chó mỏ sặc sỡ kia, có thể nói ta hiểu đây chỉ là Chướng Nhãn pháp bọn họ quán sử dùng từ trước đến nay mà thôi.

Ở Trung Quốc, phàm là vụ án liên quan đến vũ khí và buôn bán, không có chỗ nào mà không phải là vụ án lớn – đốc công của tỉnh!

Chỉ vài món chưa trải qua chuyên gia khảo chứng văn võ thì đã có thể kinh động đến Công An thính trưởng, điều này cũng có chút quá mức đương nhiên rồi.

Rất có thể từ lúc đó, ta đã bị các vụ án nhắm vào.

Vụ án này chẳng những liên quan đến vũ khí, hai thứ như buôn bán ở Trung Quốc bị liệt vào cấm kỵ, hơn nữa hung thủ còn là lão già có cảnh giới ngoài quân đoàn.

Vụ án có tính chất đặc thù cùng tính chất nghiêm trọng, đã vượt xa không phải một đội trưởng huyện thành có khả năng quản hạt. Cho nên từ đầu đến cuối, Hoàng đội trưởng căn bản không có quyền hỏi đến.

Cao viên quan đối với ta thẳng thắn rất hài lòng, khẽ gật đầu tiếp tục hỏi: "Vậy vì sao chưa ăn xong?"

Xem ra, bọn chúng điều tra vẫn rất cẩn thận, chẳng những tra ra hai chúng ta đã từng dừng lại ở đó, thậm chí còn tra ra chúng ta chưa ăn hết thức ăn.

"Không ngon, không muốn ăn."

"Lúc các ngươi ăn cơm, còn có khách hàng nào khác không?"

"Có, một lão giả mặc Mê Thải phục, bộ dạng rất khôi ngô. Lúc chúng ta đi, lão vẫn còn ăn rất ngon. Tên kia thật sự có thể ăn, hết thảy cần năm chén canh, mười hai cái bánh bao." Ta khẽ phun một ngụm khói, rất là tùy ý nói.

Vừa rồi ta nhìn như vô tình nói với Lý Ma Tử hai câu, chính là ám chỉ hắn cũng phải nói như vậy.

Cao giám quan tách hai chúng ta ra, chính là muốn hỏi trở tay không kịp, nhìn xem hai chúng ta ngôn từ có gì không giống nhau.

"Sau khi các ngươi rời đi, lại xảy ra một tràng xe cát à? Đây là có chuyện gì, vì sao không có báo động."

"Khi đi được nửa đường, đèn đuôi liền mất linh. Đột nhiên bị đụng một cái, chiếc xe kia vèo một cái liền chạy đến phía trước chúng ta, căn bản là không đuổi kịp. Nơi đó tối như đèn tắt đèn, đừng nói là canh chừng, ngay cả một cái đèn cũng không có. Cho dù có báo động thì có làm được gì? Vốn dĩ đoạn đường này cũng đã mệt mỏi, chúng ta cũng lười giày vò." Ta đáp.

"Ồ." Cao sĩ quan nhẹ nhàng gật đầu nói: "Vậy tin tức sáng nay, các ngươi xem sao?"

"Xem kỹ, nói là lão giã kia phục dụng quá nhiều mua hàng hóa, còn mang theo hai cây thương, sau khi giết canh dê lão bản, nửa đường lại đụng phải một cỗ xe chở hàng lớn. Xem ra, hôm qua chúng ta đụng phải có khả năng là tên này, cũng may chúng ta không đuổi theo kịp, nếu không chết có lẽ là do chúng ta..." Ta may mắn thở dài.

"A, vậy thật đúng là may mắn!" Cao cảnh viên vẫn hời hợt như cũ, hơi híp mắt suy nghĩ một chút: "Vậy được, Trương tiên sinh, cứ như vậy đi, cảm ơn ngươi phối hợp cùng sự trợ giúp của cảnh báo."

Nói xong, thân thể lão hơi nghiêng về phía trước, duỗi một bàn tay ra.

Ta vừa mới nắm được tay của hắn, liền cảm giác được trong lòng bàn tay hắn hình như có thứ gì đó!

Giả bộ như không có chuyện gì xảy ra nhẹ nhàng nắm chặt, Cao cảnh viên sau khi hàn huyên vài câu liền giống như lúc đến vội vàng rời đi.

Cho đến khi thân ảnh của hắn, cùng với đội trọng trang chiến đội kia toàn bộ tán đi, Hồng tuyến một mực bao bọc ở mi tâm ta lúc này mới biến mất.

Ta giả vờ đóng cửa, nhân cơ hội mở lòng bàn tay ra xem, đó là một tấm lá bài.

Ở phía trên có ghi chỗ hành động của công An bộ, chỗ nào cao hơn chổ đó.

Ồ, hóa ra viên quan này trông có vẻ không kinh người, hóa ra là sở trường hành động của Công An bộ!

Cao cấp và quan viên trọng như vậy, vậy mà tự mình đi tới cái tiểu huyện thành này, rốt cuộc là vì cái gì?

Hơn nữa còn bày ra tư thế lớn như vậy, nhẹ nhàng bâng quơ hỏi mấy vấn đề ngứa ngáy của ta, sau đó lại cho ta một tấm gương, đây là có ý gì?

Đúng lúc này, Lý mặt rỗ hùng hùng hổ bước trở về.

Phịch một cước đá văng cửa, trực tiếp kêu lên: "Con bà nó chứ! Trương tiểu ca, chúng ta mặc kệ bộ quần áo của bọn họ, trực tiếp về nhà đi."

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Làm sao vậy." Lý Ma Tử tức giận nói: "Sau khi bọn họ hỏi một đống chuyện xấu, cũng không phát hiện ra điều gì. Ta đang không kiên nhẫn đứng dậy muốn đi, cuối cùng tên kia lại uy hiếp nói ta mang theo đao cụ quản lý, dựa theo điều lệ trị an, muốn bắt giam ta!"

"Sau đó thì sao?" Ta nghe xong có chút dở khóc dở cười, xem ra trình độ thẩm vấn Lý Ma Tử tên kia cũng không tốt.

Cũng có thể Lý Ma Tử luôn không có chút khẩu khí tốt nào, khiến cho tên sĩ khí kia tức giận không được, tiện miệng thôi thì thổi tan chuyện này đi.

"Sau đó? Coi như Hoàng đội trưởng có chút lương tâm, nói việc này để hắn làm là được, làm bộ làm tịch khai ra một cái đạn đạn đạn để ta ký tên. Chờ tên kia rời đi, lập tức sẽ xé."

"Vậy chẳng phải xong rồi sao." Ta không thèm để ý chút nào, thuận tay đặt tấm thẻ lên.

"Đúng rồi, Ma Tử." Ta vừa nâng ấm trà rót, vừa nói: "Vừa rồi trước khi bọn họ tiến vào, ngươi nói Triệu Thành thật ngươi nói thế nào?"

"Còn quản hắn cái gì mà thành thật không chịu ngồi yên." Lý Ma Tử còn chưa hết giận, hét lớn: "Chúng ta mau đi thôi! Cái chỗ chết tiệt này, ta thực sự không muốn ở lại một phút."

"Ma Tử." Ta khẽ nhấp một ngụm trà rồi nói: "Bản lĩnh của ta có dài nhưng không thể nóng nảy được. Làm người thiện tâm, làm việc bảo lý lẽ. Mà giao tiếp với đám quan lại kia phải tuân theo một chữ pháp. Chỉ cần chúng ta làm xong ba kiểu này, cho dù đi đến chỗ nào cũng gặp ai cũng không sợ."

"Chuyện trộm mộ Hoang Sơn này là do chúng ta điều tra ra, hiện tại mặc dù chân tướng đã rõ, nhưng cũng đã tiến hành đến bước này, tuyệt đối không thể lưu lại chút tiếc nuối nào nữa."

"Thế này còn gì tiếc nuối không?" Lý Ma Tử lấy làm lạ: "Võ công đều cất giấu dưới đất, người văn võ cũng đi đào, hẳn là một kiện cũng không thiếu. Mấy tên trộm mộ tặc kia nắm chắc, một tên cũng không bỏ chạy. Âm linh làm việc ác trong cổ vật cũng bị chém giết, vậy chúng ta còn gì tiếc nuối?"

Chương thứ hai nghìn lẻ tư không quên sơ tâm.

"Còn hai vấn đề nữa thì không sao hiểu được."

Ta vươn hai ngón tay ra nói: "Thứ nhất, chính là Triệu Thành, tất cả những người từng tiếp xúc qua âm vật, ý đồ mang vật này đi, tất cả đều gặp phải thảm tử, vì sao chỉ có nó không có việc gì?"

"Thứ hai, chính là Mã Bán Tiên. Trong toàn bộ sự kiện này, rốt cuộc hắn ta sắm vai nhân vật gì? Hoàn toàn không có chút liên hệ nào, hay là chủ sử đứng sau màn thật sự?"

Lý Ma Tử ngây người: "Chuyện đó có liên quan gì đến chúng ta sao? Theo ta nói, chúng ta tranh thủ trở về là được. Đừng quên còn có chuyện bức thiếp kia mà."

Lần này cuối cùng ta đã minh bạch, tính tình Lý mặt rỗ trở nên nóng nảy như vậy, rất muốn nhanh chóng trở về võ giả, kỳ thật là lo lắng cho ta.

Thư mà người như thần như Doãn Tân Nguyệt đưa tới, chỉ có một tướng, tướng trên là ta! Họa hai cái xiên đỏ.

Tuy Lý Ma Tử không biết sự tồn tại của mười hai môn đồ Tử Thần, nhưng hắn cũng nhìn ra được, chắc chắn ta đang bị kẻ thù cường đại nào đó theo dõi!

Bên ngoài thêm một giây nữa sẽ thêm một phần nguy hiểm!

Nhất là nơi này nói lung tung không rõ, vừa rồi lại tới một chỗ cao nào đó trộn lẫn vào, dường như báo hiệu toàn bộ sự kiện này càng thêm khó bề phân biệt.

Nhưng ta cũng không phải tên chỉ kiếm chút tiền nhỏ năm đó, tùy ý tiêu sái đầu óc.

Trừ tên tám phương giao cho sứ mệnh của mình, sâu trong nội tâm của ta cũng dần dần bắt đầu sinh ra một loại cảm giác trách nhiệm khác.

Cảm giác này rất kỳ quái, giống như cảnh cáo và những người kia, cứ như ta cũng được phủ thêm một lớp áo ngoài vô hình.

Bang viên nhìn thấy tội phạm, có một loại trách nhiệm nghĩa bất dung từ, lâm trận lùi bước luôn cảm thấy sỉ nhục cùng áy náy.

Thật chứ, một khi nhìn thấy có người mượn âm vật tùy ý làm ác, cũng bị loại cảm giác trách nhiệm cực kỳ mãnh liệt kia điều khiển, không dám lơ là chút nào!

Dù cho chuyện này không có nửa phần quan hệ với ta, thậm chí ta không chối từ khổ cực, thậm chí sau khi suýt nữa mất mạng, vẫn không bị người ta hiểu được, ta cũng không tiếc!

Đặt ở trước kia, ta chắc chắn cho rằng người như vậy đều là ngốc, hoặc là dứt khoát là bịa ra.

Cho tới bây giờ, ta mới hiểu rõ thế gian thực sự tồn tại hai chữ chính nghĩa!

Thật sự có người vì hai chữ chính nghĩa mà không tiếc bỏ qua tất cả.

Tựa như Bạch Hạc đạo trưởng dưới sông Ô Tô, tu vi của hắn đạt tới thần cấp vô thượng, thiên hạ vô song, một người một kiếm phong ấn ác long, cuối cùng mất mạng dưới đáy sông! Cho tới hôm nay, có mấy người biết được hành vi vĩ đại của hắn? Hắn lại toan tính cái gì?

Tựa như bồ câu lão tiền bối, diệt sát tiểu ngón tay cái, trọng thương trong ngón tay, cùng vô số kinh lịch ta không biết, mưu toan tất cả cường địch ngoại vực xâm phạm Trung Nguyên ngăn ở ngoài quốc môn, nhưng có ai chân chính lý giải hắn? Lại có ai chân chính hiểu tâm ý của hắn?

Còn có tám phương danh động, bọn họ một đám mấy chục năm như một ngày bảo vệ ta, bọn họ vì sao lại như vậy?

Trước đây, ta chỉ là kính trọng đối với những người này, có thể theo tu vi dần dần tăng sâu, hiện tại càng ngày ta càng có thể hiểu được sơ tâm của bọn họ.

Thời khắc cuối còn chưa tới, điều duy nhất ta có thể làm hiện tại là không ngừng tăng thực lực lên, nỗ lực làm tốt từng sự kiện, không để lại chút tiếc nuối nào!

"Ma Tử." Ta trầm mặc nói: "Chúng ta có nhiều thủ đoạn hơn người thường, nhưng đây không phải là trách nhiệm, mà là một loại trách nhiệm. Giống như ngươi trước đây, không ý thức được gánh nặng trên vai, một ngày nào đó ngươi sẽ hiểu."

Lý mặt rỗ chần chờ một lúc rồi nói: "Được rồi, Trương gia tiểu ca, ngươi nói làm thế nào thì làm thế, ta sẽ nghe theo ngươi".

Ta đang vỗ vai Lý Ma Tử mấy lần, nhưng cũng không nói gì cả!

Ta bước vào nhóm thương nhân âm vật, mối làm ăn đầu tiên tiếp nhận chính là giày thêu mà gia hỏa này đưa tới, sau đó lại gạt ta đi hình trường Diêm Vương.

Vừa tính tới đây, hắn gần như là người cùng một chỗ với ta.

Chỉ có điều, ta đang nghiên cứu tu hành, hắn đang nghiên cứu làm sao kiếm được tiền.

Sau đó nhiều năm như vậy, ngay cả chính ta cũng không rõ, cùng Lý Ma Tử trải qua bao nhiêu lần sinh tử, dùng hai từ huynh đệ để hình dung giao tình giữa hai chúng ta đều quá mức tái nhợt vô lực!

Hai chúng ta yên lặng ngồi đối diện trong chốc lát, lại đem câu chuyện trả lại cho Triệu Thành thật sự.

Lý mặt rỗ đem những lời nói trước khi tới thăm nói một lần nữa.

Lúc đó ta bị lời của hắn xúc động, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhưng lập tức bị cắt ngang.

Lần này hắn nhắc lại, ta lập tức bừng tỉnh.

"Không sai! Ma Tử, suy đoán của ngươi rất có đạo lý! Nhất định là trên người Triệu Thành đang mang theo thứ gì đó."

Triệu Thành thật đeo một sợi dây kim loại trên cổ không biết làm bằng vật liệu gì, lần đầu tiên trước khi thấy hắn ta đã chú ý tới, chỉ có điều không nghĩ nhiều.

Vừa rồi lúc nhìn thấy hắn lại không thấy, nói cách khác, vật kia đã biến mất!

Tuy chuyện này rất có thể chỉ là một suy đoán trống rỗng của ta, nhưng toàn bộ sự kiện này, chính là từ một suy đoán nhìn qua không có ý nghĩa gì, từng bước giải khai chân tướng.

Việc đã đến nước này, ta quyết không thể buông tha bất kỳ khả năng nào. Dù cho đây chỉ là một suy đoán, thậm chí là mơ mộng hão huyền!

"Ma Tử, ta đi tìm Hoàng đội trưởng, để hắn thẩm vấn lại Triệu Thành một chút. Ngươi vất vả đi Mã gia trang một chuyến, đến đó thì như thế..." Giao phó xong Lý Ma Tử, ta vội vã đứng dậy, đi thẳng ra ngoài cửa.

Khi gặp lại Hoàng đội trưởng, vẻ mặt hắn vô cùng lúng túng, liên tục giải thích với ta, lãnh đạo thượng cấp đột nhiên đến bái phỏng, hắn cũng không biết chút nào, chuyện vừa rồi, thật là xấu hổ.

Vừa rồi hắn đã đặt một bàn tiệc rượu, thứ nhất là muốn nói cảm ơn ta và Lý Ma Tử, giúp bọn họ phá được đại án. Thứ hai sao, đang định tới trước mặt bàn rượu bồi tội.

Ta ngay cả vội vàng xua tay nói: "Chuyện ăn cơm, đợi lát nữa hãy đi nhắc nhở Triệu Hàng Chân một chút."

Hoàng đội trưởng thấy thần sắc ta bối rối, biết rõ ta khẳng định lại nghĩ đến manh mối trọng yếu gì đó, cũng không hỏi nhiều, liền bảo người ta mang Triệu Thành tới.

Hơn nửa đêm liên tiếp bị thẩm vấn, Triệu Thành thật sự vẻ mặt mệt mỏi vô thần kia hiện ra vài phần không kiên nhẫn: "Còn có cái gì mà phải hỏi? Không phải ta đã dặn dò hết rồi sao, là ta làm thì ta đều đồng ý, không phải ta làm cũng đừng lấn lên đầu ta."

Ta cũng không có phế lời với nó, trực tiếp đi tới trước rồi nhấc cổ áo của nó lên.

Quả nhiên, trên cổ hắn trống rỗng cái gì cũng không có, nhưng chung quanh cổ lại có một vòng vết tích rõ ràng bị vòng cổ đè ép.

"Trên cổ ngươi có mang thứ gì?" Ta hỏi.

"Đây cũng không phải là thứ trong mộ, là ta nhặt được." Triệu Thành thậtỡn cổ nói.

"Không nói ngươi trộm, nhặt được ở đâu?" Ta tiếp tục hỏi.

"Bẩm đất bằng gỗ."

"Công địa?"

"Không phải là công trường có giấu cổ mộ kia, là một công trường khác, đó là chuyện của vài năm trước." Triệu Thành lâm vào hồi ức.

Thủy tinh hai ngàn lẻ bốn kỳ quái rơi xuống.

"Lúc ấy cái kia chính là một cái đồng xích, phía dưới buộc vào một cái bình thủy tinh lớn chừng ngón cái." Triệu Thành Chân rất sợ ta vì cái này rơi vào trong đó mà gán tội danh gì mới, không đợi ta hỏi xong liền giao cho tiền căn hậu quả.

Mấy năm trước, trên công trường xuất hiện một sự cố ngoài ý muốn, có hai công nhân bị đè trọng thương.

trùng hợp, hai công nhân này đều là người của Triệu gia thôn.

Triệu Trung Thực thoạt nhìn rất trung thực giao du, nhưng lại là mấy người dân công chủ này cốt lõi, lúc này liền xảy ra tranh cãi cùng người quản lý công trường.

Trong lúc cãi vã lại không cẩn thận đả thương đầu nghề kia, về sau sự tình càng náo càng lớn, ngay cả khai phá thương phẩm cũng tới.

Người kia cũng là Quách lão bản, cuối cùng giải quyết chuyện cụ thể chính là Lư Già. Hai người này cũng quen biết như vậy.

Triệu Thành Thành thật nói, lúc ấy hắn nhặt được dây xích ở hiện trường kia.

Chuyện này qua đi, hắn đã rời khỏi mảnh công trường đó, đến phía nam làm công...

Ở bên ngoài bôn ba vài năm, cũng không kiếm được tiền gì, liền trở về quê nhà, đang chuẩn bị tìm chút việc gì đó làm, Lư Già liền tìm tới cửa hợp mưu trộm mộ.

Sau đó hắn lại nói thêm, hắn đã sớm cầm sợi xích kia đi hỏi một chút, căn bản không đáng giá tiền gì cả, tối đa có thể đổi được mấy hộp khói.

Thứ này mang trên người tơ lạnh rất thoải mái, vừa thấy không đáng giá tiền gì, Triệu Thành cũng không nỡ bán.

"Vậy bây giờ thì sao? Sợi tóc đi đâu rồi." Ta hỏi.

Triệu Thành Thành thật nhìn Hoàng đội trưởng nói: "Tối hôm qua khi ta bắt ta, vừa nhìn thấy chỉ có hai cảnh sát, liền giãy dụa ra sức, muốn chạy trốn là khi đó đã làm đứt đoạn rồi."

Hoàng đội trưởng buồn bực nói: "Tối hôm qua khi bọn Tiểu Từ bắt được hắn, cũng không nói có vết xích gì a?"

Tuy nói như thế nhưng hắn vẫn sờ lên máy móc hỏi lại một lần.

Đầu đáp án kia nói, căn bản là không phát hiện ra thứ đồ chơi này, hơn nữa sau khi lục soát được văn võ trên người phạm nhân, sợ có mất đi, lại lục soát tại hiện trường một phen, cũng không phát hiện thêm thứ gì khác.

Vật tư tư che giấu phạm nhân phạm tội, đây chính là sự kiện vi phạm nghiêm trọng xúc phạm pháp luật của cảnh sát, làm không tốt thì sẽ bị lột sạch cảnh phục. Hơn nữa vật kia cũng không phải thứ gì đáng giá, hai cảnh sát kia cũng không cần làm như vậy.

Hoàng đội trưởng thấy cũng không có kết quả gì, liền phất phất tay, ý bảo người mang hắn đi.

Triệu Thành thật ra rất tức giận mà hô lên: "Có vấn đề gì thì mau hỏi, nếu đã bị bắt thì ta cũng nhận, biết chuyện ta nói hết rồi, đừng có đi một chuyến như vậy, còn để cho người ta ngủ nữa không? Các ngươi đã nghĩ kỹ chưa, còn có chuyện gì muốn hỏi chưa, nếu lát nữa nhắc tới ta nữa, ta có thể không nói gì nữa."

Hoàng đội trưởng quay đầu nhìn ta, ta cũng cảm thấy không có gì.

Ngay lúc Triệu Thành Thật sắp bị áp giải ra cửa, ta đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.

"Triệu Thành Thành, ngươi có biết Mã Bán Tiên không?"

"Biết nhau a." Triệu Thành Thành quay đầu lại nói: "Mã Bán Tiên ở toàn bộ huyện thành đều có tên, ai lại không biết hắn chứ."

"Trước sau trộm mộ kia, ngươi đã tìm hắn sao?"

"Đi tìm đi." Triệu Thành thật đáp: "Trương Ngũ cân giả bộ nôn ra máu, sau khi diễn vở kịch ở công cộng, Quách lão bản cũng không hết hy vọng, lại bảo Lư Tật đi mời Mã Bán Tiên. Lư Mạnh sợ hắn nói cái gì, làm trễ nãi chuyện của chúng ta, liền bảo ta mang ba ngàn đồng tiền đi hối lộ cho Mã Bán Tiên, chỉ cầu hắn ngậm miệng không nói là được."

"Mã Bán Tiên đồng ý rồi à?" Ta hỏi.

"Vậy có gì mà không đồng ý? Bình thường hắn tính một quẻ cũng chỉ năm mươi khối, ta đây không cần hắn tính, một chữ không nói, liền đưa tám ngàn, hắn còn có cái gì bỏ nghề chứ." Triệu Thành Chân cười nói.

Một dặm một dặm này, hắn đã giấu hơn một tuần, đều nói Triệu Thành Chân Triệu Thực, đó là hoa tâm nhãn một chút cũng không thiếu. Nhưng gia hỏa này thật ra rất thực tế, cũng nhận cái chết, giống như chính hắn nói vậy, bị bắt thì nhận, phàm là hắn làm sao hảo tâm được.

Mã Bán Tiên rốt cuộc lại nổi lên mặt nước, nhưng gia hỏa này rốt cuộc có quan hệ gì với chuyện này không?

Sau khi ra khỏi phòng thẩm vấn, Hoàng đội trưởng quay lại nói với ta: "Được rồi, Trương đại sư. Văn võ đều ở đây, tội phạm cũng đã bắt được rồi, vụ án này cũng đã bị phá rồi, chỉ có mấy người chết kia là có chút khó xử, không biết phải trả vật liệu tử vong lên phía trên hay không nữa. Ài, mặc kệ hắn, chúng ta dùng cơm trước đã!" Mới đi chưa được hai bước, điện bàn của hắn bỗng nhiên vang lên một tiếng.

Có thể là chuyện vừa rồi ở chỗ cao đột nhiên xuất hiện, trong lòng hắn có chút áy náy, lần này chẳng những không cõng ta đi xa mấy bước, ngược lại còn mở ra đề nghị tránh.

"Xin chào ngài, xin hỏi ngài là Hoàng bá An tiên sinh sao?" Từ phía đối diện vang lên một giọng nữ trong trẻo.

"Đúng, là ta, ngươi là vị nào?" Hoàng đội trưởng nhẹ gật đầu.

"Nơi này là Bác Nhân y viện, chúng ta vừa mới thu thập một người bệnh tên là Hoàng Đại Vượng..."

"Đại Vượng? Hắn làm sao vậy?" Hoàng đội trưởng vội vàng hỏi.

"Hắn hiện tại mất máu quá nhiều, đã hôn mê bất tỉnh, tình huống thập phần nghiêm trọng. Phải lập tức tiến hành phẫu thuật, xin hỏi ngươi có thể lập tức tới ký tên được không?"

"Được được! Ta lập tức qua đó." Thông tin chưa kịp buông xuống, Hoàng đội trưởng đã vội vã chạy ra ngoài, chạy hai bước, rồi quay người lại nói với vẻ vô cùng áy náy: "Trương đại sư, người xem..."

"Cứu người quan trọng hơn, ta với ngươi cùng nhau đi." Ta cũng nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hoàng đội trưởng cũng không nói gì, vội vàng đi thẳng vào trong viện.

Hoàng Đại Vượng? Đây không phải tiểu tử trông coi công trường sao, chẳng lẽ hắn và Hoàng đội trưởng còn là thân thích?

Vừa thấy Hoàng đội trưởng lo lắng như thế, ta cũng không tiện hỏi nhiều.

Hắn vội vã chạy tới y viện, người đã bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

Sau khi Hoàng đội trưởng ký tên xong, liền lo lắng không ngừng đi tới đi lui trước cửa phòng phẫu thuật.

Ta khuyên hắn ngồi xuống, hỏi một câu mới biết, thì ra Hoàng đội trưởng là thân thúc thúc của Hoàng Đại Vượng.

Cha mẹ nó so với đội vàng lớn hơn gần hai mươi tuổi, cha mẹ nó chết sớm, ca ca để dành tiền cho nó đọc trường cảnh báo, lại làm lỡ hôn sự của nó, mãi tới 40 mới cưới được vợ.

Nhưng Đại Vượng là đứa con khó sinh, mới vừa sinh ra mẹ đã chết rồi.

Phụ thân nó khóc ròng suốt mười mấy ngày, khóc đến sụt sùi, biến thành một người câm điếc.

Đại Vượng bởi vì có quan hệ tiên thiên, hơn nữa phụ thân nó lão luyện, nguyên nhân trời sinh cưng chiều, từ nhỏ đã không thích học tập, hơn nữa tính cách quật cường muốn chết.

Lớn thêm một chút, ai cũng không nghe thấy, ngay cả thúc thúc của đội Bàn đội trưởng này của hắn cũng không có biện pháp làm gì với hắn. Thậm chí, còn sinh ra tâm lý trái ngược, dứt khoát không qua lại với thúc thúc của hắn nữa, mỗi lần Hoàng đội trưởng đi gặp ca ca đều phải lén lút đi, rất sợ bị thằng nhóc này phát hiện, lại ở nhà đập loạn đồ vật.

Sau khi hắn lên làm đội trưởng, công tác bận rộn dị thường, căn bản không rảnh cố kỵ gia đình, ngay cả con trai mình đến năm mấy cũng không làm rõ được. Chỉ có thể dành thời gian cho ca ca mang ít đồ qua, còn không thể để cho hắn biết.

Cứ như vậy, quan hệ giữa hai thúc chất bọn họ một mực náo loạn rất cứng.

Năm trước, sau khi lão ca ca của hắn chết thì càng không có qua lại gì.

Nghe nói thằng nhóc này đi ra nơi khác làm công, khi nào trở về, nó cũng không rõ.

"Hắn làm việc ngay ở mảnh đất kia." Ta nói: "Ban ngày ta có đi qua chỗ đó còn từng nhìn thấy hắn, lúc đuổi theo Lư Tẫn, không phải ta bảo ngươi phái cảnh sát đi ngăn lại Thừa Nghiệp kia trước, người đó chính là Hoàng Đại Vượng."

Cha ái như núi (giai bốn ngàn lẻ ba) (Việt vượt ngọn núi)

Hoàng đội trưởng sửng sốt nói: "Lúc truy tung Lư Kiện, hai ta không phải vẫn luôn ở trong một chiếc xe sao? Ngươi cũng nghe thấy rồi đó, bọn họ nói Long Đàm đã ngủ mất rồi, căn bản không có động tĩnh gì."

Lần này, ta cũng hồi tưởng lại, người được phái đến thợ săn công cộng đúng là nói như vậy.

Lúc ấy ta còn tưởng rằng Hoàng Đại Vượng đã đánh tráo ta, cứ tận lực trách nhiệm, chăm sóc tốt đất làm việc đều là vô nghĩa, đêm hôm khuya khoắt một mình hắn đã ngủ từ lâu rồi.

Không ngờ, rời khỏi nơi đó không lâu đã xảy ra chuyện.

Nhưng rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Hoàng Đại Vượng một mình ở trong công trường, dù xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng tuyệt đối không ai biết được. Rốt cuộc ai đã đưa tới cho y đây?

Hơn nữa, quan hệ giữa thúc cháu bọn họ lại cứng ngắc như vậy, ngay cả những cảnh vệ bên cạnh Hoàng đội trưởng cũng không biết tình hình cụ thể. Hơn nữa khi Hoàng Đại Vượng bị đưa tới, đã hôn mê bất tỉnh rồi, y viện làm sao lại có thể phát ra máy móc thông tin của người nhà chứ?

Hoàng đội trưởng cũng là quan tâm thì loạn, nghe ta nói ra mấy vấn đề này, lập tức cũng cảm thấy có chút không đúng, vội vàng chạy tới phía trước đài hỏi.

Bấy giờ mới biết được.

Nguyên lai, vừa rồi ở chợ bên ngoài xảy ra một trận bánh xe.

Nguyên nhân vì là một đứa bé, đột nhiên tránh thoát tay mẫu thân chạy đến trên đường dài bắt một con mèo lưu lạc.

Lúc này, trước mặt hắn là một chiếc xe đất đầy cặn bã.

Trong mắt nó vừa nghĩ tới sẽ đụng vào đứa trẻ kia, Hoàng Đại Vượng phi thân nhào tới, đẩy đứa con ra ngoài, còn nó thì nằm trong vũng máu, xe đất cũng bỏ chạy theo.

Mà mẹ của nhóc không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, vậy mà cũng không thèm nhìn, ôm con xong liền biến mất, thậm chí ngay cả một hai ngày cũng không đánh!

Đoạn đường đến đây là do giám sát tử giác, càng không có ai đi qua. Đây là một lão thái thái hai chân tàn tật, quỳ gối trên đường ăn xin, từ xa nhìn thấy, sau đó liều mạng bò đi thật xa, năn nỉ người phát búa ven đường đánh miễn phí một20.

Khi đi được khoảng hai mươi phút, Hoàng đại Vượng bởi vì mất máu quá nhiều hôn mê bất tỉnh, máu thịt và quần áo đều dính sát vào nhau.

Lúc thầy thuốc vừa cứu mới phát hiện, nguyên lai trong cổ áo, ống tay áo, thậm chí quần, trong đai lưng đều có kẽ hở, bên trong dùng tầng vải bọc một tờ giấy nhỏ.

Bên trên xiêu xiêu vẹo vẹo viết: "Ta tên là Hoàng Đại Vượng, có việc mời đến Hoàng bá, lá thư chín trăm chín mươi chín rèn."

Sĩ quan bưng ra một cái khay sắt, bên trên vết máu loang lổ đặt chồng đống tờ giấy nhỏ bọc lấy vải dẻo bao quanh.

Mỗi một chữ đều là chữ viết như vậy.

"Ca! Ta thật xin lỗi huynh!" Hoàng đội trưởng một tay tiếp nhận cái khay sắt, phù một tiếng liền quỳ xuống, khóc rống lên!

Hiển nhiên đây là trước khi lão ca ca của hắn lâm chung, không yên lòng với nhi tử, nhưng cũng biết tiểu tử này và thúc thúc của hắn không hợp được, ở trên tất cả quần áo, âm thầm khe hở tạo thành tờ giấy nhỏ.

Chính là hy vọng, vạn nhất xuất hiện chuyện gì, có thể có người thông tri cho Hoàng đội trưởng một chút!

Hoàng đội trưởng vẫn luôn bận rộn công việc, gia đình, thân tình đều không để ý tới, cái này vốn cùng đứa cháu xa lánh của hắn hầu như không có qua lại gì. Nhưng trí lực của lão ca ca khiếm khuyết trái lại nghĩ chu đáo vô cùng.

Hoàng đội trưởng thật sự rất đau lòng, ta vất vả lắm mới có thể khuyên nhủ được hắn.

Nhưng hắn vẫn quỳ gối thẳng tắp trước phòng phẫu thuật, thật lâu không dậy nổi!

Xem ra ta cũng rất khó chịu!

Khó chịu thì khó chịu, nhưng bên cạnh lại có một vấn đề cực kỳ khả nghi. Hoàng Đại Vượng ngây ngốc trong công trường, vì sao lại phải đi về phía nội thành, hơn nữa còn thiên về xảo mà đụng phải một màn như vậy?

Lúc này đám người nghe tin cũng đều chạy tới.

Có nhịn không được vụng trộm lau nước mắt, có nghĩa phẫn nộ vội vã chạy về đội ngũ báo động, muốn bắt lấy chiếc xe xui đất này.

Qua một đoạn thời gian dài, cánh cửa phòng phẫu thuật lại mở ra.

Mấy viên thuốc phụ, hộ vệ mặc áo khoác trắng, đẩy cửa nhìn ra, một cảnh báo đứng thẳng tắp quỳ ở cửa, phía sau lại đứng một đống lớn, không khỏi sửng sốt.

Hoàng đội trưởng khoanh chân đứng lên, bước nhanh đi tới: "Y sư! Y sư đâu rồi?"

Vị thầy thuốc cầm đầu khẽ lắc đầu nói: "Nếu sớm đưa 10 phút tới còn có hy vọng... Chúng ta đã cố gắng hết sức, xin nén bi thương đi."

Hoàng đội trưởng nghe vậy, thân thể lập tức mềm nhũn ra.

"Hoàng đội!"

"Hoàng đội!"

Mọi người kêu to, lại vội vàng mang hắn tiến vào một gian khác cứu thất.

Hai hộ vệ đẩy thi thể đi ra, bên trên bọc một tầng vải trắng, từ trên quần áo hắn dính đầy máu tươi, còn có thể phân biệt được chính là Hoàng Đại Vượng.

Ta đi ra phía trước vén vải trắng lên nhìn một chút.

Hoàng Đại Vượng máu me đầm đìa, hai mắt trợn trừng như thể rất đau đớn khi chết đi.

Ta rút ra một cái An Hồn Phù, đặt ở dưới thân hắn, chậm rãi đem tấm vải trắng đậy lại.

Người chết không thể sống lại, ta không phải thần y, càng không có bản lĩnh này.

Nhưng ta lại có thể khiến hồn phách được được giải thoát, nhất là người chết thảm như vậy, nếu mặc hắn tự phân tán phiêu tán mà nói, chỉ có thể biến thành cô hồn dã quỷ, có thể vĩnh viễn không thể lại vào luân hồi.

Coi như là món quà cuối cùng ta tặng cho hắn!

Tuy rằng chúng ta chỉ có duyên gặp mặt một lần, tiểu tử này chẳng những thẳng thắn, cử động trước khi chết càng đáng khen ngợi.

Nhưng ngay khi ta rút Hồn Phù ra, ta đột nhiên phát hiện ngón tay hắn vậy mà run rẩy một chút! Cơ bắp không phải xác chết kia co rút, mà là giãy dụa vô thức.

Xém!

Cùng lúc đó, hồn phù đè dưới người gã vậy mà một phân thành hai, biến thành hai khối, nhẹ nhàng từ trên giường xác chết rớt xuống.

Không đúng! Cỗ thi thể này vậy mà có hai phần linh hồn.

"Chờ một chút!" Ta đột nhiên hét lớn.

Hộ vệ đẩy thi thể bị dọa cho hoảng sợ, quay đầu lại nhìn ta nói: "Tiên sinh, chúng ta hiểu tâm tình của ngài, nhưng người chết không thể sống lại, vẫn là xin ngài nén bi thương đi."

Ta quay đầu nói với viên quan bên cạnh: "Ta cần một gian phòng đơn độc, đem thi thể này đẩy vào. Trong vòng một giờ, quyết không cho phép những người khác tiến vào."

Viên cảnh sát kia chính là một trong Bát Đại Kim Cương trước đó tham dự phong ấn Cơ Giác, hắn vừa nghe ta nói như vậy, hơi chần chờ một chút lập tức hiểu ra ngay.

"Tốt!" Hắn nói xong lấy ra sĩ quan chứng minh, hướng đội ngũ đưa ra yêu cầu.

Ta quay đầu hướng một cảnh báo khác vươn tay nói: "Đưa điện thờ của ta cho ta."

Cảnh sát kia có chút nghi hoặc, nhưng lập tức móc ra đưa cho ta.

Ta nhanh chóng mở sổ sách ra, ở bên trên viết xuống một chuỗi đồ vật ứng dụng, gấp gáp nói: "Không dùng biện pháp gì, trong vòng nửa giờ, ta muốn nhìn thấy mấy thứ này, nhất định phải nhanh!"

"Được! Ta lập tức đi ngay." Cảnh sát kia thi lễ với ta một cái, nhanh chóng lao ra khỏi y viện.

Chương thứ hai nghìn không trăm bốn, mượn bốn kiện thi hoàn hồn...

Rất nhanh, một gian phòng ốc tạm thời bị bỏ trống, ta đẩy thi thể đi vào, ngoài cửa được bốn năm đoàn trinh sát bảo vệ.

Kéo lên rèm cửa sổ, chung quanh cửa sổ đều dán phù chú, lập tức một tay vén tấm vải trắng che trên mặt Hoàng Đại Vượng lên, bôi lên mi tâm của y một chút chu sa.

"Thế nào, là tự ngươi đi ra hay để ta mời ngươi đi ra đây?"

Làm xong hết thảy, hai tay ta ôm vai lạnh giọng hỏi.

"Ngươi... Thật là làm cho ta giật mình a!" Đột nhiên, một thanh âm lạnh như băng mà lại khàn vang lên.

Thanh âm này không lớn, cũng không vang dội gì, nhưng lại có một cỗ từ tính vượt xa bình thường, khiến cho người ta đột nhiên có loại ảo giác nghiêm nghị dâng lên.

Đôi môi Hoàng Đại Vượng không nhúc nhích, thậm chí ngay cả lông mi cũng không nháy một cái, nhưng âm thanh kia quả thật là từ trong thân thể của gã truyền ra.

Ta biết, chắc chắn chuyện này tới từ một linh hồn khác.

"Nếu như ta đoán không sai, ngươi chính là Mã Vọng Sơn bán Tiên?"

"Ngươi nói đúng, nhưng cũng không đúng." Âm thanh du dương du dương kia, vây quanh thi thể không ngừng xoay quanh, giống như mỗi một lỗ chân lông trên thi thể kia đều là một cái kèn kẹt.

"Mã Vọng Sơn chỉ là một cái thể xác mà ta từng dùng qua mà thôi. Hôm nay, hắn đã già đến mức không cách nào sử dụng, ta chỉ có thể đổi cái khác."

"Đổi cái khác? Ngươi xem người ta là quần áo à?" Ta nhíu mày nói: "Tuy cho tới bây giờ, ta cũng không biết ngươi là tồn tại ra sao.

Nhưng hành vi coi mạng người như cỏ rác, bất cứ một đạo sĩ có đạo nào cũng không thể tha thứ!"

"Không phải là không thể tha thứ, mà là căn bản các ngươi làm không được." Trong giọng nói kia mang theo vài phần kiêu ngạo.

"Người như cỏ cây, sinh tử mùa thu, cho dù pháp lực cao cường của ngươi có thể một mực tu đến Vô Thượng Thần cấp, thì như thế nào? Cuối cùng bất quá chỉ là một đống xương khô mà thôi. Cho dù các ngươi muốn dùng tất cả đều đổi lấy sống thêm một ngày cũng là chuyện không thể, mà ta lại khác, có thể trường tồn mãi thế, vậy khác gì Thần Tiên?" Ngữ khí gia hỏa này càng thêm cao ngạo, quả thực đều có hương vị tiên nhân dạy bảo bách tính ngu muội.

"Tuy ta không ngừng mượn thi hoàn hồn, nhưng ta cũng không hại người. Bởi vì mỗi một thi thể đều là người phải chết, bất kể là dùng hiện đại y thuật, hay là âm dương thuật, hoặc đạo gia hoàn dương., Phương pháp siêu sinh của Phật gia đều không thể cữu hồi. Nói cách khác, nếu như ta không bị xâm nhập vào linh hồn, người này cũng chỉ có thể chậm rãi thối rữa, từ từ hóa thành xương trắng. Nói cách khác, ta đang biến tướng kéo dài sinh mệnh người chết, đối với người nhà của ông ta mà nói cũng không phải là chuyện tốt."

"Người chết chết nát, đây là đạo lý hằng cổ không thay đổi, thay vì cứ mục nát như vậy hóa thành cặn bã, chẳng bằng cho ta mượn dùng một chút. Ta chẳng những có thể làm cho người nhà của người chết trở nên vui vẻ, còn có thể đoán trước hung cát, chỉ người hướng thiện. Từ góc độ nào nhìn tới, ta làm đều là thiện sự, mà không phải ác sự..."

"Mới nghe xong, hình như ngươi nói rất có lý." Ta hừ lạnh một tiếng phản bác.

"Vốn là rất có đạo lý!" Giọng nói kia vẫn rất tự phụ.

"Nhưng chính ngươi vừa mới nói, thi thể ngươi mượn chỉ là một bộ thể xác mà thôi, người bị ngươi mượn cơ thể kia có phải là bản thân hắn không? Những tên kia bị ngươi xâm chiếm thân thể chỉ là một tên., Thật sự nguyện ý tiếp tục như vậy sống sót sao? Làm cho người nhà người chết trở nên vui vẻ, nhìn thấy thân nhân biến thành một cái xác không hồn như vậy, bọn họ thật có thể cao hứng sao? Theo ta thấy, ngươi mang đến cho bọn họ hoàn toàn là bi ai của người chết, nỗi đau còn sót lại của người chết!" Ta cả giận nói.

"Hả?" Hình như đối phương chưa từng nghĩ đến vậy, nghe ta nói như vậy không khỏi kinh ngạc.

"Lấy thêm bói toán mà nói, thế sự vô thường, hung cát khó liệu! Trước đó ngươi đều nói ra, nhân sinh sống giống như một quyển kịch bản đã sớm xem qua, còn có ý nghĩa gì nữa? Ngươi đoạn sinh nam nữ rồi., Tự cho là bản lĩnh cao cường, nhưng ngươi biết lại có bao nhiêu nữ anh căn bản là vì ngươi căn bản không có cơ hội sinh ra, đã bị giết chết rồi! Ngươi đoạn nhân sinh, tự cho mình giỏi như thế nào, nhưng ngươi có biết bao nhiêu người biết rõ tử kỳ sắp tới, bắt đầu hồ ý phi? Mang đến cho người khác bao nhiêu tai hoạ?"

"Ngươi nói ngươi giáo hóa thế nhân, chỉ người hướng thiện, ngươi xâm nhập thân thể Mã Vọng Sơn đã mấy chục năm rồi nhỉ? Nhưng người nhà của Mã Vọng Sơn nào có nửa điểm thiện niệm? Quan tài của ngươi còn bày ở nơi đó, bọn họ vì tranh đoạt gia sản mà trở mặt không nhận người, nếu không phải ta kịp thời chạy tới, nói không chừng đã sớm ra tay đánh nhau lớn, vỡ đầu chảy máu rồi."

"Đến con cháu nhà mình còn dạy dỗ không tốt, còn nói cái gì giáo hóa thế nhân? Đây đều là ngươi tình nguyện nói hươu nói vượn mà thôi! Lừa gạt người khác còn hợp, muốn dùng lời nói này che đậy ta, nhưng còn non một chút."

"Ha ha ha ha..." Thanh âm kia ngẩn người, đột nhiên ha hả cười nói: "Quả nhiên lợi hại! Chẳng qua ta ngược lại cảm thấy rất kỳ quái, đệ tử Âm Phù môn từ khi nào mà không luyện âm dương thuật bắt đầu dùng mồm mép? Nếu đã phá cửa sổ giấy rồi, vậy không ngại ngươi nói rõ đi, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?"

"Rất đơn giản! Ngươi ngoan ngoãn rời khỏi thi thể, ta siêu độ thay ngươi, tiễn ngươi sớm vào luân hồi." Nói.

"Vậy nếu ta không đồng ý thì sao?" Giọng nói kia đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

"Vậy ta sẽ giết ngươi hồn phi phách tán! Để ngươi hóa thành cặn bã khói bụi."

"Ha ha ha ha ha!" Giọng nói kia trở nên rợn tóc gáy: "Tiểu tử thật cuồng vọng."

"Bản lĩnh này của ngươi hẳn là truyền lại từ bồ câu xám a? Nhớ năm đó, ta từng đại chiến một trận với hắn. Đương nhiên, ta còn xa mới là đối thủ của hắn, giết ta chỉ còn lại một đám tàn hồn, không thể không co rút ở trong mộ già trăm năm, tu dưỡng đủ mấy chục năm rồi., Lúc này hắn mới khôi phục được một nửa công lực năm đó. Mặc dù như vậy, hắn cũng không thể giết được ta. Nhưng tiểu tử ngươi lại dám cuồng vọng như thế, còn muốn biến ta thành cặn bã, đến đến, ta thật muốn xem ngươi làm thế nào."

Nói xong, phịch một tiếng, mực chu sa đang vẽ ở mi tâm Hoàng Đại Vượng bay tứ tán, hóa thành một vệt ánh sáng màu đỏ, bay nhanh về phía ta.

Mắt thấy ánh sáng không tốt, ta cũng không dám đón đỡ, vội vàng nghiêng người nhường đường.

Két một tiếng! Ánh sáng đỏ kia rơi vào trên mặt tường sau lưng ta, lại như laser nổ tung ra, cứng rắn đem mặt tường xuyên ra một cái lỗ nhỏ to bằng ngón tay. Xung quanh cửa hang, ngay cả một làn khói cũng không có.

Bùm bùm bùm bùm!

Phù chú ta dán trên cửa sổ đồng thời nổ tung, hóa thành một vệt tro đen.

Lập tức, một bóng đen khô gầy từ trên thi thể Hoàng Đại Vượng nhảy lên, là một lão già cao gầy, xương gò má nhô ra.

"Chậm đã!" Ta nhanh chóng rút ra một lá bùa thượng đẳng trân quý, lui về sau một bước.

"Thế nào, hối hận rồi sao? Vậy còn kịp." Tên kia chắp hai tay sau lưng, rất khinh thường nói: "Hiện tại thế đạo này, người chịu ăn Âm Dương cơm đã càng ngày càng ít, mà Cửu U môn càng không còn năm đó! Ai, cũng không biết Giang gia huynh đệ có thu đồ đệ hay không., Ta có nói là Âm Quỷ một môn đến chỗ ta xem như kết thúc như vậy! Nói thật, ta thật sự không muốn giết ngươi, dù sao một ván này ngươi cũng có thể tính là hậu bối của ta, cùng thuộc Cửu U môn đồ. Nhưng nếu ngươi thật không biết tốt xấu, ta cũng không ngại để Âm Phù môn cứ như vậy diệt sạch!"

Quỷ Quái tử thứ hai nghìn không phải bốn năm mươi lăm...

Nghe đến đó, ta cũng không khỏi cả kinh.

Hóa ra, lão già này lại là tuyệt thế truyền nhân của Âm Quỷ Môn!

Môn chủ đời thứ hai của Cửu U môn sau khi chết đã chia thành ba môn phái Âm Phù, Âm La, Âm Quỷ.

Ngoài đối mặt với các môn phái khác liên hợp tiêu diệt, ba môn phái này còn nội đấu với nhau.

Mấy ngàn năm sau, cả ba cửa đều đã lụi tàn.

Âm phù theo bồ câu lão tiền bối và hắc ưng đồng quy vu tận, hiện giờ chỉ còn lại mình ta độc đinh.

Sau khi Giang Tiểu Ngư của Âm La chết đi, chỉ còn lại cá lớn mất hết tu vi.

Không nghĩ tới tất cả mọi người đều cho rằng Âm Quỷ Môn đã sớm biến mất, vậy mà còn có một truyền nhân còn sống sót, hơn nữa còn lợi dụng tà thuật độc đáo của Âm Quỷ Môn, mượn thi hoàn hồn mà sống đến ngày hôm nay!

"Năm đó hôi bồ câu lão tiền bối lưu ngươi một niệm tàn hồn, có thể là niệm tình đồng môn, chỉ là không ngờ ngươi lớn mật như vậy, hóa thành âm hồn vẫn chưa từ bỏ ý đồ, tiếp tục tai họa nhân gian, vậy ta thay bồ câu xám lão tiền bối trừ tai hoạ này của ngươi! Chỉ là trước lúc này!, Ta còn có vài chuyện muốn hiểu rõ, bằng không nếu thật giết ngươi, ta vĩnh viễn cũng không thể biết được đáp án." Nói xong, liếc mắt nhìn đồng hồ, thầm trong lòng vội la lên: "Lý ma tử, ngươi nhanh lên một chút đi."

Lão già kia mỉm cười nói: "Được! Từ trước đến nay Quỷ Quái tử ta thích nhất là giải đáp nghi vấn thay người khác, ngươi có chỗ nào không hiểu cứ hỏi đi! Ta nhất định sẽ cho ngươi chết rõ ràng."

Ta lại lui về phía sau hai bước, cách tên kia hơi xa một chút, chỉ vào thi thể hỏi: "Ngươi nói Hoàng Đại Vượng không phải ngươi hại chết, thế sao hắn đột nhiên lại đi về phía khu vực thành? Làm sao ngươi biết hắn sắp tới thời khắc chết?"

"Người có thọ nguyên, mạng có ngày chết, đêm nay tiểu tử này sắp chết, ai cũng không cứu được hắn! Cho dù không phải chết bởi một vụ xe đổ, cũng khẳng định chết trong lều vải sụp đổ. Ta chỉ bảo hắn thuận tay thay ta lấy một kiện đồ vật mà thôi, vật thập thế đại đức này chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu." Lão gia hỏa giải thích.

"Nói cách khác, là ngươi bảo hắn đi ra công trường? Mà ngươi cũng đã sớm nhắm chuẩn thi thể của hắn." Ta hỏi.

"Không sai!" Lão gia hỏa thừa nhận: "Lần trước ta vội vã mượn hồn hoàn hồn, cũng không nhìn kỹ, kết quả Mã Vọng Sơn kia không chỉ bị chặt đứt một chân, ngay cả nam – căn cũng gãy mất. Ngươi cho rằng ta một mực không muốn chết là vì cái gì? Giống như ngươi nói, giáo hóa thế nhân, chỉ người hành thiện, đó đều là chuyện ma quỷ lừa người! Tự nhiên là ăn uống chơi đùa, hưởng hết phồn hoa nhân gian, nhưng cái này ròng rã mấy chục năm không được nữ sắc mùi vị gì?"

"Mã Bán Tiên cước bộ bất tiện, đi lại không được, lại có bối phận của hắn không thể dính vào trong thôn, cả đời này ta chịu khổ cực bao nhiêu, ngươi có biết không?"

"Cho nên, lần này ta khẳng định phải chọn một người trẻ tuổi thân thể cường tráng, hơn nữa tốt nhất là cứ thế mà đoạt xá, trí lực không quá cao. Tính tới tính lui, Mã Vọng Sơn tử kỳ sau, chỉ có hắn là thích hợp nhất. Hơn nữa ngay lúc hắn tử địa không xa, còn để lại một món bảo vật thập thế đại đức, ta tự nhiên sẽ không bỏ qua."

"Nói như vậy thì việc của Trương Ngũ Cân và Triệu Thành Chân có quan hệ gì với ngươi không?" Ta hỏi.

"Mấy tên mao tặc nhỏ kia thì có cái quái gì chứ?" Quỷ Quái Tử khinh thường nói: "Thấy cái hố của chúng là đào, cho tới bây giờ cái bọn chúng chôn bên cạnh là ai, thứ đào ra là thứ đồ chơi gì cũng không rõ, cuối cùng chết mất hai đứa, bị bắt hai đứa. Quả thực chính là một đám gà mờ, tụ lại cùng bọn chúng, còn chưa đủ dọa người chúng."

"Chỉ là ta ám chỉ tính toán, Mã Vọng Sơn tử kỳ so với Hoàng Đại Vượng còn sớm hơn hai ngày. Nếu bọn hắn có thể dày vò ra chuyện gì, để Hoàng Đại Vượng chết cách đây hai ngày, ta cũng đỡ phải gánh chịu phần tội chết của hắn trong quan tài! Không nghĩ tới tiểu tử ngươi lại giở ra chiêu tệ, ngay cả quan tài cũng không để lại cho ta, để cho bọn hắn đều bị đốt. May mà chết của Hoàng Đại Vượng không xa, ta dựa vào một ngụm Âm khí chạy thoát, nếu không mấy ngày nữa ta thật sự sẽ hóa thành tro bụi."

Thì ra là thế!

Chẳng trách tối qua, thời điểm mấy tên cảnh sát kia chạy đến công trường, Hoàng Đại Vượng đang ngủ, thì ra là mới vừa bị Quỷ Quái Tử mê hoặc, còn chưa khôi phục lại.

Dựa theo thời gian suy tính, chúng ta vừa đi, hắn liền thao túng Hoàng Đại Vượng rời khỏi công trường. Đầu tiên hắn nhặt món đồ thập thế đại đức vật trong miệng, sau đó lại nghe trời có số phận khiến Hoàng Đại Vượng xảy ra bánh xe.

"Đồ vật của Thập Thế Đại Đức có bị sợi dây chuyền treo trên cổ Triệu Thành?" Ta hỏi.

"Đúng vậy!" Quỷ Quái Tử đáp: "Chỉ tiếc hắn lại mất mạng, mang trên người hơn một năm nay, đã đánh tan phúc lợi cả đời, hai mươi ba năm tiếp theo đều phải sống trong lao ngục."

"Hai mươi ba năm?" Ta trừng mắt nhìn, ta nhớ trộm mộ sẽ không phán nặng như vậy.

"Một lần trốn ngục, tăng án ba lần, tổng cộng ngồi tù hai mươi ba năm. Nhưng tuổi thọ của hắn còn hai mươi tám năm, cuối cùng năm năm chắc chắn sẽ thảm không bằng chó!"

Ta cười lạnh một tiếng rồi nói: "Ngươi có thể tính được như vậy, có tính cho bản thân không? Cuối cùng ngươi sẽ là vận mệnh ra sao."

"Tiêu nhân không tự Quái! Huống hồ ta chỉ dùng phương pháp quỷ toán, chính ta vốn là quỷ vô hồn, làm sao tính ra được?" Quỷ Quái tử đáp.

"Vậy ta thì sao? Nào, ngươi bói cho ta một quẻ xem." Ta nói.

"Ngày đó lúc ở Mã gia trang, ta đã âm thầm tính toán cho ngươi."

"Kết quả thế nào?"

Quỷ Quái Tử lắc đầu nói: "Quẻ tượng của ngươi quá mức kỳ quái, căn bản không giống số mệnh của một người, mà giống như là ngàn tỉ người vận mệnh quấn quýt cùng một chỗ, chỉ trách Lục Ly thấy không rõ ràng lắm, cuộc đời này ta có vô số người, nhưng còn chưa bao giờ gặp... A!"

Hắn còn chưa nói hết lời, đột nhiên khàn giọng kêu to lên.

Cùng lúc đó, chỗ ngực dâng lên một mảnh khói vàng, tản ra mùi hôi thối nồng đậm!

Xèo xèo xèo xèo xèo.

Liên tiếp vài tiếng, từng sợi khói vàng không ngừng từ trong cơ thể hắn bốc lên.

"Ma Tử, ngươi đã động thủ!" Trong lòng ta mừng thầm nói.

Trước lần thẩm vấn cuối cùng của Triệu Bán Tiên, ta mơ hồ có dự cảm, tên Mã Bán Tiên này khẳng định không phải hạng người thiện lương gì.

Vô luận vụ án cổ xưa này có ảnh hưởng gì tới hắn hay không thì thân phận của người này đều vô cùng quái lạ.

Mặc dù trước khi đi, ta bảo thôn dân đốt cháy thi cốt của hắn, nhưng đây chỉ là biện pháp đối phó âm quỷ bình thường. Nếu như tu vi gia hỏa này thật sự là cao thâm, khả năng đối với hắn sẽ không tạo thành thương tổn trí mạng gì, vì vậy liền bảo Lý Ma Tử chuẩn bị một phần hậu lễ mang tới cho hắn.

Cả một xe lớn đồng nam nữ tè ra quần!

Cũng không biết Lý mặt rỗ lấy được từ nơi nào, nhanh như vậy đã lấy được nhiều "Thứ tốt" tốt như vậy."

Sau đó, lại mang theo mấy cỗ xe ngựa các loại lễ vật, trùng trùng điệp điệp đi về phía Mã gia trang.

Thôn dân Mã gia trang đều ham tiện nghi nhỏ, liền để Lý mặt rồi lấy cớ buôn bán tuyên truyền, phát miễn phí lễ vật nhỏ, tập trung các thôn dân đến đầu thôn, sau đó lén lút mở máy phân và nước tiểu ra, ngã vào địa phương Mã Bán Tiên bị đốt cháy chôn sâu.

Lần này cũng đủ cho hắn hưởng thụ!

Hạng hai ngàn linh một trăm bốn mươi sáu, cành liễu giết quỷ, nước muối phá tà.

Đương nhiên, thời điểm ta để Lý mặt rỗ đi làm chuyện này, chỉ cảm thấy Mã Bán Tiên rất khả nghi. Chẳng những chết thời gian có điểm kì quặc, hơn nữa thế tử trạng càng là không thể tưởng tượng nổi.

Vừa mới đoạn khí, thi thể lập tức hóa thành bạch cốt, đây chính là điển hình hồn nát xương tan!

Nói cách khác, tuy thi thể đã biến thành bạch cốt, nhưng hồn phách của hắn lại không chết, lại thêm "Thông Thần" cực kỳ truyền kỳ Mã Bán Tiên, ta mơ hồ cảm thấy Mã Bán Tiên này cực kỳ không đơn giản.

Nhưng không nghĩ tới, gia hỏa này lại là truyền nhân duy nhất của Âm Quỷ Môn!

Nghĩ lại tất cả những điều này cũng cực kỳ trùng hợp.

Nếu không phải Hoàng đội trưởng vừa lúc là thúc thúc của Hoàng Đại Vượng, cái máy móc cầu cứu này cũng sẽ không đánh tới nơi này.

Nếu không phải ta cùng Hoàng Đại Vượng từng có duyên gặp mặt một lần, ta cũng sẽ không cùng hắn đi vào trong y viện.

Dã tâm của gia hỏa này không nhỏ, lại muốn dựa vào bí thuật của Âm Quỷ Môn, vẫn luôn trường sinh bất tử.

Bất kể từ Thiên Đạo Luân Hồi mà nói, hay là tiêu chuẩn làm thương nhân Âm gian, ta đều quyết không thể để cho thằng nhãi này thành công!

Vừa rồi ta tìm kiếm thủ lĩnh, chính là cố ý kéo dài thời gian, trong lòng mong ngóng có thể sớm thành công!

Mã Bán Tiên này tuy rằng chỉ còn sót lại một đám tàn hồn, nhưng dù sao cũng là đồng môn Cửu U, song phương nếu thật sự phải chém giết, chỉ sợ ta cũng có chút không chịu nổi, bởi vậy chỉ có thể dùng trí.

May mà Lý Ma Tử hiện tại làm việc rất đáng tin cậy, đang trong thời cơ ngàn cân treo sợi tóc đã hoàn thành sứ mệnh!

Lúc này toàn thân Mã Bán Tiên khói đen lượn lờ, kêu gào đau đớn.

Chỉ dựa vào nước tiểu đồng nam đồng tử này, mặc dù có thể khiến nguyên khí hắn đại thương, tuyệt đối không thể giết chết hắn!

May mắn, ta đã sớm chuẩn bị trước một phen chuẩn bị khác!

Rút ra mấy tấm bùa chú trấn ở bốn góc phòng, lấy chu sa ra lau trên mi tâm một cái, mở ra thiên nhãn, đề phòng tên này thừa cơ đào tẩu. Lập tức kéo cửa phòng, hướng về phía mấy tên đồng bọn canh giữ ngoài cửa kia gấp giọng kêu lên: "Mua đồ vật sao?"

"Mua rồi." Tên tiểu cảnh sát lúc trước ta đã phân phó kia mồ hôi đầy mặt chỉ vào cái xe đẩy nhỏ bên cạnh, nói: "Đa số đồ vật đều đã gom góp đủ, chỉ là không tìm được cái loại bình nước tiểu trẻ con kiểu này mà ngươi vẫn chưa nói."

Ta nghe vậy thì càng cuống lên, biện pháp tốt nhất để đối phó với loại xâm hồn quỷ này chính là nước tiểu đồng, hơn nữa chỉ có thể là nước tiểu của trẻ con.

Nếu không có thứ này, ta chỉ có thể vây khốn hắn ta nhất thời, căn bản là không có cách nào giải quyết triệt để. Nếu hắn ta chạy thoát như vậy, ta sẽ không tìm thấy hắn nữa!

"Oa, oa!"

Trong lúc ta đang hoảng loạn, trong phòng sản sinh dưới lầu truyền ra một tràng tiếng khóc thanh thúy của trẻ con.

Đúng vậy, đây là ở bệnh viện.

Nước tiểu hài nhi đã có sẵn rồi, nên chỉ cần tìm được một món đồng khí có mùi dương khí là được!

Ta suy nghĩ một chút nói: "Trong quán ăn bên trái y viện, đang đối diện với thần đài, không quản bên ngoài là tiền thần hay quan công, đem lư hương đến đây, tìm hộ sĩ tiếp nhận nước tiểu trẻ con đi, nhớ kỹ, phải có nam đồng, không thể có một giọt nữ đồng! Hơn nữa số lượng càng nhiều càng tốt."

"Được." Tên kia liên tục gật đầu, lại vội vàng xông ra ngoài.

Ta lại để cho một cảnh báo vào phòng bên cạnh kéo một tấm ga giường trắng, đắp lên xe đẩy, rồi quay người đi vào.

Cửa vừa mở ra, cảnh tượng bên trong lập tức hiển lộ không thể nghi ngờ.

Trong mật thất, âm phong nổi lên bốn phía, rèm cửa được vén tung bay phần phật, ngay cả những tấm chổi đặt ở góc tường cũng giống như những người không nhìn thấy được đang vung vẩy, tung bay khắp nơi.

"A!"

Quỷ Quái Tử kêu lên thảm thiết từng tiếng một, người nghe run rẩy toàn thân!

Người ngoài cửa bị cảnh sát ngăn cản không thấy rõ tình huống bên trong, nghe thanh âm này còn tưởng rằng biên quan trọng thương tình nghi gì đó, nhưng mấy cảnh sát canh giữ ở cửa lại là thật sự nhìn thấy, thông cảm là bọn họ đã thấy qua không ít đại trận, nhưng cũng chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, trong nháy mắt sắc mặt có chút thất thường, hoang mang đổ mồ hôi.

Ta cũng không kịp giải thích gì, vội vàng nói một câu: "Mang bình tiểu dược về, lập tức cho ta biết." Sau đó phịch một tiếng đóng cửa lại.

Bùm, một tiếng nổ vang lên!

Phù chú thượng đẳng trấn ở bốn góc phòng đồng thanh nổ tung, vỡ thành tro bụi.

Cây chổi cũng rơi bịch bịch xuống đất.

"Hảo tiểu tử! Có phải đang giở trò với ta không?" Quỷ Quái Tử lơ lửng giữa không trung, mặt mũi tràn đầy dữ tợn.

Lúc này Quỷ Quái tử tóc tai bù xù, hai mắt đỏ như máu, toàn thân bị đốt ra mấy chục lỗ thủng lớn, vẫn ồ ồ bốc lên khói đen.

"Không phải ngươi am hiểu nhất là bói toán số mệnh sao? Được lắm, hôm nay ta cũng bói cho ngươi một quẻ." Nói xong, ta giả vờ bóp chặt ngón tay nói: "Vận mệnh cuối cùng của ngươi là bị nước tiểu đẩy chết đuối! Thế nào? Mạng này của ngươi còn..."

"Lấy mạng ra!" Quỷ Quái đã sớm giận không nhịn nổi, không đợi mình nói xong, duỗi tay ra, không biết từ đâu lấy ra một thanh trường đao tối như mực.

Đây là Quỷ đao do Âm khí ngưng kết thành.

"Hắc hắc, xem ta mang đến thứ gì tốt." Mắt thấy hắn vọt tới trước mặt, ta vù vù giơ tay chỉ một cái, "vù" một tiếng, con bù nhìn trên xe bay ra ngoài.

Con bù nhìn này dựa theo phân phó của ta, bên trên vương đầy phân và nước tiểu, là vật hàng Quỷ nhất.

Ầm!

Nhưng vật hàng quỷ sắc bén như thế vậy mà cũng ngăn không được Quỷ Quái Tử liều chết đánh một kích, theo quỷ đao vung vẩy, lập tức vỡ nát.

Sau khi thằng này một đao chém nát con bù nhìn rơm, liếc mắt thấy đồ vật trên cỗ xe đẩy nhỏ, đột nhiên cả kinh, lập tức không nói hai lời, xoay người bỏ chạy.

Nếu là người khác có thể nhìn không ra một đống đồ vật tạp nham này dùng để làm gì, nhưng gia hỏa này cùng ta xuất sư đồng môn, hơn nữa còn là lão yêu quái nhập hồn chuyển thế gần trăm năm, tự nhiên minh bạch muốn làm gì.

Đây cũng là nguyên nhân tạm thời ta cần một tấm ga giường tạm thời dừng lại, nếu không bị gia hỏa này liếc mắt một cái nhìn thấy, đã chạy từ lâu rồi, làm sao còn xông tới trước mặt?

Có điều, hiện tại hắn muốn chạy nhưng đã chậm.

"Tỏa!" Ta hô to một tiếng, ném cành liễu trong thùng nhựa lớn ra ngoài.

Trong thùng sữa chứa đầy nước muối, cành liễu từng ngâm qua bong bóng muối, vừa tiếp xúc với âm khí lập tức bao vây lấy hắn!

Cành liễu giết quỷ, nước muối phá tà.

Quỷ đao trong tay Quỷ Quái tử căn bản không có tác dụng, chỉ có thể mắt thấy cành liễu do ta thêm vào ngăn cản đường lui, hơn nữa vây nó ở giữa.

Đúng lúc này, ta lại đem gạo nếp, Chiết quẻ, tro đá một mạch ném ra ngoài!

Những vật này đều là hàng quỷ, vừa tiếp xúc âm khí liền lập tức bị hút qua.

Tính cả cành liễu cùng một chỗ, kết thành một kén tằm vô cùng to lớn, một mực khóa Quỷ Quái Tử ở giữa.

Kén tằm này lớn cỡ một người, hai đầu hơi nhọn, bên trong là những cành liễu dày đặc do nước muối ngâm thành bện thành, bên ngoài được bọc chặt bằng gạo Hôi Phối, một tầng lại một tầng, xung quanh còn khảm hơn trăm đầu Mã Anh, nhìn thế nào cũng thấy cực kỳ quái dị.

Quỷ Quái bị trói trong đó không ngừng va chạm, khuôn mặt thỉnh thoảng lồi ra dữ tợn, gia hỏa này hiện tại chỉ là quỷ hồn mà thôi, căn bản không có thực thể, hoàn toàn không thi triển ra được tuyệt học lợi hại, chỉ có thể mượn âm khí không ngừng xông tới, vọng tưởng có thể phá vỡ một lỗ hổng chạy đi.

Nhưng ta nào sẽ lưu lại cơ hội gì cho hắn?

"Định!" Ta phi thân nhào tới, liên tiếp hai đạo phù chú dán trên kén tằm, lại móc ra chu sa nhanh chóng vẽ ra chín đạo Trấn Quỷ Phù.

nhiệt băng hai ngàn linh bảy điều cổ xưa nhất.

Chín phù vừa thành, gương mặt tên kia bị cưỡng ép cố định, mắt nhìn giống như trên kén tằm mọc ra một cái đầu.

Giờ phút này, hắn không động đậy được, nhưng miệng lại không chút nào buông tha, lớn tiếng hét lớn: "Tiểu tử! Nếu thức thời, hiện tại thu tay lại ta vẫn còn kịp! Bằng không, chờ ta lao ra, xem ta có xé nát ngươi hay không."

Ta vỗ vỗ tay nói: "Bản lĩnh không được tốt lắm, miệng lưỡi thì lợi hại hơn, ngươi xông vào một chỗ để ta nhìn xem? Một khi hình thành Quỷ kén Phong Hồn Thuật này, cho dù là Quỷ Đế cũng không lao ra được, tuy rằng tài liệu tạm thời chắp vá lại có chút đơn sơ, nhưng dùng để vây khốn ngươi cũng đủ rồi! Lão già kia, ngươi cứ hảo hảo chờ chết đi."

Vừa thấy uy hiếp không thành, lão gia hỏa lại bày ra vẻ mặt đe dọa: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn khi sư diệt tổ sao?"

"Khi sư diệt tổ? Ngươi xứng đi."

Lão gia hỏa hừ lạnh một tiếng nói: "Ta không biết ngươi học thuật Cửu U bí thuật này từ đâu, cũng không cần nói là Âm Phù môn của bồ câu hay là Giang gia huynh đệ Âm La môn, đều là đồng căn đồng nguyên với ta, dựa theo bối phận để tính, ít nhất ngươi phải gọi ta một tiếng sư thúc, sát hại sư thúc phải gặp báo ứng."

"Báo ứng ư?" Ta cười lạnh một tiếng: "Ngươi còn biết hai chữ báo ứng cơ à? Xâm hồn đoạt thi là hành vi gì? Có khác gì với yêu ma? Ta diệt trừ ngươi cũng là chuyện trong phận sự của Cửu U môn."

"Hơn nữa ta cũng nói thật cho ngươi biết! Mặc dù ta nhận bát y bát từ tay bồ câu xám lão tiền bối, nhưng hôm nay Cửu U tam bảo đều ở trong tay ta, dựa theo Cửu U môn quy, tam bảo nơi tay, tức là môn chủ, diệt trừ tai họa này cũng coi như thanh lý môn hộ, lấy đâu ra báo ứng gì mà nói."

"Cái gì, ngươi đã tập hợp đủ cửu u tam bảo?" Lão già vừa nghe vậy sắc mặt đại biến, ngay sau đó khuôn mặt biến ảo, kinh sợ nói: "Quỷ Quái Tử tham kiến Môn chủ, kính xin Môn chủ đại nhân không tính tiểu nhân, tha cho ta."

"Cửu U nhất môn chúng ta rách nát đến tận đây, vốn cũng không còn lại mấy người, môn chủ muốn chấn hưng môn đình, đúng là lúc cần người! Lão nhân nguyện làm trâu làm ngựa cho môn chủ, xông pha khói lửa."

"Không cần!" Ta hừ một tiếng: "Cửu U môn không có tai họa như ngươi, cho dù ta là ai cũng tuyệt đối không thể lưu ngươi sống ở nhân gian."

"Đừng xúc động nhé." Lão già vội vàng kêu lên: "Chẳng lẽ ngươi không muốn gây dựng lại môn đình, tái hiện lại huy hoàng năm xưa hay sao? Lẽ nào ngươi muốn Cửu U nhất môn chặt đứt truyền thừa trong tay ngươi? Sao lại đúng với bồ câu xám này được?"

"Thiếu đi theo ta bộ này! Cửu U nhất môn tuy là tập luyện tà thuật, khả thi lại là quang minh chính đạo, nếu đều là bại hoại giống ngươi, cho dù đoạn tuyệt cũng không đáng tiếc! Lão gia hỏa ngươi chờ chết đi."

Thình thịch!

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

"Trương đại sư, lấy từ trong túi ra đây!"

Tới thật đúng lúc.

Ta sợ bộ dáng cái kén quái dị này dọa người khác sợ rồi, chỉ hé mở cửa ra một khe hở, một cánh tay cảnh báo cầm lư hương đưa vào.

Mùi nước tiểu bốc lên nồng nặc!

Đứa bé sơ sinh vừa mới từ âm chuyển dương, chưa từng ăn qua ngũ cốc nhân gian. Theo lời giải thích trên Âm Phù Kinh, đang ở trong trạng thái không sinh không tử, không âm không dương, lúc này đồng tử nước tiểu cũng có uy lực nhất.

Nhưng một khi rơi xuống đất, tiếp xúc với vật phàm tục, hiệu dụng sẽ giảm xuống rất nhiều! Cho nên, bọn họ không tìm được bình đồng, ta đành phải cho bọn họ mượn lư hương thay thế.

Ta cẩn thận từng li từng tí nhận lấy lư đồng, đóng kín cửa lại, từng bước đi về phía kén tằm.

"Đừng, đừng a." Lão già vừa thấy hắn đã run rẩy kêu to: "Môn chủ, ngươi đã biết ta sau khi nhập hồn, vì sao còn phải hiển lộ chút thần thông thay người lên Bặc Quái? Ta đã tìm được một phương pháp nâng cao tu vi nhanh chóng, nhưng trong ngày mai đã đạt tới vô thượng Thần cấp! Nếu Môn chủ tha cho ta, ta nguyện ý dốc túi truyền thụ! Với thiên tư của môn chủ, tuyệt đối không dùng được hai mươi năm là có thể... Ài, đừng, đừng mà, đừng mà..."

Hắn còn chưa kịp nói xong, ta đã đem hũ đồng giội lên kén tằm.

Xèo!

Nước tiểu vừa rơi xuống kén tằm, trong nháy mắt liền toát ra một cỗ khói đen, hôi thối bức người.

"A!" Quỷ Quái tử đau đớn kêu lên thảm thiết.

Khuôn mặt nhô ra kén tằm kia cũng vặn vẹo biến hình cực độ, dần dần cô đọng lại.

Mắt thấy gương mặt kia càng co lại càng nhỏ, càng co rút càng dữ tợn, cuối cùng biến thành một quả hạch đen.

Chính giữa kén tằm tản mát ra một cỗ khí tanh hôi nồng đậm đến cực điểm, cơ hồ hun người không cách nào hô hấp.

Ta cố nén đi tới phía trước, dùng Vô Hình châm phá kén tằm thành một cái lỗ nhỏ.

Chỗ đó đã sớm hóa thành một bãi nước mủ đen sì.

Linh hồn của Quỷ Quái đã bị pha loãng mất rồi, chỉ còn sót lại một quả cầu đen nhỏ trong nước tiểu, vẫn cực kỳ không cam lòng phiêu đãng như trước.

Phanh! Ta ném ra một đạo linh phù, quả cầu đen cũng vỡ tan thành từng mảnh, lần này rốt cuộc hắn cũng chết sạch.

"Tránh mau, mau tránh ra a..."

Đúng lúc này, trên giường ngừng thi đối diện phát ra một trận tiếng hò hét yếu ớt.

Ta quay đầu nhìn lại, lại là Hoàng Đại Vượng đang co rút cánh tay, phát ra tiếng kêu thống khổ.

"Hả? Đại Vượng."

Ta vọt tới trước giường xem xét, quả nhiên là Đại Vượng tỉnh lại!

Trong tay gã nắm chặt một cái đồng trụy, trên cái bình tản mát ra một đạo bạch quang, đang chậm rãi chảy vào trong cơ thể gã.

Đây chính là đồ vật Thập Thế Đại Đức mà Quỷ Quái Tử nói sao?

Sau khi ta tiêu diệt linh hồn Quỷ Quái, linh hồn của Hoàng Đại Vượng lại khôi phục ý thức, tiếp đó lại mượn đồ vật của Thập Thế Đại Đức kia để thức tỉnh.

Mặc dù cực kỳ ngoan cường sống lại, nhưng thương thế của hắn tương đối nặng, ta đối với thương thế cũng không có thủ đoạn gì, vội vàng đẩy cửa ra, lớn tiếng kêu lên: "Y Y, mau gọi y sư! Hoàng Đại Vượng còn sống."

"Cái gì? Nhanh, nhanh đi gọi người." Lúc này Hoàng đội trưởng cũng canh ở cửa, vừa nghe ta hô, cũng liên tục kêu to.

Đám cảnh sát có người từ tay của ta nhận lấy cái đệm thi thể, nhanh chóng đẩy về phía phòng cấp cứu, có người chạy vội gọi thầy thuốc.

"Trương đại sư, ta... ta thật không biết phải làm thế nào cho phải." Hai mắt Hoàng đội trưởng lệ tuôn rơi, nắm chặt lấy tay của ta.

"Không cần cảm ơn ta, Đại Vượng làm chuyện tốt cứu đứa nhỏ vô tội kia, do đó đã kích phát vật đại đức. Ngươi yên tâm đi, lần này đại nạn hắn không chết, tất có hậu phúc!" Ta an ủi.

"Nhờ cát ngôn của ngươi." Hoàng đội trưởng lau nước mắt nói: "Trương đại sư, đi, chúng ta uống hai chén đi!"

"Ngươi đi xem Đại Vượng trước đi, chúng ta còn có cơ hội." Nói xong, ta vỗ vỗ bờ vai của hắn, quay người đi ra ngoài.

"Ma Tử." Ta vừa đi ra cửa lớn của y viện, liền nói cho Lý Ma Tử một tiếng.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi ở đâu vậy?" Âm thanh bên kia có chút ầm ĩ, một mảnh lộn xộn, giống như có rất nhiều người đang kêu la cái gì đó, còn có mấy bộ máy móc cỡ lớn đang chuyển động.

"Ta ở bệnh viện đấy."

"Y viện? Ngươi làm sao vậy?" Lý Ma Tử rất lo lắng hỏi.

"Không phải ta, bên này xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bất quá đều xử lý tốt, cũng nhờ có ngươi một xa đồng tử nước tiểu kịp thời. Ngươi đây là ở chỗ nào? Mau trở về đi a, hai ta đi ăn chút gì đó, bận rộn đại thiên này có thể làm chết đói ta rồi."

"Ta đang ở công trường đây!" Lý Ma Tử nói: "Quách lão bản cũng ở đây, hắn nói lều công đều sập, tưởng có cái quỷ quái gì đó quấy phá để ta hỗ trợ xem xét. Làm nửa ngày, nghĩa trang bên dưới sụp đổ, thiếu chút nữa đập rơi những người có văn võ cục vào bên trong."

"Bọn họ tìm Quách lão bản hỗ trợ, đang liên tục đêm tối diệt đất cứu người đây. Trương tiểu ca, ngươi đoán xem tên mập mạp bị ta giết chết kia rốt cuộc giấu ở bên trên cái quái quỷ gì vậy?"

"Ta đoán thế nào được, những văn võ đó ta một cái cũng không thấy." Ta cười đáp.

"Nhìn ngươi cũng đoán không ra, đó là lạnh quá!"

"Ôn lạnh?" Ta có chút kỳ quái hỏi: "Ta nói này ma, không phải ngươi bị mệt mỏi sao? Đó chính là cổ mộ của Tần triều tận kỳ, lấy đâu ra máy lạnh nha."

"Ha ha, không thể đoán được chứ! Thật đúng là mát lạnh! Những người trong văn võ của bộ phận đó chui vào, chẳng những đem văn võ bị trộm đi lại tự mang ra, mà còn đem theo cả nửa người nữa ra nữa. Qua giám định hiện trường của bọn họ, đây là một kho gỗ cổ đại dùng để trữ đồ ăn, là thanh đồng làm, trong ngoài hai tầng, bên trong bỏ băng, bên trong đặt đồ ăn, bên trong chứa đồ ăn, tên mập chết tiệt kia còn biết hưởng thụ."

Lần này, cuối cùng ta cũng hiểu rõ, nguyên lai thứ này chính là Thanh Đồng Băng Giám ghi lại trong cổ thư, tủ vật ban đầu mà quý tộc vương triều dùng để chứa vật phẩm phản bội, cũng chính là hình thức ban đầu của mát lạnh.

Cơ Giác thân là Vệ Quốc quân vương, chung quanh cương vực đều là Tần thổ, không có bất cứ cơ hội nào phát triển. Duy nhất có thể làm chính là ham hưởng thụ, vui vẻ nhất thời là trở thành vật mà hắn yêu thích, sau khi chết cũng chôn theo, hơn nữa linh hồn cũng bám vào trên đó.

Triệu Tường bọn họ đào được miếng băng giám thanh đồng, lại chỉ lấy trộm một cái nắp, tách khỏi chủ thể.

Cơ Giác tự nhiên giận dữ không thôi, dưới cơn tức giận liền tru sát mấy người.

Chính là vì hắn ký thân trong băng giám, cho nên âm khí của hắn là thuộc tính băng, Trương Ngũ Cân cùng Triệu Thành nhị thúc mới có thể chết như vậy.

Còn Lư Hàng cũng không trực tiếp ăn trộm, cũng không chạm vào thứ này, mới may mắn thoát khỏi kiếp nạn; lúc đó Triệu Thành mang theo cái đồng tử của Thập Thế Đại Đức, được che chở cũng có thể thoát khỏi cái chết.

Bất quá không thể không nói, Quỷ Quái Tử suy tính cũng cực kỳ chính xác, nếu không phải hắn dẫn Hoàng Đại Vượng rời khỏi công trường, đã sớm bị sân khấu sụp đổ nện chết rồi.

Nhưng Hoàng Đại Vượng bản tính lại cực kỳ trực tiếp thiện lương, nhặt được cái bông tai xong lại liều mạng cứu một đứa bé, do đó mới kích phát cái bông tai cứu hắn một mạng.

Đến bây giờ, chân tướng của tất cả mọi chuyện đã ra quyết định!

"Ma Tử, nếu đã bận hết rồi, vậy thì tranh thủ thời gian trở về đi! Nhanh tìm một chỗ ăn cơm đi, ta sẽ chết đói mất." Nói ra.

"Trương đại sư, ở đâu? Ta sẽ đón ngươi, cho ngươi nếm thử món chính - Quách gia." Trong lời nói truyền đến giọng nói vui mừng của Quách lão bản.

Hạng hai ngàn bốn trăm tám mươi thiện nhân.

Lúc ta và Lý Ma Tử lần nữa quay về nhà Quách lão bản, đã là nửa đêm sau hơn hai điểm —— vốn hai chúng ta đều cực lực chối từ, muộn như vậy lại đi làm khách, quấy rầy người nhà bọn họ nghỉ ngơi thật sự có chút áy náy.

Nhưng Quách lão bản nói, chúng ta không chối từ, vất vả đi xa tới Sơn Tây, thủy mễ chưa đụng tới vẫn luôn bận đến hiện tại, nếu ngay cả bữa cơm cũng không ăn, ông ta càng không thèm đi. Hơn nữa ông ta đã bảo lão bà mang theo vợ về nhà mẹ đẻ, nhi tử cùng tiểu Hứa ở lại công ty, đem nhà trống ra, chính là vì tiếp đãi tốt với chúng ta.

Hai chúng ta vừa thấy, lần này nếu không thật sự phụ tâm ý Quách lão bản một phen!

Hơn nữa người này hoàn toàn không tự cao tự đại phú, thân thiết hòa nhã giống như làm quen với bạn cũ đã lâu. Vì thế chúng ta cũng chỉ có thể cung kính không bằng tuân mệnh.

Vừa vào cửa, Quách lão bản liền kéo váy bên cạnh kệ vải, dặn dò chúng ta: "Các ngươi ngồi nghỉ một chút, ta sắp xếp xong rồi." Sau đó chui vào trong nhà bếp.

Lý mặc dù cũng biết ông chủ Quách rất đơn giản, nhưng vừa nhìn thấy căn nhà này, cũng không khỏi rất kinh ngạc.

Nhưng bất luận là cung điện theo hình thức cổ xưa của Từ Quảng, hay là biệt thự kiểu Âu của Lâm Phong, hoặc là biệt thự ven sông của Lưu Dương, so sánh với căn phòng bình thường khiến người ta sợ hãi thán phục này, đều thiếu đi một loại cảm giác thân thiết như nhà.

muôi nấu trong phòng bếp không ngừng va chạm đinh đang đang vang lên, từng cỗ mùi thức ăn thỉnh thoảng bay ra.

Lý Ma Tử vừa ngửi thấy mùi thơm, lập tức thèm nhỏ dãi.

"Vậy cái gì, tiểu ca nhi ngươi nghỉ ngơi một lát, ta đi giúp một chút." Lý Ma Tử nói xong cũng vọt vào phòng bếp.

Ta biết tên này trong sáng là hỗ trợ, thực ra là để giải tỏa thèm uống trộm hai ngụm.

Nhưng ta không thể chạy vào theo - Lần đầu tiên tới nhà người làm khách, còn chưa kịp lên bàn, đã phải lăn lộn trong phòng bếp một chút, chuyện này có chút không đúng lắm.

Nhưng bụng của ta đã đói meo từ lâu rồi, lại còn ngửi thấy mùi thơm nồng nặc như vậy thì làm sao có thể ngồi đây? Vì vậy liền chắp hai tay sau lưng quan sát xung quanh, mượn lực chú ý một chút.

Nhà của Quách lão bản rất bình thường, trang trí cũng cực kỳ đơn giản.

Trên một chiếc ghế dài bằng da, trà trong thủy tinh đen và xanh đen, bên cạnh tường treo một cái TV có một tạp vật.

Ở trên tùy ý trưng bày vài quyển sách, còn có một số đồ chơi nhỏ tình thú khác.

Lần trước tới đã xem sơ qua một phen, nhất là những chữ khắc trên chén trà nhỏ càng khiến ta khắc sâu ấn tượng, chuyển qua xoay lại, ánh mắt của ta bị ảnh hấp dẫn.

Đây là một tấm phúc của cả nhà vô cùng bình thường!

Chính giữa bức ảnh có một lão nhân mập mạp đang ngồi, sau lưng là vợ chồng Quách lão bản hơi trẻ tuổi, Quách Hà Phương chỉ lớn sáu bảy tuổi, một trái một phải dựa vào bên cạnh lão nhân.

Cả nhà đều mỉm cười, lộ ra cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Từ trên bề ngoài có thể thấy được, lão đầu nhi kia chắc chắn là cha của Quách lão bản.

Hấp dẫn ta chính là bông hoa trên cổ phụ thân hắn.

Vật đó giống hệt cái của Hoàng Đại Vượng đang nắm chặt trong tay!

Thoạt nhìn không có gì đặc biệt, chính là trên một sợi xích đồng treo một giọt nước mắt giống như thủy tinh.

Nhưng ta đã tận mắt nhìn thấy từ lâu, đây không phải thứ tầm thường mà là đồ vật thập thế đại đức.

Cái gì gọi là Thập Thế Đại Đức?

Chính là tổ tông bối phận, liên tiếp mười đời, đều là làm hết thiện sự người tốt.

Một người cả đời chỉ làm chuyện tốt không làm chuyện xấu, đã là dị loại, nhưng liên tiếp mười đời đều như thế, thật sự là cực kỳ không dễ dàng rồi!

Người như vậy đều tự mang phúc khí, quả thực chính là một vị phật Di Lặc đi lại.

Nếu như ngươi từng trợ giúp người như vậy, tích góp âm đức càng kinh thiên triệt địa, cái khác không nói, trước kia ta mấy lần vi phạm quy củ của thương nhân âm vật, nợ nần cũng sẽ xóa bỏ toàn bộ!

"Ăn cơm thôi!" Đúng lúc này, Quách lão bản bưng hai mâm thức ăn cười ha hả đi ra khỏi phòng bếp.

"Quách lão bản, thứ cho ta mạo muội, xin hỏi đây là gia phụ không?" Ta chỉ vào ảnh hỏi.

"Đúng." Quách lão bản gật đầu nói: "Mấy năm trước đã qua đời."

"Vậy thì sợi xích này..."

"Từ khi nhớ chuyện, hắn vẫn luôn mang theo trên người, cho đến trước lúc lâm chung có truyền lại cho ta, còn nói sau này ta sẽ truyền cho Quách Phương. Sao, chẳng lẽ đây là một kiện bảo bối hay sao?" Quách lão bản cười cười, sau đó lại nói vẻ tiếc nuối: "Năm trước trong công trường xảy ra chút việc ngoài ý muốn, lúc ta đến hiện trường xử lý, vứt bỏ một mảnh hỗn loạn."

Nói đến đây, hắn có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài một tiếng nói: "Ài, không nhắc tới cái này nữa, Trương đại sư, mau tới ngồi xuống, nếm thử tay nghề của ta!" Nói xong, lại quay về phòng bếp.

lạc mất trong công trường? Xem ra đúng là không sai.

Triệu Thanh Quy không phải nói sợi xích là hắn nhặt được trong công trường sao?

Nói cách khác, Quách lão bản chính là người lương thiện tích đầy Thập Thế Công Đức!

Chỉ chốc lát sau, Quách lão bản lại ra ra vào vài chuyến, đồ ăn tỏa mùi thơm nức mũi đầy ắp bày một bàn lớn.

Lý Ma Tử vừa lau bàn tay mập mạp vừa đi ra khỏi phòng bếp, vừa miệng căng phồng gọi ta: "Mau tới nếm thử đi, tay nghề của Quách lão bản không tệ chút nào! Ta cảm thấy cái mồm này trước kia còn quá non."

"Ha ha..." Quách lão bản vừa đọc bia hát vừa cười nói: "Lý đại sư thật biết nói chuyện! Nào, ta hôm nay cũng không nói cảm tạ với câu nói nhảm tiếp gió gì nữa, để ta trực tiếp say không biết nữa là được."

Cả bàn là đồ ăn cực kỳ bình thường, không có món gì quý hiếm, cũng không có nguyên liệu gì quý báu, thậm chí ngay cả bày bàn cũng không vừa mắt. Nhưng giống như Quách lão bản là người bình thường, giản dị tự nhiên, trong bình thường lộ ra một mùi thơm làm lòng người an dạ sảng khoái.

Rất nhanh, ba người chúng ta nâng chén rượu cạn chén xong, đồ ăn đầy bàn đã bị tiêu diệt hơn phân nửa, Lý Ma Tử cũng no căng chỉ ợ một hơi, còn chưa hết thèm thuồng nói: "Không tệ không tệ! Chỉ bằng bữa cơm này, sơn tây cũng coi như không uổng phí! Nếu có thể ăn nhiều thêm mấy bữa là tốt rồi."

"Ha ha..." Quách lão bản cười to: "Lý – đại sư nếu thích, không ngại ở thêm vài ngày, vừa vặn mấy cái công trình gần nhất của ta đều đang dừng tu luyện, có rất nhiều thời gian."

Nghe hắn nói vậy, ta lập tức nhớ tới thời kỳ đầu tiên gặp mặt, công trình mà hắn nhắc tới.

"Lão Quách, sở dĩ cư dân mới kiến tạo trong khu nhỏ này muốn dừng lại, là bởi vì trước tiên phải đào bới cổ mộ, cái này chúng ta đều biết. Nhưng công trình đường hầm ngươi nói là chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao không thể phát công chứ." Ta hỏi.

"Ai, đừng nói nữa!" Quách lão bản nghe xong cái này, không khỏi rầu rĩ lại uống một chén rượu mạnh: "Để đả thông đường hầm này, ta đã chuẩn bị hơn mười năm, lại nói sớm một chút, lúc ta đến trường đã nghĩ đem ngọn núi này gây ra lỗ thủng, một đường đi ra..."

"Tại sao nơi này nghèo như vậy, không phải là bởi vì đường không thông quá mức hẻo lánh sao?"

"Chúng ta ở gần bờ bắc, cách đường thẳng Bắc Kinh Kinh cũng không xa, nhưng tất cả đường dài đều là từ nơi này đi vòng qua, sớm vài năm từng mảng lớn rau quả hoa quả dù nát đến mặt đất cũng không vận ra được, các nông dân khổ sở hơn một năm lớn., Cuối cùng chỉ có thể ngồi xuống đất khóc! Tuy nói hiện tại tốt chút, cũng bởi vì chi phí vận chuyển thành tài cùng thời gian quan hệ một mực bán không được giá tiền. Ra ngoài làm công việc, cầu học, khám bệnh tất cả đều là nan đề. Ngọn núi lớn này liền kẹt ở mạch máu toàn huyện người chết gao! Không đem đường hầm này đả thông, toàn huyện người phải cả đời nghèo khổ! Cả đời khổ."

"Đây là mơ tưởng nhiều năm của ta! Sở dĩ ta làm nghề này không phải là vì kiếm được bao nhiêu tiền, làm phú ông lớn gì đó, mà là vì cho cả huyện thành một con đường sống! Nhưng mà..." Nói xong, ông Quách lại thở dài một hơi.

Đường hầm hai ngàn lẻ chín tầng thứ hai kinh khủng

"Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến chúng ta không thể khởi công?" Ta không khỏi hiếu kỳ.

"Kém tiền đi!" Lý Ma Tử nói: "Đường hầm này là thứ đốt tiền nhất, xa xa so với đường dài gì đó, cây cầu vượt sông khó xử. Đại công trình như vậy, trong mấy trăm triệu đó trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa."

"Trước kia ta cũng cho là như vậy đấy! Ta liều mạng nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có chút vốn liếng, lại sớm lên kế hoạch khai phá hạng mục hai kỳ, trả lại ngân hàng trong lúc thi công. Nhưng khi ta chính thức tham gia hạng mục hạng mục này mới phát hiện, chân chính cản trở ta lại không phải vấn đề tài chính..." Quách lão bản cau mày nói.

"Đó là vấn đề gì vậy? Chẳng lẽ là có người cạnh tranh với ngươi." Ta hỏi.

"Cũng không phải." Quách lão bản khoát tay một cái nói: "Công trình này đầu tư cực lớn, hồi báo chu kỳ quá dài, hơn nữa mạo hiểm rất cao, căn bản cũng không có ai dám tranh giành với ta. Hơn nữa, lãnh đạo cấp ba của huyện chợ cũng cực kỳ coi trọng công trình này, luôn ra sức ủng hộ, chỉ là cuối cùng độ khó khi khai phá thật sự vượt xa sự tưởng tượng của ta!"

"Làm sao vậy?" Nghi Vân trong lòng ta càng sâu.

Quách lão bản giải thích: "Công trình này năm ngoái đã phát công, lúc ban đầu còn rất thuận lợi, nhưng sau khi đào vào hơn sáu mươi mét, mới bắt đầu xảy ra sự cố không ngừng, không phải khoan đầu vỡ vụn thì là mất tác dụng của máy móc., Bằng không thì chính là công nhân bị đả thương không giải thích được, hơn nữa còn liên tiếp xảy ra vài sự cố lớn. Thế nhưng thông qua chuyên gia luận chứng lặp đi lặp lại cũng không phát hiện vấn đề gì. Vì để an toàn, không thể không tạm thời ngừng làm việc, trừ phi có thể xử lý tốt hết thảy tai hoạ ngầm, mới có thể bắt đầu công việc bình thường."

"Nhưng ta đã đưa vay tiền tài chế tạo đường hầm, đồng thời thế chấp còn có hạng mục xây dựng giai đoạn thứ hai. Dưới tình huống bất đắc dĩ, ta chỉ có thể bất đắc dĩ đem công trình cấp hai lên ngựa! Nhưng ai biết được lại xảy ra chuyện ma quái, doạ người ta chạy mất, điều này không ít hơn sự hỗ trợ của hai vị đại sư nên mới được tính là giải quyết. Thế nhưng lại hết lần này tới lần khác phát hiện cổ mộ, cũng không thể xung đột với Sùng Tư, cũng chỉ có thể dừng công mà thôi."

"Nhưng cứ như vậy, tiểu khu phòng dừng công, nhất kỳ đường hầm không mở được, đầy bàn kế hoạch tất cả đều thất bại, làm không tốt ta lại phải trở về xào rau! May mắn, tay nghề này của ta còn chưa hạ xuống, làm đại sư phụ cũng là đủ rồi." Nói xong, hắn lại tự giễu cợt cười, tự rót cho mình một chén rượu.

Lý mặt rỗ nghe thấy vậy liếc mắt nhìn nhau nói: "Đường hầm bên kia, ngươi đã tìm người xem qua chưa?"

Rồi lại bổ sung: "Ta cảm thấy đường hầm có chút tà dị, rất có thể là do âm tà chi vật gây ra."

"Có tìm, chính là Trương tiên sinh năm cân." Quách lão bản nói.

"Hắn đến hiện trường nhìn một chút, sau đó khai đàn làm pháp sự ba ngày, chỉ là không có tác dụng gì, ngược lại ngay sau đó lại xảy ra sự cố vô cùng nghiêm trọng, đập chết năm tên công nhân."

"Trương Ngũ Cân không được, hai tên kia căn bản không đủ nhìn." Lý Ma Tử quyệt miệng phất phất tay nói: "Thật giống như bản lĩnh của hắn được lợi như thế nào.

"Vậy ngươi không đi tìm những người khác sao?" Ta hỏi.

"Không có." Quách lão bản lắc đầu: "Sau khi xảy ra sự cố, công trình liền bị bộ quản lý thượng cấp gọi dừng, hơn nữa cả đường hầm đều bị ngăn chặn, căn bản là không vào được, cho dù tìm người tới cũng không có cách nào xem a."

"Như vậy đi." Ta nghĩ một chút nói: "Sáng mai ngươi sẽ dẫn chúng ta đi xem thử. Nếu thật sự có tà vật gì chặn đường, chúng ta sẽ thuận tay giúp ngươi giải quyết. Nếu không phải chuyện tà vật, chúng ta cũng không giúp đỡ được cái gì, về trước đi."

"Cái này..." Quách lão bản sửng sốt, cực kỳ cảm kích nói: "Nếu quả thật có thể khiến đường hầm lại lần nữa khởi công, hai người các ngươi chính là đại ân nhân của ta! Quách mập ta làm sao cảm tạ các ngươi đã thành."

"Không cần đâu." Ta mỉm cười: "Xây đường hầm là chuyện tốt của lợi quốc lợi dân, Quách lão bản ngươi có thể có tâm ý này đúng là hiếm có. Nếu quả thật là âm vật quấy phá, cản trở công trình tiến triển, về công lại về tư ta đều sẽ ra tay! Được rồi, Quách lão, chúng ta ở trong rượu đi, sau đó tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút, ngày mai dẫn chúng ta đi xem một chút."

Lý mặt rỗ có chút kinh ngạc nhìn ta một cái, giống như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không có mở miệng.

"Được! Ta sẽ không nói gì nữa." Quách lão bản rất kích động bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Ta và Lý Ma Tử cũng bưng chén rượu lên uống từng ngụm, sau đó ngủ ngay tại nhà Quách lão bản.

Vốn ta vốn định thức dậy sớm hơn một chút, nhưng từ khi bắt đầu đến đây đã bận rộn suốt một ngày, thực sự mệt không chịu nổi. Cộng thêm tối qua uống không ít rượu, vừa mở mắt ra mặt trời đã rất cao, xem ra thời gian đã quá một phân mười.

Quay đầu nhìn lại, Lý Ma Tử còn đang ngủ ngáy o o, nước miếng chảy ra thật lớn.

"Mao tử, mau đứng dậy!" Ta phải nhanh chóng tỉnh táo nó lại.

Hai chúng ta đều vội vàng mặc quần áo xong, đi ra phòng ngủ nhìn xem, trên bàn cơm đặt mấy cái chén to, hơi thở thơm ngào ngạt xộc thẳng ra ngoài, Quách lão bản đang bưng một cái nồi đất từ trong phòng bếp đi ra.

"Ôi chao, hai người các ngươi tỉnh thật đúng lúc." Quách lão bản cười ha hả đặt nồi đất lên bàn ăn.

"Lão Quách, sao ngươi không gọi bọn ta một tiếng, không phải là muốn đi tới hiện trường đường hầm xem một chút sao."

"Dù sao cũng đã thất bại hơn một năm, cũng không cần nóng vội ở đây, chờ chúng ta ăn uống no đủ lại tới cũng là như nhau." Quách lão bản nói, vén nắp nồi lên nói: "Mau tới, cháo thịt táo đỏ mới ra khỏi nồi."

"Đúng vậy, cần phải bận rộn như vậy sao, rốt cuộc có phải âm tà quấy phá hay không còn chưa nói được, ta đi qua cũng chỉ nhìn một cái, có thể giải quyết vấn đề hay không thôi... Ai, ta nói thật thơm!" Lý Ma Tử vừa buồn ngủ, vừa lần lượt mở bát to trên mặt bàn.

"Ha ha, ăn ngon thì ăn nhiều một chút." Quách lão bản vừa nghe Lý Ma Tử khen hắn món ăn được làm thì lập tức cười hì hì hai mắt híp lại thành một đường. Quả thực so với kiếm được hơn mười vạn cũng vui vẻ.

Ăn xong bữa sáng này không thể nói rõ là bữa sáng hay bữa ăn trưa. Chúng ta liền đánh xe thẳng hướng đường hầm ngừng công.

Chỗ đó cách công trường đào ra băng giám thanh đồng không xa, cách thật xa đã nhìn thấy các loại máy móc loại lớn đang khẩn trương công việc, xem ra là do Quách lão bản toàn lực phối hợp, đang triển khai khai cổ mộ cướp đoạt cứu chữa.

Lộ lang bên cạnh tiếp tục đi về phía bắc ba bốn cây trúc, xe dừng ở trước một ngọn núi đá kéo dài.

Đối diện là một cái động lớn tối như mực, cũng không biết bên trong sâu bao nhiêu.

Phía trước cửa động có cắm mấy tấm ván gỗ lớn, bên trên treo tấm bảng "Nguy hiểm cấm vào"

"Chính là chỗ này." Quách lão bản chỉ về phía trước nói: "Từ khi xảy ra chuyện vẫn luôn phong bế đến bây giờ. Sau khi cứu ra thi thể công nhân thất sự, ta rất sợ xuất hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, vội vàng điều toàn bộ nhân viên rời khỏi hiện trường, cho tới bây giờ còn có nhiều thiết bị chưa rút lui. Đi, ta dẫn các ngươi vào xem một chút." Quách lão bản nói xong, kéo cửa xe xuống xe.

Lý Ma Tử vội vàng gọi hắn lại: "Bất kể có phải âm tà quấy phá hay không, nơi này đều cực kỳ nguy hiểm, ta thấy ngươi đừng đi vào. Hai chúng ta đi qua xem xét là được."

"Có lẽ không có chuyện gì, thời điểm xuân tiết và thanh minh, ta còn sẽ đi vào đốt tiền giấy cho người gặp nạn, cũng không phát hiện chỗ nào không đúng."

"Bảo hiểm, ngươi vẫn nên ở đây chờ đi." Lý Ma Tử ôm túi quần dài xuống xe, lại dặn dò Quách lão bản một lần. Sau đó theo ta một trước một sau vượt qua tấm ván gỗ ngăn ở cửa động đi vào.

Trong động tối om vô cùng, mượn quang mang mạ trà, mới miễn cưỡng có thể thấy rõ tình huống đại khái.

Trong bốn bề đều là vết đào hình xoắn ốc do máy móc lưu lại, trên mặt đất còn có không ít bánh xe loại lớn nghiền ép qua, tới gần một bên thạch bích, còn chất đống không ít thiết bị chưa kịp rút đi.

Khắp nơi bừa bộn, một mùi âm hủ rách nát lan tràn ra bốn phía, thẳng tắp chui vào lỗ mũi.

"Trương gia tiểu ca, ta nói ngươi rốt cuộc là nghĩ gì?" Sau khi tiến vào trong động hơn mười thước, Lý Ma Tử quay đầu lại nhìn ra ngoài động một chút, đột nhiên hỏi.

"Cái gì mà nghĩ?" Ta bị hắn đột nhiên hỏi một câu này, cũng rất là mơ hồ.

Điên Sơn thứ hai nghìn không trăm năm tuổi.

"Tiểu ca nhi, ngươi có biết tên Quách béo này là người có tiền không!" Lý Ma Tử nhấn mạnh.

"Đúng vậy, hắn là sản phẩm đại địa nổi danh của Sơn Tây này." Ta càng không hiểu Lý Ma Tử muốn làm gì.

"Hắn có tiền như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác lại ở trong cư dân lâu cũ, xin hai ta ăn cơm, còn tự mình xuống bếp, cho người ta cảm giác đơn giản lại thân thiết. Nhưng ngươi không chú ý tới sao? Cái mà hắn đeo trên tay chính là pháp Mục Lan chân phẩm, giá trị hơn trăm vạn! Cái này cố ý diễn vở kịch, chính là để hai ta xem."

"Hả?" Nghe hắn nói vậy, ta cũng không khỏi trầm ngâm.

Lý Ma Tử tuy giám định cổ vật không quá tốt, nhưng xa xỉ phẩm xa xỉ cao cấp lại mạnh hơn nhiều so với ta. Hắn đã chắc chắn như vậy, xem ra là không sai được.

"Tên gia hỏa này đầy những lo lắng cho quốc gia, giống như đường hầm này chuyên môn xây dựng cho dân chúng toàn bộ huyện. Ta cũng không tin, sau khi đường hầm này được kiến tạo xong, lại thêm nguyên bộ nhị kỳ, hắn sẽ không kiếm tiền? Đây chính là chuyện tốt vừa kiếm được lợi, làm sao đến lượt hắn thành công chứ."

"Còn nữa, ta đã sớm điều tra qua. Mười mấy năm trước hắn vẫn là một đầu bếp, hầu như không có vốn liếng gì. Trong thời gian nhanh như vậy liền lắc mình biến thành nhà buôn sản xuất chỉ số một tại sơn tây, đây quả thực là kỳ tích giàu có đúng không? Nếu nói nơi này không có chút hoạt động nào, có đánh chết ta cũng không tin!" Lý Ma Tử nói.

Trách không được tối qua, ta một lời đáp ứng đường hầm muốn đi xem một chút, Lý Ma Tử muốn nói lại thôi.

Hóa ra hắn đã sớm hoài nghi Quách lão bản rồi!

Không thể không nói, trải qua nhiều năm rèn luyện như vậy, lòng dạ Lý Ma Tử tiến bộ nhanh chóng, ngay cả ta cũng không nhìn ra được!

Chỉ nhìn từ biểu hiện trước mặt, quả thực chính là một tên tham ăn, nhưng trên thực tế hắn lại bất động thanh sắc quan sát, trong lòng sớm đã có tính toán.

Vừa rồi hắn mượn nguy hiểm làm lý do, cố ý không để Quách lão bản xuống xe, chính là cố ý đẩy hắn ra, để hắn ngấm ngầm thương lượng với ta.

"Vậy theo ý của ngươi thì nên làm gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Hai lựa chọn!" Lý mặt rỗ vươn hai ngón tay ra nói: "Thứ nhất, hai ta đi vào xem trước, nếu bên trong không có việc gì, hoặc là thuận tay là có thể xử lý xong, chúng ta sẽ dùng công phu sư tử ngoạm, ít nhất cũng phải mấy ngàn vạn! Công trình của hắn không được lỗ nhiều, không cho phép hắn không đáp ứng, ta cũng không thể bị hắn đùa bỡn như vậy lừa gạt."

"Vậy người thứ hai thì sao?"

"Thứ hai càng đơn giản, ta quay đầu bỏ đi, nói không xử lý được, cho hắn mời người khác cao minh đi. Hắn thích thế nào thì làm nấy, tất cả đều không liên quan gì tới ta."

Lý Ma Tử nói không phải không có lý, nếu Quách lão bản này thật sự là sáng suốt, âm thầm làm ra vẻ lo lắng cho dân chúng, chính là muốn lừa gạt chúng ta hỗ trợ giải trừ mầm họa nơi đường hầm, vậy chúng ta giết hắn một đao cũng không có gì đáng trách.

Thế nhưng, bông tai mà gia tổ truyền của hắn ta rơi xuống lại là sự thật.

Hoàng Đại Vượng mượn phúc báo trên hạt tử chuyển sinh, đây là lần đầu tiên Quách lão bản nhìn thấy bức tường, chẳng qua không chú ý quá mức mà thôi.

Khi đó, ngay cả ta cũng không biết có một sợi dây chuyền Thập

Thế Đại Đức như vậy tồn tại, đây cũng không phải là hắn cố ý làm giả.

Hơn nữa, theo lời dặn dò của Triệu Thực, cái lưỡi rơi xuống kia quả thật là nhặt được trong công trường, hoàn toàn trùng khớp với lời nói của Quách lão bản, không giống như đang bịa đặt.

Nói cách khác, trên người Quách lão bản đích xác tích có mười thế công đức.

Nghĩ lại một chút, lần đầu tiên đến nhà hắn, thấy tận mắt lão bà hắn, nhi nữ, cũng đều vô cùng thân thiết tự nhiên, không giống là cố ý diễn kịch cho ta xem.

Nhưng Lý Ma Tử đã chắc chắn như thế, xem ra đồng hồ giá cao kia cũng là sự thật, hơn nữa hắn nói cũng không phải không có lý. Từ một đầu bếp đến sinh sản trong đại địa ở một tỉnh, chỉ dùng thời gian ngắn ngủn mười mấy năm, điều này không khỏi lại làm cho ta nhớ tới một người khác... Lưu Dương!

Hắn không phải mượn nhờ điêu trang của âm vật, dưới sự cưng chiều săn sóc của Ngũ Hổ đại tướng Hoàng Trung, dọa người vô số, nhảy một cái trở thành địa sản tú mới sao?

Lẽ nào Quách béo này chính là một Lưu Dương khác? Đúng như Lý Ma Tử nói, là mượn thủ đoạn gì đó chèn ép tài phú của người khác?

"Tiểu ca nhi, sao vậy." Lý Ma Tử thấy ta vẫn không chịu lên tiếng, thúc giục ta: "Đệ lấy lại chú ý đi, ta nghe lời đệ."

"Trước hết mặc kệ Quách lão bản có phải đang diễn kịch hay không, nếu đã tới thì chúng ta đi vào xem trước rồi nói sau."

Ta và Lý Ma Tử tiếp tục đi dọc theo đường hầm vào trong.

Lại đi thêm hơn hai mươi mét, hai bên vách đá sinh ra rất nhiều vết rạn, giống như thiểm điện tản ra bốn phía, khe hở kia lớn chừng một quyền.

Trong mơ hồ, hình như bên đó còn có cái gì đó.

Ta tới gần, mượn thận giáo xem xét, bên trong khe hở kia vậy mà mọc đầy mầm thịt.

Không sai!

Kia thật sự là thịt! Phịch ục ịch, mềm mại nõn nà nhét đầy khe hở, phảng phất những vết nứt dài hẹp này chính là từng vết thương. Lúc này đã mọc ra thịt, sắp sửa khép lại rồi.

"Mẹ kiếp!" Lý Ma Tử ló đầu nhìn thoáng qua, kinh hãi kêu to lui về phía sau một bước nói: "Anh bạn nhỏ, đi nhanh lên! Việc này ta không tiếp nổi đâu."

"Hả?" Ta hơi kinh ngạc hỏi: "Sao vậy? Ngươi nhìn ra đây là trò gì rồi."

"Cái này còn chưa rõ ràng." Lý Ma Tử chỉ vào miếng thịt quái dị trong khe hở kêu lên: "Đây là cái gì? Là thịt à! Trong núi này rất có thể cất giấu một đại quái vật khổng lồ, đường hầm không phải là chui vào lỗ thủng trên người nó sao? Nó tự nhiên không muốn! Đập chết năm người cũng coi là nhẹ, nếu tiếp tục dày vò, nói không chừng cả tòa núi lớn đều sẽ sụp đổ! Tiểu ca nhi, chúng ta tranh thủ thời gian đi thôi."

"Ở đâu ra quái vật vậy?" Ta cười cười nói: "Ta còn tưởng rằng gần đây ngươi bản lãnh tăng mạnh, liếc mắt là biết đây là vật gì. Đây cũng không phải quái vật gì, chỉ là quá nhỏ mà thôi."

"Hơn tuổi sao?" Lý Ma Tử nghe xong lại cả gan bước về phía trước hai bước, trừng mắt nhìn một chút rồi nói: "Ngươi đừng có lừa gạt ta, ta đã thấy từ khi còn quá nhỏ, vật kia nhìn như một đống thịt mà thôi, sao có thể lớn như vậy được? Hơn nữa nhìn bộ dáng này, ít nhất cũng dài mấy ngàn năm rồi, e là đã sớm thành tinh rồi! Chúng ta không nên chọc vào thì hơn, tranh thủ thời gian mà đi thôi."

"Không tà dị như ngươi nói, ngươi nhìn xem." Nói xong quăng ra Châm Vô Hình, đâm vào bên trong khe hở.

Phốc!

Vô hình châm đâm vào mầm thịt, phát ra một tiếng trầm đục xuyên vào da thịt.

Nhục mầm kia phảng phất cảm giác đau đớn, đột nhiên thu lại, rụt trở về.

Rầm rầm...

Theo mầm thịt rụt lại, trong khe hở rớt xuống một mảng bụi đất đá.

Lý mặt rỗ bị dọa liên tục lùi lại mấy bước, vừa thấy không có tảng đá lớn nào lăn xuống, miệng động cũng không có dấu hiệu mới hơi ổn định lại tâm thần.

"Thấy không? Chỉ thế mà thôi." Ta thu hồi châm vô hình, giải thích với hắn: "Thứ này gọi là Điên Sơn Thái Tuế, không giống với các chủng loại khác, bình thường đều sinh trưởng trong khe hở nham thạch tối tăm không ánh mặt trời, dựa vào hấp thụ tinh hoa địa linh mà sống. Ngươi đừng thấy nó to đầu, thật ra đây không phải một cái, mà là một đống lớn, rậm rạp chằng chịt sinh ra cùng nhau mà thôi, một cái lấy ra cũng chỉ to bằng nắm tay."

"Ngươi nói thật nhẹ nhõm, đường hầm này sụp đổ là chuyện gì vậy?" Lý Ma Tử thoáng khôi phục tâm thần, nhưng vẫn như cũ có chút không quá yên tâm.

"Chính là bởi vì số lượng nhiều mà." Ta quơ ô quang, chiếu vào chung quanh, nói: "Một hai người không có việc gì, nhưng nhiều tuổi như vậy tụ tập ở đây, chui đầu vào, vô số người quá tuổi đồng thời co rúm lại, nguy hại tạo thành tự nhiên sẽ tăng trưởng gấp bội."

"Vậy ngươi nói là... Đã biết xử lý thứ này thế nào rồi hả?" Lý Ma Tử hỏi.

"Đúng!" Ta gật đầu: "Mà đồ vật phá giải cũng không quá khó tìm, hẳn là rất nhanh có thể diệt trừ toàn bộ những đứa trên núi này."

"Được." Lý Ma Tử vỗ tay nói: "Chúng ta liền hung hăng giết hắn một đao! Ít nhất phải ba ngàn vạn!"

Chương 250 của Trường Xuân chân nhân là cơ hội ở Khâu.

Ta đốt một làn khói, hít một hơi dài nói: "Mạch tử, trước đó, ta muốn kể cho ngươi nghe một câu chuyện."

"Cái gì?" Lý mặt rỗ nhìn chung quanh, còn tưởng rằng mình nghe lầm, rất kinh ngạc nhìn chằm chằm vào ta hỏi: "Nói chuyện xưa?"

"Đúng." Ta gật gật đầu: "Năm đó, đại quân Mông Cổ xâm chiếm Trung Nguyên, một đường giết chóc cướp bóc, những nơi đi qua tất cả thành không. Đạo sĩ toàn bộ Chân giáo trong lòng không đành lòng, đi xa đến Tây Vực cầu kiến mồ hôi lành, chấm dứt đồ sát..."

"Chuyện xưa này ta biết, không phải chỉ là phóng bắn điêu anh hùng đồn đại sao? Nửa đường đi ngang qua Ngưu gia trang, về sau lại cứu Quách Tĩnh, đem hắn giao cho Giang Nam thất quái."

"Đó là tiểu thuyết, ta nói là chân sự, Khâu Vị chính là một trong Thất Tử toàn bộ." Ta bác bỏ hắn nói.

"Đúng vậy! Khâu Phương Bàn sư phụ là giáo chủ toàn bộ Chân giáo, người được xưng tụng là Trung Thần Thông Vương Trọng Dương. Hắn còn có một sư thúc tên là Lão Ngoan Đồng Chu Bá Thông. Lão ngoan đồng còn có một lão thái thái tốt, tên là Cô à?" Lý mặt rỗ lại rất sống động, liên tiếp nhớ ra nhiều lần như vậy.

"Những thứ ngươi nói đều là lão tiên sinh Kim Dung mượn truyền thuyết hư cấu cải biên, ta nói đối phương là chân nhân trong lịch sử, cho đến bây giờ địa vị trong đạo giáo đều cực kỳ siêu nhiên." Ta nghiêm túc nói.

Lý mặt rỗ thấy vẻ mặt ta nghiêm túc như thế, vội vàng ngậm miệng, không nói nữa.

Ta trừng mắt liếc hắn một cái rồi tiếp tục nói: "Sau khi mồ hôi của Thành Cát tại vùng cát đã nghe xong thỉnh cầu, dường như không hiểu, chỉ ra phía xa một chỉ nói: "Việc này đi về phía nam ba trăm dặm có một con sông lớn. Ta nghĩ xây một cây cầu lớn ở đó, nói xong câu này sẽ quay người rời đi, không bao giờ gặp lại huynh ấy nữa."

"Khâu thì không thể làm gì khác hơn là đi thêm ba trăm dặm nữa, rồi đi tới bên dòng sông lớn kia. Tuy con sông này không rộng nhưng lại mãnh liệt vô cùng, hai bên bờ sông chất đống không ít gỗ đá xây cầu, còn đám dân phu bị mồ hôi lành phái tới ngồi vây quanh, mặt ủ mày chau. Ngay cả những binh sĩ trông coi kia cũng ủ rũ."

"Tiến lên hỏi mới biết, nước sông này sở dĩ chảy xiết như thế, là bởi vì có một con yêu quy ở đây gây sóng gió, người tu cầu chết hết đám này đến một đám khác, nhưng ngay cả một cây cọc cắm cũng không đứng vững được! Mắt thấy cây cầu này căn bản là không cách nào xây thành, một khi chậm trễ thời gian, những dân phu và binh sĩ trông coi này đều sẽ bị xử tử."

"Vì vậy, một thời cơ Khâu Khâu thi triển đạo pháp tiêu diệt yêu quy, giúp bọn hắn xây thành một cây cầu lớn bảo vệ tính mạng."

"Sau đó thì sao?" Lý Ma Tử đang nghe chỗ cao hứng đột nhiên dừng lại, hắn không khỏi có chút tò mò hỏi.

"Cầu này chính là con đường buộc phải đi qua sau khi đả thông lương thảo, nếu như cầu này lại không thông, thành cát mồ hôi chuyến đi xa lần này, có thể sẽ phải trở về tay không công, vậy ngươi cảm thấy cây cầu này đáng giá bao nhiêu?" Ta cười nói.

Lý Ma Tử ngẩn người, đến lúc này mới tỉnh lại, liên tục xua tay nói: "Đây là hai chuyện khác nhau! Người ta cơ hội ở đồi là vì bách tính trong thiên hạ, chúng ta..."

"Chúng ta chính là vì kiếm tiền sao?" Ta ngắt lời hắn: "Đúng vậy, ngay từ đầu khi vừa mới bắt đầu, ta và ngươi, đều là vì kiếm tiền. Nhưng bây giờ trên vai chúng ta không chỉ có trách nhiệm và sứ mệnh, còn có đạo nghĩa hiền lành."

"Có lẽ ngươi nói không sai, Quách mập kia chính là tên lừa đảo nham hiểm âm phụng dương. Có thể đường hầm này một khi xây xong, vô luận hắn lợi nhuận lớn bao nhiêu, đối với toàn bộ huyện thành chỗ tốt cũng là thật!"

"Tựa như sau khi cây cầu lớn này xây thành, ích lợi lớn nhất tự nhiên là thành Cát Tư mồ hôi. Nhưng tìm cơ hội cũng từ đó cứu được những dân công cùng binh sĩ kia, tiến vào lại thành công khuyên bảo Thành Cát Tư mồ hôi ngừng giết ái dân. Tuy rằng Tống triều cuối cùng vẫn bị diệt, nhưng đây là thiên đạo lặp lại, lịch sử tất nhiên., Gò núi căn bản là không cách nào ngăn cản. So sánh với những quốc gia bị diệt hết của Tây Vực, giết sạch tất cả, toàn bộ Hoa Hạ có thể nói là tổn thất nhỏ nhất trong trường hạo kiếp lịch sử này, chính bởi vì có đạo giáo, Trung Hoa nhất tộc mới có thể bảo toàn."

"So với những thứ này, tất cả những thứ khác đều không có ý nghĩa!"

"Ngươi mở miệng sư tử, yêu cầu hắn ba ngàn vạn, hắn có thể suy nghĩ về toàn bộ, thật sẽ cho. Nhưng trong đó, chúng ta lại sắm vai nhân vật gì? Bằng vào hai tay tuyệt thủ đã tàn nhẫn gõ ống trúc, có khác gì kẻ bại mượn âm vật hại người?" Ta khuyên nhủ.

"Khâu phương có cơ hội trợ giúp thành Cát Tư Tu Cầu, hậu thế có rất nhiều người phê phán rất nhiều, mắng hắn đúng là đồng thời rao bán quốc gia. Nhưng không ai ngờ được, cho dù không tu sửa được cầu này, Tống triều cũng không ngăn cản được Nguyên Quân, chờ khi Nguyên Binh đến đây, lại xa xa không phải vấn đề tử thương như vậy. Rất ít người có thể nhìn thấu đại đức sau lưng này!"

"Ngày hôm nay cũng vậy, dù chúng ta có lựa chọn công phu sư tử ngoạm hay quay đầu thì cũng sẽ nhanh chóng rời đi. Đường hầm này sớm muộn gì cũng sẽ hình thành, nhưng đến lúc đó chúng ta lấy được cái gì thì mất đi lại là cái đó?"

"Ma Tử, mấy năm trước ta chắc chắn sẽ lựa chọn giống như ngươi, không hung dữ đập hắn một phát là có lỗi với mình. Nhưng bây giờ thì khác, ngươi bây giờ cũng bắt đầu dốc lòng tu hành, một ngày nào đó, ngươi sẽ hiểu!"

"Còn thanh kiếm trong tay ngươi nữa, ngươi biết chủ nhân ban đầu của hắn, cũng chính là tổ tiên Bạch Hạc đạo trưởng của ngươi, là người như thế nào đây? Hắn lại vì đại nghĩa mà không vì thế nhân chứng kiến mà làm ra hi sinh lớn bao nhiêu? Đợi sau này có thời gian, ta lại từ từ nói cho ngươi nghe, ngươi cũng nhất định sẽ thấy hổ thẹn với suy nghĩ của hôm nay."

"Tóm lại, tạm thời Quách mập mạp này đến cùng là người phương nào, một lòng muốn xây nên đường hầm thì có là cái gì, việc này chúng ta nhất định phải giúp! Hơn nữa trước mặt đại nghĩa đại thiện, tuyệt đối không thể tham lam chút lợi lộc nào!"

Lý Ma Tử rất kinh ngạc nghe ta nói xong những lời này, trong lòng không cam lòng nhỏ giọng nói: "Vậy cũng không thể để anh hùng phải chảy máu lại vừa rơi lệ, làm việc mà không công uổng mạng đúng không?"

"So với những người khác mà nói, chúng ta chiếm được đã quá nhiều rồi! Hôi bồ câu, hai vị tiền bối Bạch Hạc, ngươi có lẽ cũng không biết, nhưng Bạch Mi thiền sư, Thử tiền bối, ngươi đều đã gặp qua. Ngươi suy nghĩ cho kỹ, bọn họ làm vậy là vì cái gì?" Ta thở dài nói.

"Hơn nữa, lúc trước suy đoán của ngươi đối với Quách lão bản cũng có thể hoàn toàn là hiểu lầm. Nói thật cho ngươi biết, ta đã đạt được một ít manh mối tương đối đáng tin cậy, đủ loại dấu hiệu cho thấy., Hắn có thể là người thân mang thập thế công đức đại thiện, chỉ cần chúng ta giúp hắn hoàn thành tâm nguyện này, là có thể miễn trừ những điều không được hoặc là trong lúc vô ý xúc phạm quy củ thương nhân âm vật, thiếu âm đức. Điều này đối với việc tu hành ngày sau của chúng ta chính là chuyện tốt ngàn vàng khó mua!"

Nói đến đây, ta phất tay: "Được rồi, Ma Tử. Ta nói đến đây, có một số việc ngươi sẽ từ từ sẽ hiểu!"

"Tiểu ca Trương gia." Lý Ma Tử đột nhiên như không nhận ra mình, sững sờ nhìn chằm chằm vào mình một lúc lâu, rồi mới nói: "Ta phát hiện ra ngươi sau lần hộp ma kia có chuyện gì., Sau khi chạy một lần Ba tộc, đã hoàn toàn khác với trước kia. Tu hành cũng đặc biệt khắc khổ! Sau đó lại theo Lưu lão lục và một trước ra khỏi nhà hai lần, trở về cả người cũng thay đổi. Ta thế nào cảm giác được, hiện tại ngươi cùng Thánh Nhân lòng mang thiên hạ cũng không có gì khác nhau."

Ta cười nói: "Có lẽ vậy, nếu như ngươi cũng tự mình trải qua những chuyện kia, ngươi cũng sẽ thay đổi."

Lý Ma Tử nói không sai, chính là đám ác ma chi cốc do hộp ma thao dẫn dắt ra kia, khiến ta biết được tồn tại nổi danh bát phương, biết có nhiều người yên lặng trả giá sau lưng ta như vậy! Biết gánh vác trọng trách trên người ta là quan trọng cỡ nào.

Tận mắt nhìn thấy Phượng đại sư vì bảo vệ ta, không tiếc xông vào đám thi thể đồng quy vu tận. Trải qua mấy lần mạo hiểm, lúc đầu, Hàn lão lục, Tiểu Bạch Long, Thải Vân... Bọn họ đều phấn khởi quên mình che chở trước mặt ta, bất kể là ai cũng không thể thờ ơ được.

Ta thấy bồ câu xám tro làm thế nào vì đại nghĩa đẫm máu chiến một trận, nhìn thấy Bạch Hạc làm thế nào để chỉ thân phong long vì đại nghĩa, nhìn thấy tuyệt đối là vì đại nghĩa và nhật bản Thiên Hoàng đồng quy vu tận.

Trước mặt nhiều tiền bối nghiêm nghị đại nghĩa, bất kể là ai, đều thay đổi sắc mặt.

Chính là kinh nghiệm lần lượt từng lần tẩy lễ sâu tận xương tủy này, làm cho ta từ từ hiểu được ý nghĩa thật sự của thương nhân âm vật!

Thương nhân âm vật không chỉ là một nghề đặc thù mà còn gánh vác cả sứ mệnh đặc thù.

Chủ của vạn linh cũng được, kiếp này số mệnh cũng thế, đối với ta mà nói, đã là không thể trách nhiệm được nữa, chỉ có dốc toàn lực ứng phó!

muối cũ hai ngàn rưỡi, rắn độc, kim liên cấu vàng.

Ta và Lý Ma Tử dọc theo hang động nhìn về phía trước một chút, cuối cùng xác nhận rằng, để ngăn cản công trình tiến triển, dẫn đến đầu sỏ gây nên sự cố không ngừng chính là những kẻ điên núi sinh trưởng trong khe đá kia!

Thái niên này vốn đã đủ hiếm thấy rồi, nhưng đỉnh núi Thái Tuế càng thêm kỳ lạ quý hiếm hơn nhiều so với những đứa trẻ bình thường.

Bởi vì hấp thụ Địa Linh chi khí lâu dài, sớm đã sinh ra một ít linh tính, có thể ở trong khe đá chậm rãi nhúc nhích hành tẩu, có thể phân biệt rõ thanh âm cảm thụ ánh sáng, thậm chí còn có thể dựa vào Địa Linh chi khí thao túng đất cát, Lý Ma Tử nói cũng đúng, trên cơ bản cùng lắm cũng thành tinh!

Lúc máy móc chuyển động, chúng nó nghe được tiếng oanh minh đều rút vào sâu trong khe đá. Nhưng theo không ngừng đào bới, chúng nó cảm giác được nguy hiểm, liền cùng điều khiển nham thạch kịch liệt run rẩy, bởi vậy mới tạo thành kim toản đầu hư hại, đường hầm sụp xuống.

Thứ này tuy rằng cổ quái nhưng may mắn là chúng hầu như không có thần trí, càng không giống âm linh, có thần thông ghê gớm gì. Nếu chỉ có hơn trăm người thì ta cùng Lý Ma Tử chỉ cần tốn chút ít công phu là có thể tiêu diệt sạch sẽ chúng, nhưng nơi này thật sự là quá nhiều, dày đặc vô cùng vô tận, thô to tính toán, ít nhất có thể có mấy chục vạn!

Số lượng lớn như vậy, cũng không phải chuyện chỉ dựa vào hai chúng ta lập tức có thể giải quyết.

Trong hành nhi có câu tục ngữ, gọi là: âm vật tự có âm thuật hàng.

Trước đây, có lẽ ta phải dùng mấy trăm tờ tà chú cùng với tài liệu thi pháp kinh người mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Nhưng bây giờ đối với ta mà nói lại đơn giản hơn nhiều.

Gần đây, thông qua nghiên cứu không ngừng về hộp gỗ, tiến hành nghiên cứu Âm Phù Kinh, ta rốt cuộc hiểu được tòa thứ nhất thập đại cấm trận —— nguyên lý Dưỡng Linh Trận Phi Tinh.

Đương nhiên, việc này còn phải cảm tạ hai người được thu vào trong đó.

Hai tên này sau khi bị thu vào trong hộp, tự nhiên không cam lòng bị vây khốn, một mực ở bên trong giày vò.

Hai người bọn họ vốn tu luyện Ly Hồn Bất Tử chi pháp, cho nên trận pháp kia cũng không thể tạo thành thương tổn thực chất đối với bọn họ.

Mặc dù bọn họ một mực không thể thoát ra được, nhưng cũng liên tiếp phá mất rất nhiều trận cước.

Ta vừa ở ngoài hộp quan sát, vừa đối chiếu với Âm Phù Kinh, chậm rãi cũng hiểu được bên trong huyền diệu.

Trận pháp này tuy tên là Phi Tinh Dưỡng Linh trận, nhưng nghịch chuyển tất cả trận pháp, chính là Phi Tinh Diệt Linh trận.

Chỉ cần để những vật tương ứng vào mắt trận, linh vật trong đại trận sẽ lăng không diệt sạch!

Mà đỉnh núi quá năm, chẳng qua chỉ là ba món đồ sợ nhất.

Lão muối, độc rắn, Kim Liên Cấu.

muối già là một loại muối thuộc tính kiềm tự nhiên sinh trưởng ở trên nham thạch, hơn nữa là một loại muối dài trải qua mấy trăm năm, ngưng kết thành hình cầu.

Cấu vàng tên như ý nghĩa, chính là bùn dính trên chân lão thái thái, nhưng bà lão này phải sinh vào lúc ban ngày ban mặt, mà bùn bẩn nhất định phải tích tụ hơn trăm ngày.

Độc rắn không phải là rắn bình thường, mà là một loại rắn hai đầu.

Chỉ cần gom đủ ba thứ này để kích hoạt mắt trận của Diệt Linh trận thì tuổi của tòa núi điên này sẽ bị quét sạch.

Ta vừa cùng Lý mặt rỗ đi ra ngoài, vừa nói với hắn ba món đồ cần thiết này.

Lý mặt rỗ nghe xong, có chút lo lắng lắc đầu nói: "Tiểu ca nhi, việc này cũng thật khó tìm! Hai thực ra cũng dễ nói, chúng ta hoặc là mua giá cao, hoặc là thường thật sự tin tức, trong vòng tròn cả ngày đều tìm kiếm một ít vật kì lạ, đây cũng không tính là khó khăn gì. Nhưng Song Đầu Xà gì gì đó, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, trên đời này còn có thứ này còn có cũng khó nói!"

Ba đồ vật trên núi đá mà ông để lại cho ta đều là trên bút ký, hơn nữa phía trước còn vẽ một vòng tròn viết chữ "Cổ".

Ký hiệu này nói rằng, hắn cũng chưa hề tự mình kiểm chứng, chỉ là từng đọc được trong những ghi chép của cổ văn mà thôi.

Nhưng ai biết được, lúc trước hắn đã nhìn thấy nó ở nơi nào?

Đúng như Lý mặt rỗ nói, hiện tại trên đời còn có đồ chơi trò này hay không, cũng là khó nói.

Tuy nhiên có biện pháp giải quyết, chung quy so với việc vô kế khả thi hơn nhiều.

Thấy ta và Lý mặt rỗ vượt qua tấm ván gỗ ngăn tại cửa động đi ra, Quách lão bản vội vã xuống xe, bước nhanh lên đón hỏi: "Hai vị đại sư, có tìm được nguyên nhân không?"

"Tìm được rồi." Ta gật đầu nói: "Đích thật có chút tà thứ."

Quách lão bản nghe vậy lập tức lộ vẻ mừng rỡ: "Nói vậy, đường hầm này rất nhanh có thể bắt đầu công việc?"

"Cái này cũng khó nói." Ta lắc đầu nói: "Cái này là giở trò quỷ gì ngược lại đã tìm được, biện pháp giải quyết cũng không khó, chỉ là cần mấy thứ đặc thù, có điểm không dễ tìm."

"Ồ?" Quách lão bản sửng sốt một chút nói: "Cần cái gì? Ta rất muốn để các bằng hữu của mình đều lưu ý giúp một chút."

Ta mỉm cười nói: "Mấy thứ ta cần đều là những thứ cổ quái kỳ lạ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Cho dù tất cả bằng hữu kia của ngươi đều hỗ trợ tìm kiếm, cuối cùng vẫn phải đồng hành cùng chúng ta, còn không bằng ta trực tiếp tung tin tức ra khỏi vòng tròn. Hơn nữa, lãnh đạo công trình thượng cấp của ngươi đang ngó chừng các ngân hàng, rải tin tức kiểu này khắp nơi, đối với sự phát triển sau này của ngươi cũng không tốt lắm."

Quách lão bản ngượng ngùng xoa xoa đôi bàn tay: "Vậy thì dựa vào hai vị rồi, đi, chúng ta lên xe trước rồi nói sau."

Lý Ma Tử đứng bên cạnh vẫn không nói gì, mãi tới khi Quách lão bản xoay người lại, lúc này mới sờ sờ cổ tay, để ta lưu ý tới đồng hồ giá cao mà hắn đeo.

Sau khi lái xe, ta cố ý nhìn, tuy ta không nhận ra thương hiệu, cũng không tính ra giá trị đại khái, nhưng cũng biết, thật sự là một loại xa xỉ xa xỉ giá trị, khẳng định giá trị xa xỉ!

Điều này làm cho ta đối với thân phận Thập Thế Đại Đức cùng những gì ta nhìn thấy không khỏi sinh ra hoài nghi.

Phòng ở bình thường, cũ nát như tuyết thiết long, người nhà thân thiết, hàng xóm không chút nào lấy làm lạ...

Tất cả những thứ này đều là diễn cho ai xem?

Nếu như nói, chỉ vì lừa gạt hai người bọn ta, đã sớm chuẩn bị hết thảy, hiển nhiên rất khó có khả năng.

Chẳng lẽ hắn vì tranh được hảo cảm của lãnh đạo địa, để đạt được càng nhiều hạng mục đầu tư hơn, cố ý giả vờ? Nhưng hắn càng không đến mức lúc sáng loáng mang theo một khối đồng hồ đắt đỏ thái quá như vậy!

Nhưng rốt cuộc chuyện này là thế nào đây?

"Hai vị thích ở tửu lâu tiện một chút, hay là thích thanh tịnh hơn tìm độc môn độc viện?" Quách lão bản vừa khởi động xe, vừa nói.

"Lão Quách, chuyện này không cần ông nhọc lòng." Ta trả lời: "Không phải vừa rồi đã nói, mấy thứ kia rất khó tìm, ít nhất trong huyện thành trước mắt cũng không có. Đợi lát nữa chúng ta lại nghiên cứu cụ thể phân công như thế nào, có lẽ sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này, đợi gom góp được mấy thứ đồ kia rồi trở về."

"Vậy... vậy phải mất bao lâu?" Quách lão bản có chút lo lắng hỏi.

"Chuyện này không thể nói được, mấy thứ kia đều không dễ tìm lắm. Bất quá ngươi yên tâm, đường hầm mở ra là chuyện tốt của lợi dân nước xanh, nếu ta đã gặp phải, nhất định sẽ tận tâm tận lực, một khi gom góp đủ mấy thứ này lập tức sẽ chạy về! Ai, lão Quách, ngươi hãy dừng lại phía trước lưới đi. Hai người chúng ta xuống xe này, đi vào xem xét tư liệu, rồi chuẩn bị xuất phát."

Bọn ta đang xuống xe trước cửa, Quách lão bản nắm chặt tay của ta, có chút không nỡ, có chút kinh ngạc, nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải.

"Không có chuyện gì đâu lão Quách, chúng ta nhất định sẽ mau chóng trở về!" Ta cười an ủi hắn.

Quách lão bản nắm chặt tay của ta và Lý mặt rỗ, thiên ân vạn tạ dặn dò một phen rồi mới lái xe rời đi.

Mắt thấy Quách lão bản đi xe đi xa, ta đi tới một ngã rẽ lấy ra điện thoại điện thoại gõ cửa cho Hoàng đội trưởng - Vốn lúc đầu ta không để lại số số máy truyền tin của hắn, nhưng lúc ở bệnh viện, hộ vệ được bưng ra từ trong quần áo Hoàng Đại Vượng, tờ giấy nhỏ lại nhìn thấy mà giật mình cỡ nào? Muốn quên cũng không quên được.

Thông điệp thứ hai nghìn không trăm ba ngàn bảy ngày...

"Uy, là Hoàng đội sao?" Ta hỏi.

"Trương đại sư!" Không hổ là lão tuần tra nhiều năm, ta vừa mới há miệng, gã liền nghe ra, cực kỳ mừng rỡ hét lớn: "Trương đại sư đang ở đâu rồi? Ta đang đi khắp nơi tìm ngươi đây."

"Tìm ta làm gì, đừng có mà phối hợp điều tra chứ?" Ta cười trêu ghẹo.

"Làm gì có chuyện đó." Hoàng đội trưởng có chút xấu hổ, nhưng ngay sau đó nhanh giọng nói: "Bái ngươi ban cho, Đại Vượng tỉnh lại rồi! Ngươi giúp ta phá án, cứu sống lại Đại Vượng, ân đức lớn như vậy, ta thật không biết phải làm thế nào để cảm ơn ngươi nữa."

"Cám ơn cái gì mà cảm ơn, đổi là ai cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Hoàng đội, ta xin ngươi một chuyện thôi."

"Ai ui! Ngươi cũng muốn mạng của ta, ta đây cũng không biết phải cảm tạ ngươi như thế nào, còn cầu cái gì? Chỉ cần không phải giết người phóng hỏa, ngươi cứ việc nói! Hoàng bá ta tuyệt không hai lời." Lời còn chưa dứt, ống lời bên kia lại truyền đến hai tiếng bốp bốp trầm đục, tuy ta không phát hiện, nhưng cũng đoán được, gia hỏa này là vỗ ngực.

"Ha ha, không nghiêm trọng như vậy!" Ta cười cười nói: "Chẳng phải trong tay Đại Vượng có một cái tai họa sao? Ta đã tìm thấy kẻ thất chủ, chính là ông chủ địa sản thương Quách."

"Quách lão bản? Ý ngươi là Quách Hiếu tân Quách mập mạp?"

Tuy rằng không biết Quách lão bản tên là gì, thế nhưng ở trong cái thành nhỏ này còn có thể có mấy địa sản họ Quách? Hơn nữa đều là mập mạp, xem ra hẳn là hắn không sai.

"Đúng!" Ta trả lời: "Đó là vật tổ truyền nhà bọn họ, sau khi thất lạc rất là tiếc nuối, ngươi phái đi một nhân viên điều tra rùng mình để đưa cho hắn đi là được."

"Được, không thành vấn đề! Không phải là... Trương đại sư, ý ngươi muốn nói chính là việc này sao?"

"Đúng vậy."

"Khụ khụ, không phải là vật quy nguyên chủ sao, ta còn tưởng là chuyện gì. Nói thật với ngươi đi, ta đã chuẩn bị phạm pháp! Kết quả, ha ha ha..." Hoàng đội cười ha ha nói, trong tiếng cười kia mang theo vài phần như trút được gánh nặng.

Xem ra gia hỏa này có thể thực sự cho rằng ta sẽ cầu xin hắn làm một đại sự không được tốt, thậm chí là hành động phạm pháp phạm tội.

"Có điều, ngươi nói với cái vòng cổ kia một chút, ngàn vạn lần đừng bại lộ thân phận cảnh sát, đừng nói là tìm từ nơi nào, nói là có người nhờ hắn đưa tới, về phần ai cũng không rõ. Nhưng cái bông tuyết này không phải tặng không cho hắn, mà phải dùng để đổi bằng tiền trên cổ tay hắn." Ta dặn dò.

"Ồ? Vậy nếu hắn không đổi." Hoàng đội trưởng vừa nghe đã minh bạch, cái này không đơn giản chỉ là vật quy nguyên chủ như vậy.

"Không đổi thì cầm về, trước cứ giữ gìn cho ngươi."

"Đương nhiên!" Hoàng đội trưởng sảng khoái trả lời, ngay sau đó lại hỏi: "Trương đại sư, lúc nào rảnh, ăn chùa đi."

"Yên tâm, bữa cơm này ngươi không tiết kiệm được! Bất quá hiện tại ta còn có chút việc gấp, qua một hồi ta đi tìm ngươi. Ngươi trước hết hảo hảo cùng nhau đại vượng đi, lúc này là thời cơ cải thiện quan hệ thúc chất tốt nhất rồi." Ta cười nói.

"Ta hiểu rồi! Trương đại sư, ngàn vạn lần đừng quên a. Bằng không đời này ta cũng phải xấu hổ hốt hoảng."

"Yên tâm đi, vậy trước tiên cứ như vậy, đúng rồi! Việc này nhất định phải tìm một người đáng tin cậy đi làm, tuyệt đối không thể để người khác biết được." Ta lại dặn dò lần nữa.

"Hiểu rõ." Hoàng đội trưởng liên tục cam đoan.

Buông máy truyền tin xuống, ta quay sang hỏi Lý Ma Tử: "Ngươi đoán hắn có đổi hay không?"

"Không biết!" Lý Ma Tử khẳng định nói: "Cái bông tai kia tuy nói là vật tổ truyền nhưng mất nhiều năm cũng mất. Hình như hắn cũng không sốt ruột, nhưng đồng hồ thì đúng là chỉ có mấy trăm vạn! Cho dù hắn có rất nhiều tiền, cũng tuyệt đối không tùy tiện đưa ra. Nếu như lời của ta, ta sẽ đổi một phương pháp với hắn, ví dụ như cho hắn một khoản tiền."

Đang nói, điện thờ của Lý Ma Tử vang lên.

Hắn lấy ra xem xét, biểu lộ trên mặt có chút kinh ngạc, vừa chuyển tay lại đưa cho ta.

Đó là hai tin tức, một tin tức là ngân hàng vào trướng năm trăm vạn nhắc nhở.

Còn lại là một lá thư bằng văn tự: Lý – đại sư, các ngươi liên tiếp giúp ta hai lần, lại không nhắc tới việc tiền thù lao. Trước mặt hai vị cao nhân, nâng tiền luận kim lại có chút lỗ mãng, nhưng các ngươi bây giờ lại muốn thu nạp La kỳ vật, khẳng định là phí tổn không nhỏ, trước tiên ta bỏ ra năm trăm vạn phí tổn, như là có thể lên tiếng đúng lúc. Đợi đường hầm mở ra, Quách mập ta sẽ có thâm tạ khác! Làm ơn hai vị sớm ngày trở về! Quách Phúc kính trọng."

Quách mập, ngươi nói tính cách hắn vốn giản dị, lại còn đeo một đồng hồ giá trị trăm vạn.

Ngươi nói y giả bộ keo kiệt đi, vừa ra tay đã là năm trăm vạn, hơn nữa còn Nghiêm Minh không đủ nói, đây là tương đương hào phóng nha.

"Lần trước khi ta đi, hắn cho ta 20 vạn. Lần này ta không đòi, ngay cả ám chỉ cũng không có, là hắn chủ động đưa." Lý Ma Tử vội vàng giải thích.

"Ngươi cầm trước đi, quay về rồi nói sau." Cây ơi của ta trả lại, cất bước vào lưới đi.

Tấm lưới này trang hoàng xa hoa, sáng ngời thông suốt, trong đại sảnh rộng lớn, ít nhất cũng có mấy trăm cỗ máy.

Lầu hai là một số phòng càng cao cấp hơn, ta đi thẳng vào trong phòng, Lý Ma Tử liền đi vào đóng cửa.

"Mạch, như vậy, chúng ta phát tin tức trước. Nếu như trùng hợp trong tay thương nhân âm vật khác có thứ tương tự, hoặc là có thể nhận được, giá tiền này dễ nói, trực tiếp khiến bọn họ phát cho chúng ta là được."

"Nếu chỉ là cung cấp một địa phương chuẩn xác, trước tiên phải nhìn xem hệ số nguy hiểm. Nếu quá mức nguy hiểm, để ta qua đó, ngươi ở bên này chờ. Nếu không có nguy hiểm gì, ngươi khổ cực đi một chuyến."

Lý Ma Tử đảo mắt nói: "Vậy thì hai ta cùng đi sao? Vừa lúc ta cũng phải rèn luyện đó."

"Ngươi muốn luyện tay nhiều một chút là chuyện tốt, nhưng cũng phải đợi tới lúc đó."

"Lúc này làm sao vậy?" Lý mặt rỗ có chút khó hiểu nói: "Cho dù đi đâu, hai ta cùng nhau một chỗ chẳng phải xong đời sao? Như vậy vừa có thể cho ta luyện tay, lại có thể cam đoan an toàn, tùy thời liên lạc cùng bọn họ, cũng không sao cả."

"Đến lúc đó rồi nói sau! Phát tin tức ra trước đi." Ta nói xong liền lấy ra điện thoại di động thông báo tin tức trong vòng tròn, không để ý tới hắn nữa.

Lý Ma Tử thấy vậy cũng bắt đầu bận rộn.

Thật ra ta cũng biết phương án chính xác nhất của Lý Ma Tử, nhưng ta cũng có tính toán của mình.

Bởi vì, hôm nay là mười sáu tháng bảy âm lịch!

Thông điệp cuối cùng từ chỗ Tử Thần môn đồ chỉ còn thời gian sáu ngày, ta không muốn tại thời khắc nguy hiểm này liên lụy đến Lý Ma Tử.

Ta phải nghĩ ra biện pháp đẩy hắn ra khỏi phòng!

Bất quá, Lý mặt rỗ đối với ngày đặc thù này cũng không có cảm giác gì, có thể hắn còn tưởng rằng ngày đó là công lai, cũng không sai biệt lắm là sang năm vào lúc này, cho nên, hắn cũng không có cảm giác nguy cơ cấp, chỉ là cảm thấy ta gặp phải đại cừu gia, rất là lo lắng cho ta thôi.

Lời mời của Tử Thần sẽ không tồn tại trong thời gian dài như vậy, bởi vì đây không phải đe dọa mà là tuyên cáo!

Giống như thẩm phán đến từ địa ngục, chưa từng vắng mặt!

Nghe nói, tạo hình thiên đường và Địa Ngục chỉ cách bảy ngày, mà ta đã vượt qua một ngày rồi.

Công việc của vị trí thứ hai nghìn lẻ năm mươi bốn – Ngô lão luyện hư trọng điểm.

Sau khi ta và Lý măm Tử gửi tin tức cầu mua ra ngoài, liền kiểm tra lại tư liệu trên máy tính.

Điều tra này mới phát hiện, nguyên lai là ta cô lậu quả văn!

Song đầu xà tuy rằng cực kỳ hiếm thấy, cũng không phải ghi chép là dị chủng trời sinh có chứa linh tính gì, mà là loài rắn một trứng hai thai, đạo lý giống như cả thể hài tử. Ở nơi khuếch tán dược liệu nghiêm trọng, hoặc là hạt tỏa ra quá nhiều, đều có xác suất rất lớn xuất hiện.

"Này, ta nói này Trương gia tiểu ca, bằng không hai chúng ta đi qua phúc đảo một chuyến là được." Lý Ma Tử nghiêng đầu nhìn thấy màn hình của mình, đột nhiên nói ra.

"Phúc đảo?"

"Đúng vậy, chỗ kia phát hiện khá nghiêm trọng." Lý Ma Tử đưa ra ý tưởng xấu.

"Thôi bỏ đi! Đừng để đến lúc đó rắn hai đầu không tìm được, lại kéo ngươi vào." Ta trực tiếp phủ định đề nghị này.

Chuyện ta lo lắng không phải là phát tán hạt giống, mà là ta và Ban Nhất bọn họ vừa mới từ Nhật Bản trở về, cao tầng Cốt của Thiên Chiếu Thần Hội tuy rằng toàn quân bị diệt, nhưng chỉnh thể cấu trúc còn chưa biến mất, vạn nhất bị bọn họ phát hiện thì có thể nguy hiểm, nhất là nếu lại mang Lý Ma Tử đi nữa, rất có thể sẽ không thể về lại được nữa!

Ta lại tra xét tư liệu muối lão, nói là vùng Thanh Hải kia tương đối nhiều, chỉ là theo xã hội hiện đại khai phá cao độ, lão muối trăm năm như vậy cũng rất khó tìm.

Lật nhìn một hồi, bên cạnh vang lên tiếng ngáy, quay đầu nhìn lại, là Lý Ma Tử nghiêng người tựa vào ghế ngủ, trên màn hình còn có điện ảnh.

Chuyến đi về phía tây này, quả thật Lý mặt rỗ đã mệt mỏi rã rời, tối hôm qua lúc ngủ đã gần rạng sáng rồi, còn chưa kịp bù lại mệt mỏi, lại còn bị ta vội vàng gọi tỉnh dậy.

Ta đứng dậy đi nhà cầu một chuyến, chuẩn bị trở về gọi Lý mặt rỗ đến khách sạn ngủ.

Nhưng hắn còn chưa kịp buộc lại cái quần thì máy thông tin đã vang lên.

Cầm lên nhìn, là Lưu lão lục.

"Cửu Lân a, ta nhìn thấy tin tức ngươi đưa đến." Vừa mới kết nối, đầu kia liền truyền ra thanh âm khàn khàn của Lưu lão lục.

"Sao vậy, Lục gia ngài có manh mối gì sao?"

"Thật ra ta cũng không biết muối già trăm năm và rắn hai đầu. Nhưng lão thái thái thái quấn chân mà Âm Nguyệt ngươi muốn tìm, đúng là ta biết! Năm đó lúc ta xông xáo ở Công Hải, có một huynh đệ liều chết thay ta cản viên đạn đó. Ta vẫn luôn chăm sóc người nhà của mình, lão mụ cứ quấn lấy chân của nó, hàng năm ta đều cho nó sinh nhật., Cho nên canh giờ ta cũng biết, chính là lúc âm u, lão nhân gia còn xây dựng, năm nay đều mười hai tuổi, thân thể vẫn cường tráng như cũ, chẳng qua là..."

"Chỉ là cái gì?" Ta vừa nghe thấy ngữ khí của Lưu lão lục hơi dừng lại, không khỏi vội vàng hỏi.

"Chỉ là xưa nay lão thái thái yêu sạch sẽ, tuyệt đối không có khả năng một trăm ngày không rửa chân a, cho dù ngươi chịu được thì cũng chưa chắc thuyết phục được nàng."

Hóa ra là nguyên nhân này, ta lập tức yên lòng: "Vậy thì không sao, chỉ cần tìm được người, chuyện khác thì đơn giản. Ta lập tức sẽ bảo Lý Ma Tử đi qua."

"Lý mặt rỗ? Chính là kẻ mặt rỗ giúp ngươi trương hôn yến?" Xem ra Lưu lão lục ấn tượng rất sâu với Lý mặt rỗ.

"Đúng, chính là hắn, ta bên này còn có chút chuyện, tạm thời không thể thoát thân. Để hắn đi qua là được."

"Được rồi, bảo hắn đến Thành Đô tới phạt ta đi." Lưu lão lục nói chuyện phiếm không nhiều, còn chưa chờ ta nói cảm ơn thì đã chết rồi.

Kim liên có chỗ rơi!

Ta vội vàng buộc lại quần quay trở về phòng, Lý Ma Tử còn đang ngủ say như chết, đầu nghiêng trên tay vịn, lúa tai rơi trên mặt đất, thanh âm phim được khuếch tán ra cực kỳ vang dội. Cũng may mà hắn còn có thể ngủ được.

Ta bừng tỉnh Lý Ma Tử, nói chuyện này cho hắn, bảo hắn lập tức thu thập hành lý rồi chạy đi.

Ban đầu Lý mặt rỗ có chút không quá mong muốn, đừng chỗ này cùng chúng ta đi theo các tin tức khác, nói là đã tìm được người, cũng không cần phải gấp gáp, cuối cùng chạy tới cấm cũng là chuyện bình thường.

Ta từ chối nói: "Thế dịch bẩn thỉu đó tốt nhất phải ngoài trăm ngày, ngươi tới đó nghĩ biện pháp trước. dỗ cũng tốt, lừa gạt cũng tốt, tận lực kéo dài thêm chút ngày, chậm chút rửa chân, cho dù không lấy được trăm ngày, tốt nhất cũng phải hai mươi ngày trở lên. Chuyện này phải tính trước một chút, cũng phải có người làm, có đi nhiều hơn nữa cũng vô dụng."

"Hơn nữa, mọi người cùng vui vẻ, việc này ngươi còn giỏi hơn ta. Ngươi đi giải quyết chuyện này trước đi, ta đợi tin tức khác rồi nói sau."

Lý Ma Tử vừa thấy thái độ kiên quyết của ta, cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy rời đi.

Vừa thấy Lý mặt rỗ ra khỏi cửa, tảng đá trong lòng ta thoáng rơi xuống.

Khi tử thần môn đồ số 2 tìm tới cửa, Lý Ma Tử không ở bên cạnh, ta cũng có thể không chút cố kỵ, thoải mái đại khai sát giới!

Hắn lại ngồi trong lưới một lúc, đã gần đến lúc cơm tối, ta thanh toán ra cửa, tìm quán mỳ nhà mình đi vào.

Quán rượu không lớn, người lại không ít, có lẽ lại là quan hệ tiếp cận trường học, đại đa số đều là người trẻ tuổi mười tám mười chín tuổi. Hầu như không có ai nói chuyện, cho dù là người ăn mỳ, hay là người giống như ta chờ đợi, tất cả đều cúi đầu xem điện thoại.

Qua một lúc lâu, cả đám nhỏ trong tộc mới mang mũ trắng bưng mỳ đến trước bàn.

Ta cướp đũa lên rồi muốn ăn, máy truyền tin lại vang lên.

Cầm lấy xem xét, lại là Ngô lão già hư hỏng.

Ta nhấn nút nghe, còn chưa kịp nói chuyện, bên kia đã truyền đến một hồi tiếng ho khan kịch liệt.

"Ngô lão, ngài làm sao vậy?" Ta có chút bận tâm hỏi.

Thân thể Ngô lão xấu vẫn luôn không được tốt lắm. Mấy ngày trước tiệc cưới của Thải Vân cô nương chấm dứt, lão đã có chút ngồi không yên, được tôn tử giúp đỡ nên lui ra ngoài sớm, thế nhưng khi đó cũng không ho khan nhiều như vậy a.

Ngày hôm trước, lúc ta ở trong khách sạn nhỏ, hắn đưa máy truyền tin nói cho ta biết lai lịch của Tụ Hồn xá lợi tử, cũng chẳng có gì khác với ngày thường cả!

Nhưng vừa mới hai ngày, sao lại trở nên nghiêm trọng như vậy?

"Cửu Lân à..." Hắn ho khan một hồi, lúc này mới thở dốc một hơi: "Ta muốn cầu xin ngươi một chuyện, ngươi có thể mau chóng... Khụ khụ, mau chóng đến Tây An một chuyến?"

Ngô lão xấu cũng đã giúp ta không ít. Triệu Tử Long mặc chiến giáp âm linh, hàm bảy đêm, tìm gối, sinh ý của âm vật mấy tông này, đều là hắn cung cấp manh mối cho ta.

Ngay cả cháu trai Tiểu Ngô - người mới nhập môn của ông ta cũng đã giúp đỡ ta không ít.

Bây giờ hắn cầu xin ta làm việc, ta nào có lý do để cự tuyệt?

"Ngô lão, ngài nói cái gì vậy? Làm sao có thể không làm được? Ngài làm sao vậy?"

"Ngươi, khụ khụ... ngươi đến rồi nói sau. Nhưng mà phải nhanh lên một chút, ta có thể... khụ khụ khụ khụ... Cũng chỉ còn sống được hai ngày nữa thôi" Khí tức của Ngô lão ta cực kỳ suy yếu, giống như nói hai câu này có chút lực bất tòng tâm, không ngừng ho khan.

"Được! Ngài đừng lo lắng nữa, treo lên trước đã, ta qua ngay." Nói xong ta buông thông tin, lấy tiền ra ném lên bàn, vội vã chạy ra ngoài.

Tình hình Ngô lão xấu thật sự có chút không ổn, tiếp tục chậm trễ nữa, có thể thật sự sẽ không thấy hắn.

Người ta giúp ta nhiều như vậy, nếu ta kéo dài thời gian chạy tới, người đã không còn nữa, ta áy náy cả đời!

Xem ra chuyện của đường hầm cũng chỉ có thể tạm thời gác lại, dù sao bây giờ cũng không có manh mối chính xác.

Ta vội vã trở về khách sạn nhỏ thu thập xong bọc hành lý, cho một cỗ xe xe đi thẳng đến trạm xe.

Đúng như Quách lão bản đã nói, giao thông ở tiểu huyện thành này phi thường bất tiện, đừng nói là sắt cao, ngay cả nhà ga cũng không có, cái gọi là ga đường xa xôi, xa nhất cũng chỉ đến được mấy thành thị xung quanh, ngay cả ban đầu đến thông về Thái nguyên cũng không có.

Ta đã tra xét địa đồ xong, xem ra địa đồ cách chỗ Cao Thiết đứng gần đây nhất là gần đây nhất.

Hắn vội vàng lên xe, thế nhưng chiếc xe vẫn chưa đi, nói đây là lớp cuối cùng, phải ngồi đầy người chờ đợi mới được.

Ta nói thẳng: "Đi thôi, thiếu bao nhiêu tiền vé ta sẽ bù, nửa đường đừng dừng xe, mở nhanh bao nhiêu! Đến nơi ta cho thêm một nghìn điểm."

Tài xế và hành khách ngồi thưa thớt đều sửng sốt, nhìn ta chằm chằm như nhìn một thằng điên.

Ta đi qua đó, quét mắt nhìn nhị quách bên cạnh tài xế, trực tiếp xoay năm ngàn khối: "Đủ chưa?"

Tài xế cầm lấy điện thoại nhìn thoáng qua, luôn miệng nói: "Đủ rồi đủ rồi đấy! Ngươi đúng là có tiền tùy hứng." Tiếp đó tay chân nhanh nhẹn buông lỏng, bước nhanh qua cửa dầu, như rất sợ ta đổi ý.

Công việc của vị trí thứ hai nghìn không phải là năm ngàn, cao thắng hàn.

Khi đến nơi, sắc trời đã tối dần.

Xe còn chưa dừng hẳn, ta đi bộ một cái đã nhảy xuống, đánh một chiếc xe ngựa đến sân khấu.

Trên xe khách, ta đã đặt xong một chiếc bay nhanh nhất về hướng Tây An, còn chưa tới một giờ đã phải bay lên đường!

Xem thời gian một chút vẫn còn kịp, ta mới thở dài một cái.

Hắn lấy sợi khói ra, đột nhiên phát hiện tài xế xe cho thuê trông quen mặt: Tuy tướng mạo của hắn rất bình thường.

Y thấy vẻ mặt ta quái dị, nghiêng đầu sang cười với ta một tiếng: "Sao, không biết à?"

Vậy mà lại là người thắng cao lãnh, hành động kia đâu đâu cũng dài!

Lúc này, hắn mặc một bộ áo lụa màu xám đen, quay đầu lại, nhìn thế nào cũng giống với tài xế bình thường.

Nhưng sao tên này lại xuất hiện ở đây được? Hơn nữa còn hóa trang thành xe cho thuê từ lâu? Là để chờ ta mắc câu?

"Nào, mang theo cái này, bằng không thì đồ vật trong túi của ngươi không qua được An Kiểm." Nói xong, hắn ném vào trong ngực ta một cái quyển sổ nhỏ màu đen.

Ta nhìn lướt qua, bên trên viết ba chữ: "Trình chứng đặc biệt."

Phía dưới in quốc huy vàng rực rỡ, trong đáy còn có một hàng chữ lớn kim quang lập lòe: "Công An bộ Hoa Hạ hiệp hoà."

Ta có chút kinh ngạc mở ra xem, trên đó in hình của ta, viết tên của ta, góc dưới trái và ký tên Công An bộ trưởng.

Chứng minh nội dung bên trong viết rất rõ ràng:

Người cầm chứng chỉ này có thể miễn phí cưỡi tất cả phương tiện giao thông miễn phí, bao gồm cả chuyện không giới hạn với tàu và tàu cao thiết, bánh xe, bánh xe khách, tất cả nhân viên bảo đảm an ninh đều phải phối hợp toàn diện.

Người cầm chứng cứ này có thể miễn miễn cho chứng minh mình đã tiến vào toàn bộ cảnh vệ cấp ba (sân dưới), bao gồm cả nơi ẩn giấu, không giới hạn ở cơ quan chính phủ, nghiên cứu cơ cấu, khu vực công sở, không phải quản hạt quân sự.

Nói vậy là sao?

Nói đúng ra là từ nay về sau ta có thể mang theo Trảm Quỷ Thần song đao miễn cho An Kiểm phi cơ.

Nếu như ta nguyện ý, cũng có thể cõng một bao thuốc nổ lên, cũng không ai quản ta!

Nếu như ta không phải tận mắt thấy đồ ăn mặc cao cấp của Cao Thắng Hàn, mang theo đội ngũ trùng trùng điệp điệp xuất hiện ở trước mặt ta, ta khẳng định cho rằng đây là chứng cứ giả của gia hỏa không đáng tin cậy chế tác, lại sẽ cho rằng gia hỏa trước mắt này là một thằng điên điên rõ đầu rõ đuôi!

Nhưng bây giờ ta đột nhiên hiểu ra.

Ngày đó, hắn đột nhiên xuất hiện trong đội Điều Hành, bày ra chiến trận lớn như vậy, lại chỉ hỏi mấy người ta nhìn như không có đau đớn gì, sau đó nương tay cáo biệt nhét cho ta tấm thẻ bài rốt cuộc là mục đích gì!

Chính là để ta biết, hắn là hàng thật giá thật của Công An bộ hành động ở khắp nơi, đường đường là Phó tổng cảnh giám, tuyệt đối không phải hàng giả.

Khiến ta tin tưởng, tầm bằng này khẳng định là thật!

"Cao sở trưởng, đây là ý gì?" Ta híp mắt hỏi.

"Không có ý tứ gì, chính là muốn cho ngươi về sau làm việc thuận lợi. Cái giấy chứng nhận này ta đã báo cáo ba lượt, bộ trưởng mới phê duyệt cho ta. Phải biết rằng, trong phạm vi cả nước cũng không vượt qua 100 tờ."

Kỳ thật, không cần hắn nói, ta cũng biết sự quý giá của tấm giấy này, mà người nắm giữ giấy chứng nhận này, không ai không phải là nhân viên tuyệt mật có nhiệm vụ trọng đại. Nhưng vì sao hắn phải tặng cho ta một tấm chứ?

"Đằng xa, lễ vật này cũng nặng hơn một chút đúng không?" Ta hỏi.

"Lễ vật?" Cao Thắng Hàn tựa hồ rất mới mẻ đối với cái xưng hô này, thoáng suy tư một chút, rất nhanh cười nói: "Nếu ngươi cảm thấy lễ vật này rất nặng, vậy sau này ta còn có lễ vật trọng đại hơn tặng cho ngươi đây."

"Vô công bất thụ lộc, sao ngươi lại tặng quà cho ta?" Nội tâm ta có chút thấp thỏm bất an.

"Bây giờ chưa phải lúc nói về đề tài này, chúng ta nói nhẹ nhàng một chút." Cao Thắng Hàn nói xong bật âm nhạc ra, quay đầu nhìn ta nói: "Ngươi thích dùng cách nào giết người?"

Đây gọi là đề tài nhẹ nhàng sao?

Một viên quan cao cấp, ở trước mặt hỏi ngươi thích dùng phương pháp giết người nào, việc này ai có thể dễ dàng?

Ta bị nghẹn nghẹn, không biết nên trả lời như thế nào.

Từ khi bước vào nghề thương nhân âm vật, càng chính xác hơn là sau khi bị Long Tuyền sơn trang tìm tới cửa, ta rốt cuộc giết bao nhiêu người, ngay cả chính mình cũng không nhớ rõ. Nhưng ta dám vỗ ngực bảo đảm, chưa bao giờ lạm sát người tốt vô tội., Tất cả những người bị ta giết chết, không ai không phải tội ác tày trời, không tay không dính đầy máu tươi, hơn nữa đại đa số đều phòng vệ chính đáng, ta không giết hắn thì hắn liền giết ta.

Nhưng cho dù ngươi có lý do hơn nữa, đó cũng là giết người!

Cao Thắng Hàn nhìn ta, rất bình thản nói: "Giết người là phạm tội, nhưng đây cũng là một công việc. Đương nhiên đối với một số người mà nói, cũng có thể là niềm vui."

"Ngươi không cần khẩn trương, ta đem tấm bằng chứng đặc hành này giao cho ngươi đồng thời, cũng chính là ban cho ngươi một giấy phép chấp pháp, đương nhiên đây là nhằm vào người khác mà nói. Nói như thế nào nhỉ, ngươi quen biết Hàn Tùng nhỉ? Hắn cũng có một tấm."

"Hàn Tùng?" Ta không khỏi sửng sốt: "Ngươi cũng biết hắn?"

"Hai mươi tám năm." Cao Thắng lạnh lùng đáp: "Hai người chúng ta quen biết hai mươi tám năm rồi, lúc đó hắn ở trên giường của ta."

Lần này lại càng khiến ta kinh ngạc!

Vậy mà Hàn lão Lục cũng có một tấm chứng nhận đặc biệt như vậy, hơn nữa còn là bạn cũ nhiều năm với Cao Thắng Hàn.

"Hắn cũng là cường giả sao?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Vấn đề này nói như thế nào đây..." Cao Thắng Hàn híp mắt, dường như cố gắng suy nghĩ một chút rồi nói: "Hắn từng muốn vào sở, đáng tiếc vẫn chưa tiến vào, cùng ta chia ra đi về hai con đường, nhưng hắn cũng coi như là người của một bô phận."

Lời nói của hắn dường như là đang đánh bí ẩn, nhưng lại làm cho ta nhớ tới thân phận Hàn lão lục bày ra bên ngoài.

Là đại ca hắc đạo rất nổi tiếng ở phía Đông Bắc, trang trí rất lớn, khí thế rất tốt, giống như sợ người khác không biết hắn đang làm gì.

Ở loại địa phương như Hoa Hạ, hiện tại còn dám cả gan ghi rõ mình là người của xã hội Hắc Ám, quả thực chính là đang muốn chết, nhưng mà hắn lại mãi không có việc gì, cũng chưa từng nghe nói cảnh sát tìm hắn gây sự.

Nếu như không có cái gì đặc biệt, có thể hắn đã sớm bị bắt vào rồi.

"Nói như vậy, hắn là nội ứng cao cấp của quan sát?"

"Gián điệp?" Cao Thắng nhướng mày, lập tức cười nói: "Hắn nằm cái gì? Bản thân cũng đã lăn lộn thành lão đại rồi, thủ hạ còn nuôi một đống cặn bã, nếu như cũng giống như cái loại nằm vùng như hắn, người trong phòng chỉ huy cũng phải kéo ra ngoài bắn giết chết!"

Hắn vừa nói như vậy, ta càng có chút không hiểu.

Chính xác, hành vi của Hàn lão lục bất luận nhìn từ phương diện nào cũng không giống cảnh báo, thậm chí ngay cả nằm vùng cảnh cáo cũng không giống.

Giết người so với uống rượu còn thuận tay hơn, ngay cả mắt cũng không nháy.

Điên đảo bản xứ bản hải tự vệ, đại náo Hàn Quốc, uy chấn buôn bán vũ khí của Tây Bá Uyển, đây là ta tận mắt nhìn thấy, hơn nữa nhìn ra được, chuyện như vậy hắn cũng không ít làm, quả thực chính là chuyện thường ngày!

Kẻ nội ứng nào sẽ không kiêng nể gì như hắn chứ?

"Cao sở trưởng, rốt cuộc là có ý gì, ngươi không ngại thì nói rõ đi."

"Bây giờ vẫn còn chưa phải lúc." Cao Thắng hàn đạo vừa nhanh chóng mở xe, vừa trả lời: "Ta hiện tại chính là đến phát tấm bằng cho ngươi, thuận tiện tiễn ngươi đến sân bắc, chuyện khác chúng ta sau lại nói. À đúng rồi, theo lệ cũ, ta vẫn phải nhắc nhở ngươi một câu, tấm giấy này cùng với lời ta vừa nói, quyết không thể để người ngoài biết."

"Còn nữa, số hiệu và ký hiệu này ngươi nhớ kỹ." Nói xong, hắn hất một trang giấy lên trước mắt ta rồi dừng lại, phía trên viết một dãy số năm chữ số, còn có một ký hiệu đặc thù khác.

Rào rào!

Dừng lại trước mặt ta năm giây, theo hai ngón tay hắn xê dịch, giấy kia liền trực tiếp vỡ thành kích cỡ hạt cát, giống như khói bụi bay ra khỏi cửa sổ xe.

Chiêu này thoạt nhìn tựa như không có gì thần kỳ, nhưng phải biết rằng, hắn chỉ dùng hai ngón tay! Cho dù sức lực ngươi có lớn hơn nữa, cũng quyết không có khả năng làm được còn lợi hại hơn cả máy giấy vụn.

Hơn nữa, ta phát hiện ra được, vừa rồi âm dương khí ba động lưu chuyển, hắn dùng chính là công phu nội gia.

Xem ra, đây là một cao thủ tuyệt đỉnh am hiểu công phu nội gia!

"Tám mươi bảy, kim tiễn hay là quét tước?" Ngay lúc ta kinh ngạc, người thắng cao hàn dừng xe lại, một tay đè đồ vật tính giá xuống.

Hắn ta còn muốn thu tiền ta?

Trong đầu ta toát ra một ý nghĩ như vậy, lấy từ trong túi ra trăm đồng tiền đưa tới.

"Không cần tìm, lần sau gặp lại mời ta ăn cơm đi, ta thích ăn cay đấy."

Bảo khố kim ngân cất giữ hai ngàn linh một trăm sáu ngàn.

Cho đến khi ta xuống xe, mắt thấy hắn đi xa, vẫn có chút mơ hồ: Cao cảnh vệ này rốt cuộc tìm ta làm gì?

Nói với ta vài chuyện của Hàn lão lục, rồi đưa cho ta một tấm giấy chứng nhận Di Chân trân quý, lại âm thầm giết người cũng là công việc, đây rốt cuộc là có ý gì?

Tuy rằng, thân phận của hắn xác nhận trăm phần trăm, càng tuyệt đối không đưa tới một tờ giấy giả để đùa giỡn ta. Nhưng ta đeo trên lưng có thật nhiều bọc hành lý vi phạm cấm phẩm dẫn đến cửa An kiểm môn vù vù vang lên, ngay sau đó, lúc đem giấy đưa cho nhân viên an kiểm, vẫn là lòng tràn đầy thấp thỏm, sợ nhất bị người ta coi là bệnh thần kinh.

Cái này trước đây đừng nói chưa từng nghe qua, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới, còn có món đồ chơi này!

Vị mỹ nữ An Kiểm Sứ kia hiển nhiên cũng chưa từng thấy qua chứng nhận cường đại như thế.

Rất kinh ngạc nhìn ta, lễ phép nói một tiếng: "Tiên sinh, xin người chờ một lát." Lập tức buông thông hành xuống, cầm bằng giấy bước nhanh chạy đến Giám Sát Cương, hỏi thăm người lớn tuổi hơn một chút về lão cảnh sát kia.

Hiển nhiên lão cảnh sát kia cũng lắp bắp kinh hãi, vươn đầu nhìn kỹ ta, lại sờ lên máy móc thông tin xin chỉ thị cấp cao.

Mấy chỗ thông đạo khác tất cả đều bận rộn, chỉ có ta là nơi này ngừng lại, người xếp sau lưng có chút không kiên nhẫn, tất cả đều hướng về các thông đạo khác chuyển đến. Trong ánh mắt bọn họ có chút kinh ngạc, có chút không hiểu, đương nhiên, nhiều nhất vẫn là oán niệm! Thật đáng hận, người khác đều tốt lành đi qua, vì sao đến chỗ của ngươi ngay cả thông đạo cũng đóng lại rồi?

Tên cảnh sát già kia buông máy truyền tin xuống, lại nhìn về phía bọn ta, không nói để ta qua đó, mà còn như đang đợi trưng bày thông báo cấp trên.

Một đội đội đội kỵ binh khẩm thương đi tới, đứng cách xa chỗ của ta năm sáu thước. Mặc dù bọn hắn không có động tác tiến lên một bước, nhưng mỗi người đều gắt gao cầm thương, hai mắt nhìn chằm chằm vào ta.

Lần này khiến ta có chút không chắc chắn, cho dù bọn họ đột nhiên xông tới ép ta ngã xuống đất, ta cũng không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào!

Lại qua năm sáu phút, cảnh sát già lại tiếp tục nhận máy truyền tin, vừa chiếu vào giấy chứng nhận, vừa lau mồ hôi đầy đầu.

Sau khi buông máy truyền tin xuống, một dãy chạy chậm tới chỗ ta.

Đội kỵ binh kia lập tức khẩn trương lên, ngay cả trên thông đạo khác cùng lữ khách ngồi trong đại sảnh cũng đứng từ xa nhìn sang, cho rằng sắp phát sinh một vở diễn lớn cùng nhau chế ngự tội phạm.

Ai ngờ, cảnh sát già chạy đến gần, kéo cây gậy thông hành ra ý bảo ta đi vào.

Sau khi đi đến gần, hắn cung kính đưa giấy chứng nhận cho ta, vừa ghé vào bên cạnh ta, hỏi: "Lãnh đạo, cần chúng ta phối hợp thế nào không?"

Xem tình hình này, hắn ta còn sốt sắng hơn cả ta.

Hình như làm cảnh báo bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng đụng phải chuyện lớn đủ để khoác lác cả đời rồi!

"Không cần, bảo ta nhanh chóng qua đó là được, về hướng bay của ta sắp bay xa rồi."

"Ồ..." Lão cảnh sát có chút tiếc nuối và thất vọng, nhưng lập tức lại kinh hãi bước nhanh về phía trước, kéo ta đến cửa bắc.

Lần này, tất cả lữ khách vừa khiếp sợ vừa hâm mộ, bọn họ có thể còn tưởng rằng ta là đại nhân vật gì đó ghê gớm!

Còn chưa chính thức quay phim, ta đã nhảy lên thang.

Ta mới vừa bước một bước, lão cảnh sát liền tặng cho ta một cái lễ.

Ta có chút bất đắc dĩ quay đầu lại nhỏ giọng nói: "Lần sau đừng như vậy nữa, cho dù thật sự có tình huống gì, cũng bị ngươi phá hỏng."

"Vâng!" Lão cảnh sát già lập tức trả lời, quy củ củ.

Làm cho ta rất là cạn lời!

Một màn này bị những cô nương mỹ lệ chuẩn bị tiếp cơ hội nhìn rất vừa vặn. Dọc theo đường đi phục vụ cực kỳ chu đáo tỉ mỉ, khiến cho tiểu tử ngồi bên cạnh ta ăn phải dấm chua không có nguyên nhân, từ ánh mắt của hắn nhìn ra, tràn đầy ghen tị...

Cho đến lúc này, ta mới phát giác, tấm thẻ này thật sự là đồ tốt!

Không nói những cái khác, chỉ riêng một đặc quyền miễn kiểm hưu này đã thuận tiện hơn nhiều rồi.

Lúc trước, chỉ có thể nhân đao tách ra, hoặc là dứt khoát không thể ngồi máy bay bằng sắt cao, vừa phí vừa phí sức!

Nhưng từ giờ trở đi, ta có thể quang minh chính đại mang theo tất cả những vật bắt buộc, tùy ý cưỡi các loại phương tiện giao thông, thậm chí cũng không cần tiêu tiền.

Vừa ra khỏi máy bay, ta vừa cho Ngô lão xấu đọc điện thoại.

Lần này là cháu trai hắn tên Tiểu Ngô tiếp.

"Trương đại chưởng quỹ, ngài đã đến chưa? Mau tới cứu gia gia ta đi." Giọng nói của ông ta vô cùng gấp gáp, nhưng lại mang theo tiếng khóc nức nở.

"Gia gia của ngươi sao vậy?" Ta bước nhanh ra ngoài, vừa gấp giọng hỏi.

"Gia gia ta hình như trúng tà gì đó, đã hôn mê rồi, toàn thân sưng vù không giống hình thù gì cả! Tựa như, tựa như là bị người tức giận vậy. Hơn nữa, hơn nữa... trước khi hôn mê, lời căn dặn cuối cùng của ông ta là không cần đưa bệnh viện, không được nói cho người khác, chỉ chờ bệnh trọ của người khác." Có khả năng Ngô lão xấu đã sớm dự cảm đến cái gì đó, tình huống dường như nghiêm trọng hơn tưởng tượng của ta.

"Đừng có gấp, nhà cô ở nơi nào, ta sắp tới ngay rồi."

"Ta đã để cho người câm đi đón ngươi."

"A... Ta nhìn thấy!" Vừa mới đi ra khỏi đại sảnh, ta nhìn thấy một tấm bảng lớn viết chữ Cửu Lân ngay trong đám người: "Vậy cứ như vậy, lát nữa gặp nhau rồi nói sau." Ta vội vàng treo máy truyền tin, đi về phía tấm bảng.

Cầm bảng hiệu là một lão đầu tử đầu vịt đội mũ lưỡi hơi còng.

Ta đi đến trước mặt hắn, chỉ chỉ lệnh bài, lại chỉ điểm một chút tự mình nói: "Ta chính là Trương Cửu Lân."

Lão già gật đầu với ta, xoay người rời đi.

Ta theo sát hắn đi ra khỏi đám người, ngồi lên một chiếc áo choàng đen.

Đừng nhìn người câm tuổi tác rất lớn, nhưng khi xe mở ra lại cực kỳ hung mãnh, dọc theo đường đi xe gặp xe liền siêu siêu, tiếng sáo không ngừng, cũng mặc kệ cái gì đèn đỏ không đỏ, một mực phóng về phía trước! Xem ra, ông cũng biết, tình huống Ngô lão xấu xa cũng rất nguy hiểm, nửa thời gian cũng không thể chậm trễ!

Thời gian không lớn, liền đi tới một trang viên ngoại ô.

Nói là trang viên, kỳ thật hơi khoa trương một chút.

Nhưng sát khu vực bên cạnh, độc môn độc viện, biệt thự ba tầng huy thức, sau lưng mọc sân đình viện rừng cây giả sơn, ta cũng chỉ có thể dùng trang viên để hình dung.

Bởi vậy xem ra, của cải của Ngô lão giả cũng không tệ.

Xe vừa vào cửa, Tiểu Ngô liền ra đón, bước nhanh giúp ta mở xe nói: "Trương đại chưởng quỹ, ngài đến rồi!"

Mặt mũi hắn đầy nước mắt, hai con mắt đỏ hồng có chút sưng vù.

"Ngô lão ở đâu?" Ta gấp giọng hỏi.

"Đi theo ta." Tiểu Ngô đi trước dẫn đường, đẩy cửa phòng đi nhanh vào.

Kỳ quái chính là, hắn không vào phòng ngủ, cũng không lên lầu, mà mang theo ta đi vào phòng bếp.

Ở trên một loạt gia vị nửa treo trên vách tường, thanh âm rắc rắc vang lên, nhanh chóng rút vào trần nhà. Hai bên bếp quầy lộn một cái, trên mặt tường hiện ra một cửa ngầm!

Nguyên lai, đây là mật thất của Ngô lão phá gia!

Hai tay Lương Bá giao nhau nhét vào trong ngực, canh giữ ở ngoài cửa, Tiểu Ngô đẩy cửa ngầm dẫn hắn đi vào.

Lại đi ngang qua một mật mã đại thiết môn dày bằng viên gạch, trước mắt sáng lên một gian phòng kim ngân đan xen.

Đây chính là sự thật hoàng bạch tương chiếu!

Toàn bộ vách tường, trần nhà, thậm chí là mặt đất đều được khảm vàng và bạc.

Không phải mạ vàng mạ bạc, là chân kim chân ngân, hơn nữa là một chỉ dày gạch vàng, gạch vàng! Dưới ánh đèn chiếu rọi, cả gian phòng lập loè phát sáng.

Không biết còn tưởng đây là phòng tàng bảo tàng của nhà ngân hàng nào.

Tính sơ một chút, số vàng này ít nhất giá trị hơn ngàn vạn.

Trong mảnh hào quang màu vàng này, đặt ngang một cái giường sắt nhỏ - giường kia kỳ thật cũng không coi là nhỏ, nhưng lúc này Ngô lão hư đã phồng lên như một quả cầu khí lớn đặt tại chỗ Khánh Điển, hơn nữa còn là một loại nổ tung ngay lập tức, so sánh mà nói giường sắt kia có vẻ cực kỳ hẹp và nhỏ bé.

Liếc qua có thể thấy được, đây cũng không phải là trúng quái bệnh gì, cũng không phải trúng tà khí gì, mà là bị người thi nguyền rủa! Hơn nữa còn là một loại cực kỳ ác độc.

...

Nguyền rủa hệ Mộc hai ngàn linh bảy điều thứ tám.

"Bắt đầu từ lúc nào, liền biến thành như vậy?" Ta vừa đi về phía trước vừa hỏi.

Mấy ngày trước, Ngô lão xấu dẫn cháu trai đi tham gia hôn lễ của Hàn lão lục, vẫn rất tốt —— tuy rằng thân thể rất yếu ớt, đi đường cũng có chút không thuận tiện. Nhưng hắn vẫn luôn như thế, đâu phải bộ dạng hiện tại của quỷ?

"Vừa đánh xong máy truyền tin không lâu." Tiểu Ngô nói: "Mấy ngày nay chính là do hắn ho khan vô cùng lợi hại, ta nói muốn mời thầy thuốc tới xem thử thế nào thì hắn cũng không cho, cũng không nói nguyên nhân cụ thể, chỉ là hắn viết một bản danh sách lớn, kêu ta tới mua hết những thứ này."

"Sáng hôm nay đã nôn ra một ngụm máu, nơi đó có mang theo một dải lụa màu lục. Sau đó gia gia im lặng ngồi nửa ngày, để con và người câm dời vào một cái giường trong mật thất, nằm luôn đến lúc cơm tối, mới đi ra viết điện thoại cho con."

"Sau đó, thân thể hắn bắt đầu sưng lên, lúc ấy ta sợ hãi, liền thúc giục hắn tới y viện. Hắn phi thường nghiêm túc giáo huấn ta nói, không thể tới y viện, không thể để người ngoài biết, yên lặng chờ Trương đại chưởng quỹ điện thoại là được, sau đó để ta đem hắn dìu vào."

"Mắt thấy thân thể nó càng lúc càng phồng lên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể... Ta, ta là khô nóng cũng không có biện pháp gì! Trương đại chưởng quỹ, cầu xin ngài, hãy cứu gia gia ta đi!" Tiểu Ngô phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, nước mắt chảy rào rào.

"Ngươi đứng lên trước đi!" Ta đỡ hắn lên nói: "Đừng nói gia gia ngươi là lão tiền bối của Âm Vật giới, lại giúp ta nhiều lần như vậy, cho dù là một người bình thường không quen biết, bị nguyền rủa như vậy hãm hại, ta cũng tuyệt không khoanh tay đứng nhìn. Ngươi yên tâm, gia gia của ngươi đã sớm đoán trước, hơn nữa chỉ cần gọi ta đến đây, khẳng định ta có cách cứu hắn."

Tiểu Ngô lau nước mắt nói: "Trương đại chưởng quỹ, vậy toàn bộ đều dựa vào ngài rồi!"

"Ừm, ngươi đừng nóng vội. Mang danh sách gia gia ngươi lấy đồ tới đây, ta đến xem." Nói.

"Ở chỗ này." Tiểu Ngô nói xong móc ra điện thoại di động, lấy trí nhớ ra để cho ta xem.

"Bảy tấc đinh sắt năm nghìn năm trăm cây."

"Ba tấc đinh thép năm nghìn năm trăm cây."

"Khánh đinh năm ngàn năm trăm cây."

"Tiểu đồng hoàn năm ngàn năm trăm cái."

"Năm nghìn năm trăm đôi khuyên bạc."

"Hạn cầu năm ngàn năm trăm."

Chi chít, tổng cộng có chín loại, tất cả đều là loại như vậy.

"Đồ vật ở đâu?" Ta hỏi.

"Đồ ăn nhiều quá, xe nhỏ không chứa nổi, xe ngựa lại không mở được. Mấy thứ này khi gia gia đưa tới thì hôn mê, ta tạm thời để bọn họ ở trong cửa sổ đối diện, còn chưa kịp dỡ xe. Trương đại chưởng quỹ, ông nội ta rốt cuộc bị nguyền rủa gì vậy?"

"Cụ thể là cái gì còn chưa rõ lắm, bất quá cái này khẳng định là một loại hệ gỗ nguyền rủa!"

"Tại sao lại thế nhỉ?" Tiểu Ngô tò mò hỏi.

"Không phát hiện ra sao, gia gia ngươi bảo ngươi mua mấy thứ này, không phải sắt đồng thì là đe lót, mà hắn hết lần này tới lần khác lại phải nằm trong kim thất, điểm chung chính là toàn bộ vật phẩm đều là kim loại. Trong ngũ hành, Kim Khắc Mộc, hắn là muốn mượn nhờ những kim loại này, chống cự Mộc Độc xâm hại, trì hoãn một chút thọ mệnh, đợi đến lúc ta tới cứu viện. Ngươi nhanh chóng ra ngoài, trước đem vật ấy đến rồi hãy nói sau."

"Tốt!" Tiểu Ngô gật đầu, vội vã chạy ra ngoài.

Ta đi quanh giường sắt một vòng, phát hiện toàn thân Ngô lão xấu đều đã phồng to lên, chỉ có xung quanh mắt trái không có gì thay đổi, cái trán nhô lên và cái mặt lồi ra làm vị trí mắt bị ép thành một khe hẹp, nhưng chung quanh mắt trái lại hoàn hảo không tổn hao gì, thoạt nhìn tựa như là cái miệng rộng mở.

Hiện tại ta cũng không rõ, hắn đến cùng là bị nguyền rủa gì làm hại, cũng không dám tùy tiện vận dụng phù chú.

Chỉ chốc lát sau, hai người Tiểu Ngô và người câm bá liên tiếp chuyển vào một đống lớn đồ kim loại, mấy thứ này vừa bày ra, thân thể Ngô lão xấu vẫn chậm rãi bành trướng như cũ lập tức dừng lại.

Nhưng cũng chỉ có vậy, không có vì vậy mà gầy gò nửa phần.

Xem ra lấy Kim Khắc Mộc là đúng!

Nhưng vì sao số lượng này lại vừa vặn là năm ngàn rưỡi?

Còn nữa, nếu hắn đã đoán được có thể là bị nguyền rủa gây hại, hơn nữa lại cực kỳ chuẩn xác biết được đây là hệ Mộc nguyền rủa, thậm chí còn bảo tôn tử của hắn sớm chế tạo được mấy thứ này. Nhưng tại sao hắn không trực tiếp nói ra, cứ muốn lưu lại một câu đố như vậy?

Bổn sự phương pháp khu quỷ của Ngô lão không có gì đặc biệt, nhưng ánh mắt của lão lại vô cùng độc đáo. Thời trẻ lại là đạo tặc trộm mộ rất có danh tiếng, cho nên kiến thức và hiểu biết của lão đối với âm vật vượt xa đồng hành rất nhiều lần. Phàm là có người không biết đây là cái gì của triều đại này, người đầu tiên nhớ tới việc thỉnh giáo chính là lão, cho nên danh tiếng trên danh bi lão vẫn luôn không tệ.

Hơn nữa lá gan của Ngô lão xấu rất nhỏ, hoặc có thể nói lão rất cẩn thận, nhưng nếu cảm thấy có chút nguy hại, hoặc là sợ rằng mình không hàng phục được thứ gì đó, hoặc là sẽ không thu lại, hoặc là nhanh chóng ra tay. Ví dụ như Long Đảm Chiến Giáp chính là muốn bán cho lão, nhưng lão bị âm khí của Triệu Vân làm cho hoảng sợ, nói cái gì cũng không dám lấy, Tụ Hồn Xá Lợi Tử khảm trên người mười hai môn đồ Tử Vong cũng là do lão ta bán đi.

Nếu thật sự có người cần thứ này, hắn trước giờ đều thấy lợi liền rời đi, chưa bao giờ giở công phu sư tử ngoạm đòi giá cao.

Cứ như vậy, hắn cũng sẽ không vì vậy mà đắc tội với người nào.

Đồng hành là vậy, đối với người bình thường cũng giống như vậy.

Nghe nói lúc trước có một kẻ trộm đến nhà bọn họ trộm đồ, bị hắn chặn đường. Hắn chẳng những không trừng phạt người nọ, ngược lại cùng tên trộm kia uống một ngụm rượu, lại còn kiếm được một khoản tiền làm ăn nhỏ. Sau này có một thời gian, rất nhiều kẻ trộm, hoặc là người nghèo lúc hắn ở nhà đi trộm đồ vật.

Chuyện khôi hài nhất là vào một buổi tối nọ, hai tên trộm cộng thêm một mãng hán trước sau ra mặt chuẩn bị chiến đấu với dao mổ lợn, Ngô lão xấu cùng bọn họ uống một trận rượu, sau đó lại lôi kéo ba người bọn họ đánh mạt chược ba trận, ba tên trộm tất cả đều chỉ còn lại cái quần cộc. Khi trời sáng sớm đi, Ngô lão xấu một người tặng quần áo, cộng thêm đồng tiền xách áo, tất cả đều chảy nước chảy ra ngoài.

Nhưng kỳ quái là, người đến nhà bọn họ làm xằng làm bậy bởi vậy càng ngày càng ít. Phàm là người từng được hắn cứu giúp, đều từ đó cải tiến, biến thành người tốt.

Quan viên địa phương vừa yêu vừa hận hắn, yêu chính là từ nay về sau tình trạng trị an nơi đó càng ngày càng tốt, hận chính là không có cơ hội lập công.

Cái biệt hiệu Ngô lão xấu này không phải ý ngoài mặt, mà là nói hắn xấu thế nào, nói ngươi chỉ cần ở lại Ngô lão phá gia cả đêm, đến chết già cũng không xấu!

Cho nên, lão đầu nhi này bất luận ở trong mắt đồng hành hay là người thường, đều là người tốt tuyệt đỉnh!

Đi theo ai cũng khách khí hơn, chưa từng nổi nóng, căn bản nghĩ cũng không nghĩ ra được, hắn sẽ đắc tội với ai? Hơn nữa lại xuống tay ác như vậy.

Ta nghĩ rồi nói: "Vậy sau khi cha con xảy ra chuyện, đã gặp qua ai chưa?"

"Không có." Tiểu Ngô dị thường khẳng định nói: "Gia gia những năm gần đây thân thể luôn không tốt, thường xuyên hồ đồ, cho nên đã không tiếp khách lâu rồi, cũng không làm sinh ý gì. Ta bước vào nhóm khách nhân tiếp đãi này cũng chưa dẫn về nhà, trong nhà ngoại trừ người câm bá và đại nương, cũng không có người ngoài."

Hắn thấy mình có chút nghi hoặc, lại giải thích: "Người câm và mẹ câm vốn là một đôi vợ chồng điếc, vừa mới tròn tháng đã bị người ta trộm đi, hai người một đường lấy cơm ra tìm kiếm, về sau bị đói ngất ở ven đường, bị gia gia nhận lấy. Đây là mùa đông khắc nghiệt, nếu không phải gia gia đã sớm đói khát chết rồi."

"Gia gia thông qua quan hệ, tìm được manh mối. Hóa ra người trộm con em đó rất sợ bị bắt được, không quen thuộc đường đi, lại là trời tối, từ trên băng chạy trốn, rơi vào lỗ thủng của cá nổ, ngay cả đứa con cũng chết đuối theo, cách nhà của người câm bá bọn họ không đến ba dặm. Về sau người khàn bá và người câm đại nương ở lại bên cạnh gia gia, đã hơn bốn mươi năm, ta cũng là mang theo bọn họ."

Cái này cũng kỳ quái, đã không có người ngoài tới, Ngô lão già xấu xa nhiều năm không can thiệp giang hồ, hơn nữa lại là một người hiền lành, sao có thể đắc tội với gia hỏa lòng dạ độc ác như vậy?

Hơn nữa, rất hiển nhiên, người này cũng không phải muốn trực tiếp lấy mạng của hắn, mà là muốn tra tấn hắn từ từ, mãi đến khi toàn thân nổ tung mà chết!

Mục đích của người này là gì?

Người đang ngủ trong quan tài thứ hai nghìn lẻ tám...

Ta buồn bực suy nghĩ một hồi, cũng không tìm ra được đầu mối, quay đầu lại nói với Ngô nói: "Gia gia của ngươi tuy còn chưa tỉnh, nhưng nguyền rủa kia cũng bị khí tức Kim Thiết ngăn chặn, tạm thời sẽ không chuyển biến xấu nữa. Đi, đưa ta đến phòng của gia gia ngươi xem một chút."

"Được." Tiểu Ngô nhẹ gật đầu đi ra khỏi mật thất, tiện tay nắm một cái măng lên trên vách tường của phòng bếp.

Gian phòng của Ngô lão xấu ở góc lầu ba.

Đúng rồi!

Không nhìn lầm, chính là chỗ ngoặt.

Thoạt nhìn từ bên ngoài, cả tòa tiểu lâu vừa hoa lệ lại tao nhã, thường nhân khẳng định cho rằng bố trí bên này nhất định phi thường xa hoa.

Ta vừa rồi cũng hoàn toàn chính xác nghĩ như vậy, nhất là sau khi nhìn phòng tối đầy gạch vàng gạch trắng, càng thêm chắc chắn.

Tầng thứ nhất này ngược lại không khác biệt gì nơi biệt thự thiết kế bình thường, nhưng chỉ có một gian phòng ngủ, Tiểu Ngô nói đó là phòng của mình.

Đi lên cầu thang, lập tức khiến ta mở mang tầm mắt!

Toàn bộ lầu hai đều trống rỗng, một chút trang điểm cũng không được, vẫn còn là khuê phòng nguyên thủy nhất, chỉ có một cánh cửa gỗ rách nửa khép hờ, Tiểu Ngô nói đó là gian phòng phu thê của người câm bá.

Lầu ba cũng giống như vậy, thậm chí ngay cả một cánh cửa, một chiếc đèn cũng không có.

Cho đến lúc này, ta mới biết được tại sao Tiểu Ngô lại bắt một cái ô lên lầu!

Tiểu Ngô vặn sáng thủ điện, chiếu khắp nơi, trên mặt đất phủ một tầng đất thật dày, mọc đầy cỏ dại.

Không phải là U Lan Thảo, kẻ có ý đồ nuôi dưỡng, mà là tùy ý có thể thấy được, cỏ đuôi chó, đuôi ngựa, cỏ ngoài hoang vu rậm rạp... dài ngắn không đồng đều, cao thấp không đồng nhất. Hơn nữa mới cũ kỹ, xanh vàng giao thoa, quả thực không khác gì hoang sơn dã địa.

"Phòng" của Ngô lão xấu đang ở ngay chỗ ngã rẽ của lầu ba thông tới cửa sổ.

Nói là phòng thật ra cũng không quá chính xác, đó chính là một cái quan tài.

Quan tài mà Bạch Dương Mộc làm rộng hơn bốn tấc —— đây là mấy lần Giang Nam Bắc, tài liệu rẻ nhất và kích thước nhất!

Hơn nữa đa số đều bị rạn nứt, dày đặc vết rạn nứt, xem ra là đã ngừng mất rất nhiều năm! Nơi thường xuyên đụng chạm đều bị mài rớt một mảng lớn, lộ ra từng lỗ khảm trần truồng.

Nắp quan tài được mở một nửa, bên trong phủ lên một lớp chăn đệm màu đen mỏng manh, trên đầu đặt một tảng đá lớn bị mài đến hơi mượt mà phát sáng, đây có thể là gối đầu của hắn.

Đây chính là phòng ngủ của Ngô lão xấu!

Thật không ngờ rằng một đời âm vật lão tiền bối lại có tiếng tăm nổi tiếng - Ngô lão giả đã ở chỗ này mấy chục năm.

Hơn nữa, trong trang viên xa hoa xa hoa như thế, lại là cảnh tượng này!

Cho dù từng làm khách ở Ngô gia, mấy lần uống trà cùng hắn ở phòng khách lầu một, ăn cơm ở nhà bếp xa hoa đến cực điểm, cũng sẽ không nghĩ tới.

Tiểu Ngô sớm đã đoán được biểu cảm của ta như thế nào rồi, chờ ta thoáng bình tĩnh trở lại, giải thích với ta: "Khi còn bé, bậc thang lầu hai là được xây trên tường, trên cửa duy nhất cũng có treo khóa., Xưa nay ông nội chưa từng để ta đi lên. Mãi đến khi ta chính thức bước vào ngành thương nhân âm vật, cung kính dâng hương hỏa cho tổ tông, ông mới dẫn ta đến. Lúc ấy ta kinh ngạc há hốc mồm, ngẩn cả nửa ngày trời, đến khi tỉnh lại thì cằm của Thần Nhi cũng tê dại đi..."

"Ta từng hỏi gia gia, tại sao lại thiết kế như vậy, nhà chúng ta cũng không phải là thiếu tiền, tu sửa lại không có tiền."

"Hắn nói sau này cô sẽ rõ, chưa từng giải thích gì với ta."

Ta nghĩ một chút nói: "Có lẽ gia gia ngươi tự có đạo lý của nó, ngươi đi xuống trước đi, ta cũng ở nơi này cảm nhận một chút cảm thụ của gia gia ngươi. Thuận tiện ngươi cũng bình tĩnh suy nghĩ cho kỹ đi, trước khi xảy ra, ông nội ngươi có hành động gì khác thường hay không, hoặc là phụ cận nhà các ngươi có tình huống gì đặc thù phát sinh hay không."

"Ừm." Tiểu Ngô lên tiếng, cầm ống đồng lưu lại cho ta xoay người xuống lầu.

Ta giẫm lên cỏ dại đầy đất, đi một vòng lớn trên lầu ba.

Chính nam đối với bắc đều là một dải cửa sổ rộng, nếu là ban ngày trời quang mây tạnh, hẳn là đầy phòng sáng sủa, nhưng căn bản không thấy được chỗ rẽ.

Cũng chính là trong quan tài vĩnh viễn là bóng tối.

Ta chộp lấy nắp quan tài đẩy sang bên cạnh, nằm thẳng xuống nằm xuống rồi nhắm hai mắt lại.

Xương trắng, từng đám xương trắng, trên đống cốt xa xa dựng sừng sững một bảo tháp chín tầng.

Đây là ảo cảnh trong tháp Cửu Sinh, một khi tâm thần ta hoàn toàn bình tĩnh trở lại, ta sẽ chứng kiến ảo cảnh này.

Nói cách khác, vừa nằm trong quan tài này thì nỗi lòng sẽ vô cùng bình tĩnh, hồi phục lại như cũ.

Thử lại lần nữa, vẫn là như vậy! Chẳng trách ác ôn Ngô lão hư sẽ phản phác quy chân đơn giản như thế.

Mấy chục năm như một ngày nằm ngủ ở đây, thật sự là dục vọng cái gì đều sẽ quên đi.

Thế nhưng vì sao trong phòng tối hắn lại cất giấu nhiều vàng bạc trắng như vậy?

Là do hắn vẫn không cắt đứt lòng tham, sớm đã đoán trước, sẽ có một ngày cả phòng vàng này sẽ cứu vớt tính mạng của hắn?

Ta kiểm tra lồng sắt khắp nơi, quan tài này đã vô cùng bình thường, không có chỗ nào đặc biệt.

Thế nhưng vì sao quan tài nhìn như bình thường lại có hiệu quả như vậy?

Trước khi giết ta, Ngô lão giả tựa như đoán được hết thảy, chuẩn bị kỹ càng.

Mười loại kim loại, mỗi loại đều là số lượng giống nhau như đúc lại là có ý gì? Kỳ thực, muốn áp chế hệ mộc nguyền rủa, chỉ cần góp đủ mười vàng là đủ rồi, căn bản không cần phải đòi số lượng. Nhưng vì sao hắn cứ phải dùng tới năm ngàn năm ngàn số chứ? Ngô lão đây là...

Hả?

Ta chợt nhớ tới điều gì, đột nhiên xoay người ngồi dậy, ngay cả đầu đụng vào nắp quan tài, cũng bất chấp khụy dụi, vội vã chạy xuống lầu.

Lúc tham gia hôn lễ của Hàn lão lục, Ngô lão ác cũng đã dẫn tôn tử đến, ta ở cửa nghênh đón các vị âm vật giới cùng đi, từ trong tay lão tiếp nhận gói quà.

Bên trên ghi là: Đồng đạo Ngô Thiên Nhĩ chúc mừng.

Hiển nhiên Ngô Thiên Nhĩ chính là tên thật của hắn!

Dùng chữ " Nhĩ" làm tên không quá bình thường, tại niên đại của hắn, danh tính giữa huynh đệ cùng thế hệ đều có chút liên quan.

Nếu như hắn lại có đệ đệ hoặc là ca ca, rất có thể sẽ là chữ của ta.

Giọng của Ngô Thiên Ngô không phải chỉ là năm ngàn năm thôi sao?

Hắn đang ám chỉ ta, kẻ âm thầm hãm hại hắn chính là huynh đệ của hắn!

Lúc hắn tới báo danh, nguyền rủa hệ mộc còn chưa phát tác, hắn chỉ mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Đợi khi hắn lấy lại sức, muốn cho ta biết lúc ta đã lên chiến rồi, căn bản không có tín hiệu.

Mà khi đó hắn trúng chiêu, bản lĩnh của cháu trai bất lợi, nếu trực tiếp nói ra nghi ngờ đối tượng, sợ cháu trai lộ ra sơ hở nào đó, do đó cũng bị làm hại.

Cho nên nàng mới âm thầm ẩn giấu chân tướng, không để cháu trai tuyên dương với bên ngoài, chỉ chờ ta đến giải cứu hắn, hơn nữa còn bảo hộ Tiểu Ngô!

Ta vội vàng chạy xuống dưới lầu, tìm thấy Tiểu Ngô hỏi thẳng: "Ông nội ngươi có người anh em họ gì không?"

"Huynh đệ?" Tiểu Ngô suy nghĩ một chút rồi nói: "Không nghe hắn nói qua, nhưng Trương đại chưởng quỹ vừa hỏi như vậy, ta lại nhớ ra một chuyện."

"Tham gia hôn lễ Lục ca trở về, lúc tụ hội phi cơ, ta sẽ cho ông nội ngồi ở bên ngoài hít một hơi thuốc. Có một lão đầu nhi cùng ta mượn lửa, thuận tiện tán gẫu chuyện phiếm, lão hỏi ta họ Ngô, ta nói họ Ngô cái gì. Ta không nói, nhưng lão lại cười ha hả hỏi ta có phải là chữ "cao" ở giữa không? Phụ thân ngươi có chữ "Binh" ở giữa. Ông nội ngươi phạm"?"

"Lúc đó ta liền sợ ngây người, bởi vì ta tên là Ngô cao bằng, ba ba ta tên Ngô binh hùng, gia gia của ta gọi là Ngô Thiên Nhĩ, vậy mà ông cũng đoán đúng!"

"Ta hỏi hắn làm sao biết được. Hắn nói lão gia đình hắn họ Ngô đều là thế hệ trước như vậy, tông phái họ Ngô này cũng đều giống nhau. Lão tổ tông tiện tay bắt lấy gia phả của bản Thiên Tự Văn, mấy thế hệ này vừa vặn đuổi kịp "Nhà cho thiên binh, nón cao bồi "Mấy câu này."

"Về sau, ta cảm thấy chuyện này rất vui, nói cho gia gia biết. Nhưng gia gia lúc ấy liền biến sắc, ho khan một tiếng, ta nghĩ rằng mình lại phạm vào bệnh cũ..."

"Vậy là đúng rồi!" Ta vỗ tay một cái nói: "Vậy sau khi các ngươi trở về, còn gặp qua lão nhân kia không?"

"Không có." Tiểu Ngô lắc đầu, hỏi ngược lại: "Trương đại chưởng quỹ, ngươi nói là lão đầu kia đích thị là hung thủ."

"Ít nhất hắn rất khả nghi..." Trong giây lát, ta chợt nhớ trong phòng này dường như đã thiếu mất một người.

Tiểu Ngô nói, nơi này chỉ có hai vợ chồng hắn và gia gia, còn có người câm bá.

Nhưng tại sao ta vẫn chưa nhìn thấy mẹ của người câm kia?

Theo lý thuyết, Ngô lão có ân tái tạo vợ chồng với bọn họ, hôm nay Ngô lão khó mà giữ được tính mạng, Ngô lão và người câm vẫn luôn bận bịu phía trước, sao lại không thấy nàng đi ra?

"Tiểu Ngô? Con mẹ nó à?" Ta trực tiếp hỏi.

Cây già năm nghìn lẻ chín tuổi thứ hai chôn thi thể.

"Mẹ khổng lồ đã về quê rồi." Tiểu Ngô trả lời.

"Về nhà rồi à?" Sắc mặt của ta trầm xuống.

"Đúng vậy, câm bá nói dạo gần đây đại nương luôn gặp ác mộng, có thể là vẫn luôn không trở về mang mộ cho lão bối, được nuông chiều, cho nên trở về hoàn tình."

"Còn chưa trở về? Ngươi nói là, qua nhiều năm như vậy, ngươi chưa từng nhìn thấy gia gia của ngươi rời khỏi đây sao?" Ta có chút hoài nghi hỏi.

"Không có." Tiểu Ngô hình như cũng nhìn ra sự nghi hoặc trong ánh mắt của ta, giải thích: "Bọn người Lương bá khẳng định không phải là hung thủ, qua nhiều năm như vậy, an toàn của gia gia cùng ăn mặc, đi lại đều là bọn họ chăm sóc! Cha mẹ sau khi qua đời, ta cũng là được bọn họ nuôi lớn, quả thực so với người một nhà, tuyệt đối không phải là bọn họ làm."

"Lại nói, lúc mẹ câm đi, gia gia còn chưa phạm bệnh, chỉ có điều tiếng ho khan rất lợi hại."

Tuy nói như vậy, bọn họ hầu hạ Ngô lão cả đời, lại đem Tiểu Ngô nuôi lớn, quả thực so với người nhà cũng thân. Nhưng hết lần này tới lần khác tại Ngô lão bệnh nặng như vậy hồi quê hương, hơn nữa là chưa bao giờ trở về.

Chuyện này khiến người khác nghi ngờ!

"Đi! Đến phòng bọn họ xem một chút" Ta nói xong liền quay đầu lên lầu hai.

Gian phòng của đám người câm bá cũng đơn giản lạ thường, chỉ có một cái giường gỗ, dựa vào tường đặt một tủ quần áo kiểu chữ lập, trừ cái đó ra thì chẳng có gì cả.

Trong phòng lại sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi nào, ngay cả những bức rèm đã được thay mới chỉ nên mới.

"Bình thường bọn họ cũng như vậy sao?" Ta hỏi.

"Đúng." Tiểu Ngô nói: "Đại nương rất thích sạch sẽ, trong ngoài thì không dính một hạt bụi."

Ta đi tới trước giường nhìn một chút, thấy một cái giường gỗ bằng phẳng, ngay cả một nếp nhăn cũng không có, vuông vức xếp cũng đang ngay ngắn.

Mở tủ quần áo ra quan sát cẩn thận, quần áo mặc dù không nhiều lắm, nhưng nên chồng lên nhau, nên treo lên, lại chỉnh tề giống như đặt trong cửa sổ tủ.

Thế nhưng, nơi đây lại có một vấn đề!

Toàn bộ quần áo đều là nam nhân mặc, nói cách khác đều là người câm bá.

Trong ngăn tủ không có một cô gái nào! Ngay cả đồ Đông Thiền cũng không có!

Không phải người câm đã về nhà sao? Cũng không phải vĩnh viễn không trở về, sao lại mang tất cả quần áo đi.

"Người câm đâu?" Ta gấp gáp hỏi.

"Hắn...đây đây." Tiểu Ngô vừa nói được một nửa, đột nhiên hướng phía sau ta chỉ chỉ.

Ta quay đầu nhìn lại, câm bá không biết lúc nào đã đứng ở phía sau ta.

Không đợi ta hỏi cái gì, hắn duỗi tay chỉ Tiểu Ngô, lại chỉ chỉ ta, sau đó quay đầu bỏ đi.

"Trương ca, câm bá muốn ta ở lại nơi này bất động để cho ngươi đi theo hắn." Tiểu Ngô có chút nghi hoặc hướng ta giải thích ý nghĩa thủ thế của người câm.

Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Ta sửng sốt nói: "Vậy được, ngươi ở đây đợi ta, ta đi một chút sẽ trở lại." Nói xong, theo sát người câm xuống lầu.

Người câm đi rất nhanh, ra khỏi tiểu lâu thẳng đến hậu viện.

Hậu viện là một hoa viên nhỏ không lớn, có rất nhiều cây cối cao thấp, hoa cỏ đầy đất, ở giữa còn có một hòn non bộ giống như thật.

Người câm bá mang theo ta vòng qua hòn non bộ, ngừng lại dưới một cây ngô.

Hắn chỉ chỉ xuống dưới cây, xoa một vòng trên cổ, cuối cùng chỉ chỉ chính mình, lập tức nước mắt ào ào chảy xuống.

Lần này, ta lập tức hiểu được.

Y đang nói, đại nương câm liền chôn dưới tàng cây Mao Thú này, hơn nữa là y tự tay giết chết!

Đây là vì sao?

Hai người đều là người điếc, mất đi hài tử kết bạn tìm kiếm, lập tức lại ở Ngô lão thu hồi, sống nương tựa vài thập niên, làm sao lại xuống tay tàn nhẫn như vậy?

Người câm lau nước mắt, từ dưới đất cầm lên một cọng cỏ, ở lỗ mũi mình, trong lỗ tai không ngừng khoa chân múa tay, theo đó lại khom lưng, làm bộ không ngừng ho khan.

Cái này có nghĩa là... Đại nương bị bệnh lạ, mũi và lỗ tai đều mọc ra lá cỏ, lập tức Ngô lão cũng phạm bệnh?

Nói cách khác, nguyền rủa của Ngô lão là bị Dương Đại Nương mang về?

Ta cũng lấy một ngọn cỏ từ trên mặt đất lên, đặt ở vị trí tim, mở ra động tác khoa tay múa chân hoa, người câm vừa thấy liền gật đầu.

Cuối cùng ta cũng hiểu.

Thân thể Ngô lão cũng không tốt lắm, vẫn ở trong tiểu lâu, cơ hồ từng đi ra ngoài. Người hại hắn cũng không dám dễ dàng tiến vào, rất sợ Ngô lão sẽ bày cấm trận gì đó - tuy rằng tu vi của Ngô lão không ra gì, nhưng dù sao lão cũng là tiền bối của âm vật giới, muốn giữa lão cũng rất dễ dàng.

Vì vậy người nọ đặt nguyền rủa lên người mẹ lớn không hề phòng bị.

Dù sao cách ăn mặc, ở và ở của mấy người này đều do đại nương chăm sóc, có thể thường xuyên ra ngoài mua nguyên liệu và đồ dùng sinh hoạt.

Mà nguyền rủa này khẳng định có pháp môn đặc biệt nào đó, chỉ có tác dụng với Ngô lão mà thôi.

Một khi Ngô lão trúng chiêu, nguyền rủa ẩn nấp trong cơ thể của mẹ câm cũng đồng thời phát tác.

Lá cỏ sinh trưởng mạnh mẽ từ trong tạng khí lan tràn ra, từ ngũ quan chui ra, tự nhiên thống khổ phi thường.

Đây cũng chính là đặc thù của nguyền rủa hệ Mộc!

Lúc đó Ngô lão đã trúng chiêu, căn bản vô năng, câm bá rơi vào đường cùng, chỉ có thể nhịn đau giết chết mụ câm đại nương, miễn cho nàng phải chịu đựng thống khổ như thế!

Chỉ là, hắn sợ tiểu Ngô sau khi biết rõ chân tướng sẽ thương tâm, liền biên ra một lời nói dối.

Quần áo của mẹ khổng lồ chắc chắn là bị thiêu hủy rồi, nền bị một hàng san bằng, gian phòng không nhiễm một hạt bụi, hết thảy đều bảo trì dáng vẻ như trước kia.

Trong lòng người câm khẳng định rất khó chịu, chỉ là có khổ mà nói không nên lời!

Nước mắt của câm bá chảy rào rào, đột nhiên chỉ chỉ cây ngô cao, lại chỉ chỉ tiểu lâu, phịch phịch một tiếng quỳ xuống cho ta.

Hắn đang cầu xin ta, cầu xin ta cứu giúp Ngô lão, giúp đỡ Tiểu

Ngô, cũng khàn giọng báo cừu này!

Ta tiến lên nâng người câm dậy, dùng sức vỗ vỗ lồng ngực. Để hắn yên tâm, ta khẳng định sẽ truy xét đến cùng, trả lại cái công bằng cho người chết!

Nói xong móc ra một tấm An Hồn Phù quăng tới, để hồn phách của đại nương sớm ngủ yên.

Nhưng lúc này, ta phát hiện linh phù kia lại bay ra ngoài.

Ơ? Không đúng!

Hồn phách của mẹ lớn không có ở đây.

Triển khai nguyền rủa người nọ, chẳng những lấy mạng người, hơn nữa còn muốn câu hồn phách người khác!

Cũng tốt, liền để ta xem rốt cuộc ngươi là gì trâu bò quỷ xà thần.

Ta cảnh báo cho tiểu lâu chỉ, ý bảo câm bá trở về chăm sóc tốt Tiểu Ngô, sau đó lập tức theo linh phù đuổi theo.

Nhảy ra khỏi tiểu viện tường, dọc theo con phố đi về phía nam, lúc này đã là nửa đêm sau.

Trên đường hầu như không có người đi đường, ngay cả xe cũng đặc biệt thưa thớt.

Dưới đèn sáng loáng, Linh phù phiêu hốt bay thẳng về phía trước, theo sát phía sau không rời.

Linh phù càng bay càng nhanh, thứ ta đuổi theo đúng là đang cố hết sức, quẹo qua đường nhìn thấy một chiếc xe cho thuê đang làm việc liền mở cửa xe ngồi lên.

Tài xế sư phụ hỏi ta đi đâu, ta nói vừa tới Tây An, tùy tiện đi dạo một vòng, mở cửa trước đi.

Tài chủ kia thật là giỏi nói chuyện, vừa nói với ta chuyện phong thổ ân tình với Thiểm Tây, vừa giới thiệu cho ta các loại điểm cảnh giới, cái gì Đại Đường Phù Dung viên, Đại Nhạn Tháp, Tiểu

Nhạn Tháp, Chung Cổ lâu, nếu hiện những thứ này không đủ tráng lệ, cách Lâm Tri không xa còn có binh mã tượng.

Ta nào có thời gian rảnh rỗi nghe hắn giới thiệu, vừa lơ đãng ứng phó, vừa nhìn chằm chằm phương hướng linh phù bay đi, thuận miệng nói hắn chuyển trái quẹo phải.

Nhắc tới cũng kỳ, nếu là hồn phách biết, dẫn linh phù truy tìm, khẳng định cũng theo hai đường một đi. Nhưng linh phù này vậy mà chạy thẳng tắp dọc theo đường thủy, như sợ ta không đuổi kịp!

Linh bảo thứ hai nghìn linh linh lục toán sẽ xuất hiện.

Vừa thấy mình không yên lòng, tài xế liền không hứng thú làm người đi dạo nữa.

Lập tức cho rằng ta sâu hơn nửa đêm đi ra, lại không quan tâm chuyện ngắm cảnh, khẳng định là phải tìm một nơi hoa hoa lá xanh biếc, tiêu sái khoái hoạt một chút. Vì thế lại bày ra một bộ dáng "ngươi hiểu chứ" nói: "Huynh đệ, cát tường thôn cùng Hồng Ma Phường tẩy đầu muội đều không tồi, vừa thoải mái, hiện tại đi đúng lúc người ít, còn có thể..."

" quẹo trái." Ta không thèm để ý tới ý tốt của nó, trực tiếp ngắt lời nó.

Ta không quen thuộc đường phố Tây An, cũng không biết đoạn đường này mở đến nơi nào, dù sao binh khí tính toán dừng lại ở thời điểm bảy mươi nguyên tệ.

Tấm linh phù kia bay vào trong đại viện đèn đuốc sáng trưng thoáng cái đã biến mất.

Ta ném cho tài xế một trăm đồng tiền, trực tiếp xuống xe.

Lúc này mới phát hiện trên bãi đỗ xe trước viện đã đỗ đầy xe, hơn nữa hơn phân nửa trong đó đều không phải chiếu bài Thiểm A, hơn nữa còn có xe đang thường xuyên mở ra.

Đột nhiên, từ trên một chiếc xe ngựa quý phía trước có một bóng người quen thuộc đi xuống.

Đây là...... cao to sao?

Tên đầu cao này là thương nhân âm vật ở Chiết Giang nhất mang đồng hành, việc dây chuyền thanh đồng kia, chính là gã này đẩy cho ta.

Nghe nói, bây giờ hắn bị một con San Hô muội mê hoặc, đang chuẩn bị rửa tay không làm, chuyển bán phòng sinh sản đi phát triển.

Nhưng tên gia hỏa này chạy đến đây làm gì?

Ta đang chuẩn bị gọi hắn lại hỏi một chút, viện này là nơi nào, vì sao hắn phải đến.

"Ui, đây không phải là Trương đại sư, ngài cũng tới sao?" Đột nhiên một chiếc xe đang chạy băng băng bên cạnh ta chợt dừng lại, một lão già cao gầy mặc đạo bào nhanh chóng từ trên xe nhảy xuống.

Ta quay đầu nhìn lại, gia hỏa này có chút quen mặt, nhưng không nhớ ra đã gặp ở nơi nào.

Nhưng người ta có thể nhận ra ngươi, ngươi lại hỏi người ta là ai, điều này hiển nhiên có chút không lịch lễ. Ta chỉ đành mỉm cười gật đầu nói: "Đúng vậy, ngươi mới tới mà."

"Trương đại sư lần này chẳng lẽ là..." Tên kia nói được một nửa thì ngừng lại, chớp đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm vào ta.

Ta ngay cả nơi này là nơi nào cũng không biết, nào biết muốn làm gì, còn cái gì mà lần trước không đụng tới, ta nhìn thấy ngươi ở đâu cũng không rõ ràng lắm.

Tiếp đó hắn thuận miệng đáp: "Đúng vậy, cũng giống lần trước!"

"A, a." Tên gia hoả này vừa nghe, toàn thân sợ tới mức run rẩy, vội vàng nói: "Vậy đại sư xin mời, ta đi trước một bước!" Nói xong, gã này giống như nhớ ra chuyện gì cực kỳ đáng sợ, không dám cùng ta sóng vai cùng đi nữa, hai chân sải ra chạy về phía trước.

Nói vậy là sao?

Ta theo sát cửa viện đi ra, lúc này mới phát hiện cửa ra vào có hai con sư tử đá xanh cao ngang người, hai bên cửa có mười mấy người mặc áo đen bó sát người, mỗi người đều cơ bắp rắn chắc, mạnh mẽ Khổng Võ, vừa nhìn đã biết là luyện gia tử!

Phía sau đám người áo đen còn để một cái ghế trúc, ngồi bên trên là một lão giả mặc Đường Trang màu đồng cổ, tóc bạc trắng, sắc mặt đen sì. Hai mắt nhắm nghiền, trong tay bưng một ấm trà nhỏ sáng trắng, uống một ngụm.

Trong lúc nhàn nhã khí định thần mang theo một cỗ khí tức âm u, xem ra chính là người đồng đạo.

Lão giả mặc đạo bào kia, vội vàng đi tới cửa, từ trong ngực móc ra vật gì đó, đưa tới.

Người áo đen đứng ở trước cửa nhìn thoáng qua, liền để hắn tiến vào.

Ta mới vừa đi tới gần, người áo đen đã ngăn lại nói: "Có thiệp mời không?"

"Thỉnh thiếp?"

Người áo đen sững sờ, tiếp đó nghiêm mặt nói: "Rất xin lỗi, đây là nơi hội tư nhân, nếu không có thiệp mời thì thứ lỗi không tiếp đón."

"Nếu như, ta muốn đi vào thì sao?" Ta không nóng không lạnh nói.

Ta tận mắt nhìn thấy, linh phù liền bay vào toà viện này, nói rõ hãm hại Ngô lão hung thủ đang ở bên trong! Vô luận như thế nào, ta cũng muốn tra xét đến cùng, đem tên gia hỏa này lôi ra.

"Ồ? Vậy ngươi có thể thử xem." Người áo đen nhướng mày.

Mấy người áo đen khác nghe vậy, cũng đồng loạt xông tới, sợ là ta hơi có động tác gì, sẽ lập tức cùng nhau tiến lên.

Ta vẫn như cũ không nhúc nhích, nhưng trong tay giấu sau lưng lại lấy ra một tấm linh phù.

"Chậm đã!" Đúng lúc này, Đường giả lão giả đang ngồi trên ghế trúc đột nhiên lên tiếng: "Không được vô lễ, để khách nhân vào."

Mấy người áo đen sững sờ, có chút không cam lòng lùi về hai bên.

"Mời!" Gã áo đen cầm đầu nghiêng người nhường đường.

Ta trực tiếp cất bước đi vào, lúc đi ngang qua bên cạnh lão giả Đường Trang kia, bắp thịt trên mặt hắn rất mất tự nhiên mà run rẩy một cái, ấm trà nhỏ trong tay cũng toát ra từng tia từng tia khí lạnh.

Viện này rất lớn, trồng rất nhiều đại thụ chọc trời, một con đường nhỏ quanh co uốn lượn đi qua, cách mỗi mười mấy thước lại có một người mặc áo đen chắp tay sau lưng, ưỡn ngực gác, nhìn qua từng người đều thấy tất cả đều không đơn giản.

Đây rốt cuộc là nơi nào? Càng lúc càng khiến ta kinh ngạc!

Năm sáu phút sau, phần cuối cây cối xuất hiện một tòa tiểu mộc lâu ba tầng tráng lệ.

Cửa lớn mở bốn phía, bên trong đã tụ tập lít nha lít nhít không ít người.

Ta đi vào xem xét, cách ăn mặc của những người này có thể nói là thiên kì bách quái.

Có người mặc quần áo chỉnh tề một thân bút, như là bạch lĩnh cao cấp của một công ty nào đó; có người tay cầm giày khô cằn mặc quần áo sam sam sam sam sam, đường hoàng hoạt bát; còn có người thô lỗ giống lão đầu nhi ta vừa nhìn thấy, mặc đạo bào; còn có tráng hán mặc niệm châu xăm xăm hình; thậm chí còn có mấy tên cổ giả tóc vàng mắt xanh, tay quấn khăn bọc đầu A Tam.

Những người này mặc quần áo và cách ăn mặc đủ kiểu dáng, cơ bản là thuộc tầng lớp xã hội, nếu bình thường không có khả năng tụ lại cùng một chỗ.

Nhưng ta chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra, những người này đều giống ta, tất cả đều là ăn cơm Âm Dương!

Nhưng bọn họ đều tề tụ ở đây, là muốn làm gì đó?

Linh phù bay vào trong sân, không một tiếng động, giống như biến mất vào hư không.

Nếu nói hung thủ, mỗi người ở đây đều rất có khả năng! Chỉ là tạm thời ta cũng không đoán được mục tiêu, liền ngồi xuống ngay trong góc.

Lúc này ta mới phát hiện, tất cả mọi người túm năm tụm ba nói chuyện phiếm ở một chỗ. Mà ở phía trước chỗ dựa tường lại trống một cái ghế, bên cạnh đứng hai người áo đen cầm binh khí khác, không ai dám đứng gần.

Đột nhiên ta nhớ tới, ta đã gặp cảnh tượng này ở đâu rồi.

Linh Bảo hội!

Trong sự kiện Bảo Điêu Cung, ta theo Phương lão tham gia một cái Linh Bảo Hội có chút thần bí, Cửu U Mộc Hộp cũng là từ nơi đó mà có được.

Chẳng lẽ đây là hội trường linh bảo của Tây An sao?

Đúng rồi!

Lão đầu mặc đạo bào nhìn thấy trước cửa, chính là nhìn thấy trong lần Linh Bảo hội kia, trách không được hắn hỏi ta: "Có phải giống lần trước không."

Câu trả lời của ta, gia hỏa này lập tức hoảng sợ chạy mất.

Lần trước, ta tế ra Thập Âm Vệ liên tục giết hai người, tiêu diệt võ hán linh bảo, tên này thật sự đã tận mắt nhìn thấy. Hắn rất sợ ta lại đến Tây An gây chuyện, bị liên quan đến cái gì, vì thế liền vội vàng chạy đi.

Ngay lúc ta đang suy nghĩ, mọi người trong phòng bàn tán ồn ào, có hai người nói chuyện với lỗ tai ta.

Cũng không phải là ta đã sớm chú ý tới hai người kia, mà là trong cuộc nói chuyện của hai người bọn họ có nhắc đến tên ta.

"Cái gì, đó là Trương Cửu Lân làm?" Một trung niên hói đầu cầm quạt hương bồ có chút giật mình hỏi.

Bốn tòa thứ hai nghìn lẻ sáu của Uy Phong trấn.

"Suỵt!" Người nói chuyện với hắn là một lão nhân mặt vàng như nghệ, đôi mắt màu vàng nhìn trái nhìn phải, lặng lẽ nói: "Cái này còn có giả sao? Nghe nói trưởng lão Cốc Trường Sinh ở dưới tay hắn ngay cả một chiêu cũng không đỡ được, Phương lão cũng không biết tung tích, nghe nói cũng là bị hắn giết, võ lực linh bảo sẽ bị hắn san bằng."

"Điều này không có khả năng sao?" Trung niên hán tử kia vẫn có chút không dám tin: "Hắn mới xuất đạo có mấy năm! Tuy nói hiện tại là võ hán đệ nhất âm vật chưởng quầy, nhưng bất quá cũng chỉ là hậu sinh vãn bối mà thôi, hai lần lừa gạt người bình thường còn hợp lý, một chiêu tiêu diệt Cốc Trường Sinh, tuyệt đối là khoác lác."

"Quả thật có chuyện này!" Lại có một lão đầu mặt đầy nếp nhăn tiến lại gần nói: "Ta cũng nghe nói, tiểu tử này mấy năm gần đây tiến bộ thần tốc, liên tiếp phong giết rất nhiều quỷ vương cùng hung cực ác, nghe nói chuyện Ô Tô Lý Giang bị chìm thuyền kia cũng có quan hệ với hắn."

"Ô Tô Lý Giang? Không phải nói có một cao thủ Ngoại Vực tuyệt đỉnh bị giết sao? Làm sao, Trương Cửu Lân cũng tham dự? Chuyện này ta cũng không tin lắm, nếu ông nội hắn là Trương Diệu Dương thì còn tạm được, nhưng tiểu tử này... Sao có thể chứ."

"Có gì không thể chứ?" Một người đeo kính mắt kim ti, hai bên mắt trắng như tóc, thoạt nhìn giống như là một lão học giả nói: "Học không có trước sau, người có thể đạt được tôn, nhất là nhóm thương nhân âm vật này, nhất là nghề thương nhân này., Cho tới bây giờ cũng không phải là dựa vào tuổi tác để ăn cơm. Chẳng hạn như Ngô lão xấu, chúng ta đều phải thừa nhận lịch duyệt và nhãn lực của lão rất tốt, nhưng đối phó với Âm linh lại là phế vật. Người ta Trương Cửu Lân có thiên phú, chịu cố gắng, trên đường đi có gì không thể!"

...

"Cũng phải." Có người phụ họa nói: "Nhưng rốt cuộc Cửu Lân này trông như thế nào? Ai trong các ngươi có ảnh của nó hay đến xem cũng không nhận ra, từ biệt gặp mặt cũng không biết."

"Ai? Lý đạo trưởng, chẳng phải ngươi cũng là người Bắc hồ sao? Chưa thấy Trương Cửu Lân bao giờ." Có người hỏi vị đạo sĩ cao gầy ta gặp trước cửa kia.

"Không... Không có." Lão đạo kia vội vàng lắc đầu, giống như vừa dính quan hệ với ta liền sẽ gặp xui xẻo cả nhà.

Có thể là lần trước ta kích nổ Kinh Lôi Phù, liên tiếp giết hai cao thủ khiến hắn quá mức rung động, cho tới bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi. Hơn nữa ta nghiêm khắc cảnh cáo người ngày đó ở đây, quyết không thể nói ra chuyện này.

Điều quan trọng hơn chính là, lúc ấy ta đại náo Linh Bảo của Võ Hán, hiện tại lại tới Tây An, nếu thật sự lại đại náo một hồi, hắn rất sợ bị ta làm liên lụy.

"Thật ra ta và hắn ở trong một cái vòng tròn âm vật, thường xuyên nhìn thấy hắn viết tin tức, giúp người ta đáp nghi cái gì, nhưng chưa từng thấy người thật, cũng chưa từng xem ảnh của hắn." Một người trẻ tuổi làm áo gấm nói.

"Ừm, đúng rồi! Ta cũng ở trong vòng tròn âm vật này. Mấy ngày hôm trước còn phát một tin tức muốn mua Song Đầu Xà, muối đầu, còn cái gì nữa?" Một gia hỏa mặt đầy trứng cá thanh xuân khác cũng nhớ lại.

"Kim liên dịch, Lý mặt rỗ đã về tới, nói đồ vật kia Thành Đô - Lưu Lục Gia đã giúp đỡ, hắn hiện tại liền canh giữ tại nhà lão thái thái."

Bọn họ nói không sai, đám thương nhân tài hoa âm trầm này nói không lớn, bảo là nhóc tỳ không nhỏ, phàm là những người lăn lộn qua mấy ngày trong nghề này, ít nhiều đều nghe thấy cả. Chỉ là liên hệ với nhau không nhiều, chân chính ít khi gặp mặt.

Tựa như hiện tại trong phòng này, có thể có rất nhiều người đều tán gẫu qua ngày kia trong đám người thương nhân âm vật, thậm chí giúp đỡ lẫn nhau, nhưng trên cơ bản đều chưa thấy qua, trên cơ bản lại không sai biệt lắm so với võng bạn.

"Ui, Trương đại chưởng quỹ, ngài cũng tới sao?" Đang lúc này, bỗng chốc có người gọi ta.

Ta nhìn theo giọng nói, đúng là hướng đi vào nhà tắm phía xa, một bên vung hai tay, một bên hét lớn.

Gia hỏa này trước kia khá sôi nổi trong vòng tròn âm vật, có một lần tới võ hán, còn cố ý đến chỗ ta xem một chút, ta và Lý Ma Tử làm hết tình nghĩa chủ nhà, mời hắn uống một chén rượu.

Từ nay về sau, gia hỏa này đã biến thành quen thuộc, đôi khi nếu mình không muốn nhận, thì cứ tiến đến chỗ ta, ví dụ như cái loại như sợi xích đồng thau không kiếm tiền này cũng không có gì hay ho cả.

Tên khốn này là người cao như ngựa, đội một cái đầu tròn vo, hình như là của cóc, lớn tới kỳ lạ.

Một tiếng rống này vang khắp phòng, từ trên xuống dưới đều nghe rất rõ ràng.

Trong phòng đám người đang đàm luận ta, vừa nghe hắn gọi, ánh mắt đồng loạt xoạt nhất thời hướng ta tụ tập đến.

Sau một lát yên tĩnh, đám người trong phòng thoáng chốc liền nổ tung!

"Đây chính là Trương Cửu Lân a!"

"Còn trẻ như vậy?"

"Danh tiếng của Âm Vật giới vang dội nhất."

Mọi người cực kỳ kinh ngạc đàm luận, còn có không ít người cầm lấy điện thoại di động, chụp ảnh liên tục với ta.

Hán tử hói đầu vừa rồi đong đưa quạt hương bồ, đối với ta rất khinh thường vội vàng đứng dậy, rất sợ ta trước mặt mọi người trả thù hắn, nhanh chóng lùi vào trong đám người.

Đầu cao lập tức sửng sốt, ngơ ngác nhìn ta không biết nói gì mới tốt. Hắn vừa đi nhà cầu, không nghe thấy mọi người bàn tán với ta, hắn đã rất lâu không lộ mặt trong vòng âm vật, căn bản không ngờ thanh danh bây giờ của ta vang vọng như vậy, vừa gọi tên của ta ra lại gây chấn động toàn trường!

Ta thấy không thể giả bộ được nữa, bèn đứng lên, ôm quyền nói với xung quanh: "Tại hạ Trương Cửu Lân, hạnh ngộ các vị! Chính như vị huynh đệ kia vừa nói, hiện tại ta đang tìm muối già trăm năm cùng rắn hai đầu, kính xin các vị hỗ trợ, ta ở đây đi trước cảm tạ các vị."

"Ha ha ha ha... Trương Cửu Lân, cũng không biết đầu óc của ngươi có vấn đề hay không nữa, lại dám chạy đến nơi này." Trong lúc đó, từ ngoài cửa truyền đến một tràng cười to vang dội.

Ngay sau đó, một đám người từ ngoài cửa bước nhanh vào.

Cầm đầu là một lão hòa thượng ngoài bảy mươi tuổi, thân hình gầy như que củi, trên đầu trần ánh sáng ngổn ngang lộn xộn từng cái vết sẹo dài giống như con rết. Trên cằm không có râu, hai hàng lông mày lại dài ra kỳ lạ, từng sợi dựng thẳng, vừa đen vừa dài, giống như hai thanh sắt nung vậy!

Đừng nhìn thân hình gầy yếu, kích cỡ chỉ khoảng một mét sáu, nhưng mỗi một bước chân đạp xuống đều khiến mặt đất chấn động vang lên tiếng thùng thùng.

Theo sát phía sau hắn là tám hòa thượng mặc cà sa, mang theo Đại Niệm Châu, từng gương mặt từng người hung ác đến cực điểm.

Mọi người vừa thấy điệu bộ này, cuống quít tránh sang một bên.

Lão hòa thượng mang theo tám tên ác tăng kia đi thẳng tới trước người ta đứng cách đó bảy tám mét, đánh giá ta từ trên xuống dưới một chút, rất khinh thường nói: "Ta còn tưởng Trương Cửu Lân ngươi ba đầu sáu tay, hóa ra cũng chỉ là đứa trẻ con chỉ biết tìm đường chết."

Ta khẽ mỉm cười, lạnh giọng trả lời: "Nghe giọng nói này, ta còn tưởng là một con cóc lớn, hóa ra lại là một lão lừa ngốc gầy còm."

Lão hòa thượng vừa nghe, lập tức trợn mắt, siết hai nắm đấm vang lên răng rắc, hét lớn: "Các con bày trận!"

Vèo!

Tám tên hòa thượng hung ác kia tung người nhảy lên, lập tức vây ta ở trung tâm.

"Độc Giao đại sư..." Lúc này, một lão đầu từ phía sau y vội vàng chen tới, ghé vào tai y thấp giọng nói một câu gì đó.

Lão hòa thượng cưỡng ép lửa giận, hành lễ với mọi người ở đây: "Các vị, bần tăng pháp danh độc tài, sư phụ ra khỏi Tuyệt Long tự, bây giờ là Hữu hộ pháp của Linh Bảo hội. Trương Cửu Lân gan chó to bằng trời, dám đá võ hán ở quán trà, sát hại hai người ngay tại chỗ, lại ép chết võ hán chấp sự rồi mới thanh toán. Hôm nay ta sẽ đập hắn tan xương nát thịt, báo thù cho các vị huynh đệ!"

Bản thứ hai ngàn không trăm hai mươi hai, Ngô Thiên Ngô.

Vừa nói xong, mọi người đầy sân không khỏi cả kinh!

Nhất là mấy kẻ vừa rồi tỏ thái độ hoài nghi thực lực của ta, ánh mắt nhìn về phía ta cũng lộ ra vài phần sợ hãi! Thế nhưng ánh mắt nhiều người lại toát ra sự đồng tình và thương cảm.

Bởi vì, ai cũng có thể nhìn ra, lão hòa thượng này thậm chí tám ác tăng kia đều phi thường không dễ chọc.

Hơn nữa bọn họ cố ý dẫn ta tới để lấy lại thể diện lần trước, nếu không nắm chắc tuyệt đối sẽ không làm như vậy!

"Ồ? Nói như vậy, chuyện Ngô lão giả hư hỏng cũng là do các ngươi làm sao?" Vẻ mặt ta không sợ hãi mà hỏi ngược lại.

"Hừ, đây chỉ là trùng hợp thôi!" Lão già tướng mạo bình thường bên cạnh lão hòa thượng bước lên trước một bước, nói: "Vốn vị trí chấp sự Tây An muốn hắn làm là thích hợp nhất, nhưng hắn lại ngoan ngoãn khó hiểu giống như hồi còn trẻ, chẳng những không đồng ý gia nhập Linh Bảo hội, còn luôn âm thầm phá hoại! Ta đây cũng chỉ là đại nghĩa diệt thân thôi."

"Diệt hôn đại nghĩa? Ngươi chính là Ngô Thiên Ngô." Ta bật thốt lên.

Lão nhân kia kinh ngạc một chút, hiển nhiên lão không ngờ ta lại thoáng cái gọi ra tên của hắn, sau đó lại quét qua ta nói: "Không sai! Ngô lão hư mà các ngươi nói chính là đệ đệ cùng cha khác mẹ với ta. Năm đó lão bất nhân đối với ta, vậy cũng không trách được bây giờ ta bất nghĩa với lão."

"Hắn đã trúng Quỷ Đậu thuật của ta, sau khi trời sáng sẽ là toàn thân bạo trướng mà chết. Mà lần này Tây An Niên Hội chọn thời điểm này tổ chức, chính là muốn tuyên bố một tin tức trên hội này. Từ nay về sau, phàm là người dám ngỗ nghịch Linh Bảo hội, đều sẽ có kết cục như thế!"

"Không nghĩ tới tiểu tử ngươi vậy mà tự mình tìm tới cửa, ngược lại vừa vặn nhất cử lưỡng tiện." Nói xong, nó lại cầm cái gì đó quơ quơ ta, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, cười hắc hắc nói: "Không tệ, câu móc đầu tiên chính là một con cá lớn!"

Ta vừa nhìn, chính là tấm An Hồn Phù bị hồn phách lớn nghẹn kia dẫn tới đây, một đường bồng bềnh bay đến đây.

Như thế xem ra, đây cũng là một cái bẫy hắn đã sớm thiết lập: Ngô lão xấu là lão tiền bối của Âm vật giới, cứ như vậy ly kỳ chết bất minh, khẳng định sẽ khiến cho đồng hành truy xét, đến lúc đó hắn lại cho giải quyết từng tên một, liền không ai dám thay hắn ra mặt nữa, Linh Bảo Hội từ nay về sau cũng sẽ đem uy danh đại chấn!

"Tốt! Rất tốt." Ta lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn, nói từng chữ một.

Chứng cứ vô cùng xác thực, tên này chính là hung thủ tàn hại Ngô lão, gián tiếp giết chết mẹ họ! Hơn nữa cái gọi là linh bảo lại là tổ chức tà ác như thế, ta đương nhiên sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

"Nói nhảm với hắn cái gì!" Lão hòa thượng thân hình nhỏ gầy bên cạnh, tức giận kêu lên: "Trước tiên giết chết hắn rồi lại nói, thù mới hận cũ hận cũ cũng tính luôn."

Nói xong, định cất bước vọt tới chỗ ta.

Ngô Thiên Ngô ngoái đầu lại nhìn lão hòa thượng kia, khách khí nói: "Đại sư đừng nóng vội, sau khi hội trưởng nghe xong việc này, muốn ta truyền cho tiểu tử này một câu."

Lão hòa thượng vừa nghe hai chữ hội trưởng, lập tức dừng chân lại, tựa như rất kiêng kị hội trưởng gì đó.

Ngô Thiên Ngô nhìn ta nói: "Linh Bảo hội mới thành lập, chính là cơ hội dùng người, hội trưởng càng cầu hiền nhược khát. Hắn truyền lời xuống, nếu ngươi chịu cho võ hán nhận sai, đồng thời mặc cho Hồ Bắc chấp sự, chuyện này cứ như vậy trôi qua, chẳng những bỏ qua, hắn còn sẽ thu ngươi làm đệ tử thân truyền, truyền thụ tuyệt thế..."

"Không có hứng thú." Ta trực tiếp cắt ngang lời hắn: "Cho dù hắn muốn làm đệ tử của ta cũng không đủ tư cách!"

"Làm càn!" Lão hòa thượng vừa nghe vậy, lập tức giận dữ, vung ống tay áo vọt tới.

"Các ngươi muốn làm gì?" Một người trong đám người lao ra.

Chính là người lúc trước thay ta nói chuyện, mang theo một bộ kính trọng hoa râm hai bên tóc mai.

Hắn ta nhảy ra khỏi mọi người, ngăn trước mặt lão hòa thượng kia nói: "Lão tiền bối Ngô vẫn luôn đức cao vọng trọng, đã bị các ngươi lén hạ độc thủ, bây giờ lại muốn hung ác trước mặt mọi người. Trong mắt các ngươi còn vương pháp không?"

"Vương pháp?" Lão hòa thượng trừng mắt nói: "Vương pháp là cái thá gì, nói thật cho các ngươi biết."

Hắn nhìn lướt qua mọi người, nói: "Chờ bần tăng giải quyết xong tiểu tử này, tất cả mọi người ở đây đều phải ký khế ước Huyết Hồn với ta! Ai dám can đảm không nghe, tiểu tử này chính là kết cục! Từ nay về sau, Chiêu Lệnh của Linh Bảo Hội chính là Vương pháp, cút ngay cho ta."

Nói xong, vung ống tay áo lên.

Lão giả kia bị một cỗ cự lực vô hình lao ra ngoài, liên tiếp đụng vào hai ba cái bàn, ngã rơi trên mặt đất.

Tất cả mọi người nhìn rõ ràng, lão hòa thượng vừa rồi một đòn kia cũng không có đụng tới trên người hắn, chỉ bằng vào một cỗ gió, đã có thể sinh ra uy lực như vậy. Tất cả đều run sợ trong lòng, sắc mặt rất khó coi.

Nhất là vừa nghe hắn nói, một hồi còn ép mọi người phải ký kết huyết ước gì đó, trong lòng càng hoảng hốt hơn.

Ở đây đều là đồng hành ở Âm Vật giới, tự nhiên minh bạch Huyết Hồn khế ước là cái gì —— tương đương với giao nộp mạng mình vào tay người khác, tùy thời có thể làm mình hồn phi phách tán bất cứ lúc nào!

Không ít người sinh ra sợ hãi, len lén đi tới ngoài cửa.

Đến lúc này mới phát hiện, toàn bộ hội trường đều bị hắc y nhân vây quanh.

Trong tay bọn họ đều mang theo trường đao sáng loáng, nếu có ai dám can đảm xông vào, kết cục tất nhiên là thê thảm vô cùng!

"Các ngươi cũng ngông cuồng quá đi?" Gã hán tử phe phẩy quạt hương bồ kêu lên: "Còn muốn ép chúng ta ký kết huyết hồn khế ước? Chúng ta không có tổ chức gì, tất cả đều là tán nhân không giả. Đừng quên còn có Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc, bọn họ nếu biết các ngươi cưỡng ép chúng ta nhập hội, thế lực tùy ý phát triển sẽ nghĩ như thế nào..."

Phốc!

Lão còn chưa kịp nói xong, liền phun ra một ngụm máu tươi cao hơn hai mét, bắn văng một thân người bên cạnh. Lập tức thân hình nhoáng một cái ngã thẳng tắp xuống đất.

Ngô Thiên Ngô vung tay ném ra một nắm tro giấy, phủi tay, ánh mắt nhìn qua đám người tràn đầy kinh ngạc khẽ cười nói: "Hắn nói không sai, so sánh với Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc mà nói thì..., Đúng là hội Linh Bảo của bọn ta vừa mới cất bước, nhưng hội trưởng của bọn ta đã sớm viết cho mỗi Long trang chủ và Trương tộc trưởng một phong thư giống nhau như đúc, nếu có ai gây bất lợi cho bọn ta, bọn ta sẽ lập tức gia nhập phe khác, nếu đổi lại là hai người bọn họ, nên đưa ra quyết định thế nào đây?"

Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc vẫn thế không đội trời chung, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, cho tới bây giờ không ai làm gì được đối phương.

Cái này thình lình đến Linh Bảo sẽ rất là kiêu ngạo, có thể thực lực của bọn hắn cũng hoàn toàn không thể khinh thường.

Bất kể là gia nhập Long Tuyền sơn trang hay Giang Bắc Trương gia, lập tức tình thế sẽ đột nhiên nghịch chuyển!

Long Thanh Thu và Trương Diệu Võ đương nhiên không muốn để phức tạp thêm, tăng thêm cho đối phương một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại.

Cho nên, thế lực hai phe này đều không bị cuốn vào trong đó, cũng hoàn toàn không có can thiệp.

"Chỉ cần các ngươi gia nhập Linh Bảo hội, từ nay về sau tuyệt không hai lòng, phúc lợi trong hội cũng là cực kỳ khách quan." Ngô Thiên Ngô cười giới thiệu: "Các nơi cạnh tranh âm vật đoạt được sẽ lấy ra ba phần phân cho mọi người, mỗi năm mỗi người ít nhất được chia mấy chục vạn hồng lợi, hơn nữa còn có thể phân phát cho mọi người các loại Linh đan diệu dược. Mà việc các ngươi phải làm chính là nghe theo mệnh lệnh của hội nghị mà thôi. Nếu có nửa điểm trái lời, hắn chính là kết cục!"

Nói xong lời cuối cùng, hắn quay đầu nhìn chằm chằm ta: "Trương Cửu Lân, ta cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, ngoan ngoãn gia nhập hội Linh Bảo, hay là tiếp tục chấp mê bất ngộ?"

Bữa thứ hai nghìn lẻ ba, bần tăng đưa ngươi lên Tây Thiên.

"Ta cũng cho ngươi một cơ hội!" Ta chắp hai tay sau lưng, chính diện nghênh đón ánh mắt của hắn: "Là ngoan ngoãn tự sát hay là chờ ta động thủ, để ngươi sống không bằng chết?"

Ngô Thiên Ngô oán hận cắn răng một cái, nhìn về phía lão hòa thượng kia nói: "Độc Giao đại sư, để hắn lại một hơi, ta muốn cho cái tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này nếm thử cái gì gọi là sống không bằng chết."

"Nên sớm như vậy!" Lão hòa thượng kêu lên: "Không giết hắn thì trong lòng run sợ, lấy đâu ra cái cúi đầu mà nghe? Liệt trận."

Tùy hắn quát một tiếng, tám tên ác tăng vây quanh bên ta đồng thời hò hét một tiếng giương tay bước, bày ra một Bát Phương Phục Quỷ Trận.

Rặc rặc!

Không đợi bọn họ có động tác gì tiến thêm, đột nhiên một tiếng nổ vang lên.

Theo tiếng vang nhìn lại, thì ra là một cái ghế, đang nở hoa trên ót một tên ác tăng!

Cái ghế bị nện vỡ nát, từng khối gỗ đứt gãy rơi lả tả trên mặt đất.

"A di đà phật!" Ác tăng bị nện kia ôm đầu lảo đảo, kêu thảm một tiếng.

Từ âm thanh có thể nghe ra, tên này mặc dù không lập tức ngã xuống, nhưng cũng bị thương không nhẹ.

Người đập hắn chính là đầu cao lớn!

Tên đầu to cao đi về phía trước hai bước, mang theo một nửa cái ghế chỉ vào mấy ác tăng kia, nói: "Con mẹ nó, làm phản phải không? Còn các ngươi nói là vương pháp, các ngươi đều là cái rắm, cạo râu thôi đã ghê gớm lắm rồi? Không phải chỉ là liều mạng thôi sao? Đến đi! Lão tử xưa nay chưa từng sợ ai."

Gia hỏa này cũng là một loại người khác trong Âm vật giới.

Lần trước khi các võ sĩ uống rượu với nhau, hắn đã nhắc tới quá khứ của bản thân.

Trước khi gia nhập hành động này, hắn ta đã là phường du côn lưu manh, hơn nữa còn là điển hình liều mạng ba lang!

Từ lúc mười mấy tuổi đã lăn lộn ở đầu đường, lớn nhỏ trải qua mấy trăm đến hơn một ngàn trận, có thể nói là kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, về sau lại chạy tới Hồi Tưởng Khuyết đánh một quyền chợ đen.

Theo hắn nói, Bàn Tư Quyền đạo giáo gì đó, Thái Quyền Vương, xuất ngũ loại binh đặc thù tất cả đều giao thủ, hơn nữa chưa bao giờ thua! Thậm chí cũng chưa từng chịu qua thương thế. Cho đến tận sau gặp phải một kẻ gầy còm nhỏ bé, không ngờ mới một hiệp đã đem hắn ném xuống.

Hắn bắt đầu còn không phục, lại ước hẹn người nọ đánh một trận, lần này thảm hại hơn, bị đánh ba tháng không đứng lên giường.

Lại nghe ngóng mới biết, tiểu tử kia là đầu sư hàng phi thường nổi danh trong khu vực Lan Bàn Thanh.

Đánh bại hắn không phải dựa vào võ kỹ mà là thuật đầu hàng.

Từ nhỏ đến lớn, tên đầu cao cao luôn là hắn đánh người khác, chịu thiệt thòi này xong tràn đầy không cam lòng. Sau khi trở về nội quốc, gã liền dứt khoát gia nhập chuyến âm vật đả thương người này.

Mục đích ban đầu của hắn cũng rất đơn giản, chính là muốn học thuật âm dương để đánh nhau, sau đó trở về tìm tên kia tính sổ!

Kiếm tiền gì, tích góp âm đức với hắn cũng không quan trọng, bình thường việc hắn quan tâm nhất là làm sao có thể khiến mình đánh nhau càng lợi hại hơn!

Theo hắn nói sau khi học thành công, chạy về Kinh Khang, trực tiếp cắt đứt toàn bộ tứ chi tay chân đối phương, sau đó lại cực kỳ kiêu ngạo thắng liên tiếp tám mươi bảy trận.

Cao thủ hung hăng thở ra một ngụm ác khí, từ đó cũng mất đi hứng thú với thứ này. Sau khi bồi muội rắn chắc, sinh ra ý định ẩn nấp, đang chuẩn bị đến bên kia phát triển.

Tính tình của tên gia hỏa này rất thẳng thắn, ngày thường không ưa nhất chính là ỷ vào người đông hiếp ít, ngay chính bản thân hắn cũng không biết bao nhiêu lần khó hiểu mà giúp đỡ người xa lạ đánh nhau, nguyên nhân duy nhất chính là vì người đối diện hắn cảm thấy không công bằng!

...

Lúc này, đừng nói còn cùng ta có chút giao tình, cho dù cùng ta xưa nay không quen biết, mắt thấy tám tên ác tăng kia muốn phát động vây công ta, khẳng định cũng sẽ chủ động xuất kích!

Ngô Thiên Ngô và lão hòa thượng vừa thấy đầu cao lớn đột nhiên nhảy ra tùy tiện ra tay, không khỏi ngây người.

Vừa rồi, bọn họ vừa mới trọng thương một người, giết chết một người, cho rằng này đầy người mọi người đã sớm bị dọa không dám xen vào chuyện người khác nữa, không nghĩ tới lại chạy tới một kẻ ngu như vậy, lại còn hùng hổ như thế.

"Đại đầu, thật có ý tứ!" Ta nở nụ cười với hắn.

"Đây là cái gì, chuyện lần trước, ta còn nợ ngươi một ân tình." Cao lớn rất sảng khoái trả lời, lập tức chỉ chỉ lão hòa thượng nói: "Ngươi đi đối phó lão gia hỏa kia, còn lại mấy thằng nhãi con này giao cho ta."

"A!"

Ác tăng kia bị hắn đập trúng cuồng thanh hô to, dẫn đầu vọt tới.

"Con bà nó chứ!" Tên cao lớn ném mạnh nửa cái ghế ra ngoài, sau đó chạy vài bước liền nhún người đứng dậy.

Hòa thượng kia mới vừa vung tay quét chân ghế một bên, cái đầu cao lớn nhảy giữa không trung đã gần thân thể.

Một cước đấm thẳng vào ngực ác tăng kia, trực tiếp đá bay ra ngoài!

Ầm một tiếng nện lên trên mặt tường, tạo ra mấy vết rạn.

Mọi người dưới chân chợt cả kinh, lui về sau mấy bước, tạo thành một khoảng đất trống.

Mấy ác tăng khác kêu gào mãnh liệt, đồng thời chạy như điên về phía hắn.

Đầu lâu cao lớn siết đến hai nắm đấm rắc rắc vang lên tiếng rắc, xông tới trước mặt, cùng mấy ác tăng kia đánh thành một đoàn.

Ta quay đầu lại nhìn lướt qua.

Đầu sỏ to lớn hoàn toàn không phải khoác lác, dưới sự vây công của bảy tên ác tăng kia vẫn rất thành thạo, mặc dù tạm thời không tìm được cơ hội nào để đả thương một người, nhưng những ác tăng kia cũng không làm gì được hắn.

Xoay người lại, nhìn lão hòa thượng một chút.

Cũng không biết có phải tên này bị cái đầu to lớn kia chấn động mạnh hay không, dừng chân ở chỗ sáu, bảy mét ở trước mặt ta, trừng đôi con mắt nhỏ tinh thuần màu vàng nhìn qua cái đầu cao đang kịch chiến, lại quay qua đám người nói: "Còn có ai muốn tìm đường chết nữa không? Bần tăng đưa các ngươi đi Tây Thiên, cũng như làm bạn với ta!"

Tất cả mọi người đều cúi thấp đầu, đừng nói là đứng ra giống như tên to con, đến nhìn cũng không dám liếc hắn một cái.

"Lão lừa trọc, ngươi không phải muốn bắt ta khai đao, giết một người răn trăm người sao? Vậy thì tranh thủ thời gian động thủ đi, để ta xem một chút các ngươi rốt cuộc là mèo con gì." Ta vẫn như cũ chắp hai tay sau lưng, như thái sơn không tan nói.

Thật ra, ngay từ lúc ta bước vào cửa viện, đã chuẩn bị sẵn tùy thời ứng chiến.

"Lấy mạng ra!" Lão hòa thượng không nói nhảm nữa, trực tiếp hét lên một tiếng rồi vọt tới ta.

Tăng bào trên người hắn không gió tự khởi, phồng lên cuồn cuộn giống như đột nhiên mập đi mấy vòng, một cước giẫm trên mặt đất đá đại lý, chấn động cả gian phòng kịch liệt lắc lư một cái.

Mặt đất bị hắn đạp ra một cái hố to, trong tiếng ken két, vết rạn bắn ra bốn phía! Lão hòa thượng kia dựa thế dâng lên cao hai, ba mét, vung lên một chưởng đập mạnh tới.

Trong chốc lát, không khí xung quanh thân thể ta phảng phất đều bị áp súc ngưng lại, từng đạo âm phong màu đen không ngừng xoay quanh bay múa, giống như từng đạo gông xiềng địa ngục, một mực giam ta ở trong đó, đừng nói là hành động, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn. Bằng mắt thường có thể thấy được, một bàn tay màu đen điên cuồng áp tới ngực ta.

"Mau tránh ra a."

"Trương đại chưởng quỹ!"

Mọi người vừa thấy, tất cả đều lộn xộn kêu to lên.

Bọn họ tuy rằng không dám xuất đầu lộ diện, thậm chí sau khi liên tiếp bị thương một lần, ngay cả một người dám đứng ra nói chuyện cũng không có. Nhưng trong lòng bọn họ đều rất rõ ràng, vạn nhất ta cũng bị lão hòa thượng này giết chết, từ nay về sau bọn họ có thể vững vàng nắm giữ mệnh mạch ở trong tay Linh Bảo hội!

Mắt thấy một chưởng của lão hòa thượng tuyệt đối không phải là võ kỹ bình thường, khẳng định là tà thuật cực kỳ lợi hại, bọn họ không khỏi vô cùng lo lắng kêu to lên.

...

Chương thứ hai ngàn linh linh bảo quét ngang hội linh bảo.

Mắt thấy chưởng phong màu đen lăng lệ ác liệt vô cùng kia bay thẳng đến, toàn trường mọi người hò hét bảo ta né tránh.

Nhưng ta vẫn như cũ để hai tay sau lưng, không nhúc nhích.

Một giây tiếp theo, lão hòa thượng kia từ trên xuống dưới một chưởng mạnh mẽ đánh trúng ngực ta!

Bịch! Lần này bị đánh rất nặng nề, phát ra một tiếng vang trầm đục.

Tất cả mọi người ở đây đều không đành lòng tròng mắt lại.

Ta lại không nhúc nhích chút nào, ánh mắt tràn đầy đùa cợt liếc nhìn lão hòa thượng gần trong gang tấc nói: "Thế nào, chỉ có chút bản lĩnh này? Cũng xứng lấy ra làm trò mất mặt."

Lão hòa thượng thấy ta chuyện gì cũng không việc gì, không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối. Nhưng lập tức lại bị ta chọc giận, kêu to a a, vung hai quyền cuồng phong mưa rền cuốn tới.

Phanh! Phanh phanh phanh!

Từng chút từng chút một, quyền phong dày đặc như mưa hung hăng đánh xuống quanh người ta.

"A!"

"Ai ui!"

Dưới một trận điên cuồng nện xuống này, ta ngược lại là chuyện gì cũng không có, giống như cọc gỗ túi cát, để cho hắn đánh thống khoái, nhưng bên cạnh lại liên tiếp vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

Cho đến lúc này, lão hòa thượng kia cũng cảm thấy có chút không thích hợp, vội vàng nhảy ra ngoài mười mấy mét, quay đầu nhìn lại, vừa rồi mấy tên đồ đệ giao chiến với đầu cao kia, tất cả đều ngã xuống đất, từng tên lăn lộn kêu thảm thiết không thôi!

Có con bị đánh gãy tay chân, có con bị đập gãy mũi xương sườn, còn có con bị đánh thủng ngực, nằm tại chỗ không nhúc nhích.

"Ồ, Trương đại chưởng quỹ, là ngươi làm sao?" Đang giao chiến với bọn họ thì tên cao lớn sửng sốt, lập tức hiểu ra.

Tất cả mọi người ở đây đều đã hiểu rõ, thế mới biết thì ra ta vừa rồi không nhúc nhích, tùy ý để hắn đánh một trận thống khoái, là dùng biện pháp nào đó khiến tất cả công kích của lão hòa thượng đối với ta đều chuyển sang trên người mấy tên ác tăng kia.

Bọn hắn đoán không sai, chính là như thế!

Mấy hòa thượng này sớm vây quanh ta, ta mượn thời cơ nói chuyện với Ngô Thiên Quân, âm thầm bày ra một phù trận.

Trận pháp này tên là: Bất Động Minh Vương!

Lấy bản thân làm mắt trận, tất cả công kích tập kích đều sẽ chuyển cho những người khác trong trận.

Nói cám ơn với đầu lâu cao lớn, thừa dịp mọi người không chú ý dán phù chú lên người hắn, khiến hắn không bị trận pháp này ảnh hưởng.

Vừa rồi lão hòa thượng kia trong cơn thịnh nộ, sau một phen công kích tốt, những đệ tử kia sao có thể chịu đựng nổi? Lập tức nằm ngang trên đất, không chết thì tàn.

"Trương Cửu Lân!" Lão hòa thượng đau lòng nhìn thoáng qua đám đồ đệ, hung hăng nghiến răng kêu lên.

"Đây là ngươi tự mình xuống tay tử thủ, liên quan gì đến ta?" Ta vẫn như cũ chắp hai tay sau lưng, nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Tiểu tử, hôm nay ta không giết ngươi thề không làm người!" Dứt lời, lão hòa thượng trợn trừng hai mắt, hai tay run lên.

Ầm!

Tăng bào chợt vỡ nát, lộ ra một bộ khung xương gầy trơ cả xương.

Tên này gầy vô cùng, hầu như không khác gì nạn dân châu Phi đã no bụng đói khát, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới lại được bao phủ bởi một tầng hào quang màu đen.

Hào quang cực kỳ rõ ràng, giống như mây đen vậy.

Hắc quang kia dần dần ngưng kết, từ trong thân thể lão hòa thượng vậy mà toát ra một hung tăng khôi ngô mập mạp, trên người thêu hình xăm! Không sai biệt lắm cao khoảng ba thước, sắp đụng tới nóc nhà.

Rắc! Mặt đất dưới chân lão hòa thượng đột nhiên nổ tung, từng vết rạn nứt giống như thiểm điện trải rộng ra bốn phía.

Rặc rặc!

Rặc rặc!

Chỗ vết rạn đi qua, bàn ghế lập tức bị xé thành hai nửa, mọi người bị dọa liên tục lui về phía sau, trong mắt đều hiện ra vẻ sợ hãi.

"Cửu Lân đi mau, đây chính là Âm linh lãnh đạo hảo hán Lương Sơn Lỗ Trí thâm sâu." Cao đại đầu có chút khẩn trương thúc giục ta: "Ta đã thấy qua loại thủ pháp này, cơ hồ có thể chống cự tất cả công kích! Giống như luyện kim cương tráo khí công đại sư, huống chi đây còn là thủ hộ linh! Hầu như chính là không có cách nào hạ thủ."

"Ồ?" Ta khẽ mỉm cười nói: "Tiên thượng hoa Lỗ Trí thâm? Vậy ta phải hảo hảo mở mang tầm mắt."

Lúc này, âm linh cực lớn kia đã ngưng tụ thành hình, lão hòa thượng bị bao vây ở trong đó, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Mấy giây sau, Lỗ Trí thâm thúy mở mắt, giống như hai luồng hỏa diễm đỏ au, mà hai tay của hắn lại xanh biếc một mảnh, tản ra đạo đạo quang mang âm u.

Hoa hòa thượng là hảo hán Lương Sơn trong lịch sử trừ bạo An Lương, bản thân gã cũng không thô bạo, nhưng lại bị lão hòa thượng này cứng rắn nuôi dưỡng thành Âm Linh có độc. Người này đã được xưng là Độc Giao, xem ra đây là đòn sát thủ của gã rồi.

"Nhóc con, lấy mạng ra!" Lỗ Trí rống to một tiếng.

Rầm rầm rầm!

Đèn treo trên trần nhà lập tức bị chấn vỡ nát, ánh sáng trong phòng lập tức tối sầm lại.

Cái bàn bên cạnh gã cũng bị từng đợt sóng âm thanh này đánh bay ra ngoài, đập vào mặt tường, rơi vào đám người!

Ầm!

Lỗ Trí thò ra một chân, mặt đất đá lớn lập tức bị giẫm ra một cái hố sâu.

Ngay sau đó, hắn bước dài liên tục, vung hai bàn tay xanh thẫm khổng lồ điên cuồng đánh về phía ta!

Ta vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích, mắt thấy hắn chỉ còn cách ta có hai mét thì đột nhiên chỉ tay quát: "Giết!"

Leng keng leng keng leng keng!

Mấy đạo bóng đen bay vút ra, giống như mũi nhọn đâm vào ngực Lỗ Trí Thâm Âm Linh.

Cùng lúc đó, một bóng đen vừa thô vừa to, vững vàng khóa hai chân Lỗ Trí sâu lại, một chiếc đèn cổ thanh đồng lơ lửng trên đỉnh đầu gã.

Chợt, thanh đăng lóe sáng, phát ra một mảnh quang mang xanh mơn mởn, dưới bích đăng chiếu rọi, cả phòng lục đục, làm cho người không mở được hai mắt!

Bịch bịch!

Ngay sau đó, một tiếng nổ vang truyền vào tai, phảng phất như xảy ra động đất đột ngột, tất cả mọi người không khỏi đứng không vững, có mấy người lớn tuổi hơn thì ngã sấp xuống đất.

Mới vừa rồi uy mãnh vô cùng, thế không thể đỡ, Lỗ Trí thâm đã không thấy bóng dáng.

Lão hòa thượng gầy còm quỳ gối thẳng tắp trước mặt ta, mặt đất dưới hai đầu gối bị chấn sập một mảng lớn, từng mảng bụi bặm từ trên trời giáng xuống, dồn dập rơi trên người hắn. Nếu không nhìn kỹ, phảng phất như là một pho tượng tăng quỳ lạy tựa như thật, chỉ là khóe miệng tượng đá đang có một dòng máu tươi chảy ồ ồ.

Lão già này chết rồi, thi thể tuy vẫn còn nhưng linh hồn đã bị Thập Âm vệ đánh cho hồn phi phách tán.

Mọi người ở đây đều cực kỳ khiếp sợ, thậm chí tuyệt đại đa số mọi người đều không thấy rõ, rốt cuộc ta làm như thế nào?

Ngô Thiên Ngô đứng ở đằng xa thấy vậy cũng lộ vẻ sợ hãi, xoay người bỏ chạy.

Nhưng hắn vừa mới chạy được vài bước đã chợt dừng lại, vẫn duy trì động tác nhấc chân lên một khắc trước, chân trái còn chưa kịp buông xuống.

"Trương Cửu Lân! Coi như ngươi lợi hại." Ngô Thiên Ngô quay lưng về phía ta, trong cơn khiếp sợ còn mang theo vài phần run rẩy nói: "Ngay cả Độc Giao đại sư cũng ở thủ hạ của ngươi đi không được một hiệp, xem ra thật sự là xem thường ngươi rồi! Bất quá, lần này coi như là cùng Linh Bảo hội kết thành đại cừu! Ngay cả Trương gia Giang Bắc của Long Tuyền trang và Giang Hạ gia cũng không dám làm gì chúng ta, ngươi dám hai ba lần công khai đối nghịch với chúng ta, xem Hội Trưởng thu thập ngươi như thế nào."

"Hừ! Hội trưởng cái rắm chó gì, bảo hắn lăn qua đây nhận cái chết đi là được! Ta tùy thời xin đợi, nhíu mày một chút cũng không phải là Trương Cửu Lân." Ta ngược lại chắp hai tay sau lưng nghiêm nghị quát.

Sau khi thả ra Thập Âm vệ chém chết Độc Tiêu đại sư ngay tại chỗ, mắt thấy Ngô Thiên Ngô đầu sỏ gây chuyện xoay người muốn bỏ chạy, ta vội vàng thi triển Âm hồn tỏa để khống chế hắn.

Đạo Âm hồn tỏa này chuyên đối phó với đối tượng âm khí nặng, ngay cả hắc bạch song ảnh cũng trốn không thoát.

Tên này thích thu thập linh hồn, âm khí trên người nặng hơn rất nhiều so với những người khác, dùng tới một chiêu này cũng thật đúng lúc —— nếu hắn là người bình thường, ta có thể còn phải phí một phen công phu.

"Ngô Thiên Ngô, ngươi tụ hồn luyện pháp, dấn thân vào tà phái, đây đều là tội phải chết! Càng có thể nói còn tàn hại thân nhân, giết chết mẹ câm, về tình về lý ta cũng không tha cho ngươi! Nhưng cứ như vậy mà kết liễu ngươi cũng quá tiện nghi! Giống như ngươi nói, ta sẽ cho ngươi nếm thử tư vị sống không bằng chết đi! Thu!"

Nói xong, ta hất tay, đem hộp Cửu U Mộc ném ra ngoài.

Bốp!

Hộp gỗ kia không lệch không lệch, vừa vặn đập vào sau ót của hắn.

Phù phù một tiếng, Ngô Thiên Ngô tựa như một nửa cọc gỗ, ngã thẳng xuống đất.

Ta quay đầu nhìn thoáng qua chiếc ghế trống không đối diện tường kia, giương tay bay ra Vô Hình Châm.

Rặc rặc một tiếng, ghế gỗ vỡ nát.

"Từ nay về sau, Trương Cửu Lân ta sẽ cùng với Linh Bảo kết giao với quân cờ này." Tiếp đó hắn lạnh lùng quét mắt nhìn đám người áo đen đang canh giữ xung quanh, nói: "Ta mặc kệ các ngươi gia nhập cuộc chiến này như thế nào, từ nay về sau nếu còn không rời đi, lần sau gặp một tên khác giết một tên, hiểu chưa?"

"Minh, minh bạch..." Gã áo đen cầm đầu vội vàng đáp.

"Đã hiểu rồi còn không mau cút đi!"

"A, phải, là..." Đám người kia sợ tới mức liên tục ứng tiếng, ném hung khí xuống rồi xoay người bỏ chạy.

Quỷ Đậu thuật xếp thứ hai nghìn không trăm năm mươi ba

Cho đến lúc này, mọi người mới tỉnh hồn lại.

Độc Cưu đại sư và Ngô Thiên Ngô Ngô đã liên tiếp bị ta giết chết, nói cách khác hội trường linh bảo Tây An lại bị ta phá hủy!

Trên mặt tên đạo sĩ gầy lúc vào cửa sắc mặt đặc sắc biết bao nhiêu, lúc đỏ lúc trắng, vẻ mặt khiếp sợ lại vô cùng ảo não.

Hắn có thể đang nghĩ ta cường thế như vậy, vậy mà có thể liên tiếp đập đổ hai hội trường, làm sao còn tránh không kịp giống như gặp quỷ? Lúc ấy nhiều nguyên bộ gần như sẽ tốt hơn bao nhiêu.

"Trương đại chưởng quỹ, đa tạ!" Trong đám người đi ra một lão nhân gia sắc mặt vàng như nến, hướng về phía ta trùng trùng điệp điệp khom người.

Sau khi hắn hơi khom người, tất cả mọi người đều đồng loạt cảm ơn ta.

Vừa rồi nếu không phải là ta, đám gia hỏa này sẽ bị ép phải ký kết Huyết Hồn khế ước, tính mạng của mình sẽ nằm trong tay người khác, tương đương với ta sẽ lôi bọn chúng từ trong cửa tử vong trở về!

Lúc này, sẽ không bao giờ có người hoài nghi bổn sự của ta nữa rồi.

Ác tăng Độc Cưu hung mãnh như thế ngay cả một hiệp cũng không đi qua, thuận tiện còn tiêu diệt tám đồ đệ của hắn, Ngô Thiên Ngô Thiên Ngô tâm ngoan thủ lạt ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có! Hơn nữa càng khủng bố hơn chính là từ đầu đến cuối, vậy mà từ đầu đến cuối, ta vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Từ vẻ mặt của bọn họ có thể nhìn ra được chấn động đến mức nào trong lòng bọn họ?

"Các vị." Ta hướng về mọi người ôm quyền nói: "Là một hậu bối tri thức, có mấy lời ta vốn không nên nói, nhưng vừa rồi mọi người cũng đã thấy. Linh Bảo này sẽ làm gì? Cứng rắn bức mọi người ký kết huyết hồn khế ước., Muốn nắm vận mệnh của toàn bộ thương nhân âm vật trong tay, do đó nắm giữ tư vốn cùng Trương gia Giang Bắc của Long Tuyền sơn trang kháng lễ. Đối mặt sự tình tà ác như vậy, thậm chí là chuyện nguy hiểm đến tính mạng, chẳng lẽ các ngươi cứ như vậy - lựa chọn trốn tránh sao?"

"Cho dù lần này trốn được, như vậy lần sau thì sao?"

"Sơ tâm ban đầu của thương nhân âm vật là cái gì? Vì kiếm tiền, hay là được lợi? Đừng nói là bắt quỷ trừ yêu vì dân trừ hại, ngay cả tính mạng bị uy hiếp, đều làm như không thấy sao? Ta đích thật là học được chút bản lãnh, cũng cùng tà hội này kết hạ cừu, nhưng ta lại không có thuật, không thể tùy thời xuất hiện bên cạnh mọi người. Các ngươi suy nghĩ cho kỹ lại lần sau nhận được thiệp mời, hoặc là đối mặt với sự bức hiếp của linh bảo, nên làm gì bây giờ!"

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người im lặng cúi đầu, rất xấu hổ không dám trả lời.

"Đại đầu, nhân tình này ta sẽ nhớ kỹ!" Ta xoay người về phía đầu lâu cao lớn nói.

Mặc dù theo thực chất mà nói, hắn cũng không có giúp ta cái gì, mấy ác tăng kia đều là dưới tác dụng của trận pháp, bị sư phụ bọn họ đánh cho bị thương. Có hay không hắn ra tay, kết quả đều giống nhau.

Nhưng lúc đó tên đầu to cao kia lại không nắm rõ tình hình, phải biết rằng dưới tình hình hung hiểm đó, toàn bộ người trong phòng chỉ có hắn là đứng ra kề vai chiến đấu với ta. Chỉ bằng phần tâm ý này cũng đủ rồi!

"Cái này mà nói cái gì vậy!" Tên đầu to cao khoát tay một cách sảng khoái: "Ta còn có thể thấy ngươi bị giết mà không nhúc nhích hay sao? Tuy nhiên, lúc này ta biết tiểu tử ngươi thật đúng là có bản lĩnh, hai lần này chắc chắn mạnh hơn ta nhiều! Nếu còn có lần sau quay lại, ta không chạy ra đây làm mất mặt, chỉ cần xem ngươi biểu diễn là được."

Ta nhìn hắn cười nói: "Đại đầu lĩnh, ta còn có việc gấp phải đi trước một bước. Hai tên tiền bối kia ngươi giúp ta chăm sóc một chút, lát nữa tới võ hán ngươi, ta và người rỗ mời ngươi uống rượu."

"Được lắm! Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không tha cho ngươi đâu." Tên cao lớn cười cười khoát tay áo.

"Các vị, sau này còn gặp lại!" Ta hướng mọi người lễ phép chắp tay chào rồi lập tức xoay người rời đi.

Hai người vừa rồi, hoặc vì ta ra mặt trượng nghĩa nói thẳng, hoặc là vì an nguy của bản thân xuất ra Long Tuyền sơn trang cùng Giang Bắc Trương gia đến uy hiếp bọn họ, mặc kệ như thế nào, đều vẫn có chút đảm lượng. Lúc ấy ta không thể kịp thời xuất thủ ngăn cản, là bởi vì pháp trận Bất Động Minh Vương còn chưa kết thành, thực sự không giúp được. Về phần những người còn lại, ta thật sự không muốn nói gì nữa...

Vừa đi ra khỏi pháp trận, linh lực toàn thân lập tức suy kiệt.

Mặc dù thoạt nhìn vừa rồi ta thoải mái tự nhiên, trong nháy mắt đã tiêu diệt hai đại cao thủ, nhưng trên thực tế ta cũng đang cố gắng chống đỡ, nếu lại có một độc cưu đại sư, có khả năng sẽ không chịu nổi nữa!

Lúc này, ta không chỉ linh lực suy kiệt, ngay cả một tấm phù chú cũng không sử dụng được, thân thể cũng cực kỳ mệt nhọc, lúc nào cũng có thể ngã lăn xuống đất.

Nhưng ta lại nửa điểm không thể hiển lộ ra, bởi vì trong hội trường này còn có một cao thủ Linh Bảo hội trường!

Chính là lão giả Đường Trang lúc bước vào cửa, ngồi trên ghế trúc uống trà!

Từ khí tràng trên người hắn và ấm trà nhỏ cổ quái kia, bản lĩnh của tên này tuyệt đối không kém hơn Cưu Di bao nhiêu!

Hắn có thể trốn ở một nơi bí mật nào đó quan sát ta, nếu biểu hiện nhẹ nhàng tự nhiên của ta không có chuyện gì, xét thấy uy lực vừa rồi, hắn cũng không dám tùy tiện ra tay. Nhưng nếu ta lảo đảo lộ ra một bức mệt mỏi, khẳng định tên này sẽ đột nhiên lao ra, giết ta trở tay không kịp.

Ta muốn tận lực giả bộ mạnh mẽ một chút, tựa như sau khi giết liền hai người kia cũng không bị ảnh hưởng gì.

Từ bên cạnh Ngô Thiên nhặt lên hộp Cửu U Mộc, linh hồn của gã đã bị thu vào trong đó, song ảnh trắng đen bị giam lâu như vậy, cũng nên đưa cho bọn họ một đứa bạn mới rồi.

Tuy nhiên trận pháp trên cái hộp này, hiện tại ta chỉ mới hiểu được phân nửa, chỉ có thể đem linh hồn hướng vào bên trong, làm sao để lấy ra hoặc là mở cái hộp này cũng không hiểu rõ. Hơn nữa còn phải cảm tạ Hắc Bạch Song Ảnh, nếu không phải hai người này vẫn luôn ở bên trong giày vò lung tung, ta có thể cho đến bây giờ vẫn là vô kế khả thi.

Sau đó ta lại lục lọi trên thi thể Ngô Thiên Ngô một chút, tìm được một cái bình đồng cực kỳ khả nghi.

Vừa nhìn thì nơi đó đầy đầy đầy đấy, đậu đều là màu đen, hơn nữa âm khí dày đặc rất là quái dị.

Tên gia hỏa này không phải nói Ngô lão hư hoại trúng Quỷ Đậu thuật của hắn sao? Xem ra chính là thứ đồ chơi này rồi.

Một hạt đậu chính là một mạng người, trong bình đồng chừng mấy chục viên, đủ thấy thằng cha này chết không oan một chút nào, cũng không biết hắn hại chết bao nhiêu người!

Ta đem cái bình đồng cất vào túi tiền, xoay người ra khỏi cửa.

Vừa rồi hồn phách Ngô Thiên Ngô cũng bị ta thu vào trong đó, toàn bộ Hắc y nhân trong đình viện đều không thấy bóng dáng. Lão giả Đường Trang kia cũng một mực không xuất hiện, ta âm thầm thở dài một hơi, xem ra gia hỏa này cũng bị biểu tượng ta cường trang của ta lừa gạt, không dám tùy tiện ra tay.

Thế nhưng, vừa mới chuyển qua con đường nhỏ, đột nhiên phát hiện tên kia đang ngồi ở phía trước!

Chỉ có điều chiếc ghế trúc kia chuyển từ bên cửa đến bên cạnh một gốc cây đa lớn, trong tay còn bưng một ấm trà nhỏ sáng sủa.

Tên gia hỏa này đang chờ ta ở đây sao?

Trong lòng ta có chút kinh ngạc, nhưng vẫn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, quyết không thể lộ ra chút mệt mỏi nào! Nhất là không thể để thằng cha này phát hiện ra sơ hở.

Ta tiếp tục đi về phía trước, nhưng tên kia vẫn không hề nhúc nhích.

Cho đến khi ta gần tới 3~5 mét ta mới phát hiện, gia hỏa này đã chết!

Không biết bị người nào xuyên thủng một lỗ thủng ngay mi tâm, máu tươi và óc theo mũi chảy xuống đất. Chén trà nhỏ trong tay cũng vỡ thành vài mảnh, chỉ là còn chưa rơi lả tả mà thôi.

Đây là do ai làm?

Chẳng lẽ trong hội trường này còn ẩn giấu một cao thủ?

Ta hơi chần chờ một chút, rồi tranh thủ thời gian xoay người rời đi.

Rặc rặc!

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến một tiếng vang nhỏ.

Ta quay đầu nhìn lại, là một mai rơi trên mặt đất.

Giao thứ hai nghìn lẻ sáu trăm ngàn năm mơ mộng...

Trên đồng tiền còn dính đầy máu tươi và óc, hiển nhiên đây là hung khí xuyên thủng mi tâm.

Càng hiển nhiên, chính là do lão đầu lưng còng xuất quỷ nhập thần kia gây nên!

Nhưng hắn rốt cuộc là ai? Vì sao phải liên tiếp giúp đỡ ta, lại không gặp gỡ ta.

Đương nhiên, hiện tại không phải là lúc suy xét những chuyện này, ta phải lập tức rời khỏi nơi thị phi này.

Hơn nữa trời cũng sắp sáng rồi, ta phải lập tức trở về cứu Ngô lão!

Đánh một chiếc xe, gảy bàn trà Ngô Tiểu Ngô, nói hắn nói vị trí của tài xế cho hắn, ta liền nhắm hai mắt nằm trên lưng ghế mơ màng ngủ gật.

Mấy ngày qua thật sự quá mệt mỏi...

Vừa mới vào thành Sơn Tây huyện nhỏ đã bị đệ tử của Tử Thần Môn đuổi giết, sau đó điều tra đồ vật theo dõi, tiêu diệt quỷ quái. Chưa kịp nghỉ ngơi, lại ngựa không dừng vó đi tới Tây An, vì cứu Ngô lão, lại theo An Hồn Phù vọt vào linh bảo hội trường, trận đại chiến này, nhìn như vô cùng nhẹ nhõm, lại làm cạn kiệt tinh khí thần của ta rồi!

Nếu như có ai muốn ra tay với ta bây giờ, bất kể là Long Tuyền sơn trang hay là môn đồ Tử Thần, hoặc là vừa mới đắc tội với Linh Bảo hội, đều có thể làm cho ta uống một bình.

Xe cho thuê vừa đến quê hương Ngô, Ngô Ngô và người câm liền vội vàng ra nghênh đón.

"Trương đại chưởng quỹ, thế nào? Gia gia của ta..."

"Đi tìm tất cả chu sa nhà ngươi, chuẩn bị nước muối, gạo nếp và giấy đốt, càng nhiều càng tốt!" Ta vội vàng ngắt lời hắn, vừa phân phó vừa bước nhanh vào trong.

Tiểu Ngô vội vàng khoa tay múa chân cho người câm bá.

Người câm liên tục gật đầu, sau đó đi chuẩn bị đầy đủ.

Tiểu Ngô dẫn ta tiến vào mật thất.

Ngô lão xấu vẫn nằm trên giường Tiểu Thiết như trước, thân thể kia mặc dù không tiếp tục phình ra, nhưng càng thêm trong suốt, mắt thấy đã kiên trì không được bao lâu nữa.

Ta lấy ra bình đồng nói: "Những hạt đậu này đều là linh hồn bị hung thủ tàn hại, căn bản không phân rõ người nào là gia gia của con, chúng ta chỉ thuận tay làm chuyện tốt, giải cứu những linh hồn bị nhốt này đi."

"Ngươi đi tìm một cái nồi sắt lớn, bỏ nước muối cùng chu sa, đặt hỏa hoạn lên trên kệ. Đợi đến lúc âm khí trong hạt đậu đều bị xua tan ra, hồn phách gia gia ngươi cũng trở về vị trí cũ."

"Trương đại chưởng quỹ, ta... Ta phải cảm ơn ngươi như thế nào đây!" Nước mắt Tiểu Ngô vừa khóc vừa chảy ra.

"Đừng nói lời khách sáo như vậy, nếu như ngươi muốn cám ơn ta thì hãy dùng điểm tâm học bản lĩnh đi, đây cũng là điều gia gia ngươi kỳ vọng. Đi, trước hết mang lão gia tử vào trong bồn tắm cho ta." Nói xong, ta ngăn chặn hai vai của Ngô lão xấu xa lại.

Ngô lão xấu vốn gầy như que củi, nhưng lúc này thể nội tụ đầy âm khí, trở nên trầm trọng vô cùng.

Tiểu Ngô là một nam nhân có tính kỹ thuật điển hình, căn bản không có sức lực gì, hiện tại lại vô cùng suy yếu, phải dùng sức rất mạnh mới kéo Ngô lão xấu vào trong bồn tắm.

Ta ngồi liệt trên mặt đất lau mồ hôi trên thái dương, nói: "Chờ câm bá trở về, đem gạo nếp chôn ở trên người nó, toàn bộ biến thành đen rồi thay đổi, thẳng đến khi quỷ độc trong cơ thể đều bị hút khô, tự nhiên là tốt rồi."

"Nhớ kỹ, nhất định phải đợi gạo nếp hoàn toàn không có biến hóa, gia gia ngươi khôi phục hình thể xong lại nấu đậu, nếu không thân thể sẽ có âm khí tràn đầy, hồn phách của ông nội ngươi căn bản không vào được."

.

"Còn nữa, lúc nấu đậu, khẳng định sẽ có vô số âm hồn tứ tán, ngươi mở cửa, đốt nhiều tiền giấy ở ngoài cửa, bày một tòa tế hồn trận trước bếp lò. Thứ này rất đơn giản, ngươi không đi vòng hỏi một chút, tùy tiện một người đều biết. Lời ta vừa nói, ngươi nhớ kỹ chưa?" Ta hỏi.

"Nhớ kỹ!" Tiểu Ngô liên tục gật đầu đáp.

"Vậy được, ngươi cứ làm theo lời ta, ta thực sự mệt không chịu nổi. Phải lập tức nghỉ ngơi một lát, nếu ngươi có gì không hiểu lại đến hỏi ta."

"Được, Trương đại chưởng quỹ ngươi cứ yên tâm mà đi đi, ta nhất định sẽ...Phi phi phi!" Tiểu Ngô vừa mới nói được một nửa, đột nhiên phát giác lời nói này hình như có chút không may, vội vàng sửa lời nói: "Trương ca, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ làm tốt." Nói xong, đỡ ta dậy.

Nguyên lai là hắn chuẩn bị dẫn ta đến phòng lầu một, nhưng ta lại cố ý muốn đi lầu ba ngủ ở giường gỗ của gia gia hắn.

Quan tài kia nhìn như giường gỗ bình thường, lại có công hiệu khác, ta vừa nhắm mắt lại liền chìm vào mộng đẹp, lập tức làm một giấc mộng đẹp.

Thật ra ta cũng không biết rốt cuộc đây có phải là mơ hay không nữa?

Bởi vì ta lại nhìn thấy một mảnh xương trắng vô biên vô hạn, cao cao sừng sững một tòa bảo tháp chín tầng.

Hắn đi dọc theo thềm Bạch Cốt đẩy cửa vào.

Cảnh tượng bên trong hoàn toàn khác biệt so với mấy lần trước của ta.

Không có tám tòa đài cao kia, cũng không có con Lam Nhãn Lộc ánh vàng rực rỡ kia.

Trước mặt ta là một mảng sương mù.

Sương mù cuồn cuộn lưu động tựa như ở trước mặt ta triển khai lại một bộ lại một cảnh tượng giống như thực tế vậy.

Tỳ Hưu âm u quỷ khí một mảnh hỗn độn, đài ngắm thôn sụp xuống vô số tiểu quỷ báo động, khắp nơi đều cắm cờ trắng sau lưng, tượng điêu khắc phán quan và Yêu Hoàng đã bị phá nát, chỉ còn điêu khắc của Ma Tôn còn ở đó.

Sương mù cuồn cuộn, ta đã nhìn thấy ông nội, đứng ở giao lộ của Tỳ Hưu vẫy vẫy tay với ta.

Hô một tiếng, sương mù lại bị tách ra, đập vào mắt là một dãy núi trắng noãn, nguy nga trùng trùng điệp điệp, dưới chân núi tựa hồ tụ tập rất ít người, diện mạo có chút nhìn không rõ lắm, nhưng từ dáng người mặc quần áo lại có thể phân biệt ra, đều là cao thủ Trương gia Giang Bắc.

Một con Kỳ Lân màu vàng từ huyệt động sâu trong dãy núi lao ra, trong miệng ngậm một cây kim tiên bốn cạnh trực tiếp hướng ta đi tới, tựa như muốn đem vật này giao cho ta...

Ngay khi ta cầm kim tiên lên, tất cả ảo ảnh đều bị tiêu diệt sạch sẽ. Trong tàn ảnh, một đạo rất quen thuộc lóe lên, nhưng lại làm cho ta hận thấu xương, chính là Long Thanh Thu!

Hai tay hắn đeo một bộ áo xanh, giống như đang cất tiếng cười to, lại tựa như đang đối kháng gì đó.

Tất cả cảnh tượng đều bị phá thành từng mảnh nhỏ, chỉ là từng đoạn tàn ảnh, nhưng lại rõ ràng như vậy, giống như là sắp có tương lai phát sinh vậy.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, ta từ từ tỉnh lại.

Từ trong quan tài nhô đầu ra nhìn, trời sớm đã sáng rõ, ánh nắng chói chang từ ngoài cửa sổ nghiêng nghiêng bắn vào, chiếu trên cỏ dại đầy đất, lập tức để cho ta sinh ra một loại ảo giác.

Ta không phải Trương Cửu Lân gì đó, cũng không có sứ mệnh cùng trọng trách gì, không có cái gì là Doãn Tân Nguyệt cùng Phàm, cũng không biết Lý Ma Tử và Sơ Nhất, ta chỉ là một bộ xương khô ngủ say trong quan tài mà thôi. Tất cả cái này đều là của ta một giấc mộng!

Ta sửng sốt một hồi lâu, lúc này mới từ trong hư ảo nửa tỉnh dậy triệt để tỉnh táo lại, thả người nhảy ra khỏi quan tài.

Thể lực đã hoàn toàn khôi phục, hầu như hao hết linh lực trong một giấc mộng, trở lại trạng thái đỉnh cao.

Hắn duỗi lưng một cái, hoạt động tay chân, cảm giác vô luận là thân thể hay là tinh thần đều vô cùng tốt, thậm chí chưa bao giờ được tốt như vậy!

Vừa định bước xuống lầu xem thử Ngô lão thế nào, đột nhiên chợt nghe sau lưng rầm một tiếng.

Quay đầu nhìn lại, vậy mà quan tài Dương Mộc hết sức bình thường kia đã sụp đổ rồi!

Đó không phải là gãy đoạn đơn giản hay sụp đổ mà là toàn bộ hóa thành tro bụi.

Tro tàn kia vẫn bảo trì bộ dáng quan tài như cũ, thậm chí ngay cả hoa văn của Dương Mộc đều thấy rất rõ ràng, phảng phất quan tài kia đã sớm phóng ra mấy trăm năm rồi!

Ta cực kỳ kinh ngạc ngẩn người, hầu như có chút không rõ cảnh tượng trước mắt là chân thật hay là hư ảo?

Huynh đệ ruột trộm mộ thứ hai ngàn lẻ bảy...

Đúng lúc này, một hồi chuông tàu dễ nghe làm ta tỉnh lại từ trong kinh ngạc.

Cầm lấy điện thoại xem thử, không ngờ lại có mấy ống máy quay, sau đó còn có vài lá thư.

Thông tin trên máy truyền tin có Doãn Tân Nguyệt đánh tới, cũng có cả Hoàng đội trưởng, còn có Lý Ma Tử, hơn nữa còn có vài số hiệu lạ lẫm.

Lá thư này cũng là mấy người đưa tới.

Tin nhắn của Doãn Tân Nguyệt hỏi ta đang làm gì, mấy ngày nữa tổ chức vở kịch sẽ xong, trong khoảng thời gian này có ngọc bảo hộ vẫn rất an toàn, sẽ vội trở về tụ tập với ta một hồi. Ta trầm ngâm hồi lâu trả lời một câu: Đỗ Lôi Diên đã sớm đói khát khó nhịn!

Lá thư của Hoàng đội trưởng rất đơn giản, chỉ có ba chữ: Hắn không đổi.

Xem ra Quách lão bản quả thực có vấn đề quan trọng, vẫn là càng nhìn trúng đồng hồ giá cả đắt đỏ kia, dây chuyền tổ truyền cũng bất chấp!

Phục hồi của ta cũng rất đơn giản: hiểu rồi.

Lá thư của Lý Ma Tử dài nhất, hơn nữa còn tràn đầy oán giận!

Hắn hỏi ta có thể có thứ gì khác thay thế Kim Liên Cấu hay không, hắn thực sự có chút không chịu nổi lão thái thái này...

Lão thái thái này sinh ra thích sạch sẽ hơn nữa cố chấp muốn chết, cho nên vừa qua một ngày, để ngăn cản bà ta rửa chân, bà ta đã dùng sức toàn thân giải mã, miệng mệt miệng đắng lưỡi khô.

Để ổn định lão thái thái này, Lý Ma Tử cũng không đếm xỉa gì nữa, nhận nàng làm tổ mẫu. Sau đó, hắn lại đưa ra mười mấy biện pháp khác, hỏi ta có thể thay thế dơ bẩn trăm ngày không, nếu không hắn thật sự không kiên trì nổi nữa! Bằng không cứ để ông chủ họ Bạch tới giúp hắn chống đỡ hai ngày...

Đối mặt với Lý mặt rỗ oán giận rất nhiều, ta chỉ trả lời một câu: thành bại tại nhất cử động này, mặt rỗ vẫn phải cố gắng hết sức!

Thu hồi điện thoại, ta vội vã xuống lầu.

Vừa mới đi qua góc lầu ba, đã thấy Tiểu Ngô nằm ngáy o oặt trên tường, trên mặt là gạo nếp, phủi tro hương, lại còn bị nước mắt ứa ra, xem ra nó cũng đang mệt muốn chết.

Ta không muốn quấy rầy hắn nữa, nhẹ tay nhẹ chân từ trước người hắn bước qua.

Nhưng hắn lập tức ôm lấy đùi mình, kêu lớn: "Gia gia, gia gia..."

Một câu này lại làm ta giật bắn mình! Chẳng lẽ Ngô lão ta xuất hiện điều gì ngoài ý muốn hay sao?

Hắn lập tức bất chấp việc ngủ yên giấc, tranh thủ thời gian lôi kéo hắn tỉnh dậy hỏi: "Tiểu Ngô, gia gia ngươi thế nào rồi?"

Tiểu Ngô đột nhiên bừng tỉnh, hơi chần chờ một chút, vừa thấy mình, lập tức nhảy dựng lên, mặt mũi tươi cười nói: "Gia gia ta đã tỉnh, cảm ơn Trương chưởng quỹ của ngươi! Vốn ta định sớm thông báo cho ngươi, nhưng thấy ngươi ngủ chính hương nên không đành lòng quấy rầy ngươi."

Vừa nói chuyện, nước mắt vừa rơi lã chã, làm cho không khác gì một khuôn mặt lớn trong kinh kịch.

"Hắn ở đâu? Mau dẫn ta đi xem." Vừa nghe được tin tức này, ta cũng cực kỳ mừng rỡ!

"Ở trong phòng ta, người câm bá chiếu cố hắn, hắn bảo ta ở trên lầu chờ ngươi, nói là đợi ngươi tỉnh lại thì gọi qua. Hắn hình như có lời gì muốn nói với ngươi." Nói xong, Tiểu Ngô lau nước mắt lung tung, vội vàng chạy về phía trước dẫn đường.

Vừa đẩy cửa phòng ra nhìn, Ngô lão giả xấu xa đang tựa người vào giường nhìn về phía ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng cửa liền quay đầu lại.

Thân thể của hắn mặc dù còn rất yếu ớt, nhưng đã sớm giảm sưng hồi phục lúc trước, mà tinh thần kia diện mạo càng là thần kỳ tốt nhất, nhất là con mắt kia càng là sáng rực hào quang.

"Ngô lão, nhìn thấy ngươi đang hảo hảo ngồi ở chỗ này như vậy, thật sự là rất vui!" Ta cười đi tới, nắm chặt hai tay của hắn - Đây không phải lời khách sáo gì, từ trước đến nay Ngô lão vẫn luôn muốn làm việc thiện với người khác, lại là lão tiền bối của Âm Vật giới, cho tới nay cũng không ít lần giúp ta, nhìn thấy hắn lại từ trước mặt Thần chết đánh cho một đường cong, rồi lại khôi phục hình dạng ban đầu, tự nhiên lại sinh ra một sự vui sướng không cách nào nói nên lời.

"Cái này còn không phải là do ngươi sao." Ngô lão cười ha hả đáp, lập tức quay đầu hướng về phía người câm bá cùng Tiểu Ngô đứng ở cửa ra vào, giương cằm nói: "Hai người các ngươi ra ngoài trước đi, ta có mấy lời muốn nói với Cửu Lân."

Người câm gật đầu nhẹ, bước nhanh ra ngoài, Tiểu Ngô nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

"Cửu Lân à, ngươi ngồi trước đi." Ngô lão xấu chỉ vào cái ghế cố ý đặt bên giường, yên lặng chờ ta ngồi xuống rồi nói: "Chuyện này ta muốn kể lại từ đầu tới cuối với ngươi một lần..."

"Các ngươi đều biết, năm đó ta là tên trộm mộ, nhưng ta cũng là bất đắc dĩ a!"

"Năm đó, nhà chúng ta nghèo đến cả cơm cũng không ăn được, lúc nhỏ còn nằm nhoài trong chuồng heo nhà địa chủ cùng một đám heo nhỏ đoạt đồ ăn. Ngày ấy thật sự là nghèo không có cách nào sống được! Bản thân Ngô gia trang chúng ta lại là một nơi khổ sở, vượt qua những năm vui thậm chí có thể ăn được tám phần no bụng, nếu như năm tháng thiên tai đại hạn, đầu năm nào..., Ngay cả vỏ cây cỏ cũng không lấp đầy bụng. Vốn chúng ta là huynh muội ba người, nhưng muội muội ta chính là đuổi kịp một bữa cơm no, no chết tươi, sau đó không bao lâu, cha mẹ ta cũng chết đói như vậy! Ài! Ngày đó... "

Ngô lão nhớ tới quá khứ rất là khổ sở, không khỏi thở dài một tiếng lắc đầu.

"Trong nhà chỉ còn lại ca ca Ngô Thiên Ngô thiên ta cùng cha khác mẹ, thực sự rất đói, ta cùng hắn nửa đêm bò đi mộ phần bắt chuột ăn."

"Có một buổi tối nọ, chúng ta đang cầm lấy, nghe thấy trong nghĩa địa hình như có động tĩnh gì đó. Hai chúng ta lúc đó sợ quá nên xoay người bỏ chạy. Không ngờ hoảng hốt chạy vào trong lỗ thủng của mộ, hắn xoay chân, ta cũng không cõng được hắn, hai người sợ tới mức oa oa khóc lớn. Lúc này có một lão đầu giả từ trong lỗ thủng mộ mộ bò ra."

"Hắn lấy ra hai cái bánh ngô mặt heo quơ quơ trước mặt hai chúng ta, dụ dỗ chúng ta nói, muốn ăn hay không? Nếu muốn ăn, liền giúp hắn một chuyện. Phía dưới có cái lỗ đá quá nhỏ, chỉ có tiểu hài tử mới có thể chui vào, các ngươi đi vào giúp ta lấy đồ vật bên trong ra, hai cái bánh nướng này liền cho các ngươi. Nếu các ngươi không đồng ý bây giờ giết chết các ngươi! Nói xong hắn liền lôi một thanh đao nhọn bóng loáng từ bên hông ra."

"Hai chúng ta lúc ấy vừa đói vừa sợ, đành phải nghe lời hắn, thuận theo một sợi dây thừng thô đến trong phần mộ."

"Hiện tại nhớ lại, đó là một tòa cổ mộ lúc sáng, bên ngoài là kết cấu của gạch Phong Thiên Tráo, một khi trộm lỗ lớn sẽ hỏng hoàn toàn, cho nên hắn không dám mở rộng nữa. Đành phải để chúng ta xuống."

"Đó là lần đầu tiên hai chúng ta tiến vào cổ mộ, tất cả đều bị hù dọa không nhẹ, suýt nữa trực tiếp hôn mê bất tỉnh bên trong. Bất quá còn may, cuối cùng vẫn cầm mấy cái mâm sứ đưa lên. Lúc ấy hai chúng ta còn lưu lại tâm tư, nói bên kia còn có, thế nhưng quá đói không có khí lực đi xuống tiếp nữa..."

"Vốn định lừa bánh nướng ăn, lại không đến mức bị hắn giết chết, ai biết lão đầu nhi kia sau khi nghe xong lại bật cười ha hả. Nói hai chúng ta rất có thiên phú, hỏi chúng ta có nguyện ý làm đồ đệ hắn không, chỉ cần làm đồ đệ hắn thì mỗi ngày đều có bánh nướng, hơn nữa còn ăn đủ! Mỗi tháng còn có thể ăn mặn một lần, cho gà quay ăn. "

"Hai chúng ta vừa nghe, lập tức mừng rỡ, từ đó liền đi lên đội trộm mộ này."

"Mười mấy năm sau, sư phụ chết rồi, hai chúng ta đều trở thành hảo thủ số một số hai trong chuyến đi này. Nhưng cũng không biết bắt đầu từ khi nào, tính tình của hai chúng ta cũng hoàn toàn khác nhau."

"Ta thấy người trong trang đều đáng thương như vậy, đem tiền bán đồ cổ đến tay đều đổi lương thực, thừa dịp nửa đêm không ai nhìn thấy, một túi túi ném tới các nhà cửa—— dù sao tiền này đến không quá chính đáng, đào mộ đào ở chỗ nào đều là tội lớn!"

"Ngô Thiên Ngô nói ta là thằng ngốc, tân tân tân khổ lấy mạng đổi lấy tiền, cứ thế vứt bỏ. Còn không cho người khác biết là ngươi làm, đây là mưu đồ gì? Hắn lấy tiền liền đi dạo kỹ viện, hỗn tạp sòng bạc, trong vòng vài ngày sẽ tạo ra tinh quang." Ngô lão giả than thở, xấu xa.

"Về sau có một ngày, hai chúng ta đang ở trong một núi hoang quét dọn chén đĩa tìm kiếm cổ mộ, phát hiện dưới một cây liễu lớn, có một lão đạo mặt mũi rách nát đầy vết nhơ."

"Lão đạo kia nói hắn muốn ăn đào, dưới núi này không xa có một gốc cây đào lớn, hỏi hai chúng ta ai đồng ý hái một trái cho hắn?"

Chút thứ hai nghìn lẻ tám, Lân chí kiếm tự tiêu.

Ngô lão xấu tiếp tục nhớ lại: "Lúc ấy Ngô Thiên Ngô nhổ lão đạo kia một cái, mắng mình ngươi là đồ chó gì, dám sai khiến gia gia ngươi? Nếu không phải ta ngăn cản, chắc lão đã đánh chết lão đạo ngay tại chỗ rồi."

"Sau đó chúng ta cũng không để ý tới lão đạo, cứ vậy xuống núi."

"Dưới chân núi quả nhiên có một gốc đào lớn, hơn nữa bên trên chỉ có một gốc đào! Ta nhớ rõ ràng, chúng ta chính là từ nơi này đi lên, căn bản không có đào cây a?"

"Ngô Thiên Ngô muốn ăn trái đào kia, rồi lập tức nhảy lên cây, vừa bò được nửa cây đã rớt xuống, bị thương chân."

"Ta đem hắn cõng xuống núi dàn xếp ổn thỏa, nghĩ thế nào cảm giác được cả chuyện này có chút cổ quái. Thế là trong ban đêm lại vòng trở về, hái quả đào lại đi tìm lão đạo kia..."

"Hắn vẫn đang khoanh chân ngồi tại chỗ. Vừa thấy ta hái được quả đào trở về cũng không có gì kỳ quái, liền nói thứ này ngươi giữ lại đi! Sau ba năm dùng rồi, mặc dù lòng dạ ngươi chưa biến mất, nhưng đã chậm mất bốn canh giờ., Điều đó chỉ sợ sẽ phải chịu khổ cực bốn mươi năm! Hơn nữa còn có một đạo sinh tử đại kiếp. Ta có bốn câu nói tặng cho ngươi, ngươi ngàn vạn phải nhớ kỹ! Thập thế duyên chưa hết, khuyên ác chuyển thiện đạo, hoang quan tài tàng kim thất, Lân Chí kiếp tự tiêu."

"Nói xong mấy lời này, hắn lại tiện tay bẻ một cành cây cho ta mượn: "Đây là nơi ngươi quy tụ."

"Nói xong, ở phía xa xa chỉ tay nói: "Nhìn đi, trời đã sáng rồi!"

"Ta quay đầu nhìn lại, sáng cái gì, chỉ là một viên lưu tinh, chẳng qua so với bình thường thấy sáng hơn một chút mà thôi. Nhưng lại quay đầu, lão đạo kia liền không thấy nữa! Mà quả đào trong tay ta cũng biến thành cái này."

Nói đến đây, Ngô lão xấu một tay móc mắt trái ra, đem con mắt tháo xuống đưa cho ta.

Ta nhận lấy nhìn qua, đó là một quả cầu nhỏ màu vàng đục, không phải thủy tinh cũng không phải là đá, ta cũng không nhìn ra làm bằng vật liệu gì.

Hóa ra, mắt trái Ngô lão xấu đã sớm mù! Cũng không trách được tối hôm qua, toàn thân trên dưới đều sưng lên thành hình dạng kia, chỉ có phụ cận mắt trái không có chuyện gì hết, nguyên lai là có vật này tồn tại.

Ngô lão xấu dừng một chút rồi nói tiếp: "Lúc ấy ta vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ, còn tưởng là đụng phải thần tiên sống, vội vàng hướng về phía cây đại dương dập đầu mấy cái. Ta cảm thấy lão đạo kia rất thần kỳ, liền đem quả cầu vàng và cành Dương kia bỏ vào túi nhỏ, mang theo người."

"Sau ba năm, ta mới thật sự ý thức được bản lĩnh của đạo nhân kia cao tới mức nào! Cuộc đời ta cũng vì vậy mà thay đổi."

"Ba năm sau, hai chúng ta tìm được một tòa thương triều đại mộ, đánh vào trộm lỗ, lúc tới gần mộ thất lại bị một phiến đá lớn chặn lại, bất luận dùng thuốc nổ hay đục đẽo đều không có tác dụng gì, Ngô Thiên Ngô liền lấy ra một hạt đậu đen không biết từ đâu lấy được, ném lên trên, phiến đá kia lập tức vỡ nát."

"Chúng ta leo vào xem, làm gì có quan tài chôn cùng vật mai táng? Nơi đó có kéo khăn lụa màu hồng, chính giữa có đặt một cái giường lớn thêu gấm, quả thực giống với khuê phòng tiểu thư quý tộc. Đến gần nhìn lại, đúng là, thiếu nữ xinh đẹp nằm bên cạnh là mười sáu mười bảy tuổi, màu da trắng nõn, dáng người cân xứng, tản ra từng trận hương thơm, quả thực giống như ngủ thiếp đi, hai bên cạnh nàng chất đầy trân châu mã não, phảng phất ánh nến lập lòe sinh ra ánh sáng."

"Ta đang nhét bảo vật vào trong túi áo, Ngô Thiên Ta lại động tà niệm nhất định phải làm loạn ý đồ của nàng, ta cản hai lần không ngăn lại, bị một cước của hắn đạp trên mặt đất, nói là muốn đi ngươi đi trước, ta không phải làm thịt cô nương nhỏ này rồi lại nói."

"Trộm mộ vốn là chuyện tội ác tày trời, gian thi càng là thiên lý bất dung, ta lấy lý lẽ tranh luận muốn khuyên hắn đi ra ngoài, nhưng hắn lại giống như đột nhiên trúng tà, rút dao găm đâm về phía ta, thoáng cái đã chọc mù mắt trái của ta. Sau đó còn đỏ mắt nói ta làm hỏng chuyện tốt của hắn, nhất định phải giết ta!"

"Bàn về đánh nhau ta không phải là đối thủ của hắn, hơn nữa lại bị chọc mù mắt. Mắt thấy hắn như ma hướng thẳng đến chỗ yếu hại, ta chỉ có thể quay đầu chạy trốn, hắn cũng vung vẩy dao găm như phát điên theo sau đuổi theo. Mắt thấy ta sắp chạy ra khỏi cửa động, hắn ném dao găm ra không trúng ta, lại ném một hạt đậu đen, hạt đậu vừa chạm vào người, lập tức ngứa không được, sau lưng cũng nổi lên một cục u lớn."

"Ta vừa mới leo ra cửa hang, phiến đá bị nổ nát kia liền ầm ầm vỡ nát, toàn bộ đại mộ đều sụp xuống!"

"Hắn tuy chọc mù một con mắt của ta, còn muốn giết ta. Nhưng dù sao chúng ta sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, ta liền vì hắn lập một tòa mộ mộ y quan, từ đây tha hương..."

"Đêm đó, mắt ta bị đâm mù, máu không ngừng chảy, bất luận là dùng biện pháp gì cũng ngăn không được, cái u trên lưng cũng càng phồng to, toàn thân cũng theo đó sưng phù lên. ngứa muốn chết., Thật hận không thể một đao giết chết chính mình! Trong lúc cào loạn đụng phải túi nhỏ thiếp thân, lập tức liền nhớ tới lúc trước lão đạo kia cho ta vật gì đó, chính là quả cầu vàng do quả đào biến thành kia, lấy ra thử một lần, máu lập tức ngừng chảy, hơn nữa cũng không đau chút nào!"

"Cho đến lúc này, ta mới cảm thấy đạo nhân kia quả thật không tầm thường, cẩn thận cân nhắc mấy câu nói kia, càng cảm thấy chuyến này không thể tiếp tục làm nữa."

"Ta bắt đầu gia nhập nhóm thương nhân âm vật này nhất, kỳ thật nghĩ tới muốn hiểu rõ mấy câu nói kia rốt cuộc là có ý gì? Khổ sở suy nghĩ nhiều năm, rốt cuộc hiểu ra."

"Thì ra, tổ tiên ta chín đời đều là người đại thiện tích lũy công đức, nếu như ta cũng công đức viên mãn, chính là thiện nhân mười đời. Đáng tiếc, ta lầm đường lạc lối, đi vào nơi trộm mộ, phá huỷ công đức tổ tiên tích góp."

"Có lẽ đạo nhân kia cũng không đành lòng nhìn thấy Thập Thế Công Đức bị hủy trong tay ta, vì vậy ta vạch ra một con đường sáng: Đó chính là dạy ác nhân để bọn họ vứt bỏ ác mà theo thiện. Từ nay về sau, ta thật sự làm như vậy, nhiều năm qua, không biết bao nhiêu đạo tặc bị ta khuyên nhủ."

"Những lời này của phòng kim giấu nắp quan tài, ta vẫn luôn không hiểu rõ, thẳng đến một ngày, ta thấy cành Dương Thụ bị ta trồng xuống kia biến thành đại thụ che trời, trong giây lát liền dẫn dắt, dùng cái quan tài mà Dương Mộc làm, mỗi đêm đều ngủ say trong đó, tra tấn bệnh mỏi suốt mấy chục năm ta nghỉ ngơi rất nhanh chuyển biến tốt đẹp, hơn nữa ngủ trong quan tài này không có tạp niệm gì, dục vọng cái gì cũng không có."

"Sau đó, ta lại dựa theo đạo nhân kia chỉ thị, đem toàn bộ tích lũy biến thành vàng bạc, giấu ở trong mật thất. Chỉ là ta khổ sở nghiên cứu hơn bốn mươi năm, vẫn không hiểu rõ "Lân Chí Kiếp tự tiêu" là có ý gì?"

"Mấy ngày trước, đột nhiên bị tiểu nhân ám toán, hơn nữa bệnh tình kia cơ hồ giống hệt như năm đó Ngô Thiên Ngô Thiên đập hạt mực! Nhớ lại lần trước, lúc ở sân bãi, tiểu bằng hữu cũng đã nói qua với ta, có một lão già cùng hắn nói về bài danh gia phả. Bối phận này đích thật là dùng 《Thiên Tự Văn》 bài danh, bất quá đó cũng không phải là thứ mà lão tổ tông lưu lại., Mà là di chúc phụ thân trước khi lâm chung, nói là thôn quá nghèo, bảo chúng ta đều ra ngoài chạy nạn, nếu thật sự không được thì tách ra, vì phòng ngừa sau này thân huyết không cách nào nhận nhau, mới lâm thời sắp xếp thứ tự. Nói cách khác, chuyện này chỉ có ta và ông ấy biết."

"Năm đó hắn dĩ nhiên không có chết, hơn nữa còn hoài nghi là ta cố ý làm sụp cổ mộ muốn đập chết hắn! Đây là tới tìm ta báo thù." Ngô lão xấu nói đến đây liên tục cười khổ.

"Nói thật, hiện tại ta cũng không sợ chết chút nào, nhưng tiểu bằng hữu đứa nhỏ này quá mức thiện lương và ngây thơ, một khi ta chết, với cá tính của Ngô Thiên ta, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn! Ta rất sợ bằng hữu nhỏ vì chuyện này mà gặp nạn, vì vậy ta nghĩ tới nghĩ lui, trong toàn bộ vòng tròn âm vật, nếu có bản lĩnh đối phó Ngô Thiên Ngô, lại nguyện ý ra tay giúp đỡ, cũng chỉ có ngươi thôi."

"Trong nháy mắt khi ta lấy ra máy truyền tin thì đột nhiên nhớ tới câu nói cuối cùng của đạo nhân kia: Lân chí kiếp tự biến mất!"

"Cho đến lúc này, ta mới hiểu được! Nguyên lai ngươi mới là quý nhân trong số mệnh của ta." Khuôn mặt Ngô lão lộ vẻ cảm kích nhìn ta một cái.

Mâu Lục Cửu Chương thứ hai nghìn lẻ chín, mẹ sầu bi tuổi trung niên, vợ chồng lâu năm...

Ngô lão nói tới đây thì ngừng lại nhìn ta.

Đoạn quá khứ bí ẩn này quả thực cũng làm ta khiếp sợ!

Không nghĩ tới hai người hắn và Ngô Thiên Ngô lại có quan hệ sâu xa như thế, hơn nữa đã nếm qua đau khổ từ Quỷ Đậu thuật, cho nên liên tưởng đến có người đoán ra gia phả gia tộc bọn họ, lập tức biết là Ngô Thiên Ngô đã trở về, tiến hành an bài trước.

Hơn nữa hắn cũng là người đại thiện mười thế, chỉ có điều vì ngộ nhập trộm mộ mà tổn hại chút ân đức.

Càng khiến ta thêm giật mình chính là lão đạo sĩ như hắn nói tới là muốn ăn quả đào kia!

Lúc trước Giang Đại Ngư cũng đã nói qua, lúc trước cùng Giang Tiểu Ngư lang bạt giang hồ, cũng từng gặp một lão đạo sĩ, cũng để lại vài câu châm ngôn, hơn nữa đều có liên quan đến ta.

"Gặp Lân là chủ!" "Lân Chí Kiếm tự tiêu!"

Rốt cuộc lão đạo sĩ này là ai?

Vậy mà có thể tại mấy chục năm trước ta còn chưa ra đời đã báo trước sự tồn tại của ta! Chẳng những suy đoán chuẩn xác vận mệnh của cá lớn Ngô lão làm hư hai người như thế, hơn nữa vào thời khắc cuối cùng nhất định sẽ gặp được ta, được ta cứu.

Chuyện này so với thần tiên sống còn có khác gì?

Ngô lão hư hỏng trầm mặc tiếp tục nói: "Ta cho rằng năm đó lão theo cổ mộ sụp xuống đã sớm bị đè chết rồi, không nghĩ tới lão chẳng những còn sống, còn luyện thành một thân tà thuật. Mấy ngày trước, lão mượn cô nương người câm mua thức ăn, đặt trên người bà ta một hạt quỷ đậu."

"Ta trước đó đã trúng loại tà thuật này, bởi vì có nhãn cầu màu vàng, tạm thời chưa phát tác, lần này lại bị dẫn phát ra. Nhưng mà... Ngươi cũng biết, ta nhập hành tương đối trễ, hơn nữa đối với thuật Âm Dương cũng không quá am hiểu, thuộc về Nê Bồ Tát qua sông tự thân khó bảo toàn, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cô nhóc câm... Aiz!"

Ngô lão thở dài một hơi, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Ta thân trúng tà thuật, sau đó hắn dùng hạc giấy truyền thư, mang đến cho ta, nói là chỉ cần ta gia nhập hội linh bảo, đảm nhiệm chấp sự Tây An, hắn sẽ giải trừ Quỷ Đậu thuật, bảo vệ ta không chết."

"Linh bảo lai lịch như thế nào, lại do người nào tổ chức, mục đích gì ta đều không biết được, nhưng ta đối với phẩm tính của hắn quả thực không hiểu rõ! Hơn nữa còn dùng loại phương pháp này bức bách ta nhập hội, không cần nghĩ đến khẳng định là một tổ chức tà ác."

"Ngô lão, Tây An hội trường đã bị ta san bằng, Ngô Thiên Ngô cũng bị ta giết." Ta cười lạnh nói.

Ngô lão xấu gật đầu: "Lúc ta tỉnh lại đã đoán được. Xem ra lão đạo kia nói không sai, Lân chí kiếp tự tiêu, một lần kiếp nạn này cuối cùng cũng kết thúc! Chỉ là cô bé câm... Ài, bằng hữu nhỏ đáng thương cho tới bây giờ cũng không biết, đó chính là mẹ ruột của hắn."

"Ngươi nói Đại nương là mẹ ruột của Tiểu Ngô hả?" Ta hơi kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy!" Ngô lão khẽ gật đầu nói: "Năm đó, lúc ở ven đường ta phát hiện hai người đã sớm đông cứng rồi, sau khi được cứu chữa một phen cuối cùng cũng tỉnh lại, bởi vì hai người bọn họ đều là người câm điếc., Lại cũng không biết chữ. Ta mất rất nhiều sức lực mới biết được bọn chúng đã đánh mất đứa trẻ, lúc ra ngoài tìm kiếm vừa đói lại vừa lạnh, thiếu chút nữa là chết cùng một lúc. Ta tìm kiếm chung quanh, cuối cùng cũng bắt được tên buôn lậu kia, ôm đứa con về, hắn chính là một đứa trẻ."

"Ta vốn định cho bọn hắn một khoản tiền, để bọn hắn về quê làm chút sinh ý nhỏ gì đó. Nhưng hai người bọn hắn lại không chịu đi, hai chân quỳ xuống, nói là muốn ở bên cạnh ta báo đáp ân tình."

"Hai người bọn họ cũng thật là đáng thương, trời sinh câm điếc, làm người lại thành thật như vậy. Nếu mang theo chút tiền về quê nhà nói không chừng còn bị người ta bắt nạt, thế là ta đáp ứng. Bọn họ cho đứa nhỏ này quản ta là gia gia, lại không chịu làm cha mẹ của nó, nói là sợ sau này trẻ con lớn lên sẽ biết cha mẹ mình đều là người điếc cảm thấy tự ti."

"Cô bé họ câm trúng độc đậu, đau đớn không chịu nổi, mắt thấy là không sống nổi nữa, lúc đó toàn thân ta sưng vù đến mức không nhúc nhích được, thần trí mơ hồ, căn bản không cứu được cô ta. Nhóc câm không đành lòng nhìn cô ta chịu tội, lại sợ âm độc này lây nhiễm đến thân thể của tiểu bằng hữu, vì thế liền tự tay giết cô ta. Tự nhiên tất cả chuyện này đều nói với tiểu bằng hữu, nếu hắn biết...! Đáng thương cho cha mẹ trong thiên hạ này." Ngô lão lại thở dài một tiếng.

Nguyên lai Tiểu Ngô cũng không phải là cháu trai ruột của Ngô lão xấu, mà là phu thê của người câm.

"Theo như lời của Tiểu Ngô, chuyện cha mẹ bọn họ xảy ra chuyện có xe cát cũng là nàng bịa ra hay sao?" Ta hỏi.

"Đây là sự thật, hai mươi lăm năm trước, con trai ruột Ngô binh Hùng của ta hai lần bị hai phát xe đánh chết thảm tại đương trường, con dâu lúc ấy đã có thai tám tháng! Lão đạo kia nói không sai chút nào, ta ngộ nhập trộm mộ chuyến này đã tổn hại âm đức. Tổ tông cực kỳ nghèo cả đời., Phúc báo Cửu Thế vất vả lắm mới tích được lại bị ta phá hư hoàn toàn! Binh Hùng mới có ba tháng lớn, lão bạn đã nhiễm bệnh không thể trị, chỉ trong bảy ngày ngắn ngủn đã xuất thủ khắp nơi, ta vất vả lắm mới nuôi lớn binh hùng, lại dựa theo nguyện vọng nhỏ của chính mình mà đi làm binh lính. Mắt thấy lấy vợ sinh con, cuối cùng lại là kết cục như vậy."

"Tang mẫu khi còn nhỏ, thê tử trung niên tang, sống chết già! Đây là chuyện làm người cả đời tam đại tiếc nuối, cứ như vậy mà ta đuổi kịp. Ai! Nhớ tới những điều này, thật sự có chút hổ thẹn với tổ tông a. "

Thân thể Ngô lão khôi phục không tệ, hơn nữa thoạt nhìn so với trước kia thì mạnh mẽ hơn rất nhiều, ít nhất là nói lâu như vậy cũng không ho khan chút nào, hơn nữa còn phi thường rõ ràng. Nhưng nhớ lại chuyện cũ làm cho người ta đau lòng này, không khỏi mặt mũi tràn đầy đau thương.

"Ngô lão, ngươi cũng đừng đau lòng." Ta vỗ tay của hắn khuyên nhủ: "Chuyện quá khứ đã qua. Ngươi không phải nói: Lân chí kiếp tự tiêu sao. Ta đã tới rồi, như vậy tất cả khó khăn cũng nên qua đi, từ nay về sau ngài cứ an dưỡng tuổi già đi!"

"Ông câm cảm tạ, tiểu Ngô hiếu thuận, chẳng phải ông cũng đã đối đãi bọn họ như cháu trai ruột của con trai ruột thịt sao? Hơn nữa nhiều năm qua ông vẫn luôn hành thiện tích đức, khuyên ác cải thiện, lại phải chịu khổ hơn bốn mươi năm, âm đức nợ cũng nên trả hết, thập thế công đức sẽ không kết thúc như vậy đâu."

"Ài, nhờ cát ngôn của ngươi đi." Tâm tình Ngô lão hư hỏng có chút dịu đi đôi mắt ửng đỏ.

"Ngô lão, vậy cứ như vậy, ngài tu dưỡng cho tốt, ta còn có chút việc phải đi xử lý một chút, giờ đã đi rồi. Khi nào rảnh ta lại tới thăm ngài." Ta đứng dậy cáo biệt.

"Ồ!" Ngô lão giả sửng sốt một chút, trong ánh mắt rõ ràng có chút không nỡ, nhưng lão cũng là người có tính tình, không khách sáo nhiều như vậy, hơn nữa lão cũng biết ta có việc bận, liền nói thẳng: "Để thằng nhóc câm tặng cho ngươi."

"Không cần." Ta phất phất tay nói: "Mấy ngày nay hắn đến đây vừa thương tâm vừa mệt mỏi, để hắn hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta tự mình đánh xe là được rồi. Đúng rồi, Ngô lão, cái kia... trên giường quan tài của ngươi..."

"Biến thành tro bụi có phải không?"

Ta vẫn chưa kịp nói ra, Ngô lão đã cướp lời trước.

"Đúng vậy, làm sao ngài biết được?"

"Ta mơ thấy rồi!" Ngô lão rất nghiêm túc nói: "Ta mơ thấy một con Lân Lân dục hỏa ở bên trong ngủ một giấc, lúc tỉnh lại quan tài kia liền biến thành đất xám, xem ra cỗ quan tài này đang chờ ngươi đó! Tiểu Lân, đối với thuật Âm Dương thậm chí là Quái tượng ta đều không am hiểu lắm, bất quá ta lại có một dự cảm! Ngày sau chắc chắn ngươi sẽ danh chấn Hoa Hạ, khoáng cổ tuyệt kim, trở thành đệ nhất nhân cổ kim."

"Ngô lão, quá khen." Ta ha ha cười nói: "Ngài tu dưỡng cho tốt đi, ta đi trước đây!"

Nói xong ta giúp hắn chuyển chăn xong, quay người ra cửa.

Thanh Hải lão luyện tên là Thanh Hải thứ hai ngàn linh thất linh chuyên.

Ta trở tay đóng nhẹ cửa lại, vốn định tìm Ngô Ngô và người câm nói chuyện khác một chút, nhưng dọc đường đi qua phòng khách, nhìn thấy Tiểu Ngô đang đi tới cùng một lão thái thái nửa mái tóc nói chuyện.

Nhìn thấy hắn có khách ghé thăm, ta cũng không quấy rầy, trực tiếp cất bước đi tới.

Nhưng đúng lúc này, lão thái thái đang hướng về phía ta đột nhiên ngưng mắt nhìn về phía ta.

Tiểu Ngô quay đầu vội vàng đuổi theo: "Trương đại chưởng quỹ, ngài đây là..."

"A, âm độc trên người gia gia ngươi đã đi trừ, tu dưỡng vài ngày là được rồi. Ta còn có chút việc gấp, không thể trì hoãn nữa." Ta vừa nói, vừa tiếp tục đi ra ngoài.

"Trương đại chưởng quỹ, ta biết ngươi rất bận, cũng không lưu ngươi lại! Nhưng vị Hách dạy này chính là đặc biệt tới tìm ngươi, nói là có một kiện đồ vật muốn tặng cho ngươi, mà chỉ có thể giao cho ngươi." Tiểu Ngô nói, giương cằm về hướng phòng khách.

"Là đặc biệt tìm ta? Còn có đồ vật đưa cho ta." Ta lập tức cảm thấy rất kỳ quái.

Sao ta lại không có chút ấn tượng nào với lão thái thái này vậy chứ, hình như chưa từng thấy hắn bao giờ.

Bất quá người ta cũng đã tìm tới nơi này, hơn nữa còn là chuyên tiễn đưa ngươi, lại gần trong gang tấc, cứ như vậy mà rời đi, hoàn toàn chính xác có chút không lễ phép.

Vì vậy ta lại xoay người trở về.

Tiến vào phòng khách, lão thái thái kia cũng đã đứng lên.

Nàng ước chừng hơn sáu mươi tuổi, mái tóc chải chuốt không loạn, đeo kính mắt kim ti, cử chỉ đều cực kỳ đắc thể, vừa nhìn đã thấy là giáo dục sống tốt, rất có nghề tu dưỡng.

"Hách truyền thụ, vị này là Trương Cửu Lân Trương đại sư ngài muốn tìm." Tiểu Ngô hướng nàng giới thiệu.

"Trương đại sư, ta thay lão Mạnh hảo hảo cảm tạ ngươi!" Nói xong, bà lão kia vậy mà lại hướng về phía ta cúi đầu với mười chín độ, thái độ kia cực kỳ thành khẩn.

Vừa khom người khiến ta có chút mơ hồ, một lão dạy chưa từng gặp mặt, vừa gặp mặt đã làm một cái lễ lớn như vậy, ta làm sao chịu nổi, vội vàng hoàn lễ nói: "Ngài khách khí quá rồi, nhanh ngồi xuống nói đi."

Lão thái thái lại không ngồi, trực tiếp lấy từ trong túi ra một bình gốm nhỏ cũ kỹ, nói: "Ta biết ngài bận nhiều nên sẽ không chậm trễ thời gian quý giá, đây là lão Mạnh nhà chúng ta bảo ta đưa tới cho ngài."

"Đây là..." Ta nghi ngờ hỏi.

"Là muối cũ trăm năm, năm trước lão Mạnh dẫn theo học sinh đến Thanh Hải thực tập tìm được, sau khi lão về hưu đã là một tên cổ quái. Bởi vì sau khi vào nghề muộn, cũng không có đồng hành dẫn đường, vẫn luôn trong phạm vi của các ngươi, cho nên cũng không biết các ngươi cần thứ này. Sáng nay khi tỉnh lại, lão Mạnh mở miệng nói câu đầu tiên, để ta mang vật này đến cho ngươi, nói là bây giờ ngươi đang vội vàng dùng."

muối già trăm năm, đây không phải là vật mà hiện tại ta cần phá Thái Tuế sao?

Vốn đang khổ cầu mà không được, thì ra là đưa than sưởi ấm trong tuyết a!

Ta có chút lo sợ, tiếp vào trong tay, cảm kích nói: "Thật sự là quá cảm tạ! Ta đích xác đang cần thứ này, ngài đây là dự định..." Ta nói đến một nửa liền cố ý ngừng lại.

Thứ này mặc dù không phải tuyệt thế bảo bối gì, nhưng cũng không dễ tìm, nếu có người hướng ta giá trăm vạn, ta cũng sẽ không chút do dự! Nếu nói hắn là người trong vòng tròn âm vật, ta còn có thể thản nhiên tiếp nhận, cùng lắm ngày sau hắn gặp quỷ vật gì đó không cách nào thu phục, ta giúp hắn một lần là được. Nhưng hắn rõ ràng là người ngoại hành, cứ như vậy cấp cho ta, ta ngược lại có điểm không dễ tiếp nhận.

Vốn ta định hỏi thứ này định ra cái giá gì, nhưng vừa nhìn thấy thân phận và tu dưỡng của lão thái thái thái này, ngay trước mặt nhắc đến tiền nong có chút không tốt, liền cố ý dừng lại để chính bà nói ra yêu cầu, chỉ cần điều kiện của bà không quá hà khắc, không phải ép buộc người khác, ta nhất định sẽ đáp ứng.

Lão thái thái kia sửng sốt một chút, sau đó liền đoán ra ý của ta.

"Trương đại sư, ngài hiểu lầm rồi. Đây là tặng cho ngài, lão Mạnh có nói, là ngài cứu hắn một mạng, tính mạng so với thứ gì cũng đáng giá hơn, ngài nói đúng không?" Lão thái thái cười khanh khách nhìn ta, lúc ta và nàng nhìn nhau thì mới phát hiện, cho đến hiện tại vành mắt sau tấm kính vẫn đỏ ngầu như cũ.

"Đúng, thế nhưng lão Mạnh là..." Lão Mạnh này là ai, trong đầu ta suy tư hồi lâu vẫn không có ấn tượng gì với người này.

"Giống như ta, cũng đeo kính mắt, mái tóc cũng bạc trắng một nửa. Hôm qua trong hội trường bị người ta đả thương, là ngươi cứu mạng của hắn, lại cho người đưa hắn đến viện tử." Lão thái thái bước từng bước nhắc nhở.

"A! Nguyên lai là Mạnh truyền giáo." Lần này ta bừng tỉnh đại ngộ, chính là ở hội trường linh bảo ngày hôm qua, trước hết đứng ra thay ta nói chuyện, về sau ngăn ở trước mặt Độc Dẫn hòa thượng nghĩa chính ngôn từ, bị độc cương hất lên ống tay áo húc vào người lão giả bộ dáng đứng trên tường kia.

Mặc dù ta không biết hắn có nên dạy hay không, nhưng cách trang phục, cùng với học trò vừa rồi lão bằng hữu của hắn nói mang theo thực tập đi xa Thanh Hải gì đó, phỏng chừng cũng không sai biệt lắm.

Xem ra đúng như phu nhân của hắn nói, hắn vừa mới gia nhập vào nhóm Âm thương này, không có người nào dẫn tiến, tạm thời còn chưa gia nhập vòng tròn. Độc Giao và Ngô Thiên Ngô trước khi xuất hiện, sau khi thỉnh cầu mọi người hỗ trợ vài câu, hắn mới biết được mình cần thứ này, sau đó ta lại gián tiếp cứu tính mạng của hắn.

Vì vậy, lão Mạnh cảm kích từ lòng cảm kích, liền chủ động đưa muối trăm năm cất giữ nhiều năm cho ta.

Vừa thấy thế, ta lại đề cập đến thù lao và điểm gì đó, đích xác là có chút đường đột.

Vì thế ta mới nhanh chóng thu vào, hướng về phía Hách Giáo thành khẩn nói: "Vậy đa tạ ngươi truyền thụ! Phiền ngươi nói cho Mạnh lão, bảo hắn hảo hảo tu dưỡng, đồ vật ta nhận, phần nhân tình này ta cũng nhớ kỹ!"

Ngay sau đó, ta quay đầu nói với Tiểu Ngô: "Mời Mạnh gia nhập vòng tròn, ta là người giới thiệu nó."

"Vâng!" Tiểu Ngô vội vàng đáp ứng.

"Đa tạ Trương đại sư, lão Mạnh biết nhất định sẽ rất vui vẻ! Vậy ta sẽ không quấy rầy nữa." Hách truyền thụ cho chúng ta cười hòa ái, trực tiếp đi ra cửa.

Giết Hách Giáo một mực tiễn ra ngoài đại môn, lúc này mới phát hiện ngoài cửa còn đứng rất xa.

Lão đạo gầy gò từng xuất hiện ở Vũ Hán hậu kỳ và hội trường Tây An.

Hách dạy hướng chúng ta vung lên xe mở ra, lão đạo lúc này mới di chuyển tới gần.

Tiểu Ngô ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Hắn tới sớm hơn Hách truyền thụ, nhưng không chịu vào viện, nhất định phải ở cửa chờ ngươi. Hỏi hắn có chuyện gì cũng không chịu nói."

"Trương đại sư, bần đạo Lý Đại Mặc ở đây cũng có lý." Tên này chạy đến trước mặt ta, còn chưa kịp đứng vững đã vội vàng chắp tay trước ngực cúi đầu hành lễ.

Ta bị hắn dịch chuyển, khiến hắn dở khóc dở cười.

Nếu như tự xưng bần đạo lại không dùng đạo hiệu gì, ngược lại có một cái tên tục gia, chắp tay trước ngực là lễ số phật gia, đồng thời lại cúi đầu hành lễ.

Đây đúng là chẳng ra sao cả.

Bất quá, hành động này so với lúc ở cửa đại hội trường tối hôm qua thì phải cung kính hơn nhiều!

"Lý đạo trưởng, ngươi tìm ta có chuyện gì sao?" Ta có chút không vui vẻ lắm, hỏi.

"Có có." Lão đạo kia vội vàng trả lời: "Không dối gạt Trương đại sư, ta quả thực có một chuyện muốn nói."

Chương thứ hai nghìn lẻ bảy liên hợp với âm thương hội.

"Tuổi còn nhỏ, thân thủ của Trương đại sư lại lợi hại như thế, chúng ta rất bái phục. Trước khi đi có câu nói kia, lại làm cho thể hồ quán đỉnh như chúng ta..." Lý Đạo Trường thao thao bất tuyệt mở miệng.

"Được, ta còn có việc quan trọng, có gì thì nói thẳng." Ta khoát tay áo cắt ngang.

Lần này cắn văn thao thổi phồng, khẳng định là hắn đã sớm biên chế từ, ở ngoài cửa chờ đợi đã sớm thuộc lòng, bị ta lần này đột nhiên cắt ngang, làm lão gia hỏa kia nghẹn họng.

Hắn ưỡn thẳng cổ, vội vàng khúm núm nói: "Vâng vâng... Ngày hôm qua sau khi ngươi rời khỏi Linh Bảo hội, mọi người trầm mặc nửa ngày, nhất trí cảm thấy ngươi nói rất có lý, vì vậy cũng có người đề nghị không bằng chúng ta cũng tổ chức một cái âm thương liên hợp hội."

"Mọi người cùng nhau đề cử ngươi làm Trương đại sư, tên đầu to lớn... A không, Cao đại sư cũng là võ nghệ cao cường, can đảm hơn người, cho nên do hắn đảm nhiệm chức vụ Phó hội trưởng. Bởi vì ta là người của Hồ Bắc, lại thường xuyên qua lại ở Thiểm Tây, cho nên rất quen thuộc với các đồng bạn ở hai nơi này. Cho nên để ta làm chuyện này, chủ yếu là phụ trách liên lạc mọi người, cùng với truyền đạt chỉ thị của hội trưởng ngươi."

"Chờ một chút!" Ta lại ngắt lời hắn: "Đây là ý gì? Có lẽ cho ta một cái tên Hội Trưởng không đầu, sau đó muốn ta bảo hộ các ngươi phải không?"

"Cái này..." Lý Đạo trưởng dùng sức nuốt nước bọt, hai mắt trợn tròn: "Trương đại sư, thật sự không có ý này, ngài xem, Đạo gia có hiệp hội đạo giáo, Phật gia có hiệp hội Phật giáo, thương nhân cũng có thương hội, nhưng thương nhân âm vật chúng ta vẫn tự mình chiến đấu, làm ra vòng tròn cũng là chuyện gần đây, hơn nữa tính liên lạc cũng không quá mạnh, chúng ta đã sớm thành lập rồi..."

"Các ngươi bắt tiểu hài tử của ta đâu?" Ta mở miệng lạnh lùng trả lời: "Ở địa phương khác không nói, chỉ riêng linh bảo đã tổ chức hai lần ở võ hán, tại sao ta còn chưa nhận được thiệp mời? Trước tiên đừng nói danh tiếng của ta ra sao, bản lĩnh như thế nào, ít nhất trong giới âm vật của võ hán, làm sao cũng đủ tư cách nhận được một tấm thiệp mời chứ? Nhưng tại sao hết lần này tới lần khác ta đều không nhận được thiệp mời."

"Lần này Tây An càng thêm quái lạ, Cao đại đầu của thương nhân chuẩn bị rời khỏi chuyến buôn âm vật, Mạnh Minh vừa mới nhập hành còn chưa có người dẫn tiến dạy cũng nhận được thiệp mời. Nhưng theo ta được biết, một lão tiền bối nổi danh ở Thiểm Tây vùng này còn chưa tới, đây là vì cái gì? Hơn nữa nhìn bộ dạng này, bọn họ đã tổ chức không ít lần ở các nơi trong cả nước, vì sao ta chưa từng nghe người ta nói qua? Đây là nguyên nhân gì."

"Cái này... là vì." Lý Đạo trưởng sắc mặt cứng đờ nói: "Đây là bởi vì... tạm thời chưa muốn đắc tội với người có bản lĩnh quá mạnh như Trương đại sư."

"Như vậy mới đúng chứ." Ta nói thẳng: "Nói cách khác, những kẻ bọn họ tìm được đều là những kẻ vô liêm sỉ trà trộn vào trong đám thương nhân các ngươi, hơn nữa lại còn rất can đảm, bị người khác dọa ngay cả lời nói cũng không dám truyền ra ngoài!"

"Giống như ngày hôm qua, Linh Bảo sẽ biến các ngươi thành heo chó, tùy ý đồ sát, còn phải ép các ngươi ký kết Huyết Hồn khế ước, nhưng ngoại trừ cao to và hai lão giả dám trượng nghĩa chấp ngôn ra, cũng không có ai dám đứng ra! May mà ta còn có chút thủ đoạn nhỏ., Còn có thể tự bảo vệ mình, nếu ta chết thảm tại chỗ, các ngươi ngoại trừ biết giả mù sa mưa thở dài một tiếng, còn có thể làm cái gì khác? Còn dám làm cái gì? Để ta làm hội trưởng các ngươi, sau khi treo lên danh nghĩa này, liền trở thành chuyên trách bảo tiêu của các ngươi phải không? Các ngươi cho rằng Trương Cửu Lân ta có tâm tư hay không đây."

"Cái này..." Lý Đạo trưởng vừa nghe, cúi đầu xuống, miệng đầy ấp úng không biết nên đối phó thế nào.

Những gì ta vừa nói đúng là sự thật, hai lần hội trường này đều là trong lúc vô ý xông vào.

Nhận được thiệp mời của tất cả những người này, bất luận thực lực hay là danh tiếng đều không vào đâu, trong giới âm thương căn bản không phải cao thủ gì.

Nói cách khác, cho dù Linh Bảo có đem bọn họ giải quyết ngay tại chỗ thì ở Âm Vật giới cũng không thể gây ra sóng gió gì.

Hơn nữa tất cả bọn họ đều nhát như chuột, thậm chí thời điểm nguy hiểm đến tính mạng bản thân, vẫn cam tâm làm rùa đen rụt đầu!

Nếu như ta thật sự làm Hội Trưởng ngốc này, lại có Linh Bảo sẽ tìm tới cửa, bọn họ trừ ở một bên kêu to một tiếng "Hội trưởng cổ động", còn có thể làm gì? —— thậm chí có người ngay cả hô khẩu hiệu này cũng không dám.

Tai họa giúp người ta quả thật là một trong những nguyên tắc làm thương nhân âm vật, thế nhưng tuyệt đối không bao gồm những người này.

Trước mặt người bình thường, từng người đều là tiên nhân đại sư tự cho mình là, khắp nơi hiển thị uy phong, vơ vét của cải, thế nhưng lại có mấy người bảo vệ cẩn thận quy tắc này? E rằng đã xảy ra chuyện, ai cũng chạy nhanh hơn.

Ta thì dựa vào cái gì để làm lá chắn cho bọn hắn?

"Trương đại sư, cái kia." Lý Đạo trưởng dừng một chút rồi nói: "Có thể gọi bọn họ nộp phí hội nghị, về phần giá cả..."

"Hừ!" Ta trực tiếp nhổ một ngụm nước bọt: "Trong mắt các ngươi ngoại trừ tiền tài, còn sót lại cái gì? Chẳng lẽ đây là ước nguyện ban đầu của các ngươi làm thương nhân âm vật? Chỉ bằng điểm này, các ngươi sẽ không xứng làm thương nhân âm vật. Liền để cho linh bảo đem tất cả các ngươi thanh trừ hết là được, dứt khoát cũng giúp thanh danh chính chính của chúng ta, tránh người khác nói thương nhân chúng ta toàn là đám chỉ biết lừa gạt, thần côn thối hoắc."

Nói xong, ta cất bước rời đi.

"Trương đại sư, Trương đại sư, xin ngài dừng bước." Lão đạo kia vội vội vã đuổi theo, đau khổ cầu khẩn nói: "Trương đại sư, chúng ta thật sự biết sai rồi, nếu muốn sửa chữa thì hãy để cho chúng ta có cơ hội."

Thật ra, ta cũng biết, không phải bọn họ biết sai rồi, mà là thật sự rất sợ chết!

Lần này vì sự tồn tại của ta mà linh bảo không thành công, nhưng dã tâm của bọn hắn lại lớn như vậy, còn muốn địa vị ngang hàng với Trương gia Giang Bắc Long Tuyền sơn trang. Tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy.

Vì không muốn làm cho hai đại gia tộc này coi trọng, mà vẫn có thể bắt đầu từ đám tiểu nhân vật không đủ tư cách này, ép bọn họ ký kết Huyết Hồn khế ước. Cho nên, bọn họ thật sự sợ hãi!

Hiện nay, cuối cùng cũng tìm được một cao thủ gan đối đầu chính diện với Linh Bảo hội, hơn nữa lại rất có thực lực, đâu dễ dàng buông tay như vậy.

"Muốn ta làm hội trưởng đúng không?" Ta quay đầu hỏi.

"Vâng, vâng..." Lý Đạo trưởng luôn miệng đáp.

"Cái này cũng không phải không được, bất quá các ngươi phải đáp ứng ta ba điều kiện."

"Được được được, đừng nói ba người, cho dù có nhiều hơn nữa thì chúng ta cũng không tuân thủ điều kiện được." Lý Đạo trưởng vừa thấy ta nhẹ nhàng nói, vội vàng gật đầu đáp.

"Nghe kỹ đây, ngươi vừa rồi không phải nói sẽ tốn tiền sao? Tốt lắm, mỗi người mỗi năm hai trăm vạn, đem tiền này hợp thành một từ từ kế hội, chuyên môn cứu trợ hài tử nghèo khó học tập, còn có người nghèo không có tiền chữa bệnh, những người khác ta không tin được, Tiền hội này sẽ do Ngô Cao Bằng đảm nhiệm." Nói xong, ta quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Ngô.

"Trương đại chưởng quỹ, ta..." Tiểu Ngô vừa nghe, cực kỳ kinh ngạc, vừa muốn từ chối liền bị ánh mắt của ta ngăn chặn lại.

"Được được." Lý Đạo Trường đáp: "Tiền hội này tốt để thành lập, quả thực là chuyện tốt để làm việc thiện tích đức của lợi dân, ngày hội ngài thật đúng là..."

"Trước tiên đừng gọi ta là hội trưởng cái gì, đợi các ngươi làm được rồi hẵng nói." Ta trừng mắt nhìn hắn rồi tiếp tục nói: "Điều thứ hai, phàm là có Linh Bảo sẽ phát ra thiếp, ai cũng không được đi, ai đi sẽ bị loại vĩnh viễn! Trong số những người đó gặp phải nguy hiểm và khó khăn đều phải hết sức giúp đỡ, nếu là sau đó phát hiện ai đó cố ý tránh né, có năng lực trợ giúp cũng không giúp, chẳng những phải vĩnh viễn xoá tên, hơn nữa từ nay về sau ai có liên hệ với hắn cũng sẽ cùng xử lý."

"Vâng! Sơ tâm thành lập của chúng ta vốn là giúp đỡ lẫn nhau, điều này cũng không có gì đáng trách." Lý Đạo trưởng vội vàng gật đầu.

"Điều thứ ba, phải xuất ra chút can đảm mới cho ta xem! Cho dù các ngươi có nguyện ý, ta cũng không muốn làm nai đâu."

"Ý của hội trưởng là..." Lý Đạo trưởng có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn ta.

"Các ngươi nếu thật sự sửa đổi từ mới, muốn vì chính danh của mình, hãy biểu hiện cho tốt một phen, nếu không cứ chờ cho Linh Bảo đến khi các ngươi chịu ký kết Huyết Hồn khế ước đi!" Nói xong, ta thấy cũng không nhìn Lý đạo sĩ mà bước nhanh về phía trước.

Chương thứ hai ngàn lẻ bảy, Song Đầu Xà thứ hai.

Ta đánh một chiếc xe, đi thẳng đến công ty chuyển phát nhanh. Sau khi bao bọc tầng tầng, gửi một bình muối già này tới Hoàng đội trưởng, lập tức gửi cho hắn một tin nhắn, nhờ hắn bảo quản cho tốt, chờ ta trở về lấy lại.

Hàng phục Điên Sơn Thái Tuế tất cả đều cần ba thứ: Song Đầu Xà, muối muối lâu năm, Kim Liên Hỗn.

Lý Ma Tử thủ tại Thành Đô, thu hoạch Kim Liên Cấu chỉ là vấn đề thời gian, vừa rồi lão muối đã lấy được, trước mắt chỉ còn lại độc rắn, nhưng tạm thời ta lại không có chút manh mối nào.

Sau khi ra khỏi công ty chuyển phát nhanh, ta tùy ý chọn một cửa hàng nhỏ bên đường, lấy một phần quành dê đặc sắc của Tây An, vừa ăn vừa lật xem điện thoại di động.

Trong vòng vây vẫn không có manh mối nào đáng giá, nhưng có không ít người tích cực giúp ta tìm kiếm, thậm chí có người trả tới giá năm mươi vạn một manh mối!

Xem ra, những người trong hội trường Tây An này đều muốn nịnh bợ ta, cố ý làm vậy.

Ta phát ra một tin tức: "Đa tạ các vị hỗ trợ, muối cũ đã tìm được, hiện tại chỉ thiếu Song Đầu Xà, nếu tin tức đáng tin cậy, ta sẽ ra giá 200 vạn."

Tin tức vừa mới phát ra, liền liền xuất ra một mảng lớn chúc mừng.

Tuyệt đại đa số tên trong đó ta chưa từng thấy qua, hẳn đều là đám gia hỏa ở hội trường ngày hôm qua.

Ta cũng lười xem tiếp, trực tiếp đóng cửa di vi, yên tâm ăn.

Sau khi lấp đầy bụng, ta đi dạo phố lớn không mục đích, đột nhiên nhìn thấy một bức tường treo bên đường, lập tức bị nội dung bên trên làm cho kinh ngạc một chút.

Nội dung trên bức tranh không có gì đặc biệt, chỉ là viết vung vẩy nước mắt bán, còn lại năm ngày cuối cùng!

Hôm nay là ngày số mười tám tháng bảy, thông điệp cuối cùng để cho tử thần môn đồ hạ ta vào cũng vừa vặn chỉ còn lại năm ngày.

Ta đang ngây người, một tiểu hài tử tộc chúng ta hốc mắt sâu sống mũi cao chạy đến trước người ta, điều khiển một bộ ngôn ngữ Hán không quá thuần thục nói: "Cái này cho ngươi." Nói xong lắc lắc phong thư trong tay ta.

Ta vừa nhìn, trên phong thư kia viết ba chữ: Trương Cửu Lân.

Đây là ai truyền đạt tin tức gì cho ta vậy?

Ta mới vừa muốn nhận, đứa bé kia lại rụt trở về, vươn tay kia nói: "Mười lá!"

Ta từ trong ví tiền rút ra một trăm tấm, đứa bé kia thật cao hứng muốn lấy về.

Ta cũng rút về nói: "Nói cho ta biết người phong thư của ngươi trông như thế nào, tiền này chính là của ngươi."

"Tiểu tỷ tỷ, tóc dài, mắt to, thật đẹp!" Đứa bé kia vừa khoa chân múa tay vừa cố gắng hình dung.

Thiếu nữ tóc dài mắt to, chẳng lẽ là thiếu nữ lúc trước đưa Tử Thần Điệp và Doãn Tân Nguyệt cực kỳ thần kỳ sao?

Ta đang chần chờ, đứa bé kia lại cướp lấy đồng tiền, ném phong thư xuống rồi chạy, như sợ ta đổi ý.

Ta nhìn xung quanh một chút, trên đường cũng không có ai chú ý ta, bèn tìm một nơi yên tĩnh mở bức thư ra.

Nơi đó là một bức thiếp.

Trên bức ảnh là một con rắn hai đầu rắn, toàn thân xanh biếc, hai cái đầu rắn hình tam giác một trái một phải, phun lưỡi rắn, phi thường cảnh giác nhìn bốn phía. Cảnh vật bên cạnh là một mảnh cát vàng, bởi vì nguyên nhân cảnh vật quá gần, cũng phân biệt không ra, đây rốt cuộc là nơi nào.

Góc bên trái có ấn ký Quay phim thời gian tự mang theo, chính là hôm qua!

Lật qua phía sau nhìn một chút, bên trên viết một hàng chữ: A Tây Nhĩ.

A Tây Nhĩ, đây là ý gì?

Người có tên hay là địa danh?

Ta có chút nghi hoặc là lấy ra điện thoại điều tra, đây là một quê hương thuộc hạ của tân cương tháp, gần sát biên cảnh lều giáo.

Đây là nói có người phát hiện Song Đầu Xà ở nơi đó?

Nhưng người này là ai? Vì sao không trực tiếp nói cho ta biết, ngược lại dùng biện pháp đặc thù như vậy, khiến người ta nổi lên nghi ngờ.

Đây chẳng lẽ là một cái bẫy? Là cạm bẫy mà các môn thần môn đồ cố ý chuẩn bị kỹ càng cho ta.

thư, vẫn không tin?

Đi, hay là không đi?

Ta cầm phong thư có chút do dự bất định.

Đúng lúc này, ta đột nhiên phát hiện trên phong thư kia có mang bưu kiện, thế nhưng một tổ chức bưu kiện số số hiệu lại phi thường quen mắt: 15~588.

Hả? Đây chẳng phải là số hiệu mà trước khi Cao Thắng Hàn đi đã nhắc nhở ta nhớ sao?

Lẽ nào hắn là người chuyển phong thư này cho ta?

Lấy ra điện thoại di động kiểm tra một chút bút báo địa khu tháp biên thành mới, hoàn toàn không có chút liên hệ nào với tổ số này.

Xem ra đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, khẳng định là cao thắng hàn tụ quỷ, nhưng cho dù hắn không trực tiếp gặp gỡ ta, cũng có thể có vô số phương pháp báo cho ta mới đúng, tại sao lại phải làm thần bí như thế?

Tuy rằng ta đoán không thấu thần bí dược hắn bán trong hồ lô này, bất quá nếu là tin tức Cao Thắng Hàn Chuyển cho ta, ta tự nhiên sẽ không lo lắng gì nữa.

Lập tức đánh xe chạy về phía sân bắc, đã có kinh nghiệm lần trước, ta hồi đây cũng không đi An kiểm xếp hàng, mà là trực tiếp đi vào phòng cảnh vệ, lấy ra "Đặc Hành chứng" đưa cho người có hàm cảnh cáo cao nhất.

Cảnh sát kia có chút kinh ngạc nhận lấy xem một chút, sau đó lập tức đứng lên rất khách khí chỉ về phía cái ghế đối diện: "Xin chờ một chút." Nói xong, hắn vội vã lấy ra điện thoại di động đi ra ngoài cửa.

Xem ra, hắn đã xin chỉ thị giống như cấp trên rồi, dù sao thì loại giấy này cực kỳ hiếm thấy, căn bản hắn chưa từng thấy qua, có chút không phân biệt được thật giả. miễn kiểm tra bổng là chuyện lớn, hắn cũng không làm chủ được.

Chỉ chốc lát sau, hắn quay trở về: "Mời đi theo ta."

Ta đi theo hắn ra ngoài, hắn đi nhanh tới gần bên người ta, giọng nhỏ rất cung kính hỏi: "Lãnh đạo, có chỉ thị gì không?"

"Ta muốn chạy tới Tân Cương Tháp Thành, làm phiền ngươi an bài cho ta một nhiệm vụ nhanh nhất."

"Được!" Nói rồi hắn vừa dẫn dắt ta xuyên qua thông đạo đặc hành, vừa lấy ra máy truyền tin, đánh liên tiếp hai trận.

Một người là báo cáo với cấp trên, thỉnh cầu phối hợp, còn lại là công việc đánh sân khấu, yêu cầu phối hợp.

Sau năm phút đồng hồ, ta cũng đã ngồi ở trên máy bay, hơn nữa còn là khoang thuyền loại đầu an bài đặc thù!

Tên này chẳng những thành thục vững vàng hơn so với cảnh sát ở ngoại ô kia, hiệu suất làm việc cũng thật sự là cao không thể so sánh.

Xuống phi cơ lại nhiều lần, rốt cuộc buổi chiều thứ hai sau ba giờ đồng hồ đã tới nơi ở của A Tây.

Khác với hầu hết nông thôn trấn trong Cương vực mới, người đi đường rất ít, cửa hàng trên phố cũng rất ít, lá thư chỉ dẫn ta đến nơi này, cũng không nói ta tiếp theo nên đi nơi nào, lại đi tìm ai.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa dừng lại trước mặt ta.

Người cưỡi trên xe lật mũ giáp, để lộ gương mặt đỏ bừng của gã đại hán Thích tộc. Gã quan sát ta tỉ mỉ vài lần, mang theo vài phần nghi hoặc hỏi: "Nô tạng cứu nãi?"

Hắn thấy hình như có chút không hiểu, rất nghiêm túc nói lại một lần: "Phân bùn cứu xách?"

Lần này, cuối cùng ta cũng hiểu rõ, hắn là đang hỏi ta có phải Trương Cửu Lân hay không.

"Đúng! Ta là Trương Cửu Lân."

Xác nhận xong, hán tử kia cũng không nhiều lời, trực tiếp hướng xe đón đón, khoát tay áo, ý bảo ta ngồi lên.

Nếu đã đến đây rồi, ta cũng không có gì phải sợ, trực tiếp ngồi lên.

Xe ngựa nhanh chóng chạy về phía trước, trên đá bên cạnh có khắc ba số bảy tám trăm, xem ra chính là con số con đường này.

Vốn ta còn muốn hỏi hắn cái gì đó, nhưng hán tử này thủy chung không nói một lời, chỉ quan tâm thêm sức ngựa chạy như điên.

Địa vực mới biên cương rộng lớn, một hương trấn nho nhỏ lại lớn hơn rất nhiều so với những cái chợ trực thuộc khác.

Nửa khắc đồng hồ không ngừng chạy như điên, làm cho lưng ta hơi cay, còn đang muốn tiểu ra nước, đang muốn nói với hắn dừng lại một chút, thì đột nhiên dừng xe lại.

Còn không đợi ta hỏi cái gì, hắn trực tiếp chỉ về phía trước.

Ta nhìn theo hướng hắn chỉ.

Phía trước cách đó không xa nằm sấp ba, năm con lạc đà, có một lão đầu nhi Duy tộc râu tóc bạc phơ mang theo mũ rộng vành, đang híp mắt dựa vào trên thân lạc đà một cái không một ngụm hút tẩu thuốc.

Nói vậy là sao?

Muốn ta đổi cưỡi lạc đà không?

Gia hỏa này thật sự cũng không hỏi được gì, ta dứt khoát nhảy xuống, thấy xung quanh không có ai liền cởi đai lưng tìm chỗ dừng chân một chút, sau đó sải bước đi về phía lão già kia.

Hành trình sa mạc thứ hai nghìn lẻ bảy mươi ba...

Lão giả kia có lẽ đã nghe được tiếng bước chân của ta, khẽ ngẩng đầu liếc nhìn ta, sau đó lại móc từ trong ngực ra một bức thiếp, so sánh với ta một chút. Lúc này lão mới gõ tẩu thuốc đứng dậy, lớn tiếng thét to lạc đà.

Ta trộm nhìn qua, người trên bức ảnh cũng là ta, hơn nữa cùng với Lý Ma Tử thu được thông điệp tử vong giống nhau như đúc!

Lần này ta lập tức trở nên cảnh giác.

Chẳng lẽ đây vốn là một cái bẫy? Căn bản là không phải tin tức Cao Thắng hàn cung cấp cho ta, mà là cái bẫy do Tử Thần Môn Đồ bố trí.

"Lão nhân gia, là ai bảo người tới đón ta?"

"Trả tiền à?" Lão đầu nhi vừa thu thập dây thừng buộc chặt trên người lạc đà, vừa không quay đầu lại hỏi.

Ta sửng sốt thì móc tiền ra, rút ra mấy tấm đưa qua.

Ông lão kia nhận tiền nhìn mặt trời, theo sương khói phun ra bốn chữ: "Vợ ngươi ấy à."

thê tử của ta? Ta không khỏi sửng sốt.

Chẳng lẽ lại là thiếu nữ trông như Doãn Tân Nguyệt kia? Nhưng hắn làm sao biết vợ ta trông thế nào.

Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc lưỡng lự.

"Vậy nàng bảo ngươi dẫn ta đi đâu?"

Lão giả quay đầu lại nhìn ta, lại nhìn cái ví tiền trong tay ta: "Không đủ tiền."

Ta có chút tức giận, nhưng cũng rất bất đắc dĩ rút ra mấy tờ cho

hắn.

Lão giả kia lần này không kiểm tra nữa, trực tiếp nhét tiền vào trong ngực, chỉ chỉ hướng con lạc đà đầu tiên phía trước nói: "Đi theo nó!"

"Đi theo nó?" Lúc này ta mới phát hiện, mấy con lạc đà khác của lão đầu nhi đều rất già nua, lông trên người đều rơi một mảnh, tựa như bãi sa mạc ven đường. Nhưng con trước nhất lại dị thường cường tráng, so với mấy con khác cao lớn hơn không ít.

"Con lạc đà này cũng là nàng tặng cho ngươi sao?" Ta hỏi.

Lão giả không trả lời, trực tiếp nhìn về phía tiền của ta.

Ta thật sự là rất bất đắc dĩ, đành đem mấy tấm cuối cùng cũng cho hắn.

Hắn nhận lấy rồi nói: "Đúng vậy, lạc đà đến nơi thì về ta, con trai quay về xe của ta, cứ như vậy đi."

"Vậy tức là ngươi cũng không biết đi đâu? Vậy nàng đi về hướng nào?"

Ông lão kia lại nhìn ta một cái, rất thực tế nói thẳng: "Ngươi không có tiền à."

Được!

Xem ra trong tay không có tiền, cũng đừng nghĩ từ miệng hắn hỏi ra nửa chữ.

Quên đi!

Xem ra, hắn ngoại trừ biết được là nữ nhân an bài hết thảy, những cái khác giống như cái gì cũng không biết, lại hỏi tiếp cũng không có giá trị gì.

Chỉ chốc lát sau, lão giả kia liền nhanh nhẹn buộc năm con lạc đà lại.

Từ những con lạc đà này mang theo rất nhiều túi nước cùng với túi đựng lương thảo phồng lên xem xét, thì chuyến đi này phải đi rất xa.

"Ngươi ngồi cái này." Lão giả kia chỉ vào một đầu lạc đà trong đó nói.

"Vậy nếu ta không đi thì sao?" Ta tiện tay đốt một làn khói, hỏi ngược lại.

Ông lão đi lên trước, móc từ trong lòng ra một tờ tướng đưa cho ta: "Bà ta nói ngươi muốn không đi, thì nhìn xem cái này..."

Ta nhận tướng xem qua, nhất thời liền minh bạch, vì cái gì ông ta đem cái người để hắn làm như vậy coi là lão bà của ta.

Bởi vì người trên tấm ảnh kia chính là Doãn Tân Nguyệt và Phàm Bình Nguyên.

Vẻ mặt Doãn Tân Nguyệt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, Phàm nắm chặt hai bàn tay, hai mắt trợn tròn, không biết là đang tức giận với ai, vừa nghịch ngợm lại vừa đáng yêu.

Góc trái trên tấm hình cũng có ấn ký thời gian, đánh dấu số mười lăm tháng bảy.

Cũng chính là cùng một ngày phát cho ta thông điệp tử vong!

Nói vậy là sao?

Nếu không hỏi ta thì ta có ra tay với Phàm Phàm và Doãn Tân Nguyệt không?

Bởi vậy xem ra, cái này tuyệt đối không phải là cao thắng hàn cố lộng huyền hư, một đường dẫn ta tới nơi này khẳng định là tử thần môn đồ!

Tuy đám gia hỏa này không tự cho mình là sát thủ, nhưng mỗi loại thủ đoạn đều rất tàn nhẫn, vô pháp vô thiên, dù làm ra chuyện gì cũng chẳng có gì lạ.

Giả sử bọn họ tìm ta trả thù, thật sự đối với Phàm gian và Tân Nguyệt...

Tuy Trương Diệu Võ chính miệng bảo đảm, Trương gia Giang Bắc tuyệt đối sẽ không để phàm nhân tổn thất nửa sợi lông. Bên cạnh Doãn Tân Nguyệt cũng có tổ chức đảm bảo an toàn cho nhân viên và Vĩ Ngọc Thủ Hộ, thế nhưng đối thủ lần này quả thật có chút khó chơi.

Hơn nữa, trướng lại là sao vậy? Rõ ràng là mấy ngày gần đây chiếu.

Lẽ nào ngay cả cao thủ bảo vệ phàm nhân của Trương gia giả Doãn Tân Nguyệt cũng không nhận ra? Hắn ta thật sự đã lừa được một đám cao thủ, tiếp cận phàm nhân?

Đám gia hỏa này tung hoành nhiều năm, gây án vô số, mấy chục đội quan trọng của quốc gia liên hợp phá vỡ nhiều năm, nhưng đến hôm nay thậm chí ngay cả thân phận chân thật của bọn hắn cũng chưa rõ ràng.

Nếu hai mẹ con mình một khi bị đám người này nhìn chằm chằm...

Ta bỗng nhiên rùng mình một cái, cơ hồ không dám nghĩ tiếp nữa!

"Đi không đi chứ." Lão đầu nhi kia thấy ta do dự không quyết, ở một bên thúc giục ta nói.

"Đi!" Ta đột nhiên quăng khói xuống đất, phi thân nhảy lên lạc đà.

Cho dù đây thực sự là cạm bẫy do môn đồ Tử Thần bố trí cho ta, ta cũng muốn xông vào một lần!

Nếu không, bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể lấy người nhà của ta ra uy hiếp, không giết sạch bọn họ, sớm muộn gì cũng sẽ là tai họa.

"Vậy mới đúng chứ!" Lão giả vừa thấy con lạc đà của mình, lập tức cao hứng, nhanh chóng cởi dây thừng buộc trên cổ con lạc đà đầu tiên.

Dây thừng kia siết thật sâu, xem ra lạc đà kia một mực giãy giụa muốn thoát ly ra ngoài.

Dây thừng vừa cởi ra, nó lập tức kêu ngao ngao chạy về phía trước, giống như phía trước có thứ gì đang hấp dẫn nó!

Nhưng lão già kia đã sớm buộc mấy con lạc đà ở cùng một chỗ, nó muốn chạy cũng chạy không nhanh.

Cố gắng giãy giụa trong chốc lát, nó cũng liền cam chịu số phận, chỉ là nửa bước không ngừng vội vàng chạy về phía trước, thỉnh thoảng còn hướng về phía xa lớn tiếng kêu gọi cái gì đó.

Trong tiếng chuông ngân nga du dương, chúng ta liền từ nơi này rời xa lộ lang, đi thẳng đến sa mạc lớn mênh mông bát ngát.

Độ chênh lệch của khu vực mới và Trung Nguyên ước chừng hơn hai giờ, mãi cho đến mười điểm, sắc trời mới hơi tối.

Ban đêm sa mạc hàn khí bức người, lão đầu nhi thấy ta lạnh lùng ôm chặt hai vai run rẩy, liền cách lạc đà đưa tới một cái thảm lông cho ta: "Cheng mà thôi, ban đêm rất lạnh!"

"Ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, ta không có tiền trả lại cho ngươi." Ta nhìn hắn một cái rồi nói.

"Cái này không tốn tiền, ăn uống ta đều quản."

"Ồ?" Ta có chút kỳ quái, vừa tiếp nhận thảm lông vừa hỏi: "Thế nào, đúng là lương tâm ngươi đã phát hiện."

Lão giả kia khoát tay một cái nói: "Thê tử của ngươi đã nói, đưa ngươi đi, gán lại ba vạn trong thẻ cho con trai ta."

Hóa ra hắn đang đánh cái bàn tính này, nếu ta không đi, hắn cũng chỉ có thể nhận được lạc đà và xe quay, nếu đi còn có thể thêm ba vạn đồng, cho nên vừa thấy ta bước lên lạc đà, lập tức liền trở nên cao hứng như vậy!

Hiện tại đã đi được lâu như thế rồi, sa mạc rộng lớn mênh mông này cũng không sợ ta đổi ý trở lại!

Ta lấy ra điện thoại điện ảnh viết thư nói: tạm thời không tiện liên lạc, có chuyện gì thì gửi tin là được.

Lập tức vội vàng đèn tắt —— chốc lát nữa lại đi không còn tín hiệu, hơn nữa lần này nói không chừng phải mất bao lâu, đến lúc đó cũng không có nơi để sạc.

sa mạc mênh mông xa xa không có điểm cuối, đi thẳng đến trời sáng choang, cảnh sắc xung quanh dường như không có một chút biến hóa nào.

Lại càng không biết mục đích của chuyến đi lần này là đâu.

Cẩn thận tính toán, còn thừa ba ngày nữa là tới ngày thông điệp!

Chương thứ hai nghìn không trăm bảy mươi bốn, cao thắng hàn là người xấu?

Giữa trưa, lão giả kéo con lạc đà đầu lĩnh dừng lại, núp sau một cồn cát lớn phân phát chút cỏ và nước cho đám lạc đà, sau đó lại lấy đá tảng mới sinh sản đặc biệt cho ta nói: "Sa mạc mà, cứ như vậy, giữa trưa nóng quá, đi không được. Ăn uống một giấc buổi sáng!"

Tuy thoạt nhìn, trong mắt lão giả này ngoại trừ tiền, hình như cũng không xấu, càng không có khả năng hạ độc trong đồ ăn, nhưng ta lại không thể không đề phòng đám môn đồ chết chóc.

Mặc dù những tên gia hỏa này đều là sát thủ, trước giờ ăn nói đều rất có nguyên tắc, nếu công khai hạ thông điệp tử vong cho ta, nếu như muốn giết ta ngay trong ngày này vậy khẳng định phải là một ngày này!

Tuy nhiên ta lại không thể không đề phòng bọn họ động tay động chân gì đó trước, ví dụ như ở trong nước thức ăn và uống nước thả chút gì đó, khiến tứ chi ta vô lực không sử dụng được khí lực gì, đến lúc đó ta liền biến thành một miếng thịt béo bày ở trên thớt, mặc cho hắn cắt thịt!

Vì vậy, ta cũng không nhận bánh ngô và túi nước lão đầu đưa cho, mà chạy đến bên cạnh lạc đà, cầm lên bánh đậu phụ và trấu ăn.

Ông lão kia có chút kỳ quái nhìn ta một cái nói: "Vẫn đúng, không phải người một nhà không vào cửa, hai lỗ đều như vậy."

"Cái gì?" Ta đang nằm sấp trên túi da cùng lạc đà tranh nhau uống, vừa nghe gã nói như vậy, không khỏi ngẩng đầu hỏi: "Ngươi nói là nàng ta cũng ăn cỏ lạc đà à."

"Đúng vậy, hai cái cũng giống nhau." Nói xong lão đầu nhi cắn một miếng túi thuốc.

Ta xoa xoa hạt dẻ trên miệng, đi tới bên cạnh hắn hỏi: "Ngươi không phải nói không biết sẽ đi đâu sao? Nếu đã không cùng đi, như thế nào lại thấy nàng ăn thảo liệu"

"Khi nàng tìm được ta, ta đang cho lạc đà ăn, nàng liền cầm lấy nếm thử..." Lão đầu nhi nói được một nửa lại ngừng lại, con mắt nhìn đồng hồ của ta.

Ta ngắt đồng hồ xuống, quơ quơ trước mặt hắn nói: "Đồng hồ có ba vấn đề chứ?"

"Được thôi!" Ông lão kia lập tức hai mắt tỏa sáng, ra sức gật đầu.

"Trên người cô ấy mang theo thứ gì?"

"Cõng một cái túi lớn trên lưng, thật dài căng thẳng!" Lão giả kia ngậm bánh cầu, duỗi ra hai tay khoa tay nói.

"Cô ta làm thế nào tới được? Sao lại rời đi được?"

"Cưu ca mà, ném cho con trai ta, ta ở đó mua ba con lạc đà, một con ở chỗ này, một con cưỡi, còn có một con nhỏ đi theo!"

Hóa ra là như vậy, trách không được lạc đà dẫn đầu nhất định phải mất mạng đuổi theo, thì ra là mang theo lạc đà nhỏ, xem ra vị trí của lạc đà nhỏ chính là nơi đến cuối cùng!

"Nàng ta tới đây lúc nào? Đi lúc nào?"

Lão giả cướp lấy đồng hồ nói: "Ba ngày trước, nàng bảo ta ở đây đợi ngươi."

Ba ngày trước, gia hỏa này đã chuẩn bị xong hết ba ngày trước đó?

Nhưng mà, hắn thần thần bí bí như vậy một đường dẫn ta tới nơi này, đến cùng là ngươi toan tính cái quỷ gì?

Hơn nữa càng thêm kỳ quái là vì sao trên phong thư có lưu lại mật khẩu lưu lại vậy mà giống như đúc với mật mã Cao Thắng Hàn nói cho ta?

Rốt cuộc đây là có ý gì?

Chẳng lẽ... Cao Thắng Hàn cũng là một trong mười hai môn đồ.

Ý nghĩ này vừa lóe lên đã dọa ta nhảy dựng!

Nếu như hắn thật sự là môn đồ Tử Thần, đừng nói thân thủ, chỉ dựa vào thân phận đặc thù như vậy để che mắt thì vĩnh viễn sẽ không có người tra ra được.

Đúng vậy!

Trách không được nhiều quốc gia tướng mạo đỉnh cấp đều đối với việc này môn đồ Tố Sách không có sách lược, liên tiếp phạm nhiều án mạng lớn như vậy nhưng ngay cả thân phận chân thật của bọn họ cũng không tra được.

Cũng không cần những người này đều giống nhau, đều là những người quan trọng thân ở những nơi lợi hại như Cao Thắng Hàn, chỉ cần có một mình hắn thì không ai tra ra được.

Vì sao một vụ án xảy ra trong thành Sơn Tây huyện nhỏ, lập tức thu hút sự chú ý của hắn đến đây?

Cho dù sát thủ nhìn thấu hiện trường bọn họ ngụy tạo, cho dù liên quan đến người nước ngoài và buôn bán vũ khí, nhiều nhất cũng chỉ báo danh cho tỉnh công thính là được, vì sao lại kinh động đến Công An bộ? Hơn nữa còn phái canh gác cao như vậy đến điều tra?

Nếu hắn đã phát hiện ra dấu vết ta lưu lại trong tiệm súp dê nhà Từ gia, cũng suy đoán ra ta chắc chắn có quan hệ với sự kiện này, hơn nữa còn chuyên môn hỏi qua ta dùng cách nào để giết người, đây là ý gì?

Hắn đứng trước mặt ta, nhắc tới Hàn lão lục, đây là có ý gì?

Giả trang thành lái xe cho thuê, cố ý đưa tới cho ta giấy chứng nhận đặc biệt cực kỳ trân quý.

Nếu như hắn thật sự là Tử Thần Môn Đồ, từ đó một đường dẫn ta đến giết ta ở trên sa mạc, từ trên xuống dưới, tuyệt không có người hoài nghi trên người hắn.

Nghĩ đến đây, ta không khỏi toàn thân túa mồ hôi lạnh!

Lúc này, lão đầu nhi kia đã ăn uống no đủ, hai cánh tay ôm chặt đồng hồ và kế hoạch dựa vào trên người lạc đà vù vù ngủ mất.

Nhưng ta lại có chút chống đối, Cao Thắng Hàn rốt cuộc có quan hệ gì với mười hai môn đồ hay không? Tất cả có phải ván cờ do hắn làm hay không?

Sau khi tránh khỏi cơn oi bức giữa trưa, lão đầu nhi cực kỳ tham tiền kia lại thét to lạc đà tiếp tục lên đường.

Lão giả này ngược lại là người không chịu nổi tịch mịch, không phải cao giọng hát dân ca Duy tộc, chỉ câu được câu không nói chuyện phiếm với ta. Chẳng qua, hắn không nói chuyện chính sự, một khi ta quanh co muốn hỏi thăm chút gì, hắn liền giang hai tay ra nói: "Ngươi không có tiền mà."

Vốn dĩ ta muốn đi nhanh một chút, nói không chừng còn có thể đuổi kịp hắn trước khi hắn tới đích.

Nhưng lão đầu nhi này nói không làm gì cả, lại nói mấy con lạc đà nhà mình quá già, đuổi như vậy có khi sẽ mệt chết mất.

Ta nói ra để cho ta cưỡi lạc đà kia đuổi theo, quay đầu lại dùng giá gấp mười lần tiếp tế hắn.

Hắn lắc đầu hai tay nói: "Ngươi không có tiền mà!"

Trong nháy mắt, ta thật muốn trực tiếp hành động, chế trụ lão gia hỏa này, hoặc là vận dụng phù chú, thao túng thần thức của hắn.

Nhưng hai chuyện phát sinh tiếp theo, chỉ một lúc đã khiến ta phải lau mắt mà nhìn đối với lão giả này.

Buổi tối hôm sau gặp được một đám sói đói, có khoảng bảy tám con, con nào con nấy đều trợn tròn con mắt xanh lè gào thét không ngừng. Lạc đà sợ hãi đến mức không ngừng kêu sợ hãi, chân cẳng có chút nhũn ra. Nếu bầy sói xông lên, có lẽ không thể tưởng tượng nổi.

Lão giả lấy tiểu phủ từ trong túi sau lưng ra, nhảy xuống để cho ta đi trước.

Mười mấy phút sau, tiếng đàn sói tru lên biến mất trong đêm tối.

Sau đó, lão đầu tử kia vác mấy tấm da sói nhỏ đuổi theo, vừa lau mồ hôi vừa cười ha hả nói: "Không tệ nha, lại có thể đổi một con lạc đà khác rồi!"

Trong mười lăm phút, đã có bảy tám con sói đói bị đánh chết, tay chân còn nhanh nhẹn lột da, lại có thể chạy vội đuổi theo đội lưng còng đang tiến lên!

Bất kể là lực lượng, tốc độ hay kỹ xảo chiến đấu đều là trình độ của cao thủ tuyệt đỉnh.

Cho dù muốn ta đến hoàn thành cũng không dễ dàng gì!

Xem ra, cho dù ta muốn làm lớn, cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi gì.

Còn một chuyện khác nữa, là khi đi ngang qua một ốc đảo nhỏ, bên dưới tán cây liễu số lượng không nhiều lắm nằm rải rác vài bộ tàn thi đã khô quắt. Trong hồ nước không lớn lắm còn nổi lơ lửng mấy thi thể mới bị cắt đầu, toàn bộ hồ nước đều bị nhuộm một màu đỏ bừng. Cách rất xa, có thể cảm giác được một cỗ âm khí cực kỳ dày đặc, ngay cả lạc đà cũng tựa hồ cảm giác được cái gì, thà chết cũng không chịu tới gần.

Nhưng ông lão này lại kêu to: "Phát tài rồi, phát tài rồi!" Cười hì hì chạy tới.

Sững sờ lấy từ trên người xác chết ra không ít đồng hồ đeo đầy máu, vui vô cùng cất vào túi tiền.

Ngay lúc hắn chạy tới gần hồ nước, âm hồn quay chung quanh vậy mà bị dọa chạy tứ tán! Ngay cả mặt trời nóng rát bên ngoài cũng không quan tâm, tựa như ánh mặt trời mà kẻ này sợ hãi nhất là hung ác hơn quỷ hồn.

Dương khí sung túc như vậy, cho dù ta vận dụng phù chú cũng không có tác dụng chút nào!

Nói cách khác, nếu như không phải ta động sát niệm, căn bản là không thể làm gì lão giả này.

"Lão nhân gia, người thật đủ mạnh a! Lúc còn trẻ là đang làm gì vậy?" Ta có chút tò mò hỏi.

"Chạy Đà Đà đội sao! Thổ phỉ, ác quỷ, gặp nhiều rồi." Lão giả rất là không cho là đúng nói.

"Vậy ngươi đã tích góp được nhiều tiền như vậy, muốn làm gì?"

"Nhi tử lấy vợ, nhanh sinh oa nhi theo ta Cản Đà đội đi." Hắn giang tay ra, đương nhiên nói.

Liên tiếp ba ngày, ta cùng lão giả vô cùng kỳ quái này lại vô cùng dũng mãnh, tiến lên trên sa mạc mênh mông.

Hôm nay chính là ngày cuối cùng của số bảy tháng mười hai Âm Lịch, thông điệp tử vong!

Cạm bẫy máu tanh thứ hai nghìn lẻ bảy năm…

Giữa trưa một ngày này, lão đầu cũng không giống như ngày thường, kiên trì kéo lấy lạc đà đầu lĩnh nghỉ ngơi, ngược lại thúc giục đường đi gấp.

Ta có chút cảnh giác hỏi hắn vì cái gì?

Hắn trừng mắt nhìn ta nói: "Trong thành các ngươi người đầy vui chơi, du lịch nhiều rồi, liền làm sinh tử truy đuổi cái gì đó, giống các ngươi, ta thấy nhiều rồi! Đi tiếp vào trong sẽ nguy hiểm, các ngươi cái giá này cũng đáng giá nhiều lắm sao! Nhanh đuổi kịp nàng, cùng nhau về nhà chứ."

"Nói như vậy, hóa ra ngươi biết nàng đi đâu?" Ta càng thêm cảnh giác.

"Biết! Đây chính là hạng mục kế tiếp của chúng ta đó, mang theo một con lạc đà nhỏ, ba ngày sau đã giết nó tại đó, lạc đà cái ngửi thấy mùi máu liền đuổi theo rồi."

"Giết nó?" Ta bỗng nhiên sửng sốt, hỏi ngược lại hắn: "Nói như vậy, không phải nữ nhân kia đi một mình?"

Nếu đây là hạng hạng cực kỳ đặc biệt giai đoạn du lịch, vậy tuyệt đối không thể tùy ý một mình xâm nhập đại sa mạc, hơn nữa việc giết lạc đà cũng tuyệt đối không phải do du khách tới hoàn thành.

"Khẳng định mà! Con trai lớn của ta cùng với con dâu đi theo nha."

"Vậy sao ngươi không nói sớm?" Ta hỏi.

"Chính là như vậy sao!" Lão đầu nhi kia giang hai tay, có chút vô tội nói: "Chính là để cho ngươi khẩn trương, nói cho ngươi biết là không có ý nghĩa mà."

"Vậy còn chờ gì nữa, đi nhanh lên!" Ta vừa nghe lời này lại càng sốt ruột hơn.

Này cũng không giống như lão nhân kia nói, chúng ta đang chơi phu thê theo đuổi gì đó.

Đó là sát thủ mà!

Mười hai môn đồ trong thế giới nghe danh.

Đối phương giở ra trò quỷ này là muốn kéo ta tới sa mạc, tính toán chính xác ba ngày sau thì vừa vặn là ngày tháng Bảy hai mươi hai, sư phụ bọn họ tế nhật chết chóc! Phải ở lại đây quyết đấu với ta.

Cứ như vậy, con dâu và con dâu lão nhân kia hơn phân nửa đều đã bị sát hại!

Chúng ta lại tiếp tục đi một đoạn đường, sau khi vượt qua một cồn cát lớn, trước mặt xuất hiện một vùng đất hình trụ cao thấp, chằng chịt hình tròn.

Những đống đất đó tràn đầy dấu vết bão cát ăn mòn.

Mảnh địa hình này cực kỳ đặc thù, bốn phía đều là cồn cát cao trăm mét, chính giữa nơi này vừa vặn là toàn bộ bãi sa mạc phong nhãn khu vực, trải qua trăm ngàn năm ăn mòn, liền tạo thành cảnh quan phi thường quỷ dị nhưng lại hùng tráng không gì sánh được này.

Mới liếc mắt đã thấy ngay ngay trên bãi đất cao nhất chính giữa là một lều nhỏ màu trắng.

"Chính là nó sao!" Lão đầu nhi chỉ về phía trước nói.

Con lạc đà dẫn đầu phát ra vài tiếng gào thét, dùng sức vùng vẫy.

Ta liền lấy Vô Hình Châm ra, cắt đứt dây thừng đang trói những con lạc đà khác, thả người nhảy lên.

lạc đà kia hí dài một tiếng, hất văng bốn vó chạy về phía trước mãnh liệt!

"Chậm một chút nha, chậm một chút!" Lão đầu kia rất đau lòng kêu to.

Lúc này, ta cũng không quản được nhiều như vậy, một tay nắm chặt dây cương, một tay thò vào túi sau lưng rút ra song đao Trảm Quỷ Thần.

Chẳng phải các ngươi định gọi ta tới đây sao?

Đến đây nào, vậy giết cho thống khoái đi!

Từ xa đã trông thấy sáu bảy con lạc đà nằm ngang dưới đống đất, trong đó có một con lạc đà nhỏ ngã vào trong vũng máu.

Đám lạc đà bị ta cưỡi như phát điên chạy như điên đến gần, quỳ xuống dùng đầu và miệng liếm liếm, không ngừng phát ra từng tiếng gào thét! Nhưng con lạc đà nhỏ kia sớm đã chết từ lâu rồi.

Máu tươi trên mặt đất đã sớm thấm vào bùn đất, thấm đẫm một mảng thật lớn, khắp nơi trong bốn phía tràn ngập một mùi máu tươi gay mũi. Cũng không biết trước sau có bao nhiêu lạc đà chết ở chỗ này nữa.

Rốt cuộc là tên vương bát đản nào phát minh ra loại trò chơi đuổi bắt chó má này vậy? Thật sự là tàn nhẫn.

Trong nháy mắt, ta nhảy từ trên lạc đà xuống, đến gần gò đất nhìn xem, phía bên phải bãi đất xây dựng một cái bậc thang dốc đứng cực kỳ vững chắc, cứ cách năm sáu mét đóng một cái cọc gỗ, trên cọc gỗ nối liền một sợi dây thừng thô ráp, tạm coi là bảo vệ.

Ta siết chặt song đao từng bước một thật cẩn thận đi tới.

Đây chính là cạm bẫy được bố trí từ mười hai môn đồ, hoặc có thể nói là tế đàn!

Lấy máu tế huyết, lấy mạng tế mệnh.

Được lắm!

Hôm đó ta thật muốn xem xem, rốt cuộc là ai đã tế nó?

Từ miệng Ngô lão già hư hỏng biết được, sau khi sát thủ chặn giết ta có thể là mười hai môn đồ, ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào để đại chiến một trận với bọn họ, không chết không thôi.

Vốn tưởng rằng đám gia hỏa này sẽ giống như con dê trắng bị ta giết chết đầu tiên, len lén nấp trong bóng tối phóng ra một thanh trường thương lạnh lẽo. Không ngờ bọn chúng lại sớm phát cho ta một tờ thông báo tử vong, báo trước thời gian, hiện tại lại dẫn ta tới nơi này.

Nói thì hay, như các ngươi mong muốn, chúng ta đường đường chính chính thống thống khoái đại chiến một trận!

Y từng bước bước lên bậc thang, đón gió bay tới một mùi hôi thối.

Càng lên cao, mùi vị khó ngửi lại càng bức người.

Ta chậm rãi thò đầu ra, nhìn lên phía trên, trên bãi đất ước chừng ba mươi dặm, ở giữa xây một cái lều nhỏ, khí tức mục nát khó ngửi chính là từ nơi này phát ra.

Bốn bề lều vải trống không, ngay cả một bóng người cũng không có.

"Hả? Người đâu rồi."

Chẳng phải Tử Thần Môn Đồ không phải muốn kết liễu tính mạng của ta ở đây hay sao? Sao một bóng người cũng không có, cũng không có bất cứ thương lạnh nào đánh tới.

Thân thể ta chậm rãi vươn ra, từng bước từng bước tới gần.

Ngoại trừ bên ngoài lều trại phát ra tiếng ô ô, không có bất cứ động tĩnh gì!

Bốp!

Ta một đao chém nát lều trại, nhìn vào bên trong. Nơi đó có một đôi nam nữ đang nằm, từ phục sức và bề ngoài có lẽ chính là nhi tử cùng con dâu của sát thủ theo sát thủ đi trước.

Thế nhưng, tên gia hoả này đâu rồi?

Lòng ta tràn đầy hồ nghi, lại cực kỳ cẩn thận từ ngoài lều vải vòng qua.

Lúc này mới phát hiện đối diện có một người đang đứng.

Hoặc là nói, là cột một người vào.

Hai bên trái phải đều có một cọc gỗ, người nọ bị kéo tay chân ra tạo thành một chữ lớn, cột chặt vào cọc gỗ hai bên.

Chỉ cần nhìn qua bóng lưng là ta có thể nhìn ra được, đây là Doãn Tân Nguyệt!

Trong lòng ta bỗng nhiên mát lạnh!

Lẽ nào bọn họ bắt Doãn Tân Nguyệt lại để cho ta cảm nhận một chút thống khổ do người thân bị giết?

"Tháng mới!" Ta gọi một tiếng.

Không hề trả lời, gió mát thổi bay mái tóc dài đầy đầu của nàng, rất là không cam lòng bay lả tả khắp nơi.

Ta chạy tới, vòng qua phía trước xem xét, khuôn mặt xinh đẹp đến cực điểm bị cắt ra từng vết máu! Con mắt bị móc ra, khắp khuôn mặt đều là vết máu dính đầy tro bụi.

Trong lòng ta bỗng nhiên như bị búa nặng ngàn cân đánh đau, toàn thân phát đau, toàn thân run rẩy.

"Tân Nguyệt." Ta vừa kêu, vừa vung đao chém về phía dây thừng.

Vèo!

Đúng lúc này, đột nhiên cảm thấy có một cơn gió lạnh thấu xương từ sau lưng bay tới.

Muốn quay người né tránh đã không kịp nữa rồi! Hơn nữa đao của ta đã chém về phía trước, muốn tránh cũng không được.

"Thường Sơn Triệu Tử Long ở đâu?" Trong giây lát, ta gấp giọng quát.

Chợt một chút, âm linh áo giáp trên người sáng lên một đạo bạch quang.

Ngay lúc đó, cảm giác ở sống lưng như bị một cây búa tạ nặng nề đập trúng!

Phịch! Ta bị cự lực này xông ra ngoài, nằm nhoài trên thân tháng mới.

Ầm!

Ngay lúc đó, Doãn Tân Nguyệt nổ tung thành một luồng sáng đỏ, nổ tung.

Theo bản năng, ta giơ hai tay ôm đầu, bay ngược về phía sau.

Ầm! Ầm! Ầm!

Liên tiếp những tiếng nổ lớn vang lên liên tiếp, toàn bộ mặt đất giống như đột nhiên bị đạn pháo đánh trúng, lập tức bị nghiền nát!

Toàn bộ đống đất trong nháy mắt tan rã, phòng hộ của ta dưới âm linh chiến giáp mặc dù không thương tổn đến chỗ yếu hại, lại bị vụ nổ cực kỳ mãnh liệt này chấn cho đau đớn ngũ tạng! Cả đầu lâu rơi xuống dưới.

Đống đất này cao chừng sáu bảy mươi mét, lần này cứng rắn rơi xuống mặt đất, không chết cũng bị thương.

Đúng lúc này, ta nhìn thấy từ trên đống đất cách đó trăm mét có một đạo hàn quang từ rất xa đang bay tới!

Gần lại một chút thì rốt cuộc cũng thấy rõ, đó là một mũi tên Tam Lăng hợp kim bắn ra hàn quang bốn phía.

Đống đất dưới chân nổ tung, lúc này đang nhanh chóng hạ xuống, nhưng mũi tên kia lại không nghiêng không lệch đâm về phía tim của ta!

Tốc độ kia vô cùng nhanh chóng, mang theo tiếng gió ồ ồ kéo theo. Lực đạo kia cực kỳ mạnh mẽ, hòn đá vỡ vụn cùng thiết câu trên lều vải phía trước, một khi đụng phải lập tức vỡ vụn, nhưng góc độ mũi tên lại không thay đổi chút nào, thẳng đến tim.

Lần này nếu bị đâm trúng, đừng có nghĩ ngợi lung tung, còn không đợi ta rơi xuống đất, sớm đã đi đời nhà ma rồi!

Dưới tình thế cấp bách, ta vội vàng nâng song đao lên hợp thành thập tự giá, khóa chặt ngực.

Ầm!

Mũi tên nhọn hoắt đang bắn trên lưỡi đao, thân thể của ta đột nhiên chấn động, giống như diều đứt dây bị mũi tên dài kia đón đỡ bay ngang ra.

Ngay giữa không trung, ta đột nhiên phát hiện lão đầu nhi mang ta tới nơi này, đang giống như báo săn, cấp tốc chạy như điên về phía trước.

Đệ tử của Thần Môn thứ hai nghìn lẻ bảy trăm chín mươi sáu đang chém giết đồ đệ của Thần Môn.

Ầm!

Bay ra ngoài ta đâm vào trên một gò đất khác, lực va chạm cực lớn đập cho đống đất lớn lõm xuống, đất cát phì phò rơi xuống phô thiên cái địa, chấn cho toàn thân ta đau đớn.

Bất quá, trải qua va chạm như vậy, ngược lại đẩy ta vào trung tâm vụ nổ, hơn nữa khoảng cách mặt đất cũng càng gần hơn một chút, hai chân giẫm lên gò đất, mượn lực đạo lăn xuống dưới.

Trong ánh mắt liếc xéo qua, lão đầu nhi kia liền nhảy lên năm sáu mét, liên tục bay vọt về phía trước chạy như điên, chính là vị trí mũi tên nhọn bắn tới vừa rồi.

Vèo!

Đúng lúc này, lại một mũi tên bắn ta qua đây!

Trải qua một kích vừa rồi, ta cũng không còn khí lực gì ngạnh kháng, hơn nữa sau mấy lần né tránh này, khí lực sắp hết, căn bản cũng tránh không thoát.

Lúc này âm linh chiến giáp cũng đầy vết rạn, bạch quang yếu ớt khe khẽ run run, lập tức muốn mất đi tác dụng.

"Mở!" Tình thế cấp bách, ta ném dương đao bên tay trái ra ngoài.

Đang! Chính giữa mũi tên nhọn.

Nhưng tiếng mũi tên kia nổ vang một tiếng, vậy mà biến thành ba mũi.

Lúc này, ba mũi tên nhọn kia đã đến gần trong gang tấc, ta gần như không có khả năng tránh né!

Sử dụng Vĩnh Linh Giới không kịp, Thập Âm vệ có thể chém giết quỷ hồn nhưng không đối phó được với đao thương.

Phải làm sao bây giờ?

Mắt thấy mũi tên nhọn sắp đến, ta đem hết toàn lực vung lên âm đao trong tay, gạt mũi tên yếu hại bắn về phía ngực mình ra, lại mạnh mẽ đem mũi tên nhọn bắn về phía cổ họng chuyển hướng, còn mũi còn lại bay thẳng đến bụng dưới, ta cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời thôi!

Ông!

Ngay lúc mũi tên nhọn kia, cách bụng ta chỉ còn vài tấc, đột nhiên trong trống rỗng xuất hiện một quả mạ non.

Đúng lúc chắn trước mũi tên nhọn.

Đầu mũi tên hợp kim cứng cỏi không gì sánh được cũng cực kỳ quỷ dị cong lên trên một cái, biến thành một cái móc câu nhỏ!

Hai mũi tên nhọn khác bay ra cũng rất không khoa học, rẽ trái quẹo phải rồi bay về phía ta.

Bất quá hắn không bắn về phía thân thể ta, mà là hai tiếng phốc phốc, đâm xuyên qua quần áo trên bờ vai ta, mang theo ta chui thẳng vào trong gò đất.

Lúc này ta mới phát hiện, ta lại bị hai mũi tên kia cứng rắn treo ở giữa không trung, lúc này, còn cách mặt đất mười mấy mét.

Ầm ầm ầm!

Từng tảng đá to bằng đầu người rơi xuống đất, mặt đất ầm ầm sụp đổ, phía dưới vậy mà bố trí rậm rạp chằng chịt vô số hố sâu to nhỏ hình vuông, bên trong từng cây gậy trúc dài hơn nửa mét buộc trường mâu sáng ngời chói mắt!

Lần này, ta không khỏi sợ tới mức hết hồn!

Cho dù vừa rồi ta có liên tiếp tránh thoát mấy mũi tên kia, nhưng cũng đã dùng hết khí lực! Một khi rơi xuống đất, khẳng định sẽ bị gai nhọn của hố sâu này đâm thành gai nhím.

Lão giả thần bí chưa gặp mặt kia lại đã cứu ta một mạng!

Ta thở dài một cái, lau mồ hôi đầy đầu, mặc dù dứt khoát tránh thoát một kiếp, nhưng hiện tại ta lại mệt mỏi không nhúc nhích được, muốn từ nơi này bò xuống cũng khó khăn.

Lúc này, lão đầu nhi Vi tộc cực độ tham tiền kia lại dị thường dũng mãnh, đang từ đằng xa bước nhanh hướng ta đi tới.

Lúc tới gần hất đất, đột nhiên vung tay lên.

Hai hòn đá nhỏ đùng đùng hai cái, nện gãy cán tên.

Từ trên không trung ta vừa rơi xuống, lão giả kia bay vọt đến, xách cổ áo ta, nhẹ nhàng đặt ta xuống.

"Không có việc gì chứ? Sát thủ đã được ta giải quyết rồi." Hắn ngồi xuống bên cạnh ta, dựa lưng vào đống đất nhẹ nhàng nói.

Nhưng ngữ điệu hoàn toàn khác với những gì nghe được trong mấy ngày qua, ta nghe được một chút.

"Ngươi là... cao sở trường?"

"Đúng, là ta." Lão giả hất cằm, nét mặt nhanh chóng lướt qua, túm lấy một đống vải vóc cùng râu giả, lộ ra một khuôn mặt bình thường đến cực điểm.

Chính là nhân vật trực thuộc cao cấp cảnh báo của Công An bộ, Cao Thắng Hàn!

Chẳng trách một thân võ công nội gia của lão đầu nhi này lại mạnh mẽ như thế, hóa ra là Cao Thắng Hàn.

Nhưng tên gia hoả này giả bộ cũng thật giống! Ta cùng hắn ở trong đó ngây ngốc suốt ba bốn ngày, ngày đêm cùng nhau đi ngang qua mấy trăm dặm sa mạc, sững sờ là không phát hiện ra lão đầu nhi chính là hắn giả trang. Thậm chí, trước kia ta còn hoài nghi, người này cũng là một trong mười hai môn đồ.

"Cao giám sát, ngươi diễn như thế nào vậy?" Ta vừa kinh vừa tức giận hỏi.

Cao Thắng Hàn vừa nghe vậy ngược lại có chút không vui, đen mặt nói: "Ai bảo ta diễn cái gì, mười hai môn đồ không phải vì ngươi mà đến sao? Ta có lòng tốt giúp ngươi giết hắn, sao lại trách ta."

"Ngươi đã sớm biết?" Ta hỏi.

"Đám sát thủ này nổi tiếng xấu xa lẻn vào gây án trong nước, ta còn không biết chút nào, ta cũng không cần làm chuyện này. Lần trước Sơn Tây ta phát hiện, đám người này đến là vì ngươi. Lúc ấy bị ngươi giết một tên, một tên khác chế tạo hiện trường giả, đây có lẽ có thể giấu diếm được đồng tử của đội cảnh tỉnh địa phương, muốn giấu ta cao còn kém hỏa hầu."

"Vậy sao ngươi không giải quyết hắn sớm một chút, hơn nữa còn do hắn hại những người khác." Ta chỉ về phía gò đất nổ tung.

"Ta giải quyết thế nào đây?" Cao Thắng Hàn có chút bất đắc dĩ nói: "Có hồ sơ liên quan tới mười hai môn đồ, ta đã sớm lật qua bao nhiêu lần, nhiều giám thị của quốc gia điều tra qua nhiều năm như vậy cũng không tìm được nửa điểm manh mối, ngay cả bọn họ ai cũng không rõ, ta có thể lập tức tìm được sao? Ngươi cho rằng ta là thần tiên à? Thế này cũng không tệ rồi."

"Trên phong thư kia viết thư là chuyện gì vậy, ngươi làm sao lừa ta tới đây?" Ta hỏi.

"Đừng có lừa gạt được không, đây gọi là chiến thuật!" Cao Thắng Hàn giải thích: "Lúc đó, ta phát hiện có một người cầm phong thư viết tên ngươi, để cho một đứa bé..."

"Chờ một chút, ngươi một mực theo dõi ta?" Ta nhíu nhíu mày.

"Theo dõi? Ngươi dùng từ thỏa đáng chút được không? Cái này gọi là âm thầm bảo hộ! Có thể làm cho ta âm thầm bảo hộ, ít nhất cũng phải là người Trung Nam hải, ngươi đây là chiếm đại tiện nghi hiểu không? Ai, ngươi đừng có ngắt lời, ta vừa rồi nói đến đâu rồi."

"Phong thư." Ta trả lời.

"Đúng vậy, vì vậy ta đổi phong thư này, vốn dĩ chuyện này mới là bọn họ muốn giao cho ngươi." Nói xong Cao Thắng lạnh lùng lấy từ trong ngực ra một phong thư.

Ta vừa mở ra xem, cũng là một tấm gương, bất quá là vừa mới bị nổ tung kia đống đất lớn, phía trước viết: "A Tây Tây của tòa tháp này truy đuổi sinh tử."

Sau lưng viết "Như không đến, diệt cả nhà ngươi!"

"Sau khi ta nhận được tin tức này, ta lập tức chạy tới đây —— thực ra, ta bay sớm hơn ngươi mười mấy phút, vừa lúc ngươi lên xe đây." Cao Thắng cười lạnh nói.

Lúc này, ta mới bừng tỉnh đại ngộ, trách không được bên phía Tây An chiến trường xử lý nhanh gọn như vậy, thì ra vừa mới hơn mười phút đã có một trường hợp đặc biệt rồi.

"Sau đó thì sao?" Ta lạnh lùng nhìn hắn nói: "Vậy tại sao ngươi không nói thẳng với ta, nhất định phải làm ra vẻ như vậy, thậm chí gạt ta đi làm mồi nhử."

"Ngươi cứ nói đi." Cao Thắng lạnh lùng trừng mắt nhìn ta: "Nếu ta không trang điểm, cùng ngươi chạy tới đây. Ngươi nói xem tên này có xuất thủ hay không, ta còn có cơ hội đánh lén giết hắn không? Hơn nữa, cho dù ta muốn làm pháo hôi, hắn cũng không nhận! Mục tiêu của hắn chính là ngươi! Ngươi không xuất hiện, hắn có thể chuồn mất, thậm chí còn uy hiếp được người nhà của ngươi. Bây giờ cho dù chúng ta thương lượng lại lần nữa, đây cũng là biện pháp tốt nhất đúng không?"

Không thể không thừa nhận, Cao Thắng Hàn nói rất có lý!

"Mấy người kia đâu..." Ta nhìn đám người đã bị nổ thành đống đất bằng kia hỏi.

"Ta giả trang thành người tên A Trát Nhĩ, theo lời hắn nói, con trai lớn cùng con dâu của hắn từ ba ngày trước đã xuất phát. Môn đồ Thần chết tiệt nếu đã coi nơi này là nơi thờ cúng sống của ngươi, khẳng định sẽ không lưu lại người sống nào, hai người này khẳng định đã chết từ lâu rồi."

"Cao Lung là thứ bọn họ tìm một người không khác gì vợ ngươi, lại cố ý dựa theo bộ dạng của cô ta cải trang. Sau khi ở Sơn Tây đưa tin cho các ngươi, đã bị chúng ta theo dõi, chỉ là sát thủ kia vẫn luôn không chạm mặt cô ta, cũng không động thủ. Thư của Tây An cũng là do cô ta đẩy ra."

"Không đúng!" Ta có chút kỳ quái nói: "Ta vừa rồi còn xem qua thi thể của nàng, rõ ràng đã chết mấy ngày rồi! Sát thủ này đã sớm mai phục ở chỗ này, đào hố chôn sẵn thuốc nổ, nàng làm sao tới được đây?"

xạ thủ số hai ngàn lẻ bảy thiên xạ thủ vị trí thứ bảy.

"Là song sinh!" Cao Thắng lạnh lùng đáp: "Lúc ta đi đánh sói đã xem xét tin tức mà các nàng dùng vệ tinh tìm tòi tin tức, âm thầm lấy được từ trên người các nàng so sánh với nghiên cứu thành công, là một đôi tỷ muội sinh đôi trong án bán phụ nữ ở Hà Nam trước đây không lâu. Nói cách khác, một người trong đó phát tin cho ngươi ở Tây An., Còn một người khác đã chết ở đây. Dạ, có phải ngươi giữ thứ đồ chơi này lại có tác dụng gì không? Ta đã giúp ngươi mang về." Nói xong, hắn duỗi tay cho ta mượn một hòn đá nhỏ.

Ta cầm lên xem xét, chính là Tụ Hồn Thạch do Xá Lợi Tử chế thành, giống sát thủ Bạch Dương chết ở núi tây kia như đúc.

Nhưng hoa văn trên tảng đá đó là một bộ cung tên.

Như vậy xem ra, mười hai môn đồ này được sắp xếp theo san ly.

Bạch Dương toạ bị ta giết rồi, tư thế xạ thủ tọa bị Cao Thắng Hàn giết chết.

"Tốt rồi, bây giờ ngươi còn gì không hiểu cứ việc hỏi đi, ta sẽ tận lực thỏa mãn ngươi." Cao Thắng lạnh lùng nói.

"Ta chỉ có một câu hỏi, tại sao ngươi lại tới tìm ta? Chẳng lẽ là vì tiêu diệt mười hai môn đồ." Ta hỏi.

"Vấn đề này à, rất phức tạp." Cao Thắng Hàn dừng lại một chút rồi nói: "Trong hôn lễ của Hàn lão lục, hắn và ta..."

"Hôn lễ của lão Lục ngươi cũng đi rồi sao?" Ta lập tức có chút kinh ngạc.

"Nói gì vậy?" Cao Thắng Hàn liếc ta một cái, nói: "Hai ta có giao tình hai mươi tám năm, trải khắp bốn năm, cùng nhau đánh nhau tán tỉnh vô số lần bị đánh đập. Giao tình như đúc, hôn lễ của hắn sao ta có thể không đi? Hơn nữa ngươi cũng biết vì sao hắn tên là

Hàn lão Lục."

"Vì sao?"

"Bởi vì ta tên Cao lão thất a, ta còn phải gọi hắn một tiếng Lục ca đấy! Chúng ta lúc ấy tổng cộng có tám người, hiện tại chỉ có bốn người còn sống, trong đó một người khoảng hai mươi năm chưa gặp mặt rồi, ngươi nói xem chúng ta có hôn không? Chuyện này ta có thể không đi sao? Chính là đang giám định thân phận giữa hai chúng ta đây., Ta cũng không tiện trực tiếp trắng trợn tham gia, thế là... giả dạng thành một tên lái xe. Hai người bọn họ cưỡi xe sặc sỡ chính là ta mở. Hôn lễ kết thúc, lúc họ đi du lịch châu Phi cũng là do ta đưa. Nói thật, hôn lễ được tổ chức rất tốt! Chuyện này làm rất tốt, ngay cả ta cũng phải cám ơn ngươi." Cao Thắng cười lạnh giải thích.

Hàn lão lục vậy mà giao tình sắt đá với Cao Thắng Hàn, ta chưa từng nghe hắn nói qua?

Càng làm cho ta kỳ quái là, hai người này rốt cuộc đã tới trình độ nào? Cũng sẽ không để hắn vang danh bát phương, chuyện âm thầm thủ hộ ta cũng nói ra a.

"Cái này không tính là gì, vợ chồng hai người bọn họ đều có ơn với ta, chỉ là biểu hiện một chút tâm ý mà thôi, hắn nói gì với ngươi ở trong hôn lễ?" Ta khoát tay áo.

"Hôn lễ, hắn ngược lại không nói gì. Chẳng qua trước khi qua Phi Phi Trường, trên đường đi, hắn nói với ta muốn đề cử ngươi làm người nối nghiệp của hắn, để ta suy nghĩ thật kỹ, hắn nói cho dù Lục ca cầu ngươi. Thân người Lục ca, ta lại không hiểu hết, sống đến bây giờ., Chưa từng cầu người nào! Có thể khiến hắn mở miệng, đủ thấy ngươi trong lòng quan trọng thế nào! Vì vậy, ta mới thu thập lại tin tức liên quan tới ngươi, sơ bộ nhận định ngươi đúng là phù hợp với tiêu chuẩn của cấp trên báo cáo ba lần. Hiện nay bộ trưởng coi như qua cửa ải này, đặc lệnh cũng gửi cho ngươi, mấy bộ phận khác thẩm tra còn chưa xong, bất quá đoán chừng cũng không sai biệt lắm..."

Nghe hắn nói vậy, ta càng mơ hồ hơn: "Cái gì mà người nối nghiệp? Bộ gì, ngươi không phải trưởng sở Công An bộ sao?"

Cao Thắng Hàn nhìn vai mình khoa tay múa chân một cái: "Ngươi đã nghe nói đến chức giám sát chưa?"

Y lập tức dừng lại rồi nói: "Chuyện võ hán, ngươi làm rất sạch sẽ, nhưng cái mông Tây An ngươi biết ai bôi ngươi."

Võ hán, Tây An.

Nhắc tới hai địa phương này, ta lập tức hiểu rõ, ý hắn là Linh Bảo Hội!

Hóa ra hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay hắn!

Trong hội trường của võ hán, Cốc Trường Sinh và Ngưu Đại Đảm đều bị ta thả ra thập âm vệ cùng hồn mang thi thể chém không còn một mảnh. Nhưng thi thể Ngô Thiên Ngô trong hội trường đã bày ra tại hiện trường, mặt khác còn không tính tám tên ác tăng kia —— chỉ sợ Đường Giả lão đầu kia cũng tính trên đầu ta.

Lúc ấy ta vận dụng pháp trận Bất Động Minh Vương, linh lực suy kiệt, thân thể mệt mỏi, rất sợ lộ ra uy hiếp bị cừu gia trả thù, những hậu sự này cũng chưa kịp xử lý. Cao lớn càng là mặt hàng thô tâm, khả năng căn bản không nghĩ nhiều, không ngờ vậy lại là cao lớn giúp ta giải quyết.

Nếu như bị cảnh sát truy xét ra, dù sao chết nhiều người như vậy, coi như ngươi phòng vệ đương thời cũng đủ ăn một bình rồi!

"Cái này... Cũng phải đa tạ ngươi rồi." Ta lúng túng nói.

"Cái này cũng không cần, mấy tên kia cũng không phải đồ tốt gì, trên tay phạm không ít huyết án, thông qua pháp luật căn bản tra không ra chứng cứ gì, ngươi giết liền giết." Cao Thắng không thèm để ý chút nào nói.

"Ngươi cũng không cần khẩn trương! Ta lấy chuyện này để ví dụ, việc này ngươi có thể dọn dẹp xong, nhưng ở Quốc gia cũng cần một số con đường đặc biệt để giúp ngươi chùi đít. Ví dụ như gián điệp quốc quốc gia xâm lấn, bên ngoài có phần tử đặc thù nhập cảnh. Quốc gia lớn như vậy thường xuyên qua lại nhiều người như vậy., Cũng không phải ai cũng vẽ tốt xấu lên mặt, chỉ dựa vào Công An và Quốc An cộng thêm cơ quan tình báo của quân đội, căn bản là bận không tới. Hơn nữa có đôi khi, chúng ta động thủ khó tránh khỏi sẽ khiến cho tranh chấp quốc tế hoặc là trả thù, lúc này tác dụng của Hàn lão lục đã thể hiện ra rồi."

"Ngươi có biết trong mấy năm nay, hắn giúp quốc gia xử lý bao nhiêu gián điệp vượt biên, quân đội mật thám còn có thành viên ngầm dưới mặt đất tổ chức không? Thậm chí còn giúp chúng ta và quân đội chịu bao nhiêu oan ức? Chỗ hắn đứng nhìn như yên tĩnh, nhưng thật ra thì chỗ đó rất hung hăng, không yên ổn. Nói cách khác, cho dù chúng ta tự mình hạ lệnh, muốn lấy hắn trở thành loại hình thức phản nghịch, bắt giam bỏ tù. Quân đội, thậm chí Quốc An cũng sẽ không đồng ý!"

"Bây giờ ngươi đã hiểu rồi, hắn chính là muốn để ngươi nhận lấy lớp của hắn, trở thành người âm thầm bên ngoài! Dù sao cũng là tầng một bảo vệ cần thiết nhất, bằng không nếu như làm chuyện này với ngươi, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện." Cao Thắng Hàn Ly dặn dò.

Chương thứ hai nghìn lẻ bảy tám, người nối nghiệp số hai ngàn.

Lần này ta rốt cuộc đã hiểu rõ dụng tâm lương khổ của Hàn lão lục!

Nhưng vì sao hắn đột nhiên cầu xin Cao Thắng Hàn coi ta như người nối nghiệp của hắn?

Có phải hay không sau khi nghe xong câu thơ không rõ của lão đầu đuôi Lý, cũng dự cảm được cái gì.

Hắn muốn tăng thêm một tầng phòng hộ mạnh mẽ cho bốn phương tám hướng còn sót lại, hơn nữa tầng phòng hộ này cực kỳ mạnh mẽ.

Toàn bộ quốc gia đều sẽ trở thành hậu chiêu kiên cường của ngươi!

Đương nhiên, ngươi cũng phải làm ra một ít hi sinh, đồng thời cũng không thể giẫm lên giới hạn cuối cùng.

Cao Thắng Hàn nói tới đây hắn ta cố ý dừng lại một chút, hình như để ta tiêu hóa thật tốt.

Sau đó không thể cự tuyệt nói: "Đợi lát nữa sẽ có người đến đón chúng ta, lại gọi lão Bát, chúng ta đi một chuyến san hô."

"Soạn ba?" Ta vừa nghe càng mơ hồ hơn: "Đi đó làm gì?"

"Đối với ta mà nói chỉ có một lý do để hoàn thành nhiệm vụ, đối với ngươi mà nói, cũng có rất nhiều lý do không thể không đi." Cao Thắng Hàn nói, vươn một ngón tay nói: "Thập nhị môn đồ là đối thủ một mất một còn của ngươi phải không? Nếu như lại phát hiện một người, ngươi sẽ chủ động xuất kích, hay là chờ bọn họ tới tìm ngươi? Từ chứng cứ mà tên kia lưu lại hiện trường, một người khác có tiếp xúc với hắn ngay tại âu yếm! Ngươi có muốn hắn ra tay trước là mạnh không?"

"Lý do thứ hai, không phải ngươi và Linh Bảo sẽ kết thành tử thù sao? Trước mắt chúng ta tra ra manh mối, cái bọn họ gọi là Tả hộ pháp đang ở ngoài biên cảnh lôi kéo rất nhiều thế lực lưu vong khủng bố, chuẩn bị lập ra hải ngoại phân bộ, ngươi không muốn nhân cơ hội này phá hủy bọn họ."

"Lý do thứ ba, trước khi đến biên cương mới ngươi mới từ trong nhà Ngô Thiên Nhĩ đi ra phải không? Ngươi chắc là không biết, hắn có một đứa con tên Ngô binh hùng, cũng từng là huynh đệ tốt của ta, xếp hạng lão nhị, bên ngoài hiệu Đô lão nhị. Cái chết của hắn không phải là ngoài ý muốn gì, mà là bị thế lực quốc gia trả thù. Lão Tứ tra xét nhiều năm như vậy, rốt cục có manh mối, gã này đang ở trong trận doanh phản đối của trắc phái. Chẳng lẽ ngươi không nghĩ báo được mối thù này cho Ngô lão nhân sao?"

"Lý do thứ tư, ngươi muốn ba món đồ kia, không phải là còn thiếu một con rắn hai đầu hay sao? Tấm ảnh ngươi nhìn thấy kia, chính là ta phát cho ngươi. Đây là một góc ta lấy ra từ trong báo cáo quân tình bí mật. Con rắn này chính là sủng vật của một trong những thủ lĩnh phản đối, ngươi muốn cầm nó về sao?"

"Lý do thứ năm, đây cũng là điều quan trọng nhất." Cao Thắng Hàn đưa một bàn tay ra nghênh ngang trước mặt ta.

"Bộ phận đặc thù này là do Công An bộ, Quốc An bộ, quân đội cùng xây dựng, ngươi không lấy ra chút bản lãnh và công lao nào để lãnh đạo cho những người khác thấy, muốn chân chính gia nhập., Sợ rằng còn có chút khó khăn. Cái này chẳng những cô phụ kỳ vọng của Lục ca đối với ngươi, mà đối với chính ngươi cũng là tiếc nuối! Ngoài ra ta nói thật cho ngươi biết, hiện tại rất nhiều người trong nghề này của các ngươi đều bị liệt vào danh sách đen, ngươi còn không nắm bắt được cơ hội này, chỉ là tra tìm cái tin tức mê tín của ngươi, cũng đủ cho ngươi ăn một bình rồi."

"Thế nào, năm lý do này đủ chưa?"

"Ý của ngươi là, lần này chúng ta đi, toàn bộ đều có thể hoàn thành?" Ta kinh ngạc nhìn về phía hắn.

"Không sai biệt lắm! Bất quá lần này chúng ta phải nhanh chóng trở về, bất luận hoàn thành bao nhiêu, cũng quyết không thể trì hoãn. Nơi đó cũng không phải chỗ giỡn chơi, hiện tại nơi này toàn là chỗ chiến đấu kịch liệt nhất, một viên đạn pháo rơi xuống, cho dù ngươi có bản lãnh cực lớn cũng xong đời."

Đúng lúc này, từ đằng xa truyền đến một trận tiếng oanh minh, ta quay đầu nhìn lại, đối mặt bay tới một chiếc xe trống sơn mê màu xanh biếc.

"Đến rồi." Cao Thắng Hàn bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, tốt bụng nhắc nhở ta: "Lát nữa gặp lão Bát, ngàn vạn lần đừng nói chuyện Hàn lão lục kết hôn."

"Hả? Vì sao." Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Ách..." Cao Thắng Hàn chán nản nói: "Sau này ngươi sẽ biết, đừng nhắc tới nữa!"

Chỉ chốc lát sau, phi xa dừng lại trước mặt chúng ta, buông xuống hai cái khóa dài, một đội binh sĩ thân mê nhiệt, võ trang hạng nặng nhanh chóng đáp xuống mặt đất.

Cao Thắng Hàn vỗ vỗ bụi đất, từ dưới đất ngồi dậy, chắp hai tay sau lưng, sắc mặt âm trầm.

Các binh sĩ phi nhanh tới, đứng thành một hàng trước mặt chúng ta, đội trưởng dẫn đầu tiến lên trước một bước, hướng về phía Cao Thắng Hàn Kính, ra quân lễ lớn tiếng kêu lên: "Báo cáo thủ lĩnh trưởng, đặc chiến khu Tây quân khu tập kết xong ba tiểu đội, thỉnh chỉ thị!"

"Hơi một chút!" Thanh âm Cao Thắng Hàn không lớn, nhưng rất có uy nghiêm nói.

Bốp!

Vừa chỉnh tề lại vừa vang dội.

"Dọn dẹp hiện trường, không lưu lại bất cứ vết tích gì! Mặt khác, phía tây nam hướng phụ cận sa đảo phát hiện mấy cỗ thi thể vô danh, lập tức giao cho tỉnh công an sảnh xử lý."

"Vâng." Người nọ lại cung kính quân lễ rồi nhanh chóng rời khỏi.

Lúc này, chiếc xe thuyền kia đã dừng ở trên sa mạc cách đó không xa.

"Đi!" Cao Thắng Hàn quay đầu về phía ta, đi về phía chiến xa.

"Ngươi báo cáo với quân bộ, rồi gọi một cái lại đây đón các ngươi, cái này chúng ta bỏ đi trước." Cao Thắng lên xe thuyền, tháo mũ bánh lái ra, hơn nữa phải ngồi ở chỗ lái xe.

"Đây, thủ lĩnh." Phi hành viên kia có chút khó xử nói, " Đoàn trưởng của chúng ta ra lệnh..."

"Mệnh lệnh là mệnh lệnh, ta đây là sứ mệnh đặc thù!" Nói xong hắn móc ra một quyển sổ nhỏ màu đỏ nói: "Ta đây là đang muốn chạy đến tháp canh quân đội của các ngươi thấy lệnh từ, trễ nải việc nghe ta báo tình hình trước mặt, ngươi phụ trách đứng lên sao? Nghe mệnh lệnh của ta, đứng dậy, trước sau chuyển! Ai! Cái này tốt rồi!" Cao Thắng liên tiếp hù dọa, đoạt lấy vị trí bánh lái, điều khiển phi cơ bay thẳng về hướng Đông Bắc.

Ta ngược lại cảm giác rất thân thiết với hành động lần này của hắn, cảm giác từ trên người tên gia hỏa này đã phát hiện ra không ít bóng dáng của Hàn lão lục.

Vì vậy hắn tò mò hỏi: "Cao chỗ, nếu ngươi muốn cùng Hàn lão lục đánh một trận, ai lợi hại hơn?"

Cao Thắng Hàn sửng sốt một chút, cẩn thận suy nghĩ một chút nói: "Thì ra khi làm đối luyện, hắn đánh ta ta ta không dám hoàn thủ, đó là bởi vì lúc đó công phu của ta chưa đến mức quá yếu, nắm giữ không tốt hỏa hầu, sợ một kẻ không lưu tâm đánh chết hắn. Còn bây giờ, trên quyền cước hắn không phải đối thủ của ta, nhưng chơi mấy cái âm dương thuật này, ta kém xa các ngươi rồi."

"Vậy lão Bát thì sao?"

"Lão Bát..." Cao Thắng lạnh lùng nhíu mày, thở dài một hơi nói một câu khó hiểu: "Nếu như lại cho ta một lựa chọn, ta tình nguyện không chọn làm cái sở trường này, hoặc là dứt khoát không nhận ra hắn!"

Phi giác dừng lại trong một đại viện màu xanh lục.

Cao Thắng Hàn hướng về binh sĩ bên cạnh đáp lễ lại, dẫn ta xuyên qua sân nhà lớn lửa nóng ngất trời, đi thẳng về phía lầu cao đối diện.

Từng tiếng hò hét đinh tai nhức óc thỉnh thoảng xuyên qua trời xanh, từng bóng hình hình hình thể hình lục sắc của quân đội thỉnh thoảng lại gào thét xuyên qua trước mắt.

Lập tức, ta bắt đầu sinh ra một loại ảo giác, ta cũng là một thành viên trong bọn họ, cũng mặc một thân quân trang màu xanh lục, oang oang hò hét trên sa trường, cùng đổ mồ hôi.

Từng giọt nước!

Đang đi, một chiếc xe qua từ phía sau chúng ta.

"Khánh Tử, ngươi lại tới làm gì?" Xe đến gần, đột nhiên dừng lại, kéo mạnh hai chúng ta lại. Theo tiếng phanh phanh, một tên Phương đầu trọc từ trong cửa sổ xe vươn ra, đang lớn tiếng như sấm rền chất vấn.

Binh Vương đặc chủng số hai nghìn lẻ bảy chín.

"Ôi, lão Liêu, trùng hợp vậy sao? Lại tới đây xem xét đội ngũ." Cao Thắng Hàn nhìn người nọ cười cười.

"Khỏi phải giả bộ giả dối với ta!" Mặt Phương não âm trầm từ trên xe Cát Phổ nhảy xuống, thân hình khôi ngô sắc mặt nghiêm trọng, trên bờ vai có một ngôi sao nhỏ, lại là một tên thiếu tướng.

Hắn phịch một tiếng đóng cửa xe lại, trực tiếp ngăn ở trước mặt chúng ta nói: "Sao vậy? Lại muốn mượn người từ chỗ ta có phải không."

"Không phải cho người mượn, mà là dạy người." Cao Thắng nghiêm túc sửa lại.

"Cái đó có gì khác nhau!"

"Đương nhiên có khác biệt, là nhân tình, có lệnh." Cao Thắng lạnh giọng nói: "Ta không bảo binh của ngươi dọn nhà đi làm việc, đây là mệnh lệnh! Lão Liêu, phục tùng là thiên chức quân nhân."

"Đừng đi theo bộ quân ta." Liêu Thiếu Tướng vung tay lên nói: "Bộ phận đặc biệt của ngươi làm ta rất rõ ràng, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể điều động một đội ngũ từ năm mươi người trở xuống trong toàn quân, nhưng trên dưới toàn quốc nhiều bộ đội ngũ như vậy. Sao ngươi lại không nhìn chằm chằm vào quân số hai mươi của chúng ta chứ! Chiến khách đặc biệt này chuyên môn chuẩn bị cho ngươi đúng không?"

"Đây là vinh quang của ngươi! Được ta nhìn trúng, ngươi nên vui vẻ mới đúng." Cao Thắng cười lạnh nói.

"Ngươi nói ít thôi!" Người nọ rất tức giận nói: "Chỉ là điều động người cũng thôi! Nhưng những năm gần đây ngươi đưa cho ta hai mươi bảy cái hộp bằng xương, từng tiểu tử sinh long hoạt hổ, bị ngươi dẫn ra, đảo mắt liền biến thành tro cốt! Ta nghĩ cũng thấy đau lòng, ngươi đây là dẫn bọn họ đánh nhau với Diêm Vương gia sao? Ngươi hôm nay muốn rêu rao cũng được, nhưng nhất định phải nói rõ với ta, làm gì đi, cũng phải khiến ta nắm chắc trong lòng."

Cao Thắng Hàn nhìn chầm chầm ngôi sao trên bả vai hắn, bình thản nói: "Thật sự không thể nói cho ngươi biết, lão Liêu, quyền hạn của ngươi không đủ."

"Ngươi..." Tên kia bỗng nhiên nghẹn lại.

"Nhiệm vụ lần này là nhiệm vụ rất nguy hiểm, không phải nhiệm vụ nguy hiểm cực độ, ta cũng không cần đến chỗ ngươi mượn người đúng không? Hơn nữa, vô luận các ngươi mặc quân trang cũng tốt, chúng ta mặc trang phục cũng được, đều chỉ có một mục đích: Bảo vệ quốc nhà mình, bọn họ hi sinh ta cũng rất bi thống, nhưng đây là chuyện không có biện pháp, chúng ta sợ chết không dám đi, vậy để ai đi? Cho bách tính đi đi?"

"Còn cần ngươi phải dạy lên đảng cho ta? giác ngộ của tiên dân Liêu ta không thấp hơn ngươi, nhưng mà... Ai, hắn có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, như lại nhớ tới các chiến sĩ hy sinh trước kia.

"Lão Liêu, tâm tình của ngươi ta rất hiểu." Cao Thắng khuyên nhủ: "Nhưng nếu là ngươi, ngươi sẽ làm như thế nào? Lúc cửu cửu niên chặn lối, ngươi nghĩ như thế nào? Ngươi yên tâm, lần này ta chỉ mượn một người."

"Một người, ngươi muốn Trương Thiên Bắc?" Liêu thiếu tướng thình lình ngẩng đầu lên.

"Đúng!" Cao Thắng Hàn gật nhẹ đầu.

"Trương Thiên Bắc ngươi có mượn hay không, nói thật với ngươi đi, hiện tại ngay cả ta cũng không có quyền hạn phê chuẩn hắn ra chấp hành nhiệm vụ." Liêu Thiếu Tướng khuyên nhủ: "Ta thấy hay là ngươi đừng có đánh hắn chú ý, mệnh lệnh đặc biệt của ngươi không có tác dụng đối với hắn!"

"Ồ? Vì sao?" Lần này Cao Thắng Hàn cũng thấy lạ.

"Hiện tại đang diễn tập toàn quân, đối với mức độ thao luyện cao nhất của các quân đều có điều chỉnh tương ứng, ngươi có biết tiêu chuẩn cao nhất của huấn luyện đặc mã là tới từ đâu không? Cho dù lấy Trương Thiên Bắc làm tiêu chuẩn tối cao cũng có thể nói, bây giờ hắn là tiêu chuẩn cao nhất của toàn quân! Ngươi muốn cho hắn mượn cơ sở của Trương Thiên Bắc., Ít nhất phải đồng ý với Quân Khu Giáp, ta không làm chủ được." Hắn nói đến đây, nhìn Cao Thắng lạnh lẽo một chút, nói: "Ta thấy, ngươi nên nghĩ cách khác đi."

Cao Thắng Hàn nghe vậy, ngẩn người ra, đột nhiên cười nói: "Tên tiểu tử này giờ đã trâu bò như vậy rồi! Vậy xem ra ta phải mượn hắn mới được." Rồi quay sang nói với Liêu thiếu tướng: "Sao, ngươi không chào đón ta? Đứng đó nói cả nửa ngày, sao không mời ta vào uống chén trà?"

"Uống đại trà tùy ý, dù sao người cũng không mang đi được đâu! Đi, mời vào bên trong." Liêu thiếu tướng nói rồi vung tay lên.

Cao Thắng Hàn cũng không khách khí, trực tiếp nghênh đầu đi thẳng về phía trước.

Đám quan quân ven đường nhao nhao chào lại, Liêu thiếu tướng và Cao Thắng lạnh ngắt chào lại.

Nhưng ta lại vô cùng lúng túng, những tên giáo viên này đặt ở những địa phương tương đối cao nhất đều là nhân vật có thể ngồi ngang hàng với thị trưởng, nhưng ta chỉ là một dân thường bình thường, hơn nữa cũng không phải quân nhân cũng không thể đáp lễ, chỉ có thể khẽ gật đầu với vẻ tươi cười trên mặt bọn họ.

Nhìn từ trong ánh mắt bọn họ còn thấy nghi hoặc, có lẽ còn tưởng ta là đại nhân vật khó lường gì đó.

Tiến vào văn phòng, Liêu thiếu tướng chỉ về phía hai gã đại phu theo sau, đứng nghiêm trang đợi chỉ thị nói: "Ta chính là lâm thời tới xem một chút, các ngươi đi đi."

"Vâng!" Hai người kia cung kính quân lễ, xoay người đi ra ngoài.

Liêu thiếu gia chỉ tay về phía thủy cơ rồi nói: "Trà có, nước cũng có, uống vào một mình ngươi muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu. Những chuyện khác, ta cũng lực bất tòng tâm."

"Ngươi cứ ở đây chờ ta một chút." Cao Thắng Hàn không để ý tới hắn, nói với ta một câu rồi quay người đi ra cửa.

Có điều một lát sau hắn đã trở lại, giơ ống xe điện trong tay lên nghiêm trang nói: "Hà pháp tắc thông tin."

Liêu thiếu gia nghe vậy hơi sững sờ, lập tức đứng dậy nhận lấy máy móc từ tay Cao Thắng Hàn, phản xạ như điều kiện, biến thành tư thái đứng thẳng.

"Vâng! Vâng!"

Sau khi đáp xong hai cái thì máy truyền tin liền treo lên.

Hắn buông máy truyền tin xuống, nghi hoặc nhìn Cao Thắng Hàn: "Ngươi làm thế nào vậy?"

Cao Thắng Hàn lúc này giống như ở nhà mình, vô cùng ngốc nghếch, vừa pha trà vừa nói: "Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, nhiệm vụ lần này vô cùng đặc thù, cấp trên cấp lệnh cho ta chỉ có một, đó chính là phải hoàn thành! Còn việc chiêu mộ ai bảo ta tự chọn, có nhu cầu gì thì toàn quân trong cả nước phối hợp vô điều kiện, ngươi hiểu rồi chứ."

Liêu thiếu gia giơ ngón tay cái lên: "Cao Lăng Tử, xem như ngươi lợi hại!"

"Ha ha..." Cao Thắng Hàn cười lạnh nói: "Được rồi, ta biết ngươi không muốn nhìn thấy ta, cũng không cần ở đây bồi tiếp, lát nữa ta tự đi tìm nó."

Vừa nói, hắn vừa rót hai chén trà đưa đến trước mặt ta, sau đó hắn nâng chén còn lại lên ngẩng đầu lên nhìn Liêu Thiếu Tướng rồi hỏi: "Thế nào, còn xem ta có tức giận không? Lát nữa hai ta sẽ đi luyện hai tay, thế nào? Để ta cho ngươi một tay."

"Ai rảnh rỗi không có việc gì đánh nhau với ngươi mới là no bụng." Liêu thiếu gia quay người đi ra ngoài, gần tới cửa lại dặn dò: "Ta biết ngươi và Trương Thiên Bắc có quan hệ không tầm thường, nhưng ta vẫn phải nói một câu, ngàn vạn lần không được để cho hắn xảy ra chuyện gì, nếu hắn rơi mất một sợi lông..."

"Yên tâm đi! Cho dù ném ta đi chỗ kia, cũng phải bảo vệ binh vương đặc chủng này."

Sau khi Liêu thiếu gia bước ra khỏi cửa, trong phòng chỉ còn lại hai người chúng ta.

Lúc này, ta càng thêm tò mò về Cao Thắng Hàn.

Gia hỏa này trong tên chỉ là vị trí Công An bộ, nhưng tựa hồ trong bóng tối còn gánh vác thân phận gì lớn như vậy? Lại có năng lượng lớn như vậy, để cho toàn quân đều tự mình hạ mệnh lệnh vô điều kiện trợ giúp hắn, mà nhiệm vụ lần này là gì?

Trình độ giữ bí mật cao như thế, ngay cả Liêu thiếu tướng cũng không có quyền biết được, hơn nữa còn phải bắt y tự thân xuất mã!

Truyền nhân Kỳ Lân quyền hai ngàn linh tám trăm linh.

Cao Thắng Hàn nhấp một ngụm trà, quay đầu lại nhìn ta, tựa như giới thiệu với ta, lại như là lầm bầm nói: "Lão Liêu này còn không biết xấu hổ nói ta, lúc đầu hắn chấp hành nhiệm vụ, thế nhưng so với ai cũng đều tàn nhẫn! Đại hồng năm thứ tám, hắn khi đó vẫn chỉ là đặc chiến doanh trường, vừa vặn đóng cửa cống không xa, cấp trên để cho bọn hắn khẩn cấp cứu viện, vô luận như thế nào muốn chặn nơi đó, ít nhất phải đứng vững hai ngày, tranh thủ thời gian cho dân chúng hạ du."

"Hắn đầu tiên là mang theo các chiến sĩ xuống nước kết thành tường người, đinh gỗ, nhưng mắt thấy không ngăn được, đập lớn bị lao ra một cái lỗ hổng lớn, mấy chiến sĩ cũng bị cuốn vào dòng lũ không thấy. Cửa đập càng lúc càng lớn, mắt thấy sắp không thủ được nữa rồi, ngươi đoán xem tên này làm thế nào?"

Cao Thắng Hàn nhìn ta nói: "Hắn trực tiếp mang theo cảnh vệ, cắt đứt đường ra, đoạt hơn hai trăm chiếc xe được ném vào trong cổng!"

"Đại đập bảo vệ được, cứu được hơn vạn dân chúng dưới hạ du, nhưng chính ông ta suýt nữa bị đưa lên pháp quan quân sự. Nhưng ông ta nói cho dù giết chết ông ta cũng không hối hận! Lão Liêu lai lịch là người thẳng tính, trong tối ngoài sáng chịu không ít thiệt thòi, đây cũng là ở trong quân đội, muốn ở chỗ..." Cao Thắng lắc đầu nói: "Nhưng tính tình lão Bát còn thẳng hơn ông ta, cho đến bây giờ vẫn là một tên binh lính lớn."

"Vậy bây giờ hắn bao nhiêu tuổi?" Ta có chút tò mò hỏi.

Người này nếu cùng Cao Thắng Hàn, Hàn lão lục bọn họ quen biết hai ba mươi năm, như vậy hiện tại suy tính chí ít cũng hơn bốn mươi tuổi, cho dù không xuất ngũ, cũng không có khả năng là tiêu chuẩn đặc biệt.

"Thuộc tính thỏ, năm nay44."

Hơn bốn mươi tuổi có một tuyến đặc chủng, hơn nữa còn là binh vương có danh quan toàn quân?

"Thật tò mò không biết có phải không? Đi, ta dẫn ngươi đi xem một chút." Nói xong Cao Thắng uống hết trà, đứng dậy.

Phía sau tòa lầu có một cái sân khấu nho nhỏ.

Không giống như phía trước chính là, không có trường hợp huấn luyện khí thế ngất trời.

Toàn bộ trên sân tập lặng lẽ, hơn ba mươi chiến sĩ mặc quần sặc sỡ để trần thân, đứng thành một cái trận hình vuông chỉnh tề. Mỗi người duỗi ngang hai tay, trên hai bàn tay đều nâng nửa viên gạch.

Người bình thường có thể cảm thấy điều này cũng không có gì lạ, thật ra ngươi chỉ cần thử một chút là biết. Đừng nói nâng hai viên gạch, cho dù tay không ngươi cũng chưa chắc đã kiên trì được bao lâu.

Mồ hôi cuồn cuộn không ngừng từ trên người bọn họ lăn xuống, rất nhiều người hai chân và cánh tay bắt đầu run rẩy.

Phía trước đội ngũ là một tiểu nhân gầy còm đang đứng.

Nhìn từ hình thể, đừng nói hắn là đặc chủng binh, thậm chí ngay cả người bình thường cũng không bằng.

Nhưng trên bàn tay hắn nâng một đống đá xanh cao cao, đứng vững vàng, không chút sứt mẻ!

Cho dù là ta, chỉ sợ ta cũng không kiên trì nổi nửa phút.

Cao Thắng Hàn vừa thấy ta có chút kinh dị nhìn lại, nhẹ gật đầu nhỏ giọng nói: "Lão Bát là truyền nhân duy nhất của Kỳ Lân quyền, rốt cuộc là người sáng tạo ra, lại bắt đầu từ lúc nào không thể thi. Từ lúc ba tuổi, hắn đã tập luyện bộ quyền pháp này., Đặc thù rõ rệt nhất chính là thể chất hơn người, mạnh hơn người bình thường không chỉ vài lần! Bộ quyền pháp này phải luyện tập nhiều năm mới có hiệu quả sơ kiến, hiện tại đang là thời kì đỉnh phong, đừng nhìn nó hơn bốn mươi tuổi, nhưng so với lúc tuổi còn trẻ hắn càng dũng mãnh hơn nhiều. Đây cũng là nguyên nhân hắn có thể ở lại trong quân, hơn nữa còn là nhất tuyến đặc chủng binh."

"Lão Bát là người thẳng tính, là một kẻ si mê võ nghệ, trừ chuyện luyện võ đánh nhau, cũng không có hứng thú gì, càng không thích ăn nói. Cho nên cho tới bây giờ vẫn là binh lính đứng đầu, nhưng lại là người duy nhất được hưởng đãi ngộ cấp phó sư."

"Đi thôi, xem ra bọn hắn có lẽ còn phải luyện thêm một lúc nữa, chúng ta đến ký túc xá chờ hắn." Cao Thắng phất phất tay.

Ký túc xá của Trương Thiên Bắc rất đơn giản, có một cái giường quân, một bộ bàn ghế, chỉ vậy mà thôi.

Phương Chính Chính đang được xếp chăn đệm trên giường, trên bàn ngoại trừ một đống nước dùng cho quân, chỉ có một tờ tướng, trừ cái đó ra cũng không có gì cả.

Chính giữa tướng kia có một lão đầu trọc mặt sẹo lộ vẻ hung dữ, phía sau là bảy người trẻ tuổi đứng song song.

Ta vừa liếc mắt đã nhận ra trong đám này có Hàn lão lục, có kẻ thắng cao rét, còn có Trương Thiên Bắc mới nhìn thấy.

Tấm hình rất cổ xưa, nhìn rất là cũ kỹ, người ở trên cũng rất trẻ, nhất là Hàn lão lục còn bị nhiễm một cọng lông xanh, thật sự là một đóa hoa hiếm thấy.

"Vị ở giữa này là..." Ta có chút kỳ quái chỉ vào tướng quan hỏi.

"Là một tên cặn bã." Cao Thắng ngồi trên giường, thuận miệng nói.

Thấy mình hơi giật mình, hắn tiếp tục giải thích: "Đây là lần đầu tiên chúng ta chấp hành nhiệm vụ, chuẩn bị lập tức rời khỏi quốc cảnh."

"Đây vốn là chuyện cơ mật nhất thời, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, nhưng hiện tại đã qua thời kỳ bảo mật, nói một chút cũng không sao. Năm đó trước khi cảng đảo trở về, có rất nhiều thế lực ngoại bộ, thậm chí là thế lực địa phương, chuẩn bị chế tạo hỗn loạn."

"Nhiệm vụ này chúng ta nhận được, chính là giả bộ như đại ca thành lập việc tìm được con ngựa mới ở đại lục, cùng hắn trở về đánh trọng thiên hạ. Tên này mặc dù là một tên cặn bã, nhưng lại vô cùng tán đồng một tên Hoa Hạ, hơn nữa rất nghĩa khí, cũng không làm hoạt động buôn bán, cho nên lúc trước lăn lộn rất không được như ý. Sau khi lãnh đạo Công An bộ đàm phán với hắn, chế định ra một kế hoạch bí mật là "Thẩm phán", mấy người chúng ta chính là người chấp hành cụ thể."

"Bất quá, ba năm sau, lại chỉ trở về bốn người. Một là ta, Hàn lão lục, một là Trương lão bát, còn có một là lão tam Đỗ Hàn Nham, là tấm ảnh được Cao Thắng chỉ điểm: "Mấy người còn lại đều mất mạng ở Hương Giang."

"Cũng chính là sau nhiệm vụ kia, chúng ta chia nhau đi theo những con đường khác nhau. Lão Lục rời khỏi bộ phận, đi vào bộ phận âm vật của các ngươi. Lão Bát bị chút kích thích, trong lúc trị liệu ở Quân Y Viện, được thủ lĩnh nhìn trúng, vào đội đặc huấn. Mà ta xem như bình thường nhất, mãi cho đến bây giờ, tiếp đón lão đầu trường. Mà từ đó về sau Đỗ lão tam cũng không biết đi đâu, tổ tám người lúc trước cũng giải tán theo."

"Người không có ở trên tấm ảnh kia là Ngô lão đầu Ngô binh hùng?" Ta đột nhiên nghĩ đến.

"Đúng! Kỹ thuật chiến đấu của Ngô lão nhị mặc dù rất bình thường, nhưng tình thương cùng chỉ số thông minh của hắn lại là siêu nhất lưu, hơn nữa tinh thông thuật Âm Dương, hắn là người đầu tiên được chúng ta phái ra ngoài chấp hành nhiệm vụ đặc thù, tiểu tử này chẳng những hoàn thành nhiệm vụ, còn thuận tiện đem con gái của Đại phú hào kia ngâm lên nữa. Đây vốn cũng là một bộ phận của nhiệm vụ, chính là dựa vào mỹ nam kế., Tiếp cận phú hào kia, do đó mượn quan hệ phú hào kia, dò xét cơ mật tương ứng, đây cũng là tổ chức cho phép. Vốn còn dự định để hắn ẩn núp lâu dài, không nghĩ tới ba tháng sau, hắn đã bị địch quân phát giác, chế tạo một chỗ bánh xe chết thảm tại chỗ."

"Chúng ta sớm đã điều tra rõ, hung thủ sát hại hắn tên là Lâm Chấn bang, Thiên Hào. Một tầng khác của hắn là gián điệp ẩn núp ở nước Mỹ. Sau khi bại lộ thân phận, liền trốn về tới nước Mỹ, một mực không có tung tích, cho đến gần đây cuối cùng lại ngoi đầu lên rồi!" Cao Thắng kiên nhẫn giải thích.

"Ở đâu?" Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nói.

Chương thứ hai nghìn lẻ tám, mở đầu Trình Khánh.

Thanh âm kia vừa vang vừa thanh thúy, giống như đồng chùy nện ở trên đe sắt.

Ta quay đầu nhìn lại, chính là Trương Thiên Bắc!

Trương Thiên Bắc mặc dù là binh vương đặc biệt danh chấn toàn quân, nhưng nhìn bề ngoài thì lại không khác gì người bình thường: Da dẻ ngăm đen, ánh mắt rất nhỏ, cái đầu chưa đủ một thước bảy, thân hình hơi gầy yếu.

Hắn trực tiếp hỏi Cao Thắng lạnh lùng: "Hung thủ ở đâu?"

"Soạn ba." Cao Thắng Hàn đáp.

"Khi nào thì đi?"

"Hiện tại."

"Được!"

Trương Thiên Bắc nói một tiếng hay rồi cúi đầu vén ống quần xuống, tháo hai gói thuốc mê từ bắp chân xuống, ném xuống đất. Chỉ nghe âm thanh phát ra đã biết sức nặng cũng không nhẹ, chí ít cũng phải ba bốn mươi cân.

Ném cái đùi thú vào, Trương Thiên Bắc không nói hai lời xoay người rời đi.

Cao Thắng Hàn cũng không nói nhảm, liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó đi theo ra ngoài.

Lần này thật đúng là làm ta kinh sợ.

Đây chính là nhiệm vụ tuyệt mật đi chiến hỏa liên thiên hoàn thành cực độ nguy hiểm, làm sao khi hai người bọn họ nhìn lại thì rảnh rỗi không có việc gì đi dạo phố vậy, ba câu chưa nói hết cứ tùy tiện xuất phát như vậy?

Cao Thắng Hàn vừa đi, vừa lấy ra điện thoại máy truyền tin, nói với bên kia hai chữ: "Xuất phát."

Lập tức mang theo ta cùng Trương Thiên Bắc lên đài trống, thẳng hướng Tây Bắc bay đi.

Dọc theo đường đi, hai người này không ngờ không nói một lời.

Không khỏi lại khiến ta rất kỳ quái, theo lý thuyết hai người bọn họ là hảo huynh đệ trải qua sinh tử, thật vất vả mới gặp mặt một lần, sao ngay cả một câu nói nhảm cũng không có?

Phi cơ rơi xuống một mảng đất cát trống trải, bên cạnh đã sớm có một chiếc xa binh giáp chờ sẵn ở đó.

Để ta lên xe xem một chút, đối diện còn ngồi hai người.

Một tên mập mạp hơn năm mươi tuổi, trên đỉnh đầu không còn lại mấy sợi tóc, mặc một kiện áo trắng.

Một lão thái thái khác lại là một lão thái mặc áo giáp hoa, mang theo ánh mắt bạc, vẻ mặt hiền lành.

Mấy người chúng ta vừa lên xe, lập tức phát động lên xe.

Cao Thắng Hàn hướng về tên mập trắng kia gật gật đầu, giới thiệu cho chúng ta: "Vị này là Cổ sở trưởng của hội nghị, hành động lần này do hắn phụ trách liên lạc và trợ giúp bên ngoài. Trước khi xuất ngũ, Tần a muội đã là vị giáo viên đặc thù của quân đội, hiện nay ở nước An Thập Tam Trận, chủ yếu phụ trách công việc ở Đông Quốc, lộ tuyến ra vào của lần hành động này và tình báo liên quan đều do nàng cung cấp."

Nói xong, lại chỉ vào hai chúng ta giới thiệu với bọn họ: "Binh Vương Trương Thiên Bắc đặc chủng, cao nhân dân gian Trương Cửu Lân."

Hai người kia vừa nghe tới thân phận của ta thì rõ ràng hơi kinh ngạc.

Bạch mập mạp sửng sốt một chút, lập tức hướng ta gật đầu cười cười.

Tần a di mở mắt nhìn lên, tựa như đánh giá lại mình một lần nữa, lúc này mới nói: "Mặc dù trưởng sở ở cao đã nói với các ngươi rồi, nhưng ta còn phải nói lại một chút, hành động lần này vô cùng cơ mật, các trưởng lão cũng vô cùng coi trọng, tuyệt đối không thể để lộ nửa chữ ra ngoài, cả đời giữ bí mật, làm trái với luật thường. Hai vị đã rõ chưa?"

"Rõ rồi!" Trương Thiên Bắc thẳng lưng, cao giọng đáp.

Ta cũng gật đầu, đồng thời liếc mắt nhìn Cao Thắng Hàn.

Cả đời giữ bí mật, làm trái với luật lệ thương quyết?

Xem ra việc này tuyệt đối không đơn giản, nhưng Cao Thắng Hàn căn bản không nói với ta sẽ nghiêm trọng như vậy, hắn đây là sợ ta không dám đi sao?

"Tình huống cụ thể như thế nào, chắc hẳn chỗ cao nhất đã nói với các ngươi rồi, ta cũng sẽ không lặp lại nữa. Bởi vì nhiệm vụ lần này là cơ mật nước - quốc gia, cho nên các ngươi chỉ có thể thông qua con đường đặc thù tiến vào Ảo Cảnh. Đừng nói thân phận thực, ngay cả quốc tịch cũng không thể bị người ta phát giác, ta hiện tại hoá trang cho các ngươi." Nói xong, Tần a di liền móc ra một cái thùng da đen từ chỗ ngồi.

Ngay lúc nàng đang trang điểm cho Trương Thiên Bắc, nhìn xuyên qua bốn bề xung quanh khoang xe, khắp nơi đều là các loại xe được quân nhu thoang thoảng màu sắc. Chiếc xe của chúng ta đi lẫn vào trong đó, đừng nói là ngoại nhân, chỉ sợ những cỗ xe khác cũng không biết tình huống cụ thể của chúng ta.

Theo dòng xe lại tiến thêm một đoạn đường, chiến giáp mà chúng ta cưỡi, đột nhiên lái khỏi đội ngũ phóng về phía trước.

Tần a di đã trang điểm xong cho chúng ta, lấy gương ra để cho chúng ta nhìn một chút.

Không thể không nói, kỹ thuật hóa trang này của nàng thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc, ngay chính bản thân mình cũng có chút không nhận ra trong gương là ai.

Lúc này ta đã biến thành một nam nhân râu ria sâu hốc mắt, làn da màu nâu.

Dáng vẻ của cả Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc đều thay đổi.

Trên xe ăn được chút gì đó, lại ngủ được một tí.

Khi bị đánh thức lần nữa, binh xa đã ngừng lại, Cổ Xử trưởng và Tần di di sớm đã chẳng biết đi đâu.

Vừa mở cửa xe ra, phía đối diện có treo một tấm bia đá, viết hai chữ Trung Quốc, bên trên còn treo quốc huy đỏ tươi.

Hiển nhiên, đã tới biên giới!

Cho đến lúc này ta mới hiểu ra, hóa ra là mượn diễn tập quân đội yểm hộ chúng ta, nếu không bất kể xe cộ gì trực tiếp đi thẳng biên cảnh sẽ khiến người ngoài chú ý.

Cao Thắng Hàn cầm qua một cái ba lô rách nát, đưa cho Trương Thiên Bắc nói: "Trang bị trong nước cũng không dùng được, vậy tạm dùng cái này đi."

Trương Thiên Bắc mở ba lô ra xem, hai chiếc hông, hơn hai mươi cái kẹp đạn, còn có bảy tám hạt Địa Qua Thủ Lôi, một bộ máy truyền tin mỹ thức, một cái kính viễn vọng chức năng, ngoài ra còn có một cái hòm nhỏ tương tự như chiếc hòm.

Hắn lấy trường thương ra, phát ra âm thanh ken két, nheo một con mắt lại điều chỉnh chuẩn tinh, sau đó chia ra cắm vào trong ống giày và bên hông.

Cao Thắng Hàn cũng giao cho ta một cái máy truyền tin, sau đó nói: "Ta không chuẩn bị binh khí cho ngươi, ngươi hẳn là không cần thứ này." Sau đó lại chỉ vào ba lô của ta nói: "Chụp một cái, rõ ràng có ký hiệu trong nước cũng không thể mang theo, còn có di động cũng lưu lại."

"Thế nhưng cái gì cũng không thể mang theo, phù chú ra nước cũng không có..." Ta có chút khó xử nói.

"Vậy không có việc gì, bị hỏa lực nổ một trận sẽ không còn thừa lại thứ gì nữa." Cao Thắng Hàn vừa nói vừa đặt hai thanh binh khí lên thắt lưng.

Bọn ta xuống xe, lúc này mới phát hiện cách đó không xa còn có một người đang đứng.

Hai tay nắm lấy Trùng Phong Thương cực kỳ cảnh giác nhìn bốn phía —— tuy rằng bốn phía này trống không không có gì cả.

Người này ta vừa liếc mắt đã nhận ra, chính là hán tử Côn tộc cưỡi máy bay kia.

Hắn không phải đặc biệt ngụy trang thành người của họ, vậy hẳn chính là tướng mạo ban đầu của hắn.

"Quên không nói cho ngươi biết, hắn nói là lôi kéo ngươi, vì ứng phó chuyện ở cương cương bên này, ta đặc biệt muốn có người tài ba từ chỗ lão Liêu tới, vừa mới chuyển đến hệ thống Công An chưa được nửa năm." Vừa nghe nhắc đến tên hắn, lôi kéo ngươi quay lại xem xét ta, nặn ra một bộ dáng tươi cười, bất quá hắn cười cũng thật khó coi.

Sau khi thu thập tất cả xong, chúng ta liền vượt qua giới bia.

Đi chưa được bao xa, ta có chút kỳ quái hỏi: "Ngươi không phải nói muốn đi Loáng sao? Nhưng từ nơi này xuất cảnh cũng không đúng a."

"Nếu đi như vậy sẽ rất dễ bại lộ, cho nên còn cần có một thân phận khác làm yểm hộ." Cao Thắng Hàn giải thích: "Trước đó trận pháp có một đám khủng bộ què vượt biên quấy rối, bị thương tử thương của võ cảnh địa phương đánh chết, nhưng lại trốn đi mấy tiểu đầu mục."

"Ta ấn định nghi với một tên đầu mục trong đó, lần này vừa lúc theo đi tiêu diệt bọn họ, ngụy trang thân phận của bọn họ tiến vào hẻm núi!"

Chương thứ hai ngàn không trăm tám mươi hai, Xạ binh xuất kích.

"Hãy nhớ kỹ, nhiệm vụ lần này rất đặc thù, cho dù trên đường đi gặp phải quân cảnh báo của quốc gia khác cũng quyết không thể bại lộ thân phận, lựa chọn đầu tiên đương nhiên là tránh đi, nếu như thật sự không thể tránh thì..." Cao Thắng Hàn dừng một chút nói: "Vậy cũng chỉ có thể chú ý đến đại cục thôi."

Hắn rất rõ ràng ý tứ của mình, nhiệm vụ lần này nhất định phải hoàn thành, cho dù phải trả một cái giá lớn như thế nào!

Đi dọc theo sa mạc mênh mông hơn hai mươi dặm, phía trước xa xa xuất hiện một ngọn núi hoang.

Núi kia không quá cao, hầu như cũng không có cây cối trơ trụi gì cả.

Cao Thắng Hàn móc ra một thứ tương tự như đang khoác lên ngực nhìn một chút rồi nói: "Chú ý, biểu hiện cmn, đám người này đang ở ngay gần đây. Trương Thiên Bắc, ngươi tới điều tra xem sao."

"Vâng!" Trương Thiên Bắc đứng thẳng người đáp, sau đó rút ra hông nhích nhích lại gần.

Gia hỏa này giống như một người bình thường, một đường im lặng, nếu không phải Cao Thắng Hàn nói về giao tình trước kia của hai người, thật sự khó có thể tưởng tượng giữa hai người lại còn có tình hữu nghị thân thiết đến vậy. Hắn đối mặt với Cao Thắng Hàn cũng không có vẻ thân thiết gì, hoàn toàn không khác gì so với trên Hạ cấp.

Ta và Cao Thắng Hàn nằm xổm phía sau một gò đất nhỏ, mắt thấy Trương Thiên Bắc hơi khép hờ, rất nhanh liền biến mất.

Lại qua hơn hai mươi phút, trên máy truyền tin mỹ thức của Cao Thắng mang theo chợt lóe, truyền ra thanh âm của Trương Thiên Bắc cố ý đè thấp: "Báo cáo thủ lĩnh trưởng, trên sườn núi bảy bậc núi phát hiện một cửa động khả nghi, cửa hang bố trí hai trạm gác. Nhân số phản nghịch tạm không rõ lắm, xin chỉ thị."

"Cẩn thận cảnh giới, đừng để bại lộ mục tiêu, chúng ta sẽ lập tức tới ngay thôi!" Cao Thắng hàn huyên xong, lấy ra binh khí, quay đầu nhìn ta nói: "Đi theo sau ta, đừng xông về phía trước, đối phó với đám tiểu tạp chủng này còn không cần ngươi ra tay."

Ta tự nhiên hiểu rất rõ, lời này của hắn là có ý gì: Không phải nói để ta đối phó đám khủng bố này có vẻ hữu dụng lớn, mà là sợ ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Dù sao Thương Đạn không có mắt, tham dự hành động quân sự nguy hiểm như vậy thì ta không có kinh nghiệm gì, hơn nữa đối phương đều là kẻ vô lại bị tẩy não, việc gì cũng có thể làm!

Hai chúng ta lặng lẽ tới gần bên cạnh Trương Thiên Bắc, Cao Thắng Hàn đã nhận kính viễn vọng từ trong tay hắn nhìn một chút, tiện tay đưa cho ta.

Trên sườn núi xa bảy tám trăm mét, một người có ria mép ôm chặt thanh xung phong thương đang đứng, dưới tán cây khô cách hắn hơn hai mươi mét. Xung quanh hai người có một cửa hang tối đen như mực, bên cạnh mơ hồ lộ ra ánh lửa.

"Xem ra đám gia hỏa này ngu ngốc hơn ta dự đoán nhiều!" Cao Thắng cười lạnh nói: "Tưởng rằng trốn ở trong động là an toàn sao? Vừa lúc cho hắn một cái bẫy bắt con ba ba."

Ngẫu nhiên hắn quay đầu nhìn về phía ta hỏi: "Cửu Lân, ngươi có chơi trò gì, có thể làm ra khí độc nồng khói các loại, bức bọn chúng ra ngoài hay không?"

Ta nghĩ nghĩ một chút móc ra một cái thi khí phù nói: "Thi khí phù này có thể tản mát ra thi thể thối rữa mùi tanh tưởi, dùng để dụ ác quỷ, cùng mồi câu cũng không sai biệt lắm, đối với người ta thật ra chưa có thử qua, bất quá có lẽ cũng không có khả năng chịu đựng được."

"Ta có thể sử dụng không?" Cao Thắng Hàn hỏi dò.

"Ai cũng được, nhỏ một giọt máu tươi lên trên là được rồi." Ta gật đầu.

"Vậy được." Cao Thắng Hàn tiếp nhận lời nguyền trong tay ta, nói: "Ngươi cứ đợi ở đây đi, làm quan sát cho Thiên Bắc."

Sau đó lại nhìn Trương Thiên Bắc phân phó: "Đợi một lát, đi ra một người, giết một người!"

"Vâng!" Trương Thiên Bắc lên tiếng, móc từ trong ba lô ra cái hộp nhỏ, nhanh chóng lắp ráp lại.

Lúc này ta mới phát hiện, bên hộp kia lại là một trường đánh lén.

Cao Thắng Hàn nhanh chóng sờ tới cửa động.

Nói chung chính xác là cần mang theo một viên quan sát, một là để tính toán đạn đạo, gió thổi, xác định thời cơ giết chết mục tiêu, hai là cung cấp cho hắn tầm nhìn lớn hơn, hơn nữa còn đảm bảo an toàn.

Nhưng Trương Thiên Bắc là ai?

Toàn quân trên dưới trang phục đặc biệt, tòng quân hơn hai mươi năm, hơn nữa vẫn luôn phục vụ ở tuyến đặc biệt, đối mặt mấy tên khủng bố hầu như không hề huấn luyện quân sự như vậy còn mang theo quan sát gì?

Rất rõ ràng, đây là cao thắng hàn đang cố ý bảo vệ ta.

Lá gan của tên này quả thật không nhỏ, đối mặt với nhiều tên côn đồ cầm thương như vậy lại tự mình xông lên!

Ta giơ lên kính viễn vọng truy tung thân ảnh của hắn.

Cao Thắng Hàn giống như một con báo chuẩn bị săn mồi, vừa nhanh chóng nấp lại hướng về gã râu quai nón trên đỉnh núi, tới trước cách người hơn hai mươi mét, cũng không biết gã dùng tuyệt chiêu gì, gã ria mép ngã vật xuống.

Một gia hỏa khác dưới tàng cây giống như nghe được âm thanh gì đó, quay đầu nhìn lại bên này, cao thắng hàn đột nhiên phát lực, nhảy lên một cái, mắt thấy một đạo bạch quang bay vụt qua, gia hỏa kia trực tiếp đầu thân dị chỗ, đầu cũng rơi xuống.

Đúng lúc này, trong động có một tên đeo đai lưng quấn trên đầu vừa đi vừa ra, lại bị Cao Thắng Hàn bước một bước vọt tới phụ cận, trực tiếp vặn gãy cổ.

Ngay sau đó, hắn dính chút máu tươi, ném phù chú vào đó.

Chỉ chốc lát sau, mấy người bịt chặt mũi chạy ra.

Phịch! Tiếng thương vang lên.

Bùm bùm bùm bùm!

Một tiếng lại một tiếng, Trương Thiên Bắc vì thuần thục đẩy bổng rất nhanh, ngắn ngủn vài giây đồng hồ, mấy người kia tất cả đều mất mạng tại chỗ, mỗi một viên đạn đều là chính giữa mi tâm.

Cộc cộc cộc...

Người trong động đã nhận ra nguy hiểm. Người chưa lộ diện, đã bắn đi lung tung.

Nhưng người thắng lạnh đã sớm ẩn núp, chúng ta lại cách xa như vậy, căn bản là ai cũng không thể làm bị thương được.

Lại có thêm hai người vừa khom lưng bò ra phía ngoài, vừa cắm đầu vào đám Phong Thương quét ngang lung tung không có mục đích, sau đó lại bị Trương Thiên Bắc bắn thủng đầu.

Cao Thắng Hàn chờ một lát, vừa thấy đã không còn ai đi ra nữa, liền vọt sát vào sát vách động.

Bùm bùm bùm!

Trong động kia lại liên tiếp phát ra vài tiếng thương vang, ngay sau đó quầng lửa kia đột nhiên sáng rực lên.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, toàn bộ núi hoang đều rung chuyển, trong động lóe lên một con sóng đầy bụi bặm.

Ngay ở phía trước sóng lớn, cao thắng lạnh tựa như đại điểu bay vọt ra, lập tức cửa động sụp đổ, một mảnh bụi mù lan tràn bốn phía.

Cao Thắng Hàn lăn hai vòng trên mặt đất, đứng dậy nhanh chóng về bên cạnh chúng ta.

"Thật là dễ dàng!" Hắn lau tro bụi trên mặt cười ha hả nói: "Chính là phù chú kia của ngươi thật sự là quá thối, ngay cả ta cũng thiếu chút nữa chịu không nổi! Ha ha, thật là một thứ tốt, quay đầu lại cho ta thêm vài tờ." Vừa nói, hắn móc từ trong túi ra một cuốn sổ nhỏ, liên tiếp mở ra, quét qua.

Chờ đến khi hắn cũng truyền qua, Trương Thiên Bắc cũng đem súng trường đánh lén tháo rời, lắp lại hộp nhỏ.

Bọn ta nhanh chóng rời khỏi hiện trường, tiếp tục tiến lên.

Vừa đi không bao lâu, nơi xa dâng lên một mảnh khói mù, mơ hồ còn kèm theo tiếng ngựa sủa vang.

"Xem ra, tiếng thương và vụ nổ đã làm cho chiến xa của Biệt Quốc cảnh giác lại đây." Cao Thắng lạnh lùng sờ cằm nói: "Nhưng mà cũng tốt, ta đang muốn mượn một chiếc xe."

Chương thứ hai nghìn không trăm ba, cướp xe...

Sau khi thương lượng ngắn gọn một chút, ba người chúng ta quay đầu bỏ chạy.

Đương nhiên cũng không dốc hết toàn lực, mà giả bộ thất kinh, tránh né xe tuần tra của quốc – quân cảnh giác.

Rất nhanh tuần tra xe đuổi tới phụ cận, trong Cao Âm loa kèn lớn tiếng la lên cái gì đó, không cần đoán cũng biết, khẳng định đang nói: Lại chạy sẽ chạy đuổi giết các loại.

Bọn ta vội vàng dừng lại, giơ cao hai tay giả bộ thành thật.

Phía trước xe tuần tra điều khiển binh khí, tính cả bánh lái tổng cộng năm người.

Nhảy xuống là ba binh sĩ cản mũi súng trường, hô ngôn ngữ nghe không hiểu đi tới.

Nhịp thương trên nóc xe chuyển hướng, miệng thương tối om chỉ vào chúng ta.

Cao Thắng Hàn liếc mắt ra hiệu với hai chúng ta một cái, âm thầm ấn xuống một ngón tay.

Các binh sĩ càng ngày càng tới gần, cách mấy người chúng ta chỉ có ba mét.

Hai binh sĩ gắt gao nhìn chằm chằm chúng ta, một người trong đó vác thương lên trên người, muốn đến gần điều tra, Cao Thắng Hàn lại ấn xuống một ngón tay, đây là ám hiệu đồng loạt động thủ!

Trương Thiên Bắc dẫn đầu động thủ, mãnh liệt cúi đầu xuống, hai tay đưa ra.

Bùm bùm bùm!

Hai binh lính kia cầm thương chỉ chéo lên trời, phát ra hai tiếng giòn vang, ngay sau đó, bọn hắn đã bị trường thương treo trên người kéo ngã xuống, ngược lại bị thương của mình kề đầu lại.

Cùng lúc đó, trên mi tâm một cái súng máy, nhanh chóng giơ lên hai tay không dám nhúc nhích, Cao Thắng lạnh lùng duỗi hai tay ra, một mũi thương đặt trên mi tâm của binh khí, một mũi thương đè lên sau ót bánh lái.

Binh lính đang định lục soát gần đó, lại bị một tay ta nắm lấy cổ tay, tay kia thì khóa lại yết hầu, trừng mắt trắng bệch!

Cơ hồ trong nháy mắt, tình thế nghịch chuyển, năm hà thương đạn đầy đủ binh sĩ dễ dàng bị chúng ta giải quyết như vậy.

Kỳ thật, bọn họ không hề oan uổng chút nào, thân thủ của Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc là gì? Nếu không phải nể mặt cùng là binh sĩ, lại là mặt mũi hữu hảo quốc gia biên cảnh thì mấy người này đã sớm mất mạng tại chỗ rồi!

Đừng nói bọn họ chỉ là một đội tuần tra binh lính phổ thông, cho dù đổi thành đặc chủng lợi hại nhất quốc gia bọn họ, cũng không tiện đi.

Cao Thắng Hàn vung vẩy họng súng, oa oa oa nói một phen, mấy tên kia rất là nghi hoặc ngẩn người, một tên trong đó đổi thành mập mạp cẩn thận hỏi.

Cao Thắng Hàn vốn cũng không muốn câu thông gì với bọn họ, cố ý nói một thông này chính là để phản hướng chứng minh: Chúng ta không phải người Trung Quốc. Lập tức nâng lên một cước đá bay bánh lái, lật tay tát một cái hạ cập binh cũng đập rơi xe ngựa.

Cổ tay Trương Thiên Bắc khẽ đảo, hai tiếng bốp bốp vang lên, cán thương đâm vào ót của hai tên gia hỏa kia, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Ta cũng vung chưởng như đao, chém vào trên cổ gia hỏa kia.

Năm người kia tất cả đều té xỉu trên mặt đất, Trương Thiên Bắc nắm bọn họ cùng một chỗ, trói chặt họ tựa như lợn chết vậy.

Sau khi sắp xếp xong hiện trường, ba người chúng ta nhảy lên xe, thay đổi phương hướng tiếp tục tiến lên.

Cao Thắng Hàn uể oải tựa vào đăng ký cười nói: "Nếu không thì nói gì cũng là quốc gia hữu hảo, biết chúng ta đã mệt, nên mới đưa tới một chiếc xe tuần tra."

Hắn ngược lại không chú ý, chỉ hơi ngửa người, nhưng từ trong áo phình ra lộ ra một đồng hồ, đồng thời còn có một sợi dây chuyền vàng.

Lần này ta lại nghĩ ra rồi.

Khi hắn đưa ta tá, đến nơi vẫn không quên quản việc ta muốn phí xe một trăm, còn nói khoác không biết ngượng.

Vào thời điểm ở cương khu mới giả thành đuổi lạc đà lão đầu, nghĩ cách quản lý lấy tiền ta, vắt hết tiền không tính, còn tống tiền đi đồng hồ.

Hiện tại mấy thứ trong túi tiền của hắn, khẳng định cũng là vơ vét được từ trên người những binh lính này cùng với những tên khủng bố đã chết kia!

Cao Thắng Hàn hình như nhận ra cái gì, quay đầu lại thấy ta đang nhìn chằm chằm vào túi tiền của hắn, vội vàng che lại: "Đây là của ta đấy!" Sau đó lại bổ sung một câu: "Đồng hồ và tiền của ngươi cũng không thể trả lại."

Ta nghe không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười: "Ta nói ở chỗ cao, thói quen này của ngươi cũng không tốt lắm! Hiện tại bao nhiêu đại hổ đều bị đánh rớt, ngươi không sợ bị người tố cáo."

"Giấu tên cái gì?" Cao Thắng nghiêm trang trả lời: "Công An pháp có quy định, thu nhập hợp pháp khi chấp hành nhiệm vụ đặc thù đều là thu nhập thông thường. Ta cho ngươi làm tài xế, làm kẻ du lịch không cần tiền sao? Những thứ vừa rồi đều là ta nhặt được."

Ta có chút cười khổ không được nói: "Cho dù là đạt được pháp luật, nhưng ngươi thân ở chức vị trọng yếu như vậy, thật muốn kiếm tiền còn không dễ? Về phần tướng ăn của ta biến thành khó coi như vậy."

"Khó coi thì khó coi, vậy cũng không tốn nhiều tiền." Cao Thắng lạnh nhạt nói, rất sợ ta cướp đi, vội vàng cất đồ vật trong túi vào trong ba lô.

Chúng ta điều khiển xe tuần tra, sau khi mở ra ba bốn mươi dặm, đụng phải một cỗ xe chở dân dùng xe nhỏ.

Cao Thắng Hàn bắt Trương Thiên Bắc phải dừng xe lại, cột tài xế vào trong xe tuần tra, sau đó đổi lấy cỗ kiệu nhỏ tiếp tục đi về phía trước.

Cao Thắng Hàn giải thích: "Mất xe tuần tra rồi, quân đội nơi này nhất định tức giận, chắc chắn sẽ tìm kiếm khắp nơi, muốn dùng món đồ chơi này xuyên biên qua cảnh thật không dễ dàng, đợi lát nữa chúng ta phải đổi một chiếc khác." Vừa nói, hắn vừa quệt nước miếng lên người tài xế.

Cách làm không kiêng nể gì như hắn, không câu nệ nhất cách thức này, lập tức khiến ta nhớ tới mấy ngày lẫn vào trong Hàn Quốc với lão lục, chỉ nhìn từ trên điểm này, hai người này thật đúng là giống nhau như đúc!

Ta nghĩ như vậy, liền có chút nhịn không được thuận miệng hỏi: "Ta nói chỗ cao này, chiêu quấy rối khắp nơi, ngươi cùng Hàn lão lục là một sư phó a, ta thế nào cảm giác hai người các ngươi giống nhau như vậy?"

"Ngươi quen biết Lục ca?" Không đợi Cao Thắng lạnh lùng trả lời, Trương Thiên Bắc đang đi xe đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, kinh ngạc hỏi.

Lần này ta không khỏi nhíu nhíu mày, từ khi bắt đầu gặp mặt, ấn tượng hắn đưa cho ta chính là một cái hồ lô muộn.

Ngoại trừ báo cáo ngắn gọn giống như người máy, hoặc cao giọng trả lời "Ừm", cơ hồ không nói một lời. Nhưng khi ta nhắc tới Hàn lão lục, lập tức tựa như biến thành một người khác, hai mắt sáng như tuyết.

"A... biết." Ta lập tức trả lời.

Vừa rồi hắn quay đầu quá gấp, thân xe đột nhiên quẹo qua, suýt nữa biến thành đường. Hắn nhanh chóng xoay bổng, vừa gấp giọng hỏi: "Hắn hiện ở đâu? Đã qua tốt chưa?"

"Bây giờ hắn..." Ta đang muốn trả lời, dưới chân lại bị Cao Thắng Hàn đạp một cái.

Ta trong giây lát nghĩ tới chuyện đi tìm Trương Thiên Bắc, Cao Thắng Hàn đã đặc biệt dặn dò ta, tuyệt đối không được nói với hắn chuyện Hàn lão lục đã kết hôn.

Vì thế ta vội vàng sửa lời nói: "Hiện tại hắn đang ở đâu, ta cũng không rõ, nhưng, hẳn là vẫn ổn..."

"Cái gì gọi là nên? Rốt cuộc là tốt hay không tốt, hắn hiện tại làm cái gì? Hắn không nhắc tới ta sao? Hắn biết ta ở đâu sao?" Cái hồ lô này liên tiếp hỏi ra nhiều vấn đề như vậy, làm cho ta có chút không biết làm sao, càng không biết giữa bọn họ rốt cuộc có ẩn tình gì, hơn nữa còn cố ý dặn dò hắn cùng với cước vừa rồi, ta càng không đoán được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chương thứ hai nghìn lẻ bốn liều mạng xung phong.

"Lão lục hắn..."

" quẹo trái!"

Ngay lúc ta không biết nên trả lời hắn như thế nào, Cao Thắng Hàn đột nhiên hét to một tiếng.

Trương Thiên Bắc như đang vung khuỷu tay phản xạ có điều kiện, vù một cái, thân xe nhanh chóng chuyển hướng xuống đường!

Cùng lúc đó, đất cát trên mặt đất chúng ta vừa mới dừng lại bắn tung tóe ra, dâng lên một mảnh khói đặc, cho đến lúc này xuyên qua không khí gào thét cùng tiếng nổ oanh tạc đường ra bỗng nhiên vang lên.

Mặc dù chúng ta hiểm hiểm tránh thoát vụ nổ, nhưng thủy tinh bốn mặt thân xe đều bị chấn nát, nắp xe cũng lật tung lên, hoàn toàn che khuất tầm mắt.

"Hình rắn tiến lên!" Cao Thắng Hàn thò ra ngoài cửa sổ, lớn tiếng ra lệnh.

"Vâng." Trương Thiên Bắc lên tiếng, một chân giẫm chết cánh cửa dầu, cực kỳ linh hoạt điều khiển lái xe, trình lên "S" cấp tốc chạy vội lên.

Ầm!

Oanh Oanh!!!

Tiếng nổ liên tiếp không ngừng vang lên xung quanh thân xe.

Từng đạo khói đặc tràn ngập bốn phía, từng khối đá to to nhỏ nhỏ vẩy ra đầy trời, nện ở trên thân xe ầm ầm rung động!

"Thật là độc ác! đuổi cũng không đuổi, trực tiếp dùng pháo bắn lên rồi." Cao Thắng Hàn thò nửa người ra ngoài cửa sổ, một bên cầm kính vọng quan sát phía sau, một bên chỉ điểm lộ tuyến của Trương Thiên Bắc.

Tình hình đường xá nơi này vốn đã không tốt lắm, phía dưới nền đường là cát đá rải khắp nơi, khắp nơi gồ ghề.

Lúc này trong bốn phía toàn là khói đặc, hoàn toàn che tầm mắt, lại bị hỏa lực bức bách không thể không tiến lên, thân xe lay động kịch liệt, lúc nào cũng có thể tan đi!

Sau khi hỏa lực mãnh liệt đột ngột tiến vào hơn trăm mét, bốn viên chùy đều bị đá nhọn làm mài nát, cửa xe gần ta nhất cũng bị nổ tung, trên nóc xe cũng bị hòn đá rơi xuống mạnh mẽ đập ra rất nhiều cục u lớn, ngay cả ngồi cũng ngồi không vững.

Nhưng lúc này, hỏa lực phía sau càng thêm mãnh liệt.

Giống như tấm bia sống cho chúng ta dùng cho buổi diễn tập! Nhiều tiếng nổ vang, khói đặc cuồn cuộn bay thẳng lên trời xanh.

"Không tốt, bỏ xe." Đột nhiên, Cao Thắng Hàn hô to một tiếng, lập tức ra sức kéo ta ra ngoài.

Ầm ầm!

Chúng ta vừa rời khỏi xe, còn chưa kịp rơi xuống đất, đã nghe phía sau truyền đến một tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc.

Cao Thắng bảo vệ ở phía sau ta, lăn mấy vòng trên mặt đất, quay đầu nhìn lại, chiếc xe kia đã sớm bị nổ thành một đống sắt vụn, các linh kiện vặn vẹo biến hình đầy đất, khói còn sót lại cũng ở trong tiếng nổ bùng cháy lên vù vù.

Hỏa lực ngừng lại, ngay sau đó trong khói đen cuồn cuộn lại vang lên tiếng ngựa ngựa chói tai.

Đừng nói là thắng cao hàn và Trương Thiên Bắc, ngay cả người đi đường như ta cũng nghe ra được đây chính là âm thanh của chiến xa!

Số lượng chiến xa đồng hành đông đảo như vậy, chẳng lẽ đây là chiến xa hóa thành bộ binh?

Đương nhiên, xe ngựa hóa hình chỉ là một xưng hô, cũng không phải là như A Tam người Ấn Độ cưỡi trên một chiếc xe chở tạp thuật, là dùng chiến xa bộ binh, chiến xa loại khinh, xe ngựa chở đạn làm đội ngũ cơ động cao cơ.

Tuy rằng kỵ binh hóa ở lĩnh vực quân sự định vị cao cơ động, nhẹ hỏa lực, nhưng đối với chúng ta lúc này mà nói, hỏa lực này cường đại có chút đáng sợ.

Cao Thắng Hàn khẽ nhíu mày, cầm máy truyền tin thấp giọng kêu lên: "Hỏa tuyến xung phong, chín mươi lăm đột phá vòng vây!"

"Vâng!" Đầu Trương Thiên Bắc truyền đến giọng nói thanh thúy vang dội. Ngay sau đó, một bóng người gầy còm xuyên qua làn khói đặc cuồn cuộn nghênh đón Mã Đạt giết tới.

Cao Thắng Hàn rút ra song thương, nhắm về một hướng khác, đánh liền mấy thương, lập tức lôi kéo ta một đường chạy vội về phía bên trái.

Cộc cộc cộc!

Vừa chạy ra ngoài không xa, chỗ vừa rồi đã bị tiếng thương dày đặc bao trùm.

Tiếng thương vang lên, đồng thời Cao Thắng Hàn một tay ấn ta ngã xuống đất, lập tức lại nắm cánh tay lên tiếp tục chạy như điên.

Trong lúc đó, càng ngày càng nhiều tiếng thương giống như mưa to ập tới, nhưng cũng may chúng đều bắn về phía những hướng khác.

Thừa dịp này, Cao Thắng Hàn kéo ta dựa vào sương mù che mắt, xông lên một gò đất nhỏ, ghé vào sườn núi xem xét, trong khói đặc dần dần tán đi, lộ ra hơn mười chiếc xe sắt.

Mặc dù không thấy bóng dáng Trương Thiên Bắc đâu cả, nhưng tiếng thương thương dày đặc vừa rồi như bắn thẳng về phía y. Thế nhưng không biết vì sao, cho dù ta vẫn luôn luôn cao thắng lạnh nhưng cũng không hề lo lắng cho sự an toàn của y.

Chỉ là hiện tại hắn nhất định đang ẩn nấp ở phụ cận, một khi phát ra tin tức cho hắn, có khả năng sẽ làm bại lộ mục tiêu.

Theo một tiếng khẩu lệnh, đông đảo binh sĩ tay cầm xung phong thương từ trong chiến xa nhảy ra, vây quanh chiến xa tản ra trận hình, xem ra là chuẩn bị triển khai tìm kiếm trong phạm vi lớn.

Tình thế trở nên căng thẳng!

Lúc này, chúng ta cách chiến xa cùng binh sĩ gần nhất không đến trăm mét, hoàn toàn bị bao trùm trong phạm vi hỏa lực, chỉ cần bị phát hiện, cho dù có bản lãnh cực lớn cũng chạy không thoát.

Cuối cùng mục tiêu của nhiệm vụ này là san hô chiến hỏa bay tán loạn, không ngờ mới vừa ra khỏi cửa nước, đã chính diện bị quân đoàn Ma Bộ vây quét!

Địa hình bốn phía cực kỳ bằng phẳng, chỉ có mấy khe núi không lớn, căn bản không có chỗ nào ẩn thân. Cho dù Trương Thiên Bắc là đặc chủng binh xuất sắc nhất trong quốc nội, coi như Cao Thắng hàn thân thủ bất phàm cũng tuyệt đối không ứng phó được nhiều binh sĩ tập trung như vậy.

Hơn nữa, đây chính là ở trong quốc cảnh của người ta, cho dù có thể tiêu diệt cả đội Ma binh này, ngươi còn có thể chống lại quân đội người ta sao?

Cao Thắng Hàn sắc mặt ngưng trọng lùi về, nhanh chóng đổi lại cái giáp đạn mới, quay đầu lại nhìn ta nói: "Một khi thật sự nắm hỏa, ngươi cái gì cũng không cần quản, lập tức trở về nước."

"Đứng ở trên cao, rốt cuộc chuyện này là thế nào?"

"Ta cũng không rõ!" Cao Thắng Hàn nhíu mày nói: "Theo lý thuyết, cho dù bọn hắn phát hiện tuần tra xe bị cướp, cũng tuyệt đối không có khả năng bày ra trận thế lớn như vậy, trực tiếp điều động Ma bộ binh oanh tạc. Hơn nữa còn động tác nhanh như vậy, ra tay hung ác như vậy, cũng không giống tác phong của quân đội biệt quốc từ trước đến nay, khẳng định là khâu nào xảy ra vấn đề."

"Chẳng lẽ có người đã lộ tin tức? Hành tung của chúng ta đã bị lộ." Ta hỏi.

"Tuyệt đối không thể!" Cao Thắng lạnh lùng lắc đầu một cách kiên định: "Biết kế hoạch này ngoại trừ hai vị lão đầu trưởng ra thì chính là Cổ Lạc trưởng lão và Tần di nương mà ngươi trông thấy, bọn họ đều cam tâm vì quốc gia mà đánh đổi tất cả, bất cứ lúc nào cũng có thể vì tổ quốc hy sinh tất cả, quyết không thể tiết lộ. Hơn nữa cho dù có bị bại lộ thì bọn họ cũng không có nửa điểm quan hệ với bên này, bọn họ làm như vậy là vì cái gì? Không sợ đắc tội với Hoa Hạ sao?"

Đột nhiên, hắn dường như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn ta nói: "Ta biết rồi, đây là hướng về phía ngươi."

"Chọn ta?" Nhất thời ta có chút không hiểu được.

"Thập nhị môn đồ! Nhất định là mười hai môn đồ điều khiển một nhóm nhỏ biên phòng quân bên này, hoặc là nói một vị tướng lĩnh nào đó bản thân chỉ là một trong mười hai môn đồ! Thời gian ở Tây An, ta theo dõi ngươi lâu như vậy., Bọn họ đều không phát hiện tung tích của bọn họ, nhưng bọn họ lại có thể tùy thời biết được ngươi đang ở đâu, do đó đem phong thư chính xác đưa đến trên tay ngươi! Bởi vậy có thể thấy được, bọn họ khẳng định là dùng một phương pháp đặc thù có thể khóa chặt vị trí của ngươi." Cao Thắng lạnh lùng nói.

Hàn lão thứ hai nghìn lẻ tám, năm trăm sáu đi tới.

"Chẳng lẽ là Tụ Hồn Thạch?" Được hắn nhắc nhở, ta lập tức nghĩ tới.

Tụ Hồn Thạch lấy ra từ trên người hai sát thủ kia vẫn luôn mang trên người của ta, lẽ nào chính thứ này dẫn bọn chúng tới đây?

Tuy rằng hiện giờ ta đã trải qua cải trang, ngay cả bản thân ta cũng không nhận ra, nhưng nếu bọn họ dựa theo Tụ Hồn Thạch truy tung, mặc dù ta cải trang thành cái dạng gì cũng vô dụng.

Suy đoán của Cao Thắng Hàn rất có lý, cho dù kế hoạch bất cẩn tiết lộ, ở nước khác cũng không có gì cần thiết phải đắc tội Hoa Hạ, cũng muốn giết chết chúng ta, trong này khẳng định có ẩn tình khác.

Có khả năng nhất chính là mười hai môn đồ!

Nhưng vấn đề bây giờ là, những binh sĩ tiếp nhận mệnh lệnh gần trong gang tấc, một khi phát hiện chúng ta, nhất định sẽ lập tức nổ, giết chúng ta tại chỗ!

"Bất luận là tình huống gì, hiện tại cũng không còn kịp nữa rồi." Cao Thắng liếc trộm đã tản ra trận hình hướng ra phía ngoài tìm kiếm binh sĩ: "Là ta đem ngươi ra khỏi quốc môn, thì nhất định phải đưa ngươi trở về! Bằng ta và lão Bát, cho dù không đánh được bọn họ, cũng có thể chống đỡ được lâu, một khi cháy lên, ngươi liền bay thẳng hướng tây nam..."

"Nơi cao, làm sao có thể đi được, mười hai môn đồ là hướng về phía ta." Ta nói.

Cao Thắng Hàn trừng mắt nhìn ta một cái, đè thấp thanh âm nói: "Ta và lão Bát trên người đều treo Quốc Huy, ngươi là dân chúng! Hơn nữa, Lục ca đem ngươi phó thác cho ta, chính là để cho ta mang ngươi đi tìm chết sao? Thiếu nói nhảm, một hồi giao thủ, ngươi xoay người liền... Ừm? Đang nói, hắn đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Ta theo tầm mắt của hắn nhìn lên, phát hiện những binh sĩ kia vậy mà thu nạp đội hình, lui trở về. Ngay sau đó nhảy lên chiến xa, lại giống như lúc đến, ầm ầm rời đi, trong nháy mắt biến mất ở đường chân trời.

Nếu không phải là những mảnh vỡ của những chiếc xe bị tàn phá và đầy rẫy cả hố đất thì quả thật khó mà tưởng tượng được, tất cả những thứ vừa phát sinh đều là sự thật!

Chúng ta đang có chút kinh ngạc, máy truyền tin treo bên hông cao thắng hàn lại sáng lên, lần này sáng lên là quả láng.

Hắn vừa mở ra, đầu đã truyền tới giọng nói khàn khàn gấp gáp: "Lão Cao, các ngươi không sao chứ?"

"Thiếu chút nữa là có chuyện! Lão Cổ, có chuyện gì vậy?" Cao Thắng lạnh lùng hỏi.

"Phía biên cảnh quân phòng đứng nói rằng gần biên cảnh yên bình đột nhiên có tiếng thương báo động không ngừng, ta vừa nhìn thì đúng là vị trí của các ngươi, rất sợ các ngươi gặp chuyện ngoài ý muốn, nên nhanh chóng liên hệ với bộ ngoại giao, nhưng cho đến khi bên này phát án, nước láng giềng vậy mà còn không biết đã xảy ra chuyện gì. Tình huống cụ thể còn chưa rõ, chỉ cần các ngươi không có việc gì là tốt rồi. Lão Cao, vì an toàn, ta đề nghị vẫn nên thực hiện phương án thứ hai đi."

"Không có thời gian đâu! Bốn ngày sau chúng ta phải đến Hắc Hải, kế hoạch vẫn tiến hành như bình thường." Cao Thắng lạnh lùng giải quyết máy truyền tin, nằm ngửa trên gò đất thở phào một cái.

Tai họa ngập đầu đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt lại biến mất vô tung vô ảnh.

Xem ra vừa rồi sợ bóng sợ gió một trận, cũng thực sự dọa hắn không ít.

Đương nhiên, người như Cao Thắng Hàn, khẳng định đã trải qua vô số lần sinh tử, hắn có lẽ đã sớm nhìn ra, khả năng lo lắng duy nhất của hắn chính là không cách nào hoàn thành nhiệm vụ cho quốc gia, hoặc là sợ ta mất mạng tại chỗ, có chút có lỗi với Hàn lão lục.

Cao Thắng Hàn thu hồi thương, bắt lấy máy truyền tin vừa phải liên lạc với Trương Thiên Bắc, dường như lại nhớ tới đề tài lúc trước khi bị tập kích, quay đầu dặn dò: "Hắn còn hỏi chuyện Hàn lão Lục nữa, ngươi cứ nói là chỉ làm quen với lão Lục, tình huống cụ thể cũng không rõ lắm. Bằng không hắn sẽ luôn truy đuổi chưa xong, thậm chí còn muốn ngươi dẫn hắn đi gặp Hàn lão Lục."

Ta gật đầu nhẹ, có chút nghi hoặc hỏi: "Rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?"

"Ai, một lời khó nói hết a!" Cao Thắng lạnh lùng lắc lắc đầu nói: "Chính là bởi vì chuyện này mà lão lục dứt khoát rời khỏi ty, tiến nhập vòng quanh âm vật, lão Bát cũng bởi vậy mà bị chứng hậm hực! Có thời gian ta sẽ chậm rãi nói với ngươi."

Nói xong, hắn đứng dậy đi về, vừa nắm lấy truyền tin kêu Trương Thiên Bắc.

Cách đó không xa, đột nhiên một mảnh bụi đất bay lên, Trương Thiên Bắc từ bên trong nhảy ra.

Hắn vốn cũng không chạy xa, chỉ mượn sương mù yểm hộ, giấu trong một cái hố nhỏ, phía trên vốn có một cỗ vận binh xa ngừng lại.

Nhưng vừa rồi lúc vận binh xa chuyển hướng quay đầu lại, còn từ nơi này nghiền ép qua, hai đầu hố sâu còn lưu lại vết tích thật sâu, hắn trốn ở trong hố sâu này, vậy mà gánh được nặng nề chiến xa đấu.

Lúc này hắn vẫn giống như không có việc gì, bất chấp bụi đất đầy người đi nhanh tới, há miệng nói câu đầu tiên: "Lục ca hắn hiện tại thế nào?"

"Ta cũng chỉ là gặp mặt hai lần, những chuyện khác ta cũng không rõ lắm..." Kỳ thật ta cũng không tính là nói dối, đúng là ta cùng Hàn lão Lục đã gặp qua hai lần, một lần Tây Bá Thừa Hàm, một lần đi Nhật Bản.

Trương Thiên Bắc nghe vậy, có chút thất vọng gãi đầu, ánh mắt lại trở nên ảm đạm vô quang.

Cao Thắng Hàn nhìn thấy bộ dạng này của hắn, cũng rất đau lòng, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Xe ngựa đã bị nổ nát, chúng ta chỉ có thể đi dọc theo đường lớn về phía trước.

Sau khi đi được bảy tám dặm, Cao Thắng Hàn đột nhiên vỗ ót một cái, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ta biết rồi!"

Ta có chút kỳ quái hỏi: "Ngươi biết cái gì rồi?"

Cao Thắng Hàn hướng về con đường trước sau chỉ chỉ nói: "Ngươi không phát hiện sao? Từ khi chúng ta bước vào biên giới, chỉ thấy hai chiếc xe, một chiếc xe đi tuần tra, một chiếc xe nhỏ vừa rồi bị nổ nát."

"Thế thì sao?" Ta vẫn chưa hiểu được ý tứ của y.

"Khu vực này vô cùng hoang vu, gần như không có xe đi qua, xe tuần tra đang chấp hành nhiệm vụ, xuất hiện ở đây cũng không có gì lạ, nhưng cỗ xe nhỏ kia thì sao? Hắn tới đây làm gì?"

"Ngươi nói là... lái xe kia rất khả nghi? Chuyện này có phải là đúng rồi không, vạn nhất hắn đúng là tình cờ đi ngang qua." Ta nói.

"Không đúng!" Cao Thắng Hàn phi thường khẳng định nói: "Lúc đó ta cũng không cảm thấy người kia có chỗ nào kỳ quái, càng không nghĩ tới phương diện mười hai môn đồ, bây giờ hồi tưởng lại một chút, ngược lại càng lúc càng kỳ quái. Ngươi xem đi!" Nói xong, hắn móc từ trong túi ra một xấp tiền bạc.

Đúng là lấy từ trên người tên kia, lúc ấy hắn còn cẩn thận kiểm tra.

Ta nhận tới xem một xấp tiền này có chút chỉnh tề, có tiền mới có đồ cũ, giá trị lớn nhất là một vạn, nhỏ nhất hai trăm, hình như cũng không có chỗ gì đặc biệt?

Cao Thắng Hàn chỉ vào: "Ngươi xem cái nào đáng giá một vạn cái này là chuyện cũ, năm ngàn mặt tiền tổng cộng mười hai tấm cũng là cũ, cái diện nhỏ nhất hai trăm tấm chẳng những cũ, hơn nữa còn nứt thành hai nửa, chỉ còn một tia tương liên, cái này không phải là ngẫu nhiên sao?"

Ta suy nghĩ một lát rồi thốt lên: "Ý ngươi nói là mang ý nghĩa dự báo hay cụ thể đặc biệt nào đó? Ví dụ tờ đại biểu cho tử thần lớn nhất này, mười hai người thì năm ngàn chính là mười hai môn đồ, hai trăm chính là ta?"

"Đúng!" Cao Thắng lạnh giọng bổ sung: "Người cũ có nghĩa là đã chết, hắn chẳng những giết chết ngươi mà còn phải chém ngươi thành hai khúc nữa!"

Ta cười nói: "Nơi cao, ý nghĩ này của ngươi thật ra có chút thú vị, nhưng cho dù hắn là một trong mười hai môn đồ, cố ý đem tiền biến thành bộ dạng này thì có ích lợi gì chứ? Hơn nữa, hắn cũng chưa chắc biết ngươi có tình yêu thích cướp đoạt tiền của người khác."

Cao Thắng Hàn vừa nghe vậy rất kỳ quái nhìn ta nói: "Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe nói đến Quỷ tệ nô sao?"

Quỷ tệ bài thứ hai nghìn lẻ tám trăm sáu.

"Quỷ tệ nô?" Ta có chút kỳ quái hỏi: "Quỷ tệ nô là gì? Tại sao ta chưa từng nghe nói qua."

Cao Thắng Hàn vừa đi vừa giải thích: "Bên phía Đông kia có một giáo phái nhỏ xuất hiện gần đây, giáo phái bất kính thần tượng này cũng không tín ngưỡng Sáng Thế Chủ gì gì đó, mà là cực độ mê luyến tiền tài, bọn họ coi tiền tài là thần., cam nguyện làm nô lệ của tiền tệ. Nhìn từ mặt ngoài, rất giống chủ nghĩa bái tiền cực độ. Nhưng thật ra không phải vậy, tiểu giáo phái này cũng có chút bản lĩnh, hơn nữa đang từ từ phát triển lớn mạnh, đã khiến cho hiềm khích chú ý chặt chẽ."

"Ta cũng nhận được không ít vụ án tương tự, nói là bọn họ có thể lợi dụng kim tiền đầu độc tinh thần và ý chí người khác, làm ra một vài hành động hết sức xuất sắc. Nói đơn giản một chút, chính là dùng tiền khiến người ta phát điên. Nếu như không dùng thì nhiều hơn chút, nhiều hơn chút!"

"Ngay từ đầu, ta còn tưởng rằng đây chỉ là một trò đùa, cho dù không có bất cứ cái gì yêu tà thuật, chỉ cần có đủ nhiều tiền, vậy cũng có thể làm cho tuyệt đại đa số người lâm vào mê luyến phát cuồng. Nhưng theo vụ án dần dần tăng lên, các loại điều tra từng bước xâm nhập, lúc này mới phát giác, căn bản không phải sự tình như vậy..."

"Biển có một vương tử đột nhiên mất tích, mấy ngày sau bị người ta phát hiện nằm trong xóm nghèo hấp hối, trong tay cầm chặt diện mục nhất nguyên, nói cái gì cũng không chịu buông. Sau khi cứu về không được mấy ngày liền chết mất., Cái chết vô cùng khủng bố, cũng giống như nạn dân châu Phi vậy, toàn thân trên dưới chỉ còn một bộ da bọc xương. Chân dung trên tờ giấy vẫn luôn nắm chặt trong tay gã cũng biến thành chính gã, hơn nữa bộ dáng chính là lúc gã chết."

"Khánh Tất tráo ngươi nhiều ngói, có một người vô cùng giàu có, nhưng vô luận đối với thân bằng hảo hữu hay bản thân hắn đều vô cùng keo kiệt, xưa nay vốn nổi danh với việc keo kiệt. Thời gian trước cũng không biết thế nào, đột nhiên trở nên hào phóng hẳn lên., Mua rất nhiều quần áo đồ điện, miễn phí đưa cho người nghèo. Hơn nữa còn quyên tiền tài lớn cho cơ cấu từ thiện, bán hết cho công ty, quyên tặng hết cho Hồng Thập Tự hội. Lúc tiêu hết tiền thưởng cuối cùng, từ lầu cao tầng hai nhảy xuống, trong lúc chết cầm chặt một tờ tiền tệ giá trị nhỏ nhất!"

"Huyên Châu nước Mỹ, có một ngân hàng về hưu, lão đầu nhi này và người bán gỗ kia vừa vặn tương phản, sau khi về hưu liền hiến phần lớn tích góp ra ngoài, mang theo lão bằng hữu về phung trường cũ, vui vẻ vui vẻ sinh sống trên đồng ruộng. Cũng không lâu lắm mới đến nông viên., Y đột nhiên phát điên, cầm búa lên chém bạn già chết, giết hết gà vịt, sau đó lại lau cổ mình. Chờ cảnh sát phát hiện, cả lều nhỏ đẫm máu, mà trong tay y cũng nắm chặt một nguyên tệ."

"Trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, vụ án cùng loại đã xảy ra mấy chục vụ án, thói quen khi còn sống của mỗi người cũng hoàn toàn khác nhau, ngoại trừ lúc chết nắm chặt một tờ tiền tệ diện nhỏ nhất, điểm giống nhau của bọn họ khi còn sống cũng không phải là người nghèo., Hơn nữa vừa lúc, tất cả đều cực kỳ giàu có. Chính vì thế, cái chết của bọn họ khiến cho tất cả các thế giới phải chú ý, các đội thám báo của các nước đều nghĩ hết cách, cũng không tìm ra manh mối gì. Tuy nhiên khi tổng hợp lại toàn bộ những vụ án, lại phát hiện một điểm kỳ quái!" Cao Thắng lạnh lùng nói đến đây thì híp mắt lại.

"Đó chính là vụ án cùng loại trên thế giới cũng đã xảy ra, nhưng chỉ có Hoa Hạ là không có. Cho nên ngay từ đầu đã có không ít người hoài nghi hung thủ là người Hoa Hạ. Sau đó, từng bước điều tra triển khai, Giám sát rốt cuộc phát hiện giáo phái nhỏ thần bí này, bắt nguồn từ khu Đông, là do một đám người nông dân thành lập, không có chút quan hệ nào với Hoa Hạ, một chút hiềm nghi này mới dần dần tiêu trừ."

"Theo lý thuyết, đây là một tin tức quốc tế chấn động phi thường, sao vậy? Các ngươi âm vật mà một chút tin tức cũng không có." Cao Thắng hàn kỳ quái hỏi.

Ta lắc đầu: "Cái này thật sự chưa từng nghe qua!"

"Trừ phi có người tìm tới ta, hoặc là cần âm vật gì đó, ban bố một chút manh mộ bên ngoài, bình thường rất ít ở vòng tròn bốc bong bóng. Lại nói, gần đây ta cũng rất bận rộn, càng không có cách nào trả lời."

"Thế ngươi cảm thấy vì sao tà giáo này không thể vào Hoa Hạ?" Cao Thắng lạnh lùng nhìn ta.

"Có thể là không dám, cũng có thể là đã thử qua, lại bị đuổi ra ngoài rồi." Ta thấy hắn có chút khó hiểu, liền giải thích: " Vòng tròn âm vật hoàn toàn khác biệt, bài ngoại tính vô cùng mạnh, hơn nữa là loại lộ ra từ trong xương cốt! Cho dù người trong vòng có thù hận lớn đến mức nào đi nữa..., Một khi có thế lực bên ngoài xâm lấn, cũng sẽ lập tức dừng tay, đuổi kẻ thù bên ngoài ra trước rồi tính, hơn nữa lúc đối thủ liều mạng với kẻ thù bên ngoài, cũng sẽ không nhân cơ hội đánh lén, thậm chí còn có thể chủ động hỗ trợ."

"Nói cho cùng, toàn bộ vòng âm vật Hoa Hạ là đồng căn đồng nguyên, chỉ là phái hệ bất đồng, lão tổ tông chúng ta cũng..." Trong giây lát, ta liên tưởng đến cái gì, quay đầu hỏi: "Nơi cao, ngươi nói là Linh Bảo hội Tả hộ pháp cũng ở trắc?"

"Đúng vậy." Cao Thắng khẽ gật đầu: "Lão hòa thượng Độc Cưu bị ngươi giết chết, nhưng mấy đồ đệ kia của hắn không phải vẫn còn sống sao? Để cho bọn họ phân biệt, người trên ảnh đó chính là Tả hộ pháp Linh Bảo, được xưng là Lôi Hào Thiên. Bây giờ hắn cũng ở Giáp Giáp, ngươi xem."

Nói xong, hắn lấy ra một bức thiếp đưa cho ta.

rạp này là đang đập trong sa mạc, chung quanh đều là bàn tay Tiên Nhân cao hơn một người, trên bãi cát bên góc dưới nằm sấp một con Song Đầu Xà màu xanh biếc, đây chính là một góc Cao Thắng Hàn cố ý cắt xuống cho ta xem.

Trên hình ảnh xuất hiện bảy tám bóng người, chính giữa là một lão đầu lĩnh râu ria xồm xoàm trên đầu quấn vải trắng, cái đầu rất cao, chỉ là hơi gầy, trên mặt mang theo một cỗ sát khí không giận tự uy, xem ra gia hỏa này hẳn là đầu mục phản đối phái của san hô.

Bên trái trước người hắn là một nam tử quần chúng đẹp đẽ, đeo nhãn lực, đang khoa tay múa chân nói với hắn điều gì đó.

Bên cạnh tròng mắt nam tử là một gã béo đầu trọc, bên trái còn có một vết sẹo dài màu đỏ sậm.

Phía bên phải của Đại Hồ Tử còn có hai người ngoại quốc đang đứng.

Một người là người da đen, cao hơn hai mét, cơ bắp rắn chắc như thiết tháp, hai tay ôm chặt, mặt không chút thay đổi.

Một người khác là bạch nhân, đầu đầy tóc vàng, mang theo mạ bạc, giống như cười mà không phải cười.

Xa xa, bảy tám tên cầm vũ khí màu trắng quấn đầu đứng vây quanh, xem ra đây đều là cận vệ của đại hán râu quai nón.

Cao Thắng Hàn chỉ điểm nói: "Đại Hồ Tử chính là Y mỗ đầu mục phản đối phái Y mỗ bắt Y. Quyển mao lão lão chính là ngôi vị xạ thủ trong mười hai môn đồ bị ta xử lý ở tân cương. Đương nhiên, ta vốn còn không biết thân phận chân thật của hắn. Từ vị trí hắn cùng quỷ quái kia đứng nhìn, bọn họ hẳn là là cùng một bọn, xem tình huống tựa như là đến tìm Y mỗ đâm Y Y nói chuyện chuyện gì."

"Về phần mặt thẹo chính là Tả hộ pháp Linh Bảo hội Lôi Hào Thiên, nam nhân áo khoác kia chính là hung thủ sát hại Ngô binh hùng Lâm Chấn Bang."

"Để ta xem!" Đúng lúc này, Trương Thiên Bắc đang đi phía trước đột nhiên kêu to một tiếng, quay người đoạt lấy tấm hình.

Huynh đệ thứ tám ngàn lẻ bảy mù đường.

Trương Thiên Bắc nhìn chằm chằm vào gương mặt Lâm Chấn Bang, tập trung nhìn chằm chằm vào hắn trọn vẹn hơn một phút đồng hồ, hai hàm răng nghiến chặt, nắm tay đang siết chặt kêu lên răng rắc. Nếu như bây giờ tên gia hỏa này ở bên cạnh mà nói, e rằng Trương Thiên Bắc không phải tươi sống đã xé hắn thành từng mảnh nhỏ!

"Lão Thất, để mạng chó của hắn lại cho ta!" Trương Thiên Bắc ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Cao Thắng hàn.

Đây là lần đầu tiên Trương Thiên Bắc chủ động nói chuyện với Cao Thắng hàn huyên, vả lại còn không xưng hô thủ lĩnh, chỉ dùng hai chữ lão Thất.

Vừa nghe hai chữ này, toàn thân Cao Thắng Hàn run rẩy một chút, vội vàng gật đầu đáp ứng: "Tốt, tốt! Để lại cho ngươi."

Ta nghe được, ngữ điệu của hắn có chút kích động phát run.

Chính vì Trương Thiên Bắc chủ động nói chuyện với hắn, cũng không phải là thủ lĩnh lạnh như băng không hề có cảm tình gì, mà là gọi một tiếng lão Thất!

Đương nhiên ta cũng không rõ ràng lắm, vì sao hắn không gọi là Thất ca mà lại gọi một tiếng lão Thất.

Vừa nghĩ đến, mối quan hệ giữa Trương Thiên Bắc và mấy người này đều có chút kỳ quái, đối với Hàn lão lục thân không tốt, đối với cao thắng lạnh giá như người qua đường...

Cao Thắng Hàn nói, hắn và Hàn lão lục quen biết hai mươi tám năm, cũng có thể là cùng thời điểm nhận ra Trương Thiên Bắc, bởi vì tám người này là cùng Quốc gia cũng mời chào vào, nếu không Cao Thắng Hàn cũng sẽ không nói cái gì mà trải khắp tám tầng trời.

Ngô lão xấu nói, nhi tử của ông ta đã chết hai mươi lăm năm.

Cứ tính như vậy, Trương Thiên Bắc cùng Ngô binh hùng chung sống không đến ba năm.

Nhưng hắn đối với Ngô nhị ca tình cảm thâm hậu như vậy, sự tình qua nhiều năm, vừa nghe hung thủ sát hại đối phương, vẫn là tức giận không thôi, hận không thể lập tức có thể tự tay báo thù thay hắn, vừa nghe được tin tức của Hàn lão lục, lập tức kích động giống như là thay đổi thành người khác, nhưng đối với cao thắng hàn gần trong gang tấc lại một mực lãnh đạm như thế.

Mấy người bọn họ năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vậy mà lại dẫn tới từ đó mỗi người một ngả, lại để cho bọn họ từ đây mỗi người đi lên một con đường khác nhau?

Trương Thiên Bắc đạt được đồng ý, đưa ảnh về trên tay ta, tiếp tục đi về phía trước.

Cao Thắng Hàn nhìn bóng lưng của hắn, hai môi khẽ run, muốn nói gì, nhưng từ đầu đến cuối không nói ra, ánh mắt có chút ướt át.

Đủ sửng sốt hơn nửa ngày, hắn mới lau một cái, tiếp tục hướng ta giải thích: "Bức quay ở hai mươi ngày trước quay phim, chúng ta trước đó đã nhận được tình báo, trong tay Y mỗ tá túc có một món lệnh Hùng Hùng không thể không thỏa hiệp với bọn họ, mà món đồ này đối với chúng ta cũng quan trọng ngang nhau. Về phần là cái gì..."

Cao Thắng Hàn dừng lại một chút rồi nói: "Nói như vậy đi, sau sự kiện Nam Tư Lạp, hai mươi năm qua, quân sự của chúng ta, khoa học kỹ thuật một mực tiến bộ thần tốc, trong chuyện này chiếm được một nửa công lao. Nếu như lần này chúng ta lại nắm trong tay được, như vậy quốc gia chúng ta sẽ thật sự quật khởi!"

"Vì mục tiêu này, vô luận là hy sinh và trả giá lớn bao nhiêu cũng đều đáng giá."

"Thế nhưng, nếu Y mỗ và mỹ phủ thỏa đàm điều kiện xong xuôi, lấy nó ra trao đổi, vậy chúng ta triệt để thực hiện giấc mộng đại quốc ngày đó lại phải kéo dài vô hạn. Cho nên, hành động lần này phải thành công!"

"Hơn nữa ta còn có thể nói cho ngươi biết, cả cái quốc gia này đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhất định phải có được!"

Nói cả nửa ngày, hắn vẫn không nói cho ta biết đây rốt cuộc là thứ gì.

Bất quá từ trong lời nói của hắn có thể cảm thụ được, nhiệm vụ này đích xác không giống bình thường!

Nhưng ta vẫn có chút kỳ quái hỏi: "Nếu thứ này tốt như vậy, Y mỗ sao không tự mình giữ lại?"

"Giữ lại cũng không có tác dụng, hắn căn bản là nghiên cứu không ra. Hơn nữa cho dù hắn hiểu rõ, nhưng vô luận lợi dụng hay là phát tài chính đều cần giá trên trời, cùng nhân lực vô tận, đừng nói một tên khủng bố như hắn., Trên thế giới này, các quốc gia có năng lực cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Trong tay hắn chỉ có một tác dụng đó chính là làm nó nổ tung, trở thành bom hạt nhân siêu cấp! Đến lúc đó toàn bộ thế giới sẽ loạn thành một đống, điều này cực kỳ bất lợi đối với đại chiến tranh của quốc gia chúng ta."

"Đương nhiên, gia hỏa này cũng không muốn làm như vậy, cho nên hắn chỉ muốn bán giá tốt. Chẳng qua là vấn đề bán với giá bao nhiêu thôi."

"Phương diện nước mai đã muốn đàm phán lại muốn cướp, nhưng lại không dám bày ra bên ngoài, đành phải lén lút. Lông ngắn hơn chúng ta một chút, cũng chiếm được tin tức này, tuy nhiên cho dù thứ này cho bọn họ, bọn họ cũng không khai phá nổi, cho nên mục đích của bọn họ rất đơn giản, dứt khoát cho nổ ai cũng đừng lấy."

"Chính là vì như vậy, một cái muốn nổ tung, một cái muốn thông qua mua lại. Nếu chúng ta chậm một bước, vậy thì mọi chuyện coi như xong!" Cao Thắng lạnh lùng giải thích.

"Hiện tại ngươi đã hiểu rõ, nhiệm vụ lần này của chúng ta mặc dù gian khổ vô cùng, nhưng kì thực là đang cướp quốc vận! Lão thủ trưởng rất tín nhiệm ta, giao nhiệm vụ gian khổ này cho ta tiền trạm, tất cả nhân viên đều do ta lựa chọn, toàn bộ toàn quân các bộ ngành phải vô điều kiện phối hợp, ta gánh vác sứ mệnh quan trọng cỡ nào, quyết không thể sơ xuất được."

Vừa nghe đến đó, ta không khỏi kinh hãi!

Chẳng trách, vừa nghe đến thân phận của ta, Cổ Xử trưởng và Tần a di ngạc nhiên nhìn ta một cái.

Chẳng trách Tần a di cố ý nhắc nhở mình phải giữ bí mật.

Cả đời giữ bí mật, làm trái với lẽ thường, lúc ấy ta còn cảm thấy chuyện bé xé ra to, hiện tại xem ra cũng không có gì quá đáng!

Càng làm ta thêm khiếp sợ chính là, nhiệm vụ tuyệt mật trọng yếu như thế, Cao Thắng Hàn vậy mà tìm được ta và hắn cùng hoàn thành.

Điều này sợ rằng không chỉ đơn giản là chịu phó thác của Hàn lão lục!

Ngoài năm lý do ta nói với hắn, chắc chắn còn có rất nhiều mưu, rốt cuộc cao thắng hàn khiến người ta nhìn không thấu át chủ bài kia còn cất giấu cái gì?

Chỉ là hắn ta không nói gì nữa, ta cũng không tiện hỏi thêm.

Cao Thắng lấy một sợi thuốc cho ta mượn, tiện tay đốt một sợi, sau đó lại đốt bức thư, mắt thấy nó đã biến thành một mảnh tro giấy, hung hăng nghiền nát hai chân. Lúc này hắn mới quay đầu lại nhìn ta nói: "Bây giờ chúng ta nghiên cứu kỹ lại đi."

"Theo trước mắt ta được biết, mấy người trên ảnh kia hẳn là còn ở bên Y mỗ đâm Y Y, chỉ là bị lão mao tử oanh tạc, bọn họ sẽ tùy thời thay đổi địa điểm ẩn thân. Cần chú ý chính là..., Y mỗ chính là tên đầu lĩnh thối tha nổi tiếng, không biết dã tâm gì, nhân sĩ tà ác càng ngày càng nhiều hướng hắn áp sát, rất có một loại ý tứ diệt thế đại ma vương. Chờ chúng ta lúc chạy qua, có thể còn rất xa mới chỉ có mấy người này!"

"Lâm Chấn Bang là gián điệp của nước Mỹ, hắn ở nơi đó chính là truyền lời thay người giàu, cùng Y mỗ hợp tác đàm phán trao đổi điều kiện. Người này hai mặt ba đao làm tình báo còn có thể, kỹ năng chiến đấu quả thực chẳng ra sao, một khi ra tay, chính là mặt hàng vô ích."

"Trúng thủ tọa đã bị ta xử lý, hắc quỷ hẳn là đồng đảng của hắn, cũng chính là một trong mười hai môn đồ, trước mắt còn không rõ bản lãnh hắn thế nào, nếu như cùng ngồi với thủ hạ của xạ thủ không sai biệt lắm, cũng là một đối thủ mạnh mẽ."

"Lôi Hào Thiên thân là hộ pháp Linh Bảo, hẳn là am hiểu Âm Dương thuật, hơn nữa các đệ tử Độc Cưu hòa thượng cũng nhất trí tán đồng, bản lãnh Lôi Hào Thiên lợi hại hơn nhiều so với Độc Cưu! Tuy rằng bọn họ chưa từng thấy qua gã thi triển thế nào, nhưng tính cách có thể làm Độc Cưu cuồng vọng, mỗi lần gặp gã đều quy củ củ không dám lỗ mãng, theo đó suy tính, có lẽ so với Độc Cưu khó đối phó hơn nhiều."

"Về phần những hộ vệ và đám hộ vệ khủng bố Y mỗ kia ngược lại không có thể lo lắng, thuận tay diệt trừ là được." Cao Thắng nhàn nhạt nói.

"Vậy còn Y mỗ nắm Y Y bản thân thì sao?" Ta xen vào hỏi.

Người lãnh đạo truyền thuyết số tám ngàn.

"Đây cũng là điều ta lo lắng nhất!" Cao Thắng Hàn phun ra một ngụm khói thuốc vòng nói: "Thằng này kinh lịch phi thường phức tạp cũng rất truyền kỳ. Hắn là người phúc, lúc trẻ lãnh đạo một bang phỉ, chống lại xâm lấn nước địch, bởi vậy rất có danh vọng! Thần kỳ nhất chính là, đội ngũ mà hắn xây dựng lúc trước tính hắn chỉ có mười ba người, cho đến chiến tranh mười ba người, hơn nữa ngay cả một người bị thương cũng không có."

"Chiến tranh kết thúc không lâu, mười ba người này giống như đồng thời bốc hơi khỏi nhân gian, từ đây không hề có tung tích."

"Lúc phát minh công chiếm ruộng, gia hỏa này lại đột nhiên xông ra, cũng không biết vì cái gì, từ thời khắc nó xuất hiện kia, bắt đầu từ thời khắc nó xuất hiện., Số lượng thương vong của quân đội chiến tranh bắt đầu tăng thẳng lên, chiến trường cũng bởi vậy từng bước rụt cổ vào trong căn cứ. Nhưng vô luận nhà chính hay dân gian, cũng chưa từng nói qua hắn có quan hệ với bất cứ vụ án chung cực kỳ nguy hiểm nào. Thậm chí chính phủ láng giềng còn từng đưa ra chức phó thống chức để hắn nhậm chức, ngay cả đại biểu mỹ phương cũng đồng ý, chỉ là chính hắn không muốn."

"Về sau lúc một lượng lớn quân ô trại rút lui, Y mỗ cũng không thấy nữa. Mãi tới gần đây, quân sỡ chính phủ dưới sự trợ giúp của lão mao tử, một đường thế như chẻ tre, cơ hồ thu hồi toàn bộ mặt đất, gia hỏa này lại xuất hiện. Cứ điểm sắp bị công phá giống như một cái đinh thép đúc đăng giáp, như thế nào cũng không nhổ nổi! Hơn nữa còn có xu thế dần dần mở rộng."

"Gia hỏa này mặc dù sinh ra ở Ninh Dạ, nhưng vô luận lội hay san hô, hắn đều chạy tới nhấp nhô một cước. Điều kỳ quái là dân chúng hai nước này cũng phi thường ủng hộ hắn. Hắn không phải thua kém cái phái, cũng không phải phái Thập Diệp. Câu nói thường thấy nhất của ta chính là: "Ta là Đông Đông nhân, muốn phấn đấu phấn đấu đến cực điểm cho sự nghiệp vĩ đại ở Đông Quốc, cho đến khi chảy hết giọt máu cuối cùng!"

"Ngươi nói hắn có dã tâm à, thật đúng là chưa từng thấy hắn thả ra ngôn luận và cấu trúc cuồng vọng gì. Thậm chí trước sau lưng khang gác là có hai lần từ bỏ cơ hội đảm nhiệm chức chính quan chính phủ. Càng nực cười chính là, trong mắt rất nhiều người, hắn vẫn là người theo chủ nghĩa hòa bình, hắn sẽ mua lương thực phân phát cho nạn dân, hắn sẽ chủ động yêu cầu ngừng cháy, đưa phụ nữ và trẻ con bị thương ra ngoài chữa trị."

"Vô luận hắn là cự nghịch thật sự cũng tốt, là người theo chủ nghĩa tộc giả Tinh Tinh cũng được, tóm lại hắn có uy vọng cực cao ở thế giới Trung Đông." Cao Thắng Hàn nói đến đây thì hắng giọng một cái.

"Trừ điều đó ra, còn có rất nhiều người chứng thực, hắn từng trở thành cha của hổ đói thần bí mà âm trầm làm quản gia. Đảm tâm phụ của nó mua một tòa hoang đảo, chuyên môn thu thập các loại thi thể, những chuyện này vẫn là Y mỗ bế y quản lý, cho đến gần đây, hắn mới rời khỏi tòa thi đảo làm người ta sợ hãi mao cốt này!"

"Trước đó vài năm, hắn còn từng xuất hiện ở giáo đình La Thành, trước sau có hai vị Hồng Y đại chủ đích thân đến gặp hắn, hơn nữa không biết nền tảng và nguyên nhân gì, kính giá còn mời hắn tiến vào mật thất giáo phái ba ngày ba đêm mới ra được, sau đó lại cung phụng đưa hắn ra ngoài thành, mắt thấy bóng dáng hắn biến mất, lúc này mới quay người. Chỉ là người ngoài không ai biết hắn và Sào Văn nói chuyện gì, lại vì sao đối với hắn tôn sùng như thế... "

"Đem những tin tức này tổng hợp lại xem, cho dù hắn thực sự biết tà thuật gì đi nữa cũng chẳng có gì lạ."

"Nhưng nếu thực sự phải như thế, tên gia hỏa này sẽ là đối thủ mạnh nhất!"

Ta nghe Cao Thắng Hàn miêu tả với Y mỗ giám y xong, cũng cảm thấy có chút khó tin.

Tra Ương cha ta chẳng những đã gặp qua, ông ta còn thiếu chút nữa giết ta và sơ nhất, vĩ ngọc cũng bởi vậy mà bị trọng thương, thiếu chút nữa không tỉnh lại được.

Sau đó, hắn ta điều khiển bồ câu xám tro đánh lén tiền bối tiền bối, chỉ lần này thôi đã khiến tiền bối bồ câu tro trọng thương, cuối cùng mất mạng dưới đáy cốc.

Y mỗ nếu là phó thủ quản gia của bạn nghịch lang, thay hắn thu thập thi thể, nếu nói hắn cũng thông hiểu một chút vong linh thuật cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Nhưng xem vong linh là yêu ma, giáo đình đối địch cả đời sao cũng đối với hắn tôn kính như vậy?

Cả Đại Lý Đông Thế Giới, vấn đề phức tạp khó giải nhất, chính là tranh đấu chính thống ngàn năm của hai phái Thập Diệp và Ni, nhưng thế nào mà lại có thể đồng thời có được sự ủng hộ của nhân sĩ hai phái?

Đã như vậy, hắn lại đang làm phái phản đối gì đó.

Mục đích chuyến đi này của chúng ta, món đồ vừa thần kỳ lại vừa khó tìm kia rốt cuộc là cái gì? Tại sao lại rơi vào tay của hắn hết lần này tới lần khác?

"Y mỗ và đám hộ vệ khủng bố kia, hơn nữa quỷ đen và Lâm Chấn Bang giống như một trong mười hai môn đồ kia, ta và Trương Thiên Bắc hẳn là có thể ứng phó. Nhưng Lôi Hào Thiên chắc là có chút bản lĩnh, hai chúng ta bất lực, nếu Y mỗ Y Y Y Y cũng là gia hỏa nắm giữ thuật âm dương, vậy cũng chỉ có thể dựa vào ngươi giải quyết." Cao Thắng lạnh bắt đầu phân phối nhiệm vụ.

"Hơn nữa vừa rồi bị quân đội biên cảnh vây quét, bất kể có phải do người của Tiền nô giáo ra tay hay không, bọn họ tám chín phần mười cũng là nhằm vào ngươi, như vậy áp lực của ngươi cũng không nhỏ, phải chuẩn bị sẵn sàng!"

"Được!" Ta gật đầu nói: "Vậy chúng ta cho hắn khoái đao trảm loạn, thù mới hận cũ hận cũ cùng nhau!"

Cũng không biết có phải là nguyên nhân bộ lạc ngoại giao cảnh cáo hay không, bọn ta đi thẳng đến trời tối, rốt cuộc không nhìn thấy một chiếc xe quân đội nào, thậm chí ngay cả bóng dáng một binh sĩ cũng không thấy.

Đương nhiên, cũng không nhìn thấy loại xe nào khác. Cả đại lộ đều trống rỗng, chỉ có ba người chúng ta.

Hắn tìm một chỗ sườn núi có gió bão nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, sau khi ăn uống một chút lại vội vàng lên đường.

Đi thẳng gần trưa, cuối cùng đụng phải một chiếc xe cũ nát, hơn nữa may mắn là chiếc xe này vẫn là từ phía sau chúng ta mở ra, vừa vặn tiện đường.

Lần này Cao Thắng Hàn có thái độ khác thường, chẳng những không đi lên liền cướp, ngược lại móc tiền ra, cười ha hả cầu người ta chở chúng ta một đoạn đường.

Đại thúc đi xe cũng không biết là nhìn mặt mũi của tiền, hay là vốn dĩ hiền lành, nhiệt tình kêu gọi chúng ta lên xe.

Cửa sổ xe mặc dù mở ra, nhưng vẫn tràn ngập một mùi vị thối rữa.

Cao Thắng Hàn vẻ mặt cười ha hả cùng lão đầu nhi kia một đường trò chuyện, hai người nói là ong biển, tuy ta một câu cũng nghe không hiểu, nhưng cũng biết hắn đang ngồi nghe cái gì ở góc rẽ.

Hơn hai giờ, tới một trấn nhỏ, đại đa số hàng hóa đều là sản phẩm nông sản do nông hộ xung quanh tự sản xuất, cũng có mấy người bán hàng rong bán ít chén đũa linh tinh linh tinh.

Bọn ta ở chỗ này xuống xe, ấn theo phương hướng hắn chỉ điểm cho bọn ta đi thẳng về hướng bắc.

Vừa đi, Cao Thắng Hàn vừa nhỏ giọng nói: Lão đầu nhi kia chuyên môn đưa rau dưa tươi sống cho quân đội ở biên giới, vốn là hôm đó đi ngày đó, nhưng hôm qua ông ta mới đến quân đội, bên kia nói phải diễn tập lâm thời, phong tỏa cả khu vực, cũng không cho ông ta đi. Không có cách nào, ông ta chỉ có thể viết điện thoại cho quân đội ở nhà một đêm.

Lão đầu nhi này tên là Kỳ Mâu tá tá phu trấn, nếu phiên dịch thành câm mạ, đó là nơi chim bay, thì ra căn bản không có khói người. Mấy chục năm gần đây, nơi này dần dần thịnh vượng, nhưng không phát triển cùng những thành phố lớn khác, giao thông không phát triển, chỉ có một chiếc xe kéo đường dài ở phía bắc, một ngày chạy hai chuyến. Đến khu vực gần đây nhất là A Khắc đấu lý, đến đó là có thể ngồi xe lửa mất rồi.

Chương số hai nghìn lẻ chín trèo lên thuyền ẩn núp.

Hành trình sau này đặc biệt thuận lợi, chỉ có điều hơi rườm rà.

Đầu tiên là ngồi ô tô, tiếp đó là xe lửa, lúc tới Trác Mộc Đồ đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Nơi này vốn là thủ đô của quốc gia bên ngoài, tuy đã sớm rời khỏi nhưng vẫn là thành thị lớn nhất nơi này.

Vốn dĩ ta tưởng rằng còn phải vất vả như vậy, không ngờ Cao Thắng Hàn đi dạo một vòng trở về, trong tay đã có thêm mấy tấm hộ chiếu. Lập tức, chúng ta sẽ dùng thân phận quốc dân bách tính địa phương công khai leo lên máy bay trực tiếp về phía Ô Lan.

Sau khi xuống khỏi máy bay, lại không ngừng đi về hướng ái rào, giống như Cao Thắng Hàn bảo đảm, buổi tối thứ tư, chúng ta đã đứng bên bờ biển đen rồi.

"Nhìn thấy chưa? Đó chính là hạm đội của mấy cọng lông, lát nữa chúng ta bơi đi." Cao Thắng chỉ vào chiến hạm khổng lồ trên mặt biển, nhỏ giọng nói.

Ta có chút kỳ quái nhìn hắn một cái nói: "Quân hạm của lão mao tử làm gì? Ngươi còn muốn nổ tung nó?"

"Bạo nó làm gì? Binh sĩ lông cũng không dễ đối phó, nổ tung chiến hạm của hắn thì chân chính mất lông, chúng ta còn có thể sống chạy ra đây hay không cũng là vấn đề! Hơn nữa, chúng ta còn phải ngồi chiếc thuyền này đi san hô nữa."

Nghe hắn nói như vậy, ta càng mơ hồ hơn.

Mục đích của chúng ta lần này là phạt khẩn cấp, nhưng lại từ tây bắc đi ra, vượt qua bờ Nam lang, sau đó lại quay về, cuối cùng còn phải mượn quân hạm của con mao tử kia tiến về. Vòng vèo này cũng không nhỏ a!

Cao Thắng Hàn như nhìn thấu ý tứ của ta, ở một bên giải thích nói: "Có lẽ ngươi không biết. Dọc theo đường đi chúng ta đã đổi được hộ chiếu ba lần rồi, đi lòng vòng lớn như vậy chính là để che giấu hành tung., Quân hạm cọng lông lập tức xuất phát, đi tới cảng Giáp quân. Đây cũng là một khâu mấu chốt nhất, cho dù sau đó bị người phát hiện hành tung, tối đa cũng chỉ truy tìm ra biển đen kết thúc, muốn truy xét hạm đội Hắc Hải đã là khó khăn lắm rồi."

"Bọn họ hoài nghi cũng là hoài nghi lão mao tử, không liên quan gì đến ta. Tốt, chuẩn bị một chút đi, nửa giờ sau cùng xuống nước."

Nói xong, gã giống như làm ảo thuật, móc từ trong ba lô ra hai cái túi nhỏ tròn trịa, chia ra đưa cho ta và Trương Thiên Bắc.

Nhận lấy xem xét, đó là một hơi thở vô cùng đơn giản, cái túi nhỏ bên ngoài chụp xuống vừa vặn chứa đầy tạp vật.

Sau khi thu dọn xong, chúng ta lần lượt xuống nước, không du động về phía trước mà ẩn núp ở hai bên đường lặng lẽ chờ đợi.

Quả nhiên, không lâu lắm, xa xa vang lên một tiếng sáo hơi dài, ngay sau đó sóng nước trên đỉnh đầu cuồn cuộn, quân hạm khởi động!

Chỉ chốc lát sau, trên đỉnh đầu hắn bị thân thuyền cực lớn đè xuống một mảnh đen sì, chỉ là một mảnh sóng nước trắng bóc ở đuôi thuyền đang cuộn trào.

Cao Thắng Hàn đưa tay lên, làm ra một tư thế hành động, lập tức bơi lên phía trên.

Ta và Trương Thiên Bắc một trái một phải theo sát phía sau.

Trên mạn thuyền treo một đạo khóa dài, cao hơn hàn giống như linh miêu bay vút lên, loảng xoảng vài cái đã trèo lên đỉnh, quan sát chung quanh, sau đó hướng phía dưới vẫy vẫy tay.

Ta và Trương Thiên Bắc cũng theo sát leo lên.

Cao Thắng Hàn tháo khoá xuống, ném vào biển rộng, làm thủ thế cấm chế với chúng ta, tiếp đó như bước vào nhà mình, rẽ dọc dọc theo con đường nhỏ, đi xuống ba bậc thang, giống như làm kẻ trộm quan sát xung quanh, trực tiếp đi tới một cánh cửa sắt lớn dày nặng.

Móc một cái móc sắt nhỏ ra vặn vẹo trái phải đến bên trong lỗ thủng, lập tức lật qua lật lại tầng phòng ngự, dí sát vào trên tay, tiếp theo lại dán lên vân tay.

Cọt kẹt..t..tttt, cánh cửa sắt cứ như vậy mở ra!

Cao Thắng Hàn phất tay với chúng ta, ý bảo chúng ta mau chóng vào trong.

Chạy vào đó xem một chút mới biết, đây thực sự là kho đồ ăn chứa đồ ăn!

Có kho dự trữ, kho tiền, kho rượu. Lương thực rau dưa, tất cả thịt dê bò, đương nhiên còn có không ít Ất phụ!

Cao Thắng Hàn đi thẳng vào trong, lúc này mới giãn hai tay ra, rất đắc ý nói: "Thế nào? Chỗ này không tệ chứ? Có ăn có uống không khí cũng không tệ, chúng ta ở đây thoải mái chờ đợi là được rồi."

Ta rất là ngạc nhiên hỏi: "Làm sao ngươi biết nơi này? Không sợ bị bắt lại."

"Lúc liên hợp diễn tập, ta giả trang thành thủy binh tới tham quan, còn cùng bọn họ vui vẻ, sau đó mượn uống rượu tìm nhà vệ sinh, đi lại khắp nơi một chút."

"Tiểu tử này trông coi kho trữ vật, gần đây bị mê hoặc bởi nữ y vụ, hắn đã bí mật thổ lộ vài lần. Quân hạm vừa xuất phát cảng, những chức vụ khác đều rất bận rộn, chỉ có hắn là không có việc gì. Ngươi cảm thấy hắn sẽ luôn canh giữ trong hầm lạnh để ngắm nhìn thịt bò, hay giả vờ không thoải mái đi xem tiểu mỹ nhân của hắn?" Cao Thắng cười lạnh một tiếng.

"Vậy vân tay thì sao?" Ta vẫn có chút khó hiểu.

"Chiếc khóa bằng vân tay này quả thực không khác gì thùng rỗng kêu to, hạm đội lông lá một ngày năm bữa, nhưng trong phòng bếp cũng có vài quầy trữ vật, các đầu bếp cũng ngại phiền phức, một ngày tới phòng chứa đồ lấy một lần, cho nên người trông coi kho thực vật vô cùng thanh nhàn, chỉ có một người biên chế, vân tay của cửa là của hắn. Vậy chẳng phải đơn giản sao?" Cao Thắng lạnh lùng giải thích.

"Trên mạn thuyền kia thì sao? Ngươi làm sao biết chỗ đó không có người trông coi chứ."

"Kỳ thực, nơi mà chúng ta lên thuyền chính là để chỉ huy khoang thuyền, thủ vệ vô cùng sâm nghiêm, thế nhưng đây chính là địa bàn của riêng mình nơi đây., Còn chưa xuất phát. Bình thường mà nói, lúc này tiềm binh đang nghe chỉ huy huấn, hơn nữa chỉ huy trưởng lại là kẻ lắm mồm, không có mười phần chắc chắn là không xong. Trên toàn bộ quân hạm chỉ có một cửa phái trông coi nghiêm ngặt như vậy, mà chúng ta cũng chỉ cần vài phút là đủ rồi."

Nghe xong câu trả lời của Cao Thắng Hàn, ta không khỏi vừa kinh vừa hiếu kỳ!

Cũng không biết gã này trời sinh chính là tài liệu làm gián điệp, hay là sớm có chuẩn bị, lại đem tập tính của mỗi người trên chiến hạm cùng thủ vệ phòng thủ rõ ràng như thế!

Đây chính là loại người bán ngươi trong điển hình, còn là loại người vui vẻ hớn hở thay hắn đếm tiền.

Hả?

Đột nhiên, ta nghĩ tới câu tục ngữ này, đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp.

Dường như ta cũng trúng chiêu của hắn rồi!

"Ta tuyên bố một chút, địa điểm làm nghỉ ngơi và quy luật." Cao Thắng Hàn không phát giác được một tia ánh mắt nghi hoặc của ta, rất đắc ý tiếp tục nói: "Ban ngày, cố gắng đừng đi ra, căn cứ vào số lượng thức ăn và chủng loại để đổi lấy nghỉ ngơi, lúc thuận tiện thì đi kho lạnh, phải vào trong khu vực tận cùng, sau đó lại đổ nước trái cây hay chút gì đó che giấu đi..."

Mấy ngày kế tiếp, ba người chúng ta sống trong kho trữ vật đã nhàm chán lại nhàn rỗi.

Trương Thiên Bắc buồn bã không lên tiếng, gần như chẳng khác gì dùng máy bay hô hấp.

Cao Thắng Hàn ngược lại có chút không đủ nhẫn nại, có đôi khi còn nhỏ giọng hừ một hai câu, hoặc là tìm ta nói chuyện phiếm đôi câu.

Tiếp xúc với hắn càng nhiều, ta mới càng ngày càng phát hiện ra, mặc dù nhìn từ biểu hiện bên ngoài, hắn giống như Hàn lão Lục, nhưng căn bản chỉ có hai người mà thôi!

Mới đầu Hàn lão lục nhìn rất lãnh khốc, giống như Ma Vương giết người không chớp mắt, nhưng trong nội tâm lại phi thường mềm mại, nhìn như hắn không có kết cấu gì tùy ý xằng bậy, kỳ thật ở trong lòng hắn có một điểm mấu chốt rõ ràng, ngay chính hắn cũng không dám vượt qua nửa bước, người này nhìn như phức tạp kỳ thật rất đơn giản.

Thế nhưng Cao Thắng Hàn lại vừa vặn tương phản.

Ngươi tiếp xúc với hắn càng nhiều thì lại càng không nhìn thấu được người này, giống như trong nội tâm của hắn cất giấu vô số gương mặt, ngươi vĩnh viễn cũng đoán không ra người sắp phải đối mặt là người nào!

Một người bình thường mà nói đều hết sức nguy hiểm!

Trong phim phim truyền hình còn sống đến cảnh tượng cuối cùng mới bị công bố, đại bại hoại cơ bản chính là loại hình như vậy.

Chương thứ hai nghìn lẻ chín ta tới giết huynh đệ của ta.

Suốt bảy tám ngày sau đó, quân hạm rốt cuộc cũng tới cảng hải vực.

Bắt một tên lính đang nghỉ ngơi trên bờ nghỉ ngơi, chừa lại khoảng cách tĩnh lặng. Chúng ta vụng trộm trượt xuống boong tàu, lại bơi dọc theo bờ biển mấy trăm mét mới bò lên bờ.

Lần này rốt cuộc cũng đến Liệu quốc rồi!

Tìm một góc vắng vẻ, Cao Thắng lạnh lùng mở nút liên lạc trên máy truyền tin, liên thông với Cổ Xử.

Cổ Phương trưởng lão nói chúng ta đã quét sổ, đã sớm phiên dịch ra, hơn nữa nhờ danh nghĩa đám khủng bố kia đã liên hệ với thủ hạ của Y mỗ Trát Y Y, bọn họ đồng ý gia nhập, bất quá cần phải nghĩ cách đến Bà Sa —— hiện tại bọn họ đang thiếu nhân thủ, loại pháo hôi đưa tới cửa này, tự nhiên là muốn bao nhiêu cũng được.

Giả Sở trưởng bảo chúng ta chờ một chút, nói là đám người kia cũng rất cẩn thận, rất sợ bản thân bị phát hiện, điện đài luôn luôn bất định, một khi có tin tức sẽ lập tức nói cho chúng ta biết.

Thế là, chúng ta liền giả bộ thành chạy trốn thất bại, rơi vào đường cùng đành phải trở về quê nhà làm nạn dân, hướng về thành thị khẩn trương nhất chiến sự phát động!

Bởi vì gần cảng Hải có các đội quân lão mao, cho nên nhìn chỉnh thể thì vẫn không quá mệt mỏi, nhưng càng đi vào trong lại càng thấy mà giật mình.

Từng toà từng toà phế tích giống như mộ địa nối liền trời đất, liếc mắt không nhìn thấy bờ.

Gần như không có một tòa kiến trúc nào hoàn hảo không sứt mẻ, hầu như không có một con đường nào hoàn hảo không tổn hao gì. Toàn bộ quốc gia đều như là một công trường kiến trúc siêu lớn, hơn nữa còn là một loại bị cưỡng ép bạo hành phá hủy!

Đứa trẻ hai mắt đờ đẫn, vẻ mặt hoảng sợ, trong mắt mọi người tràn đầy hai chữ: Bất đắc dĩ!

Sinh ra trong một quốc gia có chiến hỏa bay lượn như vậy, mỗi ngày đối mặt đều là tử vong cùng oanh tạc, vô tận kỳ vọng đã sớm phá diệt vô số lần, bọn họ đã sớm không biết cái gì là mộng tưởng, cái gì là hạnh phúc, nguyện vọng duy nhất, chính là ngày mai còn sống.

Nếu như không phải tự mình đi tới nơi đây, tận mắt nhìn từng khuôn mặt vừa chết lặng vừa hoảng sợ kia, ngươi thật sự không cách nào tưởng tượng, thế giới hiện nay lại còn có một chỗ như vậy!

Cũng chỉ có tận mắt nhìn thấy những thứ này, ngươi mới có thể hiểu được câu "Quốc gia rách nát" rốt cuộc có ý gì, mới hiểu được thân là người Trung Quốc hạnh phúc cỡ nào.

Ngày thứ ba sau khi đi trong khu phế tích, Cổ Lý Trường truyền lời rằng Y mỗ đã đưa Y Y Y Y về, để chúng ta đến hướng tây bắc của đức nhi tìm bọn họ. Sau khi tiến vào phạm vi giao chiến, phải quấn khăn khóa lên cánh tay để tránh bị ngộ thương.

Vốn dĩ chúng ta đang đi dọc theo hướng này, tính toán một chút, có ba ngày thời gian cũng đã đến.

Gần mấy ngày, chiến sự phía trước rất kịch liệt, ban ngày có thể nghe được tiếng ầm ầm không ngừng thúc giục pháo.

Lại qua hai ngày, mắt thấy khoảng cách giao chiến với hỏa tuyến càng ngày càng gần, người bị thương chạy qua chạy lại chở đạn pháo, bách tính bình dân căn bản không cho tới gần, rơi vào đường cùng, chúng ta đành phải tạm thời trốn vào một gian phòng trống bị nổ nát nửa bên cạnh.

Cổ Trường Cổ và Tần cửu muội của Cao Thắng Hàn khẩn cấp liên hệ với nhau, cuối cùng xác nhận đêm nay xuyên qua hỏa tuyến, tiến vào khu vực phái phái phản đối chiếm lĩnh.

"Nơi cao, mượn một ngọn lửa!" Ta ngậm một ngọn khói, trong tay nắm lấy dãy núi nói.

Cao Thắng Hàn sửng sốt một chút, nhưng hắn là người thông minh bực nào, lúc này liền hiểu ra. Hắn bất động thanh sắc lấy ra âu yếm đưa tới, sau đó làm bộ cầm kính vọng hướng phía trước nhìn xem, liền đem Trương Thiên Bắc đuổi ra ngoài, nói là để hắn điều tra địa hình một chút.

Nhìn thấy thân ảnh Trương Thiên Bắc đi ra đại lâu, Cao Thắng Hàn cũng điểm một cây khói, cũng không nhìn hắn mà nói: "Ngươi đoán được khi nào?"

"Ta dọc theo đường đi đều rất kỳ quái, thẳng đến khi tiến vào kho trữ vật mới rõ ràng. Trên cao, ngươi diễn thật giống ah!" Ta thần bí cười một tiếng.

Cao Thắng Hàn cũng cười theo: "Không hổ là người Lục ca nhìn trúng, đúng là không đơn giản."

"Vậy bây giờ ngươi cũng nên nói cho ta biết vì sao đi!" Ta nói.

"Vốn ta cũng không có ý định gạt ngươi, nhưng không ngờ ngươi thông minh như vậy, nhìn ra nhanh như vậy." Cao Thắng Hàn nói xong búng tro bụi nói: "Đây là chú ý của lão Cổ và Tần a di ngươi, bởi vì ngươi đến từ dân gian, không giống chúng ta đều xuất thân chính thống. Vì sự nghiệp cơ mật của quốc gia hiến dâng mấy đời."

"Điểm này ngươi hy vọng ngươi sẽ không để ý, càng không cần trách bọn họ, đổi lại là ngươi là người bọn họ mang đến, ta cũng sẽ làm như vậy."

"Nghe nói, trong vòng tròn âm vật của các ngươi, có một loại thuyết pháp gọi là thập thế công đức. Nhà chúng ta có một thanh Tú Xuân Đao, trên đó có khắc chữ Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương: Trung Dũng hộ quốc, nghe nói tổ tiên nhà ta đời đời đều xuất thân tấm gương, cuối cùng Nhất Hành Ấn sau khi phá thành cũng vì bảo vệ Sùng Trinh Hoàng Đế mà chết trận. Ta không biết đây có thật hay không, bất quá ba ba ba ta và gia gia thật đúng là hành động tương tự."

"Khi các quốc gia khai quốc nguyên huân leo lên Thiên An môn, trong cổng ngầm cất giấu mười tám nhân viên cảnh vệ hai tay, ông nội của ta chính là một trong số đó. Lúc ông nội ta cầm đầu tuần tra phía Nam, ba ba ta là tài xế đi theo. Nhưng ta... cái đầu quá nhỏ, hình tượng cũng quá kém, cho nên đã được an bài trông coi Thương giới kho."

Cao Thắng Hàn lại hít một hơi thuốc, tiếp tục nói: "Ta thực không cam lòng, cảm thấy bị tổ tông làm mất mặt. Nhưng thời đại đó cứ như vậy, nhất là hệ thống như chúng ta, hết thảy chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của tổ chức, không cho phép ngươi lựa chọn. Ta cũng chỉ có thể đem tất cả khổ sở và không cam lòng đều phát tiết trên quyền cước. Về sau, dưới yêu cầu của quân đội lần nữa, trên đó cuối cùng đồng ý xây dựng lại tám mốt, trong phạm vi cả nước đã phái ra tám người bí mật tuyển chọn."

"Lúc ấy phụ thân Ngô binh hùng đã sớm thay hình đổi dạng, cũng không xuất thân trộm mộ tặc nguyên bản của gã, cho nên tại thời điểm thẩm tra lần thứ hai, Ngô binh hùng đã được lấy chấp hành nhiệm vụ làm danh nghĩa, điều ra tám mốt cái. Nhưng gã tương đối thông minh., Ngay lập tức biết đã xảy ra chuyện gì. Hắn quá kiêu ngạo, cũng rất không phục, nói với bên ngoài không ít lời không nên nói, trên tổ chức sợ hắn tiết lộ nhiều cơ mật hơn, vì thế phái ta đi diệt trừ cái đuôi này." Cao Thắng lạnh nói đến đây cầm tẩu thuốc có chút run rẩy.

"Nói như vậy Ngô binh hùng là ngươi giết?" Ta trừng hai mắt nhìn hắn nói.

"Không, người giết hắn vẫn là Lâm Chấn Bang, chỉ có điều lúc đó ta ở ngay tại hiện trường, ta lại lựa chọn thấy chết không cứu!" Cao Thắng lạnh lùng đáp.

"Vài năm sau, chúng ta lại được phái tới đảo cảng."

"Lúc đó chúng ta cũng đã hơn hai mươi tuổi, lại đi theo một đại ca như một tên cặn bã, hơn nữa còn cố ý giả dạng thành lưu manh thô tục, ai mà có thể không dính chút bụi trần chứ?"

"Quả nhiên, có hai người uống nhiều rượu không cầm nổi miệng mình, quên mất tính đảng và kỷ luật, ôm cô bé thổi lên trâu, nói về xuất thân cùng nhiệm vụ chân chính của mình, nói đến tám mốt điểm, nói đến căn cứ bí mật huấn luyện. Nói tới bí mật của thượng cấp cũng không dám tiết lộ nửa chữ!"

"Vì vậy, ta lại tiếp nhận mệnh lệnh thêm lần nữa. Đêm nay giết liền ba mươi tám người, mỗi người chỉ một đao, án mạng kia đến nay đều không phá, được xưng là ba mươi tám đao của Sa Đầu Giác. Quyển sách kia vẫn luôn khóa ở trong ngăn kéo của ta!"

"Năm đó lão tám chỉ có hai mươi tuổi, tính cách của lão ngay thẳng, trời sinh tính tình hướng thẳng, làm gì có cục sắt nào không nở? Dần dần, lão cũng yêu một cô gái, chính là nữ nhi cặn bã kia. Nhưng bất hạnh chính là, cô gái này thích nhất chính là lão Lục."

"Cũng giống như đống cẩu huyết của tuyệt đại đa số mọi người, lão lục lại không để ý tới nàng, chỉ yêu nàng ta từ trước tới giờ."

"Vì vậy, lại là ngươi động thủ?" Ta nhíu mày hỏi.

"Đúng vậy!" Cao Thắng lạnh giọng không chút sợ hãi nói: "Lúc ấy lão Bát quả thực bị thần hồn làm cho điên đảo, lập tức muốn theo sát sau lưng những người khác. Ta không khuyên nhủ lão thì lão cũng sẽ có kết cục như vậy."

"Khi giết những huynh đệ kia, tay của ta không run lên chút nào, nhưng về đến nhà thì ta ngồi hai tay suốt ba ngày ba đêm không chợp mắt. Ta tự hỏi mình, ta là đao phủ sao? Ta là ác ma sao? Làm gì vậy? Sớm chiều ở chung với nhau, thân như huynh đệ, sao ta lại xuống tay đắc thủ?"

"Thế nhưng, về sau ta đã hiểu rồi! Đây chính là sứ mệnh của ta! Gia đình có gia pháp, quốc có quốc quy, tiết lộ quốc gia cơ mật, tổn hại không phải là một mình ngươi, mà là cả dân tộc. Ta không giết hắn, lưu lại một tia thiện niệm, sẽ vì vậy hại bao nhiêu người, lại để cho bao nhiêu người cố gắng bằng lòng! Cho dù ta không làm, người khác cũng sẽ làm! Cho nên huynh đệ của ta, ta tới giết!" Cao Thắng Hàn nói tới đây, hai mắt đã vì sung huyết mà đỏ tươi.

Chương thứ hai ngàn lẻ chín, đao pháp tú xuân đao...

"Sau đó, ngươi giết cô nương kia ngay trước mặt Trương Thiên Bắc?" Ta hỏi.

"Đúng." Cao Thắng khẽ gật đầu, tiếp tục nói: "Cô nương kia gọi là Tiểu Nhụy, là một cái lưỡi dài, rất thích truyền lời khắp nơi. Lão Bát trong lúc vô tình chỉ để lộ ra một câu lão từng làm lính, hơn nữa còn là toàn quân đặc chọn. Nàng ta khinh thường nói với bạn nữ, với bộ dáng đó còn toàn quân đặc biệt chọn, chỉ là một tên rác rưởi dũng mãnh đấu tàn nhẫn mà thôi."

"Ta một đao giết nữ tử của nàng, rồi lập tức bắt nàng trở về. Sau đó lão Bát chuốc say, dùng dây cương trói nàng ở trên Thiết Trụ, đem cô nương kia đưa đến trước mặt hắn kể lại sự thật sau đó niệm một câu lệ bảo mật, chém một đao của nàng ta. lệ bảo mật đặc biệt tổng cộng mười tám câu, ta liền liên tiếp chém mười tám đao của hắn!"

"Trương Thiên Bắc khàn giọng hô to gọi ta mười tám tiếng Thất ca."

"Một đao cuối cùng hạ xuống cổ cô nương kia, Trương Thiên Bắc cũng hôn mê bất tỉnh theo cô nương kia!"

"Đến nước này, sẽ không còn ai quan tâm đến ta gọi Thất ca."

"Không nghĩ tới Tiểu Nhụy kia cũng là người si tình, vậy mà chịu đựng đau nhức, cuối cùng la lên một tiếng, là để Trương Thiên Bắc chăm sóc tốt cho Hàn Tùng giúp nàng! Âm linh sau khi chết báo mộng cho Trương Thiên Bắc, như cũ là thỉnh cầu này."

"Hàn lão lục sau khi biết được cũng có cảm giác khó chịu, đặc biệt đến đạo quán mời nàng một nén nhang. Ngay lúc đó, nàng nhận thức đạo trưởng tên gọi là mùng một kia, sau đó liền dứt khoát rời khỏi nơi này đi theo con đường âm vật." Lời nói của Cao Thắng lạnh lùng tràn đầy thổn thức về vận mệnh.

"Trương Thiên Bắc cũng bị kích thích, hồi quốc an dưỡng. Đại ca cặn bã kia sau khi thành hiểu rõ chân tướng cũng giận tím mặt, không chỉ phải nuốt lời thỏa thuận lúc trước mà còn phải đi tuyên dương chung quanh! Ta tất nhiên cũng không thể dễ dàng tha thứ, vì vậy cũng cho hắn một đao."

"Nhớ ta từng hỏi ngươi, thích dùng phương thức nào giết người. Ta tuy quen dùng đao, nhưng bản thân ta lại không thích. Bởi vì, đao quá mức vô tình, ngay cả chính mình cũng bị thương!"

Nói đến đây, làn khói khói cao thắng lạnh đã cháy đến phần cuối, tia lửa lóe sáng cũng đốt cháy ra một mùi khét lẹt trên da thịt, nhưng hắn lại tựa như căn bản không phát giác.

Nhìn bầu trời đêm không có một ngôi sao đứng ngẩn ngơ một lúc lâu, lúc này mới quay đầu lại nhìn về phía ta nói: "Ngươi biết sứ mệnh là cái gì không? Đó không chỉ là một loại trách nhiệm và vinh quang, càng giống một cây đao, không có cán đao, có lực nhưng đến chỗ sâu chính mình cũng bị thương. Nhưng ngươi vẫn không chút chần chờ bổ ra! Dù mình bị thương sẽ càng đau."

Nghe đến đó, ta không khỏi khiếp sợ!

Không nghĩ tới quá khứ cao thắng hàn lại có máu tanh cùng tàn nhẫn như vậy, giống như lời hắn vừa nói đó là một thanh đao không có chuôi, ngay cả chính hắn cũng bị thương, hơn nữa thương càng nặng.

Cũng chính vào lúc này, hắn mới có vô số gương mặt, dùng để che giấu chính bản thân hắn cũng không nguyện ý nhớ lại!

Thế nhưng là, tình cảnh này giống như Liêu thiếu tướng bị kéo đến tòa án quân sự, đổi về năm đó, chuyện giống như đúc năm đó, còn phải làm một lần, đau lòng, nhưng không hối hận.

Trọng khí của quốc gia, không cho phép tư tình!

Cao Thắng Hàn trầm mặc một lát, lại điểm một làn khói, hít một hơi thật sâu nói: "Vừa nói với ngươi nhiều như vậy, chính là muốn nói cho ngươi biết, tám mươi mốt không phải chỉ có thực lực có bản lĩnh là có thể tiến vào khu vực, xếp hạng đầu vĩnh viễn là trung thành! Đối với quốc gia! Đối với nhân dân! Đại nghĩa! Trong lòng vĩnh viễn phải có một cây cân cân bằng vĩnh viễn không đổi!"

"Đúng vậy, ngươi đoán không sai, Ma Bộ binh bên ngoài không phải là người của bọn chúng, mà là phân đội tiểu đội của quân đội chúng ta, thuộc hạ của lão Liêu. Lúc đó chúng ta và quốc gia bên ngoài khẩn cấp thông báo, nói là có phản nghịch vượt biên chạy trốn, thỉnh cầu ngươi mang theo thương truy kích. Cho nên, từ đầu tới cuối, vô luận là binh sĩ hay là lão Cổ đều chỉ phối hợp diễn một vở kịch mà thôi, như vậy ngươi đoán như thế nào?" Cao Thắng lạnh lùng hỏi.

"Cái này rất đơn giản, ở trên quân hạm cọng cỏ, ngươi nhắc tới diễn tập liên hợp. Trong lúc đó có thể liên hợp, như vậy cũng được, hơn nữa kế hoạch này quan trọng như thế., Từ đầu tới cuối, ngươi thiết kế giọt nước không lộ, làm sao có thể phạm một sai lầm lớn như vậy? Nguy hiểm nhường toàn bộ kế hoạch bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cái này rõ ràng không hợp lẽ thường! Nói như vậy, cái gì gọi là nha nô giáo, còn có Xa Xa tài xế khả nghi kia nữa, cùng với số lượng tiền kỳ quái kia đều là thủ pháp che mắt ngươi cố ý thiết lập?" Ta cười nhạt một tiếng.

"Đúng, mà cũng không đúng. Quả thật có tồn tại của Tiền nô giáo, cũng đích xác chưa từng tiến vào cảnh nội Hoa Hạ, có tư liệu biểu hiện, muốn mưu hại mười hai môn đồ của ngươi, quả thực có một thành viên Khoa Lư của thành viên Kim nô giáo., Chẳng qua ta cũng chưa từng thấy, cũng khẳng định không phải là lái xe lái xe, số tiền hay gì đó. Đó là ta cố ý làm ra trong lúc đếm tiền, lúc đó chúng ta luôn đi chung với nhau, nếu ta lén lén lút lút sau lưng, sẽ càng khiến ngươi sinh nghi, dứt khoát giả ngay trước mặt ngươi." Cao Thắng lạnh lùng giải thích.

"Vậy ngươi điều động nhiều quân đội như vậy, lại là đạn pháo, không sợ ngộ thương chúng ta?"

"Bọn họ đều là đặc chủng binh huấn luyện no nê, vô luận là thương hay là pháo, muốn đánh trúng ngươi rất đơn giản, muốn cố ý đánh không trúng ngươi cũng không khó, huống chi từ đầu đến cuối ta luôn luôn ở bên cạnh ngươi., Chuyện này cũng không lừa được Trương Thiên Bắc, cho nên ta mới để hắn một mình xông lên, vừa đánh qua sương mù mê chướng, thì có người đánh ra ám ngữ chuyên dụng, đương nhiên hắn hiểu rõ. Sau đó tiếng thương và tiếng thương đều là khoa mục huấn luyện bình thường mà thôi, cũng không cần phải tập luyện trước để lừa ngươi." Cao Thắng cười ha hả.

"Trưởng sở trên cao, vậy bây giờ ta nên gọi ngươi là diễn viên đặc cấp rồi, hay là Ám Sùng đây?"

Cao Thắng Hàn nghe vậy khẽ mỉm cười, hất cằm về phía trước nói: "Dù sao ngươi cũng đã thông qua độ trung thành để khảo nghiệm, ngày mai nếu có thể sống sót cùng ta từ đây trở về, cứ gọi ta là lão Cao đi."

"Vậy nếu như hiện tại ta xoay người rời đi thì sao? Ngươi sẽ không cho ta một đao chứ." Ta hỏi ngược lại một câu.

Cao Thắng Hàn không trả lời, quay đầu lại nhìn ta hỏi ngược lại: "Nếu cho ngươi một lựa chọn, ngươi nguyện ý làm Ngô binh hùng hay là cao thắng hàn?"

Bốn mắt hai chúng ta nhìn nhau, ước chừng nửa phút sau, đột nhiên không hẹn mà cùng cười cười.

Tất cả diễn ra không cần phải nói nữa!

"Có thể cho ta xem đao của ngươi không?" Ta đưa một tay ra.

"Làm sao? Trước tiên phải thử xem cổ mình có đủ cứng hay không đã." Cao Thắng cười lạnh, khẽ đảo cổ tay, một luồng hàn quang bắn ra, giống như là trăng khuyết nửa cung, xoay một vòng lớn, nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay.

Hắn đưa cho ta, ta cẩn thận từng li từng tí nhận lấy xem thử, thanh đao này đích xác là một thanh đao không tay, toàn bộ hình dạng tựa như trăng khuyết, óng ánh sáng lên bốn phía.

Trước sau hai bên đều là dao nhọn nổi lông, ở giữa khắc bốn chữ sắc như gió: "Trung dũng hộ quốc."

Thanh đao này là dùng Tú Xuân Đao Đại Minh Thiệu gia công mà thành!

Hơn nữa trải qua mấy trăm năm huyết dịch ngâm trong, đã sớm hiểu rõ nhân tính, lượn lờ một sợi sát khí lành lạnh.

"Vừa lúc, vậy làm phiền Trương đại sư mở rộng tầm mắt cho ta đi! Một thanh đao này của ta có thể coi là âm vật hay không? Cao Thắng Hàn ta có thể đạt tới Thập Thế Công Đức không?" Cao Thắng Hàn chắp hai tay sau lưng khẽ cười nói.

Ta móc ra một vệt chu sa, vẽ lên trên lưỡi đao một đạo phù chú.

Vù một tiếng, thân đao hí dài, trong gió dường như còn kèm theo từng đợt tiếng khóc than oán.

"Đao là đao tốt, đúng là có thể tính là một kiện âm vật, nhưng ngươi cũng không phải là Thập Thế Công Đức gì đó."

"Đó là..." Cao Thắng Hàn có chút mong đợi hỏi.

Gia tộc Thiên Chương số hai ngàn lẻ chín thiên phạt.

"Thập thế trung đức! Hơn nữa còn là gia tộc thiên phạt" Ta híp mắt nói.

"A, vậy là có ý gì?"

Cao Thắng Hàn tựa như rất hứng thú với danh từ này, chỉ là có chút nghe không hiểu.

Ta lườm hắn một cái rồi nói: "Tức là tổ tông nhà ngươi giết người quá nhiều, chẳng qua là vì trung quân ái quốc mà giết, nếu ngươi cứ như vậy, đao này sẽ giúp ngươi chặt sắt như bùn, nhưng một khi ngươi hơi có thiên vị, vi phạm lương tâm, sẽ dẫn động thiên phạt! Đến lúc đó ngươi sẽ chết còn khó coi hơn bất cứ ai."

"Thật hay giả thế?" Cao Thắng Hàn làm bộ không tin liếc nhìn hắn.

"Muốn tin hay không!" Ta cũng liếc xéo hắn một cái nói: "Cái khác không dám nói, tại bản lĩnh giám định âm vật, ta tự nhận tuyệt sẽ không bại bởi bất luận kẻ nào."

Bởi vì bản thân ta sử dụng Trảm Quỷ Thần song đao vốn là thần khí như vậy, hơn nữa còn trải qua vô số lần rèn luyện của gia tộc Âu Dã Tử mà thành, hơn nữa còn đi theo ta trải qua vô số lần sinh tử. Đối với loại binh khí này, tất nhiên ta đã quen thuộc hơn nhiều so với người khác!

Đúng lúc này, từ xa xa, trông thấy một bóng người gầy gò từ trong đống đổ nát phi thân nhảy vọt lên, cấp tốc chạy nhanh đến chỗ chúng ta.

Cao Thắng Hàn vội vàng thu đao lại, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Ta cũng vừa rồi bình phục nỗi lòng vừa rồi sa sút, tận lực để cho mình nhìn tự nhiên một chút.

Đối mặt với Trương Thiên Bắc đang si ngốc này, ta thật sự không muốn nghĩ đến chuyện thương tổn hắn chút nào!

Vừa rồi Cao Thắng Hàn cố ý đem hắn tống ra ngoài, cũng là ý tứ này, chính là không muốn để cho hắn lần nữa nghe được những chuyện cũ làm cho hắn đau lòng muốn chết! Đương nhiên, có một số việc trong đó hắn biết, nên không biết.

Mấy người Trương Thiên Bắc nhảy vọt tới trước mặt chúng ta, hành lễ với Cao Thắng Hàn, hạ thấp giọng nói: "Báo cáo thủ lĩnh, địa hình tác chiến và hỏa lực của quân địch đã điều tra xong, xin chỉ thị!"

"Nói đi." Mặt Cao Thắng lạnh không biểu tình trả lời.

Nhưng từ trong ánh mắt của hắn ta, ta có thể nhìn thấy rõ ràng một sự thất lạc và khổ sở.

Nghe xong câu chuyện cũ, cuối cùng ta cũng hiểu được, khi Trương Thiên Bắc gọi ra một tiếng lão Thất kia, tại sao Cao Thắng Hàn lại kích động thành bộ dạng như vậy.

Tròn hai mươi năm!

Trương Thiên Bắc vẫn luôn coi hắn là người lạ lẫm qua đường, chỉ nhận hắn là thủ lĩnh cấp cao nhất, chưa từng xem hắn là huynh đệ sinh tử cộng hòa! Cao Thắng nhìn như lạnh lẽo không chút gợn sóng dưới gương mặt, lại là tâm tình như thế nào?

Mỗi lần nghe được Trương Thiên Bắc hô to gọi dài hai chữ, trong lòng hắn sẽ khó chịu tới mức nào?

Thế nhưng, đây chính là sứ mệnh của y.

Trừ gian cho đất nước, giữ bí mật cho nước!

Cũng như chính hắn nói, đó là một thanh đao không có chuôi, cho dù làm bản thân bị thương, cho dù mình sẽ đau đớn hơn, nhưng vì hoàn thành sứ mệnh, cũng nhất định phải ra sức bổ xuống.

"Vâng!" Trương Thiên Bắc lên tiếng, ngồi xổm xuống nhặt nửa tảng đá lên, nện một quyền thành mấy phân, loay hoay trên mặt đất.

Hắn nghiêm túc như vậy, không chút nào nhận ra được tình cảm biến hóa giữa hai chúng ta. Có thể chính như Cao Thắng Hàn nói, ngoại trừ huấn luyện và tác chiến, tình thương của hắn quả thật không bình thường, có lẽ đây cũng là một loại trốn tránh, cũng là bảo hộ.

Nếu không, hắn có thể thế nào?

Cô bé mà hắn cả đời yêu lại bị huynh đệ một đao chém chết trước mặt.

Ngoại trừ giãy dụa, gào thét khàn giọng ra, hắn còn có thể làm gì?

Là đi tìm Cao Thắng Hàn liều mạng, hay là vì Tiểu Nhụy tự tử tình? Đồng thời hắn còn gánh vác kỳ vọng và ủng hộ quốc gia.

Trung nghĩa khó mà toàn vẹn!

Kỳ thật trong lòng Trương Thiên Bắc lại không nếm khổ, sao lại không thấy đau.

Cho đến bây giờ, hơn hai mươi năm trôi qua, hắn vẫn không quên tiểu nhụy năm đó giao phó cho hắn, vừa nghe được tin tức của lão lục giống như đột nhiên thay đổi thành người khác.

Bây giờ rốt cuộc ta cũng minh bạch, vì sao Cao Thắng Hàn không để cho hắn biết tin tức lão lục đã kết hôn, cũng biết lý do vì sao lão lục không dám gặp Trương Thiên Bắc.

Hắn sợ gặp phải Trương Thiên Bắc, bản thân thương tâm, lão Bát cũng khổ sở như vậy!

Đoạn chuyện cũ kia không chịu nổi quay đầu lại.

"Thủ lĩnh, mời người xem." Trương Thiên Bắc vẽ xong bản vẽ, vừa chỉ trỏ vừa nói: "Đây là phòng tuyến của một cái tán binh, ước chừng ba mươi đến năm mươi người. Chủ yếu lấy khinh vũ khí kiểu nhỏ làm chủ, lấy ít kích pháo, người tác chiến hầu như không trải qua huấn luyện chuyên nghiệp gì."

"Cái phòng tuyến phía sau này cách bờ trước khoảng hai mươi mét, mượn dùng kiến trúc sụp đổ xây dựng một bức tường kiên cố, nhân viên bên trong thường sử dụng xung phong thương mỹ thức, hơn nữa còn có ba đòn binh đánh thuê hoạt động, mặt trước trang bị hai khẩu 10 khẩu hỏa pháo. Cũng có hỏa tiễn nhỏ như gảy, hỏa lực khá mạnh, trình độ huấn luyện khá mạnh, nhưng cũng có kinh nghiệm tác chiến khá mạnh. Nhân số ước chừng trên dưới năm mươi người."

"Một phòng tuyến cuối cùng này, chia làm hai bên đông tây, mỗi phòng tuyến cách phía trước khoảng năm mươi mét. Bên sườn đông đặt vài thang pháo tự diễn, cũng phối hợp với lực lượng của kỵ dịch chuyên nghiệp, sườn tây có hai quyển băng huyết lực – khủng khiếp. Sức mạnh rất lớn, chiến đấu đầy đủ, nhân viên chiến đấu hoặc là quân nhân được huấn luyện lực lượng quân sự cao cường, là lực lượng trọng yếu được toàn bộ phòng thủ. Số người số lượng tương đối nhiều, ước chừng trên dưới một trăm người."

"Phía sau ba phòng tuyến còn lại có một tòa kiến trúc tháp tròn thấp bé, nghi ngờ làm chỉ huy quân địch."

"Toàn bộ câu chuyện, toàn bộ phản quân ước chừng hai trăm người, trình độ hỏa lực thực tế và tác chiến tương đương với Giáp đẳng Lục Chiến quân ta, báo cáo xong!"

Trương Thiên Bắc vì lưu loát nói xong những lời này, ngược lại làm ta giật mình không nhỏ.

Vốn ta còn tưởng rằng hắn chỉ dựa vào võ kỹ gia truyền, dám đánh dám liều mà thôi. Không nghĩ tới điều tra này vừa nhanh vừa chuẩn, miệng báo cáo đường lối rõ ràng, đổi là ai cũng chỉ như thế.

Xem ra, này toàn quân có tiêu chuẩn đặc chủng binh cũng không phải ai cũng có thể làm được!

"Ừm, rất tốt." Cao Thắng Hàn hơi gật đầu nói: "Phòng ngự trận này bố trí rất tốt, xa gần tương tự, có thể tập trung hỏa lực ưu thế tốt hơn, nghiền nát chính diện tấn công., Bất quá, hai bên cánh trái phải này có hơi yếu một chút. Vì sao chính phủ lang quân không lựa chọn hai nơi này tiến công, không phải ở chính giữa chết sống cái gì. Dù sao cũng không đến mức trình độ chỉ huy đều không có? Hơn nữa nhìn từ bên ngoài quân đội đánh xe, quân chính phủ hẳn là nhiều hơn gấp mấy lần so với bọn họ mới đúng, làm sao cho tới bây giờ cũng không cầm xuống được."

Ta cúi đầu nhìn bản đồ nói: "Chuyện hành quân đánh giặc ta thật ra cũng không hiểu lắm, bất quá nếu ta là Y mỗ cắm học, khẳng định cũng sẽ bày biện như vậy."

"Ồ, tại sao?"

Cao Thắng Hàn có chút kỳ quái, ngay cả Trương Thiên Bắc cũng có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, liếc nhìn ta.

"Chính Nam là Giáp Mộc vị, hai bên là Thần Thổ Thổ cùng Ngọ Kim, ứng với canh giờ trước mắt, đúng là chỗ trống ngay trước mắt, hai bên cứng rắn! Công hướng đại hung hai bên phải giết, chính diện phòng thủ vạn cát vô hại."

Nghe ta giải thích như vậy, Cao Thắng Hàn nhất thời nhụt chí: "Thế này chẳng qua là ngươi quá vô nghĩa mà thôi! Chiến đấu phòng ngự, công kích, thiết yếu chính là hỏa lực phối hợp với binh chủng, ngươi làm ra cái gì mà dùng được đến căn nguyên giáp xấu xí là có thể tác dụng, tham mưu tác chiến trong quân đội đều biến thành thầy bói rồi."

"Cũng không thể nói tuyệt đối như vậy, nếu như quân chính phủ dựa theo phương pháp của ta thử một lần, ngược lại rất có thể sẽ kết thúc chiến đấu trước hừng đông!" Ta khẽ cười nói.

"Ồ, ngươi chắc chắn chứ?" Hai mắt Cao Thắng Hàn sáng ngời, hình như lại nghĩ tới trò quỷ gì đó!

Công việc tác chiến bắt nguồn từ hai ngàn linh chín mươi ba!

" Nắm chắc năm mươi phần trăm đi! Tất cả mọi chuyện đều do con người làm, chí ít nhìn quẻ tượng hẳn là như vậy." Ta đáp.

"Chính phủ triền miên chính là quan chỉ huy quân, khẳng định đối với trận địa hai bên không chỉ một lần phát động tiến công, nhưng đều không công mà lui, thậm chí thương vong vô cùng nghiêm trọng, lúc này mới không thể không dùng biện pháp vụng về này công kích tới tận bây giờ. Chính là bởi vì chịu đau khổ, cho nên bây giờ mới không dám thử nữa."

"Vậy ngươi nói xem nên làm sao bây giờ?" Cao Thắng lạnh lùng hất cằm, trịnh trọng hỏi ý kiến ta.

"Việc này nói ra rất đơn giản, sườn đông là đất, trực tiếp múc thủy chiến, sườn phía tây là kim, trực tiếp phóng hỏa thiêu a!"

"Hả?" Cao Thắng lạnh lùng trừng mắt nhìn: "Ngươi cho rằng công thành cổ đại ở đây, không phải nương tay thì là phóng hỏa."

"Ngươi xem, ngươi lại không tin. Dù sao chúng ta cũng không phải quan chỉ huy san hô, mặc kệ hắn thế nào? Mục đích chúng ta từ ngàn dặm xa xôi đến đây, cũng không phải giúp bọn hắn đánh giặc." Ta cười ha ha.

"Ngươi đã nói hết thì để bọn họ thử đi! Vạn nhất bọn họ thực sự thắng, đối với chúng ta hoàn thành nhiệm vụ cũng có chỗ tốt, các ngươi tại chỗ chờ một lát, ta đi một lát liền đi." Nói xong, Cao Thắng từ trên phế tích nhảy xuống, giống như một con chim lớn nhảy nhót mấy cái đã không thấy bóng dáng.

Không bao lâu sau, gia hỏa này lại nhanh chóng chạy về.

"Lúc này nhìn ngươi, ta đem tin tức truyền cho bọn họ, bọn họ đã bắt đầu bố trí lại." Cao Thắng lạnh nói, cầm lên kính viễn vọng.

"Làm sao truyền tới, ngươi còn biết lang thang?" Ta kinh ngạc hỏi.

Cao Thắng Hàn vẫn nhìn về phía trước, không quay đầu lại nói: "Ngươi bảo ta nói cái khác, ta không biết, chẳng phải chỉ có một đông một tây, một cái nước một hỏa sao? Họ vẽ hai mũi tên đại biểu đồ vật, giọt nước và ngọn lửa bọn họ còn chưa biết."

"Ngươi vẽ bừa một bức tranh rồi, bọn họ nghe ngươi rồi?"

"Không phải nghe ta, là nghe trẫm!" Cao Thắng sửa lại nói: "Đây là quốc gia của tông giáo, vừa rồi ta đi trộm một quyển kinh tuyên cổ lan vẽ trên trang bìa. Sau đó cách một phế tích, trực tiếp đập vào đầu quan chỉ huy kia."

"Tên kia còn tưởng là tay lôi, sợ tới mức vội vàng nằm xuống. Sau đó nhìn thấy tranh vẽ trên Cổ Lan Kinh, liền ồn ào kêu to bảo người đi chuẩn bị đi, lúc ta trở lại lúc ta trở lại., Đang trông thấy không ít binh sĩ đang hầm, dỡ gỗ. Xem ra cái gì cũng là rắm chó, tranh mới là ngôn ngữ thế giới, ngay cả người điếc và người câm cũng biết! Ai da! Lửa đã cháy rồi, rốt cuộc ngươi khoác lác hay là trâu thật chỉ nhìn cái này thôi." Cao Thắng vỗ vỗ bờ vai của ta.

Đột nhiên, trong đêm tối bỗng nhiên dâng lên một mảnh ánh lửa, cách thật xa cũng có thể ngửi thấy một cỗ mùi khét nồng đậm.

Ầm!

Một tiếng nổ mạnh chấn động đất rung núi chuyển! Ngay cả chỗ chúng ta cũng cảm thấy lắc lư mãnh liệt, giống như động đất.

Vô số mảnh đá vụn bay lên trời, một đám mây đen hình nấm kéo thẳng lên trời!

"Oa, thật sự nổ rồi!"

Cao Thắng gấp gáp nắm vọng, phi thường hưng phấn hét lớn: "Là kho đạn dược! Mẹ kiếp, chỗ kia cất giấu một kho đạn dược cỡ nhỏ! Nói không chừng là trước kia ai phản đối phái lưu lại, lần này nhất định lật trời."

Rầm rầm...

Thanh âm hưng phấn của hắn còn chưa dứt, ngay sau đó lại truyền đến liên tiếp tiếng vang, tựa như thân núi trượt xuống, tiếng va đập cuồn cuộn không ngừng.

"Lại linh hoạt rồi! Dưới lỗ châu mai này là cát mềm, bị ngâm nước, nền đất lún xuống, không chịu nổi trọng lượng bên trên, toàn bộ tường đều đổ."

"Ngưu!" Đến lúc này, Cao Thắng Hàn mới nghiêng đầu qua nhìn ta một cái, giơ ngón tay cái lên với ta!

Trương Thiên Bắc nghe vậy, cũng không khỏi quay đầu nhìn ta, trong ánh mắt kia ngoại trừ ngạc nhiên và nghi hoặc, lại còn tràn ngập một tia sùng bái.

Dù sao trong ý thức của hắn, ai có thể đánh thắng ai thì người đó chính là anh hùng!

Chính phủ triền núi quân cường công mấy ngày, trừ cứ điểm tử thương thảm trọng không chút tiến triển nào, đã bị đánh hạ bởi binh bất huyết nhận như vậy.

Cộc cộc cộc!

Ầm ầm ầm!

Lại một tiếng thương pháo thanh thúy vang lên lần nữa.

Đồng thời kèm theo từng đợt hò hét hưng phấn, tuy rằng ta nghe không hiểu, bất quá đại khái cũng có thể đoán ra, hẳn là đang lớn tiếng ca tụng thánh hiền vạn năng.

Bọn họ cảm tạ hư ảnh, trời giáng diệu kế, trong nháy mắt phá địch!

Thế nhưng bọn họ lại không biết, thật sự trợ giúp bọn họ là vinh dự nhưng ngay cả bọn họ hô cái gì cũng không biết, hơn nữa còn phi thường thích ăn thịt heo...

"Ngưu, thật trâu! Ta phục rồi!" Cao Thắng lạnh nhìn đủ náo nhiệt, liên tiếp giơ ngón cái lên, cười nói, vui sướng vô cùng: "Xem ra ta phải đưa ra đề nghị với các trưởng lão về tác chiến, để cho những kẻ tham mưu kia rảnh rỗi xem Chu Dịch Huyên học thêm gì về ngũ hành, lão tổ tông lưu lại đồ chơi thật hữu dụng."

Ta có chút bất đắc dĩ nói: "Đây cũng là cực độ trùng hợp mà thôi, bọn họ tử thủ ở trung cung, vận khí hai bên đều đã dùng hết, bình an đến hiện tại, tự nhiên sẽ xuất hiện loại kết quả này."

"Bất kể thế nào, dù sao ngươi cũng thắng!" Cao Thắng cười lạnh, vung tay lên ha hả: "Nếu bị đám quan sát quân sự trên đường ven bờ biển biết được, thì bắt buộc phải nhờ ngươi xây dựng một lớp ngũ hành bổ túc mới được."

"Đừng có đùa nữa!" Ta chỉ vào pháo nổ phía trước không ngừng ánh lửa ngút trời, cứ điểm nói: "Hiện tại phái phản đối bị đánh tan rồi, chúng ta đâu phải đầu nhập vào nhà của Y mỗ đâu."

"Không cần gấp." Cao Thắng Hàn không thèm để ý chút nào nói: "Dù sao chúng ta cũng đã gần trong gang tấc, lúc nào cũng có thể hành động, hơn nữa vật kia hắn khẳng định sẽ không mang theo bên người, liền để cho quân chính phủ đuổi theo bọn họ nhiều hơn vài nơi, chính hắn sẽ đem vật đó lấy ra. Đến lúc đó chúng ta thừa cơ giết người, nên giết người, nên cướp đồ vật, tất cả đều không chậm trễ, chỉ cần rời khỏi nơi này trước số chín là được."

"Số chín, số chín thì sao?" Ta hỏi.

"Lão mao tử trốn ở phía xa xa mấy cỗ xe đạn pháo ở phụ cận, gần đây còn tăng thêm hai đoàn tàu quân đội che buồm, khẳng định sẽ đem bom sắp hỏng nhanh ném đi. Hiện tại đi đâu tìm nơi diễn luyện tốt như vậy? Hơn nữa còn có thể đổi lấy rất nhiều lời khen ngợi cùng nhân tình, khẳng định là ném ở chỗ này! Dựa tính thời gian!, Hai trăm số bảy thì có thể vận chuyển đến, một ngày lắp ráp xong thì ngày thứ hai phải hoàn thành, nếu không e rằng số lượng người ở cảng của bọn họ cũng không chứa nổi." Cao Thắng giải thích.

Tin tức về tên gia hỏa này thật đúng là doạ người quá mức!

Ta gật đầu một cái: "Được rồi, dù sao ngươi cứ chỉ huy hành động lần này. Khi nào động thủ ngươi định đoạt, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?"

"Nghỉ ngơi một chút, hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai theo qua xem bọn hắn còn cần giúp gì không." Cao Thắng thần bí cười với ta một tiếng.

Ta vừa nghe liền không biết nói gì, thằng cha này thế mà lại chơi nghiện rồi, hóa ra đây là thực nghiệm chạy núi chạy chơi Ngũ Hành tác chiến sao?

Đội hải báo hai ngàn linh bốn lần đột kích.

Theo như điểm sau khi bị công phá, phái phản đối ném xuống rất nhiều vũ khí trang bị hốt hoảng chạy trốn, quân thế chính phủ khủng bố như chẻ tre theo đuổi không bỏ.

Ta và Cao Thắng Hàn, Trương Thiên Bắc thì không thiếu gần như ở phía sau xem náo nhiệt!

Dọc theo đường phố tràn đầy gạch vụn phế tích đuổi theo bảy tám dặm, còn sót lại võ trang trốn vào trong một gian nhà thờ tương đối bảo tồn tương đối hoàn hảo. Quân chính sự vừa muốn đuổi vào, trong giây lát từ phía sau nhà thờ truyền đến một trận hỏa lực mãnh liệt.

Các loại thương giới nặng nề đồng thời phát hỏa, mấy chục binh sĩ chính phủ quân nhất thời ngã xuống trong vũng máu.

Không ngờ ngôi chùa này lại là một cứ điểm khác phản đối phái! Hơn nữa chẳng những hỏa lực càng thêm hung mãnh, công sự cũng xây dựng càng thêm kiên cố bí ẩn.

Chính sách chính là quân đội liên tiếp tổ chức hai lần cường công, đều vô công mà lui. Rơi vào đường cùng, quan chỉ huy phía dưới chỉ có thể tạm thời đình chỉ tiến công.

Cao Thắng Hàn buông xuống một kính viễn vọng nói: "Từ chỗ này hỏa lực phối cùng bố trí công sự lên, không sai biệt lắm hẳn chính là đại bản doanh phản đối phái, Y mỗ rất có thể đang ở biên giới này."

"Vậy chúng ta làm gì bây giờ? Trực tiếp giết vào?" Ta hỏi.

"Không được." Cao Thắng Hàn lắc đầu nói: "Sở dĩ chúng ta giả bộ thành khủng bố, chính là muốn nhân cơ hội đến gần hắn, từ đó điều tra chính xác vị trí của vật kia, ngoại trừ bản thân hắn ra, những người khác hẳn là không biết. Nếu như trực tiếp giết vào như vậy, thì sẽ bị giết chết ngay lập tức., Hắn vừa thấy tình huống không ổn, nhân cơ hội chạy trốn, vậy là kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi. Cho dù chúng ta đem hắn bắt cũng vô dụng, lão ngoan cố sống trong lửa chiến tranh cả đời, ngay cả chết cũng không sợ, cũng không có vật gì có thể uy hiếp được hắn."

"Có thể hắn không sợ chết, thế nhưng linh hồn sẽ không nói dối." Ta yếu ớt nói ra một câu.

"Hả?" Cao Thắng lạnh lùng nói: "Ngươi nói là, ngươi có biện pháp tra được vật kia ở đâu?"

"Chỉ cần chúng ta có thể bắt được hắn, cho dù là linh hồn cũng được." Ta nắm chắc thắng lợi trong tay nói.

Lần đi Nhật Bản trước, thuật khống hồn của Y Đằng Xương Bình vô cùng huyền diệu, khiến ta được mở rộng tầm mắt.

Sau khi trở về, ta đối chiếu với Âm Phù Kinh cẩn thận nghiên cứu một hồi lâu, rốt cục biết rõ đại bộ phận nguyên lý cùng một ít phương pháp thô thiển dùng, tuy rằng vẫn không lợi hại như Y Đằng Xương Bình, bất quá đối phó với người bình thường cũng dư xài.

Chỉ là còn chưa quá thành thạo, rất rất nhiều tỷ lệ đưa người ta vào chỗ chết, cho nên cũng không dám tùy tiện sử dụng, nhưng nếu dùng trên người Y mỗ búng Y Y sẽ không giống như lúc trước.

Chính vì hắn ta mới dẫn đến trận chiến hỏa này vẫn không thể dập tắt, mới khiến cho nhiều dân chúng như vậy không có nhà để về. Mặc dù trong mắt đám khủng bố kia, hắn là chúa cứu thế, là lãnh tụ thánh chiến, nhưng bản chất hắn ta chính là một kẻ cuồng chiến tranh. Chỉ cần giết hắn ta, trận chiến khủng bố này có thể sớm khôi phục sớm một ngày.

Hơn nữa, món thần bí chi vật tương lai của Hoa Hạ sẽ ở trên tay của hắn, bất luận suy nghĩ thế nào, cũng không thể để cho hắn sống sót và thế gian nữa, cho nên, ta cũng không ngại lấy hắn ra luyện tập chút nào.

"Ngươi nắm chắc bao nhiêu phần?" Cao Thắng nghiêm túc suy nghĩ một chút, rồi thận trọng hỏi.

"Chỉ cần tu vi của hắn còn chưa đạt tới Vô Thượng Thần Cấp, linh hồn sẽ không cách nào thoát khỏi Lục Đạo Luân Hồi, vậy ta sẽ có biện pháp tìm ra từ trong trí nhớ của hắn."

Cao Thắng Hàn một tay vuốt cằm, đi tới đi lui.

"Thủ lĩnh! mau nhìn..."

Đúng lúc này, Trương Thiên Bắc vẫn một mực chờ ở gần cửa sổ, phụ trách cảnh giới thám thính đột nhiên đè thấp thanh âm xuống, vội vàng kêu lên.

Cao Thắng Hàn tiếp nhận kính viễn vọng, nhìn về phía ngón tay của Trương Thiên Bắc một chút, biểu cảm trên mặt không khỏi lập tức ngưng trọng! Lập tức chuyển kính thủ giao cho ta, xuất hiện ở trong kính viễn vọng là một chiếc xe trống, phi hành siêu thấp ở trên một tòa lầu cao phế tích, mười mấy binh sĩ như u linh nhanh chóng lặng yên không một tiếng động rơi xuống, dọc theo dây câu trượt đi về phía cứ điểm.

"Là đội hải báo đột kích nước Mỹ!" Cao Thắng Hàn phi thường khẳng định nói: "Bọn họ nhất định là đâm vào Y mỗ! Ngày mai đàm phán, âm thầm động tay chân, đây chính là tác phong nhất quán của bọn họ, chỉ là không ngờ tới nhanh như vậy. Xem ra kế hoạch của chúng ta cũng không thể không làm sớm, cứ làm theo lời ngươi nói! Thật sự không được, liền làm thịt hắn, sau đó lại thẩm vấn linh hồn hắn."

"Vậy những đại binh mỹ quốc này làm sao bây giờ?" Trương Thiên Bắc hỏi.

"Nếu tất cả đã tới, vậy đừng trở về." Cao Thắng lạnh mắt hiện lên một tia ngoan lệ, chuyển hướng ra lệnh cho Trương Thiên Bắc: "Ngươi qua đó lấy chiếc xe trống kia đi, chú ý không được nhận, chọn vị trí đánh lén sẵn có thể tiếp ứng."

"Vâng!" Trương Thiên Bắc lên tiếng, mấy bước tiễn tiễn đã biến mất trong màn đêm.

"Đi! Chúng ta cũng tới góp vui." Nói xong, Cao Thắng Hàn vẫn cho ta một tấm khăn lông màu trắng, một tấm khác quấn trên cánh tay của mình.

Trong bóng đêm mịt mờ treo một vầng trăng khuyết màu trắng nhạt, tản mát ra từng tia hào quang trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ta và Cao Thắng vượt qua doanh địa chính phủ Thao Thiết, từ khe hở hai mảnh phế tích chui qua.

Chính phủ triền chính quân tiến công điểm hỏa lực chúng ta ở sau lưng nhìn rõ, hơn nữa hiện tại bọn họ đã sớm đình chỉ tiến công, nhưng theo hỏa lực nội bộ bên trong vẫn chưa hoàn toàn triển lộ ra, chúng ta dựa theo ước định trước đó, quấn khăn lông màu trắng ở trên cánh tay chính là vì đề phòng băng thương trốn trong bóng tối.

Nhưng sau khi tiến vào cứ điểm hắn mới phát hiện, vậy mà những thương thủ giấu trong Ám bảo đều bị thanh lý không còn một mống.

Hiển nhiên đây là đội hải báo làm!

Chúng ta kiểm tra phát hiện, tuyệt đại đa số người trong đó đều bị quân đao cắt cổ, chỉ vài người bị bắn chết, cũng chắc chắn là lắp sẵn binh khí tiêu âm khí bắn ra. Bởi vì trong lúc này, xung quanh cứ điểm căn bản là không vang lên tiếng thương.

Nhưng Ám bảo này trong lúc giao chiến với quân chính phủ vừa rồi căn bản là không hiển lộ ra, tất cả đều là ẩn giấu hỏa lực, bên ngoài ngụy trang cũng vô cùng xảo diệu, nói cách khác, nếu những quân đội này trước đó không biết rõ tình hình, tuyệt đối không có khả năng sờ chuẩn xác như vậy, triệt để nhổ nhiều hỏa lực của Ám bảo lại ngay cả một chút thanh âm cũng chưa phát ra.

Xem ra, đây khẳng định đều là công lao của Lâm Chấn Bang nước Mỹ!

Tuy trạm gác ngầm đã phá hủy, nhưng chúng ta vẫn có thể phòng bị quân đội. Mục đích của chúng ta rất rõ ràng, vô luận đụng phải ai cũng phải tiêu diệt hết! Trong toàn bộ cứ điểm, không lưu lại một người sống.

Sau khi đi sâu vào trong hai ba mươi mét, Cao Thắng Hàn kéo lại nói với ta: "Có điểm gì đó kỳ quái."

"Như thế nào?" Ta hỏi.

"Đội quân báo trinh này phi thường cường hãn, có khả năng so với tiểu đội đánh gục kia càng lợi hại hơn. Từ thủ pháp và cước trình dọn dẹp ám bảo của bọn chúng, hẳn đã sớm giết vào trong đường giáo rồi. Nhưng vì sao cho tới bây giờ ngay cả một chút động tĩnh cũng không có? Vô luận thành công hay không, đều tuyệt đối không có khả năng ngay cả nửa điểm thương binh cũng không có a."

Nghe hắn nói vậy, ta cũng đột nhiên bừng tỉnh.

Hoàn toàn chính xác, chi hải báo đột kích này mục đích rất rõ ràng, là vật thần bí giống chúng ta tới thu được trong tay Y mỗ Trát Y.

Nhưng nếu bọn họ đã giết vào chùa, vì sao lại không phát ra chút âm thanh nào?

Trước tiên không nói tới Y mỗ có bản lãnh khiến người ta khiếp sợ hay không, những người quay xung quanh hắn kia cũng không phải lính đánh thuê bảo tiêu bình thường có thể so sánh, đàn hùng này một khi xâm nhập giáo đường, khẳng định sẽ dẫn phát chiến đấu kịch liệt, tuyệt đối không thể bình tĩnh như vậy!

"Lôi đại sư, ngài thật đúng là pháp lực cao cường a." Ngay lúc chúng ta vạn phần nghi hoặc, từ đằng xa truyền đến một tiếng Đặng Mục the thé, theo đó còn có một mảnh tiếng bước chân ầm ĩ.

Chương thứ hai nghìn lẻ năm, Vong Linh giáo.

Ta và Cao Thắng Hàn vội vàng cúi người xuống, núp phía sau phế tích, vểnh tai cẩn thận lắng nghe.

"Đội đột kích quân đội lợi hại như thế, trong chớp mắt đã bị ngài giết sạch sành sanh, không lưu lại một cái nào! Lâm mỗ mỗ thật sự là bội phục sát đất." Thanh âm kia tiếp tục nói.

Hiển nhiên, tên này chính là tên hung thủ Lâm Chấn Bang năm đó sát hại Ngô binh hùng.

"Lâm tiên sinh, cái này là quá khen rồi." Lại một giọng nói thô bạo khác nói: "Nếu không phải ngài trước đó cung cấp tin tức đáng tin cậy, nói là sẽ có Hồng Quân đánh lén, thì ta cũng sẽ không bố trí tốt trận pháp trước, chờ bọn họ đi vào trong, không cần nói công lao, hai người chúng ta có thể xem như cân sức."

"Đâu có, nếu không phải Lôi đại sư thủ đoạn như thần, mặc dù tình báo của ta chuẩn xác thế nào cũng vô ích."

Hai người kẻ kẻ xướng người họa từ phế tích đằng xa đi ra.

Nhờ ánh trăng trông rất rõ ràng, hai người này có dáng người gầy gò, đeo kính mắt.

Một người khác là tên đầu trọc mập lùn, trên mặt có một vết sẹo dài.

Đúng là hai người Lâm Chấn Bang và Lôi Hào Thiên mà ta từng gặp trên tấm ảnh này.

Theo sát phía sau hai người bọn họ là một đám tráng hán lưng đeo xung phong thương, mười mấy người đi ở cuối đội ngũ, mỗi người đều mang theo một thi thể.

Nhìn từ trang phục những thi thể này, hẳn là đội đột kích vừa mới chết không lâu.

Quần áo của những binh lính này đều phồng lên, trông vô cùng to lớn.

Trang bị của đội hải báo này, trước giờ đều là đỉnh cấp thế giới, trang phục lại càng không thể to lớn đến mức này. Nghĩ như thế, chỉ có một khả năng, đó là pháp thuật của Lôi Hào Thiên có chút cổ quái, khiến thân thể những binh sĩ này đều cực độ héo rút, rút khô máu thịt, chỉ còn lại bộ xương trắng!

Đi tới đi tới, Lôi Hào Thiên đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, sau đó sai thủ hạ đặt thi thể vào danh sách nhất định.

Lâm Chấn bang mở mắt nhìn lên, có chút kỳ quái hỏi: "Lôi đại sư, nếu những lực lượng này đều bị ngài giết chết, tùy tiện ném ra là xong à? Tại sao lại tự mình xử lý chứ."

"Ngươi không nhìn ra sao? Đây cũng là một tòa pháp trận."

"Trận pháp?"

"Đúng!" Lôi Hào Thiên nhìn thoáng qua binh sĩ đội ô da tung hoành đầy đất, có chút tiếc nuối lắc đầu: "Hừ, thật đúng là thủ bút thật lớn, đội hải báo tinh xảo như vậy cứ như là pháo hôi ném đi! Nhưng đáng tiếc là, vốn tác dụng của bọn họ là tăng thêm một phần mã số cho Lâm tiên sinh, nhưng bây giờ lại khiến ngươi bại lộ."

"Ngươi... Ngươi làm vậy là có ý gì?" Lâm Chấn Bang không khỏi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liên tục lùi về sau mấy bước.

Rặc rặc!

Hán tử vây quanh ở bốn phía, đồng thời kéo thương nhọn đồng loạt chỉ về phía hắn.

"Thế nào? Ngươi còn phải giả bộ tiếp." Lôi Vô Kiệt quay đầu lại lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn nói: "Y mỗ lão tiên sinh đã sớm nhận được báo cáo nội tuyến, nói quân đoàn gần đây sẽ phát động tập kích đột ngột, giết sạch tất cả mọi người, sau đó lại phái ra Hạo binh chiếm cứ nơi này, cẩn thận tìm tòi mỗi một tấc đất, do đó đạt được thứ bọn họ muốn."

"Vậy thì đã sao?" Lâm Chấn không hổ là lão gián điệp, lập tức khôi phục trấn định, hỏi ngược lại: "Chẳng phải ta cũng nói như vậy sao? Cho dù đồng thời lão tiên sinh nhận được bí báo, vậy tình báo của ta cũng là thật, những người này chẳng lẽ không phải binh sĩ trinh sát."

"Ha ha." Lôi Hào Thiên cười cười nói: "Đây cũng chính là chỗ cao minh của Lâm tiên sinh, chẳng những nói ra Quân Hùng sẽ đến tập kích, hơn nữa còn nói rõ chính xác con đường và thời gian, chỉ kéo dài ba ngày mà thôi., Nếu như dựa theo tình báo chuẩn xác của ngươi để phòng ngự, hiện tại chúng ta đã sớm bị đánh thành tổ ong vò vẽ rồi! Hơn nữa, nếu như ta đoán không sai, một đội quân đội này cũng chỉ tới dò đường đúng không? Nhân vật thật sự còn chưa động thủ, đúng hay không?"

"Còn nữa, luôn luôn tuyên bố Liệu Liệu không an toàn, phải mau chóng rời khỏi nơi này, mục đích ngươi cực lực chủ trương làm như vậy, không phải là muốn cho Y mỗ lão tiên sinh mang theo vật đó đào vong sao? Sau đó lấy năng lực toàn cầu màu hồng, khẳng định có thể chạy tới trước tiên. Như vậy, ngươi lại vì chủ tử lập công lớn, Lâm Chấn Bang, ta nói không đúng."

"Ngươi đây đều là lời lẽ phiến diện!" Lâm Chấn Bang sắc mặt có chút kinh sợ, lập tức trấn định tự nhiên, cãi: "Ta biết lòng ngươi là cái gì, không phải là muốn Y mỗ lão tiên sinh nghe theo đề nghị của ngươi, phái ra lượng lớn nhân lực cùng tài chính tiến về Hoa Hạ. Sau đó ngươi giả ý đầu phục một phương, thừa dịp Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc đại chiến, nhất thống Hoa Hạ giới sao?"

"Không nói tới ngươi có thể làm được hay không, cho dù ngươi thật sự làm được, dục mỗ lão tiên sinh cũng đã sớm không kiên trì được nữa! Có thể chờ đến lúc đó hay không cũng rất khó nói."

Lôi Hào Thiên nghe vậy cả giận nói: "Nhưng đây là chính đồ duy nhất, tiêu hao như vậy chính là nước ấm nấu ếch, sớm muộn gì cũng xong đời! Còn không bằng đem lực lượng cho ta mượn liều một phen, vạn nhất thành, trong tay lại có thứ đó, lấy uy danh của Y mỗ lão tiên sinh, đâu chỉ là một cái gò má nhỏ? Ta thấy thống nhất Đông đô trong tầm tay."

"Kế hoạch này là Y mỗ lão tiên sinh đã đồng ý! Hơn nữa ta còn nói cho ngươi, thế lực hội trường chúng ta liên hợp còn xa xa không chỉ một chỗ này, không bao lâu, Hoa Hạ âm vật giới chính là thiên hạ linh bảo ta hội!"

"Được rồi! Xem ở đều là người Hoa Hạ, hơn nữa vẫn là ngươi dẫn ta tới cho Y mỗ phân nửa, ta mới nói nhiều với ngươi như vậy, hiện tại cũng nên tiễn ngươi lên đường." Nói xong, hai mắt Lôi Hào Thiên nhíu lại, vung tay lên.

Phù!

Một cái đầu lâu màu đỏ như máu bay thẳng về phía Lâm Chấn.

"Á!" Lâm Chấn Bang có thể đứng dưới đống thương mà không loạn, hùng hồn dõng dạc, nhưng vừa nhìn thấy khô lâu đầu giống như ác ma xuất thế kia lập tức sợ tới mức hai chân mềm nhũn, tê liệt ngã xuống đất.

Leng keng leng keng leng keng!

Đúng lúc này, một cây thập tự giá cao hơn hai mét bỗng dưng từ hư không rơi xuống, vừa vặn chắn trước người Lâm Chấn bang, đầu lâu đụng lên, một mảnh hồng mang chói mắt bắn ra.

Ngay sau đó, ba thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện ở phía trước thập tự giá.

Ba người này đều cao lớn, khoác áo khoác màu đen trùm đầu, từ hướng chúng ta nhìn tới, bọn họ cũng không lộ ra diện mục thật sự, mà là mang theo đủ loại mặt nạ.

Trên mặt nạ bên trái là ác quỷ mặt xanh nanh vàng, trong tay mang theo một thanh cương xoa to lớn lấp lánh tinh quang.

Trên mặt nạ người chính giữa là hình tượng từ mi thiện mục, bất quá khóe mắt cùng khóe miệng đều chảy ra máu tươi.

Người bên phải chiếc mặt nạ là bạch cốt khô lâu, trong tay mang theo một thanh Tử Thần liêm đao sáng như tuyết.

Ba tên gia hỏa này không biết từ đâu chui ra, ta và Cao Thắng Hàn đã trốn ở bên ngoài phế tích hơn hai mươi mét, vậy mà lại không hề phát hiện.

Tên ở giữa lấy lại thập tự giá, cắm xuống đất, kêu lớn: "Chủ ái thế nhân!"

Mặc dù hắn nói là Hán ngữ, bất quá thoáng cái có thể nghe ra được, đây khẳng định là một lão nhân.

"Chỉ cần các ngươi chịu giao ra thánh vật, chủ nhân từ nhất định sẽ tha thứ cho các ngươi! Ta sẽ khiến các ngươi chết không hề thống khổ."

Lôi Hào Thiên hơi kinh hãi, nhưng ngay sau đó cười ha hả nói: "Lâm Chính Bang, đây chính là đòn sát thủ của ngươi sao?" Tiếp đó hắn ngẩng đầu nhìn ba người kia nói: "Nếu như ta đoán không lầm, các ngươi chính là tam đại tế tự của Vong Linh giáo."

Hai ngàn không trăm chín mươi sáu huy, Vong Linh Thánh Kinh ...

Ba người đeo mặt nạ kia thân hình cao lớn, mỗi người đều ở ngoài hai mét mở ra, một bộ trang phục càng là ly kỳ quỷ dị, toàn thân đều rải rác một cỗ quỷ khí âm u làm cho người ta nhìn mà sợ hãi. Ngay cả những tên khủng bố bưng xung phong thương kia cũng không dám nhìn thẳng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Nhưng Lôi Hào Thiên lại không sợ hãi, ngửa đầu nhìn bọn họ, cười ha hả nói: "Nghe nói Vong Linh Thánh Điển của các ngươi bị cha Chấn Huyên trộm đi? Ngay cả giáo tông của các ngươi cũng bị tiêu diệt..."

Phù!

Hắn còn chưa nói hết lời, gia hỏa cầm liêm đao khổng lồ đã vung mạnh tay lên, Đại Liêm đao bọc lấy một luồng âm phong chém thẳng về phía Lôi Hào Hào.

Leng keng leng keng leng keng!

Hầu như trong lúc đó, thi thể quân báo cáo nằm trên mặt đất vẫn thẳng tắp đứng lên, mấy chục móng vuốt khô gầy hợp lực chế trụ lưỡi đao.

Cốt trảo chạm vào lưỡi đao, phát ra từng đợt âm thanh kim loại va chạm, hơn mười bộ xương khô bị cứng rắn đẩy ra xa bảy tám bước, bất quá cuối cùng vẫn ngăn cản được một đao quét ngang này!

Tên kia hét lớn một tiếng, tiến lên một bước, định điên cuồng tức giận nhưng lại bị người đeo mặt nạ giá chữ thập ở giữa ngăn lại.

"Lôi Hào Thiên, ngươi thật quá không biết tự lượng sức mình." Lâm Chấn Quân bò dậy từ dưới đất, lại tròng mắt, rụt lại sau lưng người đeo mặt nạ. "Ta biết, ngươi thực sự có bản lĩnh nhỏ, nhưng so với ba vị này thì lại kém xa. Buồn cười hơn là, ngươi lại không biết trời cao đất rộng, còn dùng Thuật Vong Linh để ứng chiến, đây chẳng phải múa rìu qua mắt thợ của Ban môn tự tìm đường chết hay sao?"

Lôi Hào Thiên liếc hắn ta một cái, lạnh giọng cười nói: "Nói tới vong linh thuật, đương nhiên ta không sánh bằng mấy vị này, ta chỉ là muốn cho bọn họ xem chút đồ mà thôi."

Nói xong, hắn móc ra từ trong ngực một cái chuông đồng cũ nát, rung rung.

Tiếng chuông vừa vang lên, ánh mắt những bộ xương khô kia bỗng nhiên mở ra, từng đầu từng đầu tóc đỏ như máu, dưới môi lộ ra hai răng nanh, móng tay cũng đột nhiên dài ra không ít, từng cây bén nhọn như đao.

"Các vị, không cần ta nói thêm gì nữa chứ?" Lôi Hào Thiên dương dương đắc ý nói.

"Ngươi nói Vong Vong Linh Thánh Kinh ở trong tay ngươi?" Người đeo mặt nạ thập tự giá trong tay rất là nghi ngờ hỏi.

"Nói chính xác hơn một chút, là ở trong tay Y mỗ lão tiên sinh, đây là chiêu hắn tiện tay giao cho ta." Lôi Hào Thiên dừng chuông, lại quét mắt nhìn ba người nói: "Cái này vốn là đồ của các ngươi, lão tiên sinh cũng không có ý giấu diếm. Như vậy, hiện tại các ngươi là muốn tiếp tục hợp tác với chúng ta, hay là hợp tác cùng?"

Mấy người đeo mặt nạ nghe vậy không khỏi buông vũ khí xuống, liếc mắt nhìn nhau.

Lâm Chấn Bang vừa thấy tình hình này, lập tức cuống lên: "Mấy vị đại sư, họ Lôi này dã tâm rất lớn, không ngờ còn mơ tưởng thống trị thế giới âm vật, hơn nữa trong sáng một bộ, trong tối một bộ. Thứ không phải nhất, ngàn vạn lần không thể tin lời ma quỷ của hắn."

"Ha ha ha..." Lôi Hào Thiên cười ha ha: "Cho dù ngươi nói hoàn toàn là thật, vậy chủ tử nước Mỹ sau lưng ngươi với ta có gì khác nhau?" Tiếp đó lại quay đầu hỏi mấy người kia: "Ba vị, nghĩ kỹ đi."

"Y mỗ tiên sinh ở đâu?" Người đeo mặt nạ giá chữ thập trên tay coi như là người chủ tâm trong ba người bọn họ, đã tỏ thái độ trước.

"Tuyệt đối không thể." Lâm Chấn Quân vừa thấy đại sự không ổn định định định ngăn cản lại bị người đeo mặt nạ cầm xiên hung hăng trừng mắt một cái, không dám lên tiếng.

"Y mỗ tiên sinh sớm cung kính chờ đợi đã lâu, mời vào trong mấy vị!" Lôi Hào Thiên nói, nghiêng người nhường một cái, làm tư thế cung kính.

Ba người đeo mặt nạ đều nâng vũ khí lên, đi theo Lôi Hào Thiên vào trong.

"Cái này... Cái này..." Lâm Chấn lập tức ngỡ ngàng, có lòng muốn khuyên thêm vài câu cũng không dám nói cái gì, đi theo trở về không phải, ở lại đây càng không phải, cân nhắc cả buổi vẫn là theo sát ba người.

Ầm!

Mấy người bọn họ vừa đi ra vài bước, xa xa đột nhiên nổ vang một tiếng.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên lầu cao phế tích cách đó không xa dâng lên một mảnh ánh lửa, dưới ánh lửa nổi lên, mái chèo xoắn ốc vỡ ra thành một nửa đang bay xuống.

Xem ra, là Trương Thiên Bắc đắc thủ rồi!

Bùm bùm bùm bùm!

Ngay sau đó, một phương hướng khác liên tiếp truyền ra tiếng thương vang.

Bảy tám tên khủng bố đang bưng xung phong thương vừa lớn tiếng hô cái gì đó, vừa cảnh giác lui trở về.

Lôi Hào Thiên quay đầu nhìn thoáng qua, không để ý chút nào, tiếp tục dẫn ba người đeo mặt nạ đi về hướng giáo đường.

Mâu thương là từ phía sau chúng ta vang lên, cũng chính là phương hướng đám khủng bố này chạy tới, một khi bị bọn chúng phát hiện, thì phiền toái rồi!

Ta vừa định sử dụng Ẩn Thân Phù, thì thấy Cao Thắng Hàn khẽ lắc đầu với ta, sau đó nhắm hai mắt lại, nằm thẳng xuống đất.

Giả chết?

Ta hiểu ngay lập tức!

Mới vừa rồi quân đội đột nhập từ phía trước, giết chết không ít tên khủng bố, trang phục của hai chúng ta hiện tại cũng không khác gì những người này, liền giả chết tuyệt đối sẽ không có người phát hiện ra điều gì.

Lập tức, hai mắt ta cũng híp lại không nhúc nhích, nhưng trong tay lại nắm chặt Vô Hình châm, phòng ngừa vạn nhất.

Tiếng bước chân lộn xộn từ xa xa đến gần.

Bùm! Bùm! Bùm!

Lại là hai tiếng thương vang, mấy tên khủng bố vừa mới chạy đến bên cạnh chúng ta đột nhiên trúng đạn, nằm ngang ở trên người chúng ta, máu tươi nóng hổi rải đầy mặt ta.

Mấy người còn lại oa oa kêu loạn, vừa quay đầu lại không mục đích điên cuồng quét ngang, vừa chạy vừa chạy.

Cao Thắng Hàn vuốt một ngụm máu tươi trên mặt, lập tức nhặt lên một thanh xung phong thương, quét một cái ở phía sau, chạy theo mấy người kia.

Đây là muốn thừa dịp hỗn loạn trà trộn vào đội ngũ!

Ta cũng vội vàng bò lên, nhặt lên một cây thương theo sát phía sau.

Cộc cộc cộc, ầm ầm!

Trong lúc đó, thương pháo nổi lên, toàn bộ chiến tuyến phía sau loạn hết cả lên.

Hiển nhiên, đây cũng không phải là Trương Thiên Bắc làm, có thể là chính phủ lang quân nghe được thương thương, cho là bọn côn đồ muốn phản công, cũng lập tức gia nhập chiến đoàn.

Rất nhanh, tên khủng bố chạy trước đó đã tụ họp với đại quân, trong lòng ríu rít nói gì đó, trên mặt tràn đầy sợ hãi.

Đại bộ đội lập tức náo loạn lên!

Cộc cộc cộc!

Có một người giống như tiểu đầu mục, nhìn lên trời như một cái toa, đồng thời lớn tiếng kêu la cái gì đó, đám gia hỏa này lập tức yên tĩnh trở lại.

Gã ria mép vừa la hét vừa hai tay múa chân, một bộ phận vội chui vào công sự, không đầu không đuôi quét ra phía ngoài. Còn mấy người quay đầu chạy về phía sau, xem ra là đi báo cáo với thượng cấp rồi.

Cao Thắng Hàn liếc mắt ra hiệu cho ta, ý bảo chúng ta thừa dịp loạn tiến vào trong nhà thờ.

Nhưng lúc này, lão râu xồm đột nhiên gọi chúng ta, cũng không biết hắn đột nhiên phát hiện cái gì, hay là có sai khiến chúng ta.

Nhưng bất kể là khả năng kia, mắt thấy cũng không giả bộ tiếp được nữa.

Cao Thắng Hàn híp mắt lại, làm bộ như nghe lời đi tới trước hai bước, đột nhiên vung tay lên.

Bốp!

Một đạo bạch quang bắn ra!

Đúng là thanh Tú Xuân Đao hình dáng như loan nguyệt kia.

Tên râu xồm kia còn chưa kịp thấy rõ là thứ gì, đầu đã trực tiếp rơi xuống đất.

Đao thế không giảm, mấy người đứng bên cạnh gã cũng bị lau cổ, lưỡi đao như trăng, xoay một vòng nửa vòng lại nhẹ nhàng rơi vào trong tay gã.

Thẳng đến khi nghe thấy tiếng thi thể rơi xuống đất, đám khủng bố cách đó khá xa mới phát hiện mấy người kia đã đầu thân một nơi khác nhau!

Cao Thắng Hàn quăng thương đi, học theo giọng điệu hoảng sợ của đám côn đồ vừa rồi, ôm đầu chạy vào trong đường giáo.

Hình như vừa rồi chuyện này không liên quan gì đến hắn, hắn chỉ bị dọa bể mật mà thôi!

Ta cũng học theo dáng vẻ của y, oa oa kêu to quay đầu bỏ chạy.

Công việc của vị trí thứ hai nghìn lẻ bảy, giết chết Kim Ngưu vị trí thứ hai.

Bùm bùm bùm!

Lúc này, tiếng thương như ác ma lại vang lên lần nữa, mỗi một tiếng thương vang lên, liền có một cái đầu nổ tung!

Đám khủng bố lập tức như nổ tung, ai cũng bất chấp ai, nên chạy thì chạy, nên nấp, trong khoảng khắc làm chim thú tán.

Hai chúng ta thừa dịp cục diện lộn xộn, bước nhanh hướng nhà giáo chạy tới.

Lúc cách đường giáo còn hơn ba mươi thước, đột nhiên một đám người từ phía đối diện lao ra, hai chúng ta người cầm đầu liền nhận ra, chính là quỷ đen giống như một trong mười hai môn đồ!

Cao Thắng âm thầm hướng ta khoa tay múa chân, ý bảo giết hắn ngay ở chỗ này.

Mười hai môn đồ ta trước sau gặp được hai tên, một là vị Bạch Dương tọa lòng dạ độc ác, am hiểu tranh đấu, am hiểu chiến đấu, một là vị trí bắn cung tinh thông mai phục, am hiểu cung tiễn.

Thực lực của hai tên này đều rất kinh người, hai lần trước đều cực kỳ nguy hiểm.

Nếu như hắc quỷ cũng là một trong số đó, khẳng định cũng rất khó đối phó!

Vì vậy, ta cũng không chuẩn bị hậu chiêu gì, trực tiếp lôi ra một tờ Kinh Lôi Phù.

Chúng ta xen lẫn trong đám khủng bố Cao Thắng Hàn đang kinh hãi thất thố kia, chạy về phía đám người đối diện.

Thời điểm tên kia còn cách xa bốn năm mét, ta âm thầm hất tay lên, oanh một tiếng, Kinh Lôi phù trong đám người nổ vang.

Cao Thắng Hàn đồng thời cũng ném Tú Xuân Đao ra, đưa những tên khủng bố không bị Kinh Lôi Phù kia xuống Địa Ngục!

Cho đến lúc này, bọn khủng bố đi theo chúng ta cùng chạy về hướng giáo giáo mới phát hiện, thì ra hai chúng ta cùng vào tai họa.

Nhưng mà, bọn họ lại phát hiện quá muộn!

Cao Thắng Hàn thu đao lại trong tay, lập tức lại ném ra ngoài, theo sát rút ra song thương hai bên trái phải mở cung, dù là một vòng bắn ra liên tục, châm vô hình cùng bạo liệt phù của ta cũng đồng thời tứ tán hoa tán.

Hơn hai mươi tên khủng bố kia còn chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt đã chết đi một chỗ.

Ta đã ném Kinh Lôi Phù đến đầy đất tử thi, chỉ ngắn ngủn vài giây đồng hồ, ta và Cao Thắng phối hợp không chê vào đâu được!

"Tránh ra!"

Đột nhiên, Cao Thắng Hàn hô to một tiếng, bay vọt lên, đụng ta văng ra ngoài.

Đồng thời hàn mang trong tay chợt lóe, trực diện đánh tới!

Leng keng, leng keng!

Một viên đạn bị hắn đánh thành hai nửa, chia ra rơi xuống đất.

Ầm ầm ầm, ầm ầm ầm ầm!

Cao Thắng cầm thương đánh tới.

Ta bị hắn va chạm ngã sấp xuống đất, quay đầu lại nhìn thì thấy ta ném Kinh Lôi Phù ra.

Hô một cái, tứ chi đầm đìa máu tươi vẩy ra đầy trời, một bóng đen giống như lốc xoáy đen vọt ra.

Quỷ đen thế mà không chết?

Gia hỏa này nhảy cao hơn một chút, vung thiết quyền đánh thẳng về phía hàn khí của cao thắng điên cuồng nện tới.

Cao Thắng Hàn vừa rồi dốc hết toàn lực đánh ta văng ra ngoài, lại trong nháy mắt bổ ra vài phát, phản kích mấy thương, dĩ nhiên đã làm đến cực hạn, muốn tránh né cũng không còn kịp nữa.

Tốc độ quỷ dị kia quá mức kinh hãi, tay ta nắm linh phù cũng không dám ném ra, sợ khiến Cao Thắng bị thương.

Ngay lúc hắn do dự, nắm đấm quỷ đen nện mạnh vào ngực Cao Thắng Hàn.

Ầm!

Lần này trực tiếp đem Cao Thắng Hàn đập xuống đất, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to sâu hoắm, từng vết rạn nứt trải ra khắp nơi, từng khối đá vụn bay tứ tung.

"Lão Cao!" Ta kinh hãi kêu lên một tiếng, vội vàng vung ra một tấm phù chú —— lúc này, Cao Thắng Hàn bị nện trong hố sâu, trên mặt đất chỉ có quỷ đen kia, cũng không sợ làm hắn bị thương.

Tên kia phát giác được phù chú của ta bay tới, đột nhiên đưa tay bắt lấy phù chú.

Ầm!

Bạo Liệt Phù bỗng nhiên nổ vang, ở trong tay hắn hóa thành một mảnh khói trắng, nhưng tên kia lại không chuyện gì.

Con quỷ đen kia ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn ta một cái.

Hắn vốn là một người da đen, máu bụi bám đầy mặt, ở trong ánh trăng không quá sáng, ngay cả ngũ quan cũng có chút phân biệt không rõ, bất quá đôi mắt kia lại sáng ngời dị thường, phảng phất như một đầu báo săn khát máu!

Phù!

Tên kia đột nhiên không chút dấu hiệu xông lên.

Tốc độ kia cực nhanh, kéo lê giữa không trung một đạo tàn ảnh màu đen, xông thẳng đến ta.

Ta vội vàng xoay người.

Oanh! Tên này tựa như một viên đạn pháo, nặng nề nện ở bên cạnh ta.

Trên mặt đất lại bị lõm xuống một cái hố to, chỉ thiếu chút nữa là rơi lên người ta.

Dựa vào sức mạnh vượt quá bình thường của gia hỏa này, nếu như hắn bị đánh trúng, nhất định sẽ rơi vào kết cục tan xương nát thịt!

Ta không kịp nghĩ nhiều, vội vàng lại ném ra một đạo phù chú, đồng thời xoay người lăn nhanh.

Oanh, oanh!

Tên gia hỏa này quỳ một chân xuống đất, vung hai quyền điên cuồng đập xuống sau lưng ta.

"Nhanh!" Trong lúc bất chợt, lại nghe thấy Cao Thắng Hàn lớn tiếng kêu lên.

Ta quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào, Cao Thắng Hàn lại từ trong hố sâu nhảy ra, tựa như một cây mây, từ phía sau gắt gao khóa con quỷ đen kia lại.

Hai cánh tay từ dưới nách thò qua, lại kết thành thít, hai cái chân cũng gắt gao quấn lấy cẳng chân quỷ dị kia.

Hắn ta cắn chặt răng, gân xanh trên cổ nổi lên, gần như đã dùng hết sức lực!

Phải biết rằng, Cao Thắng là một cao thủ tinh thông nội công, ta tận mắt nhìn thấy, hắn chỉ dựa vào hai ngón tay đã có thể bóp giấy thành tro! Đã liều mạng ghìm chặt như vậy mà vẫn còn là tư thế như vậy, đừng nói là con người, cho dù là một đầu trâu hắn cũng không sống nổi.

Nhưng quỷ đen chẳng những không có việc gì, ngược lại đang ra sức giãy dụa, a a a.

Hắn vung nắm đấm lên, điên cuồng đánh về phía Cao Thắng Hàn.

Bịch! Bịch! Một tiếng lại vang lên.

"Nhanh ah! Công kích linh hồn hắn, gia hỏa này là Kim Cương Hoành Luyện." Khoé miệng Cao Thắng lạnh lẽo đã chảy ra máu tươi, mắt thấy sẽ không kiên trì được nữa.

Tình thế khẩn cấp, ta còn chưa kịp đứng lên đã vội vàng trở tay rút đao vung lên: "Trảm!"

Một chiêu Kinh Phách chém ngang ra.

Phù!

Hắc khí ngút trời, mang theo sát khí lăng lệ quét ra.

Mắt thấy sắp đụng phải quỷ đen, Cao Thắng Hàn mãnh liệt buông tay, lăn qua một bên.

Hắc quang từ trên người tên kia xuyên qua.

Quỷ đen vẫn như cũ duy trì tư thế một khắc trước, giống như pho tượng không nhúc nhích.

Thế nhưng làm ta cực kỳ giật mình chính là, gia hỏa này vậy mà không có chết!

Chỉ là hồn phách bị trọng thương, tạm thời mất đi ý thức.

"Chém tiếp!" Ta không hề do dự chém ra một nhát Kinh Phách.

Thân thể quỷ đen lay động một cái, ánh sáng vô cùng mờ đi.

"Để ta!" Cao Thắng Hàn tung người bò lên, trong tay cầm một viên thủ lôi kiểu trái dưa.

Kéo cái xích sắt ra, đi tới bên cạnh quỷ, vuốt cằm nhét vào miệng đối phương, lập tức liên tiếp lộn đầu qua một bên.

Ầm!

Tiếng sấm vang lên, quỷ đen ngửa mặt ngã xuống.

Ta và Cao Thắng Hàn đi tới gần xem xét, tên kia đã bị nổ tung huyết nhục mơ hồ, toàn bộ cằm cũng không thấy, nhưng trải qua lần này, ngược lại hắn còn khôi phục chút ý thức, đang luống cuống muốn đứng lên.

Cao Thắng Hàn trở tay chính là một đao, trực tiếp chặt đứt yết hầu, đem đầu cắt xuống, một cước đá ra thật xa!

Lúc này, hắn rốt cục cũng cảm thấy đau đớn, tay còn theo bản năng đưa ra sờ sờ cổ, sinh mệnh lực của gia hỏa này thật là ngoan cường.

Ầm ầm ầm, ầm ầm ầm!

Hỏa lực nơi xa càng ngày càng mãnh liệt, có thể là chính phủ quân đã nhận ra phòng thủ của phái phản đối vừa rồi tựa như chắc chắn, đang mãnh liệt công kích tới.

Nhờ có tiếng pháo yểm hộ, trận kịch đấu vừa rồi của hai chúng ta không khiến bên trong giáo đường chú ý.

Hai người chúng ta lại dùng cố kỹ một lần nữa lắp đặt thi thể nằm trên mặt đất, mượn tạm thời nghỉ ngơi trong chốc lát.

Ta từ trên thân quỷ vật kia tìm được một khối Tụ Hồn Thạch, phía trên đồ án là một đầu trâu.

Hiển nhiên, người này là một trong mười hai môn đồ – Kim Ngưu tọa.

Cao Thắng Hàn nhặt một thanh xung phong thương dưới đất, hai lần rắc rắc đổi một bộ hộp gẩy mới, quay đầu hỏi: "Đám gia hỏa trong phòng kia cũng không dễ đối phó, hơn nữa ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, lại có thêm ba con quái vật, ngươi có nắm chắc không?"

Ta cười khổ một tiếng hỏi hắn: "Nếu như bây giờ ta lựa chọn rời đi, có tính là đào binh không?"

Giao dịch số hai ngàn linh tám....

"Có thể!" Cao Thắng lạnh lùng trả lời, ngay sau đó lại bổ sung thêm một câu: "Bất quá cho dù là từ quân pháp hay là tình riêng mà nói, đều có thể được khoan dung, dù sao nhiệm vụ lần này cũng rất khó! Bây giờ ngươi cũng không phải người trong bộ phận, cho dù ngươi đưa ra lựa chọn gì, ta cũng không còn gì để nói"

Ta cười cười: "Ta biết trước khi gặp mặt ta, ngươi chắc chắn đã âm thầm tra xét ta rõ ràng, nhưng có một việc ngươi nhất định không biết."

"Cái gì?"

"Ta cũng gánh vác sứ mạng rất lớn, hơn nữa còn quan trọng hơn rất nhiều so với tưởng tượng của ngươi! Lần này coi như là dự tính trước đi, đi, đến lúc chúng ta ra sân rồi!" Ta nói.

Theo tiếng thương pháo chung quanh càng lúc càng lớn, nhưng lại yên tĩnh lạ kỳ ở ngay trung tâm đường phố.

Trước mắt, theo hắn biết, bên trong đường chính cũng là cao thủ hạng nhất.

Tả hộ pháp Lôi Hào Thiên, tam đại tế tự của vong linh giáo, cùng với kẻ đầu mục phản đối kia bập chẩn.

Cao Thắng Hàn không am hiểu âm dương thuật, nhưng những người này ai cũng là cao thủ trong nội.

Cho nên, để hắn cùng ta đi vào, có lẽ không thể giúp được gì, thậm chí còn có thể là trói buộc.

Vì vậy, sau khi hai chúng ta thương lượng một chút, bảo hắn tạm thời ở bên ngoài trợ giúp ta, mà ta thì mở máy truyền tin ra, như vậy hắn có thể tùy thời biết được bên trong xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên, ta cũng không thể liều lĩnh xông vào như vậy, hét to một tiếng các ngươi nhận lấy cái chết, liền vung đao chém.

Lấy ra nặc hình, hai phù chú của tiêu âm dán lên người, tạm thời ẩn giấu hành tung, lúc này mới lặng lẽ đi vào.

Đường tang này nhìn thì không lớn, nhưng bên trong lại cực kỳ rộng lớn.

Canh giữ ở cửa và các bảo tiêu trong điện so với bên ngoài thì mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần! Nhìn qua có thể biết được, những người này đều là lão binh đã trải qua chiến hỏa tẩy lễ, nhưng không biết vì sao bên ngoài đánh kịch liệt như vậy, những người này vẫn luôn thờ ơ, không có chút ý tứ đi ra ngoài hỗ trợ nào, chỉ là cực kỳ nghiêm mật bảo vệ lấy tòa chùa này.

Đường đường rất xa xưa và cũng rất hoang tàn.

Trung Đông giáo không có tượng thần cũng không có đài, toàn bộ bày biện và trang trí, đơn giản lại uy nghiêm, chỉ có điều đã sớm bị người nào đó đập rối tinh rối mù, đầy đất là đá và bụi bặm vỡ nát.

Vì phòng ngừa giẫm ra dấu chân, bị người phát hiện, ta cẩn thận từng li từng tí vòng qua từng đống đất, hầu như xuyên qua những hộ vệ tướng mạo hung ác kia.

Xuyên qua một hành lang thật dài, trước mặt xuất hiện một đại sảnh hình vuông màu sữa, nơi đó hoặc ngồi hoặc tụ tập mười mấy người.

Người đưa lưng về phía ta chính là ba Đại Tế Ti của Vong Linh giáo, từng người thân hình cao lớn, mặc áo khoác màu đen quỷ khí âm trầm.

Lâm Chấn bang rụt ở phía sau bọn họ, chỉ nhìn từ bóng lưng là có thể nhìn ra, hắn lúc này sợ muốn chết, thật sự ngay cả một giây cũng không muốn dừng lại ở đây! Nhưng hắn đã không dám đi, lại sợ tam đại tế tự này và Y mỗ đàm phán thành hiệp nghị nào đó.

Bất kể lựa chọn thế nào, hắn khẳng định đều không sống nổi, hy vọng duy nhất chính là tam đại Tế Ti và Y mỗ nói lời không hợp ý, lập tức đánh nhau, hơn nữa cuối cùng bọn họ còn chiếm thế thượng phong, vậy hắn mới có một đường sinh cơ.

Ngồi đối diện mấy người bọn họ là một lão đầu bảy tám chục tuổi.

Người rất cao, hơi có vẻ gầy còm, trên đầu quấn vải trắng, mặc áo bào trắng, dưới cằm để một chòm râu rất dài.

Càng làm cho người ta chú ý chính là, trên bờ vai của hắn có một con rắn hai đầu màu xanh biếc, có chút khẩn trương hoặc là khẩn trương, nhìn chằm chằm vào ba Đại Tế Ti đối diện đang lè lưỡi rắn.

Người này tự nhiên chính là đầu mục phản đối Y mỗ phái đi theo, bất quá lão gia hỏa này so với ảnh càng có uy nghiêm hơn xa, thậm chí còn mang theo một cảm giác thần bí khó nói!

Lôi Hào Thiên đứng bên trái hắn, bên trái còn có một lão đầu dáng người hoa nhân thấp lùn, người này ta nhìn có chút quen mắt, chỉ là trong lúc nhất thời không nhớ được đã gặp ở nơi nào.

Hai người bên phải Y mỗ cài y, tất cả đều mặc trang phục Ảo Nguyệt điển hình - áo bào trắng, vải trắng trùm đầu, trên đỉnh đầu còn treo một cái vòng đen.

Phía sau là tường, có ba người đang đứng song song.

Một người thân hình cao tráng, để râu rậm rạp, vắt chéo vai treo đầy đạn, ôm trong ngực rất nhiều binh khí.

Một người hơi gầy yếu, hai tay ôm trước ngực, mang theo một cái mũ cao to, nhìn không rõ diện mạo, chỉ là cái mũi có chút cao thái quá, buộc một đôi khuyên tai lớn sáng bạc.

Người thứ ba là quỷ vật, hơn nữa là ác quỷ rất lạnh, trên đầu cột mấy chục bím tóc nhỏ, hơn nữa đủ mọi màu sắc rất là tươi đẹp, mặc một bộ quần áo khô lâu, tràn đầy quần áo ăn hại rách rưới, giày da dưới chân cũng rất đáng sợ.

Ba tên này, cũng không xuất hiện trong ảnh mà Cao Thắng Hàn cho ta xem.

Nhìn từ vị trí bọn họ đứng, hẳn là thuộc hạ trung thành của Y mỗ, hơn nữa còn là nòng cốt đỉnh cấp.

Ở giữa ba đại tế tự của Y mỗ và Vong Linh giáo, còn có một lão tiên sinh mở mắt, một hồi chuyển hướng đến ba đại tế tự nói tiếng

Hán, một hồi lại nhìn Y mỗ nói ba chữ Đông Văn, xem ra hắn chỉ phiên dịch.

Cũng không biết rốt cuộc bọn họ đang nói những gì, Lôi Hào Thiên dẫn ba người này vào giáo giáo đã lâu, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa bàn bạc xong.

Trước mắt, trong những người này có ít nhất năm cao thủ tinh thông thuật vong linh, hơn nữa nhìn từ trên tu vi thì không ai dưới ta. Tuy rằng hiện tại ta mang theo linh phù, biến mất hành tung, nhưng cũng không dám quá gần. Nếu để bọn họ phát hiện, vậy thì phiền to rồi.

Sau khi núp vào một cây cột đá cách đó bảy tám mét, ta vừa quan sát kỹ những người này chuyển động, vừa sinh trí cẩn thận suy nghĩ xem đến cùng nên làm cái gì!

Lần thịnh hành láng giềng này, mục đích hàng đầu là vì thu được món đồ thần bí đó.

Thứ này chỉ có Y mỗ Trát Y, lão gia hỏa này mới biết địa điểm cất giấu cụ thể, cũng chính là mục tiêu trọng yếu duy nhất của hắn.

Ta đã kết thù với Linh Bảo rồi, Lôi Hào Thiên thân là hộ pháp tả hộ, hơn nữa còn được bọn họ coi trọng, không ngờ lại phái hắn tới đây để hoàn thành chuyện trọng đại như vậy, cho nên cũng không thể buông tha cho hắn.

Lâm Chấn là hung thủ sát hại Ngô binh hùng, lại là gián điệp thâm niên nước Mỹ, sớm muộn gì cũng là tai họa, thuận tay mà nói thì hắn cũng sẽ bị giết! Đương nhiên, nếu như có thể đem hắn để lại cho Trương Thiên Bắc giải quyết thì không còn gì tốt hơn.

Về phần những người khác, nhất là ba đại tế tự của Vong Linh giáo, có thể không động thủ thì cố gắng không nên động thủ.

Hơn nữa nhất định phải nhanh chóng chuẩn độc, tốt nhất thừa dịp những người khác còn chưa phản ứng lại, nhất cử thành công xoay người bỏ chạy!

Nếu không, bị một đám quái vật như vậy vây quanh tuyệt đối không phải là trò đùa.

Ta đang tính toán, đột nhiên nhìn thấy Lôi Hào Thiên một tay che ngực, hướng về phía Y mỗ khom lưng thi lễ, nói gì đó.

Y mỗ gật đầu.

Lôi Hào Thiên được đồng ý, đi về phía trước hai bước nói: "Mấy vị, Y mỗ lão tiên sinh đã nói đủ rõ ràng rồi, chỉ cần các ngươi hoàn thành chuyện này, nhất định sẽ giao bồ đoàn Vong Linh giao cho các ngươi, lão tiên sinh tung hoành Đông Nam mấy chục năm, chưa bao giờ nuốt lời? Nhưng các ngươi nhất định phải hiện tại lấy Thánh Kinh, hơn nữa còn mang đi Thánh Vật, cái đó và giết sạch chúng ta, cướp đoạt đồ vật có gì khác nhau?"

"Không không không..." Đại tế tự cầm thập tự giá lắc lắc đầu nói: "Không phải như ngươi nói, chúng ta chỉ muốn xem thực lực thánh đoàn trên tay các ngươi là thật hay không, thánh vật cũng chỉ mang về nước Mỹ mà thôi, sau đó chúng ta nhất định sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, mười ngày sau mới mang thứ này về. Bởi vì chúng ta cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ, nhất định phải làm như vậy."

"Nhất định?" Lôi Hào Thiên giương mắt nói: "Vậy nếu Y mỗ lão tiên sinh nói, các ngươi phải dựa theo chúng ta nói mà làm?"

Đệ tử thứ hai ngàn lẻ chín....

"Nói vậy nghĩa là..." Người đeo mặt nạ thập tự giá đứng lại, giọng điệu trầm xuống: "Một chút thương lượng cũng không còn đường sống?"

"Nếu các ngươi cứ khăng khăng khăng muốn làm vậy, vậy thì không thể thương lượng!" Giọng nói của Lôi Hào Thiên cũng rất kiên quyết.

"Nếu đã không thương lượng, vậy đổi một phương thức khác vậy!" Âm điệu người đeo mặt nạ lạnh lẽo nói.

Leng keng leng keng!

Leng keng leng keng!

Vừa dứt lời, Tam Xỉ Cương Xoa cùng Đại Liêm Đao đồng thời rơi trên mặt đất.

Sau khi phiên dịch dịch, lão đầu đã phiên dịch câu chuyện của hắn ta, vội vàng lui qua một bên.

Tráng hán ôm trọng binh khí soàn soạt một tiếng, dùng thương nhắm ngay ba người kia.

Mũi cao mang theo mũ cao, hai tay sờ về phía sau lưng.

Hắc quỷ đầy đầu bím tóc nhỏ bóp đến bàn tay rắc rắc vang lên.

Mấy tên ăn mặc như người Ả Rập còn lại theo bản năng lui về sau một bước, hai tay hợp thành chữ thập, giống như đang cầu nguyện cái gì đó.

Lôi Hào Thiên đưa một tay vào trong lòng, lão lùn kia hai con ngươi đột nhiên co rụt lại.

Ngay cả con rắn hai đầu kia cũng giống như nhận ra bầu không khí có chút không thích hợp, co rụt hai cái đầu nhỏ lại, cuộn thành một đoàn.

Trong sân chỉ có Y mỗ cầm đạo y vẫn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả mí mắt cũng chưa nhấc lên một cái!

Lâm Chấn Bang vừa thấy tình hình này, không khỏi sợ hãi khẽ run rẩy, thừa dịp không ai chú ý tới gã, chậm rãi lùi lại mấy bước, xoay người rời đi.

Bất kể là nguyên nhân gì, chuyện được Y mỗ và thủ lĩnh phản đối đưa vào đàm phán Y mỗ căn bản không thể công khai ra bên ngoài, cho nêncũng không có khả năng phái ra nhân viên có công chức.

Mục đích phái ra một gián điệp như vậy cũng rất rõ ràng, một khi sự tình bại lộ, có thể dễ dàng đổ nước bẩn sang đầu Hoa Hạ.

Mà Lâm Chấn Bang chỉ là một quân cờ truyền tin qua lại tương tự, tính mạng của hắn trong mắt những đại lão trung ương bên phía trung ương càng không quan trọng, ngay chính hắn cũng vô cùng rõ ràng điểm này.

Vì vậy, hắn cũng không biết thông qua con đường nào kết bạn với Lôi Hào Thiên, hơn nữa còn dẫn hắn tới cho Y mỗ giám định, chỉ là muốn gia tăng cho mình một lá bài tẩy an toàn —— dĩ nhiên, nhìn từ tình hình hiện tại, càng giống bị Lôi Hào Thiên lợi dụng, ngược lại hại chính hắn.

Chuyện quan trọng như vậy, Tuyên Châu chắc chắn cũng sẽ không đặt trứng gà vào cùng một rổ, mặt ngoài bảo hắn đến đàm phán, trong lưng đã sớm chuẩn bị nhiều tầng chuẩn bị.

Kỳ thực, sự tình phát triển đến bước này, Lâm Chấn Bang cũng đã sớm ý thức được, ngay từ đầu hắn đã là một hạt bụi!

Bởi vì nỏ căn bản là không muốn bàn, chỉ mượn hắn để ngăn chặn Y mỗ tới nhốt Y mỗ, thuận tiện cung cấp chút tình báo có giá trị, ví dụ như bố cục công sự Ám bảo. Nếu đội hải kích có thể đắc thủ là tốt nhất, cho dù không được, kế tiếp còn có không biết dùng cách gì mời tới ba đại tế tự của Vong Linh giáo. Cuối cùng thật sự không được, chỉ có thể triệt để không biết xấu hổ, trực tiếp phái ra Phi binh sư chiếm lĩnh nơi này.

Lâm Chấn Bang mặc dù ý thức được điểm này, nhưng hắn lại phi thường bất đắc dĩ, ngay cả một giây cũng không muốn ở lại chỗ này. Vô luận tam đại tế tự cùng Y mỗ giảng hòa, hay là đánh đến long trời lở đất ngay tại chỗ, đối với hắn mà nói đều là cực độ nguy hiểm.

Giảng hoà, hắn bán đứng vị trí Ám bảo, thân phận và ý đồ nằm vùng đã bại lộ, chắc chắn lão giả khủng bố sẽ không để hắn còn sống mà rời đi.

Nếu đánh nhau, hắn cũng không có năng lực tự vệ, tùy thời đều mất mạng.

Hơn nữa vô luận khả năng nào, tam đại tế tự cũng tuyệt đối không cố kỵ sống chết của hắn. Sở dĩ hắn còn theo sau quay về, chỉ là bởi vì, đi theo ba đại tế ti tạm thời còn chưa chết, không đi theo trở về, nói không chừng đã sớm bị chấp hành thương quyết!

Nhưng lúc này, mùi thuốc súng nồng nặc như thế, tình cảnh của hắn cũng càng thêm nguy hiểm!

Mỗi người ở hai phe này đều là loại ác ma, một khi ra tay, chắc chắn hắn là kẻ đầu tiên mất mạng.

Cho nên, tên gia hoả này sau khi cân nhắc liền trực tiếp lựa chọn chạy trốn!

Không khí trong đại sảnh khẩn trương tới cực điểm, một hồi đại chiến sắp bùng nổ.

Đúng lúc này, Y mỗ vẫy vẫy tay nói câu gì đó, phiên dịch lão đầu vội vàng dịch dịch.

Người đeo mặt nạ thập tự giá trong tay cũng lên tiếng hỏi lại, hai phe lại trò chuyện với nhau.

Nhưng bất luận Minh Ngữ hay là Đông Lý, ta đều nghe không hiểu, cũng không biết bọn họ nói những gì.

Thần sắc căng thẳng đến cực điểm của song phương thoáng hòa hoãn xuống, tuy nhiên vẫn không buông vũ khí xuống, vẫn duy trì trạng thái phòng bị.

Ta nhìn thấy một màn này không khỏi thầm cảm thấy nóng vội!

Vốn định mượn ngư ông đắc lợi, thừa dịp bọn họ lưỡng bại câu thương lại đột nhiên ra tay, không nghĩ tới dĩ nhiên lại nói đến!

Hơn nữa thoạt nhìn, điều kiện mới của Y mỗ, tam đại tế tự có thể tiếp nhận, trong thời gian ngắn khẳng định không đánh nổi.

Phải làm sao bây giờ?

Ẩn Thân Phù của ta sắp đến thời gian rồi, một khi hành tung bị bại lộ, ta chắc chắn sẽ bị một đám cao thủ vây công...

Hả?

Đúng vậy.

Trong giây lát, linh quang chợt lóe lên - nghĩ ra một chủ ý hay!

Hắn vội vàng quay người, vừa nhẹ vừa nhanh chóng đuổi theo Lâm Chấn.

Xem ra tên gia hỏa này thật sự là sợ hãi, chờ tới lúc ta đuổi theo hắn, cũng đã chạy ra khỏi hành lang thật dài kia rồi.

Ta ở trên vai hắn vỗ một cái nói: "Lâm tiên sinh, xin dừng bước."

Lâm Chấn Bang sợ hết hồn, vội vàng quay người lại, nhưng hắn nhìn lại, sau lưng trống rỗng đến bóng dáng một người cũng không có, nhất thời hắn càng sợ hãi, lấy ra một con cầm xoa nhỏ tinh xảo giả bộ trấn định hỏi: "Ngươi, ngươi là ai?!"

"Lâm tiên sinh, ngươi không cần sợ hãi. Ta là mật thám ẩn thân của trung sĩ trung đồng, cấp trên phái ta đến bảo vệ ngươi."

Nghe ta nói vậy, Lâm Chấn Bang thoáng trấn định lại, chưa kịp tỉnh hồn lau mồ hôi lạnh trên thái dương nói: "Được rồi, ngươi tới đây thật sự là quá kịp thời! Vậy chúng ta làm sao rời khỏi nơi này?"

"Bây giờ còn chưa thể đi, ngươi còn một sứ mệnh chưa hoàn thành." Ta nói.

"Sứ mệnh gì?" Lâm Chấn Quân sửng sốt một chút rồi nói: "Thân phận của ta đã bại lộ, ở lại cũng không được."

"Không, đây mới là sứ mệnh cùng nhiệm vụ thật sự của con." Nói xong, ta lấy ra một món đồ ném xuống đất: "Nghĩ cách đem món đồ này tự tay giao cho Y mỗ Trát Y, sau đó ta sẽ mang con rời khỏi."

Lâm Chấn Bang có chút nghi hoặc nhìn về phía ta phát ra âm thanh, lại cúi đầu nhìn cái thẻ ngân hàng hình dáng như vậy trên mặt đất kia nói: "Đây là cái gì? Không phải là bom hoặc là độc dược đấy chứ? Nếu thật làm tổn thương Y mỗ, ta lại càng không trốn thoát."

"Có gì mà ngươi không quan tâm chứ, tóm lại, nếu ngươi không hoàn thành nhiệm vụ này, ta sẽ không đưa ngươi đi. Hơn nữa, ngươi biết người ở bên ngoài chờ ngươi đến là ai không?" Ta cười lạnh một tiếng.

"Người nào?" Lâm Chấn Bang có chút sợ sệt nắm chặt cây thương nhỏ.

"Ngươi còn nhớ rõ Ngô binh hùng chứ? Bên ngoài là huynh đệ của hắn, chuyên môn tới tìm ngươi báo thù! Nếu như rơi vào tay bọn họ, cũng không phải là mất mạng đơn giản như vậy."

Vừa nghe thấy ba chữ Ngô binh hùng này, Lâm Chấn bang bị dọa cả người run lên, vội vàng nuốt vài ngụm nước miếng ấp úng nói: "Nhưng mà, nhưng mà..."

"Không có gì là không thể! Ở trước mặt ngươi chỉ có hai con đường, hoặc là nghe theo mệnh lệnh, theo lời ta mà làm, hoặc là cứ chờ đợi mà sống không bằng chết đi!"

"Chuyện này..." Lâm Chấn rất khó khăn nhếch nhếch miệng, trên trán túa đầy mồ hôi lạnh.

"Cái này cái gì? Không muốn đi đúng không, vậy được rồi! Ngươi tiếp tục trốn đi, ta thành thật báo cáo là được rồi." Ta quay người muốn đi.

"Đừng... đừng." Lâm Chấn Bang nghe vậy càng gấp hơn, vội vàng nói: "Mẹ nó, ta đi là không được." Nói xong, vội vàng xoay người nhặt tấm thẻ lên.

Chương số hai nghìn lẻ, phía tây hoa văn tây phương.

Lâm Chấn Bang cầm tấm thẻ nhíu mày tính toán hồi lâu, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Do dự hồi lâu, rốt cuộc quay đầu trở về.

Tấm thẻ kia là ta vì luyện tập khống hồn thuật mà chuyên chế ra, chỉ là chưa từng dùng thôi.

Trên bản chất mà nói, Khống Hồn Thuật tương đương với thôi miên thuật của nhà tâm lý học, chẳng qua một cái khống chế là tinh thần, cái kia khống chế linh hồn.

Phương pháp trực tiếp hữu hiệu nhất đương nhiên là như Y Đằng Xương Quang, linh hồn xuất khiếu trực tiếp xâm nhập vào thân thể người cần khống chế, nhưng phương pháp này cũng phi thường nguy hiểm.

Thân thể cùng linh hồn mặc dù thuộc hai loại vật chất, nhưng một khi bị ngoại vật mạnh mẽ xâm lấn, tự nhiên sẽ hình thành một loại lực lượng chống cự vô cùng mãnh liệt, thậm chí phản phệ hồn xâm lấn. Hơi không cẩn thận, sẽ rơi vào kết cục hồn phi phách tán!

Cho nên mặc dù là cao thủ khống hồn như Y Đằng Xương Bình cũng không dám tùy ý sử dụng, hai lần trước sau khống chế Thải Vân cô nương và sơ nhất, đều là nhân lúc thần niệm của bọn họ suy yếu nhất, sức chống cự là thời điểm ít nhất.

Tình hình này không khác gì bệnh dịch, nếu như tiến vào trong thân thể cường tráng, rất nhanh sẽ bị thôn phệ sạch sẽ, chỉ có thể chất suy yếu, ví dụ như hài tử lão nhân, hoặc là thân thể không khỏe lắm mới dễ dàng lây nhiễm.

Hơn nữa, hiện tại ta phải đối phó Y mỗ Trát Y có lẽ cũng là cao thủ linh hồn, từ những dấu hiệu này, gia hỏa này khẳng định theo cha của Tưởng Thiền học tập không ít vong linh thuật, hơn nữa quyển Thánh Kinh "Hận Vong Linh" kia vẫn được bảo tồn trong tay hắn.

Mặc dù ta không hiểu nhiều về vong linh thuật, nhưng cũng biết, đây là một loại sáng đen sinh ra ở phương tây, có cùng diệu dụng với tà thuật Hoa Hạ, hình thức thường thấy nhất chính là bạch cốt và âm hồn.

Nghe nói, người sáng tạo ra Thuật Vong Linh vốn là một vị đại chủ áo đỏ cực kỳ tài hoa, thậm chí được giáo viên khâm phục xác định chỉ trong một cái đã nhận người nối nghiệp.

Cũng không biết nguyên nhân gì, hắn đột nhiên đi đến một thế giới cực đoan khác, hơn nữa còn làm chính biến giáo lí, thiếu chút nữa đã lật đổ toàn bộ Tưởng giáo. Nếu như lúc ấy hắn thành công, hiện tại hai giáo Thiên Chủ và Vong Linh giáo sẽ đổi một vị trí với nhau, chuyển vào thế giới ngầm dưới lòng đất, thậm chí còn có khả năng đã sớm diệt vong.

Có một câu về chanh chua của Vong Linh giáo cực kỳ tương tự với võ đạo Hoa Hạ, ngoài da bên ngoài luyện gân cốt, trong có thuyết pháp luyện tinh khí thần, gọi là "Nhập Môn Bạch Cốt, Đăng Phong Âm Hồn."

Đủ để thấy, trọng điểm của vong linh thuật cũng là điều khiển âm hồn.

Cứ như vậy, nếu ta trực tiếp như vậy trực tiếp ẩn thân đi qua, xâm nhập trong cơ thể Y mỗ Trát Y, vậy quả thực không khác gì tự tìm đường chết —— hơn nữa lúc này, trong đại sảnh kia đứng nhiều cao thủ như vậy, ta có thể thuận lợi đến bên cạnh Y mỗ không bị phát hiện cũng là vấn đề!

Vì vậy, ta biến hóa một chút, dùng một phương pháp khác.

Loại phương pháp này không cần xâm lấn linh hồn, đối với mục tiêu cũng không có thương tổn gì thực chất, tác dụng duy nhất chính là có thể tìm kiếm trí nhớ của hắn.

Theo ghi chép trong Âm Phù Kinh, gọi loại pháp thuật này rất không tồi tên là: Ly Mộng...

Loại pháp thuật này luyện đến mức tận cùng, trong thời gian cực ngắn có thể thu được tất cả thông tin.

Tương ứng với đầu óc ngươi là một khối đinh ốc, bất luận chứa đựng bao nhiêu tin tức, là bí ẩn bực nào, một khi bị toàn bộ khay sao chép lại, cũng không bỏ sót chút nào!

Tán Tâm thuật truyền lưu trong dân gian cũng từ đó diễn biến mà ra, chẳng qua so sánh với Ly Mộng cấp thấp hơn mấy trăm lần mà thôi.

Bởi vì học Niệm Tâm Thuật chỉ có thể mặt đối mặt thi triển, hơn nữa thu thập được tin tức cũng chỉ là ý nghĩ khắc đó mà thôi, một khi gặp phải người đã trải qua huấn luyện tinh thần siêu cường, hoặc là người có ý chí rất mạnh sẽ không có tác dụng gì, chớ nói chi là gặp phải cao thủ.

Mà bất đồng ở chỗ, có thể thi triển siêu thị cự li, hơn nữa còn có thể tìm tòi toàn bộ trí nhớ của người nọ.

Thậm chí còn mang theo một loại công năng như tìm tòi từ mấu chốt.

Tỷ như, ngươi không nhớ ra thứ gì đã để ở nơi nào rồi, vậy ý niệm đầu tiên của ngươi nhất định là lập tức truy ngẫm, cuối cùng nhất định là xác định thời gian và địa điểm nó vẫn còn, tiếp theo nhớ lại khoảng thời gian này, đi tới nơi đâu, có khả năng đã quên nơi đó.

Tỷ như vừa nhắc tới dưa hấu, trong đầu của ngươi nhất định sẽ xuất hiện một hình cầu màu xanh lá tròn trịa, hoặc là màu đỏ tươi, ngọt, vân vân và các tin tức liên quan.

Đây chính là phản ứng dây chuyền mà ngươi vẫn nhớ.

Về mặt tinh thần, nó được gọi là chuỗi ký ức.

Ly Mộng Thuật chính là đạo lý này: Tạm thời cùng với tất cả ký ức của ngươi, hơn nữa còn có thể tìm tòi từ trong đó, tin tức ngươi chú ý tìm kiếm được!

Đương nhiên, hết thảy phải dựa vào tâm niệm của bản thân dẫn dắt và Tinh Thần lực cường đại chèo chống, nếu không ngươi sẽ không phân rõ được cái nào mới là trí nhớ của ngươi, từ đó biến thành hai tầng nhân cách, thậm chí trực tiếp phát điên.

Thi triển Ly Mộng Thuật tiêu hao linh lực thật lớn, với tu vi hiện tại của ta, nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì một phút, hơn nữa ngoại trừ tâm niệm tìm tòi, cũng không thể có bất kỳ động tác cùng ý niệm gì khác, nếu vào lúc này bị người quấy nhiễu, hậu quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Ta cũng không trông cậy Lâm Chấn bang có thể đem tấm thẻ linh hồn này tự mình đưa cho Y mỗ Trát Y, về phần hắn lấy cớ gì, bịa ra cái gì lừa dối đưa qua, ta cũng không quan tâm, chỉ cần hắn có thể đi vào trong phạm vi hai mét của Y mỗ, ta có thể tự chọn lựa linh hồn.

Cái này tương đương với đã mở khóa mật khẩu của giới diện điện thoại, tất cả ứng dụng đều bày ra trước mặt ta, kế tiếp bất luận là điểm ra bên ngoài vòng bán, hay là đốm sáng tiểu thuyết do ta tự do lựa chọn.

Mắt thấy Lâm Chấn bang một lần nữa trở về đại sảnh, ta trốn ở một góc hành lang, khoanh chân tĩnh tọa, nhắm chặt hai mắt, bắt đầu phát công.

Không bao lâu sau, trong bóng tối mờ mịt xuất hiện mười mấy quang ảnh lúc sáng lúc tối.

Không ngừng di động kẻ suy yếu nhất, chắc chắn chính là Lâm Chấn.

Đưa lưng về phía ba hình ảnh kia của ta, một mảnh tối đen, quả thực chính là ba cái hố đen hình người, mơ hồ có thể thôn phệ tất cả ánh sáng. Hiển nhiên đây là ba Đại Tế Ti của Vong Linh giáo.

Chính giữa mười mấy người kia, hai người bên trái, một người màu xanh lục sậm mờ, một người hơi đỏ lên, dựa theo vị trí bọn họ vừa đứng, hẳn là Lôi Hào Thiên cùng lão đầu lùn kia.

Bên phải có ba người sáng ngời dị thường, nhưng quang ảnh lại không chút sắc thái, hiển nhiên là nam nhân tráng hán mang mũ cao lân, cùng với hắc quỷ đầu bím tóc nhỏ - Linh hồn sáng ngời, nói rõ tinh khí thần rất tốt, dương khí rất vượng, nhưng không có sắc thái, cũng nói rõ hắn cũng không phải đồng đạo, ít nhất cũng không am hiểu pháp thuật.

Ở bên cạnh bọn họ còn có hai quang ảnh trắng sáng, gần như trong suốt. Đây hẳn là hai gia hỏa mặc trang phục người Ả Rập, hai người này thoạt nhìn không có bản lĩnh gì, không nghĩ tới lại là cao thủ Âm Dương, hẳn là tinh thông chính là giáo lý Đông Quốc.

Chính giữa Y mỗ là quang ảnh khúc Y Y, nhưng cũng kinh khủng nhất.

Bởi vì bọn chúng là một bộ xương khô!

Phần thứ hai nghìn một kho báu thần bí.

Vừa thấy tình cảnh như thế không khỏi dọa ta nhảy dựng!

Nói chung ngươi tu luyện thuật gì, trên linh hồn ngươi sẽ có biểu hiện, ví dụ như Lôi Hào Thiên và lão đầu lùn kia, vừa nhìn là biết, hai người bọn họ một người tu hành pháp thuật hệ Mộc, một người là hệ hỏa, tuy sắc thái tươi sáng, nhưng còn chưa thành hình, nói cách khác tu vi còn thấp.

Nhưng đại khô lâu ở giữa lại cực kỳ chân thực, không khác gì so với ánh sáng chiếu rọi của Huyễn Đăng, cơ hồ hoàn hảo không tổn hao gì —— chỉ ở vị trí chính giữa đầu có chút mơ hồ.

Đây là nói, Y mỗ lão gia hỏa này tu luyện thuật vong linh, hơn nữa còn là hệ bạch cốt cực kỳ thuần khiết. Khác với hệ hắc ám của tam đại tế ti, hệ bạch cốt sở trường là công kích ngoại lực, có thể tu luyện Bạch Cốt Thuật ngoại lực đến trình độ này, thực sự là quá mức kinh người!

Không biết kinh khủng phụ thân là như thế nào!

Chút giật mình thì giật mình, ta cũng không còn thời gian suy nghĩ nhiều thêm gì nữa.

Dù sao với tu vi hiện tại của ta, chỉ có thể thi triển Ly Mộng Thuật một phút, cũng không có thời gian trì hoãn nữa, nhanh chóng lao về phía bộ xương khô.

Bộ xương khô kia tựa như ánh sáng chiếu trên cửa, ta xông tới, tựa như đẩy ra cánh cửa kia.

Một tiếng hô, hàng ngàn vạn hình ảnh bay múa đầy trời đập vào mặt.

Từ lúc cởi mông chơi đùa đến ca trăng dài, lại đến kê chòm râu dài dần dần hoa râm, ký ức Y mỗ búi cả đời giống như thuyền hàng lật, đầy đầy lonh đinh đang ở trước mặt ta!

Ta vội vàng điều chỉnh nỗi lòng, tạm thời đã coi mình thành người

Y mỗ Trát Y Y: đầy lòng nghĩ chuyện quan trọng, cơ mật, không thể để người khác biết mấy từ mấu chốt này.

Hình ảnh trí nhớ trước mắt lập tức giảm bớt hơn phân nửa, nhưng vẫn lít nha lít nhít, trong thời gian ngắn không cách nào phân chia.

Có mười ba người tụ lại một chỗ, mỗi người đều vươn tay trái, tạo thành hình tháp cao, dường như đang tuyên thệ cái gì đó.

Ở phía sau bọn họ, là một chiếc xe ngựa cũ thiêu hủy kiểu đồng hồ, đầy đất đều là thi thể máu chảy đầm đìa.

Đây hẳn là kinh lịch lúc hắn còn trẻ lãnh đạo chống lại Tô Loan.

Có một khuôn mặt quái dị nửa người nửa xương, một tay đặt trên cái đầu đang quỳ xuống, tay kia nâng quyển sách da dê màu đen, giống như đang truyền thụ gì đó cho hắn.

Trên mặt đất chất đầy một đống khô lâu khủng bố phi thường, đây hiển nhiên là cảnh tượng cha của Hổ Long truyền thụ cho hắn ta vong linh thuật.

Còn có một người áo quần yêu thích bạch nhân mang kính mắt, mỉm cười nắm tay với hắn, bên cạnh còn đứng mấy quân nhân thân hình cao lớn cẩn thận đề phòng, có thể thấy được những người kia đều là quân tinh nhuệ trong quân. Người bạch nhân kia ta thấy rất quen mắt, rất giống măng gỗ thường xuyên vang vọng chính đàn quốc tế.

Hình ảnh trí nhớ nhiều không đếm xuể như vậy!

Trải nghiệm cả đời của lão gia hỏa Y mỗ này phi thường ly kỳ và thần bí, có thể tùy tiện nói ra một chuyện, cũng đủ để chấn động thế giới!

Nhưng hiện tại ta cũng không có thời gian kiểm tra từng cái, vội vàng lại minh tư khổ nghĩ: Bảo vật, ẩn tàng.

Hình ảnh trí nhớ lại một lần nữa giảm mạnh, cuối cùng chỉ còn lại mười mấy người.

Một cái hang to tối tăm không ánh mặt trời, chỉnh tề đặt vô số túi đạn dược thương giới, một đám gia hỏa trùm đầu vải đen vẫn đang không ngừng vận chuyển.

Mười mấy cái rương sắt nặng nề được mở ra, bên cạnh có người kiểm kê, trong mỗi cái rương sắt đựng đều là hoàng kim!

Thuốc độc, buôn bán, vàng, vạc nguyên thủy. Còn có từng quyển sách nhỏ như kiến liệu cơ mật, bị hắn giấu ở mỗi nơi! Xem ra bí mật của lão gia hỏa này thật sự không ít, chỉ là điểm bảo tàng đã có chừng mấy chục chỗ.

Bất quá, những vật này trước mắt cũng không phải ta muốn quan tâm.

Trong đó có mấy hình ảnh rất nhanh khiến cho ta chú ý.

Đó không phải vàng vũ khí, cũng không phải là mật mã gì đó, mà là một cái hộp nhỏ vuông vức ngay ngắn, nhìn từ hình dạng, rất giống quyển sách trong tay cha ong lang nâng, nếu ta đoán không lầm, đây khẳng định chính là《 Vong Linh Thánh Khê 》 học trộm từ Vong Linh Giáo trở về.

Y mỗ Trát Y đem cái hộp nhỏ này bỏ vào trong cửa động trên vách đá, sau đó hình ảnh chính là một tảng đá lớn vỡ vụn.

Xem ra tên gia hỏa này đã bạo phát địa điểm Tàng Thư rồi, cụ thể ở đâu, có lẽ cũng chỉ có chính hắn biết mà thôi...

Nếu có khả năng, ta ngược lại muốn nhìn một chút trên Vong Linh Thánh Kinh Chỉ này ghi chép cái gì, so với Âm Phù thì có chỗ nào khác biệt.

Hình vẽ còn lại là hắn đang cầm một quả cầu nhỏ kín đáo đựng trong hộp nhỏ.

Viên cầu kia chỉ có kích thước màu vàng, quanh thân lốm đốm lốm đốm không theo quy tắc, bên trong giống như là trong suốt, còn tản ra từng đạo quang mang màu trắng óng ánh, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy đồ vật nào như vậy, thậm chí ngay cả nghe cũng chưa nói. Nếu như không phải ví von, thì vật đó giống như một viên sầu hình tròn.

Y mỗ đem thứ này bỏ vào hộp nhỏ đóng kín, sau đó lại ở bên trên đúc quyển Nghị, biến thành một tảng đá to bằng nắm tay.

Hình ảnh sau cùng là nhét tảng đá này vào trong bụng cá sấu!

A, ta biết rồi!

Quả cầu nhỏ này chính là vật bắt buộc phải có trong nhiệm vụ lần này của chúng ta, được hắn giấu ở trong cơ thể cá sấu.

Nhưng cá sấu thì không phải là thứ tuyệt thế gì, trên đời còn nhiều! Rốt cuộc là cái gì? Nó ở đâu?

Đáng tiếc hình ảnh đó không nói gì!

Lấy tu vi trước mắt của ta cũng chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh ký ức, căn bản là không cách nào biết được trí nhớ bên ngoài thị giác.

Phải làm sao bây giờ?

Đang lúc đau vô cớ, ta đột nhiên phát hiện một chi tiết nhỏ ở trên hình ảnh sau cùng kia.

Lúc làm chuyện này, một mình hắn tới, hơn nữa là buổi tối.

Bên cạnh con cá sấu bị hắn đặt bên bờ có một bóng đen to lớn.

Ảnh tử kia có hình dạng như cây hành, rất giống với nóc nhà của Đông giáo đặc biệt có! Từ vị trí cái bóng chiếu đến xem, hẳn là ở phía đông nam tòa giáo đường hình tròn kia.

Phía đông nam của chùa Đông Tự, cá sấu trong nước!

Hai điều kiện đặc biệt này mặc dù vô cùng mơ hồ, nhưng cuối cùng cũng phác hoạ ra phương vị đại khái, chí ít cũng có manh mối tìm kiếm.

Lúc này, thời gian Ly Mộng Chi Thuật cũng sắp đến, ta cũng không có thời gian nhìn kỹ thêm cái gì, vội vàng thối lui.

Vô số hình ảnh lần nữa lộn xộn hội tụ đến, ta thối lui ra khỏi cánh cửa khô lâu hư ảo kia, hình ảnh đám người lần nữa hiển lộ ra, bất quá vị trí đứng xảy ra một ít biến hóa.

Ta cũng không biết trong lúc này đã xảy ra chuyện gì, càng là hoàn mỹ suy nghĩ nhiều, vội vàng một đường rút lui!

Sau khi quay trở về thần thức, thân thể nhoáng lên một cái mãnh liệt, hai lỗ tai ông ông rung động, hai mắt cũng tỏa ra kim quang. Đây là bị Ly Mộng Thuật cắn trả ảnh hưởng, vốn đối với loại pháp thuật này, ta vẫn đang trong giai đoạn nghiên cứu, không nắm giữ thành thạo, hiện tại dưới tình thế bất đắc dĩ thi triển ra, thật có chút thống khổ khó có thể dự liệu! Trong đầu lộn xộn một mảnh, trái tim nhảy loạn không ngừng, tựa như thân thể và linh hồn sắp nổ tung.

Ta cắn chặt răng chịu đựng đau đớn vô tận, gắng gượng chống đỡ một hồi lâu, lúc này mới thoáng giảm bớt một chút.

Vừa mở mắt ra đã dọa ta nhảy dựng!

Ẩn Thân phù của ta không biết thời điểm đã bị phá hủy, lúc này ta đang ngồi ở trong hành lang sáng loáng.

Vừa rồi ta còn lâm vào trong cực độ thống khổ, đừng nói cái gì phòng bị, đối với tất cả tình hình bên ngoài đều hoàn toàn không biết gì cả! Nếu vừa rồi trùng hợp có người đi qua, thì không cần cao thủ gì, tùy tiện một tên khủng bố nào đó, nhẹ nhàng một đao cũng có thể lấy mạng ta.

Ta lau mồ hôi lạnh trên trán, cũng không kinh hãi nữa, vội vàng lấy máy truyền tin ra, nhỏ giọng nói với bên kia: "Lão Cao, ta tra ra manh mối rồi! Hắn giấu vật kia trong thân thể cá sấu rồi."

"Cá sấu? Cá sấu cái gì." Đầu vụ án lập tức truyền đến âm thanh nhỏ như cắt của Cao Thắng Hàn.

"Ngươi đi tìm một hồ nước như ngôi chùa ở hướng Tây Bắc có đường ống, cá sấu thì ở ngay chỗ đó đấy!"

"Được." Cao Thắng Hàn vội vàng ứng tiếng, lập tức hỏi: "Là loại cá sấu gì? Là loại cá sấu nào hay là của con cái?"

"Ta nào biết..."

Ta mới vừa muốn trả lời, đột nhiên nghe được một trận hô to, vào lúc này, còn có một thanh âm kéo căng dây leo thương.

Không tốt, ta đã bị phát hiện!

Số lượng cao thủ đao lưu hai ngàn mốt ngàn rưỡi...

Ta quay đầu nhìn lại, phía đối diện hành lang đứng bảy tám tên khủng bố cường tráng, một loạt thương khẩu đen ngòm đồng loạt chỉ vào ta, đại Hồ Tử đầu lĩnh đang quát tháo cái gì đó cho ta.

Nếu không phải bộ dáng ta lúc này và trang phục giống nhau như đúc, đám gia hỏa này có thể đã sớm oanh kích, sao còn phế lời với ta chứ?

Bọn họ nói Đông ngữ, một câu ta nghe không hiểu, cách ta rất xa, ở khoảng cách dài như vậy, mặc kệ châm vô hình hay phù chú căn bản không chạm tới được, nhưng ta lại ở trong tầm bắn, hơn nữa trong hành lang này trống rỗng một mảng, căn bản cũng không có chỗ để tránh né.

Ta giơ hai tay lên, chậm rãi đứng dậy, hướng bọn hắn hét to một ít tiếng ngay chính bản thân ta cũng nghe không hiểu nói bậy, lập tức lại hướng về phía sau đại sảnh chỉ chỉ.

Mấy tên kia có chút kỳ quái, không biết ta nói cái gì, càng không biết ta muốn làm gì. Tuy rằng vẫn duy trì cảnh giác, nhưng cũng không có tùy tiện thương - phòng hộ bên ngoài giáo giáo vô cùng nghiêm mật, nếu ta có thể xuất hiện ở đây, hơn phân nửa cũng là người một nhà.

Ta vừa nói dối cực nhanh, vừa làm bộ như có chuyện khẩn cấp muốn thông báo với bọn họ.

Tới cách nơi hơn mười mét, ta đột nhiên cực kỳ hoảng sợ chỉ một cái về phía sau bọn họ, lớn tiếng kêu hoảng sợ.

Mấy tên này vừa mới quay đầu lại thì Bạo Liệt Phù của ta đã xuất hiện trong tay.

Ầm!

Không đợi bọn họ xoay người lại, đã bị nổ tung huyết nhục mơ hồ, tứ chi tàn phá đầy đất, máu tươi màu đỏ, óc màu trắng tung tóe rơi xuống một bức tường.

"Này, Trương Cửu Lân, ngươi không có việc này chứ?" Trong máy truyền tin truyền ra tiếng kêu lo lắng lạnh lẽo.

Có thể là hắn vừa mới nghe được ta bị người phát hiện, sau đó lại vang lên tiếng nổ, tưởng là ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng bất chấp cái gì, vội vàng hỏi.

"Không có chuyện gì, giải quyết mấy tên khủng bố mà thôi." Ta lau vết máu rơi trên mặt nói.

"Ngươi khoan hãy lộn xộn, ta lập tức tiến vào tiếp ứng."

"Ngươi tiến vào làm gì? Ở đây đều là cao thủ am hiểu thuật Âm Dương." Ta nhắc nhở nói.

"Vậy ngươi còn ở bên trong làm gì?" Cao Thắng lạnh lùng hỏi ngược lại: "Nếu ngươi đã biết rõ địa điểm ẩn nấp kia, chúng ta tìm thấy nó thì có thể về nhà rồi."

Nghe hắn nói như vậy, ta không khỏi sửng sốt một chút.

Đúng vậy!

Nhiệm vụ quan trọng nhất lần này của chúng ta là thu hoạch món đồ thần bí kia, nếu đã biết được vị trí của món đồ kia, hiện tại liền có thể rời đi rồi.

Cùng lúc đó, cho dù là Song Đầu Xà hay là Lôi Hào Thiên, mục tiêu quan trọng của Lâm Chấn Bang đều không quan trọng.

Có thể tìm lại Song Đầu Xà ở những nơi khác, Lôi Hào Thiên và Lâm Chấn Bang cũng có thể để bọn họ kéo dài hơi tàn thêm vài ngày.

Chỉ cần mang món đồ kia trở về, nhiệm vụ liền kết thúc viên mãn!

Đương nhiên, giống như tiện tay xử lý Kim Ngưu toạ vậy. Nếu như cũng có thể mang theo mấy cái này đều hoàn thành là tốt nhất.

Trước khi ta đến, cũng không biết tình hình nơi này phức tạp như thế, không chỉ có Y mỗ cắm Y Y vô cùng đáng sợ, hơn nữa ba đại tế tự của Vong Linh giáo cũng đột nhiên xuất hiện ở nơi này. Mặt khác, mấy tùy tùng bên cạnh Y mỗ cũng không dễ đối phó, độ khó của nhiệm vụ này vượt xa tưởng tượng lúc đó.

Có thể thuận lợi mang theo thứ kia rời đi đã không dễ dàng gì.

Cao Thắng Hàn nói không sai, thừa dịp những người bên trong còn không chú ý tới sự tồn tại của chúng ta, vội vàng rút lui, đây mới là lựa chọn chính xác nhất!

Tại thời điểm ta đang do dự, đột nhiên nghe được phía sau đại sảnh truyền đến từng tiếng thùng thùng thanh thúy.

Thanh âm kia thật giống như chùy sắt đập lên trên vách đá, leng keng leng keng, từ xa tới gần nhanh chóng bay tới.

"Đợi lát nữa hãy nói, hình như có người đang đến!"

Ta thấp giọng trả lời một câu, vội vàng móc ra một tấm Ẩn Thân phù.

Nhưng kỳ quái chính là phù chú vừa rơi xuống người, lập tức liền bị phá nát.

Ủa? Đây là chuyện gì.

Lẽ nào đây cũng là Ly Mộng Thuật phản phệ sao? Trong một khoảng thời gian nhất định, cũng không có cách nào sử dụng phù chú của bản thân.

Ta lại lấy ra một tấm Ánh Âm Phù thử một cái, quả nhiên là thế!

Phải làm sao bây giờ?

Ta quan sát xung quanh một chút, liền nằm gọn trong đám chân tay tàn phế, trong tay nắm chặt cây châm vô hình, híp mắt nhìn chằm chằm phương hướng kia.

Thình thịch!

Âm thanh kia càng ngày càng gần, ngay sau đó một bóng người nhanh chóng vô cùng, từ đường vòng quanh hành lang chạy ra.

Tên gia hỏa này không phải chạy trên mặt đất, hơn nữa liên tục đá hai bên vách tường, tựa như lòng bàn chân đạp vào lò xo, nhẹ nhàng đụng vào, phát ra một tiếng giòn vang, toàn bộ thân thể liền nghiêng nghiêng bắn ra, rơi vào trên một vách tường khác. Mấy điểm rơi xuống liền bay ra mười mấy thước, trong nháy mắt, bóng người kia liền đứng ở trước mặt ta.

Ta không dám ngẩng đầu, theo góc độ nằm bên, chỉ có thể nhìn thấy một đôi giày.

Roi da đen bén nhọn sáng ngời.

Người mặc đôi giày này, chính là hắc quỷ đầu đầy bím tóc nhỏ đủ mọi màu sắc!

Hắn có chút buồn nôn mắng một câu, lập tức hai chân mở ra đi về phía trước, khả năng là không muốn để máu và óc văng lên giày, bước chân kia lại rất nhẹ, cũng rất cẩn thận.

Cách ta, còn có ba bốn mét.

Một khi đến gần, khẳng định sẽ phát hiện ta đang giả chết!

Điều này cũng không có gì phải do dự, trực tiếp động thủ giết hắn là được.

Tới rồi, lại gần rồi!

Tới gần, nó đột nhiên giơ chân lên đạp vào đầu ta một cái.

Sức mạnh không lớn, cũng không quá nhanh, dường như là muốn đá bay đầu ta, xem xét một chút xem ta chết thế nào.

Tên này rất tiếc giày của hắn, là dùng chân đá tới ta.

"Tới tốt lắm!" Ta thầm kêu một tiếng, đột nhiên vung tay một cái.

Phốc!

Châm vô hình bắn ra, xuyên qua đế giày một chút.

"Á!" Quỷ đen đau đớn hét to một tiếng, bỗng nhiên bay ngược ra sau.

Ta bị một con cá chép ngã lăn trên mặt đất, ngay tại lúc đó, giơ tay ném ra một đạo phù chú.

Thấy phù chú sắp đụng phải quỷ vật kia, tên kia đột nhiên giữa không trung thân hình đảo ngược, toàn bộ thân thể tránh ra một góc độ vô cùng khó tin.

Ầm!

Phù chú rơi xuống đất, vang lên một tiếng nổ.

Quỷ vật kia giẫm mạnh một chân trên vách đá, vững vàng rơi xuống mặt đất cách đó hai mươi mấy mét.

Lúc này, trên tay hắn đã có thêm hai thanh chuỷ thủ màu xanh đậm, dài nhỏ, uốn lượn, giống như là một đôi lam quang xà.

Bất quá, làm cho người đặc biệt ngạc nhiên chính là, hắn cũng không lập tức phát động tiến công với ta, mà là cúi đầu xuống, thật cẩn thận lau vết máu trên giày.

Gã vừa rồi bị ta đột nhiên tập kích, mặt tiền bị đâm ra một lỗ thủng to bằng mạ, máu chảy ồ ồ, có chút chịu đau không nổi run run, ngay cả đứng cũng có chút đứng không vững.

Nhưng hắn dường như quan tâm hơn đến giày của mình, lại lau đi một cái, vết máu vẫn như cũ lau không sạch. Hắn đau lòng sờ sờ da mặt bị đâm rách, tức giận trừng hai mắt ngẩng đầu lên.

Bốp!

Hai tay múa thành hoa đao, một chân điểm xuống đất, cả người giống như lò xo đột nhiên buông ra, mạnh mẽ bắn về phía ta.

Nói vậy là sao?

Vì giày, liều mạng với ta sao?

Gia hỏa này tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã vọt tới phụ cận, nếu khoảng cách gần như thế mà thi triển phù chú, rất dễ dàng thương tổn đến mình. Ta cũng vội vàng trở tay rút đao nghênh đón.

Quỷ quỷ này tốc độ cực nhanh, hơn nữa đường đao phi thường quái dị, căn bản không cùng song đao của ta va chạm, mà chuyên môn tìm kiếm khe hở, nhắm thẳng vào cổ họng ta, ngực bụng dưới chỗ yếu hại tiếp đón. Hơn nữa rõ ràng, trên đao tên này nhiễm kịch độc, đừng nói đâm trúng chỗ yếu hại, sợ là đâm thủng một lỗ máu, cũng đủ để mất mạng!

Sau khi giao thủ, ta phát hiện y sử dụng tổng cộng ba thanh đao.

Cũng giống như trò xiếc tạp dịch trong đoàn xe, vĩnh viễn có một thanh đao rời khỏi hai tay bay múa quanh người ta bốn phía.

cấu tạo thân thể của thằng nhãi này cũng phi thường kỳ lạ, giống như không xương, lật khuỷu tay, nghịch đầu gối, quay đầu con sông nhỏ, đây cơ hồ tất cả động tác của hắn đều không phải người bình thường có thể làm được.

Tuy rằng hắn bị thương một chân, nhưng nhảy qua nhảy lại cực kỳ nhanh nhẹn, mượn thạch bích để di chuyển, bỗng trái chợt phải, lúc trước lúc sau, lại bức ta liên tiếp lui về phía sau, nguy hiểm vô cùng!

Từ sau khi ta nhận được Trảm Quỷ Thần song đao vẫn luôn khổ luyện đến nay, chưa nói đến việc vô địch, ít nhất cũng có thể gặp phải vũ khí của địch nhân.

Nhưng kỳ lạ là ở chỗ này! Đấu liền mười mấy hiệp, đừng nói bóng người, ngay cả chủy thủ của hắn ta cũng chưa từng đụng qua.

Việc này thật phiền phức!

Đây vốn là hang ổ của khủng bố, trong đại sảnh hình vuông cách nơi này không xa còn có một đám cao thủ tuyệt đỉnh khiến người ta tức giận.

Nếu như ta không thể nhanh chóng thủ thắng, một khi âm thanh đánh nhau này lại dẫn dắt người khác tới, vậy thì càng phiền toái hơn!

Chương thứ hai nghìn lẻ ba, tiến thối lưỡng nan!

Lúc trước thi triển Ly Mộng Thuật ta đã xem qua, quỷ hồn này tuy rằng tinh lực thịnh vượng, nhưng lại không am hiểu cái gì Âm Dương thuật.

Dưới cơn thịnh nộ, hắn thi triển ra bộ Ly Nhu thuật và đao pháp kỳ dị này chính là đòn sát thủ của hắn.

Nếu như có thể cho ta thời gian ba bốn giây, để ta tạm thời bố trí thành một tòa tam tài pháp trận, ta dám cam đoan trong ba chiêu tuyệt đối lấy luôn mạng chó của hắn!

Cho dù cách không có thể khiến ta chém trúng một nhát kinh phách trảm cũng tốt a.

Đáng tiếc, tên khốn này không hề cho ta cơ hội nào cả!

Ba con dao găm kia bay múa xoay như gió, dường như trên người ta có chứa nam châm, từ đầu đến cuối vẫn không ngừng quay quanh ta nơi yếu hại nhất.

Thằng này hình như không bị thương chân ảnh hưởng chút nào, càng nhảy càng nhanh, càng múa càng cuồng, bất luận một đao nào tránh né không được, đều lập tức muốn lấy mạng ta!

Bùm bùm bùm bùm!

Đúng lúc này, hướng lối ra đột nhiên truyền đến một loạt tiếng thương dày đặc.

Bốp! Bốp!

Ta đang cực lực tránh né công kích sắc bén, vừa suy nghĩ đối sách, vừa nghe tiếng thương này đột nhiên vang lên, tâm thần không khỏi rối loạn.

Đúng lúc này, tên kia đột nhiên hai thanh chuỷ thủ bay ra, đồng thời rời tay.

Ta cuống quít xoay người lóe lên.

Ánh đao lướt sát qua cằm!

Râu giả bị đồng loạt cắt mất một nửa, một con dao găm khác từ sau tai bay qua, dù là buổi tối nửa khắc cũng lập tức hết mạng! Dọa cho ta hãi hùng khiếp vía.

Bốp!

Còn không đợi mình tỉnh táo lại, tên này một cước giẫm lên vách đá bắn ra, đẩy dao găm đang bay ra ngoài trở về! Đồng thời, cổ tay hắn chuyển động, không ngờ lại có thêm hai thanh dao găm.

Năm thanh chuỷ thủ!

Hắn tựa như một đại sư tạp thuật, căn bản là không tiếp xúc với ta, mượn nhờ nhu thuật quái dị, chạy tới chạy lui giữa hai vách tường, không ngừng chuyển hướng năm thanh chủy thủ, tấn công ta!

Từng đạo đao ảnh lượn vòng bốn phía, giống như từng dải lụa màu xanh lam bao bọc ta ở bên trong.

Lần này cần phải mất mạng rồi!

Không quá ba hai chiêu, ta có chút chống đỡ không nổi.

Bá! Xương!

Đột nhiên, mấy đạo lam ảnh đồng thời khóa chặt đường lui quanh thân ta, liên tiếp vòng qua phòng ngự của song đao Trảm Quỷ Thần, đâm nhanh về phía ta!

Trong tình thế cấp bách, hai cánh tay của ta xê dịch, ném cả song đao Trảm Quỷ Thần ra ngoài, co rụt cổ lăn một vòng.

Tuy rằng nguy hiểm hiểm tránh được một chiêu này, nhưng lúc này vũ khí của ta đã mất, đang chật vật không chịu nổi nằm trong vũng máu cuồn cuộn không thôi.

Con quỷ đen kia vừa thấy, hưng phấn oa oa kêu to, vung dao găm đuổi theo.

Ta mượn khóe mắt liếc nhìn, ngay trong lúc kịch chiến thảm liệt này, tên kia vẫn như cũ không quên chuyện thích sạch sẽ kia, ngay cả tránh để máu me đầm đìa, một cước cũng không muốn đạp tới.

Có rồi!

Trong giây lát, linh cơ của ta khẽ động, vừa lăn vừa nắm lấy phần tay cụt máu chảy đầm đìa, nhưng loạn lên là cố ý bắn ra một mảng huyết tương.

Quả nhiên, tên kia thoáng sửng sốt, tựa như rất không quen đánh nhau tại nơi dơ bẩn như vậy, càng không đành lòng làm dơ vết giày.

Ngươi không động thủ, ta đã muốn động thủ rồi!

Thừa dịp hắn thoáng ngây người, ta đã kéo ra chút khoảng cách, kéo ra hai cái phù chú đồng thời xuất thủ!

Hắn thấy mình giương tay lên, còn tưởng là loại giống như bom, vội vàng nhún người tránh né.

Nhưng hai phù chú kia lại nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, không hề có chuyện gì xảy ra.

Con mắt hắn trừng một cái, có thể là cảm giác ta đang đùa cợt hắn, lập tức giận dữ, kêu to oa oa kêu to hướng trên vách đá đạp một cước, bắn nhanh đến ta.

Ta nhìn hắn cười cười, cắt đi nửa đoạn ruột dính trên mặt, không chút hoang mang đứng dậy.

Hắn vừa thấy ánh mắt của mình trấn định như thế, không khỏi cả kinh, rốt cuộc nhận ra dường như có cái gì đó không đúng!

Đáng tiếc đã chậm!

Trên hai chân hắn buộc hai bóng đen thật dài, như là nhựa cao su gắt gao giữ hắn lại, hơn nữa còn đang không ngừng kéo lấy.

Hai phù chú ta ném ra vừa rồi căn bản không phải là bạo liệt phù gì —— lấy tốc độ của tên này, loại phù chú này hoàn toàn không đả thương được tới hắn.

Đó là hai tấm Quỷ Ảnh phù!

Lúc trước giao thủ với Vệ đạo sĩ, ta đã ăn nhiều đau khổ của môn pháp thuật này, chẳng qua may cuối cùng vẫn là hàng phục hắn. Sau khi hắn trở thành Thập Âm Vệ thủ hộ ta, ta càng phát giác đây là một môn trói buộc vô cùng hữu dụng.

Vì vậy liền tham khảo ghi chép trên Âm Phù Kinh, diễn hóa ra một loại phù chú chủng loại mới.

Tạm thời đặt tên là Quỷ Ảnh phù.

Khác với Quỷ Ảnh Thuật của Vệ đạo sĩ, bản thân cái phù chú này cũng không có bất cứ uy lực gì, mà là lợi dụng nó kích khởi cừu hận phụ cận.

Nhắc tới quỷ hồn, tuyệt đại đa số người liên tưởng tới những từ ngữ đó đầu tiên, nhất định sẽ là khủng bố hoặc âm trầm. Thật ra thì quỷ hồn cũng có một bộ mặt đáng yêu hoặc là ngu xuẩn, ví dụ như chúng rất căm hận đồ vật hoạt động, hơn nữa lại giống như ếch, mẫn cảm với những đồ vật lộn xộn liên tục sinh động.

Quỷ Ảnh Phù chính là lợi dụng đặc điểm này của quỷ hồn, vừa rồi sau khi ném ra phù chú, ta liền bảo trì động tác lúc trước không nhúc nhích.

Nhưng gia hỏa này vừa chạy vừa nhảy, lập tức hấp dẫn sự chú ý của quỷ hồn xung quanh!

Mặc dù phù chú này rất hữu dụng, nhưng dưỡng quỷ trong phù chú lại không phải chuyện dễ dàng, chí ít bây giờ ta còn làm không được.

Cho nên, chỉ có thể lấy tài liệu ngay tại chỗ, cuốn lấy quỷ hồn của hắn chính là mấy tên khủng bố vừa rồi bị ta nổ chết kia - Chỉ tiếc, dưới tác dụng của phù chú, tất cả bọn chúng đều không nhớ rõ ai mới là kẻ địch thật sự, chỉ biết ai động đến ai đáng hận, nhất định phải cuốn lấy hắn, không thể để hắn chạy thoát.

Bịch bịch!

Quỷ đen cầm song đao dù sao cũng không phải cao thủ âm dương, phí công giãy giụa một phen cũng bị đám quỷ hồn cứng rắn kéo ngã xuống.

Những đường màu đen quấn trên chân hắn càng lúc càng to, càng lúc càng ngắn, bị kéo từ trong vũng máu ra ngoài, mắt thấy càng lúc càng xa.

Vèo!

Tên kia ngã xuống sau, rất không cam lòng vung ra chủy thủ, muốn săn giết ta.

Hắn quay đầu lại, sau đó nhấc chân, đá thanh chủy thủ hắn rơi xuống bên cạnh.

Vù một tiếng, giữa đỉnh đầu!

Tên kia co quắp vài cái, lập tức không nhúc nhích. Một động tác cuối cùng của hắn, không phải tràn ngập cừu hận nhìn ta, lại càng không phải cầu nguyện gì, mà là cố gắng đưa tay lau sạch vết máu làm dơ chiếc giày.

Bùm bùm bùm bùm!

Tiếng thương réo rắt từ hướng lối ra càng lúc càng kịch liệt, đồng thời còn kèm theo tiếng kêu to lộn xộn.

Xem ra, đây nhất định là do Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc Tử gây ra.

Ta nói cho nó biết có người đến, sau đó lại nghe được tiếng nổ, tự nhiên biết ta chắc chắn lại gặp cường địch.

Mục đích bọn họ giả mạo tấn công chùa giáo cũng rất rõ ràng, chính là mượn tiếng thương pháo yểm hộ ta, để người trong đại sảnh cho rằng là chính phủ quân tiến công quy mô lớn, cũng để cho phản quân không rảnh cố kỵ cái khác.

Nhưng tình cảnh lúc này của ta có chút không ổn!

Cửa giáo đường tụ tập một đám tinh nhuệ chiến đấu kinh người, tuy bọn hắn cũng chưa chắc có thể xông ra ngoài, nhưng nơi này địa thế nhỏ hẹp, dễ thủ khó công, cho dù ta và Cao Thắng Hàn hai đường giáp công, cũng rất khó xông ra ngoài, ít nhất trong thời gian ngắn không làm được.

Trong đại sảnh hình vuông sau lưng, lại có một đám cao thủ tuyệt thế như ác ma.

Dù là một tên đầu tiên phát hiện ra ta thì cũng rất khó thoát đi được.

Ta mượn nhờ Ẩn Thân Phù vụng trộm chuồn vào, nhưng không nghĩ tới Ly Mộng Thuật phản phệ lại quỷ dị như thế, phù chú dán trên người ngay tại chỗ sẽ bị phá toái.

Nói cách khác, lúc này ta tiến thoái không còn đường, bị chặn ở bên trong nhà Thơ rồi!

Hai ngàn một linh bốn ngàn nghị thạch, nhi tử của Hổ Bàn.

Ta nhặt song đao về ngồi dựa vách tường, lúc này, tiếng thương pháo bên ngoài càng hung mãnh, nổ mạnh ầm ầm liên tiếp. Ta mở máy truyền tin nói: "Được rồi, các ngươi không cần đánh nữa, trận chiến bên ta đã kết thúc."

"Thế nào? Không bị thương chứ." Cao Thắng Hàn quan tâm hỏi.

"Bị thương ngược lại không bị thương, chỉ là có chút nguy hiểm, nhưng cuối cùng cũng giết chết được tên kia."

"Vậy là tốt rồi!" Cao Thắng lạnh lùng thở dài một hơi, hướng ta giới thiệu: "Hiện tại người công kích cửa đường phố không phải chúng ta, mà là quân chính phủ Ba Lăng. Trong khoảng thời gian này ngươi đi vào, ta và Trương Thiên Bắc gần xa phối hợp với nhau., Thanh trừ hết đại bộ phận ám bảo, đánh gục rất nhiều trọng pháo thủ thuần thục. Quân Giáp chính phủ vừa thấy hỏa lực chống cự càng lúc càng yếu, liền gia tăng tiến công, hiện tại phản quân bên ngoài đã bị xử lý, đang triệu tập hỏa lực hướng nhà đường khởi công."

"Tạm thời ngươi cũng đừng động thủ, tìm một địa phương an toàn cất giữ cho kỹ! Đợi ta công phá chùa miếu một lát, ta sẽ giả trang thành binh sĩ san hô, thừa dịp hỗn loạn trà trộn vào, sau đó chúng ta lại hội hợp với Trương Thiên Bắc, liền đánh đường về phủ rồi."

"A, đúng rồi, ta liên lạc với lão Cổ và Tần muội muội. Đường nước phụ cận nhà thờ ngươi nói đã tìm được, nguyên lai là một cái Linh Thạch viên, trong hồ nước kia đúng là nuôi không ít cá sấu, sau khi chiến tranh bộc phát, liền không còn ai trông giữ nữa, trở thành địa phương phản đối phái ra xác chết, mười phút trước ta đã bảo Trương Thiên Bắc chạy qua." Cao Thắng lạnh lùng giải thích nói.

"Vậy thì tốt." Ta có chút vui mừng gật đầu: "Lão Cao, nhưng sao ta cảm thấy có điểm gì đó không đúng, bên ngoài đánh kịch liệt như vậy, lập tức phải công phá giáo giáo giáo, nhưng những người Y mỗ sao lại không sốt ruột một chút nào? Ngoại trừ tiểu tử vừa bị ta giết chết kia, vậy mà bọn họ chưa từng đi ra một ai."

"Thế này còn không phải đơn giản sao?" Cao Thắng trả lời: "Bọn họ khẳng định đào sâu vào trong Nhà Thơ, toàn bộ phản đối của Lang Bang đều làm như vậy! Những địa đạo kia thông suốt bốn phương, ai cũng không biết thông đến đâu. Hơn nữa, cho dù để những chính phủ này tấn công vào, cũng không thể đem những người bên trong đó ra làm sao, bọn họ có gì đáng sợ chứ?"

"Vậy những người canh cửa vì sao còn liều mạng chống cự? Cùng nhau chạy trốn chẳng phải xong rồi sao." Ta không hiểu chút nào.

Cao Thắng Hàn cười ha ha: "Lão gia hỏa Y mỗ này mê hoặc lòng người rất giỏi! Bọn phản tặc kia đều cam tâm tình nguyện vì thánh chiến mà chết, hơn nữa nếu thật muốn lui ra phía sau, thường thường sẽ đáng sợ hơn tử vong. Người đi theo Y mỗ xưa nay không chủ động lui bước, cho dù mới có muốn gia nhập, cũng sẽ bị người khác giết chết ngay từ đầu."

Ta nghĩ một chút nói: "Vậy cũng không đúng, cho dù bọn khủng bố kia bị tà pháp giáo nghĩa tẩy não, một chút cũng không sợ chết, nhưng Y mỗ đâm Y Y vì sao cũng không chỉ huy bọn họ rút lui đây? Như vậy không phải tiêu hao lực lượng của chính mình sao."

"Điểm này thì có thể không ai có thể nói rõ được." Cao Thắng Hàn nói: "Xưa nay Y mỗ tuân theo nguyên tắc từ trước đến nay, chính là có thành còn tồn tại, chỉ cần cứ điểm không bị công phá, thì phải luôn thủ vững đến cùng! Vô luận thương vong bao nhiêu, ông cũng không để ý, chỉ cần còn lại một người., Quyết không cho lui lại! Điều kỳ quái là, mặc dù như vậy, vẫn có vô số tên khủng bố tranh trước sợ sau gia nhập dưới trướng hắn, nghe nói trong trận chiến hắn chỉ huy cùng tham dự ít nhất cũng chết hơn mấy vạn người, bởi vậy, hắn còn có một cái tên khác: Nhi tử chanh chua."

Thao Thiên chi tử?

Ta vừa nghe đến cái tên này, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Hắn tự xưng con trai ong hoang, nhưng hết lần này tới lần khác gặp phải cha của Bàn Xà, hơn nữa còn tự tay truyền thụ cho Kinh Thánh "Trấn Linh" của Kỳ Long...

Ơ?

Không đúng!

Trong giây lát, ta đã nghĩ thông suốt chỗ mấu chốt trong đó.

Thành còn người còn, thủ vững tử chiến, cũng không phải ý nghĩ thực sự cùng phong cách tác chiến của hắn, mà là mượn cơ hội tu luyện linh thuật vong vong!

Mỗi một cứ điểm kia, thực chất chính là một tòa pháp trận!

Tất cả linh hồn tử vong trong pháp trận này, đều như hương hỏa trên điện thờ, biến thành nguồn suối tu luyện của hắn.

Mà những tên khủng bố đầu nhập vào càng không phải là trung thành tuyệt đối, hung hãn không sợ chết, mà là bị hắn khống chế linh hồn!

Hắn vốn không phải lãnh tụ Thánh Chiến, chúa cứu thế giới Trung Đông mà là một ác ma địa đạo, mượn chiến tranh không ngừng cung cấp lượng lớn vong hồn cho bản thân!

Hơn nữa đều là những người khó có được: Quân hồn.

Năm điều kiện cơ bản để tu luyện là "Sư, lữ, Pháp, Tài, Địa."

Mà vong linh thuật lại chỉ cần hai, phương pháp tu luyện cùng vô cùng vô tận xương trắng!

Trong tay hắn có Vong Linh Thánh Điển thứ nhất đã thỏa mãn, muốn đạt được nơi có âm hồn bạch cốt trực tiếp hữu hiệu nhất, tự nhiên chính là chiến trường.

Trách không được hắn không cho thủ hạ lui lại, thậm chí cố ý chế tạo các loại cứ điểm thủ vững, chính là muốn những người này chết trận! Để hắn cuồn cuộn không ngừng cung cấp cho đám quân hồn âm hồn cường đại hơn mười lần bình thường.

Một phen bản lĩnh này của hắn mặc dù là hắc ưng hóa thân Hổ Bàn phụ truyền thụ, nhưng so với hắc ưng càng thêm ác độc cùng âm tàn hơn.

Vì thu hoạch thi thể và linh hồn tu luyện, cha hùm gan sứa xây dựng một tòa Thi đảo, tiêu tốn đại bút tiền tài đến trên thế giới mua sắm.

Mà Y mỗ búng Y lại trực tiếp khơi mào chiến tranh, khiến người ta cam tâm tình nguyện hoặc là bị ép buộc bất đắc dĩ gia nhập.

Nghiệt Ngao Chi Phụ bị truyền làm ác ma, mà hắn lại được gọi là cứu thế chủ!

Nếu như trên đời này thật sự có lời mạ sắt, cũng chỉ có thể tự than không bằng!

Từ cha nó và Y mỗ đính y, không khỏi lại khiến ta liên tưởng tới Cửu U tiền bối tuyệt không thể sánh với Nhật Bản Thần Vũ Thiên Hoàng.

Cũng là đệ tử Cửu U môn truyền âm pháp bên ngoài, cũng là đệ tử Dị tộc.

Tuy rằng bản lĩnh không bằng lão sư, nhưng lòng âm độc vượt xa mấy lần!

Khó trách trong sách cổ thường nói: " san phẳng kẻ địch độc ác, hơn hẳn bò cạp."

"Này, Trương Cửu Lân, ngươi còn ở đó hay không?" Thấy ta trầm mặc nửa ngày không nói, Cao Thắng tưởng đã phát sinh chuyện gì, vội vàng hỏi.

"À có." Ta từ trong suy nghĩ hỗn loạn rút ra, lên tiếng đáp.

"Ngươi trước tiên đi tìm nơi an toàn đi, quân Tê Chính Nhân đang có trật tự rút lui, theo ta thấy, có thể là đang triệu tập hỏa lực, đợi một lát oanh tạc nhất định sẽ càng thêm mãnh liệt!"

"Được!" Ta trả lời: "Nếu như Trương Thiên Bắc tìm được thứ kia, trước hết các ngươi hãy trở về nước, dù sao quốc gia đại sự cũng quan trọng hơn. Mặt khác ngươi cũng không cần chờ ta nữa, ta còn có một số việc quan trọng phải làm."

"Hả?" Cao Thắng Hàn sững sờ, hình như có chút không hiểu, truy hỏi: "Ngươi còn có chuyện gì à? Chờ khi bên này bị công phá, ta sẽ đi đón ngươi."

"Ta muốn giết Y mỗ đâm Y mỗ, để cuộc chiến này chấm dứt sớm một chút!" Nói xong, ta liền tắt máy truyền tin.

Nghiệt Ngao Chi phụ thân phận chân thật là Cửu U môn đồ Hắc Ưng phản bội môn đồ chạy trốn.

Hắc ưng cùng bồ câu tiền bối là sư huynh đệ đồng môn.

Hắc ưng đem Vong Linh Thánh Kinh truyền thụ cho Y mỗ búng, bồ câu tiền bối đem Âm Phù cùng với Ô Mộc Hạch truyền cho ta.

Suy tính như vậy, Y mỗ trát y hẳn là sư huynh đệ cùng ta đã bất đồng, cũng môn bất đồng!

Hai ngàn một trăm năm mươi chín tầng môn chủ Trương Cửu Lân, chủ Trương Cửu Lân.

Vô luận vong linh thuật cũng tốt, âm dương thuật cũng được, bất quá phương pháp cụ thể thi triển bất đồng mà thôi, tính kỹ hẳn là đồng căn đồng nguyên.

Cũng giống như thương nhân âm vật, không chỉ giới hạn trong Hoa Hạ.

Theo tu vi không ngừng tăng lên, lịch duyệt không ngừng tăng lên, ta càng cảm giác được gánh vác trách nhiệm vô cùng lớn!

Bắt đầu, ta chỉ cố kị đến Doãn Tân Nguyệt, Lý Ma Tử, Phàm Phàm, mấy người thân cận với mình nhất.

Sau khi biết nhóm Tây Bá Uyển có đám người danh chấn bát phương, ta cảm thấy xấu hổ vì sự ích kỷ và khuyết điểm của mình!

Nhưng sau khi nhìn thấy Bạch Hạc đạo trưởng, cử động chịu chết đại nghĩa của Tuyệt tiền bối như vậy, tầm mắt và lòng dạ lại lần nữa rộng lớn hơn.

Ta muốn thủ hộ Doãn Tân Nguyệt và Phàm gian, bởi vì ta là trượng phu, ta là phụ thân, đây là trách nhiệm nghĩa bất dung từ của ta!

Ta quyết không thể để cho danh động tám phương hi sinh vô ích, nhất định phải hoàn thành sứ mệnh, bởi vì ta là kỳ vọng của bọn họ.

Ta không thể trơ mắt nhìn dân chúng vô tội bị tà thuật thương tổn mà thờ ơ, bởi vì ta là thương nhân âm vật, đây là trách nhiệm của ta.

Hiện tại, ta lại lần nữa thể ngộ tới cấp độ sâu hơn!

Cái gì gọi là chủ vạn linh?

Ngoại trừ mùa hè thì bách tính có tính là sinh linh thế gian không?

Sống chết của bọn họ, ta có thể trơ mắt nhìn ngựa không nhúc nhích?

Có người đang dùng thủ đoạn hèn hạ và tàn bạo như thế, tràn ngập lừa gạt, xúi giục bọn họ tự giết lẫn nhau, hơn nữa không ngừng kéo dân chúng vô tội theo vào trong vòng xoáy như địa ngục này, ta thật sự sẽ coi như cái gì cũng không biết, cái gì cũng không thấy?

Người này chính là Y mỗ đâm Y!

Nói từ sư thừa, hắn và ta đều là một môn pháp thuật, tuy rằng tập học là hai loại bất đồng, nhưng ta với tư cách là môn chủ đời hiện tại của Cửu U môn, tất nhiên phải thanh lý môn hộ, trả lại một cái công đạo cho thế nhân.

Xét từ ân cừu mà nói, là hắc ưng hại chết bồ câu xám của tiền bối, ta chắc chắn sẽ diệt cả nhà hắn! Tự nhiên bao gồm đồ đệ ác độc âm tàn này.

Nói trên đạo nghĩa, ta là thương nhân âm vật, vô luận là chủng tộc địa vực, phàm là có người lợi dụng tà thuật, đả thương tính mạng, ta có trách nhiệm có nghĩa vụ thay trời hành đạo!

Cho dù ba con này đều có chút mờ mịt, thậm chí là giả tạo.

Nhưng trước mắt, ta xác định được nhiệm vụ và trách nhiệm nhất chính là giết chết Long Thanh Thu, diệt trừ Long Tuyền sơn trang.

Để hoàn thành mục tiêu này, ta cũng phải không ngừng đề cao tu vi, nỗ lực khiến bản thân càng mạnh hơn!

Ta thật sự cảm nhận được, tu vi trước mắt của ta đã đến bình cảnh, rất khó tiến thêm một bước nữa.

Biện pháp duy nhất, chính là không ngừng tìm kiếm cường địch, hơn nữa liên tục không ngừng đánh bại bọn họ!

Không hề nghi ngờ, Y mỗ là mục tiêu tốt nhất.

Bất kể từ phương diện nào mà nói, lão gia hỏa này đều phải chết!

Ta sửa sang lại suy nghĩ cùng phù chú tạp vật mang theo bên người, quay đầu nhìn thoáng qua tiểu quỷ yêu giày như mạng kia, cúi người thay hắn lau sạch sẽ hai cái giày, sau đó lại giúp hắn nhắm hai mắt, lúc này mới đi tới đại sảnh hình vuông cuối hành lang.

Ta vừa muốn bước vào đại sảnh, đột nhiên nghe thấy một âm thanh khàn khàn lại tối nghĩa truyền đến.

Tiếng chấn động hành lang quanh quẩn, vừa lạnh như băng vừa khủng bố, lại còn mang theo một cỗ uy nghiêm không thể nghi ngờ!

Ầm!

Âm thanh kia tựa như phá tan bình chướng gì đó, càng mở rộng ra, biến mất ở cuối hành lang xa xa.

Ta dừng một chút, trực tiếp đi vào.

Nghe được tiếng bước chân của ta, mọi người bên trong đều kinh ngạc quay đầu lại.

Khi Ly Mộng Thuật rút lui, ta đã cảm thấy vị trí đứng của những người kia có chút thay đổi, rất có thể đã xảy ra chuyện gì đó, chỉ là lúc ấy lực cắn trả cực kỳ thống khổ, sau đó lại chém giết lão giả, quỷ yêu chết người, giày chiến như mạng, cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Lúc này nhìn lại, Lâm Chấn Bang bị đứt mất một cánh tay, đang uể oải tựa chéo vào trên vách tường, máu tươi rơi lả tả xuống đất, bắn xuống mũi cao treo mũ cao, cánh tay bị cụt đầy đủ, đồng thời vỡ vụn rơi xuống đất còn có ánh mắt Lâm Chấn Bang.

Rất hiển nhiên, đây chính là hắn làm.

Bất quá, gia hỏa ôm binh khí nặng nề kia cũng chặt đứt một cánh tay, đồng dạng đều tay trái, đồng dạng đều là vết cắt bằng phẳng.

Duy nhất chính là, tên kia vẫn đứng thẳng tắp, bất luận thân thể hay là tinh thần, dường như không bị ảnh hưởng chút nào. Chỉ là binh khí nặng nề kia đã bị chém thành hai nửa, chỗ cắt vẫn đầy đủ.

Tam đại tế tự tạo thành trận hình tam giác.

Phía trước thập tự giá, Tam Xỉ Xoa cùng Đại liêm đao một trái một phải, trận hình công thủ này kiêm chuẩn, rất khó nói rõ, bọn họ tính tiến công hay phòng thủ?

Chung quanh bọn họ là một mảnh vàng óng sớm đã vặn vẹo biến hình, trên mặt đất còn có một rãnh sâu rộng chừng nửa thước.

Hai tên gia hỏa trong trang phục Ả Rập trốn phía sau Y mỗ cài y Y Y Y Y, sắc mặt trắng bệch, có chút không dễ nhìn.

Lôi Hào Thiên và cái mũi cao gầy nghiêng nghiêng kia một trái một phải, đứng ở trước người Y mỗ, phi thường khẩn trương nhìn chằm chằm ba đại tế tự đối diện.

Quần áo bên trái của Lôi Hào Thiên đã rách nát không còn hình thù gì nữa, lộ ra nửa thân thể béo ục ịch, thoạt nhìn mũ cao lân không có chuyện gì, nhưng tay trái của gã lại đang âm thầm phát run, từng giọt máu tươi đang nhỏ xuống.

Mà tiểu lão đầu dáng người thấp lùn nhìn rất quen mắt kia, từ lâu đã chẳng biết đã đi đâu.

phiên dịch lão tiên sinh sợ hãi rụt rúc trong góc tường, ôm hai vai, toàn thân run rẩy.

Không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì!

Trong sân, chỉ có Y mỗ bế y chưa từng động đậy, thậm chí ngay cả mí mắt cũng chưa từng nâng lên, phảng phất đó là một pho tượng đá.

Ta vừa quét nhìn mọi người, vừa bước nhanh về phía trước.

Ánh mắt những người này nhìn ta cũng rất kỳ quái.

Ngay từ đầu còn tưởng rằng, ta chỉ là một tiểu tạp binh đến báo cáo tin tức gì mà thôi, nhưng ngay sau đó đều phát hiện vô luận ánh mắt hay bước chân của ta đều kiên định vượt quá tầm thường, tất cả đều nghi hoặc.

Binh khí vỡ vụn, tráng hán còn sót lại chỉ còn nửa cánh tay quay ta hô to cái gì đó.

Tuy ta nghe không hiểu, nhưng cũng biết đại khái, hẳn là giáo huấn kiểu cút đi.

Ta đương nhiên không để ý đến, vẫn tiếp tục sải bước đi về phía trước!

Tên kia thấy ta không tuân lệnh, lập tức tức tức giận, cũng có thể là bị chém đứt một cánh tay không chỗ phát tiết, vù một cái vọt ra, vung thiết quyền đập tới mặt ta.

Đừng nhìn hắn đứt mất một cánh tay, nhưng vô luận tốc độ hay là sức mạnh đều cực kỳ kinh người, người bình thường tuyệt đối trốn không thoát, càng không thể đỡ nổi một đòn trọng kích này!

Nếu là người bình thường, lần này không bị hắn đánh chết, cũng khẳng định gân đứt xương gãy, nửa đời sau đều được trải qua trên giường bệnh.

Không hỏi trắng đen, vừa ra tay đã ác độc như vậy, cũng không trách ta được!

Ta tiếp tục đi tới phía trước, giơ tay ném châm Vô Hình ra.

Tựa như một viên đạn, từ mi tâm của nó chui vào, sau đó cái đầu tròn vo tựa như quả dưa hấu nở hoa!

Phịch một tiếng, máu thịt nổ tung bắn ra.

Tên kia nát đầu, thân thể như thịt nát vẫn thuận theo quán tính, tiếp tục vọt tới trước.

Oanh! Lại một tấm Bạo Liệt Phù giương tay ném ra ngoài.

Tên kia có thân thể chừng hơn hai trăm cân lập tức bị nổ nát bấy, máu thịt vương vãi đầy trời!

Ta chưa dừng nửa bước, chưa từng chậm trễ trực tiếp từ trong mưa máu ngẩng đầu bước đi tới.

Đến lúc này, mọi người cuối cùng cũng hiểu ra, gia hỏa nhìn như chút tạp binh này là lai giả bất thiện đó!

Ánh mắt Lôi Hào Thiên rất sắc, liếc một cái đã nhìn ra thi thể vừa rồi nổ tung là phù chú, đây hẳn là chiêu thức mà phía đông mới có thể sử dụng, lập tức nửa kinh nửa nghi hỏi: "Ngươi là ai?"

"Cửu U môn chủ, Trương Cửu Lân!" Ta chắp tay sau lưng, ngạo nghễ đứng ở trước mặt mọi người, nói ra từng câu từng chữ.

Hai ngàn lẻ sáu ngàn các ngươi đều là người chết.

"Trương Cửu Lân?" Lôi Hào Thiên hình như quen với cái tên này, thầm lẩm bẩm một tiếng, đột nhiên nhớ ra: "Là tên võ hán kia."

"Kẻ trước nói tên nhóc con của ta đã chết từ lâu, không cần gấp gáp đâu, chút nữa ta cũng đưa ngươi tới đó, một trái một phải cũng có thể làm bạn!" Ta liếc xéo nó một cái, lạnh giọng nói.

Lôi Hào Thiên sửng sốt một chút, vừa nghe nói mình ra một trái một phải, đương nhiên hiểu được, lúc này hai bên bọn họ vừa chỉ phải hộ pháp, lập tức cả kinh nói: "Ý ngươi là Độc Cưu..."

"Hắn quá không khỏi đánh, một chiêu cũng chết rồi. Ngược lại ngươi mập hơn hắn không ít, không biết có thể chịu nổi hay không."

"Ngươi!" Lôi Hào Thiên vừa sợ vừa giận, nhưng ví dụ vừa rồi đã rõ ràng ngay trước mắt, hắn không phải là một tên đầu đất, tự nhiên cũng sẽ không giống như tên mãng hán cụt tay kia xông tới dốc sức liều mạng tìm ta.

Hai gia hỏa hình dáng Ả Rập và cái mũi cao đội mũ cao lân đều không hiểu tiếng Hán nói, chỉ thấy ta nói với Lôi Hào Thiên mấy câu, vẻ mặt vừa giận vừa hận, lại vừa không thể làm gì được, hơn nữa vừa rồi ta nổ thi thể với khí thế như thế kia, cũng đều bị chấn động. Mũi cao nhìn về phía lão tiên sinh phiên dịch núp ở góc tường nói gì đó.

Lão tiên sinh kia có chút sợ hãi nhìn lén ta một cái, lại nhìn cái mũi cao, nhỏ giọng phiên dịch.

Y mỗ cố định nghe ta báo ra bốn chữ Cửu U môn chủ thì mí mắt một mực rủ xuống đột nhiên theo bản năng giật giật.

Chi tiết nhỏ này nhất là ta nắm bắt được.

Kỳ thật, từ khi biết hắn là đệ tử thân truyền của cha Bàn Xà, thậm chí lúc giao 《 Vong Linh Thánh Kinh 》 cho hắn, ta đã minh bạch, lão gia hỏa này một mực giả ngu, hắn có thể nghe hiểu Hán ngữ!

Hóa thân là cha ong đói, hắc ưng vì ghen tị, do đó làm ra giết chết phụ thân, gian – ô sư muội, hãm hại đồng môn, đại nghịch chi cử, nhưng trong xương tủy hắn vẫn công nhận mình là Hoa Hạ nhân, là Cửu U môn đồ. Chẳng qua đối với phụ thân đem chưởng môn thánh vật truyền cho bồ câu xám cực kỳ bất mãn, hắn chỉ cho rằng tất cả những thứ này đều là của hắn!

Vị trí Chưởng môn, Âm Phù Kinh, Ô Mộc Hạch, trái tim của sư muội...

Không nghĩ tới tất cả đều thất bại, cơn giận công tâm, làm những việc ly kinh rời đạo, chạy trốn ra nước ngoài.

Hắn đã phải chịu cực khổ ở nước ngoài, nhưng không quên thù hận năm đó. Ai ngờ, cuối cùng lại bị hắn tìm được âm phù kinh của thế giới phía tây: Vong Linh Thánh Kinh, hơn nữa còn luyện thành.

Sau đó, hắn chuẩn bị đi tìm bồ câu màu xám báo thù, phát tiết phẫn nộ trong lòng mấy chục năm qua!

Hắn trước đó khẳng định cũng đã nghĩ tới, sẽ có khả năng thất bại, cho nên liền để lại cho Y mỗ nghiên cứu.

Lúc này chắc chắn hắn sẽ nói ra vài chuyện cũ sau nhiều năm, chẳng qua hắn cố ý ẩn giấu một số tình tiết không muốn để người khác biết. Song hắn tới từ Hoa Hạ, chuyện sư xuất Cửu U môn, chắc chắn sẽ nói.

Đây là khúc mắc mà bất luận thế nào truyền nhân âm quỷ cũng không thể bỏ qua - Bất kể thiện cũng tốt, ác cũng không thể may mắn thoát khỏi!

Hơn nữa, từ tình báo cao thắng hàn nắm giữ mà xem, Y mỗ trước sau khi búi Y Y mất tích nhiều năm, hẳn vẫn luôn theo Hắc ưng tập học vong linh thuật. Mà Hắc ưng mặc dù mang mặt nạ, làm bộ đầu phục Đông Thường, nhưng hắn luôn nói đều là Hán ngữ, lưu vong mấy chục năm, âm sắc không chút thay đổi. Trong lúc ẩn mình, Y mỗ đâm Y Y cũng khẳng định đối với Hán ngữ phi thường tinh thông.

Thời điểm ta thi triển Ly Mộng Thuật với hắn, trong thoáng chốc hình như có một cái ống kính cổ xưa giống như đang xem phiên bản Tiểu Hống!

Mà theo lời Lôi Hào Thiên, hắn đã đồng ý triệu tập rất nhiều nhân lực và rất nhiều tài nguyên trợ giúp Linh Bảo sẽ thống nhất Hoa Hạ âm vật giới, điều này là có ý gì? Tuyệt đối không giống như lời Lôi Hào Thiên nói, là vọng tưởng chiếm lĩnh Đông Lâm, phong thổ làm Vương.

Nếu dùng nhân quỷ lưỡng phái Long Tuyền sơn trang phân chia mà nói, Y mỗ lão gia hỏa này tuyệt đối là địa đạo đạo đạo quỷ phái!

Từ trong trí nhớ của hắn có thể thăm dò, tên này kinh lịch cực kỳ phong phú, hầu như cùng các quốc gia lúc đó chính trị, quân, thương các giới đỉnh tầng đều có âm thầm tụ tập, nếu hắn mê luyến phồn hoa thế gian, đâu còn cần cả ngày tổ chức hỏa lực liên miên này, khắp nơi xơ xác tiêu nát?

Quyền lợi, tài phú của hắn quả thực không khác gì bụi đất.

Thứ hắn theo đuổi chính là tu vi và sinh mệnh vô tận!

Tuy Vong Linh Thuật là một loại pháp thuật mượn nhờ người chết tu luyện, nhưng bản chất nó cũng giống Đạo gia, đều là cầu trường sinh.

Vong Linh vong linh, đó là linh hồn của người khác mất mạng, khiến cho mình không ngừng trường minh.

Đây mới là mục đích thực sự của hắn!

Nhưng tại sao hắn lại che giấu sự thật là mình tinh thông Hán ngữ?

Mà ba đại tế tự giả vờ lừa gạt Vong Linh giáo, nói sẽ giao Vong Linh Thánh Điển cho bọn hắn là có ý gì?

Trong khoảng thời gian ta rời đi, mấy người bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không phải là hảo hảo nói sao? Vì cái gì đột nhiên động thủ liền đến.

"Họ Trương! Nói như vậy, ngươi muốn sống chết làm địch nhân với lão tiên sinh Y mỗ?" Lôi Hào Thiên trầm mặc một lát, cắn răng hỏi.

Tên gia hỏa này cũng tinh tế, trực tiếp đem thù hận dẫn tới trên người Y mỗ.

Tuy nhiên ý định ban đầu của ta vốn là như vậy.

Nếu dám đường đường chính chính chính đi ra như vậy, đại khai hiển lộ bản lĩnh thật sự, cũng không sợ hắn chơi trò vặt gì, lập tức nói thẳng: "Không sai, hôm nay chính là ngày chết của hắn, ta là thanh lý môn hộ, hai là diệt cả nhà hắn, ba là vì nhân gian trừ hại, cho nên hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

"Ha ha ha! Khẩu khí của thằng nhóc nhà ngươi đúng là lớn thật." Lôi Hào Thiên tiếp tục thêm mắm dặm muối nói: "Vậy ta cũng muốn nhìn thật kỹ nó, ngươi làm sao lại khiến lão tiên sinh của Y mỗ chết chắc rồi."

"A... Trương tiên sinh... Cứu ta, cứu ta." Lâm Chấn Bang vốn uể oải tựa vào tường, trong mơ mơ màng màng nghe được giọng nói của ta, lập tức thanh tỉnh lại. Gia hỏa này không hổ là gián điệp thâm, lập tức nghe ra ta là mật thám ẩn thân kia.

Nhưng trong ánh mắt cầu xin của hắn cũng lộ ra một tia nghi hoặc, không phải nói là chức mật thám ẩn thân sao? Sao lại đi ra sáng loáng như vậy? Hơn nữa sao còn ngông cuồng, cường thế như vậy?

Tuy y đầy bụng nghi vấn, nhưng dù sao cũng là gián điệp lâu năm, biết rõ cái gì nên nói cái gì, cái gì mà không nên nói, đối với chuyện ta giao cho y một chữ cũng không nhắc tới.

"Thành thật ở lại, nếu ta giữ lời, nhất định sẽ mang ngươi ra ngoài." Ta cười nói.

Số là đương nhiên, mang đi là mang đi. Chẳng qua cũng không phải mang về nước láng giềng, mà là mang cho Trương Thiên Bắc, coi như là ta tặng lễ vật cho hắn!

"Nói như vậy, các hạ là bằng hữu của chúng ta?" Người đeo mặt nạ thập tự giá đột nhiên hỏi.

Ta quay đầu nhìn hắn một cái, lạnh giọng nói: "Ta mặc dù là thương nhân âm vật, nhưng chưa bao giờ sẽ phải đi Diêm Vương điện báo danh làm bằng hữu."

Lời vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Đã muốn giết chết Y mỗ, lại đem ba đại tế tự của Vong Linh giáo coi là con mồi.

Nói vậy là sao?

Lôi Hào Thiên kinh ngạc nói: "Sao, chẳng lẽ ngươi còn muốn giết sạch tất cả chúng ta sao?"

"Không!" Ta nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Trong mắt ta các ngươi sớm đã là người chết rồi! Chỉ là ta còn chưa kịp nắn tay mà thôi."

Chương thứ hai nghìn lẻ bảy, chấn nhiếp Lôi Hạo.

Toàn trường một mảnh yên tĩnh.

Sau đó chính là cười vang!

Lôi Hào Thiên cười không kiêng nể gì, mũi cao cười âm hiểm, nụ cười ba đại tế tự ẩn nấp sau mặt nạ cũng nhất định phi thường xán lạn.

Ngay cả lão tiên sinh phiên dịch vừa mới sợ hãi đến mức toàn thân phát run lúc này cũng mang vài phần ung dung.

Trong số mọi người, chỉ có Lâm Chấn Bang sắc mặt vô cùng khó coi, gã cho rằng ta nhất định là đã điên rồi!

Đừng nói là Y mỗ cài y và ba đại tế tự, ngay cả cái mũi cao nhìn qua thì thực lực yếu nhất cùng với hai người Mông quốc kia đặt ở bên ngoài, bọn họ đều là cao thủ nhất lưu hiếm thấy trên đời.

Lui ra một vạn bước nói, cho dù ngươi thật có bản lãnh này, có thể đối phó Y mỗ và ba đại tế tự kia, nhưng ngươi cũng không cần nói năng ngông cuồng, cùng đắc tội đi? Trước đánh bại một phương, sau đó lại hướng một phương khác khởi xướng công kích, chẳng phải là tốt hơn sao?

Nhưng bọn họ nào biết được, lấy thực lực hiện tại của ta, nếu như đơn độc chém giết mà nói, đừng nói Y mỗ là tam đại tế tự, ngay cả Lôi Hào Thiên, ta có thể cũng phải phí chút khí lực.

Thế nhưng, nếu có thể dụ dỗ bọn nó cùng nhau hướng ta phát động công kích, ta lại có bảy tám phần thắng!

Bởi vì trước khi ta bước vào đại sảnh đã chuẩn bị toàn bộ, bố trí một tòa Bất Động Minh Vương pháp trận.

Pháp trận này không quá giống với thứ bố trí trong Tây An Linh Bảo, trận nhãn không còn là chính ta, mà là Cửu Sinh Tháp!

Từ sau khi đoạt được Cửu Sinh tháp trong mật thất của Ô Tô Đồng, Giang Cửu U, ta vẫn không thăm dò được rốt cuộc nó dùng làm gì. Nhưng giang cá lớn từng nói, bên trọng yếu trong tam bảo chính là tháp Cửu Sinh!

Lúc ấy hắn đã biết Âm Phù Kinh Mộc Hạch ở trên người của mình, nhưng không gấp chút nào.

Hắn nói Ô Mộc Hạch cần cô đọng, Âm Phù Kinh cần học tập, mà Cửu Sinh Tháp lại có lực lượng thần uy trời sinh tự mang theo! Nên thu được hai bảo vật khác, còn cần phải chăm chỉ khổ luyện mấy chục năm, nhưng Cửu Sinh Tháp thì không cần, chỉ cần ngươi vận dụng phương pháp, là có thể thể bày ra thần uy.

Câu này ta vẫn luôn nhớ rõ!

Chỉ là cho tới bây giờ cũng không biết được mà thôi.

Ở trước mật thất của tuyệt tiền bối Thiên Chiếu Thần Mộ, tiểu bạch long nuốt một viên thủy tinh cầu, lúc này mới miễn cưỡng giữ được tính mạng, không bị cơ quan phản phệ giết chết. Mà ta chỉ thấy được ảo ảnh Cửu Tháp, môn cấm liền mở ra!

Khi gặp được Y Đằng Xương Bình thiết lập Tam Ly Huyễn, ta đã dùng hết tất cả phương pháp vẫn không thể thoát khỏi, nhưng một khi tiến vào Cửu Sinh mộng cảnh cũng có thể dễ dàng phá giải!

Từ những lần kinh lịch, Cửu Sinh Tháp thật đúng là thần kỳ khiến người ta không thể tưởng tượng.

Khi gặp phải con cá lớn lớn trong sông, ta nhất định phải hỏi thăm hắn thật kỹ.

Nói không chừng, sau khi ta nói về những cảnh tượng trong tháp, hắn còn có thể cung cấp cho ta một ít tin tức trọng yếu, từ đó tiếp tục mở ra bí mật của tháp Cửu Sinh!

Cảnh tượng bên trong tháp Cửu Sinh mỗi lần mỗi khác nhau, thứ duy nhất không thay đổi chính là mảnh xương trắng mênh mông vô bờ kia.

Cửu Sinh Tháp là một trong ba bảo vật có uy lực lớn nhất Cửu U môn truyền thế, phá giải cấm chú, giải trừ huyễn thuật của Y Đằng, chỉ trong một ý niệm. Nếu coi nó như trận nhãn thì sẽ như thế nào?

Thực chất của vong linh thuật chính là bạch cốt và âm hồn, chẳng lẽ bản lĩnh của Y mỗ cùng tam đại tế tự còn có thể cao hơn U Tử truyền nhân tuyệt tiền bối sao?

Bộ xương trắng bên trong Cửu Sinh Tháp không lợi hại hơn Bạch Cốt Thuật mà các ngươi nắm giữ sao?

Nếu mấy người bọn họ am hiểu chính là những pháp thuật khác, ta có thể còn chưa chắc. Nhưng bạch cốt đối với bạch cốt, Cửu U bí bảo chống lại mấy vãn bối các ngươi, nghĩ như thế nào, đều có phần thắng!

Đương nhiên, Cửu Sinh Tháp sẽ không tự công kích, ít nhất hiện tại ta còn chưa nắm giữ được điểm này.

Nhưng chỉ cần thiết lập Cửu Sinh tháp thành mắt trận, dẫn bọn họ tới công kích là được.

Mượn lực cắn trả của tháp Cửu Sinh, để ta xem các ngươi còn ai chịu nổi?

Lôi Hào Thiên cười ha hả một trận nói: "Thằng nhóc được lắm, ngươi thật điên rồ! Vậy để ta xem xem rốt cuộc ngươi có bản lĩnh lớn đến đâu." Nói xong, hai tay chắp lại thành quả cầu, một luồng sáng đỏ từ nhỏ biến lớn lên, chớp mắt đã biến thành một cái đầu lâu màu đỏ thẫm.

Thoạt nhìn, chẳng khác gì hồng khô lâu chuẩn bị dùng để giết Lâm Chấn Bang, thậm chí còn nhỏ hơn một chút.

Nhưng trên đầu khô lâu này lại dày đặc từng đạo phù chú, hiển nhiên, đây chính là bản lĩnh giữ nhà của hắn.

Vù một cái! Đầu lâu lao vút đi.

Nó đang hướng về phía mặt của ta đánh tới, mang theo sóng gió nóng bỏng không gì sánh được, chỉ sợ dù rơi vào trên phiến thép, cũng đủ để đốt ra một cái lỗ thủng lớn!

Tuy ta đã biến tháp Cửu Sinh thành mắt trận, nhưng dù sao trước đây cũng chưa từng thử qua. Hơn nữa gia hỏa này cũng không phải thi triển vong linh thuật, tự nhiên có chút chột dạ. Nhưng mặt ngoài lại giả bộ bình tĩnh dị thường, trở tay cầm một cái phù lục thượng đẳng, để đề phòng vạn nhất có chuyện xảy ra.

Phù!

Hồng khô lâu đập vào mặt, đảo mắt đã đến, nhưng một giây đồng hồ sau, vậy mà không thấy nữa!

Nó giống như bong bóng bị thổi rách, biến mất vô ảnh vô tung, thậm chí còn không bằng bong bóng khí, ngay cả một chút cặn bã cũng không có.

Lôi Hào Thiên mở to hai mắt nhìn, mọi người cũng có chút khó tin!

Nhưng đích thật là không thấy!

Ban đầu ta cũng rất ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề.

Khỏa hồng khô lâu này vậy mà trong Cửu Sinh Tháp, vẫn như cũ vù vù chuyển động, liệt hỏa kiêu dương nóng bỏng không gì sánh được.

Ánh sáng của toàn bộ xương trắng đều nhuộm lên màu đỏ thắm, phảng phất như thế giới Bạch Cốt âm thầm không có ánh sáng này đang nghênh đón mặt trời mới lên.

Ta tùy ý thúc dục thần niệm, khô lâu kia vậy mà cũng bắt đầu chuyển động theo. Mà không biết có phải vì không gian bên trong tháp Cửu Sinh không, ánh lửa trên đầu khô lâu vậy mà càng lúc càng cháy mạnh, bùng lên ngọn lửa dài hơn ba thước.

Thành công rồi!

Dùng Cửu Sinh tháp làm mắt trận, Bất Động Minh Vương pháp trận quả nhiên không tầm thường!

Chẳng những có thể loại bỏ công kích, thậm chí còn có thể hấp thu pháp thuật tấn công vào, gia tăng sức mạnh!

Trong lòng ta mừng thầm, nhưng biểu hiện lại không biểu hiện ra ngoài chút nào, lạnh lùng nhìn Thiên Đạo của Lôi Hào nói: "Sao, ngươi chỉ có chút bản lĩnh đó thôi à? Chỉ bằng một chiêu khí cầu rách nát như vậy, cũng có thể đảm nhiệm chức hộ pháp bên trái trong Linh Bảo Hội, xem ra con chim này chẳng ra gì! Có phải là tương đương với câu đối tàn tật của Âm Vật giới hay không?"

Pháp thuật Lôi Hào Thiên Dẫn kiêu ngạo, cứ như vậy đột nhiên biến mất không thấy, tự nhiên khó thở. Nhưng vừa nghe ta vũ nhục Linh Bảo hội, ngoài miệng lại không chịu buông tha, vẫn kêu gào như cũ: "Ngươi không phải muốn giết tất cả chúng ta sao? Còn nói muốn cho Y mỗ lão tiên sinh đánh ba đòn phải chết, ngươi cũng nên để ta mở mang tầm mắt chứ!"

"Ta thật sự muốn giết ngươi, chỉ là động một cái ngón tay mà thôi! Bất quá, trước khi chết, ta sẽ khiến ngươi chết một cách tâm phục khẩu phục! Nhìn cho kỹ, Hỏa Khô Lâu của ta có uy lực cỡ nào, đi thôi."

Nói xong, ý niệm của ta khẽ động, Hỏa khô lâu mãnh liệt từ trong Cửu Sinh tháp lao ra.

So với vừa rồi lớn hơn vài vòng, hơn nữa ngọn lửa vây quanh ở bốn phía gào thét tán loạn, cao chừng ba thước, từng đạo phù chú lập loè sáng lên, trong cực nóng mang theo mùi máu tanh nồng nặc!

Hỏa khô lâu vừa ra, Lôi Hào Thiên bị hù há hốc miệng, hai mắt trừng lớn, không dám tin tưởng chút nào đây là sự thật.

Đây không phải tuyệt học của hắn: Sí Hỏa huyết khô lâu sao?

Phù!

Bộ xương khô kia không tấn công Lôi Hào Thiên, mà bị Khuyết khống chế, bay thẳng về phía người đeo mặt nạ giá chữ thập trong tay.

Chương thứ hai nghìn lẻ tám, cầu gia gia cũng vô dụng.

Ta đương nhiên không trả đầu Hỏa Khô Lâu của Lôi Hào Thiên lại đường cũ.

Bởi vì ta thiết lập trận pháp này không phải vì giết chết một mình mà là muốn giết sạch đám người này!

Nếu là ai phát ra công kích thì còn cho ai, như vậy có thể nghĩ sẽ xuất hiện hậu quả gì.

Hỏa khô lâu mang theo ngọn lửa màu đỏ rực đang thiêu đốt vù vù, vọt về phía Đại Tế Ti đang cầm thập tự giá trong tay, tên kia vội vàng dựng thẳng thập tự lên ngăn cản.

Lần đầu tiên Lôi Hào Thiên thi triển ra pháp thuật này muốn giết Lâm Chấn Bang, đã bị thập tự giá cản lại.

Nhưng đây chỉ là quả cầu lửa hình khô lâu tùy tay hắn tạo ra mà thôi, bây giờ quả cầu này lại là bản mệnh âm vật của hắn, lại đi một vòng trong Cửu Sinh tháp, sau đó lại hoàn toàn bất đồng!

Một tiếng keeng vang lên, Hỏa Khô Lâu đập mạnh vào, thế nhưng cũng không vỡ vụn ra.

Mà là tiếng xì xì vang lên, thập tự giá cao hơn hai mét bị đốt đỏ bừng một mảnh, đốm lửa bộp bộp tung tóe khắp nơi, phảng phất như không ngừng phun hoa lễ.

Hai tên tế tự khác vừa thấy, vội vàng huy vũ khí đập nện.

"A!" Đột nhiên, đại tế tự cầm trong tay xiên điên cuồng hét lên.

Thì ra dưới một đao điên cuồng chém mạnh, Hỏa Khô Lâu bị đánh vỡ một góc, vừa vặn rơi vào trên cái áo khoác tế tự của cương xoa.

Nhóm người bọn hắn cũng không phải là vải vóc đơn giản đơn giản gì, mà là ngưng tụ vô số vong hồn của vong linh giáo thánh vật. Thế mà lại bị mảnh vỡ trên quả cầu lửa đốt thủng! Thiêu đến mức cương xoa tế tự liên tục kêu thảm thiết.

"A! A!" Cương xoa tế tự cực kỳ thống khổ kêu to, quay cuồng đầy đất.

Phải biết rằng ba người bọn họ chính là vong linh giáo cầm pháp đại tế tự, trải qua các loại tẩy lễ như địa ngục rèn luyện, sau đó đã sớm quên mất đau khổ cùng bi thương, thậm chí cũng mất đi nhân tính cùng lương tri, bởi vì đau đớn mà lớn tiếng gào thét, điều này đối với bọn họ mà nói, quả thực chính là sỉ nhục lớn lao!

Trong giây lát, cương xoa tế tự thân hình khổng lồ kia chỉ còn lại non nửa, tiếng rên rỉ thống khổ cũng thấp xuống, cuối cùng hóa thành một đám khói bụi! Từng làn khói đen dạng tơ không ngừng bốc lên.

Đó là âm hồn bị hắn giam cầm. Tử vong theo hắn, giãy giụa thoát khỏi ràng buộc, trở về tự do.

Bởi vậy xem ra, cái chết của hắn ta tuyệt đối không oan!

Có bao nhiêu người bị hắn hại chết, sau đó đều không thể chuyển vào luân hồi, chỉ có thể biến thành công cụ để hắn tu luyện vong linh thuật.

Đến lúc này, hai gã Đại Tế Ti khác cũng đã kịp phản ứng, bọn họ giúp đỡ thanh liêm đao khổng lồ và giá chữ thập bị dập tắt của hỏa khô lâu!

Ngọn lửa kia mặc dù nhìn không lớn bao nhiêu, nhưng lại sinh sôi không ngừng, không có bất kỳ phương pháp nào có thể dập tắt.

Nửa ngang đỉnh thập tự giá đã bị đốt sạch, nhìn càng giống như dùng liêm đao, mà liêm đao khổng lồ đã biến thành thiêu hỏa côn!

Hai người kia bị hù cho vội vàng đồng thời ném vũ khí đi, có chút hoảng sợ lui về phía sau hai bước.

Hỏa diễm bá đạo sắc bén như vậy, mặc dù trong truyền thuyết, cũng chỉ có ba loại, chính là: Địa Ngục Minh Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, Vô Cực Huyền Hỏa, hợp xưng Tam Ly Thần Hỏa.

Ly Âm Dương, đoạn sinh tử, giết vạn vật!

Một khi bị ba loại hỏa diễm này chạm vào, dù ngươi tiếp cận vô thượng Thần Cấp cũng không thể làm gì được.

Lúc đó bồ câu xám lão tiền bối đã bị Địa Ngục Minh Hỏa do hắc ưng bố trí thiêu chết!

Theo Âm Phù Kinh ghi lại, ba loại hỏa diễm này đều là không thể do con người chế tạo, giữa thiên địa tổng cộng có chín vị trí Hỏa Nguyên, một khi bị lấy đi, liền biến thành tử hỏa, cũng chỉ có thể sử dụng một lần.

Âm Phù Kinh thành văn thời gian, đại khái lúc đầu Xuân Thu Chiến Quốc, đã cách nay ngàn năm, chín Thần Hỏa kia không biết còn lại mấy chỗ.

Hắc ưng vì trả thù bồ câu lão tiền bối, vậy mà tìm tới một chỗ Địa Ngục Minh Hỏa ở nơi nào đó!

Nhưng bây giờ, ngọn lửa này hiển nhiên cũng không phải vật phàm tục, ngay cả Lôi Hào Thiên phóng ra hỏa khô lâu cũng ngớ người.

Hắn căn bản không nghĩ tới, hỏa khô lâu âm vật của mình lại có uy lực lớn như vậy!

Điều càng kỳ quái chính là, khô lâu này tại sao trong tay hắn lại chưa từng mạnh như vậy?

Hơn nữa vừa rồi rõ ràng là làm theo lời ta, vì sao ta không sao chứ? Ngược lại bị tịch thu, vừa phóng ra lại trở nên kinh khủng như vậy?

Kỳ thực, cụ thể tình huống như thế nào, ta cũng không rõ, so với bọn hắn hiểu rõ hơn một điểm, viên hỏa khô lâu này ở trong Cửu Sinh tháp dạo qua một vòng mà thôi.

"Loạn!" Liêm đao tế tự ngơ ngác nhìn thi thể cương xoa tế tự bị đốt thành tro tàn, trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên cực kỳ đau lòng kêu to.

Mà lại hung tợn trừng mắt nhìn ta một cái, mạnh mẽ vươn tay, đem đầu mình chộp xuống! Rời khỏi cổ đầu không có chảy ra một giọt máu, ngược lại toát ra một mảnh khói đen cuồn cuộn.

Ngay sau đó đạo khói khí kia hóa thành một bản thân khác - thân mặc trường bào trùm đầu màu đen, trong tay mang theo liêm đao khổng lồ.

Tử thần!

Ảo giác tử thần trôi nổi trong hư không!

Ảo giác vừa xuất hiện, ánh sáng trong đại sảnh lập tức mờ đi, bụi bặm ùn ùn rơi xuống, giống như phần mộ của thế kỉ.

Tựa như cầu xin vui sướng, không biết từ nơi nào phiêu đãng mà ra.

Tất cả mọi người đều duy trì tư thế chỉ một khắc, không thể cử động, thậm chí mí mắt cũng không thể chớp! Chỉ có thể ngơ ngác nhìn thần tử kia từ giữa không trung đáp xuống.

Lúc này, cuối cùng ta cũng hiểu.

Hắn lấy cái giá là tử vong làm điểm cuối, triệu hồi ra huyễn tượng tử vong, muốn giết ta làm tế tự để báo thù cho cương xoa!

Tử thần kia nhanh chóng bay tới, vung liêm đao chém xuống.

Phù! Một đao chém xuống.

Tựa như hình ảnh ống kính đột nhiên thay đổi, trước mắt ta lại là mảnh Bạch Cốt sơn chồng chất tầng tầng mênh mông vô bờ kia.

Xa xa trên đỉnh núi, đứng sừng sững một tòa bảo tháp chín tầng!

Tử thần lơ lửng giữa không trung, một đao kia chém tới phần cuối, cách đỉnh tháp chỉ mấycm, nhưng làm thế nào cũng không đè ép được.

Đột nhiên, trên tháp quang mang lóe lên, bảo tháp chín tầng màu xanh lam đỏ thẫm, chín tầng bảo tháp, tầng tầng khác nhau.

Tử Thần lập tức dừng lại, giống như tướng gai, không nhúc nhích được.

Cùng lúc đó, cánh cửa phía dưới bảo tháp đột nhiên mở rộng, một con Kỳ Lân dục hỏa lóng lánh dưới chân giẫm lên hỏa diễm, hướng về giữa không trung, nhìn về phía Tử Thần gào thét một tiếng!

Ảo ảnh của thần chết kia như từng đám mây đồng thời bùng nổ, tạo thành vô số vết rạn.

Phù!

Kỳ Lân vọt qua.

Tử thần thiêu đốt thành một áng mây đỏ, toàn bộ bầu trời ửng đỏ!

Đám mây lửa vỡ vụn dần dần tràn ngập ra, Hỏa Kỳ Lân cũng hét dài một tiếng, biến mất ở phía chân trời.

Ý thức và thân thể cũng đồng thời khôi phục tự do.

Liêm đao tế tự không thấy, chỗ hắn vừa đứng chỉ còn đai lưng màu đen cùng mặt nạ, từng sợi khói đen liên tục dâng lên.

Tự tìm diệt vong, không thể sống, ngay cả tử thần cũng không ngoại lệ!

"Chuyện này... chuyện này..." Lôi Hào Thiên bị dọa cho toàn thân phát run, liên tục lui về phía sau vài bước.

Cuối cùng hắn ta cũng biết sợ hãi!

Cương xoa tế tự trong nháy mắt bị miểu sát, liêm đao tế ra tính mạng phóng ra đòn sát thủ mạnh nhất, vẫn khó thoát khỏi cái chết.

Nhưng bản lĩnh của hắn kém xa hai người này! Hơn nữa vừa rồi chính là hắn vẫn luôn châm chọc mỉa mai ta, đòn tấn công đầu tiên cũng là do hắn phát ra.

Mắt thấy cảnh tượng như vậy không sợ mới là lạ!

Thật ra, Lôi Hào Thiên cũng có chút sợ hãi.

Pháp trận nhìn như không gì địch nổi này của ta, cũng chỉ có thời điểm đối đầu với linh thuật Vong Linh mới có uy lực lớn như vậy.

Hơn nữa đối phương càng mạnh thì lực cắn trả của pháp trận này càng hung mãnh.

Bản mệnh âm vật khô lâu của hắn, chỉ sợ cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.

Giống như hiện tại, muốn ta một đòn giết chết Lôi Hào Thiên, cơ hồ rất khó làm được.

Nhưng gã đã sớm bị dọa cho vỡ mật, liên tiếp lui về phía sau mấy bước, cả người run rẩy quỳ xuống: "Trương đại sư, à, à không! Thân gia gia của cháu, cầu xin ngài tha cho cháu đi." Ngay sau đó cái mông vểnh cao lên, dập đầu như bằm tỏi, lớn tiếng cầu xin tha thứ không thôi.

Mới vừa rồi, hắn còn mở miệng một câu tiểu gia hỏa, vô cùng kiêu ngạo, trong nháy mắt đã tình nguyện làm tôn tử!

Hạng hai ngàn một trăm chín mươi lăm giết chết.

Trước sau hắn tương phản to lớn như thế, lúc này tư thái xấu xí như thế, nhưng lại không có ai chê cười hắn, thậm chí còn có người hâm mộ! Ví dụ như, hai người Ả Rập kia.

Hai người bọn họ cũng cực kỳ thành kính quỳ gối trên mặt đất, liên tục dùng phương thức dập đầu của Đông thức, không ngừng thi lễ với ta. Đáng tiếc, hai người bọn họ đều không biết Hán ngữ, nói không ra những lời Lôi Hào Thiên kia, đành phải đi theo phía sau có một câu học nói không nên lời: "Giang Gia, Thao Nhạc, Hội nghị tham gia ổ..."

Quá hoang đường, buồn cười.

Thế nhưng không ai cười cả!

Hiến tự thập tự cúi đầu không nói một lời.

Y mỗ rốt cục ngẩng đầu, hai con mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào mình. Muốn nhìn thấu, nhìn thấu ta rốt cuộc là người nào, lại có được lực lượng đáng sợ như thế!

Mũi cao xiêu vẹo mang theo mũ cỏ, hầu kết động, toàn thân run rẩy, chân sau gập xuống mặt đất vang lên ken két.

phiên dịch lão tiên sinh co người góc tường, hận không thể đẩy mình vào trong tường.

Ngược lại lúc này Lâm Chấn Bang có chút dương dương đắc ý, mặt mũi tràn đầy vui sướng như sống lại sau tai họa.

Nhưng lão gián điệp này cũng không đơn giản, không phải kiểu nịnh hót như bình thường, nhanh nhanh nịnh nọt hoặc diễu võ dương oai, mà là lắc lư lảo đảo đứng dậy, đi đến trước cánh tay cụt của mình nhặt lên ánh mắt vỡ vụn, lại từ trên cánh tay kia tháo xuống giới chỉ, sau đó không nói một lời đi trở về.

"Gia gia, con sai rồi! Van xin người tha con đi." Lôi Hào Thiên tiếp tục quỳ trên mặt đất cầu xin: "Ngài bảo con làm cái gì con cũng được! Muốn rút Linh Bảo ra, đương..."

Phốc!

Trong lúc bất chợt, hắn không đợi hắn nói xong, chợt phun ra một ngụm máu tươi, cả người nằm xụi lơ trên mặt đất không nhúc nhích.

Thi thể kia lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, cấp tốc héo rút, trong nháy mắt liền biến thành một câu thây khô, giống như trước đó không lâu, hắn vừa mới giết chết binh sĩ màu xám.

Bịch bịch!

Lại một tiếng trầm đục vang lên, mũi cao đội mũ cũng lảo đảo ngã xuống đất, cũng biến thành thây khô.

phiên dịch lão tiên sinh núp ở góc tường, tất cả người Ả Rập quỳ gối trên mặt đất đều như thế!

Cho tới lúc này, ta mới phát hiện Y mỗ chỉ xiết chặt tay trái.

"Đây là lời giải thích thỏa đáng nhất đối với tính mạng của các ngươi trong lòng bàn tay ta!" Những lời này.

Nhưng ta không đợi rõ hắn muốn làm gì, đột nhiên hắn bỗng nhiên chạy ra ngoài, một bàn tay từ trên cái bụng nhỏ tế tự thập tự giá giá rẻ lấy ra.

Nhưng vật này bắt được lại là một tên lùn nho nhỏ!

Rầm rầm một tiếng, áo khoác đen cao lớn và mặt nạ đều rơi xuống đất, phía dưới mặt nạ còn có một bộ khung xương cứng hơn hai vị khác tế tự xuất hiện.

Có quyền nói chuyện nhất, đại tế tự nhìn như uy phong nhất, trên thực tế lại là tiểu lùn tệ nhất.

Hắn ở trong tay Y mỗ đâm Y Y còn chưa kịp giãy dụa một cái đã biến thành một cái thây khô gầy nhỏ.

Rặc rặc!

Gã lùn bị ném xuống đất, Y mỗ lại ngồi trở lại chỗ cũ.

Trong nháy mắt giết năm người, hơn nữa mỗi người đều là hảo thủ nhất lưu, trước sau bất quá năm khắc tất cả đều biến thành thây khô!

Giết người đối với hắn mà nói, quả thực so với hô hấp còn tùy ý hơn.

"Được rồi." Hắn hướng về ta nhún vai, rốt cuộc cũng nói ra Hán ngữ, chỉ là ngữ điệu không quá thuần khiết, mang theo một dòng chữ Thiểm Tây rất dày, khẩu âm Hắc Ưng cũng giống như vậy, xem ra không sai rồi!

"Hảo cái gì?" Ta có chút không hiểu hỏi.

Y mỗ chỉ chỉ chỉ Lâm Chấn Bang nói: "Ngươi không nói sẽ mang theo hắn đi sao? Hiện tại bọn họ đều đã chết, cho nên mới tốt."

Sau đó lại nói: "Đương nhiên rồi, ngươi có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu gì, cho dù giết anh hùng, hạm đội hải quân, hoặc là... lại đến vài lần11 cũng được."

Y mỗ vốn giết sạch tất cả mọi người, chỉ để lại Lâm Chấn bang, gián điệp già cả kinh vừa sợ đồng thời cực kỳ cảm kích ta.

Nhưng sau khi nghe được Y mỗ nói những lời này, lập tức bị dọa cho tay run run, hai mắt híp lại cũng rơi xuống.

Hắn có ngốc cũng rõ ràng, người có thể đưa ra yêu cầu như vậy khẳng định không phải người Trung Hiền! Mà ta cố ý muốn đem nó đi, hơn nữa còn nhắc tới Ngô binh hùng, đối với hắn mấy chục năm gián điệp già mẫn cảm, lập tức nghĩ ngay đến khả năng đáng sợ nhất.

Bất quá, càng đáng sợ chính là Y mỗ, hắn thế mà xem thấu chân tướng!

"Ta không biến thái như ngươi, ngoại trừ giết người chính là nổ tung." Ta khinh miệt quét mắt nhìn hắn một cái nói: "Vừa rồi ta nói muốn giết hết tất cả mọi người, đương nhiên cũng bao gồm ngươi!"

Y mỗ quyết định nhìn ta, đột nhiên cười nói: "Con không làm được đâu."

"Ngươi dùng là bát phương bất động Thần Uy Minh Vương pháp trận, chỉ cần ta không công kích ngươi, ngươi sẽ không cách nào hoàn phục, hiện tại có thể khiến cho bất luận biến số gì khả năng đều bị ta tiêu diệt, hiện tại ngươi giống như tên lò xo tự do triển khai, không có lực đẩy đẩy về phía ngươi, cũng không có bất kỳ lực phản lực. Mà lực lượng của bản thân ngươi còn không phải là đối thủ của ta, ngươi làm không được."

Hắn bất động thanh sắc nhìn tất cả át chủ bài của ta!

Hắn nói không sai, nếu như hắn không tấn công ta, ta cũng không cách nào mượn lực lượng thần bí của Cửu Sinh tháp, căn bản không cách nào làm gì được hắn!

Kinh Hồn trảm, thập âm vệ, đây là đòn sát thủ mọi lúc mọi việc, đối với hắn mà nói còn không tính là uy hiếp lớn.

Nếu tính theo bối phận, hắn là sư huynh của ta môn bất đồng cũng không giống nhau, nhưng theo thực lực mà tính, lại cao hơn ta không phải nửa điểm.

"Ngươi thật sự sẽ không công kích ta?" Ta hỏi ngược lại.

"Không biết!" Y mỗ rất khẳng định trả lời: "Cho dù con ra tay, con có thể vác, cũng có thể né tránh."

"Vậy ta biết rất nhiều bí mật của ngươi." Ta cười nói: "Những Hoàng Kim buôn bán kia của ngươi chôn ở nơi nào ta biết..."

"Ngươi cần bao nhiêu ta tặng cho ngươi bấy nhiêu, nếu không đủ, ta có thể đến bất cứ nơi nào giúp ngươi cướp." Y mỗ nói mà vô cùng nhẹ nhàng, giống như những thứ kia trồng củ cải ở vườn rau nhà bọn họ vậy.

"Ngươi đã gặp Bàn Khang, còn có Cách Ba Tang..."

"Nếu cần thiết, con sẽ ở trong vòng một tuần tham gia tang lễ của tất cả mọi người bọn họ." Y mỗ vẫn nói rất nhẹ nhàng, giống như tang lễ cùng tiệc rượu không có gì khác nhau.

"Ta biết Kinh Thánh Tốn của ngươi giấu ở đâu."

Mí mắt Y mỗ nheo lại, sau đó nói: "Con thích thì cầm đi đi, đối với ta mà nói đã không còn ý nghĩa. Hiện tại ta cần là nguyên liệu nấu ăn vô tận, mà không phải công thức món ăn."

"Ta biết thánh vật của ngươi ở đâu." Ta sợ hắn nghe không rõ, thánh vật ta chỉ đến rốt cuộc là cái gì, lại nói thêm một câu: "Đó là một đêm trăng lắc như kiếm."

Y mỗ nghe đến đó, định thần nhìn ta thật lâu, đột nhiên nói: "Nếu con vì thứ này mà đến, ta cũng có thể từ bỏ, đối với ta mà nói chỉ là một con bài, có thể cung cấp lương thực cho ta trong mười năm tới mà thôi. Con muốn cầm đi mà nói, ta còn có thể tự mình trồng nữa, nhiều nhất vất vả chút là được."

Lần này ta thật sự không biết nói gì cho phải.

Vốn tưởng rằng vận dụng ly mộng thuật, dò xét những tin tức này, là có thể bức bách hắn giết người diệt khẩu, xuống tay với ta, không nghĩ tới hắn lại không sợ hãi chút nào, tất cả đều đáp có thứ tự.

Hình như hắn không để ý tới thứ gì cả, ngươi muốn lấy cái gì thì cứ lấy đi, cần gì hắn cũng có thể thỏa mãn ngươi. Đối mặt với người như vậy, ngươi lấy cái gì để uy hiếp hắn? Ngươi còn muốn hắn ra tay với ngươi sao?

"Còn có việc gì không? Nếu không có ta phải đi rồi." Y mỗ nói xong đứng lên, nhấc cái ghế dưới mông lên.

Bốn góc cái ghế kia gắn vững vàng trên mặt đất, lại bị vịt quay tưới vào, ước chừng hơn một ngàn cân, nhưng ở trong tay hắn quả thực cũng không khác gì nhổ một củ cải.

Phía dưới lộ ra một cửa động tối đen như mực, một cái bậc thang thật dài dẫn thẳng xuống dưới.

Hắn đi vài bước rồi quay đầu lại hỏi: "Có muốn cùng nhau không? Nơi này có thể sẽ lập tức bị nổ sập. Ta có chuyên dụng phi cơ và hộ chiếu các quốc gia, có thể đưa ngươi đi đến một nơi nào đó trên thế giới."

Chương số hai ngàn một Y mỗ đâm Y Y Phàm nhược điểm.

Lời nói của hắn rất ôn hòa, lời nói này rất khách khí, lại suy xét vô cùng chu tường.

Nhưng, lại khiến ta cạn lời!

Nhìn bề ngoài, trong mắt mọi người, y chính là một ông lão cơ trí lại hòa ái.

Dáng người cao gầy mà cân xứng, hai mắt sáng ngời mà thâm thúy, chòm râu dài mà trắng nõn, âm điệu trầm thấp mà chậm chạp...

Quả thực là hoàn mỹ không còn gì để nói, tuyệt đối so với tuyệt đại đa số giáo phái của Đông Quốc tựa như là lãnh tụ!

Thế nhưng, chính là lão gia hoả này, tự tay bày ra vô số trận chiến cùng tai nạn.

Nếu như nói giết một người tên là hung thủ, giết mười người tên ác phỉ, giết một trăm người tên là ma quỷ thì lão gia hỏa này sợ rằng ở trong từ điển của ma quỷ cũng không tìm thấy danh hiệu ứng với hắn.

Đem giết người coi là niềm vui chính là biến thái, đem việc giết người coi là sát thủ, nhưng giống như Y mỗ giết người Trát Y Hành tạo thành sự nghiệp quốc tế, hơn nữa kéo dài liên tục vài chục năm, kiên trì vĩnh viễn làm người mạnh nhất, vĩnh viễn chiếm đoạt danh hiệu chợ nóng nhất, chỉ sợ ở trên thế giới này từ xưa đến nay số lượng cũng không nhiều!

Bàn tính ta đã tính trước, lợi dụng công kích của bọn họ xử lý tên đầu sỏ gây tội này, song không ngờ lại bị hắn nhìn thấu từ sớm!

Hắn tự mình ra tay giết sạch tất cả mọi người, chỉ để lại một kế hoạch không có sức chiến đấu, hơn nữa còn không có tầm mắt, Lâm Chấn Bang bị mất một cánh tay, kế hoạch tự nhận là tuyệt diệu này của ta cứ thế mà uổng phí.

Hơn nữa càng thêm tức giận chính là, ngươi nghĩ hết biện pháp làm hắn tức giận cũng không được, hắn ngược lại còn rất khách khí hỏi ngươi có muốn đi cùng hay không? Nhất định sẽ tận tâm tận lực đưa ngươi đến địa phương.

Tình hình này giống như lúc ngươi mặc giáp gai người, đập vỡ thủy tinh và kính văng ở bên cạnh xe, quay về phía tên thợ rèn mặt ngựa khôi ngô vừa mới cầm thuốc giải phóng ra một ngụm đờm, rống lớn để hắn tới đánh ngươi. Nhưng hắn lại cười ha hả hỏi ngươi, ăn cơm không? Có đủ tiền không? Nếu không đưa muội muội ta cho ngươi đi? Đi, ta đưa ngươi đi.

Hơn nữa ngươi còn biết rõ, thằng này chính là lưu manh khoác nhân bì ác ôn! Phá hư vô số tiểu cô nương, cướp rất nhiều tiền lương thực người nghèo, ngươi mua được bảo đảm, viết di thư, đại nghĩa lẫm nhiên tìm đến hắn tính sổ.

Kết quả lại bị thất bại vô lực như thế!

Y mỗ đứng ở phía dưới nói thầm, quay đầu nhìn ta, thấy ta không có dáng vẻ đồng hành, liền như lão bằng hữu cáo biệt: "Vậy được rồi, sau này còn gặp lại." Nói xong xoay người đi xuống bậc thang.

Trong lúc bất chợt, ngay khi hắn vừa mới đi xuống ba bốn bậc thang, thì thấp hơn ta nửa cái thân vị, đột nhiên chỗ gáy phía sau chui ra một vòng xanh biếc.

Là con Song Đầu Xà màu xanh biếc kia, từ chỗ dẫn dắt Y mỗ chui ra, rất vui vẻ phun lưỡi rắn.

Được rồi!

Nếu ta thật sự không có biện pháp gì với ngươi, cũng không thể cứ như vậy vô ích đi một chuyến! Vừa lúc con Song Đầu Xà này còn có tác dụng lớn, cái này thuộc về ta.

Nghĩ đến đây, ta cũng lười thỉnh cầu hắn, khom lưng thuận tay, "xoạt" một cái nắm con Song Đầu Xà kia vào trong tay.

Hả?

Ta mới vừa đem con rắn nhỏ nắm trong tay, Y mỗ lập tức đâm Y Y liền cảm nhận được, đột nhiên kinh hô một tiếng xoay người giơ cánh tay, theo bản năng bàn tay lớn duỗi ra, hướng đỉnh đầu ta chụp tới.

Phù! Một đạo âm phong đập vào mặt.

Ta vô thức lắc mình về phía sau, nhưng mới vừa lóe lên một nửa, đột nhiên nghĩ tới.

Đúng vậy! Ta trốn cái gì mà trốn, vừa rồi ông đây suýt thì cầu xin ngươi đánh ta!

Ngươi lại cho rằng các loại người không biết xấu hổ, mỏ mỏ thà giả làm cháu trai chứ cũng không động thủ.

Làm sao bây giờ? Tại sao có thể có phản ứng lớn như vậy?

Ồ, đoạt con rắn nhỏ của ngươi phải không?

Cái đồ chơi này mới là mạng sống của ngươi đúng không?

Nói thì hay! Ta nghĩ tới lúc bóp cổ rắn rồi.

Xèo xèo!

Con rắn kia đau đớn kêu mãi, cái đuôi không ngừng vặn vẹo, hai cái đầu nhỏ hình tam giác lắc lư trái phải, đầu lưỡi dài ra.

Động tác Y mỗ búng Y mặc dù nhanh đến thái quá, nhưng y căn bản không nghĩ tới ta đột nhiên sử dụng thủ đoạn như vậy.

Bình thường, vô luận là nhìn thấy ai, hắn đều cao cao tại thượng, tuyệt đối sẽ không có khi nào so với người khác thấp lùn nửa vị trí, càng không có người nào dám từ trên vai của hắn lấy vật gì.

Cho tới bây giờ vẫn chưa từng có!

Vừa tôn kính, vừa sợ hãi.

Cho nên, một chiêu vừa rồi của ta đã khiến hắn bất ngờ.

Chờ hắn phản ứng lại thì đã muộn!

Hắn theo bản năng bay vọt lên trước người ta, một bàn tay lớn treo trên đỉnh đầu ta, hai chân của ta đã rời khỏi mặt đất.

Lúc này, ta có thể cảm nhận rõ ràng được, âm phong từ năm ngón tay kia truyền ra tựa như cối xay hút vậy!

Có lẽ, chỉ thiếu hơn trăm ngàn nữa thôi, ta và Lôi Hào Thiên cũng như bọn họ vậy, biến thành một bộ thây khô.

Đương nhiên, Ngã Ly thành công cũng chỉ còn thiếu một trăm giây!

Nếu hắn thật sự bị bắt, một giây sau biến thành thây khô chính là bản thân hắn.

Tuy nhiên ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, rốt cuộc hắn cũng nhớ lại, chậm rãi buông lỏng tay ra, nhẹ nhàng thả ta lại trên mặt đất.

Còn nửa cầu khẩn nói: "Trả lại cho ta đi, ta đồng ý lấy bất cứ thứ gì đến trao đổi."

"Có thể!" Ta cười nói: "Dùng chiêu vừa rồi của ngươi bắt ta một chút! Cứ theo thực lực mấy người ngươi giết lúc vừa rồi, hung hăng làm một chút như vậy là được."

Y mỗ hơi nhắm mắt, thở ra một hơi thật dài.

Khí tức rất gấp gáp và cũng rất ngắn ngủi.

Đây là tức giận, rốt cuộc ta cũng đã chọc giận đến lão gia hỏa này rồi!

"Ngoại trừ điều kiện này, bất kỳ điều gì cũng được."

"Không được!" Ta cũng kiên trì nói: "Chỉ có điều kiện như vậy thôi, giết ta đi."

"Thế căn bản chính là tự sát!" Y mỗ đâm Y Y gằn từng chữ một.

"Tuy ta không biết trận nhãn trên người ngươi là cái gì, nhưng ta biết một khi vận dụng vong linh thuật sẽ tạo thành lực lượng cắn trả cho nó!"

"Nhưng ta tập luyện vong linh thuật nhiều năm như vậy, đừng nói là động thủ, ngay cả giơ tay nhấc chân, cầm đao xoa, bưng cà phê cũng đã không cách nào tránh khỏi rồi! Hơn nữa thông qua quan sát hiểu biết của ta, lực cắn trả và thuật pháp cao thấp kia đều không có quan hệ gì, chỉ là có quan hệ sâu cạn với tu vi của vong linh thuật, với công lực hiện tại của ta, cho dù đụng vào ngươi một chút cũng nhất định sẽ nổ tung chết tại chỗ, cho nên ta căn bản không dám động đến ngươi!"

"Trận nhãn trên người ngươi ta cũng không dám cướp đoạt, vật kia và tâm mạch ngươi giống nhau, đụng phải nó cũng không khác gì đụng vào ngươi."

"Sở dĩ ta nói cho ngươi nhiều như vậy, chính là muốn nói cho ngươi biết, ta tuyệt đối có đúng là ngươi động thủ hay không! Ta chỉ cần muốn đòi lại nó, trả lại cho ta là được không? Ta sẽ đáp ứng bất kỳ điều kiện gì của ngươi! Bất kỳ điều kiện gì!!"

Y mỗ nói rất gấp, từ trong ngữ điệu có thể nghe ra được, vô cùng lo lắng và lo lắng!

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ cầu khẩn, thân eo cũng cong xuống, cơ hồ thiếu chút nữa quỳ xuống trước mặt ta.

Cơ hồ như hai người hoàn toàn khác biệt so với ác ma tuyệt thế vừa rồi, càng không thể tưởng tượng nổi, đối mặt với thánh vật, tài phú, quyền lực, bí mật của mấy lão gia hỏa này đều ứng phó tự nhiên, lúc này lại rơi vào lúng túng như vậy.

"Van ngươi! Van xin ngươi! Trả nó lại cho ta đi!" Y mỗ bế Y nói, vậy mà phù phù một tiếng thật sự quỳ gối trước mặt ta, tư thái đó so với Lôi Hào Thiên còn muốn thành kính hơn vài phần, hôn thổ địa trước chân ta, đau khổ cầu xin.

Cả người hắn run rẩy, thanh âm run run nói: "Cầu xin ngươi, trả nó lại cho ta đi, ta đồng ý đáp ứng bất kỳ điều kiện gì."

Ta sững sờ nhìn hắn, vẫn không thể tin được, tất cả những thứ này đều là thật.

Ta nghĩ hết thảy biện pháp, nhưng vẫn vô kế khả thi, ngoan cố, đại ác ma như thế, dĩ nhiên vì một con rắn nhỏ mà ti tiện đến tình trạng này.

Nguyện ý dùng bất kỳ điều kiện gì để đổi lấy con rắn nhỏ này!

Rốt cuộc là hắn ta điên rồi, hay là ta điên rồi?

Chương thứ hai ngàn một kiêu hùng sẽ chết.

Y mỗ quỳ rạp xuống đất, khóc rống không ngừng, lúc này hắn không còn là ác ma gì, cũng không phải chúa tể, chỉ là một lão nhân đáng thương nho nhỏ mà thôi. Trước sau tương phản to lớn như thế, làm ta trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp.

"Ngươi thật sự nguyện ý dùng bất cứ điều kiện gì để đổi con rắn này?" Ta có chút kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy!" Y mỗ bó Y Y phục trên mặt đất, liên tục gật đầu nói: "Ta nguyện ý, nếu con chịu thả nó, ta bằng lòng dùng bất cứ điều kiện gì để trao đổi. Cho dù con khiến ta phế bỏ toàn bộ tu vi, thậm chí dùng sinh mệnh để trao đổi, ta cũng nguyện ý, chỉ cầu con thả nó!"

Lần này thì càng khiến ta ngạc nhiên hơn, con Song Đầu Xà này đúng là hiếm thấy trên đời, nhưng tuyệt đối không phải không có. Hơn nữa với năng lượng của hắn, muốn tìm kiếm một con Song Đầu Xà dễ dàng hơn ta nhiều, nhưng hắn vì sao cam tâm trả giá đắt như vậy, thậm chí phế bỏ toàn bộ tu vi, thậm chí là sinh mệnh đều không tiếc?

Hắn ta thảm thương không người như vậy, không ngừng khơi mào chiến tranh, chẳng phải là để thu hoạch quân hồn, vì tu luyện vong linh thuật sao?

Vì một con rắn như vậy mà cam nguyện từ bỏ tất cả.

Chẳng lẽ nói, tất cả những gì hắn làm chính là vì con rắn này?

Trong lúc bất chợt, ta cảm thấy có thứ gì đó ẩm ướt cục rơm nhỏ xuống tay, cúi đầu nhìn thì thấy là con rắn nhỏ kia khóc!

Hai cái đầu nhỏ ghé vào cùng một chỗ, bất động cũng không kêu, bốn con mắt ngơ ngác nhìn Y mỗ quỳ rạp xuống đất đâm lung tung, một chuỗi nước mắt lăn xuống.

Xem ra, con rắn này đối với Y mỗ mà nói, khẳng định có ý nghĩa phi phàm!

Ta sửng sốt: "Chẳng lẽ trong con rắn nhỏ này có giấu một Âm Linh? Mà Âm Linh này đối với ngươi vô cùng quan trọng?"

Y mỗ đột nhiên run run một cái.

Đúng lúc này, một đạo cự lực đụng vào trên lưng ta, không kịp đề phòng, ta lảo đảo bay ra sau mấy cái.

Lúc này Y mỗ nắm Y Y Phàm đang quỳ trước mặt ta, mặc dù ta cố gắng né tránh, nhưng vẫn đánh vào trên người hắn.

Vù một tiếng, cảnh tượng trước mắt ta lại biến thành tháp Cửu Sinh!

Lực lượng cắn trả của pháp trận Bất Động Minh Vương lại khởi động.

Trên bầu trời xuất hiện một đám mây đen như mực, bảo tháp chín tầng phát sáng rực rỡ, tràn ra chín luồng ánh sáng xông thẳng tới chân trời! Hàng tỉ khô lâu xương trắng cũng đồng thời nhảy lên, cắn răng vang lên tiếng két két, giống như sao sa mưa to điên cuồng đập về phía đám mây đen kia.

Từng tia chớp đánh tới, từng bóng xương lao nhanh như gió! Chớp mắt, mây đen kia đã bị xé thành mảnh vụn.

Cảnh tượng này nhanh như chớp giật, trong nháy mắt đã qua!

Ta ngay cả phio hai bước đứng vững thân hình, quay đầu nhìn lại, Y mỗ đã không thấy Trát Y Y.

Vừa rồi chỗ y quỳ xuống xuất hiện một cái bóng hình khô lâu, giống như vừa mới bị lửa lớn thiêu đốt qua. Vô số mảnh khói đen nhỏ vụn đang bay lên trời, liên miên không dứt, trong không khí cũng tràn ngập một mùi hôi thối.

Ta vừa thiết kế Bất Động Minh Vương pháp trận là lấy Cửu Sinh Tháp làm mắt trận, mà Cửu Sinh Tháp là khắc tinh lớn nhất trong vong linh tà thuật!

Tựa như Y mỗ Trát Y đã nói, tu vi càng cao, bị lực cắn trả càng thêm mãnh liệt, mà hắn tu luyện nhiều năm, vong linh âm khí sớm đã lan tràn khắp da thịt mỗi tấc da thịt, lấy tu vi như hắn, tự nhiên sẽ dẫn động Cửu Sinh Tháp cực kỳ mãnh liệt phản kích.

Y mỗ có công lực thâm hậu, không ai bì nổi đâm Y Y lại hóa thành tro bụi!

Hai tiếng ba ba vang lên, phù chú kết thành pháp trận đồng thời vỡ nát!

Là mắt trận của Cửu Sinh tháp uy lực tự nhiên vô cùng lớn, có thể với tu vi hiện tại của ta, cho dù là pháp trận hay là phù chú cũng không thể chịu đựng được gánh nặng như thế, dưới sự va chạm mãnh liệt, trong nháy mắt tan rã.

Tháp Cửu Sinh lập tức trở nên nóng rực không gì sánh được, quả thực giống như mới lấy từ trong lò luyện ra vậy.

Sâu trong đầu hắn như có ức vạn thanh âm nhảy nhót hoan hô!

Trái tim ta đột nhiên nhảy dựng lên, nhanh như một cái, càng lúc càng nặng nề, giống như có người xách theo một thanh đại chùy ngàn cân không ngừng đập xuống.

Bùm! Bùm! Bùm!

Mỗi một tiếng vang lên, linh hồn và thần thức của ta đều bị trọng kích, tay chân có chút chết lặng không nghe sai khiến, trước mắt cũng dần dần mơ hồ, giống như uống rượu say, tất cả cảnh tượng đều sinh ra trọng ảnh, nhoáng lên một cái run rẩy.

Cho đến lúc này, ta mới chú ý tới, một bóng người từ dưới đất bò dậy, nhanh chóng chạy về phía ám đạo.

Là Lâm Chấn Bang!

Vừa rồi kẻ đánh lén sau lưng ta chính là hắn.

Gia hỏa này mới vừa rồi nghe được mánh khóe trong cuộc nói chuyện của Y mỗ, biết rõ ta căn bản không phải là thị viên gì của mỹ nhân, ngược lại rất có thể là cùng một phe với những người muốn thay Ngô binh hùng báo thù.

Một khi rơi vào trong tay ta khẳng định sẽ không có kết cục tốt!

Hơn nữa từ trong lời nói thẳng thắn của Y mỗ, hắn cũng nghe ra điểm mấu chốt - chỉ cần Y mỗ chạm vào ta, sẽ khiến trận pháp phản chế.

Thế là, lão gián điệp giảo hoạt này thừa dịp hai chúng ta không chú ý, thời điểm Y mỗ cực kỳ thương tâm phân thần, đột nhiên ra tay.

Nguyên nhân quan trọng hơn mà hắn có thể thực hiện được là vô luận ta là Y mỗ buộc Y Y cũng không cảm thấy hắn có uy hiếp gì! Càng không nói đến, lúc này hắn còn chặt đứt một cánh tay.

Nhưng chính gia hỏa này lại đột nhiên xông tới đẩy ta ra xa vài bước liền tạo thành hậu quả như vậy!

Đương nhiên, Lâm Chấn Bang có thể cũng không ngờ tới, sau khi diệt sát Y mỗ đâm Y Y, ta cũng sẽ trở nên suy yếu như thế.

Hắn chỉ muốn ném ta ra ngoài một chút, thừa dịp pháp trận phát động, ta không bận tâm chuyện gì khác, lẻn vào trong đường hầm chạy trốn.

Bùm! Bùm! Bùm!

Tiếng tim đập càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc.

Cốt nhục toàn thân sắp bị chấn vỡ, ngay cả đứng ta cũng có chút đứng không vững, nhưng ta vẫn cắn răng đuổi theo.

Mới đi được vài bước, Lâm Chấn bang vậy mà lại từ trong ám đạo thò đầu ra, một tay nắm binh khí!

Hắn có thể là đột nhiên nghĩ tới, toàn bộ cao thủ ở đây đều bị ta và Y mỗ đâm Y Phàm giết chết, mà ta lại thấy suy yếu như vậy, hầu như không có sức chiến đấu gì, vậy còn không bằng nhân cơ hội xử lý ta, vĩnh diệt hậu hoạn, vì thế lại quay về.

Ầm!

Gia hỏa này không chút do dự cũng không nói nhảm, trực tiếp ấn nút!

Khoảng cách gần như thế, ta lại là trạng thái như thế, làm sao có thể tránh thoát?

Phịch một thương, trúng giữa ngực!

Nhưng may mắn là vừa vặn đánh vào tháp Cửu Sinh.

Một thương này mặc dù không đánh trúng, nhưng lúc này ta đau đớn khó chịu, vô luận thân thể hay là tinh thần đều đã tới gần biên giới sụp đổ, bắn dư lực tựa như một cọng rơm cuối cùng đè xuống lạc đà, cả người ta không khỏi ngã ngửa ra sau.

Oanh Oanh!!!

Theo hai trận tiếng oanh minh kịch liệt, trên đỉnh chóp nhà truyền đến mấy tiếng nổ, ngay sau đó nóc nhà hình bầu dục đột nhiên nổ tung, vô số khối đá vụn đập xuống trước mặt.

Đây hẳn là trọng pháo chính phủ triền núi triệu tập đến, chùa giáo bị đánh sập rồi!

Xong rồi! Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu ta hiện lên.

Ầm!

Tiếng thương lại lần nữa vang lên!

Mà ta lại mất đi tri giác trong cùng thời khắc đó, hai mắt một màu đen kịt.

Chương thứ hai nghìn mốt, công huân quốc gia.

Ta chưa chết, mà là bay lên không trung.

Trên dưới trái phải tất cả đều là đầu lâu, cùng ta phiêu đãng vô tận.

Bốn bề đều là bóng tối, bóng tối vô biên vô hạn.

Ta không biết mình phải bay đi đâu, càng không biết nơi nào là cuối cùng...

Khối gỗ rách nát lơ lửng trên mặt biển theo dòng chảy vô tận, không biết sẽ bị sóng gió cuốn đến nơi nào.

Hồi lâu về sau, rốt cuộc nhìn thấy một mảng ánh sáng.

Chín đạo hào quang tràn ra, sáng có chút không mở được mắt.

Càng gần hơn một chút, mới phát hiện dưới ánh sáng kia, lại còn lóng lánh vô số gương mặt quen thuộc hoặc là lạ lẫm.

Doãn Tân Nguyệt, Phàm Phàm, Lý Ma Tử, Hạ lão sư, Lý Tiểu Oa...

Ban đầu, Hàn lão lục, Tiểu Bạch Long, Thải Vân cô nương...

Còn có Thử tiền bối, Phượng đại sư, gia gia đã qua đời từ lâu...

Càng nhiều hơn là khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, không hề có ký ức.

Từng cái từng cái lướt qua trước mặt ta, tựa hồ mỗi người đều lớn tiếng hò hét cái gì đó với ta, nhưng ta lại nghe không rõ cái gì.

Ánh sáng kia càng ngày càng gần, những mảnh dị tượng mơ hồ cũng dần tản đi, cuối cùng trước mặt ta tụ thành một quả cầu tròn.

Viên cầu sáng lóa mắt khiến mắt ta có chút khó chịu, theo bản năng ta đưa tay cản lại.

"A! Tỉnh rồi! Nhanh, nhanh đi gọi Vương giáo huấn đi." Đột nhiên bên tai vang lên một thanh âm quen thuộc.

Ta quay đầu nhìn lại, là thằng cao lạnh.

Mặt hắn đen kịt, đang vô cùng lo lắng mừng rỡ kêu to.

Tinh thần của ta cực kỳ suy yếu, chỉ là nhìn lướt qua, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, ta mới từ từ tỉnh lại.

Cao Thắng Hàn nằm nhoài trước giường của ta ngủ, chăm chú nắm lấy tay của ta, trên một cánh tay của ta mang theo từng giọt, trên lỗ mũi được che bởi vòng dưỡng khí.

Đối diện là một cái giường hai người, trên giường được xếp chăn xếp xếp hàng. Ta nằm ở một bên khác, toàn bộ không gian nhỏ hẹp dị thường, giữa hai giường chỉ có thể cho một người ra vào.

Toàn bộ mặt đất và căn phòng thỉnh thoảng cũng lay động, tựa như một cái nôi thật lớn.

Đây là nơi nào?

Ta mặc dù có chút nghi hoặc, bất quá nếu thấy được Cao Thắng Hàn, tâm ta cũng an ổn lại, ít nhất nói rõ ta còn chưa chết.

Chỉ là hiện tại ta quá yếu ớt, ngay cả sức để mở miệng nói chuyện cũng chẳng có.

Trong lúc mơ màng lại ngủ một hồi, khi tỉnh lại lần nữa, cuối cùng cũng tích cóp được chút khí lực, đưa tay đẩy hắn.

Cao Thắng Hàn Mãnh giật mình tỉnh lại, vừa thấy mình mở mắt đang nhìn hắn, cao hứng nhảy lên.

Một tiếng đập vào trên giá sắt, cũng hoàn toàn không thèm để ý vội vã chạy ra ngoài.

Rất nhanh, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân vội vàng, ngay sau đó vọt vào mấy cái áo choàng lớn trắng bóc.

Lão đầu đội đầu lĩnh hé mắt ra nhìn kĩ, lại có một lão đầu gầy đang để chòm râu dê bắt mạch trên cổ tay ta, hai người cùng nhau gật đầu.

"Không có chuyện gì đâu, trong chốc lát sẽ tháo chụp dưỡng khí, cho hắn ăn chút thức ăn, tu dưỡng vài ngày là được rồi." Hồ cừu hướng về phía Cao Thắng hàn nói ra.

"Được được được." Cao Thắng lạnh liên thanh đáp ứng, tiễn mọi người đi, lại hướng ra ngoài cửa hô: "Nhanh lên, nhanh đi lấy chút cháo đến!"

Sau đó, nhìn ta cười cười nói: "Cửu Lân, cuối cùng ngươi đã tỉnh, làm ta sợ muốn chết!"

Ta đưa tay lấy xuống độ lành, hỏi: "Đây là... ở đâu?"

"Ở trên thuyền." Cao Thắng lạnh xuống giường: "Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, quân đội vì hộ tống chúng ta đã sớm tiếp nhận đội hộ tống của Tác Mã, chúng ta sẽ lên một chiếc thương thuyền dưới sự bảo vệ của hạm đội."

"Hoàn thành nhiệm vụ rồi? Ý ngươi nói là... vật kia đã tìm được?"

"Tìm được rồi! Sau khi nhận được tin tức ngươi truyền ra, Trương Thiên Bắc nhảy vào trong hồ nước, giết liền hơn ba mươi con cá sấu, rốt cuộc đã tìm được nó rồi." Vẻ mặt Cao Thắng đầy vui mừng nói.

Nghe đến đây, trái tim đang lo lắng của ta cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Nhiệm vụ cực kỳ gian nan lần này cuối cùng cũng hoàn thành!

Tất cả những nguy hiểm và khổ nạn hắn phải chịu đều đáng giá.

Cũng may ta sinh trí trong lúc cấp bách, vận dụng ly mộng thuật, từ trong trí nhớ của Y mỗ tìm được tàng bảo, nếu không theo hắn vừa chết, thứ này sợ là sẽ vĩnh viễn ẩn giấu ở đời, không ai biết được!

"Vậy Lâm Chính Bang thì sao?" Đột nhiên, ta nhớ tới lão gián điệp này, trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, chém giết cao thủ như vậy, rốt cuộc suýt chút nữa chết trên tay hắn.

"Ở trên thuyền ấy mà!" Cao Thắng Hàn giải thích: "Ta vừa nhìn thấy hoả pháo hạng nặng chính phủ Thiệu quốc đã điều chỉnh đến vị trí, liền nhanh chóng thừa dịp loạn xông vào, liếc mắt liền thấy, thằng cha này đang cầm thương ngươi, hơn nữa nhìn dáng vẻ ngươi đã trúng đạn, ngã sấp xuống đất. Ta liền vội vàng ra tay, chặt cánh tay còn lại của hắn, sau đó liền cõng ngươi từ trong ám đạo trốn thoát."

"Thời điểm tụ hợp cùng Trương Thiên Bắc, Thiên Bắc nhất định phải giết hắn báo thù cho Ngô lão nhị, nhưng gia hỏa này nhiều năm qua một mực truyền lệnh cho người Trung Quốc, khẳng định biết rất nhiều thứ mà chúng ta cảm thấy hứng thú, cho nên liền ngăn hắn lại! Bất quá Thiên Bắc tức giận không thôi, cắt mất mũi và một cái lỗ tai của hắn."

"Sau khi chạy ra khỏi khu chiến, chúng ta nhận được thông báo của Cổ Cổ, nói là cấp trên đã phái ra hạm đội Tác Mã Viễn Hải để bảo hộ chúng ta, để cho chúng ta nhanh chóng đến bờ biển gặp nhau, ở đó có một chiếc xe do hải quân ngụy trang thành để tiếp ứng chúng ta. Ta và Thiên Bắc vội vàng làm một chiếc xe, thẳng đến bờ biển, nửa đường lại đụng phải hai chi nhánh nhỏ thuộc hậu viện Ba Tư Châu."

"Bất quá vẫn ổn, có kinh vô hiểm cuối cùng cũng thoát ra được."

Lời nói hữu kinh vô hiểm lại rất nhẹ nhàng.

Xem ra, hai nhánh quân đội dơi kia chuyên chiến tiểu đội, cũng đều bị hắn và Trương Thiên Bắc tiêu diệt!

Hai người dẫn theo một người hôn mê bất tỉnh ta, còn áp giải một tù binh bị chém đứt hai tay hành tẩu bất tiện, giết sạch hai đội đặc chiến bộ Khoa Vương bài! Chuyện này quả thực quá dọa người.

"Sau khi mang ngươi lên thuyền, quân y đi theo kiểm tra một chút, mặc dù không phát hiện bất cứ vết thương, hô hấp, tim đập cũng rất bình thường. Nhưng cứ hôn mê bất tỉnh như vậy, tất cả đều bó tay luống cuống. Ta lập tức cấp bách, liền thỉnh cầu Hướng Thủ trưởng viện cứu viện phương án."

"Lão đầu trưởng sớm biết, nhiệm vụ này sở dĩ có thể thuận lợi hoàn thành, đều là dựa vào tin tức ngươi liều chết truyền ra ngoài, lúc này hạ tử lệnh, khẩn cấp điều động chuyên gia trong nước làm video điều khiển quân y trên thuyền tiến hành cứu chữa, đồng thời thông qua con đường đặc thù, phái mấy vị quốc y đô ra! Hai vị vừa rồi, đều là hạt giống sĩ Trung khoa viện, thời gian ba ngày, ngựa không ngừng vó chạy tới trên chiến hạm."

"Ba ngày?" Ta có chút kinh ngạc hỏi: "Ta hôn mê đã bao lâu rồi?"

"Sáu ngày rồi!" Cao Thắng lạnh lùng nói: "Nhưng làm ta sợ muốn chết! May mà hai vị này y thuật đích xác rất cao, hơn nữa Vương dạy y thuật chẳng những tinh xảo, càng hiểu rõ hơn về Thần Quỷ y đạo, sau khi y trị liệu, nói là không có việc gì, ta mới hơi yên lòng. Nhưng ta cũng không dám rời xa, ở chỗ này cùng ngươi lục thiên, mặt cũng chẳng thèm bận tâm rửa mặt một cái."

"Báo cáo!" Lúc này ngoài cửa vang dội một hồi thanh âm.

"Vào đi."

Cửa vừa đẩy, một thằng nhóc cường tráng đi vào, bên hông cắm thương, vừa nhìn đã biết là quân tinh nhuệ.

Trong tay hắn cầm theo một cái nồi nóng Sa, tay kia cầm một cái thìa.

Cao Thắng Hàn nhận lấy, đuổi tên lính kia đi ra ngoài, mặc kệ ta cự tuyệt thế nào, vẫn kiên trì đưa ta một muỗng tới.

"Bất kể nói thế nào, cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại. Bằng không, ta thật không biết phải ăn nói thế nào với lục ca đây!"

Ta ăn hai miếng rồi dừng lại, đột nhiên nhớ ra cái gì đó: "Bẩm cao, ta còn có hai vấn đề..."

"Còn chỗ nào nữa?" Cao Thắng lạnh lùng trừng ta một cái nói: "Không phải đã nói rồi sao? Chỉ cần có thể sống sót trở về, về sau liền gọi ta là lão cao! Sao nào, lại có vấn đề gì, nói! Ngoài quốc gia không cho nói ra, ta tuyệt đối không giữ lại."

Bí mật hai ngàn một ba chương cao thắng hàn.

"Ta muốn hỏi một chút ảnh cũ." Ta mở miệng thấy nói.

"Thiếp ảnh?" Cao Thắng Hàn sửng sốt: "Thiếp ảnh gì?"

"Lúc còn ở lãnh thổ mới, không phải ngươi lấy ra một tấm ảnh vợ ta ôm con à? Ta muốn hỏi một chút, đó là các ngươi làm ra trò lừa bịp của ta, hay là do sát thủ để lại hả? Lúc đó ngươi nói nhiệm vụ nghiêm trọng như vậy, liên quan đến vận mệnh quốc gia tương lai. Tương tự như vậy, chuyện của nhà ta ngược lại có vẻ rất bé nhỏ, làm cho ta vẫn lo lắng cũng không có ý tốt nhắc nhở." Ta giải thích một câu.

"A, đó là bức thiếp đó." Cao Thắng Hàn bừng tỉnh hiểu ra: "Lại nói, đó là nó do chúng ta kết hợp với sát thủ."

"Trên ảnh sát thủ cho ngươi, chỉ có con ngươi, không vợ ngươi, ảnh của vợ ngươi là của chúng ta thêm vào sau."

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng ta yên tâm hơn phân nửa, ít nhất Trương gia Giang Bắc đối với phàm nhân phòng hộ coi như nghiêm mật, không để môn đồ Tử Thần trà trộn vào, dễ dàng tới gần con ta. Nhưng có thể vỗ ra một bức thiếp, cũng nói rõ trong đó có lỗ hổng, quay đầu lại phải nói với Trương Diệu Vũ một chút, để hắn thêm chút tinh nhuệ, nhất định phải làm được không có sơ hở nào mới được.

"Còn có vấn đề gì?" Cao Thắng cười lạnh nói.

"Còn có, nhìn thế nào ngươi cũng không giống như tiểu nhân ham tiền tài, nhưng dọc theo con đường này..."

"À, cái này à." Cao Thắng Hàn lại cho ta ăn một muôi, nói: "Kỳ thật ta cũng không có tiêu tiền gì cả. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, không phải là chấp hành nhiệm vụ, mà là trên đường chấp hành nhiệm vụ, tất cả ăn và ở cơ bản đều là tiêu thụ của quốc gia. Nhi tử trên cấp bắt đầu đỗ., Chỉ chăm học tiết kiệm không bỏ tiền xu của ta, phụ thân ta sớm đã về hưu, tiền lương còn cao hơn cả ta, cả nhà đều ăn cơm công nhà, quả thực cũng không thiếu tiền gì. Cho dù cho ta trả một trăm tám mươi vạn thì ta cũng không biết hoa ở đâu, lại càng không dám."

Hắn nói như vậy, ta ngược lại càng thêm mơ hồ.

Cao Thắng bưng tai, dừng tay một chút, tiếp tục nói: "Ta làm những đồng tiền kia, là đưa cho người nhà của liệt sĩ quân đội."

"Cũng giống như lần này, chúng ta là hoàn hảo không chút tổn hại trở về, nhưng có rất nhiều người... Ai!" Hắn thở dài một hơi nói: "Quốc gia cho tiền trợ cấp và tiền trợ cấp không ít, chỗ có thể dùng tiền lại càng nhiều! Những tiền đó chỉ đủ cho một nhà sinh hoạt, nhưng lão nhân sinh bệnh, con cái đến trường trường, con cái., Nơi nào không phải tiền. Hơn nữa còn có rất nhiều người bị bệnh nặng, trong nhà xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, toàn bộ để cho chính cục địa phương cùng võ trang bộ lạc chiếu cố, bọn họ cũng đích xác có chút khó khăn, sự giúp đỡ ở bên ngoài luôn có hạn. Hơn nữa, những huynh đệ này đều là ta phái ra ngoài, trong lòng ta hổ thẹn a."

"Tiền lương của ta không ít, người cần giúp đỡ càng nhiều, như vậy sẽ như muối bỏ biển. Vì vậy, ta thừa dịp các loại thuận tiện, tận lực ở dưới điều kiện tiên quyết không trái với kỷ luật mà đưa ra, kiếm thêm ít tiền, một phần là chia, có thể giúp bọn họ một chút cũng được!"

Hóa ra là thế!

Tiền tài của Cao Thắng Hàn Lục cướp đoạt được đều giúp đỡ cho người nhà Liệt Sĩ.

"Lão Cao, nếu đã như vậy, ta có thể giúp ngươi giải quyết vấn đề này." Ta khẽ gật đầu.

"Ta biết ngươi có tiền, nhưng đây là hai chuyện khác nhau." Cao Thắng Hàn khoát tay cự tuyệt: "Lục ca cũng đã từng tham gia, nhưng là vi phạm kỷ luật, vô luận ta lấy tiền này để làm gì, nhưng thu tiền thì không được, ta tự kiếm tiền là chuyện khác."

Bản thân kiếm được á? Không ngờ hắn lại còn nói năng thẳng thừng như vậy.

"Không, ta không lấy danh nghĩa cá nhân, tiền cũng không cho ngươi, quay đầu lại ngươi đưa cho ta danh sách người nhà liệt sĩ cần giúp đỡ là được rồi, chuyện còn lại để ta làm." Ta giải thích nói.

Phí phí hội viên của Âm Thương hội tiêu ở nơi này, thật là vừa lúc!

Các ngươi không phải muốn tìm kiếm bảo hộ sao?

Trong những bách tính toàn quốc được những quân nhân hi sinh vì nước này bảo hộ, cũng có một phần của các ngươi.

Cao Thắng Hàn do dự nói: "Được rồi, bất quá ngươi nhất định phải giữ bí mật, bởi vì tuyệt đại đa số những người này đều phải hy sinh trong lúc chấp hành nhiệm vụ bí mật, đừng nói là sự tích anh dũng, thậm chí ngay cả danh phận của một tên Liệt Sĩ cũng không có., Có rất nhiều thám báo nằm vùng, người nhà bọn họ đến nay cũng không ngẩng đầu lên được, ngay cả bọn họ cũng là cảnh báo, là Vệ Quốc hi sinh thân mình cũng không biết! Một khi tiết lộ tin tức ra ngoài, rất có thể sẽ bị phần tử không pháp trả thù."

"Tốt! Ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ tự mình bế quan, làm vạn vô nhất thất."

"Có phải ngươi còn muốn hỏi Song Đầu Xà hay không?" Cao Thắng Hàn múc một tô cháo lớn vào trong chén nói: "Cái này ngươi không cần lo lắng, ta biết rõ ngươi đang cần thứ này, lúc cứu ngươi dậy, Song Đầu Xà đã nằm trong tay ta, ta cũng cất đi. Chỉ là con rắn đó đã chết từ lâu rồi, không biết còn hữu dụng hay không."

Nhắc tới Song Đầu Xà, ta lại nhớ tới sự biến hóa cực kỳ khác thường trước khi Y mỗ bế Y, trước khi chết.

Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà cam nguyện vì con rắn nhỏ kia từ bỏ tất cả đây?

Bất quá, Lâm Chấn Bang đột nhiên gây khó dễ, bí ẩn này cũng không ai biết.

Nói tóm lại chính là, ta cũng chỉ cần một ít máu rắn mà thôi.

Nói cách khác, từ đầu đến nay, toàn bộ ba loại kỳ vật tiêu diệt số người quá lớn tuổi trên núi đều đã gom đủ.

Sau hai ngày tu dưỡng, rốt cuộc ta đã khôi phục hoàn toàn.

Lại qua thêm mấy ngày, hạm đội đã đi tới Nam Hải.

Hải quân mượn danh nghĩa diễn tập quyết định bố trí cấm khu, sau đó lại phái ra tổ đội điều khiển đạn viên cường đại dẫn đầu để nghênh đón chúng ta - Thật ra, lúc đi qua Mã Lục Giáp Hải hạp chúng ta đã bị hai chiếc trục hạm của chiến bộ đánh thuê theo dõi, đuổi theo phía sau, đến tận đây!

Bọn họ có lẽ đã đạt được chút ít tình báo, vật kia ở trên thương thuyền chính giữa, chỉ là không quá xác định, ở bên cạnh lại có đội hộ vệ cường đại của hải quân Trung Quốc, cũng không dám như thế.

Sau khi tiến vào Nam Hải, rốt cuộc đội ngũ cũng tỉnh lại, từ phương hướng bản xứ bắt đầu chỉnh đốn hạm đội xuất mã mẫu!

Xem ra bọn họ cuối cùng đã xác định được tình báo, muốn chặn đường chúng ta ở chỗ này! So với việc tạo ra tranh chấp quốc tế "Địch lộn thương" nhất định phải thu lấy được vật kia.

Bất quá, dưới sự yểm hộ cường đại của ba đại hạm đội hải quân Trung Quốc cùng với binh lính phòng không, rốt cuộc đội vải vẫn không dám lỗ mãng.

Ta và Cao Thắng Hàn đứng trên boong thuyền, mắt thấy từng chiếc từng chiếc từng chiếc quân hạm hộ vệ ở khoảng trước người chúng ta, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cỗ cảm giác cực kỳ tự hào mãnh liệt!

Chỉ có quốc gia cường thịnh, mỗi một quốc dân mới có thể chân chính cảm nhận được cái gì gọi là mơ đại quốc.

Chỉ có quốc gia cường đại, mỗi người Hoa Hạ mới có thể ưỡn thẳng sống lưng, tràn ngập tự tin đi về phía thế giới!

hạm đội hình trơ mắt nhìn chúng ta dưới sự bảo vệ chiến cơ của đông đảo quân hạm, bình an chạy vào cảng hải.

Đến lúc này, nhiệm vụ gian nan và nguy hiểm này cuối cùng cũng đã hoàn thành!

Lần hành lang này, trừ cùng Cao Thắng thay nước lấy lại món đồ thần bí đó, còn thuận tay giết chết Kim Ngưu tọa trong mười hai môn đồ, Linh Bảo hội Tả hộ pháp Lôi Hào Thiên, bắt được thủ hạ tàn hại Ngô binh hùng là gián điệp nước Mỹ Lâm Chấn Bang, tiêu diệt tam đại tế tự của Vong Linh giáo, cùng với truyền nhân Hắc Ưng Y mỗ Trát Y Y, thu được Song Đầu Xà, quả thực nhất cử vô số.

Có thể nói là vô cùng viên mãn!

Sau khi xuống thuyền, Cao Thắng Hàn vốn là muốn ta cùng đi báo cáo với lão thủ trưởng, thuận tiện xác định lại thân phận chính thức của lão.

Nhưng ta còn một số việc chưa hoàn thành ở bên phía Sơn Tây. Hơn nữa, ta cảm thấy mục đích xuất hành lần này có chút quá phức tạp. Ít nhất không thuần túy như Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc. Bọn họ có chút không dám đối mặt trực diện với những lão trưởng lão tận tụy vì nước vì nước.

Ta do dự một chút rồi nói với Cao Thắng Hàn: "Vẫn là dựa theo trình tự đi, khi nào các lão đầu trưởng nhất trí xác định, ta đầy đủ điều kiện gia nhập rồi lại nói. Bất quá, ngươi về sau có chuyện gì cần ta nói thẳng là được, cũng đừng vòng vo nữa, bách tính tiểu dân này của ta, không chịu nổi ngươi giày vò đâu."

Cao Thắng Hàn trừng mắt liếc ta một cái, phất phất tay nói: "Được rồi, ngươi không muốn đi thì không đi, dù sao công lao lần này, trong lòng các trưởng lão đều có tính toán."

Sau khi rời khỏi Cao Thắng Hàn, đi thẳng tới núi Tây.

Vừa lên phi cơ, đã có một người mập lùn đeo kính mắt giả bộ như không có chuyện gì xảy ra đưa một cái bọc đen tới tay ta.

Đầu thứ hai nghìn một bốn quay về sơn tây…

Mở ra đọc một chút, bên trong là các vật phẩm mà trước khi xuất cảnh ta lưu lại điện thoại, chứng nhận.

Rời đi nhiều ngày như vậy, lòng bọn họ còn tốt tràn đầy điện ong —— chỉ là không biết, bọn họ có phải cũng đã phá giải mật mã, tra xét tỉ mỉ thông tin trong di động một lần?

Vừa mở điện thoại di động ra xem, nơi đó lít nha lít nhít các loại thông tin.

Nhiều nhất trong đám Lý Ma Tử cũng có hơn một trăm con, con nào cũng tràn đầy oán hận và oán hận!

Nói ông ta đang làm trọng tôn tử cho lão thái thái, tính khí bà lão kia đúng là xảo trá cổ quái, hơn nữa ông ta còn phải cố nén hương vị bàn chân thối hoắc, cố nén cơn tức giận gọi bà tổ, nghĩ đủ mọi cách cầu bà không cần chà đạp.

Ngày ấy nếu muốn khổ sở bao nhiêu thì khổ, muốn gian nan cỡ nào thì cứ gian nan bấy nhiêu! Thật sự là một ngày cũng chịu không nổi.

Nhưng cái thứ nhất hắn nói thê thảm như vậy, xem xét đến cuối cùng cái đầu vẫn là giống như đúc.

Xem ra Lý Ma Tử đúng là rất chịu khổ! Ngươi xem, chẳng phải cũng kiên trì được sao.

Ta nhanh chóng trả lời: "Được rồi, ba vật liệu đã gom đủ, giờ ngươi có thể trở về rồi, chúng ta gặp lại ở núi tây."

Tin tức vừa phát ra, Lý Ma Tử lập tức đáp lại một tiếng Tạ Thiên tạ ơn!

Xem ra, khả năng gia hỏa này đang định cùng ta thổ khổ đây.

Doãn Tân Nguyệt cũng có vài tin tức nói nàng đã trở về võ nam, hỏi ta ở đâu, khi nào trở về.

Ba ngày trước, là do phát ra.

Ta nói cho nàng chuyện bên này lập tức xử lý xong, vừa kết thúc liền lập tức về nhà.

Tiểu Ngô cũng phát ra vài tin tức, nói là liên minh Âm thương sợ ta đổi ý, hành động rất nhanh chóng, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã lập ra đủ loại quy tắc hành trình, hơn nữa phí giao nộp hội của hội viên cũng vô cùng tích cực, hiện tại trong danh sách khai thác hội đồng đã có mấy ngàn vạn.

Ta trả lời hắn: "Trước phải bảo quản cho tốt, qua một thời gian ngắn nữa ta sẽ nói cho ngươi cách sử dụng."

Tin tức đến từ vòng tròn âm vật càng thêm lộn xộn, có tin tức cung cấp cho ta hai câu người nói là đến từ hai đầu rắn má, có tin là cung nghênh ta đảm nhiệm vị trí hội trưởng Âm Thương, còn có một vài người thuần tuý đến đây nịnh nọt.

Ta cũng không quay đầu lại, trực tiếp phát ra tin tức nói rằng Song Đầu Xà đã tìm được rắn hai đầu, đa tạ các vị đã nhọc lòng!

Chờ ta xem xong tin tức, ngẩng đầu lên xem một chút, lúc này mới phát hiện có một Không tỷ đang ở bên cạnh ta cẩn thận từng li từng tí chờ đợi.

"Xin hỏi...Ngài bận xong chưa?"

Lần này ngược lại khiến ta có chút ngượng ngùng, bởi vì nguyên nhân đặc biệt chứng nhận, Không tỷ không yêu cầu lập tức đóng máy di động lại, mà là đứng ở bên cạnh chờ ta hoàn thành công việc.

"À, không sao." Ta tranh thủ thời gian đóng di động lại, ngồi trên lưng yên lặng chờ xuất phát.

Mấy câu sau, nó đáp xuống mặt đất ở Sơn Tây đại đội.

Lập tức, ta lại đánh một chiếc xe, thẳng đến tòa huyện thành nhỏ kia.

Trên nửa đường, ta cho Hoàng đội trưởng bàn đọc sách. Hắn vừa nghe là ta, lập tức vui vẻ không thôi, nói là rốt cục đã mang ta trở về, lần này nhất định phải uống một chén thật ngon!

Vừa mới đi qua hai huyện giao giới, trước mặt mở ra một chiếc xe ngựa, soạt một tiếng quay xe dừng gấp ở trước mặt.

lái xe sợ hết hồn, gấp gáp dừng xe, lập tức hô một tiếng mở cửa xe, ôm đầu chạy thẳng đến xe ngựa.

Ta sửng sốt một chút, lập tức liền hiểu ra. Có lẽ hắn còn tưởng ta là đào phạm, xe quay này là đến bắt ta!

Bất quá, thật đúng là đừng nói, Hoàng đội trưởng nhiều năm như vậy cũng không phải làm không công, vậy mà chuẩn xác ngăn chặn ta lại.

Vừa thấy Hoàng đội trưởng từ trên xe ngựa đi xuống, ta cũng đẩy cửa xuống xe: "Đội vàng, phương thức của ngươi có chút đặc biệt đó."

"Ha ha..." Hoàng đội trưởng có chút xấu hổ gãi gãi đầu nói: "Ta cũng không phải vội vàng gặp ngươi, đi, đổi xe."

Cho đến lúc này, người lái xe và lái xe núp sau rền xe mới tỉnh táo lại, hoá ra đây không phải là bắt đào phạm!

Tiền tệ trong túi đều bị Cao Thắng Hàn giả thành lão đầu rồi lừa gạt, ta đối với đầu xe thanh toán tiền xe, cười cười với tài xế xế, xoay người lên xe bay.

Đội xe vàng tuy rằng mở xe quay đến đón ta, nhưng dù sao cũng có thể thông cảm, dưới tám điều quy tắc mới, hắn còn không dám mở xe chở báo động đi ăn cơm với ta, cho nên quay đầu đi đội Úy một chuyến.

Những cảnh sát kia vừa nhìn thấy ta, tất cả đều đồng loạt đứng lên, miệng gọi Trương đại sư, vẻ mặt cung kính chào hỏi với ta.

Ta cũng mỉm cười gật đầu đáp lại bọn họ, ngược lại hai mắt mấy tên bị buộc trong góc nhìn đăm đăm: "Trương đại sư lại có lai lịch gì? Những tổ chức giám sát này bị sao vậy?"

Không bao lâu, Hoàng đội trưởng đã thay y phục xong, hai người chúng ta tìm tửu quán ngồi xuống.

Vừa mới gặp được Hoàng đội trưởng, hắn còn rất hoài nghi đối với ta, thậm chí còn bài xích thân phận của ta mãnh liệt.

Nhưng sau khi ta giúp hắn phá án tình, lại giải cứu đứa cháu của hắn là Hoàng Đại Vượng, quan niệm của hắn cuối cùng cũng chuyển biến qua.

Đây là điển hình của hán tử Tấn Bắc, mạnh mẽ thẳng thắn, một khi xem ngươi là bằng hữu thì thật sự có thể vì hai hông mà cắm đao!

Ta đặc biệt đến dùng bữa rượu cảm tạ, thứ nhất là cảm thấy tên Hoàng đội trưởng này không tệ, nếu không cho hắn cơ hội này, trong lòng hắn luôn cảm thấy thiếu nợ ta, ngay cả một lời cảm ơn cũng không để hắn nói ra, hắn nhất định sẽ vô cùng khó chịu. Thứ hai, có chuyện liên quan tới Quách lão bản, cũng đích xác cần hắn hỗ trợ.

Không nghĩ tới, khi ta hỏi chuyện này.

Hoàng đội trưởng lại nói, hắn vừa nghe ta nói muốn đem dây xích trả về, lại cố ý làm ra như vậy, nhất định phải dùng danh sách trên cổ tay đối phương để đổi. Lúc đó liền cảm thấy ta có thể có hoài nghi đối với Quách lão bản, cho nên đã âm thầm điều tra.

Quách mập vốn tên là Quách Hiếu, mười mấy năm trước là một đầu bếp, hiện tại lại là sản phẩm đại địa xếp hạng trước toàn bộ Sơn Tây.

Muốn nói hắn một chút chân tướng cũng không có, chỉ dựa vào vận khí và thực lực phát tài, có thể người dân cả nước đều không tin, nhưng sự thật đúng là như thế!

Cùng là những sản phẩm đại địa trong khoảng thời gian ngắn phát triển, nhưng khác với Lưu Dương ỷ vào bảo điêu thần cung không từ thủ đoạn nào, con đường phát tài của hắn, quả thực khiến người ta nghe mà tặc lưỡi, hâm mộ đến chết.

Hơn nữa, đây đều là làm ra từ những chuyện tốt! Hoặc là dứt khoát là bị người ta lừa gạt, một đường chịu thiệt mà trở thành phú.

Năm đó hắn ở trong tửu điếm Ngũ Tinh ngồi dậy theo học đồ, từng bước một lăn lộn đến chỗ đại sư phụ, vốn dĩ là làm rất tốt.

Có một nhóc phát hiện ra hắn, thế nào cũng kéo hắn cùng mở quán cơm.

Hắn ta không thể tán thành đồng.

Nhưng tiểu tử kia không bắt đầu làm tiền cho hắn ta, cũng không chia cho hắn ta phần, nói đã đến cuối năm rồi.

Đảo mắt đến cuối năm, tên kia vậy mà vỗ mông biến mất!

Cố sự Quách lão bản đầu tiên là hai ngàn một năm...

Cái này cũng chưa tính là gì, các loại đòi nợ cũng đuổi kịp cửa. Hiện tại cũng đã đồng ý với đối tác của hắn rồi.

Lão Quách không còn cách nào khác bèn lấy tài sản duy nhất của ông ta, tòa lầu nhỏ kia thế chấp đến ngân hàng.

Lấy tiền ra trả nợ, nhưng hắn còn phải sinh hoạt tiếp, liền mượn tiền khắp nơi, mua luôn quán cơm nhỏ kia, chuẩn bị kỹ càng vài năm, trả hết nợ ngân hàng.

Nhưng không nghĩ tới vừa mới sửa chữa xong, còn chưa kịp khai trương trở lại.

Nơi này đã bị đưa vào khu vực mới, nhưng công ty kiến trúc phụ trách khai phá đã giảm giá xuống rất thấp, hắn cùng cư dân phụ cận cũng không hài lòng lắm.

Lúc đó, hắn mượn tiền như vậy đều bỏ vào hết, thực sự không chịu nổi. Bách tính sống gần đó đại đa số đều là ông lão, cũng không hiểu chính sách pháp lệnh gì cả, càng không có cái tinh lực kia.

Thế là hắn tập trung mọi người lại, trải qua thương thảo, thay thế mọi người đi tìm công ty kia, phản ứng chính phủ!

Về sau, chính phủ cũng phát hiện chính xác công ty kia tồn tại hành vi bất hợp lý thị trường, vì vậy đã hủy bỏ tư cách xây dựng của bọn họ, một lần nữa tuyển chọn.

Công ty mới nhập tín thấy hắn rất có trụ cột, liền gọi hắn tới, để hắn phụ trách công tác di chuyển cơ sở vùng này.

Ngay trong lúc làm việc, Cao Vân Bình - thê tử của hắn.

Mãi đến tận lúc kết hôn mới biết được, Cao Vân Bình lại là con gái của công ty này, chẳng qua là vợ trước sinh ra một mực không được chào đón, lại có mẹ kế từ đó cản trở, một năm không thấy được phụ thân hắn một hai lần, lúc kết hôn cũng chỉ tượng trưng cho năm vạn phần lễ hỏi.

Bất quá vô luận là Quách mập, hay là Cao Vân Bình đều cực kỳ hiền hòa, loại người không cùng người tranh giành cũng không cảm thấy có cái gì.

Vài năm sau, lão nhạc phụ đột nhiên nhiễm bệnh nặng mà ra đời, hậu mẫu của Cao Vân Bình và em trai của bà lão cùng cha khác mẹ gần như đã chiếm hết tất cả tài sản, chỉ ném cho hắn một cái cổng chính bị phế nhiều năm.

Căn nhà kia đã sớm vì vấn đề tài chính mà ngừng rất lâu, hơn nữa còn nợ không ít công việc dân công, ở trong tay bọn họ là một củ khoai lang nóng bỏng, lần này coi như là bọc quần áo bỏ lại cho bọn họ.

Nhưng Quách mập và Cao Vân Bình cũng đồng ý, di sản của phụ thân có thể tiếp nhận, nợ cũng nhất định phải trả lại!

Hai người lần lượt từ chức, sớm đã tham ô bán sớm một chút, bày hàng vỉa hè, vất vả làm nhiều năm, mãi đến tận con Quách Phương cũng lên tiểu học rồi mới trả nợ. Chuyện này mọi người trong huyện thành đều biết.

Có lẽ ngay cả ông trời cũng bị tấm lòng nhân nghĩa của bọn họ làm cho cảm động.

Rất nhanh, khu mỏ xung quanh sụp đổ, rất nhiều trường học của các đệ tử thợ mỏ chuyển đến huyện, ngay sau đó, cùng nhau điều phối, xây dựng chung quanh huyện Toái Vĩ thành trường lớn nhất, tiểu học mới với chất lượng tốt nhất. Ngay sau đó, các loại tiện nghi của viện y viện, thương thành cũng lần lượt được bố trí đầy đủ —— lúc ấy không có ai hỏi thăm, ngừng bảy tám năm ban đêm sẽ biến thành bảo địa!

Hai người mượn thùng kim loại đầu tiên, bước vào hàng ngũ sinh sản trên mặt đất.

Nghĩa cử lão Quách năm đó bán sớm trả lương công cho nông dân, toàn bộ huyện đều biết.

Phàm là công trình hắn công trình xây dựng, người làm việc chăm chỉ, mua phòng cũng yên tâm, càng làm cho người ta không thể tin được là, phàm là lầu các của lão Quách, một khi hoàn thành, sẽ luôn bởi vì nguyên nhân như vậy, đứng vững chắc thấy bóng mà thăng chức!

Cho đến bây giờ, hắn cũng là một trong những thương gia Sơn Tây thậm chí cả nước sản xuất trên thương trường, sản xuất kém nhất là Dư Lâu.

Nói đến sử gia phát tài của hắn, quả thực chính là một kỳ tích khác!

Quách mập có danh tiếng vô cùng tốt, trong mắt bá tánh địa phương hay là chính phủ lãnh đạo, đều là người thành thật cần cù.

Sau khi được Hoàng đội trưởng âm thầm thăm dò, hắn cũng không phát hiện bất cứ điều gì có thể xảy ra khi lưu truyền vẻ mỹ đức không phù hợp với hắn.

Ngoại trừ toà nhà cư dân cũ kỹ kia, hắn không có bất kỳ chỗ nào khác, ngày thường cũng không giống những địa sản khác, cả ngày bóng đèn màu xanh sẫm, bên người mỹ nữ vô số.

Toàn bộ thời gian nhàn rỗi, đều là cùng gia quyến với người nhà, sở thích duy nhất chính là xào rau.

Phú thương lớn như vậy, thậm chí ngay cả bảo mẫu cũng chưa mời qua, chuyện gì đều do mình mời tới.

Cái khác không cần nói, chỉ đơn giản là một hạng, đủ để làm cho những tên nhà giàu có có có tới hai cái tiền thối kia không biết phải làm ra vẻ xấu hổ thế nào!

Nghe đến đây, ta đối với cách làm người của lão Quách có chút hiểu biết, ít nhất là giống như đúc với tình huống trong nhà hắn, hoàn toàn không phải đang diễn kịch trước mặt ta.

Thế nhưng, khối đồng hồ quý giá xa xỉ trong tay hắn lại là chuyện thế nào?

Hỏi cái này, Hoàng đội trưởng cũng nói không rõ lắm, có điều đồng hồ này hắn đã mang theo rất nhiều năm rồi.

Sau khi uống thêm vài chén, hai mắt Hoàng đội trưởng đỏ bừng, say khướt không ngừng nói lời cảm tạ. Sau khi nói Đại Vượng bị đụng phải, không biết là chạm trúng sợi dây cung nào, hay là bị hành động của hắn trong khoảng thời gian này làm cho cảm hóa, không ngờ Phá Thiên Hoang lại nhận vị thúc thúc này.

Hoàng đội trưởng nói, ta không chỉ cứu được mạng Đại Vượng, cũng nhờ ông ta một lần nữa nhặt lại đứa cháu về.

Thật không biết phải cảm ơn thế nào cho phải.

Ta cười nói: "Đại Vượng là làm chuyện tốt, nhận được phúc báo, nếu không phải vòng cổ Thập Thế Công Đức lưu lại âm hồn, ta cũng không có biện pháp giúp nó khởi tử hồi sinh. Nhân sinh thiện niệm không phụ, cũng chính là ý này."

"Giống như Quách lão bản, mặc kệ ban đầu đường hầm hắn xây dựng là cái gì, nhưng đây dù sao cũng là chuyện tốt của lợi dân nước xanh, đây cũng là nguyên nhân ta phải trả giá lớn nhất định phải giúp hắn. Hoàng đội, ta bảo đảm đồ vật cho ngươi đâu?" Ta hỏi.

"A, bị khóa trong kho của đội Bang Bang đấy." Hoàng đội trưởng ợ lên một tiếng no nê nói: "Ta rất sợ làm mất dấu ngươi, để chung một chỗ với cái vòng cổ kia, ngươi hiện tại dùng sao? Ta hiện tại cầm cho ngươi." Nói xong, lắc lư đứng lên.

Ta vội vàng đỡ lấy hắn nói: "Hiện tại không vội, giải trừ tà vọng chi khí trong đường hầm, tổng cộng cần ba thứ. Hiện tại trong tay chúng ta chỉ có hai thứ, chờ Lý Ma Tử trở về rồi nói sau. Đi, ta đưa ngươi trở về trước."

"Không cần, không cần!" Hoàng đội trưởng xua tay nói: "Gần đây ta vẫn ở trong viện tử, đàm phán rất nhiều chuyện với Đại Vượng. Hắn cũng nghe lời khuyên của ta, chuẩn bị ra khỏi viện rồi tìm một công việc thật tốt, sớm một gia đình, cũng làm cho lão ca an tâm một chút."

"Công việc?" Ta mỉm cười: "Chuyện này ngươi không cần lo lắng, ta đã sắp xếp cho hắn rồi."

"A?" Hoàng đội trưởng sửng sốt nói: "Ngươi an bài xong rồi?"

"Đúng vậy!" Ta gật đầu: "Không phải ta đã nói từ sớm rồi sao, ta đã biết ngươi từ trước rồi, khi đó ta đã an bài công tác cho hắn. Chỉ có điều lúc đó ngay cả ta cũng không coi là thật, bây giờ nhìn lại, thật đúng là vận mệnh sớm có an bài mà!"

Sau khi tách ra với Hoàng đội trưởng, ta tìm khách sạn nhỏ ở lại.

Xế chiều hôm sau, điện thờ của ta vang lên không ngừng.

Tiếp theo nhìn vào, là Lý Ma Tử gọi tới.

Chương thứ hai nghìn một sáu, một lòng hướng thiện, không thẹn với lương tâm.

"Trương gia tiểu ca, ngươi ở đâu? Ta đến rồi." Lý Ma Tử treo đồi mở miệng nói.

"Ma Tử, lần này ngươi vất vả rồi!" Ta an ủi một câu.

Không đề cập còn tốt, vừa nghe hai chữ vất vả, dù cách một đoạn nói ta cũng có thể phát hiện ra Lý mặt rỗ nhếch miệng, liên tục than khổ nói: "Đừng nói nữa, lần này thực sự là gặp phải đại tội! Tính tình lão thái thái bà kia trách cứ thế nào thì cũng không nói., Chỉ mỗi ngày ngửi mùi hôi thối suýt chút nữa hun chết ta! Cái này còn chưa tính, còn phải cả ngày làm ra vẻ mặt tươi cười, mở miệng gọi tổ nãi nãi, ai! Cho dù là cháu trai thật, cũng không có hiếu tâm như ta, chịu tội lớn như vậy."

"Ta nói a, về sau có việc như vậy nên đổi ông chủ trắng đến nếm thử, hiện tại nói thế nào ta cũng là đại sư! Sao có thể cả ngày làm chuyện này chứ?"

"Được được được." Ta cố nén ý cười nói: "Vậy kế tiếp, để Lý đại sư đi làm chút chuyện nên làm đi."

"Chuyện gì vậy?" Lý mặt rỗ nghe xong lập tức cảnh giác: "Ta nói này Trương gia tiểu ca, ta thật vất vả mới thoát khỏi hố lửa, ngươi cũng không thể đẩy ta vào lại nữa."

"Sao có thể, lần này là lộ mặt. Chuyện khai đàn tế đàn đường cái giao cho ngươi, không có vấn đề gì chứ?"

"Cái gì!" Lý Ma Tử do dự hỏi: "Ta có thể làm được không?"

"Có gì mà không được? Giải quyết ba thứ tài liệu trên đỉnh núi quá lớn, chúng ta đều đã lấy tới tay, ta lại đem bí quyết pháp trận nói cho ngươi là được, hơn nữa, ngươi hiện tại không phải muốn luyện tay một chút sao?" Ta nói.

"Cũng tốt." Lý mặt rồi lên tiếng, lại lập tức truy hỏi một câu: "Chiêu động đồ vật này có nguy hiểm không?"

"Nguy hiểm cái gì!" Ta vừa bực mình vừa buồn cười giáo huấn hắn một phen: "Ta còn có thể lừa ngươi sao? Nhanh lên, chúng ta đi đội trinh sát chạm mặt, muối già được Hoàng đội đặt ở hồ lô."

Nửa giờ sau, cuối cùng ta và Lý Ma Tử đã gặp nhau.

Cũng không trách hắn kể khổ, thật không biết những ngày qua hắn đã phải chịu tội gì, mặc dù chỉ cách một tháng, nhưng rõ ràng đen hơn không ít, cũng gầy đi nhiều.

Sau khi lấy được muối già, ta cho Quách lão bản một câm, để hắn chuẩn bị tốt đạo cụ ứng dụng của pháp đàn.

Hắn vừa nghe nói chúng ta trở về cực kỳ vui vẻ, buổi sáng thứ hai đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi.

Ta giết muối già, máu rắn hai đầu, kể cả bị Lý Ma Tử bịt kín tầng tầng lớp lớp Kim Liên phân biệt ở cùng một chỗ trong bình gốm, sau đó nói cho Lý Ma Tử biết cách thi triển, liền rời khỏi trận.

Lý Ma Tử mặc đạo bào màu vàng hơi đỏ, tay cầm Lăng Vân kiếm, miệng lẩm bẩm chú ngữ.

Khoan hãy nói, hắn gầy đi mấy phần, lại mặc vào bộ trang phục này, sau đó thật đúng là có vài phần tướng mạo đại sư.

"Trương đại sư, sau khi tế pháp đàn thì bắt đầu công việc?" Quách lão bản hỏi.

"Mặc dù pháp trận này có thể trừ đi Điên Sơn quá lớn tuổi, nhưng dù sao chúng nó sống nhờ ở đây đã mấy ngàn năm, Âm Tà chi khí cực kỳ dày đặc, không dễ dàng diệt trừ như vậy. kế tiếp còn phải mỗi ngày dùng hùng hoàng, Thạch Hôi Thủy triệt để tẩy rửa địa đạo, liên tục bảy ngày sau ở cửa động nhiều hơn một chút, lúc này mới có thể triệt để khu trừ hết âm tà chi khí." Ta khuyên nhủ.

"À à à..." Quách lão bản đáp lại liên thanh, người gầy nhỏ đeo kính mắt đứng bên cạnh ông, dùng giấy cẩn thận nhớ kỹ.

"Nếu không có hai vị các vị hỗ trợ, đường hầm này còn không biết sẽ đình trệ bao lâu đây! Ta thật sự không biết làm sao để cảm tạ hai vị." Quách lão bản cực kỳ thành khẩn nói: "Ta biết trước mặt hai vị đang đàm luận kim tiền tài có chút bất kính, nhưng tạ lễ này...Trương đại sư, ngài nói đi, ta tuyệt không hai lời!"

Ta cười lắc đầu: "Quách lão bản, đường hầm này một khi hoàn thành, đối với dân chúng địa phương hay dân chúng địa phương đều là chuyện tốt. Nếu chúng ta dựa vào thuật liễm tài thu lễ vật, ngược lại sẽ tổn hại âm đức, chúng ta tuyệt đối sẽ không thu một chút văn tiền nào."

"Vậy..." Quách lão bản còn muốn nói gì, bị ta khoát tay chặn lại.

"Quách lão bản, mời ngài bước tới nói chuyện, ta có hai vấn đề không hiểu lắm." Nói xong, ta từ xa đi ra khỏi đám người.

Quách lão bản có chút không rõ đầu óc, sau đó đi theo tới, thấy ta dừng chân, lúc này mới cẩn thận hỏi: "Trương đại sư, ngài có lời gì cứ việc nói ra."

Ban đầu, ta không rõ lai lịch của hắn cho nên cũng không hỏi thăm thẳng. Nếu Hoàng đội trưởng đã điều tra rõ sự thật, Quách lão bản này đúng là người ngoài như một, vậy ta cũng không còn gì phải dấu diếm nữa, chỉ chỉ biểu hiện trên cổ tay hắn hỏi: "Nghe nói Quách lão bản là người đơn giản đơn giản, theo quan sát ta cũng đúng là như thế, nhưng chuyện này là sao?"

Quách lão bản cười ha hả: "À, ngươi nói cái này à. Năm đó có một vị bằng hữu kéo ta tới mở quán cơm, lúc ấy hắn vẫn chưa chia tiền cho ta, nói là đồng hồ này là biểu thúc hắn mang về từ nước ngoài, rất đáng tiền, đặt cọc ở chỗ ta."

"Bằng hữu nào? Chính là tiểu tử sau đó ném xuống đống khoản nợ mông biến mất không thấy nữa?"

"Đúng vậy!" Quách lão bản nói: "Người khác tuy rằng không thấy nhưng đồ vẫn ở chỗ ta, năm đó là năm đó, bây giờ là hiện tại, đều là chuyện khác. Ta vẫn đeo trên tay, chính là hy vọng ngày nào đó người nhà bọn họ có thể nhận ra, ta sẽ trả lại cho hắn. Ngươi xem, ở đây còn có ký hiệu nữa kìa."

Nói xong hắn lấy xuống biểu liên cho ta xem, quả nhiên một đầu bên ngoài có khắc một ký hiệu hình tam giác đặc thù.

"Bằng hữu kia của ngươi họ Lâm?"

Ta đột nhiên nghĩ tới, Lâm Chấn Bằng nhặt lại chiếc nhẫn trên cánh tay cụt cũng có ký hiệu tương tự.

"Đúng vậy." Quách lão bản gật đầu: "Hắn tên là Lâm Minh Huy."

"Vậy biểu thúc tên là gì?"

"Cái này con không biết, nhưng phụ thân nó tên là Lâm Chấn quốc, đại bá tên là Lâm Chấn Nghiệp, trước kia hai người nhà này đều ở trong lầu của chúng con, sau đó cũng biến mất cùng nó. Con cũng biết biểu hiện này rất đáng tiền, tuy lúc trước nó không chia cho con tiền, nhưng đều là do nó. Con vốn không thể tham đồ của người ta, cứ thế chờ hậu nhân nhà nó tới tìm con, nhưng nhiều năm như vậy vẫn không có."

"Trận trước, có người cầm vòng cổ tổ truyền mà ta thất lạc, nói là muốn dùng khối chuông này để đổi, ta không phải không nỡ bỏ khối này, mà là vốn không phải của ta, sao ta có thể lấy đồ của người ta đổi chứ, cho nên ta không đồng ý. Vốn ta còn muốn tìm hắn thương lượng một chút để mua về, nhưng hắn làm sao cũng không đồng ý, vội đi đi." Quách lão bản giải thích.

Hóa ra là thế!

Xem ra gia hỏa lừa Quách lão bản kia, rất có thể cùng một phe với Lâm Chấn bang.

Từ lúc suy đoán đến hiện tại, thời gian mấy người kia biến mất, cũng chính là lúc Lâm Chấn bang giết chết Ngô binh hùng, từ đây về sau ẩn nấp cũng chính là hai mươi lăm năm về trước.

Những người này có thể không biết Lâm Chấn bang là gián điệp, nhưng Lâm Chấn bang lại không nghĩ manh mối này bị ngoại nhân tra được, thế là giết người diệt khẩu cũng không biết được.

"Đại sư, sao đột nhiên ngươi lại hỏi câu này?" Quách lão bản hỏi.

"À, không có gì." Ta thản nhiên trả lời, lập tức móc từ trong ngực ra cái vòng cổ Thập Thế Công Đức, đưa cho hắn: "Ngươi xem, đây có phải là của nhà các ngươi không?"

"Đúng đúng, chính là nó!" Quách lão bản vô cùng vui mừng nhận lấy.

"Trương đại sư, cái này... đây là ta tích cóp mấy kiếp âm đức a, vậy mà có thể nhận ra đại quý nhân như ngươi!"

"Thập Kiếp Tử!" Ta khẳng định nói: "Ngươi biết tại sao ta phải giúp ngươi sao không? Không chỉ vì ngươi muốn xây dựng đường hầm này, là chuyện tốt của lợi dân lợi quốc gia, càng là bởi vì tổ tiên ngươi đều là người tốt tích đức hành thiện, truyền tới ngươi thế hệ này, vừa vặn là Thập Thế, xưng thập thế công đức! Giúp ngươi, ta cũng sẽ vô hình tích góp thiện duyên, có lợi lớn, hy vọng ngươi có thể tiếp tục truyền thừa gia đức này."

"Nhất định, nhất định." Quách lão bản gật đầu lia lịa.

"Quách lão bản, ta còn có một chuyện muốn nhờ." Nói tới đây, ta ho khan một tiếng.

"Trương đại sư, ngài thật sự quá khách khí, ngài giúp ta nhiều đại ân như vậy, ngay cả ta cũng không biết nên làm như thế nào để cảm ơn ngài đây, còn nói gì mà cầu không được, đây không phải là vả mặt ta sao? Ngài có chuyện gì cứ việc nói ra đi."

"Ta giới thiệu cho ngươi một đội trưởng đội bảo an, hắn tên là Hoàng Đại Vượng, thì ra là để ngươi trông coi công trường." Nói.

"À, chuyện này ta biết." Quách lão bản tiếp lời: "Tiểu Hứa có nói với ta, hắn là vì cứu một đứa bé nên mới bị đụng xe. Ta đã bảo Tiểu Hứa đi xem rồi, chỉ là gần đây khá bận rộn, sao nào? Trương đại sư nói chính là chuyện này."

"Đúng! Kỳ thật vòng cổ này là do hắn nhặt được, đây cũng là một loại duyên phận, hy vọng có thể mượn nó để trả lại một phần nhân tình." Ta giải thích.

"Được! Không thành vấn đề." Quách lão bản sảng khoái đáp.

Đúng lúc này, đám người vây quanh cửa hang xem náo nhiệt đột nhiên phát ra một mảnh kinh hô. Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong hang đang có từng sợi khói đen cuồn cuộn không ngừng toát ra, còn tưởng rằng nơi này đang cháy to.

Kỳ thật, sau khi trận pháp khởi động, dưới sự thôi động của ba kiện vật liệu kia, đỉnh núi Thái Tuế đều bị giết chết, phóng xuất ra khí âm tà.

Vốn là, đây là hiện tượng bình thường, nhưng ta phát hiện một khuôn mặt trong sương mù cuồn cuộn kia.

Khuôn mặt đó thoáng qua tức thì, bất quá lại dị thường rõ ràng, đó là một khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, cực kỳ tang thương.

Nói chính xác hơn là, đó là khuôn mặt của một lão thái ngoại quốc! Hơn nữa, hình như ta đã gặp qua ở nơi nào thì phải, nhưng mà làm thế nào cũng không nhớ ra được.

Hả?

Ta hơi kinh ngạc, lập tức liền nghĩ ra vấn đề, là con rắn hai đầu kia!

Y mỗ cố định vì con rắn cam nguyện này mà từ bỏ tất cả, trong đó nhất định có nguyên do! Nhưng còn chưa đợi hắn nói ra, đã bị Lâm Chấn bang đột nhiên phá hư, bị Cửu Sinh tháp giết chết, bí mật giấu trong lòng hắn cũng vì vậy mà biến mất.

Sau khi ta tỉnh lại, cẩn thận kiểm tra thực hư, cũng không phát hiện điều gì đặc biệt.

Xem ra, thủ pháp ẩn tàng của âm hồn cực kỳ đặc thù, mà vì trấn áp đỉnh núi quá lớn, ta vận dụng chính là Cửu U bí pháp Tụ Hồn trận. Dưới tác dụng của trận pháp này, âm hồn giấu trên thân xà rốt cục hiển hiện ra.

Chẳng qua bản thể rắn đã chết, Y mỗ cố định cũng biến thành bụi mù, âm hồn kia cũng không thể tồn tại bao lâu, sau khi bị pháp trận bức ra cũng rất nhanh tiêu tán mất.

Như thế xem ra, Y mỗ trát Y cùng lão thái thái cực kỳ quen mắt này, khẳng định có liên hệ rất nhiều tia vạn tia khó có thể nói rõ, chỉ là lúc này, cũng không ai biết được...

"Trương đại sư, chuyện này không sao chứ?" Quách lão bản nhìn khói đặc cuồn cuộn, có chút lo lắng hỏi.

"Không sao, sư huynh của ta cũng sẽ ở lại, giúp ngươi chiếu cố, cho tới khi bắt đầu công việc bình thường mới thôi. Quách lão bản, vậy cứ như vậy, ta cáo từ trước." Nói xong ta liền giơ tay ra với hắn.

Sau khi cáo biệt với ông chủ Quách, ta cứ thế bước lên hành trình trở về võ hán.

Trên đường, ta không khỏi nghĩ thầm: Quách Hoan tân là thiện nhân mười đời, thành khẩn thật, tận tâm tận lực làm chuyện tốt, trời xanh không phụ, cũng được may mắn chiếu cố.

Ngô lão xấu số tiền cửu thế đều là người tốt, nhưng chính lão lại lầm đường lạc lối, đi đến đạo tràng trộm mộ này. Nhưng tâm thiện của lão không mất, vẫn tận lực giúp đỡ người ta khốn cùng, sau khi được đạo nhân thần bí kia điểm hóa, càng bị bỏ ác tòng thiện, tích lũy vô số âm đức, cuối cùng có thể hóa nguy thành an.

Mà dị mẫu giống như hắn, Ngô Thiên Ngô vốn một chi tử tính lại không thay đổi, thay đổi càng thêm mạnh mẽ, cuối cùng mất mạng trong Hoàng Tuyền.

Cao Thắng hàn tổ tông đời thứ mười mấy đời, đời đời đều giết người, thế nhưng ông ta vậy mà cũng tích đầy công đức, giết tặc vì nước, công ở Thiên Thu!

Như thế xem ra, Thập Thế Công Đức thiện ác rõ ràng, chỉ cần lòng ngươi hướng thiện đạo, như vậy trời cao nhất định sẽ trả lại công đạo cho ngươi!

Hai ngàn một bảy đánh học viên cũ, làm mặt mũi.

Điên núi quá lớn, chuyện còn lại thì đơn giản.

Nhưng ta lại sợ Quách lão bản xử lý không đúng, liền nói trước cho Lý Ma Tử, bảo hắn ở đó hỗ trợ chăm sóc một chút, một mình quay về võ hán.

Bởi vì Doãn Tân quanh năm ở tổ phim, lần trở về này rất không dễ dàng, chúng ta đã nói rồi, lần này cùng đi Giang Bắc Trương gia xem nhi tử, hơn nữa mười hai môn đồ chụp được ảnh phàm nhân, ta có chút không yên lòng với chuyện này, nhất định phải tự mình kiểm tra một chút.

Khoan hãy nói, sau khi có giấy chứng nhận đặc biệt, thì xuất hành cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Bất quá, ta cũng không phải là để thể hiện thân phận, càng không phải là vì tiết kiệm chút tiền khoán kia, mà là vì mấy thứ mang theo bên người thật sự rất bất tiện.

An Kiểm kiểm quá tiện lợi, chỉ là mỗi lần đều bị đối đãi đặc thù của đại lãnh đạo, có chút không quá thoải mái.

Trước khi lên không trung, ta và Doãn Tân Nguyệt thông tin về máy móc, nói cho cô bé biết về phi đoàn của ta đang đến thời gian.

Cũng không biết có chuyện gì, ta đã đứng ra nói nhưng không thấy thân ảnh của nàng.

Ta lấy ra điện thoại di động, vừa muốn hỏi thăm một chút.

Đột nhiên có người vỗ vai ta một cái, ta quay đầu lại nhìn, là hai bạn học của ta: Tiền nhiều hơn so với Lưu – Thanh Vân.

Hai người này từ sau lần tụ hội trước đến nay vẫn không có liên hệ gì - đương nhiên rồi, trước đó cũng không có liên hệ gì.

Theo một chén rượu cuối cùng ta hiến cho ngày thường thanh xuân, đã sớm đem giai tầng rượu vốn như có như không này hoàn toàn quên mất.

Nhất là hai tên gia hỏa này, ngược lại cũng thật sự có tên. Một kẻ lên làm ông chủ, rất nhiều tiền là, một kẻ quan đồ khác thuận lợi bước lên mây. Trong ánh mắt tràn ngập sự kiêu ngạo của quan liêu, ta càng lười chẳng muốn nhìn.

"Ui, làm sao? Ngồi phi cơ một hồi còn không nhận ra chúng ta." Tiền nhiều hơn một bụng lớn, rất khoa trương nói: "Trương lão bản, đây là từ đâu trở về, nước Mỹ hay là châu Âu? Nói chuyện thành vụ làm ăn lớn gì, cũng để huynh đệ ta mượn tiền."

Lưu Tâm Thanh Vân che mắt không nói gì, bất quá khóe miệng hơi vểnh lên lộ ra một nụ cười trào phúng.

Ta liếc hắn một cái, khoát tay, vứt bỏ bàn tay mập mạp của hắn trên bả vai ta, tiếp tục kích phát máy truyền tin.

Tiền nhỏ thì giàu có, đi đến đâu thì cũng có người quay lại. Đặc biệt là bây giờ đám bạn học còn lăn lộn không tệ. Không ngờ, ta thấy hắn chẳng những không để ý tới mà còn vứt bỏ tay hắn. Ngay cả chính mắt cũng không nhìn hắn, lập tức cảm thấy mất mặt, mặt âm trầm nói: "Sao nào? Nói chuyện với ngươi đã trả mặt ngươi rồi đúng không? Còn giả bộ như đưa hai năm tám vạn cho ai coi đây."

Lần này, tiếp cơ hội có rất nhiều người quay đầu nhìn lại.

Người xem càng nhiều, tiền càng nhiều càng không buông tha người, tiến lên đẩy ta một cái: "Làm bộ gì mà hổ thẹn, có phải là ngươi không!"

Động tác lần này của hắn không lớn, lực lại không nhỏ. Nếu là người thường khẳng định sẽ bị hắn đẩy cho xấu mặt.

Nếu như ta muốn phản kích, một cái tát có thể tát hắn rơi đầy đất, bất quá ta tự nhiên sẽ không chấp nhặt với hắn, trừng mắt liếc hắn một cái, đứng bất động tại chỗ.

Hạ tay nặng, nhưng ta không hề động đậy chút nào, tiền nhiều hơn cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, vừa không dám tùy tiện động thủ nữa, cũng không cam lòng tắt máy như vậy., Diệt khí thế, lại tiếp tục kêu la: "Ngươi tưởng mình là đại nhân vật nào đó sao? Lần trước ta đã hỏi thăm qua, không phải là từ trong tay gia gia ngươi tiếp nhận một cửa hàng cổ hủ rách nát sao? Nói dễ nghe chút là buôn hàng giả, nói khó nghe, có khác gì với ăn cơm? Lão tử tuỳ tiện ăn một bữa cơm cũng là ngươi kiếm được nửa năm rồi, cùng ta giả bộ làm gì."

"Càng nhiều!" Lời này vừa nói ra, ngay cả Lưu – Thanh Vân cũng cảm thấy có chút quá đáng, vội vàng kéo hắn một cái.

Tiền nhiều hơn thấy nói ra lời như vậy, ta cũng không phản ứng gì, dũng khí lại tăng lên một chút, tiến lên phía trước một bước, nhưng vừa rồi một chiêu kia, cũng để cho hắn biết, giống như chỉ nói từ trên tố chất thân thể, ta so với thân thể sớm đã bị màu rượu móc rỗng kia cường tráng hơn không ít, cho nên cũng không dám động thủ.

Đúng lúc này, bên ngoài đám người đứng xem có một bóng người xinh đẹp vụt qua.

Chính là Doãn Tân Nguyệt.

Ta há miệng, vừa muốn gọi nàng thì nàng lại biến mất khỏi đám đông.

"Ai u, có thấy không? Con cóc ghẻ như ngươi mà đòi ăn thịt thiên nga." Tiền nhiều hơn một chút cuối cùng cũng phát hiện chủ đề mới, tiếp tục chế nhạo ta nói: "Không hắt nước tiểu ra chiếu vào mặt mình nữa! Cái tên đức hạnh đó của ngươi cũng xứng nhìn người ta à? Cho dù là tặng cho ngươi, ngươi nuôi nổi không?"

Tiểu nhân lợi hại cỡ này, ngay cả mắng cũng không thèm chửi hắn, cũng không nhìn mà trực tiếp đánh động dụng cụ: "Lão bà, ta đang đứng ở số chín."

"Ngươi nói sớm đi, ta vừa đi qua." Doãn Tân Nguyệt vừa nhận lấy máy truyền tin, vừa quay đầu trở về.

Cười khanh khách chạy đến trước mặt ta, nhấc chân nâng mặt ta nói: "Ông chồng, ông làm gì thế? Sao đều gầy đến thế này."

Lưu – Thanh Vân nhìn thấy nhiều tiền hơn, nhất thời trợn tròn mắt.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng, người vừa mới đi qua một đại mỹ nữ tuyệt thế, chẳng những ta biết, hơn nữa thật đúng là lão bà của ta!

Tiền nhiều hơn trừng hai mắt, sửng sốt nửa ngày trời hổn hển nói: "Con mẹ nó, thật sự là hoa tươi cắm ở trên phân trâu."

Doãn Tân Nguyệt nghe xong tức giận nhìn hắn một cái, không nói gì, kéo cánh tay ta đi.

Tuy rằng rất tức giận, nhưng đây là trường hợp công chúng, còn chưa đến mức tranh cãi với đám người thành phố vô lại như vậy, lấy danh tiếng và tố chất của nàng bây giờ, cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Chúng ta vừa đi, tiền nhiều còn tưởng rằng chúng ta sợ hắn, còn đang lớn tiếng phẩm trà nói: "Thật sự là thằng ngốc có mạng ngốc a, ngươi xem tính tình Trương Cửu Lân này, lại còn tìm được một lão bà tốt, cô nàng này nếu để cho ta chơi một lần, bắn chết cũng được..."

Phù phù, hắn còn chưa nói xong, hai chân mềm nhũn quỳ thẳng tắp trên mặt đất, hai tay trái phải giương cung hung hăng vụt lỗ tai mình.

Tất nhiên là do tiểu quỷ ta triệu ra làm!

Hắn nói chuyện phiếm với ta, với tu vi khí lượng của ta có thể không cần để ý, thế nhưng sỉ nhục người nhà của ta chính là muốn chết!

Đương nhiên, bởi vì một câu nói kia, ta cũng không thể giết hắn ngay tại chỗ. Bất quá, hắn đã thích náo động sao? Vậy trước mặt mọi người quỳ xuống, hung hăng bạt tai mình, để mọi người xem cho đủ đi.

Ta và Doãn Tân Nguyệt điều khiển xe kéo trướng, còn chưa kịp mở ra bãi đỗ xe, đột nhiên một lá cờ đỏ lao ra trước, bị kẹt ở cổng Đạo Khẩu, không ai có thể làm khó dễ được.

"Trương Cửu Lân, ngươi tránh qua một chút!" Cánh cửa sổ trên xe ngựa rơi xuống, đúng là Lưu Thanh Vân, cực kỳ không khách khí quát ta.

Theo ánh mắt của hắn nhìn ra, tựa hồ rất ngạc nhiên với việc chúng ta cưỡi xa cấp cao.

Bất quá Lưu – Thanh Vân dù sao cũng là thư ký gửi thư, hơn xa so với tiền thường đã gặp qua thị trường, còn không đến mức bị những thứ này chấn nhiếp ra, trong khẩu khí lộ ra một cỗ ý vị cực kỳ không kiên nhẫn, hơn nữa lại không cho phép cự tuyệt!

"Trương đại sư, trùng hợp vậy sao?" Còn chưa chờ ta lên tiếng, cửa sổ sau lưng đã rơi xuống, từ bên trong thò ra một khuôn mặt vừa khôn khéo vừa uy áp, hắn đang cười khanh khách chào hỏi ta.

Là Từ Quảng Thịnh.

Từ Quảng Thịnh người này mặc dù tài lực cực kỳ hùng hậu, nhưng làm người cũng không tệ, thời điểm Hàn lão hôn lễ lục tiên, liền chủ động tới cửa cho ta mượn một ít nhà nghỉ ở bờ sông.

Ta vừa nhìn thấy hắn, thoáng đè xuống chút hỏa khí nói: "Là Từ tổng a, làm sao, vừa mới xuống máy bay?"

"Ừm, đi núi tây một chuyến, đường hầm của Quách lão bản đang chuẩn bị lên ngựa, mời ta tới đàm phán hợp tác, ta vừa nghe nói là ngươi giúp hắn một tay, nghiên cứu cũng không nghiên cứu, trực tiếp ký luôn hợp đồng. Vị này là... phu nhân đúng không?" Từ Quảng nói xong, liếc mắt nhìn Doãn Tân Nguyệt, ca ngợi nói: "Đã sớm nghe nói tôn phu nhân là một đại mỹ nữ tuyệt thế, hôm nay thấy quả nhiên không giả."

"Quá khen!" Ta khiêm tốn nói.

"Vậy ta không quấy rầy hai vị. Ngày khác chúng ta tụ họp, Trương đại sư, mời ngài đi trước!" Nói xong, gã duỗi tay ra, ý bảo chúng ta đi trước.

Lưu – Thanh Vân hết sức kinh ngạc, nhưng cũng không thể không nghe theo.

Bằng lái xe trên bàn nhiều hơn hai mặt sưng vù, tròng mắt cũng sắp rơi ra ngoài! Nhanh chậm khúm núm lui về phía sau.

Hai người bọn họ sao lại không nghĩ tới, đại mỹ nữ mà hai người bọn họ đang cực kỳ tán thưởng kia lại là lão bà của ta! Ngay cả bà chủ trì của tập đoàn Đại Thịnh Từ Nghiễm Thịnh cũng khách khí với ta như vậy.

Từ tình hình này, hẳn là thị thương thư ký tìm Từ Quảng Thịnh có chuyện gì gấp cần bàn bạc, phái Lưu – Thanh Vân tới đón tiếp, mà gia hỏa này lại thừa cơ đùa nghịch một chút tiểu thông minh, để tiền đảm nhiệm chức lái lái xe nhiều hơn, thừa cơ liên hệ với Từ tổng tổng bộ quan hệ, có thể tiếp thêm công trình nhiều hơn một chút.

Vốn dĩ, bọn họ chỉ có một đồng tiền, một chức quan lớn, là muốn đùa giỡn uy phong trước mặt ta.

Không ngờ lần trước lại nuốt trọn.

Trong xe kính đảo qua, biểu cảm của hai tên gia hỏa này đừng nói có bao nhiêu đặc sắc!

Hạng hai ngàn một tám, uy chấn đường phố.

Tiểu biệt thắng tân hôn, ân ái triền miên vài ngày sau, Doãn Tân Nguyệt cũng theo tổ chức vở kịch mà rời đi.

Buổi chiều hôm nay, mắt thấy sắc trời có chút âm u, ta liền đi tới trong tiệm trước.

Theo thói quen mở cửa ban đêm nhiều năm, giúp ta sớm đã quen với thói điên đảo trắng đen, càng đến tối, ngược lại ta càng tinh thần.

Pha xong chén trà, cắt một miếng thịt bò kho, vừa mới ngồi xuống, cửa phòng liền bị tiếng tách ra.

Ta ngẩng đầu nhìn, là nhiều tiền mà!

Tên gia hỏa này vẻ mặt hung ác vọt vào, phía sau còn đứng một đám tráng hán sắc mặt bất thiện, từng người trong tay cầm trường đao cương quản.

"Trương Cửu Lân, con mẹ nó ngươi đúng là không ra gì mà." Tiền nhiều hơn là chỉ vào cái mũi của ta chửi ầm lên: "Ta đắc tội với ngươi không giả, nhưng ngươi sử dụng âm chiêu, để cho ta quỳ xuống trước mặt mọi người, tự vả bạt tai cũng hai bên triệt tiêu a? Không nghĩ tới ngươi lại đưa cho Từ tổng tổng nói nhỏ, cắt đứt tất cả công trình của ta!"

Sau khi nghe hắn nói vậy, ta lập tức hiểu được.

Từ Quảng Thịnh khôn khéo cỡ nào? Lúc ấy từ giữa sân khấu nói chuyện giữa hai người kia đã nhìn ra manh mối.

Chuyện kế tiếp, cũng thuận lý thành chương, tiền nhiều lắm là dựa vào việc kiếm cơm từ trong tay hắn mà ăn, mà ta lại mấy lần có ân với Từ Quảng Thịnh, thậm chí còn cứu mạng hắn, hắn vẫn muốn nịnh bợ nhưng không tìm được cơ hội thích hợp.

Vì vậy, tiền nhiều hơn có thể biến thành vật hi sinh.

Hôm nay tên gia hỏa này đến tìm ta tính sổ.

"Được! Nếu ngươi đã không kể tình cảm bạn học, vậy cũng đừng trách ta! Đập cho ta." Tiền Ác thật lâu vung tay lên.

Đám tráng hán kia lập tức động thủ!

Nhưng ta lại giống như không phát hiện, thản nhiên tự đắc bưng chén trà lên.

Ầm!

Một cái ống thép của tráng hán hạ xuống bàn.

Cái bàn không nhúc nhích, tiền nhiều hơn lại kêu thảm một tiếng nằm sấp trên mặt đất.

Bốp!

Lại một thanh cương đao chém vào cái ghế.

Một nửa cái ghế rách cũng không xuất hiện, mà trên trán nhiều tiền lại chảy ra máu tươi.

"Ah! A! Dừng lại! Mau dừng tay!" Tiền hét thảm mấy tiếng, sau đó lập tức tỉnh thần, hô to dừng tay.

"Lại chơi trò quỷ phải không?" Tiền nhiều hơn từ trên mặt đất bò dậy, lau vết máu trên trán một cái nói: "Ta nói này Từ tổng quản như thế nào ngươi gọi Trương đại sư, thì ra là học mấy chiêu âm chiêu a! Nhưng bằng chút công phu mèo ba chân này của ngươi, cũng xứng gọi đại sư? Phi! Đi mời Lý đại sư tiến vào, để tiểu tử này kiến thức một chút cái cái cái gì mới là chân chính đại sư." Nói xong, hắn quay đầu phân phó với người bên cạnh.

"Tiền của ta nhiều hơn hôm nay thề với trời, không đập gãy hai cái chân ngươi, liền nuốt cả cân chó – phân."

Ta chưa từng nhìn hắn, vẫn đang bưng một chén Tây Hồ Long Tỉnh, uống một ngụm.

Mấy tráng hán dẫn đường, một bóng người gầy còm nhẹ nhàng tiến vào.

Khuôn mặt khô gầy, trên cằm mọc ra vài chòm râu dê thưa thớt, nửa híp đôi mắt nhỏ.

Đây không phải là Lý Đại Mặc của Âm thương hội liên hợp sao?

Lý Đại Mặc nhìn thấy người ngồi đối diện là ta, bỗng nhiên cả kinh, vội vàng quỳ trên mặt đất cực kỳ cung kính nói: "Hội Trưởng!"

Ta liếc hắn một cái, phịch buông chén trà xuống nói: "Lý Đại Mặc, ngươi có bản lĩnh lớn như vậy, dám bắt nạt ta phải không?"

Lý Đại Mặc bị hù khẽ run rẩy, càng cúi thấp đầu hơn, hắn ta luôn miệng trả lời: "Không dám, không dám."

Sau đó trở tay há to miệng, tát một cái vào trên mặt nhiều tiền.

Đừng thấy lão đầu nhi này khô gầy không gì sánh được, nhưng sức lực thật sự không nhỏ, lập tức rút tiền nhiều hơn ghé vào mặt đất, ngay cả lỗ hổng cũng nhảy ra vài cái!

Nhưng hắn vẫn như cũ dư khí chưa tiêu, xông tới, đá mạnh một cái rồi mắng to: "Hay cho tên tiền bối nhà ngươi, dám lừa lão phu như vậy! Ngươi không nói người nọ ỷ vào Âm thuật làm xằng làm bậy sao? Đây chính là hội trưởng của chúng ta, ngươi biết không biết."

"Còn nói tiểu tử kia chỉ biết chút thủ đoạn mèo cào ba chân, tối đa chỉ khiến người ta quỳ xuống mà thôi! Hội trưởng của chúng ta khẽ nhúc nhích ngón tay, cả nhà các ngươi đều phải ngũ mã phân thây, một mạng về tây, phần mộ tổ tiên cũng phải lật người! Để ngươi hại ta, gia gia ta đá chết ngươi."

Tiền nhiều nhất lập tức chậm trễ, cái này thật vất vả mới bỏ ra nhiều tiền mời được Lý đại sư, làm sao trong nháy mắt liền biến thành tay chân của ta rồi?

Nhưng lúc này hắn cũng không lo được nhiều như vậy, ôm đầu kêu to một tiếng, trong khoảnh khắc đã bị đạp cho sưng da mặt sưng lên!

Đám tráng hán kia cũng bó tay, không dám ngăn cản, ngăn cũng không dám ngăn, ngây ngốc đứng ở đó, từng người một không khác gì cọc gỗ!

"Lý Đại Mặc, ngươi coi nơi này của ta là đâu?" Ta cũng không thèm nhìn gã, ung dung nói.

"Vâng vâng." Lý Đại Mặc vội vàng cúi đầu nhận sai, lập tức hướng về phía mọi người nói: "Còn không quỳ xuống nhận sai trước mặt ta, lập tức cút ra ngoài."

Mọi người nghe xong thì hoàn toàn mơ hồ!

Rốt cuộc là quỳ xuống hay là cút ra ngoài?

Vèo!

búng tay ta búng một cái, một đạo bạch quang bắn ra, ca một tiếng, một gốc ngô đồng thụ to cỡ miệng bát ngoài cửa từ đó gãy mất, chỗ vết cắt trơn nhẵn như gương.

"Từ nay về sau, nếu có người dám bước lên phố cổ, đây chính là kết cục!" Ta thu hồi châm vô hình, vẻ mặt nghiêm nghị nói.

"Dạ dạ dạ!" Đám gia hỏa kia đã sớm sợ đến mức mặt như trấu đất, liên tục dập đầu chắp tay, trong chớp mắt chạy sạch sành sanh.

Tiền nhiều hơn cũng từ dưới đất bò dậy, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không dám nhìn ta, khập khễnh quay đầu bỏ chạy.

Lý Đại Mặc nơm nớp lo sợ khom người giải thích: "Hội Trưởng, ta thật sự không biết nơi này là đất lành của ngài, nếu không cho dù có cho ta thêm mấy lá gan nữa cũng không dám tới a."

"Hội trưởng, ngài cũng quá điệu thấp, ta quanh năm bôn tẩu ở giữa hai nơi Tây An vũ hán. Trước kia ta cũng chỉ nghe sơ qua đại danh của ngài, nhưng chưa từng thấy qua. Cho tới hôm nay, cũng không biết bảo điếm ngài mở ở đâu, không nghĩ tới, đúng là... đúng là..."

Hắn do dự một hồi lâu, cũng không nghĩ tới một từ ngữ vô cùng hoàn mỹ gộp lại để hình dung cửa hàng cũ nát của mình, đành phải thôi. Vừa len lén đánh giá thần sắc của ta, vừa cẩn thận nói ra: "Hội Trưởng, ngài bớt giận, ta cũng không phải ỷ thế hiếp người, mà là vì tiểu nhân nói, có người mượn thuật Âm Dương tùy ý làm bậy. Ta nhớ tới lời dạy của hội trưởng, lúc này mới dám tới thăm dò, không ngờ..."

"Được rồi!" Ta vẫy vẫy tay nói: "Coi như vận khí ngươi tốt một cái là thấy được ta, lần này tha cho ngươi đi, nếu còn có lần sau."

"Không dám, không dám! Sao còn dám có lần sau." Lý Đại Mặc vội vàng trả lời.

"Vậy còn chờ gì nữa, muốn ta mời ngươi uống trà sao? Nhớ kỹ bảo tiền tuân thủ hứa hẹn nhiều hơn, nuốt một cân cẩu – phân, làm nhiệt tình ăn." Ta lạnh giọng phân phó.

"Vâng." Lý Đại Mặc bị hù khẽ run rẩy, khom người lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Kỳ thật, ta ngược lại phải cám ơn Lý Đại Mặc, tiền nhiều hơn mặc dù khí thế hung hăng tìm tới cửa, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một người bình thường, bất luận ta xử phạt hắn thế nào, nặng nhẹ cũng khó có thể nắm chắc.

Nhưng lại giao cho người được bản thân mời tới, vừa vặn.

Bởi vậy, ta cũng nghĩ đến một vấn đề.

Sở dĩ Tiền có thể mang theo mấy tráng hán lưu manh mà dám tìm tới cửa đập đồ vật, đơn giản chỉ có một nguyên nhân: Hắn căn bản không biết thực lực chân thật của ta.

Nhưng Linh Bảo hội thì sao?

Tuy rằng hai đại hộ pháp bọn họ liên tiếp mất mạng, có thể còn một số ác đồ không biết tốt xấu lại đến khiêu khích hay không?

Nếu mục tiêu của bọn họ không phải là ta, mà là những người như Mạnh dạy ta những người mới tiến vào, tu vi thấp kém như vậy, nên làm gì bây giờ?

Bát Quái kiếm pháp (chương hơn)

Ba ngày sau, Lý Ma Tử cũng từ núi tây chạy về.

Sau chuyến đi sơn tây lần này, Lý Ma Tử càng thêm chăm chú đối với việc tu hành.

Buổi chiều vừa về đến nhà, chạng vạng vô cùng, liền cầm một cuốn sổ nhỏ đi vào trong tiệm tìm ta.

Nói là trên bản ghi chép đều là tập học phù chú nên gặp phải điểm khó khăn nghi vấn, muốn ta tập trung cho nó học bổ dưỡng.

Vừa thấy Lý Ma Tử dễ học như vậy, trong lòng ta cũng cảm thấy cao hứng hẳn lên.

Ta ở hậu viện trải ra một cái bàn, tỉ mỉ kể lại cho hắn một đêm.

Mãi đến khi trời sáng rõ, Lý Ma Tử mới vẫn chưa thoả mãn thu hồi quyển sổ nhỏ chi chít dày đặc.

Hắn nhấp một ngụm trà, nói với ta về dự định của hắn.

Lý Ma Tử nói, tại Thành Đô mấy ngày này, mặc dù mỗi ngày đều chiếu cố lão thái thái kia, nhưng ngoại trừ tức giận ném đồ vật ra, trên cơ bản nàng cũng không nói gì, tiếp xúc nhiều nhất ngược lại chính là Lưu lão lục - đứa con của lão thái thái kia thay Lưu lão lục ngăn cản một thương, bỏ mình tại chỗ, cho nên Lưu lão lục liền nhận nàng làm mẹ, hầu như mỗi ngày đều đến thăm.

Lưu lão lục nói với Lý mặt rỗ, tình huống trước mặt của hắn cùng với mình cũng không sai biệt nhiều lắm —— thời điều này đều xuất gia, khi tiến vào ngành này đều đã tuổi tác không nhỏ. muốn học cái gì cũng muốn học, hơn nữa tất cả đều tinh thông một chút tự nhiên là có chút không thể.

Vì lẽ đó, chỉ có thể lựa chọn một hai sở trường, thuần thục luyện tập.

Bởi vì cái gọi là, một môn tiên, ăn khắp trời!

Lý mặt rỗ cảm thấy những lời này rất có đạo lý!

Nhưng Lưu lão lục mạnh hơn Lý mặt rỗ chính là người này lúc trước bước vào một chuyến như vậy chính là Công Hải Kiêu Hùng, hiện tại toàn bộ Đông Nam Bằng thành có đều là đệ nhất số, ít nhất là thương pháp và mưu tính đều là siêu nhất lưu.

Nhưng Lý Ma Tử ngoại trừ tham tài háo sắc ra, thì gan dạ hèn mọn bỉ ổi ra, hầu như chẳng còn chỗ nào khác.

Muốn có thành tựu ở hai phương diện này cũng không có khả năng.

Sau khi trải qua một phen trầm tư nghĩ cách, Lý Ma Tử quyết định tu luyện Quái kiếm thuật.

Vừa nghe cái tên này, ta rất là kỳ quái hỏi: "Cái gì gọi là treo kiếm thuật? Chính là nghiên cứu làm sao treo thanh kiếm trên người sao?"

Lý Ma Tử đảo mắt nhìn ta, nghiêm trang nói: "Đây là thuật ngữ độc đáo của ta, ngày sau chắc chắn cũng sẽ trở thành một môn lưu phái tiếng tăm lừng lẫy! Cái gọi là Quái kiếm thuật, chính là quẻ tượng thêm kiếm pháp."

"Quẻ tượng thêm kiếm pháp?" Ta sửng sốt nói: "Vậy không phải vẫn là kiếm pháp à? quẻ tượng nhiều nhất có thể diễn hóa ra chiêu thức và trận pháp, cuối cùng vẫn phải thông qua kiếm chiêu thi triển ra, giống như kiếm pháp Bát Quái, Càn Khôn kiếm pháp đã sớm có, Tứ Tượng kiếm pháp, không phải là ý này sao?"

"Không đúng, không đúng! Không phải ngươi nói vậy." Lý Ma Tử lắc đầu, giải thích: "Quẻ tượng là quẻ tượng, kiếm pháp là kiếm pháp! Nếu có thể thông qua quẻ tượng tính toán, người trước sẽ biết phương vị chiêu tiếp theo của địch nhân và bộ pháp cất bước, nếu phối hợp với kiếm chiêu vừa đúng sẽ như thế nào?"

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Ai, còn chưa nói, ý tưởng này của ngươi đúng là co quắp! Bất quá, dựa theo cách nói này của ngươi, chính là vừa đánh nhau vừa coi bói? Điều này có chút vô nghĩa rồi. Đừng nói bói toán, hơi phân tâm, có thể ngay cả mạng cũng không còn, thì tính là cái rắm."

"Đó là người khác, đừng quên ta là ai!"

"Ngươi là ai? Không phải Lý Ma Tử à?"

Lý Ma Tử tức giận liếc xéo ta một cái rồi nói: "Tổ tiên ta chính là đệ nhất tướng sư Đại Đường Lý Thuần Phong! Thanh kiếm này cũng là tổ truyền Lý gia chúng ta."

"Đầu tiên không phải nói, ba huynh đệ bọn họ, một học bói toán toán toán, một học Thuần Dương kiếm thuật, còn có một người nối dõi tông phái. Mà nếu ta đem quẻ bói kết hợp với kiếm thuật sẽ như thế nào?"

"Lục gia nói với ta những lời kia xong, ta nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hiểu rõ rồi, điểm duy nhất của ta mạnh hơn người khác, chính là có được huyết mạch Lý gia trời cao đất rộng! Cho nên, chỉ có phát triển theo hướng này mới có tiền đồ!" Lý Ma Tử giải thích.

"Sau đó thì sao?" Ta cười cười: "Huynh chỉ ỷ vào hậu nhân của Bạch Hạc đạo trưởng và Lý Thuần Phong là có thể một mình sáng tạo ra quẻ kiếm đạo, trở thành một đại tông sư rồi sao?"

"Chuyện này có gì mà không thể chứ." Lý Ma Tử nói rất nghiêm túc: "Ngươi có nghĩ tới không? Chuôi Lăng Vân kiếm này trừ ta ra thì không ai có thể rút ra được, đúng không? Vậy vạn nhất ta lại gặp phải một món đồ mà Lý Thuần Phong lưu lại, chỉ có ta mới sử dụng được mấy thứ này thì sao?"

"Vậy có phải đã tới gần mục tiêu hơn một bước không? Cho dù không tìm được thứ này, Lăng Vân Kiếm trân quý nhất đã nằm trong tay ta, nhưng có thể học được quẻ thứ này. Nói cách khác, thực lực của ta sẽ theo sự tiến bộ của thuật bói, không ngừng tăng trưởng! Căn bản không giống như ngươi nói vậy!, Cái gì vừa đánh nhau vừa coi bói, thứ trực giác này là trực giác, trực giác có hiểu không? Chính là chiêu kiếm ta chém qua, vừa vặn là chiêu số trong một giây tiếp theo của ngươi, nói không chừng ngươi đang giơ cổ thẳng lên đỉnh bảo kiếm của ta đấy! Cái này cũng có thể gọi là kiếm tiên tri."

"Được nha, rỗ." Ta suy nghĩ một chút, không khỏi tán thưởng hắn với ý nghĩ này.

Hắn nói không sai!

Chỉ có hắn mới có thể rút Lăng Vân kiếm mà Bạch Hạc đạo trưởng lưu lại, cho dù Lý Ma Tử tu hành muộn, tu luyện không tới trình độ Bạch Hạc đạo trưởng năm đó, nhưng nếu có thể đem một thanh phi kiếm kia nắm giữ tốt, cũng đủ để đối phó với địch nhân bình thường, chớ nói chi là lại dung nhập vào quẻ tượng.

Không cần nhiều, chỉ cần nắm vững một thành rưỡi của Lý Thuần Phong năm đó, cũng đủ để tiếu ngạo thiên hạ.

Huống chi Lý mặt rỗ nói không sai, tưởng toán món đồ chơi này có thể học, hơn nữa cũng không quan hệ với thể chất tuổi.

Điều quan trọng hơn nữa, hắn chính là truyền nhân duy nhất của Lý gia!

Một khi để Lý Ma Tử luyện thành quẻ kiếm thuật, thậm chí hình thành quẻ kiếm đạo, hắn sẽ trở thành nhất đại tông sư danh xứng với thực.

Ba chữ Lý đại sư này, lại không phải xưng suông rồi!

Nhận ra Lý Ma Tử lâu như vậy, những lời này làm ta kinh ngạc nhất.

"Trương Cửu Lân! Ngươi ra đây!"

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một hồi tiếng la hét thanh thúy.

Thanh âm vừa vang vừa thanh tịnh, tựa như tiếng chim uyển chuyển dễ nghe, càng kỳ quái hơn chính là thanh âm này ta vô cùng quen thuộc, thậm chí còn có một loại cảm giác thân thiết khó hiểu.

Lý Ma Tử sửng sốt một chút, đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó, hắn bay trở về.

Không tệ!

Hắn chính là bay về!

Hai chân cách mặt đất không chút tốn công quơ cánh tay.

Cửa lớn sau lưng lập tức khép lại.

Từ cửa trước đến hậu viện có chừng ba bốn mươi mét, hắn cứ như vậy bay thẳng vào.

Phịch một tiếng, tựa như đã sớm tính điểm xong, cỗ quái lực đánh bay Lý Ma Tử kia vừa lúc ba tấc trước bàn bỗng nhiên biến mất.

Lý mặt hắn mơ hồ đứng ở trong đó, tựa hồ chính hắn cũng không biết điều này rút cuộc là vào như thế nào!

Gạch xanh dưới chân vỡ nát, nhưng hắn lại hoàn hảo không chút tổn hại.

Hiển nhiên, đây là một cao thủ tuyệt đỉnh!

Ta thoáng cái đứng bật dậy, siết chặt cây châm Vô Hình hỏi hắn: "Bên ngoài là ai?"

"Một... Một cô bé." Cho tới bây giờ, Lý Ma Tử vẫn có chút không phục hồi lại tinh thần, ấp úng nói: "Cũng chỉ có bảy tám tuổi, nàng nói, nàng nói, nàng nói là sư tỷ của ngươi, muốn ngươi tự mình đi nghênh đón, ta còn chưa đủ tư cách để nàng mở cửa..."

Chương thứ hai ngàn hai, tiện nghi cho sư tỷ.

"Sư tỷ?" Đừng nói là Lý Ma Tử, đệ cũng có chút kỳ quái.

Ta đây một mực không môn không sư, toàn bộ bản lĩnh của ta cơ hồ đều là dựa vào bản lĩnh của chính mình mà dần dần tìm đến, ở đâu ra sư tỷ gì chứ?

Người nọ tuy bản lĩnh cao cường, nhưng nửa điểm cũng không làm hại Lý Ma Tử, hẳn cũng không phải ác nhân gì.

Ta lập tức cầm cây châm vô hình đẩy cửa đi ra ngoài.

Quả nhiên, đúng như Lý Ma Tử nói.

Dưới bậc thang bên ngoài cửa, ánh mặt trời vàng rực, có một cô bé đang chắp tay sau lưng.

Ước chừng khoảng bảy tám tuổi, mặc một bộ quần áo nhỏ, tóc dài đen nhánh sau gáy, làn da trắng như tuyết, đôi mắt phát sáng, giống như nước hồ trong suốt thấy đáy.

Ta lập tức nhận ra đây là ai rồi!

Cô bé được bồ câu lão tiền bối dẫn theo bên cạnh.

Bất quá, so với lúc trước nhìn thấy lớn hơn một chút, nguyên bản rải rác tại mi mắt đáng yêu, hóa ra mấy phần vũ mị cùng anh khí.

"A! Là ngươi a." Ta vừa nhìn thấy nàng, lập tức cảm thấy vô cùng thân thiết, đi lên phía trước, muốn vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng.

Lại bị ánh mắt lạnh lẽo vô cùng của cô ngăn cản.

"Vô lễ!" Cô bé quát lạnh một tiếng: "Sư tỷ giá lâm, còn không nghênh đón đại lễ, phải bị tội gì?"

Giọng nói của nàng tuy trong trẻo dễ nghe, nhưng giọng điệu kia lại rất khí phách và sắc bén! Vậy mà lại lộ ra một uy áp hiển hách khiến người ta sợ hãi.

"Sư tỷ?" Ta có chút cười khổ không nói được: "Sao người lại trở thành sư tỷ của ta rồi?"

"Dựa vào cái gì mà không phải?" Tiểu cô nương vẫn như cũ chắp hai tay sau lưng, hơi nhíu mày hỏi ngược lại ta: "Khi ta ba tuổi, đã theo sư phụ đi khắp cổ mộ thiên hạ, uống thi huyết, thôn cương tâm! Tính ra thì đã nhập môn bốn năm, mà ngươi mới chỉ một năm mà thôi, ta dựa vào cái gì không phải là sư tỷ ngươi? Trương Cửu Lân, ngươi còn có chút quy củ gì, mắt không tôn trưởng, còn ra thể thống gì?"

"Ặc..." Lần này ngược lại khiến ta nghẹn họng.

Đúng vậy, bồ câu xám tiền bối trước lúc lâm chung, món cuối cùng giao phó cho ta chính là đem tiểu cô nương này đưa ra ngoài.

Nói rằng cô gái này là áy náy duy nhất trong đời hắn, vì để Bạch Điêu tìm kiếm giải dược, thăm dò khắp thiên hạ, cuối cùng tìm được một cô bé trời sinh ngọc thể như vậy. Luôn mang theo cô bé ăn hết các loại vật âm hàn, đồng thời lại dùng Cửu U nhất môn âm dương thuật chữa thương cho cô.

Trải qua ba năm, sau khi nuốt được vị thuốc cuối cùng - trái tim Đại Mộng Quỷ Như Lai rốt cuộc cũng ngưng tụ thành Huyền Băng Thạch châu.

Nhưng vì bạch điêu đã bị hắc ưng hại chết, cuối cùng cũng chỉ có thể mang theo giải dược chôn dưới mặt đất, ôm hận mà chết.

Ông bảo ta dẫn đứa bé gái này ra ngoài, đưa tới danh quan Đạo gia hoặc đại miếu Phật gia, rửa sạch ma tâm.

Sau đó, nếu như nàng bước lên con đường tu hành mà nói thì sẽ nhanh hơn gấp mấy chục lần so với người bình thường! Hơn nữa căn cơ vững chắc, chắc chắn sẽ đại thành.

Nếu như không tu, cam nguyện làm người bình thường, cũng nhất định sẽ vô tai vô nạn, trường thọ trăm năm.

Lúc đó, khi mấy người chúng ta rời khỏi ác ma cốc, tất cả đều chồng chất vết thương.

Bé gái giao cho hòa thượng Hắc Tâm, để hắn dạy cho cao tăng Phật giáo.

Trước kia ta đã báo cho ta biết, vừa hỏi hai lần, câu trả lời của Hắc Tâm đầu tiên chính là Tịch Diệt sư thái sư đi theo Phổ Đà sơn học phật kinh.

Lại sau đó lại nghe nói, trong tứ đại danh sơn các đại sư liên tiếp xuất quan, tề tụ Phổ Đà sơn, nghe nói chính là vì đứa nhỏ này. Chuyện về sau ngay cả hắc tâm hòa thượng cũng không biết, vừa bị hỏi, liền liên tục nói A Di Đà Phật.

Chỉ trong chớp mắt, đã hơn một năm!

Bây giờ tiểu cô nương này lại chạy đến chỗ võ hán tìm ta, đây lại là có ý gì?

"Trương Cửu Lân, đây là ý gì?" Tiểu cô nương kia thấy ta không có ý nhận nàng làm sư tỷ chút nào, lúc này nhướng mày, trừng đôi mắt to nói: "Trước khi sư phụ lâm chung, đưa y bát pháp vật cho ngươi, ta không có ý kiến gì, cũng nhận ngươi là Cửu U môn chủ, nhưng ngươi không muốn nhận sư tỷ ta sao? Đại nghịch bất đạo như thế, đừng trách bổn cô nương nổi giận."

Nàng ta nói, trừng đôi mắt to định thần nhìn ta, tựa như ta hơi bất kính, sẽ lập tức phát động công kích với ta.

Tiểu cô nương tính tình nóng nảy ta đã gặp từ lâu.

Một lời không hợp, ném ra quả cầu tuyết đập vào mặt xấu xí Hoàng, một đạo băng trùy thiếu chút nữa đâm xuyên tim của ta! Hơn nữa còn muốn chém giết cha của hoảng sợ.

Hơn nữa, ta cũng có thể nhìn ra được, tu vi hiện tại của nàng cao hơn nhiều so với lúc trước!

Bất quá, nguyên nhân ta không muốn đánh nhau với nàng, tự nhiên không phải sợ nàng.

Mà cảm thấy... người ta nói cũng đúng!

Từ trước khi ta nhìn thấy bồ câu xám tro tiền bối, nàng đi theo bên cạnh lão tiền bối hơn ba năm, tuy nói lừa gạt nàng mục đích ban đầu là luyện chế giải dược, nhưng trên thực chất, lão tiền bối là đem nàng coi là đệ tử thân truyền hoặc nhi tôn đối đãi.

Từ trước đến nay, Sư Thừa lớn lên đều lấy nhập môn làm thứ tự, chưa từng nghe nói là tính theo tuổi tác.

Nếu Cửu U nhất môn vẫn như cũ lưu truyền hậu thế, một tiếng sư tỷ này cũng là chuyện đương nhiên!

Cũng không thể xem người ta còn nhỏ tuổi, bắt nạt người ta chứ?

Tuy nói lúc lâm chung, bồ câu tiền bối giao Âm phù và Ô Mộc phù cho ta. Thật muốn nói, người ta không có phần sao? Cho dù có ngươi chưởng quản, nhưng người ta muốn nhìn một chút, học một chút, nói chung là qua được chứ gì?

Bây giờ tiểu cô nương người ta không so đo những thứ này, cũng nhận môn chủ của ta, chỉ là muốn một sư tỷ có danh phận mà thôi.

Thế này sao mà nhìn, một chút cũng không quá đáng?

Vừa nghĩ tới đây, ta hướng về phía cô bé chắp tay thi lễ, nghiêm mặt nói: "Trương Cửu Lân bái kiến Diệp sư tỷ!" Lão tiền bối nói, nhà nàng đang có đạo lý, tên thật là Diệp Tố Linh.

"Ha ha, miễn lễ miễn lễ!" Bé gái vừa nghe vậy lập tức nở nụ cười, duỗi ra cánh tay như ngó sen trắng nhẹ nhàng quơ về phía trước, hai mắt cong cong giống như hai vầng trăng lưỡi liềm, một bên khuôn mặt lại có một cái ổ rượu nhỏ, cực kỳ đáng yêu.

Nàng chạy từ rất xa như vậy, chẳng lẽ vì nghe chúng ta gọi nàng một tiếng sư tỷ sao?

Đang tự nghi hoặc đây, nàng nháy nháy mắt với ta, rất là nghịch ngợm hỏi: "Sư đệ, ngươi đoán xem, ta mang đến lễ vật gì?"

Lúc này ta mới chú ý tới, hai bàn tay nhỏ bé của nàng vẫn để sau lưng, nguyên lai ta còn tưởng là nàng cố ý giả dạng thành một đại nhân từ trên cao nhìn xuống. Mãi đến vừa rồi khi nàng vung tay lên, ta mới phát giác, trong tay kia còn giống như đang mang theo vật gì đó.

Ta sửng sốt một chút rồi nói: "Không đoán được."

Diệp Tố Linh lập tức cong miệng lên, tức giận nói: "Chuyện này cũng không thú vị à? Mau đoán xem, là cái gì?"

Đây là bản tính của trẻ nhỏ, ta giả bộ suy nghĩ một chút nói: "Nhà các ngươi khắc ngọc thạch, lẽ nào là mang đến cho ta một khối ngọc?"

"Không phải, không phải!" Nàng quơ quơ bàn tay nhỏ bé.

"Vậy... là ăn?"

"Ừm..." Diệp Tố Linh nhíu cái mũi nhỏ lại suy tư một chút nói: "Ăn thì có thể ăn được, nhưng nhất định ngươi không thích ăn."

"Đó là cái gì? Là hoa sen sao?"

"Rất giống, đáng tiếc không phải."

"Tây qua?"

"Không đúng!"

"Bánh nướng, bánh bao? Ồ, ta biết rồi, ngươi từ Phổ Đà sơn tới, khẳng định là mang đặc sản Chiết Giang, là chân giò hun khói sao?"

"Cũng không hẳn! Đã nói rồi, nhất định ngươi không thích ăn!"

Ta giả bộ có chút khổ não gãi gãi cái ót nói: "Đoán không được, ngươi mau nói cho ta biết đi."

"Ha ha! Ta biết ngay ngươi chắc chắn không đoán được mà! Ngươi xem." Diệp Tố Linh vui vẻ, hô to một tiếng sau lưng mang theo thứ gì đó đi tới phía trước.

Vừa nhìn thấy đồ vật trong tay nàng ta lập tức bị dọa cho nhảy dựng!

lễ vật đầu người hai ngàn một một.

Đó là một cái đầu người!

Máu tươi đầm đìa đựng trong một túi nhựa tạng trong suốt, đáy túi còn đặt bảy tám cái bánh tuyết trắng đã hoá mềm nằm sấp.

Lễ vật này chỉ sợ cũng chỉ có nàng mới có thể đưa ra.

Một cô bé khoảng bảy tám tuổi, đang cầm một cái đầu người máu tươi đầm đìa, sáng sớm đã bịt cửa lại nhất định phải tặng cho ngươi làm quà, loại cảm giác này cũng thật sự là quá kích thích!

"Thế nào, có thích không?" Nàng mong đợi hỏi.

"Cái kia... Diệp sư tỷ, chúng ta vào nhà rồi nói sau đi." Ta nhìn xung quanh một chút, vội vàng nói.

Mặc dù gần phố cổ không có cư dân nào, càng không có lão đại gia rảnh rỗi chạy đi dạo, nhưng trời sắp sáng choang rồi, một khi bị người phát hiện nhất định sẽ báo động, ta phải tranh thủ thời gian đưa nàng vào trong nhà rồi nói sau.

"Được! Dẫn đường phía trước!" Nàng tuổi không lớn, dáng vẻ cũng không nhỏ.

Ta tranh thủ thời gian mở cửa, nghiêng người nhường đường, để nàng đi phía trước, sau đó tranh thủ thời gian đóng chặt cửa lại.

Mới vừa rồi Lý mặt rỗ chịu thiệt thòi của nàng, không dám theo ra ngoài, liền ghé vào bên cạnh cửa nhìn lén. Vừa thấy ta đối với tiểu cô nương này cung kính như vậy, hơn nữa lúc này trong tay nàng còn mang theo một cái đầu người, lại không dám nói gì, tránh gấp ra sau.

"Ngươi đừng sợ." Diệp Tố Linh tốt bụng dỗ Lý Ma Tử: "Bây giờ ta chỉ uống nước, không ăn người."

Lời này còn không bằng không nói!

Ta đuổi Lý Ma Tử vào hậu viện cầm trà, nhân cơ hội hỏi nàng: "Đây là đầu của ai?"

"Là cá."

"Cá?" Ta cảm thấy hơi kỳ quái.

"Ừm!" Diệp Tố Linh rất nghiêm túc gật đầu: "Vùn đạo nhân nói, có mười hai tên gia hỏa muốn hại ngươi, trong đó có một tên gọi là cá."

"Là Song Ngư tọa đúng không?"

"Không phải, không phải." Diệp Tố Linh khoát tay nói: "Bọn họ đều là người hại ngươi, cho nên ta nhớ rất rõ ràng, tất cả đều là một chữ. Nê đạo nhân nói, từ trên quẻ tượng, quẻ tượng, Ngưu, cung đều đã chết, kế tiếp chính là cá, mà người này lại vừa vặn ở gần ta, vì thế bảo ta thuận tiện đưa hắn tới cho ngươi!"

Nói xong, nàng giơ lên cao cao đầu xinh đẹp đưa tới.

Cứ như đây là vòng hoa mà nàng tỉ mỉ bện ra vậy.

"Này, còn có cái này nữa!" Nói xong bàn tay nàng dang ra, bên cạnh có một hòn đá nhỏ đang nằm.

Đúng là Tụ Hồn Thạch của mười hai môn đồ!

Xem ra tên này là một trong số đó, tuyệt đối không sai, không ngờ lại bị Diệp Tố Linh dễ dàng giết chết như vậy.

Quần nàng và trên người đừng nói vết máu, ngay cả bụi đất cũng không có một mảnh, thật không biết nàng làm như thế nào!

Chẳng lẽ sau một năm, tu vi của nàng lại tăng nhanh như vậy sao?

Nhưng chẳng phải nàng vẫn luôn ở Phổ Đà sơn sao?

Thậm chí tứ đại phật giáo danh sơn, các đại sư đã sớm bế quan, còn từng vì nàng mà tụ tập lần nữa. Nếu như vẫn luôn bị Phật môn hun đúc, sao vẫn không sửa lại tính tình khát máu như vậy?

Càng làm ta thêm lấy làm kỳ lạ là, người bùn đạo nhân trong miệng nàng là ai?

Sao y lại dự liệu được mười hai môn đồ muốn giết ta?

Bạch Dương tọa, tiễn thủ cùng Kim Ngưu tọa đích xác trước sau bị ta giết chết. Nhưng việc này ngoài ta ra, cũng chỉ có Cao Thắng hàn mới biết được. Đến Lý Ma Tử còn không biết chút nào thì làm sao Lý Ma Tử biết được?

"Đám người Nê đạo nhân là ai? Ngươi làm thế nào nhận ra hắn." Ta có chút tò mò hỏi.

"Hạt đạo nhân..." Diệp Tố Linh gãi gãi cái đầu nhỏ, cố gắng suy nghĩ thật lâu, vẫn không nghĩ ra phải giải thích thế nào, bèn trả lời: "Hạt đạo nhân đúng là Nê đạo nhân, cả ngày dơ bẩn đến thối chết!"

Đột nhiên, trong đầu ta linh quang lóe lên, truy hỏi: "Vậy có phải hắn muốn cho ngươi ăn đào không?"

"Đúng vậy!" Hai mắt Diệp Tố Linh đột nhiên sáng ngời: "Làm sao ngươi biết? Hắn cũng từng quản ngươi."

Ta không để ý tới câu hỏi của nàng, tiếp tục hỏi tới: "Vậy hắn và ngươi chưa nói mấy lời Nhi Ca gì đó, thuận miệng nói mấy câu linh tinh nhé?"

"Đã nói rồi mà! Hắn cả ngày không nói hết lời, vô luận là trời đêm đen, thật sự là làm ồn a."

"Cả ngày? Ngươi biết hắn bao lâu?" Ta kinh hãi thất sắc.

"Khoảng một trăm ngày! Mấy lão đầu trọc sư phụ sau khi vây quanh ta niệm kinh một trăm ngày, liền giao ta cho Nê đạo nhân. Sau đó hắn lại đọc tiếp, chỉ là ca từ không giống lắm, một ngày một đêm đọc một trăm ngày, liền đuổi ta ra, nói là nếu còn để ta hành tẩu trong nhân gian một trăm ngày nữa, sau đó là có thể không cần hỏi hồng trần, dốc lòng tu đạo."

Cao tăng bế quan tứ đại danh sơn xuất quan tập thể, vây quanh nàng tụng kinh trăm ngày. Sau đó lại được vị lão đạo nhân thần bí kia điểm hóa, nhập nhân gian hành tẩu trăm ngày.

Phật, Đạo, tục, trăm ngày tu tâm.

Rốt cuộc cô bé này có thân phận gì!

Thế nhưng, xem ra, ngay chính nàng cũng không rõ ràng lắm.

Ta nghĩ qua một lúc, liền thay đổi phương pháp hỏi: "Ngươi cảm thấy so với sư phó, lão đầu trọc sư phụ cùng với Nê đạo nhân, bọn họ ai sẽ lợi hại hơn một chút?"

Diệp Tố Linh ngẩn người, cẩn thận hồi tưởng lại nói: "Cái này ta cũng không nhìn ra, tuy nhiên trên người sư phó mang theo một cỗ sát khí, che phủ bầu trời, những lão sư phụ đầu trọc kia thì còn kém rất xa, nhưng thân thể có thể phát ra ánh sáng vàng. Người bùn than ầm ĩ đấy, bất quá trên đầu hắn có một quả đào lớn, tròn trịa đỏ hồng!" Nói đến đây, nàng còn theo bản năng nuốt nước miếng.

Phương pháp miêu tả như thế, ngược lại ta chưa từng nghe nói qua.

Xem ra, hẳn là nàng có thể cảm nhận được tu vi khí sắc của mỗi người, thậm chí là cao thấp.

Ta chỉ chỉ chính mình nói: "Vậy ta thì sao? Ngươi có thể nhìn thấy cái gì."

Cô bé hai mắt nhắm lại, tỉ mỉ cảm ngộ trong chốc lát, mơ mơ màng màng nói: "Thật nhiều người, lít nha lít nhít không đếm xuể! Có chết rồi, có người còn sống, có người đều đang cười, cười rất vui vẻ. Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Bọn hắn đều bị kẹt trong một cái động lớn, ai cũng không ra được. Một Đại cẩu toàn thân cháy đen, trên đầu mọc một cái sừng dài đang đào từng cái một, chuẩn bị đào thủng thôi. Không được rồi, buồn ngủ quá, ta muốn ngủ đây..." Lời còn chưa dứt, nàng ta đã lảo đảo một cái rồi ngã xuống.

Ta vội vàng ôm lấy nàng, nhưng mà nàng đã sớm ngủ rồi, xem ra, còn ngủ rất sâu.

Mặc dù Diệp Tố Linh chỉ nói ngắn ngủi mấy câu, nhưng tin tức mà nàng mang đến đích thật là quá mức chấn động!

Lão đạo thích ăn đào vẫn còn sống! Hơn nữa còn có thể điểm hóa Diệp Tố Linh không đêm không tối.

Nên biết, lúc Giang Đại Ngư và Ngô lão già hư hỏng đã gặp qua hắn!

Hơn nữa, hai người đều nói rất rõ ràng, gầy còm, chòm râu dê.

Dựa theo thời gian suy tính, ít nhất phải hơn một trăm tuổi!

Cho tới bây giờ, hắn chẳng những còn sống, chẳng những nhảy nhót tưng bừng, mà càng kỳ quái là, giống như mọi công việc hắn làm đều có liên quan tới ta.

Gặp Lân làm chủ, Lân Chí Kiếp tự tiêu, sau đó lại mượn Diệp Tố Linh xuống núi rèn luyện giúp ta diệt trừ ghế Song Ngư sát thủ.

Hắn rốt cuộc là ai?

Còn nữa, tiểu sư tỷ thần bí đáng yêu, táo bạo máu lạnh này của ta lại có lai lịch gì?

Lại có thể kinh động đến nhiều cao nhân hai nhà Phật Đạo nhập đạo cho nàng, hình ảnh mà Diệp Tố Linh nhìn thấy trên người mình là có ý gì?

Rất nhiều người, muốn nói là chủ của vạn linh sao? Thế nhưng bị phong bế trong động lớn thì có ý gì? Sắp bị móc ra rồi, ý là vào thời khắc mấu chốt sắp tới gần rồi sao?

Chương thứ hai ngàn hai, Thổ đạo nhân báo mộng.

Ta đã tra xét kỹ càng một chút, phát hiện Diệp Tố Linh ngoại trừ cực kỳ mệt mỏi, ngủ mê man thì cũng không có triệu chứng gì khác nên yên lòng. Sau đó nàng bế đến căn phòng ở sau, đắp chăn xong, xoay người trở về.

Lý Ma Tử nhìn kỹ ta, lòng còn sợ hãi hỏi: "Tiểu nha đầu này nghịch ngợm là ai vậy? Cũng quá lợi hại đi?"

"Là sư tỷ ta." Ta có chút bất đắc dĩ nói.

"Thật đúng là vậy sao?" Lý Ma Tử lớn lên, rất là kinh ngạc.

Lập tức có chút kỳ quái hỏi ta: "Ta lăn lộn cùng ngươi nhiều năm như vậy, sao không biết ngươi còn có một sư phó đây."

"Ngươi còn nhớ chuyện lần trước hộp ma chứ?"

"Nhớ kỹ." Nhắc tới hộp ma, Lý mặt rỗ cúi đầu. Phổ du ma hạp thiếu chút nữa muốn lấy mạng hai chúng ta, hơn nữa còn hại lúc đầu một thân thụ trọng thương. Ở trong tiệm nhỏ của ta tu dưỡng thời gian rất lâu, đối với chuyện này, Lý mặt mày vẫn áy náy.

"Chính là sư phụ lần đó gặp gỡ, bất quá cũng chỉ là vội vàng vừa thấy, lão nhân gia liền về cõi tiên rồi." Ta giải thích.

"Trước đó, tiểu cô nương này theo bên cạnh sư phụ đã hơn ba năm, dựa theo sư thừa tính toán, đích thật là sư tỷ ta. Đừng nhìn nàng ta tuổi còn nhỏ, nhưng thực lực lại phi thường đáng sợ, dù ta dốc hết toàn lực, sợ là cũng chỉ có thể đánh ngang tay với nàng ta mà thôi! Sau này ngươi nói chuyện phải chú ý một chút, đừng để một tiểu nha đầu làm trò, nếu nàng nghe thấy được, nhất định sẽ bóp vỡ đầu ngươi, đến lúc đó ta ngăn không được."

"Vậy thì dễ, ta cũng gọi ngươi là sư tỷ là được."

Ta liếc hắn một cái: "Ngươi muốn gọi, chưa chắc nàng nhận ngươi, vừa rồi còn nói ngươi không đủ tư cách sao?"

Lý Ma Tử lúng túng gãi đầu: "Vậy ta sẽ cho nàng mua thêm mấy bộ quần áo mới, đưa nàng đi ăn đồ ngon nhé, cho dù nàng có lợi hại hơn nữa, tóm lại vẫn là nhỏ..." Vừa nói một chữ "Tiểu" bỗng nhiên lại đột nhiên nghĩ tới lời khuyên của ta, vội vàng thu lại câu chuyện, quay đầu nhìn vào bên trong.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một hồi tiếng xe ngựa dồn dập.

Ta và Lý Ma Tử đẩy cửa nhìn, một chiếc xe ngựa gào thét bay qua, dừng ở trước cửa Khuê Phương Trai ở cuối phố.

Một tên tiểu nhị bị nhấc lên xe, vội vã kéo đi.

Ngoài cửa còn đứng mấy người nghị luận cái gì đó.

"Từ Nhị, chuyện gì vậy?" Lý Ma Tử rướn cổ gọi với bên kia.

Toàn bộ cổ phố hiện nay đều là của ta, Lý mặt rỗi làm ông chủ đứng hai, ở đây vẫn rất có uy vọng.

Lão bản Dật Phương Trai đang để râu cá trê, Từ Nhị Tiểu chạy tới, chắp tay về phía ta và Lý Ma Tử nói: "Trở về hai vị chưởng quỹ, là một tiểu nhị trong tiệm ăn no rỗi việc rồi."

"Ăn no?" Lý Ma Tử có chút kỳ quái hỏi: "Hắn ăn cái gì vậy."

"Thịt trâu, không phải hôm qua mới vừa kiếm tiền lương sao? Tiểu tử kia liền đi mua một cái nồi đồng, núp ở sau ăn thịt bò, cũng không biết đã ăn bao nhiêu lần, lúc đám người phát hiện, đang ôm bụng lăn lộn trên mặt đất."

"Thật mẹ nó không có tiền đồ!" Lý Ma Tử cười mắng một câu.

Ta cũng không làm xong việc, xoay người nói với Lý Ma Tử: "Mẫu tử, ngươi về ngủ một giấc đi, cuối tuần sắp tới rồi, ngươi dẫn hắn đi du lịch đi."

Lý Ma Tử đảo mắt: "Ngươi muốn cho sư tỷ ta làm bạn à?"

"Được rồi, rỗ!" Ta khen: "Đầu ngươi bây giờ cũng nhanh chóng xoay chuyển."

"Ngươi nói không sai, vô luận nàng bản lãnh lớn thế nào, tóm lại vẫn chỉ là một đứa con nít, từ nhỏ đã được sư phụ dẫn ra ngoài, chỗ ta nhìn thấy không phải cổ mộ thì cũng là cương thi, một chút thú vui thời thơ ấu cũng không có. Mặc kệ gọi nàng là sư tỷ hay là sư muội, sư muội cũng được, tóm lại là đồng môn, hơn nữa hai chúng ta còn cùng nhau trải qua sinh tử, thật vất vả mới trốn khỏi cái địa phương quỷ quái kia, bây giờ đến võ hán, dù sao cũng phải làm hết chút tình nghĩa địa chủ chứ?"

"Nhưng nàng ta với hai người chúng ta cũng không chơi cùng được, để cho nhóc tỳ làm bạn với nàng ta đi." Ta giải thích nói.

"Cũng được." Lý Ma Tử gật đầu, đi về phía trước hai bước lại đứng: "Vậy tiểu dễ thương phải quản nàng là như thế nào? Cô cô?"

"Ngươi nói gì?" Ta từ chối cho ý kiến nói: "Dù sao ngươi cũng không thể đi theo ta mà gọi nàng là sư tỷ của nàng, tiểu chiết gọi nàng là muội muội đúng không? Vậy không phải là kém bối phận lắm đấy chứ."

Lý Ma Tử chép miệng: "Sao ta lại cảm thấy xưng hô là lạ?"

"Quái? Đừng trách." Ta có chút không hiểu hỏi.

"Tiểu Na Tra phải gọi hắn là cô cô... Làm ta nhớ tới Dương Quá và tiểu Long Nữ."

Lúc này nghĩ lại Lý Ma Tử ta cũng thật phục!

"Vậy ngươi không nghĩ tới Dương Khang chết như thế nào sao?" Ta lạnh giọng hỏi.

Lý Ma Tử giật mình, vội vàng đổi giọng: "Ta chỉ thuận miệng nói bậy mà thôi! Kỳ thực trong lòng ta vẫn luôn kính trọng tiểu sư tỷ."

Lý Ma Tử đi rồi, ta đóng cửa lại, hai chân khoác lên bàn ngủ một giấc.

Thời điểm chưa tỉnh dậy, đột nhiên cảm thấy hình như có người đang nhìn chằm chằm vào ta.

Đột nhiên mở mắt ra, là Diệp Tố Linh.

Không biết nàng tỉnh lại từ lúc nào, mang một cái ghế ngồi đối diện ta, ngồi ở trên lưng ghế không nhúc nhích nhìn ta.

Tuy rằng dáng dấp của nàng rất đáng yêu, nhưng ánh mắt kia rất đáng sợ!

Giống như báo đói săn, đang mở to mắt nhìn sơn dương béo tốt.

Ta bị kinh hãi tới mất ngủ, lau mặt một cái, nhìn thời gian đã là xế chiều hơn ba.

"Ngươi đói bụng rồi, mang ngươi đi ăn một chút gì không?"

Vừa nghe đến chữ đói, tiểu cô nương nuốt nước miếng ừng ực, nói một câu khiến ta run sợ: "Nếu ngươi không phải sư đệ ta, vừa rồi đã ăn ngươi!"

Lúc lần đầu gặp ở Ác Ma Chi Cốc, nàng từng vô tình nói qua mấy câu ăn đầu óc, uống máu người. Hơn nữa còn nói huyết của ta thật ngọt, cũng không biết khẩu vị của nàng hiện tại có sửa hay không, nếu thật sự muốn ăn thịt người thì rất khó làm rồi...

Ta cười xấu hổ với nàng: "Muốn ăn gì? Ta dẫn ngươi đi."

Cho đến lúc này, Diệp Tố Linh mới thu hồi ánh mắt thèm thuồng nói: "Cái gì cũng được, ngươi ăn cái gì thì ta sẽ ăn cái đó, Nê đạo nhân nói, bây giờ ta hành tẩu hồng trần, hết thảy đều thuận theo thói thường."

"Làm theo tục sự thôi!" Ta như trút được gánh nặng cười cười, tiếp đó có chút tò mò hỏi: "Vậy trước đó ngươi ăn cái gì?"

"Lúc mới đi Phổ Đà sơn, là theo các hòa thượng ăn chay. Nhưng mặc kệ ăn bao nhiêu vẫn không đủ no, toàn thân cũng không có khí lực, về sau từ nơi khác lại tới mấy lão sư phụ đầu trọc, bọn họ liền bảo ta ăn hoa."

"Hoa?" Ta rất ngạc nhiên hỏi.

"Ừm!" Diệp Tố Linh gật đầu nói: "Hoa đủ các dạng, có dấu sương ăn."

"Sau đó, đi theo đạo nhân đất đá, hắn cho ta ăn bùn."

"Nước bùn?" Ta càng thấy kỳ quái.

"Ừm!" Diệp Tố Linh lại gật đầu nói: "Không biết hắn lấy từ đâu ra các loại bùn màu sắc, bảo ta vừa uống rượu vừa ăn."

"Trước khi đi, hắn nói cho ta biết, hiện tại muốn nhập thế, người khác ăn cái gì thì ngươi ăn cái đó. À, đúng rồi, hắn vừa rồi còn bảo ta chuyển cho ngươi vài câu."

"Vừa mới?" Ta có chút kinh ngạc nhìn xung quanh.

"Không cần tìm, hắn ở trong mộng nói cho ta." Diệp Tố Linh nói: "Hắn bảo ta nói với ngươi, trầm mặc là kim, Diệp Lạc chỉ là thu."

"Tr im lặng là vàng, Diệp Lạc là Thu?" Ta thầm nghĩ hai lần, cũng không nghĩ ra rốt cuộc là có ý gì.

Ùng ục ục, bụng Diệp Tố Linh kêu lên, nàng vỗ vỗ tay từ trên ghế nhảy xuống, nhìn chằm chằm ta nói: "Ngươi muốn ta ăn cái gì?"

Ma nữ đáng yêu, chương thứ hai nghìn một hai.

Ta đương nhiên sẽ không mang theo nàng ăn hoa gặm bùn, mà là chọn một tiệm thịt nướng.

Đừng nhìn tiểu cô nương này cái đầu không lớn, nhưng lượng cơm thật sự không nhỏ!

Sau khi ăn liên tiếp hơn năm mươi bàn vẫn chưa hết ý, ta rất sợ cô bé ăn no, lại như tiểu nhị trong Thục Phương Trai, cũng hăng hái tiến vào bệnh viện. Sau đó khuyên cô nói: "Hay là chúng ta về trước đi, mai tới ăn thoải mái?"

Diệp Tố Linh ngẩng cái đầu nhỏ trong cái khay lên, mở cái miệng nhỏ dính chút mỡ ra, hỏi: "Ngươi có phải là không đủ tiền hay không?"

Ta dở khóc dở cười, rất cạn lời.

Nhưng còn không đợi ta nói chuyện, nàng lại nhìn chung quanh một chút, nhỏ giọng nói: "Không cần sợ, trong phòng này đều là người bình thường, lát nữa hai ta ăn xong sẽ chạy, không ai có thể ngăn được chúng ta!"

Tiểu bộ dáng kia, vừa đáng yêu vừa buồn cười. Ta thực sự không nhịn được, cười ha ha nói: "Ngươi không sợ no thì cứ ăn, mua lại cửa hàng cũng không thành vấn đề."

"Thật sao?"

Nàng trừng đôi mắt to ngập nước, rất vui mừng hỏi.

"Ừm!" Ta gật đầu nói, "Ngươi yên tâm đi, bất luận ăn bao nhiêu, ta đều mời lên, chỉ cần ngươi muốn ăn, ăn bao nhiêu cũng được."

"Ha ha, ngươi nói sớm đi." Diệp Tố Linh vừa nghe liền vui vẻ, vươn bàn tay nhỏ trắng trẻo mềm mại, hướng về phía nhân viên kêu to: "Thêm một trăm bàn nữa!"

Trong ánh mắt kinh ngạc của khách hàng đầy cửa hàng, hai chúng ta lần lượt tiêu diệt hai trăm bàn thịt nướng.

Tuyệt đại đa số trong đó là đồ ăn của nàng!

Ra khỏi tiệm, Diệp Tố Linh một tay sờ sờ cái bụng nhỏ tròn vo, tay kia ôm lấy một cái chai lớn, vui vẻ cười nói: "Sư đệ, vẫn là chỗ của đệ tốt nhất! Biết vậy, ta đã sớm tới đây rồi! Ha ha, mỗi ngày đều uống nấm, ăn thịt nướng, đây không phải là ngày giống như thần tiên."

Vừa nghe lời này, lòng ta vừa có chút bất đắc dĩ, lại vừa chua xót.

Khi nàng ba tuổi, đã được bồ câu xám lão tiền bối dẫn ra. Vì chế thành huyền băng kỳ độc, nàng một mực để nàng uống máu nuốt tim, thật vất vả mới từ Ác Ma Chi Cốc còn sống, lại không biết bởi vì nguyên nhân gì, trước sau bị các cao tăng của tứ đại phật giáo ăn hoa lộ của hoa ăn, lại lập tức theo lão đạo sĩ thần bí ăn bùn.

Phối thịt thối, điểm chăn, bình thường hài từ lâu đã gặp qua, cho đến hôm nay, mới lần đầu tiên nàng cảm nhận được mùi vị thế nào!

Bỏ qua thực lực tu vi không tính, tuổi tác của nàng cũng chỉ tầm Phàm gian.

Ta nhìn bộ dáng vô cùng vui mừng của nàng, vô cùng đau lòng.

Kỳ thực, ta rất muốn hỏi nàng, có muốn hỏi ba mẹ mình không.

Nhưng tình huống hiện tại có chút đặc thù, sau khi nàng xuất hiện, vậy mà kinh động cao tăng đại sư danh sơn bế quan nhiều năm của tứ đại phật giáo, hơn nữa ngay cả lão đạo cực kỳ thần bí kia cũng xuất hiện. Từ đôi câu vài lời của nàng có thể thấy được, những tuyệt thế cao nhân này cực kỳ coi trọng nàng, thế nhưng liên thủ lại khởi động Bách Nhật Thánh Tu!

Cứ như vậy, ta cũng không dám tự tiện làm chủ trương, rất sợ làm hỏng chính đồ.

Ta vốn định dẫn cô đi dạo khắp nơi, xem phim, mua vài con rối và quần áo mới, nhìn thật kỹ một chút phồn hoa phồn hoa.

Nhưng thằng nhóc này lại không muốn đi đâu cả, nói là mệt rồi, không nhất định phải về ngủ.

Vốn dĩ ta định mang nó về nhà, nhưng nó lại không muốn, nói là tấm giường gỗ nhỏ kia thì rất tốt, ngủ rất thoải mái.

Ta muốn đánh xe trở về, nhưng nàng cũng không cho, chỉ nhếch mũi giáo huấn ta: "Có phải tỷ không muốn ở cùng ta không? Sư tỷ vất vả lắm mới tới một chuyến, tỷ phải tận tâm tận lực bầu bạn với ta. Sư phụ đi rồi, trên đời này chỉ còn lại hai ta thôi."

Vừa nghe lời này, trong lòng ta rất không thoải mái.

Ta có Doãn Tân Nguyệt, phàm nhân, có một gia đình đẹp đẽ.

Ta có Lý Ma Tử, Bạch, một đám bằng hữu.

Ta có Hàn lão lục, nhóm tiền bối bảo vệ nhóm này.

Thậm chí ngay cả cao thắng hàn, Hoàng đội trưởng vừa mới tách ra không lâu cũng đều cảm tình thâm hậu.

Nhưng còn nàng thì sao?

Ba tuổi rời nhà, có thể đã sớm quên cha mẹ.

bồ câu xám tiền bối luôn theo sau cũng chết.

Trong thế giới của nàng, cô quạnh chỉ còn lại bản thân nàng.

Mà ta, chính là người thân duy nhất của nàng!

Ta cười nói: "Tiểu sư tỷ, ngươi còn nhớ không, ở trong ngôi mộ cổ kia có một huyết thi đuổi theo hai ta không thế?"

"Nhớ chứ!" Diệp Tố Linh mở to hai mắt nhìn, cười hì hì nói: "Tên kia thoạt nhìn rất buồn nôn, cũng rất hung dữ, cứ muốn nhào tới cắn chúng ta một cái. Chúng ta cứ chạy mãi chạy, tránh trái tránh phải, hắn chính là đuổi không kịp, ha ha, thực sự là ngốc chết mất."

"Đó là ta đang chạy! Còn phải ôm ngươi." Ta giả vờ oán giận một câu, đặt tay lên cái đầu nhỏ của nàng.

Diệp Tố Linh không quen giãy dụa một cái, nhưng cũng không có phản kháng, cứ như vậy mặc cho ta đặt tay lên đầu nàng, dọc theo đường ra tiếp tục đi.

"Hai chúng ta còn sót lại thì sao? Cho dù gặp khó khăn lớn đến đâu cũng không cần sợ, giống như lần trước hợp lực đối phó Huyết Thi vậy. Chỉ cần hai chúng ta liên thủ không phân tâm, trên đời này không có người nào, càng không có hiểm trở có thể làm khó chúng ta. Ngươi nói đúng không?"

"Ừm!" Diệp Tố Linh ngoan ngoãn gật đầu.

"Ngoài ra, cũng không phải chỉ hai chúng ta, người đã đánh nát Huyết Thi cuối cùng kia ngươi còn nhớ không? Hắn tên thứ nhất, là bằng hữu của ta, cũng là của ngươi. Còn có lão sư phụ đầu trọc vây quanh ngươi tụng kinh, cho ngươi bùn ăn thịt lão đạo, bọn họ đều là bằng hữu của ngươi, có lúc khó khăn, bọn họ đều sẽ giúp chúng ta."

"Trong Cửu U môn, cũng không chỉ có hai chúng ta, còn có một lão sư huynh mà ngươi chưa từng gặp đấy."

Diệp Tố Linh ngẩng mặt lên nhìn ta, có chút kỳ quái hỏi: "Lão sư huynh? Còn già hơn ngươi sao?"

"Ách..." Ta bị nghẹn, rất là im lặng.

So sánh với nàng, đúng là ta hơi già một chút.

"Ừm!" Ta gật gật đầu tiếp tục nói: "Hắn tên là Giang Đại Ngư, hắn là bảy tám mươi tuổi, nhưng tính theo bối phận, hắn cũng là sư huynh đệ với chúng ta, toàn bộ Cửu U môn chỉ còn lại ba người chúng ta."

"Ồ?" Diệp Tố Linh đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "Ta hiểu rồi!"

"Biết cái gì?"

" Nê đạo nhân đã nói qua, Cửu U di tam kỳ, Côn Luân Đả Thần Cấp, đây đều là lời chúng ta nói phải không?"

Ta sửng sốt nói: "Đúng! Chính là bọn ta."

Mặc dù lời ta nói chắc như vậy, nhưng trong lòng lại tràn đầy nghi hoặc.

Trên tiệc cưới của Hàn lão Lục có Lý Tử hói đầu nói: "Côn Luân đi một chuyến."

Trưng đạo nhân còn nói: "Côn Luân đánh Thần Cấp."

Hai câu sấm sét này đều đề cập đến hai chữ Côn Luân, chẳng lẽ đây là biểu thị thời khắc cùng vận mệnh cuối cùng sao?

Ta nghĩ muốn hỏi: "Con nói rất nhiều bài hát hay nha? Vậy con còn nhớ rõ những gì."

Diệp Tố Linh lắc đầu nói: "Không nhớ rõ, rất nhiều thứ ta đều nghe không hiểu, chỉ là lúc có lúc..." Nàng dùng ngón tay út chỉ vào trán mình nói: "Có lúc, hình như lóe lên một tia sáng, chỉ một chút đã nghĩ tới... "

Nói được một nửa, nàng đột nhiên ngơ ngác nhìn về phía bên kia, hai con mắt đều bị hấp dẫn, không nháy một cái nào.

Ta quay đầu nhìn lại, là một tiểu nam hài tuổi không chênh lệch mấy so với nàng, bị mẫu thân nắm tay, nhảy nhót đi ra khỏi cửa tiệm, dưới chân là một đôi giày sáng lấp lánh.

"Có thích đôi giày kia không?" Ta mỉm cười hỏi.

Diệp Tố Linh vẫn trừng hai mắt nhìn chằm chằm, nhưng cái đầu nhỏ vẫn gật gật không ngừng.

"Đi, ta mua cho cô một đôi."

"Thật sao?!" Tiểu cô nương hai mắt tròn xoe, vô cùng khát vọng nói.

"Ừ." Ta dắt tay cô bé, mới đi được hai bước, cô lại đứng lại, ngẩng đầu nhìn ta nói: "Hay là, đừng mua..."

"Thế nào, không phải ngươi thích sao?"

"Vậy... chắc chắn là đắt chứ?" Nàng ta do dự nói: "Vừa rồi ta ăn của ngươi nhiều tiền như vậy."

Trong lòng ta đau xót, sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng: "Không sao, sư đệ của ngươi có tiền đấy! Thế nào mà tiêu cũng không hết, không phải ngươi đã nói, trên đời này chỉ còn lại hai ta, của ta chính là của ngươi, đi thôi! Ta đã mua được ba trăm sáu mươi lăm đôi giày đèn bảy màu của A Địch, mỗi ngày đều mặc."

Chương thứ hai ngàn hai trăm hai mươi bốn, Thục Phương Trai quỷ sự.

Tuy Diệp Tố Linh rất thích nhưng không tham lam, gắn giọng ngăn cản chứ ta không bảo mua nhiều như vậy, chỉ chọn một đôi giày trắng nhỏ lóe lên ngọn đèn sặc sỡ.

Vừa đi, vừa cúi đầu nhìn, nhếch cái miệng nhỏ nhắn đắc ý cười không ngừng.

Mới đi không bao xa, lại bị kẹo cây gậy hấp dẫn, quay đầu nhìn thoáng qua, vội vàng quay đầu lại.

Cho đến lúc này, rốt cuộc ta đã hiểu, nàng không cho ta nguyên nhân đánh xe tình nguyện đi đường, là sợ ta tiêu tiền.

Kỳ thật, ngoại trừ tu vi thần bí mà cao thâm ra, không khác gì bạn bè cùng lứa, hơn nữa bởi vì cô luôn luôn tránh xa trần thế, ngược lại đối với tất cả mọi việc đều tràn ngập tò mò! Đối với tất cả, ăn ngon, chơi đều rất vui, đẹp cũng thích.

Chỉ là, nàng đối với tiền không có khái niệm gì, chỉ biết là tất cả mọi chuyện đều phải bỏ tiền mua, nhưng nàng lại không như vậy, cũng không đành lòng để lãng phí của ta.

"Sư tỷ, ngươi yên tâm đi, ta có rất nhiều tiền! Ngươi muốn cái gì, ta đều mua." Ta đưa cây gậy châu mai vào tay nàng, an ủi nói: "Còn muốn cái gì nữa cứ nói với ta, nếu không cho ngươi ít tiền, ta có thể tự đi mua."

"Ngươi có tiền cũng không thể tiêu như vậy chứ." Diệp Tố Linh liếm kẹo, liếc xéo ta một cái, giả bộ như lão đại nhân nói: "Dù sao ngươi cũng phải để dành tiền cưới vợ chứ?"

Ta có chút dở khóc dở cười nói: "Còn cưới vợ... Ngươi đều nghe từ chỗ nào thế?"

"Trên đường đi, trên đường đi, Nê đạo nhân mang ta tới tìm ngươi, rất nhiều người đều nói như vậy, cưới lão bà phải rất nhiều tiền!

Ngươi đã tiêu hết tiền cho ta, còn cưới vợ như thế nào được?"

"Không cần lo lắng." Ta kiểm tra cái mũi nhỏ của nàng rồi nói: "Ta có rất nhiều tiền, nàng làm sao có thể tiêu hết, hơn nữa ta còn có vợ."

"Ngươi có vợ rồi, vậy cô ấy đẹp không?" Diệp Tố Linh ngẩng cái đầu nhỏ nhắn lên hỏi.

"Ừm, xinh đẹp! Còn là một đại minh tinh nữa chứ."

Hiển nhiên, nàng không hiểu chút ý tứ của ngôi sao này, chớp chớp đôi mắt to, đột nhiên hỏi ta: "Vậy nàng ta có xinh đẹp không?" Đồng thời, khẽ mỉm cười, bày ra một nụ cười đáng yêu đến cực điểm, giống như để ta xem thật kỹ, cẩn thận phân biệt một chút, đến tột cùng ai đẹp đây.

Ta bị một câu nói không đầu không đuôi như vậy khiến sửng sốt, xoa đầu nó rồi nói: "Đều xinh đẹp, sau này chắc chắn sư tỷ cũng là đại mỹ nhân tuyệt thế."

"Vậy hiện tại không đẹp sao?" Nàng thế mà thoáng cái đã nắm được lỗ hổng, hỏi ngược lại.

"Đẹp! Mỹ! Bây giờ là tuyệt thế tiểu mỹ nhân." Nói xong, ta sờ sờ đầu của nàng.

Không nghĩ tới, nàng lại vứt bỏ tay của ta, vẻ mặt cô đơn nói: "Ta mệt rồi, muốn trở về."

Lập tức, hắn nhấc chân bước nhanh về phía trước, kẹo kẹo cũng không ăn, đối với cái giày sáng lên cũng không có hứng thú.

Ài, nói thế nào nhỉ? Khuôn mặt trẻ con nói biến là biến...

Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể đi theo sau, liên tục hò hét.

Nhưng cũng không biết làm sao, tiểu cô nương không nói một lời, căn bản không để ý tới ta, bước đi nhanh như gió.

Trí nhớ của nàng thật sự mạnh kinh người, lúc chúng ta đến đây lại đánh xe tới đây, tha cho nàng nhiều đường cong như vậy nhưng tất cả nàng đều nhớ kỹ. Một mực đi về phía trước, không cần ta nhắc nhở, nên quẹo ngoặt, nên đi thẳng, không sai chút nào, rất nhanh đã trở lại cửa hàng cổ của ta.

Vừa mới mở cửa, nàng ném xuống một câu ta đang ngủ, cũng không quay đầu lại tiến vào hậu viện.

Ta đang có chút khó hiểu, không biết nên làm thế nào để dụ dỗ nàng, ngoài cửa lại vang lên một trận tiếng xe cứu thương chói tai.

Nghe âm thanh đó, lại là từ trước cửa ta gào thét mà qua, thẳng đến cuối phố.

Hả?

Theo bản năng cảm giác hình như có cái gì đó không đúng.

Đẩy cửa nhìn vào, quả nhiên lại dừng ở cửa Thục Phương Trai.

Hai hộ vệ khiêng cáng vội vã chạy vào, không lâu sau mang theo một tiểu cô nương lên xe.

Vừa đúng lúc, trên cáng cứu thương tiểu cô nương ta còn biết.

Mà nàng ta còn là của ta mang về.

Lần trước khi giúp đỡ nữ nhân Trương Tiểu ái phá án chém đầu, cuối cùng phát hiện ra hung thủ thực sự ở phía sau lại là một tiểu cô nương mười mấy tuổi gầy yếu tên Tần giảo hoạt, nàng lợi dụng đầu chó săn âm vật giết chết mấy tên thiếu niên không tốt đã đâm chết ca ca của mình.

Bởi vì vụ án này có thể nguyên do, mấy người chết kia cũng thật sự đã trừng phạt đúng tội. Vì vậy ta và Trương Tiểu Ái liền cho nàng một con đường sống, để nàng chạy thoát.

Tiểu cô nương này vốn là huynh muội sống nương tựa vào nhau, tuổi còn rất nhỏ, thân thể lại không tốt, căn bản là không cách nào tự mình sinh tồn. Vì vậy, ta liền bảo Lý mặt rỗ an bài nàng ở trên phố cổ.

Ban đầu nhất là ở tiệm đồ tu bổ học đồ, thế nhưng về sau nghe ông chủ họ Bạch nói, ánh mắt người tu sửa sư phụ Mạc què kia nhìn về phía Tần Khiếu Nhi có chút không thích hợp lắm, cả ngày sắc mặt híp lại. Còn lấy tay dạy nàng lấy cớ, sờ tay chân.

Kỹ thuật của tên này không tệ, đồ sứ trải qua hắn sửa chữa hầu như không có khe hở chút nào, dùng mắt thường căn bản nhìn không ra. Nhưng tên này lại có thói quen xấu, vô cùng tốt!

Mỗi lần mở công tiền xong, đều phải mời mấy ngày nghỉ, về sau mới biết được, hắn là chạy đến chỗ cao cấp tiêu sái mà đi, khi nào tiêu hết tiền mới trở về tiếp tục đi làm.

Ta rất sợ Tần dễ chịu thiệt, cái này không phải là ta hại nàng sao?

Vì vậy hắn liền nhanh chóng bảo Lý Ma Tử đổi một cửa hàng khác cho hắn.

Đổi lại nhà này chính là Thục Phương Trai.

Thích Phương Trai chủ yếu kinh doanh bốn bảo vật văn phòng, cùng chữ họa, thiếp hầu các loại đồ vật.

Những năm gần đây, rất nhiều đại lão bản giàu nhà giàu mới nổi, cũng thích mua chút chữ cổ, hoặc là thư phòng cổ sắc cổ hương dùng mặt tiền cửa, cho nên loại đồ vật này rất chi tiết tốt. Thục Phương Trai thuê tiểu nhị làm việc cũng là nhiều nhất.

Chưởng quỹ Từ Nhị, tên thật là Từ Mạt, trước khi bước vào nghề này là một họa sĩ rất có danh tiếng, chỉ là một lần ra ngoài vẽ gió, bất cẩn đập gãy ngón tay, từ đó về sau cũng không cầm nổi bút vẽ nữa, thế là sửa lại bút thành.

Bởi vì từng trải qua chuyện này cho nên nhãn lực của hắn vô cùng độc đáo. Chỉ cần liếc qua cũng có thể nhìn ra được giả tạo của các lưu phái danh tiếng đều nói như vậy, câu đầu tiên của họ là Đạo, không chút sai lệch, còn được gọi là Từ Tam Nhãn.

Hơn nữa, người này là kẻ vẽ tranh si ngốc, cũng bởi vì cả ngày mê tranh vẽ, không hiểu phong tình. Cho đến bây giờ mới 40 tuổi, cũng không có thành được gia đình, ngay cả bạn gái cũng chưa từng qua, càng không có hứng thú gì với nữ nhân.

Khiến Tần nguỵ cho chúng ta đến đây tự nhiên bớt lo nhiều, sau đó nghe Từ Nhị nói, Tần Ngộ rất thông minh, rất có thiên phú với thư pháp họa, hiện tại đã có thể giúp hắn làm không ít chuyện.

Nhưng nàng bị bệnh gì?

Xe cứu thương lại từ trước mặt ta gào thét một tiếng mở ra.

Ta đi vào Thục Phương Trai xem xét, chỉ có ba tên tiểu nhị, Từ Nhị không ở trong phòng.

"Trương đại chưởng quỹ."

Mấy tiểu nhị vừa thấy là ta, vội vàng tiến lên hành lễ.

"Tần Ngốc làm sao vậy?" Ta hỏi.

"Ăn nhiều rồi, chịu không nổi ngất đi." Một tên tiểu tử thoạt nhìn rất tinh minh trả lời.

"Ăn cái gì?" Trong lòng ta đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm không rõ ràng.

"Thịt trâu."

Quả nhiên là thịt bò!

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nói rõ cho ta nghe."

"Vâng!" Tiểu nhị khom người nói: "Cô ta trốn ở trong kho ăn, Từ chưởng quỹ nói chúng ta thô tay chân, sợ đụng hỏng đồ tốt, chỉ có Tần Phi và Hạ Phúc mới có thể đi vào, vừa rồi chúng ta nghe thấy trong nhà kho có thứ gì đó nện trên mặt đất., Sau đó bức tranh cũng giống như bị ngã xuống, kêu vài tiếng không thấy đáp lại. Vừa đi vào, Tần Phi liền té xỉu trên mặt đất, bên cạnh là hơn mười hộp thịt bò đầu bếp, thế mới biết là trốn bên trong ăn thịt bò."

"Mọi người ngất hết rồi, chúng ta liền nhanh chóng đánh một20."

Ta nghĩ một chút rồi nói: "Người kéo đi buổi sáng kia là ai?"

"A, ngài nói là Hạ Phúc à? Tối hôm qua đúng là hắn đảm nhiệm, ở trong tiệm. Sáng sớm chúng ta đến, cửa còn chưa mở, bên trong truyền ra một tiếng kêu thảm thiết. Liền nhanh chóng thông tri cho Từ chưởng quỹ, mở cửa xem, hắn đang ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, bên cạnh là một nồi thịt bò nóng hầm hập, còn có mấy túi thịt bò, ai cũng không biết hắn đã ăn bao nhiêu rồi."

Đều là ăn thịt bò no bụng, hai sự kiện trước sau đều diễn ra ở Thích Phương trai.

Nơi này nhất định có vấn đề!

"Từ Nhị đâu?" Ta lập tức hỏi.

"Từ chưởng quỹ vừa rời khỏi không đến một giờ, ta đã nói với hắn rồi, có lẽ sẽ lập tức quay về." Tiểu nhị đáp.

"Sau khi trở lại, bảo hắn tới tìm ta trước tiên." Ta nghiêm túc dặn dò.

"Vâng."

Bệnh quái ăn thịt thứ hai ngàn hai năm...

Ta mới vừa trở lại tiệm không bao lâu, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa.

"Vào đi."

Ta không cần nhìn là biết chắc chắn tên này tên Từ Nhị.

Thân thể của hắn không được tốt, lá gan cũng nhỏ, bất luận làm chuyện gì, cũng đều rón rén mà thôi.

Từ Nhị mở cửa, sắc mặt tái nhợt, hoảng hốt kêu lên: "Trương đại chưởng quỹ, xảy ra chuyện!"

Ta từ từ đặt chén trà xuống, tâm bình khí hòa nói: "Không cần vội, ngươi ngồi xuống chậm rãi nói."

Không cần hắn nói, ta cũng biết sự tình không thích hợp.

Nhưng một khi đã xảy ra, gấp cũng vô dụng, hơn nữa ta bây giờ là người đứng đầu phố cổ, một khi cũng lộ ra vẻ sốt ruột, bọn họ càng hoảng loạn hơn.

Từ Nhị thấy ta bình tĩnh như vậy, cũng lấy lại bình tĩnh, kéo ghế ngồi xuống.

"Hai tên tiểu nhị trong tiệm của ta, không hiểu vì sao tất cả đều vào trong viện, hơn nữa tất cả đều là ăn thịt bò mà ăn không ngon!"

"Ta biết rồi, hai người bọn họ có gặp nguy hiểm không?" Ta vừa rót cho hắn một chén trà, vừa nhẹ giọng nói.

"Cái này thì không, ta phái hai tiểu nhị đi theo chăm sóc, trở về máy móc nói cho ta, không có nguy hiểm đến tính mạng. Thế nhưng đại chưởng quỹ, điều này có gì đó không thích hợp! Hạ Phúc tới từ khu vực bần khốn núi, ngày thường không nỡ ăn, không nỡ uống, tiền hoa cũng không nỡ tiêu,, Lần này bỏ ra cả ngàn cái nồi và thịt bò. Đứa nhỏ Tần Diều này cũng rất nhu thuận, từ sau khi đến chỗ của ta, làm việc luôn cẩn thận, tiến bộ rất nhanh, hơn nữa phi thường nghe lời, tuyệt đối sẽ không ăn vụng trong nhà kho, nhưng điều này... Điều này cũng quá quái lạ! Ta hoài nghi, có thể nó đã nhận được âm vật."

"Ừm." Ta gật đầu, đẩy chén trà tới trước mặt hắn: "Vậy gần đây ngươi đã thu cái gì?"

"Gần đây kinh doanh rất tốt, thu không ít đồ vật, nhưng ta cũng không rõ rốt cuộc vấn đề xuất ở đâu. Đây là danh sách vật phẩm ta mới thu lấy, ngài xem thử..."

Tiếp nhận danh sách, thoáng nhìn qua liền đặt ở trên mặt bàn.

Kỳ thật, xem hay không cũng vô dụng.

Người tốt xấu thì sẽ không viết lên mặt, có phải âm vật hay không cũng sẽ không hiển lộ ra trên tên.

Từ danh sách sẽ không phát hiện cái gì, ta chỉ nhìn lướt qua, chẳng qua là cố kỵ mặt mũi của hắn mà thôi.

"Thời điểm thu mua những vật này, có vị bán chủ nào thoạt nhìn cổ quái, hoặc là có chút không giống với những người khác?" Ta hỏi.

Từ Nhị cẩn thận hồi tưởng lại, có chút khó xử nói: "Đại chưởng quỹ, ngài cũng biết đấy, người đến chỗ chúng ta bán đồ vật, đa số đều lai lịch bất chính, so với người bình thường đều có chút lén lén lút lút. Mặc dù ta đã làm nhiều năm như vậy, nhưng đối với quan điểm lời nói, phỏng đoán nhân tâm, đích xác là..."

Điều này cũng đúng, về mặt giám định thư họa, Từ Nhị đích xác có chút năng lực, nhưng đối với nhân tình thế cố chết lặng, hoặc là nói, tình thương cực thấp. Hơn nữa, hắn nói cũng đúng, phàm là người đến bán đồ vật này của chúng ta, bất luận có phải âm vật hay không, đại bộ phận đều không phải là chính đạo. Coi như là gia tổ nhà mình truyền, hoặc là nhặt bỏ đồ từ nơi khác, cũng đều rất sợ người khác biết rõ nội tình, không muốn nói nhiều.

Để hắn có thể phân biệt người bán hàng kia có chút không bình thường, đúng là hơi khó một chút.

"Vậy những thứ này đều đã bán ra ngoài rồi sao?" Ta hỏi.

"Có bán, có cái không bán cho ngài xem." Từ Nhị giơ tay chỉ danh sách: "Ngài xem, phía dưới vẽ tơ hồng, chính là đã ra tay, những cái khác vẫn ở trong tiệm."

"Vậy ngoài hai người bọn họ ra, còn có người nào từng gặp qua những thứ này chưa?"

"Không có!" Từ Nhị hết sức khẳng định gật đầu: "Trừ hai người bọn họ ra, người khác không thể tiến vào nhà kho, mỗi lần lấy đi cũng chỉ có thể qua tay hai người bọn họ, những món đồ này đều mới lấy được, đại đa số còn chưa lộ diện gặp mặt khách."

"Vậy ngươi đã từng chạm tới ta chưa?" Ta liếc hắn một cái.

Từ Nhị trả lời: "Có chút chạm vào, có chút chưa chạm qua, liếc mắt liền có thể nhìn ra là dấu vết gì đó, bình thường ta sẽ không chạm tay vào. Lý Nhị chưởng quỹ nói cho ta biết, như vậy lại giả bộ như có thể thu vào, có thể giết giá."

Ta cầm chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nói: "Đó là nói, ngươi đụng đến âm vật này cũng không rõ ràng sao?"

"Đúng vậy!" Từ Nhị có chút kinh hãi nhẹ gật đầu.

Có thể hắn sợ âm vật kia lại hại lên đầu hắn.

"Vậy thì đi thôi, dẫn ta tới nhà kho xem thử." Ta ra lệnh.

"Vâng!" Từ Nhị đã sớm chờ câu này của ta, vội vàng đứng lên.

Kho Thục Phương Trai không lớn, ngay tại cửa hông hậu viện.

Bởi vì chủ doanh phần lớn đều là tứ bảo của văn phòng và khí cụ của văn nhân cổ đại, cho nên trong nhà kho tràn ngập mùi thơm của thư phòng.

Ta xem sơ qua, không phát hiện có âm khí gì, ngồi xuống bên cạnh cái bàn nhỏ ở cửa, nói với hắn: "Lấy tất cả những vật trên danh sách ra, ta xem vấn đề xuất hiện ở đâu."

"Ai!" Từ Nhị thống khoái đáp ứng, đi về phía trước hai bước, lại giống như thoáng cái nhớ tới cái gì, đột nhiên đứng lại, có chút khó xử hai tay xoa xoa nói: "Đại chưởng quỹ, cái này..."

Cuối cùng hắn ấp úng không nói ra, nhưng ta lại lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn.

Nếu như hiện tại rất có thể là âm vật quấy phá, hơn nữa ngay tại mấy món đồ còn lại, hắn sợ đụng một cái chọc phải âm linh, cho nên không dám lấy đi.

Mặc dù ta có chút tức giận, nhưng dù sao cũng có thể thông cảm được.

Không ai muốn trêu chọc quỷ vật như vậy, đặc biệt là Từ Nhị, người nhát gan như vậy càng như thế, có thể nếu ta không cùng hắn đến, hắn ngay cả nhà kho cũng không dám tiến vào.

"Đều là kiện nào, ngươi xuất ra từng ngón tay một là được." Ta đứng lên, thông cảm nói.

"Đa tạ Đại chưởng quỹ!" Từ Nhị tuy rằng thương lượng hơi thấp, nhưng dù sao hắn cũng không ngốc, thoáng một chút cũng nghe ra giọng nói của ta, hướng về phía ta khom người thi lễ, sau đó đi về phía kệ hàng nói: "Trên quyển trục lớn nhất chính giữa, đó là bản họa bát quái cảnh đồ Dương Châu."

Ta đi tới gần, cầm bức tranh lên, triển khai xem, trên bức họa vẽ vẽ rất nhiều thứ lộn xộn, cây trúc, tượng phật, cá bơi, hoa mai...

Tập trung một chỗ lộn xộn, căn bản là không thành cái chương pháp, càng không có phân chia xa, để lại vẻ kỳ diệu, ngay cả người đi đường như ta cũng có thể nhìn ra, chỉ từ kết cấu này mà xem, bức họa này quả thực không được tốt lắm.

Ta có chút kỳ quái hỏi: "Đây thật sự là vẽ bát quái ở Dương Châu sao?"

"Đúng! Từ Nhị vô cùng khẳng định gật đầu: "Mỗi thứ trên bức tranh đều là xuất từ tay một người, tất cả mọi người đều để lại cảnh vật mình am hiểu nhất, nhưng bởi vì bố cục hỗn loạn, cho nên ta tạm thời mạng là bản đồ trong《 Loạn Đồ 》."

Ta nhìn lướt qua nói: "Nhưng đồ vật phía trên này lại xa xa không chỉ có tám?"

"Đại chưởng quỹ có điều không biết." Từ nhị giải thích cho ta: "Bát Quái Dương Châu cũng không thật sự chỉ có tám người, mà là lúc khởi đầu thời kỳ triều Thanh, họa phong gần gũi với nhau. Bởi vì lúc đó, một vùng Tô Hàng, chính là vùng đất giàu có, Dương Châu trước giờ lại là nơi văn nhân xôn xao, cho nên được gọi là bát quái ở Dương Châu. Đây tám phần không phải là xác định, mà là một từ chung mà thôi."

"Người hậu thế không hiểu, còn từng bởi vì trong bát quái đó có người tranh luận không ngớt, kỳ thực bọn họ tổng cộng có mười mấy người. Đương nhiên, trong đó khá nổi danh là đám người Trịnh Kính Kiều, Hoàng Thận, Cao Tường. Ngài xem, cây trúc này chính là Trịnh ván cầu, khối đá này là cao tường, hoa mai là..."

Nói đến vẽ, Từ Nhị quả thực như biến thành người khác, hai mắt sáng lên, thao thao bất tuyệt.

Thậm chí cũng đã quên mất tại sao mình lại đến nơi đây.

Vốn dĩ ta còn muốn chỉ điểm cho hắn mặt mũi, để hắn nói hết, nhưng mắt thấy hắn từ kỹ xảo hành bút của mấy người nói về những điểm khác nhau, sau đó lại thảo luận về họa phong lưu phái lúc đó, căn bản không có ý dừng lại. Vì vậy ta không thể không cắt ngang lời hắn: "Từ chưởng quỹ, món đồ này không có vấn đề gì, cái thứ tiếp theo là gì vậy?"

"Ách..." Từ Nhị sửng sốt, lúc này mới khôi phục tinh thần, chỉ vào ống trúc bên cạnh nói: "Đây là ống đựng ám trúc rỗng của thời Vãn Minh, xuất phát từ tay đại sư Hoàng Nhất sơn điêu khắc trúc đại sư lúc đó, là trân phẩm tuyệt thế vô cùng hiếm có! Hoàng đại sư điêu khắc tinh tế, cấu tứ tinh xảo, ngài xem..."

Ta cầm lấy xem xét, không đợi hắn nói xong liền thả trở lại, ngắn gọn nói: "Người tiếp theo!"

Quạt giấy nhỏ một giọt mực, hai ngàn hai trăm sáu trang.

Có phải tuyệt thế trân phẩm hay không, có phải thật sự xuất phát từ tay Hoàng đại sư hay không, đều không liên quan gì đến ta. Bây giờ ta tới tìm Âm vật quấy phá, cũng không phải để đánh giá cổ xưa nữa.

Từ Nhị đích xác là người si, một khi nói đến mấy thứ này, lập tức tiến vào trạng thái vong ngã!

Nhưng sau mấy lần liên tiếp bị cắt đứt không lưu tình chút nào, hắn cuối cùng cũng đã thanh tỉnh lại, không còn lải nhải dài dòng giới thiệu với ta nữa, mà trực tiếp chỉ ra món đồ vật nào thu mua được gần đây nhất.

Rất nhanh, ta đã kiểm tra toàn bộ một lượt, nhưng không phát hiện ra chút vấn đề gì.

"Tất cả đều ở đây sao?" Ta quay đầu hỏi.

"Không đúng! Phải có một cây quạt giấy." Từ Nhị sửng sốt, trừng đôi mắt nhỏ tra xét bốn phía.

"Chỉ Phiến?" Ta nhíu mày.

"Đúng vậy, là cây quạt của Đường triều." Từ nhị vừa vươn cổ cẩn thận tìm kiếm, vừa giới thiệu với ta: "Trên cây quạt kia vẽ một bức họa phố xá sầm uất, bút công tinh tế nhưng lại không thiếu đại khí, tuy ta tạm thời cũng không nhìn ra xuất xứ từ tay ai, nhưng nhất định cũng là gia hỏa! Chỉ tiếc là rơi một giọt mực nước, vừa vặn khắc chính giữa bức tranh, làm cho cây quạt lập tức giảm giá."

Hắn kiểm tra cẩn thận một lượt những cây quạt giấy ở giữa kệ hàng, cũng không tìm được, càng không phát hiện ra, càng thêm kỳ quái: "Hôm qua ta còn gặp, đã để ở đâu vậy, đến cùng là ở đâu rồi."

"Cây quạt này không có đi qua tay ngươi?" Ta hỏi.

"Ta..." Từ Nhị sờ sờ đầu, đột nhiên sắc mặt đại biến, sợ hãi nói: "Ta chẳng những đã trải qua, mà còn nghiên cứu lặp đi lặp lại thật lâu! Cái này... Đại chưởng quỹ, không phải là cây quạt này xảy ra vấn đề chứ?"

"Đưa tay cho ta!" Ta cũng lập tức phát hiện ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Hai tiểu nhị và một ăn thịt bò ù ù cạc cạc, chống bò tới lăn lui thậm chí còn hôn mê bất tỉnh.

Chuyện này tám chín phần mười chính là do âm vật đưa tới, điểm này tự nhiên không cần hoài nghi.

Hơn nữa Âm Linh vật ký cư, hơn phân nửa nằm ở trên những vật này, dựa theo lẽ thường suy tính hẳn là không sai.

Nhưng bây giờ không hiểu sao thiếu mất một thứ, vấn đề xuất hiện trên cây quạt giấy này khả năng cực lớn!

Nếu là như thế thì toàn bộ người trong tay đều sẽ lưu lại vết tích!

Ta móc ra một vệt chu sa, vẽ lên trên lòng bàn tay Từ Nhị một đạo phù chú.

Phù pháp vừa thành, liền dâng lên một mảnh khói đen, toàn bộ phù chú cũng biến thành màu đen.

Từ Nhị mặc dù không hiểu cái gì là trừ âm diệt tà thuật, lập tức hiểu rõ, âm linh khẳng định là đến từ cây quạt giấy này! Lập tức chân đều sợ nhũn.

"Đại, đại chưởng quỹ... Cái này, phải làm sao bây giờ?"

"Ngươi không cần sợ, tấm linh phù này ngươi cầm đi." Ta rút ra một tấm linh phù trung đẳng đưa cho hắn, phân phó: "Ngươi hiện tại về nhà, đốt nó thành tro giấy, liền mang ôn thủy ăn vào, sau đó mở cửa sổ, đậy hai mắt, ngủ một giấc thật say không sao."

"Được được!" Từ nhị nhận lấy linh phù vội vàng xoay người rời đi.

Ta nhìn kỹ bốn phía kệ hàng, không giống có dấu vết nào bị người ta lật qua.

Hơn nữa lúc Tần Phi gặp chuyện không may, bên ngoài còn có vài tên tiểu nhị đang bận rộn sống sót, nói cách khác, tuyệt đối không phải bị người khác trộm đi.

Chẳng lẽ cây quạt giấy kia đã chạy mất cái chân dài?

Sau đó ta ra khỏi nhà kho, gọi tên tiểu nhị miệng lưỡi sắc bén kia hỏi: "Hạ Phúc và Tần Phi lúc bị xe cứu thương đón đi, trong tay hoặc là trên người có mang theo vật gì không?"

"Không có!" Gã trả lời khẳng định vô cùng khẳng định: "Trong tiệm của ta kinh doanh đồ cổ, mỗi thứ đều có giá trị liên thành, cho nên quần áo của chúng ta đều được chế tạo đặc chế, chẳng những không có túi tiền, hơn nữa trên dưới liên thể, cũng không giấu được cái gì, hơn nữa lúc hai người bọn hắn bị mang lên xe ngựa, lại nói đến lúc hai người bọn hắn bị bắt đi., Bọn ta đã cẩn thận kiểm tra, xác thực không mang theo cái gì...Đại chưởng quỹ, ngươi nói là hai người bọn họ làm bộ ăn no, thật ra là hợp mưu trộm đồ sao? Ta cảm thấy hai người này có đôi khi cùng nhau trong nhà kho nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, hóa ra là đã sớm cấu kết thành gian rồi mà..."

Đầu tên gia hỏa này ngược lại xoay rất nhanh, vừa thấy ta chạy tới kiểm tra nhà kho, lại hỏi như vậy, lập tức liên tưởng ra một bộ cốt truyện cẩu huyết như vậy.

"Câm miệng! Chuyện không có bóng đừng có mà nói lung tung." Ta trừng mắt khiển trách hắn.

"Vâng!" Tiểu tử này tranh thủ thời gian dừng lại, không dám nói gì nữa.

Xem không tìm ra manh mối gì có giá trị, lúc này ta mới bước ra cửa.

Trở lại tiệm, Diệp Tố Linh còn đang ngủ, hai bàn tay nhỏ bé ôm chặt đôi giày kia.

Cũng không biết nàng mơ thấy cái gì, hơi có chút tắc mũi, lộ ra mấy con tiểu bạch nha nhi, giống như rất tức giận.

Ta rón rén lui ra, ngồi ở tiền sảnh, cẩn thận nhớ lại chuyện quạt giấy trắng.

Từ trong lòng bàn tay Từ nhị có thể kết luận âm khí, món âm vật quấy phá kia khẳng định chính là quạt giấy trắng.

Nhưng làm sao cây quạt này lại vô duyên vô cớ biến mất không thấy nữa?

Là do con người hay là âm linh kia đã sinh ra chút linh trí, tự chạy thoát?

Hơn nữa, âm linh này có lai lịch gì?

Đường triều, ký thân trên quạt giấy, thích ăn thịt bò...

Rốt cuộc sẽ là ai đây?

Keeng keeng keeng!

Lúc này ngoài cửa vang lên một tràng tiếng gõ cửa, thoáng một phát làm suy nghĩ của ta rối loạn.

"Mời vào."

Cửa vừa mở, ứng với ánh chiều tà ảm đạm, đi vào một nữ lang bạch nhân dáng người cao gầy.

vóc dáng của nàng rất cao, có thể khoảng bảy tám mét rưỡi, mặc một bộ giáo màu đỏ sáng óng ánh, váy ngắn màu đỏ tươi, vạt áo ngắn vô lĩnh đối vạt áo màu lam, dáng người cực kỳ nóng bỏng, quả thực nóng lòng muốn ra. Mái tóc ngắn vàng óng ngang tai, đôi mắt to long lanh, toàn thân lộ ra một cỗ khí tức cuồng dã mê người.

Nàng trở tay đóng cửa lại, giống như người mẫu sàn, bước đi như ma quỷ, cười tủm tỉm đi tới.

Y nhìn thấy nàng, lập tức liền trợn tròn hai mắt.

Cũng không phải là bị dáng người và mỹ mạo của nàng hấp dẫn.

Mà là gương mặt cùng thân ảnh này, ta thật sự là không thể quen thuộc!

Là Cang! Là âu yếm!

Ở Ô Tô Lý Giang bày ra tầng tầng mê trận, đem tất cả mọi người chúng ta đùa giỡn xoay quanh lang ngọc tiểu thư kia.

Đương nhiên, nàng hiện nay là chưởng môn người địch Phùng thị tộc nhân!

Nàng còn dám tới tìm ta?!

Nàng còn đang muốn làm gì vậy?

"Ngươi tới đây làm gì?" Ta lạnh giọng hỏi.

"Ha ha, xem ra Trương tiên sinh khắc sâu ký ức của ta nha. Tương tự, ta cũng nhớ mãi không quên ngươi." Bà đặt mông ngồi xuống cái ghế mà Từ Nhị kéo gần, đùi dựng lên, vươn lên cao hai chân, mỉm cười mê người nhìn ta.

"Ta không muốn giết người trong tiệm! Nhân lúc ta còn chưa kịp thay đổi chủ ý, ta khuyên ngươi nên rời đi sớm thì tốt hơn." Ta siết chặt nắm đấm, trầm giọng nói ra.

Nhớ lại lúc trước, toàn bộ những người trên một thuyền đều trở thành quân cờ của bà ta, thiếu chút nữa đã khiến cho tất cả mọi người trở thành vật hi sinh cho kế hoạch điên cuồng của bà ta!

Thật không biết, nếu như Giang Đại Ngư cùng Phạm Xung lần nữa nhìn thấy nàng, sẽ có tâm tình gì.

Tuy nhiên, trong kế hoạch của nàng, dù sao cũng không cố ý làm hại chúng ta, thậm chí dưới sự trợ giúp của nàng, Cửu Sinh Tháp cũng là do chúng ta cùng nhau trải qua rất nhiều nguy hiểm, trước khi địa cung sụp đổ, ta còn ôm nàng đi thật xa...

Nếu tính toán ra, ta cũng không còn thù hận nàng bao nhiêu nữa.

Đối mặt với một nữ nhân ác quỷ xảo trá thành thạo như vậy, coi tính mạng tất cả mọi người như quân cờ, vì đạt được mục đích cá nhân không chọn tất cả thủ đoạn, ta không có chút hứng thú nói nhảm với nàng thêm một câu, thậm chí ngay cả nhìn thấy nàng cũng không muốn gặp! —cho dù nàng xinh đẹp hơn nữa cũng vậy.

"Trương tiên sinh, ta đến không phải để cãi nhau, mà là đến bàn về hợp tác." Nàng cực kỳ mê người cười cười với ta.

sảnh đường là hai ngàn hai ngàn hai mươi bảy rèn Trầm Đảm tới thăm.

"Kế hoạch điên cuồng và vĩ đại! Ta nghĩ, ngươi nhất định sẽ cảm thấy hết sức hứng thú." Nàng rất tự tin cười.

"Không có hứng thú!" Ta nắm chặt song quyền, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng nói: "Ta nói lại lần nữa, lập tức rời khỏi đây! Nếu không ta cũng không để ý chút nào, báo thù cho đám oan hồn đã chết kia."

"Nghe nói mười hai môn đồ đang nhìn chằm chằm vào ngươi." Nàng ta vừa nói, vừa lấy từ trong rãnh sữa ra một cây Hưu, như đang ảo thuật, tiện tay hất một cái, đánh ra một hỏa cơ.

Điểm điên ba, phun ra một ngụm khói mù, híp mắt nhìn ta nói: "Ta có toàn bộ tư liệu của bọn họ, ngươi muốn không?"

Mười hai môn đồ gây án ở các quốc gia thế giới đã nhiều lên, hơn mười cảnh báo quốc gia khổ công tìm kiếm nhiều năm, vẫn không có chút manh mối nào. Thế mà nàng lại nắm giữ toàn bộ tư liệu của mười hai môn đồ!

Tuy rằng lời này quá mức kinh người, nhưng năng lực của nàng ta không chút nào nghi ngờ.

Mười hai môn đồ lần lượt chết đi bốn người, nhưng không thể không nói thực lực của bọn họ cũng thật sự mạnh đến đáng sợ, vừa nghĩ tới còn có tám tên hung ác như vậy đang nhìn chằm chằm vào, bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra cướp lấy tính mạng của ta, thậm chí nguy hiểm đến người nhà ta, ta có chút ăn ngủ không yên. Nhưng ta cũng tuyệt đối không muốn mượn nữ nhân này trợ giúp.

"Chuyện của ta thì ta sẽ tự giải quyết, không cần đến ngươi hỗ trợ!" Ta khinh thường nói.

Nhưng nàng giống như không nghe thấy, chỉ khẽ cười cười rồi tiếp tục nói: "Tam đại Tế Ti Vong Linh giáo, người đứng đầu Thánh

Chiến Đông là Y mỗ, tất cả đều chết không hiểu tại sao. Ta nghe nói, Vong Linh giáo và nhiều tập đoàn khủng bố của Đông Lâm đều thả ra con bài đủ để làm bất cứ kẻ nào động tâm, muốn mua tin tức của hung thủ. Vừa vặn, ta biết là ai làm."

Lời vừa nói ra, trong lòng ta không khỏi cả kinh!

Ta và Cao Thắng Hàn vụng trộm ra khỏi quốc cảnh hoàn thành nhiệm vụ này là tuyệt mật trong tuyệt mật! Ở trên thế giới này, người biết chuyện này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà nàng làm sao lại biết được?

Càng làm cho ta thêm giật mình chính là, một khi vong linh giáo và khủng bố Trung Quốc đều coi ta thành kẻ địch không thể chết, vậy thì quá đáng sợ rồi!

Không nói tổ chức này ẩn giấu cao thủ ra sao, chỉ riêng đám người không sợ chết đã đủ để mất mạng.

Tuy rằng từ trước đến nay Hoa Hạ đều là cấm địa của chiến dịch đánh thuê ở nước ngoài, nhưng dưới sự hấp dẫn của khoản tiền thưởng khổng lồ, khẳng định sẽ có rất nhiều người bí quá hoá liều.

Quốc gia cũng không thể nắm giữ toàn diện toàn bộ tên khủng bố, tin tức sát thủ Ám thế giới, một khi bị bọn chúng cải trang thành du khách trà trộn vào võ hán, kết quả quả quả thực không dám tưởng tượng.

Ý của nàng là gì, uy hiếp trắng trợn ư?

Nàng nhìn ta một cái, lật tay lấy từ trong túi váy ngắn ra một tướng mạo, quơ quơ với ta: "Hai người này là bằng hữu của ngươi à? Bọn hắn hiện tại đang ăn uống sức lực Mã Trát La sơn mạch, ta biết bọn hắn sắp gặp phải cái gì, mà ngươi lại không biết."

Những người trên tướng kia, không ngờ lại là Hàn lão lục và Thải Vân cô nương, sau khi hôn lễ của hai người bọn họ chấm dứt, đi du lịch châu Phi. Dựa theo hành trình tính toán, hiện tại thật sự là ở phụ cận nơi này.

"Ngươi muốn làm gì?" Ta lập tức nổi giận, hô một tiếng đứng lên.

Ngươi lấy thông tin mười hai môn đồ ra cám dỗ ta, ta có thể xem như không biết chút nào.

Ngươi lấy Vong Linh giáo và chiến tướng Trung Đông ra uy hiếp ta, ta vẫn có thể thờ ơ.

Bất kể là mười hai môn đồ hay là sát thủ khủng bố đến từ thế giới ngầm, bạo loạn, ta đều có thể dựa vào bản thân toàn lực ứng đối.

Nhưng ngươi lại lấy Hàn lão lục và Thải Vân cô nương ra uy hiếp ta, ta không thể nhịn!

"Trương tiên sinh, ngươi đừng xúc động." Nàng lại phun một ngụm khói thuốc nói: "Ta tới để hợp tác chứ không phải ngàn dặm xa xôi tới tìm ngươi đánh nhau."

"Đánh nhau thì đánh nhau, ai sợ ngươi bà lão này!" Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên truyền ra một tiếng hô thanh thúy.

Ta quay đầu nhìn lại, chính là Diệp Tố Linh.

Không biết nàng ta tỉnh lúc nào, hai mắt trừng trừng, tức giận bừng bừng từ hậu viện đi ra.

Bưng dế sửng sốt một chút, sau đó như suy nghĩ một chút nhìn ta nói: "Ồ, không ngờ Trương tiên sinh còn có sở thích đặc biệt này? Ta đã tra được tất cả tư liệu có liên quan tới ngươi, sao không tìm được cái gì ở đây?"

"Lập tức cút ra ngoài cho ta! Nói thêm một câu nữa, ta nhất định sẽ vặn đầu ngươi xuống." Diệp Tố Linh đưa bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại, chỉ trỏ trỏ, âm trầm nói.

Mâu Giao hơi híp mắt, nhìn xuyên qua sương mù cẩn thận đánh giá Diệp Tố Linh: "Ngươi quả thực rất lợi hại, nhưng trong vòng ba chiêu, ngươi tuyệt đối không giết chết được ta, vậy cũng đủ cho ta trốn..."

"Chết!" Diệp Tố Linh đột nhiên vung tay lên.

Một đạo bạch quang bắn ra!

Rặc rặc!

Chiếc ghế dưới thân tháp lập tức bị nghiền nát thành cặn bã.

Mà nàng tựa như sớm đã có phòng bị, nhảy lùi ra ngoài cửa!

Động tác của hai mỹ nữ một lớn một nhỏ này, cơ hồ đều phát ra cùng một lúc, nhanh đến mức khiến người ta không kịp chớp mắt.

Rốt cuộc bản lĩnh Diệp Tố Linh lớn bao nhiêu, mặc dù ta có tìm không ra, nhưng lại hết sức rõ ràng, cực ít người có thể thoát khỏi công kích của nàng mà né tránh. Vừa rồi chỉ một cú, dù là ta cũng chưa chắc có thể chạy thoát nhẹ nhàng như vậy.

Thế nhưng Bàn Tơ làm được đấy!

Ta biết nàng từ nhỏ đã được Lư Tra và Tư Từng đưa tới các luyện doanh ma quỷ, thân thủ phi thường cao minh. Lại không nghĩ rằng, nhanh đến đến mức này, cơ hồ có thể bất phân cao thấp với Tiểu Bạch Long rồi.

Càng làm ta ngạc nhiên chính là, vừa rồi cửa phòng bị nàng tiện tay đóng lại, cho đến lúc này vẫn không có mở ra, nàng lại đi ra ngoài như thế nào?

Vô luận trải qua huấn luyện thế nào, đều tuyệt không có khả năng chỉ dựa vào nhục thân liền đạt tới tốc độ như vậy! Tiểu bạch long tốc độ nhanh vô cùng, đó là bởi vì nó nắm giữ trên cơ sở vô số khinh công tuyệt học cổ đại, lại có quả cầu thủy tinh âm vật trợ lực, nhưng hoạn nạn lại làm sao làm được?

Nàng là người trời sinh không mộng, căn bản là không thể tập luyện bất kỳ pháp thuật nào.

Hơn nữa, ta cũng bắt được một chi tiết, vừa rồi khi nàng nheo mắt đánh giá Diệp Tố Linh, ánh mắt một chút liền biến thành không giống với lúc trước. Quả thực so với vừa rồi tựa như hai người khác nhau!

Hơn nữa Bàn Tơ vốn không hút tẩu, lúc ở dưới sông Ô Tô, giang đại cá của Ô Tô đã hút tẩu, nàng liền tránh thật xa, cau mày không ngừng phất tay. Nhưng đã bao lâu không gặp, sao lại biến thành một cái Yên Thương rồi?

"Trương tiên sinh, ta không thể không từ chối được."

Đúng lúc này, một thanh âm từ ngoài cửa truyền đến.

Thanh âm này cũng rất ngọt ngào, bất quá lại không phải là âm điệu du dương nữa.

"Vốn là Bàn Xà tiểu thư dự liệu, ngươi sẽ có mười hai khả năng ra tay với ta, nhưng không nghĩ tới, ngươi còn có một trợ thủ lợi hại hơn! Thật hy vọng lần sau gặp mặt, chúng ta sẽ là bằng hữu chứ không phải kẻ địch."

"Chạy đi đâu!" Đôi chân nhỏ của Diệp Tố Linh điểm xuống đất, hô một tiếng đuổi theo.

Mặc dù ta biết bản lĩnh của Diệp Tố Linh rất mạnh, nhưng cũng có chút lo lắng, vội vàng đi theo ra ngoài.

Nhưng bên ngoài còn có bóng người nào? Chỉ để lại trên mặt đất một tấm bia đá màu vàng kim, đồng thời, còn có một cái nấm đồng hồ kim quang lập lòe.

Diệp Tố Linh nhìn thoáng qua khắp nơi, cũng không biết nàng dùng phương pháp gì nhận định một phương hướng, vừa định đuổi theo, ta vội vàng ngăn lại nói: "Sư tỷ, đừng đuổi theo! Chúng ta về trước đi."

Nói xong, từ dưới đất nhặt lên bia đá và mũ tre.

mạ gácn này là nàng lúc chạy trốn trượt xuống, mà mũ ốc này là nàng cố ý lưu lại—— rất sợ ta không nhìn thấy được, đang đứng giữa đường, ngọn lửa còn đang cháy vù vù.

cầm vào trong tay xem xét, mới phát hiện trên viên san hô này còn cất giấu một cơ quan nhỏ, vừa mở ra xem, nơi đó có một tấm thẻ tồn trữ.

"Hừ, lão bà nương! Coi như ngươi chạy nhanh! Lần sau ta lại để cho ta nhìn thấy, không phải xé nát ngươi ra không được sao." Diệp Tố Linh siết chặt nắm tay hung dữ nói.

Cũng không biết, cỗ thù hận không hiểu này của nàng ta từ đâu mà có.

"Đi thôi." Ta sờ lên cái đầu nhỏ của nàng, mang nàng trở về phòng.

Diệp Tố Linh bị ta trấn an vài câu, sau đó lại về hậu viện tiếp tục ngủ.

Ta đem thẻ trữ tồn móc ra, đặt ở trong điện di động.

Mở ra đọc là một văn tự video.

Dưới bầu trời nắng sáng lạn, một toà thành bảo bối cổ xưa, nguy nga dần dần từ xa đến gần.

Trên nóc tòa thành đặt một cái ghế mặt trời.

Chiết ve lười biếng nằm ở phía trên, giống như nhìn thấy ta đến gần, hơi ngáp thân thể, lộ ra một nụ cười mê người!

Chương thứ hai nghìn hai tám hợp tác.

"Lão bằng hữu, đã lâu không gặp!" Than bia cười khanh khách nói, từ trong tay nữ nữ tử bên cạnh tiếp nhận một ly rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Lúc này ta chú ý tới nữ bộc kia vậy mà giống nàng ta như đúc, chỉ là không có tóc, trên đầu trần trụi có một mảng hình xăm màu đỏ như máu.

Tuy video này đã được ghi xong từ lâu, có thể chuyển động cạch dường như đoán được tâm tư của ta, chỉ chỉ tiễn cô gái kia cười khanh khách nói: "Đây là Sầu trời thế thân bảo vệ của ta, có phải cảm giác chúng ta rất giống hay không? Nếu cô ta mang theo măng lên, có phải là hoàn toàn phân biệt không ra hay không? Ha ha, đừng nói là ngươi, lúc trước ngay cả bản gốc Hách Khuyết và phụ thân ta cũng không nhận ra."

Bưng dế nhẹ nhàng lắc chén rượu nói: "Ta biết, ấn tượng ta để lại cho ngươi rất không tốt. Chẳng qua nếu đổi lại ngươi là ta, ta sẽ lựa chọn như thế nào đây? Ngươi sẽ cam tâm tình nguyện bị người ta coi là ngu xuẩn mà hy sinh phẩm ư? Càng không cần căm hận những kẻ gọi là âm mưu quỷ kế của ta., Ta chỉ là tạm thời lừa gạt các ngươi, nhưng không làm hại các ngươi có đúng không? Hơn nữa cuối cùng ta cũng nói ra chân tướng, các ngươi còn chém chết rồng lớn, phá hỏng chuyện tốt của ta."

"Ta biết, ngươi có thể không thích phong cách làm việc của ta, nhưng thế giới này vốn là như thế. Trong lòng mỗi người đều cất giấu một ma quỷ, vô luận từ bề ngoài thoạt nhìn thiện lương cùng nhân từ cỡ nào."

"Được rồi, Trương tiên sinh, ta biết ngươi có thể không quá tán thành lắm, cũng không thích đề tài này lắm. Vậy chúng ta nói chuyện hợp tác một chút đi! Để biểu đạt thành ý của ta, ta giải thích cho ngươi một chút, lúc này trong lòng ngươi tràn đầy nghi hoặc."

"Mười hai môn đồ không phải người của ta, như ngươi đã biết, bọn họ là đệ tử của thần chết, tuyệt đối sẽ không nhận bất cứ thế lực nào lôi kéo và mua chuộc. Nhưng chính vì vậy, ta quyết không thể tha thứ cho những kẻ có thể khống chế trong phạm vi thế lực của ta, còn có một nhóm ta không thể khống chế mà vô cùng nguy hiểm. Người Hoa Hạ các ngươi nói cái gì nhỉ? Nằm bên cạnh Hoa Hạ há có thể cho phép người khác ngủ? Ừm, đúng rồi, chính là như vậy, huống chi đây là một đám sát thủ!"

"Cho nên, ta đã sớm muốn diệt trừ bọn họ."

"Ta lén lút tra được rất nhiều tư liệu tỉ mỉ, nhưng lại không thể đem những vật này giao cho cảnh báo, bất kể là quốc gia nào."

"Cảnh sát bắt cần chứng cớ, cần điều tra. Nhưng đám ngu xuẩn kia còn chưa chân chính tra được cái gì, sẽ bị phát hiện. Ta cố gắng nhiều năm như vậy cũng uổng phí, cho nên ta một mực tìm kiếm một người, một người có suy nghĩ giống ta như đúc, cùng với người có bản lĩnh ý tưởng điên cuồng này..."

"Gần đây mở ra ngạc nhiên phát hiện ra hướng đi mới của bọn họ, trong đó có hai người đi Trung Quốc, hơn nữa còn rất ăn khớp với dấu vết hành tẩu của ngươi, nhưng sau đó hai người kia đều tự dưng biến mất một cách khó hiểu, bởi vậy ta có thể khẳng định là bọn họ đã đi rồi., Đây tuyệt đối không phải trùng hợp. Tuy ta không biết, ngươi đã đụng tới bọn họ như thế nào. Nhưng ta dám khẳng định, Trương tiên sinh và ta, ngươi cũng rất muốn giết chết bọn họ! Như vậy, đây chính là cơ sở đầu tiên mà chúng ta hợp tác, giết chết mười hai môn đồ."

"Vùng Linh Giáo trải rộng khắp châu Âu và châu Mỹ ta vẫn là kình địch của thế giới, bởi vì giữa bọn họ và đối thủ tiềm tàng của ta có liên hệ vạn tia, thậm chí vượt qua trăm năm. Không đem những tà giáo đồ tà ác này diệt trừ, bọn họ sớm muộn sẽ ở dưới sự xui khiến của gia tộc khác tạo thành uy hiếp đối với ta."

"Một cục diện rối loạn ở Trung Đông cũng chính là khu vực tiếp theo mà ta muốn mở rộng, rất không may là cái lão khốn kiếp Y Y Y Y chính là đá cản chân lớn nhất. Thứ hắn muốn chỉ là tử vong giữa chiến tranh và vô tận, không có hứng thú với tất cả những thứ khác. Cho nên, diệt trừ hắn và đám lão phản nghịch kia chính là lựa chọn tốt nhất."

"Không ngờ, Trương tiên sinh vậy mà lại không mưu mà hợp với ta! Thi triển ra làm ta phi thường giật mình, thực lực hầu như có chút không dám tin tưởng, vậy mà một hơi giết chết tam đại tế tự Vong Linh giáo cùng Y mỗ Trát Y."

"Ồ, chắc chắn ngươi rất tò mò, sao ta lại biết tất cả những chuyện này?"

"Lâm Chấn Bang là gián điệp của quốc Mỹ, tròng mắt của hắn được khảm kỹ thuật mới nhất của trung thự, nạp gạo nhiếp lục khí."

"Thế nhưng, người phát minh nghiên cứu khoa học kỹ thuật đứng đầu lại là ta, nói chính xác hơn một chút, sau khi ta dùng dược vật đặc thù khống chế tính mạng của vợ con hắn và con gái, hắn liền trở thành người của ta. Tất cả tư liệu về bản đồ thông qua kỹ thuật này truyền về Chấp Hành Đồng Minh, ta cũng đồng thời nhận được một phần."

"Vì vậy, ta đã phát hiện ngươi trong hình ảnh hồi âm. Tuy kỹ thuật hóa trang của ngươi rất cao minh, nhưng ta trải qua huấn luyện đặc thù, cũng là cao thủ hóa trang, rất dễ nhận ra. Hơn nữa thời điểm ở Ô Tô Lý Giang, chúng ta đã trải qua nhiều hung hiểm như vậy., Đối với thói quen động tác và phương thức công kích của ngươi, tự nhiên là không quen thuộc. Cho nên ta phi thường khẳng định, tuyệt thế cao thủ ngụy trang thành người Đông Đại Hồ Tử chính là ngươi. Hơn nữa, trải qua hình ảnh xử lý, ta phát hiện mình quả nhiên đoán không sai, gã râu quai nón hoàn toàn ăn khớp với dung mạo của ngươi!"

"Hiện tại Vong Linh giáo và rất nhiều tên khủng bố, đều muốn điều tra sự hung ác thật sự. Một khi bị bọn chúng tra ra, sẽ là hậu quả gì, Trương tiên sinh cũng nhất định biết rõ."

"Đương nhiên, chúng ta chính là bằng hữu cũ, ta tuyệt đối không mật báo —— nếu như ngươi nguyện ý hợp tác cùng ta."

Mâu đối mỉm cười hướng ống kính: "Có câu nói kẻ địch là bạn của kẻ địch. Hai chúng ta đã có nhiều kẻ địch như vậy, ta nghĩ giữa chúng ta nhất định sẽ kéo dài rất lâu, huống chi chúng ta còn có kinh nghiệm đồng sinh cộng tử."

"Trương tiên sinh, hiện tại ta có một phương án có thể giết sạch tất cả bọn họ, ta nghĩ sau khi ngươi xem xong phương án, nhất định sẽ tán thưởng và vui vẻ đồng ý."

"Trước lúc này, chúng ta chơi một trò chơi nhỏ cái đã!"

"Trong lúc vô tình ta đạt được một cây quạt giấy trắng đến từ Trung Quốc, hơn nữa cây quạt này còn có chút cổ quái, người đụng phải đều sẽ điên cuồng ăn thịt bò, cho đến khi no bụng ngất đi, ta nghĩ ngươi nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với thứ này. Vì vậy, ta liền đưa qua cho ngươi."

"Sau đó, ta lại bảo kéo ngạc nhiên trộm nó ra, đặt cùng một quyển tư liệu."

"Trong bản tư liệu kia có tin tức của sáu tên môn đồ Tử Thần, ta nghĩ ngươi nhất định sẽ càng thêm hứng thú. Đương nhiên, trước tiên ngươi phải tìm nó."

"Lần hợp tác này cũng rất đơn giản, chỉ là ta phụ trách cung cấp manh mối, ngươi phụ trách diệt trừ bọn chúng. Vào thời khắc mấu chốt, ta cũng sẽ khiến ngạc nhiên hỗ trợ."

"Đương nhiên, ngươi có thể lựa chọn hợp tác, cũng có thể lựa chọn không hợp tác, nhưng mà..."

Sạch cân dừng một chút, uống một ngụm rượu cạn, mỉm cười nói: "Ta nghĩ hai bằng hữu ở châu Phi xa xôi, đối với ngươi mà nói nhất định vô cùng trọng yếu, nếu không ngươi cũng sẽ không thay bọn họ tổ chức hôn lễ thanh thế hùng hồn như vậy chứ? Muốn biết tin tức của bọn họ không? Vậy dựa theo quy tắc của trò chơi, từng bước một tìm kiếm đi."

Nghi vấn thứ hai nghìn Nhị Cửu Chương cực lớn.

"Tin tức về sáu tên môn đồ tử vong chính là thành ý mà ta đưa ra, manh mối truy tra chính là quạt giấy trắng, ta tin tưởng ngươi nhất định rất nhanh sẽ tìm được. Ha ha ha... Trương tiên sinh, ta thực sự tràn đầy mong đợi đối với lần hợp tác này." Nói xong, nhiếp khoát tay áo mỉm cười nhìn ống kính.

video đến nơi đây liền kết thúc, lập tức khởi động trình tự xóa bỏ, giống như bưu kiện lần trước nàng lưu lại, cuối cùng không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Xem xong video, ta cực kỳ khiếp sợ.

Hơn mười quan viên quốc gia đau khổ truy xét lâu như vậy, một chút manh mối giá trị cũng không tra ra được mười hai môn đồ, vậy mà bị lội suối mò lấy một cái. thiết thiết bị gián điệp kỹ xảo của Mỹ Quốc Cơ Trung cũng bị nàng âm thầm động tay động chân.

Nàng chẳng những muốn mở rộng phạm vi thế lực ở châu Mỹ, thậm chí còn tập trung mục tiêu về phía Đông Nam? Dã tâm thật sự không nhỏ!

Nàng muốn mượn tay của ta để tiêu diệt hết các đối thủ có uy hiếp và tiềm tàng, hơn nữa lại lấy tin tức của Hàn lão Lục Thải Vân cô nương, buộc ta không thể không làm như vậy.

Quạt giấy âm vật cũng là tay chân nàng, video đã sớm ghi lại, tất cả đều nằm trong tính toán của nàng.

Thậm chí ngay cả ta có ngạc nhiên động thủ với nàng ta hay không cũng đã tính toán chính xác, số liệu mười hai này cũng không biết nàng ta làm thế nào mà có được.

Nàng rốt cuộc muốn làm gì?

Lại mưu đồ thêm một ván cờ thế nào?

Ta đốt một làn khói, tĩnh tâm suy nghĩ một phen, cuối cùng lại không thể không thừa nhận, lại một lần nữa bị treo bóp bắt lấy nhược điểm.

Mười hai môn đồ uy hiếp, Vong Linh giáo trả thù, phản phệ của khủng bố, bất luận cái nào cũng vô cùng nguy hiểm, đủ để trí mạng!

Có thể tiên hạ thủ vi cường tự nhiên trước khi nguy hiểm tiến đến là tốt nhất.

Cũng không biết tình huống Hàn lão lục và Thải Vân cô nương gặp phải như thế nào, nhưng chính như đồi núi đã nói, ta nhất định không thể ngồi nhìn bỏ mặc.

Xem ra, bất kể Bàn Tơ có tính toán gì, ta hiện tại cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước!

Nếu quạt giấy trắng chính là nguồn gốc của tất cả manh mối, vậy bắt đầu từ nơi này đi!

Ta bóp diệt đầu khói, lần nữa quay trở về Thục Phương Trai.

Thục Phương trai khác nơi ta, ban đêm không mở cửa, mấy tiểu nhị đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đóng cửa.

Vừa thấy mình lúc này đi đến, đều có chút kỳ quái.

"Đại chưởng quỹ, ngài đây là?" Tiểu nhị miệng lưỡi lanh lợi tiến tới hỏi.

"Các ngươi đều đi đi." Ta phất tay với mấy người bọn họ, một mình đi vào nhà kho.

Đi đến chỗ Từ Nhị chỉ ra cây quạt giấy trắng rồi ngừng lại, cẩn thận xem xét một phen, cũng không phát hiện ra manh mối gì có giá trị.

Hộ vệ thế thân lớn lên giống san hô kia, đích xác có chút cổ quái, hơn nữa thân thủ cũng rất không đơn giản, vậy mà có thể dưới một kích trí mạng của Diệp Tố Linh hoàn toàn đào thoát —— tuy rằng hốt hoảng trong Hoàng bị đánh bay lều trại, bất quá người có thể làm được điều này cũng không nhiều.

Nếu là bị nàng trộm đi, đương nhiên sẽ không lưu lại dấu vết gì.

Bất quá, cũng có thể kết luận ra ba điểm.

Thứ nhất, âm linh trên quạt giấy trắng không thể tự rời đi, chỉ có thể sống nhờ trên quạt giấy.

Thứ hai, ngoại trừ những người từng đầu độc và ăn thịt trâu không còn mạng ra, tựa như cũng không có ác ý gì.

Thứ ba, Đại Kinh ngạc khẳng định có thủ đoạn gì đó khiến cho Âm Linh sẽ không có bất kỳ tác dụng nào đối với nàng.

Tần Na Nặc ngã xuống lúc hai giờ đồng hồ trước, nói cách khác vừa mới từ nơi này rời đi hai giờ đồng hồ, mà cách đó ba mươi phút đồng hồ, lại gõ cửa phòng ta vang lên.

Nhưng khi đó, ta cũng không có phát hiện ra, trên người nàng có âm khí tồn tại gì, càng không có sử dụng thủ pháp áp chế âm linh.

Hơn nữa rất hoang mang, trang phục rất ngắn gọn: không có áo ngắn, váy ngắn siêu ngắn, căn bản không có chỗ nào để giấu quạt giấy.

Bưng lang lại cẩn thận như vậy, càng sẽ không để kéo mở mã giấy mang theo bên người đến tìm ta. Huống chi, nơi quạt giấy ẩn nấp còn đặt một quyển tư liệu, đây mới là mục đích thật sự nàng đưa quạt giấy trắng cho ta, cho nên cũng sẽ không qua loa như vậy.

Đây là nói, kéo hoạn quan từ Thích Phương Trai trộm đi quạt giấy, lại gõ vang giữa cửa phòng của ta, trong thời gian hơn một giờ, khẳng định đem quạt giấy đặt ở một địa phương khác.

Hơn nữa còn là một hồi, thời gian trừ hai, lộ trình đã giảm phân nửa.

Lộ trình hơn bốn mươi phút, sẽ đi tới đâu?

Lúc rời khỏi đây, nàng đang là kỳ hạn cao nhất của thời gian, tuy xung quanh phố nhỏ quạnh quẽ nhưng lộ trình khoảng 40 phút đã sớm đi tới đoạn đường phồn hoa rồi. Thân thủ nàng không tệ, tuyệt đối sẽ không động tay động chân, cứ chạy như điên, như thế nhất định sẽ thu hút sự chú ý của người qua đường.

Không đúng!

Một mỹ nữ nước ngoài quần áo bị bại lộ như vậy, cho dù hết thảy hành vi bình thường, cũng có được tỷ lệ quay đầu lại cực cao, nếu như ta đi điều tra mà nói, rất dễ có thể tìm ra manh mối.

Chẳng lẽ nàng cưỡi xe rời đi sao?

Chỉ cần trong vòng bốn mươi phút, phạm vi xe ngựa sẽ lớn hơn.

Thế nhưng ngồi xe cũng có một tai hại.

Hai đầu cổ phố, thậm chí trong cửa hàng bốn phía đường lớn đều có máy móc.

Với thân thủ của nàng, có thể nhẹ nhàng trốn vào góc chết, tránh đi trạm gác, nhưng một khi cưỡi xe, vậy thì không tránh khỏi sẽ bị chụp trúng.

Chỉ cần ta muốn tìm một chiếc xe trong vòng bốn mươi phút, đi lại trong phạm vi chỉ định, thì sẽ rất dễ dàng - cho dù bà đổi xe cũng không khó, hơn nữa lại càng thêm nguy hiểm.

Vậy nàng làm sao lại lặng yên không một tiếng động rời đi, sau đó lại thần không biết quỷ không hay quay về chứ?

Ta đi qua đi lại trong nhà kho vài bước, cũng không nghĩ ra đáp án.

Chỉ cần ra ngoài xem xét, những người khác đều đã đi cả rồi, chỉ có tiểu nhị mồm mép lanh lợi kia vẫn còn đứng ở cửa ra vào.

"Sao ngươi còn chưa đi?" Ta hỏi.

"Đại chưởng quỹ ngài ở bên trong, tiền sảnh không có người. Nếu như chúng ta bỏ đi đồ vật mất thì làm sao bây giờ? Nhà ta cách đây không xa, chốc lát trở về cũng không có gì." Tiểu nhị kia đương nhiên nói, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một cỗ khôn khéo.

Ta biết tiểu tử này đang tính toán gì.

Thục Phương trai xảy ra chuyện, hai tiểu nhị trông coi phòng kho trước sau tiến vào viện, Từ Nhị lại bị dọa hồn vía lên mây, toàn bộ tiệm lộn xộn một mảnh, cho nên hắn muốn ở trước mặt ta lấy lòng, thừa cơ đề bạt hắn một chút.

"Ngươi tên gì?"

"Lan Hoa, bất quá bọn họ đều gọi ta Lan Hoa." Tiểu nhị thoáng có chút ngượng ngùng nói.

"Ở đây bao lâu rồi."

"Tính cả hôm nay vừa vặn mười bảy ngày."

Mới tới mười bảy ngày đã muốn thăng chức, xem ra dã tâm của tiểu tử này cũng không nhỏ.

Nhưng hiện giờ Thục Phương Trai hoàn toàn chính xác có chút loạn, Từ Nhị bị dọa cho hoảng sợ, Hạ Phúc, Tần Dịch cũng đều ở bệnh viện, quả thật cần một người có chút trách nhiệm để chăm sóc một chút. Tiểu nhị này miệng lưỡi lanh lợi, đầu óc thông minh, ngược lại là lựa chọn không tệ.

Ta khẽ gật đầu nói: "Được, ta biết rồi, trận này đệ tốn nhiều công sức một chút, ta tự biết."

Tiểu tử Lan Hoa rất thông minh, lập tức nghe ra trong lời nói của ta có ẩn ý, hai mắt sáng ngời, liên tục gật đầu nói: "Đa tạ Đại chưởng quỹ tài bồi!"

Ta bước ra cửa, nói với hắn: "Khanh nói một tiếng cho Từ Nhị, để hắn hai ngày này không cần tới, trước ở nhà tu dưỡng cho tốt đi."

"Vâng." Lan Hoa cung kính gật đầu, quay đầu lại đóng cửa lại.

Đi được vài chục bước, ta đột nhiên nhớ tới cái gì, đột nhiên đứng lại, quay đầu hỏi: "Lan Hoa, lần đầu tiên khi ta tới, ngươi nói Từ nhị vừa ra ngoài không đến một giờ, hắn đi đâu rồi?"

Bí mật hai ngàn một ba linh linh cái thứ nhất của Từ Nhị.

"Cái này ta cũng không rõ lắm..." Lan Hoa lắc đầu nói: "Từ chưởng quỹ sau khi nhận vụ án, thần sắc rất khẩn trương, vội vàng dặn dò chúng ta vài câu, hốt hoảng bỏ đi. Giọng nói của quyên ga hình như là của một cô gái."

"Nữ?" Ánh mắt của ta híp lại.

"Ừm." Lan Hoa đáp.

Chuyện này cũng rất kỳ quái, sở dĩ ta yên tâm để Tần Phi an bài Tần dễ như trở bàn tay ở chỗ Từ nhị, chính là bởi vì gia hỏa này không những là người vẽ si, hơn nữa đối với chuyện nam nữ tính tình cũng không dám chút nào hứng thú, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe hắn giao bạn gái nào, làm sao sau khi nhận cái điện danh điện nữ lại vội vàng rời đi như vậy chứ?

"Vậy sao hắn lại trở về?"

"Cho ta một chiếc xe cho thuê." Lan Hoa nói: "Lúc đó điện thoại của hắn đã hết điện, ví tiền cũng quên ở trong tiệm, còn là phí xe chi trả cho ta nữa."

"Bao nhiêu tiền?"

"Bảy mươi lăm khối."

"Đại chưởng quỹ, Từ chưởng quỹ... Hắn làm sao vậy?" Vừa nghe ta hỏi cẩn thận như vậy, Lan Hoa hình như đã phát giác ra cái gì đó, cẩn thận hỏi.

"Không có gì, ngươi về trước đi." Ta phất phất tay.

"Vâng!" Lan Hoa cúi người chào ta, sau đó xoay người rời đi.

Đúng là vậy!

Năm mươi lăm đồng tiền, ở kỳ hạn tan nghỉ, xấp xỉ phải mất bốn mươi đến năm mươi phút.

Cái này và sự ngạc nhiên khi quay trở về từ chỗ cây quạt giấy trắng vốn ăn khớp, rất có khả năng là nàng đã cưỡi xe chở Từ Nhị trở về.

Bất quá, Từ Nhị ta mặc dù tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng đối với hắn lại phi thường hiểu rõ.

Lá gan của hắn rất nhỏ, từ đầu đến cuối, hắn đều hoàn toàn không biết rõ, nếu không lấy tình thương của hắn cùng phủ thành, ta liếc mắt là có thể nhìn ra.

Sự ngạc nhiên lúc đó rất có thể chính là giấu ở dưới xe, đi theo hắn trở về.

Nói vậy là cái tên gọi cụt đó cũng là do cô ta đánh.

Nhưng có chuyện gì có thể khiến Từ Nhị nóng vội như vậy?

"Ah! Đúng vậy! Là mẹ hắn."

Từ Nhị đã nhiều năm như vậy, hắn một mực cần cù chăm chỉ, cũng không có thời gian làm việc mà rời đi, có thể khiến hắn vội vã trở về như vậy chỉ có mẫu thân hắn thôi. Lộ trình hơn bốn mươi phút, cũng vừa vặn về nhà: Lần trước ta và Lý Ma Tử gọi lão Bạch uống rượu, lão Bạch đã lâu mới tới, vừa hỏi, nói là có phó tự họa phân biệt không rõ thật giả, mới từ Từ nhị gia trở về.

Lôi Tai mở ra có thể là mượn danh nghĩa mẫu thân nàng, lừa gạt nàng trở về, cũng vì cưỡi xe của hắn mà trở về.

Vậy sau khi nàng trộm quạt giấy trắng, sao lại rời đi?

Ta vừa suy tư vừa đi về.

Vừa tới trước cửa tiệm, hắn chợt hiểu ra.

Là xe cứu thương! Nàng dùng xe rời khỏi.

Xe cứu thương đến được chừng mười lăm phút, trong thời gian này nàng đã giấu kín quạt giấy trắng, sau đó lại lừa gạt Từ Nhị trở về nhà một chuyến, đi theo hắn trở về.

Nói cách khác, nơi ẩn náu cây quạt giấy trắng đó chính là giữa bệnh viện và Từ nhị gia!

Ta trở lại hậu viện nhìn thoáng qua Diệp Tố Linh, tiểu tử kia vẫn ngủ rất say sưa.

Mặc dù cô là một đứa bé, nhưng đảm lượng còn lớn hơn nhiều so với người trưởng thành. Cho dù tỉnh lại không phát hiện ta cũng không sợ hãi la to, vì vậy ta liền rón rén đi ra ngoài, trở tay đóng cửa lại, đánh một chiếc xe cho thuê, đi thẳng đến y viện.

Người tới trước tiên hỏi thăm một chút, buổi chiều đưa tới hai người ăn căng ở đâu?

Vừa đi vào bộ phận trong động, trong hành lang đã đụng phải một tiểu nhị Từ nhị lưu lại chăm sóc ăn mừng Tần Diều dễ thương.

Hỏi hai người bọn họ thế nào rồi, tiểu nhị kia nói: "Đại chưởng quỹ, ngài yên tâm đi, bọn họ đã không sao rồi. Vừa đánh xong một chút, bây giờ đã ngủ thiếp đi."

Ta lấy ra một ngàn đồng tiền đưa cho hắn nói: "Các ngươi ở đây bảo vệ cũng khổ rồi, mua nhiều chút đồ ăn ngon đi."

Hai người bọn họ đã ngủ, ta cũng không vào trong xem. Việc cấp bách hiện tại là tìm kiếm quạt giấy trắng mới là đứng đắn!

Rời khỏi y viện, ta phúc cho ông chủ Bạch, hỏi thăm vị trí của Từ nhị gia một chút.

Đi theo hướng hắn chỉ, đi mấy chục phút, tới nhà Từ.

Đây là một tòa nhà cư trú cũ, ngay cả cường giả môn vệ Vật nghiệp cũng không có.

Ta ở bên đường chợ mua chút hoa quả và bổ phẩm lên lầu.

Hai mươi bốn tầng lầu phải sát nhau, trước cửa nhà Từ nhị gia bày một đống rương giấy nát, còn có nửa bình nhựa láng giềng.

Ta nhẹ nhàng gõ cửa.

"Ai vậy?" Bên trong truyền ra một âm thanh già nua và mệt mỏi.

Lập tức, lại là tiếng vang vội vàng trên mặt đất.

Qua vài phút, cánh cửa mới mở ra một khe nhỏ.

Lộ ra một gương mặt đầy nếp nhăn: "Ngươi tìm ai?"

"Xin hỏi đây là nhà Từ Nhiễm sao?" Ta hỏi.

"Đúng vậy." Lão thái thái gật đầu một cái.

"À, mẹ ơi, con là đồng nghiệp, nghe nói cậu ấy hơi không thoải mái nên tới thăm." Nói xong đã đưa quà tặng.

Lão thái thái nhìn qua quà tặng ta đang cầm trong tay, lòng cảnh giác buông lỏng một chút, mở cửa, giả vờ oán giận nói: "Thằng nhóc nhà ngươi, đến thì đến thôi, còn mua đồ làm gì. Đứa con thứ hai đã ngủ, ta đi gọi nó ngay."

"Không cần đâu, đại nương, ta vào ngồi một chút rồi đi." Ta nói.

Lão thái thái kia vừa nghe đã sửng sốt - theo lẽ thường, người ta nói đã ngủ rồi, ta không phải nói: "Thế thì không phiền rồi, hôm nào ta mới tới." Sao lại phải vào ngồi một chút?"

Bất quá nàng cũng chỉ là sững sờ, lập tức liền vội vàng mở cửa: "Mời vào bên trong, ngươi ngồi trước, ta rót trà cho ngươi."

Lúc này ta mới phát hiện, chân trái nàng có chút mất linh, mũi chân không dám đạp xuống đất, hai tay còn phải vịn tường.

Thanh âm kéo dài trên mặt đất vừa rồi cũng vì vậy mà dẫn tới.

Bất quá không linh liền về không linh. Thoạt nhìn cũng không có chuyện gì lớn, trên mặt nàng cũng không có vẻ thống khổ gì, hẳn là bị trẹo chân các loại.

"Đại nương, cẩn thận ngáp một chút." Ta vừa nói, vừa ngồi xuống phòng khách.

Lão thái thái quay đầu nhìn ta một cái, biểu cảm trên mặt rất kỳ quái, có thể đang nghĩ: Sao người này lại không hiểu chuyện? Nếu đã nhìn ra thì chân ta không tốt, còn không ngăn ta nói "Đại nương không cần phiền toái", còn muốn uống ngụm trà này sao?

Kỳ thật, ta muốn nhân lúc này cẩn thận xem xét trong nhà này có âm khí tồn tại hay không.

Trên đường từ trong bệnh viện tới, ta đã nghĩ tới.

Nhìn từ chuyện Ô Tô Lý Giang, tâm tư khay cực kỳ kín đáo, tuyệt đối sẽ không làm ra cử động không công dụng gì.

Quạt giấy trắng này nhìn như đơn giản, âm linh sống nhờ bên trong cũng không quá hung ác, nhưng khẳng định nàng có dụng ý khác!

Nếu như để người khác đem quạt giấy trực tiếp giao cho ta, ta tự nhiên chỉ cần liếc mắt là có thể phát hiện ra vấn đề. Nếu đưa thứ này đến cửa hàng khác, những điếm chủ khác có lẽ không có phần nhãn lực này, cũng không phát hiện ra chỗ trân quý của quạt giấy này, căn bản là không nhận.

Chỉ có Từ Nhị là nhân tuyển thích hợp nhất, vừa nhìn ra quạt giấy trân quý, lại không phân biệt được thứ này có phải âm vật hay không.

Hơn nữa từ việc mở mang ngạc nhiên mượn dùng mẫu thân Từ Nhị dẫn hắn về nhà, rồi lại đi theo Từ Nhị xe trở về chuyện này.

Bọn hắn khẳng định cũng đã trước thời hạn công khóa với Từ Nhị.

Ví dụ như biết nó là hiếu tử, mẫu thân xảy ra chuyện, khẳng định sẽ trở về.

Hắn lại phi thường chăm chú đối với công việc, vừa thấy mẫu thân không có việc gì, trước khi đóng cửa nhất định cũng phải quay về.

Như vậy, cây quạt giấy trắng này có thể giấu ở trong nhà Từ Nhị không?

Thừa dịp Từ đại nương không chú ý, ta bấm ngón tay kiểm tra một chút, trong phòng không có chút âm khí dao động, bởi vậy có thể thấy được, quạt giấy trắng không có ở đây.

Chân Từ đại nương hiển nhiên là bị thương đêm nay, đây khẳng định cũng là một vòng tròn trong kế hoạch đá trại, ta quyết không thể bỏ qua bất cứ manh mối nào.

Ta giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, ngồi trong phòng khách quan sát xung quanh.

Chiếc ghế cũ nát đối diện với chiếc ghế là một bộ nghiên mực mà Từ Nhị tự vẽ trên núi non ngàn dặm, dựa vào tường để vào một cái tủ sách nát nước sơn, bên trên đều là các thư tịch nghiên cứu kiểu tranh cổ.

Bên trong gian phòng, tất cả đều là đồ dùng của lão gia dụng hơn hai mươi năm trước, vừa rách nát lại vừa bần hàn.

Từ Nhị làm chưởng quỹ ở Thục Phương Trai, hàng năm tiền tài qua tay không dưới mấy ngàn vạn, không tính hắn lén giúp người ta giám định công việc vẽ tranh, tiền lương và tiền thưởng đã có hơn mấy chục vạn, làm sao qua thời gian nghèo khó như vậy được?

Không bao lâu sau, Từ đại nương điểm chân đặt chén trà trước mặt ta.

"Đại nương, theo ta được biết, tiền kiếm được từ từ cũng không ít a, nhưng những ngày này làm sao mà sống khổ như vậy? Có phải có cái gì khó khăn không." Ta trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Từ đại nương lại sửng sốt, có thể đang nghĩ: Rốt cuộc người này là sao vậy? Sao lại nói vậy.

Nhưng xét thấy cấp bậc lễ vật, cũng không thể trực tiếp đuổi ta ra ngoài chứ?

Thở dài một hơi, nàng mới ngồi xuống cái ghế nhỏ đối diện ta, nói: "Ai, đây đều là mệnh đó!"

Chương thứ hai ngàn ba ngàn truy hồn câu ngàn dặm.

"Vốn cuộc sống nhà chúng ta ngày thường rất không tồi, nhưng năm đó cũng không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên gặp phải tai họa, lại còn liên tiếp gặp người. Đầu tiên là lão đại đụng người ta, bồi thường cho người ta trăm vạn, chính mình chữa bệnh cũng tiêu không ít., Cuối cùng vẫn không giữ được mạng. Lão đầu tử bị huyết vân, tích góp trong nhà đã tiêu hết còn chưa tính, ngược lại thiếu nợ một khoản lớn. Thứ hai không biết từ đâu nghe ra một phương thuốc chữa huyết hủ, nhưng lúc hắn lên núi hái thuốc không cẩn thận rơi xuống, gãy đầu ngón tay, ngay cả bút vẽ cũng không sờ được."

"Nếu không phải bây giờ hắn gặp được một ông chủ tốt, hàng năm còn có thể trả lại một phần, hai mẹ con ta đã sớm bị ép chết rồi." Từ đại nương ai thán nói.

"Đại nương, các người đang vay nặng lãi sao?" Ta có chút kinh ngạc hỏi.

Mỗi năm Từ Nhị có thể kiếm được ít nhất mấy chục vạn, đã ở Thục Phương Trai nhiều năm rồi, tính ra cũng không sai biệt lắm có khoảng một hai trăm vạn thu nhập, nhiều tiền như vậy còn chỉ có thể trả một bộ phận, đó hiển nhiên không phải là món nợ bình thường.

"Ài!" Từ đại nương thở dài một hơi, muốn nói lại thôi: "Tiểu tử, uống trà đi."

Nàng đây là không muốn nhiều lời với ta, thậm chí có chút ý tứ muốn giục ta đi.

Ta lại giả vờ không hiểu, bưng chén trà lên uống một ngụm, đột nhiên hỏi: "Đại nương, cái chân này của người là sao vậy? Hôm nay bị ngã à?"

Từ đại nương sửng sốt một chút, có thể đang nghĩ: Sao cái nhóm này lại câu được câu không. Lúc vừa bước vào nhà ngươi đã thấy ta đáng lo lắng lắm rồi mà, sao giờ mới nhớ ra hỏi?

Kỳ quái thì kỳ quái, nhưng cô vẫn tiếp tục nói: "Cũng không phải, thẻ ngân hàng của con hai thì đã bị bọn chúng lấy đi từ lâu rồi, mỗi tháng mở tiền, chúng ta không thấy được bóng dáng. Hơn nữa cách ba bữa còn phải xông tới cửa, cho hắn tiền công việc cá nhân mà phải đi. Thật sự hết cách, ta chỉ có thể kiếm chút ít tiền để bổ sung thêm."

"Buổi tối không cẩn thận té một cái, lúc ấy động đậy cũng không nhúc nhích được, nếu không phải gặp được một cô nương hảo tâm..."

"Cô nương kia trông như thế nào? Là người nước ngoài sao?" Ta gấp giọng hỏi.

Từ đại nương hết sức kỳ quái nhìn ta một cái: "Người này có phải có chút không bình thường không, nào có chuyện phiếm như vậy? Ngươi quan tâm đến chân của ta hay là quan tâm đến cô nương kia? Thấy ngươi là người một công việc của con trai thứ hai, lại mang lễ vật nên ta mới cho ngươi vào phòng, sớm biết ngươi như vậy, ta còn không bằng không mở cửa cho ngươi đi.

Rõ ràng Từ đại nương không vui lắm nhưng vẫn châm lửa nói: "Là một cô nương phương nam, tuy bộ dáng không cao, nhưng rất thanh tú."

"Là cô ta đánh điện thoại cho Từ Văn đấy à?"

"Đúng, vẫn là nàng đưa ta lên lầu, ngồi trên vị trí của ngươi bây giờ, chính là chén trà trong tay ngươi."

Ta nghe ra trong giọng nói nàng tức giận cùng không kiên nhẫn, vẫn như cũ truy vấn: "Vậy sau khi từ nhiễm trở về thấy nàng sao?"

"Không những thấy, còn nói, nắm tay, đưa nàng xuống lầu. Tiểu tử ngươi hỏi xong chưa?" Ngữ khí Từ Đại Nương càng ngày càng lộ ra vẻ không kiên nhẫn, thậm chí là chán ghét.

Điều này cũng không trách nàng, ngươi rõ ràng là tới thăm nhi tử của nàng, thấy nàng cũng bị thương chân, lại thờ ơ, một mực nhìn chằm chằm một cô nương không quen biết hỏi một câu không thôi.

Đổi lại là ai trong lòng cũng sẽ rất không thoải mái.

Có điều, hiện tại ta cũng không để ý nhiều như vậy, tiếp tục hỏi: "Có phải nàng đã chữa vết thương chân cho ngươi chưa?"

Lúc này sắc mặt Từ Đại nương đã rất khó coi, giọng điệu bất thiện trả lời: "Vâng, lúc ấy ta cử động cũng không được, là cô nương này giúp ta bóp hai cái là tốt lắm rồi. Tiểu tử, ngươi hỏi xong chưa?"

"Đại nương, cô đừng tức giận, ta còn có một vấn đề cuối cùng, cô té ngã ở đâu vậy?"

"Cây liễu lớn ở ngay cửa khu nhỏ..."

"Đại nương, ta đi trước, có rảnh sẽ lại tới thăm mẹ." Nói xong, ta đứng dậy với ánh mắt cực kỳ kinh ngạc, vội vàng ra cửa, chạy thẳng ra cửa.

Vừa rồi, có lẽ duyên cớ Từ Đại Nương đứng gần ta chút, đột nhiên ta ngửi thấy một mùi thuốc kỳ quái, đó là mùi Ma Thần Tán.

Thứ này là một loại nguyên liệu trọng yếu nhất trong tài liệu chế tạo Thổ – Mê – Huyễn dược.

Từ đại nương đang choáng váng thì cũng là giả dối, bị ngã chân cũng là ngoài ý muốn.

Bởi vì, mục đích của bọn họ là gọi Từ Nhị về nhà!

Với tính cách bướng bỉnh cứng cỏi sáng sủa của Từ đại nương, chỉ cần trẹo chân sẽ không gọi điện cho Từ nhị, để hắn trở về sớm.

Nếu là người bình thường gặp phải tình huống này, có thể giúp nàng phạt tiền hoặc đưa đến nhà cũng không tệ rồi, cho dù thật sự gặp được người hảo tâm, đợi đến khi con hắn trở về mới yên tâm rời khỏi nơi này. Thế nhưng người này lại có thể giải trừ dược hiệu của Ma Thần Tán, cái này có chút không đúng lắm!

Ma Thần Tán mặc dù chỉ là một loại nguyên liệu, nhưng sử dụng một mình là một loại độc dược kịch liệt, có thể tê liệt thậm chí giết chết thần kinh, chỉ cần một thời gian dài, thần kinh cuối cùng sẽ hoàn toàn mất đi tri giác, không cách nào chữa trị.

Nếu như không giải trừ kịp thời thì chứng bệnh của Từ đại nương sẽ nghiêm trọng, Từ Nhị sẽ mang nàng tới y viện, sẽ không trở về Thục Phương Trai.

Một khi tới viện thì sẽ phát hiện có người cố ý hạ độc.

Cứ như vậy, sẽ lộ ra sơ hở.

Cho nên, cô gái nhìn như hảo tâm dìu nàng lên lầu kia, cũng chính là hạ độc nhân!

Còn Từ Đại nương đã nói rất rõ ràng, người nọ là một cô nương phương nam, thủ lĩnh không cao lắm.

Tuy nói khoa trương hóa trang thuật rất mạnh, Hán ngữ cũng phi thường thuần khiết, giả thành nữ hài Trung Quốc cũng không phải việc khó, nhưng cái đầu lại không thể thu nhỏ lại. Túc tóc cùng âu yếm giống nhau, cao khoảng một mét bảy, hiển nhiên không phải cô nương phương nam trong miệng Từ đại nương.

Nói cách khác, hạ độc Từ đại nương, từ đó dụ dỗ Từ Nhị trở về không phải là kéo bướm, mà là có người khác.

Nhưng người này là thủ hạ của Bàn Tơ? Còn có ẩn tình khác?

Truy xét đến đây, dường như mục đích bọn hắn dụ Từ Nhị về nhà không đơn giản như vậy.

Ít nhất không chỉ là để che giấu tai mắt, xe của hắn trở lại phố cổ mà thôi!

Ta chạy tới cửa khu nhỏ, ngồi xổm dưới cây liễu nhìn một chút, quả nhiên dưới cây kia tụ tập một đám lớn kiến, đang vận chuyển gặm lấy mấy con sâu thịt vù vù.

Những con sâu này đều bị Ma Thần tán giết chết, mà thần kinh những con kiến được bọc bên ngoài từ xương cốt, tương đối mà nói năng lực cảm giác tương đối yếu.

Ta xoay người chạy vào chợ mua mấy túi thực phẩm, đổ thức ăn bên trong ra, dùng túi nhựa nhựa lớn đem mấy con côn trùng lớn kia đựng vào, đánh xe thẳng đến tiệm thuốc trung viện.

Mua một ít Mã Bảo, Thanh Diên Thạch, Tử Thạch Anh, mấy vị trọng trấn an thần dược.

Sau khi tất cả đều biến thành bột phấn, hắn lại lấy ra một linh phù khác đốt thành tro bụi, đổ lên người con côn trùng.

Sau đó chạy tới chợ đêm, chọn hai con bồ câu cường tráng, đút côn trùng vào.

Đến lúc này, Thiên Lý Truy Hồn Cáp đã đại công cáo thành!

Chương thứ hai ngàn ba mươi hai, bờ sông có Quỷ lâu.

Trong sách nói: Người thắng có trí tuệ, quỷ thắng vô hồn.

Một tay ta là Truy Hồn Cáp Kỳ thật là được con hạc giấy cùng với người giấy của Hàn lão lục dẫn dắt đi nghiên cứu ra.

Bất quá với năng lực hiện tại của ta còn chưa đủ để điều khiển hạc giấy truy tung ngàn dặm, cho nên ta chỉ có thể sống bằng bồ câu làm vật dẫn, dùng linh phù và thảo dược làm vật dẫn, để linh hồn của nó theo nhàn nhạt Ma Thần tán truy tung.

Kỳ thực, con bồ câu này trên bản chất đã sớm chết rồi, chỉ là một thi thể mà thôi!

Ta tiện tay đánh một chiếc xe, giống như trước đây không lâu theo dõi An Hồn Phù ở Tây An, đi theo xa xa.

Từ lời kể của Từ đại nương, căn bản ta có thể xác định một điểm, cô bé tốt bụng dìu cô lên lầu, hơn nữa luôn chờ Từ Nhị trở về nhất định có vấn đề!

Muốn tìm được quạt giấy trắng, đầu mối duy nhất để giải đáp điều bí ẩn này chính là tìm ra cô gái nhỏ này.

Tuy nàng cơ hồ không lưu lại bất cứ vết tích gì, nhưng Ma Thần tán chính là manh mối tốt nhất!

Nghê Hồng lấp lóe hai bên đường phố, trong bầu trời đêm xa hơn, một con bồ câu đã chết lặng phi hành nhanh chóng.

Khác với lần trước chính là, hiện tại là tại võ hán, ta đối với tình hình địa hình trên đường phi thường quen thuộc, chỉ huy tài xế không xa không gần đi theo.

Hơn một giờ đồng hồ, bồ câu chui vào một phần đuôi sông.

Ta trả tiền rồi vào theo.

Tòa nhà lầu này nằm sát bờ sông, đã ngừng vận công nhiều năm, nghe nói chất lượng không đủ, bị trạm cấp cao hạ lệnh cưỡng chế xây dựng nên, nhưng cũng không biết nguyên nhân gì, vẫn chưa bị dỡ bỏ.

Bởi vì căn phòng này chiếm diện tích khá lớn, bốn phía vắng vẻ không ít đất đai, một số người lớn không chịu được ở phụ cận, liền lần lượt ở nơi này khai khẩn ra từng mảnh vườn rau nhỏ, gieo trồng rau dưa, trong lúc nhất thời ngược lại biến thành thiên đường nông gia.

Sau đó, cái án bắt cóc ồn ào sôi sục kia lập tức xảy ra ở đây.

Trên đường đi học, một cô bé bảy tuổi bị tên khốn bắt được, vơ vét trăm vạn tiền chuộc của cha mẹ nàng.

Nhưng chờ đến khi sát thủ bắt được tên kia, bọn họ cung phụng nói, cô bé kia khóc lóc ồn ào, bọn họ rất sợ bị bác gái hái rau nghe thấy, cùng ngày liền đem nàng giết chết, hơn nữa hết sức tàn nhẫn phân thây. Sau đó video hướng cha mẹ nàng vơ vét tài sản, đều là lúc nàng còn sống ghi lại.

Lúc bọn chúng mang theo hiện trường phạm án nhận lĩnh, tất cả mọi người đều giận lớn tiếng mắng chửi.

Từ sau hôm đó, nghe nói từ đêm tối tòa nhà này, sẽ truyền ra tiếng khóc của một cô bé, thậm chí còn có người nhìn thấy. Cô bé mặc váy màu trắng, hai chân chạy khắp nơi, không ngừng kêu khóc: "Mẫu thân, mẫu thân, con muốn về nhà!"

Lời đồn này được nói càng ngày càng tà dị, đám đàn bà lớn tự nhiên không dám tới nữa.

Vừa tối xuống, lại càng không có người đi lại gần khu vực này.

Kể từ đó, toà Lạn Vĩ Lâu này càng không ai nguyện ý tiếp nhận, hoang phế ở nơi này cũng không sai biệt lắm đã năm, sáu năm.

Mọi thứ đều tối đen như mực, cỏ hoang cao hơn đầu người, chuột yêu đánh nhau chi chi kêu loạn.

Cảnh tượng này quả thực có vài phần khủng bố.

Ta một tay nắm Vô Hình châm, thật cẩn thận đẩy cỏ hoang ra, từng bước hướng về phía tòa nhà.

Ta cũng không sợ quỷ hồn gì đó, mà sợ bị người khác phát hiện.

Nếu con Hồn Cáp trực tiếp bay tới nơi này, tức là gia hỏa cực kỳ khả nghi dùng Ma Thần tán kia cũng ở đây.

Nếu đây là một cái bẫy, vậy bây giờ ta đã đi vào rồi!

Mắt thấy sắp đi khỏi bụi cỏ hoang, ta vội vàng móc ra một tấm Ẩn Thân phù dán lên người.

Lúc này, ta đã sớm không phát hiện ra vị trí cụ thể của Hồn Cáp, cũng không biết rốt cuộc xảy ra tình huống gì. Nhưng có một điểm có thể xác định được, phát hiện nó khẳng định là một cao thủ am hiểu âm dương thuật, bởi vì linh hồn con bồ câu kia bị rút ra, đang xoay quanh trên bầu trời nhìn quanh, hình như là đang tìm ta!

Đương nhiên, chỉ bằng vào Thủ Truy Hồn Thuật này tự nhiên còn chưa tra ra tung tích của ta.

Tòa lầu này vốn định xây thành khách sạn Lâm Giang, bộ phận chính cơ bản đã xong, có khoảng hơn hai mươi tầng.

Đứng ở trước lầu ngước nhìn lên, giống như một toà núi lớn đông nghìn nghịt.

Đừng nói bây giờ chỉ là một màu đen kịt, ngay cả ban ngày muốn tìm một người cũng không dễ dàng gì.

Ta đang có chút lo lắng từ đâu rơi vào tay, đột nhiên có một đạo ánh sáng yếu ớt, từ trên trời giáng xuống.

Lúc tới gần mặt đất, mới thấy rõ đó là nửa đoạn khói đầu.

Lập tức, trên lầu kia lại sáng lên một mảnh ánh lửa.

Khoảng gần tới đỉnh tầng, dưới ánh lửa nổi bật xuất hiện vài bóng người.

Trong ánh sáng lóe lên một cái rồi biến mất kia, ta thấy rõ ràng, những bóng người kia có cao có thấp, có béo có gầy, khoảng bảy tám người!

Trong quỷ lâu kinh khủng âm trầm, bảy tám bóng người kỳ quái tụ tập ở đây.

Muốn làm gì đây?

Ta đang đợi ngươi sao?

Ta đang truy tìm tung tích có thể đi lại trên đường, tra được Từ nhị gia, sau đó lại theo Hồn Cáp tìm tới chỗ này.

Căn bản là không nghĩ tới, còn gặp phải kình địch gì đó, cho nên cũng không mang theo song đao Trảm Quỷ Thần.

Vũ khí thuận tay duy nhất chính là Vô Hình châm, ngay cả phù chú cũng không nhiều.

Nếu mấy tên này thật sự là cao thủ đồng đạo, thì quả thực ta đã có chút dữ nhiều lành ít rồi.

'Rầm Ào Ào', 'Rầm Ào Ào'...

Đúng lúc này, từ một hướng khác đột nhiên truyền đến một trận thanh âm kích động cỏ dại.

Thanh âm không lớn, nhưng không phải do động vật phát ra!

"Ừm? Có người đến." Ta vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm phương hướng kia.

Cỏ dại rẽ sang hai bên, một bóng đen lóe lên, bóng đen này vô cùng quen thuộc.

Chờ đến gần một chút, ta mới phát hiện hóa ra tiểu nhị thục phương trai mồm lanh lợi Lan Hoa kia!

Chẳng qua lúc này, gã mặc một bộ áo đen bó sát người, sau lưng còn đeo một cái túi lớn căng phồng.

Hắn đi ra phía sau cỏ dại, rất cẩn thận nhìn xung quanh, lập tức sải bước đi về phía hoang lâu. Lúc đi qua bên cạnh ta, giống như trong tiềm thức đã nhận ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn bên ta.

Ta tranh thủ thời gian nín thở!

Lan Hoa thấp hơn ta một chút, trán cách cằm ta chỉ có nửa cẳng.

Nói tóm lại chính là, ta sớm dùng tới Ẩn Thân phù, lúc này lại xuất hiện một mảnh đen kịt.

Hắn nhìn hai lần cũng không phát hiện gì, lúc này mới tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Tuy nhiên, lần này rốt cuộc cũng nói cho ta biết, chính là hắn!

Rốt cuộc tiểu tử này là ai?

Vậy mà lại giả trang thành một tiểu nhị bình thường, giấu ở Thục Phương Trai.

Tên gia hỏa này ngược lại rất thông minh, không giống như các nội ứng khác, thành thành thật thật ở lại, sợ lộ ra sợ bị lộ bí mật gì đó.

Ngược lại mấy lần có ý định tiếp cận ta, giả bộ dáng như không nói một lời nào.

Mặc kệ hắn xuất phát từ mục đích gì, ta nhất định phải tìm cho rõ ràng!

Chờ sau khi hắn đi được vài chục mét, ta lại lấy ra một tấm phù lục tiêu âm dán lên người, lặng lẽ đi theo.

Đông, đông đông...

Trong hành lang là một màu đen kịt.

Hắn vác cái túi lớn phía sau tựa như cực kỳ nặng nề, mỗi một bước chân nện xuống, đều phát ra một tiếng thùng thùng vang lớn.

Nhưng gia hỏa này phi thường cẩn thận, mặc dù bên trong quỷ lâu một mảnh đen sì, chỉ có chính hắn, nhưng cứ mỗi khi đi được vài tầng, lại đột nhiên quay đầu về phía sau liếc mắt một cái. Thậm chí có đôi khi còn cố lộng huyền hư đi vào một tầng trong đó, vòng một cái vòng từ một bên khác cầu thang đi lên.

Ta sợ bị hắn phát giác, cách xa hai mươi, ba mươi mét, đi theo phía sau.

Trong lúc bất chợt, một ngọn đèn sáng loáng, bỗng nhiên sáng lên, chói đến người có chút không mở được mắt.

Ngay sau đó một tiếng quát to vang dội lớn: "Người nào?"

(D: Sách bí tàng núi Nghiêu Sơn Hải mới lão Cửu, bí chính thức tuyên bố! Mọi người ở tiểu thuyết đốm lửa tìm tòi bí tàng của Nghiêu Sơn Hải là có thể đọc, văn võ bộ phận thần bí nhất Trung Quốc cao thủ tập trung thiên hạ, dũng mãnh xông vào cấm địa tử vong, La Bố, Côn Lôn sơn, Hắc Trúc rãnh, Triều Dương hồ, chờ ngươi tới chiến!)

Tổ thứ hai nghìn ba mươi ba người Long Tuyền.

"Là ta." Lan Hoa dị thường bình thản trả lời.

"Tiểu Lan Tử? Sao ngươi mới tới?" Người nọ bắt đầu điều chỉnh ánh đèn.

Lúc này ta mới phát hiện, đứng ở sau ngọn đèn là một tên to con đặc biệt khôi ngô, đội một cái mũ lưỡi rộng cỡ đầu vịt, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, trên cằm và hai má để một vòng đặc biệt chỉnh hình, cùng loại với râu giống như Baker Phốc. Trong tay cầm chiếu đèn to lớn, phảng phất như hắc tháp đứng ở phía trên cầu thang.

"Ngươi cho rằng ta muốn đến là đến sao? Giấu ở bên cạnh Trương Cửu Lân làm nội ứng không phải là đùa giỡn, một khi bị hắn phát hiện tính mạng đã không còn! Mau lên, tiếp lấy ta một vốc, mệt chết ta rồi!" Nói xong, hắn tháo túi đen sau lưng xuống, có chút mệt mỏi đập đập lưng.

Tên to con một tay nhấc lên, không chút cố sức quay người lại nói: "Đi nhanh đi, chờ ngươi đi."

Hai người tiếp tục leo lên trên, chờ bọn hắn đi lên một tầng, lúc này ta mới tiếp tục đi theo.

Lại leo lên năm sáu tầng, hai người không tiếp tục leo lên nữa, đi theo hành lang.

Từ bố cục tàn phá đi lên, tầng này hẳn là khách sạn cao cấp của tửu điếm cũ.

Ta theo hai người bọn họ liên tiếp đi xuyên qua mấy căn phòng to nhỏ, tới chủ phòng.

Lúc này mới phát hiện, trong phòng trống trải này, hoặc đứng hoặc đã có mấy người chờ ở đây.

Trên bệ cửa sổ là một người gầy nhỏ, tóc rối bù, ngửa mặt tựa vào tường, trong tay mang theo nửa đoạn khói đầu, xem ra là người ném tẩu vừa rồi.

Đây đã là tầng thứ hai mươi mốt, một khi rơi xuống theo hướng này, bất luận là ai cũng không sống nổi.

Nhưng hắn cứ như vậy ngồi trên bệ cửa sổ không có phòng hộ như vậy, một chân và hơn nửa người đều cong ra ngoài, hơn nữa thân hình cực kỳ gầy yếu, sợ là một trận gió có thể đem hắn thổi xuống.

Vừa thấy hai người Lan Hoa tiến đến, hắn quay đầu nhìn thoáng qua nói: "Mịa, con mẹ nó, ngươi cho tới bây giờ còn không biết hai chữ đúng giờ viết như thế nào phải không? Không cần lão tử dạy ngươi."

Lan Hoa giống như không nghe thấy, đoạt lấy nửa bình nấm từ trong tay gã râu xồm đang ngồi trên mặt đất, ngửa cổ uống một ngụm lớn, lúc này mới cười hắc hắc nói: "Ngươi có gan thì cứ thử xem!"

"Muốn chết!" Tiểu gầy gò ném đầu khói, một tay vỗ bệ cửa sổ, cả người như chim lớn bay tới.

Trong tay hắn lập loè ánh sáng, đã xuất hiện một thanh đao hình rắn.

Lan Hoa giống như không phát hiện gì, lại ngửa cổ uống cạn.

Ầm!

Mũi đao chỉ còn cách cổ họng Lan Hoa chừng ba tấc thì chợt dừng lại.

Bàn tay người gầy gò bị một sợi tơ đen dài nhỏ quấn lấy.

Sợi dây màu đen kia không phải là dây thừng, mà là một sợi tóc.

Đứng dựa vào tường là một nữ lang trẻ tuổi, hai tay khoanh vai, váy dài màu lam nhạt, hong dài màu trắng, trên đầu đeo một cái mũ che nắng nhỏ, trên trời đen sì còn mang một bộ thiếp cao bên cạnh.

Bộ trang phục này giống như du ngoạn ở bờ biển, cùng cảnh tượng lúc này, có chút không hợp.

Càng làm cho người ta chú ý chính là, mái tóc dài dày của nàng tựa như thác nước buông xuống bên hông.

Một sợi trong đó bay ngang ra ngoài, vừa vặn quấn ở trên cổ tay của tiểu gầy.

"Được rồi, ta nói chừng nào thì ngươi mới có thể gặp mặt không đánh nhau?" Một giọng nói khàn khàn từ góc tường truyền ra.

Người nọ là một tiểu lão đầu khô gầy, mặc một thân áo dài màu xám, trên cằm mọc ra mấy chòm râu dê thưa thớt, bên cạnh có một lá cờ dài vải trắng, bên trên viết "Diệt Thử trừ ruồi."

Bên cạnh lão đầu, một tiểu nữ hài tóc ngắn một tay chống má, như đang suy nghĩ gì đó, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phương hướng mà ánh mắt nàng nhìn chăm chú, chỉ là con bồ câu không ngừng xoay quanh kia!

Từ đó có thể thấy, người vừa bắt được linh hồn con bồ câu chính là nàng.

Hơn nữa, theo lời Từ đại nương, chắc chắn bà là mỹ nữ đỡ bà lên lầu!

"Chẳng phải ngươi ỷ mình là cháu ngoại của Xuân lão sao? Có gì tốt mà trâu bò, ngươi chờ đó cho ta." Tiểu gầy nói xong liền thu đao lại.

Mái tóc mỹ nữ cũng vèo một tiếng rụt trở về.

Lan Hoa cười ha hả: "Vậy ngươi giả vờ với ta làm gì? Chẳng phải ngươi thấy mỗ mỗ còn chưa xuất quan à? Nếu mỗ mỗ ngươi chỉ đức hạnh, còn chưa đủ để lão nhân gia bóp một ngón tay! Đến lúc đó, ngươi làm cháu trai cho ta cũng không kịp nữa rồi."

"Hai người các ngươi bình thường cãi nhau ầm ĩ còn chưa tính, hiện tại lại ở trước mặt người ngoài, là muốn cho lão tử chê cười chúng ta?"

Một người thanh niên đeo kính mắt ngồi xổm trên mặt đất, tay cầm một quyển sách thật dày, không ngẩng đầu lên nói.

Tiểu gầy và Lan Hoa tựa như cực kỳ sợ hãi người này, đồng thời nghẹn họng không dám lên tiếng, lơ đãng quay đầu nhìn về một hướng khác.

Một bên khác, hoặc ngồi hoặc đứng cũng có mấy người.

Chẳng qua tất cả đều là người nước ngoài.

Một đôi thanh niên mặc tình lữ, rúc vào một bên cửa sổ.

Một ông lão mặc trang phục đuôi yến, híp mắt lại, cắp tẩu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một nam nhân cơ bắp cao hơn hai mét, một tay chống đỡ nhưng vẫn giữ nguyên tư thế đứng thẳng, không hề nhúc nhích.

Một gia hỏa cuốn lông con mắt nhỏ vuốt cằm híp mắt nhìn chằm chằm cung nữ phía đối diện.

Còn có một lão thái thái mang lão Hoa Kính, đầu đầy tóc trắng, một tay chống quải trượng tựa vào trên mặt tường, hình như đã ngủ.

Từ trong cách nói chuyện vừa rồi của bọn họ, mấy người Hoa Hạ này hơn phân nửa đều là cao thủ Long Tuyền sơn trang, đặc biệt là người tiểu nhị Ly Phương Trai, bày thành tiểu nhị Lưu Phương Trai, lại còn là cháu ngoại tôn của tứ đại Thái Thượng trưởng lão Xuân Lão của Long Tuyền sơn trang!

Mà mấy lão già đối diện thì lại không nắm rõ được tình hình như thế nào.

Nhìn từ việc những người này cùng với Uyển Nữ vừa rồi ra tay, bản lĩnh của những người này đều phi thường không đơn giản!

Tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường.

Hơn nữa còn xuất hiện trọn vẹn bảy người!

Mà sáu người này nhìn như bình thường, nếu có thể xuất hiện ở đây, âm thầm cấu kết với Long Tuyền sơn trang, nghĩ hẳn cũng không dễ chọc.

Nhưng bọn họ lén lén lút lút tụ tập ở đây, là muốn làm gì đó?

Bốp!

Người trẻ tuổi ngồi trong phòng bộp một tiếng khép sách lại, hướng về phía trước đẩy tầm mắt, hướng về mấy tên trưởng lão đối diện nói: "Hặc Xà tiên sinh, để ngài chê cười rồi. Hiện tại chúng ta đã đem đồ ngươi cần đến, tóm lại nên để cho chúng ta mở mang tầm mắt a?"

Lão nam nhân ngậm tẩu thuốc, phun ra một ngụm sương khói, chậm rãi gật đầu, dùng giọng điệu rất nặng của nước ngoài nói: "Rất tốt."

Theo hắn lên tiếng, cơ bắp nam tử ngã ngược ra, bỗng nhiên xoay người một cái, lặng yên không một tiếng động lật qua.

Lão thái thái nhắm mắt ngủ say mở mắt ra, một đôi tình lữ đang dựa cửa sổ xì xào bàn tán kia cũng quay người lại, nhìn chằm chằm nam tử râu quai nón cũng lưu luyến thu ánh mắt lại.

Đối diện Long Tuyền Sơn Trang, những người này cũng đều quay đầu lại.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Lan Hoa mà mang đến. Lúc này cõng sau lưng gã to con kia là một cái túi lớn.

Lan Hoa đưa tay nhận lấy cái túi trên người to con, vừa mở ra vừa nói: "Đây là ta vừa mới lấy được, còn nóng lắm."

Thi binh xếp thứ hai nghìn ba bốn.

Ta đứng ngoài cửa nhìn ra xa, Lan Hoa giải khai trong túi vậy mà chứa hai người.

Một nam một nữ.

Nam thì hói đầu, hình thể hơi mập.

Vóc người nữ không tệ, tóc cuốn không ngừng.

Hai người đều trần truồng, cái gì cũng không mặc.

Ta liếc mắt là nhìn ra, hai người này đã chết, hơn nữa đúng như lời Lan Hoa nói là vừa mới chết không lâu, hẳn là còn có chút nhiệt độ.

Lan Hoa dưới sự trợ giúp của to béo, đem hai thi thể lôi ra ngoài, cười ha hả hướng mọi người giải thích: "Nam nhân họ Vương, là hàng xóm sát vách của ta. Không phải ai cũng nói lão Vương sát vách mà, tên này đúng là, chuyên môn câu dẫn lão bà người ta. Bà ta ở trên lầu ta, chồng của nàng là một xe xa xa lái xe., Một hai tháng mới trở về một chuyến, vừa về đã như chó nhà giàu phát tình, liên tục lăn lộn mấy đêm, ồn ào đến mức ta cũng không ngủ được. Sau đó cô gái này càng là láng giềng, chồng vừa đi, đã không chịu nổi tịch mịch, thường xuyên dẫn các loại nam nhân về nhà, gần đây thông đồng với lão Vương."

"Khà khà, Lan Tử, hắn không quyến rũ ngươi sao? Con quỷ nhỏ này rất có tính toán!" Người to con sờ ngực nữ thi hai cái rồi hỏi.

Lan Hoa liếc hắn một cái nói: "Ai cũng giống ngươi, gặp nữ nhân là muốn, hận không thể làm heo mẹ hai lần, ta nhẫn nhịn mấy chục năm đồng tử công với hắn sao có thể lãng phí ở trên người hắn?"

Lan Hoa lại như cố ý khoe khoang tiếp tục nói: "Lúc ta mở cửa, hai tên này đang làm kịch liệt đấy! Không phát hiện ra ta chút nào, ta vừa nghĩ tới hai người bọn họ cũng sắp chết, phát thiện tâm, để bọn họ lại hưởng thụ hưởng thụ đi."

"Ai biết, chờ đợi khoản này khoảng bốn năm mươi phút, thực không nhìn ra, lão Vương hói đầu bản lãnh thật sự rất tốt, ha ha..."

"Ghê tởm!" Lăng nữ cũng quay đầu lại.

Sắc mặt nữ hài tóc ngắn ửng đỏ, cúi đầu xuống.

Hai tiểu tình nhân ngoại quốc không biết thấp giọng nói cái gì, hai người đều âm thầm cười nhạo.

"Xùy." Lão đầu ngoại quốc ngậm tẩu thuốc kêu lên.

Tiểu Quyển mao từ trong hông móc ra một thanh tiểu đao, bước nhanh tới.

cắt một đao ở trước ngực hai cỗ thi thể, lập tức một trảo lấy ra hai trái tim đỏ tươi.

Lão thái thái tóc trắng như biến ảo ảo thuật, không biết từ đâu lấy ra một bình thủy tinh to như trái dưa hấu.

Trong bình chứa một ít chất lỏng trong suốt, cũng không biết là thứ gì, vừa mở nắp bình ra, lập tức tản mát ra một mùi vị quái dị gay mũi.

Luồng lông nhỏ đặt trái tim xuống.

Hai trái tim kia vừa vào trong bình, lập tức tựa như cá bơi, bắt đầu bơi.

Lật người nhảy lên, đùa giỡn rượt đuổi nhau.

Cùng lúc đó, hai bộ tử thi trên mặt đất cũng đung đưa, rất có tiết tấu đung đưa.

"Chiếc áo gấm kia nói đúng lắm, áo khò khò ít, sức khắc ngói!" Tay lão thái thái cầm bình thủy tinh, tụng niệm chú ngữ, đột nhiên quát to một tiếng.

Ầm!

Hai cỗ tử thi kia trong giây lát nhảy dựng lên.

Hai mắt trợn tròn, miệng rộng mở ra, ngửa cổ phát ra từng tiếng kêu quái dị kinh khủng đến cực điểm.

Lúc này, ngay cả đám người Long Tuyền sơn trang cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng đám người này cũng không phải hạng người bình thường.

Cảnh tượng như thế có chút rợn người, cực kỳ khủng khiếp. Đối với bọn họ, có thể cũng chẳng có gì ghê gớm, chỉ là mới gặp lần đầu, giật nảy mình mà thôi.

"Mao tiên sinh, đây là vong linh thuật của ngươi?" Thiếu niên tròng mắt nói: "Mặc dù ta không nhìn ra, các ngươi làm như thế nào, nhưng trong Âm Dương quỷ thuật của Hoa Hạ chúng ta cũng có rất nhiều thuật khống thi tương tự, muốn dùng món đồ chơi này để trao đổi? Chỉ sợ..."

"Không." Thiệu Chính dậy khẽ lắc đầu: "Mặc thôn tiên sinh, đây chỉ là bước đầu tiên để tử thi sống lại mà thôi."

"Chiếc áo gấm kia đáp lại, áo gấm khó tìm..." Lão thái thái kia tiếp tục tụng niệm chú ngữ.

Theo tiếng chú ngữ ngâm xướng, hai thi thể quái dị kia dần dần chậm rãi lại, ngừng kêu, buông thõng hai tay.

"Khắc ngói lực, đặc biệt!"

Lão thái thái rống to một tiếng cuối cùng kéo theo âm thanh sắc nhọn.

Hai cỗ thi thể kia triệt để yên tĩnh trở lại, trên mặt thậm chí còn tươi cười thân thiết, nếu như không nhìn vết thương máu chảy đầm đìa trước ngực bọn họ, trên cơ bản sẽ không có gì khác với người bình thường, ai cũng sẽ không ngờ trái tim của bọn họ đã bị lấy đi!

"Mặc thôn tiên sinh, đây mới là hoàn thành phẩm." Hòa Đức rất tự đắc nói: "Tuyệt kỹ bí truyền của Vong Linh giáo—— Thi Binh!"

"Bọn hắn không sợ đao kiếm, thậm chí là bắn ra. Chỉ cần trái tim hoàn hảo không tổn hao gì thì dũng cảm tiến lên phía trước."

"Bọn chúng có sức mạnh vô cùng lớn, vĩnh viễn không mỏi mệt!"

"Bọn họ không có gì phải sợ, vĩnh viễn trung thành!"

"Chỉ cần ngươi nắm giữ trái tim, bọn họ vĩnh viễn là chiến sĩ dũng mãnh nhất mà trung thành của ngươi."

"Hơn nữa, điểm đặc biệt nhất chính là, ngoại trừ không biết nói chuyện ra, bọn họ hoàn toàn không khác gì người bình thường. Sau khi mặc xong cho bọn họ, đi trên đường cái, ra vào các sở trường, cũng sẽ không có ai phát hiện dị thường gì, bọn họ sẽ theo tâm ý của ngươi, tùy thời điều chỉnh cơ bắp, làm ra bất kỳ biểu tình cùng động tác nào."

"Nếu như ngươi muốn, thì có thể ở bất cứ nơi nào trên thân thể bọn họ khảm nạm vũ khí hoặc là phòng cụ, để cho bọn họ biến thành chiến sĩ sắt thép thật sự!"

Nam tử tầm mắt nghe vậy có chút hứng thú, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Vậy bọn họ có thể sống được bao lâu?"

"Ngươi muốn bao lâu cũng được!" Ngưu Mộc cắp tẩu thuốc, quơ hai tay, nói: "Chỉ là lấy đi trái tim, tất cả công năng khác đều là cường tráng, bọn họ có thể ăn uống bình thường, bổ sung năng lượng, cũng có thể không ngừng huấn luyện tốc độ phản xạ cơ bắp giống như quân đội đề cao tốc độ."

"Đây là tác phẩm hoàn mỹ nhất!"

"Mặc thôn tiên sinh, nếu như các người thật sự nắm giữ kỹ thuật vĩ đại như vậy, xây dựng ra một quân đoàn thi binh, càn quét Trương gia Giang Bắc chẳng phải rất dễ dàng sao."

Tầm mắt nam tử đảo quanh hai cái xác chết nói: "Nghe cũng không tệ, nhưng uy lực thực chiến ra sao?"

"A, cái này đơn giản, ngươi tận lực có thể thử một lần." Giơo An nắm tẩu thuốc, tràn đầy tự tin nói.

"Thay mặt." Nam tử nhãn đạo lui về sau hai bước, nhẹ giọng nói.

Bốp!

Người gầy lúc trước ngồi ở bên cửa sổ, tùy tiện hướng Lan Hoa xuất thủ, rút ra dao nhọn hình xà, hướng về phía hai khối tử thi kia.

Tốc độ của hắn rất nhanh, đạo pháp cũng rất quỷ dị.

Chỉ trong chốc lát đã khiến ta nhớ đến một người.

Thời điểm giúp đỡ cô gái cảnh giác chính là lúc án mà Tiểu Muội thích phá sản hoạch được Hàm Hương, ở Quế Hoa Am gặp qua Đao Ma A Thất sử dụng dao găm!

Tên kia sau đó mai phục ta cùng Kim Xà Tỳ, Hàn lão Lục ở Ác Ma Chi Cốc, bị Hàn lão Lục giết chết.

Cái người trước mắt này, vô luận là thân hình và đao pháp đều giống như đúc với đao pháp A Thất! Thậm chí ngay cả vũ khí trong tay cũng giống như đúc! Chỉ có điều A Thất là song đao, cái này gọi là tạm hằng chính là đơn đao.

Lúc đó, tu vi của ta còn thấp, căn bản không thể sử dụng một chút biện pháp nào với A Thất, thậm chí ngay cả đao lộ của hắn cũng nhìn không rõ ràng lắm.

Nhưng hiện tại, ta lại nắm chắc trong vòng ba chiêu sẽ bảo hắn làm bạn với A Thất!

Chương thứ hai nghìn mốt ba năm của nhân phái và quỷ phái.

Thay đổi ra tay cực nhanh, quơ chủy thủ đâm thẳng đến cổ họng nam thi đầu hói.

"Khắc ngóc lực!" Lão thái thái tóc trắng quát lớn.

Hai bộ tử thi lập tức sống lại!

Hoặc là nói, vào thời khắc này thì mới xem như là chính thức sống lại.

Thân hình lắc lư đâm thẳng về phía vĩnh viễn!

Thi thể nam tử đầu hói căn bản không để vào mắt lưỡi đao đâm về phía cổ họng, triển khai hai cánh tay chụp vào cổ họng của đời sau.

Bụp một tiếng!

Chủy thủ đâm thủng bàn tay, kể cả nửa cánh tay đều bị đẩy ra, cơ bắp trắng nõn tung tóe hai bên.

Thân hình hằng hằng chưa dừng lại, cánh tay vươn dài, một đao đâm xuyên yết hầu tử thi, hai bên vạch một cái.

Đao phong theo kẽ xương nhanh chóng bay qua, khí quản động mạch lạc nháy mắt đứt thành hai đoạn!

Đầu hơi dừng lại trên khoang trán một lát, lập tức một tiếng rặc ngã xuống đất.

Mặc dù cái xác chết kia không có đầu, nhưng hai tay vẫn ra sức vươn tới trước, đã tới gần yết hầu đại diện của hắn! Chỉ là trong tay không có vũ khí, ngắn đoạn như vậy, gắt gao nắm lấy cổ áo của hắn.

Cùng lúc đó, nữ thi tóc rát kia cũng lấy một loại tốc độ nhanh không lường được, từ bên cạnh bay nhào đến.

Hai bàn tay để lại móng tay nhọn đã cào nát da thịt dưới xương sườn hắn!

Đột nhiên thay mặt cả kinh, cổ tay quay lại, "Bộp" một tiếng, hai cánh tay của nữ thi đứt rời! Nhưng hai tay bị cắt đứt vẫn gắt gao chộp vào trên da thịt của hắn.

Nữ thi bị chặt đứt hai tay, vẫn hung tợn nhào tới như cũ, muốn cắn đứt cổ họng của lão.

Hằng Hằng vội vàng bứt ra lui về phía sau!

Vèo!

Đúng lúc này, thi thể nam tử đầu hói bị chém đứt lại bay ra, cái miệng lớn chảy máu ròng ròng thẳng đến mũi của hắn.

"A?" Hằng Hằng kêu to một tiếng, tay kia đột nhiên hất lên.

Bốp!

Một sợi xích màu bạc lóe lên rồi bay ra ngoài.

Đang nện lên đầu người, chỉ nghe một tiếng giòn vang, cả cái đầu bị cứng rắn nện thành hai nửa.

Nhưng hai thi thể bị tàn phá kia vẫn như cũ không buông tha, đột nhiên mãnh liệt đánh tới!

Hằng hằng không dám nối lại, liên tục thối lui.

Bùm! Bùm! Bùm!

Đột nhiên, một mảnh huyết vụ nổ tung.

Hai cỗ tàn thi, tất cả đều hóa thành mảnh vỡ.

Hóa ra là nam tử nhãn đạo đột nhiên xuất thủ, tuy hắn chỉ nhẹ nhàng khoát tay, nhưng ta cũng nhìn ra hắn dùng phù chú, bạo liệt phù!

Điêu nữ có chút chán ghét nhảy lên bệ cửa sổ, hai tay vẫn không quên nắm chặt mép váy bị gió cuốn lên, đây chính là hai mươi mốt tầng lầu, chỉ thiếu nửa tấc sẽ rơi xuống, nhưng xem ra, nàng dường như càng lo lắng những máu thịt vỡ vụn kia rơi ở trên người nàng.

Lão đầu gầy trong góc tường vung trường phiên lên, lập tức muốn nện cho hắn và nữ hài tóc ngắn thịt nát bên người đều tản ra tứ tán.

Trong giây lát này, ta đã nhìn thấy bàn tay mà lão đầu kia huy động lá cờ dài là màu xanh biếc.

Đại khái không khác lắm so với Lưu Lục gia, đều là tay cương thi!

Mấy người khác ngược lại không có gì đáng nói, chỉ có Lan Hoa hờ hững đem mấy khối thịt nát cùng nhãn châu rơi vào đầu hắn, hái xuống.

Tên to con đứng bên cạnh hắn, thậm chí còn gắp một miếng thịt nhét vào miệng nhai ngon lành.

Tên đời này cực kỳ chật vật, quần áo bị xé toang một nửa, trên hai sườn bị cào ra mấy vết thương. Bởi vì hắn cách rất gần, khuôn mặt tràn đầy máu thịt, theo khuôn mặt chảy thẳng xuống.

"Mặc thôn tiên sinh, uy lực thi binh này thế nào?" Lan Lang cắp tẩu thuốc, rất đắc ý hỏi.

"Ừm, không tệ!" Mặc thôn hài lòng nhẹ gật đầu.

"Đây mới chỉ là thi binh của người bình thường biến thành." Trung đôn tiếp tục giải thích: "Nếu là thi thể quân nhân, thân thể sẽ càng mạnh, lực công kích cùng sức chịu đựng cũng càng thêm kinh người! Nếu tinh thông Âm Dương thuật của Hoa Hạ các ngươi, hoặc là đã từng học qua bí thuật vong linh, như vậy càng thêm khó lường."

Vừa nghe lời này, ta cũng không khỏi thật sự kinh ngạc.

Thuật âm tà bực này, đích xác nghe rợn cả người!

Nếu thật sự theo như lời hắn, tìm một vài cao thủ chế thành thi binh, lại còn được khảm một vài vũ khí độc lớn lên trên thân thể thì sẽ gặp phải vô cùng đáng sợ!

Xem bộ dạng này, tóm lại là muốn dùng bí thuật làm điều kiện trao đổi, giao dịch gì đó với Long Tuyền sơn trang!

Lan Hoa âm hiểm quỷ trá, kẻ ra tay tàn nhẫn độc ác đều e ngại nam tử nhìn nho nhã hào hoa này như vậy, đủ để thấy được, hắn khẳng định càng không đơn giản.

Nhìn từ tình hình hiện trường, hắn cũng thật sự là đầu mục của mấy cao thủ Long Tuyền này.

Mặc dù Long Tuyền sơn trang hành sự không nghiêm chỉnh, nhưng cũng có một nguyên tắc, đó là tuyệt đối không cho phép thế lực nước ngoài xâm nhập.

Tựa như gió thu trảm, vừa nghe nói Thiên Chiếu Thần muốn bước vào Hoa Hạ, lập tức dẫn người ngăn cản, một lần hành động đã đánh chết bảy đại hộ pháp!

Nhưng những người Mặc thôn này lại tính toán gì vậy?

Chẳng những không ngăn cản rất nhiều thế lực ngầm ở nước ngoài xâm nhập, thậm chí còn giao dịch với bọn họ.

Điều này hiển nhiên vi phạm quy củ của Long Tuyền sơn trang, thậm chí là của cả thế giới âm vật Hoa Hạ!

Bởi vậy có thể thấy được, bọn hắn làm chuyện này, thế hệ trước như Long Thanh Thu, Thu Phong trảm chắc chắn không biết.

Chẳng lẽ bọn họ đều là thế lực của nhân phái?

Xưa nay Long Tuyền sơn trang chia làm hai phái ma quỷ.

Đặc biệt là vào lúc tứ đại Thái Thượng trưởng lão và Long Thanh Thu đang bế quan, thế lực nhân phái do Long Trạch Nhất Lang cầm đầu đã khuếch trương ra rất lớn.

Những người như bọn họ, trên con đường tu vi đã không thể tiếp cận thêm một bước nào nữa, càng nhiều người chỉ vì ham hưởng lạc thú, nắm giữ quyền lực mới bước vào chuyến này, căn bản là không theo đuổi tu vi cao thâm, thần cấp vô thượng gì cả.

Cho nên, đối mặt với câu hỏi của ta, cách làm của nhân phái và quỷ phái hoàn toàn bất đồng.

Ý của Quỷ phái là muốn bắt ta về, sau đó lại tìm thấy thứ ông nội trộm đi, mở ra Đại Đạo Chi Môn.

Ý nghĩ của nhân phái rất trực tiếp, chính là dứt khoát giết chết ta, một xử hết trăm, từ đó Long Tuyền sơn trang không còn thiên địch nữa, sau đó lại diệt giang bắc Trương gia, là có thể thống trị toàn bộ thế giới tối tăm của Hoa Hạ! Thậm chí toàn bộ thế giới.

Đến lúc đó, sẽ có vinh hoa phú quý vô tận, mỗi người đều giống như Hoàng đế.

Bởi vậy có thể thấy, bọn họ nhất định là đang cõng Long Thanh Thu cùng đông đảo quỷ phái làm ra!

Như vậy, sau khi bọn họ đạt được loại bí thuật này thì còn muốn làm gì nữa chứ?

Âm thầm chế tạo thành lượng lớn thi binh, diệt trừ toàn bộ Trương gia Giang Bắc, đoạn tuyệt hậu hoạn?

Hay là để đối phó với cao thủ Quỷ phái, thậm chí là bản thân Long Thanh Thu?

Mặc thôn chắp hai tay sau lưng rất hài lòng gật gật đầu nói: "Bà Bang tiên sinh, lễ vật của ngươi ta rất hài lòng. Hiện tại, ngươi lại nói điều kiện của ngươi đi."

"Ha ha..." Thiệu Quy cười nói: "Ta biết rõ tiên sinh Mặc thôn nhất định sẽ rất hài lòng. Điều kiện của chúng ta cũng rất đơn giản, làm phiền các ngươi giúp ta giết một người."

"Giết người?" Mặc thôn sửng sốt, lập tức mỉm cười, nhìn mấy lão già đối diện nói: "Đối với các ngươi, giết người cũng không phải việc gì khó, nhưng các ngươi tình nguyện xuất ra bí thuật cấm chú tốt như vậy để trao đổi, người nọ, chắc hẳn cũng không dễ giết như vậy đi?"

Thiệu khẽ gật đầu: "Đó là đương nhiên, nếu không chúng ta cũng sẽ không mạo hiểm lớn như vậy, lẻn vào Hoa Hạ tìm Mặc thôn tiên sinh hợp tác đâu."

"Vậy các ngươi muốn giết ai, chẳng lẽ là lễ giáo?" Mặc thôn có chút nghi ngờ hỏi.

Thánh nữ thứ hai nghìn ba sáu Kiêu Ngạc Ngạc Ngạc (Việt vượt)

"So với vinh hạnh còn khó giết hơn!" Ngao Mộc trả lời.

"Tuân giáo coi như là có Giáo chủ áo đỏ, cùng với sự bảo vệ của đoàn kỵ sĩ Thánh điện, nhưng chỉ cần bắt được khe hở, vẫn có thể làm được. Bất quá hiện giờ chúng ta đi liệp sát tượng giáo lại không có bất kỳ ý nghĩa gì, cho dù may mắn thành công, cũng chỉ là để cho bọn họ đổi một khóa khác mà thôi! Vô luận giết bao nhiêu tấm gương, chúng ta giống như Vong Linh giáo cũng không thể ngồi chính thống, giống như vậy không thay đổi được, vẫn bị tuyệt đại đa số người coi là sự thật của tà giáo."

"Lần này chúng ta làm việc giúp người khác, muốn diệt trừ một nữ nhân."

"Nữ nhân?" Mặc thôn híp mắt hỏi.

"Đúng!" Hộo Bang gật đầu: "Nữ nhân này tên là San Xà. Đừng xem nàng là nữ nhân, chỉ số thông minh, mưu kế của nàng lại là vô song cả thế gian. Chỉ mới hai mươi bốn tuổi đã quản lý một đại gia tộc truyền thừa mấy trăm năm ở châu Âu. Trước kia gia gia của hắn, thậm chí cả tổ tiên cũng không giải quyết được nan đề này., Tất cả đều bị nàng dễ dàng hóa giải. Gần đây, những đại gia tộc khác nếu không cúi đầu xưng thần với nàng thì cũng bị nàng làm cho thê thảm vô cùng, gần như sắp tan rã rồi."

"Không cần bao lâu, nàng có thể chỉnh hợp lại toàn bộ các đại gia tộc ở châu Âu, thống nhất làm việc! Đây là một loại sức mạnh cường đại đến mức không thể tưởng tượng."

"Những đại gia tộc này vốn đã nắm giữ vô tận tài phú, nhân mạch, hầu như đến châu Âu cũng là phương diện thế giới! Một khi được nàng ta toàn bộ hợp nhất, tuyển cử viên đầu não Âu Minh, chức quan viên, dân chúng bổ nhiệm, chính sách chế định, hầu như tất cả đều rơi vào trong khống chế của nàng, nàng sẽ biến thành chủ nhân thực chất toàn bộ châu Âu đến nay cũng không làm được! Việc Âu Minh thành lập đến nay, nàng rất nhanh sẽ thực hiện trong tay nàng."

"Nói như vậy, các ngươi là được thuê từ chính phủ quốc nào đó?" Mặc Thôn chỉ một chút đã trúng chỗ yếu hại.

Thiệu bộp dừng lại một chút rồi nói: "Ta được thuê ai cũng không quan trọng."

"Nữ nhân này cũng không cần các ngươi động thủ, ta muốn mời các ngươi hỗ trợ diệt trừ một nữ nhân khác!"

"Một người khác?" Mặc thôn có chút kỳ quái.

"Đúng!" Hộc Thiệu gật gật đầu nói: "Nữ nhân này là hộ vệ thế thân của nàng, tên là Lộ Thiên ngạc nhiên."

"Kháng lang thì dễ thôi, nàng là người trời sinh không mơ, căn bản không tập được cái gì Âm Dương thuật, muốn giết nàng, so với sát thị lễ dễ dàng hơn nhiều."

"Khó trách lại ngạc nhiên như vậy!"

"Trên người nàng đồng thời chảy xuôi dòng máu của Thánh giáo và Giáo tôn Vong Linh giáo, cho nên..."

"Chuyện này cũng thật thú vị, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Mặc thôn hỏi.

"Mặc thôn tiên sinh, cái này không quan trọng."

"Mao tiên sinh, điều này rất quan trọng! Ta phải chấp chưởng đối với mỗi mục tiêu, nếu không bất luận lễ vật của ngươi tốt bao nhiêu, ta đều sẽ không đồng ý tiếp nhận."

"Điều này..." Thiệu Mông dừng lại một chút rồi nói: "Được rồi, tuy nhiên đây là một cố sự cũng rất dài và phức tạp. Nói đơn giản, chính là mẫu thân của nàng thì ra là thiên truyền thánh nữ của Thánh giáo, vốn nên thánh khiết cả đời, không muốn lại hết lần này tới lần khác yêu một tên què xấu xí vô cùng, trốn ở dưới chuông giáo, lúc đầu có thể là bắt nguồn từ đồng tình hoặc thương hại, sau đó... Sau đó nàng có hài tử."

"Mà tên người què xấu xí này chính là con riêng của Giáo tôn đời trước Vong Linh Giáo, sau vài lần trằn trọc, cuối cùng hắn lại leo lên bảo tọa Giáo chủ Vong Linh Giáo!"

"Mặc dù mẫu thân của nàng bị Thánh giáo giết chết thảm hại, sau đó phụ thân nàng cũng bị cha nàng ăn trộm Đản Linh Thánh Mẫu của Vong Linh Kinh Hoàng giết hại. Nhưng, nàng lại may mắn còn sống, hơn nữa còn được xà linh của vu sư cốc nuôi lớn, sau đó trải qua vô số ma luyện, trở thành cao thủ tuyệt thế."

"Không biết làm sao, nương nhờ xà lang. Nàng dung mạo giống hệt nhau: Trừ nàng bị hai tầng nguyền rủa, rốt cuộc cũng không thể hiện ra bên ngoài."

"Bởi vì pháp môn tu luyện của nàng chính là khắc tinh của chúng ta. Đồng thời lại được vong linh vạn hồn che chở, cho nên bất luận chúng ta dùng biện pháp gì, căn bản là không trừ được nàng. Chỉ cần không diệt trừ nàng, thì sẽ không cách nào làm nhiệm vụ này đối với Niêm Tố, nhiệm vụ này vĩnh viễn không thể nào hoàn thành!"

"Cho nên, các ngươi đến Hoa Hạ Sơn Trang của bọn ta, để bọn ta giúp ngươi đi giết họ ngạc nhiên?" Mặc Thôn bừng tỉnh đại ngộ.

"Đúng!" Thiệu Duynh gật đầu nói: "Chúng ta đã thí nghiệm qua, máu của nàng không cách nào ngăn cản âm dương thuật đến từ phía đông. Tỷ như phụ thân nàng, giáo chúng ta đời trước, chính là bị tặc phụ giết chết, sử dụng chính là âm dương thuật phía đông các ngươi. Chúng ta một đường điều tra manh mối của nàng, vừa vặn gần đây Hoa Hạ tới, hơn nữa còn ở ngay tại võ hán!"

Mặc thôn dừng một chút, mở rộng tầm mắt lên trên, khẽ cười nói: "Nói những lời như vậy, ngươi muốn dùng cái thi binh này để đổi số lượng ngạc nhiên, có phải có chút quá lời không?"

"Hả?" Thiệu Mông sửng sốt nói: "Mặc thôn tiên sinh, ngươi làm vậy là có ý gì?"

"Lôi ngạc nhiên đã khó giết như vậy thì cũng chỉ có chúng ta làm được, ngươi chỉ lấy một loại bí thuật để trao đổi, có phải chúng ta hơi lỗ quá rồi không?"

Cái tẩu của Thiệu Độc đã tắt, tay của hắn có chút mất tự nhiên lắc lư một cái: "Vậy Mặc thôn tiên sinh muốn dùng cái gì để trao đổi? Chỉ cần ngươi ra giá, ta tuyệt đối không trả lời."

"Ha ha..." Mặc thôn cười cười nói: "Người cũng biết ta muốn chính là cần câu, không phải cá. Chỉ cần nắm vững bản lĩnh, bao nhiêu tiền sẽ không kiếm được? Hiện tại ta có hai phương án."

Nói xong, hắn vươn hai ngón tay ra, nói: "Hoặc là, các ngươi lấy quyển "Nhất Linh Thánh Kinh" kia ra trao đổi, chúng ta sẽ giúp ngươi thử một lần."

"Vừa rồi ta đã nói qua, Vong Linh Thánh Liên đã bị cha Sặc Xà trộm đi..."

"Ta đây mặc kệ, các ngươi khẳng định còn có quyển sách đơn giản khác, ta cũng không tin trong mấy trăm năm qua truyền thừa của vong linh giáo chỉ có một quyển sách nguyên bản như vậy! Nếu không dùng toàn bộ bí thuật để đổi..."

"Vậy thì sao?" Thiệu Quy thoáng lui lại phía sau một bước.

Mấy tên trưởng lão khác, sắc mặt cũng khẩn trương phân tán thành đội hình chiến đấu.

Nam tử cơ bắp đi về phía trước một bước, chắn trước mặt tất cả mọi người, lão thái thái rụt người lại, tiểu tình lữ một người bảo vệ trái phải của nàng, một tay cuộn lông lá đưa vào trong eo.

Cao thủ bên Long Tuyền sơn trang cũng lập tức làm ra động tác tương ứng.

Kính nữ từ trên cửa sổ nhảy xuống, đứng ở phía sau Mặc thôn, đôi bàn tay to con siết chặt vang lên răng rắc. Lão đầu lùn đứng dậy, nắm chặt lá cờ, đem nữ tử tóc ngắn che ở sau lưng. Lan Hoa và Hằng cũng không có khoảng cách, một trái một phải bảo hộ ở hai bên Mặc thôn.

Mặc thôn lạnh lùng quét mắt qua phía đối diện một cái nói: "Rất đơn giản, vậy ta sẽ để cho các ngươi không ra được Hoa Hạ! Giang ngoài cửa này chính là nơi táng thân của các ngươi."

"Ha ha! Mặc thôn tiên sinh, ngươi đánh giá cao mình quá rồi." Giám tặc nắm tẩu thuốc, cúi đầu chứa khói thuốc nói: "Ta biết bản lĩnh của Long Tuyền Thất Kiệt các ngươi rất không tầm thường, nhất là bảy người liên thủ lại càng được xưng là có khả năng Tỏa Long Khổ Sơn, có điều nếu ta dám đến, cũng là làm tốt chuẩn bị trước! Nếu thật sự muốn đánh nhau..."

Hắn đón ánh mắt Mặc thôn, lạnh giọng nói: "Ai sống ai chết, vẫn chưa quyết định đâu."

"Khắc ngói lực!"

Lão thái thái trốn sau lưng nam tử cơ bắp đột nhiên lại quát một tiếng.

Ầm!

Quần áo trên người nam tử cơ bắp đột nhiên bung ra, từng đường gân xanh nổi lên, cơ bắp toàn thân trong nháy mắt mở rộng ra mấy vòng.

Ta phát hiện, trên ngực của nó cũng có một vết sẹo!

Hóa ra gia hỏa này không phải là người, mà là một thi binh cường tráng đáng sợ!

Âm mưu liên hoàn hai ngàn ba bảy thiên kế thứ nhất...

Mặc thôn nhìn mọi người xung quanh, đột nhiên cười ha hả nói: "Ai nói chúng ta phải động thủ?"

Nô Hộ có chút hồ đồ, hơi nghi hoặc hỏi: "Đó là?"

"Ta không có ngốc như vậy, không nên liều mạng với các ngươi, cùng lắm thì báo lên trang chủ là được!"

"Cứ cho là trang chủ lười ra tay, Thu lão nhân chính là người đã dính phong ấn, hơn nữa đời này lão hận nhất những tên tạp mao lão, nếu lão nghe nói, các ngươi dám xâm nhập Hoa Hạ làm xằng làm bậy..." Mặc thôn nói đến đây dừng lại, ý vị thâm trường cười cười.

Vừa nghe Ngao vừa nói bốn chữ báo cho trang chủ, lập tức bị hù cho toàn thân run rẩy một trận.

Đó cũng không phải chỉ là một cái tên đơn giản mà thôi!

Tuy rằng hắn là kẻ thù của ta, không đội trời chung.

Nhưng hắn không thể không thừa nhận, hắn là người có tu vi đệ nhất đương thời, hơn nữa còn nắm giữ Phiên Thiên ấn, bất kể là bản lĩnh hay thanh danh đều là độc bộ thiên hạ.

Ít nhất những thế lực ngầm bên ngoài cảnh không dám bước vào quốc cảnh nửa bước, hơn phân nửa đều là bởi vì sự tồn tại của hắn!

Những người này là vì âm thầm liên hệ với Mặc thôn, lúc này mới dám lén lút trà trộn vào.

Lấy thực lực của bọn họ, nếu thật trở mặt với Mặc thôn, cũng có thể đánh một trận lớn.

Nhưng nếu đám người này không đánh với bọn họ, chỉ truy xét hành tung, báo Long Thanh Thu lên, vậy bọn họ sẽ ngay cả một chút mạng sống, thậm chí ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có.

Thái Thượng trưởng lão xuất quan lâu ngày, Thu Phong Trảm, gần đây uy danh vang dội, vừa ra tay đã tiêu diệt được bảy vị hộ pháp Thiên Chiếu Thần.

Thực lực bực này đã đủ để chấn nhiếp thiên hạ.

Sắc mặt Thiệu Hộ thay đổi mấy lần, nói: "Mặc thôn tiên sinh, cái này không giống với chúng ta bàn luận ban đầu, ngươi làm như vậy có phải thừa lúc cháy nhà đi hôi của hay không."

"Thừa lúc cháy nhà hôi của?" Mặc thôn cười ha hả nói: "Bản tiên sinh cứ thích nhân lúc cháy nhà hôi của, phương án của ta đã nói xong rồi, ngươi rốt cuộc lựa chọn thế nào? Cho bí kíp, vẫn là chờ ta báo lên trang chủ."

"Ta thông qua con đường bí mật các ngươi cung cấp, từ Trường Giang khẩu một mực ẩn nấp đến võ hán, nếu thật bị Long trang chủ biết, chỉ sợ cũng sẽ không tha cho các ngươi a?" Hộc Ác cả giận nói.

"Ngươi cảm thấy trang chủ sẽ tin ai? Hơn nữa, các ngươi còn tùy tiện tàn sát người Hoa Hạ, ta tùy tiện báo cáo một tiếng là có thể thu thập các ngươi!" Nói xong, Mặc thôn chỉ vào hai thi thể đã hóa thành thịt nát kia.

"Đương nhiên rồi, ta còn mượn thủ pháp của các ngươi giết chết mấy tên cảnh sát, sau đó... Cảnh sát sẽ đem các ngươi trở thành tội phạm cực kỳ nguy hiểm, ngay cả đi bắt cũng bớt đi, trực tiếp đánh gục tại chỗ. Ngươi cảm thấy bằng bản lĩnh của các ngươi, có thể từ trong quân cảnh báo cường đại của Hoa Hạ bao vây chạy ra khỏi quốc cảnh sao?"

"Ngươi!" Lăng Thiệu sửng sốt một chút, không nghĩ tới tên gia hỏa này lại vô sỉ như vậy.

Đúng lúc này, ta đột nhiên phát hiện, cô bé tóc ngắn trốn sau lưng lão lùn hướng ra cửa sổ, làm ra một thủ thế kỳ quái.

Động tác kia rất nhanh, lại là cổ tay dán bên tai, giả vờ như vuốt tóc về phía sau.

Cho dù là chính diện nhìn thấy cũng sẽ không để ý, huống chi nàng lúc này đứng ở phía sau mọi người, tất cả mọi người đều có chút khẩn trương nhìn chằm chằm vào đối diện.

Mà mấy lão già đối diện, hiển nhiên cũng không hiểu thủ thế này của nàng là có ý gì.

Nhưng ta lại nhìn rất rõ ràng.

Đó là thông hồn thuật, là hồn bồ câu phiêu đãng giữa không trung phía ngoài cửa sổ.

Nói vậy là sao?

Thông Hồn Thuật không phải là thủ đoạn công kích gì mà giống như một loại sóng điện vô hình.

Có thể thông qua linh hồn của một người có liên quan tới hai người để truyền đạt suy nghĩ của mình.

Chẳng qua loại chuyển đạt này là đơn tuyến, hơn nữa còn bị khoảng cách ảnh hưởng.

Ví dụ như con Hồn Cáp này là do ta chế tạo thành, lại lần theo Ma Thần mà nó để lại, sau đó lại là bị nàng rút ra.

Cô khởi động Thuật Thông Hồn với Hồn Cáp nên đành phải truyền tin tức về chúng ta, hơn nữa cô còn cực kỳ khẳng định ta sẽ ở ngay gần đây nên mới hành động như vậy.

Nói vậy là sao?

Lẽ nào nàng không những biết, con Hồn Cáp này là ta thả tới tìm nàng, hơn nữa còn là nàng cố ý dẫn ta tới đây?

Cô cứ giữ Hồn Cáp lại làm bộ theo dõi, đây chỉ là diễn kịch cho những người khác xem, còn thực tế cô đang chờ thời cơ tốt nhất để truyền tin tức quan trọng nào cho mình?

Cô bé này không phải cao thủ Long Tuyền sơn trang sao? Sao lại giúp ta.

Đây có phải lại là một cái bẫy không?

Ta đang nghi hoặc, Hồn Cáp Cáp bay giữa không trung đột nhiên vỡ nát, hóa thành một sợi khói bụi, ngay sau đó, có một đạo tâm niệm như có như không truyền tới.

Đây không phải là ngôn ngữ, càng không có âm thanh gì, giống như thời khắc này, chính ta nảy sinh ra ý nghĩ: giết Tào Lệ trước, không được giết gia gia.

Tuy rằng ta không biết Tào Lệ là ai, nhưng gia gia lại là ai.

Nhưng thân phận đích đặc thù của mấy người này rất rõ ràng, trừ nàng ra thì chỉ có một nữ nhân. Nữ nhân râu hùm kia hẳn chính là Tào Lệ! Lão đầu lùn che chở cho nàng chính là gia gia.

Nhưng nàng đột nhiên gửi tới ta một tin tức như vậy là có ý gì?

Vì sao ta điều tra được manh mối lý do tại sao đến đây không phải điều tra manh mối trộm quạt giấy trắng sao?

Sao nàng ta lại có thể dính vào chuyện đó?

Vừa rồi khi biết được mấy người bọn họ đều là Long Tuyền sơn trang, ta còn thầm kêu không ổn: Ngàn chạy vạn trốn, từ đầu đến cuối vẫn không thoát khỏi cái bẫy này.

Còn tưởng là giông đất không biết vì nguyên nhân gì, muốn hợp mưu cùng Long Tuyền sơn trang, nên muốn giết ta đến chết ở chỗ này. Đối diện, những người kia cũng đều là đồng đảng của nàng.

Nhưng bây giờ nhìn lại, có chút không thích hợp!

Cô bé tóc ngắn này càng giống Uyển Nhiên hơn.

Ta đã nói Liệu Liệu sẽ không bắn tên không phải không có, làm ra một cây quạt giấy trắng để ta truy tung.

Hóa ra mục đích của cô ta là ở đây!

Đám lão hủ này là mưu đồ muốn diệt trừ nàng, mà bị nàng sớm đưa được tin tức, cố ý bày ra mê hồn trận này, dẫn ta tới trợ giúp

nàng.

"Tốt!" Thiệu trưởng lão nhanh chóng phán định tình thế trước mắt, gật đầu đáp: "Ta đích thật có một phần trong quyển sách bí kíp, chỉ cần các ngươi hoàn thành hứa hẹn, giết ngạc nhiên. Điều kiện gì ta cũng có thể đáp ứng."

"Được." Mặc thôn cũng mỉm cười nói: "Chỉ cần ngươi giao bí kíp ra, ta cũng sẽ tuân thủ lời hứa."

Nắm tay Thiệu có chút mất tự nhiên run run một chút, có thể trong lòng nó thầm nói: Tên tiểu nhân lật lọng nhà ngươi, lừa ta tới Hoa Hạ, ra mặt như vậy còn dám nói là hết lòng tuân thủ hứa hẹn? Ta còn tin ngươi mới là lạ.

"Bí kíp ta không mang theo bên người, làm sao giao cho ngươi?"

"Vậy thì đơn giản, mật mã là bao nhiêu?" Mặc thôn hỏi.

"Cái gì, mật mã gì?" Nghiệt đà tựa như dự cảm được cái gì.

"Mộ hàng cá nhân, mật mã kho hàng tư nhân đó!" Mặc thôn cười nói: "Ta biết đồ chơi của ngươi để ở nơi nào."

Thân thể Thiệu run lên nói: "Ngươi biết mật mã cũng không dùng được, còn phải cần con ngươi và vân tay của ta, chìa khóa cũng ở trên người ta."

"Chuyện này không cần ngươi quan tâm!" Mặc thôn đáp: "Con ngươi và vân tay ta đã lấy được rồi, chìa khóa cũng bị ta đổi. Ngay khi ngươi rời khỏi châu Âu, người của ta cũng đồng thời lên đường tới khoa học, hiện tại cửa ngân hàng chính giữ. Ngươi chỉ cần nói cho ta biết mật khẩu là có thể lấy được sau mười phút."

"Ngươi!" Bàn tay dày đặc tức giận run lên, ngay cả tẩu thuốc cũng rơi xuống đất.

"Cố gắng chút thời gian đi, theo thời điểm gần đây, ngân hàng Baker sắp tan ca rồi, nếu qua mười phút nữa ta không nói chuyện. Trong Long Tuyền sơn trang cũng sẽ lập tức có người cùng lúc báo cho Long trang chủ và Thu Phong chém, chạy tới nơi này cũng không mất bao lâu. Chúng ta chỉ cần một lòng phòng ngự, chắc hẳn ngươi cũng không có biện pháp nào nhanh như vậy đã diệt trừ chúng ta?" Mặc thôn lạnh lùng nhìn đồng hồ một chút.

Chương thứ hai nghìn ba tám, kinh phách chém giết địch.

Cho đến lúc này, ta mới hiểu được, Mặc thôn lừa gạt đám lão gia này mục đích, không phải chỉ là một loại vong linh thuật, mà là cả quyển vong linh kinh điển, cho dù là vô căn cứ cũng được.

Mà hắn căn bản là không nghĩ tới đánh một trận với đám gia hỏa này, mà là mượn danh tiếng của Long Thanh Thu cùng với Thu Phong trảm để đe doạ đối phương.

Dù sao đây cũng là tại Hoa Hạ!

Nghiệt gián biết có mắc mưu, cũng có chút không thể làm gì.

Đây từ đầu tới cuối chính là một âm mưu! Trách chỉ trách hắn quá nóng lòng hoàn thành nhiệm vụ. Dù sao người có thực lực có thể diệt sát ngạc nhiên cũng không nhiều, nhất là dưới điều kiện tiên quyết mà bọn họ căn bản không làm được. Đương nhiên, bọn họ trước đó cũng đã từng điều tra qua Mặc thôn, cho rằng loại tiểu nhân tham lam này, có thể sẽ làm trái quy tắc của cả Long Tuyền sơn trang và cả Hoa Hạ Sơn giới.

Chỉ là không nghĩ tới, gia hỏa này so với dự liệu của bọn hắn càng thêm vô sỉ vô sỉ.

"Mao tiên sinh, ngươi đã suy tính kỹ chưa?" Mặc thôn mỉm cười nói.

"Được rồi!" Hộc do dự một chút, cắn răng nói: "Bí mật là 17351."

"Được." Mặc thôn lấy ra điện thoại: "Nhưng mong ngươi là người thành thật."

Điện thoại di động đã được kích phát, thế nhưng vô cùng kỳ quái chính là, bên ngoài hành lang đột nhiên truyền ra tiếng chuông thông tin.

Ngay sau đó liền vang lên một tiếng giẫm lên mặt đất.

Tất cả mọi người có chút kỳ quái nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy một nữ lang bạch nhân dáng người cao gầy cầm lấy điện thoại di động nghênh ngang đi tới.

Nữ lang này xinh đẹp, dáng người rất là phóng khoáng. Đáng tiếc là trên đầu không có tóc, trên đầu sáng bóng thêu hình xăm phức tạp màu đỏ tươi.

Đám ông lão Bang Bang kia, vừa nhìn thấy nàng không khỏi giật nảy cả mình.

Con ngươi Mặc thôn co rút lại, trong chốc lát liền phản ứng lại: "Con chỉ đang mở mái tóc hoa mỹ thôi à?"

"Chính xác mà nói, là Cáp cáp, Mãng Ngạc Ngạc Ngạc nhiên." Lôi Thiền cười ha ha nói, lập tức quơ quơ điện thoại nói: "Người mà ngươi sắp xếp ở góc núi đã bị ông chủ của ta xử lý. Bất quá, ta có thể nói cho ngươi một tin tức tốt, Thiệu tiên sinh rất thành thật, chúng ta vừa rồi đã thực nghiệm qua, mật mã là chính xác. Qua vài phút nữa, chúng ta sẽ lấy được bí kíp."

Mặt Mặc thôn trầm xuống, Ngao Dương lùi lại mấy bước.

Lôi Kinh ngạc cười khanh khách nhìn đám người Hoa Hạ nói: "Các ngươi cũng thật là cố chấp, vì giết Kiều tiểu thư có thể nói là sát tâm phí cơ! Nhưng đồng thời các ngươi cũng thật ngu xuẩn, không nghĩ tới, trong tay Oan tiểu thư cũng không chỉ có một mình ta mở mang ngạc nhiên, nếu không bây giờ ta tới Hoa Hạ, giờ khắc này là ai bảo vệ an toàn cho nàng đây?"

Nghe xong lời này, mấy người Thiệu Duy lập tức sững sờ.

"Ngươi nói là, còn có một người cũng giống như ngươi, không cách nào bị vong linh thuật giết chết?"

Lôi Thiên Lôi cười ngượng ngùng nói: "Ngươi cũng là người sắp đi gặp Bàn Long rồi, còn muốn biết nhiều như vậy làm gì? Bất quá, ta ngược lại rất nghi hoặc. Lát nữa ta lấy tội phản nghịch Vong Linh giáo hay là tà giáo tín đồ giết chết ngươi rồi?"

Ngược lại, nàng liếc mắt nhìn các vị cao thủ của Long Tuyền Sơn

Trang: " Phán đoán của Thiệu Công không sai, Đông Phương Âm Dương Thuật của các ngươi đích xác sẽ gây tổn thương cho ta, chỉ là bản lĩnh của các ngươi quá yếu, căn bản không làm được."

Từ sau khi hắn tiến vào, Mặc thôn vẫn lạnh lùng nhìn nàng đánh giá.

Nghe nàng nói như vậy, Mặc thôn vẫn nhìn chằm chằm nàng như cũ, nhưng lại nói với Lư Lang: "Sặc, ta thu hồi yêu cầu vừa rồi, chúng ta liên thủ xử lý nàng! Ta chỉ cần bí chú của Thi Binh Thuật."

"go!"

Hộc rỡ tự nhiên là cầu còn không được, còn chưa lên tiếng, ngoài hành lang lại truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

Thanh âm lần này chẳng những vang dội mà còn sắc nhọn dị thường.

Ầm!

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ mạnh không ngừng còn kèm theo mặt tường sụp đổ.

Hình như người tới căn bản là từ cửa ra vào, mà xông thẳng vào vách tường, xông qua.

Mọi người trong phòng lại một lần nữa cực kỳ kinh ngạc nhìn về phía cửa ra vào.

Oanh một tiếng, một bức tường gần nhất bị đụng ra một cái lỗ nhỏ cao hơn một mét, một tiểu hài tử bảy tám tuổi, chợt lóe lên.

Đôi giày nhỏ mặc váy hoa vụn, chân giẫm lên đèn hoa bước đi như bay!

Chính là Diệp Tố Linh!

Không biết nàng mệt mỏi, hay là tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trừng đôi mắt to. Nàng có chút kinh ngạc nhìn mọi người, nàng hình như không ngờ nơi tồi tàn này còn có nhiều người tụ tập ở đây như vậy.

Chỉ là hơi kinh ngạc một chút mà thôi, ngay sau đó liền nhìn thẳng vào Lôi Kinh ngạc kêu to: "Lão nữ nhân đừng chạy!"

Thân hình nho nhỏ lại vẽ thành một vệt sáng bay vọt tới.

Lôi mở mở mắt dường như cũng sớm có phòng bị, đột nhiên lắc mình một cái, lao về phía đám người Long Tuyền sơn trang đối diện.

" kề vai sát cánh!"

Mặc thôn và Thiệu Nhan đồng thời kêu to một tiếng.

Lúc này, hai người bọn họ rốt cuộc đã kết thành một chiến tuyến thống nhất!

Mặc kệ tiểu hài tử đột nhiên xông ra này là ai, mở mang ngạc nhiên là điểm chung kẻ địch của bọn hắn thì khẳng định không sai!

Vốn Mặc thôn còn có một đường lui, giống như vừa rồi uy hiếp Ngưu Mộc, tạm thời rời khỏi hoặc là đào tẩu, sau đó lại mật báo Long Thanh Thu đến thay hắn thu dọn.

Nhưng lúc này, mái đuốc đã mở mang giống như kinh lôi trực tiếp hướng bọn họ vọt tới, dưới xung kích nhanh chóng như thế, quay người chạy trốn lại càng chết nhanh hơn.

Lúc này, cuối cùng ta cũng kịp phản ứng.

Chắc chắn là Diệp Tố Linh đang mở mang xúc xắc đến đây!

Lúc xế chiều, nàng nhìn thấy Diệp Tố Linh, bị bản lĩnh của nàng dọa nhảy dựng, không nghĩ tới tuổi còn nhỏ, lại lợi hại như vậy.

Vì vậy ngay lúc đã sớm thiết kế kế xong, hắn tạm thời bổ sung một phần, đem tiểu ma nữ này cũng mang đến!

Sáu tên trưởng lão, bảy tên cao thủ Long Tuyền, đồng thời sử dụng tuyệt học cả đời! Phát động công kích về phía Lôi Lôi huyễn.

Lúc này Ẩn Thân Phù của ta còn có thể kiên trì một lát, tự nhiên có thể lựa chọn xoay người rời đi, nhưng thấy Diệp Tố Linh xông lên, ta tự nhiên không muốn thấy nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hơn nữa mấy tên gia hỏa ở đây cũng không phải hạng tốt lành gì, nhất là thế lực của Long Tuyền sơn trang, mỗi tên đều muốn đối phó ta, trừ vĩnh viễn hậu hoạn, thì ta càng không hạ thủ lưu tình.

Bỗng nhiên nhớ tới lời nhắc nhở của cô gái tóc ngắn kia, trước tiên giết Tào Lệ!

Mặc kệ nàng có phải thiện ý hay không, những người này dù sao cũng đều phải chết, trước giết cái nào cũng được! Tạm thời cứ tin nàng một tin.

Lôi kéo ngạc nhiên phía trước, Diệp Tố Linh ở phía sau, thân hình ta ẩn núp theo sát phía sau, cùng nhau xông vào trong đám người.

Vèo!

Châm vô hình run tay mà ra, phát sau mà đến, thẳng đến yểu bà.

Gia hỏa này nhìn Thiền ngạc nhiên cùng Diệp Tố Linh, một tay lấy xuống mũ che nắng, vừa muốn buộc mái tóc dài lại.

Bị Vô Hình châm sát khí làm cho hoảng sợ, vội vàng quay người lại, đòn công kích thứ hai của ta, Kinh Lôi Phù đã giết tới!

Ầm!

Ở trước mặt nàng phát ra một tiếng nổ thật lớn.

Nguyên lai là Mặc thôn tay mắt nhanh mắt, cùng ném ra ba tấm bạo liệt phù.

Tuy rằng hắn không nhìn thấy ta, nhưng hai lần công kích này, lại xem xét tỉ mỉ, xuất thủ cũng rất chuẩn xác kịp thời.

Đáng tiếc là sao bạo liệt phù lại là đối thủ của Kinh Lôi phù?

Mặc dù uy lực phù chú này của ta và Kinh lôi phù cấp Thần Vô Thượng của Bạch Hạc đạo không thể so sánh, nhưng đối phó loại linh phù trung đẳng này tự nhiên là dư dả!

Sau vụ nổ, Mặc thôn lùi lại bảy tám bước, sắc mặt trắng bệch.

Kính mắt của Tưởng Nữ bị chấn thành mảnh vụn, nhưng dưới sự bảo vệ của mái tóc đen đang bay lượn, bay lượn bảo vệ của nàng ta cũng không bị thương chút nào, thậm chí ngay cả Kinh Lôi Phù cũng không làm nàng ta bị thương.

Mắt thấy, mái tóc đen càng ngày càng dài, càng ngày càng kín, gần như bao phủ toàn thân nàng lại.

Ta đột nhiên quát lớn một tiếng, một luồng hắc quang bắn tới.

Kinh Phách trảm!

Đây là ta cũng chỉ vì kiếm mà phát ra.

Tuy rằng uy lực không bằng cầm trong tay song đao Trảm Quỷ Thần, nhưng cũng không phải chỉ dựa vào thân thể là có thể đón đỡ.

Quả nhiên! Hắc quang từ khe hở phách xuống, Tưởng Nữ mềm nhũn ngã xuống.

Hồn phách đã tán đi, há có thể không chết?

Kính Nữ vốn đứng phía sau, lần này lại là chết trước tiên.

Rặc rặc!

Tên to con nhất đứng ở phía trước, sải bước xông lên, nhưng cái đầu sau một giây đã rơi trên mặt đất.

Vừa mở mang mái tóc bay vút qua bên cạnh hắn!

Nguyên lai trên cổ tay mở ngạc nga có một sợi dây nhỏ mắt thường khó thấy được, một đầu khác thì trước khi tiến vào cửa đã buộc ở bên ngoài, cấp tốc chạy vội, nhanh như hàn đao, trực tiếp lau qua cổ của hắn.

Gia hỏa này ngay cả kêu cũng không kịp, lập tức mất mạng kêu một tiếng.

Chương thứ hai nghìn mốt ba chín điên cuồng giết chóc.

Tất cả những việc này chỉ xảy ra trong nháy mắt!

Đừng nhìn Lăng Thận mặc một đôi giày, nhưng tốc độ kia lại nhanh kinh người! Tiểu Bạch Long hầu như không khác biệt lắm so với mã lực toàn bộ mở ra.

Chỉ vài bước, đã từ trong đám người đi ra ngoài.

Con to to bị sợi dây kéo trên cổ tay nàng cắt đứt đầu, chủy thủ vốn còn gắt gao cầm dao găm hình rắn xông về phía trước cũng bị cắt đứt cánh tay. May mà gia hỏa này tránh né kịp thời, cuối cùng cũng thoát được một mạng.

Nhưng vừa tránh được chiêu này, đã bị Diệp Tố Linh vọt tới đá bay, trực tiếp đâm vào tường, sụp một mảng lớn!

Phương hướng công kích của mấy người chúng ta là đang chạy vội đến Long Tuyền sơn trang, có thể đang ngạc nhiên khi đến gần tường, lại mạnh mẽ xoay người, vọt tới hướng mấy tên trưởng lão đối diện.

Không biết vì sao, Diệp Tố Linh đã bị kéo mở mão kích phát lửa giận triệt để, trong mắt chỉ có tồn tại của "lão già" này, về phần những người khác giống như hung thần ác sát, trong mắt bà ta cũng không khác gì tảng đá!

Theo giây lát ngạc nhiên, Diệp Tố Linh cũng bỗng nhiên vội vàng một cái, theo sát phía sau.

Tiểu tử Lan Hoa vốn chơi trò khôn vặt - người khác vừa động thủ, hắn liền vội vã lui về phía sau. Thấy to con bị cắt thành hai đoạn, cố gắng cũng mất một cánh tay, lập tức xoay người bỏ chạy.

Chưa kịp chạy được mấy bước thì vừa vặn bắt kịp Diệp Tố Linh đang giật dây cung ngạc nhiên quay người lại.

Trùng hợp vô tình giẫm hắn một cái.

Khiến toàn bộ mu bàn chân hắn ta đều bị giẫm đạp xuống mặt đất, xương chân cũng đều vỡ vụn.

Lập tức hắn ta đau đến ngã xuống đất, kêu thảm không ngừng.

Lôi Kinh ngạc nghiêng người một cái, chạy qua bên cạnh nam tử cơ bắp.

Nam tử cơ bắp nửa khom lưng, đang muốn vung song quyền mạnh mẽ nện nàng, nhưng hai tay đột nhiên đứt ra, chỗ vết cắt phẳng phiu, giống như bị máy cắt cắt xẹt qua vậy. Gã này mặc dù không hề hay biết, nhưng bản năng sinh mệnh vẫn cúi đầu nhìn thoáng qua.

"Cút ngay!"

Diệp Tố Linh theo sát phía sau thấy khiếu ngạc nhiên từ phía sau tên to con này đi vòng qua, lập tức liền sốt ruột, vung bàn tay nhỏ bé, theo nó chính là một quyền!

Người của nàng rất nhỏ, cao hơn phần eo nam nhân cơ bắp một chút, một quyền này vừa vặn đập ở trên bụng.

Thân thể nam tử cơ bắp cường tráng như vậy giống như một khối bọt biển, toàn bộ bay ra ngoài!

Ba một tiếng, đập mạnh vào bức tường đối diện.

Cũng không biết do tòa lầu này chất lượng không cao lắm, hay là Diệp Tố Linh quá mức hung mãnh.

Không ngờ bức tường kia cũng ầm ầm sụp đổ!

Nam tử cơ bắp mặc dù mất đi hai tay, nhưng dù sao cũng là thi binh, hoàn toàn không biết đau đớn, xoay người một cái lại đứng lên. Trên cái bụng nhỏ của hắn bị đập ra một lỗ thủng nhỏ đẫm máu, máu chảy rào rào không ngừng, ruột đứt rời cũng bị kéo ra một đoạn dài.

Đôi tình nhân lớn nhỏ kia, vừa thấy một, một nhỏ hai mỹ nữ này giống như máy xay thịt, xông vào giữa đám người, nhất thời mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

Mắt thấy ngạc nhiên vọt tới trước mắt, nam nhân trở tay đẩy, đem nữ tử đẩy về phía trước, tự mình xoay người bỏ chạy!

Lôi Lôi mở cánh tay mở ra, một sợi dây đỏ dài từ vai trái của nữ thanh niên kéo đến bụng phải, cả người thoáng dừng lại một chút, đã bị gọt thành hai nửa! Theo sát một cái xoay người chạy về một hướng khác.

Nam thanh niên vốn tưởng rằng thoát được một mạng, nhưng Diệp Tố Linh chạy tới sau đó không kịp quay người, trực tiếp đụng vào lưng hắn.

Rặc rặc!

tai nghe một tiếng giòn vang, toàn bộ xương cột sống đều đứt rời.

Tên kia lập tức nằm nhoài trên mặt đất, đầu cũng không cách nào ngóc lên được, kêu to đầy thê thảm!

Lão thái thái tóc hoa râm như đi lại không tiện, hoặc là căn bản không muốn chạy, một tay vung gậy, vừa lớn tiếng quát: " đáp cồn cát, khắc kỉ cương lực!"

Từ trong tay trượng rút ra linh hồn hình dạng con rắn.

Linh hồn kia nhỏ dài, không tay không chân, hơn phân nửa trên mặt đều là miệng, phun ra một đầu lưỡi màu đỏ tươi, giống như dây thừng quấn quanh tới.

Lôi kéo hai tay ngạc nhiên xê dịch, cũng cao giọng quát khẽ nhấp một câu gì đó.

Sợi tơ trong tay nàng lập tức trở nên tươi sáng chói mắt, sau vài cái chuyển động, lưỡi dài quấn quanh nàng lập tức bị cắt thành vô số đoạn!

Trong mắt Lão thái thái hiện ra một tia bối rối, bỗng nhiên lại như ảo thuật lấy ra bình thủy tinh lớn kia, nhanh chóng đọc gì đó.

Trái tim của Thủy Tinh Bình đập thình thịch, làm cho cái bình không ngừng run rẩy, lúc trước bị Mặc thôn đánh cho thịt nát đầy đất, tất cả đều run nhè nhẹ.

Leng keng leng keng leng keng!

Đột nhiên, tựa như vụn sắt bị nam châm hút vào, tất cả đều bay thẳng về phía lôi kéo ngạc nhiên tụ tập!

Lôi Kinh ngạc cũng không nhìn nàng, tiếp tục chạy vội về phía trước.

Nhưng hình xăm màu đỏ tươi trên đỉnh đầu nàng bỗng nhiên đại thịnh hồng quang, phóng xuất ra đạo đạo quang mang!

Thịt vụn bay trên không trung bị hồng quang quét trúng, lập tức biến thành một cỗ khói đen.

Mùi thối rữa lan tràn khắp bốn phía!

Bốp!

Vị trí hai mắt lão thái thái bị sợi dây nhỏ liễn đảo qua.

Hai con ngươi bị chia đều thành hai nửa, chớp chớp cực kỳ buồn cười, sau đó rơi cùng một chỗ trên mặt đất, não dịch màu trắng giống như sữa đậu sôi trào trào ra!

Lông xoáy nhỏ run rẩy co quắp ở góc tường, hai tay giơ cao phẫu thuật đao, lẩm bẩm chú ngữ, từng bóng đen như nòng nọc chui ra khỏi thân đao.

Ta thấy có lẽ gia hỏa này đang giở trò sau lưng, căn bản cũng không để lại cho hắn cơ hội thở dốc, trực tiếp ném châm Kinh Lôi Phù Vô Hình tới.

Nhưng không ngờ, lại đánh vào khoảng không, dao phẫu thuật kêu răng rắc một tiếng rơi trên mặt đất thành hai đoạn, nhưng tên kia lại nhân cơ hội từ trên bệ cửa sổ nhảy xuống.

Đây là chiêu số cùng loại với thế thân pháp bình thường, có thể lấy bản mạng âm vật thay mình ngăn cản một mạng.

Bất quá, tạm thời ta cũng không có thời gian để ý tới hắn, giơ tay ném ra một tấm Truy Hồn Phù.

Từ khi Diệp Tố Linh đột nhiên xông vào, điên cuồng đuổi theo ngạc nhiên bắt đầu, chỉ là thời gian hai mươi ba ngắn ngủn, bảy tám cao thủ, tử thương hoặc tử thương, rất nhiều người ngay cả bản lĩnh thành danh của mình cũng chưa thi triển nửa phần, liền mất mạng.

Máu me đầy đất, khắp nơi là tứ chi đã gãy nát, đầu lâu rách nát!

Mùi máu tươi dày đặc phiêu tán khắp nơi, tiếng la hét thê thảm vang lên liên tiếp.

Lúc này, trong phòng ngoại trừ ba người chúng ta, chỉ còn lại bốn người sống toàn thân khỏe mạnh.

Hộc chướng đập nát tẩu thuốc, ở dưới một đám khói đen, rụt vào góc tường run lẩy bẩy.

Mặc thôn cắn đầu lưỡi, lâm thời tạo thành một tòa pháp trận, dưới sự chớp động của đạo đạo phù quang, tạm thời bảo trụ tính mạng.

Lão đầu lùn trốn ở góc tường khác, triển khai lá cờ phướn, giống như là bông bao phủ bản thân và cô gái tóc ngắn vào bên trong.

Những người khác không chết tức tàn!

Chỉ có tiểu Quyển mao thừa dịp hỗn loạn chạy ra ngoài.

Diệp Tố Linh vẫn cứ gắt gao đuổi theo ngạc nhiên, tuy tốc độ của nàng nhanh vô cùng, nhưng so với kéo ngạc nhiên chậm hơn một bước, lúc này không biết đã đuổi theo nơi nào.

Hai ma nữ một lớn một nhỏ này thật sự là quá khủng bố dọa người!

Nhà ai mà có hai gia hỏa như vậy, kiếm được bao nhiêu tiền cũng không đủ bồi thường.

Đương nhiên, đầu tiên phải có người xin bồi thường mới được!

Chương thứ hai nghìn mốt trăm bốn ngươi đã chết rồi.

Ẩn Thân Phù đến thời hạn chậm rãi thiêu đốt, hiển lộ ra thân hình.

Mặc thôn liếc mắt nhìn thấy ta, rất là kinh ngạc: "Trương Cửu Lân?"

Với bản lãnh của hắn, tuy địa vị của Long Tuyền sơn trang không quá cao nhưng cũng không quá thấp, ít nhất cũng là một cung phụng cấp một.

Cấp bậc như vậy, tự nhiên đã sớm xem qua tư liệu liên quan tới ta, vừa nhìn qua là có thể nhận ra ta, cũng không phải chuyện lạ gì.

Ta quét mắt nhìn hắn nói: "Cái tên Mặc thôn rất quái lạ, ngươi hẳn là giống Long Trạch Nhất Lang, một mặt trời một màu nhỏ, đúng không?"

Sau khi kính mắt Mặc thôn vỡ nát, hai hàng lông mày nhàn nhạt kia bỗng nhiên nhướng lên.

Hiển nhiên, hắn rất tức giận, nếu bình thường có thể đã sớm ra tay giết người.

Nhưng lúc này, hắn lại nói ra một câu cực kỳ khác thường: "Nếu như ngươi thật sự là Trương Cửu Lân, thì không thể giết ta!"

"Ồ?" Ta có chút kỳ quái hỏi ngược lại: "Vì sao?"

"Bởi vì ta là nội ứng của Trương gia Giang Bắc."

Ta hừ lạnh một tiếng: "Ngươi dám tự dát vàng lên mặt mình! Trương gia tộc trưởng sẽ tìm một tiểu nhật làm nội ứng sao?"

Lông mi Mặc thôn cực mất tự nhiên lại kích động hai lần nói: "Chính là bởi vì ta có một nửa huyết thống Nhật Bản, cho nên mới khiến bọn họ tin tưởng không nghi ngờ! Long trang chủ lần trước đại thanh tẩy, nằm vùng mà Trương gia phái vào, tất cả đều bị tra ra, chỉ có ta không sao, chính là vì cái này."

"Ta ở trong Long Tuyền sơn trang luôn là người ủng hộ kiên định, nhưng quan điểm ta tuyên bố là, trước tiên phải tu thành một số bản lĩnh thật sự, sau đó mới tới tìm ngươi gây sự. Ngươi đã lâu không bị sát thủ của nhân phái tập kích đúng không? Đây đều là công lao của ta."

Đây là sự thật, từ lần trước bọn họ mượn Lan Bàn đầu sư xuống nước thủy tinh cho Doãn Tân Nguyệt, sau đó lại lấy ra Đinh Đầu Thất Tiễn Thư thiếu chút nữa hại chết sơ nhất, đã rất lâu không gặp phải sát thủ muốn trực tiếp lấy tính mạng của ta.

Bất quá, ta tự nhiên sẽ không chỉ dựa vào nó nói ra, liền tin tưởng đây đều là công lao của nó.

"Mặc... Mặc thôn, ngươi là chó – nương nuôi!" Lan Hoa cố nén đau đớn, nghiến răng nghiến lợi mắng.

Chân trái Lan Hoa bị Diệp Tố Linh đạp nát triệt để, vốn định kéo gãy chân cũng có thể miễn cưỡng bò đi, đáng tiếc là, tên này tương đối không may, mất đi cơ bắp tàn thi nam nhân bị lão thái tóc trắng khống chế vừa vặn đè ở trên người hắn.

Thân hình của tên kia to lớn, vừa khéo đè lên sau thắt lưng của hắn, thế cho nên căn bản không cách nào mượn được sức mạnh, đừng nói là bò đi, hiện tại ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được.

Vừa nhìn thấy tiểu tử này lập tức tức tức giận không chỗ phát tiết.

Tranh đấu giữa Trương gia Giang Bắc cùng Long Tuyền sơn trang đã lâu, vẫn luôn phái nội ứng tìm hiểu tin tức, nhưng tên này vậy mà lại chạy đến bên cạnh ta để làm nội ứng!

Hơn nữa còn cố ý giả dạng thành một tiểu thông minh, miệng lưỡi dài, luôn tích cực hướng lên trên tiểu nhân.

Trong lúc nhất thời, ngay cả ta cũng choáng váng.

Nếu không phải trùng hợp gặp hắn ở đây, ta thật nhìn không thấu!

Hơn nữa, tên gia hỏa quỷ quyệt này còn ẩn giấu vài phần âm tàn!

Hàng xóm làm loạn quan hệ nam nữ quả thật nên khiển trách, nhưng luôn tội không đáng chết.

Bởi vì đối phương kêu gào ầm ĩ đến gần hắn ta mà đã ra tay độc ác, giết chết tất cả hai người!

Từ việc hắn nhẹ nhàng thoải mái như vậy, hoàn toàn coi là chuyện cười để kể, xem ra trước kia nhiều chuyện như vậy cũng không ít.

"Trương Cửu Lân, ngươi cũng không thể giết ta!" Lan Hoa vừa thấy ánh mắt ta nhìn về phía hắn có chút không ổn, cũng cắn răng kêu lên.

Đến lúc này, trong mắt của hắn còn lộ ra một tia âm tàn cuồng vọng, hoàn toàn không giống bộ dáng khúm núm với ta ở Thục Phương trai.

"Như thế nào, ngươi cũng là Trương gia nằm vùng sao?" Ta cười lạnh một tiếng đi tới hướng hắn.

"Hừ." Hắn hừ lạnh một tiếng nói: "Ta chỉ là nội ứng của Long Tuyền sơn trang thôi, bọn họ vẫn luôn nói ngươi nhạy bén hơn người, ta thấy cũng chỉ có thế mà thôi! Nếu không phải vừa vặn bị ngươi gặp ở chỗ này, ngươi vĩnh viễn không phát hiện được đâu."

"Chuyện nằm vùng, ta chấp nhận!"

"Nhưng ta còn một thân phận, tốt nhất ngươi đừng đụng tới ta."

"Thân phận gì? Tôn tử ngoại tôn của Xuân lão?"

"Đúng! Xuân lão, Xuân Hoa là bà nội ta, tuy ta chưa sinh ra đã bế quan, nhưng bà lão rất thương mẹ ta! Cả đời mẹ ta qua đời rồi, ta là người thân duy nhất của bà ấy. Sau khi bà ấy xuất quan, biết là ngươi đã giết ta, chắc chắn sẽ không tha cho ngươi! vợ ngươi, con ngươi, còn cả con đường nhỏ, cũng phải chôn cùng ta."

"Nếu ngươi thả ta, ta nhất định sẽ năn nỉ nàng tha cho ngươi một mạng, ít nhất...."

Bốp!

Lão còn chưa kịp nói gì thì đã bị một cước của ta đạp lên mặt, răng nhỏ tung toé, miệng đầy máu!

"Sắp chết đến nơi còn nói khoác mà không biết ngượng, ta cần ngươi thả? Cần ngươi tới cầu." Ta âm u nói.

"Nếu xuân hoa khai có thể nghe khuyên bảo thì không phải là xuân hoa nở rồi! Bằng tôn tử của ngươi mà cũng như khuyên được hắn? Huống chi còn là cháu ngoại."

Bộp, ta nói xong lại một cước đạp tới, mũi miệng đều là máu tươi.

"Hai chân này là ngươi trả lại hai người hàng xóm chết oan kia cho ngươi đó!"

Lan Hoa vẫn trừng mắt, hung dữ nhìn chằm chằm vào ta, nói mơ hồ không rõ: "Ngươi, ngươi chờ ta, mỗ mỗ..."

"Ta chờ thì đã sao? Xuân hoa nở còn có thể làm gì? Muốn giết ta sao, nàng tính già mấy?"

"Ngươi tới trước chờ đi! Nàng lập tức sẽ lăn qua cùng ngươi đoàn tụ." Nói xong, chiếu cho hắn một cước tàn nhẫn đá tới cổ hắn.

"Xuất quan!" Lan Hoa từ trong kẽ răng hung hăng cắn ra hai chữ, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, cổ nghiêng một cái, vẫn không nhúc nhích.

Tiểu tạp chủng này, chết còn chưa hết tội!

Đúng lúc này, khóe mắt ta quét qua, trẫm đang lén lút lẩn ra ngoài trong một bọc khí đen bao bọc.

Mặc thôn run rẩy móc ra một linh phù, liên tục ho khan giọng gấp gáp nói: "Không thể để cho hắn chạy thoát! Nhanh, nhanh giết hắn."

Làm sao ông ta có thể nhắc nhở chứ?

Tất cả mọi người nơi này đều phải chết.

Nghe xong lời này, Thiệu Vô Kỵ cũng không vụng trộm chuồn mất, trực tiếp bốc lên khói đen nồng đậm, giống như tấm bình phong che ở phía sau, cũng bay vọt ra ngoài!

Một ngón chân của ta nhấc nửa thanh dao phẫu thuật dưới đất lên, chỉ xa một cái nói: "Giết!"

Phù!

Một đạo hắc quang bắn ra, xuyên qua tường.

Không có âm thanh, cũng không có kinh động gì, thậm chí ngay cả một mảnh khói bụi cũng không rơi xuống.

Nhưng ta biết, hắn đã chết!

Kinh Hồn Trảm của ta lúc này đã tiến thêm một tầng, đạt tới Thiên Đao cảnh!

Tới cảnh giới này thì thi triển ra Kinh Phách trảm, chỉ cần bị quét trúng, tu vi thấp hơn ta chắc chắn phải chết.

Lão gia hỏa này ra vẻ giả bộ rất giỏi, song khi hắn thi triển hơi khói, ta nhìn ra được bản lĩnh của hắn so với ba đại tế tự kia không phải chỉ kém một chút xíu!

Nếu như lần trước không mượn Cửu Sinh Tháp làm mắt trận, bất kỳ một ai trong tam đại Tế Ti, đều có thể làm ta khổ chiến đến sức cùng kiệt, hơn nữa còn không rõ thắng bại.

Nhưng tên khốn này lại kém xa, một trảm kinh hồn cũng đủ đẩy hắn vào chỗ chết!

Cho đến lúc này, bạch bố trường phiên che tại góc tường mới từ từ mở ra.

Lão đầu lùn và tiểu cô nương tóc ngắn kia, có chút sợ hãi chậm rãi lộ ra đầu.

Mặc thôn là người một nhà?

Tiểu cô nương kia nhìn lướt qua vũng máu đầy đất, lập tức có chút khiếp đảm nhìn ta một cái.

Mặc thôn cũng nghe thấy tiếng cờ phướn run run, quay đầu lại cười lạnh với bọn họ: "Hai người bọn họ cũng phải chết!"

Rõ ràng lời này là nhắm vào ta.

Lão đầu lùn vừa nghe lời này, vội vàng đứng lên, bảo hộ tiểu cô nương trước mặt nói: "Mặc thôn, ngươi không được chết tử tế! Uổng phí lão phu liều chết từ trong tay Lục mao cương thi cứu mạng ngươi."

Mặc thôn dừng lại một chút, đột nhiên quỳ rạp xuống đất, dập đầu một cái thật mạnh nói: "Ngươi đã cứu mạng của ta, ta tự nhiên vô cùng cảm kích! Nhưng bất kể là Mặc thôn, Độc Cửu Ông, đều không bằng một Trương Cửu Lân."

"Phàm là hết thảy tin tức liên quan đến Trương Cửu Lân, đều là đại sự của sinh tử quan! Ta thâm nhập ba vị trưởng lão Trương gia, quyết không thể nuốt lời! Cửu lão! Thật xin rồi. " Nói xong, hắn lảo đảo đứng dậy, vung ra linh phù trong tay.

Mặc thôn mặc dù thoạt nhìn, có vẻ như không phải đối đầu chính diện với bất luận kẻ nào trong chúng ta.

Nhưng chỉ có ta hiểu rõ nhất, uy lực Kinh Lôi Phù kinh người cỡ nào.

Tưởng Uyển gái cách xa hơn một chút, bị nổ trọng thương, sau đó bị kinh Phách chém giết.

Mà Mặc thôn càng gần hơn là nhờ vào trận pháp dưới chân, gắng gượng vượt qua!

Hơn nữa lại ngạc nhiên, Diệp Tố Linh sau một phen ùn ùn kéo loạn, tất cả mọi người một khi gặp phải không thương cực tàn! Tuyệt đại đa số chưa kịp sử xuất bản lĩnh sở trường, giống như to con kia, chỉ cần không kịp đề phòng liền mất mạng tại chỗ.

Nhưng Mặc thôn chỉ dựa vào trận pháp, liên tiếp ngăn cản sự va chạm của ngạc nhiên cùng bốn năm lần của Diệp Tố Linh!

Mặc dù thân thể lung la lung lay, sắc mặt trắng bệch một mảnh, nhưng dù sao hắn thủy chung vẫn không ngã xuống.

Bản lĩnh tu vi như vậy đã không dễ rồi!

Đổi lại là ta, đối mặt với sự bạo lực của hai ma nữ này, cộng thêm mệnh tuyến, hợp lực ngạnh kháng chống đỡ cũng có chút thiệt thòi.

Mặc thôn lúc này mặc dù từ bề ngoài nhìn vào, hình như không có gì đặc biệt, nhưng trên thực tế lại bị thương rất nặng, sức nặng của đồ vật có khả năng bị chấn động chảy máu!

Tấm linh phù kia ném ra, cũng lảo đảo cả người theo hắn, còn chưa kịp bay tới trước mặt hai người đã rơi xuống đất.

Phịch một tiếng nổ vang, bắn lên một mảnh huyết vụ.

Độc Cửu Ông vội vàng kéo trường phiên để ngăn cản, đồng thời một tay phất lên, một đạo khí độc màu xanh đậm mở rộng ra ngoài.

Mặc thôn kiên cường ném ra một tấm linh phù, đồng thời đã không kiên trì nổi, ngã xuống đất, mắt thấy độc khí càng ngày càng gần, hắn cố hết sức quay đầu nhìn ta một cái không thở được nói: "Giết, giết bọn chúng... Nếu không, ngươi sẽ gặp nguy hiểm!"

Sắp chết, còn lo lắng tin tức ta tiết lộ ra hay không, lần này ta thật có chút không rõ thân phận nội ứng của hắn rốt cuộc là thật hay giả.

Ta quăng ra một tấm Thanh Phong phù, khói độc tiêu tán, cúi người ngồi xổm xuống.

Ta nhìn ra lão già đối diện am hiểu dùng độc, hơn nữa còn rất có thể là cao thủ y đạo. Cô bé kia cũng rất giỏi về độc, một loại thủ đoạn khác là hồn phách thông linh.

Bất kể dùng độc, y đạo, còn có Thuật Thông Linh, cũng không phải là thủ đoạn công kích trực tiếp hữu hiệu nhất.

Ít nhất ở khoảng cách này, đối với ta lúc này mà nói, không có bất kỳ uy hiếp gì.

Ta dùng sức ấn ấn ấn vào huyệt Trung của người Mặc thôn, mí mắt hắn lại mở ra, hướng về ta miễn cưỡng cười nói: "Ta, ta không phụ, Trương..."

Còn chưa dứt lời, lại hôn mê bất tỉnh.

"Lời y nói là sự thật." Tiểu cô nương tóc ngắn vẫn luôn không chịu im lặng, nhút nhát trả lời.

"Làm sao ngươi biết?" Ta hỏi.

"Linh hồn của hắn vô cùng suy yếu, vừa nãy đã bay ra ngoài cơ thể, ta có thể thể nhận ra tâm ý của linh hồn, đây cũng là kinh nghiệm học Hồn thuật của ta."

Ta sửng sốt nói: "Nếu như hắn nói là sự thật, thật sự là Trương gia bên sông phái nằm vùng Long Tuyền sơn trang, vậy hai người các ngươi phải chết rồi!"

Lão giả vừa nghe, sắc mặt khẩn trương giật giật lá cờ phướn dài che ở trước người, gắt gao bảo vệ tiểu cô nương kia nói: "Ta đã sống bảy mươi lăm tuổi, chết không đủ tiếc! Nhưng ngạc Kính Kính đứa nhỏ này thật sự là quá khổ! Van cầu ngươi, có thể tha cho nó một mạng hay không?"

"Nếu như ngươi sợ cô ta tiết lộ tin tức, ta có thể làm mù hai mắt cô ta bây giờ, khiến cô ta vĩnh viễn không thể nói chuyện. Chỉ cầu ngươi cho cô ta sống sót! Cho dù... Cho một đời đau đớn cũng được."

Trong lòng khẽ run lên, quay sang hỏi cô bé kia: "Ngươi cố ý dụ ta tới đây sao?"

Lúc bắt đầu, ta dựa vào Hồn Cáp một đường truy tung, còn tự cho thủ đoạn cao minh. Có thể chờ đến khi cô bé kia mượn dùng thông hồn thuật câu thông với tâm linh ta, ta đã minh bạch.

Đây nhất định là nàng cố ý dẫn ta đến nơi này.

Nếu không, ta vừa mới khởi động con chim bồ câu kia truy tìm bà thì bà lập tức phát giác, hơn nữa một khi chặt đứt hồn niệm, căn bản ta không phát hiện được chút nào.

Thông hồn thuật là kỹ thuật cao cấp nhất của Tâm Hồn nhất mạch, trừ phi là người thông linh trời sinh, bằng không rất khó luyện thành. Lấy tu vi hiện tại của ta, lại đọc thuộc Âm Phù Kinh không dưới trăm ngàn lần, nhưng vẫn như cũ không cách nào sử dụng.

Ly Mộng Thuật duy nhất có thể sử dụng, còn phải chịu lực cắn trả thật lớn.

Có thể thấy được, tiểu cô nương này là thông linh nhân trời sinh!

Mặc dù ta sử dụng ẩn thân, nhưng không giấu được linh hồn, nàng đã sớm biết ta ở phụ cận.

Hơn nữa, còn cố ý nói với ta rằng mình phải giết Tào Lệ trước.

Bây giờ nghĩ lại, bảy người bọn họ nếu được xưng là Long Tuyền Thất Kiệt, khẳng định là có chút thành tựu.

Tuy rằng chỉ lấy ra một ít đồ vật, bản lĩnh tu vi cũng không cao, nhưng một khi phối hợp với nhau, lại cực kỳ khó đối phó.

Tiểu cô nương này thân là một trong Thất Kiệt, tự nhiên minh bạch sơ hở chỗ nào.

Sức mạnh hạch tâm trong bảy người không phải là thứ nhìn như thủ lĩnh Mặc thôn hung ác thế hệ, mà là Tào Lệ khôi ngô.

Có thể đem bí mật trọng yếu như thế nói cho ta biết, có thể thấy được nàng đã sớm coi ta là người nhà của mình.

"Ngươi đã sớm biết ta là ai?" Ta hỏi một câu.

"Ừm!" Tiểu cô nương gật đầu nói: "Lôi ngạc tỷ tỷ đã sớm nói cho ta biết."

Lôi mở mở mã mão?

Sao ta lại quên mất một khâu này chứ!

Ta rời khỏi cửa hàng chính là nhầm lẫn theo tung tích ngạc nhiên dọc đường điều tra đến nơi đây, tạo ra một chút khó khăn. Từ lời nói của Từ Đại Nương cũng là nghe được sự tồn tại của cô gái này.

Nhưng cho dù hắn xuất phát từ mục đích gì, cố ý tiếp cận Từ đại nương, đều là vì nhạc phụ ngạc nhiên!

Vừa rồi lảo đảo bị Diệp Tố Linh đuổi theo, đầy phòng đấu đá lung tung, cũng là lúc đến gần cô bé này, mở mang theo Diệp Tố Linh hung mãnh quay đầu lại. Nếu không với tu vi của hai ông cháu chắc chắn không chống đỡ nổi.

Chẳng qua là Ngạc Nga đang cố ý yểm hộ nàng.

"Các ngươi quen nhau từ lâu?"

"Ừm!" Tiểu cô nương gật đầu: "Khi ta bảy tuổi, ta bị người buôn lậu bắt cóc. Người buôn vốn muốn đánh gãy tay chân ta, giả làm thằng nhóc tàn tật vẫn đòi tiền ở trên đường. Là kéo Kinh ngạc tỷ tỷ giết người buôn, cứu ta ra ngoài. Nàng nói nơi mình đi, ta không thể đi, đưa ta đến cô nhi viện."

"Nhưng từ nhỏ ta đã nhìn thấy một số thứ người khác nhìn không thấy, vừa nói ra sẽ bị người khác đánh. Trong lòng ta rất sợ hãi, cũng không có ai dám nói. Thường thường ngồi trong góc khóc, vẫn luôn không có bằng hữu gì. Càng không có đại nhân thích ta."

"Những đứa trẻ khác đều đã bị dẫn đi, ta vẫn ở lại đến mười hai tuổi. Năm đó ta trên thân mọc một thân ngưu ô da trâu, cô nhi viện sợ ta lây bệnh cho người khác nên đuổi ta ra ngoài."

"Nhưng ta vẫn sợ, cái gì cũng không biết, lại không dám ăn đồ ăn với người khác, ngay cả nói cũng không dám nói. Đành phải trốn trong cầu động ban ngày, ban đêm đi dọn rác rưởi."

"Không phải bị chó hoang khi dễ, mà là bị đám trẻ khác đuổi đánh! Mãi đến khi gặp gia gia..."

Kế thứ hai nghìn mốt trăm bốn mươi hai.

Nói đến đây, đôi mắt tiểu cô nương có chút ướt át.

Lão đầu lùn tựa như cũng nhớ lại chuyện cũ thương tâm, dụi mắt một cái, dứt khoát nói: "Trương Cửu Lân, ta biết với bản lĩnh của hai ông cháu chúng ta, căn bản không phải đối thủ của ngươi. Chỉ cầu ngươi bỏ qua một cái mạng ngạc nhiên, ta nguyện ý trả bất cứ giá nào! Ta cầu xin ngươi, tha cho đứa nhỏ này một mạng đi."

Nói xong bịch một tiếng quỳ xuống.

Cô bé tóc ngắn càng khóc càng thêm đau lòng, giọt nước mắt không ngừng rơi xuống, cũng quỳ gối trước mặt ta, một tay ôm lấy cánh tay lão già, cầu xin ta: "Tha cho gia gia đi, gia gia chưa từng hại người nào phải không, bởi vì ông sở trường giải độc, là bị cưỡng ép gia nhập Long Tuyền sơn trang, cầu xin con tha cho ông ấy đi."

"Hai người các ngươi đứng lên đi, ta có thể tha cho các ngươi, nhưng cũng có một điều kiện." Ta mỉm cười giơ một ngón tay lên.

Lão đầu lùn tên là Độc Cửu Ông cùng cô gái tóc ngắn đều có chút kỳ quái ngửa đầu nhìn ta.

Ta đi tới cánh tay bị chặt đứt, ngất xỉu trước mặt đại Hằng, một cước đá gãy cổ Mặc Thôn, lại chỉ vào Mặc Thôn nằm nằm dưới đất nói: "Coi như chưa có chuyện gì xảy ra, những người này đều đã chết trong lúc chiến đấu với Vong Linh giáo, các ngươi chưa từng thấy qua Tỳ Hưu Hống, càng chưa từng gặp qua ta."

Độc Cửu Ông sững sờ, lập tức liên tục gật đầu.

Ta nói xong thì nhổ một sợi tóc trên đầu Mặc thôn, vừa bỏ túi sau lưng vừa nói: "Nếu hắn là nội ứng, bất cứ lúc nào ta cũng có thể lấy mạng hắn."

Độc Cửu Ông vừa nghe, cũng tranh thủ thời gian nhổ xuống một sợi tóc, lại nhổ một sợi từ trên đầu tiểu nữ hài kia xuống, lập tức lấy đầu gối thay chân, cung kính đưa tới.

Hắn rất khôn khéo, lập tức biết ta muốn làm gì.

Lấy phát làm khế ước, đem tính mạng mấy người bọn họ nắm trong tay, do đó chôn mình ở Long Tuyền sơn trang!

Ta ngoài ý muốn nhận lấy tóc hai người này, vẻ sợ hãi trên mặt Độc Cửu Ông giảm đi vài phần, lập tức có chút khó xử nói: "Mặc dù chúng ta là người của Long Tuyền sơn trang, nhưng địa vị trong trang thật sự quá thấp, có thể cũng không nghe được tin tức gì hữu dụng..."

"Không sao." Ta xua tay nói: "Ngọn lửa ngôi sao có thể đốt cháy đồng bằng, các ngươi đi trước đi."

Độc Cửu Ông kia lúc này mới có chút chưa tỉnh hồn đứng dậy, dưới sự trợ giúp của cô bé tóc ngắn, đỡ Mặc thôn nằm trên mặt đất ở trên lưng.

Đi về phía trước hai bước, hắn quay đầu hỏi ta: "Vậy vạn nhất ta nhận được tin tức gì hữu dụng, nói cho ngươi biết như thế nào?"

Ta cười chỉ vào cô gái tóc ngắn nói: "Độc ngạc nhiên có cách."

Vừa rồi nàng mượn Hồn Cáp, đã thành lập thông đạo linh hồn với ta, tuy rằng chỉ truyền đến một cái tâm niệm đơn giản, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Hơn nữa, tiểu cô nương này rất thông minh, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp khác mau chóng liên lạc với ta.

Nằm vùng ở Long Tuyền Sơn Trang không phải là chuyện đùa, lúc nào cũng có thể mất mạng, đã định sẵn phương thức cố định, ngược lại có chút không ổn.

Độc Cửu Ông há to miệng muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng, chỉ là trùng trùng điệp điệp gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Nhìn thấy thân ảnh hai người bọn họ biến mất trong bóng tối tăm tối, tiếng bước chân dần dần đi xa, ta quay ra ngoài cửa sổ nói: "Ra đi."

Vừa dứt lời, một bóng người bay vút vào, nhẹ nhàng đứng trước mặt ta.

Áo ngắn tay, váy ngắn mông, áo cà rốt có chút quá mức.

Đầu trọc đâm vào hình xăm huyết hồng, toàn thân dị thường tràn đầy một cỗ dã tính làm cho người ta xao động bất an.

Chính là Sào thế thân hộ vệ ngạc nhiên!

"Không hổ là hợp tác hợp tác với ly gián tiểu thư, quả nhiên không đơn giản!" Lôi Lôi ngạc mỉm cười khen ngợi nói với ta.

"Hợp tác?" Ta lạnh giọng cười nói: "Nàng ta xem ta thành quân cờ, có lẽ càng thỏa đáng hơn một chút nhỉ? Những vong linh giáo đồ kia vốn là liên lạc liên lạc bốn phía với cao thủ, sau đó lại giết chết Mâu Mâu, lần này chẳng những toàn quân bị diệt, các ngươi thậm chí đã sớm đoán ra âm mưu hai bên bọn họ, từ đó sớm làm ra bố trí, đã chiếm được giấy tờ Kinh Hoa Thiên Tháp mà các ngươi muốn, còn ta thì sao? Chẳng qua là nàng ta đã sớm chọn đánh tay miễn phí mà thôi."

"Không thể nói như vậy được?" Hai tay Lôi Kinh ngạc ôm ngực, nghiêng mặt nói với ta: "Trương tiên sinh ngươi cũng đã nhận được hồi báo của ngươi mà!"

"Theo ta được biết, Long Tuyền sơn trang là sinh tử túc địch của ngươi, thế lực nhân phái cũng như vậy, ai ai cũng muốn diệt trừ tính mạng của ngươi, trừ khử tận gốc hậu hoạn. Lần này đã giúp ngươi một đại ân, diệt trừ nhiều người như vậy. Hơn nữa, Trương tiên sinh ngươi còn nhân cơ hội chôn vào hai cái đinh, cho dù nói thế nào cũng là chuyện tốt chỉ có thể ngộ mà không thể cầu chứ?"

Nàng nói cũng không sai, cho dù Mặc thôn thật sự là gián điệp bí mật của Trương Diệu Võ Phái ở Long Tuyền sơn trang, âm thầm thay ta không ngừng xúi giục hai phái Nhân Quỷ tranh đấu. Nhưng vừa rồi đúng là đã bớt được không ít chuyện, vô hình trung đã tiêu diệt rất nhiều nguy hiểm tiềm tàng trong đó.

Hơn nữa, ta còn mượn cơ hội này để mở mang tưởng tượng về Độc Cửu Anh, hai gian mật thám thuộc về ta.

Đích thật là có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Lôi Kinh ngạc quay đầu nhìn hướng hai người đi tới một cái, tựa hồ lầm bầm, lại phảng phất nói với ta: " ngạc ngạc ngạc quả thực rất đáng thương, lúc trước ta theo đại vu sư Sa Mậu đến Hoa Hạ, vừa hay thấy nàng bị bắt đi. Sa Huệ đại sư nói tiểu cô nương kia cũng giống như ta., Là một người thông linh trời sinh, thế là ta sinh lòng thương hại, thuận tay cứu nàng một mạng. Lúc ấy nàng đã bị dọa choáng váng, ngay cả tên của mình cũng quên, ta liền cho nàng một cái tên mới, gọi là ngạc nhiên ngạc nhiên."

"Sau đó, ngươi lợi dụng nàng, dẫn ta đến nơi này?"

"Cũng không thể nói là lợi dụng?" Lôi Kinh ngạc quay đầu lại nói: "Ta đương nhiên cũng có thể dùng biện pháp khác, cố ý lưu lại đầu mối, để ngươi truy tung đến đây. Nếu như vậy, ngươi sẽ hạ thủ lưu tình với hai người bọn họ sao? Chỉ sợ đã sớm biến thành hai tử thi rồi!"

Điều này cũng hoàn toàn đúng, nếu cô bé tóc ngắn kia ngạc nhiên cung kính mà không thông qua Hồn Cáp gửi cho ta lời nói, ta vừa rồi tuyệt đối sẽ không để bọn nó lại. Cho dù bảo vệ Mặc thôn, ta cũng nhất định phải làm như vậy.

Như thế xem ra, những người của Vong Linh giáo đã tiếp nhận nhiệm vụ bí mật, muốn mượn lực lượng của Long Tuyền Sơn Trang để diệt trừ Niêm Ký, rồi lại giết chết Hám, đã sớm bị trí khôn vô cùng biết được. Do đó kế tựu kế sắp xếp như vậy trúng kế.

Quạt giấy trắng, Từ Nhị chẳng qua là một kíp nổ mà thôi.

Mục đích chỉ là dẫn ta tới đây, sau đó bàn lại bước hợp tác tiếp theo.

Bất quá, ta cũng hoàn toàn chính xác bị hắn bắt được nhược điểm.

Việc cây quạt giấy trắng phát sinh ở phố cũ, hơn nữa còn là cửa hàng danh tiếng của ta.

Người sáng suốt vừa nghe đã biết nhất định là âm vật quấy phá.

Nếu như ta bất bình chuyện này, danh dự khẳng định bị hao tổn, nhất là bọn chưởng quỹ bọn tiểu nhị trong tiệm khác, cũng tất nhiên lo lắng thấp thỏm.

Vô luận là công hay tư, ta đều phải đem chuyện quạt giấy trắng xử lý ổn thỏa —— mặc dù, đây chỉ là nguyên do trong kế hoạch, một khởi đầu nho nhỏ mà thôi.

Ta ngạc nhiên vươn tay nói: "Đồ đâu."

Lôi mở mở mão tự nhiên biết rõ ta chỉ cái gì, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Ở trong tiệm của ngươi, chỉ bày ra trên bàn!"

(Chú ý tới tên công chúng của lão Cửu hơi tin: Đạo Môn lão Cửu. Các loại tuyệt mật bề ngoài, chuyện xưa khủng bố, toàn bộ đều được thu hoạch miễn phí!)

Chương thứ hai nghìn bốn mươi ba, nàng là Tiểu Tam của ngươi?

Lúc ta đi, tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh còn đang ở hậu viện ngủ, cho nên đã không đóng cửa, chỉ là nhẹ nhàng đóng lại mà thôi.

Mà đương nhiên Lôi Tai biết ta đi làm gì, cuối cùng lại tìm được nơi nào. Cho nên nàng chờ ta đi ra khỏi cửa, quay người trở về, đặt quạt giấy trắng lên bàn của ta, tiện thể lại dẫn Diệp Tố Linh ra ngoài.

Ta tra xét quạt giấy trắng một vòng lớn, vậy mà vật kia lại ở trên mặt bàn ta!

Ta liếc xéo nàng, lại hỏi: "Người đâu?"

Lôi mở mở mã mão tự nhiên cũng biết ta hỏi là ai, cười ha hả nói: "Tiểu cô nương kia cũng thật lợi hại! Ta dốc hết toàn lực chạy như điên, vài lần thiếu chút nữa thì bị nàng bắt được. Sau đó, ta dẫn nàng vào đại sảnh dẫn dắt."

"Nơi đó có biên giới nhiều người, thanh âm lại lớn. Nàng ta vóc dáng nhỏ nhắn, chen vào bên trong không nhìn thấy được tiếng bước chân của ta, lại không nghe được tiếng bước chân của ta. Lúc ta từ cửa sau đi vòng ra ngoài, còn thấy nàng ở bên trong đánh nhau, mấy tiểu lưu manh muốn khinh bỉ nàng, bị nàng làm cho bay loạn khắp trời, Tráng hán bảo an cũng bị đánh ngã bảy tám cái. Ha ha ha! Tiểu cô nương này thật là táo bạo dũng mãnh! Quả thực giống ta như đúc lúc nhỏ! Ta thật rất yêu nàng."

Ta cũng không rõ lắm, rốt cuộc vị sư tỷ Diệp Tố Linh này có bản lĩnh thế nào, tuy nhiên ta lại không chút lo lắng cho an toàn của nàng.

Đừng nói là mấy tiểu lưu manh, cho dù bị một đám võ giả hoặc là am hiểu âm dương thuật vây quanh, ta cũng không lo lắng gì cả!

Ta ngược lại có chút bận tâm đến bọn tiểu lưu manh kia...

Tiểu sư tỷ tính cách táo bạo như vậy, một khi không chú ý, chắc chắn sẽ có người chết nha!

Tuy rằng nàng còn chưa trưởng thành, cảnh sát cũng sẽ không làm gì nàng, nhưng một khi nàng nóng nảy, đánh cho chết mấy tên cảnh sát là không vui.

Vừa rồi nàng nhìn thấy nàng đi theo ngạc nhiên chạy ra ngoài, ta mới không có sốt ruột.

Hiện giờ vừa nghe thấy người bình thường đánh nhau thì đang đại náo dẫn dắt, lập tức trở nên cuống lên.

"Nàng ở đâu?" Ta vừa chạy ra ngoài vừa hỏi.

"Ngươi đi theo hướng Vạn Hào Địch xem thử đi, ở đó gây ra động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn sẽ có tin tức!" Lôi Lôi cười ngạc nhiên ha hả trả lời.

Ta chạy như điên đến đầu cầu thang, nhảy lên một bậc, chạy như bay xuống.

Xuyên qua bụi cỏ dại rậm rạp, nhắm thẳng phương hướng Vạn Hào dẫn dắt chạy tới.

Mười mấy phút sau, ta thở hồng hộc chạy đến nơi kia xem xét, trước cửa có một đám người vây quanh thật lớn.

Trong đám người, có vài chiếc xe chở xe, xe cứu thương.

Mười mấy hộ sĩ mặc áo khoác trắng trắng, đang vội vàng khiêng mấy tên thanh niên đầu đầy máu lên xe.

Hiện trường đã bị phong tỏa, người bên trong cũng đã bị đuổi ra, xem ra đã có cảnh báo đi vào xem hiện trường, có hai cảnh sát đang hỏi tên bảo vệ to con ngoài cửa kia.

Ta dùng sức đi tới phía trước.

Có vài người cùng thế hệ với ta, không biết xảy ra chuyện gì, một mặt chen vào xem náo nhiệt, một mặt bàn tán xôn xao: "Ai vậy? Ăn mật gấu tim báo, dám gây sự trước mặt hào ca."

"Hả? Mao vàng kia, không phải là thủ hạ của Hào ca sao? Hắn dẫn người tới khu nhỏ của chúng ta thu nợ, ta thấy đã từng gặp hắn."

"Mẹ kiếp! Ở trong địa bàn của hào ca, đánh người của hắn, ai trâu như vậy."

"Đúng vậy! Lại còn hạ thấp nhiều người như vậy, chẳng phải là đập vào mặt sao!"

Mấy người uống rượu phía trước say khướt, vừa nhìn qua chính là gia hỏa mới từ trong dẫn dắt đi ra quay đầu nói: "Ta nhìn thấy, là tiểu hài nhi làm."

"Tiểu hài nhi?"

"Đúng vậy, chỉ mới có bảy tám tuổi mà thôi, cũng không biết tại sao lại chọc phải cô bé này, những người này đều bị cô bé đánh cho bị thương."

"Ta nói nhé, ngươi không uống nhiều đó chứ? Đám gia hoả này chính là dựa vào nắm đấm mà kiếm cơm, mỗi một tên đều là đánh nhau lão luyện, làm sao có thể bị một đứa bé đánh thành như vậy."

"Thật!" Một người khác cũng quay đầu lại nói: "Lúc đó ta đang đứng ở bên cạnh, tiểu cô nương kia, mỗi tay một cái, giống như ném rác rưởi, đều ném ra ngoài. Tiểu cô nương người ta căn bản là không đánh bọn họ, những vết thương này đều là đập vào tường, hoặc đụng nát bình rượu rạch."

"Không có." Lại có người tiếp lời: "Lúc ấy ta ngồi ở gian hai lầu hai, nhìn rất rõ ràng, thực sự là bé gái kia làm, dẫn sảnh đánh nhau ta đã thấy nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy người nào mạnh mẽ như vậy! Một người đánh mười mấy người, một người! Sau đó bảo an xông lên, tiểu gia hỏa có thể là ném phiền toái, túm bàn vung mạnh một cái, bảy tám tráng hán đều bị nện ngã xuống đất, một cái bàn vỡ tung trên mặt đất."

"Tiểu cô nương kia đâu?" Ta gấp gáp hỏi.

"Không biết." Người nọ lắc đầu: "Một trận đánh vừa rồi liền lộn xộn, tất cả mọi người đều chạy loạn khắp nơi, ai cũng không chú ý, tiểu cô nương kia chạy đi đâu rồi."

Vừa thấy Diệp Tố Linh ở đây, ta cũng không còn tâm trạng nào mà tiếp tục xem náo nhiệt, nghe lời lẽ rảnh rỗi nữa. Nàng vội vàng len lỏi ra khỏi đám người chuẩn bị đi về phía trước tìm kiếm.

Thế nhưng mới vừa chạy được vài bước, đột nhiên cảm thấy có một luồng gió lạnh, đánh thẳng lên đỉnh đầu.

Thân hình của hắn ta lóe lên, lóe lên một cái.

Vị trí ta vừa đứng là một hòn đá nhỏ.

Nửa đoạn cắm vào mặt đường dầu, nửa đoạn đứng thẳng bên ngoài.

Ta theo phương hướng đánh tới nhìn.

Trên nóc nhà đối diện trên đường lộ ra một cái đầu nhỏ, chứng kiến ta quay đầu tới đây, còn vẫy vẫy tay với ta.

Chính là Diệp Tố Linh!

Xem ra tiểu cô nương này rất thông minh. Biết ở chỗ này gây ra động tĩnh lớn như vậy, ta khẳng định đã nghe tin chạy đến, thế là đã sớm ở trên cao đối diện chờ ta.

Ta nghiêng đầu nhìn thoáng qua đám người vây xem và mấy chiếc xe ngựa kia, rồi hướng nàng ta ra phía sau lâu khoa tay một chút.

Diệp Tố Linh gật đầu một cái, biến mất khỏi đỉnh lầu.

Ta nhìn chung quanh một chút, không ai chú ý tới ta, vội vàng lách qua.

Đó là một tòa Thương Vụ Lâu cao tám chín tầng, thời gian này đã sớm đóng cửa. Cả tòa cao điện một mảnh tối đen như mực, cũng không biết nàng là đi lên như thế nào, càng không biết nàng như thế nào xuống, dù sao lúc ta vòng đến phía sau lâu, nàng đang ngồi ở trên đường cái, hai tay kéo lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, thật sự là muốn biết bao nhiêu ngoan ngoãn, khó có thể tưởng tượng, vừa rồi cuộc đại loạn trong dẫn nghị chính là do nàng tạo thành.

Vừa nhìn thấy ta, cô lập tức uể oải nói: "Ta đói bụng."

Tiểu bộ dáng kia, vừa đáng thương vừa đáng yêu, mang ta chuẩn bị trách cứ nàng đều nghẹn trở lại.

"Vậy đi thôi, dẫn ngươi đi ăn đồ ngon đi." Ta bất đắc dĩ thở dài.

"Ăn thịt nướng nữa!" Nhóc tỳ lập tức hai mắt sáng ngời, nhảy từ dưới đất lên.

"Được!" Ta sờ sờ cái đầu nhỏ của cô.

Nàng nắm tay của ta, vừa nhảy vừa đi, một chiếc xe dừng ở trước mặt chúng ta.

Kỳ thật, ta đã sớm chú ý tới, chiếc xe này đã đi theo phía sau chúng ta thật lâu rồi.

"Xin chào, xin hỏi, đây là con của ngươi à?" Trong hai cảnh sát xuống xe có người lớn tuổi hơn, rất lịch sự hỏi.

Hắn mặc dù đang nói chuyện với ta, nhưng con mắt lại nhìn chằm chằm Diệp Tố Linh.

Diệp Tố Linh nắm chặt lấy ý thức thủ hạ của ta, thúc dục một chút, ta tranh thủ thời gian dùng sức bóp nàng một cái.

"Đúng vậy." Ta đáp.

"Làm phiền ngài trình biểu ký một cái." Cảnh báo nhìn chằm chằm ta nói.

Nếu ta không có việc gì làm liền đem tá ký đưa qua, vậy cảnh sát chuyển tay giao cho đồng nghiệp, đi trước một bước sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Tố Linh: "Con gái ngươi thật đáng yêu, tên là gì?"

Ta cười cười nói: "Không phải con gái, là con trai, tên là Trương Tiểu Phàm. Mẫu thân nó thích con gái, vẫn luôn biến nó thành bộ dáng thế này đấy."

Tên cảnh sát sửng sốt một hồi, quay đầu lại nhìn đồng bạn.

Cảnh sát trẻ tuổi đi theo phía sau kiểm tra xong tin tức thân phận của ta, gật gật đầu với hắn.

"À, hóa ra là thế." Tên cảnh báo mỉm cười: "Làm phiền rồi." Lập tức chuyển chứng cử cho ta, xoay người lên xe.

Mãi đến khi xe chở xe đi xa, Diệp Tố Linh mới cầm lấy tay áo, cực kỳ ghét bỏ không ngừng lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn bị cảnh vệ sờ qua, bĩu môi thở phì phò lẩm bẩm nói: "Nếu không phải Nê đạo nhân nói, đừng tùy tiện giết người, lại càng không thể tổn thương đến chế phục, lão nương phải giết chết hắn mới được!"

Ta có chút dở khóc dở cười nói: "Ngươi mới bao tuổi, liền tự xưng là lão nương."

Diệp Tố Linh vừa lau, vừa nghiêng cái đầu nhỏ hung dữ trừng ta một cái: "Còn dám chiếm tiện nghi của sư tỷ ngươi, nói ta là con ngươi, ngươi xem, ta không ăn ngươi phá sản... Ồ, ngươi có con trai rồi à?"

"Đúng vậy, không khác gì lớn với ngươi." Ta cười nói.

Diệp Tố Linh vừa nghe, cái đầu nhỏ lập tức nhún xuống, ra sức rút bàn tay nhỏ bé trong tay ra, hơn nữa cũng không dám nhảy dựng lên nữa.

Sau khi đi được vài chục bước, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Vậy nữ nhân già vừa rồi là Tiểu Tam à?"

Âm Linh thứ hai nghìn bốn Chương ăn thịt bò.

"Hả?" Ta có chút kỳ quái, dở khóc dở cười hỏi: "Ngươi đều nghe từ đâu ra thế."

"Ngươi không quản ta nghe được từ đâu? Chỉ hỏi có phải hay không thôi."

"Không phải!" Ta trả lời vô cùng kiên định: "Đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, nàng muốn hoàn thành một người..."

Diệp Tố Linh hiển nhiên không hề hứng thú với mục đích ngạc nhiên của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống tiếp tục thẩm vấn ta: "Thành thật khai báo, ngươi rốt cuộc có Tiểu Tam hay không."

"Không có!" Ta cũng rất nghiêm túc giơ một bàn tay lên: "Trương Cửu Lân ta thề với trời, tuyệt đối không có tiểu tam, sau này tuyệt đối sẽ không có."

"Ngươi dám." Diệp Tố Linh đứng lại, giơ một ngón trỏ như bạch ngọc, sắc mặt nghiêm trọng chỉ vào ta nói: "Nếu ngươi dám có Tiểu Tam Nhi, ta trước hết sẽ không tha cho ngươi."

"Được được!" Ta đáp ứng luôn.

Nhưng nàng lại làm ra vẻ sư tỷ, tiếp tục giáo huấn ta: "Đuổi người ta phải cưới Trung Trinh Bất Nhị, người tìm lung tung Tiểu Tam đều nên thiên đao vạn... Hả?" Chính nói lời nghiêm chỉnh, đột nhiên hít hai cái mũi nhỏ, lại đem đầu ngoặt sang nơi khác.

Ta quay đầu nhìn lại, phía nàng ta đang nhìn chằm chằm vào một sạp bán cổ vịt cay độc...

Rốt cuộc là đứa bé con!

Hơn nữa còn là một đứa trẻ đói bụng.

"Muốn ăn cái này?" Ta hỏi.

"Ừm, ngươi mua về đúng không?" Diệp Tố Linh nhìn cũng không nhìn ta, liên tục nuốt nước miếng.

"Đúng vậy, ngươi muốn ăn cái gì ta đều mời..."

Ta còn chưa nói xong, tiểu tử đã sớm như một làn khói chạy qua.

"Ta muốn tất cả!" Nàng ta giơ hai tay múa máy về phía quầy hàng, sau đó chỉ về phía ta: "Hắn trả tiền."

Ta thực sự bị tên nhóc này triệt để hết chỗ nói rồi, đi tới gần nói với chủ quầy: "Huynh đệ, tính là bao nhiêu tiền, bán đứt hết cho ta. Đứa nhỏ này thích ăn cái này."

"Được rồi." Vừa thấy đại nhân lên tiếng, tiểu gia hỏa mua cổ vịt rốt cuộc tin tưởng lời Diệp Tố Linh nói là sự thật.

Hắn ta vừa vận chuyển tay chân lanh lẹ, vừa âm thầm tính sổ.

Diệp Tố Linh tựa như có chút bất mãn với đứa trẻ này, nhưng cũng không có thời gian dạy dỗ ta, bắt lấy cái cổ vịt to đang thoải mái gặm.

Nhắc tới võ hán, đại đa số người tham ăn đầu tiên chắc chắn sẽ nghĩ tới một cái cổ vịt độc ác.

Diệp Tố Linh gặm đến mặt mũi đầy dầu, thỉnh thoảng lại bị cay cay làm cho lè lưỡi.

Ta trả xong tiền, mang theo một bao vịt lớn đi về.

Diệp Tố Linh như con mèo thèm nhỏ, vừa tham lam vô cùng, nhai tới mức khớp xương rắc rắc vang lên. Vừa nhìn chằm chằm vào cái bao lớn trong tay ta, sợ ta đột nhiên chạy trốn không cho nàng ăn.

Thời điểm chúng ta trở về cửa tiệm, nàng đã tiêu diệt gần một nửa rồi.

Lúc xế chiều, vừa mới dẫn nàng ăn nhiều thịt nướng như vậy, trong nháy mắt lại đói thành như vậy, thật không biết dạ dày của thằng nhóc này là cấu tạo gì.

Vừa vào cửa, Diệp Tố Linh đã cướp được bao lớn trên tay ta, chạy thẳng vào hậu viện.

Ta lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ trở tay đóng cửa lại, đồng thời cũng đóng cửa lại.

Bởi vì, ta vừa mới vào cửa liền phát hiện, trên mặt bàn có một cây quạt.

Nhìn từ ngoại hình, đúng là thời kỳ Đường triều, chẳng qua hơi có cổ xưa mà thôi.

Mở cây quạt ra xem, đúng như lời Từ Nhị nói, bên trên vẽ một bộ bản đồ đường phố của một thành thị cổ đại, rất giống một phần trong《 Thanh Minh Thượng Hà Đồ 》. Trên bức tranh có để lại một khối mực lớn màu đen sì.

Cây quạt này cầm vào tay phát ra một cỗ khí tức cổ quái.

Cho dù không phải hoạn quan trước đó nói cho ta biết, Thục Phương trai cũng xảy ra chuyện, ta cũng lập tức có thể phán đoán ra, đây là một kiện âm vật!

Từ Nhị là thư họa hành gia, giám định bức tranh cổ vật rất giỏi, nhưng đối với phân biệt âm vật lại dốt đặc cán mai, cho nên mới bị trúng chiêu.

Chỉ là rốt cuộc âm linh trong âm vật này là ai?

Lại có vị nào lại thích ăn thịt bò như vậy chứ?

Lấy tu vi hiện tại của ta, rất nhẹ nhàng là có thể kết luận được, Âm Linh đơn trên quạt giấy này có lực phá hoại mà nói, cũng không phải cường đại.

Hơn nữa, hắn gây ra chuyện lầm bầm, liền cùng tổn thương trong đôi đũa của Hàn Lập giống nhau, chẳng qua chính là sau khi phụ thân, chiếm lấy miệng thú vị mà thôi, bản thân cũng không muốn hại người.

Muốn diệt trừ nó ngược lại là một trong những nguyên tắc của thương nhân âm vật, chính là ác linh phạt ác, thiện linh thiện lý.

Nếu là mặc kệ Âm Linh gì đó, chém giết từng đoạn một, ngoại trừ tổn thương Âm Đức, không còn lợi ích gì khác.

Nếu hắn không có ý hại người, chỉ là ham ăn thịt bò, vậy ta chỉ cần điều tra rõ nội tình của hắn, hoàn thành tâm nguyện của hắn là được.

Làm như vậy chẳng những không tổn hại đến âm đức, ngược lại đối với việc tu luyện thuật âm dương rất có lợi!

Chỉ là, chỉ dựa vào cây quạt giấy này thì ta phải tra từ đâu đây?

Đến Từ Nhị cũng không phân biệt nổi, ta cũng không còn biện pháp nào khác cả.

Suy nghĩ một hồi, ta đặt quạt giấy xuống, thò tay cầm chén trà vừa muốn rót một chén trà uống, đột nhiên phát hiện trong chén trà hình như có thứ gì đó.

Tập trung nhìn vào, chén trà trống không, bên trong đặt một cái khay.

Hả?

Đột nhiên một cái, ta nhớ ra.

Ở trong video có nói, muốn hợp tác với ta, hoàn thành một kế hoạch lớn.

Quạt giấy trắng chỉ là bước đầu tiên hợp tác của chúng ta, chỉ cần ta giúp nàng tiêu diệt một đám cao thủ đối địch kia, tìm được Vong Linh Thánh Kinh, chính là sẽ cung cấp cho ta sáu tên môn đồ Tử Vong.

Ta vội vàng lấy xe bàn ra, lấy thẻ trong ra, đặt vào trong điện máy.

Lần này xuất hiện là một loạt hình ảnh kèm theo văn tự.

Đầu tiên là hiện trường từng cái hung sát, các loại tràng cảnh tử thi cùng quái vật âm trầm.

Từ hình xăm trên đó mà xem, hẳn là tồn tại bí tồn tại cảnh cáo của các quốc gia, thậm chí là tuyệt mật tư liệu trong kho ký túc danh.

Cũng không biết cô lấy được bằng cách nào.

Mặt khác ngôn ngữ trên đó, nói rõ ràng, thời gian phát sinh vụ án này, địa điểm cụ thể cùng nguyên nhân người chết đã chết.

Ngoài ra còn có hồng bút đánh số hiệu.

Ta lật xem lướt qua một chút, nơi này tổng cộng có sáu dãy số.

Phân biệt là 1, 2,4,7, 9, 10.

Mười hai môn đồ tên như ý nghĩa, tổng cộng có mười hai người.

Hơn nữa Ngô lão xấu cũng đã từng nói, Tụ Hồn Thạch giấu trên người những người này lúc trước là do lão bán đi, tổng cộng là mười hai khối, điều này cũng không sai.

Những người này là dựa theo mười hai nóc điện sắp xếp.

Chẳng qua là những người khác bao gồm hoạn quan, cũng không biết tình huống này. Vì vậy dựa theo thủ pháp giết người cùng thói quen của mỗi người, đem bọn họ xếp thành số số thứ mười hai.

Mặt khác, ngay cả mười hai môn đồ bọn họ cũng tán thành con số này.

Hàn lão lục không phải từng nói sao, lần đầu tiên bọn họ liên thủ xuất động hành động săn giết châu Âu, chính là để lại số hiệu của từng người, nếu có người giả trang danh nghĩa tác án của bọn họ, còn sẽ bị bọn họ trả thù ngang nhau.

Ta không quan tâm trình tự sắp xếp của mười hai tổ sau lại không quen thuộc tra xét, ấn mở điện thoại di động điều tra, mới biết được những con số này đối ứng chính là: Bạch Dương tọa, Kim Ngưu tọa, Cự Giải tọa, Thiên Quả tọa, xạ thủ tọa, Ma Sam tòa!

Con cua lớn hai ngàn bốn năm thiên, cân, bò cạp ma ở cân.

Mười hai môn đồ trước sau, đã bị ta trực tiếp giết chết ba người, cộng thêm một phần đại lễ tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh đưa tới, tổng cộng có bốn người chết.

Vừa mới vào thành núi Tây huyện nhỏ, đã gặp được ghế dê trắng trong quán ăn dê, sau đó bị ta đánh gục.

Bố trí cạm bẫy ở Cương mới, thủ tọa chuẩn bị lấy ta làm bia ngắm, ngược lại trúng bẫy của Cao Thắng Hàn, bị hắn giết chết.

Ở suất tuần, Kim Ngưu tọa bị ta và Cao Thắng hàn liên thủ xử lý.

Dưới sự chỉ điểm của Nê đạo nhân, không biết bị tiểu sư tỷ giết chết Song Ngư tọa như thế nào.

Nếu như con số trên tấm kỷ lục này, hoàn toàn ăn khớp với mười hai dãy măng, sáu người bên cạnh này kỳ thật có ba người đã sớm chết hết.

Ta lật xem xong tư liệu tư liệu, phát hiện còn có một mẫu giấy dán mật mã cuối cùng.

Mật khẩu?

Nạp lang cũng không nói cho ta biết mật mã là cái gì.

Hả?

Không đúng!

Thời điểm Ô Tô Lý Giang, mật khẩu mở ra bưu kiện cuối cùng là gì vậy?

Hai mắt ta khép hờ, cẩn thận suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng nhớ ra: "8450.221."

Một tổ mật khẩu này, đồng thời vẫn là Cao Trùng lặn xuống nước mới mở ra mật khẩu, cho nên trên đường đi ta lặp đi lặp lại lặp lại lặp lại rất nhiều lần, rất sợ quên mất.

Không nghĩ tới, chẳng những sau đó mở ra san hô dùng tới, cho tới bây giờ vẫn có thể phát huy tác dụng.

Ta thử một chút, quả nhiên là thế!

Thông tin này hẳn là rất bí ẩn, tầng tầng rót vài đạo khóa điện tử.

Sau khi đưa mật mã vào chính xác, mới dần dần chuyển kệ.

Ngay tại khe này, ta không khỏi nghĩ đến mật khẩu Lư Lưu lại lúc trước kia thế nhưng là mưu tính sâu xa a, chẳng lẽ nàng từ lúc trước, liền nghĩ tới ngày sau còn có thể tiếp tục hợp tác với ta?

Không thể nào...

Tình huống lúc đó phức tạp đa dạng như vậy, mặc dù hiện tại nhớ lại, cũng căn bản không cách nào đoán trước.

Bất kể là khâu nào xuất hiện vấn đề, ta đều tuyệt đối sẽ không sống đến bây giờ!

Thế nhưng, lúc đó nàng cố ý chủ động đưa thuốc nổ nổ cho ta, lại giúp ta ngăn chặn con cá lớn trong sông, từ đó giúp ta bắt được tháp Cửu Sinh, vậy là có ý gì đây?

Két!

mật mã mở ra, bên trong vẫn là một tổ ảnh.

Cùng phía trước có khác biệt, đây là một tổ chiếu sinh hoạt chiếu rọi tổ lớn.

Tư liệu phía trước là do cảnh sát các quốc gia tụ họp chung lại, có thể xác nhận là mười hai môn đồ phạm vào hung án.

Sau đó, đây là kết quả điều tra bí mật của sông ngòi.

Quả nhiên, tư liệu nơi này càng thêm chi tiết, hơn nữa trình độ chuẩn xác càng làm cho ta chấn động!

Bạch Dương tọa, Kim Ngưu toạ, ta đều tận mắt nhìn thấy hắn.

Bên trên đánh dấu thứ nhất, người thứ hai đúng là hai người bọn họ!

Một bạch nhân tóc vàng mắt xanh, một người hắc quỷ dáng người cường tráng.

Bạch Dương tọa là Bắc Chiêm, tên là Đâm Đặc, công khai thân phận là một lái xe.

Thời niên thiếu, cha mẹ gặp phải bệnh xe, lớn lên trong cô nhi viện.

Bảy tuổi đột nhiên mất tích, tám năm sau lại đột nhiên xuất hiện, không ai khiến hắn phải đi đâu mấy năm nay, rời đi như thế nào, làm sao trở về được. Thế nhưng chẳng những hắn học được cách xe ngựa, bơi lội, dã ngoại sinh tồn, thậm chí còn làm ra khẩu vị cực tốt của món ăn Trung Quốc.

Kim Ngưu Tọa được gọi là Tạp ngói Lỗ. Phụ mẫu hắn và tuyệt đại đa số người trong bộ lạc đều có bệnh dịch, hắn được đội cứu viện theo chủ nghĩa nhân đạo của Hồng Thập Tự hội mang về. Nhưng đêm hôm đó, đội cứu viện bị đàn sư tử vây công, hắn cũng theo đó mất tích, lần nữa xuất hiện là tám năm sau.

Vốn không có ai biết hắn là ai, nhưng năm đó lúc thập tự hội trở về, từng lấy ảnh chụp qua, hơn nữa là từ khu ôn dịch trở về., Cố ý lấy mẫu kiểm tra vết máu của hắn, nhưng cuối cùng gặp phải công kích của đàn sư tử làm hắn quên mất, cho nên phân bộ Phi Châu luôn cho rằng lần này là giáo huấn thất bại, được trưng bày bảo tồn để cảnh tỉnh. Sau đó hắn lại ở trong bệnh lần nữa, trùng hợp bị viên thuốc mới nhận ra sau sự kiện lần trước.

Hắn đối ngoại công khai thân phận là lái xe, rất ưa thích vận động và tập thể hình.

Xạ thủ tọa ta chưa từng thấy qua người nào, là do cao thắng hàn giết chết.

Tư liệu phía trên nói hắn là cổ nghĩa mục dân, lúc trước phụ mẫu dẫn hắn di chuyển nơi cỏ, vô ý mất đi. Lập tức trở về tìm kiếm, chẳng những không có tìm được hắn, ngược lại gặp phải đàn sói, song song mất mạng.

Tám năm sau, hắn lại đột nhiên xuất hiện, biến thành một tiểu tử cường tráng.

Không ai biết, hắn làm sao sống sót, nhưng cưỡi ngựa bắn tên lại là cao thủ nhất lưu, năm nào cũng là người xếp hạng nhất trên giải đấu Mộ Mộ Quốc, là niềm kiêu ngạo của dân du mục bản địa.

Ba người này đều đã chết.

Tư liệu về ba người còn lại quan trọng hơn.

Đánh dấu bốn, cũng chính là người ngồi trên con cua lớn kia, là một tiểu nhân hơi gầy yếu, mang theo một bộ kính mắt, thoạt nhìn rất có vẻ hào hoa phong nhã.

Trên tư liệu nói hắn là người của Hàn Quốc, gọi là Lý Bác Minh là phiên dịch. Lúc ông ta năm tuổi, phụ thân không chịu nổi áp lực công việc khởi xướng tự sát, sau đó mẫu thân cũng uống thuốc mà chết.

Hắn được thúc thúc thu dưỡng ba ngày sau, đột nhiên không thấy bóng dáng, lần nữa trở về đã là tám năm sau, tinh thông Hán, Anh, Pháp Tứ Quốc. Thế nhưng hắn trải qua tám năm như vậy, thủy chung không tiết lộ với người ngoài.

Người đánh dấu thứ bảy cũng chính là người cân làm ra quả cân, là một kẻ to xác cơ bắp rắn chắc, mày rậm mắt to, làn da hơi đen, bờ môi rất dày.

Trên tư liệu nói hắn là người Ấn Độ, tên là Địch Lộc đổ mồ hôi. Phụ thân chết trong bộ tộc tranh đấu, mẫu thân sau khi bị tên côn đồ luân phiên tàn nhẫn sát hại hại hại, còn trẻ tuổi lưu lạc đầu đường, không bao lâu sau đó chẳng biết đi đâu. Lần nữa xuất hiện là bảy năm sau, tinh thông vải vóc, quật ngã, nhu đạo. Hiện tại là một bài giáo huấn tập thể hình của quán hội hình trong Mã Đức.

Đánh dấu mười, cũng chính là người ngồi chiêm san hô, là Quyển Mao Bạch Nhân, con mắt không lớn, mặt mũi tràn đầy ý cười, nhìn thế nào cũng rất hèn mọn bỉ ổi.

Bất quá, ta thấy người này thế nào cho thấy quen mắt.

Đây không phải là lông tơ nhỏ chạy trốn khỏi quỷ lâu bên bờ sông hay sao?

Gia hỏa này mượn một bản mạng âm vật, thay mình chạy trốn. Ta đã ném lên người hắn một tấm Truy Hồn Phù, vốn định xử lý xong chuyện trên lầu rồi mới đi tìm hắn. Nhưng sau đó nghe Diệp Tố Linh mở mang mái tóc nói, Diệp Tố Linh đánh nhau trong Thính Dũng sảnh bèn vội vàng chạy tới, tạm thời quên thằng nhãi này.

Hóa ra, tên này không chỉ là thành viên của Vong Linh giáo, mà còn là một trong mười hai môn đồ!

Nếu đã vậy, vì sao hắn phải chạy trốn chứ?

Chẳng phải mười hai môn đồ đều muốn giết ta, báo thù cho tử thần sao?

Cũng đúng!

Lúc ta xuống tay với hắn, Ẩn Thân Phù còn chưa biến mất, căn bản hắn ta không biết ta là ai.

Tuy nhiên, nếu như bọn họ đã chọc phải ta, đồng thời liên tiếp ra tay muốn đẩy ta vào chỗ chết, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Vừa lúc, tiểu tử này còn rất không may, bị ta dán Truy Hồn Phù, bất luận chạy đi đâu, đều nhất định phải giết! Nếu không sớm muộn gì hắn cũng sẽ là tai họa.

Tư liệu của tên này biểu hiện, hắn là tượng đất, tên là Bét.

Lúc năm tuổi, cha mẹ chết vì thức ăn trúng độc, ông mẹ nó nhận nuôi, một nhà dì một nhà mang theo nó và biểu muội nhỏ du ngoạn, không cẩn thận mất mát, tìm kiếm xung quanh không có kết quả. Lần này đi là tám năm, sau khi trở về Tiểu Dịch lại nổi điên lên phẫu thuật mê hoặc, sau đó rốt cuộc thi đỗ y khoa học, lên làm dưỡng bệnh ngoại bác, đồng thời nhiều lần nhận được các loại giải thưởng, ở địa phương đó phi thường nổi danh bề ngoài.

Chỉ là có người phản ứng, hắn thường dính líu tới nữ hộ vệ hoặc là người bệnh.

Sau khi xem xong tư liệu của sáu người này, ta rất nhanh phát hiện ra điểm giống nhau ở trong đó!

Chương thứ hai nghìn bốn trăm bốn mươi bốn, tử thần suốt đời.

Tất cả những người này đều phụ mẫu cùng chết, hơn nữa tất cả đều chết ngoài ý muốn.

Thời gian mất tích không nhiều lắm, tất cả đều tám năm.

Nhìn riêng tựa như cũng không có gì đặc biệt.

Phụ mẫu song vong, đột nhiên mất tích tám năm rồi đứa trẻ lại trở về, người phù hợp hai điều kiện này, trong phạm vi toàn thế giới, có thể có vô số người.

Nhưng hoạn lạc để bọn họ cùng một chỗ tuyệt không phải là ngẫu nhiên!

Chí ít thì Bạch Dương tọa cùng Kim Ngưu toạ, ta đều đã chính mắt nhìn thấy, một chút cũng không kém.

Hơn nữa lúc Bạch Dương và Kim Ngưu chết, căn bản cũng không có người ngoài ở đây, rằng mặc dù có bản lãnh lớn đến mấy cũng tuyệt đối không thể biết.

Bởi vậy có thể thấy, phần tư liệu nàng đưa cho ta đích thật là sự thật!

Cái này đích xác là tư liệu sáu người trong mười hai môn đồ!

Cũng không biết, nàng dùng cách nào để tra ra.

Ta lại lần nữa xem một chút những người này tuổi còn sống cùng với mất tích, phát hiện thời gian bọn họ mất tích hoàn toàn vô cùng giống nhau.

Nói cách khác, bọn họ cơ hồ cùng một năm mất tích...

Rõ ràng, tám năm nay chính là thời gian mà tử thần truyền thụ cho bọn họ!

Thời điểm ba, năm tuổi mất tích, truyền thụ tám năm cũng chỉ mười mấy tuổi, tử thần dùng biện pháp gì, đem tất cả bọn hắn huấn luyện thành sát thủ hàng đầu ở thế giới?

Đúng, là Tụ Hồn Thạch!

Ngô lão xấu không phải đã từng nói.

Một khi khảm nạm loại đá này, sẽ có một loại ỷ vào từ bản năng giết người, giống như chăm chú giải độc – quân tử!

Tử thần chỉ huấn luyện thủ pháp giết người và thủ đoạn ẩn nấp tương ứng của bọn họ.

Chuyện còn lại chính là dựa vào kinh nghiệm không ngừng tích lũy, không ngừng hoàn thiện thành thục!

Nếu như thám thính chính xác, thì đúng là thần chết đáng sợ!

Cha mẹ những người này không hề nghi ngờ, tuyệt đối không phải chết ngoài ý muốn, khẳng định đều là do tử thần giết chết.

Bất quá phương pháp hắn sử dụng cực kỳ xảo diệu, mỗi một vụ án, mỗi người đều có tử pháp bất đồng.

Hoặc chết bởi ôn dịch, hoặc chết trong bầy sói, hoặc bị chết đuối, hoặc bị lừa gạt, hơn nữa trên thế giới phát sinh chuyện gì đó... Căn bản là sẽ không có ai để ý tới, lại càng sẽ không có người đem những vụ án này liên hệ với nhau, do đó sẽ không có ai liệt vào những hài tử mất tích này là đối tượng khả nghi.

Nhưng sao ly gián lại nghĩ tới điểm này?

Hơn nữa chuẩn xác như vậy từ trong hàng ngàn hàng vạn cô nhi phù hợp điều kiện tìm ra bọn họ?

Mỗi sát thủ đều am hiểu nhất hai loại kỹ xảo giết người, nhưng bọn họ đều là do Tử Thần dạy ra, nói cách khác tên sát thủ này là cha dạy dỗ, thật đúng là vô danh.

Đến cuối cùng, còn ăn cắp thân thể của Diệp Thập Tam...

Không đúng!

Đột nhiên, ta rùng mình một cái và nghĩ ngay tới một khả năng đáng sợ nhất!

Tại sao hắn lại chọn lựa mười hai đứa bé trên thế giới này. Khi huấn luyện thành sát thủ, lại khảm nạm Tụ Hồn Thạch vào thân thể bọn chúng?

Tác dụng của Tụ Hồn thạch là một khi những người này đều tử vong thì chân hồn của hắn có thể phục sinh.

Hắn mượn những sát thủ đã bồi dưỡng để không ngừng giết người, tích góp âm khí để nuôi nấng Tụ Hồn Thạch!

Như vậy năng lượng của Tụ Hồn thạch sẽ càng ngày càng mạnh mẽ, đến một ngày phục hồn sống lại sẽ càng đáng sợ hơn. Tất cả những gì hắn làm chỉ là chuẩn bị vì một ngày nữa sống lại.

Diệp Thập Tam chẳng qua chỉ là một cái xác mà hắn mang theo linh hồn, Tụ Hồn Thạch giấu trên người mười hai môn đồ chính là đòn sát thủ chân chính!

Nói cách khác, tử thần vẫn chưa chết.

Khoảnh khắc mười hai môn đồ chết sạch sẽ, chính là lúc hắn phục sinh!

Bất kể là ai giết hắn, hắn đều sẽ thông qua con đường mà tạm thời ta còn không biết được, thông báo cho từng tên môn đồ Tử Thần biết, từ đó dẫn cừu hận lên trên người tên kia.

Dưới tác dụng của Tụ Hồn Thạch, những người này nhất định sẽ kế thừa báo thù. Nếu như trong đó có người đắc thủ, có khả năng hắn cũng sẽ sống lại, nếu như mười hai môn đồ kia chết hết thì kết quả cũng không khác nhau là mấy.

Nói vậy là, hắn bỏ ra thời gian tám năm, chuẩn bị cho mình một cái kết cục bất luận thế nào cũng sẽ chết đi sống lại!

Về phần cái mạng kia đổi bằng người thù, hay là mười hai môn đồ, đều không có bất kỳ khác biệt gì.

Tử thần bất tử, đây mới là kế hoạch cuối cùng của hắn!

Nhưng bất kể là ta hay là mười hai môn đồ, tất cả đều đã rơi vào trong đó, không cách nào thoát khỏi.

Toàn bộ hình ảnh tư liệu sau khi đảo qua, trên thẻ chứa lại đang xem xét thứ gì đó.

Một lát sau, xuất hiện một video.

Trên video là một dãy núi nguy nga hiểm, hơn nữa tựa như tấm bản đồ đảo không ngừng mở rộng, cảnh tượng càng ngày càng rõ ràng.

Điều này hiển nhiên là từ góc độ trên cao không ngừng hạ thấp, biên tập mà thành.

Sau vài cái chớp lóe, hình ảnh xuất hiện hai người, tuy còn chưa nhìn thấy gương mặt, nhưng ta đã nhận ra ngay.

Là Hàn lão lục và Thải Vân cô nương.

Mắt ta lập tức trợn tròn.

Hai người đều cõng bao đồ nặng nề mà lại to lớn. Thải Vân cô nương nhìn như nhỏ gầy thon thả, nhưng cái bao kia lại lớn hơn nhiều so với Hàn lão lục.

Hai người bọn họ đi tới đi lui, Hàn lão lục lấy ra một cuốn sách da dê cũ nát, cẩn thận phân biệt.

Đột nhiên, bọn họ dường như đã nhận ra trên bầu trời có cái gì đang giám thị họ, Hàn lão lục cùng Thải Vân ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Thải Vân cô nương nói gì đó, trực tiếp ném thanh côn leo núi trong tay ra.

Phịch một tiếng, ống kính nhoáng một cái, không ngừng rơi xuống, hẳn là phi hành khí theo dõi bị đập rơi xuống.

Bất quá những hình ảnh này truyền tống tới thực tế, vẫn như cũ bị giữ lại.

Sau khi ống kính nở hoa, lại xuất hiện thân ảnh Bàn Tơ.

Nàng nhàn nhã dựa vào ghế nằm, dưới chân nằm sấp một con chó màu vàng, sau lưng là một người mặc áo đen tay chống gậy đứng.

"Trương tiên sinh, ta rất vui vì ngươi có thể tìm được quạt giấy trắng, hơn nữa còn chứng kiến hình ảnh này."

"Chắc hẳn đôi tình nhân vừa rồi ngươi rất quen thuộc phải không? Bây giờ chuyện ta muốn nói chính là có liên quan tới hai người bọn họ."

"Theo ta được biết, chí ít có bảy tám thế lực đã theo dõi bọn hắn, trong số này có Vong Linh giáo mà ngươi tương đối quen thuộc, gần đây cũng chỉ mới quen thuộc với Long Tuyền sơn trang, thậm chí còn có chính phủ của đại quốc., Tin tức tốt là tất cả các thế lực này đều âm thầm đề phòng. Nói thật, ta đối với vật kia không có hứng thú, hứng thú của ta chính là nhân cơ hội này tiêu diệt những người này cùng với dùng bọn họ chết đổi lấy một số lợi ích khác."

"Cho dù ngươi không muốn thứ kia, cũng nhất định muốn cứu bọn họ? Nếu chúng ta liên thủ, ta nắm chắc bảy phần có thể làm được. Đương nhiên, còn có ba phần có thể là... cùng một kết cục với Đằng Điền mới, thậm chí còn thảm hơn. Ta cho ngươi chút thời gian suy nghĩ thật kỹ một phen, thuận tiện ta cũng chuẩn bị một chút, đến lúc đó ta sẽ lại tới tìm ngươi."

Nàng vừa dứt lời, video thậm chí thông tin tồn trữ lại tiến vào trình tự tự xóa bỏ.

Sau hai khắc, nó biến thành một khoảng trống rỗng.

Ta sửng sốt một lát, lấy ra máy quay viết thư nói: "Lão lục và thải vân sẽ gặp nguy hiểm!"

Không ngờ được, lá thư vừa phát ra đã nhận được câu trả lời đầu tiên: "Đây là sứ mệnh của chúng ta."

Ban đầu chính là nói "Sứ mạng của chúng ta!"

Ta lập tức hiểu được, sứ mạng của bọn họ là gì?

Vì bảo vệ ta! Vì để ta mau chóng trưởng thành, đủ để gánh vác sứ mệnh của chính ta.

Nhưng sứ mệnh của bọn họ chính là luôn hành tẩu bên bờ nguy hiểm, luôn hy sinh vì ta ư?

Bọn họ nói là đến châu Phi du lịch, chẳng lẽ cũng là vì ta sao?

Ta đến chuẩn bị cho một khóa máy truyền tin, xem ra hắn đã sớm biết mọi chuyện, biết bọn họ đi vào đó để làm gì, biết rõ nơi đó nguy hiểm đến mức nào.

Nhưng đánh đi đánh lại mấy lần, cái thứ nhất đã trực tiếp ngắt nút rồi.

Một lát sau, hắn lại nói thêm một câu: "Cửu Lân, thời gian của chúng ta không nhiều lắm! Nếu như kiếm củi ba năm thiêu một giờ, chúng ta nào có mặt mũi nào đi gặp bọn gia gia ngươi và mấy con chuột của Phượng đại sư? Tốt lắm, cứ như vậy đi, mấy ngày nữa ta sẽ đi tìm ngươi."

Chương thứ hai nghìn bốn bảy, tương lai Vô Thượng Thần cấp tương lai...

Ta vừa rời khỏi máy truyền tin, tâm trạng cực kỳ buồn rầu.

Sứ mệnh, lại là sứ mệnh! Sứ mệnh mà ta phải đối mặt rốt cuộc là cái gì.

Nhiều người không sợ chết, không tiếc mọi thứ thủ hộ trái phải ta là vì muốn ta hoàn thành sứ mệnh kia mà thôi, ta vẫn không biết được.

Hóa ra ta tưởng rằng là tiêu diệt Long Tuyền sơn trang, là giết chết Long Thanh Thu.

Nhưng hiện tại ta càng ngày càng cảm giác được, sứ mệnh này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy!

Hoặc là nói, đó chỉ là bước đầu tiên!

Thế nhưng bọn Hàn lão lục ban đầu thì sao? Có động lực gì, dùng lực lượng gì mà thúc đẩy bọn họ không có cách nào chống lại.

Nếu như có khả năng, ta tình nguyện chính mình chỉ là một người bình thường, không có sứ mệnh chó má gì, cũng không phải thương nhân vật âm hiểm gì, chỉ là một bách tính bình thường.

Ít nhất, trọng trách đè trên người ta sẽ không nặng như vậy.

Sẽ không nghĩ tới những tiền bối hy sinh vì ta mà chết kia, đau lòng như vậy!

Nhưng tất cả cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi!

Ông nội và nhiều tiền bối như vậy hy sinh vì cái gì?

Nếu như ta đã phí công vô ích như vậy, thì còn ai để ý? Ta có mặt mũi gặp bọn họ làm gì?

Thế nhưng...

Nhưng Hàn lão lục và thải vân vừa mới kết thúc tân hôn không lâu, đã bắt đầu hành trình.

Hành trình sinh tử không rõ, vì ta không tiếc tất cả cũng phải làm.

Sự nguy hiểm của bọn họ, thậm chí là lộc cộc tiết lộ ra tin tức, mới đầu đã sớm dự đoán được, cho nên mới bình tĩnh như thế.

Hàn lão lục và Thải Vân cũng khẳng định vô cùng rõ ràng, nhưng bọn họ vẫn là...

Ta nắm chặt nắm đấm, lòng tràn đầy đau đớn!

Một mực ngồi khô đến hừng đông, từ trong khe cửa bắn vào vài tia ánh mặt trời vàng rực rỡ.

Nhưng cực kỳ quái chính là, ánh mặt trời kia không giống như bình thường, nghiêng xuống trên mặt đất, mà giống như một sợi tơ bị người liên lụy trong tay, khúc quanh xuyên qua cửa hiên, né tránh mặt tường, bay thẳng về phía hậu viện.

Ta cảm thấy có chút khó tin, đuổi sát qua.

Chạy tới hậu viện, những ánh mặt trời kia đều bị Diệp Tố Linh hút vào.

Không sai! Giống như hít thở không khí, tất cả đều thuận theo mũi nàng chui vào.

Sau đó lại phun ra một mảnh sương trắng.

Khác với sương mù nhìn thấy bình thường, sương mù kia trong suốt, trong trẻo, giống như là một tầng lụa trắng, hơn nữa còn tản ra một mùi thơm khó tả.

Hô hấp của nàng rất đều đặn, ánh mặt trời vốn nên là vô cùng vô tận, nhưng lúc này lại đang từ từ rút ngắn lại.

Sau mười mấy lần liên tiếp, một sợi ánh sáng mặt trời mới mọc đã bị nàng hút sạch, hậu viện tràn ngập một tầng quang ảnh màu trắng sáng óng ánh, phiêu phù ở trên không, tán lạc trước người trái phải, phảng phất mộng nhập tiên cảnh.

bồ câu xám lão tiền bối từng nói, nàng là thân thể băng ngọc.

Trong vòng ba năm mang theo nàng hành tẩu cổ mộ thiên hạ, xây dựng căn cơ tu hành cho nàng.

Sau đó lại bị các cao tăng ở Tứ Đại Phật Sơn liên tục tụng kinh Thánh điển Bách Nhật Phật, ngay sau đó lại nghe người bùn đạo nhân thần bí niệm tụng tinh nghĩa Bách Nhật Đạo Tàng...

Hôm nay, lại đưa nàng vào Hồng Trần thí luyện, đây chính là Bách Nhật Thánh Tu trong truyền thuyết!

Cái gọi là Bách Nhật Thánh Tu, thời kỳ Tây Hán, Hán Vũ Đế nghe theo đề nghị của Đổng Trọng Thư, sau khi độc tôn Nho thuật, mấy phái khác liên hợp đưa ra.

Lúc đó đạo giáo còn chưa thành hình, phần lớn tu sĩ chỉ là Âm Dương gia và phương pháp tu luyện.

Phật giáo cũng vừa mới truyền nhập không lâu, Phật pháp Đại Thừa cũng chưa tiến vào Thổ Trung Nguyên.

Hai phái Phật Đạo chỉ vừa mới có hình thức ban đầu mà thôi, càng không có cái gọi là tranh đấu Phật đạo sau này.

Nói cho cùng, chỉ thấy trong thiên hạ có tôn nho, mấy phái khác có lòng không phục nhưng lại đấu đá vô lực, do đó đề ra phương pháp liên hợp.

Cho dù là người mạnh nhất của phái nào cũng được gọi là Thánh.

Ý của câu này chính là, chỉ cần tập hợp sở trường chúng gia, dung hợp khắp bá phái, cho dù là một ngày tu một thuật, quán thông tương dung cũng có thể trở thành thánh hiền!

Mà Nho Thuật từ trước tới nay luôn không hòa hợp với các phái khác, thậm chí còn hoàn toàn bài xích.

Khổng Tử nói "Bất Ngữ quái lực Loạn Thần", một gậy đánh chết hai nhà Phật Đạo; lại chủ trương nuôi dưỡng dân, do đó cùng pháp gia binh gia, thủy hỏa bất dung; hai phái nho mặc càng là xưa nay tranh luận không ngớt.

Lời này vừa nói ra, hầu như toàn bộ phái học thuật trong thiên hạ đều tích cực tương ứng.

Cái này vào lúc đó, cũng chỉ là một cái lồng đồn đãi mà thôi, chân chính thông qua Bách Nhật thánh tu mà trở thành một thế hệ thánh hiền, trong lịch sử cơ hồ không có chút tung tích.

Miễn cưỡng mà nói, Vương Dương Minh được tính là một nửa, nhưng mà bản thân ông ta lại là một đại nho, chỉ có điều kiêm luôn sở trường của mấy nhà Phật Đạo binh mà thôi.

Có điều trong ghi chép của Dã Sử, thậm chí cả hai nhà Phật Đạo, ngược lại có khối người rất đáng giá.

Sau đó, theo địa vị lịch sử của Nho gia càng ngày càng nặng, câu nói này dần dần bị người ta quên đi, thậm chí coi là bất kính, không ai dám nói ra.

Nhưng đây cũng chỉ là một trăm thánh tu trong lịch sử.

Trên con đường tu hành, có một truyền thuyết khác của Bách Nhật Thánh tu.

Trăm lần thông linh, lại thêm Thần Thông ba lần trở thành Thánh.

Ý là sau khi bước qua ngưỡng cửa Phật đạo của ba đạo tục này, là có thể đạt tới cảnh giới Tam Pháp Thông Hành, bán Thánh chí đỉnh.

Cũng chính là tục danh vô thượng Thần cấp!

Người bình thường có thể tu một môn thành tựu một phen cũng đã rất không dễ dàng, chớ nói chi là thông hiểu ba môn, lại trong vòng ba trăm ngày.

Đó quả thực chính là thần thoại!

Vừa rồi ngay cả Tuệ Như Thiền Tông Lục Tổ, Nghị như toàn bộ Chân Vương Trọng Dương, cũng chỉ là Tông Sư một giáo mà thôi.

Hơn nữa, bọn họ lại khổ tu mấy chục năm như một ngày mới đạt được thành tựu!

Hơn nữa, môn phái nào sẽ truyền thụ tối cao pháp môn cho một đệ tử phái khác đây?

Nhưng hôm nay, việc lạ như vậy lại xuất hiện rồi!

Đầu tiên là bồ câu xám lão tiền bối, vận dụng Cửu U bí thuật xây dựng căn cơ cho nàng; sau đó tăng nhân cao ở Tứ Đại Phật Sơn tụng niệm Phật gia bảo điển; thần bí Nê đạo nhân tuyên bố cao thấp đạo lý tinh nghĩa... Tông sư các phái ba nhà Phật Đạo tục, tất cả đều dốc túi truyền thụ cho nàng.

Lẽ nào bọn họ đều nhìn trúng thiên phú độc nhất vô nhị của Diệp Tố Linh? Cảm thấy nàng là thần nhân duy nhất đạt tới bán thánh chí đỉnh của thiên cổ, thậm chí là thánh nhân vô song?

Ta đang hết sức kinh ngạc, phía trước đột nhiên vang lên một tràng tiếng gõ cửa.

Âm thanh đó bắt đầu không lớn, sau đó càng ngày càng vang dội.

Ta không cần mở cửa cũng biết là Lý Ma Tử.

Mở cửa nhìn ra, quả nhiên là hắn.

Phía sau còn đứng một bộ dạng khốn cùng liên tục ngáp ngủ.

"Trương thúc..." Lý Tiểu Đản nhìn thấy ta, vội vàng hạ thấp đầu xuống: Kể từ sự kiện lần trước tìm gối cưới, mỗi lần Lý Tiểu Thuần nhìn thấy ta đều có chút ngượng ngùng, đến nhìn cũng không dám nhìn.

"Ai." Ta đáp một tiếng, sau đó kỳ quái hỏi: "Chẳng phải hôm nay chỉ nói tạm thôi sao? Sao không đến trường?"

"Cha ta bảo Hạ a di mời giả cho ta, nói là bảo ta tới bồi cô cô."

"Hắc hắc." Lý Ma Tử gãi gãi đầu nói: "Tiểu sư tỷ vất vả lắm mới đến đây một chuyến, để Tiểu Thiến cùng nàng chơi thêm hai ngày đi, học ít vài ngày cũng không gấp."

Tuy thằng nhãi này không nói rõ, nhưng ta cũng biết tên này có tính toán gì.

Hắn thấy Diệp Tố Linh tuổi còn nhỏ mà có bản lĩnh lớn như vậy, chắc chắn thành tựu sau này sẽ không nhỏ.

Nếu Lý Tiểu Khiếu có thể nhân cơ hội ôm lên đùi này, sau này lại nhiều thêm một phần ỷ trượng!

Cho dù không làm được vượt qua, nhưng có thể làm Võ Tam nghĩ lại cũng không tệ a.

"..."

...

Độc quyền thứ hai nghìn, bốn nghìn, tám chương.

Nhưng chủ ý này cũng là của ta, Lý mặt rỗ quả thực có chút xấu xí, thế nào cũng không phải là sai chứ?

Ta đem đôi phụ tử này nhường vào phòng, đang muốn nói bọn họ chờ một lát, tiểu sư tỷ còn chưa tỉnh.

Chợt nghe trong sân sau vang lên tiếng bước chân lảo đảo.

Ngay sau đó Diệp Tố Linh vừa dụi mắt, vừa bước nhanh ra ngoài.

"Ta đói bụng, tranh thủ thời gian ăn cơm đi!"

"Chào sư tỷ." Còn chưa chờ ta lên tiếng trả lời, Lý Ma Tử đã khom lưng, tươi cười chào hỏi Lý Tiểu: "Gọi người a!"

Lý Tiểu Tức có chút không dám tin tưởng, quay đầu lại nhìn ba hắn, lại nhìn sang ta.

Lý Ma Tử lại đẩy hắn một cái, hơi tức giận quát: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau gọi cô cô!"

Lúc này Lý Tiểu Thiềm mới rất không tình nguyện cúi đầu xuống, kêu lên một tiếng nhỏ như muỗi kêu: "Cô cô."

Diệp Tố Linh nghe rất rõ ràng, tay đang xoa mắt chợt ngừng lại, có chút kinh ngạc nhìn Lý Tiểu Thuần, lại nhìn sang ta và Lý Ma Tử. Sau đó liền cười ha hả nói: "Ngươi gọi thêm một tiếng đi, để ta nghe một chút."

Nàng ta trừng hai con mắt to lấp lánh, lòng đầy chờ mong!

Lý mặt rỗ thật cao hứng, Lý tiểu cũng bắt đầu buồn bực.

Lý Ma Tử lại đạp hắn một cái.

Lý Tiểu Tiểu vội vàng nghe theo.

"Cô cô". Âm thanh này so với vừa rồi lớn hơn không ít, hơn nữa còn mang theo vài phần hớn hở.

Nhưng Diệp Tố Linh ngược lại rất vui vẻ, kiễng chân, duỗi cánh tay ra, phí sức vỗ vỗ đầu Lý Tiểu Thiến, giả bộ có chút già nua nói: "Thật ngoan, ngươi tên là gì a?"

"Lý Tiểu Dặc."

"Ừm, thật sự là một cái tên hay!" Lại véo véo mặt Lý Tiểu Thuần.

"Mới vài tuổi à?"

"Thập Tứ."

Diệp Tố Linh lúng túng duỗi cổ một cái, lập tức chuyển đề tài nói: "Đi, cô cô dẫn ngươi đi ăn đồ ngon, ngươi muốn ăn thịt nướng hay là cổ vịt chua?"

Lý Tiểu Oa hiển nhiên không có hứng thú với hai thứ này, nhưng nào ngờ, Diệp Tố Linh liền biết hai thứ này...

Vừa thấy Lý Tiểu ngây thơ không lên tiếng, Diệp Tố Linh còn tưởng rằng cũng giống như nàng, là sợ dùng tiền, trấn an nàng: "Không có việc gì! Nàng muốn ăn cô cô gì cũng mời được."

Nói xong, kéo tay của hắn, liền đi ra ngoài, thuận miệng lại bồi thêm một câu nói: "Sư đệ của cô cô có tiền!"

Sáng sớm, tiệm thịt nướng còn chưa mở cửa, vịt cay nơi cổ cũng không thể ăn cơm.

Ta đưa bọn họ tới một cửa hàng nấu lẩu buôn bán hai mươi giờ.

Trong ánh mắt hết sức kinh ngạc của đám nhân viên cửa hàng, bốn người chúng ta cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Lúc này Lý mặt rỗ lại rất có tiếng tăm, giành mua hàng trước, như lấy lòng cười nói với Diệp Tố Linh: "Tiểu sư tỷ, ta cũng có tiền, sau này ngươi muốn ăn gì, cứ nói với ta là được, không cần làm phiền

Cửu Lân rồi."

Diệp Tố Linh liếc hắn một cái nói: "Ngươi có tiền chữa trị mặt rỗ này trước tiên đi, không thấy ta vừa rồi cũng không dám nhìn ngươi sao, thật là buồn nôn chết đi được!"

Lý Ma Tử nghẹn ngào vươn cổ ra, nhưng cũng chỉ có thể cười bồi.

Sau khi từ cửa hàng bếp lửa đi ra thì chúng ta đánh một chiếc liền chạy thẳng tới chỗ vui đùa.

Trên nửa đường, ta đem bức tranh trên quạt giấy trắng vẽ đến vòng tròn, để mọi người hỗ trợ xem một chút, đây rốt cuộc là vẽ cái gì.

Quạt giấy trắng xuất từ Đường triều, điểm này không sai —— từ cửa hàng trên bức họa, nhân vật mặc cũng có thể đoán ra, nhưng rốt cuộc đây đến từ tay người phương nào, lại vẽ thành thị nào, cũng không cách nào phân biệt.

Chỉ cần có thể xác định thành thị tốt, chuyện kế tiếp sẽ dễ làm.

Sau đó, ta lại viết một câu vay trắng cho ông chủ ở phố cổ, bảo hắn đi kiểm tra, Từ Nhị đến cùng là nợ ai lời lãi.

Ngay cả vốn lẫn lời còn chưa kết thúc hết, thế này cũng quá bắt nạt người ta rồi!

Tin cầu cứu của ta vừa phát ra ngoài, vòng tròn vốn yên lặng lập tức sôi trào lên.

"Đã nhận được!"

"Đã nhận được!"

"Yên tâm đi! Hội trưởng, chuyện của ngài chính là chuyện của chúng ta."

Toàn bộ vòng âm vật hình như biến thành một nhóm công tác liên hợp của hội thương lượng.

Đây kỳ thật đều là "Công lao" của Lý Đại Mặc.

Đừng nhìn hắn thanh danh không lớn, bản lĩnh cũng không tốt lắm, nhưng trong giới thương nhân trên tầng âm vật lại có nhân mạch cực lớn, quen mặt với mọi người.

Hiện tại Âm Thương hội liên hợp đã bị người khác tranh cãi, số lượng hội viên cũng cấp tốc tăng lên, lập tức muốn đột phá 50 người đại quan!

Bất quá, ta cũng biết, ở đây có rất nhiều người căn bản không phải là thương nhân âm vật, mà là Lý Đại Mặc không biết đào được oan đại đầu từ nơi nào, giao nộp sẽ phí tích góp nhân số.

Dù sao ta cũng đã đáp ứng Cao Thắng Hàn, tiền công này chuyên môn trợ giúp người nhà của Liệt Sĩ, nếu đám gia hỏa này đã có tiền không có chỗ tiêu, vậy thì dùng trên lưỡi đao đi.

Vừa tới cửa chơi đùa, ông chủ họ bia cũng đánh tới, nói là điều tra rất rõ ràng.

Từ Nhị nợ Lý gia.

Lúc trước, Từ Nhị chính là một gia hỏa nghèo, không có thu nhập cố định, càng không có danh khí gì, thu nhập rất đáng thương. Sau khi phụ thân mắc bệnh, hắn vô lực gánh vác y dược phí, liền hướng Lý gia mượn mười vạn khối lợi tức.

Chỉ khi nào hắn trả lại mười hai vạn thì mới biết, chút tiền này của ngươi ngay cả tiền lãi cũng không đủ!

Từ nhị vốn trời sinh nhát gan, lại bị bọn chúng hù dọa, lúc ấy liền uể oải.

Cố gắng trả lại da đầu một hồi, thật sự không chịu nổi liền báo cảnh báo.

Nhưng không ngờ người đuổi đầu tiên là không lệnh, mà là đám tay chân của Lý giai Hào!

Sau khi kéo hắn ra ngoại ô để đánh đòn hiểm trong cơn đau, lại lột sạch quần áo ném vào trong khu sầm uất, đổ xuống đầu một đồng phân lớn!

Cảm giác xấu hổ và tức giận, Từ nhị sinh ra một bệnh nặng, thậm chí cũng sinh ra ý nghĩ nhẹ nhàng trong đầu.

Nhưng nghĩ tới mẹ, lại từ bỏ!

Đám tay chân của Lý giai hào, phát ra lời tàn nhẫn: "Không phải ngươi có thể cảnh báo sao? Lại đi a? Lần sau sẽ không thu thập ngươi, đổi lại hương vị của mẹ ngươi thế nào."

Chính ta thấy mẹ của Từ Nhị là một lão thái bà có tính cách cương cường. Một khi bị vũ nhục giống như Từ Nhị, rất có thể sẽ tự sát ngay tại chỗ.

Từ Nhị Tư càng nghĩ càng sợ sệt, càng sợ càng thành thật.

Vì vậy khoản nợ mười vạn này, hiện tại trước sau sau trả hơn mười lần, cho đến bây giờ còn chưa trả hết!

Từ Nhị cũng không dám nói với ngoại nhân, cứ nhẫn nhịn như vậy, thế là tính tình của hắn cũng càng ngày càng trầm thấp. Ngoại trừ đàm luận về họa mạo, bất luận kẻ nào nhìn qua, đều không khác gì một kẻ vô dụng!

Nghe xong Bạch lão bản báo cáo, ta cực kỳ tức giận, rất không khách khí giáo huấn hắn: "Từ Nhị đến chỗ chúng ta đã nhiều năm, tình huống như vậy sao ngươi không biết chút nào? Nếu không phải lần này xảy ra chuyện, ta chạy tới nhà bọn họ nhìn một chút, có thể sẽ mãi mãi không biết chân tướng."

Lão bạch khúm núm không biết nói cái gì cho phải.

Từ Nhị là một phương diện, còn có cả Lan Hoa.

Thủ gián nhỏ của Long Tuyền sơn trang ẩn núp bên cạnh ta, nếu không phải tình cờ gặp được ở Quỷ lâu bên bờ sông, cho đến bây giờ ta còn không biết.

"Lão Bạch! Ta cho ngươi một nhiệm vụ, lập tức đem thân phận bối cảnh của mỗi người trên con đường, tất cả khó khăn và lo lắng đều điều tra rõ ràng! Nếu lại xuất hiện chuyện tương tự, ta liền hỏi ngươi! Chúng ta ngay cả người nhà mình còn bảo hộ không tốt, còn nói cái gì trừng ác dương thiện? Đó không phải là vô nghĩa

sao?"

"Vâng vâng." Bạch lão bản có chút xấu hổ liên tục ứng tiếng.

"Tốt, vậy bây giờ ngươi lập tức đi qua một chuyến, tìm Lý Giai Hào kia, trừ lợi tức nên có ra, phải chịu nhiều thức ăn mới được!"

Ông chủ trắng dừng lại một chút rồi nói: "Vậy... nếu hắn không chịu thì sao?"

"Không chịu?" Ta dừng một chút hung tợn nói: "Vậy ngươi trở về trước đi, chờ ta đánh hắn thành tàn phế, đến lúc đó ai lừa ai tiền vậy không chừng."

Nữ hiệp hai ngàn một bốn chín huy, thật đáng thương!

Văn mẫu ta mệnh lệnh xong lão bản mới phát hiện, ánh mắt lái xe xe quay về phía ta rõ ràng đều có chút khác biệt.

Không phải nghi hoặc, không phải e ngại -- mà là khinh miệt.

Ta suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ra.

Hắn đang cho là ta đang khoác lác, mắt thấy đã đến nơi, liền ra vẻ hung hăng chửi thề, đây là hù doạ ai vậy? Muốn làm Bá Vương Xa, hay là thế nào đây.

Đương nhiên ta lười giải thích với lão ta, hoặc là chứng minh cái gì đó, thanh toán tiền xe, mang theo đám người Lý Ma Tử đi thẳng về phía cửa chính.

Bình thường có rất nhiều người chơi chơi đùa, chỉ đứng ở cửa đã sắp xếp thành một đội thật dài.

Nhưng hôm nay tới hiện tại, học trường còn chưa cho nghỉ, người tới đây đều là tình lữ. Như chúng ta, hai đại lão gia tới chơi với hai đứa nhỏ, một đứa cũng không có – có lẽ tình huống này không nhiều.

Diệp Tố Linh là lần đầu tiên tới loại địa phương như thế này, trừng hai mắt to long lanh nhìn chung quanh, nhìn cái gì cũng mới mẻ.

Nàng giả bộ ngây thơ như tiểu đại nhân dắt Lý Tiểu Thiến đi, phát hiện ra cái gì ăn ngon cũng thấy rất là thân thiết hỏi: "Tiểu rẻ, có muốn cô cô dẫn ngươi đi chơi cái này không?"

"Tiểu đáng yêu, ngươi có muốn ăn cái này không? Cô sẽ mua cho ngươi."

Vừa mới bắt đầu, nhóc tỳ có chút không kịp phản ứng, cái này không ăn, cái kia cũng không chơi.

Bị Lý mặt rỗ âm thầm đạp hai cái, sau đó cũng tỉnh táo lại.

Chỉ cần Diệp Tố Linh hỏi, lập tức đồng ý.

Sau đó Lý Ma Tử liền chuồn đi trả tiền.

Quen biết Lý Ma Tử đã lâu, nhưng chưa từng thấy hắn tích cực như vậy!

Thuyền gỗ xoay tròn, xe chạm nhau, thậm chí là thuyền hải tặc cùng bậc thang, tiểu gia hỏa chơi đến cao hứng bừng bừng.

Nhìn nàng kinh hô, khi thì cười to, ta vừa khó chịu vừa vui mừng.

chơi liền ba giờ, Diệp Tố Linh càng ngày càng hưng phấn, nhưng ta lại mệt không chịu nổi.

Thật ra, chủ yếu là bị vây khốn!

Đêm hôm trước dạy phù chú cho Lý Ma Tử một đêm, sau đó Diệp Tố Linh và Lộc Thiên ngạc nhiên trước sau đến nhà, theo manh mối phát hiện trên quạt giấy trắng đến nửa đêm, sau đó lại lo lắng Hàn Lão Lục và Thải Vân cô nương mãi đến tận hừng đông mà không phù hợp mắt.

Tính toán ra thì đã là một ngày hai đêm không ngủ.

Mắt thấy Diệp Tố Linh mang theo Lý Tiểu Dặc tới trước một quầy hàng đầy vải trẻ con thì dừng bước. Ta ngồi xuống chiếc ghế gỗ cách đối diện không xa, vừa ôm bờ vai nhắm mắt lại, vừa dặn dò Lý Ma Tử nói: "Mạch tử, ngươi xem chút, taTrước tiên híp mắt lại một lát."

"Vâng!" Lý Ma Tử lên tiếng, buông cái túi lớn nhỏ ra, ngồi bên cạnh ta.

Tất cả những thứ đó đều lấy danh nghĩa của cô cô mua cho Lý Tiểu Thiến, nhưng tiêu tiền và người đeo sau lưng cuối cùng đều là Lý Ma Tử.

Mắt ta khép lại cũng chỉ vừa mới nghỉ ngơi sáu bảy phút, đột nhiên Lý mặt rỗ vỗ ta một cái nói: "Hỏng rồi! Hình như là tiểu sư tỷ cãi nhau với người ta."

Ta hô một tiếng liền tỉnh lại!

Cũng không phải hắn lo Diệp Tố Linh bị người ta bắt nạt, mà sợ nàng không cẩn thận bị thương.

Tập trung nhìn vào, lại là quầy hàng đối diện phía trước vây đầy người, căn bản là không nhìn thấy bóng dáng Lý Tiểu Sơ và Diệp Tố Linh.

"Bọn họ đâu?" Ta hỏi.

"Bên trong đâu rồi." Lý Ma Tử vừa nói vừa tranh thủ thu thập các loại đồ vật lớn nhỏ.

Ta vội vàng chạy tới, chen vào đám người.

Vừa vào bên trong xem xét, rốt cuộc cũng yên lòng.

Diệp Tố Linh và Lý Tiểu Thuần đang ngây ngốc đứng đó, bên cạnh cũng không có ai bị thương nằm trên mặt đất.

Bên người bọn họ chất đầy đứa nhỏ vải lớn nhỏ, nhưng quầy hàng đối diện lại không có lấy một đứa!

Ta có nói không rõ chuyện này là xảy ra chuyện gì, nhưng vừa thấy bọn họ không sao, cũng không vội vã lộ diện.

"Ngươi dựa vào cái gì mà không cho ta chơi?" Diệp Tố Linh chống nạnh, hùng hổ kêu lên.

Ông chủ đối diện là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, tóc hơi dài, có chút dở khóc dở cười nói: "Tiểu bằng hữu, xem như ta sợ ngươi rồi có được không? Ngươi ném rất chuẩn! Tiếp tục cho ngươi chơi, ta có bao nhiêu tiền cũng không đủ bồi thường đâu."

Ta nhìn thấy, trước quầy hàng này có vẽ một ô vuông to to nhỏ nhỏ, bên trong viết số thứ tự từ 1500 đến năm mươi, trên kệ sau lưng ông chủ cũng có con số tương ứng, trong hốc vuông có một ít quả cầu ô tú màu đen rải rác.

Xem ra trò chơi này cũng rất đơn giản, cho dù quả cầu đen ném vào ô nào, cũng có thể lấy đi con búp bê đấu vải tương ứng.

"Vậy không được!" Diệp Tố Linh hét lớn: "Thạch đạo nhân nói rồi, làm người phải giữ chữ tín! Lúc đầu là ngài nói, chơi bao lâu cũng được, ném trúng người nào ném."

"Đúng, là ta nói" Thanh niên kia vẻ mặt cầu xin: "Nhưng ta không nghĩ tới, ngươi lợi hại như vậy! Gần như bách phát bách trúng, ai bồi nổi?"

"Ta ở đây bày sạp lâu như vậy, cao thủ dạng gì cũng đã gặp, nhưng cũng không được như ngươi! Lần trước một người xuất ngũ đặc chủng, ném xuống toàn cục, còn đánh trượt mười mấy cái, ngươi ngược lại, một quả cầu cũng không lãng phí! Ngươi xem! Một đứa bé cũng bị ngươi đánh hết rồi."

Tiểu thanh niên chắp tay với Diệp Tố Linh nói: "Nữ hiệp này, xin thương xót, đổi chỗ khác chơi đi? Ta đây cũng không dễ dàng gì."

Hắn vừa nói vậy, đám người đứng xem cười ha hả, đồng thời cũng kinh ngạc nhìn Diệp Tố Linh.

Trong lòng đều đang nghĩ, đây là con cái nhà ai, cũng quá trâu rồi? Đem quầy hàng của người ta cũng chơi thu hàng.

Trong lòng ta cười thầm, ném món đồ chơi này, đối với Diệp Tố Linh mà nói, thật đúng là một bữa ăn sáng, bị nàng đụng vào cũng chỉ có thể coi như ngươi xui xẻo!

Nhưng, ông chủ đúng là không dễ.

Bị ném hết trẻ con còn chưa tính, Diệp Tố Linh lại ép người ta treo đầy mình thì có chút quá đáng.

Vừa định đi khuyên nhủ nàng, lại nghe Diệp Tố Linh nói: "Ngươi không đeo cũng được, nhưng ngươi phải mua về!"

"Hả?" Người bán hàng rong kia không hiểu gì cả, ngay cả những người khác trong ta cũng có chút mơ hồ.

Diệp Tố Linh chỉ vào búp bê vải ở phía sau nói: "Con cho ta tiền, những thứ này ta đều bán cho con."

"Bán? Bán thế nào?"

Diệp Tố Linh không có khái niệm gì về tiền, quay đầu nhìn Lý Tiểu Thuần một chút.

Lý Tiểu Oa dù sao cũng lớn hơn hắn nhiều, lại giống như Lý Ma Tử, đầu mọc thêm một cái đầu gian thương.

Hắn trừng mắt tính toán một chút rồi nói: "Ba khối nhỏ, năm khối trung đẳng, mười khối lớn."

Cái giá này rất hợp lý, nhưng người bán hàng rong còn muốn chơi bóng loáng, lấy ra một tờ tiền trăm nguyên tiền nói: "Một trăm khối, bán không?"

Diệp Tố Linh căn bản sẽ không tính, hoặc là cũng lười tính toán thiệt thòi, vừa thấy kiếm được tiền, lập tức hai mắt sáng lên muốn đồng ý.

Nhưng Lý Tiểu Sặc ở phương diện này lại trơn trượt hơn nhiều so với nàng ta, kéo nàng ta một cái, không để ý tới tiểu thương nữa, một tay cầm lấy một đứa bé vải, quay về phía đám người vây xem nói: "Năm khối một khối! Chọn tùy tiện, tùy ý chọn! Hơn nữa còn có thể miễn phí cùng hợp ảnh bảo bối! Trước tiên nhặt, số lượng không nhiều, tổng cộng năm mươi cái."

Đám người sững sờ, lập tức xông tới.

Năm khối một cái, cái này nếu ở bên ngoài mua không chỉ có cái giá này, huống chi bên đó còn có mấy cái lớn nữa.

Hơn nữa, cô bé bắn cầu này đặc biệt lợi hại lại đáng yêu như vậy, có thể hợp với cô bé này lại với nhau, sau đó lại phát cho bạn bè việc này, thật có ý tứ đấy.

Tới chơi đùa chẳng phải là vui vẻ sao? Năm đạo đồng mà thôi, rất có lời nha.

Lý Tiểu Oa vừa thu tiền vừa thét to.

Diệp Tố Linh phối hợp bày ra một nụ cười ngọt ngào - Đây không phải là giả, hai mắt luôn nhìn chằm chằm vào tờ tiền càng ngày càng dày trong tay nhóc tỳ, nàng thật sự rất vui vẻ.

Người bán hàng rong muốn đổi ý cũng không kịp. Trước mặt nhiều người như vậy, lại không thể làm khó hai đứa trẻ. Họ đau khổ lắc đầu, không nói nên lời.

Rất nhanh, năm mươi đứa trẻ đã bán hết!

Hai người vừa cười hì hì đếm tiền, vừa nhìn ta và Lý Ma Tử đi tới.

Ta và Lý Ma Tử liếc nhau, đều có chút dở khóc dở cười!

Đạo tâm hai ngàn rưỡi, hai ngàn năm trăm hồng trần.

Lý Tiểu Na Nặc đếm mấy lần, sau khi kiểm tra không có gì sai liền đưa cho Diệp Tố Linh: "Cô cô, tổng cộng là 310 khối, cô điểm một chút —— có mấy thúc thúc và a di không tìm số không."

Diệp Tố Linh cũng không buồn nhìn, cũng không phân lớn nhỏ, cầm chồng tiền kia tách ra làm hai, trả lại một nửa cho Lý Tiểu Huệ nói: "Đây là của ngươi!"

"Ta không muốn nữa." Lý Ma Tử vô cùng cưng chiều tiểu nhị, tiền tiêu vặt vẫn luôn cho không ít. Chút tiền ấy đối với hắn mà nói thật sự cũng không bằng một phần nhỏ.

"Vậy không được!" Thái độ của Diệp Tố Linh vô cùng kiên quyết: "Hai người chúng ta kiếm được thì phải chia nhau! Ta đã lấy đi câu nói kia rồi sao?"

Lý Tiểu Thuần như cầu cứu, nhìn ta một cái, khẽ gật đầu.

Đừng nhìn Diệp Tố Linh tuổi không lớn, nhưng tính nguyên tắc lại rất mạnh, hơn nữa lại luôn dạy bảo nàng là những người nào?

bồ câu xám, người bùn, tăng nhân ở tứ đại sơn phong...

Ai có thể dạy nàng ta bất chấp đạo nghĩa mà chiếm tiện nghi khắp nơi?

Vừa thấy Lý Tiểu nhận tiền, Diệp Tố Linh lúc này mới cao hứng trở lại, tỉ mỉ gói gọn trong túi nhỏ trước quần, còn ra sức đè hai cái, đắc ý ngửa cái đầu nhỏ khoe khoang nói với ta: "Nhìn xem, ta cũng có tiền đi! Một lát nữa, ta cũng mời ngươi ăn đồ ngon đây."

Có tiền thì quả nhiên Diệp Tố Linh sẽ không giống như thế nữa!

Một hồi mời chúng ta nấm, một hồi lại mua được rất nhiều quả bóng, nhảy nhót khắp nơi chạy như điên.

Điên rồi một lát, nàng lại đói bụng.

Lập tức hăm hở nói ra, muốn mang bọn ta đi ăn thịt nướng.

Ta thật sự hoài nghi, nàng có phải là luyện đan lô của thái thượng quân hay không.

Mấy tráng hán ngồi trên bàn ăn, hơn nữa còn đói bụng nhanh chóng!

Thừa dịp Lý mặt rỗ và tiểu thiếu nữ đều không có ở đây, ta cười hỏi: "Ta đoán ngươi nhất định ăn rất nhiều, Phổ Đà sơn không nuôi nổi ngươi, bị các lão sư phụ kia đuổi ra ngoài?"

Diệp Tố Linh vừa căng phồng nhai thịt mỡ, vừa trừng mắt ta nói: "Mới không phải chứ, là đồ thế tục không khỏi đói bụng."

"Ta ăn hoa ở Phổ Đà sơn, bắt đầu ăn một đống lớn, về sau càng ăn càng ít, đến bảy ngày cuối cùng chỉ có một cánh." Nàng lại duỗi hai tay vẽ một vòng tròn lớn, nói: "Đi theo người bùn ăn bùn, bắt đầu ăn được càng ngày càng ít, trước khi tới tìm ngươi, bảy ngày liền ăn một viên thuốc bùn! Nhưng đồ vật tục thế, ăn ngon mà ăn, chính là quá không ôm đói."

Nói xong, nàng vụng về gắp một miếng thịt mập ú nhét vào trong miệng.

Hoa lộ là thức ăn, bùn nhão đầy bụng.

Đây không phải là Ích Cốc của đạo giáo sao?

Trên đồi núi cao tăng, người Nê đạo thần bí đến cùng muốn bồi dưỡng Diệp Tố Linh thành cái gì?

Sau khi ăn uống no đủ, Diệp Tố Linh lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn bóng loáng, hào khí ngút trời đi đến trước thu bạc, kiễng chân đặt tiền lên đài nói: "Thu tiền!"

Nhận lấy ngân viên sửng sốt, ngay sau đó cười nói: "Bạn nhỏ, tiền không đủ đâu."

"Chưa đủ? Nhiều tiền như vậy còn chưa đủ." Diệp Tố Linh có chút sững sờ, quay đầu lại nhìn ta, ánh mắt có chút hoang mang. Rõ ràng nhiều tiền như vậy, sao lại không đủ được.

Ta dặn Lý Ma Tử vài câu rồi đi tới, quét dọn sổ sách, vỗ vỗ đầu nhỏ của nàng nói: "Ngươi đi theo ta, ta nói cho ngươi biết, tiền là gì."

Diệp Tố Linh ngẩng đầu nhìn ta, có thể hỏi gì đó, thế nhưng vừa thấy biểu cảm trên mặt có chút nghiêm túc khác trước đó, liền nuốt trở lại lời vừa tới cửa miệng.

Ta dẫn nàng đi tới Nhân Hành Thiên kiều, chỉ vào đám người dọn dẹp phía dưới cách đó không xa nói: "Bất luận nóng lạnh cách đây không xa, sáng sớm bọn họ đều rời giường. Trên con đường này, dưới ánh nắng chói chang, quét sạch rác. Công việc mỗi ngày gần 10 giờ đồng hồ, chúng ta vừa mới ăn một bữa thịt nướng, bọn họ vất vả lắm mới có thể ăn một bữa."

"Thấy công nhân trên tòa lầu kia bận rộn nhanh như chớp không? Mỗi ngày đều phải gánh công việc gấp mười hai lần, làm tròn nửa năm mới có thể ăn một bữa. Hơn nữa công việc của bọn họ vô cùng nguy hiểm, một khi dậm chân ngã xuống, cả gia đình đều sẽ rơi vào cảnh khốn khổ vô tận. Hơn nữa có thể sẽ coi thường bệnh, học không nổi, đừng nói ăn thịt nướng, ngay cả ăn no cũng là vấn đề."

"Còn có bà lão rối bời kia, trong xe ngựa đi tặng đồ ăn, lái xe là tài xế... Bọn họ đều là vì cuộc sống mà bôn ba, nói đơn giản một chút chính là vì kiếm tiền."

"Tuyệt đại đa số người kiếm tiền mục đích, không phải là vì nướng thịt, không phải là vì hưởng lạc, mà là vì sinh tồn, vì sống sót!"

"Nhưng mà, còn có một số người." Ta chỉ vào tòa tửu lâu cấp năm kia cười lạnh: "Tiền đối với bọn họ mà nói, chính là một chuỗi con số, là vinh quang và vốn."

"Cũng có thể nói, trong thế tục, tiền chính là một cân vạn năng. Nó có thể đong đưa, vặn vẹo, thậm chí thao túng tất cả mọi thứ ngươi có thể nhìn thấy, hoặc là không nhìn thấy được, ngươi có thể nghĩ đến, hoặc là thứ không thể tưởng tượng được. Một người, thậm chí một quốc gia, một khi rời khỏi tiền đều không thể sống sót. Một chuyện, một chân lý thường thường bị che giấu dưới sự ngụy trang của tiền tài."

"Tiền có thể sáng tạo trật tự, mang đến thiện mặt; đồng thời cũng có thể phá hoại trật tự, mang đến một mặt ác. Ngươi xem, giống như vậy."

Nói xong, ta lấy tất cả tiền trong túi ra, giơ lên cây cầu.

Lạt quẻ vừa sáng, người ở hai bên đường đang đi ở trên ốc lang.

Đột nhiên trăm nguyên tiền bay múa đầy trời, đám người lập tức trở nên rối loạn.

Lão nhân giả đi tập tễnh cũng trở nên nhanh nhẹn, thục nữ đoan trang văn nhã cũng trở nên cuồng dã, thanh niên bạch lĩnh hào hoa phong nhã cũng bất chấp lễ nghi lễ nghĩa gì, thậm chí còn có không ít tài xế màu đỏ cũng nhanh chóng gia nhập nhóm cướp tiền. Đương nhiên, cũng có vài người khinh thường không thèm để ý, vội vàng đi qua.

Toàn bộ đường loạn thành một đoàn!

Màu đỏ, đèn đuốc chớp lóe đan xen nhau, căn bản không ai để ý tới.

Rất nhanh trăm tờ tiền bạc đều bị lừa lấy đi một ánh sáng.

Có người rất sợ bị ai phát hiện, tranh thủ thời gian nhét vào trong túi vội vàng rời đi, có người cảnh giác nhìn xem TV phía trên, còn có người thì cầm tiền nhìn quanh, muốn tìm kiếm thất chủ.

"Tuy ta không biết đám Nê đạo nhân và các đại sư Phật gia kỳ vọng là gì, nhưng đã để ngươi nhập thế, ngươi nhất định phải hiểu rõ là tiền gì, nó làm sao để sinh hoạt của mọi người, thậm chí là tư tưởng. Sau đó ta sẽ đi tìm hiểu cái gì là tình, tình bằng, tình cảm, tình cảm."

Diệp Tố Linh không hề nhúc nhích, nằm úp sấp trên lan can ngơ ngác nhìn dòng người ngựa xe như nước chảy phía dưới.

"Được rồi, trước tiên nói với ngươi nhiều như vậy, chậm rãi ngươi sẽ hiểu."

Ta vỗ vỗ đầu của nàng nói: "Đi thôi, bọn trẻ con đang chờ chúng ta đấy."

"Ta không về." Diệp Tố Linh nhìn cũng không nhìn ta, đột nhiên nói.

"Không chịu về? Vậy ngươi đi đâu?"

"Nhập thế! Cuối cùng ta cũng hiểu câu nói kia của Vô Không đại sư rồi. "Ly không huyễn không đều không phải là không, nhập không trung chính là không. Ở lại chỗ ngươi cả đời cũng không tính là nhập thế. Ta phải tự mình lang bạt, tự mình thể ngộ mới có thể hiểu được."

"Được rồi, cứ như vậy đi." Diệp Tố Linh xoay đầu lại, nhìn ta cười cười nói: "Ta sẽ không trở về cáo biệt bọn tiểu nhị đâu, ngươi thay ta chuyển cáo một tiếng đi. Còn nữa, nhớ kỹ lời ngươi nói, quyết không được tìm tiểu Tam Nhi, nếu không ta chắc chắn sẽ không tha cho ngươi! Sư đệ, lần sau gặp lại."

Nói xong, tiểu gia hỏa cười híp mắt khoát tay chặn lại, quay đầu bước đi.

Ta vươn tay ra, muốn cản nàng một chút, nhưng mới duỗi được một nửa lại rụt trở về, lời đến bên miệng liền nuốt trở vào.

Chỉ có thể nhìn theo thân ảnh nho nhỏ kia dần dần đi xa, theo đó bao phủ trong đám người đang vội vã đi tới đi lui!

...

Chương thứ hai nghìn rưỡi, người đánh ta, diệt cánh cửa của các ngươi!

Ta có sứ mạng của ta, nàng có tạo hóa của nàng.

Thân thể băng ngọc, chủ nhân của vạn linh.

Có thể, từ lúc chúng ta sinh ra thì đã chú định rồi, chắc chắn sẽ bước lên một con đường không cách nào bình thường được.

Chỉ là lần từ biệt này, lại không biết lúc nào mới gặp lại!

Ta đốt một cột khói đứng trên cây cầu thật lâu, lúc này mới vành mắt đỏ hoe quay đầu lại.

Lý mặt rỗ cùng tiểu thiếu nữ có chút nóng vội, vừa thấy ta là tự mình trở về, đều có chút kỳ quái.

Nhất là Lý Tiểu Dặc, tuy rằng chỉ ở chung với Diệp Tố Linh nửa ngày, thậm chí lúc mới bắt đầu còn có chút không mời được cô cô này. Nhưng bây giờ lại có vẻ vô cùng sốt ruột: "Trương thúc, cô cô đâu?"

"Nàng đi rồi."

"Đi rồi sao?" Lý Tiểu Đản khẩn trương nói: "Ở đâu? Nó nhỏ như vậy, lỡ như gặp phải người xấu thì phải làm sao bây giờ."

"Người xấu?" Ta cười cười: "Người xấu nào gặp được nàng, thì tự cầu phúc đi."

Lý Ma Tử mặc dù không biết Diệp Tố Linh ở Phổ Đà sơn cùng với kinh lịch của Nê đạo nhân, nhưng nghe ta nói qua lai lịch của nàng, tự nhiên rất rõ ràng. Trên đời này, người có thể tạo thành uy hiếp với Diệp Tố Linh cơ hồ là rải rác không có mấy.

Cũng hiểu được, tương lai của tiểu cô nương này khẳng định không đơn giản, tuyệt đối sẽ không giống như những đứa trẻ bình thường, trầm mê chơi đùa vui đùa, sớm muộn gì cũng sẽ rời đi, chỉ là không nghĩ tới lại đột nhiên như vậy.

Tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh đột nhiên rời đi, trong lòng ta và Lý Ma Tử, thậm chí Lý Tiểu Dận cũng không thoải mái lắm, đương nhiên cũng không còn tâm tình tiếp tục du ngoạn nữa.

Trên đường trở về, ai cũng không nói, hai mắt tất cả đều nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

Hình như có thể phát hiện một cái váy hoa rách nát từ trong dòng người kia...

Trở lại trong tiệm, trông thấy nàng làm cho giường chiếu lộn xộn, cổ vịt cay trên đất, mũi đột nhiên đau xót.

Ta liên tục hít mấy hơi thuốc, cố gắng quên mất.

Sau đó mơ màng thiếp đi.

Khi tỉnh lại lần nữa, khắp nơi đều là một màu đen kịt, hắn lấy điện thoại di động ra nhìn, điểm sáng hơn bốn phút đồng hồ, sắp sửa hừng đông rồi.

Những năm gần đây ta đã sớm quen ngày nằm đêm, đột nhiên trời sáng tỉnh lại, ngược lại còn có chút không thích ứng.

Lại dựa vào giường một hồi, lúc này mới rửa mặt đánh răng, chuẩn bị đi dạo chợ, cảm thụ một chút sinh hoạt của người bình thường.

Nhưng ta vừa đẩy cửa ra, lập tức liền ngây ngẩn cả người!

Bị trói bốn năm người ở trước cửa như một làn khói.

Mỗi người đều bị đánh thương khắp người, bịt kín miệng, hôn mê bất tỉnh!

Những người này mặc dù ta không thể nói ra tên, nhưng đều rất quen mặt, bởi vì tất cả đều là tiểu nhị ở trên đường cổ!

Ta lấy ra điện thoại di động phải gõ một hai mươi thậm, đột nhiên nhớ ra một chút cái gì đó, rồi vội vàng chết.

Dùng Vô hình châm cắt đứt dây thừng, đem mấy tên tiểu nhị kia khiêng vào trong nhà.

Người quá nhiều, trên giường đặt không nổi, đem chăn trải trên mặt đất, sau đó dùng nước lạnh ngâm lấy linh phù, lần lượt phun lên.

"A! Đừng đánh nữa!"

"Má ơi!"

Đám tiểu nhị đáng thương này sau khi tỉnh lại phản ứng đầu tiên là ôm chặt đầu lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Mãi đến khi nhìn thấy ta, lúc này mới yên lòng.

"Đại chưởng quỹ..." Một tên tiểu nhị kêu lên mang theo tiếng nức nở: "Mau đi cứu ông chủ Bạch đi."

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Sắc mặt của ta trầm xuống.

"Ông chủ họ Bạch dẫn chúng ta đi tìm hào ca, a không... Đi tìm Lý gia, nói là để hắn buông tha cho Từ chưởng quỹ. Không nghĩ tới tên kia rất cuồng vọng, mắng to ngươi là đồ chó gì vậy! Cũng xứng cùng ta nói điều kiện."

"Ông chủ Bạch cũng biết Lý Giai Hào không dễ chọc, nên báo ra danh đầu của ngươi, nói là do Trương chưởng quỹ bảo ta tới."

"Sau đó thì sao!" Ta cưỡng ép áp chế lửa giận hỏi.

"Không nói lời này còn tốt, hắn vừa nghe là ngươi phái tới, vung tay một chén trà đã đập vỡ đầu ông chủ họ Bạch. Lại để cho đám chó chân chó kia hung hăng đem chúng ta đau đớn một trận, đánh cho chết đi sống lại! "

"Bảo chúng ta chuyển cho ngươi một lời, nói là bảo ngươi lấy năm ngàn vạn để chuộc ông chủ Bạch, nếu không đem hắn bầm thây vạn đoạn ném vào trong Trường Giang đi! Còn nói..." Tiểu nhị kia nhìn ta một cái, muốn nói lại thôi.

"Nói cái gì?"

"Nói... Cho một con chó họ Trương đập vỡ lễ quỳ xuống trước mặt ta xin lỗi còn chưa tính, bằng không ta liền đập phố cổ của hắn, chơi cờ bạc đến mạng lưới, để dân chúng toàn quốc đều mở rộng tầm mắt."

Bốp!

Chén trà trong tay ta lập tức vỡ nát!

Ta hung hăng cắn răng nói: "Hắn ở đâu?"

"Quán rượu ngon, cũng là tổng bộ đại diện của hắn." Tiểu nhị trả lời.

"Được rồi! Ta biết rồi." Ta móc từ trong bao tiền ra một tấm thẻ ngân hàng, đưa cho một người trong đó nói: "Các ngươi tới y viện xem bệnh trước, sau đó về nhà tu dưỡng một hồi đi."

"Cảm ơn đại chưởng quỹ." Những người kia đỡ lấy nhau đứng lên.

Bọn họ vừa ra khỏi cửa, ta liền khơi thông điện thoại của Lý Ma Tử.

"Ma Tử, mau đứng lên, chúng ta đi làm một cuộc lớn!"

"Bao nhiêu tiền?" Lý mặt rỗ mơ mơ mơ màng màng hỏi.

"Tiền? Ta lấy đầu Lý Giai Hào."

"Lý gia hào?" Lý mặt rỗ vừa nghe thấy cái tên này thì hô lên tỉnh lại: "Anh bạn nhỏ, ngươi không nói đùa đấy chứ?"

"Ngươi xem có giống không?" Ta lạnh giọng nói ra: "Tên gia hoả này nằm ngang là một cái tai họa, giết hắn coi như là bị dân chúng trừ hại! Huống chi hắn còn ức hiếp ta, thật sự cho rằng ta là vết mặt của Trương Cửu Lân."

Lý Ma Tử dừng một chút rồi nói: "Tiểu ca, ngươi muốn làm gì ta cũng tuyệt đối ủng hộ, nhưng tên gia hoả này có chút năng lượng! Chúng ta phải tìm cách điều tra cho tốt, nghe nói tên này có quan hệ với Công An bộ."

Công An bộ?

Ta lạnh giọng cười, trong lòng thầm nghĩ: "Quan hệ của ngươi lớn hơn nữa thì có thể vượt hơn cả Cao Thắng sao?"

Đừng nhìn hắn chỉ là một tên sở trường, nhưng ai đã từng gặp qua ai có thể điều động sở trường của tất cả đại quân bất cứ lúc nào? Ai từng gặp qua chỗ sở trường có thể cấp chứng nhận đặc hành?

Tuy nhiên, chuyện này ta cũng không có ý định để hắn tới hỗ trợ.

Uuỗi độc giống như Lý giai Hào, ai cũng giống nhau!

Nhiều nhất là chuyện này quá lớn, không cách nào thu dọn xong thì lại tìm hắn giúp ta cọ rửa cái mông.

Nếu như, thân phận của ta là thật, thì cái mông này cũng không cần hắn xoa, ta có thể tự giải quyết xong rồi!

Lý Ma Tử tiếp tục nói: "Tên này cũng không biết từ đâu kiếm được rất nhiều kẻ liều mạng như vậy, nghe nói trên người không ít người đều có người chết rồi! Nghe nói còn cất giấu không ít thương binh đạn, bị người ta bẩm báo nhiều lần, cũng không có tác dụng gì. Trong cái tửu lâu lớn vạn hào kia, vàng đánh bạc đầy đủ, cả ngày tụ tập một đám dân cờ bạc, không ít kẻ từ nơi khác tới thậm chí là nước ngoài."

"Ngươi muốn bắt hắn, ta không có ý kiến. Nhưng chuyện này không phải chỉ một sớm một chiều. Chúng ta nên chuẩn bị cho tốt kế hoạch, ít nhất không thể đơn thương độc mã mà xông vào như vậy được?" Lý Ma Tử hảo hảo khuyên bảo.

"Ngươi cũng không cần xen vào, nhanh chóng rời giường, giúp ta đi làm chút việc." Ta ra lệnh nói.

"Được, ngươi nói đi, bảo ta làm gì?" Lý Ma Tử vừa thấy thái độ của ta kiên quyết, cũng không khuyên ta nữa, vừa nói, vừa lục lọi quần áo.

"Chuẩn bị thêm chút xe giấy người giấy, tất cả đều tuôn lên máu gà trống, chứa ở trong xe, vụng trộm vận chuyển đến phụ cận Vạn Hào tửu điếm."

"Muốn bao nhiêu?"

"Càng nhiều càng tốt! mua hết giấy của võ giả văn bản cũng được." Ta híp mắt nói.

Chương thứ hai nghìn năm mươi hai điều động toàn chủ động.

"Đi mua thêm một ít dao bầu, đặt côn bổng ở trên xe, một khi nhìn thấy trong tửu điếm lớn đẹp đẽ có ánh sáng màu lam toát ra, ngươi bảo bọn họ đồng thời mở cửa xe ra là được." Ta tiếp tục phân phó.

"Được, điều này không thành vấn đề!" Lý Ma Tử sảng khoái đáp.

Treo thương của Lý Ma Tử xong, ta lại khơi thông điện thoại của Từ Quảng.

máy truyền tin là do một cô bé nối lại, nói là Từ tổng đang tắm rửa, muốn ta chờ một lát lại đánh tới.

Nghe giọng nói kia, tuổi cô gái kia hẳn là khoảng mười sáu mười bảy tuổi.

Xem ra, Từ Quảng này không phải là Quách mập, tất cả thói quen sản xuất đại địa, không nên có, ông ta cũng không thiếu.

Ta vừa mở máy truyền tin ra, Từ Quảng Thịnh đã đánh về.

"Trương đại sư, có chuyện gì vậy?"

"Từ tổng lão, thật ngại quá, như vậy đã lâu rồi quấy rầy ngươi rồi, ta muốn xin ngươi giúp một chuyện." Ta khẽ mỉm cười.

"Ngài đang nói gì vậy?" Từ Quảng Thịnh trả lời: "Vừa rồi Lệ Lệ Thiến nói có người gọi điện cho ta, ta còn thấy kỳ lạ đây, tất cả mọi người trong ngoài công ty đều biết ta không làm việc. Vừa nhìn máy truyền tin là ngài chắc chắn biết có việc tìm ta, chuyện gì ngài cứ nói ra đi."

"Ta muốn tìm ngươi mượn xe."

"Xe? Có thể, dùng cái gì? Lao khoan, hay là tân lợi?"

"Không, ta muốn mượn xe ngựa chuyên kéo cát đất, còn có xe công trình dùng để lột phòng ốc." Ta nói.

"Ồ? Trương đại sư cũng đặt chân tới sản giới à? Có yêu cầu gì thì cứ nói đi, ngài cần bao nhiêu chiếc vậy? Đi đâu rồi?" Từ Quảng hỏi.

"Không có, ta chỉ tạm thời mượn dùng một chút. Chỉ là ở chung quanh khu của Võ Hán không cần hoạt động, chỉ đứng tại chỗ là được, chỉ cần để chiếc chìa khóa ở bên trên. Ta chỉ cần thời gian một buổi sáng." Ta nói.

"Không thành vấn đề! Còn gì cần..."

"Cha! Nhanh đi đi, ở trên xe nói không giống, chốc nữa không theo kịp gia chủ nha!"

Từ Quảng Thịnh còn chưa nói xong, giọng nói của cô gái đeo lá khi trước thúc giục, có chút không kiên nhẫn, lập tức chính là tiếng giẫm lên cầu thang, xem ra là đẩy gã xuống.

"Đừng nóng vội, Lệ Lệ, chờ phụ thân đánh xong máy truyền tin."

"Trương đại sư, ngài đừng có chê cười, ta chỉ là một đứa con gái bảo bối như vậy mà cũng bị mẫu thân của nàng làm cho ghét rồi!" Từ Quảng rất hạnh phúc nói.

"Không được cười ta!" Cô bé kia lại làm nũng nói, lần này âm thanh rất lớn, hẳn là chen vào nói với ta trước khi nói chuyện.

Xem ra, đây là hiểu lầm một chuyện. Cô bé kia là con gái của Từ Quảng Thịnh, cũng không phải là mật ngọt được nuôi dưỡng. Ít nhất cái này không phải.

"Không còn gì cần dùng nữa, chút nữa ta phái người áp một đạo phù chú lên xe, buổi chiều sẽ biến mất, để cho người của các ngươi tạm thời không nên cử động là được."

"Được, không thành vấn đề! Ai, được rồi, được rồi... Trương đại sư, nếu không có chuyện gì, ta sẽ mắc bẫy trước, nha đầu này thật sự là..."

Đột nhiên máy truyền tin bị ngắt liên lạc, hẳn là bị con gái hắn cưỡng ép cướp đi.

Ngay sau đó, ta lại tìm được phương thức liên hệ của Lý Đại Mặc để đẩy qua.

"Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao? Nhập hội muốn gặp hội trưởng là chuyện khác. Được rồi, được rồi, không nói trước nữa, ta phải đi dẫn chim qua máy truyền tin." Vừa mới kết nối, đầu đã truyền đến âm thanh vô cùng khó chịu của Lý Đại Mặc, ngay sau đó muốn tắt máy.

"Lý Đại Mặc, là ta, Trương Cửu Lân."

"A? Ai ui!"

Rặc rặc một tiếng, giống như có vật gì đó rơi trên mặt đất, lập tức lại truyền ra một trận tiếng kêu bi thảm của một con chim.

Xem ra là lồng chim rơi trên mặt đất, Lý Đại Mặc có chút đau lòng hét to một tiếng.

"Thì ra là hội trưởng a! Ngài có chỉ thị gì?" Giọng nói của người này có chút run rẩy, có thể là do không ngờ, ta vậy mà chủ động đưa tin cho hắn, có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh, tay run run, lồng chim rời tay.

"Âm Thương liên hợp hội, ở võ hán có bao nhiêu người?" Ta hỏi.

"Mười hai cái!" Lý Đại Mặc không chút nghĩ ngợi, trả lời một cách nhanh chóng.

"Ý ta là người có đạo hạnh, ít nhất có thể sử dụng linh phù cấp thấp."

"Ặc, cái này..." Lý Đại Mặc nghe xong lời này liền hiểu ra, chắc chắn ta đã nhìn thấu mánh khóe của y, kéo vào không ít lần căn bản không phải là nhập hội của thương nhân âm vật.

Thoáng trầm mặc một chút, hắn nói: "Có khoảng sáu mươi ba người."

Phi thập tứ hội viên, chỉ có 36 cái có thể sử dụng cấp thấp linh phù, lượng nước này cũng quá lớn đi!

Tuy nhiên ta đưa cho hắn đánh điện thoại cũng không phải để truy xét việc này.

Ba mươi sáu người cũng đủ dùng rồi.

"Hiện tại ngươi có thể liên lạc được sao?"

"Có thể liên hệ với nhau, nhưng có mấy người tạm thời không có võ giả, sao vậy, hội trưởng muốn gặp bọn họ, tổ chức phân hội võ nam à? Ta phải đi đặt tửu điếm..."

"Không phải, không phải, ngươi không cần kích động, ta là muốn giúp một việc." Ta liên tục ngăn cản.

"Ai u, hội trưởng, ngài đúng là làm ta thọ tổn đó! Có chỉ thị gì không? Ngài cứ việc phân phó là được rồi." Lý Đại Mặc vội vàng xin tha.

"Bây giờ ngươi liên hệ với những kẻ có thể điều khiển linh phù, để bọn chúng đều đến công trường của võ hán. Ngươi đến chỗ ta một chuyến."

"A, hảo hảo, hội trưởng ngài còn chỉ thị gì không?"

"Chờ ngươi tới rồi hãy nói."

"Được rồi, ta tới ngay đây! Lão bà tử, nếu con Kim Ti Tước này một lúc không tỉnh lại, thì hầm lên cho ta! Ta đi ra ngoài trước nhé!" Người này có khả năng điện thoại kích động cũng chưa đóng được, liền vội vàng chạy ra ngoài.

Ngay cả người mà Kim Ti tước yêu cũng không để ý, không đau lòng.

Sau khi thả máy truyền tin xuống, ta trở về phòng sau, tìm ra một ít linh phù cấp thấp lúc trước luyện tập chế phù chú, lần lượt lưu lại bên trên một đạo phù văn, đại khái có hơn một trăm cái.

Trở lại tiền sảnh không bao lâu, ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa.

"Vào đi." Ta nói.

Lý Đại Mặc đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc đi đến, nghiêm trang cúi người hành lễ với ta: "Hội Trưởng ngài..."

"Mời ngồi." Ta chỉ vào cái ghế bên cạnh.

Lý Đại Mặc có chút được sủng ái mà kinh sợ, liên tục xua tay: "Không dám, sao ngay cả một quy củ cũng không có, hội trưởng đã có mặt ở đây, làm gì có chỗ ngồi của ta? Ngài có chỉ thị gì không? Cứ việc phân phó là được."

Bộ dáng lão đầu nhi hoảng sợ như thế, cũng không phải giả bộ trước mặt ta.

Sau khi ta đến hai lần đại náo Linh Bảo Trường, diệt sát mấy người, hắn đều nhìn thật rõ ràng.

"Vậy được rồi, ngươi đã không chịu ngồi, ta cũng không miễn cưỡng. Chúng ta đi thẳng vào vấn đề, Lý gia hào có nghe nói qua không?"

"Lý gia..." Lý Đại Mặc vuốt chòm râu thưa thớt, hai mắt lập tức hiểu được: "Hội Trưởng muốn đối phó hắn à?"

"Không phải đối phó." Ta nghiêm túc sửa lại nói: "Ta chuẩn bị giết hắn! Ngay cả những tên chó săn kia của hắn, một tên cũng không tha! Đây không phải tìm ngươi tới giúp một việc."

Lý Đại Mặc sợ tới mức hai chân run lên, thân thể đột nhiên nhoáng một cái.

Vèo!

Ta chỉ tay về phía ghế dựa.

Chiếc ghế trực tiếp rơi xuống sau lưng hắn, đỡ lấy hắn.

"Như thế nào, ngươi không dám?" Hai mắt ta hung ác nhìn hắn.

"Hội Trưởng..." Lý Đại Mặc lau mồ hôi trên trán nói: "Hội Trưởng, Lý gia này thật không dễ đối phó a!"

"Ha ha, chẳng lẽ hắn còn ba đầu sáu tay hay sao." Ta cầm chén trà lên nhấp một ngụm.

Băng Sương Tử kiếm thứ hai nghìn năm ba, Phong Tuyết Vô Nhai đao.

"Vậy thì chưa." Lý Đại Mặc chưa tỉnh hồn nói.

"Tiểu tử này một mực làm xằng làm bậy, phá hỏng chuyện, đã sớm nên thu thập. Nhưng là người có quan hệ cực rộng, ở các ngành các nghề đều có không ít hồ bằng cẩu hữu, lại thông qua các loại thủ đoạn hạ lưu lôi kéo không ít bộ lạc."

"Nhiều dân chúng liên tiếp thăm hỏi như vậy, đều không làm gì hắn, là vì sao? Còn không phải bởi vì bên trên có người che chở sao?"

"Hắn vừa cầm dù, vừa tu luyện tay chân như bầy hổ lang. Mấy năm gần đây quên cả trời đất, lá gan càng lúc càng lớn, gần như cái gì cũng dám làm!"

"Hơn nữa, hắn cũng không phải người bình thường."

"Không phải người thường? Chẳng lẽ vẫn là yêu ma ác quỷ chuyển thế." Ta lạnh giọng hỏi.

"Không phải, không phải." Lý Đại Mặc xua tay lia lịa: "Thật ra nếu tính toán kỹ thì ông ta vẫn là cháu ngoại của viễn gia ta. Bên dòng dõi Lý gia chúng ta, có thể đẩy lên bảy tám đời, cũng có nghĩa là trước khi Ngô Tam Quế tạo phản đã từng xuất hiện một vị Long Hổ tiên sư, chẳng qua đã gia nhập nhầm trận doanh, bảo vệ Ngô Tam Quế."

"Sau khi binh bại, tổ tiên bỏ mình. Con lớn của nó một đường mai danh ẩn tích, từ Hồ Bắc trốn tới Thiểm Tây, tiểu nhi tử giấu diếm ở nhà bách tính trốn tránh được một kiếp, đối với hội trưởng ta không dám giấu diếm chút nào... Ta thường xuyên đi Thiểm Tây, chính là vì truy tra di tích tổ tiên lưu lại, muốn tìm được nửa quyển bí mật Đạo gia kia bị giấu diếm."

"Bởi vì lưu lại Hồ Bắc chính là tiểu nhi tử, đối với thứ ghi chép trên gia truyền bí mật, sở học không nhiều. Để lại cho nhà chúng ta lại là nửa sau, không có căn cơ phía trước, căn bản là nhìn không rõ, cơ bản đều là dựa vào phỏng đoán. Cho nên, bản lĩnh nhất mạch chúng ta một mực không được tốt lắm, nhưng từ Thiểm Tây truyền xuống lại khác biệt."

"Tổ tiên Thiểm Tây nhất mạch vốn là trưởng tử, lại nắm giữ nửa đoạn đầu của tổ truyền bí truyền, cho nên các đời trước đến nay đều hơn xa một bậc."

"Lý giai Hào này chính là truyền nhân của Thiểm Tây Lý gia nhất mạch!"

"Mục đích ban đầu khi hắn đi vào Hồ Bắc, chính là từ trong tay chúng ta cướp lấy một quyển bí kíp khác."

"Đáng tiếc chính là, vào thời đại sáu mươi tuổi, vật ấy đã bị vệ binh hồng thu lấy, trưởng bối thúc phụ của ta trước sau tử vong trong trận chiến đó. Lúc ấy thế hệ chúng ta tuổi còn nhỏ, mơ mơ hồ hồ chỉ nhớ rõ vài câu vài lời."

"Cho nên, Lý gia cũng không có được vật gì có giá trị."

"Nhưng mà, cũng không biết vì sao mà hắn không đi, cứ ở lại đây. Dựa vào chút âm dương thuật, lại cả gan làm loạn, trong mấy năm qua hắn đã lăn lộn ra ngoài như bây giờ." Lý Đại Mặc dặn dò sơ qua một đoạn thời gian lịch sử lâu đời.

Ta nhấp một ngụm trà rồi hỏi: "Nói nửa ngày, không phải ý của ngươi nói hắn cũng biết chút ít thủ đoạn âm dương sao? Vậy thì bản lãnh của hắn so với Độc Cưu ai mạnh hơn một chút."

Nhắc tới Độc Cưu đại sư, Lý Đại Mặc không khỏi rùng mình một cái, lau mồ hôi nói: "Nếu bàn về bản lĩnh, hắn tất nhiên không bằng Độc Cưu bị ngài chém giết trong hội trường Tây An kia, nhưng trong tay hắn lại có bảo vật gia truyền!"

"Bảo vật gia truyền?" Ta bị khơi lên hứng thú.

"Đúng!" Lý Đại Mặc gật nhẹ đầu: "Đó là một thanh kiếm, tên là Băng Sương Tử Dạ."

"Băng Sương Tử Dạ?" Ta thầm nghĩ: "Cái tên này sao nghe hơi kỳ quái vậy?"

"Hội Trưởng, xin hãy bẩm báo cho ta." Lý Đại Mặc tiếp tục nói: "Năm đó tổ tiên Lý gia —— Long Hổ tiên sư thành danh đã lâu kia, sở dĩ uy chấn thiên hạ, ngoại trừ bản lĩnh của bản thân, chính là ỷ vào hai kiện bảo vật."

"Hai bảo vật này, một đao một kiếm, vốn đều không có tên."

"Nhưng vào một buổi tối hôm đó, sau khi hắn săn giết yêu quái, đêm sơn thần miếu đột nhiên bị một làn gió thơm làm thức tỉnh. Vừa mở mắt ra, lại là một cô gái tuyệt mỹ quần áo rách rưới vội vàng hấp tấp chạy vào. Nhìn xung quanh một chút, chui vào dưới ghế thờ."

"Tổ tiên vì tránh né gió tuyết mà cũng ẩn nấp phía dưới, hai người kinh ngạc sững sờ. Không đợi lên tiếng, bên ngoài liền ồn ào ào một đám ác tăng xông vào!"

"Hóa ra trên ngọn núi này có một ngôi miếu, hòa thượng trong miếu đều bị quan binh của bọn thổ phỉ vây quét giết chết, đám thổ phỉ kia vừa thấy lừa gạt quan binh, từ đó về sau liền giả dạng làm hòa thượng. Thấy quan làm tăng, gặp dân là cướp, đốt giết cướp bóc, không có ác không làm."

"Nữ tử này họ Đặng, vốn là con gái của phú thương, theo phụ thân về quê tế tổ, nửa đường gặp đám ác phỉ giả dạng hòa thượng. Những người khác đều bị giết sạch sành sanh, muốn đem nữ tử này về dâm nhạc. Lúc đi qua một vách núi, nữ tử kia khẩn trương phát trí, từ bên trên nhảy xuống, vốn là muốn giữ được cái mạng nhỏ chết."

"Nhưng không ai nghĩ được, nửa đường lại bị một cây nghiêng chặn lại, sống lâu rồi."

"Nàng mài đứt dây thừng, xuyên qua bụi gai, muốn chạy trốn nhưng đi chưa được bao xa, lại bị đám ác tăng phát hiện, một đường đuổi theo chạy tới nơi này, vừa đúng lúc gặp tiên tổ dưới bàn."

"Sơn Thần miếu không lớn, chỗ ẩn thân chỉ có một bàn thờ nhỏ, rất nhanh sẽ bị phát hiện. Tổ tiên vốn là người đạo nghĩa, ngay cả ác quỷ cũng không buông tha. Làm sao có thể thả mấy ác tăng này? Lúc này tay vung đao, giết sạch bọn họ. Lại mang theo cô gái kia lên núi, thiếu chùa miếu, tế điện cha mẹ."

"Nữ tử kia cảm tạ, lấy thân báo đáp, trước sinh hạ hai con trai, cũng chính là hai vị thứ tổ chạy trốn về hướng Thiểm Tây cùng ở Hồ Bắc."

"Sinh được ấu tử không lâu, Đặng thị đã qua đời. Tổ tiên đau đớn không thôi, theo đó đem hai kiện bảo vật thiếp thân kia phân biệt tên là Phong Tuyết Vô Nhai, băng sương tử đêm, vụng trộm kỷ niệm tình yêu lúc trước gặp nhau. Sau đó, trước khi chết, phân biệt đem hai kiện bảo vật giao cho hai đứa con trai."

"Con trai lớn có được bảo kiếm là: Băng Sương Tử Dạ, con có được đoản đao là: Phong Tuyết Vô Nhai."

"Nhưng cũng không lâu lắm, đoản đao của tiểu nhi tử vô ý mất đi, chúng ta nhất mạch Bắc tìm kiếm mấy đời cũng không có kết quả. Nhưng Băng Sương Tử Dạ vẫn luôn lưu truyền trong tay Trường Tử nhất mạch."

"Bảo kiếm trong tay Lý Giai Hào chính là thanh Băng Sương Tử Dạ này!"

Ta nghe thấy ở đây, không khỏi cực kỳ tò mò đối với câu chuyện truyền kỳ Lý gia này, càng tràn đầy hứng thú đối với chuôi Băng Sương Tử Dạ: "Thanh kiếm này đã là bảo vật, có chỗ nào lịch sử không?"

"Nói thật, ta cũng chưa từng thấy thanh kiếm này, nhưng theo tổ tiên ghi lại, Phong Tuyết Vô Nhai giết người không thấy máu, Băng Sương Tử Dạ có thể gọt sắt như bùn, một khi song bảo hợp bích, liền có thể điều khiển gió điều khiển tuyết, vân lôi cuồn cuộn!"

"Vậy bây giờ đao không còn, chỉ còn sót lại một thanh kiếm, ánh sáng có thể chém sắt như chém bùn có tác dụng gì?" Ta không cho là đúng.

Lý Đại Mặc dừng một chút rồi nói: "Hội Trưởng, cái ta nói chính là công năng của bản thân bảo vật, có thể dưới sự luyện chế của tổ tiên mấy chục năm, đã sớm chế thành bản mệnh âm vật. Một khi chạm đến huyết mạch Lý gia, sẽ diễn hóa ra một phen biến hóa khác!"

"Nghe nói đao có thể khống quỷ, kiếm có thể dung thần! Có thể mời quỷ thần thay ngươi cầm đao kiếm, cho nên xưa nay cũng có tên gọi là Quỷ Đao Thần Kiếm! Về phần bảo vật này lấy được từ đâu, lại là người phương nào chế thành, cũng không ai có thể nói rõ. Nói là làm chủ Mạc Tà, nói là Âu Dã Tử, đến nay cũng không biết kết luận."

Ta trầm tư một chút rồi nói: "Lý Đại Mặc, ý của ngươi chính là, Lý Giai Hào nắm giữ Băng Sương Tử Dạ vô cùng lợi hại, chỉ sợ ta căn bản không phải đối thủ của hắn, có phải hay không?"

Chương thứ hai nghìn năm mươi bốn đập vào khoảng sân.

"Không không không!" Lý Đại Mặc liên tục xua tay, đồng thời không ngừng lắc lắc đầu.

"Bản lĩnh của hội trưởng ngài đúng là tận mắt nhìn thấy, bất luận võ hán tiêu diệt Cốc Trường Sinh, hay là ở Tây An chém giết Độc Cưu đại sư, đều là bản lĩnh hàng thật giá thật, chút năng lực kia của Lý Giai Hào làm sao có thể so được với ngài?"

"Lý đại mặc, có phải ngươi đang lo lắng không, vạn nhất ta đánh không lại Lý Giai Hào, liên luỵ đến ngươi?" Ta mỉm cười.

"Không, không phải! Tuyệt đối không có!"

"Ngươi yên tâm, lát nữa ta tự mình gặp hắn, các ngươi cũng không cần lộ diện." Ta nói xong, đem giấy phù đẩy tới trước mặt hắn nói: "Ngươi đem phân phát những thứ này, để cho bọn hắn mỗi người dùng máu tươi nhỏ vào trên ba tấm giấy phù, sau đó ngươi đem những giấy phù này dán ở trên những xe công trình kia, liền có thể về nhà. Ngươi nếu không lộ diện, lại không có cách, cho dù Lý gia hào thắng, hắn tuyệt sẽ không trách tội ngươi."

"Nếu ngươi không đi..." Ta dừng lại một chút, cười nói với hắn: "Hiện tại ngươi đã đắc tội với ta."

Lý Đại Mặc run rẩy, vội vàng đứng dậy, nhận lấy phù chú rồi nói: "Hội Trưởng, ta rất trung thành với ngài, Nhật Nguyệt có thể giám định! Ngài yên tâm, ta cam đoan hoàn thành nhiệm vụ."

Ta nâng chung trà lên, như không có chuyện gì xảy ra: "Sau khi chuyện lần này thành công, việc Âm thương liên hợp xây dựng lại sẽ được xây dựng lại, cũng nên nhắc đến hành trình lên thuyền, mất rất nhiều công sức rồi! Còn nữa, một thanh Băng Sương Tử Dạ Kiếm... cũng nên tìm lại một chủ nhân thích hợp mới rồi."

Lý Đại Mặc đột nhiên ưỡn thẳng lưng, vỗ bộ ngực nói: "Ta tuy tính tình nhát gan, nhưng chưa bao giờ thiếu một trái tim thiện lương!

Lý Giai Hào làm xằng làm bậy như thế, ta là tộc nhân họ Lý, tất nhiên phải dũng cảm đi thẳng về phía trước! Chỉ là trước đây tu vi thấp kém, vô lực trừ ác, bây giờ sẽ trưởng thành ngài hành động theo nghĩa này, ta tự nhiên sẽ xông pha khói lửa, đi theo hai bên."

"Ngươi trước tiên làm tốt chuyện này rồi hãy nói đi."

"Được! Ta đi làm ngay." Lý Đại Mặc cúi người chào ta một cái rồi xoay người rời đi.

Sau khi Lý Đại Mặc đi ra ngoài, ta lại an tâm tĩnh khí uống hai chén trà, tiện tay kiểm tra tin tức của đại điếm quyền quý, chế tạo một ít đồ vật phù chú đặc biệt.

Ước chừng chín điểm, ta thu thập xong đồ đạc bèn đi thẳng đến tửu điếm lớn cao cấp.

Trên đường đi liên tiếp nhận được hai cái máy móc.

Lý Ma Tử và Lý Đại Mặc lần lượt đến từ bốn phía.

Lý mặt rỗ nói, hắn đã chuẩn bị xong mười ba xe giấy, tất cả đều uống máu gà, an bài tại phụ cận tiểu điện hào phú quý. Hơn nữa người hắn phái ra vẫn còn đang không ngừng mua lấy, một xe lại một xe đang không ngừng vận chuyển đến đây.

Lý Đại Mặc nói, hắn đã đem giấy phù phân phát xuống, hơn nữa còn đích thân nhìn mỗi người, thành thành thật thật ở trên ba tấm linh phù nhỏ xuống vết máu, tùy ý hắn dán lên xe công trình.

Theo như hắn nói, Từ Quảng Quảng chẳng những hạ lệnh, toàn bộ xe công trình trên công trường đều dừng lại, thậm chí còn xếp ra chuyên nhân thủ ở chung quanh, quyết không để cho người ta tới gần nửa bước.

Mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cơ hội!

Vị trí tửu lâu này nằm ở giao giới của ba khu, là vị trí trung tâm phồn hoa của toàn bộ võ giả. Không nói giá trị của tửu điếm này, chỉ riêng mảnh đất này thôi đã có thể bán với giá mười tỷ rồi.

Tiền thân của nó cũng là một cái khách sạn, mới vừa xây xong chưa đến nửa năm đã vội vàng đổi bảng hiệu.

Lúc đó cũng không cảm thấy có cái gì.

Bây giờ nghĩ lại, khẳng định là do Lý giai Hào giở trò quỷ!

Ta nhàn nhã bước vào đại sảnh như đi dạo chơi, đoan chính đại sảnh vô cùng lễ phép mà khách khí hướng ta hỏi thăm có nhu cầu gì.

"30,2928..."

"1098..."

"76,5..."

Ta cười với nàng một cái, xì một tiếng phun ra đạn đạo, tung người nhảy lên, trực tiếp ngồi xuống sân khấu, cười ha hả nói: "Nói cho Lý gia hào, cứ nói là gia gia hắn đến đây!"

Đại sảnh dựng phòng nhất thời sửng sốt, liếc nhìn nhau với công việc bên trong, sau đó tiếp tục cười tủm tỉm nói: "Tiên sinh, đây là dịch vụ của chúng ta, mời ngài xuống dưới được không?"

Bên trong là vị tiểu thư tiên đài cao gầy, dựa vào sự yểm hộ của đồng nghiệp, bên cạnh ấn xuống cái gì đó.

Đây nhất định là đang thông báo cho bảo an.

Ta giả bộ cái gì cũng không biết, lấy làn khói ra, nhìn hai nàng cười ha hả phun một ngụm sương khói.

Cửa ra vào nhanh chóng có hai bảo an đeo gậy bọc da tiến vào.

"Tiên sinh, xin ngài..."

Rặc rặc, hai người bọn họ còn chưa nói xong, ta tiện tay kéo một cái, thu Ngân Sa và máy tính rơi trên mặt đất, màn hình vỡ nát.

Hai tiểu thư ngồi trong phòng bị dọa sợ đến mức vừa kinh hô vừa ôm đầu chạy ra ngoài.

Đại đường kinh điển cũng có chút sững sờ, lui về phía sau vài bước.

Vừa mới vào cửa, khách nhân ngồi ở bên trái cà đều có chút kinh ngạc nhìn sang.

"Ngươi xuống cho ta!" Hai bảo an kia lập tức cuống lên.

Hắn ngồi trên đài không gấp gáp, chỉ cần bắt người xuống là không còn chuyện gì nữa.

Nhưng bây giờ phá hủy đồ vật, nhiễu loạn trật tự lại là chuyện khác.

Cả hai người đều túm gậy da giao ra lao về phía ta.

Mắt thấy đã sắp vọt tới trước mặt, đột nhiên chân trái ta đột nhiên bày phải, chân phải bày trái, tựa như tự nhiên biến ảo khó khăn hơn nữa, hai chân giơ lên, cả hai đều ngã xuống đất.

Một người trong đó cầm thanh gậy da Giao Long lên tay ta.

Hai người bọn họ vừa muốn đứng lên, tiếp tục tấn công ta.

Ta cầm lấy gậy Giao lân, giống như mát xa, lại gõ vào phía sau lưng một cái.

"Bằng chút bản lĩnh này của hai người các ngươi, căn bản là không đủ nhìn! Nếu là thông minh thì nằm sấp không được nhúc nhích, hoặc là tranh thủ thời gian cút đi, còn muốn bị đánh nữa là được."

Hai gã kia rất không nghe lời từ dưới đất bò dậy, nhìn cũng không dám xông về phía trước nữa, tên kia lớn lên một chút, túm ra điện thoại kêu lên: "Minh ca, Nguyên ca, đại sảnh lầu một có người gây sự!"

Ta hoàn toàn coi như không nghe thấy, ngửa cổ nhìn chằm chằm ngọn đèn trên trần nhà.

Cửa thang máy đi thông lên tầng trên mở, hai tráng hán hung thần ác sát đi ra, nhìn lướt qua phía bên kia bàn, hung hăng đi tới.

Hai người này rõ ràng lớn hơn nhiều so với bảo an, cũng dữ nhiều, không nói hai lời, trực tiếp vung nắm đấm hung hăng lao đến!

"321..." Ta vừa mỉm cười, vừa chỉ lên trên treo đèn.

Hai người thoáng ngây người, quay đầu lại nhìn.

Phần phật!

Đèn lồng chính giữa đại sảnh Âu thức đột nhiên không chút dấu hiệu rơi xuống, đem hai gia hỏa rắn chắc nện xuống bên dưới.

"A!"

"Má ơi!" Hai người thống khổ kêu to.

Ta sợ hai người bọn họ còn chưa đủ đau, trực tiếp từ trên đài nhảy xuống, dẫm lên ngón tay của bọn họ - đốt ngón tay của cả hai đều đeo bộ chỉ bốn cạnh.

Tính chất của bọn họ không giống với bảo an, tất nhiên bị trừng phạt cũng khác biệt.

"Thông báo cho mọi người mau chóng rút lui, một lát nữa, có lẽ sẽ không kịp nữa." Ta vẫn cười tủm tỉm, đồng thời đầu khói trong tay cũng bắn ra xa.

Ầm!

Khói bụi rơi vào trong đài.

Lại như ném một viên sấm sét, toàn bộ khán đài ầm ầm nổ tung, gỗ vụn bay tán loạn.

Đồng thời, một mảnh lửa lớn hừng hực bốc lên!

Trò đùa hai ngàn rưỡi, năm năm với Trương Cửu Lân (buổi chơi thêm)

Từ thang máy trước khi hạ xuống có lệnh đăng, hai tên ngu ngốc bị treo đèn đập là từ tầng thứ năm đi xuống.

Nhưng ta tuyệt đối không nóng nảy, chậm rãi ngồi trên thang máy lầu hai.

Quán rượu lớn của nhà ngon có tên là khách sạn, nhưng trên thực tế lại ăn ở và ngồi ăn chơi một con rồng.

Lầu một là đại sảnh kiêm trà cà phê, tầng hai là phòng bếp, tầng năm tầng sáu là quán rượu luyện ca phòng.

Tầng bảy là tắm rửa mát xa, tầng tám chín mươi là khách sạn.

Nghe nói thượng tầng là tự dùng tửu lâu, chứ không phải là tự bên ngoài.

Thật ra, chính là sòng bạc bán công khai, chẳng qua là không tiếp đón người lạ mà thôi.

Tuy tầng hai đến tầng bốn là nhà ăn, nhưng bố trí bên trong lại hoàn toàn bất đồng.

Tầng thứ hai là đại sảnh hoàn toàn mở ra, ở giữa có một sân khấu nho nhỏ thích hợp tổ chức hôn lễ, các loại yến hội cỡ lớn.

Ta xuống thang máy, vừa quẹo qua hành lang, đã nghe thấy một tràng vỗ tay đùng đùng.

Nhìn vào, trên sân khấu đứng một cái bụng lớn đầu hói đàn ông, cầm ống câu chuyện đang kích động nói cái gì đó.

Văn tự sau lưng là một câu máu chó cực kỳ cẩu nhưng lại kích động mười phần: "Ba năm, bốn ngàn vạn, có mộng có tương lai!"

Con mẹ nó, đừng có nghĩ ngợi lung tung, nếu không phải là tiêu thụ trong ẩn hình thì đó chính là kết thành đầu óc tàn phế!

"... Ba năm trước đây, ta vẫn là một người bắt đầu tham ô, ngồi xổm trong gió ven đường đến ven đường đấu trí đấu dũng với bọn buôn rau, nhưng bây giờ thì sao! Ta mua xe ngựa, nhà giàu, cưới vợ người mẫu! Ta dựa vào cái gì?"

"Các bằng hữu của ta, ta không có sở trường, không có học thức, không có bối cảnh, không có giá trị nhan sắc và chỉ số thông minh, nhưng tại sao ta có thể thành công? Cũng bởi vì ta vô cùng trung thành với tiền tệ tương lai!"

"Người giống như ta có thể thành công, các ngươi còn chờ cái gì? Còn quan sát cái gì."

"Ba năm! Chỉ cần ba năm! Chí Tôn ti biến thành phú ông, cưới được bạch phú xinh đẹp, đi lên đỉnh nhân sinh!"

Tên gia hỏa này càng nói càng kích động, càng nói càng điên cuồng, sau đó kéo những người giơ cao tay phải hét lớn khẩu hiệu.

"Tương lai tất thắng! Tương lai tất thắng!"

Tấm thảm đỏ ta từ trong đại sảnh đi lên, thẳng đến sân khấu.

"Vị bằng hữu này, ngươi cũng muốn biểu đạt sự nhiệt tình của mình sao? Nào, mọi người hoan nghênh." Tên kia vừa thấy ta đi tới, lập tức cổ vũ mọi người vỗ tay.

Ta cười ha ha từ trong tay hắn tiếp nhận TV.

Liếc nhìn qua đám ngốc như vịt này, nghểnh cổ lên chuẩn bị lừa gạt, mô phỏng theo lời cường điệu của tên vừa rồi: "Các bằng hữu của ngươi, biết tương lai sẽ là cái gì không?"

Ta đợi mấy giây đồng hồ, mọi người đều trừng mắt chờ đợi câu tiếp theo.

"Ta nói cho các ngươi biết, tương lai chính là cái rắm!"

Tên trên đài kia, có chút căm tức, dưới đài cũng có chút rối loạn.

Nhưng tất cả đều cho rằng, đây là diễn thuyết trả lời, tiếp theo nhất định sẽ kéo chủ đề về, hơn nữa còn đạt tới một độ cao hoàn toàn mới, đang ngây ngốc chờ đợi.

"Không tin sao? Vậy ta sẽ bảo hắn lặp lại lần nữa."

Nói xong, ta đưa TV cho tên vừa rồi kia.

Phốc!

Tên kia vừa há miệng, liền phát ra một trận thanh âm thối hoắc.

Hắn cảm thấy có chút không thích hợp, vỗ vỗ khặc khặc, ho khụ khụ.

Phốc, phốc phốc, phốc xuy!

Tiếng rắm liên tiếp không ngừng vang lên.

Người dưới đài ban đầu còn nhẫn nhịn, nhưng không biết là ai cười lên tiếng đầu tiên, lập tức không thể vãn hồi, cười vang đầy trời.

Tên trên đài kia, sờ sờ cổ họng, cố gắng khoát tay, lớn tiếng la lên, muốn tận lực duy trì trật tự.

Nhưng cho dù gã điều chỉnh thế nào, cố gắng thế nào, cuối cùng sẽ phát ra, đều là tiếng đánh rắm!

Cao âm, thấp âm, ngắn âm, Trường âm, cơ hồ tụ tập tất cả tổ hợp!

Mọi người ở dưới đài đã sớm cười tới rối tinh rối mù, có hai tay ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất, có người che miệng, mặt nghẹn đến đỏ bừng, càng có nhiều người cười ra nước mắt!

Nhưng ngay sau đó, tất cả mọi người giống như ngửi thấy được mùi vị y như vậy, tất cả đều không hẹn mà cùng che mũi lại.

Không sai, chính là cái rắm!

Đúng là cái rắm to thật!

Đại sảnh gần giống ao đầm khí trì, mùi vị cay độc khiến người ta không cách nào hít thở được!

Có người không chịu nổi, bịt mũi chạy ra ngoài.

Một cái, hai cái, hai mươi cái, năm mươi cái!

Tất cả mọi người đều chen nhau đứng dậy, bịt mũi chạy ra ngoài! Sợ chậm một bước sẽ bị hun chết.

Tên trên đài kia cuối cùng cũng tỉnh hồn lại, tất cả hình như đều do ta làm.

Đúng vậy.

Đây chính là do ta làm!

Cái gã trên đài kia sở dĩ phát ra âm thanh như đánh rắm là do ta thả tiểu quỷ ra giở trò đùa nghịch. Hắn nhìn như một mực la hét, nhưng là bị tiểu quỷ nắm yết hầu, nửa điểm âm thanh cũng không thể ra ngoài, âm điệu rắm thối là món đồ chơi của tiểu quỷ: Ô Địch trinh thám. Chỉ cần đổ lại đây, chính là âm thanh này.

Còn hương vị lại là thật.

Vừa rồi lúc ta đi lên sân khấu, dọc đường rải xuống mấy chục viên thuốc Liệt Quỷ.

Thứ này là dùng xú nguyên trên người xú Dứu chế tác ra, chẳng những hương vị nồng đậm, hơn nữa khó phát huy, thời gian kéo dài rất lâu, quả thực chính là tán hội thần khí!

Ta sở dĩ mang theo thứ đồ này, chính là vì cân nhắc đến khách sạn lớn nhà giàu hay là nơi công cộng, bất kể Lý Giai Hào đáng chết cỡ nào, cũng không đến mức để nhiều người chôn cùng hắn chứ?

Cho nên, ta muốn từng tầng từng tầng một, tận lực đuổi hết tất cả mọi người ra ngoài, chỉ còn lại Lý giai Hào cùng đám chó săn của hắn, nơi này cũng giảng thành phần mộ cuối cùng của bọn hắn.

Mà ta chính là người đào mộ duy nhất!

Tên kia phát hiện là ta làm, nhưng cũng đã chậm!

Dưới sự điều khiển của tiểu quỷ, hắn nhanh chóng lại không tự chủ được cởi sạch quần áo, cuối cùng để dưới mông cột cái hàm chạy ra ngoài.

Xem ra, đợi đến lần sau khi hắn lên đài, lại có vốn liếng để thổi phồng rồi.

"Các bằng hữu của ta, ta một sống không có vóc người, hai không có tướng mạo, còn dám buông tha cho tự tôn dũng cảm liều mạng chạy trốn, ta dựa vào cái gì? Dựa vào chính là vô cùng tự tin với tương lai!"

Toàn bộ lầu hai trong nháy mắt đều trống rỗng, không có một bóng người.

Cách thật xa còn có thể nghe thấy, từ thông đạo thang máy, không ngừng truyền đến tiếng cười to không chịu được áp lực.

Chỉ sợ, đây có thể coi là nơi an toàn nhất toàn thế giới cùng với sự sung sướng khẩn cấp nhất để rút lui rồi?

Ta đi tới lầu các, đem mấy viên thuốc bốc mùi hôi thối còn lại quẳng xuống, phòng ngừa có kẻ rảnh rỗi từ nơi này lên lầu.

Hắn lập tức cưỡi thang máy đi vào tầng thứ ba.

Tầng thứ ba cũng là phòng ăn, chẳng qua lại là từng phòng lớn hoặc nhỏ.

Nhân viên phục vụ rất lễ phép, vô luận là người bưng mâm thức ăn trống, hay người bưng rượu và thức ăn, thấy ta đi tới, đều chủ động tránh ở hai bên nhường đường cho ta.

Ta men theo hành lang, đi từ đầu này sang đầu khác, tính toán sơ qua một chút, đại khái có khoảng hai mươi mấy phòng có khách nhân.

Hắn lấy ra một linh phù đã chuẩn bị sẵn, đang lúc suy nghĩ dùng trên người đối phương.

Đột nhiên nhìn thấy từ trong phòng vải phía trước đi ra một nam một nữ.

Người đàn ông kia khoảng hơn bốn mươi tuổi, đeo một bộ kính mắt, vẻ mặt trung hậu, ăn mặc theo quy củ, lại không mất đi khí độ, hẳn là nhân viên đầu tiên của quốc gia hay là lãnh đạo chính phủ gì đó.

Cô gái kia mới vừa hơn 20 tuổi, váy ngắn ba ba mươi bậc mỉm cười, tơ lụa lộ vai thấu lưng, quả thực không có gì khác với nữ phó bộc gia đình của đảo quốc.

Nam một tay cầm lấy máy truyền tin, một tay ôm lấy cô gái kia cố ý giãy dụa, vòng eo như rắn nước khuếch trương.

"Hừm, mấy ngày nay bọn ta không về được, đang khảo sát ở đồng ruộng Đại Khánh. Ừ, đúng rồi!" Nam tử kia vừa dùng máy móc, vừa đi qua bên cạnh ta.

Người giữ cửa thứ hai nghìn năm trăm sáu.

"Đúng đúng đúng, còn có hai vị bí thư nữa, ngươi cứ yên tâm, khi nào xong việc ta sẽ trở về. Trong nhà chỉ cho ngươi, chiếc khăn vàng kim của mẹ nó rất nghiêm trọng, nhất định phải cho nó uống thuốc đúng thời điểm, còn có sự học tập của bóng nhỏ nữa, nhất định phải nắm chắc, năm sau sẽ bị trúng thi. Giai đoạn nổi tiếng chính là mấu chốt trong thời gian mấu chốt..."

Nam nhân vừa an ủi lão bà của mình, vừa cùng nữ tử kia vào chung phòng tắm.

"Được rồi, cứ như vậy trước đi, sắp họp rồi, sau khi tan họp ta sẽ phạt!"

Ngay sau đó, từ bên trong truyền ra hai tiếng thở gấp gáp, khó dằn nổi.

Đây là một kẻ cặn bã điển hình!

Xem ra, phù chú này không cho ngươi dùng thật sự là thiên lý khó dung.

Ta lặng lẽ đi đến không gian cách vách, vung tay lên, đem phù chú ném tới.

Sau đó, chỉ nghe một tiếng thét kinh hãi từ bên trong truyền ra.

"A! Ngươi làm gì vậy!"

"A!!! Ai da, mẹ ơi! Cứu mạng."

Đột nhiên, gian phòng bên cạnh bị phá mở, nữ tử quần áo xốc xếch vừa rồi xông ra ngoài, hai tay ôm chặt ngực, một đường máu lăn xuống.

Theo sát phía sau, nam nhân kia cũng vọt ra.

cởi trần, quần không động, khóe miệng toàn là máu tươi, ánh mắt có chút ngốc trệ, quan sát khắp nơi.

Hắn liếc mắt thấy được ta ở gần đây nhất, tham lam há hốc mồm, đi tới gần.

Ta ôm hai vai ngậm khói, cũng chưa từng nhìn hắn ta.

Chính hắn ngược lại sợ hãi run rẩy, tranh thủ thời gian xoay người hướng đầu kia nhào tới.

"A!"

"Cứu mạng a!" Trên hành lang vang lên tiếng chén bát rơi xuống đất vỡ vụn.

Ngay sau đó tiếng hô, tiếng chạy cũng liên tiếp truyền đến!

"Thằng này làm sao vậy? Sao khắp nơi cắn người vậy."

"Có phải bị bệnh Cuồng Khuyển không?"

"Đây là người của phòng nào a?"

"Vương tọa, vương tọa, là ta mà, ta là Tiểu Trương mà! Ôi má ơi."

"Nhanh! Mau ấn hắn lại!"

"Mẹ kiếp! Không được a!"

"Sức lực của gia hỏa này quá lớn!"

"Đúng vậy, sao ba bốn người đều không đè được?"

"Mẹ kiếp! Nhanh đóng cửa lại, xông về phía chúng ta!"

"Mau cảnh báo a!"

"Sao tay ngươi lại thành hình? Có phải bị hắn cắn không? Trước tiên cứ chuẩn bị châm đi đã."

Ầm!

Tiếng cửa bị đánh vỡ.

"Chạy mau!"

Thùng thùng! Tiếng bước chân dồn dập, còn có tiếng va đổ bàn ghế, vỡ nát bát đĩa.

Trong hành lang, tiếng ồn ào cãi vã hơn nửa ngày, sau đó lại yên tĩnh trở lại.

Ta ném khói xuống, quay vào tấm gương, giũ nhẹ cổ áo, sửa tóc một chút, điềm nhiên như không có việc gì ra ngoài.

Đây đích thật là một đạo Thị Huyết Phù.

Đối phó với loại người cặn bã bại hoại như vậy, dùng cái thứ đồ chơi này cũng có chút nhẹ.

Nhưng chuyện vi phạm đạo đức chung quy không đáng chết, để hắn bẽ mặt, chịu chút tội cũng không khác lắm, ít nhất dù có trừng phạt nhiều hơn nữa cũng không nên để ta làm.

Mục đích quan trọng nhất là lầu trống không này cũng có thể làm được.

Theo thang máy đi tới tầng thứ tư.

Tầng thứ tư là phòng ăn tây.

Người ăn cơm ở đây đều có chút tư điệu nho nhỏ, hoặc là nam nữ thanh niên sốt tuyết, hoặc dứt khoát chính là người nước ngoài.

Ta tìm một chỗ trống ngồi xuống, vừa muốn thi triển thủ đoạn, đột nhiên nhìn thấy mấy hướng thông đạo từ thang máy và xe chở binh đồng thời tràn vào một đám tráng hán.

Đám đầu trọc kia không phải là đầu trọc mà là những hình xăm xăm xăm, khuôn mặt hung ác.

"Đây là đâu, chỉ có hắn là tiểu tử này sao." Đột nhiên có một thanh niên tóc dài, trên mặt có một vết sẹo, nhìn thấy ta, từ xa chỉ vào hắn nói.

Phần phật một chút, đám người này hướng ta vây lại, có con còn từ sau lưng rút ra thằng cha này.

Có song đốt côn, có đoản đao, có cương quản!

Nhìn xong, đám người vội vàng đứng lên, nhao nhao tránh đi.

Ta giả bộ như không có chuyện gì, thờ ơ lật xem công thức món ăn.

"Xem mẹ ngươi kìa! Lão tử mang thức ăn lên cho ngươi." Một tráng hán xông lên đầu, vung ống thép đập thẳng tới đầu ta.

Một mình ta quay lại, hướng bên cạnh kêu lên: "Phục vụ!"

Bốp!

Cương quản rơi xuống trước mặt ta, đập vào trên mặt bàn.

Hộp tăm xỉa răng bị đập bay lên thật cao, ta lại mượn lực đâm vào đáy một chút.

Chiếc tăm bị đánh bay ra ngoài, đâm thẳng vào mắt đối phương.

"Má ơi!" Tráng hán kia kêu đau một tiếng, ném ống thép, bịt chặt mắt, máu tươi từ kẽ ngón tay hắn chảy ra.

"Con mẹ nó đúng là muốn chết."

Cái đầu trọc bên trái vung vẩy song tiết côn, mang theo tiếng gió vù vù từ bên trái sang phải, từ trên cổ ta mà đập tới.

Dường như ta không nhìn thấy gì, đột nhiên quay đầu lại, né qua cây côn hai đốt bên cạnh tên kia, quay sang tên phục vụ phục vụ bên cạnh kêu lên: "Cho ta chút hành lá đậu hũ."

Phù!

Phía bên phải, một thanh đao nhọn đâm thẳng vào sườn trái của ta.

"Đúng rồi." Ta đột nhiên đứng bật dậy, bổ sung thêm một câu: "Nhớ kỹ, ta không cần cây cối cũng không cần đậu hũ."

Thừa dịp đứng thẳng, cổ tay bên trái đã gác trên tay cầm chuôi đao, hướng chéo qua, tay phải ấn lên cán côn.

Người vung Song Tiết côn đập trúng bả vai gã cầm đao nhọn, tiếng xương vỡ vụn gần sát bên tai.

Người kia đâm đao nhọn vào ngực Song tiết côn, cắt đứt da, đâm vào cơ thịt tuyệt vời lạ thường!

Ngay sau đó, hai người đồng thanh hét thảm một tiếng, từng người ném binh khí, ôm chặt ngực ngã xuống.

Hai tên này ra tay đều rất tàn nhẫn, nếu vừa rồi ta hơi sơ suất, khẳng định sẽ mất mạng ngay tại chỗ!

Đáng tiếc là ta không làm gì được, hai tên tự giết lẫn nhau, một tên bị đối phương đập nát xương vai, tên kia trực tiếp bị đao nhọn đối diện cắt đứt ruột.

Xoạt một tiếng, mấy người khác cũng xông tới, nhưng ngay cả ba người ngã xuống đất như thế nào bọn họ cũng không thấy rõ, lập tức bị dọa sợ, ai cũng không dám tiến lên trước một bước!

Phòng ăn đột nhiên im lặng một giây, ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm về phía nơi này.

Ngắn ngủn một hai giây sau, bỗng nhiên phát ra một tiếng kinh hô!

Các khách hàng nhao nhao đứng dậy, hốt hoảng tán loạn.

Muốn gọi mọi người thanh toán phục vụ thanh toán, nhưng ngay cả ngăn cản cũng không được, bản thân lại bị mọi người mang theo vọt vào trong thang máy—— tựa như đột nhiên gặp phải động đất trăm năm mới có, tất cả mọi người đều chen chúc bỏ chạy.

Chỉ trong chớp mắt, khách hàng trên tầng bốn đã chạy đi hết bảy tám phần.

Mấy gia hỏa không dám xông tới dời bàn ghế gần đó ra một bộ chiến trường lớn hơn nữa.

"Ngươi là người phương nào?" Đứng ở phía sau đám người, có một thanh niên mặt đen thấp lùn gầy gò, đóng nắp bình trà, một tay thả máy truyền tin xuống, sắc mặt nghiêm khắc nhìn chằm chằm ta hỏi.

"Hoa Hạ nhân, nam nhân, người tốt."

Tên kia tức giận cắn răng trái một cái, gật đầu nhẹ với ta nói: "Hảo tiểu tử! Toàn võ hán chỉ có gan lớn nhất ngươi, bất quá ngươi dám chạy việc nhà Hào ca gây sự, xem như mẹ kiếp sống đến nơi."

Lập tức, hắn nhìn xung quanh nói: "Hào ca nói rồi, không cần khách khí với hắn, trực tiếp giết chết là được! Ai đem chuyện này gánh xuống, hào ca trực tiếp đưa hắn xuất quốc, cộng thêm ba trăm vạn! Lão nhân trong nhà cũng phụ trách đến cùng."

Nói xong, hắn rút từ sau lưng ra một cây thương thương đen sì!

Vạn phu mặc kệ thứ hai nghìn năm bảy.

"Lá gan của ngươi cũng không nhỏ a!" Ta nhìn chằm chằm tên kia nói: "Trên tay ngươi đã có ba mạng người phải không? Không sợ bị oan hồn ác quỷ tìm tới cửa."

"Quỷ?" Tên kia rất khinh thường cười lạnh: "Lão tử ngay cả Diêm Vương gia cũng không sợ, sợ chim quỷ của hắn!" Nói xong, dùng thương nhắm vào đầu của ta, nói với những người khác: "Việc này ta làm, lát nữa các ngươi ai muốn khiêng tiền thì đi nói với Hào ca, nếu các ngươi đều không chống cự, vậy anh bạn đi ra nước ngoài tiêu sái hai cái..."

Ầm!

Đột nhiên, tiếng thương vang lên.

Tuy nhiên, ngay khi hắn đẩy nút điện, đột nhiên lại lệch qua bên trái sang bên phải, đánh vào đầu một lão đầu trọc bên cạnh ta.

Tên kia ngay cả rên một cái cũng không kịp hừ một cái, lập tức ngửa mặt ngã ngửa xuống, té trên mặt đất phát ra một tiếng vang trầm đục.

"Đại Bằng!"

Mọi người sửng sốt, ngơ ngác nhìn thoáng qua đầu trọc ngã xuống đất, lại cực kỳ kinh ngạc nhìn về phía nắp ấm trà nắm trong tay súng.

"Ta..." Tên gia hoả này có chút không rõ tình huống thế nào, có chút hối hận nói: "Móa nó! Có thể là chuẩn Tinh trong thương này có vấn đề! Việc này ta gánh. Cùng lắm thì cầm tiền, phân một nửa cho Đại Bằng gia."

Nói xong, hắn lại đi tới gần hai bước, hơn nữa hai tay còn nắm lấy thương.

Hắn nhìn ra được, tuy rằng ta chỉ có một người nhưng lại có thể cận thân chém giết, bọn họ ỷ vào nhiều người nên cũng chẳng chiếm được chút lợi ích gì.

Mà nếu dùng thương mà nói thì chắc chắn thắng chắc.

Chẳng qua chuyện ngộ thương đầu trọc vừa rồi khiến hắn không đủ tự tin đối với mũi thương, cách ta khoảng ba mét còn hai tay cầm thương.

Chẳng những hắn không có lòng tin với chính mình, những người khác đối với hắn không có lòng tin gì, mọi người vây quanh mũi thương đều né tránh, tất cả đều đứng ở phía sau hắn.

"Tiểu tử, đi chết đi!"

Bùm bùm bùm bùm!

Lần này y mở ba thương.

Trong ba thương toàn bộ, Đạn Vô Hư phát —— đáng tiếc một phát cũng không rơi trên người ta.

Trong nháy mắt nắp bình trà bắn ra, đột nhiên xoay người lại, hướng về phía đám người ba cách bắn ra.

Gần như cùng lúc tiếng thương vang lên, ba cái đầu đồng thời hoa lên, ngay cả lắc cũng ngã xuống.

Tất cả những người khác đều sợ hãi ném vũ khí đi, hai tay ôm đầu hoặc ngồi xổm hoặc nằm dài trên mặt đất.

"Con mẹ nó, có chuyện gì xảy ra vậy?" Lần này nắp ấm trà hoàn toàn bị che lại rồi!

Nhìn thương trong tay, mắt đầy hắc tuyến, từ đầu đến cuối, ta ngồi ở đó không nhúc nhích.

Hắn mở bốn thương, tổng cộng đánh chết bốn đồng đảng, những người khác cũng bị dọa không nhẹ.

"Con bà nó! Ta không tin!" ấm trà cuộn lên hai cái áp thương, đi thẳng tới ta. Xem ra là chuẩn bị dùng thương để đánh vào đầu ta.

Ầm!

Nhưng hắn mới đi được vài bước đã bị người của mình đập ngã.

Hai người đem hắn ngã nhào xuống đất, binh khí tẩu hỏa, một viên đạn không lệch lệch, vừa vặn khảm ở trên trần nhà đèn.

Lại một tên gia hỏa lại vội vàng đoạt lấy binh khí.

"Ca, ngươi thực không thể tên sấm!" Mọi người mang theo nức nở nói.

Đồng đội gì mà đáng sợ nhất thế này?

Không phải ngu như heo, mà là giết người mình sạch sẽ lưu loát đến, chưa từng dây dưa đến như vậy.

Nắp bình trà bị đè xuống đất, phí công vùng vẫy hai cái, đột nhiên tỉnh táo lại: "Không đúng, là tiểu tử này làm trò quỷ! Mới vừa rồi là hắn khống chế ta chuyển động miệng thương."

Ta cười cười: "Xem như ngươi đã hiểu, nhưng vẫn nghe ra đã quá muộn."

"Ta nói cho ngươi biết, ngươi từng giết ba người, trong đó còn có một người phụ nữ mang thai, một thây hai mạng, to nhỏ tổng cộng có bốn oan hồn."

"Những oan hồn này chết thảm lắm, thời khắc nào cũng đi theo ngươi, muốn báo thù. Nhưng sát khí trên người ngươi quá nặng, bọn họ lại không có biện pháp. Vừa rồi, ta chỉ cho bọn họ một cơ hội., Bảo bọn họ tự mình kéo một tên ác nhân đền mạng, từ đó có thể đi qua Lam Đô, đầu thai chuyển thế. Nếu không cho dù có giết ngươi, cũng chỉ có thể để bọn họ an hồn trong đó, mấy tên khác chỉ có thể vĩnh viễn làm cô hồn dã quỷ, đây coi như là cho ngươi trả hết nợ nần!"

"Ngươi đánh chết bốn người kia đều cõng mạng người, chết cũng không oan một chút nào, mà mạng của ngươi sao..." Ta nói đến đây, cười cười nói: "Ngươi trước sau đánh ta năm thương, bất luận nói thế nào, ta cũng phải trả lại một chút? Bằng không thật đúng là cho là Trương Cửu Lân dễ khi dễ đây." Nói xong, ngón tay ta chỉ một cái.

Vèo!

Trong tay áo Vô Hình Châm bay tán loạn ra, một cái từ đỉnh đầu của tên kia chui vào.

Bộp một tiếng, xuyên qua đũng quần rồi quay đầu bay trở về.

Từ trên xuống dưới, có qua đường giết tới!

Nắp bình trà trừng hai mắt nhìn chằm chằm vào ta, rất không cam lòng ngã ngửa ra sau.

Rầm rầm!

Một cái bàn bị đập đổ, cái giá sắt nướng thịt nhô lên lật ngược, rơi xuống da thịt nướng trên mặt vang lên xì xì.

Đây đã là người thứ sáu rồi!

Từ lúc bọn họ hùng hổ vây chặt tới, ta từ đầu đến cuối đều không rời khỏi cái bàn này, nhưng trong chớp mắt đã trọng thương hai người, chết mất sáu người, mà ta lại một chút lông tóc cũng không bị thương.

Cho dù đám gia hỏa này lại cùng hung cực ác, liều mạng, lúc này cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi!

Gia hỏa bị ta chọc mù mắt, cuối cùng nhớ ra điều gì, ngạc nhiên hỏi: "Ngươi chính là Trương Cửu Lân, ông chủ ở phố cổ quái kia?"

"Đúng, chính là ta. Các ngươi nhốt ông chủ Bạch gia ở đâu?"

"Ở tầng cao nhất!" Gia hỏa này thành thành thật thật khai báo: "Ngay tại Hào ca... A không, đang khóa ở trong bàn của Lý Phương Hào. Trương đại sư, cái này có thể không quan hệ với ta! Hôm qua ta không có mặt ở đây."

Ta quét mắt nhìn hắn ta nói: "Đúng là ác căn không nặng, bị mù một con mắt coi như là có trừng phạt. Ta thả ngươi một con đường sống, là thiện hay ác, ngươi tự quyết định đi. Nhưng nếu để ta gặp ngươi làm ác, ta tuyệt đối sẽ khiến ngươi hối hận không bằng chết hôm nay."

"Vâng vâng! Đa tạ Trương đại sư." Gia hỏa này cúi người chào ta rồi quay người rời đi.

Người đầu tiên phát động tấn công ta, cứ như vậy đi đầu tiên.

Mấy người khác cũng đều suy nghĩ như vậy.

"Trương đại sư, hôm qua ta cũng không có mặt..."

Một gia hoả trên mặt có vết sẹo dài, chắp tay nói.

"Ngươi không có ở đây, đều không quan trọng! Tuy rằng trên người ngươi không có mạng người, nhưng xưa nay làm ác quá nặng, bên ngoài thân đã bị oán hận chi khí trùng trùng điệp điệp bao vây. Muốn ta tha cho ngươi cũng rất đơn giản, chính mình cắt đứt một cánh tay hoặc là đùi, từ đó thành thiện như dòng, còn có khả năng, nếu không..."

"Tốt! Ta chém đứt tay trái." Tên kia nói xong, rút từ sau lưng ra một thanh đao bầu, chém xuống cánh tay trái.

Thời điểm sắp đụng phải cánh tay, đột nhiên hắn giơ tay ném thanh đao bầu ra ngoài, ném cho ta, đồng thời xoay người bỏ chạy!

"Muốn chết!"

Ta phất tay một cái, dao bầu làm lệch hướng, chém ở trên mặt bàn bên cạnh, ông ông liền run lên. Đồng thời tay phải ném ra, vô hình châm bay ra ngoài, trực tiếp đâm vào sau ót tên kia một cái lỗ thủng to bằng nắm tay.

Tiếng kêu thảm thiết màu đỏ trắng chảy đầy đất!

Thi thể kia dừng lại một lát, từ trên bậc thang lăn xuống dưới!

Còn lại bốn năm người ở đây, lập tức bị hù đến trợn mắt há hốc mồm, lập tức đứt đoạn ý niệm nhân cơ hội chạy trốn, nhao nhao quỳ rạp xuống đất.

"Trương đại sư! Ta nguyện ý chuộc tội!"

"Ta cũng nguyện ý."

Chu Thiên ảo thuật đại trận hai nghìn năm tám chính là thêm?

"Chém tay đúng không?" Một tên trong đó thoạt nhìn coi như có chút dũng khí, cầm lên một thanh đao, cắn răng nhắm mắt lại vung mạnh xuống.

Leng keng leng keng!

Trát đao chém vào cổ tay, lại phát ra một âm thanh kim loại va chạm, hắn cúi đầu nhìn thì thấy đó là lưỡi đao và cổ tay đang giơ ngang một thanh đao ăn cơm.

Mấy người khác mặc dù cùng hắn song song quỳ, chỉ có ta cách xa một chút, nhưng hắn cũng biết, đây khẳng định là ta làm.

Sắc mặt tên kia lập tức trở nên khó coi.

Có lẽ hắn đang nghĩ, ta muốn chém thủ miễn tội cũng không được, chẳng lẽ tội nghiệt của ta nặng nề, thế nào cũng phải lấy mạng để đổi sao?

Ta xem qua mấy người bọn họ nói: "Các ngươi tuy rằng cũng ít nhiều mấy phần ác khí, nhưng làm không sâu, còn có cơ hội sửa lại tự mới."

Nói xong, ta móc ra năm tấm linh phù, ném qua nói: "Mỗi người các ngươi lưu lại một giọt máu tươi trên giấy phù, ký một phân sinh ác quỷ khế mệnh. Nếu ngày sau thiện tích tích đức thì thôi, nếu tái phạm ác sự tất sẽ khiến toàn thân thối rữa, trải qua trăm ngày tra tấn mà chết! Sau khi lưu lại huyết khế liền có thể đi."

"Được!" Tên định vung mạnh đao tự hại mình kia, không chút do dự cắt đứt ngón tay rơi xuống.

Sau đó cúi người xuống hành lễ với ta rồi khom người xuống lầu.

Mấy người khác nhìn nhau một chút, cũng đều lần lượt nhỏ máu trên giấy phù.

Sau khi nhìn mấy người bọn họ đều biến mất, ta mới nhặt lá bùa lên.

Đây kỳ thật chỉ là một ít linh phù bình thường mà thôi.

Ngày sau thiện lương hay tích đức, đừng nói mình không cách nào xác định, cho dù là thiên ý cũng không thể phán đoán.

Tỷ như ngươi nhìn thấy một con sói đang đuổi giết một con dê, ngươi vì bảo vệ dê mà giết sói.

Có lẽ ngươi cho rằng, cứu một mạng này là điều tốt.

Nhưng ngươi không biết là, cũng vì ngươi giết sói, hoặc hại con sói này không bắt được dê, mấy con sói con trong ổ sẽ bị chết đói.

Cứu một mạng mà giết mấy mạng, rốt cuộc đây là thiện hay ác?

Có người rất khốn cùng, ngươi xuất phát từ hảo tâm, giúp đỡ hắn.

Có lẽ ngươi cho rằng cứu người vì nghèo, đây nhất định là lương thiện.

Nhưng người này có thể cũng bởi vì sự giúp đỡ của ngươi mà buông bỏ mọi nỗ lực đã kiên trì rất lâu, nếu buông bỏ thì nhất định sẽ có thể thành công. Từ đó mà an nhàn và hiện trạng, không có chí tiến thủ.

Tư Ngư lấy vò nước, khiến cho quên Giang Hà.

Đây lại là thiện hay ác?

Cho nên, vạn sự trên thế gian, thiện ác vốn khó cắt đứt, ngay chính bản thân ta cũng có chút không phân biệt rõ, làm sao chỉ dựa vào một tấm linh phù là có thể đưa ra kết luận được?

Ta chỉ dùng cái này để giới, để bọn họ hành hạ ít làm việc ác.

Ác mà thiện lương, đây cũng coi như là tích cóp tính âm đức!

Chỉ cùng Ngô lão xấu tập hợp ác đồ là đạo lý.

Tạm thời tu chỉnh một chút, ta móc ra linh phù, bố trí một trận mê hồn lối xuống mấy chỗ cầu thang thông xuống dưới.

Liên tiếp gây ra nhiều chuyện như vậy, cảnh cáo bên ngoài cũng tốt, quần chúng cũng sắp tràn tới.

Nhưng mục đích hiện tại của ta còn chưa hoàn thành, quyết không thể để bọn họ tiến vào quấy phá cái bẫy này.

Mê hồn trận này có phải ngụy biện hay không, cũng chính là ngăn cản con đường từ trên xuống dưới, nhưng đối với người từ trên xuống dưới lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Bởi vì tòa lầu các này tổng cộng có mười một tầng.

Bên trên còn có không ít người bình thường, ta phải dùng hết khả năng để thả bọn họ ra ngoài mới được.

Chỉ có thể đi, không thể tiến lên!

Dọc theo bậc thang leo lên tầng thứ năm.

Tầng này là Luyện ca phòng, vừa quẹo qua hành lang, liền nghe được một hồi âm thanh gào khóc thảm thiết.

Từ dáng vẻ của những người đó có thể nhìn ra được, gần như tất cả mọi người đều say khướt, ít nhiều gì cũng uống một ngụm rượu.

Phương pháp đối phó với tầng này cũng rất đơn giản: nhân lúc mọi người không chú ý, ta đem từng cái phù lục nặng bằng ngón tay nhét vào trong khe cửa.

Trong phòng luyện ca ánh sáng tương đối lờ mờ, hơn nữa phần lớn đã uống rượu, tinh thần phấn khởi, đồng thời ý thức cũng có chút mơ hồ, ai cũng không chú ý tới trong khe cửa nhiều ra một tờ giấy nhỏ như vậy.

Lập tức, tìm một gian nhà vệ sinh không người cửa tốt, đính chu sa vẽ một tòa pháp trận trên tường.

Mở ra ba tấm linh phù mở ra đầu trận tuyến, rót vào giữa pháp trận nửa bình rượu.

Sau đó ta thừa dịp hai gian trái phải không có ai, từ trên cửa nhảy ra ngoài.

Tác dụng của pháp trận này và linh phù trong khe cửa cũng tương tự như thuật thôi miên sử dụng dược tề đặc thù!

Càng chính xác hơn là nói, mượn cồn làm vật dẫn, bố trí một tòa ảo thuật đại trận.

Chỉ cần là người uống rượu, trong phạm vi pháp trận đều sẽ nghe theo sự điều khiển của ta!

Thình thịch!

Ta gõ cửa một gian phòng.

Bên trong có bảy tám thanh niên nam nữ đang ngồi vây quanh nhau, trên bàn có bày một chiếc bánh ngọt sinh nhật.

Ngọn nến vừa thổi xong, cô gái mang theo mào sinh nhật đang cao hứng chuẩn bị cắt bánh cho mọi người ăn.

Đột nhiên ta ở giữa đột nhiên xông vào, tất cả mọi người đều cực kỳ kinh ngạc, nhìn nhau một cái, cuối cùng xác nhận không ai nhận ra ta.

"Xuống lầu, về nhà!" Ta vỗ tay với mấy người.

Những người này đột nhiên như con rối bị rút đầu, cúi thấp đầu xuống, thành thành thật thật đứng lên, từ trước mặt nối đuôi nhau mà đi ra.

Vào ngày sinh nhật nữ hài, lúc đi tới bên cạnh ta, ta đặt chiếc bánh ngọt một lần nữa vào trong tay nàng, nhẹ giọng nói một câu ngày sinh nhật.

Trong một căn phòng tiếp theo, chỉ có một đôi nam nữ.

Điều này rất kỳ quái đối với nam nữ.

Nam tóc hơi bạc, lưng thẳng tắp, không sai biệt lắm là bốn năm mươi tuổi.

Mái tóc của nữ tử bạc trắng, hầu như đã bảy tám chục tuổi, cũng chỉ là một bà lão mà thôi.

Hai người không hát, mà là rúc vào nhau, cô gái kia ôm chặt lấy cánh tay nam tử.

Lão thái thái này thật đúng là sốt phác...

"Về nhà thôi!"

Hai người cúi đầu, ngoan ngoãn đi ra, thế nhưng cánh tay bà lão kia vẫn như cũ gắt gao bao quanh.

Hả?

Điều này không đúng.

Pháp trận này một khi hình thành, bất luận là yêu người thân mật bao nhiêu, bất luận là tư thái thế nào, cũng nhất định sẽ mở.

Ngươi là ta, ngươi là ta, đáng lẽ phải biết rõ nhau mới đúng!

Cho đến khi hai người bọn họ đi tới bên cạnh ta, mới phát hiện bà lão kia đang ôm một cái ống tay áo trống trơn, người đàn ông kia đã đứt mất một cánh tay. Hơn nữa từ ấn ký đen trắng phân biệt trên trán của người đàn ông, có lẽ là do quanh năm mang theo mũ quân đội lưu lại.

Lúc này ta mới chú ý tới, bọn họ vẫn luôn nghe một ca khúc: một lão mụ Chử Bằng.

Trong lòng ta lập tức đau nhói, rất muốn vì mình mà hiểu lầm, hung hăng tát mình một cái.

Hướng về phía bóng lưng hai người, ta bất giác kính xuất quân lễ đầu tiên có vẻ cồng kềnh trong đời!

Trong cánh cửa thứ ba, vẫn là một đôi nam nữ.

Cô gái hình như đã uống nhiều quá, nghiêng người tựa vào nhau. Nam nhân kia đi tới gần cúi đầu xuống, đối diện với môi.

"Xuống lầu, về nhà!"

Ta không muốn quấy rầy người ta một chuyện tốt, mà là ta đối với lúc này mà thôi, bất luận các ngươi làm cái gì cũng không quan trọng, ta cần là tranh thủ thời gian, mau chóng thanh lý hết người bình thường trong tòa nhà này ra.

Nhưng khi nữ tử kia ngồi nghiêng người lên, ta lại đột nhiên ngây ngẩn cả người!

Ngươi cuối cùng cũng tìm được người yêu rồi quy cư chưa?

Chương thứ hai nghìn rưỡi, Vương Yến sắp bị hạ dược.

Nữ tử nghiêng người dựa vào ghế thấp vừa ngồi dậy, ta lập tức liền nhận ra ngay.

Không ngờ lại là Vương Huân Nhi!

Lần trước gặp nàng, là lúc làm lễ cho Hàn lão lục và Thải Vân cô nương, bởi vì nàng vẫn luôn ngầm đồng ý với ta, cho nên trước sau gì đối với nàng cũng chỉ che giấu thái độ.

Lúc này, ta tận mắt nhìn thấy nàng cùng một nam tử xa lạ một mình xuất hiện ở trong phòng, hơn nữa còn làm ra cử động vô cùng thân mật, trong lòng không hiểu sao hiện lên một tia kinh ngạc cùng thất lạc, nhưng rồi lại thật tâm cao hứng vì nàng.

Chúc mừng cuối cùng cô cũng tìm được thứ mình yêu cả đời.

Vương Hặc Nhi cùng nam tử kia hơi cúi đầu, một trước một sau đi qua bên cạnh ta.

Lúc này, ta đột nhiên ngửi được một mùi phi thường gay mũi trên người Vương Hầm Nhi!

Mùi rượu không phải là mùi rượu, cũng không phải hương hỏa, mà là một thứ gì đó gần giống với thuốc ói.

Hả?

Nàng đây là bị người hạ dược sao?

Ta lập tức cảnh giác lên, hướng về phía hai người búng tay một cái.

Hai người bọn họ lập tức đứng lại.

Ta lục soát trên người nam nhân kia, quả nhiên tìm ra một cái chai nhỏ tạo hình kỳ lạ, trên nhãn hiệu vẽ một nữ tử trang điểm, ánh mắt mê ly, bên cạnh còn in một chuỗi chữ câm. Tuy ta xem không hiểu là viết cái gì, nhưng lại có thể phân biệt ra, đây là thuốc Mê tình – – dược tề!

Phỏng chừng lúc Vương điệp nhi đàm phán chuyện làm ăn đã bị nam tử này âm thầm hạ thuốc.

May mà ta tới kịp lúc!

Nhưng bản lĩnh của Vương Huân Nhi và lịch duyệt đều không thấp, sao có thể dễ dàng bị trúng chiêu như vậy chứ?

Nhưng hiện tại, ta cũng không có thời gian cẩn thận tra xét nữa, trực tiếp móc ra một phù chú dán lên người Vương Phhiễm Nhi, đem bình thuốc kia đặt ở trong túi của nàng. Chờ nàng tỉnh lại, tự nhiên sẽ hiểu.

Lúc này, Vương Hật Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ta một cái, giống như phát giác ra cái gì đó trong sương mù.

Vốn dĩ ta cũng không tiện gặp nàng, nhất là trong tình huống này, nếu nàng tỉnh táo lại thì ngược lại càng xấu hổ.

"Về nhà thôi!" Ta vỗ tay một cái.

Vương Yểm Nhi cúi đầu xuống, chậm rãi ra khỏi cửa.

Đưa mắt nhìn nàng xuyên qua hành lang đi tới cầu thang, ta trở tay quăng nam tử kia một cái miệng rộng.

Toàn bộ người đều bị ta đánh bay ra ngoài, ngay sau đó lại hung hăng đạp một cước vào đầu hắn.

Răng cửa rơi rớt, mặt trái sưng lên, máu tươi dọc theo lỗ mũi miệng không ngừng nhỏ xuống.

Tên kia đau đớn, lập tức giật mình tỉnh lại.

Nhìn trái nhìn phải cảnh tượng trong phòng, cực kỳ kinh ngạc nhìn ta: "Ngươi, ngươi là ai..."

Vừa nói chuyện, máu chảy ròng ròng, miệng không có răng cửa phát âm càng không được phát âm.

Lúc này hắn mới cảm thấy đau đớn.

Một tay che miệng, một ngón tay hung tợn kêu lên: "Ngươi biết ta là ai không? Ngươi dám..."

"Ta chưa bao giờ hỏi tên người chết."

Ta tiếng mắng chưa dứt, đá mạnh một cước đá vào ngực tên kia.

Tiếng xương sườn vỡ vụn vang lên ken két.

Cả người bị một cước của ta đá bay ra ngoài, Tỳ Hưu đụng vào ghế ngồi góc tường, lập tức mất mạng.

Ra cửa xem xét, ở cuối hành lang có nhiều người đứng, ồn ào huyên náo đang nói cái gì đó.

Hóa ra mấy đợt khách nhân lúc trước bị ta đuổi đi đều bị người phục vụ ngăn lại.

Dưới tác dụng của trận pháp, tất cả mọi người mơ mơ hồ hồ hồ chỉ biết nghe lệnh ta, tranh thủ thời gian về nhà, đương nhiên sẽ không tính tiền, những người phục vụ này đang ngăn cản bọn họ thanh toán.

"Các ngươi không cần lo." Ta hô với mấy người phục vụ kia: "Ta bao rồi! Lần này mọi người đều tính trên người ta."

Mấy người phục vụ kia sửng sốt, một tiểu tử lãnh ban bước lên hai bước: "Tiên sinh, cái này cũng có thể, có điều ngài phải đặt cọc trước."

"Được thôi!" Ta cười ha hả: "Ta không chỉ muốn giao tiền cọc mà còn muốn nộp phạt tiền!"

Nói xong, ta đá mạnh một cước vào cánh cửa đối diện.

Rặc rặc một tiếng, Cách Âm môn bị ta đạp ra một lỗ thủng lớn, người bên trong bị dọa giật nảy mình.

"Về nhà!" Ta vỗ tay vang lên, những người đó lập tức ném chuối tây lục tục đi ra.

"Mau gọi Minh ca, có người gây sự." Khung xe kia vừa hô to, vừa tổ chức bảy tám người phục vụ ngăn chặn hành lang.

"Tốt, tốt nhất gọi bọn chúng ra đây đi!" Ta như không có chuyện gì xảy ra chỉ cần một làn khói.

Lúc ta ở trong đại sảnh dùng treo đèn đập ngã hai tên kia, đã chú ý tới bọn chúng là từ tầng năm xuống dưới, hơn nữa chỗ này thường xuyên sẽ xảy ra vài chuyện ẩu đả đánh nhau, khẳng định là có một đám lưu manh đang canh chừng.

"Con mẹ nó chán sống phải không!"

Phía cuối hành lang lao ra một đám đại hán.

Một đám say khướt đỏ bừng cả mặt, cầm đầu là một cái sẹo dài màu đỏ như máu, phối hợp với cái kia mặt mũi dữ tợn, hung ác mười phần.

"Minh ca, chính là tiểu tử này." Tên đầu lĩnh chỉ vào ta kêu to.

"Từ đâu ra đập nát nhỏ vậy, dám chạy đến đây giả trang đại gia." Tên kia khoát tay chặn lại, dẫn theo một đám tráng hán diễu võ dương oai lao tới.

"Đánh cho ta một trận, lão tử bảo ngươi..."

Bốp!

Ta xoa tan khói đầu, âm thầm búng tay.

"Quỳ xuống!"

Bịch bịch!

Tính cả mặt sẹo bên trong, mười mấy tráng hán khí thế hùng hổ đồng loạt quỳ gối trước mặt ta.

"Ai quen với các ngươi, còn dám tự xưng lão tử? Tự vả miệng."

Ba! Ba!

Theo một tiếng gầm của ta, mười mấy tráng hán kia lập tức thập phần nghe lời, quỳ trên mặt đất vung mạnh hai tay, hung hăng vả miệng mình lớn.

Lớp lĩnh dịch nhỏ này hoàn toàn choáng váng rồi!

Hắn có thể còn tưởng rằng, ta là đại ca cấp nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trên đường, những người này đều bị uy danh của ta dọa sợ, vừa rồi còn hùng hổ muốn trừng trị ta, trong khoảnh khắc liền quỳ xuống một mảnh, hung hăng quất chính mình.

Tên gia hỏa này bị doạ liên tục lui về phía sau, lắp bắp nói: "Đại ca, cái này, cái này mặc kệ chuyện của ta, ta chỉ là một người làm công..."

"Đi đuổi tất cả mọi người ra đây cho ta!" Ta ra lệnh.

"Hả?" Tên kia đột nhiên sững sờ, giống như nghe không hiểu.

"Sao, không nghe thấy à?" Ta nói xong, vung tay lên.

Châm vô hình bay ra ngoài, rặc rặc một tiếng, cánh cửa phòng lập tức bị vỡ thành hai nửa.

"Vâng vâng!" Tiểu lãnh lớp kia sợ tới mức liên tục gật đầu, cũng không cản được người khác, nhanh chóng chỉ huy người phục vụ phía sau, theo thứ tự gõ cửa.

Cửa phòng lục tục mở ra, có người tức giận cực lớn, còn cãi cọ với người phục vụ, nhưng vừa thấy tình hình trong hành lang đã lập tức thành thật.

Xem hung hán kia quỳ sụp xuống đất, một cái tiếp một cái tát mạnh vào miệng mình. Bọn họ còn có tiền vốn gì để kêu gào chứ?

Lần này, ngay cả búng tay ta cũng không cần đánh.

Những người kia vừa ra khỏi cửa, tất cả đều thành thành thật thật xuống lầu, to gan còn dám vụng trộm nhìn ta một cái, nhát gan đến đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ lo đi mau.

Thời gian không lớn, toàn bộ năm tầng lầu, tất cả khách nhân đều đi hết sạch sẽ.

Ngay cả người phục vụ cũng chạy mất hơn phân nửa.

"Đại ca, người đều đi rồi..." Ban tiểu lĩnh nhi cách ta hơn mười mét, nơm nớp lo sợ trả lời.

"Ừ." Ta gật đầu, chỉ vào võ đài phía xa nói: "Lấy hết tiền rồi chia, tiện thể gọi tất cả mọi người, tòa nhà này sắp sập rồi."

"Vâng vâng." Ban tiểu lĩnh gật đầu lia lịa.

Ta đốt một làn khói hướng về mười tên ác hán quỳ trên mặt đất ra lệnh: "Lên lầu phóng hỏa đi!"

Đám người này nguyên một đám mặt mũi bầm dập đứng dậy, chạy lên lầu.

Ta đi tới bên cửa sổ, chỉ cho một tấm linh phù tiện tay ném xuống.

Thời gian cũng không sai biệt lắm, người vô tội cũng bước đi không sai biệt lắm, đã đến lúc đại thanh tẩy rồi!

Chương thứ hai ngàn mốt trăm sáu khai sát giới!

Linh phù vừa mới ném ra, đầu bậc thang liền truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn loạn, đồng thời còn kèm theo kinh hoảng thất thố kêu to.

Một đám nam nữ bối rối quần áo xốc xếch, hô to gọi nhỏ từ trên lầu chạy xuống.

Tòa phú hào này từ tầng năm lên, thì không phải là sinh ý đứng đắn gì.

Ở nơi đó, đương nhiên cũng không phải là người nghiêm túc gì cả!

Trên danh nghĩa là hộp đêm, thực ra là phá quán.

Hai tầng trên là khách sạn, cũng là sắp chuẩn bị riêng cho những khách nữa này.

Những người vừa chạy tới, không phải khách chơi gái thì là tiểu thư, ngổn ngang chẳng có thứ gì tốt.

Vừa rồi đám gia hỏa kia bị ta thao túng, phóng hỏa loạn một phen tự nhiên sẽ dẫn đến hoảng loạn.

Ta tuy còn dán mấy cái phù chú trên người bọn họ, người bình thường trong phạm vi nhất định đều sẽ cảm thấy sợ hãi.

Mục đích ta tới chỗ này không phải chỉ là giết Lý giai Hào, hơn nữa còn muốn hoàn toàn thanh trừ nơi ẩn giấu dơ bẩn này!

Đương nhiên, tuyệt đại đa số người bên cạnh nơi này đều không đáng chết, cho nên ta mới lần lượt đi lên, tận lực xua đuổi tất cả mọi người xuống, để tránh tổn thương đến người vô tội.

Trước sau có vài nhóm người chạy xuống, trên hành lang tràn ngập mùi hôi tanh.

Ta lại đợi một lát, thấy đã chạy không sai biệt lắm, lúc này mới đi theo bậc thang lên.

Vừa tới đầu bậc thang tầng sáu, đã thấy trước mặt là một đám gia hỏa cầm trong tay cầm trường đao, hung thần ác sát vọt xuống.

Đánh với ta một cái, tên cầm đầu đột nhiên ngẩn người, hỏi người bên cạnh: "Là tiểu tử này sao?"

"Tam ca, chính là hắn! Người mà ta nhìn thấy trong giám sát chính là tiểu tử này."

"Chặt chết hắn cho ta!" Tên Tam ca bị gọi là Tam ca vung mạnh tay lên, dẫn đầu đám người, như chó điên lao đến phía ta.

Ta mỉm cười, giống như không nhìn thấy bọn họ, tiếp tục nhàn nhã bước tới nghênh đón.

Ngay tại thời điểm đám gia hỏa kia sắp sửa nện vào người ta, vung tay quăng ra mấy tấm bạo liệt phù.

Ầm!

Bùm bùm bùm bùm!

Phù chú nổ vang trong đám người, tất cả mọi người đều ngã trong vũng máu.

Cánh tay gãy lìa, chân gãy, trên bụng bị thủng một lỗ lớn.

Lỗ tai, mũi mất rồi, đầu bị tạc ra lỗ thủng lớn!

Cả đám nằm trong vũng máu, cha kêu thảm một tiếng không ngừng!

Nhưng những người này đều không đáng thương cảm, hoặc là nói tất cả đều đáng đời.

Ngày thường tùy ý làm bậy, Vô Pháp Vô Thiên, có bao nhiêu người bị bọn hắn chém thương tàn phế?

Nếu như ta là người bình thường, hiện tại nên có kết cục gì?

Đây đều là báo ứng!

Hiện tại, rốt cuộc cũng đến lượt bọn họ nếm thử mùi vị này!

Ta cũng không nhìn, tiếp tục đi về phía trước.

Đi không bao xa, đã nhìn thấy mấy tên gia hỏa lúc trước bị ta phái đi phóng hỏa nằm ngang trên mặt đất, trên thân tất cả đều là vết bầm, còn có mấy tên tay chân cũng bị đánh gãy.

Tận dụng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy với bản thân, đủ thấy đám gia hỏa kia hung tàn tới mức nào!

Bắt đầu từ tầng thứ năm trở đi, càng lên cao, tụ tập võ giả càng thêm hung ác tàn bạo.

Đám vong mạng đồ ta gặp trong bữa ăn Tây kia hẳn là từ mấy tầng trên xuống.

Ngược lại, bọn côn đồ trông coi ca sảnh thiện lương hơn nhiều!

Lúc này, sau khi bọn họ chịu đựng đau nhức kịch liệt, hơn phân nửa đều tỉnh táo lại.

"Một lát nữa đại lâu này sẽ sụp đổ. Có bản lĩnh thì bò ra ngoài, không có bản lĩnh thì ở lại đây chôn cùng." Ta nhẹ nhàng ném ra một câu như vậy, tiếp tục hướng phía trước đi tới.

Dưới ánh đèn lờ mờ của lầu sáu, vẫn có thể phát hiện ánh lửa còn chưa tắt hoàn toàn.

Lầu bảy tắm rửa, chung quanh là một khách sạn cao cấp, lầu tám chín sương khói dày đặc.

Khắp mặt đất một mảnh hỗn độn, người đã chạy không sai biệt lắm.

Trên nửa đường, ta lại gặp phải mấy tên gia hỏa cầm khảm đao khắp nơi tìm ta. Ta cũng không chút khách khí, bọn chúng đến chỗ nào bổ tới ta, ta liền trả lại như thường.

Ta ngậm làn khói, chậm rãi đi tới tầng thứ mười.

Hắn trông coi bảy tám gia hỏa mặc trang phục màu đen, đầu trọc của Tiểu Bình, canh giữ ở cửa.

Vừa nhìn đã biết, không giống với những thứ chỉ biết liều chết đấu đá nhau ở dưới, đều là luyện gia chi tử.

Vừa thấy ta xuất hiện trước mặt, bọn họ lập tức cảnh giác lên.

Hoàn toàn không giống những tên lưu manh liều mạng la lối mắng chửi, mà là bất động thanh sắc rút ra từ phía sau một thanh trường côn, tam lăng quân đao.

Chỉ sau mấy cái chớp động đã tạo thành trận hình công kích, tạo thành nửa vòng tròn bao vây lấy ta.

Nói thật, nếu chỉ dựa vào quyền cước võ nghệ, ta rất khó chiếm được lợi ích gì trong tay bọn họ, cho dù có thể đánh ngã tất cả bọn họ, khẳng định cũng phải bị thương nhẹ.

Nhưng vấn đề là, ta cũng không phải là cái gì mà võ đạo đại sư, đối mặt với đám hung đồ liều mạng này, không cần nói công bằng cái gì.

Ta là thương nhân âm vật, phóng phù chú âm dương thuật thật tốt không dùng, nhất định phải khoa tay múa chân với bọn họ, đây không phải là có bệnh sao? Huống chi, ta nào có thời gian cùng đám tôm tép này triền đấu không ngớt, nhanh chóng tiêu diệt Lý giai Hào mới là đứng đắn.

Xoạt xoạt xoạt!

Vung côn, quân đao phân biệt từ mấy phương hướng đồng thời đâm tới chỗ yếu hại quanh người ta.

Nhưng tất cả đều dừng lại trước mặt ta một chưởng, dù thế nào đi nữa, đi tới cũng không được nửa phần.

Cho đến lúc này, bọn họ mới phát hiện, hai chân bị một cái bóng đen sì gắt gao cuốn lấy.

Là cái bóng của mình!

Tựa như u linh hắc ám, vững vàng đặt mình tại chỗ, bất luận giãy dụa thế nào cũng không nhúc nhích được chút nào.

Tên cầm đầu kia nhướng mày, vèo một tiếng, quân đao trong tay ném ra, giống như mũi tên nhọn đâm thẳng vào ngực ta!

"Chết!" Ta hét to một tiếng, giơ tay ném Vô Hình Châm ra.

Két!

Châm vô hình xuyên qua mũi đao, cả thanh đao đồng loạt phân thành hai, châm vô hình xuyên qua, phập một tiếng, đâm vào ngực hắn.

Leng keng leng keng!

Một tiếng giòn vang, hai nửa quân đao rơi xuống đất.

Tên bị Vô Hình Châm đâm trúng kia phù một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt ngã sấp xuống.

Mấy người khác không khỏi lộ vẻ kinh ngạc cực độ, không chờ bọn họ tỉnh lại. Ta siết chặt song quyền, kêu lớn: "Khóa!"

Quỷ Ảnh Thuật bỗng nhiên rút lại!

Đám người này ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có, đã bị trói chặt thành một đoàn!

Tuy bọn họ sức lực không nhỏ, nhưng dù sao cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

Chỉ cần không đạt tới cảnh giới Võ đạo tông sư, sẽ không cách nào ngưng tụ linh hồn. Đối mặt với Quỷ ảnh thuật chuyên môn dùng để trói buộc linh hồn bị cải tạo, căn bản sẽ không có bất cứ đường sống nào để thoát ra!

Đám người kia đột nhiên bị trói thành một đống, rất nhiều quân đao còn chưa kịp thu hồi đã trực tiếp đâm vào thân thể người bên cạnh.

Ta chậm rãi đi qua bên cạnh bọn họ.

Ngay lúc đại môn sắp đóng lại, cũng không quay đầu lại ném ra một đạo phù chú.

Ầm!

Bên ngoài nổ tung một tiếng vang thật lớn.

Thiện ác do người, sinh tử do trời, đều do bọn họ tự tìm!

Thiên đường thứ hai ngàn một trăm sáu, ác nhân thiên đường.

Tầng thứ mười cũng là phòng khách, thế nhưng so với tầng dưới càng thêm xa xỉ xa xỉ xa hoa, chỉ riêng thảm sát Ba Tư trong hành lang kia đã trị giá ít nhất mấy chục vạn!

Bởi vậy xem ra, người ở đây khẳng định không đơn giản.

Mấy tầng dưới đã sớm loạn không ra hình thù gì, nhưng nơi này lại ngay ngắn trật tự, không bị nửa điểm ảnh hưởng.

"Chào ngài!" Ta vừa mới bước qua cửa tầng hai, hai bên đột nhiên vang lên tiếng ân cần thăm hỏi ngọt ngào.

Quay đầu nhìn lại, thì ra ở bên cạnh có tám nữ tử trẻ tuổi mặc hòa phục đứng.

Cùng phục rất rộng rãi, lại cố ý lộ ra nửa bả vai, buộc dây lưng cũng rộng thùng thình. Nơi đó tựa như cái gì cũng không có mặc, thời điểm khom lưng hành lễ, đỉnh núi thấp cốc nhìn không sót thứ gì.

"Tiên sinh, ngài cần gì không?" Trước mặt đi tới một nữ lang tóc vàng dáng người cháy bỏng, nụ cười trên mặt tràn ngập vẻ hoang dã hấp dẫn!

"Có chứ." Ta mỉm cười nói: "Nhưng ta cần ngươi mà không thỏa mãn được."

"Vậy cũng không nhất định a." Nữ lang kia nháy mắt mị hoặc nhìn ta, lập tức dùng một bộ dáng hán ngữ hơi có ý vị khác nhưng lại có ý nhị quan nói: "Ta có thể thỏa mãn nhu cầu của tất cả mọi người, chỉ có ngài không ngờ được, không có cái gì chúng ta không làm được."

"Thật sao?" Ta khẽ phun một ngụm khói mù nói: "Ta muốn đầu Lý Giai Hào, ngươi có làm được không?"

Nữ lang kia đột nhiên sững sờ, lập tức làm bộ không sợ không sợ chút nào cười bồi nói: "Ngài thật biết nói đùa, xem ra ngài cùng Lý mỗ là lão bằng hữu rồi! Tại sao ta chưa từng gặp qua ngài? Lý tổng quản vội vàng, ta trước mang ngài nghỉ ngơi một chút đi."

Nàng vừa nói, vừa đi tới phụ cận, phảng phất yêu người cực kỳ tự nhiên kéo cánh tay của ta đi tới phía trước, trong bóng tối lại liếc mắt ra hiệu cho bên cạnh một cái.

Ta giả bộ như cái gì cũng không biết, mặc cho nàng ôm lấy ta.

"Ta tên dế, tiên sinh, ngài xưng hô thế nào?" Vừa nói, nàng vừa giả bộ thân thiết diễn trò thân thiết ghé sát vào người ta, bộ ngực đầy đặn kề sát vào cánh tay của ta.

"Thạch lang?" Ta cười cười nói: "Đây thật là một cái tên tốt, chỉ tiếc..."

"Đáng tiếc cái gì?"

"Đáng tiếc tâm cơ này của ngươi so với xà lang mà ta biết còn kém xa!" Nói xong, ta một phát bắt được cổ tay của nàng, dùng sức vặn một cái.

Xoẹt một tiếng.

Một cái bình nhỏ cỡ ngón cái từ trong lòng bàn tay nàng rớt ra.

Ta trở tay tiếp được.

"Nếu như ta đoán không sai, đây có phải là chất xúc tác mạnh mẽ hay không?" Sắc mặt ta không đổi, ôm tay nàng tiếp tục đi về phía trước.

"A... Đúng vậy. Đây không phải vì tăng thêm chút thú vị." thắn hơi sững sờ, lập tức bày ra bộ dáng quyến rũ, ưỡn ngực cọ cọ trên người ta.

"Chắc hẳn chỗ ngươi phải dẫn ta đi, cũng không có mỹ nữ nào là hương giường, mà là một đám giết người không chớp mắt." Ta cũng không nhìn nàng, tiếp tục đi tới phía trước.

Thần sắc Bàn Mân biến đổi, muốn rút cánh tay ra.

Ta ấn một cái, giọng điệu âm lãnh nói: "Ta khuyên ngươi tốt nhất không nên loạn giọng, nếu không ta sẽ không để ý, giết ngươi ngay bây giờ!"

"Ngươi... Ngươi muốn làm gì?"

"Ta đã nói cho ngươi, ta muốn lấy đầu Lý Giai Hào." Ta một tay véo cằm nàng, cười tủm tỉm nói.

Không biết còn tưởng rằng ta đang tán tỉnh, kì thực ta đã dùng mấy phần khí lực.

túy túy có chút không chịu nổi, lại không dám hô to, cơ thịt trên mặt rất mất tự nhiên. Nhưng từ xa nhìn lại, giống như nụ cười ti tiện đối với ta cực kỳ quyến rũ.

"Ngươi coi như chuyện gì cũng chưa phát sinh, dùng chất xúc tác tác trên người ta lên, cứ như thường lệ đưa ta qua đó là được. Nếu ngươi dám có nửa điểm ám chỉ, ta lập tức đem ruột ngươi ra ngoài, đổi cho ngươi một cái vòng cổ mới!" Ta cảnh cáo nói.

"Được! Ta nghe lời ngươi..." Mâu Đảm bị dọa cho thân thể run lên.

"Vậy thì tốt, ta tin tưởng ngươi là một người thông minh!" Nói xong, ta nhẹ nhàng vỗ vỗ trên mặt nàng. Vòng qua cánh tay, bám lấy eo, nghiêng đầu nửa tựa vào vai nàng.

Thoạt nhìn giống như dục hỏa sôi trào, lập tức muốn ức chế không được.

Hai bên hành lang được trải bằng tấm thảm quý báu, cách mỗi khoảng cách, có một thiếu nữ trẻ tuổi quần áo hở hang đứng đấy, có người bưng rượu, có món bánh phụ và hoa quả.

Một lão bộ dạng như heo mập, say khướt từ trong phòng đi ra, từ trong tay thiếu nữ cầm qua rượu, đại thủ lông lá thừa cơ đưa vào ngực.

Nữ tử kia có chút không tình nguyện, vẻ mặt có chút thống khổ, nhưng ngay cả cử động cũng không dám động, tùy ý chà đạp lão gia, trong phòng mở rộng phía sau lão, thỉnh thoảng truyền ra từng đợt rên rỉ thống khổ, xen lẫn một tiếng hô lão hưng phấn thở hổn hển.

Đám nữ tử này cùng các tiểu thư tự nguyện mấy tầng khác nhau, nhìn từ tình hình này cũng có thể thấy được, phần lớn đều bị ép người hoặc bắt buộc.

Tên vương bát đản Lý gia này, lại dám bức bách lương dân, biến nơi đây thành thiên đường ác nhân!

Hơn nữa, từ việc hắn sai đàn bà ngoại quốc lang này phụ trách tiếp đón tầng này, đến đây tùy ý làm bậy, đa số đều là người nước ngoài!

Ta cố nén lửa giận trong lòng, hơi híp mắt lại, làm bộ bị cưỡng chế bởi chất xúc tác mê hoặc, cưỡng ép dãy đá tiếp tục đi về phía trước.

Cuối hành lang quẹo trái quẹo phải, họa phong đột nhiên đại biến.

Hơn hai mươi gia hoả mặc quần áo đen đã sớm trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Trong những người này, có người da đen, có người bạch nhân, còn có gương mặt san hô, có người hình thể cường tráng, có người hơi gầy yếu một chút, duy nhất tương tự là trên thân mỗi người đều mang theo một cỗ khí tức sát phạt cực kỳ nồng đậm.

Đứng phía trước là một gương mặt trái bí đao mặc Hoàn Đường Trang màu trắng, béo ú.

"Chính là hắn sao?" Hắn hất cằm về phía ta, hỏi đảo đá.

"Đúng, chính là hắn, nói là... nói muốn lấy đầu Hào ca."

Trái bí đao hơi nhếch miệng cười, nhẹ nhàng khoát tay.

Đi qua hai nam nhân áo lót, muốn kéo ta đi.

Ta giả bộ dược hiệu phát tác, gắt gao ôm eo đá san hô, lắc đầu thẳng tắp về phía trước ngực.

lén liếc nhìn hai gia hỏa cách ta ngày càng gần.

Mãnh liệt hất văng lang ân ra, lật tay rút chủy thủ ra, điên cuồng đâm tới!

Phốc phốc phốc!

Hai tiếng trầm đục, đâm thẳng vào trái tim.

Hai gia hỏa kia ngay cả kêu cũng chưa kịp kêu một tiếng đã bỏ mình.

Ầm!

Bùm bùm bùm bùm!

Cơ hồ cùng lúc đó, một đám người áo đen đều đã trải qua huấn luyện rút thương ra, bắn điên cuồng về phía ta!

Mượn hai cỗ thi thể kia yểm hộ, ta liên tiếp lộn mấy vòng trốn ra ngoài hành lang.

"Không liên quan gì đến ta... Là hắn ép buộc ta..."

Ầm!

Bên trong truyền đến tiếng sông ngòi cố gắng giải thích, nhưng còn chưa đợi nàng nói xong, đã truyền đến một tiếng thương vang!

"Tiêu diệt nam nhân Trung Quốc này." Người mùa đông vừa rồi hung tợn ra lệnh.

Đầu tiên, hai ngàn hai chương cứu vớt bắt đầu bán thiếu nữ.

Mâu thương vừa vang lên, thiếu nữ đứng ở hai bên hành lang lập tức thất kinh kêu to lên, ném đi bánh ngọt rượu, chạy trốn bốn phía.

Không ít cửa phòng mở ra, có người thò đầu ra nhìn quanh một chút, lại vội vàng rụt trở về, gắt gao đóng lại cửa.

Bùm bùm bùm bùm!

Mâu thương mãnh liệt, hướng thẳng tới trước người ta mời gọi, đè cho ta căn bản không ngẩng đầu lên nổi.

Lập tức tiếng bước chân dồn dập, xem ra đám gia hỏa này muốn mượn cây thương yểm hộ lao ra.

Lúc này, ta dựa lưng vào vách tường tránh ở trong hành lang, đám ác đồ kia ngay tại chỗ rẽ quanh co.

Một khi bị bọn họ lao ra, ta phải đối mặt với hai mươi mấy cây binh khí điên cuồng điểm vào mặt.

Ta biết trước tiên, trong tay đám ác đồ này khẳng định có thương.

Nhưng không ngờ, lại nhiều như vậy, lại còn càn rỡ như vậy!

Sau một tràng bước chân cấp tốc, một bóng đen lóe lên, một gia hỏa hình thể nhỏ bé liên tiếp lộn mấy vòng từ bên trong vọt ra, nâng thương bắn thẳng ra!

Một loạt động tác liền mạch, hiển nhiên đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, hoặc bản thân tên gia hỏa này chính là một lão binh đã trải qua sinh tử.

Nhưng mà, ta đã chờ ở bên ngoài từ lâu rồi.

Hắn có nhanh hơn nữa thì cũng không nhanh bằng ta!

Bởi vì ta dĩ dật đãi lao, chỉ cần một động tác là đủ rồi.

Vừa thấy bóng đen lao ra, châm Vô Hình đã bay ra.

Một tiếng bộp, xuyên qua mi tâm, óc văng tung toé rơi xuống một bức tường!

Ầm!

Tên kia trước khi chết, vẫn ấn nút.

Tiếng gào thét từ trên vai của ta bay tới khảm thật sâu vào mặt tường!

Lại là một tràng bước chân hỗn loạn.

Lần này ta cũng không dám mạo hiểm chờ bọn họ chạy ra nữa, móc ra phù nổ tung nghiêng hướng mặt tường đập tới.

Ầm!

Bức tường đối diện ầm ầm sụp xuống!

Tuy rằng ta không thấy, nhưng cũng phát hiện ra, sau đó thân thủ mấy tên kia quả thực rất cao minh, không ngờ lại không bị đánh trúng.

Bất quá âm thanh bọn họ tránh né lại bại lộ phương vị của bọn họ.

"Chết!" Một luồng Kinh Lôi phù bay ra khỏi lỗ thủng tường thành.

Ầm ầm ầm, tiếng nổ mạnh càng thêm kịch liệt vang lên.

Mấy tên gia hỏa kia vốn tưởng là đồ vật uy lực không sai biệt lắm với vừa rồi, lần này không kịp chuẩn bị, căn bản tránh không thoát.

Ta nghe tiếng rên đau đớn ngã xuống đất, đồng thời truyền đến vài tiếng nước khác dồn dập, hẳn là nói trong tay ta có bom!

Tiếng thương ngừng lại, cũng không có ai xông ra ngoài nữa.

Các ngươi không xông vào đúng không? Vậy thì nên để ta.

"Thập Âm vệ ở đâu!"

Bốp!

Theo ta gầm lên một tiếng, mười bóng đen nửa quỳ trước người ta.

Ta chỉ về phía sau nói: "Giết! Không để lại một tên!"

Phù!

Tám Long Hống vệ rút trường đao ra, hóa thành tám cơn gió xoáy bay vụt vào.

Long Hống giáo Thanh Đăng treo trên cao, phóng xuất ra đạo đạo hồng quang.

Dưới ánh đèn hành lang cũng đồng thời bị ảnh hưởng, lập loè tư tư, chợt đen chợt trắng biến ảo liên tục.

Vệ đạo sĩ vung tay lên, ảnh tuyến dày đặc như sợi tơ điên cuồng lao đi như rắn!

Bùm bùm bùm bùm!

Mâu sau lưng nổi lên bốn phía, đồng thời cực kỳ hoảng sợ kêu to, tiếng xé rách hồn phách kêu thảm thiết.

Nhưng cảnh tượng lộn xộn này cũng chỉ kéo dài không đến mười giây đồng hồ, mọi thứ liền trở lại bình tĩnh...

Vô luận đám gia hỏa này là nhúm rơm hay là sát thủ sát thủ, cũng mặc kệ thân thủ bọn họ sắc bén mạnh mẽ bao nhiêu, ở trước mặt Thập Âm vệ chuyên môn săn giết linh hồn cũng không khác gì chuột!

Đừng nói là bọn họ, ngay cả người có tu vi cao như Cốc Trường Sinh và Độc Cưu đại sư cũng không đỡ nổi một kích ra sức của bọn họ.

Bất quá, nếu như đối chiến với gia hỏa am hiểu Âm Dương thuật, hơn nữa linh hồn cực kỳ cường đại, Thập Âm vệ có thể sẽ không có tác dụng gì.

Ví dụ như lần trước đối chiến với Y Đằng Xương Bình, Thập Âm vệ thiếu chút nữa đã không phải đối thủ!

Nếu không phải gia hỏa kia vừa vặn ẩn thân trên thân con khỉ, không thể thi triển toàn bộ linh hồn, khả năng thật sự không có biện pháp với nó.

Nhưng đối phó với đám người đồ đệ bỏ mạng này là đủ rồi, thêm nhiều nữa cũng là cho không!

Ta cất viên Ô Mộc hạch đi, cầm Vô Hình châm đi về phía sau.

Khắp mặt đất đều là máu tươi cùng gạch đá vỡ vụn nước bùn.

Trên trán kênh Ca trúng một thương, nửa cái đầu đều bị vỡ nát.

Tầng thứ mười chính là do nàng phụ trách, nói không rõ làm bao nhiêu chuyện xấu khiến người khác tức lộn ruột, hơn nữa nếu không phải ta phát hiện sớm, nói không chừng cũng làm theo.

Chết không oan một chút nào!

Phía sau cách đó không xa, có hai mươi mấy thi thể rơi lả tả.

Cả đám co người lại, mắt trừng to, tựa như khi còn sống cuối cùng một khắc cảm nhận được sự sợ hãi cùng thống khổ cực kỳ khó tả.

Hả?

Trái bí đao kia đâu.

Đột nhiên ta phát hiện, vậy mà tên béo mặc áo trắng Hoàn Đường Trang kia lại không thấy!

Vậy mà tên kia có thể đào tẩu được dưới công kích của Thập Âm Vệ sao?

"Thả ta ra... Buông ta ra!"

Lúc ta đang tự nghi hoặc đột nhiên nghe thấy phía sau thân truyền đến tiếng la hét thống khổ.

Ta quay lại nhìn, chỉ thấy một lão nhân loã lồ toàn thân đen sì, đang cầm một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi.

Quần áo tiểu cô nương đã bị xé rách, đang ra sức giãy dụa, liều mạng lăn lộn.

Nhưng khí lực của nàng thực sự quá nhỏ, bị lão nhân kia xách như xách gà con lôi ra ngoài.

Tên kia một tay túm tiểu cô nương, tay kia còn mang theo một cái rương da đen, tựa như bị tiếng thương doạ sợ không nhẹ, chuẩn bị chạy trốn.

"Thả nàng ra!" Ta lớn tiếng kêu lên.

Lão già kia quay đầu nhìn ta một cái, dùng hán ngữ cứng nhắc trả lời: "Bớt chõ mõm vào!"

"Chuyện nhàn? Chỉ cần là ta quản không phải là chuyện nhàn rỗi, ta lặp lại lần nữa! Buông cô ta ra." Ta gầm lên một tiếng.

Lão già kia có chút bị khí thế của ta dọa sợ, nhưng cũng không cam lòng thả người, sửng sốt giải thích một chút: "Ta bỏ ra mười vạn mua chỗ – nữ, còn chưa xong đâu..."

"Ngươi đi chết đi!" Ta vừa nghe lời này, nhất thời giận dữ.

Coi Hoa Hạ là nơi nào? Còn dùng mười vạn mua chỗ đàn bà chơi đùa.

Chẳng phải ngươi thích chơi à? Được lắm, ta cho ngươi chơi đã đủ!

Hắn giơ tay hất một cái, kim vô hình bay ra ngoài, từ trong đũng quần của tên kia bay ra ngoài.

"A!" Lão giả kia hét to một tiếng, buông lỏng tiểu cô nương, ném cái thùng da, hai tay ôm đũng quần chảy máu, phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, kêu thảm như giết heo không thôi.

Nói chính xác hơn là hắn đang thiến heo.

"Đại ca, cám ơn ngươi!" Cô gái nhỏ kia mặt đầy nước mắt, sợ hãi tới mức nghẹn họng.

"Không cần cám ơn, ngươi tranh thủ thời gian đi đi." Ta an ủi nói.

Tiểu cô nương kia vừa nghe vậy, quay đầu nhìn lại có chút sợ hãi.

"Ngươi không cần sợ hãi, người canh giữ ở bên ngoài đều chết sạch."

"Thật vậy không?" Trên mặt nàng hiện ra mấy phần mừng rỡ, đồng thời lại hiện lên mấy tia mê mang.

Nghe giọng nói của nàng, hình như là ở phía đông, hẳn là bị lừa qua.

Thiếu nữ bị hại như nàng không biết là có bao nhiêu!

Chỉ hạng này, Lý Giai Hào chết còn chưa hết tội!

Ta đi tới phía trước, dựa theo lão già kêu thảm kia, lại hung hăng đá một cước.

Sau khi đạp bay bảy tám mét, khúc xương đã gãy bốn năm khúc.

Ba một tiếng, dùng châm vô hình gõ mở hòm mật khẩu, chỉ vào tiền bên trong nói: "Ngươi lấy hết tiền này, liền tìm một chỗ đưa ra báo án, để cảnh báo đưa ngươi về nhà."

Vừa nghe thấy hai chữ về nhà, tiểu cô nương càng khóc đau lòng hơn.

"Đừng khóc nữa, ngươi đi nhanh đi, một lát nữa cả tòa đại điện này đều muốn sụp rồi." Ta lần nữa thúc giục.

"Đại ca, huynh đúng là người tốt!" Nàng lau nước mắt, cúi người lạy ta một cái.

Tiểu cô nương này mới vừa đi, cửa phòng khác cũng đều lục tục mở ra, cả đám co đầu rụt cổ nhìn chung quanh, vội vàng cuống quít vọt ra.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, tuyệt đại đa số trong đó đều là người nước ngoài!

"Đứng lại hết cho ta!" Ta tức giận kêu lên.

Chương thứ hai nghìn mốt sáu mươi ba đóng cửa đánh chó.

Mọi người vừa nghe vậy, tất cả đều sửng sốt một chút.

Vừa rồi khi tiếng thương vang lên, bọn họ đều núp ở trong phòng, căn bản không nhìn thấy tình hình bên ngoài, càng không biết tất cả những hung đồ kia đều chết ở trong tay của ta. Lúc này thấy ta gọi bọn chúng lại, chỉ là hơi kinh ngạc mà thôi, ngược lại cũng không có sợ hãi.

"Tưởng Hoa Hạ là nơi nào? Hồ đồ đã đủ rồi, muốn đi là đi sao?"

"Nam nhân Trung Quốc, bớt giả bộ con cháu với ta đi." Một con quỷ đen cao hơn hai mét vuông vức, trình độ chừng mực Đông Bắc, chỉ vào ta mắng: "Lão tử làm mấy con đàn bà thì sao? Liên quan quái gì ngươi..."

Ầm!

Còn chưa kịp dứt lời, đầu đã bị nổ nát như quả dưa hấu, thân thể khổng lồ trước sau loạng choạng ngã xuống đất.

Những người khác vừa thấy, lập tức bị dọa đến ngay cả động cũng không dám động.

Càng có mấy kẻ hai chân như nhũn ra, trực tiếp tè ra quần.

"Ta mặc kệ các ngươi là người nước phương nào, lại đến Hoa Hạ làm gì. Từ nay về sau nhớ cho ta! Hoa Hạ không phải là nơi các ngươi tùy ý làm bậy! Tốt nhất tới đi, chúng ta hoan nghênh bất cứ lúc nào, còn dám không tôn trọng kết cục của người Hoa Hạ chính là như vậy! Các ngươi nhớ kỹ chưa?" Ta nghiêm nghị quát.

"Nhớ, nhớ..."

"Nhớ cho kỹ!" Đám người này bị hù cho liên tục gật đầu.

"Người có thể đi, tiền và đồ vật đều lưu lại, cút đi!"

Đám gia hoả này do dự một chút, có vẻ rất thoải mái, ném tiền đi rồi xoay người rời đi, còn có kẻ lén giở mánh lới, đem bọc quần áo ném xuống, muốn mang theo vật đáng giá rời đi.

Ta cũng không khách khí trực tiếp ném Vô Hình Châm ra, chặt đứt mấy cánh tay.

Những người còn lại đương nhiên hoàn toàn thành thật, ngay cả đồng hồ cùng nhẫn cũng tháo xuống.

Đám lão hủ này mặc dù theo bản chất mà nói, không có gì khác với khách chơi gái hai tầng phía dưới, nhưng ta lại không thể quen với cái tật xấu xấu này của bọn họ, sai khiến nữ nhân Hoa Hạ trở thành công cụ cho bọn họ muốn tiết lộ.

Đương nhiên, đầu sỏ vẫn là Lý giai Hào, trừng phạt mấy tên dọa nạt người khác cũng đủ rồi.

Sau khi thả ông lão đi, ta lại gọi các thiếu nữ thừa dịp loạn chạy trốn tới, bảo các nàng tự mình cầm chút tiền tài trở về quê nhà.

Xử lý xong hết thảy, ta đi tới bên cửa sổ, châm lửa tấm linh phù thứ hai đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Tấm linh phù thứ nhất là điều động những chiếc xe công trình đang chạy về phía Từ Quảng.

Quán rượu lớn giai hào liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, khẳng định sẽ làm kinh động rất nhiều hạng mục.

Một tên sát thủ, treo cứu viện, hai mươi lăm...

Nhưng chuyện của ta còn chưa làm xong, đương nhiên sẽ không thả bọn họ lên.

Công trình xe đã sớm dán âm phù, bề ngoài là những người Lý Đại Mặc phái tới đang khu sử, kỳ thật, ta chỉ mượn linh lực của bọn họ khởi động pháp trận mà thôi.

Tác dụng chân chính, là mượn xe ngự xe!

Lúc đốt hóa lá bùa thứ nhất, chính là thông báo Lý Ma Tử mở cửa thả xe.

Những chiếc xe giấy kia lập tức có được động lực và độ cứng rắn của xe công trình.

Chi chít đặt ở chung quanh giai hào đại ốc, tạo thành một bức tường kiên cố!

Dù cho ngươi có xe cỡ nào cũng không thể đi qua được! Bất cứ ai cũng không thể tiến vào.

Nói cách khác, ngay từ khi ta thiêu hóa tấm linh phù thứ nhất, cả tòa lầu các thực chất cũng đã biến thành một tòa tử thành chỉ có thể ra vào!

Mà tác dụng thiêu hóa linh phù thứ hai lúc này chính là điều binh!

Chuẩn bị tốt mọi thứ, người giấy tung tóe máu gà chính là binh sĩ trung thành nhất của ta, luôn chờ đợi ta triệu hồi!

Bên ngoài tòa lầu có vô số xe đang tụ tập, đoàn người.

Thế nhưng không ai vào được, cũng không ai biết rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Dưới tác dụng của pháp trận, cả tòa đại điện đều tràn ngập một tầng sương mù nồng đậm không thể thấy được.

Người hiểu được thuật Âm Dương liếc mắt liền có thể nhìn thấu, sương mù này kì thực là do âm khí tụ tập mà thành, không khác gì quỷ đả tường bao nhiêu, người bình thường căn bản là nhìn không thấu!

Nhưng cho dù trùng hợp bị đồng hành nhìn thấy, cũng chỉ biết là có người ở đây bày trận nghĩ cách mà thôi, nhưng cực ít người có thể hiểu được, đây rốt cuộc là pháp trận gì.

Kỳ thật, đừng nhìn pháp trận này sắc bén như thế, ta cũng chỉ tập được chút da lông mà thôi!

Tòa pháp trận này tên là Khốn Tiên trận, xếp thứ hai bên trong thập đại cấm trận thời Thượng Cổ!

Theo Âm Phù Kinh ghi lại, thời điểm trận này đại thành, có thể mượn năng lực nhật nguyệt tinh thần, núi non sông ngòi, khóa một thành, vây khốn Thần Tiên, ngàn năm không tiêu tan!

Cùng tụ linh trận bất đồng chính là pháp trận này chẳng những có thể tụ tập linh khí, đồng thời còn có năng lực phòng ngự, công kích.

Nghe nói những đạo gia phúc địa kia, Đại tự trên Phật Sơn đều do cao nhân tiền bối bày ra loại trận pháp này.

U Tử dung hợp sở trường chúng gia, lợi dụng âm khí tự xưng là một phái.

Từ âm khí tạo thành đại trận Khốn Tiên, ngoại trừ công năng cao hơn, còn có thể ám thông hai giới Âm Dương, siêu thoát ngũ hành.

Tương đương với việc xây dựng một cái tiểu địa phủ của Phong Đô!

Đương nhiên, mấy ngàn năm qua, cũng chỉ có Khai Sơn Thủy Tổ U Tử lão tiền bối có bản lãnh này.

Lúc trước, chính hắn đã bố trí toàn bộ Vệ Quốc đô trong trận!

Toàn bộ chạy khỏi trận địa, người lâu không về quê hương cống hiến cho đất nước của hắn tất cả đều phải nhận nguyền rủa, chính là bởi vì sự tồn tại của đại trận bực này.

Trận pháp này cực kỳ huyền diệu, song đồng thời cũng cực kỳ hao tổn tu vi!

Với bản lĩnh của lão thì không thể nào chống đỡ tới cuối cùng, cuối cùng cũng tiêu hao hết căn nguyên, chết ngay trên tòa trận pháp này.

Mà lúc này ta chỉ hiểu được chút ít da lông.

Bất quá, dùng để tạm thời ngăn trở liên hệ giữa khách sạn cao cấp và ngoại giới cũng đã đủ.

Mắt thấy vô số người giấy nhỏ đang huy động đao giấy thương giấy, ào ào ào ào xông vào tòa nhà cao lớn, ta xoay người đi thẳng lên tầng lầu!

Đây là tầng cuối cùng của gia đình giàu có.

Lý Giai Hào tội ác tày trời ngay bên trên!

Vừa đi về phía trước, trong lòng ta cũng có chút kỳ quái.

Ta ở bên cạnh giằng co thời gian lâu như vậy, hắn cũng đã sớm biết, ngoại trừ liên tục phái ra một ít đệ tử liều mạng và sát thủ ngăn chặn đường đi của ta, nhưng vẫn không tự mình hiện thân.

Không phải tên gia hỏa này rất cuồng vọng sao?

Bị đả thương và giam ông chủ trắng, thả lời hung hăng muốn ta quỳ xuống xin lỗi, nếu không sẽ đập phố cổ, thậm chí uy hiếp Doãn Tân Nguyệt.

Nhưng hiện tại ta đã giết tới cửa, cơ hồ phá hủy cả tòa đại môn, bất luận từ trên thanh danh hay thực lực, đã triệt để dao động căn cơ của hắn.

Nhưng sao hắn vẫn thờ ơ như vậy?

Thậm chí, ngoại trừ những kẻ liều mạng không biết sống chết ra, căn bản cũng không phái cao thủ nào ra tay được.

Rốt cuộc tên gia hỏa này toan tính cái gì?

Đỉnh lầu cao hơn nhiều so với tầng dưới, thậm chí còn cao hơn vài chục mét so với mặt đất bên dưới.

Đỉnh bậc thang dựng thẳng hai cánh cửa lớn mạ vàng vô cùng to lớn, trên cửa đóng trăm cây đinh đồng sáu cạnh lớn chừng nắm đấm.

Hai bên còn có hai con sư tử đá cao hai mét.

Nếu như ta không phải đi từng tầng từng tầng lên, đơn độc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, còn tưởng rằng đây là do cao tầng xây trên mặt đất, căn bản không nghĩ tới lại là cao tầng hơn mười thước trên không trung!

Ta đi tới trước vừa định đẩy cửa.

Một tiếng cọt kẹt..t..tttt, đại môn tự mở ra, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Mặc dù trước khi tới đây, ta cũng đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng vừa nhìn thấy cảnh tượng phía bên kia, không khỏi chấn động!

Đệ nhất thiên hai ngàn sáu trăm bốn ngàn đối chiến với Lý giai Hào.

Tầng cao nhất của cung điện cao nhất, phía sau cánh cửa vàng óng ánh kia, vậy mà có xây một tòa thiên đàn!

Không sai, chính là Thiên Đàn!

Một kiến trúc cổ xưa Bắc Kinh Thiên Đàn hơi co lại.

Ngay trên quảng trường phía trước Thiên Đàn, đặt rất nhiều bàn lớn vuông vức hoặc tròn.

Giống như lần trước ở sòng bạc dưới đất Hàn Quốc nhìn thấy, trước bàn quây đầy người, chính giữa đứng một hà quan, hai bên dựa vào tường dựng người phục vụ cùng bảo an mang áo đen.

Điểm khác biệt duy nhất chính là, tất cả mọi người đều không nhúc nhích.

Trong không gian rộng lớn, có người ngồi hoặc đứng tụ tập ba bốn trăm người.

Nhưng tất cả mọi người vẫn không nhúc nhích, như cũ bảo trì động tác một khắc trước đó, ngay cả mí mắt cũng không nháy một cái.

Giống như đột nhiên xông vào quán sáp, toàn bộ không gian yên tĩnh lạ thường, ngay cả một chút âm thanh cũng không có.

Kinh khủng khiến người ta sinh nghi!

Rốt cuộc Lý giai Hào này đang làm cái quỷ gì?

Ta lại đi về phía trước hai bước, đột nhiên phát hiện một sự thật càng thêm đáng sợ, tất cả những người này đều đã chết!

Cùng một thời gian, giết chết mấy trăm người không hề phát hiện, chuyện này quả thực khủng bố khiến người ta không thể tin!

Mặc dù sự thật đang bày ngay trước mặt ta.

Leng keng leng keng!

Đại môn sau lưng đột nhiên đóng lại, một gia hoả mặc áo trắng đeo kiếm Đường Trang, mập lùn, cười ha ha canh giữ trước đại môn.

Chính là cái tên vừa biến mất sau mười tầng lầu các, từ dưới tay Thập Âm Vệ!

"Trương Cửu Lân, cuối cùng ngươi cũng tới!" Một thanh âm vang dội từ trên đỉnh Thiên Đàn truyền ra, đánh vào vách tường bốn phía, phát ra tiếng vọng.

Ta ổn định tâm thần, cao giọng kêu lên: "Đừng cố lộng huyền hư cùng ta! Lý Giai Hào, mau lăn ra đây cho ta."

"Nhất lân nhị long tam phân tứ tứ tứ. Nghe đồn âm vật giới tứ đại chi tú lệ thân thủ bất phàm, hôm nay gặp mặt quả nhiên không phụ danh hào!" Thanh âm vang dội tiếp tục nói.

"Tuy nhiên, ta cũng không có hứng thú gì với mấy tên nhóc vắt mũi chưa sạch kia, bởi vì... chỉ có ngươi mới là người ta muốn tìm."

Vừa nghe lời này, ta không khỏi sửng sốt!

Đây là ý gì? Chẳng lẽ đưa ta từng bước một đến nơi đây, là hắn sớm đã thiết lập cạm bẫy.

Tìm ta? Tìm ta làm gì.

Hơn nữa nghe khẩu khí này, hình như ít nhất hắn phải lớn hơn ta mấy chục tuổi!

Lời đồn về tứ đại đệ tử Âm Vật Giới, gần đây ta cũng mới nghe nói đến. Tuy rằng ta cũng bị xếp vào đó.

Ba người khác chỉ là hơi nghe qua, chẳng những chưa thấy qua chân nhân mà ngay cả người này am hiểu bản lĩnh cụ thể, trải qua chuyện gì cũng không rõ.

Nhưng tên tuổi của Tứ Song lại vang vọng khắp Âm Vật Giới từ rất lâu.

Đương nhiên, khi đó bốn đôi, còn chưa gọi là tứ song, mà là một cái tên cực kỳ phù hợp với thể trạng đặc thù của hắn: "Song đầu quái!"

Nghe nói người này là quái thai liên thể, lúc vừa ra đời đã dài hơn người khác một cái đầu.

Cha mẹ hắn đều cảm thấy sợ hãi, ném hắn đến Loạn Táng Cương.

Nhưng sinh mệnh lực gia hỏa này vậy mà vô cùng ngoan cường, vậy mà dựa vào máu thịt ăn tươi nuốt sống được!

Phải biết rằng, lúc đầu hắn cũng là vứt bỏ anh, hơn nữa mới vừa sinh ra!

Sau đó lại bò vào trong hang núi nghĩa, bắt chuột ăn, giun, gặm ăn xác người, sống càng cường tráng hơn bất kỳ ai.

Sau đó, hắn đột nhiên biến mất.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, gia tộc bọn họ thậm chí toàn bộ người trong thôn bắt đầu tự hỏi tử vong là gì.

Ba mươi bốn ngày sau, toàn bộ thôn đã chết sạch!

Hơn nữa da thịt mỗi người đều bị gặm sạch, tất cả câu chuyện liên quan tới hắn hầu như đều là truyền thuyết khủng bố!

Nhưng người này đã thành danh từ trước hơn bốn mươi năm rồi, hiện tại ít nhất cũng phải bốn mươi sáu, mười bảy tuổi.

Thế nhưng Lý giai Hào lại gọi hắn là thằng nhỏ đầu gấu!

Không phải Lý Đại Mặc đã nói, dựa theo bối phận tính toán, Lý Giai Hào là cháu ruột của hắn sao?

Cho dù năm đó Lý gia nhị mạch chi nhánh tuổi tác chênh lệch lớn, thất bát đại nhân truyền xuống cũng rất có khả năng xuất hiện loại tình huống tuổi trẻ tiểu bối này.

Nhưng theo sự điều tra của ông chủ họ Bạch, Lý giai Hào cũng chỉ trên dưới bốn mươi tuổi.

Bọn côn đồ cũng đều gọi hắn là Hào ca, mà không phải Hào thúc, Hào gia, cái này cũng đủ chứng minh a!

Nhưng giọng điệu này... Nhìn thế nào cũng không giống Lý gia.

"Ngươi rốt cuộc là ai!" Ta cao giọng hỏi.

"Nói cho ngươi cũng không sao." Vừa dứt lời, từ trên Thiên Đàn nhẹ nhàng đi xuống một bóng người.

Mái tóc xám trắng mà thưa đặt trên đỉnh đầu, bện một cái nút, chòm râu cũng bện thành một bím tóc nhỏ.

Người này mặc trường bào thêu hình Thanh Long màu đen, chắp hai tay sau lưng.

Càng làm cho người ta giật mình chính là, tên gia hỏa này vậy mà hai chân cách mặt đất cao hơn hai thước, cứ như vậy hư không trôi nổi.

Lăng hư không, đây không phải chiêu số giống như thần tiên sao?

Nhìn kỹ mới phát hiện ra.

Đây không phải chân thân mà là hư tượng được hình thành từ âm khí.

"Lão hủ Thanh Long Tử!"

"Thanh Long Tử?" Ta đột nhiên sửng sốt, sau đó hét lớn: "Ta mặc kệ ngươi là Thanh Long Tử hay là quả hồng xanh gì đó, người ta muốn tìm là Lý Giai Hào! Tên khốn kiếp kia đâu, bảo hắn cút ra đây cho ta! Hôm nay gia gia ta chính là tới lấy mạng chó của hắn."

"Lão tử đang ở đây." Đột nhiên, một thanh âm từ bên cạnh truyền tới.

Ta quay đầu nhìn lại, trên đài cách ta hơn mười thước, có một gia hỏa tóc ngắn trán rộng, mặt cắt ngang.

Trong miệng ngậm một cây quạt bơ, hai tay bưng lấy một đôi bài tú lơ khơ, nguyên lai hắn vẫn ngồi ở chỗ này!

Hắn không nhúc nhích, giống như mấy người chết bên cạnh không có gì khác nhau.

Bốp!

Bài tú lơ khơ ném lên mặt bàn, Lý giai Hào bắt lấy quyển đũa từ bên miệng, phun ra một ngụm khói bụi ngoài da cười nhưng không cười nói: "Trương Cửu Lân, tiểu tử ngươi cuồng cái gì? Thật cho là mình ghê gớm lắm phải không? Nếu không phải Long lão ngăn cản, nói giữ ngươi còn hữu dụng, lão tử đã sớm đập nát cổ vật, đánh ngươi đến tàn phế, lại làm vợ ngươi trước mặt ngươi rồi! Còn có thể giữ lại ngươi ở trên đầu cái đầu đất này của võ hán giả giả ngốc nghếch gì đó sao?"

"Muốn chết!" Ta gầm lên một tiếng, nhảy dựng lên.

Một chân đạp trên đài cược, mượn lực nhảy lên, tung hoành sáu, bảy mét, vung song đao Trảm Quỷ Thần từ trên xuống dưới chém thẳng tới Lý giai Hào.

"Tới tốt lắm!" Lý gia hưởng ứng kêu lên một tiếng, trở tay kéo một cái, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu đen, nghênh đón lên trên.

Leng keng leng keng!

Đao kiếm va chạm phát ra một tiếng kim loại giao minh.

Rặc rặc!

Sòng bạc trăm nhà bên cạnh Lý Giai Hào vỡ thành từng mảnh nhỏ, bay tán loạn bốn phía.

Những tử thi hoặc đứng hoặc ngồi xung quanh bàn cược cũng lập tức bị phá thành mảnh nhỏ, máu thịt đứt đoạn tung tóe khắp trời!

Lý gia Hào bị ném ra bảy tám mét, trên đường đi bàn đánh cược tử thi rơi xuống thành một đống lớn.

Phịch một tiếng, tên kia đụng vào một cây cột đá to bằng hai người ôm, lúc này mới miễn cưỡng dừng lại.

Tiếng răng rắc vang lên, trên cây cột đầy vết rạn nứt, phảng phất như muốn nổ tung ra!

"Được!" Lý Giai Hào lau vết máu trên khóe miệng, hung tợn nhìn ta một cái, cười lớn: "Không trách tiểu tử ngươi ngông cuồng, có chút năng lực! Lão tử cũng cho ngươi xem bản lãnh thật sự của ta."

Nói xong, hắn bộp một tiếng mở vỏ kiếm, lộ ra một thanh bảo kiếm tối như mực.

Thanh Long Tử xếp thứ hai nghìn sáu trăm năm...

Bảo kiếm kia có một mảng ô quang, tựa như hắc động, có thể thôn phệ hết thảy ánh sáng.

Trên đại sảnh, ánh đèn sáng loáng chiếu lên, vậy mà nửa điểm sáng cũng không nhìn thấy, mà trên thân kiếm kia còn tản ra một cỗ âm khí làm cho người sợ hãi!

Đúng như Lý Đại Mặc đã nói, thanh kiếm này thật sự không tầm thường.

Không riêng gì kiếm, bản lĩnh của Lý Giai Hào cũng có chút ngoài dự liệu của ta.

Một kích vừa rồi của ta không phải là biểu hiện bên ngoài chỉ là ra sức chém mà thôi, mà là phát huy bảy thành linh lực.

Thế nhưng Lý giai hào không ngờ lại cứng rắn chặn lại như vậy!

Mặc dù thoạt nhìn hắn bị ném đi bảy tám mét, thậm chí khóe miệng còn tràn ra máu tươi, nhưng nếu là người khác, đã sớm bị phanh thây vạn đoạn rồi.

Bởi vậy xem ra, Lý Đại Mặc cũng không biết nhiều về hắn: Chỉ từ chiêu này mà xem, bản lĩnh của tên gia hoả này tuyệt đối không thấp hơn ác tăng độc cưu!

Lý gia hào dùng hắc kiếm, vù vù phóng người lên, hai chân đạp lên cột đá sau lưng một cái.

Cả người giống như mũi tên nhọn bắn thẳng về phía ta!

Két một tiếng, ta hung ác đạp một cước, mặt đất vỡ vụn, dùng hết toàn lực múa song đao bay lên nghênh đón.

Phù!

Ngay khi song đao hắc kiếm của ta và Lý Giai Hào sắp đụng mặt nhau, đột nhiên nổi lên một cơn gió lạnh.

Phong khí kia cực kỳ mãnh liệt, chỉ rộng bằng hai ngón tay, giống như một sợi dây nhỏ từ giữa hai người chúng ta chợt lóe lên mà qua.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Toàn bộ đại sảnh như một bức họa bị xé rách, rõ ràng đã nứt ra một sợi dây dài.

Cả bàn đánh cược, xác chết... Bất kể là cái gì, cái gì ngăn ở chính giữa đều bị chia làm hai phần.

Ngay cả cột đá lớn kia cũng bị xuyên ra một cái khe hẹp rộng bằng hai ngón tay!

Bên ngoài phong tuyến có một cỗ lực lượng cường đại vô cùng, đồng thời hất bay hai người chúng ta ra ngoài.

Bốp!

Bốp!

Ta và Lý giai Hào đồng thời nhảy ra, va vào đống tử thi, đập thành một đống.

"Tất cả dừng tay!" Phía trên Thiên Đàn, bóng đen quỷ khí âm trầm kia lớn tiếng kêu lên.

Sau đó, gã quay mặt về phía ta nói: "Trương Cửu Lân, ta dẫn ngươi tới đây, cũng không phải là muốn xem ngươi đánh nhau!"

"Ta quản ngươi muốn làm gì? Ta đến là để giết Lý Giai Hào đó, bất kể là ai dám ngăn cản ta chỉ có một kết cục, đó chính là chết." Ta giơ Trảm Quỷ Thần song đao lên, chỉ thẳng vào Thanh Long Tử: "Tốt nhất ngươi ngoan ngoãn ở lại đó cho ta, bằng không xuống đây chịu chết đi."

Thanh Long Tử đờ đẫn, lập tức cười ha hả: "Quả nhiên đủ cuồng, Trương gia các ngươi đều có tính cách này sao? Năm đó Trương Diệu Dương, Trương Cửu Lân hôm nay... sao vậy, cũng quan trọng hơn là bộ Hậu Trần của gia gia ngươi? Nếu hai ông cháu các ngươi đều chết ở trên tay ta, chẳng phải là..."

"Cái gì? Là ngươi giết gia gia của ta."

"Nói đúng hơn là một kích cuối cùng!"

Thanh Long Tử tiếp tục nói: "Lúc ấy, sau khi gia gia của ngươi giết liền mười ba cung phụng, trên người bị trọng thương. Nhưng vẫn dũng mãnh không thể kháng cự! Nếu không phải ta ra tay, có thể đã bị hắn đào tẩu rồi."

"Bất quá, tên kia thật đúng là ương ngạnh, trúng du hồn chú của ta xong, lại còn có thể phản hồi võ hán, bày ra trùng điệp mê trận."

"Long Tuyền sơn trang tìm kiếm khắp nơi nhiều năm, cũng không tìm được bí mật kia, cuối cùng mới phát hiện, tất cả đáp án vậy mà lại ở trên người ngươi. Đây cũng chính là nguyên nhân Long Tuyền sơn trang vẫn luôn muốn bắt ngươi trở về!"

"Nói như vậy, ngươi cũng là người của Long Tuyền sơn trang sao?" Ta hung tợn trừng mắt ép hỏi.

"Đã từng rồi." Thanh Long Tử vuốt vuốt chòm râu buộc thành bím tóc trên cằm nói: "Hơn nữa thân phận của ta cũng rất không bình thường."

"Hiện tại, trang chủ Long Thanh Thu, thật ra là cháu ruột của ta. Long Bích Dã là tên của tục gia ta."

"Vậy được!" Ta nắm chặt song đao, từ kẽ răng gằn từng chữ một nói: "Vậy thì thù mới hận cũ hận cũ cùng nhau tính một cách thống khoái! Trời xanh có mắt, nên để ta thay gia gia báo mối thù này."

"Báo thù ư?"

Thanh Long Tử khẽ mỉm cười nói: "Thế không trắng không đen, sao lại đúng?"

"Năm đó, gia gia ngươi làm thương nhân âm vật, giết nhiều người như vậy, có phải là con cháu hậu thế của bọn hắn cũng nên tới tìm ngươi báo thù hay không? Trương Cửu Lân, ngươi vẫn còn quá trẻ, trên thế giới này căn bản sẽ không có chuyện gì nói đến ân cừu, chỉ có vô tận dục vọng và vô tận mà thôi!"

"Cuối cùng gia gia của ngươi đích xác chết ở trong tay của ta, nhưng sớm đã là chuyện cũ nhiều năm rồi, ngươi giết ta, có thể làm gì chứ? Ông nội ngươi có thể chết mà sống lại sao? Long Tuyền sơn trang sẽ không tìm ngươi gây phiền toái nữa sao? Báo thù chuyện này, vừa nhàm chán lại nhàm chán! Không bằng chúng ta nói chuyện hợp tác một chút."

"Thối lắm!" Ta lớn tiếng mắng: "Gia gia chết trong tay ngươi, ta không thay hắn báo thù oan cho con cháu Trương gia! Còn hợp tác? Hợp tác con bà ngươi, lão tử muốn mạng của ngươi."

"Được!" Thanh Long Tử vừa thấy thái độ kiên quyết của ta, cũng không tranh luận báo thù với ta nữa, trực tiếp mở đề tài nói: "Ngươi muốn tìm ta báo thù, cái này ta không ngăn được, cũng không khuyên được. Vậy ngươi có muốn tìm Long Tuyền sơn trang báo thù không? Có muốn báo thù cho lão chuột lông mày trắng hay không?"

"Ta có một kế hoạch, có thể làm được điều này! Trọng thương Long Tuyền sơn trang."

"Chỉ cần hợp tác với ta, ta cam đoan ngươi có thể làm được! Khi đó ngươi tìm ta báo thù cũng không muộn."

"Ngươi có thù với Long Tuyền sơn trang, ta có thù với Long Tuyền sơn trang! Ta đối với Long Tuyền sơn trang thậm chí là Long Thanh Thu hết thảy đều chỉ như lòng bàn tay, hơn nữa còn có một kế hoạch vô cùng chu đáo. Mà ngươi là chủ của Vạn Linh, lại còn có bí mật gia gia ngươi lưu lại., Đây chính là tử địch của bọn họ! Chỉ cần chúng ta liên thủ, khi Long Tuyền sơn trang toái diệt là có thể ở trong tầm tay! Mà Lý Giai Hào và người Long Tuyền phái cũng giống vậy, chỉ muốn sự phú quý của nhân gian mà thôi; cái gì mà đại phong mơ tưởng, là phiên Thiên ấn trong tay Long Thanh Thu."

"Mục tiêu mấy người chúng ta đều không giống nhau, hoàn toàn có trụ cột hợp tác cùng khả năng. Thế nào? Ngươi hảo hảo cân nhắc một chút."

"Ta tiễn ngươi lên đường trước." Ta ngưng tụ linh lực ra sức bổ xuống.

Rắc một tiếng, bức tường âm phong ngăn trước mặt ta lập tức bị chém ra một lỗ hổng.

"Long Tuyền sơn trang sắp diệt, Long Thanh Thu muốn giết! Nhưng ta tuyệt sẽ không mượn tay tên khốn kiếp nhà ngươi, càng sẽ không liên thủ với đám bại hoại các ngươi! Mau hiện chân thân xuống nhận lấy cái chết cho ta." Nói xong, ta xoay trường đao, chỉ về phía Lý Giai Hào nói: "Còn cái tên khốn kiếp nhà ngươi làm nhiều việc ác, vô pháp vô thiên! Hôm nay không diệt ngươi, thề không làm người."

"Hừ hừ..." Lý Giai Hào lạnh giọng cười nói: "Vậy thử xem! Ta thật muốn xem, tiểu tử ngươi rốt cuộc có mấy phần bản sự."

Nói xong, một tay hắn nắm chặt hắc kiếm.

Máu tươi chảy ra, một giọt cũng không rơi, đều bị hắc kiếm hấp thu hết.

"Liệt tổ liệt tông tại thượng, hậu bối khẩn cầu âm linh trợ uy!"

Ông!

Y vừa nói xong, hắc kiếm kia khẽ run lên, phát ra một tiếng gào thét điên cuồng.

"Xin mời Công Tôn Đại Nương!"

Kiếm linh loại hai nghìn, sáu, ba đại kiếm linh thứ ba.

Một đạo âm linh từ trên thân kiếm nhẹ nhàng bay ra, tư thái thướt tha, tư thế hiên ngang.

Cầm trong tay một thanh cổ kiếm đời Đường, vẽ lên mấy chục đạo kiếm hoa, hướng thẳng về phía ta xung phong đến!

Lý Đại Mặc đã nói, thanh Băng Sương Tử Dạ Kiếm này một khi dính phải máu tươi của hậu nhân Lý gia, có thể mời mấy vị Kiếm Linh sống nhờ ở bên trên trợ chiến.

Đây chính là đòn sát thủ của Lý gia!

Chiêu mời ra không ngờ lại là Công Tôn Đại Nương, kiếm khách đệ nhất thời Đường triều, cũng là vũ công đầu tiên.

Mắt thấy sát khí kéo tới, ta cũng không dám chậm trễ, tranh thủ thời gian đón đao tránh né.

Bốp!

Công Tôn đại nương cũng không cứng đối cứng với ta, cổ tay rung lên, huyễn ra hơn mười đạo kiếm hoa bao quanh người ta chỗ yếu hại.

Trong lúc nhất thời, đúng là không có cách nào phân biệt đâu là thật, đâu là kiếm giả.

Ta vội vàng liên tục lùi lại phía sau trốn tránh, Công Tôn Đại Nương vừa vặn bước nhanh, đuổi sát theo.

Hư hư thực thực, phiêu dật phi thường!

Kiếm chiêu kia tuyệt vời vô cùng, lại hung hiểm xảo quyệt, hơi không cẩn thận sẽ bị đâm trúng!

Song đao của ta mặc dù tập luyện cực kỳ thành thạo, lại dung hợp nhiều loại võ đạo kỹ pháp, nhưng trước mặt nàng ta lại hoàn toàn không thể thi triển.

Đừng nói phản kích, ngay cả tránh né chiêu thức cũng cực kỳ khó khăn!

"Lại mời Hạng Trang!"

Theo tiếng quát của Lý giai Hào, lại một đạo âm linh bay xuống.

Chỉ thấy một thanh niên mặc áo giáp, khỏe mạnh tóc dài, tay cầm đại kiếm rộng, một người lao lên, kề vai sát cánh chiến đấu với Công Tôn Đại Nương, gia nhập vây công!

Hạng Trang là đường đệ của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, đã từng bị mưu sĩ phạm tăng thỉnh cầu, ý đồ vũ kiếm trên Hồng Môn Yến ám sát Lưu Bang, thành ngữ: Ý của Hạng Trang Vũ Kiếm, chính là ở Phái Công.

Một mình Công Tôn Đại Nương, ta cũng có chút lực bất tòng tâm, lại thêm một cái Hạng Trang, ta càng không thể ứng phó nổi.

Vừa tránh đi kiếm quang đâm nghiêng đến của Công Tôn đại nương, kiếm khí của Hạng trang lại đánh tới.

Ta vội vàng lắc mình một cái, nhưng ai ngờ kiếm chiêu của Công Tôn đại nương chỉ là hư chiêu, cổ tay khẽ đảo, lại từ mặt bên quét qua.

Phốc!

Ta cố gắng tránh né nhưng vẫn không tránh được.

Kiếm quang xẹt qua trước ngực ta.

Trên quần áo bị chém ra một vết rách lớn, trước ngực cũng hiện ra một đường máu, may mà ta né tránh kịp thời, vết thương kia chỉ là vừa mới phá rách da mà thôi.

Ta sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng cuồn cuộn lui về phía sau mấy vòng, rầm rầm lại đụng ngã mấy thi thể đứng tại chỗ.

Vèo một tiếng, Hạng Trang cầm kiếm xông ra đuổi sát theo.

Công Tôn đại nương cũng xoay người bước sang bên.

"Ba mời Hàn Long!"

Lý Phương Hào thề chết không thôi, vậy mà lại thỉnh cầu vị Kiếm Thần thứ ba.

Hàn Long là dũng sĩ nổi tiếng thời Tam Quốc, năm đó một mình đi tới đại mạc giết chết thủ lĩnh tộc Tiên Ti, đổi lấy hòa bình mười năm phương bắc Trung Quốc.

Khác với Công Tôn đại nương và Hạng trang, tên gia hoả này có kinh nghiệm thực chiến!

Tuy Công Tôn đại nương nổi danh về kiếm thuật, nhưng kiếm thuật của nàng chú trọng tới vũ đạo, hiệu quả thực chiến chưa chắc đã mạnh hơn.

Tuy tất cả mọi người trong Hạng Trang đều biết, nhưng dưới sự che chở của Hạng bá, ông ta không cách nào hoàn thành mục đích ám sát Lưu Bang. Có thể thấy được bản lãnh của ông ta cũng rất đơn giản.

Chỉ là kiếm chiêu của hai người này, một nhu một cương cực kỳ xảo diệu, hơn nữa ta lại không tinh thông kiếm thuật như lúc đầu, dưới sự vội vàng ứng phó không kịp.

Nhưng dù sao bọn họ cũng là Quỷ Vương, giống như Võ Tòng lúc trước nghênh chiến sự kiện tầm hoan gối.

Bản lĩnh của bọn họ không thể so sánh với Quỷ Đế, chỉ cần kéo dài thêm một chút, đợi đến khi âm khí giảm bớt vài phần, ta có thể tiêu diệt bọn họ ngay lập tức.

Lý giai hào cũng biết rõ điểm này, cho nên không tiếc hao tổn tu vi, nhanh chóng thả ra Hàn Long!

Một khi tên gia hỏa này cũng gia nhập vào trận chiến, vậy thì ta không còn cơ hội gì nữa rồi! Lúc nào cũng có thể mất mạng tại chỗ.

Cũng may Lý giai Hào tu vi không đủ, mời ra kiếm thần không phải là Quỷ Đế.

Nếu mời ba vị Quỷ Đế tới, e rằng ta ngay cả mười hiệp cũng không kiên trì được.

Hạng Trang ở phía trước huy kiếm, Công Tôn Đại Nương che kiếm bên cạnh, Hàn Long hóa thành bóng đen, lao đến như mũi tên, lập tức muốn tạo thành thế bị ba kiếm vây lại!

Không được!

Cứ tiếp tục như vậy, đừng nói chém giết Lý giai Hào diệt trừ Thanh Long Tử, ngay cả mạng ta cũng không giữ được.

Ngươi có thể mượn dùng âm vật mời được âm linh tác chiến vì ngươi đúng không?

Nói dối, ta cho ngươi xem xem thế nào mới thật sự là âm linh!

Nghĩ đến đây, ta hướng về phía Hạng Trang cùng Công Tôn Đại Nương mạnh mẽ chém mấy đao, thừa dịp bọn hắn hồi kiếm né tránh khe hở, một người nhảy ra sau trốn ở trong đống thi nhân chết chóc.

Song đao Trảm Quỷ Thần vạch trên cổ tay một cái, bôi máu lên trên Vĩnh Linh Giới kêu lên: "Tiểu Giới Linh, mau mời Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ xuất chiến!"

Phanh, chỉ nghe thấy trong đại sảnh truyền đến một tiếng gào thét kinh thiên động địa, tử thi đầy đất thoáng cái bị kích bay ra ngoài, ngay cả mặt đất cũng bị chấn ra từng vết rạn nứt.

Một thân ảnh to lớn cao tới hai mét, khoác áo choàng đỏ như máu, người mặc áo giáp màu đen, tay cầm lôi đao sát khí ngút trời, thình lình xuất hiện ở trước mắt.

Công Tôn Đại Nương và Hạng Trang đuổi sát theo lập tức cả kinh!

Đặc biệt là Hạng Trang, vừa thấy Hạng Vũ xuất hiện thì cuống quít ném bảo kiếm, quỳ trên mặt đất: "Đường ca tha mạng."

"Tránh ra!" Hạng Vũ phẫn nộ quát hắn một tiếng, vung lôi đao bổ mạnh về phía Công Tôn đại nương.

Kiếm chiêu của Công Tôn Đại Nương quả thật vô cùng quỷ dị, nhưng trước thực lực tuyệt đối và siêu cường, nhất thời không chịu nổi một kích. Dù sao theo thực lực của ta tăng cường, âm linh trong Vĩnh Linh Giới cũng cường đại theo.

Cái gọi là nhất lực phá thập xảo chính là như thế!

Nàng muốn lách mình tránh đi, nhưng lôi đao không chỉ có sức mạnh kinh người mà còn nhanh như sấm chớp! Vù một tiếng, bổ thiên cái địa đập xuống, đâu tha cho có thể né tránh?

Công Tôn đại nương rơi vào đường cùng, đành phải dùng hai tay cầm kiếm liều mạng ngăn cản.

Rặc rặc! Một tiếng vang thật lớn, lâu bản vỡ tan.

Mặt đất trên đỉnh tầng bị nện ra một lỗ thủng lớn dài mười mấy mét, rộng hơn hai mét.

Cột đá tan hoang, những thi thể hỗn tạp, kể cả bàn ghế, tất cả đều rơi xuống!

Ầm ầm ầm!

Rặc rặc rặc!

Tiếng nổ liên tiếp rơi xuống đất vang lên liên tiếp.

Âm linh của Công Tôn đại nương trực tiếp bị đập thành sương khói, hồn phi phách tán.

Hàn Long vừa mới chạy đến phụ cận, thấy không ổn, liền xoay người bỏ chạy.

"Ai cản ta thì chết." Hạng Vũ bước nhanh liên tục, lôi đao run lên, đâm thẳng vào hậu tâm của Hàn Long!

Hàn Long lập tức hóa thành một đạo khói đen, biến mất tại nhân gian.

Lý giai hào nhìn hắn vận dụng tổ truyền thần khí, thật vất vả mới mời ra được ba vị Kiếm Thần quỳ mọp xuống đất, hai người khác trong khoảng khắc tan thành tro bụi, sắc mặt lập tức đại biến, liên tiếp lui về phía sau.

Hạng Vũ vung lôi đao, nhẹ nhàng gạt một cái.

Thanh Băng Sương Tử Dạ Kiếm trong tay Lý gia lập tức bay ngang ra ngoài, xoay mấy vòng giữa không trung, bộp một tiếng, đâm thủng sòng bạc, đâm thẳng vào chuôi.

Hạng Vũ liếc qua Thanh Long Tử mượn nhờ âm khí huyễn hóa ra biểu hiện giả dối, tức giận kêu lên: "Ai cho ngươi can đảm đó, dám ngang ngược trước mặt ta? Phá cho ta!"

Ầm!

Theo tiếng gầm của hắn, hình ảnh Thanh Long Tử cũng tan biến như bọt khí vỡ.

Mãi đến lúc này, Hạng Vũ mới quay người lại nhìn ta một cái nói: "Tiểu tử, chuyện còn lại ngươi tự mình giải quyết đi! Mặt khác, ngươi phải tranh thủ tăng cao tu vi mới được, nếu không sẽ bị Vĩnh Linh Giới hạn chế, chúng ta cũng không thể tiến thêm một bước nữa."

Nói xong, hắn lại hướng về phía Hạng Trang kêu lên: "Ngu xuẩn, còn không mau theo ta trở về."

Lập tức, mang theo Hạng Trang cùng quay vào trong Vĩnh Linh Giới.

Lý giai Hào mất đi đòn sát thủ đã không còn vẻ kiêu ngạo lúc nãy nữa, có lẽ là bị dọa sợ, có lẽ bởi vì vừa rồi mời được Kiếm Thần nên bị thương quá mức, khuôn mặt vốn ngăm đen tỏa sáng kia đã trắng bệch, mắt nhìn về phía cửa lớn, khẩn cầu: "Hà Đại Phong, ngươi còn nhìn cái gì? Còn không mau cứu ta?"

Hạng hai nghìn hai ngàn sáu trăm Lý giai Hào chạy trối chết.

Bạch Đường giả mập mạp canh giữ ở cạnh cửa, vừa nghe Lý giai Hào gọi hắn ra tay, chẳng những không đi về phía trước, ngược lại lui về phía sau vài bước.

Vừa thay đổi, một đám thương thủ đen vừa cầm một nhóm thương thủ, muốn tiêu diệt ta kiêu ngạo, liền khua tay hướng về phía ta liên tục nói: "Hiểu lầm, đây đều là hiểu lầm! Thanh Long Tử giết ông nội ngươi, cùng thù hận của ngươi không đội trời chung! Lý Giai Hào làm ác, chết chưa hết tội! Ngươi có lửa giận gì, rải lên người bọn họ đi! Ta chính là mời bọn họ đến giúp... Cái gì chứ. Ngươi bận gì, ta đi trước, ngày khác chúng ta gặp lại sau."

Nói xong, gia hỏa này vậy mà mở cửa lớn, xoay người bỏ chạy.

Hắn nói không sai, dù là Thanh Long Tử hay Lý giai Hào ta đều tuyệt không bỏ qua, nhưng gia hỏa này cũng không phải hạng tốt lành gì!

Vừa rồi nếu không phải Tây Sở Bá Vương cường thế lên đài, một lần hành động diệt sát tam đại kiếm linh, ta cùng Lý Giai Hào đánh ngang tay, hắn khẳng định cũng sẽ âm thầm ra tay.

Huống chi, hắn làm mồi cho hổ, mang theo một đám thương thủ thiếu chút nữa lấy mạng ta, ta càng không thể tha cho hắn!

"Trảm!" Ta vung Trảm Quỷ Thần song đao lên, dùng một chiêu Kinh Phách chém vào cửa.

Phù!

Hắc quang thoáng hiện, lướt qua rất nhanh.

Rặc rặc một tiếng, người phục vụ đã chết từ lâu bên cạnh cửa vỡ thành hai nửa.

Nhưng tên lùn kia lại không tổn thương chút lông tóc nào, cất bước hai cái chân ngắn chạy nhanh, đảo mắt liền từ cầu thang biến mất!

Ta sửng sốt một chút, lập tức liền hiểu ra, vì sao hắn có thể chịu đựng được công kích của Thập Âm vệ mà không chết.

Chính vì cái tên này am hiểu một loại Tá Hồn Thuật cực kỳ quái dị, có thể mượn người khác giúp hắn tị nạn bất cứ lúc nào!

Cũng có thể nói, chỉ cần bên cạnh có người, không cách nào tấn công hồn phách của hắn, âm quỷ thuật cũng không hề có tác dụng với hắn.

Hà Đại Phong đúng không?

Ta nhớ kỹ ngươi rồi!

Lần sau nhìn thấy, ta sẽ một đao cắt da thịt của ngươi, xem ngươi còn lấy cái gì để ngăn cản nữa!

Với loại hàng hóa như ngươi, còn vọng tưởng cướp đi phiên Thiên ấn từ trong tay Long Thanh Thu, đây quả thực chính là trò cười.

"Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ!" Vừa thấy Hà Đại Phong trốn đi, Lý gia hào tức giận mắng một tiếng, sau đó nói với ta: "Trương Cửu Lân, xem ra tiểu tử ngươi có bản lĩnh, ta nhận thua! Nhưng mà tính toán tỉ mỉ, hai ta cũng không có thù lớn. Nếu không phải là ăn mấy cái vay nặng lãi dưới tay ngươi, đánh bị thương mấy người sao? Nhưng ngươi cũng giết ta nhiều người như vậy, hai lần liền có thể coi là hòa nhau."

"Lát nữa, ta đem cái kia họ Bạch phóng ra, cái này cũng sẽ lật qua. Từ nay về sau, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ngươi làm việc của âm vật của ngươi, ta kiếm tiền của ta..."

"Ngươi cho rằng hôm nay là có thể sống sót sao?"

Ta đi về phía trước hai bước nói: "Ta đã giết những người nào, tất cả đều là cặn bã của xã hội làm việc ác giấu mạng người, những người này bị ngươi thu nạp cùng một chỗ, lại làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý?"

"Ngươi cho vay nặng lãi, buôn bán hàng hóa mua bán, mở sòng bạc, ép lương dân vì kỹ nữ, hại bao nhiêu người nhà tan cửa nát, thê ly tử? Cùng ngươi nước giếng không phạm nước sông? Phi! Thế lực đen như ngươi, có bao nhiêu ta giết bấy nhiêu! Ta hôm nay giết tới cửa, không chỉ vì chính mình, càng là vì dân trừ hại, thay trời hành đạo. "

Lý giai hào hơi xấu hổ cười cười nói: "Sinh tài có đạo, có các loại cầu Dương Quan. Ta là lăn lộn trên đường, không dựa vào cái này phát tài dựa vào cái gì? Muốn mở tổ chức phúc lợi viện sao? Ngươi nói ta dựa vào cái này kiếm tiền là không đúng, nhưng các ngươi thì sao? Làm một món âm vật đã gần trăm vạn, còn động một chút là cho người ta một chú, gieo cái cổ trùng gì đó. Vậy tức là chính nghĩa rồi? Chính là lương thiện?"

"Hơn nữa, ta hại người hay không liên quan gì tới ngươi? Ngươi thật sự coi mình là chúa cứu thế."

"Ta chưa từng nghĩ sẽ làm chúa cứu thế gì đó, ta chỉ là một thương nhân âm vật mà thôi! Nhưng ta chưa bao giờ mưu hại người khác, cầm hạnh phúc của người khác, thậm chí là trả giá tính mạng, vì bản thân mình mưu cầu lợi ích! Ta không dám nói hành thiện tại thời khắc nào., Nhưng chưa bao giờ làm bất cứ điều gì vi phạm thiên lý, thương tới vô tội! Nhưng ngươi thì sao? Trong mắt ngươi, trừ chính ngươi ra những người khác là cái gì? Là công cụ, là chó lợn! Vì đạt được mục đích hư vinh hưởng nhạc của ngươi, chuyện gì cũng làm được! Loại bại hoại như ngươi vậy!, Quả thực là thiên lý khó dung, sống lâu thêm một ngày chính là tàn phá vô tình với những người khác! Đã bị ta đụng phải thì ta tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn mặc kệ. Lý gia hào, lúc báo ứng đã đến! Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Ta vừa nói vừa đi về phía trước.

Lý giai hào vừa thấy thái độ kiên quyết của ta, cũng không tiếp tục tranh luận thị phi với ta nữa, vừa liên tục lui về phía sau, vừa nói: "Trương Cửu Lân, ngươi không nên bức người quá đáng! Ta vẫn là câu nói kia, ngươi nếu dừng ở đây, thì cũng thôi đi. Ân oán chấm dứt, hai chúng ta đều ở trên mảnh đất của Võ Hán này kiếm cơm ăn, cúi đầu không thấy ngẩng đầu nhìn, nói không chừng lúc nào đó, còn có thể giúp đỡ lẫn nhau một phen, nhưng nếu ngươi thật sự làm ta quá sốt ruột... "

"Vậy thì sao." Ta nhìn chằm chằm hắn, từng bước ép sát.

Lý gia hào chết chắc rồi!

Ta đang muốn nghĩ trừng phạt lão khốn kiếp Thanh Long Tử kia.

Nhưng đột nhiên, ta chợt phát hiện trong ánh mắt Lý Lương Hào lóe lên một tia giảo hoạt, giống như có âm mưu gì đó đột nhiên thực hiện được!

Mặc kệ nhiều như vậy, cứ xử hắn trước rồi hãy nói.

Ta đột nhiên bước một bước vọt tới.

Lý Phương Hào từ sau lưng móc ra hai thanh súng pháo.

Bùm bùm bùm bùm!

Thương vang, châm Vô Hình của ta cũng bay ra ngoài.

Châm vô hình bị bắn lệch qua một bên, rơi vào trên bờ vai của hắn, toàn bộ cánh tay đều bị chém đứt rời.

Thương và cánh tay rơi xuống đất.

Lý giai hào không lo được đau đớn, xoay người một cái từ trong cửa động sụp đổ nhảy xuống!

Lúc này ta mới hiểu được, hắn vừa làm bộ cãi nhau với ta, vừa liên tục lui về phía sau, chính là muốn tới gần phá khẩu, thừa cơ chạy trốn.

Ta trốn qua được rồi từ trong đống xác chết đứng lên.

Thời điểm ta tới gần bên cạnh hắn, đã sớm đề phòng chiêu này, nếu không với khoảng cách gần như thế, căn bản là trốn không thoát. Dù vậy, vẫn có một viên đạn được xẹt qua bờ vai của ta, rạch ra một cái rãnh cạn sâu nửacm.

Hơi lệch một chút đã đánh trúng đầu ta!

Ta mới vừa rồi nhảy vào với hắn, đột nhiên phát giác chân của ta hình như bị thứ gì đó bắt được.

Quay đầu nhìn lại, không ngờ lại là nửa cái xác chết!

Đó là một mỹ nữ Hà quan, phần eo trở xuống đều đã đứt, máu me đầm đìa kéo ra thật xa, máu tí tách rơi tí tách vẫn đang chảy như cũ.

Nhưng hai cánh tay của nàng lại túm chặt lấy chân của ta, hơn nữa nàng đang ra sức bò về phía trước, muốn nhào qua cắn ta một cái!

Ngay cả vung vài cái cũng không được, ta vội vàng triệu hồi Vô Hình châm cắt xuống.

Bốn bề đều phát ra những âm thanh tường tận.

Quay đầu nhìn lại, toàn bộ tử thi trong đại sảnh trong nháy mắt đều sống lại.

Dù là hoàn chỉnh hay là tàn phế thì!

Đều đang ra sức giãy dụa, loạng choạng hướng ta lao tới.

Thậm chí ngay cả máu chảy đầy đất, óc, ruột gan cũng đang không ngừng lưu động, tuôn ra.

Không tốt, hình như ta trúng kế!

【 UP: hôm nay bí tàng sơn hải tân thư của lão Cửu đã lên giá, nấu bí tự, chỉ để ký vào từng chữ một. Thích lão Cửu thư, làm bằng hữu của lão Cửu, mời đến tiểu thuyết đốm lửa viết một chương mới nhất của bí tàng sơn hải! Bái tạ các vị.)

Không gian tử vong thứ hai nghìn, sáu ngàn chương thứ tám...

Tàn chi tử thi đầy đất tràn đến, Lý Giai Hào lại bỏ chạy.

Ta cũng không kịp nghĩ nhiều, chạy liền mấy bước, nhảy xuống phía cửa hang vừa chạy thoát của y.

Ầm!

Đó rõ ràng là một cái động lớn, nhưng hai chân ta đạp lên lại phát ra một tiếng vang phịch.

Cả người cứ như vậy lơ lửng ở trên cửa động, giống như bị vật vô hình gì đó chặn lại!

Ta có chút nghi hoặc, lại dùng sức giẫm mấy cước, đích xác là như thế!

Cửa động kia như là một tầng băng lạnh, hoặc là thủy tinh được cường hóa.

Xuyên thấu qua nơi này, có thể thấy rõ ràng một mảnh hỗn độn không gian hạ tầng kia, nhưng bất luận thế nào ta cũng không đáp xuống được.

"Trương Cửu Lân, ngươi cho rằng ngươi thắng sao?" Bên tai lại truyền đến thanh âm to lớn kia.

Thanh Long Tử tự xưng là Long Thanh Thu thúc thúc.

"Hoàn toàn ngược lại, ngươi đã hoàn toàn rơi vào cạm bẫy của ta!"

"Ngươi biết không? Cao tầng này là cố ý chuẩn bị riêng cho ngươi đó."

"Vì sao Lý Giai Hào từ bỏ căn cơ nhiều năm kinh doanh ở Thiểm Tây tiến về Võ Hán? Tại sao lại chỉ chọn tòa lâu các bên bờ sông này làm trụ sở lâu dài? Mà tại sao lại kiến tạo tòa tế đàn kỳ dị tinh quái này ở tầng cao nhất này? Tất cả những thứ này đều là cố ý chuẩn bị cho ngươi."

"Ngươi trời sinh bất phàm, là chủ của vạn linh. Gia gia của ngươi từ Long Tuyền sơn trang lấy trộm bí mật kia, muốn mở cánh cửa đại đạo, ngươi chính là chìa khóa duy nhất!"

"Có thể lừa ngươi hợp tác là tốt nhất, nhưng ta tự nhiên cũng không ngây thơ như vậy! Cho là ngươi thật sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, cho nên đã sớm dụ sử dụng Lý gia chuẩn bị tốt hết thảy, chỉ chờ một mình ngươi nhảy vào thôi."

"Cả tòa đại điện này chính là phần mộ của ngươi, tòa tế đàn này chính là nơi về cuối cùng của ngươi! Chỉ cần hiến tế linh hồn của ngươi cho Diêm La vương quân, vậy ta..."

Ầm!

Ngay lúc hắn nói chuyện, thông qua phương hướng phân biệt thanh âm và tỉ mỉ quan sát, đã phát hiện ra chỗ của tên gia hỏa này, liền ẩn thân trong thân thể một lão giả hói đầu. Giương tay ném ra Vô Hình châm, thi thể bị nghiền nát, đồng thời thanh âm kia cũng bị cắt đứt.

"Ngươi đánh nát những thi thể này cũng vô dụng! Bởi vì ta căn bản không ở đây."

Từ một hướng khác, thanh âm tên kia lại truyền ra.

"Âm linh mà ngươi phóng thích quả thật rất cường đại, thoáng cái đã đánh tan thế thân của ta. Thế nhưng không cách nào tiêu trừ chân hồn của ta!"

"Tốc độ trưởng thành của tiểu tử ngươi đích xác vượt xa dự kiến của ta. Nhưng đối mặt với Ly Hồn đại trận này, ngươi cũng vô kế khả thi! Ta khuyên ngươi cũng không cần giãy dụa, ngươi căn bản là không trốn thoát được! Trừ phi ngươi cũng buông bỏ linh hồn."

"Ngươi có biết những người này vì sao mà chết không? Tất cả đều bị ta rút linh hồn ra! Mấy trăm linh hồn cá nhân!"

"Ta có thể nói rõ ràng cho ngươi biết, kế tiếp ta muốn làm gì..."

"Ta muốn thâm nhập linh hồn ngươi, chiếm cứ thân thể ngươi! Đem linh hồn ngươi rút ra hiến tế cho Diêm La vương quân, mà ta liền biến thành Trương Cửu Lân."

"Giàu tài của ngươi, tất cả ngoài thân ngươi đều thuộc về Lý Giai Hào, mà ta chỉ cần thân thể của ngươi, thân thể chủ nhân của Vạn Linh!"

"Từ nay về sau ta chính là Trương Cửu Lân! Không cần mượn trợ từ kẻ nào, ta có thể phá vỡ Đại Đạo Chi Môn! Ngươi dễ dàng đạt tới cảnh giới không có đế đế cấp trong truyền thuyết! Long Thanh Thu hắn cho dù nắm giữ phiên Thiên Ấn thì có thể làm được gì? Đến lúc đó, Long Tuyền Sơn Trang chính là của ta, toàn bộ thế giới này cũng là của ta! Ta muốn đoạt lại tất cả những gì ta đã mất! Ngươi hiểu chưa! Ha ha ha. "

"Nếu đám đần độn dưới lầu có thể xử lý ngươi, vậy thì tốt nhất. Ta chỉ cần bắt được linh hồn của ngươi để hiến tế là được, về phần thân thể của ngươi bị tổn hại thành bộ dạng thế nào cũng không quan trọng! Đương nhiên, ta cũng biết, chỉ dựa vào đám thủ hạ ngu ngốc Lý Giai Hào kia căn bản không làm được, cho nên cũng không cố ý an bài cái gì, ở chỗ này lẳng lặng chờ ngươi."

"Nói thật cho ngươi biết! Lúc trước gia gia của ngươi chính là chết như vậy, chỉ có điều chấp niệm của lão già kia cực kỳ cường đại, vậy mà lại gắng gượng lâu như vậy. Ta thấy ngươi thân phận là chủ nhân của Vạn Linh Chi Chủ cho nên đặc biệt cẩn thận, trước tiên đã cắn nuốt mấy trăm linh hồn. Lần này cho dù ngươi có là vô thượng Thần cấp cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta! Ha ha ha..."

"Hiện tại ngươi đã biết hết tất cả, nhưng cũng không biết làm thế nào, có phải là khóc không ra nước mắt hay không! Ha ha ha... Chẳng qua hết thảy cũng không quan trọng, linh hồn ngươi lập tức tiêu tán, ý thức tiêu thất, từ nay về sau sẽ không còn buồn rầu nữa."

Thanh âm kia trái một câu, phải một câu, phân biệt từ các phương hướng khác nhau thi thể truyền ra.

Đúng như hắn nói, cho dù ta đem tất cả thi thể đập nát cũng vô dụng, bởi vì gia hỏa này vận dụng Chân Hồn Thuật cực kỳ quỷ dị. Toàn bộ không gian trong thành, trừ bản thân ta ra, chẳng những không có một người sống, thậm chí ngay cả một linh hồn thuần túy cũng không có.

Xác chết đầy đất, máu tàn vẫn ồ ồ phun trào đánh về phía ta.

Ta ngay cả lui liền đến góc tường, vung phù chú ra đánh ra một cái động lớn trên tường.

Nhưng giống như trên mặt đất là động khẩu, vẫn như cũ không cách nào chạy ra!

Toàn bộ không gian phảng phất như một cái vạc thủy tinh cực lớn, ta bị vây ở bên trong, căn bản là không có đường để trốn!

Vốn là định tiêu diệt Lý giai Hào, diệt trừ một phương ác bá.

Không ngờ tới, cuối cùng lại rơi vào bẫy mưu đồ đã mưu đồ từ lâu của bọn họ!

Nhưng mà, ta không hối hận chút nào!

Lần này, bọn họ giữ lại ông chủ Bạch gia và mấy tiểu nhị kia, nếu ta nhịn không được, bọn họ sẽ từ bỏ ý đồ sao?

Nói không chừng lần sau sẽ nguy hiểm tới người khác, thậm chí là Doãn Tân Nguyệt.

Nhưng vấn đề hiện tại là làm sao chạy khỏi nơi này?

Nếu như có khả năng, tốt nhất là trực tiếp giết chết tên Thanh Long tử si tâm vọng tưởng này!

Nếu không gia hỏa này nhất định sẽ tìm đến phiền phức của ta!

Ta vừa suy tư vừa lui về phía sau.

Nhưng không gian nơi này mặc dù rất lớn, nói cho cùng cũng chỉ là tầng một mà thôi, những thi thể kia càng đuổi càng gần, đã ép cho ta không còn chỗ để trốn.

Mặc dù ta cũng không rõ một khi bị những thi thể tàn huyết này nhiễm vào sẽ như thế nào, nhưng ta cũng không dám tùy tiện thử nghiệm.

Vừa lui, ta liền bị buộc đến sát quảng trường, rơi vào đường cùng, ta đành phải bước lên bậc thang lui lại phía sau "Thiên Đàn".

Những thi thể, máu, óc, nội tạng kia đã dần dung hợp vào nhau, tựa như một khối nước da cực lớn vừa ghê tởm. Tựa như mọc lên mấy trăm cái đầu lâu, tay chân, giương nanh múa vuốt xông về phía ta.

Leo lên bậc thang theo sát không tha!

Ta bị từng bước một ép vào Thiên Đàn.

Từ bên ngoài thoạt nhìn rất lớn, nhưng biên giới không gian lại cực nhỏ, đại khái cũng chỉ mười mấy mét vuông, đối diện đang cung cấp một tượng đá cao hơn ba thước.

Ngũ quan thô sơ kết nối cùng tay chân của thân thể, rất giống tượng đá người khổng lồ sống lại trên đảo.

Ầm!

Cửa đá sau lưng nặng nề rơi xuống, trong phòng nhỏ tối đen như mực.

"Trương Cửu Lân, ước nguyện đi, nếu như tâm tình ta tốt, nói không chừng còn có thể giúp ngươi hoàn thành!"

Thanh Long Tử âm trầm lâu không lên tiếng lại truyền đến.

Tháp Nhất Lục Cửu Chương thứ hai, Phát uy!

"Ta muốn ngươi chết không có chỗ chôn, vĩnh viễn không được siêu sinh!" Ta lớn tiếng kêu lên: "Ta đã là chủ của vạn linh, há có thể bị loại hàng hóa như ngươi hù doạ? Có bản lãnh gì cứ việc sử dụng ra đi! Ta ngược lại muốn xem, rốt cuộc là ai sống ai chết."

"Hừ hừ! Vậy ngươi cứ tận tình hưởng thụ đi, mở." Thanh Long Tử đột nhiên quát to một tiếng.

Bốp!

Tượng đá vô danh trên Thiên Đàn phía trước mở hai mắt ra, hai đạo hào quang vàng rực rỡ giống như đèn chớp chiếu trên người ta.

Toàn bộ vách tường bốn phía Thiên Đàn trở nên trong suốt, bên ngoài có một đoàn thi thể nhục thân cực kỳ cổ quái, dính sát vào bốn phía.

Từng đạo linh hồn trong suốt phiêu đãng trên không, lập tức hợp thành nhất thể.

Vèo một cái, trong đầu ta hình như có thêm một thứ gì đó!

Cứ như thể đây không phải trong thần thức của ta, mà là một không gian khác, còn ta chẳng qua chỉ là khách qua đường mà thôi.

Chung quanh là một màu đen kịt, vô thượng vô hạ, vô cùng vô tận.

Dường như ta đã rơi vào trong Mặc Hải, hắc ám đậm đặc đang nhanh chóng cắn nuốt từng tấc linh hồn của ta.

Ý thức của ta cũng từ từ biến mất, vừa buồn ngủ lại lập tức muốn ngủ.

Ta cố hết sức giãy dụa, lại một lần nữa khuyên bảo mình tuyệt đối không được ngủ, ngàn vạn lần không được ngủ!

Ầm!

Bùm bùm bùm bùm!

Đột nhiên, giữa ngực truyền đến từng tiếng tim đập.

Ban đầu rất yếu ớt nhỏ nhắn, nhưng dần dần cường đại lên, càng ngày càng dày đặc, càng ngày càng cường đại!

Dần dần giống như ức vạn người đồng thời gõ vang.

Ầm!

Bùm bùm bùm bùm!

Càng ngày càng vang, càng lúc càng lớn.

Hắc ám vây quanh tựa như nhận ra cái gì, run lên bần bật.

Xoạt một tiếng, trước mắt hắn xuất hiện một quầng sáng, ánh sáng kia lúc đầu còn không sáng ngời, nhưng lập tức từ từ phóng đại.

Chỉ một thoáng đã tràn ngập toàn bộ thế giới!

Bóng tối không thấy đâu nữa, xung quanh thân đều là xương sọ màu trắng bệch!

Một viên lại một viên, trừng đôi mắt đen ngòm, miệng rộng, cao giọng hô cái gì đó.

Ý thức của ta dần dần thanh tỉnh, ánh mắt mơ hồ cũng trở nên vô cùng thanh tịnh!

Núi cốt, biển xương, nhìn vô tận!

Vô số cái đầu lâu màu trắng vây quanh bên ngoài cơ thể ta, xếp thành từng ngọn núi cao, từng vùng biển mênh mông biển rộng.

Mỗi một bộ xương đầu đang không ngừng nhảy nhót kêu to.

Cốt sơn đang run rẩy, cốt hải đang bành trướng, ta nghe rõ bọn họ đang kêu gọi cái gì.

Giết!

Giết! Giết! Giết!

Hàng tỷ cái đầu lâu đang lớn tiếng nhảy nhót, cao giọng điên cuồng gào thét.

"Đây... đây là có chuyện gì?" Bên tai ta lại xuất hiện một thanh âm.

Quay đầu nhìn lại, thì ra là Thanh Long Tử!

Lão gia hỏa này cực kỳ ngạc nhiên nhìn bốn bề cốt sơn cốt hải, có chút không rõ tình huống!

Hắn tìm không ra, ngược lại ta đã hiểu rõ, đây là không gian thần thức bên trong Cửu Sinh tháp.

Hắn cắn nuốt mấy trăm đạo linh hồn, mạnh mẽ xâm nhập vào trong cơ thể ta, muốn rút linh hồn của ta, chiếm lấy thân thể của ta, nhưng dưới sự giãy giụa mãnh liệt của ta, vậy mà hắn lại mang tới nơi này.

Lần trước ở trong cổ mộ Chiếu Thiên, mượn Vạn Sinh Tế, muốn mở ra cánh cửa thức tỉnh cho ta, cuối cùng lại thất bại.

Nhưng chỉ mình ta biết, tuy cửa thức tỉnh không mở nhưng lại vô tình giúp ta liên thông bí cảnh Cửu Sinh tháp!

Ức vạn nhịp tim cũng bắt đầu từ đó!

Cá lớn từng nói, trọng yếu trong tam bảo Cửu U chính là tòa tháp Cửu Sinh này.

Trải qua mấy lần thần kỳ và trùng hợp, ta đối với điểm ấy tin tưởng không chút nghi ngờ!

Thanh Long Tử ngươi được lắm! Dám theo thần niệm của ta chạy đến nơi đây, ngươi tự tìm đường chết rồi.

Giết! Giết! Giết!

Hàng tỷ khô lâu kêu to.

Ta xông thẳng đến, nhắm chuẩn đầu Thanh Long Tử, một quyền hung hăng đánh ra!

Ầm!

Thanh Long Tử không kịp đề phòng, hoặc có thể nói là còn chưa tỉnh táo hẳn trong tình cảnh trước mắt, đã bị lần này ta đập cho một cái thật mạnh, một làn khói đen từ trên người hắn bay ra ngoài.

Ngay sau đó, ta lại một quyền, hung hăng đập hắn ngã xuống đất, phi thân lên, cưỡi trên người hắn, nắm đấm như mưa to điên cuồng nện xuống!

Phù!

Phù!

Từng đạo khói đen bay ra.

Bọn khô lâu càng vui vẻ hơn, tiếng la hét càng ngày càng lớn!

Núi xương điên cuồng, cốt hải mãnh liệt! Toàn bộ thế giới điên cuồng mà lắc lư kịch liệt.

Thanh Long Tử bị đánh tơi tả cuối cùng cũng tỉnh táo lại, mạnh mẽ hất bay ta ra ngoài, nhảy dựng lên, cười ha hả nói: "Ta hiểu rồi! Đây là nơi thần thức của ngươi! Quả nhiên không hổ là chủ nhân của vạn linh, không giống người bình thường."

"Chỉ cần ở chỗ này tiêu diệt ngươi, ta liền có thể triệt để chiếm cứ thân thể ngươi, cướp đoạt linh hồn của ngươi!"

"Hừ!" Ta bóp nắm đấm nói: "Ngươi biết thế nào rồi? Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua địa bàn ta làm chủ sao? Ngươi một mực lén lén lút lút không dùng chân thân lộ diện, ta đang lo lắng không có biện pháp đối với ngươi! Hiện tại xem ra, ta chỉ cần xử lý ngươi ở chỗ này, ngươi cũng sẽ thật sự hồn phi phách tán! Bất luận chân thân của ngươi ở đâu, bất luận để ai cứu cũng vô dụng."

"Ha ha ha..." Thanh Long Tử ha ha cười nói: "Trương Cửu Lân, ngươi thật sự quá trẻ! Ở trong thần thức của ngươi thì thế nào? Ta mang theo mấy trăm linh hồn, chẳng khác nào nắm giữ mấy trăm cái mạng! Ngươi dựa vào cái gì mà đấu với ta?"

"Cái đó cũng rất đơn giản! Ngươi có mấy trăm cái mạng, ta sẽ giết ngươi một trăm lẻ một lần, cho đến khi đánh chết ngươi mới thôi." Nói xong, ta siết chặt song quyền lại vọt tới!

Hồn phách giao đấu, không phải liều mạng với thể lực, không phải kỹ xảo, càng không có đau đớn.

Liều mạng chính là nghị lực và niềm tin!

Ta và Thanh Long Tử quần chiến với nhau, chợt trên xuống dưới, đấm nhau mấy trăm quyền.

Dần dần đều có chút không thể duy trì được nữa.

Lực lượng thần niệm nói đến huyền diệu, kỳ thật cũng rất đơn giản, chính là tâm niệm và lực chú ý của ngươi.

Ví dụ như, bảo ngươi vừa tập trung chú ý suy nghĩ một đề toán phức tạp, một bên ở trước mắt ngươi không ngừng thoáng hiện các loại bạo lực, mộng ảo, thậm chí là hình ảnh thân nhân đau đớn, bên tai vang vọng các loại tạp âm, la lên, xen lẫn tiếng khóc của người yêu. Ngươi còn có thể kiên trì bao lâu? Có thể kiên trì chuyện này làm xong hay không?

Lúc này, ta phải đối mặt với thử thách như vậy, hơn nữa đối thủ này còn gian lận mấy trăm cái mạng.

Nhưng ta một lần cũng thua không nổi!

Nói đơn giản chính là, linh hồn Thanh Long Tử cắn nuốt đều là người bình thường.

Tuy rằng số lượng đông đảo, nhưng mà lực lượng thần niệm lại cực yếu!

Sau một phen chém giết, hắn đã có chút lực bất tòng tâm.

Ta lắc lắc đầu, nỗ lực tập trung tinh thần, hung hăng xông lên.

Vứt bỏ hết thảy tạp niệm, chỉ để ý một quyền lại một quyền đập tới.

Vừa điên cuồng nện xuống, ta vừa lớn tiếng kêu to: "Gia gia, Thử tiền bối, Phượng đại sư, Bạch Mi thiền sư, Linh Lung bà bà..."

Một quyền kia đều là thay bọn họ đánh qua!

Mỗi một lần ta cảm thấy trong lòng căm hận và ký ức, ta không thể chết như vậy được, ta muốn hoàn thành sứ mệnh của mình.

Ta không thể để bọn họ hi sinh vô ích như vậy!

Lại lẩm bẩm tên họ hết lần này tới lần khác, một quyền lại một quyền điên cuồng nện xuống!

Dần dần, ta đã quên mình ở nơi nào, lại đang làm cái gì, chỉ để ý một mực điên cuồng nện.

Ầm!

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên một quyền đánh xuống, kim quang bắn ra bốn phía.

Cốt Sơn Cốt Hải, tính cả Thanh Long Tử đều không thấy nữa!

Thân ở nơi đây, lại biến thành thiên đàn nhỏ hẹp mà cổ quái kia, chỉ có điều trên mặt đất bị ta cứng rắn thủng một lỗ lớn! Hơn nữa cực kỳ thần kỳ liên thông mấy tầng! Từ cảnh tượng phía dưới mà nói, hẳn là phòng ở tầng thứ tám.

Một đám người giấy mang theo đao giấy thương đang ngay ngắn trật tự hướng lên cứu viện.

Chương thứ hai ngàn một bảy linh. Nộ trảm Lý giai Hào.

Tượng thần vô danh đối diện căn nhà nhỏ đã sớm vỡ thành một tảng đá, từng dòng máu tươi từ khe cửa ồ ồ chảy vào.

Ta đưa tay đẩy cửa, phát hiện có chút buông lỏng, lui về sau mấy bước ra sức va chạm.

Ầm, cửa đá vỡ vụn, loạng choạng vọt ra.

Bốn bề là một mảnh đỏ tươi!

Khối thân thể bùn nhão ngưng tụ lại một chỗ đã sớm bị nghiền thành mảnh nhỏ, thật sự biến thành một mảng lớn thịt nát!

Trải qua một phen khổ chiến, chẳng những ta không cảm thấy nửa điểm mệt mỏi, ngược lại còn tinh thần gấp trăm lần.

Vô luận là thể lực hay là tu vi so với lúc mới vào lầu còn cường đại hơn nhiều, hơn nữa cũng không phải là tăng lên một chút nào!

Nhảy vọt lên một đoạn lớn, đạt đến độ cao trước nay chưa từng có!

Dưới lầu không ngừng truyền đến từng đợt đinh đinh đang đang, tiếng đồ sắt va chạm vào vách tường, thỉnh thoảng còn có tiếng thở dốc lớn.

nhĩ của ta bây giờ linh mẫn lạ thường, chẳng những có thể đoán ra vị trí cụ thể, còn có thể xác định, phát ra thanh âm này chính là Lý giai Hào!

Cũng không biết Thanh Long Tử có chết hay không, dù sao bình chướng vô hình lúc trước ngăn cản ở trước lỗ thủng đã sớm mất đi hiệu dụng.

Ta từ trên đài đánh cược rút ra thanh Băng Sương Tử Dạ Kiếm kia, thả người nhảy xuống, chạy thẳng đến nơi thở dốc càng ngày càng nhanh.

Quả nhiên đúng là gia hỏa này!

Một tay mang theo trường đao, rụt ở góc tường, liều mạng cùng đám người giấy chen chúc đại chiến không ngớt!

Đám người giấy không có kỹ thuật gì, chỉ biết một chiêu, vung đồ vật trong tay điên cuồng nện xuống.

Nhưng bọn họ không sợ đau, cũng không biết mệt mỏi.

Lý giai hào cũng không biết ở đây chiến đấu bao lâu, người giấy tàn phế trước mặt đã chất đống cao hơn một mét.

Trước khi chạy trốn, một cánh tay của hắn đã bị ta chặt đứt.

Lúc này, trên người, khắp khuôn mặt đều là vết máu.

Không cần nghĩ tới, đây nhất định là của chính mình, bởi vì người giấy không hề chảy máu.

Trên mắt trái cắm nửa đoạn Hồng Anh Thương, lỗ tai cũng bị gọt mất một nửa.

Quần áo sớm đã bị chém nát, thuận theo động tác hắn ra sức múa trường đao, trong vết thương dài trên bụng dài kia, ruột cũng căng tròn dũng động.

Trên đùi bị chém vài đao, dưới da thịt cuồn cuộn đều có thể thấy xương cốt máu chảy đầm đìa.

Dưới lầu khói đen bốc lên, từng làn sương mù sặc người bốc thẳng lên.

Từng ngọn lửa đỏ tươi chợt dài chợt ngắn, không ngừng liếm láp mọi thứ xung quanh.

Cũng không biết hỏa kia là hắn cố ý đốt để ngăn chặn người giấy hay là hỏa chủng lúc trước lại lan tràn lên.

Từ thế lửa xem ra, lập tức sẽ càn quét cả tòa đại điện!

Ta búng tay cái tách, từng bước từng bước đi xuống, những người giấy đang điên cuồng tiến công đều ngừng lại.

Cánh tay Lý giai hào run rẩy, lau máu từ trên trán nhỏ xuống, nghe thấy tiếng bước chân quay đầu nhìn lại, vừa thấy là sắc mặt ta nhất thời kinh hãi, há há miệng muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn nuốt trở vào.

Ta từng bước một đi đến trước người hắn.

Lý giai hào vứt trường đao đi, phù một tiếng rồi quỳ xuống: "Ta phục! Cầu xin ngài tha cho ta đi."

"Tha cho ngươi?" Ta lạnh giọng hỏi: "Chắc hẳn cũng có vô số người quỳ gối trước mặt ngươi, mong ngươi bỏ qua cho bọn họ?"

"Tiểu cô nương bị ngươi ép bán mình mười mấy tuổi xin chưa từng cầu xin ngươi? Người bị vay nặng lãi ép buộc tự treo cổ tự sát có cầu xin ngươi hay không? Bị bài bạc và buôn bán đánh bạc làm cho nhà tan cửa nát, thậm chí người đi lên con đường không pháp cầu xin ngươi? Nhưng ngươi lại làm thế nào vậy?"

"Mỗi ngày trong tòa lầu các này đến cùng phát sinh bao nhiêu tội ác cùng bi kịch nhân gian, lại có bao nhiêu người chết oan trong tay ngươi, chỉ sợ ngay cả chính ngươi cũng không biết!"

"Phải phải không..." Lý giai hào run rẩy nói: "Ta biết sai rồi, cho ta cơ hội đi! Ta nguyện ý lấy ra tất cả tài sản, từ nay về sau cố gắng làm người tốt, cố gắng hồi báo xã hội. Không phải nói bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật sao, ta nhất định sửa đổi lại tự nhiên. Cầu xin ngươi..."

"Lập địa thành phật?" Ta cười lạnh một tiếng nói: "Ta không tin Phật giáo! Huống chi, ta thờ phụng ác có ác có ác quả, thiện có thiện báo."

Mũi chân hắn ta gảy một cái, nâng thanh trường đao lên: "Bây giờ, ta sẽ thay mặt những người từng bị ngươi hại, báo ngay tại chỗ."

"Van ngươi!" Lý Giai Hào một cái đầu dập trên mặt đất, đồng thời bỗng nhiên ôm lấy hai chân ta, dốc hết toàn lực hướng xuống phía dưới đỉnh.

Tên khốn này sắp chết đến nơi còn muốn đẩy ta ngã chết ngay tại chỗ!

Nhưng ta lại đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ có ngươi như vậy còn muốn lập địa thành Phật sao?

Bốp!

Ta một đao chém xuống, trực tiếp chém đứt một cánh tay khác của hắn ta!

Lý gia hào thống khổ kêu lên một tiếng, ngẩng đầu lên, trừng đôi mắt đỏ như máu, hung tợn nói: "Trương Cửu Lân! Ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi."

"Được!" Ta khẽ mỉm cười nói: "Thương nhân âm vật vốn giao tiếp với quỷ, nếu ngươi không phục, có thể tùy thời tới tìm ta."

Két! Lại một đao chặt đứt chân trái.

Lý Giai Hào đau đến lăn lộn khắp mặt đất, khàn giọng điên cuồng gào thét.

Ta tiện tay một đao lại chặt đứt đùi phải, cắt qua bụng, để cho ruột nhỏ lại chảy ra một ít.

"Ta cho ngươi biết, đây chính là báo ứng! Lát nữa, ngươi ở trong đau đớn nhớ lại một chút đi, những kẻ đã từng bị ngươi hại phải không! Tất cả cái này đều là trừng phạt đúng tội." Nói xong, ta bay lên một cước đá hắn vào trong liệt hỏa dưới lầu.

"A... A!" Lý giai Hào ở trong ánh lửa không ngừng quay cuồng kêu thảm.

Ta đốt một lá khói, ngọn lửa liền đốt một lá bùa.

Theo phù chú đốt thành tro bụi, một đám người giấy thi nhau ném vũ khí, hướng trong đống lửa chạy đi.

Những người giấy mà ta chuẩn bị, là phải đánh đám thủ hạ của Lý Giai Hào.

Không ngờ rằng, đám gia hỏa này quá không hữu dụng, còn chưa chờ đại quân người giấy phát huy được tác dụng, đã bị một mình ta giải quyết xong bảy tám phần. dứt khoát còn tốt, cuối cùng vẫn giúp ta ngăn chặn Lý giai hào.

Hiện tại, đầu sỏ đã bị trừng phạt, cả tòa lầu cao gần như đều bị ta hủy diệt, chứng cứ hủy diệt đã đến lúc an toàn rút lui.

Phù chú vừa mới đốt lên này chính là tiêu tán.

Theo từng người giấy xông vào đống lửa, hỏa hoạn càng thêm thịnh vượng.

Ta cẩn thận kiểm tra từng tầng một một một một một một, ngoại trừ những tên liều mạng bị ta giết chết kia, không phát hiện nửa người vô tội. Ngay cả tên bị ta đạp chết không rõ sống chết kia cũng không thấy đâu, lúc này mới yên lòng.

Ta đứng ở cửa lầu nhìn một chút, sương mù vây quanh bốn phía đại lâu đã dần dần tan đi.

Bên ngoài tụ tập đông nghịt một đám đông nghịt, nhìn không thấy bến bờ.

Phải nghĩ biện pháp, mau chóng đem đám đông tản đi mới tốt, nếu không lát nữa tòa nhà sụp xuống chắc chắn sẽ làm tổn thương đến người vô tội, ít nhất cũng phải cho bọn họ thời gian để hồi phục đầy đủ để rút lui.

Ta âm thầm suy nghĩ, lại xoay người trở về, bốc khói lửa vọt tới lầu năm, nhìn chung quanh một chút, chỉ có thể là ít người nhất bờ sông này.

Hơn nữa bởi vì quan hệ cảnh sát nghiêm ngặt, đều cách rất xa.

Ta tìm một chút khối vịt quay tán loạn, đập xuống bãi đỗ xe phía dưới.

Liên tiếp vài cái, đám người vây xem đều tránh ra xa, ngay cả bánh xe cũng mở xa một chút.

Tiếp đó, ta lại tiếp tục ném nốt số phù lục còn lại ra mặt tường.

Tiếng nổ ầm ầm liên tiếp vang lên, từng khối tường ngói lớn nhỏ không đều rơi xuống, toàn bộ mặt tường lầu năm bên này đều bị chấn động văng ra, thân tường xuất hiện một cái lỗ thủng lớn.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, lại có mấy chiếc xe quay mở ra, xua đám người vây xem tản ra rất xa, ngay cả thương hộ phụ cận cũng bị khuyên đi.

Ta đang đốt ngọn lửa bên cửa sổ, đốt một tấm phù chú cuối cùng khống chế xe giấy.

Ầm!

Ầm ầm ầm!

Bốn phía ngoài tòa lầu đồng thời vang lên trăm trận tiếng oanh minh cực lớn.

Ngay sau đó, lại là từng tiếng nổ mạnh va chạm vào mặt tường, những hòn đá trên lầu bị tàn phá, bên ngoài đang treo lơ lửng, ngoại cơ liên tiếp rơi xuống.

Đám người xung quanh, xe cộ cũng không cần cảnh giới truy đuổi, lập tức chạy ra khỏi phạm vi nguy hiểm.

Tần suất các loại xe công trình chuyển động càng ngày càng cao, lầu các nhẹ nhàng lay động lên.

Khói đặc cuồn cuộn bay tán loạn bốn phía, ngọn lửa đã chui ra cửa sổ.

Ầm!

Theo một tiếng gầm rú đinh tai nhức óc cuối cùng, dựa vào ốc cơ bên bờ sông bị đào đứt, cả tòa nhà hào phú bỗng lay động một cái, ngã thẳng xuống mặt sông.

Ngay tại thời điểm đại điện nghiêng vào mặt sông, ta thả người nhảy một cái, nhảy xuống.

(D: kết cục của Lý Giai Hào mọi người có hài lòng hay không? Hoan nghênh hoan nghênh chú ý hiệu công chúng của lão Cửu:

Đạo Môn lão Cửu, tiến cử thư Kính Sơn Hải bí tàng mới của lão Cửu!)

Một nghìn hai ngàn một chương cứu vớt ông chủ Bạch, hai nghìn một...

Ta mới vừa chui xuống nước, cả tòa lầu cao cũng theo sát phía sau ầm ầm sụp đổ!

Sóng nước cuồn cuộn, hung triều dâng trào, giống như sóng thần vậy!

Ta cực kỳ mạo hiểm tránh thoát khỏi nguy cơ bị tòa nhà đè ép, ra sức bơi lên bờ.

Quay đầu nhìn lại, tòa đại điện nguy nga hào hùng kia đã sớm thành một phế tích, đám người vây xem lít nha lít nhít, biểu cảm trên mặt không giống nhau, có sợ hãi thán phục, có kinh ngạc, càng nhiều hơn là cười trên nỗi đau của người khác.

Xem ra, Lý Giai Hào này làm hỏng chuyện, sụp đổ của đại điện ngược lại khiến mọi người rất vui vẻ.

Nhưng đây không phải là ta có hứng thú tiếp tục ở lại đây quan sát, theo con đường chạy thẳng về phía trước—— bởi vì ông chủ họ Bạch đang đóng cửa ở đằng kia.

Lý giai hào tội ác chồng chất, hơn nữa cực kỳ giảo hoạt, rõ ràng biết ta sẽ đến tìm hắn tính sổ, chắc chắn sẽ không đặt Bạch lão bản ở khách sạn.

Hắn vốn định giữ ông chủ Bạch Tài làm con tin uy hiếp ta, nhưng vừa thấy thái độ của ta lại kiên quyết như vậy, không thể không giết hắn. Cũng biết, dùng ông chủ Bạch uy hiếp ta cũng chẳng làm nên chuyện gì, vì vậy liều mạng đánh cược một lần, muốn đồng quy vu tận với ta.

Nhưng y nào biết, ngay từ lúc ta bước vào cung điện cao cấp, đã biết ngay ngay rồi, lão Bạch cũng không có ở đây!

Những năm gần đây, ta phát giác được kẻ địch càng ngày càng nhiều, hơn nữa rất có thể bất cứ lúc nào cũng hạ thủ với người bên cạnh ta đều làm ra một ít phù chú, phân biệt phát cho Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử, hơn nữa còn chuẩn bị cho Hạ lão sư Lý Tiểu Thuần một phần.

Lão Bạch là trợ thủ đắc lực của ta, vẫn luôn chăm sóc cái phố cổ, đã mua cho lão ta một tấm.

Đó là một tấm Truy Tung phù.

Trong phạm vi nhất định, ta có thể cảm nhận được phương vị đại khái.

Bất kể sống hay chết, bất kể thi thể hay linh hồn, ta đều có thể phán đoán chuẩn xác phương hướng.

Ngay khi ta vừa tiến vào gia đình quyền quý, trong lòng đã nắm chắc rồi, lão Bạch không ở nơi này.

Nhưng mục đích chuyến đi này của ta không đơn thuần là muốn cứu lão bạch ra, càng quan trọng hơn chính là loại bỏ triệt để u ác tính nguy hại xã hội này!

Hiện tại Lý giai Hào đã chết, đại sảnh cao quý cũng sụp đổ, tất cả đều đã kết thúc, nhiệm vụ duy nhất chính là cứu lão Bạch ra.

Cảm giác phương hướng của phù chú, rất nhanh đã tới trước cửa dẫn đường.

Đây là một chỗ sản nghiệp dưới tên Lý gia, tối qua còn bị Diệp Tố Linh đại náo một trận.

Cũng không biết dẫn này chỉ có buổi tối mới mở cửa, hay là bị Diệp Tố Linh đập một hồi phải tu chỉnh hai ngày, trên màn cửa nặng nề treo khóa, một bóng người đều không nhìn thấy.

Ta trực tiếp dùng Vô Hình châm đập cửa mở, phần phật kéo qua Quyển Liêm Môn.

"Ai?"

Hai tráng hán ngoài cửa ngồi xổm xuống, tay cầm lấy thanh đao bầu sáng loáng.

Ta không nói hai lời, xông thẳng tới, trái một quyền một cước phải, hai tên kia tất cả đều nằm lăn ra đất.

"Con mẹ nó, ngươi có biết đây là hào phóng hay không..."

Một kẻ trong số đó, không biết tốt xấu, vừa mưu toan đứng dậy, vừa hùng hùng hổ hổ, rất là không cam lòng.

"Thật xin lỗi, hào ca của các ngươi đã chết." Ta lại bồi thêm một chân.

Tên kia bị đạp bay ra ngoài, trong tiếng răng rắc không biết gãy mấy khúc xương.

Một gia hỏa khác lại thông minh hơn nhiều, co rúm trên mặt đất, chỉ lên trên: "Tam... Tam Lâu."

Ầm!

Y cũng giơ chân đá ra ngoài, bước nhanh lên lầu.

Trong hành lang có mấy tên buồn chán ngán ngồi yên, vừa thấy ta xông lên đã lấy lại tinh thần, sắc mặt dữ tợn cầm vũ khí xông lên đón đầu.

Ta cũng lười nói, trực tiếp xông qua.

Tất cả mọi người đều nằm rạp xuống đất, không phải đứt tay thì cũng gãy chân, kêu rên đầy đất!

Ta cũng không thèm nhìn, bay thẳng về phía cuối con đường.

Rặc rặc! Cửa túi bị ta một cước đạp thành hai nửa.

Trong mấy tiểu tử vây quanh bàn chơi bài tú lơ khơ kia lập tức sững sờ.

Trong góc đối diện, ông chủ trắng bị trói.

Bị bịt miệng, toàn thân đều là vết thương.

"Ngươi hắn sao lại tìm..." Tiểu Hoàng Mao cầm đầu vứt bài tú lơ khơ đứng dậy, chỉ vào cái mũi của ta muốn mắng cái gì.

Bị ta lăng không đạp một cước thẳng từ phòng khách ngăn cách đến sát vách tường chính giữa thình lình lộ ra một lỗ thủng lớn hình người.

Mấy anh chàng khác dưới sự kinh loạn còn chưa kịp nắm vũ khí bên người, đã bị ta dễ dàng quật ngã xuống đất, cả đám toàn thân đầy máu, lăn lộn khắp mặt đất!

"Lão Bạch! Để ngươi chịu tội." Ta tiến lên một bước, túm lấy tấm vải rách mắc trong miệng lão bản trắng, xé sợi dây thừng ra.

"Đại chưởng quỹ!" Ông chủ họ Bạch nước mắt chảy dài: "Đều là do ta không dùng được."

"Chúng ta trở về rồi nói." Ta vỗ nhẹ nhẹ nhẹ bờ vai của hắn, một tay cõng hắn lên rời đi.

Vừa ra đến cửa, hắn đã ném ra một tấm Liệt Diễm Phù, lập tức sau lưng bốc lên một mảnh lửa lớn hừng hực!

Đưa ông chủ trắng tới trong viện kiểm tra một phen, thấy không có chuyện gì lớn, ta mới tạm an tâm trở về tiệm cổ.

Vừa thay y phục xong, cửa phòng đã bị oanh một tiếng mở ra.

"Không được nhúc nhích, không được nhúc nhích!" Hô rắc vọt vào một đám kỵ binh vũ trang hạng nặng, đồng loạt chỉ vào ta khẩu thương đen sì.

"Trương Cửu Lân, ngươi bị bắt cóc rồi!" Tên viên giám sát cầm đầu trầm xuống khuôn mặt to tròn tối như mực kêu lớn, đồng thời hướng ta dương lên lệnh bắt giữ.

Ha ha, tới cũng nhanh thật.

Ta liếc hắn một cái, bất động thanh sắc cười nói: "Vậy rốt cuộc ta phạm tội gì? Vậy mà lao động lớn như vậy viên cảnh giới tự mình đến cửa."

Trên bờ vai tên này treo danh hiệu cảnh đốc cấp hai, dựa theo hành chính phân chia, ít nhất là một trưởng công chính phân cuộc.

"Giết người, phóng hỏa, nguy hại cho mật thám!" Tên kia nghĩa chính ngôn từ nói.

"U, tội danh này thật không nhỏ, ngươi có chứng cứ không?"

"Rất nhiều người chứng minh trong tửu lâu hào hoa phú quý phát sinh một loạt án giết người phóng hỏa đều là ngươi phạm vào, thậm chí ngay cả sụp đổ lớn cũng có quan hệ trực tiếp với ngươi!"

"Chỉ bằng chính ta giết người phóng hỏa, còn làm sụp cả tòa đại điện? Chuyện này các ngươi tin sao?" Ta quay đầu nhìn mấy cảnh sát khác.

Ánh mắt những người khác có chút trốn tránh, mặt đen sĩ quan khoát tay chặn lại nói: "Mang về!"

Mấy tên cảnh báo lấy tên còng người xông lên.

Ta không phản kháng chút nào, phi thường phối hợp cười ha ha duỗi hai tay ra, hơn nữa còn dặn dò bọn họ ngàn vạn lần đừng có chạm vào vật hư.

Ngoài cửa tư thế càng dọa người, hơn mười chiếc xe ngựa xếp thành một hàng chữ Nhất, đối diện trên đỉnh lầu bố trí thương binh, giao lộ còn đỗ một chiếc xe vũ trang nổ. Một đám viên nguyễn cầm trong tay như lâm đại địch nghiêm trận sẵn sàng đón địch.

Bởi vậy xem ra, nếu như vừa rồi ta hơi có động tác, đừng nói chính mình, mà cái tiểu điếm này khả năng trong nháy mắt sẽ bị đánh thành tổ ong vò vẽ ngay lập tức.

Tất cả chưởng quầy, tiểu nhị trên đường đều bị chấn bay ra khỏi phòng tuyến, đứng từ xa nhìn.

"Lưu chưởng quỹ, ngươi chăm chỉ một chút, ta lập tức sẽ trở về." Ta kêu lên.

Lưu mập mạp trốn trong đám người, từ xa gật gật đầu với ta.

"Còn muốn trở về? Nằm mơ đi! Lên xe đi." Giám quan mặt đen trầm giọng nói, lệnh mấy đoàn giám sát cao lớn hộ tống ta lên xe

Thiết Lung.

Trước sau có năm sáu chiếc xe ngựa hộ vệ, dọc theo đường đi báo động sáo dài vang lên!

Lớn như vậy cho tới bây giờ, ta chưa bao giờ có uy phong như vậy.

Hai bên đường tràn đầy quần chúng không biết lý do, đột nhiên, ta cảm thấy chính là hảo hán bị đè ép hình trường kia! Ta rất muốn quay ra ngoài cửa sổ hét lớn một tiếng: "Mười tám năm sau, lão tử lại là một hảo hán."

Đáng tiếc là bây giờ không định ép ta tới Hình Tràng mà định nhốt ta ở Hình đường.

Chỉ là, ai xét xử ai còn chưa biết được đâu!

Chương thứ hai nghìn mười hai để ta thẩm phán ngươi!

"Tên họ."

"Tên họ!"

"Ta hỏi ngươi tên gì!"

Ngồi ở đối diện cảnh sát mặt đen hổn hển hét lớn.

Ta cười ha hả nhìn hắn một cái rồi nói: "Sao? Ngay cả ta cũng không biết gì mà đã bắt ta về đây? Có phải do bắt nhầm người rồi không."

"Trương Cửu Lân! Ngươi đừng có quá kiêu ngạo." Cảnh sát tức giận trừng lớn hai mắt.

"Ngươi xem, đây không phải là biết tên ta." Ta nghiêng cổ nghịch thế bất cần cung, nói: "Vậy còn cần phải hỏi giới tính của ta hả? Cái này ta có thể nói rõ ràng cho ngươi biết, cũng là đàn ông giống như cha ngươi ấy."

"Đây không phải là chỗ để ngươi dương oai!" Tên kia nhảy cẫng lên một tiếng.

"Cũng không phải là nơi ngươi dương oai." Ta cũng thu lại nụ cười, nhìn ánh mắt phẫn nộ cực điểm của hắn, nghĩa chính ngôn từ nói: "Xem ngươi đỉnh đầu là cái gì? Là quốc huy! Mặc bộ trang phục cảnh báo này chính là cảnh báo của nhân dân, là vì phục vụ cho nhân dân, không phải để ngươi làm mưa làm gió."

"Ngươi..." Tên kia dừng lại một chút, trực tiếp ngồi xuống, không biết là bị lời của ta làm cho giật mình, hay là trong lòng thật có quỷ. Hoặc là tức giận, tháo mũ ra ném lên bàn, cũng không đi qua, trực tiếp nhúng đao vào hỏi: "Hai giờ trước, ngươi ở nơi nào."

"Quán rượu ngon nha!"

"Ở đó làm gì?" Tên kia thở dài một hơi, ra hiệu cho người ghi chép bên cạnh, ghi chép theo thông thường.

"Ở đó còn có thể làm gì..." Ta cười cười nói: "Ôn thuốc, kỹ nữ, đánh bạc thôi."

Hắn nén tức giận nói: "Trong tửu lâu hào quyền quý là thành viên hợp pháp kinh doanh bình thường, sao lại có thứ này chứ, ngươi thành thật khai báo cho ta, có phải ngươi giết người phóng hỏa trong đó hay không!"

"Ô, khách sạn cao cấp có thể là thành viên hợp pháp, ta không phải là nhân đức hợp pháp sao? Giết người phóng hỏa là tội phạm, vậy ép người lương thiện, lá cờ đen, buôn bán hàng hóa, mở sòng bạc chính là buôn bán đứng đắn?"

Bốp!

Tên kia vỗ mạnh xuống bàn, kêu to: "Trương Cửu Lân, ngươi bớt nói sang chuyện khác cho ta! Hơn trăm người chứng minh, ngươi tùy ý làm bậy trong quán rượu ngon, giết người vô tội, phóng hỏa đả thương người, rồi phá hủy căn cơ đại điện, đến lúc sụp lầu thì tổn thất kinh tế không cách nào cứu vãn được."

"Tổn thất?" Ta cười cười nói: "Đây thật đúng là một tổn thất không nhỏ, khách sạn lớn phú quý đổ xuống, mỗi tháng ngươi cũng bớt đi không ít tiền nhỉ? Kỳ thực ta rất muốn biết, Lý Giai Hào rốt cuộc đã cho ngươi lợi ích gì."

"Trương Cửu Lân, ngươi bớt điên đảo hắc bạch đi, hỗn loạn thị phi!" Tên kia lớn tiếng kêu lên: "Tốt nhất ngươi nên thành thật khai báo cho ta! Đợi chứng cứ trong tòa nhà được dọn sạch, hơn nữa có nhân chứng rất đông người, cho dù ngươi đích danh phủ nhận, ta cũng có thể chấm dứt tội của ngươi."

"Thật sao?" Ta nhìn thẳng vào mắt của hắn, mỗi chữ mỗi bên cười ha hả nói: "So với nhau, trái lại, ta càng cảm thấy hứng thú với câu chuyện của ngươi hơn, nói đi, ngươi làm quen với Lý giai Hào như thế nào, lại cùng nhau làm những chuyện không thể lộ ra ngoài ánh mắt!"

Tên kia chỉ vào ta đang muốn tức giận, đột nhiên buông đầu xuống, cả người xụi lơ ngã xuống, bịch một tiếng tựa vào trên lưng ghế.

"Diêm cục!" Ngồi bên cạnh hắn phụ trách ghi chép viên đồng bọn, có chút kinh hoảng kêu lên.

"Không cần gấp, cứ ghi chép như bình thường là được rồi." Ta rất bình tĩnh nói.

"Khi đó, ta còn là sở trưởng phái xuất phát, có một ngày giảng trực cân, đến một người, nói là Tiền vật bị mất..." Viên trưởng lão Diêm ngã xuống lưng ghế, giống như nói mộng, liên tục nói ra.

Ta hất hất cằm về phía cảnh sát bên cạnh, ý bảo nó tiếp tục.

...

Tiểu tử kia, có chút không rõ tình huống, rất là nghi hoặc nhìn ta một cái, lại liếc nhìn Diêm Viên bên cạnh thì thào tự nói, rốt cục lại ngồi lại vị trí, tiếp tục ghi chép.

Tổng quản mặt đen tiếp tục kể lại, tiếng đánh máy đánh máy liên tiếp không ngừng, thiết bị sa mạc ghi chép đồng thời vận chuyển...

Vị trưởng quầy mặt đen này, vốn tên là Diêm Đại Khánh.

Cha mẹ đều là công nhân viên Phích Lịch, hắn cũng sinh ra ở ruộng Đại Khánh Phong.

Từ nhỏ đã muốn làm cảnh báo, thông qua nỗ lực của bản thân, rốt cuộc đã thực hiện được ước mơ này, hơn nữa trong công tác làm việc chắc chắn làm được, dám đánh dám liều. Rất được thượng cấp lãnh đạo khen ngợi, rất nhanh đã đảm nhận chức vụ sở trường của phái đi.

Nhưng chuyện này xảy ra đã rất nhiều năm, không thăng chức được nữa, trong lòng oán niệm rất sâu.

Cho tới khi hắn quen một người.

Người này dĩ nhiên chính là Lý giai Hào!

Một buổi tối nọ, lúc Diêm Đại Khánh chịu trách nhiệm, Lý Giai Hào chạy đến báo án.

Nói hắn chuẩn bị đến chỗ thương nhân buôn bán của võ giả, cẩn thận lấy mất tiền, báo án đồng thời, thỉnh cầu ở lại đây một đêm.

Diêm Đại Khánh mua cho hắn mặt thùng cùng nước suối mỏ, còn đem giường đầy trách nhiệm nhường cho hắn ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Giai Hào mượn lá bia và thẻ ngân hàng của Diêm Đại Khánh, viết điện khẩu cho người khác, để người nọ cho hắn vay chút tiền đến trên tấm thẻ này.

Lý gia hào cũng không đi câu tục, mời hắn ăn cơm, gói đỏ gì đó, chỉ nói một chút cảm tạ rồi rời đi.

Cách đó vài ngày, một lần tình cờ đi tuần, Diêm Đại Khánh bắt được một tên trộm, tên trộm kia đưa ra một vụ án trộm cắp khác, mất chủ chính là Lý giai Hào, mất vật phẩm tổng cộng có hơn trăm vạn.

Lúc Lý giai Hào đến đây nhận lấy vật đã mất, không chỉ có đưa lá cờ gấm mặt, đồng thời còn gọi tới rất nhiều các phóng viên nghiên mực và tờ báo.

Lần này thanh danh Diêm Đại Khánh truyền khắp nơi.

Tiếp đó, dưới tình huống cực kỳ trùng hợp, hắn lại liên tiếp phá được vụ án lớn.

Có kẻ giết người diệt môn, có kẻ lừa đảo, thậm chí còn phá hủy một ổ sản buôn bán.

Nghiễm nhiên là một ngôi sao mới của cảnh giới đang từ từ dâng lên!

Năm thứ hai, hắn đã được thăng chức, được đặc cách đề bạt, điều đến phân cục đội giám sát.

Ngay lúc con đường làm quan của hắn phóng đại, hăng hái hẳn lên.

Lý gia hào lại tìm đến hắn, tổng cộng hướng hắn bày ra ba lá bài.

Đầu tiên, sở dĩ hắn có thể phá được nhiều đại án như vậy, kỳ thật đều là do Lý giai Hào tự mình sắp xếp, có phần là để thủ hạ phạm án, cố ý bị hắn tra ra được manh mối đồng hành, cố ý dẫn dụ hắn đi, ngay cả tên trộm kia cũng là người của hắn.

Tóm lại có một câu, sở dĩ Diêm Đại Khánh có thể có ngày hôm nay, thậm chí thanh danh tìm kiếm của Thần này đều là do một tay hắn sắp đặt!

Tiếp theo, người nhà Diêm Đại Khánh đã xuống nước. Đứa con ngoài trường trầm mê đánh bạc, nợ mấy trăm vạn cho vay nặng lãi. Còn có một lần uống rượu khiến người bị thương, người nọ cuối cùng chết trong y viện. Khí độc đả thương người, lưu lại ở hiện trường, thậm chí chứng thực đều ở trong tay hắn.

Lão bà Diêm Đại Khánh dưới đủ loại mê hoặc, đã cõng Diêm Đại Khánh thu được đại khoản tiền tài. Thậm chí ở Bắc Kinh, Quảng Châu đều có các loại đồ vật viết tên Diêm Đại Khánh.

Cuối cùng, trong tất cả sinh ý của hắn, có ba phần cổ phần cho Diêm Đại Khánh, mặt khác, còn có thể không ngừng có các loại án lớn rơi vào tay Diêm Đại Khánh.

Hợp tác hay là Thiết Diện vô tư, cứ tự mình lựa chọn đi.

Nói xong những lời này, Lý Giai Hào đứng dậy rời đi.

Diêm Đại Khánh ngơ ngác nhìn trần nhà, rầu rĩ hít khói cả đêm!

Cũng bắt đầu từ đêm đó, Diêm Đại Khánh đã lên thuyền tặc Lý Giai Hào!

Từ nay về sau, hắn sẽ trở thành ô bảo vệ cho Lý giai Hào!

Bất quá, hai người này làm rất khôn khéo, thỉnh thoảng Diêm Đại Khánh sẽ dẫn người đi kiểm tra mấy chỗ Lý giai Hào, bên trong đội cảnh báo còn làm mấy lần chuyên môn âm thầm điều tra hắn.

Đương nhiên, cái này đều là che dấu tai mắt mà thôi.

Trong mấy năm nay, lá gan Lý gia càng lúc càng lớn, tiền kiếm được càng lúc càng nhiều.

Diêm Đại Khánh cũng bước lên mây, từ đội trưởng đội điều khiển biến thành phó trưởng công phân cục, cuối cùng lại biến thành trưởng công chính, đem đứa con càng ngày càng không nên thân kia đưa đến nước ngoài, cả ngày tiêu tiền như đất.

Hai người chật vật vi gian, mỗi người đều lấy những thứ mình cần.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, làm ác vô số, một đen một trắng, trở thành hai u ác danh xứng với thực trên đầu võ hán!

Diêm Đại Khánh một khắc không ngừng nói ra đủ loại giao dịch dơ bẩn với Lý giai Hào, đồng thời còn cực kỳ tỉ mỉ kể lại những gì lão thu được tiền tài, phòng sản, thậm chí còn giao phó mấy lần quyền sắc giao dịch, nuôi mấy tiểu tam...

Bàn tay của tiểu cảnh sát ở bên cạnh đã ghi chép nhịp đánh trạm gác đã hơi run run, mồ hôi trên trán túa ra...

Bốp!

Ta búng tay cái tách.

Diêm Đại Khánh dừng lại cung ngôn, mơ màng thiếp ngủ.

"Đã ghi xong chưa?" Ta quay sang hỏi cảnh sát nhỏ phụ trách ghi chép lại.

Danh nghĩa đội tuần sát số hai nghìn một bảy mươi ba điều.

"Nhớ... nhớ xong rồi." Tiểu cảnh sát kia hết sức lo sợ đáp.

"Ừ, rất tốt." Ta gật đầu nói: "Vậy ngươi biết tiếp theo nên làm gì không?"

Hắn ta suy nghĩ một chút, đứng dậy dứt khoát chào: "Ta lập tức báo lên!"

Ta tạm thời không có ý kiến, cười cười: "Ngươi mang theo ghi chép đến hiện trường để báo cáo với đại trưởng quầy, đồng thời đừng quên lưu lại một thứ, phát đến tận tỉnh thính và kiểm tra – viện."

"Được, ta lập tức đi làm ngay!" Hắn sảng khoái đáp ứng, từ trên máy tính rút bàn lên, đột nhiên ngẩng đầu nhìn ta một cái —— cho tới bây giờ mới phản ứng lại, đây cứ như cối xay có gì đó không đúng! Ngươi mới là phạm nhân bị thẩm vấn có được không? Sao đột nhiên lại có người thân phận đại nghịch chuyển, Diêm trưởng đốc biến thành tội phạm, mà tội phạm ngồi ở đối diện lại biến thành thượng cấp của ta?

"Việc này xử lý tốt, đó chính là một công lớn, xử lý không tốt, chuyện gì cũng có thể phát sinh." Vẻ mặt ta cười nhắc nhở hắn.

"Tốt!" Hắn một lần nữa ổn định tâm thần, nhanh chóng đi ra ngoài, gần cửa quay đầu liếc nhìn gã cầm tù trên tay ta: "Vậy ngươi..."

"Không cần phải để ý đến ta, cháu đi nhanh lên đi, tránh đêm dài lắm mộng."

Tiểu cảnh sát tràn đầy nghi hoặc nhìn ta một cái, không nói gì nữa, đẩy cửa ra ngoài.

Ta sở dĩ có thể nhìn thấu khuôn mặt thật của Diêm Vương trưởng lão, kỳ thật còn may mắn là có Lý Giai Hào.

Bởi vì ngay khi ta nhìn thấy Diêm tướng trưởng lão thì đã phát hiện ra, ông ta bị người ta hạ Tế Hồn chú.

Chỉ cần người thi chú ý niệm, lập tức hắn sẽ hồn phi phách tán.

Chú pháp này rất kỳ diệu, ẩn giấu cũng rất sâu, chỉ có người cực kỳ tinh thông phù chú mới có thể phát giác, nếu không phải ta đã sớm nghiên cứu thấu triện Âm Phù Kinh, căn bản là không thể nào phát hiện.

Mặc dù phù chú này có thể giết người cùng vô hình, nhưng cách dùng thường thấy nhất, lại là dùng để khống chế người khác, làm người bị khống chế không dám có ý nghĩ không an phận gì, bình thường đều là dùng ở trên người người rất có giá trị lợi dụng, đồng thời lại không thể không đề phòng.

Đối với một trưởng công An đốc hạ lời nguyền như vậy, không hề nghi ngờ, hắn khẳng định là phần tử phạm tội, hơn nữa còn nắm giữ lượng lớn chứng cứ phạm tội.

Ta giết Lý giai Hào, triệt để diệt trừ toàn bộ tập đoàn tội phạm, đối với Diêm trưởng lão mà nói, tự nhiên là chuyện tốt!

Thế nhưng lòng nghi ngờ của hắn đối với ta càng thêm ngưng trọng.

Ngay cả hắn cũng không làm gì được Lý giai hào, sao ta có thể thanh trừ triệt để trong thời gian ngắn như vậy được.

Ngày sau, ta có thể thay thế Lý gia hay không, trở thành người tiếp tục nắm bắt nhược điểm của hắn ta?

Ta đã có can đảm làm như vậy, có phải đã sớm biết được những hoạt động khó lường giữa hai người bọn họ rồi không?

Nếu như ta vạch trần những chuyện này ra, hoặc là mượn cơ hội áp chế hắn, nên làm gì bây giờ?

Biện pháp ổn thỏa nhất, tự nhiên chính là nhổ cỏ tận gốc, mau chóng đem ta diệt đi!

Cứ như vậy, ta và Lý Giai Hào vừa chết, sẽ không còn ai biết được những chuyện hắn đã làm, đồng thời còn có thể phá thành sớm, lại kiến tạo kỳ công.

Cho nên, bên kia vừa xảy ra chuyện, hắn liền cực kỳ nhanh chóng khóa chặt thân phận của ta, sau đó triệu tập rất nhiều đội kỵ binh giết tới cửa.

Nếu như lúc ấy ta làm ra động tác phản kháng, hoặc là không phối hợp, có thể đã sớm bị đánh thành tổ ong vò vẽ.

Nhưng làm sao ta lại không biết?

Lý giai hào vô pháp vô thiên, kiêu ngạo đến tình trạng này, cũng không phải một hai ngày nữa.

Cảnh viên vậy mà không biết chút nào, thật sự có chút khó nói.

Hơn nữa, từ các dấu hiệu cho thấy cũng không ít người đã bị hắn mua chuộc.

Vừa rồi, ta cố ý chọc giận Diêm trưởng công, chính là để hắn tức giận công tâm, do đó nhân cơ hội thi triển pháp thuật, để hắn tự mình khai ra.

Nhìn biểu hiện vừa rồi của tên tiểu cảnh sát kia, không giống như người bị bọn họ mua chuộc, cho nên mới bảo hắn đi báo cáo.

Đương nhiên, ta cũng sẽ không đặt trứng gà vào cùng một rổ, sau khi thấy tiểu cảnh sát kia đi ra ngoài, ta trực tiếp ném ra châm vô hình cắt đứt thiết bị thiết kế liên kết âm thanh. Chỉ cần những chứng cớ này còn nằm trong tay ta của Diêm Đại Khánh, bất luận xảy ra chuyện gì, ta đều có thể dùng cách này mà giết hắn.

Tình hình lúc này rất có ý tứ, tòa án thất này tựa như một lồng giam, trưởng công tử đối diện mặc y phục là tội phạm, mà người cầm tay trói người ngồi trên ghế sắt ngược lại là ta trông coi.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

"Diêm cục?" Người kia không nghe thấy đáp lại, lại hỏi một tiếng.

Ngay sau đó, hắn đẩy cửa nhìn vào.

Diêm Đại Khánh nằm nghiêng trên ghế ngủ say, lời vừa tới bên miệng lại nuốt xuống, quay đầu kỳ quái nhìn ta một cái. Tiếp theo cũng không quản được nhiều, trực tiếp đi tới bên cạnh Diêm Đại Khánh, một bên đẩy kêu lên: "Diêm cục, Diêm cục! Ngươi mau tỉnh lại!"

Diêm Đại Khánh mơ mơ màng mở mắt ra, tên kia gấp giọng nói: "Diêm cục, Vương Siêu xem ra không thích hợp! Hắn vừa ra khỏi đây liền thần sắc bối rối chạy thẳng ra ngoài, ta hỏi làm sao vậy, hắn ấp úng ta cái gì cũng không chịu nói, chỉ là nóng lòng muốn ra ngoài. Ta tạm thời giam hắn lại, tiểu tử này là..."

"Hắn muốn đi tổng cục." Ta chen vào nói.

"Tổng cục, hắn đi tổng cục làm gì?" Tên kia có chút kỳ quái, gấp gáp quên đi cảnh tượng lúc này cùng với thân phận của ta.

"Đi tố cáo các ngươi à." Ta cười ha hả trả lời: "Thân là cảnh sát nhân dân, vậy mà lại biết pháp phạm pháp, và phần tử phạm tội chật vật làm hại, làm đủ chuyện xấu, cứ đợi nhận trừng phạt đi."

Tên kia sửng sốt, lập tức nhìn thoáng qua Diêm Đại Khánh rõ ràng có chút không thích hợp, lại nhìn kết nối bị ta chặt đứt, sắc mặt hung ác, tiện tay lấy ra chìa khoá.

"Ngươi không sao, có thể đi rồi." Hắn đi đến gần mở ra người còng, ý bảo ta có thể đi ra ngoài.

Ta vẫn ngồi trên ghế, hoạt động hai cái cổ tay, cười hỏi hắn: "Có phải đợi ta bước ra khỏi phiến môn này, ngươi sẽ một thương đánh chết ta hay không? Sau đó phóng một thương lên trời, lại dùng người cầm tù đập mình một cái, nói ta tập báo động chạy trốn, không có hiệu quả mới mở thương, hơn nữa còn trúng ngay chỗ yếu hại. Cùng lắm thì có thể tính là chấp pháp bất hợp, bị khai trừ điều tra mấy năm liền đi ra, từ đó che giấu hết tất cả?"

Tên kia nghe xong, mặt biến sắc.

Quả nhiên hắn dự định như vậy!

Chỉ cần giết chết ta, đổi bằng thiết bị âm thanh một chút, chứng cứ phạm tội sẽ không còn tồn tại nữa.

Đến lúc đó, lại nghĩ cách khiến tên cảnh sát nhỏ kia câm miệng, thậm chí dứt khoát giết người diệt khẩu, những "Chuyện tốt" mà bọn họ làm thì có thể không ai biết được!

Kế sách này độc địa lại âm hiểm, nhưng ta cũng không phải là tên ngốc nghếch năm đó!

Tên kia nhất định nhìn ta một cái, trầm giọng nói: "Ngươi thật thông minh, đáng tiếc là..."

Hắn còn chưa kịp nói xong, liền bỗng nhiên rút cây thương bên hông ra, bắn ta tới.

Ngay khi hắn vừa rút thương, ta cũng đột nhiên đứng bật dậy, xông về phía hắn.

Nửa giây trước tiếng thương vang, ta bay lên một cước đá vào cổ tay hắn, ngay sau đó nhắm vào ngực hắn đánh một quyền thật nặng!

Phốc! đạn bắn vào trần nhà, lại nhảy ra ngoài, sẹo rơi xuống đất.

Rặc rặc!

Tên kia đụng đổ cái bàn, té ngã trên đất rồi hôn mê bất tỉnh.

Đây chính là chiến dịch công An, tiếng thương vang lên, bên ngoài lập tức truyền đến một loạt tiếng bước chân ồn ào.

Ta từ trong túi của tên kia lật ra điện thoại, nắm lấy đầu ngón tay của hắn ta mở ra mật mã.

Sau đó lập tức mang ghế ra cửa ngồi, một chân giẫm lên hai gia hỏa kia.

"15～38." Nói ra một chuỗi con số.

tâng bốc hai ngàn một bảy bốn chương thứ nhất.

Đánh số này là trước khi Cao Thắng Hàn đi có nói cho ta biết, chỉ cần nói đúng số thì ngay lập tức liên hệ với tiểu đội của Công An Thính, đồng thời dùng cách nhanh nhất để truyền lại cho hắn.

"Võ công công an phận phân cục Diêm Đại Khánh, biết pháp phạm pháp, đảm nhiệm vai trò bảo vệ ô của thế lực ác ma, còn ý đồ giết người diệt khẩu, tiêu hủy chứng phạt tội. Hiện tại ta đang bị mấy chục cảnh sĩ cầm thương bịt ở thẩm thất, mau mau cứu mạng!"

"Không được nhúc nhích, không được động!"

Ta vừa mở máy truyền tin ra, một đám quan sát liền nhanh chóng từ dưới lầu lao tới, lấy ra súng thương binh như lâm đại địch chỉ vào ta rống lớn.

Ta nhìn bọn họ một chút, nghiêm túc dị thường nói: "Đều buông thương xuống, đừng xúc động quá, ta đã cảnh báo rồi."

Một đám cảnh sát vừa nghe, vừa dở khóc dở cười, lại vừa tức giận không chịu được!

Đây rốt cuộc là bệnh thần kinh ở đâu vậy! Vậy mà lại ngồi trong sân công an cảnh sát, hơn nữa khuyên chúng ta đừng khẩn trương, đừng xúc động!

Bất quá, mấy câu trước đó ta cũng nói rất rõ ràng, bọn họ tự nhiên cũng không muốn chọc vào phiền toái gì, cũng không ép chặt nữa.

Một lão cảnh sát cao ráo dẫn đầu, trông có vẻ văn nhã, thấy trên tay ta không có vũ khí, liền ra hiệu cho những người khác buông thương xuống, đi về phía trước hai bước nói: "Được, mọi người đều không kích động. Vậy ngươi thả Diêm cục và đội mã ra được không? Có thể thả bọn chúng ra trước không?"

"Không được!" Ta lắc lắc đầu nói: "Các ngươi vừa rồi cũng nghe thấy rồi đó, hiện tại hai người bọn họ là phần tử phạm tội, rất có thể liên quan đến vụ án trọng yếu, hơn nữa trong các ngươi rất có thể còn ẩn giấu không ít phạm nhân đồng phạm, bây giờ ta chưa thể đem bọn họ giao ra, chờ người bên trên xử lý đi. Ngươi yên tâm, bọn họ không có nguy hiểm tính mạng, chỉ là tạm thời mất đi tự do hành động mà thôi."

Tất cả cảnh báo đều rất quái dị nhìn ta.

Đây là ý gì, chạy đến cảnh báo bắt giữ con tin sao?

Hơn nữa còn kẹp chân Công An trưởng lão và đội trưởng đội thám báo.

Trước kia chưa từng nghe nói tới.

Quan viên cầm đầu ngẩn người, lập tức hồi phục tinh thần nói: "Cho dù bọn hắn thật sự phạm pháp, cũng nên do chúng ta phụ trách chứ, hơn nữa, chính ngươi còn là phản phạm!"

"Ta bị vu hãm, thật ra ta là người thành thật nhiệt tình, tội lỗi của bọn họ lại là hàng thật giá thật. Vừa rồi thẩm vấn tiểu cảnh sát Vương Siêu của ta bị bọn họ giam lại, các ngươi đi hỏi một chút, cái gì cũng rõ ràng hết."

"Vừa rồi là ta tới Công An bộ đánh xe điện, đoán chừng một lát nữa sẽ trách thành người của tỉnh thính tới điều tra, đợi một lát nữa là được. Còn nữa, ta không tin các ngươi, tốt nhất các ngươi cũng đừng lộn xộn, cũng nên giám sát lẫn nhau, nói không chừng ai là đồng đảng của bọn họ. Cái gì... Ai có khói, làm một cây đi?"

Đám cảnh sát vừa nghe vậy, sắc mặt thì đừng nói khó coi cỡ nào.

Đây là chuyện gì vậy!

Đại Trương Cổ tóm tới một người tình nghi, còn chưa thẩm vấn ra kết quả gì, trong nháy mắt đã quật ngã cả trưởng công An và phó đội trưởng. Hơn nữa còn ngồi gai nhọn ở đây, trong chúng ta còn có đồng đảng, thậm chí còn có rảnh rỗi muốn hút thuốc...

Tên cảnh sát cầm đầu có chút xấu hổ há hốc mồm, tùy tay lấy từ trong túi ra khói khói và bánh bay tới.

Khẽ cau mày do dự một chút, quay đầu phân phó: "Đi tìm Vương Siêu Lai."

"Vâng!" Một cảnh báo ứng tiếng bước đi.

Chỉ chốc lát sau, cảnh sát nhỏ lúc trước và Diêm Đại Khánh cùng nhau thẩm vấn ta, ở bên cạnh được gọi tới.

"Vương Siêu, rốt cuộc là tình huống gì vậy?" Tên cảnh sát dẫn đầu trực tiếp hỏi.

Vương Siêu vừa thấy tràng diện có chút choáng váng, đối mặt với đám người bên cạnh, cuối cùng đi trước hai bước, ghé sát tai gã nhỏ giọng nói vài câu gì đó.

Sắc mặt của lão cảnh sát kia đột nhiên biến đổi, nhìn ta, lại nhìn Diêm Đại Khánh và cái tên chuẩn bị giết người diệt khẩu kia của ta.

"Lưu xông."

"Đến rồi!"

"Toàn bộ kết cục cảnh giới, bất luận kẻ nào cũng không được ra ngoài! Bạng đều thu lại, ngoài ra hủy bỏ nghỉ ngơi, lệnh cho tất cả cảnh báo lập tức quay về bên trong."

"Vâng!" Một cảnh báo khác lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Ta châm hương, hít một hơi dài, gật gật đầu với hắn: "Ừm, giác ngộ này của ngươi vẫn rất cao, là một cảnh sát tốt đấy."

"Ngươi là cái thá gì? Đây là chính chướng của chúng ta! Thay vì nhận được ngươi..." Một người bên cạnh quần áo lành lạnh thở phì phò hô lên.

Lão chính ủy xua xua tay ngắt lời ông ta, cúi đầu nhìn đồng hồ.

Dưới sự chủ trì của lão chính ủy, tầng tầng vây quanh cảnh báo của ta, không tiếp tục áp sát phía trước nữa, nhưng cũng không tản đi.

Ta lại hút hai cây thuốc, xin bọn họ một chén trà, vừa uống xong một nửa, dưới lầu liền truyền đến một trận tiếng bước chân dày đặc.

Đám người chia ra, tất cả cảnh sát đều chào nhau từ trước đến nay, ngay cả chính quyền cũng không ngoại lệ.

Ngay sau đó, một đám người từ phía dưới đi lên, đại đa số đều là đốc đội mang theo nón che kiểm tra.

Cầm đầu là một lão cảnh sát già có vẻ hơi hoa râm, trên trán đầy nếp nhăn, nhưng đôi mắt kia lại lấp lánh ánh sáng, phảng phất như có thể nhìn thấu nội tâm người khác, toàn thân tản ra một cỗ khí thế không giận mà uy.

"Bạch thính trưởng..." Lão chính lao đến gần, muốn báo cáo cái gì đó.

"Ta biết rồi." Bạch sảnh trưởng nhẹ giọng nói, nhưng con mắt vẫn nhìn chằm chằm vào ta.

"Ngươi chính là Trương Cửu Lân?"

"Là ta." Ta đứng dậy gật đầu một cái.

"Ngươi đi theo ta." Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Ta đem chén trà giao tới tay lão chấp chính, theo sát hắn lên lầu.

Bạch thính trưởng trực tiếp đi vào văn phòng trưởng công, ngồi xuống trên ghế, ý bảo cửa phòng đóng kín của ta.

"Ta là Bạch Hưng quốc, phó viện trưởng của tỉnh Công An, thuộc mệnh lệnh của công An, chuyên môn đến xử lý các tửu điếm lớn quyền quý." Hắn dừng lại một chút, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của ta, lại bổ sung một câu nghiêm trọng: "Cũng là thay ngươi đi chùi đít!"

Lời hắn vừa nói ra, ta lập tức hiểu được.

Tất cả những gì ta ở trong tửu điếm nhà giàu hay không, hắn đều biết rất rõ.

"Lý gia Hào và đám thủ hạ không pháp xử lý hắn thật sự đúng là đã trừng phạt đúng tội, nhưng ngươi vốn nên có rất nhiều loại lựa chọn, giống như vừa rồi, trực tiếp báo cáo với tỉnh sảnh, hoặc là Công An bộ báo cáo không được sao? Thế nào cũng phải tạo ra động tĩnh lớn như vậy chứ."

"Một tòa lâu, trên trăm mạng người, vô luận từ góc độ nào mà nói, đều là sự cố nghiêm trọng! Ngươi có biết ở trên quốc tế sẽ tạo ra ảnh hưởng lớn đến mức nào không? Ta biết ngươi thật sự có bản lãnh, nhưng đây tuyệt không phải là ngươi làm bừa! Quốc sĩ quốc sĩ, tất lấy quốc sự làm trọng, ngươi hiểu ý tứ của câu nói này không?"

Hai mắt Bạch sảnh trưởng như điện, gắt gao nhìn chằm chằm ta.

Ta bị hắn nhìn chằm chằm không thoải mái, âm thầm suy nghĩ, chuyện này đúng là ta không thể xử lý ổn thỏa được. Tuy giết người là kẻ đáng chết, nhưng trong phố xá sầm uất lại giết người hủy lầu. Ảnh hưởng ác liệt, hắn không khỏi cúi đầu.

"Nói thật cho ngươi biết, lúc đầu ngươi và tám mươi bốn lượng văn tự đều sắp hạ xuống, nhưng việc này vừa xảy ra, sự tình tiến hành xem như vàng. Việc này vốn là công lao lớn, lại bị ngươi biến thành một bộ cục diện rối rắm., Nếu không phải Tiểu Cao giúp đỡ, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi! Lần sau nếu có chuyện như vậy, ngươi hãy cố hết sức thông báo cho bọn ta một tiếng! Cho dù vạn bất đắc dĩ, nhất định phải ra tay, cũng phải cố kỵ ảnh hưởng xã hội một chút, cùng với độ khó chùi đít đám lão già chúng ta."

"Được!" Ta gật đầu.

"Vậy được rồi, lần sau không được phép nữa!"

Ta có chút không rõ đầu óc, ngẩng đầu nhìn hắn.

"Còn không đi, chờ ta mời ngươi ăn cơm sao?" Bạch sảnh trưởng rất không vui nói.

…

...

Nhiệm vụ thứ hai nghìn mốt bảy bảy, điệu thấp mới là vương đạo.

Không phải ta không dám nói cái gì nữa, xấu hổ lui ra ngoài.

"Đi theo ta!" Tên Đốc sát thủ vệ nghiêm nghị ở cửa gọi ta một tiếng, bước nhanh xuống lầu.

Lúc này ta mới phát hiện, vừa rồi bọn Hám Xương che kín hành lang đã sớm chẳng biết đi đâu, thay vào đó là một loạt Đốc sát đội mũ trinh sát canh giữ ở cửa mỗi phòng.

Cửa lớn của trạm gác cũng bị phong bế trùng trùng điệp điệp, tất cả mọi người chỉ có thể vào chứ không thể ra.

Xem ra, đây là việc đầu tiên phải tiến hành thanh tẩy nội bộ một phen!

Tên Đốc sát kia vẫn luôn đưa ta ra ngoài cửa, cũng không nói gì nữa, quay người trở về.

Bạch thính trưởng ra mặt, tự mình tiếp nhận cục diện rối rắm này, hơn nữa còn nói rõ là chùi đít giúp ta, chuyện còn lại cũng không cần ta quan tâm.

Thân phận bên ngoài của hắn là phó thính trưởng của tỉnh Công An, nhưng lại biết chuyện tám mươi mốt, đối với cao thắng hàn cũng gọi là cao cao. Bởi vậy xem ra, hắn rất có thể cũng là một trong số đó, cho dù quyền hạn không cao hơn hàn đại, nhưng tư cách và địa vị có lẽ không kém hắn bao nhiêu.

Nếu như lần trước không xuất lực giúp quốc gia, ta sẽ phải chịu phạt gì thì nói không chừng. Nhưng đây cũng là một trong những mục đích của ta, chính là muốn mượn diệt trừ thế lực hắc ác có tội ác tày trời như Lý Giai Hào để kiểm tra sự khoan dung của những thương nhân âm vật chúng ta cao bao nhiêu, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, Cao Thắng thậm chí là giúp ta bao nhiêu, điểm mấu chốt cuối cùng là ở đâu?

Đánh xe trở lại phố cổ, từ rất xa đã thấy trên đường đầy người.

Nhìn xuống xe, ngoại trừ mấy người xem náo nhiệt, thì đa số đều là tiểu nhị qua đường, tính cả các ông chủ cửa hàng xung quanh.

Ta vừa đi vào bên trong, tiểu nhị liền nhận ra.

"Trương đại chưởng quỹ đã trở về!"

"Đại chưởng quỹ!"

"Trương lão bản!"

Mặc kệ là những người quen biết hắn đều chào hỏi hắn.

Ta vừa đi vừa gật đầu mỉm cười với bọn họ.

Đám người tách ra hai bên, tự động tách ra một lối đi.

Hắn đã có tiểu nhị nhanh nhẹn chạy đến báo tin ở bên trong.

"Ngươi đã trở về! Chúng ta đang nghiên cứu muốn đi cứu ngươi đây." Lý Ma Tử đón đầu đi ra.

Trên đầu là bạch y lão bản quấn vải trắng kéo cánh tay, theo sát ở phía sau hắn. Sau đó là các vị chưởng quỹ của các nơi cổ xưa như Lưu chưởng quỹ, Từ Nhị, Đổng Tam.

"Ngươi cứu ta như thế nào?" Ta cười hỏi.

"Mời đám luật sư phát động lực lượng dân gian, đến công bố và tỉnh thính xin nguyện! Quét đen diệt ác chính là chuyện tốt để giữ gìn pháp luật quốc gia, trả lại dân chúng, sao còn có thể để anh hùng cả gan đổ máu lại rơi lệ, nhận lấy không biết phải trái..."

"Nói bậy bạ!" Ta vội vàng ngắt lời y: "Ta dọn dẹp gian xảo gì rồi, trừ ác gì chứ? Cảnh sát chỉ tìm ta để tìm hiểu một vài thông tin mà thôi."

Bạch thính trưởng đang ở bên kia giúp ta chùi đít, ta lại làm ra như vậy, chẳng khác nào tự tìm phiền toái, làm không tốt lại bị lão nhân kia hung hăng một trận! Hiện tại ta trốn còn không kịp đây, còn mò mẫm dán thêm vàng gì trên người ta?

Hơn nữa, Lý gia Hào và những vong mạng thủ hạ làm nhiều việc ác của hắn đều đã bị trừng phạt đáng có, ta còn uổng danh tiếng này để làm gì?

Lý Ma Tử sửng sốt một chút, vừa định cãi lại cái gì, ta vội vàng liếc mắt ra hiệu với hắn một cái.

Tên gia hỏa này phản ứng rất nhanh, lập tức sửa lại lời nói: "Khỏi quản thế nào, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi."

Mọi người liên tục gật đầu đồng ý, tất cả đều tỏ vẻ vui mừng.

"Vừa vặn, tất cả mọi người ở đây, ta tuyên bố hai việc." Ta tăng cao giọng một chút, lớn tiếng nói.

Theo tiếng nói của ta, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

"Đầu tiên, mặc kệ có phải là sản nghiệp của ta hay không, người trên phố cổ chúng ta đều ăn loại cơm này, cho dù không thể đồng tâm đồng đức, cũng tuyệt đối không được lục đục với nhau. Nếu không cho dù hôm nay ngươi chiếm tiện nghi, ngày sau cũng sẽ chịu thiệt thòi lớn, mà một khi bị ta biết, có người âm phụng dương làm trái lại cái gì, ta đây khẳng định sẽ không bỏ qua cho hắn!"

"Tiếp theo, vô luận là ai, gặp phải khó khăn gì, đừng không chịu nể mặt. Trực tiếp nói ra là được! Lúc ta không ở nhà, lão bản Bạch cũng tìm lão bản cùng Lý chưởng quỹ cũng giống như vậy, đừng có gắng gượng, đợi sau này xử lý càng thêm phiền toái."

Từ Nhị vừa nghe lời này, không khỏi cúi đầu.

"Bất luận là ta Trương Cửu Lân cũng được, hay là các vị cũng được, chúng ta ngoại trừ kiếm cơm qua đêm ở đây, còn phải giữ thể diện? Đem thanh danh này giữ gìn cho tốt, đối với mọi người cũng chỉ có chỗ tốt, không có hại gì. Cùng người làm việc thiện, gặp ác vô nhẫn, tất cả mọi người nhớ kỹ chưa?"

"Nhớ rồi!"

"Đại chưởng quỹ nói rất đúng."

Mọi người liên tục gật đầu xưng phải.

"Được rồi, các ngươi đều đi làm việc của mình đi."

Đám người dần dần tản đi, ta mang theo Lý mặt rỗ cùng ông chủ trắng trở lại trong tiệm.

Lý mặt rỗ đóng cửa lại, vẫn có chút lo lắng hỏi: "Trương gia tiểu ca, không có chuyện gì chứ, đừng cảnh báo bên kia..."

"Việc này ngươi không cần lo lắng, cứ coi như là ta với chuyện này không có chút quan hệ nào là được rồi." Nói.

"Được!" Lý Ma Tử nhẹ gật đầu nói: "Nhưng bên ngoài sớm đã lan truyền khắp nơi, nói là Trương Cửu Lân ở trên phố cổ xưa một thân một mình, xông vào phú hào, ngay cả mấy chục phần tử phạm tội của Lý gia cũng bị chém giết sạch sẽ, thậm chí còn phá hủy cả tòa đại điện. Giám sát hưng sư động chúng như vậy bắt được ngươi, bây giờ da tóc lại không bị tổn thương gì mà trở về... Cái này muốn khiêm tốn sợ cũng không được đúng không?"

"Khiêm tốn mà không khiêm tốn thì đó là chuyện của mình, bên ngoài lan truyền thế nào cũng không có nửa điểm quan hệ với ta." Ta hời hợt nói, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua lão bản trắng nói: "Lão Bạch, ngươi về trước dưỡng thương cho tốt đã.", Sau đó thuê thêm cao thủ xây dựng một đội bảo an ở phố cổ, vạn nhất xảy ra chuyện gì cũng dễ chăm sóc một chút, giống như lần này nguy hiểm, ngay cả ngươi ta cũng không chú ý đến, nào còn mặt mũi nào mà nói đang bao bọc ở phố cổ chứ! Ta cũng không muốn có tình huống như vậy xảy ra nữa."

"Ừm, ta sẽ mau chóng làm xong." Bạch lão bản gật đầu đáp.

"Ngoài ra, ngươi lãng phí chút tâm tư, tra rõ nội tình của tất cả mọi người, mặc dù là học đồ mới thu cũng phải thanh bạch, tuyệt đối không thể để người ngoài trà trộn vào nữa."

Đây là ta đặc biệt nói với Lan Hoa, nếu không phải trùng hợp phát hiện hắn trong tiểu lâu bên bờ sông kia, cho đến bây giờ ta vẫn như cũ bịt kín trong trống, bị Long Tuyền sơn trang bên cạnh gài gian tế thì cũng không biết.

Lão Bạch mặc dù không biết hai chữ người ngoài là chỉ ai, nhưng cũng hiểu ta tuyệt sẽ không đột ngột nói ra những lời như vậy, vội vàng gật đầu đồng ý.

"Ma Tử, không phải bây giờ ngươi đang học chế tạo linh phù sao? Cho mọi người một tấm, một khi có người chạm vào âm linh, chúng ta cũng may là biết ngay. Nếu không ngay cả bản thân mình cũng trúng chiêu cả ngày, chiêu bài này của ta cũng không cần nữa?"

"Có lý như vậy sao!" Lý Ma Tử gật đầu nói: "Ta trở về liền chuẩn bị."

"Được rồi, vậy hai người các ngươi về trước đi." Ta phất phất tay.

Lý mặt rỗ cùng lão Bạch vừa đi, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa.

"Vào đi." Ta lên tiếng, bưng chén trà lên.

"Hội Trưởng, ngài thật đúng là tài cao gan lớn! Hành động vĩ đại này, thật sự là lợi dân của lợi quốc đại khoái lòng người." Cửa vừa mở, Lý Đại Mặc nửa khom lưng đi đến, mặt mũi tràn đầy vẻ lấy lòng nói.

Truyền kiếm đầu tiên là hai nghìn một bảy trăm sáu ngàn.

"Lợi quốc lợi dân cái gì, cực kỳ hả hê? Ta làm cái gì chứ." Ta lạnh lùng liếc nhìn hắn nói.

"À, vâng vâng..." Lý Đại Mặc sửng sốt, nhưng ngay sau đó lập tức hiểu ra, liên tục đổi giọng nói: "Hội Trưởng sẽ thâm tàng bất lộ, cao nhân không hiện thân..."

"Được rồi!" Ta đối với lời tâng bốc của gia hỏa này phản cảm dị thường, khoát tay nói: "Ta nói với ngươi một chút chuyện này."

"Mời hội trưởng chỉ thị." Lý Đại Mặc đứng chắn trước người ta, hơi cúi đầu, nửa khom lưng, trông rất giống những lão nô đang diễn trò trong thanh cung.

"Ta cũng đã nghĩ qua, thành lập Âm thương hội liên hợp cũng là chuyện tốt, chí ít có thể liên hợp các vòng tròn âm vật tương tự như cát rời, lại còn có thể ước thúc bọn họ, không đến mức dựa vào chút ít Âm Dương thuật hại người. Bất quá, ta cũng không có thời gian xử lý việc vặt, giao cho ngươi toàn quyền phụ trách đi!" Ta nói một câu.

"Vâng vâng." Lý Đại Mặc luôn miệng đáp.

"Ngươi vì lôi kéo đầu người, cái gì cũng thu, thậm chí còn lấy không ít chỗ tốt, cái này cũng có thể coi như cái gì ta cũng cái gì cũng không biết. Nhưng trong lòng ngươi nhất định phải có thói quen, tuyệt đối đừng để những kẻ không pháp nào lẻn vào, để mấy hạt phân chuột hỏng một nồi canh, hỏng danh tiếng."

"Vâng vâng..." Lý Đại Mặc nghe nửa câu đầu tiên sợ hết hồn, mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán, vừa lau mồ hôi, vừa vâng dạ, cúi người thấp hơn, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn hắn.

"Còn nữa, người trong hội đại khái đều có bản lĩnh gì, tu vi cao như thế, ngươi cũng phải hiểu rõ trong lòng, tốt nhất có thể phân định cấp bậc đại khái. Những người có bản lĩnh thật sự kia..., Cũng không cần giao nộp hội phí, dựa theo các tầng cấp khác nhau mà cung cấp phúc lợi và quyền lợi khác nhau. Hơn nữa ngươi cũng có thể lập ra một số quy tắc tương ứng, chỉ cần không phải đại sự gì, ngươi cũng không cần xin chỉ thị của ta, chính mình hoàn toàn có thể làm chủ. Chỉ cần không phạm pháp kỷ luật, dựa vào nguyên tắc tích đức hành thiện xử lý là được."

"Mặt khác, ngươi cũng phải tranh thủ thời gian tăng tu vi lên một chút, làm cao tầng của liên hợp thương nhân quản lý, ngay cả chút bản lĩnh giữ nhà cũng không có, làm sao có thể khiến người ta tin phục chứ? Dù sao cũng không đến mức gặp phải tình huống như thế nào đều tới tìm ta chứ?" Ta cười nói.

"Cái này..." Lý Đại Mặc dừng lại một chút, khó chịu trả lời: "Hội Trưởng trả lời rất đúng, ta cũng biết bản lĩnh này của ta thật sự có chút không lấy được. Nhưng thiên phú của ta có hạn, tập luyện nhiều năm như vậy mà vẫn không có tiến bộ gì, bây giờ lại có một người như vậy, thật sự... cũng không còn không gian để thăng tiến nữa."

"Phải không? Vậy nếu lại thêm thanh kiếm này?" Ta nói xong, từ dưới bàn lấy ra một thanh bảo kiếm tối như mực.

"Thêm kiếm gì nữa... Đây là... Băng Sương Tử Dạ!" Lý Đại Mặc nói được một nửa, đột nhiên phản ứng lại, cực kỳ khiếp sợ kêu lên.

"Đúng!" Ta gật gật đầu nói: "Đây là tổ bảo tổ truyền Lý gia các ngươi Băng Sương Tử Dạ, đúng như lời ngươi nói, thanh kiếm này đích xác không tầm thường, rất có ý tứ. Một khi dung nhập huyết mạch Lý gia xong, có thể sử dụng âm linh trong kiếm mà chiến đấu. Hiện tại Lý Giai Hào đã chết, kiếm này cũng nên đổi chủ nhân rồi."

"A." Lý Đại Mặc nghe vậy, đột nhiên thu hồi ánh mắt ngơ ngác từ trên người bảo kiếm, cực kỳ không thể tin hỏi: "Ý của hội trưởng là... định đưa thanh kiếm này cho ta?"

"Đúng vậy, nếu không thì sao? Ta đem nó ra chính là khoe khoang với ngươi sao?"

"Ta... Ta..." Lý Đại Mặc lập tức kích động run rẩy, ngay cả lời nói cũng có chút bất lợi: "Ta vốn muốn tìm ra nửa quyển bí tịch kia để tăng thêm bản lĩnh, thanh bảo kiếm này ta nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới."

"Không cần nằm mơ, hiện tại nó là của ngươi!" Nói xong, ta hất tay, ném bảo kiếm qua.

Lý Đại Mặc vội vàng đưa hai tay tiếp lấy, run rẩy không ngừng, nhẹ nhàng sờ sờ, sau đó nước mắt tuôn rơi, bịch một tiếng quỳ xuống: "Hội Trưởng! Ta thật sự không biết nói gì cho phải."

"Vậy không cần phải nói gì nữa." Ta uống một chén trà cười ha hả nói: "Ngươi đứng lên đi, dụng tâm phối hợp âm thương quản lý tốt, chính là báo đáp lớn nhất. Hành thiện tích đức, làm nhiều chuyện tốt, vừa không hổ thẹn với ta, cũng không thẹn với thanh kiếm này!"

"Hội Trưởng ngài yên tâm! Ta nhất định trung thành tận tâm với ngài, cúc cung tận tụy."

"Được rồi." Ta xua tay một cái rồi nói: "Hứa hẹn gì cũng không phải nói ra, đưa ra chút hành động thực tế cho ta xem đi, ta không hy vọng nghe người ta nói ngươi chỉ tập hợp một đám ô hợp."

"Ta hiểu rồi!" Trong mắt Lý Đại Mặc bỗng nhiên toát ra thần sắc khác thường, đứng dậy lần nữa khom người với ta.

Lần này ngược lại không nói lời thừa gì, trực tiếp xoay người rời đi.

Lý Đại Mặc vừa đi không lâu, ngoài cửa lại vang lên một tràng tiếng gõ cửa.

Tiếng vang kia rất nhẹ, người gõ cửa rất cẩn thận, giống như sợ quấy nhiễu đến ta.

"Vào đi." Ta vừa lấy trà, cũng không ngẩng đầu lên nói.

Cửa mở ra một khe nhỏ, bạn học cũ Tiền Lậu xanh mặt càng thêm tươi cười chen vào.

Hắn nghiêng người tựa như đang lấy lòng ta, khẽ gật đầu: "Cái kia... Trương..."

Hắn vốn dĩ xuất phát từ thói quen, hay là gọi ta là Trương Cửu Lân, nhưng vừa mới mở cửa ra, liền bị chính mình hù dọa giật mình, cuống quít sửa lời nói: "Trương đại sư, đại nhân ngài không nhớ tiểu nhân quá đáng, hãy thả ta ra."

Ngay sau đó, hắn còn chưa kịp trả lời thì đã quỳ trên mặt đất, hai tay cùng nâng cung, vả miệng mình nói: "Ta sai rồi! Ta không nên nhìn người với ánh mắt chó như thế này! Trương đại sư, cầu xin ngài, nể tình bạn học lần này, tha cho ta đi! Ta không bao giờ dám nữa đâu."

Khẳng định là sau khi hắn ta nghe được chuyện ở trong tửu điếm lớn, càng nghĩ càng sợ sệt, cho rằng ta sẽ ôm hận trong lòng, nói không chừng ngày nào đó khi nào đó nhớ đến sẽ đi trả thù hắn ta đấy.

Vốn dĩ, hắn còn ỷ vào mấy đồng tiền thúi nhàn nên hoàn toàn không để ta vào mắt, trong hội bạn học này đã hết sức chế giễu.

Sau đó lại không hề kiêng nể nhục ta ở ngoại ô, mặc dù bị hung hăng làm mất mặt, nhưng còn tuyệt vọng không thay đổi, tìm một đám lưu manh giết tới cửa, ngược lại bị đánh một trận đau đớn, nhưng trong lòng hắn chắc chắn không phục, nói không chừng còn có ý xấu gì đó.

Nhưng hiện tại vừa nghe nói tới, Lý giai Hào của ngưu xoa đều bị ta làm ngược, thậm chí làm ra động tĩnh lớn như vậy, ngay cả cảnh sát cũng không làm gì ta. Lập tức trút giận!

Chẳng những vô vọng trả thù, còn sợ rằng ngày nào đó ta nhớ tới sẽ đi tìm hắn gây phiền phức.

Đây là tự mình tới cửa xin tha.

"Tiền nhiều hơn, ngươi không cần sợ." Ta đặt chén trà xuống nói: "Thứ nhất, tuy ngươi ỷ vào tài đại khí thô không người, rất thích khoe khoang. Có điều ngươi chung quy không phải ác nhân gì, chịu phạt cũng đủ rồi. Thứ hai, ta cũng không có coi thường, ta và ngươi cũng không có cừu hận gì, quá khứ cũng qua rồi, từ nay về sau, ngươi làm người cho tốt, làm nhiều một chút chuyện tốt là được."

"Thật sao?" Tiền Đai mặt sưng phù lên, có chút không dám tin hỏi.

"Vậy còn có giả sao?" Ta cười nói: "Còn nữa, nghe nói Từ tổng đối với ngươi có chút hiểu lầm, đoạn tuyệt tất cả hợp đồng ban đầu vốn định giao cho ngươi, thậm chí ngay cả những nơi khác cũng không muốn hợp tác cùng ngươi, hiện tại cuộc sống của ngươi thật không tốt. Ta ngược lại có một biện pháp, có thể giúp ngươi một lần nữa nhận được sự tín nhiệm của bọn họ, thậm chí còn có thể tốt hơn so với trước kia, không biết ngươi có nguyện ý hay không."

"Nguyện ý, nguyện ý!" Tiền nhiều hơn liên tục gật đầu nói: "Ta nguyện ý! Khẩn cầu Trương đại sư chỉ rõ con đường."

"Việc này rất đơn giản." Ta chỉ ra ngoài cửa: "Con đường này giao cho ngươi."

Tiền nhiều hơn một chút sửng sốt, lập tức liền hiểu ra.

(trân quý: hoan nghênh chú ý công chúng hơi tin của lão Cửu: Đạo môn lão Cửu, có chuyện bên ngoài của thương nhân Âm gian, thương nhân âm phủ! Cảm thấy thương nhân không đủ xem, xem bộ sách tân sơn tỳ bí tàng của bộ tiểu thuyết đốm lửa của ta, đã nuôi béo chờ làm thịt.)

Chương thứ hai nghìn A Thất, dương danh võ hán....

Sở dĩ Từ Quảng đại thịnh giải trừ hợp đồng có nhiều tiền, không đưa công trình chuyển giao cho ông ta là bởi vì lần trước ở sân đấu, phát hiện thêm Lưu – Thanh Vân hai người này dường như có quan hệ không tốt với ta!

Từ Quảng thịnh có thể kinh doanh một tập đoàn địa sản khổng lồ như vậy thì khôn khéo tới mức nào? Giữa ta và nhiều tiền cơ hồ không cần suy nghĩ gì, đã chọn lựa rồi.

Mà Từ Quảng Thịnh lại là đại nhân vật số một trong số những cửa hàng sản xuất địa phương này, tất cả hành động của ông ta, người khác đều thấy rõ. Cho dù không đi theo gió, ít nhất cũng không thể hiện rõ ý vi phạm hắn, đối nghịch với hắn.

Thế nên, tình cảnh nhiều tiền lại lúng túng!

Đây chính là nguyên nhân vì sao nhiều tiền hận ta như vậy, mời Lý Đại Mặc tới cửa trả thù ta.

Bỏ qua chuyện này, có thể sẽ không có quan hệ, ta và hắn cũng không có thù hận gì đáng nói, chẳng qua ta không muốn để ý tới hắn mà thôi.

Nhưng hiện tại vì nguyên nhân của ta mà hắn không thể tiếp nhận được công trình, không có sinh kế gì, ngược lại có chút băn khoăn.

Không cần biết hắn là xuất phát từ tính toán gì, đã có thể đến nhà tạ tội, vừa quỳ xuống lại vừa chửi vào miệng mình một cái. Loại người này cũng coi như qua đời rồi.

Phải khoan dung độ lượng mới được!

Ai cũng biết, đa số những người trên đường cổ xưa này đều là sản nghiệp của ta, chỉ cần có nhiều tiền để xây dựng lại con đường này, những người khác vừa nhìn là hiểu được, chắc chắn hắn đã nhận được sự thông cảm của ta.

Trước không nói sinh ý của hắn có thể chuyển biến tốt đẹp hay không, ít nhất những người kia sẽ không còn vì ta mà cô lập hắn nữa.

Hơn nữa sau lần đi ngang qua tửu điếm lớn, danh tiếng và uy vọng của ta lại tăng lên nhanh chóng, muốn nhân cơ hội lôi kéo một chút quan hệ, thậm chí khẳng định có rất nhiều người đang nịnh bợ nhau.

Ngoại nhân không rõ còn có thể bởi vì tiền nhiều hơn ta là bạn học, đặc biệt chiếu cố hắn một chút, nói không chừng còn có thể sống một cuộc sống phong sinh thủy khởi!

Tiền có ý nghĩ xoay chuyển rất nhanh, qua một điểm của ta, lập tức nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, liên tục khấu tạ ơn: "Vẫn là Trương đại sư ngài đại nhân có đại lượng! Chẳng những không chấp nhặt với ta một tên tiểu nhân như ta, còn cho ta một cơ hội hối cải làm người! Ngài yên tâm, ta nhất định sẽ tu sửa con đường này một cách xinh đẹp, từ nay về sau hãy làm người cho tốt."

"Được rồi." Ta khoát tay áo nói: "Ngươi cũng đi làm nhanh đi, còn nữa, ngươi cũng đừng gọi ta là Trương đại sư, ba chữ này từ miệng ngươi nói ra, ta nghe thế nào cũng không được tự nhiên, ngươi cứ gọi ta là Cửu Lân như mọi ngày đi."

"Vậy sao dám... A, được được!" Tiền nhiều lời liên thanh đứng dậy.

Vốn khuôn mặt mập mạp bị mình đánh sưng đến mức nào, lại bởi vì đặc biệt kích động nên càng thêm đỏ, thoạt nhìn không khác hai quả hồng nát. Bất quá, hắn lại vô cùng hưng phấn, trong hai con mắt nhỏ lấp lánh ánh khoái hoạt.

Tiền nhiều hơn đi, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Liên tiếp có người gõ cửa, ta cũng không kỳ quái chút nào.

Chuyện diệt trừ Lý giai Hào này, bề ngoài nhìn như cũng không có gì to tát, cũng chỉ là giết một số người, hủy một tòa lầu mà thôi.

Nhưng người có chút đầu óc, thoáng nghĩ lại biết, điều này tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Dưới ánh trời ban trưa, một con ngựa đơn thương xông vào, giết liền mấy chục người, thậm chí ngay cả tòa nhà lớn cũng bị phá hủy, đến nay vẫn bình yên vô sự, chuyện này người bình thường có thể làm được sao?

Bất kể là thực lực hay là bối cảnh đều cực kỳ đáng sợ!

...

Thậm chí trong lòng những người có liên quan tới ta còn nổ ra một quả bom nặng!

Lần này đẩy cửa tiến vào là chưởng quầy Từ Nhị.

Khác với Lý Đại Mặc vẻ mặt đầy nịnh nọt, tiến vào cửa là tiền thì quỳ nhiều hơn nhiều. Y cúi đầu một tiếng không nói một lời, ung dung đi đến, đứng trước người ta không nói một lời.

"Từ chưởng quỹ, ngươi không cần phải áy náy, tuy rằng hai chuyện Bạch Chỉ Phiến và Lý Giai Hào đều do ngươi mà ra, nhưng tất cả chuyện này đều không liên quan gì đến ngươi. Hiện tại tập đoàn tội phạm của Lý Giai Hào đã hoàn toàn bị huỷ diệt, cũng không còn ai đuổi theo ngươi cho vay nặng lãi nữa. Ta để lão Bạch giúp ngươi sắp xếp lại một lần nữa, trận này ngươi và Từ đại nương đều chịu khổ rồi!" Ta an ủi.

"Đại chưởng quỹ!" Từ Nhị kêu một tiếng, phù một tiếng quỳ xuống, lệ rơi đầy mặt.

Ta đứng dậy đỡ hắn lên, vỗ vỗ vai hắn nói: "Không sao, ngươi về trước hảo hảo dưỡng một trận, Thục Phương Trai còn trông cậy vào ngươi đấy. Sau này có chuyện gì đừng ngại, trực tiếp nói ra là tốt rồi, nếu lạc hộ phố, chúng ta chính là người một nhà."

Từ Nhị toàn thân run rẩy, liên tục gật đầu, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Nhận lầm cây quạt giấy trắng, chúc phúc, Tần Diều làm hai tiểu nhị được đưa tới y viện, đối với thanh danh cổ nhai tạo thành ảnh hưởng không nhỏ, lại bởi vì truy tra chuyện hắn nợ nặng lãi, khiến ông chủ Bạch hổ thẹn bị vây khốn, ta lại một thân một mình mạo hiểm. Từ nhị hổ thẹn trong lòng, cho rằng ta nhất định sẽ nổi giận, nhưng không nghĩ tới ta lại khoan dung độ lượng như vậy.

Theo như lời ta nói, hai việc này đều là do Từ nhị đưa tới, nhưng quả thật không liên quan gì tới hắn.

Quạt giấy trắng làm trò quỷ, mượn thứ này, dẫn dắt ta giúp nàng diệt trừ kẻ địch.

Lý giai Hào và Thanh Long Tử đã sớm mưu đồ từ lâu, cho dù ta không phải ông chủ trắng truy xét chuyện cho vay nặng lãi, bọn họ sớm muộn cũng sẽ dùng quỷ kế khác dụ ta tới cửa, cái này bất quá chỉ là trùng hợp mà thôi.

Từ Nhị Toàn không biết rõ tình hình, tự nhiên ta không thể trách hắn được.

Đưa Từ Nhị ra khỏi cửa, lúc này mới phát hiện cách ngoài cửa không xa còn tụ tập một đám người.

Lưu chưởng quỹ đang trong vòng vạn lưỡi dẫn mấy tiểu nhị cực lực khuyên can: "Xin các vị trở về đi, Đại chưởng quỹ chúng ta xưa nay không thích náo nhiệt, càng không phải tự dưng..."

"Ai, đây không phải là Trương đại sư sao!" Một gã mặt trắng mập mạp cũng rất tinh mắt, thoáng cái đã phát hiện ra ta.

Những người kia lách qua Lưu chưởng quỹ, nhanh chóng xông tới.

"Trương đại sư, không phải là chủ cung Bác của Phong Thủy Hiệp Hội, muốn mời Trương đại sư..."

"Ta là bạn chính hành chính của tập đoàn Đại phú Triệu Viêm, muốn xin đại sư nể mặt."

"Trương đại sư, ta có một con quốc thú trấn Xuân Thu."

Đám người lộn xộn, tranh nhau kêu to chen lấn về phía trước. Mấy người Lưu chưởng quỹ đứng chắn phía trước suýt nữa đã bị đẩy ngã xuống đất.

"Chư vị..." Ta hướng về mọi người khoát tay áo.

Tất cả mọi người đều bình tĩnh lại.

"Đúng như Lưu chưởng quỹ nói, xưa nay ta thanh tịnh quen, cũng không thích xuất đầu lộ diện. Hảo ý của chư vị ta xin ghi nhận, lại càng xấu hổ không dám nhận! Mời các vị trở về đi, thứ cho ta không tiễn xa được." Nói xong, ta hướng về mọi người ôm quyền, xoay người rời đi.

Ý đồ đến của những người này ta biết rất rõ, đơn giản là tin tức linh thông, biết được chuyện ở đại điếm mĩ hào là ta làm, xen vào đủ loại nguyên nhân, chắc là nịnh bợ quan hệ.

Ta tự nhiên không thèm để ý.

Mấy ngày kế tiếp vẫn vậy, Lưu chưởng quỹ vì thế mà còn đặc biệt tổ chức một đám tiểu nhị canh giữ ngoài cửa, phàm là tình huống tương tự, ngăn cản một mực.

Ta vì tránh thanh nhàn, mấy ngày nay cũng không có đi đồ cổ, liền ở nhà nghiên tập Âm Phù Kinh.

Lý Ma Tử tới máy truyền tin, đưa ra một ý tưởng xấu: "Nếu không chúng ta dứt khoát bán vé vào cửa, mười vạn một tấm là có thể gặp riêng ngươi một lần, hạn mười phút, tham gia tiệc tùng, giá lên một trăm vạn. Nếu ông chủ nào có hứng thú thì bỏ ra tiền tắm rửa cùng hắn, đi ngủ cũng có thể suy nghĩ một chút!"

"Cút!" Ta mắng một câu rồi lập tức treo máy truyền tin.

Ai ngờ, máy truyền tin vừa mở ra thì lại đánh tới.

Ta chộp lấy máy truyền tin, trực tiếp mắng: "Sao ngươi không đi chết đi?"

"Cửu Lân đang nổi giận với ai vậy?" Đầu máy truyền tin kia truyền ra một âm thanh rất quen thuộc, sau đó lại nói: "Nhờ phúc của ngươi, tạm thời ta còn không chết được, hơn nữa hình như càng sống càng vui vẻ."

Thiên Ngưu Tế Đỗ Phủ tám Chương thứ hai nghìn một tám.

Ta có chút kinh ngạc nhìn một lần nữa biểu hiện ra, phát hiện người nọ là Ngô lão xấu.

"Xin lỗi Ngô lão." Ta có chút xin lỗi nói: "Ta còn tưởng là Lý Ma Tử đánh tới. Nghe thanh âm này của ngài, tinh thần thật mạnh, so với trận trước mạnh hơn nhiều!"

"Ha ha, đúng vậy!" Ngô lão cười xấu xa nói: "Chuyện này không may là có ngươi, từ khi ngươi đem ta từ Quỷ Môn Quan về, thân thể này của ta so với ngày nào cũng tốt hơn một ngày. Bây giờ chẳng những không ho khan, mà ngay cả lão hàn chân nhiều năm cũng không bị ảnh hưởng! Trong phòng không yên, mỗi ngày đều ra ngoài đi dạo. Đúng rồi, ngươi không phải là không biết trên mặt cây quạt kia vẽ cái gì sao? Ta tra cho ngươi."

"A? Ngài tra ra rồi." Ta hết sức mừng rỡ nói: "Ngô lão, ngài thật đúng là kịp thời. Mỗi lần ta không có đầu mối, ngài đều có thể đi trước giúp ta tìm ra manh mối."

"Đây cũng là vận khí của ngươi!" Ngô lão xấu nói: "Khi ngươi gửi tin tới, ta đang xem người đánh cờ trong công viên. Ánh mắt ta không được tốt lắm, thấy không rõ lắm hình ảnh kia. Lúc tìm ánh mắt, một lão huynh đệ bên cạnh lại gần, rất hứng thú hỏi ta cái gì nữa."

"Nói chuyện với hắn một chút mới biết được, trước lúc về hưu hắn là truyền thụ của học viện kiến trúc, chuyên môn tập kiến trúc cổ. Ta thấy ngươi vội vã tìm kiếm đáp án, cái này lại gặp phải người trong nghề, liền đưa cho hắn xem một chút."

"Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra, đây là Cảnh Đồ đường phố năm đầu triều Đường, còn có thể xác định chính là đầm Tương. Cảnh tượng này hắn gặp lúc trẻ, chỉ là trong nhất thời nghĩ không ra! Chẳng qua, hắn có một sở thích đặc biệt, chính là quay phim., Toàn bộ kiến trúc cổ đã thấy qua, bao gồm cả bản vẽ và bích họa đều được bảo tồn. Hắn chẳng những thấy qua bức tháp, còn cẩn thận nghiên cứu tạo phẩm. Chỉ là cách đây rất xa, có chút không nhớ rõ, vì vậy, ta năn nỉ hắn tìm thử xem."

"Lão huynh đệ này liền dẫn ta về nhà tìm kiếm. Hảo gia hỏa, trong nhà bọn hắn tất cả phòng đều đặt đầy giá sách, phía trên kia là các loại tư liệu cùng hình ảnh, hai chúng ta lục lọi hơn mười ngày, lúc này mới tìm được hình dạng giống nhau kia."

"Ông nói đây là năm đó ông nhìn thấy trên một cây quạt cổ ở Bắc Kinh Phan gia, thích hình ảnh nhưng lại mua không nổi cây quạt kia, liền lấy ra một tấm hình ảnh. Năm đó ông nghiên cứu cẩn thận, nói đó là huyện Hồ Nam Kính Dương, viết ở mặt sau bức hình."

"Hồ Nam Xuyến Dương." Ta thì thầm một lần, đột nhiên linh cơ vừa động nhớ tới cái gì đó, liên tục cảm ơn: "Ngô lão, ngươi đã giúp ta một đại ân rồi! Thực sự là cảm ơn ngài."

"Cái này gọi là gì, cái mạng này của ta là do ngươi cứu, còn nói gì cảm tạ không cám ơn chứ! Được rồi, ngươi cứ bận trước đi, rảnh thì tới Tây An chơi một chút, hai ông cháu ta sẽ gặp lại."

"Nhất định! Ngài bảo trọng thân thể."

Bỏ máy truyền tin xuống, ta trực tiếp chạy vào thư phòng mở máy tính.

Tìm tòi trên trang sách đánh ra ba từ ngữ mấu chốt: "Đường triều, "Thịt bò", "Dương Dương".

Những câu đầu tiên xuất hiện trong trang tìm tòi lập tức đập ngay vào mắt: Thi nhân vĩ đại của Đường triều, Đỗ Phủ lại ăn thịt bò mà chết như vậy sao?

Nói là thi nhân Đỗ Phủ Thành nghèo rớt mồng tơi, lúc cưỡi thuyền đi ngang qua huyện Truy Dương, bỗng huyện lệnh địa phương vô cùng ngưỡng mộ tài hoa của hắn, rất muốn có được một ít mực bảo. Đỗ Phủ biết vô cùng thích ăn thịt bò, liền chuẩn bị mấy chục bàn thịt bò nướng, Đỗ Phủ trôi dạt, mấy ngày nay không ăn cơm, thấy thịt trâu nhất thời không nhịn được, tự cho mình no sống.

Mặc dù bên trên không nói, huyện lệnh kia có phải để cho hắn tại trên cây quạt đề lên chữ, cuối cùng lại không thành hay không.

Nhưng ta dám khẳng định, âm linh trên quạt giấy trắng này tám chín phần mười chính là Đỗ Phủ!

Giọt mực mực đen trên quạt giấy kia chắc là lần cuối cùng hắn nâng bút nhỏ lên.

Đỗ Phủ có quan hệ với muôn dân trăm họ, lòng hoài quốc sự, những câu thơ nổi tiếng là những hình ảnh thu nhỏ của xã hội. Được một thi nhân vĩ đại nhất trên đời, được hậu nhân tôn gọi là: Thi Thánh.

Nhưng một đời này y lại có kiếp nạn trùng trùng điệp điệp.

Hắn tài hoa hơn người, nhưng vì gian thần Lý Lâm Phủ gây khó dễ, nên vẫn luôn bị xa lánh. Khi hắn đảm nhiệm chức vụ quân đội, tiểu nhi tử vậy mà còn có thể chết đói tươi, về sau mình cũng bị phản quân bắt được, có thể thấy được sống thê thảm đến mức nào.

Tuy vận mệnh của hắn ta nhiều thăng trầm, nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn mang lòng thiên hạ, không quên thương sinh!

Ba lại ba lần từ biệt, Kỳ Vịnh mang theo năm trăm chữ triện vân vân, quả thực chữ chữ huyết lệ, thiết thực bày ra bệnh tật của ngàn vạn bách tính Đại Đường. Nhưng chính hắn cũng không thể đào thoát vận mệnh như vậy, đói không ăn, lại bị ăn tươi sống mà chết.

Thi Thánh một đời, chết lại xấu hổ như vậy!

Sau khi ta nhìn chằm chằm vào cây quạt giấy trắng im lặng một lúc lâu, đã bắt đầu cầm máy truyền tin.

"Manh..."

"Như thế nào? Ngươi đã nghĩ thông suốt rồi sao?" Lý Ma Tử cười hì hì hỏi: "Có cần ta sẽ đem tin này tán đi ngay bây giờ không..."

Ta không có tâm tình gì để nói nhảm với y, trực tiếp ra lệnh: "Ta muốn tổ chức một bữa tiệc Thiên Ngưu, ngươi lập tức đi mời mấy vị đầu bếp cao cấp sắp xếp đi."

Lý Ma Tử vừa nghe giọng điệu của ta âm trầm nghiêm túc, lập tức cũng không đùa giỡn, thậm chí ngay cả nguyên nhân cũng không hỏi, chỉ lên tiếng "Được" rồi treo máy truyền tin.

Ba ngày sau, một trăm mười bàn dài dọc theo mặt sông xếp thành một hàng.

Trên mỗi cái bàn đều đặt mười cái khay lớn, trong đĩa đều là món ăn ngon nhất mời đầu bếp tốt nhất của Võ Hán chế tác, hoặc là nướng, hoặc là dầu sôi, hoặc là xào, hoặc là canh canh, nhưng tài ăn sử dụng đều là thịt bò.

Ta đứng trước mặt một con trâu nướng, hai tay cầm quạt giấy trắng, lẩm bẩm.

Một cỗ khói đen phiêu đãng ra, xoay quanh cái bàn một vòng, lập tức nhào tới.

Theo khói đen lưu động, từng khối thịt bò không cánh mà bay, từng cái khay lớn đều bị liếm thức ăn sạch sẽ. Trong nháy mắt, mặt bàn đã trống rỗng, ngay cả đàn trâu nướng trước mặt ta cũng chỉ còn một bộ khung xương trống không.

Khói đen dần dần rõ ràng, hóa thành một lão nhân thân hình khô gầy chứa râu ngắn, chỉ là bụng lại cao cao ù lên.

Một tay hắn sờ bụng cực kỳ thỏa mãn nấc lên một cái, sau đó hướng về phía ta cười cười, thong thả mà lại cung kính cúi người một cái, tản mát một cơn gió mát rồi biến mất.

Cuối cùng Âm Linh của Đỗ Phủ cũng được giải thoát.

Nguyện ngươi sống lại kiếp sau, vĩnh viễn hưởng phú quý, không bao giờ chịu nỗi nỗi khổ khốn cùng này nữa!

Két!

Trên bầu trời vang lên một tiếng sấm rền, ngay sau đó, mưa phùn như lông trâu từ trên trời rơi xuống, như phủ kín một tầng sa trướng mỏng như cánh ve giữa trời đất.

Ta vội vàng thu lại quạt giấy, lúc này mới phát hiện, nét mực rơi trên quạt giấy cũng biến mất vô hình, hóa thành mấy hàng tiếng thơ như rồng bay rắn múa.

Chỉ là chữ viết kia quá mức ngoáy, trên trời lại rơi mưa, không cho phép nhìn kỹ, mơ mơ hồ hồ có chút không quá rõ ràng. Cũng không biết, đây là huyện lệnh Đỗ Phủ vốn muốn lưu lại cho hắn hảo ý chiêu đãi, hay là để lại cho ta?

Đỗ Phủ là một đời Thi Thánh, tất cả câu từ đều là tài sản chung của toàn bộ người Hoa Hạ, hơn nữa, đây lại là tác phẩm tuyệt bút của hắn, càng thêm hi hữu hiếm có. Ta tuyệt đối không thể vì mình mà tham lam, nhờ người đem cây quạt giấy này hiến cho bảo tàng quốc gia.

Ngẫm lại, cây quạt giấy trắng này là "Lễ vật" tặng cho ta, chỉ là không biết nàng lại chuẩn bị cho ta cái gì.

Trong lòng vẫn nhớ tới an nguy của Hàn lão lục cùng Thải Vân, nhưng lại chậm trễ không hề nghe được chút tin tức nào.

Gần đây không thể liên lạc được với nàng ta, ta càng sốt ruột, nhưng cũng không biết phải làm sao.

Trải qua mấy ngày "hoàn toàn cách ly với thế giới, tạ khách", những người mang các loại tâm tư, muốn tìm ta cũng lục tục đoạn tuyệt.

Ta cũng rốt cuộc hồi phục được chút thanh tịnh.

Tối hôm đó, ta trở về trong tiệm.

Đang nghiên cứu Âm Phù Kinh, cửa tiệm đột nhiên không gió tự mở, một bóng người chắp tay sau lưng cười khanh khách tiêu sái đi đến.

Giáo phái thứ hai nghìn Thất Chương Hỏa Giáo thứ tám.

Là sơ nhất!

Ta vội vàng đứng dậy nghênh đón.

"Cửu Lân, không ngờ ngươi tiến bộ thần tốc như thế!" Ban đầu bước nhanh đến, trở tay đóng cửa, vẻ mặt mừng rỡ nói: "Còn nhớ rõ lần trước ở trong Thiên Chiếu thần mộ, đối chiến với lão hộ pháp Nhật Bản không? Thực lực của ngươi bây giờ tuyệt không thua gì hắn lúc đó! Nói cách khác, khi ngươi bộc phát ra trạng thái mạnh nhất, đã đạt đến một phần ba thần cấp vô thượng."

Sau khi một quyền kia đập nát chân hồn Thanh Long Tử, đúng là ta cảm giác được tu vi bản thân tăng lên cực lớn, không ngờ lại khoa trương như vậy!

Nhưng lúc này ta một lòng mong nhớ, chỉ là an nguy của Hàn lão lục và Thải Vân, trực tiếp hỏi: "Thứ nhất, bọn lão lục..."

"Ngươi không cần xen vào." Sơ Nhất ngồi xuống trước mặt ta, nhưng vẫn mừng rỡ nhìn ta, mặt mũi tràn đầy vui mừng.

"Không cần xen vào?" Ta sửng sốt, đột nhiên hét lớn: "Sao có thể mặc kệ được chứ? Bọn họ bây giờ đang ở hiểm cảnh, lúc nào cũng có thể mất mạng, ngươi sao có thể..."

Ban đầu nghiêm mặt nói: "Ta nói rồi, đây là sứ mệnh của bọn chúng."

"Sứ mệnh? Sứ mệnh chó má gì?" Ta lập tức giận dữ, cuồng giọng hét lớn: "Sứ mệnh chính là toi mạng sao? Nếu như sứ mệnh của bọn hắn chính là bảo vệ ta, chính là lấy tính mạng làm cái giá, ta thà rằng buông bỏ, thà rằng thẹn với các vị gia gia và các vị tiền bối! Ta không cần sứ mệnh chó má gì, ta chỉ cần bọn hắn còn sống! Ngươi hiểu không?"

Từ lúc mới nhận thức đến nay, ta chưa bao giờ nổi nóng như vậy với hắn.

Nhưng ta thật sự không nhịn được!

Nhìn từ video truyền tống về, Hàn lão lục và Thải Vân cô nương không biết nguyên nhân vì sao, hai người đang leo lên một ngọn núi cao. Trong video nàng nói rõ, hai người lão lục hai người giống như muốn đi lấy thứ gì đó, hơn nữa đã bị vài thế lực cường đại tập trung, lúc nào cũng có thể xuống tay với bọn họ.

Vốn là ta muốn mau chóng liên hệ với sơ nhất, đi cứu trợ. Nhưng không nghĩ tới sơ nhất lại không để ở trong lòng chút nào, lại lấy sứ mệnh gì để nói.

Lẽ nào hắn không hề sốt ruột chút nào, không lo lắng sao?!

Mới đầu bình tĩnh nhìn ta một cái nói: "Ta biết ngươi rất để ý, cũng rất sốt ruột. Nhưng ta và bọn họ đã quen biết nhau hơn hai mươi năm, trải qua vô số lần sinh tử. Luận về tình cảm, so với ngươi còn muốn thâm hậu hơn nhiều! Nhưng chuyện này, chúng ta tạm thời không thể nhúng tay vào."

"Không thể nhúng tay? Có ý gì? Vậy bây giờ chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ..."

"Xem bọn hắn đi chết có phải không? Nói thật cho ngươi biết, muốn giết bọn hắn cũng không dễ dàng như vậy." Vừa tiếp lời, tiếp theo cầm ấm trà lên rót đầy chén của mình, lại phối hợp rót một chén, ý bảo ta ngồi xuống.

Ta cố gắng đè nén sự hiếu kỳ và phẫn nộ trong lòng xuống, ngồi xuống bên cạnh hắn ta.

"Vốn có một số việc phải chậm một chút mới nói cho ngươi biết. Nhưng hiện tại xem ra cũng nên để cho ngươi hiểu rõ đôi chút rồi".

"Sở dĩ bọn ta muốn bảo vệ ngươi là do có ba nguyên nhân."

"Đầu tiên, ngươi là hậu nhân huyết mạch duy nhất danh chấn bát phương. Bọn ta thủ hộ ngươi, cũng là đang thủ hộ tương lai của chúng ta, và cảm ơn ngươi đối với gia gia. Bởi vì gia gia ngươi đã cứu chúng ta không chỉ một lần."

"Cái lý do này nhìn như rất sung túc, bất quá lại là không có ý nghĩa gì cả."

"Lý do thứ hai là vì ngươi trời sinh là chủ của Vạn Linh Chi Chủ, chắc hẳn điểm này ngươi cũng hiểu đôi chút. Từ khi ngươi vừa ra đời, mặc kệ ngươi có nguyện ý hay không, đều đã gánh vác sứ mệnh trọng đại, đây không chỉ liên quan tới ngươi, mà là tất cả mọi người! Ngươi hiểu chưa?"

"Điều cuối cùng, là bởi vì gia gia của ngươi đã liều mạng xông vào Long Tuyền Sơn Trang để đổi lấy bí mật. Bí mật kia chính là ở trên người ngươi, một khi bị đám người Long Thanh Thu cướp đi, hậu quả thật khó mà lường được! Vì nhân nghĩa, vì đời làm đạo, chúng ta đều quyết không được phép xảy ra chuyện như vậy."

"Ngươi cũng không cần phải áy náy và tự trách thái quá, gánh vác trách nhiệm của ngươi trên vai của ngươi còn nặng hơn chúng ta nhiều. Sứ mệnh của ngươi so với chúng ta còn lớn hơn nhiều. Chúng ta chẳng qua là thủ hộ ngươi nhanh chóng trưởng thành mà thôi, mà ngươi lại muốn hoàn thành nhiệm vụ, căn bản là ngươi không cách nào tưởng tượng nổi! So với chuyện này, tính mạng chúng ta tự nhiên sẽ không quan trọng..."

"Nói cách khác, chúng ta thủ hộ không chỉ có bản thân ngươi là Trương Cửu Lân. Chúng ta cũng là vì cùng mục đích, chỉ là phân công có chút khác biệt mà thôi."

Vừa nói xong, lão nhấc chén lên nhấp một ngụm trà: "Ta giải thích thêm cho ngươi một chút, vì sao tạm thời không cần lo lắng cho nhóm người lão Lục."

"Lão lục là thanh mộc chi thể, được xưng bất tử chi thân, cái này ngươi cũng đã biết. Thải Vân cũng không sai biệt lắm, nàng có thể dục hỏa trọng sinh."

"Phượng đại sư sở dĩ gọi là Phượng đại sư là bởi vì hắn một mực theo đuổi Phượng Hoàng niết bàn, chỉ tiếc... Giới chỉ vì thể chất của bản thân, một mực không cách nào làm được, nhưng Thải Vân là trời sinh. Hơn nữa, sau khi hai người bọn họ kết hôn hợp thể, hỏa mộc giao hòa, thực lực càng mạnh hơn lúc trước."

"Hai người bọn họ liên thủ, muốn giết chết Vô Thượng Thần Cấp tự nhiên không làm được, nhưng Vô Thượng Thần Cấp muốn giết chết hai người bọn họ... Cũng rất khó!"

"Không cần phiên Thiên Ẩn, Long Thanh Thu nhìn thấy bọn họ, đều có chút đau đầu. Chứ đừng nói là những người khác."

"Mặt khác, hai người bọn họ cũng không phải vô cớ mạo hiểm, chờ bọn họ tìm được chỗ cần tới, còn có thể có một đám trợ thủ."

"Giúp đỡ?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Đúng." Sơ gật đầu: "Thánh Hỏa mười ba sĩ."

"Tám người chúng ta ngươi mặc dù đã gặp qua, nhưng thân phận và lai lịch của mỗi người chúng ta có lẽ ngươi còn chưa biết. Ví dụ như Phượng đại sư hy sinh ở Ác Ma cốc."

"Y là truyền pháp trưởng lão của Thánh Hỏa giáo, thực lực đỉnh phong ngang ngửa với gia gia của ngươi, mạnh hơn rất nhiều so với những người khác! Chỉ là lần trước trước trước khi nhận được con hạc giấy cứu viện của lão Lục, y đã bị chút ám thương, nhưng lại sợ chúng ta lo lắng nên vẫn không nói. Lúc này... "

Nhớ tới Phượng đại sư, ta và sơ nhất đều không khỏi trầm mặc một chút.

Ban đầu khẽ lắc đầu một cái, tiếp tục nói: "Thánh Hỏa giáo đi lên tới Ba Tư, về sau dần xuống dốc, nhưng vẫn chưa tiêu vong."

"Thánh Hỏa Thập Tam Sĩ chính là lực lượng tinh anh trong đó, vẫn luôn ăn xin lực lượng Mã Trát La Sơn thủ hộ lấy thánh hỏa cuối cùng."

"Lần trước tại ác ma chi cốc, Phượng đại sư có thể dự cảm được có thể mình gặp bất trắc, cho nên trước khi tiến vào huyết động đã đưa thánh hỏa lệnh bài cho Hàn lão lục."

"Vừa nhìn thấy lệnh bài, mười ba tên tự nhiên sẽ không phát động công kích hai người bọn họ, ngược lại còn liều chết cứu viện. Lão

Lục cùng Thải Vân ngay cả thần cấp vô thượng cũng khó giết chết, hơn nữa thánh hỏa mười ba sĩ, vậy bọn họ gặp phải địch nhân như thế nào mới có nguy cơ sinh tử chứ? Cho nên, ngươi cũng không cần lo lắng cho bọn họ."

Vừa nghe lão lục và thải vân tạm thời không gặp nguy hiểm, ta cũng hơi yên lòng một chút, nhưng đồng thời cũng sinh ra một cỗ hiếu kỳ mãnh liệt.

"Vậy bọn họ ngàn dặm xa xôi, nhất định phải đi lấy thánh hỏa làm gì?"

"Vì ngươi." Sơ Nhất đáp: "Vì để ngươi thức tỉnh sớm một chút."

"Chúng ta đã không còn bao nhiêu thời gian! Khi còn ở Thiên Chiếu Thần Mộ, ta đã thử dùng Vạn Sinh Tế, muốn làm tỉnh lại vạn sinh linh của ngươi, đáng tiếc không thành công. Vì vậy, chúng ta chỉ có thể dùng biện pháp cuối cùng - Thiên Hành tế."

"Thiên hành tế?" Ta càng nghe càng mơ hồ.

Chương thứ hai ngàn tám lẻ, Quảng Tây Quỷ sự

"Đúng." Lần đầu tiên đáp: "Ngũ Hành trời sinh, tế mà tụ linh."

"Ta là Kim, Hàn lão lục là Mộc, Thải Vân là Hỏa, Tiểu Bạch Long là Thủy, nhưng ngươi lại không phải Thổ, mà là toàn bộ ngũ hành, cũng là có đủ Ngũ Hành! Chỉ là bây giờ ngươi còn chưa thức tỉnh, giống như chuột, gia gia của ngươi, đã truyền cho Trương gia huyết mạch nhà các ngươi mà thôi."

"Thiên Hành tế này, chính là muốn tìm vài loại đồ vật thiên sinh ngũ hành khác, dùng để kích hoạt Ngũ Hành chi lực của ngươi, tùy tiện thúc giục vạn sinh chi linh trong thân thể ngươi. Thánh hỏa chủng chính là một trong số đó."

Lời này vừa nói ra, ta lập tức hiểu được.

Khi còn ở trong Thiên Chiếu Thần mộ, tiểu bạch long và Hàn lão Lục đều nói qua những lời tương tự: "Ngươi có thể coi là thổ."

Lúc ấy ta rất kỳ quái, cái gì gọi là tính toán?

Hóa ra ta là Ngũ Hành Chi Thân, chỉ là tạm thời còn chưa bị kích hoạt mà thôi.

Lần đầu tiên nói tới Vạn Sinh tế chính là lần dùng ta làm tế phẩm, đối phó đại quân Đào Ngột.

Nhưng lần đó không phải không thành công, mà là vô hình mở ra tháp Cửu Sinh.

Bây giờ, bọn họ lại hao tổn tâm cơ muốn gom đủ năm loại vật trời sinh Ngũ Hành, cử hành tế lễ cho ta...

"Vậy lần này ngươi tới là muốn dẫn ta đi tìm một vài loại Thiên Ngũ hành khác sao?"

"Phải, mà cũng không phải." Mới bước chân thử một cái, lại uống một ngụm trà rồi nói: "Vật Thiên Ngũ Hành, rất khó tìm. Giống như cánh cửa Thiên Ngũ Hành của Ác Ma Chi Cốc lần trước, đó chẳng qua là pháp trận do các đệ tử Đại Mộng Quỷ Như Lai bố trí., Dùng một ít vật gần như là có thể phá giải, nhưng muốn cử hành lễ vật Thiên hành, thì nhất định phải chân chính chính chính là vật Ngũ Hành, hơn nữa còn thừa lại thần lực chi nguyên. Tỷ như ở trong huyết trì, thiên linh dịch mà ngươi cho ta ăn, là do nước thánh tuyền chế thành."

"Thánh tuyền ba năm một giọt, chế thành linh dịch cần chín mươi chín giọt. Hao phí hơn ba trăm năm mới có một bình, hơn nữa dòng nước suối kia sớm đã khô kiệt, trên đời này còn có ai cũng rất khó nói. Mặc dù thần kỳ như thế, nước suối kia cũng không phải là vật thiên ngũ hành. Cũng có thể nói, những thứ này chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu."

"Vốn là chúng ta tính sau khi tìm được năm loại Thiên Ngũ Hành thì sẽ cùng nhau động thủ. Nhưng gần đây, địa điểm ẩn giấu Thánh Hỏa sẽ bị phát hiện, rất nhiều thế lực đều nóng lòng muốn thử, chúng ta cũng không thể không động thủ sớm!"

"Ngươi yên tâm, lão Lục và Thải Vân có thể ứng phó được, dù sao đây không phải là giết người vượt ải, mà là bảo vệ Thánh Hỏa đào tẩu. Bàn về phòng ngự, hai người bọn họ là người giỏi nhất, chúng ta mà đi thì ngược lại còn có thể gây thêm phiền toái cho bọn họ."

Tuy nói như vậy, nhưng hoạn quan đi vòng một vòng lớn như vậy, mục tiêu cũng chỉ thẳng nơi đó, âm mưu của nữ nhân này tính toán cực không đơn giản! Chỉ là không rõ nàng đối với Hàn lão lục thải vân biết bao nhiêu, cũng có biết thánh hỏa thập tam sĩ tồn tại hay không.

Nghĩ tới na lang, ta mơ hồ có chút lo lắng, có lẽ đây chỉ là chướng nhãn pháp của nàng? Mục đích thực sự không phải ở đây.

Chỉ mong lần này, vẫn làm cho nàng thất vọng mà về!

"Lần này ta tới là muốn tìm ngươi tìm ngươi đi Quảng Tây một chuyến." Mới đầu đặt chén trà xuống, nhẹ giọng nói.

"Quảng Tây?" Ta lấy lại tinh thần, có chút kỳ quái hỏi.

"Ừm." Đầu tiên gật đầu nói: "Trận trước, ta có một người bạn đồng đạo, tên là Lâm Trường Thanh, nhờ ta xin giúp đỡ, nói con trai hắn Lâm Tuấn Kiệt mang theo thê tử mới cưới đến tận Tây Du Du Du, mới đi vài ngày, cảnh sát đã tìm được hắn. Nói là cảnh báo hàng xóm của con hắn, hơn nửa đêm trong phòng leng keng không ngừng vang loạn, ảnh hưởng người ta nghỉ ngơi. Giám sát không liên hệ được đến bàn thờ của hắn, thì báo cho hắn biết một tiếng."

"Hắn nhất thời cảm thấy có chút không đúng, liền chạy đến chỗ con trai nhìn một chút. Phát hiện tất cả bát đũa, gia cụ đều rơi xuống đất, trên giường chiếu đều bị xé thành một cái dài, giống như là bị mấy trăm con mèo hoang kéo qua, nhưng nhà bọn họ ở tầng thứ tám, cửa sổ đều đóng lại rất tốt."

"Về sau hắn phát hiện hai người kết hôn treo trên tường cũng thay đổi bộ dáng, hai vợ chồng vốn vui vẻ anh tuấn suất khí giờ đã gầy khô như que củi, mặt đầy nếp nhăn, phảng phất đã già đi mấy chục năm. Hắn cảm thấy chuyện này không đúng lắm! Cũng không dám lên tiếng, chỉ tới tìm ta hỏi nguyên nhân thôi."

"Ta muốn ngày sinh tháng đẻ của con trai hắn được tính bằng tám chữ, phát hiện hai người này đã sớm chết rồi, hơn nữa chính là ngày cảnh giác của hàng xóm kia!"

"Hồn phách tiêu vong, ngàn dặm phát cuồng, điều này rõ ràng có chút không hợp lẽ thường. Ta hỏi một câu, lúc hắn kết hôn, hắn dựa theo gia truyền tục, đem một đôi ngọc bội tổ tiên lưu lại giao cho hai vợ chồng. Nhưng bọn họ mang theo vài ngày, nói là quá đất, lần này xuất hành không mang theo trên người."

"Ta bảo hắn tìm ngọc thạch xem, tất cả đều biến thành màu đen. Người chết ngoài ngàn dặm, ngọc thạch ký hồn tồn linh cũng theo yêu biến, đây cũng không phải là tình huống bình thường! Ta an ủi hắn đừng sợ hãi, chờ hai ngày, ta chuẩn bị đi xem một chút."

"Hắn lại không đợi được, nói là sinh ra muốn gặp người, chết phải thấy xác, nhất định phải tới đó. Cũng không cho ta biết, trực tiếp mời một số đạo sĩ, tăng nhân tới."

"Nhưng cuối cùng chỉ có một mình hắn trở về, còn đầu mở ra đại môn, ngược lại ở trong đạo quán của ta. Ta nghe đồng tử bẩm báo, sau đó vội vã chạy đến xem xét, người đã chết rồi. Lưỡi đã sớm nát, ngũ quan vặn vẹo biến hình, trong nội tạng tất cả đều là giòi bọ!"

"Kỳ thực, hắn đã chết từ lâu rồi! Là ỷ vào một khối Cổ Ngọc gia truyền cưỡng ép lưu lại hồn phách, kiên trì chạy tới chỗ ta báo tin! Trong tay hắn nắm chặt nửa nén hương, chắc là muốn để lại manh mối cho ta."

"Lâm Trường Thanh mặc dù là người bình thường, nhưng tổ tiên Lâm gia lại có tiếng tăm lừng lẫy của đạo pháp truyền nhân, khối ngọc thạch kia lại càng có hiệu quả trấn quỷ trừ tà, đừng nói là quỷ hồn bình thường, ngay cả Quỷ Vương cũng không dám tới gần. Nhưng không ngờ hắn lại bị tươi sống hại thành ra như vậy, chuyện này lại ly kỳ."

"Sau đó, ngay lúc ta vì hắn siêu độ vong hồn, toàn bộ pháp đàn đột nhiên nổ tung, Lâm Trường Thanh đột nhiên ưỡn người dựng lên, biến thành cương thi răng nanh, đám người trước tham gia tang lễ ồn ào đại loạn, ta cũng phí rất nhiều khí lực mới hàng phục được. Cẩn thận xem xét, là yêu thuật tà pháp, gây nên từ loạn hồn chú."

"Bởi vậy có thể thấy được, bên phía Nghiễm Tây chắc chắn có người mượn tà thuật tùy ý làm bậy, nhưng thủ pháp và công lực như vậy lại là trước nay chưa từng thấy. Sợ rằng ta một mình tiến về cũng không phải là đối thủ của tên kia, cho nên, liền tới tìm ngươi đi theo ta một chuyến!"

"Được." Ta gật đầu nói: "Không phải ngươi nói thực lực ta tăng mạnh, đã có được một phần ba uy lực thần cấp vô thượng sao? Ta cũng đang muốn xem xem rốt cuộc tu vi của ta mạnh như thế nào, mục đích đến cuối cùng còn xa nữa mới xuất phát khỏi kỳ vọng của các ngươi sao?"

"Đương nhiên là càng sớm càng tốt. Ta sợ nếu chậm hơn một chút, sẽ có thêm nhiều người bị hại hơn nữa."

Ta cúi đầu nhìn đồng hồ nói: "Vậy trời sáng chúng ta sẽ rời đi, ngươi ngồi một lát, ta đi chuẩn bị một chút." Nói xong, ta đứng dậy đi ra sau phòng, thu thập một ít vật cần dùng, cất vào ba lô.

Nhưng quay về tiền sảnh thấy, trong phòng lại nhiều thêm một người.

Hồi ức ban đầu của con số hai nghìn một nghìn tám mốt.

Người tới là Lý mặt rỗ, trên bàn để một con tôm hùm con cua thơm phức, bên cạnh còn bày một bình bàn xí.

Xem ra hắn ngủ không yên, đến tìm ta uống rượu đêm.

Nhưng hiện tại hắn căn bản không để ý tới uống rượu, đang cõng thân vừa khoa tay múa chân cực kỳ vụng về, vừa quay đầu hỏi: "Còn có chiêu này, làm sao tra lại đem kiếm quay về?"

Khoé miệng hơi vểnh lên, cầm lên chiếc đũa trên bàn, cổ tay khẽ đảo, nghiêng một cái, trong nháy mắt từ đâm biến đổi.

"Đúng đúng! Chính là như vậy." Lý Ma Tử mừng rỡ kêu lên: "Ngươi chậm một chút ta không hiểu."

Nói xong, hắn cũng cầm lên một chiếc đũa khác.

Mới đầu chậm một chút, lại biểu diễn một lần nữa, theo đó cẩn thận hướng hắn giải thích: "Một chiêu này gọi là Tà Yến Trục Liễu, chỗ bí quyết không ở mũi kiếm mà ở đuôi kiếm. Chuyển cổ tay áp kiếm, thuận thế mà xuất ra. Bất quá nếu muốn nắm bắt được góc độ và lực đạo tốt, còn cần chăm chỉ luyện tập thêm, chậm rãi sẽ lĩnh ngộ được."

"Ồ, hóa ra là như vậy!" Lý Ma Tử lật cổ tay, liên tục luyện tập vài lần, rất vui vẻ cười nói: "Như vậy cũng quá đơn giản đi."

"Thu thập xong rồi?" Sơ buông đũa xuống, hỏi ta.

Ta khẽ gật đầu, buông ba lô xuống.

Lý Ma Tử cho tới lúc này mới phát hiện ra ta, quay đầu lại nhìn ta, lại nhìn sơ qua lúc đầu, có chút kỳ quái hỏi: "Thế nào, các ngươi muốn đi à?"

"A, ta và Sơ Nhất có chút chuyện, ngươi ở nhà nhiều..."

"Ta cũng đi!" Không đợi ta nói xong Lý Ma Tử đã cố gắng ngắt lời: "Có thể mang ta theo không!"

Hình như tên này rất sợ ta không dẫn hắn đi, lời nói là nói với sơ nhất.

Chưa kịp trả lời, hắn ta đã cầu xin: "Chẳng phải ngươi nói học kiếm phải kết hợp bằng hư thực, khổ luyện thêm kinh nghiệm sao? Ta không ra ngoài tỷ thí với người khác, sao có thể tăng trưởng kinh nghiệm? Ta thấy mỗi lần xa nhà Trương tiểu ca đi xa, thực lực đã lập tức thấy Ảnh Nhi tăng trưởng, xem ra ta cũng phải ra ngoài lịch lãm rèn luyện rồi! Các ngươi chờ ta một lát, ta đi một lát liền tới." Nói xong, cũng không chào hỏi ta, vội vã chạy ra ngoài.

Mới đầu có chút kinh ngạc nhìn bóng lưng Lý Ma Tử, dở khóc dở cười lắc đầu nói: "Sao đột nhiên Lý Ma Tử lại chăm chỉ học tốt như vậy? Cho nên ta rất nhanh không nhận ra hắn."

"Đây cũng là chuyện tốt." Ta hơi sửng sốt một chút, ngồi xuống nói: "Tuy rằng bản lĩnh bây giờ của ta càng ngày càng mạnh, nhưng kẻ thù cũng càng ngày càng nhiều, Lý Ma Tử học thêm chút bản lĩnh, cũng có thể giúp ta giải quyết không ít vấn đề. Huống chi hắn nói cũng không sai, không qua rèn luyện vĩnh viễn cũng không thể trưởng thành. Chẳng phải lúc trước các ngươi cũng từng bước tôi luyện ta sao? Hơn nữa còn tận lực gia tăng không ít khó khăn và mạo hiểm cho ta."

Mới đầu cười cười, giống như nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, cầm lấy nắp trà khe khẽ gảy nước trà nói: "Năm đó sau khi gia gia của ngươi đi, bảy người chúng ta lần nữa chạm đầu một cái, cẩn thận nghiên cứu một chút, do ai lộ diện bảo vệ vấn đề của ngươi."

"Năm đó ngươi dốt đặc cán mai đối với Âm Dương thuật, cơ hồ không khác gì một tờ giấy trắng. Cùng lúc thủ hộ ngươi, còn phải không ngừng ma luyện ngươi, giáo hóa ngươi, dần dần dẫn ngươi tới chính đạo này."

"Tính tình Tiểu Bạch Long ngược lại là rất dễ đánh nhau với ngươi. Nhưng ngươi cũng biết, cho đến bây giờ nó đối với Âm Dương thuật cũng hoàn toàn là ngoại hán, một ít thường thức cơ bản ngay cả nó cũng không rõ. Nếu để nó dạy ngươi, đừng có mơ, khẳng định lại bồi dưỡng ra một tên hồ đồ, huống chi năm đó nó cũng bị thương nặng nhất, không thể không đi tu dưỡng."

"Bạch Mi đại sư là người xuất gia của thiền tông, để hắn đến giáo hóa ngươi, khẳng định vô hình trung sẽ đem cái gì đó sáu căn thanh tịnh, giới luật pháp điển đồng loạt truyền ra ngoài. Đến lúc đó, ngươi không muốn trở thành hòa thượng phật môn, khiến cho Trương gia bị chặt đứt, vậy gia gia ngươi không được ăn chúng ta? Cho nên hắn cũng không thích hợp."

"Hàn lão lục tuy cuồng phóng bất kham nhưng hắn vẫn luôn có điểm mấu chốt. Cái gì nên làm thì phải làm rõ trong lòng, nhưng người khác thân ở trong hoàn cảnh như vậy chưa hẳn vẫn giữ được. Nếu như ngươi đi theo hắn, nói không chừng sẽ nảy sinh tà ác, hướng về hắc ám cực đoan."

"Phượng đại sư trầm mặc ít nói, tính cách cứng nhắc. Chuột lại hoàn toàn giảo hoạt khó lường, ham chơi hay làm loạn, để bọn chúng tới bảo vệ, đối với sự trưởng thành của ngươi sẽ không tốt. Thải Vân là nữ nhân cũng không thích hợp, cuối cùng rơi vào trên người ta."

"Nói thật, lúc ấy ta nhìn thấy ngươi, cũng xác thực không có hy vọng gì..." Một ngụm trà đầu tiên thản nhiên uống một ngụm, tiếp tục nói: "Khi đó ngươi và Lý Ma Tử không có gì khác nhau, trong đầu chỉ có tiền, hơn nữa còn nhát gan đáng thương."

"Dẫn là, tâm địa thiện lương, ít nhiều cũng có chút đảm đương. Vì vậy chúng ta trước sau thiết kế vô số phương án, từng bước dẫn ngươi đi tới. Hoàn hảo, rốt cục không khiến chúng ta thất vọng!" Ban đầu đặt chén trà xuống, cảm thấy vui mừng nhìn ta nói: "Hiện nay, ngươi so với dự đoán lúc trước tiến bộ của ta càng nhanh hơn, thực lực cũng càng mạnh hơn. Chỉ so với tu vi, đã vượt xa bất kỳ người nào trong chúng ta!"

"Chỉ là..." Mới dừng lại một chút, khuôn mặt nghiêm túc nói: "Tốc độ thực lực của Long Thanh Thu tăng lên vượt xa tưởng tượng lúc trước của chúng ta, Long Tuyền sơn trang cũng tuyệt đối không phải đơn giản như lúc trước chúng ta dò xét được!"

"Thì ra chúng ta cho rằng, lực lượng đỉnh cấp trong Long Tuyền sơn trang chính là Long Thanh Thu cùng với số lượng cung phụng không nhiều mà thôi. Tứ đại Thái trưởng lão đã bế quan nhiều năm, không rõ sống chết, tất cả những người khác đều không đáng sợ."

"Nhưng gần đây biết được, bên trong Long Tuyền sơn trang còn có một lực lượng bí ẩn. Những người này không bị bất luận kẻ nào sai khiến thao túng, thậm chí ngay cả trang chủ Long Thanh Thu cũng không có quyền mệnh lệnh bọn họ. Tồn tại của bọn họ chỉ là vì bảo vệ Long Tuyền sơn trang không bị thế lực bên ngoài đấu đá, chỉ khi sơn trang gặp phải tai hoạ ngập đầu mới xuất hiện."

"Cỗ lực lượng này nhân số không nhiều, nhưng thực lực lại cực kỳ kinh người. Nghe nói, hai vị thúc thúc của Long Thanh Thu, Long Bích Dã, Long Kiên Dã chính là một trong số đó. Mấy chục năm trước đã nổi danh khắp nam bắc Đại Giang, nếu không phải Long Thanh Thu có được Thiên Ấn, lĩnh hội được cảnh giới Đại Tự Tại, tu thành thần cấp vô thượng thì cũng tuyệt đối không phải đối thủ của bọn họ."

"Năm đó gia gia ngươi xông vào Long Tuyền sơn trang, chỉ là nhất đẳng cung phụng đã giết liền mười ba cái, thời điểm sắp thoát khỏi nguy hiểm, chính là Long Bích Dã xuất thủ, thành một kích cuối cùng của hắn. Nghe nói, gia hỏa này không cam lòng cả đời ẩn thân vô danh, đã thoát ly Long Tuyền sơn trang. Dã tâm của gia hỏa này rất lớn, nói không chừng sẽ tới tìm ngươi gây phiền toái."

"Hắn chết rồi." Ta khẽ trả lời.

"Hả?" Sơ nhất sửng sốt, sau đó hiểu ra: "Ý ngươi là..."

"Đúng!" Ta gật đầu nói: "Chuyện của tửu lâu lớn rượu ngon, ngươi đã nghe nói rồi chứ, chủ mưu đứng phía sau chính là hắn. Chân hồn đã bị ta đánh nát, hẳn là không sống nổi. Tuy nhiên, bản lĩnh của tên này đích xác có chút quái dị, nếu như tất cả lực lượng bí ẩn kia đều như thế, thật đúng là đủ phiền toái."

"Ta đã trở về!" Ngay lúc này, Lý mặt rỗ đập cửa mà vào, lưng đeo một cái túi lớn uống hổn hển nói.

Hạng hai ngàn tám mươi bốn quẻ.

Sơ Nhất liếc mắt ra hiệu với ta, ý bảo ta dừng chủ đề ở đây.

Ta cũng hiểu dụng ý của hắn, có bí mật liên quan tới Long Tuyền sơn trang thậm chí bát phương danh chấn sứ mạng của ta, không được để người ngoài biết được, cho dù là Lý Ma Tử và Doãn Tân Nguyệt cũng không được.

Cũng không phải nói sợ bọn họ tiết lộ bí mật, mà là biết thì sao? Trừ lo lắng cùng sợ hãi ra thì không còn tác dụng gì khác.

Giống như lúc trước, bọn họ cái gì cũng không nói với ta.

Lý mặt rỗ mang theo một bao đồ to, kích động đứng ở trước cửa rao hai chúng ta nói: "Đi thôi! Xa ta đều chuẩn bị xong rồi."

Ta trừng mắt liếc hắn một cái nói: "Ngươi biết đi đâu à, liền mão đến."

"Ta đã xem ngươi thu thập đồ đạc, nhất định là phải đi xa nhà, mặc kệ hắn đi đâu, không phải sân khấu thì bay cao thôi, chúng ta đi trước." Tên này cố ý "chúng ta" hai chữ rất nặng, rất sợ chúng ta không dẫn hắn đi.

Ta có chút bất đắc dĩ nhìn hắn nói: "Mạch tử, dẫn ngươi đi thì có thể, nhưng đây cũng không phải là đi du lịch. Chúng ta nói trước, ngàn vạn không được lỗ mãng, tất cả đều phải nghe lời ta, bằng không..."

"Ai da, ta biết rồi!" Lý mặt rỗ lo lắng nói: "Có lần nào ta không nghe ngươi đâu, chỉ cần ngươi dẫn ta đi, ta cam đoan sẽ nghe chỉ huy."

Ban đầu hai người liếc nhau, sau đó mỉm cười đứng dậy: "Vậy thì đi thôi."

Trên lưng đặt hàng đi ra cửa, xe càng lớn do Lý mặt rỗ mở liền dừng ở đầu phố.

Đầu tiên nói ra mục đích, Lý mặc tử lấy ra điện thoại di động nhanh chóng điều tra một chút, nói là chỗ đó không có sân khấu, giao thông cũng khó, ngồi thiết cao dễ hơn một chút, sau đó nhanh chóng đặt xong xe vé, nhưng Lớp một sớm nhất lại là lớp tám sáng ngày mai.

Vốn ta định sáng mai rời đi, đêm nay còn có thể nghỉ ngơi một chút, nhưng không nghĩ tới Lý Ma Tử lại tích cực như vậy, đêm hôm khuya khoắt chạy ra, lại còn cố ngăn cản, không cho chúng ta đặt khách sạn, cứ phải ở nhà ga chờ.

Ta biết tên này nghĩ thế nào, cho tới bây giờ vẫn sợ chúng ta ném hắn đi— hắn sợ ở trong quán trọ ngủ gật đầu, lúc chúng ta đi thì không gọi hắn.

Đến nhà ga, Lý mặt rỗ bảo ta cùng với món đồ không thể qua trạm kiểm tra lấy ra, phải đi lấy vận chuyện.

Ta lại nhận đồ trong tay hai người bọn họ, đi thẳng tới cửa An Kiểm.

Lý Ma Tử sửng sốt, muốn gọi ta lại nhưng bị mới đầu ngăn lại.

Ta đã đưa ra bằng chứng đặc hành cho các quan viên An Kiểm nghe.

Viên cảnh sát kia sửng sốt, nhìn kỹ tấm giấy chứng nhận, lại nhìn ta, sau đó dẫn bọn ta xuyên qua thông đạo đặc biệt, đưa thẳng vào trong xe của khách quý, nhỏ giọng hỏi một câu, sau khi có bất cứ nhu cầu gì khác liền rời đi.

Xem ra, chắc hẳn hắn từng có kinh nghiệm tương tự.

Khoảng thời gian này, người trong phòng khách quý cũng không nhiều, nhưng Lý Ma Tử nhất định phải ngồi giữa hai chúng ta.

Lúc này, hắn bày tỏ lòng hiếu kỳ cực lớn với chứng cứ đặc hành cất trong ngực ta. Sau khi hắn đề xuất yêu cầu "Kiến thức" một chút bị ta cự tuyệt, càng nổi lên nghi ngờ, trừng đôi mắt nhỏ đỏ bừng nhìn trái nhìn phải một cái, tựa như hai chúng ta lúc nào cũng có thể bỏ rơi hắn chạy mất.

"Ma Tử, ngươi yên tâm, ta cũng đã đồng ý dẫn ngươi đi rồi, thì nhất định sẽ không bỏ rơi ngươi, cứ an tâm ngủ một lát đi." Ta thấy hắn buồn ngủ không yên liền an tâm khuyên nhủ.

"Không được!" Lý mặt rốt cục khẽ lắc đầu nói: " trước kia ta không muốn đi, ngươi đã cố gắng kéo ta đi. Nhưng chuyện này không giống, ngươi hình như rất không muốn mang ta theo. Hơn nữa lại còn là lập tức đi tìm ngươi, khẳng định là đi làm đại sự! Ta trước kia đã bỏ qua cơ hội nhiều lần rồi, lúc này không thể bỏ qua nữa."

"Chuyện lớn gì? Ta cũng không biết nên làm gì."

"Hừ, ngươi đừng gạt ta!" Lý mặt rỗ hừ lạnh một tiếng, đôi mắt nhỏ đỏ bừng lóe lên hai đạo quang mang không tin tưởng, sau đó thề son sắt nói: "Ta đang ngủ chính hương, đột nhiên hốt hoảng, giật mình tỉnh lại. Tiện tay chiếm một quẻ., Không tính ra cái gì, sau đó lại tính cho ngươi một quẻ. Trên quẻ tượng nói quý hữu đêm tối đến, muốn đi về tây nam, tam tài hàng ma, huyết quang thành phúc... Sau đó ta nghĩ làm sao mà không ngủ được, nên mua chút rượu và thức ăn chạy đến xem một chút."

"Quả nhiên, đã lâu không gặp mới vừa mới đột nhiên tới. quẻ tượng ứng nghiệm rồi, xem ra chuyện sau đó cũng khẳng định là thật!"

"Được rồi, chết tiệt!" Ta đột nhiên hiểu ra: "Ta còn tưởng rằng tiểu tử ngươi sợ ta tịch mịch, mang rượu và thức ăn đến giúp ta chứ, hóa ra còn cùng ta chơi suốt đêm thăm dò Tào doanh."

Ban đầu lúc đầu khi mình đã nhắm mắt dưỡng thần, cũng lập tức hứng thú, mê hoặc hỏi: "Ngươi tinh thông bói toán từ khi nào vậy?"

"Sau khi ta trở về từ Thành Đô, nghe được lời của Lưu Lục gia gợi ý rất lớn." Lý Ma Tử trả lời: "Ta đã cân nhắc cẩn thận, muốn có chút danh đường gì đó trong chuyến đi này, chỉ có thể dựa vào tổ tiên âm đức. Nghĩ tới nghĩ lui, ta nghĩ tới nghĩ lui., Chỉ có một câu: Tổ tiên Đại Đường ta không phải là Lý Thuần Phong sao? Nếu phối hợp với Lăng Vân kiếm thì chính là tổ hợp tốt nhất. Toán quẻ cộng thêm kiếm pháp, không biết kiếm pháp tiên tri! Tục ngữ gọi là Quái kiếm đạo, cho nên quẻ cùng kiếm pháp đều phải cùng tiến mới được."

"Quẻ Kiếm Đạo? Ừm, có chút thú vị." Ban đầu rất tán dương gật gật đầu, lập tức cảm thấy hứng thú hỏi: "Vậy quẻ thuật của ngươi hiện tại luyện thế nào rồi?"

"Ặc, cái này..." Lý Ma Tử lúng túng xoa đầu nói: "Thỉnh thoảng cũng chuẩn."

"Ngẫu nhiên?" Ta có chút dở khóc dở cười nói: "Thỉnh thoảng tính là đúng một lần, vậy cũng gọi là quẻ? Không phải là mèo mù đụng chuột chết sao."

Lý mặt rỗi liếc ta một cái nói: "Ta đây không phải mới vừa bắt đầu, lúc ngươi luyện phù chú, không phải cũng như nhau sao? Trừ ra một lá phù, khi linh thời không linh, thường xuyên tự bùng nổ khuôn mặt đen. Còn tưởng rằng ta không biết đây?"

Ban đầu xua tay nói: "Dù sao nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, ngươi cứ tính cho bọn ta một quẻ, để ta xem ngươi luyện tới trình độ nào."

Lý Ma Tử do dự một chút rồi nói: "Được, vậy ta sẽ bêu xấu."

Miệng nói tới bêu xấu, nhưng ta thế nào cũng cảm thấy, tên này rõ ràng có một loại ý tứ khoe khoang.

Đầu tiên là mở hầu bao ra tìm ba nén hương, đốt lên rồi bày vài cái về phía nam, sau đó lấy từ trong túi nhỏ nội y ra ba đồng tiền: "Hai người các ngươi tính thế nào?"

"Để ta." Vừa nhận lấy, hắn tiện tay ném nó lên ghế ngồi.

Lý Ma Tử cúi đầu nhìn, lấy bút ra vẽ một nét trong lòng bàn tay, nói: "Ném tiếp đi."

Vừa mới nhíu mày, lại ném một lần nữa.

Lý mặt rỗ sau khi xem, để hắn lại ném.

Liên tục ném sáu lần.

Lý Ma Tử trong lòng bàn tay vẽ sáu đạo, sau đó liền mở điện thoại

ra.

Ta và Sơ Nhất nhìn nhau một cái, đều bị hắn làm cho mơ hồ.

"Ma Tử, đợi lát nữa ngươi lại chơi điện thoại, cũng coi như là được rồi." Ta có chút gấp gáp hỏi.

"Gấp cái gì? Ta không thể tính toán chính xác được."

"Dùng điện thoại để tính?" Ta rất là kỳ quái.

"Nói nhảm, không tra một chút, làm sao biết đây là quẻ nào?"

Mới ăn một bữa đầu thì không biết nói gì nữa: "Ngươi ngay cả sáu mươi bốn quẻ cũng không nhận ra đầy đủ..."

"Ta vừa mới học, thuộc hạ nào quay lại đây." Lý Ma Tử không ngẩng đầu lên, tiếp tục tìm kiếm điện thoại.

"Ah! Ta biết rồi." Ta bừng tỉnh nói: "Ngươi vừa rồi là để Lục Dục một ném, chữ là 2, tổng cộng là số hai. Đơn số là dương, số hai là âm. Sau sáu lần tạo thành một quẻ tượng, sau đó lại đi tra tìm lời giải thích đối xứng?"

"Đúng vậy, đậu xanh, ngươi cũng biết sao?" Lý Ma Tử cảm thấy có chút kỳ quái.

"Vậy hắn ngựa ai mà không biết." Ta tức giận nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi học được quẻ thuật khó lường gì, cứ như vậy tính toán, tùy tiện kéo một tiểu hài tử cũng biết tính a!"

Tấm bia đá thứ hai nghìn tám mươi ba đứt gãy.

"Tìm được rồi, tìm được rồi!" Lý Ma Tử đột nhiên kêu lên: "Thượng Càn chấn hạ, quẻ này tên là Vô Vọng."

"Sau đó thì sao?" Ta liếc xéo hắn hỏi ngược lại.

"Tổng thể mà nói thì cũng không tệ lắm." Lý Oanh Tử ngừng di động.

"Vậy là xong rồi?" Ta vừa tức giận vừa buồn cười mắng: "Chật vật hồi lâu, cho dù nói ra một câu vớ vẩn như vậy?"

"Ngươi gấp cái gì?" Lý Ma Tử trừng mắt nhìn ta, ra vẻ ngồi xuống, như không liên quan tới chuyện xung quanh giải thích: "Ngươi vốn có một nhân duyên tốt, quả đúng là một đôi con do trời đất tạo nên. Hai người các ngươi cũng thật tâm yêu nhau, vốn có thể bạc đầu giai lão, cả đời hạnh phúc. Đáng tiếc, chỉ tiếc..., Ngươi theo đuổi quá nhiều, muốn cầu mà không đạt, cuối cùng nhất vỗ hai cái, trời nam đất xa vời. Nhưng chỉ cần ngươi cố gắng tranh thủ, cuối cùng vẫn có thể đạt tới viên mãn, trong số mệnh có một đứa con trai, chẳng qua...

"Ha ha ha." Ta không nhịn được cười nói: "Mới nhất còn có nhân duyên tốt? Hơn nữa còn có mạng con trai, ngươi nói linh tinh thế này cũng quá đi!"

"Nào phải là ta nói bậy? quẻ tượng đúng là như vậy." Lý Ma Tử nghiêm túc tranh luận: "Không tin ngươi hỏi sơ bộ một chút, không biết bói toán có giải thích như vậy không."

Ban đầu y hừ lạnh một tiếng: "Nói hươu nói vượn!"

Rồi cũng không để ý tới hắn nữa, trực tiếp ngồi xuống một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Lý mặt rỗ thấy lần trước có chút không vui, lẩm bẩm nói: "Đây là do ngươi định đoạt, hơn nữa, ta chỉ thuận miệng nói chuyện vui vẻ thôi, hẹp hòi như vậy làm gì."

Ta nhìn sơ nhất một cái, đi tới bên cạnh Lý Ma Tử: "Mao tử, cái trò này của ngươi đến cùng là chuẩn không được à?"

"Không phải ta chỉ nói ngẫu nhiên rất chuẩn. Bất quá lúc này khẳng định không cho, chúng ta đều biết lúc đầu từ nhỏ đã xuất gia tại đạo quán, ở đâu ra nhân duyên, làm sao lại có con cái mạng? Ngươi xem chuyện này náo loạn." Nói xong hắn phẫn nộ thu hồi đồng tiền, cũng không nói đến chuyện bói toán nữa.

Sau khi lên tới Cao Thiết, ban đầu hắn vẫn luôn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không nói một lời, Lý Ma Tử vẫn như cũ sợ chúng ta đào tẩu, ngồi ở góc cạnh cạnh nhất tựa vào chiếc ghế phía trước ngủ ngáy o o.

Dọc theo con đường này, ba người chúng ta giống như ba người xa lạ không quen biết trước, không nói một câu nào.

Thẳng đến chiều hơn bốn phút đồng hồ, một nhóm ba người chúng ta dừng lại trên một chiếc xe nhỏ, hai người mới khôi phục lại bình thường, nhưng không ai nhắc đến chuyện bói toán cả.

Nơi này mặc dù thông cao thiết, nhưng dòng người thường xuyên lui tới cũng không nhiều lắm, ngay cả thiết kế chỉnh trang phụ cận của ga tàu cũng không hoàn thiện.

Hắn lấy ra điện thoại cho ta mượn đường về, vừa để ta nhìn hình ảnh bảo tồn ở bên trên, vừa giải thích: "Trong số những người đi cùng Lâm Trường Thanh có một đạo sĩ rất gấp gáp, vừa đi vừa không quên chụp bạn mình. Những hình này chính là ảnh hắn nhặt được trên đường."

Có tổng cộng mười mấy tấm ảnh.

Theo lý thuyết, chỉ cần tìm được vị trí bia điện cuối cùng, chính là nơi bọn họ biến mất sau cùng.

Nhưng ở những hình ảnh có giá trị nhất phía sau, không phải núi đá thì cũng là cây cối, nếu không thì chính là Hương Tiêu Viên liên miên, ruộng mía, cây cao lớn chắn đường.

Đạo sĩ kia là một người thích cụt, cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng tại Quảng Tây, những cảnh tượng này khắp nơi đều có, đối với tìm kiếm manh mối căn bản là không có tác dụng gì.

Ngược lại, mấy tấm trước lại đặc biệt hơn một chút.

Tấm hình vẽ thứ nhất, chính là tòa tiểu trạm trước mắt này.

Tiếp đó, tấm thứ hai là một tấm bia đá đã đứt gãy từ lâu.

Chữ viết trên bia đá đã sớm mơ hồ không ít, căn bản không phân biệt được.

Ta đem hình ảnh phân biệt này gửi đến cho mình và Lý Ma Tử, sau đó ba người tách ra, tìm mấy người bản địa lớn tuổi một chút nghe ngóng.

Hơn hai mươi phút đồng hồ sau, chúng ta lại tụ họp, tất cả đều lắc đầu.

Tấm bia đá này ngay cả những người địa phương khác cũng chưa từng thấy qua, không ai biết là nơi nào.

Nhìn từ hình ảnh kia, ngoài tứ phía đều là núi hoang thấp cây thấp, khắp nơi đều là cỏ dại, hẳn là ở nơi hoang sơn dã lĩnh, không ai thấy qua cũng là bình thường.

Nhưng như vậy thì khó rồi!

Nghiễm Tây lớn như vậy, sơn lĩnh rất nhiều, nên đi nơi nào tìm đây a!

Coi như tiểu trạm này là tâm tròn, tìm tòi khắp nơi, muốn tìm một tòa bia đá ngay cả người địa phương cũng chưa từng thấy qua, độ khó cũng có thể nghĩ.

Chỉ vừa mới xuất phát, manh mối thứ nhất đã đứt đoạn mất!

Lại hỏi thăm một hồi, vẫn không có kết quả gì.

Giày vò hơn một giờ đồng hồ, chúng ta đã sớm bụng đói kêu vang rồi. Liền gần tìm một cái nhà hàng nhỏ, kêu lung tung vài thứ, vừa ăn, vừa nghĩ cách.

"Ai? Trương gia tiểu ca, ta thật ra có biện pháp." Lý Ma Tử vừa ăn vừa đột nhiên nói.

"Biện pháp gì?" Ta và Sơ Nhất lập tức ngẩng đầu lên hỏi.

"Tấm bia đá này thoạt nhìn là một lão già, lại xây ở một nơi ít người lui tới, nhưng ai cũng sẽ không rảnh rỗi tự lập một tấm bia lớn chứ! Chắc chắn xung quanh có mộ, đại trạch các loại. Chúng ta chỉ cần tìm tên trộm mộ tặc hỏi là được, chắc chắn bọn chúng sẽ biết." Lý Ma Tử khẳng định nói.

"Có lý!" Ta gật đầu nói: "Nhưng nơi này chúng ta không quen thuộc, đi đâu tìm trộm mộ tặc chứ."

"Thế mà ngươi cũng làm nghề này." Lý Ma Tử lườm ta một cái rồi nói: "Bọn chúng trộm đồ bán cho ai? Đồ cổ buôn lậu à! Chúng ta giả bộ là tới chỗ này thu hàng, đi mấy cái quầy hàng cổ thì có thể lấy nhỏ tìm lớn, tìm cây mây tìm đường mà hỏi. Bằng không, nơi này lớn như vậy, chúng ta tìm chỗ nào đây?"

"Ma Tử, ngươi được đấy!" Ta khen ngợi hắn một tiếng, đứng dậy thanh toán.

Bọn ta ra cửa, đánh một chiếc xe cho thuê, hỏi tài xế chủ nơi nào có đồ bán.

Tài xế nhìn chúng ta nói: "Muốn mua thứ đó thì tới Nam Ninh đi, chỗ chúng ta nhỏ này có quái gì, cho dù có cái kia cũng là giả."

"Giả cũng được, vạn nhất có thể nhặt được đồ." Lý Ma Tử nói.

"Được, vậy ta dẫn các ngươi đi xem." Tài xế kia nói, mang theo chúng ta đi vòng nửa vòng trong tiểu thành, dừng trước một tòa lầu nhỏ hai tầng.

Trên lầu kia treo một bảng hiệu cổ xưa, bên trên viết ba chữ to "Cổ Bảo Trai".

Bọn ta xuống xe, đi tới gần mới phát hiện tiệm cổ kia ở lầu hai, lầu một là một tiệm đồ bằng ngọc.

Trong tiệm không có một người khách, chỉ có một tiểu tử nằm ngửa trên ghế trúc, trên mặt đeo một cái mũ cỏ lớn.

Hắn thấy chúng ta tiến đến, chỉ xốc mũ cỏ lên nhìn, một câu cũng không nói, một chút cũng không giống như làm ăn.

Mặt tường sau lưng hắn dán một tờ giấy lớn màu trắng, viết bốn chữ xiêu xiêu vẹo vẹo "Bỏ ý kiến".

Trong quầy thủy tinh hai bên, trưng bày các loại ngọc thạch lớn nhỏ.

Ít nhất năm nghìn đồng, tối đa ngàn năm, tất cả đều được đánh dấu rất rõ ràng.

"Đại huynh đệ, chúng ta muốn mua đồ cổ." Lý Ma Tử lại gần.

"Đóng cửa lại." Tên tiểu tử kia cũng không ngẩng đầu lên, nói.

"Đóng cửa? Vậy. Cái này...." Ta có chút kinh ngạc chỉ chỉ cái cầu thang thông hướng tầng trên.

"Cửa hàng phía trên là chủ nhà mở ra, hắn mỗi ngày đều đến một buổi sáng, buổi trưa về nhà ăn cơm, sau đó đánh bài đi, muốn mua cái gì ngày mai lại đến đi." Gia hỏa này nói xong lại hờ hững nhắm mắt lại.

"Vậy ngươi có biết nơi này không?" Lý Ma Tử lấy ra điện thoại di động đưa tới.

"Không biết!" Gã cũng không nhìn, khoát tay áo một cái rất phiền chán: "Không mua Ngọc thì mau đi thôi, hỏi đường đến nơi khác nghe ngóng đi." Ngữ khí của gã cực kỳ bất thiện, giống như quấy rầy thanh nhàn của chúng ta, rất là tức giận.

"Vậy thì tốt, hẹn ngày mai chúng ta lại đây đi." Lý Ma Tử vừa muốn nổi giận, đã âm thầm giật một cái vạt áo của hắn, quay người đi ra.

"Sao vậy?" Sau khi ra ngoài, Lý Ma Tử có chút kỳ quái hỏi.

Chương thứ hai nghìn tám bốn ăn gạo sống...

"Tên này chính là tên trộm mộ!" Lần đầu tiên nói.

"Ừm? Làm sao ngươi biết." Lý Ma Tử có chút kỳ quái.

"Bởi vì cái kén ở trên bàn tay hắn." Ta bổ sung một câu: "Trên bàn tay người này cái kén rất dày, hình dạng cũng rất kỳ quái, bình thường người nông cụ, cái kén đều ở dưới và các khớp xương, nhưng cái kén trên tay hắn thì nằm ngang ở lòng bàn tay., Đây là vì thường bắt Lạc Dương Lô, lúc Lạc Dương xẻng trộm bóc đất là vung vẩy cao thấp, cho nên mới tạo thành hiệu quả này, hơn nữa sắc mặt hắn cũng vô duyên vô cớ có chút không bình thường, đây là nguyên nhân quanh năm không thấy ánh mặt trời tạo thành."

"Vậy chẳng phải vừa lúc đúng lúc sao?" Lý mặt rỗ có chút kỳ quái nói: "Tại sao chúng ta phải tìm hàng lậu, không phải là vì tìm đạo tặc nghe ngóng manh mối sao? Cái này vừa vặn đụng phải một cái, sao các ngươi lại bỏ đi?"

"Tên kia chỉ là kẻ ăn sống gạo, hỏi hắn cũng không có bao nhiêu tác dụng." Ta lắc đầu.

"Sinh Mễ là cái gì?" Lý Ma Tử cảm thấy rất kì quái.

Nếu là lúc trước, chắc chắn ta không thèm trả lời, nhưng bây giờ Lý Ma Tử đang cố gắng học bản lĩnh, hiếm khi hắn để tâm tới như vậy. Đây đều là một ít thường thức và kinh nghiệm cơ bản, thời điểm nên truyền thụ cho hắn, đương nhiên ta sẽ không keo kiệt.

"Không phải trước mộ người chết có một bát cơm sao? Cơm kia đều nấu nửa đời không chín, tục gọi là gạo sống. Ăn gạo là lời nói đen trong đạo mộ trộm cắp, chỉ là người ngoài chỉ vừa mới vào nghề chỉ có thể làm chút công tác thô thiển, so với tiểu công nhân trong nhà xưởng cũng không sai biệt lắm."

"Trộ tặc chỉ là danh hiệu thống nhất, thật ra phân công ở đây rất nhỏ, có người chuyên môn điều tra huyệt, lựa chọn nghĩa địa, có người giỏi sử dụng Lạc Dương lao, từ đó xác định nơi nào là quan tài của mộ thất, còn có người không sợ quỷ thần xuống động lấy bảo vật. Hơn nữa có người theo dõi trạm gác canh gác, xác định được chỗ nào có quan sát kỹ càng thì càng tốt hơn., Định định giá, tìm kiếm người mua, vũ lực bảo hộ... Một đội ngũ trộm mộ chuyên nghiệp, cần đủ loại chuyên nghiệp. Mà ăn gạo chính là một loại hình cấp thấp nhất trong các ngành trộm mộ, hầu như không có bất cứ kỹ thuật gì, chuyên làm việc khô khổ sống dở."

"Sau khi xác minh vị trí cụ thể, hắn vùi đầu vào hang. Lúc tiến vào hang động, kéo dây thừng người; lúc trèo đèo lội suối, công cụ đeo trên lưng cùng bọc hành lý... Trên cơ bản thì không khác gì cu li. Ngoại trừ làm việc, có thể từ đầu đến cuối cái gì cũng không biết. Đừng nói là hắn chưa từng thấy bia đá kia, cho dù có gặp qua cũng không thể nói được cái gì."

"Vừa rồi ngươi cũng thấy đó, hắn hờ hững với chúng ta, căn bản là không chỉ bán ngọc thạch kiếm tiền, kể cả cửa hàng đồ cổ phía trên cũng là ngụy trang. Muốn hỏi, cũng phải hỏi tên sau lưng hắn. Nếu lộ ra cái chân ngựa gì, lỡ kinh động những người khác đứng sau, cái được không bù nổi cái mất."

"Ah! Thì ra là như vậy." Lý Ma Tử giống như hiểu ra gật gật đầu.

Chúng ta vừa đi tìm khách sạn nhỏ nghỉ ngơi lại, chuẩn bị buổi sáng ngày hôm sau, lại đi thăm dò thực hư, một hồi gặp cao nhân ẩn nấp ở phía sau.

Ta vốn đã quen cuộc sống trắng đen điên đảo này, sau khi tắm nước nóng xong, tinh thần càng thêm phấn chấn. Y nghiêng người đọc một hồi ở trên giường, nghiên cứu chốc lát Âm Phù Kinh, lại cầm ra chìa khoá.

Nhìn kỹ tấm ảnh trên tấm bia đá kia.

Tấm bia đá kia hẳn là ở trên một sườn đất nhỏ, từ góc quay có thể ở cách dốc đất mười mấy mét.

Nếu gia hỏa này thích chụp ảnh như vậy, sao không tới gần một chút?

Chẳng lẽ giữa người quay và bia đá còn cách nhau cái gì?

Tấm bia đá màu ngà sữa, bởi vì niên đại quá xa xưa, chữ viết hoàn toàn mơ hồ, nhưng bởi vì có ánh mặt trời và bóng cây nên bên trên lưu lại từng vệt tàn tích.

Ước chừng còn có thể phân biệt được, trên tấm bia đá còn sót lại có lẽ chỉ có một chữ rưỡi.

Phía dưới, bút vẽ kiểu chữ nguyên vẹn kia khá nhiều, căn bản không thể phân biệt.

Ba chữ gần nhau hình như là bốn điểm uốn cong, hoặc một ngang dọc, rất giống nửa phía dưới chữ "Chim" hoặc là "Ngựa".

Tấm bia đá này vì sao lại đột ngột xây trong hoang sơn dã lĩnh như thế?

Chẳng lẽ thật như Lý mặt rỗ nói, phụ cận còn có một tòa cổ trạch hoặc là âm trạch?

Phụ tử Lâm gia và hòa thượng đạo sĩ đều ở đây ngộ hại sao? Bọn họ rốt cuộc gặp phải cái gì?

Ta đặt điện thoại xuống, nhắm mắt lại suy nghĩ một chút.

Không đúng! Đây không phải bia mộ!

Chữ phía dưới cùng kia, nhìn từ cấu tạo đại thể, ngược lại là chữ rất giống "Mộ", nhưng cái này nếu thật sự là bia mộ, chữ phía trên bình thường đều nên là "Chi", hoặc là kề sát tên, tỷ như mộ nào đó, mỗ nào đó, lăng mộ nào đó.

Nhưng phương pháp viết mộ bia thời cổ rất đặc biệt, nhất là tấm bia đá lớn như vậy, nhất định sẽ tuân theo quy tắc " xả sinh lão".

Cái gọi là "Cược Sinh" chính là dựa theo chữ trên bia mộ ứng theo từng chữ: "Sinh lão bệnh tử khổ", vô luận số số hành số cùng chữ đều phải dừng ở chữ "Sinh" và chữ "Sinh". Nếu không chính là kiêng kị cực lớn!

Bia mộ này tuy rằng đã bị đứt mất một nửa, nhưng dựa theo tỉ lệ rộng rãi của thời kỳ cổ, chỗ đứt gãy khoảng một nửa, nói cách khác, khi tấm bia đá này còn nguyên vẹn, cũng chỉ có ba chữ "Kia" mà thôi. Căn bản không có đánh lên "Sinh", "Lão".

Bởi vậy có thể thấy được, đây tuyệt đối không phải là bia mộ!

Vậy rốt cuộc đây là nơi nào?

Đám người Lâm Trường Thanh lại dựa vào cái gì truy tìm tung tích nhi tử của hắn?

Người hại bọn họ lại đang giở trò quỷ gì?

Đây vốn chỉ là một âm mưu, cố ý dẫn dụ hai cha con họ tới, còn là bọn họ trong lúc vô ý liên tiếp xông vào.

Sau nửa đêm vắt óc suy nghĩ, vẫn như cũ không có kết quả gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, chúng ta vội vàng ăn điểm tâm xong, lại đi về phía Cổ Bảo Trai.

Vì phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn, mới lưu lại ngoài cửa tiếp ứng đầu tiên, ta cùng Lý mặt rỗ vào cửa bái phỏng.

Hôm qua nhìn thấy tiểu tử kia vẫn như cũ vẻ mặt mệt mỏi nằm trên ghế trúc, nhìn thấy chúng ta đi vào chỉ là nâng mắt nhìn lướt qua, trên mặt hiện ra thần sắc không kiên nhẫn, nhưng cũng không lên tiếng.

"Chào buổi sáng!" Lý mặt rỗ cười ha hả bắt chuyện, chỉ chỉ chỉ thang lầu nói: "Đại huynh đệ, trên lầu có mở cửa không?"

"Mở rồi." Hắn tức giận ừ một tiếng, nhưng ngay cả nhúc nhích cũng không nhúc nhích.

Hai chúng ta cũng không để ý tới y, trực tiếp lên lầu.

Cầu thang rất hẹp, không gian trên lầu cũng lớn hơn nhiều so với dưới lầu, hẳn là có chỗ ngăn cách.

Ánh sáng bên trong rất mờ, nửa bức rèm che kín, trong phòng trang trí cũng rất cũ kỹ, da tường hai bên bóc ra một mảng lớn, tựa như treo một tấm bản đồ cũ nát.

Chính diện đối diện đặt một giá sách cũ, bên trên đặt một ít bình sứ, lại xa hơn một chút tủ gỗ có chút màu vàng của chỉ đường trang sách, sinh ra thanh đồng khí thêu màu xanh. Cạnh bàn bát tiên có một cái ống trúc to lớn khắc tranh, bên trong cắm chút họa trục chữ.

Chỉ thế mà thôi!

Đây cũng là đồ cổ cửa hàng? Cũng quá keo kiệt chút đi.

Có thể là nghe được tiếng chúng ta giẫm lên cầu thang bằng gỗ vang lên, trong phòng bên cạnh đi ra một lão đầu nhi khô gầy đi ra.

Mặc đồng phục sơn màu đen, không cài nút thắt, lộ ra bên cạnh tấm lưng gà cũ nát, bộ quần áo trang trí cộng thêm trong phòng này, không khác gì ống điện ảnh cũ ở sáu bảy mươi năm.

Lão giả kia cầm theo lông gà phủi, có chút kỳ quái mà lại kinh dị nhìn chúng ta: "Các ngươi tìm ai?"

"Đại gia, chúng ta tới đây là để mua đồ." Ta lễ phép cười nói.

"A, vậy các ngươi tùy ý nhìn đi." Lão đầu nhi thuận miệng nói một câu, xoay người tiến vào phòng bên cạnh.

Hình như đây căn bản không phải là sinh ý của hắn, có bán hay không cũng không sao cả, thậm chí còn có chút phản cảm chúng ta đến.

"Muốn cái này thôi!" Ta tiện tay cầm lấy một tôn tước đồng xanh, hướng hắn hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Lão giả kia vừa mới vào phòng, chân sau còn chưa kịp bước vào, rất kinh ngạc xoay đầu nhìn ta một cái.

Cho dù là mua rau cải trắng, không phải vẫn phải chọn một cái sao? Đâu thèm nhìn cũng quyết định mua đồ cổ gì chứ? Một giây đồng hồ đã quyết định, cầm lên thì lấy, đây không phải có bệnh thì là không nhẹ.

"Bao nhiêu tiền?" Ta lại hỏi một tiếng.

Chương thứ hai ngàn tám ngàn oan gia ngõ hẹp.

Lão giả kia ngây ngốc một lát, sau đó khinh miệt nói: "Ba mươi vạn!"

"Mới ba mươi vạn, xin!" Ta không thèm để ý trả lời.

Hắn vốn tưởng cái giá này có thể dọa lui ta, vừa nghe ta đáp ứng thống khoái như vậy, không khỏi giật mình, cất bước đi vào nhà thu chân lại, một lần nữa quét mắt nhìn ta nói: "Ta chính là Nguyên Anh."

"Ta nói cũng không phải là nhân công! Ngươi muốn chuyển tô hay ngân hàng chuyển tiền?"

Hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào ta nói: "Ta muốn kim tiễn."

"Được rồi, bánh chưng thu lại!" Ta xoay người đem đồng tước đưa cho Lý Ma Lỗ, nhân cơ hội đưa cho hắn một cái liếc mắt, hướng về phía cầu thang nhếch miệng.

Lý Ma Tử đứng ở phía sau ta vốn còn có chút không rõ đầu óc, không biết ta lại hát bài nào đây.

Nhưng vừa thấy ánh mắt của ta, lập tức liền minh bạch.

"Được thôi!" Hắn lên tiếng, tiếp nhận tước đồng xanh, liền kéo bao.

Ta cũng lấy cái bao từ sau lưng xuống, vừa bước nhanh tới vừa cười hì hì nói: "Ông chủ, cái giá này của ngươi thật là trùng hợp, vừa lúc ta cũng có ba mươi vạn, nhiều hơn chút, đều phải cho ngươi... Chạy ở đâu!" Nói xong, ta liền tiến đến gần, rắc một tiếng ném ba lô xuống, từ bên trong lôi ra Trảm Quỷ Thần song đao, nhảy ngang một bước chắn trước phòng hắn vừa định bước vào.

Lão già kia đột nhiên cả kinh, nhảy vọt một cái ra ngoài, đồng thời cổ tay xoay một cái, bỗng nhiên nhổ lông gà lên trên lông chim bắn tung tóe ra khắp nơi.

Leng keng leng keng leng keng!

Mấy chục đạo kim quang đánh thẳng tới ta!

Ta vung song đao, múa mưa gió không lọt.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Từng trận âm thanh giòn vang, hơn mười đạo cương châm rải rác trên mặt đất.

Lông gà trong tay lão giả kia phủi vào cũng biến thành một thanh kiếm hình rắn nhỏ dài, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, có thể là nhìn thấy ta không dễ đối phó, kiếm hoa run lên, vọt tới Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử cũng đã rút Lăng Vân kiếm từ trong túi quần áo ra, vừa thấy hắn xông tới, hai ngón tay nhấc lên nghiêm nghị kêu lên: "Nhanh!"

Lão giả kia tìm không ra tình huống, cuống quít lóe lên.

Nhưng lại không xảy ra chuyện gì, Lý Oanh Tử giống như trong phim ảnh võ hiệp bày ra tạo hình, một tay cầm kiếm, một tay chỉ.

Ta tung người nhảy lên, hai chân mượn lực trên tường chạy thẳng về phía sau lưng hắn.

Lão gia hỏa kia có thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn lăn một vòng tránh được, sau đó một cước đạp lên bàn bát tiên bên cạnh, đập thẳng về phía ta.

Rặc rặc!

Ta giơ tay chém xuống, cả cái bàn bị chém thành hai khúc.

Nhưng lão già kia nhân cơ hội này lại chạy ra ngoài, thẳng đến chỗ Lý Ma Tử đang canh giữ ở bậc thang!

"Đi con mẹ ngươi đi!" Lý Ma Tử vừa thấy phi kiếm thất linh, trực tiếp kéo ra ngoài chém xuống.

Nhưng một kiếm này của hắn, cũng không phải bổ về phía lão kia, mà là hướng chéo một bên trên vách tường.

Cực kỳ quái dị chính là, lão giả kia đối diện phóng tới hư chiêu này, thả người nhảy lên đang muốn đào tẩu từ vách tường bên kia!

Tốc độ của hắn nhanh hơn Lý mặt rỗ nhiều, nhưng Lý mặt rỗ đã sớm bổ về phía đó lúc hắn còn chưa kịp động thân, mũi kiếm đã cấp tốc, đang chờ hắn.

Lão gia hỏa kinh hãi, cuống quít giơ kiếm ngăn cản.

Nhưng sao trong tay hắn có thể đỡ được Lăng Vân kiếm?

Rắc một tiếng, thanh kiếm nhỏ đã gãy thành hai nửa, trung sơn trang cũng bị cắt ra một lỗ hổng lớn, nếu không phải hắn lui nhanh thì thân thể gầy ốm kia đã bị chém thành hai nửa rồi!

Hắn quay đầu bỏ chạy, tại chỗ lăn một vòng định chạy trốn, nhưng ta đã đuổi tới trước mặt, một thanh đao gác trên cổ hắn, một thanh khác giữ chặt ngực: "Đừng động!"

Trong tay hắn nắm nửa đoạn tàn kiếm cũng chỉ về phía ngực trái của ta, chỉ tiếc bị Lý Ma Tử chém đứt một nửa, ngắn hơn một đoạn.

Da mặt khô gầy lão gia hỏa khẽ run lên, rất là kinh ngạc hỏi: "Các ngươi, các ngươi là ai?"

"Ngươi là người nào?" Ta lạnh giọng hỏi: "Có được thân thủ mạnh như vậy, lại lén lút núp trong tiểu thành vắng vẻ như vậy, đừng nói với ta, ngươi chán ghét giang hồ, muốn làm một người bình thường!"

"Âm Xà Kiếm?" Ngay lúc này, đầu tiên cũng một bước từ cầu thang vọt lên, vừa thấy lão đầu kia, lập tức sợ hãi kêu lên.

"Ừm? Ngươi quen hắn." Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Nào chỉ biết!" Mới đầu lạnh như băng nói: "Năm đó chúng ta vì báo thù cho gia gia ngươi, một lần nữa giao phong với Long Tuyền sơn trang, vây công chúng ta thì có gia hỏa này! Lần đó thân rồng bị trọng thương là do hắn ban tặng, chỉ thiếu nửa tấc là đâm thủng trái tim! Chẳng qua, hắn cũng đồng thời bị phật châu của Bạch Mi đại sư đánh trúng., Một thân tà thuật đều bị phật pháp xua tan, rốt cuộc không cách nào sử dụng nửa điểm linh lực, gân mạch trên cánh tay phải cũng bị chặt đứt, không thể cầm kiếm. Thoáng cái đã qua nhiều năm như vậy, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp phải ngươi!"

Lão giả kia mỉm cười nói: "Ta tưởng là ai, nguyên lai là ngươi! Xem ra thật đúng là oan gia ngõ hẹp."

Sau đó lại quay đầu nhìn ta nói: "Nói như vậy, ngươi chính là cháu trai bảo bối của Trương Diệu Dương, Cửu Lân?"

"Đúng thì sao?" Ta lớn tiếng đáp.

"Tốt, rất tốt!" Lão giả kia cắn răng nói: "Đồ đệ của ta là Quỷ Đao A Thất, con trai thay nhau cân nhắc có phải đều chết trong tay ngươi hay không?"

Quỷ Đao A Thất ở trong Ác Ma cốc bị Hàn lão Lục giết chết.

Thay đổi suy nghĩ ở quỷ lâu bên bờ sông bị mở mang cùng Diệp Tố Linh trọng thương, sau đó bị kết quả tính mạng của ta.

Lúc đó, ta đã nhìn ra.

Vũ khí của hai người này đều là dao găm hình rắn, hơn nữa chiêu thức cũng cực kỳ tương tự.

Vừa rồi ta và Lý Ma Tử bước lên lầu, vừa mới nhìn thấy lão đầu này, lập tức cảm thấy gia hỏa này có chút không đúng.

Hắn cầm cọng lông gà phủ đầu, ngón trỏ cùng ngón cái tất cả đều hơi gấp khúc, hình như hình chữ "Cửu" như bóp chén thủ, động tác kia cùng với A Thất Quỷ Đao giống nhau như đúc, lập tức ta bắt đầu cảnh giác.

Sau đó, ta phát giác bên cạnh phòng nhỏ âm khí rất nặng, giống như đang cất giấu thứ gì đó!

Vì vậy ta tùy theo hoàn cảnh mà làm, giữ hắn ở ngoài cửa.

Không nghĩ tới Quỷ Đao A Thất và vị lão đầu này thật đúng là có quan hệ rất sâu xa, một người là đồ đệ của lão nhân trước mắt, người khác chính là nhi tử của hắn.

"Là ta giết thì đã sao?" Ta hỏi một câu.

"Ha ha ha ha..." Lão già kia hung hăng trừng mắt ta một cái, sau đó cười ha ha: "Qua trận chiến ấy, ta bị thương nặng không nặng, sớm đã thoái ẩn nhiều năm. Trước sau nghe nói A Thất và Hành Nhi đều chết trong tay ngươi, đau lòng vạn phần nhưng cũng bất lực! Giờ thì hay rồi, ngươi không ngờ tự mình đưa tới cửa! Trương Cửu Lân, ta mặc kệ công lực của ngươi cao bao nhiêu, chết đi cho ta!"

Nói xong, cổ tay gia hỏa này rung lên, một nửa thanh trường kiếm bắn ra!

Lúc này, ta và hắn cách nhau không đến nửa mét, tàn kiếm trong tay hắn vốn đang đối diện với tim của ta, lần này đột nhiên bắn ra, căn bản không có không gian né tránh.

May mắn ta đã sớm phòng bị, cổ tay xoay chuyển, dùng Trảm Quỷ Thần song đao ngăn trở.

Nhưng ai ngờ được thanh kiếm kia lại như rắn bò quấn lên lưỡi đao như du xà, nhanh chóng bơi đến!

Ta vội vàng ném đao trong tay đi, lão già điên cuồng hét lên một tiếng: "A Anh, thay ta báo thù."

Nói xong, hắn đưa tay chộp lấy Dương Đao đang gác trên cổ mình, cắt ngang đầu mình.

Máu tươi chạy loạn trên đất cao hơn nửa mét. Ngay lúc đó, gian phòng nhỏ phía sau lưng gã đột nhiên phát ra tiếng gầm giận dữ!

Ầm ầm ầm! Tiếng nổ vang lên bốn phía.

Chương thứ hai ngàn tám trăm tám mươi sáu Xích Huyết Âm Sát

Tiếng nổ vang lên là tấm bùa bạo liệt.

Thời điểm ta tới gần cửa phòng bất trắc, từng lặng lẽ lưu lại vài đạo phù chú ở cửa ra vào.

Một khi có thứ gì đó từ phía sau đánh lén sẽ lập tức nổ vang, tạo thành một tấm chắn thứ nhất, giúp bản thân có được một ít thời gian để phản ứng.

Vừa nghe thấy tiếng nổ, ta không chút nghĩ ngợi, tranh thủ thời gian lật không tránh ra sau hai cái.

Quay đầu nhìn lại, cánh cửa gỗ kê bên vách đã bị nghiền nát, ngay cả vách tường cũng sụp một khối lớn.

Trong bụi mù cuồn cuộn, có một bóng người màu đỏ như máu bị nổ tung lui về phía sau mấy bước, lập tức một người tung người bay ngang ra, giẫm đạp lên lâu bản liền run lên ầm ầm, vươn hai tay thẳng tắp chụp vào cổ ta.

Ta vội vàng vung đao chém xuống mãnh liệt.

Leng keng leng keng!

Lưỡi đao bị vững vàng nắm lấy.

Tập trung nhìn lại, người bắt lấy lưỡi đao là một nữ nhân, hoặc có thể nói là một cỗ nữ thi.

Toàn thân đều là màu đỏ, không chỉ là quần áo, ngay cả da và tóc cũng đều là màu đỏ!

Giống như đã ngâm mình trong ao máu nhiều năm vậy.

"A!" Nàng hung tợn trừng mắt nhìn ta, phẫn nộ đến cực điểm mà kêu to.

Miệng đầy răng nanh, mùi huyết tinh nồng đậm xông vào mũi.

Khí lực của gia hỏa này phi thường lớn, ta dốc hết toàn lực vẫn liên tục lui về phía sau.

Leng keng leng keng!

Lúc đầu nghiêng cổ chém một kiếm vào, nhưng ngoại trừ một tiếng vang vọng, hình ảnh nàng không bị ảnh gì, cũng hoàn toàn không để ý tới sơ nhất, vẫn điên cuồng vọt tới ta.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Mấy cái ghế thái sư ở phía sau bị đụng nát bấy, ngay cả trên mặt đất cũng bị kéo lê thành hai cái rãnh dài.

Dưới sức lực cực lớn của nàng, ta không có chút sức hoàn thủ nào, một mực bị đụng vào vách tường, cánh tay bị đẩy trở về, sống đao cách cổ ta chỉ còn hơn ba tấc!

Cho dù là sống đao, nhưng nếu bị một sức mạnh khổng lồ như vậy đẩy về phía cổ, kết quả cũng sẽ giống như vậy!

Đinh, đinh, đinh!

Mới bổ ra mấy kiếm, nhưng nữ thi kia vẫn thờ ơ như cũ.

Lý Ma Tử cũng từ trong kinh ngạc tỉnh lại, chạy vội về phía trước, vung kiếm chém tới.

Nhưng lợi như Lăng Vân kiếm chém vào người nàng cũng không có hiệu quả gì.

Ngược lại Lý Ma Tử dùng sức quá mạnh, kiếm trong tay bắn ra ngoài liên tiếp mấy vòng, phốc một tiếng đâm xuyên qua vách tường.

"Không tốt! Đây là Xích Huyết Âm Sát." Mới đầu kinh ngạc kêu lên.

Vừa nghe bốn chữ Xích Huyết Âm Sát, ta lập tức hiểu rõ!

Nữ thi này sở dĩ không công kích Lý Ma Tử là bởi vì trong mắt nàng, chỉ có ta mới là kẻ thù duy nhất!

Bởi vì, lão đầu nhi kia dẫn đao tự vẫn, cố ý đem máu tươi phun tung tóe lên người ta, chính là muốn kích khởi Xích Huyết Âm Sát tràn đầy cừu hận, coi ta là tử địch!

Xích Huyết Âm Sát này được luyện chế bằng phương pháp cực kỳ đặc thù, là một loại cương thi hung ác nhất trong loại!

Quanh năm đều dùng máu tươi người sống cung cấp nuôi dưỡng, mặc dù từ bản chất mà nói không có gì khác biệt với cương thi, nhưng trên người lại tràn đầy Cửu Dương chi khí, linh khí bảo vật căn bản sẽ không đem nàng coi là âm linh đến giết, toàn thân trên dưới kiên cố kim cương, đao thương chi vật căn bản không thể tổn thương.

Trừ phi tu vi của bản thân ngươi mạnh tới mức cực kỳ khủng bố!

Nếu đem ta đổi thành Bạch Hạc đạo trưởng, ngay cả Lăng Vân kiếm cũng không cần, dễ dàng có thể giết nàng.

Nhưng ta hiện tại bị nàng gắt gao bắt lấy lưỡi đao, ra sức đẩy về phía cổ ta ra, căn bản là không thoát được tay.

Hai chân ta có chút nhũn ra, cánh tay cũng không trụ được run rẩy lên, mắt thấy là sẽ không kiên trì được nữa!

Két két...

Vách tường phía sau bị chen không nổi phát ra trận trận tiếng nổ, nứt ra từng khe hở.

Vèo!

Y tung người nhảy lên, hai chân đạp trên lưng nữ thi, nghiêng người cắm tám thanh đại hán kiếm vào hai thanh Trảm Quỷ Thần song đao và vách tường, dùng sức kéo chuôi kiếm, giống như đòn bẩy giúp ta dời đi mấy phần lực đạo.

"Cửu Lân!" Bởi vì hắn dùng sức quá mạnh, gương mặt vốn thanh tú đỏ bừng, cắn chỗ dựa dặn dò ta: "Ta đem tường phá sụp, ngươi thừa cơ lật về phía sau."

Ta liều mạng cắn chặt răng, gật gật đầu với hắn. Lúc này, sống đao kia đang kẹt ngay dưới cằm, căn bản không thể động đậy, càng không dám có nửa phần lơi lỏng.

Lý Ma Tử vừa sợ vừa vội, nhất thời luống cuống tay chân, cũng quên đi đi nhặt Lăng Vân kiếm, liền nắm chặt lấy cái đùi ghế vọt lên.

"Ma Tử, mau xuống lầu lấy ngọc thạch đi! Cái loại cần năm trăm ngàn, còn cái khác là giả." Ban đầu lớn tiếng phân phó.

"Được!" Lý Ma Tử cuống quít ném ghế xuống, vội vàng chạy xuống lầu.

"Phá." Gã đầu tiên hét lên một tiếng, những đường gân xanh trên trán nổ tung.

Ầm!

Vết rạn trên vách tường bỗng nhiên phóng đại, nổ ra một lỗ thủng lớn.

Ta buông lỏng tay, một người bay ngược ra sau.

Lực cản đã không còn, nữ thi kia thuận theo quán tính cũng theo sát đánh tới.

Ta cuống quít nghiêng người lăn một vòng.

Phốc phốc hai tiếng, hai cánh tay của nàng trực tiếp xuyên qua tấm lâu, xuyên thẳng lên mặt đất tạo thành hai lỗ thủng lớn.

Lực đạo mới nhất theo lực đạo, từ trên xuống dưới hạ trên người nữ thi kia, vung trường kiếm, đâm tới ót nàng.

"Khóa!" Cùng lúc đó, đầu tiên hắn nhanh chóng cắn nát đầu ngón tay, lăng không viết ra một đạo phù chú.

Mảnh Nghịch Nghịch nát vụn một chỗ, thoáng một phát tụ tập đến, gắt gao đè lên đỉnh đầu nữ thi, rậm rạp chằng chịt thành một thành lũy hình mộ.

Cả mặt đất giống như một cái gông xiềng to lớn, bao chặt nàng lại.

"Nhanh!" Sơ Nhất vội vàng phân phó.

Mặc dù hắn chỉ nói một chữ, nhưng ta minh bạch hắn muốn làm gì, tranh thủ thời gian lấy ra linh phù, bày trận khắp nơi.

Oanh oanh oanh...

Bức tường được xây từ đá vụn không ngừng lay động, giống như có một Tôn Hầu Tử đè ở bên cạnh!

Gã ban đầu ném tám thanh đại hán kiếm xuống, hai tay không ngừng biến hóa các loại pháp quyết, hét lớn: "Lâm! Binh! Đấu! Giả! Giai! Trận! Phá! Tiền! Đi!"

Tùy theo hắn niệm một tiếng, liền có một tấm phù chú nháy mắt hóa thành tro bụi.

Sau chín tiếng, từng đạo kim quang đột nhiên phóng lên, lơ lửng giữa không trung không ngừng đung đưa.

Thành lũy lắc lư càng ngày càng nhỏ, cuối cùng bất động.

Ban đầu vẫn như cũ không dám khinh thường, khoanh chân ngồi trên lưng nữ thi, tay bắt pháp chỉ, không ngừng niệm Khu Ma Chú.

"Tới rồi, đến rồi!" Lý Ma Tử vội vàng chạy tới, hắn cởi áo khoác, bên trong bao đầy ngọc thạch.

Máu tươi chảy ròng ròng trên hai tay, xem ra là lúc đập vỡ tủ pha lê lấy ngọc thạch.

Ta thật sự rất cảm động, nhưng cũng không kịp nói gì cả, vội vàng nhận lấy, đem ngọc thạch nhỏ xuống đầy máu tươi của lão gia hỏa kia lăn qua lăn lại vài vòng, hướng về phía mới nhất kêu lên: "Tránh ra!"

Vừa nghe thấy, một tay gã nhấc tám mặt đại hán kiếm lên, liền thuấn di ra ngoài.

Ầm!

Thành lũy hình mộ ầm ầm vỡ nát, nữ thi kia lập tức đứng lên.

Phù!

Một túi lớn ngọc thạch nhiễm máu tươi trước mặt.

Tạch...! Tạch...! Tạch...!!!

Tiếng ngọc thạch nổ vang liên tiếp, mỗi một khối đều hóa thành bụi nghiền.

Nữ thi kia cũng giống như bị bắn trúng dày đặc, quanh thân xuất hiện mấy chục lỗ thủng lớn, hơn nữa còn đang không ngừng mở rộng ra. Không có máu tươi vẩy ra, không có xương vụn thịt ly, tất cả chỗ động khẩu đều hóa thành sương khói.

"A!!!" Nàng ta cực kỳ không cam lòng kêu to, điên cuồng nhào về phía trước.

Một bước, hai bước, ba bước...

Đầu, tay chân, ngực...

Chờ nàng vọt tới gần chúng ta, cũng đã tán thành một mảnh sương mù, tính cả bột phấn đầy trời kia, tung bay tung bay khắp nơi.

Đến lúc này, chúng ta mới thở phào một hơi, rốt cuộc Xích Huyết Âm Sát cũng bị tiêu diệt.

Chẳng qua, âm sát này so với trong truyền thuyết lợi hại hơn nhiều, cũng không biết là ai luyện chế.

"Đi nhanh đi, động tĩnh gây ra không nhỏ đâu, nếu chậm thêm chút nữa sẽ phiền toái đó!" Vừa nói xong, gã lập tức nhảy từ cửa sổ xuống.

Ta và Lý Ma Tử cũng nhặt về đồ của mình, theo sát phía sau.

Phía sau là một đầu ngõ, đầu tiên dẫn đầu chúng ta rẽ qua rẽ lại, tiến vào một ngõ cụt.

Cuối cùng có một đống rác rưởi chồng chất. Hắn nhảy vào, bắt một người bên trong ra.

Chính là tiểu tử trông coi lầu một, lười biếng nằm trên ghế trúc kia.

(D: hoan nghênh chú ý đến hiệu công công của lão Cửu: Đạo môn lão Cửu, chuyện xưa khủng bố, thương nhân thay nhau xem trước.)

Đài giết ngựa thứ hai nghìn tám ngàn bảy.

Chỉ là lúc này hắn không còn cuồng vọng nữa, các khớp tay chân đều bị tháo xuống, ngay cả xương dưới cằm cũng bị móc câu.

Lúc đầu cầm lấy cằm hắn đẩy một cái, lại một lần nữa khép cằm lại.

"Các ngươi, các ngươi là người của Tam gia?" Vừa mới tiếp xúc xương hàm, tên kia liền cực kỳ sợ hãi nhìn chúng ta, lòng mang vẻ thô kệch của Sơn Đông tràn đầy hoảng sợ hỏi.

"Ngươi cứ nói đi!" Ta cũng không biết Tam gia trong miệng ông ta là ai, thế nhưng xem ra ông ta sớm đã sợ vỡ mật, lại cực kỳ kiêng kỵ với Tam gia nên dứt khoát mượn thân phận này.

"Van xin các ngươi, tha cho ta đi, không cần bắt ta lại! Ta đem toàn bộ tiền cho các ngươi, đều cho các ngươi." Tay chân hắn không thể động đậy, liên tục gật đầu cầu khẩn.

Lý mặt rỗ nhếch mép cười cười, vỗ mặt hắn nói: "Ai cần chút tiền của ngươi! Cho thông minh chút đi, thành thật khai báo, ta tha cho ngươi một con đường sống. Nếu không..."

Nói xong, hắn cười lạnh, thịt mỡ trên mặt run rẩy.

Tướng mạo của Lý mặt rỗ so với hai chúng ta còn dọa người hơn nhiều, cố ý giả ra bộ dạng tàn nhẫn này, thật đúng là dọa người.

Tên kia sợ tới mức run cầm cập, vội vàng nói: "Các ngươi cũng biết, ta chỉ ra sức thôi, không có đầu óc gì, vẫn luôn nghe theo bọn họ. Vật kia đã bán từ sớm, chia cho ta hai mươi vạn, sau đó giải tán. Lão Căn thúc bảo ta chờ ở đây, nói là đợi thăm dò xong sẽ tới tìm ta, bây giờ hắn đi đâu ta cũng không biết..."

"Thật sao? Nói vậy là ngươi vô dụng thôi." Lý Ma Tử nói, mở ra túi quần quay, rẹt một tiếng lôi trường kiếm ra.

"Đừng đừng." Hắn lắc đầu liên tục nói: "Ta biết... Ta biết con khỉ gầy kia ở đâu, lão Căn thúc chính là muốn ta ở cùng một chỗ với hắn tin tức."

"Nói!"

"Ty hầu là người địa phương, ở trong thành này. Ta có thể mang các ngươi đi tìm, nhưng ngàn vạn lần đừng nói là ta nói, tiểu tử kia rất đen tối, nếu biết ta xin bí mật, kiểu gì cũng phải giết chết ta."

Ta đi đến phía trước ba ba cái làm khớp nối tay chân hắn một lần nữa an ổn lại, cười ha hả vỗ vai của hắn nói: "Tiểu huynh đệ, nếu ngươi cung cấp manh mối có giá trị, chúng ta khẳng định sẽ không bạc đãi ngươi, nhưng nếu tiểu tử ngươi giả vờ, không thành thật..."

Bốp!

Ta nói rồi, vung tay lên, cây kim vô hình bay ra ngoài.

Trên tường cách đó hai mươi mấy mét lập tức bị tạc ra một cái lỗ lớn!

Mặc dù ta mặt mũi mỉm cười, nhưng hắn thấy ta cả người đầy máu, thủ đoạn lại sắc bén như vậy, nhất thời bị dọa co rụt cổ lại, run giọng trả lời: "Thành thật, ta nhất định sẽ trung thực."

"Vậy thì tốt!" Ta lạnh giọng nói, văng khỏi áo khoác rồi ném vào đống rác.

"Đi!" Lý Ma Tử đẩy hắn một cái.

Tiểu tử này mặc dù lớn lên thô kệch rất hung ác, nhưng lá gan lại rất nhỏ, có lẽ là vì e ngại Tam gia trong miệng gã, nên đến nhìn cũng không dám nhìn thẳng vào chúng ta.

Mặc dù hắn trông coi lầu hai của cửa hàng ngọc khí là lão đầu Âm xà kiếm, hơn nữa còn giấu Xích huyết âm sát hung lệ như vậy. Nhưng từ biểu hiện của hắn đến xem, hắn là không biết chút nào, cũng không quá giống người của Long Tuyền sơn trang.

Bất quá, mục đích chúng ta tới đây cũng không phải vì tiêu diệt kẻ thù của Long Tuyền sơn trang, vốn là vì tìm kiếm tung tích nhóm người Lâm Trường Thanh, từ trên thân trộm mộ tặc tìm được vị trí của tấm bia đá. Đụng tới lão đầu Âm xà kiếm chỉ là trùng hợp mà thôi.

Đợi khi ba người chúng ta trấn áp tiểu tử kia từ trong ngõ nhỏ đi ra, đã tụ tập không ít người trước cửa Cổ Bảo trai, còn dừng hai chiếc xe chở xe.

Tuy chúng ta không có lòng dạ nào nhàn nhã xem náo nhiệt, trực tiếp đánh một chiếc xe, do tiểu tử kia chỉ đường chạy về phía một khu cư dân mới xây.

"Chính là chỗ này!" Sau khi lên lầu bốn, tiểu tử kia chỉ vào cánh cửa bên trái nhỏ giọng nói: "Mấy ngày trước, khỉ gầy uống nhiều quá, là ta đưa cho hắn. Hẳn là còn ở chỗ này." Hắn rúc ở đầu cầu thang có chút không dám đi lên, xem ra con khỉ gầy theo như lời hắn nói cũng không phải là đèn cạn dầu gì!

Ta ra hiệu cho Lý Ma Tử và người đầu tiên đè ép tên kia lui xuống dưới cầu thang, từ thùng điện bên cạnh lôi ra mấy tờ quảng cáo, đi tới gõ vang cửa phòng.

"Ai vậy?" Trong nhà truyền ra giọng nói mất kiên nhẫn.

Ta không có lên tiếng, tiếp tục gõ, hơn nữa còn tăng thêm chút sức mạnh.

Thanh âm Tỳ Hưu kéo từ xa đến gần, dừng lại trước cửa, tựa như nhìn xuyên thấu qua con mắt mèo nhìn ra ngoài một chút.

Con tiếp tục mạnh mẽ gõ cửa, đồng thời lễ phép gọi: "Xin chào ngài, có ai ở nhà không? Định sữa bò không? Con có..."

"Quẻ mẹ ngươi!" Môn Hô mở ra, một tiểu tử gầy còm, mắt lộ ra hung quang, bỗng nhiên vọt ra, mắng to với ta: "Đòi mẹ ngươi..."

Hắn chưa kịp mắng ra nửa đoạn sau, ta tiến lên bóp cổ hắn, đẩy thẳng vào trong phòng.

Lý mặt rỗ cùng tiểu tử ở dưới thấy vậy thì lập tức vọt vào.

Phịch một tiếng, ta đã quăng tên gầy gò kia xuống đất, một cước giẫm lên ngực hắn, hung giọng kêu lên: "Tốt nhất ngươi nên thành thật một chút cho ta!"

Hắn hung hăng nhìn thoáng qua tên tiểu tử Sơn Đông dẫn chúng ta đến đây, lập tức kêu lên: "Các ngươi tìm được ta cũng vô dụng, đồ vật đã bị lão căn bán đi rồi! Ta cũng không biết hắn bán đi đâu nữa, ngày thường cũng đều là hắn tìm ta, ta căn bản không liên lạc được hắn."

"Rất tốt!" Ta gật đầu, ý bảo tiểu tử Lý Ma Tử thả chúng ta đi.

"Ta cũng không còn cách nào khác, đây là bọn họ ép ta tới!" Hắn có chút e ngại vội vàng giải thích một tiếng, sau đó liền chạy.

Ta buông chân ra, lấy ra ảnh của điện thoại di động nọ ném về phía Hầu Nhi gầy nhỏ nằm trên mặt đất kia lắc lư nói: "Chuyện của đồ vật sau này nói đi, có từng nhìn thấy chỗ này không?"

Đạo mộ tặc không giống những người khác, mỗi khi đến một chỗ hoang sơn dã lĩnh ít người lui tới, những nơi có khả năng bảo tàng nhất định sẽ dò xét rõ ràng.

Tên này đã là người địa phương, chắc chắn đã sớm dò xét phạm vi xung quanh.

Ảnh bia vỡ kia là bức thư thứ hai gần ga tàu, nói cách đây không xa, chỉ là có chút hẻo lánh, người bình thường chưa chắc gặp qua, nhưng hắn khẳng định không xa lạ.

Đây cũng là vì cái gì, vừa rồi nghe tiểu tử kia nói, hắn có đồng bọn là người địa phương, ta liền lập tức chạy tới.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy ảnh này, con khỉ gầy nửa ngồi dậy, có chút nghi hoặc nhìn chúng ta một cái nói: "Sao? Tam gia lại đánh chủ ý lên Sát Mã đài? Nơi đó chúng ta đã sớm dò xét qua, cái gì cũng không có."

Vừa nghe đến đây, ánh mắt ta và sơ đội một cái.

Âm thầm nói: Tìm ra rồi!

Quả nhiên tên gia hỏa này biết vị trí của Đoạn Bia!

Nhìn kích cỡ trên tàn bia, hẳn là khắc ba chữ.

Nửa chính giữa là chữ "Mã", dưới bút họa hơi nhiều, thấy không rõ lắm, nghe hắn nói, ngược lại cực giống chữ "Lương" phồn thể.

Nói cách khác ba chữ trên tấm bia bị vỡ kia là: Sát mã đài!

"Ngươi tìm không thấy thì do bản lĩnh của ngươi không đủ, nếu tùy tiện tiện tiện để ngươi tìm được, còn lưu lại đến bây giờ sao?" Ta mỉm cười với hắn, lấy ra một sợi khói đưa tới.

Con khỉ gầy kia có chút kinh ngạc, nhận lấy.

Ta móc ra hỏa cơ, vừa điểm cho hắn, vừa nói: "Tam gia nói, chỉ cần lần này ngươi mở mắt, giúp chúng ta tìm được ổ, chẳng những chuyện lần trước xóa bỏ, còn sẽ cho ngươi một khoản tiền lớn."

Con khỉ gầy có chút không dám tin nhìn bọn ta, khó chịu hít một hơi thuốc.

"Nếu ngươi không muốn đi..." Ta dừng một chút, khẽ cười nói: "Vậy tìm một địa nhi chôn ngươi đi."

Chương thứ hai nghìn tám cái thứ tám cái gì đó không rõ.

Bàn tay người gầy còm hút khói chợt run rẩy, có chút khó xử nói: "Các vị đại ca, không phải là ta không muốn đi, mà là quá tà tính! Lần trước chúng ta đi bảy người, sau khi trở về, có ba người không hiểu sao chết đi, còn một người trở nên ngây ngốc ngốc, cho tới bây giờ còn chưa chữa khỏi được. Ta sợ..."

"Ngươi không cần sợ, chỉ cần dẫn chúng ta tới đó là được, chuyện còn lại chúng ta sẽ giải quyết." Nói xong móc ra một tờ ngân phiếu, đặt ở trên bàn trà: "Đây là năm mươi vạn, ngươi chỉ cần dẫn chúng ta đi qua, tiền sẽ là của ngươi."

Tên kia nhìn thoáng qua thẻ ngân hàng, lại nhìn chúng ta nói: "Chỉ có ba vị thôi sao?"

"Đúng vậy."

"Cái này... sợ rằng không được." Hầu gầy có chút khó xử.

"Những thứ khác không cần để ý, ngươi cứ nói đi, đừng đi thì hơn." Lý Ma Tử đi về phía trước một bước, trong túi bói toán lộ ra chuôi kiếm.

"Đi, ta không nói không đi!" Con khỉ gầy vội đáp.

"Vậy thì đi thôi." Ta vỗ vỗ bả vai hắn đứng dậy.

Con khỉ gầy hít một hơi thuốc, lại liếc mắt nhìn thẻ ngân hàng, như thể hạ quyết tâm gì đó, liều mạng đứng lên: "Vậy các ngươi chờ một chút, ta đi thu thập chút đồ."

"Không cần, chỉ cần mang bọn đệ tìm được chỗ đó là được."

Keeng keeng keeng!

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

Sơ nhất cảnh giác nằm úp sấp ở mắt mèo nhìn xem, sau đó kéo cánh cửa ra.

"Ta quên chìa khóa của ta rồi...A..." Ngoài cửa có một nữ tử váy dài đang đứng, bước vào trong cửa, có chút kinh ngạc nói.

Con khỉ gầy nhìn chúng ta, có chút mất tự nhiên trả lời: "Ừm, có mấy người bằng hữu đến."

"Vậy các ngươi ngồi nghỉ một lát, ta đi mua đồ ăn." Cô gái kia cười khanh khách gật đầu chào chúng ta, sau đó xoay người xuống lầu.

Ta giơ một lá linh phù bay ra ngoài, dán lên gáy nữ tử kia, rồi nàng lập tức đứng im không được nữa.

"Vợ của..." Con khỉ gầy có chút kích động bước về phía trước hai bước, bị ta đặt lên vai.

Ta liếc mắt đưa ý với Lý Ma Tử một cái rồi nói: "Cho hắn uống thuốc ăn."

Lý mặt rỗ lập tức hiểu ý, đi tới, nhéo cằm của nữ tử kia, nhét một đồ vật vào.

"Các ngươi..."

"Ngươi không cần lo lắng, nàng không có việc gì. Giải dược trên người ta, ngươi chỉ cần thành thành thật thật đi theo chúng ta một chuyến, giúp chúng ta tìm được Sát Mã Đài, hai người các ngươi có thể tiếp tục sống qua ngày." Ta nhìn thoáng qua bóng dáng ngọt ngào của trà, dừng một chút nói: "Bất quá nếu ngươi dám giở trò gì, giải dược này cũng có thể mất bất cứ lúc nào, đến lúc đó ta cũng không ngại đào cho các ngươi một cái hố chôn cất."

Thân thể con khỉ đột nhiên run lên, sau đó hung hăng cắn răng: "Được! Ta mang các ngươi đi, đi ngay bây giờ."

"Rất sáng suốt." Ta buông bàn tay đang đặt trên vai hắn ra.

Con khỉ gầy đi tới, ôm lấy thê tử của hắn vào, cẩn thận đặt ở ghế thấp, nhưng cũng không dám bóc ra phù chú.

"Ngươi không cần lo lắng, phù chú này sau một giờ sẽ mất đi tác dụng, nàng tự nhiên sẽ tỉnh lại. Ngươi lưu cho nàng một tờ giấy đi, để nàng khỏi lo lắng lại báo cảnh báo." Ta ở một bên nhắc nhở.

Chú phù này chỉ là Định Thân Phù đơn giản, với công lực hiện tại của ta, mặc dù dùng trên thân người bình thường, cũng chỉ có thể kéo dài nửa canh giờ. Lý Ma Tử cho nó ăn tự nhiên cũng không phải độc dược gì, mà là một hạt đạn dược ích cho nó.

Sự cám dỗ của tiền tài, uy hiếp của tử vong đối với tên tặc đạo mộ giảo hoạt cay độc này mà nói, có thể sớm đã nhìn quen lắm rồi.

Mặc dù hắn giả bộ thành thật, nhưng là cực kỳ khó nói, trên đường đi sẽ không đưa ra hoa chiêu gì, từ trong phòng bài trí cùng với bốn phía treo hai người tương chiếu, hẳn là tân hôn không lâu, hắn phi thường yêu thương lão bà.

Đây mới là nhược điểm của hắn!

Từ trong ánh mắt có thể nhìn ra, con khỉ gầy cực kỳ phẫn hận, nhưng lại không thể làm gì.

Nhưng hiện tại hắn chỉ có một suy nghĩ, mau chóng đưa bọn ta đến Sát Mã Đài, sau đó lấy được "Giải dược" cứu vợ.

Đây cũng là mục đích của ta, nếu đã tìm được người biết chuyện, thì không thể tiếp tục trì hoãn nữa, phải mau chóng chạy tới mới được. Theo các dấu hiệu này, Lâm Trường Thanh nhất thời gặp chuyện không phải ngẫu nhiên, một khi thật sự có người mượn tà thuật tùy ý hại người, sớm chạy tới thì có thể thiếu một số người ngộ hại.

Vì cứu trợ càng nhiều người, tạm thời dùng chút thủ đoạn "Đê tiện" cũng là điều khó tránh khỏi!

Lần này không cần ta phải thúc giục nữa, con khỉ ốm so với ai khác có vẻ sốt ruột hơn, vội vàng để lại một tờ giấy cho phu nhân, nói là phải đi xa vài ngày, bảo cô không cần lo lắng, sẽ nhanh chóng trở về. Sau đó cô nhìn thoáng qua thê tử đang nằm trên bờ cát, dẫn chúng ta ra khỏi cửa.

Con khỉ gầy mở một chiếc xe vừa mới mua tên là Cữ Lạc, dẫn theo chúng ta ra khỏi thành theo con đường quen thuộc, dọc theo đường lớn ngoài thành đi hơn hai mươi dặm, sau đó đi về một con đường nhỏ vắng vẻ.

Lại đi thêm hơn mười dặm, phía trước đã không còn đường, trước mặt là một gò đất cao cao thấp, hắn dập lửa xuống xe, mang theo chúng ta đi thẳng về phía trước.

Lướt qua một bụi cây rậm rạp, hắn đột nhiên nói: "Đi tiếp năm sáu dặm về phía trước có một thung lũng, bia đá ở ngay trong thung lũng. Nơi này vốn không dễ đi, mùa mưa lại càng khó bước chân, hơn nữa trong bụi cỏ này còn có không ít rắn rết, ngay cả hương dân gần đó cũng rất ít đi, các ngươi cũng phải chú ý một chút, đừng để bị rắn cắn chết đấy!"

Nghe ra được, lời này của hắn có chút trớ chú.

Có lẽ là vì ta cho lão bà của hắn "Hạ độc", hắn dọc theo đường này đều không có nói chuyện với chúng ta, cho đến lúc này mới "có lòng tốt" nhắc nhở. Chính là sợ chúng ta xảy ra cái gì ngoài ý muốn, trách tội lên đầu hắn, từ không cho hắn "Giải dược".

Mục đích của ta cũng chính là như thế. Ít nhất như vậy, tạm thời hắn vẫn đồng tình với chúng ta, thậm chí còn sợ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn so với chính bọn ta.

Ta hoàn toàn không nghe ra ác độc trong lời hắn, cười cười nói: "Trùng tử cũng không có gì phải sợ, Sát mã đài này rốt cuộc là nơi nào?"

"Các lão nhân nói vùng này nguyên lai là một chiến trường cổ xưa, có một nhánh quân đội thất bại, bị buộc bất đắc dĩ bỏ chạy vào sơn cốc đó. Cửa cốc đó dài nhỏ khó phòng thủ, địch nhân giết không được, bọn họ càng không ra được. Khốn một lần đã hơn hai mươi ngày, vỏ cây cọng cỏ đều đã ăn sạch, chỉ còn lại một con ngựa trắng."

"Ngựa kia là tọa kỵ của tướng quân, chẳng những theo vài tên tướng quân kia lập chiến công, thậm chí còn cứu mạng toàn quân. Trước khi quân địch tập kích đêm, ngựa đột nhiên cao giọng kêu to, cắn đứt dây cương, sau đó lại vây quanh doanh trướng chạy như điên, đánh thức toàn bộ binh sĩ ngủ say, nếu không nhánh quân này căn bản là không trốn được đến đây thì toàn quân đã bị diệt rồi."

"Bất đắc dĩ, tướng quân kia cuối cùng quyết định giết ngựa no bụng, toàn quân phá vây! Toàn bộ quân ngậm nước mắt nóng sau khi gặm thịt ngựa, thừa thế xông ra khỏi sơn cốc đại phá quân địch, sau đó tướng quân kia sai người xây một tấm bia đá ở đây, tên là Sát Mã đài. Mười năm loạn động, thời điểm mười năm., Gã bị vệ binh đỏ nện gãy, nhưng nghe nói tấm bia đá rơi xuống, vô cùng quỷ dị nên đã nện gãy chân gã, mới trở về được vài ngày đã chết rồi. Những kẻ đi theo gã mà đập tấm bia đá, cũng không có ai sống qua được quá nhiều năm, lục tục đều đã chết. Từ nay về sau, sơn cốc kia càng không có người đi."

Tấm bia đá kia còn có một đoạn chuyện xưa như vậy, cũng không trách được rất nhiều người địa phương đều chưa từng thấy tấm bia này, hóa ra vị trí sơn cốc trên tấm bia đá kia đã trở thành một nơi truyền miệng không rõ ràng!

Ta nghĩ một chút rồi nói: "Vậy lần trước các người tới đây lúc nào? Gặp phải chuyện gì?"

Con khỉ gầy rùng mình một cái, đột nhiên dừng chân lại, quay đầu lại nhìn ta nói: "Ta không hiểu vì sao Tam gia lại nhìn trúng chỗ này, các ngươi thật sự không nên tới!"

Chương thứ hai nghìn tám chín, xua đuổi muỗi....

Nghe hắn ta nói vậy, ta càng tò mò hơn: "Rốt cuộc các ngươi gặp phải cái gì?"

"Đến lúc đó ngươi sẽ biết!" Con khỉ khô gầy không trả lời trực tiếp, đi tới hai bước rồi lại đứng, nhìn mấy người chúng ta nói: "Chúng ta nói trước, ta chỉ phụ trách mang bọn họ tới đó, tiếp theo bất luận xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến ta, là các ngươi khăng khăng muốn đi!"

"Ngươi yên tâm." Ta gật đầu nói: "Chỉ cần ngươi thành thành thật thật dẫn chúng ta tìm được Sát Mã Đài, ta tự nhiên sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn giao ra giải dược thả ngươi trở về."

Con khỉ gầy vẫn có chút không tin tưởng nhìn ta, nhưng cũng không nói gì.

Kỳ thật hắn cũng rõ ràng, cho dù ta nói chuyện không giữ lời, hắn cũng không thể làm gì ta. Nhưng dù sao đây cũng là một tia hy vọng, nếu hắn dám làm trò gì, nói không chừng chúng ta lập tức sẽ xuống tay giết chết hắn, vùng rừng núi hoang vu này ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

Huống chi độc dược giải cứu lão bà của nàng còn trên người ta.

Con khỉ gầy tiếp tục dẫn chúng ta đi về phía trước, sau đó vô cùng có kinh nghiệm bẻ gãy một cành cây, vừa quơ quơ bụi cỏ, vừa cắn môi phát ra thanh âm xì xì quái dị.

Vừa nãy hắn cũng đã nói qua, khu vực này bị người địa phương coi là nơi chẳng lành, hầu như không ai dám tới, toàn bộ cỏ hoang mọc đầy, cỏ rắn mọc khắp núi.

Mà lực khí thính giác xà cũng không quá linh mẫn, nhưng đối với chấn động trên mặt đất cùng với cỏ cây lay động lại dị thường cảnh giác, Đả Thảo Kinh Xà không chỉ là một câu tục ngữ, càng bao hàm kinh nghiệm cuộc sống phong phú, hắn cố ý phát ra thanh âm xì xì là dùng để xua tan muỗi độc giấu kín trong bụi cỏ.

Những con sâu nhỏ kia mặc dù nhìn không đáng chú ý, hình như còn lâu mới đáng sợ như rắn độc, nhưng một khi bị cắn trúng thì vừa đau vừa ngứa, nếu không cẩn thận phá da sẽ bị lây nhiễm thối rữa, hơn nữa số lượng đông đảo khó mà đề phòng.

Tiếng huýt sáo của con khỉ gầy kia chính là một trong những bản lĩnh chỉ có của đám trộm mộ kinh nghiệm phong phú, gọi là xua dơi!

Ngoài âm thanh mà ngoại trừ tai chúng ta có thể nghe được, đồng thời còn có thể phát ra một đạo sóng âm không nghe thấy, cùng với việc điều khiển muỗi điện tử, trong phạm vi sóng âm, muỗi đều sẽ hốt hoảng chạy trốn.

Có liên quan tới việc khu ma báo, ta đã sớm biết, nhưng chưa từng nghe qua, xem ra tên trộm bia này kinh nghiệm vô cùng phong phú, tuyệt không giống như tên kia thả đi, thuần túy là ra sức.

Kỳ thật, trừ việc chúng ta sắp sửa chạy tới Sát Mã đài thì ta cũng cảm thấy rất hứng thú với tam gia trong miệng bọn họ.

Từ trong lời nói của hai người bọn họ biết được, cái tên Tam gia kia hẳn là tên trộm mộ, hơn nữa còn là một tên thủ hạ lòng dạ độc ác.

Hai người bọn họ cùng lão Căn kia, từng hợp tác với Tam gia, hoặc là dứt khoát trước kia chính là thủ hạ của hắn, không biết vì sao trộm đi một kiện đồ vật, tự mình bán đi, sau đó chia nhau ẩn nấp.

Nhưng hiện tại ta lại không tiện hỏi thăm, bởi vì lúc này hắn đã xem ta là thủ hạ của tam gia.

Lướt qua từng ngọn cỏ dại rậm rạp, rồi xuyên qua một lùm cây thấp bé, trước mắt xuất hiện một cái sơn cốc.

Hai bên sơn cốc đều là núi cao chót vót, đường chính giữa vô cùng hẹp, ước chừng cũng chỉ bảy tám mét, nếu ở thời đại binh khí lạnh lùng, đây đúng là một nơi dễ thủ khó công.

Đi tới gần mới phát hiện, thung lũng này có chút tà môn.

Một đường đi tới đầy cỏ dại, nhưng trong sơn cốc lại trụi lủi một mảnh, ngay cả một cái lá cây cũng không nhìn thấy.

Trong cốc tràn ngập một mảnh sương mù cực kỳ dày đặc, chỉ có thể nhìn ra khoảng cách ba năm thước.

"Vậy bia đá ở ngay bên cạnh, cứ đi thẳng là được, sau hai ba trăm mét có thể gặp được." Tiểu hầu đứng lại trước sơn cốc, giơ ngón tay lên nói. Xem ra hắn không định đi vào.

"Đi, gặp rồi nói." Lý Ma Tử đẩy hắn một cái.

Con khỉ gầy có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không có biện pháp nào, đành phải tiếp tục đi tới.

Bước vào sương mù, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, rõ ràng cảm giác không thấy gió, nhưng thỉnh thoảng có một đạo khí lưu lạnh buốt thổi ngang qua.

Là âm phong!

Nơi này tụ tập một lượng lớn vong hồn!

Ta và Sơ Nhất liếc nhau một cái, không hẹn mà cùng nắm chặt chuôi kiếm.

Chưa đi được mấy bước, chúng ta đã phát hiện trên mặt đất một loạt dấu chân lộn xộn.

Khác với đồi núi bên ngoài, trong sơn cốc không có cỏ cây, trên mặt đất có một tầng đất rất dày, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, dày chừng một chưởng.

"Có người tới à?" Con khỉ gầy nhìn thoáng qua dấu chân, vô cùng kinh ngạc kêu lên.

Ta ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn kỹ một chút, xem dấu vết đạp xuống trước sau, thì thấy lần lượt là hai nhóm người lưu lại.

Đợt người đầu tiên chỉ có hai người, một lớn một nhỏ song song tiến lên.

Cái dấu chân hơi nhỏ kia hẳn là của nữ nhân lưu lại.

Đợt người thứ hai tổng cộng có tám người, đội hình phòng hộ, khoảng cách rất nhỏ, xem tình hình thì vô cùng cẩn thận.

"Hẳn là phụ tử Lâm gia." Sơ Nhất khẳng định nói.

"Ừm, hẳn là không sai." Ta gật gật đầu đứng dậy nói: "Nhưng như vậy lại càng kỳ quái! Nhìn từ dấu chân hai người bọn họ không phải bị người ta cưỡng ép, mà là tự mình đi vào. Bước chân nhẹ nhàng, không chút nóng nảy, cũng không giống gặp nguy hiểm gì, bị đuổi tới đây."

"Coi như hai người bọn họ đều mới lạ, cố ý chạy vào Hoang Sơn dã lĩnh, thậm chí lại phi thường trùng hợp tìm được sơn cốc này, nhưng nơi này tình hình lại hết sức khác thường, người bình thường tuyệt sẽ không tiếp tục đi sâu vào, nhưng tại sao hai người bọn họ lại không chút sợ hãi, cứ như vậy thẳng tắp đi vào? Chẳng lẽ, mục đích chuyến đi này của bọn họ chính là nơi này? Chính là vì tấm bia đá kia?"

"Điều này càng bất thường!" Đứa đầu nhíu mày nói: "Tấm bia đá kia sâu trong cốc, ngay cả người bản địa cũng chưa từng thấy, làm sao hai người bọn chúng lại biết? Hơn nữa theo ta được biết, con trai Lâm Trường Thanh từ nhỏ đã học ở hải ngoại, thậm chí chưa từng tới đại lục. Làm sao ngay cả hướng đạo cũng không cần, trực tiếp tìm đến chúng ta."

Ta nghĩ một chút rồi nói: "Ta khẳng định Lâm Trường Thanh giấu diếm ngươi rất nhiều chuyện! Ngươi xem."

Ta chỉ chỉ mấy dấu chân trên mặt đất nói: "Những người này là dựa theo trận tiến vào Bắc Đẩu Thất Tinh, tạo thành trận liệt bảy dấu chân người khá nông cạn, bước chân khoảng cách giống nhau, xem ra là có chút tu vi đạo hạnh, mà dấu chân chính giữa kia tương đối lộn xộn., Đáp xuống đến cùng, bởi vậy có thể thấy được là một người bình thường. Nếu ta đoán không sai, đây hẳn là Lâm Trường Thanh, nếu không hắn cũng tuyệt đối sẽ không thuê một người bình thường đến đây, hơn nữa lại bảo vệ hắn ở bên trong."

"Nói cách khác, hắn đã sớm biết con hắn có chuyện xảy ra trong mảnh sơn cốc này, hơn nữa cũng đã sớm minh bạch bọn hắn sắp phải đối mặt cái gì, chỉ là không có nói thật với ngươi mà thôi."

Con khỉ gầy nghe đến đây, nhìn một cái, lại đột nhiên hiểu ra: "Nói như vậy các ngươi không phải người của Tam gia? Các ngươi... Các ngươi rốt cuộc là ai?"

"Cái này không trọng yếu." Ta quét mắt nhìn hắn một cái nói: "Hiện tại ta có thể thả ngươi trở về, nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất vẫn nên thành thành thật thật cùng với chúng ta, nếu không không đợi ngươi đi ra sơn cốc, sẽ hóa thành một đám xương trắng, cuối cùng cũng sẽ giống như phù thổ dưới chân, tán làm bụi mù!"

Con khỉ gầy sửng sốt nói: "Cái này ngươi không cần lo lắng, chỉ cần ngươi giao giải dược cho ta, ta có thể trở về. Lần trước ta cũng..."

"Lần trước là lần trước, nhưng lần này đã khác, ngươi xem!" Nói xong ta chỉ về phía sau.

Trên mặt đất phía sau bọn họ, dấu chân vừa giẫm qua đang dần dần biến mất.

Vốn dấu chân rơi trên mặt đất rất sâu, nhưng lúc này phảng phất thời gian trôi qua cực nhanh, nháy mắt biến thành ngàn năm, tất cả dấu chân đang dần dần giảm đi.

Trong nháy mắt bốn người chúng ta đã không còn dấu chân nữa, như thể căn bản chúng ta chưa từng tới đây!

Chương thứ hai ngàn mốt trăm chín mươi ba.

Con khỉ gầy sửng sốt, ngay sau đó cười lạnh một tiếng: "Ngươi đừng gạt ta, ta biết các ngươi biết một chút tà thuật, đây khẳng định là ngươi giở trò quỷ?"

Sắc mặt ta trở nên nghiêm trọng: "Đây gọi là Quỷ Tiêu Ngân, một khi bước vào trong đó, tất nhiên có đi mà không có về!"

Lý Ma Tử nghe xong cũng giật nảy mình, nhưng vẫn hết sức kỳ quái quay đầu lại hỏi: "Tiểu ca Trương gia, làm sao dấu chân chúng ta không thấy đâu, những dấu chân này vẫn còn chứ?"

"Đó là bởi vì những người này sớm đã biết trong sơn cốc này có đồ vật gì, từ khi bước đầu tiên tiến vào đã bày ra Thất Tinh hộ thân trận. Nhưng chúng ta..." Mới dừng lại một chút đã nói: "Ta và Cửu Lân có thể toàn thân trở ra, còn hai người các ngươi nếu cố ý chạy trốn, có lẽ sẽ phải táng thân nơi đây."

"Các ngươi đừng hù dọa ta!" Con khỉ gầy nói: "Ta mặc kệ các ngươi là ai, muốn làm gì, dù sao bia đá kia cách đây không xa, cũng không khó tìm. Đưa giải dược cho ta, ta về."

"Ta không có giải dược gì, cho lão bà ngươi ăn chỉ là một hạt đạn nam mà thôi." Ta giải thích cho hắn: "Chờ khi ngươi trở về, Định Thân phù cũng mất đi hiệu quả, tự nhiên sẽ tỉnh lại. mật mã của ngân hàng là mười lăm mười sáu, tiền bên trong coi như thù lao cho chúng ta dẫn đường. Nhưng bây giờ ngươi không thể đi, nếu không..."

"Cám ơn." Con khỉ gầy không đợi ta nói xong, xoay người cất bước rời đi.

"Cẩn thận!" Ta vội đưa tay ra, túm lấy cổ hắn kéo mạnh một cái.

Ba một tiếng, hất văng hắn về phía trước.

"Ngươi muốn làm gì?" Con khỉ gầy lăn một vòng, trong tay có thêm một con dao găm, còn tưởng rằng ta muốn giết người diệt khẩu, cực kỳ khẩn trương nói.

"Tự ngươi nhìn!" Ta nhìn lại chỗ hắn vừa mới cất bước đi tới.

Dấu chân là màu đen, khói đen bốc lên, tản ra mùi tanh tưởi.

Từng luồng từng luồng âm phong xoay quanh bốn phía, ngay chỗ cũ hình thành một cơn gió lốc nhỏ màu đen.

Tới lúc này, con khỉ gầy mới phát hiện không thấy giày dưới chân nữa.

"Tục ngữ nói, Lương Ngôn khó khuyên chết tiệt. Nếu ngươi còn tưởng đây là quỷ ta giở trò hù dọa ngươi, vậy ngươi đi đi." Nói xong, ta cũng không để ý tới hắn, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

"Đi theo chúng ta còn mạng, trở về nhất định phải chết!" Lý mặt rỗ nói, cũng theo ta đi tới, đến bên cạnh hắn, lại bổ sung thêm một câu: "Ngươi suy nghĩ cho kỹ, nếu ngươi chết, thê tử ngươi sẽ không phải vợ ngươi nữa."

Bất kể là người giả trang thành Tam gia hay là đẩy cà tăng thành thuốc độc, phen này liên tục bị lừa gạt, làm cho gầy Hầu có chút không rõ thật giả. Đối với lời của Lý Ma Tử mà bán tín bán nghi, tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía chúng ta, cũng không có tiếp tục đi về, cũng không tới đây.

Ba người chúng ta theo dấu chân, tiếp tục đi sâu vào sương mù dày đặc.

Hơn hai trăm mét sau, sương mù đã đến điểm cuối.

Nhìn qua một chút, thì ra bên trong sơn cốc này còn có một gò đất nhỏ.

Chung quanh gò đất có một vòng tròn rộng hơn ba mươi mét dùng loạn thạch vây quanh.

Chỗ tâm tròn có xây nửa tấm bia đá, giống tấm hình trên đó như đúc, chỉ có điều lúc này chỗ chúng ta nhìn về phía sau tấm bia đá, cũng không thấy vết tích tàn tích chữ gì.

Trong vòng tròn do loạn thạch tạo thành hoàn toàn không giống cảnh tượng trên đường đi, chẳng những không có sương mù dày đặc bao phủ, cũng không có hoang vu khủng bố như vậy.

Có mấy cây cao thấp lùn, khắp nơi là cỏ dại.

Cũng giống như một ốc đảo giữa sa mạc, bên trong đại dương mênh mông là một hòn đảo đơn độc và quái dị.

Chúng ta không có dám tùy tiện bước vào lòng vòng, đi quanh loạn thạch một vòng.

"Này? Các ngươi xem!" Vừa mới vòng ra trước tấm bia đá, Lý Ma Tử đột nhiên kêu lên.

Kỳ thật ta và sơ nhất cũng đều đã phát hiện, trên mặt đất trước tấm bia đá bày một đống lớn đồ vật, chất thành màn thầu, hoa quả, bốn năm bình mở ra bình rượu tranh nắp bình, mặt khác còn có một mảng tro đen.

Hiển nhiên trước đây không lâu đã từng có người tế bái ở nơi này.

Ta cúi đầu nhìn dấu chân.

Tuyệt đại đa số dấu chân đều lưu tại bên ngoài vòng đá, chỉ có hai dấu chân một trước một sau đi vào.

Một người là Lâm Tuấn Kiệt đợt đầu tiến vào, một người khác là phụ thân của y là Lâm Trường Thanh.

Lúc này, cuối cùng ta cũng minh bạch, đạo sĩ để lại ảnh kia tại sao đứng xa như vậy.

Hắn không dám đi vào, mà dừng ở bên ngoài vòng tròn vỗ.

"Lẽ nào vị tướng quân năm đó bị nhốt trong sơn cốc kia chính là tổ tiên của Lâm gia?" Ban đầu ngạc nhiên nói.

"Rất có thể!" Ta gật gật đầu nói: "Nhưng cho dù như vậy, biên giới nơi này cũng có vấn đề lớn! Nếu là tổ tiên Lâm gia, bọn họ quang minh chính đại tế bái không được sao? Cứ nhất định phải lén lén lút thần bí bí như vậy làm gì? Hơn nữa tướng quân kia thật sự là hậu nhân Lâm gia, cũng sẽ không làm hại bọn họ a., Nhưng vì sao Lâm Trường Thanh lại sợ thành như vậy? Cố ý tìm bảy đại cao thủ, từ lúc tiến vào sơn cốc, đã bày ra Thất Tinh trận, từng bước cẩn thận."

"Chú em trai út của Trương gia, lần đầu tiên ta cảm thấy còn có một khả năng nữa." Lý Ma Tử đột nhiên nói.

"Khả năng gì?" Ta và Sơ Nhất đều không khỏi kỳ quái nhìn về phía Lý Ma Tử.

"Nếu hoàn toàn ngược lại, tổ tiên Lâm Trường Thanh không phải là tướng quân giết ngựa kia, mà là kẻ địch của hắn? Truyền thuyết tiểu tử kia nghe được vừa rồi, cũng chưa chắc chính là chân tướng, có lẽ năm đó những người kia không phá vòng vây thành công, tất cả đều chết ở chỗ này, tướng quân quân địch mang lòng khâm phục, cũng chưa chắc không có khả năng thiết lập một bệ đá."

"Có lý!" Mới khen ngợi một cái đã gật đầu: "Gần đây Ma Tử có tiến bộ lớn! Không chỉ có đột nhiên tăng mạnh trên con đường kiếm thuật, ngay cả suy nghĩ về vấn đề cũng có thể bớt đi vết thương mới."

Lý Ma Tử lại không bị lời khen ban đầu hôn mê, lại chỉ mặt đất nhắc nhở chúng ta: "Còn nữa, các ngươi xem dấu chân này đi."

"Bắt đầu từ khi vào sơn cốc, dấu chân chưa hề đứt đoạn, nhưng bây giờ không thấy đâu cả. Đi một đoạn đường tới đây chỉ có đi vào, chứ không có đi ra, càng không có đi tiếp về phía trước. Những người này sống không thấy người, chết không thấy xác, đều đã đi đâu rồi?"

"Nơi này khẳng định không phải đích đến cuối cùng, những người kia cũng không phải ở đây bị hại." Ta khẳng định dị thường: "Trên đường đi đạo sĩ để lại mười mấy bức thiếp, tấm bia đá này mới là tấm thứ hai, nói cách khác sau khi rời khỏi nơi này, bọn họ tiếp tục đi rất xa, hơn nữa cũng không phát sinh chuyện gì nguy hiểm, nếu không hắn cũng sẽ không có tâm tình và thời gian, tiếp tục chụp ảnh bằng hữu."

"Ừm!" Sơ gật đầu nói: "Nói như vậy, ngược lại rất có thể sau khi Lâm Trường Thanh tế bái xong, xuất hiện biến hóa quỷ thần khó lường, mà những người kia bởi vì nguyên nhân tu vi không đủ, căn bản không chú ý tới."

"Không đúng!" Ta đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hỏi lần đầu: "Ngươi xem lại ảnh của đạo sĩ kia cho ta xem một chút."

Chương thứ hai ngàn một trăm chín mươi ba âm nhãn thám thính.

Ban đầu khi biết ta chắc chắn đã phát hiện ra vấn đề gì đó, vội vàng lấy ra điện thoại di động đưa tới, ta tìm ra ảnh mà đạo sĩ kia để lại, vội vàng xem qua một lần.

"Thì ra là như vậy!" Đột nhiên, ta nghĩ thông suốt chỗ mấu chốt.

"Trương gia tiểu ca, ngươi phát hiện cái gì?" Lý mặt rỗ đứng ở phía sau ta nhìn một lần, nhưng lại không phát hiện gì, ngẩn đầu hỏi.

"Ngươi xem!" Ta chỉ vào hình ảnh giải thích cho hắn: "Ving ảnh hoặc là ruộng mía, hoặc là rừng chuối, thoạt nhìn cũng không có chỗ nào đặc biệt. Nhưng so với bia đá này lại có một điểm giống nhau, tất cả đều đứng ở xa xa làm điều đó. Đây là vì sao?"

"Vậy thì có đặc thù gì?" Lý Ma Tử có chút khó hiểu nói: "Có thể đạo sĩ kia thấy góc độ này vừa vặn, hoặc là trên đồng ruộng có rãnh nước thúi gì đó không tiện đi qua."

"Không phải không tiện, không dám!" Ta chặn đứng lời của hắn nói: "Những nơi đó đều giống nơi này, vây quanh một vòng đá như vậy! Hắn căn bản cũng không dám bước vào."

"Hả?" Lý Ma Tử ngẩn người, có chút không hiểu rõ ta nói thế là có ý gì.

Mâu của ta nhắm vào bia đá, răng rắc một tiếng lại vỗ một cái, sau đó đưa cho Lý Ma Tử nói: "Ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, ống kính ta vừa rồi là nhắm ngay toàn bộ bia đá chiếu xuống, nhưng trên bức tượng chỉ có một tấm bia đá, những tảng đá xung quanh căn bản là không đập được!"

Lý mặt rỗ giật mình, cũng lấy ra chiếc nhẫn của hắn quay vài tấm, trên ảnh chỉ có bia đá, mà không có những tảng đá vây quanh chung quanh.

Thậm chí nếu một mình nhắm ngay những hòn đá nhỏ kia đập trúng cũng vô dụng, những hòn đá nhỏ đặt trước mặt chúng ta như căn bản không tồn tại!

Lý Ma Tử hơi kinh ngạc, phục hồi lại tinh thần nói: "Ngươi nói là đạo sĩ kia căn bản không rảnh rỗi không có việc gì chơi, mà là tất cả chỗ chụp ảnh vốn đều có một vòng đá vụn? Chỉ là trên ảnh không hiển lộ ra?"

"Đúng! Hơn nữa mấy cái vòng đá này không phải tùy tiện mà bố trí thành. Nếu như ta đoán không sai, chúng liên kết với nhau, chỉ là một cái quỷ trận căn bản là không phân biệt được. Bởi vậy có thể thấy được, đạo sĩ này rất không đơn giản, liếc mắt liền nhìn ra vị trí mấu chốt trong đó, cố ý chụp ảnh ghi lại vị trí, hơn nữa còn có thể một đường truy tung, tìm được vị trí của mấy cái vòng đá khác."

"Nếu tìm hết tất cả các khe đá, đương nhiên có thể nhìn thấy toàn cảnh quỷ trận, từ đó kết luận vị trí trận nhãn."

"Cửu Lân, ngươi nói không sai!" Mới đầu gật gật đầu nói: "Phát sinh tấm giày đạo trưởng, ta cũng đã gặp hai lần, từ hơn ba mươi năm trước, hắn từng là một gã hộ thám tử, từng thu hoạch được rất nhiều vụ án quái dị làm cho người ta không thể tưởng tượng, được gọi là âm thần dò xét. Đang lúc tiền đồ một mảnh sáng lạn, sắp thăng cấp đến, hắn đột nhiên cáo từ, dứt khoát rời nhà làm đạo sĩ."

"Bản lĩnh tu vi của hắn ngược lại là không cao cường lắm, nhưng lại nghiên cứu rất nhiều đối với trận pháp, hơn nữa đã nhiều năm làm thám tử, đối với tất cả sự việc đều tra xét tỉ mỉ, có thể phát giác được người bên ngoài không dễ phát giác."

"Vậy ý của ngươi là, hắn nhìn ra quỷ trận này không tầm thường, rất sợ bọn họ không làm được, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm. Do đó cố ý đem tấm gương này phóng ra..." Ta hỏi.

"Rất có thể." Sơ gật gật đầu.

"Cũng có thể là một cái bẫy!" Lý Ma Tử có chút lo lắng nói: "Nếu hắn cố ý lưu lại manh mối, nhưng vì sao ngay cả một chữ cũng không có, tất cả đều là tấm gương? Nếu không phải tiểu ca ngươi phát hiện đầu mối từ trong đó. Chỉ bằng vào tấm gương đó, ai có thể nghĩ ra những điều này?"

"Nếu các ngươi đều đã rời khỏi nơi này, bất kể là manh mối hay cạm bẫy, chúng ta đều phải điều tra tiếp." Ta dứt khoát nói.

"Vậy thì tra án kiểu gì?" Lý Ma Tử chỉ về phía trước: "Nơi này ngay cả dấu chân cũng không có, ai cũng không biết bọn họ đã đi về phía kia. Mấy chỗ khác trên ảnh ảnh kia, không phải đất mía, mà là Hương Tiêu lâm, cũng đều ở trong lòng đất, bốn phía cũng không có lấy một vật tham chiếu, ai biết nó ở đâu a."

"Cũng có biện pháp, nhưng mà..." Ta nhìn Lý Ma Tử: "Nên để ngươi hy sinh một chút."

"Ta..." Lý Ma Tử vô thức lui về sau một bước, hơi do dự một chút rồi cắn răng bước về phía trước: "Ngươi nói đi, muốn ta làm gì."

Trải qua đủ loại kinh nghiệm, cuối cùng Lý Ma Tử cũng trưởng thành!

Đương nhiên Lý mặt rỗ ở thời điểm trước đây chắc chắn sẽ rung đùi đắc ý, hiện giờ lại kiên quyết như vậy.

"Được!" Ta vỗ vai hắn, không nói gì nữa, lấy ra linh phù dán trên trán, trên hai vai mỗi người dán một tấm, sau đó chỉ vào tấm bia đá trước mắt nói: "Ngươi đi lấy quả táo cắn một cái, sau đó nhắm mắt lại, đi theo cảm giác. Vô luận gặp chuyện gì, ngàn vạn đừng nói chuyện, cũng đừng quay đầu lại."

Lý Ma Tử nhìn bia đá âm trầm cổ quái kia, thịt mỡ trên mặt run run. Hiển nhiên là hắn rất sợ hãi, nhưng vẫn dứt khoát gật đầu, đi nhanh về phía trước.

Ban đầu tất nhiên là biết ta muốn làm gì, xoạt một tiếng rút ra tám mặt đại hán kiếm.

Ta cũng lấy ra Trảm Quỷ Thần song đao.

Đồng thời mở ra thiên nhãn, nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử bước một chân vào trong vòng đá, dưới chân bốc lên một làn khói đen.

Phù!

Âm phong nổi loạn, bụi đất trong bốn phía đột nhiên bay lên không, vây quanh quỷ trận vòng quanh vòng đá.

Dường như trong sơn cốc đột nhiên sinh ra một vòi rồng, mà vị trí chúng ta, chính là Phong nhãn.

Lý Ma Tử sợ tới mức toàn thân phát run, bước chân dừng lại một chút, nắm thật chặt túi tiền trong ngực, tiếp đó bước nhanh đi vào, nắm trái táo lên răng rắc một ngụm.

Phù!

Cùng lúc đó, trong sương mù dày đặc bụi đất thoát ra vô số bóng đen, bay thẳng đến vòng đá.

Đó là một đám hung linh!

Tóc dài rối tung, trừng to đôi mắt màu đỏ lửa.

Ta và Sơ Nhất đều sử dụng đao kiếm lau xuống đầu ngón tay, tinh huyết nhuộm một cái, lập tức ánh đao đại thịnh, kiếm khí lăng nhân.

Những hung linh kia không dám tới gần chúng ta, càng không dám tới gần vòng đá, chỉ vây quanh bên ngoài thân chúng ta, trôi nổi theo âm phong phiêu phù trên dưới, phát ra từng tiếng kêu thê lương thảm thiết không gì sánh được.

Lý Ma Tử hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại.

Xoạt một tiếng, ngay khi hai mắt hắn nhắm lại, đống tro giấy vụn trước tấm bia đá đột nhiên điên cuồng bay lên, dính chặt vào người Lý Ma Tử, bao kín hắn lại.

Chỉ vẻn vẹn trên trán và hai vai lộ ra một khe hở, mơ hồ lộ ra mấy điểm sáng.

Lý mặt rỗ tay chân đứng thẳng về phía trước một bước.

Két két...

Tấm bia đá lộn xộn, phảng phất như bị một đôi bàn tay vô hình dùng sức lắc lư.

Một, hai, ba...

Lý Ma Tử lại đi được vài bước, chuẩn bị bước ra khỏi vòng đá.

Ầm!

Tấm bia đá đột nhiên phá đất mà lên, phóng thẳng lên trời, lập tức giống như cự chùy động trời cũng như đón đầu nện xuống!

Ta và sơ nhất đồng thời nhảy ra, một kiếm hai đao gắt gao chống đỡ.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Tấm bia đá kia nặng tựa ngàn cân, ép hai người bọn họ đồng thời trầm xuống, lún sâu xuống dưới mặt đất đến hai thước.

Hai chúng ta cắn chặt răng, liều mạng kiên trì, mắt thấy Lý Ma Tử tay chân cứng đờ đã ra khỏi phạm vi công kích của tấm bia đá, lúc này mới hô to một tiếng, tung tấm bia đá bay ra ngoài, đồng thời vung tay lên, một trước một sau, hai tấm linh phù thượng đẳng rơi xuống.

Ầm!

Tấm bia đá rơi xuống đất, vỡ thành một mảnh.

(Cửu Nguyệt vé: gấp đôi thời gian rồi, hy vọng mọi người ủng hộ lão Cửu nhiều hơn! Hoan nghênh chú ý đến khẩu hiệu công chúng của lão Cửu: Đạo Môn lão Cửu, phòng ngừa các đồng bọn nhỏ thất lạc.)

Trận pháp hai ngàn một chín hai thiên thứ nhất của vòng đá.

Theo tấm bia đá bị nghiền nát, lập tức trong sơn cốc nổi lên gió lạnh.

Những hung linh kinh khủng kia dường như đột nhiên bị giải trừ phong ấn, điên cuồng xông tới!

Toàn bộ sơn cốc bụi đất tung bay, che kín bầu trời, xung quanh tối đen như mực, chỉ có thể nhìn được phạm vi khoảng một mét.

Toàn thân Lý Ma Tử nhiễm đầy tro đen, tay chân cứng đờ chậm rãi đi ra ngoài.

Ta và sơ nhất một trái một phải chăm chú bảo vệ bên cạnh hắn.

Vô số hung linh không đếm xuể, tru lên từng tiếng thê lương không gì sánh được, điên cuồng xông đến.

Bá! Bá! Bá!

Một kiếm lại một kiếm, một đao lại một đao!

Mỗi một con hung linh nhào tới gần đều bị chúng ta chém thành tro bụi, nhưng ngay sau đó lại có vô số con điên cuồng lao tới.

Thịch! Thịch thịch thịch!

Trống trận vang lên khắp nơi, tiếng chém giết không ngừng.

Đám hung linh không chút sợ hãi, từng đám bị tiêu diệt, lại vọt tới từng đám một, mục đích của bọn chúng chỉ có một: xé nát Lý Ma Tử! Vô luận thân thể hay hồn phách!

Lúc này chúng ta đã rơi vào trong vòng vây của Quỷ quân.

Nhưng ta và sơ nhất chính là vệ sĩ trung dũng nhất của Lý Ma Tử, quyết không để cho kẻ địch gần tiến vào nửa bước!

Xoạt xoạt xoạt!

Một đao lại một đao, không có sức mạnh, càng không cần phải nói đến kỹ xảo gì, chỉ cần tay hạ xuống là chém thẳng vào mỗi một con hung linh đang xông tới.

Trên trán Lý Ma Tử lập lòe ánh sáng, giống như ánh nến chập chờn trong gió, tùy thời đều có thể tan biến.

Gió đang gào thét, quỷ đang kêu gào, ngàn vạn quỷ quân bất diệt không ngừng!

Ta sớm đã không nhớ rõ rốt cuộc chém ra bao nhiêu đao, hai cánh tay mệt mỏi mơ hồ có chút tê dại, lúc đầu trán và thái dương cũng đều đổ mồ hôi.

Rốt cục, bóng tối trước mắt càng phát ra rõ ràng, mơ hồ có thể nhìn thấy cỏ cây phía xa xa.

Leng keng leng keng!

Đinh, đinh, đinh!

Trong lúc đó, trong bóng tối vang lên một chuỗi tiếng chiêng đồng.

Ngay sau đó, đám hung linh đang liều chết về phía trước mạnh mẽ lui trở về.

Rào! Bụi đất rơi xuống, âm phong đột nhiên tan.

Lý Ma Tử lắc lư, như người uống rượu say ngửa đầu ngã xuống.

Ta vội vàng một tay đỡ lấy hắn ta, nhẹ nhàng buông hắn ta xuống.

Có chút mệt mỏi ngồi trên mặt đất, lúc này chúng ta đã sớm đi ra khỏi sơn cốc, đang ở trên một cồn cát cao xanh ngắt, cỏ dại rậm rạp khắp nơi.

Trên sườn dốc sau lưng, mặt đất xuất hiện một tầng tro đen, tạo thành một con đường nhỏ uốn lượn quanh co. Phần cuối con đường chính là nơi mà chúng ta vừa mới giết ra sơn cốc hung linh cực kỳ khủng bố kia.

Ba tấm linh phù dán trên người Lý Ma Tử đã bị thiêu hủy toàn bộ. Hắn nhắm chặt hai mắt, hoàn toàn không có hô hấp.

"Cửu Lân, việc này có chút quá mạo hiểm!" Mới đầu nhìn thoáng qua Lý Ma Tử nằm trong ngực ta, lòng còn sợ hãi nói.

"Đây cũng là biện pháp duy nhất rồi." Ta lau mồ hôi trên thái dương nói: "Lý Ma Tử có Lăng Vân kiếm bảo vệ, tuy có thể hoảng sợ nhưng sẽ không bị đoạt mất hồn phách, làm tổn thương đến tính mạng."

"Hơn nữa, hắn mới nhập hành, tu vi còn thấp, nếu để hắn đến thủ hộ khẳng định không kiên trì được. Đừng nói là bảo vệ chúng ta, mà ngay cả chính hắn cũng không đi ra được, như vậy không phải càng nguy hiểm hơn sao? Hơn nữa, hắn đã muốn làm một thương nhân âm vật chân chính, trải qua sinh tử cũng là bắt buộc phải học. Nếu như ngay cả điều này cũng không thể chịu được, vậy sau này làm sao bây giờ? So với chuyện hiểm ác thì còn nhiều hơn."

Mới mở miệng muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng. thở dài một hơi, lắc đầu móc ra một cái hồ lô nhỏ từ trong ngực, đổ ra một viên thuốc màu đỏ nhét vào miệng Lý Ma Tử.

Vừa vào trong miệng dược hoàn, yết hầu Lý Ma Tử liền phát ra một tiếng ọt ọt, ngay sau đó phun ra một ngụm khí đen.

Hắn giơ hai ngón tay lên, dẫn sợi khí đen kia rơi vào trên một tấm lá bùa, sau đó lập tức thuần thục xếp thành hạc giấy.

Lúc này, Lý mặt rỗ tỉnh lại, đảo đôi mắt nhỏ, nhìn nhìn ta, lại nhìn sơ nhất, có chút chưa tỉnh hồn hỏi: "Các ngươi... Các ngươi cũng đã chết?"

"Chết cái rắm!" Ta đạp hắn một cước nói: "Dậy đi, chúng ta còn phải tìm một cái quỷ trận vòng đá nữa."

"A, không chết thì... A? Người kế tiếp." Lý Ma Tử đột nhiên ngồi bật dậy: "Không phải mỗi cái vòng đá đều có quỷ trận như vậy chứ? Vừa rồi ta giống như đã chết mấy trăm lần rồi, nhưng hắn sợ chết rồi sao! Cứ tiếp tục như vậy, ta thật sự chịu không nổi."

"Ngươi không chịu nổi, chúng ta còn không chịu nổi nữa." Ta tức giận trả lời: "Tương tự quỷ trận này chí ít cũng phải có mười cái, cứ tiếp tục giằng co như vậy, cho dù không bị hung linh giết chết thì cũng phải mệt chết! Vừa rồi mượn thân thể của ngươi, mang thi hồn ra ngoài, tiếp theo chúng ta có thể tìm được nơi tiếp theo, hơn nữa quỷ trận bị phá chỉ còn một góc, chuyện tiếp theo sẽ đơn giản hơn nhiều."

"Vậy thì tốt rồi!" Lý Ma Tử nghe xong không cần cho hắn mạo hiểm nữa, lập tức yên lòng, ùng ục bò dậy.

"Đưa tay." Vừa nhìn hắn nói.

"A?" Lý Ma Tử có chút không hiểu được lúc đầu muốn làm gì, nhưng vẫn vươn tay ra.

Bốp!

Một tay một kiếm chém xuống, nhẹ nhàng điểm một cái lên ngón út của Lý Ma Tử, sau đó ngón tay hắn điểm liên tục lên con mắt của con hạc giấy.

Giọt máu vừa rơi xuống, hạc giấy kia lập tức trở nên đen kịt một màu, chỉ có hai con mắt nhỏ nhắn huyết hồng tròn vo, đột nhiên bay ra ngoài.

Lý măt rỗ trừng đôi mắt nhỏ kinh ngạc, nhìn hạc giấy đen bay ra ngoài, rất tự đắc khoe khoang nói: "Nhìn xem, một thân huyết mạch Lý gia ta đây chính là ngưu xoa a! Cứ chảy máu một giọt là có thể để giấy sống lại."

Ta liếc xéo hắn một cái nói: "Vậy ngươi cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng nói ra, đến lúc đó bị ai buộc lên rút máu thì phiền toái!"

Lý Ma Tử sợ tới mức rụt cổ lại.

Ta vác cái túi sau lưng, lại nắm lấy cái bọc của Lý Ma Tử gánh lên vai nói: "Niệm tình vừa rồi ngươi cũng khá dũng cảm, coi như làm tiểu đệ của ngươi đi."

Mặc dù theo thực chất mà nói, ngoại trừ vết thương nhỏ trên ngón tay, Lý Ma Tử cũng không bị thương tổn gì, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn làm mồi nhử, lại trong trạng thái vô thức, tay chân cứng đờ đi xa như vậy, bất luận là thân thể hay là tinh thần, đều cực kỳ mệt mỏi. Hắn chịu cõng hộ, tốt xấu gì cũng coi như an ủi hắn đi.

Hắc Hạc đi trước dẫn đường, ta mang theo hai cái ba lô theo sát phía sau.

Lý Ma Tử nhẹ nhàng mang theo túi cà khoa, khiêm tốn lĩnh giáo kỹ thuật chồng hạc giấy.

Đi dọc theo sơn cốc đồi núi cao thấp thấp hơn một giờ đồng hồ, trước mắt xuất hiện một mảnh ruộng mía.

Hạc giấy kia xoay vài vòng trên đầu rồi đi vào bên trong.

Hình ảnh thứ ba mà đạo sĩ kia lưu lại, quả thực chính là một mảnh cây mía.

Xem ra là đúng rồi!

Lý mặt rỗ không biết gặp phải thần kinh nào, đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề: "Này! Ta nói này Trương gia tiểu ca, chúng ta hao phí nhiều sức mới tìm được nơi thứ hai, những người phía trước như thế nào có thể tìm được đây?"

"Bởi vì trong đoàn người bọn họ có Lâm Trường Thanh." Lần đầu đáp.

Chương thứ hai nghìn chín mươi ba của Vạn Quỷ Triều Tông

"Lâm Trường Thanh cùng âm hồn dưới tấm bia đá kia khẳng định có quan hệ rất lớn! Cũng chính vì thế, hắn mới có thể bước vào vòng đá mà không bị thương tổn, hơn nữa còn có thể phát hiện ra mấy vị trí khác."

"Còn nữa, con trai hắn sao lại mang theo thê tử tân hôn đến tận đây? Lâm Trường Thanh đã biết được tin tức nhi tử đã chết, vì sao lại không nói chân tướng ban đầu cho ta biết? Sau khi hắn trúng tà thuật, vì sao ngàn dặm xa xôi lại chạy về cảng đảo tìm ta?"

"Lúc ấy, hắn khẳng định đã biết mình sớm chết chắc, vội vã trở về tới tìm ta, đơn giản là muốn báo cho ta một tin tức quan trọng. Nhưng khoảng cách từ hòn đảo cảng phía tây đến cảng xa như vậy, hắn nhìn thấy ta, hẳn là có đủ thời gian và điều kiện tuyên phát cho ta, phát tin tức, hoặc là lưu lại trên người dấu vết gì đó có giá trị? Thế nhưng ngoại trừ mang thi thể của mình về, thì không còn lưu lại bất cứ thứ gì."

Ban đầu rất là kỳ quái nói ra rất nhiều nghi hoặc trong lòng.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Chuyện này đúng là rất kỳ lạ, nhưng cũng may chúng ta đã phát hiện ra manh mối về trận pháp này, chỉ cần tìm được mắt trận, chân tướng thực sự hẳn là cũng không còn xa nữa..."

Theo hạc giấy đen đi vào rừng mía, chỉ thấy giữa rừng mía bị người cắt ra một mảnh đất trống.

Không ngoài dự đoán, trong mảnh đất trống chồng chất lên một hòn đá nhỏ, giống hệt tình hình xung quanh tấm bia đá.

Lý mặt rỗ cảnh giác lui lại phía sau vài bước, có thể là vì sợ hãi nên để hắn đi mạo hiểm.

Ta lại không đi về phía bãi đá, mà chỉ nhặt được một cây mía khô héo dưới đất, lảng sang chuyện khác: "Từ Lâm Trường Thanh rời cảng đến bây giờ, đã được mấy ngày rồi đúng không?"

"Mười sáu ngày." Lần đầu tiên đáp lời.

"Vậy thời gian chết mất con trai ông ta thì sao?"

Lần đầu tiên suy nghĩ một chút: "Hai mươi tám ngày."

Ta gật gật đầu, lá mía nửa trong tay đưa cho lần đầu: "Nhìn từ phần nước còn lại, khi Lâm Tuấn Kiệt tới đây, vẫn chưa có cái vòng đá này."

"Nói như vậy... Cái vòng đá này là chuyên dành cho đoàn người Lâm Trường Thanh chuẩn bị?" Ban đầu có chút kỳ quái hỏi.

"Không nhất định." Ta nhìn chằm chằm vòng đá lắc đầu nói: "Ta đi xem."

Ban đầu minh bạch ta muốn làm gì, từ trên đầu ta kéo một sợi tóc đặt ở trên nửa đoạn mía kia, lập tức lại đè lên một tấm linh phù.

Ta đến gần đi vào, lấy ra một tấm Chiêu Hồn Phù dán trên tảng đá.

Ầm!

Một luồng khói đen bốc lên.

Chính giữa vòng đá đột nhiên xuất hiện lít nha lít nhít một đám người.

Ai cũng có biểu cảm khác nhau, có cây, có cắm gỗ, có bi khổ, còn có cả vẻ mặt kinh ngạc.

Quần áo mặc trên người cũng không giống nhau, từ dân quốc gần đây, thậm chí hai triều Thanh Minh đều có, khoảng chừng mấy trăm ngàn người chen chúc cùng một chỗ!

Tất cả mọi người hai chân rời đất, bay giữa không trung, thân thể đều trong suốt, xuyên qua đám người rậm rạp chằng chịt này, đều có thể nhìn thấy rừng núi đối diện.

"Mẹ kiếp!" Lý Ma Tử bị dọa nhảy dựng, vội vàng trốn ra sau lưng.

"Đừng nhúc nhích!" Ban đầu sủa lớn.

Lý Ma Tử vội vàng đứng lại, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Những quỷ hồn kia hơi sửng sốt một chút, lập tức đồng loạt nhìn về phía ta, đột nhiên phát cuồng, giương nanh múa vuốt xông tới hướng ta.

"Mau!" Mới lớn tiếng quát to một tiếng, xoạt một cái đem nửa cây mía kia ném ra ngoài.

Ta không nhúc nhích đứng tại chỗ, những quỷ hồn kia lập tức xuyên qua thân thể ta, ùn ùn đi vào.

Chờ sau khi tất cả bọn họ đều rời đi, ta bước một chân vào trong vòng đá, vung song đao ra hết sức đào móc.

Ngay lúc đó, đám quỷ hồn kia cũng vọt tới trước nửa đoạn mía buộc tóc của ta, trừng hai mắt hung dữ rồi lại cắn.

Nhưng thân thể bọn chúng lại trong suốt vô hình, nhanh chóng xuyên qua mía.

Nhưng mía kia lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khô héo biến thành màu đen, trong nháy mắt hóa thành một mảnh tro đen!

Đám gia hỏa kia cảm thấy mỹ mãn, lộ ra nụ cười vui mừng, lại quay người bay trở về.

"Nhanh!" Sơ Nhất gấp gáp kêu lên.

Trung tâm vòng đá đã bị ta đào lên một cái hố sâu hơn ba thước, trong đó chôn một tượng đất nhỏ bằng bàn tay.

"Ta biết rồi!" Ta gật đầu, một bước từ trong vòng đá nhảy ra ngoài.

Theo sát phía sau, đám quỷ hồn kia lại xông về như ong vỡ tổ, giống như khói bị hút đi, lần lượt chui vào.

Tất cả trở lại bình tĩnh.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Mới đi lên phía trước hỏi.

"Là Tụ Quỷ Trận, dưới vòng đá đè lên một tượng bùn âm đồng, có thể tụ tập đám quỷ ở gần đó lại một chỗ."

"A, đây là Quỷ Đạo tu..." Vừa nói được một nửa, đột nhiên sắc mặt kinh hãi: "Không tốt! Đây là Vạn Quỷ Triều Tông Đại Pháp."

"Vạn Quỷ Triều Tông?" Dường như ta nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi.

"Trong bản tàng của Đạo gia có ghi chép như vậy, năm đó tổ sư Đạo Môn Nguyên Thủy Thiên Tôn giảng đạo cho Huyền Thiên Tôn, Tiên Nhân lớn nhỏ ở Vạn Phương thế giới đều đến hội tụ, chính là Vạn Tiên đến triều. Bên trong Quỷ Đạo cũng có truyền thuyết tương tự, tên là Vạn Quỷ Triều tông, Nhưng đây không phải pháp môn tu luyện của Quỷ Vương Đại Đế mà hoàn toàn ngược lại, đây là pháp môn tu luyện tuyệt đỉnh vô thượng trong quỷ đạo! Hội tụ lực lượng của ngàn vạn quỷ hồn trên người, một khi tu thành coi như là thần cấp vô thượng cũng không phải đối thủ!"

"Mới vừa rồi trận pháp kia được thiết lập ở chiến trường cổ, hội tụ ngàn vạn hung linh, mà nơi này ngươi cũng nhìn thấy, nguyên bản là một nơi tổ mộ hoặc là tử cương loạn lạc, cũng tụ tập vô số vong hồn."

"Phương pháp tu luyện Quỷ Đạo bình thường, cũng cần vài con vong hồn, nhiều nhất cũng chỉ hơn mấy chục đến trăm con kia đều cực kỳ kinh người! Nhưng đây vẻn vẹn trong một cái vòng tròn pháp trận đã hội tụ nhiều vong hồn như vậy, hơn nữa theo như vậy, còn có mười mấy cái pháp trận vòng đá! Chờ đại trận thành, âm khí vong hồn triệu tập đến chỉ sợ là dài đến mấy ngàn dặm! Trừ Vạn Quỷ Triều Tông, căn bản ta cũng không nghĩ ra còn cái khả năng nào khác."

Nghe Ban đầu nói như vậy, ta cũng không khỏi cực kỳ khiếp sợ!

Cuối cùng cũng hiểu rõ, cái gọi là Vạn Quỷ Triều Tông này, không phải là ghi chép trong Âm Phù Kinh: Vạn Quỷ Khô Khô đứng đầu trong thập đại thượng cổ cấm trận sao?

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, nhất pháp sẽ thành vạn quỷ diệt!

Pháp trận này một khi kết thành sẽ ngưng kết ức vạn quỷ hồn chi lực trên thân, bất tử bất diệt, tu vi tăng mạnh!

"Trương gia tiểu ca, đệ nhất..." Lý Ma Tử nuốt nước bọt liên tục, nói: "Nếu món đồ chơi này lợi hại như vậy, người bày trận khẳng định cũng không đơn giản, bằng vào mấy người chúng ta cũng không đối phó được, vẫn là mau trở về gọi giúp đi."

"Không kịp rồi!" Sơ khẽ lắc đầu: "Pháp trận này tổng cộng cần bảy bảy bốn mươi chín ngày, nhưng hiện tại đã qua gần ba mươi ngày, vừa qua đi căn bản là không kịp, hơn nữa đi gọi ai đây?"

Ta quay đầu nhìn về phía sơn cốc trên bia đá, lại nhìn thoáng qua hạc giấy đen ở phía xa nói: "Ta có một cách đây."

"Biện pháp gì?" Lý Ma Tử vội vàng hỏi.

Tấm tượng đầu bằng người hăn đang băt đầu từ hai nghìn chín nghìn bốn đợt băt đầu.

"Nếu như pháp trận này thật sự là Vạn Quỷ Triều Tông, ta cũng biết trận đồ sắp đặt như thế nào. Chúng ta cũng không cần tiếp tục truy tung vòng đá, ta biết trận nhãn đại khái đại khái địa phương nào." Ta giải thích nói.

"Sau đó thì sao?" Lý Ma Tử tràn đầy hy vọng hỏi.

"Sau đó thừa dịp trận pháp của hắn còn chưa kết thành, trực tiếp làm thịt gia hỏa kia là được rồi."

"Cái gì?" Lý mặt rỗ lại càng hoảng sợ, vội vàng khuyên ta: "Ta nói này Trương gia tiểu ca, ta biết gặp chuyện như vậy, ngươi không thể không quan tâm. Nhưng cũng phải cân nhắc xem chúng ta có thể quản được hay không! Cái vòng đá nhỏ này lợi hại như vậy, đừng nói là bày trận tên kia! Chúng ta ba đi qua, cũng chính là cho hắn thêm ba quỷ hồn mà thôi, theo ta nói... "

"Mẹ kiếp, chúng ta đã không còn đường lui rồi!" Ta ngắt lời hắn: "Sau khi trận pháp này được xây xong, tất cả sinh linh tiến vào bên trong đều được khắc ghi vô hình nguyền rủa. Một khi bốn mươi chín ngày sau, trận pháp khởi động, tất cả mọi người sẽ biến thành vong hồn, bị hắn hấp thu không còn, ngươi trốn đi đâu cũng vô dụng! Hơn nữa hai chúng ta còn tuần tự bước vào vòng đá, càng không còn lựa chọn nào khác."

"Vậy..." Lý Ma Tử liên tục lắc đầu thở dài một hơi.

"Cửu Lân, đây đều là tại ta." Sơ Nhất rất áy náy nói: "Ta vốn chỉ cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc, sợ là có chút vướng tay vướng chân chỉ dựa vào chính mình xử lý không được, không ngờ vậy mà..."

Ta cười khoát tay áo: "Không sao, coi như là ngươi cho ta cơ hội rèn luyện, trước kia ngươi cũng không làm chuyện như vậy."

Vẻ mặt ban đầu lạnh lẽo nói: "Trước kia là trước kia, trước kia vì ma luyện ngươi, đích xác là cố ý đào cho ngươi không ít hố, để cho ngươi trải qua không ít nguy hiểm. Nhưng đó đều là điều tra trước đó của chúng ta, tất cả nguy hiểm đều ở trong phạm vi khống chế. Nhưng lần này... có thể bày ra Vạn Quỷ Triều Tông đại trận, tuyệt sẽ không dễ đối phó như vậy."

"Nhưng ta không phải là Trương Cửu Lân trước kia nữa!" Ta cười nói: "Ngươi không phải nói, thực lực mạnh nhất hiện giờ của ta đã đạt đến một phần ba thần cấp vô thượng đó sao? Ta ngược lại muốn nhìn xem, rốt cuộc uy lực ra sao. Tiểu Bạch Long nói rất có lý: Nếu không thể lui lại, vậy thì mẹ nó làm đi!" Nói xong, ta trực tiếp đẩy Cam Sâm Lâm đi về phía trước.

"Con bà nó chứ, chết thì chết đi!" Lý Ma Tử oán hận dậm chân đi theo.

Sơ Nhất lắc đầu theo sát phía sau.

Vạn Quỷ Triều Tông đại trận này mặc dù chưa thực tế thấy qua, bất quá trên Âm Phù Kinh đã thấy bày trận đồ.

Tổng cộng có mười ba trận tuyến, bên ngoài có mười hai trận hình, tạo thành mười hai biên hình, nơi cuối cùng chính là vị trí trận nhãn.

Sơn cốc bia đá trước mắt, pháp trận vòng đá cùng phương hướng hạc giấy màu đen bay đi vừa lúc tạo thành một đường rẽ rộng. Nói cách khác lấy pháp trận trong ruộng mía làm điểm, đi dọc theo góc trong, sẽ tìm đến trận nhãn.

Chỉ là từ bia đá trong sơn cốc đến rừng mía cách khoảng bảy tám dặm, bởi vậy từ mắt trận này có ít nhất hai ba mươi dặm.

Tính toán ra thì phạm vi mà tòa đại trận này bao trùm thật là lớn kinh người!

Một khi pháp trận khởi động, tất cả những người ở trong đều phải chết, vậy chẳng khác nào một viên đạn hạt nhân loại nhỏ.

Gia hỏa thi triển loại âm pháp này hung tàn hiểm ác liệt đến mức nào?

Về công và tư, về tình về lý ta đều quyết không thể để cho gia hỏa này thực hiện được!

Từ sáng sớm đến Cổ Bảo Trai, chúng ta đã nghiên cứu đủ một buổi sáng. Thêm nữa, con đường chúng ta đang đi hiện giờ, không phải lá mía thì là rừng chuối, đúng là không dễ đi. Ta và Lý Ma Tử vốn đã mệt mỏi đến mức thở hồng hộc.

Mãi tới khi trời tối, ba người chúng ta mới tới một thôn nhỏ.

Thôn này bốn bề có núi vây quanh, ở chỗ đầu núi có một con đường nhỏ lúc quanh co lúc khúc lúc hạ, đừng nói là xe chạy, chỉ sợ ngay cả một con trâu ngựa cũng rất khó ra vào.

Dọc theo đường đi, ta luôn dựa theo phương hướng không ngừng phát triển của thái dương và đồng hồ, dựa theo khoảng cách suy tính, có lẽ khoảng cách tới chỗ mắt trận không còn xa nữa.

Đợi bọn ta lại đến thôn nhỏ thiên tân vạn khổ, sắc trời đã tối đen.

Thôn không lớn, ốc xá đều rất đơn sơ. Một mảng tối đen, phần lớn thôn dân đều đã sớm đi ngủ, ở cuối thôn chỉ hiện lên một vòng ánh sáng.

Bọn họ vừa vào thôn đã chọc giận cả thôn chó kêu la, lần lượt truyền đi rất xa trong đêm tối.

Rất nhanh, những thôn dân lớn mật kia tụ tập lại, xách gậy đánh điện, vây quanh chúng ta.

Những người này đều nói không biết là ngôn ngữ của dân tộc nào, chúng ta một câu cũng nghe không hiểu, may mà chính là, bọn họ có thể còn nghe hiểu chút lời nói bình thường. Hao phí rất nhiều sức lực, hướng bọn họ giải thích: Chúng ta là tới du lịch, hiện tại mê đường, muốn tá túc một đêm trong thôn.

Tráng hán cầm đầu kia, cái hiểu cái không gật gật đầu, vung tay với chúng ta, ý bảo đi theo hắn.

Sau đó, chúng ta bị các loại vũ khí cầm theo giám thị một đường đưa đến gian tiểu viện cuối thôn.

Két két!

Vừa vào viện đã nghe thấy tiếng chim kêu chói tai.

Theo thanh âm vừa phát ra, nguyên lai trước viện mọc ra một gốc cây hòe già cực đại, trên chạc cây bảy quay tám gậy ngồi năm sáu con quạ đen.

Cũng không biết có phải hay không cùng thổ cẩu du đãng trên đường kia, thấy chúng ta có chút lạ lẫm, từ lúc chúng ta vào viện, vẫn duỗi cổ hướng mấy người chúng ta kêu quàng quạc không ngừng.

Tráng hán ý bảo chúng ta chờ một lát, lập tức kéo cánh cửa gỗ cũ nát kia đi vào, những thôn dân khác vẫn ở ngoài viện nhìn chúng ta.

Tình hình này giống như đang ở một thời kỳ đặc thù nào đó, cảnh giác cao độ với người bên ngoài.

"Trương tiểu ca..." Lý mặt rỗ nhỏ giọng hỏi: "Ngươi xem, đám gia hỏa này một mực nhìn chằm chằm vào ba lô của chúng ta, nếu bọn chúng lòng dạ ác ý, đột nhiên ra tay thì làm sao bây giờ? Nơi thâm sơn cùng cốc xuất hiện điêu dân, ta nghe nói qua không ít chuyện như vậy, khắp thôn đều là kẻ mù, một khi có người ngoài tiến vào sẽ ra tay cướp đoạt, thậm chí còn giết người diệt thi a!"

"Không có chuyện gì đâu." Ta cười nói: "Bọn chúng mà dám làm càn, nhất định sẽ trả giá đắt. Nhưng so với những thôn dân này, ngược lại mấy con quạ này còn cẩn thận hơn. Lát nữa nếu thực sự có chuyện gì, đứng giữa hai chúng ta, đừng lộn xộn."

"Tốt!" Lý Ma Tử gật đầu đáp.

Đúng lúc này, cửa gỗ mở ra, tráng hán kia đứng ở trong cửa vẫy vẫy tay với chúng ta, ý bảo chúng ta đi vào.

Nhà này thấp bé, đừng nói ta và đầu tiên, ngay cả Lý Ma Tử cũng phải cúi đầu như vậy mới có thể đi vào.

Phòng xá mặc dù thấp bé, nhưng bên trong cũng rất rộng rãi, không sai biệt lắm có hơn hai mươi mét vuông, ở giữa dựng mấy cây cột lớn.

Không giống với nông xá bình thường thấy, mặt đất trong phòng này hướng lên trên nghiêng xuống, cuối cùng đều sắp tiếp xúc đến trần nhà, loáng thoáng có thứ gì đó.

Phía trước treo đầy đèn dầu, lóe lên phát ra đạo đạo quang mang.

Quang mang kia tuy rằng không sáng ngời, nhưng mới từ bên ngoài đi vào, ánh mắt còn chưa kịp thích ứng, có chút không rõ phía trước rốt cuộc là cái gì?

Tráng hán kia đi ở phía trước, hướng về phía trước bái lạy, lập tức ra hiệu chúng ta cũng nghe theo.

Ta liếc nhìn Lý Ma Tử một cái, cả ba người chúng ta đều bái lạy.

Không biết là nhà này có phải cố ý xây thành như vậy hay không, đứng không nổi thẳng eo không ngẩng đầu lên được, khó chịu bao nhiêu thì khó chịu bấy nhiêu. Quỳ xuống đất ngược lại thoải mái hơn nhiều, đồng thời nhìn càng thêm rõ ràng.

Trên đài thờ kia bày một pho tượng đất tối như mực, hầu như chính là bản phóng đại của tượng đất dưới mái chèo.

Nhưng cũng vì phóng to một chút, vẻ mặt tượng đất càng thêm chân thật.

Phẫn nộ trừng hai con mắt, đồng thời khóe miệng vểnh lên.

Quá giận, mỉm cười, hai cái biểu cảm không liên quan này lại xuất hiện trên khuôn mặt giống hệt nhau, khiến người ta nhìn thế nào cũng thấy không được tự nhiên, nhất là trong tình cảnh quái dị này lại càng khiến người ta không được tự nhiên.

Lý mặt rỗ đứng bên cạnh ta đột nhiên cố ý dùng cùi trỏ đụng ta một cái, hơn nữa còn ngất ngửa về phía trước.

Ta nhìn theo ánh mắt của hắn ta, lập tức giật mình!

Huyết bàn hai ngàn chín trăm chín mươi ba ngàn người.

Lý Ma Tử để ta xem cái đĩa như bùn đất trên bàn, bên cạnh đó đặt chỉnh tề mười mấy ngón tay, trong đó một ngón tay trắng trẻo mềm mại, giống như cây hành, còn đeo một viên khoan giới lóe sáng.

Cảnh tượng này đích xác có chút khủng bố, ngay cả Lý mặt rỗ bây giờ nhìn thấy những đoạn chỉ này đều có thể xử lý không sợ, tự nhiên cũng sẽ không hù dọa ta.

Chân chính làm ta giật mình chính là, ngay tại góc hẻo lánh phía sau tượng đất, tàn lạc nửa khối gương thanh đồng to bằng hột đào.

Bởi vì lúc đầu ta và Lý Ma Tử cố gắng bảo vệ nên đã giữ hắn ở chính giữa. Hơn nữa còn có tượng đất che chắn, chỉ có ta mới có thể thấy được cấu tạo kỳ lạ trên mặt đất của căn phòng này.

Nhờ ánh lửa hoảng hốt trong phòng, ta nhìn thấy nửa gương mặt người trong gương.

Nhan nhợt như tờ giấy, đầy ắp bướu thịt to nhỏ màu đỏ tím, một con mắt bị mù lõm xuống thật sâu.

Quả thực là kinh khủng đến mức nào thì kinh khủng bấy nhiêu!

Lúc này trong phòng này có tổng cộng bốn người. Ta, người thứ nhất, Lý Ma Tử cùng với tráng hán dẫn chúng ta vào, không ai có tướng mạo như vậy.

Nhưng ta đã sớm gặp hắn rất nhiều lần, chính là lão đầu quái dị điều khiển kim loại kia!

Từ sau lần đoàn tàu đầu tiên tới Chiết Giang, sau khi dùng cách lấy trộm trang sức tất cả mọi người, liên tiếp giúp đỡ mấy lần, thậm chí không chỉ một lần đã cứu mạng ta.

Nhưng hắn chưa bao giờ nói với ta một chữ nào.

Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Chẳng lẽ, hắn chính là chủ mưu phía sau Vạn Quỷ Triều Tông đại trận này?

Đang lúc ta còn nghi hoặc, quái lão đầu trong kính hướng về phía ta nhẹ nhàng lắc đầu, hình như là nhắc nhở ta ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ!

Lập tức, chiếc gương đồng kia lại biến mất vào hư không.

Lúc này, tráng hán trong phòng khom lưng bò tới gần dàn cung, cực kỳ cung kính lấy một hòn đá nhỏ từ trong ngón tay kia ra, ý bảo chúng ta sờ thử một chút.

Lý mặt rỗ cảnh giác hỏi: "Đây là ý gì?"

Người kia vừa nói chúng ta không hiểu ngôn ngữ, vừa sờ lên tảng đá, vỗ vỗ ngực, sau đó nghiêng đầu làm ra một động tác ngủ.

Hình như đang nói, đây là tập tục trong thôn bọn họ, chỉ có người đã sờ qua tảng đá này, bọn họ mới có thể yên tâm để cho chúng ta ngủ lại trong thôn, nếu không các ngươi liền đi.

Ta liếc mắt nhìn Lý Ma Tử một cái, hắn do dự rồi sờ lên tảng đá một chút.

Vừa thấy hắn không có việc gì, ta và Sơ Nhất cũng đồng dạng sờ lên trên tảng đá một cái —— đây không phải là cố ý muốn hố Lý Ma Tử, mà là vạn nhất tảng đá kia có gì cổ quái, Lý Ma Tử đi lên nói, hai chúng ta còn có thể cứu hắn, nhưng nếu chúng ta trúng chiêu đầu tiên, hắn cũng chỉ có thể nhìn mà thôi.

Hơn nữa, cũng chỉ có làm như vậy, mới có thể tra ra, cục đá quái dị được đặt ở trên đài rốt cuộc là làm cái gì, lại sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với người bình thường? Do đó chúng ta mới có thể không lộ ra vẻ mặt giống như đúc hắn ngụy trang, không bị nhìn ra cái gì cả.

Lão đầu nhi quái dị kia đã từng mấy lần cứu tính mạng của ta, tuy rằng tạm thời ta còn không rõ hắn rốt cuộc muốn làm gì, nhưng có thể khẳng định là, hắn hẳn là không có ác ý gì —— ít nhất tạm thời không có.

Hắn cố gắng hiện thân nhắc nhở ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, khẳng định là mình có đạo lý!

Trước khi tra rõ chân tướng, biện pháp tốt nhất chính là án binh bất động.

Tráng hán kia vừa thấy ba người chúng ta đều sờ qua tảng đá, tựa như rốt cục yên lòng, thậm chí trên mặt còn mang theo vài phần vui sướng khó che giấu, kêu gọi chúng ta đứng dậy đi ra cửa.

Lần này từ trong phòng nhỏ đi ra, mấy con quạ đen vốn một mực hướng về phía chúng ta kêu loạn không ngừng cũng đều thành thành thật thật đứng ở trên nhánh cây, không nói một tiếng nào.

Thôn nhân xung quanh ở bên ngoài viện cũng không giống như vừa rồi, khắp nơi đều là thần sắc đề phòng.

Tráng hán kia dẫn chúng ta đi vào một gian phòng cỏ nhỏ cách đó không xa, ý bảo chúng ta đêm nay sẽ ở chỗ này, sau khi chúng ta giả ý cảm ơn thì hắn xoay người rời đi.

Phòng nhỏ này không lớn, chẳng qua dọn dẹp rất sạch sẽ, trên mặt đất cũng không có chút bụi bặm nào.

Ta đốt sáng ngọn đèn nhỏ bày ra trên bàn, Lý Ma Tử đặt mông ngồi xuống giường, vừa sợ vừa khoa trương nói: "Chỗ này thật là tà môn đấy! Các ngươi đều nhìn thấy ngón tay trên đài thờ, đều chảy máu tươi mới lạ kia mà! Đây là nơi quỷ quái nào vậy, không ngờ lại lấy ngón tay người sống làm cống phẩm."

"Không những nhìn thấy, ta còn biết là của ai đấy." Mới đầu, sắc mặt băng lãnh nói: "Mang chiếc nhẫn kia là ngón tay của vợ Lâm Trường Thanh Nhi, cũng chính là của thê tử Lâm Tuấn Kiệt."

"Khi Lâm Trường Thanh dẫn ta đến nhà con trai hắn xem xét, ta đã nhìn thấy hôn sự chiếu rọi của bọn họ."

Lý Ma Tử cả kinh nói: "Nói như vậy thì phụ tử Lâm gia và những cao thủ mà hắn mời tới kia đều chết ở đây? Thôn này sẽ không phải là một bộ lạc nuôi người chứ?"

"Đây không phải là thôn, là mộ." Ban đầu nói.

"Phần mộ?" Lý mặt rỗ rùng mình một cái.

"Đúng!" Mới đầu khẽ gật đầu nói: "Thôn này là trấn bốn phía núi bao quanh núi, tránh mặt trời mà lại là nơi mai táng tuyệt hảo. Tất cả phòng xá đều đi về phía nam hướng bắc, thêm vào trong sân hai gian phòng, đúng là quan tài hai tầng. Hơn nữa mỗi gian phòng đều lớn một đầu, một con nhỏ, mặc dù trong đêm cũng có chút cũ kỹ, nhưng cũng nhìn ra được, đều là dựa theo phương thức chế tác của quan tài."

"Thôn này được xây dựng trên cơ sở của một mộ lớn thời cổ đại. Nói cách khác, thôn này trên thực tế chính là một nấm mồ, mỗi nhà mỗi hộ đều là một quan tài lớn, chiếc giường mà ngươi đang ngồi hiện tại chính là một cái quan tài nhỏ!"

Lý Ma Tử nghe xong vội vàng đứng dậy, nhưng ba lô của hắn lại được đặt ở một bên khác, vội vàng đứng lên, vén màn giường lên.

Nhờ ánh đèn lờ mờ, chúng ta nhìn thấy rất rõ ràng, dưới giường trống rỗng, hơn nữa bên trong còn có một cỗ thi thể chết!

Là một lão thái thái gầy còm, toàn thân trên dưới đã khô quắt, nhưng cũng không biết những thôn dân này dùng cách gì, một chút cũng không hư thối. Ngay cả con mắt cũng hoàn hảo không tổn hao gì, vẫn trừng đôi mắt nhỏ màu vàng, giống như đang nhìn chúng ta vậy.

Lý Ma Tử lui lại hai bước, khó khăn nuốt nước miếng xuống, nhìn ta nói: "Ngựa hắn là nơi quỷ quái gì vậy! Trương gia tiểu ca, bằng không chúng ta chạy ra khỏi thôn trước đi, cái này cũng..."

"Trốn cái gì mà trốn?" Ta trừng mắt nhìn hắn: "Lần này chúng ta sao lại tới đây? Không phải là vì truy xét hai nhóm người Lâm gia phụ tử trước sau nguyên nhân cái chết sao? Hơn nữa, bọn họ cung phụng tượng bùn giống hệt âm đồng bùn chôn trong pháp trận vòng đá, bởi vậy có thể thấy được, khẳng định cùng Vạn Quỷ Triều pháp trận rất có liên quan, chúng ta hiện tại hẳn là nên ở lại trong thôn quan sát một chút, tùy thời hành động!"

"Vậy..." Lý Ma Tử lúng túng nhìn ta, lại nhìn lần đầu: "Nếu thôn là Mộ, vậy những thôn dân này thì sao? Không phải đều là quỷ đấy chứ?"

"Cái này thì không phải." Ta lắc đầu nói: "Bọn họ đánh điện, đốt đèn. Mỗi người đều có bóng đèn, cũng là buổi tối nghỉ ngơi, tuy xem từ trong tập tục thì có chút khác thường, nhưng vẫn là người bình thường."

Mới đầu quay đầu nhìn ta: "Cửu Lân, ngươi cảm thấy hòn đá nhỏ mà lúc nãy để chúng ta chạm vào là thứ gì?"

Bức thứ hai nghìn chín trăm chín mươi sáu mượn thi hoàn hồn...

"Điều này ta cũng nói không rõ." Ta suy tư một chút rồi nói: "Nhưng bọn họ đem cục đá nhỏ kia biến thành bảo bối như trước, lại dùng ngón tay làm tế phẩm, tự nhiên rất không đơn giản! Chỉ là thế nào chúng ta cũng phải tìm qua một lần mới yên tâm, không biết đây rốt cuộc là ý gì."

Mới đầu suy nghĩ nói: "Ta rất hoài nghi, đây là..."

"Suỵt!" Ta đột nhiên giơ ngón trỏ lên, làm ra động tác chớ lên tiếng, sau đó thổi tắt ngọn đèn.

Tráng hán kia dẫn chúng ta đi tới sân nhỏ, sau đó ta bí mật đặt một cái pháp trận.

Một khi có người đi qua thì sẽ cảnh giác.

Mới đầu nhẹ nhàng lôi trường kiếm ra, một bước nhảy nhót canh cạnh cửa.

Bàn chân ta rón rén đem ván giường an vị về chỗ cũ, cứng rắn đè người Lý Ma Tử nằm lên, lập tức nắm chặt cây châm vô hình kề sát cửa sổ.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, ngay sau đó từ trên đầu tường ngoài viện lộ ra nửa cái đầu.

Tên gia hỏa này đầu trọc, dưới ánh sao yếu ớt phản chiếu chút ánh sáng, loáng thoáng có thể nhìn thấy. Gã đang trừng đôi mắt nhỏ nhìn thật kỹ về phía cửa sổ của chúng ta.

Ta cố ý giả bộ ra mấy lần tiếng ngáy nhè nhẹ.

"Chắc là ngủ rồi." Tên kia rụt đầu về, nhẹ giọng nói.

Thanh âm của hắn rất nhỏ, bất quá ta cũng nghe rất rõ ràng, hắn nói là lời nói bình thường.

"Ừm? Thằng này không phải người trong thôn?!"

"Ngươi hãy cẩn thận một chút, đừng làm hỏng chuyện." Một thanh âm hơi khàn khàn khác có chút khàn dặn dò: "Lần trước chạy mất hai cái, ta còn thay ngươi gánh vác! Nếu để Tam gia biết được, thế nào cũng lột da ngươi."

"Biết, biết." Lúc trước tên trọc kia luôn miệng đáp: "Ngài yên tâm đi, lần này con bất chấp ba ngày ba đêm không ngủ, cũng nhất định canh chừng, tuyệt đối không để cho bọn nó chạy nữa."

"Vậy là tốt rồi!" Thanh âm khàn khàn kia có chút thỏa mãn phân phó: "Tên mặt rỗ mập mạp kia ngược lại không có bản lãnh gì, cẩn thận một chút thanh kiếm trong tay hắn là được rồi, mặt khác hai tên kia cũng khó đối phó! Chỉ sợ ngay cả ta cũng không phải đối thủ, một khi bọn hắn phát hiện ra cái gì thì phiền toái."

"Vâng, ngài yên tâm."

"Tốt lắm, ta về trước." Lập tức vang lên tiếng bước chân.

Đi hai bước, lại lần nữa dừng lại.

"Chờ khi ngươi đưa bọn họ qua, ngàn vạn lần đừng quên lưu lại đồ vật bên người bọn họ! Vẫn là quy củ cũ, tiền tài các loại đều thuộc về ngươi, bảo vật kia thuộc về ta, nhất là hai thanh bảo kiếm kia, một đôi song đao, còn có chiếc nhẫn trên tay tiểu tử kia nữa. À, đúng rồi, còn có một cây kim nhỏ như lông thỏ." Hắn đè thấp thanh âm trịnh trọng nói ra.

"Ngài yên tâm."

Tiếng bước chân lần nữa đi xa.

Lại qua chốc lát, đầu tường đầu trọc lại thò ra cổ nhìn thoáng qua bên trong, lập tức đi về một hướng khác.

Lại lần nữa yên lặng chờ đợi trong mười phút, hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa, ta mới thả lỏng cảnh giác.

Ban đầu từ bên cạnh cửa đi về, ta có chút nghi ngờ hỏi: "Chẳng lẽ là gặp phải người quen cũ? Nghe tên kia rất quen gốc rễ của hai chúng ta a."

Y cau mày suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu như nói là rất quen thuộc với chúng ta, hơn nữa còn có năng lực bày ra đại trận Vạn Quỷ Triều Tông, vậy ngoại trừ Long Tuyền Sơn Trang có lẽ cũng không còn ai khác? Nhưng hắn nói muốn đưa chúng ta đến nơi nào, thế này là muốn tặng cho người khác."

"Trận nhãn!" Ta trả lời: "Ta càng ngày càng cảm thấy bản thân nó là một cái bẫy! Chúng ta còn tưởng là do mình một đường điều tra, nhưng thật ra rất có thể nó đã trúng bẫy của bọn chúng."

"Ý ngươi là phụ tử Lâm Trường Thanh?" Cha con mới nhất sửng sốt, lắc đầu nói: "Điều này không có khả năng lắm, ta tự mình bắt bẻ Lâm Tuấn Kiệt, đúng là đã chết từ lâu rồi. Thi thể của Lâm Trường Thanh càng là ta tận mắt chứng kiến, hơn nữa còn là ta siêu độ cho hắn. Không nói tới tình giao tình của Lâm Trường Thanh và ta như thế nào, có thể thiết kế hại ta hay không, hắn ta là đơn truyền đời thứ ba, càng nổi tiếng như mạng, tuyệt sẽ không đưa ra quyết định ngu xuẩn như vậy."

"Cho dù có người thiết kế hại ta, thế nhưng tuyệt đối không thể tưởng được ta sẽ đến xin ngươi giúp đỡ a. Có đến tìm ngươi hay không cũng chỉ sai một ý niệm, ngay cả chính ta trước đó cũng chưa nghĩ kỹ, làm sao lại là cạm bẫy chuyên môn thiết hạ cho hai chúng ta đây? Huống chi đây là cạm bẫy?, Vạn Quỷ Triều đại trận này sớm đã bày ra. Ngươi cũng biết, chỉ là các điều kiện cần để bố trí trận pháp khó tìm cỡ nào, người tu luyện tà pháp bậc này khẳng định khổ tâm trù tính nhiều năm, tuyệt đối không phải là ý nghĩ lâm thời, điểm này cũng có thể loại bỏ."

"Tuy nhiên, trong cuộc đối thoại vừa rồi của hai người kia, lại có một tin tức vô cùng khả nghi! Hắn nói là chạy trốn hai người."

"Trong đó có một người hẳn là Lâm Trường Thanh chỉ, hắn mượn Cổ Ngọc gia truyền chạy ra ngoài, hơn nữa một đường trốn về dặn ta báo tin, nhưng người còn lại là ai?"

Ta nghĩ một chút rồi nói: "Có khi nào là âm nhãn dò xét? Chính là đạo sĩ đưa ảnh mà thôi."

"Cũng có khả năng, bất quá, hắn nếu đã chạy ra ngoài, tại sao vẫn không lộ diện đây? Người này phi thường có tinh thần trượng nghĩa, một khi bị hắn biết rõ chân tướng, nhất định sẽ đem tin tức truyền ra ngoài. Chẳng lẽ lại phức tạp thêm, phát sinh cái gì ngoài ý muốn?" Đạo thứ nhất.

"Cũng có thể giống như Lâm Trường Thanh, ỷ vào pháp bảo hộ thân nào đó nhặt được một cái mạng, nhưng còn chưa kịp nói gì thì đã mất mạng rồi." Ta phân tích ngắn gọn phân tích nói: "Còn có một điểm, gia hỏa này cũng giống như con khỉ ốm, xem ra, cái tên Tam gia thần bí này cũng không phải là kẻ trộm mộ tặc đơn giản như vậy! Rất có thể chính là chủ sứ phía sau màn, đại trận Vạn Quỷ Triều Tông này chính là do hắn bày ra."

"Ừm." Đầu tiên khẽ gật đầu: "Như vậy xem ra, chúng ta nên nghĩ mọi chuyện rất đơn giản! Giống như ngươi nói, ở trong thôn này chờ vài ngày, điều tra manh mối cho thật tốt rồi nói sau. Vừa lúc, tên kia không nói còn phải giám thị chúng ta vài ngày, vừa lúc tương kế tựu kế. Nếu thật muốn trực tiếp giết tới, khả năng cũng không có đầu mối, ngay cả chính chủ nhi cũng không có. Lại nói, cho dù hai chúng ta có thể làm được, Lý Ma Tử cũng... Ồ? Không tốt!"

Sơ Nhất đột nhiên kêu một tiếng, liền bước đến trước người Lý Ma Tử, thăm dò hơi thở.

Lập tức ta cũng cảm thấy không đúng, vừa rồi nói chuyện với hai người kia một cách quỷ dị, cũng không có chú ý tới Lý Ma Tử đã nửa ngày không có động tĩnh, còn tưởng rằng hắn ngủ quá mệt mỏi. Nhưng lúc này mới phát hiện, Lý Ma Tử đã không còn hít thở, trái tim cũng ngừng đập, toàn thân lạnh buốt một mảnh.

Ta vội vàng lấy linh phù ra đặt quanh Lý Ma Tử một vòng, bắt đầu bóp pháp trận.

"Lên!" Ban đầu quát lớn.

Linh phù vỡ nát, Lý mặt rỗ co rúm lại, sau đó không còn phản ứng.

"Lý Ma Tử hiện tại chỉ còn lại một hồn hai phách." Sắc mặt Sơ Nhất rốt cuộc thay đổi, cắn đầu ngón tay để lên tám mặt Hán kiếm, vây quanh Lý Ma Tử, trong miệng lẩm bẩm.

Ta cũng bắt đầu sốt ruột theo, vội vàng lấy linh phù ra bày trận, muốn gọi hồn phách của Lý Ma Tử về.

cạc cạc, cạc cạc cạc...

Đúng lúc này, dưới giường của Lý Ma Tử vang lên một hồi tiếng cọt kẹt.

Ngay sau đó, Lý mặt rỗ bị ném lên, ta vội vàng giơ tay đón được. Nhìn lại lần nữa, lão thái thái đang nằm ở bên trong, đứng thẳng lên, dụi dụi con mắt oán giận nói: "Thứ nhất, tiểu ca nhi, ta nói hai ngươi có thể đừng giày vò hay không, tranh thủ thời gian ngủ một chút đi, đã đi cả ngày rồi, mệt chết chết ta rồi!"

Thanh âm kia rõ ràng chính là của Lý Ma Tử.

Chân tướng của tảng đá thứ hai nghìn chín bảy Chương thứ hai.

Ta và Sơ Nhất cực kỳ kinh ngạc nhìn nhau một cái, nhưng Lý Ma Tử vẫn như cũ không hề phát giác, xoay người lại còn muốn tiếp tục ngủ. Lúc này vừa nhìn thấy chính mình bị ta ôm trong ngực, có chút kỳ quái hỏi: "Ai, đây là ai vậy? Sao lại lớn lên như vậy... Á? Đây không phải ta sao!"

Lần này rốt cuộc hắn triệt để tỉnh lại, sờ sờ khuôn mặt già nua, nhìn một chút đôi tay đầy nếp nhăn kia, kinh ngạc kêu lên: "Tiểu ca nhi, đây là có chuyện gì."

Lý mặt rỗ còn chưa trả lời, bị ta ôm trong lòng cũng đột nhiên ứng lưng mỏi nhừ ngáp một cái, tỉnh dậy.

Tuy nhiên hắn không giật mình như Lý Ma Tử, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn chúng ta một cái, liền từ trong lòng hắn thoát ra ngoài, vươn tay sờ đũng quần, lập tức cười ha ha nói: "Ha ha ha ha, rốt cục lão tử lại biến thành ông đây rồi!"

Ngay sau đó trong ánh mắt hết sức khiếp sợ của ba người chúng ta, lại nhéo nhéo mặt, vỗ vỗ bụng, hơi bất mãn nói: "Chính là do hắn béo quá."

"Ngươi là ai?" Lý Ma Tử tỉnh hồn lại, chửi ầm lên: "Mau cút khỏi thân thể lão tử ra ngoài đi!"

"Thân thể của ngươi?" Tên kia cười lạnh một tiếng nói: "Bây giờ lão tử đây rồi! Ngươi cứ an phận nằm xuống đi, dù sao ba ngày sau, ngươi sẽ không còn biết gì nữa."

"Ngươi đi đi." Lý Ma Tử lập tức giận dữ, cúi đầu nhặt túi quan binh từ dưới đất lên, muốn rút Lăng Vân kiếm ra, nhưng kiếm kia lại không hề động đậy chút nào.

Lúc này hắn mới nhớ tới, lúc này bộ thân thể này sớm đã không phải huyết mạch Lý gia, kiếm kia căn bản cũng không nghe hắn sai sử.

Hắn vừa kinh vừa sợ, cũng mặc kệ lúc này mình chỉ là một lão thái khô gầy gầy còm, trực tiếp vung bảo kiếm, như thiết côn hướng đối phương đập tới mãnh liệt.

"Con mẹ nó, còn mặt mũi ngươi nữa hả?" Tên kia giơ tay bắt lấy Lăng Vân kiếm chưa ra khỏi vỏ, quay sang ra lệnh cho ta và tên vừa ra lệnh: "Hai người các ngươi còn ngây ra làm gì? Mau trói tên kia lại."

Hiển nhiên, hắn coi hai người bọn họ là hai người khác: Đều giống như hắn, vừa mới xâm chiếm thân thể người khác.

Ta tiến lên một bước, trực tiếp gác Trảm Quỷ Thần song đao lên cổ hắn: "Ngươi là ai?"

"Hả?" Tên kia hiển nhiên so với Lý Ma Tử vừa rồi càng thêm kinh hãi, quay đầu lại nhìn ta, lại nhìn một cái đầu tiên: "Hai người các ngươi không phải trâu đất và chuột đất?"

"Là cha ngươi!" Lý mặt rỗ giận dữ mắng, nhưng lập tức xông lên tiến lên, nhắm thẳng vào mặt béo phì của hắn, ba ba ba cái miệng.

Hắn dùng khí lực không nhỏ, nhưng một thân xương già lại chịu không được, mấy cái miệng nhai xuống, cánh tay đều trật khớp.

Càng làm cho người ta dở khóc dở cười chính là, mấy cái này vẫn là hung hăng vả vào trên mặt của mình, hai bên trái phải đều in một cái đại thủ ấn đỏ tươi, sưng lên cao.

Tên kia bị quất có chút choáng váng, lần nữa nhìn ba người chúng ta, rất kỳ quái lầm bầm nói: "Sao có thể chứ? Ta mượn thi thành công rồi, nhưng hai người các ngươi... Lẽ nào các ngươi không có lấy Hồn Thạch?"

"Chuyển Hồn Thạch?" Ta và Ban đầu nhíu mày, lập tức hiểu ra.

Trong căn phòng nhỏ cổ quái ở cuối thôn, hòn đá nhỏ đặt giữa ngón tay Tế Tự chính là Chuyển Hồn Thạch!

Giống như đứa trẻ và người bệnh nằm trên giường, dương khí suy yếu, lúc nào cũng có thể bị quỷ hồn xâm hại, một khi ngủ thì rất có khả năng sẽ không tỉnh lại được nữa.

Nhưng khác với những vật nhiếp hồn bình thường nhìn thấy chính là Chuyển Hồn Thạch không phải tiêu diệt linh hồn, mà là đem linh hồn trục xuất ra bên ngoài cơ thể.

Từ linh hồn rời khỏi cơ thể đến biến thành quỷ hồn, còn có một khoảng thời gian ngắn ngủi không hề có ý thức, cũng có thể gọi là "Vô Linh chi hồn."

Lúc này linh hồn sẽ tự nhiên mà vậy mà bay vào bên trong một cái khác cụ thể hơn, vô luận sinh tử.

Cho nên bình thường linh đường, hoặc là nơi để thi thể, đều cấm tuyệt đối chó mèo các động vật nhỏ tới gần.

Thứ nhất là để phòng ngừa bị cắn nuốt thi thể, thứ hai là vì sợ linh hồn của người chết sẽ vô thức đi vào trong đó.

Còn có rất nhiều kỳ văn tương tự, tỉ như mỗ mỗ gặp phải một hồi đại bệnh, mắt thấy sắp chết đột nhiên tỉnh lại, đối với người thân chung quanh cảm thấy rất xa lạ, lại êm tai nói đến ký ức một người khác.

Có đến hơn ngàn dặm xa xôi, thậm chí là nước ngoài.

Có con từ mấy trăm năm trước, thậm chí là Thượng Cổ.

Thông thường đều được gọi là chuyển thế hoặc gọi là đổi hồn.

Kỳ thực, đây đều là một nguyên nhân, đó chính là bị hồn phách vô linh xâm nhập vào trong cơ thể!

Loại hiện tượng này phát sinh, có rất là vô ý: Ví dụ như khi còn sống người chết đã từng tiếp xúc thứ gì cất giấu linh hồn. Chẳng những chính hắn không biết, người chung quanh cũng không biết, một khi thân thể suy yếu, dương khí không đủ, sẽ bị một linh hồn khác thay thế.

Có người là cố ý: Ví dụ như thi nhân tàng ngân du ngoạn, mỗi khi cảm thấy mình thời gian không nhiều, sẽ mượn pháp khí gì đó, đem linh hồn của mình ẩn giấu trong đó. Đây là nguyên nhân tại sao thường xuyên có những lão nhân mắt thường không nhận ra, hoặc là trẻ con răng, học ngữ, đột nhiên học thuộc lòng Cách Tát, bài thơ tầm mấy chục vạn chữ.

Bởi vậy xem ra, Lý Ma Tử khẳng định cũng có đạo nhi này.

Chẳng qua là khối Chuyển Hồn Thạch được cung cấp nuôi dưỡng trong bàn tay có uy lực lớn hơn một chút mà thôi, cũng không cần chờ trọng bệnh suy yếu gì, trực tiếp có thể xua tan hồn phách. Mà thôn nhỏ cổ quái này, đã sớm thiết kế tốt hết thảy, một khi linh hồn suy yếu, sẽ bị thừa dịp mà vào.

Ví dụ như gia hỏa xâm nhập vào trong cơ thể Lý Ma Tử này.

Tuy rằng ta cũng đã từng chạm vào tảng đá kia, nhưng linh hồn lực của ta lại cường thịnh hơn nhiều so với Lý Ma Tử, lại có Ô Mộc Hạch Cửu Sinh Tháp bảo hộ, âm hồn căn bản không thể xâm nhập được.

Đồng dạng, Hồn Lực sơ nhất cũng rất cường đại, mặt khác cũng không biết hắn còn có bảo khí hộ thân gì, hoặc là có nguyên nhân gì khác, đã sớm ẩn núp chuẩn bị dùng tới linh hồn đoạt hồn thuật của hai chúng ta mà không thành công, hoặc là căn bản không dám thử.

"Nói, ngươi là ai! Hết thảy chuyện này là sao?" Ta đè đao trong tay xuống cổ hắn.

"Trương tiểu ca, ngươi cẩn thận một chút nhé! Đừng làm bị thương cơ thể ta." Lý Ma Tử đang nhập vào cơ thể lão thái rất lo lắng kêu lên.

Lúc này hắn cũng quên, vừa rồi là ai rút Lăng Vân kiếm ra đánh mạnh vào mình.

Tên kia có chút sợ hãi liếc nhìn ta, sau đó lại liếc nhìn Lý mặt rỗ, bày ra một vẻ tự tin: "Cho dù ngươi chặt đầu ta, trước chết cũng là hắn! Ta nhiều nhất chỉ đợi thêm mấy năm nữa là được, nào, ngươi chém đi." Nói xong còn cố ý ưỡn thẳng cổ về phía vết đao.

"Được!" Ta cười lạnh một tiếng, xẹt qua cổ hắn một cái.

"A." Tên kia đột nhiên hét thảm một tiếng, lúc nhìn lại, đầu đã rời khỏi cổ, bị ta chộp vào trong tay!

Hạng hai nghìn một trăm chín mươi tám chuyển sinh thôn, người chuyển sinh...

Bịch bịch!

Lý Ma Tử vốn đứng trước mặt ta ngửa mặt ngã xuống, mới bước lên một bước vịn vào giường.

Lúc này, đứng trước mặt ta lại là một người khác, chỉ là người này trong suốt.

Mặt chữ quốc, mắt gà đấu, tóc hơi xám trắng, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Ngay lúc vừa rồi ánh đao của ta quét qua, tay kia dán lên ót hắn một tấm linh phù.

Hiệu quả của linh phù này giống như "ly hồn độ thi", có thể đem linh hồn tạm thời bức ra ngoài cơ thể.

Ta ở dưới sông Ô Tô Lý cùng Thiên Chiếu thần mộ trước sau sử dụng hai lần, bây giờ, đối với chiêu thức này đã sớm phi thường thành thạo.

Thân thể gục hồn tán, một đao hai đoạn.

Trảm Quỷ Thần song đao của ta chặt đứt linh hồn kia, nhưng thân thể linh hồn vẫn đứng yên tại chỗ như cũ, chỉ là không nhúc nhích được.

Hắn giật mình nhìn Lý mặt rỗ nằm trên giường, còn có bà lão đứng bên cạnh, lập tức cúi đầu nhìn mình, ước chừng qua một lúc lâu, lúc này mới hiểu được: "Ngươi lại còn có thủ đoạn như vậy? Ngươi... Ngươi rốt cục là người nào."

"Câu này nên để ta hỏi! Ngươi là ai? Cái thôn này rốt cuộc là như thế nào? Nói đi." Ta nghiêm nghị ép hỏi.

"Ngươi hỏi cái này làm gì? Cùng lắm ta không xâm chiếm thân thể các ngươi, thả các ngươi đi là được, hà tất phải..."

Bốp!

Lưỡi đao của ta xoay một cái, bỗng chốc chia cơ thể hắn thành hai nửa.

"A!" Hắn lập tức đau đớn kêu to lên.

Đao kiếm bình thường tất nhiên không tổn thương được linh hồn, nhưng song đao trong tay ta vì sao lại gọi là Trảm Quỷ Thần?

Bởi vì đối với linh hồn cũng có hiệu quả!

Trải qua lần này, linh hồn của hắn càng thêm trong suốt, mắt thấy sẽ tiêu tán không còn gì.

Nhưng đây vẫn là kết quả ta phải cẩn thận hết sức, nếu không một đao đầu tiên vừa rồi chém xuống hắn đã không còn tồn tại.

"Ngươi còn có thể lựa chọn không nói." Ta lạnh giọng nói ra: "Vậy ta sẽ khóa kín ngươi lại, bỏ vào mấy con Phệ Hồn Trùng, cho ngươi nếm thử mùi vị muốn sống không được, chết không sống!"

Tên kia vừa nghe vậy lập tức rùng mình một cái, tới lúc này hắn mới cảm thấy sợ hãi.

Quỷ hồn rất đáng sợ, nhưng người mà cả quỷ hồn cũng sợ sẽ càng kinh khủng hơn!

"Ta... ta tên là Mạc Lão Căn."

Lão Căn?

Ta còn không khỏi nghĩ tới.

Tiểu tử kia làm bộ bán ngọc và con khỉ gầy dẫn chúng ta đi tìm bia đá, đều nói qua "Lão Căn thúc", cái tên "Lão Căn Nhi".

Xem ra, đúng là tên này không giả.

Nhưng nguyên bản ta cho rằng hắn chỉ là tên trộm mộ mà thôi, không nghĩ tới còn có thủ đoạn nhỏ, còn có thể xảo trá mượn thi hoàn hồn, càng không nghĩ tới ở chỗ này sẽ gặp hắn.

"Ta, ta chính là tên trộm mộ. Lúc trước bị bẫy, ta và hai tên tiểu đồ đệ đều chết ở trong đó, nhưng sau đó không biết làm thế nào. Đến khi tỉnh lại ta đã biến thành một lão thái thái." Hắn nhìn Lý măm phục trên người lão thái thái, như đang nói: chính là lão thái bà này.

Lúc này, Lý mặt rỗ mới nhất được phân phó nằm bên cạnh "Thân thể mình", trên cổ tay hai người buộc một cái dây đỏ, trên trán đều dán một tấm linh phù, lúc đầu ngồi ở giữa lần nói lần đồng ý, đang thay hắn chuyển hồn hồi.

Mạc Lão Căn nhìn thân thể vốn đã thuộc về mình, trong nháy mắt lại trở về, trong ánh mắt hiện lên vài tia không cam lòng cùng thương tiếc, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

"Nhìn cái gì, nói ngươi!" Ta dùng sống dao vỗ vỗ linh hồn kia, tiếp tục thúc giục hỏi: "Thôn làng kia là chuyện gì xảy ra vậy?"

"Ta cũng không biết rốt cuộc cái thôn này rốt cuộc là như thế nào, dù sao ngươi có chết cũng không phải là thật, chỉ là tạm thời sống nhờ ở trong một cỗ thi thể mà thôi, đợi đến khi có người sờ vào khối Chuyển Hồn Thạch kia, ngươi liền có cơ hội chuyển sinh lần nữa."

"Vậy người trong thôn này đều như vậy sao?" Ta hỏi.

"Vâng, trong thôn đều là người chuyển sinh, nhưng linh hồn và thân thể đều không hợp nhau. Cháu nhìn thì có thể là một đứa bé, kỳ thật linh hồn bên trong có thể khoảng bảy tám mươi tuổi. Cháu trông chỉ là một cô gái lớn, thế nhưng linh hồn của nó lại có thể là một lão Quang Côn dâm loạn, mỗi ngày tự mình sờ mình, đẹp không được a..."

"Chưa hỏi ngươi cái này!" Ta khiển trách nói: "Hóa ra thôn kia là ai đang khống chế? Mục đích của bọn họ là gì?"

"Cái này... Ta cũng không biết, dù sao một khi ngươi sờ qua Chuyển Hồn Thạch, ngươi vĩnh viễn cũng không đi ra được. Dù là thân thể hay linh hồn."

"Còn tam gia kia là ai?"

"Ba..." Hắn đột nhiên giật mình: "Ta không biết."

"Không biết!" Ta lạnh giọng ép hỏi: "Không phải ngươi đã trộm đồ của hắn sao?"

Mạc Lão Căn đột nhiên sửng sốt, dường như rất kỳ quái vì sao ta ngay cả điều này cũng biết.

"Nói!" Ta lại một đao bổ tới.

"Được... Ta nói." Tên này sợ tới mức liên tục xua tay, thân thể đang lơ lửng lạnh run.

Đột nhiên, ta phát giác ngoài viện lại truyền đến một trận tiếng bước chân rất nhỏ.

Ta tranh thủ ngăn chặn lưỡi đao, ra hiệu cho nó ngừng lên tiếng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, lại là tên trọc kia, rón ra rón rén thò đầu ra khỏi tường nhìn trộm.

Có lẽ cảm thấy trong phòng này quá yên tĩnh, khỏe mạnh không quá đúng, nhưng lại không dám dễ dàng tiến vào, ở bên ngoài quan sát một hồi lâu, lúc này mới quay đầu rời đi.

"Đầu trọc này là ai?"

"Ta không biết." Mạc Lão Căn trả lời: "Bất quá chuyện trong thôn này bình thường đều do hắn quản lý, người hạ mệnh lệnh cho hắn là một lão đầu nhi râu dê, hình như cũng là thủ hạ của tam gia. Chuyện khác ta cũng không biết."

Xem ra, chòm râu dê mà hắn nói hẳn chính là âm thanh khàn khàn kia, muốn lưu lại mấy gia hỏa đao kiếm trên thân chúng ta.

"Ngươi nói tiếp đi, tam gia là ai?" Tang Nga lạnh giọng ép hỏi.

"Nói thật, ta chưa từng thấy Tam gia, càng không biết hắn có lai lịch gì. Ta chỉ là qua lại với thủ hạ của hắn." Mạc Lão Căn tiếp tục nói: "Chuyến trộm mộ này của ta đã lâu rồi, những thứ khác không dám nói, chỉ cần là lúc ta tìm được, chưa bao giờ lộ ra. Vô luận là tìm kiếm huyệt Long Thám, hay là đào quan tài để phá giải cơ quan, cũng không có điều ta không hiểu."

"Đừng nói vớ vẩn với ta, nói chính sự tiếp đi!"

"Vâng vâng... Lời này còn phải kể từ bảy tám năm trước nữa: Lúc ấy có mấy người tìm được ta, tự xưng là thủ hạ của Tam gia gì gì đó. Hãy hợp tác đào bới một tòa đại mộ với ta."

"Ta vốn không muốn cùng người lạ hợp tác, quả quyết cự tuyệt. Nhưng bọn họ vừa thấy ta không chịu, lập tức trở mặt. Một người trẻ hơn hai mươi tuổi, xách một cây xà hình đao, dễ dàng đem mười mấy người chúng ta đánh ngã, hơn nữa trước mặt chúng ta, đem một tiểu gia hỏa mổ bụng, trực tiếp lột da! Uy hiếp chúng ta nói, nếu không đi, sẽ đem chúng ta biến thành bộ da người!"

"Ta lúc ấy cũng sợ rồi, sau đó bọn họ lại đưa ra điều kiện khiến ta không cách nào cự tuyệt mê người, nói là tất cả các chi phí tổn của tiền kỳ đều do bọn họ lấy ra, trong mộ tất cả đều thuộc về ta, chỉ cần một khối ngọc ngậm miệng, mặt khác trả cho ta ba trăm vạn phí vất vả. Lần này, ta không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

"Vốn ta cho rằng mộ kia khó đào cỡ nào, có thể tới địa phương mới nhìn, sớm đã có một lỗ trộm lưu lại từ mấy chục năm trước, chỉ là bị ngăn chặn ở giữa, sau khi dọn dẹp một ít đá xong liền tiến vào trong., Nhưng nơi đó căn bản không giống nấm mồ gì cả! Khắp nơi đều treo trướng lụa đỏ, chính giữa đặt một cái giường lớn bằng gỗ thơm, bên trên có một thiếu nữ mười sáu tuổi, lớn lên thì đẹp đến đâu, như ngủ thiếp đi! Dưới giường đều là mã não phỉ thúy, trân kỳ dị bảo đếm không hết, chiếu sáng nơi đó như Long Cung vậy."

Nghe đến đó, ta không khỏi cả kinh.

Ngô lão xấu đã từng nói với ta, anh trai khác mẹ khác cha, Ngô Thiên Ta từ dắt tay nhau đến trộm mộ trở mặt thành thù. Hai người bọn họ chính là cố sự ở trong một tòa thương triều đại mộ như vậy xé rách da mặt, thậm chí tàn sát lẫn nhau.

Lẽ nào Mạc Lão Căn cùng bọn họ tìm kiếm cùng một chỗ?

Cô gái được mai táng trong đó là ai?

Tam gia thần bí như thế lại là ai?

Hắn hao hết tâm lực, muốn tìm được miếng ngậm ngọc kia rốt cuộc là thứ gì?

Chuyện này thì liên quan gì tới đại trận Vạn Quỷ Triều Tông?

"Sau đó thì sao?" Ta thu hồi suy nghĩ, tiếp tục hỏi.

(D: Hoan nghênh chú chú chú ý đến số phận công chúng của lão Cửu: Đạo môn lão Cửu, mở ra để truyền tin. Chỉ cần điểm vào phần trên bên phải thêm... số lượng công chúng đưa vào Đạo môn lão Cửu là có thể tìm được. Chuyện mới sắp cập nhật về thương nhân ở Âm gian rồi! Trong số công chúng có vụ lớn kinh hãi, chuyện xưa kinh khủng mỗi ngày đều có chuyển tặng mới, đều là miễn phí. 】

Bức thứ hai nghìn chín mươi chín, tấm đồng bài thứ hai nghìn chín....

"Sau đó ta đang chuẩn bị tiến lên lấy Cổ Ngọc thì đột nhiên xảy ra chuyện." Vẻ mặt Mạc Lão Căn có chút quái dị, dường như vẫn còn nhớ như in chuyện năm đó.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Vừa định cạy miệng nữ thi kia, đột nhiên nghe phía sau gáy hai tiếng kêu thảm thiết, quay đầu nhìn lại, ta dẫn theo hai đồ đệ bị giết chết hết. Hai người bọn họ đều tàn sát lẫn nhau, một người bị cái cuốc sắt đập nát đầu, người còn lại là bị Lạc Dương xẻng cắt đứt cổ, không hề có dấu hiệu gì đột nhiên mất mạng!"

"Hai người bọn họ đều là cô nhi ta nhặt được trên đường cái, cùng với nghề trộm mộ của ta hơn hai mươi năm. Tình cảm phi thường tốt, giống như huynh đệ bình thường, bình thường ngay cả một câu nói cũng không có, sao đột nhiên lại trở mặt thành thù, hạ độc thủ nặng như vậy chứ?"

"Lúc đó ta đã cảm thấy có gì đó không đúng, hơn nữa tình hình bên trong ngôi mộ cổ này quá kỳ lạ nên mới không dám động vào nữ thi kia nữa."

"Lúc này, ta nghe thấy bên ngoài lại truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết, còn có tiếng đánh nhau. Tưởng rằng là thủ hạ Tam gia muốn giết người diệt khẩu, nên vội vàng trốn đi."

"Tiếp theo, một đám người xông vào, chính là những kẻ cưỡng bức chúng ta tiến vào cổ mộ! Bọn chúng đang đuổi theo một kẻ không ra người, không ra quỷ không ra quỷ, người đó tóc tai dài, giống như mấy chục năm qua chưa từng cắt qua vậy., Y phục trên dưới toàn thân đã sớm rách nát không ra hình thù gì, cơ hồ không khác gì dã nhân. Chẳng qua y lại rất lợi hại, cầm trong tay một nắm hạt đậu đen, một khi bị hạt đậu kia đụng phải, toàn thân sẽ cháy đen mà chết, ngay cả rơi xuống đất cũng sẽ dẫn phát nổ."

"Thủ hạ của Tam gia chết chắc, thương tích do bị thương, chỉ có người trẻ tuổi cầm đao hình rắn thấy không ổn mới quay người chạy ra ngoài. Nhưng trên tay hắn cũng trúng một hạt đậu, song hắn cũng không biết dùng cách gì, không chết như những người khác."

"Trong nháy mắt, trong mộ thất chỉ còn lại quái nhân kia..."

"Hình như hắn cũng biết, bảo vật trân quý nhất trong mộ thất này, chính là Hàm Ngọc trong miệng bộ nữ thi kia. Lúc vừa muốn tiến lên lấy, đột nhiên không biết từ nơi nào mọc tới một bóng đen, vượt lên trước một bước động thủ. Tốc độ bóng đen kia nhanh thái quá, đừng nói hắn bộ dáng gì, ngay cả hắn làm thế nào lấy được ngọc thạch, ta cũng không thấy rõ, đảo mắt lại không thấy."

"Lập tức, nữ thi kia liền hóa thành một mảnh xương trắng. Chiếc giường che bằng vải thơm tất cả đều tan thành cát bụi, toàn bộ mộ phần cũng lảo đảo sắp đổ, đá vụn phụt phụt phụt rơi xuống, mắt thấy sắp sụp đổ."

"Tên quái nhân kia vừa thấy không ổn, liền xoay người bỏ chạy, ta không dám dừng lại, cũng theo sau đó trốn thoát."

"Vốn ta còn có chút sợ hãi, sợ quái nhân kia trốn ở nơi nào xuống tay với ta, nhưng ra ngoài xem xét, hắn đã sớm không thấy."

Nghe hắn ôn lại một phen, lại kết hợp với ký ức của Ngô lão già, chắc ta cũng biết trong mộ năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Quái nhân trong miệng Mạc Lão Căn tự sử dụng đậu đen kia, chắc chính là Ngô Thiên Ngô đang bị phong ấn trong mộ.

Hai đồ đệ kia, hẳn là giống Ngô Thiên Ngô năm đó, trúng khí âm tà trong mộ đạo.

Mà cánh tay kia bị thương, người trẻ tuổi xách đao hình rắn kia hẳn là con trai của Âm Xà kiếm thay mặt.

Vốn dĩ ta còn cảm thấy hơi kỳ quái, Hằng cùng Quỷ Đao A Thất một người là đồ đệ của hắn, một người là con của hắn, vì sao một người là song đao, một người là đơn đao. Thì ra là tên kia trước bảy tám năm trước đã bị thương, tuy rằng không biết dùng biện pháp gì để phá giải Quỷ Đậu thuật, nhưng cũng không cách nào tái sử dụng song đao, vì vậy liền đổi thành đơn đao.

Bởi vậy có thể thấy được, đám gia hỏa cùng hắn bức bách Mạc lão Căn nghiên cứu mộ rất có thể đều là người của Long Tuyền sơn trang!

Ngô Thiên Ngô và Long Tuyền sơn trang kết thù, sau khi chạy ra khỏi cổ mộ chỉ có thể gia nhập Linh Bảo hội để tự bảo vệ mình.

Mạch lạc này xem như rõ ràng, nhưng đồng thời cũng sinh ra nghi hoặc mới.

Rốt cuộc ngậm ngọc trong miệng nữ thi kia là thứ gì? Có thể khiến Long Tuyền sơn trang hao tâm tổn trí như vậy.

Người cuối cùng cướp lấy Cổ Ngọc là ai?

"Vậy ngươi lại trộm thứ gì từ chỗ Tam gia?" Ta tiếp tục hỏi.

"Sao có thể tính là trộm chứ? Cái đó vốn cũng không phải của hắn." Mạc Lão Căn nói: "Sau khi chạy ra cổ mộ, ta rất sợ thủ hạ Tam gia cho rằng chuyện trong cổ mộ là do ta làm, lại tìm ta trả thù thì giấu đi ẩn danh nghĩa."

"Nhưng trời sinh ta thích đánh bạc, lại quen tay to chân rộng. Cũng không lâu lắm, đã dành hết tích góp, vừa thấy cũng không ai tìm tới cửa, liền lớn mật hẳn lên, lục tục tạo thành một đội ngũ, liên tiếp đào mấy ổ, phát tài nhỏ, cuộc sống nhỏ cũng coi như thoải mái. Nhưng hai tháng trước, đột nhiên lại bị bọn họ tìm được."

"Lúc đầu ta rất sợ hãi, nhưng bọn hắn lại không nhắc tới chuyện lần trước, mà để ta giúp bọn hắn đi đào một cái ổ khác."

"Tổn kia không quá lớn, cũng không có gì đáng giá, xem ra khi còn sống Mộ chủ hẳn là một võ tướng, đều là khôi giáp và đao kiếm. Những người kia rất keo kiệt, chỉ cho ta năm mươi vạn phí vất vả, còn nói đồ bên trong đều thuộc về bọn họ."

"Chuyến trộm mộ này, người hận quỷ nộ, làm cái quái gì vậy? Không phải là vì kiếm hai đồng tiền sao? Vì thế, ta lưu lại tâm tư, trước khi bẫy người, bảo con khỉ gầy vụng trộm giấu vài thứ, phẩm chất tốt hơn một chút liền bán đi rất nhanh, cuối cùng chỉ còn lại tấm bảng đồng rất không đáng chú ý, liên hệ rất nhiều người cũng không có ai muốn."

"Lúc này đột nhiên có một người tìm tới cửa, ta nhìn thấy người nọ rất có tiền, hơn nữa đối với cái bảng hiệu kia cảm thấy rất hứng thú, liền suy đoán rằng cái bảng hiệu này không có ở đây, để hôm khác hắn lại đến. Âm thầm diễn một vở kịch, để Thiết Ngưu giả làm ông chủ lớn, đấu giá với hắn! Ngoài dự liệu của ta là, gia hỏa này không chịu nhả ra, một mực nâng tới ba trăm vạn. Trong lòng ta mừng thầm, lại sợ vụ làm ăn này thành công rồi."

"Người mua bằng đồng bài gọi là gì?" Ta đột nhiên ngắt lời hắn.

"Họ Lâm, đại khái hơn năm mươi tuổi, nói một tiếng bành thiết bình thường, hẳn là một thế hệ ven biển ở Quảng Đông."

Họ Lâm, Lăng Ngữ âm, lẽ nào là Lâm Trường Thanh?

Tại sao hắn phải ra giá cao để mua bảng hiệu này chứ?

Lẽ nào chuyện phụ tử Lâm gia đi về phía Tây rộng rãi chính là vì chuyện này?

"Tấm bài kia có gì đặc biệt?" Ta hỏi.

"Cái gì cũng không có, chỉ là có khắc một ít hoa văn lung ta lung tung, ta đã sớm tìm người xem qua, nói là đồ của Tần triều mạt hạn, mặc dù niên đại rất sớm, nhưng lại không có giá trị gì. Đây là đụng với oan đại đầu rồi, nếu không có thể ngay cả mười vạn cũng không đáng." Mạc Lão Căn trả lời.

Ta gật gật đầu nói: "Ngươi nói tiếp đi."

"Thẻ đồng bán được với giá cao, ta sợ việc này lại bị đám thủ hạ Tam gia biết được, liền tạm thời sai đi đội ngũ, tránh đầu gió một chút, ai biết được vừa chạy hơn mười ngày, lại bị bọn họ đuổi tới."

"Lúc đó, chúng ta đang ở trên tốc độ cao, mắt thấy phía sau có mấy chiếc xe đuổi sát theo. Thiết Ngưu đạp chết cửa dầu vẫn không bỏ được, xe kia chen chúc ở ven đường, muốn bức chúng ta dừng lại, còn có một chiếc xe từ bên cạnh siêu qua, muốn lấp kín ở phía trước. Vừa lúc cách không xa chính là lối ra, ta liền để Thiết Ngưu chạy như vậy! Nhưng đứa trẻ xui xẻo này, không chú ý từ trên cầu cao rớt xuống, ba người chúng ta cứ như vậy đâm đầu không minh bạch."

"Chờ chúng ta tỉnh lại lần nữa, liền biến thành như vậy." Mạc Lão Căn bất đắc dĩ nói.

Chương thứ hai ngàn hai linh linh tương kế tựu kế.

"Ta biến thành bà lão, trâu đất và chuột yêu biến thành trẻ con." Mạc Lão Căn dở khóc dở cười.

"Khi đó vừa sợ vừa sợ, đừng nói tới mất tự nhiên! Nhưng cũng may, đều "sống"."

"Sau ba ngày, chúng ta mới miễn cưỡng thích ứng cỗ thân thể mới này. Lúc này, tên ngốc tử ngươi nhìn thấy vừa rồi tìm tới cửa, nói là muốn đưa chúng ta đi nộp thuế, ta liền hỏi hắn nộp thuế gì?"

"Hắn nói là dùng linh hồn giao thuế."

"Ta lại hỏi đây là thế nào, hắn đã có chút không kiên nhẫn, hung hăng quát ta, thân thể của ngươi sớm đã bị hỏa hóa, vậy tại sao còn có thể sống? Còn không phải là ân đức của Tam gia? Cho ngươi đi nộp chút thuế, còn mẹ mẹ mẹ nó nữa! Không đi, ngươi cứ đợi hồn phi phách tán đi."

"Ta nghĩ cũng đúng. Dù sao chết cũng đã chết, nếu còn có thể như vậy tiếp tục sống, mặc dù không tính là trường sinh bất tử, nhưng dù sao cũng hơn là hóa thành Hôi cường, vì vậy đi theo hắn."

"Đến nơi nào? Làm sao nộp thuế?" Ta không khỏi bị khơi lên lòng hiếu kỳ.

"Trên đỉnh núi sau thôn có một tòa miếu nhỏ. Nơi đó có một đứa bé đeo mặt nạ, có thể giống như ngươi, đem linh hồn của ta từ trong cơ thể rút ra, sau đó cắt một khối xuống nhét vào miệng Thạch Cáp Mô, liền xong việc. Bất quá nó nói, thuế này cách mỗi ba ngày phải nộp một lần, từ nay về sau có thể giống những người khác trong thôn, trường sinh bất tử vĩnh viễn còn sống, hơn nữa còn có thể thường xuyên thay đổi thân thể."

Ta nghĩ một chút rồi nói: "Ngoại trừ nộp thuế ra, thủ hạ của Tam gia cũng không tìm đến ngươi nữa sao?"

"Tìm đi." Mạc Lão Căn trả lời: "Chính là lão đầu râu dê kia, hỏi qua ta một lần đã bán thẻ bài đồng cho ai. Ta nói cho hắn, sau đó cũng không tới nữa, cái kia..."

Mạc căn lão nhi nói đến đây, tội nghiệp nhìn ta một cái nói: "Ta cũng không muốn hại người, nhưng nơi này chính là như vậy. Con trọc kia thường xuyên mang đến một số người, có thi thể, có chính là người sống, cách mỗi ba ngày lại khiến người trong thôn chuyển sinh một lần. Không nghĩ tới ngươi lại có thủ đoạn như vậy, nếu sớm biết, hù chết ta cũng không dám a. Cái kia... Ngươi thương xót, thả ta đi."

"Thả ngươi ra, ngươi lại đổi một người khác đoạt lấy tính mạng có phải không?" Ta cười lạnh không thôi.

"Vậy... Vậy ta còn làm sao được? Cả thôn đều là như vậy à." Lão Căn có chút bất đắc dĩ nói.

"Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, hơn nữa ở địa phương quỷ quái này chẳng mấy chốc sẽ bị hủy diệt." Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy đi, ta sẽ thành thật nói cho ngươi biết, tiết lộ cho ta nhiều tin tức, ta sẽ sắp xếp cho ngươi một chỗ tốt."

"Đi đâu?" Mạc Lão Căn có chút tò mò hỏi.

"Lát nữa ngươi sẽ biết." Nói xong, ta nắm pháp chỉ, niệm khẩu quyết, linh hồn Mạc Lão Căn Nhi bị ta đưa vào hộp gỗ nhỏ—— cũng không biết hắn còn có thể nhận ra quái nhân cổ mộ năm đó hay không.

Đầu tiên vẫn ngồi ở giữa thi thể lão thái thái và thân xác Lý Ma Bàn, một đạo bạch quang đang từ từ di động theo sợi chỉ đỏ buộc ở trên cổ tay.

Bất luận là lúc này Sơ Nhất hay là Lý Ma Tử đều không thể quấy nhiễu được, nếu lúc chuyển hồn bị đụng phải, hai người bọn họ chắc chắn sẽ chết oan uổng.

Ta đang thẩm vấn Mạc Lão Căn, hai mắt vẫn chăm chú nhìn hắn, không dám chủ quan chút nào.

Lại đợi thêm chốc lát, đạo bạch quang rốt cục hoàn toàn chảy vào trong thân thể Lý Ma Tử.

Cánh mũi của hắn khẽ rung động vài lần, lồng ngực cũng có chút phập phồng.

Xem ra là đã thành công!

Vừa lau mồ hôi trên trán, hắn nhảy xuống từ trên giường, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Bên trong hắn là Cửu Âm Đoạt Hồn Đại Pháp, may mắn phát hiện ra sớm, hơn nữa bởi vì do huyết mạch kế thừa, Lăng Vân Kiếm bảo vệ cho hắn một hồn hai phách, nếu không ta cũng bất lực rồi."

"Có lẽ đây là một chuyện tốt." Ta nhìn Lý Ma Tử đang hít thở rất thoải mái, cảm giác an tâm nói: "Mặc dù hắn làm thương nhân âm vật nhiều năm như vậy, nhưng cho tới nay đều không có tên thực, chỉ là thương nhân mà thôi, căn bản không minh bạch căn nguyên của âm vật, âm hồn quỷ khí rốt cuộc là chuyện thế nào. Một lần này cũng có thể làm cho hắn lĩnh ngộ thâm sâu, có trợ giúp rất lớn đối với việc tu hành sau này."

Ban đầu gật đầu một cái, rồi quay lại hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy, lúc này chúng ta gặp phải chuyện gì?"

"Từ tin tức trước mắt nắm giữ, cái Chuyển Sinh thôn này chính là Long Tuyền sơn trang cố ý chế tạo ra. Mục đích cuối cùng đơn giản là chuẩn bị cho Vạn Quỷ triều đại trận." Ta phân tích nói.

"Pháp trận này tổng cộng có mười ba chỗ trận cước, mỗi một chỗ đều cần số lượng quỷ hồn, trận nhãn càng như thế. Biện pháp bọn họ dùng, đơn giản chỉ là thay xác mượn hồn, cách mỗi ba ngày thay thế một cỗ thi thể, lại đem linh hồn rút ra ngoài. Trong thôn, bọn Mạc Lão Căn chính là gà mái được nuôi nhốt, thi thể bị chuyển hồn chính là tài liệu, cứ cách ba ngày lại cung cấp cho bọn hắn một cái sinh hồn không hề có ý thức mà thôi."

Mới đầu trong lòng thầm nghĩ, rất khó hiểu nói: "Bị xem như là chăn nuôi, không phải thi thể đã chết sớm, thì cũng chỉ là người bình thường không có năng lực phản kháng. Nhưng từ câu đối của hai người bên ngoài bức tường đối thoại, gia hỏa khàn khàn trong đó hẳn là biết chi tiết của chúng ta., Cực kỳ xác định, tên trọc kia muốn lưu lại vũ khí của chúng ta. Đao kiếm cũng tính là như vậy, người sáng suốt đều có thể nhận ra, thế nhưng ngay cả Vô Hình châm của ngươi, Vĩnh Linh Giới hắn đều hiểu rất rõ ràng, điều này rõ ràng có gì đó không đúng!"

"Ừm." Ta khẽ gật đầu, đồng dạng có chút nghi hoặc nói: "Hắn đã hiểu rõ ta như vậy, lại là người của Long Tuyền sơn trang, tự nhiên cũng biết, âm hồn chuyển sinh đối với ta sẽ không có tác dụng gì, nhưng vì cái gì lại thuận miệng thông báo một tiếng rồi đi? Chẳng lẽ hắn không lo ta biết chút gì?"

"Ta cảm thấy, đây chính là mục đích của hắn!" Ban đầu đáp.

"Có ý gì?" Ta có chút kỳ quái.

Ánh mắt ban đầu của hắn xẹt qua một tia cảnh giác: "Ngươi không cảm thấy tất cả những thứ này đều quá trùng hợp sao?"

"Thật là trùng hợp?" Ta hỏi.

"Người cả thôn này tất cả đều không nói lời bình thường, ngay cả tráng hán dẫn chúng ta đi chạm tới Chuyển Hồn Thạch cũng là như thế. Bởi vậy có thể thấy được, tuyệt đại đa số trong bọn họ, hẳn đều là dân bản địa trong thôn này, vừa không hiểu bình thường, vừa lâu dài ngăn cách với thế gian, lại bị giả thần giả quỷ như vậy dọa cho một trận tự nhiên phi thường nghe lời, dùng lời của ngươi mà nói, chính là gà mái lý tưởng nhất."

"Nhưng tại sao hết lần này tới lần khác lại gộp vào mấy tên Mạc Lão Căn này? Hơn nữa vừa lúc sắp xếp chúng ta đến chỗ bọn hắn? Hắn chẳng những có thể giao lưu cùng chúng ta ngôn từ, thậm chí còn biết rất nhiều tình hình cụ thể, bởi vậy cũng cho chúng ta biết được càng nhiều bí mật. Nếu như nói tất cả chỉ là trùng hợp, hình như có chút không nói được chăng?"

"Đúng vậy!" Kinh sơ nhất nhắc nhở, ta cũng đột nhiên tỉnh ngộ.

Chẳng lẽ nói hết thảy, đều là lão đầu râu dê kia cố ý an bài?

Liên tiếp mấy câu nói với ngốc tử ở ngoài tường kia, kỳ thật là cố ý nói với chúng ta? Chính là cố ý tiết lộ cho chúng ta tin tức gì?

Như vậy, hắn đến cùng là đưa ra mục đích gì đây.

Hắn là ai?

Chẳng lẽ là lão đầu quái vật một mực ẩn thân chưa xuất hiện, giỏi về điều khiển kim loại kia?

Không đúng!

Lão đầu nhi kia cho tới bây giờ chưa từng nói một chữ, hơn nữa hình dạng của hắn ta cũng đã gặp nhiều lần, đặc thù rõ rệt nhất chính là mặt mọc đầy bướu thịt màu đỏ tím, ngược lại một sợi râu cũng không có. Nếu thật là hắn, Mạc Lão Căn cũng sẽ không dùng râu dê để hình dung.

Quái lão đầu kia nếu ở trước tượng bùn mượn gương đồng, cẩn thận từng li từng tí nhắc nhở ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, cũng nói rõ, hắn không tiện hiện thân ở trong thôn này.

Nếu như râu dê có thể mệnh lệnh ngốc tử kia thật sự là hắn, đâu cần phải cẩn thận như thế?

Ta suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ ra được nguyên cớ, quay đầu nói với lúc đầu: "Bất kể thế nào, thôn dân người không ra người quỷ không ra quỷ này đều phải phá hủy hoàn toàn, càng không thể để Vạn Quỷ triều tông đại trận kết thành. Chẳng phải nói ba ngày sau đưa chúng ta qua sao? Chúng ta vừa lúc tương kế tựu kế."

"Ý ngươi là, giả trang làm Mạc Lão Căn." Khoảnh khắc đầu đã hiểu.

"Đúng! Giả thành Mạc Lão Căn đi nộp thuế, sau đó cho hắn trảm thảo trừ căn!" Ta khoa tay múa chân một cái.

Kê thứ hai ngàn hai trăm năm mươi mốt, ngốc tử và thỏ.

Thừa dịp Lý Ma Tử còn chưa tỉnh, ta và một phần mới bắt đầu hành động!

Rất nhanh đã tìm được hai cỗ thi thể trẻ con ở dưới tủ quần áo, xem ra đây là lời của Mạc lão Căn nói, tạm thời chứa thi thể hai đồ đệ Thiết Ngưu và chuột đất của hắn.

Sau khi thi triển thủ đoạn bức hồn phách ra ngoài, hai tên kia bị dọa cho phát run, thành thành thật thật khai báo: Vốn bọn hắn cũng là muốn xâm lấn cơ thể chúng ta, nhưng vừa mới tới gần, liền cảm thấy một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại, lại bị dọa rụt trở về.

Vốn còn định nhân lúc chúng ta ngủ rồi mới động thủ, nhưng sau đó nhìn thấy ta dễ dàng thu thập linh hồn Mạc Lão Căn nhi, cũng không dám lỗ mãng nữa. Liên tục cầu khẩn, hy vọng có thể buông tha bọn hắn.

Ta tự nhiên cũng sẽ không so đo những điều này với bọn họ, lại cẩn thận hỏi thăm chi tiết có liên quan tới " nộp thuế", lập tức liền đem bọn họ cũng thu vào hộp gỗ nhỏ, để cho bọn họ và sư phó đoàn viên rồi.

Đợi thêm chốc lát, Lý mặt rỗ từ từ tỉnh lại, vừa nhìn thân thể rốt cục lại thuộc về bản thân, cao hứng nhếc miệng lớn cười hắc hắc.

Sau khi hắn ta cố gắng hôn mê đã kể lại đơn giản một lần, ngay sau đó kể rõ bước kế hoạch tiếp theo!

Lúc đầu Lý Ma Tử còn lo lắng về kế hoạch lớn mật và mạo hiểm do hai chúng ta lập ra. Nhưng khi vừa thấy thái độ của ta và sơ nhất kiên quyết như vậy, hắn cũng không do dự nữa. Ngay sau đó, chúng ta lại tiếp tục nghiên cứu toàn bộ kế hoạch, mỗi chi tiết của Cốt Đồ Sứ đều càng thêm hoàn mỹ, tuyệt đối không lộ ra sơ hở gì.

Ta để Lý Ma Tử tiếp tục nghỉ ngơi, cùng vòng sáng đầu tiên cảnh giới chờ hừng đông.

Ha ha ha ha!

Phương đông vừa mới phun ra một bụng cá trắng, ngoài cửa sổ liền vang lên một hồi tiếng gà kêu to dị thường.

Hai tên đồ đệ thẩm vấn Mạc Lão Căn biết được, bởi vì hiện tại thôn xóm này đều là người chuyển sinh, trốn ở trong cơ thể chỉ là một linh hồn mà thôi, cho nên cơ hồ cũng không cần ăn thứ gì, càng không có người rảnh rỗi đi làm việc. Cho nên ngày thường, mọi người đều đi dạo khắp nơi, chỉ cần không ra thôn thì cũng không ai quản. Đương nhiên, trong bốn phía thôn này đều đã bày ra tầng tầng cấm chú, căn bản không thể ra ngoài.

Thực ra, cả thôn này, chỉ là một cái lồng gà lớn mà thôi.

Nơi đó chỉ giam giữ một ít gà mái cung cấp sinh hồn mà thôi.

Cách mỗi ba ngày " nộp thuế", đầu thôn sẽ vang lên một tiếng gà kêu.

Đúng như dự liệu trước đây của chúng ta, toàn bộ thôn ngoại trừ ba người bọn họ, tất cả linh hồn đều là dân bản địa, cho nên cũng không có trao đổi gì với những người khác.

Dựa theo kế hoạch đã định sẵn tối hôm qua, Lý Ma Tử giả bộ thành Mạc Lão Căn, dù sao trước khi hắn hôn mê đã "thấy qua Mạc Lão Căn Nhi", mà ta và Ban đầu đã giả làm hai đồ đệ của hắn.

Vì diễn càng giống một chút, ba người chúng ta mang ba lô ba và vũ khí ở trong phòng, giả bộ không thèm để ý chút nào, mặt mũi tràn đầy vui sướng nhìn kỹ thân thể mình đi ra ngoài.

Tất cả động tác nhỏ bé kia, đều bắt chước ba linh hồn tối qua.

Tuy rằng không nhất định hoàn toàn giống nhau, nhưng cũng may là ngày bình thường bọn họ tiếp xúc cũng không nhiều với những người khác, hơn nữa lại vừa mới đổi xong, âm thanh thay đổi, hình thể cũng không giống nhau, dựa vào những người bên ngoài cũng nhìn không ra điều gì.

Bọn chúng mới vừa đi ra khỏi cửa viện, đã thấy một tên hói đứng ở cửa.

Kỳ thực, gia hỏa này cũng không phải là hoàn toàn ngốc, trên hai cái lỗ tai cùng trên ót còn có chút tóc, chỉ là hơi thưa thớt mà thôi.

"Cám ơn nhé! Thân thể này mặc dù mập một chút, hơi xấu, nhưng tốt xấu gì cũng là một đám gia tử." Lý Ma Tử cười hì hì nhìn người nọ nói.

"Còn rất đẹp trai!" Mới đầu sờ lên mặt mình, có chút tự sướng vui vẻ phụ họa nói.

"Xuất sắc thì có tác dụng quái gì?" Ta có chút tức giận trả lời: "Con mẹ nó, cái nơi quỷ quái này, một câu nói người cũng không biết nói, muốn chơi một pháo cũng không được. Nhưng hắn ngựa chết chắc rồi. Ai, ngốc tử, lúc nào ngươi kiếm được một mỹ nữ tới vậy? Cho dù chết cũng được đi, để ta chơi một vố nào!"

Linh hồn Thiết Ngưu là một kẻ lỗ mãng điển hình, luôn không quan tâm.

Trong ánh mắt vốn có chút nghi hoặc bất định của tên trọc kia bỗng sinh ra vài phần tức giận, nhìn ta quát: "Thiếu nói nhảm! Có thể còn sống đã là tốt lắm rồi!" Lập tức ra lệnh: "Đi, đưa đồ lại đây."

"Cái gì vậy?" Lý Ma Tử vẻ mặt mơ hồ hỏi.

"Ngươi nói cái gì." Tên trọc kia lên tiếng nói: "Bao người bọn chúng, mang đao kiếm đều lấy ra cho ta."

"Ai, được." Lý Ma Tử lên tiếng, xoay người quát hai chúng ta: "Lỗ tai điếc chưa? Còn không mau đi."

"Vâng..." Ta và Sơ Nhất vội vàng gật đầu, sau đó chạy về viện.

Xem ra, tên trọc này không nhìn ra được điều gì.

Hai chúng ta đều mang ba lô ra ngoài, song đao bảo kiếm giống như vứt rác xuống đất kêu răng rắc một tiếng.

Tên trọc kia lườm chúng ta một cái, nhưng cũng chẳng thèm để ý, trực tiếp nhặt lên.

Đem túi tiền cùng điện cụ của chúng ta nhét vào túi, sau đó lại để cho Lý Ma Tử tháo cái vòng cổ trên cổ xuống, cất hết vào, quay đầu lại nhìn ta một cái rồi nói: "Chiếc nhẫn trên tay ngươi nữa."

Ta cũng không nghĩ ngợi, lấy ra Vĩnh Linh Giới đưa cho Hàn Lập.

Tên này nhận lấy xem một chút, cảm thấy món đồ chơi này cũng không đáng tiền, tiện tay ném vào trong ba lô: "Còn có một cây châm."

"Châm gì? Châm gì?" Ta trừng mắt hỏi.

"Giống như lông thỏ." Ngốc Tử cố gắng nhớ lại câu nói tối hôm qua của râu dê.

"Đầu trọc?" Ta có chút kỳ quái nhìn chằm chằm đầu hắn một chút: "Đầu trọc nào có lông?"

"Đừng nói mò..." Mới đẩy ta một cái: "Đầu trọc người ta có cọng lông trên gáy."

"Con mẹ nó chứ, lông thỏ! Thỏ, thỏ! Con thỏ ăn củ cải biết không?" Tên trọc kia hổn hển nói.

"A?" Ta ngẩn ngơ hỏi: " trọc đệ, ngươi chỉ ăn củ cải mà không ăn cơm à?"

"Đi bà nội ngươi đi!" Ngốc Tử kia thật sự bị tức điên rồi, cũng không hỏi thăm Vô Hình Châm tung tích nữa, trực tiếp lắc lắc tay nói: "Được rồi, được rồi, mang mấy thứ này trên lưng."

"Cõng thứ đồ chơi này làm gì a, chết chìm." Ta đạp ba lô một cước nói.

"Lời vô nghĩa!" Tên trọc kia thật sự nổi giận, hét lớn: "Mau cõng theo ta!"

"Được rồi, ngươi đừng nóng giận, chúng ta cõng nó chẳng phải xong rồi sao." Lý Ma Tử tranh thủ thời gian tới hòa giải, quay đầu răn dạy ta: "Bảo ngươi cõng thì ngươi học được, dong dài cái gì?"

Ta gãi gãi đầu, không dám lên tiếng.

Hình như lần đầu rất sợ bộ dạng của sư phó, tranh thủ thời gian nhặt ba lô lên cho ta một cái.

Vì phòng ngừa bị ngốc tử kia hoài nghi điều gì, hắn lấy trong ba lô của Lý Ma Tử, trong tay cầm song đao của mình.

Ta cũng làm bộ không còn cách nào khác, rất không mong mỏi nhặt lên, mang theo ba lô của mình, cầm lấy Lăng Vân kiếm.

"Được rồi!" Ngốc Tử có chút không kiên nhẫn phất phất tay nói: "Đứng bên kia xếp hàng, lập tức đi ngay."

"Được được, ngài chịu mệt rồi, chúng ta đi qua ngay." Mặt Lý Ma Tử tràn đầy ý cười bồi thường.

Đưa mắt nhìn tên trọc kia đi xa, ba người chúng ta nhìn nhau một cái, trong lòng cười thầm nói: "Được rồi!"

Nơi thứ hai ngàn hai trăm hai mươi hai, thâm sơn quỷ miếu.

Nam nữ già trẻ cả thôn lục tục đi ra, thẳng đến cuối thôn tụ tập lại.

Tối hôm qua vào thôn là một mảnh đen kịt, nhìn không rõ lắm, lúc này mới phát hiện: Phòng xá hai bên đều là kết cấu bằng gỗ, một đầu lớn một nhỏ hình vuông phát triển, cũng không biết là nguyên nhân gì, trên tất cả phòng đều quét sơn màu đỏ, mới có, có cũ, chiếu sáng trong mặt trời mới mọc, sợ hãi có chút dọa người.

Đây đâu phải là thôn trang gì, rõ ràng chính là một nghĩa trường lộ thiên!

Chúng ta vốn không biết chân tướng của thôn chuyển sinh, lúc ấy nhìn thấy thôn dân kia, chỉ là cảm thấy có chút khó chịu, cũng không nghĩ tới nơi khác. Lúc này nhìn lại, những người này đích xác cảm thấy không bình thường.

Có lẽ vì vẫn chưa hoàn toàn khống chế được thân thể mới cho nên hành động cùng với động tác của tất cả mọi người đều có chút không được tự nhiên và mất tự nhiên, mất cân đối.

Vừa mới bắt đầu, bọn họ ở bên nhau, ngẫu nhiên còn dùng chút ngôn ngữ chúng ta nghe không hiểu được giao lưu vài câu, nhưng một khi lướt qua tiểu viện có giấu Chuyển Sinh thạch kia, tất cả đều im lặng không lên tiếng, đầu rũ xuống, thẳng tắp đi về phía cuối thôn.

Chỗ cuối thôn đã tụ tập thành đội ngũ hai hàng dài, không phân biệt già trẻ, nam nữ phải, từng người mặt không biểu cảm hai tay đờ đẫn đứng thẳng.

Tình hình này vừa khủng bố vừa buồn cười, giống như một đám cương thi ngầm thủ trật tự!

Ba người bọn ta cũng học theo bộ dạng, thành thành thật thật gia nhập vào đội ngũ, mới nhẹ nhàng đá xuống gót chân của mình, ta cúi đầu nhìn, lập tức liền hiểu được.

Hóa ra trên mặt đất trước cửa viện có vẽ một đường màu trắng, một khi bước vào sẽ biến thành du hồn không có ý thức.

Lúc này, đầu trọc dẫn mấy người từ chỗ đầu đội ngũ đi tới.

Cả người bọn họ đều mặc đồ hiếu phục, trong đó có một người giơ cao linh phiên.

Một cái đầu gà đang hút thuốc, vừa đi vừa điều tra đám người. Sau khi tra toàn bộ, hướng đầu trọc báo cáo: "Hài ca, một trăm bảy mươi bốn, toàn bộ đều đến đông đủ, một cái không thiếu."

Ngốc Tử gật gật đầu, vung tay lên trước nói: "Đi." Nói xong chắp hai tay đi về phía trước.

Mấy tên kia theo sát phía sau, vừa đi vừa mặt mũi đầy vẻ dâm đãi nói chuyện phiếm cái gì đó.

Xem ra, mấy người bọn họ đều không phải người chuyển sinh.

Phía trước vang lên tiếng ai oán, tiếp theo đám người chậm rãi di động về phía trước.

Có người cầm linh phiên, có người rải tiền giấy, gia hỏa ngậm tẩu thuốc kia lại mạnh mẽ hít một ngụm, ném xuống khói đầu đột nhiên cất tiếng khóc to lên.

Cảnh tượng này không khác gì đưa tang, điểm khác biệt duy nhất là, trong đội ngũ không có quan tài, toàn bộ "Người chết" đều tự mình hành tẩu.

Lúc đi qua cuối thôn một gò đất nhỏ, hai bên mỗi bên đứng đấy đều có một gia hoả tay cầm thùng gỗ đỏ, mổ lên trán mỗi người một cái.

Đội ngũ tiếp tục đi về phía trước, hai bên đường hai hàng chó dữ chỉnh tề đứng đó.

Đám binh sĩ này giống như có kỷ luật, không nhúc nhích, chỉ trừng mắt nhìn chằm chằm vào đám người.

Không bao lâu, một luồng khí thối rữa gay mũi đập vào mặt, hận không thể hun chết người ta.

Lý mặt rỗ đi phía trước ta có chút nhịn không được, muốn đưa tay che mũi, ta vội vàng đập cho hắn một quyền, nhỏ giọng giáo huấn: "Đừng loạn mới được!"

Đi thêm một đoạn nữa, cuối cùng cũng phát hiện ra căn nguyên mùi hôi.

Đó là một rãnh sâu rộng chừng mười mấy mét, bên dưới chồng chất tầng tầng lớp lớp thi thể chất đống, bên dưới còn có dấu vết bị đốt cháy.

Cũng không biết cái rãnh này sâu bao nhiêu, lúc này đã lấp đầy, giống như chỗ đốt xác trong mảnh kỷ lục chiến tranh, vừa nhìn vào đã khiến người ta tê dại cả tóc!

Xem ra đây đều là những thi thể đã được thay thế, đã không còn tác dụng, cũng chính là những con gà bị bỏ hoang.

Thật không biết bọn súc sinh coi mạng người như rơm rác này, đến cùng hại chết bao nhiêu người?

Leng keng leng keng!

Phía trước có người gõ một tiếng đồng la, đám người lập tức đứng lên.

Nguyên lai là phía trên rãnh sâu dựng một cây cầu độc mộc, chỉ có thể lần lượt thông hành từng cái.

Lý mặt rỗ nhân lúc mọi người không chuẩn bị, len lén nhìn lại phía trước, đại hán không trả lời nói: "Trương gia tiểu ca, cây cầu kia hình như ta không thể qua được a!"

"Làm sao vậy?" Ta kinh ngạc hỏi.

"Ngươi nhìn xem sẽ biết."

Ta thoáng di chuyển một chút, xuyên thấu qua khe hở giữa đám người nhìn về phía trước, thì ra là cây cầu kia, chỉ là một cây trúc xanh cũng chỉ to bằng một quyền mà thôi.

Lúc này những người chuyển sinh kia sau khi trải qua vài đạo tà thuật môn, đều không khác gì con rối bị điều khiển, dưới sự thao túng của mấy gia hỏa kia dễ dàng đi xuyên qua, đối với Lý Ma Tử mà nói thật sự là quá khó khăn!

Lấy thể trọng cùng thân thủ của hắn, một khi bước lên, nếu không phải rơi xuống rãnh sâu, chính là giẫm gãy cây trúc.

Cho dù miễn cưỡng có thể vượt qua, cũng không khỏi lay động không ngừng, hoặc là vươn cánh tay tìm chút cân bằng nào đó, có thể lập tức lộ ra.

"Không có việc gì!" Ta nhỏ giọng dặn dò hắn nói: "Tí nữa ngươi lên cầu thì nhắm mắt lại, giống như ở trên bia đá vậy, ta giúp ngươi qua đó."

"Vậy... Được rồi." Lý Ma Tử vẫn như cũ có chút sợ sệt nói.

Vừa thừa dịp những người kia không chú ý, lặng lẽ chen đến phía trước Lý Ma Tử.

Hai chúng ta giữ Lý mặt rồi, vạn nhất xảy ra chuyện gì cũng có thể tùy thời cứu hắn, nếu không hắn mà đến thì chúng ta thật sự gặp phải phiền toái.

Rất nhanh, liền đến phiên chúng ta.

Sơ Nhất âm thầm thở ra một hơi, cũng nhẹ nhàng như những người chuyển sinh kia đi tới.

Lý Ma Tử do dự một chút, mắt thấy trường trúc rãnh sâu không dám cất bước.

"Ma Tử!" Ta ở phía sau hắn hạ thấp thanh âm nói: "Đừng sợ, ngươi nhắm mắt lại chỉ đi về phía trước, có ta đây! Nếu ngươi bất động, có thể bị lộ, tất cả kế hoạch đều phí công nhọc sức."

"Dựa vào ngươi!" Lý Ma Tử cắn răng nhỏ giọng thì thầm, sau đó một cước đá ra ngoài.

Ngay lúc hắn cất bước, ta lấy từ trong ba lô ra một tấm khinh thân phù ném tới, đồng thời âm thầm bấm tay, thao túng hình bóng xa xa phía trước, tạo thành một sợi dây thừng dài màu đen trói chặt lấy Lý Ma Tử, đồng thời lắc lư tả hữu, dẫn động hắn từng bước tiến về phía trước.

Một bước, hai bước...

Lúc đầu Lý Ma Tử còn có chút sợ hãi, chân không nhịn được mơ hồ run rẩy, nhưng sau khi đi được bảy tám bước, thấy không có gì mạo hiểm nên cũng bình tĩnh lại.

Thấy hắn rốt cuộc bước một chân lên mặt đất, ta cũng yên lòng, thu Quỷ Ảnh thuật lại, chuẩn bị qua cầu.

Nhưng ai ngờ, một đầu đá xanh kia bị rất nhiều người giẫm đạp, mài đến mức trụi lủi bóng loáng, Lý Ma Tử hơi không cẩn thận, thân thể nhoáng một cái ngã xuống. Mắt thấy đã sắp ngã xuống vực sâu.

Mới nhìn trộm một cái, hắn đã cuống quít ném ra một tấm Định Thân Phù, đồng thời mượn đám người yểm hộ phía sau một trảo, nắm lấy đai lưng Lý Ma Tử, kéo hắn trở về. Cũng may vừa mới nghĩ đến chu đáo, nếu không nhờ tấm Định Thân Phù này, Lý Ma Tử chắc chắn sẽ không kìm lòng nổi mà lớn tiếng kêu lên, vậy kế hoạch chúng ta giả dạng người chuyển sinh lừa đảo qua cửa ải này coi như hoàn toàn xong đời!

Cũng may chúng ta đang đứng trong đám người, hai bên đều bị đám người dày đặc ngăn trở, khúc nhạc nhỏ này mới không bị những tên kia phát hiện.

Có kinh nghiệm hữu kinh vô hiểm vượt qua cầu độc mộc, lại men theo con đường nhỏ hẹp giữa sườn núi đi hơn hai mươi phút đồng hồ, xa xa đã trông thấy trên đỉnh núi xuất hiện một tòa miếu nhỏ.

Miếu miếu kia không lớn, hơn nữa vô cùng cũ nát, mái ngói trên đỉnh phòng cũng rơi xuống một mảnh lớn.

Vượt qua đường núi đi tới ngay phía trước miếu nhỏ, chỉ thấy bãi đất trống phía trước đã có mười mấy người đang chờ ở đó.

Những người này mặc không giống đám ngốc tử, tất cả đều mặc áo đen, trên mặt đeo mặt nạ quỷ xanh, một tay cầm chuôi đao treo bên hông, chia thành hai bên.

Chính giữa bậc thang phía trên, hai tay chắp sau lưng đứng một lão đầu râu dê áo dài vải xanh.

Khoảnh khắc nhìn thấy lão đầu nhi này, ta không khỏi cả kinh!

Sao lại là hắn?

(Chút: Hiện tại, thời gian cập nhật thương nhân đã được điều chỉnh, điểm thứ nhất trong tình huống bình thường là mười ba, thứ hai là mười hai điểm, mọi người không nên gấp gáp! hoan nghênh mọi người chú ý đến hiệu công công của lão Cửu: Đạo Môn lão Cửu, ngay từ đầu đã có được sự thay đổi trình độ."

Chương thứ hai nghìn hai lẻ ba, giang cá lớn xuất hiện.

Lão đầu râu dê hai tay chắp sau lưng đứng trên bậc thang kia, rõ ràng là giang cá lớn!

Lần trước từ biệt thôn đánh cá, chưa từng gặp lại hắn lần nào, không ngờ lại gặp ở nơi này.

Càng không nghĩ tới, trong tình hình này, hay là dưới loại phương thức này!

Bất luận là chuyển sinh thôn hay là triều tông Vạn Quỷ cũng vậy. Đây đều là những chuyện cực kỳ âm hiểm hại người, không ngờ chủ sử phía sau màn lại là cá lớn bằng sông.

Đúng rồi!

Hắn còn có một cái tên khác để người ta biết tới: Hạ Vô Song, Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang.

Một khi đã vậy, cũng không có gì kỳ quái!

Được! Nếu chuyện này thật sự là ngươi gây ra, cho dù ngươi là ai, ta cũng sẽ không tha cho ngươi.

Ngươi là Hạ Vô Song, ta sẽ giơ tay lên đầu kẻ địch.

Ngươi là cá lớn sông, ta sẽ thanh lý môn hộ!

Trọc tử dẫn đầu vừa thấy giang đại cá, vội vàng ba bước cùng chạy tới, khom lưng thi lễ nói: "Cả thôn một trăm bảy mươi tư người đều mang đến."

"Ừm." Cá lớn khẽ gật đầu, vung tay vào bên trong nói: "Cứ như cũ đi."

"Vâng." Ngốc Tử kia lên tiếng, chạy chậm chỉ huy thủ hạ kia bắt đầu bận rộn.

Mang theo hai tên gia hỏa mang theo thùng sắt, quét một đường thẳng trên bãi đất trống.

Mang theo linh phiên lớn tiếng hô hoán đưa đám, còn có một gia hỏa khác nâng bình gốm ném thẳng xuống đất!

Leng keng! Tiếng chiêng đồng vang lên, đám người tiếp tục đi về phía trước.

Lúc ra thôn bước qua chính là đường trắng, hiện tại vượt qua là một cái hồng tuyến.

Qua một lúc, những thôn dân giống như cương thi kia lập tức "sống" qua.

Tuy rằng mỗi lần tới nơi này thân thể không giống nhau, nhưng đều là linh hồn, sớm đã thấy nhiều lần, cũng không cảm thấy mới lạ gì, ngược lại rất cung kính đối với cá lớn kinh qua, thậm chí là cảm ơn. Từng người đi đến trước mặt hắn, đôi tay đều chắp lại hướng về hắn cúi sâu một cái.

Mỗi lần vào miếu khoảng mười người, những người khác đều lẳng lặng chờ đợi ở bên ngoài.

Chỉ chốc lát sau, trong cửa bên của miếu nhỏ, lại sắp xếp theo thứ tự đi ra: Đó hẳn là nộp xong "thuận", chuẩn bị về thôn.

Ta và Sơ Nhất Lý Ma Tử theo đám người từng bước đi về phía trước. Rất nhanh chúng ta cũng đã vượt qua hồng tuyến, khoảng cách bậc thang chỉ có khoảng mười mét.

Cá lớn mặt không biểu cảm quét mắt một cái, như không quen biết ta.

"Chậm đã!"

Sơ Nhất đi ở phía trước, vừa mới bước lên bậc thang, giang đại ngư kình đột nhiên giương tay lên.

Bốp!

Người đeo mặt nạ màu đen đứng hai bên cùng kêu lên rút đao.

"Ba tên Dương khí này chưa hết, Hồn Lực chưa tiêu, đã mang bọn họ đến Thiên điện."

"Vâng!" Mấy tên áo đen đi tới, một phát bắt được chúng ta lôi sang bên cạnh.

"Ai, đừng, đừng a." Lý Ma Tử có chút sợ sệt giãy giụa.

Hắn sợ cái này một nửa là giả, nửa kia lại là thật, cái này cùng với kế hoạch tối hôm qua đã đặt ra có chút không giống nhau?

Không phải nói trà trộn lẫn trong đám người sẽ không bị phát hiện sao? Sao còn chưa kịp vào cửa đã bị phát hiện rồi?

"Thành thật một chút!" Một người áo đen nhìn theo khuôn mặt béo phì của Lý Ma Tử, giơ tay tát vào cái miệng lớn, lập tức mặt hắn sưng lên, mũi cũng bị đánh máu tươi chảy ròng ròng.

Ban đầu mặc dù cũng làm bộ như đang sợ hãi, nhưng một tay lại âm thầm xiết chặt linh phù.

Ta liếc mắt nhìn Lý Ma Tử một cái, tỏ ý hắn đừng sợ. Lại cố ý hướng về phía người áo đen cao giọng hét lớn, âm thầm nhắc nhở: "Đi thì đi, động thủ cái gì?"

"Chạy mau!" Người áo đen sau lưng ta rất tức giận ra sức đẩy ta một cái.

Ta giả vờ lảo đảo lao ra ngoài, nhân cơ hội tới gần Lý Ma Tử nhỏ giọng nói: "Tạm thời đừng lộn xộn, hành sự tùy theo hoàn cảnh."

Nói là thiền điện, kỳ thực chỉ là một lều trống bên cạnh ngôi miếu nhỏ.

Sau khi mở ra phiến cửa gỗ cũ nát kia, một mùi máu tươi gay mũi vọt tới!

Cả gian phòng không có lấy một cánh cửa sổ nào, từng đợt ánh mặt trời từ trần nhà rách nát bắn nghiêng vào, rơi đầy đất.

Trên mặt đất một mảnh huyết hồng, hắc tử đan xen lẫn nhau, xem qua liền biết, đây đều là do huyết dịch cũ kỹ mới mà thành.

Đối diện có một cái bàn bát tiên cũ nát, bên trên đặt một tượng đất cỡ nhỏ.

Dưới bàn chồng chất một đống đầu người, tuyệt đại đa số đều đã hư thối không ra cái bộ dáng, chỉ có sáu bảy cái còn hơi mới mẻ, từ thời gian phán đoán hẳn là mười mấy ngày trước lưu lại.

Những người này đầu óc huyết nhục mơ hồ, phân thành hai cái cực đoan, có tóc rất dài, búi tóc, đầu trọc, còn bị phỏng đến nổi sẹo. Bởi vậy có thể thấy được, không phải đạo sĩ thì cũng là hòa thượng. Nhìn từ mức độ hư thối thì hẳn là mười mấy ngày trước đã lưu lại rồi.

Bất luận là từ thời gian hay về mặt nhân số đến xem, hẳn là đám cao thủ mà Lâm Trường Thanh mang tới.

Cá lớn đi tới trước trát đao dừng chân, quay lại nhìn chúng ta, đột nhiên lớn tiếng kêu lên: "Còn chưa động thủ?"

Hắc y nhân đứng phía sau chúng ta nghe vậy thoáng sửng sốt, có thể cảm giác được mệnh lệnh hôm nay sao lại có chút kỳ quái? Nhưng ngay sau đó lập tức rút yêu đao ra.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp động thủ thì ta và sơ nhất đã động thủ rồi.

Một tay ta ôm cổ người bên trái, hất tay phải, châm vô hình bay ra ngoài.

Rặc rặc!

Ầm!

Cổ vỡ nát, tiếng óc vỡ ra đồng thời vang lên.

Mới giơ tay ném ra hai tấm phù lục, lập tức rút hai song đao Trảm Quỷ Thần trong ba lô ra, trái phải sai trái phải, cũng ném ra ngoài như phi đao. Hai người bên cạnh còn chưa kịp hô lên đã bị đầu rơi xuống đất.

Lý Ma Tử hai tay ôm đầu định né tránh nhưng lại phát hiện hai gia hỏa đứng bên cạnh hắn đang giơ tay muốn chém đã sớm bị định trụ thân hình, không nhúc nhích.

Ta lăn một vòng nhặt song đao lên, vừa muốn chất vấn giang đại nhân, lại thấy nó nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ ra phía ngoài cao giọng kêu lớn: "Hay cho tên ngốc tử nhà ngươi! Dám ăn trong lột ra, âm thầm cấu kết với người ngoài! Máu trong máu, diệt trừ hết cho ta."

"Vâng!" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng giọng the thé.

"Hả? oan uổng a, ta cũng đâu có..."

Phốc phốc phốc phốc, sau mấy tiếng giòn vang, ngoài cửa là một mảnh yên tĩnh.

Ngay sau đó một bóng người bay vọt vào, nửa quỳ trên mặt đất ôm quyền nói: "Hạ..."

Hắn vừa mới nói một chữ, đột nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp, khắp nơi đều là tử thi của Hắc y nhân, nhưng ba người chúng ta lại bình yên vô sự.

Trong mắt tên kia lóe lên một tia nghi hoặc, theo đó nghiêng người một cái, muốn rút thân bỏ chạy.

"Định!"

Sơ Nhất đồng thời ném ra tám tấm Định Thân Phù, phong bế đường lui của hắn.

Ta xông tới một bước, vung mạnh đao liền chém.

Leng keng leng keng!

Leng keng leng keng!

Vũ khí mà đối phương nắm chặt trong tay là một đôi Cứ Xỉ Đao lóe lên ánh sáng màu xanh, cùng song đao Trảm Quỷ Thần liên tiếp va chạm vài cái, phát ra trận trận tiếng vang, ánh sáng màu xanh bắn ra bốn phía.

Thân thủ của tên kia quả thật không đơn giản!

Trong tình huống không có phòng bị, trong lúc vội vàng tránh né được Định Thân Phù sơ nhất, lại ngăn cản được khoái đao công kích của ta, tiến tới còn có thể trở tay bức lui ta mấy bước, ngay sau đó hai đao đánh tới, rạch trên cổ tay mình một vết máu.

Đao vừa thấy máu, lập tức thanh quang đại thịnh, đem quanh thân hắn hạ xuống bao phủ ở trong đó, lúc này ta cũng thấy rõ bộ mặt thật của hắn.

Đó là một gương mặt cực kỳ tuấn mỹ - nếu như trên mặt hắn không có cái ký hiệu màu xanh lớn bằng bàn tay kia.

"Tốc chiến tốc thắng! miễn cho đêm dài lắm mộng." Cá lớn kêu lên.

Thu trảm Hắc Thủ hai nghìn lẻ bốn lần Hắc Thủ Phong Trảm.

Câu này ba lắp bắp, liền giống như vừa rồi một câu: "Còn không động thủ", cũng không phân biệt được rốt cuộc là nói với ai.

Huyết Lý Thanh cầm Cứ Xỉ Đao, vốn định phóng tới chỗ con cá lớn, nhưng lúc này ta và sơ nhất đều cầm vũ khí cùng lao tới.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Song đao trường kiếm liên tiếp va chạm với Cứ xỉ đao của đối phương, chỉ trong nháy mắt đã chém giết đến mấy chục hiệp. Nhưng đao thuật của tên kia lại cực kỳ ác liệt, dưới sự liên thủ công kích của ta và tân nhất lại không hề rơi xuống hạ phong!

"Lạc Yến Quy Sào!" Sơ Nhất đột nhiên quát to một tiếng, trường kiếm ưỡn một cái.

Tên kia đón đao đỡ một cái, lách mình tránh đi.

Lúc ta vung song đao chém về phía cổ của gã, thả người nhảy lên mũi kiếm, tung người một cái.

Ta giống như tên rời cung, xông ra ngoài với tốc độ cực nhanh, căn bản không kịp né tránh!

Trong mắt Huyết Lý Thanh hiện lên vẻ kinh ngạc, cuống quít dựng lên hai thanh Cứ Xỉ Đao!

Bốn đao chạm vào nhau, thanh quang lục mang hòa lẫn sáng lên.

Nhưng cùng lúc đó, sơ nhất cũng một kiếm đâm thẳng tới ngực hắn.

Huyết Lý Thanh Song Đao chặn ta, còn đang tự thoát thân thì không thể thoát thân được. Chỗ ngực trống rỗng, mắt thấy trường kiếm đánh tới, hắn cắn mạnh hai tay một cái, đẩy bay ta ra ngoài, đồng thời mũi chân lập tức rút lui.

Đây là chiêu cuối cùng mà hắn dùng hết sức lực!

Nhưng gia hỏa này cũng rất thông minh, lúc này đã suy nghĩ cẩn thận, hóa ra giang đại ngư cùng phe với chúng ta. Kỳ thật một câu tốc chiến tốc thắng đối với hai chúng ta nói, tránh đi công kích sơ của ta và đồng thời lui lại đúng là giang cá lớn.

Hắn thông minh thật ra rất thông minh, đáng tiếc hắn lại không biết sát chiêu "Lạc Yến Quy Sào", không phải ta mượn mũi kiếm tập kích, cũng không phải thừa cơ đánh mạnh, mà là phi kiếm!

Một chiêu này mục đích chính là dùng chiêu thức liên tục công kích, đánh lung tung địch nhân, bức bách đến mức hắn chỉ có thể chống đỡ, lui về sau.

Sau đó chờ chiêu thức của hắn dùng xong, không thay đổi tình thế nữa, một chiêu kiếm giết chết.

Bốp!

Lam quang của thanh kiếm tám mặt kích động, đâm thẳng vào thanh mang đang bao phủ trước ngực thanh quang.

Thanh lam đan xen, một đạo quang mang sáng chói đón đầu từ cửa ra vào, từ lỗ thủng trên trần nhà bay vụt ra ngoài, đẹp mắt chói mắt.

Phốc!

Cuối cùng lam quang đại thắng, trực tiếp phá tan bình chướng màu xanh, trực tiếp xuyên thấu lồng ngực của gã.

Dựa theo quán tính, thi thể kia vẫn bay ra ngoài, thẳng đến con cá lớn trong sông.

Lúc này tu vi của những con giang đại ngư đều không có, hầu như không có gì khác với một lão già bình thường.

Nhưng mắt thấy nửa đoạn tàn thi màu xanh máu bay tới, nửa thanh trường kiếm sau lưng kia lập tức muốn đâm xuyên qua, nhưng vẫn như cũ hai tay chắp sau lưng không nhúc nhích, sắc mặt như thường.

Kỳ thật, hắn muốn tránh cũng trốn không thoát!

Lúc này mặc dù ta và sơ nhất gần trong gang tấc, nhưng cũng bất lực.

"Cá lớn!" Ta có chút phí công kêu lên.

Phốc!

Mũi kiếm đâm tới, đem con cá lớn trong sông hung hăng đánh ngã xuống đất.

Ta vội vàng vọt tới, nhấc lên thi thể màu xanh trong máu, đỡ giang đại ngư ngồi dậy.

Lại phát hiện trường kiếm kia chỉ đâm rách áo dài, nhưng không thương tổn tới da thịt.

"Ngươi chính là sơ nhất hả? Không hổ là người có kiếm thuật danh chấn nhất bát phương, thân thủ không tệ." Giang Đại Ngư hướng về thi thể kia rút ra một thanh trường kiếm cười cười khen ngợi rồi lập tức phân phó nói: "Mấy kẻ bên ngoài cùng một lượt ngoại trừ, không được để lại mối họa gì."

Mới nhìn qua, lại nhìn Giang Đại Ngư, giống như hiểu ra cái gì đó, gật đầu nói một tiếng tốt, quay người đi ra ngoài, tay nâng kiếm lại chém hai tên áo đen bị định trụ kia ngã lăn trên mặt đất.

Máu tươi văng khắp nơi, rơi xuống mặt Lý Ma Tử.

Lúc này hắn đang ngồi liệt trên mặt đất, lòng còn sợ hãi vừa mới lau xong mồ hôi lạnh trên trán, lại bị phun máu ra mặt, lập tức cũng quên mất chính mình lúc vừa rồi lúng túng, có chút oán giận nói: "Ài, ta nói này, lần sau ngươi chém người, có thể đánh nhau sớm một chút hay không..."

"Tiếp" hai chữ còn chưa kịp nói đùa, đã nhảy ra ngoài cửa không thấy bóng dáng.

"Tiểu mao nhân." Cá lớn trong sông nhìn Lý mặt rỗ cười ha hả nói: "Ngươi đi đem vật trên người trọc tử kia cầm đi, thuận tiện đi xuống cầu Độc Mộc nhìn điểm phong, một khi thấy lão đạo mặc áo bào màu vàng tới đây thì nhanh chóng trở về báo cáo!"

"Ồ." Lý Ma Tử đi lên đứng dậy, đi về phía trước hai bước, lại quay đầu hỏi: "Chỗ đó không có nguy hiểm chứ?"

"Ngươi cẩn thận một chút, đừng rơi xuống cống thi là được rồi."

Mắt thấy Lý Ma Tử cũng đi ra ngoài cửa, con cá lớn trong sông đứng dậy, phủi bụi đất, hướng về phía ta quỳ hai đầu gối cung kính nói: "Tham kiến môn chủ!"

Giang Đại Ngư cực kỳ coi trọng môn quy Cửu U, nếu ta không để cho hắn quỳ xuống ngược lại sẽ chọc tức hắn, chỉ có thể chờ hắn bái xong mới đỡ hắn dậy, nhìn xung quanh một chút kỳ quái hỏi: "Sao vậy? Giang sư huynh, tu vi của ngươi đã khôi phục rồi à?"

"Không có." Cá lớn lắc đầu, cười khổ nói: "Chỉ là được Tổ sư che chở, mạng không nên tuyệt mà thôi."

Nói xong, hắn lấy từ trong ngực ra một khối tiểu lục cầu ảm đạm vô quang.

Chính là khối Ngọc Quan Chính Chính của Môn chủ Cửu U môn!

Lúc ấy, tại thời điểm tuyệt cảnh Ô Tô Lý Giang, giang đại cá chính là dùng khối ngọc thạch này cứu ta và Phạm Tật ra, đồng thời cũng bị một tia năng lượng cắn trả cuối cùng trên ngọc thạch, mất đi tu vi toàn thân.

Sau đó, hắn muốn trả ngọc thạch lại cho ta, nhưng ta muốn giữ hắn lại, dù sao đây cũng là vật duy nhất mà sư phụ để lại, tốt xấu gì cũng coi như niệm tình.

Không nghĩ tới, viên lục cầu này lại cứu hắn một mạng!

"Vậy nơi này rốt cuộc là địa phương nào? Tại sao ngươi lại ở chỗ này" Ta rất khó hiểu hỏi.

"Vốn nơi này chính là một chỗ phong ấn của Long Tuyền sơn trang, ta thân là Thái Thượng trưởng lão xuất hiện ở đây, có cái gì đáng kinh ngạc chứ?" Giang Đại Ngư hỏi ngược lại ta một câu, sau đó lại thở dài một tiếng nói: "Vốn Tiểu Ngư vừa đi, ta đối với chuyện giang hồ đã nản lòng thoái chí, chuẩn bị trở về nhà hướng Thanh Thu nói một tiếng, nhưng lập tức không hỏi tới mà lui đi như vậy, nhưng ai mà biết, lại liên tiếp đụng phải mấy chuyện ta không thể không quản."

"Đầu tiên là trong một tiểu bối đột nhiên xuất hiện một Diệp Thập Tam, bối cảnh kỳ lạ, thủ đoạn hơn người, ngay cả mật thám Sơn Trang cũng không tra ra được lai lịch của hắn. Hơn nữa người này cực đoan xảo trá, không cần tốn nhiều sức đã đem toàn bộ nằm vùng ẩn núp trong sơn trang nhiều năm xử lý sạch sẽ, sau đó lại dùng thủ đoạn quỷ dị bắt sống ngón trỏ."

"Người này mặc dù thủ đoạn siêu phàm, rất được Long Thanh Thu tín nhiệm, nhưng ta lại mơ hồ cảm thấy trong lòng hắn tất nhiên có ý đồ xấu, nói không chừng còn có thể gây bất lợi cho Long Thanh Thu. Tuy rằng..." Giang Đại Ngư dừng lại nói: "Tuy rằng môn chủ ngươi và Long Thanh Thu thù sâu như biển, nhưng đó là chuyện của hai người các ngươi. Ngươi muốn báo thù, ta tự nhiên sẽ không ngăn cản, nhưng dù sao Long Thanh Thu cũng là người mà ta trông coi từ nhỏ đến lớn, ta lại rất được ân huệ của lão trang chủ."

"Lão trang chủ trước khi chết đem hắn giao phó cho bốn vị thái thượng trưởng lão chúng ta, cho nên, ta âm thầm phái mật thám tiếp tục điều tra!"

"Cuối cùng biết được, thân phận của hắn thật sự là tử thần. Sau đó lại nghe nói, hắn bị Hàn Quốc các ngươi săn giết. Sau này trong nhân phái còn có không ít người đề nghị liên hợp mười hai môn đồ xuống tay với ngươi, cũng bị ta làm tan rã."

"Cũng vào lúc đó, Thiên Chiếu Thần của Nhật Bản có ý đồ xâm chiếm Trung Nguyên, cũng là do ta khuyên nhủ Long Thanh Thu tạm thời liên thủ với Giang Bắc Trương gia, đuổi bọn chúng ra ngoài. Thế là, lão Tam Thu Phong đúng lúc xuất quan, ở Công Hải giết chết bảy đại hộ pháp, khiến cho nguyên khí bọn chúng đại thương, hoàn toàn mất đi ý niệm xâm phạm Trung Nguyên."

"Vốn ta tưởng rằng, sau khi lão tam xuất thế, ta có thể buông tay hoàn toàn, an tâm thoái ẩn giang hồ. Nhưng mà... Khiến ta không nghĩ tới là lão tam sau khi xuất quan lại nảy sinh ý niệm càng đáng sợ hơn!"

Lang tử hai ngàn hai năm lòng muôi dạ thú thứ hai.

"Ý niệm gì?" Ta đột nhiên cả kinh, thầm cảm thấy không ổn.

"Hắn muốn tiến thêm một bước, tăng thực lực lên tới Vô Thượng Thần Cấp!"

Vốn dĩ ta còn có chút lo lắng, nhưng nghe giang đại cá nói như vậy ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Phàm là người tu tập quỷ thuật âm dương, có ai mà không muốn đạt đến thần cấp vô thượng? Nhưng từ cổ chí kim, lại có mấy người thành công?

Thu Phong trảm làm thái thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, có ý nghĩ như vậy cũng chẳng có gì lạ, sao lúc trước Giang Đại Ngư ngươi vì sao phải đi Ô Tô Lý Giang? Hơn nữa vì sao ngươi hao hết tâm cơ mà muốn cướp lấy Cửu Sinh tháp, chẳng phải cũng vì mục đích này hay sao? Huống chi trước mắt hắn còn chưa đạt được.

Tứ đại Thái Thượng trưởng lão, ta đã gặp trước sau hai người.

Người am hiểu dùng độc cổ Đông Thường tại, giang đại ngư huynh đệ am hiểu tác chiến trên nước, cho dù ngươi mùa thu trảm hung có thể lợi hại đến đâu được?

Cá lớn vừa thấy ta lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, liền lập tức đoán ra suy nghĩ của ta, trầm giọng nói: "Xem ra, môn chủ ngươi từ lần trước từ biệt, tu vi đã tăng nhiều, hơn xa lúc trước. Có phải ngươi cho rằng bằng thực lực của ngươi bây giờ, hơn nữa vừa mới được tương trợ, Thu Phong Trảm cũng không có gì đáng sợ?"

"Nói thật cho ngươi biết! Từ trước tới nay lão tam đều là chiến lực mạnh nhất của Long Tuyền sơn trang ngoại trừ trang chủ! Hiện tại thì như thế này, thời điểm lão trang chủ còn hơn thế nữa! Từ lúc ta biết được tin tức về hắn thì khoảng cách đến thần cấp vô thượng chỉ thiếu một bình cảnh mà thôi."

"Hắn cả đời đều nằm trong tầm tay, chỉ có si mê thuật võ đạo và âm dương. Năm đó, hắn có một lần kinh mạch nghịch chuyển điên cuồng, ta và Tiểu Ngư, lão Tứ, cộng thêm Lão Đại nở hoa xuân, bốn người dốc hết toàn lực cũng không áp chế nổi hắn, nếu không phải lão trang chủ nghe tin chạy tới, tế lên phiên Thiên Ấn, chúng ta đều phải chết!"

"Ngươi căn bản không thể tưởng tượng được thực lực của hắn rốt cuộc mạnh như thế nào! Cho dù hiện tại, Thanh Thu đã đạt đến cảnh giới Đại Tự Tại đệ nhất nhân gian, thực lực bay vào, vượt qua lão trang chủ, nhưng nếu không sử dụng phiên thiên ấn, cũng không có biện pháp gì làm khó lão tam! Hắn được xưng là đệ nhất nhân dưới cấp Thần."

"Nhất định ngươi còn nhớ rõ ngón giữa của Ô Tô Lý Giang không? Nếu không phải hắn muốn yểm hộ tiểu tử kia, thật sự xung phong liều chết, ngay cả chút cơ hội hoàn thủ chúng ta cũng không có, trong khoảnh khắc sẽ mất mạng ngay tại chỗ. Dù vậy, trận chiến đó có bao nhiêu người chết? Hơn nữa nếu không phải Phạm Trùng thả Quỷ Dạ Xoa ra, ai cũng đừng nghĩ sống sót! Nhưng ta phải nói với ngươi, hai ngón giữa dưới trạng thái đỉnh phong cũng không phải là đối thủ của lão tam."

"Năm đó, hắn tìm khắp các cao thủ trong thiên hạ chưa từng bại trận, người chết trong tay hắn càng nhiều vô số kể! Về sau, lão trang chủ đã chết, Long Thanh Thu còn nhỏ, trong thiên hạ đã không còn đối thủ, chỉ có sư thúc bồ câu xám có thể đánh một trận với hắn! Nhưng lại khó lòng tìm kiếm. Nói cách khác, nếu lúc trước gia gia của ngươi và tám phương danh chấn đánh lén sơn trang, nếu lão Tam không bế quan, vậy ai cũng không sống được, còn ngươi ngày hôm nay."

"Tu vi công lực của người khác đều chậm rãi tiến lên, nhưng vài chục năm trước hắn chỉ cách Vô Thượng Thần cấp có một bước ngắn! Hắn phong quan tu luyện tròn hai mươi ba năm, vốn là muốn một lần phá tan bình chướng, vượt qua Vô Thượng Thần cấp. Đáng tiếc vẫn không thể hiểu được tầng Huyền Cơ kia, nhưng tu vi hắn cao thâm, thực lực cường hãn, cho dù thực sự gặp gỡ Vô Thượng Thần cấp cũng có thể đánh một trận lớn! Hơn nữa ai thua cũng chưa biết chừng."

Ta vừa nghe đến đây, cũng không khỏi kinh ngạc phi thường.

Ta đã sớm biết, trong tứ đại Thái Thượng trưởng lão, Thu Phong Trảm có thực lực mạnh nhất, nhưng không ngờ lại mạnh đến thái quá như vậy!

"Chẳng phải đã nói khi ở trên Công Hải chiến đấu với Thiên Chiếu Thần hội, hắn ta còn bị thương nặng à?" Ta hỏi.

"Trọng thương?" Giang Đại Ngư cười ha ha: "Người có thể đánh hắn thành trọng thương, khắp thế giới ngay cả một cánh tay cũng không tập hợp đủ! Thiên Chiếu Thần Hội mặc dù thực lực rất mạnh, nhưng ở trong mắt hắn, quả thực không đáng nhắc tới."

"Sau khi hắn xuất quan, nghe nói Thiên Chiếu Thần sẽ có ý đồ xâm chiếm Trung Nguyên, còn tưởng rằng trong bọn họ xuất hiện cao thủ ghê gớm gì, lúc này mới đặc biệt chạy tới. Nhưng đến đấy nhìn lại, chỉ là một ít tạp chủng không lọt vào mà thôi., Cho nên hắn căn bản không ra tay, vẫn ôm bả vai ngồi ở trên thuyền không nhúc nhích. Ngay cả thất đại hộ pháp Trảm Thiên Chiếu Thiên, chỉ là quỷ phân thân của hắn. Những người đó dốc hết toàn lực, dồn hết toàn lực, tính mạng lên vô số, cũng chỉ làm cái bóng của hắn bị thương mà thôi."

"Cái gì, chỉ là bóng dáng của hắn?" Lần này, lại làm cho ta giật mình không nhỏ!

Khi đó, sau khi mấy người chúng ta xâm nhập Thiên Chiếu Thần Mộ, trăm người gặp nguy hiểm, dưới cửu tử nhất sinh mới miễn cưỡng trốn thoát, nhưng hộ pháp cùng chúng ta liều mạng quyết chiến bất quá chỉ tám chín người mà thôi. Nhưng Thu Phong ngồi vững trên mũi thuyền, chỉ dựa vào một đạo bóng dáng đã có thể chém bảy đại hộ pháp, thực lực bực này khủng bố cỡ nào?

Lui một bước lại nghĩ, nếu như không có hắn ở đây sớm chém giết bảy đại hộ pháp, lại còn bị thương mấy chục vị cao thủ Thiên Chiếu, nhóm chúng ta sẽ hung hiểm cỡ nào? Cuối cùng còn có thể sống sót trở ra, thật đúng là khó nói.

Hóa ra ta còn tưởng rằng, nếu hắn thường sống cùng mùa đông, bọn cá lớn giang kỳ được xưng là tứ đại trưởng lão, cho dù thực lực có mạnh một chút cũng không mạnh hơn được. Nhiều lắm cũng chỉ đánh ngang tay với hai người khác mà thôi, không nghĩ tới vậy mà lại có chênh lệch lớn như vậy!

"Lão Tam sau khi xuất quan, còn đi tìm Long Thanh Thu, muốn tỷ thí một chút với hắn. Long Thanh Thu cũng chỉ có thể cười khổ lắc đầu, nhưng lão tam si mê võ đạo đã trở thành điên dại từ lâu, một mực đau khổ tìm kiếm cao thủ có thể đánh một trận với hắn, vừa thấy Long Thanh Thu không địch nổi, lập tức hứng khởi, không ngờ trực tiếp động thủ!"

"Nếu như không dùng phiên Thiên Ấn, Thanh Thu cũng khó có thể thủ thắng. Nhưng hắn lại không thể làm như vậy, vạn nhất dùng phiên thiên ấn làm bị thương lão Tam lại mất nhiều hơn được, khiến cho Long Tuyền Sơn Trang tổn thất sức chiến đấu mạnh nhất ngoại trừ hắn ra, cho nên chỉ có thể vừa chiến vừa lui, vừa để cho người ta nhanh chóng đến mời ta đến."

"Chờ ta chạy qua, hơn phân nửa Long Tuyền Sơn Trang đều sắp bị lão Tam nổi hứng làm đổ! Chỉ có thế thôi, hắn còn có thể nghe ta vài câu."

"Sau đó, ta và Thanh Thu liên tục khuyên bảo, cuối cùng cũng khiến hắn dừng tay, có thể lập tức hắn lại theo dõi một mục tiêu càng thêm đáng sợ." Cá lớn trong sông liên tục thở dài.

"Mục tiêu gì?" Ta vội vàng hỏi.

Mục tiêu có thể bị gió thu trảm nhắm vào sẽ là gì?

"Tích Đô!"

"Tỳ Hưu Đô?"

"Đúng!" Giang Đại Ngư gật đầu: "Toan Nghê đều là trung tâm của Âm giới, tụ tập vô số lệ quỷ U Minh, còn có ba vị đại lão quỷ thị tọa trấn. Lão tam khổ sở tìm cao thủ Nhân giới, muốn vào Địa Phủ khiêu chiến ba vị đại lão. Hắn cả đời chỉ có một sở thích và suy nghĩ., Chính là đánh nhau với người ta. Hắn không phải vì danh, vì lợi, càng không phải vì cái hư danh chó má thiên hạ đệ nhất tuyệt thế vô song gì đó, thuần túy chính là để so chiêu với bản thân cao thủ! Nhưng càng như vậy lại càng đáng sợ!"

"Muốn vào Côn Bằng chiến đấu, nhất định phải có âm khí sung túc, nếu không trong hoàn cảnh như vậy, căn bản không thể nào thể hiện ra toàn bộ thực lực. Vì vậy hắn liền mở Sơn Trang bí phong ra, chuẩn bị ở chỗ này tu luyện thuật Vạn Quỷ Triều Tông!"

Ẩn Sát đường thứ hai ngàn hai trăm sáu.

"Vạn Quỷ Triều Tông còn có một cái tên khác, gọi là Vạn Quỷ Khô, đứng đầu thập đại cấm trận thượng cổ! Một khi khởi động, chẳng những khu vực có chân trận bốn phía bị diệt sạch, mà còn kéo dài ngàn dặm, cây cỏ tàn lụi, không quá một tháng phạm vi mấy ngàn dặm, sẽ biến thành một vùng cấm chết chóc!" Giang Đại Ngư giải thích.

"Mặc dù ta cùng lão Tam quen biết nhiều năm, tình như thủ túc. Nhưng hắn tàn sát sinh linh như thế, gây họa cho thiên địa, ta cũng không thể ngồi nhìn không quản! Chỉ là lúc này hắn sớm đã điên rồi, căn bản là nghe không được thuyết phục. Hơn nữa, hắn nắm trong tay Ẩn Sát đường Long Tuyền sơn trang là lực lượng cường hãn nhất."

"Các thành viên Long Tuyền sơn trang chia làm bốn đường nội, ngoại tứ đường. Ngoại vi tứ đường khống chế người thực tế, chính là tứ trưởng lão Phong Hổ Vân Long mà trước đây ngươi đã thấy qua, tứ đường nội do tứ đại Thái Thượng trưởng lão Xuân Thu Đông Xuân Thu Đông chúng ta quản lý."

"Lão trang chủ dựa vào tính tình cùng sở trường của mỗi người chúng ta, chia ra giao Tứ Đại Nội Đường cho chúng ta! Ta nắm giữ chính là Ẩn Mật Đường, chủ yếu là thám thính tình báo và truy tung, mà Ẩn Sát đường mà lão tam đang nắm giữ mới chính thức là hạch tâm chiến lực chân chính của toàn bộ Long Tuyền Sơn Trang, cũng là nơi Long Tuyền sơn trang kéo dài đến nay, trải qua hiểm ác mà chung quy không ngã xuống!"

"Bên trong hội tụ, đều là cao thủ mạnh nhất Long Tuyền sơn trang, thậm chí là toàn bộ thế giới âm vật! Trong đó tùy tiện một người rời khỏi Long Tuyền sơn trang, chạy ra thế giới bên ngoài, đều là bá chủ một phương, địa hào hùng."

"Nhân số Ẩn Sát Đường không nhiều, nhưng thực lực ai cũng kinh người. Từ trước tới nay không tham dự bất cứ sự vụ nào trong Long Tuyền Sơn Trang, chỉ tại thời điểm Sơn Trang gặp nguy hiểm ngập đầu mới có thể ra tay."

"Linh vị của những người này đều ở trong phong quan địa cơ mật nhất Long Tuyền sơn trang, ngoại trừ thủ lĩnh các đời Ẩn Sát đường ra, không ai biết được, ngay cả trang chủ cũng không biết ở nơi nào! Một khi có người lòng mang ý xấu, chỉ cần phá vỡ linh vị của hắn, người nọ sẽ lập tức tiêu vong, thậm chí còn có thể dọc theo huyết mạch nguyền rủa con cháu gia tộc từ trên xuống dưới ba đời. Cho nên, người Ẩn Sát đường ngoại trừ thực lực kinh người ra, cũng cực kỳ trung thành."

"Tuy nhiên, lại có một ngoại lệ!"

"Năm đó, ta và Tiểu Ngư, lão đại xuân hoa nở, lão Tam Thu Phong chém đứt hết sức bế quan. Lưu lão Tứ ở bên ngoài trợ giúp Thanh Thu, quyền khống chế của tứ đường cũng đồng thời rơi vào tay hắn."

"Nhưng không biết rốt cuộc hắn đã trải qua những gì. Mộng tưởng vài năm sau, hoặc dã tâm của lão tứ đột nhiên trở nên chấn động: "Hắn muốn phát dương quang đại Long Tuyền sơn trang, mở rộng ra hải ngoại, thậm chí là toàn thế giới, thống nhất thế giới ngầm! Sau đó dùng để thay thế tông giáo., Cũng không cần biết ngươi là Phật giáo, Đạo giáo, hay là giáo viên lông xanh da trời đều biến mất cho ta! Tất cả mọi người trong thế giới này, chỉ có thể thờ phụng Long Tuyền sơn trang, Long Tuyền trang chủ chính là giáo chủ thế giới này!"

"Ý nghĩ này của hắn cực kỳ cuồng vọng, thậm chí ngay cả Long Thanh Thu cũng có dã tâm lớn đến lạ kỳ cũng cảm thấy có chút khó tin, đã từng khuyên hắn, vậy trước tiên cũng phải diệt Trương gia Giang Bắc, thống nhất Âm vật giới Hoa Hạ rồi mới nói. Nhưng lão Tứ lại cố ý như thế, nói là muốn cả hai bên trong cùng động thủ, mượn lực lẫn nhau, sau đó một mình chạy ra hải ngoại phát triển thế lực."

"Hắn vừa đi, những nội đường khác vẫn ổn, còn có thể do trang chủ khống chế. Nhưng trong Ẩn Sát đường có mấy người đã sinh ra dị tâm, Long Bích Dã chính là một trong số đó!"

"Y là đệ đệ ruột của lão trang chủ, đương nhiệm là thân thúc thúc của Trang chủ Long Thanh Thu. Nghe nói lúc trước, lão trang chủ tiếp vị, y cũng sinh lòng bất mãn, bây giờ lại nhìn thấy đưa vị trí trang chủ truyền cho Long Thanh Thu thì càng canh cánh trong lòng, nhưng liên quan đến bốn người chúng ta lúc ấy, y cũng không dám nói gì."

"Đợi đến khi mấy người chúng ta bế quan, lão Tứ lại chạy ra hải ngoại, cũng không ai có thể quản được hắn. Mà thân phận của hắn rất đặc thù, chính là huyết mạch Long gia —— dù thế nào, cũng không ai dám đập nát linh vị của hắn. Nếu không Long Thanh Thu cũng nguy hiểm rồi, cho dù dựa vào tu vi có thể tránh được huyết mạch nguyền rủa, thực lực cũng sẽ bị thương rất lớn."

"Sau khi Long Bích Dã chạy ra khỏi sơn trang, lập ra một cái lò đan khác, thành lập một cái Linh Bảo hội gì đó, chuẩn bị hậu thuẫn với Long Tuyền sơn trang, thậm chí là thay vào đó!"

"Về sau nữa, nghe nói lão Tứ đã chết. Lá gan của hắn càng lớn hơn, bắt đầu tổ chức phân hội linh bảo ở các nơi trong toàn quốc, cưỡng ép thương nhân âm vật gia nhập vào trong đó, dùng phương thức mở rộng phạm vi thế lực. Trải qua một phen bí mật điều tra, rốt cục ta cũng thăm dò được chủ mưu phía sau chính là gia hỏa này. Chỉ là hắn một mực ẩn thân phía sau, làm cho Thiên Hồn Quỷ, Hà Đại Phong trở thành một vị hội trưởng trên danh nghĩa."

"Lão trang chủ đối với hai huynh đệ chúng ta ân trọng như núi, ta cũng không thể trơ mắt nhìn cơ nghiệp hắn lưu lại bị hủy trong tay kẻ tiểu nhân lòng lang dạ thú này, lập tức chuẩn bị động thủ đối với hắn. Nhưng sau mới biết được, sớm ở trước chúng ta ngươi đã làm như vậy."

"Lúc đầu, gia hỏa này biết rõ Long Tuyền sơn trang cùng Trương gia Giang Bắc thế bất lưỡng lập, mượn hai nhà tranh đấu âm thầm uy hiếp nói, ai động hắn liền gia nhập bên kia, khiến chúng ta không dám hành động thiếu suy nghĩ! Ngươi vừa ra tay, cho nên lần này nhân phái và quỷ phái cũng đều thống nhất ý nghĩ, trước không quấy rầy ngươi cái thứ gai đầu này, để cho ngươi dẹp yên linh bảo rồi hãy nói. "

"Ta thật sự ngầm thay ngươi lau mồ hôi! Nhưng cũng may, ngươi rốt cuộc hữu kinh vô hiểm, thậm chí ngay cả chân hồn Long Bích Dã cũng bị ngươi săn giết. Lúc này hắn tuy còn chưa chết, nhưng cũng chỉ có thể hôn mê, không khác gì thực vật nhân. Linh Bảo hiện tại sẽ sớm vang danh thực vong, Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc đã sớm triển khai vây quét lẫn nhau, tất cả tàn đảng không còn một ai!"

"Vốn phong ba này cũng lập tức phải bình ổn xuống, nhưng ai ngờ, ngay lúc chúng ta tìm được thân thể hoang dã Long Bích, đồng thời cũng phát hiện một phần sách da dê còn sót lại. Ở trên ghi chép phương pháp tu tập mười đại cấm trận thượng cổ, thứ này một khi truyền lưu với thế gian cũng không phải là chuyện tốt lành gì!"

"Ta vừa biết được tình huống này, lập tức ra lệnh cho người nọ tiêu hủy ngay tại chỗ. Nhưng tên tiểu tử kia vừa thấy ta mất hết tu vi, lão tam mới xuất thế, thực lực kinh người như thế. Vậy mà chống lại mệnh lệnh, đem quyển da dê giao cho lão tam!"

"Lão Tam vốn đang muốn tiến vào Lam Đô đại chiến với ba vị đại lão quỷ thị, nhưng bởi vì không thể tụ tập đủ âm khí mà phát sầu, vừa nhìn thấy Vạn Quỷ Triều Tông trong cấm trận này tự nhiên mừng rỡ không thôi! Vì vậy, hắn giữ lại da dê, nhưng giết tiểu tử kia, sai thủ hạ đem đầu người trả lại cho ta."

"Ý của hắn ta đã hiểu, nếu cho ta xem, cũng là cho những người khác từ trên xuống dưới Long Tuyền xem: Nếu ta làm trái mệnh lệnh, cũng không thể cãi lời hắn, tội không thể tha! Tôn nghiêm của thái thượng trưởng lão không cho phép khinh nhờn! Nhưng đồng thời, tâm quyết chiến với Côn Bằng cũng không thể dao động. Cho dù là ta cũng không ngăn cản được, để cho ta chết tâm này, cũng đừng khuyên can hắn nữa."

"Chuyện đã đến nước này, ta cũng không còn biện pháp khác. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể giả bộ toàn lực tán thành, hơn nữa còn chủ động tới giúp hắn xử lý chuyện vặt vãnh, bảo vệ bên ngoài. Đây cũng chính là nguyên nhân ta xuất hiện ở đây, đồng thời vẫn bảo vệ pháp trận vận chuyển..."

"Lão Tam khả năng cũng rất rõ ràng, ta đối với ý nghĩ điên cuồng đến cực điểm của hắn còn có chút không tán thành. Cho nên đối với chuyện này, hắn đối với ta cũng âm thầm đề phòng. Chỉ giao ngoại vi cho ta, nội tâm trận tuyến đều là người của chính hắn, hơn nữa còn tưởng rằng bảo vệ ta, phái ra trong máu, hoàng sam đạo nhân đi theo bên trái phải ta."

"Hoàng Phụ đạo nhân bị ta tận lực cứu đi, bên người chỉ còn lại máu Kỳ Thanh bị các ngươi giết chết. Nếu hai người bọn họ đồng thời đều ở đây, bằng vào ngươi và Sơ Nhất muốn giết hai người bọn họ cũng không đơn giản như vậy! Chí ít trước khi giết chết bọn họ, nhất định sẽ kinh động người bên trong, đến lúc đó có phiền toái."

Ta vừa nghe đến đó, không khỏi đặc biệt khiếp sợ, thì ra còn có nguyên nhân như thế!

"Vậy ý của ngươi là, trong trận pháp này, ngoại trừ Thu Phong Trảm, còn có rất nhiều cao thủ Ẩn Sát đường?"

"Không phải nhiều, là bảy." Con cá lớn trả lời: "Vốn dĩ người của Ẩn Sát đường cũng không nhiều, lần này lão tam vì đạt được mục đích, hầu như là mang theo toàn bộ tinh anh ẩn sát đường! Thế nhưng thân phận những người này hay thủ đoạn đều rất bí ẩn, ngay cả ta cũng không hiểu rõ. Ngoại trừ Thất Thốn Phật ở tầng thứ nhất, ngay cả ta cũng chưa từng gặp qua."

"Tầng thứ nhất?" Ta sửng sốt hỏi: "Ý ngươi là đại trận Vạn Quỷ Triều Tông thật sự căn bản không đặt trên mặt đất?"

Tầng thứ hai nghìn hai mươi bảy giải bí mật tầng thứ hai.

"Không sai!" Cá lớn khẳng định gật đầu: "Nói chính xác hơn một chút, mắt trận kia chẳng những thâm nhập vào lòng đất, hơn nữa còn nhiều đến chín tầng."

"Tầng chín, tầng chín dưới lòng đất?" Ta hỏi.

"Đúng!" Thần sắc Giang Đại Ngư không đổi, nhưng giọng nói kia đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Trời là dương, đất là âm, chín thành một là dương chi tận, âm cực. Vạn Quỷ triều tông vốn là thiên hạ đệ nhất trận, cho nên địa tâm chín tầng này chẳng những bảo hộ mắt trận, còn có tác dụng ngăn cản âm dương."

"Trừ đạo nhân huyết Lý Thanh và áo vàng ra, trong thâm cung dưới mặt đất vẫn có bảy đại cao thủ tọa trận. Lão Tam có lẽ đang ở chỗ trận nhãn bên dưới cùng. Nói cách khác, trước khi nhìn thấy hắn, còn phải liên tiếp phá vỡ bảy tầng cửa ải, có thể nói là mạo hiểm trùng trùng điệp điệp, cửu tử nhất sinh!"

"Một khi đại trận này mở ra, trong vòng ngàn dặm cỏ cây khô héo, cả người lẫn vật đều diệt, quả thực là địa ngục nhân gian! Càng đừng nói đến việc hấp thu nhiều âm khí như vậy, thực lực người ở trong càng tăng mạnh. Vô luận cử động của lão tam này có thành công hay không., Ngày sau đều cực kỳ bất lợi với ngươi, trên danh nghĩa ta là đang giúp hắn trông coi trận tuyến bên ngoài, nhưng thực chất ta đã được hắn trông giữ, căn bản là không thể phát ra tin tức được. Đang lúc ta không còn cách nào, thủ hạ của lão tam đã mang về ba cái linh hồn."

"Ngươi cũng có thể đoán được, chính ta cố ý an bài ba tên trộm mộ tặc trong phòng các ngươi."

Thứ hắn chỉ đương nhiên chính là ba thầy trò của Mạc Lão Căn.

Nhưng mà Thu Phong chém xuống tòa Vạn Quỷ Triều đại trận hung ác như thế, lại có quan hệ gì với mấy tên trộm mộ tặc kia chứ?

Ta có chút không hiểu hỏi: "Giang sư huynh, tất cả những chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Chuyện gì xảy ra vậy? Nói thì dài dòng lắm." Cá lớn bên hông lấy ra tẩu thuốc, vừa bỏ tẩu thuốc vào trong tẩu thuốc, vừa nói: "Từ bảy tám năm trước, Long Kiên Dã của Ẩn Sát đường; cũng chính là chú ruột của Thanh Thu, đệ đệ ruột của Long Bích Dã, trong lúc vô ý phát hiện một cổ mộ thương triều, trong mộ chôn cất chính là con gái của mạt quân Vệ quốc Cơ Giác."

"Năm đó Tần Thủy hoàng binh chinh phạt thiên hạ, nhất thống lục quốc, nhưng do U tử nguyền rủa đại trận nên thủy chung không dám xâm chiếm Vệ Quốc. Bất quá bởi vậy mà hắn lại sinh lòng oán hận, đem tất cả công chúa Vệ Quốc tất cả đều hứa hẹn gả cho Nam Việt, Nam Cung Uyển và các tướng quân của Bắc Báo Nô, tiểu nữ hài này chính là được gả cho Phó soái Lâm Khắc Kích của đại quân Nam Việt."

"Đây là con gái nhỏ mà Cơ Giác yêu thương nhất, mặc dù hắn vạn lần không muốn, nhưng cũng không thể làm gì, trước khi đi đưa cho nàng một khối ngọc thạch. Ngọc thạch kia thật sự là vật trung tâm do U Tử thiết lập hộ quốc đại trận, nhưng lúc ấy Tần Thủy Hoàng đã ốm chết, Vệ Quốc đã chết, ngay cả bản thân Cơ Giác cũng bị giáng xuống làm thứ dân, thế là hắn nản lòng thoái chí, đem khối ngọc thạch này trở thành của hồi môn dành cho con gái nhỏ."

Cá lớn đốt thuốc tiếp tục nói: "Tiễn thân đội xe một đường gian khổ đi tới Nghiễm Tây, còn chưa nhìn thấy Lâm Khắc kích, nghe nói hắn đã bị quân địch bao vây, chết trận trên sa trường. Công chúa Vệ quốc kia cũng là con gái trinh tiết, mặc dù không thấy người nhưng lại dùng tên chính thê tự chôn cất mà chết!"

"Ai ngờ, Lâm Khắc kích lại ở trong sơn cốc giết ngựa đại thắng mà quay về. Sau khi nghe được tin tức này, vừa kính nể vừa đau lòng, liền muốn kiến tạo cho nàng một tòa mỹ luân mỹ lệ xứng với mộ ta và trinh tiết! Nhưng lúc đó chính là khắc khổ chiến quảng đại, vô luận thời gian cùng điều kiện đều không cho phép. Vừa đúng giữa đêm có trời, đột nhiên trời giáng kinh lôi nổ tung một chỗ góc núi, thủ hạ báo lại rằng ở nơi đó phát hiện một tòa cổ mộ."

"Lâm Khắc kích chạy tới xem xét, là một cổ mộ thương triều, hơn nữa nhìn từ quy chế cùng trang sức, hẳn cũng là một vị công chúa, không biết vì nguyên nhân gì lại bị chôn vùi ngoài ngàn dặm. Vì thế hắn liền tranh thủ thời gian sai người thu thập một phen, chôn nữ tử Cơ Giác, hơn nữa đem khối ngọc thạch kia lưu lại trong mộ."

"Long Kiên Dã không biết nghe được câu chuyện này từ đâu, hơn nữa cuối cùng cũng tìm được. Mặc dù tổn thất một ít nhân thủ nhưng cuối cùng cũng lấy được ngọc thạch. Nhưng hắn đã lấy được ngọc thạch nhưng vẫn không biết phương pháp sử dụng. Mãi tới khi lão tam thu phong trảm theo quyển sách da dê, chọn vị trí Vạn Quỷ Triều Tông thiết lập trận., Lúc đi ngang qua Sát Mã đài, ngọc thạch kia lại đột nhiên có phản ứng. Vốn dĩ Long Kiên Dã còn định giấu nó trong tay, lại bị Thu Phong chém đầu phát hiện, không thể không giao ra. Trong đại trận Vạn Quỷ triều tông vừa vặn thiếu một viên Chấn Hồn thạch thượng đẳng, viên đá này đến thật đúng lúc!"

"Sau khi trải qua khảo sát một phen, cuối cùng xác định là ở chỗ này bố trí đại trận."

"Sát mã đài bởi vì vị trí thích hợp, lại là nơi tụ tập hàng ngàn hàng vạn âm linh, tự nhiên là một trong những trận cước thích hợp nhất. Nhưng tấm bia đá kia lại rất có quan hệ với trận nhãn ngọc thạch, một khi đại trận khởi động, nơi đó sẽ biến thành chỗ sơ hở của toàn bộ đại trận."

"Hoàng sam đạo nhân dưới trướng lão tam tuy rằng tu vi không cao cường mấy, ở trong Ẩn Sát đường càng không xuất chúng, nhưng quẻ tương diễn thuật của hắn lại phi thường lợi hại, hơn nữa đối với tìm kiếm huyệt Long Điểm càng là một bộ lớn. Rất nhanh hắn đã tìm được mộ của Lâm Khắc kích, thế là lại tìm tới ba tên trộm mộ tặc kia, muốn trộm lấy vật bồi táng trong mộ để giải trừ liên hệ với ngọc thạch."

"Ai ngờ, mấy tên trộm mộ kia không ngờ lại lưu lại tâm tư, lén lút giấu đi vài thứ, buôn bán khắp nơi, đặc biệt là vật chấp mệnh quan trọng nhất trong đó cũng không thấy. Hoàng sam đạo nhân sai người bắt bọn họ về ép hỏi, không ngờ mấy tên kia lại bận bịu, nửa đường xảy ra bánh xe, chỉ mang về ba cái linh hồn."

"Bất quá bọn hắn cũng rất nhanh tuyển nhận, hoàn toàn chính xác bị bán đi rất nhiều thứ, trong đó có một khối đồng bài bán cho một người họ Lâm ngữ âm thấp." Giang Đại Ngư giải thích.

"Chuyện kế tiếp, rất đơn giản. Trải qua một phen điều tra biết được, kỳ thật tên họ Lâm này chính là hậu nhân của Lâm khắc kích, năm đó đại quân chủ soái Nam Việt Đồ Hoài chết đi, Triệu Đà mưu vị vị trí., Cũng chính là Nam Việt vương sau đó. Lúc ấy, hắn đem tất cả phó soái bao gồm cả Lâm Khắc kích tất cả chém giết hầu như không còn, lăng mộ này cũng chỉ là mộ mà các tướng sĩ tu kiến thành mà thôi. Hơn nữa hắn còn có một bụng dạ chạy ra ngoài, sau một ngàn năm lăn lộn, con cháu đời sau đều định cư ở cảng cảng đảo."

"Các đời Lâm thị nhất tộc bọn họ đều tôn sùng đạo pháp, thậm chí còn xuất hiện mấy vị đại sư, bởi vì gia tộc bọn họ một mực bị một vấn đề khó khăn khó khăn khó giải quyết. Mỗi tháng một mười lăm đầu, đều sẽ buồn bực hốt hoảng, hoảng loạn bất an, mỗi năm đó tế tổ., Hoặc trước sau khi thanh minh, người Lâm gia đều sẽ hại một trận bệnh nặng, mặc dù không đến chết, nhưng cũng khổ không thể tả, cầu khắp cầu thầy thuốc pháp sư cũng không cách nào phá giải, vì vậy ngông cuồng muốn tự mình đến điều tra chân tướng."

"Trong thế hệ trước, rốt cuộc có một vị đạo trưởng tên là Lâm Chính Hùng tìm được nguyên nhân, nói là có một vị mẫu tổ Lâm gia chưa hợp táng cùng trượng phu, lại chưa bao giờ được cúng bái qua, thế là hàng năm vào lúc Thanh Minh tế tổ gây khó dễ, nhắc nhở hậu nhân Lâm gia đừng quên nàng!"

"Tuy rằng Lâm Chính Hùng đạo trưởng đã lộ ra chân tướng, nhưng bởi vì oán niệm của mẫu tổ âm linh quá mức cường đại, không lâu sau đó buông tay với tất cả mọi người. Lần này, hậu nhân Lâm gia càng thêm sợ hãi."

"Gia chủ đời này Lâm Trường Thanh đối với đạo pháp, hoàn toàn là một tên ngoại đạo, càng không dám dùng cái này dò xét. Nhưng hắn lại mở ra con đường riêng, thu thập cổ vật khắp nơi, muốn từ đó tìm kiếm manh mối liên quan tới tổ tiên Lâm gia! Một cơ hội ngẫu nhiên!, Từ một tên bán đồ nhị đạo thấy được ảnh mấy tên đạo tặc trộm lấy ra tấm đồng bài kia. Hắn lập tức cảm thấy thu được từ trước đây, có thể là tương tự với đồ vật có liên quan với Lâm gia, vì thế không kịp chờ đợi chạy tới đại lục, mua đồng bài mua được tay."

"Sau khi đồng bài tới tay, tâm bệnh lo sợ bất an lập tức không còn sót lại chút gì. Người này yêu tính như mạng, liền đem đồng bài này đưa cho nhi tử, dặn dò hắn nhất định phải mang theo bên người."

"Nếu tra rõ hướng đi của đồng bài, với bản lĩnh của Long Tuyền sơn trang tự nhiên có thể dễ dàng lấy được đồng bài vào tay! Nhưng hoàng sam đạo trưởng lại nói, âm linh oán niệm quá nặng, chỉ dựa vào đồng bài sợ là vô dụng, phải đem người Lâm gia lừa gạt, tự mình tế điện mới được. Vì vậy, thi triển chút thủ đoạn lừa gạt đem đôi vợ chồng nhỏ dẫn đến trước thạch bi."

"Vốn chuyện này cũng đến nước này là kết thúc." Cá lớn thở dài một tiếng: "Nhưng đầu trọc các ngươi nhìn thấy ở trong thôn kia lại thấy sắc mặt kích động, động tâm với tiểu tức phụ Lâm gia, lại bắt hai người đó chuyển sang thôn sinh. Nói đến cũng lạ, có thể là Lâm gia nhi tử cũng có tính cách trung liệt bất động như vậy., Cô vợ nhỏ kia mắt thấy không thể nào trốn được nữa, thừa dịp tên trọc con kia không phòng bị, đâm đầu vào trên góc tường, lập tức chết đi. Tên trọc kia dứt khoát hoặc làm hoặc làm cho xong, giết chết hai người, làm thành Chuyển Hồn thi."

"Nhưng ai ngờ, tiểu tử Lâm gia đêm đó liền biến thành cương thi, tính cả hồn phách chuyển sinh nhập thể kia cũng bị cắn nuốt mất. Đạo nhân áo vàng chạy tới xem thử, nói là trên người tiểu tử này vốn có chứa linh vật, hiện tại chết tự nhiên sẽ dẫn tới biến cố."

"Hoàng sam đạo nhân lập tức làm phép, đem cương thi cột vào trên cây hòe ở cuối thôn, nói là bảy ngày sau, tự nhiên sẽ tiêu vong. Không qua mấy ngày, ngốc tử kia lại vội vã tìm tới, nói cương thi cũng bất động, nhưng cây hòe cũng đã chết. Cương thi kia trước khi chết, còn khắc lên trên vỏ cây một ít ký hiệu."

"Hoàng sam đạo nhân sau khi xem xong, có người đang tính toán tin tức sinh tử của Lâm gia này, lập tức tính toán một lần, âm thầm nói: "Đây không phải thủ đoạn Trúc Phàm sao? Lão gia hỏa kia không phải đã sớm chết rồi..."

"Nghe hắn nói tới hai chữ Trúc Phàm, trong lòng ta không khỏi mừng thầm, rốt cuộc lần này cũng có cách rồi!" Trong hồi ức của cá lớn mang theo phấn chấn.

quẻ sư số 2.004 thiên hạ đệ nhất thiên hạ.

"Trúc Phàm, Trúc Phàm là ai?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Là sư huynh của ta." Ngoài cửa vang lên một giọng nói.

Ta quay đầu nhìn lại, chính là sơ nhất.

Máu tươi dính trên tám thanh đại hán kiếm trong tay hắn, xem ra người canh giữ ngoài cửa đều bị hắn diệt trừ.

Ban đầu đi đến trước mặt ta giải thích: "Lúc trước gặp ta, sư phó là chưa bao giờ thu đồ đệ, nhưng lại có một lão giả áo đen không biết bởi vì cái gì, đã ở trong mê quan nhiều năm, mặc kệ sư phó nhận hay không nhận hắn đều gọi như vậy, cũng một mực tự cho mình là sư huynh của ta."

"Hai mắt hắn đã mù mất, cũng không có bất kỳ công lực tu vi nào, nhưng lại cực kỳ tinh thông bói toán, bản lĩnh về quẻ tượng của ta đều là hắn dạy. Chỉ là, khi đó ta còn nhỏ, chỉ si mê kiếm thuật, không quá hứng thú với thuật quẻ tượng. Hắn một mực ứng phó chuyện này, bảo ta đọc khẩu quyết Thiên Tượng, dạy ta Lạc Hà đồ trận, ta còn muốn nghĩ hết biện pháp né tránh thôi. Đáng tiếc... Khi ta tỉnh lại, lão nhân gia đã không còn."

"Vậy ngươi có biết ngươi đã bỏ lỡ điều gì không?" Cá lớn có chút tiếc hận nói: "Trúc Phàm, hợp lại chỉ là chữ Tốn, ngươi đã từng nghe nói tới Trương Nhất Hổ."

"Hả?" Vừa mới đại kinh thất sắc nói: "Lẽ nào là sư tổ của Thiên Tướng môn."

"Chính là hắn!" Giang Đại Ngư trọng giọng nói: "Trương Nhất Kỳ Thuật siêu quần, được gọi là đệ nhất nhân sau khi thanh minh, sau khi bãi triều diệt vong, chưa từng có ai đạt tới độ cao như vậy trên tướng thuật! Hơn nữa tuổi của hắn rất lớn, khi ta còn trẻ, hắn chỉ có một nhúm râu dài mà thôi. Thật ra, cặp mắt mù đi của hắn cũng có liên quan tới Long Tuyền sơn trang."

"Thanh Thu sở dĩ có thể thuận lợi tiếp vị, cũng không phải bởi vì hắn là con trai duy nhất của trang chủ, chỉ là vì một câu sấm sét giật mình! Lúc đó lão trang chủ tổng cộng có bốn con trai, hai đệ đệ, dựa theo Long Tuyền di huấn, tất cả Long gia tử tôn đều có quyền được tiếp nhận, ai có thể làm được."

"Mà Thanh Thu vô cùng ngu dốt, bốn tuổi sẽ đi, bảy tuổi mới có thể nói, đừng nói tu vi bản lĩnh, ngay cả khả năng nhận chữ cũng khó khăn. Ngược lại hai ca ca của hắn là Thanh Thiên, Thanh Nguyệt, ai cũng dũng mãnh phi phàm, đệ đệ Thanh Minh càng phi thường thông minh. Lão trang chủ mời hắn tới, cho bốn nhi tử xem một chút, ai có thể tiếp nhận vị trí trang chủ. Trương Nhất Tú liếc nhìn mấy người, vỗ ba cái lên đầu Long Thanh Thu, sau đó xoay người rời đi."

"Lúc ấy tất cả mọi người đều không tin, lão trang chủ cũng nửa tin nửa ngờ. Tuy nhiên nếu Trương đại sư đã nói như vậy, trong lòng của hắn cũng có chút lẩm bẩm, thế là để cho bốn vị trưởng lão chúng ta cùng một giáo tập một cái."

"Đương nhiên, ai cũng không coi trọng Thanh Thu, không ai muốn dạy hắn. Vì vậy dựa theo thứ tự Xuân Hạ Thu Đông, phân lên đầu lão tam."

"Nói cách khác, ngoại trừ tuyệt kỹ do Long gia tổ truyền ra, đa số bản lĩnh của hắn đều là của lão tam giáo. Lúc đó lão tam nhìn hắn ta không có thiên phú gì, căn bản lười quan tâm hắn ta, tùy tiện dạy hai tay cũng để chính hắn ta luyện đi. Thanh Thu khi đó tuy có chút ngu dốt, nhưng lại cực kỳ để tâm đến việc này., Hơn nữa nghị lực càng kinh người, mỗi ngày chỉ ngủ có ba canh giờ, ngoài ra, vẫn tập luyện liên tục. Ba năm qua, hắn không ngờ chỉ dựa vào mấy chiêu đó, nhiều lần kiến công kỳ diệu, thậm chí còn có thể đồng thời giao chiến với hai ca ca hắn mà không rơi xuống hạ phong!"

"Cả nhà trên dưới cực kỳ ngạc nhiên. Lập tức, hắn giống như đột nhiên thay đổi thành người khác, vô luận võ công, âm dương thuật, hay là trận pháp phù chú, tất cả đều lấy tốc độ nhanh chóng biến thành kinh ngạc. Không tới vài năm, trừ lão trang chủ cùng mấy người chúng ta, trên dưới cả nhà đã không còn đối thủ! Trái lại mấy huynh đệ kia, ngược lại bình thường không có gì."

"Đến lúc này, chúng ta mới hoàn toàn tin tưởng vào lời tiên đoán của Trương Nhất Kỳ đại sư."

"Lão trang chủ về sau có việc lại đi tìm hắn, Trương Nhất Kỳ đại sư cũng không biết đi đâu, nhưng lại để lại một phong thư cho trang chủ. Trong thư nói, năm đó hắn chọn ra Long Thanh Thu làm người nối nghiệp tiếp theo, bởi vì quẻ không lừa người, càng không thể khi dễ người. Nhưng một khi Long Thanh Thu tiếp nhiệm, tất nhiên dẫn tới thiên địa sát kiếp, vạn linh đồ thán. Do lời này, hắn cũng tiết lộ thiên cơ, lập tức tự hủy hai mắt, để lão trang chủ cũng đừng tìm hắn nữa."

"Lão trang chủ thổn thức không thôi, từ đây hạ lệnh, toàn bộ trên dưới nhà không ai được làm hại quẻ sư, ai vi phạm giết không tha!"

"Trương Nhất Kỳ đại sư cũng vì vậy mà dùng tên giả Trúc Phàm, đi khắp thiên hạ, sau đó lại thường xuyên lạc đường." Giang Đại Ngư nhìn sơ qua: "Biết vì sao sư phụ ngươi trước đây không nhận đệ tử mà hết lần này tới lần khác thu nhận ngươi? Chính là vì một câu của Trương Nhất Hành."

Nói xong, hắn quay đầu lại nhìn ta: "Năm xưa ngươi chỉ là một đứa trẻ, hoàn toàn giống như những người khác, hoàn toàn không có bất kỳ khác biệt, là ai vạch trần ngươi là chủ nhân của vạn linh chi, người con trai số mệnh? Chính là tên Trúc Phàm này."

"Mà Trúc Phàm căn bản không có truyền nhân, bây giờ thiên hạ còn có người học được mấy chiêu từ chỗ hắn, chỉ có một!" Cá lớn quay đầu lại nhìn sơ một cái: "Chính là ngươi!"

"Vì vậy, từ đó trở đi ta âm thầm tính toán, chỉ cần chuyển tình hình này cho ngươi, sẽ có hy vọng!"

"Mặc dù lúc này tu vi ta đều không có, nhưng bọn hắn làm cho những chiêu trò kia lại giấu không được ta! Đợi đến lúc nhóm Lâm Trường Thanh đi vào thôn chuyển sinh, ta liền âm thầm động tay chân một chút, để thi thể hắn chạy ra ngoài."

"Nếu hắn có thể mời ngươi nhạy cảm sinh tử cho con hắn, khẳng định có chút quan hệ với ngươi, chỉ cần hắn có thể chạy tới trước mặt ngươi, lại chết không minh bạch. Bằng cách làm người của ngươi nhất định sẽ đến đây tìm hiểu đến tột cùng, từ đó phát hiện Vạn Quỷ Triều Tông đại trận này cũng chỉ là vấn đề thời gian. Chỉ là ta không nghĩ tới, ngươi vậy mà gọi cả Cửu... Cửu Lân tới."

Lúc giang đại ngưu nói đến "Cửu", rõ ràng là dừng lại một chút, ta biết hắn có thể nguyên bản muốn nói Cửu U môn chủ. Nhưng chuyện này, còn không muốn để cho mới biết, vừa rồi hắn mượn cớ đem sơ Nhất Lý Mạt Tử mở ra cũng là vì nguyên nhân này.

Vừa nghe đến đó, ta và sơ nhất đều không khỏi kinh ngạc!

"Vậy còn Âm Nhãn thám thủ thì sao?" Gã chau mày hỏi: "Hắn đi đâu rồi? Nếu không có ảnh hắn để lại cho chúng ta, chúng ta cũng không có khả năng một đường truy tung tới nơi này."

"Ồ, ý ngươi là cái gã mặc đạo bào kia à." Giang Đại Ngư lại hít một hơi thuốc nói: "Nó đã sớm chết rồi, ban đêm, Lâm Trường Thanh cũng giống các ngươi, ban đêm vào thôn chuyển sinh. Những người bọn chúng quả thật có chút đạo hạnh, khiến cho hồn phách không dám xâm nhập vào cơ thể, nhưng bọn chúng lại xử sự không thâm sâu., Hoàn toàn không hiểu sự lợi hại trong đó, cũng không nghĩ ra, một cái trận pháp chuyển sinh lớn như vậy, kỳ quái kinh người như thế, làm sao có thể do mấy người bình thường thao túng? Lúc này liền động thủ, sau đó đều bị Huyết Lý Thanh giết chết, thi thể bị ném qua dưới cây cầu độc mộc."

"Những hình ảnh bằng hữu kia là sao vậy?" Ta tò mò hỏi thăm.

"Đều do ta phát!" Cá lớn nói: "Lúc nó đi ngang qua pháp trận, quả thực có soi một ít hình nhắn, thế nhưng trình độ của nó vốn không nhìn ra bí mật của đại trận. Hơn nữa, nhóm người bọn họ chỉ tìm được ba ba cái sừng đá trên con đường của Lâm Tuấn Kiệt mà thôi, còn lại đều là những người mà ta mượn danh tuần tra quay lại, sau đó phát gián điệp của nó ra ngoài."

Trước đây chúng ta còn có chút kỳ quái, âm nhãn dò xét hình ảnh đã phát ra nhưng vì sao không có để lại một chữ rưỡi, thì ra, hắn đã sớm chết rồi. Chân chính phát ra ảnh để lại nhiều đầu mối chính là giang đại cá!

Trách không được chúng ta vừa vào thôn, đã được an bài đến phòng ba tên trộm mộ tặc kia. Trách không được lúc hắn nói chuyện với tên ngốc kia, cố ý lộ ra sơ hở, ngay cả Vĩnh Linh Giới của ta cũng biết. Hóa ra là giang cá lớn một mực dẫn chúng ta đến nơi đây, đồng thời liên tục để chúng ta tra ra đủ loại chân tướng.

Vừa nghe đến đó, hắn nhìn nhìn con cá lớn trong sông, có chút kỳ quái hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ? Coi như chúng ta đã biết được Thu Phong trảm sắp sửa khởi động Vạn Quỷ Triều đại trận, có thể cho hai chúng ta thực lực, căn bản không phải là đối thủ của hắn! Vậy làm sao ngăn cản hắn lại đây?"

Cá lớn hút thuốc, liếc mắt nhìn bọn ta nói: "Có hai lựa chọn, các ngươi tự chọn đi."

Chương thứ hai nghìn hai lẻ chín, một bước sinh tử.

"Lựa chọn gì?" Ta và sơ nhất đều đồng thanh hỏi.

"Lựa chọn đầu tiên, hiện tại các ngươi quay trở lại, đánh chết đạo nhân áo vàng, lại hủy diệt những người chuyển sinh này cùng tượng đất trong thôn kia. Cứ như vậy, đại trận tạm thời khởi động không được, có thể tranh thủ chút thời gian, tìm thêm chút cao thủ hỗ trợ." Cá lớn trả lời.

Ban đầu hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Đúng là có thể tranh thủ được chút thời gian, nhưng bởi vậy bọn họ sẽ biết kế hoạch đã bại lộ, đồng thời cũng triệu tập càng nhiều cao thủ chạy tới, vậy cũng tương đương với quyết chiến với Long Tuyền sơn trang trước! Hơn nữa còn ở trong tòa đại trận này, thật sự khó có phần thắng! Tổn thất cũng nhất định vô cùng thảm trọng."

"Còn nữa." Ta có chút lo lắng bổ sung: "Hiện tại Thu Phong Trảm đã có hoài nghi đối với ngươi, nếu hắn biết được phá hủy kế hoạch này chính là ngươi, vậy..."

"Không cần lo lắng cho ta, ta đã sống một đống tuổi như vậy rồi, tuy chết cũng không tiếc. Nhưng một khi đại trận khởi động, đó chẳng khác nào thiên địa sát kiếp, ta có thể thờ ơ được sao?"

"Không được!" Ta kiên định lắc đầu: "Lựa chọn thứ hai thì sao?"

Giang lớn lại đựng một túi khói nói: "Lựa chọn thứ hai rất đơn giản, chính là chúng ta giết vào! Lấy thực lực hai người các ngươi bây giờ, tuy còn xa xa mới đối phó được Thu Phong trảm, nhưng muốn chém giết mấy cao thủ Ẩn Sát đường cũng không khó. Hơn nữa bọn hắn đều chia ra trong các tầng, không hợp tác bao vây. Sau khi hủy diệt từng tầng bức tượng, đại trận cũng sẽ đình trệ, muốn khởi động thời gian chuẩn bị cũng sẽ càng dài."

"Sau đó, chúng ta có đủ thời gian, đem mười hai trận cước bên ngoài trận tiêu trừ nhất nhất. Thu Phong trảm dù lợi hại, cũng không có khả năng đồng thời thủ được mỗi trận tuyến. Chỉ là, làm như vậy nguy hiểm thật lớn! Tuy nói lúc này hắn đang ở tầng chín trung tâm, nhưng không ai biết hắn có giết ra ngoài giữa đường hay không, chỉ cần bị hắn đụng vào, đó là khả năng tuyệt đối không còn sống."

Cá lớn lớn nói không sai, nếu thật sự đụng phải Thu Phong Trảm, chúng ta ngay cả nửa phần thắng cũng không có!

Đây thật đúng là hai lựa chọn khó khăn!

Sau khi con cá lớn nói xong, không hề nói nữa, cứ như vậy một ngụm hút một ngụm tiếp một ngụm khói.

Mới đầu nhíu mày suy nghĩ một hồi nói: "Cửu Lân, chúng ta tách ra làm việc đi!"

"Phân đường? Chia ra sao?" Ta có chút không hiểu hỏi.

"Ngươi quay đầu diệt trừ đạo nhân áo vàng, sau đó liên lạc với Trương gia Giang Bắc, để bọn họ lập tức triệu tập rất nhiều cao thủ đến đây, còn có..."

"Vậy còn ngươi?"

"Ta đi vào xem, có thể diệt trừ mấy tên."

"Không được!" Ta cao giọng ngăn cản: "Để ngươi tự giết vào, vậy có khác gì đi tìm đường chết?"

"Các ngươi phải nhanh chóng đưa ra lựa chọn, nếu không đợi người bên trong phát hiện, đừng nói phá hư đại trận, cho dù muốn chạy trốn cũng đã muộn!"Cá lớn nhắc nhở, sau đó đi ra ngoài, vừa nói: "Ta đi ra xem trước, các ngươi mau chóng quyết định đi."

Ta nhìn thoáng qua một cái, cắn răng tàn nhẫn nói: "Vậy thì giết vào đi! Dù sao sớm muộn gì chúng ta cũng phải diệt trừ Long Tuyền sơn trang, hiện tại giết một tên, ngày sau sẽ bớt đi một tên."

Sơ Nhất cả kinh nói: "Vạn nhất đụng phải Thu Phong Trảm..."

"Cho dù bây giờ không thể đụng tới, sớm muộn gì cũng khó tránh khỏi! Nếu hắn hiểu được tầng huyền cơ đó, đạt đến thần cấp vô thượng, có thể càng khó đối phó! Hơn nữa, một khi đại trận này khởi động, một khi..., Lại nên hại chết bao nhiêu người? Ông và các vị tiền bối của ta và các vị tiền bối tại sao phải thề sống chết thủ hộ ta, chỉ là vì bảo hộ huyết mạch Trương gia sao? Chỉ vì Trương Cửu Lân ta sao? Nếu như ta chỉ lo tính mạng bản thân, ngồi nhìn mặc kệ, mắt thấy ngàn vạn sinh linh vô tội chết thảm, cho dù còn sống, cũng sẽ hối hận cả đời."

"Cửu Lân..." Ban đầu còn muốn ngăn cản ta.

Ta còn chưa kịp đợi hắn nói, trực tiếp khoát tay: "Ngươi có biết không, ta là chủ của vạn linh, là con trai của vận mệnh, còn có sứ mệnh quan trọng hơn phải hoàn thành. Nhưng bây giờ ngay cả tai họa ở ngay trước mắt cũng không dám đứng ra, mắt thấy bi kịch thảm như vậy sắp phát sinh, lại lựa chọn xoay người bỏ chạy, sứ mệnh này của ta hoàn thành còn có ý nghĩa gì đâu! Lại còn tính là chủ nhân của Vạn Linh chó gì nữa?"

" mùng một, ta đã quyết định, tiến vào địa cung, hủy trận pháp, mặc dù thật sự bị Thu Phong chém giết, ta cũng chết mà không hối tiếc! Ta nghĩ cho dù gia gia và các vị lão tiền bối có ở đây cũng nhất định sẽ ủng hộ ta."

Mới mở miệng, nuốt trở lại lời nói ban đầu, lập tức tựa như không nhận ra ta, một lần nữa nhìn ta, dị thường kiên định gật gật đầu: "Được! Đó là sống hay chết, ta đều đi cùng ngươi một lần."

Hai chúng ta xoay người đi ra ngoài cửa, cá lớn vẫn ngồi ở đó hút thuốc.

Nghe thấy tiếng bước chân, hắn không quay đầu lại mà hỏi: "Quyết định?"

"Vâng!" Ta gật đầu.

"Được!" Cá lớn gõ túi khói đứng dậy, nhưng cũng không hỏi ta đến cùng đã quyết định cái gì, trực tiếp vác hai tay lên hướng về miếu nhỏ mà đi.

Ngốc Tử cùng thủ hạ của hắn, tất cả đều thân đầu dị xử.

Hắc y nhân vốn đang đứng canh ở trước cửa cũng đã ngã trong vũng máu.

Miếu nhỏ trên đỉnh núi vẫn tụ tập rất nhiều "Thôn dân".

Các thôn dân bên ngoài hồng tuyến không hề hay biết, giống như hoa mầu không nhúc nhích, thôn dân bên trong hồng tuyến mặc dù khôi phục thần thức, nhưng linh hồn bọn họ đã sớm bị dọa đến choáng váng, cũng không nhúc nhích đứng ngây ngốc nhìn, khác biệt duy nhất giữa những thôn dân giống như cương thi kia là trên mặt hiện ra một tia mê mang, nhưng ngay cả một tia kinh sợ cùng hoảng loạn đều nhìn không thấy —— bọn họ sớm đã tập mãi thành thói quen, triệt để chết lặng rồi.

Theo ý nghĩa căn bản mà nói, bọn họ đã sớm không còn là người!

Theo bậc thang, đi đến trước miếu nhỏ, giang lớn nhặt lên một tấm chiêng đồng nhỏ.

Leng keng leng keng!

Nghe thấy tiếng chiêng đồng vang lên, "Cương thi" ngoài đường tơ hồng lục tục ngo ngoe đi về phía trước.

Giang Đại Ngư ném đồng la ra, xoay người nói với ta: "Bên trong cái "Thu thuế" kia chính là trông coi Thất Thốn Phật ở tầng thứ nhất trong lòng đất, sở trường của nó chính là thuật di hồn trừ phách. Cũng không khác gì với Ô Tô Lý Giang chứng kiến Lương Minh Lợi, ngay cả hồn phách của hắn cũng không ở trên người, giấu ở trong búp bê vải kia."

Ta và Sơ gật đầu một cái, đi theo phía sau đám người, chậm rãi đi vào.

Không gian trong miếu nhỏ không lớn, ánh sáng bên trong vô cùng mờ nhạt.

Ở phía trước bày một cái bàn gỗ rách nát, phía sau tượng thần đã sớm sụp đổ, căn bản không nhìn ra đó là thứ gì.

Hai bên bàn thờ đều có một con cóc đá cao nửa mét, trên ghế trúc chính giữa nằm ngửa một tiểu hài tử, mặc tăng bào rộng lớn, mang theo một bộ mặt nạ hài đồng cười ha hả. Lúc này nó đang cầm một cái ấm trà lớn, không ngừng uống một ngụm, hai chân nhỏ vẫn còn đang nhàn nhã đung đưa.

Thấy đám người đi tới, hắn buông ấm trà nhảy xuống ghế trúc, lấy ra một con dao găm nhỏ hơi mờ.

Những "Thôn dân" này cũng đã tới rất nhiều lần, lưu trình rất quen thuộc " nộp thuế".

Người đầu tiên đi đến trước người hắn, rất thành kính quỳ xuống!

Đứa bé vỗ lên đầu người nọ một cái, sau đó tiện tay kéo một cái, một linh hồn bị hắn lôi ra ngoài.

Khác với bình thường chính là, linh hồn này cũng không phải một cái, mà giống như trẻ con liền thể, còn có một cái áp trên lưng.

Kỳ thực, đạo linh hồn vô thức phía sau mới là chân hồn của cỗ thân thể này, mà hắn chính là muốn cắt bỏ bộ linh hồn kia, biến thành nguồn suối động lực để thôi động đại trận.

Những thôn dân tự cho là đã đạt được vĩnh sinh này chỉ là công cụ bọn họ nuôi dưỡng linh hồn mà thôi!

(D: hoan nghênh mọi người chú ý đến tên hiệu công công của lão Cửu: Đạo môn lão Cửu, hôm nay công công cộng sẽ thay đổi câu chuyện liên quan đến Hàn lão Lục, đề cập đến sự tình phức tạp, tuyệt đối không thể bỏ qua! Sau này cũng sẽ đẩy kịch của thương nhân lên hiệu công cộng đầu tiên.)

Công văn số hai nghìn mốt, bảy tấc...

Thất Thốn phật tay chân nhanh nhẹn vung lên tiểu đao thuận thế một vòng, linh hồn dán phía sau đã bị hắn hoàn hảo không chút tổn hại cắt xuống.

Thời cổ có đầu hạt giống Giải Ngưu, kỹ nghệ nhập đao phân cốt cách kinh người, nhưng gia hỏa này dĩ nhiên đem tay nghề cắt chém linh hồn luyện tập kinh người như thế, thật sự là không dám tưởng tượng, đến cùng có bao nhiêu người chết trong tay hắn!

Linh hồn bị cắt xuống phảng phất đột nhiên "sống" lại, ra sức giãy giụa, muốn thoát khỏi trong tay hắn.

Nó chưa kịp uốn éo vài cái đã bị ném vào trong miệng Thạch Cáp Mô.

Con cóc kia khép miệng lại, trực tiếp nuốt linh hồn xuống, quanh thân tản ra một đạo bạch quang, sau đó lại mở ra miệng rộng tham lam chờ đợi.

Rất nhanh, từng linh hồn lần lượt bị cắt ngọt rồi lần lượt đút cho Thạch Cáp Mô, xếp trước người ta và sơ kỳ chỉ có ba bốn người mà thôi.

Ban đầu hơi quay đầu lại, liếc mắt ra hiệu với ta một cái, âm thầm nhắc nhở ta: Nhất định phải chú ý chuôi đao trong tay hắn!

Ba, hai... đến lượt sơ nhất.

Hắn cũng giả bộ dáng vô thần chất phác, chậm rãi đi đến phụ cận, quỳ thẳng tắp xuống.

"A?" Thất Thốn Phật phảng phất cũng phát hiện ra người trước mắt này giống như có cái gì không đúng, đột nhiên sững sờ.

"Còn không ra tay!" Sơ quát to một tiếng, bỗng nhiên hai cánh tay duỗi ra, gắt gao ôm lấy Thất Thốn Phật.

Ta giơ tay lên, châm vô hình bay ra ngoài, ngay sau đó một mũi tên đã lao vút ra.

Thất Thốn phật bị khóa chặt thân thể mới nhất, ngay cả hai cánh tay đều không thể động đậy chút nào, mắt thấy Vô Hình Châm bay tới, đột nhiên phát ra một tiếng hét lớn!

Đó là một giọng nói kỳ dị chí cực, căn bản không phải bằng lỗ tai nghe thấy, mà là linh hồn của ngươi thiết nhận được.

Đó là tiếng hò hét chân chính đến từ linh hồn!

Vèo! Mặt nạ của hắn bay ra ngoài, đâm vào Vô Hình Châm.

Mặt nạ nát bấy, cây châm vô hình cũng bị rơi sang một bên.

Phốc toàn bộ!

Cùng lúc đó, tất cả thôn dân trong phòng kia đều ngã sấp xuống đất, từng người linh hồn xuất khiếu, gắt gao nắm lấy linh hồn của ta!

Tình hình lúc này vô cùng quái dị, linh hồn của mười đứa trẻ liền thể, gắt gao cuốn lấy ta, đang tính kéo linh hồn của ta từ trong thân thể ra ngoài.

"Phá!" Ta quát lớn một tiếng, ném ra một tấm Trảm Hồn Phù.

Hồn phách bốn phía xung quanh lập tức bị nghiền nát biến mất, đồng thời ném ra linh phù, ta nhảy dựng lên, "xoạt" một tiếng, dứt khoát chém đầu bảy tấc Phật xuống.

"Nhanh! Bố con." Sơ Nhất cao giọng nhắc nhở.

Mặc dù đầu của Thất Thốn Phật bị ta chặt đứt, nhưng đây chỉ là con rối thể xác mà thôi, lúc đầu không dám khinh thường chút nào, nhưng vẫn gắt gao ấn hai tay hắn, tuyệt đối không thể để thanh cắt hồn đao này lại rơi vào trong tay hắn.

Thứ đó không giống đao kiếm bình thường, một khi linh hồn bị tổn hại thì không phải trò đùa!

Mặc dù so với người bình thường, linh hồn lực hai chúng ta cực kỳ cường đại, nhưng dù sao cũng không phải là Vô Thượng Thần Cấp, đối với âm vật có thể tổn thương đến hồn phách vẫn cực kỳ kiêng kị! Giống như lần trước, sau khi trúng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, cơ hồ không có bất kỳ lực phản kháng nào.

Tuy uy lực thanh cắt hồn đao này còn xa mới bằng, nhưng chúng ta cũng không dám khinh thường chút nào!

Ta phi thân đến sau lưng, chộp lấy con búp bê vải lẳng lặng bị một tử cụ lúc đầu treo ở trên lưng Thất Thốn Phật, hai tay kéo một cái, soạt một tiếng, đứa bé kia vỡ nát ra, phun ra một cỗ khói đen.

Ngay sau đó, lại một đạo linh phù bay ra.

Ầm!

Khói khí tiêu tan.

Mảnh vải vỡ, sợi bông bay đầy trời.

Thân thể Thất Thốn Phật cũng cúi xuống, mới đầu tranh thủ thời gian đem Đoạn Hồn đao cướp ở trong tay.

Hắn lau vết máu đầy mặt, có chút không dám tin nói: "Tên gia hoả này... cứ như vậy mà chết sao?"

Ta cũng có chút kỳ quái, hắn chính là một trong những thành viên quan trọng nhất của Long Tuyền sơn trang - Ẩn Sát đường, Thu Phong chém mở Vạn Quỷ triều đại trận, tổng cộng chỉ mang theo chín người bảo vệ.

Theo lý thuyết, mỗi cái đều phải cực kỳ khó đối phó mới đúng.

Huyết Lý Thanh chúng ta vừa chém giết chính là như vậy, chỉ dựa vào một đao thuật, cũng có thể không rơi vào thế hạ phong dưới sự liên thủ công kích của ta và mới nhất, hơn nữa hắn khẳng định còn có đòn sát thủ lợi hại hơn chưa dùng tới. Nếu không phải hai chúng ta đồng thời phối hợp chặt chẽ, dùng "Lạc Yến Quy Sào" làm yểm hộ, để lúc đầu thừa cơ thả ra Đoạt Mệnh Hồn Kiếm, khẳng định còn phải phí một phen công phu!

Hơn nữa, giang đại ngưu cũng nói, trong máu cùng áo vàng đạo nhân là một cặp tổ hợp chiến đấu, hắn cố ý đem đạo nhân áo vàng đào đi, lúc này mới cho chúng ta một cơ hội tốc chiến tốc thắng.

Nhưng vị Thất Thốn Phật này, cũng chết quá dễ dàng đi?

Cho dù cá lớn sông trước đó nói cho chúng ta chỗ yếu hại của hắn, nhưng cũng không đến mức không chịu nổi một kích như thế.

Nếu như hắn chỉ có hai con cái như vậy, đừng nói là thành viên Ẩn Sát đường, ngay cả cung phụng nhất đẳng cũng không bằng chứ?

Ta và Sơ Nhất đều có chút không dám tin tưởng, nhưng sự thật đã bày ngay trước mắt!

Thi thể Thất Thốn Phật dĩ nhiên bị nghiền nát, còn có Tị Hồn, con búp bê vải cũng bị ta làm nổ, cái này hẳn là không có khả năng bất tử.

Hai chúng ta vẫn như cũ có chút không yên lòng, rất sợ thằng cha này nương nhờ khói đen vừa rồi, ký thân vào thi thể nào đó, lại tỉ mỉ kiểm tra một phen, cũng không phát hiện được tung tích gì.

"Xem ra hắn đã chết rồi." Mới vừa nói: "Thu Phong Trảm có thể tự cao tu vi cường hãn, căn bản là không thèm mang theo cao thủ gì. Cái gọi là Thủ Hộ giả kia, khả năng đều giống như Hoàng sam đạo nhân, không quá am hiểu chiến đấu, chỉ là mượn một loại sở trường của bọn họ mà thôi. Ví dụ như hoàng sam đạo nhân am hiểu bói toán và trận pháp, mà vị này bảy tấc phật chính là am hiểu cắt linh hồn, dẫn hắn tới cũng chỉ là muốn tiện lợi mà thôi."

"Ừm." Ta gật đầu, cũng cảm thấy lời nói lúc đầu rất có đạo lý.

Quan sát bốn phía một hồi, rất nhanh đã phát hiện một cái ngã rẽ dưới nửa tượng đất.

Xem ra đây chính là thông đạo nối thẳng đến mắt trận dưới đất.

Vừa mới rút trường kiếm ra, ta nắm chặt song đao, đi xuống.

Nhưng mới đi được vài bước, bả vai của ta đã thẳng tới mặt đất, ta đột nhiên đứng lại.

"Sao vậy?" Sơ Nhất có chút kỳ quái hỏi.

"Tên vừa nãy có phải đã bỏ linh hồn của hắn vào trong con cóc bên trái không?"

"Đúng." Ban đầu nghi hoặc hỏi: "Vậy tại sao... Ngươi nói là con cóc bên phải có vấn đề!"

"Ngươi không cảm thấy sao?" Ta rất là kỳ quái nói: "Tác dụng của Thạch Cáp Mô này chính là thôn phệ linh hồn, cung cấp âm khí cho trận pháp. Nhưng một người là đủ rồi, vì sao mỗi trái một phải mỗi người phải lấy một người chứ? Chẳng lẽ là để đối thỏa đáng."

"Đúng thế!" Sơ Nhất cũng đột nhiên bừng tỉnh.

Ta xoay người đi tới, thẳng đến con cóc phía bên phải.

Vèo!

Vừa muốn tới gần, một đạo hắc quang bỗng nhiên từ trong miệng con cóc bay ra.

Ta vội vàng vung đao tránh né, coong một tiếng, đâm vào trên đao phát ra một tiếng vang.

Lập tức đẩy lui ta bảy tám bước.

Lại xem xét thì đó là một chuỗi phật châu.

Phật châu kia nổ bắn ra hắc quang, ở giữa không trung dạo qua một vòng, lại chui vào trong miệng Thạch Cáp Mô.

"A Di Đà Phật!" Bên trong đột nhiên truyền ra một tiếng Phật hiệu non nớt.

Ta và Sơ Nhất không khỏi đồng thời sửng sốt, thì ra Phật giấu chân chính ở chỗ này!

Chương thứ hai nghìn hai một công tâm kế.

"Trương gia tiểu nhi, ngươi ngược lại rất thông minh, lại còn có thể đoán ra chỗ ẩn thân của lão nạp!" Trong cóc đá truyền ra thanh âm ồm ồm, nghe tựa như một tiểu hài vừa mới cai sữa.

"Bớt nói nhảm, cút ra đây cho ta!" Ta hô to.

"Ha ha..." Thanh âm bên trong cười lạnh: "Ai cũng nói gần đây bản lĩnh ngươi tăng vọt, ngay cả Long Bích dã cũng chết trong tay ngươi, cũng không biết có phải thật hay không? Tuy nhiên, giọng điệu ngươi ngược lại rất ngông cuồng, còn để cho ta chịu chết? Cho dù ta đứng trước mặt ngươi, ngươi có thể làm gì được ta?"

Nói xong, lưu quang lóe lên, từ trong cóc đá nhảy ra một hình người nhỏ cao khoảng một thước, hoặc cũng có thể nói là một đứa bé vải.

Không giống búp bê vải bình thường thấy chính là, tạo hình đứa nhỏ này lại là tiểu hòa thượng.

Nha hồng môi trắng, mặt mũi tươi cười, khoác áo cà sa thêu tơ vàng, hai tay chắp sau lưng, trên cổ đeo một chuỗi phật châu đen.

Đứa bé kia chế tác giống như đúc, ngũ quan mặt mũi không khác gì người thật, tuấn tú vui vẻ, khí độ bất phàm, nếu đặt ở trên chợ bán khẳng định sẽ rất được hoan nghênh.

Bất quá, đứa bé này có thể nói tiếng người, hơn nữa còn đứng trong một vũng máu tàn thi, cũng có chút dọa người rồi!

Nếu là người bình thường nhìn thấy một phen cảnh tượng này, nhất định bị hù không nhẹ, nhưng đối với ta lúc này mà nói, lại là không có gì phải sợ. Trong lòng ta cũng rất rõ ràng, đây cũng không phải là con búp bê vải thành tinh, chỉ là tên kia mượn Chuyển Hồn thuật chơi một bộ trò quỷ diễn mà thôi!

Xem ra bình thường hắn lấy hình tượng này nhìn người, mới có được biệt danh Thất Thốn phật này.

Nói cách khác, tiểu hòa thượng vải vóc xuất hiện trước mắt chúng ta lúc này mới thật sự là Thất Thốn Phật. Mà vừa rồi tiểu hài nhi đeo mặt nạ cõng con búp bê, chỉ là thế thân mà thôi!

Vừa thấy Thất Thốn phật hiện thân, mới đầu theo thói quen bước về phía trước một bước chắn trước người ta.

"Ui, đây không phải đạo sĩ lạc đường nhìn sao?" Thất Thốn phật mỉm cười nói: "Nếu ngươi một mực trốn trong đạo quán không đi ra ngoài, ta thật đúng là không có biện pháp nào làm gì ngươi, nhưng ngươi nếu đã chạy đến nơi đây chịu chết, vậy không trách lão nạp được."

"Đừng giả thần giả quỷ với ta!" Mới quát một tiếng, lập tức tháo xuống một tấm gương đồng xanh từ bên hông, hai ngón tay vuốt một cái, xung quanh gương đồng sáng lên tám đạo quẻ màu vàng lập lòe.

Bốp!

Một vệt kim quang bắn ra, quét vào trên người Thất Thốn Phật.

Thất Thốn phật chưa động đậy, mặc cho kim quang quét tới, vẫn như cũ chắp tay sau lưng cười ha ha nói: "Kim quang kính này của ngươi nếu đối phó quỷ quái yêu ma còn có chút tác dụng, tiếc rằng lão nạp là phật!"

Lời còn chưa dứt, kim quang chiếu xạ trên người gã xoẹt một tiếng phản xạ trở về.

Ban đầu không kịp đề phòng, thân thể không khỏi nhoáng lên một cái, liên tục lùi lại mấy bước.

"Hừ, tiểu nhi vô tri." Phật Thất Thốn khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Bên ngoài bốn đường đám ngu xuẩn kia một mực đồn đãi, danh động bát phương các ngươi thế nào, ta thấy cũng chỉ như thế mà thôi! Nếu không phải năm đó, mấy vị Thái thượng trưởng lão đều đang bế quan, người của Ẩn Sát đường cũng không ở trong tổng bộ, nào có thể để cho các ngươi càn rỡ như thế."

"Trong lúc vội vàng, chỉ cần một tên Long Bích Dã đã có thể trọng thương Trương Diệu Dương, nhưng mấy con mèo chó săn các ngươi vẫn còn nhận nhau, trước khi chúng ta hồi viện đã chạy thoát được một chút tinh quang."

"Bất quá, nếu đã chạy thoát, vậy thì thành thành thật thật trốn trong cống rãnh, cả đời đừng đi ra nha! Lại còn dám nhiều lần chịu chết."

"Lão lừa mày trắng làm sao mà chết, chuột thối chết như thế nào?"

"Đương nhiên không biết lượng sức, chỉ xứng đáng!"

"Hôm nay đến lượt hai người các ngươi!"

"Ngươi!" Ban đầu nghe vậy, mày kiếm dựng lên, lôi ra tám mặt đại hán kiếm muốn nhảy qua, đem thằng nhãi kia hết thảy hai nửa.

Ta vội vàng kéo hắn lại.

Ban đầu có chút khó hiểu quay đầu lại nhìn ta, trong mắt lóe lên vài tia quang mang quái dị.

Nếu lúc bình thường, có người dám nhục mạ Bạch Mi thiền sư và Thử tiền bối như vậy, ta khẳng định đã sớm nổi giận đùng đùng giết qua rồi, hiện tại những lời này ngay cả một lời cũng nghe không nổi nữa, làm sao ta còn có thể ngăn cản hắn?

Hơn nữa, giờ chúng ta đến đây làm gì?

Chính là muốn vào phá mắt trận, cho dù tên này khách khí khí đầy mặt cười, cũng tuyệt sẽ không buông tha hắn. Không sóng vai giết địch còn chưa tính, vì sao còn phải ngăn cản chứ?

Nhưng hiện tại ta cũng không có thời gian giải thích với sơ nhất, âm thầm dùng sức bóp hắn một cái, ra hiệu hắn bình tĩnh một chút, bình tĩnh nói: "Được rồi, để hắn cậy nói nhanh chút, thì thế nào? Dù sao hắn cũng không có bao nhiêu thời gian, không đáng liều mạng với người sắp chết."

"Hả?" Thất Thốn Phật hơi sửng sốt, lập tức cười ha hả nói: "Con cháu Trương gia các ngươi đã uống nhầm thuốc sao? Sao đời sau lại điên cuồng hơn thế hệ trước? Còn nói cái gì ta là kẻ sắp chết, không có bao nhiêu thời gian, hay là quan tâm tới mình trước đi."

"Các ngươi đã có thể tìm tới đây, nhất định biết đây là chỗ nào! Vạn Quỷ Triều đại trận sắp khởi động, ngoại trừ mắt trận ở trung tâm, trong phạm vi ngàn dặm tận hóa bạch cốt. Ta xem các ngươi nên xuất ra bản chất Quy Tôn Tử, nhanh chóng trốn đi! Lão nạp lòng từ bi, liền buông tha ngươi lần này! Bất quá có thể chạy ra ngoài hay không phải xem bản lãnh của ngươi rồi."

"Ngươi nói không sai." Ta gật đầu nói: "Đúng là chúng ta đã nhận được tin tức, các ngươi ở chỗ này bày một tòa Vạn Quỷ Triều đại trận cùng hung cực ác, hơn nữa chủ trì đại trận thực lực gần bằng Thái Thượng trưởng lão Thu Phong của Long Thanh Thu. Trừ ngươi ra., Chỗ sâu dưới đất này còn có sáu đại cao thủ. Nhưng ngươi không nghĩ tới sao, nếu chúng ta đã biết được nhiều tin tức như vậy, tại sao còn dám một mình xâm nhập? Chẳng lẽ thật sự là tới chịu chết hay sao?"

Thất Thốn phật vừa nghe, không khỏi sờ sờ đầu, hai con mắt đen bóng cũng bắt đầu chuyển động không ngừng.

Ta khẽ mỉm cười nói: "Còn nữa, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Ngươi thân là thành viên Ẩn Sát đường, một trong những đòn sát thủ bí mật của Long Tuyền sơn trang, có liên quan đến nội tình của ngươi, chỉ sợ trong toàn bộ Long Tuyền sơn trang đều là cơ mật cấp cao, người biết rất ít. Mà ngươi cho tới bây giờ chưa chính diện giao phong với chúng ta, vậy chúng ta làm sao biết được, vừa rồi cái thể xác đeo mặt nạ kia cũng không phải bản thể của ngươi, vừa tới đã ra tay hạ thủ với búp bê vải vóc kia chứ?"

Nghe đến đó, Thất Thốn Phật càng thêm kinh ngạc!

"Ngươi nói là, Hạ lão ta..."

"Ngươi đừng nhúng tay vào!" Ta cười nhạt một tiếng: "Dù sao ngươi đã không thể trốn được, vậy chờ chết đi! Chẳng phải ngươi trông coi tầng thứ nhất dưới đất sao? Trong chốc lát nữa ta sẽ là người đầu tiên đưa ngươi đi chết, ta thật muốn nhìn xem, pháp trận Bất Động Minh Vương của ngươi, rốt cuộc ngươi có thể kháng cự được bao lâu."

Vừa nghe mấy chữ "Bất Động Minh Vương", trong mắt búp bê vải bố ẩn thân thất tấc phật nhất thời hiện ra vài phần hoảng loạn.

Không sai!

Quả nhiên được ta đoán trúng!

Gia hỏa này sau khi thấy chúng ta phát hiện ra chỗ ẩn nấp của hắn, liền chủ động hiện thân, sáng loáng đứng ở trước mặt chúng ta, hơn nữa còn một mực dùng ngôn ngữ kích thích chúng ta phát động công kích về phía hắn, chỗ dựa là nhờ vào Bất Động Minh Vương pháp trận!

(D: Thương nhân Âm gian Hàn lão lục bên ngoài đã cập nhật, cuộc chiến ở Côn Luân sơn diễn ra cực kỳ kịch liệt! Mọi người chú ý đến tín hiệu nhỏ của công chúng ta: Đạo Môn lão Cửu, có thể nhìn thấy.)

Chương thứ hai ngàn hai, Minh Vương đấu với Minh Vương!

Bất Động Minh Vương đúng là kỳ trận tuyệt thế, trên đời này đừng nói là biết sử dụng, ngay cả số người nghe tên cũng không nhiều. Song vừa vặn, ta chính là một trong số đó!

Ta còn nói không biết rõ trận pháp này, thậm chí còn ở phân hội trường tây An và trên sa mạc lân, trước sau đã sử dụng hai lần.

Cá lớn từng nói, tên gia hỏa tên gọi Thất Thốn Phật này am hiểu cái gì? Di hồn đoạt phách!

Tại lúc ta và sơ nhất đột nhiên ra tay với hắn, linh hồn của mười mấy thôn dân kia hắn cũng từng phát động công kích hai người bọn ta.

Mặc dù lúc ấy không có hiệu quả, nhưng có thể hắn trường kỳ khống chế linh hồn kinh nghiệm, tuyệt đối không có khả năng một kích tất sát, hơn nữa tiếp tục chiến đấu, lấy một địch hai cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi gì. Vì vậy hắn trốn đi, nhất định là đang chờ chúng ta tiến vào lòng đất, đối chiến với cao thủ thứ hai, lại từ sau lưng đột nhiên phát động tập kích.

Nhưng hắn thật không ngờ, bị ta nhìn thấu cái cóc buông bỏ kia mới là chỗ ẩn thân chân chính của hắn.

Mắt thấy hai chúng ta sẽ phát động công kích với hắn, lúc này hắn mới đi ra ngoài. Cùng lúc đó, lấy bản thân hắn làm mắt trận, bày ra một tòa pháp trận Bất Động Minh Vương.

Ngay sau đó, không ngừng dùng ngôn ngữ kích thích chúng ta hành động đối với hắn, dẫn tới pháp trận phản phệ, để hai chúng ta tự ăn quả này!

Pháp trận Bất Động Minh Vương là ghi chép ở Âm Phù Kinh, sơ nhất không biết, cho nên không nhịn được một chút liền mắc mưu!

Tuy nhiên, điều này vốn cũng chỉ là suy đoán của ta mà thôi.

Vừa rồi bị doạ và lừa gạt một phen, lập tức khiến hắn lộ ra sơ sót!

Nhưng điều này cũng không thể nói rõ hắn quá mức ngu xuẩn, mà là giang đại ngưu đã tiết lộ tin tức cho chúng ta trước thời hạn quá quan trọng.

Thất Thốn phật am hiểu chính là Di Hồn thuật, chân thân giấu ở trong búp bê vải. Trừ hắn, phía dưới còn có sáu cao thủ Ẩn Sát đường.

Người có thể biết những tin tức này, trừ giang đại cá cũng tuyệt không có lựa chọn thứ hai!

Ta cố ý nói ra những thứ này, chính là làm cho tinh thần của hắn rối loạn.

Thử nghĩ xem, ngay cả Thái Thượng trưởng lão, giang đại cá đều phản bội Long Tuyền sơn trang, chúng ta nhất định đã chuẩn bị đầy đủ trước!

Nhưng thật ra, trước khi tới đây bọn ta nào có chuẩn bị gì, nào có lực lượng phụ viện nào chứ...

"Không phải ngươi thích trốn ở trên người búp bê vải sao? Được lắm, ta liền thực sự thỏa mãn nguyện vọng của ngươi phong ngươi vào bên trong." Nói xong, ta móc phù chú ra, vừa bày trận xung quanh thân vừa nói: "Bất Động Minh Vương đúng hay không? Được lắm, lần này ta làm cho ngươi triệt để không động đậy được."

Bố trí xong bát quái, bố tứ cực, bố xong tứ cực, lại bày ra Cửu Cung.

Sắc mặt Thất Thốn phật càng ngày càng khó coi, mắt thấy mật trận sắp hoàn thành, hắn rốt cuộc không nhịn được nữa...

Bỗng nhiên nhảy dựng lên, vung phật châu hướng ta đánh giết tới!

"Đến hay lắm!" Thấy hắn lao nhanh đến, ta không khỏi mừng rỡ vạn phần, lớn tiếng kêu lên.

Cái gì gọi là Bất Động Minh Vương?

Thân bất động, ý thủ thủ, tâm bất động, thần tự định.

Nhưng hiện tại hắn đã động thân, tâm ý đại loạn, pháp trận Bất Động Minh Vương đã được giải trừ!

Nhưng phật châu kia mang theo tiếng gió thổi, bỗng nhiên huyễn hóa ra ngàn vạn quỷ ảnh, giống như tật phong lợi tiễn điên cuồng đánh về phía ta.

"Trương gia tiểu nhi! Cho ngươi nếm thử tư tư của bách quỷ phệ hồn ta... Ồ?" Thất Thốn Phật hung tợn nói mới một nửa, đột nhiên kinh hãi thất sắc.

Bởi vì hắn nhìn thấy ta vậy mà đứng yên không nhúc nhích tại chỗ, khuôn mặt đang mỉm cười nhìn hắn, kia rõ ràng cũng là một tòa Bất Động Minh Vương pháp trận!

Vừa rồi, ta giả bộ bày ra vây trận cho hắn, đồng thời cũng tế ra Bất Động Minh Vương đại trận.

Hắn xông nhanh xuống phía dưới, tốc độ vô cùng nhanh, hơn nữa một khi Phệ hồn quỷ thả ra, căn bản là không cách nào thu hồi!

Từng con Phệ Hồn Ác Quỷ tiến vào trong cơ thể ta, lập tức tiêu vong không còn.

Nhưng đồng thời Thất Thốn Phật đồng thời lớn tiếng kêu lên thảm thiết!

Phốc phốc phốc!

Chỉ trong nháy mắt trên thân con búp bê đã bị giật nát bấy, sợi vải bông tung bay khắp nơi!

Một đạo âm hồn thiên sáng bách khiếu bay vụt ra, nhắm hướng thông đạo dưới lòng đất bỏ chạy.

"Chạy đi đâu." Thủ hộ bên cạnh Sơ Nhất cao giọng quát một tiếng, giơ tay ném ra một đạo Diệt Hồn Phù.

Phanh, tan thành mây khói!

Ta ổn định lại tâm thần, từ dưới đất nhặt lên chuỗi phật châu lóng lánh hắc quang kia.

Ban đầu có chút nghĩ mà sợ nói: "Cửu Lân, như vậy cũng quá mạo hiểm rồi!"

"Không có việc gì." Ta cười cười nói: "Gia hỏa này đích xác quỷ kế đa đoan, bất quá, Sâm Hồn thuật của hắn so với Long Bích Dã còn kém nhiều."

"Nhanh! Lập tức đi đốt thi thể hắn." Đột nhiên, một tên cá lớn từ ngoài cửa vọt vào, cũng không kịp nói thêm gì với chúng ta nữa, trực tiếp chạy vào cửa động thông xuống lòng đất.

Ta và sơ nhất không biết nguyên do, cũng vội vàng đi theo.

Dưới thông đạo đều là đá xanh xếp thành, hai bên vách đá có khắc hoạ từng đạo phù văn, cứ cách đó không xa còn sáng lên một chiếc đèn dầu nhỏ.

Qua hai khúc cong, liền sáng tỏ thông suốt.

Rất xa chỉ thấy trên mặt đất phía trước đặt ngang một cái quan tài.

Quan tài kia là một quan tài mới, trên quan gỗ sơn đỏ bôi lên ánh lửa còn sáng rực lóe sáng. Nhưng ở chỗ nào cũng thấy nó đang nhanh chóng hư thối.

"Nhanh, nhanh đốt nó đi." Tu vi của giang đại cá đều không đủ, ngay cả thể lực cũng không đủ, thở gấp một hơi, không còn thở nữa, chỉ vào quan tài kêu lên.

Ta và đầu tiên thấy Giang Đại Ngư gấp gáp như vậy cũng không kịp hỏi nhiều, vội vàng lấy ra Liệt Hỏa Phù ném qua.

Oanh một cái, quan tài cháy lên lửa lớn hừng hực, tản mát ra một mùi hôi thối đến cực điểm hư thối.

"Còn có này... chuyện này..." Cá lớn chạy bàn tay khô lưỡi khô, nói chuyện đều không thuận, chỉ vào phật châu trong tay ta mà sốt ruột.

Ta hiểu rõ ý tứ của hắn, tranh thủ thời gian ném phật châu trong tay vào.

Phật châu nhập hỏa, đột nhiên vang lên từng đợt phật hiệu.

Chỉ là thanh âm kia phi thường kỳ quái, tựa như là mang theo tiếng nức nở đang tụng xướng.

Trong ánh lửa bập bùng, quan tài cháy, nơi đó loáng thoáng có một hòa thượng nho nhỏ xuất hiện.

Ước chừng chỉ khoảng năm sáu tuổi, tròn béo rất dễ thương, chỉ là là da toàn thân trên dưới đều hiện ra một loại màu tím xanh quái dị.

Sau khi ngọn lửa lan đến thân thể hắn, âm thanh ầm ầm vang lên không ngừng, toàn bộ ngọn lửa cũng biến thành màu đen.

"Đây mới là chân thân của Phật bảy tấc!" Cá lớn thở dài một cái, đặt mông ngồi xuống.

Thở dốc một hồi, giải thích cho chúng ta: "Nếu tính thì tuổi của nó không chênh lệch mấy so với ta. Bất quá, từ nhỏ nó đã được người mượn âm thân, một mực niêm phong trong quan tài chôn dưới tháp phật, mãi đến bốn mươi năm trước mới được lão trang chủ cứu ra chân hồn."

"Bởi vì hắn là người âm u khó có được, cho nên lão trang chủ đã giữ hắn lại, hơn nữa còn điểm danh để xuân hoa giáo tập Âm Pháp Tà thuật cho hắn."

"Từ lúc hắn tiến vào Ẩn Sát đường, ta đã biết lai lịch và nhược điểm của hắn. Những người chuyển sinh vừa mới bị hắn lấy đi linh hồn đột nhiên nhào xuống đất, ta biết ngay các ngươi nhất định đã đắc thủ!"

"Nhưng hắn làm sinh nhân âm hiểm hơn ba mươi năm, lại luyện qua Âm thuật độc môn của lão đại, linh hồn mặc dù chết nhưng có thể tái sinh! Thứ các ngươi mới nhìn thấy, đã là linh hồn thứ ba của hắn rồi! Nói cách khác, chỉ cần không thiêu hủy nguyên thi của hắn, linh hồn của hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ tan biến, đây mới là chỗ đáng sợ nhất của Phật thất thốn! Nếu như bị hắn đem các ngươi xông vào thông báo cho những người khác, vậy thì phiền toái lớn rồi."

"Vậy bây giờ bọn họ không biết sao?" Ta có chút kỳ quái hỏi: "Chúng ta làm ra động tĩnh lớn như vậy ở đây, có thanh âm, có ánh lửa, còn có mùi thiêu đốt, chí ít người ở tầng thứ hai cũng có thể phát giác được?"

"Ngươi xem đó là gì?" Cá lớn nói xong móc ra tẩu thuốc.

Chương thứ hai nghìn hai mốt, hỉ nộ thần.

Ta nhìn theo ánh mắt của hắn ta, chỉ thấy chỗ góc tường treo một tấm vải đen.

"Đó là cái gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Ngươi đi xem thì biết." Cá lớn chậm rãi giả vờ như khói, không ngẩng đầu lên nói.

Ta đi tới gần, dùng mũi đao nhẹ nhàng xốc vải đen lên, chỉ thấy trên vách đá phía sau tấm vải đen đã bị đục ra một điện thờ dài một thước vuông, bên cạnh đó là một tượng thần ngồi ngay ngắn.

Hai mắt trợn trừng, khóe miệng vểnh lên, nụ cười phẫn nộ và quái dị vô cùng dung hợp trên khuôn mặt, nhìn thế nào cũng thấy không được tự nhiên!

Tượng thần này giống như đúc khi chuyển sinh, duy nhất bất đồng chính là, pho tượng thần này không phải được nặn bằng đất, mà là chế tạo bằng đồng.

"Đây gọi là hỉ nộ thần." Cá lớn châm khói, giải thích với ta: "Nơi phong quan và chỗ mật đạo của Long Tuyền sơn trang, đều cung cấp tượng thần như vậy, cụ thể đại biểu cho ý tứ gì, là từ đâu đến, ngay cả ta cũng không biết."

"Chắc hẳn trước đây các ngươi đã gặp qua tượng thần này, nhưng khác với tượng đất bên ngoài, đều là ba lão đây đặc biệt sai người mang từ Long Tuyền sơn trang tới. Ngoại trừ quỷ khí có thể trấn áp, còn có thể phát ra tác dụng ngăn cách."

"Ngăn cách nhau, ngăn cản cái gì?" Ta hỏi.

"Tất cả." Giang Đại Ngư trả lời: "Ngươi còn phải nhớ rõ lúc trước, chúng ta vừa mới xuống nước gặp phải Quỷ Vực sao? Bên trong Quỷ Vực tự thành thế giới, chỗ mỗi một vị hỉ nộ thần lập ra chính là một không gian độc lập. Chỉ cần không phá vỡ cấm chế, bên ngoài xảy ra chuyện gì, đều không thể nào biết được. Cho nên, đừng nhìn chúng ta ở chỗ này gây ra động tĩnh lớn như vậy, người trông coi tầng dưới cũng không biết."

Nghe hắn nói như vậy, ta ngược lại nhớ lại.

Trong vòng đá rừng mía có một người bùn nhỏ hệt như cục vậy, chẳng qua nó được đánh ra tạm thời, kích thước cũng hơi nhỏ một chút.

Nhưng tác dụng của nó lại không nhỏ, một mực tụ tập ngàn vạn âm hồn.

Xem ra, hòn đá bốn phía chính là không gian Quỷ vực do tượng đất hình thành.

"Nhưng mà..." Ta suy nghĩ một chút, có chút nghi hoặc hỏi: "Thu Phong trảm mang theo nhiều cao thủ như vậy tới đây, không phải là để thủ hộ trận nhãn sao? Nhưng hắn vì sao lại ngăn cách bọn họ với nhau?"

"Nếu như ta đoán không sai, lão tam làm như vậy hẳn là có hai nguyên nhân." Cá lớn sông hít một hơi thuốc nói: "Ẩn Sát đường là lực lượng hạch tâm nhất của toàn bộ Long Tuyền sơn trang, bảo đảm điểm mấu chốt đứng sừng sững không ngã của sơn trang. Nội tình của tất cả các thành viên đều phải giữ bí mật tuyệt đối., Trừ người bạn thường xuyên liên thủ với mình đối địch ra, đối với những tình huống khác trong Ẩn Sát đường đều không biết rõ, hiểu rõ mọi người chỉ có Thu Phong chém mình."

"Sở dĩ hắn đem mỗi người ngăn cách hẳn là căn cứ vào điều này. Mặt khác tòa Vạn Quỷ Triều Tông đại trận cực kỳ hiểm ác! Chẳng những đối với người bình thường trong ngoài trận sẽ tạo thành tử sát kiếp, ngay chính bọn họ cũng không chịu đựng được. Nếu như không ngăn cản tầng tầng lớp lớp, tùy ý để thiên thiên quỷ khí bốn phương tám hướng cuồn cuộn ập tới trực tiếp mắt trận mà nói., Chỉ sợ ngoại trừ Thu Phong Trảm, những người khác đều không chịu nổi. Đến lúc đó, không đợi đại trận khởi động, những người này chết hết trước, Long Tuyền Sơn Trang nào tổn thất nổi chứ?"

"Cho nên, lão tam cố ý từ bên trong chuyển đến mười hỉ nộ Thần, thứ nhất là vì giữ bí mật, thứ hai cũng là vì để bảo vệ bọn họ không bị đại trận gây thương tích."

"Vậy cũng không đúng a!" Ta vẫn như cũ có chút khó hiểu hỏi: "Lúc mới rồi chém giết Huyết Lý Thanh, ngươi không phải nói: phải tốc chiến tốc thắng, miễn cho đêm dài lắm mộng, một khi bị người bên trong biết rõ liền phiền toái sao? Nhưng bọn hắn đều bị Quỷ vực ngăn cách ra, lại làm sao biết được bên ngoài đã xảy ra chuyện gì."

"Dựa vào cái này!" Cá lớn nói xong, từ trong lòng lấy ra hai tấm bảng gỗ to bằng hộp thuốc.

"Đây là từ trên xác ướp của Huyết Lý Thanh lật ra, đây là vừa rồi đặt ở nắp quan tài." Cá lớn giang nói xong, lật qua lật lại cho ta xem một chút, phía sau hai tấm bảng gỗ đều khắc một dòng chữ màu đỏ như máu, từ nét bút xem ra hẳn là nửa chữ "Sát" phồn thể.

"Mỗi thành viên Ẩn Sát đường đều có một khối lệnh bài như vậy, linh vị và linh vị ẩn giấu trong sơn trang của bọn họ là một thể thống nhất, một khi gặp phải tình huống đặc thù gì, sẽ thông qua lệnh bài truyền tin tức. Ngươi cũng có thể coi nó là một chữ điện thoại vĩnh viễn, càng sẽ không đoạn tuyệt tín hiệu điện thoại—— tuy rằng tin tức này sắp phát cho ai ngay cả chính bọn họ cũng không rõ."

"Phương pháp này mặc dù rất kỳ diệu, nhưng tương đối mà nói, điều kiện sử dụng cũng rất hà khắc —— ít nhất tại thời điểm tranh đấu liều mạng rất khó dùng ra. Trọng yếu là nắm lệnh bài, ý niệm tồn tại mới có thể truyền đạt ra tin tức chuẩn xác."

"Vốn dĩ chuyện này cũng không có gì đáng trách, bởi vì mỗi thành viên trong Ẩn Sát đường đều là cao thủ xuất thế, nếu ép cho bọn họ đến một tin tức cũng không phát ra được, vậy cả sơn trang cũng sẽ cách diệt vong không xa! Hơn nữa Ẩn Sát đường cũng không phải thám thính tình báo, tác dụng của bọn họ là bảo vệ sơn trang không bị tai hoạ ngập đầu, vào thời khắc cuối cùng dốc toàn bộ lực lượng, cho nên căn bản bình thường cũng không dùng được."

"Thành viên trong Ẩn Sát đường tính cả hai huynh đệ Long Bích

Dã, ta cũng biết rõ như vậy —— lão tam rất rõ ràng điểm này, liền thuận theo phái ra đạo nhân áo vàng cùng Huyết Lý Thanh ta sớm biết, lấy danh nghĩa bảo hộ làm canh chừng ta, miễn cho ta sinh loạn cho hắn."

"Tối hôm qua, ta biết được các ngươi một đường truy ra manh mối Lâm Trường Thanh đi tới Chuyển Sinh thôn, ngay rạng sáng vội vàng hấp tấp báo cho Hoàng sam đạo nhân. Bảo hắn đi xem sát mã đài bia đá, nói là dự cảm nơi đó có thể sẽ xảy ra chuyện! Hắn tính toán một chút, sau đó liền vội vã chạy tới, bên người chỉ còn lại Huyết Lý Thanh."

Cá lớn trong sông vừa phun khói vừa nói: "Mọi chuyện nằm trong dự liệu của ta, Huyết Lý Thanh không hợp với trận pháp, một khi bên kia xảy ra chuyện gì, chắc chắn là đạo nhân áo vàng đi giải quyết, mà bản lĩnh của Huyết Lý Thanh không tệ., Nhưng đầu óc kém chút, hai người này liên thủ đã khó đối phó, một khi tách ra, sẽ không đáng sợ như vậy! Với thân thể ngươi và sơ nhất, muốn giải quyết hắn trước khi hắn phát ra tin tức, hẳn cũng không phải việc gì khó."

"Lão Tam phái Thất Thốn phật phật đến trông coi tầng thứ nhất, ta cũng có thể đoán trước. Dù sao không ngừng cung cấp cho đại trận một linh hồn mới, hắn là nhân tuyển thích hợp nhất. Hơn nữa ta vốn đã biết chi tiết của hắn, đổi lại là những người khác, ngược lại lại sẽ nhiều thêm một người bại lộ."

"Bản lĩnh của Thất Thốn phật rất đặc thù, chẳng những am hiểu di hồn đoạt phách tà thuật, hơn nữa hắn một mực gửi hồn ở trên người búp bê vải, sinh sôi không chết, quả thực rất khó đối phó. Nhưng ngươi có chín... Khục khụ, Cửu Lân tương trợ, cũng nhất định gặp hung hóa lành." Cá lớn dừng một chút, có chút mất tự nhiên đột nhiên quay đầu hướng về phía sơ nói.

Ta rất hiểu vừa rồi hắn muốn nói gì, bản ý của hắn là muốn nói với ta: "Ngươi có Cửu Sinh tháp bên người, tà thuật của Thất Thốn phật không thể làm ngươi bị thương." Nhưng có chuyện liên quan tới tháp Cửu Sinh, hắn không muốn để mình biết lần đầu tiên, vì thế lập tức đổi ý, biến thành một câu như vậy.

"Thất Thốn Phật mặc dù bản lĩnh không tệ, nhưng bởi vì chân thân hắn không ở đây, không thể tùy thời khởi động lệnh bài. Cho nên vừa thấy các ngươi đắc thủ, ta liền vội vàng vọt vào, chính là sợ các ngươi lại trì hoãn trong chốc lát, bị hồn phách tái sinh, phát ra tin tức."

"Ý nghĩa là tất cả đều thuận lợi. Bất luận là máu hay là Thất Thốn phật, đều không thể phát ra tin tức, người canh giữ ở phía dưới căn bản là biết rõ nơi này đã xảy ra chuyện gì. Nếu không, cho dù hai người các ngươi còn dám tiếp tục xông vào bên trong, ta cũng không dám đồng ý. Cái này nếu kinh động đến lão Tam Thu Phong trảm, bao nhiêu người một đầu và Trương Cửu Lân đều không đủ chết!"

Nghe xong giang đại ngưu kể lại, ta không khỏi đầy lòng cảm thán, lão hồ ly này quả thực không đơn giản!

Từ khi phát hiện linh hồn mấy tên trộm mộ tặc kia, từng bước chôn bút, đặt ra toàn bộ kế hoạch, dự đoán tất cả khả năng.

May mà hắn không phải là kẻ địch!

Thế nhưng ánh mắt đầu tiên nhìn về phía giang đại cá lại có chút không thích hợp.

Chương thứ hai nghìn hai mươi bốn, mùi vị thịt người ngon.

Hắn liếc nhìn con cá lớn trên sông, nháy mắt với ta.

Tuy hắn không nói gì, nhưng ta lại minh bạch ý tứ của hắn, hắn lo lắng mục đích thật sự của giang đại cá!

Đừng quên thân phận cá lớn sông, đó chính là Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang đấy! Ngay cả Long Thanh Thu cũng phải cung kính hô to một tiếng sư thúc đấy.

Vì sao y lại giúp chúng ta?

Thật là vì ngàn dặm sinh linh miễn gặp sát kiếp thật sao? Thật sự là vì ngăn cản thu phong chém điên nhập Triều Đô?

Một bên là huynh đệ đồng sinh cộng tử của hắn ta mấy chục năm, Long Thanh Thu trước mắt hắn ta đã trưởng thành, thậm chí hiệu lực cả đời của hắn ta là Long Tuyền sơn trang.

Bên kia lại là ngàn vạn người bình thường vốn không quen biết, còn có hai kẻ địch lâu năm như chúng ta.

Hắn sẽ lựa chọn đứng về phía chúng ta sao?

Hắn lại toan tính làm cái gì nữa đây?

Lão giả này quỷ kế đa đoan, đi từng bước đều là tính toán, thật có thể tin cậy sao?

Mà ta thì đón ánh mắt ban đầu của mình kiên định gật gật đầu.

Ta tin rằng Giang Đại Ngư!

Bởi vì người thứ nhất không biết giữa ta và cá lớn sông còn có thân phận khác.

Bọn họ đều là đệ tử Cửu U môn, hắn là sư huynh của ta, ta là môn chủ của hắn.

Một chuyến đi Ô Tô Lý Giang, hắn đã từng mấy lần muốn xuống tay với ta, nhưng cuối cùng vẫn dùng Quan Chính Ngọc cứu tính mạng của ta, mà sau đó ta liều chết mang hắn ra ngoài.

Trong thôn Tiểu Ngư quỳ gối, nương theo tiếng thở dài thật dài đó, bốn chữ Cửu U môn chủ đã trở thành nhãn hiệu duy nhất giúp hắn treo lên.

"Gặp Lân là chủ", tuyệt đối không phải nói đùa.

"Thế gian không có Hạ Vô Song cũng không phải là câu nói suông.

Từ đó trở đi, Hạ Vô Song đã không còn tồn tại nữa, sống trên đời này chỉ có cá lớn lớn!

Đệ tử Cửu U giang đại cá!

Đừng nhìn hắn bây giờ tu vi mất hết, nhưng trong đại trận này, nếu thật muốn hại chúng ta, đơn giản dễ như trở bàn tay.

Sáu cao thủ Ẩn Sát đường, Tam trưởng lão Thu Phong trảm...

Hắn tùy tiện tiện truyền chút tin tức, chúng ta chính là cửu tử nhất sinh.

Cho dù hắn không làm gì, cái gì cũng không nói, chỉ dựa vào chúng ta tiếp tục lao xuống, hơn phân nửa cũng không sống được, hoàn toàn không cần phải có âm mưu gì.

Cá lớn coi như không thấy thần sắc ban đầu có chút khác thường, gõ thùng thuốc đứng dậy nói: "Muốn phá hư đại trận, ít nhất phải liên tục đập hủy năm pho tượng hỉ nộ thần mới được. Tuy nhiên, trước khi tiến vào tầng tiếp theo, chúng ta quay đầu xử lý đuôi của mình đi."

"Đuổi?" Ta có chút không rõ.

"Thế nào, các ngươi mặc kệ mặt rỗ kia sống chết sao?" Cá lớn nhìn ta cùng một đạo đầu tiên: "Dựa theo thời gian suy tính, đạo nhân áo vàng sắp trở về rồi. Đừng nhìn hắn giống như ôm Lăng Vân kiếm, có thể hai chiêu kia của hắn kém xa."

Đây đâu phải sự thật!

Lý Ma Tử bị Giang Đại Ngư đuổi ra ngoài, đến trên cầu gỗ nhìn chằm chằm đạo nhân áo vàng.

Nếu đụng phải tên kia thật, có mấy Lý Ma Tử cũng không đủ chết!

Tuy giang đại ngư có nói, đạo nhân áo vàng ngoại trừ bói toán trận pháp bên ngoài, tu vi bản lãnh chẳng ra sao. Nhưng đây là lấy ánh mắt của hắn mà xem, hơn nữa còn dùng những người khác trong ẩn sát đường làm tiêu chuẩn bình phán, nhưng đối với Lý Ma Tử mà nói, chính là cao thủ chưa từng gặp qua.

Vạn nhất tên này không biết sống chết, ỷ vào bảo kiếm trong tay, chủ động tập kích đạo nhân áo vàng mà nói...

"Đi mau!" Ta không dám nghĩ tiếp nữa, bước nhanh lên bậc thang, vội vã chạy ra khỏi miếu nhỏ.

Ngoài những sợi tơ đỏ trước cửa, đám thôn dân không hề có ý thức kia vẫn đứng chỉnh tề, những "người" bị Phật Phật cắt bảy tấc hồn phách kia thì bảy tám lần ngã chỏng vó nằm ngang trên mặt đất.

Theo ý nghĩa căn bản mà nói, bọn họ đã sớm không còn là người!

Vô luận có thể hay không triệt để phá hủy tòa Vạn Quỷ Triều đại trận này, những gia hỏa hình dáng như cương thi, ngay cả cái thôn chuyển sinh quái dị kia cũng không cần thiết tồn tại!

Nhưng hiện tại ta làm sao có thời gian để ý tới? Trực tiếp xuyên qua đám người, một đường chạy như điên xuống núi.

"Các ngươi, các ngươi đi trước đi... chân này của ta không theo kịp rồi." Cá lớn bị quăng ở phía sau thở hồng hộc, sau đó lại lớn tiếng nhắc nhở: "Ca quạ đen chú ý hắn!"

"Đã rõ! Ngài đừng gấp, từ từ mà đi" Bước chân của ta không ngừng lại, từ xa trả lời một tiếng.

Rất nhanh, ta và đầu tiên một trước một sau, lại trở về bên cạnh tàn thi đầy những mảnh cống rãnh duy mộc.

Tàn thi đầy rãnh, mùi thối bức người.

Cùng lúc này cũng không có gì khác nhau, chỉ là cây trúc xanh nằm ở phía trên đã không còn thấy nữa.

Hơn nữa cũng không nhìn thấy bóng dáng Lý Ma Tử!

"Mao tử!" Ta lập tức có chút hoảng hốt, lại sợ bị Hoàng sam đạo nhân vừa vặn chạy tới nghe thấy, hạ thấp giọng hô.

"Ma rỗ..." Sơ Nhất hai tay che thành hình cái loa thấp giọng kêu lên.

Không ai trả lời.

Lần này ta kìm nén không được nữa, lùi lại vài chục bước, đang chuẩn bị nhảy xuống rãnh sâu tìm kiếm.

Ban đầu một tay ngăn cản ta nói: "Cửu Lân, ngươi đừng gấp, Ma Tử có lẽ không sao đâu."

"Sao lại nói vậy?" Ta có chút kỳ quái quay đầu hỏi.

"Ngươi xem!" Trúc đầu tiên chỉ chỉ thi quật nói: "Cây trúc kia là bị chém đứt từ đầu này, hơn nữa chỗ đứt gãy tuy rằng rất bằng phẳng, nhưng xem ra đã bị chém mấy lần, đây hẳn là do Lý Ma Tử làm."

Nhìn kỹ, quả nhiên là như vậy.

Chỗ đứt gãy rất bằng phẳng, nói rõ vũ khí chém gãy cây trúc rất sắc bén, nhưng lại liên tiếp chém vài cái, nói rõ người này khí lực không đủ.

Dù tu vi Hoàng sam đạo nhân có kém đến mấy, dù sao cũng là một thành viên Ẩn Sát đường, chung quy không đến mức chặt cây trúc tốn sức như vậy chứ?

Không nghi ngờ chút nào, đây chính là do Lý Ma Tử làm!

Thế nhưng hắn có thể xử lý tốt để làm gì? Cá lớn sông không phải để hắn tại đây nhìn chằm chằm đạo nhân áo vàng, vừa thấy hắn trở về, liền lập tức trở về truyền tin sao? Hiện tại thì hay rồi, hắn đem cây trúc chặt một cái, vậy chẳng khác nào nói cho người ta biết chuyện này.

Đến lúc đó đạo nhân áo vàng bỏ chạy, truyền ra tin tức đi, kế hoạch cá lớn của Giang, tất cả nỗ lực của ta và sơ nhất coi như tan thành mây khói.

Tên này rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Hơn nữa, để ngươi ở đây canh chừng, ngươi đi đâu vậy?

Nghĩ đến đây, lòng ta tràn đầy lo lắng, lập tức biến mất hơn phân nửa, tùy tiện tức giận.

Thằng mặt rỗ này, có biết đây là nơi nào không?

Biết nơi này nguy hiểm thế nào không?

Ngươi không thể giúp cái gì còn chưa tính, sao còn gây rối khắp nơi!

"Hả? Đến rồi!" Bất chợt, hình như ban đầu hình như nhận ra cái gì, hai mắt nhìn chằm chằm phía trước, cúi người đè thấp giọng nói ra.

Mặc dù ta còn chưa phát hiện người, nhưng cũng biết người mà hắn chỉ chính là Hoàng sam đạo nhân, tạm thời không để ý tới oán giận Lý Ma Tử nữa, thân thể co lại nhìn về phía trước.

Két két!

Đối diện truyền đến một tiếng quạ đen kêu, ngay sau đó năm sáu con quạ lớn mập mạp từ đằng xa bay tới.

Mấy con quạ này vừa béo vừa mập, bay lung la lung lay như thể bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Trước sau nhào vào trong mương thi, miệng lớn mổ tử thi, hơn nữa khẩu vị còn xảo trá chuyên mổ con mắt cùng nội tạng ăn vào.

Xem ra đám gia hỏa này sớm đã coi nơi này là mỹ vị nhà ăn rồi.

"Trời không hoang, đất không già, tay nhỏ non nớt vừa vặn."

"Nước biển không khô, đá cũng không nát, đạo gia ta đây trường lộ độc trường mênh mông... "

Trên đường núi xa xa, truyền đến một trận thanh âm rì rầm.

Tiếng kêu kỳ quái khàn khàn từ trong cuống họng vang lên, đúng là vô cùng khó nghe, khó nghe đến đâu mà nghe.

Nhưng tên kia lại giống như phi thường đắc ý, hát hai câu, cười hai tiếng, sau đó tự khen mình khoe khoang: "Diệu, tuyệt! Thật sự là tuyệt diệu! Ha ha ha ha..."

Ngay sau đó, một bóng người áo vàng lắc lư xuất hiện trên đường núi phía xa.

Lại gần thêm một chút, nhìn rõ hơn.

Là một lão đạo cao gầy, trên đầu không còn mấy sợi tóc nữa, mà lưu lại rất dài, trên đỉnh đầu búi búi búi một búi tóc thưa thớt, mặc một thân đạo bào màu vàng, một tay cầm hồ lô rượu, tay kia cầm cái gì đó, đi hai bước, uống hai ngụm, lại ngâm nga vài câu.

Đây hẳn là đạo nhân áo vàng không sai!

Ta cùng sơ đội một mắt nhìn nhau, đồng thời cầm chặt đao kiếm, nhìn chằm chằm hắn ta.

Đến gần thêm chút nữa mới phát hiện, nắm trong tay tên này là nửa cánh tay, da thịt phía trên đã bị hắn gặm đến máu me đầm đìa.

Hắn bôi một giọt máu trên râu tám chữ, lại say khướt ngâm nga: "Đạo khả đạo, thịt người hương vị. Tên có tiếng, không rượu không được là không được..."

Tuyệt chiêu của Lý mặt rỗng hai ngàn hai ngàn một thấy vậy.

Đạo nhân áo vàng vừa đi vừa hát, càng chạy càng gần, ta và sơ nhất nắm chặt đao kiếm chuẩn bị xuất kích bất cứ lúc nào!

Bụi cỏ mà chúng ta ẩn thân cách đạo nhân áo vàng cũng chỉ mười mấy mét, nếu ở đất bằng thì chỉ cần bước vài bước là tới.

Nhưng bây giờ ở giữa lại có một cái rãnh sâu rộng mười mấy mét, trúc xanh vắt ngang ở phía trên cũng bị Lý mặt rỗ chém đứt, chỉ cần hơi có động tác, sẽ bị gã phát giác.

Vì vậy, tạm thời chúng ta cũng chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Hoàng sam đạo nhân lại gặm một cánh tay đẫm máu, giơ hồ lô rượu lên vừa uống, đột nhiên nhìn thấy cây cầu độc mộc đã sớm gãy nát, không khỏi ngẩn người.

"A, cầu làm sao lại gãy?" Hắn say lờ đờ nhìn thoáng qua, thuận miệng lầm bầm nói: "Cầu gãy, tất sinh họa loạn."

Ầm!

Trong lúc đó, trên sườn đất phía sau hắn đột nhiên phát ra một tiếng nổ vang, ngay sau đó một cỗ khói đen cao cao dâng lên.

"Yên dậy Tây Nam, không chết cũng khó!" Hoàng sam đạo nhân nói xong câu này, không khỏi cả kinh, cuống quít ném cánh tay cụt này đi, bấm ngón tay tính toán nói: "Sáu sĩ liên tiếp giết, đất sụt trời cũng sập."

Cũng không biết hắn tính được cái gì, dọa cho toàn thân run rẩy, hồ lô trong tay "rặc rặc" một tiếng rơi xuống rãnh sâu.

cạc cạc, cạc cạc!

Mấy con quạ đen đang mổ tàn thi bị dọa cho kinh hãi, kêu lên cạc cạc bay như điên ra khắp nơi.

Phanh! Phanh phanh phanh!

Liên tiếp nổ vang liên tiếp không ngừng.

Hoàng sam đạo nhân có chút kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mỗi một tiếng nổ vang, sẽ dâng lên một đạo khói đen. Từng đạo khói đen từ xa đến gần, nhắm thẳng hướng hắn ép sát tới.

Hắn có chút không rõ cho lắm, liên tục lùi lại phía sau vài bước.

Vèo!

Đúng lúc này, một đạo thanh quang từ trong rừng rậm phía sau chúng ta hô một tiếng chạy ra ngoài, giữa không trung kéo lê một đạo tiêm âm phá tan chướng ngại âm, đánh thẳng tới sau lưng đạo nhân áo vàng.

"Không tốt!" Hoàng sam đạo nhân lập tức nhận ra, đột nhiên quay người lại.

Đương! Thanh quang bay đến, rơi vào trên người hắn phát ra một tiếng vang.

Hắn bị cỗ man lực đột nhiên đánh bay ra xa hơn mười thước, nện rắn chắc ở trên một gốc tùng lớn cỡ thùng nước.

Toàn thụ tùng tháp rơi xuống một chỗ, ken két hai tiếng, đại thụ từ đó bẻ gãy, lập tức ầm vang sụp đổ.

Cho đến lúc này, chúng ta mới nhìn rõ, đạo thanh quang kia mới là bảo kiếm.

Kiếm treo giữa không trung, ông ông tác hưởng, liều mạng xông lên phía trước.

Hai tay đạo nhân áo vàng gắt gao nắm lấy thứ gì đó, dốc hết toàn lực gắt gao chống đỡ.

Một người một kiếm giằng co với nhau, không ai làm gì được ai.

Vừa thấy cảnh tượng này, ta và sơ nhất không khỏi đồng thời sửng sốt, bởi vì hai chúng ta đều nhìn ra, chuôi bảo kiếm hóa thành ánh sáng màu xanh bay vụt đến kia chính là Lăng Vân Kiếm!

Thanh kiếm này là di vật Bạch Hạc đạo trưởng, từ sau khi Ô Tô Giang mang về, liền chuyển tay giao cho Lý Ma Tử.

Nhưng gia hỏa này tuy ỷ vào huyết mạch Lý gia có thể thay kiếm rời vỏ, mà ở Sơn Tây, còn sáng lên một tay phi kiếm, lập trảm Cơ Giác. Nhưng lúc đó, hắn cách Cơ Giác cũng chỉ ba năm thước, chính hắn cũng nói, một chiêu lúc linh lúc mất linh này, căn bản là không thể thao túng tự nhiên.

Nhưng một chiêu vừa rồi, ước chừng hơn ba mươi mét, hơn nữa tốc độ cực nhanh, lăng lệ phi thường!

Mặc dù đổi lại là ta và Sơ Nhất cũng chưa chắc chống đỡ nổi, từ lúc nào Lý Ma Tử trở nên lợi hại như vậy?

Nhưng bây giờ cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, ta và sơ nhất nhảy lên, liên tiếp nhảy xuống khe xác.

"Hừ nước!" Sơ Nhất quát một tiếng, giơ kiếm lên.

Ta ở trên vỏ kiếm giẫm một cước, mượn lực tái khởi, trực tiếp rơi vào bờ bên kia, không đợi thân hình đứng vững, Vô Hình Châm trực tiếp bay ra ngoài.

Đạo nhân áo vàng gắt gao nắm chặt một vật màu đen gắt gao giữ chặt Lăng Vân Kiếm, căn bản là không rảnh ra tay, mắt thấy ta đột nhiên lao ra, không khỏi kinh hãi! Nhưng hiện tại hắn bị ép không thể động đậy, cắn chặt răng, ngay cả nói cũng không nói được, chỉ có thể vô ích trừng mắt nhìn chầm chầm cây châm màu vàng đục kia.

Rắc rắc rắc rắc!

Ngay trong chớp mắt này, mấy con quạ đen mập mạp dưới cái rãnh thi thể kia, đột nhiên mau lẹ vô cùng bay tới, xếp thành một hàng nhảy ngăn trước người đạo nhân áo vàng.

Phốc phốc phốc!

Mấy con quạ kia liên tiếp đều bị kim châm vô hình đâm xuyên qua, thi thể lăn xuống đất, nhưng đồng thời cũng phá đi lực đạo của châm Vô Hình.

Trên thân quạ đen đã chết bay lên từng làn khói màu đen, ngay sau đó lại biến thành một đám gia hỏa hình thể càng thêm khổng lồ.

Khói đen hóa thành quạ đen, chỉ có điều không có máu thịt và lông chim, là do âm sát quỷ khí ngưng tụ thành.

Cũng chính là Âm Nha.

Quạ đen nhân gian săn mồi máu thịt, quạ đen phân linh hồn ăn.

Két!

Những con âm nha này cái đầu thật lớn, mặc dù chỉ có năm sáu con, nhưng lại giống như bức tường sắt màu đen kêu loạn lên, hướng về phía ta đánh tới.

Leng keng leng keng leng keng!

Ta còn chưa lùi mà đã liên tục chém tới mấy đao, tan thành tro bụi, nhưng âm khí vỡ vụn lại biến thành quạ đen.

Một mảnh đông nghịt, hỗn loạn, trong khoảnh khắc liền hóa thành mấy chục, gần trăm con, vây quanh trước người ta nhảy múa điên cuồng, dường như sắc trời cũng tối xuống, phảng phất như đột nhiên tối sầm lại, trong mắt vô quang.

Đàn quạ điên cuồng gào thét, vung vẩy loạn xạ, trừng đôi mắt xanh lục như quỷ hỏa, cuồng xông đến!

"Phá!" Ta hất ra một tấm linh phù.

Phảng phất giống như thiểm điện vạch phá bầu trời đêm, trước mắt hiện ra một mảnh ánh sáng, mơ hồ có thể thấy được trên Lăng Vân Kiếm chống đỡ đạo nhân áo vàng có thanh quang ảm đạm, hơn nữa cũng lung la lung lay sắp rơi xuống.

Chợt!

Âm Nha lập tức lại vây quanh, thoáng cái ngăn trở đạo vết rách kia liên tiếp không ngừng điên cuồng mổ loạn trảo.

Ta vội vàng vung đao chém về phía trước.

Thế nhưng cho dù ta cố gắng thế nào, trong bốn lượt vẫn là một mảnh hắc ám!

Rõ ràng vừa rồi hắn đã nhìn rất rõ ràng, chỉ còn cách đạo nhân áo vàng khoảng năm sáu mét. Nhưng sau khi ta trùng kích liên tục, vẫn không thấy điểm cuối, trong bốn phía đều bị bao bọc cực kỳ chặt chẽ!

Trong bóng tối mênh mông, lục quang lóng lánh bay lượn không ngừng.

Một tiếng cạc cạc vang lên, trong lúc nhất thời đầu váng mắt hoa, tâm thần mỏi mệt.

Không tốt, ta trúng kế rồi!

Một chiêu này của hoàng sam đạo nhân không chỉ là phóng xuất ra âm nha đơn giản như vậy, mà là mượn âm khí tạo thành một pháp trận cực kỳ huyền diệu.

Bị nhốt ở trong đó sẽ dần dần mất phương hướng, không phân biệt được phương hướng, nếu là người bình thường hoặc là tu vi không đủ, không cần ai đến tấn công ngươi, ngươi liền sẽ điên mất.

Chẳng trách cá lớn trong sông nói, nếu đạo nhân áo vàng và Huyết Lý Thanh liên thủ với nhau rất khó đối phó!

Nếu lấy thân thủ Huyết Lý Thanh ẩn trong Âm Nha Trận âm thầm tập kích, chỉ sợ không có mấy người có thể trốn được.

Hơn nữa lúc đó, kẻ am hiểu đánh lén là Lý Đông Thanh bị chúng ta tấn công trước, có lẽ còn có rất nhiều đòn sát thủ chưa dùng tới, lúc này hoàng sam đạo nhân cũng bị Lăng Vân kiếm bức ép, không cách nào thi triển bản lãnh thật sự được.

May mắn giang đại cá sớm đem gia hỏa này đuổi đi, nếu không đồng thời đối mặt một đôi tổ hợp âm hiểm này của đạo nhân áo vàng Thanh Lý chuẩn bị sẵn sàng, ai thắng ai thua thật đúng là khó nói!

Ẩn Sát đường quả nhiên không đơn giản, mỗi người đều khó chơi như vậy!

"Ly! Huyễn! Không! Cực! Phá!" Đột nhiên, bên tai vang lên thanh âm quen thuộc lúc đầu, theo hắn một câu chữ "Phá" cuối cùng.

Một đạo sấm sét từ trên trời giáng xuống, mây đen đầy trời bị nổ tan không còn, trước mắt lại hiện ra ánh sáng.

Một đám âm nha kêu loạn muốn che khuất, nhưng vừa đến gần, lập tức đã bị lôi quang nổ thành tro bụi.

"Đi mau! Để ta đối phó Âm Nha." Mới đầu một tiếng kêu to.

"Được." Ta lên tiếng, nhảy một cái, từ trong bóng tối nhảy ra.

Lúc này mới phát hiện, ta đã sớm bị lạc phương hướng, trước mắt mấy bước là thi tuyến, nếu không phải mới ra tay kịp thời, ta đã sớm ngã xuống rồi.

Xoay người lại nhìn, một tay cầm kiếm đầu tiên, một tay véo tóc dựng sừng sững giữa bầy quạ.

Mà đám âm nha kia vừa không dám tới gần, cũng không tản đi, đem hắn bao vây lại, kêu quàng quạc rối rít bay vòng cao thấp.

Tuy nhiên ngược lại ta không cần lo lắng, hắn làm vậy là giúp ta hấp dẫn Âm Nha, tranh thủ thời gian đi đối phó với đạo nhân áo vàng.

Quy xác hai ngàn hai trăm sáu Chương hộ mệnh thứ hai.

Leng keng leng keng!

Thanh quang trên Lăng Vân Kiếm đã hao hết, một tiếng rặc rặc rơi trên mặt đất.

Hoàng sam đạo nhân cũng mãnh liệt lảo đảo một cái, suýt nữa ngã sấp xuống.

Lúc này hoàng sam đạo nhân đã không còn nhàn nhã như vừa rồi, cực kỳ sợ hãi nhìn ta một cái, xoay người bỏ chạy.

"Chạy đi đâu!" Ta hô to một tiếng, bước nhanh đuổi theo, luân đao liền chém.

Tên gia hỏa này mắt thấy không thể trốn được, đành phải xoay người lại, giơ lên cái gì cứng rắn đón đỡ.

Một tiếng keeng, song đao đập vào trên vật kia, chấn động cánh tay ta tê rần, Trảm Quỷ đao suýt nữa rời tay.

Mà hoàng sam đạo nhân cũng bị nện ngồi liệt trên mặt đất.

"Ngươi... Ngươi là Trương Cửu Lân?" Lúc này, sắc mặt của tên khốn này tái nhợt, cả người run run, có chút không dám tin tưởng hỏi.

Dù là Nhân phái hay Quỷ Diện, hầu như từng người trong Long Tuyền sơn trang đều có chút thân phận để xem ảnh của ta, huống chi hắn là cao thủ Ẩn Sát đường.

Chỉ là, hắn có thể không ngờ sẽ gặp ta ở đây, hơn nữa càng thêm ngạc nhiên với bản lĩnh của ta.

Lúc này, cuối cùng ta cũng nhìn rõ, hắn nắm chặt trong tay, vừa rồi dùng để đối cứng với Lăng Vân kiếm là một cái mai rùa màu xanh đen.

"Đúng là gia gia ngươi! Đi chết đi." Ta vung song đao, chiếu thẳng vào đầu gã bổ xuống.

Leng keng leng keng!

Hắn giơ mai rùa lên đỡ một chút.

Lần này ta dùng lực quá mạnh, lại đẩy mình lui được hai bước, khí huyết nơi ngực cuồn cuộn, thiếu chút nữa đã phun ra máu tươi.

Đạo nhân áo vàng cũng bị nện không nhẹ, tay nắm mai rùa run rẩy, vội vàng đổi một tay khác.

"Chậm đã!" Gã này gấp giọng kêu lên: "Ta không có thù oán gì với ngươi! Năm đó khi gia gia ngươi đêm đêm xông vào sơn trang, ta không có mặt, sau đó mấy cái tên danh chấn bát phương khác giết vào, ta cũng không có mặt. Đừng nói là giao thủ, ngay cả mặt bọn họ ta cũng chưa từng thấy, nhiều năm qua, ta cũng không gây thêm phiền toái gì cho ngươi, đúng hay không?"

Đạo nhân áo vàng liếc đôi mắt nhỏ, lại nuốt liền mấy ngụm nước bọt nói: "Cuối cùng giết ông nội ngươi là Long Bích Dã, người khác làm bị thương là Âm Xà Kiếm, bọn Độc Cửu Lang, ngươi phải báo thù đến tìm bọn họ! Thật sự! Một chút quan hệ với ta cũng không có."

"Không sao?" Ta lạnh giọng nói ra: "Chỉ bằng ngươi là người của Long Tuyền sơn trang, hơn nữa còn ở ẩn sát đường, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Nói xong, ta lại vung đao tiến tới.

Hoàng sam đạo nhân vội vàng lại giơ mai rùa lên.

Ta đã chém liên tiếp hai nhát lên mai rùa kỳ lạ kỳ lạ kia.

Lần đầu tiên hoàn toàn chính xác là không dùng chiêu thức gì, chỉ là nhắm đúng đúng cái cổ hung hăng đánh xuống, bị hắn trở tay ngăn lại, ngược lại cũng không kỳ quái.

Nhưng là lần thứ hai, ta ra tay đao lộ cực kỳ xảo quyệt, cho dù là cao thủ võ đạo cũng không dễ phòng thủ. Nhưng từ động tác của hoàng sam đạo nhân xem ra, thân thủ hắn hẳn là không thế nào, ít nhất so với trong máu còn kém nhiều, nhưng cũng tiện tay ngăn trở.

Xem ra, cái mai rùa kia có chút cổ quái!

Liên tiếp hai lần, ta cũng ăn thiệt thòi lớn, lần này ta lưu lại lòng dạ.

Mắt thấy lưỡi đao sắp sửa rơi vào mai rùa, lật tay một cái, lui về phía sau, đồng thời ném ra một tấm bạo liệt phù.

Ầm!

Theo một tiếng vang thật lớn, bùn đất chung quanh đạo nhân áo vàng bị nổ tung lên cao, mà chỗ ta vừa đứng lại xuất hiện một hố sâu cực lớn.

Bụi mù tan hết, tên kia vẫn bình yên vô sự như cũ. Chẳng qua trên quần áo tên kia dính một tầng bụi đất dày đặc, co rúm đầu, giơ cao mai rùa lên.

"Phì!" Đạo nhân áo vàng phun ra một bãi bùn, lảo đảo đứng lên, có chút tức giận nói: "Trương Cửu Lân, tiểu tử ngươi đừng có được voi đòi tiên! Đã có đạo nhi của ngươi, Đạo gia ta tự nhận không may., Cũng không chấp nhặt với ngươi. Chỉ cần ngươi thả ta đi, ta coi như không có chuyện này. Cho dù ngươi muốn làm gì, đều không có nửa điểm quan hệ với ta, nhưng nếu ngươi không biết trời cao đất rộng, cứ muốn gây khó dễ với ta, vậy đạo gia ta liền phụng bồi đến cùng! Cùng lắm thì hai ta đồng quy vu tận là được."

Gia hỏa này vừa nói, lại lắc lắc cái mai rùa trong tay hắn.

Không nghi ngờ chút nào, đây chính là vốn liếng để hắn dũng khí đại thịnh, có thể kêu gào cùng ta đồng quy vu tận.

Chẳng qua lại nói tiếp, thứ đồ chơi này thật sự rất thần kỳ, chẳng những có thể ngăn cản phi kiếm Lăng Vân, mà còn có thể không có chiêu thắng được Trảm Quỷ đao chém giết, oanh tạc bạo liệt phù.

Hắn vừa thấy mình không nói, còn tưởng rằng ta bị hắn dọa cho sợ, nhân cơ hội hù dọa nói: "Đã sớm nghe nói tiểu tử ngươi gần đây thực lực tăng nhanh, vừa rồi đúng là có chút vô dụng. Bất quá tiểu tử ngươi chớ càn rỡ, cao thủ trong Long Tuyền sơn trang đều vậy! Muốn động tới ngươi, cho dù ngươi có mấy trăm cái mạng, cũng đã sớm xong đời."

"Vậy ta không phải vẫn sống tốt sao? Bởi vậy có thể thấy được, những cái gọi là cao thủ của các ngươi đều là hư danh mà thôi!"

Mai rùa của thằng nhãi này thật sự có chút cổ quái, xem ra, nó rất giống một pháp trận Bất Động Minh Vương di động, chẳng những có thể ngăn cản tất cả công kích, mà thậm chí còn có thể cắn trả.

Trong lúc nhất thời, ta cũng muốn xuất ra biện pháp tốt để ứng đối, càng không dám tùy tiện sử dụng thủ đoạn lợi hại hơn nữa, nếu không có khả năng sẽ không giết hắn, ngược lại còn hại chính mình, ta đành phải quan sát biện pháp trước rồi nói sau. Bất quá, đồng thời cũng phải chú ý một chút, đừng để hắn lấy lệnh bài ra truyền ra tin tức gì đó.

Nói tóm lại chính là, tên gia hỏa này cũng rất lo lắng cho hắn ta đột nhiên phát động công kích, nắm chặt cái mai rùa, không dám có chút nào khinh thường.

"Có hư danh?" Đạo nhân áo vàng cười lạnh một tiếng nói: "Nói thật cho ngươi biết! Có thể giữ ngươi đến bây giờ, không phải Long Tuyền sơn trang không có ai, mà là có nguyên nhân khác."

"Nhân phái ngược lại muốn nhanh chóng giết chết ngươi, đáng tiếc đều là một đám đần độn. Quỷ phái muốn bắt ngươi trở lại nhưng ý kiến lại không thống nhất. Trước tiên có chủ trương sẽ đem ngươi trở về rồi mới tính, còn có chủ trương thì giúp ngươi trưởng thành cũng tốt. Dù sao tu vi của ngươi càng cao thì tỷ lệ mở ra cánh cửa đại đạo càng lớn, cho nên vẫn trì hoãn đến bây giờ."

"Sau đó lại có Trương gia Giang Bắc truyền lời nói, chỉ cần dám động đến ngươi, liền lập tức phát động tất cả lực lượng liều chết vượt qua Trường Giang! Long Tuyền Sơn Trang tự nhiên không sợ bọn họ, nhưng như vậy cũng sẽ tổn thất thảm trọng, được không bù mất."

"Hơn nữa, gần đây nội bộ sơn trang cũng thuộc phe phái tranh đấu, ngoại địch không ngừng, mới tạm thời đem chuyện của ngươi ném qua một bên không để ý tới. Ngươi còn tưởng rằng toàn bộ Long Tuyền sơn trang từ trên xuống dưới nhiều người như vậy, mỗi ngày đều tính toán đối phó ngươi như thế nào sao? Ngươi cũng quá để mắt đến chính mình rồi! Sơn trang có nhiều chuyện lắm, ngươi tính già mấy đấy."

"Không nói cái khác, chỉ cần chúng ta ẩn sát đường, có một người ôm ý nghĩ giết chết ngươi, ngươi còn có thể sống đến ngày hôm nay?"

"Tính mạng ngươi tốt là, Ẩn Sát đường đều muốn tiến thêm một bước trên tu vi Quỷ phái, hơn nữa trước khi Thu lão bế quan còn đặc biệt phân phó, trừ sơn trang gặp tai hoạ ngập đầu, nếu không bất luận kẻ nào can đảm có hành động gì, giết không tha. Cho nên, ngay cả gia gia ngươi năm đó xông vào sơn trang trộm thánh vật, chúng ta cũng không động thủ. Chỉ có Long bích dã tâm có ý đồ xấu, lại ỷ vào là trang chủ thúc thúc, mới có lá gan này."

"Tiểu tử, đừng tưởng rằng ngươi ghê gớm lắm! Còn dám to gan lớn mật chạy đến nơi đây, ngươi có biết đây là nơi nào không? Ta nói cho ngươi biết, đây vốn là nơi nuôi quỷ của Long Tuyền sơn trang chúng ta! Ta còn nói cho ngươi biết, nơi đây tổng cộng tụ tập cửu đại cao thủ của Ẩn Sát đường, ngay cả Thu lão cũng ở! Với chút bản lĩnh đó của ngươi, còn muốn giết sạch chúng ta sao? Nực cười."

"Ta khuyên ngươi thức thời một chút, mau cút ra ngoài đi, ta xem như là chuyện gì cũng không biết. Nhưng nếu ngươi thật sự không biết sống chết mà nói... Đạo gia ta cũng không ngại thay người ta tâm nguyện này đâu!" Đạo nhân áo vàng nói xong, lại cầm lấy mai rùa lắc lư trước mặt ta.

"Tâm nguyện?" Ta mỉm cười, đi tới nói: "Vừa lúc, ta cũng muốn thay một vị bằng hữu tâm nguyện."

"Ngươi... Ngươi đừng ép ta!" Đạo nhân áo vàng có chút căng thẳng lui về sau một bước.

"Ép ngươi thì sao?" Ta lại bước lên phía trước một bước, hai tay hất lên, ném Trảm Quỷ Thần song đao.

Đạo nhân áo vàng hai ngàn hai mươi bảy chết mất.

"Ngươi muốn làm gì..." Đạo nhân áo vàng vừa thấy ta ném song đao xuống, từng bước ép sát hắn, không khỏi khẩn trương, liên tục lui về phía sau.

"Ngươi nói đi?" Ta mỉm cười, vẫn như cũ không nhanh không chậm cất bước về phía trước.

Cao thủ Ẩn Sát đường thật đúng là ai cũng không đơn giản!

Ít nhất hoàng sam đạo nhân trước mắt này đã vượt ra xa ngoài dự liệu của ta, vốn còn tưởng rằng dưới sự liên thủ đánh lén của ta và sơ nhất, sẽ dễ dàng giải quyết hắn, nhưng không nghĩ tới, gia hỏa này lại khó chơi như thế.

Chống đỡ được một kích tuyệt sát của Lăng Vân kiếm, dưới tình huống tu vi bị hao tổn, vẫn có thể liên tiếp ngăn trở sát chiêu của ta, nhất là cái mai rùa âm vật cổ quái trong tay hắn, quả thực rất khó đối phó!

Cá lớn nói hắn và Huyết Lý Thanh là một tổ hợp chiến đấu, hơn nữa đã nhắc nhở chúng ta nhất định phải chú ý Âm Nha của hắn.

Nói cách khác, con rùa đen to lớn trong tay gia hỏa này cũng không nắm rõ tình hình, hơn nữa đây mới thật sự là đòn sát thủ của hắn.

Sau khi bị Lăng Vân kiếm tập kích, tu vi của hắn tổn hao nhiều, tự biết dựa vào linh lực hiện tại của hắn căn bản không cách nào đối chiến cùng ta, lúc này mới lắc lư đe dọa thứ kia, hơn nữa còn lấy ra Thu Phong chém tới, chính là muốn ta biết khó mà lui.

Như vậy, đây cũng chính là chỗ dựa cuối cùng của hắn.

Vậy ta sẽ đổi phương thức khác, ép đòn sát thủ này của ngươi dùng, xem rốt cuộc chiêu này hung ở đâu!

Đạo nhân áo vàng thấy càng ngày càng gần, trong mắt bỗng nhiên loé ra hai đạo hung quang, hung hăng cắn răng nói: "Tốt! Tiểu tử ngươi không biết sống chết, vậy đạo gia ta cho ngươi nhìn..."

"Động thủ!" Ta đột nhiên liếc mắt ra hiệu với hắn, đột nhiên tăng tốc.

Hoàng sam đạo nhân hoảng sợ, cũng không dám quay đầu lại xem, cuống quít cắn đầu ngón tay để trên mai rùa một vòng.

Ông!

Trên mai rùa loé lên hoàng quang, phát ra một tiếng vang vọng, ngay sau đó phóng xuất ra một đạo hào quang màu vàng óng.

Xoẹt một tiếng, lấy hắn làm tâm viên khắp nơi bay tán loạn ra.

Mà phía sau hắn ta còn có ai không? Ta xông lên cũng chỉ là giả bộ mà thôi, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng tùy thời rút lui, mắt thấy hắn ta xuất sát chiêu, sớm điểm hai chân xuống đất, liên tiếp lộn vòng lui về phía sau mấy lần.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Theo sát phía sau ta, không ngừng phát ra tiếng nổ vang rền.

Ta một hơi lui ra ngoài mười mấy mét, quay đầu lại nhìn.

Lấy đạo nhân áo vàng làm viên tâm, tạo thành một hình tròn đường kính bảy tám mét, bên trong sớm đã là một mảnh hoang vu.

Cây cối lá, tất cả đều không thấy, thậm chí ngay cả một đám bụi cũng không còn, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu hình chén nước, giống như là bị ai đó cầm trong tay một cái thìa to lớn vô cùng đào qua.

Trừ đạo nhân áo vàng ra thì tất cả mọi thứ đều không thấy!

May mắn vừa rồi ta vốn là giả vờ giả vịt chơi trò tấn công, hơn nữa khi mắt thấy hắn phát động công kích, liền dán lên mình một tấm khinh thân phù nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nếu không, một khi bị đánh trúng, có thể cũng bị xóa sổ như đám cỏ cây bùn đất kia!

Ta hiểu rồi!

Quy xác kia ngoại trừ có được lực phòng ngự rất mạnh còn có thể liên thông hai giới âm dương, trong nháy mắt đem đồ vật bốn phía quanh thân chuyển tới Minh giới.

Chẳng qua, lực cắn trả của thứ đồ chơi này cũng cực kỳ cường đại, lúc này hoàng sam đạo nhân ngồi liệt ở chính giữa cái bát, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, cả người từ trên xuống dưới không ngừng run rẩy, phảng phất ngay cả khí lực nắm trong tay mai rùa cũng không có.

"Ngươi... Ngươi..." Hắn nghiêng về phía rìa của cái chén, vừa kinh sợ vừa tức giận nhìn ta, nhưng một câu cũng nói không được đầy đủ.

"Hóa ra đây là đòn sát thủ của ngươi, muốn cùng ta đồng quy vu tận tiền vốn à?" Ta ngược lại chắp tay sau lưng cười ha hả nói: "Nhưng ngươi còn có thể dùng lại lần nữa sao?"

Hoàng sam đạo nhân tức giận trừng mắt ta một cái, nhưng ngay cả một tia khí lực phản bác cũng không có.

"Ngươi không thể hoàn thủ đúng không? Vậy hãy nhìn ta xem." Nói rồi chậm rãi móc ra Liệt Hỏa Phù chậm rãi hướng về phía hắn quơ quơ, nói: "Nếu ngươi đã đào sẵn hố mộ cho mình rồi, vậy ta tiễn ngươi một đoạn đường vậy!"

Bốp!

Linh phù ném ra.

Đạo nhân áo vàng cắn răng, gian nan giơ mai rùa lên.

Chợt!

Ánh lửa hiện lên, khóe miệng đạo nhân áo vàng tràn ra máu tươi, búi tóc bị đốt đứt, tóc thưa rũ xuống bốn phía, đạo bào đầy vải dầu cũng bị đốt ra mấy cái lỗ thủng.

Xem ra, liên tiếp gặp Lăng Vân kiếm công kích, lực phản phệ của cái mai rùa đã vào nỏ mạnh hết đà rồi.

"Ai da, còn có thể chịu đựng được sao? Vậy thì thêm một tấm nữa, dù sao loại phù chú trung đẳng này ta còn nhiều." Nói xong, ta lại lấy ra một tấm bạo phù ném xuống.

Phịch! Dưới đáy chén lớn dâng lên một mảng bụi mù.

Quần áo đạo nhân áo vàng đã rách nát không còn hình dạng, hai tay ôm chặt mai rùa, ngay cả ngồi cũng có chút ngồi không yên, lung la lung lay có thể ngã xuống đất bất cứ lúc nào. Gã này hung tợn nhìn ta một cái, ngay cả nói nửa điểm khí lực cũng không có, run run thò tay vào ngực.

Vèo!

Châm vô hình bay ra ngoài!

Lão gia hỏa lại muốn giơ cao mai rùa ngăn cản, nhưng sau khi liên tiếp trọng thương, ngay cả phù chú hắn cũng ngăn không được, càng đừng nói tới Vô Hình châm.

Bốp!

Cột vô hình rắn chắc đâm vào cổ tay hắn, cổ tay cổ tay lập tức vỡ nát, bàn tay gầy trơ cả xương kia rơi trên mặt đất, còn có chút không cam lòng giãy giụa vài cái, trong tay kia nắm một khối bảng hiệu nhỏ, loáng thoáng lộ ra nửa chữ "Giết".

Chính là lệnh bài mật tín của Ẩn Sát đường.

Phốc!

Lão gia hỏa phun ra một ngụm máu tươi, ngã sấp xuống đất. Xác rùa lăn ra ngoài ùng ục, lão ra sức bò về phía trước, còn muốn nhặt trở về.

Ta lạnh lùng nhìn hắn một cái nói: "Đi nhiều bất nghĩa tất phải chết! Ngươi mới vừa rồi đắc ý gặm ăn cánh tay người khác, lại không nghĩ tới mình cũng có ngày hôm nay? Âm nha của ngươi đích xác rất không tầm thường, nhưng lại luyện hóa bao nhiêu linh hồn mới chế thành? Có thể chính ngươi cũng đếm không xuể."

"Ngươi hại quá nhiều người như vậy, chưa bao giờ nghĩ tới sớm muộn cũng sẽ tới lượt mình ngươi? Thiên đạo có luân hồi, xưa nay tha cho ai! Chết đi cho ta." Nói xong, ta lại móc ra một tấm linh phù quăng xuống.

Ầm!

Không còn phòng hộ của mai rùa đen, thân thể đạo nhân áo vàng lập tức bị nổ tan tành.

Máu thịt trong nội tạng bay toán loạn khắp nơi, hố to này giống như phần mộ hắn đã đào cho mình.

Đạo nhân áo vàng đã chết, ta nhảy xuống hố, nhặt cái mai rùa lên.

Cho đến lúc này ta mới phát hiện, đó là một con cá gỗ nát.

Chỉ thấy mai rùa hóa thành cá gỗ, phía sau đột nhiên xuất hiện một cái lỗ lớn. Dưới vết kiếm sâu hoắm đầy vết rạn nứt.

Vết kiếm kia hẳn là có chút cũ kỹ, tuyệt không phải là vết kiếm vừa rồi lưu lại —— trên thực tế, bất luận vừa rồi Lăng Vân kiếm công kích, hay là song đao phù chú của ta, cũng không lưu lại bất cứ vết tích gì trên đó.

Như vậy, vết kiếm chém đứt mai rùa này là ai lưu lại đây?

Lúc này cũng không có thời gian để ngẫm nghĩ nữa, ta nhanh chóng nhảy ra khỏi hố sâu, thu hồi Trảm Quỷ Thần song đao đã bị ta ném xuống, quay đầu nhìn lại, mới nhất phía xa cũng nhặt lên Lăng Vân Kiếm.

"Lý mặt rỗ!" Sơ Nhất hô một tiếng.

Vẫn không có hồi âm.

Ta và Sơ Nhất đều cảm thấy có chút không thích hợp, tiểu tử này rốt cuộc đi đâu rồi?

Bí sử hai nghìn hai trăm tám Chương Đại Đường thứ nhất...

Vừa rồi hắn không nhìn thấy hắn, mãi đến hiện tại đạo nhân áo vàng đã chết rồi mà hắn vẫn không lộ diện, tên này đi đâu rồi?

Ta và Sơ Nhất có chút lo lắng nhìn nhau một cái, lập tức liên tiếp nhảy xuống thi rãnh, theo phương hướng Lăng Vân Kiếm đánh úp lại tìm tới.

Cây cối to bằng miệng bát đồng loạt bị chém đứt đôi, tạo thành một thông đạo rộng hơn hai mét, thẳng tắp về phía trước, đủ có thể thấy được uy lực của một kiếm vừa rồi kinh người đến cỡ nào!

Nhìn thấy cảnh tượng này, ta và sơ nhất đều không khỏi cực kỳ thán phục, Lý Ma Tử lúc nào lại trở nên lợi hại như vậy rồi.

Uy lực một kiếm này, sợ là hai chúng ta không ai làm được!

Một mực tìm thật xa, rốt cuộc ở cuối thông đạo, dưới cọc gỗ cuối cùng phát hiện một thân ảnh vô cùng quen thuộc.

"Ma Tử!" Ta và Sơ Nhất bước nhanh tới, lúc này mới phát hiện ra Lý Ma Tử đã bất tỉnh nhân sự từ lâu.

Trên túi quần khố nắm chặt bị đâm xuyên một lỗ rách, trảm thông đạo trong rừng rậm phía trước.

Sơ sơ sờ mạch, lại kiểm tra thân thể của hắn một chút, thở dài một hơi nói: "Người không có việc gì, bị đánh ngất đi." Nói xong, hắn chỉ chỉ cái cọc gỗ trước đầu Lý Ma Tử.

Quả nhiên, trên gáy Lý Ma Tử còn xuất hiện một cái u lớn.

Đây là có chuyện gì?

Nếu đã có bản lĩnh phóng ra một kiếm kinh người như vậy, chẳng lẽ bản thân lại bị một cái cọc gỗ đâm trúng hôn mê rồi?

Ta sửng sốt một hồi, sau đó nhìn vết rách sau lưng hắn, lại nhìn vết rách trên túi quần, lập tức hiểu ra!

Nguyên lai, một kiếm vừa rồi không phải do Lý Ma Tử phóng ra, mà là Lăng Vân Kiếm cảm giác được cái gì, tự động bay ra ngoài.

Vốn dĩ Lý Ma Tử hẳn là đang đứng trên sườn núi nhỏ ngoài năm sáu thước, Lăng Vân kiếm đột nhiên bay ra điên cuồng, mang hắn ra ngoài. Kiếm khí quá nhanh, hắn căn bản không kịp phản ứng, vì vậy đâm vào thân cây hôn mê.

Bọn ta còn tưởng rằng là bản lĩnh của Lý Ma Tử tăng mạnh, trở nên lợi hại như vậy chứ.

Bạch Mặc vui mừng cho hắn, kết quả lại thành một chuyện cười!

Tuy nhiên cũng may, Lý mặt rỗ cũng không có việc gì.

Một thanh Lăng Vân kiếm đầu tiên cắm vào vỏ kiếm, lại lấy ra hồ lô nhỏ đổ cho hắn một viên đan dược.

Đúng lúc này, trên đường núi ngoài rừng, xa xa truyền đến một trận tiếng bước chân vội vã.

Ta cầm cây kim vô hình, rón ra rón rén đi ra ngoài vài bước, xuyên thấu qua khe rừng, nhìn thấy một thân gầy còm đang cố sức chạy như điên, chính là giang đại cá lớn.

"Chúng ta ở đây này!"

Cá lớn nghe được tiếng kêu của ta, bỗng nhiên dừng bước, đặt mông ngồi xuống đất, ôm ngực liên tục thở hổn hển.

Xem ra, nhất định là y từ rất xa đã nghe được tiếng đánh nhau rồi nổ mạnh, lo lắng an nguy của ta, không để ý đến tu vi của y đã mất hết, đến cả thân thể cũng cực độ suy yếu đuổi theo.

Ta quay người vác Lý Ma Tử lên, vừa đi vừa chặt cành cây mở đường cho ta, rất nhanh đã tới trước mặt con cá lớn.

"Áo vàng, áo vàng chết rồi sao?" Đến khi chúng ta tới gần, hơi thở của cá lớn còn có chút không đều đặn, hỏi.

"Chết rồi!" Ta nhẹ nhàng buông Lý Ma Tử xuống, lòng còn sợ hãi nói: "Nhưng gia hỏa này lại lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta, nếu không phải Lăng Vân kiếm bay ra ngoài, ép hắn xuất ra âm vật phòng thân, bằng không cuối cùng người chết là ai cũng không chừng."

"Phòng thân âm vật?" Giang cá lớn một bên chứa tẩu thuốc, một bên có chút kỳ quái hỏi: "Chẳng phải đòn sát thủ của hắn không phải là Âm Nha trận sao? Thứ đồ chơi này hẳn là không làm khó được các ngươi chứ?"

"Âm Nha Trận ngược lại còn tốt, nhưng lợi hại lại là thứ này." Nói xong, ta đem mai rùa ra.

"Ồ?" Giang Đại Ngư liếc mắt nhìn xác rùa đen, tay đeo túi thuốc lập tức ngừng lại, biến sắc nói: "Cái đồ chơi này rõ ràng ở trong tay áo vàng."

"Đúng vậy!" Ta gật đầu nói: "Hắn chỉ dựa vào thứ này, chẳng những ngăn được công kích của Lăng Vân kiếm, thậm chí còn có thể mở ra thông đạo Âm Dương, chuyển dời đồ vật bên người đến Minh giới. Sao nào, ngươi biết đây là vật gì không?"

Bàn tay con cá lớn run rẩy một chút, có chút nghĩ mà sợ nhìn lại ta và thanh kiếm đầu tiên rồi nói: "May mắn có kiếm Lăng Vân ở đây, hơn nữa có khả năng hắn còn chưa hiểu rõ huyền diệu trong đó, nếu không..." Hắn vừa nói vừa lắc đầu, dường như có chút không dám tưởng tượng cái hậu quả đáng sợ kia.

"Rốt cuộc đây là thứ gì?" Vừa nghe gã nói như vậy, ta càng thêm khó hiểu hỏi.

"Ngươi cũng nhìn ra rồi, đây vốn là một con cá gỗ, còn chủ nhân ban đầu đặt cho hắn cái tên gì, ta cũng không rõ lắm. Nhưng ta lại biết lai lịch của thứ này." Cá lớn rủ rỉ nói.

"Đây không phải sản vật của Trung Nguyên, mà là đến từ Cổ Thiên Trúc, cũng chính là Cổ Ấn Độ. Năm đó Huyền Trang pháp sư một thân một mình trải qua trùng trùng điệp điệp gian nguy, rốt cục đến nơi, sau đó lấy trí tuệ hơn người cùng sự thành kính đối với phật pháp của hắn., Nhận được sự tôn trọng của toàn bộ tăng nhân Thiên Trúc, cưỡi voi du pháp, khai đàn giảng đạo, khuyên nhủ những bàng môn tả đạo quy y phật môn, lập được truyền thừa bất thế công cho phật pháp! Sau đó, lúc hắn trở về Đại Đường, mang theo bên người vài đồ đệ."

"Trong đó có một người tên gọi là Tiểu Ngọc, vốn là bàng môn tông sư, bị phật pháp huyền ảo cảm hóa làm chiết khẩu, tự nguyện vi đồ, bảo hộ trái phải. Nhưng gia hỏa này sau khi đi tới Trung Nguyên., Bị sự chấn động của sự phồn hoa giàu có của Đại Đường, dần dần lòng hướng về lòng Phật có dao động! Huyền Trang pháp sư phát hiện ra điểm này, theo mệnh lệnh đệ tử thủ tịch nhìn hắn mặt bích hối lỗi đã từng nghĩ qua, trọn đời không ra. Có thể theo Huyền Miểu Viên Tịch, biện cơ lại bởi vì tội dâm hoạ bị thắt lưng Lý Thế Dân trảm tử hình xong, sẽ không có ai có thể quản được đám đông đó nữa..."

"Sau đó, tên gia hoả này lòng Phật không giữ được, ma tâm tái sinh, vậy mà chạy ra chùa miếu, gây họa cho dân gian. Dựa vào một thân thuật ma đạo không gì sánh được, tùy ý đánh tới bừa bãi, giết dâm tặc cướp bóc khắp nơi, vô số quân binh bổ khoái chết trong tay hắn! Thậm chí về sau đều kinh động đến Lý Thế Dân, liên tiếp phái ra ba đợt Kim Ngô Vệ, đều bị hắn tiêu diệt. Trong lúc nhất thời, lòng người hoảng sợ, Đại Đường bất an."

"Yêu tăng dị giới mà đầu năm Đại Đường truyền lại chính là hắn!"

"Về sau Lý Thế Dân hỏi Viên Thiên Cương, Viên Thiên Cương bấm ngón tay tính toán, bệ hạ không cần lo lắng, ông ấy còn có Cửu Thiên có thể sống, chắc chắn mất mạng ở Hàn Giang."

"Viên Thiên Cương hoàn toàn chính xác không sai, chín ngày sau, khối Da kia đã bị thay trời hành đạo, Bạch Hạc đạo trưởng từ trên Côn Lôn sơn xuống một kiếm chém giết, Thi Trầm Trường Giang."

"Nhưng mà ác tăng kia tuy đã chết, hắn lại ỷ vào một tia pháp lực cuối cùng, gửi sống âm linh ở trên cá gỗ tùy thân, thuận theo nước sông cuồn cuộn chảy ngược về phía đông. Bạch Hạc đạo trưởng lúc ấy đang vội vã chạy tới sông Ô Tô Lý tra xét chuyện Hoàng Thạch chân nhân tế long, cho nên cũng chưa kịp đi truy tìm tung tích mõ gỗ, vốn định quay đầu lại tìm cũng không muộn. Ai ngờ, thân thể hắn trúng chín... Khục khục, cuối cùng mất mạng nơi sông."

Hắn vốn định nói, bí chú Cửu U môn trong người lại nuốt lời xuống, đốt tẩu thuốc ngay trước mặt.

Khó chịu hít một hơi thuốc, giang đại cá tiếp tục nói: "Năm mươi năm trước, có người kính lão trang chủ một kiện kỳ vật, nói là vật này vừa có thể chống đỡ pháp thuật, lại có thể ngăn cản đao kiếm, chỉ cần mang theo thứ này trên người, gà chó không kêu, rắn bọ không gần. Lão trang chủ lấy ra nhìn, đúng là con cá gỗ này."

"Lời ngươi nói liên kết Minh giới cũng không thỏa đáng, hắn chỉ là liên thông với không gian bên trong mõ gỗ mà thôi! Nói cách khác, đây là một kiện âm vật không gian."

"Giống Vĩnh Linh Giới của ngươi, còn có... khụ khụ, cũng giống như ngươi."

"Lão trang chủ khổ tâm nghiên cứu một hồi, lại vô ý bị âm vật gây thương tích, cuối cùng cũng vì vậy mà mất mạng. Con mõ này cũng coi như là vật không lành, phong ấn trong mật thất Long Tuyền. Năm đó, ông nội ngươi Trương Diệu Dương đêm xông vào sơn trang, chính là đi vào mật thất này, thứ này tính cả mấy món chí âm khác đồng thời biến mất, vốn tưởng rằng đều là bị ông nội ngươi trộm đi. Hôm nay xem ra, cũng không phải như thế!" Cá lớn lắc đầu.

Con đường thứ hai nghìn hai trăm chín mươi mốt, Long Tuyền dưỡng quỷ địa.

"Không ngờ thứ này lại xuất hiện trên người đạo nhân áo vàng, hơn nữa với lịch duyệt của hắn vậy mà có thể hiểu thấu đáo ảo diệu trong đó, tuyệt đối không phải một sớm một chiều! Nói cách khác, biến cố năm đó rất có thể là có duyên, nói không chừng người của Long Tuyền sơn trang cũng bởi vì đủ loại mục đích., Tham dự vào trong đó, rất nhiều người trong đó cũng chưa chắc là do ông nội ngươi giết chết, mà là bọn họ tự giết lẫn nhau! Thậm chí bản thân tin tức này, rất có thể là bọn họ cố ý thả cho ông nội ngươi, do đó mới có cơ hội thừa dịp loạn hành sự."

"Mưu quyền, trộm bảo, thừa cơ tiễu sát dị địch đều rất có khả năng! Lúc đó, trừ lão Tứ, mấy người chúng ta đều đang bế quan, cụ thể tình hình cụ thể không ai biết. Hiện tại nghĩ lại, ngay cả nguyên nhân cái chết của lão trang chủ cũng cực kỳ khả nghi!" Vẻ mặt của giang cá lớn có chút nghĩ lại mà sợ.

"Nếu như ngay cả đạo nhân áo vàng cũng có thể nghiên cứu ra ảo diệu trong mõ gỗ thì lão trang chủ làm sao lại chết ở đây? Đây nhất định là có người đang bố trí một đại cục động trời." Trong lúc bất chợt, Giang Đại Ngư như nghĩ ra điều gì đó, quay đầu về phía trước một cái hỏi: "Năm đó lúc các ngươi trước sau khi bị thương chạy ra khỏi sơn trang, bên trong đám người đuổi giết có Hoắc Thất Nương không? Chính là lão thái bà che khăn lụa đỏ kia, sử dụng thêu hoa châm."

"Không có." Mới đầu cẩn thận nhớ lại một chút, nói: "Năm đó lúc chạy ra sơn trang, tiểu bạch long bị Âm xà kiếm đánh lén bị thương nặng nhất. Hàn lão lục cõng nó, Thải vân cùng Phượng đại sư ở phía trước, chuột và lông mày trắng đoạn hậu. Ta là trước sau tiếp ứng, bất kể là vây ở phía trước hay là địch nhân ta đều đã thấy, chưa từng nhìn thấy người này!"

"Vậy thì trách rồi!" Giang đại cá lớn nói: "Có liên quan đến bản báo cáo sự việc kia, ta lật xem vài lần, đều nói Hoắc Thất Nương bị Hàn lão lục liên thủ giết chết. Bản lĩnh của nàng không cao, cũng không có chức vị gì, bất quá thân phận của nàng lại rất đặc thù, là tiểu thiếp của lão trang chủ, là nhũ mẫu của thanh thu, vẫn luôn không tham dự sự vụ trong trang. Xem ra có người giết người diệt khẩu! Nơi này đích xác có vấn đề rất lớn."

Cá lớn hít một hơi thuốc, nhìn ta nói: "Nếu ta đoán không sai, ngay cả ngươi khi đó cũng bị xem là một quân cờ! Như vậy xem ra, việc liên quan tới việc xử lý vấn đề của ngươi như thế nào, phân tranh giữa hai phái người và người, bắt và dưỡng hai loại ý kiến khác nhau đều chỉ là giả dối. Đều là có người cố ý chế tạo ra, chính là vì mục đích cuối cùng của hắn."

"Long Tuyền sơn trang đó, Long Tuyền sơn trang, vốn dĩ tu vi của ta đã mất hết, sắp rời khỏi giang hồ rồi, sao lại đưa cho ta một vấn đề khó khăn như vậy!" Cá lớn nói xong lại ủ rũ.

Ta và Sơ vừa nghe đến đây, cũng không khỏi kinh ngạc vô cùng.

Xem ra nội bộ Long Tuyền Sơn Trang này so với tưởng tượng của chúng ta còn phức tạp hơn nhiều!

Thậm chí giống như những con cá lớn từng nói, năm đó tám phương vang danh xông vào sơn trang đêm cũng chỉ là bị bọn họ lợi dụng mà thôi, mà bọn họ vẫn cứ lơ mơ màng mà đạt thành âm mưu của người kia!

Sau khi hút một ngụm khói, giang đại cá cũng nghỉ không sai biệt lắm, gõ gõ tẩu thuốc đứng dậy nói: "Mặc kệ như vậy, xử lý chuyện trước mắt đã." Nói xong, chắp hai tay sau lưng đi trở về.

Ta cõng Lý Ma Tử theo sát phía sau, một lòng ôm tám thanh đại hán kiếm đi theo sau cùng.

Theo con đường nhỏ ven núi, vừa đi, giang đại cá vừa giới thiệu cho chúng ta: "Nơi này vốn là nơi nuôi quỷ ở Long Tuyền sơn trang, chẳng qua bởi vì đủ loại nguyên nhân đã sớm hoang phế mấy trăm năm. Lần này lão tam lấy được cuốn sách da dê, sau đó tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng mới xác định đặt đại trận Vạn Quỷ Triều Tông ở nơi này."

"Cái tên này đầu đầy gân, cả ngày chỉ có một ý niệm, đó chính là không ngừng khiêu chiến cường giả. Xem ra sau khi tiến vào Côn

Bằng Đô, phát huy ra toàn bộ thực lực, Vạn Quỷ triều đại trận này là Vạn Quỷ triều đại trận., Hắn đang trong tình thế bắt buộc! Tổng cộng có chín người từ Ẩn Sát đường tới, vốn định lưu lại một người trông coi ở tầng một, nhưng sau khi ta thăm dò được tin tức nhất định phải đến tham và một cước, hắn liền lấy tên ta, phái ra Huyết Lý Thanh cùng Hoàng sam đạo nhân đi theo bên trái phải ta."

"Bây giờ hai người bọn họ đều đã chết, Thất Thốn phật thủ hộ tầng một cũng không còn mạng, nhưng kế tiếp dưới lòng đất còn có sáu cao thủ tầng tám, những người còn lại ngay cả một chút nội tình ta cũng không rõ, các ngươi cũng lưu ý nhiều. Ta hiện tại tu vi mất hết, cũng không khác gì lão nhân bình thường, chuyện đánh nhau cũng không giúp đỡ được gì."

"Vậy ngài ở bên ngoài nghỉ ngơi đi, hai chúng ta đi vào là được." Ta có ý tốt nói.

Ai ngờ, vừa nghe lời này, giang đại cá có chút không nguyện ý, quay đầu liếc ta một cái rồi nói: "Thế nào? Xem thường lão già ta? Đừng nhìn ta không còn tu vi, dù sao ta thân là Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, hơn nữa còn luôn nắm trong tay mật đường, rất nhiều bí mật và tình báo ta biết, ít nhất cơ quan thông đạo nơi này cái gì cũng không làm khó được ta. Yên tâm đi, ta không kéo chân các ngươi đâu!"

Bị hắn nói như vậy, ta cũng có chút ngượng ngùng, vội vàng đáp: "Vâng, chỉ dựa vào hai chúng ta làm gì có ai. Có ngài ở một bên chỉ điểm chỉ điểm là được rồi, chuyện động thủ cứ giao cho hai chúng ta đi."

Ban đầu có chút mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng.

Hắn có thể cũng không ngờ, một ngày nào đó hắn còn hợp tác với Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, thế nào mà cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Giang Đại Ngư lại không thèm để ý, quay đầu lại nhìn Lý Ma Tử sau lưng ta nói: "Vậy mặt rỗ này thì sao? Hắn thì sao chứ, đừng nhìn hắn cõng một thanh Lăng Vân kiếm ra vẻ mô phỏng, nhưng hai lần này của hắn lại không đủ nhìn, nếu như không muốn hắn chết, vậy thì để hắn ở lại bên ngoài đi."

Cá lớn nói không sai, đừng nói hiện tại cơn rỗ còn hôn mê bất tỉnh, coi như nó khỏe mạnh, cũng đúng là con tôm nhỏ.

Bọn ta sẽ đối mặt với người thế nào?

Lực lượng hạch tâm của Long Tuyền sơn trang, cao thủ của Ẩn Sát đường.

Từ chuyện Huyết Lý Thanh, Thất Thốn phật, đạo nhân áo vàng trước mắt mà nói thì là chuyện khó đối phó. Nếu không phải chúng ta tính toán vô tâm, ra tay trước, lại có cá lớn sông báo tình báo tình báo sớm thì thật sự không dễ ứng phó.

Càng không biết, sáu cao thủ kế tiếp lại hung hãn cỡ nào, mang theo Lý Ma Tử, cũng chỉ có thể thêm phiền toái!

Ta trầm ngâm một chút rồi nói: "Vậy cũng được, cứ để hắn ở bên ngoài, hoặc là lưu cho hắn một tờ giấy, để hắn về huyện thành chờ chúng ta trước."

"Đừng a! Ta chỉ là đến lịch luyện bản lĩnh, đem ta ném vào trong huyện thành có thể học cái rắm." Lý Ma Tử sau lưng đột nhiên rất là bất mãn tranh luận.

"Vậy không phải vì An An ngươi... Ta chết tiệt!" Ta sửng sốt một chút, lập tức tức giận không chỗ phát tiết, buông tay ném nó xuống, theo cái mông hung ác của hắn đạp một cước nói: "Ngươi tỉnh dậy chưa nói sớm, hại ta cõng ngươi xa như vậy."

"Mới tỉnh dậy, vừa tỉnh!" Lý Ma Tử xoa xoa mông, cãi: "Ai bảo ta vô dụng, ta rất lợi hại phải không? Vừa rồi Lăng Vân kiếm phát uy, các ngươi không thấy sao? Hơn nữa, ta chính là phúc tướng đó! Bắt đầu từ hình trường Diêm Vương, chúng ta đã cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện rồi? Lần nào có ta ở đây không phải hóa nguy thành an? Còn nữa, còn nữa..."

Ông liếc nhìn giang đại ngư nói: "Cho dù ta không thể cùng hai người các ngươi giết địch, không phải còn có thể bảo vệ lão gia tử này sao?"

Giang Đại Ngư khinh thường nhìn hắn: "Cho dù ta không có tu vi, cũng không cần ngươi tới bảo hộ, hình như ngươi so với lão già nát rượu này thì mạnh hơn bao nhiêu. Hơn nữa, tên gia hỏa này của ngươi thành sự không đủ, bại sự có thừa, vừa rồi dưới chân núi là ngươi thả khói đen kia đúng không? Nếu không phải đúng lúc Lăng Vân Kiếm phát giác được khí tức cá gỗ xông ra ngoài, bị áo vàng phát hiện ra tin tức báo cho những người khác, kế hoạch này tất cả đều tan tác, biết không?"

Nghe giang đại ngư đồ nói, ta cũng có chút hiếu kỳ, quay đầu hỏi: "Mạch rỗ, không phải bảo ngươi đi theo dõi người đó trở về báo tin à, ngươi chặt đứt cầu làm gì?"

"Ta..." Lý mặt rỗ gãi đầu, có chút xấu hổ nói: "Ta không phải đang suy nghĩ, tên kia đúng là cao thủ, cho dù ta có cẩn thận hơn nữa cũng có thể bị hắn phát hiện. Đến lúc đó các ngươi không ở đây, ta sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên ta nghĩ cách, trước leo qua cầu để vào mấy chấm khói. Bên trong đặt trên cầm hỏa khí, sau đó lại leo về đem cây cầu chém."

"Đến lúc đó, ta sẽ ấn vào hỏa khí, thả khói đặc nói cho các ngươi một tiếng, thừa dịp hắn không chú ý xoay người bỏ chạy, cầu gãy, hắn ít nhiều cũng phải phí chút chuyện..."

Không thể không nói, biện pháp này của Lý Ma Tử cũng không tệ, ít nhất so với trước kia thì thông minh hơn không ít.

Nhưng hắn lại không biết, trong tay Hoàng sam đạo nhân còn nắm Truyền tin lệnh bài, thực sự thiếu chút nữa đã bị hắn làm hỏng, may mắn Lăng Vân kiếm kịp thời bay ra.

"Vậy Lăng Vân kiếm đã xảy ra chuyện gì?" Ta nghĩ đến đây liền thuận miệng hỏi.

"Cái này ta cũng không biết." Lý Ma Tử xoa xoa đầu nói: "Dù sao thì đột nhiên ông ông cũng vang lên, ngay sau đó liền xông ra ngoài, ta bắt cóc một cái không vững, sau đó cái gì cũng không biết, tỉnh lại thì nghe nói, các ngươi muốn ta bị ném ở chỗ này. Trương gia tiểu ca, không nên làm như vậy chứ? Ta thật vất vả đi theo các ngươi ra ngoài một chuyến, lại đuổi kịp chuyện lớn như vậy, để ta trở về huyện thành, cái kia không phải là uổng công sao."

Lập tức không đợi ta đáp lời, lại hướng về phía giang đại cá cầu xin: "Lão gia tử, ngươi hãy để ta đi vào theo, tuy nói ta không có bản lãnh gì, nhưng tốt xấu gì cũng còn có chút sức lực. Vạn nhất ngươi té gãy chân, thụ thương cái gì, ta còn có thể cõng ngươi a, cho dù chết còn có thể giúp ngươi đào hố a!"

"Xì!" Con cá lớn sông đã hút thuốc cả đời thiếu chút nữa bị sặc, quay đầu lại phun ra một ngụm nói: "Hay cho tên mặt rỗ chết bầm! Muốn đi thì đi theo, đừng trách ta chết bên trong là được."

Chương thứ hai ngàn hai trăm hai mươi hai, đại nghĩa diệt thân.

Rất nhanh, bốn người chúng ta đã trở lại trước miếu nhỏ trên đỉnh núi.

Những "Thôn dân" hình dáng như cương thi kia vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không khác gì những hoa màu thu hoạch được.

Kỳ thực, bọn họ cũng là người bị hại đáng thương, có thể vô luận từ góc độ nào đến nói, thế giới này đều không thể khoan dung một đám người chuyển sinh không ra cái gì như vậy tồn tại.

Điều duy nhất chúng ta có thể làm chính là làm một trận siêu độ vong hồn cho bọn họ, cầu nguyện cho kiếp sau bọn họ được đầu thai tốt.

Chỉ là hiện tại, còn có chuyện trọng yếu hơn đang ở trước mặt chúng ta!

Nếu như không nhanh chóng phá hư Vạn Quỷ Triều Tông đại trận, còn có thể có càng nhiều sinh linh vô tội gặp vận rủi này, hơn nữa càng làm cho người ta không thể đoán trước, một khi thu phong trảm ngưng tụ đủ quỷ khí, sau khi giết vào Tỳ Hưu cũng không biết sẽ phát sinh cái gì càng thêm đáng sợ.

Dọc theo đường đi, giang lớn nhân cũng có chút lo lắng nói cho chúng ta, vì sao hắn trăm phương ngàn kế ngăn cản thu phong chém thành đại trận.

Mấy chục năm trước, Thu Phong Trảm vừa chém đầu hai mươi đã dương danh thiên hạ. Ban đầu mục đích của hắn và Giang Đại Ngư huynh đệ giống nhau, gia nhập Long Tuyền sơn trang là để tập tập bí thuật trong trang, cũng may tu vi đi xa hơn một chút.

Thu Phong Trảm thiên phú cực mạnh, ngộ tính đối với võ học và âm dương chi thuật cũng phi thường kinh người, không đến vài năm, toàn bộ sơn trang, thậm chí toàn bộ âm vật giới, hầu như không ai là đối thủ của hắn.

Nói cách khác từ lúc đó, thực lực của hắn đã kinh khủng như thế, nhưng cũng không biết vì sao, từ đầu đến cuối hắn không thể vượt qua ngưỡng cửa kia, mà biến thành vô thượng Thần cấp.

Mà hắn cũng không thỏa mãn với danh xưng đệ nhất nhân dưới Thần cấp, một mực chờ đợi có thể có người cùng hắn một trận chiến, do đó mượn cái này xông qua đạo môn kia.

Trong thời gian này, phàm là những cao thủ có chút danh tiếng ở Âm Vật giới đều bị y khiêu chiến mấy lần.

Hơn nữa, Thu Phong Trảm lại là một tên võ si hàng thật giá thật, một khi động thủ, sẽ dùng hết toàn lực tuyệt không lưu tình! Tất cả những kẻ đã giao thủ với hắn đều hồn phi phách tán, nhưng ngay cả người có thể làm tổn thương chân thân hắn cũng không có!

Rất nhiều cao thủ Âm Vật giới, vừa nghe nói đến tên tuổi của mình đã lọt vào trong tai Thu Phong trảm, tất cả đều hoảng sợ đến mức suốt ngày không thể sống sót. Có người mai danh ẩn tích, có người chạy ra hải ngoại, cũng có người dứt khoát tự phế tu vi.

Cái tên duy nhất vang dội khắp thế giới, thực lực mạnh hơn hắn chính là bồ câu xám.

Đáng tiếc bồ câu xám lão tiền bối vân du tứ hải, càng lười tranh luận thấp với người khác, căn bản hắn tìm không ra.

Vì vậy, hắn chỉ có thể lựa chọn bế quan tu luyện, tự mình lĩnh ngộ.

Sau khi xuất quan một phen này, vừa thấy thực lực Long Thanh Thu rất mạnh, lập tức hứng thú, mặc kệ ba bảy hai mốt, lập tức liền động thủ.

Nhưng bất kể Long Thanh Thu suy nghĩ từ đại cục Trường Viễn của Long Tuyền sơn trang hay quan hệ của trưởng bối, đều quyết không thể vận dụng phiên thiên ấn để diệt trừ tên Võ điên này.

Nếu không phải cá lớn tới nhanh, không cần ai ra tay thì toàn bộ

Long Tuyền sơn trang đều bị hắn lật tung.

Bị khuyên can, Thu Phong Trảm phi thường không cam lòng! Chỉ thiếu một bước này, hắn tận lực nỗ lực mấy chục năm, nhưng vẫn không có kết quả. Mắt thấy hắn cũng là gần tám mươi người, không thể bước ra một bước này nữa, mặc dù chết hận!

Lập tức hắn liền nghĩ thông suốt một chuyện, nếu ở nhân gian không tìm được đối thủ, vậy đến Âm gian tìm!

Không phải ở quỷ thị Phong Đô có ba vị đại lão trấn thủ sao?

Vậy thì dứt khoát coi bọn họ như đá kê chân trên con đường Thần cấp là được rồi!

Thắng là tốt nhất, thua cũng không sao, dù sao sớm muộn gì cũng chết, phải hồn về Địa Phủ.

Đương nhiên, tốt nhất là có thể chém giết bọn họ, từ đó lĩnh ngộ huyền cơ trong lúc kịch chiến. Một bước bước lên thần cấp vô thượng, nhưng lại mang tâm nguyện cả đời.

Nhưng mà, muốn quyết chiến với Côn Bằng thì nhất định phải ngưng tụ đủ quỷ khí mới được, nếu không chưa kịp ra tay thì đã thua mất một nửa rồi.

Đang lúc không còn cách nào, tên tiểu nhân ẩn mật đường cãi lời đại nhân, dâng lên quyển sách da dê ghi thập đại cấm trận thượng cổ.

Thu Phong Trảm tự nhiên vui mừng quá đỗi, lập tức quyết định không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải chế thành trận này!

Đây là mục tiêu cả đời mà hắn truy tìm, mắt thấy sắp thực hiện, tuyệt đối không cho bất luận kẻ nào phá hoại, càng là nghe không vào nửa câu khuyên can.

Nhưng với tính tình của nó, thật sự đã ngưng tụ ngàn vạn quỷ khí vào trong người, giết thẳng vào trong Côn Bằng, hậu quả kia khó mà tưởng tượng được!

Bất kể là thắng hay bại thì đối với Côn Bằng đều là một trường hạo kiếp!

Xưa nay ai cũng nói là địa ngục trần gian, nhưng ngay cả địa ngục chân chính mà ngay cả địa ngục chân chính cũng dám tàn sát, vậy nó kinh khủng tới mức nào?

Một khi hắn đại khai sát giới, tất nhiên sẽ tạo thành đại loạn. Đến khi đó đám vong hồn ác quỷ bị giam giữ trong Địa Phủ sẽ thừa cơ trốn ra, vậy nhân gian gặp tai ương rồi!

Bởi vì lần hạo kiếp này mà sinh linh bị hại, so với đại trận Vạn Quỷ Triều Tông này còn đáng sợ hơn nhiều!

Hơn nữa, đáng sợ hơn chính là, một khi hắn lĩnh ngộ được huyền cơ, bước qua cánh cửa Thần cấp vô thượng kia thì càng không ai có thể ngăn cản được.

Trầm tích ước chừng mấy chục năm, hậu tích bạc phát, uy lực kia tự nhiên hết sức kinh người!

Qua trận chiến ở sông Ô Tô, sau khi cá nhỏ chết, giang đại ngư vốn đã sinh lòng thoái ẩn, duy nhất đối với Long Tuyền sơn trang còn có hai người nữa.

Một là Long Thanh Thu từ nhỏ đã có thể trưởng thành từng bước một, nhưng hiện tại hắn đã vượt qua ngưỡng cửa kia, đạt đến độ ngay cả phụ thân hắn cũng không thể đạt tới. Cá lớn như vậy vô vọng, tự nhiên sẽ yên tâm.

Người còn lại chính là gã giống như si mê võ nghệ, đã chém chết huynh đệ Thu Phong.

Thu Phong trảm cả đời này vô dục vô cầu, hy vọng duy nhất chính là tu vi tiến thêm một bước.

Theo lý thuyết, Giang Đại Ngư cũng đã giúp hắn tấm tâm nguyện này.

Nhưng, đánh đổi cũng quá lớn!

Để hoàn thành nguyện vọng này của hắn, nên có bao nhiêu người vô tội đã bỏ mạng? Lại nên phát sinh bao nhiêu chuyện thảm thiết?

Dùng chính lời của hắn đến nói, cái này không liên quan thiện ác, càng vô luận là ai, hắn đều quyết không thể thờ ơ lạnh nhạt.

Giống như người thân thân nhất của ngươi, đột nhiên phát điên, nhất định phải nổ một tòa ốc sên cỡ lớn ở trung tâm, phụ cận đó tràn đầy thương trường, trường học, khu cư dân. Một đôi dắt tay nhau cười hi hi vọng tương lai, một đứa bé không ngừng nghịch ngợm vừa đáng yêu, một nhà ngồi chung một chỗ vừa hạnh phúc vừa hạnh phúc...

Tất cả mọi người đều không biết sắp xảy ra tử vong, tất cả mọi người đều không biết hết thảy sắp kết thúc.

Người biết chuyện duy nhất chính là ngươi, ngươi nên làm gì đây?

Vì thỏa mãn nguyện vọng của hắn, vì thỏa mãn sự điên cuồng của hắn, ngươi coi như cái gì cũng không biết, mặc hắn làm bậy luôn sao?

Nói vậy, đổi lại là ai cũng sẽ đưa ra lựa chọn chính xác nhất!

Mà lúc này giang đại cá chính là như thế!

Vừa đau lòng lại vừa bất đắc dĩ, dứt khoát quyết tuyệt.

"Ài!" Thời điểm bước một chân vào miếu nhỏ, giang đại ngưu đột nhiên thở dài một tiếng nói: "Nếu có thể, ta thật hy vọng trước nay không nhận ra hắn."

Cao Thắng Hàn cũng từng nói giống như đúc.

"Hy vọng không nhận ra hắn." Những lời này hết sức đơn giản, bình thường không có gì lạ, nhưng thật sự không biết trong lòng bọn họ lại tràn ngập bất đắc dĩ và bi ai tới cỡ nào!

Chương thứ hai nghìn hai mốt, Song Thương quái nhân (Thêm thêm)

Theo thông đạo đi tới nơi cuối cùng của tầng thứ nhất, hài cốt và quan tài của Thất Thốn Phật đều đã cháy thành tro tàn.

Cá lớn thu hồi tẩu thuốc, cực kỳ trịnh trọng nhìn ta một cái nói: "Cửu Lân, ta làm như vậy không phải vì danh bất vi lợi, càng không phải vì đạo nghĩa chó má gì, chỉ là muốn an lòng mà thôi. Nhưng đối với ngươi mà nói, lại là việc nghĩa bất từ, bởi vì đây là số mệnh và trách nhiệm của ngươi."

"Ta hiểu rồi!" Ta đón ánh mắt của hắn, gật gật đầu thật mạnh.

Ta biết rõ ý tứ trong lời nói của hắn, số mệnh nói ta là chủ của vạn linh, mắt thấy đại kiếp nạn sắp buông xuống, vạn dân sắp chết, quyết không thể thờ ơ. Nhiệm vụ là nói ta thân là môn chủ Cửu U môn, đối mặt với kẻ tà ác như thế, nhất định phải động thân!

Giang Đại Ngư quay đầu nhìn thoáng qua một đạo: "Ta cũng không cần dặn dò ngươi, ngươi hẳn là biết mình nên làm cái gì, đừng để lừa trọc mắng chửi ngươi là được."

Rất hiển nhiên, ý hắn chính là sứ mệnh mới nhất của tám phương danh chấn!

Ban đầu nhìn về phía hắn, hắn khẽ gật đầu, nắm chặt kiếm trong tay.

"Lát nữa, ngươi tận lực đứng về phía sau." Cá lớn liếc mắt Lý mắt một cái nói: "Sau này nhớ kỹ, đừng chuyện gì đều muốn đến góp vui. Rèn luyện, cần phải trải qua, mới có luyện. Đã sớm tết bím tóc, luyện thế nào cũng vô dụng."

"A..." Lý mặt rỗ có chút lúng túng gãi đầu một cái, lui về sau mấy bước.

"Muốn tiếp tục đi trên con đường này, lá gan, đầu óc, đầu óc thiếu một thứ cũng không được, ngươi bây giờ còn kém xa lắm! Bất quá cũng đừng nản lòng, vạn sự mở đầu khó khăn, hiện tại ngươi đã bước ra một bước này, chỉ cần kiên trì bền bỉ, sẽ có một ngày tiền đồ."

"Lão gia tử." Lý mặt rỗ có chút kỳ quái nhìn hắn nói: "Ngươi bị làm sao vậy? lời này sao lại có chút..."

"Có chút di ngôn đúng không?" Cá lớn tiếp lời, lập tức tượng Thần hỉ nộ nhìn thoáng qua tượng thần trong góc tường của điện thờ rồi nói: "Ta biết rõ đây là nơi nào, sắp phải đối mặt với cái gì. Hiện tại ta và người bình thường không có gì khác nhau, trải qua một phen sinh tử chỉ trong nháy mắt, có vài lời bây giờ không nói, có lẽ cũng chẳng còn cơ hội nói. Tóm lại..."

Cá lớn lại liếc nhìn ta một cái, như còn lời gì muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ khẽ lắc đầu: "Các ngươi cẩn thận một chút đi!"

Dứt lời, hắn đi thẳng về phía bàn thờ, tiếp đó đưa tay vào nắm lấy cầm tượng thần rồi uốn éo trái phải một cái.

Khạc cạc cạc...

Sau một tiếng vang nhỏ, tượng thần kia bỗng nhiên thay đổi hình dạng.

Khóe miệng vốn hơi nhếch lên, biến thành răng nanh sắc nhọn, nguyên bản hỉ nộ phi thường quỷ dị trong nháy mắt liền hóa thành một tôn hung ác quỷ quái.

Bất quá như vậy xem ra, ngược lại là thuận mắt hơn nhiều, ít nhất không còn khó chịu như vậy nữa.

Két, két két két...

Cùng lúc đó, sau lưng tượng thần vang lên một trận thanh âm kim loại chuyển động.

Một cửa đá rộng hơn một mét chậm rãi hướng lên trên, mở ra thông hướng tầng thứ hai!

"Ta không biết sau này đi có trở về hay không, bất quá nếu không ai dám bước vào cánh cửa này, thì nhất định sẽ có càng nhiều người bị ép bước vào cánh cửa Địa Ngục. Phật nói ta không vào Địa Ngục thì người nào xuống Địa Ngục, nhưng hôm nay, chúng ta vì ngăn cản người khác xuống địa ngục!" Cá lớn như là nói cho chúng ta nghe, hoặc là lầm bầm lầu bầu, tùy tiện bước một chân vào.

Ta và Sơ Nhất vội vàng theo sát phía sau.

Bùm bùm bùm bùm!

Bọn chúng mới vừa đi vào, ngọn đèn treo ở hai bên vách đá liền ầm ầm sáng lên, một mực kéo dài xuống phía dưới.

Ngọn lửa không lớn, lung lay lung lay phảng phất bất cứ lúc nào cũng có thể dập tắt, đem cái bóng của chúng ta chiếu lung tung trên vách đá, kéo thật dài.

Vừa mới vòng qua bậc thang, còn chưa đi đến tầng thứ hai, đã thấy phía dưới sinh ra một mảnh hỏa quang đỏ tươi, trong ánh lửa nhảy lên, chiếu ra một thân ảnh cao lớn.

Hiển nhiên, đây là cao thủ Ẩn Sát đường trông coi tầng hai.

Ta đi gấp hai bước, đứng trước mặt cá lớn, lúc sắp sửa xoay qua bậc thang, mới tung người một cái hạ xuống phía trước ta.

Không gian phía dưới bậc thang rất lớn, chỗ chính diện sát tường, có một đống lửa lớn.

Thiêu trong đống lửa kia không phải là củi gỗ cũng không phải than đá, mà là đầu lâu!

Mấy chục cái đầu lâu chỉnh tề xếp thành một cái tháp cao, hừng hực thiêu đốt, ánh lửa đỏ tươi nhảy dựng lên, bay lên cao bao nhiêu, thậm chí ngay cả đỉnh đầu cũng bị ngọn lửa liếm một màu đen kịt.

Một bóng người mơ hồ ngồi phía sau đống lửa.

Từ hình ảnh vừa rồi mà xem, người nọ hẳn là cực kỳ cao lớn mới đúng, nhưng cho đến khi đi xuống một nửa bậc thang mới thấy rõ, hắn chẳng những không cao lớn, ngược lại rất nhỏ, trong tay cầm ngược hai thanh thiết thương dài nhỏ đan xen mà đứng, cả người cứ cô đơn lẻ loi giữa không trung như vậy. Dưới sóng lửa thổi tới, hai cái ống quần bị tàn phá trống rỗng phiêu đãng bốn phía, bởi vậy có thể biết, hai chân hắn đã đứt tận gốc!

Mái tóc bạc trắng rủ xuống bên hông, đầu cúi thấp không nhúc nhích.

Cũng không biết hắn dùng tư thế "Đứng thẳng" này bao lâu rồi.

Nếu như nơi đây không phải là Vạn Quỷ Triều đại trận, nếu không phải trước đó biết trong mỗi một tầng này đều có một cao thủ Ẩn Sát đường trông coi, bất luận là ai đều khẳng định đem hắn trở thành một cỗ tử thi, hơn nữa còn là cố ý bày ra cái tử thi tạo hình dọa người này.

Như nhận ra chúng ta đã tới gần, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn chúng ta.

Đó là một gương mặt hết sức khiến người ta kinh ngạc!

Cả khuôn mặt ngũ quan đều bị đốt vặn vẹo biến dạng, cứng rắn thành một cục. Khiến người ta kinh khủng nhất chính là, hắn không có lỗ tai và con mắt.

Nhất là bên trái hốc mắt trống rỗng còn cắm nửa thanh kiếm gãy rỉ sét loang lổ!

Đây nào phải người? Đúng là tồn tại như ác quỷ.

Lý mặt rỗ bị dọa nhảy dựng, tiếng nuốt nuốt nước của mình cách rất xa cũng nghe thấy rõ ràng, kỳ thực, hắn không có bị sợ ngẩn người tại chỗ, cũng xem như là rất có tiếng đồng.

Bởi vì, ngay cả ta và sơ nhất cũng giật mình không ít!

Mặc dù lúc vừa mới bước vào cơ quan Ám Môn kia, chúng ta đã chuẩn bị tâm lý: những người có thể tiến vào Ẩn Sát đường trở thành lực lượng trung tâm của Long Tuyền sơn trang, khẳng định có chút danh đường, hung hãn hơn xa so với những kẻ được gọi là cao thủ trước kia. Thế nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, người trông coi tầng thứ hai này lại hai chân đứt đoạn, hai mắt sáng mù tàn tật!

Nhưng như vậy, chúng ta càng không thể khinh địch được nữa!

Trên chiến trường võ đạo, thường có câu "Năm không nhẹ".

Ý của hắn là: "Tăng Đạo lão phụ ấu"

Ý của ngươi là, một khi trên chiến trường nhìn thấy đối phương phái ra ứng chiến chính là hòa thượng, đạo sĩ, lão già, nữ tử, hoặc là trẻ con ngươi không những không thể khinh địch, ngược lại còn phải cẩn thận nhiều hơn. Sự tình xảy ra khác thường tất có yêu, bọn chúng đã dám xuất chiến, khẳng định có một chút bản lĩnh đặc thù, một khi sơ ý, ngươi có khả năng cuối cùng là chết hay không cũng không biết!

Trong giới âm vật cũng có câu nói này, gọi là quái giả kỳ quái, quỷ dị giả, phi nhân giống quỷ để ý cẩn thận.

Đừng nhìn gia hỏa này mất mắt mất chân, nhưng thực lực chân chính nhất định cực kỳ đáng sợ!

Lần này Thu Phong Trảm tổng cộng mang đến chín đại cao thủ, trừ đạo nhân áo vàng xanh trong máu của giang đại ngưu ra, vị đạo nhân trông coi tầng bảy tấc phật này là bởi vì vừa vặn dùng để cắt linh hồn của hắn, hơn nữa giang đại ngư cũng sớm đã biết lai lịch của hắn, để hắn lộ mặt, cũng miễn cho việc bại lộ những người khác. Chính vì vậy, đặt Thất Thốn phật ở trong miếu nhỏ, hơn nữa trấn thủ tầng thứ nhất cũng là tình thế trước mắt.

Nói cách khác, cái gã trước mắt mới thật sự là lá chắn thứ nhất!

Bởi vậy có thể thấy được, Thu Phong Trảm cũng rất tán thành thực lực của y.

Giết chết mấy người trước, ít nhiều cá lớn giang hồ lộ cho chúng ta một ít tin tức, hơn nữa lại là đột nhiên tập kích. Dù vậy, còn phi thường mạo hiểm. Nhưng người trước mắt này, ngay cả cá lớn giang cũng không biết đáy, lại là chính diện cường công...

Trận chiến kinh hiểm chân chính mới vừa bắt đầu!

Bốp!

Đột nhiên, tên kia song thương điểm xuống đất, giống như sao băng bay ngang mà đến.

Chương thứ hai ngàn hai, đối thủ cường đại

Leng keng leng keng leng keng!

Ta và sơ nhất đồng thời rút kiếm rút đao.

Keeng keeng keeng!

Theo hai tiếng nổ, bóng người kia lướt qua, trên tường đối diện đụng một cái rồi lại vọt về.

Tốc độ kia nhanh hơn so với lúc nãy, hơn nữa còn giết từ phía sau chúng ta.

Ta và sơ một con chỉ có từ khóe mắt liếc qua, thân hình còn chưa chuyển chính, căn bản là không cách nào chống đỡ, đành phải nhanh chóng tránh đi.

Trên song thương kia lóe ra hàn mang chói mắt, mang theo gió lạnh âm lãnh bay vút qua trước mắt chúng ta, lúc tới gần đống khô lâu thiêu đốt kia, song thương nghiêng xuống một bên.

Khò khè, tất cả khô lâu bay lên, nguyên một đám âm trầm khủng bố. Bên ngoài vây quanh từng đoàn hỏa diễm đỏ thẫm, phô thiên cái địa lao đến chúng ta.

"Cẩn thận!" Mới đầu quát một tiếng, thân hình đứng thẳng kiếm, cao giọng hô to.

Từng đạo phù chú bay ra, phiêu phù trước người kết thành một tòa pháp trận.

"Mau!"

Tùy theo hắn gào to một tiếng, đạo đạo phù chú kia bắn ra kim quang bốn phía, phóng xuất ra đạo đạo đồ án chói mắt Thái Cực.

Phanh phanh phanh! Hỏa khô lâu thiêu đốt giống như cuồng phong – bạo vũ liên tiếp đập tới.

Mỗi một khô lâu rơi xuống, sẽ phát ra một tiếng nổ vang như kinh lôi! Đồng thời kim quang trên pháp trận cũng lay động một cái, ảm đạm vài phần.

Đúng lúc này, quái nhân kia huy động song thương điểm trên vách tường đối diện một cái, quay người vọt trở về.

Song thương như rồng, sắc bén không thể đỡ.

Két!

Một tiếng vang vọng, kim quang trên pháp trận bắn ra bốn phía, tất cả phù chú chợt xé rách, phốc phốc rơi xuống, vừa bị cỗ lực trùng kích này chấn động cả người nhoáng lên một cái, liên tiếp lui về phía sau bảy tám bước, lảo đảo một cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất.

Hai đạo hào quang màu đỏ trực tiếp từ trong phá trận điên cuồng xông ra, lao thẳng tới lồng ngực gã.

Lúc này một trận pháp bị phá, vô luận là thân thể hay là tâm thần đều nhận lấy trùng kích cực lớn, căn bản là không thể né tránh!

Ta vội vàng tung người ra, vung hai thanh Quỷ Thần song đao nghênh đón khó khăn tiến lên.

Hai thương song đao va chạm vào nhau, phát ra một tiếng kim loại va chạm, ta cũng bị lực này đẩy lui, lăn lộn mấy vòng rồi mới miễn cưỡng giảm lực lượng xuống, chỉ cảm thấy hai cánh tay tê dại, huyết khí dâng lên. Lần vừa rồi như chém vào hải ly.

Thật sự không cách nào tưởng tượng, một người tàn tật mất hai chân như vậy, lại có thể bộc phát ra sức mạnh lớn như vậy.

Phù!

Tên kia gào thét lướt qua bên cạnh ta, vọt tới vách tường đối diện, đầu thương điểm một cái, lại vòng trở về.

Lúc này, tốc độ của hắn càng thêm kinh người, cơ hồ nhìn không rõ bóng người, chỉ có thể nhìn thấy hai điểm hồng quang một mảnh tuyết trắng!

Trắng tới tóc, đỏ là thương hoa!

Trải qua một chiêu vừa rồi, ta cũng không dám đối đầu với hắn nữa, vội vàng lách mình né tránh, lấy ra một đạo Kinh Lôi Phù vung tay tới.

Rặc rặc!

Kinh Lôi Phù vừa vặn đụng vào nhau, một đạo thiểm điện ngang dọc từ trên xuống dưới, cả gian phòng đều bị chiếu sáng trắng xóa như tuyết.

Lại xem xét, nhân ảnh kia đột nhiên dừng lại.

Dưới xung kích nhanh như vậy, vậy mà không hề có dấu hiệu ngừng lại vững vàng.

Lúc này hắn tách hai tay ra, một trên một dưới.

Bên trên trường thương lóng lánh lôi quang, ken két vang loạn, trường thương bên dưới cũng như thế, đầu đầy tóc trắng đón gió tung bay. Lôi quang lóe sáng đem khuôn mặt xấu xí không gì sánh được của hắn chiếu rọi rõ ràng vô cùng rõ ràng.

Thời gian như ngừng lại ngay trong khoảnh khắc này.

Kinh Lôi kia hình như không phải do ta thả ra mà là chiêu số của hắn.

Dẫn lôi xuống đất?

Cứ thế nhẹ nhàng phá hỏng Kinh Lôi Phù của ta!

Đây là một loại phù chú uy lực lớn nhất mà Bạch Hạc đạo trưởng dẫn dắt kết hợp với những ghi chép bên trong Âm Phù Kinh, kết hợp với những ghi chép trong Âm Phù Kinh.

Mỗi lần sử dụng đều phát huy ra hiệu quả cực lớn.

Tuy rằng uy lực còn thua xa so với uy lực do chính tay Bạch Hạc đạo trưởng tạo ra, nhưng cho tới bây giờ cũng không ai dám đón đỡ! Không ngờ lại bị tên gia hỏa này không chút thương tổn nào hóa giải.

Từ mấy chiêu tiếp nhận vừa rồi, gia hỏa này tốc độ kinh người, lực lượng lớn, chiêu thức càng quái dị vô cùng, tàn nhẫn vô cùng, có thể thấy được tạo nghệ ở võ đạo cực kỳ thâm hậu! Hơn nữa từ việc hắn có thể trong nháy mắt phá giải Thiên Cương Hóa Ma Trận sơ cấp, dễ dàng loại bỏ hai tay Kinh Lôi Phù này, đối với Âm Dương thuật cũng là tuyệt đỉnh cao thủ.

Cao thủ Ẩn Sát đường quả nhiên đều không đơn giản!

Huyết Lý Thanh, Thất Thốn Phật, hoàng sam đạo nhân, cộng thêm một cái Long Bích Dã lúc trước đã thấy qua...

Như vậy, Thu Phong Trảm thân là thủ lĩnh có thể nghiền ép hoàn toàn mọi người, thì mạnh đến mức nào?

Cá lớn nói không sai, chuyện này bất kể là ai thoát ly khỏi Long Tuyền sơn trang, tùy tiện chạy đến đâu cũng sẽ là nhân vật uy chấn một phương!

Chỉ cần một tên Long Bích Dã tùy tiện tìm chút tôm thối cá thối cũng có thể tạo thành Linh Bảo, nếu như gió thu chém vào lô lò khác của bọn họ, chỉ sợ là cả Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc cũng không làm gì được!

Bất quá may mắn là Thu Phong Trảm chỉ là một võ giả si, đối với bất cứ chuyện gì khác đều không có chút hứng thú.

Đây chắc hẳn cũng là nguyên nhân vì sao lão trang chủ lại giao Ẩn Sát đường cho hắn chưởng quản.

Lúc này, quái nhân kia đang dẫn sấm đánh xuống đất, đây là thời cơ tiến công tốt nhất!

Vốn ta còn muốn lưu lại chút đòn sát thủ, chuẩn bị trong lúc vạn bất đắc dĩ dùng để cứu mạng mình, nhưng hiện tại xem ra, những cao thủ Ẩn Sát đường trấn thủ đại trận Vạn Quỷ Triều Tông đều không đơn giản! Cứ kéo dài, nói không chừng không chú ý một chút, ngay cả cơ hội thi triển cũng không có liền mất mạng.

Dùng hết toàn lực có thể phá cửa ải này là một quan!

Nghĩ đến đây, ta nắm chặt song đao Trảm Quỷ Thần giơ lên cao.

"Chém!"

Một đạo hắc khí quét ngang qua, xoẹt một cái từ tàn thể quái nhân kia xuyên qua.

Rặc rặc!

Chẳng qua thân hình quái nhân kia chỉ nhoáng một cái, nhưng lập tức có một cái đầu lâu bị nghiền nát ra.

"Chém tiếp!"

Rặc rặc, lại thêm một viên bị nghiền nát.

Kinh Phách Trảm vậy mà không đả thương được hắn?

Kinh Phách trảm cực hao tổn linh lực, nhưng mỗi một đao chém xuống lại chỉ có thể chém vỡ một khô lâu, tiếp tục như vậy không đợi giết chết hắn, chính ta trước tiên bị hao tổn chết mất.

Leng keng leng keng!

Tên kia bỗng nhiên chống lên trường thương dưới đất, cả người tựa như mũi tên rời cung, điên cuồng vọt thẳng đến tim ta!

Vừa rồi đã liên tiếp cứng rắn cản được hai cái, cho đến bây giờ cánh tay của ta vẫn còn có chút tê dại, đương nhiên không dám đỡ, cuống quýt lách mình né tránh.

Mắt thấy ta tránh ở một bên, hắn nâng trường thương trong tay lên, giống như côn bổng đập thẳng xuống.

Tất cả những thứ này đều nằm trong điện quang của hỏa thạch, lúc này ta đã không kịp trốn nữa rồi.

"Mở!" Ta hét to một tiếng, giơ song đao lên chống đỡ.

Ầm!

Một tiếng trầm đục vang lên, trường thương rắn chắc đã rơi xuống song đao.

Hai cánh tay của ta phảng phất đều không thuộc về mình, hoàn toàn mất đi tri giác, mặt đất dưới chân cũng vỡ ra từng đạo trường văn, cả người bị hắn nện ngã trên mặt đất, leng keng leng keng, song đao liên tiếp rời tay.

Tên kia nhanh chóng lao đi, hai thương điểm một cái lên trên vách tường đối diện, thân thể tàn phế kia lại bay ngược trở về.

Hai thanh trường thương đỏ rực như máu, mái tóc bạc tung bay trong gió!

"Giết!"

Ta quát to một tiếng, nắm chặt lấy Ô Mộc Hạch.

Vèo!

Tám đạo bóng đen không đầu tạo thành trận hình thình lình từ trong ô mộc hạch lao ra, một chiếc đèn xanh cũng hóa thành lưu tinh bay vụt đi, vô số đạo bóng đen rậm rạp từ bốn phương tám hướng kết thành một tấm lưới lớn phô thiên đại bao hắn vào trong đó.

Đầu lâu trên mặt đất bay vọt lên, hợp thành một đạo bình chướng đỏ rực ở trước mặt hắn, nhưng ngay sau đó lại liên tiếp vỡ vụn, trong tiếng vang bốp bốp, phóng ra khắp nơi, giống như pháo hoa rực rỡ.

Thập Âm vệ bị ta triệu hoán ra, quái nhân kia cũng giơ thương đâm tới.

Như thế nào, ngay cả Thập Âm Vệ cũng không thể làm hắn bị thương sao?

Dưới sự khiếp sợ cực độ, thậm chí ta còn quên cả chạy trốn.

Leng keng! Lúc này giống như có vật gì đó rơi xuống mặt đất phát ra một tiếng vang kinh hãi.

Đệ tử Giang Nhị Nhị Nhị Tam, tàn đao Giang Bắc thứ hai nghìn hai mươi ba.

Quái nhân kia cách ta chỉ có bốn năm thước!

Đột nhiên, hai cây thiết thương đằng đằng sát khí kia thối lui từng chút một hồng quang chói mắt, đồng thời lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sinh ra một tầng rỉ sét, ngay sau đó lại hóa thành khói bụi.

Đúng lúc này, thời gian phảng phất chậm lại mấy chục lần, giống như cách giữa ta và quái nhân kia một tầng bình chướng vô hình.

Từ bên này đến bên kia khoảng chừng mấy vạn năm.

Trong nháy mắt khi lướt qua bình chướng, tất cả mọi thứ đều sẽ bị năm tháng hóa thành khói bụi!

Một tấc, lại một tấc...

Mắt thấy hai cây trường thương chậm rãi biến thành sương mù, tiếp theo là cánh tay của hắn, quần áo tan hết, da khô biến thành xương trắng, cũng lập tức tiêu tán không thấy.

Khuôn mặt vặn vẹo biến dạng kia không chút biểu tình, thân thể tàn tật kia tiến lên không tiến, trong khoảnh khắc liền biến thành khói bụi đầy đất.

Nói là chậm như vạn năm, nhưng này kỳ thực chỉ là trong nháy mắt, từ khi hắn giải khai trận hình cho đến triệt để biến mất, chỉ có ngắn ngủi hai khoảnh khắc!

Mắt nhìn đại sảnh thạch thất trống rỗng, ta có chút không dám tin đây là sự thật!

Vừa rồi quái nhân tàn tật hung ác như thế, trong nháy mắt đã hóa thành một làn khói vô tung vô ảnh.

"Mẹ kiếp!" Người đầu tiên tỉnh hồn lại là Lý Ma Tử.

Tên này ngược lại là đem Giang Đại Ngư chấp hành lời khuyên của hắn triệt để triệt để, trốn ở góc bậc thang xa xa, chỉ lộ ra nửa cái đầu, mắt thấy giữa người kia bị giết chết, cực kỳ khiếp sợ rống to một tiếng.

Sau tiếng gọi của hắn ta mới tỉnh táo lại.

Hóa ra người nọ bị Thập Âm Vệ giết chết! Vừa rồi chẳng qua chỉ là tàn tượng trước khi tử vong mà thôi.

Chỉ là tu vi của hắn không tầm thường, kém xa những người khác, một khi bị chém giết thì hồn phi phách tán, mà có thể đối đầu với Thập Âm vệ, chỉ thiếu chút nữa là bị phá tan sát trận rồi.

Tuy rằng lần trước ở trong Thiên Chiếu thần mộ, Y Đằng Xương Bình cũng có thể làm bị thương nặng hơn mười âm vệ, thậm chí còn đào thoát khỏi vòng vây của chúng.

Nhưng tu vi của ta lúc này lại mạnh hơn vài phần so với lúc đó, nhất là sau khi đại chiến với thần niệm của Long Bích hoang dã và tửu lâu phú hào, tu vi của ta càng tăng mạnh, lúc bùng nổ đã có một phần ba uy lực thần cấp vô thượng!

Theo tu vi của ta không ngừng tăng lên, Thập Âm vệ cũng trở nên càng ngày càng mạnh.

Lấy cường độ hiện tại mà nói, mấy kẻ Y Đằng Xương Bình tới cũng là phí công!

Nhưng cho dù như thế, lại vẫn thiếu chút nữa bị hắn xông ra, chỉ kém một chút xíu.

Tên gia hỏa này đích thực là quá mạnh! Nếu như ta không phải sử dụng hơn vốn hao tổn máu huyết của Thập Âm Vệ thì thật không biết phải đối phó với hắn như thế nào!

Thấy không có nguy hiểm gì, Lý Ma Tử và Giang Đại Ngư cũng từ trên bậc thang phía trên đi xuống.

Ta đi tới trước mặt Sơ Nhất hỏi: "Không có việc gì chứ?"

"Không sao cả." Mới cười một tiếng, làm bộ thoải mái ngồi xuống, sắc mặt trắng bệch.

Vừa rồi, thấy tên kia hướng ta đánh đến, hắn căn bản không nghĩ nhiều, liền vọt lên.

Vốn tưởng rằng cho dù Thiên Cương trận không giết được hắn, ít nhất cũng có thể ngăn cản một thời gian, để ta thừa cơ nghĩ ra kế sách ứng đối gì, ai ngờ, tên kia không ngờ lại cứng rắn đập tới như vậy.

Lần này vô luận đối với thân thể hay là tâm thần đều tổn thương không nhỏ, khoanh chân ngồi dưới đất, chậm rãi điều hòa khí huyết.

"Tiểu ca nhi, ngươi đây là chiêu thức gì? Cũng quá trâu bò đi!" Lý mặt rỗ đi tới trước người ta, vừa kinh ngạc vừa hâm mộ nói: "Chờ khi trở về dạy ta đi! Hét to một tiếng, liền đem tên kia biến thành tro bụi, cái này quả thực so với Sư Hổ Công trong truyền thuyết còn lợi hại hơn."

"Ngưng hồn thành âm, tụ thành trượng." Con cá lớn bên người ta đi qua, sắc mặt không sợ hãi nói.

Mặc dù tu vi hắn đã mất hết, nhưng nhãn lực vẫn còn, thoáng cái đã nhìn ra, vừa rồi ta dựa vào cái gì để diệt sát tên kia, đây là đang nói cho ta biết bổn nguyên lực lượng Ô Mộc Trượng nên sử dụng như thế nào.

"Tai to trưởng thành?" Lý Ma Tử có chút mơ hồ, "Cái gì mà lỗ tai, tên kia căn bản không có lỗ tai sao?" Nói xong lại liếc mắt nhìn về phía tro bụi đầy đất, lòng còn sợ hãi nói: "Nhưng mà tên này cũng thật lợi hại! Ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, tàn phế cường hãn như vậy! Ồ! A, đó là cái gì?"

Nói xong, hắn bước tới hai bước, nhặt một thứ gì đó sáng lấp lánh trong bụi mù đầy đất lên.

"Mẹ kiếp!" Hắn vừa mới nhặt lên liền hất tay ném đi, lẩm bẩm trong miệng: "Con ngựa này thật xui xẻo!"

Trên tay gã bị vật kia kéo thành một vết máu, máu tươi chảy ròng ròng.

"Trương gia tiểu ca, mau giúp ta băng bó một chút, vải lụa ở trong túi nhỏ bên trái." Nói xong hắn xoay người sang chỗ khác, để ta giúp hắn lấy vải từ trong ba lô ra.

"Nên!" Ta vừa đi tới, vừa khiển trách: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, bảo ngươi cẩn thận một chút, cũng không thấy rõ ràng, đưa tay sờ. Lần này... Ừm?" Ta vừa lấy vải ra, vừa băng bó cho nó, đột nhiên cảm thấy vật kia có chút quen mắt.

Đây không phải là đoạn kiếm vốn cắm trong hốc mắt quái nhân kia sao?

Đúng rồi, chính là cái kia!

Một khắc cuối cùng trước khi hắn biến mất, kiếm gãy trong hốc mắt đã không còn, hơn nữa ta còn nghe thấy một tiếng leng keng.

Xem ra chính món đồ chơi này đã rơi xuống mặt đất.

Dưới công kích của âm khí cường đại của Thập Âm vệ, cả người hắn lẫn trường thương, bộ xương đều biến mất, thanh đoạn kiếm này tại sao lại không có việc gì.

Xem ra thứ này chắc chắn rất cổ quái!

"Ài, ài, ngươi định đi đâu đây? Hay là để ta tự mình đi cho." Lý Ma Tử thấy ta không tập trung bèn đoạt lấy vải bông đi.

Ta đi tới hướng thanh kiếm gãy kia, con cá lớn cũng đồng thời đi tới.

Vừa rồi chuôi kiếm gãy rỉ sét loang lổ, nhưng lúc này lại hiện ra sắc thái trong suốt, lộ ra một cỗ sát khí làm lòng người phát lạnh.

"Đừng nhúc nhích!" Ta cúi người xuống định cầm lấy, nhưng nghe cá lớn trong sông truyền đến một tiếng quát tháo.

"Hắn là tàn đao." Cá lớn rất kinh ngạc nói.

"Tàn đao?" Ta không khỏi sửng sốt, đồng thời ta cũng chú ý tới, hắn chỉ nhìn đao kia một cái, lập tức quay đầu nhìn lại chính là quái nhân kia lưu lại đầy bụi đất. Hơn nữa hắn vừa mới nói là "hắn là tàn đao", mà không phải..." Đây là tàn đao. "Chẳng lẽ... hắn chỉ người, mà không phải đao?

Thế nhưng, vũ khí của tên kia rõ ràng là trường thương phải không?

"Ngươi nói là quái nhân song thương vừa rồi gọi là Tàn Đao?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Đúng!" Giang Đại Ngư gật đầu nói: "Tàn đao Giang Bắc!"

"Đao tàn Giang Bắc?" Hình như loáng thoáng nghe nói mấy chữ này, trong lúc nhất thời có chút nhớ không ra là nghe thấy ở đâu.

"Hơn sáu mươi năm trước, một vùng Giang Bắc xuất hiện một cao thủ hiếm thấy tuyệt thế dùng đao, cầm một thanh đoạn đao thần bí, lưỡi đao không có cán, người ta gọi là tàn đao Giang Bắc. Năm đó Trương gia Giang Bắc đang chiêu binh mãi mã, chuẩn bị dốc hết sức mở rộng thực lực để quyết tử chiến với Long Tuyền sơn trang, khi đó lãnh tụ chính là phụ thân của tộc trưởng đương nhiệm Trương Diệu Vũ, hắn từng tự mình đến đây, muốn mời chào tàn đao."

"Nhưng tàn đao lại không hề lay động, ngược lại kiêu ngạo dị thường nói: Giang Bắc cũng không phải là Trương gia các ngươi, Trương gia các ngươi có thể đạt được cơ nghiệp trăm năm, Vương gia ta cũng có thể như vậy! Sau đó hắn cũng tổ chức một thế lực."

"Nếu như hắn không muốn gia nhập thì thôi vậy, cùng sống ở Giang Bắc, mở ra một đường khẩu khác, tranh đoạt địa bàn với bọn họ, Trương gia tự nhiên sẽ không thờ ơ, vì vậy liên tiếp phái ra vài nhóm cao thủ, muốn đem cổ thế lực này diệt sát trong nôi. Nhưng từng người đều bị tàn đao dùng thủ pháp thần bí lấy đi trái tim."

"Trương gia đang chuẩn bị mời cao thủ tuyệt đỉnh ra, lúc liên thủ hợp kích, lại nghe nói hắn ta đã chết."

"Người giết hắn chính là lão tam thu phong trảm!"

"Lão Tam năm đó, vừa mới nương nhờ vào Long Tuyền sơn trang. Lúc ấy tuy rằng bản lĩnh của hắn không tệ, nhưng chưa lập được nửa đường., Căn bản không có tư cách tập tập bí tàng Âm quỷ thuật. Lúc này có người đưa ra ý kiến cho hắn, nói Long Tuyền sơn trang và Trương gia ở Giang Bắc là kẻ thù mấy đời, hiện tại tàn đao đột nhiên toát ra kia lại cùng Trương gia đối địch, nếu như ngươi có thể đem tàn đao cùng đám thủ hạ của hắn lôi kéo đến Long Tuyền sơn trang, đó chính là một đại công! Nhà cái tự nhiên sẽ trọng thưởng cho ngươi."

"Lão Tam cảm thấy rất có lý, lập tức đi. Nhưng nếu nói tới chuyện đó, tàn đao cũng là không phục, nói Long Tuyền sơn trang các ngươi là cái thá gì, ta lại không thể xây một cái chứ? Lão Tam cũng tính tình nóng nảy, hơn nữa vừa thấy gia hỏa này cũng thực có chút năng lực, nhất thời ngứa ngáy, liền động thủ, sau đó liền đem tàn đao giết chết."

"Lúc hắn trở về báo cáo với lão trang chủ, ta cũng ở đây, còn từng thấy thanh đao gãy kia. Nhưng đao kia không những không còn chuôi đao, mà mũi đao cũng không thấy đâu. Lão trang chủ hỏi hắn xảy ra chuyện gì, lão tam nhẹ nhàng bâng quơ nói, bị hắn chặt đứt, sau đó mũi đao lại cắm vào mắt tên kia, ai bảo hắn có mắt mà không có châu chứ!"

Âm mưu hai ngàn hai bốn thiên kinh thiên...

Cá lớn tiếp tục giải thích: "Sau khi tàn đao chết đi, thuộc hạ của hắn có người đầu phục Giang Bắc Trương gia, có người chạy tới Long Tuyền sơn trang. Thế nhưng còn có một số người bên nào đó không nguyện ý đi, tự tổ chức lại., Chậm rãi phát triển thành một tổ chức phạm tội ác tày trời, mặc dù nhiều lần chìm nổi, tổ chức này đã sớm tan rã thành mấy tiểu tổ đội, nhưng bọn họ vẫn còn có một cái tên gọi chung, đó là: Tàn Đao Giang Bắc."

"Không nghĩ tới, đã nhiều năm như vậy rồi. Tàn đao chẳng những không chết, ngược lại còn gia nhập Ẩn Sát đường, trở thành thủ hạ của Thu Phong Trảm!"

"Hắn không dùng đao nữa, rất có thể là bởi vì lần trước thua trong tay Thu Phong, hơn nữa còn chặt đứt bảo nhận tổ truyền. Hơn nữa, Thu Phong Trảm cũng dùng đao đấy, hắn tự nhận không xứng lại lấy đao làm vũ khí..."

"Nửa đoạn mũi đao cắm trong mắt hắn tuy ta chưa từng thấy, nhưng thấy qua thanh tàn nhận nửa đoạn còn lại, ngay cả đứt gãy cũng ăn khớp. Bởi vậy có thể kết luận, đích xác là cùng một thanh. Cho nên người vừa bị ngươi giết này, không thể nghi ngờ chính là tàn đao Giang Bắc!"

Cá lớn lấy ra tẩu thuốc đốt lửa, tiếp tục nói: "Trước khi bế quan ta đã từng điều tra, thanh đao này có lẽ cùng thanh Phong Tuyết Vô Nhai trong truyền thuyết là do một người làm ra, cũng đều là âm đao."

"Phong Tuyết Vô Nhai là đao không lưu huyết, thân thể vô ngấn. Còn thanh đao này lại hoàn toàn ngược lại, khát máu thành tính, nuốt hồn nuốt phách."

"Hai thanh đao này đều giống như ngươi trảm quỷ thần, hẳn là một đôi, cũng không ai biết nguyên bản tên gọi của nó là gì. Chỉ có điều sau đó không biết vì sao, phân hai nơi, một thanh trong số đó bị thiên sư họ Lý cướp đi, đặt cho nó một cái tên là: Phong Tuyết

Vô Nhai."

Một đoạn chuyện cũ này, ta đã nghe Lý Đại Mặc nói qua.

Theo hắn nói, Long Hổ Thiên Sư lấy được âm đao kia chính là tổ tiên của hắn.

Trong tay hắn có hai món bảo vật, một đao một kiếm, đao là Phong Tuyết Vô Nhai, kiếm là Băng Sương Tử Dạ.

Một đao một kiếm này sở dĩ đặt tên như thế, là vì trong đó còn có một đoạn chuyện xưa có chút ly kỳ mà lãng mạn.

Chỉ là ngay cả Lý gia hậu nhân cũng không biết, đao này cùng kiếm căn bản không phải là một đôi, chỉ là vừa vặn bị hắn chiếm được một thanh trong đó mà thôi.

"Lão gia tử, ngươi mới vừa nói cái gì? Đao này còn có thể thôn hồn đoạt phách?" Lý Ma Tử tiến tới, có chút sợ hãi nói: "Vậy vừa rồi nó cắt thương ta, sẽ không đi hồn nhi của ta nữa!"

Cá lớn phun ra một ngụm khói nói: "Vậy thì không phải rồi, tàn đao đã đứt, âm khí giảm mạnh, hơn nữa lại cắm trong hốc mắt tàn đao của Giang Bắc, dài đến mấy chục năm, cho dù có thể thôn hồn cũng đã sớm hòa làm một thể với nó. Chỉ là bản tính đao vẫn còn, nhiều năm như vậy vẫn chưa nếm được máu tươi, một khi đụng chạm, ắt sẽ bị đả thương người, cũng đừng đụng vào nó là được."

Nói xong, giang đại ngưu ngay tại chỗ ngồi xuống, nhìn chằm chằm mũi đao kia, như thể đang hút một ngụm khói, đang suy nghĩ gì đó.

Ban đầu khi còn ở nơi xa đả tọa điều tức, xem ra trước khi hắn khôi phục, cũng không thể tiếp tục tiến vào nữa.

Ta cũng ngồi xuống cùng Lý Ma Tử, lấy từ trong ba lô ra chút đồ ăn uống nghỉ ngơi.

Lý Ma Tử tuy vừa mới quen được một con cá lớn, nhưng hắn láu cá đương nhiên có thể nhìn ra lão đầu nhi này rất có tính toán, lập tức cũng không để ý vết thương trên tay, vội vàng cầm bình nước và bánh lền đưa cho giang đại ngư khách: "Lão gia, ăn chút đi."

Cá lớn như không nghe thấy, vẫn nhìn chằm chằm vào mũi dao, thậm chí ngay cả miệng đều giật thẳng lên mặt, không phát hiện ra chút nào.

"Lão gia tử?" Lý Ma Tử lại đẩy hắn một cái.

"Cẩu tặc!" Cá lớn đột nhiên mắng to một tiếng, ba một tiếng ném tẩu thuốc ra ngoài.

Lý Ma Tử đang ngồi xổm trước mặt hắn, bị con cá lớn trong giang hồ đột nhiên lao tới làm cho sợ hãi ngồi phịch xuống đất, có chút ủy khuất nói: "Tính tình lão gia tử này thật là quái lạ, không ăn thì không ăn đi, phát hỏa cái gì a..."

Cá lớn từ trong trầm tư tỉnh lại, không nhìn thấy Lý Ma Tử, trực tiếp nói với ta: "Ta biết rồi, đầu sỏ gây họa hóa ra là Thu Phong trảm!"

"Hả?" Lần này hắn nói với ta là sửng sốt.

Những thứ này chúng ta không phải đã sớm biết sao?

Thu Phong chém vì ngưng tụ đủ âm quỷ chi khí, ở chỗ này thiết lập Vạn Quỷ Triều đại trận, chính là vì chém giết vào Côn Bằng cũng khiêu chiến ba vị quỷ thị đại lão. Đây còn là ngươi nói cho chúng ta biết sao? Sao đột nhiên này lại giống như đột nhiên đốn ngộ.

Cá lớn vừa nhìn ta có chút không rõ ý tứ của hắn, liền bổ sung nói: "Ta nói là, người vẫn luôn giấu kín đại cục trong Long Tuyền sơn trang chính là Thu Phong Trảm!"

Ta không khỏi trợn mắt há hốc mồm: "Ý ngươi là... kẻ âm mưu năm đó trốn sau lưng dẫn bọn gia gia ta tiến vào sơn trang?"

"Không chỉ như vậy! hại chết trang chủ cũ cũng là hắn." Giang Đại Ngư khẳng định dị thường.

"Vừa rồi thứ chúng ta nhìn thấy đích thật là tàn đao Giang Bắc, bất quá đã không còn là bản thân hắn nữa! Đây chẳng qua là một bộ thể xác chiến đấu ý thức mà thôi."

"Ta nhớ rất rõ ràng, năm đó hắn báo cáo với lão trang chủ, tàn đao Giang Bắc đã bị hắn giết chết, hơn nữa chém thành hai nửa ném vào trong đống lửa, trải qua nhiều trắc trở kiểm chứng cũng chính xác như thế. Nhưng hôm nay, tàn đao của Giang Bắc đã chết nhiều năm, đã thay đổi nhiều thành viên trong Ẩn Sát đường xuất hiện tại nơi này, người duy nhất có thể làm được điều này, chỉ có Thu Phong Trảm!"

"Còn nữa, mật thất bảo tàng của Long Tuyền sơn trang cực kỳ bí ẩn. Ngoại trừ trang chủ và mấy đại trưởng lão ra, không ai biết rõ ở nơi nào. Hơn nữa nơi đó chẳng những có cơ quan trùng trùng điệp, còn để cho người ta làm rất nhiều vật giả giống nhau như đúc ở bên trong. Cho dù vật kia nguyên bản chính là của ngươi., Ngươi cũng rất khó phân thật giả ra! Nhưng gia gia ngươi chẳng những tìm được mật thất quen việc dễ làm, hơn nữa còn trong thời gian cực ngắn, trộm đi đồ thật, giả không đụng đến một món nào. Lúc ta xuất quan kiểm tra tin tức, còn tưởng rằng gia gia ngươi có bản lĩnh hơn người."

"Nhưng bây giờ nghĩ lại, tuyệt đối không đơn giản như vậy!"

"Cái xác rùa đen kia chính là một trong những vật phẩm bị trộm mất trong mật thất, ghi chép trong ghi chép cũng bị gia gia ngươi trộm đi, nhưng vì sao lại xuất hiện trong tay Hoàng sam đạo nhân? Lúc ấy hoàng sam đạo nhân chạy trở về, chiến đấu đã kết thúc, trên dưới toàn bộ trong ngoài hoàn toàn lục soát vài lần, tuyệt đối không có khả năng bị hắn chạy tới nhặt cái lỗ. Cho nên nói, cái xác rùa đen này cuối cùng rơi vào trong tay hắn, tuyệt không phải ngẫu nhiên!"

"Còn có Hoắc Thất nương! Vốn chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, về sau được lão trang chủ nhìn trúng, thu làm tiểu thiếp, hơn nữa còn dạy cho nàng không ít Âm thuật, có chút được sủng ái. Nhưng không biết vì cái gì, đột nhiên có một ngày lão trang chủ nổi trận lôi đình, tiếng rống giận truyền khắp sơn trang, ngay cả vách tường đều trong cơn thịnh nộ mà bị đánh sập rồi."

"Chúng ta còn tưởng bị đánh lén, vội vàng chạy tới. Đến lúc quan sát, lại là lão trang chủ liên tiếp giết chết bốn gã sai vặt và nha hoàn hầu hạ Hoắc Thất Nương. Hoắc Thất Nương cũng quỳ trên mặt đất lạnh run, không dám nhúc nhích. Xem ra đây là chuyện nhà, chúng ta cũng không dám hỏi nhiều, liền lui ra."

"Nhưng sau đó trời sáng, lão trang chủ đã chết, trong tay nắm lấy mai rùa kia."

"Lúc ấy, chúng ta xem xét tỉ mỉ vài lần, lão trang chủ đã chết vì Âm linh nguyền rủa. Nhưng điều kỳ quái là trước khi chết, hắn đã khắc sáu chữ máu lên trên giường: Lưu Thanh Thu lại nhiều lần!"

"Lão trang chủ tổng cộng có bốn đứa con trai, lão đại thanh thiên vì có một trận ngoài ý muốn, đã sớm chết đi nhiều năm, trước chỉ còn lại ba người Thanh Nguyệt, Thanh Thu, Thanh Minh. Tiền Nhất điều của Trương đại sư đã được thiếu kiểm tra rồi., Lão trang đã sớm tỏ ý giao Long Tuyền sơn trang cho Long Thanh Thu, cho nên khi hắn lâm chung, đã hạ lệnh giết chết hai huynh đệ khác có khả năng tranh quyền đoạt vị với Long Thanh Thu, mặc dù có chút tàn nhẫn, chúng ta cũng có thể hiểu được. Thế là do lão Tứ ra tay, hạ độc chết hai người bọn họ."

"Nhưng theo sau Lão Đại xuân hoa lại nói, Thanh Nguyệt Thanh Minh đều là con trai của Hoắc Thất Nương, nếu tất cả đều ra tay giết con trai, cũng không thể lưu lại mẫu thân, miễn cho ngày sau sinh loạn! Cũng để cho nàng chôn cùng lão trang chủ đi. Đang lúc muốn động thủ, Thu Phong trảm ở Tây Bắc chấp hành nhiệm vụ đột nhiên chạy trở về, cưỡng ép ngăn cản chuyện này. "

"Hắn nói, hai vị phu nhân trong trang đều đã chết, chỉ còn mỗi Hoắc Thất Nương. Thanh Thu mặc dù bản lĩnh không nhỏ, nhưng vẫn là vị thành niên, nhỏ như vậy là lẻ loi hiu quạnh, thực sự đáng thương. Hoắc Thất Nương mặc dù chỉ là di nương của hắn., Nhưng từ nhỏ nàng đã bú sữa lớn lên, vẫn là cho Thanh Thu chút trưởng bối lưu lại, hơn nữa lão trang chủ vừa chết, trong trang tạp vụ gia sự cũng phải có người chăm sóc, dù thế nào cũng phải đợi đến ngày sau Thanh Thu thành gia đình rồi mới nói. Cũng không cần lo lắng nàng trả thù cái gì, lấy chút bản lĩnh này của nàng, để cho nàng tùy tiện giày vò thì có thể làm được gì chứ? Chẳng lẽ còn đang ở trước mắt chúng ta gây ra sóng gió gì sao?"

"Lão Tam là sư phó của Thanh Thu, hơn nữa thực lực của hắn cũng mạnh nhất. Đạo lý này cũng có thể giải thích, vì thế chúng ta lưu lại Hoắc Thất Nương, để nàng ở lại hậu đường, chăm sóc

Thanh Thu."

"Vốn hết thảy đều thuận lý thành chương, cũng không có gì khả nghi. Nhưng năm đó thời điểm tám phương danh chấn xông vào sơn trang đêm, Hoắc Thất Nương lại chết một cách không rõ ràng, trên ghi chép viết rõ ràng là bị giết chết lúc mới nhất. Vừa rồi ta cũng đã hỏi sơ, nhưng mới nghe nói, căn bản là chưa từng gặp người này."

"Tàn đao Giang Bắc đã chết từ lâu, trong tay đạo nhân áo vàng mất trộm mai rùa, tính cả Hoắc Thất Nương, mỗi người đều có quan hệ không thoát khỏi với Thu Phong Trảm, bởi vậy tất cả điểm đáng ngờ đều chỉ về phía hắn!" Giang Đại Ngư nói đến đây, ngay cả chính mình cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Chương thứ hai nghìn Nhị Ngũ, có ai mới là hung ác thật sự?

Nghe xong câu chuyện của cá lớn, ta cũng không khỏi khiếp sợ cực độ!

Nguyên lai trước sau khi Long Thanh Thu tiếp nhận vị trí, lại còn phát sinh qua nhiều chuyện như vậy, hơn nữa chiếu theo lời này, Thu Phong Trảm quả thực cực kỳ khả nghi.

"Nhưng mà... Bên cạnh có một vấn đề." Ta nghĩ nghĩ có chút kỳ quái hỏi: "Ngươi nói lão trang chủ lúc chết, Thu Phong trảm không được trong trang? Thậm chí còn ở xa Tây Bắc?"

"Không sai!" Giang Đại Ngư nói: "Trang chủ chết ngày thứ tư, hắn mới ngày đêm gấp gáp trở về, nửa đường còn mệt chết tươi một con ngựa."

"Năm đó khi mấy người ông nội ta đêm khuya leo núi, Thu Phong Trảm cũng đang bế quan giống các ngươi?" Ta lại hỏi.

"Đúng!" Cá lớn lại gật đầu nói: "Lúc hắn bế quan, là ta niêm phong phù ấn cho hắn, lúc ta từ Ô Tô Lý Giang trở về, hắn còn chưa đi ra."

"Vậy thì có điểm không đúng a, ngài xem." Ta bóp đầu ngón tay nói ra: "Bất luận lão trang chủ chết vì nguyên nhân gì, nhưng khi đó thu phong chém xa tại Tây Bắc., Vô luận bản lĩnh hắn có mạnh hơn nữa, cũng không có bản lĩnh cách xa ngàn dặm để chế người tử địa? Hơn nữa chết còn là trang chủ tiền nhiệm của long tuyền, tuyệt đối không ai có thể làm được! Lúc gia gia ta đêm qua sơn trang, Thu Phong trảm cũng bế quan nhiều năm, càng không có khả năng sớm biết được những chuyện này từ rất nhiều năm trước."

"Còn như lời ngươi vừa mới nói, hắn năm đó dùng sức bảo vệ Hoắc Thất Nương, bất luận là phương diện nào mà nói, đều hợp tình hợp lý, đều là vì nghĩ cho cả Long Thanh Thu, thậm chí cả sơn trang. Cũng không có chỗ nào khả nghi cả.

"Đối với người khác mà nói, đúng là như vậy, nhưng Thu Phong Trảm lại khác!" Giang Kình nói: "Sau lần xuất quan này, hắn đã thể hiện ra tuyệt chiêu khiến người ta cực kỳ khiếp sợ, đây là phân thân Quỷ ảnh - lúc hắn mới xuất quan, cưỡng ép Long Thanh Thu tỷ thí với hắn, Long Thanh Thu rơi vào đường cùng đành phải dùng tới chín thành công lực, bức hắn ra tuyệt chiêu."

"Quỷ ảnh kia đã có được bản thể, cơ hồ giống bản thân hắn như đúc, ngay cả ta cũng thiếu chút nữa bị lừa. Hắn kể cả trảm Thiên Chiếu Thần biết thất đại hộ pháp chính là dùng chiêu này. Thử nghĩ một chút, nếu hắn năm đó mới biết chiêu này thì sao?"

"Hơn nữa còn có chuyện liên quan đến Hoắc Thất Nương, còn có một địa phương cực kỳ khả nghi. Sau khi lão trang chủ chết, Hoắc Thất Nương thường xuyên lấy việc giáo dục Thanh Thu làm tên, sai người ta mời Thu Phong đến hậu đường, dù sao hắn cũng là ân sư của Thanh Thu. Nhưng lần này nhiều lần không khỏi đã có chút phong ngôn ngữ. Vốn chúng ta dự định để cho lão Tam ở lại trong trang viên, bởi vì bản lĩnh của hắn là mạnh nhất. Nhưng vì tránh hiềm nghi nên mới khiến cho lão Tứ Đông thường xuyên thay thế một chút."

"A, ta đã biết!" Lý mặt rỗ ở bên cạnh nghe nửa ngày, đột nhiên nói tiếp: "Ta cảm thấy vấn đề phát sinh trên người lão bà họ Hoắc kia."

"Các ngươi nghĩ xem, nàng lúc đó suýt chút nữa bị giết, là ai cứu nàng? Là Thu Phong Trảm! Trong các ngươi ai có bản lĩnh cao nhất? Hay là hắn ah! Lão trang chủ không còn, nhi tử đều bị giết, nàng lấy cái gì để dựa vào! Cho nên!, Nàng mượn nhờ giáo dục Long Thanh Thu làm câu dẫn thu phong trảm mới là thật, nhưng thu phong trảm vừa thấy chuyện này truyền ra ngoài, sợ hỏng thanh danh, liền dứt khoát không làm thì thôi, thiết kế giết nàng. Trong cung đấu kịch đều viết như vậy."

Cái đầu Lý Ma Tử này thật ra có chút lớn, bất quá cũng không phải không có lý.

Ta lại suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy sau đó thì sao? Thu Phong đi rẽ một con đường lớn như vậy, bảo nhóm ông nội ta ban đêm xông vào sơn trang là để giết người diệt khẩu hả?"

"Còn trộm bảo vật? Ví dụ như mai rùa đen." Lý Ma Tử nói.

"Nhưng dù sao gia gia của ta cũng mang ra vài đồ vật. Hơn nữa, muốn trảm Thu Phong cần phải vì mục đích này thì dứt khoát chặn giết nửa đường, diệt trừ cả gia gia mới nhất chẳng phải là tốt hơn sao? Phải biết rằng, năm đó ông ấy chính là có thực lực như vậy, khoảng cách đến Vô Thượng Thần cấp chỉ kém một bước ngắn, hoàn toàn làm được! Như vậy vừa có được bảo vật, vừa không lưu lại một mống nào."

"Hơn nữa, tàn đao Giang Bắc kia giải thích như thế nào đây?" Ta chỉ chỉ vào bụi mù trước mắt nói: "Giang lão không phải nói, tàn đao là hắn giết lúc mới gia nhập sơn trang, vào lúc đó, còn chưa phát sinh những chuyện này, hắn lại diệt khẩu cái gì?"

"Cái này..." Lý Ma Tử gãi gãi đầu nói: "Vậy ta cũng không biết."

Cá lớn nhíu nhíu mày, hình như tạm thời cũng không hiểu chỗ then chốt trong đó, phất phất tay nói: "Bất kể thế nào, trên người lão tam đích xác có điểm đáng ngờ trùng điệp. Những chuyện năm đó, tám chín phần mười là liên quan đến hắn! Được rồi! Bất luận có phải hắn giở trò quỷ hay không, đều là chuyện sau này, cũng không có gì quan hệ với các ngươi nữa, trước tiên phá đại trận này rồi nói sau." Nói xong, hắn theo thói quen sờ sờ bên hông một cái.

Lý Ma Tử rất có nhãn ý chạy qua nhặt tẩu thuốc về, phủi bụi bặm rồi đưa tới nói: "Lão gia tử, đừng vội đeo tẩu, ăn ít thức ăn đi."

Giang Đại Ngư nhận lấy tẩu thuốc, nhìn về phía Lý mặt rỗ cũng có thêm vài phần hiền lành, vừa thuần thục chứa khói, vừa ung dung nói: "Cảm giác có thể không ngủ, cơm có thể không ăn, nhưng khói không hút không được." Sau đó cúi đầu đốt lửa, hút một ngụm ngon lành., Lại nửa đùa nửa thật nói: "Tiểu rỗ, ngươi nhớ kỹ, nếu ta vểnh lên bím tóc, nhất định đừng quên mang cho ta cái tẩu thuốc này, ngày lễ ngày tết, cũng không cần đốt tiền giấy, chuẩn bị nhiều khói đất cho ta một chút là được."

"Được thôi!" Lý Ma Tử cười ha hả trả lời vô cùng sảng khoái: "Đến lúc đó, ta sẽ đem tro cốt của ngươi vứt vào kho công ty Yên Thảo, để ngươi xem cho kỹ."

"Vậy thì không sai biệt lắm, ừ?" Con cá lớn kia vừa mới hít một hơi thuốc, lại cảm thấy giống như có gì đó không thích hợp, quay đầu hỏi: "Tại sao là xem? Sao không phải đánh hơi chứ."

"Chỗ đó cấm khói lửa đấy! Có khói không lửa, ngươi bớt quỷ to đi."

Cá lớn lại bị sặc một cái, tức giận mắng: "Con mẹ nó, thằng nhóc con nhà ngươi! Để cho ngươi chịu tổn hại một chút, kiếp sau khẳng định còn là một cái mụn, toàn thân đều là hố!"

Nghỉ ngơi chốc lát, vừa khôi phục lại như lúc ban đầu, ta và Lý Ma Tử Giang Đại Ngư cũng đã nghỉ không sai biệt lắm.

"Được rồi, chúng ta lại nên vào cửa tiếp theo thôi." Cá lớn gõ túi thuốc đứng dậy, vô cùng nghiêm túc nói với ta và sơ." Những gì nên nói ta đều nói xong rồi, cũng không dông dài nữa., Ta còn phải nhắc nhở hai người các ngươi một chút, sau đó mỗi cửa ải đều là trận chiến sinh tử, quyết không thể khinh địch chủ quan, có bản lãnh gì cứ việc lấy ra liều mạng! Phá thêm một lần, sẽ thêm một phần thắng. Ngàn vạn lần đừng nghĩ tới hậu chiêu, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn rồi!"

"Được!" Ta đáp lại, sơ cũng gật đầu nhẹ.

Cá lớn đi về phía bàn thờ góc tường, đưa tay lên trên trán Thần hỉ nộ, đôi mắt trợn trừng của tượng thần lập tức biến dạng, mặt mày hớn hở, mặt mày vui mừng.

Két két...

Theo âm thanh của cơ lò đang vang lên, một cái cửa đá từ từ mở ra.

Cửa lớn đi thông lên tầng ba mở ra!

Đây sẽ là một trận khiêu chiến như thế nào đây?

Chương thứ hai nghìn hai mươi sáu, đánh Thiết Song Song hùng.

Cửa đá vừa mới mở ra, phía dưới liền truyền ra một trận tiếng vang đinh đinh đang đang.

Vừa thanh thúy vừa vang dội, lại rất có tiết tấu, giống như phía dưới có một cái lò rèn vậy.

Ta và một người rút ra đao kiếm lúc đầu, dẫn đầu đi vào.

Cá lớn và Lý mặt rỗ cách xa nhau bảy tám mét, nhưng nó vừa sợ vừa hiếu kỳ, vẫn trừng mắt nhìn hai bên, muốn xem xem tầng này lại là quái vật gì?

Giống như hai tầng trước, hai bên vách đá ngọn đèn nhỏ theo đó sáng lên, bất đồng chính là trong không khí bay lên một cỗ mùi hôi thối trộn lẫn khói than.

Rẽ qua đường vòng, nhìn thấy cảnh tượng phía dưới.

Đấy đúng là một lò rèn mà!

Ngay giữa đặt một cái lò lửa lớn, bên trái đắp than đá, bên phải thả tro bụi, chỗ góc tường tán loạn đặt một mảnh bạch cốt cùng thi thể gần hư thối, trong đó có động vật, cũng có người.

Bên lò lửa có hai hán tử dáng người thấp khỏe, một người phập phắt kéo ống bễ, người kia vung mạnh chuỳ sắt lớn tiết tấu. Hai tên kia vóc dáng cũng không cao, cũng chỉ hơn một mét sáu, bất quá dị thường khôi ngô, lưng hùm vai gấu, mặc trên người càng thêm quái dị thái.

Không giống Thợ rèn bình thường thấy, ống tay áo ngắn, thậm chí còn dứt khoát để trần cánh tay.

Thế mà hai người này lại mặc một thân áo giáp màu đen thật dày!

Nói là áo giáp, cũng chỉ là dựa theo hình dáng cơ thể để phán đoán, bởi vì một thân áo giáp kia quả thực quá dày!

Mỗi mảnh giáp đều không sai biệt lắm có một chưởng dày xuống, một thân như vậy, không sai biệt lắm có thể được bốn năm trăm cân! Nhất là kẻ kia vung đại chuỳ càng kinh người. Diện tích to bằng chậu rửa mặt, cao hơn hắn, đừng nói là liên tục không ngừng đục đẽo, ba năm người bình thường, sợ là cố nhấc lên cũng tốn không ít sức!

Bị bọn chúng đánh trúng là một cái bánh sắt đen tuyền to bằng nắm tay, không biết đã bị hai người bọn chúng đập bao nhiêu lần. Nhiều trọng chùy nện xuống, cái bánh sắt kia hầu như không có bất cứ biến hóa gì.

Thực ra trong toàn bộ tiệm rèn này, cũng chỉ có một khối sắt như vậy.

Đinh! Đinh! Đinh...

Hai quái nhân thiết giáp kia cũng không thèm nhìn chúng ta lấy một cái, cứ như là máy móc gõ liên tục mấy cái.

Cảnh tượng này không có gì đáng ngạc nhiên, chẳng qua xuất hiện ở đây có chút quỷ dị.

Thậm chí so với tàn đao của Giang Bắc tầng một cũng càng khiến ta giật mình hơn!

Nếu như hai quái nhân này không phải xuất hiện ở nơi này bị ta tận mắt nhìn thấy, khẳng định còn tưởng đây là ống kính lớn trong mảnh khoa học viễn tưởng nào đó chứ.

Nhưng đây là nơi nào?

Thu Phong chém ra mắt trận của đại trận Vạn Quỷ Triều Tông!

Mà trung tâm trấn thủ trận nhãn, đều là tinh anh được Thu Phong trảm tinh tuyển kỹ càng mang ra!

Nhưng Tiệm rèn này là chuyện gì xảy ra? Hai người này đều là kẻ ngốc sao?

Đạo nhân áo vàng ăn thịt người, tàng hồn Phật ở trên người búp bê vải, nhìn như quỷ mỵ tàn tật nhân giang bắc tàn đao...

Gia hỏa ẩn sát đường này, thế nào mà cả đám đều không khác quái vật gì nhau.

Leng keng leng keng!

Leng keng leng keng!

Mặc cho chúng ta kinh ngạc và khó hiểu như thế nào, hai gia hỏa kia vẫn như cũ nện từng cái bánh Hắc Thiết, vừa không nhìn chúng ta, cũng không lên tiếng, cứ như vậy không phân tâm một chút lại đấm tới.

Tia lửa bắn ra bốn phía, tiếng rung không dứt.

Phảng phất như đập vào cái bánh Hắc Thiết vô giá này chính là ý nghĩa duy nhất khiến bọn họ còn sống, tất cả mọi thứ, toàn bộ thế giới này cũng không đáng để bọn họ phân thần nhìn thoáng qua!

Đương nhiên, nếu hai người bọn họ cứ thờ ơ gõ xuống như vậy, đương nhiên bọn họ cũng sẽ không nhàn rỗi mà đi quấy rầy bọn họ.

Nhưng điều này hiển nhiên là không thể, cho dù hai người bọn họ có bị ngốc đi nữa, Thu Phong Trảm cũng tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy!

Ta và Sơ Nhất liếc một cái, âm thầm cân nhắc một chút, nắm chặt đao kiếm từng bước một đi tới.

Đinh! Đinh! Đinh!

Hai quái nhân kia kéo ống bễ, vung chùy vung mạnh, hoàn toàn coi hai người bọn ta thành không khí.

Mãi tới khi cách bọn họ ba mét xa, hắn vẫn thờ ơ không quan tâm!

Lần này chúng ta càng thêm mơ hồ, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

"Mở ra tầng này cơ quan tại bên trong đe sắt." Đứng ở trên bậc thang phía trên giang đại ngư nhắc nhở.

Sau khi nghe y nói, ta và sơ nhất đồng thời nhìn thoáng qua.

Nói là đe sắt, trên thực tế là do tinh cương hợp kim đúc thành, hơi hình trụ tròn, to bằng vại nước cao hơn một mét.

Bên trong cơ quan, nói như vậy, mặc dù hai tên này không để ý đến chúng ta, chúng ta cũng chỉ có thể lựa chọn chủ động chọc vào bọn họ!

Bất quá, đối mặt với hai quái nhân si tâm nện sắt không nói một lời, trong lúc nhất thời ngược lại có chút không tiện hạ thủ.

Ban đầu Hướng Tiền đi về phía trước nửa bộ lễ nói: "Hai vị tiên sinh, cho mượn chút tiện nghi."

Đinh! Đinh! Đinh!

Trả lời hắn vẫn không nhanh không chậm.

Ban đầu ta dùng ánh mắt đó, ý bảo hắn trực tiếp động thủ. Nếu xác định bọn họ là cao thủ Ẩn Sát đường canh giữ cổng thành của Thu Phong trảm An, vậy cũng không còn gì để nói! Ngươi không động thủ, ta cũng phải động thủ.

Vèo! Linh phù của ta bay ra trước tiên, trực tiếp là Kinh Lôi Phù uy lực lớn nhất.

Két!

Trường kiếm thứ nhất bắn ra như điên, chính là chiêu Kinh Lôi Phi Kiếm đã sử dụng khi chém chết đẫm máu.

Tiếng sấm vang lên, nổ trên đỉnh đầu người vung chùy, Kinh Lôi Phi Kiếm lóng lánh ánh sáng màu xanh, chính giữa kéo ngực người thùng gió kia.

Ông!

Kết quả áo giáp trên thân hai người đồng thời phát ra một tiếng vang động, ngay sau đó sáng lên từng đạo phù văn màu đen.

Tiếng sấm đánh xuống, lập tức biến mất.

Trường kiếm đâm tới, không chút thương tổn!

Hai người bọn họ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục nện sắt, kéo ống bễ kéo gió.

Ta đang kinh ngạc, trong giây lát trong lòng kinh hoàng, bỗng nhiên sinh ra một luồng hàn ý!

"Mau tránh ra!" Ta hét to một tiếng, kéo mới nhất đứng ở trước người ta.

Két!

Vèo!

Gần như cùng lúc đó, ánh chớp đánh tới, trường kiếm xoay ngược lại.

Mặt đất vừa đứng vững của ta bị nổ tung thành một cái hố sâu hơn nửa thước.

Ban đầu tám mặt hán kiếm dán sát trước ngực hắn xuyên qua, chỉ thiếu chút xíu đem hắn đâm xuyên!

Trường kiếm gào thét phóng đi, trực tiếp đâm xuyên qua bậc thang, đâm thẳng đến chuôi.

Có lẽ Lý mặt rỗ cảm thấy không có gì nguy hiểm, vừa nhô đầu ra, phi kiếm kia liền bay qua tai hắn, thậm chí ngay cả tóc cũng bị chém rụng một mảnh, lại tránh đi một chút, chính là một kiếm - song thi.

Lần này khiến tất cả chúng ta hoảng sợ!

Hai quái nhân kia từ đầu đến cuối cũng chưa từng liếc mắt nhìn chúng ta một cái, cho dù đối mặt với công kích hung hiểm như vậy vẫn làm việc của ta, ngược lại phát ra công kích làm chúng ta suýt nữa mất mạng.

Đinh! Đinh! Đinh!

Hai quái nhân kia toàn bộ coi như chúng ta căn bản không tồn tại, vẫn chỉnh tề nện lên khối hắc thiết, vừa chuyên chú vừa ngu xuẩn.

Càng tức giận chính là, chúng ta còn biện pháp gì không có!

Chương thứ hai nghìn hai mươi bảy đang tới!

"Đây là... Bất Động Minh Vương pháp chú?" Ta nhìn chằm chằm vào phù chú màu đen trên áo giáp của bọn hắn, rất kinh ngạc nói.

Chính xác, đó là pháp chú Bất Động Minh Vương!

Ta không quen thuộc trận pháp này, Bất Động Minh Vương quả thực rất mạnh, nhưng đồng thời càng hung hiểm.

Tuyệt đối không phải là nói một khi trận pháp kết thành, vô địch thiên hạ, có thể không hạn chế đem toàn bộ công kích trả về, cũng có liên quan tới tu vi cao thấp của bản thân ngươi.

Ví dụ như, cùng là Thất Thốn Phật, đồng dạng bày ra pháp trận Bất Động Minh Vương, đổi thành Thu Phong trảm hoặc là Long Thanh Thu đến tiến công, mặc kệ ngươi đánh trận gì, Phật gì cũng làm bằng giấy, trong khoảnh khắc liền bị bóp nát.

Hơn nữa, cho dù ngươi thành công chặn được công kích, đợi đến lúc trận pháp tiêu tán, sẽ bị lực cắn trả cực kỳ cường đại!

Hình như ta là lần đầu tiên sử dụng tại hội trường linh bảo Tây An, toàn thân xụi lơ, linh lực đều không còn, lần thứ hai sử dụng ở thung lũng, càng trực tiếp hôn mê vài ngày!

Hơn nữa trận pháp này cũng không phải là vô hạn sử dụng, thời gian vừa hết thì sẽ kết thúc.

Nhưng hai quái nhân này, vậy mà có thể đem phù chú Bất Động Minh Vương khắc trên áo giáp, mặc lên người.

Phù chú bất phá, trận pháp bất diệt!

Bởi vậy có thể thấy được, tu vi linh lực của hai tên này quả thực thâm hậu đến đáng sợ.

Kinh Lôi phù nổ tung bất động, phi kiếm không thể đâm thủng.

Như này còn có thể làm gì, chẳng lẽ lại dùng cả Thập Âm vệ sao?

Nói thật, ngay cả chính mình cũng không có sức, có thể chống đỡ được lực cắn trả của thập âm vệ hay không!

Nếu không làm hai người bọn họ tổn thương được, ngược lại hại mình mất mạng, chẳng những được không bù nổi cái mất, lại thành chuyện cười.

Tình hình lúc này, thật sự có chút xấu hổ!

Người ta đã bảo ngươi ra sát chiêu thì tùy tiện đánh, ngươi cũng không đánh được, giết không chết.

Nhưng ngươi lại không đánh bại hai người bọn họ, căn bản là chịu không nổi, đây quả thật là phòng ngự tuyệt đối.

Thu Phong Trảm đem hai người bọn họ an bài ở nơi này, chẳng khác nào đóng lại một cánh cửa khó giải!

Sau khi nghe ta giải thích, ban đầu nhíu mày, giang đại ngưu cũng ngồi trên bậc thang khó chịu hít một hơi thuốc.

Đinh! Đinh! Đinh!

Một tiếng lại một tiếng, hai lão già kia trực tiếp bỏ qua chúng ta, không nói một lời, cứ như vậy gõ gõ, dường như tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến bọn họ.

Lý Ma Tử vuốt ve nơi tóc bị chém đứt trên lỗ tai, lòng còn sợ hãi nói: "Tiểu ca nhi, hay là chúng ta đi thôi..."

"Đi, đi đâu?" Ta trừng mắt liếc hắn một cái rồi nói: "Ngươi cũng biết một khi vạn quỷ hướng đại trận này khởi động, sẽ phát sinh cái gì, chúng ta có thể đi đến nơi nào chứ."

"Thu Phong chém đầu ăn cả ngã về không, mang đến tầng tầng hộ vệ của cửu đại cao thủ, chính là phòng ngừa có người phá hoại. Hiện tại chúng ta đã giết chết Thất Thốn phật, chặt đứt nguồn suối hồn lực của hắn, không bao lâu nữa., Hắn chắc chắn sẽ phát hiện có người phá hủy kế hoạch của hắn, nỗ lực vừa rồi của chúng ta coi như là uổng phí! Nhiều nhất chỉ phát động vài ngày, cái rắm gì chứ? Hơn nữa một khi bị gió thu trảm có đề phòng, muốn phá hủy đại trận sẽ càng thêm khó khăn."

"Vậy xử lý thế nào?" Lý Ma Tử bất đắc dĩ nhún vai: "Ta và lão gia tử bất lực, ngươi với lần đầu lại phá không được, cứ làm như vậy chờ đợi, cũng không phải là biện pháp hay! Ngươi chẳng phải cũng nói sao, qua không bao lâu, Thu Phong Trảm sẽ biết có người phá hoại, chờ hắn tìm tới, chúng ta muốn chạy cũng đã muộn, cũng không thể ở đây ngoan ngoãn chờ chết được?"

"Cái này..." Ta nhất thời nghẹn, lời nói của Lý Ma Tử rất không có tiền đồ, nhưng cũng không thể không nói rất có đạo lý.

Nếu không sớm thông qua cửa ải, một khi bị Thu Phong trảm phát giác tìm tới, ai cũng chạy không thoát!

Ta trầm tư một lát rồi nói: "Quên đi! Ta lại thử xem."

Nói xong, nắm chặt Ô Mộc Hạch đứng dậy.

"Ngươi muốn làm gì?" Cá lớn bỗng nhiên đứng dậy, ngăn trước mặt ta nói: "Với tu vi hiện tại của ngươi, căn bản là không ngăn được một kích phản phệ của Thập Âm vệ! Làm như vậy quả thực cùng chịu chết không khác gì nhau, có thể phá Bất Động Minh Vương chỉ có chín... Nhưng hiện tại ngươi lại..."

Gã vừa mới nói một nửa, đột nhiên hai mắt đăm đăm, bình tĩnh nhìn về phía trước.

Ta có chút kỳ quái nhìn lại, chỉ thấy ngọn đèn nhỏ treo ở hai bên bậc thang bắt đầu nhúc nhích, dẫn tới ánh lửa lúc sáng lúc tối, không ngừng đung đưa.

Trên mặt đất chậm rãi lăn qua một tiểu hắc cầu, hắc cầu kia chỉ lớn chừng viên đạn châu, bất quá càng lăn càng lớn, giống như có vật gì đó từ bốn phương tám hướng hội tụ đến.

Quả cầu đen lại gần hơn một chút, song đao của ta, thanh đại hán kiếm thứ nhất tám mặt, Lăng Vân kiếm của Lý Ma Tử, thậm chí tẩu thuốc của cá lớn trong sông, tất cả đều không tự chủ được run lên.

Lúc này, tiếng đánh lúc không ngừng nghỉ cũng đã ngừng lại.

Cũng không biết hai quái nhân kia cảm giác được cái gì, đồng thời quay đầu nhìn theo hướng quả cầu đen lăn tới.

Rặc rặc, ống bễ bị đứt!

Ầm! Thiết Chùy rơi xuống đất.

Lò lửa bập bùng lên, trải qua nhiều lần rơi xuống nhưng vẫn yên tĩnh không chút tiếng động.

Quả cầu màu đen kia đã tới gần, càng gần hơn, rốt cuộc ta cũng nhìn rõ được đó là thứ gì.

Là mảnh vụn sắt!

Những mảnh vụn kim loại nhỏ như lông bụi đều từ khe đá bốn phương tám hướng chui ra, nhanh chóng ngưng kết cùng một chỗ.

Ngọn đèn đung đưa càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh!

Phịch một tiếng, đồng thời tránh thoát mặt tường, giống như bị một đám quỷ vô hình giơ lên cao, tụ lại thẳng hướng quả cầu đen.

Trong nháy mắt đã hóa thành một mảng sắt đá, dầu thắp mất đi chỗ dựa phù phù rơi xuống.

Toàn bộ kim loại trong tầm mắt đều là ánh lửa ngập trời!

Cảnh tượng này vừa mộng ảo vừa kỳ diệu, hơn nữa còn lộ ra một sự quỷ dị không nói ra được.

Quả cầu màu đen kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần, theo sự chuyển động cấp tốc của những lớp cát sắt kia, dần dần biến thành một bóng người.

khom lưng, lưng còng, chậm rãi đi qua bên cạnh chúng ta.

Song đao rung động ông ông, tám mặt hán kiếm như muốn rời vỏ, Lăng Vân Kiếm cũng phát ra một tiếng kêu nhỏ, càng ngạc nhiên chính là tẩu đồng của giang đại ngư ngưu, vậy mà khom đầu, tựa như đang hành lễ với bóng người kia.

Một bước, hai bước...

Hắn chậm rãi hướng về hai quái nhân đối diện mà đi tới.

Hắc quang trên áo giáp đối phương lập loè bốn phía, lúc sáng lúc tắt.

Đột nhiên từ trên áo giáp bay ra một viên thiết châu nhỏ.

Một viên, hai viên, vô số viên!

Áo giáp trên thân hai người kia nặng nề vô cùng, giống như tượng cát bị gió thổi qua, vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ, phóng thẳng đến bóng đen.

Bốp!

Trong nháy mắt, đe sắt, bếp lò, đại chuỳ và cả cái bánh sắt đen kia đều vỡ tan ra, tựa như là trước mặt bọn ta đang triển khai một bức tranh lập thể.

Hô một cái, tất cả đều ngưng kết trên bóng người kia.

Lập tức bóng người kia trở nên vô cùng rõ ràng, nhưng cũng xấu xí vô cùng.

Lưng còng lưng còng, mù mất một con mắt, mặt mũi tràn đầy u tím lớn nhỏ, giống y đúc lão đầu nhi thần bí đã giúp ta mấy lần!

Mà hai quái nhân đang nện phía đối diện cũng không ngừng hiện ra khuôn mặt thật.

Là hai hòa thượng, thô lùn mập mạp, ngăm đen tỏa sáng, ánh mắt ngu ngơ, môi thật dày, lộ ra mấy phần mộc nghiên cùng ngu xuẩn.

Bất quá động tác của bọn họ lại rất nhanh, đồng thời song chưởng hợp thành mười, lớn tiếng tụng niệm gì đó.

Từng đạo Phạn văn màu vàng từ quanh thân sáng lên, phảng phất muốn ngăn cản bóng đen kia tới gần.

Phù!

Bóng đen kia phất phất tay, chính hắn ngược lại trong khoảnh khắc hóa thành vô số kim loại, một mảnh cát bụi do vụn sắt tạo thành trút thẳng về phía hai tên hòa thượng kia.

Ngón tay thứ hai nghìn hai tám bằng vàng Trần Mặc, ngón cái thứ hai nghìn hai.

Hai hòa thượng kia sắc mặt kinh hãi, cao giọng quát, từng đạo phạn văn phù chú liên tiếp sáng lên, hợp thành một đạo pháp tường. Nhưng tường pháp vừa thành lập tức bị cơn lốc kim loại kia phá thành mảnh nhỏ.

Ba một tiếng, hai gã hòa thượng kia bị trùng trùng điệp điệp bao vây trong đó.

Sau khi giãy giụa mấy cái, mắt thấy càng lúc càng nhỏ, như bị một đôi tay vô hình khổng lồ vò thành hai quả bóng.

Ầm!

Mảnh kim vụn rơi xuống tứ phía, tán loạn đầy đất.

Lại nhìn tiếp, hai tên hòa thượng kia đã sớm hóa thành thịt nát, chết đến không thể chết thêm nữa!

Mà lão đầu độc nhãn quái dị vừa rồi cũng lặng yên không một tiếng động mất tung, mấy người chúng ta kinh ngạc nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại.

"Là Trần Mặc!" Cá lớn lên tiếng nói.

"Trần Mặc?" Ta có chút kỳ quái hỏi: "Ngươi nói là, người điều khiển kim loại vừa rồi tên là Trần Mặc?"

"Đúng!" Giang Đại Ngư gật đầu nói: "Cái tên này có thể ngươi rất xa lạ, chưa từng nghe nói qua. Nhưng một thân phận khác của hắn ngươi khẳng định đã từng nghe Lưu lão lục nói qua, đó chính là ngón tay cái trong tổ chức tay, ngón cái vàng, Trần Mặc!"

Vừa nghe lời này, ta không khỏi rất kinh ngạc.

Lúc Ô Tô Lý Giang, đoàn người chúng ta đều trải qua nguy hiểm, thật vất vả mới trốn lên thuyền, sau đó lại bị trung chỉ ngăn giết khiến tử thương vô cùng nghiêm trọng, nếu không phải Phạm Trùng sử dụng Quỷ Mộng Dạ Xoa, tất cả mọi người đều phải mất mạng nơi lòng sông!

Nhưng không ngờ, người từng ra tay cứu ta ngay lúc nguy nan, lại là lão đại trong tổ chức.

Y lại vì sao lại giúp ta?

Đừng nói Lý mặt rỗ, ngay cả ban sơ hình như cũng chưa từng nghe qua cái tên này, tất cả đều mang vẻ mặt khó hiểu.

Cá lớn túm lấy một ngọn khói nhét vào trong nồi thuốc, tiếp tục nói: "Năm đó Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc dốc hết toàn lực, đại chiến một trận tại Kỳ Đường hạp, đều muốn lợi dụng trận chiến này, đem đối phương triệt để đánh cho tan tác., Ai cũng không được như ý, trái lại còn tổn thương nặng nề. Khi đó lão trang chủ vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế Nghịch Thiên thần khí của Phiên Thiên ấn, bị phản phệ làm thổ huyết, bị người ta khiêng về, mà tộc trưởng thế hệ trước của Trương gia cũng chết trận tại chỗ."

"Thương nhân âm vật phần lớn đều đơn đả độc đấu, toàn bộ Hoa Hạ, chỉ có hai đại phái thực lực mạnh mẽ như vậy, nhưng lại không đội trời chung tử địch. Ngay tại thời điểm thực lực hai bên đều giảm mạnh, đột nhiên có một người bước lên cửa, tự xưng hắn tên là Trần Mặc, ngón cái vàng Trần Mặc."

"Hắn nói muốn đóng hợp Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc làm một, triệt để kết thúc trăm năm tranh đấu, tổ hợp lại với nhau."

"Đó quả thực chính là chuyện cười, Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc mấy đời là đối địch, liên tục tranh đấu trăm ngàn năm không ngớt, thù hận, lợi ích trùng trùng điệp điệp, ngươi nói hợp nhất là hợp nhất sao? Mọi người trong trang lập tức xông lên, muốn giáo huấn tên gia hỏa này nói năng ngông cuồng. Nhưng không ngờ mới đến gần đây, đao kiếm trong tay mọi người đều tự động bay ra ngoài, bị hắn bóp thành một cục, sau đó lại biến thành một mảnh vụn."

"Toàn bộ trên dưới đều bị chấn trụ, không ai dám động đến."

"Khi đó, ta và Tiểu Ngư còn chưa có gia nhập sơn trang, chỉ có xuân hoa nở ở đây. Trang chủ bị trọng thương, các cao thủ khác cũng vô lực ứng chiến. Hắn âm thầm tính toán có lẽ cũng không phải là đối thủ, liền giả bộ thần phục. Đợi đến khi hắn đi rồi, ta sẽ chiêu mua cao thủ khắp nơi, ta và Tiểu Ngư chính là gia nhập vào thời điểm này."

"Tương tự, Trần Mặc lại đi Giang Bắc Trương gia, lão tộc trưởng Trương gia, vừa mới chết, Trương Diệu Võ tuổi còn nhỏ, Trương gia cũng đối kháng không nổi, rơi vào đường cùng đành phải đồng ý."

"Trần Hà sau đó cho Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc định kỳ. Năm đó tháng chín, chủ sự hai nhà cùng với lực lượng chủ chốt đều phải tiến về Tế Nam Vạn Phật, hắn muốn ở nơi đó chỉnh hợp thế lực hai nhà, chỉ duy hắn độc tôn."

"Lúc ấy chỉ kém một chút thôi, Trương gia Giang Bắc và Long Tuyền sơn trang đều không còn nữa!"

"Dưới cái chết của tồn vong, Trương gia Giang Bắc chưa từng có làm quen với lịch sử Long Tuyền sơn trang, bất kể trả giá lớn thế nào, đều muốn liên thủ tiêu diệt gia hỏa này!"

"Nhưng khi hai nhà dẫn theo tất cả cao thủ đi tới Vạn La sơn, Trần Mặc lại không đến, mà chúng ta thiếu chút nữa đã xảy ra kịch chiến lần thứ hai. May mà hai bên đều có người có lý trí thức đại cục, cưỡng ép áp chế lại."

"Vốn dĩ, hai nhà vẫn luôn đề phòng tên Trần Hà cuồng vọng kia tùy thời đến cửa, nhưng điều này đã nhiều năm rồi, rốt cuộc hắn không lộ mặt nữa."

"Về sau mới nghe nói, hắn bị bồ câu xám sư thúc đả thương, bất quá bản lĩnh của hắn xác thực không nhỏ, lại còn nhặt được một cái mạng, chạy ra ngoài."

"Tổ chức tay mặc dù chỉ có năm người, nhưng thực lực mỗi người đều cực kỳ cường hãn, nhưng phi thường bất hạnh là bọn hắn gặp sư thúc bồ câu xám."

"Trong Vũ Vương Mộ, bồ câu màu xám sư thúc của ngươi và ông nội ngươi Trương Diệu Dương đã gặp phải ám toán của ngón út, nhưng cuối cùng giết ngược lại ngón út, sau đó mấy người kia đã muốn thay ngón út báo thù! Vốn năm người bọn họ hợp lại cùng một chỗ, chính là Thiên Ngũ Hành, một khi kết thành trận pháp ai cũng khó trốn, cho dù chết một người cũng khó đối phó. Nếu bốn người hợp lực thật, sư thúc bồ câu có hai bảo vật cũng khó may mắn thoát khỏi."

"Đáng tiếc, năm đó Trần Mặc vô cùng cuồng vọng, không đợi bốn người tập trung đã động thủ trước. Bị sư thúc bồ câu xám đánh trọng thương, sau đó ngón giữa cũng thiếu chút nữa mất mạng, nhưng bị hắn ỷ vào thủy tính bản năng, Thuận Giang chạy thoát."

Cá lớn chọn lấy tẩu thuốc, tiếp tục nói: "Từ nay về sau, tổ chức tay ta sẽ mai danh ẩn tích không còn tin tức gì nữa, mãi đến lần trước ở Ô Tô Lý Giang., Trung chỉ đột nhiên ngoi đầu, có thể là nghe nói tin tức bồ câu sư thúc qua đời mới dám lộ diện. Đừng tưởng chúng ta gặp phải ngón giữa hung hãn như vậy ở Ô Tô Lý Giang, suýt nữa giết sạch tất cả mọi người. Nhưng khi đó hắn hẳn còn chưa hoàn toàn khôi phục đến đỉnh phong năm đó, nếu không Phạm Trùng Quỷ Mộng Dạ Xoa cũng không làm gì được hắn."

"Sau đó, Tử Thần lại không biết dùng biện pháp gì mà bắt sống ngón trỏ."

"Còn ngón út, ngón út này đã chết, ngón trỏ bị tóm, còn trên đời chỉ còn ngón tay cái và ngón út vô danh. Ta lại không rõ ràng nửa điểm nội tình của ngón áp út, giống như tên của hắn, chưa từng lộ mặt, càng không có gì liên quan tới lời đồn về hắn."

"Trong năm ngón tay, ta cũng chỉ biết ngón tay vàng là Trần Mặc - cuồng nhân năm xưa, vọng tưởng thống trị Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc. Chỉ là không ngờ hắn lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa còn ra tay giúp chúng ta. Nếu không phải hắn ra tay thì..." Giang cá lớn mắt nhìn đầy vụn xe lăn, có chút không dám lắc đầu.

Hoàn toàn chính xác, vừa rồi hai hòa thượng kia, trên áo giáp nặng nề khắc pháp trận Bất Động Minh Vương, hơn nữa tu vi thực lực của bọn hắn lại cường kình như vậy, nếu không phải quái lão đầu kia đột nhiên xuất thủ tương trợ mà nói, ta thật đúng là lấy bọn hắn một chút biện pháp cũng không có!

Thế nhưng vì sao ông lại giúp ta chứ?

Hơn nữa, còn không chỉ một lần.

Hình như mỗi lần ta đối mặt với nguy cơ, y đều ở bên cạnh.

Khi kinh Hàng Đại Vận Hà gặp phải Tùy Dương đế, bị Độc Long bức bách.

Rời khỏi Thiên Chiếu thần mộ, trùng hợp thời điểm bị thuyền tuần tra của Nhật Bản phát hiện.

Tây An Linh Bảo sẽ giúp ta tru sát lão giả Đường giả trông giữ ngoài cửa.

A Tra Hoang Mạc cứu ta ra khỏi sát trận của tòa thủ vệ.

Lần này, lại là như thế.

Hắn mấy lần ra tay cứu giúp, nhưng chưa bao giờ nói chuyện, cũng không biết hắn muốn làm gì...

Tuy nhiên cũng may, cuối cùng ta cũng biết thân phận chân thật của hắn, ngón tay cái thì đang giơ lên.

"Hả?" Đột nhiên, ta chợt nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi: "Giang lão, tên thật của Thu Phong Trảm là gì?"

【 Kỷ: Bí Tàng sơn hào tân thư của lão Cửu đã nuôi béo, bằng hữu thư hoang có thể tới làm thịt! Xông vào tử vong cấm địa, đoạt bảo tàng quốc gia, Miểu Tinh Hoa có thể nhìn thấy."

Hai ngàn hai trăm chín mươi chín sĩ thứ chín giết liên tục.

"Diệp Lạc." Giang Đại Ngư trả lời: "Trước khi gia nhập sơn trang, hắn có một danh hiệu tên là Diệp Bất Lạc, chưa bao giờ bại trận. Sau đó được lão trang chủ đề bạt trưởng thành, dựa theo thứ tự, hắn nên lấy thu làm tên, vì vậy lại đặt cho mình một cái tên là Thu Phong Trảm."

"Diệp Lạc..." Ta lại lẩm bẩm một lần nữa, lập tức nghĩ tới. Khi tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh võ hán tới tìm ta, liền có cảm giác, nói là Nê đạo nhân báo mộng cho nàng, muốn chuyển cho ta hai câu.

Hai câu nói kia là "Im lặng là vàng, Diệp Lạc là Thu."

Lúc ấy ta còn từng cân nhắc rất nhiều lần, đó rốt cuộc là có ý gì.

Trầm mặc là vàng ngược lại dễ hiểu, chính là kính ngôn ít nói, nhưng Diệp Lạc vì thu lại muốn nhắc nhở mình chuyện gì?

Hiện tại rốt cuộc ta đã hiểu, từ lúc đó hắn đã biết trước tất cả những chuyện sắp xảy ra, âm thầm nhắc nhở ta vị lão quái thần bí kia chính là Kim Chỉ Trần Mặc, Thu Phong Trảm Nguyên tên là Diệp Lạc, mà người có thể tiết lộ những tin tức này cho ta biết chỉ có thể là giang đại cá lớn!

Hai câu báo mộng này quả thật rất thần kỳ, so với việc hắn đưa cho đại cá lớn, Ngô lão xấu xa đã nói hai lời tiên tri, càng làm cho ta nhìn không thấu.

Khi đó cá lớn trong sông, Ngô lão xấu vẫn còn trẻ, ta còn chưa ra đời, hắn đã sớm đoán trước tất cả rồi!

"Gặp Lân là chủ."

"Lân Chí kiếp tự tiêu!"

Rốt cuộc vị Nê đạo nhân thần tiên bình thường này là ai?

Lúc đầu ôm tám mặt đại hán kiếm một chút suy nghĩ một chút, nói: "Không quản dụng ý của ngón tay vàng như thế nào, vừa rồi đích thật là đã ban cho chúng ta đại ân"

"Đúng vậy." Lý Ma Tử cũng khôi phục tinh thần nói: "Nếu không nhờ hắn hỗ trợ, chúng ta căn bản không phá được cửa ải này. Ta đã nhìn ra, tầng này so tầng còn khó hơn tầng một! Nếu đi tiếp, nói không chừng sẽ gặp cao thủ gì đó, bằng không..."

Nói được một nửa, hắn quay đầu nhìn ta và đạo đầu tiên: "Bằng không chúng ta mau rời khỏi đây đi, đã phá ba ải rồi, cũng không sai biệt lắm, nếu tiếp tục xông vào sẽ bị Thu Phong chém, nói không chừng lão đầu nhi kia cũng không cứu được chúng ta. Đến lúc đó bốn ta đều phải..."

Đang nói, lại thấy ánh mắt ta nhìn lại, lập tức nghẹn trở lại, yếu ớt nói: "Ý kiến này chỉ để tham khảo."

Ta không phải muốn khiển trách gã, gã nói cũng có lý, nhưng trong lúc vô tình mà làm cho ta nhớ tới cái gì đó, trực tiếp lướt qua khuôn mặt to tướng của gã, hỏi về câu đầu tiên: "Thứ nhất, ngươi còn nhớ sau khi đạo nhân áo vàng trông thấy cầu gãy nói gì không?"

"Cầu gãy, chắc chắn sẽ sinh họa loạn."

"Không phải."

"Yên khởi Tây Nam, không chết cũng khó." Vừa nghĩ lại, đột nhiên cả kinh: "Ý ngươi là câu cuối cùng mà hắn nói?"

"Đúng! Lúc ấy hắn nói Lục Sĩ Cửu Liên Sát, đất sụt trời cũng sập. Xem ra, quẻ thuật của hắn quả thật có hai đời, ít nhất còn có thể tính ra vận mệnh của mình, không chết cũng khó. Bởi vậy có thể thấy được, sáu sĩ chín đó giết liền cũng không phải nói ngoa."

"Hoàng sam đạo nhân, Huyết Lý Thanh, Thất Thốn phật, Giang Bắc tàn đao, lại thêm hai hòa thượng này, chúng ta đã giết sáu người. Cũng chính là có thể giết được ba người! Lại phá ba cửa!"

Lý mặt rỗ do dự, cãi lại: "Tên kia ngay cả mạng mình cũng bị mất, hắn còn có thể tin được sao? Hơn nữa, lục sĩ chín lượt chó má gì mà giết chết, đây không phải là nói dối trá sao? Ngươi xem, ngươi, lão gia tử, nhất, hơn nữa ta cũng chỉ có bốn người, cho dù lão nhân một mắt âm thầm giúp chúng ta kia, cũng chỉ có năm người. Ở đâu ra sáu người? Sáu người không đúng, khẳng định cửu cửu này ngay cả giếng cũng không đáng tin, theo ta thấy, chúng ta vẫn là..."

"Ngươi quá coi thường áo vàng rồi!" Cá lớn phun ra một ngụm khói nói: "Thủ đoạn giết người của hắn hoàn toàn có hạn, nhưng chỉ dùng quẻ thuật mà nói thì lại là nhất tuyệt, trên đời này người có thể vượt qua hắn, đánh tràn đầy tính toán cũng không quá một chưởng. Hắn đã nói như vậy, tất nhiên là rất có khả năng."

"Có thể là cái gì chứ!" Lý mặt rỗ có chút không phục nói: "Hắn trâu thật như vậy, sao lại không tính ra mình tử kỳ chứ? Biết rõ trở về là cái chết, hắn còn trở về làm gì? hoặc là dứt khoát không đến thì thôi."

"Ngươi thì biết cái quái gì!" Cá lớn dạy dỗ hắn nói: "Quẻ nhân không tự Quái! Phàm là người có đạo hạnh về quẻ thuật đều sẽ không viết quẻ cho mình, đó là chuyện tổn hại đến tính mạng, hơn nữa, lần công kích đầu tiên của hắn là..., Là do Lăng Vân Kiếm nhận ra khí tức của mai rùa, đây là điều mà bất luận thế nào hắn cũng không thể đoán trước được. Hắn đã nói lục sĩ cửu liên sát, ta cũng cảm thấy lời này có thể tin được, chỉ là không biết ngoài kim chi Trần Mặc ra, người thứ sáu là ai."

Ta gật gật đầu nói: "Nếu như đạo nhân áo vàng tính toán không sai, trừ mấy người chúng ta cộng thêm ngón tay vàng ra, còn có một trợ lực cường đại. Chẳng phải ngươi nói Thu Phong trảm tổng cộng mang đến chín cao thủ sao? Vậy cũng chính hợp với con số này. Theo đó mà nói, chúng ta có thể sẽ vô cùng thuận lợi giết tới cùng, liên tiếp xông qua tầng chín."

"Không tệ!" Giang Đại Ngư đáp: "Vậy chúng ta tiếp tục xông xuống." Nói xong, đi thẳng đến chỗ cơ quan phía trước.

"Ai ta nói, đừng nóng vội a." Lý Ma Tử lớn tiếng kêu lên.

Nhưng vừa thấy ánh mắt chán ghét của ba người chúng ta, lại nhanh chóng ngượng ngùng bổ sung: "Cái gì... lão gia tử, đừng nóng vội, đi chậm một chút, đừng có té gãy chân đấy."

"Phì!" Cá lớn nhổ một ngụm của hắn, đi đến bên cạnh cơ quan ngồi xổm xuống.

Nguyên bản là Hợp Kim viên trụ bị giấu ở trong đe sắt, ngón tay Kinh Kim xuất thủ xong, sớm đã vỡ thành một mảnh cát vụn.

Sau tiếng cạc cạc, cơ quan lần nữa khởi động, cửa ngầm thông xuống tầng tiếp theo chậm rãi dâng lên.

Lý Ma Tử theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Ta vừa mới vượt cửa vào.

Giống như mấy tầng trước, sau khi bước vào, hai bên vách đá ngọn đèn dầu sáng lên.

Đã có kinh nghiệm mấy tầng trước, chuyển qua cầu thang, tất cả chúng ta đều không hẹn mà cùng chậm chân lại.

Lúc sắp đến tầng dưới, ta thò đầu ra nhìn một cái.

Chỉ thấy trong đại sảnh phía dưới vậy mà không có một bóng người, ngược lại chất đống chỉnh tề không ít hòm gỗ, thùng nhựa nhựa cây, thoạt nhìn giống như một kho trữ vật loại nhỏ.

Ta có chút kỳ quái liếc mắt nhìn nhau, cẩn thận bước xuống dưới, vẫn không phát hiện bóng người nào.

Vừa chặt cái rương gỗ ra xem, bên cạnh có đầy những lọ thịt bò đựng trong hộp sắt, bánh quy được áp súc, bên trong là nước trong veo.

Cá lớn và Lý Ma Tử quan sát một hồi rồi cũng đi xuống.

Quanh bờ sông, kiểm tra một chút rồi nói: "Nơi này đã bị bọn họ cải trang, có lẽ là chỗ đứng tiếp tế. Dù sao luyện chế tòa đại trận này cần bốn năm mươi ngày, những người phía dưới cũng không giống với tàn đao Giang Bắc, đều phải ăn chút đồ vật."

Nghe hắn nói như vậy, chúng ta cũng minh bạch: Hoàng sam đạo nhân và trong máu ở trên mặt đất là ở bên cạnh Giang Đại Ngư, Thất Thốn phật giám thị tầng thứ nhất, đồng thời cũng xuất hiện trong miếu nhỏ, có thể ăn chút đồ ăn bất cứ lúc nào, hai hòa thượng tầng một hẳn chính là hai thi thể ăn thịt những những súc vật kia.

Tàn đao Giang Bắc canh giữ ở tầng thứ hai đã sớm không phải người thường, căn bản không cần ăn uống.

Nhưng phía dưới này ngoại trừ Thu Phong Trảm, còn có ba người, những thực vật và nước này hẳn là chuẩn bị cho bọn họ.

Như vậy cũng có nghĩa, cơ quan ở tầng bốn không giống như tầng trên, mà là phá giải từ bên trong.

Giang Đại Ngư ngậm tẩu thuốc, chắp hai tay sau lưng, đi dạo một vòng trong phòng, nói: "Thu Phong Trảm không quá tinh thông thuật cơ quan, đây không giống như là bút tay của hắn, trong số những người trấn thủ tầng ba chắc chắn có cao thủ am hiểu loại này. Nếu là ở nơi khác, ta cũng không phá giải được, chẳng qua may nơi này vốn là Dưỡng Quỷ Địa của Long Tuyền sơn trang, tuy trước đây ta chưa từng tới, nhưng lý lẽ rất tương thông."

"Người nọ cũng là cải biến trên cơ sở này, cũng không làm khó được ta, rỗ."

Hắn quay đầu lại nói với Lý Ma Tử: "Chân của ta không tốt lắm, không còn khó chịu nữa, ngươi trở lại tầng hai, ấn vào cái hố sau đầu tượng đá, hướng về phía phải nhẹ nhàng xoay chuyển, lại biến nó về bên trên trợn mắt, tiếp theo là mỉm cười."

"Ồ." Lý Ma Tử lên tiếng, đi về phía trước hai bước rồi nói: "Vậy... phía trên sẽ không còn nguy hiểm gì chứ?"

"Chuyện này... Cũng khó nói." Cá lớn dừng một chút, cười ha hả nói: "Chẳng qua ngươi cũng không có gì phải lo lắng, đều xấu thành đức này rồi, đầu thai hay khuôn mặt còn có thể đẹp hơn một chút."

Thế nhưng Lý Ma Tử lại không có tâm tình đấu võ mồm với cá lớn, mắt thấy ngọn đèn bên trên bị ảnh hưởng, quay đầu nhìn ta nói: "Cái gì vậy, nếu không thì các ngươi ai đi với ta một chuyến đi, ta..."

Tuy nói thượng phương nhân chết hết, nhưng hắn vẫn có điểm sợ hãi không dám đi.

"Đi thôi, ta đi với ngươi." Gã cầm tám thanh đại hán kiếm, đi lên trước.

"Ai, ngươi xem, vẫn là sơ nhất! Nhân soái tâm địa cũng tốt." Mặt mũi Lý Ma Tử tràn đầy vui mừng, vội vàng chạy theo.

Mắt thấy hai người biến mất ở trên bậc thang, tiếng bước chân cũng dần dần đi xa. Cá lớn quay đầu nhìn ta, nghiêm trang hướng ta chắp tay, lớn tiếng thi lễ nói: "Xin môn chủ thứ tội!"

Chương thứ hai ngàn hai ba linh thứ ba, giang đại cá giải mật giải.

"Tha tội, thứ tội gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Tội dưới của ngu hạ tổng cộng có ba điều, biết rõ chuyến này cửu tử nhất sinh, nhưng vẫn cố ý đi về phía trước, khiến cho môn chủ lâm vào hiểm cảnh, đây là tội nhất; mỗi lần gặp cường địch, không những không thể bảo hộ môn chủ, ngược lại còn cần môn chủ che chở, thật sự là thuộc hạ vô năng, đây là tội hai; ngày đó ngư dân ở ven bờ sông, tuy đã nhận chủ, nhưng vẫn giấu diếm tình không báo, vẫn còn có bí mật, đây là tội tam!"

"Giang sư huynh, nghiêm trọng rồi." Ta vội vàng đỡ hắn dậy nói: "Nào có nhiều tội không có tội như vậy? Hai ta đã trải qua giao tình sinh tử, nếu đã biết Thu Phong chém xuống một tòa đại trận hiểm ác như vậy, ta đâu có để ý tới? Vô luận ngươi ở đây, ta quyết không thể để mặc kệ. Chuyện này cũng không liên quan đến ngươi, chẳng qua..."

Ta dừng lại một chút rồi nói: "Theo như lời ngươi nói, ngươi còn có bí mật gì?"

"Điều ta nói đến là hai việc." Con cá lớn lạ thường trịnh trọng nói: "Việc thứ nhất là liên quan tới Cửu U môn."

"Lúc đầu dựa theo môn quy, không ứng đối với vật Chưởng môn chỉ trích, nhưng hôm nay Cửu U nhất môn chỉ còn lại ta và ngươi, Môn chủ lại là... Lại vừa mới tiếp nhận, có một số việc ta nếu không nói, chỉ sợ sẽ không còn ai biết được. Sau khi nghĩ lại, vẫn cảm thấy nên nói những chuyện này cho ngươi mới tốt."

"Ừm!" Ta cũng gật đầu nói: "Vừa lúc ta cũng có chút việc muốn thỉnh giáo ngươi."

Cá lớn như biết ta muốn hỏi điều gì, nhưng không vội trả lời, liền ngồi xuống, đốt tẩu thuốc nuốt một ngụm dài nói: "Đây đều là sư phụ giảng cho hai chúng ta, tuy rằng trong Cửu U tam môn, chỉ có Âm La môn không có truyền thừa pháp bảo truyền thừa., Nhưng cũng chính vì vậy, năm đó tranh đấu trong môn, hai môn phái Âm phù âm quỷ đều không coi Âm La môn là đối thủ chủ yếu, truyền thừa qua nhiều thế hệ, lưu lại rất nhiều bí sự trong môn phái, ngược lại hai môn phái kia lại không hề hay biết."

"Năm đó U Tử có bốn đệ tử chân truyền, đại đệ tử Mị, nhị đệ tử bễ nghễ, tam đệ tử khôi, tứ đệ tử thất bại. Sắp đến tuổi xế chiều lại nhận thêm một đệ tử quan môn tuyệt đối."

"Trước đó ta cũng nói với ngươi, U Tử chết rồi, sau khi đại đệ tử Mị Tiếp nhận Cửu U môn chủ, ba sư đệ của hắn không phục, vì thế âm thầm cấu kết, hại Mị thân bị trọng thương. Mị cũng đã nhận ra nguy cơ, càng không muốn bất cứ người nào Cửu U nhất môn truyền cho bọn hắn, vì vậy liền một bên giấu kín Cửu U tam bảo, một bên hạ mật lệnh muốn triệu hồi tiểu sư đệ tuyệt."

"Bảo tàng nơi, ngươi cũng biết, ngay cả ở trong di chỉ dưới sông Ô Tô, ba người kia cũng phát hiện một ít dấu vết, theo dõi theo sau, sau đó lại tàn sát lẫn nhau, cuối cùng chỉ có hai kiện bảo vật chảy ra ngoài, cuối cùng đều bị Âm Phù môn lấy đi, về sau lại lăn lộn rơi đến ô mộc trượng trong tay ngươi, Âm Phù kinh. Bảo vật cuối cùng, cũng được ngươi cầm trong tay."

"Vốn dĩ đây đều là muốn lưu lại cho tận, chỉ tiếc trên đường từ chối, đã nghe nói Mị đã chết, trong môn phân loạn ly, thậm chí còn tự rải ra nhân thủ muốn lấy tính mạng của hắn, vì thế nửa đường đào vong bản địa, từ đó về sau không biết tung tích."

"Ba người kia diệt sát toàn bộ một mạch Mị, sau đó tự mình kiến lập môn lập phái, bắt đầu chém giết vô tận. Nội loạn lại bị chính phái liên hợp giảo sát, cuối cùng rơi xuống ruộng đồng hôm nay."

Cá lớn nói xong, phun ra một ngụm khói mù nhẹ nhàng lắc đầu tiếp tục nói: "Kỳ thực, ngoại trừ ba món bảo vật này, còn có một thứ vô cùng trọng yếu, thứ này cũng không phải là bảo vật gì, lại xác thực nói chính xác hơn một chút., Chỉ là Mị trước khi chết lưu lại một niệm tàn hồn. Là lưu lại tuyệt lưu, nói cho hắn nơi tàng bảo, cùng chỗ bí quyết sử dụng tam bảo này như thế nào. Chỉ là hắn không chờ tới tuyệt, phản đồ đã giết tới, hắn đành phải vừa sai người thầm nói tiễn đi, vừa liều chết thủ vững."

"Cuối cùng vật kia cũng không biết tung tích, nghe nói là một hộp gỗ nhỏ."

Hộp gỗ?

Ta vừa nghe đến đó, đột nhiên nhớ ra!

Ta ở Linh Bảo hội của Võ Hán không phải có được một hộp gỗ nhỏ sao?

Tụ Linh Trận ở phía trên cực kỳ thần kỳ, hơn nữa chính là bí thuật phong ấn được ghi trên Âm Phù Kinh, chỉ là trận pháp kia quá mức thâm ảo, đau khổ nghiên cứu lâu như vậy vẫn không tìm được phương pháp phá giải, đành phải tạm thời trở thành Dưỡng Quỷ Hạp. Trước mắt còn cất giữ Hắc Bạch Song Tuyệt, cùng với ba sư phó Mạc lão Căn, cộng thêm Ngô Thiên Ngô.

Chẳng lẽ thứ này chính là U Tử đời thứ hai chuẩn bị lưu lại cho Tuyệt tiền bối hộp bí mật?

Tuyệt tiền bối vì phòng ngừa bị người ta truy tìm được tung tích, một đường du dương chạy trốn tới Nhật Bản, đồng thời giúp Thần Vũ Thiên Hoàng đời thứ nhất thành lập Thiên Chiếu Vương triều, cuối cùng cùng cùng hắn đồng quy vu tận ở trong Thiên Chiếu Thần mộ.

Nếu như hộp gỗ này trong tay ta quả thật là di vật Cửu U Cửu U như giang cá lớn nói, như vậy chỉ cần cởi bỏ hộp gỗ, liền có thể biết được bí mật của Cửu U Tam Bảo!

Giang Đại Ngư hút vài ngụm khói tiếp tục nói: "Cửu U nhất môn độc lập mở lối, chuyên trường âm thuật, trong môn pháp bảo vô số, lại đơn độc lấy ba món này trọng yếu nhất. Trên Âm phù kinh sách ghi chép tất cả công pháp bí kíp, cũng có thể nói là tất cả bản nguyên học tập âm thuật. Đời sau truyền lưu đều là cành gẫy gốc, thậm chí hoàn toàn là đi ngược, chỉ có hoàn toàn nắm giữ Âm phù kinh mới có thể được tinh túy."

"Ô Mộc Trượng không chỉ tượng trưng cho quyền lợi của môn chủ, càng là một vật khắc chế âm địch, cũng có thể nói đó là vũ khí tuyệt thế vô song. Chẳng qua, vũ khí này cùng một dạng với Quan

Chính Chi Ngọc trên đầu môn chủ, sẽ không ngừng sử dụng, pháp lực dần dần tiêu tán!"

Thì ra là thế!

Xem ra, Ô Mộc Trượng đã lưu truyền đến tay của Hôi Cáp tiền bối, pháp lực phía trên đã hao tổn hết. Sau khi đánh chết đồng môn Hắc Ưng, lại thay chúng ta chặn Ma Chung của Đại Mộng Quỷ Như Lai, cho đến lúc đó, toàn bộ lực đạo trên Ô Mộc Trượng dùng hết, biến thành ô mộc hạch.

"Nói cách khác, Ô Mộc trượng này chỉ có thể dùng, không thể tu, trừ phi..."Cá lớn nhìn ta một cái rồi nói: "Trừ phi mượn nhờ sức mạnh của Cửu Sinh Tháp, hoặc người sử dụng bản thân chính là truyền nhân Âm Pháp!"

Nghe hắn nói vậy, ta càng thấy kỳ quái hơn!

Từ lúc bồ câu xám tiền bối tiếp nhận Ô Mộc Hạch, Âm Phù Kinh, ta nghiên cứu đủ kiểu, cũng không làm lộ thứ này rốt cuộc để làm gì, cho tới bây giờ ta hoàn toàn không nắm giữ.

Nhưng đây là lần đầu tiên nó phát uy nên liền ù ù cạc cạc thu Vệ đạo sĩ vào trong.

Sau đó, dưới sông lại thu nạp Long Hống vệ Đại Đường, hợp thành đòn sát thủ gần với Vĩnh Linh Giới của ta: Thập Âm Vệ.

Nhưng dù vậy, ta cũng không biết rốt cuộc Ô Mộc Hạch này vận dụng như thế nào, ít nhất vẫn không thể giống như bồ câu xám trong tay tiền bối, phóng xuất ra uy lực ngập trời!

Từ lúc đó, ta còn chưa chiếm được tháp Cửu Sinh, thậm chí còn chưa từng nghe nói đến loại đồ vật này, chẳng lẽ... Ta chính là truyền nhân Âm Pháp kia?

"Mà Cửu Sinh Tháp trong tam bảo này mới thật sự là bảo vật trong bảo, nếu không có hắn, chỉ sợ U Tử cũng không thể đạt được thành tựu vĩ đại kia!" Cá lớn nói xong, lại liếc mắt nhìn ta nói: "Trước đó, có lẽ ngươi chưa từng nghe qua tên của U Tử, nhưng một cái tên khác của hắn chắc chắn ngươi đã từng nghe qua, chẳng những ngươi, hầu như tất cả Hoa Hạ nhân đều biết."

"Hả?" Nghe đến đó, ta không khỏi sửng sốt, rất kỳ quái hỏi: "Xưng danh gì?"

"Thông Thiên giáo chủ!"

Chương thứ hai nghìn hai ba của Phong Thần Chiến.

"Thông Thiên giáo chủ?" Ta vừa nghe cái tên này, có chút không dám tin vào lỗ tai của mình!

Đây không phải là nhân vật trong thần thoại sao?

Trong 《 Phong Thần Diễn Nghĩa》 có thực lực mạnh nhất, giáo chủ Tiệt giáo, giáo chủ Tiệt phái.

"Bất ngờ lắm phải không?" Con cá lớn mỉm cười: "Thật ra, đây đều không phải thần thoại, chỉ là bị bách tính vô tri tán tụng thành thần thoại mà thôi. Năm đó khi Thương Chu giằng co, đều có một đám cao thủ âm vật lần lượt đầu phục Đế Tân Thương Triều, cũng chính là Trụ Vương; có một số người khác đầu phục Tây Chu Cơ Xương, cũng chính là Chu Văn Vương."

"Người thắng trong thiên hạ này làm vua, sử sách cũng chỉ là tiểu thuyết đế vương viết xuống, một nhà Cửu U bị chèn ép cũng chính là vì Thương triều bị Chu triều lật đổ mà thôi..."

" hậu thế truyền lưu Thông Thiên giáo chủ không nhận thiện ác, đệ tử dưới trướng đều là yêu ma quỷ quái, phản quan môn nhân Xiển Giáo đối diện đều có mẫu mực đạo đức, cũng chính là nguyên nhân này."

"Chu Sử không đáng, dân gian thịnh truyền, hơn trăm ngàn năm sau đã biến thành cái dạng này. Cái gì Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, tất cả đều là vô nghĩa! Chẳng qua là các tông sư vượt xa vô thượng cấp Thần mà thôi, mà những thần tiên kia là thần tiên pháp bảo quái lạ, kỳ thực chính là âm vật."

"Giống như ngươi hiện tại biết những thủ đoạn này, nếu là bị người thường nhìn thấy, có thể đem ngươi trở thành thần tiên không? Nếu như bọn hắn một khi nhìn thấy Long Thanh Thu cùng Thu Phong trảm thi triển bản lãnh, nhất định là càng thêm như thế!"

"Huống hồ cổ nhân khi đó so với bây giờ ngu muội hơn nhiều, sau khi nghe được lời đồn, liền dần dần biến thành chuyện xưa cùng thần thoại không ràng buộc."

"Thông Thiên giáo thật ra chính là Cửu U môn, U tử chính là nguyên hình của Thông Thiên giáo chủ. Chẳng qua có khả năng ngay cả lão nhân gia hắn cũng chưa từng nghĩ qua, sẽ bị tiểu thuyết hậu thế liệt kê ra một ác danh như vậy. Hơn nữa ở thời đại đó, dân chúng trong dân gian nhiều không biết chữ, truyền đến truyền đi, còn làm cho định vị lịch sử của hắn vặn vẹo."

"Sau khi xây dựng Chu triều, Chu Vũ Vương cũng không đuổi tận giết tuyệt Cửu U nhất môn. Thật ra lúc đó hắn cũng không làm được. Thế lực Cửu U nhất môn cực lớn, trải rộng khắp thiên hạ, một khi hắn hạ lệnh tuyệt sát, tất sẽ gây ra rung chuyển mới. Hắn vừa thống nhất thiên hạ, nghỉ ngơi lấy sức lại sức mới là kế hoạch lớn. Cho nên, hắn chẳng những không đuổi tận giết tuyệt Cửu U nhất môn, còn tự mình phong ấn U tử làm Vệ Quốc Tướng."

"Chư Hầu bị phong ở Vệ Quốc là Cửu đệ Khang thúc của Võ Vương, Phong. Khang thúc cực kỳ kính trọng U Tử, tôn làm người cha yếu, lấy lễ bất thần. U tử cũng rất cảm động, tự mình ra tay bày một tòa hộ quốc đại trận ở Vệ Quốc, muốn phù hộ con cháu của hắn nhiều thế hệ. Hắn cũng vì vậy mà mệt mỏi, lao tâm hao tâm tổn trí, cuối cùng đi đời nhàn rỗi."

"U Tử chết rồi, tòa đại trận này vẫn như cũ vận hành hơn chín trăm năm, Vệ Quốc là người sống lâu nhất trong tất cả chư hầu triều chính, mãi đến thời điểm Tần Nhị Thế mới bị diệt quốc, đợt phản phệ nguyền rủa cuối cùng cũng làm cho Đại Tần mất đi thiên hạ! U Tử cũng coi như cúc cung tận tụy rồi, dưới sự bảo vệ của hắn, Vệ Quốc tộc họ Cơ cũng là người cuối cùng bị tước đi vương quyền."

"Nhưng hắn không ngờ tới chính là, hắn hết sức bảo toàn Vệ quốc và vương quyền Cơ thị, nhưng Cửu U môn của hắn lại chết trong tranh đấu của Vương tộc họ Cơ."

"Vương tộc khi tranh quyền đều tự mình lôi kéo một vị đệ tử, muốn mưu cầu sự trợ giúp của bọn họ. Không nhịn được sự hấp dẫn của Khôi, mấy người Lam đột nhiên ra tay với U tử đời thứ hai, cuối cùng Cửu U nhất môn phân rã."

"Mắt thấy U Tử vừa chết, Cửu U Môn đại loạn, những nhân sĩ chính đạo vốn phải thắng kia sẽ tự cho mình là chính phái, nhân cơ hội giảo sát! Vì vậy dưới cái nhiệt độ nước sâu lửa nóng như vậy, Cửu U Môn dần dần tan rã, cuối cùng ẩn cư các nơi, biến thành hiện trạng này."

Cá lớn nói đến đây, không khỏi lắc đầu liên tục thổn thức không thôi.

Thì ra đây mới là lịch sử chân chính của Cửu U nhất môn.

Thì ra, đây mới là chân tướng của cuộc chiến Phong Thần!

"Mà U Tử thì có thể thành thần cấp vô thượng, dựa vào tháp Cửu Sinh!" Cá lớn tiếp tục nói: "Lúc đó, ta ở Ô Tô Lý Giang cũng đã nói với ngươi, Ô Mộc Trượng và Âm Phù Kinh đích xác cũng là bảo vật, thế nhưng so với tháp Cửu Sinh thì kém xa."

"Bởi vì Âm Phù Kinh này là U Tử sáng chế, bên trong đều ghi lại sở học suốt đời của hắn, ngoài ra còn thêm một ít tâm đắc cảm ngộ trong quá trình đấu pháp với Đạo môn. Ô Mộc Trượng là vũ khí của hắn, ngưng tụ ức vạn quỷ hồn chi vật, mà Cửu Sinh Tháp lại tạo ra U Tử! Cũng có thể nói, không có Cửu Sinh Tháp thì không có U Tử, càng không có Cửu U môn, đến bây giờ, càng không có thương nhân âm vật gì!"

"Hiện tại, ngươi hẳn là minh bạch. Lúc đó, ta rõ ràng biết Ô Mộc Trượng và Âm Phù Kinh ở trong tay ngươi, tại sao không gấp động thủ, một lòng chỉ muốn lấy Cửu Sinh Tháp chứ? Bởi vì có Cửu Sinh Tháp đã có tất cả, ngươi chỉ cần hoàn toàn nắm giữ tháp Cửu Sinh, vậy ngươi cũng hoàn toàn có khả năng lại tạo ra một cây Ô Mộc Trượng, chính mình cũng biên soạn một bộ Âm Phù Kinh."

"Vậy... Giang sư huynh, ngươi biết nắm giữ tháp Cửu Sinh như thế nào không?" Ta hỏi.

Cá lớn lắc đầu: "Không biết, Cửu U tam bảo đều là vật môn chủ truyền thừa, người môn hạ đừng nói nghiên cứu, đụng liền một chút đều là tội lớn, đặc biệt là Cửu Sinh tháp, từ lúc đánh nhị đại môn chủ chết, vẫn giấu ở dưới sông. Mấy ngàn năm qua, chính thức thấy thứ này, tính toán đầy mình chỉ có ba nửa. Một cái là U Tử, một cái là môn chủ đời thứ hai Ma, một cái khác là ngươi, nửa kia là ta."

Cá lớn cười khổ một tiếng nói: "Ta và cá nhỏ trải qua muôn vàn đau khổ, hao phí lực lượng cả đời, thật vất vả mới tìm được, mắt thấy bảo tháp kia mọc ra một nửa, gần như đã tới tay. Nhưng cuối cùng này... mệnh a!" Nói xong, ông ta lại thở dài một tiếng.

"Hiện tại tuy rằng ngươi đã tập hợp đủ tam bảo trong tay, nhưng nếu không giải được bí mật Cửu Sinh tháp thì tác dụng cũng không lớn."

"Kính Âm Phù Kinh đúng là nguồn gốc của thiên hạ âm thuật, nhưng dù sao cũng chỉ là phương pháp tập luyện, không tốn mấy chục năm khổ công cũng không thành cái gì. Ô Mộc Trượng âm lực đại khuyết, thời điểm trong tay hôi bồ câu sư thúc cũng không thể so sánh. Tính theo như vậy, ngươi cuối cùng cũng chưa chắc đạt tới thành tựu đỉnh phong của bồ câu tro sư thúc —— "

"Tuy thiên phú của ngươi không thấp, lại là chủ của Vạn Linh Chi Chủ, nhưng dù sao tập luyện cũng hơi chậm một chút. Mọi chuyện đều thuận lợi, đến tuổi ta đã có thể đánh ngang tay với Long Thanh Thu, nhưng ngươi đã không còn nhiều thời gian như vậy rồi."

"Đương nhiên, nếu vận khí ngươi đủ tốt, có thể phát hiện hộp gỗ Mị tiền bối lưu lại ở thế gian, ngược lại là có nhiều tác dụng! Cái này xem cơ duyên của ngươi rồi, ta cũng không giúp được gì. Được rồi, mọi chuyện cũ liên quan tới Cửu U nhất môn, ta đã nói xong toàn bộ rồi. Ta bảo đảm lần này, tuyệt đối không có nửa điểm bảo lưu! Hiện tại, ta muốn nói cho ngươi biết một chuyện khác, so sánh ra, ngược lại càng quan trọng hơn một chút."

Vốn dĩ ta còn định lấy hộp gỗ ra, để Giang Đại Ngư nhìn xem có phải là thứ này hay không, nhưng vừa nghe hắn nói, còn có chuyện quan trọng hơn so với nói, không khỏi giật mình hỏi: "Chuyện gì?"

Giang Đại Ngư nhìn ta một cái nói: "Ngươi có biết năm đó gia gia ngươi trộm từ trong Long Tuyền sơn trang không? Là vật gì vậy? Ngươi có biết vì sao danh tiếng bát phương mà liều chết cũng muốn bảo vệ ngươi không? Ngươi biết vì sao Long Thanh Thu đã đến gần Vô Thượng Thần cấp từ lâu nhưng vẫn luôn muốn bắt được ngươi không?"

Liên tiếp ba cái tại sao, lập tức hỏi thăm ta nhưng đồng thời cũng khơi dậy lòng hiếu kỳ lớn nhất của ta!

Từ trước tới nay, đây chính là điểm nghi hoặc lớn nhất của ta.

"Vì cái gì?" Ta có chút nôn nóng hỏi.

Chương thứ hai ngàn hai ba mươi ba Trương gia lục mạch.

"Vì sao? Bởi vì ngươi họ Trương." Con cá lớn phun ra một ngụm khói, không nhẹ không nặng nói.

"Họ Trương?" Đáp án này khiến cho ta không hiểu.

"Trương U, Trương Đạo Lăng, Trương Giác, Trương Tam Phong..." Cá lớn chậm rãi đọc lên một chuỗi tên: "Phủ Trương gia các ngươi, mỗi mấy trăm năm qua đều sẽ xuất hiện một truyền nhân đạo pháp trời sinh. Năm đó Trương Nhất Kỳ đại sư đã tính trước, ngươi càng cường đại hơn bọn họ!"

"Xiển Nhất trong thần thoại, tuy Tiệt hai giáo là Mâu Truyền, nhưng đích xác phân ra hai thế gia huyết mạch. Một là hậu nhân U Tử Trương họ Nhất mạch, một mạch khác là họ Long."

"Tên thật của U tử sớm không thể biết, nhưng ở Vệ quốc được cây Khang tôn sùng, ban cho họ Cơ. Phía hậu thế chỉ cần một cành cây này đã có thể biến hóa thành họ Trương, U Tử cũng chính là thủy tổ của họ Trương. Mà đại thể của Long gia cũng là như thế., Chẳng qua là do một tay nghề Kinh Long Diễn nhất mạch. Sau mấy ngàn năm lăn lộn, phong quang hai nhà tuy rằng sớm không bằng lúc trước, nhưng đạo pháp truyền thừa thủy chung vẫn chưa đứt đoạn. Cũng chính là lúc này, trên đại địa Hoa Hà sơn trang và Giang Bắc Trương gia đôi thế thù truyền kiếp."

"Lại nói tiếp, thật đúng là khó mà tin nổi!" Con cá lớn thở dài một hơi nói: "Ai có thể ngờ được, sau ngàn năm trằn trọc, truyền nhân duy nhất của U Tử nhà ngươi lại dưới tình huống trời xui đất, lại một lần nữa thu Cửu U tam bảo vào tay! Đây có lẽ là số mệnh."

Cá lớn nói xong, lại đựng một túi thuốc, hít hai ngụm tiếp tục nói: "Kỳ thật, ta cảm thấy Long Tuyền sơn trang và Trương gia ở Giang Bắc đều là truyền nhân của đạo gia, chỉ bất quá chi nhánh phái khác nhau mà thôi. Vốn cũng không có gì cừu hận, có thể đếm được trên đầu ngón tay., Đôi bên có dã tâm, từ từ biến thành không đội trời chung, đều coi đối phương là cái gai trong mắt, muốn trừ khử cho nhanh chóng. Tính ra, cũng xấp xỉ trăm ngàn năm lịch sử rồi, chỉ là khác cái này cao thấp thế nào, ai cũng không hàng phục được ai."

"Trong thời gian này, vô luận là Trương gia hay Long gia đều xuất hiện biến cố mấy lần, dẫn đến bàng chi tán lạc. Có chỗ bất đồng chính là, Long Thanh Thu nhất mạch này vẫn là đích truyền, nhưng Trương Diệu Võ lại là bàng chi, con cháu đích mạch chân chính lại là gia gia của ngươi Trương Diệu Dương. Nói cách khác, hiện nay ngươi mới là truyền nhân chân chính của Trương gia nhất mạch!"

"Năm đó Trương gia sụp đổ, tổng cộng có sáu cành bên cạnh. Về sau, bất luận là Giang Bắc Trương gia hay Long Tuyền sơn trang đều hết sức tìm kiếm, ta khống chế Ẩn Mật đường vẫn một mực điều tra việc này. Lão già Trương Diệu Hoa truyền thụ chính là thuật Di Hồn súc Mệnh, Đại sư Trương Nhất Kỳ Lân là thuật quẻ, hai người này đã chết, về sau không có người."

"Người làm cảnh sát ở huyện Thanh Thủy kia, bởi vì là con gái, không tập được gia truyền. Ngoài ra còn có một tiểu tử truyền Kỳ Lân quyền thân ở quân đội, hơn nữa ngươi, đây tổng cộng là ngũ mạch. Ngoài ra còn một chi đã tập được kiếm thuật tổ truyền của Trương gia, đến nay vẫn chưa hạ lạc."

"Nguyên bản hai nhà Trương Long không ai làm gì được ai, luôn luôn giằng co với nhau, nhưng một cơ hội ngẫu nhiên, Long Thanh Thu không biết từ đâu giành được đạo bàn... Thật ra, ngay cả ta cũng không rõ rốt cuộc đó là cái gì, nghe nói là cái gì, hình dạng nửa đen nửa trắng, không khác Âm Dương Ngư là mấy. Chỉ cần có thể cởi bỏ nó, là có thể đạt được lực lượng bản nguyên Đại Đạo. Sau đó, đã bị gia gia ngươi trộm đi một nửa."

"Đạo bàn Long Thanh Thu giấu trong mật thất tổng cộng có hai cái, có thể nói là thật, cũng có thể nói là giả. Bởi vì hắn tách cái khay ra, mỗi cái một nửa giả. Một nửa trộm đi kia của gia gia ngươi chính là cái khay Dương."

"Hiện nay trên đời này người có thể cởi bỏ được Đạo bàn chỉ có hai người. Một người là ngươi, người còn lại là Long Thanh Thu. Đây cũng chính là cái gọi là số mệnh chi tử, chẳng qua ngươi không biết, không chỉ ngươi là số mệnh chi tử, Long Thanh Thu cũng thế."

"Mặc dù hai người các ngươi đều có thể cởi bỏ đạo bàn, có thể một khi bị hắn giải khai, vậy sẽ là tuyệt thế họa lớn!"

"Bàn Âm khởi động, chắc chắn có một tồn tại nào đó phóng xuất ra từ nơi sâu trong Côn Bằng Đô, đến lúc đó ác quỷ hoành hành, ôn dịch tràn ngập, âm quỷ chi khí vô tận tùy ý tràn ra, chẳng những Trương gia Giang Bắc sắp bị diệt vong, thậm chí cả sinh linh khắp thế gian cũng không biết sẽ bị hại chết bao nhiêu! Có thể ngay cả Long Thanh Thu chính hắn cũng khống chế không nổi! Cho nên, hắn chỉ muốn bắt ngươi về, mượn bàn dương để chống đỡ, khiến cho hắn vừa có thể có được lực lượng Đại Đạo bổn nguyên, lại không đến mức bị phản phệ."

Nghe đến đó, cuối cùng ta cũng hiểu, từ trước tới nay ta đã nói với ngươi: "Sứ mệnh của ta không chỉ là vì bản thân ta mà là vì tất cả mọi người, rốt cuộc câu nói này là có ý gì!

"Gia gia của ngươi lúc đánh cắp Dương Bàn, ta đang bế quan, đối với những chuyện này hoàn toàn không biết gì cả. Sau khi xuất quan, Long Thanh Thu nói với ta về việc âm dương đạo bàn, chỉ là hắn ẩn đi không muốn để cho nội dung ta biết. Chỉ nói ngươi là chìa khóa mở ra Âm Dương Bàn, chỉ cần mang ngươi cùng Dương Bàn về, là có thể mở ra cánh cửa đại đạo."

"Lúc trước ta theo Tiểu Ngư gia nhập sơn trang là vì tập được âm thuật, tìm kiếm tháp Cửu Sinh mà sư phụ nói tới. Có thể tìm mục đích của tháp Cửu Sinh là gì? Còn không phải là vì tiến thêm một bước, lấy được lực lượng bản nguyên đại đạo hay sao? Không phải ta, toàn bộ quỷ phái Long tuyền cũng ôm ý nghĩ như vậy."

"Nhưng mà, từ sau khi Ô Tô Hải hồi trang, trải qua điều tra của ta mới phát hiện, đây căn bản chính là lời nói dối của Long Thanh Thu!"

"Sau khi âm dương bàn mở ra, sẽ khiến nhân gian cùng Côn Bằng đều đại loạn, mà từ đó thu lợi chỉ có mình hắn! Tất cả mọi người bị hắn lừa."

"Mà hắn sở dĩ không vội vã xuống tay với ngươi, ngược lại là có nguyên nhân, đầu tiên là Trương Diệu Vũ phát thông điệp cho Long Tuyền Sơn Trang, nói là chỉ cần ra tay với ngươi, liền không tiếc bất cứ giá nào, lập tức phát động phản kích toàn tuyến về sơn trang., Nhưng hiện tại tranh đấu gay gắt giữa hai phái ở trong sơn trang còn chưa kết thúc, lại bởi vì mấy người bọn ta cộng thêm Long Thanh Thu bế quan quá lâu, bên trong phe phái hỗn tạp mâu thuẫn, hắn tạm thời còn chưa rõ ràng. Một khi bị Trương gia công tới cửa, tất nhiên tổn thất thảm trọng, hắn không muốn sơn trang bị tổn thất nặng nề."

"Một điểm khác, tu vi của ngươi càng cao, năng lượng dùng để mở ra Dương Bàn cũng càng lớn, đến lúc đó tự nhiên hắn càng thêm an toàn, tỷ lệ thành công cũng theo đó đề cao. Hắn không xuống tay với ngươi, chính là cố ý để ngươi trưởng thành. Nói cách khác, chính là nuôi heo, mập lên rồi lại giết."

"Nhưng cái này cũng có giới hạn, quyết không thể cho tu vi của ngươi vượt ra khỏi phạm vi hắn có thể khống chế. Hiện tại xem ra, thời điểm cách hắn bất chấp tùy tiện ra tay đã là càng ngày càng gần!"

"Từ lúc ở thôn chài ven sông, ta đã từng trăm phần do dự, rốt cuộc giúp ngươi hay là giúp Thanh Thu? Thanh Thu là do ta từ nhỏ đã trông coi nơi này lớn lên, được lão trang chủ phó thác thực sự không đành lòng. Mà ngươi lại là Cửu U môn chủ, từ tiểu sư phó đã dạy chúng ta nhất định phải tuân thủ luật lệ., Mắt thấy có người muốn mưu hại môn chủ lại thờ ơ... Thật sự là không thể bỏ qua, mặt khác, năm đó đạo nhân kia vẫn còn nhớ kỹ như cũ đối với lời nói của ta, không dám vi phạm, hơn nữa ngươi còn cứu mạng ta, xem như là sinh tử chi giao."

"Cho nên ta mới nói, chuyện của hai người các ngươi ta mặc kệ, ai cũng không giúp. Nhưng về sau, ta lại không thể không đưa ra lựa chọn." Giang Đại Ngư nói tới đây, nặng nề nhìn ta: "Cuối cùng ta lựa chọn giúp ngươi, nhưng ngươi phải biết, giống như tám phương danh chấn, cũng không phải là vì giúp ngươi Trương Cửu Lân!"

Lời này rất mâu thuẫn, nhưng ta hiểu rất rõ đây là ý gì.

Sàn sạt sàn sạt!

Đúng lúc này, từ phía xa truyền đến một trận tiếng bước chân cấp tốc.

Hai chúng ta vừa mới quay đầu, chỉ thấy một bóng người từ trên bậc thang nhảy xuống, vững vàng đứng trên kệ hàng trước mặt.

(D: hoan nghênh chú ý tới hiệu công công của lão Cửu: Đạo môn lão Cửu, thương nhân Âm gian thay nhau kể chuyện, các loại kịch liệt, cái gì cần có cũng có."

Canh hai nghìn Nhị Tam Tam Thiên - Diệp Tố Linh đến tiếp viện!

Người đứng ở trên kệ chính là tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh.

Y phục đỏ rực, đôi giày nhỏ phát sáng, hai bàn tay nhỏ bé như ngó sen ôm trước ngực, nhìn chằm chằm con cá lớn kia một cách kỳ quái, quay đầu hỏi ta: "Tên xấu xí này là ai vậy?"

Ta nhìn thoáng qua cá lớn, có chút dở khóc dở cười nói: "Đây chính là lão sư huynh ta từng nói với ngươi."

"Hả?" Diệp Tố Linh mở to hai mắt nhìn, lại liếc mắt nhìn con cá lớn bên cạnh, rất khoa trương che miệng: "Cái này cũng quá già rồi phải không?!"

Bị một đứa trẻ sáu bảy tuổi nói là xấu xí quái dị, trên mặt giang lớn lóe lên một tia không nhanh, nhưng càng nhiều hơn là kỳ quái, quay đầu nhìn về phía ta.

"Giang sư huynh, đây là tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh của ta, khi tiền bối đạp lên cổ mộ, cô bé dẫn theo bên cạnh chính là cô bé. Lão tiền bối tuy không nói rõ thu chúng ta làm đồ đệ, nhưng cũng là đệ tử của lão nhân gia người, tính ra thì chính là sư muội ngươi."

"Ồ!" Nghe lời này, con cá lớn trên sông mới bừng tỉnh hiểu ra.

Diệp Tố Linh còn chưa kịp nói gì đã nhảy khỏi kệ hàng, chắp tay thi lễ với cá lớn: "Bái kiến Sửu sư huynh."

Gương mặt già nua của giang đại ngư có chút mất tự nhiên vặn vẹo một chút, có thể đang suy nghĩ: Đứa nhỏ này thật cay nghiệt, ta so với ngươi lớn hơn tám mươi tuổi, ở trước sư huynh thêm một chữ "già" vào. Cũng có thể hiểu được, nhưng phải dùng chữ "Sửu" để hình dung ta sao?

Không nhanh không chậm, vẫn là phất phất tay nói: "Không cần đa lễ."

"Tiểu sư tỷ, sao tỷ lại tới đây?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

Nếu nói võ hán tiểu điếm, nàng có thể tìm tới cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng lúc này chúng ta đang ở trong mật đạo của núi hoang, nàng làm sao biết được ta ở chỗ này?

"À, ta đi theo nó." Diệp Tố Linh chỉ chỉ lên trên.

Ta và Giang Đại Ngư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đỉnh đầu chúng ta có một lá đào nửa xanh nửa vàng bay lên.

Ta lập tức hiểu ra: "Là Nê đạo nhân nói với ngươi?"

"Ừm!" Diệp Tố Linh gật đầu nói: "Thạch đạo nhân báo mộng, để ta đi theo Diệp Đào tới giúp ngươi."

"Đạo nhân Nê?" Cá lớn nhìn chằm chằm vào lá đào kia, sau đó cực kỳ khiếp sợ hỏi: "Hắn rất thích ăn đào phải không?"

"Đừng nói đào!" Diệp Tố Linh chu cái miệng nhỏ nhắn, thở phì phò nói: "Mỗi lần nó đều cho ta ăn bùn, tự ăn quả đào! Vừa to vừa đỏ, vừa lớn vừa chảy thẳng, thèm chết ta! Nào biết ăn cũng không cho ta nếm thử."

Chuyện cá lớn không để ý tới chuyện có ăn đào hay không, hai mắt nhìn chằm chằm Diệp Tố Linh, quả thực kinh ngạc không biết nói gì cho phải.

Lúc hắn còn trẻ đã từng gặp lão đạo sĩ thích ăn quả đào kia, cho hắn một tấm mộc bài, lưu lại vài câu sấm sét, cuối cùng kiểm tra. Hắn vẫn luôn phụng đạo sĩ kia làm thần tiên, nhưng không nghĩ tới, đã nhiều năm như vậy, lão đạo sĩ kia chẳng những còn sống, hơn nữa tiểu cô nương trước mắt này lại là hắn mang theo!

Tiểu sư tỷ đột nhiên đến, làm ta vừa mừng vừa sợ.

Lần trước tại Thiên Kiều vội vã từ biệt, còn tưởng rằng rất khó gặp lại nàng, không nghĩ tới chớp mắt này lại gặp mặt.

Xem ra quẻ thuật của đạo nhân áo vàng đích xác rất đáng tin cậy, thì ra thật sự có sáu người tồn tại!

Nghĩ tới người thứ sáu, ta vội vàng hỏi: "Tiểu sư tỷ, vừa rồi lúc tỷ xuống đây, có nhìn thấy Ma Tử và sơ nhất không?"

"Ma Tử, chính là nhóc con? Nó tới đây làm gì? Hai lần đó còn chưa đủ mất mặt đấy." Diệp Tố Linh khinh thường nói.

"Hả?" Lần này ta có chút ngỡ ngàng, chẳng phải hắn và lúc đầu chạy về tầng hai để mở cơ quan ra à? Diệp Tố Linh là từ phía trên xuống dưới, tuyệt đối sẽ không phát hiện ra bọn họ, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

"Ngươi không cần lo lắng." Giang Đại Ngư an ủi ta: "Sau khi cơ quan tầng thứ hai mở ra, sẽ khai thông một đường ngầm, nối thẳng tầng thứ năm. Trên cơ quan thuật xưa nay có hai năm đồng nguyên, cách nói ba bảy đường chính là đạo lý này. Vừa rồi ta không mang theo ám đạo kia, chính là không muốn lưu lại phiền toái gì cho sau lưng, hơn nữa mục đích chúng ta chính là tới phá hư cơ quan đại trận, vòng qua cũng không có gì phải thiết."

Nghe hắn giải thích như vậy, ta hơi yên lòng một chút, nhưng vẫn có chút lo lắng hỏi: "Vậy bọn hắn đi trong đường ngầm, sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?"

"Sẽ không!" Con cá lớn dị thường khẳng định nói: "Toàn bộ mật thất dưới lòng đất này chính là kết cấu chín đường bị khóa lại, bên trong đường ngầm kia vốn phong kín tầng tầng lớp lớp, lấp đầy đá. Chỉ có cởi khóa, dây đá mới có thể chui vào vách tường. Nếu là lúc bình thường, ngay cả một con chuột cũng không chui vào được, tuyệt đối không thể có người trấn thủ ở đó, chờ khi bọn họ đi tới đầu kia, tự nhiên sẽ..."

Khạc cạc cạc...

Hắn còn chưa kịp nói xong, trên vách tường đối diện liền phát ra một hồi rung động, ngay sau đó trên phiến đá dời đi, lóe ra một cái cửa rộng hơn một thước.

Mới nhất cẩn thận hướng bên ngoài nhìn thoáng qua, mang theo tám mặt đại hán kiếm đi ra.

Lý Ma Tử nắm Lăng Vân kiếm theo sát phía sau.

Vừa thấy hai người bọn họ bình an vô sự, tảng đá treo trong lòng ta cuối cùng cũng rơi xuống đất!

Ban đầu khi đi ở phía trước, liếc thấy Diệp Tố Linh, không khỏi cả kinh, lập tức mỉm cười gật đầu.

"Ừm? Thay vì sao lại vòng một vòng quay trở lại như vậy." Lý Ma Tử nhìn cái rương gỗ đầy đất, có chút kỳ quái sờ sờ đầu, sau đó hướng về phía giang cá lớn kêu lên: "Ài, ta nói lão gia tử, chiêu này của ngươi cũng không... A? Tiểu sư tỷ."

Hắn vừa muốn chế nhạo giang đại ngư mấy câu, nói chiêu số không linh, ám điểm không thể thực hiện được, nhưng đột nhiên nhìn thấy Diệp Tố Linh, lập tức mặt mũi tràn đầy vui mừng chạy tới.

"Tiểu sư tỷ, sao ngươi lại tới đây?" Mặt mày nhăn nhó đầy mặt, cười đến nở hoa.

Diệp Tố Linh trừng mắt lườm hắn một cái nói: "Ngươi đừng có cười! Quá xấu! Khó coi còn khó coi hơn vị sư huynh xấu xí ta." Tiếp đó lại bổ sung một câu: "Có điều quen biết hai người các ngươi cũng tốt, sau này có xấu bao nhiêu quỷ cũng không buồn nôn được ta."

"Cái này..." Lý Ma Tử bị nghẹn họng nuốt nước miếng.

Khụ khụ khụ...

Cá lớn bị sặc một ngụm khói.

cạc cạc, cạc cạc cạc...

Đúng lúc này, phía sau tường đá vang lên một hồi tiếng cọt kẹt của cơ lòe chuyển động, ngay sau đó phiến đá lay động chậm rãi bay lên.

Khác với mấy lần trước chính là lần này lại có ba cánh cửa đá đồng thời nâng lên.

Ba cánh cửa đá giống nhau như đúc, bên trong đen kịt, không có chút ánh sáng nào.

"Đi đâu đấy?" Ta quay đầu hỏi.

Cá lớn nắm tẩu thuốc nhìn một vòng trước cửa ba, quơ quơ đầu nói: "Không thể đi, trong ba cánh cửa này đều là tử lộ, đầy bẫy rập cơ quan. Toàn bộ tầng thứ năm chính là một cơ quan trận tuyệt tử, một khi bước vào chắc chắn sẽ có đi mà không có về!"

"Vậy làm sao bây giờ?" Ta có chút bất đắc dĩ.

Cá lớn tức giận trừng mắt nhìn ta nói: "Tất cả cơ quan thuật vừa rồi đều nói không phải không? Trong chốc lát liền liền quên rồi! Hai năm đồng nguyên, ba bảy đường trở lại tầng thứ ba mở cơ quan là được."

Lý mặt rỗ về đầu ngón tay, tính một chút: "Ai? Vậy cũng không đúng mà, mở ba, tiếp theo là 7, nhưng năm tiếp theo là sáu a."

"Thật là một đầu heo đầu óc, không mọc tai sao?" Cá lớn mắng: "Ta đã nói cái gì nhỉ? Cơ quan từ tầng bốn trở xuống đều là từ dưới mở ra, ngươi không vào đến tầng bảy, làm sao mở được sáu?"

"A, đúng đúng." Lý Ma Tử bừng tỉnh đại ngộ, lập tức hỏi: "Vậy ai đi mở tầng thứ ba cơ quan?"

Sơ Nhất vỗ vỗ vai của hắn nói: "Hay là hai ta đi đi."

"Đầu tiên, để Cửu Lân đi cùng hắn." Con cá lớn đột nhiên gọi lại Sơ Nhất.

Ta thoáng sửng sốt, lập tức liền minh bạch, lần này cá lớn đem ta đi, khẳng định là có lời gì muốn nói với ta, lại không muốn ta nghe được.

"Đi thôi, rỗ." Ta dẫn đầu cất bước, bước lên bậc thang.

Tầng thứ hai nghìn hai ba bốn...

Ta và Lý Ma Tử quay trở về đường cũ, lần nữa đi tới tầng thứ ba.

Hai hòa thượng kia đã bị tươi sống đè thành thịt nát. Thịt nát, máu và vụn vụn hỗn tạp một chỗ đầy đất.

Lý Ma Tử đi tới trước cơ quan, cúi người ngồi xổm xuống, xe nhẹ đường quen ấn ấn phía sau đầu tượng Thần.

Theo một trận thanh âm cạc cạc, địa phương vốn chất đống tro than đá đột nhiên sụp đổ hướng vào phía trong, lộ ra nửa cửa hang đen nhánh!

Lý mặt rỗ đứng dậy, cũng không cần ta phân phó gì, trực tiếp đi tới dùng sức hướng ra phía ngoài quần tro bụi.

Ta đang qua hỗ trợ, Lý mặt rồi nhanh ngăn lại: "Tiểu ca Trương gia, ngươi cũng đừng động thủ! Đánh nhau giúp ta không được, lại không giống Giang lão gia tử, còn có thể phá giải cơ quan cái gì. Nhưng dù sao ta cũng phải bỏ chút sức chứ? Việc bẩn mệt nhọc thì để ta làm đi."

Ta nghĩ cũng đúng, tuy trước nay Lý mặt thật không tim không phổi, nhưng từ khi dốc lòng tu hành đến nay, vẫn luôn chú ý đến chuyện này. Vốn lần này đi về phía Tây rộng, cũng không muốn mang theo hắn tới, nhưng hắn không thể cần phải thử kiến thức một phen. Một đường chém giết lại đây, trong lòng hắn thật sự rất cẩn thận, nhưng hắn lại không hề có sức ép, trong lòng lại có chút hối hận.

Quên đi, cứ để hắn làm đi, trong lòng cũng có thể dễ chịu hơn một chút.

Không bao lâu sau, Lý mặt rỗ cuốc tro than xung quanh động quật đều tách ra hai bên, hiện ra một động quật đen nhánh.

"Được rồi!" Lý Ma Tử ngẩng cao người, mặt mũi xám ngoét, mồ hôi đầm đìa, nhưng hắn lại cười rất vui vẻ, có vẻ lần này rốt cuộc cũng không uổng phí, tốt xấu gì cũng phải cống hiến chút gì.

"Tiểu ca Trương gia, ngươi đi trước đi." Lý Ma Tử vỗ tay đứng bên cạnh, chỉ vào cửa hang nói: "Ta đào ra tro than còn tạm, làm pháo hôi cũng không được."

Vốn dĩ ta còn định tán dương hắn mấy câu, nghe xong lời này tức giận đến quá mức.

"Phì!" Ta nhổ hắn một cái, quát mắng: "Ngươi có biết nói tiếng người không vậy? Cái gì gọi là pháo hôi, chúng ta đến đây để phá trận giết người chứ không phải là đi tìm chết."

"Đúng đúng!" Lý Oanh vội vàng gật đầu nói: "Ngươi tới giết người, ta là tới xem ngươi giết người, vậy thì nhanh chóng đi thôi." Nói xong lại dịch sang bên cạnh.

"Tranh thủ thời gian làm gì?"

"Vào đi." Nghe ta hỏi vậy, Lý Ma Tử cũng lấy làm lạ: "Giống như ta và sơ nhất vừa rồi."

"Cũng giống như ngươi cái quỷ to đầu!" Ta mắng: "Cái này có thể giống vừa rồi sao? Vừa rồi hai người các ngươi là hạng hai thông suốt, hiện tại chính là hạng ba thông suốt."

"Hả?" Lý Ma Tử sửng sốt, hình như có chút không hiểu, hỏi ngược lại: "Vậy có gì không giống?"

"Không trách lão gia tử nói ngươi là đầu heo! Thật sự một chút tiến bộ cũng không có." Ta hướng tầng trên chỉ chỉ: "Vừa rồi các ngươi mở ra cơ quan tầng thứ hai, chuẩn bị mở ra tầng thứ năm thông đạo có đúng hay không?"

"Đúng vậy!" Lý Ma Tử gật đầu, vẫn khó hiểu hỏi: "Vậy bây giờ thứ mở là ba, chuẩn bị đi lên tầng thứ bảy thì có gì không giống nhau." Nói xong, gã này còn có chút khinh bỉ nhìn ta: "Không phải là ngươi không dám? Vừa rồi người ta có thể không chút do dự."

"Nói ngươi đầu heo, ngươi còn không tin! Ngươi suy nghĩ cho kỹ xem hiện tại bọn chúng đang ở tầng mấy?" Ta hỏi.

"Tầng thứ tư a!" Lý Ma Tử đương nhiên nói: "Cái này ta cũng không có mơ hồ! Đây là tầng thứ ba, bọn họ ở ngay phía dưới."

"Tầng thứ năm là cơ quan trận, chúng ta không cần gây khó dễ cho trận pháp cùng người ta bày xong, lúc này mới phải đi thẳng lên tầng thứ bảy đúng không? Nhưng hai chúng ta đi vào, bọn hắn làm sao bây giờ? Từ đâu tới?"

Lý mặt rỗ đưa tay ra, nhìn trái nhìn phải cả buổi, rốt cuộc cũng nghĩ ra, giật mình hiểu ra: "Đúng rồi! Muốn lách qua tầng thứ năm tiếp tục đi về phía trước, chỉ có thể thông qua ám đạo này. Chỉ hai ta đi xuống thôi cũng vô dụng."

"Đúng vậy!" Ta tiếp tục giải thích cho hắn: "Trước tiên không nói đến những cao thủ trấn thủ tầng bảy, hai ta không thể đối phó được, vạn nhất sau khi xuống dưới thì nói thầm. Bọn họ lại không xuống được, năm người bị chia làm hai nơi không thấy, vậy thì rắc rối to..."

"Đúng đúng đúng!" Lý Ma Tử liên tục gật đầu nói: "Tiểu ca Trương gia, ngươi thông minh đấy! Nhưng nếu đã như vậy, tại sao ba người bọn họ không cùng tới đây làm gì? Không phải là muốn để hai ta ta tìm hai người đứng phía trước làm gì, không phải là sợ làm việc chứ?" Lý Ma Tử có chút nghi ngờ nhìn đống than cốc trước người.

"Đừng quan tâm nhiều như vậy, dù sao cơ quan cũng đã mở ra rồi, trước tiên nghỉ ngơi một lát đi, bọn họ có lẽ cũng sắp tới rồi." Ta nói xong ngồi xuống ngay chỗ này.

Thật ra, từ việc khai mở giang đại ngư bà, lại để Lý mặt rỗ đi mở cơ quan, ta đã biết, hắn đây là muốn ai chi cho hắn.

Sơ Nhất tự nhiên cũng nghĩ đến, vì thế liền chủ động đưa ra đề nghị cùng Lý Ma Tử đi lên.

Nhưng giang đại ngừng gọi hắn lại, ngược lại đuổi ta đi. Bởi vậy có thể thấy được, hắn muốn nói cái gì đó, mà nói ra những lời này lại không muốn cho ta nghe được.

Ta mới vừa ngồi xuống, Diệp Tố Linh liền bĩu môi đi lên, xem ra dường như có chút không vui.

"Tiểu sư tỷ, ngồi ở đây đi! " Lý Ma Tử thấy thế, vội vàng bỏ ba lô xuống, lật qua phía sau lưng sạch sẽ như muốn nịnh nọt nói.

Diệp Tố Linh lần này không ghét bỏ, trực tiếp ngồi xuống, hai tay chống quai hàm, không nói tiếng nào.

"Sao vậy?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Không có chuyện gì đâu." Diệp Tố Linh nghiêng đầu sang bên khác, cũng không muốn để ý tới ta.

Ta đang lấy làm khó hiểu, muốn hỏi thì tiếng bước chân phía dưới bậc thang vang lên, con cá lớn đầu tiên và một con cũng đi lên trước.

Ban đầu sắc mặt có chút ngưng trọng, nhưng giang đại cá lớn vẫn như cũ, nhìn thoáng qua hướng cửa động, gật gật đầu tán dương Lý Ma Tử: "Ai da, tuy ta nói ngươi không đẹp trai, bản lãnh cũng không ra tay, nhưng bản lĩnh bới tro này lại không nhỏ! Xem ra, con ngươi cái mũ xanh cũng không tránh thoát rồi."

"Xì!" Lý Ma Tử nhảy dựng lên, thở phì phò mắng: "Lão bất tử nhà ngươi thật không đứng đắn! Ta thật muốn một rắm đánh chết ngươi..."

"Câm miệng!" Diệp Tố Linh đột nhiên nhảy dựng lên, nghiêng người chỉ vào Lý Ma Tử hét lớn, hai con mắt nhỏ kia trợn tròn, hận không thể lập tức xông tới hung hăng tát hai cái vào tay Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử lại càng hoảng sợ, vội vàng lùi lại phía sau vài bước, có chút ủy khuất nói: "Cái này... Đây là hắn mắng ta trước."

"Ha ha, không có chuyện gì đâu." Con cá lớn không để bụng cười nói: "Mạc ranh, ngươi cũng đừng để bụng, ta chỉ đùa một chút thôi." Tiếp đó quay đầu lại nói: "Đi thôi."

Ban đầu không nói một lời, cầm theo tám mặt đại hán kiếm, một cước bước vào trong động.

Ta xem qua mấy người, cũng vội vàng đi vào theo.

Giang Đại Ngư ngậm tẩu thuốc không nhanh không chậm đi theo sau ta, Lý Ma Tử thấy chúng ta đều đi vào, hắn rất sợ Diệp Tố Linh thu thập hắn thật, cũng tranh thủ thời gian nắm lên ba lô đi vào theo.

Diệp Tố Linh tức giận thở phì phò cắn răng đi ở cuối cùng.

Theo tiếng kêu cạc cạc không ngừng vang lên, vốn khối đá lấp ở trong thông đạo không ngừng lùi vào trong vách tường, dưới chân xuất hiện một ngã nghiêng hướng xuống dưới, âm u nhắm lại thầm nghĩ.

Đi hồi lâu sau, theo từng khối đá cuối cùng rút vào vách tường, trước mặt lập tức sáng lên.

Tầng thứ bảy đã đến!

Chương thứ hai nghìn Nhị Tam Ngũ, người không nói nhiều, đánh chết ngươi rồi nói sau.

Vừa mới bước ra một bước, ta cũng nắm chặt song đao đi sát theo sau lưng.

Cảnh tượng trước mắt cực kỳ kinh người!

Đây là một tòa đại sảnh vô cùng rộng lớn, so với mấy tầng bên trên cộng lại thì lớn hơn nhiều.

Mấy chục cột đá vừa thô vừa to được hai người ôm chắn ngang có thứ tự, cao khoảng ba mươi mấy mét, đỉnh một cái động đỉnh hình nửa vòng tròn tối đen như mực nằm ở chính giữa, treo một chiếc đèn hình trăng khuyết, tản mát ra từng đạo ánh sáng trắng xóa, chiếu sáng toàn bộ cảnh tượng trong đại sảnh.

Đại sảnh này chia làm ba tầng, ở giữa có một thềm đá thật dài, hai bên thềm đá là hàng chỉnh tề hàng ngũ hắc giáp khô lâu cao hơn trăm hai mét, mỗi người đều cầm cán búa lớn màu máu tươi.

Tầng cao nhất kia, thình lình xây dựng một toà thiên đàn nhỏ, cơ hồ giống như đúc đỉnh cao nhất của giai hào phú gia kia.

Toàn bộ cảnh tượng, vừa uy nghiêm vừa nghiêm túc, mơ hồ còn có mấy phần kinh khủng cùng âm trầm, phảng phất như đi tới Diêm La điện.

Lúc bọn ta đang kinh ngạc, giang đại ngư lại chắp tay sau lưng, đi dọc theo bậc thang từng bước một đi tới.

Leng keng leng keng!

Đinh, đinh, đinh!

Khi bước chân hắn tới gần, bộ xương khô đứng hai bên liên tục vung Huyết Phủ lên, hai bên giao nhau, sát khí lẫm liệt!

Từng lưỡi búa màu đỏ như máu lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, giống như tạo thành một hành lang dài màu máu, thẳng tới đỉnh đầu.

Ta và sơ Nhất trái phải nắm chặt đao kiếm, bảo hộ bên cạnh hắn.

Lý Ma Tử nửa bước không rời bám theo phía sau, Diệp Tố Linh hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý chút nào đi sau cùng.

Trên bệ đá tầng thứ hai đang đứng lít nha lít nhít cả trăm võ sĩ mặt quỷ. Xương ngón tay trắng bệch nắm thật chặt trường đao bên hông. Khi bước tới gần, đôi mắt trống rỗng kia đột nhiên lóe lên từng ánh sáng đỏ.

Sắc mặt cá lớn không sợ hãi, như trước không nhanh không chậm tiến lên phía trước.

Mặc dù lúc này tu vi hắn đều không có, nhưng lịch duyệt cùng kiến thức của hắn vượt xa chúng ta —— mặc dù trên đời này, cũng không có mấy ai có thể so sánh!

Hắn là truyền nhân duy nhất của Âm La môn trong Cửu U cố sự, lại là người nắm quyền mật đường của Long Tuyền sơn trang, nhiều năm qua không biết đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn! Lại nghe nói bao nhiêu truyền thuyết kinh thế hãi tục, cảnh tượng có thể dọa hắn sợ chết khiếp căn bản không tồn tại!

Dọc theo bậc thang, từ từ đi lên, leo lên tầng cuối cùng.

Tầng này vẫn đứng đầy hắc giáp khô lâu, bất quá trên đầu mỗi khô lâu đều chống lại hai sừng dê nhọn, bạch cốt cũng là màu đỏ như máu.

Cá lớn không buồn nhìn một cái, trực tiếp bước vào Thiên Đàn.

Thiên Đàn này so với bên dưới thì rộng lớn hơn nhiều, hơn nữa cũng không giống bên ngoài chỉ có ba tầng. Mà rỗng tuếch, vừa cao lại xa.

Trong cửa đứng bảy tám bộ kim sắc khô lâu, thân mang áo choàng màu đỏ như máu, một đám uy phong lẫm liệt, nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Chính giữa Thiên Đàn có trải một tấm thảm đỏ, hai bên thảm đứng mười mấy khô lâu hình thể khác nhau, mặc các loại trang phục: Có khô lâu mặc cà sa Kim Ti, có mặc đạo bào Tiêu Dao, còn có mặc kim giáp, quần áo tả tơi, duy nhất giống nhau là, trong hốc mắt mỗi người đều tản ra hào quang xanh mượt.

Ở phía trước, trên bậc thang mười mấy tầng đặt một cái ghế vàng rực rỡ, rộng rãi mà xa hoa, hai bên là mấy bộ xương khô mặc đồ phấn y, nhìn từ thân hình gầy yếu thì khi còn sống hẳn là nữ tử, có người giơ cao chiếc quạt xếp màu vàng, có người bưng mâm. Hai bên trái phải chiếc ghế là hai bộ xương khô mặc thanh y, một người ôm phất trần, một người hai tay nâng bảo kiếm.

Toàn bộ tầng thứ bảy này, hoạt hoạt thoát chính là một tòa Kim Loan điện!

Khác biệt duy nhất chính là, bất kể là thị vệ hay là triều thần hoặc là cung nữ thái giám, đều là khô lâu.

Chính giữa chỗ ngồi, một thiếu niên nửa nhắm mắt nằm nghiêng chừng mười mấy tuổi.

Bờ môi hồng răng trắng, tuấn mỹ bức người, chỉ là trên mặt không có chút huyết sắc nào, ẩn ẩn sinh ra một cỗ âm hàn chi khí.

Giang Đại Ngư đi thẳng đến bậc thang phía trước đứng lại, rút từ trong miệng ra một cái tẩu thuốc, nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói mù nói: "Long Tam, ngươi nhàn nhã quá đấy!"

Làn sương mù từ con cá lớn phun ra giống như sợi tơ, trực tiếp bị thiếu niên đẹp trai trên ghế hút đi.

Hắn kinh ngạc mở mắt ra, không chút biểu tình quét mắt nhìn Giang Đại Ngư một cái lạnh giọng hỏi: "Ngươi là Hạ lão, hay là phản đồ?"

Thanh âm của hắn rất êm tai, nhưng cũng dị thường âm lãnh, ở trong đại điện đưa tới tiếng vọng chấn, như nước đá rơi vào trên băng giá, vừa thanh thúy lại hàn khí bức người!

"Hừ!" Cá lớn hừ lạnh một tiếng nói: "Hai chữ phản đồ này dựa vào đâu mà nói? Vậy ngươi trung thành với Long Tuyền sơn trang hay thu phong trảm?"

"Có gì khác nhau sao?" Thiếu niên kia vẫn lạnh giọng trả lời: "Thu lão từ khi nắm giữ Ẩn Sát đường tới nay, cho dù là vì Long gia hay Sơn trang, đều từng lập nhiều công lao bất thế, ta thân là con cháu Long gia, tận tâm nghe lệnh không tha chịu trách nhiệm. Ngược lại ngươi, hay cho Hạ Vô Song! Vậy mà dám ăn cây táo rào cây sung, mang theo ngoại nhân phá đại trận của ta, lại có tội gì đây."

"Muốn ngươi vào trang, bất quá chỉ là một khóa mãng phu giang hồ, nếu không phải gia huynh dìu dắt, lấy đâu ra ngươi ngày hôm nay? Thu lão sớm đã nhận ra ngươi sinh hai lòng, chỉ là tình cảm tay chân không đành lòng động thủ, bất quá lão cũng từng dặn dò ta, nếu ngươi thật có ý phản ý, hơn nữa còn có mạng sống đến chỗ này của ta mà nói, ta sẽ đưa ngươi đi gặp gia huynh, để ngươi gặp mặt bồi tội, nói cho rõ ràng!"

Vừa nghe hai người này đối thoại, ta lập tức hiểu được.

Vị thiếu niên quỷ dị ngồi ngay ngắn ở tầng thứ bảy chính là thúc thúc Long kiên dã của Long Thanh Thu!

Đừng nhìn bề ngoài hắn chỉ mười mấy tuổi, nhưng tuổi tác thực tế hẳn là không chênh lệch nhiều với giang đại ngư.

Giang Đại Ngư đã nói, hai đệ đệ của lão trang chủ đều ở Ẩn Sát đường, trong đó Long Bích dã tâm rất lớn, muốn từ trong tay Long Thanh Thu cướp đoạt quyền khống chế Long Tuyền sơn trang, tiến tới thoát ly sơn trang, xây dựng một hội nghị linh bảo khác; thậm chí còn vọng tưởng săn giết hồn phách của ta, chiếm cứ thân thể của ta, từ đó khởi động Bàn Âm Dương.

Chẳng qua hắn lại tính sai, bị ta đưa vào trong tháp Cửu Sinh, đánh hồn phi phách tán!

Long Bích Dã am hiểu chính là thuật Xâm Hồn, từ cảnh tượng hiện tại mà xem, sở trường của Long Kiên Dã hẳn là thuật Âm Cốt.

Hai môn âm pháp này, chưa từng nghe nói còn có người nào biết dùng, xem ra đây là chiêu số của Long gia tổ truyền.

"Bồi tội?" Cá lớn lạnh giọng cười nói: "Lão Tam a Long Tam a, uổng công ngươi thông minh một trận! Nếu thật gặp được lão trang chủ, chỉ sợ người muốn bồi tội với hắn lại là ngươi phải không? Ngươi còn nhớ lão trang chủ chết như thế nào không."

"Cái gì?" Long Kiên Dã ngồi thẳng dậy, hai mắt nhìn chằm chằm Giang Ngư Ngư, nói: "Lẽ nào ngươi đã tra ra tình hình cụ thể."

"Tám chín phần mười là không rời!" Cá lớn bên sông gật gật đầu, lập tức khẽ cười nói: "Tuy nhiên, ta cũng không có hứng thú kể cho chó săn nghe. Nghe cho kỹ! Hôm nay ta tới phá trận! Phải xem ngươi Âm Cốt Long Tam rốt cuộc có bản lãnh gì."

"Được!" Long Kiên Dã cắn răng gật đầu, mãi tới lúc này mới quay đầu lại nhìn chúng ta nói: "Thằng nhãi Trương gia, mới một trong đạo phái, hừ, cảm ơn phần đại lễ ngươi mang đến cho ta! Đến đây!"

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Dưới đài, ngoài điện ngoài, đột nhiên truyền đến ba trận thanh âm răng va chạm chỉnh tề.

Long Kiên Dã giơ một ngón tay không có chút màu máu chỉ vào con cá lớn trên sông, lại chỉ chỉ vào ta nói: "Hai cái này để lại, còn lại trảm lập quyết."

Ầm!

Gã còn chưa dứt lời, trong vùng đất bằng đột nhiên nổ vang một tiếng.

Hóa ra là tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh, một chân đạp nát mặt đất, giơ cao cánh tay, giống như một viên đạn pháo màu đỏ, vọt thẳng đến Long Kiên Dã trên bậc thang!

Tính tình của tiểu sư tỷ thật đúng là nóng như lửa, dọa người, có thể nàng đã sớm không kiên nhẫn được nữa rồi, vừa nghe tên kia muốn gọi bộ xương khô, liền động thủ trước.

Người không nói nhiều lời, đánh chết ngươi trước rồi nói!

"Hả?" Long Kiên Dã vừa thấy sắc mặt đột nhiên cứng đờ, đột nhiên vỗ tay một cái, thân thể cũng bay ra ngoài.

Công pháp luyện Cốt Tiên Thuật thứ hai nghìn hai ba trăm sáu.

Diệp Tố Linh chạy như bay, Long Kiên Dã cũng xông lên nghênh đón, giống như hai luồng cực quang va chạm vào nhau!

Không có âm thanh, cũng không có bất kỳ dị tượng gì, giữa không trung hơi dừng lại mấy giây sau đó vội vàng tách ra.

Ầm!

Diệp Tố Linh rơi xuống đất, lấy đôi chân nhỏ của nàng làm trung tâm, từng vết rạn lan tràn ra bốn phía, một luồng sóng xung kích vô hình "Ào ào" mở rộng ra.

Lý Ma Tử lảo đảo một cái, liên tục lui lại mấy bước.

Cá lớn đứng không vững, trực tiếp bị chấn ngã xuống đất.

Trảm Quỷ Thần song đao rung động ông ông, tám mặt Hán kiếm khàn giọng hí dài.

Long Kiên Dã lui về chỗ cũ, ghế dựa sau lưng bị xé rách thành từng mảnh nhỏ, kể cả mấy bộ xương khô giả dạng cung nữ thái giám bên cạnh hắn cũng đều vỡ thành mảnh xương vụn. Quạt lông, khay vàng kim nổ thành vô số mảnh nhỏ, kể cả từng miếng rách rách rách bố trí khắp trời, lập tức lại thưa thớt rơi lả tả khắp mặt đất.

Ánh mắt cuồng ngạo không kiềm chế của Long Kiên Dã đột nhiên lóe lên vẻ ngoan lệ, giơ tay ngoắc một cái, thanh trường kiếm kia nhảy ra.

Kiếm đã rời vỏ nhưng không phải kiếm mà là một khúc xương sườn trắng hếu.

"Trở lại!" Diệp Tố Linh nắm chặt nắm tay nhỏ kêu to một tiếng, bĩu môi lại xông lên.

Long Kiên Dã cốt kiếm vung lên, tiến lên đón.

Hồng mang lóng lánh, bạch quang lượn lờ, kịch chiến ở trên bậc thang.

Leng keng leng keng leng keng!

Tại cửa đại điện, đám khô lâu màu vàng khoác áo khoác đỏ nhạt đồng thời rút ra bảo kiếm, tấn công về phía chúng ta.

Hai bên, những bộ xương khô dị hình đang mặc các loại trang phục cũng nhích động thân hình, vây quanh chúng ta.

"Động thủ!" Vừa quát một tiếng, đại hán rút kiếm ra khỏi vỏ, trên mũi kiếm lóng lánh từng đạo hào quang màu xanh thẫm.

Lý Ma Tử vội vàng rút Lăng Vân kiếm ra rồi đứng ở phía sau bảo hộ con cá lớn trong giang hồ. Thế nhưng hắn chưa bao giờ trải qua cảnh tượng như vậy, vừa khẩn trương vừa sợ hãi, hai tay cầm Lăng Vân kiếm không ngừng run rẩy.

"Mao tử, đừng sợ!" Ngồi ở chính giữa giang lớn vừa hút thuốc, vừa dạy dỗ nó: "Hai chân đứng vững, khí trầm đan điền! Chẳng cần kẻ nào xông tới cũng được, cứ nhắm chuẩn chém mãnh liệt là được! Yên tâm đi, bọn chúng sẽ không né tránh đâu, cũng không chống nổi Lăng Vân kiếm của ngươi đâu."

"Tốt!" Lý Ma Tử nổi giận, cắt ngón tay trên lưỡi kiếm, rống cổ họng hét lớn: "Đến đây! Lão tử liều mạng với các ngươi."

Những khô lâu màu vàng kia, mặc dù cách xa hơn một chút, nhưng lại là người đầu tiên bổ nhào đến.

"Trảm!" Ta cuồng hống một tiếng, song đao vung mạnh, một đạo sóng khí màu đen bay vùn vụt ra.

Mấy khô lâu màu vàng xông lên phía trước theo âm thanh ngã xuống đất, vai bị chém thành hai nửa.

Cổ tay thứ nhất lật liên tục, kiếm hoa lượn vòng, trong lôi quang kích động, từng cái từng cái tới gần khô lâu lập tức bị nghiền nát.

"Ta cưỡi ngươi á!" Lý Ma Tử đột nhiên phát cuồng, vung Lăng Vân kiếm hung hăng chém xuống.

Bốp!

Ánh sáng màu xanh hiện lên, bộ xương vừa mới từ trên xuống dưới bị chém thành hai nửa, ngay cả trường kiếm trong tay khô lâu cũng bị gãy thành hai đoạn.

Trong chớp mắt, bảy tám bộ khô lâu kim sắc chỉ còn lại có ba hai cái, nhưng không biết tại sao chúng lại đột nhiên đình chỉ tiến công.

"Không tốt! Chúng nó đang bày trận." Mới nhìn thấy phá ra cửa đạo, lớn tiếng nhắc nhở ta.

Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy những bộ xương nguyên bản đứng ở hai bên trong điện, thân hình khác nhau, cũng không có vội tiến công, mà là vây quanh bên ngoài, bày ra các loại tư thế.

Tay khô lâu mặc tăng bào nắm pháp chỉ, cà sa trên người không gió mà bay phất phới.

Bộ xương khô gầy Tiêu Dao mặc áo bào dựng thẳng thanh kiếm gỗ đào, trên dưới cầm run rẩy, phảng phất như đang lẩm bẩm gì đó.

Quần áo tả tơi, trong hốc mắt bộ xương đen đầy bùn lầy chui ra một con rắn xanh nhỏ, thỉnh thoảng thè lưỡi rắn ra nuốt vào.

Bộ xương khô khổng lồ mặc kim giáp, dài chừng hai thước từ phía sau lưng tháo xuống một cái thuẫn lớn mặt quỷ.

Còn có một bộ xương đen giống như bị lửa lớn thiêu đốt, trong hốc mắt mọc ra hai ngọn lửa, trong khoảnh khắc đã biến mình thành một bộ xương Liệt Hỏa!

Xem ra, trước kia những cao thủ giang hồ này đều có chút bản lĩnh, sau đó lại bị Long Kiên Dã dùng thuật âm quỷ tổ truyền của Long gia bọn họ luyện chế thành âm khí đặc thù.

Nói cách khác, những khô lâu này cũng không phải thực sự khởi tử hồi sinh, lại có được sinh mệnh lực cùng ý thức, chẳng qua là âm cụ Long Kiên Dã luyện chế mà thôi.

Mỗi hai vị thúc thúc của Long Thanh Thu đều luyện được một phần Âm Quỷ pháp của Long gia.

Long Bích Dã luyện là hồn, Long Kiên Dã luyện tới tận xương.

Hiệu hiệu của Âm Cốt Long chính là vì vậy mà đến.

Ầm!

Lúc này, đột nhiên nổ vang một tiếng động trời.

Hóa ra là Diệp Tố Linh và Long Kiên Dã đấu say sưa, hai lực xông vào nhau, đem đỉnh chóp đại điện đánh ra một lỗ thủng lớn!

Từng viên gạch ngói liên tiếp rơi xuống, sáng loáng một cái động lớn nối thẳng vách tường.

Diệp Tố Linh đứng trên bậc thang, thềm đá dưới chân đã sớm vỡ thành từng mảnh.

Long Kiên Dã đứng trên đài cao, phân nửa thân thể đã lún xuống đất, bạch cốt kiếm trong tay cũng đứt mất một nửa.

Lúc này hắn không còn là thiếu niên tuấn mỹ kia nữa.

Mặt đầy nếp nhăn, lão già lốm đốm phủ đầy lốm đốm, tóc cũng biến thành một mảng trắng như tuyết, quần áo trên người rách rưới không chịu nổi, trong lỗ thủng trước ngực lộ ra một mảng da thịt khô quắt khô gầy.

Phảng phất trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, già đi mấy chục năm, từ một thiếu niên tuấn mỹ, trực tiếp biến thành xương già coi như gỗ.

Có lẽ, đây mới là hình dạng vốn có của hắn!

"A, hóa ra ngươi xấu như vậy!" Diệp Tố Linh cười hì hì nói: "So cả sư huynh và Ma Tử của ta còn khó coi hơn nhiều."

Lý Ma Tử và Giang Đại Ngư có chút bất đắc dĩ, nhưng không ai nói gì.

Nhất là cá lớn, ánh mắt lóe lên vẻ khiếp sợ!

Long Kiên Dã mạnh tới mức nào, chắc hắn cũng hiểu, nhưng giờ nhìn lại, Diệp Tố Linh mạnh hơn hắn không ít!

Có thể bức hắn ra bản tướng, đó không phải ai cũng làm được.

"Đứa nhỏ, rốt cuộc ngươi là ai?" Long Kiên dã đặc biệt khiếp sợ, nhìn chằm chằm Diệp Tố Linh hỏi.

"Là bà cô của ngươi!" Diệp Tố Linh tuy nhỏ nhưng miệng lại không buông tha.

"Ha ha ha ha ha ha..." Long Kiên Dã ngây ngô, lập tức cười ha hả nói: "Hay cho một đứa trẻ con có thể băng ngọc, nếu đem ngươi chế thành âm cốt, tuyệt đối là thượng phẩm!"

Nói xong, hắn gấp gáp ném thanh bạch cốt kiếm kia đi. Hai tay vừa lộn, kết một cái chỉ ấn kỳ quái, kêu lớn một câu gì đó.

Lời vừa dứt, quần áo trên người hắn liền hóa thành tro bụi, da thịt nhanh chóng uể oải, trong chớp mắt đã biến thành một bộ thây khô.

Tóc trắng tung bay, hốc mắt hãm sâu.

Toàn thân trên dưới chỉ còn một bộ túi da khô cằn.

"Sao càng ngày càng xấu thế này?" Diệp Tố Linh cười nói: "Bản lĩnh của con chính là biến mình thành quái vật xấu xí, muốn hù chết ai?"

"Đây là... cốt tiên thuật!" Cá lớn cực kỳ kinh ngạc kêu lên: "Ngươi đã luyện thành cốt tiên thuật."

"Hạ Vô Song, vẫn là đồ ăn của ngươi đấy." Giọng nói của Long Kiên dã trở nên khàn khàn lạ thường, giống như có người đang ghìm chặt cổ hắn, miễn cưỡng thét lên, nghe rất không thoải mái.

"Đây thật sự là thuật Cốt Tiên được Long gia coi là cấm thuật, chẳng qua ta còn kém một tầng cuối cùng, nếu giết chết thằng nhãi này, coi như đại công cáo thành! Hạ Vô Song, đa tạ ngươi thi lễ tốt! Ha ha ha ha..."

Tiếng cười rất khó nghe đến cực điểm phá vỡ mái hiên, truyền xa bốn phía.

"Vậy ngươi tới đi!" Diệp Tố Linh cười hì hì, ngoắc ngoắc ngón tay.

"Không đánh được." Cá lớn giãy dụa đứng lên, sắc mặt đại biến nói: "Đi mau! Một khi cốt tiên thuật được thi triển ra, không phải thần cấp vô thượng thì không phải là đối thủ."

"Không sao đâu." Diệp Tố Linh vẫn cười hì hì quay đầu lại nói: "Xu sư huynh không cần lo lắng, ta còn có rất nhiều bản lĩnh không dùng tới đâu."

Rồi lập tức vỗ vỗ bàn tay nhỏ, hướng về phía Long Kiên dã sớm đã hóa thành xương khô kêu lên: "Đến đây đi, xấu xí quái, có bản lãnh gì cứ việc sử dụng ra xem, cô nãi nãi ta lui một bước coi như thua!"

Con gái thứ hai nghìn hai bảy trăm ba trăm họ Côn Luân...

"Ha ha, đứa trẻ thật cuồng vọng." Long Kiên âm trầm cười nói, lập tức chỉ về phía khô lâu dị hình đang vây quanh chúng ta, cao giọng hét lớn: "Giết!"

Bộ xương khoác cà sa bỗng bay lên, từ trên xuống dưới phủ xuống, từng tiếng kêu đau đớn vang vọng hai tai.

Khô lâu cầm lấy kiếm gỗ đào phóng xuất ra ngàn vạn quỷ khí, trước mắt bị che phủ một mảnh đen kịt.

Mặc dù nghe không thấy rõ, chúng ta cũng biết, những khô lâu quỷ này khẳng định đã phát động chiêu thức âm tàn nhất, chuẩn bị một kích tất sát, lập tức giết chết chúng ta!

Ngay sau đó chúng ta cũng không kịp nghĩ nhiều, ban đầu lau đầu ngón tay trên lưỡi kiếm một cái, giơ kiếm quát to: "Lôi Lai!"

Két!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Giữa bầu trời vang lên sấm sét khuấy động, ánh sáng màu lam bắn ra bốn phía.

Hiển nhiên hắn mời âm linh Lôi Thần lập hoa đạo tuyết của Nhật Bản dùng lôi điện lực chấn nhiếp bầy quỷ.

"Phá." Ta cũng đồng thời vung đao, rống to.

Thập âm vệ từ viên gỗ lao ra, trực tiếp giết vào bên trong tầng tầng lớp lớp quỷ khí lúc sáng lúc tối.

"Mau!" Lý Ma Tử cũng hô to một tiếng.

Nói thì chậm, nhưng cũng rất nhanh.

Từ áo cà sa bay lên, thẳng tới lúc chúng ta đồng thời dùng đòn sát thủ, chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi!

Lại xem xét, bóng tối bị nghiền nát, tất cả khô lâu vây xung quanh đều vỡ vụn đầy đất.

"Mau!" Lý Ma Tử vẫn cầm lấy Lăng Vân kiếm liên tục kêu to.

Nhưng rất rõ ràng, đòn sát thủ thời linh bất linh của Lý Ma Tử lại mất đi hiệu lực, Lăng Vân kiếm vẫn bình thường không chút sứt mẻ như bảo kiếm, thậm chí ngay cả thanh quang trên thân kiếm cũng biến mất không thấy.

Long Kiên Dã trừng cặp mắt trống rỗng kia, lạnh lùng nhìn một chút, lập tức hai tay nâng lên.

Phù!

Toái cốt đầy đất đột nhiên bạo khởi, giống như bão cát, vây quanh chúng ta vù vù chuyển loạn.

Theo một trận tiếng bước chân hỗn loạn, bộ khô lâu hai tầng trên cùng bên ngoài đại điện chạy vào, vây quanh chúng ta.

Chúng cầm một thanh Huyết Phủ cực lớn cắm sâu xuống đất, kết thành một tòa pháp trận ở bên ngoài.

Long Kiên Dã hú lên quái dị, hai khô thủ trảo gầy trơ xương đột nhiên vỗ một cái, hét lên điên cuồng: "Lấy xương, gọi thần của ta!"

Ầm!

Vừa dứt lời, cả tòa đài cao đột nhiên sụp đổ, đá vụn trong bụi mù, duỗi ra hai bàn tay to!

Đôi tay kia cực kỳ lớn, mỗi một ngón tay dài hơn ba mét, trên xương trắng hếu lộ ra u quang trắng bệch.

Hai cánh tay kia vừa vươn ra, từ mặt đất bên cạnh Long Lãnh Dã thò ra, chẳng những đập nát đài cao, còn đè nát một mảnh đá vụn thành bình địa. Năm ngón tay đè xuống, ra sức chống đỡ, giống như muốn từ dưới đất bò ra.

Cùng lúc đó, Long Lãnh Dã vốn đã hãm sâu dưới bệ đá, cũng nhanh chóng bay lên.

Toàn bộ thân thể hiện ra mặt đất, dưới chân giẫm lên một cái xương khổng lồ sáng trắng hình bán nguyệt.

Xương cốt kia càng lúc càng lớn, nháy mắt đã lộ ra cao bảy tám mét. Lần này rốt cuộc chúng ta cũng thấy rõ, đó là một cái đầu lâu vô cùng to lớn!

Cao bảy tám mét chỉ lộ ra một nửa mà thôi.

Hơn nữa hai bên đều là bàn tay to lớn, không khó để biết được sắp tới sẽ từ lòng đất bò ra, đây sẽ là một bộ xương khô khổng lồ chưa từng có từ trước đến nay.

Đây là một quái vật kinh khủng tới cỡ nào chứ?

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Theo tên kia chậm rãi chui từ dưới đất lên, toàn bộ đại điện đều lắc lư không ngừng, mặt đất cũng chia năm xẻ bảy, mắt thấy sắp sụp đổ rồi!

"Mau ra tay!" Cá lớn hướng về phía Diệp Tố Linh gấp gáp kêu lên: "Đợi nó bò ra hết thì phiền toái rồi! Cho dù ngươi không việc gì, ta với rỗ thì sao?"

Diệp Tố Linh đang ôm hai bàn tay nhỏ bé, hứng thú quan sát, vừa nghe giang đại cá nói như vậy, rất mất hứng thở dài nói: "Được rồi! Vốn dĩ ta còn muốn đợi nó bò ra mới đánh, nhưng hai tên bát quái các ngươi lại không gánh nổi, chỉ có thể động thủ ngay bây giờ."

Dứt lời, Diệp Tố Linh nhắm hai mắt lại, hai tay hợp thành chữ thập, bước lên trước một bước.

Chân vừa hạ xuống, trên mặt đất xuất hiện một đóa hoa sen.

Trên hoa sen màu đỏ như máu kết một tầng sương trắng, sương trắng tan biến thành từng sợi khói.

Chân bước về phía trước, bộ bộ sinh liên.

Sương trắng tan hết, hóa thành mây khói.

Liên tiếp đi bảy bước tới trước mặt đại khô lâu khổng lồ kia.

Đầu của vật kia đã lộ ra hơn phân nửa, răng bén nhọn run rẩy không ngừng, phát ra từng đợt âm thanh va đập làm cho người run rẩy.

Là sợ hãi!

Khô lâu kia vô cùng to lớn, không biết đến từ nơi nào mà cảm giác được sự đáng sợ của Diệp Tố Linh, sợ đến cả người run rẩy!

Tuy rằng nàng chỉ là một tiểu cô nương sáu bảy tuổi, chứ không lớn bằng cái răng của đối phương.

Long Kiên Dã đứng trên đỉnh đầu cũng cảm giác có gì đó không đúng, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc và khiếp sợ.

Bốp!

Diệp Tố Linh duỗi bàn tay nhỏ bé ra, nhẹ nhàng vỗ một cái ở trên xương mũi của bộ xương, xương cốt to lớn bị in ra một dấu bàn tay nhỏ màu đỏ như máu.

Thủ ấn lập tức biến thành một đóa hoa sen đỏ.

Két!

Một vết rách từ trên hoa sen bắn ra.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Đảo mắt lại trăm ngàn đầu, từ trên hoa sen mở rộng ra, che kín toàn bộ đầu lâu.

Rầm rầm! Bộ xương khô khổng lồ kia lập tức sụp đổ, sau đó hóa thành bụi mù, ngay cả một mảnh xương vụn cũng không còn.

Long Kiên Dã rơi từ trên không trung xuống.

Long Kiên Dã khẽ đảo qua, bão cát toái cốt xung quanh chúng ta cũng ầm ầm rơi xuống đất, khói bụi bốc lên cuồn cuộn khắp nơi.

Bụi mù hơi rơi xuống, Diệp Tố Linh vẫn như cũ hợp thành chữ thập mà đứng, váy đỏ phiêu phiêu, không nhiễm hạt bụi.

Đây nào phải nhân gian?

Ai nói đây không phải thần tiên?

Long Kiên Dã miễn cưỡng giãy dụa bò dậy nửa người, ngón tay khô run rẩy chỉ về phía Diệp Tố Linh xa xa, đôi môi khô quắt của hắn vận công mấp máy, ngay cả lời nói cũng không nói ra. Trong mắt hắn tràn đầy sợ hãi cùng kinh ngạc, nhưng lập tức cũng hóa thành một mảng bụi mù, biến mất vô ảnh vô tung.

Lần này, tất cả chúng ta đều sợ ngây người!

Mặc dù ta đã sớm biết, bản lĩnh của Diệp Tố Linh cực kỳ cường đại. Lão tiền bối cưỡi bồ câu màu xám khổ sở tìm kiếm mấy chục năm, cuối cùng tuyển người trăm triệu năm, trong ba năm liên tiếp, mang theo nàng đi khắp cổ mộ, đã sớm đúc xong căn cơ cho nàng, sau đó lại dưới cao tăng ẩn thế của tứ đại phật giáo danh sơn cùng với vị cao tăng của Nê Đạo nhân thần bí kia, học được một phen bản lĩnh siêu nhiên thế tục. Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ tới, nàng mạnh đến mức đáng sợ như thế!

Nếu để ta đối phó một chiêu Cốt Tiên thuật này của Long Kiên Dã, chỉ sợ cũng chỉ có thể mượn nhờ ta tạm thời không thể điều khiển tự nhiên tháp Cửu Sinh mới có thể làm được. Nhưng trong tay nàng, không ngờ lại không chịu nổi một kích như vậy.

Một phen cảnh tượng này, thật sự quá chấn động!

Không riêng gì ta, thứ nhất, Lý Ma Tử, cá lớn trong sông đều mở to hai mắt nhìn, thật giống như đang nằm mơ vậy, chẳng ai tin được tất cả những thứ trước mắt đều là sự thật.

Diệp Tố Linh nhẹ nhàng tụng niệm một câu gì đó, sau đó quay người trở về.

Không có hoa sen, không có khói trắng, thậm chí đi trên đường cũng có chút run rẩy, lắc trái lắc phải.

Thật vất vả đi tới bên cạnh ta, ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi, có chút suy yếu nói: "Sư đệ, ta buồn ngủ quá." Lập tức thân thể nhoáng một cái ngã xuống.

Ta tranh thủ thời gian ôm lấy nàng, tiểu cô nương mềm nhũn đã ngủ thiếp đi rồi.

Con cá lớn kia sờ sờ sợi dây, mất cả nửa ngày mới đựng khói xong, nó run rẩy rùng mình mấy lần nhưng vẫn không đốt lửa, cuối cùng nhờ Lý Ma Tử giúp đỡ nên mới châm khói. Tâm tình của nó phức tạp nhìn thoáng qua Diệp Tố Linh đang ngủ trong lòng ta, thở dài một tiếng: "Cửu Lân đó, nếu như ta đoán không sai, có lẽ đây là con gái Côn Luân trong truyền thuyết a!"

Chương thứ hai ngàn hai ngàn ba mươi tám, chung Nam Tiên Ẩn, xuất thần ra Côn Luân.

"Con gái của Côn Luân." Ta có chút kỳ quái hỏi: "Vậy là có ý gì?"

"Có lẽ ngươi đã nghe nói về chung nam tiên ẩn, xuất thần ra Côn Luân?"Cá lớn hít một hơi thuốc mờ hỏi.

"Cái này ta biết." Ta gật nhẹ đầu: "Lời này có nghĩa là: những người thoát ly hồng trần, phần lớn đều sẽ lựa chọn ẩn cư tại Chung Nam sơn, mà những thần nhân có tu vi cao siêu, thì đều đến từ Côn Luân sơn."

"Không sai." Giang Đại Ngư đáp: "Côn Luân sơn sở dĩ từ xưa đến nay được tôn sùng là Thần Sơn, ngoại trừ địa mạo hùng vĩ làm cho người ta kính sợ, nguyên nhân quan trọng hơn, chính là nguyên nhân trên núi kia quanh năm có một đám Thần Nhân! Mỗi khi sinh linh nhân gian đồ thán, sẽ phái ra một đồng môn xuống núi cứu thế."

"Bởi vì Ngọc Hư Cung được xây dựng trên núi Côn Lôn, chính là nơi truyền pháp của toàn bộ thượng cổ Chân giáo, cho nên lúc này tu hành cũng đa số là Chân đạo sĩ. Thế gian vẫn lưu truyền thuyết pháp "loạn thế đạo sĩ" cũng chính vì vậy mà đến."

"Lúc trước ta cũng đã nói với ngươi, Bạch Hạc đạo trưởng năm đó cũng là một trong số đó. Sau này, Vương Trọng Dương phát dương toàn bộ chân đạo, cũng là môn đồ của Côn Luân. Mỗi một đời đệ tử xuống núi cứu thế của Côn Luân đều được gọi là con trai của Côn Luân! Mà Côn Luân sơn lại chia thành Côn Luân, Tây Côn Luân."

"Trong truyền thuyết, Đông Côn Luân ở là Đông Vương Công, thống lĩnh một đám nam tiên; Tây Côn Luân ở Tây Vương Mẫu, thống lĩnh một đám nữ Tiên. Thật ra, bọn họ đều là đệ tử Thượng Cổ Toàn Chân Giáo, chỉ là nam nữ không tiện ở chung, càng bất lợi tu hành, lúc này mới chia làm hai nơi."

"Cao nhân từ Đông Côn Luân xuống núi được xưng tụng là con trai Côn Luân, còn Tây Côn Luân hạ sơn tự nhiên trở thành con gái của Côn Luân."

"Nhưng về sau người tu hành Ly thế càng ít ỏi, mà Cổ Toàn Chân Nhất mạch lại có yêu cầu cực cao đối với đệ tử, từ từ sẽ không có nữ đồ xuất thế. Mà để..." Cá lớn ngừng lại một chút, đưa mắt nhìn Diệp Tố Linh đang ngủ trong lòng ta, tiếp tục nói: "Mà với bản lĩnh của tiểu sư muội, lại hoàn toàn khác với Cửu... Cửu Lân ngươi, ngoại trừ Côn Luân nhất mạch, ta thật sự không nghĩ ra còn có nơi nào có thể dạy dỗ được đệ tử như vậy!"

Tuy vướng phải sơ cùng Lý mặt rỗ, nhưng giang đại ngực không trực tiếp nói ra ba chữ Cửu U Môn, nhưng ta vô cùng rõ ràng ý tứ của hắn.

Ân sư của Diệp Tố Linh đích xác là bồ câu xám tro lão tiền bối không giả, nhưng một chiêu vừa rồi nàng lập toi mạng Long kiên dã, đích xác không phải truyền tự, mà rất giống bộ bộ sinh liên từ đạo giáo.

Chiêu vừa rồi quả thật kinh thế hãi tục, ngay cả giang đại cá kiến thức rộng rãi cũng bị kinh hãi không nhẹ.

Lý Ma Tử nghe vậy hơi mơ hồ, gãi đầu hỏi: "Lão gia tử, vậy ngài cảm thấy với bản lĩnh của tiểu sư tỷ, nếu chống lại Thu Phong Trảm mà nói..."

"Tuyệt đối không có phần thắng!" Con cá lớn dị thường khẳng định: "Tiểu sư muội đúng là thiên phú hơn người, thế gian khó tìm. Lại được giáo tập cao nhân, bản lĩnh siêu cường. Trên đời này có thể có người cùng nàng đánh một trận không có mấy người, nhưng nàng dù sao còn không phải là Vô Thượng Thần cấp!"

"Cách xưng hô của đệ nhất nhân dưới Thu Phong Trảm Thần cấp cũng không phải là không có tác dụng! Từ vài chục năm trước, không biết có bao nhiêu thần cấp đã bị hắn chém giết! Lần này sau khi xuất quan, mặc dù hắn vẫn như cũ không thể vượt qua cánh cửa kia, nhưng tu vi lại càng thêm hùng hậu cao thâm, mặc dù có mấy tiểu sư muội, cũng không phải đối thủ của hắn."

"Hả?" Lý mặt rỗ bị dọa sửng sốt, run giọng nói: "Vậy... Thu Phong trảm kia rốt cuộc lợi hại như thế nào!"

Cá lớn lặng lẽ hít vài hơi khói nói: "Không riêng gì Thu Phong Trảm, dọc theo con đường này các ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, bên dưới ẩn sát đường nó nắm giữ ai dễ đối phó đây? Cứ lấy Long Kiên Dã này mà nói, trước khi ta bế quan, còn xa mới là đối thủ của ta, nhưng bây giờ... mặc dù tu vi của ta không mất, nhiều nhất cũng chỉ đánh ngang tay với hắn. Cái này còn phải nói, hắn không sử dụng tới tiền đề Quỷ Tiên thuật!"

"Thế nhưng các ngươi đừng quên, hắn trấn thủ tầng thứ bảy!"

"Thu Phong Trảm tổng cộng mang đến chín đại cao thủ, cho tới bây giờ, chúng ta vẫn còn hai người chưa thấy qua! Nếu lại tiếp tục xông pha, có thể là lành ít dữ nhiều rồi."

Nghe hắn nói vậy, ta và Lý Ma Tử mới bắt đầu, tất cả đều trầm mặc.

Cho tới bây giờ, chúng ta liên tiếp gặp bảy trong chín đại cao thủ Ẩn Sát đường. Tuy rằng tất cả đều đã chém giết từng người một, nhưng cẩn thận nghĩ lại, thì ra đều là bắt nguồn từ may mắn!

Huyết Lý Thanh là giang đại cá lừa vào, sau đó bị ta và sơ đánh lén, bản lĩnh chân chính còn chưa kịp thi triển ra.

Đạo nhân áo vàng đã bị Lăng Vân kiếm tiêu hao hết hơn phân nửa tu vi, đã vô lực tái chiến.

Thất Thốn Phật là trúng kế của ta, chết bởi lực lượng cắn trả của Bất Động Minh Vương.

Tàn đao của Giang Bắc không hề có ý thức, căn bản không phát hiện được nguy hiểm, cũng không biết tránh né, lại cứng đối cứng với Thập Âm Vệ, cơ hồ cùng tự sát không khác gì nhau.

Một đôi hòa thượng quái vật rèn sắt kia, nếu không phải kim chỉ này vẫn luôn núp trong bóng tối ra tay, chúng ta cũng không có cách nào.

Long Kiên Dã thao túng thi cốt, nếu không phải Tiểu sư tỷ Diệp Tố

Linh phát uy, chỉ sợ chúng ta cũng không trốn thoát khỏi ma chưởng của đại khô lâu khổng lồ!

Cũng có thể nói, chúng ta có thể sống mãi bây giờ đã là tạo hóa cực lớn!

Nếu tiếp tục xông vào nói không chừng còn có thể gặp được cao thủ khó dây dưa, đến lúc đó còn không may mắn như vậy thật khó nói!

"Vậy..." Lý Ma Tử sửng sốt nói: "Lão gia tử, ý của người là... bây giờ chúng ta mau triệt thoái?"

Cá lớn không có xác nhận, cũng không phủ nhận, mà khẽ lắc đầu: "Tuy rằng Vạn Quỷ triều đại trận này còn chưa bị phá hư hoàn toàn. Bất quá chúng ta đã phá tan sáu bảy tầng, lại hoàn toàn hủy diệt chuyển sinh thôn, cũng đủ để cho đại trận này ngừng vận hành rồi, cho dù bản lĩnh của hắn mạnh hơn nữa, ít nhất cũng phải mất nửa năm mới có thể tu bổ hoàn chỉnh. Đến lúc đó, chúng ta cũng có đủ thời gian tụ tập nhân thủ, cùng lắm là làm lại một lần đi! Chỉ có điều..."

"Chỉ là cái gì?" Ta hỏi.

"Không có gì." Cá lớn muốn nói lại thôi.

"Ta thấy được!" Lý Ma Tử đứng dậy, phủi bụi đất trên mông, nhưng thấy ta và sơ vẫn không động đậy, vội vàng khuyên nhủ chúng ta: "Hai người các ngươi đừng có cố chấp, lão gia tử nói có lý! Bảy tên trước khó đối phó như vậy mà đụng phải hai tên còn lợi hại hơn., Chúng ta đánh như thế nào? Dù sao lão gia tử cũng nói, cho dù bây giờ chúng ta xoay người bỏ đi, thu phong trảm ít nhất cũng phải nửa năm mới có thể tu bổ. Đến lúc đó, chúng ta phải có biện pháp, cần phải có người, sao không thu thập được hắn? Lưu được núi xanh, không sợ không có củi đốt sao."

"Đi thôi." Nói nửa ngày, vừa thấy hai chúng ta vẫn không nhúc nhích, Lý mặt rỗ có chút nóng nảy, hướng về phía chúng ta quát: "Ta biết hai người các ngươi vì cái gọi là đạo nghĩa, nhưng cũng phải chú ý tới tính mạng của mình chứ? Tính mạng cũng không còn., Còn được cái gì nữa? Nói chuyện nghĩa gì? Lại nói, cho dù hai người các ngươi muốn liều, cũng mặc kệ sống chết của ta cùng lão gia tử, cũng phải nhìn xem tiểu sư tỷ à? Ngươi xem nàng đã bị thương thành cái dạng gì rồi? Các ngươi hảo hảo ngẫm lại một chút, lại gặp một cao thủ lời nói, các ngươi có thể đối phó được rồi."

Lý Ma Tử càng nói càng giận, tiếp tục kêu lên: "Các ngươi muốn đi chịu chết, vậy đi đi, dù sao ta cũng không ngăn được! Lý Ma Tử ta là một tên nhát gan, ở trước mặt sinh tử cũng bất chấp đạo nghĩa, đạo nghĩa! Đưa tiểu sư tỷ cho ta, ta dẫn nàng ra ngoài, các ngươi đi làm hảo hán, làm anh hùng của các ngươi đi."

Nói xong, cúi người xuống, định ôm Diệp Tố Linh từ trong ngực ta đi ra.

"Ma Tử, ngươi đừng kích động." Ta đứng dậy nói: "Ngươi nói rất có lý, đánh đến bây giờ tất cả mọi người đều kiệt sức, xông vào lần nữa đúng là khó có phần thắng, nhưng mà..."

"Nhưng cái gì?" Lý Ma Tử kích động dị thường, gân xanh trên cổ cũng nổi lên.

Chương thứ hai nghìn Nhị Tam Cửu là tiến hay lùi?

"Sau khi chúng ta rời đi, Thu Phong trảm cần thời gian nửa năm tu bổ đại trận, nhưng lúc chúng ta tập hợp nhân thủ, hắn không thể sao? Đến lúc đó lần nữa vượt ải sẽ càng khó!" Ta có chút do dự.

"Vậy thì sao?" Lý Oanh Tử cố chấp nói: "Đạo nghĩa là gì? Liều mạng cho đến khi bất lực, vậy coi như là hết đạo nghĩa rồi! Cho dù tính mạng của chúng ta cũng không thể vãn hồi, vậy còn kiên trì cái gì. Nếu thật sự không cứu được người khác, vậy cũng không có biện pháp, thiên hạ này là thiên hạ của người trong thiên hạ, không riêng gì mấy người chúng ta, chúng ta cũng không có trách nhiệm kia và nghĩa vụ cứu vớt tất cả mọi người, hết sức là được."

"Đúng vậy, ngươi nói cũng không sai." Ta tận lực đè thấp thanh âm, dùng ngữ điệu bình thản nói: "Thế nhưng ngươi đừng quên, hai chúng ta trước sau đều bước vào pháp trận vòng đá. Một khi đại trận khởi động, người khác không nói, hai chúng ta khẳng định là người đầu tiên chết, hơn nữa không ai cứu được. Dù không để ý tính mệnh người khác, cũng phải liều một phen chứ?"

"Còn nhớ những lời mà đạo nhân áo vàng đã nói không? Lục Sĩ cửu liên sát, đất sụt trời cũng sụp xuống. Ngươi, ta, Giang lão nhất, tiểu sư tỷ cùng với Trần Mặc, có phải sáu người đã tập hợp đủ không? Hắn nói chính là Cửu Liên Sát, nhưng bây giờ chúng ta mới giết bảy người. Vừa vặn Thu Phong chém tới chín cao thủ, ngươi nói xem đây không phải trùng hợp?"

Lý Ma Lỗ sờ sờ gáy, lập tức lại kêu lên: "Lời cẩu đạo sĩ kia nói, còn có thể tin?"

"Được! Cho dù chuyện này ngươi cũng không tin, vậy ta hỏi ngươi, bây giờ chúng ta đang ở đâu?" Ta hỏi.

"Tầng thứ bảy trong lòng đất." Lý Ma Tử trả lời.

"Vậy chúng ta trở về như thế nào?" Ta tiếp tục hỏi.

"Nói nhảm! Làm sao xuống đây, làm sao trở về được đây." Lý Ma Tử nở nụ cười.

"Không trở về được!" Ta lắc đầu.

"Không về được, sao lại không về được?" Lý Ma Tử có chút kỳ quái, đồng thời cũng càng thêm tức giận hỏi.

"Ngươi xem đi..." Ta bấm đầu ngón tay tính toán cho hắn: "Chúng ta tuần tự chém Thất Thốn phật, tàn đao Giang Bắc, còn có hai hòa thượng rèn sắt kia, liên tiếp phá ba tầng. Tầng thứ tư là thức ăn và nước cất giữ, tầng thứ năm là cơ quan tuyệt tử, hiện tại là tầng bảy..."

"Ngươi đừng giả bộ ngớ ngẩn, chúng ta là từ trong ám đạo tầng ba đi xuống."

"Ám đạo kia đã sớm phong bế." Một mực im lặng không nói chen vào: "Vậy mà ngươi vẫn đi qua hai lần ám đạo, chẳng lẽ lại không phát hiện? Từ thời khắc chúng ta bước ra ám đạo, đá phía sau đều rụt trở về. Hơn nữa Giang lão cũng đã nói rồi, cơ quan dưới bốn tầng đều được mở từ dưới lên, nói cách khác, bây giờ chúng ta muốn đi xuống cũng không thể nào đi xuống được. Hơn nữa, bây giờ chúng ta cũng không thể nào đi tiếp được., Chỉ có thể đi lên, nhưng chúng ta còn chưa đả thông tầng sáu, ở đó rất có thể còn có một người trấn thủ, mà tầng năm lại là cơ quan. Cho dù bây giờ theo như lời ngươi nói, cũng phải giết ít nhất một người, phá một tầng cơ quan mới có thể trở lại mặt đất."

"Hả?" Lý Ma Tử kinh ngạc quay đầu lại nhìn con cá lớn trên sông.

Cá lớn từ chối cho ý kiến gật đầu.

Vừa rồi hắn nói một nửa "chỉ là" tức là ý này.

Lý Ma Tử bất đắc dĩ thở dài: "Vậy cũng được! Giết thêm một người còn dễ dàng hơn giết hai người. Đi nhanh đi! Lát nữa nếu bị họ Thu phát hiện thì càng khó chạy hơn."

Lời này cũng là thật!

Thời gian chậm trễ ở đây càng lâu, khả năng bị Thu Phong trảm phát hiện càng lớn, chỉ là trải qua một phen đại chiến vừa rồi, ta và đầu tiên ngược lại còn tốt, nhưng giang đại ngư tu vi mất hết lại có chút chịu không nổi, Diệp Tố Linh lại bị thương, không thể không tạm thời tĩnh dưỡng một chút.

Lý Ma Tử tuy nói không bị thương gì, thể lực vẫn còn kiên trì, nhưng bị dọa không nhẹ, dưới sự khẩn trương cực độ cũng trở nên nóng nảy dị thường, đây cũng là nguyên nhân ta không cùng hắn cãi vã, tận lực áp chế giọng điệu và giải thích rõ ràng.

Mắt thấy giang đại ngư không sai biệt lắm, thần sắc dần dần bình tĩnh lại, ta ôm Diệp Tố Linh đứng lên, mới đầu phủi tro bụi.

Cá lớn tham lam rút hết ngụm khói cuối cùng, gõ tẩu thuốc đứng dậy, vừa đi ra ngoài điện, vừa nói: "Dưới tầng bốn chỉ có thể phản mở, tầng thứ năm lại là cơ quan tuyệt tử nhất., Bởi vậy có thể thấy được, trấn thủ tầng sau chắc chắn là cao thủ cơ quan thuật, chỉ có như vậy, mới có thể phá giải thông đạo cho người lấy nước ở mấy tầng dưới. Lát nữa cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng đi loạn động, một khi đụng phải cơ quan cũng không phải chuyện đùa!"

Lý Ma Tử đuổi sát hai bước rồi nói: "Lão gia tử, ta nghe nói người am hiểu cơ quan thuật, bản thân hắn cũng không lợi hại mấy, lời này có phải là thật hay không?"

"Đại đa số là như vậy, bất quá cũng có ngoại lệ." Giang đại cá lớn vừa đi vừa nói: "Ví dụ như Mặc gia tổ sư Mặc Tử, chẳng những tạo nghệ cơ quan khoáng cổ tuyệt kim. Luận về tu vi võ nghệ, trên dưới mấy ngàn năm, cũng không có mấy ai có thể sánh bằng. Còn có một đời thợ tình xảo Lỗ Ban, trời sinh chính là một đại lực sĩ, một tay chống cột chống lưng, gánh trụ trăm dặm, điều này cũng không phải người bình thường có thể làm được... Chỉ hy vọng tiểu tử canh giữ ở tầng thứ sáu này, cũng là một trong số đó!"

Đi tới bậc thang thứ hai ngoài điện, con cá lớn lớn sông đột nhiên dừng lại trước một lan can, nhìn chằm chằm con thú đá đang nằm trên cột trụ nhìn một chút, quay đầu đếm lại bậc thang đi qua, sau đó vô cùng khẳng định phân phó: "Đem bao đá bên ngoài chặt xuống."

"Được!" Lý Ma Tử đứng gần hắn nhất, vung kiếm chém xuống.

Leng keng một tiếng, Lăng Vân kiếm bị thương lửa của giang đại ngưu đập xuống đất.

Lý mặt rỗ ôm cổ tay, nhe răng, khó hiểu hỏi: "Lão gia tử, ngươi làm cái gì vậy..."

"Ngươi có công phu này không?" Cá lớn dùng tẩu thuốc gõ gõ đầu hắn nói: "Ta nói là đem bao đá cắt xuống, bằng hai cái này của ngươi mà làm được sao? Vừa rồi nếu ta không đem bảo kiếm của ngươi đánh rớt, lần này chém đứt thú đá, chúng ta ai cũng không ra được! Chỉ có thể ở chỗ này đợi thu phong chém chết."

Lý Ma Tử nghe vậy lập tức không nói gì, cũng lập tức quên đau, nhặt thanh kiếm thối lui sang một bên.

Khi mới tới gần, kiếm hoa bay múa xung quanh, mảnh vụn bay lượn rất nhanh, thạch thú đã lộ ra tướng mạo thật sự.

Đúng là pho tượng hỉ nộ Thần mà trước đây đã gặp qua nhiều lần.

Con cá lớn lớn quay đầu, lại nhẹ nhàng chuyển động, một lần nữa biến thành vẻ trợn mắt nhìn.

"Chuyện này cũng thật đơn giản!" Lý Ma Tử bước lên hai bước rồi nói: "Ta cũng thấy rõ cơ quan này, chỉ có hai biến hóa, một là khóc lóc, một là tươi cười."

"Đúng!" Giang Đại Ngư gật gật đầu, lập tức sắc mặt bất thiện nói: "Đúng là như thế, chỉ có hai loại biến hóa như thế, nhưng ngươi có biết lúc nào nên cười hay không, lúc nào thì nên tức giận sao? Một nửa là sống, một nửa là chết, ngươi cứ như vậy dựa vào vận may để lựa chọn sao? Nhân sinh này, quan trọng nhất không phải ngươi lựa chọn cái gì, mà là ngươi lựa chọn bỏ qua cái gì! Tiểu tử, ngươi hảo hảo lĩnh ngộ đi."

cạc cạc, cạc cạc cạc...

Cá lớn vừa dứt lời, theo một trận cơ lòe loẹt, dưới bậc thang bỗng nhiên tách ra hai bên, cẩn thận để lộ một cửa hang đen sì.

Một bậc thang bằng đá xanh nghiêng xuống phía dưới chợt hiện ra trước mắt chúng ta.

"Ơ?" Lý Ma Tử nhìn thoáng qua có chút kỳ quái hỏi: "Không phải chúng ta đi lên tầng sáu sao? Sao lại đi xuống được chứ."

"Ừm, cuối cùng cũng thông minh một chút rồi!" Con cá lớn nhìn hắn như cười nhạo: "Lẽ nào ngươi nhanh như vậy đã quên rồi, vừa rồi làm sao lại đến được đây? Ta lại dạy cho ngươi một thường thức cơ quan thuật cơ bản: Dục khúc thì trực, hình thủ thì công, trên mâm mà đi, sáng trái mà thông."

Nói xong, hắn quay đầu nhìn sơ một đạo: "Đi không đi cùng cũng được, gặp đủ loại rồi."

Sơ Nhất tự nhiên minh bạch ý tứ, gật đầu một cái, rút tám mặt Hán kiếm phóng vào.

"Coi chừng chân ta đi đâu không đi theo, ngàn vạn lần đừng giẫm sai, nếu không ngươi chết như thế nào cũng không biết!" Cá lớn Giang nói với Lý Ma Anh một câu, cũng theo sát đi xuống.

Lý mặt rỗ đáp ứng, vội vàng đứng lại.

Ta tranh thủ thời gian này, sớm lấy từ trong ba lô ra dây thừng cột vào, đem Diệp Tố Linh trói thật chặt sau lưng, theo sau lưng Lý Ma Tử bước vào.

Bên trong thông đạo rất tối, theo bậc thang đi xuống dưới, đi được mười mấy mét thì gặp một cánh cửa đá khắc đầy phù chú. Dưới sự chỉ điểm của giang đại cá lớn, vừa mới mở ra cơ quan.

Ầm ầm ầm ầm.

Trên vách đá trước mặt sáng lên một chuỗi ngọn đèn nhỏ yếu ớt, chiếu sáng cuối thông đạo.

Nơi đó là tầng thứ sáu!

Chương thứ hai ngàn hai trăm bốn linh bị nhốt ở cửa quan của cơ quan.

"Nhớ lấy, lạc song không đơn, gặp đủ lục tiến bát!" Giang cá lớn nhắc nhở.

"Đã rõ!" Sơ Nhất trả lời một tiếng, từng bước thận trọng đi tới phía trước.

Lý Ma Tử hơi khẩn trương, cúi đầu chăm chú nhìn hai chân của con cá lớn trong sông, bước đi từng bước, chỉ sợ đi nhầm chỗ.

Cái bậc thang kia kéo dài lên phía trước hơn hai mươi thước, đột nhiên quẹo qua bên trái, phía trước lại xuất hiện một cái cửa đá.

Khác với những gì nhìn thấy lúc trước, cánh cửa đá này cổ xưa dị thường, khác hoàn toàn hai bên vách đá, phía trên tràn đầy khe rãnh thiên tạo trăm ngàn lỗ, phảng phất trải qua phong sương, đã sớm sừng sững ở đây ngàn vạn năm.

Tòa thành lũy dưới đất dưới miếu này cực kỳ cổ xưa, ít nhất cũng có lịch sử mấy trăm năm, nhưng so với cánh cửa này lại có vẻ "trẻ trẻ" dị thường.

Chính giữa cửa đá, treo ba cái vòng đồng lớn phủ đầy rêu xanh, hơi suy nghĩ một chút, cất bước tiến về phía trước.

"Đừng nhúc nhích!" Cá lớn đột nhiên quát to một tiếng cắt ngang lời hắn.

Ban đầu có chút nghi hoặc quay đầu lại nhìn Giang Đại Ngư nói: "Giang lão, đây là Tam Tài Tỏa Môn Trận, ta có thể giải được."

"Vấn đề không ở chỗ này!" Cá lớn nhanh chóng đi qua, nhìn chằm chằm cửa đá một chút, xoay tay lại chỉ về phía đường cũ: "Chu sa."

Ban đầu có chút kỳ quái, không biết hắn muốn làm gì, nhưng vẫn lấy chu sa từ trong ba lô ra đưa tới.

Cá lớn lập tức nhận lấy chu sa, rào rào lên trước mặt.

Trải qua chu sa tẩy rửa cửa đá, lập tức hiện ra một bộ đồ án quái dị không gì sánh được, hoặc là một khuôn mặt người.

Trên đầu người kia mọc ra một đôi sừng trâu dài nhọn, cả khuôn mặt chỉ có một con mắt cực đại không gì sánh được, trên hai sừng trâu và trên cằm đều đeo một cái đồng hoàn.

Càng làm cho người kinh ngạc chính là, con mắt kia chớp động hai cái, đột nhiên mở ra, tựa như đột nhiên sống lại, chuyển động nhanh như chớp, ngược lại phụ trợ ánh lửa trên vách đá, tản mát ra một đạo quang mang âm u, gắt gao bao lại giang đại cá trước mắt.

"Lệnh bài!" Cá lớn bất động thanh sắc nói, đồng thời đưa tay về phía sau.

Mặc dù hắn không có nói rõ, nhưng ta cũng lập tức phản ứng lại.

Đây khẳng định là lệnh bài ẩn sát thu được trên người đám người Thất Thốn phật, hoàng sam đạo nhân. Ta vội vàng lấy ra, đưa cho Lý Ma Tử.

Lý Ma Tử truyền cho sơ nhất, sơ nhất lại chuyển tới tay Giang Kình Ngư.

Cá lớn tiếp nhận lệnh bài, quơ quơ mắt to.

Đôi mắt to mở to, thu lại ánh sáng âm u, lần nữa khép kín.

Đồ án chậm rãi biến mất, lại giống như lúc đầu, chỉ còn ba cái đồng hoàn đầy vết rỉ sét kia.

"Nguy hiểm thật!" Con cá lớn lớn thở dài một hơi nói: "Đạo môn này là để cho người trấn thủ mấy tầng dưới đến bên trên dùng nước và thức ăn. Nếu trong tay chúng ta không có lệnh bài, vậy thì phiền to rồi..."

"Ai?" Lý Ma Tử hình như nghe ra chút vấn đề, rất vui vẻ hỏi: "Lão gia tử, ý của người là chúng ta cầm bảng hiệu này là có thể thông suốt xuyên qua năm sáu tầng trở lại mặt đất sao?"

"Nào dễ dàng như vậy." Giang Đại Ngư trả lời: "Đây chỉ là mở ra một cánh cửa! Nói cách khác, nếu như không có lệnh bài, ngươi ngay cả cánh cửa này ngươi cũng không vào được, người trấn thủ tầng thứ sáu cũng không có, chỉ có thể bị nghẹn ở đây, chờ gió thu chém tới. Hiện tại, chỉ là mở ra cánh cửa thông đạo lên tầng thứ sáu mà thôi."

Giang Đại Ngư lại nhìn thoáng qua cánh cửa đá cũ kỹ kia, lo lắng nói: "Gia hỏa này vậy mà có thể đem cơ quan thuật kết hợp với phù văn quỷ quái kết hợp với nhau thành cổng mở, như vậy xem ra, hắn không chỉ đơn giản là cao thủ sở trường thuật cơ quan! Đúng là có chút khó giải quyết, chốc nữa đi vào ngàn vạn lần cẩn thận! Không để ý tới thì phiền toái lớn rồi."

Lý Ma Tử vừa nghe liền sợ hãi rụt cổ lại, tranh thủ nói: "Lão gia tử ngươi yên tâm, ta chắc chắn sẽ không lộn xộn, tất cả nghe theo sự chỉ huy của ngươi."

"Vậy thì tốt nhất!" Giang Đại Ngư nói xong nhanh chóng nhấc vòng đồng lên.

Ban đầu nói không sai, nếu như trừ đi khuôn mặt người quái dị kia, môn cấm ba cái vòng đồng này tạo thành Tam Tài Tỏa Môn Trận mà thôi.

Tuy rằng chỉ có ba cái đồng hoàn, nhưng lại biến hóa vô cùng, tựa như chín liên hoàn mật khóa, sai một bước cũng không thể thực hiện được.

Đương nhiên, thứ đồ chơi này không làm khó được cá lớn sông.

Mà đối phương sở dĩ dùng Tam Tài trận đơn giản như môn cấm, thứ nhất là vì, đây vốn chính là lưu lại cửa sau cho người nhà mình thông hành, không có gì cần thiết phải chế tác phức tạp như vậy. Thứ hai, người trấn thủ tầng thứ ba cũng không quá tinh thông trận pháp, quá mức phức tạp, đối với bọn họ mà nói cũng là gánh nặng.

Lạch cạch một tiếng, đồng hoàn đều bị kéo ra ngoài.

Cá lớn lùi lại một bước, mới đi lên trước nhẹ nhàng đẩy một cái.

Cửa đá lập tức mở ra, lóe lên một cái thông đạo, mới vừa bước vào, cửa đá lại chậm rãi khép lại.

"Nắm chặt vào!" Cá lớn kêu lên một tiếng vội vã, lăn một vòng từ trong khe cửa chui qua.

Mặc dù tu vi hắn đã mất hết, nhưng nhãn lực vẫn còn, vừa rồi một Yên Thương chính giữa gõ thanh Lăng Vân Kiếm trong tay Lý Ma Tử xuống đất chứng minh hắn đã sắp sửa khép lại, nhẹ nhàng lăn qua khe cửa.

Lý Ma Tử hơi ngẩn ra, cũng vội vàng chạy đi.

Nhưng dù sao nó cũng đứng sau lưng cá lớn, vừa không có thân thủ, lại không có mầm của người ta, vừa vặn mắc ở trên bụng, không vào được, ra cũng không được.

"A! Mau giúp ta một tay, nghẹn lại." Lý Ma Tử hai mặt đỏ bừng, gấp giọng hét lớn.

Cửa đá tiếp tục khép lại, mắt thấy đã sắp ép hắn thành bánh thịt.

Leng keng leng keng!

Vừa mới đưa tám mặt đại hán kiếm vào, ta cũng vội vàng chạy tới, song đao giống như nạy côn, chui vào trong khe hở.

"A!" Hai chúng ta đồng thời kêu lớn, cưỡng ép cạy cửa đá lui lại phía sau mấy phần, vừa thấy Lý Ma Bàn hơi buông lỏng, giang đại cá lớn một phát túm cổ hắn lôi ra ngoài.

Cùng lúc đó, khe hở kia lại nhỏ đi mấy phần!

Thật sự quá hẹp!

Nếu như là chính ta, còn có thể miễn cưỡng xông tới. Nhưng bây giờ ta còn đang cõng Diệp Tố Linh a, bất kể là chính diện hay là nghiêng người đều không qua được, muốn tháo dây buộc cũng không kịp.

"Nhanh, ở lại bên ngoài thì phiền phức." Cá lớn kêu lên gấp gáp, vai và tay hợp sức đẩy về phía trước.

Lý Ma Tử cũng cuống quít bò dậy, lôi Lăng Vân kiếm ra hỗ trợ, cắn chặt hàm răng, trên trán nổi lên từng đường gân xanh nhưng vẫn không sao.

Mắt thấy khe hở kia càng ngày càng nhỏ, sắp sửa khép lại hoàn toàn rồi!

Từ thần sắc sốt ruột của con cá lớn như vậy, một khi cửa đá này hoàn toàn khép lại, tuyệt đối sẽ không như vừa rồi, thông qua phá giải tam tài trận là có thể đánh mở.

Nếu chúng ta bị cánh cửa đá này ngăn cách, vậy phiền toái rồi!

Chờ thêm một lát, Thu Phong Trảm phát giác đuổi theo, mọi người chỉ có thể chờ chết.

Thế nhưng gấp cũng vô dụng, mặc cho chúng ta dùng hết sức lực bản thân, khe hở kia vẫn càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, chỉ còn vàicm.

Hai kiếm song đao đều bị ép vào trong vách đá đối diện, giang đại ngư dân bởi vì dùng sức quá mạnh, đầu ngón tay đều xén máu tươi, hai mắt hiện đầy tơ máu.

Leng keng leng keng!

Đột nhiên bên tai vang lên một tiếng giòn giã.

Mộ Bia Sâm Lâm hai nghìn bốn mốt...

Theo một tiếng vang thanh thúy kia, trong khe cửa lập tức sắp khép lại đột nhiên thêm ra một đồng tiền.

Một đồng tiền nho nhỏ nằm ngang trong khe hở, cửa đá khổng lồ lập tức bị đẩy vào.

Lập tức, bổng lộc kia lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng kéo dài ra: đinh sắt, dây sắt, đường sắt...

Cửa đá bị chen lấn vang lên răng rắc, theo đồng tiền không ngừng duỗi dài chậm rãi tách ra.

Ngắn ngủn vài giây giây, cửa đá bị cứng rắn đẩy ra hơn nửa thước, gắt gao chống đỡ nó chỉ là một sợi dây sắt nhỏ như sợi tóc.

"Mau lại đây!" Mới đầu kêu to một tiếng, kéo ra Lý Ma Tử và con cá lớn bên cửa sông một cái.

Ta tung người nhảy một cái, kề sát cửa đá nhảy qua.

Ầm!

Gần như cùng một thời khắc, dây sắt biến mất, cửa đá khép lại, nặng nề nện ở trên vách đá.

"Nguy hiểm thật!" Lý Ma Tử trong lòng còn sợ hãi lau mồ hôi.

Cá lớn từ dưới đất bò dậy, vừa thấy ta không có việc gì, lúc này mới thở dài một cái.

"May mà có kim thủ chỉ, bằng không thì thật nguy hiểm!" nỗi lo lắng lúc mới nhất cũng đã biến mất.

"Vậy sao tên gia hoả này không đến sớm một chút?" Lý mặt rỗ có chút oán giận nói: "Phải đợi đến thời điểm sinh tử mới xuất hiện."

"Có lẽ... hắn đã có tính toán khác." Cá lớn trầm mặc nói: "Ta cũng không rõ tại sao Trần Mặc lại xuất hiện ở đây, rốt cuộc là muốn làm gì. Nhưng trước mắt xem ra ít nhất hắn không phải là địch nhân. Được rồi, tạm thời chúng ta mặc kệ hắn, hiện tại chúng ta đã tiến vào tầng thứ sáu, tên này không dễ đối phó đâu! Ngàn vạn lần phải cẩn thận một chút."

Nói xong, hắn vỗ vỗ bụi đất đứng lên.

Thật ra, không cần hắn nhắc, chúng ta cũng biết.

Chỉ nhìn phiến này cấm cửa đá nhìn không đáng chú ý, gia hỏa thủ vệ tại tầng này cũng không phải hạng người hời hợt.

Hơn nữa sở trường của hắn là cơ quan thuật và Quỷ Đạo Phù, nếu không cẩn thận, khả năng còn chưa kịp nhìn thấy người, đã mất mạng trước.

Bên trong cửa đá là một hành lang nhỏ, hai bên vách đá đồng dạng cũng điểm một ngọn đèn nhỏ.

Chỉ là ngọn đèn kia còn u ám hơn so với mấy tầng khác, lóe lên phát ra ánh sáng xanh mơn mởn, giống như từng ngọn Quỷ Hỏa ở nghĩa trường.

Dưới sự phân phó của cá lớn, chúng ta thoáng kéo giãn khoảng cách một chút.

Một tay cầm linh phù đầu tiên, tay kia nắm chặt tám thanh đại hán kiếm, cẩn thận từng li từng tí đi phía trước, giang cá lớn và Lý Ma Chú rớt lại phía sau, ta cõng Diệp Tố Linh ép cuối cùng.

Bọn ta đi đường rất chậm, đánh lên mười hai vạn phần tinh thần thời khắc đề phòng ám tiễn, độc nỗ, cạm bẫy, khoan sắt, cùng với đủ loại cơ quan hiểm ác không cách nào đoán trước được.

Nhưng mắt thấy sắp xuyên qua hành lang thật dài đến cuối cùng, vẫn không có chuyện gì xảy ra.

"Không được khinh thường!" Cá lớn thấp giọng nhắc nhở: "Càng bình an vô sự, càng phải cẩn thận."

Chuyển qua hành lang, không gian trước mắt sáng tỏ thông suốt lên, đó là một gian đại sảnh thạch thất cực đại vô cùng.

Trong đại sảnh trống rỗng không có gì, liếc mắt cũng có thể nhìn thấy bậc thang đi thông thượng tầng phía xa xa kia.

Lý Ma Tử nhìn trái một cách kỳ quái, nhìn phải, có chút kỳ quái nói: "Ài, chúng ta có phải khẩn trương quá rồi không? Tầng thứ sáu này cũng giống như tầng thứ tư và thứ năm bên trên căn bản là không có người."

"Không biết!" Giang Đại Ngư khẳng định nói: "Nơi nuôi quỷ ở Long Tuyền sơn trang này tuy rằng hoang phế nhiều năm ta chưa từng tới, nhưng từ trong ghi chép cũng đã xem qua một ít tư liệu. Mặc dù tên là Cửu tầng, nhưng trên thực tế chia làm hai tầng, tầng thứ năm vốn là cơ quan, mặc dù ngươi phá tan trùng trùng điệp điệp cơ quan cũng không cách nào đạt tới tầng tiếp theo, nhất định phải tuân theo Nhị Ngũ Đồng Nguyên, ba bảy đường quy tắc tiến lên."

"Trên bốn tầng vốn có tác dụng chính là vách ngăn phòng ngự, phía dưới mấy tầng mới là trọng tâm của toàn bộ Dưỡng Quỷ Địa. Bởi vậy tính ra, tầng thứ sáu này phi thường trọng yếu, tiến có thể công, lui có thể thủ, quyết không có khả năng bị thiết lập thành đất trống! Mặt khác, nơi này chính là mấy tầng thông đạo duy nhất để trấn thủ dưới đất., Tầng thứ năm lại là cơ quan trận tuyệt tử, theo ta được biết, vô luận Long Kiên Dã hay là Thu Phong trảm đều biết thuật cơ quan không tinh, muốn xông qua tầng thứ năm cũng không dễ dàng gì, điều kiện tiên quyết là không phá hư cơ quan trận càng khó hơn! Cho nên, trong tầng thứ sáu khẳng định có người trấn thủ, hơn nữa nhất định là cao thủ am hiểu thuật cơ quan."

"Người kia đâu?" Lý mặt rỗ càng thêm kỳ quái nói: "Chúng ta đi được nửa ngày, đừng nói bóng người, một cái cơ quan cạm bẫy cũng không gặp được!"

"Lão gia tử, dù sao ngài cũng chưa từng tới nơi này bao giờ, có phải là do thông tin đã xem qua không còn giống như trước kia hay không? Cơ quan ở tầng thứ năm tuyệt tử cơ quan đã sớm không tồn tại, tầng sáu dĩ nhiên là không cần bố trí cao thủ sở trường cơ quan thuật tọa trấn. Thu Phong Trảm cũng cảm thấy không ai dám xông vào nơi này., Mặc dù có cũng sẽ bị những người bên trên ngăn cản, trong tầng này căn bản không có ai đúng không? Nếu như vậy thì tốt rồi, chúng ta trực tiếp đi lên, xuyên qua tầng thứ năm là có thể trở lại mặt đất."

Lý Ma Tử vừa ôm ý nghĩ cầu may đúng là có chút hão huyền, bất quá cũng đích xác có khả năng này.

Ngay cả cá lớn trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra chứng cứ có sức mạnh gì, nhưng nó vẫn nhíu chặt lông mày, rất là nghi hoặc nhìn xung quanh, đầy vẻ không tin lẩm bẩm: "Không thể nào! Sao lại không có ai trấn thủ tầng này chứ? Không được, cẩn thận."

Trong lúc bất chợt, giang đại ngưu cũng không biết phát hiện cái gì, bỗng nhiên cao giọng kêu một tiếng.

Cùng lúc đó, đại sảnh vắng lặng đột nhiên phát ra tiếng vang ken két, tựa như tiếng bánh răng chuyển động.

Ngay sau đó, toàn bộ mặt đất chia năm xẻ bảy, lộ ra từng lỗ thủng to nhỏ màu đen!

Bọn ta nhanh chóng chạy khắp nơi, tránh né ra.

Trong tiếng ù ù vang lên, trong lỗ thủng màu đen hình như có thứ gì đó đang nhanh chóng bay lên.

Sau khi ta liên tiếp tránh được mấy cái hố sâu, nhìn kỹ lại, không ngờ từ dưới đất chui lên lại là bia mộ!

Từng tòa, từng tòa, hoặc cao hoặc thấp, hoặc rộng hoặc hẹp tấm bia đá đâm xuống mặt đất. Trong nháy mắt, toàn bộ đại sảnh biến thành rừng bia rậm rạp chằng chịt cao thấp.

Hành lang phía sau, bậc thang phía trước cũng đồng thời biến mất không thấy.

Mỗi một tấm bia đá đều cực kỳ cổ xưa, chữ viết còn sót lại ở bên trên không phải là Toan Nghê thì cũng là kim thể, thậm chí còn có cả văn tự giáp xương.

Két, két két két...

Tất cả bia mộ đều đang không ngừng di động, trong nháy mắt hợp thành một mê cung rừng bia.

Quay đầu nhìn lại, không thấy bọn họ đâu nữa!

"Giang lão!"

" Sơ Nhất!"

"Ranh gai!"

Ta gấp gáp kêu to.

Nhưng ngoài âm thanh chấn động của mình vọng lại, đúng là không có ai trả lời!

Không đúng!

Đại sảnh này mặc dù không nhỏ, nhưng vừa rồi chúng ta đều cách không xa, làm sao có thể nghe được âm thanh trong đó chứ?

Ta đang tự kinh nghi, dưới bia mộ lại sinh ra một cỗ khói trắng, khắp nơi tràn ngập.

Ngắn ngủn vài giây đã bao phủ toàn bộ mê cung, ngoại trừ hai tấm bia đá bên cạnh thì không nhìn thấy gì nữa!

"Các ngươi ở đâu?" Ta vừa kêu to, vừa chạy như điên.

Nhưng ta đang đi, rừng bia cũng đang chuyển, hơi khói bên người cũng đồng thời càng ngày càng dày đặc!

Mụ nội nó, mặc kệ nhiều như vậy, mặc kệ ngươi mê cung cái gì, lão tử trước hết nổ ra một cái thông lộ rồi lại nói tiếp.

Nghĩ đến đây, ta trực tiếp móc ra Kinh Lôi Phù ném tới, một tòa bia mộ theo tiếng mà vỡ.

Vù một cái, một bóng đen từ trong bia mộ bay ra, tấn công về phía ta nhanh vô cùng.

Ta vội vàng tránh lui qua một bên, vung song đao Trảm Quỷ Thần chém tới.

Leng keng leng keng!

Một tiếng nổ vang lên.

Cánh tay của ta tê rần, vội vàng thừa cơ lui về phía sau mấy bước ổn định thân hình, lại nhìn thấy bóng đen kia không khỏi âm thầm cả kinh!

Sao lại là thằng này!

Chương thứ hai nghìn hai, người chết thay cho người phát ngôn.

Bóng đen trước mặt mặc một bộ áo ngắn rộng thùng thình, bộ lông đen sì cơ hồ bao trùm hơn phân nửa cái bụng, trên đầu sáng ngời in một cái chữ "Đồ" to bằng cái đấu, một thanh tiểu phi đao treo ở sau lưng rung động ông ông.

Chính là lười La Hán!

Lần trước ta trúng nguyền rủa của Phổ Lang ma hạp, bị ép rơi vào đường cùng phải đi tới Ác Ma Chi Cốc tìm kiếm Hoàng hôn. Cao thủ Long Tuyền sơn trang gặp lúc vào cốc chính là hắn.

Cũng chính vì hắn và Trí Đa Tinh nói chuyện với nhau, ta biết được sự tồn tại danh chấn bát phương, biết hết thảy phát sinh trên người ta.

Sau đó tại cửa vào địa cung, dưới sự vây công của mấy người Phượng đại sư, hắn thừa cơ một cây châm vô hình xuyên thủng mi tâm, mất mạng tại chỗ.

Nhưng sao gia hỏa này lại xuất hiện ở chỗ này?

Ong ong! Tiểu phi đao chuyển động càng nhanh, trong giây lát hóa thành một đạo lưu quang bắn ra.

lười La Hán cũng đồng thời nhảy lên, điên cuồng lao về phía ta.

Phí La Hán thân là cung phụng nhất đẳng của Long Tuyền sơn trang, bản lĩnh cực kỳ kinh người, đặc biệt là Diệt Dương đao trong tay hắn ta lại có uy lực khá lớn. Nếu là ta năm đó, đương nhiên không phải đối thủ của hắn, dùng lời nói của hắn, đó là dễ dàng có thể tiêu diệt ta.

Đáng tiếc, ta bây giờ đã sớm không còn như xưa! Còn lâu mới bước vào ngưỡng cửa lúc trước.

Thấy một mình lười La Hán một đao xung phong liều chết lao tới, ta thoáng lui về phía sau, Trảm Quỷ Thần đao ở tay trái coi như phi đao ném ra ngoài, đồng thời cầm một tấm Liệt Hỏa phù ném ra ngoài.

Leng keng leng keng!

Hai đao chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ vang.

Ầm!

Liệt hỏa phù đột nhiên vỡ nát, tạo thành một cơn sóng lửa.

lười La Hán cưỡng ép dừng bước, vừa định xoay người.

Lúc này, Trảm Quỷ Thần đao đập lui phi đao lại vòng qua, thẳng đến hậu tâm của hắn!

Gia hỏa này cũng không quay đầu lại, lại giống như mắt dài sau lưng, mũi chân chuyển động sang bên cạnh, đồng thời phất tay một cái, phi đao sắp rơi xuống đất chợt bay trở về, hóa thành một đạo bạch quang, thẳng đến ngực của ta đâm tới.

Trong lòng ta thầm nghĩ: "Chờ chính là chiêu này của ngươi." Một thanh đao khác vung tay lên, đỡ lấy đạo bạch quang kia, gần như cùng lúc đó, Vô Hình châm cũng bay ra ngoài.

Ta trước này không quản ngươi rốt cuộc chết như thế nào mà sống lại, lúc ấy chết như thế nào, hiện tại ngươi làm sao nằm xuống đây!

Bịch, trúng ngay giữa mi tâm!

Hơn phân nửa cái đầu đều bị tạc thành mảnh vỡ, cả người ngã bịch một tiếng ngửa ra sau.

Leng keng một tiếng, phi đao cũng rơi trên mặt đất.

Năm xưa lười La Hán kiêu ngạo bực nào, nhưng hôm nay, dưới tay ta ngay cả một hiệp cũng chẳng đi được!

Nhưng mà, tên khốn này sớm đã chết rồi, tại sao lại còn xuất hiện ở đây chứ?

Trọc La Hán nằm trên mặt đất thẳng tắp, mũi trở lên đều bị nổ thành mảnh vỡ, mặt đất bừa bộn.

Thế nhưng kỳ quái là, trên mặt đất cũng không có vết máu, chỉ rải rác một mảnh vụn gỗ vụn.

"A, đây là có chuyện gì?" Ta càng thêm nghi hoặc, thu hồi song đao từng bước đi tới.

Lúc này mới phát hiện, vừa rồi bóng đen kia căn bản không phải là La Hán, thậm chí ngay cả người cũng không phải.

Bởi vì toàn bộ thân thể đều là bằng gỗ, bên ngoài lại thoa lên một tầng sáp màu, quả thực giống chân nhân như đúc!

Trong đầu đám tàn phá đó có một số bánh răng to to nhỏ nhỏ, đang rung động răng rắc.

Thanh phi đao rơi trên mặt đất kia, cũng không phải Diệt Dương đao thành danh, chỉ là một kiện âm vật bình thường.

Ta âm thầm suy nghĩ, dùng Trảm Quỷ Thần song đao cắt ngực Mộc Nhân thành. Dưới tầng tầng bánh răng bao, ngay chỗ ngực có đặt một viên đá nhỏ màu đen, trên viên đá dán một nhãn màu trắng, bên trên viết: "Sáu11, lười La Hán."

Ta lại quan sát kỹ, đây là một khối Tụ Hồn thạch.

Hiển nhiên viên đá này là ngưng tụ một tia tàn hồn của lười La Hán, mà người gỗ như sáp này, chính là phỏng theo chữ của lười La Hán chế thành!

Gia hoả trấn thủ tầng này là cao thủ am hiểu cơ quan thuật, hắn lợi dụng tàn hồn chế thành một tên lười La Hán.

Không chỉ bề ngoài giống như đúc, ngay cả thủ đoạn tấn công, động tác và động tác đặc thù đều giống hệt lười La Hán, không kém chút nào.

Mà điều này cũng chỉ là một trong ngàn vạn cơ quan mà thôi!

Sau khi phá vỡ mộ bia, cơ quan nhân tài này mới xuất hiện.

Nếu nói, mỗi một khối bia mộ đều là một cái cơ quan, đều nối liền với một khúc gỗ nhân...

Vậy ta lại điên cuồng đập phá như vậy, cũng giống đi tìm chết.

Tuy cơ quan nhân mượn tàn hồn chế thành không lợi hại bằng bản thân, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường!

Ta định gấp gáp gặp qua lưỡi La Hán trước đó, biết rõ phương thức công kích cùng thủ đoạn của hắn, mới có thể dễ dàng giết được hắn như thế. Nếu đổi lại là một tên khác, có thể chưa chắc dễ dàng như vậy.

Càng đừng nói, trong đó khẳng định còn có rất nhiều kẻ vượt xa lưỡi La Hán.

Cứ như vậy tiếp tục chém giết, lúc nào mới là cái đầu chứ? Sợ là mệt mỏi có thể khiến ta chết tươi.

Còn nữa, cho dù ta không đập vỡ bia mộ, cũng rất có thể không cẩn thận đụng phải chỗ nào, từ đó mà gặp phải phiền toái gì!

Phải làm sao bây giờ? Ta phải làm sao chui ra khỏi mê cung bia mộ này đây.

Ma Tử, bọn hắn thế nào rồi?

Kỳ thực, mới đầu còn đỡ, ít nhất sẽ không bị những cơ quan này gây thương tích, nhưng đối với Lý Ma Tử mà nói, thì đều là chí mạng! Lúc này tu vi của giang đại ngư lại mất hết, càng khó có thể tự bảo vệ mình.

Phải làm sao bây giờ?

Két, két két két...

Theo từng đợt âm thanh chói tai vang lên, mộ bia vây quanh người không ngừng di động, sau vài lần biến ảo, tụ thành một hình bát giác ở bên cạnh ta.

Cao thấp không đồng nhất, rộng hẹp khác nhau, nhưng rất kín kẽ hợp lại chỉnh tề.

Sự mới lạ không giống trước kia, khác biệt ti tiện, hợp thành tám bức tường cao, gắt gao vây ta ở trung tâm!

Đang lúc ta không biết sai cơ hội gì, một trong hai tấm mộ bia khẽ lắc lư, ngay sau đó, phía dưới tấm bia trào ra một dòng nước màu đen nồng đậm, không khí trung lập tràn ngập một mùi gay mũi.

Đó là... nguyên dầu!

Quay đầu nhìn thì đã hiểu ngay, đây là bia tập làm lò, định phóng một mồi lửa đốt chết ta!

Trên mặt đất giăng đầy, đường hầm đã sớm được khắc xong giống như bàn cờ vậy. dầu đen thuận theo rãnh chảy ồ ồ, trong khoảnh khắc liền chảy đầy hơn phân nửa.

Thiết kế trận pháp này cực kỳ xảo diệu.

Một khi dầu đã bị đốt cháy, tuyệt đối sẽ không bị cháy trên bia đá, nhưng lưới lửa giăng khắp nơi bên trong lại không có chỗ để trốn! Cho dù không đốt chết ngươi, sương mù dày đặc cũng nhất định sẽ làm ngươi bị sặc chết.

Phải làm sao bây giờ?

Đầu óc ta nhanh chóng vận chuyển, nhưng trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp gì hay. Âm thầm tính toán, thật sự không được, chỉ có thể chờ một khắc hỏa khởi, lại phá vỡ bia mộ thừa cơ chạy đi —— cho dù vì vậy mà xúc động cơ quan, từ đó dẫn tới người gỗ lợi hại hơn nhiều, so với bị chết cháy chết thì vẫn tốt hơn nhiều!

Vèo!

Đúng lúc này, từ xa bên ngoài bia mộ, có một vật gì đó hô to rơi xuống.

Ban đầu ta còn tưởng là Hỏa Chủng, vội vàng lui lại mấy bước cách xa khu vực phủ kín dầu thô, nhưng lập tức nhìn kỹ lại, đó lại là một cái giày.

Giày vải đen nắm ở đáy lòng bàn tay, đây là của con cá lớn.

Vừa nhìn thấy đôi giày này, trái tim ta đột nhiên giật thót!

Chẳng lẽ... hắn bị ngộ hại sao?

Một luồng dự cảm không rõ ràng bao phủ trong lòng ta!

Giao dịch cơ quan đại sư thứ hai nghìn hai, bốn nghìn, ba ngày trước.

Trong lòng ta tràn đầy lo lắng đi tới, nhặt lên đôi giày kia, lại phát hiện trong giày kia còn nhét một đoàn vải xám, loáng thoáng còn chảy xuống máu tươi.

Là quần áo của cá lớn trên sông!

Ta gần như không dám nghĩ tiếp nữa, cầm mảnh vải ra.

Trên vải đích thật là đầy máu tươi, không phải văng lên phía trên, mà là một hàng chữ bằng máu!

Thể chữ kia đơn giản hữu lực, chỉ có bốn chữ ngắn ngủn: Bắc Phá Tần Bi.

Rất hiển nhiên, cũng không phải giang cá lớn bị ngộ hại, mà là nó cố ý truyền ra tin tức.

Có thể là hắn nhìn thấu chỗ yếu của cơ quan, lại bởi vì mất hết tu vi nên không cách nào phá giải, vì thế đã lấy máu làm sách, lấy giày làm vật dẫn, chỉ ra chỗ yếu hại để chúng ta hoàn thành.

Nghĩ đến đây, nỗi lo lắng trong lòng ta mới thoáng buông lỏng xuống, tất cả chú ý đều tập trung vào chữ máu.

Bắc phá Tần Bi...

Nhưng rốt cuộc đây là có ý gì?

Bắc? Đây đâu phải bắc.

Vừa rồi lúc chúng ta mới đi được một nửa, cũng không biết tại sao đột nhiên lại phát động cơ quan, dẫn ra rừng rậm bia đá, phương vị đã sớm rối loạn. Hơn nữa nơi này hẳn là cũng giống với phần lớn đế vương, từ lúc mới kiến tạo, đã ở trong vách đá chôn không ít nam châm, khiến cho nam châm trên đồng hồ của ta cũng mất linh, căn bản là không phân rõ phương hướng.

Tần Bi càng ngày càng nói!

Xung quanh bia mộ có rất nhiều, hầu như triều đại nào cũng có, lúc này Tần triều đang vây quanh bia mộ của ta đã có mấy người, rốt cuộc nên hạ thủ triều nào mới đúng đây?

Nếu nhầm thì phiền toái rồi.

Dưới tình hình giang đại ngưu cấp bách như vậy, chỉ cần viết ra bốn chữ này thì chắc chắn có đạo lý.

Hơn nữa vào lúc này, hắn tuyệt đối không thể lại đánh bí ẩn gì đó với ta, khẳng định chính là ý tứ trên mặt chữ!

Chỗ béo đen kịt vẫn chảy xiết như cũ, mắt thấy sẽ lấp đầy các rãnh rãnh.

Bắc Phá Tần Bi, Bắc Phá Tần Bia...

Rốt cuộc đây là có ý nghĩa gì đây?

Ta hít sâu một hơi, cố gắng bình phục lại tâm thần.

Ý của chữ trên là đánh vỡ bia mộ Tần triều ở phía bắc, không cần quan tâm phía nào là Bắc, điểm này của Tần Bi quả là không sai.

Tần triều mộ bia ngược lại là rất dễ phán đoán, bởi vì văn tự lúc trước của Tần Thủy Hoàng tương đối lộn xộn, sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ, lấy con giun nhỏ làm văn tự chính thức. Loại văn thể này mặc dù thoạt nhìn rất đẹp, nhưng lại phi thường khó viết, giữa dân gian hơn phân nửa không cần, nhưng có hai ngoại lệ, một là môn bài chiêu mộ, hai cái còn lại chính là bia mộ. Bởi vì hai thứ này đều là sáng loáng bày ở bên ngoài, hết sức người ta có thể thấy được, rất sợ bị trách phạt.

Sau khi Tần triều diệt vong, vì yên ổn thiên hạ, đồng thời Tiêu Hà vốn là quan lại chủ sự Tần triều, phần lớn pháp lệnh vẫn y nguyên như Tần triều, cái gọi là Hán Thừa Tần Chế. Chỉ là để viết chữ viết thuận tiện, không hề lấy Tiểu Kiệt làm văn tự duy nhất chính thức, bởi vậy văn tự thông hành của Hán triều mới chậm rãi từ Tiểu Kiệt diễn biến thành lệ thư.

Hơn nữa vào lúc đó, dân chúng bình thường không xây nổi bia mộ, người khắc bia không phú cũng mắc, những người này tự nhiên sẽ thay đổi theo triều đại, pháp lệnh có biến hóa khác nhau, bia mộ của Tần Hậu cũng hơn phân nửa bỏ qua triện thể.

Lại thêm quy cách đặc thù của bia mộ là cách thật xa cũng có thể phân biệt được.

Ta quay đầu nhìn lại, chung quanh vòng này tổng cộng có tám khối Tần Bi, vừa vặn là một phương hướng trên cùng một khối, bất quá vị trí đối diện có chút khác biệt.

Nói cách khác, cửa đột phá nằm ngay tám tấm bia mộ này.

Nhưng ở mỗi hướng đều có một khối, rốt cuộc là hướng nào?

Bắc Phá Tần Bi, Bắc Phá...

Ta vừa âm thầm niệm đạo vừa một lần nữa xem xét mấy khối bia mộ kia.

Từ không có đầu mối, rút nhỏ lại đến tám khối bia mộ, suy nghĩ một chút liền rõ ràng hơn rất nhiều.

Trải qua nhiều lần so sánh một phen, cuối cùng cũng bị ta phát hiện vấn đề.

Lúc này chung quanh mộ bia tạo thành một cái hình bát giác vây ta ở trung tâm, nếu đem chính ta coi là Nhất Cực mà nói, vừa lúc chính là Cửu Cung.

Trong cửu Cung, phía nam là Ly Hỏa, chính bắc là Khảm Thủy.

dầu vốn cuồn cuộn chảy xiết, giống như nước nhưng bản chất lại là lửa. Nói cách khác, đối diện chính là bắc!

Ý tứ của Bắc Phá Tần Bi chính là đập nát bia mộ Tần triều này!

Như thế xem ra, giang đại cá khẳng định cũng giống như ta, bị tầng tầng bia mộ vây quanh, bên trong có dòng chảy xiết nguyên bản. Bất quá kinh nghiệm của lão đầu nhi thật sự là phong phú đáng sợ, dưới tình huống mạo hiểm này lại không chút hoang mang, rất nhanh phát hiện vấn đề, mà tiến đến còn có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, đem tin tức truyền ra.

Không hiểu sao dưới sự mừng rỡ, ta cũng tăng thêm vài phần lo lắng!

Tuy rằng hiện tại ta đã biết phương pháp phá giải, nhưng cũng không biết ba người Giang Kình ở chỗ nào, vạn nhất chậm một bước...

Không kịp nghĩ nhiều!

Ta móc ra Kinh Lôi Phù, ném tới chỗ Tần Bi đang ở phía bắc.

Két!

Bia mộ vỡ nát, loạn thạch đầy trời.

Ta tung người nhảy ra ngoài, nhưng theo sát sau đó còn có một bóng đen điên cuồng xông ra!

Bởi vì mới vừa rồi có kinh nghiệm, ta biết đây cũng là một người gỗ, chỉ là linh hồn bên trong có chút khác biệt mà thôi.

Lật tay chính là một đạo Liệt Hỏa Phù ném tới.

Ta đã nghĩ kỹ rồi, bất luận tấm phù này đánh trúng ngươi hay không, đều là cái chết!

Đánh trúng, ngươi là bằng gỗ làm, bên ngoài bôi sáp, quan tâm cơ quan kia tinh xảo đến mức nào, cũng bị đốt thành người lửa. Nếu không trúng, rơi xuống mặt đất, vừa hay dầu thô, ngươi sẽ chết càng nhanh.

Cho nên, sau khi ném lá phù này ra, ta cũng không thèm nhìn nó, trực tiếp đi sang bên trái - giày cá lớn chính là từ hướng này ném tới, bây giờ nó không có tu vi, hẳn là ném không được xa.

Vèo!

Đúng lúc này, từ phía sau truyền đến một cơn gió lạnh, tốc độ cực kỳ nhanh.

"Tên kia không chết?" Sau lưng không có ánh lửa, càng không có tiếng nổ, bóng đen kia ngược lại càng cách ta gần hơn!

Nghe tiếng gió kia đã cách phía sau ta mấy thước, ta cũng không kịp quay đầu lại, tay trái hất lên, châm vô hình bay ra ngoài, tay phải vòng một cái, Trảm Quỷ Thần song đao vòng qua đỉnh đầu, quét ngang qua.

Châm vô hình tựa như đá chìm đáy biển, không chút tiếng động, mà Trảm Quỷ Thần song đao của ta giống như bị kẹt trong khe đá, không nhúc nhích được.

"Không tốt!" Ta bỗng nhiên giật mình một cái, vội vàng buông đao, lăn một vòng tránh ra.

Bịch! Bịch!

Vừa rồi chỗ ta đứng liên tiếp phát ra hai tiếng vang dội, thanh âm này ta càng thêm quen thuộc, chính là châm vô hình cùng Trảm Quỷ Đao phát ra.

Ta lộn hai vòng đứng dậy, quay đầu nhìn lại, nơi cách trước mặt năm sáu mét, đứng đấy một lão đầu tử gầy trơ xương, xương gò má nhô ra, hốc mắt hãm sâu, đỉnh đầu và cằm đều nhọn thật dài, tóc thưa thớt buông ở trên vai, rất sống động như một miếng bánh ngô mọc lông dài.

Hắn chỉ có một cánh tay, nhưng lại dài đến đáng sợ, khẽ rủ xuống, xa xa vượt qua đầu gối.

Càng thêm kỳ quái là, sau lưng hắn còn cõng một cái rương gỗ cực kỳ to lớn, hai bên rương gỗ như là con cua, từng cái vươn ra bảy tám cánh tay, trong đó có một cánh tay ngược lại nắm Trảm Quỷ Thần đao, còn có một cái kim châm vô hình.

"Ngươi chính là Trương Cửu Lân?" Gã định thần nhìn ta một cái, quơ quơ liệt hỏa phù trong tay, nói.

Vừa nghe hắn nói xong, ta không khỏi sửng sốt.

Người cơ quan có làm tinh xảo đến mấy cũng không thể nói chuyện, mặc dù vẫn giữ lại tàn hồn có ý thức, nhưng bởi vì không có xương cốt miệng lưỡi, cũng tuyệt không phải loại thanh âm này!

Đó chính là nói, gia hỏa này không những là người sống, hơn nữa rất có thể chính là cao thủ Ẩn Sát đường trấn thủ ở tầng này.

Đã như vậy thì cũng không có gì để nói nữa, bất luận sinh tử ra sao thì cũng chỉ có một trận chiến mà thôi!

Ta khẽ gật đầu nói: "Chính là gia gia của ngươi! Ngươi thì là ai?"

Lão giả kia bị ta mắng một câu, nhưng không tức giận chút nào, ngược lại dị thường khách khí trả lời: "Tại hạ Công Thâu Ly, phụng long tuyền lão trang chủ nhờ cậy, trấn thủ nơi đây đã tròn sáu mươi hai năm. Ngươi là ngoại trang ngoại trang có thể chạy ra khỏi Bát mộ trận trong sáu mươi hai năm qua, về tình về lý, ta cũng phải tự mình hiện thân gặp mặt ngươi một lần, mới nói được."

Sáu mươi hai năm? Hóa ra nơi này vẫn luôn không hoang phế sao?

Được lão trang chủ nhờ cậy? Sao không phải mệnh lệnh? Chẳng lẽ hắn không phải người của Ẩn Sát đường.

Ta thật sự rất là nghi hoặc, lại không nói ra, cũng ở phía đối diện đánh giá hắn, âm thầm tính toán nên đối phó như thế nào đối phó hắn. Gã này có thể bất động sinh sắc từ trong tay ta cướp đi vũ khí, đồng thời vững vàng tiếp được Vô Hình Liệt Hỏa Phù, chỉ từ bản lãnh một bản lãnh này mà xem xét, tuyệt không phải là hạng người hời hợt gì!

"Ừm, là một vật liệu tốt!" Lão giả kia nhìn chằm chằm ta một chút, đột nhiên toát ra một câu không đầu không đuôi như vậy, lập tức cánh tay trên rương gỗ đột nhiên vươn ra một mảng lớn, đem Trảm Quỷ Thần song đao cùng Vô Hình châm đặt nhẹ nhàng trên mặt đất.

Ta đang nghĩ không biết hắn muốn làm gì, hắn lại giơ liệt hỏa phù trong tay lên nói: "Ngươi đừng hiểu lầm, ta và những người khác không giống nhau. Chỉ muốn giao dịch với ngươi."

"Giao dịch, giao dịch gì?" Ta càng thêm kỳ quái.

(D: hoan nghênh chú ý công chúng hơi tin của lão Cửu: Đạo môn lão Cửu, có câu chuyện của thương nhân Âm gian, đều được miễn phí mở ra.)

Chim gỗ xếp thứ hai nghìn hai bốn trứng xuống...

Công Thâu Ly cũng không trả lời, mà thao túng một bàn tay sinh trưởng ở trên hộp gỗ duỗi thẳng về phía trước, chính giữa lòng bàn tay lộ ra một cái lỗ nhỏ.

Đột nhiên, từ bên trong bay ra một con chim gỗ giống như đúc.

Con chim kia trực tiếp bay đến trước mặt ta, ngay sau đó đẻ ra một quả trứng.

Ta chụp được một cái, quả trứng kia cũng được chế thành từ gỗ, lớp da bên ngoài đã pha tạp bong tróc ra, nhìn qua có lẽ đã nhiều năm rồi.

"Bên trên viết rất rõ ràng, cụ thể làm gì chờ ngươi đi ra ngoài, mở ra xem một chút sẽ biết." Công Thâu Ly bất động thanh sắc nói.

"Ngươi muốn thả ta ra ngoài?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Đúng." Công Thâu Ly gật đầu nói: "Nếu ta không đi, ngươi căn bản không thể rời khỏi. Không cần cảm thấy ngươi có thể chạy ra khỏi Bát mộ trận đã thông suốt rồi, đó chỉ là một trong mười sáu kỳ môn trận mà thôi. Hơn nữa nếu không phải Hạ lão tặc hiểu được tin tức, ngươi còn có thể sống đến bây giờ hay không cũng là một vấn đề."

"Cơ quan trận tuyệt tử tầng một càng như vậy, từ sau khi ta tiến vào Dưỡng Quỷ Địa, đã dung nhập với sở học cả đời trên cơ sở ban đầu! Không có chỉ dẫn của ta, cho dù là thần cấp vô thượng cũng khó có thể đi qua, bằng chút bản lãnh của ngươi cũng càng không làm được."

"Nhưng ngươi chỉ cần đáp ứng điều kiện của ta, ta sẽ thả ngươi ra ngoài."

Lần này rốt cuộc ta cũng nghe rõ điểm mấu chốt, hắn vẫn luôn nói thả ta đi ra ngoài, vậy những người khác thì sao?

"Ngươi muốn lấy bọn chúng làm con tin?" Ta hỏi.

"Bằng không thì sao?" Công Thâu Ly vẫn như cũ mặt không biểu tình: "Ta tin tưởng ngươi là một người trọng tình trọng nghĩa, nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu bọn họ ra ngoài."

"Ngươi yên tâm, Công Thâu Ly ta mặc dù không tính là người tốt, nhưng cả đời chỉ có một chữ "Tín", năm đó chính là đáp ứng một câu hứa hẹn của Long lão trang chủ, liền ở đây đủ trấn thủ sáu mươi hai năm. Ngươi đạt thành điều kiện lúc đạt được., Ta nhất định sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, đem bọn họ an toàn hoàn toàn ra ngoài, đồng thời còn sẽ mang cơ quan tuyệt học Thiên Công thuật Côn Bằng tặng cho ngươi. Trong lúc này, ta bảo đảm bọn họ tuyệt đối an toàn. Nhưng mà... Thời gian của ta không nhiều, tương tự, thời gian của bọn họ cũng không còn nhiều. Hy vọng ngươi cũng có thể mau chóng."

Lão gia hỏa này chẳng những tướng mạo kỳ lạ tạo hình quái dị, ngay cả yêu cầu đưa ra cũng làm cho người ta không tìm ra được.

Hắn muốn ta giúp hắn làm gì? Nhìn từ quả trứng đã được bịt kín này, mục đích này hắn đã khát vọng từ lâu lắm rồi.

Mặc kệ thế nào, điều kiện này ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng!

Ban đầu là danh động tám phương, vẫn bảo hộ bên cạnh ta, đã vô số lần cứu ta từ bên ngoài tử vong trở về. Lý Ma Tử ở chung với ta nhiều năm như vậy, quả thực so với thân huynh đệ ruột thịt! Tuy rằng quen biết hai người Giang cá lớn Diệp Tố Linh hơi muộn một chút, nhưng bọn họ không chỉ cùng ta là Cửu U môn đồ, càng là giúp ta không ít, có ân cùng ta. Muốn đem mấy người bọn họ coi là con tin ném ở chỗ này, đánh chết ta cũng không làm được!

"Vậy nếu ta không đồng ý thì sao?" Ta hỏi ngược lại.

"Cái này cũng rất đơn giản." Công Thâu Ly quơ liệt hỏa phù trong tay, nói: "Ta sẽ đốt bọn họ thành tro, lại chế ngươi thành con rối. Nhưng cứ như vậy, nguyện vọng của ta cũng không cách nào đạt được, cho nên..., Ta cũng không muốn làm như vậy. Đương nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn không để ý tới sinh tử của bọn họ, làm bộ đồng ý chạy ra ngoài nhưng căn bản không làm. Ta nói rõ cho ngươi biết, nếu ngươi dám can đảm làm như vậy, nhất định sẽ thống khổ hơn cái chết. Chưa từng có diều đứt dây trong tay Công Thâu Ly ta."

Lúc hắn nói chút ít, mặt không biểu tình như trước, ngay cả giọng điệu cũng giống như vừa rồi không có chút gợn sóng nào.

Bản lĩnh của tên gia hỏa này đích xác rất cổ quái, bất kể là cơ quan thuật quỷ dị hay là thủ đoạn điều khiển linh hồn đều mạnh đến đáng sợ. Nói thật, bây giờ ta thật sự không biết nên đối phó hắn như thế nào.

Ta thầm suy nghĩ một chút: "Vậy cho dù ta đồng ý, chỉ sợ cũng sẽ có người không đồng ý chứ?"

Công Thâu Ly dừng một chút nói: "Ngươi nói là Thu Phong Trảm? Ngươi không cần lo lắng cho hắn. Đó bất quá chỉ là một kẻ mãng phu mà thôi, ngưng tụ ngàn vạn quỷ khí vào trong kiệu thì đã sao? Cả thế gian vô địch tuyệt thiên hạ thì đã sao? Chung quy cũng chỉ là một đống xương trắng! Đối với suy nghĩ của ta hắn không hiểu, đối với nguyện vọng của hắn cũng không có hứng thú, chỉ cần ta không can thiệp kế hoạch ngu xuẩn kia của hắn, hắn tự nhiên cũng sẽ không tới tìm ta gây phiền phức."

"Ngươi yên tâm đi, cho dù hắn tìm ta đòi người, ta cũng tuyệt không đáp ứng. Ta ở chỗ này khổ tâm sáu mươi năm, nếu như giấu đi mấy người, không ai tìm thấy. Ta xưa nay nói chuyện rất giữ lời, ngươi không làm trái, ta cũng sẽ giữ lời. Trước khi ngươi đạt thành giao dịch, bọn họ là tuyệt đối an toàn, chờ khi ngươi hoàn thành, ta sẽ đích thân đưa bọn họ đến trước mặt ngươi."

Ta vừa nghe lời này thì không khỏi âm thầm sốt ruột, một chiêu này tính sai rồi!

Dọc đường chúng ta xông vào đây liên tiếp giết chết bảy cao thủ Ẩn Sát đường, đồng thời còn phá hủy hơn phân nửa đại trận Vạn Quỷ Triều Tông, lại chặt đứt hồn nguyên của Chuyển Sinh thôn. Sau khi thu Phong trảm biết được chắc chắn sẽ nổi giận, tuyệt đối sẽ không buông tha cho chúng ta. Nhưng lão đầu nhi này lại bảo đảm bảo sẽ giết chết chúng ta., Trước khi ta hoàn thành điều kiện, mấy người bọn họ sẽ an toàn. Cho nên, ta mới muốn dẫn Thu

Phong chém, xem hắn ứng đối như thế nào rồi tìm cơ hội để chế định ra một phương án có thể thực hiện.

Nhưng không nghĩ tới, từ khẩu khí vừa rồi của hắn đến xem, lão gia hỏa này lại đối với Thu Phong trảm cũng xem thường không thèm để ý. Cái này chưa chắc nói, hắn so với Thu Phong trảm lợi hại hơn, mà dù sao cũng là địa bàn của hắn, Thu Phong trảm muốn chế thành Vạn Quỷ đại trận, hơn phân nửa còn phải dựa vào hắn, còn không đến mức trở mặt với hắn.

Tác khích ly gián không có tác dụng, cá lớn đầu tiên bị vây khốn tạm thời trốn thoát không ra, lúc này tiểu sư tỷ lại ngủ say không tỉnh, chỉ có thể dựa vào chính mình giải quyết.

Nhưng gia hỏa này vô luận là lịch duyệt hay là tu vi đều vượt xa ta, vô luận đấu trí hay là đấu dũng đều không phải đối thủ, hơn nữa bọn Ma Tử còn ở trên tay hắn, ta cũng không dám xằng bậy.

Phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ thật sự phải theo lời hắn nói, rời khỏi nơi này giúp hắn hoàn thành tâm nguyện kia sao?

"Thế nào, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?" Công Thâu Ly im lặng chờ một lát, hỏi ta.

"Xem ra cũng chỉ có thể như vậy!" Ta thở dài nói.

"Tốt!" Công Thâu Ly mặt không biểu tình rốt cục lộ ra vẻ vui mừng, gật đầu: "Ta cho ngươi đi ra ngoài!" Nói xong, mấy cánh tay sau lưng hắn thò vào trong hộp gỗ, lại thoáng cái cầm cái gì ném ra ngoài.

Đó là từng con bọ cạp gỗ vừa rơi xuống đất đã nhanh chóng bay về bốn phương tám hướng.

Một hồi âm thanh cạc cạc vang lên, trên mặt đất gần đó xuất hiện một khe hở, bọ cạp gỗ liên tiếp chui vào.

Ngay sau đó dưới đất vang lên tiếng bánh răng chuyển động.

Két, két két két...

Bia mộ ngăn ở phía trước đột nhiên rút về mặt đất, lộ ra một cái thông đạo thẳng tắp, thẳng tới vách tường đối diện.

Trên vách tường lật một cái, hiện ra một cái bậc thang nghiêng, hiển nhiên, đây chính là cửa vào đi thông lên tầng thứ năm.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu lại vang lên một mảnh âm thanh lò xo chuyển động, liên tiếp không ngừng.

Xem ra, cơ quan trận tuyệt tử tầng thứ năm này cũng đã được mở ra!

Qua một hồi lâu, tất cả tiếng vang đều ngừng lại.

Công Thâu Ly chỉ tay về hướng thông đạo: "Ngươi buông cô bé này xuống là có thể đi rồi, sau khi đi lên, dùng nước đèn chu sa Liễu ngâm một chút, Mộc Đản sẽ tan ra, ngươi dựa theo lời nói trong đó làm là được."

Ta quyết định nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười: "Nhưng ta không đi được."

Tâm cơ đối với tâm cơ hai ngàn bốn năm!

"Thế nào, tiểu tử ngươi còn muốn giở trò lừa bịp hay sao?" Công Thâu Ly vừa thấy nụ cười của ta, có chút tức giận mắng: "Đừng tưởng lừa ta mở ra cơ quan, ngươi gian kế thành công rồi! Đừng quên, con tin còn ở trên tay ta."

Sau lưng Công Thâu Ly còn có mấy vòng bia mộ bị tầng tầng sương khói bao phủ, rất hiển nhiên đó chính là sơ nhất, thứ nhất tạm thời không cách nào phá trận mà ra, cá lớn Lý Ma Tử ba người.

"Ngươi biết tại sao ta muốn tới nơi này không?" Ta không để ý tới phẫn nộ của y, hỏi ngược lại.

"Vì sao? Chẳng lẽ không phải vì phá hư Vạn Quỷ Triều Tông đại trận sao?"

"Ngươi nói đúng một nửa." Ta gật đầu nói: "Ta đến đây đúng là vì Vạn Quỷ triều đại trận này, chẳng qua không phải vì phá hư mà thôi."

"Hả?" Công Thâu Ly sửng sốt, lập tức nghi hoặc hỏi: "Chẳng lẽ ngươi cũng giống Thu Phong Trảm, muốn mượn chuyện này ngưng tụ âm quỷ khí."

"Cũng không phải!" Ta lắc lắc đầu: "Đại trận này vừa thành thì trong vòng ngàn dặm đã trở thành không người, vậy nên hại chết bao nhiêu sinh linh? Ta làm sao có thể làm chuyện như thế này đây? Nhưng mà ta cũng không thể bỏ mặc được. Hơn nữa, nguyên nhân khác chính là ta tới chỗ này đã trúng Cửu Âm Sát Hồn Chú rồi."

"Cửu Âm Sát Hồn?" Công Thâu Ly sửng sốt một chút nói: "Ý của ngươi là, ngươi chạy đến nơi đây là mượn Âm Quỷ khí giải độc?"

"Đúng!" Ta trả lời: "Ngươi cũng biết, chú Cửu Âm Sát Hồn, Diệt Dương Bất Diệt Âm, giết người không giết quỷ. Một khi chú trong người chỉ có hai biện pháp có thể giải cứu. Biện pháp thứ nhất là mỗi ngày giết một người, mượn nó làm chủ. Ta từ nhỏ được gia

gia dạy bảo, thân là thương nhân âm vật, cho dù không tích đức tốt cũng không thể đả thương người hại mệnh, chuyện như vậy đương nhiên không làm được. Biện pháp thứ hai, chính là dẫn quỷ khí nhập thể, dùng âm khu quỷ giết quỷ."

"Dùng loại biện pháp này khu độc tốt thật ra cũng tốt, nhưng lại cần ngàn vạn khí Âm Quỷ, cho dù là chiến trường cổ, bãi tha ma, bãi tha ma cũng còn kém xa, hơn nữa một khi âm khí nhập thể thì quyết không thể gián đoạn. Nhưng từ một chỗ đến một địa phương khác lại hao tốn khá nhiều thời gian, một khi hành tẩu không cách nào hấp thụ đủ quỷ khí, sẽ lập tức tử vong. Vừa vặn, lúc này cá lớn cố ý thả ra tin tức, dẫn ta đến nơi này."

Công Thâu Ly sửng sốt nói: "Ừm? Ngươi còn biết tên thật của hắn? Vốn ta còn lười hỏi ngươi, đường đường là Thái thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang vì sao lại đi chung một chỗ với ngươi, bây giờ xem ra có vấn đề rất lớn!"

"Hắn không phải đang giúp ta, mà là đang giúp chính hắn." Ta hướng phía sau bia mộ nhìn thoáng qua nói: "Đệ đệ của hắn chính là chú này trong người đã qua đời, hắn tuy rằng giữ được tính mạng, nhưng cũng bởi vậy mà mất hết tu vi. Mà mục đích của hắn tự nhiên cũng không đơn thuần như vậy, chỉ là ta tạm không biết mà thôi. Nói thật, nếu ngươi chỉ chụp hắn làm con tin, ta sẽ không quan tâm chút nào."

Sau khi Tiểu Ngư chết, giang cá lớn tâm niệm xám tro, tự nhiên sẽ không nhắc với người khác nguyên nhân cái chết như thế nào. Huống chi Công Thâu Ly vẫn luôn ở nơi này, đương nhiên sẽ không biết tình hình cụ thể cụ thể.

Có điều, nếu hắn đã ngây ngốc ở đây hơn sáu mươi năm rồi chưa rời đi, lại có thể vừa gặp mặt đã nói ra tên của mình, tàn hồn của La Hán cũng xuất hiện ở đây, ít nhất nói rõ hắn cũng không hoàn toàn ngăn cách với thế gian, có tin tức liên quan tới Long Tuyền sơn trang.

Những lời này của ta, nửa thật nửa giả, khiến hắn không khỏi rất là nghi hoặc!

Lão già kia nhíu nhíu mày, âm thầm nói: "Cửu Âm Sát Hồn Chú, trách không được ngay cả Giang Tiểu Ngư cũng không chịu nổi. Đó là hắn bị ai giết chết, chẳng lẽ đụng phải bồ câu xám? Ừm, cũng chỉ có thể là hắn. Thế giới này, còn có loại chú pháp này, hơn nữa còn có thể tu luyện đến trình độ này, tuyệt không có người thứ hai, không, không, không đúng!"

Đột nhiên, hắn định thần nhìn ta nói: "Cửu Âm Sát Hồn Chú quả thực âm độc phi thường, nhưng ngay cả Giang Tiểu Ngư cũng không chịu đựng được, ngươi làm sao sống nổi? Chút tu vi ấy của ngươi kém xa Giang Tiểu Ngư."

"Tự nhiên ta không có bản lĩnh như Giang Tiểu Ngư, nhưng trong lúc vô tình lại đạt được một thứ." Ta nói là từ trên người lấy ra một hộp gỗ nhỏ, "Một bộ phận hồn phách của ta bị hút vào giữa hộp gỗ nhỏ này, dưới sự trời xui đất khiến, ngược lại cứu ta một mạng. Cũng có thể nói, hiện tại mạng ta treo giữa hai đường, trong thân âm chú không phá giải được, nửa cái hồn phách lại bị hút vào trong đó, vốn là người phải chết."

"Tòa đại trận Vạn Quỷ Triều này đối với người khác mà nói, đối với ta mà nói ngược lại đúng là chỗ cứu mạng. Cho nên, ta cũng bất chấp Giang cá lớn kia rốt cuộc tính toán cái gì, chỉ coi như là không biết chút nào tiến vào. Hiện tại ngươi để cho ta rời đi, cũng chẳng khác gì bức ta nhảy xuống vách núi, đừng nói giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện, chỉ sợ ta vừa mới bước ra phạm vi mắt trận, sẽ lập tức mất mạng."

Công Thâu Ly chuyển động con mắt nhỏ, có chút không tin nhìn chằm chằm vào ta.

Những lời ta vừa nói, đương nhiên không thể lừa dối hoàn toàn hắn, nhưng cũng khiến hắn có chút không thể dự đoán.

Bởi vì Cửu Âm Sát Hồn Chú là một trong Cửu U bí thuật được ghi chép trên Âm Phù Kinh, trừ bỏ đệ tử thân truyền của bổn môn, người ngoài đừng nói là tập luyện, ngay cả nghe nói cũng không nhiều.

Nhưng ta lại không những có thể nói ra phương pháp phá giải tên tuổi cực kỳ sâu sắc mà liên tục nói ra, chỗ cấm kỵ đều nói rất rõ ràng. Nếu không phải thân trúng chú của hắn, tuyệt đối không thể biết nhiều như vậy.

Hơn nữa hắn khẳng định cũng đang âm thầm phỏng đoán: Nếu không phải thật sự gặp tình huống đặc thù gì đó, Giang Đại Ngư thân là Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, tuyệt đối không thể nào lôi hết ra với ta, ngay cả tên thật ra cũng đã nói đúng sự thật, đi vào cùng ta, không để ý tình nghĩa nhiều năm, xông vào trong đại trận Thu Phong Trảm.

Nhưng hắn không biết là, Âm Phù Kinh ngay ở trong tay của ta, tuy ta còn chưa hoàn toàn học quán thông, nhưng đã đọc thuộc hàng trăm ngàn lần, dụng pháp, bệnh trạng, phá giải, cấm kỵ tất cả đều đọc thuộc lòng!

Điều hắn còn chưa biết chính là, thân phận chính thức của cá lớn giang sơn trang không chỉ là Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, hơn nữa còn là truyền nhân của Âm La sơn trang, giống y như ta đều là môn đồ Cửu U môn. Hiện nay là sư huynh của ta, đối với sự kính trọng của môn chủ ta đã vượt xa sinh mệnh của mình.

Trong lúc đó, hai con mắt nhỏ của hắn đột nhiên lóe sáng, gắt gao nhìn thẳng hộp gỗ nhỏ trong tay ta.

Được lắm!

Trong lòng ta thầm vui mừng, rốt cuộc lão già này cũng mắc câu rồi!

Kỳ thật, vừa rồi ta đã bó tay, căn bản không biết ứng đối thế nào.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn phá giải cơ quan, ta bỗng nhiên từ hộp gỗ sau lưng hắn, liên tưởng đến hộp gỗ nhỏ trên người ta.

Sau đó linh quang vừa hiện, nghĩ ra một kế tuyệt diệu!

Rất có thể đây là biện pháp duy nhất đối phó lão quái vật này!

Nhưng đầu tiên không vội không vội, từng bước một dẫn hắn tự mắc câu.

Lấy thực lực mà nói, hắn phải cao hơn ta rất nhiều, liều mạng cứng đối cứng giết chắc chắn không phải là đối thủ, người am hiểu cơ quan thuật, bình thường mà nói tâm tư đều cực kỳ kín đáo, hắn có thể đem cơ quan thuật, Khống Hồn thuật, huyễn thuật, kết hợp xảo diệu như thế, vô luận chỉ số thông minh hay là mưu kế cũng khẳng định cao hơn một bậc, cùng hắn đùa giỡn tâm tình, cũng vô tình múa rìu qua mắt với Ban Môn.

Nhưng ưu thế của ta ở chỗ, thứ ta biết rõ nhất, hắn chỉ là nghe nói mà thôi, hơn nữa cũng tuyệt không tin, ta có thể so với hắn biết càng nhiều, càng chi tiết hơn. Càng quan trọng hơn là hộp gỗ nhỏ trong tay ta, không chỉ có khắc tinh trí mạng của hắn, càng đối với hắn tràn ngập sức hấp dẫn cực lớn!

Hắn am hiểu cái gì? Trận pháp, cơ quan thuật.

Hắn tự cho rằng bản thân đã đăng phong tạo cực từ lâu, trên đời này tuyệt đối không có người nào mạnh hơn hắn.

Nhưng hộp gỗ này đối với khẩu vị của hắn, bên trong được bố trí mấy tầng trận pháp huyền ảo đến cực điểm!

Giống như một lão nhân khóa khóa kỹ nghệ cả đời, đột nhiên đụng phải một cái khóa cổ chưa bao giờ thấy qua tinh xảo, hắn có cảm giác ngứa ngáy khó chịu hay không? Liệu có tự mình động thủ thử một chút không?

Một khi hắn trúng câu, vậy thì dễ làm rồi!

Hồn Lực của ngươi có mạnh, thì có thể mạnh hơn Hắc Bạch Song Ảnh? Ngay cả hai người bọn họ cũng trốn không thoát, ngươi chạy đi đâu được.

Thuật cơ quan của ngươi có lợi hại, trận pháp tinh thông lại, còn có thể mạnh hơn U tử đời thứ hai sao? Theo như Giang cá lớn từng nói, năm đó trong Cửu U môn nội loạn, U Tử Mị chính là mượn tin tức sinh tử đang cất giấu hộp gỗ này, vốn là muốn lưu lại cho tiểu sư đệ tuyệt kỹ.

Nhưng tuyệt đường bị đuổi giết, chạy trốn tới Nhật Bản rồi đi, hộp gỗ này cứ như vậy mất đi.

Bởi vậy có thể thấy được, cơ quan trận pháp trên hộp gỗ này chắc chắn vô cùng lợi hại, người bình thường tuyệt đối không cách nào mở ra được, ta dựa trên cơ sở của Âm Phù Kinh, đau khổ nghiên cứu lâu như vậy, chỉ là nhìn ra một chút pháp môn.

Mặc dù lão gia hỏa này sở trường về thuật cơ quan, nhưng ta không tin hắn có thể phá giải ngay lập tức!

Chỉ cần hắn thử phá giải, ta sẽ có biện pháp ứng phó hắn, thậm chí một kích tất sát.

Ta đang mừng thầm trong lòng, nhưng lão già kia lại đột nhiên thu hồi ánh mắt có vẻ hơi kích động, hết sức nghi ngờ nhìn ta nói: "Vậy ngươi trốn trong trận pháp trái lại có thể sống sót, tại sao lại vội vã muốn đi? Có thể xuất hiện ở chỗ ta, nói rõ các ngươi đã xông qua mấy cửa ải! Các ngươi là từ tầng thứ bảy lên, xem ra Âm Cốt Long Tam cũng không thể may mắn thoát khỏi."

"Trong Cửu Âm Sát Hồn Chú, mặc dù may mắn không chết thì cũng thôi đi, làm sao còn có thể có được thực lực bực này? Trừ đi tu vi mất hết của Hạ lão tặc, còn lại hai người kia, một người tu vi thấp kém., Cũng không khác gì so với người bình thường, một người khác cũng chỉ thiếu chút hỏa hậu, chỉ có ngươi là mạnh nhất. Đây là chuyện gì xảy ra? Sợ là cái lí do thoái thác của ngươi, đều là cố ý bịa ra lừa bịp lão phu!" Nói xong, trong mắt Công Thâu Ly bỗng nhiên hiện ra một tia ngoan lệ, mấy cánh tay trên cái rương đồng thời huy động.

Bốp!

Cùng lúc đó, trên đỉnh thạch bích tràn ra một đạo quang mang màu trắng, giống như Tụ Quang Đăng trực tiếp rơi vào trên người ta.

Bí mật tầng hai nghìn hai trăm sáu.

Ta mặc dù không biết bó ánh sáng kia là cái gì, nhưng lại biết rõ một điểm, hắn tuyệt sẽ không giết ta..Ít nhất trước mắt thì không...

Hắn còn muốn ta giúp hắn hoàn thành nguyện vọng cả đời kia, một khi giết ta, chẳng khác nào tự hủy đi hy vọng!

Cho nên, ta vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích... Thật ra, muốn phản kháng cũng vô dụng, trong tay lão gia hỏa này, ta căn bản không có bất cứ khả năng đào thoát nào.

Bạch quang kia hạ xuống, giống như một đạo điện ba vô hình, từ đầu đến chân ta đều cảm thấy tê dại một hồi, theo đó thoáng qua.

Lạch cạch một tiếng, có thứ gì rơi xuống.

Hắn cúi đầu nhìn xuống thì thấy đó là một hòn đá màu đen hình lục giác.

Chính là khối gỗ trong cơ thể tàn hồn lười La Hán kia giống tấm như đúc.

Bên trên viết: "Thiên cấp 13, Quỷ Minh Tử."

Vừa nhìn thấy thứ này, ta lập tức hiểu rõ: Công Thâu Ly vừa mới dùng đạo ánh sáng này để kiểm tra xem ta có nói dối hay không, có phải là bị trúng Cửu Âm Sát Hồn Chú hay không.

Thời điểm ta bịa ra lời nói dối này, đã sớm đoán được hắn chưa chắc chịu tin, nhất định sẽ tự mình kiểm tra.

Trong triệu chứng loại phù chú này, hồn phách ly tán. Ta mặc dù không biết hắn dùng thủ đoạn gì, nhưng cũng minh bạch, hắn muốn biết ta có nói dối hay không, có phải thật trúng Cửu Âm Sát Hồn Chú không.

Đáng tiếc, dùng trên người ta lại không có hiệu quả.

Bởi vì, trên người ta có mang Cửu Sinh tháp.

Cái này thành tựu U Tử môn phái pháp bảo, quả thực thần kỳ không cách nào tưởng tượng!

Phá trừ cấm trận Thiên Chiếu, thoát ra tam ly huyễn chú; lấy nó làm mắt trận, giết chết tam đại tế tự Vong Linh giáo và Y mỗ Trát Y; ngay cả Long Bích Dã hấp thu hồn phách mấy trăm người cũng không phải đối thủ.

Tuy rằng cho đến nay, ta vẫn chưa thăm dò được uy lực và tác dụng chính thức của tháp Cửu Sinh, nhưng nó lại vô cùng chắc chắn, thứ này có lực chém giết rất mạnh với hồn xâm nhập bên ngoài. Ngoại trừ ta ra, tất cả linh hồn nhập thể chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

Cửu Âm Sát Hồn Chú chỉ có hai phương pháp phá giải, một là giết người thế mạng, hai là dẫn hồn trừ âm.

Vừa rồi Công Thâu Ly dẫn một đạo tàn hồn xâm nhập vào trong cơ thể ta, muốn nhìn xem có phản ứng gì.

Thứ hạng của lười La Hán là Địa cấp711, mà người này lại là Thiên cấp số bắc ngàn ba, hơn nữa còn lấy Quỷ Minh làm hiệu, xem ra đạo tàn hồn này khi còn sống cũng chắc chắn là cao thủ am hiểu Âm Quỷ thuật.

Nhưng cho dù vận dụng hồn phách lợi hại như vậy, vẫn bị một kích giết chết, đủ có thể thấy được, lời ta nói không sai!

Nhưng làm sao hắn biết mình lại có chỗ dựa khác?

Bên dưới tháp Cửu Sinh có vô sinh hồn!

"Thật đúng là như thế..." Công Thâu Ly hơi kinh ngạc gật đầu nhẹ, xem ra đối với chuyện Cửu Âm Sát Hồn Chú trong người ta đã tin tưởng không chút nghi ngờ.

Ta đang âm thầm thở phào nhẹ nhõm một cái, nhưng con mắt lập tức xoay chuyển, lại ép ta hỏi: "Vậy ngươi đến nói một chút đi, nếu đại trận Vạn Quỷ Triều Tông này chính là chỗ kéo dài tính mạng của ngươi, tại sao ngươi lại vội vã muốn đi nhỉ?"

"Ta không phải đi, mà là muốn đi tới tầng thứ năm." Nói xong ta chỉ chỉ lên trên.

"Tầng thứ năm?" Công Thâu Ly kinh ngạc liếc mắt nhìn ta: "Các ngươi là từ phía dưới tới, tất nhiên là đi theo ám đạo tầng thứ ba, vậy là nói hai tăng nhân trấn thủ tầng thứ ba đã bị các ngươi giết chết. Tầng thứ tư lại không có người trấn thủ, mục đích các ngươi đã là tầng thứ năm, vậy hoàn toàn có thể trực tiếp đi xuống, vì sao phải đi vòng lớn như vậy, đi ngạnh kháng Long Tam? Cái này chỉ sợ có điểm không thông minh chút nào?"

"Từ lúc tại hạ tới tầng thứ bảy, giang đại cá đã nói qua, người luyện chế đại trận này là Thu Phong Trảm. Với thực lực của chúng ta căn bản không phải đối thủ của hắn, thứ duy nhất có thể tiêu diệt hắn giấu ở tầng thứ năm, nhưng tầng một kia lại là cơ quan trận tuyệt tử, căn bản không thể đi thẳng từ chính diện. Biện pháp tốt nhất chính là vòng qua bên dưới để phá giải dễ dàng từ các cơ quan."

"Hơn nữa hắn suy tính, trấn thủ tại tầng sáu khẳng định là cao thủ cơ quan, vạn nhất có thể hàng phục đối phương, sẽ giảm đi rất nhiều phiền toái. Nhưng ai ngờ, lão quái vật như ngươi lại lợi hại như vậy. Nếu sớm biết như vậy, còn không bằng trực tiếp từ trên xuống dưới đi." Ta giả bộ có chút hối hận nói.

"Tiêu diệt thu phong trảm đồ vật?" Công Thâu Ly cười nói: "Tiểu tử, ngươi biết đó là cái gì không? Ngươi biết đây là nơi nào?"

"Không phải là nơi nuôi quỷ của Long Tuyền sơn trang sao?" ta đột nhiên hỏi hắn, có chút kỳ quái hỏi.

"Dưỡng Quỷ Địa? Hừ!" Công Thâu Ly rất khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Ta nói thật cho ngươi biết, mỗi một người gia nhập sơn trang, đều phải cử hành một nghi thức nhập trang. Kỳ thực nghi thức kia là giả, tác dụng chân chính chính chính chính chính là thần không tri bất giác rút tàn hồn mỗi người! Nói cách khác, sau khi ngươi gia nhập Long Tuyền sơn trang, vô luận sinh mệnh hay linh hồn, đều đã sớm không thuộc về ngươi rồi."

"Tầng thứ năm chính là nơi cất giữ tàn hồn! Mà từ trước đến nay Công Thâu gia chúng ta có bản lĩnh lợi dụng tàn hồn chế thành cơ quan nhân tượng, Long gia cần chúng ta trợ giúp, chúng ta cũng muốn dựa vào long gia thu hoạch chút tài nguyên. Tổ tiên hai nhà đã sớm kết hạ đồng minh huyết chú, một tổn hại đều mất, một chết đều chết."

"Nhưng đến đời này của ta, huyết chú dĩ nhiên mất đi hiệu lực, mà ta cũng không muốn lưu lại trói buộc gì cho con cháu nữa, cũng không muốn cùng Long gia kết chú. Lão trang chủ đau khổ cầu xin, ta cũng không có nghe khuyên bảo, về sau vì đạt được một cơ quan khác để mọi người ngừng việc truyền thư cho nhau., Hãm sâu vào mộ Lỗ Vương, đứt mất một cánh tay không thể nào chạy ra. Sau khi lão trang chủ biết được tin tức, ngàn dặm xa xôi chạy đến, xả thân mạo hiểm cứu ta ra khỏi sinh thiên. Hắn cũng bởi vậy tu vi giảm nhiều, thân chịu trọng thương, đến chết cũng chưa khỏi hẳn."

"Vì vậy ta vì cảm ơn, hướng về hắn hứa hẹn, tuy rằng ta không muốn kết huyết chú nữa, nhưng ta nguyện dùng sức cả đời bảo hộ Long gia, mãi đến khi Trang chủ đời tiếp theo chưởng ấn thành Thần. Nhưng người đứng chờ đợi đến tận sáu mươi hai năm! Hôm nay cuối cùng Long Thanh Thu cũng sắp thành công, cũng là lúc ta hoàn thành tín ước..."

"Nơi đây được gọi là nuôi quỷ địa thật ra không phải là vong hồn bình thường, mà là hồn phách của tất cả thành viên Long Tuyền sơn trang trong vòng nghìn năm qua! Quan trọng hơn nữa, Phiên Thiên ấn tổ truyền của Long gia vốn được giấu ở chỗ này! Mỗi khi trang chủ qua đời, thiếu chủ trưởng thành, không thể điều khiển bảo ấn., Hắn sẽ để Phiên Thiên ấn ở nơi này giữ lại, đây chính là cơ mật trung tâm nhất Long Tuyền sơn trang! Trăm ngàn năm qua, ngoại trừ gia chủ Công Thâu gia, chỉ có đường chủ Ẩn Sát đường mới biết được, bởi vì Ẩn Sát đường này vốn chính là vì bảo hộ phiên thiên ấn, bảo hộ Long Tuyền sơn trang vĩnh viễn không bị hủy diệt."

"Sở dĩ thiết lập ba đường khác cũng chỉ là để che giấu mục đích thật sự của Ẩn Sát đường. Mà bản thân Đường chủ U Sát đường thu phong trảm, thề chết bảo vệ Long gia chính là sứ mệnh duy nhất của hắn. Dựa theo Trang quy, từng đường chủ Ẩn Sát đường nhận chức trước đó., Sẽ bị phiên thiên ấn phủ lên một đạo ấn ký, pháp bảo này chính là khắc tinh trí mạng của hắn! Đừng nói vận dụng phiên thiên ấn công kích hắn, ngay cả chạm một chút cũng lập tức bỏ mạng, hồn phách tiêu tán! Phàm là người tu hành, không ai không muốn lấy được phiên thiên ấn, nhưng người duy nhất không đụng tới chính là hắn!"

"Chẳng phải ngươi muốn ngăn cản đại trận khởi động sao? Không phải ngươi muốn giết Thu Phong trảm sao? Ta có thể nói cho ngươi biết, biện pháp trực tiếp hữu hiệu nhất, chính là lấy được phiên Thiên ấn. Hiện nay thứ này đang ở trong tay Long Thanh Thu, ngươi có bản lĩnh thì đi đi đi! Thế nào, tin tức Bạch tặng cho ngươi cũng không tệ lắm nhỉ? Phải biết, bí mật này khắp thiên hạ ngoại trừ Long Thanh Thu và Thu Phong trảm, chỉ có ta biết rồi."

Lời này của hắn chẳng khác gì chưa nói, muốn cướp lấy phiên thiên ấn từ tay Long Thanh Thu, nói dễ vậy sao...

Nhưng ta từ trong đó nghe ra một hương vị khác.

"Ngươi không phải giữ lời hứa, muốn bảo hộ Long gia sao? Chuyện cơ mật như vậy, tại sao phải nói cho ta." Ta rất là kỳ quái hỏi.

"Hỏi hay lắm!" Công Thâu Cửu cười nói: "Vậy ngươi cũng biết, tại sao ta phải khiến ngươi hoàn thành tâm nguyện của ta?"

"Vì sao?" Ta càng thấy kỳ quái.

Hai ngàn hai trăm bốn mươi bảy, vị lão nhân Đạo gia thứ hai, hai trăm bốn mươi tám...

"Bởi vì ngươi là chủ của Vạn Linh Chi Chủ, nhi tử số mệnh." Công Thâu Vị xác định nhìn ta một cái nói: "Từ mấy chục năm trước, lúc gia gia của ngươi còn là một thằng nhóc, ta đã biết rồi!"

"Cái gì?" Ta vừa nghe lời này, càng thấy kỳ quái, lúc gia gia ta còn trẻ, ông ấy đã biết ta là chủ nhân của vạn linh?

"Đúng!" Công Thâu Ly nặng nề gật đầu: "Tám mươi năm trước chính là lúc hỗn loạn, khi đó ta chỉ mới mười mấy tuổi, ỷ vào chút bản lãnh lại có chút trẻ tuổi nhiệt huyết. vụng trộm từ trong nhà chạy ra, một đường bắc thượng chuẩn bị tiền trận giết địch."

"Có một buổi tối nọ, ta ngủ đêm trong miếu sơn thần."

"Trong nửa đêm đột nhiên có tiếng sấm đại tác, ngay sau đó lôi quang lóe lên, có hai lão đạo đi đến."

"Một đứa lớn tuổi tầm bảy tám mươi tuổi, toàn thân bẩn thỉu. Đứa còn lại thì nhỏ hơn một chút, trên mặt có một đốm đỏ, chừng sáu bảy tuổi đang say ngủ."

"Lão đạo có đốm đỏ nhìn ta một cái, hơi sững sờ, chợt bước về phía trước một bước. Lão đạo lớn tuổi kia khẽ lắc đầu, ngồi xuống đất, yên lặng không lên tiếng, lo lắng ngơ ngác nhìn lên trời, mà hồng ban thì nhắm mắt không ngừng bói toán cái gì đó..."

"Một lát sau, đứa bé kia tỉnh lại, tiếng sấm đồng thời ngừng, mưa to cũng ngừng rơi. Đứa bé kia dụi dụi mắt, rất hiểu chuyện hướng hai người dập đầu nói cám ơn: Đứa bé Trương Diệu Dương cảm tạ ơn cứu mạng của hai vị tiên trưởng. Lão đạo lớn tuổi mỉm cười nói: Không phải chúng ta cứu ngươi, mà là ngươi đã cứu tất cả mọi người, xác thực một chút mà nói, là cháu cưng tương lai của ngươi."

"Đang lúc này, lão đạo vẫn bói toán đột nhiên mở hai mắt ra, kinh hãi thất thanh kêu lên: Vạn Linh chi chủ, cửu thế thiên tôn, Lân Hỏa thân! Lão đạo lớn tuổi vội vàng ngăn hắn lại, răn dạy: "Nhất phách! Thiên Cơ vô hạn, nói hết là thôi, đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi? Tuyệt đường biết quay về, đại triều quy tịch."

"Lão đạo mọc ra đốm đỏ kia, tranh thủ thời gian câm miệng xưng phải, nhưng lập tức liền phun ra một ngụm máu tươi."

"Đứa bé kia sợ hết hồn. Lão đạo lớn tuổi khẽ mỉm cười, không biết lấy từ đâu ra quả đào đưa cho nó. Đứa bé kia sau khi ăn đào xong liền ngủ, ta bị vây đến mức vừa muốn nhắm mắt, hai lão đạo kia vừa quay người lại liền không thấy đâu."

"Đợi sau khi ta tỉnh ngủ mới phát hiện, đứa bé kia cũng không biết đi đâu, ngoài miếu chỉ để lại một chuỗi dấu chân nhỏ, hai đạo sĩ kia giống như trống rỗng bốc hơi vậy. Sau khi ta đi ra hai bước, cảm thấy chuyện này rất thần kỳ, liền trở về, nhặt đứa bé kia còn ăn đào lên."

Công Thâu Ly nói tới đây, lại nhìn ta nói: "Đạo sĩ trên mặt vằn đỏ kia chính là Trương Nhất Thành đại sư được xưng là thiên hạ đệ nhất quẻ. Sau khi tự hủy hai mắt, sống sót vài chục năm, đã không còn bị người khác bói cho một quẻ. Mà ta ở trong Khổng Vương mộ có thể không chết cũng là vì nhất thời cao hứng nhặt lên hột đào kia!"

"Mà đứa bé kia cũng trưởng thành vì một thế hệ Âm vật đại sư, vô luận là danh tiếng hay bản lĩnh đều không theo kịp cùng thế hệ. Sau đó ông ta lại có thêm cháu trai, đặt tên Trương Cửu Lân. Ngươi cảm thấy chuyện này đều là trùng hợp sao?"

Nghe đến đó, ta thật sự không thể nén được sự khiếp sợ trong lòng.

Hóa ra lúc ông nội ta còn bé, còn có một phen trải nghiệm như vậy.

Nếu như đoán không sai, lão đạo cho hắn quả đào kia, chẳng phải là Nê đạo nhân hiện tại đang dạy cho Diệp Tố Linh sao?

Cái này...

Đây quả thực chính là thần tiên sống nha!

Công Thâu Ly dừng một chút tiếp tục nói: "Ta vì tâm nguyện đó, từng phí công nỗ lực vô số lần, về sau rốt cuộc suy nghĩ cẩn thận. Ta không có bản lãnh này hoàn thành, bất quá nếu đổi thành ngươi, nói không chừng còn có hi vọng. Từ lúc ta biết có tiểu tử ngươi tồn tại, vẫn tràn đầy chờ mong, nhưng ai biết được, chờ đợi nhiều năm rồi, ngươi một mực không có gì khác biệt với người bình thường!"

"Khi ta lại nghe được tin tức, ngươi lại trở thành nhân vật trọng yếu mà Long Tuyền sơn trang từ trên xuống dưới đều muốn bắt hoặc giết. Vì vậy, tâm nguyện của ta vốn đã ảm đạm lại nảy sinh. Trong bóng tối vẫn luôn hy vọng ngươi mau chóng trưởng thành, có thể đạt thành nguyện vọng của ta."

"Ngươi còn nhớ rõ có nữ thích khách không? Đó chính là ta thả ra một nửa tàn hồn. Biết rõ tại sao nàng ta thả ngươi cuối cùng? Bởi vì ban đầu cũng không muốn giết ngươi, chỉ là muốn kiểm tra xem ngươi đã trưởng thành đến trình độ nào mà thôi."

"Nhưng kết quả lại khiến ta thất vọng! Năng lực của ngươi thật sự quá kém. Sau đó, tin tức của ngươi càng ngày càng nhiều, mỗi một bước trưởng thành đều khiến ta vui vẻ khó tả! Gần đây nghe nói, bản lĩnh của ngươi càng ngày càng mạnh, ta cũng cảm thấy không sai biệt lắm đã đến lúc, đang muốn uy hiếp ngươi giúp ta hoàn thành tâm nguyện. Thu Phong chém ra khỏi cửa, nhất định phải ở đây làm cái trò Vạn Quỷ Triều Tông gì đó, hơn nữa nhất định phải cần ta hỗ trợ."

"Ta không lo cho đất nước, chết bao nhiêu người cũng không quan hệ gì tới ta. Nhưng đại trận này lại trói thân thể của ta, hơn nữa tên này lại là kẻ cuồng chiến si, nếu ta không đồng ý rất có thể sẽ thẹn quá hóa giận ra tay với ta. Ở đây, hắn không thể làm gì được ta, nhưng một khi ra ngoài, ta sẽ gặp nguy hiểm. Vì vậy ta không thể không đồng ý, chỉ muốn đợi đại trận của hắn luyện thành, giết tới khi vào Kỳ Phong Đô ta sẽ lại đi tìm ngươi."

"Không nghĩ tới, ngươi lại tự mình đưa tới cửa, đây cũng là ta rõ ràng trông thấy tin tức phá trận do Hạ lão tặc truyền ra cho ngươi, nhưng lại thờ ơ. Ha ha, thiên ý, tất cả những thứ này đều là thiên ý mà!"

Công Thâu Ly cười khan vài tiếng, lại nói tiếp: "Ngươi không phải hỏi ta tại sao lại đem bí mật của Long Tuyền sơn trang nói cho ngươi biết sao? Đạo lý này rất đơn giản, lúc đầu ta đáp ứng lão trang chủ chính là, một mực thủ hộ đến khi Long Thanh Thu hoàn toàn khống chế Thiên Ấn, đột phá Vô Thượng Thần cấp mới thôi. Cái hứa hẹn này cũng đã hoàn thành, mà ta lại không có huyết chú trong người, Long gia sống chết hay không cùng ta không có liên quan, ân nhân của ta là lão trang chủ, cũng không phải là Long Thanh Thu hắn."

"Hơn nữa, nếu bởi vì ngươi, Long Tuyền sơn trang và Giang Bắc Trương gia đổ máu đến cùng, vậy khẳng định lưỡng bại câu thương, ít nhất trong vòng mấy chục năm không ai có thể xưng hùng., Mà ta lại cầm cả thảy mấy ngàn tàn hồn cao cấp, tập hợp toàn bộ cao thủ Long Tuyền sơn trang trăm ngàn năm qua! Tuy thực lực tàn hồn khôi lỗi xa xa không bằng chân thân, nhưng thực lực bực này cũng đủ để tiêu diệt hai nhà kia, thống trị toàn bộ âm vật giới! Đến lúc đó, liền sẽ không còn cái gì Nam Long Bắc trương nữa! Công Thâu gia ta có thể nhất thống thiên hạ."

Công Thâu Ly lại cười nói: "Ngươi có biết, ta vì sao phải đem cơ mật đại sự đều nói cho ngươi? Bởi vì trong tay Công Thâu Ly ta chưa bao giờ tắt thở! Bất quá, ngươi yên tâm, chỉ cần thay ta hoàn thành tâm nguyện, đồng thời hợp tác tốt với ta, ta cũng sẽ không hại ngươi, tay cầm vương bài chủ của vạn linh, ai sẽ cam chịu hủy hoại chứ? Ngươi báo thù của ngươi, ta nguyện vọng, chẳng phải thiên hạ viên mãn sao?"

Hóa ra, lão già này vẫn còn dã tâm như vậy!

Ta sửng sốt, nhưng vẫn có chút nghi hoặc hỏi: "Vậy nếu ngươi đã tính như vậy từ lâu rồi, vì sao còn phải chờ cho Long Thanh Thu nắm giữ Phiên Thiên ấn, đạt đến vô thượng Thần cấp mới động thủ đây? Khi đó mấy vị Thái Thượng trưởng lão đều không ra khỏi cửa, với bản lĩnh của ngươi, lại còn có nhiều tàn hồn rối gỗ như vậy, muốn thừa cơ đoạt quyền mà nói, chỉ sợ cũng không ai ngăn cản được ngươi a?"

"Không dễ như ngươi nghĩ đâu!" Công Thâu Cửu nói: "Trước khi

Thu Phong bế quan đã an bài cao thủ Ẩn Sát đường ở đây, nếu ta chỉ hơi có động tác lập tức sẽ bị phát giác. Mặc dù Long Thanh Thu không có nắm giữ Phiên Thiên ấn nhưng chỉ cần nắm trong tay hắn là một kiện Phong Thần lợi khí, ta sao có thể chống lại."

"Vậy bây giờ ngươi không sợ sao?" Ta có chút nghi ngờ hỏi.

"Chờ ngươi hoàn thành tâm nguyện của ta, sẽ không phải sợ nữa..."

Đây là ý gì? Hoàn thành tâm nguyện đó, cũng không sợ phiên thiên ấn nữa sao?

Chẳng lẽ... Hắn muốn ta tìm chính là khắc tinh của Luân Thiên Ấn?

Công Thâu Ly hình như cảm thấy có chút lỡ miệng, tranh thủ thời gian im lặng nói: "Tiểu tử, không phải bây giờ ngươi trúng Sát Hồn Chú nên không cách nào rời khỏi nơi này sao? Ta ngược lại có biện pháp có thể giúp ngươi giải quyết."

"Biện pháp gì?" Ta nghi ngờ hỏi.

"Chiếc hộp gỗ trên tay ngươi!" Công Thâu Ly chỉ chỉ hộp gỗ nói: "Thứ này không phải có thể thu đi một nửa hồn phách, thay ngươi kéo dài tính mạng sao? Ta đây sẽ giúp ngươi gỡ nó ra, biến cái hộp này thành một vật tàng hồn, kể từ đó, ngươi chỉ cần mang theo bên người chiếc hộp này cũng sẽ không hề bị Sát Hồn Chú ước thúc nữa."

Trong lòng ta mừng thầm: Cuối cùng lão già này cũng mắc câu rồi!

Nhưng ngoài mặt vẫn như cũ giả bộ có chút do dự nói: "Nhưng mà..."

"Không có gì nhưng không được." Công Thâu Ly nói xong vung tay lên, mấy cánh tay cơ quan sau lưng đột nhiên vươn ra vài thước, cướp đi hộp gỗ.

"Đoạt thì hay!" Ta vui mừng âm thầm kêu lên.

Hạng hai nghìn hai trăm bốn mươi tám dụ giết Công Thâu Ly.

Công Thâu Ly đoạt lấy hộp gỗ, nhíu mày tự hỏi trong chốc lát, nhưng ngay sau đó không ngừng tán thưởng: "Hay quá! Thật không nghĩ tới, thế gian này còn có pháp trận huyền diệu như vậy! Còn có cơ quan này, chỉ sợ tổ tiên Lỗ Ban trên đời cũng chỉ đến vậy mà thôi."

Hai mắt ta nhìn chằm chằm động tác của hắn, chỉ chờ cơ hội ngàn cân treo sợi tóc kia thôi.

Công Thâu Ly lại lật qua lật lại nhìn một lát, đột nhiên duỗi tay nhấn đáy hộp gỗ một cái, đẩy tới.

Xoạt một tiếng, hộp gỗ phát ra một tiếng vang nhỏ, ngay sau đó trên bề mặt hộp nhảy ra một khối gỗ nhỏ hình vuông. Một giây sau, Công Thâu Ly lại động đậy mấy lần, trong tiếng vang ken két không ngừng dài ra, bên trong hộp cũng liên tiếp sinh ra tiếng vọng.

Hắn không phá trận mà dùng góc độ của thuật cơ quan để phá giải hộp.

Lần này ngược lại khiến ta rất được dẫn dắt!

Cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận, vì sao ta nghiên cứu lâu như vậy vẫn không giải quyết được phương pháp của hắn.

Thì ra chiếc hộp này không chỉ thiết kế trùng điệp trận pháp, mà bản thân chiếc hộp cơ quan này còn cực kỳ xảo diệu!

Cơ quan trùng hợp, pháp trận tương ứng chồng lên nhau, trách không được ta không tìm được trận pháp tương ứng trong Âm Phù Kinh, thì ra là như vậy.

Nếu không phải đụng phải cơ quan tổ truyền này là Công Thâu Ly, cả đời ta cũng không giải được thứ này!

Công Thâu Ly càng động càng nhanh, cành gỗ cũng càng ngày càng nhiều.

Lão gia hỏa này đích thật là người trong nghề. Mười phút sau, cái hộp kia đã biến đổi bộ dáng.

Từ màu gỗ ban đầu biến thành đỏ đen xen lẫn, tươi đẹp sáng ngời, hình dáng cũng không còn ngay ngắn nữa, mà lồi lên mấy chục mấy trăm cái hình tròn ngắn ngủn. Từ xa nhìn lại, giống như một quả cầu gỗ nhỏ mọc đầy gai nhọn.

Công Thâu Ly lại vòng vài cái, cau mày đếm lại nói: "Một trăm lẻ tám trận, trên hộp gỗ này vậy mà ngưng tụ một trăm lẻ tám đạo trận pháp? Hơn nữa mỗi cái đều là thượng cổ kỳ trận huyền diệu đến cực điểm! Đây rốt cuộc là người nào làm vậy? Bên cạnh nơi này cất giấu cái gì."

"Ẩn giấu cái mạng của ngươi!" Ta lạnh lùng nói.

"Làm sao... Thích? " Công Thâu Ly thuận miệng đáp một tiếng, lúc đầu có khả năng nói điều này sao có thể, nhưng mới nói ba chữ, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, thình lình ngẩng đầu lên.

"Cực!" Ta hét to một tiếng, vung tay ném ra một đạo linh phù.

"Muốn chết!" Công Thâu Ly sửng sốt một chút, tức giận hét lớn, phần lớn cánh tay sau lưng giống như bạch tuộc đột nhiên nổ tung, vọt tới phía ta.

Nhưng vừa mới lao ra hơn hai mét, giống như đâm vào trên pha lê vô hình, phát ra một trận bịch bịch bịch loạn hưởng, trong đó còn có vài đầu còn bị chấn gãy ngón tay.

Công Thâu Ly kinh hãi, đột nhiên điên cuồng hét lên: "Phá."

Âm thanh kia rất lớn, thế nhưng lại không hề có chút biến hóa nào!

Bởi vì tu vi linh lực của hắn đều bị giam cầm!

Mặc dù ta không có bản lĩnh phá giải hộp gỗ, thậm chí ngay cả cái hộp này vốn chỉ là cơ quan cũng không biết, nhưng ta lại cực kỳ hiểu biết trận pháp Cửu U môn. Sau khi nghiên cứu bách kinh, cũng đã sớm nhìn ra một chút môn đạo.

Hộp gỗ này dưới sự bảo hộ của trùng trùng điệp trận pháp, có lực phòng ngự vô cùng cường đại, bất kể dùng ngoại lực, hay là hồn niệm đều không thể phá hư, hơn nữa gặp cường thì càng mạnh.

Vừa rồi thứ ta dùng chính là "Cửu Cực trận".

Đây là tại trong Thiên Chiếu Thần Mộ, được Thần Vũ Thiên Hoàng phong ấn đại cá sấu dẫn dắt, kết hợp Âm Phù Kinh Phong Tự Quyết trong tập luyện ra.

Mục đích chân chính không phải là mượn chuyện này diệt sát Công Thâu Ly - thật ra ta cũng không làm được.

Chỉ là ngăn cản cơ quan thuật của hắn, từ đó khiến hắn tức giận và kinh ngạc, dụ dỗ hắn thi triển tu vi!

Nhưng lúc này trên tay hắn lại đang cầm hộp gỗ, hơn nữa còn là hắn đã cởi bỏ cơ quan, lộ ra một trăm lẻ tám trận đồ gỗ.

Trận pháp bị cắn trả lần này, căn bản hắn không có khả năng ngăn cản!

Hắn mặc dù có thể phá giải cơ quan trên hộp gỗ, có thể nhìn ra đây là một trăm lẻ tám trận pháp tạo thành, nhưng dù sao hắn chưa từng thấy Âm Phù Kinh, đối với những trận pháp này cũng chưa hiểu rõ, mới vừa cầm vào tay, còn chưa hiểu rõ, uy lực cùng tác dụng chân chính của những trận pháp này.

Nếu còn để hắn xem thêm một lúc nữa thì có lẽ sẽ muộn mất!

Chúng ta chính là chờ cơ hội ngàn cân treo sợi tóc này! Cái này chẳng khác nào hắn cướp được một quả bom khổng lồ từ trong tay ta, sau đó ta cho hắn một tầng bình chướng trong suốt, dưới sự phẫn nộ của hắn, hắn liền kéo theo một tin tức.

Công Thâu Ly phẫn nộ quát một tiếng, thấy không có tác dụng, lập tức phát hiện không ổn, biết vấn đề này khẳng định xuất hiện ở trong hộp gỗ, vội vàng vung tay ném ra ngoài.

Két, két két két...

Cùng lúc đó, hộp gỗ sau lưng tên kia phát ra trận trận tiếng nứt vỡ.

Ầm!

Đột nhiên, chia năm xẻ bảy! Tất cả cánh tay đều đứt ra, kể cả nhục thể của hắn cũng nổ ầm ầm.

Ngay sau đó, lại giữa không trung phát ra trận trận tiếng nổ vang, tất cả đều hóa thành bột phấn!

Mảnh vụn gỗ tung bay, máu thịt tung tóe!

Sau đó lại bị phong trận của Cực Tự Ký ngăn cản, rơi lả tả trên mặt đất.

Trên thịt vụn, vết máu lấm tấm rơi xuống phủ đầy mặt đất hình tròn. Hộp gỗ bị hắn mở cơ quan vững vàng đứng ở chính giữa, tản ra từng luồng hào quang màu vàng, ngay cả một giọt máu cũng không rơi xuống.

Ta cất Cực Tự Phù, đi tới gần, nhặt hộp gỗ lên.

Đúng lúc này, ta cảm giác có một luồng gió lạnh đột nhiên hướng ra phía ngoài bỏ chạy.

"Chạy đi đâu!" Ta vung tay lên, một Diệt Hồn Phù đã sớm chuẩn bị đuổi theo.

Ầm!

Phù chú bạo liệt, hồn khí kia cũng lập tức biến thành sương mù, tiêu tán không còn.

"Giấu diếm ở đây, đúng không? Chết đi cho ta." Nói xong ta lại ném một tấm Kinh Lôi phù về phía hồn phách kia!

Két!

Theo một tiếng nổ vang, một bóng đen từ không trung rơi xuống, đập xuống mặt đất một cái thật mạnh.

Đó là một lão đầu gầy còm, đầu và cằm dài vô cùng, đỉnh đầu trọc lốc, sau đầu và hai tai mọc ra một mảnh tóc trắng thưa thớt, giống y chang Công Thâu Ly vừa mới bạo toái thân thể.

Thật ra đây mới là Công Thâu Ly thật sự.

Lão gia hỏa này am hiểu chính là cơ quan thuật và Khống Hồn thuật, cho mình một cái thế thân.

Bất quá khác với những con rối khác, là bộ dáng bán mộc bán thịt, giả bộ đây là chân thân của hắn, muốn lừa người khác.

Đáng tiếc, chiêu này của hắn sớm đã bị người dùng qua.

Hơn nữa chính là dùng chiêu này đã lừa gạt tổ tiên Công Thâu Ban của hắn!

Năm đó Công Thâu Ban chế tạo một đám khí cụ công thành cực kỳ tiên tiến, giật dây Sở Vương tiến công Tống quốc. Mặc Tử tiến đến khuyên can, nói làm ra tốt hơn khí cụ phòng ngự, tấn công Tống Vô ích. Công Thâu Ban không phục, liền cùng Mặc Tử sa bàn suy diễn, chín lần thất bại.

Về sau Công Thâu Ban muốn giết Mặc Tử, nguyên lai muốn mặc tử chết nên không ai chế tạo mấy thứ này.

Mặc Tử nói với Sở vương, ta đã sớm biết Công Thâu Ban thua không nổi, nhất định sẽ làm như vậy. Cho nên trước khi đến đây ta phái đệ tử cầm lợi khí phòng ngự chạy tới Tống quốc, nếu ngươi cử binh tất đại bại, cho dù có giết ta cũng vô dụng, huống chi ngươi cũng không giết chết được ta! Nói xong, hắn duỗi tay, tháo đầu xuống.

Lúc này Sở vương cùng Công Thâu Ban nhìn lại, mới phát hiện người vừa rồi đánh nhau đấu khẩu với bọn họ, nguyên lai là một tên giả mạo bằng gỗ!

Công Thâu Ban xấu hổ không thôi, từ nay lui thân ẩn cư, khổ khổ luyện tập, rốt cục trước khi chết, đã luyện thành dùng hồn nhập mộc một chiêu này, đời đời tương truyền.

Công Thâu Ly nói, Long gia cùng bọn họ kết huyết chú, chính là vì đạt được sự trợ giúp tuyệt kỹ của gia tộc Công Thâu. Như vậy, Công Thâu Cửu chế tác nhiều tàn hồn rối gỗ như vậy khẳng định bản thân cũng sẽ lưu lại thủ đoạn.

Chỉ là vừa rồi dưới sự phong ấn của Cực Tự Phù, hồn phách không cách nào thoát ra mà thôi.

Ta giả bộ như không biết chút nào đi qua nhặt hộp gỗ lên, chính là muốn khiến hắn lơ là tự bay ra, giúp ta tìm ra vị trí chính xác của chân thân hắn!

Ầm!

Bên trên rơi xuống một hòn đá màu đen, ngay sau đó rầm một tiếng, hàng ngàn hòn đá màu đen liên tiếp rơi xuống, bên trên dán một cái nhãn nhỏ, chính là tàn hồn thạch cất giữ trong Long Tuyền sơn trang trăm ngàn năm qua của tất cả cao thủ.

cạc cạc, cạc cạc cạc...

Cũng không biết là Công Thâu Ly đã chết hay là nguyên nhân tảng đá này chính là kết quả then chốt của cơ quan tổng quản, bốn phía vang lên một hồi tiếng răng rắc.

Ngay sau đó, bia mộ đầy đất tựa như lúc vừa mới đột nhiên chui ra, trong nháy mắt tất cả đều lui trở về, toàn bộ đại sảnh lại trở nên trống rỗng.

Lý Ma Tử, Giang Đại Ngư và một trong ba người đầu tiên xuất hiện ở trước mắt.

Con cá lớn như không có việc gì, nhắm hai mắt khoanh chân ngồi xuống, có hút một ngụm khói, chỉ là nó lúc này cực kỳ chật vật -- y phục trên người xé rách từng cái từng cái một, lộ ra lồng ngực gầy còm, quần áo cũng thiếu chút nữa biến thành cái quần cộc, để hai cái chân, trên tay toàn là máu tươi.

Lý Ma Tử tê liệt ngồi ở góc tường, hai tay nắm chặt Lăng Vân Kiếm đang run lẩy bẩy, toàn thân từ trên xuống dưới đều đã sớm bị mồ hôi lạnh làm cho ướt sũng, xung quanh hắn là một đống lớn tạp vật. Không phải giày thì cũng là một đống vải mang đầy vết máu.

Xem ra, lúc truyền tin cho ta cá lớn, cũng không biết ta ở chỗ nào, chỉ có thể tận lực ném nhiều một chút.

Nhưng đại đa số đều ném tới chỗ Lý Ma Tử, nhưng gia hỏa này cũng không hiểu rõ đến cùng là có ý gì.

"Cửu Lân, ngươi không có chuyện gì chứ?" Vừa nhìn thấy ta, ân cần hỏi han.

Hắn mặc dù thoạt nhìn bình yên vô sự, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ mệt mỏi.

"Không có chuyện gì đâu." Ta đáp.

"Vậy là tốt rồi." Sơ yên lòng cười cười, lập tức có chút mệt mỏi phốc một tiếng ngồi xuống, miễn cưỡng chống kiếm, mới không ngã xuống.

Ta đang đi tới, lại đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh sắc bén táp tới trước mặt!

Trong lòng bỗng nhiên run lên, cảm giác nguy hiểm chưa từng có chỉ trong nháy mắt đã trải rộng từng lỗ chân lông.

"Không tốt!" Ta thầm tự đại kêu một tiếng, luân phiên trốn tránh.

Phù!

Gió lạnh gào thét mà qua!

Một cái rãnh sâu chừng nửa mét, sâu hơn hai thước giống như cuồng phong trực tiếp xuyên qua đại sảnh trăm mét.

Một tiếng ầm vang, thạch bích đối diện trong nháy mắt sụp đổ!

Trong khói bụi cuồn cuộn, một bóng người cao lớn, hai tay chắp sau lưng chậm rãi đi ra.

Người chưa tới, khí đã tới.

Chỉ dựa vào một luồng khí lãng thì đã có uy lực như thế rồi!

Quả thực không thể tưởng tượng, người này nên cường đại đến mức nào!

Chương thứ hai nghìn Nhị Tứ Cửu Phong xuất thế!

Vào lúc này, ở nơi này, có thể nắm giữ khí tràng mạnh mẽ như thế, ta mơ cũng không cần nghĩ cũng đã đoán được hắn là ai rồi!

Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang - Thu Phong Trảm!

Nghĩ đến đây, ta lập tức không chút do dự nhảy lên, hét lớn một tiếng: "Trảm!"

Phù, một luồng sáng đen bổ xuống Hoa sơn.

Đây là do ta thi triển chiêu thức mạnh nhất: Kinh Hồn Trảm!

Ầm!

Hắc quang kia vừa mới rời đao bay ra, bay ra mấy thước đột nhiên nổ vang một tiếng kinh hãi, tiêu mất vô hình.

Kết quả này ta cũng không bất ngờ chút nào!

Đừng nói là chém vào mùa thu, muốn dùng một chiêu chém giết bất kỳ cao thủ Ẩn Sát đường nào cũng đều là chuyện không thể, chỉ là ta không nghĩ tới, hắn lại mạnh đến khủng bố như vậy! Lúc này hắn còn cách ta bảy tám chục mét, vẫn chậm rãi cất bước, nhưng một trảm mạnh nhất của ta vừa mới ra tay đã bị hóa mất.

Thậm chí ta cũng không biết hắn làm thế nào!

Ta hơi kinh ngạc, nhưng tay vẫn không ngừng lại, thân chưa rơi xuống đất, hoành đao vung lên kêu to: "Long Hống vệ giúp ta."

Tám tên Long Hống vệ kết thành trận hình xung phong, Long Hống giáo và thanh đăng hợp lại làm một hóa thành một luồng sáng, Vệ đạo sĩ cũng dung nhập mình vào trong ảnh tuyến, giống như một con mãng xà to lớn điên cuồng xông lên.

Thập Âm vệ cũng cảm thấy đối thủ mạnh mẽ chưa từng thấy, phóng xuất ra tất cả âm lực.

Bóng đen chậm rãi đến gần nửa bước không dừng, bên người đột nhiên xuất hiện một đạo bình chướng màu trắng.

Ngay sau đó, tám tên Long Hống vệ trực tiếp bị phá thành từng mảnh nhỏ.

Rặc rặc một tiếng, thanh đăng vỡ thành hai mảnh, giáo viên Long Hống hóa thành bụi mù.

Con hắc mãng trong hóa thân của Vệ đạo sĩ kia cũng giống như bạch quang nhanh như tia chớp, phá tan biến mất.

Đây là Thập Âm vệ đó!

Từ lúc bọn họ xuất chiến đến nay, mọi việc đều thuận lợi, chưa bao giờ thất thủ, ngay cả Cốc Trường Sinh, Độc Cưu đại sư đều có thể trong nháy mắt giết chết, mặc dù mạnh như tàn đao Giang Bắc, cũng ở kiếp nạn khó thoát. Nhưng trước Thu Phong Trảm, lại không chịu nổi một kích như thế!

Thậm chí, hắn căn bản cũng không ra tay, hai tay vẫn để sau lưng, không nhanh không chậm cất bước.

Ta hết sức khiếp sợ, không rảnh nghĩ nhiều, chân vừa rơi xuống đất, liền sờ một giọt máu tươi trên Vĩnh Linh Giới.

"Kính xin Tiểu Giới Linh giúp ta đánh một trận!"

Âm linh âm thầm chọn lựa ba người hung mãnh cường hãn, theo thứ tự là: Lữ Bố, Võ Tòng, Lý Nguyên Bá!

Vừa mới nói xong, ba tia sáng đỏ, lam, kim đã bảo vệ trước mặt ta.

Chiến Thần Lữ Bố tay cầm Phương Thiên Họa kích dài hơn hai mét, chiếc áo choàng đỏ như máu tung bay theo gió, trên khuôn mặt hiện đầy sát khí.

Võ Tòng mặc tăng bào màu lam, trên người treo một chuỗi niệm châu xác chết, hai thanh giới đao lóng lánh ngân quang.

Đệ nhất nhân Tùy Đường Lý Nguyên Bá nổi giận vung song chùy, phảng phất chỉ cần một kích là có thể đập cho đại địa sụp đổ.

"Có chút ý tứ!" Bóng đen kia tán thưởng một tiếng, lập tức vung tay lên.

Két!

Một đạo đao quang giống như thiểm điện chém ngang qua, toàn bộ đại sảnh đều bị bạch quang sáng lóng lánh dị thường.

Nhưng sau khi ánh sáng qua đi, ba vị âm linh kia đều bị chém thành mảnh nhỏ, thậm chí ngay cả vũ khí của mấy người bọn họ còn chưa vung lên.

Còn sót lại một tàn hồn trốn vào trong linh giới vĩnh viễn, linh giới ảm đạm xuống, không ngừng phát ra tiếng vang ông ông.

Ta cũng bị cỗ cự lực này chấn động đến thân thể nhoáng một cái, liên tục lui ra bảy tám bước, miễn cưỡng dừng lại.

Điều này thật là đáng sợ!

Ba vị này đều là cao thủ hạng nhất của cổ đại, tuy rằng hiện tại chỉ là âm linh chứ không thể phát huy ra toàn bộ thực lực, từ trước tới giờ đều là chiến thắng, từ vô địch thủ.

Lúc ở Thiên Chiếu Thần mộ, Lữ Bố như chốn không người, xông vào trong mười vạn âm binh chém giết đá lớn dệt ruộng; mà người hành giả Võ Tòng cũng là hảo hán đầu tiên của Thủy Đàm Lương Sơn bộ, trong sự kiện tầm hoan đấu đã khiến ta chịu nhiều đau khổ. Hiện tại hai người bọn họ đồng thời xuất chiến, lại thêm một Lý Nguyên Bá, bị Thu Phong trảm nhẹ nhàng vung tay đánh lui!

Cái này!

Điều này cũng quá kinh khủng!

Kinh Phách trảm, Thập Âm vệ, Vĩnh Linh Giới.

Đây đã là thủ đoạn mạnh nhất mà ta có thể thi triển ra lúc này rồi!

Nhưng chỉ trong nháy mắt, tất cả đều bị đánh cho nát bấy.

Càng làm ta cảm thấy khiếp sợ chính là, trong lúc phá giải ba đòn liên kích mạnh nhất của ta, vậy mà không chút nào ngăn cản bước chân của hắn, thậm chí ngay cả nửa điểm dừng lại cùng chần chờ cũng không có!

Công kích mạnh nhất đã dùng qua, kế tiếp nên làm gì đây?

Vô Hình châm? Cửu Tự Phong Ấn Quyết? Hay là vung song đao xông lên dốc sức liều mạng?

Con muỗi kia quả thực cùng ác độc muốn đâm thủng chiến xa cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Thu Phong Trảm quả nhiên không hổ được xưng là đệ nhất nhân dưới Long Thanh Thu! Thực lực bực này thật sự là cường hãn làm cho người bất lực!

Bóng đen dần dần tới gần, cuối cùng cũng thấy rõ dung mạo của hắn.

Thân hình của gã cực kỳ cao lớn, vai rộng eo nhỏ, mặt trắng như sương, hai đạo lông mày dài hình kiếm vừa thô vừa nặng, cắm nghiêng vào phát ra.

Một thân hắc bào, vai tóc bạc trắng, áo choàng đen thêu kim long cùng râu mép trộn lẫn đen trắng bay vù vù trong âm phong.

Theo hắn dần dần đến gần, một cỗ khí tức âm lãnh băng hàn cũng theo đó đập vào mặt hắn.

Mỗi một bước chân nện xuống mặt đất đều bị giẫm lên một tràng răng rắc vang lên, vết rạn nứt tung bay khắp nơi!

Khe dài cắt qua mặt đất vừa rồi không phải là hắn muốn đột nhiên tập kích ta, mà là tu vi của hắn đã đạt đến ranh giới thần cấp vô thượng, lúc nào cũng có thể đột phá cánh cửa đó. Lúc này hắn như đang đổ đầy thùng nước, quanh thân sóng khí tùy ý cuồn cuộn, một khi nhận ra khí tức của địch nhân, căn bản không cần hắn ra tay, chỉ cần giơ tay nhấc chân khí lãng cũng đủ để vỡ vụn gỗ đá.

Mạnh mẽ như vậy cũng thật đáng sợ!

Trong giây lát, một bóng người chắn trước mặt ta.

Chính là mùng một, hắn giơ cao tám mặt đại hán kiếm, nghiêm nghị quát: "Lôi Lai!"

Trong tiếng vang ken két, tiếng sấm khuấy động!

Từng đạo lam quang từ trên thân kiếm rơi xuống, trong nháy mắt bao phủ toàn thân.

Trên cánh tay giơ lên kia, đạo đạo phù văn liên tiếp lóe sáng, lập tức ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn thành một điểm tinh mang.

"Lôi Thần Trảm!"

Hô hô một tiếng, lôi quang bay lên, một đạo bạch quang lóe sáng, thẳng hướng Thu Phong trảm điên cuồng đánh tới.

"Toái!" Ngay tại thời điểm lôi quang sắp rơi vào trên người hắn, Thu Phong Trảm ngửa đầu nhìn một chút, nhẹ giọng quát.

Rầm rầm một tiếng, lôi quang cuồng mãnh như vậy, lập tức giống như thủy tinh bị đập vỡ, vỡ thành một mảnh ào ào!

Lực lượng vừa bị cắn trả lập tức bị bắn văng ra ngoài, nện ầm ầm trên mặt đất, phốc phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng gã vẫn cố gắng bò dậy, vừa ngoan cố lại muốn ngăn cản trước người ta.

Ầm!

Sợi dây thừng túi vải cột ở sau lưng ta đột nhiên vỡ ra.

Tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh lật một cái, từ đỉnh đầu cùng sơ nhất bay ra ngoài, rơi vào phía trước nhất.

"Ngươi chính là Thu Phong Trảm?" Diệp Tố Linh ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Thu Phong Trảm đột nhiên dừng bước, hơi kinh ngạc nhìn lướt qua tiểu cô nương trước mặt, khẽ gật đầu nói: "Đúng!"

"Vậy ta đánh chết ngươi." Tiểu sư tỷ kêu to một tiếng, nhấc thân ảnh nho nhỏ vọt tới phía trước.

Một bước một đóa hoa sen, sương hóa mây khói.

Trong cương vân khí, thân thể nho nhỏ kia của nàng càng ngày càng trong suốt.

Liên tiếp mấy bước về sau, toàn thân trên dưới trở nên óng ánh, giống như một pho tượng băng phủ lụa đỏ.

Thu Phong Trảm ánh mắt kinh ngạc càng thêm rõ ràng, rút cuộc từ sau lưng rút hai tay về.

Trong giây lát, tiểu sư tỷ tung người nhảy lên không trung.

Bốp một tiếng, nắm tay nhỏ bé nện lên đôi bàn tay lớn kia.

Chân tướng thứ hai nghìn Nhị Ngũ Hoán (chương lớn) năm đó)

Phù, một cỗ khí lãng càng thêm lạnh lẽo tung bay khắp nơi!

Thân thể của Thu Phong Trảm phảng phất như chỉ trong phút chốc đã cao thêm gấp mấy lần.

Giây tiếp theo, một bóng người từ trong khói khí rơi xuống phía dưới, mặt đất bị đập ra một cái hố sâu hình người.

Là Diệp Tố Linh, thân thể lại khôi phục nguyên dạng, khóe miệng chảy máu tươi.

"Tiểu sư tỷ!" Ta hô to một tiếng rồi chạy tới.

Diệp Tố Linh lau máu tươi trên miệng, lắc lư rồi lại từ dưới đất đứng lên, nắm chặt hai tay nhỏ bé, lại định chạy vào trong khói khí.

"Tiểu sư tỷ!" Ta túm nàng lại, nói: "Ngươi không đánh lại hắn, nếu đã là nhằm vào ta thì để ta đối mặt đi!"

"Ngươi tránh ra!" Diệp Tố Linh hét lớn với ta, cố ý xông về phía trước.

Nắm chặt lấy nàng ta, nàng ta không dám buông tay.

"Buông ra! Buông ta ra, để ta giết lão rùa đen này." Diệp Tố Linh hợp lực giãy giụa.

Tiểu sư tỷ quả thực rất lợi hại, vượt xa tưởng tượng của mọi người, nhưng hiện tại lại bị thương rất nặng, với tình huống hiện tại của nàng, nếu xông lên nữa quả thực chẳng khác gì tự sát cả.

Tình hình này có gì giống nhau?

Lần trước ở Ma Vực Chi Cốc cũng là do ta ngăn cản, nàng liều mạng muốn quyết chiến với Hắc Ưng, lần này lại là Thu Phong Trảm...

Tuổi còn nhỏ mà đã có dũng khí và trải nghiệm cỡ này, có thể ngay cả cuồng đồ võ si, phong trảm cũng theo không kịp à?

Phù! Đúng lúc này, sương mù tan hết, xuất hiện hai người ngay trước mặt chúng ta.

Hai cái Thu Phong trảm!

Hai người giống nhau như đúc, chỉ là thoáng đứng ở phía trước hai chân cách mặt đất, quần áo trên cánh tay dĩ nhiên vỡ nát, áo choàng thêu kim long cũng rơi xuống đất.

Xem ra, đây chính là Giang Đại Ngư nói, tuyệt kỹ độc môn của Thu Phong trảm: Quỷ Ảnh Phân Thân.

"Không tệ!" Thu Phong Trảm đứng ở phía sau, khẽ gật đầu nói: "Tuổi còn nhỏ mà đã có tu vi bực này, lại có thể bức ra chân thân của ta, đích xác không đơn giản! Nếu là lấy thời gian, thân tu vi này tất nhiên hơn xa ta! Chỉ tiếc, sớm đụng phải ta, vậy cũng không có gì về sau, ta sẽ không lưu lại ẩn hoạn."

Nói xong, hắn lạnh lùng liếc nhìn ta, nói: "Vốn là ta định đợi sau khi Lam trở về sẽ bắt ngươi lại để mở ra Âm Dương Đạo Bàn, thật không nghĩ tới tiểu tử ngươi vẫn còn có can đảm xông vào nơi đây! Hơn nữa còn có bản sự một đường giết tới tầng thứ bảy, thật đúng là đã để ta vui mừng lại ngoài ý muốn."

"Bất quá như vậy cũng tốt, ngược lại thay ta tiết kiệm không biết bao nhiêu phiền toái." Nói xong, Thu Phong chém đầu nhìn Giang Đại Ngư nói: "Hạ đại ca, từ trước tới nay ta đều xem ngươi và Hạ Nhị ca là huynh đệ đến xem, nhưng ngươi lại đối xử với ta như vậy sao?"

"Cho dù ta đã sớm hoài nghi có thể ngươi phá hỏng kế hoạch của ta, Long Tam vẫn luôn khuyên ta, không bằng sớm giết ngươi, chấm dứt hậu hoạn, nhưng ta vẫn luôn nhớ tới tình cảm lúc trước của chúng ta, không đành lòng làm như vậy. Nhưng tâm của ngươi đã tàn nhẫn như vậy sao? Tình cảm huynh đệ mấy chục năm, mấy lần sinh tử giao tình, đều không bằng được cái đạo nghĩa chó má gì kia sao? Đã như vậy, cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác."

Cho đến lúc này, con cá lớn mới hơi mở mắt, phun ra một ngụm khói: "Cuối cùng ngươi cũng nói được một câu chân ngôn, trong mắt ngươi, hai chữ đạo nghĩa chẳng qua là đồ chó má mà thôi! Dù sao ta cũng sống không lâu, ngươi để cho ta chết rõ ràng, lão trang chủ có phải là ngươi hại chết hay không?"

"Vâng!" Thu Phong trảm không chút do dự đáp: "Nhịn nhiều năm như vậy, thống khoái nói ra thật nhanh cũng tốt."

"Vì sao?"

"Vì cái gì?!" Thu Phong hung tợn nói: "Hắn đoạt được thứ ta yêu mến nhất, giết cả nhà ta, thù hận ta và hắn không đội trời chung!"

Cá lớn tựa hồ đã sớm đoán được, lại hít một ngụm khói nói: "Ý ngươi là sông núi trắng à?"

"Đúng." Thu Phong gật đầu đáp: "Tiểu bối ở Âm Vật giới ai cũng biết Nam Long Bắc Trương gì đó, đông Âu tây lạnh, nhưng tuyệt thiếu người từng nghe nói về Trung Lâm Phong."

"Ông nội ta, Lâm Phong sau khi nhìn thấu giang hồ, liền mang theo một nhà chúng ta ẩn cư quê hương, vẫn sống cuộc sống như người bình thường. Nhưng ông lại vọng tưởng cướp đoạt Ngũ Hành bí thuật của gia gia! Biết được gia gia ta bỏ mình, liền dẫn người giết cha mẹ cùng đệ đệ của ta! Lại thả vào một đống lửa lớn, hài cốt đều không còn."

"Ngày đó ta đang không nhà, đồng bạn nhỏ hàng xóm làm kẻ chết thay. Hơn nữa, hắn còn bắt Thiếu muội của Thanh Mai Trúc Mã của ta, sau đó cưỡng ép thu làm tiểu thiếp. Ta hỏi ngươi, nếu đổi lại là ngươi, ngươi có hận không? Ngươi sẽ làm thế nào đây."

Cá lớn lại hít một hơi thuốc nói: "Lâm Không Diệp Phiêu, thế là ngươi đổi tên là Diệp Lạc, lang bạt giang hồ, gia nhập Long Tuyền sơn trang, tùy cơ báo thù. Nhưng lập tức ngươi và Hoắc Thất Nương cũ tái phát, Long Thanh Nguyệt, Long Thanh Minh hai đứa bé này, thật ra đều là cốt nhục của ngươi, đúng không?"

Thu Phong Trảm mãnh liệt lay động một cái, hung hăng cắn răng nói: "Không sai, đều là nhi tử của ta! Đáng tiếc, sau khi bị lão gia hỏa kia phát hiện, bí mật lại để cho Đông Thường bị giết chết."

"À, không trách được." Giang Đại Ngư gật đầu nói: "Chẳng trách lão Tứ lấy cớ muốn ra hải ngoại phát triển thế lực, vẫn luôn không dám lộ diện ở Trung Quốc. Hóa ra là đã sớm phát hiện ra có thể có liên quan tới ngươi, sợ ngươi tùy thời có thể xuất quan giết hắn. Nói như vậy, Xuân lão đại cũng chết rồi? Không bao giờ có ngày xuất quan nữa đúng không?"

"Đúng!" Thu Phong đáp: "Năm đó người ra lệnh lão Tứ hạ độc giết con trai của ta, sau đó lại muốn giết chết Hoắc Thất muội cũng là hắn! Ta ngay cả lão già kia cũng xử lý, há có thể tha cho hắn? Sau khi hắn phong bế, ta sẽ mượn Quỷ Ảnh Thuật giết chết hắn."

"Nói như vậy, ngươi vừa mới xuất quan, vốn định mượn danh nghĩa luận bàn, trực tiếp giết chết Long Thanh Thu phải không?"

"Vâng! Ta thân là đường chủ Ẩn Sát đường, trên người có khắc chú văn của Thiên ấn. Nếu như đối mặt xung đột mà nói, hắn chỉ cần cầm phiên thiên ấn chạm đến ta, ta liền mất mạng. Cho nên chỉ có thể mượn danh nghĩa luận bàn, tìm cơ hội."

"Nhưng không nghĩ tới, ta bế quan lâu như vậy, hắn đã đạt tới cảnh giới tu vi Đại Tự Tại, ta vẫn không cách nào giết được hắn! Lúc này, ngươi lại chạy về, ta sợ bị ngươi phát hiện sơ hở, đành phải thu tay. Lúc trước thời điểm dạy dỗ hắn, ta căn bản không có dụng tâm tu luyện, nhưng tiểu tử này thiên phú cực cao, một chút liền rõ ràng. Ta đã nhiều lần muốn động thủ, nhưng đều không có cơ hội thành công!"

"Lão gia hỏa này lúc vừa mới chết, trên dưới toàn bộ sơn trang đã không còn ai là đối thủ của ta, nhưng nếu ta tùy tiện ra tay với Long Thanh Thu, toàn bộ Ẩn Sát đường cũng sẽ không nghe mệnh lệnh của ta, đứng ở phía đối lập, lại thêm bốn người các ngươi, thì sẽ không có phần thắng nào! Vạn nhất ai xuất ra Phiên Thiên ấn đụng phải ta, lại càng một lần từ biệt vĩnh viễn, không nghĩ tới sau khi xuất quan, ta vẫn không làm được."

"Không diệt Long gia, để hắn đoạn tử tuyệt tôn, ta chết không nhắm mắt!"

Cá lớn nửa nhắm mắt, chầm chậm nhắm lại hai lần nói: "Cho nên, lúc đó ngươi rất muốn nhờ người của Trương gia Giang Bắc xử lý hắn."

"Năm đó tình báo về trận chiến ở Côn Ngô Kiều cũng là do ngươi tiết lộ ra ngoài. Ngươi đã dốc sức giết người nhiều năm như vậy ở Long Tuyền sơn trang, nhưng lại chưa từng giết chết một cao thủ Trương gia nào, chính là vì vậy mà tính toán như vậy. Bây giờ chúng muốn dựa vào Vạn Quỷ Triều Tông pháp trận ngưng tụ quỷ khí, tiến tới giết vào Tỳ Hưu, chỉ là muốn tìm ra một biện pháp hàng phục Phiên Thiên ấn, tiến tới diệt sát Long Thanh Thu."

"Nếu như có thể mượn cơ hội vượt qua cánh cửa kia tự nhiên là tốt nhất. Với thực lực của ngươi, tích tụ nhiều năm như vậy, một khi phá tan cánh cửa, biến thành Thần cấp vô thượng, tự nhiên so với Long Thanh Thu cường đại hơn nhiều, Long Thanh Thu không dùng phiên thiên ấn căn bản không phải đối thủ của ngươi. Như vậy, lần sau luận bàn, ngươi có thể thực hiện được rồi đúng không?"

"Còn nữa, Âm Dương Đạo Bàn là do ngươi mang về, cũng là do ngươi giấu ở mật thất, chỗ đó ngay cả ta cũng chưa từng đi vào. Cho nên âm thầm phát ra tin tức cho Trương Diệu Dương đúng không?" Giang Đại Ngư hỏi.

"Ngươi sớm đem cao thủ Ẩn Sát đường điều rời khỏi sơn trang, là muốn mượn tay bọn chúng giúp ngươi diệt trừ dị đảng, thuận tiện mượn hỗn loạn để diệt khẩu Hoắc Thất Nương? Bởi vì ngươi đã nhìn ra, Hoắc Thất Nương tâm ý lương thiện, sau khi mất con, trong nhiều năm chăm sóc Long Thanh Thu đã sinh ra chút tình cảm con cái. Ngươi sợ khi động thủ nàng sẽ lộ tẩy, vì vậy liền đau lòng hạ sát thủ."

"Đúng!" Thu Phong gật đầu: "Ngươi đoán không sai! Bình sinh ta hận nhất hai loại người, một là vong ân phụ nghĩa, một là có thù không báo."

"Hoắc Thất muội đã thay đổi, mấy lần gọi ta đến hậu phòng khuyên ta quên thù hận, coi Long Thanh Thu là con trai ruột của chúng ta! Điều này sao có thể chứ? Sau mấy lần như vậy, rốt cuộc ta đã biết, nàng đã không còn là Hoắc Thất muội kia! Vì vậy, vì đại kế báo thù, ta chỉ có thể làm như vậy."

"Hạ lão đại, xem ra ta cũng xem nhẹ ngươi rồi! Không hổ là người có quỷ kế đứng đầu Long Tuyền, lại chấp chưởng Ẩn mật đường nhiều năm như vậy, thì ra là do ta đã sớm bị ngươi nhìn thấu rồi sao?" Trong lòng Thu Phong cảm thán.

"Hóa ra ta chỉ hơi nghi ngờ, nhưng mãi đến khi gặp được một người cuối cùng ta mới xác định được phán đoán của ta. Từ đó khiến ta cảm thấy ngươi trừ Thu Phong chém, Diệp Lạc, Lâm Tử Kỳ, ba thân phận và cái tên này, ngoài ra còn có một thân phận khác!" Cá lớn mỉm cười nhường nhịn.

Chương thứ hai nghìn Nhị Ngũ, ngươi chính là ngón tay vô danh!

Cá lớn ngừng lại một chút, quay đầu nhìn Thu Phong Trảm, gằn từng chữ một: "Đúng vậy, vô danh chỉ!"

Vừa nghe đến ba chữ "Vô Danh chỉ", ta không khỏi cả kinh.

Từ lúc Ô Tô Lý Giang còn chưa xuống nước, đã nghe Lưu lão lục nhắc tới tổ chức "Tay" vừa thần bí vừa cường đại này.

Sau ở trên thuyền, tận mắt nhìn thấy "Tr Trung Chỉ" một trong số đó, thực lực khủng bố kia, thật là khiến người ta không thể hình dung! Cho dù như thế, sau khi bị bồ câu xám tiền bối trọng thương, thực lực cũng chưa khỏi hẳn ngón giữa.

Mặc dù bọn họ chỉ có năm người, nhưng mỗi người đều mạnh đến đáng sợ!

Sau đó, lại liên tiếp biết được tin tức của mấy người khác: Ngón tay út ở trong mộ Vũ Vương, bị lão tiền bối râu xám giết chết, ngón trỏ bị tử thần bắt được Long Tuyền sơn trang, sinh tử không rõ, luôn âm thầm bảo vệ ta là quái lão đầu bằng ngón tay cái Trần Mặc. Cái này chưa từng nghe nói qua chính là vô danh chỉ, không nghĩ tới lão ta lại chính là Thu Phong Trảm!

Lúc Thu Phong Trảm nghe đến đây, không khỏi sửng sốt một chút, nhưng cũng không phủ nhận thân phận của mình, chỉ hơi nghi hoặc hỏi: "Người mà ngươi vừa mới nhìn thấy? Chẳng lẽ... Ngươi nhìn thấy là Trần Mặc? Hắn cũng tới."

"Đúng! Chính là Trần Mặc." Cá lớn lại lặp lại lần nữa: " Ngón cái Trần Mặc."

"Năm đó Trần Mặc cưỡng ép Trương gia Giang Hà sơn trang và Giang Bắc thần phục, ta còn chưa gia nhập. Nhưng sau khi ta chưởng quản Ẩn Mật đường, đã thấy chân dung của hắn! Anh tuấn, lông mày bất phàm, nhưng vừa rồi lại thấy lưng còng, mặt đầy bướu thịt. Theo truyền thuyết, hắn bị bồ câu xám gây thương tích, nhưng nhìn từ vết thương, căn bản không phải do âm quỷ tạo thành, mà là bị lửa làm bỏng."

"Từ lần Vạn Sơn trưởng trước sau khi hứa hẹn, hắn cũng không còn tin tức gì nữa. Một khi cách mấy chục năm lại đột nhiên xuất hiện ở đây, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên! Lại liên tưởng một điều, thân phận thật sự của ngươi rất có thể là Lâm Phong cháu trai Lâm Tử kỳ, mà bản lĩnh truyền lại chính là Ngũ Hành thuật. Hắn xuất hiện ở đây, tám chín phần mười là có liên quan đến ngươi"

"Thời điểm vừa mới gia nhập sơn trang, ngươi vì cướp đoạt công lao mà chủ động tiếp nhận rất nhiều nhiệm vụ săn giết tuyệt thế cao thủ, tất cả những người từng đối chiến với ngươi đều không lưu lại người sống sót, hơn nữa cuối cùng gì cũng sẽ bị đốt cháy, hài cốt bị thiêu đốt hoàn toàn không còn."

"Lúc ấy ngươi nói đây chỉ là thói quen mà thôi. Nhưng bây giờ ngẫm lại, chỉ có một nguyên nhân: Khi đó ngươi không tinh thông nhiều về thuật âm quỷ, Thiên Hỏa thuật chính là đòn sát thủ trí mạng của ngươi! Mà ngươi sợ tiết lộ thân phận, sau khi giết người liền tung một mồi lửa che dấu chân tướng —— ví dụ như đao tàn đao Giang Bắc!" Cá mập cười lạnh phân tích.

"Ngươi mượn phương pháp đối phó với Thiên Chiếu Thần Hội làm bị thương quỷ ảnh trong đại chiến với Thiên Chiếu Thần, muốn luyện chế Ngũ Hành đan, sau đó âm thầm nói phương pháp đối phó ngón trỏ cho Diệp Thập Tam, để hắn đem ngón trỏ bắt lấy. Bởi vì ngươi là ngón trỏ vô danh, vô danh chỉ đại biểu chính là hỏa. Lâm gia các ngươi sở dĩ xưng là nắm giữ gia tộc cường đại nhất – âm quỷ thuật gia tộc., Chính là bắt nguồn từ Ngũ Hành thuật. Mà Ngũ Hành thuật này là hỗ trợ lẫn nhau đấy, ngươi nắm ngón trỏ là muốn dùng tính mạng của hắn để tăng hỏa chi bản nguyên của ngươi lên, mà đây cũng là nguyên nhân tại sao ngươi có thể dễ dàng đả thương Trần Hà!"

"Năm xưa bồ câu xám tro giết ngón út, lại thiếu chút nữa giết trúng ngón tay út, xem ra hai người bọn họ tương đối xui xẻo. Kỳ thực lại có nguyên nhân khác! Bởi vì ngón út là đất, ngón giữa là nước, hai người bọn họ đều là khắc tinh của ngươi. Nói vậy đây cũng là làm chứ? Mượn tay con bồ câu xám đi diệt trừ đối thủ một mất một mất một còn!"

"Tuy rằng ta không rõ, mấy người các ngươi lúc trước đã xảy ra chuyện gì. Mọi thứ vốn dĩ cũng không có manh mối gì, nhưng theo Trần Mặc xuất hiện, ta biết chắc chắc chuyện này có liên quan tới ngươi. Xâu tất cả manh mối này lại, cuối cùng ta đưa ra kết luận, ngươi chính là Vô Danh Chỉ!"

"Lợi hại." Thu Phong trảm ngón cái tán thưởng nói: "Hạ lão đại quả nhiên có thủ đoạn, nhưng vậy thì sao? Cho dù các ngươi cộng thêm Trần Hà thì có thể làm gì được ta?"

"Hừ! Hay cho câu làm khó ngươi." Con cá lớn hừ lạnh một tiếng nói: "Trong tư duy của ngươi, cứ lấy chính ngươi làm trung tâm, thù của ngươi là thù, thù của người khác không phải là thù nữa đúng không? Ngươi chỉ nói Long gia giết cả nhà ngươi, nhưng ngươi vì sao không nói Lâm Phong vì sao phải ẩn cư? Thật sự nhìn thấu giang hồ? Hay là mệnh của Long gia không phải là mạng..."

"Cho dù là ân oán giang hồ, nhưng ngươi có thù báo thù, tốt xấu gì ta cũng phải kính ngươi là đại hán tử. Nhưng ngươi đã làm chuyện gì? Thời điểm ngươi vừa tới sơn trang, Hoắc Thất Nương chỉ là nha hoàn. Lúc ấy ngươi lập công lớn, lão trang chủ nói sẽ thưởng cho ngươi mấy nha hoàn, ngươi suy đoán là đừng., Thưởng cho ngươi tiền tài, ngươi lại chia cho người khác. Bên ngoài đại nghĩa lẫm nhiên, nhưng ngấm ngầm làm ra cái loại hoạt động hạ lưu đó. Ngươi nói lão trang chủ đã đoạt lấy thanh mai trúc mã của ngươi, nhưng ngươi thông gian hữu phu nhân, lại sinh hai con trai, cái này tính là gì?"

"Vì tranh thủ tín nhiệm của lão trang chủ, ngươi ở trước mặt mọi người, xương sườn sáu đao thề với trời, thề sống chết bảo hộ Long gia, nếu có hai ý lôi đánh hỏa thiêu! Nhưng ngươi đã làm những gì? Biết rõ Long lão nhị sớm lòng mang dị tâm, lại chỉ để cho hắn phát triển thành viên mới, cuối cùng để dã tâm của hắn bành trướng, ly khai Ẩn Sát đường thành lập linh bảo hội. Ngươi cái này cái gì? Là bất trung!"

"Lúc trước kết bái ngươi nói tình nghĩa huynh đệ, vững chắc như biển núi, nhưng Xuân lão đại đến chết cũng không biết làm sao để mất mạng. Mà mặc kệ lúc ấy hắn biết chuyện này có liên quan đến ngươi, hắn xử lý có vấn đề gì không? Hơn nữa ngươi rõ ràng biết là Đông lão tứ xuống tay giết hai đứa con tư sinh của ngươi., Nhưng ngươi cứ cố tình bỏ qua cho hắn, giết lão đại. Đây là vì sao? Bởi vì lá gan lão Tứ nhỏ thôi đã nghe lời, bị ngươi hù một cái là có thể âm thầm giúp ngươi làm việc, lại không dám lộ liễu với bên ngoài. Ngươi thì là cái gì? Bất nghĩa."

Cá lớn vừa nói vừa gõ tẩu thuốc đứng dậy, tiếp tục đi về phía trước: "Ngươi nói là vì Hoắc Thất Nương mà đến, nhưng cuối cùng ai giết nàng ta? Ai hại nàng ta mất vợ, danh tiếng khó mà giữ được, hàn tâm chịu nạn, khó xử hai bên! Đều tại ngươi! Đây là chuyện bất tình."

"Mấy người khác cùng là thủ hạ với ngươi tổ chức, bị ngươi hại, tổn thương. Chúng ta kết nghĩa dập đầu với ngươi, bị ngươi lừa gạt gạt gạt, giết chết. Phụ tử Long gia, một người đối xử với ngươi như huynh đệ, ngươi trộm vợ người ta, một người xem ngươi là thúc phụ, ngươi lại luôn luôn muốn hại chết hắn. Đây là cái gì? Đây là không biết xấu hổ!"

"Ngươi dùng âm pháp luyện chế tàn đao Giang Bắc, ngươi trộm lấy pháp bảo chuộc đạo nhân áo vàng, ngươi dùng cái gọi là trung nghĩa lừa gạt Long Tam, mục đích ngươi làm vậy là gì? Chỉ vì báo thù? Ngươi nói ngươi không giết ta là vì tình cảm huynh đệ? Nếu tu vi của ta còn tại sao ngươi có thể khoan dung như vậy? Đã lừa quỷ đi, ngươi làm vậy là không thật."

"Ngươi vì phá tan cánh cửa, không tiếc luyện chế đại trận độc ác như thế, tàn sát ngàn vạn người không để ý. Ngươi vì đạt lợi riêng của bản thân, tất cả tình yêu thân ái đều có thể từ bỏ, giống như ngươi nói, đạo nghĩa là cái gì? Là rắm chó! Theo ta thấy, ngươi ngay cả rắm chó cũng không bằng! Uổng công bảy mươi tám mươi năm, ngay cả một tên súc sinh cũng không bằng."

"Đủ rồi!" Trong giây lát, tiếng gió thu chém điên cuồng gào thét.

Rào, lấy hắn làm trung tâm, nóc thạch bích lập tức kết xuất tầng tầng sương trắng, lan tràn ra khắp nơi.

"Thì đã sao, thì đã sao nào!!" Tóc trắng của Thu Phong trảm dựng lên điên cuồng, trừng mắt hét lớn: "Ta chỉ cần giết hết các ngươi, tất cả sẽ không còn, cũng chưa từng có chuyện gì xảy ra."

"Đem chúng ta giết sạch, ngươi chắc chắn chứ?" Cá lớn cởi trần đứng trên sương trắng cách hắn không xa, cười tủm tỉm hỏi.

"Thế nào?" Thu Phong nổi giận nói: "Ngươi cho rằng là ta không thể sao? Vẫn không dám."

"Ha ha ha..." Giang Đại Ngư sờ sờ chòm râu dê cười ha ha nói: "Ngươi cho rằng những lời ta vừa nói là lời oán hận lâm chung sao? Nói cho ngươi biết, cái này là lấy lòng ngươi, sợ ngươi chết không nghe được, một lời tức giận này của ta không có chỗ phát tiết! Lão Vương khốn kiếp, tử kỳ của ngươi đã đến, động thủ!"

Chương thứ hai ngàn hai khuynh thành một đao.

"Động thủ?" Hai chữ này nghe vậy, ta đột nhiên giật nảy mình.

Động thủ cái gì? Đánh với ai? Thu Phong chém à?

Vừa rồi ta liên tiếp thi triển ba đòn sát thủ, làm cho hắn thoáng thả chậm bước chân, một đòn mạnh nhất của Lôi Thần Trảm, sau khi hắn quát khẽ một tiếng liền bị chấn vỡ nát, ngay cả Bộ Bộ Sinh Liên của tiểu sư tỷ cũng chỉ là ép hắn hiện ra chân thân mà thôi!

Tu vi của cá lớn mất hết, Lý Ma Tử căn bản không đủ, lúc này lá bài tẩy của chúng ta đã dùng hết, làm gì có vốn liếng để đánh một trận với hắn?

Đây là công việc rõ ràng, cơ bản không cần nghĩ cũng biết.

Đừng nói là ta không nghĩ rõ ràng, ngay cả ánh mắt của Thu Phong Trảm cũng hiện lên một tia nghi hoặc.

Lúc đầu, Diệp Tố Linh đang ra sức lao về phía trước, muốn đưa tay bắt lấy ta, tung người thối lui ra ngoài bảy tám mét. Cùng lúc đó, nàng tung người về phía trước, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, rặc rặc một tiếng, cắm thật sâu vào mặt đất, tiếp đó hai tay ôm đao hạ thẳng xuống.

"Phong!" Theo tiếng quát của hắn, máu tươi dâng trào, như xích huyết trường long, vòng quanh gió thu chặt chẽ vây quanh vách tường thành một vòng tròn cực đại vô cùng.

Huyết Lao?

Đây là một loại trận pháp cấp thấp dùng máu tươi thay thế chu sa, kết ấn thành lao tù, dùng để phong ấn yêu quái, khiến cho nó không cách nào thoát ra được.

Lão thái bà vừa mới nhập môn thường hay chơi chiêu, chỉ có điều tu vi bọn họ có hạn, không dám dùng máu tươi bản thân để hiến tế, tất cả đều dùng máu chó đen hoặc máu gà thay cho máu gà.

Thế nhưng...

Thứ này nếu dùng để đối phó với một tiểu quái tiểu quỷ còn tạm được, dùng trên người đã có chút tạm được, chớ đừng nói chi là cao thủ đỉnh phong tinh thông thuật âm dương.

Mà phạm vi pháp trận này trải ra lớn như vậy, uy lực tự nhiên đại giảm, đừng nói hiện tại thân bị trọng thương, dù là hoàn hảo như lúc ban đầu đang ở thời khắc đỉnh phong, cũng khó có thể thi triển ra tác dụng vốn có.

Càng làm cho người ta bất ngờ chính là hắn lại muốn dùng món đồ chơi này để vây khốn Thu Phong Trảm?

Đừng nói là Phong Nhận, hoặc là những cao thủ Ẩn Sát đường kia, có thể dễ dàng phá giải được sự xuất hiện của Lý Đại Mặc.

Nếu như không phải ta tận mắt nhìn thấy, thật sự khó có thể tin được.

Sơ nhất không tiếc đại thương tinh huyết, bày ra một cái pháp trận thấp kém vô dụng như vậy, vọng tưởng dùng thứ đồ chơi này vây khốn Thu Phong Trảm?

Đồng thời, trong lòng ta lại đầy nghi hoặc: Vừa rồi cá lớn trong sông kêu to ra tay, Diệp Tố Linh nắm chặt lấy ta lui về, lúc đầu tung người bay ra ngoài. Tốc độ cực nhanh, phối hợp vô cùng hoàn mỹ! Giống như đã từng diễn luyện trước đó vậy! Hiển nhiên, đây là kết quả sau khi đánh đuổi ta và Lý Ma Tử trước đó đã thương lượng với hai người bọn họ.

Nhưng nếu là kế hoạch tác chiến, tại sao hắn phải cõng ta? Không muốn để ta biết?

Hơn nữa...

Vô nghĩa là phương án tác chiến như vậy, Diệp Tố Linh trong mắt không người, cẩn thận một chút thì sao lại phải đồng ý? Hơn nữa còn hoàn toàn không quay đầu mà chấp hành như vậy.

Rốt cuộc là bọn họ điên rồi hay là ta bị ngu?

Ngay cả Thu Phong Trảm cũng có chút không dám tin, nhìn trái nhìn phải nói: "Hạ Vô Song, ngươi không phải là muốn dùng món đồ này để vây khốn ta chứ? Lúc sáu tuổi, ta sẽ dùng chiêu này bắt con chuột chơi đấy chứ."

Cá lớn phun một ngụm khói, cười nói: "Vậy được, bây giờ ta sẽ cho ngươi cảm nhận thật tốt, làm chuột!"

Nói xong hắn hướng về phía xa xa không một bóng người kêu lớn: "Trần Mặc, đây là cơ hội duy nhất của ngươi! Nếu ngươi không ra tay, chúng ta tự nhiên sẽ chết, nhưng một khi để hắn tránh khỏi hôm nay, ngươi hối hận cũng không kịp nữa rồi."

Thu Phong Trảm nghe xong hình như cũng đột nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt trở nên âm trầm, vung tay lên, một đạo bạch quang bay thẳng về phía sơ khai.

Mới nhất phảng phất không nhìn thấy, như cũ nửa quỳ trên mặt đất, hai tay nắm chặt lưỡi kiếm, từng giọt từng giọt máu tươi chảy xuôi xuống.

"Mau tránh ra!" Ta kêu to một tiếng, muốn xông tới kéo hắn ra.

"Đừng động đậy!" Thế nhưng tiểu sư tỷ lại nhanh chóng bắt lấy ta.

Leng keng leng keng!

Mắt thấy đạo bạch quang kia sắp sửa quét đến người sơ nhất, đột nhiên nổ vang một tiếng, lập tức bạch quang phá tán, tro bụi đầy đất giống như gợn sóng của hồ lớn bay lượn bốn phía.

Lúc nhìn qua, ở trước mặt sơ nhất khoảng nửa mét, một quả mạ lơ lửng giữa không trung!

"Quả nhiên là ngươi!" Thu Phong Trảm âm thanh nói ra: "Năm đó giết ngươi không chết, hiện tại lại dám đối nghịch với ta! Tốt lắm, hôm nay tới trảm thảo trừ căn hậu hoạn, các ngươi đều phải chết!" Nói xong, gã mạnh mẽ vươn cánh tay ra, trong tay đã có thêm một thanh trường đao sáng như tuyết.

Không phải là đơn thủ đao bình thường, mà là đại đao cán của Thanh Long trong Quan Vũ cầm trong chuôi Thanh Long Yểm

Nguyệt Đao không kém bao nhiêu. Khác với thanh đao này, từ đầu đến đuôi hàn quang như tuyết, từng đạo từng đạo bạch quang vẩy ra bốn phía, người sáng loáng cũng có chút không mở được mắt. Âm đao vừa ra, khắp mặt đất sinh sương, toàn bộ huyết lao đều là một mảnh tuyết trắng.

Xem ra, đây chính là chuôi Âm Huyết Hàn Đao Thu Phong trảm cùng tên với hắn!

Ầm!

Thu Phong trảm trùng điệp giẫm lên mặt đất, toàn bộ cơ thể nhảy dựng lên.

Ánh sáng như sấm sét, rơi xuống.

Leng keng leng keng!

Một tiếng kim thiết kêu lên nặng nề, hàn đao bổ vào trên đồng thai, một tấc một tấc thẳng hướng đỉnh đầu đầu lúc này đè xuống.

Đầu tiên vẫn như cũ không nhúc nhích, tóc bị thổi bay bốn phía, quần áo trên người bay ra ngoài từng mảnh từng mảnh.

Quần áo trên người vỡ vụn, làn da mình trần đầy những vết đao bị gió thổi đi ra, máu tươi chảy ròng ròng!

Hàn đao đè bổng lộc, bổng lộc kề sát đỉnh đầu sơ nhất, liều chết chống đỡ.

Trong lòng ta tràn đầy lo lắng, lại không dám hô lên, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám thở! Chỉ có thể siết chặt nắm tay, âm thầm cầu khẩn: "Quái lão đầu nhi, ngươi nhất định phải kiên trì! Van cầu xin ngươi! Ngàn vạn lần đừng để cho chuôi đao kia hạ xuống."

Vèo một cái, hàn quang bay trở về chỗ cũ.

Leng keng một tiếng, bổng lộc rơi xuống đất.

"Hừ!" Thu Phong hừ lạnh một tiếng nói: "Được rồi! Lão bất tử nhà ngươi, lại còn có thể kháng cự! Đến đây đến đây! Ta cũng muốn xem xem ngươi lại có thể đỡ được đao thứ hai của ta như thế nào."

Nói xong, quỷ ảnh phiêu hốt bên cạnh dung nhập vào trong thân thể, ngay sau đó Thu Phong Trảm cũng không thấy nữa, thanh đại đao kia đồng thời thu lại hào quang, trở nên đen kịt một mảnh, giống như lỗ đen hình lưỡi đao, cắn nuốt hết thảy bóng tối!

Bóng người hợp nhất, đao linh nhất thể!

Thu Phong trảm đã lấy đao làm tên, như vậy rất có thể đây là một kích trí mạng của y.

Đại đao kia chậm rãi nâng lên, chậm rãi dâng lên.

Loảng xoảng trên mặt đất quơ quơ, lắc lư trái phải lại bay đến một đỉnh đầu, chỉ là bổng kia đã bị đập đổi hình, một giọt lại một giọt máu tươi rơi xuống, đung đưa trái phải phát ra từng tiếng rung, phảng phất lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Không tốt, ngón tay vàng đã bị thương! Hơn nữa dáng vẻ còn rất nặng.

Hắn đã cố hết sức để chống đỡ đao vừa rồi, lần này gió thu đã thật sự nổi giận, chuẩn bị phát động một đòn mạnh nhất, hắn còn chống đỡ được sao?

"Đi chết đi!" Trong đại đao vang lên tiếng gào thét điên cuồng của Thu Phong Trảm.

Phập một cái, hắc đao điên cuồng hạ xuống, cuốn theo bóng tối vô tận! Thẳng đến đồng tiền lúc đầu phiêu phù giữa không trung!

Đúng lúc này, toàn bộ thế giới đều bất động, trái tim của ta ngừng đập, tiểu sư tỷ nắm chặt tay của ta, con mắt cá lớn hơi híp đột nhiên trợn tròn.

Ầm!

Một tiếng vang vọng, đánh nát bình tĩnh!

Thanh âm đao kia mang theo vô tận hắc ám chi lực nặng nề rơi xuống!

Chương thứ hai nghìn Nhị Ngũ Tam liều chết đánh cược một lần.

Bất quá, một đao kia lại không rơi vào trên bổng, càng không bổ vào đỉnh đầu sơ nhất.

Mà là nện lên mai rùa!

Đúng là một người nắm chặt trong tay hoàng sam đạo nhân.

Vừa đúng lúc ném mai rùa ra, không phải mùng một, cũng không phải ngón cái vàng, càng không phải kéo Diệp Tố Linh, mà là một con cá lớn đứng bên ngoài huyết lao không có chút tu vi nào.

Leng keng leng keng!

Mai rùa rơi xuống đất.

Chuôi đại đao kia bị chấn lên cao, lật liên tục mấy vòng, lập tức đâm thật sâu xuống đất!

Thu Phong Trảm và Quỷ ảnh đều bị mạnh mẽ bức từ trong đại đao ra, lảo đảo vài bước mới dừng lại được.

Quần áo trên người Quỷ ảnh kia rách mướp, ảm đạm trong suốt, gần như lúc nào cũng có thể tan theo gió.

Áo choàng Kim Long của Thu Phong chém chỉ còn lại một nửa, bên trái tay áo cũng thiếu mất một mảng lớn.

"Minh Quy vò?" Thu Phong chém thoáng qua cái xác rùa lật tung dưới đất, lập tức hiểu ra, hướng về phía giang cá lớn tiếng mắng: "Hay cho lão tặc Hạo nhà ngươi."

"Không phải ta, mà là ngươi quá ngu xuẩn!" Giang Đại Ngư một bên khoác lên khói, một bên nói: "Lão trang chủ chết ở trên thứ này, mà sau khi dùng thứ đồ chơi này cùng Âm Dương Đạo Bàn bị mất, lại xuất hiện trên tay bộ đồ chó săn màu vàng của ngươi, chẳng những gián tiếp mở rộng hoài nghi đối với ngươi, mà càng làm cho ta chứng thực thêm một chút: Thứ này ngươi không dùng được."

"Lai lịch của nó chúng ta đều rất rõ ràng, là cái hủ kia của yêu tăng Đại Đường, hắn chính là dựa vào thứ này gây sóng gió, thậm chí còn ngăn trở được phi kiếm của Bạch Hạc đạo trưởng, cũng đủ để biết được., Đây khẳng định là bảo bối. Ngươi cũng không phải không muốn dùng, mà là âm hồn lão trang chủ ngay bên trong mai rùa này, trong lòng ngươi có quỷ thì không dám dùng. Hơn nữa ngươi ở bên trên động tay động chân, sau đó khẳng định bị cấm, không dám mạo hiểm. Nhưng cái mai rùa này một khi bị công kích, tất nhiên sẽ bị cắn trả."

"Trận trước, khi ngươi mượn danh nghĩa luận bàn cùng Thanh Thu đối chiến, liền sử dụng một chiêu nhân đao hợp nhất vừa rồi, lúc ấy ta ở hiện trường xem rất rõ ràng. Đừng nhìn ta không có tu vi, nhãn lực vẫn còn, tuy nói không có khí lực gì, mai rùa vẫn bị ném đi. Đừng xem ngươi ra tay rất nhanh, nhưng phương hướng ngươi chém tới lại đã biết, cứ như vậy, tự nhiên ngươi sẽ trúng chiêu."

"Kỳ thật, lúc đầu ta chỉ muốn hủy đao của ngươi mà thôi, không ngờ ngươi ngu hơn nhiều so với tưởng tượng của ta. Chẳng những Quỷ ảnh bị trọng thương, mà lập tức sẽ bị nghiền nát, thậm chí ngay chính ngươi cũng thiếu chút nữa bị Minh Vực cắn nuốt mất."

"Ngươi... cái gì? Hủy đao." Thu Phong Trảm vừa định lớn tiếng mắng, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, phi thân về phía trước bắt đao.

Nhưng một tay chụp ra, lại chỉ là một cán sắt dài nửa xích, còn lại hơn phân nửa, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng rỉ sét, trong nháy mắt biến thành một mảnh vụn sắt, tùy theo lại hóa thành bụi mù. Từng luồng từng luồng sóng khí màu đen nồng đậm cuồn cuộn ra, đó là quỷ khí tích tụ trên âm đao.

Chuôi âm đao tên Thu Phong Trảm này đích xác rất hung hãn, nhưng dù sao vật chứa cũng là sắt thép, đối với ngón cái mà nói, toái đao thành khói thật sự không quá dễ dàng!

Chỉ là vừa rồi một mực ở trong tay hắn, tu vi ngón cái không bằng Thu Phong Trảm, căn bản không thi triển được, hơn nữa cũng không có cơ hội.

Sau khi chấn đao rơi xuống đất, giang đại cá nhìn như đang nói nhảm, kỳ thật là đang kéo dài thời gian cho ngón tay cái bị trọng thương, để nó hủy diệt âm đao!

Thu Phong Trảm mất đi bản mạng âm đao thực lực tự nhiên giảm mạnh, nhưng dù vậy vẫn mạnh đến đáng sợ!

"Tốt, tốt!" Thu Phong trảm một tiếng, ném đi một nửa cán đao, hung tợn liếc nhìn chúng ta một cái rồi nói: "Cho dù hủy đao của ta thì sao? Cho dù trúng gian kế thì sao? Bằng mấy tên phế vật các ngươi có thể giết ta sao? Hạ lão tặc, ngươi xác thực quỷ kế bất phàm! Có thể nói cho ngươi biết, ở trước thực lực tuyệt đối, âm mưu quỷ kế gì cũng đều là rắm chó! Chết đi cho ta."

Thu Phong Trảm điên cuồng gào thét, vung cánh tay lên, một làn gió nổi lên từ đất bằng, từng ánh đao chói mắt xuất hiện, phân biệt bay về phía mọi người chúng ta.

Đây không phải là đao thật mà là do âm khí ngưng tụ thành.

"Trần Mặc!" Cá lớn kêu lên.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Trong bốn phía, đột nhiên có từng tiếng vang loạn xạ.

Lại xem xét, giữa không trung lít nha lít nhít thanh đao đang bay lơ lửng, có gỉ sắt rỉ sét, có thanh chỉ còn một nửa, nhưng những thanh đao này phảng phất như có linh tính, vung vẩy ngăn cản tất cả âm đao, đồng thời nhanh chóng chém tới hướng Thu Phong.

"Tốt lắm!" Cá lớn khen một tiếng.

Mỗi một chuôi tàn đao đoạn kiếm, đều là những thứ lưu lại trên chiến trường cổ, không biết đã nhiễm qua bao nhiêu máu tươi, lại bị Cực Âm chi địa xâm nhập đầy quỷ khí.

Bất luận là thanh kiếm kia đều là âm vật cực kỳ nguy hiểm!

Xem ra vì ngày hôm nay, ngón tay kim này đã chuẩn bị sẵn tâm lý báo thù.

Thu Phong hừ lạnh một tiếng, quát to: "Toái!"

Két!

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Từng thanh tàn đao đoạn kiếm, lập tức nát vụn một mảnh.

Những mảnh sắt vỡ vụn lại giống như bão cát, chém thẳng về phía gió thu, tiếng vù vù vang lên, cực kỳ nhanh nhẹn, giống như ngàn vạn viên đạn vậy, phải cứng rắn xuyên thủng nó thành cái sàng!

Đứng trước sát chiêu mà ngón tay vàng chuẩn bị nhiều năm như vậy, Thu Phong Trảm cũng không dám khinh thường!

Sắc mặt khẽ biến, cuống quít bóp pháp chỉ, áo choàng rách nát, tóc bạc tung bay.

Những mảnh nhỏ bằng cát bụi dày đặc vang loạn ở bốn phía, nhưng thủy chung không cách nào tiếp cận.

"Mượn kiếm!" Cá lớn nhìn chằm chằm phía trước, rõ ràng nói.

Tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh vừa nghe lời này liền đẩy ta ra, chỉ nhảy vài cái đã vọt tới bên cạnh Lý Ma Tử.

Tên này mặc dù cũng trải qua không ít chuyện hiểm ác sống chết với ta, nhưng chưa từng gặp qua trận thế như vậy? Kẻ địch cường hãn như vậy, sớm đã sợ đến choáng váng.

Diệp Tố Linh chụp lấy Lăng Vân kiếm, trở tay ném đi, ném luôn vào vòng vây.

"Súc trận!" Cá lớn ra lệnh.

Vừa nói xong, mới đầu vẫn không nhúc nhích, đột nhiên từ mặt đất rút ra trường kiếm, hét lớn: "Nhanh!"

Bốp!

Phù văn huyết tuyến vây quanh bốn phía, bỗng nhiên tụ tập vào chính giữa, vòng vây đang dần dần thu nhỏ lại, đồng thời tay hắn cũng vung ra hơn mười cái phù chú, giống như loạn như tiền giấy vung vãi đầy trời.

"Đấu, Giác, Khá, Vĩ..."Cá lớn vây quanh bão cát vừa đi vừa kêu lên.

"Phá!" Thu Phong Trảm bị vây ở chính giữa gào thét mãnh liệt một tiếng.

Chính giữa bão cát bỗng xuất hiện một vòng xoáy lửa.

Cát bụi kim loại lập tức bị đốt thành vô số điểm sáng nhỏ, lập tức rơi xuống đất, xì xì bốc khói trắng. Cùng lúc đó, một đoàn sóng lửa ập tới phá tan huyết trận, phù chú đầy trời cũng bị đốt thành tro.

Sóng lửa nhảy ra bao vây hai mươi mấy mét, hiện ra chân thân.

Lúc này, gió thu trảm mái tóc dài trắng như tuyết, chòm râu trắng đen trộn lẫn đều biến thành màu đỏ thẫm, trên người đầy ắp ngọn lửa đang cháy vù vù, cặp mắt sáng ngời bức người càng thêm đỏ rực, sáng rực ánh sáng!

Leng keng leng keng!

Những đồng rơi trên mặt đất nhảy vài cái, vỡ thành hai nửa.

Chỗ sát tường đối diện truyền ra một tiếng vang trầm thấp.

Quái lão đầu nhi lưng còng kia, mặt đầy bướu thịt kia, không biết từ chỗ nào rớt ra ngoài, nặng nề ngã trên mặt đất, khóe miệng tràn đầy máu tươi.

Bốp!

Sơ Nhất ngửa mặt ngã sấp xuống, mặt đầy máu, hôn mê bất tỉnh.

"Chỉ bằng mấy tên rệp các ngươi, còn muốn giết ta? Thật sự là si tâm vọng tưởng." Thu Phong trảm trừng đôi mắt đỏ lửa kia, lạnh lùng quét qua chúng ta một vòng, hai mắt nhìn chằm chằm Giang Ngư nói: "Hạ lão tặc, sát chiêu trăm phương ngàn kế này của ngươi cũng chỉ có vậy! Nể tình quen biết đã nhiều năm, ta để cho ngươi tự chọn, ngươi muốn chết như thế nào?"

"Ha ha ha..." Cá lớn ha ha cười cười, phối hợp hít một hơi thuốc, lúc này mới chậm rãi nói: "Chết hay không chết, đợi lát nữa hẵng nói, hiện tại ta sẽ cho ngươi kiến thức một sát chiêu chân chính!"

Bài hát thứ hai ngàn hai trăm năm mươi bốn cùng Hỏa Chi Ca.

"Sát chiêu?" Thu Phong sửng sốt, quay đầu nhìn thoáng qua thương tích chi chít của mọi người, nói: "Hạ lão tặc, ngươi đừng cố lộng huyền giả với ta! Chỉ bằng các ngươi, bây giờ còn có sát chiêu gì đáng nói. Bây giờ ta chỉ cần khẽ động ngón tay một cái, tất cả các ngươi sẽ chết không có chỗ chôn."

"Ha ha..." Cá lớn mỉm cười, tràn đầy khiêu khích nói: "Vậy ngươi thử một chút xem!"

Thu Phong trầm hơi có hồ nghi, nhưng sắc mặt lập tức hung ác, hai tay hợp lại, đột nhiên lật ra ngoài.

Phù!

Một cơn sóng lửa đỏ thẫm ập tới.

Dâng trào mãnh liệt, giống như sóng dữ biển dữ dội thổi quét tới!

Lý Ma Tử nhắm chặt hai mắt bị dọa ngất, là người đầu tiên toàn thân bị thương, Giang Kình Ngư tu vi mất hết, linh lực Diệp Tố Linh tán loạn, ngón tay vàng nằm sấp trên mặt đất trầm mặc, còn có ta vô kế khả thi...

Vô luận là ai, tựa hồ đều không thể từ nơi này cơ hồ có thể diệt sát hết thảy, thôn phệ hết thảy trong biển lửa đào thoát lên trời.

Nhưng cá lớn không sợ hãi lại bước lên trước một bước, một cước bước vào trong trận pháp huyết lao đã thu nhỏ lại từ trước, ngay trong nháy mắt khi biển lửa ập tới, nhẹ nhàng buông tay.

Lạch cạch một tiếng, một viên cầu nhỏ tối tăm không ánh sáng rơi trên mặt đất.

Ông!

Lăng Vân kiếm ông ông tác hưởng, mãnh liệt dựng đứng lên.

Leng keng leng keng!

Mai rùa phát ra một tiếng trầm đục, tản ra từng đạo u quang.

Rào một cái, sóng lửa cuồn cuộn mà đến kia lập tức tiêu tán cùng vô hình!

Cùng lúc đó, Diệp Tố Linh chắp hai tay trước ngực ngồi xếp bằng trên mặt đất, thật sự hóa thành một tòa băng điêu.

Ngón tay vàng đang nằm sấp trên mặt đất chậm rãi bò dậy, toàn thân lóng lánh một tầng hào quang màu vàng nhạt, giống như một pho tượng đồng sống lại.

Trước người Lý Ma Tử phiêu phù một chiếc lá đào nửa vàng nửa xanh, không gió tự bay, nhẹ nhàng lắc lư.

Lăng Vân Kiếm liên tục chém lên mai rùa, phát ra tiếng leng keng như tiếng mõ, còn quả cầu nhỏ bị con cá lớn kia ném xuống lại trôi nổi, chậm rãi chuyển động, không ngờ lại sinh ra chút ánh sáng màu u lục.

Thu Phong Trảm đứng ở đằng xa đã bị lửa nóng hừng hực bao phủ, căn bản không thấy rõ khuôn mặt.

Mới nhất ngửa mặt nằm trên mặt đất, trên thân trần toàn là các lỗ máu to nhỏ, vết thương thật dài trên bàn tay càng nhìn thấy mà giật mình, bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt, nhắm chặt hai mắt không nhúc nhích.

Ta vừa khiếp sợ lại vừa đau lòng, vừa phải đi qua xem xét.

"Đừng nhúc nhích!" Cá lớn lập tức uống vào miệng ta: "Đừng lo lắng, nó không sao đâu. Ngươi đứng yên bất động, ta đưa tiễn hai người bọn chúng một lát, tí nữa sẽ nói chuyện với ngươi."

Nói xong, hắn hơi mệt mỏi ngồi xuống, cũng không để ý tới ta nữa, nhìn chằm chằm ngọn lửa hừng hực thiêu đốt đối diện một hồi, thở dài một hơi nói: "Lão tam, ngươi thấy chưa? Đây chính là sát chiêu của ta. Thế nào?"

"Đừng nhìn hiện giờ ta đây chỉ là một lão già nát rượu, mà ngươi sắp sửa đạp tan bậc cửa thăng cấp thần cấp vô thượng, tới cuối cùng không phải vẫn nằm trong tay ta sao?"

Vù vù!

Đoàn lửa lớn hừng hực kia đột nhiên cao vọt lên, sóng lửa dâng lên cao vang lên vù vù, tựa hồ là Thu Phong trảm cực kỳ phẫn nộ cùng không cam lòng. Đáng tiếc lúc này, hắn ngay cả nửa tiếng hò hét cũng không phát ra được, chỉ có thể mượn sóng lửa giãy dụa!

"Lão Tam à, ngươi có biết tại sao ngươi mãi không thể vượt qua cánh cửa kia không?" Giang Đại Ngư vừa nhìn đoàn liệt hỏa hừng hực thiêu đốt kia, vừa chứa khói bụi nói: "Cũng là bởi lòng ngươi có chấp niệm, một mực tiêu mất không tiêu được. Ta tuy rằng không có được thực lực cường hãn như ngươi, nhưng từ khi đánh cá nhỏ chết đi, lại hiểu được tâm cảnh, cái gì gọi là Vô Thượng Thần cấp? Đại đạo vô hình?, Đại đạo vô danh, vô dục vô cầu, thoát khỏi tất cả, dù có thần lực thuận theo thiên ý, cho dù có thể nghịch thiên, nghe thiên mệnh."

"Mà ngươi ngay cả một điều cũng không làm được, đừng nói ngươi luyện chế Vạn Quỷ Triều Yêu ngưng tụ quỷ khí gì đó, coi như bình yên bình đô, giết sạch cao thủ hai giới Âm Dương cũng vô dụng. Chỉ tăng tu vi không đủ, tu thêm một trăm năm nữa cũng vô dụng!"

Vù vù!

Ngọn lửa bốc lên, tán loạn lóe lên, chiếu ra gương mặt già nua và mệt mỏi của giang đại ngư.

"Ngươi gấp cái gì? Ta biết tính nết của ngươi, ngay cả chết rồi cũng không biết, rất nghẹn khuất phải không? Ngươi đều là người phải đi rồi, cũng không cần theo vòng vo, nói cho ngươi biết, một chiêu này tên là Ngũ Hành Tế."

"Ngũ Hành thuật, cũng không phải là sở hữu duy nhất của Lâm gia ngươi, đây vốn chính là căn nguyên vạn vật. Khắc thì hủy, sinh tắc hưng thì hưng, ta bất quá là mượn đại đạo của nó bày ra tế đàn mà thôi, nhưng tất cả ngũ hành bổn nguyên, nếu như không xuất hiện, căn bản là không phát động nổi. Nếu không phải lão tiểu tử nhà ngươi tử tính không thay đổi, ta cũng không có biện pháp làm gì ngươi. Kỳ thật, ngươi chết cũng không oan chút nào. Hơn nữa còn giúp ta một đại ân, ta còn phải hảo hảo cảm ơn ngươi!"

Vù vù!

Ánh lửa lóng lánh, cao cao thấp bốc lên.

Nghe đến đó, ta lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Vừa rồi, trận huyết lao liều mạng thi triển khi nãy chỉ là giả tạo, hoặc là trạng thái đầu tiên của ngũ hành tế. Ta và Thu Phong trảm cũng không nhận ra, cho rằng đó chỉ là huyết lao thuật bình thường mà thôi.

Giang Đại Ngư chỉ huy mọi người liều chết chống cự, là vì bảo hộ lần đầu khởi động đại trận. Cái xác rùa ném ra, nhìn như là để ngăn trở một đao chém vào khuynh thành hung hãn vô cùng kia, đồng thời cũng là vì mê hoặc nó, sớm chôn bút xuống.

Cái xác rùa và ném sau đó Lăng Vân kiếm không dung tha cho kẻ địch sống chết, đến lúc này, tế tế Ngũ Hành đã được bố trí xong!

Thu Phong Trảm sinh lòng nghi hoặc chạy ra ngoài, lại không biết vị trí gã rời đi, chính là trận nhãn hạch tâm.

Bàn tay to Trần Mặc là kim, Thu Phong trảm bản chất là hỏa, Diệp Tố Linh là thân thể băng ngọc, băng là nút, cái kia phiến lá đào thần kỳ dĩ nhiên là gỗ, quả cầu nhỏ trong tay giang đại nhân kia, là Quan Chính Chi Ngọc của Cửu U môn chủ, tuy hao hết linh lực pháp nguyên, nhưng bản chất nó chưa biến, vẫn là Thiên Hành Chi Thổ.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ Hành đều ở đây, đại trận đã thành, chỉ là căn nguyên thiếu thốn khởi động!

Nếu như lúc này Thu Phong Trảm có điều phát giác, xoay người bỏ chạy, chúng ta không ai có khả năng truy kích hắn, thậm chí hắn còn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, không ai được làm gì hắn.

Nhưng hắn hết lần này tới lần khác tính tình nóng như lửa, bị con cá lớn kia khiêu khích, lúc này dùng lực lượng bản nguyên đánh ra một đòn mạnh nhất. Nhưng hắn lại không biết rằng, lần chuẩn bị này của cá lớn chính là muốn bức hắn ra bản tướng lửa, dùng lửa để tấn công.

Nếu chỉ xuất ra hai loại ngũ hành mà nói thì có thể tương sinh tương khắc, nhưng một khi Ngũ Hành có đủ thì sẽ cuồn cuộn không thôi, nơi vạn vật bản nguyên tồn tại!

Nói cách khác, cuối cùng chính là Thu Phong Trảm tự khởi động tế ngũ hành, chôn vùi tất cả chấp nhất mà nó truy tìm!

"Ai! Thiện thì được, ác cũng được, dù sao ta và ngươi cũng là huynh đệ một trận."Cá lớn thở dài nói: "Mong ngươi hạ kiếp, bỏ Ác tự lo lấy tội." Nói xong nó lắc đầu, quay đầu nhìn ngón cái một cái.

Lúc này ngón tay cái của Trần Mặc mặc dù đã bò dậy, nhưng lại biến thành một tượng đồng xanh không nhúc nhích.

Không chỉ lưng gù khom lưng, mặt không còn tràn đầy nốt thịt lớn nhỏ, con mắt kia cũng không mù. Dáng người cao lớn, vẻ mặt tuấn lãng, hai đầu lông mày mang theo một cỗ chính khí.

"Nhớ năm đó, Long Tuyền sơn trang và Trương gia ở Giang Bắc tranh đấu trăm ngàn năm qua, thiếu chút nữa đã bị ngươi triệt để dẹp yên rồi! Ta không biết dã tâm của ngươi rất lớn, vọng tưởng thống nhất giới âm vật Hoa Hạ, hay là lòng mang muôn vàn ý nghĩ, muốn kết thúc cuộc tranh đấu này. Tóm lại, từ đó về sau ngươi vẫn yên lặng không một tiếng động."

"Càng không biết ngươi và Lâm gia có ân oán gì, cũng không rõ giữa năm ngón tay của các ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ta nghĩ ngươi đã bị trọng thương, từ lâu không thể nói, tai không thể nghe, cũng không biết ngươi còn có tâm nguyện gì chưa xong. Ài, tên của ngươi cũng thật không tốt lắm..."

"Ta coi như là thù hận còn lại của ngươi chưa tan, mục đích đời đời này là muốn giết Thu Phong trảm đi. Ta đã giúp ngươi hoàn thành nguyện vọng này, chỉ là có chút xin lỗi, trước đó ta cũng không thương lượng với ngươi." Cá lớn thở dài một hơi: "Cho dù thế nào, cũng mong ngươi một đường khoan khoái, kiếp sau không có khổ!"

Tiếng nói của cá lớn vừa dứt, tượng đồng kia đột nhiên kẽo kẹt một tiếng từ phần eo gãy ra, từ trên phương hướng này nhìn lại, giống như đang cúi đầu cho nó.

Ta vừa nghe đến đó, trong lòng không khỏi sợ hãi!

Thu Phong chém tan lửa mà chết, ngón cái ngưng thành kim loại mà chết, như vậy cùng là tiểu sư tỷ và Lý Ma Tử trong ngũ hành trận đâu? Hai người bọn họ cũng phải qua đời như vậy sao?

"Vậy tiểu sư tỷ..."

Tế đàn Ngũ Hành thứ hai nghìn Nhị Ngũ Chương Ngũ Hành.

"Ngươi không cần lo lắng." Cá lớn lại hít một hơi thuốc nói: "Tiểu sư muội và rỗ cũng không có việc này."

"Tiểu sư muội là Băng ngọc thân thể, Ngũ hành tế pháp này hóa thành băng không hóa ngọc, hơn nữa tạo hóa của nàng vượt xa những gì ta và ngươi biết. Chỉ nhìn từ thiên phú và linh tính, nàng mạnh hơn nhiều so với Thu Phong trảm và Long Thanh Thu, tế ngũ hành căn bản không đả thương được nàng., Ngược lại vô cùng hữu ích. Như là một viên ngọc thô bẩm sinh, sau khi mài giũa kinh nghiệm nhiều lần mới càng thêm hoàn mỹ. Còn đồ rỗ, hắn căn bản không ở trong Ngũ Hành trận, chẳng qua là bị tiểu sư muội đánh ngất mà thôi."

"Tiểu sư muội nha đầu kia thoạt nhìn tính tình thối tha, nhưng tâm địa lại rất thiện lương! Nó biết Ma Tử không có bản lĩnh gì, sợ hắn bị thương, vừa rồi mượn giật kiếm kéo hắn tới bên cạnh. Đánh cho hắn ngất xỉu là do ta phân phó trước. Bởi vì những lời tiếp theo đều là chuyện trọng đại, ta không muốn cho bất cứ ai biết."

"Khả năng ngươi cũng đã đoán được, khi đó ta cố ý đẩy ngươi và Lý Ma Tử đi, chính là đã nghĩ kỹ toàn bộ đối sách, nếu không cũng sẽ không cố ý mạo hiểm, mang theo các ngươi một đường xuống dưới."

"Ngươi cũng thấy đấy, Thu Phong Trảm có thực lực cường đại cỡ nào? Nhưng dù vậy, hắn cũng không địch lại Long Thanh Thu. Huống chi trong tay Long Thanh Thu còn cầm Phong Thần Pháp bảo Phiên Thiên Ấn. Có thể tưởng tượng được, sứ mệnh của ngươi gian khổ cỡ nào! Mặc dù những năm gần đây, ngươi tiến bộ thần tốc vượt xa mong muốn của tất cả mọi người, nhưng chênh lệch vẫn rất lớn với Long Thanh Thu. Để lại cho ngươi thời gian không nhiều lắm..."

"Đây cũng là nguyên nhân ta không thể không mạo hiểm hành sự, tuy rằng trong lòng ta một mực toát mồ hôi, nhưng cũng may rốt cuộc đã thành công. Không biết bọn chúng có nói cho ngươi chuyện về ngũ hành tế hay không, trận pháp này không chỉ vì tuyệt sát thu phong chém, mà ngăn cản hắn khởi động Vạn Quỷ Triều đại trận, còn là bày ra tế đàn cho ngươi, để ngươi mau mau thức tỉnh mà chuẩn bị. Nếu không phải như vậy, ngươi cảm thấy lần đầu hoàn toàn tín nhiệm ta, cam nguyện làm như vậy sao?"

"Đương nhiên rồi, hai người bọn họ lúc đó cũng không hoàn toàn đồng ý, đặc biệt là tiểu sư muội, còn vô cùng không phục, nói là hắn cần gì Thu Phong Trảm Phong, trước tiên đập chết hắn đã. Ta cũng chỉ có thể nhắc nhở bọn hắn, một khi gặp phải Thu Phong Trảm, tuyệt đối không lưu hậu chiêu lại, có bao nhiêu bản lĩnh thì dùng bấy nhiêu bản lĩnh, nếu thực sự không được, theo phương án ta nói đi."

"Ta và Thu Phong quen biết nhau nhiều năm, đối với tính tình và tính tình của hắn phi thường hiểu rõ. Hắn ỷ vào một thân tu vi bản lĩnh cường đại, sẽ không đánh lén ra tay, càng khinh thường cùng người khác liên thủ. Phàm là giết người đối địch, đều không vội vã ra tay, nhất định phải ép địch nhân sử dụng đòn sát thủ mạnh nhất, sau đó hoàn toàn nghiền ép, một kích lấy mạng! Hắn theo đuổi chính là khoái cảm không gì sánh được với bất cứ kẻ địch nào. Cho nên trước khi sát chiêu tận diệt, Thu Phong trảm sẽ không lạnh lùng hạ sát thủ."

"Hơn nữa, hắn vốn còn có ý định, dùng ngươi giải khai Âm Dương Đạo Bàn, cho nên càng sẽ càng sẽ không lấy mạng của ngươi. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước ta dám liều mạng với các ngươi. Đồng thời, lộ ra toàn bộ át chủ bài cũng có thể làm cho Thu Phong chém lơ là, càng có thể đánh tan sơ hở cùng sự băn khoăn của tiểu sư muội, từ đó toàn tâm toàn lực phối hợp với ta." Giang Đại Ngư giải thích hết thảy mọi chuyện.

Cuối cùng ta cũng biết!

Vì sao Diệp Tố Linh vẫn luôn kéo ta, không cho ta tiến lên, hóa ra là giang cá lớn đã sớm nói với nàng sẽ làm gì, lại phải làm như thế.

Giang lớn hướng bốn phía nhìn một chút nói: "Trước khi tiến vào tầng sáu, ta cũng không biết người trấn thủ nơi này là Công Thâu Ly, cũng không biết chuyện cơ mật trong đó. Bất quá ta lại vô cùng rõ ràng, một khi cơ quan tầng thứ sáu bị phá giải, hoặc là có người bước vào tầng thứ năm, Thu Phong trảm nhất định sẽ tốc hỏa tốc chạy tới."

"Bởi vì Thu Phong chém cuồng ngạo vô cùng, căn bản là không xem trọng nghiên cứu cơ quan trận pháp gì đó. Nhưng nếu muốn khởi động đại trận này, không có một người am hiểu đạo này, căn bản là không thể thực hiện được, nếu không một khi đại trận mở ra, sẽ bị trùng trùng Quỷ vực vây khốn."

"Lại kết hợp với cấu tạo của toàn bộ Địa Tâm, hắn điều động trình tự trông coi các tầng, rất dễ kết luận, Vạn Quỷ Triều đại trận này là do người trông coi tầng thứ sáu thiết lập. Người khác chết hay không, Thu Phong Trảm có thể cũng không quá để ý, nhưng một khi có người xông lên tầng này, uy hiếp đến đại trận thành bại, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua!"

"Kỳ thật, thời điểm chúng ta mở ra cánh cửa đá vòng đồng kia, Thu Phong Trảm cũng đã biết. Bởi vì chúng ta dùng lệnh bài của Hoàng sam đạo nhân. Thu Phong Trảm là để cho hắn cùng Huyết Lý Thanh nhìn ta, lệnh bài đạo nhân áo vàng xuất hiện ở nơi này, nói rõ là có người xông vào tầng thứ sáu. Có thể biết chuyện gì đã xảy ra., Hắn lại không thể lập tức chạy tới. Bởi vì đại trận mở ra đến trình độ này, khí tức âm quỷ ở trận nhãn liền bắt đầu trùng trùng điệp điệp tụ tập, trừ hắn ra, không ai có thể trấn áp được. Một khi hắn rời khỏi, cả tòa đại trận sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, nguyện vọng của hắn cũng sẽ theo đó tan biến..."

"Thế nhưng bị người ta liên tiếp phá tan bảy tầng nguy hiểm giết tới tận cửa, nhưng lại một mực thờ ơ mà không có khả năng buông tha cho Thu Phong trảm. Hơn nữa, nếu cơ quan trận pháp đại sư ở tầng thứ sáu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đại trận này cũng xong đời rồi! Với sự hiểu biết của ta đối với hắn, lúc này Thu Phong Trảm nhất định sẽ đưa ra một lựa chọn cực đoan."

Phật canh giữ tầng thứ nhất Thất Thốn Ngô là thông qua Thôn Hồn Oa, trực tiếp truyền tống quỷ khí nơi biên giới xuống dưới. Nhưng loại phương pháp vận hồn này cực kỳ đặc thù, thất tấc phật là vì nó vốn hồn vô định chỗ mới có thể làm được, mà những người khác thông qua phương pháp này để tiếp hồn., Chính là dẫn đến hồn phách thác loạn, thần trí mơ hồ. Cho nên, ta trộm lấy ngọc từ trong cổ mộ liên tiếp, hai điểm đồng bài Lâm gia để phân tích, hai người khác trấn thủ tại hạ chính là người tiếp thu hồn phách làm đại trận cuồn cuộn không ngừng cung cấp động lực linh hồn."

"Thu Phong Trảm sở dĩ có thể thoát thân rời xa đuổi sát theo, chính là đem hai người bọn họ giết, hồn khí rót vào trên đồng bài ngọc thạch, mượn để duy trì đại trận vận chuyển. Chỉ cần hắn cùng Công Thâu Ly bất tử, liền có biện pháp tiếp tục mở ra."

"Hai người?" Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Không đúng? Ngươi không nói có chín đại cao thủ à? Huyết Lý Thanh, đạo nhân áo vàng, tàn đao Giang Bắc, hai hòa thượng rèn sắt, Long Tam, lại thêm Công Thâu Ly, giờ đã có tám người."

"Không tính là Công Thâu Ly." Giang Đại Ngư giải thích: "Thu Phong Trảm điều động tin tức Cửu Đại Cao thủ thủ hộ đại trận là do ta gần đây biết được. Nhưng trước khi ta gia nhập sơn trang, Công Thâu Ly đã ở đây, bởi vậy suy tính bên dưới còn có hai người. Nhưng bây giờ bất luận là ai hay là hai cái đều không quan trọng. Hiện tại, trong toàn bộ địa tâm này ngoại trừ mấy người các ngươi không còn người sống."

"Mấy người chúng ta?" Ta nghe được bên ngoài dây cung của giang đại ngưu.

"Giang sư huynh! Cái gì gọi mấy người chúng ta?!"

"Chuyện này... Ngươi không cần phải quan tâm." Cá lớn phất phất tay: "Ngũ hành tế đàn này ngoại trừ săn giết Thu Phong Trảm, mục đích quan trọng nhất chính là giúp ngươi thức tỉnh. Tuy rằng kim, hỏa, thủy đều là người làm nền tảng, hơn nữa mấy người bọn họ đều chưa tu luyện đến vô thượng thần cấp. Từ ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, không coi là tế đàn Thiên Ngũ Hành đàn., Bất quá cũng rất khó. Cho dù không thể khiến cho ngươi triệt để thức tỉnh, cũng sẽ có tác dụng lớn đối với việc tăng tu vi. Lát nữa ngươi đứng về chỗ ta, tiếp theo như thế nào thức tỉnh, thì dựa vào chính ngươi tự mình lĩnh ngộ đi, ta cũng chưa từng trải qua, hoàn toàn không biết gì cả... "

"Môn chủ, ta cũng chỉ có thể giúp ngươi đến thế này thôi." Cá lớn run lên tẩu thuốc, thành khẩn khom người ôm quyền với ta, trong ánh mắt hiện lên một tia không nỡ.

Trái tim ta đột nhiên trầm xuống, nhớ tới lúc đó tiểu sư tỷ và người mới từ tầng bốn đi lên, sắc mặt mỗi người đều rất không bình thường, chỉ có con cá lớn trong giang giả bộ vui đùa với nhau như không có chuyện gì xảy ra...

Chẳng lẽ, ngay từ lúc đó, bọn họ đã biết từ lúc sơ nhất rồi?

"Giang sư huynh, rốt cuộc ngươi bị làm sao vậy?" Ta gấp gáp hỏi.

Nhị Nhị Nhị Ngũ Cửu U tam kỳ thứ hai nghìn hai trăm năm mươi ba.

"Không có gì." Con cá lớn mỉm cười thản nhiên: "Chỉ là quá già, tục ngữ nói nhân sinh bảy mươi cổ qua thưa thớt, sống đến khi ta đã mấy tuổi, đó cũng không biết là phúc phận mấy đời tu luyện nữa. Hơn nữa nếu không phải sư phụ phát hiện ta và con cá nhỏ trôi nổi trong chậu gỗ xuôi dòng sông, ta hiện tại đã chết ròng rã tám mươi chín năm rồi, vô duyên vô cớ nhặt được tuổi thọ gần trăm năm, ngoài cảm ơn ông trời, còn có thể oán giận gì nữa chứ?

"Giang sư huynh, ngươi nói là..." Trong lòng ta bỗng run lên. Cá lớn trong sông phất tay cắt ngang ta nói: "Ngươi cũng không cần thương tâm, từ sau khi Tiểu Ngư đi, ta đã sớm suy nghĩ rõ ràng tất cả những thứ này. Sống chết cứ lặp lại, tất nhiên là con người, từ thiên cổ đến nay, ai có thể trốn? Cá lớn của ta thì sao? Lại nói, ta chết cũng rất có giá trị."

Cá lớn hít một hơi thuốc, nhìn thoáng qua vết thương đầu tiên nằm ngửa trên mặt đất: "Ngươi có lẽ còn không biết khởi động đại trận Ngũ Hành phải trả giá bằng tính mạng. Nhưng khi ta đưa ra phương án này, mới không chút do dự, ngay cả lông mày cũng không nháy một cái."

"Hắn vì muốn ngươi sớm ngày thức tỉnh, không tiếc sinh tử, ta thật sự là bội phục từ trong ra ngoài. Nhưng hắn còn trẻ, còn có thể đi cùng ngươi rất xa, còn bộ xương già này của ta, cho dù vô tai vô nạn cũng có thể chống đỡ được mấy năm? Vì vậy, ta liền đem lão đạo sĩ năm đó giống như thần tiên còn sống đưa cho tiểu mộc nhân của ta lén lút đặt ở trên người mới nhất."

"Kỳ thật, tiểu mộc nhân này trước kia ta đặt trên người ngươi. Nhưng sau khi ta tính toán xong kế hoạch, lại âm thầm tính toán một phen, mặc dù tình cảnh ngươi cũng rất hung hiểm, cũng chưa hẳn đã chết, nhưng một khi đại trận khởi động, sơ nhất lại hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Vì vậy ta không chỉ lấy từ trên người ngươi tiểu mộc nhân, thuận tay lấy đi mai rùa, thế nào? Ta mặc dù mất hết tu vi, nhưng hai tay này còn tạm được chứ?" Giang cá lớn cười híp mắt nói.

"Không, sẽ không!" Ta liên tục lắc đầu nói: "Tiểu sư muội nói, mang theo Nê đạo nhân có nói một câu Chỉ Ngôn: "Cửu U di tam kỳ, Đả Thần cấp Côn Luân." Nơi này không phải là Côn Luân, ngươi cũng sẽ không chết, chúng ta đều sẽ rời khỏi nơi này, chúng ta còn phải kề vai chiến đấu, còn phải đi đánh Vô Thượng Thần cấp nữa."

"Ồ?" Cá lớn chép chép chép chép chép hai ngụm khói, khẽ cười nói: "Thần tiên sống chính là thần tiên sống, ngay cả nơi này cũng tính đến rồi!"

"Đúng không." Ta đột nhiên chuyển buồn thành vui nói: "Giang sư huynh, ngươi đây cũng quá giày vò người khác, làm hại ta lo lắng một hồi."

Cá lớn cười ha hả hít một hơi thuốc, nhẹ nhàng lắc đầu: "Ngươi hiểu sai rồi, ý của ta chính là Cửu U tam kỳ mà hắn đề cập tới hiện tại ta muốn nói với ngươi, nhưng trong tam kỳ này lại không có ta."

"A, không có ngươi?" Lần này ta bị hắn nói cho hồ đồ, có chút mờ mịt nhìn thoáng qua tiểu sư tỷ toàn thân được bọc trong mai băng dày, lại liếc mắt nhìn giang đại ngư nói: "Cho đến nay, Cửu U môn không chỉ còn lại ba người chúng ta thôi sao? Trong này không có ai nữa à?"

Cá lớn hướng về Lý mặt ngựa bĩu môi nói: "Đây không phải sao."

"Cái gì, Lý mặt rỗ? Hắn làm sao lại là người của Cửu U môn." Ta càng ngạc nhiên không hiểu.

"Lăng Vân kiếm là lưỡi đao sắc bén của Trảm Ma, nhưng vì sao ngoài hắn ra lại không ai có thể rút ra?"

"Không phải bởi vì hắn là hậu nhân của Lý gia sao? Bạch Hạc đạo trưởng chính là tổ tiên của hắn a."

"Hậu nhân Lý gia cũng không giả, nhưng trực hệ tổ tiên của hắn lại không phải Bạch Hạc đạo trưởng. Bạch Hạc đạo trưởng Lý Thuần Dương từ nhỏ tập đạo, không kết hôn vô tử, ở đâu ra hậu nhân gì? Gã đệ Lý Thuần Phong một lòng si mê quẻ thuật, cũng không có con cháu. Ma Tử nếu có thể rút ra thanh kiếm này, chứng tỏ hắn là hậu nhân của Lý gia lão tam Lý Thuần Cương."

"Đúng vậy!" Ta gật đầu nói: "Mới nhất cũng nói như vậy."

Cá lớn quét qua ta một cái, chậm rãi nói: "Có thể nhận ra Lăng Vân kiếm, hơn nữa nói ra lai lịch, sơ nhất dĩ nhiên rất không đơn giản. Nhưng có một số việc, là điều ông ta không biết. Cuối đời Tùy triều, có một tiểu lại thị thành huyện tên là Lý Lan, bỏ quan hành đạo, biệt là hoàng quan tử."

"Lúc đó, dù là tu vi hay danh vọng đều có một không hai trong thiên hạ. Trước khi hắn nhập đạo, tổng cộng có ba nhi tử: Đại nhi tử chính là Bạch Hạc trưởng, con trai của Bạch Hạc đạo trưởng của Côn Luân dạo chơi thiên hạ, con thứ hai chính là Tổ Sư gia của quẻ tông Lý Thuần Phong., Nhưng ngươi không cảm thấy kỳ quái lắm sao? Tại sao chỉ có tiểu nhi tử của hắn là một người bình thường không có gì lạ? Hơn nữa lấy công tích và danh tiếng của Lý Thuần Phong, vô luận là dã sử, đem sự tích hắn từ nhỏ đến lớn ghi lại rất rõ ràng, ngay cả cha mẹ cùng với hậu nhân của hắn đều được ghi lại vô cùng kỹ càng, tại sao chỉ có hai người còn lại không có?"

"Sau khi Cao Tông Lý Trị đăng cơ, tại sao lại đơn độc phát ra một đạo "Truy phục Chiêu", truy phong Lý Thuần Phong làm Thái Sử Lệnh? Cái gì gọi là đuổi phục? Đơn độc phát sáng, truy phong một đạo sĩ lấy bói toán nổi tiếng thiên hạ, điều này trong lịch sử ngàn năm cũng chỉ có một."

"Năm đó, Bạch Hạc đạo trưởng làm việc nghịch chỉ, chém giết Yêu Long, tiến tới mà ngay cả Thái Tông Lý Thế Dân phái ra Long Hống vệ đều có đi mà không có về. Chọc giận Thánh Nộ, vốn định giáng tội Lý gia, nhưng lại xét thấy công tích cùng bản lãnh của Lý Thuần Phong, chỉ giáng chức quan của hắn xuống, cũng hạ lệnh cho Lý gia đem Bạch Hạc đạo trưởng từ gia phả vào gia phả."

"Lý Thuần Phong hiếu thuận dị thường, không muốn vì vậy mà rước lấy mầm họa, cúi đầu nhận phạt. Nhưng sau khi hắn chết không lâu, tam đệ Lý Thuần Cương ban đêm vào hoàng cung, dưới sự thủ hộ của đông đảo cao thủ cùng với nhiều cao thủ bảo vệ., Hạ cổ chú cho Lý Trị, Lý Trị đau đến lăn lộn trên mặt đất, hỏi y dược thiên hạ đều không thể chữa khỏi. Sau đó được cao nhân chỉ điểm, Lý Trị liền "Đuổi phục Chiêu", Thái Sử Lệnh một chức quan này cũng một mực do con cháu nối nghiệp, bệnh đau đầu mới có chút chuyển biến tốt đẹp..."

"Cao tông Lý Trị cũng chính vì đoạn thời gian đó có được bệnh đau đầu, mới khiến Võ Tắc Thiên chui vào chỗ trống, nhân cơ hội phê toán tấu chương cải tiến, dần dần nắm quyền, trở thành một đời Nữ hoàng, thiên hạ Lý gia suýt nữa diệt vong! Ngươi giáng chức trưởng quan của huynh ta, ta liền đoạt hoàng quyền của ngươi, ngươi trừ tên huynh trưởng ta, ta thay đổi tên họ của ngươi! Lý Thuần Cương có thể làm ra chuyện như vậy sao lại là người bình thường được chứ?"

"Sự thật chân tướng chính là, Lý Thuần vừa mới chính là Cửu U truyền nhân. Từ sau khi thương triều Phong Thần chi chiến, âm phù, Âm quỷ hai môn phái đều đạt được Âm Phù Kinh cùng Ô Mộc Trượng, đều muốn cướp đoạt một môn bảo vật khác, nhưng cuối cùng không ai được như ý nguyện. Cho đến khi Lý Thuần mới gia nhập Âm Quỷ Môn, thiết kế bao vây môn chủ Âm Phù, cuối cùng đại hoạch toàn thắng, đem hai kiện bảo vật quy nhất môn."

"Nhưng mà, lúc này đã được Hoàng vị Võ Tắc Thiên, lại không muốn một đoạn chuyện này bị người ta biết được. Sau khi triệt để nắm giữ quyền to, liền mượn tạ đổi Đường Thư làm tên, xóa đi rất nhiều nội dung bất lợi đối với nàng, cho nên Lý gia tam huynh đệ này, chỉ còn lại Lý Thuần Phong. Đồng thời nàng sợ Lý gia lại toát ra một cá nhân nào đó., Thủ đoạn đối phó với nàng ta, âm thầm tổ chức các loại thế lực, nhất là mượn phiên ngoại phật tông cao thủ, triển khai vây quét Âm quỷ nhất môn, kết quả cuối cùng chính là thời điểm Võ thị đương triều, Phật giáo đại hưng, Âm quỷ nhất môn bị giết phá thành mảnh nhỏ, dần dần xuống dốc."

"Mấy đời sau, hậu nhân tiếp quản Âm Quỷ Môn Lý Thuần Cương lại thu nạp tàn quân, hơn nữa xâm nhập hoàng cung mê hoặc Đường Vũ Tông Lý Viêm, khiến cho Võ Tông điên cuồng trả thù Phật giáo, Võ Tông Diệt Phật cũng bởi vậy mà đến đây!"

"Sau vài phen tranh đấu, Âm phù môn vẫn buồn bã không lên tiếng, âm thầm tích súc lực lượng lại đột nhiên phát lực, một lần phá hủy Âm quỷ môn, đoạt lấy hai thứ bảo bối kia vào trong tay.

Âm quỷ nhất môn cũng vì vậy mà không gượng dậy nổi, biến mất cô đơn. Âm phù môn lên xuống dốc, nhiều lần suýt nữa bị diệt tông môn. Chỉ có điều, hai món pháp bảo kia từ đầu đến cuối không bị mất đi, vẫn truyền tới tay hôi bồ câu tiền bối, cuối cùng lại truyền cho ngươi."

"Mà Âm La nhất môn chúng ta mặc dù không có pháp bảo truyền thế, môn đình thưa thớt, nhưng cũng không có trêu chọc đến ghen ghét gì. Mà đệ tử trong môn càng bởi vì không có bảo vật để tranh, sẽ không xuất hiện tình huống nội đấu., Các đời môn chủ đều ở vị trí rất dài, đối với sự tình của Cửu U tam môn đều ghi chép vô cùng tỉ mỉ. Đến khi ta còn trẻ, còn gặp qua quyển sách ghi chép mấy ngàn năm qua của Cửu U tam môn, Cửu U tri thức, đáng tiếc về sau vô ý lạc mất."

"Thế giới Âm La chúng ta luôn hy vọng có người có thể thống nhất ba phái này, tái kiến cửu u huy hoàng. Hôm nay gánh nặng này đã rơi vào trên người ngươi!"

"Mà Lý Ma Tử này, đã có thể rút Lăng Vân kiếm, chứng minh hắn là hậu nhân của Lý gia không thể nghi ngờ! Nhưng Bạch Hạc đạo trưởng không có con cháu, Lý Thuần Phong là hài tử tiếp theo nhận nuôi. Cho nên, tổ tiên Lý Ma Tử chỉ có thể là môn chủ Âm Quỷ môn Lý Thuần Cương năm đó."

"Dựa theo quy pháp Cửu U nhất môn để tính, ngươi, ta, tiểu sư muội, đây đều là sư thừa, mà Lý Ma Tử là thân thừa. Âm quỷ nhất môn tuyệt thế hiếm có., Cụ thể bối phận đã sớm tính không rõ, ngươi cũng coi như hắn là sư đệ tốt. Bất quá những việc này, ta mặc dù sớm đã biết, nhưng lại không muốn hắn biết! Bởi vì Cửu U phân gia huyết huấn vẫn rõ mồn một trước mắt! Nếu bị hắn biết được, hắn là môn nhân thân thừa, mà người nắm trọng bảo đảm nhiệm môn chủ lại là ngươi, khó đảm bảo sẽ không sinh ra ý nghĩ gì."

"Bồ câu xám, hai vị sư thúc Hắc ưng tranh đấu cũng là do đó mà ra!"

"Cho dù hắn không có ý kiến gì, nhưng ngươi có thể bảo đảm nhi tử của các ngươi cũng như thế sao? Cho dù có thể bảo vệ nhi tử, còn có thể bảo vệ tôn tử, bảo vệ được con cháu vạn thế? Cho nên, đây cũng là điều cuối cùng ta muốn nói cho ngươi biết, để tiểu sư muội đánh ngất hắn, chính là không muốn để hắn biết những chuyện này." Cá lớn rủ rỉ nói.

"Dọc con đường này ta cố ý nói đùa với hắn, chính là muốn kiểm tra xem tâm tính của tên gia hỏa này như thế nào. Nếu như trong lòng hắn có ý đồ xấu, khả năng ngày sau sẽ làm ra chút chuyện bất lợi đối với ngươi, ta đã sớm nhân cơ hội này diệt trừ hắn. Bất quá cũng may, gia hỏa này ngoại trừ lá gan có chút nhỏ, bổn sự cũng không tốt, tham tài háo sắc, hơn nữa cũng không quá đáng ghét, giữ hắn nói không chừng sẽ có ích đối với ngươi."

"Hơn nữa, vị thần tiên sống kia cũng đã nói rồi, Cửu U di tam kỳ, Đả Thần cấp Côn Luân, tên nhóc này rất có khả năng là một nhân vật cực kỳ quan trọng!"

Đi quanh một vòng lớn, lần nữa về tới câu sấm sét kia. Trong lòng ta đột nhiên lạnh lẽo, bình tĩnh nhìn con cá lớn trong sông nói: "Giang sư huynh, nói như vậy huynh..."

Chương thứ hai nghìn hai mươi bảy gặp lại, cá lớn lớn sông lớn gặp nhau.

Cá lớn khẽ xua tay ngắt lời ta: "Ngươi cũng không có gì đau lòng, ta sống lâu như vậy rồi còn không chết được sao? Vậy không phải quái vật nữa? Chỉ cần ngươi có thể không phụ hy vọng trọng chấn Cửu U môn, cũng không uổng công ta và ngươi quen biết!"

"Tiểu Ngư đi rồi, ta ngồi xổm bên bờ sông suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc hiểu được. Người này, giống như nước. Từ chỗ nào đến, sớm đã được mệnh định. Cho dù trên nửa đường ngươi dùng sức giày vò, bất luận là bọt nước hay là tung bay hoa cỏ, hoặc là dứt khoát bị bốc hơi thành mây, bị trâu ngựa uống nước tiểu, nhưng cuối cùng đó còn phải chảy trở về."

"Lúc đến là sinh, lúc đi là chết, sinh không thể chọn, chết không thể biết. Có thể đem giai đoạn sống giữa ngươi làm rõ ràng, cả đời này coi như không uổng phí!"

"Khi đó tận mắt nhìn Diêm Trầm Giang tự sát, ta vô cùng lý giải tâm tình của nó, đối với cuộc đời sớm đã không còn nguyện vọng gì, nếu còn sống thì chính là một loại dằn vặt. Thật ra, lúc Tiểu Ngư chết, ta cũng muốn đi theo nó. Thế nhưng, có chút ân oán chưa giải quyết xong."

"Ta và Tiểu Ngư sống cuộc đời này rất đặc sắc, từng làm người tốt, cũng từng làm người xấu, nhưng chưa từng thiếu nợ ân tình. Chỉ có hai người, hai chúng ta mãi vẫn không thể báo đáp."

"Thứ nhất chính là nhặt hai chúng ta lên, cũng dạy sư phụ bản lĩnh của chúng ta. Lão nhân gia người đi sớm, chúng ta còn chưa kịp hiếu thuận. nguyện vọng duy nhất của hắn chính là một lần nữa chấn hưng Cửu U môn. Hai chúng ta tìm kiếm đường thủy khắp nơi, chính là vì tìm được tháp Cửu Sinh, tốt xấu gì cũng phải cho lão nhân gia một câu trả lời."

"Thứ hai chính là lão trang chủ Long tuyền, lúc ấy hai chúng ta tự cho là học được chút bản lĩnh, không biết trời cao đất rộng, đắc tội với không ít người khắp giang hồ, gần như là người người đánh đập, bị đuổi giết tứ phía. Sau đó bị ép đến tuyệt xử, nếu không phải lão trang chủ ngẫu nhiên đi ngang qua xuất thủ cứu giúp, hai chúng ta đã sớm chết rồi."

"Về sau hắn dẫn theo hai chúng ta ngồi trên ghế trưởng lão, hơn nữa còn dạy chúng ta rất nhiều thứ. Nhưng lão trang chủ chết một cách không minh bạch, trong lòng hai chúng ta đầy hổ thẹn, lại không có lực hồi báo. Lúc ấy đích xác tra ra một chút manh mối, có điểm hoài nghi là lão Tam làm, đáng tiếc không có chứng cớ gì, bản lĩnh của hắn lại vượt xa hai chúng ta. Vì vậy liền muốn bế quan tu luyện, đợi có đủ thực lực rồi hãy nói."

"Nhưng hai kiện ân tình này còn chưa báo đáp xong, Tiểu Ngư đã rời đi. Ta nếu cũng đi theo, vậy hai chúng ta hóa quỷ cũng không thể tha thứ cho mình! Tiểu Ngư giúp đạo nhân kia hái đào, đổi lấy mộc nhân, lại viết tên của ta. Đây là hắn lưu lại cơ hội sinh tồn cho ta, nhưng ta cũng chết theo là có chuyện gì xảy ra? Chuyện báo ân lại nên giao cho ai hoàn thành?"

"Cho nên, khi đó ta nói với ngươi rằng muốn về trang xử lý một vài ân oán, chính là chuyện này."

"Nhưng bây giờ thì sao? Ngươi có ba bảo vật, là môn chủ Cửu U môn danh chính ngôn thuận, ta lại bố trí trận pháp giúp ngươi thức tỉnh nhanh hơn. Đây là cống hiến lớn nhất của ta đối với Cửu U môn. Thấy sư phó, có thể ưỡn ngực nói cho lão nhân gia hắn: Sư phụ, ta tìm được Cửu U môn chủ, hơn nữa còn ban cho hắn đại ân, Cửu U nhất môn có hy vọng chấn hưng!"

"Nói vậy lão nhân gia người nhất định sẽ khóc rống lên, cá nhỏ cũng nhất định sẽ cười vui vẻ."

"Cuối cùng ta cũng điều tra rõ chân tướng năm đó, tìm được cừu nhân sát hại lão trang chủ, hơn nữa còn tự tay giết chết hắn! Ta có thể bí mật báo cho lão trang chủ, rốt cục ta đã báo thù thay người! Ngươi ở dưới cửu tuyền minh mục đi."

"Ngươi không biết đâu, hiện tại ta cao hứng ra sao, nàng thản nhiên tới mức nào! Ngươi không biết hi vọng của ta ra sao đâu, lập tức chết đi, mau chóng đem tin tức này nói cho Tiểu Ngư biết, để nó cùng đi với ta để có thể cao hứng một phen."

"Giang sư huynh..." Ngực ta hơi khó chịu, trong cổ họng như có vật gì đó chặn ngang, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng một chữ cũng không thốt ra được, đã lâu lắm rồi không có nước mắt rơi xuống mà không tự chủ được tràn ra ngoài!

"Ngươi xem ngươi, sao còn như trẻ con vậy? Khóc cái gì mà khóc." Cá lớn mặt trầm xuống răn dạy ta: "Đừng quên ngươi hiện tại là Cửu U môn chủ! Cái gì gọi là Cửu U? Trên người có chín tầng trời, đất có Cửu U cốc, chính là cực kỳ âm u. Ngay cả chuyện đi xuống đất đơn giản như sinh tử cũng không nhìn thấu. Cái y bát này của ngươi xem như uổng công rồi! Nếu là bồ câu màu xám dưới suối có biết, sợ là mắng ngươi xối xả cho máu chó phun."

"Hơn nữa, dùng một thanh hành vi của ta giết chết khúc xương khô đã biến thành gỗ mục, phá hủy đại trận Vạn Quỷ Triều Tông, cứu vớt nhiều người như vậy, như thế nào cũng lời to rồi được không?"

"Hơn nữa, không chỉ có thể đổi lấy tính mạng sơ bộ mà còn có thể khởi động tế Ngũ hành giúp ngươi thức tỉnh nhanh hơn, thế gian còn có chuyện tiện nghi như vậy sao?"

"Giang sư huynh, ta... ta cám ơn ngài già!" Nói xong ta liền quỳ bịch một tiếng, nặng nề hướng hắn dập đầu ba cái.

Tuy rằng ta cực kỳ không đành lòng, nhưng ai cũng biết, chuyện đã tới nước này đã là không thể tránh được!

giang cá lớn vì thiết trận giết chết Thu Phong trảm, vì đền mạng cho sơ, vì giúp ta tạo ra cơ hội thức tỉnh linh lực, vì cứu vớt ngàn vạn dân chúng, đã không để ý tính sống chết của mình.

Giống như những gì hắn đã nói, hắn hiện tại vô cùng thản nhiên!

Biết sống, thản nhiên chết đi! Đây chính là lời giải thích lớn nhất cho hành động lần này của y.

"Được rồi, lần này ta liền đáng giá!" Con cá lớn gật gật đầu, nặng nề nói ra: "Đã từng trợ giúp qua ba đời U Tử, hơn nữa còn chịu ba tiếng vang của hắn. Chỉ bằng vào kinh nghiệm này, đã có thể hoành ngang ở U Minh Quỷ giới rồi! Ha ha..."

Cá lớn cởi mở cười cười, sau đó lại nghiêm mặt nói: "Nên nói ta đã nói xong rồi, ngươi muốn làm gì ta cũng biết rõ, cũng không cần ta dông dài thêm cái gì. Cuối cùng ta chỉ nhắc nhở ngươi một câu., Mặc kệ trải qua lần này, tu vi của ngươi đạt tới trình độ nào, nếu như không có khắc chế thần khí Phiên Thiên Ấn, tuyệt đối không được khiêu chiến Long Thanh Thu! Nếu không vô luận bao nhiêu Trương Cửu Lân cũng không đủ chết! Cũng sẽ có vô số người vì vậy mà chết."

"Ngàn vạn lần nhớ kỹ điều này, tuyệt đối không được cậy mạnh! Bằng không ngươi thật sự chết trên Thiên Ấn, ta nhất định sẽ chết không nhắm mắt."

"Được!" Ta gật đầu lia lịa.

"Ừm." Cá lớn hơi yên tâm lên tiếng, nhìn thoáng qua bốn phía.

Thu Phong Trảm ngưng tụ thành hỏa hoạn hừng hực đang chậm rãi hạ xuống, mắt thấy hóa thành một nắm đấm, giống như bó đuốc bình thường.

Ngón cái Trần Mặc to bằng ngón cái cũng dần dần co lại, biến thành một quả cầu đồng nhỏ.

Lá đào bay trước người Lý Ma Tử đã khô vàng, khô quắt như thể bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ nát.

Trên người Tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh toát ra một luồng khói trắng, mai băng khắp người lặng lẽ bị hòa tan.

Quan Chính trên thanh Lăng Vân kiếm và cái mai rùa đang xoay tròn cũng bắt đầu xuất hiện những vết rạn nứt.

Mặc dù ta chưa từng thấy qua Ngũ Hành Tế Ti đại trận, bất quá nguyên lý này ta lại rất rõ ràng: vừa rồi là Ngũ Hành Sinh, bây giờ là Ngũ Hành khắc, qua một lát Ngũ Hành Dung, chính là lúc trận pháp khởi động.

Ầm!

Bùm bùm bùm bùm!

Mà một vòng tơ máu màu đỏ thẫm quay quanh người con cá lớn, giống như mạch máu đột nhiên sống lại, liên tục nhảy nhót không ngừng.

Cá lớn lại hít một hơi thuốc, nhưng không hút ra sương khói, duỗi tay ra tìm sợi khói, nhưng cũng bắt hụt.

"Ai, xem ra thật sự là lúc nên đi rồi, tẩu thuốc này đều trống không." Giang cá lớn cười ha ha gõ tẩu thuốc, vừa quấn quít vừa tựa như nhớ lại chuyện cũ nói: " tẩu thuốc này, là sư phụ lưu lại, một đôi mỏ đá đen này ngay cả mình cũng tiếc dùng., Nhưng ta và Tiểu Ngư khi đó nghịch ngợm mà, luôn lén lút lấy ra đánh bóng. Cứ tưởng nó không biết, nhưng khi sư phụ sắp chết mới nói, hai người các ngươi đừng đốt ta nữa, tự giữ lấy đi, ta không dùng hàng thứ hai đâu."

"Hặc hặc, thì ra hắn đã sớm biết, hai chúng ta liền lưu lại bên người một chút niệm tưởng, lưu lại lần này chính là hơn mười..."

Ầm!

Đột nhiên, một tiếng trầm đục vang lên giữa không trung.

Ngay sau đó, ánh lửa, đồng cầu, lá cây, kể cả khối băng mà Diệp Tố Linh đã ném đi, tất cả đều đột nhiên lao về phía Quan Chính Ngọc ở giữa.

"Cửu Lân à, thời gian đi rồi." Vẻ mặt cá lớn mỉm cười, nhìn ta khẽ khoát tay nói: "Đến bên kia ta..."

Rào rào!

Lời này của hắn còn chưa nói xong, đã bị một mảnh sóng khí vô sắc che giấu!

Đỏ là lửa, xanh là gỗ, trắng là nước, đen là đất, vàng là vàng.

Ngũ hành khí lãng cuồn cuộn không ngừng, quấn thành một đoàn.

"Cá lớn!" Ta kêu đau một tiếng, quỳ sát đất, nước mắt sớm đã rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Cá đi rồi, Lân vẫn còn.

Chuyện xưa chưa xong vẫn đang tiếp tục!

Hạng hai nghìn hai trăm bảy hào kiệt lưu thông ký hiệu giang đại ngư.

Khí lãng năm màu không ngừng dâng trào điên cuồng dây dưa cùng một chỗ, triệt để nuốt hết bóng lưng già nua của giang đại ngư.

Đúng lúc này, sơ bộ mới nhất vốn nằm bất động trên mặt đất, đột nhiên khẽ hừ một tiếng, cánh tay chồng chất vết thương cũng run nhè nhẹ một cái.

Ta đi tới phía trước, từ trên người hắn lấy ra hồ lô màu đỏ mà đạo trưởng đưa, đổ ra vài hạt đại hoàn đan nhét vào trong miệng hắn.

Cũng không biết là đan dược này có tác dụng, hay là tiểu mộc nhân ẩn dấu trên người hắn càng thêm thần kỳ! Toàn thân vết thương lập tức ngừng chảy máu, kết vẩy với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được. Chỉ có điều đôi mắt vẫn nhắm chặt, không hề có thần trí.

Ầm!

Trong trận đột nhiên nổ ra một tiếng trầm đục, ngay sau đó đoàn sóng khí năm màu vừa rồi bỗng nhiên hợp nhất, như con cá voi hút nước ào ào hấp thu lấy đường máu bên cạnh trận pháp. Chỗ đường máu, từng đạo phù chú màu vàng đột nhiên sáng lên, đây là lúc cuối cùng giơ tay ném ra, đã sớm bố trí xong một đạo phù chú cuối cùng.

Xoạt xoạt xoạt!

Hơn mười đạo phù văn liên tiếp lóe sáng, giống như lưu tinh, hóa thành đạo đạo kim quang, trực tiếp bay vào trong đoàn ngũ sắc sóng khí trong trận.

Xem ra, tòa tế đàn ngũ hành này sắp chân chính mở ra rồi!

Đây chính là dùng tính mạng để đổi lấy cá lớn!

Hắn không chỉ cứu vãn được sơ hở đang hấp hối, tính toán bỏ mạng Thu Phong trảm, phá hủy Vạn Quỷ Triều đại trận, càng là trả giá bằng tính mạng mở ra tế đàn Ngũ Hành cho ta.

" Sơ Nhất, ngươi chịu đựng trước đi, ta quyết không thể để Giang lão hi sinh vô ích!" Ta lau khô nước mắt, thả người nhảy vào trong trận tâm.

Ngũ sắc sóng khí vây quanh bốn phía, ảo ảnh làm cho người ta nhìn không thấu, ở giữa trận tâm bị vây ra một mảnh không gian hình tròn.

Vừa rồi cá lớn giang thủy còn ngồi ở chỗ này, sớm đã chẳng biết đi đâu, trên mặt đất chỉ để lại cây thương miệng hắc thạch kia...

Ta nhặt lên Yên Thương bỏ vào trong ngực, cũng không kịp thương cảm, tranh thủ thời gian dựa theo sự phân phó của cá lớn, nhắm mắt ngưng thần khoanh chân ngồi xuống.

Tuy rằng ta đang nhắm mắt, nhưng cũng có thể cảm giác được có thứ gì đó từ bốn phương tám hướng tụ lại.

Từng lỗ chân lông xuyên qua khắp toàn thân, theo mạch máu, kinh mạch chảy về đan điền dưới bụng, hơn nữa đang từ từ ngưng thực.

Kỳ quái chính là, ta chẳng những cảm nhận được rõ ràng mỗi một tia trưởng thành mà càng giống như mở ra một đôi mắt nội thị, có thể thấy rõ ràng cảnh tượng bên trong.

Trong không gian tối đen rộng lớn, không gian liên tiếp hội tụ lực lượng vô danh, ở giữa không trung tụ thành cỡ hạt gạo, sau đó nhanh chóng lớn lên.

Hạt bồ đào, cây nho, vàng trứng... Lại nhỏ như mâm tròn, ẩn ẩn tản ra đạo đạo ánh sáng yếu ớt.

Dưới ánh hào quang chiếu rọi, cảnh tượng bên trong càng thêm rõ ràng!

Đó là một cánh đồng hoang vu rộng lớn không gì sánh được, lại đặc biệt lờ mờ, trên mặt đất tràn đầy hố sâu to to nhỏ nhỏ, đã sớm ngưng thực khô biến thành máu màu đỏ thẫm ở phía trên trải dài một tầng, từng đống, từng mảnh từng mảnh xương trắng bị phong hóa hoặc chôn sâu hoặc nửa lộ ra, giống như cỏ dại mọc khắp ngàn vạn dặm, liếc mắt vô biên!

Toàn bộ bầu trời đều bị đám mây đông nghịt, chỉ lộ ra một vòng quang mang yếu ớt ở giữa.

Ánh sáng kia chính là do những lực lượng vô danh kia tụ lại, giống như một vầng mặt trời, ra sức giãy dụa.

Nó đang cố gắng trưởng thành, ý đồ phá tan mây đen, thả vạn luồng hào quang về phía cánh đồng bát ngát hoang vu này!

Theo quang mang không ngừng chiếu ra, toàn bộ mặt đất cũng bắt đầu rung nhẹ.

Ngàn vạn bạch cốt đồng thời run rẩy, mặt đất màu đỏ thẫm nứt ra từng khe hở, loáng thoáng còn chảy ra một ít mầm cỏ nhỏ màu xanh nhạt. Ngàn vạn bạch cốt hơi chớp lên, tựa hồ muốn bò dậy ngẩng đầu lên, hảo hảo cảm thụ một chút ánh mặt trời này, nhìn kỹ thế giới này.

Nhưng lúc này lực lượng vô danh hội tụ thành Thái Dương đã càng ngày càng ít, tốc độ tụ tập cũng càng ngày càng chậm.

Cuối cùng vẫn không có đột phá tầng mây đen dày nặng kia.

Lá cỏ ngừng sinh trưởng, xương trắng cũng không rung động nữa. Từng cái từng cái xương sọ trắng bệch, tất cả đều trừng mắt nhìn vào hốc mắt trống rỗng tràn đầy vẻ mong đợi nhìn vầng mặt trời mơ mơ hồ hồ kia.

"Grao!"

Đột nhiên, một con Kỳ lân dục hỏa từ sâu trong cánh đồng mênh mông đi ra, phát ra tiếng gào thét không cam lòng.

Hết âm thanh này đến tiếng khác!

Dường như nó đang oán hận, tại sao lại chất vấn ánh sáng này yếu ớt như thế? Mảnh thế giới hắc ám này, lúc nào mới có thể triệt để nghênh đón ánh sáng?

Két!

Một tiếng nổ mạnh truyền đến, cảnh tượng trước mắt tiêu tán không còn gì.

Mở mắt ra nhìn, ta lại trở về hiện thực.

Mây mù năm màu vây quanh bên cạnh ta đã sớm tan hết, dòng máu chảy xiết kia cũng đã khô kiệt.

Thu Phong Trảm Hồn Phi Phách Tán hóa thành hỏa diễm, trên mặt đất chỉ còn lại có một vết cháy đen kịt, tựa hồ chứng minh hắn đã từng bất lực dãy dụa qua.

Vừa rồi chỗ ngón tay cái Trần Mặc đứng hiện ra một cái hố sâu, tượng đồng hắn ngưng tụ không thấy tung tích, trên mặt đất cách đó không xa rải rác hai nửa đồng tiền, bên trên còn lưu lại vết máu màu đỏ tươi.

Vỏ băng dày trên người tiểu sư tỷ sớm đã tan hết, nhưng nàng vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, trên khuôn mặt nhỏ đỏ bừng tản ra từng đạo quang mang giống như Linh Ngọc.

Phịch một cái, giữa không trung rơi xuống một mảng bụi mù, rơi vào giữa Lăng Vân Kiếm cùng cái mai rùa, có lẽ chính là cái ngọc quyết chính đã mất đi pháp lực.

Từ trên không trung rơi xuống một chiếc lá khô vàng.

Ta đưa tay nhận lấy, lá cây kia vừa chạm vào ngón tay của ta liền tan thành khói, biến mất không thấy.

Kim mộc thủy hỏa thổ, ngũ hành tương tế, chuyển mà vô hình.

Nhìn tình hình này, hẳn là ngũ hành tế thành công.

Ta âm thầm kiểm tra một hồi, trong đan điền đích xác giống như có thêm thứ gì đó, hơn nữa còn nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị kia, nhưng vẫn có chút không nắm chắc: Đây chính là thức tỉnh sao? Bây giờ ta rốt cuộc đã thành công chưa?

Thế nhưng bây giờ con cá lớn kia đi rồi, con đầu tiên hôn mê bất tỉnh, ta cũng không có người hỏi, đành phải vỗ bụi đất đứng dậy.

Đi qua xem xét thương thế mới nhất, phát hiện vết thương trên người hắn cũng đã khép lại, chỉ là vảy còn chưa tróc ra. Tuy nhắm chặt mắt chưa tỉnh lại, nhưng cánh mũi lại nhẹ nhàng mấp máy, ngực phập phồng rất vững vàng, xem ra là không có việc gì.

Lý mặt rỗi nghiêng đầu dựa vào góc tường, sau ót sưng lên một cục u màu xanh to bằng trứng vịt, xem ra tiểu sư tỷ vừa rồi đập không nhẹ.

Tiểu sư tỷ vẫn như cũ, chắp tay trước ngực không nhúc nhích, phảng phất như đang ngồi thiền tu đạo.

Toàn bộ đại sảnh im ắng, không có lấy một tiếng động.

Nếu như giang đại ngưu tính không sai, cho tới bây giờ, toàn bộ địa cung chín tầng này, ngoại trừ mấy người chúng ta ra thì không còn ai sống sót nữa, đại trận Vạn Quỷ triều đại dị thường hiểm ác này cũng theo đó tan rã, huống chi ngay cả Thu Phong Trảm thiết lập trận pháp này cũng không còn mệnh, trận hạo kiếp đủ khiến thế nhân khiếp sợ này rốt cuộc không phát sinh.

Nhưng bất luận là mấy người chúng ta, hay là ngàn vạn bách tính không biết chút nào có thể tránh được trận kiếp nạn này, đều là do giang đại cá lớn ban tặng.

Bây giờ ngay cả một nắm tro cốt cũng không còn...

Ta đem Yên Thương thu vào trong ngực móc ra, cung kính bày ra trước mặt, lập tức quỳ hai đầu gối cung kính nói: "Giang lão, ta dựa theo phân phó của ngươi tiến vào tế đàn, đan điền có chút biến hóa, cũng thấy một ít cảnh tượng kỳ dị, chỉ là rốt cuộc có thức tỉnh thành công hay không ta cũng không rõ. Bất quá ngài yên tâm, giao cho ta bản thân ta sẽ tận lực hoàn thành, tuyệt không phụ sự kỳ vọng của ngài!"

Nói xong, ta lại dập đầu liên tục mấy cái: "Ngài xả thân chịu chết cứu tất cả mọi người chúng ta, lại khiến cho ngàn vạn dân chúng miễn cho gặp đồ thán, ta thay mọi người cảm tạ ngài!"

Két!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Âm thanh của ta vừa dứt, sau lưng đột nhiên truyền ra một tiếng vang nhỏ.

Ta quay đầu nhìn lại, người truyền ra thanh âm chính là một đống hắc thạch rơi xuống kia.

Đúng vậy!

Ta đột nhiên nghĩ ra đây là nơi nào?

Nhưng không chỉ là Thu Phong cuồng vọng thiết lập pháp trận Vạn Quỷ Triều Tông, càng là tổ truyền nuôi Quỷ Địa của Long Tuyền sơn trang!

Những hòn đá đen kia cất giấu tàn hồn của cao thủ Long Tuyền sơn trang trăm ngàn năm qua, mà trong đó chắc chắn cũng có cá lớn.

Nghĩ đến đây, ta cuống quít chạy tới!

(D:Cá lớn giang là trong các thương nhân ở Âm gian sống sót rõ ràng nhất, một nhân vật tiêu sái nhất, hiện tại nó đi rồi, người thích nó mời ở lại khu bình luận sách của nó để lại một câu., Xem như là lời từ biệt đối với cá lớn! Phần này ta cũng phá lệ dùng bốn chữ "Hào Kiệt truyền ký" để kết thúc hắn, hào kiệt cái thế, thiên thu muôn đời, được coi là đánh giá cao nhất đối với nhân vật như vậy. hoan nghênh mọi người chú ý hiệu công công của lão Cửu: Đạo Môn lão Cửu, tương lai sẽ cập nhật câu chuyện của cá lớn trong sông miễn phí.)

Ô Mộc Trượng thứ hai nghìn năm tám xuất thế...

Tàng Hồn thạch chồng chất rơi đầy đất không ngừng run rẩy, đột nhiên hắc thạch cuồn cuộn, hai khối hắc thạch một lớn một nhỏ trước sau nhảy lên không trung.

Hai tiếng ken két vang lên, hắc thạch nổ tung, hai đạo u hồn chậm rãi hiện hình.

Một người thân hình gầy yếu, chắp hai tay sau lưng.

Một người cao lớn uy mãnh khác, hai mắt như điện.

Ta vừa liếc mắt đã nhận ra, hai đạo u hồn này chính là giang đại ngưu khi còn trẻ, Thu Phong Trảm!

Đúng như Công Thâu Ly nói, trên thực tế Tàng Quỷ Địa này là địa phương Long Tuyền sơn trang cất giữ tàn hồn các đời cao thủ.

Mỗi một người gia nhập sơn trang, đều sẽ trải qua một nghi thức đặc thù, thu tàn hồn vào trong hắc thạch, Thu Phong Trảm cùng Giang Đại Ngư tự nhiên cũng sẽ không may mắn thoát khỏi.

Thế nhưng là, vừa rồi một đường xông giết xuống, liên tục giết chết nhiều cao thủ như vậy, nhưng cái gì đều không có phát sinh, vì cái gì tàn hồn của hai người bọn họ lại có thể phá cấm cố trốn thoát?

Chẳng lẽ vì hai người bọn họ đều chết trong tế ngũ hành?

Phù!

Vẫn chưa kịp nghĩ rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con cá lớn trong sông và tàn hồn Thu Phong Trảm đột nhiên hóa thành hai đạo hắc quang bay vút tới!

Mặc kệ là gió thu chém hay là cá lớn, lúc này tất cả đều không hề có ý thức, cho dù là có, cũng khẳng định giữ lại một khắc vừa mới gia nhập sơn trang này. Căn bản là không biết ta là ai, mục đích và ý nghĩ của bọn họ cũng rất đơn giản, chính là giết sạch tất cả những sinh linh dám can đảm xông vào!

Trước khi gia nhập sơn trang, hai người này đã là tuyệt thế cao thủ danh chấn một phương, đặc biệt là Thu Phong Trảm đánh đâu thắng đó, đây tuyệt đối không phải loại người lười La Hán bình thường có thể so sánh!

Tuy rằng chỉ là một luồng tàn hồn mà thôi, nhưng dưới sự liên thủ của hai người thì ai có thể địch lại?

Nhưng dù vậy, ta cũng tuyệt không thể lui về phía sau nửa bước.

Lý Ma Tử cùng lúc đầu vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, tiểu sư tỷ còn đang nhập định.

Một khi bị tàn hồn này xông qua, vậy bọn họ sẽ gặp nguy hiểm!

Nhưng vấn đề bây giờ là, ta lấy cái gì ra ngăn cản?

Trong chớp mắt, đầu óc của ta xoay chuyển.

Vô hình châm, Kinh Lôi Phù chưa chắc có thể phát huy tác dụng gì với hai đạo tàn hồn vô cùng hung lệ này.

Vĩnh Linh Giới vừa mới dùng xong, song đao không ở trong tay, Kinh Phách Trảm cũng không thi triển ra uy lực đáng có.

Thập âm vệ lại bị Thu Phong Trảm...

Hả?

Có rồi!

Vừa nghĩ tới Thập Âm vệ, ta không khỏi cảm thấy linh quang lóe lên!

Lúc trước Thập Âm vệ bị ta thu phục như thế nào?

Ô Mộc hạch à!

Lúc này ta quyết không thể lùi lại nửa bước, chỗ dựa duy nhất chính là hai thứ Cửu U Chí Bảo Ô Mộc Hạch Cửu Sinh Tháp, chỉ tiếc là Cửu Sinh Tháp uy lực mạnh hơn ta còn không biết nên sử dụng thế nào, may mắn ta còn biết rõ hạch Ô Mộc có thể hấp thụ âm hồn.

Trong hiện tại ta cũng chỉ có thể coi chuyện này là chiến đấu!

Một phen tính toán chỉ trong nháy mắt này, nhưng hai đạo u hồn kia đến càng nhanh hơn, vù vù một cái đã đến trước mắt, rút cuộc không kịp ngẫm nghĩ nữa! Là chết ở lần này.

Đưa tay vào ngực, tay trái cầm viên gỗ đen nhánh, tay phải đồng thời bắt lấy Cửu Sinh tháp.

"Giết!" Ta âm thầm phóng xuất ra toàn bộ tu vi linh lực, lớn tiếng điên cuồng gào thét xông tới trước mặt.

Phù!

Hai đạo quỷ ảnh kia chợt lóe lên, lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Ô Mộc Hạch khẽ run lên rồi lập tức lắc lư mãnh liệt.

Cửu Sinh tháp bỗng nhiên sáng rực, hắc, bạch, xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử quang xông ra!

Giống như ánh mặt trời lên cao, trong nháy mắt liền chiếu sáng cả tòa đại sảnh!

Két!

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Mấy ngàn viên Tàng Hồn Thạch chất đống trước mắt liên tiếp vang lên tiếng nổ.

Ngay sau đó, từng đạo u hồn bay ra, thậm chí ta còn nhìn thấy mấy thân ảnh quen thuộc: Kim Xà Tỳ, Sửu Hoàng, Âm Xà Kiếm...

Mỗi người đều có tướng mạo khác nhau, thần thái khác hẳn.

Trong số bọn họ có người còn sống, có người đã chết từ lâu, thế nhưng cũng không ngoại lệ, người nào cũng đều là cao thủ tuyệt thế!

Càng ngày càng nhiều u hồn xông ra, một mạch điên cuồng xông đến.

Khác với vừa rồi chính là, những u hồn này cũng không phải hung hăng muốn tuyệt sát tính mạng ta, ngược lại càng là bị ô mộc hạch tác động đến!

Lúc này Ô Mộc Hạch giống như Hấp Hồn Thú trong truyền thuyết vậy, tất cả tàn hồn vừa đến phụ cận liền biến mất vô ảnh vô tung!

Ô Mộc hạch cũng đồng thời sinh trưởng điên cuồng!

Một tấc, hai tấc, một thước, hai thước!

Trong nháy mắt, một cây mộc trượng đen nhánh trong suốt, giống y đúc cây bồ câu xám năm đó tiền bối nắm trong tay!

Tại thời điểm ta dùng Thập Âm Vệ giết chết tàn đao Giang Bắc, con cá lớn trong lòng ta từng nói hai câu "Ngưng Hồn làm Âm", tụ lại thành trượng. Tuy rằng khi đó, ta cũng biết, nó là chỉ bổn nguyên lực lượng của Ô Mộc Hạch, nhưng ta lại không rõ nên sử dụng như thế nào, cuối cùng là ngưng hồn như thế nào, dùng trượng như thế nào.

Nhưng hôm nay, dị tượng đột nhiên hiển hiện, âm trượng đã thành!

Thậm chí ngay cả Cửu Sinh tháp cũng lóe lên thần tích.

Chẳng lẽ nói... Ta thật sự thức tỉnh thành công sao?

Đây chính là thời khắc mà gia gia và các phương tám hướng vẫn luôn mong đợi sao?

Rặc rặc, rặc rặc!

Đúng lúc này, phiến đá xanh trên mặt đất nổ tung tạo ra từng khe hở lớn bằng nửa bàn tay, đá vụn bắn tung tóe, từng đạo u hồn phá ra!

Rất hiển nhiên, những thứ này đều là linh hồn Công Thâu Bất An đặt trong cơ quan Mộc nhân giống như lười biếng, đồng thời bị lực lượng cảm xúc, điên cuồng chạy ra.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Đột nhiên, phía dưới phiến đá truyền đến một trận tiếng vang ù ù, ngay sau đó từ phía dưới thoát ra cơ quan cóc đá cao hơn một mét, giống hệt cái tượng Phật bảy tấc đặt trong miếu kia.

Con cóc điên cuồng há to miệng, từng luồng linh hồn nối đuôi nhau mà ra.

Cá lớn đã nói qua, thứ này gọi là Thôn Hồn Oa, Phật bảy tấc chính là lợi dụng nó để đưa âm hồn đã chuyển sinh vào mắt trận.

Hôm nay, con cóc đá đặt ở mắt trận cũng nhảy ra!

Ta đang ngạc nhiên không thôi, từ bên trong cái cơ quan động được Thạch Cáp Mô đẩy ra, lại bay lên một cái Tam Tú đỉnh đồng ba chân kia.

Loảng xoảng một tiếng đập xuống đất, trên đỉnh đồng vãi đầy máu tươi, trên hai cái tai đỉnh vừa mang theo khối cổ ngọc óng ánh, một bên khác buộc lấy bảng đồng.

Xem ra, đây chính là hai cao thủ Ẩn Sát đường bị Thu Phong trảm giết chết, ở lại trận nhãn áp chế quỷ khí.

Trong đỉnh đồng, khói đen đột nhiên bốc lên, chi chít quỷ hồn tụ tập về phía viên Ô Mộc!

Phía dưới phá động càng cuồn cuộn khói đen, vô cùng vô tận u hồn quỷ khí tuôn trào ra.

Tàng Hồn thạch, người cơ quan, cóc đá, ba đỉnh, kể cả cái lỗ thủng kia, vô số quỷ hồn điên cuồng xông ra, liên tiếp hướng về Ô Mộc trượng chen chúc mà đi!

Theo linh hồn càng hút càng nhiều, Ô Mộc Trượng cũng càng thêm đen, thậm chí còn ngưng trọng hơn so với lúc trước!

Ô Mộc Trượng là ngưng tụ ngàn vạn quỷ khí mà thành, lúc chảy đến tay bồ câu tiền bối, đã giống như ngọc quan chính, hầu như hao hết toàn bộ năng lượng. bồ câu xám lão tiền bối liều chết giết tuyệt ưng, sau đó đã hao hết một tia năng lượng cuối cùng, biến thành ô mộc hạch.

Hiện giờ, nó lại ngưng tụ thành trượng trong tay ta!

"Lão tiền bối, nếu như người nhìn thấy tình cảnh này, nhất định cũng sẽ mừng rỡ không biết cớ sao!"

U hồn cuồn cuộn nhập vào trong trượng, kỳ quang Cửu Sinh tháp bắn ra bốn phía chói mắt.

Cảnh tượng này khiến người ta khiếp sợ không thôi, lại vô cùng kinh ngạc!

Sau khi duy trì mười mấy phút, tất cả quỷ hồn đều đã bị hút vào trong đó, Cửu Sinh tháp cũng tán đi quang mang, lại trở nên giống như lúc đầu.

Ta xem qua cảnh tượng bừa bộn khắp nơi này, lại nhìn Ô Mộc trượng trong tay, cảm khái không thôi, chẳng lẽ đây là lực lượng thức tỉnh sao?

"Ai ui..." Lúc này, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Chương thứ hai nghìn Nhị Ngũ Cửu chạy ra khỏi quỷ miếu.

Ta quay đầu nhìn lại, là Lý Ma Tử tỉnh lại.

Hắn theo bản năng sờ sờ ót một cái, đau nhếch miệng rộng rên hừ hừ. Trừng hai con mắt nhỏ rất là nghi hoặc nhìn bốn phía, đặc biệt ngạc nhiên hỏi: "Tiểu ca nhi, cái kia... Thu Phong Trảm đâu? Bị ngươi giết chết rồi sao?"

"Bị Giang lão giết chết."

"Giang lão." Lý mặt rỗ có chút không dám tin nói: "Hóa ra lão gia tử kia lợi hại như vậy! Vậy sao hắn không ra tay sớm một chút, làm ta sợ muốn chết! Ai da..." Hắn nói có chút không yên lòng lại sờ soạng gáy, đau đến mức toàn thân run rẩy.

"Thu Phong chém chết, Giang lão cũng đi rồi." Ta trầm giọng nói.

"Đi rồi? Hắn đi đâu. Ông nói xem, lão gia tử hắn..." Lý Ma Tử nhanh chóng phản ứng lại, trong mắt lóe lên vẻ lo lắng.

Ta gật đầu nói: "Hắn vì cứu chúng ta xả thân chịu chết, ngay cả một nắm tro cốt cũng không còn, vốn dĩ hắn còn có một tiểu mộc nhân có thể bảo vệ tính mạng, nhưng hắn lại đem cơ hội sống nhường cho sơ nhất. Cũng có thể nói, cái mạng nhỏ của chúng ta hiện tại đều là hắn cho."

Lý mặt rỗ chớp mắt, đột nhiên hung hăng vả vào miệng mình hai cái: "Đều tại ta sao! Dọc theo đường đi, ta cứ nói chuyện xui xẻo, lão gia tử là bị ta rủa chết tươi! Lão gia tử ngươi... " Lý mặt rỗ nói không nổi nữa, mở miệng khóc lớn.

Mặc dù Lý Ma Tử và Giang đại cá lớn vừa nhận thức được, nhưng dọc đường đi không ngừng đấu võ mồm, trong lòng đã sớm đồng ý với lão tiền bối hòa ái dễ gần này. Nghe nói vì cứu chúng ta xả thân chịu chết, ngay cả tro cốt cũng không còn, trong lòng đau xót, gào khóc không thôi.

Cá lớn tung hoành cả đời, nhìn người là cực chuẩn, hắn nhìn ra Lý Ma Tử trong lòng lương thiện, cho nên mới lưu lại một tay. Bằng không hắn vì phòng ngừa thảm kịch nội loạn của các tiền bối Cửu U lại rơi vào trên người ta, khẳng định sẽ không chút do dự kết quả của Lý Ma Tử.

Là sự thiện niệm của cá lớn cho hắn một cơ hội, cũng là thiện niệm của Lý Ma Tử cứu hắn!

"Ma Tử, đừng khóc." Ta khuyên nhủ: "Lão gia tử chết có ý nghĩa, hắn không quan tâm sinh tử cứu chúng ta, cũng không phải để chúng ta chết vì hắn! Hắn không thể hoàn thành tâm nguyện, chúng ta phải thay hắn hoàn thành. Tuyệt đối không thể để hắn hy sinh vô ích."

"Được!" Lý Ma Tử hung hăng đứng dậy, nhưng vẫn hối hận: "Con mẹ nó, ta thật vô dụng! Mới vừa rồi thu phong chém ra, ta đã bị dọa đến choáng váng, ngay cả cử động cũng không dám! Lão gia tử, ta thề với ngươi, từ nay về sau không bao giờ làm người nhát gan nữa."

Nói xong, hắn dứt khoát đi về phía trước, một phát nhặt Lăng Vân kiếm hung hăng chém xuống.

Rặc rặc một tiếng.

Vốn dĩ cái mai rùa không thể phá vỡ kia đã bị hắn chém thành vài nửa.

Ầm ầm, phía dưới mặt đất truyền đến một hồi tiếng vang.

Lấy cơ quan động vỡ ra làm viên tâm, một mảng lớn mặt đất ầm ầm sụp đổ xuống. Tam Túc Đỉnh, Thạch Cáp lõm sâu xuống hố sâu, nửa ngày không nghe thấy hồi âm.

Toàn bộ đại sảnh cũng theo đó mãnh liệt lay động, bụi đất rơi vãi liên tiếp.

"Không tốt! Nơi này sắp sụp, đi mau." Ta hét to một tiếng, vội vàng chạy đến bên người sơ nhất, cõng nó lên.

"Tiểu sư tỷ..." Lý Ma Tử kinh hoảng nhìn thoáng qua Diệp Tố Linh vẫn khoanh chân nhắm mắt như cũ.

Ầm!

Đỉnh lều nổ tung, một tảng đá hình tròn to bằng bàn cơm ầm ầm rơi xuống, nện thẳng lên đỉnh đầu nàng!

"Mở!" Ta nhảy vọt xông tới, vung ô mộc trượng trong tay lên.

Rắc một tiếng, tảng đá lớn vỡ vụn, nổ thành vô số khối.

"Tiểu ca nhi, ngươi đây..." Lý Ma Tử bị một chiêu của ta làm cho kinh hãi há hốc mồm.

Ta cũng cực kỳ giật mình với cây trượng này của mình, có chút không rõ nguyên nhân thực lực bản thân ta tăng mạnh, còn là vì Ô Mộc Trượng, nhưng hiện tại lẽ nào phải lúc nghiên cứu cái này? Vừa khom lưng nhặt lên Trảm Quỷ Thần song đao, giọng gấp gáp kêu lên: "Mang theo tiểu sư tỷ, đi mau!"

Lý Ma Tử vội vàng chạy tới, ôm lấy Diệp Tố Linh, trở tay nắm thanh Hán kiếm tám mặt một lúc đầu.

Âm thanh ầm ầm vang lên càng lúc càng lớn, vết rách trên mặt đất càng lúc càng rộng, trải rộng ra, trong nháy mắt đã phủ kín cả tòa đại sảnh!

Mắt thấy toàn bộ cung điện dưới mặt đất sắp sụp đổ!

Ta cõng sơ nhất, Lý mặt rỗ ôm Diệp Tố Linh phóng thẳng về phía bậc thang đối diện.

Tầng thứ năm là cơ quan trận tuyệt đối ngay cả Thu Phong trảm cũng không dám xông vào, may mắn Công Thâu Ly vì để ta hoàn thành nguyện vọng, sớm giải khai, nếu không bây giờ phía dưới sụp đổ, bên trên lại chỉ còn đường chết, thật không biết nên làm cái gì cho tốt.

Cơ quan trận tuyệt tử này đến cùng có gì hiểm ác, hiện tại đã không thể nào biết được, trước mắt chỉ có một con đường thẳng tắp bay lên, hai bên đứng sừng sững một thần linh hỉ nộ cao lớn, còn có một tiền đồng xanh khắc phù chú cổ quái. Vừa nhìn là biết, đây đều là cơ quan đại trận phi thường hung hãn!

Nương theo thông đạo kia chạy một nửa, bên tai chỉ nghe một tiếng ầm vang!

Mặt đất sau lưng liên tiếp lún xuống, hai bên vách đá vang lên tiếng ken két nứt nẻ, ngay cả tượng Thần hỉ nộ cũng bị nghiền nát, bên dưới là một mảnh đen ngòm, không ai biết rốt cuộc sâu bao nhiêu, đá vụn cuồn cuộn liên tiếp rơi xuống, nhưng ngay cả tiếng trả lời cũng không nghe thấy.

Khắp mặt đất đều là khói bụi đá tan, khắp nơi là tiếng nổ mạnh ầm ầm!

Dường như toàn bộ thế giới này đều muốn rơi vào trong địa ngục!

"Nhanh!" Ta một bên ra sức chạy như điên, một bên lớn tiếng la lên.

Két!

Trước mặt đập vỡ một tảng đá lớn bay xuống, nhìn lại, Lý Ma Tử còn có chút sợ hãi trong lòng, ngửa đầu lên nhìn, rất lo lắng sẽ có đá rơi xuống.

"Ma Tử, ngươi không cần quản gì cả! Cứ chạy thẳng về phía trước, chuyện còn lại để ta lo liệu." Một tay ta ôm chặt một đầu, một tay nắm chặt Ô Mộc Trượng kêu lên.

"Được!" Lý Ma Tử lên tiếng, bỏ qua hai chân như muốn mất mạng điên cuồng chạy trốn.

Ta theo sát phía sau hắn ta, vung Ô Mộc Trượng đem toàn bộ hòn đá rơi xuống trước mặt chúng ta đều quét sạch ra.

Bất kể lớn nhỏ, toàn bộ hòn đá khi bị Ô Mộc Trượng đụng phải lập tức bị nghiền nát!

Vừa mới lao ra tầng thứ năm, một tiếng nổ mạnh vang lên, toàn bộ mặt đất đều rung lên kịch liệt! Hơn phân nửa mặt đất đều biến mất, sau lưng là một mảng đen ngòm, giống như một cái miệng khổng lồ đang mở rộng, chẳng những muốn nuốt trọn cả địa cung, thậm chí còn muốn thôn tính toàn bộ thế giới này.

Thùng nước trong tầng thứ tư bị chấn động rơi đầy mặt đất, bừa bộn khắp mặt đất.

Lý Ma Tử gập ghềnh chạy lên cực kỳ mất công, tốc độ lập tức chậm lại.

"Tránh ra!" Ta gắp Ô Mộc Trượng dưới nách, tiện tay lấy ra một tấm Bạo Liệt Phù rồi ném ra ngoài.

Két!

Sau tiếng nổ lớn, toàn bộ tạp vật trước mặt bị tạc thành tro bụi, mảnh vỡ rơi lả tả đầy trời.

Tấm linh phù bậc trung này vậy mà lại được ta dùng tới uy lực của phù lục thượng đẳng!

"Đi mau!" Ta cũng không kịp cảm thấy mừng rỡ vì tu vi của mình tăng nhiều, gấp giọng thúc giục.

Lý Ma Tử kinh hãi nuốt nước miếng, nhưng lập tức cũng không ngẩng đầu lên mà chạy như điên.

Tầng ba, tầng hai, tầng thứ nhất...

Chúng ta đang chạy trước, mặt đất và thang lầu phía sau đang không ngừng lún xuống, giống như tận thế vậy!

Lý mặt rốt cục hít thở không thông, vừa bước ra tầng một, đi tới trong miếu, liền đặt mông ngồi xuống, thở phì phò, nói cái gì cũng chạy không nổi rồi!

Tiếng vang ầm ầm, càng ngày càng gần.

Rặc rặc một tiếng, mặt đất lõm xuống lộ ra một cái hang lớn tối như mực không thấy đáy!

Hòn đá bên cạnh không ngừng rơi xuống, gần như nuốt chửng chúng ta.

Ta cũng không kịp thúc giục hắn chạy mau nữa, hét lớn: "Bảo vệ tiểu sư tỷ!" Nói xong chộp Ô Mộc Trượng xuống nách kẹp lại, trở tay nắm thắt lưng Lý Ma Tử, vung lên, trực tiếp ném hắn ra ngoài!

Ầm ầm!

Lý Ma Tử vừa bay ra cửa miếu, toàn bộ mặt đất đã ầm ầm sụp đổ!

Ta nhún người nhảy lên, một chân dẫm lên trên cóc đá đang rơi xuống, mượn lực lật ra.

Hai chân hắn vừa mới chạm đất, liền vù một tiếng. Miếu nhỏ sau lưng hắn đã chìm vào lòng đất.

Tu vi thứ hai nghìn hai sáu một phi tăng nhanh.

Những người chuyển sinh không hề hay biết ngoài cửa vẫn đứng chỉnh tề như cũ, giống như ngày xưa, còn đang chờ đợi " nộp thuế".

Vừa rồi tiện tay ta ném đi, liền ném Lý Ma Tử ra ngoài miếu hơn mười mét, đập vào trong đám người.

Lý Ma Tử ôm Diệp Tố Linh giãy dụa ngồi dậy, chưa tỉnh hồn nói: "Tiểu ca nhi, ta không chạy nổi nữa rồi, ngươi, ngươi mau dẫn tiểu sư tỷ đi thôi!"

"Bớt nói nhảm đi! Chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, ta ném cô xuống khi nào." Dứt lời, ta bước nhanh tới, nắm lấy đai lưng của hắn kẹp xuống nách, chạy như điên xuống núi.

Một đường chạy trốn điên cuồng nhưng ta lại không cảm thấy mệt mỏi chút nào, mặc dù hiện tại đang cõng lấy ba người lớn nhỏ nhất, mang theo Lý Ma Tử và tiểu sư tỷ nhưng cũng không hề cố hết sức, vẫn bước đi như bay như bay như bay như trước! Thậm chí so với hai lần tay không trước kia của ta còn chạy nhanh hơn.

Bên tai tiếng gió vù vù, hoa cỏ trước mắt như bay.

Rất nhanh hắn đã đi tới bên cây cầu, dưới cầu có một đống xác chết chất đống mấy mét, phía đối diện cách đó không xa có một cái hố sâu giống như một cái bát lớn.

Đúng là địa phương giết chết hoàng sam đạo nhân.

Ta giúp chạy vài bước đột nhiên nhảy dựng lên, vốn định nhảy được bao xa thì chạy bấy nhiêu, có thể chạy nhanh càng tốt, phải mau chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng không nghĩ tới, lần này ta lại nhảy lên giữa không trung, mượn lực bay tới bờ bên kia!

Trước đây không lâu, lúc ta và đạo nhân áo vàng lần đầu săn giết quay về, ta tay không tấc sắt, nhưng bây giờ ta kẹp sau lưng, mang theo ba người sống sờ sờ một cái dễ dàng vượt qua cầu.

"Tiểu... Tiểu ca nhi, sao hiện tại ngươi lại trở nên lợi hại như vậy?" Lý Ma Tử ôm chặt Diệp Tố Linh, cực kỳ kinh ngạc hỏi.

Ta có rảnh đâu trả lời hắn? Chỉ việc chạy vội về phía trước.

Cứ tiếp tục đi tới, sắc trời đột nhiên tối sầm lại.

Ngửa đầu nhìn lên, không biết từ nơi nào bay tới một mảnh mây đen, khí đen nặng nề, dày không thấy đáy, gắt gao bao phủ toàn bộ bầu trời!

Rào một cái, trong tầng mây hiện lên một đạo bạch quang, theo sát một tiếng vang răng rắc kinh lôi vang vọng đất trời!

Mây đen bị xé ra một vết rách, mưa to tầm tã điên cuồng nện xuống.

Tiếng sấm cuồn cuộn, liên tục không ngừng.

Ầm ầm ầm!

Hố đen sụp đổ không ngừng mở rộng, không chỉ là tòa miếu nhỏ kia, toàn bộ gò núi cũng không thấy, vết nứt đen kịt vô cùng kéo dài đến bên cạnh cây cầu gãy, tất cả thi thể rơi xuống lả tả, xương cốt ngã trên tảng đá ken két vang lên tiếng răng rắc, âm thanh đá nhọn xé rách da thịt càng là chói tai!

Cây cầu gãy biến thành vách núi, miếu nhỏ núi hoang sau lưng đã sớm biến thành một vực sâu không thấy đáy.

Nước mưa đã sớm thấm qua thân thể chúng ta, nhưng vẫn như cũ ào ào trút xuống không ngừng, giống như ngày này phá động vậy.

Lúc này, ta đột nhiên nhớ tới lời đạo nhân áo vàng nói.

"Lục sĩ cửu sát liên tục, đất sụt trời cũng sụp đổ."

Tên gia hỏa này thật là có tài năng đó, thật sự hắn đã đoán trước!

Ta, thứ nhất, Lý mặt rỗ, cá lớn, tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh, cộng thêm ngón tay cái, vừa vặn là sáu người.

Huyết Lý Thanh, Thất Thốn Phật, Giang Bắc tàn đao, Công Thâu Ly, Âm Cốt Long, cộng thêm Thu Phong trảm cùng hai hòa thượng rèn sắt kia, còn có chính bản thân Hoàng sam đạo nhân, vừa vặn chín người liên tiếp chết oan chết uổng!

Mà tình cảnh lúc này, không phải đất sụt trời thì là cái gì?

Xem ra tất cả những thứ này đều là mệnh số!

Đất nứt đến gần cây cầu gãy rốt cuộc dừng lại, ta đem Lý Ma Tử để trên mặt đất, lau nước mưa đầy mặt, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua tình cảnh trước mắt. Thật sự là khó có thể tin được, chúng ta vừa mới từ trong vực sâu kia trốn ra.

Ngay trước đây không lâu, nơi đó còn đứng sừng sững một ngọn núi, dưới chân núi xây dựng một toà địa cung vừa hung hiểm vừa quỷ dị.

Nhưng bây giờ, vô luận là nơi nuôi quỷ nguyên bản của Long Tuyền sơn trang hay là Thu Phong thiết lập Vạn Quỷ triều đại trận, đều đã bị bóng tối thôn phệ, chìm vào trong lòng đất từ rất xa.

Ta thu hồi ánh mắt kinh ngạc, vừa định tiếp tục lên đường, đột nhiên phát hiện hắc lân trên mây đen phun trào, phảng phất quấn quanh một con cự long màu đen!

Lý Ma Tử ngồi liệt trên mặt đất, có chút kinh hãi nói: "Tiểu ca nhi, nơi này cũng quá tà dị, sẽ không một mực thông đến Địa Ngục chứ?"

Nhân gian cùng quỷ vực Côn Bằng đều nói không xa, thật ra chỉ cách nhau có một ranh giới, nếu bị mở ra một con đường mà nói...

Ta đột nhiên rùng mình một cái, đây có lẽ chính là chuyện bọn hắn vẫn lo lắng lúc ban đầu! Một mực khuyên bảo ta, thời gian không nhiều, khả năng chính là chỉ cái này a?

Chỉ là trước mắt cho dù thực sự là như thế, ta cũng không có biện pháp nào để ngăn cản, bất quá ẩn ẩn ta lại có một loại dự cảm, thời khắc cuối cùng đã càng ngày càng gần!

"Đi, chúng ta về thôn trước rồi nói." Ta quay đầu về phía Lý Ma Tử nói, lập tức bước nhanh xuống núi.

Ta và Lý Ma Tử mạo hiểm mưa to, vừa mới phản hồi thôn chuyển sinh, mây đen đầy trời liền theo một tiếng kinh lôi tiêu tán vô hình, giữa không trung xuất hiện một vòng mặt trời vàng rực rỡ, rải ra vạn đạo quang huy chiếu sáng cả thế giới!

Trong giây lát này, lại làm cho ta nhớ tới tình cảnh lúc ở bên trong tế đàn Ngũ Hành.

Cái kia vô tận hắc ám, kia chồng chất bạch cốt, còn có kia đầu Hỏa Kỳ Lân ngửa đầu rống giận, bọn nó mong ngóng cái gì?

Chúng nó ngóng nhìn ánh sáng trong bóng đêm, chúng nó ở trong hoang vu vô tận hi vọng, chúng nó muốn có được một thế giới hoàn toàn mới, thế giới quang minh!

Tế đàn Ngũ Hành hội tụ thành mặt trời, tràn ra quang mang, nhưng vẫn rất yếu ớt, vẫn như cũ không cách nào giúp chúng hoàn thành tâm vọng.

Đúng lúc này, ta như bừng tỉnh hiểu ra, cái gì gọi là chủ nhân của vạn linh, cái gì gọi là nhi tử số mệnh.

Ta gánh vác sứ mệnh và trách nhiệm, vì cứu vớt đám người kia rơi vào trong địa ngục, vĩnh viễn không có hi vọng lấy được linh hồn mới sinh, chính là vì cứu vớt mảnh thế giới hoang vu kia, thế giới không có ánh sáng vĩnh viễn chìm đắm trong bóng tối!

Nhưng hiện tại ta chỉ biết được một chút, rốt cuộc nên làm thế nào vẫn không có chút đầu mối nào!

"Tiểu ca nhi, ngươi sao vậy?" Lý Ma Tử thấy mình đứng lại, ngẩn người nhìn lên bầu trời, có chút kỳ quái hỏi.

"Không có gì, trước tìm gian nhà để ổn định bọn họ đã rồi nói sau." Ta thu hồi suy nghĩ, trực tiếp đi về phía gian tiểu viện cuối thôn kia.

Lúc chúng ta vừa mới tới thôn chuyển Sinh, đã bị dẫn đến nơi này.

Nhưng tình cảnh lúc này khác một trời một vực so với lúc trước.

Cây hòe già to lớn trong nội viện kia đã bị sấm sét chém thành hai nửa, thân cành đen sì mở rộng ra bốn phía, giống như là một đôi tay cực kỳ không cam lòng, muốn xé nát ngày hôm nay, xé nát thế giới này.

Cửa phòng nhỏ mở rộng khắp bốn phía, bàn thờ vỡ vụn thành từng mảnh, hỉ nộ thần bày ở bên trên cũng bị nện thành bùn nhão.

Đây là ai làm?

Toàn bộ người dân trong thôn chuyển sinh ngây ngốc đứng ở trước miếu nhỏ, đầu trọc cùng thủ hạ của bọn chúng sớm đã bị Huyết Lý Thanh giết sạch, cái này lại đập nát tượng thần và bàn thờ.

Chẳng lẽ ngoại trừ mấy người chúng ta, còn có ai xông vào nơi này?

Phòng nhỏ không lớn, ta tìm kiếm khắp nơi một phen, trừ cái đó ra cũng không có phát hiện gì dị thường, liền để Lý mặt rỗi cho tiểu sư tỷ thả xuống, ta cũng nhẹ nhàng đặt bắt mạch, hai người bọn họ trái lại hết thảy đều bình thường, chỉ là hai mắt vẫn nhắm chặt không nhúc nhích. Tuy nhiên cũng may, đều mang theo bọn họ đi, không rơi xuống theo cung điện dưới lòng đất.

Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm thế nào mới có thể tỉnh lại đây?

"Tiểu ca nhi, ngươi ở đây trông chừng bọn họ trước, ta đi tìm chút khăn lông khô gì đó." Lý Ma Tử lau nước mưa đầy đầu, quay người đi ra ngoài.

"Sao mới trở về? Ta chờ ngươi đã lâu rồi." Lý Ma Tử mới vừa ra khỏi cửa, trên xà nhà đột nhiên truyền tới một thanh âm lười biếng.

Chương thứ hai nghìn hai là khó nhất đến mức đặt mông.

Ta quay đầu nhìn lại, không ngờ người nọ lại thắng cao hàn.

Gian phòng nhỏ này không lớn, vừa rồi ta đã cẩn thận kiểm tra một lần, ngoại trừ đất đá bừa bộn ra, cũng không phát hiện gì cả, cũng không biết hắn trốn ở nơi nào.

Cao Thắng Hàn từ trên xà nhà nhảy xuống, trực tiếp ngồi ở trước mặt ta.

"Nơi cao, tại sao ngươi lại tới đây?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Lúc đầu ta dự định đến chỗ võ giả đi tìm ngươi, có nghe nói các ngươi đã đến Quảng Tây..."

"Chờ một chút, cái gì gọi là nghe nói?" Ta ngắt lời hắn ta nói: "Chúng ta tới chỗ này, cũng không nói với bất kỳ ai, ngươi sẽ không phải nhìn vào ghi chép xe chở xe của ta chứ? Chẳng lẽ ngươi vẫn luôn giám sát ta."

"Cái này sao..." Cao Thắng Hàn sờ sờ đầu: "Cái này gọi là bảo vệ được không? Sao đến miệng ngươi mà nói cũng trở nên khó nghe như vậy."

"Được rồi, coi như là bảo vệ, vậy ngươi tìm ta làm gì? Không phải lại muốn chấp hành nhiệm vụ gì chứ?" Ta hỏi.

"Vốn là vậy, ta tìm ngươi có ba mục đích. Đầu tiên là Bạch sảnh trưởng hướng tổng bộ báo cáo lên. Tuy chuyện này ảnh hưởng không nhỏ đến quán rượu quyền thế nhưng ngoại trừ những kẻ không có pháp năng kia., Không tổn thương đến bất cứ một dân chúng bình thường nào, mà một nhóm Lý giai Hào cấu kết với kẻ bại ở cảnh giới làm một bên ác. Là phó thính trưởng chủ quản nhiệm vụ cảnh báo của bản tỉnh, hắn nên chịu trách nhiệm chủ yếu, thỉnh cầu lãnh đạo cấp cao tiến vào tám mươi mốt vụ án với ngươi."

"Sau đó, Bạch thính trưởng lại bí mật truyền cho ta một tín đồng, nhờ ta chuyển cho ngươi một tiếng. Sau này trước khi động thủ, tốt nhất là thông báo cho hắn một tiếng, miễn cho hắn biết tình hình, có chút trở tay không kịp, hơn nữa mặc kệ ngươi xuất phát từ mục đích gì, chung quy cũng phải chú ý đến ảnh hưởng xã hội! Dù sao đây là Hoa Hạ, cũng không phải san hô, hôm nay xây một tòa lầu, ngày mai sụp một cây cầu thì chuyện gì xảy ra vậy?"

Xem ra, lão già trơ trụi kia vẫn chưa nhân tình như trong tưởng tượng.

"Về phần người thứ hai ư, ta nghe nói qua..."

"Ngươi lại nghe ư!" Ta cắt ngang lời hắn: "Ngươi chỉ nói đi, rốt cuộc ngươi muốn biết cái gì? Ta nói cho ngươi biết nhé, tránh cho ngươi lãng phí cảnh giác một mực lén lút điều tra ta sau lưng."

"Oan uổng quá đi?" Cao Thắng Hàn có chút vô tội dang tay: "Ta nghe nói môn đồ Tử Thần liên tiếp thất thủ, sau khi mất mạng, những người còn lại rất có thể đều đã nhập cảnh, chuẩn bị triển khai một loạt hành động ám sát với ngươi. Ta khẩn cấp điều động nhân thủ, ở gần con đường cổ quái, thậm chí toàn bộ võ sĩ đều bày ra lưới giám thị nghiêm mật. Bất quá chính ngươi cũng phải cẩn thận một chút, ta đây hảo tâm thật tình."

"Được được." Ta đáp: "Vậy đa tạ ý tốt của Cao Đô, vậy mục đích thứ ba là gì?"

"Thứ ba, chính là nơi này!" Cao Thắng lạnh lùng chỉ xuống dưới chân: "Gần đây bên trong Quảng Tây Cảnh xuất hiện không ít án thi, thi thể vừa mới được hạ táng không cánh mà bay, thậm chí còn có cả phòng thi thể đều bị dọn sạch, trong lúc nhất thời khiến người ta kinh hoảng. Cảnh sát địa phương cũng vô kế khả thi, chỉ có thể xin giúp đỡ tổng bộ, ta cảm thấy chuyện này rất có thể có liên quan đến chuyến đi này của các ngươi..."

"Cái gì gọi chúng ta đi chuyến này? Ta là thương nhân âm vật chứ không phải trộm xác, ngươi có bao giờ nghe ta làm chuyện như vậy không?" Ta mắng.

"Ách, cũng không khác lắm, dù sao cũng không phải là người bình thường làm. Ta đang định tìm ngươi cùng ta đi xem, nghe nói ngươi vừa vặn đi về phía tây, vì thế ta đưa ngươi đến Cổ Bảo Trai." Cao Thắng cười lạnh.

"Cái gì? Là ngươi đưa chúng ta đến Cổ Bảo Trai?" Ta thất kinh.

"Đúng vậy." Cao Thắng cười lạnh gật đầu: "Sau khi phát sinh hệ liệt vụ án, biên giới quân đội địa phương đã căn cứ theo manh mối trước mắt, cảm thấy chỗ khả nghi nhất chính là Cổ Bảo Trai, nhưng sau khi điều tra liên tục cũng không phát hiện sơ hở gì. Dù sao thì chuyến này mới nói cũng là một khu vực xa lạ, vì vậy ta đã đưa các ngươi tới đó."

Ta nghĩ xong rồi nói: "Ý ngươi nói, xe xe cho thuê đưa chúng ta đến Cổ Bảo Trai chính là ngươi cải trang?"

"Không sai." Cao Thắng Hàn rất đắc ý gật gật đầu nói: "Thế nào? Bản lãnh này của ta rất trâu mà? Có phải không phát hiện chút nào không?"

Ta trừng mắt nhìn gương mặt không thể bình thường kia của y hơn nửa ngày, nửa ngờ nửa ngạc nhiên nửa cười chế nhạo nói: "Ta nói chỗ cao, rốt cuộc ta biết vì sao ngươi có bản lãnh này."

"Vì sao?"

"Năm đó Trư Bát Giới bị Tôn Hầu Tử bắt đi theo Đường Tam Tạng thỉnh kinh, nhưng Cao Lão trang vẫn còn lưu lại một đứa trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ, trời sinh có chứa pháp lực, biến hóa thành ba mươi sáu loại, ngươi chắc chắn là con cháu của Trư Bát Giới, con cháu nhà cao!"

"Phì!" Cao Thắng Hàn vốn ưa thích, nhưng nghe ta nói đến đây, liền phun ra một ngụm của ta: "Ta thân là nòng cốt ở chỗ hành động của Công An, nòng cốt của tám mươi mốt, đây đều là kỹ năng tất phải chuẩn bị đấy được không? Tất cả các ngành việc đều cần tới tay ta., Phương Ngôn Thổ khắp cả nước không ai không tinh thông, thậm chí còn giống diễn viên chuyên nghiệp phối âm, lúc nào cũng có thể thay đổi giọng điệu điệu điệu điều chỉnh. Hơn nữa lúc làm việc ở bộ phận tình báo quân đội, còn học thuật dịch dung cho Tần a di di hài. Đừng nói là ngươi, ngay cả lão bà bà của lão bà ta cũng không nhận ra."

"Được rồi, coi như ngươi lợi hại. Vậy sau đó thì sao? Sau khi ngươi đưa chúng ta tới đó thì không còn bóng dáng, không phải đã nói bảo vệ chúng ta sao? Lần này chúng ta cửu tử nhất sinh, thiếu chút nữa không một ai sống sót được, khi đó ngươi đã đi đâu?"

"Thật ra ta muốn đi theo hắn, nhưng khi các ngươi giết người ở Cổ Bảo Trai đã tạo thành hỗn loạn, ta vừa thông báo cho bọn chúng đến xử lý, đảo mắt một cái các ngươi đã không thấy đâu nữa. Chờ đuổi theo manh mối, biết được các ngươi bắt được một tên gầy còm., Đi vào sâu trong núi, theo sát phía sau chậm chạp, nhưng vẫn chậm một bước. Ở chuồng đá sát mã đài bị mê chướng cuốn lấy, cũng không biết các ngươi đi về hướng nào, cho đến lúc trời sáng, ta mới đi một đường tìm tới tiểu thôn ẩn nấp trong khe núi này."

"Tuy ta cũng không hiểu môn đạo các ngươi, nhưng liếc mắt một cái liền biết nơi này biên giới có cổ quái. Khắp thôn trên dưới lại một người cũng không có. Ta đang muốn điều tra tỉ mỉ, từ phía cuối thôn đi ra một lão đạo mặc áo bào vàng. Ta sợ bị hắn phát hiện, liền vội vàng trốn đi., Tên kia ở trong thôn dạo một vòng, sau đó không biết từ nơi nào lấy ra một tay, gặm một ngụm rượu, lắc lư đi về phía trước. Ta lén lút đi theo phía sau."

"Ở cầu gãy, trông thấy các ngươi đánh với hắn. Ta vốn là muốn hỗ trợ, nhưng vừa thấy các ngươi cũng đã ứng phó xong, càng sợ xuất hiện phá vỡ kế hoạch ban đầu của các ngươi, nên cũng không động."

"Sau đó thì sao? Ngươi liền về thôn?" Ta cười hỏi.

"Cái gì gọi là rụt rè?" Cao Thắng Hàn rất là không hài lòng liếc mắt nhìn ta một cái: "Ta am hiểu vụ điều tra giết địch, bày mưu kế kế kế hoạch, các ngươi chơi trò Âm Dương đạo thuật này ta cũng không làm được, đi theo nói không chừng còn có thể gây thêm phiền toái cho các ngươi, chúng ta ở chỗ này, chính là ngoại vi tiếp ứng được không? Nhưng ai ngờ, các ngươi đi lâu như vậy, ta đang muốn đi xem tình huống nào, ầm ầm một tiếng núi cũng sụp đổ rồi. Đây cũng là tiểu tử ngươi làm à?"

"Ta thật sự coi thường ngươi rồi, không ngờ lại có bản sự lớn như vậy. Lần trước làm sụp lều, lần này lại nổ núi, vậy tiếp theo lại muốn làm cái gì? Không trách lão Bạch nói ngươi..."

"Nói gì ta?" Ta hỏi.

"Nói ngươi là kẻ nguy hiểm nhất khắp thiên hạ!"

Bản đồ hai ngàn hai trăm ba quyển thứ ba của Côn Luân sơn.

Vừa nghe lời này, ta có chút dở khóc dở cười hỏi: "Rốt cuộc là đang khen ta hay là đang mắng ta đây?"

"Ngươi cứ nói đi." Cao Thắng lạnh lẽo lườm ta một cái rồi nói: "Ví dụ như bây giờ ngươi làm sụp núi thì thật dễ giải thích, cứ nói là hiện tượng tự nhiên sẽ không ai hoài nghi, nhưng những thi thể kia cũng đã không thấy đâu, một nguyên hung cũng không còn. Những vụ án mất xác này nên làm sao đây, cái mông này của ta phải chùi thế nào đây?"

"Đó chính là chuyện cao lớn của ngươi, không liên quan gì đến ta."

"Được rồi." Cao Thắng Hàn vỗ vỗ mông đứng lên.

Tuy hắn không cao, nhưng cấu tạo căn phòng nhỏ này lại vô cùng đặc thù, ngay cả hắn cũng không thẳng lưng lên được.

Hắn nhìn ta nói: "Bất kể thế nào, chỉ cần ngươi không việc gì là tốt rồi, vậy ta đi trước đây."

"Đừng mà." Ta chỉ chỉ mới thấy nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh cùng Diệp Tố Linh nói: "Không thấy hai người vẫn còn nằm đó sao?"

"Cái này ta không giúp được gì." Cao Thắng lắc đầu: "Xem ra bọn họ không phải triệu chứng bình thường, tám phần mười là có liên quan tới thuật âm dương, cho dù ta đưa chuyên gia tốt nhất trong nước cho ngươi cũng không có tác dụng gì. Hơn nữa, ngươi không vội vã đi ra ngoài mà là trực tiếp đi thẳng tới chỗ này, nhìn thần sắc ngươi cũng không nóng vội, ngươi khẳng định có biện pháp giải quyết."

"Giải quyết thì có thể giải quyết được, nhưng ở đây thì không được. Dọc đường ngươi theo tới đây có gì mà không giúp được, hơn nữa tốt xấu gì ngươi cũng là cảnh sát, phục vụ cho nhân dân không phải là chức trách cơ bản nhất sao?" Ta nói.

"Chó má!" Cao Thắng hàn khí nói: "Có ngươi là Trương Cửu Lân, ta cũng đủ chịu, nếu tất cả dân chúng đều giống ngươi, tâm ta cứt tự sát cũng có rồi! Sơn ngươi cũng có thể học được, cõng người thì tính là gì? Ngươi tự giải quyết đi."

Nói xong, hắn cũng không để ý tới ta xoay người rời đi.

Chuyện này thật có chút oan uổng, ngọn núi kia thật sự không phải ta làm sụp, ta thật sự không có bản lĩnh đó, bất quá cũng lười giải thích với ông ta.

"Ai, đừng quên chuyện môn đồ Tử Thần, ngươi cẩn thận một chút." Cao Thắng Hàn đi đến cửa, lại quay đầu dặn dò ta.

"Được." Ta gật đầu nhẹ, nói với hắn: "Giúp ta cám ơn Bạch thính trưởng."

"Thôi bỏ đi." Cao Thắng lạnh lùng phất phất tay nói: "Lão Bạch có nói, chuyện ở đại quán rượu ngon khiến hắn sứt đầu mẻ trán, bây giờ vừa nghe đến ba chữ Trương Cửu Lân đều đau cả đầu, tốt nhất là tha cho hắn đi."

Ngay lúc hắn đang đứng ngoài cửa, chân đạp một cửa, Lý Ma Tử ôm một đống quần áo rách rưới đụng vào. Vừa thấy Cao Thắng Hàn không khỏi sửng sốt, có chút mất tự nhiên lui về phía sau một bước, nói: "Cao viên cảnh giác, ta cũng không phạm pháp."

Cao Thắng cười lạnh nói: "Phạm pháp tự nhiên sẽ có người xử lý ngươi, bình thường hỏi mình nhiều một chút, đối xử với lương tâm là được." Lập tức, lại ý vị thâm trường vỗ vỗ bả vai Lý Ma Tử nói: "Ngươi đi theo học hai tay đúng là chuyện tốt, cũng đừng giống như hắn khắp nơi gây phiền toái cho ta, có một Trương Cửu Lân đã đủ cho ta nhận, nếu lại đến một Lý Ma Tử... Vậy ta cũng nên sớm về hưu cho xong đi."

Nói xong, Cao Thắng Hàn trực tiếp đi ra khỏi viện tử không thấy đâu nữa.

Cái gì bảo ta gây phiền toái? Nếu không có ta, phiền phức của ngươi sẽ càng lớn hơn!

Đương nhiên, ta cũng lười giải thích cho hắn biết.

Lý mặt rỗ ôm quần áo cúi đầu vào phòng, có chút kỳ quái hỏi: "Tiểu ca nhi, tên này không phải là nhìn chằm chằm vào hai chúng ta đấy chứ?"

"Bị hắn để mắt tới cũng không phải là chuyện xấu, ít nhất còn có thể tỉnh lại. Chuyện gì nên làm, có gì mà không nên làm, mấu chốt nằm ở đâu?" Ta vừa tiếp nhận quần áo vừa nói.

Tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, nhưng quần áo trên người nàng lại không ướt nửa điểm. Để đề phòng nàng đỡ lạnh, ta chọn một bộ áo dày bọc nàng lại. Mặc dù chuyện này có hơi dư thừa, nhưng luôn cảm thấy không làm chút gì, trong lòng không thoải mái.

Mới đầu vẫn hôn mê như cũ, vết thương toàn thân cũng đã lành hơn phân nửa, chỉ có vết rách hai bàn tay hơi sâu một chút, nhưng cũng sinh ra thịt mới.

Ta và Ma Tử giúp hắn thay quần áo, lập tức lại nghỉ ngơi một lát, liền cõng hai người bọn họ đi ra ngoài thôn.

Đúng như Cao Thắng Hàn đã nói, hai người bọn họ bị hôn mê bất tỉnh, nguyên nhân cũng không phải cơ thể sinh lý mà là trong quá trình khởi động cơ thể ngũ hành, linh hồn bị chút tổn thương. Lấy thủ đoạn khoa học kỹ thuật hiện tại mà nói,, Đừng nói là tu dưỡng linh hồn, thậm chí còn có rất nhiều quyền uy của y giới cơ bản là không thừa nhận có linh hồn, cho rằng đó đều là những lời nói mê tín, thật vô căn cứ. Nếu bảo bọn họ đến tra xét mà nói thì đừng có mơ, cuối cùng chỉ có một kết luận: thực vật nhân có tính tổn thương tinh thần.

Bất quá, điều này đối với ta mà nói cũng không phải là việc khó, nuôi hồn tĩnh phách, tinh dương trữ khí là được, chỉ là còn thiếu một ít đồ vật, ở chỗ này không cách nào thực hiện thôi.

Ta và Lý Ma Tử cõng một Diệp Tố Linh đầu tiên ra khỏi thôn chuyển sinh, đi qua Hương Tiêu Lâm ruộng mía, theo đường cũ trở về, ròng rã đi hơn hai giờ, mới tới trên trấn nhỏ.

Tìm khách sạn nhà khách sạn để hai người bọn họ xuống, ta viết ra danh sách một xâu dài, bảo Lý mặt rỗ đi mua vài thứ về.

Chờ hắn đi rồi, ta lấy từ trong túi ra lá liễu dọc đường trộn lẫn chu sa ngâm trong nước, lập tức móc ra cái kia Công Thâu Ly giao cho Mộc Đản của ta bỏ vào.

Lão già kia nói với ta, chỉ cần dùng Liễu Diệp Chu Sa ngâm nước, Mộc Đản này sẽ bị hòa tan. Ta cũng muốn xem xem, lão già này hao phí tâm cơ, muốn ta tìm kiếm vật gì đó cho lão?

Mộc Đản vừa mới rơi xuống nước, liền trở nên trong suốt, ngay sau đó liền biến thành một đám nước mũi to dính nhớp nháp, ở giữa lộ ra một quả cầu nhỏ như nến.

Ta mở quả cầu như nến ra xem, nơi đó có một tấm bản đồ.

Bản đồ Côn Lôn sơn!

Dấu hiệu trên đường đi rất rõ ràng, mục tiêu cuối cùng là một huyệt động trên vách đá dựng đứng.

Mặt sau tấm bản đồ viết rất rõ ràng, nói là sâu trong huyệt động có một trái Thất Thải Quả, thứ hắn muốn chính là thứ này.

Về phần thứ đồ chơi này rốt cuộc có tác dụng gì, hắn cũng không nói, ta càng không thể nào biết được. Bất quá từ việc hắn trăm phương ngàn kế vẫn nhớ mãi không quên đến xem, viên Thất Thải Quả này định là vật phi phàm. Hơn nữa, lấy bản lãnh của hắn cũng không thể lấy được, đủ thấy muốn thứ này cũng rất không dễ dàng.

Ta thu lại bản đồ, đợi một lát, Lý Ma Tử vội vã đẩy cửa ra, bao lớn bao nhỏ đem những thứ ta viết trên danh sách đều mang về.

Lập tức ta bày trận thi pháp, giúp hai người bọn họ dưỡng khí tụ hồn.

Từng sợi Thuần Dương chi khí mắt thường khó thấy được từ chung quanh tụ lại, ngay cả chậu Long Thiệt thảo trên cửa sổ cũng xanh tươi hơn không ít. Khắp căn phòng ấm áp, tràn ngập mùi thơm hút lòng người.

Lý Ma Tử tò mò, trừng mắt nhìn chăm chú, nhưng theo thời gian trôi qua, hai người bọn họ ngoại trừ hô hấp càng ngày càng ổn định ra thì không có biến hóa gì khác, cũng dần dần mất đi hứng thú, mệt mỏi rã rời, ngã xuống một bên ngủ thiếp đi.

Ta tiếp tục thủ hộ pháp trận, không ngừng tăng thêm tài liệu vào bên trong, mãi đến nửa đêm Diệp Tố Linh mới ngáp một cái, đưa hai cánh tay nhỏ như ngó sen, duỗi lưng một cái thật dài, sau đó vô cùng đáng yêu dụi dụi con mắt tỉnh lại.

"Sư tỷ, ngươi tỉnh rồi!" Ta vui mừng dị thường nói.

"Có đồ ăn sao?" Tiểu gia hỏa này căn bản là không để ý tới sự vui sướng của ta, sờ sờ cái bụng nhỏ đáng thương hỏi.

"Ách, mấy cái bánh mì này, ngươi ăn trước đi. Đợi lát nữa khi nào tỉnh, chúng ta đi ăn bữa tối tại chỗ."

Diệp Tố Linh cầm lên bánh bao vừa muốn cắn, vừa nghe có bữa tiệc lớn lập tức hai mắt tỏa sáng, ném bánh bao xuống nói: "Vậy ta sẽ chờ ăn bữa tiệc lớn nhé! Ăn thịt nướng đi, ta muốn một trăm bàn."

"Được được được, ngươi ăn bao nhiêu cũng được!" Ta xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, cười nói.

Ta tiếp tục bổ sung thảo dược trong trận pháp, Lý Ma Tử ngủ say vù vù, hai tay Diệp Tố Linh chống cằm nhìn chằm chằm vào sơ nhất, thỉnh thoảng lại nuốt nước miếng, thỉnh thoảng còn cười ngây ngô hai tiếng.

Có thể ở trong đầu nàng lúc này, đã bày đầy một bàn thịt nướng thơm phưng phức...

Có lẽ là ban đầu bị thương nặng, hoặc là vì thể chất kém hơn Diệp Tố Linh không ít, cho đến khi trời sáng rõ, lúc này mới chậm rãi tỉnh dậy.

"Cửu Lân, ngươi nhất định phải giác..."

"Á! Thịt nướng chín rồi!" Diệp Tố Linh đột nhiên nhảy lên, vỗ tay cười to.

Lý mặt rốt cục bị dọa ngã xuống giường, mùng một cũng đột nhiên mở mắt ra, nhìn xung quanh một hồi, nắm chặt ta lại, đưa tay đè xuống đan điện.

"Thế nào? Thức tỉnh thành công rồi sao?" Ta rất là chờ mong hỏi.

Bàn tay mới nhất có chút run rẩy, hai hàng nước mắt bỗng chốc chảy xuống.

Hành trình hai ngàn hai trăm sáu mươi bốn mới...

"Thức tỉnh rồi, thức tỉnh rồi, ngươi rốt cuộc cũng đã thức tỉnh rồi!" Ban đầu ngửa mặt lên trời thét dài đầy vui mừng.

Lý mặt rỗ vừa mới đánh thức tỉnh có chút tò mò, Diệp Tố Linh lại càng trừng đôi mắt to linh động, giống như nhìn kẻ ngốc nhìn sơ khai.

Chỉ có mình ta hiểu rõ nhất, điều này có nghĩa là gì: Vì giờ khắc này, mấy vị khác vừa nghe động tám phương đã mong đợi bao lâu! Vì giờ phút này, bọn họ lại trả giá cái gì.

Gia gia, Thử tiền bối, Phượng đại sư, Bạch Mi thiền sư, còn có giang đại cá lớn vừa mới hi sinh, bọn họ nghĩa bất ngờ trước ngã xuống, sau đó tiếp tục hiến ra sinh mệnh, Tiểu Bạch Long, Hàn lão lục, mùng một, Thải Vân lại trải qua bao nhiêu lần hành tẩu bên bờ tử vong, lại trải qua bao nhiêu đau khổ mài giũa!

Bây giờ rốt cuộc đã nghênh đón được thời khắc này!

Ban đầu trong ngày có vui không hiển lộ, nhưng bây giờ lại hoàn toàn đè nén không được sự vui mừng trong lòng, liên tục thét dài, cao hứng giống như một đứa trẻ mới vài tuổi!

"Cửu Lân, cuối cùng con cũng thức tỉnh rồi." Vừa rồi lau đi nước mắt, nó vui vẻ nói: "Tuy bây giờ con vừa mới bước ra bước đầu tiên, còn xa mới là chủ nhân của Vạn Linh, nhưng đã bước ra bước này, liền hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng không còn xa nữa! Cửu Lân, cuối cùng ta cũng đợi được ngày hôm nay."

Ban đầu ôm chặt lấy hai vai mình, kích động lắc lư liên tục.

Trong lòng ta trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không nhịn được nước mắt giàn giụa, nhưng ngay cả một câu cũng nói không nên lời.

"Ha ha ha, được! Được!" Hai tay mới run run, hai mắt tỏa sáng gắt gao nhìn chằm chằm vào ta.

Vẻ mặt vui mừng, tràn đầy vui vẻ, lại kích động không biết nói cái gì cho phải.

"A, Sửu sư huynh đâu?" Diệp Tố Linh đột nhiên phát hiện giống như thiếu đi một người, có chút kỳ quái hỏi.

"Lão gia tử, lão gia tử đi rồi..." Vừa nhắc tới cá lớn, Lý mặt rỗ rất khó chịu, lau khóe mắt một cái cực kỳ thương cảm nói: "Hắn ngay cả một nắm tro cốt cũng không còn, ngay cả một mặt cuối cùng của hắn ta cũng không thấy. Lão đầu nhi thật tốt, nói đi cứ như vậy mà đi..."

Nghe được tin Giang Đại Ngư đã chết, bàn tay không tự chủ được run lên một cái, bỗng buông xuống.

"Cái gì, xấu sư huynh hắn chết rồi?" Diệp Tố Linh kinh hãi hỏi.

"Vâng." Ta thở dài một hơi, sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng nói: "Hắn vì cứu chúng ta, càng vì giúp ta thức tỉnh, hi sinh ở trong tế đàn ngũ hành. Trước khi chết hắn đã bỏ qua khả năng sống sót duy nhất, lại dùng Tiểu Mộc Nhân đổi lấy một mạng."

Diệp Tố Linh sững sờ trong chốc lát, vành mắt đỏ lên nhưng lại siết chặt nắm tay không khóc nữa.

"Ài!" Sơ Nhất thở dài một hơi nói: "Khi ở tầng thứ tư, hắn trước đem các ngươi chi nhánh, nói với ta rất nhiều. Hắn nói hắn đã tám mươi chín tuổi, cho dù vô tai vô bệnh cũng không còn sống được mấy năm nữa. Hơn nữa tu vi đều không có, cũng không giúp được gì cho chúng ta, nếu quả thật có cái gì bất trắc mất mạng tại chỗ, cũng bảo chúng ta không cần khổ sở cho hắn."

"Lập tức, hắn cho ta mượn một người gỗ nhỏ, nói thứ này là dùng để cứu mạng, hắn ở lại trên người cũng không còn giá trị gì nữa, mà ta còn trẻ, một cái mạng còn có thể phụng bồi ngươi một đoạn đường. Lúc ấy ta nghĩ, muốn bảo vệ ngươi hoàn thành sứ mạng của mình., Chức trách của ta, cho dù là chết cũng không hề chùn bước, làm sao có thể liên lụy đến một lão nhân sắp xế chiều? Liền từ chối không tiếp, ai ngờ không biết khi nào, hắn lại lén lút đặt trên người ta. Ai, lão gia tử này mới nhẹ nhàng lắc đầu, cảm kích cùng thương tâm nói không nên lời.

"Đi! Ăn thịt nướng đi." Diệp Tố Linh lau mắt một cái rồi kêu lên.

Ba người bọn ta đều có chút kỳ quái nhìn nàng một cái.

Diệp Tố Linh ngửa đầu nói: "Nhìn ta như vậy làm gì? Nê đạo nhân từng nói, sinh tử tại thiên, số mệnh khó sửa. Người còn sống phải sống thật tốt, quyết không thể để người chết uổng phí chết, hoàn thành nguyện vọng cho hắn chính là đau thương tốt nhất, chỉ biết khóc lóc là được gì? Nước mắt chảy thành sông có thể cứu hắn trở về được không? Thương tâm cả đời thì có ích lợi gì? Không hoàn thành tâm nguyện giúp hắn, xấu xí sư huynh vĩnh viễn không nhắm mắt!"

Tuổi của Diệp Tố Linh mặc dù không lớn, chỉ khoảng sáu bảy tuổi, nhưng từ khi nàng hiểu chuyện đến nay, nàng đều theo người nào?

Hôi Cáp lão tiền bối, tứ đại danh sơn cao tăng phật giáo, Nê đạo nhân càng thần bí mà tiếp cận đại đạo vô hình tồn tại.

Những người này ai chẳng phải đã sớm nhìn thấu sinh tử, đều đã nhìn thấu mệnh số?

Dưới sự dạy bảo của bọn họ, một thằng bé sáu tuổi như vậy, trái lại càng thêm tỉnh táo và thành thục hơn so với chúng ta, những lời này lập tức đánh chúng ta tỉnh lại.

Không sai!

Người sống phải cố gắng sống sót, quyết không thể để người chết uổng phí mạng sống!

Mạng của chúng ta là hắn cứu, chính là kéo dài sinh mạng của hắn, sẽ khiến hắn có thiện niệm, đạo nghĩa, ân oán của hắn rõ ràng tiếp tục truyền thừa! Đặc biệt là ta, còn phải giúp hắn hoàn thành lại tâm nguyện của Cửu U môn.

Đem thương ý cùng ân niệm giấu ở trong lòng, dùng hành động của chúng ta để chứng minh, đi đáp tạ, mỗi người chúng ta đều là cá lớn sông còn sống!

Tựa như Thử tiền bối, Phượng đại sư tất cả đều lần lượt chết vì ta, nếu như ta vẫn chìm đắm trong đau buồn còn có thể thành tựu hôm nay thức tỉnh, còn có Trương Cửu Lân hôm nay không?

"Tiểu sư tỷ nói rất đúng!" Ta cũng lau khô nước mắt nói: "Chúng ta biến đau đớn thành thức ăn, đi, ăn thịt nướng đi!"

Trong tiệm thịt nướng, bốn người chúng ta muốn sáu bộ bát đũa, một bên bày cho Giang đại cá lớn, một bên bày cho ta vô số lần, nhưng chưa bao giờ nói nửa chữ, ngón tay cái của Trần Hà.

Mấy người chúng ta đứng dậy cung kính rót đầy rượu cho hai người, nghiền nát khói thơm đốt tẩu.

"Giang lão, Trần lão, các ngươi yên tâm, ở đây bảo đảm cho các ngươi: Ta là Trương Cửu Lân."

"Lý mặt rỗ."

"Sơ Nhất."

"Diệp Tố Linh."

"Tuyệt đối sẽ không để cho các ngươi hi sinh vô ích!"

"Chơi!" Bốn người cùng hô, cùng nhau uống cạn rượu.

"Ăn!" Ta cầm lên đũa đầu tiên.

Lý Ma Tử nước mắt lưng tròng, miệng ngậm đầy miệng.

Con người đều từ từ trưởng thành, trước khi biết được có một nhóm người vì ta mà từ đầu đến cuối trả giá, nói từ bản chất, ta và Lý Ma Tử cũng không có gì khác nhau. Nhưng ta đã trải qua vô số lần trải qua trắc trở, lần lượt tẩy lễ., Khiến cho ta nhìn thấy tấm lòng trừ ác của bồ câu xám lão tiền bối. Hành động đại nghĩa của Bạch Hạc đạo trưởng, Xích Đảm Đan Tâm của Tuyệt tiền bối, còn có sự xúc động của giang đại cá lớn đến chết, khiến ta rõ ràng cái gì là Thiện, Ác là cái gì!

Tin rằng Lý mặt rỗng qua chuyện này, cũng sẽ từ từ trưởng thành! Chính là đang không ngừng khích lệ chúng ta tiến lên.

Ngày thường, Sơ Nhất không hề uống rượu, ánh mắt ngưng trọng uống liên tiếp.

Mặc dù hắn một câu cũng không nói, nhưng ta hiểu được suy nghĩ trong lòng hắn.

Tám gã hộ vệ ta hoàn thành sứ mạng, trước sau hy sinh nhiều người như vậy. Bây giờ, cuối cùng ta cũng thức tỉnh, hắn cuối cùng cũng thấy thắng lợi. Hắn đang tế lòng muốn nói cho mọi người biết tin vui này là hắn đang động viên mình, nhất định phải giúp mọi người đi chung với ta một chặng đường! Đây là rượu an ủi anh linh, lại là rượu tráng hành cho chúng ta!

Cái đầu nhỏ của Diệp Tố Linh nằm nhoài trong cái đĩa thịt, hai khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ một chỗ.

Trong trí nhớ nho nhỏ của nàng, không có tình thân, không có tình bạn, càng không hiểu cái gì là tình yêu. Nhưng nàng lại dưới sự giáo hóa của đông đảo cao nhân thế ngoại, so với tất cả chúng ta đều rõ ràng hơn nhiều, cái gì gọi là chân tình, cái gì gọi là đạo nghĩa. Nàng mặc dù tuổi không lớn, lại chịu đựng vô số lần chuyện ức vạn người bình thường vĩnh viễn không thể tưởng tượng, không chỉ có bản thân nàng là truyền kỳ, ngày đó cũng chắc chắn sẽ sáng tạo ra công tích vĩ đại thuộc về nàng!

Vạn Quỷ Triêu Tông đại trận, có người hy sinh, có người còn sống.

Hành trình mới đã bắt đầu, chúng ta đều đang trên đường rời đi!

Cửa hàng cổ hai nghìn hai trăm sáu mươi năm kinh biến.

Sau khi ăn xong thịt nướng, Diệp Tố Linh lau cái miệng nhỏ nhắn dính đầy dầu mỡ, muốn từ biệt chúng ta.

Tuy rằng có chút không muốn, nhưng chúng ta đều biết rõ, nàng là con gái của Côn Luân, còn muốn tiếp tục trở về tìm hiểu Tam Thanh Đại Đạo, căn bản không nên ở lại trong hồng trần.

Lặng nhìn thân ảnh nho nhỏ của nàng bị bao phủ ở trong dòng người cuồn cuộn. Chúng ta trầm mặc thật lâu, lúc này mới xoay người đi chỗ khác.

Tới nhà ga, lúc đầu cũng không cùng đi với chúng ta, mà mua một tấm vé tàu xuôi nam Quảng Châu. Nói là đã liên lạc được với Tiểu Bạch Long, nên lập tức chạy tới châu Phi tiếp ứng Hàn lão lục và Thải Vân cô nương., Nói cho bọn họ đã thức tỉnh rồi, tuy không phải chỉ dùng Thiên Ngũ Hành, chưa mở hết cửa thức tỉnh, nhưng cũng không cần phải mạo hiểm nữa. Hơn nữa cho dù lấy được Thánh Hỏa, cũng không có đồ vật Thiên Ngũ Hành khác cũng vô dụng.

Kể từ khi quay video cho ta nghe được hành tung của hai người, ta lúc nào cũng nhớ nhung, lúc này liền nói ra muốn đi cùng với hắn.

Nhưng ban đầu nhất lại cố chấp không chịu, hắn nói tuy sau khi thức tỉnh thực lực tăng mạnh, gần như là uy lực của nửa thần cấp vô thượng. Mặc dù là ở châu Phi, có lẽ ta cũng không giúp đỡ được cái gì, ngược lại còn có thể trở thành gánh nặng.

Lần này đi tới bên kia cũng không phải là người đánh nhau giết người, mà chỉ tiếp ứng lão lục cùng Thải Vân cô nương trở về.

Hai người bọn họ có phòng ngự tuyệt đối, tiểu bạch long tốc độ không ai có thể so sánh, mới đi qua cũng chỉ lợi dụng trận pháp bố trí một ít mê chướng, không có xung đột chính diện với địch nhân tiềm tàng. Như vậy trận dung này không đánh thắng được trước đừng nói trước thắng được., Muốn chạy trốn vẫn rất dễ dàng. Năm đó khi bọn họ đêm tối tập kích Long Tuyền sơn trang, bị nhiều cao thủ vây đuổi chặn đường như vậy, lần này hẳn là không có vấn đề gì, bốn người bọn họ đối với việc phối hợp này phát huy rất nhiều kinh nghiệm, ngược lại là ta chưa từng luyện qua những chiêu trò này.

Hơn nữa, hắn còn nghiêm túc dị thường nói cho ta biết, một khi chuyện linh lực thức tỉnh của ta truyền ra, bất luận là người của Long Tuyền sơn trang hay là hai phái quỷ, ý kiến vốn hoàn toàn bất đồng sẽ rất nhanh đạt thành nhất trí. Đây chính là thời cơ tốt nhất hạ thủ với ta!

Tuy nói cao thủ Long Tuyền sơn trang trong nuôi quỷ địa đều đã bị giết sạch, nhưng tin tức này hẳn là cũng không giấu được bao lâu, một khi tin tức tiết lộ ra ngoài, chắc chắn sẽ là thời điểm Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc quyết một trận tử chiến, thừa dịp hiện tại tốt nhất nên đi một chuyến đến Trương gia, cùng tộc trưởng Trương Diệu Vũ thương lượng tốt kế hoạch tác chiến.

Ta thầm nghĩ, cũng đúng.

Mới đầu vỗ vai ta một cái nói: "Cửu Lân, con thức tỉnh rồi, rốt cuộc ánh rạng đông chúng ta trông tới, quyết không thể thua trước hừng đông. Nếu có thời gian... Hãy bầu bạn với trăng mới và hạ phàm nhiều hơn đi."

Lời này của hắn không có nói rõ ràng, nhưng ta lại rất rõ ràng hắn đang nói đến cái gì: Tuy nói từ bây giờ, cao thủ hạch tâm đỉnh cấp của Long Tuyền sơn trang đều đã chết gần hết, toàn bộ tứ đại Thái Thượng Trưởng Lão đều tử trận., Tinh nhuệ ẩn sát đường đã chết chín cái, cung phụng nhất đẳng cũng không nhiều, lưu lại chỉ sợ đều là tôm tép mưa nhỏ. Nhưng dù sao đây là một tổ chức siêu cường truyền thừa trăm ngàn năm, thống trị hơn phân nửa giới âm vật Hoa Hạ, rốt cuộc còn giấu diếm bao nhiêu thực lực không ai nói trước được. Hơn nữa còn có Long Thanh Thu cầm Thiên Ấn tọa trận.

Không ai đoán trước được sẽ xảy ra tình huống gì ngoài ý muốn, ta đã bỏ mình trong trận quyết chiến này.

Đến lúc đó, có lẽ không còn cơ hội gặp Doãn Tân Nguyệt và phàm nhân cuối cùng!

"Được rồi!" Một người mới thản nhiên nói: "Ngươi cùng Ma Tử về trước đi, sau khi bọn ta trở lại sẽ chuyển lời nhắn cho ngươi để ngươi an tâm."

"Được rồi!" Ta lần nữa dặn dò: "Đầu tiên, đáp ứng ta, nhất định phải đem bọn họ bình an mang về, ta không muốn lại nhìn thấy bất kỳ người nào hy sinh."

Khẽ gật đầu, quay người cõng kiếm đi xa.

Lúc trời sắp tối, ta và Lý Ma Tử cũng leo lên Cao Thiết trở về Võ Hán.

Nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ không ngừng trôi qua cực nhanh, tâm của ta cũng phập phồng mấy lần, một khuôn mặt quen thuộc mà lại quen thuộc nhất nhất hiện ra trước mắt, một lại một hoặc là kinh hiểm hoặc là ấm áp chớp động liên tục.

Ta quyết không phụ kỳ vọng và trọng vọng của bọn họ, quyết không thể để cho bọn họ chịu đựng không công vô ích nhiều trắc trở như vậy, thậm chí là lấy sinh mệnh để đổi lấy chỉ là tuyệt vọng và thê lương!

Ta nhất định phải thành công, hoàn thành sứ mạng sáng tỏ yêu kiều thuộc về ta!

Hồi lâu sau, ta rốt cục ổn định tâm thần, quay đầu nhìn lại, Lý Ma Tử đang cầm trong tay vật gì, đang xem đi xem lại.

Ta nhìn kỹ, đó là nửa mảnh mai rùa, trên mặt có một vết khắc, mặt sau lại là một bộ Bát Quái đồ hoàn chỉnh.

Hiển nhiên, mảnh vỡ này là từ trên mai rùa của đạo nhân áo vàng nổ tung, vết khắc kia là năm đó trưởng lão Bạch Hạc đạo chém giết yêu tăng Đại Đường lưu lại.

Lý Ma Tử như phát hiện ra ánh mắt của ta, ngẩng đầu nhìn ta, vui vẻ nói: "Lúc chạy trốn cũng không chú ý, sau khi lên xe mới phát hiện ra, thứ này rơi vào trong túi của ta. Trước khi chúng ta đến đây, ta đã nói rồi, tốt nhất là có thể tìm được một cái mai rùa, bốc cỏ gì đó, ngươi xem, cái này thật đúng là nhặt được một con! Xem ra Quái kiếm thuật của ta có hi vọng rồi."

Nghe hắn nói vậy, ta không khỏi nhớ tới Diệp Tố Linh từng nói qua tiên tri mà Nê đạo nhân lưu lại: Cửu U di tam kỳ, Đả Thần cấp Côn Luân.

Hơn nữa còn có giải thích cá lớn, nói Lý mặt rỗ cũng là môn nhân Cửu U.

Chẳng lẽ nói ta nhận giày thêu thứ nhất từ tay Lý Ma Tử bắt đầu, vận mệnh của hai người chúng ta đã buộc chặt lại với nhau rồi sao?

Đây đều là mệnh số sao?

Đoàn tàu lao nhanh về phía trước, khi đến chỗ võ sĩ, trời đã tối đen.

Ta không muốn về nhà, Lý Ma Tử cũng không vội vã đi gặp Hạ lão sư như ngày thường, dường như đồng thời cảm thấy có chuyện gì đó chưa làm xong, lòng sinh bất an, trực tiếp chạy về phía tiểu điếm.

Cách con phố cổ quái thật xa, chỉ thấy phía trước đèn đuốc sáng trưng.

Hơn nữa thỉnh thoảng lại có từng đợt âm thanh cỗ máy nổ vang.

Đến gần một chút, mới phát hiện có mười mấy cái xe đẩy đất đang làm việc suốt đêm. Toàn bộ phố cổ đều đặt gạch đất cát.

"Ai? Con mẹ nó." Lý Ma Tử mắng: "Lúc này chúng ta mới đi mấy ngày mà đã có người dám coi thường chúng ta rồi, chạy đến phá hủy chúng ta! Con mẹ nó chán sống rồi, cũng không muốn nghĩ Lý Giai Hào bị làm sao..."

"Ma Tử!" Ta vội vàng ngắt lời hắn: "Sau này đừng nói ba chữ này nữa, hắn không liên quan gì tới chúng ta."

"Sao vậy?" Lý Ma Tử có chút khó hiểu hỏi: "Đây cũng không phải là chuyện mất mặt, tiểu tử kia cũng đã trừng phạt đúng tội."

"Bảo ngươi đừng nói thì đừng nói, tránh gây phiền toái."

Phiền toái này đương nhiên chỉ là phiền toái mà Bạch thính trưởng mang đến, ta căn bản cũng không muốn gia nhập vào tám mốt. Nhưng người ta tận tâm tận lực giúp ta chùi đít như vậy, ta lại một mực thêm phân, đây coi như là không chính đạo rồi.

"Được rồi." Ma Tử thấy thái độ ta kiên quyết, cũng không nói thêm gì nữa. Chẳng qua đối với việc náo động của một đống xe công trình ở cửa nhà lại càng thêm phẫn nộ, đứng cách thật xa mà hét lớn: "Dừng lại, đều cho lão tử dừng lại! Các ngươi từ đâu tới? Ai cho các ngươi lá gan đó chạy đến đây dằn vặt thế? Cũng không hỏi thăm xem đây là địa bàn của ai."

Đẩy đất vẫn không dừng lại, lại từ đối diện chạy ra một người.

Tấm bom thứ hai nghìn hai sáu trăm sáu tập kích bom.

Gia hỏa này đội một cái mũ màu đỏ an toàn, tay cầm bản vẽ nhanh chóng đi tới, mặt mũi tươi cười gật đầu nói với chúng ta: "Hai vị đại sư, các ngươi đừng hiểu lầm, chúng ta nào dám ở đây giương oai! Đây không phải là đang tu đạo sao."

"Tu đường?" Lý Ma Tử sửng sốt: "Thiếu ngựa của hắn đi, hơn nửa đêm hôm nay tu con đường gì?"

"Lý – đại sư, tiền của chúng ta tổng số lần ra mệnh lệnh, để cho chúng ta ngày đêm không ngừng nghỉ đem con đường này sửa lại, cũng không ngờ các ngươi trở về nhanh như vậy a."

"Tiền tổng cộng là gì?" Lý Ma Tử hỏi.

"Là bạn học của ta nhiều tiền hơn." Ta bước lên hai bước giải thích với Lý Ma Tử: "Con đường này là ta bảo hắn tu, chỉ là không nghĩ tới động tác của tiểu tử này nhanh như vậy."

Lần trước ở sân bãi, tiểu tử tiền nhiều hơn không biết mắt chó đã đắc tội với ta, trùng hợp bị Từ Quảng Quảng nhìn thấy.

Sau khi trở về đã chặt đứt công trình của hắn, thương nhân kiến trúc khác vừa nhìn, ai cũng không muốn đối nghịch với Từ Quảng, cứ như vậy, tiểu tử này không có việc làm, tình cảnh hoàn toàn có chút lúng túng. Vốn hắn còn mang theo một đám người dự định đến trả thù ta, kết quả lại bị Lý Đại Mặc đánh cho một trận tơi bời.

Sau đó, ta lại nghĩ, tiểu tử này cũng không dễ dàng gì. Tuy nói hắn thích khoe khoang, trong mắt không người, nhưng thế nhân đại đa số là vậy, đây cũng không tính là gì phạm lỗi! Vừa lúc, sau khi ta xử lý xong chuyện của khách sạn lớn giàu có, hắn tới cửa thỉnh tội, ta liền bảo hắn tu luyện con đường trước cửa này.

Toàn bộ con phố cổ trên cơ bản đều là sản nghiệp của ta, người có thể xây dựng con đường này khẳng định là đã được ta cho phép —— lần trước ngay cả chính sách muốn xây dựng lại nơi này, cũng bị ta phủ quyết. Cổ đồ kiêng kỵ nhất chính là thiết kế mới mẻ cũ nát, hơn nữa dựa theo những thiết kế cũ của bọn họ, còn làm hỏng phong thuỷ nơi này.

Nhưng một khi Tiền Đa tiếp nhận công trình này, người sáng suốt lập tức có thể nhìn ra được môn đạo bên này, cuộc sống sau này của hắn tự nhiên cũng dễ chịu hơn nhiều.

Đối với hắn mà nói, đây là một trường đại chiến liên quan đến tương lai, tự nhiên là tận tâm tận lực, muốn ngày đêm thi công, trước khi ta trở về đã xây dựng nơi này một cách xinh đẹp.

Hơn nữa người dưới trướng hắn khách khí như thế, liếc mắt là có thể nhận ra ta và Lý Ma Tử đến xem, tiểu tử này khẳng định cũng đã làm xong bài tập, rất sợ đắc tội bất kỳ ai ở đây. Lý Ma Tử thân là nhị chưởng quỹ, bọn họ tự nhiên không dám chậm trễ.

Lý Ma Tử vừa nghe là ta nhượng bộ, ngữ khí cũng hòa hoãn vài phần, nhìn về phía người nọ nói: "Cho dù là tu đường cũng không nóng lòng nhất thời a, ta thấy đêm hôm khuya khoắt cũng đừng gây phiền toái nữa, rất nhiều tiệm nhỏ còn có tiểu nhị ích án cần nghỉ ngơi., Mặt khác phụ cận nơi này tuy không có khu cư dân, nhưng cũng không ít người ở. Bọn họ tuy rằng không dám trách mắng các ngươi, trong lòng nhất định cũng phiền. Ban ngày tu sửa coi như xong, ban đêm nghỉ đi, dù sao chúng ta cũng không vội."

"Cái này..." Tên kia có chút khó xử nhìn ta.

"Cứ làm theo lời Lý đại sư đi." Ta gật đầu nói: "Thuận tiện nói với tiền nhiều hơn một tiếng, đường không phải là ta ra đi một mình, chuyện tốt làm cũng không phải là chuyện một mình ta có thể làm được. Bản ý của con đường tu đạo chính là tu tâm, vì được chỗ tốt, đối với một mình ta là không phải là thiện, vì con đường tu đạo mà tu đạo, con đường này không tu cũng thôi." Nói xong ta cũng không để ý tới hắn, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

"Vâng vâng." Tên kia liên tục gật đầu, cũng không biết có hiểu hay không, hơi sửng sốt một chút, lập tức lấy ra điện thoại hét lớn: "Dừng công, dừng công! Toàn bộ ngừng công tác."

Xe công trình nổ vang lập tức dừng lại, tài xế và đám thợ rèn tốp năm tốp ba đi ra ngoài. Rất nhanh, con đường cũ lại khôi phục vẻ yên tĩnh như trước.

Con đường mới vừa sửa một nửa, đến gần sát bên cánh cửa còn chưa phát động.

Ta lấy chìa khóa ra vừa muốn bước lên bậc thang, đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, bỗng nhiên kéo Lý Ma Tử bay về phía sau, đồng thời ném ra mấy tấm phù chú.

Oanh!!!

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên.

Hai chúng ta vừa rồi đứng, bị nổ ra một cái hố sâu thật lớn, bậc thang trước cửa vỡ thành tro bụi, ngay cả đại thụ đối diện cũng bị nổ ngang hông. Nếu không phải ta đột nhiên cảnh giác chạy trốn nhanh, lại dùng Cực Tự Chú cách ra không gian bảo hộ, hai chúng ta hiện tại đã sớm bị nổ thành một đống thịt nát rồi!

"Con bà nó! Đám công nhân kia có vấn đề." Lý Ma Tử giật mình, lập tức tỉnh táo lại, quay người muốn đuổi theo.

"Không liên quan gì tới bọn họ, hung thủ cũng không ở đây, đây là điều khiển bom, chuyên môn chuẩn bị cho ta!" Nói xong phất tay bay ra Vô Hình Châm.

Rặc rặc một tiếng, trạm gác hình ngón tay treo trên mái hiên đã bị ta chém rơi xuống.

"Bọn hắn tới nhanh thật!" Ta phủi tro bụi, thản nhiên nói.

"Bọn họ là ai?" Lý mặt rỗ rất kỳ quái hỏi: "Là người của Long Tuyền sơn trang sao?"

"Không phải." Ta lắc đầu nói: "Còn nhớ rõ, lần trước đi Sơn Tây, trong quán mì dê giết người phải không người ngoại lão? Thằng này cùng bọn họ là cùng một phe."

"Ngươi nói là sát thủ kia?" Lý Ma Tử hỏi.

"Đúng. Bọn họ có chung một cái tên gọi là tử thần môn đồ. Trước kia ta sợ ngươi lo lắng nên không dám nói cho ngươi biết. Nhưng bây giờ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, ngươi cũng không còn là Lý Ma Tử lúc trước nữa, có một số việc cũng nên nói cho ngươi biết." Ta trả lời.

"Lần trước khi bọn ta và nhóm sơ khai ra ngoài đã giết chết sư phụ bọn chúng, từ nay về sau đã bị đám gia hỏa này nhìn chằm chằm vào. Sát thủ Dương Diện Quán là một trong số đó, đêm đó đã bị ta giết chết. Sau đó lại cùng trưởng sở cao liên thủ giết hai người, lễ gặp mặt ngày đó tiểu sư tỷ mang đến là thứ tư."

"Mười hai môn đồ..." Lý Ma Tử siết chặt ngón tay tính toán rồi nói: "Nói như vậy, còn có tám? Nhưng sao vừa rồi ngươi lại phát hiện được?"

"Rất đơn giản." Ta chỉ bậc thang đối diện đã bị nổ thành tro bụi nói: "Ta vừa mới phát hiện hai gốc cỏ khô ở trong khe hở bậc thang."

"Mẹ nó?" Lý Ma Tử có chút không hiểu hỏi: "Vậy thì lại làm sao?"

"Từ tình huống vừa rồi mà xem, Tiền nhiều hơn để lấy lòng ta, khẳng định đã sớm thông báo cho thủ hạ, tuyệt đối không phá hư từng cọng cây ngọn cỏ trên đường cổ thư, nhất là trước cửa tiệm của ta càng phải chú ý. Dưới tình huống ngày đêm làm việc, trên bậc thang ngay cả một chút tro bụi cũng không có, khẳng định mỗi ngày phái người quét dọn cẩn thận. Nhưng nếu hai gốc cỏ khô này xuất hiện, liền chứng minh bậc thang bị người ta đào ra, kẹp chặt cây trong khe hở."

"Không phải chỉ là chặt đứt hai cọng cỏ sao? Chỉ bằng vào dạng này ngươi có thể đoán được bên dưới có bom, cái này cũng quá xán lạn rồi?" Lý Ma Tử hỏi với vẻ không thể tin nổi.

"Cây cỏ chỉ khiến ta cảnh giác mà thôi, thứ khiến ta cảm thấy không đúng chính là âm thanh."

"Âm thanh, thanh âm gì? Ta sao không nghe thấy." Lý Ma Tử càng thêm mơ hồ.

"Âm thanh tử vong" ta giải thích: "Bây giờ sau khi ta thức tỉnh, đối với khí tức tử vong vô cùng mẫn cảm. Lúc từ trong cung điện dưới lòng đất trốn ra, mỗi khi đi ngang qua một cao thủ trấn thủ ở các tầng, ta đều có thể phát hiện ra một loại khí tức rất kỳ quái., Trong lòng không khỏi chấn động. Nhưng lúc đi ngang qua cây cầu gãy chứa đầy tử thi lại không có cảm giác như vậy. Cuối cùng trên đường trở về ta đã suy nghĩ cẩn thận, xác chết dưới cây cầu gãy đều là người thường, cả đời chưa từng giết người. Nhưng bất kể là tàn đao Giang Bắc hay tàn đao., Thất Thốn Phật, còn là Huyết Lý Thanh, Hoàng sam đạo nhân bọn họ cũng từng giết người vô số. Ta cảm giác được chính là loại khí tức này, hoặc là chuẩn xác hơn một chút mà nói, nên gọi là khí tức của kẻ giết người!"

"Khí tức kẻ giết người?" Lý Ma Tử vẫn nghi hoặc.

"Đúng vậy, giống như âm vật vậy. Thương nhân cổ xưa thông thường chỉ có thể nhìn ra thứ này là thật hay giả, nhưng thương nhân âm vật có thể nhận ra vật đó là âm vật. Mà bây giờ ta tựa như có được một công năng đặc dị, có thể từ trong đám người đó nhận ra có ai đã từng giết người."

"Vậy cũng không đúng!" Lý Ma Tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi không nói hung thủ ở đây à? Vậy sao ngươi lại nhận ra khí tức của kẻ giết người."

"Dựa vào cái này." Ta nói xong liền giang tay ra.

Bức thứ hai nghìn hai trăm sáu bảy vẽ, vạch bí Tụ Hồn Thạch...

Trong lòng bàn tay ta là bốn tảng đá to bằng móng tay, vốn đều được khảm trên người môn đồ Tử Thần.

"Đây là cái gì?" Lý Ma Tử có chút kỳ quái hỏi.

"Vào nhà rồi hãy nói." Ta lấy chìa khóa ra mở cửa, Lý Ma Tử theo sát ta vào.

Hắn biết rằng ta khẳng định có chuyện trọng yếu gì muốn nói, vươn đầu nhìn chung quanh một chút, cẩn thận từng li từng tí đóng chặt cửa phòng.

Ta đem mấy tảng đá nhỏ bày trên mặt bàn, giải thích với hắn: "Những hòn đá nhỏ này, chính là từ trên người những sát thủ kia đào ra. Ngô lão xấu xa đã nói với ta, Giác Tụ Hồn thạch này., Tổng cộng có mười hai viên. Sau đó ta nghiên cứu tỉ mỉ, những viên linh hồn thạch này có sinh mệnh, trong khoảnh khắc bị đào ra bên ngoài cơ thể đã chết, nhưng ở một nơi khác mà ta tạm thời không cách nào biết được lại sống lại. Nói chính xác hơn là đã trùng sinh một phần."

"Một khi mười hai sát thủ này chết hết, toàn bộ linh hồn thạch đều được giải thoát, thì linh hồn bị phong ấn kia sẽ bị thức tỉnh, đây chính là sư phụ bọn họ chết. Nói cách khác, thời khắc toàn bộ mười hai môn đồ tử vong, chính là thời điểm tử vong sống lại!"

"Vốn là ta còn có chút không nghĩ ra: Thủ đoạn của mười hai môn đồ đều rất cao minh, thân phận thật sự lại càng bí ẩn, khắp thế giới này cũng không ai biết. Nếu như bọn họ một mực ẩn thân không ra, căn bản là không thể nào phát hiện, càng không thể chết được. Kế hoạch nhìn như chu đáo của Thần tử kia chẳng phải sẽ tan tác sao?"

"Mặc dù những người như bọn họ đều là đệ tử môn phái chết chóc, đều mất tích thần bí từ thời ấu niên, đồng dạng đều mất tích khoảng bảy tám năm, thời gian cũng vô cùng phù hợp, nhưng từ các dấu hiệu có thể thấy được., Hình như giữa hai bên bọn họ cũng không quen biết nhau, ngày thường cũng không hề gặp nhau. Thế nhưng mục tiêu của bọn họ lại là nhất trí lạ kỳ, vô luận là một cuộc mưu sát tập thể phát sinh ở châu Âu khiến người ta kinh ngạc không hiểu năm đó, hay là triển khai một loạt hành động ám sát với ta đều là như thế..."

"Có người sỉ nhục sư phụ, bọn họ muốn trả thù, ta giết sư phụ của bọn họ, những người này càng bám riết không tha! Này hình như là mỗi một người trong bọn họ đều rất trọng ân tình, tuyệt không cho phép có người vũ nhục cái chết thanh danh, càng sẽ không buông tha sát hại hung thủ của sư phụ bọn họ."

"Nhưng sự thật lại không phải như thế! Trong mắt sát thủ, trên đời chỉ có hai loại người: Người sống và người chết, từ trước đến nay không có ân nhân gì. Bọn họ không nhận tiền tài dụ hoặc, không chịu lợi ích mà cam nguyện làm một người bình thường., Ẩn tàng trong từng ngóc ngách, trải qua cuộc sống của người bình thường. Ngày thường, cũng sẽ không bởi vì cái loại lạc thú biến thái cùng sở thích tùy ý giết người. Chỉ cần có người mạo phạm thần chết, sẽ bất chấp tất cả mà dũng cảm tiến lên, phát động điên cuồng trả thù."

"Hơn nữa, điều này không chỉ đơn thuần là một người, mà mười hai môn đồ cũng như vậy. Đây cũng không phải là một câu tính cách đơn giản mà có thể giải thích được. Khả năng duy nhất chính là..."

"Vấn đề là ở trên tảng đá!" Lý Ma Tử lập tức nắm được trọng điểm, nói chắc như đinh đóng cột: "Tiểu ca nhi, ý của ngươi là thần tử nào đó lợi dụng tảng đá nhỏ âm thầm điều khiển ý thức của những người này?"

Ta khẽ gật đầu: "Nói chính xác hơn, đó là một phần ý thức, là ý thức báo thù! Giống như Đại sư bóp bóp ngón tay, lắc lư lồng ngực, tử thần có thể thông qua những hòn đá nhỏ âm thầm thức tỉnh những sát thủ này trong tiềm thức., Thoát thân ra ngoài cuộc sống như người bình thường, nghĩa vô quay đầu chấp hành mệnh lệnh này. Nói theo bản chất, mười hai môn đồ cũng không phải đồ đệ tử của thần chết, chỉ là công cụ của hắn mà thôi. Chỉ vì cần phải dạy cho hắn một chút bản lĩnh của công cụ."

"Bởi vì thế, mười hai môn đồ cũng không đem cục đá nhỏ này từ trong thân thể đào ra, thậm chí ngay cả sự tồn tại của tảng đá này cũng không biết, trong tiềm thức cũng tuyệt không cãi lệnh sư phó. Thậm chí trước khi tiếp nhận mệnh lệnh đặc thù của thần chết còn tiếp nhận mệnh lệnh đặc thù của sư phụ., Ngay cả bản thân mình thật ra là sát thủ cũng không biết. Bình thường bọn họ là một người bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Chỉ khi nhận được mệnh lệnh do thần chết truyền ra từ Tụ Hồn thạch, họ mới biến thành sát thủ, vì đạt được mục đích mà không từ thủ nào cả, bất chấp sinh tử!"

Lý Ma Tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy ý của ngươi là những người này chỉ là những con rối của người bình thường, ngay cả bản thân bọn họ cũng không biết mình là sát thủ, rất có thể ngay cả tử thần là ai cũng không biết, chỉ sau khi nhận mệnh lệnh của tử thần mới biến thành một người khác? Hay là cùng một nhân cách?"

"Đúng!" Ta trả lời: "Vốn dĩ tất cả những điều này chỉ là ta suy đoán mà thôi, còn chưa thể khẳng định. Nhưng sau khi ta thức tỉnh, đối với khí tức người giết người mẫn cảm dị thường, ngay vừa rồi ta lập tức bước lên bậc thang., Mấy khối đá nhỏ vốn không nhúc nhích này, đột nhiên có chút nhảy nhót, bắt đầu sinh ra một cỗ khí tức cực kỳ mãnh liệt. Không sai chút nào, đó chính là khí tức của kẻ giết người! Ta có thể cảm ứng được, gia hỏa tràn ra khí tức này nhất định phi thường tàn nhẫn, người chết dưới tay hắn chắc chắn nhiều vô số kể! Thậm chí còn nặng hơn so với lệ khí của tàn đao Giang Bắc."

Nhóm phía Tây này, ngay khi bài trừ Vạn Quỷ Triều Tông đại trận, chúng ta đã liên tiếp chém chết chín đại cao thủ Ẩn Sát Đường, bao gồm cả Thu Phong trảm trong Ẩn Sát Đường. Mặc dù tàn đao Giang Bắc trong đó không phải là lợi hại nhất, thậm chí ngay cả người cũng không bằng, nhưng lệ khí trên người hắn lại là nặng nhất.

Điều này thật ra cũng rất dễ lý giải.

Ẩn Sát đường là lực lượng nòng cốt thần bí nhất của Long Tuyền sơn trang, sẽ không dễ dàng ra tay. Chỉ có tàn đao Giang Bắc trước khi gia nhập sơn trang tùy ý tàn sát, sát nghiệt nặng nhất. Thu

Phong Trảm đồng dạng cũng giết không ít người, nhưng hắn chưa từng chém hạng người vô danh, chỉ xét về số lượng giết người, ngược lại tàn đao Giang Bắc càng hơn một bậc.

Thế nhưng cỗ khí tức sát nhân từ trên Tụ Hồn Thạch truyền ra lại vượt xa tàn đao Giang Bắc.

Tụ Hồn Thạch này nằm trên người mười hai môn đồ của Tử Thần, người có thể phát ra khí tức như vậy tự nhiên cũng là hắn, xem ra cái tên "Tử Thần" này tuyệt đối không phải lời nói suông!

Hơn nữa, ta đã sớm chú ý tới mấy gốc cỏ khô có chút khác thường kia, khí tức kẻ giết người lại đột nhiên sinh ra ở đây, tự nhiên làm ta cảnh giác rất nhiều, từ đó tránh khỏi điều khiển điều động bom tập kích.

"Anh bạn nhỏ." Lý mặt rỗ suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi đã có thể phát hiện ra ba động khí tức trên tảng đá này, lại có thể cảm giác ra khí tức của người giết người. Dùng thực lực của ngươi hiện tại, những sát thủ này căn bản không đáng lo lắng chứ? Bọn hắn căn bản không thể tiếp cận, cách thật xa cũng có thể phát hiện ra bọn hắn ở trong đám người, đến lúc đó ai giết ai còn chưa biết được."

"Đây không phải trọng điểm." Ta lắc đầu nói: "Không phải vừa rồi ta có nói qua, những sát thủ này chính là công cụ của thần chết. Hắn mượn thân thể Diệp Thập Tam trọng sinh tại thế, sau khi chết lại để mười hai sát thủ này biến ta thành mục tiêu săn giết. Nhưng bên cạnh lại có một vấn đề."

"Vấn đề gì?" Lý mặt rỗ có chút không hiểu hỏi.

"Tác dụng quan trọng nhất của hắn khi khảm nạm Tụ Hồn Thạch trên người mười hai môn đồ chính là lấy cái chết của bọn chúng để gọi sống lại. Nhưng nếu đám sát thủ này thành công thì sao? Sau khi giết chết ta rồi sẽ làm sao? Trong đám mười hai môn đồ, chỉ cần còn sống sót một người, hắn khổ sở thiết kế kế cả một thời gian dài như vậy, tất cả đều thất bại."

"Đúng vậy!" Lý Ma Tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu đúng như lời ngươi nói, sau khi mười hai người chết, tử thần sẽ trùng sinh, vậy giết những người này chẳng phải là giúp hắn một đại ân sao."

"Ai, có rồi." Đột nhiên, Lý Ma Tử vỗ trán: "Chúng ta giết chết mười một tên, bắt tên cuối cùng đưa vào trong đại lao nhốt hắn cả đời! Cứ như vậy, uy hiếp của mười hai môn đồ sẽ không còn tồn tại nữa, chết cũng sẽ vĩnh viễn không sống lại, cho dù có hội cũng là chuyện mấy chục năm sau đó."

Bức thứ hai nghìn hai trăm sáu mươi tám hành động một mình...

"Xem tình hình trước mắt, biện pháp này của ngươi cũng không tệ." Ta khẳng định nói: "Nhưng thần tử từ săn bắt Tụ Hồn Thạch, đến thu thập khắp nơi hoặc là cố ý chế tạo ra những cô nhi kia, lại hao phí thời gian bảy tám năm, đem cả đám bọn chúng bồi dưỡng trở thành sát thủ hàng đầu. Kế hoạch này đã mưu đồ suốt mười mấy năm, vấn đề này hắn quyết không thể không nghĩ đến. Bởi vậy có thể thấy được, khẳng định còn có một ít khâu mà trước mắt chúng ta còn không hiểu rõ."

"Vậy..." Lý Ma Tử sửng sốt nói: "Tiểu ca nhi, ngươi dự định thế nào đây? Chỉ chờ bọn họ chủ động đưa tới cửa, sau khi giết từng người một, lại diệt luôn cái tên Tử Thần sống lại kia sao?"

"Chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn, nhưng ta không thể ở yên võ nam được." Ta nói.

"Vì sao?"

"Những sát thủ này đều là vì ta mà tới, tuy rằng với thực lực hiện tại của ta, cùng với khí tức kẻ đã sớm phát hiện ra người giết người, mười hai môn đồ đã không còn tạo thành uy hiếp gì với ta nữa, nhưng ta lại rất khó cam đoan khi bọn họ ra tay, sẽ không tổn thương tới những người khác., Nếu những công nhân tu hành kia còn chưa đi, nói không chừng nổ chết bao nhiêu người. Đây chỉ là điều khiển bom mà thôi, nếu đám người này cùng động thủ, lại trùng hợp tới khu vực náo nhiệt gì đó, có bao nhiêu người vì ta mà chết? Cho nên, ta phải tạm thời rời khỏi võ hùng một thời gian."

"Vậy ngươi muốn đi đâu? Ta đi cùng ngươi." Lý Ma Tử vội nói.

"Ngươi cứ ở lại đây đi." Ta kiên quyết phủ định: "Mục tiêu của bọn họ không phải là ngươi, ngươi đi theo bên cạnh ta trái lại không an toàn! Mà chúng ta bây giờ cũng không phải là tiểu buôn chỉ muốn kiếm tiền, còn rất nhiều chuyện nữa. Lời đầu tiên ngươi cũng nghe thấy, theo sự thức tỉnh của ta, thời khắc cuối cùng cũng sắp tới rồi., Võ Hán nơi này phải có người tọa trận, nói từ phương diện lớn, muốn quản lý toàn cục, có rất nhiều chuyện phải sắp xếp bố trí lại, từ phương diện ích kỷ một chút nói, sản nghiệp thân nhân của chúng ta cũng cần có người bảo hộ."

"Đến cả người nhà mình còn không bảo vệ được, ngay cả sản nghiệp của mình cũng không bảo hộ được, vậy còn nói cái gì thay trời hành đạo, trừng ác dương thiện? Ngươi tạm thời cứ ở lại bên này đi, chuyến này ta đi ra ngoài, ngoại trừ phải hậu hoạn vĩnh viễn giải quyết triệt để Thần chết và mười hai môn đồ ra, còn phải đi một chuyến đến Giang Bắc, cùng Trương gia tộc trưởng nghiên cứu một chút chuyện đại chiến cuối cùng, có chuyện gì chúng ta tùy thời liên hệ máy truyền tin đi."

"Được rồi, ta nghe lời ngươi!" Lý Ma Tử gật đầu đứng dậy, khuôn mặt nghiêm túc nói: "Nếu ngươi đã quyết định, ta cũng không nhiều lời nữa. Tiểu ca nhi, có một câu ta vẫn muốn nói, nhưng vẫn cảm thấy quá mạnh mẽ. Nói như vậy đi, ngươi cứ nói ra đi., Mạng này của Ma Tử ta là do ngươi cứu, bây giờ phú quý là ngươi cho, bản lĩnh cũng là ngươi dạy, vô luận gặp chuyện gì, bất cứ lúc nào, Lý Ma Tử ta vĩnh viễn không hai lòng! Nếu có vi phạm, giống như cái ghế này."

Két!

Vừa dứt lời, Lý Ma Tử đột nhiên rút Lăng Vân kiếm ra, rặc rặc một tiếng, cái ghế vỡ thành hai mảnh.

"Ngươi bị cái gì thần kinh!" Ta trừng mắt liếc hắn một cái nói: "Hình như lần này ta đi, chúng ta sẽ không còn được gặp lại nữa! Bộ Hoàng Dương ghế này khó khăn cỡ nào, ngươi có biết không? Lần đầu bị một, bọn Tiểu Bạch Long bổ bảy tám phần, ta thật vất vả mới gom đủ, ngươi lại làm thêm một cái nữa! Tự mình nghĩ cách bổ sung cho ta đi." Nói xong, ta giả bộ tức giận đi ra ngoài cửa.

"Được! Ta chờ ngươi trở về." Lý Ma Tử ở phía sau hét lớn.

"Chuẩn bị xong quán rượu!" Ta cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài.

Nói thật, vừa rồi lời nói và cử động của Ma Tử có chút già dặn, nếu là lúc trước, ta sẽ không để ý tới hắn, nhưng hôm nay thiếu chút nữa làm ta phát khóc.

Qua nhiều năm như vậy, ta và Lý Ma Tử quả thực không khác gì thân huynh đệ, trải qua vô số lần sinh tử. Nhưng cho tới bây giờ, chúng ta mới tính là chân chính đi trên một con đường! Một con đường vì đại nghĩa, vì sứ mệnh, vì con đường kiên quyết không phụ sự hy vọng của mọi người!

Đi ra ngoài cửa, từ xa nhìn thấy ở đầu phố có một đám người đang đứng.

Chính là các công nhân vừa rời đi không xa còn có mấy tiểu nhị buồn ngủ, có thể đều bị tiếng nổ kia làm kinh động, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì đó.

"Trương đại sư, ngài... Ngài không có việc gì chứ?" Tiền Xuyên ở hiện trường phụ trách quản lý hiện trường lúc trước, nhanh chóng chạy tới, có chút bận tâm hỏi thăm.

Hắn không biết, đây là bom do sát thủ lưu lại tạo thành, còn tưởng đây là sai lầm của bọn họ gây ra, vẻ mặt kinh sợ và bất an, rất sợ ta trách phạt.

"Không có chuyện gì đâu." Ta thản nhiên trả lời, lập tức cúi người xuống nhặt góc xe bị ta chặt đứt kia lên, lấy từ trong hố đất ra mấy miếng vỏ sắt đã biến dạng từ lúc trước, đưa vào tay hắn nói: "Để tiền nghĩ cách đưa mấy thứ này cho Bạch thính trưởng của tỉnh công thính. Cứ nói, đây là giấy tẩy của ta tặng cho hắn." Nói xong cũng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc không hiểu của hắn mà trực tiếp xuyên qua đám người đi ra ngoài.

Đánh một chiếc thẳng tới ga tàu.

Mười hai môn đồ mang theo vũ khí không cách nào thông qua An Kiểm. Ta phải mau chóng rời xa đám người, tránh cho vì ta mà gây ra tổn thương vô tội.

Lúc đến Quảng Tây, ta đã dùng bằng chứng đặc biệt để chứng nhận một lần Cao Thiết, cảnh sát kia vừa nhìn thấy ta, thì không cần ta lấy chứng cớ ra, thế là vội vàng ra đón chào.

Lần này, ta được an bài đến thùng xe dành cho khách quý.

Lấy ra điện thoại di động cắm lên cọc, lập tức liền phun ra vài tin tức.

Tất cả đều là Doãn Tân Nguyệt phát tới: "Phu quân, ngươi ở đâu? Sợ làm trễ chuyện của ngươi, không dám gọi điện. Bây giờ ta bận xong rồi, có thể nghỉ ngơi một lúc, đột nhiên thật muốn hạ phàm, ngươi lúc nào rảnh? Chúng ta cùng đi xem hắn đi."

"Thật là đặc biệt muốn! Hiện tại muốn đi."

"Ta đi trước đây."

"Ta mua cho hắn rất nhiều lễ vật! Nhất định là hắn sẽ thích đấy."

" chồng, ngươi có thể chạy tới không? Một nhà chúng ta đã lâu không gặp nhau rồi."

"Nếu như có thể, ngươi đừng làm nghề này nữa, rất nhiều lần ta đều bị ác mộng dọa tỉnh, mơ thấy ngươi... Ai, ta thật sự rất sợ. Cũng muốn cùng ngươi mang theo khoái khoái khoái lạc phàm tục ở chung một chỗ, rốt cuộc không cần lo lắng nữa."

"Phu quân, ta đang trên xe đó! Ngày mai có thể gặp được con, ta thật sự rất vui! Nếu như ngươi cũng ở đây thì tốt rồi."

Mấy tin tức cuối cùng vừa mới phát ra không lâu, mặc dù không biết nàng ngồi xe ở nơi nào, nhưng giống như ta chỉ tới đó, đều là Trương gia Giang Bắc.

Ta đã đưa ra một hàng tin tức, chuẩn bị nói cho nàng biết là ta đang đi về phía Trương gia, không sai biệt lắm cũng là ngày mai.

Nhưng đánh một nửa, ta lại xóa mất.

Thứ nhất là muốn cho nàng ta một niềm vui bất ngờ với Phàm gian. Thứ hai là mục đích lần này ta tới Trương gia chủ yếu không phải để xem phàm nhân mà là có chuyện quan trọng hơn cần tìm tộc trưởng Trương Diệu Vũ để thương lượng. Còn có một điểm là, ta rất sợ đám mười hai môn đồ hành tung quỷ bí kia thông qua thủ đoạn gì đó dò xét thông tin của ta, từ đó khóa chặt vị trí của Doãn

Tân Nguyệt. Tuy nói bên cạnh nàng ta có đeo theo một cái đuôi ngọc, nhưng ta lại không muốn cho nàng ta phải chịu bất trắc gì.

Không được nửa điểm!

Hạng hai nghìn hai trăm chín chính truyền không truyền thứ thứ.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta vội vã chạy tới nhà Trương gia ở Giang Bắc. Dọc theo đường đi, có thể thấy được khắp nơi là do thám của Trương gia đủ mọi màu sắc.

Vừa tới cửa đã thấy vị Đà chủ mặt mày hồng y kia bước nhanh ra đón: "Tộc trưởng, mời ngươi đến từ đường nghị sự!"

Bọn họ có thể sớm biết được ta đến, cũng phái người sớm ở đây đợi, đối với điểm này ta không thấy kỳ quái. Dù sao đã sớm bước vào phạm vi thế lực của Trương gia, hiện tại là thời điểm phi thường, thời khắc nào cũng phải cất giữ Long Tuyền sơn trang.

Nhưng điều làm ta kỳ quái chính là thần sắc của vị chưởng chủ áo hồng này, nghiêm túc đến mức có chút không bình thường.

Hơn nữa, nơi mà Trương Diệu Vũ mời ta tới lại là từ đường.

Long Tuyền sơn trang và Giang Bắc Trương gia tuy đều mang dòng họ riêng, nhưng quản lý tầng quản lý hạch tâm bên trong lại khác rất lớn.

Ngoại trừ trang chủ ra, tất cả đầu mục lớn nhỏ của Long Tuyền sơn trang hầu như đều là người ngoại tính không có quan hệ huyết thống gì với Long gia. Mà Trương gia ở Giang Bắc lại hoàn toàn trái ngược, chẳng những quản sự chủ trì, hương chủ, mà ngay cả phần lớn thành viên nòng cốt, lực lượng hạch tâm cũng đều là con cháu Trương gia.

Nếu như đem hai nhà này so với thành triều đại mà nói, Long Tuyền sơn trang có chút giống Minh triều sau khi Chu Hi đoạt quyền, tất cả con cháu Chu gia, Minh triều vương đều bị hạn chế tầng tầng lớp lớp, hoàn toàn không có bất kỳ quyền lực nào. Mà Trương gia Giang Bắc lại rất giống hán lúc ban hoặc sáng sớm, tất cả đường khẩu lớn nhỏ đều do con em Trương gia khống chế.

Nghĩ lại, hai nhà này ở trong truyền thừa trăm ngàn năm, khẳng định đều có biến cố.

Cho nên, tương đối mà nói, Long gia từ đường chỉ là nơi một mình trang chủ cúng tế, cũng chỉ là từ đường mà thôi. Nhưng từ đường của Trương gia từ đường lại là trọng yếu nhất trong toàn tộc, toàn bộ các quyết định quan trọng đều được đặt ở nơi này.

Bình thường, tuyệt đối sẽ không cho người ngoài tiến vào.

Hiện tại Trương Diệu Vũ lại phái đại đà chủ áo đỏ dẫn ta đến từ đường gặp mặt, trong lúc nhất thời ta thật sự có điểm không rõ đến cùng là tình huống gì rồi?

Bên ngoài từ đường ba tầng, bên ngoài ba tầng đứng đầy cao thủ Trương gia, mỗi người đeo vũ khí, vẻ mặt trang trọng. Trước cửa chính, hai đội con cháu trực hệ Trương gia đứng chỉnh tề, mắt nhìn không chớp.

Trong đó thậm chí có cả Đại Kim Nha và râu quai nón đã từng giao tiếp với ta trước đó.

Trương gia ta đã tới đây mấy lần nhưng chưa từng thấy trận chiến nào như vậy, sự nghi hoặc trong lòng càng thêm ngưng trọng!

Chủ thượng Hồng Đà dẫn ta vào từ đường, cửa lớn phía sau ngay lập tức khép lại, đóng chặt lại.

Vượt qua tiền viện, đi vào hậu đường xem xét, đã sớm có mười mấy người chờ ở nơi nào.

Bất luận là từ trang phục trên người bọn họ, hay là thần sắc khuôn mặt, hẳn chính là hạch tâm quản lý tầng cao nhất của toàn bộ Trương gia Giang Bắc.

Đang ngồi ở chính giữa, tộc trưởng Trương Diệu Võ đang mặc Trung Sơn Trang thấy ta bước vào cửa, vẫy tay nói: "Cửu Lân, ngươi ngồi ở đây."

Lúc này, ta mới phát hiện, bên cạnh hắn còn đặt một cái ghế trống.

Vị trí cái ghế kia, chỉ hơi hướng về phía trước một chút so với chính hắn, cơ hồ là song song mà thiết lập.

Cái này ở nơi khác cũng không tính, nhưng ở vị trí này trong nghị sự từ đường, tương đương với hai tay hai vị trí phó tộc trưởng Trương gia nắm.

Ta có chút nghi hoặc cùng giật mình, ngây ra một chút không dám ngồi.

Trương Diệu Võ lại lặp lại lần nữa nói: "Cửu Lân, ngồi xuống!"

Khuôn mặt vốn rất nghiêm túc, vì quá nghiêm túc nên có vẻ trang trọng dị thường.

Ta thấy tình hình này, cũng không tiện từ chối nữa, đi lên phía trước, ngồi xuống cái ghế kia. Quyền uy của Trương gia tộc là không thể xâm phạm, nhất là ở loại địa phương như từ đường này.

"Trong số những người này có người ngươi từng gặp, có người ngươi chưa từng gặp, bọn họ đều là chấp sự của Trương gia." Trương Diệu Vũ quay đầu giới thiệu với ta: "Vốn ta triệu tập bọn họ trở về, chính là có chuyện quan trọng cần bàn bạc. Vừa hay ngươi tới đây, vậy kể hết đi."

Ngay sau đó, Trương Diệu Vũ liếc nhìn mọi người một cái rồi nói: "Trương gia lập từ đường, kiến phái đã ngàn năm, từ trước đến nay đều là truyền thừa không truyền thứ. Nhưng các ngươi đều biết rõ, từ hơn ba trăm năm trước, Trương gia đã bạo phát nội loạn, vì cướp đoạt vị trí tộc trưởng mà tàn sát lẫn nhau, khiến cho dư mạch của Trương gia đi xa nhà hẳn, mà tổ tiên chúng ta một nhánh cũng không phải con cháu dòng chính."

"Gia gia trước khi chết đã dặn dò cháu, nhất định phải tìm được dư mạch của Trương gia, để Trương gia trở lại chính thống. Hôm nay, chẳng những cháu tìm được toàn bộ lục chi dư mạch, còn tìm được truyền nhân chính thống, ông chính là Trương Cửu Lân!"

Lần này tất cả mọi người có chút kinh ngạc không hiểu, liếc mắt nhìn nhau, nhưng không ai nói gì.

"Tộc trưởng, cái này..." Ta cũng có chút bất ngờ, tranh thủ thời gian chối từ, nhưng vừa ra khỏi miệng, đã bị Trương Diệu Vũ cắt đứt.

"Ngươi đừng nóng vội, ta còn chưa nói hết. Ngươi mặc dù là chính thống Trương gia, nhưng bởi vì một số nguyên nhân đặc thù, ngươi cũng không thể để ngươi tiếp nhận vị trí tộc trưởng. Nhưng ta đã đặt người thừa kế kế tiếp, đó chính là con trai của ngươi Trương Tiểu Phàm."

Lời này vừa nói ra, mọi người bên dưới càng thêm kinh ngạc, ngay cả ta cũng hoàn toàn không ngờ tới, rất giật mình hỏi: "Tiểu Phàm?"

"Đúng vậy!" Trương Diệu Võ gật đầu: "Theo như thông tin của Trương gia, người đời tiếp theo tên là Nam là Thiên, nữ là Tiểu. Nói cách khác, hắn vốn tên là Trương Thiên Phàm, và Trương Thiên Bắc dốc sức trong quân, Trương Tiểu Tình là một bối phận của cảnh báo."

Cái gì? Trương Thiên Bắc? Trương Tiểu Ái?

Lần này lại khiến ta phi thường khiếp sợ.

Thì ra hai người này không chỉ là người nhà của ta, mà còn là bối bối bối của cháu ta.

"Các vị có ý kiến gì không đồng ý?" Trương Diệu Võ trầm mặt hỏi.

Mọi người phía dưới nhìn quanh một chút, một lão đầu mặt to mày vuông, tóc xám trắng đứng lên, nhìn Trương Diệu Vũ ôm quyền nói: "Tộc trưởng, thân thể của ngươi vẫn luôn vững như rồng, hiện tại lập người thừa kế có hơi sớm chứ? Lại nói đứa bé kia còn nhỏ, trước mắt còn nhìn không ra chỗ nào hơn người, Trương gia lập nghiệp ngàn năm, vị trí tộc trưởng tuyệt đối không thể truyền nhẹ, kính xin tộc trưởng nghĩ lại."

"Ừ." Trương Diệu Võ từ chối cho ý kiến, nhẹ nhàng gật đầu.

"Tộc trưởng." Lại một ông lão cao gầy, mặt đầy nếp nhăn đứng dậy, run rẩy hướng về phía Trương Diệu Vũ chắp tay nói: "Lão tộc trưởng nói ra nguyện vọng cuối cùng, ta cũng có mặt ở đây. Nhưng rõ ràng lão tộc trưởng nói là nếu truyền nhân dòng chính có thực lực siêu quần, có được năng lực hơn người, liền quy về chức tộc trưởng, kế nhiệm sự huy hoàng của Trương gia. Nói là nhất định phải truyền cho con cháu dòng chính."

"Hơn nữa, muốn nói Trương Diệu Dương là dòng chính còn chưa tính, nhưng Trương Cửu Lân này sao..." Lão đầu nhi dừng một chút quét qua ta nói: "Vốn có lời giải thích khác, để nhi tử của lão tiếp nhận vị trí tộc trưởng, cái này chỉ sợ có chút không thích hợp?"

"Còn có ai nữa không?"

Trương Diệu Vũ vẫn bất động thanh sắc hỏi.

"Tộc trưởng." Lại một lão già đầu trọc tóc bạc đứng lên nói: "Đầu tiên ta phải thừa nhận, vô luận là Trương Diệu Dương hay Trương Cửu Lân đều là những người nổi bật trong cùng thế hệ, là nhân tài kiệt xuất trong đám thương nhân âm vật, hôm nay có thể nhận tổ quy tông, trở về Trương gia đương nhiên là chuyện tốt. Thế nhưng những năm gần đây, kẻ kết thù với Long Tuyền sơn trang nhiều nhất cũng là hai người bọn họ."

"Hơn nữa... Trương Cửu Lân thân phận còn có chút đặc thù, vô luận là nhân phái hay Quỷ phái, tất cả mọi người trong Long Tuyền sơn trang tuyệt sẽ không bỏ qua hắn! Nếu như chúng ta đem Trương Cửu Lân thu hồi về Trương gia, lại lập con trai hắn làm tộc trưởng, chỉ sợ... " Nói xong hắn ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Trương Diệu Vũ một cái.

"Nói!" Trương Diệu Võ đáp.

"Chỉ sợ còn cần có hậu trần của cuộc chiến Trọng Thiền Côn Ngô Kiều!"

Vừa nhắc tới mấy chữ Côn Ngô Kiều, sắc mặt tất cả mọi người lập tức run lên.

"Ừ." Trương Diệu Võ mặt không chút thay đổi gật đầu, lại hỏi: "Còn có ai muốn có suy nghĩ gì sao?"

Một lúc lâu sau vẫn không có ai trả lời.

Trương Diệu Võ lại liếc nhìn ba người này lần nữa, đột nhiên quát lớn: "Bắt lại cho ta!"

Chương thứ hai nghìn hai bảy linh giết một răn trăm người! Thêm nữa?

Bốp!

Trương Diệu Võ vừa dứt lời, mấy bóng đen đột nhiên từ trên xà nhà hạ xuống! Hai người một tên, đè chặt cánh tay ba người, trực tiếp ấn xuống quỳ trên mặt đất.

Mấy người này đều mặc một thân y phục màu đen bó sát người, trên mặt đeo một mặt nạ quỷ màu đen, sau lưng đeo một thanh Truy Hồn Đao màu đen. Hiển nhiên, đây đều là Ảnh Vệ bảo vệ thành viên trung tâm của Trương gia, từ sát khí trên người bọn họ phát ra để phán đoán, thực lực tối thiểu ngang với nhất đẳng cung phụng của Long Tuyền sơn trang.

"Tộc trưởng! Ngươi đây là..." Lão già cao gầy, cực kỳ kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Ngay cả những người khác cũng có chút bất ngờ, hai mặt nhìn nhau không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Tộc trưởng?" Trương Diệu Võ trợn tròn hai mắt, lớn tiếng tức giận nói: "Trương Vũ Đình, ngươi còn nhận ra tộc trưởng này của ta không? Ngươi còn cho rằng mình là con cháu Trương gia sao? Hôm nay ngươi nói rõ ràng cho ta biết trước mặt liệt tổ liệt tông liệt tông đang ở Thiên Chi Linh. Lúc trước làm thế nào ngươi đầu nhập Long Tuyền sơn trang, cam nguyện làm gian tế, nhiều năm như vậy, ngươi lại làm được bao nhiêu chuyện tốt!"

"Ta... Ta không có! Tộc trưởng, oan uổng quá." Tên kia hơi kinh ngạc, lập tức la lớn lên.

"Oan uổng?" Trương Diệu Võ hừ lạnh một tiếng, lập tức vung tay lên, rặc một tiếng, một cái túi đen ném tới trước mặt hắn.

Trong túi rải rác có thư, có tờ giấy ghi chép đơn, còn có mấy chục bức thiếp to nhỏ nhỏ.

Vừa thấy mấy thứ này, lão gia hỏa kia nhất thời không còn sức lực, ngã xuống bịch một tiếng.

"Trận chiến Côn Ngô Kiều năm đó, phụ thân ta không địch lại Phiên Thiên Ấn, bản thân bị trọng thương, trước khi chết triệu tập tất cả các trưởng lão trong tộc lại một chỗ, đồng thời tuyên bố ta tiếp nhận chức vị tộc trưởng., Nói ra chuyện ngày sau sẽ truyền về chính thống. Vốn dĩ dụng ý của hắn chính là để cho các ngươi triệt để chết đi phần tâm này, Trương Diệu Võ ta chỉ là tạm thời cai quản, ngày sau dù sao cũng phải trả lại cho con cháu dòng chính, hơn nữa vào lúc ta đang khóc rống lên, âm thầm vạch ra ba chữ: có nội gian ở trên ngón tay ta!"

"Nội gian trong này ta tra suốt vài chục năm, lần lượt tìm ra rất nhiều người, lại một mực không tìm được đầu sỏ gây tội! Không phải bởi vì ngươi làm đủ bí ẩn, mà là ta thật sự không thể tin được, tộc thúc Trương Vũ đình chưởng quản gia pháp giới luật, dĩ nhiên chính là gian tế ẩn tàng ở Giang Bắc Trương gia. Trận chiến Côn Ngô cầu là ngươi cố ý thiết kế âm mưu tốt! Gia phụ cũng vì vậy mà chết."

"Bây giờ, rốt cuộc ta đã điều tra ra chân tướng, chứng cớ xác thực, trăm phương ngàn kế. Trương Vũ Đình, ngươi nhận tội?"

"Tộc trưởng... Ta chỉ là nhất thời hồ đồ." Lão gia hỏa có chút hối hận nói: "Ta vốn định mượn tay Long Thanh Thu ngoại trừ tộc trưởng, bắt nạt ngươi khi còn trẻ, đoạt vị trí tộc trưởng. Vốn dĩ đã nói chỉ giết tộc trưởng, không làm tổn thương những người khác. Nhưng mà... Không nghĩ tới Long Thanh Thu không tuân thủ ước định, giết nhiều cao thủ như vậy, ta... Ta từ hôm đó về sau, thật sự chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Trương gia a!"

"Như vậy còn chưa đủ sao?" Trương Diệu Võ cả giận nói: "Ngươi bất trung với tộc, bất trung đối với huynh bất trung, cấu kết với kẻ thù bên ngoài, giết con cháu Trương gia ta. Bây giờ lại cãi lời di mệnh của tổ tiên ta, trong lòng có ý riêng muốn lưu vị trí này cho con trai của ngươi, coi như ta không biết sao? Hôm nay ngay trên từ đường này, ta liền lấy ngươi hiến lễ, tế điện các vị anh linh, chém cho ta."

Két!

Vừa dứt lời!

Một cái đầu người lăn xuống đất.

Máu tươi vẩy ra đầy đất.

"Trương Hạo Kiệt, ngươi có biết tội của ngươi không?" Trương Diệu Vũ nói, rồi quay đầu nhìn về phía lão già mặt chữ điền.

"Tộc trưởng, ta không phải là gian tế!" Tính tình tên kia cũng rất thẳng băng, mạnh mẽ ngẩng cổ, lớn tiếng kêu gào: "Chẳng những ta không phải gian tế, ngược lại còn tự tay ta tra ra bao nhiêu mật thám của Long Tuyền sơn trang cài trong tộc. Nhiều năm qua, ta vẫn luôn cúc cung tận tụy, quần nhau với bí ẩn sơn đường của Long Tuyền sơn trang. Trên dưới cả tộc ai không biết?"

"Đúng vậy!" Trương Diệu Vũ gật đầu nói: "Hơn phân nửa mật thám của Long Tuyền sơn trang được xếp vào đây là do ngươi tra ra sự thanh trừ của Trương gia. Nhiều năm qua, trong lúc chém giết với huyết chiến với Long Tuyền sơn trang, quả thật công lao của ngươi rất lớn. Thế nhưng, ngươi không phải phạm tội thông địch, mà là có tình khác."

"Khước công tự kiêu của ngươi, bạo tính khó sửa, cũng bởi vì có một tên say rượu húc ngươi mấy câu, rải một thân nước canh ra, ngươi có thể lạnh lùng hạ sát thủ, đem người ta đánh thành thực vật người, đến nay bị liệt ở trên giường?"

"Con ngươi ỷ vào tên của ngươi, ở bên ngoài không việc ác nào không làm, dọa dẫm vơ vét tài sản. Thậm chí còn bắt bốn năm thiếu phụ tiểu cô nương nhốt ở trong phòng tối lấy niềm vui. Nghe nói bang quan truy xét đến trên đầu nó, ngươi dứt khoát một cái làm hai, đem tất cả những người bị hại chém thành mảnh vụn, cho lũ lang cẩu ăn, cưỡng bức người biết chuyện không dám chứng thực. Lại tự động dùng thế lực Trương gia, mua thông báo động giới bại hoại, muốn để con ngươi thoát ra khỏi lưới pháp võng."

"Cuối cùng bị cảnh báo bức bách, ngươi lại tự mình tiễn hắn ra khỏi quốc giới, thậm chí còn chém giết một tiểu đội binh sĩ tuần tra biên cảnh. Những năm gần đây, ngươi lại âm thầm khống chế mấy tên ô tạp hóa, tùy ý thu thập tiền tài, để cho nghịch tử hải ngoại tiêu xài, những chuyện này đều là ngươi làm đúng không? Ngươi nhận hay không thừa nhận?"

"Nhận!" Trương Hạo Kiệt giương cổ lên: "Vậy thì đã sao? Từ nhỏ chúng ta đã khổ cực thao luyện võ nghệ, tập luyện Âm Dương thuật là vì cái gì? Chẳng phải là tiêu diêu tự tại, vô câu vô thúc, muốn muốn làm gì thì làm? Ta chỉ cần đối phó được với ngươi, lại càng đối xử tốt với Trương gia, đây là đủ rồi! Giết mấy người bình thường thì quá to tát rồi, dù sao ngươi cũng sẽ không vì chuyện này mà xử phạt ta chứ?"

"Vô liêm sỉ!" Trương Diệu Võ giận tím mặt, rặc rặc một tiếng, hai bên tay vịn đột nhiên vỡ nát.

"Giang Bắc Trương gia, Giang Bắc Trương gia, Giang Bắc này cũng không phải là Trương gia! Người bình thường cũng là người, không phải dê bò ngươi tùy ý giết mổ! Giang Bắc Trương gia còn lưu lại và mục đích gì? Là vì cung cấp nuôi dưỡng một đám súc sinh bắt người không nên làm người sao? Chỉ có Trương gia tử tôn là người, dân chúng khác đều là chó heo chó? Ngươi làm như vậy coi mạng người hung ác vô đối, còn biết cái gì gọi là đại nghĩa? Ngươi nhìn như thế không cách nào kỷ, nhưng biết cái gì gọi là trời giận người oán trách?"

"Đến đây! Bắt xuống ngàn đao vạn quả cho ta! Sau đó cùng con hắn ném vào chảo dầu nổ thành thịt khô cho chó ăn."

Hai tên hộ vệ ngầm, ôm quyền hướng về phía Trương Diệu Vũ, đè tên kia đi ra ngoài.

"Trương Diệu Võ! Con mẹ nó, ngươi không được tốt..."

Phốc!

Lời còn chưa nói xong, một Ám hộ vệ tay vung đao chém xuống, liền cắt đầu lưỡi hắn rơi xuống đất, nhảy bắn lung tung.

Gia hỏa đầu hói, bị đè dưới đất nhìn thấy cảnh tượng này, liền biết sát ý của Trương Diệu Võ đã tuyệt, hắn có thể cũng biết mình phạm vào chuyện gì. Liên tục dập đầu không ngừng: "Tộc trưởng tha mạng, tộc trưởng tha mạng, lần sau ta cũng không dám..."

"Lần sau, còn dám có lần sau." Trương Diệu Võ cả giận nói: "Lá gan của ngươi cũng không nhỏ nhỉ! Để kiếm chút tiền tài, vậy mà đến quốc gia thả bom, cũng dám đi dò xét, chuyển tay bán cho gián điệp ngoại quốc. Sống lâu như vậy, ngay cả hai chữ tiền tài cũng không nhìn thấu. Thân là hậu nhân của Trương gia, ngươi bỏ gia pháp không để ý, thân là Hoa Hạ Tử Tôn, ngươi lại bán quốc tham tài. Tiểu nhân bực này, ta giữ ngươi để làm gì?"

"Đến a! chặt đứt tay chân cho ta, tính cả mấy tên quỷ tử kia gián điệp cùng chứng cớ, cũng ném tới Phó Bang đi."

Hai tên áo đen bị hắn đè xuống, rút đao xoay cổ tay, tiếng ken két vang lên, tay chân tên này đứt gãy, máu chảy đầy đất.

"A!" Hắn vừa mới phát ra tiếng kêu thảm thiết, liền có một người áo đen vỗ sống đao, trực tiếp đập gã hôn mê bất tỉnh.

Chỉ trong nháy mắt, ba người kia đã chết một nửa.

Đối mặt với các loại tình huống khác nhau, Trương Diệu Võ dứt khoát lưu loát, có lý có cứ, xử lý cực kỳ quyết đoán.

Trương gia tộc trưởng quả nhiên có chút thủ đoạn!

"Chư vị, chuyện có liên quan đến chuyện Trương Thiên Phàm tiếp nhận tộc trưởng kế nhiệm, còn có ý kiến gì không?"

Lần này, ai còn dám nói nửa chữ không!

"Tùy ý tộc trưởng an bài! " Đại Hồ Hướng chủ dẫn dắt ta tiến vào khom người nói.

Những người khác vừa thấy, cũng vội vàng đứng lên, đồng thanh nói: "Tùy tộc trưởng an bài."

"Vậy được, nếu các vị không có ý kiến, vậy chuyện này cứ quyết định như vậy đi, tộc trưởng kế tiếp của Giang Bắc Trương gia chính là Trương Thiên Phàm con trai của Trương Cửu Lân! Rút lui trước đi!!" Trương Diệu Vũ phất phất tay, trực tiếp tuyên bố tan hội.

"Vâng!" Mọi người đáp lễ rồi xoay người rời đi.

"Cái này..." Ta vừa định nói gì đó, lại bị Trương Diệu Võ dùng ánh mắt ngăn cản.

Bí ẩn của cha mẹ là hai ngàn hai trăm bảy mốt.

"Cửu Lân à, ngươi đi theo ta!" Đợi đến lúc tất cả mọi người ra khỏi cửa, Trương Diệu Võ đứng lên, đi thẳng về phía sau phòng.

Ta biết nàng muốn làm gì, nhưng cũng chỉ có thể đi theo qua.

Trương Diệu Vũ khẽ vặn vẹo lư hương phía sau hắn ta, trong tiếng cọt kẹt vang lên, bàn tay dịch sang một bên, để lộ một cái bậc thang hướng xuống phía dưới.

Đi theo bậc thang đến phía trước, đó là một đại sảnh được lát bằng đá xanh vô cùng rộng rãi.

Ngay phía trước xây ba tầng bậc thang, trên bậc thang đặt mấy trăm chiếc đèn trường minh.

Phía sau đèn đặt từng khối bài vị.

Những chữ khắc trên mỗi tấm bài gần như hoàn toàn giống nhau, đều viết theo vị trí tổ tiên Trương mỗ.

Hiển nhiên, nơi này cung cấp đều là lịch đại tổ tiên Giang Bắc Trương gia.

Đương nhiên, đây cũng là tổ tiên của ta!

Trương Diệu Võ ý bảo ta từ trên giá hương rút ba cây đàn hương, sau đó dẫn ta đi lên bồ đoàn lạy vài cái, đặt hương an vào trong lư hương.

Lúc này hắn mới xoay người nói: "Mặc dù nơi này là cống hiến, là tổ tiên Trương gia các đời, nhưng chỉ có tộc trưởng mới có quyền đến nơi này tế bái. Bởi vì một số nguyên nhân đặc thù, ta không thể đem vị trí tộc trưởng trực tiếp truyền cho ngươi, cho nên chỉ có thể giao cho Tiểu Phàm, lần này cuối cùng trở lại chính thống, có chút công đạo với tổ tiên."

Lời này của hắn càng có chút kỳ quái, hơn nữa mấy tên gia hỏa vừa rồi bị hắn xử lý, cũng đều muốn nói lại thôi.

"Trương Diệu Dương là con cháu dòng chính còn chưa tính, nhưng Trương Cửu Lân..."

"Thân phận Trương Cửu Lân có chút đặc thù..."

Lúc ấy khi nghe được hai câu nói kia cũng làm cho ta không hiểu nổi, lời của Trương Diệu Võ càng làm cho ta khó hiểu hơn.

Ta đang muốn hỏi hắn, lại phát hiện Trương Diệu Võ đột nhiên đứng lại.

Bài vị trước mặt đúng là của gia gia Trương Diệu Dương.

Nhưng theo sát phía sau cũng không phải phụ thân ta, trực tiếp là của ta.

Xưa nay Trung Quốc đều có tập tục kính cống tổ tiên, nhưng từ trước tới nay chưa từng nghe nói có gia tộc nào mang người sống lên đấy.

Sao linh vị của ta lại xuất hiện ở đây?

Còn nữa, linh vị của phụ thân ta đâu?

Mãnh liệt nhấc một cái, ta nhớ ra lão đầu trọc Lý để lại cho ta tiếng sấm, giống như có một câu xưng hô như vậy: "Không cha cũng không mẹ."

Những lời này, lúc ấy ta nghe mà cảm thấy rất kỳ quái.

Ta đã từng phí sức truy tìm bí ẩn thân thế của ta, chỉ là mỗi khi đến thời điểm mấu chốt, sẽ không có dấu vết tra xét được. Có chuyện về vết tích cha mẹ ta, đều bị người ta tận lực xóa bỏ, một chút tàn tích cũng không lưu lại, thật giống như... bọn họ chưa bao giờ tồn tại vậy.

"Tộc trưởng, phụ thân ta ông ấy..."

"Đáp án không phải ở đây." Trương Diệu Võ đã sớm biết vấn đề ta muốn hỏi là gì, sau đó nhìn chằm chằm bài vị trước mặt thản nhiên nói: "Ngươi đi Bạch Mã Tự một chuyến đi, ở nơi đó có lẽ sẽ tìm được đáp án ngươi muốn biết."

Câu trả lời này là gì?

Cái gì gọi là có lẽ?

Tại sao lão Lý đầu đuôi trọc lại để lại một câu sấm sét như vậy? Vì sao tất cả người biết chuyện đều kiêng kị? Ngay cả bọn họ ban đầu nói đến chỗ này cũng đều ngừng lại, vì sao tìm khắp thế gian cũng không tìm ra nửa điểm manh mối liên quan tới phụ mẫu ta.

Tại sao bọn hắn luôn chờ mong mình thức tỉnh như vậy? Vì sao sứ mệnh này chỉ có thể do ta hoàn thành chứ?

Tại sao lúc ban đầu lúc vang danh bát phương nhìn thấy ta, tất cả đều cực kỳ thất vọng, nhưng cũng không cân nhắc đổi người khác đến bồi dưỡng, thà rằng gây ra đủ loại trắc trở, từng bước rèn luyện ta.

Vì sao trước khi ta sinh ra, thậm chí là lúc gia gia còn bé, Nê đạo nhân trước sau đưa cho cá lớn, trong lời tiên tri Ngô lão xấu lưu lại có tên ta?

Vì sao bọn họ luôn nói ta là chủ của vạn linh, đứa con số mệnh?

Không chỉ có người một nhà, ngay cả đám Công Thâu Ly, Long Thanh Thu cũng tin chắc không chút nghi ngờ.

Vì sao, tất cả những chuyện này rốt cuộc là vì cái gì?

Ta đã mơ hồ cảm thấy, tất cả những thứ này có liên quan tới thân thế của ta.

Thế nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không ai muốn nói ra nửa chữ!

Nhưng cũng còn may, không biết nguyên nhân gì, Trương Diệu Võ rốt cuộc chỉ điểm cho ta một đầu mối: Bạch Mã tự!

Cho đến hôm nay, đây là manh mối duy nhất mà ta đạt được.

Kỳ thật, ta cũng rất rõ ràng, Trương Diệu Võ hẳn phải biết nhiều hơn, nhưng ông ta lại không muốn nói thêm chút nào.

Ta đè nén xúc động muốn tóm cổ áo gã kia, lại hỏi thêm lần nữa: "Tộc trưởng, ngài nói có manh mối liên quan tới cha mẹ ta, cùng với bí ẩn thân thế của ta, đều sẽ tìm được manh mối ở Bạch Mã tự sao?"

Trương Diệu Võ quay đầu nhìn ta, ngay cả một câu trả lời khẳng định hay phủ định cũng không muốn nói nữa.

Hắn trầm mặc nói: "Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, theo tình báo mới nhất mà ta thu được nói, Long Thanh Thu đã phát lệnh triệu tập của trang chủ, không bao lâu, rải rác cả nước, thậm chí toàn bộ thành viên Long Tuyền sơn trang trên toàn thế giới đều sẽ trở về, hơi chậm một chút giết không tha! Như vậy triệu tập lệnh, trong lịch sử đã truyền thừa ngàn năm của Long Tuyền sơn trang cũng không thấy nhiều."

"Hơn nữa, từ đủ loại dấu hiệu cho thấy, bọn họ rất có thể đang chuẩn bị một kích cuối cùng đối với Giang Bắc Trương gia, triệt để chấm dứt ân oán ngàn năm, nhất cử thống nhất Hoa Hạ âm vật giới! Khi đó, bị liên lụy trong đó không chỉ có hai nhà Long Trương, tất cả đồng hành đều khó có thể thoát thân bên ngoài, thậm chí còn có thể gây họa cho rất nhiều người bình thường."

"Tin tức này là do Mặc thôn mang về." Trương Diệu Võ dừng một chút, tiếp tục nói: "Chứng cứ phản loạn của gian tế Trương Vũ đình, Long Thanh Thu đặc biệt đưa ra lệnh, đây là lần đầu tiên hắn lẻn vào sơn trang hai mươi bốn năm mang về đây, cũng là lần cuối cùng."

"Lần cuối cùng?" Ta sửng sốt nói: "Ngươi nói là Mặc thôn chết rồi?"

"Vâng." Trương Diệu Vũ khẽ gật đầu nói: "Lúc hắn chạy về cũng trúng chú tất phải chết, không ai có thể phá giải. Hắn giao cho ta nhiệm vụ xong, trước khi chết nói với ta là hắn đã từng gặp ngươi, ngươi cũng biết thân phận của hắn., Hắn tin tưởng ngươi, có ngươi nhất định sẽ thắng! Hắn đang cười đến chết, cốt nhục toàn thân, thậm chí linh hồn đều hóa thành tro bụi, ngay cả một dấu vết cũng không lưu lại, giống hệt lúc trước hắn rời đi."

Thủ lĩnh của bảy người trong lầu quỷ nhãn ở bờ sông, làm ta có ấn tượng rất sâu.

Sau đó mới biết, ông ta là lá cờ ngầm mà Trương Diệu Vũ bỏ xuống, tử thần hóa thân Diệp Thập Tam thanh trừ hết thảy những thám tử mà Trương gia cài vào, nhưng lại không tra ra được đến ông ta.

Mà tin tức duy nhất được phát về chính là trí mạng, là tin tức quan trọng nhất.

Nhắc tới Mặc thôn, Trương Diệu Võ dường như nhớ tới rất nhiều chuyện.

Hắn nhắm hai mắt trầm mặc nói: "Thật ra... hắn là con trai thứ hai của ta."

"Con của ngươi?" Ta đột nhiên sững sờ: "Ngươi nói cái gì, con trai ngươi của Mặc Thôn? Không phải người là Ba Ta sao?"

"Mẹ của hắn là." Trương Diệu Võ giải thích: "Năm đó, ta yêu một cô gái của Nhật Bản. Nhưng vì đủ loại nguyên nhân, chúng ta không thể ở cùng nhau. Khi đó, cô ta đã có thai mười tháng, ta lén lút giấu cô ta ở trong dân gian, thuê người chiếu cố. Nhưng sau đó lúc đi tìm cô ta, cô ta đã chết rồi, bị người ta cắt bụng, lấy đi hài tử."

"Ta thuận theo manh mối duy nhất, sau khi đau khổ truy tìm sáu năm, rốt cục tìm được hài tử."

"Dựa theo ước định của ta với mẫu thân hắn, đặt tên hắn là Mặc thôn, đưa đến cố hương của mẫu thân hắn là Thần Hộ huyện Nhật Bản, thay hắn tìm một đôi vợ chồng hiền lành nhận nuôi. Trung Quốc hai nước có thù oán oán, nhưng hài tử lại vô tội. Ta không muốn lại để cho hắn cuốn vào phân tranh, muốn cho hắn một cuộc sống bình yên bình an."

"Nhưng mà, ba năm sau, nó vậy mà một mình chạy đến trước mặt ta. Chín tuổi hài tử, từ thần hộ Nhật Bản một mình chạy đến Giang Bắc Trương gia, gian khổ trong đó chỉ sợ cũng chỉ mình nó mới biết, càng làm cho ta thêm khiếp sợ trí tuệ và nghị lực của đứa nhỏ này."

"Hắn nói hắn muốn báo thù cho mẫu thân, muốn ta dạy hắn bản lĩnh!"

"Khi đó ta, chính là thời điểm mê luyến quyền lợi cùng danh dự, không muốn để đoạn chuyện cũ này bị người biết được, cũng không muốn để cho hắn đi lại đường cũ của ta., Liền phái người đưa hắn trở về. Nhưng ở nửa đường, hắn lại chạy mất. Đột nhiên hỏi thăm được cừu nhân lớn nhất của ta chính là Long Tuyền sơn trang, hung thủ giết chết mẫu thân hắn rất có thể chính là người trong sơn trang. Vì vậy, hắn cũng không biết dùng phương pháp gì mà trà trộn vào trong đám đệ tử do sơn trang âm thầm bồi dưỡng."

"Chờ ta biết hết thảy, hắn đã trở thành tiểu đầu mục trong sơn trang."

" ròng rã hai mươi tư năm rồi, ta cũng chưa từng gặp qua hắn, nhưng đây là vĩnh biệt... "

Khóe mắt Trương Diệu Võ ươn ướt: "Hắn liều lĩnh phải chết không thể nghi ngờ, mang tình báo sống chết về, nhưng lại phi thường tiếc nuối nói rằng không tìm được hung thủ sát hại mẫu thân."

"Vậy ngươi cũng không tra được sao?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Không có." Trương Diệu Võ khẽ lắc đầu: "Nhưng mà, chúng ta đâu có hẹn mà cùng đuổi tới cùng một manh mối."

"Đầu mối gì?" Ta liền vội vàng hỏi.

Chương thứ hai nghìn hai mươi hai lại thấy ngọc vĩ...

"Đầu mối này chính là Chuyển Sinh Đài." Trương Diệu Võ nói.

"Chuyển Sinh Đài? Đó là cái gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Đó là một loại tế đàn tà thuật được lưu truyền từ thời thượng cổ, dùng để phù hợp sinh nhật bát tự làm tế lễ kéo dài tuổi thọ, thậm chí còn có khả năng trường sinh bất tử. Nghe nói thứ này có quan hệ với Đại trưởng lão Xuân Hoa của sơn trang Long Tuyền sơn trang."

"Xuân hoa nở?" Ta hơi nhướng mày.

"Đúng vậy!" Trương Diệu Võ gật đầu, tiếp tục nói: "Hoa xuân còn có một biệt danh khác gọi là lão bất tử. Tính cả Long Thanh Thu, hắn trước sau đã phụ tá trang chủ bốn đời, tính ra hẳn là đã hơn hai trăm tuổi, có thể coi là lão bất tử thật sự, nhưng hắn vẫn luôn mang khuôn mặt bốn năm mươi tuổi trước mặt mọi người, nghe nói hắn đang ở đâu cũng ẩn giấu một tòa Chuyển Sinh Đài như vậy."

"Mỗi cách vài năm, sẽ vận dụng một ít thủ đoạn đặc thù mở ra Chuyển Sinh Đài, để kéo dài tuổi thọ, trường sinh bất tử. Chỉ là, thời điểm Mặc thôn lẻn vào sơn trang, hắn đã sớm bế quan nhiều năm, đầu mối nơi này liền hoàn toàn mất đi. Nếu hung thủ phía sau thực sự là xuân hoa nở cũng tốt, dù sao sớm muộn cũng phải cùng Long Tuyền sơn trang quyết một trận tử chiến, xuân hoa khai làm Long Tuyền Thái Thượng trưởng lão, chúng ta tuyệt sẽ không tha cho hắn sống! Vừa lúc nhất cử lưỡng tiện."

"Nếu như hung thủ thực sự là hắn, thì ngươi vĩnh viễn không có cơ hội báo thù rồi." Ta mỉm cười.

"Tại sao?" Trương Diệu Võ có chút kinh ngạc.

"Hắn sớm đã chết rồi." Ta đáp.

"Chết rồi?" Trương Diệu Võ suy nghĩ một chút: "Vậy là đúng rồi, lúc trước hung thủ giết chết mẫu thân Mặc thôn, tám chín phần mười chính là thủ hạ của mùa xuân khai hoa. Hắn vừa chết, tế đàn này tự nhiên không cách nào vận hành. Nhưng kỳ quái là, hung thủ kia vì sao không có giết hắn, ngược lại nuôi hắn lớn? Đúng rồi, lão gia hỏa này không phải là bế quan sao? Lại chết như thế nào."

"Là bị gió thu chém chết." Ta nói.

"Ai, Thu Phong Trảm? Có chuyện gì vậy?"

"Nói đơn giản một chút, cái này liên quan đến âm mưu nội loạn của Long Tuyền sơn trang năm đó, về sau Thu Phong trảm lẻn vào nơi phong quan giết chết xuân hoa khai, mà bản thân hắn thu phong trảm cũng mấy ngày trước hồn tiêu phách tán rồi."

"Cái gì!" Vừa nghe được tin tức này, Trương Diệu Võ cực kỳ khiếp sợ, trừng hai mắt nhìn ta nói: "Ngươi nói là Thu Phong chém chết, là ngươi chính mắt nhìn thấy sao?"

"Đúng!" Ta vô cùng khẳng định gật đầu nói: "Ngay cả một chút khói bụi cũng không lưu lại chút vết tích nào, tính cả chín đại cao thủ Ẩn Sát đường do nó điều ra cùng nhau bỏ mạng."

"Ngươi nói là..." Trương Diệu Vũ kinh ngạc, không dám tin hỏi lại: "Những người bị Thu Phong trảm đều do ngươi giết chết?"

"Có rất nhiều người chết trong tay những người khác đồng hành."

"Cái này!" Trương Diệu Võ kinh hãi đến nỗi tròng mắt muốn rớt ra ngoài, đột nhiên tựa như nhớ tới cái gì đó, đưa tay sờ vào đan điền của ta. Cả người đột nhiên run lên nói: "Ngươi thức tỉnh rồi?"

"Xem như thế đi." Ta nhàn nhạt đáp: "Đầu tiên nói, xem như bước ra bước đầu tiên."

"A, ta hiểu rồi!" Trương Diệu Võ bừng tỉnh hiểu ra, "Ta thắc mắc tại sao Long Thanh Thu đột nhiên phát lệnh triệu tập, vội vàng triệu tập tất cả nhân viên. Hóa ra là Thu Phong Trảm đã chết, thực lực Ẩn Sát đường suy giảm, hiện tại chính là thời điểm yếu kém nhất của Long Tuyền sơn trang! Lúc đầu ta còn tưởng bọn họ điều nhân thủ tấn công Trương gia ở Giang Bắc, hóa ra là đang phòng bị, nếu như vậy..."

Trương Diệu Vũ sờ sờ cằm nói: "Hiện tại chính là cơ hội tốt nhất để một lần giết chết Long Tuyền Sơn Trang! Cửu Lân, ngươi tới quá đúng lúc! Bây giờ ta sẽ triệu tập các trưởng lão chấp sự thương thảo lại phương án tác chiến. Chậm nhất hai tháng nữa, chúng ta sẽ vượt qua Trường Giang, tuyên chiến với Long Tuyền Sơn Trang."

Hắn vội vã đi về phía trước hai bước, lại quay đầu nói: "Ngươi cũng ở chỗ này thêm chút thời gian, hảo hảo bầu bạn với phàm nhân đi."

"Ngược lại, ta muốn mang Phàm gian đi." Ta nói.

"Đi?" Trương Diệu Võ hỏi: "Chạy đi đâu."

"Ngươi đã tuyên bố lập hắn làm tộc trưởng đời kế tiếp mặc dù đã diệt được ba kẻ tâm mang ý phản đối nhưng cũng rất khó cam đoan còn có kẻ nào làm điều xằng làm bậy. Trước khi ngươi hoàn toàn thanh trừ được kẻ có hai trái tim thì phàm là người ở lại Trương gia thì không an toàn. Đúng lúc Tân Nguyệt cũng tới, ta nghĩ dẫn bọn họ ra ngoài một chút, đại chiến sắp tới, có lẽ sau này cũng không có cơ hội."

Trương Diệu Võ tự nhiên hiểu lời ta nói là có ý gì, trầm mặc một chút rồi nói: "Vậy cũng tốt, ta phái thêm nhiều Ảnh vệ đến bảo vệ các ngươi."

"Về việc bảo vệ, ta còn có một thỉnh cầu nhỏ."

"Cái gì thỉnh cầu không thỉnh cầu, nói!" Trương Diệu Vũ phất tay nói.

"Hiện tại ta đang bị mười hai môn đồ Tử Thần nhìn chằm chằm, với thực lực trước mắt của ta, bọn họ đương nhiên không thể làm gì được ta, thậm chí ngay cả bên cạnh ta cũng không thể tới gần, nhưng lại sợ đám gia hỏa này tùy ý làm bậy. Thương tổn cho người vô tội này, cho nên Ảnh Vệ mà ngươi phái ra không cần theo sát ta, quay ngược lại ở bên ngoài..." Ta khoa tay múa chân một cái thủ thế chém đầu.

Trương Diệu Võ dừng một chút nói: "Lấy ngươi làm mồi dụ, dẫn bọn họ ra ngoài, rồi bảo Ảnh vệ từ bên ngoài tiêu diệt, ý tưởng này cũng không tệ, nhưng ngươi mang theo tân nguyệt phàm phàm nhân, thế này cũng quá nguy hiểm đi?"

"Ta không mang theo bọn họ càng nguy hiểm, đám gia hỏa này trước sau đã bị giết chết bốn người, có tin tức tình báo nói, mấy người khác cũng ở gần đây liên tiếp nhập cảnh, chuẩn bị xuống tay với ta. Một khi bọn họ phát hiện, rất khó giết chết ta, nói không chừng sẽ đem mục tiêu đặt ở thân thuộc trên thân thể, dẫn ta mắc câu, như vậy càng khó lòng phòng bị."

"Ta chẳng những phải mang theo Tân Nguyệt cùng Phàm Nhân, còn phải để cho Lý Ma Tử mang cả nhà hắn theo. Bọn họ ở bên cạnh ta ngược lại an toàn hơn một chút. Mặt khác, nếu ở bên cạnh ta cũng không an toàn, vậy chẳng phải là nguy hiểm hơn sao?"

"Vậy..." Trương Diệu Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta chỉ là nghe danh vị trong mười hai môn đồ, ngược lại chưa từng tiếp xúc qua, không biết với thân thủ của Ảnh vệ có ứng phó nổi không? Lỡ như bị bọn họ phát hiện mà chạy thoát thì rất phiền toái."

"Không thành vấn đề." Ta gật đầu nói: "Vừa rồi khi ngươi trừng trị ba tên phản bội kia, ta đã phát hiện, từ đường này có bố trí cấm chế, tất cả mọi người không thể sử dụng âm dương thuật, nguyên nhân chính là, mấy lão gia hỏa am hiểu đạo này cũng không phản kháng được. Chỉ riêng thân thủ của Ảnh vệ này cũng là hảo thủ của siêu nhất lưu, lại thêm công pháp âm thuật độc hữu của Trương gia, đối phó với những tên kia có lẽ dư dả."

"Thanh danh của mười hai môn đồ không phải bởi vì thực lực bọn họ mạnh bao nhiêu, mà là không ai biết được bọn họ là ai, luôn ẩn nấp vô hình, am hiểu thói quen đánh lén ám sát. Nhưng mục đích hiện tại của bọn họ là muốn giết ta, bất kể là hành tung hay phạm vi hoạt động., Tất cả đều đã bị khóa chặt. Một khi có động tác, tất nhiên sẽ bị phát hiện! Chức trách của Ảnh vệ chính là âm thầm hộ vệ, am hiểu ẩn giấu vô hình, vô hình đối với hữu hình, có tính toán không có tính toán, nhìn thế nào cũng là thượng sách."

"Hơn nữa, nếu như những Ảnh vệ này ngay cả mười hai môn đồ còn không đối phó nổi, vậy thì trận quyết chiến với Long Tuyền sơn trang còn từ đâu nói đến?" Ta hỏi ngược lại một câu.

"Ừm!" Trương Diệu Võ gật đầu nói: "Vậy cũng tốt, trừ việc ngươi được phái ra một ít Ảnh vệ tinh nhuệ ra, ta còn phái thêm mấy vị cao thủ có thể tiếp ứng bất cứ lúc nào, để đảm bảo an toàn không có sơ hở. Không nói đến ngươi, phàm là tộc trưởng đời tiếp theo của Trương gia đấy! Không được phép sơ xuất chút nào."

Ta và Trương Diệu Vũ từ trong từ đường đi ra, hắn ta liền vội vội vàng vàng chạy tới phòng nghị sự, còn ta thì thẳng tiến hậu viện.

Vượt qua một cánh cửa trăng, từ rất xa đã nghe được từng tràng cười to vui sướng liên tiếp.

Đi qua bức tường hoa nhìn lại, Doãn Tân Nguyệt đang nắm bàn tay nhỏ của người phàm, cười ha hả nhặt trái cây dưới gốc cây.

Vĩ ngọc bướng bỉnh nằm ngửa ở trên chạc cây đại thụ, gối hai tay, vô vị cắp cây cỏ nhỏ.

Trong giây lát, như có tâm ý tương thông, ba người đồng loạt quay đầu nhìn về phía ta!

Thiên phú thứ hai nghìn hai bảy ba kinh người.

"Ca ca xấu xa!"

Ngọc đuôi sửng sốt một chút,p một tiếng từ trên cây nhảy xuống, tiến một bước vào trong ngực ta.

"Ha ha, nhớ ta chứ." Ta đưa tay vò loạn tóc nàng cười ha hả hỏi.

"Ngươi nói đi!" Vĩ ngọc bĩu môi lên, có chút tức giận hỏi: "Như thế nào, ngươi không nhớ ra ta sao? Xem ta không đập chết ngươi luôn đấy." Nói xong vung lên hai nắm tay nhỏ nện nện một trận ngay trước ngực ta.

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "May mà Tiểu Ngọc vẫn còn nhỏ, nếu lớn hơn mấy năm nữa, e rằng ta đã bị dấm chua dìm chết đuối rồi. Đây chính là tiểu hồ ly tinh hàng thật giá thật nha."

Vĩnh Ngọc Trùng Doãn Nguyệt đóng giả mặt quỷ, cười hì hì nói: "Nguyệt Nguyệt tỷ, vậy tỷ gấp cái gì? Ta rất nhanh lớn lên rồi, đến lúc đó muội chính là bà đỡ mặt vàng rồi, xem ca ca thích ai nhất."

Doãn Tân Nguyệt trừng mắt hạnh, làm bộ hung ác: "Ngươi dám?"

"Ha ha... Nguyệt tỷ ghen tuông à! Nhưng ta lại muốn quấn quít lấy ca ca." Ngọc đuôi ngọc nói, hóa thành tiểu hồ ly, lần lượt nhảy lên vai ta, không ngừng nhảy nhót tưng bừng.

Đương nhiên Doãn Tân Nguyệt cũng không tức giận, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Phàm nói: "Phàmàm, sao không gọi là phụ thân?"

Phàm kẻ nào giấu sau lưng Doãn Tân Nguyệt, vươn cái đầu nhỏ ra, trừng đôi mắt to sáng ngời ngơ ngác nhìn ta, có chút sợ hãi không dám tiến lên phía trước.

Nhìn thấy một màn này, ta không khỏi có chút chua xót.

Nhiều năm qua, vẫn luôn gửi nuôi hắn ở Trương gia, bởi vì các loại chuyện không thoát khỏi thân, cực ít nhìn hắn, hắn đều không dám nhận ta.

"Phàmàm, đoán phụ thân mang quà gì cho ngươi không." Ta chắp tay sau lưng, cười ha hả đi tới, ngồi xổm bên cạnh hắn.

Phàm Phàm lại lui về phía sau Doãn Tân Nguyệt một bước, nhưng vẫn không nhịn được tò mò, rụt rè hỏi: "Là xe nhỏ sao?"

"Không phải, hãy phỏng đoán lại."

Phàm Phàm gãi gãi đầu, nghiến ngón tay suy nghĩ một chút nói: "Đó là trẻ con sao?"

"Xem như vậy đi, bất quá hắn chính là nam tử hán trong trẻ con!" Ta cười rút tay từ sau lưng trở về, chậm rãi mở ra.

Là một con rối người xấu, áo choàng đẹp trai, tạo hình thô bạo, lập tức hấp dẫn ánh mắt của hắn.

"Nổi mạnh!" Phàm Phàm vui mừng kêu lên một tiếng, thoáng do dự một chút, vừa định đưa tay ra tiếp nhận, con rối lập tức bay lên, vượt xa khỏi bụi cây, bay qua cánh hoa, vòng quanh hậu viện một vòng lớn. Áo choàng đỏ tươi bay múa trên không trung, đột nhiên hạ xuống vững vàng trước mặt hắn.

"Oa!" Con mắt Phàm Phàm gian lập tức sáng lên như tuyết, một tay giãy khỏi tay mẫu thân, nắm lên con rối từ trên xuống dưới lật xem, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói: "Phi phi vượt hơn người! Đúng là biết bay giỏi."

"Ha ha." Ta sờ sờ cái đầu nhỏ của nó nói: "Thích không?"

"Ừm." Tiểu gia hỏa cao hứng gật gật đầu, ngay sau đó ném con rối ra hét lớn: "Bay đi, siêu nhân!"

Rặc rặc!

Con rối rơi xuống đất.

Hắn lập tức có chút thất vọng mà lại kỳ quái hỏi ta: "Sao không bay?"

"Bởi vì hắn còn chưa nghe mệnh lệnh của ngươi." Ta cười nói.

"Vậy... thế nào thì phải nghe lời ta chứ?"

"Phụ thân dạy con một chiêu ma pháp, chờ sau này con học xong pháp thuật, người phi hành là có thể bay, con có muốn học không?"

"Muốn!" Phàm Phàm trả lời một cách dị thường thanh thúy.

"Ngươi nhìn kỹ." Ta ngắt một sợi tóc trên đầu hắn kẹp một sợi tóc lên con rối, cẩn thận dạy hắn: "Hiện tại tập trung chú, muốn để nó di chuyển, trong lòng mặc niệm chú ngữ "Doanh như Thanh Phong", theo ý ta", hắn sẽ đi theo hướng mắt ngươi, nhớ kỹ chú ngữ chưa? Ngươi lặp lại lần nữa."

"Như Thanh Phong, theo ý ta." Phàm Phàm miệng hàm hồ rõ ràng nói ra.

"Thật thông minh!" Ta sờ sờ cái đầu nhỏ của nó nói: "Vậy ngươi thử xem."

"Tốt!" Phàm Phàm xoa xoa bàn tay nhỏ, trừng hai mắt nhìn chằm chằm con rối không nhúc nhích.

"Cửu Lân, ngươi muốn phàm phàm cũng làm nghề này, làm thương nhân âm vật sao?" Doãn Tân Nguyệt nhìn ra mục đích của ta, lo lắng hỏi.

"Ừm." Ta gật đầu nói: "Chuyến này đúng là rất nguy hiểm nhưng có thể tích đức, là phúc của nhân tạo."

"Nếu tất cả thương nhân âm vật đều cải tiến, đều không muốn con cháu đời sau kế thừa, vậy lại có bao nhiêu người bị ác quỷ âm linh tập kích quấy rối, lại có bao nhiêu người mượn âm vật làm xằng làm bậy, chuyện nguy hiểm đến thế nào cũng phải có người làm. Hơn nữa, vừa rồi Trương gia tộc trưởng đã tuyên bố trước mặt mọi người, phàm là người duy nhất của hắn, tương lai sẽ chưởng quản toàn bộ Giang Bắc Trương gia, đây có thể cũng là sứ mệnh của hắn!"

Doãn Tân Nguyệt kinh ngạc há hốc mồm, nhưng lại không biết nói gì cho phải. Tiếp đó hắn thở dài, khẽ lắc đầu.

Tuy cô không phải người đi đường, nhưng cũng hiểu được điều này mang ý nghĩa gì, thấy ta đã hạ quyết định, cũng không nói gì nữa, chỉ có chút lo lắng.

Từ khi hai chúng ta quen biết đến nay, đã trải qua bao nhiêu kinh hiểm, gặp bao nhiêu cực khổ, trong lòng nàng cũng rất rõ ràng, từ góc độ của mẫu thân mà nói, chắc chắn không muốn hài tử lại bước vào nghề này, đi đường cũ của ta.

Nhưng mà, đạo lý trong đó thì nàng cũng hiểu rất rõ.

Bao nhiêu năm qua ta đã giúp đỡ bao nhiêu người, đã làm nên bao nhiêu việc thiện.

Xa không nói, vẻn vẹn chỉ riêng nàng với Lý mặt rỗ, Hạ lão sư, tiểu thiếu là những người thân cận nhất thì bây giờ sẽ như thế nào?

Thương nhân âm vật không được người ta lý giải, thậm chí là chán ghét, thương nhân âm vật rất nguy hiểm, thậm chí luôn luôn di chuyển ở bên bờ vực tử vong. Thế nhưng ai cũng không muốn con của mình đi lên con đường này, nếu làm một người bình thường thì thế giới này sẽ như thế nào?

Hai đôi giày thêu tiếp theo sẽ hại chết ai?

Vòng cổ Nhân Cốt tiếp theo sẽ đeo trên cổ ai?

"Ha, động tĩnh rồi!" Đột nhiên, phàm phàm là dị thường hưng phấn kêu to lên.

Ta quay đầu nhìn lại, con rối đang giãy dụa với tốc độ chậm rãi, đã lấy ra 5cm.

Lần này, cả người ta đều kinh ngạc.

Ta khắc Phi Hành Phù lên con rối kia xong, trong lúc mặc niệm pháp chú, sẽ theo ý niệm di động theo. Nguyên lý của đại thể cùng Vô Hình Châm không sai biệt lắm, hái tóc phàm trần có thể khiến con rối này cũng nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Việc còn lại chính là sử dụng ý niệm xử lý, khống chế ý nghĩ.

Chuyện này rất đơn giản, nhưng không phải ai cũng làm được.

Đối với người thường mà nói, chẳng khác nào lập tức nhập định!

Vốn dĩ ta định dùng biểu diễn nho nhỏ vừa rồi để khiến hắn có lòng hiếu kỳ về thử nghiệm, chậm rãi bồi dưỡng hứng thú.

Nhưng ngay lúc Doãn Tân Nguyệt nói chuyện với ta, chỉ trong thời gian mấy phút ngắn ngủi, Phàm gian lại có thể nhập định khống vật!

Tuy rằng chỉ đi được vàicm từ từ, nhưng không phải ai cũng làm được.

Cho dù là người bình thường tâm trí siêu quần, niệm lực cực mạnh, muốn làm đến một bước này, cũng phải tiếp tục nỗ lực một hai năm mới được! Thông qua niệm lực khống chế pháp trận, tiến đến khống chế vật di động. Khó khăn trong đó, không ở chỗ ngươi có thể khống chế vật kia bay càng xa, mà là từ tĩnh đến động, từ không có cánh cửa này, còn lại do tu vi bản thân cao thấp quyết định.

Ví dụ như Vô Hình châm của ta, Diệt Dương Đao của Hưu La Hán, tuyết cầu của tiểu bạch long đều là đạo lý như vậy.

Ta vốn cho rằng thông qua dẫn dắt và huấn luyện không ngừng, phàm phàm nhân trong vòng hai năm đạt tới trình độ như vậy liền rất không tồi.

Nhưng ta chưa từng nghĩ tới, trong thời gian ngắn như vậy, hắn đã dễ dàng làm được!

Thiên phú của tiểu tử này hơn xa ta!

Hạng hai nghìn hai trăm bảy, Lạc Dương, Bạch Mã tự.

Trương Diệu Võ vì bảo vệ an toàn cho hắn ta mà đặc biệt phong bế một nơi "tuyệt võ" dành riêng cho Phàm gian.

Tất cả Ảnh vệ đều đang trông coi ngoại vi, bất cứ ai cũng không được tới gần. Yến hoạt chăm sóc phàm nhân đều là phụ nữ không biết võ thuật, cũng không biết gì về âm dương thuật.

Tuổi của phàm nhân vẫn còn nhỏ, còn chưa tới tuổi để tập học, có lẽ Trương Diệu Võ cũng không nghĩ về phương diện này. Cho nên cho tới bây giờ, cũng không có ai biết rõ thiên phú của hắn như thế nào, nếu như tu hành mà nói thì sẽ như thế nào.

Nhưng không ngờ tiểu tử này lại lợi hại như vậy!

"Mẫu thân! Mẫu thân! Mẫu thân! Người nhìn xem! Nó chuyển động rồi! Thật sự đã động." Bởi vì quá mức hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn của phàm trần đỏ bừng một mảnh, trừng đôi mắt to, lóng lánh quang mang ngạc nhiên không gì sánh được.

"Vâng." Doãn Tân Nguyệt cũng có chút sợ ngây người, vẻ mặt đơ người, liên tục gật đầu nhưng không biết nói gì cho phải.

Phàm là có thể không hài lòng với biểu hiện của mẫu thân, quay đầu lại kêu lên với ta: "Ba ba, ba ba, phụ thân, người xem, nó thực sự động rồi!"

"Phàmàm rất giỏi." Ta cười ha ha sờ sờ cái đầu nhỏ của hắn tán dương nói: "Ngươi chỉ cần tiếp tục cố gắng, người sẽ phi hành, hơn nữa bay càng cao xa."

"Ừm! Ta còn cao hơn phụ thân bay nữa." Phàm Phàm tràn đầy tự tin nói, vừa nói vừa quay đầu lại, tiếp tục khống chế con rối, nhoáng một cái đi về phía trước.

"Ài." Doãn Tân Nguyệt thở dài nói: "Ngươi nói rất đúng, có lẽ đây chính là sứ mệnh của hắn."

Ta nắm vai Doãn Tân Nguyệt, an ủi nàng: "Đi chuyến này chưa chắc đã là chuyện xấu. Nếu ta không phải thương nhân âm vật, làm sao có cơ hội quen biết đại mỹ nữ như ngươi!"

"Át ca ca thiên vị, còn có ta nữa." Ngọc Vĩ nhảy từ trên vai ta xuống, lại biến thành tiểu mỹ nữ, chu miệng nói.

"Đúng đúng, còn ngươi nữa!" Ta nhéo khuôn mặt nhỏ của nàng một cái, cười ha hả nói.

"Phu quân, người nhà chúng ta vất vả lắm mới gom lại được, ta muốn ở lại thêm vài ngày, ở lại bầu bạn với phàm nhân cho tốt." Doãn Tân Nguyệt ôm cánh tay của ta, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Phàm nói.

"Ở lại làm gì? Chúng ta dẫn hắn ra ngoài chơi hai ngày đi."

"Ra ngoài?" Doãn Tân Nguyệt có chút kinh ngạc hỏi: "Bên ngoài... không có nguy hiểm chứ?"

Lời này nghe xong khiến ta có chút chua xót.

Một người một nhà vẫn luôn vì đủ loại nguyên nhân mà không thể không chia lìa lâu dài.

Lại bởi vì cừu gia tồn tại, nên không thể không gửi nuôi con mình ở đây. Không thể giống như những gia đình khác, mang theo hai mẹ con bọn họ tự do du ngoạn khắp nơi, gặp nhau duy nhất chỉ có thể trốn ở nhà cũ của Trương gia Giang Bắc.

Trước kia tu vi của ta rất thấp, đi ở bên ngoài không có cảm giác an toàn, nhưng hiện tại đã không giống!

Sau khi thức tỉnh, sức bật của ta đã có được một nửa uy lực thần cấp vô thượng, đừng nói Long Tuyền sơn trang, mà dưới trần gian này, người có thể tạo thành uy hiếp với ta cũng không nhiều.

Lúc này Long Tuyền sơn trang bị hủy bởi vì nơi nuôi quỷ, ngay cả các cao thủ bị gió thu trảm vào cũng bị mất mạng, trong lúc nhất thời có chút khẩn trương, khẩn cấp triệu hồi tất cả nhân thủ, phòng bị Trương gia Giang Bắc, đương nhiên sẽ không có người nào đến đối phó ta.

Tuy còn mười hai môn đồ nhìn chằm chằm ta không giả, nhưng đồng thời ta cũng lấy bản thân làm mồi nhử, bố trí cạm bẫy cho bọn hắn.

Đương nhiên, chuyện này không thể nói cho Doãn Tân Nguyệt.

"Đúng, không có nguy hiểm." Ta trấn an cười nói: "Vừa vặn nghỉ rồi, bảo Lý Ma Tử dẫn tiểu nhị và Hạ Cầm đi, chúng ta cùng nhau chơi vài ngày!"

"Thật không?" Doãn Tân Nguyệt và Vĩ Ngọc đồng thanh hỏi.

"Thật chứ."

"Ồ! Tốt quá rồi." Vĩ Ngọc nhảy lên cao một cái, giữa không trung lại hóa thành tiểu hồ ly chạy đến trên người ta, nhảy nhót không ngừng.

Doãn Tân Nguyệt cũng cười nói: "Đúng, gọi bọn chúng tới, mang theo Tiểu Phàm. Chúng ta cuối cùng cũng có thể đoàn tụ một lần rồi! Ngươi muốn đi đâu chơi?"

"Ừm... Tới Lạc Dương xem hoa chứ?" Ta giả bộ suy nghĩ đề nghị tiếp theo, nói.

Thực ra mục đích của ta là Bạch Mã Tự.

Vừa rồi nghe Trương Diệu Vũ nói, bí ẩn thân thế của ta có thể ở Bạch Mã Tự tìm được đáp án, ta cũng có chút không đè nén được muốn tìm hiểu ngọn ngành.

Nhưng muốn trực tiếp nói ra lời của Bạch Mã Tự, lại sợ Doãn Tân Nguyệt nghi ngờ quá nhiều, chơi đùa không đủ sảng khoái.

Vừa vặn Bạch Mã Tự ở ngay khu vực thành Lạc Dương, đây là thắng du lịch, dù sao nàng cũng không nghĩ nhiều.

"Lạc Dương à..." Doãn Tân Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: "Đi tháng bốn tháng sau thì tốt hơn. Mẫu Đơn đang mở cửa, bây giờ đi thì..."

"Bây giờ đi cũng rất đẹp." Ta rất sợ hắn đưa ra cái gì không đồng ý, vội vàng nói: "Đó là cổ lục triều, lúc nào đi, đều có phong tình bất đồng. Lại nói, ta đều đã thông báo cho bọn Lý Ma Tử, đang muốn đi về phía đó."

"Vậy thì Lạc Dương! Chúng ta lúc nào đi?" Vĩ Ngọc cũng không quá để ý đi chơi, để ý chính là có đi hay không, lúc nào đi, nhanh chóng ổn định chỗ ở, đi nghiên cứu một vấn đề.

Doãn Tân quanh năm ra ngoài quay phim, gần như không có nơi nào mà nàng ta muốn đi, hoặc có thể là một nơi đặc biệt muốn đi. Vừa thấy ta và Vĩ Ngọc đều đồng ý rồi lại phản đối, nhìn ta nói: "Vậy ngày mai đi, lần này đến Phàm gian, vốn cũng không có ý định dẫn hắn ra ngoài, ta phải chuẩn bị vài thứ."

"Tốt, vậy ngày mai xuất phát! Đi Lạc Dương!"

Không đợi ta nói chuyện, Tiểu Vĩ Ngọc liền mang họ Cao Liệt kêu to, ngay cả ở trên đỉnh đầu ta cũng lộn mấy vòng.

Phàm nhân không một chút nào vì tiếng hoan hô của chúng ta mà kinh nhiễu, đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhìn chằm chằm con rối.

Con rối lảo đảo đi về phía trước hai bước, đột nhiên hai chân cách mặt đất sáng lên, chậm rãi bay về phía trước nửa mét, răng rắc một tiếng ngã xuống đất.

"Vẫn không được..." Phàm Phàm có chút mất mát lau mồ hôi trên trán, có chút thất lạc nói.

Hắn cảm thấy mất mát thế nhưng lại khiến ta sợ hết hồn!

Từ lúc niệm lực vào trận, đến lúc tĩnh tâm chuyển động, lại đến Lăng Không phi hành, trước sau mới chỉ mười mấy phút.

Lúc trước khi ta làm được đến một bước này, đã phí rất nhiều khí lực, hơn nữa còn mượn bút ký gia gia lưu lại, đau khổ suy nghĩ thật lâu mới hiểu được.

Tiểu tử này làm sao làm được?

Trời sinh ra chính là thiên tài tu hành sao?

"Phàm phàm..." Ta đi tới sờ sờ cái đầu nhỏ của nó, nói: "Ngươi không nên nản chí, càng không nên vội, tuổi còn nhỏ như vậy mà có thể làm được tới bước này đã không dễ dàng gì. Ngươi chỉ cần siêng năng luyện tập, kiên trì nỗ lực, nhất định có thể thành công. Tin tưởng bản thân, ngươi nhất định làm được!"

"Ừm!" Phàm Phàm bị cổ vũ phi thường nghe lời nhẹ gật đầu, nhìn thoáng qua con rối ngã trên cỏ, lại ngửa đầu nhìn nhìn bầu trời, giống như tự nói lại như là hỏi ta: "Lúc nào ta mới có thể bay lên trời a."

Thừa dịp Doãn Tân Nguyệt dẫn theo Phàm Phàm đi tắm rửa, ta vội vàng viết sách cho Lý Ma Tử, bảo hắn mang theo tiểu nhị và Hạ Cầm, tiến về Lạc Dương gặp mặt.

Lý Ma Tử lấy làm lạ hỏi ta, sao đột nhiên lại muốn tới Lạc Dương? Sau đó lại cực kỳ lo lắng hỏi, không phải vẫn còn mười hai môn đồ muốn giết ngươi sao? Lúc này còn phải dẫn theo Doãn Tân Nguyệt và đám người Hạ Cầm, chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao.

"Đến đó ta sẽ kể rõ cho ngươi." Ta trả lời ngắn gọn: "Ngoài ra, ngươi chuẩn bị đặt một cái quan tài ở trong tiệm của ta, ném mấy món quần áo thường mặc vào."

"Anh bạn nhỏ, đây là làm gì vậy?" Lý Ma Tử hơi hoảng sợ hỏi: "Không phải ngươi quyết tâm chắc chắn sẽ chết, rất sợ hài cốt không còn, ngay cả mộ phần quần áo cũng chuẩn bị xong chứ?"

Tổ thứ hai nghìn Nhị Thất Ngũ Chương thứ hai, Ảnh vệ chín người tổ.

"Hừ! Ngậm cái miệng quạ đen của ngươi lại." Ta mắng hắn một câu rồi nói: "Ngươi làm theo lời ta là được, chuyện trong nhà tạm thời giao cho lão Bạch xử lý là được, tranh thủ thời gian mang theo nhóc tỳ và Hạ lão sư đến."

"Được, ta đi ngay." Lý Ma Tử ngắt lời.

"Đi ra đi." Ta buông máy truyền tin, xoay người nhìn nóc nhà đối diện, thấp giọng nói.

Từ sau khi ta thức tỉnh, cực kỳ mẫn cảm với khí tức sát nhân, vừa rồi đã nhận ra có mấy cỗ khí tức dị thường âm lãnh đột nhiên xuất hiện trên nóc phòng đối diện.

Tiểu viện phàm nhân ở sớm đã bị Trương Diệu Vũ hạ cấm lệnh, ngoại trừ mấy người phụ nữ chăm sóc hắn sinh hoạt sinh hoạt kia, tuyệt không cho phép bất kỳ ai tới gần, nếu không bất kể là ai, dám can đảm xông vào nửa bước, chém không tha!

Nhưng mấy người này lại có thể không một tiếng động xuyên qua tầng tầng hộ vệ đi tới nơi đây, khẳng định là tuyệt đỉnh hảo thủ của Trương gia.

Trương Diệu Vũ không hề có dấu hiệu đứng thẳng người phàm làm người nối nghiệp. Ngoại trừ ba vị trưởng lão bị chém chết ngay tại chỗ, chắc chắn còn có rất nhiều người không phục, nói không chừng còn có thể bí quá hóa liều, âm thầm ra tay với phàm nhân.

Nhưng ít nhất sẽ không ngu xuẩn đến mức hiện tại động thủ —— tuy rằng bọn họ cũng không biết ta đã thức tỉnh, có thể hiện tại danh khí, cũng tuyệt sẽ không có người nào cảm thấy dưới điều kiện tiên quyết không quấy nhiễu Trương Diệu Vũ, thần không biết quỷ không hay giết chết ta, sau đó mới giết phàm nhân.

Cho dù thật sự có người muốn làm vậy, cũng phải chờ sau khi ta đi rồi mới ra tay mới là thời cơ tốt nhất.

Đột nhiên xuất hiện những người này tuy sát khí rất nặng, hành tung quỷ bí, nhưng hẳn cũng không có ác ý gì, rất có thể là ảnh vệ mà Trương Diệu Vũ phái tới đối phó với mười hai môn đồ cho ta.

Cho nên ta cũng không hỏi bọn họ là ai, trực tiếp để bọn họ đi ra.

Lời ta vừa dứt, nổi lên một tiếng, trên nóc phòng vốn không có vật gì, đột nhiên xuất hiện chín bóng đen.

Bộ y phục màu đen bó sát người giống y như đúc, là một mặt nạ quỷ giống y đúc, thậm chí thân hình cũng giống nhau như đúc.

Chín người kia đồng loạt ôm quyền hướng ta, lập tức đồng thời vung tay lên, tháo mặt nạ xuống!

Ảnh vệ là lực lượng nòng cốt và thần bí nhất của Giang Bắc Trương gia, tác dụng đại khái tương đương với Ẩn Sát đường của Long Tuyền sơn trang, chỉ là bản lĩnh của bọn hắn, không quỷ dị cao siêu như thành viên của Ẩn Sát đường mà thôi.

Có thể đơn đả độc đấu cùng Ẩn Sát đường, không biết căn cơ khác nhau là, thành viên Ảnh vệ đều do Trương gia đệ tử cực kỳ tin cậy tạo thành, từ nhỏ được chọn lựa ra, tiếp nhận huấn luyện tàn khốc giống như đúc.

Thực lực cá nhân của bọn họ cũng tương đương với cung phụng nhất đẳng của Long Tuyền sơn trang, nhưng phối hợp của bọn họ lại càng ăn ý thành thạo, có thể vận dụng lực lượng trận pháp, lấy số lượng nhiều địch ít thường có thể phát huy hiệu quả ngoài ý liệu!

Mọi người trong Ẩn Sát đường đều trốn không ra, không ai biết những người này là ai, nhưng Ảnh vệ tháo mặt nạ xuống, chỉ là đệ tử Trương gia bình thường, chỉ là không ai đoán được trong số đó ai là Ảnh vệ mà thôi.

Bây giờ, bọn họ đối mặt với ta tháo mặt nạ xuống, đây chính là lễ tiết tối cao —— ngoại trừ tộc trưởng Trương Diệu Võ, chưa từng có ai thấy qua bộ mặt thật của bọn họ, hoặc là nói, cho dù ngươi quen biết mỗi một đệ tử Trương gia, nhưng cũng không thể nào phân biệt ra ai là Ảnh vệ?

Cũng chính vì thế nên Ảnh vệ cũng không nói gì, chỉ sợ bị người khác nghe được từ thanh âm.

Rất hiển nhiên, những người này chính là Ảnh vệ tinh nhuệ mà Trương Diệu Vũ điều động cho ta, là muốn thủ hộ bên ngoài, âm thầm ra tay với mười hai môn đồ.

Sau khi ra khỏi Trương gia, trang phục quái dị đeo mặt nạ quỷ đa dạng bất tiện, bọn họ đều phải giả thành người bình thường. Hiện tại tới trước mặt ta lộ mặt, chính là để ta thấy rõ bộ mặt thật của bọn họ, miễn cho ta địch bằng hữu không chia làm người mình bị thương.

Ta ở trên mặt bọn họ lần lượt đảo qua, sau đó ôm quyền nói: "Các vị huynh đệ vất vả rồi!"

Chín người đồng thời khom người hoàn lễ, lập tức đồng loạt đeo mặt nạ lên, tiêu thất trong hư không.

Từ đầu đến cuối, chỉ ngắn ngủi hơn mười giây, từ đầu đến cuối không phát ra nửa điểm thanh âm.

"Hỏng ca..." Đúng lúc này, Ngọc đuôi từ sau cửa nhảy ra, lại biến thành bộ dáng của một cô bé, trừng đôi mắt to sáng lấp lánh chăm chú nhìn ta nói: "Lần này ngươi dẫn bọn ta ra ngoài, không phải chỉ đơn giản là du ngoạn như vậy đấy chứ?"

Vừa rồi Ảnh vệ xuất hiện một màn kia, ả đã nhìn được rõ ràng rành mạch, muốn lừa gạt cũng không lừa được.

Hơn nữa, nàng cũng không giống Doãn Tân Nguyệt, cho dù biết được chân tướng sự việc, cũng sẽ không sinh ra e ngại trong lòng, một mực gạt nàng ngược lại không tốt.

Ta quay đầu nhìn về phía phòng tắm một chút, túm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đi xa một chút, đè thấp giọng nói: "Ngươi đã nhìn thấy hết rồi, vậy ta cũng không gạt ngươi nữa. Lần này ra ngoài du ngoạn là thật, nhưng đồng thời, cũng có một đám sát thủ muốn âm thầm ra tay với ta."

"A?" Vĩ Ngọc vừa nghe, lập tức nổi giận, hét lớn: "Thật to gan, lại dám hại Cửu Lân ca ca ta! Người ở đâu? Ta đi đem ruột bọn chúng đều..."

"Suỵt!" Ta dựng thẳng ngón trỏ lên đè nén bờ môi, nhỏ giọng nói: "Đừng để Nguyệt tỷ và Phàm Phàm nghe thấy ngươi, bọn hắn biết rồi sẽ sợ hãi."

Vĩ Ngọc cẩn thận nhìn thoáng qua bên kia, hai mắt trợn trừng nói: "Sát thủ ở đâu, ta đi giải quyết bọn chúng! Người dám hại Cửu Lân ca ca ta đều phải chết."

"Ta cũng không biết ở chỗ bọn họ, càng không biết ai là sát thủ. Cho nên chỉ có thể dùng biện pháp này để dụ bọn họ xuất hiện."

"Vậy sao còn mang theo Nguyệt Nguyệt và Phàm!" Vĩ Ngọc có chút lo lắng nói: "Nếu làm hai người bọn họ bị thương thì phải làm sao bây giờ?"

"Cho nên a!" Ta hạ giọng nói: "Chúng ta phải luôn đi theo bên cạnh hai mẹ con họ không rời nửa bước, quyết không thể để người xấu làm tổn thương đến. Những chuyện còn lại giao cho những người vừa rồi."

Ngọc đuôi ngọc nhìn về phía đỉnh phòng đã biến mất của Ảnh vệ một chút, sau đó lại quay đầu nhìn thoáng qua phòng tắm, lo lắng nói: "Thế này cũng quá mạo hiểm rồi!"

"Không làm như vậy càng mạo hiểm hơn!" Ta giải thích: "Những sát thủ này theo dõi ta từ lâu rồi, nếu vẫn không thành công, rất có thể sẽ coi Nguyệt Nguyệt tỷ và phàm nhân của ngươi trở thành mục tiêu, nhưng ta cũng không thể luôn ở bên cạnh bọn chúng được, lỡ như..."

"Vì sao không thể?" Lông mày ngọc nhướng lên, trực tiếp ngắt lời ta thở phì phò nói: "Người ta đều là người một nhà, cả ngày ăn cùng mỹ nhân, nhưng ngươi thì sao? Cũng không thể ở cùng Nguyệt tỷ và Phàm, cả nhà chia lìa với nhau., Đoàn tụ một lần hiếm thấy! Ngẫu nhiên gặp mặt đều giống năm mới, cái này tính là gì? Ngươi biết không, mỗi khi Nguyệt tỷ thấy một nhà ba người cười ha hả, cũng phải ngơ ngác ngóng nhìn thật lâu. Nàng mặc dù không nói gì, nhưng ta biết, trong lòng nàng nhất định khó chịu."

"Đây cũng là chuyện phải làm, ta có chuyện của ta muốn làm, nàng không phải cũng bận rộn sao?"

"Bận cái gì đó!" Vĩ Ngọc càng tức giận, thay Doãn Tân Nguyệt kể khổ nói: "Ngươi biết không? Nguyệt tỷ đã sớm chán ghét cuộc sống như vậy, cũng không muốn đi theo tổ hợp kịch mà ngược chiều, nhưng tỷ ấy rất thông cảm cho ngươi, biết ngươi không có thời gian bồi tiếp nàng. Nếu như nàng nói vậy, sợ ngươi áy náy, sợ ngươi đau khổ. Cho nên, vẫn giả bộ thích làm bộ như mình rất bận, giả bộ không thoát được thân trở về."

"Ngươi biết không? Bao nhiêu lần nàng tỉnh lại lúc nửa đêm, ôm chặt gối, cắn môi nhịn không được mà rơi lệ. Ngươi biết không? Có bao nhiêu lần, nàng cầm máy truyền tin, liên tục viết cho ngươi một đống lớn thông tin, sau đó bản thân cười ngây ngô lại xóa bỏ."

"Những ngày tháng như vậy khi nào ngươi mới chịu khổ như vậy?"

"Nguyệt Nguyệt tỷ không giờ khắc nào không nhớ ngươi, muốn phàm nhân. Nàng vẫn luôn mơ ước cuộc sống của người bình thường, cùng đi dạo phố chơi gái. Nhưng mà muội thì vẫn luôn trách nhiệm, sứ mệnh. Muội muốn trừ ác dương thiện, phải tích đủ âm đức. Đúng rồi, muội cũng làm rất tốt! Cũng rất vĩ đại! Nhưng muội là một trượng phu tốt, phụ thân tốt sao? Cửu Lân ca ca, muội nợ bọn họ quá nhiều."

Ta lập tức choáng váng, không nghĩ tới Ngọc đuôi trông rất ngây thơ lại nói ra những lời như vậy.

Đúng vậy, ta nợ Tân Nguyệt và Phàm Phàm quá nhiều!

Nhiều đến mức bù đắp!

"Hai người các ngươi nói cái gì vậy? Náo nhiệt như vậy." Lúc này, Doãn Tân Nguyệt dắt phàm nhân từ trong phòng tắm đi ra.

Đoàn du lịch thứ hai nghìn hai bảy trăm sáu.

"Ta đang hỏi Cửu Lân ca ca, Lạc Dương đâu ra chỗ này chơi đùa!" Vĩ Ngọc giả bộ như không có chuyện gì xảy ra nói.

"Mặc kệ hắn chơi chỗ nào vui đi, chúng ta đều chơi là được chưa?" Doãn Tân Nguyệt cũng không suy nghĩ nhiều, cười lý lại tóc rối tung nhìn ta nói: "Ngươi trước theo Phàm Phàm một hồi, ta đi mua ít đồ, đã lâu không nhìn thấy Tiểu Nhu và Hạ Cầm, chuẩn bị chút lễ vật cho bọn hắn."

"Nguyệt tỷ, ta đi cùng tỷ." Ngọc đuôi nhảy lên.

"Không cần, đây là trong địa bàn của Trương gia, nếu ta ở đây đã xảy ra chuyện gì, mặt mũi Trương gia trường còn đâu để đâu. Trận này ngươi bảo vệ bên cạnh ta cũng vất vả, không phải cả ngày niệm đạo Cửu Lân ca ca của ngươi sao? Bây giờ ta giao hắn cho ngươi." Doãn Tân Nguyệt đóng vai mặt quỷ nhìn Ngọc Vĩ, cười cười nói.

"Không, ta phải đi." Vĩ Ngọc kêu lên: "Ai biết ngươi làm gì không? Có phải trong khoảng thời gian này có ta để ý ngươi không tiện. Hiện tại cố ý bỏ ta và Cửu Lân ca ca lại, lén lút hẹn hò với người khác? Ta phải giúp Cửu Lân ca ca nhìn ngươi."

Nói xong, một tay Doãn Tân Nguyệt níu lấy tay hắn nói: "Đừng hòng bỏ rơi ta!"

"Được!" Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Xem ta có bán ngươi không." Tiếp đó quay sang nói với ta: "Chúng ta đi đây."

Hai người khoanh tay, giống như một đôi tỷ muội thân mật vô cùng đi ra ngoài.

Phàm nhân cầm đồ rối, ngồi ở bậc thang, cúi đầu nhìn con rối lăn qua lộn lại.

Xem ra ta lo lắng có chút dư thừa, thì ra còn muốn làm thế nào để có một chút hứng thú với đạo thuật Âm Dương của hắn. Hiện tại xem ra tiểu tử này sớm đã mê mẩn rồi.

"Phàm phàm." Ta ngồi xổm bên cạnh nó, sờ sờ cái đầu nhỏ của nó cười ha hả hỏi: "Phụ thân tặng quà có được không?"

"Tốt thì tốt, thế nhưng... nhưng là nó hỏng rồi!" Phàm Phàm ngẩng đầu, ngậm lấy cái miệng nhỏ, trong mắt hàm nước mắt.

Cho tới lúc này ta mới phát hiện, chu sa cấu thành pháp trận hoàn toàn mơ hồ, hẳn là vừa rồi lúc hắn tắm, thích không buông tay cầm cái này ngắm nghía, tung tóe lên nước. Hắn vừa rồi vẫn nhìn, chỉ là có chút nghĩ không ra, lễ vật nhỏ thần kỳ này tại sao lại bất động trong lúc bất động.

Nghe con hỏi, có chút ủy khuất khóc nói: "Phụ thân, phàm không phải cố ý..."

"Không có việc gì." Ta cười cười nói: "Không phải con rối này nhiều thần kỳ, mà là phụ thân ở bên trên vẽ xong pháp trận. Ngươi xem, đây là pháp trận."

Ta chỉ chỉ chu sa phù văn sau lưng con rối nói: "Đến đây, chúng ta cùng động thủ đem nó sửa lại."

"Thật vậy không?" Giọt nước mắt phàm nhân chưa khô, trong mắt lại lóe lên hào quang ngạc nhiên lại hưng phấn.

"Đương nhiên." Ta lấy chu sa ra, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của hắn, từng nét vẽ lại phù trận, lập tức ném lên bầu trời.

Phàm nhân bay lên không trung, hơn nữa dưới sự điều khiển của ta không ngừng lộn nhào, liên tục làm ra các động tác xinh đẹp, theo đó lại nhẹ nhàng rơi vào trong tay hắn.

"Oa!" Phàm Phàm hưng phấn bừng bừng kêu lên: "Quá thần kỳ! Phụ thân thật giỏi."

Ta cười nói: "Còn rất nhiều trận pháp thần kỳ hơn cái này, ngươi chỉ cần học được, có thể biến bất cứ thứ gì cũng thành món đồ chơi của mình."

"Thật sao? Phụ thân, con cũng muốn học! Người dạy con đi, con nhất định sẽ cố gắng nỗ lực." Phàm phàm trần lau khô nước mắt, vui mừng mà kiên quyết nói.

"Tốt, vậy một ngày phàm nhân cũng học được trận pháp, muốn vật gì biến thành đồ chơi của mình a." Ta cười ha ha hỏi.

"Huynh tinh!"

"Tinh tú?" Cái đáp án này khiến ta thất kinh.

...

"Đúng vậy." Phàm Phàm vô cùng nghiêm túc nói: "Dạy ta tri thức Tiểu Nhụy a di nói, sao trời đều thật lớn, cũng bởi vì cách chúng ta rất xa, cho nên thoạt nhìn mới rất nhỏ, nếu ta học được trận pháp có thể lôi chúng qua xem cho rõ ràng, rốt cuộc chúng nó rốt cuộc là bộ dạng gì."

"A di nói, vũ trụ rất lớn, có vô số ngôi sao, nếu ta có thể đem những ngôi sao này đều biến thành đồ chơi, để bọn họ xếp thành một hàng, ta vừa hát là khắp trời đều là ngôi sao nhỏ, khi lóe lên lóe sáng, chúng nó liền nhảy múa cho ta, vậy sẽ rất thú vị!"

"Ặc." Ý nghĩ trời này của Phàm Phàm thật sự dọa cho ta nhảy dựng.

Biến đa số tinh cầu thành đồ chơi, điều khiển toàn bộ tinh không vũ trụ.

Cái này...

Chỉ sợ ngay cả Long Thanh Thu có dã tâm cực lớn cũng chưa từng nghĩ tới nhỉ?

"Ba ba, ngươi nói ta có thể thành công không?" Phàm Phàm vô cùng chờ đợi hỏi ta.

"Có thể!" Ta không đành lòng phá nát mộng tưởng của hắn, khích lệ nói: "Chỉ cần ngươi chăm chỉ luyện tập thêm, chắc chắn sẽ có ngày thành công. Bất quá, không thể mơ tưởng xa vời, phải bước vững vàng từng chút một, học từ trận pháp nhỏ này đi, lúc không có việc gì thì luyện tập nhiều hơn."

"Được!" Phàm nhân kiên định gật đầu, đôi mắt to long lanh trong suốt lóng lánh hào quang hưng phấn vô cùng.

"Một bút này ngắn một chút, còn có, nơi này không thể dừng lại." Ta ngồi trên mặt đất, đang dạy dỗ họa pháp trận phàm nhân nắm cây gậy nhỏ trên mặt đất.

Doãn Tân Nguyệt và Vĩ Ngọc từ ngoài cửa đi vào, bao lớn bao nhỏ mang theo rất nhiều đồ vật.

"Cửu Lân, mau tới, thử quần áo mới xem." Doãn Tân Nguyệt kêu lên: "Ta mua cho mọi người một bộ y phục giống y đúc."

"Giống nhau như đúc?" Ta cảm thấy có chút kỳ quái.

"Đúng vậy!" Doãn Tân Nguyệt hết sức nghiêm túc nói: "Chúng ta cuối cùng cũng tới nơi rồi, phải có người nhà chứ! Cái này gọi là trang phục thân tình. Đi, mau đi, Phàm, đi thay quần áo với mẫu thân đi."

Nói xong, nàng lôi kéo Phàm gian.

Tiểu Vĩ Ngọc cũng xông lên, túm kéo kéo ta đi vào trong phòng.

"Đây là của Hạ Cầm, đây là tên khờ ngốc, còn có tên gọi lớn nhất là Ma Tử."

"Ừm, lễ vật này, Tiểu Sơ nhất định là thích nhất! Còn có cây đàn Hạ Cầm này cũng ngóng trông rất lâu rồi không mua được... "

Doãn Tân Nguyệt vừa nói, vừa trưng bày quần áo, lễ vật, gọn gàng, nhét thẳng vào trong ba lô. Trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập hưng phấn cùng vui mừng.

Ta thấy nàng này rất phấn khởi và hưng phấn, nhưng trong lòng thì không thoải mái, lại nhớ tới lời Vĩ Ngọc từng nói: Nguyệt tỷ tựa như một người bình thường, cùng một nhà đi chung với nhau.

Nhưng giấc mộng vô cùng đơn giản này lại là một ước mơ khó có được như thế!

Vốn là đoàn tụ rất bình thường, nhưng nàng không biết đã chờ bao lâu, mơ thấy bao nhiêu lần rồi.

Ta làm sao lại không nghĩ đến việc an hưởng niềm vui thiên luân, khoái lạc vui vẻ ở cùng hai mẹ con bọn họ, cuộc sống bình thường cùng vẻ đẹp mỹ lệ đó sao?

Chỉ là lúc này ta còn gánh vác sự phó thác và ngóc ngách của đông đảo tiền bối, ta còn có sứ mệnh thuộc về ta chưa thể hoàn thành.

Chờ sau khi kết thúc tất cả những việc này, ta nhất định sẽ bồi thường cho các ngươi thật tốt!

"Hả? Còn nhìn cái gì nữa, mau thử xem, ngày mai chúng ta lên đường." Doãn Tân Nguyệt quay đầu nhìn lại, vẫn không nhúc nhích, vội thúc giục.

"À à, được." Ta đáp lại, cầm y phục lên.

"Đi du lịch đoàn người nhà, lập tức lên đường!" Cuối ngọc thay bộ quần áo mới lôi kéo bàn tay nhỏ bé phàm nhân, hoan hô kêu lên.

Bóng đen thứ hai nghìn hai bảy đánh một kích.

Đoàn tàu Lạc Dương chậm rãi khởi động, Doãn Tân Nguyệt mệt mỏi kéo dài cả đêm qua, ngủ say, Ngọc đuôi ngọc ôm chặt tay, mắt mở to không chớp nhìn chằm chằm vào ta, mặt mũi tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Ngược lại phàm nhân như một tiểu đại nhân, một mình ngồi ở một bên khác, tay cầm bút vẽ tranh, chân thành vẽ lại trận pháp phù chú.

Cảnh tượng này vừa bình thản lại vừa ấm áp, nhưng rất lâu ta cũng không cảm nhận được hạnh phúc đơn giản như vậy!

Thời điểm Nam Dương ngừng khởi động lần nữa, trong lòng ta đột nhiên khẽ động, cảm giác được một cỗ sát khí mãnh liệt từ phía sau lưng truyền đến.

Ta vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, giả bộ không biết chút gì, nhưng âm thầm nắm chặt Vô Hình Châm, chuẩn bị phản kích bất cứ lúc nào.

Mặc dù có Ảnh vệ thủ hộ bên ngoài nhưng cũng không thể xem thường, dù sao vô luận là ta hay Ảnh vệ, ai cũng không biết diện mạo của mười hai môn đồ, càng không biết khi nào thì bọn họ sẽ xuất hiện, lại dùng phương pháp gì để tập kích ta.

Một đôi lữ khách vừa lên xe đi qua bên cạnh hắn, một người trong đó có thân hình cao lớn, có mái tóc màu vàng dài quay đầu lại nhìn ta một cách khó hiểu. Ta chú ý tới đôi tay kéo rương du lịch của hắn, trên đốt ngón tay tất cả đều là vết chai, đặc biệt bên trong ngón trỏ lại vô cùng cứng rắn, hiển nhiên đây là nút thắt mài thành. Nói cách khác, đây là một cánh tay cầm thương thường xuyên.

Bịch bịch...

"A!"

Trong lúc đó, phía sau truyền đến một tiếng trầm đục, ngay sau đó là tiếng kinh hô.

"Sao vậy?" Doãn Tân Nguyệt đang dựa vào cửa sổ bị đánh thức.

"Không có việc gì, ngươi ngủ tiếp đi." Ta vỗ nhè nhẹ bả vai nàng, ý bảo nàng không cần để ý.

Vĩ Ngọc trợn to hai mắt, lập tức cảnh giác lên.

Ta quay đầu nhìn lại, có một tiểu tử trưởng lão nằm thẳng tắp trên mặt đất, lữ khách xung quanh kinh hãi kêu to trốn tránh.

To con chần chờ một chút, ném rương du lịch đi tới, ngồi xổm xuống bên người hắn cẩn thận kiểm tra.

Đoàn tàu vội vã chạy tới, cầm lấy ống quan lớn tiếng kêu lên: "Xa tàu dài! thùng xe số chín có một lữ khách ngoại đang ngất xỉu, mau mời thầy thuốc tới đây."

"Không cần gọi là thầy thuốc, ông ta đã chết." Bên ngoài lão già to con không biểu tình đứng dậy, dùng một bộ ngôn ngữ Hán có vẻ hơi ít sinh động nhưng lại bình tĩnh nói.

"Chết rồi?" Đoàn tàu kinh ngạc, người lữ khách xung quanh càng thêm sợ hãi, nhao nhao lấy hành lý tránh sang hai bên.

"Đúng vậy, trước khi ta xuất ngũ là một gã quân y đại nhân." Ông cụ lớn giải thích: "Tuy từ trên người hắn nhìn không ra vết thương gì, nhưng hắn quả thực đã tử vong, ngay tại mấy giây trước."

"Vậy... đó là chết như thế nào?" Nhân viên tàu tàu giật mình hỏi.

"Ta cũng không rõ." Lão giả có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Phải trải qua giải phẫu mới có thể cho ra phán đoán chính xác. Bất quá ta cũng biết đây là cái gì."

Nói xong, hắn đẩy bàn tay bấu chặt của tử thi ra, từ bên trong lấy ra một vật màu đen hình cầu, nói: "Đây là bom độc khí, một khi nổ, toàn bộ người trong buồng xe, trong mấy giây phút, sẽ toàn bộ chết đi."

Nói xong, hắn nhẹ nhàng đặt vật đó vào tay lính đánh tàu, xoay người kéo hộp, tiếp tục đi về phía trước.

Cánh tay của lính tàu hơi run rẩy, hành khách hai bên vừa nghe, sợ hãi vội vàng tách nhau ra hai bên.

Chỉ chốc lát sau, hai Thừa cảnh cùng một thầy thuốc đeo kính mắt vội vã chạy tới, xác nhận người kia đã chết, bèn dẫn hắn đi tới trước mặt.

Đoạn nhạc dạo ngắn ngủi này nhanh chóng bình tĩnh lại, lần nữa lên xe, hành khách ngồi đầy xe ngựa không rõ tình hình.

Lúc một nam thanh niên tướng mạo bình thường bưng chén nước nóng đi qua trước mặt, nhìn như vô tình vươn một ngón tay ra.

Ta đã gặp người này, chính là một trong Cửu Đại Ảnh vệ xuất hiện ở đỉnh phòng hôm qua.

Ý tứ của y rất rõ ràng, là đang nói cho ta biết mười hai môn đồ đã bị bọn họ giết chết một người.

Ảnh vệ Trương gia quả nhiên danh bất hư truyền!

Cũng không biết bọn họ làm thế nào phát hiện ra gia hỏa này trong đám người, theo đó thần không biết quỷ không hay diệt trừ một sát thủ ẩn hình.

Đoàn tàu tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã tới trạm Lạc Dương.

Bọn ta bốn người xuống xe, cho Lý mặt rồi, hỏi hắn đã đến đâu rồi.

Gia hỏa này nói còn đang trên đường, hơn hai giờ đã đến, để cho chúng ta trước tiên tùy tiện tìm một chỗ đi dạo, rất nhanh liền tới.

Bên máy truyền tin thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười vui vẻ của Hạ Cầm và Lý Tiểu Thuần, cũng không biết bọn họ đang làm gì.

Lạc Dương ta đã tới mấy lần, nhưng Doãn Tân Nguyệt lại càng quen thuộc hơn so với ta, liên tục hướng ta suy đoán các loại dấu tích thắng lợi, cái gì Phục Ngưu sơn, bãi sông vàng Mạnh Tân, Bạch Vân quan, chuồng gà, địa phương chơi đùa nhiều không đếm xuể; nhân văn cảnh quan lại nhiều hơn, Phạm Trọng Thiếp mộ Nhan, Đỗ Khang Tiên Trang, Long Môn động thạch quật, Quang Võ Đế Lăng...

Ta vừa nghe những lời thoái chí này của nàng, cũng không hề nhắc tới Bạch Mã Tự, liền nói chúng ta trước tiên liền tìm một chỗ đi dạo, chờ bọn Ma Tử đến rồi nói sau.

Món ngon có thể thấy khắp nơi đều thấy được, Tiểu Vĩ Ngọc Nhạc vui đến mức nhảy nhót liên tục. Phàm kẻ nào chưa bao giờ đi ra khỏi Trương gia, mắt trái trừng lên nhìn phải đầy mới lạ.

Doãn Tân Nguyệt mặt đầy hạnh phúc ôm lấy tay ta, luôn miệng kêu lên: "Hai người các ngươi chậm một chút."

"Không vứt được!" Vĩ Ngọc nghịch ngợm trả lời, lôi kéo phàm nhân luồn vào nơi náo nhiệt.

Phàm Phàm giơ cái mứt quả thật dài, trong miệng ngậm một cái đĩa hoa Trọng Dương, vẫn chỉ vào quầy hàng nhỏ đối diện hét lớn: "Cái này, ta muốn ăn cái kia!"

"Mua!" Bàn tay nhỏ bé của Vĩ Ngọc vung lên, sảng khoái kêu lên: "Muốn mua cái gì thì mua cái đó, muốn chơi gì thì chơi! Dù sao cũng có người tiêu tiền."

"Hai tên tiểu quỷ các ngươi không sợ ăn no à." Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Còn nhiều món ngon lắm, lát nữa gặp thứ còn ngon hơn, xem có thèm ăn chết các ngươi không!"

Tuy miệng nói vậy, nhưng nàng vẫn sợ có tiểu gia hỏa ăn ngon bị hai tên tham chơi này bỏ qua, vội vàng nhắc nhở: "Cái này rất ngọt, ngươi muốn nếm thử không? Ai, còn có cái cuốn sách này cũng rất ngon."

Bao lớn mua được một đống lớn, chẳng mấy chốc hai tay của ta đã sắp không nhấc lên nổi nữa.

Lúc đi qua một con phố, có một nam thanh niên mắt không đổi sắc đưa hai ngón tay về phía ta, lập tức châm một làn khói đi tới trước mặt ta.

Ta khẽ gật đầu với hắn, điềm nhiên như không có việc gì làm tiếp theo mấy người Doãn Tân Nguyệt.

Mười hai môn đồ theo sát thật là chặt, Ảnh vệ đúng là như vậy!

Điều này cũng không thể nói mười hai môn đồ đều là phế vật, chỉ là bọn họ không ngờ đến trong bóng tối tấn công ta, đồng thời đã sớm bị người ta nhìn chằm chằm vào.

Ta biết bọn họ tồn tại, nhưng bọn họ lại không biết Ảnh vệ tồn tại.

Ta là mồi nhử, nhưng bọn hắn lại là cá!

Đi dạo một hồi lâu, tuy rằng hứng thú của hai tiểu gia hỏa này vẫn không giảm, nhưng bụng nhỏ lại phồng lên, cuối cùng cũng không ăn được nữa.

Đang muốn tìm một tiểu điếm nghỉ ngơi một lát, Lý mặt rỗ quay qua, nói bọn họ đã đến Lạc Dương, hỏi họ tụ họp ở đâu.

"A, tới Bạch Mã Tự à? Được, chúng ta lập tức." buông máy truyền tin xuống, ta quay sang Doãn Tân Nguyệt nói: "Ma Tử bọn họ đi Bạch Mã Tự rồi, chúng ta tới đó tụ họp thôi."

Bức thứ hai nghìn hai tám tụ hợp với Lý Ma Tử...

Bọn họ vừa đến trước sơn môn chùa, Lý Ma Tử liền mang theo Hạ Cầm và Lý Tiểu Tiểu vội vàng chạy tới.

"Nguyệt tỷ! Đã lâu không gặp, làm ta nhớ chết mất." Hạ Cầm bước nhanh tới, kéo tay Doãn Tân Nguyệt.

"Ô, có mụn nhọt ở chỗ ngươi nhớ ta à? Xem gương mặt nhỏ nhắn của ngươi dễ chịu kìa." Doãn Tân Nguyệt cười đùa nói.

"Cho ngươi nói!" Hạ Cầm sắc mặt đỏ lên, lập tức ngứa ngáy với Doãn Tân Nguyệt, hai người ríu rít cười nói không thôi.

"Tiểu ca nhi, Bạch Mã Tự này... thật tốt a." Lý Ma Tử ý vị thâm trường nói.

Hắn vốn hỏi ta tụ hợp ở đâu, ta lại đột nhiên nói ra một câu như vậy, tuy rằng hắn lĩnh hội được ta có ý gì, nhưng lại có chút nghĩ không ra, vì cái gì ta phải lựa chọn nơi này.

Bất quá, ta cũng không tiện nói rõ, chỉ cười cười nói: "Danh tự thiên cổ, đương nhiên tốt rồi."

Lý Tiểu ngây ngốc đi theo phía sau hắn ta, nhìn ngọc đuôi và phàm nhân đối diện, vẻ mặt lạ lẫm.

"Phàm phàm, đây là Ma Tử bá bá của ngươi, tiểu dễ thương ca ca." Ta vỗ vỗ cái đầu nhỏ của phàm nhân nói.

"Ma Tử Bá Bá, tiểu thừa ca ca khỏe." Phàm Phàm khuôn mặt nhỏ nhắn vung lên, rất lễ phép nói.

"Ngươi bị ngốc? Làm sao không biết gọi người đến chứ." Lý Ma Tử gõ Lý Tiểu mấy cái.

Lý Tiểu Thuần đau đến méo miệng, vội vàng nói: "Chào Trương thúc, chào hỏi đệ đệ, vị này, tiểu muội muội này cũng được."

"Em gái cái gì chứ!" Lý mặt rỗ lại gõ hắn nói: "Cái này phải gọi là cô cô, cô cô ngọc."

" thực sự là cô cô a?" Lý Tiểu thất sự kinh ngạc nói: "Thảo nào vừa rồi ta nhìn thấy nàng, chỉ nghĩ tới Diệp cô cô."

Nghe thấy cô cô nói vậy, Đoạn Ngọc cũng cảm thấy thật mới lạ, bởi vì phàm nhân vẫn gọi cô cô là cô, hơn nữa mặc dù tuổi của cô cũng không lớn, nhưng lại trà trộn vào nhân thế đã rất lâu rồi, nhất là trong khoảng thời gian ở bên cạnh Doãn Tân Nguyệt càng gặp nhiều các loại khách sáo hư tình, chỉ gật đầu nói: "Ngươi cũng được."

Nói xong, dẫn phàm nhân xoay người rời đi.

Vốn có chút lúng túng lại không biết phải làm sao.

"Đoạt ngọc cô cô ngươi ngoài lạnh trong nóng, quen thuộc quen thuộc thì tốt rồi." Ta cười giải thích nói.

"Chơi với bọn chúng đi." Lý Ma Tử đẩy hắn một cái.

Lý Tiểu Oa đành phải bước nhanh theo sau, kéo tay kia của Phàm gian lên, hỏi: "Phàmàm, ngươi mấy tuổi rồi đó."

"Sáu tuổi, mấy tháng nữa là tới trường rồi." Phàm Phàm trả lời rất nghiêm túc.

"Tiểu ca nhi, lần này ngươi nhất định phải tới Bạch Mã Tự, là có chuyện gì sao?" Lý Ma Tử đưa tới một sợi khói, thấp giọng hỏi.

"Có thể có chuyện gì chứ." Ta cười nói: "Vất vả lắm chúng ta mới tụ họp được với nhau, vui vẻ một chút thôi."

Đương nhiên Lý Ma Tử không chịu tin, châm lửa cho hắn, giọng hơi lo lắng: "Chẳng phải ngươi nói còn có mười hai môn đồ đang nhìn chằm chằm vào ngươi, sẵn sàng âm thầm xuống tay hay sao? Bây giờ mang theo bọn họ... cũng quá nguy hiểm đúng không?"

"Hiện giờ ta chính là muốn dẫn bọn chúng ra, tiêu diệt từng tên một." Ta thở ra một hơi thuốc khói nói: "Nếu không bọn chúng vẫn luôn núp trong bóng tối, nguy hiểm lúc nào cũng có thể xuất hiện, một khi bị chúng phát hiện, không cách nào trực tiếp ra tay với ta, lại quay đầu ra tay với chúng ta thì càng nguy hiểm hơn. Mặt khác ta nói cho ngươi biết..." Ta quay đầu lại nhìn Hạ Cầm và Doãn Tân Nguyệt, hai người bọn chúng vẫn tán gẫu khí thế ngất trời, căn bản không chú ý tới nơi này.

"Trương gia phái ra Ảnh vệ tinh nhuệ theo bảo vệ bên ngoài chúng ta, trước mắt đã giết chết hai tên rồi."

Lý Ma Tử suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu những người còn lại phát hiện ra có điểm gì đó không đúng, tạm thời dừng tay, lại tùy thời..."

"Không cần lo lắng, còn có sở trường cao hơn nữa."

"Trưởng sở trên cao?"

"Đúng." Ta gật đầu nói: "Tin tức mười hai môn đồ liên tiếp nhập cảnh chính là hắn truyền đạt cho ta, nói vậy hắn đã nắm được một số tình huống, nhưng còn chưa rõ những người này rốt cuộc là ai mà thôi. Nói vậy, hiện tại ngoại trừ Trương gia Ảnh vệ, trưởng sở cao cũng chắc chắn phái rất nhiều người thủ hộ xung quanh chúng ta., Kéo dài thời gian càng lâu, sơ hở mà mười hai môn đồ lộ ra càng nhiều, không chờ bọn họ có cơ hội nào nữa triển khai hành động, sẽ bị tra ra toàn bộ thân phận. Đến lúc đó, chính là bọn họ lo lắng."

...

"Đây chính là Hoa Hạ, bất luận chiến trường hay sát thủ, trước khi nhập cảnh làm loạn, hẳn đã sớm rõ cái gì gọi là có lai không về!"

"Cho dù là như vậy, cũng là quá mạo hiểm rồi!" Lý Ma Tử do dự một chút rồi nói: "Còn nữa, ngươi còn chưa nói, vì sao lại phải đến Bạch Mã Tự?"

"Hai nam nhân các ngươi có gì thì thầm? Nhanh đi thôi." Hạ Cầm quay đầu lại thúc giục.

"Ma Tử, Tiểu Oa, đi nhanh lên." Doãn Tân Nguyệt cũng cười chào hỏi: "Mau đến sương phòng phía trước thay bộ trang phục thân tình của chúng ta." Nói xong, nàng khoa tay múa chân một chút rồi chỉ chỉ ta và Phàm, Vĩ Ngọc.

"Hay lắm!" Lý Ma Tử lên tiếng, tiếp đó lại nhỏ giọng nói với ta: "Anh bạn nhỏ, mặc kệ ngươi đưa ra quyết định gì, Ma Tử ta vĩnh viễn không có điều kiện duy trì. Tuy nhiên, người nhà ta tuyệt đối không thể làm ra chuyện gì, ngươi cũng đã nói, ngay cả người nhà cũng bảo hộ không tốt, còn bảo vệ cái rắm thiên hạ! Đây cũng là điểm mấu chốt của ta! Tuyệt đối không thể lấy sinh tử của bọn họ ra làm tiền đặt cược."

Lý mặt rỗ thần sắc cực kỳ kiên định.

"Ngươi yên tâm, ta vĩnh viễn cũng sẽ không làm như vậy! Đem bọn họ ở bên người chỉ vì muốn bảo vệ tốt hơn." Ta dứt khoát trả lời.

"Vậy là được! Có chuyện gì con nên đi, có ta ở đây rồi!" Lý Ma Tử nói xong vỗ vỗ túi cà rồng trên lưng.

Cả nhóm chúng ta tổng cộng có bảy người, tất cả đều đổi thành bộ đồ thân tình mà Doãn Tân Nguyệt tỉ mỉ mua, theo dòng người đi dạo khắp nơi trong chùa.

"Đi đốt nén nhang đi." Lúc đi ngang qua chủ điện, Doãn Tân Nguyệt đề nghị.

"Được." Hạ Cầm phụ họa nói: "Mặc dù ta cũng không tin Phật, nhưng đến Bạch Mã tự một chuyến ngay cả hương cũng không có, vậy chẳng phải đến không công sao?"

"Ma Tử, ngươi nhìn bọn nhỏ chút, ta cũng đi thắp một nén nhang." Ta quay sang Lý Ma Tử nói xong cũng quay người đi vào theo.

Trương Diệu Vũ nói bí ẩn thân thế của ta, có thể tìm được đáp án từ Bạch Mã Tự, nhưng ta đi lâu như vậy vẫn không phát hiện được chút manh mối nào. Vì vậy hắn lại ôm bệnh cấp bách đầu thú, tâm thần rối loạn, đi vào đại điện.

Hắn lấy ra ba nén nhang, quỳ xuống bồ đoàn, thành kính nói: "Nếu Phật Tổ có linh, xin chỉ điểm cho ta, thân thế Trương Cửu Lân ta rốt cuộc ra sao."

Nói xong cung kính dập đầu ba cái.

Còn chưa kịp ngẩng đầu lên, trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện một mảnh bầu trời âm u!

Không có mặt trăng, cũng không có ánh sao, một đám mây đen nghìn nghịt giống như cái nồi úp ngược, bao bọc toàn bộ thế giới.

Trong giây lát, một tia chớp ngang dọc bắn ra, ầm ầm chia mây đen thành hai nửa.

Trong khe nứt đỏ tươi mơn mởn, giống như dung nham vậy, không ngừng quay cuồng, lao nhanh.

Bốp!

Một bóng người đỏ rực như lửa từ trong dung nham chạy như điên ra, nhanh như sao băng cũng như bay xuống mặt đất!

Toàn bộ mặt đất đều bị chiếu sáng, một lão đạo nhân ngồi đầy bùn đất dưới tán cây, đạo nhân kia mở mắt, nhìn về phía lưu tinh, chậm rãi nói: "Cuối cùng đã đến rồi!"

Hạng hai nghìn hai trăm bảy mươi chín, trọng địa Phật gia.

Nhưng còn không đợi ta nhìn rõ tướng mạo đạo nhân kia, cảnh tượng trước mắt liền biến mất không thấy.

Dường như đây chỉ là một giấc mộng khó hiểu, không khác gì ảo giác.

Ta ngẩng đầu lên, vẫn như cũ có chút sững sờ như cũ, hoàn toàn không biết được vừa rồi đây thực sự đã từng phát sinh qua, mà trong lòng ta trong một thời gian dài qua, từ đó mà trong đại điện này sinh ra ảo tưởng nào đó?

Doãn Tân Nguyệt và Hạ Cầm đã sớm không gặp, ta cắm hương vào bếp lò đi ra ngoài, lại thấy Lý Ma Tử đứng trên bậc thang, hai chân kiễng lên cổ nhìn cái gì đó. Ngay cả Doãn Tân Nguyệt cùng Hạ Cầm cũng rất kỳ quái nhìn lại bên kia.

Càng có rất nhiều du khách, cũng chạy thẳng theo phương hướng bọn họ xa xa quan sát.

"Sao vậy?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Bên kia..." Lý Ma Tử giơ tay chỉ về phía trước nói: "Vừa rồi bên kia nổ tung thành một mảnh kim quang, ngay sau đó lại phát ra một tiếng vang thật lớn, giống như là sét đánh. Sao ngươi lại không nghe thấy gì sao?"

"Đi, qua xem một chút đi." Hạ Cầm nhịn không được hiếu kỳ đề nghị.

"Được!" Lý Ma Tử đáp, sau đó giơ tay bắt lấy nhóc tỳ, lại nhắc nhở Doãn Tân Nguyệt: "Con ngoan, nhiều người đừng tách rời nữa."

Cả nhóm bảy người bọn ta vội vàng chạy qua đó, đến gần nhìn mới biết, hóa ra nơi xảy ra chuyện là tháp của Bạch Mã Tự.

Rừng cây là nơi chôn xương của cao tăng Phật gia.

Đột nhiên kim quang bùng nổ, không có tiếng nổ, tự nhiên sẽ dẫn đến hứng thú du khách, bị trong ngoài ngoài vài tầng vây.

Bọn ta phí hết nửa ngày dốc sức, thật vất vả mới chen đến gần đó mới phát hiện, đã sớm có một đám tăng nhân chặn đường đi.

Mọi người lớn tiếng kêu la, muốn đi vào xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng những tăng nhân kia đều trầm mặc không nói, không chịu nhường nửa bước.

Những hành khách có chút nóng tính đã không nhịn được mà chửi ầm lên.

"Lão tử đã bỏ ra vé vào rồi, dựa vào cái gì mà không cho ta xem?" Có đại hán đầu trọc thân mang kim liên, toàn thân phủ đầy hình xăm màu xanh cuồng tiếu kêu lên.

"Đúng rồi! Chẳng lẽ ở đây các ngươi còn cất giấu Hoa cô nương sao?" Một người khô gầy, đầu đầy tóc tím cười hì hì nói, mấy tên dòng chính sau lưng cũng màu sắc rực rỡ lập tức cười vang nói.

Những người khác trong đám đông mặc dù không nhất định tán thành cách nói của bọn họ, nhưng cũng đều ôm các loại ý nghĩ muốn đi vào xem rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

"A di đà phật!"

Đột nhiên, từ phía xa đột nhiên truyền đến một tiếng phật hiệu vang dội.

Âm thanh kia phảng phất có được uy lực vô tận, vừa vào trong tai liền giống như chuông đồng thanh âm phát run, trong lòng tràn đầy cảm giác xao động lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Những tiếng ồn ào huyên náo khắp nơi lập tức bị chấn trụ - Cũng không phải âm thanh kia cực kỳ lớn, mà là làm cho người ta sinh ra kính sợ, không dám nhiều lời.

Tăng nhân phía trước hai bên tách ra, từ phía sau đi ra một lão hòa thượng tuổi gần nửa trăm.

Hắn hướng về phía mọi người thi lễ thật sâu, chậm rãi nói: "A di đà phật! Các vị thí chủ xin dừng bước, phía trước là chỗ cao tăng các đời viên tịch của chùa ta, thực sự là trọng địa Phật gia, tục trần chớ nhiễu. Quả thực không tiện đặt chân, xin các vị thứ lỗi."

Lời nói của lão hòa thượng này rất có chứng cứ, bản thân chính đức cao, hơn nữa tiếng niệm Phật vừa nãy đủ để chấn nhiếp mọi người.

Rất nhiều tín đồ Phật giáo tranh thủ hợp tác hành lễ, ai cũng không dám ồn ào tiến vào nữa, ngay cả cái đầu trọc lỗ mãng kia cũng không dám hồ nháo nữa, nói một câu vô vị, xoay người rời đi.

Không phải trẻ con chủ lưu ngẩn người, cưỡng ép che giấu, khiếp đảm lầm bầm nói: "Không cho xem thì không nhìn, đi, chúng ta đến nơi khác tản bộ!" Một đám phi lưu sau lưng cũng theo sát bên ngoài đám người kia cũng chen ra ngoài.

Vừa thấy cũng không có gì náo nhiệt, Lý mặt rỗ có chút thất vọng, Hạ Cầm cũng có chút ấm ức quay người lại.

Đúng lúc này, có một tiểu hòa thượng vội vã chạy tới, bên tai lão hòa thượng kia nhỏ giọng nói cái gì đó.

Ánh mắt lão hòa thượng bỗng nhiên sáng lên, tiến lên một bước hướng ta thi lễ nói: "Xin hỏi thí chủ, là vừa mới kính dâng phật hương trong đại điện phải không?"

"Đúng vậy." Ta gật đầu nói.

"Vậy có dám hỏi tên của thí chủ có một chữ Lân nào trong tên của thí chủ không?"

Ta hơi cau mày: "Đúng vậy."

"A di đà phật!" Lão hòa thượng có chút kích động lại cao giọng niệm một tiếng: "Xin hỏi thí chủ có nguyện ý dời quý bước, theo lão nạp vào hậu đường gặp mặt không?"

Lần này càng khiến ta thêm kỳ quái, âm thầm suy nghĩ: "Chẳng lẽ đây là lý do mà Trương Diệu Võ kêu tên ta tới Bạch Mã tự?"

"Được!" Ta đáp ứng một cách thoải mái.

"Mời thí chủ." Lão hòa thượng nghiêng người tránh ra, cánh tay duỗi dài ra nói.

Lão hòa thượng này vừa rồi ngăn cản mọi người, lại chỉ cần mời ta vào hậu đường. Những người đang định xoay người rời đi đều có chút kinh ngạc đến ngây người, từng người nhìn ta hoặc là ngạc nhiên, hoặc là ánh sáng hâm mộ.

"Đại sư! Vừa rồi ta cũng trải qua hương, ta họ Lâm! Người xem, đây là chứng giám của ta! Người người người ngươi muốn tìm là ta đi." Trong đám người có tiếng lớn kêu lên, còn điên cuồng chen về phía trước.

"Đại sư, tên ta là Trần Lâm, cũng đã trải qua hương thơm! Có phải ta cũng có thể vào hay không." Một cô gái thanh niên trang điểm xinh đẹp cũng cao giọng gọi.

Lão hòa thượng không lên tiếng, nhưng những tăng nhân phía sau ông ta lại đi về phía trước hai bước, ngăn trở mọi người từ rất xa.

"Tiểu ca nhi, vậy cái gì..."

Ta mới vừa muốn cất bước, Lý Ma Tử đột nhiên ở phía sau ta nói một tiếng.

Ta quay đầu nhìn lại, thần sắc gã này hơi có vẻ xấu hổ, trong đôi mắt nhỏ lấp lánh ánh sáng u oán. Ngay cả Hạ Cầm cũng có chút tội nghiệp, Doãn Tân Nguyệt thì mặt đầy hâm mộ và vui vẻ: Phu phụ có mặt mũi, cho dù nàng không vào được, trên mặt cũng có ánh sáng.

Lý Tiểu Oa lớn tuổi hơn một chút, biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, rất là kiêu ngạo ngẩng đầu lên, giống như đang hướng về người khác ra hiệu, nhìn thấy không? Chúng ta đều mặc giống quần áo, chúng ta ở cùng một chỗ!

Phàm Phàm vẻ mặt u mê, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn ta có chút không biết phải làm sao.

Tiểu Vĩ Ngọc hoàn toàn ngược lại, trái lại có chút không vui, có lẽ trong lòng sẽ oán giận lão hòa thượng này: "Khó khăn lắm mới ra ngoài chơi với Cửu Lân ca ca một chuyến, còn bị lão lừa trọc ngươi gọi đi rồi!"

Ta xem qua bọn họ, lại nhìn lão hòa thượng trước mắt này, có chút tò mò hỏi: "Đại sư, bọn họ đều là người nhà của ta, người xem..."

Lão hòa thượng trầm ngâm một chút rồi nói: "Đã là người nhà của thí chủ, vậy cùng đi thôi!"

"Ai, tốt, đa tạ đại sư." Còn chưa chờ ta trả lời, Lý Ma Tử đã cao hứng bừng bừng đồng ý, nhưng lập tức như sợ người ta đổi ý, vội vàng kéo tay Lý Tiểu Thuần dẫn Hạ Cầm đi vào, vẫn không quên quay đầu thúc giục Doãn Tân Nguyệt: "Đi mau, đại sư đang chờ chúng ta đấy."

Doãn Tân Nguyệt cười cười, cũng dẫn theo phàm nhân đi qua lỗ hổng giữa chúng tăng.

Tiểu Vĩ Ngọc lại không có hứng thú lắm, nhưng vừa nhìn thấy có thể đi theo ta một chỗ không đi ra, nên nàng ta rất vui vẻ, vui vẻ đi vào.

Mọi người vừa thấy, đám hòa thượng này ngăn bọn họ ở bên ngoài, nhưng chết sống không cho bọn họ vào, lập tức tức tức tức giận bất bình, liên tục kêu lên: "Thế này là sao?"

"Không phải nói là trọng địa Phật gia, không cho người ta vào sao? Bọn họ làm sao là được."

"Tiểu tử này không phải là quan nhị đại sao!

"Chắc chắn không sai! Hai lão bà ba đứa con, còn mang theo một bảo tiêu."

"Phiếp ảnh chụp ảnh, gửi đến mạng cho bọn họ."

"Bảo vệ cha ngươi!" Lý Ma Tử nghe xong lập tức không muốn nữa, vừa ôm eo Hạ Cầm, vừa mắng: "Đây là bà vợ của ta, không cho các ngươi vào trong thì thật đáng đời! Ai bảo người lớn lên xấu hổ?"

Bản thân vừa lùn vừa béo, còn có tên kế to mặt lớn, lại còn nói người khác xấu, lời này cũng may hắn có thể nói ra được!

Lý Tiểu Oa cũng coi như là chân truyền của Lý Ma Tử, không yếu thế chút nào, cũng quay đầu lại hướng về đám người cười nói: "Ai bảo các ngươi không hâm mộ không hâm mộ? Có ghen tị hay không? Đáng tiếc, chính là không vào được! Tức chết bọn xú quỷ các ngươi." Nói xong còn đưa lưỡi bầu bạn với mặt quỷ.

"Thí chủ! Lời nói phong đao, không nên đả thương người." Đến lão hòa thượng kia cũng có chút không nhịn được, mở miệng ngăn cản.

Lúc này Lý mặt rỗ mới dừng lại, bước nhanh vào trong.

Đám người phía sau lại lần nữa vang lên tiếng mắng chửi!

Lão hòa thượng đi trước dẫn đường, đoàn người chúng ta đi theo phía sau, như ngựa xem hoa vòng qua rừng tháp đi thẳng đến hậu đường.

Lý Ma Tử bước nhanh tới bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi: "Này, Trương gia tiểu ca, ngươi nói lão hòa thượng này muốn tìm ngươi làm gì?"

"Ta nào biết được." Ta cũng không rõ tình hình, rốt cuộc đây là chuyện gì.

"Ta xem ra, nhất định là... Ừm?" Lý Ma Tử đột nhiên đứng lại, một tay sờ soạng ngực, nhìn vào chỗ sâu trong rừng.

"Sao vậy?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

Chương thứ hai nghìn hai tám lẻ, lánh đời lão tăng.

"Thí chủ, mời qua bên này." Cũng không biết có phải là lão hòa thượng có ấn tượng không tốt với Lý mặt rỗ, cố ý cắt ngang lời của hắn, hay là sắc mặt đang rất vội vàng, đột nhiên dừng chân, tay áo mở ra chỉ chỉ một con đường nhỏ trong rừng.

Ta mới vừa bước một bước, lão hòa thượng đã ngăn lại đám người Lý Ma Tử: "Các vị thí chủ dừng bước, xin tạm thời hầu một lát, gia sư nói rõ chỉ một mình vị này thí chủ."

"Vậy không được, đại sư, chúng ta ở cùng một chỗ!" Lý Ma Tử cãi lại, giống như sợ người ta không tin, lại túm vạt áo giải thích: "Người nhà, chúng ta là người một nhà."

"Xin thí chủ thứ lỗi!" Lão hòa thượng cúi người hành lễ, nói năng rất khách khí nhưng bất luận thế nào cũng không tiếp tục châm chước nữa.

Lý Ma Tử vừa thấy không còn cách nào đành coi như thôi nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta ở đây chờ ngươi, ngươi yên tâm đi đi."

Cái gì gọi là yên tâm đi?

Lời này sao nghe ra khó chịu vậy.

Sau đó hắn ta lại bổ sung một câu: "Ngươi đừng lo lắng, ta sẽ chăm sóc tốt cho Tân Nguyệt và Phàm cho ngươi!"

"Nói cái gì đó? Chết tiệt!" Hạ Cầm đẩy hắn một cái.

Ta cũng lười đấu võ mồm với nó, vừa đi vừa dặn dò: "Các ngươi chớ đi xa, ta lập tức sẽ trở về ngay."

Trương Diệu Võ đã từng nói, bí ẩn thân thế của ta rất có thể sẽ tìm được đáp án ở Bạch Mã Tự. Tuy rằng tạm thời ta còn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghĩ tới những ảo ảnh nhìn thấy trong đại điện, lại thêm hành động không hiểu của lão hòa thượng này, càng khiến ta tin tưởng không thể nghi ngờ.

Đuổi giết mười hai môn đồ của ta, sau khi liên tiếp bị tiêu diệt hai người hẳn là không dám tuỳ tiện động thủ. Hơn nữa đây là cấm địa phật môn nội bộ Bạch Mã tự không hướng du khách mở ra, bọn họ muốn đuổi đến nơi đây cũng không quá dễ dàng, không cần nói hoàng tước ở phía sau như ảnh tùy hình, chỉ lão hòa thượng này sợ cũng đủ để sát thủ đuổi theo uống một bình.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là lão hòa thượng này cùng với sư phó ở bên kia muốn gặp ta, đối với ta đều không có ác ý.

Đầu tiên ta có thể khẳng định nơi này nhất định không phải địa bàn của Long Tuyền sơn trang.

Bằng không Trương Diệu Võ cũng sẽ không chỉ đích danh ta tới đây.

Tiếp theo, xét từ tuổi tác lão hòa thượng, có lẽ y không phải là mười hai môn đồ.

Tuy rằng ta còn không rõ thân phận chân thật của bọn họ, nhưng nhìn từ tư liệu chuyển lang cho ta thấy, thần tử là do hắn bồi dưỡng ra cùng một lúc mười hai môn đồ, hơn nữa đều là tiểu cô nhi do hắn cố ý chế tạo ra. Mấy người trước đây giết chết kia tuổi ước chừng không chênh lệch bao nhiêu, đều khoảng trên dưới bốn mươi tuổi. Nhưng từ vị trí và địa vị trong chùa của lão hòa thượng, xem ra tuyệt đối không có khả năng là một trong những Tử Thần Môn Đồ.

Cũng chính vì vậy, căn cứ vào mấy điểm này, ta mới dám bỏ mặc bọn Lý Ma Tử ở tại chỗ này, một thân một mình mà vào.

Đi dọc theo đường nhỏ trong rừng chừng bốn mươi, năm mươi mét về bên trái, trước mặt là một hồ nước nhỏ.

Hồ nước không quá lớn, chỉ chừng phân nửa sân bóng, ở giữa xây dựng một đảo nhỏ có chu vi năm sáu mét, trên đảo xây một gian nhà tranh cũ nát.

Một cây trúc xanh từ bên bờ kéo đến trên đảo, bảy, tám con ngỗng trắng lớn vây quanh ở hai bên dẫn ra tiếng hát vang.

Ta nhìn chung quanh một chút, trừ nơi đây tất cả đều là rừng rậm rạp, cũng không giống có người nào cả, xem ra lão hòa thượng kia nói sư phụ hắn là ở trong phòng cỏ tranh nhỉ?

Hắn lập tức cưỡi thanh trúc đi vào trên đảo, hướng về cửa trúc ôm quyền thi lễ nói: "Không biết vị đại sư nào tặng lễ hậu tạ."

"A Di Đà Phật!" Trong nhà tranh truyền ra một tiếng phật hiệu đã già mà hùng hồn, lập tức cửa phòng mở rộng, người kia kêu lên: "Xin thí chủ nhập xá."

"Đa tạ đại sư." Ta khom người cất bước vào nhà.

Trong nhà cỏ không có bàn, chính giữa là nửa cọc gỗ khô héo, một bên là một bồ đoàn cũ nát.

Ngồi trên bồ đoàn đối diện là một lão hòa thượng có khuôn mặt tiều tụy, tóc bạc trắng như sương, tăng bào trên người không biết đã mặc bao nhiêu năm, đã sớm giống như băng vải vậy, rách ra mười mấy lỗ thủng to to nhỏ nhỏ, bên trong thân thể gầy nhom như củi, nhưng lại tản ra đạo đạo đạo hào quang như đồng cổ.

"Thí chủ, mời!" Hắn đưa tay với tư thế mời ngồi của ta.

Ta tạ ơn lần nữa ngồi xuống.

"Thí chủ có họ Trương không?" Lão hòa thượng mở miệng hỏi.

"Vâng." Ta gật đầu.

"Trong tên có một chữ Lân không?"

"Đúng vậy." Ta lại gật đầu.

"Vậy ngươi có biết vì sao ta mời ngươi đến đây không?"

"Tại hạ không biết, xin đại sư chỉ rõ." Ta cung kính trả lời.

Lão hòa thượng chỉ chỉ vào cọc gỗ trước mặt nói: "Bồ Đề Thụ gãy mất, một cái cọc lá. Tròn tám mươi năm rồi! Bây giờ rốt cuộc cũng có vết rạn nứt. Ta biết ngay cuối cùng ngươi cũng tới."

Lời hắn nói ra, ta càng thêm kỳ quái.

Tám mươi năm?

Tám mươi năm trước, gia gia của ta cũng chỉ bằng với Phàm gian.

Tại sao ngươi biết sẽ có một người mang theo một con mắt đi tới nơi này?

Lão hòa thượng nhìn cọc gỗ, như nhớ lại chuyện cũ lầm bầm, lại như đang giải thích nghi hoặc với ta, nói: "Tám mươi năm trước, ta vẫn là tiểu sa di, được sư phụ sai khiến ở đây phụng dưỡng Không Tổ Sư."

"Khi đó hồ nước rộng lớn hơn xa so với hiện tại, tới tới lui lui đều phải ngồi thuyền đi. Ta nâng bát ăn vừa mới bước vào trên đảo, bốn phía sóng lớn cuồn cuộn, sóng lớn dâng trào, tất cả tôm cá đều nhảy ra khỏi mặt nước, không ngừng gật đầu thi lễ. Ta đang lấy làm lạ, lại phát hiện trên đảo đã có thêm một người."

"Một đạo nhân mặc trường bào toàn thân dơ bẩn, chắp hai tay sau lưng đi thẳng đến dưới Bồ Đề Thụ."

"Một mực tĩnh ngộ dưới tàng cây, Bán Nguyệt không lão tổ đột nhiên mở hai mắt ra, bước nhanh ra ngoài thi lễ thật sâu với đạo nhân kia. Ta thấy rất rõ ràng, lão dùng chính là lễ đệ tử Phật giáo."

"Đạo nhân kia hất ống tay áo lên, cười hỏi: "Nếu không, ngươi đã hiểu rõ chưa?"

"Tổ sư có chút xấu hổ lắc đầu: "Tiểu tăng ngu dốt", đạo nhân kia lại hỏi: Ngươi có biết làm thế nào để không hiểu không?"

"Tổ sư khổ sở suy nghĩ nửa ngày, đành phải thành thành thật thật trả lời: "Tiểu tăng không biết."

"Đạo nhân kia cười ha ha, chỉ vào Bồ Đề Thụ nói: "Bồ Đề ngộ đạo há là vì cây sao? Không biết chỉ là một con ruồi, Đại Ách cứu thế chí lân cứu thế, một cây cọc Phong Phong tự mò." Nói xong mấy câu này, hắn lại đột nhiên biến mất. tôm cá trong ao lại chìm xuống đáy nước, giữa không trung bay tới một mảnh lá đào, trực tiếp rơi vào trong tay tổ sư."

"Cảnh tượng lúc ấy khiến ta ngạc nhiên cả nửa ngày, như thật như không, như ảo mà không phải ảo. Chờ ta tỉnh lại tinh thần xem xét, tổ sư vẫn đờ ra với lá đào, mặc cho ta kêu thế nào cũng không phản ứng."

"Tổ sư trầm tư với phiến lá đào suốt hơn một trăm ngày, đột nhiên giữa chạng vạng tối một cơn mưa tuyết lớn, lật tay chém gãy cây Bồ Đề thụ, đặt lá đào lên cọc gỗ, nói cho ta biết: "Ngươi chờ một người tên Trương này, tên là Lân chữ. Khi hắn đến, tượng Phật trong đại điện sẽ mỉm cười, cái cọc này cũng sẽ nổ tung, để cho hắn lấy đồ bên trong đi, ngươi sẽ được công đức viên mãn."

"Vì vậy, ta ở đây suốt tám mươi năm, bây giờ cuối cùng ngươi cũng tới!"

...

Năm thứ hai nghìn hai tám mốt chờ đợi tám mươi năm...

Nghe xong đại sư thuật lại, ta đã kinh ngạc không biết nói cái gì cho phải!

Không hề nghi ngờ, đạo sĩ đưa cho Không Tổ sư kia lại để lại sấm sét, khẳng định lại là người giống như thần tiên sống kia!

Từ rất nhiều năm trước, lão cho hai huynh đệ Giang Ngư Ngư Tiểu Mộc Nhân, cho Ngô lão một cái hột đào, chẳng những liên tiếp cứu tính mạng hai người, lại lưu lại vài chục năm sau mới kiểm tra xong.

Hắn dạy đại sư bói thuật, Trương Nhất ngây người. Hắn đã cứu gia gia lúc còn nhỏ, Công Thâu Ly cũng bởi vậy mà được một cơ duyên.

Nhưng bây giờ, hắn không chỉ dự liệu được là mình sẽ đến Bạch Mã Tự, hơn nữa vào tám mươi năm trước, hắn đã chỉ Không Đại sư một cây Phong Ấn để lại cho ta đồ vật!

Cái này...

Đây không phải thần tiên sống thì là cái gì?

"Thí chủ, mời!" Lão hòa thượng giơ tay chỉ cọc gỗ trước mặt.

Tấm cọc gỗ kia đen kịt, ở giữa nứt ra một vết nứt nhanh như chớp, mơ hồ có thể nhìn thấy mờ mờ bên trong. Bên trong giống như có một vật gì đó.

Ta hơi chần chờ một chút, vươn tay ra.

Vừa mới va chạm một cái, cọc gỗ kia lập tức vỡ thành bụi bặm.

Trong bụi mù chỉ có một cái chồi, cái bụng to bằng ngón cái, chia làm hai mảnh!

Ta rất cẩn thận cầm lên, nhưng cái chồi kia lại lập tức biến mất không thấy, chỉ lưu lại trên lòng bàn tay ta một dấu vết hai chồi non phân thành hai mảnh, giống như là nguyên bản của nó, thậm chí là ta lúc mới sinh liền mang đến vậy.

"A Di Đà Phật!" Lão hòa thượng cao tuyên một tiếng phật hiệu nói: "Thí chủ đã lấy đi vật trong cọc, số mệnh của lão nạp cũng đã hoàn thành. Trời sinh vạn linh chủ, không cha cũng không mẹ, Toan Nghê sinh tử, có lo cũng có khổ. Đây là số mệnh của ngươi, quãng đường còn lại phải dựa vào chính ngươi hoàn thành, A Di Đà Phật."

"Đại sư, những lời này trước kia ta cũng đã nghe qua, nhưng rốt cuộc ta có thân thế thế nào, cha mẹ ta lại..." Ta gấp giọng truy vấn một nửa, đột nhiên phát hiện lão hòa thượng kia có chút nhắm hai mắt lại, không nhúc nhích nữa.

Phù!

Một cơn gió lớn thổi qua đất bằng, nhà tranh tan nát khắp nơi, tăng bào cũ nát của hắn cũng rơi lả tả như giấy vụn.

Nhưng lúc này, trên thân thể khô gầy lão hòa thượng kia tản ra hào quang màu vàng lại càng cường thịnh, ánh vàng rực rỡ làm cho người không mở được mắt, tựa như là một pho tượng hoàng kim.

Lập tức một linh hồn màu vàng nhạt ly thể bay ra, phiêu nhiên thẳng lên không trung, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Lão hòa thượng ngồi trước mặt cũng đồng thời rút đi toàn thân kim quang. Hai tay lão chắp trước ngực, khép hờ hai mắt, vẻ mặt an tường.

Ta sửng sốt một lúc lâu, nặng nề dập đầu về phía lão hòa thượng ba cái thật mạnh, sau đó lại giẫm lên thanh trúc về bên bờ.

Ngay thời khắc hai chân ta rơi xuống đất, con ngỗng trắng lớn hai bên thanh trúc đột nhiên cùng nhảy lên, mang đỉnh thanh trúc chui vào trong nước, triệt để cắt đứt đường đi thông đến đảo nhỏ.

Ta đứng tại chỗ, từ xa nhìn đảo nhỏ một cái, rồi quay người trở

về.

Leng keng leng keng!

Đinh! Đinh!

Vừa mới quẹo qua, xa xa đột nhiên vang lên từng trận tiếng chuông thanh thúy.

Đây là chuông Tịch Diệt Phật!

Khi cao tăng viên tịch đức cao vọng trọng trong chùa sẽ vang lên loại tiếng chuông này.

Rất hiển nhiên, tiếng chuông này chính là bắt nguồn từ vị Đại sư đã khổ đợi ta tám mươi năm qua.

Nhưng vừa rồi, trên một hồ nước chỉ có hai người chúng ta, các tăng nhân bên ngoài làm sao mà biết được?

Chẳng lẽ... Hắn đã dặn dò xong hậu sự rồi sao?

Giống như đã dặn dò các đồ đệ, ước chừng bao giờ ta sẽ đến đây?

Đại Phật mỉm cười, lan can khắp nơi.

Theo biểu thị ta sẽ tới, mà lúc ta lấy chồi non, cũng chính là lúc hắn vắng lặng?

Khổ sở đợi ta tám mươi năm, chỉ vì giờ phút này?

Như thế nào mà lại có một loại chấp nhất và giác ngộ như thế?

Ta còn không khỏi tâm phục khẩu phục!

Đi ra đường Lâm Ấm nhìn, mấy người Lý Ma Tử đã sớm không thấy, ngay cả lão hòa thượng dẫn chúng ta tiến vào kia cũng không thấy bóng dáng.

Chỉ có tiểu hòa thượng vừa rồi nói thầm bên tai hắn, lẳng lặng đứng chờ.

Không đợi ta hỏi, hắn liền thi lễ thật sâu với ta: "Thí chủ không cần kinh hoảng, người nhà của ngươi đã được an trí đến sương phòng bên trái điện. Sư phụ nói ngươi là người hữu duyên của sư tổ, có thể tự định đi. Nếu đi, tiểu tăng sẽ dẫn chư vị thí chủ từ sau đường đi thẳng ra ngoài chùa, nếu lưu lại, thanh đăng thượng trà vĩnh viễn."

"Trước dẫn ta đi sương phòng tìm bọn họ đã."

"Vâng, thí chủ xin mời đi theo ta." Tiểu hòa thượng nói, dẫn ta một đường về phía trước.

Vừa mới vòng qua rừng cây nhỏ, ta đã nghe thấy tiếng kêu la của Lý Ma Tử: "Không được, không thể đợi được nữa! Tiểu ca nhi lâu như vậy không trở lại, nhất định là có chuyện! Vừa rồi là hắn đi gặp lão hòa thượng trong chùa, vừa lúc không hay cho lắm, lão hòa thượng kia vừa vặn chết ngay lúc này, bọn họ nhất định sẽ vu hãm chính là tiểu ca nhi hại chết! Lúc này a, phải tới làm khó chúng ta."

"Không thể nghe theo đám lừa ngốc kia được, phải nhanh chóng rời đi! Ta trước tiên đem các ngươi an toàn an toàn đến Giang Bắc Trương gia, sau đó trở lại nhặt xác cho hắn. Hắn không yên tâm nhất chính là hai mẹ con các ngươi, mắt thấy hắn biến mất, lại không bảo vệ được các ngươi, đây không phải là để cho hắn chết không nhắm mắt sao? Huynh đệ tốt này của ta làm như thế nào."

Tiểu hòa thượng quay đầu nhìn ta một chút, không nói gì nữa, khom người thi lễ một cái xoay người bỏ đi.

Ta trực tiếp xuyên qua rừng cây, thẳng đến sương phòng đối diện.

"Ma Tử, ngươi nói nhăng nói cuội gì vậy." Đây là giọng có chút tức giận của Hạ Cầm.

"Không có khả năng! Cửu Lân Tuyệt sẽ không có việc gì." Doãn Tân Nguyệt cực kỳ kiên định nói.

"Làm sao mà không biết." Lý Ma Tử quay lưng về phía ta, hét lớn: "Ta nói mà, ai cũng không cho vào, sao lại cố tình thả tiểu ca nhi vào? Con mẹ nó, đây vốn là một âm mưu."

"Nghe thấy tiếng chuông tang không? Lão hòa thượng bên trong chết rồi, nói không chừng tiểu ca nhi cũng đồng quy vu tận với lão gia hỏa kia! Chúng ta đợi thêm lát nữa cũng vô dụng, nói không chừng còn có thể nguy hiểm hơn, ta phải nhanh chóng dẫn các ngươi ra ngoài."

"Cửu Lân!" Đúng lúc này, Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy bóng dáng của ta, kêu lên đầy vui mừng, có thể là vì quá mức lo lắng, nước mắt lập tức trào ra.

"Đừng khóc nữa." Lý Ma Tử quay lưng về phía ta, luôn miệng khuyên Doãn Tân Nguyệt: "Nước mắt không thể báo được thù, chúng ta phải hóa bi thống thành sức mạnh! Cho dù muốn khóc cũng phải chờ ta cướp thi thể hắn về! Mẹ nó, xem ta không nói với bọn hắn, mồi lửa đốt cái này..."

Bốp!

Hạ Cầm xông tới, tát Lý Ma Tử một cái: "Còn nói nhăng nói cuội gì đó? Cửu Lân chẳng phải rất dễ dẫn ngươi sao."

"A?" Lý Ma Tử sửng sốt, quay đầu lại nhìn, kinh hỉ hét lớn: "Ngươi xem, ta đã nói rồi mà, Trương gia tiểu ca phúc đại tạo hóa lớn, nhất định sẽ không có việc gì đâu."

Ta trừng mắt liếc hắn nói: "Vậy vừa rồi là ai muốn nhặt xác ta vậy?"

"Cái này... Ngươi không biết sao?" Lý mặt rỗ có chút lúng túng cười nói: "Ta vụng trộm bói cho ngươi một quẻ, nói là đại cát đại lợi, phúc báo như thiên. Nhưng ta... Nhưng ta không phải không có lòng tin đối với quẻ thuật của mình sao... Cho nên chính là nói trắng ra, muốn quay đầu lại, tóm lại là ngươi không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, hắc hắc."

Lý Ma Tử tuy cũng cười, nhưng cũng không tự chủ được mà lau nước mắt.

Doãn Tân Nguyệt nhào vào trong ngực ta, thấp giọng nức nở.

"Ba ba..." Tiểu Phàm cũng lao tới, ôm chặt lấy đùi nó.

Lý Tiểu Oa oa một tiếng cũng khóc lớn lên.

Lần này làm cho trong lòng ta cũng rất không thoải mái, luôn miệng khuyên: "Mọi người đừng khóc, mọi người xem, ta đây không phải chuyện gì đều không có sao. Ai? Vĩ Ngọc đâu? Nàng ta làm gì chứ."

Thứ hai ngàn hai trăm tám mươi hai Tiểu Vĩ Ngọc giết người.

"Đi tìm ngươi à!" Doãn Tân Nguyệt kêu lên: "Nàng lo lắng ngươi xảy ra chuyện gì, đã chạy ra ngoài từ lâu rồi."

"Cái gì." Ta nhất thời vội la lên: "Đây không phải là hồ nháo sao? Nếu là địa phương khác thì không sao, đây chính là Bạch Mã tự đó! Nàng một con linh hồ đi ra ngoài xông loạn cái gì, vạn nhất xúc động cấm chế gì thì nguy hiểm! Các ngươi chờ ở chỗ này không được ra ngoài, ta đi tìm nàng trở về."

Ta vỗ vỗ bả vai Doãn Tân Nguyệt rồi xoay người ra khỏi cửa, khi tới cửa lại bày ra mấy đạo cấm chú, đưa cho Lý Ma Tử mấy đạo phù chú, nói: "Ma ngốc, bất luận xảy ra chuyện gì, trước khi ta trở về tuyệt đối không được ra ngoài, cũng không cho bất cứ kẻ nào tiến vào, nếu ai muốn xông vào, ta sẽ xé tan tấm phù chú này."

"Được." Lý Ma Tử gật đầu đáp lại: "Vậy nếu ngươi không về được thì sao?"

"Câm miệng, đồ mặt rỗ nhà ngươi!" Hạ Cầm túm lỗ tai hét lớn.

"Ai ui, ai ui, ngươi nhẹ tay chút." Lý Ma Tử đau đớn kêu lên: "Ngươi xem, ta làm vậy không phải nói chính nghĩa, hai huynh đệ chúng ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại nguyền rủa hắn sao."

Ta không để ý tới chuyện bước chân ra khỏi cửa nữa.

Tiểu Vĩ Ngọc cũng không phải là đèn cạn dầu, một lòng tìm ta, nếu gấp gáp quá, chuyện gì cũng làm ra được.

Tòa cổ tháp ngàn năm này, có rất nhiều cấm chế Phật môn, nhưng vĩ ngọc lại là yêu hồ, vạn nhất chạm vào, đó không phải giỡn chơi!

Trong lòng ta đầy lo lắng, lại không biết nàng đi đâu tìm ta.

Lúc vừa tới, ta đã phát hiện, rừng cây nhỏ ngoài cửa sương phòng này, bản thân chính là một tòa mê trận.

Nếu như người không biết trận pháp bước chân vào thì sẽ bị lạc phương hướng, đừng nói là đi tìm người, có thể ngay cả con đường mình trở về cũng không tìm được.

Nơi này không du khách du khách mở ra hậu đường, bốn phía không nhìn thấy nửa tăng nhân, ngay cả người hỏi thăm cũng không có.

Chùa miếu lớn như vậy, điện phủ nhiều như vậy, nàng phải đi đâu đây?

Đinh, đinh, đinh!

Đinh, đinh, đinh!

Đúng lúc này, từ đằng xa truyền đến một hồi tiếng chiêng đồng vội vàng.

Mặc dù ta cũng không rõ trận chuông đồng này rốt cuộc có ý nghĩa gì, bất quá chỗ chuông đồng nhất định có người, đi qua hỏi một chút cũng tốt.

Theo tiếng chiêng bước nhanh tới.

Vượt qua một tòa tiểu viện tường trắng ngói đen, chỉ thấy phía trước chạy tới một đám tăng nhân, ngay tại góc tường giữa ta và đám tăng nhân kia còn đứng hai tiểu hòa thượng, trong tay một người trong đó mang theo mặt đồng la. Xem ra đây là tăng nhân tuần tra trong chùa, tiếng chiêng vừa rồi chính là hắn gõ vang.

Dưới chân hai hòa thượng nằm một tên to con cao to khỏe mạnh còn nằm trên mặt đất, tay chân cứng ngắc, không nhúc nhích, hẳn là đã chết từ lâu rồi.

Những tăng nhân đối diện vừa nhìn thấy ta, không khỏi sửng sốt.

Một hòa thượng mập cầm đầu bước nhanh tới, đứng chắn trước mặt ta thi lễ: "Thí chủ xin dừng bước, nơi này là hậu đường của chùa, Tạ Tuyệt Du thưởng. Minh Giác, đưa thí chủ tới tiền điện."

"Vâng!" Một hòa thượng cao gầy đi tới, đưa tay về phía trước nói: "Thí chủ, xin mời."

Rất hiển nhiên, bọn họ là vì muốn đuổi ta ra ngoài.

"Ta cũng không phải là tự mình xông vào, mà là các ngươi mời ta vào, lại còn nói là dâng trà xanh vĩnh cửu, nguyên lai là cung pháp như vậy?" Ta cười lạnh một tiếng.

"Hả?" Hòa thượng cầm đầu sửng sốt, đánh giá ta từ trên xuống dưới một lượt: "Ngươi là người có duyên với gia sư kia?"

"Không sai." Ta gật đầu nói: "Vừa rồi, vị đại sư kia có duyên gặp mặt ta một lần, sau đó lập tức viên tịch quy thiên, về tình về lý ta cũng phải kính trên một nén nhang rồi mới đi. Còn chuyện khác mà..." Ta nhìn lướt qua thi thể nằm ngang trên mặt đất, lời nói như có điều ám chỉ: "Nhưng không liên quan đến ta."

Người nằm trên mặt đất mặc dù ta không biết là ai, nhưng cũng đoán được tám chín phần mười, bởi vì người nọ là Hắc lão. Mặc dù một thân vận động quần áo rộng thùng thình, vẫn có thể nhìn ra từ cánh tay cùng bắp chân có nửa phần lộ ra, gia hỏa này cường tráng khác thường nhân, chiều cao khoảng trên dưới một mét chín, chỉ riêng đôi giày kia đã lớn chừng bảy mươi cái.

Trong hậu đường không cho phép du khách lui vào, nhưng khổ người quỷ đen lớn như thế vậy vậy lại có thể tránh thoát tăng chúng thủ ở bên ngoài, một đường chạy tới nơi đây, hiển nhiên là có chút thủ đoạn., Hắn lại không hiểu vì sao chết ở chỗ này, thân phận này cũng không rõ ràng. Rất có thể là một trong mười hai môn đồ theo đuôi ta tiến vào, chỉ là ta có chút không rõ, hắn rốt cuộc bị ai giết chết. Là Trương gia Ảnh vệ? Hai tăng nhân tuần tra mang theo đồng la này? Hay là vĩ ngọc?

Hòa thượng mập cầm đầu nghi hoặc nhìn ta, lại thi lễ nói: "Nếu là người hữu duyên với gia sư, lại có cách làm chủ sư huynh, tiểu tăng tất nhiên không dám ngăn cản. Tế vị gia sư ở Viên Niết điện, xuyên qua con đường bên trái là được. Nếu thí chủ không tìm được, tiểu tăng cũng có thể dẫn dắt người khác tới."

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, là muốn đuổi hắn đi ngay lập tức.

"Đa tạ ý tốt của Đại sư, có điều hiện tại ta đang bận tìm một cô bé, cô bé đó cùng ta vào với ta, vừa rồi không biết đã chạy đi đâu rồi.

Cô bé mặc một bộ quần áo giống ta như đúc, chắc cũng cao như vậy thôi." Ta nói rồi làm một cái khoa tay lên ngực: "Không biết mấy vị đại sư có từng gặp qua không?"

"Cô bé? Không nhìn thấy." Hòa thượng mập lắc đầu một cái.

Những tăng nhân đi cùng hắn nhìn nhau, lắc lắc đầu, ra hiệu chưa từng thấy.

Nhưng lúc này, ta lại phát hiện thần sắc hai tăng nhân tuần tra kia có chút khác thường.

"Hai vị tiểu sư phụ này đã từng gặp qua chưa?" Ta quay đầu hỏi.

"Tiểu tăng... Tiểu tăng..." Tên cầm chuông đồng muốn nói lại thôi, trộm nhìn hòa thượng béo một chút.

Hả? Có vấn đề!

Ta bước ra một bước chắn trước người bọn họ, ép hỏi: "Người xuất gia không dám nói dối! Ta hỏi lại lần nữa, hai vị sư phụ đã từng gặp qua bé gái kia chưa?"

Hòa thượng mập cũng cảm thấy có chút không thích hợp, nhìn chằm chằm vào hai tiểu hòa thượng nói: "Minh Ngộ, minh giám, rốt cuộc các ngươi đã từng gặp mặt hay chưa."

"Gặp... bái kiến." Tiểu hòa thượng cầm chiêng đồng ấp úng nói: "Đây... người này do cô ta giết đấy, chúng ta nhìn thấy từ xa. Khi đường đi tới gần, bé gái kia... "

"Nàng thế nào?" Ta vội vàng hỏi.

"Nàng... nàng vậy mà biến thành một con tiểu hồ ly, nhảy qua tường viện bên kia bỏ chạy!" Tiểu hòa thượng có chút kinh hoảng chỉ vào bức tường trắng ngói đen đối diện.

"Hồ ly?" Hòa thượng béo không khỏi sững sờ: "Hai người các ngươi có thấy rõ không?"

"Thấy rõ rồi!" Một tiểu hòa thượng khác cũng vội vàng gật đầu nói: "Đại Giới sư thúc, Minh Sát nói không sai! Hai chúng ta tận mắt nhìn thấy, tiểu cô nương kia đã biến thành hồ ly trắng, vèo một cái chạy lên đầu tường, chớp mắt mấy cái đã không thấy đâu nữa. Chúng ta đến nơi này xem ra, người này đã chết, lại là quái sự như vậy, liền tranh thủ thời gian gõ chiêng đồng lên cảnh báo."

Vẻ mặt hòa thượng mập mạp nghi hoặc quay đầu lại, nhìn ta nói: "Vậy thí chủ kia muốn tìm, đến tột cùng là tiểu cô nương hay là hồ ly trắng đây?"

Hai ngàn hai tám ba thiên Cực Tự Quyết phá trận...

"Đều như nhau." Nói xong ta trực tiếp nhảy lên đầu tường.

"Thí chủ dừng bước!" Hòa thượng mập hô to một tiếng, lập tức không thấy hắn làm gì được, thân hình to béo kia đột nhiên nhoáng lên một cái, liền chắn trước mặt ta, trầm mặt nói: "Ý của thí chủ là, cô bé này chính là hồ ly tinh sao?"

"Như thế nào? Không đúng thì đã sao." Đã dò xét được hành tung của Ngọc Vĩ, ta đang gấp gáp đuổi theo, lại bị hắn ngăn lại không buông, lập tức có chút không kiên nhẫn, tức giận trả lời.

"Giết người hại tính mạng vốn nên đền tội nhận lấy cái chết, huống chi là một con súc sinh?" Hòa thượng mập nói đầy chân thành.

"Ngươi nói nàng giết người liền giết người?" Ta phản bác.

"Hai vị sư điệt của ta tận mắt nhìn thấy!" Hòa thượng mập tranh nhau.

"Tai nghe thấy chỉ là hư ảnh? Hai vị tiểu sư phụ này chỉ là thấy nàng nhảy tường bỏ đi, đồng thời cũng có người phơi thây nơi này mà thôi. Ngươi hỏi bọn họ có từng nhìn thấy tiểu cô nương kia lại hành hung như thế nào, rốt cuộc là giết người như thế nào không? Hơn nữa, người này cũng không phải loại thiện lương gì, lén vào hậu đường hành tung là bất chính. Ngươi có biết hắn muốn làm gì không? Ngươi thông báo cho sát thủ tới điều tra chi tiết của hắn rồi biết rõ ràng, người này rốt cuộc đáng chết hay không!"

"Cho dù người này thập ác bất đắc tội vạn tội, vậy thì thế nào? Thiện ác luân hồi, tự có công đạo, nào dùng yêu nghiệt động thủ? Yêu nghiệt này to gan lớn mật như thế, dám tùy ý làm bậy ở thánh địa Phật môn ta, ta thân là thủ tọa Tru Luật viện, tự nhiên phải trừ yêu hàng ma! Tuyệt sẽ không buông tha tiểu súc sinh này." Hòa thượng mập cả giận nói.

Ta lạnh lẽo nhìn hắn một cái: "Trái một ngụm súc sinh, phải một ngụm súc sinh, đại sư nhất định phải đối đầu với ta?"

"Thí chủ đã vì gia sư hữu duyên nhân, lại có trụ trì sư huynh cách nói, bần tăng vốn không muốn làm khó ngươi. Nhưng nếu ngươi chấp mê bất ngộ, nhất định phải che chở cho yêu nghiệt này, cũng không trách bần tăng đắc tội!"

Ta cười lạnh một tiếng: "Khẩu khí lớn quá! Nếu không phải nể mặt sư phụ ngươi, hiện tại ngươi đã chết rồi, ta hỏi lần cuối cùng, rốt cuộc có nên cho hay không?"

"Không cho thì thế nào?" Sắc mặt hòa thượng béo kia trầm xuống, bước lên phía trước một bước.

Rặc rặc!

Hai chân hắn lập tức nổ tung, tăng bào rộng thùng thình không gió tự khởi, tiếng trống phần phật, toàn thân tản ra một cỗ khí tức hùng hồn mà lại bàng bạc.

Những hòa thượng theo sát hắn cũng đi tới, triển khai trận thế, bao vây ta ở trong đó.

Ta và Bạch Mã Tự không oán không thù, hơn nữa vị lão hòa thượng ẩn thế kia lại thay ta khổ sở chờ đợi chồi non vô danh Nê đạo nhân lưu lại, trọn vẹn tám mươi năm. Ta thật sự không đành lòng đợi hắn Viên Tịch vừa rồi, liền ra tay đánh nhau to trong chùa, sát hại đệ tử của hắn.

Hiện tại nếu đã biết được, Ngọc đuôi chính là chạy xa theo hướng này, hơn nữa còn rất có thể thân phạm hiểm cảnh, mà hòa thượng mập mạp này lại gắt gao chắn ở phía trước không chịu cho qua.

Nếu như ta có Tiểu Bạch Long thân thủ tốc độ, cũng sẽ không phát sầu nữa, trực tiếp thông cảm nó cũng không đuổi kịp, thì đỡ phiền toái biết bao nhiêu?

Nhưng ta dù sao không phải hắn, tuy rằng tu vi hiện tại của ta cao hơn Tiểu Bạch Long không ít, có thể đơn độc so thân thủ, tốc độ mà nói, vẫn còn kém hắn một mảng lớn.

Hòa thượng mập này biểu hiện ra hai chiêu này, không hổ là thủ tọa đại hòa thượng của chủ chưởng giới luật, đích thật là có chút trình độ. Nhưng chuyện đã đến nước này, ta cũng không còn lựa chọn nào khác!

"Đắc tội!" Ta cao giọng quát một tiếng, ngưng tụ linh lực toàn thân, bỗng nhiên xông về phía trước.

Ông!

Ngay khi ta sắp đụng vào người kia.

Hắn đột nhiên vung ống tay áo lên, mấy chục đạo phạn văn phù chú hoành không bay ra, tạo thành một đạo bình chướng kim quang trước mặt hắn.

"Úm, ma, ni, bá, mễ, hồng..."

Cùng lúc đó, một đám hòa thượng bên cạnh ta cũng cao giọng tụng xướng.

Từng đạo phù chú đột nhiên sinh ra, giống như một cái chuông lớn khắc đầy phù ấn, một mực bao bọc ta ở trong đó.

Lực đạo ta cuồng xông ra, một chút liền bị đông đảo phù chú hóa giải, tản mát ra làm vô hình.

Ngược lại, thân hình ta bất ổn, suýt nữa lảo đảo té ngã.

Ý của ta vừa rồi là muốn mượn linh lực làm cơ sở đẩy hắn sang một bên, cướp đường mà đi. Nhưng không nghĩ tới trong nháy mắt đã bị vây ở chính giữa.

Xem ra, thật đúng là có chút xem thường gia hỏa này, đích xác rất không đơn giản!

"Thí chủ!" Hòa thượng mập mạp kia mặt âm trầm, cảnh cáo ta: "Tự bất dung yêu, pháp bất dung, bắt yêu trừ ma chính là chức trách của ta, xin thí chủ không nên làm bần tăng khó xử! Ta cũng khuyên thí chủ một câu, thất bại trở về, bất chấp tất cả. Nếu dừng tay, ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, ngươi xem như thế nào?"

Ta khẽ mỉm cười nói: "Chỉ là Vạn Phật Phong Ma Trận, đại trận này một khi khởi động đích xác không giống bình thường, có điều... hỏa hầu của ngươi còn kém xa lắm, căn bản là không trói được ta. Ngoài ra, ta cũng phải khuyên đại sư một câu, Phật gia kinh điển lĩnh ngộ của ngươi có chút sai lệch, Thiện Ác Trung gian không phải là ma quỷ quái đơn giản chỉ là đơn giản! Lục đạo sinh vạn linh, bản tâm khác nhau, ngay cả Phật Tổ còn có thể bái Khổng Tước Vương làm Phật mẫu, ngươi lại làm Pháp Hải sao?"

Sắc mặt hòa thượng béo càng thêm khó coi, trầm giọng nói: "Xem ra thí chủ đã sớm bị yêu nghiệt kia mê hoặc tâm thần, vậy mà không để ý thị phi như thế! Được rồi, đợi ta diệt sát súc sinh kia, rồi đến ngươi hảo hảo giáo hóa một phen, A Di Đà Phật!"

Nói xong, hai tay của hắn chắp trước ngực, lớn tiếng tụng niệm kinh văn bí ẩn.

Những tăng nhân khác cũng đồng thời tụng niệm, cao thấp chập trùng, âm thanh đập vào tai.

Từng đạo phù chú theo đó từ hư không bay ra, giống như tuyết bình thường, hướng ta chụp tới.

"Trời!" Ta khẽ quát một tiếng, chắp hai tay sau lưng bước về phía trước một bước.

Tiếng những tăng nhân xung quanh tụng niệm lập tức dừng lại, thân hình hòa thượng mập mạp cũng không khỏi nhoáng một cái.

"Đất!" Ta lại bước thêm một bước.

Phù chú bốn phía lập tức vỡ nát, tấm chắn kim quang ngăn trước người hòa thượng béo lập tức ảm đạm thất sắc.

"Vô!" Lại một tiếng hô lớn vang lên, bước thứ ba bước ra ngoài.

Chúng tăng giống như cánh hoa đột nhiên nở ra vậy, bỗng nhiên thối lui bảy tám bước, phù phù phù liên tiếp ngã xuống đất.

"Cực!" Lại một tiếng quát vang lên, ta đã đứng trước mặt hòa thượng mập mạp.

Nhưng hắn lại bị một cỗ lực lượng vô hình trực tiếp đánh bay ra sau, thân thể to béo ngã xuống tường vây, mơ hồ hồ đập nát một mảng lớn gạch xanh.

Chiêu này chính là Âm Phù Kinh, sau ở trong Thiên Chiếu Thần Mộ được Thần Võ Thiên Hoàng dẫn dắt, luyện thành cực tự quyết!

Theo tu vi của ta tăng lên, uy lực khi thi triển Cực Tự Quyết cũng theo đó tăng mạnh.

Cực Thiên, Cực Địa, Cực Tứ Phương!

Vừa rồi Cực Tự Phù này dùng trên người của ta, theo bước chân của ta tiến về phía trước, phạm vi không gian cực địa cũng đang không ngừng tăng mạnh về phía trước. Vạn Phật Phong Ma Trận quả thực rất lợi hại, đáng tiếc hòa thượng béo này chỉ học được chút da lông, mặt khác tu vi của tăng nhân khác lại quá thấp, ngay cả một phần trăm uy lực của đại trận này cũng không thể phát huy ra được, ở cực địa không gian cường thế nghiền áp nghiền nát lập tức.

Hòa thượng béo kia kinh hãi, tròng mắt như muốn rớt ra ngoài, không còn vẻ kiêu ngạo lúc nãy nữa! Cố gắng giãy dụa đứng lên, nhưng đến lúc này lại phát hiện ra đã như những hòa thượng khác, giống như bị lực lượng mạnh mẽ dính chặt vào mặt đất không thể động đậy chút nào.

Hắn không khỏi kinh ngạc kêu lên: "Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai? Không ngờ có thể ngưng tụ âm khí tà ác cường đại như vậy."

Ta khẽ mỉm cười nói: "Trong mắt ngươi, âm khí tự nhiên là tà ác không gì sánh được, nhưng theo ta thấy, khí không phân thiện ác, hoàn toàn dựa vào một ý niệm mà làm! Tiểu hòa thượng, ngươi nhớ kỹ Phật Tổ chạm tới hàng yêu, lại quên mất Phật Độ bách tính Phật Tổ."

"Con người cũng được, yêu cũng thế, chỉ cần là thiện hành thiện cử, sẽ không thẹn với thiên địa. Phản nếu trong lòng mang tà niệm, ắt gặp ác quả! Ngươi tuy rằng không hiểu hết bản ý, nhưng cũng không đả thương bản ý ta, ta tự nhiên cũng sẽ không lấy mạng của ngươi. Sau nửa canh giờ, Cực Tự Quyết sẽ hóa giải, trong thời gian này, xin các vị hảo hảo lĩnh ngộ kinh phật một chút."

Nói xong, ta nghiêng đầu nhìn sang hai tăng nhân đang đứng ngơ ngác một bên nói: "Phiền hai vị tiểu sư phó, dẫn đường phía trước dẫn ta đi tìm con tiểu hồ ly kia!"

Đầu hai nghìn tám tử nhập vào Đại Diễn Động tìm kiếm.

Hai tăng nhân tuần tra này không có bất kỳ tu vi gì, ngay cả đám võ tăng mập mạp hòa thượng mang tới kia cũng còn kém xa.

Bởi vì đứng ở xa hơn một chút, ta cố ý lưu bọn họ lại, cũng không bị ảnh hưởng bởi Cực Tự Quyết, nhưng tận mắt nhìn thấy một màn làm cho người ta khiếp sợ này, hai người bọn họ sớm đã bị doạ cho choáng váng rồi!

Vừa thấy ta quay đầu nhìn sang, lập tức sợ tới mức toàn thân run rẩy một cái.

Leng keng một tiếng, chiêng đồng rơi xuống đất, một hòa thượng trong số đó bị dọa đến hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ gối trước mặt ta.

"Ta... Ta..." Một người khác hơi lớn gan một chút, cũng ấp úng run rẩy toàn thân, ngay cả xem xét cũng không dám nhìn ta.

"Minh Giác, nếu con dám..." Hòa thượng béo ngồi co quắp trong đống gạch đá, vẫn uy hiếp.

"Ngươi chết đi." Ta phản thân một cước, trực tiếp đá vào trên ót của hắn.

Hòa thượng béo kia lập tức hai mắt choáng váng, rốt cuộc không phát ra được chút âm thanh nào nữa.

"Tiểu sư phó, ta khuyên ngươi tốt nhất vẫn là ngoan ngoãn nghe lời. Nếu không." Ta nói xong mũi chân vẩy một cái, một khối gạch đá bay lên giữa không trung, còn chưa kịp rơi xuống, lại một tấm bạo liệt phù bay ra ngoài, bộp một tiếng, nổ thành một mảnh khói bụi.

"Nếu thật là chậm trễ lâu, con tiểu hồ ly kia đã xảy ra chuyện gì, ngươi và các sư huynh đệ của ngươi, giống như khối gạch này, vỡ ngay cả cặn cũng không còn! Ngươi làm vậy không chỉ vì chính ngươi, mà là cứu tất cả mọi người! Phật gia các ngươi không phải nói, cứu một mạng người còn thắng được Phật Đồ cấp bảy sao? Huống chi là cứu nhiều người xuất gia như vậy? Thế nào, ngươi đi hay là không đi."

Tiểu hòa thượng sửng sốt một chút, lại có chút lo lắng nhìn hòa thượng béo kia.

"Ngươi không cần lo lắng, ngày sau hắn trách phạt ngươi, ta chính là chủ trì mời ngươi vào. Chỉ cần các ngươi giúp ta tìm được con tiểu hồ ly kia, ta tự có đi giải thích với hắn, nhưng nếu như ta làm lỡ chuyện của ta..." Ta ngẩng đầu nhìn hắn một cái, trầm mặt lạnh lùng nói: "Ta không ngại để cho Bạch Mã tự này từ trên xuống dưới một lần nữa đổi lấy một nhóm người! cáp mô ba chân khó tìm, hai chân hòa thượng khắp thiên hạ có rất nhiều."

Vèo!

Vừa dứt lời, lại một tấm phù chú bay ra ngoài, ngồi bệt bên cạnh hắn. Tiểu hòa thượng Minh Sát kia bị ta cách không giơ lên cao ba bốn mét.

"Ngươi đi hay là không đi? Nếu không đi, ta chỉ ở trước mặt ngươi, đem bọn chúng đều ngã chết! Bọn chúng cũng chẳng khác gì chết trong tay ngươi."

Tiểu hòa thượng kia sợ hãi cả người run rẩy, liên tục xoay người gật đầu gấp gáp nói: "Đi, đi! Ta đi! thí chủ, cầu xin ngài, mau thả Minh Sát sư đệ xuống đi."

Kỳ thật, chính là ta nhìn ra hắn nhát gan, kiến thức nông cạn, cố ý đe dọa hắn.

Đương nhiên, ta vô cùng lo lắng cho an nguy của Vĩ Ngọc. Nhưng dù sao ta cũng không phải ác ma giết người vô tội, coi mạng người như cỏ rác.

Vừa gặp ta lại sợ đến mức tiểu hòa thượng ngay cả nói cũng không được, nhẹ nhàng buông xuống, Minh Giác lúc này vẫn còn sợ hãi lau mồ hôi lạnh, chỉ về phía trước nói: "Thi, thí chủ... Cái con hồ ly kia... chính là từ bên này đi."

"Dẫn đường đi!" Ta ra lệnh.

"Vâng, vâng."

Tiểu hòa thượng liên tục gật đầu, hướng tới các vị sư huynh đệ ngồi bệt đầy đất không nhúc nhích chắp tay trước ngực, cực kỳ sợ hãi đi tới phía trước.

Ta theo sát hắn xuyên qua tường viện, thẳng tiến vào chỗ sâu hơn.

Ngọc đuôi hóa thành thân hồ ly, một đường chạy như điên, rốt cuộc chạy đi nơi nào, hòa thượng này cũng không biết.

Nhưng ta lại không buộc hắn dẫn đường, cũng bởi vì ta đã sớm nhìn ra, hậu đường Bạch Mã Tự này hoàn toàn khác biệt với sân bãi mà người du khách phía trước tùy ý đi tham quan.

Bất kể là bố cục kiến trúc hay cây cối, đều không bàn mà hợp với một loại trận pháp nào đó.

Trận pháp của Phật tông mê cung, mặc dù không huyền diệu thâm ảo như Đạo giáo, nhưng trong lúc nhất thời cũng không dễ phá giải, hơn nữa hắn làm tăng tuần tra, khẳng định biết chỗ nào bố trí cấm chế Phật môn, chỗ nào cần lại cần tuần tra trọng điểm.

Nếu ở những nơi bình thường thì cũng thôi đi, với bản lĩnh của Ngọc Vĩ, cho dù lạc đường, cùng lắm cũng chỉ vây khốn nhất thời mà thôi, hoàn toàn không có nguy hiểm đến tính mạng gì cả.

Nhưng Bạch Mã Tự lại khác!

Đây chính là đợt đầu tiên Phật giáo truyền vào trung nguyên, quyển đầu tiên dịch ra kinh phật, tăng nhân đầu tiên quy sửa xuất gia, giới luật tăng lữ đầu tiên đều xuất phát từ nơi này. Trăm ngàn năm qua, càng ra đời vô số Phật tông đại sư, Phật bảo bên trong càng nhiều không đếm xuể.

Vĩ Ngọc tìm ta nóng lòng, nói không chừng sẽ đi nhầm chỗ nào đó, nếu nàng chỉ là một tiểu hài tử bình thường, ngược lại cũng không có gì. Nhưng nàng lại là một con yêu hồ, một khi chạm đến cấm chế phật môn, vậy sẽ rất nguy hiểm!

Có tiểu hòa thượng này dẫn đường, chẳng những có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, càng có thể thẳng trung chỗ hiểm.

Bạch Mã Tự là khu ngắm cảnh cấp bốn quốc gia, là nơi chiến thắng của Cổ Đô Lạc Dương, hàng năm du khách tiếp đãi lấy trăm vạn để tính, nhưng cực ít người có thể đi vào hậu đường.

Một mặt tìm kiếm dọc theo đường đi, mặt khác dưới sự hỏi thăm của ta, tiểu hòa thượng đang giảng giải đứt quãng với ta về phía hậu đường mà hắn biết được.

Tăng nhân trong chùa chia làm hai loại, một loại thì không khác gì người xuất gia trong chùa, ngày thường đều là ăn trai niệm kinh, sớm muộn gì cũng đổ hương, tam tư lục giới. Mà một loại tăng nhân khác có tu hành pháp lực, ví dụ như đại giới sư thúc trong miệng hắn —— hòa thượng béo bị ta một cước đạp ngất.

Những tăng nhân tu hành này đều ở trong hậu đường.

Khác với những cự phật to lớn ở đại điện phía trước chính là kiến trúc đằng sau đều tương đối thấp bé lão làng, nhưng những vật này mới là tinh hoa chính thức của Bạch Mã Tự.

Trong đó có phong quan động của các đời cao tăng, viên tịch địa, cũng có Linh Lung Tháp, Vô Tướng các cất giấu phật bảo xá lợi.

Mỗi một chỗ này đều là trọng địa của Phật môn, không thể qua loa, cho nên hắn mới phái tăng nhân tuần tra không ngừng đi xem xét!

Theo ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, Minh Giác cũng là một tăng nhân tu hành, chẳng qua hắn mới bước vào hậu đường, tư lịch còn thấp, dựa theo tự quy. Chỉ có tăng nhân khổ hạnh năm năm mới có tư cách tập luyện giáo nghĩa phật pháp cao thâm.

Mà trong đám đông khổ sai này, sẽ có vô số tăng nhân tuần tra cố hết sức.

Hắn đã làm bốn năm, mắt thấy sẽ thật sự bước vào hàng ngũ tăng nhân tu hành, mà người phụ trách dạy mới nhất chính là Đại Giới sư thúc, lần này dẫn đường cho ta tìm tiểu hồ ly, cũng không biết có thể bởi vậy mà bị hắn căm hận hay không.

Liên tục tìm kiếm nhiều nơi, cũng không phát hiện nửa điểm vết tích ngọc cuối, bất quá cũng có thể khẳng định, nàng ít nhất cũng không ở chỗ này gặp nạn.

"Thí chủ, đi tiếp về phía trước, ta cũng không thể lại dẫn đường cho ngài nữa rồi."

"Tại sao lại không thể?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Bởi vì..." Tiểu hòa thượng Minh Giác dừng lại một chút rồi nói: "Phía trước chính là Đại Diễn Động, đây chính là nơi quan trọng nhất của toàn bộ hậu đường, thậm chí là toàn bộ Bạch Mã Tự. Khắp trên dưới, có tư cách tiến vào trong đó cũng không vượt quá mười người, hơn nữa nơi này cho dù có để cho ta đi vào, ta cũng không vào được."

"Đó là vì sao?" Ta càng thấy kỳ quái.

"Bởi vì động Đại Diễn này không có người tu hành, căn bản là không cách nào tới gần, hơi gần chút thì sẽ đầu váng mắt hoa, tứ chi vô lực. Đừng nói đi nữa, cho dù có bò cũng không bò vào được."

"Ồ? Vậy nơi này làm gì." Ta hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm." Minh Giác lắc đầu nói: "Dù sao mỗi lần ta đi qua đều phải đi vòng quanh, không ai biết bên đó có cái gì. Môn quy trong chùa rất nghiêm, ta cũng không dám hỏi nhiều. Thi chủ, vừa rồi ta đã mang ngươi tìm khắp toàn bộ hậu đường, đây chính là chỗ cuối cùng rồi, người xem..."

"Chỗ cuối cùng?" Ta sửng sốt nói: "Vậy sao cả con đường này đến một người cũng chưa từng gặp?"

"Nào còn có người nào a..." Minh Giác vẻ mặt đau khổ nói: "Hậu đường này vốn cũng không có nhiều chỗ, tăng nhân tu hành ở đây vốn không nhiều lắm, vừa rồi lúc ta gõ chiêng đồng, đại giới sư thúc đang dạy tập Phật pháp chân kinh., Tất cả sư huynh đều bị ngươi chế ngự. Những người khác có thể đều ở trong Đại Diễn động. Hiện tại còn chưa đến giờ cơm canh, cũng sẽ không có người đến tiền điện lấy thức ăn. Cho nên, hiện tại vô luận trong hậu đường xảy ra chuyện gì, cũng không ai biết được."

"Vậy được rồi!" Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta đây sẽ đến Đại Diễn động tìm kiếm. Tuy ngươi thành thật thật dẫn ta tới đây, nhưng dù sao ta còn có chút người nhà vẫn ở trong chùa, suy nghĩ chu toàn, ngươi cũng đừng đi lung tung khắp nơi, ở đây chờ ta đi!" Nói xong ta móc ra một tấm Định Thân phù dán trên gáy hắn, xoay người đi thẳng về phía trước.

Bức tượng ma Địa Ngục thứ hai nghìn tám trăm năm (chương lớn)

Đi không bao xa, phía trước xuất hiện một gốc cây đa già vừa thô vừa to.

Trong thành thị nghiêng hướng Bắc như Lạc Dương thì cây gừa vốn cũng không thấy nhiều, nhưng cây đa này lại cực kỳ thô to!

Chắc có khoảng năm sáu người ôm, cái cây kia không quá cao, cành lá phía trên cũng không tính là tươi tốt gì, cây khô thưa thớt nửa vàng, giống như tùy tiện cạo một trận gió liền sẽ mất sạch.

Chính giữa đại thụ sinh ra một lỗ đen sì hầu như thông suốt từ trên xuống dưới đại thụ, nếu không nhìn kỹ, còn tưởng rằng là khe hở giữa hai cây.

Lẽ nào, đây chính là Đại Diễn động mà tiểu hòa thượng Minh Giác nói ư?

Ta lại đi về phía trước hai bước, đột nhiên cảm thấy một cỗ uy áp cực kỳ mãnh liệt đột nhiên truyền đến, cơ hồ đè ép ta không thở nổi.

Ta vừa muốn thúc giục linh lực tiến hành chống cự, nhưng cực kỳ quái dị chính là, uy áp kia đột nhiên biến mất.

Nói chính xác hơn một chút, dường như tất cả lực lượng vô hình truyền ra uy áp đều bị ta hút vào.

Ta đang không hiểu thì ngực đột nhiên nóng lên.

Ta cúi đầu nhìn xuống, hóa ra nhiệt lượng này là phát ra từ tháp Cửu Sinh.

Vừa rồi cỗ uy áp kia đột nhiên biến mất, cũng là vì nó!

Tiếp tục đi tới trước vài bước, rốt cuộc không cảm giác nửa điểm uy áp nữa.

Đi thẳng tới trước hốc cây, lúc này mới phát hiện trên cây còn treo một tấm bảng gỗ cũ nát, bên trên viết hai chữ triện: "Đại Diễn".

Câu nói này của Đại Diễn cũng không phải xuất phát từ Phật giáo, mà đến từ "Dịch kinh" đến từ Côn Bằng.

Có nguyên do gọi là Đại Diễn, một câu được gọi là bí ẩn thiên cổ: Đại Diễn chi số năm mươi, dùng bốn mươi có chín.

Mấy ngàn năm qua, danh gia các phái đều làm vô số lần giải thích những lời này, nhưng cho đến bây giờ vẫn không biết kết quả, không rõ rốt cuộc đây là ý gì.

Nhưng địa phương trọng yếu nhất trong Cổ Sát Bạch Mã Tự này, vậy mà lấy nơi này làm tên, lại càng thêm kỳ quái!

Nhìn từ đằng xa, đây chỉ là một cái hốc cây mà thôi.

Tới gần nhìn lại, đây lại là Đạo môn.

Phía sau hốc cây xây dựng một bậc thang xéo xuống, hai bên bậc thang đều là phiến đá xanh, trên phiến đá khắc đầy hoa văn phong cách cổ xưa.

Hoa văn kia không giống trang sức, cũng không phải phù chú, ngược lại càng giống một ít văn tự cho đến nay còn chưa được phát hiện, giữa khoảng cách không xa có một ngọn đèn nhỏ, chiếu rọi toàn bộ bậc thang sáng bóng không gì sánh được, bất quá chỗ cuối cùng lại là một mảnh hắc ám.

Giống như một cánh cửa sinh tử cực kỳ đi thông xuống địa ngục!

Ta vô cùng kinh ngạc, đang nghi hoặc không biết có nên xuống xem cho rõ hay không thì Vĩ Ngọc có phải đã chạy đến nơi này, đột nhiên phát hiện cách đó không xa trên bậc thang phía trước có một tiểu hồng cầu rơi xuống.

Ta nhìn kỹ một lúc, đó chính là Tự Ti cầu, hơn nữa ta phi thường khẳng định, đây khẳng định là do Ngọc Vĩ lưu lại!

Doãn Tân Nguyệt mua trang phục thân tình cho mọi người, tuy nói giống nhau như đúc nhưng vẫn có chút khác biệt - hai đầu trên cổ áo đều là một đôi dây leo đầy lông xù. Nam là màu trắng, nữ là màu đỏ.

Người mặc trang phục của kéo vòng màu đỏ chỉ có ba người Hạ Cầm, Doãn Tân Nguyệt và Vĩ Ngọc.

Hạ Cầm và Doãn Tân Nguyệt đều ở trong phòng bên trái không ra ngoài, người chạy đến đây chỉ có thể là ngọc cuối cùng.

Nói cách khác, Vĩ Ngọc thật sự tiến vào Đại Diễn động!

Đã như vậy, ta cũng không chần chờ nữa, bước nhanh vào.

...

bậc thang phiến đá xanh này rất dài, hơn mười phút trôi qua, vẫn chưa tới điểm cuối, thậm chí ngay cả cong cũng chưa từng đổi, phía trước vẫn là một mảnh đen ngòm, phảng phất vĩnh viễn không có điểm cuối.

Hơn nữa, càng khiến người ta kỳ quái là...

Càng đi xuống, càng có thể cảm giác được một cỗ âm khí nồng đậm dị thường, trong không khí cũng tràn ngập một mùi quái dị khó ngửi đến cực điểm, mùi hôi tanh, cơ hồ khiến người ta không thể hô hấp!

Đây chính là nơi tu hành ẩn thế cao tăng của Bạch Mã Tự, không phải làm cho mùi thơm như lan, nhưng dù thế nào cũng không thể không chịu nổi như thế a?

Đây rốt cuộc là nơi nào?

Càng đi xuống dưới, ta lại càng hồ nghi.

Nhưng biết rõ Ngọc đuôi chính là từ nơi này đi xuống, tự nhiên cũng không dám có chút lơ là, vẫn như cũ bước nhanh đi như cũ.

Đi thêm mười mấy phút, bậc thang kia rốt cục quẹo trái một cái rẽ phải.

Dựa theo tốc độ của ta, thì cũng phải có mấy ngàn mét tốt mới được!

Đây là khái niệm gì?

So với tuyệt đại đa số quặng mỏ đều sâu hơn, quả thực cùng thông hướng địa ngục không sai biệt lắm.

Trong hậu đường Bạch Mã Tự, mật thất ngầm dưới lòng đất bên trong động cây gừ?

Thật sự không cách nào tưởng tượng, các đời cao tăng chính là tu hành ở chỗ này sao?

Đây là ý gì, ta không bằng Địa Ngục ai xuống Địa Ngục?

Nhưng Phật gia cung phụng lại không chỉ có mỗi Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Qua ngang qua, thông đạo sáng tỏ thông suốt, nhưng cảnh tượng trước mắt lại dọa cho ta một cú nhảy thật to!

Ta vốn tưởng rằng liên tiếp trải qua Ô Tô Lý Giang, Thiên Chiếu Thần mộ, địa cung Đại Mộng Quỷ Như Lai. Sau khi nuôi quỷ ở Long Tuyền sơn trang nhiều nơi hung hiểm như vậy, sẽ không bao giờ có cảnh tượng gì có thể dọa ta nữa.

Nhưng tràng cảnh lúc này vẫn làm ta kinh hãi thất sắc!

Cuối thông đạo là một hành lang rộng lớn vô cùng.

Độ cao chừng năm sáu chục trượng, cao trăm mét, toàn bộ phía trên đại sảnh treo từng bó đuốc lớn cỡ đầu trâu, ngọn lửa đỏ tươi đón gió lắc lư, vang loạn. Chiếu sáng toàn bộ hành lang dài chừng vài trăm mét sáng ngời như ban ngày.

Sương khói đen sì từ lỗ thủng phía trên bay vào, không biết thông hướng nơi nào.

Hiển nhiên, đây là không biết ở nơi nào đả thông tầng Đẫn, để viện trợ cháy.

Hai bên hành lang đứng sừng sững từng pho tượng to lớn, mỗi pho tượng đều cao khoảng hai mươi mấy mét. Vẻ hung ác của mỗi pho tượng hiển lộ, ánh lửa chiếu qua, càng lộ vẻ dữ tợn, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại!

Trong những pho tượng này có người, cũng có mãnh thú, nhưng tuyệt đại đa số đều giống yêu ma quỷ quái hơn!

Trong mắt mọc ra hai cánh tay, tay lại có mắt.

Tiêm chuy tai khỉ, lưng mọc hai cánh.

Đà Đầu Nga cổ ngỗng, toàn thân sinh đầy lân phiến, giống như một con tôm lớn.

Một nửa đầu là đầu người là sói, mắt bốc hồng quang.

Từng người từng người, một người lại một người.

Mỗi pho tượng đều vô cùng hung ác, mỗi khuôn mặt đều đáng sợ đến mức gần chết!

Càng làm cho người giật mình hơn chính là, chính giữa hành lang còn có một dòng suối nhỏ.

Nền sệt vô cùng, chậm rãi chảy xuống.

Dòng suối kia vốn là màu đen, sau khi đi được nửa đoạn kiếm gãy, bị chia ra làm hai, màu đỏ tươi bên trong.

Thoạt nhìn giống như một cái cống rãnh trải qua sự lắng đọng của bãi đồ mổ, từng mùi tanh tưởi của những nơi kinh người chính là từ đây mà ra!

Dưới ánh lửa, pho tượng có vô số con dơi lớn đang nằm mơ, mỗi con dài chừng hai thước, hàm răng nhô dài ra bên ngoài càng thêm âm trầm phát sáng.

Trên mặt tường nằm rậm rạp chằng chịt những con bướm đen to bằng ngàn vạn bàn tay, con nhện mặt quỷ to bằng chậu rửa mặt treo từng tấm lưới lớn cỡ ngón tay, từng con rắn lớn màu sắc sặc sỡ núp trong khe hở của pho tượng, từng con bọ cạp màu hồng to bằng đầu người rải rác hai bên bờ suối, từng cây măng đá bén nhọn như trường đao nối thẳng về phía trước.

Trong lúc nhất thời ta không khỏi kinh ngạc vô cùng!

Đây nào phải thánh địa Phật gia gì? Đúng là ác cảnh địa ngục, thậm chí còn đáng sợ hơn địa ngục.

Tất cả những thứ này, cũng không phải là ảo giác, tất cả đều là sự thật sự tồn tại!

Ta hít một hơi khí lạnh, thầm nghĩ: "Tiểu Ngọc, mặc kệ ngươi chạy tới nơi nào, ta đã muốn dẫn ngươi trở về! Cho dù nơi này thật sự là địa ngục, ta cũng phải đập nó nát tan! Tiểu Ngọc, đừng sợ, Cửu Lân ca ca đến đón ngươi đó."

Hạng hai nghìn hai tám sáu trên bảng có tên.

Vừa nghĩ tới ngọc đuôi ở ngay phía trước, ta cũng không lo lắng nhiều nữa, trực tiếp nhảy người lên, liên tiếp giẫm lên măng đá lộ ra trên mặt đất một đường đi về phía trước.

Rặc rặc!

Vừa mới chạy ra hai mươi mét, bên tai đột nhiên nổ tung một trận.

Ta vội vàng dừng bước, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía trước cách đó không xa, có một tượng đá đột nhiên nứt ra một khe hở, bột đá phụt phụt rơi rụng không ngừng.

Tượng đá này khắc thành hình dáng của một con dã thú, bởi vì đầu của nó uốn éo sang bên cạnh, có chút phân biệt không rõ, rốt cuộc đây là thứ gì. Nhưng từ tứ chi nhìn lại, đây hẳn là một con sói hoặc hồ ly.

"Hồ ly?"

Ta bỗng nhiên cả kinh, rốt cuộc cũng không dừng lại, tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Hành lang này hình dáng như địa ngục rộng lớn không gì sánh được, dài chừng hai ba trăm mét, chỗ cuối là một cánh cửa đá lớn tối đen như mực.

Trên cửa đá đầy ắp điêu khắc phong cách cổ xưa quỷ dị, phảng phất là văn tự hình tượng thời thượng cổ nào đó.

Cửa đá khép hờ, bên trong cực kỳ tối tăm, chỉ lộ ra một điểm sáng yếu ớt như ánh nến!

Ta thả nhẹ bước chân, chậm rãi tới gần, xuyên thấu qua khe hở hướng bên trong nhìn quanh.

Không gian trong môn phái vẫn bao la làm người ta kinh ngạc, dựa vào thế núi xây ba tầng bệ đá rộng lớn hùng vĩ, chính giữa có một cái bậc thang màu đỏ như máu nối thẳng lên đỉnh, hai bên bậc thang đứng sừng sững từng bức tượng đá đứng thẳng.

Khác xa với bên ngoài, tượng đá khiến người ta sợ hãi chính là tượng đá chỗ này đều lớn cỡ thường nhân, hơn nữa vô luận là hình dáng hay là hình dáng đều không có gì khác biệt so với người bình thường.

Những tượng đá này đều rủ tay đứng đó, trên đầu đội một ngọn đèn nhỏ. Từng tia hào quang yếu ớt xuyên thấu qua khe cửa chiếu ra đúng là từ đó mà ra.

Trên đỉnh tầng cao nhất kia lờ mờ có vài bóng người chớp động, chỉ là khoảng cách quá xa, nhìn có chút không quá rõ ràng.

Khe hở giữa cửa đá rất hẹp, ta nhẹ nhàng đẩy lớn một chút, lách người đi vào.

Đại sảnh này vừa rộng rãi lại trống rỗng, căn bản cũng không có chỗ nào có thể che lại thân hình, cho nên ta cũng không tiếp tục ẩn núp, một cước bước vào cửa liền trực tiếp chạy vội lên.

Lại một bước lại một bước, theo ta cấp tốc chạy, hình ảnh tầng thứ ba kia dần dần rõ ràng!

Trên tầng cao bảy tám lão hòa thượng chia ra ngồi hai bên, chính giữa đứng một lão tăng khuôn mặt khô gầy thân khoác cà sa, tay cầm giới đao làm người quy y.

Trước mặt hắn ta là một bóng người thẳng tắp vô cùng quen thuộc đang quỳ.

Vậy mà lại là... Tiểu Vĩ Ngọc!

"Đuổi ngọc!" Ta hét to một tiếng, trợn mắt nhìn.

Một sợi tơ xanh bồng bềnh hạ xuống đất!

Hình như Vĩ Ngọc không nghe thấy tiếng la của ta, lão tăng kia cũng không bị ảnh hưởng chút nào, từng đao từng đao cạo xuống, từng mảng lớn tóc buông xuống.

Ngay lúc ta tới cách nàng ba bước, trước mặt đột nhiên lóe lên một đạo kim quang, giống như bình phong che chắn lại cảnh tượng làm ta cực kỳ khó tin.

"Đ Vĩ Ngọc!" Ta la hét điên cuồng, ra sức xông tới trước, nhưng bình chướng kia lại như gợn sóng, ngoại trừ hơi nhấc lên một chút chấn động bên ngoài, không chút biến hóa, cảnh vật bên trong vẫn như cũ.

Bảy tám lão hòa thượng nhắm mắt ngồi xuống, lưng ngọc hướng về phía ta không nhúc nhích, lão hòa thượng kia từng bước một đao tiếp đao, rất nhanh đã đem nàng cạo thành một cái đầu trọc nhỏ.

"Con lừa trọc kia muốn chết." Ta đột nhiên vung ra một tấm phù chú.

Kim quang chớp động, gợn sóng kia đột nhiên run lên.

Phốc!

Ngọc đuôi phun ra một ngụm máu tươi.

"Phá cho ta!" Ta lớn tiếng hét lớn, thi triển ra gần như tám phần lực lượng.

Thân thể nhỏ nhắn của Vĩ Ngọc đột nhiên nghiêng về phía trước, giống như bị vật gì đụng ngã, ra sức giãy dụa bò dậy.

Lòng ta tràn đầy lo lắng, lại muốn cất bước đi về phía trước.

"A di đà phật!" Đang lúc này, một lão hòa thượng gần ta nhất niệm một tiếng phật hiệu, mở mắt hỏi: "Thí chủ, còn không mau dừng tay, ngươi muốn giết nàng sao?"

Trải qua lời nói của hắn, ta lập tức dừng lại, lúc này ý thức nói, thương thế ngọc cuối hình như là do ta tạo thành!

Bỏ Kinh Lôi Phù ra, nàng hộc máu.

Điều động linh lực, nàng có chút không kiên trì nổi.

Nếu một cước này của ta lại bước ra ngoài, nói không chừng sẽ tạo thành tổn thương gì đó cho nàng!

Vừa rồi trong lòng ta nóng lòng rối loạn, một lòng chỉ muốn phá tan bình chướng cứu ra Vĩ Ngọc, căn bản là không nghĩ nhiều như vậy.

Ta lập tức hối hận không kịp, nhưng cũng không dám lỗ mãng nữa, vội vàng lui về mấy bước, tùy ý kéo ra Vô Hình Châm, tay kia lấy ra ô mộc hạch.

Linh khí trút mạnh xuống, ô mộc hạch chợt hóa thành ô mộc trượng, hướng về phía hòa thượng kia hét lớn: "Con lừa trọc, mau thả nàng ra! Lại dám tổn thương một sợi lông của nàng ta, ta liền đồ diệt toàn bộ Bạch Mã tự, nam nữ già trẻ, một cái cũng không để lại."

Lão hòa thượng kia nhìn ta một cái, không giận không vội nói: "Thí chủ sợ là hiểu lầm, nếu thật làm ả bị thương, chúng ta cần gì làm điều thừa? Đại kiếp nạn buông xuống, vạn ma câu diệt. Linh hồ này sớm đã mệnh số không nhiều, nếu không phải đúng dịp gặp chúng ta, chắc chắn sẽ ứng kiếp mà chết."

"Chỉ là nhìn nàng tuy rằng sinh ra từ tàn hồn Yêu Hồ, nhưng lại có thiện niệm, lúc này mới dùng phương pháp quy y, ngăn trở đại kiếp nạn cho nàng. thí chủ nếu là hành vi mạnh mẽ, chỉ sợ ngược lại tổn thương tính mạng của nàng."

"Đại kiếp gì chứ, các ngươi đem nàng biến thành tiểu ni cô là có thể tránh được kiếp nạn sao?" Ta cuồng hống hét lớn: "Không cần ngươi phải quản! Giao nàng trả lại cho ta, ta tới bảo vệ nàng! Vô luận gặp phải tai nạn gì, ta sẽ thay nàng chống lại."

Lão hòa thượng kia giống như nhìn ngu ngốc nhìn ta một cái: "Ngươi tới kháng cự? Ngươi có biết trận hạo kiếp kia muốn yên bình thế nào không, ma đầu giam giữ ở sâu trong Lô Hải kia sẽ tiêu diệt thế nào, ngươi lại gánh vác sứ mệnh như thế nào không? Đến lúc đó, Hồ Ly bảng này trên có tên, ngươi nên làm gì bây giờ?"

Liên tiếp những đại vấn đề khiến người ta kinh ngạc lập tức hỏi lại ta, không biết nên trả lời như thế nào.

Đúng lúc này, hòa thượng gầy mặc áo cà sa không biết lấy từ nơi nào ra một cây nhang dài, đang đốt đuôi ngọc điểm vết sẹo giới hạn.

Ta cũng bất chấp cãi nhau với lão hòa thượng kia cái gì, hướng về phía Ngọc đuôi trong bình chướng hét lớn: "Đuổi Ngọc! Ta đến đón ngươi, ta là Cửu Lân ca ca của ngươi a! Vĩ Ngọc."

Cái đuôi ngọc vẫn giống như không nghe thấy, cũng không nhìn ta một cái, liên tục dập đầu mấy cái với lão tăng kia, lập tức hai tay giơ lên, tiếp nhận lấy con cá gỗ lão tăng kia, gõ từng cái một.

Đinh! Đinh!

Đinh, đinh, đinh!

Mỗi một cái kia, phảng phất như trùng trùng điệp điệp nện vào trong lòng ta.

"Đuổi ngọc!" Ta cực không cam lòng hét lớn.

"Tâm động thì đau lòng, pháp động thì sẽ chết." Lão hòa thượng ngồi bên bình chướng tiếp tục khuyên bảo ta: "Ngươi thân là con của số mệnh, nên lấy đại cục làm trọng! Nhi nữ tình trường cùng hạo kiếp khắp thiên hạ so sánh, ai nhẹ ai nặng cũng không cần ta nhiều lời! Nếu không không nói sinh linh đồ thán, thế giới gặp họa, ngươi làm sao xứng đáng với những người vì để ngươi hoàn thành sứ mạng cuối cùng, yên lặng trả giá, sao có thể tiếp tục hy sinh người khác?"

Lời này như một cái búa tạ đánh thức ta dậy.

Nhưng ta vẫn như cũ có chút không yên lòng với Ngọc Vĩ, cẩn thận dò hỏi: "Vậy... Ngọc đuôi kia sẽ ở chỗ này làm ni cô cả đời sao?"

Nhân vật cao nhân của hai nghìn tám trăm tám ngàn tám ngàn danh sơn Phật giáo thứ hai.

"Khi nào nàng ta có thể rời đi, có thể rời khỏi hay không hoàn toàn thủ quyết cùng ngươi." Lão hòa thượng kia trầm giọng nói.

"Ván quyết cùng ta?" Ta sửng sốt nói: "Ta ngay cả một khắc cũng không muốn để nàng ở lại chỗ này!"

"Đợi ngươi hoàn thành sứ mệnh, tiêu diệt hết tội ác phần cuối của Côn Bằng Đô, Đại Diễn động này cũng không cần thiết phải tồn tại nữa. Ngươi yên tâm, đến lúc đó cho dù nàng muốn quy y Phật môn, lão nạp cũng sẽ không đồng ý. Linh Hồ này cũng giống như đứa bé Diệp Tố Linh kia, Trần duyên không còn, lại có một phen tạo hóa. Không phải là người trong Phật môn ta, há có thể cưỡng cầu? Hành động này của chúng ta chỉ là để nàng tránh sát kiếp mà thôi."

"Ngươi cứ yên tâm." Lão hòa thượng mới mặc áo đỏ quy y sam cho Tiểu Vĩ Ngọc ngồi xuống đất, tiếng nói vang dội nói: "Bảy người chúng ta cộng lại đã sắp hơn một ngàn tuổi, chẳng lẽ lại lừa tiểu oa nhi của ngươi?"

Vừa nghe đến đó, ta lập tức tỉnh ngộ!

Sau khi rời khỏi Ác Ma Cốc, Hắc Tâm hòa thượng đưa Diệp Tố Linh đến Phổ Đà sơn, lập tức mấy vị cao tăng ẩn thế ẩn thế xuất hiện tề tụ lại đây, dùng phật pháp tẩy đi ma tính cho nàng, lại trải qua trăm ngày giáo hóa, sau đó giao cho Nê Đạo Nhân.

Từ trong những lời vừa nói của lão hòa thượng kia thì có thể biết, mấy vị lão hòa thượng này chính là mấy vị cao tăng tuyệt thế đã dạy hóa tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh lúc trước!

"Mấy vị đại sư chính là ẩn thế cao tăng đến từ tứ đại Phật Sơn sao?" Ta có chút kinh ngạc hỏi.

"Cao tăng không dám xưng, lão nạp sống lâu hơn một chút mà thôi." Lão hòa thượng kia cúi đầu tín thủ nói: "Lão nạp pháp hiệu Viên Tuệ, từ nhỏ đã cạo đường trên Ngũ Đài sơn, vị này chính là pháp duyên đại sư đến từ mày Nga." Hắn chỉ chỉ lão tăng khoác cà sa màu đỏ bên cạnh: "Vị này là pháp sư pháp tắc đến từ núi Nga Mi."

Tiếp đó, hắn lại chỉ vào mấy vị lão hòa thượng khác vẫn nhắm mắt rủ xuống, không nhúc nhích theo thứ tự giới thiệu: "Mấy vị này là văn hiền Cửu Hoa sơn, Quảng Trí Phổ Đà sơn, Phạm Tịnh sơn giác thiện, gà chân sơn bảo hỉ, Bạch Mã tự chư vị đại sư không."

Ta không phải con cháu Phật gia, càng là chưa từng nghe qua tục danh của những cao tăng đại sư này, nhưng lai lịch của những người này không chỗ nào không phải Hoa Hạ giáo danh sơn. Lấy tuổi tác như bọn họ đến xem, vô luận thân phận hay tu vi, chỉ sợ đều là tồn tại tôn quý nhất Phật tông hiện giờ.

Hơn nữa, trong đó còn có cả Bạch Mã tự đại sư!

Lão hòa thượng đau khổ chờ đợi tám mươi năm kia, giao một cái chồi cho ta là Viên Tịch Thăng Thiên chỉ là đồ tôn của Không Đại sư!

Thật sự không nghĩ tới vị đại sư này vẫn còn sống! Cho tới bây giờ, vị đại sư này đã ngồi trong mật thất dưới Đại Diễn động.

"Tại hạ Trương Cửu Lân, bái kiến chư vị đại sư!" Ta kinh ngạc một chút, vội vàng thu hồi Ô Mộc Trượng Cửu Sinh Tháp, khom người thi lễ với chư vị cao tăng trong bình chướng.

Mặc dù ta không phải đệ tử Phật tông, nhưng trước mặt những đại năng cao tăng này, nói là vãn bối đều có chút đề cử mình, ta không thể không có lòng cung kính!

Bọn họ giáo hóa Diệp Tố Linh, lại cứu giúp Vĩ Ngọc, ta không thể không mang lòng cảm kích.

Không Đại sư bị Nê đạo nhân điểm hóa, lệnh cho đồ tôn khổ sở chờ đợi, để lại thánh vật cho ta, ta không thể không có lòng muốn tạ ơn!

Trong ngục thất dưới lòng đất tràn ngập khí đen, ác trùng khắp nơi, mấy vị đại sư ngồi yên ở đây, chắc chắn không phải vì tự bản thân hưởng lạc, vì cống hiến của thương sinh bực này, không thể không khiến ta có lòng sùng bái!

"Không cần đa lễ!" Pháp duyên đại sư khoác cà sa đỏ thẫm phất phất tay, một cỗ lực lượng vô hình nhẹ nhàng nâng thân thể ta lên.

"Năm xưa bồ câu xám đã từng có duyên gặp ta một lần, tuy bại trong tay hắn nhưng cũng cam tâm tình nguyện. Cả đời này hắn hành tẩu hắc bạch, bộ dáng tiêu dao, tiêu dao, chết thoải mái. Hôm nay gặp lại ô mộc trượng, như bạn cũ gặp nhau, lão nạp cảm thấy vui mừng! Thiện tai thiện tai, A Di Đà Phật." Nói xong, hắn dựng chưởng thi lễ, như đang ra hiệu với bồ câu xám.

"Vật trong lòng ngươi chính là Cửu U môn Chí Tôn Thánh Bảo Cửu Sinh Tháp?" Lão hòa thượng Viên Tuệ đột nhiên hỏi.

"Vâng!" Ta gật đầu nói.

Từ lúc tháp Cửu Sinh xuất thế đến nay, ngoại trừ cá lớn ngoài Giang ra không ai có thể thừa nhận, nhưng lão hòa thượng này chỉ nhìn một cái là đoán được. Kể từ đó, ta cũng không cần giấu giếm.

Hơn nữa, nếu như bọn họ thật sự muốn cướp đoạt, ở trước mặt nhiều cao tăng tuyệt thế như vậy, ta chỉ sợ rất khó có người có thể trả lại điện thoại di động. Đương nhiên rồi, với đức hạnh của mấy vị cao tăng này, cũng tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này.

Lão hòa thượng kia không hề bất ngờ với câu trả lời của ta, gật đầu nói: "Ô Mộc Trượng, Âm Phù Kinh, Cửu Sinh Tháp, tam bảo đều đã có đủ. Bây giờ ngươi đã là Cửu U môn chủ, hơn nữa Vạn Linh Chi Chủ sắp được gọi tỉnh lại, xem ra thời điểm đại kiếp nạn này đã không xa!"

"Đại sư." Ta tiến lên một bước, khom người thi lễ nói: "Tiểu tử còn có một chuyện không rõ, xin đại sư chỉ điểm sai lầm."

"Đến nay đã có vô số tiền bối hoặc Minh hoặc bảo vệ xung quanh ta, lặng lẽ nỗ lực, mặc dù chết không tiếc! Đều nói muốn ta hoàn thành sứ mệnh, nhưng sứ mệnh này của ta rốt cuộc là cái gì? Làm sao bây giờ mới có thể không phụ sự tôn trọng của các vị tiền bối chứ."

Dường như Viên Tuệ đại sư đã sớm chuẩn bị vấn đề của ta, sắc mặt không sợ hãi nói: "Cái từ gọi đến này cũng không quá chính xác, đây cũng không phải là phó thác của người nào đó, mà là hy vọng của hàng tỉ sinh linh. Trong ức vạn sinh linh này, có sinh cũng có tử, người sống còn sống, người chết thì chết, đó chính là hy vọng của bọn họ. Mà sứ mạng của ngươi chính là để cho hy vọng này có thể thực hiện."

"Đại sư, ta vẫn không hiểu." Ta rất buồn rầu nói.

"Ngươi chính là ngươi, ngươi không phải là ngươi, sứ mệnh chính là hy vọng, hy vọng không phải sứ mệnh. Ngươi... đã hiểu chưa?" Đại sư Pháp Duyên thẳng thắn nói.

Hiểu được cái gì thì rõ.

Lời này của hắn không nói ra, thậm chí còn không nói!

Ta lại càng mơ hồ, đánh bí ẩn với hai vị tuyệt thế cao tăng thật sự là quá thống khổ!

Tuy nhiên ta cũng coi như biết được, không biết căn cứ vào nguyên nhân gì, bất luận là danh động tám phương cũng tốt, vẫn giống như thần tiên. Nhiều năm trước, người Nê đạo đã biết tất cả mọi chuyện rồi, luôn không muốn vạch trần câu đố cuối cùng.

Sứ mệnh này của ta rốt cuộc là gì, đến tận bây giờ vẫn không ai biết được!

Xem ra, mấy vị Đại sư này cũng giống như những người khác, không muốn lộ ra chút nào, hỏi tiếp cũng vô dụng.

Đinh, đinh, đinh!

Vĩ Ngọc hình như không phát hiện ta, không nghe thấy ta nói chuyện, căn bản cảm giác không thấy ta tồn tại, như đang không ngừng gõ gõ cá gỗ nhỏ, tựa như tiểu sa di vô cùng thành kính, không hề bị lay động bởi ngoại sự.

Đinh, đinh, đinh!

Một tiếng lại một tiếng vang vọng trong đại sảnh, phát ra từng trận âm thanh thanh thúy.

"Ngươi không cần lo lắng cho nàng, chờ sau khi ngươi hoàn thành sứ mạng, nàng tất nhiên sẽ đi tìm ngươi." Đại sư Viên Tuệ phất ống tay áo: "Thời điểm không còn sớm nữa, ngươi cũng phải đi rồi. Mệnh số chưa tới, không có ích lợi gì."

"Vậy... Đa tạ đại sư!" Đệ tử khom người về phía bọn họ một cách nặng nề.

Mặc dù ta cũng không rõ lắm, nếu như Vĩ Ngọc không ở chỗ này cạo tóc, phát sinh chuyện gì, có thể làm đức hạnh của mấy vị đại sư này, tuyệt đối sẽ không rảnh rỗi mà ép nàng phải cạo tóc xuất gia. Càng sẽ không hại nàng, nguyên nhân trong đó, có thể giống sứ mệnh của ta, tạm thời không nói cho ta biết mà thôi!

Nếu như đã muốn tốt cho Ngọc Vĩ, ta đây cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi!

Đi về phía trước hai bước, đột nhiên ta đứng lại, quay đầu hỏi: "Đại sư, ta còn có một vấn đề..."

"Muốn hỏi Đại Diễn động này xảy ra chuyện gì, có phải hay không?" Ta còn chưa kịp nói xong, Viên Tuệ Đại sư cũng đã đoán được.

"Vâng!" Ta gật đầu nói.

"Chuyện này, ngược lại ta có thể nói cho ngươi biết." Pháp Duyên đại sư tiếp lời.

Chân tướng thứ hai nghìn hai tám trăm chín mươi lịch sử...

"Ngươi có cảm thấy những pho tượng đá kia nhìn quen mắt không? Hình như đã gặp ở đâu rồi?" Pháp Duyên đại sư hỏi.

Qua câu hỏi này của hắn, ta ngược lại nghĩ ra: Tuy rằng những pho tượng kia hung tướng lộ ra, khủng bố dữ tợn, nhưng ngay lúc ta nhìn thấy đầu tiên, thật sự có một loại cảm giác như đã từng quen biết, thật giống như đã gặp ở nơi nào đó.

"Lôi Thần Tử, Dương Nhâm, Mã Nguyên, Long Tu Hổ..." Viên Tuệ đại sư đột nhiên nói ra hết cái tên này đến cái khác, ở bên cạnh nhắc nhở.

"Sột Phong Thần Diễn Nghĩa?" Ta thình lình bừng tỉnh lại.

Đây đâu phải sự thật!

Những pho tượng đá kia chính là hình ảnh mà Phong Thần Diễn Nghĩa miêu tả ra!

Bàn tay dài trong mắt, mắt trong tay lại chính là Dương Nhâm.

xấu xí, hai cánh sau lưng chính là Lôi Thần Tử.

Đà Đầu Nga cổ vịt, toàn thân mọc đầy vảy cá chính là Long Tu Hổ.

Nửa người nửa sói, hai mắt khát máu là Mã Nguyên!

Tất cả đều là hình tượng của 《 Phong Thần Diễn Nghĩa 》.

"Diễn thần chính là diễn nghĩa, nhưng phong thần không phải là phong thần." Pháp Duyên đại sư hướng ta giải thích nói: "Thời kì thượng cổ, trong thiên địa linh khí dư thừa, khắp nơi đều là nơi tu hành bế quan tốt. Khi đó tu hành giả có nhiều đại thành, hiện tại trăm năm khó gặp vô thượng thần cấp, ở thời đại đó nhiều vô số kể..."

"Nhưng theo thời gian trôi qua, bảo địa tu hành bắt đầu chậm rãi trở nên ít đi. Vì vậy các tu hành giả bắt đầu kéo bè kết phái, dùng lợi ích, thù hận, tham lam, đủ để thúc đẩy dã tâm., Mâu thuẫn giữa bọn họ đạt đến gay cấn tột độ! Lúc ấy vừa vặn đang trong thời điểm thương thế giao nhau, vì vậy một bộ phận bọn họ gia nhập trận doanh triều Thương Triều, một bộ phận gia nhập trận doanh Chu Triều, bắt đầu giết chóc lẫn nhau. Trong mắt dân chúng bình dân, bọn họ sẽ sử dụng pháp thuật, thao túng âm vật, sẽ biến hóa., Biết khu động Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, tự nhiên sẽ không khác gì thần tiên. Cộng thêm lúc đó bách tính ngu dốt, có lòng sùng bái rất nhiều thần tiên, lại không ngừng thêm mắm thêm muối trong lời đồn của mọi người, cuối cùng thành ra các truyền thuyết. Qua ngàn năm sau, một vị đạo sĩ tên là Hứa Trọng Lâm của Minh triều biên soạn thành sách, đây cũng chính là 《 Phong Thần Diễn Nghĩa 》 mà người đời sau này biết."

"Diễn thuyết là giả, phong thần cũng là hư cấu, thế nhưng trận huyết chiến có một không hai từ cổ chí kim kia lại là sự thật! Nhân vật biên soạn trong sách vở mỗi người đều có bản lĩnh phi phàm, trong đó tuyệt đại đa số đều là Vô Thượng Thần cấp, thậm chí lãnh tụ hai bên đã đạt thành cấp vô thượng. Chẳng qua dựa theo sở thích của bản thân mà thôi, ban tặng những sự tích khác nhau cho rất nhiều người thậm chí ngay cả trận doanh tốt xấu cũng đã nhầm rồi."

"Tuy rằng quyển Phong Thần Diễn Nghĩa này sơ hở chồng chất, nhưng chuyện xưa đại thể, thậm chí tướng mạo mọi người đều ghi lại không kém chút nào. Ví dụ như Mã Nguyên này, vừa ra khỏi bụng mẹ đã có thể đi thao hội, hơn nữa nửa mặt là người, nửa mặt như sói."

"Toàn bộ trên dưới đều coi hắn như quỷ quái, vứt vào trong núi rừng, nhưng hắn lại được thủ lĩnh đàn sói che chở dần dần lớn lên, hơn nữa còn tập luyện một thân bản lãnh khó lường. Về sau có người nói, hắn vốn chính là nhi tử Lang Vương này, là cường nhục sói chủng mẫu thân hắn lưu lại."

"Phàm là người chưa từng đọc kỹ một quyển Phong Thần Diễn Nghĩa, khả năng không có ấn tượng gì với Mã Nguyên, nhưng từ khi hắn xuất sơn, chiến tích nổi bật —— giết Võ Vinh, bại Thổ Hành Tôn, ngay cả Dương Tiễn cũng không thể tránh khỏi công kích của hắn, về sau đuổi sát theo Khương Tử Nha cướp đi Đả

Thần Tiên! Thần uy bực này, nhìn khắp chiến dịch Phong Thần cũng không nhiều, cuối cùng vẫn là Chuẩn Đề đạo nhân ra tay hàng phục hắn."

"Lại sau này trên Phong Thần Bảng cũng không có tên họ của hắn, mà là đi theo Chuẩn Đề Tử vào Phật môn, hiện giờ Mã Nguyên Tôn Vương Phật Tổ được Phật giáo thờ phụng chính là hắn!"

Viên Tuệ đại sư tiếp lời: "Thí chủ, vừa rồi Pháp Duyên đại sư mượn sự tích Vương Phật của Mã Nguyên Tôn chính là muốn nói cho ngươi biết, Phong Thần Chiến là tồn tại thật sự, chỉ bất quá là bị thổi phồng vô hạn mà thôi. Mà những người này bởi vì tu vi cường đại, người mặc dù chết trận nhưng lại chết trận., Nhưng âm hồn không tiêu tan. Sau đại thắng ở Chu triều, Khương Tử Nha đã đặt xuống một tòa tế đàn cho người có tu vi chết trận nơi sa trường cho hai bên, muốn tế điện vong linh để dẹp yên oán khí, cũng có khi Chu Võ Vương viết xuống chiếu thư truy phong tất cả quan chức người chết, đây cũng là nguồn gốc của Phong Thần Bảng."

"Chỉ là vong hồn đông đảo, mỗi người khi còn sống đều là người tu hành thần thông quảng đại, trong lúc nhất thời căn bản là không có cách nào tế hết toàn bộ. Vì vậy, ngay tại một chỗ trong cổ động thiên nhiên, xây dựng lại một tòa tế đàn, nặn xuống tượng đá, dùng để ngưng hồn."

Ta ngây người một chút rồi hỏi: "Ngưng hồn mà hai vị đại sư nói chính là chỗ này sao?"

Viên Tuệ đại sư nhẹ gật đầu nói: "Không sai! Đúng là như thế."

"Sau khi hang cổ này được xây dựng xong, Chu Võ Vương phái hơn mười vị cao nhân đóng tại đây, ngày đêm tụng niệm kinh dùng để trấn áp oán khí. Nhưng theo những cao nhân kia dần dần ly thế, oán khí càng ngày càng thịnh, dần dần có xu thế phá quan., Rất nhiều cũng có thể ảnh hưởng quốc vận, thay đổi triều đại. Chu công biết được sau khi Chu công dời chín cái đỉnh lớn trị thủy tới nơi này, sử sách nói: "Chuyển Đỉnh sang Lạc. Lập tức lại mang quốc đô từ Triều Ca chuyển sang Lạc Dương, cũng là để trấn áp oán khí của đế vương, mấy trăm năm sau đó đều như thế."

"Về sau Tần Thôn Lục Quốc, Tần Thủy Hoàng nghe Từ Phúc Huyên Ngôn nói là dời đi chín đỉnh, có thể mượn quỷ khí luyện chế Trường Sinh Bất Lão Dược! Tần Thủy Hoàng làm theo sau vi phạm âm sát, không bao lâu sau liền mất mạng cồn cát."

"Diệt Tần, Tây Sở Bá Vương tự nhận là thiên hạ vô song, cũng không tin vào một màn này. Nhưng chịu không nổi phải khuyên thêm nữa, cũng đem đô thành định Lạc Dương, dùng khí phách bá vương trấn áp oán khí. Nhưng sau khi tăng vọt rời đi, nửa đường ốm yếu, Hạng Vũ vừa mới bảo vệ mình, vậy mà lại hạ lệnh lấp kín cửa động, không lâu sau liền mất mạng tại Ô Giang."

"Lẫn Bang mới đầu cũng xây đô thành cho Lạc Dương rồi. Về sau Trương Lương tuần tra nơi này, oán khí này dĩ nhiên là thế không thể ngăn cản. Dù lấy cái này làm gì, nhất định sẽ tổn thương vương khí. Đại hán khó có thể kéo dài thời gian dài, vì vậy đã dời cả thành Trường An rồi."

"Ở năm cuối của Tây Hán, Vương Mãng soán vị. Có một đạo sĩ tự xưng cao nhân Từ Tử Giới nói, hắn có biện pháp, có thể làm cho triều trường vạn cổ tồn tại! Vương Mãng tất nhiên là cao hứng không thôi, nghe theo lời khuyến khích của hắn, đổi Lạc Dương làm tín dương, bố trí ở đây khu chợ trung kỳ., Sau đó thiết kế xung quanh mười tám chỗ đồ sát để giết mổ, muốn dùng tam gia huyết quang áp chế oán khí để giữ ngôi vị hoàng đế không mất. Ban đầu thì hiệu quả rất tốt, nhưng theo Từ Tử Giới vừa chết trận pháp lại không có người giữ gìn, oán khí trong phòng cũng không ra, một triều mới mà Vương Mãng xây cũng vì vậy mà diệt vong"

"Về sau, Lưu Tú Khởi binh thống nhất Hoa Hạ, hắn ở đâu cũng do dự không dứt. Về sau hắn chọn ra một biện pháp hòa hợp, không giống Hạng Vũ, Vương Mãng cưỡng ép trấn áp, lại không giống như Lưu Bang cũng phải di dời đến nơi khác giống vậy., Mà là tại ngoài động này ba dặm, xây dựng một toà Tây Ung môn, thiết lập trận pháp cách trở, để tránh oán khí xông vào Hoàng cung! Nhưng ba mặt khác phân biệt sắp đặt Ngự Lâm quân, Chu Sa Đồng Khí điếm, người làm quan tài. Mượn dùng Ngũ Hành chi lực, tạo thành một cái cấm địa."

"Đã để âm hồn tự do ra vào bên trong, có thể dẹp yên oán hận, lại không thể tùy ý làm bậy, tổn hại giang sơn Lưu thị hắn. Quả nhiên lần này thái bình nhiều năm, thẳng đến con hắn Lưu Trang đăng cơ."

"Có một năm cũng không biết nguyên nhân gì, quan tài đột nhiên cháy lớn, thiêu hủy cả một con phố, sức mạnh Ngũ Hành thoáng cái mất đi hiệu dụng! Bên trong động không ngừng toát ra khói đen cuồn cuộn."

"Lưu Trang hoảng sợ không thôi, đang muốn rời đi. Nhưng buổi tối hôm đó hắn đột nhiên mơ thấy một người khổng lồ cao sáu trượng, trên đỉnh đầu có ánh sáng từ phía tây đạp mây đến, đang khoanh chân ngồi đó."

"Lưu Trang tỉnh lại, cảm thấy ngạc nhiên, liền cùng các đại thần nói chuyện này, có một vị đại thần tên là Phó Nghị giải thích, ở phía tây có một cái giáo phái, thần linh bọn họ cung phụng gọi là Phật, chính là bệ hạ mơ thấy hình dạng như vậy! Không bằng mời Phật Đông Lai, lấy trấn oán khí. Lưu Trang đại hỉ, lúc này sai người tới đó."

"Vài năm sau, Phật giáo chính thức truyền vào Trung Nguyên! Nói đến cũng kỳ quái, con ngựa trắng tới lui không xa vạn dặm kia, lui tới mấy năm lại cõng kinh điển, vừa vặn đi ở cửa động, nói cái gì cũng không đi mất. Mục đích Lưu Trang dẫn Phật đến, cũng chính là để trấn áp oán khí trong đó, vì vậy xây dựng một ngôi chùa ngay tại đây, cũng chính là nguồn gốc Bạch Mã Tự."

"Từ khi Bạch Mã Tự được xây dựng xong, các đời cao tăng đều được phong quan tu hành trong động này, từ nay về sau oán khí khi Phong Thần chết thảm cũng đã được giải quyết. Cũng bởi vì cái gọi là hồn không ra khỏi động, âm không ra khỏi tự."

Viên Tuệ đại sư nói đến đây thì ngừng lại, nhìn chằm chằm ta hỏi: "Hiện tại ngươi có hiểu được sự quan trọng của Đại Diễn động này không?"

Bạch Mã Tự, Lạc Dương, quốc vận, Phật giáo đông truyền, một đoạn bí mật này thật khiến người ta sinh lòng thán phục!

Nhưng đồng thời ta cũng có chút nghi hoặc, rất kỳ quái hỏi: "Đại sư, ngài nói là oán khí trong động này đã cường đại đến tình trạng thay đổi triều đại rồi sao?"

"Không chỉ như vậy, một khi những Âm Linh cường đại vô song này lao ra ngoài, toàn bộ thế giới đều sẽ nghênh đón một trận tai bay vạ gió! So với trận Phong Thần đại chiến năm đó còn hung lệ hơn nhiều."

"Bạch Mã Tự có thể trấn áp oán khí, không cho những thứ này đi ra ngoài?" Ta hỏi.

"Đúng vậy!" Viên Tuệ Đại sư nhẹ gật đầu.

Ta có chút khó hiểu nói: "Nhưng sau khi Bạch Mã Tự hình thành, Đông Hán không phải vẫn bị diệt vong sao? Sau đó Tây Tấn, Bắc Ngụy, Đường, Đường, Tống đều lấy Lạc Dương làm đô thành, nhưng cũng không thể sống lâu được. Bạch Mã Tự vẫn còn, triều đại khác thay đổi? Chuyện này có quan hệ gì với oán khí âm linh?"

"Đó là vì nguyên nhân khác!" Pháp Duyên đại sư đã lâu không nói gì đột nhiên tiếp lời.

Người bảo vệ Phật đạo số hai nghìn tám chín.

"Có vài thứ, bảy phần trời định ra, ba phần là do người làm. Mệnh số cũng không phải là vĩnh viễn không thay đổi, mà là theo thời gian biến hóa mà thành, tựa như là một dòng sông, nào là ngọn nguồn, nào là nơi đâu, đi ở đâu phải vòng một cái, ở nơi nào đó sẽ xuất hiện thác nước, đây chính là mệnh số. Nhưng nếu có người dẫn dắt một cái rãnh hoặc là chặn đứng miệng sông, đây chính là biến hóa! Mà thay thế của triều, cũng có người làm, cũng có số trời."

"Ví dụ như năm cuối của Đông Hán, lúc đại tướng quân ép giết Thập Thường thị, trong đó có người trốn vào Bạch Mã tự, các tăng nhân trong chùa liền gặp phải hạo kiếp. Đổng Trác vào kinh giết chóc một phen, Bạch Mã tự cũng không thể may mắn thoát khỏi. Tấn Ngụy lúc dâm phong bất chính, có quan lại mang theo tiểu tăng tuấn mỹ bắt làm nô bộc., Tùy Đế thất thiền, Đường Vũ Tông diệt phật, Tống Khâm Tông khi tăng, đây đều là một trong những nguyên nhân mất nước. Vốn quốc vận không tốt, nhưng lại khăng khăng hủy hoại Bạch Mã Tự, sao có thể không bại?"

"Hơn nữa, trong đó còn có một nguyên nhân quan trọng hơn." Pháp Duyên đại sư tiếp tục nói: "Âm linh trong động này đích thật là từ Phật giáo trấn thủ, nhưng trận pháp trong này lại do Đạo gia thiết lập."

"Đạo gia?" Ta có chút kỳ quái hỏi: "Đại Diễn động này là do hai nhà Phật và Đạo các ngươi bảo vệ?"

"Không sai." Pháp Duyên đại sư gật đầu đáp: "Trừ Hoa Hạ Phật Đạo ta, các giáo phái khác có nhiều chém giết, thủy hỏa bất dung, nhưng ngươi khi nào gặp qua hai nhà Phật Đạo sát phạt lẫn nhau, không chết không thôi? Mặc dù trong tiểu tăng tiểu đạo có chút tranh luận, nhưng cao tăng danh đạo lại không phải như thế, thậm chí rất có ý nghĩ Phật vốn là Đạo. Ít nhất ở chuyện thủ hộ vạn vật muôn dân, hai nhà rất phù hợp."

"Bạch Mã tự là chỗ xây dựng, còn không có Phật Sơn khác, cho nên ở lại nơi này trấn thủ đều là Bạch Mã tự chủ trì, cho đến về sau chưởng môn Côn Luân đời thứ hai Lữ Bác răng đi khắp thiên hạ, ở chỗ này bố trí pháp trận bắt đầu, Đại Diễn động liền biến thành nơi hai nhà Phật đạo cùng thủ hộ. Cái tên Đại Diễn động này, cũng là cái tên Lữ Bác Nha đặt cho Lữ Bác."

"Theo suy tính của hắn, những oán khí bị trấn áp ở chỗ này, phập phồng, biến hóa mạnh yếu đều có quy luật nhất định, vừa vặn hợp nhất số lượng Đại Diễn, sau đó dùng cái này làm tên. Sau khi hắn thiết lập đại trận, lại chạy đi mấy năm, thu được một đồ đệ tên Trương Lăng, cũng chính là Thiên Sư Trương Đạo Lăng của Đạo giáo sau này."

"Dựa theo ước định lúc trước, bởi vì động Đại Diễn này ở trong Bạch Mã tự, có đạo nhân ra vào rất nhiều bất tiện. Cho nên ngày thường, phật tông trấn áp. Mà một khi đến tuổi Đại Diễn, đạo gia sẽ phái cao thủ kiệt xuất tới hiệp trợ. Mà trận pháp kia bởi vì quá mức huyền diệu., Vô luận là phật đạo hai nhà đều một mực không ai có thể nghiên cứu và tinh thông, đều do Côn Luân Tử mỗi một đời du tẩu thiên hạ tu bổ hoàn toàn. Lúc Đường Bạch Hạc đạo nhân, Lữ Động Tân, Nguyên Tống thời Vương Trọng Dương đều từng tự tay tu bổ toà Đại Diễn Trận này."

"Nhưng bản thân tòa đại trận này cũng có mệnh số đấy!"

"Căn cứ vào số lượng Đại Diễn suy tính, đại kiếp nạn năm năm sau sẽ đến, đây chính là thời khắc hung hiểm nhất. Hơi chút sai lầm, đại trận sẽ phá tan thành từng mảnh nhỏ., Nếu như những Âm Linh của Thượng Cổ cao nhân kia bị vật kia ở chỗ sâu nhất của Côn Bằng thôn phệ, thì không ai có thể hàng phục được nữa rồi! Toàn bộ thế gian đều sẽ gặp phải một hồi hạo kiếp trước đây chưa từng có! Thân là Nê đạo nhân đời này của Chưởng môn Côn Luân, bọn hắn đã sớm suy diễn ra hết thảy, kính xin mấy người chúng ta đồng thời tới chỗ này tọa trận, mãi đến khi ngươi..."

"A Di Đà Phật!" Viên Tuệ đại sư niệm một tiếng phật hiệu, nói với ta: "Lời đã nói hết lời này, những gì nên nói đều đã nói hết rồi, không nên nói thì bây giờ cũng không thể nói cho ngươi biết. Giữ lại cũng vô ích, ngươi lui về trước đi."

Nói xong, hắn nhắm hai mắt lại, không nói một lời.

Pháp Duyên đại sư cũng theo đó nhắm mắt lại. Theo hai người bọn hắn nhắm hai mắt lại, một mực gõ đuôi mõ Ngư Ngọc cũng ngừng tay, chắp tay trước ngực, không nhúc nhích.

Toàn bộ đại sảnh lập tức im ắng một mảnh, chín đạo thân ảnh to nhỏ, giống như ngủ say mấy trăm ngàn năm, vừa nghiêm túc lại yên tĩnh.

Ta lặng yên không lên tiếng hướng về mấy vị cao tăng bái một cái, đi được hai bước, nhịn không được lại quay đầu hướng bóng người Ngọc Vĩ Châu nhìn một cái, trong lòng thầm nghĩ: "Tiểu Ngọc, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ nhanh chóng hoàn thành sứ mệnh, cứu ngươi ra ngoài!" Sau đó bước nhanh về phía trước, xông ra ngoài.

Xuyên qua đại điện, một lần nữa trở lại hành lang khủng bố đến cực điểm kia, vô cùng hiểm ác trong hành lang, phát hiện pho tượng lúc trước ầm ầm nứt ra, giống như cáo như sói lại hỏng hơn phân nửa, hơn phân nửa cái đầu đều đã đứt đoạn, đập rơi đầy bụi đá vụn trên mặt đất.

Ta cũng không rảnh để ý tới cái gì, nhanh chân bước lên bậc thang hướng lên trên.

Lúc xuống tới đây, tình huống không rõ bên trong, còn không dám toàn lực triển khai tốc độ, lúc này ngược lại không còn lo lắng gì nữa. Một đường chạy như điên, chỉ mất một nửa thời gian, liền một lần nữa quay trở về mặt đất.

Minh Giác tiểu hòa thượng bị ta dán Định Thân phù, vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, ta đi lên phía trước giải khai linh phù.

Có thể do kinh sợ quá mức, cũng có thể do đứng quá lâu, hắn vừa bị giải khai, lập tức ngồi bệt xuống mặt đất, há miệng hỏi: "Thí chủ, ngài đã đi Đại Diễn động? Bên kia rốt cuộc có cái gì a."

Xem ra tiểu hòa thượng này đã sớm tràn đầy tò mò với nơi đó, chỉ là vẫn luôn không có bản lĩnh đi vào mà thôi.

"Muốn biết không?"

"Muốn!"

"Vậy cố gắng tu hành đi! Khi nào ngươi lên làm chủ trì thì ngươi hiểu."

Ta nói xong cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Nhóm Đại Diễn động đã chậm trễ thời gian rất lâu, hiệu lực của Cực Tự Phù đã sớm kết thúc, hòa thượng Đại Giới và cả tăng nhân tu hành hắn mang đến vây khốn ta cũng nên khôi phục tự do. Nhưng tiểu hòa thượng Minh Giác vẫn như cũ đứng ở chỗ này yên ổn không bị phát hiện, điều này đã chứng minh, bọn họ căn bản không tìm tới ta bên trong.

Lần này trái lại càng thêm nóng ruột, nói không chừng tên này ôm hận trong lòng, lại đấu đá ta không qua, dứt khoát tìm bọn Lý Ma Tử tính sổ.

Rất nhanh, ta lại đi xuyên qua rừng cây nhỏ, về tới sương phòng trái.

Lý Ma Tử chắp hai tay sau lưng không ngừng đi tới đi lui, Doãn Tân Nguyệt nắm phàm nhân, Hạ Cầm ngây ngốc kéo Lý Tiểu Tiểu đứng ở cửa nhìn ra vào.

Nhưng bởi vì trước khi đi ta bố trí cấm trận có hiệu quả song song cách ly, ngoại trừ bản thân mình ra, vô luận là trong ngoài đều không thể nhìn xuyên thấu, càng là ra vào không được. Cho nên, tuy rằng gần trong gang tấc, nhưng bọn họ vẫn không cách nào phát hiện ta.

Vừa thấy cấm trận hoàn hảo, ta hơi yên lòng, đang muốn một bước vượt qua cấm trận, lại dừng lại.

Ban nãy ta đi tìm Vĩ Ngọc, nhưng bây giờ tự ta quay về, Ngọc đuôi lại không có.

Nếu bọn Doãn Tân Nguyệt hỏi, ta phải trả lời ra sao?

Cứ nói cô ấy đã xuất gia làm ni cô bé đi?

Bọn họ nhất định sẽ giống như lúc ta thấy một màn kia, rất khó tiếp nhận!

Thậm chí còn tuyệt đối không tin tưởng, ngược lại càng thêm lo lắng.

Nếu như bọn họ nói ra, không nhất định lại đi khuyên can nàng, hoặc là muốn nhìn xem nàng một mắt sau cùng lại nên làm gì bây giờ?

Ài, có rồi!

Ta hơi suy nghĩ một chút, bước một chân vào.

Hai nghìn hai trăm chín lẻ canh giữ ngọn đèn một đêm.

"A! Cửu Lân ngươi đã trở về." Vừa thấy thân ảnh của ta xuất hiện ở ngoài cửa, Doãn Tân Nguyệt với vẻ mặt lo âu, không an phận lập tức hóa thành mừng rỡ, sau đó lại có chút nghi ngờ hỏi: "Đuổi ngọc đâu, ngươi không tìm được nàng sao?"

"Đừng nói đến nàng ta! Nói đến thì ta sẽ tức giận." Ta làm bộ thở phì phò, bước một chân vào cửa.

Doãn Tân Nguyệt lại lấy làm lạ hỏi: "Sao vậy?"

"Làm sao vậy, nàng ta chạy cùng người ta rồi. Ta nói cho dù ngươi có đi, cũng phải trở về chào hỏi Nguyệt Nguyệt tỷ một tiếng chứ. Nàng ta nói sợ ngươi chảy nước mắt, hay là thôi đi. Cũng không phải không gặp lại được nữa, sao lại khóc lóc sướt mướt như vậy chứ."

Doãn Tân Nguyệt nghe vậy, nửa sáng nửa trắng, càng thêm kỳ quái hỏi: "Đi, nàng ta đi cùng ai?"

"Diệp Tố Linh!" Ta đáp.

"Diệp Tố Linh? Đó là ai?"

"Là cô cô của ta!" Lý Tiểu ngây thơ hưng phấn kêu lên: "Là ba ba ta và sư tỷ Trương thúc của Trương thúc, đã tới chỗ võ hán, còn cùng chơi chơi với nhau nữa! Cô cô rất lợi hại, ném quả cầu nhỏ đi một phát là chuẩn rồi, chúng ta thắng rất nhiều món đồ chơi, đem quán trà chơi vàng rồi, ha ha ha."

Doãn Tân Nguyệt nhìn nhóc tỳ, lại nhìn hắn nói: "Sư tỷ? Từ khi nào tỷ lại xuất hiện một sư tỷ? Đã nhiều năm như vậy, sao trước nay đệ chưa từng nghe nói qua."

"Trương thẩm, sao ngươi có thể nghe nói!" Lý Tiểu ngây ngô cười nói: "Diệp cô cô chỉ khoảng sáu bảy tuổi, cũng chỉ lớn hơn phàm nhân một chút."

"Vậy sao, đệ muội à, ngươi cũng không cần phải nghi tâm ghen tuông." Lý Ma Tử cũng đi tới giải thích: "Nàng đúng là tiểu sư tỷ của hai chúng ta. Lý Ma Tử ta lấy nhân cách bảo đảm, tuyệt đối không phải con tư sinh của Trương tiểu ca."

Hạ Cầm tóm lấy lỗ tai Lý Ma Tử, nói: "Ngươi còn không mau giải thích, lấy thân phận của ngươi ra đảm bảo, ngươi có nhân cách chó má gì chứ?!"

"Ai ui!" Lý mặt rốt lên một tiếng đau xót, tiếp tục nói: "Đệ muội à, đừng nhìn hai người bọn họ đều là trẻ con, bản lĩnh cũng lớn lạ thường. Dù sao, Ngọc đuôi đi cùng tiểu sư tỷ, ngươi không cần lo lắng! Hai người bọn họ xen lẫn cùng nhau, ngay cả Thiên Vương lão tử cũng đau đầu. Ai? Tiểu ca nhi. "

Lý Ma Tủy lại quay lại hỏi ta: "Sao tiểu sư tỷ cũng đến Bạch Mã Tự? Ngươi không nói với tỷ ấy ta và nhóc tì cũng ở đây sao? Tỷ ấy nhẫn tâm như vậy, cũng không tới thăm chúng ta."

"Ác tâm? Ai còn có cô gái nhỏ đuôi ngọc này nữa." Doãn Tân Nguyệt tức giận thở phì phò nói: "Thế mà ta coi cô ấy như tỷ muội ruột thịt, bỏ đi là đi thôi, đến chào hỏi cũng không đánh! Còn nói dễ nghe, sợ ta đau lòng, sợ ta khóc. Khóc cái gì mà khóc? Ngươi chờ cô ấy trở về đi, ta sẽ cho cô ấy khóc cho đủ."

Thành công rồi!

Trong lòng ta mừng thầm, cuối cùng cũng quên chuyện quy y xuất gia. Ít nhất đám người Doãn Tân Nguyệt sẽ không lo lắng cho Vĩ Ngọc nữa.

"Tiểu ca Trương gia, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng phải đi thôi. Một lát sau, người ta sẽ đóng cửa." Lý Ma Tử đề nghị.

Ta xem qua bộ phận rồi, đã qua năm lần rồi.

Lúc ở tiền điện, đã nghe bên cạnh du lịch đoàn người từng nói, thời gian du lịch Bạch Mã tự thưởng thức, là bảy, bảy, nửa buổi tối, trong chùa tuyệt đối không cho phép du lịch qua đêm.

Đương nhiên, ta thuộc về tình huống rất đặc thù.

Chủ trì đã dặn dò rồi, lúc nào thì đi lúc đó, muốn ở bao lâu thì ở.

"Đêm nay không đi." Ta nhìn bọn họ nói.

"Không đi?" Lý Ma Tử hiếu kỳ hỏi: "Vì sao không đi?"

Vì sao?

Bởi vì Ngọc Vĩ đã cạo tóc ở đây, không chừng gặp lại là khi nào. Mặc dù theo lời hai vị đại sư kia nói, là vì cứu nàng bất đắc dĩ mà làm, nhưng trong lòng ta luôn có chút không thoải mái, muốn ở đây bồi tiếp nàng một đêm, một khi ra khỏi ngôi chùa này, chính là hai thế giới — tuy rằng đã như thế, nhưng ta vẫn có chút luyến tiếc.

Còn có lão hòa thượng đau khổ bảo vệ thánh vật tám mươi năm, giúp ta bảo tồn thánh vật, cũng là hôm nay viên mãn thăng thiên, về tình về lý, ta cũng nên giữ cho hắn một đêm đèn xanh. Người chủ trì Bạch Mã tự trong nội tình này chắc hẳn cũng có ý nghĩ như vậy, chỉ là không biết xấu hổ nói rõ ra mà thôi. Nếu không vì sao chúng ta đều an trí trong sương phòng, lại bảo tiểu hòa thượng nói cho ta biết, muốn ở bao lâu thì ở?

Lão hòa thượng kia khổ sở đợi ta tám mươi năm, mà ngay cả một đêm ta cũng không nỡ sao?

Ngọc đuôi quy y như vậy, gặp lại không hẹn, ngay cả bánh chưng này ta cũng không thể bồi tiếp?

Lão hòa thượng viên tịch thăng thiên, ở Phật gia mà nói, chính là đi tới thế giới cực lạc, đây là tân sinh.

Vĩ Ngọc cạo nhập phật là vì tránh gặp sát kiếp, đây là cách thế.

Lúc này, ta không còn chút lo lắng nào mà xoay người rời đi ư?

Ta muốn tiễn lão tăng kia một lần nữa, ta muốn tiếp tục ở chung với lão tăng!

Nhưng những chuyện này, ta lại không thể nói với bọn Lý Ma Tử Doãn Tân Nguyệt, cưỡng ép đem tất cả cảm xúc đè nén trong lòng, giả bộ như không có việc gì nói: "Chúng ta thật vất vả mới tới được Bạch Mã Tự một chuyến, lại được cơ duyên, có thể phá lệ ở chỗ này, cứ như vậy đi chẳng đáng tiếc sao?"

"Đúng vậy." Hạ Cầm cũng nói: "Đêm nay chúng ta ở đây, sáng mai còn có thể vượt qua nén nhang đầu."

Lý Ma Tử vừa nghe Hạ Cầm nói như vậy, cũng có chút bất đắc dĩ nói: "Ở chỗ nào cũng không quan trọng, nhưng ở chỗ này chỉ có thể ăn chay."

"Ăn chay thì ăn chay." Doãn Tân Nguyệt nói: "Dù sao ta và Hạ Cầm đều đang giảm béo, ngày thường cũng không ăn thịt như thế nào cả."

Ta cười nói: "Tên mặt rỗ nói chuyện thực sự không có ý này."

Doãn Tân Nguyệt sửng sốt một chút, ngay sau đó hiểu ra, nhìn Hạ Cầm cười nói: "Hóa ra là nói ngươi!"

Mặt Hạ Cầm hơi đỏ lên, trước mặt Lý Tiểu Nhị lại không thể nói cái gì, chỉ có thể nổi giận đùng đùng trên người Lý Ma Tử, đuổi theo hắn nói: "Tên ma tử chết bầm!"

Lý mặt rỗ đau nhe răng nhếch miệng, nhưng mặt mũi tràn đầy hạnh phúc.

Một bên là lão sư, một bên là phụ thân, Lý Tiểu Thuần gãi gãi đầu, có chút thẹn thùng.

Doãn Tân Nguyệt cười ha hả nhìn hai người bọn họ, còn không ngừng giở trò: "Ma tử da dày thịt béo, căn bản không đau, đây đều là giả vờ! Hạ Cầm, ngươi lại ra sức một chút."

Phàm Phàm không biết xảy ra chuyện gì, vui vẻ kêu to: "Cố lên, cố lên!"

Bầu không khí lúc nãy của ta hoàn toàn khác biệt, toàn bộ trong phòng nhỏ tràn ngập tiếng cười vui vẻ.

Đúng lúc này, ta đột nhiên cảm giác được một trận dao động.

Hình như có người đi vào pháp trận do ta bố trí.

Thấy bọn họ chơi đùa đang vui vẻ, ta cũng không nói gì, lặng lẽ đi ra ngoài.

Vừa bước ra cửa đã thấy trong rừng cây có một tiểu hòa thượng đang đứng.

Chính là tiểu hòa thượng đã dẫn ta tới đây, tay hắn đang mang theo một cái hộp sơn màu hồng.

Đừng nhìn tiểu hòa thượng này tuổi tác không lớn, nhưng lại có chút bản lĩnh. Vừa rồi hắn chỉ vừa mới bước vào pháp trận, có thể cảm thấy có chút khác thường, liền lui trở về.

Lúc này, hắn đang đứng ở trận pháp lẳng lặng chờ ta.

Hình như hắn đã biết, ta khẳng định sẽ đi ra xem xét.

Vừa thấy ta đi ra khỏi pháp trận, tiểu hòa thượng lập tức cúi đầu thi lễ nói: "Thí chủ, giờ cơm đã đến, chủ trì lệnh cho ta mang một ít cơm tới."

"Vậy đa tạ phương trượng đại sư." Ta cũng không khách khí, đưa tay nhận lấy.

"Thí chủ." Tiểu hòa thượng lại hỏi: "Trụ trì muốn hỏi thí chủ, tối nay là ở lại trong chùa, hay là..."

"Ta hôm nay định thắp đèn giúp đại sư gác đêm, lát nữa làm phiền tiểu sư phụ dẫn đường cho ta." Ta nói thẳng.

"Khách khí rồi." Tiểu hòa thượng khom lưng thi lễ nói: "Thí chủ hữu tâm, minh tịnh đương cống hiến sức lực."

Hạng hai nghìn chín mốt, nửa đêm đề Đăng Nhân.

Ta cầm hộp cơm trở về sương phòng.

Lý Ma Tử đúng là tên tham ăn, đưa lưng về phía có mùi thơm, hắn tiến tới gần, xốc nắp hộp lên, kinh ngạc kêu lên: "Ai ui, tuy nói là củ cải thật đúng là thơm quá đi!"

Nói xong, thò tay ra muốn tóm lấy.

"Đi rửa tay đi!" Hạ Cầm đánh hắn một cái, lập tức bắt chuyện với Phàm Phàm Phàm và Lý Tiểu Tỳ, tranh thủ thời gian tới ngồi xuống.

Bọn ta sáu người ngồi vây quanh một chỗ, cơm nước đầy ắp, sắc trời đã tối đen.

Tuổi của Phàm gian còn nhỏ, lại bởi vì lần đầu ra ngoài chơi, quá mức hưng phấn, người chạy tới chạy lui đã sớm mệt chết rồi, hai mắt khép hờ ngủ gà ngủ gật. Doãn Tân Nguyệt ôm hắn vào phòng phía đông ngủ thiếp đi.

Hạ Cầm thu thập xong bát đũa, lại đặt trong hộp cơm, cũng đi tới, tiện tay đóng cửa lại.

Lý Ma Tử chớp chớp mắt, có chút không cam lòng nhưng cũng bất đắc dĩ, đành phải mở cuộn sách trên đầu giường ra, hai tay gối lên cánh tay, nhìn chằm chằm trần nhà một cách nhàm chán.

Lý Tiểu Tiểu chơi điện thoại một lát rồi cũng ngủ.

Lý mặt rỗ lăn qua lộn lại, sau đó dần dần vang lên tiếng ngáy.

Ta đây mới rón ra rón rén đứng dậy ra khỏi cửa.

Đi ra cấm chế xem xét, trong tay Minh Tịnh tiểu hòa thượng mang theo một ngọn đèn lồng đỏ giống như hoa sen, đứng ở bên ngoài rừng cây chờ ta không nhúc nhích.

"Tiểu sư phụ, khổ cho người rồi."

"Thí chủ không cần khách khí." Minh Tịnh thi lễ một cái, xoay người đi tới phía trước.

Ta đi theo phía sau hắn, chưa được mấy bước đã phát hiện trên mặt đất bên ngoài rừng cây đầy tro tàn, xung quanh sương phòng trái vãi ra một vòng lớn.

Minh Tịnh phảng phất nhìn ra sự kinh ngạc của mình, giải thích với ta: "Thí chủ, đây là trụ trì an bài. Hắn biết Đại Giới sư thúc từng có hành động bất kính đối với thí chủ, giận dữ không thôi, phạt sư thúc đến vách tường rừng trong tháp, lại để Đại Ngộ sư thúc bố trí một tòa pháp trận bên ngoài sương phòng, miễn cho có người lại quấy rầy các vị thí chủ."

"Trụ trì đại sư có lòng rồi." Ta chân thành nói cám ơn.

Hòa thượng Đại Giới tuy dẫn theo chúng võ tăng bao vây ta tìm kiếm Vĩ ngọc, nhưng dù sao hắn cũng ôm lòng trừ ma của Vệ tự, hơn nữa lúc đó hắn cũng chỉ định vây khốn ta mà thôi, không hề ra tay hạ sát thủ. Giờ nhớ lại mới thấy ta nhất thời nóng lòng, ra tay hơi nặng một chút - ít nhất một cước đá ngất hắn là mang theo chút phần hả giận.

Hiện tại hắn lại bởi vì chuyện này mà bị phạt đi diện bích, ngược lại làm ta có chút xấu hổ.

Đợi khi nào có cơ hội gặp người chủ trì, ta phải giúp ông ấy cầu tình mới được.

Mà người chủ trì Bạch Mã Tự này lại càng không phải chuyện nhỏ, chu toàn mặt mũi, khiến ta cảm kích không thôi!

Vượt qua hành lang, xuyên qua bụi cây, tiến vào một tiểu viện đầy Thương Tùng Thúy Bách trồng đầy cây.

Tòa viện kia không lớn, chính giữa tu kiến một toà ngói đen tiểu điện nhô ngang.

Bên trong đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ truyền ra từng đợt tiếng cá gỗ.

"Thí chủ, đây chính là Viên Niết điện." Minh Tịnh giới thiệu với ta: "Bạch Mã tự các đời cao tăng viên tịch về sau, đều đem tế vị bố trí trong điện trăm ngày, để cho các đệ tử tụng kinh cầu phúc."

"Được!" Ta phủi bụi đất trên ống tay áo, chuẩn bị dẫn miệng, vừa muốn cất bước, đột nhiên cảm thấy một cỗ âm khí cực kỳ dày đặc từ đằng xa lướt tới.

Sau khi thức tỉnh, chẳng những ta cực kỳ mẫn cảm với khí tức người giết người, năng lực cảm giác đối với âm khí lại càng giống như trước kia.

Không sai! Đó chính là âm khí, hơn nữa dày đặc có chút đáng sợ.

Nhất thời, ta không khỏi sinh ra nghi hoặc!

Đây chính là ở trong hậu đường Bạch Mã Tự, khắp nơi đều là cấm chế Phật Môn, yêu tà quỷ quái tránh không kịp. Như thế nào còn có âm khí dày đặc như vậy, không kiêng nể gì cả?

Tiểu hòa thượng Minh Tịnh này tuy tuổi không lớn nhưng lại cực kỳ thông minh, đặc biệt am hiểu cách nhìn mặt, lập tức phát hiện dị thường, có chút kỳ quái hỏi: "Thí chủ, có gì không đúng sao?"

"Bên kia là nơi nào?" Ta chỉ về phía trước hỏi.

"Nơi đó chính là khu rừng, là nơi mai táng hài cốt của các đời cao tăng."

"Dẫn ta đi xem!" Ta không cho phép nghi ngờ nói.

Đừng nói Bạch Mã Tự này có ân huệ với ta, cho dù là phát hiện chuyện như vậy ở chỗ khác, ta cũng quyết không thể khoanh tay đứng nhìn.

Minh Tịnh có chút khó hiểu nhìn về phía ta, nhưng cũng không hỏi thêm gì, xách đèn lồng quay về phía trước, chiếu nói: "Thí chủ xin mời đi theo ta."

Rừng cây chiếm diện nạ cực lớn, từng tòa cao thấp không đều, mới cũ có các lục giác tháp khác sắp xếp chỉnh tề, dưới ánh trăng chiếu xuống chiếu ra từng bóng dáng thô nhỏ, giống như một mảnh rậm rạp chằng chịt bóng người.

Ta và Minh Tịnh đi vào trong tháp, tia âm khí phía trước cũng dùng tốc độ cực nhanh để đi xuyên qua, dưới sự che giấu của tháp rừng, vẫn chưa thấy chút tung tích nào.

Không đi bao xa, chỉ thấy trong tháp rừng đổ nát một mảnh gạch vụn, phía trước gạch vụn đặt một bàn thờ, trên bàn đèn Trường Minh ở dưới gió đêm thổi chợt lập loè rồi biến mất.

"Đây là?" Ta hơi nghi hoặc dừng bước, quay đầu hỏi.

"Thí chủ, thực không dám giấu giếm, chiều hôm nay phát ra một tiếng nổ mạnh chính là từ đó phát ra. Chờ Đại Ngộ sư thúc chạy tới xem xét, liền phát hiện tòa tháp rừng này không biết vì duyên cớ gì, đột nhiên sụp xuống. Bởi vì sự tình quá gấp gáp, chưa kịp tu kiến lại, chỉ có thể tạm thời như vậy mà xử trí."

Nghe Minh Tịnh nói thế, ta cũng nghĩ tới điều này.

Lúc ta kính hương xong mới vừa đi ra tiền điện, đã thấy đám người chen chúc chạy về hướng này, xuất phát từ hiếu kỳ, bọn ta và Lý Ma Tử cũng theo tới xem náo nhiệt.

Ngay sau đó liền bị ngăn lại, ngay sau đó dưới sự nhắc nhở của Minh Tịnh, lão hòa thượng thả ta đi vào đường nhỏ trong rừng, gặp được lão tăng già nua ngồi trong hồ nước kia. Sau đó, vĩ ngọc tìm nhầm ta vào Đại Diễn động, ta cũng đuổi sát theo.

Cũng có thể nói, đủ loại kỳ ngộ của nhóm Bạch Mã Tự, đều là vì một tiếng vang thật lớn kia mà ra, là do một tòa tháp lâm đột nhiên sụp đổ này gây nên!

Cỗ âm khí vừa rồi cũng xuất phát từ đó, xem ra tám chín phần mười có liên quan tới tòa tháp này!

"Tiểu sư phụ, trong khu rừng này mai táng vị đại sư nào? Có chỗ nào đặc biệt?"

"Vị này chính là cao tăng tình bi đại sư, thời kỳ đầu Đường chủ muốn dựa vào Bạch Mã Tự."

"Tình bi?" Ta vừa nghe thấy pháp hiệu này, không khỏi càng thêm kỳ quái.

Phật gia danh hiệu, đa số lấy kiêng luật pháp điển là tên, ví dụ như "Không" "Ngộ" "Vô" "Khôn", "Vân", vân vân.

Nhưng làm sao lại xuất hiện một chữ "Tình" này?

"Vị đại sư này là người nhờ tới à? Vậy hắn từ đâu..."

Ta mới vừa hỏi một nửa, đột nhiên phát hiện nơi cuối rừng núi hiện lên một đạo lục quang âm trầm.

Chính là nơi quỷ khí kia.

Lập tức, cũng không kịp nói hết lời, đè thấp thanh âm vội vàng kêu lên: "Ngươi không nên gấp, ta đuổi theo xem trước!"

Nói xong, thả người bay thẳng đến chỗ lục quang lập loè đuổi theo.

Lục quang kia phảng phất không phát hiện ra sự tồn tại của ta, trực tiếp xuyên qua rừng tháp chạy về phía trước.

Đuổi theo càng gần thêm chút mới phát hiện, lục quang kia là một chiếc đèn lồng, cầm theo đèn lồng bóng người mặc dù mơ mơ hồ, bất quá cũng rất là quen mắt.

Càng gần một chút mới phát hiện, gia hỏa kia không ngờ lại là hòa thượng đại giới!

Bài thơ tình hai nghìn hai trăm chín mươi ba (chương thứ hai them them)

Đại Giới, làm sao lại là hắn?

Lúc xế chiều, ta mới vừa giao thủ với gã.

Tuy bản lãnh của hắn thua xa ta, nhưng một thân phật pháp kia lại vô cùng thuần khiết, tuyệt không phải là ác tăng như Độc Cưu đại sư.

Hơn nữa tính tình hòa thượng đại giới ngay thẳng, coi tất cả yêu ma quỷ quái là kẻ địch, nhất định trừ khử cho nhanh.

Nhưng hiện tại cả người hắn đầy âm khí nên giải thích như thế nào đây?

Chẳng lẽ lúc trước đều là hắn ngụy trang?

Nhưng cái này cũng không đúng! Khi hắn vây chặt ta, dùng tuyệt học phật môn chính tông: Vạn Phật Phong Ma Trận.

Mặc dù tu vi hắn kém, xa xa không phát huy ra uy lực vốn có, nhưng trận pháp này lại là thật, đừng nói giấu diếm âm khí, dù lòng mang ý xấu, sẽ bị Phật pháp đại trận cắn trả. Lúc trận pháp khởi động, mình đã gặp tai ương trước rồi!

Âm khí dày đặc, đại trận Phật tông bí truyền vậy mà cực kỳ không thể nào nghĩ tới xuất hiện trên thân một người.

Tuy rằng khoảng cách càng ngày càng gần, nhưng đại giới hòa thượng lại giống như không phát giác chút nào sự tồn tại của ta, một đường nhấc theo xiềng xích chạy nhỏ, thẳng đến toà thổ Khâu nhỏ phía sau toà tháp kia.

Nơi này buổi chiều ngày hôm qua ta theo Minh Giác tiểu hòa thượng đi tới, bản thân gò đất kia cũng không có gì kỳ lạ, nhưng chung quanh gò đất lại thiết trí một vòng trận pháp ngăn cách.

Pháp trận kia tuy rằng có niên đại lâu năm, có tổn hại nhiều, nhưng uy lực vẫn không giảm, một khi có yêu quỷ tà quái tới gần, sẽ tự động phát động, cho dù mạnh như quỷ vương cũng sẽ bị diệt hồn phi phách tán! Lúc đó, ta nhìn thấy trận pháp này, còn sợ ra mồ hôi lạnh - May mà đuôi ngọc chưa tới nơi này, nếu không nhất định sẽ bị trọng thương.

Nhưng không nghĩ tới, đại giới hòa thượng lúc này toàn thân bị âm khí vờn quanh, vậy mà lại lao thẳng đến cái gò đất nhỏ này!

Pháp trận chung quanh gò đất yên nhiên không động đậy, đại giới hòa thượng nhấc lên lốc xoáy, thẳng lên ngọn núi.

Sau đó ngồi xuống tảng đá xanh lớn trên đỉnh đầu kia, cảnh giác nhìn ta bên này một cái!

Ta vội vàng rút mình núp trong bóng tối một mảng thụ ảnh, đến lúc này mới phát hiện, thần sắc đại giới hòa thượng tựa như có chút cổ quái, nhất là đôi mắt kia, tràn ngập bi thương cùng tuyệt vọng.

"Lục liễu hồng sa tiểu nô gia, giới hải vô nhai thuận giang bè, thiền tâm như mộng bình khó gả, tăng không có tăng nữ nàng không phải nó." Đột nhiên, đại giới hòa thượng nhìn thẳng bầu trời, tràn đầy bi tình niệm một bài thơ.

Hơn nữa, đây còn là thơ tình!

Miêu tả bài thơ tình của hòa thượng và nữ tử.

Thì ra không phải hắn phát hiện hành tung của ta, mà là ngưng mắt nhìn bầu trời đêm, mượn ánh trăng ký thác tương tư!

Lập tức, hắn lại lấy từ trong ngực ra cái gì đó, vừa nhẹ nhàng xoa nắn, vừa khẽ mỉm cười, tình ý kéo dài nói: "Dòng đỏ không có mùi thơm đã loạn, đèn xanh chiếu không ngủ, phật vân ngàn vạn tia đứt, tâm vong hải giới quy điền, mặc khởi vân hà kiếm xuất quan, vạn dặm phù sa một mảnh trời, thế nhân chớ cười tăng thiện mạc, bích hải phù sinh ánh hồng uyên."

Nét mặt của hắn lại khác với vừa rồi, vô cùng ôn nhu, vô cùng lưu luyến, giống như hóa thân thành một thiếu nữ tuyệt mỹ thân mang váy dài, như người trong lòng dâng hương rót trà vậy.

Gió đêm thổi qua, tăng bào đong đưa.

Hay cho một tình lang si mê, hay cho một hòa thượng Vong Giới!

Pháp danh của hắn tên là Đại Giới, nhưng chỉ có thể giới không được một chữ "Tình" sao?

Không đúng!

Lúc này hòa thượng đại giới hoàn toàn khác với ban ngày, hoặc có thể nói, đây căn bản không phải là hắn.

Hắn từ trong rừng cây đi ra.

Trùng hợp lại sụp xuống một tòa Xá Lợi Tháp cao tăng thời Đường triều, tăng nhân kia lại tên là: Bi tình.

Lẽ nào... giờ đại giới chỉ là một câu thể xác? Linh hồn trong cơ thể lại là hòa thượng bi tình Đường thời kia?

Đúng lúc này, chung quanh gò đất chớp động bóng người, ta nhìn kỹ lại, nguyên lai là những võ tăng kia vây công ta ban ngày, hiện ra xu thế bao vây hội tụ đến gò đất.

"A di đà phật!" Lúc hoàng hôn, một tiếng phật hiệu vang dội từ xa truyền đến.

Thanh âm còn chưa tiêu tán, bóng người đã chạy đến phụ cận.

Chính là lão hòa thượng ngăn trước rừng tháp ngăn cản du khách đặt chân kia, lại chỉ muốn thả ta vào.

Hắn chắp hai tay sau lưng, đứng ở trước gò đất, quả quyết phẫn nộ quát: "Đại Giới, ngươi có biết tội của ngươi không?!"

Đại giới hòa thượng lại giống như không thấy chút nào, vẫn như cũ mắt nhìn trời cao Tây Bắc, chậm rãi nói ra: "Hoa mở hai bờ thiền tâm loạn, Phật ở Tây Thiên không triều nam, chỉ hướng Nguyệt Thanh Đăng bầu bạn, mộng có hồng nhan bất tưởng."

Lão hòa thượng tức giận đến toàn thân run lên, đột nhiên vung tay lên nói: "Láo xược, bắt lại cho ta!"

"Vâng!" Chúng võ tăng cùng rống to, vung côn về hướng gò đất.

Bốp!

Lúc sắp tới gần, chung quanh cồn cát bỗng nhiên hiện ra một mảnh kim quang.

Từng đạo phù văn màu vàng phóng lên trời, bao quanh gò đất tạo thành từng vòng bình chướng.

Những võ tăng gần đó đã dốc hết khí lực toàn thân, không dám đi nửa bước.

Phanh! Kim quang lóe lên, một đám tăng nhân bị ném thẳng ra ngoài.

Nhưng có lẽ vì bản thân trận pháp này cũng là tuyệt học của Phật gia, không lạnh lùng hạ sát thủ với những tăng lữ này, tuy những võ tăng kia bị văng ra xa nhưng vẫn không thương tổn tới gân cốt. Từng người từng người đứng lên, bất đắc dĩ hét lên: "Đại Ngộ sư thúc, Kim Cương Phục Ma trận khởi động rồi, chúng ta căn bản là không xông qua được."

"A di đà phật!" Đại Ngộ hòa thượng tức giận gọi Cao Tuyên một tiếng Phật hiệu, hét lớn: "Trước tiên tránh sang một bên."

Chúng võ tăng vừa nghe vậy, liền lui ra phía sau hắn mười mấy mét.

Vù vù vù!

Hai ống tay áo của lão hòa thượng Đại Ngộ Quốc phất phới, từng luồng cuồng phong đột nhiên bùng lên giữa không trung.

Những cuồng phong kia cũng không thổi tan, ngược lại tụ cùng một chỗ, trong khoảnh khắc ngưng tụ thành một vòi rồng nhỏ lóe lên bạch quang, trong đó phạn văn lóe sáng, sáng rực tỏa ra ánh sáng.

"Phá!"

Theo hắn quát to một tiếng, vòi rồng điên cuồng đánh về phía cồn cát.

Kim quang pháp trận trên gò đất tựa hồ cảm giác được uy lực vòi rồng bỗng nhiên ngưng hợp thành vách tường màu vàng đầy pháp chú trong chốc lát.

Ầm!

Hai bên chạm vào nhau, laser bắn ra bốn phía.

"Động thủ!" Thân hình hòa thượng Đại Ngộ Quân lung lay, cắn chặt hàm răng, hét lớn.

Các võ tăng phía sau, hơi sững người, lập tức hiểu rõ ra.

Không phải Đại Ngộ hòa thượng muốn dùng sức mạnh của bản thân mạnh mẽ phá tan trận pháp, chỉ là muốn dựa vào thứ này để hấp dẫn uy lực của trận pháp, để những tăng nhân kia nhân cơ hội xông lên!

Chúng võ tăng không dám chần chờ, cuống quít vung côn bổng giết vào.

Quả nhiên, lực đạo của pháp trận lần này yếu đi rất nhiều, có mấy hòa thượng tu vi hơi mạnh chút đã bước vào pháp trận, xông lên gò đất.

Phù!

Đúng lúc này, Đại Ngộ hòa thượng phóng ra vòi rồng bay trở về với tốc độ nhanh hơn lúc bay tới.

Nhưng lúc này hắn đã tiêu hao hết tất cả lực lượng, ngay cả đứng cũng không được, đột nhiên tê liệt ngồi trên mặt đất.

Dùng lực cá nhân của hắn, cưỡng ép trùng kích uy lực cấm chế Phật Môn đáng sợ như thế, đã là miễn cưỡng. Một khi lại bị cỗ lực lượng phản phệ đụng vào, hậu quả kia khó mà lường được.

"Cực!" Ta vội vàng nhảy ra, đang giữa không trung giơ tay quăng ra mấy đạo phù chú trung đẳng, trước khi phong ảnh đánh tới đã rơi xuống trước mặt đại ngộ hòa thượng.

Bùm bùm bùm bùm!

Mấy đạo phù chú liên tiếp bị phá nát.

Ta hơi kinh ngạc - đây chính là Cực Tự Phù.

Với tu vi của ta lúc này, Cửu Đạo Cực Tự Phù này ngay cả trâu điên chạy như điên cũng đừng hòng vượt qua, nhưng trong nháy mắt đã bị đánh tan thành từng mảnh nhỏ.

Đây vẫn chỉ là lực cắn trả của tòa Kim Cương Phục Ma Trận kia! Hơn nữa còn là pháp trận tàn phá không đầy đủ ngàn năm.

Bởi vậy có thể thấy được, năm đó cao tăng thiết lập trận pháp này lợi hại cỡ nào.

Mặc dù Cực Tự Phù bị đánh nát, nhưng uy lực gió lốc kia cũng tiêu giảm không ít, vù một cái từ trên thân hòa thượng Đại Ngộ Minh vọt tới.

Tràng hạt trên cổ nháy mắt bay tứ tán, máu tươi không kìm được từ trong cổ họng phun ra.

Hai ngàn hai trăm chín mươi ba quyển thứ nhất, Xá Lợi Tháp nghi vân.

Gió xoáy lướt qua, phía sau Đại Ngộ hòa thượng có bảy tám cây cối to bằng miệng bát bị cắt đứt ngang, cành lá bay tán loạn.

Đại Ngộ hòa thượng quỳ rạp trên mặt đất, tăng bào trên người đã sớm vỡ thành vô số mảnh vải rách, từng vết thương lớn bằng nửa bàn tay máu thịt đổ ra ngoài, nhắm chặt hai mắt không nhúc nhích.

Ta nhìn lướt qua hòa thượng Đại Ngộ ngã dưới đất, nhưng cũng không có võ công để ý tới, mà là bước vài bước xông lên gò đất.

Kim Cương Phục Ma Trận này mặc dù cương mãnh không gì sánh được, nhưng dù sao niên đại đã lâu, sơ hở rất nhiều. Sau khi bị đại ngộ hòa thượng dẫn đi đại bộ phận lực đạo, tạm thời không cách nào khởi động, sớm đã có mấy võ tăng chạy tới.

Đại giới hòa thượng vẫn như cũ mắt nhìn bầu trời đêm, vô cùng si tâm niệm tụng thơ tình, không chút nào lay động tình cảnh trước mắt!

Mấy võ tăng cưỡng ép ấn bả vai hắn, muốn chế ngự hắn, nhưng đại giới hòa thượng lại tựa như tượng đá mọc rễ dưới chân, không nhúc nhích tí nào.

Ta đi tới phía trước, cắn vỡ đầu ngón tay, thật nhanh vẽ lên ót hắn một đạo huyết phù.

Sau khi nét cuối cùng kết thành, hắn thật sự biến thành một tượng đá.

Đây là điểm thạch thủ tập từ Âm Phù Kinh.

Lấy máu làm mực, hóa khí thành đá.

Đương nhiên, đây chỉ là tạm thời, tác dụng không khác gì Định Thân Phù.

Thế nhưng Định Thân phù chỉ có tác dụng với người sống, mà bàn tay đá kia lại có thể chế trụ âm linh!

Từ tình huống hiện tại xem xét, đại giới hòa thượng hơn phân nửa là đã bị âm hồn phụ thể, trước khi biết rõ chân tướng sự thật, ta cũng không hạ sát thủ, chỉ có thể dùng biện pháp này trước ổn định cục diện rồi nói sau.

Loảng xoảng một tiếng, hòa thượng đại giới cả người cứng ngắc bị chúng tăng đẩy xuống đất.

"Đại Ngộ sư thúc!"

"Sư thúc!"

Các hòa thượng ngoài gò đất chen chúc tới phía Đại Ngộ hòa thượng, lớn tiếng la lên.

"Nhanh, mau đưa tới chỗ Đại Trí sư bá chữa trị! Chậm nữa là không kịp nữa đâu." Minh Tịnh tiểu hòa thượng thở hồng hộc chạy từ phía sau tới, đừng thấy tiểu hòa thượng này tuổi tác không lớn nhưng định tính cực cao, chỉ nhìn lướt qua hiện trường, lập tức đưa ra quyết định.

"Minh Tịnh sư đệ, cái này làm sao mà làm..."

Tăng nhân trên mặt trái có một khối thai ký màu đen không biết làm sao nói: "Đại Ngộ sư thúc bị thương quá nặng! Toàn thân đều là vết thương, căn bản là không có cách nào di chuyển! Không đợi đến lúc Đại Trí sư bá ở nơi đó, có thể sẽ không chịu nổi."

"Đừng nóng vội!" Minh Tịnh bước nhanh tới gần, chỉ huy mọi người nói: "Minh Quang sư huynh, vóc người ngươi khôi ngô một chút, Thiết Phật công cũng xuất chúng nhất. Vậy ngươi làm cáng, đem Đại Ngộ sư thúc đặt ở trên người ngươi, sau đó những sư huynh khác khiêng ngươi đi là được."

Mọi người sửng sốt một chút, nhanh chóng bắt đầu bận rộn.

Một hòa thượng mập mạp nằm ngửa ra đất, toàn thân căng thẳng như phiến đá. Những người khác nhẹ nhàng đặt lão hòa thượng Đại Ngộ Lão lên người hắn, sau đó giơ tay lên, nhấc chân nhấc lên, coi lão hòa thượng mập mạp kia như cáng, nhanh chóng chạy về phía trước.

"Minh Viễn sư huynh, công phu khinh công của ngươi là tốt nhất, nhanh chóng đem tình huống nơi đây thông cáo cho chủ trì và các vị chưởng viện sư thúc." Minh Tịnh phân phó nói.

"Được!" Một hòa thượng gầy còm lên tiếng, nhanh chóng chạy theo một hướng khác, chớp mắt đã đi vào trong bóng tối.

"Minh Hiền, hai vị sư huynh Minh Linh. Phật lực của các ngươi cực mạnh, quan sát lực lượng cũng cực kỳ xuất chúng, liền thỉnh cầu hai vị tạm thời canh giữ ở trong tháp, một khi có bất cứ tình huống gì phát sinh, nhất định phải nhanh chóng bẩm báo chủ trì."

"Được." Lại có hai người xoay người nhắm thẳng hướng rừng cây thủ vệ.

"Các vị sư huynh khác, trước tiên đem Đại Giới sư thúc lên hướng phương viện. Chuyện này rất kỳ quặc, cuối cùng xử lý như thế nào còn phải xin chủ trì định đoạt."

"Được! Nên làm như vậy đi."

"Vẫn là Minh Tịnh sư đệ có biện pháp!" Đám người liên thanh tán dương, hợp lực nâng lên hòa thượng đại giới như bàn thạch, đi thẳng về phía viện phương trượng.

Minh Tịnh tiểu hòa thượng tuổi tác không lớn nhưng lại rất bừa bãi, điều chỉnh lại rất có chương pháp. Khó khăn là hoàn toàn không có chút ngạo khí khinh người, vênh mặt hất hàm sai khiến. Mỗi khi dùng một người đều chỉ ra điểm đặc biệt của người nọ, vừa khẳng định lại vừa dễ giải thích mệnh lệnh.

Tiểu hòa thượng này thật đúng là khiến ta phải lau mắt mà nhìn!

Minh Tịnh đi về phía trước hai bước, khom lưng thi lễ với ta rồi nói: "Vừa rồi may mà có thí chủ kịp thời viện thủ, nếu không Đại Ngộ sư thúc cùng các vị sư huynh có thể chạy trời không khỏi nắng rồi. Tiểu tăng không dám cảm ơn thay chùa, vẻn vẹn chân thành cảm niệm ân đức của thí chủ."

"Khách sáo rồi." Ta thản nhiên trả lời: "Ngươi vừa rồi là đi gọi viện binh đi sao?"

Đại Ngộ hòa thượng sở dĩ tới kịp thời như vậy, khẳng định không phải trùng hợp gì, hơn phân nửa là Minh Tịnh phát hiện tình huống có chút không đúng, cũng không theo ta đuổi theo, mà là đường vòng mời Đại Ngộ hòa thượng tới xử lý việc này.

"Vâng." Minh Tịnh đáp: "Ta thấy tình hình không ổn, rất sợ thí chủ có gì sai sót, lúc này mới vội vàng mời Đại ngộ sư thúc tới, không ngờ..." Tiếp đó nhẹ nhàng lắc đầu: "Thí chủ, bây giờ ngài đã về Viên Niết Viện, hay là phòng trái sương phòng? Tiểu tăng dẫn đường cho ngài."

"Không đi đâu cả." Ta trả lời: "Ngươi vừa nói không sai, chuyện này rất có kỳ quặc, rất có thể có quan hệ với âm linh, vừa vặn ta chính là một thương nhân âm vật, nói không chừng còn có thể giúp đỡ được cái gì, đưa ta đến phương trượng viện xem một chút đi."

Minh Tịnh chần chờ một chút, lập tức nói: "Vậy làm phiền thí chủ, mời đi theo ta."

Đi theo Minh Tịnh vượt qua rừng cây, tới bên ngoài một tòa tiểu viện cũ kỹ cổ xưa, hắn để cho ta chờ một chút rồi một mình đi vào.

Không bao lâu sau, dưới sự hướng dẫn của Minh Tịnh, sáu bảy vị lão hòa thượng cùng đi ra.

Chính giữa là lão hòa thượng cầm đầu, lông mày trắng tóc trắng, người khoác một cái cà sa gấm đỏ thêu tơ vàng, trước ngực đeo một chuỗi Hắc Đàn Niệm Châu, trong tay chống Cửu Hoàn Tích Trượng.

Rất hiển nhiên, y chính là phương trượng trụ trì của Bạch Mã Tự.

Hắn một thân là phương trượng chính trang, chỉ có trên nghi thức cực kỳ trọng đại mới có thể trang trọng như vậy.

"A di đà phật!" Lão hòa thượng đi tới trước mặt ta, lập chưởng thi lễ nói: "Lão tăng đại đức, ra mắt Trương thí chủ."

Đám lão hòa thượng phía sau hắn ta cũng cúi đầu thi lễ.

Bạch Mã Tự chủ trì mang theo chưởng tăng các viện tự mình đón chào, ta tự nhiên cũng không thể vô lễ, cũng vội vàng hoàn lễ nói: "Tại hạ Trương Cửu Lân, bái kiến phương trượng đại sư."

"Thí chủ đã là người hữu duyên của gia sư, vừa rồi lại cứu viện, đã cứu tính mạng tăng nhân của chùa ta, vì Bạch Mã tự ta bảo vệ danh dự. Nghe nói ngươi lại muốn giúp đại giới sư đệ giải trừ ma chướng, lão tăng trong lòng tràn đầy sợ hãi, thực không biết xưng tạ như thế nào."

"Phương trượng nghiêm trọng, ta vốn là thương nhân âm vật, đây đều là bổn phận của ta. Trùng hợp gặp phải, nào có lý khoanh tay đứng nhìn? Phương trượng không cần khách khí. Ta cũng đang có bí ẩn, muốn tìm phương trượng đại sư giải đáp."

"Được, mời thí chủ vào trong." Phương trượng Đại Đức nghiêng người mời, chỉ vào bên trong.

"Phương trượng xin mời." Ta cũng trả lời một chút, theo đám lão hòa thượng cùng tiến vào Phật đường.

Ngoài phật đường thanh tịnh, Minh Viễn cùng với mấy tiểu hòa thượng khác khom người đứng ở ngoài cửa, xem ra lấy thân phận của bọn họ thì không thể đi vào.

Sau khi khách chủ ngồi xuống, phương trượng Đại Đức lần lượt giới thiệu ta với mấy vị lão hòa thượng khác.

Ngoại trừ trúng đại giới ma chướng, Đại Ngộ bị thương, cùng với đại trí vì hắn trị thương, tất cả lão hòa thượng trong Bạch Mã Tự đều ở đây.

Cả đám nhao nhao chào nhau, ta trực tiếp nói thẳng vào vấn đề: "Phương trượng đại sư, hiện giờ có thể thấy, Đại Giới thiền sư đích xác trúng ma chướng, có thể nói tu vi phật lực của ngài đã bị trúng ma chướng., Bình thường quỷ quái âm linh đừng nói xâm thân nhập vào cơ thể, ngay cả bên cạnh hắn đều không thể tới gần! Bởi vậy có thể thấy được, âm linh này cực kỳ cường đại. Vừa rồi lúc hắn trúng ma, luôn luôn ngâm nga thơ tình, nội dung trong bài thơ kia cũng hơn phân nửa có liên quan với tăng nhân. Kể từ đó, ta cảm thấy rất có liên quan tới tòa tháp rừng bị sập kia."

"Thí chủ nói là Xá Lợi Tháp của Bi Tình Đại sư?" Phương trượng Đại Đức nhướng mày.

Chương thứ hai nghìn Nhị Cửu Tứ, Bi Tình đại sư.

"Đúng!" Ta nhẹ gật đầu nói: "Ta đã hỏi hòa thượng trong chùa, bọn họ nói vị hòa thượng bi tình này, là cao tăng đầu năm ngoái Đường triều dựa vào Bạch Mã tự, xin hỏi phương trượng còn biết chút chuyện cũ sự đời của Bi Tình đại sư không? Xem ra hẳn là hắn có một đoạn tình duyên chưa xong, hóa thành Âm Linh. Chỉ có biết nguyên nhân tại sao, mới có thể giúp hắn cởi bỏ khúc mắc, dẹp yên việc này."

"Thí chủ nói rất đúng, nhưng mà..." Phương trượng Đại Đức muốn nói lại thôi.

"Phương trượng, ta biết rõ đoạn chuyện cũ này, có thể sẽ tổn hại bi tình đại sư, thậm chí là danh dự toàn bộ Bạch Mã tự! Nhưng chuyện này dù sao cũng đã xảy ra. Chúng ta chỉ có thể nghĩ hết thảy biện pháp đi giải quyết, mà không phải che đậy đậy. Nếu mỗi đêm đều có một tăng nhân lớn tiếng ca tụng thơ, Bạch Mã tự này nên biến thành bộ dáng gì?"

"Ý tứ thí chủ, ta tự nhiên minh bạch, bất quá ngươi lại hiểu lầm. Không phải lão nạp không chịu nói, mà là Bi Tình thiền sư này hoàn toàn khác biệt so với các đời cao tăng khác, thật sự là không có chuyện cũ có thể truy tìm, tình duyên chưa hết bốn chữ này chỉ sợ cũng không có nửa điểm liên quan với hắn."

"Ồ?" Ta có chút kỳ quái hỏi: "Vậy tại sao lại thế?"

Phương trượng Đại Đức giải thích: "Bạch Mã Tự xây dựng được hơn hai ngàn năm, hàng vạn cao tăng viên tịch tại đây, có thể có tư cách lưu lại tháp lâm cũng chỉ mấy trăm tòa, mỗi một người trong đó đều nổi danh khắp thiên hạ, lịch sử có thể tra. Chỉ có bi tình đại sư, cho dù ở Bạch Mã Tự ta cũng không biết nhiều lắm."

"Hắn thật sự là đến đây lúc đầu triều Đường, nhưng lúc đến, hắn chỉ mới sáu tuổi. Sau khi vào chùa, vẫn luôn dịch dung kinh Phật ở hậu viện, thọ ba mươi sáu tuổi, ngay cả cửa viện cũng chưa từng ra. Ngoại trừ đưa đồ ăn cho hắn., Đứng ngoài tiểu sa di cầm quyển kinh, ngay cả những tăng nhân khác đều chưa thấy qua, làm gì có tình duyên chưa xong? Cho dù là trước khi đến Bạch Mã tự ta, hắn cũng chỉ có sáu tuổi, còn là một đứa trẻ chưa mở tình nhi, nào hiểu được chuyện nam nữ?"

"Sáu tuổi?" Ta có chút kinh ngạc.

"Vâng." Phương trượng Đại Đức gật nhẹ đầu: "Thương tình đại sư trời sinh là người câm điếc, tuy rằng hắn không nói gì, cũng chỉ mới sáu tuổi, nhưng lại cực kỳ tinh thông Phạm văn, thế gian không ai sánh bằng. Hiện nay rất nhiều kinh điển Phật gia truyền lưu trên thế gian đều là do hắn tự tay dịch thành. Hắn suốt ngày suốt đêm vất vả không thôi, tâm can trong tim tích cực lao động, chỉ ba mươi sáu tuổi liền bệnh mà chết..."

"Chính vì hắn đối với kinh phật truyền thừa có cống hiến to lớn như thế, Bạch Mã Tự mới phá lệ kiến tháp lưu cốt cho hắn, là viên tịch cao tăng nhỏ nhất trong toàn bộ khu rừng. Nhưng hắn lấy tuổi sáu tuổi, thâm cư thiền viện ba mươi năm., Ngay cả ngoại nhân cũng chưa từng gặp qua, lại là người điếc, lấy đâu ra tình duyên chưa có? Việc của Đại Giới sư đệ, đích xác hết sức kỳ quặc. Ta cũng biết rất có thể là có quan hệ với vong hồn của cao tăng, nhưng chuyện này... thật sự là không có cách nào liên quan tới bi tình đại sư! Theo ta thấy vẫn còn nguyên nhân khác!"

Trải qua lời nói này, ta cũng không khỏi cực kỳ kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng, âm linh làm loạn kia tất nhiên chính là hòa thượng bi tình táng trong rừng cây.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ ra, cuộc đời kiếp sau bi tình lại là như vậy!

Sáu tuổi vào chùa, trong ba mươi năm chưa bao giờ ra khỏi cửa viện, hơn nữa còn là một người điếc, điều này hoàn toàn không liên quan gì đến tình duyên cả.

Đại Đức phương trượng dừng lại một chút nói: "Trước khi thí chủ tới đây, ta cũng đã thương lượng với các vị sư đệ, sáng sớm ngày mai đi vào trong rừng xem xét một phen, xem có tòa tháp nào khác bị tổn hại không? Lập tức xem lại lịch đại bạch mã tự ban đầu trừng phạt, tra tìm một chút xem có thể có đại pháp cao tăng phạm vào tình giới không."

"Phương trượng kia có phát hiện được chỗ dị thường trên người đại giới thiền sư không?" Ta hỏi.

"Không có." Đại Đức phương trượng lắc lắc đầu.

Giờ phút này lão tăng đang ngồi một khuôn mặt khô gầy, hốc mắt hãm sâu trả lời: "Đã tỉ mỉ kiểm tra vài lần, trên thân đại giới đích xác có chút âm tà khí, nhưng lại không cách nào thăm dò được ngọn nguồn."

"Trên người hắn có mang theo vật gì không thuộc về mình?"

"Cũng không có." Lão hòa thượng trả lời: "Không nói hắn đã bị sư huynh chủ trì phạt đi diện bích, không thể mang vật phẩm khác, bình thường, đại giới cũng không có bất cứ vật dụng tư nhân nào."

Kỳ thật, vừa rồi hỏi một câu kia, ngay cả chính ta cũng không ôm hy vọng gì.

Vốn dĩ, ta thấy lúc hắn ngâm thơ tình, hình như lấy từ trong ngực ra cái gì đó, tỉ mỉ vuốt ve, cho là thứ này hơi quấy phá. Sau khi chế phục hắn, còn cố ý kiểm tra một chút, cũng không phát hiện cái gì.

Đích thật là âm linh quấy phá, điểm này sớm đã xác định không thể nghi ngờ.

Nhưng hoài nghi Đại sư bi tình, lại không có khả năng, một chút manh mối liền đứt đoạn mất.

Phương trượng Đại Đức trầm mặc nói: "Nếu tạm thời không có manh mối, xin mời thí chủ về nghỉ ngơi trước đi. Nếu thí chủ có hứng thú, sáng sớm ngày mai lại theo chúng ta đi tuần tra khu rừng này rồi nói sau."

Xem ra cũng chỉ có thể như thế!

Ta đứng dậy hướng phương trượng Đại Đức cùng các vị cao tăng từ biệt, vẫn như cũ do Minh Tịnh tiểu hòa thượng dẫn trở về sương phòng.

Lý mặt rỗ ôm Lý tiểu tử ngủ say, ta cũng không quấy rầy bọn hắn, rón rén bước lên giường, nhắm hai mắt, tỉ mỉ nhớ lại tất cả những gì đã trải qua sau khi bước vào Bạch Mã Tự.

Trong đại điện dâng hương, nhìn thấy trời sinh dị tượng, loáng thoáng như còn nhìn thấy cả Nê đạo nhân.

Ngay sau đó phát sinh tiếng nổ mạnh, theo du khách đi về phía rừng cây.

Sau đó lại bị dẫn tới hậu viện, thấy lão tăng chờ đợi ta tám mươi năm.

Tìm kiếm Vĩ Ngọc tiến vào Đại Diễn động.

Phát hiện âm khí, theo dõi đại hòa thượng giới.

Hả?

Không đúng!

Trong giây lát, cuối cùng ta cũng phát hiện ra vấn đề.

Sở dĩ ta bị dẫn vào hậu viện hồ nước, không phải bởi vì lúc tiến về toà tháp, đã bị ai nhận ra.

Mà là đến từ di ngôn của Không Đại sư: Cự Phật mỉm cười!

Nói cách khác, lão tăng trong hồ nước ở hậu đường đã sớm thông báo cho các đệ tử, một khi có ai kính dâng hương hỏa, cự Phật lộ ra nụ cười. Vậy người này chính là người hữu duyên, nếu như hỏi thăm, người này lại họ Trương, trong danh sách có chữ Lân, nhất định phải mời hắn đến hậu đường gặp hắn.

Phụ trách lưu ý việc này chính là người đó là Minh Tịnh, cũng chính là hắn nói cho hắn biết, lúc này mới để ta vào.

Tính ra như thế, ta có thể nhìn thấy lão tăng kia, cùng tháp lâm có sụp đổ cũng không có nửa điểm quan hệ!

Thế nhưng điểm kỳ quái này cũng ở ngay chỗ này.

Vì sao rừng núi này sớm không sụp, muộn không sập, hết lần này tới lần khác lại sập ngay lúc ta dâng hương đây!

Nếu như nói tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi, vậy cũng quá trùng hợp đi?

Đúng rồi, còn một việc nữa!

Ta trong giây lát nghĩ tới, ngay lúc chúng ta theo Đại Ngộ đi vào bên trong, Lý Ma Tử đột nhiên mặt có chút khác thường, một tay che ngực, mắt nhìn phía trước.

Ta đang hỏi hắn bị sao vậy, trùng hợp bị Đại Giác hiểu lầm, lập tức để cho mình một mình đi vào con đường nhỏ trong rừng.

Sau đó, các loại sự tình kỳ quái liên tiếp phát sinh, ta ngược lại lại đã đem món nợ này quên mất!

Lẽ nào tất cả đều có liên quan đến Lý Ma Tử?

(Thương nhân Âm gian là tiểu thuyết chính bản duy nhất đọc đốm lửa, hy vọng mọi người đều đến tiểu thuyết đốm lửa ủng hộ lão Cửu!)

Thân phận Âm linh thứ hai nghìn Nhị Cửu Ngũ Chương.

Ta nghĩ đến đây, đột nhiên ngồi dậy, đẩy Lý Ma Tử đi.

Lý mặt rỗ mơ mơ mơ màng màng nhìn ta một cái, rất là bất mãn nói: "Ai da, tiểu ca nhi, đừng làm phiền."

"Đi ầm ĩ cái gì vậy? Ngươi dậy đi, ta có việc muốn hỏi ngươi." Ta sợ đánh thức Lý Tiểu Đản nên nhỏ giọng nói.

"Có chuyện gì để mai hãy nói đi, hơn nửa đêm rồi!" Lý Ma Tử trở mình, định ngủ tiếp.

"Ma Tử, ta không có nói đùa với ngươi, ta có việc muốn hỏi ngươi." Ta lại đẩy hắn ta hai cái, ngữ khí nghiêm túc nói.

Lý Ma Tử vừa thấy không thể ngủ nổi, liên tục ngáp ngủ ngồi dậy, làm ta trợn mắt hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Theo ta ra ngoài đi." Ta nói xong, đi giày xuống đất.

"Đến cùng là chuyện gì đây? Còn khiến cho thần thần bí bí." Lý Ma Tử rất là không tình nguyện, nhưng cũng mặc y phục ra cửa.

Ta dẫn hắn đi ra ngoài cửa, đứng trong rừng cây nói: "Buổi chiều lúc ở trong rừng cây, ngươi làm sao vậy?"

"Không sao chứ?" Lý Ma Tử cảm thấy có chút kỳ quái.

"Ngươi thử suy nghĩ kỹ lại xem, chính là trước khi ta bước vào con đường nhỏ trong rừng kia, ngươi đang nói chuyện với ta, đột nhiên một tay che ngực, con mắt nhìn về hướng nào đó... "

"A, ta nhớ ra rồi!" Lý Ma Tử bừng tỉnh đại ngộ: "Khi đó cũng không biết sao, mai rùa lại đột nhiên nóng lên, giống như muốn chạy trốn vậy. Đồng thời, ta còn cảm giác được có một lực lượng khó hiểu ở đằng kia! Dường như mai rùa rất sợ thứ đó."

"Mai rùa rất sợ sao?" Ta lẩm bẩm một câu: "Vậy sau đó thì sao?"

"Sau đó ngươi vào không lâu thì loại cảm giác đó cũng biến mất, mai rùa cũng không còn nóng nữa, khôi phục lại bình thường."

Ta hồi tưởng một chút, lúc ấy phương hướng mắt nhìn của hắn, chính là chỗ tòa tháp sụp đổ kia!

"Này tiểu ca, ta nói này, hơn nửa đêm ngươi gọi ta ra là để hỏi cái này sao?" Lý Ma Tử càng thêm bất mãn, quấy nhiễu giấc mộng đẹp của hắn, thật hận không thể cắn ta hai cái.

Ta lại không rảnh để ý tới cảm xúc bất mãn của hắn, tiếp tục truy hỏi: "Vậy vào lúc ta vào điện thơm, mai rùa của ngươi có phản ứng gì không?"

"Không có." Lý Ma Tử nói: "Ta còn xem nó là quẻ."

"Xem bói?"

"Đúng vậy!" Lý Ma Tử nói: "Ngươi với Tân Nguyệt Cầm cũng đã thắp hương rồi, ném ta ở bên ngoài trông đứa nhỏ này, thật là nhàm chán. Đúng lúc này, nghe thấy hai mỹ nữ trêu chọc nói: "Đại Phật Bạch Mã Tự linh nghiệm linh nghiệm đúng là không nói chuyện, nếu có thể chỉ điểm cho ta một chút thì làm sao có thể gả cho phú soái là được rồi." Sau đó ta liền...Ài, cái gì đó, ngươi đừng có nói với Hạ Cầm nhé!"

Xem ra Lý Ma Tử này vẫn còn thiếu giáo huấn!

Hạ Cầm dâng hương ngay trong đại điện, hắn cũng dám mượn danh nghĩa quẻ bói câu dẫn mỹ nữ trong điện.

Bất quá đây cũng là chuyện riêng của hắn, ta cũng lười quản, càng không thèm làm phụ nữ lưỡi dài gì đó. Quan trọng hơn là, từ lời của Lý Ma Tử, ta phát hiện ra một đầu mối quan trọng!

"Ý ngươi nói lúc đó ngươi dùng mai rùa để quẻ bói cho hai mỹ nữ kia?"

"Đúng vậy!" Lý Ma Tử trả lời: "Ta phát hiện thứ đồ chơi này rất dễ dùng, trên cơ bản tính một chút là chuẩn. Ta tính nói với các nàng, chỉ cần ngươi bị xe đụng phải là có thể gả cho cao phú soái, cô gái kia còn không tin, nhổ một ngụm rồi bỏ đi. Sau đó..."

"Ta biết rồi!" Đột nhiên, ta nghĩ thông suốt một chút vấn đề, hét to một tiếng.

Ma Tử giật mình hoảng sợ, kinh ngạc hỏi: "Ngươi biết cái gì?"

"Ta biết âm linh kia là ai rồi..."

"Âm linh, Âm linh gì?" Lý Ma Tử có chút kỳ quái.

"Là tin đồn!" Ta nhịn không được hưng phấn nói.

"Thử là cơ? Vậy thì là cái quái gì." Lý Ma Tử càng mơ màng.

Ta trừng mắt liếc hắn nói: "Ngươi đã quên cái mai rùa đen kia là của ai rồi sao?"

"Hoàng sam đạo nhân, không phải lấy được từ trong tay hắn sao?" Lý Ma Tử buồn bực.

"Đó chỉ là Quân Thiên vốn là những ngày qua truyền lưu tới tay hắn mà thôi, vật này vốn là của yêu tăng Đại Đường kia mà. " Ta nhanh chóng giải thích.

"Một đống đó sao?" Lý Ma Tử sửng sốt: "Thử cái gì là cơ hội, một đống kia, sao cũng cùng cứt có liên quan vậy?"

"Phân cái đầu." Ta không khỏi tức giận phất phất tay: "Cút về ngủ đi!"

"Ai!" Một câu này, Lý mặt rốt cục nghe hiểu, thống khoái đáp ứng một tiếng, xoay người đi vào phòng.

Ta lại có chút cao hứng không ngủ được, bí ẩn này rốt cuộc cũng có chút manh mối!

Sau khi giết chết đạo nhân áo vàng, giang kỳ ngư từng nhắc tới lai lịch cái xác rùa đen này.

Năm đó trên đường Huyền Trang pháp sư thỉnh kinh hồi quốc, đã từng thu phục mấy yêu tăng, trong đó có một cái tên là Gia Đà, bản mệnh pháp bảo của hắn chính là cái xác rùa đen này.

Trên danh nghĩa tên gia hỏa này mặc dù bị thu phục, nhưng tà tính lại không thay đổi, Huyền Miểu đã sớm nhìn ra, liền ra hiệu cho đại đệ tử nhìn qua diện bích hối lỗi.

Nhưng theo Huyền Miểu tịch mịch, bởi vì diện mạo tuấn mỹ, nữ nhi của Lý Thế Dân được công chúa Cao Dương công chúa đến đây dâng hương nhìn trúng, hai người lập tức tư thông, Lý Thế Dân giận dữ bị cắt ngang cơ hội, sau đó không ai có thể chế trụ Gia Đà được nữa.

Gia đà gian – dâm – đuổi giết không ác không làm, cho đến về sau, bị Bạch Hạc đạo trưởng một kiếm chém giết, chìm vào Trường Giang.

Sau vô số lần lưu chuyển, cái mai rùa đen này không biết vì sao lại bị Long Tuyền sơn trang lấy được, lập tức lại phát hiện có âm mưu trong Thu Phong Trảm, đem mai rùa này trộm ra, giao cho hoàng sam đạo nhân sử dụng.

Cuối cùng trong quá trình ngũ hành tế, mai rùa lại bị Lăng Vân kiếm đánh tan thành từng mảnh, cái này trong tay Ma Tử chỉ còn lại một khối mà thôi.

Xác rùa mặc dù đã vỡ nát, nhưng thứ này lại là bản mệnh chi vật của Gia Đà, giống như cảm giác được khí tức của mai rùa trên Lăng Vân Kiếm, liền lập tức giống như bị bạo tẩu, mai rùa đồng dạng cũng có thể cảm giác được nguy hiểm.

Bình sinh hắn sợ ba người!

Huyền Trang pháp sư thu phục hắn, nhìn hòa thượng biện cơ này của hắn, giết Bạch Hạc đạo trưởng của hắn.

Từ sau khi Huyền Miểu về Đông Thổ, vẫn luôn chuyên tâm dịch kinh, chưa bao giờ rời khỏi Trường An. Sau đó mỗi một khối thi cốt đều ghi lại một cách rõ ràng rành mạch, trong Bạch Mã Tự cũng không cung phụng. Bởi vậy có thể thấy được, cùng Huyền Trang pháp sư không có quan hệ.

Lăng Vân kiếm của Bạch Hạc đạo trưởng liền cõng trên người Ma Tử, trải qua một phen chém giết kia, mai rùa sớm đã bị hàng phục, cũng không có khả năng lại đột nhiên sinh ra sợ hãi.

Điểm duy nhất chính là một hòa thượng biện cơ!

Kỳ thật biện pháp cũng không phải là đệ tử thân truyền của Huyền Trang đại pháp sư.

Ở trong đám đông đồ đệ của Huyền Miểu, luận pháp lực không bằng lợi liên quan, luận đức hành không bằng viên trắc, luận danh vọng không bằng thông hiểu phạm văn. Nhưng sở trường của hắn chính là thông hiểu Phạn văn, lúc Huyền Trang pháp sư phiên dịch mang về lượng lớn kinh phật, biện cơ vẫn luôn là trợ giúp chủ yếu nhất, lưu truyền hậu thế Đại Đường Tây Vực ký cũng là xuất phát từ tay hắn.

Hòa thượng cãi lý tài hoa hơn người, nhưng cuối cùng vì phật tâm bất định, không thể sống qua từng chữ tình, cuối cùng bị giết, chết mới gần ba mươi tuổi.

Trùng hợp hơn nữa là an táng tại Bạch Mã Tự cao tăng dịch kinh bi tình đại sư, sáu tuổi vào chùa, mỗi năm ba mươi sáu tuổi, không nhiều không ít, vừa vặn sống ba mươi năm!

Trách không được thời điểm hắn ngâm tụng thơ tình, ánh mắt ẩn tình mạch tây bắc.

Cổ Trường An, Kim Tây An tọa lạc ở phía Tây Bắc của Lạc Dương.

Các loại dấu hiệu cho thấy, bi tình đại sư này cùng đệ tử Huyền Cương khẳng định có liên quan lớn lao!

Hai người liên hệ với nhau, tất cả những điều này đều được giải thích rõ ràng!

Công việc đầu tiên chính là động thủ.... hai nghìn hai trăm chín mươi sáu...

Ta đứng ở ngoài cửa hút một sợi khói, lập tức cũng trở về phòng ngay cạnh Lý Ma Tử nằm xuống.

Sáng sớm ngày hôm sau, Doãn Tân Nguyệt và Hạ Cầm vừa cười tí tửng mở mắt ra đã cảm thấy trận pháp ngoài cửa có chút chấn động nhỏ.

Đi ra ngoài cửa nhìn vào, là Minh Tịnh mang theo hai tiểu hòa thượng khác cung kính đứng chờ bên ngoài.

Hai tiểu hòa thượng phía sau bưng hộp cơm tới, mang theo nước sạch. Xem ra bọn họ suy nghĩ rất chu đáo, đây là giúp chúng ta rửa mặt và nước cơm.

"Thí chủ, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?" Minh Tịnh mỉm cười hỏi.

"Được." Ta cười trả lời.

Đây cũng không phải là đáp lại một cách lễ phép, tối hôm qua đích xác là ta ngủ rất ngon.

Nghĩ thông suốt chỗ mấu chốt, quái án oanh động toàn tự này cuối cùng sẽ bị phá giải, tự nhiên ngủ yên.

"Ngươi trước hết chờ một chút, lát nữa dẫn ta đi gặp phương trượng đại sư." Ta đưa tay tiếp nhận lấy Thanh Thủy và hộp cơm, nhìn về phía Minh Tịnh nói.

"Thí chủ không cần sốt ruột, tiểu tăng một lần nữa cung kính chờ đợi." Minh Tịnh cười khanh khách trả lời.

Bộ dạng tiểu hòa thượng này trắng nõn trầm ổn, một tia nắng sớm xuyên qua bụi cây ấm áp chụp lên trên người hắn, khiến cho cả người nhìn đều thoạt nhìn hào quang chiếu rọi người ta, toàn thân từ trên xuống dưới lộ ra một cỗ thanh sảng làm người ta vui vẻ.

Mặc dù biết hắn thời gian không dài, nhưng mà tiểu hòa thượng này lưu lại cho ta ấn tượng cực kỳ sâu sắc, Minh Tịnh Tịnh Tịnh Tịnh chân thật là người như tên, rõ ràng là sạch sẽ không còn chút nào.

Sau khi vào phòng, giao hộp nước trong và hộp cơm cho Doãn Tân Nguyệt và Hạ Cầm, cả nhà ngồi cạnh nhau, ăn sáng lấp đầy.

"Các ngươi đừng đi ra ngoài, đợi ta ở trong phòng một lát." Ta đứng dậy nói.

"Cái gì? Còn chưa đi à." Lý Ma Tử vẻ mặt đau khổ nói: "Lần này chúng ta đến Bạch Mã tự, hương cũng đã đốt, Phật cũng bái, còn ở trong miếu cả đêm. Nếu còn ở lại thì thật chẳng khác gì làm hòa thượng."

"Giống ngươi thông minh lắm đấy, cho dù muốn, người ta cũng không cần ngươi." Hạ Cầm chế nhạo hắn.

"Có." Đột nhiên, Phàm Phàm nghiêm trang nói: "Về sau Ma Tử bá bá sẽ làm hòa thượng."

"Cái gì?" Mọi người vừa nghe xong lời này đều ngây ngẩn cả người.

Doãn Tân Nguyệt xoa xoa cái đầu nhỏ của hắn, cười nói: "Phàmàm, sao ngươi biết?"

"Ta mơ thấy!" Phàm Phàm dị thường nghiêm túc nói: "Đêm qua ta mơ một giấc, mơ thấy Ma Tử bá bá. Hắn rất già, một sợi tóc cũng không có. Đã ngồi ở đó rồi..."

"Không có tóc cũng không nhất định là hòa thượng!" Lý mặt rỗ tranh cãi nói: "Phàm phàm, bá bá nói cho ngươi biết, hòa thượng không có tóc, cũng không phải là không có tóc tất cả đều là hòa thượng."

"Chính là hòa thượng!" Phàm Phàm duỗi cổ kêu lớn: "Ngươi cũng mặc y phục như vậy, còn nhắm mắt gõ một cái mai rùa! Còn nói..."

Hắn gãi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: "Đúng! Ngươi nói A Di Đà Phật, ta muốn ăn vịt quay."

Vốn mọi người đều nghe rất chăm chú, nhưng theo câu "A Di Đà Phật" này, ta muốn ăn vịt quay, liền cười vang một cái.

"Ha ha ha..." Lý Ma Tử cười nói: "Nói bậy, lấy đâu ra hòa thượng muốn ăn vịt nướng."

"Có cũng là hòa thượng hoa." Doãn Tân Nguyệt cũng cười không khép miệng lại được: "Phàmàm, không phải là ngươi muốn ăn vịt nướng đấy chứ? Chính ta ngại ngùng nói, liền chụp lên người Ma Tử bá bá."

"Không phải đâu! Ta chỉ mơ thấy..." Phàm Phàm chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút tức giận nói.

"Được được, mơ thấy, mơ thấy. Lát nữa mẹ sẽ mua cho con vịt quay ăn." Doãn Tân Nguyệt cưng chiều ôm phàm nhân, mặt tươi cười.

Chờ tiếng cười của bọn họ dừng lại, ta nghiêm túc nói: "Ta còn có chút việc còn chưa xử lý xong, một lát nữa ta sẽ tới đón các ngươi!"

Nói xong, cũng mặc kệ vẻ mặt oán hận của Ma Tử, trực tiếp bước nhanh ra ngoài.

Minh Tịnh vẫn chờ ở ngoài cửa, mỉm cười với ta, sau đó quay người dẫn đường.

Lần này ngược lại không đi tới phương trượng viện, mà là trực tiếp đi tới trước rừng cây.

Phương trượng Đại Đức đã dẫn các vị sư đệ chờ sẵn.

"A di đà phật, thí chủ quả nhiên trượng nghĩa thủ tín." Phương trượng Đại Đức thi lễ nói cảm ơn ta.

"Đại sư khách khí rồi." Ta đáp lễ rồi hỏi: "Không biết Đại Giác ngộ được thương thế của hai vị Đại Giới đại sư như thế nào rồi?"

"Đa tạ thí chủ quan tâm." Đại Đức trả lời: "Phật tổ phù hộ, được Đại Trí sư đệ cứu chữa, Đại Ngộ sư đệ đã không có nguy hiểm, chỉ là tạm thời hôn mê chưa tỉnh. Ma chướng của Đại Giới sư đệ đã được giải trừ, chỉ là thần sắc có chút hoảng hốt. Nghĩ đến không cần mấy ngày, hai người liền có thể khỏi hẳn."

"Vậy là tốt rồi." Ta nói thẳng: "Đại sư, đại khái ta đã biết Âm Linh làm loạn này là ai rồi..."

"Ai?" Phương trượng Đại Đức không khỏi sửng sốt, các cao tăng khác đồng loạt nhìn về phía ta.

"Là lão hòa thượng dịch kinh nghiệm biện trắc cho đệ tử!"

"Cơ hội biện hộ?" Phương trượng Đại Đức trầm ngâm nói: "Nghe thí chủ nói, tăng linh phạm vào tình giới kia quả thật là giống hắn! Thế nhưng trong chùa lại không có ghi chép về cơ hội biện hộ đến thăm, thí chủ có chứng cứ gì không? Hay chỉ dựa vào suy đoán thôi phỏng đoán mà đoán ra?"

"Không chỉ suy đoán, ta đã nắm chắc chín phần mười." Ta thành thật trả lời: "Chứng cứ, ta nghĩ đang ở trong tòa tháp đổ kia."

"Ồ?" Đại Đức phương trượng sờ sờ chòm râu tuyết trắng, nghiêng người nhường đường: "Mời thí chủ!"

"Mời!" Sau khi ta lên tiếng, cũng không khách khí nữa, theo sát phương trượng Đại Đức bước vào trong tháp.

Đi không bao xa, tòa tháp lâm sụp đổ kia đã ở phía trước.

Leng keng leng keng leng keng!

Trong lúc đó, hai đạo thân ảnh vô cùng nhẹ nhàng rơi xuống, trực tiếp hạ xuống trước mặt chúng ta.

Chính là hòa thượng của hai thủ vệ Minh Hiền, Minh Linh.

"Tham kiến trụ trì chư vị sư thúc!" Hai người khom người thi lễ, đồng thanh nói.

"Miễn lễ." Đại Đức phất ống tay áo: "Tối hôm qua hai người các ngươi ở đây, có phát hiện điều gì khác thường không?"

"Không có!" Hai người đáp: "Chúng ta đã bày ra tầng tầng cấm chú quanh tháp gãy, trong một đêm nửa bước chưa rời. Chưa từng phát hiện bất cứ chỗ dị thường nào, đừng nói chuột, ngay cả ruồi muỗi cũng không đi vào."

"A di đà phật." Đại Đức gật đầu nói: "Trở về nghỉ ngơi đi."

"Vâng!" Hai người lại thi lễ, xoay người rời đi.

Hai người đi rồi, phương trượng Đại Đức xoay người đối mặt với lão tăng khuôn mặt khô gầy hốc mắt theo sát phía sau: "Đại Khổ sư đệ, thỉnh ngươi thủ ở bên ngoài, quyết không cho phép bất luận kẻ nào tới gần rừng cây nửa bước."

"Vâng!" Đại Khổ hòa thượng khom người thi lễ một cái, từ trên cổ lấy xuống chuỗi tràng hạt chớp động hắc quang kia, đi ra ngoài.

Đám người còn lại tiếp tục tiến lên, thẳng đến tòa tháp rừng sụp đổ kia dừng chân lại.

Kinh nhãn quét qua liền biết, này tòa cổ tháp có chút niên đại, khác với bình thường nhìn thấy gạch đá, mỗi một khối đều là gạch lục giác, tượng trưng cho Phật gia Lục Đại Đô không, lại thêm hai mặt trên, trên tám mặt gạch đá đều khắc đầy phật gia chú văn.

"A di đà phật!" Đại Đức hướng về phía cổ tháp thi lễ, lập tức phân phó: "Đại Bi, đại nạn hai vị sư đệ, để hai vị đại sư bi tình của hai ngươi sửa sang lại hài cốt đi."

"Vâng!" Trong đám người lại có hai lão hòa thượng đi ra, khom người thi lễ với đống loạn thạch rồi ngồi xuống, cẩn thận nhặt gạch đá lên, cẩn thận từng li từng tí nhặt từng miếng xương cốt cùng xá lợi tử lên, đặt hai tay lão tăng nâng vải đỏ lên.

Trải qua một trận sâm nghiêm nhặt cốt lễ xong, xá lợi cốt đều bị nhặt lên, đống loạn thạch cũng bị dọn dẹp sạch sẽ.

Cho đến lúc này, hòa thượng Đại Đức mới có chút khó hiểu quay đầu hỏi ta: "Thí chủ, chứng cứ mà ngươi vừa nói muốn tìm..."

"Không đúng, nơi đây từng bị người động tay động chân!" Ta đột nhiên nói.

Âm vật hai nghìn hai chín bảy Chương mất tích.

"Ồ?" Phương trượng Đại Đức càng thêm kỳ quái hỏi: "Sao lại thấy vậy?"

"Hiển nhiên, tòa tháp này không phải bị lực lượng bên ngoài va chạm vào, mà là do một cỗ lực lượng thần bí không biết từ bên trong phá hư. Hơn nữa cũng không phải nhằm về một phương hướng nào đó, mà là xông thẳng lên bầu trời! Cho nên, bãi loạn thạch này rải rác bốn phía, hoàn toàn không có quy luật gì cả."

Các vị cao tăng không nói gì, yên lặng nhìn ta đang chờ đợi.

Ta xoay người nhặt lên mấy viên gạch đá nói: "Nếu gạch đá bình thường thấy thì thôi, nhưng những viên gạch này đều là gạch Phật, theo ta được biết, gạch Phật, lục giác bát diện, phù chú trên đó đại biểu cho vãng sinh, phía dưới đại biểu cho kiếp sau. Sau khi bị chú văn khắc họa, liền có pháp lực phi phàm, vô luận ngươi dùng biện pháp gì ném, đều chỉ có một kết quả."

Nói xong, ta liền ném đi.

Ba ba ba!

Mấy khối gạch đá bay lên cao, lại liên tiếp rơi xuống đất.

Ta chỉ vào gạch đá rơi trên mặt đất tiếp tục nói: "Đó chính là hướng lên trên, kiếp sau tại hạ. Đại sư, không biết ta nói đúng không?"

Hai mắt phương trượng Đại Đức sáng ngời: "Không ngờ thí chủ vẫn tinh thông kinh điển với Phật giáo như vậy, lời vừa rồi không kém chút nào, đúng là như vậy!"

Kỳ thực, nguyên bản ta cũng không biết những thứ này, là học được từ lúc mấy người Thử tiền bối Bạch Mi thiền sư tu kiến lăng viên.

Có một kẻ trong nghề mộ chôn cất, nghe nói trong đó còn có một vị đại sư Phật tông, bèn nói tông sư Phật phái nhất định không được dùng gạch đá bình thường, mà dùng loại gạch lục giác bát diện này.

Vì thế ta mới cố ý chạy tới Tạ ơn tự một chuyến, quỳ lạy ba ngày, lại kính dâng bút hương hỏa thật lớn mới thật vất vả mua được.

Những thường thức này đều do vị tiền bối mộ táng kia nói cho ta biết, người bình thường thật không biết.

Đại Bi thiền sư phụ trách thu thập hài cốt, nhìn ta, lại nhìn gạch đá nói: "Thí chủ nói không sai, nhưng vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy, mỗi viên gạch đều như vậy, không có chút nào khác biệt a."

"Bởi vì không có gì khác thường, lúc này mới không thích hợp!" Ta nói, đi ra phía trước mười mấy bước, bóp cái ngón tay vang lên.

Ba một tiếng vang nhỏ.

Trong đất bằng đột nhiên nổi lên một trận gió xoáy, bay một vòng quanh rừng cây rồi lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Bụi đất lá cây bốn phía bị quét sạch sành sanh, vây quanh khu rừng sụp đổ này tạo thành một bức tường đất nhỏ cao cỡ nửa bàn tay.

"Kinh Hồn trận?" Phương trượng Đại Đức hơi kinh ngạc, lập tức thốt lên.

"Không sai!" Ta hướng chúng tăng giải thích: "Tối hôm qua, ta phát hiện ra cỗ âm khí cực kỳ quái dị kia, liền một đường đuổi theo. Lúc đi qua tháp lâm này, trong lòng sinh nghi, đã âm thầm bố trí một tòa Kinh Hồn trận. Vô luận là người là quỷ, một khi bước vào trong trận, tất nhiên sẽ dẫn đến ba động biến hóa. Vừa rồi bởi vì ta cũng tại đây, cho nên trận pháp này cũng không khởi động."

Mấy cao tăng nhìn nhau, đại nạn thiền sư tiến lên một bước nói: "Trong tình huống đó, thí chủ vẫn tâm kế như thế, thực khiến lão tăng kính nể. Nhưng mà... pháp trận này chưa động, gạch đầu rơi mặt đất cũng không thay đổi chút nào, vậy nói rõ cái gì chứ?"

"Hai khả năng." Ta vươn hai ngón tay ra nói: "Thứ nhất, sau khi thiết lập trận pháp cho bản thân, cho dù là người hay quỷ cũng không có đi qua nơi này. Thứ hai, đó là trước khi ta thiết lập trận pháp thì cả tòa tháp này cũng đã bị người ta động tay động chân."

Đại Bi thiền sư thầm nghĩ: "Khả năng thứ nhất cũng thôi đi, nhiều nhất chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi. Nhưng thí chủ nói bị người động vào, đây là ai? Mục đích của hắn là gì? Vừa rồi ngươi cũng thấy, trong rừng tháp này hoàn hảo không chút tổn hại, cũng không có nửa điểm dấu vết di động."

"Đại Bi thiền sư, trận pháp ta vừa nói, chỉ là hai khả năng không động, gạch đầu không loạn. Nhưng các ngươi có từng nghĩ tới một vấn đề khác chưa? Đại Giới thiền sư trúng ma chướng, bị Âm Linh phụ thể, nhưng bất luận là ta hay là ta., Hay là chư vị đại sư đều không thể tìm ra Âm Linh kia. Âm Linh kia đã rời khỏi thân thể, nên sống ở chỗ nào đây? Bất luận khi còn sống là Phật tông đại năng hay người bình thường, lúc này cũng chỉ là một con Âm Linh mà thôi, đi lại dưới rất nhiều cấm chế Phật Môn ở hậu đường, làm sao có thể bình yên vô sự? Hơn nữa, lúc đầu nó đến từ đâu?"

"Thí chủ nói là, trong tháp rừng này ngoại trừ Xá Lợi Cốt đại sư mai một chút, còn có một kiện đồ vật? Âm linh kia vốn sống nhờ ở bên trên?" Đại Đức Phương Phương nghĩ một chút, nói ra một câu trọng tâm.

"Không sai!" Ta gật đầu: "Nếu suy tính như vậy, khả năng thứ nhất đã cực kỳ bé nhỏ. Nói cách khác, trước khi ta thiết lập Kinh Hồn trận, khẳng định sẽ có người đi trước một bước, lấy đi đồ vật bên cạnh. Mà hắn cũng nhất định biết rõ đạo lý phật chuyên phù văn, đem tất cả gạch đen bị hắn lật qua, lại cẩn thận từng li từng tí một dọn dẹp."

"Trong ban ngày phát ra một tiếng nổ vang rung trời, cũng không phải là bản thân tòa tháp này, cũng không phải Xá Lợi Cốt của Bi Tình đại sư, mà là món đồ kia! Tăng nhân đến xem, bởi vì không biết duyên cớ, lực chú ý đều đặt ở trên toà tháp đổ sụp, mà người kia trước đây, sẽ biết sẽ phát sinh chuyện gì, thần không biết quỷ không hay lấy đi vật kia."

"Theo ý thí chủ, trong Bạch Mã Tự có nội gián?" Đại Đức phương trượng hỏi.

"Nội gian thì chưa chắc, chí ít hắn có việc giấu diếm!" Ta cười lạnh một tiếng.

Đại Bi thiền sư suy nghĩ một chút nói: "Tầm quỷ biến thành tìm người, chuyện này cũng đơn giản hơn nhiều. Nếu theo thí chủ nói, chỉ cần sau khi toà tháp sụp đổ ngày hôm qua, cho đến khi thí chủ thiết lập trận pháp mới thôi, tất cả tăng nhân có thể tiến vào trong đó đều tra xét nghiêm ngặt một lần, khẳng định có thể tìm ra."

"Thế nhưng..." Đại Bi thiền sư dừng lại một chút rồi nói: "Ta chính là tăng nhân chưởng viện trấn thủ ở rừng tháp. Theo một tiếng nổ vang kia, cơ hồ tất cả mọi người đều lục tục chạy tới hiện trường, không riêng mấy vị chúng ta, ngay cả tăng nhân tu hành chữ Minh cũng không sai biệt lắm, phạm vi điều tra này cũng không khỏi quá lớn, trong lúc nhất thời cũng khó có thể tìm ra chân tướng."

"Không phiền toái như vậy." Ta cười nói: "Chỉ cần mời bằng hữu của ta qua đây một chuyến thì lập tức rời khỏi đây thôi."

"Bạn của ngươi?" Một vị thiền sư đại nạn mở miệng hỏi: "Là vị cao nhân nào? Bây giờ đang ở chỗ nào? Ta lập tức chuẩn bị lập tức lên đường, tự mình mời y đến."

"Hắn ở ngay trong Bạch Mã Tự."

"Ngay trong chùa?" Đại nạn ngay cả các vị cao tăng cũng có chút không hiểu.

"Đúng, nói chính xác hơn một chút, là ở sương phòng bên trái, chính là khuôn mặt rỗ cùng ta vào chùa ngày hôm qua. Đại sư, đại nạn, người đã nói muốn tự mình đi mời, liền mời ngài một chuyến vất vả một chuyến, lúc này nếu đổi lại là người khác, ta thật có chút không yên lòng!" Ta nói ra.

"Được!" Đại nạn thiền sư gật đầu với ta một cái, rồi quay lại nói với phương trượng Đại Đức cùng các tăng nhân khác: "Chư vị sư huynh chờ một lát, ta đi một lát sẽ trở về."

Nói xong, hắn quay người nhảy lên, thân thể đã ở bên ngoài bảy tám mét, chớp nhoáng mấy cái đã không thấy bóng dáng.

Đợi sau khi thân ảnh của hắn biến mất, ta lấy ra máy truyền tin, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người gẩy cho Lý Ma Tử: "Này, mặt rỗ. Bây giờ ở đây xảy ra chút tình huống, chỉ có ngươi mới có thể giải quyết... "

"Đừng lừa ta!" Ta còn chưa nói xong Lý Ma Tử đã ngắt lời ta: "Với bản lĩnh hiện tại của ngươi, còn có chuyện gì mà không giải quyết được? Hơn nữa, ngay cả ngươi cũng không giải quyết được, ta có đi cũng chỉ phí công hay không, không đi! Có chiêu muốn đi, không chiêu mộ được ai chết."

"Ma Tử, không có nói đùa với ngươi. Chút nữa sẽ có một lão hòa thượng cao gầy gầy, đón lấy ngươi. Ngươi cứ yên tâm mà lớn mật đi theo hắn là được."

"Nói như vậy... Là thật sao?" Lý Ma Tử nửa kinh nửa vui nửa vui nói: "Thì ra tiểu tử ngươi cũng có giải quyết không được, thế nào cũng phải mời Lý đại sư ra tay lúc đó chứ? Ai, ta nói, phí xuất hiện này tính như thế nào..."

"A Di Đà Phật!" Đúng lúc này, bên kia ống lời nói, truyền đến một tiếng phật hiệu cao vút hùng hồn, chấn động đến mức cửa sổ chấn động vù vù.

Đạn tấn công hoả tiễn thứ hai nghìn chín mươi tám.

"Mẹ kiếp!" Lý mặt rỗ kinh hô một tiếng.

Trong ống cũng truyền ra tiếng la hét hoảng loạn của Doãn Tân Nguyệt và Hạ Cầm.

"Ma Tử, làm sao vậy?" Ta gấp gáp hỏi.

"Có, có hòa thượng..." Lý Ma Tử đáp, nghe giọng điệu kia cực kỳ bối rối.

"Hòa thượng kia làm sao vậy? Ngươi nói mau đi." Ta nắm chặt máy truyền tin, nóng ruột gần như muốn nhảy ra ngoài.

"Hắn... Hắn ngã trên mặt đất, máu me khắp người, cũng không biết đã chết hay chưa."

"Hả?" Ta đột nhiên cả kinh.

Phương trượng Đại Đức đúng lúc các vị cao tăng cũng không khỏi cực kỳ kinh ngạc.

"Đại bi, đại Ách!"

"Có!" Hai lão tăng cất bước đi ra, thi lễ.

" Hỏa tốc dẫn đầu võ tăng hộ viện chạy tới phòng bên trái trợ giúp, nhất định phải đảm bảo một nhà thí chủ bình an vô sự!"

"Vâng!" Hai tăng cùng đáp, xoay người rời đi.

Vừa nghe thấy bên kia xảy ra chuyện, ta nào có thể an tâm? Lập tức cũng vội vã chạy qua.

Đại Đức phương trượng lại ngăn ta nói: "A Di Đà Phật! thí chủ không cần lo lắng. Hai vị sư đệ Đại Bi Đại Ách võ nghệ tuyệt luân, pháp lực cao thâm. Có bọn hắn tới hiệp trợ, ứng không đáng ngại. Nếu ngay cả an nguy của khách hành hương cũng không bảo đảm được, Bạch Mã tự cũng uổng một ngàn năm, vô luận là yêu ma quỷ quái cỡ nào cũng đừng hòng ở đây càn rỡ!"

Nghe phương trượng Đại Đức bảo đảm như vậy, ta cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Không bao lâu sau, Lý mặt rỗ lại đánh tới, nói là lại có một đám hòa thượng, tay cầm côn bổng ở ngoài cửa, trong đó có một người tuổi hơi dài, nói là được ta cho phép, muốn mang hắn đi.

Ta trả lời: "Ngươi cứ yên tâm đi theo hắn, là ta bảo hắn đi đón ngươi."

Thả máy truyền tin xuống, lại chờ trong chốc lát. Đại Bi thiền sư dẫn Lý mặt rỗ đi xuyên qua rừng rậm, xa xa đi tới.

Lý mặt rỗ nhìn thấy ta, thở dài một hơi, hơi yên lòng, nhưng lại bị trận thế trước mắt làm cho hoảng sợ, cuống quýt hỏi: "Tiểu ca nhi, việc này rốt cuộc là sao?"

"Ngươi nói trước đi, bên đó bị làm sao vậy?" Ta gấp gáp hỏi.

"Trụ trì sư huynh, thí chủ." Đại Bi thiền sư thi lễ với mỗi ta và phương trượng Đại Đức, nói: "Bên gian sương phòng bên trái gặp phải tập kích không rõ người, vậy mà vận dụng Hỏa Đạn, đại nạn sư đệ vì bảo hộ nhà thí chủ, lấy thân ngăn cản., Bản thân bị trọng thương, đã được đưa tới chỗ sư huynh Đại Trí trị liệu. Cũng may thí chủ phòng ngừa, sớm bố trí ngoài cửa một đạo pháp trận, đại nạn sư đệ mới có thể bảo trụ được tính mạng, một nhà thí chủ cũng miễn bị tổn thương, Bạch Mã tự cũng bảo vệ được danh dự."

"Có bắt được hung thủ không?" Ta hỏi.

Đòn tập kích này rõ ràng là nhắm vào ta, hơn nữa còn vận dụng tên lửa, hiển nhiên là do mười hai môn đồ gây nên!

Xem ra, bọn hắn đã phát hiện ra, muốn giết chết ta vô cùng không dễ dàng, ngược lại khóa mục tiêu về phía đám người Doãn Tân Nguyệt.

"Không có." Đại Bi thiền sư có chút tiếc nuối lắc đầu: "Chuyện xảy ra đột ngột, người nọ dùng công kích từ xa, đại nạn sư đệ chỉ lo cứu người. Nhưng, chúng ta đã kiểm tra hiện trường, phật châu của đại nạn sư đệ rải rác ở ngoài hai mươi mấy mét, xung quanh vãi ra không ít vết máu, hẳn là hung thủ lưu lại. Ta đã phái người theo dõi."

Lập tức, hắn lại quay đầu nói với ta: "Thí chủ cũng không cần phải nhớ mong, ta đã để lại tăng tầng lớp bảo vệ của hộ viện, tuyệt đối sẽ không để quý tộc sợ hãi nữa."

"A Di Đà Phật!" Phương trượng Đại Đức nghe đến đây, cao giọng niệm Phật một tiếng: "Lại dám hung hăng đả thương người trong Bạch Mã Tự ta! Tà vọng loại này, há có thể dễ dàng tha thứ! Đại Bi sư đệ, việc này cần tra xét đến cùng, xử hung quy án."

"Vâng." Đại Bi thiền sư chắp tay trước ngực, lên tiếng trả lời.

Phương trượng Đại Đức nhìn Lý mặt rỗ, lại nhìn ta hỏi: "Vị thí chủ này là..."

"Bỉ nhân họ Lý." Lý Ma Tử chắp tay sau lưng, nửa ngửa mặt, ra vẻ rất ngứa đòn nói: "Quyễn thuật gia truyền vang danh thiên hạ, thuở nhỏ tập kiếm hơi có chút thành tựu."

"A di đà phật, thì ra là Lý thí chủ." Đại Đức chắp tay chào.

Lý Ma Tử đáp lễ lại, quay đầu lại nhìn ta nói: "Sao vậy, nghe nói ngươi lại gặp vấn đề nan giải mà không xử lý được phải không?"

Cái gì gọi là "lại"?

Người không biết có lẽ còn tưởng rằng tên này là chỗ dựa lớn sau lưng Trương Cửu Lân ta, có chuyện gì không giải quyết được, đều muốn mời hắn ra mặt.

Bất quá, hiện tại thật đúng là như thế.

Tối hôm qua xâm nhập thể nội đại giới hòa thượng âm linh, tám chín phần mười có liên quan đến biện luận cơ hội.

Mà bây giờ âm linh không biết đi đâu, chỉ có thể tìm biện pháp tìm cái xác rùa đen kia.

Nhưng cái mai rùa kia lại bị Lăng Vân kiếm chấn nhiếp, bởi vì do huyết mạch kế thừa nên người có thể điều khiển Lăng Vân kiếm chỉ có Lý Ma Tử.

Người ta nói cũng không sai, chí ít chuyện bây giờ ngoài Lý Ma Tử ra thì không ai có thể giải quyết được!

tuấn da! Chẳng lẽ lại muốn nói chuyện với hắn ứng sao!

Từ khi bước vào hàng ngũ thương nhân âm vật lâu như vậy, Lý mặt rỗ cũng không có cơ hội lộ diện, đặc biệt là khi đi cùng ta, phần lớn là vai phụ tá, hôm nay ta cũng làm cho hắn một chiếc lá xanh.

"Cái kia, Lý – đại sư..." Ta dừng lại nói: "Là như thế này, tối hôm qua, trong chùa có vị đại sư bị Âm Linh phụ thể, lập tức Âm Linh kia bỏ chạy không thấy. Ta cùng chư vị đại sư đau khổ tìm không có kết quả, chỉ có thể mời ngươi ra tay."

Lý Ma Tử chớp đôi mắt nhỏ ngây ngẩn, đưa lưng về phía đông cao tăng, giống như đang nói: "Tiểu ca nhi, không có đùa như vậy sao? Ta chính là giả bộ, thổi trâu mà thôi. Ngươi thật đúng là muốn tìm đường chết mà, người khác không biết sao? Ngay cả ngươi cùng nhiều cao tăng đại hòa thượng như vậy cũng không có biện pháp, Lý Ma Tử ta còn có thể làm sao? Đây không phải là để ta xuống đài không được sao."

Ta không để ý tới động tác nhỏ trong bóng tối của hắn, tiếp tục nói: "Lý đại sư Quái thuật siêu quần, nghe nói gần đây có được một mảnh tiên thiên mai rùa, có thể phân âm dương, đoạn cát dữ, dứt khoát để chúng ta mở mắt đi. Lại nói, có thể giúp đỡ Bạch Mã Tự, cũng tích một phần đại – âm đức."

Lý Ma Tử trừng mắt nhìn ta, còn chưa kịp nói gì, phương trượng Đại Đức đã tới gần một bước, lại thi lễ với hắn: "Lý thí chủ, một tia thiện niệm, công đức ngàn vạn, thỉnh thí chủ ra tay tương trợ."

"Cái này..." Lý mặt rỗ có chút chần chờ nhìn ta, ta khẽ gật đầu với hắn.

Lúc này Lý Ma Tử mới có chút tự tin, giả bộ như cố gắng nói:

"Được rồi!"

Nói xong, hắn vuốt cằm nói: "Nói đến thì trừ ma vệ đạo cũng là bổn phận của ta, lại đang trong cổ tháp ngàn năm này. Ta tự đương nghĩa không chối từ, nhưng mà... Tổ tiên ta lại để lại một quy củ, không thể không nói trước một câu."

"Mời Lý thí chủ nói." Phương trượng Đại Đức nói.

Lý Ma Tử lần này khiến ta mơ hồ, không biết trong hồ lô của tên này lại bán thuốc gì nữa.

"Tục ngữ nói, âm không đi không, không dễ truyền, tiền thù lao này..."

Nhất thời, nét mặt ta trở nên xám xịt!

Con ma xui chết tiệt này lại còn muốn lừa bịp người ta một khoản tiền tài.

Lão tăng Bạch Mã Tự đau khổ đợi ta tám mươi năm, các vị cao tăng Phật gia trong Đại Diễn động giúp Ngọc Diệt Tai miễn khó, đây đều là ân tình không thể đáp tạ!

Mười hai môn đồ là vì ta mà đến đây, làm bị thương hòa thượng đại nạn, bởi vì mai rùa trong ngực Lý Ma Tử đã dẫn phát núi rừng sụp đổ, tiến tới lại khiến cho đại giới, đại ngộ hai tăng lần lượt trọng thương.

Nhìn từ bên ngoài thì đây là tai họa của Bạch Mã Tự, nhưng thực chất tất cả đều bởi vì chúng ta mới đến mà phát sinh. Bạch Mã Tự quả thực là bại hoại mang tội danh!

Từ đạo nghĩa của thương nhân âm vật, gặp phải tình huống như vậy tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn, huống chi tai hoạ này là do chúng ta dẫn tới.

Đương nhiên, bất luận là Lý Ma Tử hay đám tăng nhân trong chùa đều không biết những việc này, nhưng ta cũng tuyệt đối sẽ không cho phép Lý Ma Tử vô sỉ như thế!

Muốn điều tra nơi âm linh là do ta đề ra, tìm Lý mặt rỗ hỗ trợ cũng là ta nói. Như vậy cũng tốt, tên này sau khi tới đây không nói hai lời, trước tiên nói đến tiền thù lao, cái này tính cái gì? Hai chúng ta đã sớm tính toán kỹ, muốn cùng nhau tới lừa tiền.

Mâu Nhị Cửu Chương Lý mặt rỗ đang diễn kịch.

Tất cả đám hòa thượng phía sau Đại Đức và phương trượng đều nghẹn họng nhìn trân trối. Có thể bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày có người đến đòi tiền bọn họ.

Từ trước đến nay đều là khách hành hương đi vào chùa quyên góp, chưa bao giờ nghe nói có phương trượng mặt mũi sư tử ngoạm như vậy...

Sắc mặt phương trượng Đại Đức thiên biến vạn hóa, cuối cùng chắp tay nói: "Nếu có thể trừ tà ma này, bảo vệ toàn tự ta bình an trên dưới. Lão nạp... Lão nạp nhất định sẽ cho Lý thí chủ trù tiền."

Lý Ma Tử vừa nghe, lão hòa thượng này không do dự, trực tiếp đáp ứng, lập tức mở cờ trong bụng: "Ha ha, khách khí, vậy ta không..."

Thừa dịp chúng tăng không chú ý, ta lại bị Lý Ma Tử chặn lại ánh mắt, len lén ném Vô Hình Châm ra ngoài.

Khống chế sức mạnh, vừa dễ xuyên thấu quần áo, cắm vào mông Lý Ma Tử... vừa không đến mức làm hắn bị thương, cũng làm cho hắn đau không nhỏ, cho hắn nếm thử màu sắc.

Thân thể đau nhức của Lý Ma Tử giật mình, xoay người nhìn ta một cái, lập tức hiểu ngay đây là ta làm, thuận miệng nói tiếp: "Vậy ta không cần nữa, ta sẽ thử xem các ngươi có thành tâm hay không, tâm thành thì linh mà! Ha ha, chỉ đùa giỡn với các ngươi một chút thôi, ta xưa nay coi tiền tài như đất phân, làm sao lại đòi một chút vàng trắng chứ."

Cái đầu này ngược lại rất nhanh, ta biết hắn vốn muốn nói: "Vậy ta thật ngại quá. Nhưng vừa chuyển miệng lập tức liền biến thành cao nhân tuyệt thế không tham tiền, một lòng làm việc thiện.

"Đa tạ Lý thí chủ." Phương trượng Đại Đức cảm ơn, lập tức hỏi: "Không biết Lý thí chủ tìm Âm Linh kia cần cái gì? Ta sẽ sai người đi chuẩn bị."

"Cái này..." Lý Ma Tử giả bộ trầm ngâm, lén nhìn lướt qua ta một cái.

Ta nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

"Không cần." Lý Ma Tử chắp hai tay sau lưng, ra vẻ giả bộ nói: "Thiên địa là cục, ta vì chiến, chỉ cần thế này là đủ!"

Ta âm thầm mắng: "Lý mặt rốt cục ngươi giỏi lắm! Cái này đúng là sắp mất mặt đến nhà mỗ mỗ, lại còn bề mặt trước Bạch Mã Tự của người ta, chủ trì thiền ngữ."

Phương trượng Đại Đức khẽ vuốt cằm, niệm nhẹ một tiếng phật: "Lý thí chủ, mời!"

"Ngươi tới đây." Lý Ma Tử ngoắc ngoắc ta một cái rồi nói: "Ngươi cẩn thận nói cho ta biết, âm linh kia có đặc điểm gì không? Nếu không pháp trận của ta cùng một chỗ, âm linh trong vòng trăm dặm đều bị ta thu hút đến đây, như thế nào phân biệt được."

Tranh cái rắm!

Còn trong phạm vi trăm dặm!

Với trình độ của ngươi hiện tại, sợ rằng ngay cả một con tiểu quỷ cũng không nhận ra, da trâu này cũng sắp bị ngươi thổi nổ rồi.

Không phải là tiểu tử ngươi không biết rốt cuộc là làm gì, sợ xuống không được đài à?

Bây giờ ta có chút hối hận, nâng hắn lên mặt, nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể cố gắng suy diễn tiếp. Lập tức lão thành thật đi lên phía trước giải thích: "Âm linh khi còn sống hẳn cũng là một tăng nhân, nhưng lại chưa dứt bụi tâm, tình quan khổ. Đêm qua..." Ta liếc trộm các vị cao tăng đứng sau lưng Lý Ma Tử, ép lại nửa câu sau.

Tuy nói hòa thượng Đại Giới là trúng ma chướng, nhưng hơn nửa đêm chuyện ngâm tụng thơ tình vẫn không đề cập tới thì tốt hơn, tránh cho những tăng nhân này khó xử, sau đó lén lút nhỏ giọng nói: "Ngươi đi dạo khắp nơi, theo phương hướng mai rùa có phản ứng điều tra tiếp là được."

"Ồ! Cái này đơn giản." Lý Ma Tử bừng tỉnh đại ngộ, sau đó khép hờ nói: "Thiên địa sinh ngũ cốc, Âm Linh Ma ca đếm, một, một, hai năm, bốn năm, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ." Đột nhiên hai mắt mở ra, cất bước đi về phía trước.

Mặc cho pháp lực các vị cao tăng kia cao cường như thế nào, cũng chưa từng nghe nói loại thần chú này, vội vàng tránh đường cho hắn.

Lý Ma Tử xoay trái quẹo phải, lượn một vòng lớn trong rừng tháp, lắc đầu nói: "Vậy Âm Linh ở đây." Tiếp đó quay người đi thẳng về phía sau.

Đừng nhìn Lý Ma Tử bề ngoài xấu xí, thoạt nhìn còn có chút ngơ ngơ ngác ngác, nhưng trong lòng hắn lại không thiếu một chút, thậm chí còn khôn khéo hơn đại đa số!

Vừa nghe ta nói ra phản ứng của mai rùa, hắn lập tức hiểu rõ, tối hôm qua hơn nửa đêm đem hắn kêu lên, hỏi cái này phải không? Buổi chiều ngày hôm qua, trước khi cái rừng bị sụp đổ, mai rùa không phải mơ hồ nóng lên, giống như muốn chạy trốn? Chỉ cần đi đến chỗ nào, mai rùa lại có phản ứng, vậy thì không chạy nữa, khẳng định chính là chỗ âm linh kia.

Lý Ma Tử sải bước về phía trước, ta theo sát phía sau, những tăng nhân khác lấy phương trượng Đại Đức cầm đầu đi sau cùng, đi tới đi lui trong hậu đường, đi một hồi lâu.

Đột nhiên, Lý mặt rỗ đứng lại, sắc mặt ngưng trọng chỉ tay trái nói: "Ở bên này!"

Mọi người theo hắn quẹo qua mấy bức tường viện, phía trước xuất hiện một tòa tiểu viện xanh ngắt đầy trời, chính giữa xây một tòa đại điện ngói đen chót.

"Âm linh kia ở bên cạnh!" Lý Ma Tử đứng ở cửa ra vào, thề son sắt nói.

Lần này, đừng nói những tăng nhân phía sau, ngay cả ta đều có chút ngây ngẩn cả người.

Viện này chính là Viên Niết điện!

Tất cả linh vị cao tăng viên tịch đều đặt ở đây!

Đêm hôm qua, ta vốn muốn đến nơi này thắp sáng đêm, vừa lúc tại cửa ra vào nhận ra cỗ âm khí kia, lúc này mới truy tìm tới.

Chẳng lẽ là... Âm linh kia trốn ở đây?

"Lý thí chủ dừng bước." Phương trượng Đại Đức tiến lên hai bước, nói: "Đây là chỗ cung linh của cao tăng viên tịch của bản tự, ngươi có chắc là Âm Linh đang ở trong viện này không?"

"Đúng." Lý Ma Tử khẳng định nói: "Chính là chỗ này!" Đang khi nói chuyện, ngực hắn không ngừng phập phồng, mặc dù dùng tay đè xuống, vẫn không ngừng rung động.

Xem ra hai chữ này nói không sai, mai rùa đã cảm thấy sợ hãi, rung động phi thường lợi hại!

Đương nhiên, ta cũng hiểu được ý tứ của phương trượng Đại Đức.

Lão tăng canh giữ thánh vật cho ta chính là sư phụ bối tự "Đại" khắp cả chùa, hoặc là sư thúc.

Ngày hôm qua vừa mới viên tịch quy thiên, bây giờ cung phụng ở đây.

Nếu như nói cái hồn Âm tăng phạm vào tình giới kia ở chỗ này, vô luận như thế nào đều có ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của bọn họ.

"Phương trượng đại sư." Ta xoay người lại khuyên nhủ: "Mặc dù ta và tôn sư chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng lại có rất nhiều ích lợi. Bây giờ lão nhân gia người vừa mới viên tịch thăng thiên, trong chùa đã náo loạn một chuyện lớn như vậy, chắc hẳn người ở thiên chi linh cũng không được yên nghỉ. Lúc trước không phải ta đã nói rồi sao., Tháp Lâm bị người ta động tay chân qua, có thể tên kia cố ý giấu Âm Linh ở nơi này, cũng không thể biết được. Nếu như chúng ta dừng tay, sẽ không tìm ra Âm Linh kia. Bạch Mã Tự liên tiếp xuất hiện tội phạm như vậy, ngàn năm thanh danh sẽ huỷ hoại cùng một thời gian!"

Đại Đức phương trượng trầm ngâm một chút, quay đầu hỏi Lý Ma Tử: "Lý thí chủ, ngươi nắm chắc được mấy thành?"

Lý mặt rỗ thật sự không áp chế được cái mai rùa kia, lấy ra.

Mai rùa cấp tốc run run, bỏ chạy ra bên ngoài, thân thể béo tốt như Lý Ma Tử cũng bị kéo ngược ra vài bước.

"Mười thành, ta có mười thành nắm chắc! Âm linh kia chính là ở đây." Lý Ma Tử một tay bị mai rùa kéo ra ngoài cửa, một tay chỉ vào trong đại điện nói.

Nếu ta có tội, Phật cũng khó tránh khỏi có tội.

"A Di Đà Phật." Phương trượng Đại Đức ngâm tụng một tiếng phật hiệu thật dài: "Thí chủ nói rất đúng!" Lập tức quay đầu ra lệnh: "Đại Khổ sư đệ."

"Có." Đại Khổ thiền sư tiến lên một bước.

"Lập tức tập hợp tăng chúng ra vào Viên Niết Viện trong hai ngày này, cẩn thận kiểm tra, tuyệt đối không thể bỏ qua một ai!"

"Vâng!" Đại Khổ thiền sư nhận lệnh đi ra.

"Đại Bi sư đệ."

"Dạ." Đại Bi thiền sư bước lên trước một bước.

"Đã tra rõ ràng, hôm qua khi khu rừng này sụp đổ, có người đi qua hiện trường, quyết không thể để sót một người."

"Vâng!" Đại Bi thiền sư quay người rời đi.

"Đại Kiếp sư đệ."

"Vâng!" Lão tăng đứng ở phía sau hắn cuối cùng cũng tiến lên trước một bước, hợp thành chữ thập khom lễ.

" triệu tập Chấp pháp tăng tiền viện, mời pháp khí trấn tự ra, bao vây quanh Viên Niết Viện, quyết không thể để con âm linh kia thoát đi!"

"Vâng!" Đại kiếp thiền sư quay người rời đi.

Mọi người đi rồi, sắc mặt phương trượng Đại Đức cực kỳ ngưng trọng nhìn ta và Lý Ma Tử nói: "Lý thí chủ, Trương thí chủ, có thể giữ được danh dự ngàn năm của Bạch Mã Cổ Tự hay không, có thể dựa vào một lần hành động này..."

Ta khẽ gật đầu, không nói gì.

Lý mặt rỗ vỗ bộ ngực kêu lên: "Yên tâm đi! Tất cả để ta lo."

"Đi!" Đại Đức phương trượng huy động thiền trượng nặng nề đập xuống mặt đất, ngẩng đầu ưỡn ngực một bước tiến vào trong viện.

Dưới tùng bách lấp lóe khắp viện, đại điện ngói đen kia có vẻ trang nghiêm đặc biệt.

Cửa mở ra, bên trong lóe lên một chiếc đèn xanh.

Keeng keeng keeng keeng...

Tiếng mõ liên tiếp truyền ra đứt quãng.

Ta và Lý Ma Tử theo sát phương trượng Đại Đức, đi vào đại điện xem xét, toàn bộ điện phủ trống rỗng không có vật gì.

Trên tường nam, có một tấm bảng gỗ.

Bên trên chỉ viết hai chữ: "Không có."

Đây chính là vị Viên Tịch lão tăng khổ sở chờ ta tám mươi năm!

Ta hướng về phía bài vị khom người thi lễ, quay đầu nhìn lại, bên tường có một tiểu hòa thượng sáu bảy tuổi đang ngồi, trắng trẻo sạch sẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn ục ịch. Nhắm chặt hai mắt, lại lần lượt gõ gõ con mõ gỗ nhỏ trước mặt, không hề loạn chút nào.

"Lý thí chủ, Âm linh ở đâu?" Đại Đức cũng hướng về tấm bảng gỗ kính bái qua, quay đầu hỏi Lý Ma Tử.

Càng đến cửa, cái vỏ rùa trong tay Lý Ma Tử càng giãy dụa lợi hại, hắn gần như đã dùng hết sức toàn thân mới gắng gượng đi tới cửa, nhưng dù thế nào cũng không thể bước vào trong nhà được.

Hắn một tay nắm chặt khung cửa, thân thể bị cái mai rùa kia kéo gần như sắp ngã xuống đất.

"Chính là tấm bảng gỗ kia." Mặt Lý Ma Tử đầy mồ hôi kêu lên.

Phương trượng Đại Đức hơi kinh ngạc, ngay cả ta cũng có chút kinh ngạc.

Tấm bảng gỗ, bài vị của Vô Đại sư?

Âm linh kia vậy mà trốn ở bên này?

"Lý thí chủ, đây chính là bài vị gia sư." Tu dưỡng cực sâu, giận dữ không hiện sắc mặt Đại Đức thiền sư có chút khó coi.

"Không sai! Chính là bảng hiệu kia!" Lý Ma Tử cắn răng kêu lên.

Rặc rặc một tiếng, khung cửa đứt gãy, Lý Ma Tử bị mai rùa cứng rắn kéo ngã xuống đất.

Ta quay đầu nhìn phương trượng Đại Đức một cái, kiên định lạ thường gật đầu nhẹ.

Đại Đức phương trượng hít sâu một hơi, lại hướng về phía bài vị lạy vài cái, lúc này mới quỳ xuống đất tiến lên, giơ cao hai tay nhẹ nhàng lấy mộc bài xuống.

Vèo!

Đúng lúc này.

Một đạo u quang bắn ra.

Trước khi tới đây, ta đã sớm chuẩn bị vạn toàn, vừa thấy quang mang kia bắn ra, không lùi mà tiến, nghênh đón u quang kia.

Đúng lúc tia sáng kia sắp chạm vào người ta, đột nhiên lật tay một cái, lôi ra tháp Cửu Sinh, đập thẳng tới!

Mặc kệ Âm Linh làm loạn này là ai, xác thật không phải lợi hại bình thường, tối qua ta tận mắt nhìn thấy, nó lại còn có thể điều khiển thiết kế Kim Cương Phục Ma Trận ngàn năm trước. Lúc ấy, nếu không phải ta ra tay kịp thời, Đại Ngộ thiền sư đã sớm mất mạng tại chỗ rồi!

Sau đó từ lời nói của Lý Ma Tử, ta ngộ ra điểm mấu chốt, đoán người này có thể là hòa thượng Huyền Miểu đại đệ tử biện hộ.

Nếu như thật sự là gia hỏa này, đích xác khó đối phó!

Bản thân hắn ta chính là Âm Linh, lại là một tăng nhân nổi danh tinh thông Phật pháp. Bất kể là Song Đao Trảm Quỷ Thần, Vô Hình Châm hay rất nhiều phù chú đối với hắn ta mà nói không thể phát huy được tác dụng gì. Mà ta cũng chỉ có một cơ hội ra tay, một khi để hắn ta đào thoát, muốn bắt hắn ta lại thật khó khăn.

Nghĩ tới nghĩ lui, chiêu duy nhất có thể chế địch, có nắm chắc hàng phục được hắn nhất chính là tháp Cửu Sinh!

Đừng nói là đệ tử Huyền Miểu, cho dù là Huyền Trang pháp sư, chỉ sợ cũng khó có thể ngăn cản được tháp Cửu Sinh chứ?

Cho dù là Huyền Trang pháp sư trong truyền thuyết, là đệ tử Như Lai Như Phật Kim Thiền Tử chuyển thế, nhưng chủ nhân trước của Cửu Sinh Tháp là ai? Thông Thiên Giáo Chủ trong truyền thuyết a.

Bất quá Cửu Sinh Tháp lợi hại vẫn là lợi hại, nhưng bây giờ ta còn chưa biết đến tột cùng nên sử dụng thế nào, trong tay ta nhiều nhất cũng chỉ là một khối gạch cứng rắn không gì sánh được mà thôi.

Nếu Âm Linh này xuất hiện, ta sẽ vượt qua nó, nhất định sẽ bị nó né tránh.

Một khi bỏ lỡ cơ hội, hắn sẽ chạy thoát ngay!

Vì vậy, ta chỉ có thể mạo hiểm chờ hắn tới gần rồi mới phát động công kích!

Quả nhiên lần này có hiệu quả phi thường.

Đạo u quang kia vừa vặn bị Cửu Sinh Tháp đập trúng, ép chặt mặt đất.

Ta cúi đầu nhìn xuống, đó là một cái khăn tay.

Trên gấm tuyết trắng thêu một đôi trai đùa bỡn uyên ương, trong nước hoa sen nở rộ, bên bờ liễu xanh như sa.

Góc trái thêu chữ "Na" tinh xảo mà xinh đẹp.

Ngay lúc ta huy động tháp Cửu Sinh, phương trượng Đại Đức cũng cởi áo cà sa ra, tay vung thiền trượng ngăn chặn đường đi, vừa thấy ta đắc thủ, lập tức tay nắm phật chỉ cao giọng quát.

Cà sa bay lên trời, lơ lửng giữa không trung không ngừng xoay tròn, từng đạo kim quang từ trên cà sa lóng lánh ra, đem cái khăn gấm uyên ương kia trùm ở giữa.

"Cà sa phục ma." Lão hòa thượng quát to một tiếng, thiền trượng đâm xuống sâu hai thước.

"Nghiệp chướng phương nào, còn không mau hiện thân!" Theo tiếng gầm này của phương trượng Đại Đức, trên khăn gấm toát ra một cỗ khói đen.

Khói đen kia tựa hồ muốn chạy trốn, nhảy loạn bốn phía, lại bị kim quang phía trên gắt gao bao lại, dần dần ngưng tụ một chỗ, hiện ra một người.

vóc dáng rất cao, so với ta còn cao hơn nửa cái đầu, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng. Tuy đầu trọc, mặc tăng bào, nhưng khí tức tuấn tú giữa hai đầu lông mày vẫn khiến người ta tán thưởng vô cùng.

Hắn chắp hai tay sau lưng, ngửa đầu nhìn lên, thoải mái cùng nho nhã nói không nên lời.

Hay cho một hòa thượng xinh đẹp!

Nếu hiện tại, tuyệt đối sẽ càng làm cho người ta mê muội hơn bất kỳ món thịt tươi nào.

"Ngươi muốn biện hộ?" Ta trực tiếp hỏi.

Hòa thượng kia liếc mắt nhìn ta một cái, có thể phát hiện ra tên của hắn chỉ trong chớp mắt khiến ông ta hơi ngạc nhiên.

Hắn thoáng sửng sốt, cực kỳ kiêu ngạo nói: "Đúng vậy."

"Nghiệt Tăng biện luận cơ hội, ngươi có biết tội của ngài không?" Phương trượng Đại Đức quát chói tai.

Hòa thượng biện hộ xoay đầu lại, lạnh lùng quét mắt nhìn phương trượng Đại Đức một cái: "Tội gì? Ta có tội gì."

"Ngươi thân là đệ tử Phật gia, lại không tuân thủ quy tắc giới luật, lấy tình vi phạm lệnh cấm! Trăm ngàn năm qua, bởi vì hành động của ngươi, đã gây ra bao nhiêu lời chửi rủa cho Phật môn ta, không phải oan uổng? Ngươi để tay lên ngực tự hỏi, nhưng đối với Phật Tổ, đối xử với Huyền Trang pháp sư đã giáo hóa ngươi? Nếu đã chết, vẫn không hối cải, lại đến phá thanh danh Bạch Mã tự ta! Thương nhân hại người, há ngôn vô tội? Ngươi còn có nửa điểm hổ thẹn không?"

Giải thích khẽ mỉm cười nói: "Nếu ta có tội, cũng khó tránh khỏi Phật! Nếu ta vô sỉ, chúng sinh đều hổ thẹn!"

"A di đà phật!" Phương trượng Đại Đức nổi giận, hô lớn một tiếng Phật hiệu, định niệm kinh chú.

"Không phải ngươi muốn biện tội sao? Ta sẽ biện hộ cho ngươi." cãi lại, hai tay rung ống tay áo, nhẹ nhàng phất lên trước rồi ngồi xuống, động tác này nhìn như bình thường nhưng lại nho nhã vô cùng, cực kỳ phong phạm.

Hòa thượng số hai nghìn ba trăm năm mươi một, công chúa, tình yêu.

"Ta nguyên tên Tiêu Vũ, tổ tiên ở Lam Châu. Vì tổ phụ ta là thương nhân ngoại phiên, thường xuyên làm ăn với khách thương Thiên Trúc, cho nên ta từ nhỏ đã tinh thông phạm văn. Không ngờ, cái này cũng thành họa của ta..." Hòa thượng nhận biết bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Đầu tiên là hòa thượng Đại tổng quản tự khuyên ta xuất gia, Tiêu gia ta ba đời đơn truyền, gia phụ tự nhiên không chịu! Vì thế, bọn họ liền mua chuộc quan phủ, nói Tiêu gia ta cấu kết sơn phỉ, kết quả cả nhà đều bị bắt giam vào tù."

"Về sau, vẫn có lính canh ngục nhìn không được, âm thầm nói cho ta nguyên nhân. Nói là trong chùa bọn họ ngẫu nhiên chiếm được một nhóm Phạm văn phật kinh, muốn tìm người phiên dịch, lại sợ ngoại nhân tư truyền. Vì thế, liền muốn thu một đệ tử tinh thông phạm văn, bọn họ đã chọn trúng ta, nhưng nhà ta lại khăng khăng không chịu, vì thế liền làm ra một cái độc kế như vậy."

"Ta tràn đầy không cam lòng, lại vì cứu người xuất gia, đành phải ủy khúc cầu toàn. Năm đó, ta chỉ mới mười lăm tuổi."

"Sau khi vào chùa, ta và bọn họ ước định ba năm xuất gia, dịch kinh thư xong cho phép ta tục ngữ. Rất nhanh, mấy quyển kinh phật kia đã dịch xong, kinh điển này truyền bá khắp nơi trong chùa, được mọi người tán thưởng khắp nơi! Sau đó Huyền Trang pháp sư tới tây thiên thỉnh kinh, bởi vì kinh văn đông đảo, Huyền Trang pháp sư thiếu tinh lực nên thỉnh cầu Thái Tông hoàng đế phái người giúp đỡ."

"Đại Tổng Trụy Tự một mặt vì lấy lòng Hoàng Đế, một mặt vì bắt quàng quan hệ với Huyền Miểu, liền phái ta đi. Nhưng hắn lại hoàn toàn không để ý ước định lúc trước cùng ta ước định, càng nhìn chứng tự như một tờ giấy bỏ đi!"

"Huyền Trang pháp sư muốn tìm người, không chỉ phải tinh thông Phạm văn, còn phải thông hiểu phật ý, nếu không từ không đạt được, văn không thành sách. Rất hiển nhiên, ta chính là nhân tuyển thích hợp nhất, thế là, Huyền Trang pháp sư lại thu ta làm đệ tử."

"Lúc ấy, ta cùng Huyền Trang pháp sư giảng giải rõ nguyên nhân tăng nhân vào chùa làm tăng, Huyền Trang pháp sư cực kỳ đồng tình, cũng rất bội phục ta vì người thân xuất gia hiếu tâm! Nhưng hắn cũng bày tỏ, thời đại này, người có thể dịch ra kinh phật cực kỳ hiếm thấy, mà chính hắn lại không kịp trở lại, thỉnh cầu ta giúp hắn một chút. Sau đó ta đích thật bị chân tình Huyền Trang pháp sư đả động, trường kỳ Xương tự, phiên dịch này liền phiên dịch mấy chục năm quang âm."

"Trong đó, ta cũng tham gia mấy lần đại hội biện phật, được phong làm một trong chín tên Minh Văn Đại Đức, năm đó, ta chỉ có hai mươi sáu tuổi." Ánh mắt lão hòa thượng trong suốt ghi nhớ.

"Thanh vọng của ta ở Phật giới càng ngày càng cao, nhưng tuổi tác của ta nhỏ hơn những cao tăng khác đồng hành ít nhất ba mươi tuổi, bởi vậy thế nhân cho rằng đệ tử Phật môn kiệt xuất nhất Đại Đường, nhân vật ngày sau phải thống lĩnh Phật tông. Nhưng, đây cũng không phải thứ ta muốn."

"Ta rất thích kinh Phật, nhưng ta chỉ coi đó là một môn học nho học, coi như một môn học vấn mà thôi. Ta chưa bao giờ nghĩ tới làm cao tăng đại đức gì đó, lãnh tụ Phật giới cái gì. Ta vẫn muốn về quê cũ, lấy vợ sinh con, làm rạng rỡ cả môn đình Tiêu gia."

"Chỉ là, lúc đó ta cũng không biết, ý nghĩ này đã chạm tới lợi ích của mọi người!"

"Khuông chủ đề cử ta, bồi dưỡng huyền Thiền, ta luôn quy y, hội Xương tự ta dịch kinh, cùng với đông đảo tín đồ Phật môn giống ngươi, đều sẽ không cho phép ta làm như vậy. Nếu ta còn tục, tựa như ngươi nói, sẽ làm bẩn phật môn, sẽ bị mắng. Nhưng, tất cả những chuyện này có liên quan gì tới ta?"

"Ta rất khổ não, cũng rất bất đắc dĩ. Ngày ngày khổ sở, chậm chạp không có ngày về."

"Ngay trong lúc này, trong một lần đại hội giảng Phật biện, ta tình cờ quen biết Cao Dương công chúa Lý Mân..."

"Ả là công chúa, ta là hòa thượng, vốn dĩ theo như lời các ngươi nói, không nên có liên hệ gì. Nhưng chậm rãi ta mới phát hiện, hóa ra trong thế gian này chỉ có hai chúng ta là người giống nhau như đúc."

"Mặc dù nàng là công chúa cao quý, nhưng lại không thể làm chủ, được Lý Thế Dân gả cho con trai của Phòng Huyền Linh. Nàng không thích, nàng không thích, nhưng phụ mệnh như trời, không thể không theo. Hàng ngày nàng đều được dân chúng khắp thiên hạ hâm mộ, cuộc sống ăn mặc đẹp, nhưng không lúc nào không nghĩ thoát ly biển khổ, ta được hàng ngàn hàng vạn Phật tử ủng hộ, không lúc nào không muốn cởi bỏ một thân cà sa này!"

"Tiếp theo, giống như bị các ngươi mắc bệnh vậy. Chúng ta đã yêu nhau, giằng co như nước sơn. Nhưng chúng ta vẫn luôn tôn kính như tân, chưa bao giờ làm chuyện không an phận, hai chữ dâm loạn này, thật sự là quá đủ chuyện!"

"Tục ngữ nói giấy không gói được lửa, huống chi một người là tăng nhân hiện đại, một người là Hoàng đế ái nữ, tự nhiên sẽ khiến phong ngôn phong ngôn. Về sau Phò mã của công chúa Cao Dương và Phòng huynh trưởng tranh đoạt tước vị trực tiếp., Phòng Di Quả rất muốn diệt trừ di ái của đệ đệ y, nhưng khổ nỗi thân phận của phò mã không thể ra tay, liền xui khiến Ngự Sử Đài khai đao với ta. Lúc đó người của Ngự Sử Đài còn tới dò xét Huyền Trang pháp sư, muốn hỏi ý kiến của hắn. Nhưng các ngươi đoán xem Huyền Trang pháp sư nói thế nào?"

"Không ngờ hắn lại nói, chờ một chút, đã dịch xong Phật kinh rồi!"

"Những lời này nhìn như vô ý, nhưng điều này có ý nghĩa gì? Chẳng khác nào phán tử hình cho ta." Hòa thượng phân biệt nói đến đây, vẻ mặt xen lẫn sự thất vọng sâu sắc.

"Quả nhiên, ta rất nhanh bị chém chết! Năm đó, ta ba mươi tuổi."

"Nhưng như vậy còn chưa tính là xong!"

"Kinh phật của Huyền Trang pháp sư vẫn còn chưa dịch xong, ông ấy vì giữ gìn thanh danh của mình, nhịn đau đưa ta ra ngoài, lại âm thầm giam cầm linh hồn ta lại, không biết tìm đâu ra một người câm điếc, nổi tiếng bi thương, giúp ta hòa vào thân thể, tiếp tục phiên dịch kinh văn. Đúng, người bị các ngươi gọi là bi tình đại sư cũng là ta."

"Chỉ có điều, đó là một thứ gì đó không thể nghe, không thể nói, chỉ biết phiên dịch máy! Ta bị nhốt trong cơ thể này suốt ba mươi năm."

"Trong đó, ta hướng Huyền Miểu yêu cầu, muốn hắn nghĩ biện pháp lấy cho ta một món tín vật của công chúa Cao Dương. Không sai, chính là khăn gấm của ta dung thân uyên ương."

"Vốn là, sau khi dương thọ ta ba mươi năm hết, ta sẽ hồn phi tán, vô luận là biện hộ, hay là bi tình, đều sẽ hóa thành bụi đất mịt mù. Nhưng ta dù sao không phải ngốc!"

"Trong những năm này, Huyền Trang pháp sư biết ta một lòng hoàn tục, cho nên không dạy ta phật pháp lực, nhưng hắn lại sơ xuất một chút. Hắn mang về từ Tây Vực cái miệng nhạc đà kia chính là cao thủ trong đó, mà người phụ trách giảng kinh cho hắn, giáo hóa chính là ta! Ta ở trong này phiên dịch vô số bản phật môn kinh điển, lại có giáo tập yêu tăng như Hương Long kia, chính mình cũng ở trong bóng tối tu thành cao tăng đại pháp."

"Mượn cơ hội, ta đem âm linh của mình bảo tồn lại, sống nhờ khăn gấm. Chỉ là theo Huyền Trang pháp sư chết rồi, sẽ không còn ai biết chuyện về khăn gấm nữa, ta dịch trong kinh phật cũng cố ý viết sai rất nhiều chữ, bí ẩn cho ta tá sinh cũng không ai biết được..."

"Bất luận là người hay thành quỷ, bất luận là tăng hay tục, ta đều chưa từng nghĩ tới muốn hại người nào. Ta chỉ là muốn mượn thân, lớn tiếng nói ra lời ta muốn nói năm đó, nhưng lại một mực không dám nói! Ta chỉ muốn phát tiết một chút, buồn khổ ba mươi năm vô âm vô ngôn, nhưng các ngươi lại như cũ đuổi theo không bỏ, nhất định phải như thế."

"Nếu nói tội, phật môn các ngươi kính ngưỡng, hạ độc hại ta không phải tội sao? Nếu nói ác, các ngươi kính là pháp sư Huyền

Trang pháp sư thượng, vượt qua giết lừa, giam cầm âm linh không phải là ác sao? Ta vốn là người bình thường, yêu hận tới tự sát vào lòng ta, lại bị các ngươi bức thành thắt lưng! Bị thiên cổ văn tự ghi lại trở thành tăng vô sỉ dâm nhục, đây không phải là làm bẩn nhục sao? "

Nói tới chỗ này, vội ngừng tranh luận lạnh lùng nhìn chằm chằm phương trượng Đại Đức: "Ngươi nói xem, ta có tội gì, sỉ nhục cái nỗi gì?"

Đại Đức thiền sư nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói gì cho phải, chỉ thấp giọng đọc một câu: "A Di Đà Phật!"

Ta nhìn hắn nói: "Cách nói của ngươi vừa rồi, ta không thể phân biệt thật giả, nhưng lại có hai việc, ngươi lại không thể nào ngụy biện."

Giải Quyết quay đầu lại nhìn ta nói: "Ngươi nói thử xem."

Chương thứ hai ngàn ba trăm ba mươi hai, chân tướng Đại Bạch

Ta cười lạnh một tiếng nói: "Đầu tiên, Huyền Trang pháp sư lệnh cho ngươi dạy Giảng Đà yêu tăng kia, là do ngươi có thể nói năng tự tiện, tinh thông Phật Nghĩa, muốn để ngươi giúp hắn buông bỏ đồ đao lập địa thành Phật! Có thể dưới cái ngươi gọi là giáo hóa., Ngược lại, y càng ngày càng tà ác, hoàn toàn biến thành Ma đầu, cũng chính vì vậy, Huyền Trang pháp sư mới thất vọng về ngươi. Ngay cả một người cũng dạy không tốt thì giáo hóa toàn bộ Phật môn? Nếu như sau này Phật môn do ngươi làm thống lĩnh, sẽ biến thành dáng vẻ gì?"

"Mặc kệ ngươi có hay không vô tâm hướng Phật, nhưng ngươi đã ở Phật môn, thì nên có dáng vẻ người xuất gia, mặc tăng bào, miệng gọi A Di Đà Phật, lại cùng công chúa tương tình tương duyệt, vậy thì tính là gì? Cùng Phật và quốc đều là vô cùng nhục nhã. Không giết ngươi, phật tướng sẽ không phải là phật, quốc tướng cũng không phải là quốc. Nói cách khác, ngươi chết một chút cũng không oan! Ngươi biết rõ Huyền Trang pháp sư lúc đó tâm tình thế nào? Mà nên đau đớn cỡ nào đây?"

"Về phần dịch kinh vây khốn ngươi, phiên dịch kinh văn, ngươi cảm thấy đây là Huyền Trang pháp sư đang trừng phạt ngươi, lợi dụng ngươi sao? Sai! Đây là đang giúp ngươi rửa tội nghiệt, giúp ngươi tái tạo kiếp sau công đức kiếp sau! Nếu như ngươi không lưu tư niệm, phiên dịch phật kinh ba mươi năm sau đầu nhập luân hồi, tất được cửu thế thiện quả, nhưng ngươi lại ghi hận, lần nữa bỏ qua."

"Huyền Trang pháp sư tình nguyện mang lòng tự trách, đưa tới cho ngươi cái khăn gấm này, là muốn ngươi nhớ kỹ kiếp trước, tu thành chánh quả, cũng không uổng công thầy trò phân tình một trận. Khổ tâm như thế, lại bị ngươi dùng đêm đêm ngâm tụng tình thi? Ta đều thay Huyền Trang pháp sư tiếc nuối."

Tiếng biện hộ vừa nghe xong, hai mắt vốn sáng ngời lập tức trở nên mờ mịt, vênh váo tự đắc giống như cả thế giới mắc nợ hắn vậy, lập tức uể oải.

"Còn một chuyện. Đừng tưởng ngươi không thừa nhận thì ta không biết, âm linh của ngươi giấu ở trên khăn gấm này không sai, cũng từng mượn đại giới hòa thượng ngâm tụng tình thi. Nhưng ngươi còn có ý định khác, đồng thời đã sớm làm như vậy!" Ánh mắt ta lẫm liệt.

"Phật gạch trên rừng tháp có thể ngăn trở ngoại ma xâm lấn, đồng thời cũng có thể ngăn cản tâm ma đột biến. Phật tâm ngươi không thuần túy, không cách nào quy nhập Tây Thiên, oán niệm quá nặng, cũng không cách nào chuyển vào luân hồi, chỉ có thể sống nhờ ở trong khăn gấm. Nhưng nếu như thế, ngươi nhất định sẽ vĩnh viễn trầm luân, vĩnh viễn bị nhốt ở trong rừng tháp. Vừa lúc này, ngươi cảm nhận được khí tức của đinh đà, đánh thức ảo ảnh chuyển ma hắn dạy ngươi năm đó, lúc này mới phá tháp mà ra."

"Mục đích của ngươi cũng không đơn thuần như lời ngươi vừa nói, cái gì mà phát ra tiếng hò hét trầm tích ba mươi năm, cái gì mà phát tiết nỗi khổ ba mươi năm, tất cả đều là vô nghĩa!"

"Ngươi muốn mượn chân thân, trở về thiếu niên đẹp đẽ của ngươi, hưởng thụ một chút, năm đó ngươi chưa từng trải qua cuộc sống..."

"Người mà ngươi tuyển, cũng không phải hòa thượng đại giới tuổi già, đó chỉ là một thủ thuật che mắt mà thôi! Ngươi lựa chọn là tuổi trẻ tuấn tú sáng sủa! Bởi vì như vậy mới phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của ngươi, lúc này mới có thể khiến ngươi được như nguyện. Ngươi nương thân phận sáng sủa len lén động tay chân ở trong rừng., Giấu đi khăn gấm, lập tức lại giấu ở trên dưới chùa, sau bài vị Vô Không đại sư cũng không ai hoài nghi! Cũng đang đợi thân thể hợp nhất, hoàn toàn chiếm cứ Minh Tịnh thân thể, gạt bỏ linh hồn của hắn, từ đó hoàn thành mục đích thật sự của ngươi."

"Ngươi muốn phát tiết không phải là đau khổ của ngươi mà là tư dục của ngươi! Ngươi luôn miệng nói vô tội vô hối, nhưng ngươi giơ tay lên ngực tự hỏi, quả thật như vậy sao? Đại Đường đệ nhất bàn luận về danh tăng của ta."

Hô ứng của hắn hơi sửng sốt một chút, rồi khẽ cúi đầu xuống, giống như đang trầm tư, giống như đang sám hối.

"Phương trượng, việc này đã xong, chúng ta liền cáo từ. Về phần xử trí biện pháp như thế nào, đây cũng là việc nhà của Phật môn các ngươi, ta sẽ không tiện nhiều lời!" Nói xong, ta thi lễ thật sâu về phía phương trượng Đại Đức, xoay người đi ra cửa.

Lý mặt rỗ thấy ta phải đi, lập tức theo ồn xác lôi kéo chạy ra ngoài cửa lớn.

Ta mới vừa đi hai bước, đột nhiên nghe được tiếng vang thình thịch sau lưng.

Ta quay đầu nhìn lại, lão phương trượng quỳ trên mặt đất, dập đầu liên tục chín cái cho ta.

Ta chưa từ chối, cũng chưa trả lời.

Bởi vì ta biết, vì sao ông ta phải cám ơn ta, hoặc nên nói, người ông ta muốn cảm ơn không phải bản thân Trương Cửu Lân ta.

Mãi đến lúc ra khỏi cửa, Lý Ma Tử mới thoải mái hơn rất nhiều, khó hiểu hỏi: "Tiểu ca nhi, theo như tên kia nói, nguyên chủ nhân mai rùa đen của ta lợi hại hơn nhiều so với hắn, nhưng làm sao còn sợ hắn thành bộ dáng kia chứ?"

Ta cười nói: "Tôn Hầu Tử cũng lợi hại hơn Đường Tăng nhiều, nhưng tại sao phải sợ hắn chứ? Ngươi cũng lợi hại hơn Hạ Cầm nhiều, vì sao ngươi cũng phải sợ hãi."

"Cái này có thể giống nhau sao..." Lý Ma Tử lẩm bẩm một câu, sau đó lại rất khó hiểu hỏi: "Ai? Vậy cuối cùng làm sao ngươi đoán ra được, người mà hắn chọn trúng là tiểu hòa thượng tên là Minh Tịnh?"

"Cái này." Ta cười cười nói: "Vốn ta cũng không biết, cũng không nhìn ra sơ hở gì. Nhưng hắn càng giải thích trong sạch của mình như vậy, càng giải thích mình vô tội, lại càng chứng minh một chuyện, hắn đối với kiếp trước oán niệm cực sâu. Oán niệm thâm trầm như thế., Chỉ là mượn một lão hòa thượng ngâm tụng vài câu tình thơ, làm sao có thể được thỏa mãn? Cho nên, hắn thống khoái thừa nhận chuyện này, liền khẳng định có quỷ, nhất định ẩn giấu một cái khác không muốn cho chúng ta biết. Cái này cũng chính là nói nhiều tất mất!"

Đương nhiên, trong đó còn có một nhân tố quan trọng hơn, ta không nói thẳng với Lý Ma Tử.

Minh Tịnh là tiếp nhận phó thác của Vô Không đại sư, trông coi ở đại điện quan sát cự phật biến hóa tiểu tăng, là người duy nhất có thể thuận tiện ra vào tiền điện hậu đường, thậm chí là hòa thượng tiểu bối Viên Niết Viện. Hơn nữa tiểu hòa thượng này lại lớn lên cực kỳ tuấn tú, vô luận điều kiện thân thể hay là điều kiện thuận lợi đều là ứng phó không nhỏ.

Thấy ta và Lý Ma Tử bình an vô sự trở về, chờ Hạ Cầm và Doãn Tân Nguyệt ở phòng bên trái yên lòng.

Sau khi hữu kinh vô hiểm, người một nhà rốt cục lại đoàn tụ, kìm lòng không được ôm nhau cùng một chỗ!

Sau khi thu thập xong, hắn đi thẳng về phía trước điện.

Khác với lúc trước, hai bên đều vây quanh rất nhiều võ tăng, trước có chiêng đồng mở đường, sau có vàng đánh trận, dẫn tới du khách khác rất hâm mộ.

Lúc đi qua một đôi mỹ nữ, Lý Ma Tử còn cố ý ưỡn thẳng cổ, nhỏ giọng nói với ta: "Tiểu ca nhi, có nhìn thấy không, ta chính là quẻ cho hai người họ đó. Con bà nó, còn không tin lão tử! Lão tử nguyền rủa cả đời ngươi đều không bị xe ngựa đụng xe, vĩnh viễn không gả được phú quý, đẹp trai."

Một đường ra khỏi sơn môn, dòng người dần dần thưa thớt.

Đột nhiên, du khách phía trước đồng thời kinh hô kêu to, dồn dập lấy ra điện thoại di động vỗ mạnh về phía chúng ta.

Lý Ma Tử đắc ý đi về phía trước hai bước, mở hai tay ra, giả bộ dáng hòa ái dễ gần nói: "Không nên chen, không nên chen, đến từng bước đi! Vậy cái gì... Không cần ta đổi tư thế?!"

"Đổi cái đầu của ngươi đi." Trong đám người đối diện có người mắng chửi: "Mau tránh ra một chút! Chết tiệt, đừng ngại phiền phức."

Lúc này chúng ta mới phát hiện, người ta vỗ không phải chúng ta, mà là đỉnh núi sau lưng.

Phương trượng Đại Đức cùng một đám cao tăng đặt song song đỉnh núi, hướng về phía dưới hợp chưởng thi lễ, trên đỉnh đầu bọn họ, một đám mây nổi kiểu hoa sen chậm rãi thổi qua, không biết từ nơi nào bắn ra một vầng sáng bảy màu, chiếu rọi toàn bộ Bạch Mã tự tựa như tiên cảnh Phật.

"A Di Đà Phật! Phật của ta phù hộ các vị thí chủ vĩnh viễn hưởng An Bình."

Một đạo phật âm vang dội từ xa truyền đến, hồi âm như sấm!

Chương thứ hai nghìn lẻ ba, đặc biệt thủ hộ.

Rời khỏi Bạch Mã Tự, một nhóm lớn nhỏ chúng ta một chút đi dừng một chút, một đường tiến lên. Đem thong sơn thư viện, Long Môn hang đá, Long thung lũng, đáy sông nhỏ... thống khoái khoái chơi hết một lượt!

Trong lúc đang du ngoạn, theo trực giác của ta phát hiện, luôn có một số người ẩn giấu thân phận đặc thù quay quanh chúng ta.

Mặc dù bọn họ ngụy trang rất tốt, cơ hồ không lộ ra sơ hở chút nào. Cho dù là du khách giả trang thành cũng tốt, hay là giả bộ nhặt dọn dẹp rác rưởi cũng được, ánh mắt bọn họ luôn vô tình hay cố ý liếc nhìn chung quanh chúng ta, luôn luôn cảnh giác, cẩn thận đề phòng cái gì đó.

Rất hiển nhiên, những người này đang bảo vệ chúng ta, không phải là Trương gia phái ra.

Mặc dù thực lực của Trương gia cũng rất mạnh, nhưng vị trí phương bắc của Hà Nam sớm vượt khỏi khả năng khống chế tùy tâm của bọn họ. Hơn nữa chúng ta muốn đi đâu, ở nơi nào cũng đều có thể quyết định bất cứ lúc nào, Trương gia cũng tuyệt đối không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy mà nhanh chóng an bài được.

Cho nên, người an bài mọi chuyện sau màn chỉ có thể là Cao Thắng Hàn.

Mười hai môn đồ vốn là tổ chức sát vách truy xét nhiều năm, sát thủ số một không có đầu mối. Lần này lẻn vào Hoa Hạ, lại liên tiếp dùng bom, trên ga tàu chuẩn bị phóng thích khí độc, dùng tên lửa ở Bạch Mã tự.

Dùng cao thắng hàn tự mình nói, nếu như không phát hiện, có hành động gì thì hắn làm sao mà sống nổi, bị cầm đầu thượng cấp mắng cho máu chó phun đầy đầu!

Đương nhiên, cho dù không phải căn cứ vào nguyên nhân trách nhiệm, từ tư giao phó cho Hàn lão lục và Hàn lão nhị, hắn cũng tuyệt đối không thể ngồi nhìn bỏ mặc.

Chẳng qua, với năng lực của tên gia hỏa này, có lẽ đã sớm phát hiện ra Cửu Ảnh vệ của Trương gia đang len lén theo sau chúng ta. Vì vậy hắn cũng không lộ diện, tương kế tựu kế tiếp tục biến chúng ta thành mồi nhử, vây bắt mười hai môn đồ, chỉ là hắn càng thêm đáng tin cậy hơn so với Trương Diệu Vũ, vẫn luôn điều động nhân thủ hóa trang thành hình – sắc bảo vệ bên người chúng ta.

Nếu như có người nhìn chúng ta giương thương, hoặc là phát động tập kích, ta hoàn toàn không hoài nghi, những người này đều không chút do dự xông lên giúp chúng ta đỡ đạn!

Cửu Ảnh vệ cộng với việc phân phối đặc nhu mà Cao Thắng hàn phái ra, an toàn của đoàn người chúng ta càng thêm bảo đảm!

Lão Cao, nhân tình này Trương Cửu Lân ta nhớ kỹ!

Bọn ta vui chơi rất thoải mái trên đường đi, cũng không muốn chơi cùng đoàn du lịch, thuê một chiếc thương vụ bảy người ngồi, đi theo là ngừng.

Ngày hôm nay, từ xa nhìn thấy ở con đường phía trước có đặt một cái tiệm dưa hấu, chúng ta liền ngừng lại, vừa hưởng thụ cảm giác mát mẻ của trái dưa hấu, vừa hoạt động tay chân bị trói buộc có chút chết lặng.

Cọt kẹt..t..tttt!

Ta mới ăn hai miếng, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng dừng gấp gáp.

Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy có một chiếc phi kiếm màu đen đang đứng ở trước mặt.

"Này, bán dưa! Làm món ngon nhất." Cửa sổ xe lay động, có một tên gầy đen vươn đầu hét lớn.

Tên này ước chừng năm mươi tuổi, làn da ngăm đen, hơi hói, trên cổ mang theo một cái dây chuyền thô, mang theo một bộ tiếng vịt đực khó nghe rống to.

"Đại thúc, trái dưa này của ta đều là ngọt!" Tiểu tử ở quán dưa có vẻ ngại ngùng kia vừa cười vừa nói.

"Con mẹ nó nghe không hiểu tiếng người à?" Trên xe tên kia há mồm mắng: "Ông đây quản ngươi nhiều như vậy là muốn ngọt nhất! Còn nữa, mẹ nó ngươi không quản ai tên đại thúc đâu."

Tiểu nhị bị mắng sửng sốt, có tức giận nhưng cũng không dám cãi lại. Nó cong mông lên phủ kiểm kiểm, lấy ra một quả dưa lớn đưa tới nói: "Đại ca, quả dưa này ngon, ngọt không cần tiền."

"Con mẹ nó, ngươi đúng là phường keo kiệt mà, ít ra cũng có quan hệ với lão tử, ai là ca ca của ngươi."

Phốc!

Lý mặt rỗ ngồi xổm bên cạnh hắn, phụt một tiếng, tên tiểu tử nghiêng đầu hướng về đầu rồi nói: "Tiểu huynh đệ, thấy ánh mắt này của ngươi không ổn đâu! Cái gì mà thúc, đây không phải là cháu trai sao".

"Ngươi hắn tên nào?" Tên kia lập tức bùng nổ, đẩy cửa xe lao xuống.

Rặc rặc!

Lý mặt rỗ vung tay lên, gặm mấy miếng vỏ dưa đính trên mặt người kia.

Lý mặt rỗ vỗ tay đứng dậy nói: "Sao nào? Lão tử liền nói ngươi đó, có bản lĩnh đừng khi dễ người ta thành thật, hướng về phía gia gia ta vậy."

Ngay trước mặt Hạ Cầm, Lý Ma Tử cũng sẽ không coi là kẻ hèn. Hơn nữa sau khi hắn học chút bản lĩnh, vẫn luôn muốn lộ ra hai tay cho Hạ Cầm xem một chút, đang lo không có cơ hội biểu hiện, tên này đang đoan trang đưa tới cửa, sao có thể dễ dàng buông tha?

Lý Ma Tử thấp bé mập mạp, vẻ mặt dữ tợn, mọc ra một đống bánh bao, nhìn qua ngoại trừ xấu chút cũng không có gì, nhưng một khi trừng mắt lên, bày ra một bộ hung tướng, thật đúng là rất dọa người - ít nhất cũng khá dọa người.

Quả nhiên, tên kia bị khí thế của Lý Ma Tử dọa sợ, trong lòng có điểm giật mình. Sững sờ nhìn Lý Ma Phù, lại nhìn nhìn ta ngồi ở bên cạnh không nhúc nhích, nuốt nuốt chửng ta ăn dưa hấu, oán hận mắng: "Ngươi con mẹ nó biết lão tử là ai không?"

"Biết chứ." Lý mặt rỗ cười nói: "Lão cha ngươi không phải là nhi tử của ta sao?"

"Cha!" Lí Tiểu ngây thơ đứng bên cạnh không muốn nói, rất là không hài lòng mà lầm bầm: "Con cũng không có con trai như vậy."

"Ngươi, ngươi với hắn chờ đó cho ta." Người nọ vừa tức vừa giận, nhưng lại không dám xông lên, vừa nghiến răng nghiến lợi chỉ vào Lý Ma Tử, vừa chạy về trong xe.

"Úi chà, không phải lúc nãy rất hung dữ sao? Chạy cái gì mà chạy." Lý Ma Tử cười nói.

"Ta chạy? Ngươi chờ đó! Lão tử muốn ngươi khóc cũng không được." Người nọ oán hận nói, vặn động chìa khoá xe.

"Ai, cháu trai! Đưa tiền qua chỗ khác rồi đi." Lý Ma Tử kêu lên.

Người nọ sửng sốt một chút, nhưng cũng bất đắc dĩ, túm ra một tờ Bách Nguyên tiền ném ra, đánh xe một cái xông ra ngoài.

"Dẫn dưa theo." Lý Ma Tử vung tay lên.

Rặc rặc!

Một quả dưa hấu lớn nện vào trên cửa sổ xe, vỡ tan tành.

"A! Tên bại hoại bị hù dọa bỏ chạy rồi." Phàm Phàm hưng phấn vỗ bàn tay nhỏ bé cười to nói.

"Phụ thân, quả thực là đẹp trai đến ngây người!" Lý Tiểu Thuần nhìn về phía Ma Tử vươn ngón tay cái ra.

"Ừm, như thế mới giống nam nhân." Hạ Cầm cũng rất kiêu ngạo khen ngợi.

"Đại ca, vừa rồi thực sự cám ơn huynh!" Tiểu tử trên quán dưa cũng nói cảm ơn.

"Ha ha, không có việc gì đâu." Lý Ma Tử giả vờ tiêu sái khoát tay áo, khuôn mặt tươi cười không che giấu được.

Trước mặt Hạ Cầm, Lý Ma Tử cuối cùng cũng phải làm một trò lừa gạt, được khen ngợi như đám Chân gia, trong lòng vô cùng thoải mái, nhưng lại cố ý giả bộ phong khinh vân đạm, cầm một cây dưa hấu và kim đao lên gặm.

Đúng lúc này, lại một chiếc xe ngựa lớn ngừng lại ở trước mặt chúng ta, rầm rầm một đám người hạ xuống.

Cả đám đều mang mũ vàng, trong tay giơ tiểu hồng kỳ.

Hiển nhiên đây là một đoàn du lịch.

"Ôi, mỹ nữ, thật có duyên nha!" Lý mặt rỗ ngẩng đầu nhìn một chút, hướng về phía hai cô gái trong đám người nói.

Ta vừa nhìn hai cô gái kia, đúng là người lúc đi ra Bạch Mã Tự, Lý Ma Tử là quẻ.

"Hừ!" Nữ tử mang mái chèo đi phía trước, hừ lạnh một tiếng cũng không nhìn hắn, trực tiếp vòng qua trước mặt hắn đi tới, phía sau có bím tóc đuôi ngựa khẽ gật đầu, cũng không nói gì, theo sát tới.

"Cẩu không đổi được ăn cứt!" Vừa rồi còn vì lý Ma Tử kiêu ngạo cầm, nhổ ra một ngụm Tây qua rất là bất mãn thấp giọng mắng thầm.

"A!" Đột nhiên, hai cô gái đi đường vòng phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Lý mặt rỗng ba ngàn linh bốn câu, chúc hỏi Lý mặt rỗ.

Chúng ta theo tiếng kinh hô vừa nhìn, nguyên lai là sau lưng vọt tới một chiếc xe!

Có lẽ vì có xe cỡ lớn che khuất, nên người đánh xe căn bản không ngờ phương hướng này sẽ có người đi qua.

Tưởng Uyển nữ phía trước kinh hãi kêu to, sợ tới mức đẩy bím tóc đuôi ngựa phía sau ra, chính mình thì nằm nhoài vào trong bụi cỏ ven đường.

Thế nhưng bím tóc đuôi ngựa kia lại không may mắn như vậy, cũng không kịp né tránh, mà bị một cái xe bị đánh bay ra ngoài.

Cọt kẹt..t..tttt!

Tiếng phanh sắt chói tai đột nhiên vang lên.

Một chiếc xe kéo màu đỏ vắt ngang trước mặt, xe còn chưa dừng, một tiểu tử đeo Kim Ti Kính vội vàng xuống xe, chạy đến bên cạnh bím tóc đuôi ngựa, giật mình vừa bối rối hỏi: "Tiểu thư, ngươi... ngươi không có chuyện này chứ?"

Đám người hơi ổn định kinh hồn lập tức bùng nổ, phần phật một chút vây quanh đi tới, mồm năm miệng mười kêu loạn lên: "Ngươi nói có chuyện không có việc gì chứ! Đụng ngươi một chút thử xem."

"Có tiền là ghê gớm mà! Mở xe chạy giỏi lắm, có thể tùy tiện đụng vào người sao?"

"Làm sao mở xe vậy? Ngươi bị mù à? Bên phải không đi, hướng bên trái làm gì đó."

"Ta..." Tiểu tử kia có chút xấu hổ giải thích: "Ta mới học được từ Anh Quốc, bên kia đều là bên phải, còn chưa quen..."

"Ai ui, vẫn là rùa biển nhỏ à!"

"Anh quốc làm sao Anh Quốc, Anh Quốc có thể tùy tiện đụng vào người ta à? Nơi này là Hoa Hạ, dựa vào bên phải chạy có biết không? Đụng người thì phải phụ trách biết chứ."

"Nhiệm vụ, chịu trách nhiệm cho ta." Tiểu tử gật đầu lia lịa.

"Các ngươi cãi nhau cái rắm a ầm!" Lý Ma Tử vứt hết trái dưa hấu, hét lên với đám người: "Chỉ là la hét vớ vẩn có thể giải quyết cái rắm, mau mau đưa người tới cứu viện mới là đứng đắn."

Lời lẽ không bậy, mọi người khẩn trương phụ họa nói: "Đúng đúng đúng, nhanh chóng tới y viện."

Trên đùi cô gái bị đụng kia chảy máu, trên thân cũng trầy xước vài chỗ, váy dài tuyết trắng nhiễm điểm điểm đỏ tươi, xem ra không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng bị thương không nhẹ.

Tiểu tử đụng người, có chút lúng túng xoa xoa đôi bàn tay, lập tức hung hăng nói: "Tiểu thư, mạo phạm." Nói xong ôm lấy nàng, nhẹ nhàng đặt nàng ở phó quyền, sau đó cũng không lo mở cửa, trực tiếp nhảy lên, như một làn khói rời đi.

Quần trắng váy đỏ, cô bé kia bởi vì đau đớn tựa vào vai tiểu tử, theo bóng lưng nhìn lại, hình ảnh này cực đẹp. Hoàn toàn không giống xử lý hiện trường phát xe đổ, chạy gấp đến y viện, ngược lại giống như một đôi tình lữ tuần.

"Thật xứng đôi."

"Thật hâm mộ!"

Mọi người sửng sốt hồi lâu, đột nhiên phát ra một trận thán phục từ tận đáy lòng.

Lý mặt rỗ vỗ vỗ mông đứng dậy, nhẫn con dơi đưa cho cô gái ngồi trên cỏ nói: "Nhìn thấy chưa? Ta đã nói cái gì nhỉ, chỉ cần vừa bị xe đụng một cái, là có thể gả cho cao phú soái. Lúc trước ngươi không tin, còn chệ ta một ngụm. Vừa rồi ta nói với ngươi, còn không để ý đến ta., Đồng bạn ngươi ngược lại rất lễ phép nhẹ gật đầu. Bây giờ thì hay rồi, vừa rồi trở tay đẩy nàng một cái, nàng không chạy thoát, đụng phải nhân duyên, ngươi thì hối hận đi thôi! Đây chính là kết cục bất kính với đại quái sư."

Hạ Cầm vừa thấy Lý Ma Tử lại tiến đến bên cạnh cô bé kia, không khỏi ghen tuông lên, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, với tố chất chăm sóc của cô bé lại không tiện nổi giận, lén lút trừng mắt với hắn vài lần.

Nhưng ta lại bị những lời này của Ma Tử làm cho sợ ngây người!

Hắn lúc trước xác thực nói như vậy, nói cô gái kia nhân duyên là bị xe đụng đi ra, hơn nữa còn là cao phú soái.

Bây giờ nhìn lại, nữ hài bị đụng kia còn có thể nhân họa đắc phúc, bị Lý Ma Tử nói trúng rồi.

Quái thuật của tên gia hỏa này từ lúc nào trở nên lợi hại như vậy rồi?

Trong giây lát, ta chợt nhớ ra, con quái này nhìn như mơ hồ hồ nhưng lại không bao giờ bỏ qua một lần! Đây dường như không phải chuyện ngẫu nhiên là có thể giải thích được nhỉ?

Nói như vậy, lúc trước đi Quảng Tây, một quẻ bói ghi trong ga tàu cũng là đúng?

Nếu không sơ nhất cũng sẽ không thể hiện ra vẻ mặt như vậy.

Lý Ma Tử đưaBức Xà cho cô bé kia, nếu không có chuyện gì thì hắn nhận ra ánh mắt Hạ Cầm có điểm gì đó không đúng, vội vàng cười bồi nói: "Ta chỉ cần giải thích một chút về quẻ tượng chi đạo, tuyệt đối không có gì là không đúng. Lý Ma Tử ta thề với trời, kiếp này kiếp này ta chỉ yêu một mình ngươi."

"Ôi, mụ rỗ." Doãn Tân Nguyệt không sợ lớn chuyện lại trêu chọc: "Ngươi cho Hạ Cầm cả đời này, vậy kiếp sau sẽ yêu ai thì người đó đi?"

"Cái này, cái này..." Lý Ma Tử có chút bất đắc dĩ gãi gãi đầu: "Kiếp sau nếu không tìm được Hạ Cầm, ta sẽ làm hòa thượng, như vậy được chưa? Dù sao ta cũng không phải là nàng ấy không cưới."

"Ai! Điều này ta nghe được." Doãn Tân Nguyệt ôm lấy chữ: "Vậy ngươi cầu hôn lúc nào? Lúc nào thành thân đây."

Vừa nghe được hai chữ "Cầu hôn", trong đám người cũng không biết cái gì tốt, dẫn đầu hô lên "ở nhau".

Lập tức tiếng người huyên náo, một cơn sóng cao hơn một cơn sóng, tất cả đều hô to theo: "Cùng một chỗ, ở cùng nhau!"

Lý Ma Tử có chút trở tay không kịp, quay đầu lại hét lên: "Ta nói đám người các ngươi, làm sao chỉ biết mò mẫm náo nhiệt? Ta cái gì cũng chưa chuẩn bị, làm sao cầu hôn?"

"Hạ Cầm muốn chính là người của ngươi, ngươi đã là người của ngươi ở đây, còn cần chuẩn bị cái gì? Trạch Nhật không bằng gặp ngày, ta thấy ngay hôm nay đi." Ta cười nhạt nói.

"Đúng vậy, ngay hôm nay." Doãn Tân Nguyệt cũng nói: "Đến đây, thừa dịp chúng ta còn ở đây, tất cả đều làm chứng cứ!" Nói xong, y đỡ Hạ Cầm dậy.

Gương mặt Hạ Cầm hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng vuốt vuốt tóc: "Đây, thế này có phải là quá vội vàng rồi không?"

Lý Ma Tử hơi hưng phấn, cũng hơi kích động, xoa xoa hai tay nói: "Các ngươi hồ đồ, nào có cầu hôn ở quán dưa hấu, ngay cả hoa tươi, nhẫn cũng không có..."

"Tiểu tử, việc này đơn giản!" Một lão đầu ục ịch béo ục ịch bước ra từ trong đám người, từ trong quầy hàng cầm theo con dao bầu, tiếng ken két vang lên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn đang cố gắng khắc một bức tượng trái dưa hấu lớn tròn vo thành một bó hoa tươi đỏ thẫm xen kẽ!

Ngay sau đó, lại dùng non nửa miếng da dưa hấu điêu khắc thành giới chỉ.

Vừa nhanh vừa tốt, quả thực không khác gì một tác phẩm nghệ thuật!

"Thì ra ta từng làm điêu sư ở tửu lâu cấp năm sao, đây đều là chuyện nhỏ." Lão đầu nhi kia nói ha hả đem đóa hoa tươi, nhẫn giao cho Lý Ma Tử nói: "Tiểu tử, sống cùng nhau! Dũng dũng truy cầu chân tình đi!"

Lý Ma Tử nhìn chiếc nhẫn màu lục trong tay, Tây Qua hoa có chút gượng cười nói: "Các ngươi đây là muốn ta cầu hôn, hay là ép hôn!"

Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Hạ Cầm người ta còn chưa có ý kiến, ngươi còn lề mề cái gì? Nhanh lên."

Lý Ma Tử nhìn xung quanh, đi trước hai bước, quỳ một gối về phía Hạ Cầm nói: "Thân ái, gả cho ta đi!"

"Cùng một chỗ, cùng nhau, cùng ở!"

Đám người lại hô to lên! Không ít người còn lấy ra điện thoại, ghi chép lại thời khắc cực kỳ kịch tính này.

Hạ Cầm đỏ mặt, mặt tươi cười tiếp nhận hoa dưa hấu, Lý Ma Tử cũng mang nhẫn da dưa hấu trên tay nàng.

Mọi người đồng thanh hoan hô, mọi người cùng vung cờ đỏ, ném mũ.

Không có chuyện gì so với tận mắt chứng kiến một đôi bạn lữ kết thành bạn lữ mới mừng rỡ hơn, càng huống chi ngay ở bên cạnh quán dưa hấu ven đường. Cục xương vừa xấu vừa béo hướng một cái khí chất ngự tỷ cầu hôn, hơn nữa còn thành công rồi.

Chân ái thật sự!

Lý Ma Tử vẻ mặt hưng phấn, hướng về phía mọi người hô: "Mọi người ăn dưa hấu, ăn dưa hấu! Hôm nay ta mời khách."

Mắt ta nhìn chằm chằm vào lão đầu nhi thiết hoa kia, khẽ cười cười.

Lão giả kia nhận ra ánh mắt của ta, làm bộ không nhìn thấy ta, quay đầu lại, cầm một trái dưa hấu lên một bên gặm đi.

Gia hỏa này không phải ai khác, chính là người thẳng cao hàn!

Nói thật, kỹ thuật trang điểm của hắn đích xác rất cao minh, ta bị hắn lừa nhiều lần như vậy, vẫn không nhìn ra chút nào, bất quá hắn vừa rồi đao pháp cắt hoa ta thấy rõ ràng, tuyệt đối không sai, khẳng định chính là hắn.

Chính vào lúc này, đối diện trên đường lớn truyền đến một trận mã đạt tiếng oanh minh.

Ta quay đầu nhìn lại, mặt mày hung hăng mở ra ba, bốn chiếc xe bánh bao, phía trước chính là một cỗ màu đen khác biệt.

"Ma Tử." Ta đầu cũng không quay lại kêu lên: "Nghe nói ngươi cầu hôn thành công, cháu ngươi chúc mừng ngươi đến đây!"

Chương thứ hai nghìn ba trăm ba mươi ba xoay ngược lại.

"Đến tốt!" Lý Ma Tử hào khí ngút trời kêu lên: "Gia gia đang muốn giáo huấn con rùa này một chút!"

Nói xong, một tay từ sau lưng giật xuống túi cà khoa.

Cọt kẹt..t..tttt!

Trong khi nói chuyện thì chiếc xe kia đã vọt tới phụ cận, hiện lên nửa vòng tròn vây kín Tây dưa sạp.

Trong tiếng bang bang, cửa xe mở ra bốn phía, một đám thiếu niên xấu xa mang theo kim liên tử, tay cầm gậy, tay hung thần ác sát vọt xuống.

Nam nữ già trẻ trong đoàn du lịch tất cả đều có chút sợ hãi, liên tục lui về phía sau.

"Cái lão tử muốn tìm là cái tên chết dẫm này, những người khác đều cút ra cho ta!" Tên cầm đầu kia, chính là tên vừa rồi bị Lý Ma Tử mắng một trận, lại bị ném đi một thanh niên mặt đen như quả dưa hấu. Lúc này hắn đã không còn uất ức như trước nữa, mà là vô cùng kiêu ngạo!

lữ khách vừa thấy tình huống không ổn, vừa rồi đại nghĩa lẫm nhiên đã sớm chạy tới Cửu Tiêu Vân bên ngoài, kêu lên một tiếng liền tản ra sạch sẽ, tất cả đều trốn ở trên xe Trung Ba. Ngay cả lão đầu tử cao lớn hóa trang thành người béo cũng không có đánh một cái, xám xịt theo đám người chạy mất.

lữ khách đã lên xe, nhưng trước sau đều bị bao trùm, trong lúc nhất thời cũng không mở được, càng không dám thúc giục người ta. Hoặc là bọn họ cũng không muốn đi, tất cả đều chen chúc đến gần cửa sổ bên đường, lấy ra điện thoại di động, trừng to hai mắt, yên lặng chờ kịch vui diễn ra.

Sau khi đám người tản đi, toàn bộ trên quán dưa, chỉ còn lại sáu đứa nhỏ to nhỏ, cộng thêm bán trái dưa.

Hạ Cầm có chút sợ hãi, gắt gao túm lấy Lý Tiểu Thiến.

Tràng diện như vậy, Doãn Tân Nguyệt ngược lại đã gặp nhiều hơn một chút so với nàng, chỉ là có chút khẩn trương ôm chặt phàm phàm nhân.

Lý Ma Tử kéo túi quần quan sát ra, một tay nắm lấy chuôi kiếm, bước tới hai bước hung tợn mà hỏi: "Thằng nhãi con, ngươi muốn làm gì?"

"Chết tiệt! Đừng nói gia gia không lưu lại đường sống cho ngươi." Tên cầm đầu kia, tay cầm một cây ống thép gọt nhọn, ở xa xa chỉ vào Lý Ma Tử lớn tiếng kêu lên: "Hôm nay ngươi lại quỳ xuống dập đầu ba cái, kêu gia gia ta sai rồi, ta sẽ bỏ qua cho ngươi!"

"Thật sao?" Lý Ma Tử hỏi dò.

"Gia gia không nói dối!" Khí diễm của tên kia vẫn kiêu ngạo như trước.

Lý mặt rỗ có chút hoảng hốt buông tay, hai đầu gối hơi gầm vừa muốn quỳ xuống, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, lại ngẩng đầu hỏi: "Cứp ba cái, sau đó nói cái gì?"

"Gia gia, cháu sai rồi..."

"Ai ui!"

Tên kia mới vừa lặp lại một nửa, Lý mặt rỗ lập tức ưỡn thẳng sống lưng, lớn tiếng đáp: "Đây mới là đứa bé ngoan. Đến đây, dập đầu liền cút đi, gia gia tha cho con."

Tiểu tử trông coi quán dưa xoẹt một tiếng bật cười, thế nhưng thanh niên mặt đen kia lại không thể chờ đợi được nữa.

Vẻ mặt hắn ta âm trầm, hung tợn kêu lên: "Con mẹ ngươi, ngươi muốn chết! Các huynh đệ, lên cho ta."

Bá một tiếng, Lý Ma Tử rút Lăng Vân kiếm ra hét lớn: "Ai hắn không muốn chết, cứ tới thử xem! Hôm nay ông đây sẽ tặng hắn một cách thống khoái."

Lý mặt rỗ nhìn thấy dung mạo không có gì bất ngờ, thậm chí còn lôi ra một thanh trường kiếm, đám lưu manh kia có chút nhút nhát.

"Đều con bà ngoại hắn sợ cái trứng!" Thanh niên mặt đen mắng: "Cho dù giết người, lão cha ta cũng có thể giải quyết! Xảy ra chuyện gì cũng tính cho ta, mỗi người thêm một vạn, cho ta xử lý."

Theo tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, đám gia hỏa kia lại nổi lên dũng khí, nhao nhao xông tới, từng kẻ mắt lộ hung quang.

"Thằng mặt rỗ, hôm nay là ngày vui mừng của ngươi, không dễ động võ, đám tôm tép tép này giao cho ta đi." Trong nháy mắt nhàn nhạt ta ném khói đầu, đứng lên.

Lần này, đám côn đồ kia lại đồng loạt nhìn sang ta.

Ba lô của ta bên người, bên trong chứa song đao căn bản không lấy ra.

Ngay vừa rồi, ta đột nhiên hiểu ra một vấn đề.

Cao Thắng Hàn thân là người phụ trách bí mật của quốc gia, tự nhiên rất có chừng mực, mọi việc đều không thể tùy tâm sở dục. Tuyệt đối không có khả năng bởi vì Hàn lão lục và tình nghĩa sinh tử của đoàn Phó cùng với ta, liền tự động dùng lực lượng quốc gia, thậm chí không để ý sứ mệnh cùng chức trách của mình tự mình tới bảo vệ ta.

Mục đích của hắn, chắc chắn là vì ta mà bắt mười hai môn đồ làm mồi nhử.

Dọc theo con đường này, hắn đều âm thầm phái ra cách ăn mặc, vừa vì bảo hộ cả nhà chúng ta, vừa là vì điều tra dấu vết của người khả nghi.

Nhưng bây giờ, hắn vậy mà tự mình lộ diện.

Hiển nhiên, tin tức này chắc chắn hắn đã đạt được tin tức đặc thù nào đó, biết rằng sắp tới lúc xảy ra chuyện!

Đã như vậy, vì sao hắn không lưu lại cho ta dù một chút ám chỉ, còn trốn lên xe như đám du khách kia?

Còn nữa, mắt thấy sắp bộc phát một trận ác đấu, chỉ tính cả ta và Lý Ma Tử cũng không tính, nhưng còn Doãn Tân Nguyệt Hạ Cầm, phàm nhân và Lý Tiểu Đản ở đây, sao Cao Thắng Hàn cũng không nghĩ tới.

Không đúng! Nơi này nhất định có vấn đề.

Nhưng trong lúc nhất thời, ta không nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu!

Bây giờ, bọn tiểu lưu manh coi trời bằng vung này đang muốn xông lên hành hung.

Lý Ma Tử học được chút bản lãnh, đang muốn lộ hai tay trước mặt Hạ Cầm, hơn nữa vừa rồi lại cầu hôn thành công, lòng tự tin mãnh liệt. Nếu thật sự động thủ, khẳng định không chút lưu tình.

Đám người này tuy rằng không phải thứ tốt, nhưng tội cũng không đáng chết, Lý Ma Tử lại càng không biết chừng mực.

Nếu trong lúc hỗn chiến, bất luận là bọn họ làm Lý Ma Tử bị thương hay là Lý Ma Tử ra tay giết người đều là chuyện phiền phức. Hơn nữa bọn Doãn Tân Nguyệt Phàm đang ở bên cạnh, một người không chiếu cố được, làm bọn họ bị thương cũng là được không bù mất!

Tổng hợp suy xét, chuyện này chỉ có thể do ta xử lý.

"U a, hắn thật đúng là không sợ chết sao." Thanh niên mặt đen nhìn từ trên xuống dưới ta một lượt, tức giận quát: "Lên cho ta!"

Thoáng một cái, đám côn đồ kia đều cầm vũ khí điên cuồng xông đến.

"Ma Tử! Bảo vệ tốt bọn hắn." Ta rống lớn một tiếng, tiện tay dán một tấm khinh thân phù lên người nghênh đón.

Một nam nhân cơ bắp tay cầm cuốc va chạm với ta, còn chưa kịp đợi cái cuốc trong tay hắn rơi xuống, ta đã mượn thế giơ chân đá ra ngoài.

Phịch một tiếng trầm đục, tên kia bị ta đạp bay thẳng tắp ra ngoài, bay ngang bảy tám mét, loảng xoảng một tiếng đập ở trên bánh bao ven đường.

Bọn côn đồ khác kinh hãi, lập tức cùng nhau tiến lên.

Ầm!

Lại một tiếng trầm đục vang lên từ sau lưng của mình.

Ta quay đầu nhìn lại, tiểu tử bán dưa kia, ngã thẳng tắp ở phía sau ta.

Hả? Chẳng lẽ hắn trúng ám chiêu của ai?

Rặc rặc!

Còn không đợi mình tỉnh hồn lại, trên xe Trung Ương phát ra một tiếng nổ lớn, sau đó một cánh cửa sổ vỡ vụn, hai người từ trong cái hố đổ ra, một người trong đó chính là Cao Thắng Hàn.

"Phòng bị!" Thanh niên mặt đen rống lớn một tiếng, rắc một tiếng ném cương quản xuống, hai tay tìm tòi, từ sau lưng lấy ra hai thanh binh khí.

Châm Vô Hình của ta vừa định làm, lại phát hiện y xoay người lại, cực kỳ khẩn trương nhìn quanh bốn phía.

Mấy tên côn đồ khác cũng cùng lúc ném côn bổng vào trong ngực áo, từ ống quần rút ra binh khí dưới nách, xoay lưng cố thủ tất cả các vị trí dày đặc.

Mà Lý Ma Tử vẻ mặt ngơ ngác, Hạ Cầm kinh hãi thất sắc, Doãn Tân Nguyệt bối rối, Lý Tiểu Phàm và Phàm đang sắp khóc đến nơi cũng bị bọn họ bảo vệ bên trong!

Bố cục hai ngàn ba trăm ba mươi sáu huy thứ nhất cao thắng hàn.

Vèo!

Đúng lúc này, bầu trời xa xa đột nhiên thoát ra một đạo khói trắng, bay thẳng đến nơi này.

Rặc rặc!

Cỗ xe phía sau Biệt Khắc đột nhiên dựng lên, một đạo hỏa quang phóng lên tận trời, bay thẳng đến đạo khói trắng kia.

Một tiếng ken két vang lên, đụng vào giữa không trung, phát ra một tiếng nổ vang!

"Con mẹ ngươi, con mẹ ngươi." Cao Thắng Hàn hóa trang thành lùn mập vừa cao giọng mắng chửi, vừa hướng đến gia hỏa bị gã đè chặt trên mặt đất đập liên tiếp mấy quyền xuống. Tên kia vùng vẫy mấy cái rồi không nhúc nhích nữa.

Lúc này ta mới phát hiện, đó là một bà lão gầy còm, sớm đã bị hắn đánh bất tỉnh, một cánh tay trong đó cũng bị chặt đứt tận gốc. Giữa đám cặn bã tan vỡ đầy đất có một cánh tay rớt xuống, bàn tay nắm chặt cái điện thoại di động.

Trên cánh tay gã đang cắm chặt một thanh loan đao, chính là chuôi Tú Xuân Đao tổ truyền của Cao Thắng Hàn.

"Giải trừ cảnh bị!" Cao Thắng nghe xong, lớn tiếng kêu lên.

"Vâng."

Thanh niên mặt đen và đám côn đồ cùng lên tiếng trả lời, ngay sau đó vô cùng mau lẹ đồng thời thu thương đứng dậy, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã thành hai hàng người đứng chỉnh tề.

"Các đồng chí, biểu hiện rất khá! Theo kế hoạch quét dọn chiến trường." Cao Thắng lạnh lùng ra lệnh.

"Vâng!"

Rặc rặc một tiếng, mọi người đồng thời kính quân lễ tiêu chuẩn với hắn.

Mặc dù chỉ có mười mấy người, nhưng thanh âm kia lại vô cùng vang dội.

Cao Thắng Hàn đáp lễ lại, quay người đi đến bên cạnh cánh tay, rút Tú Xuân Đao ra.

"Số bốn, số tám, số tám, số mười ba, mang đoàn du lịch về chợ, số năm, số chín áp giải nghi nghi hồi quân bộ. Những người còn lại theo ta hộ tống mục tiêu!" Thanh niên mặt đen cất bước đứng ở phía trước đội ngũ, ngắn gọn mà lại hùng hồn ra lệnh.

Đây đâu phải là tên du côn vô lại vừa rồi nhìn thấy sao? Rõ ràng là một đám quân nhân có kinh nghiệm tác chiến phong phú.

"Vâng!" Tất cả "Bọn côn đồ" cùng kêu lên đáp, lập tức toàn đội tách ra.

Có người thu cả lão thái thái cụt tay trên mặt đất và điện thoại di động của cánh tay nàng lại, chuyển lên xe khác khắc chế.

Có người lên xe, cưỡng ép lệnh cho bọn họ quay đầu xe quay trở về.

Còn có hai người chạy đến bên cạnh tiểu tử bán dưa, sờ sờ cổ, rất nhanh nâng lên xe bánh bao, treo lên cảnh báo bay nhanh về phía trước.

"Đồng chí!" Thanh niên mặt đen chạy đến bên cạnh ta, chào ta một cái quân lễ, sau đó ngượng ngùng cười nói: "Vừa rồi là nhiệm vụ cần, có chút xin lỗi. Kinh đầu hiện kinh yêu cầu, cần hộ tống người nhà của ngươi khỏi đi, xin ngài phối hợp."

Cho đến lúc này, cuối cùng ta cũng hiểu được, đây đều là thế cục mà Cao Thắng Hàn đã sớm bố trí!

Vô luận như thế nào, nơi này đều là chỗ phải, tuyệt đối không thể ở lâu. Do các chiến sĩ này hộ tống, còn có thể an toàn hơn một chút.

"Ma Tử, tháng mới, mang bọn nhỏ lên xe." Ta quay đầu nói.

Lý Ma Tử hơi hoảng hồn gật đầu, nhưng hắn và Doãn Tân Nguyệt Cầm cũng đều nhìn ra được, đây chắc chắn đều là quân nhân của quốc gia, hơn nữa ta lại gật đầu đồng ý, cũng không có gì phải băn khoăn, vẫn ngồi lên xe thương vụ mà chúng ta đã thuê.

"Ai nói, ngươi không muốn biết chân tướng sao?" Ta vừa mới chuẩn bị đi theo phía sau, lại nghe Cao Thắng lạnh lùng ngẩng cổ nhìn ta nói, lập tức một đầu chui vào cuối cùng một chiếc xe bò.

"Ngươi dẫn bọn nhỏ đi trước, ta ở ngay phía sau." Ta vỗ vai Doãn Tân Nguyệt, nhẹ nhàng đóng cửa xe lại.

Thấy ta đóng cửa xe lại, Cao Thắng Hàn cũng lập tức phát động xe ngựa.

"Đây là người thứ chín." Không đợi ta hỏi, Cao Thắng Hàn nói thẳng.

Bất Minh nói, ta cũng không cần hỏi, đều chỉ mười hai môn đồ.

"Người của Trương gia giết một người ở trên khối sắt cao, diệt một người Lạc Dương Khu. Có hai người theo các ngươi trốn vào Bạch Mã Tự, chết tại chỗ một người, thả tên lửa bắn tên kia chạy ra, vừa rồi lại bắn ra một viên đạn nhỏ bắn ra. Vừa mới nhận được tin tức, bị đánh gục tại chỗ, người mà ta vừa bắt là tên thứ năm."

Cao Thắng Hàn vừa xé rách lá chắn dính trên mặt, vừa nói: "Tính thêm hai người chúng ta xử lý ở A Tây Lăng trước đó, ngươi giết một người ở núi Tây, tiểu sư tỷ của ngươi giết một người, vừa vặn chín người."

"Ngươi nếu đã sớm biết rõ ràng như thế, tại sao cần phải mạo hiểm như thế? Trước đó cũng không nói cho ta biết một tiếng." Tâm tình của ta rất phức tạp, vừa cảm kích vừa tức giận.

Cảm kích chính là hắn đã cứu ta, tức giận chính là từ đầu đến cuối ta đều bị bịt kín.

"Hiểu cái rắm!" Cao Thắng Hàn nói: "Có phải ngươi cho rằng ta rất nguyện ý mang món đồ chơi chết tiệt này không?"

Nói xong, hắn hung hăng túm xuống một tấm phổ thông, nói: "Lúc đó ta chỉ biết hai tin tức, một là có người luôn theo dõi bên cạnh ngươi, rất có thể trà trộn vào trong đoàn du lịch với các ngươi, cụ thể là ai thì ta cũng không rõ., Tất cả mọi người đều bắt về kiểm tra cũng không có khả năng. Bởi vì người này ngoại trừ trang điểm giống ta cực tốt ra, bản thân hắn còn có thể là dẫn viên, lúc nào cũng có thể phát ra tín hiệu, dùng bắn tung tóe ngươi! Có thể thành công nổ tung ngươi trước hay không không không nói, một viên bắn về phía Hoa Hạ, vậy sẽ gây ra hậu quả gì? Ta dám mạo hiểm như vậy?"

"Bắn xuống?" Ta sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới một màn vừa rồi.

Khói trắng phá vỡ bầu trời chính là dấu vết sương mù bắn phá âm chướng lưu lại, nếu không phải Cao Thắng Hàn đã sớm chuẩn bị kỹ càng, mang theo hệ thống phản kích, có thêm vài Trương Cửu Lân cũng xong đời!

"Làm sao vậy? Còn có thể để bọn chúng mang về Hoa Hạ." Ta có chút kinh ngạc hỏi.

"Mang cái rắm á! Đây là bọn chúng vì tiêu diệt ngươi nên mới lắp ráp tạm thời." Cao Thắng Hàn nói: "Đám gia hoả này không đơn giản chút nào, không ngờ lại có thể lợi dụng tài liệu hợp pháp có thể mua được, lắp ráp tạm thời thành đống mang theo loại viên đạn cỡ nhỏ trên không máy bay đi., Thứ này uy lực không tính quá lớn, bất quá trong phạm vi năm mươi mét, ngay cả chim sẻ cũng chạy không thoát, còn mang theo hiệu quả độc khí. Chẳng khác nào bom lúc trước tập kích ngươi, khí độc bắn ra cùng với phiên bản xa hoa để thăng cấp đạn tiễn."

"Càng thêm khó xử chính là, chúng ta tạm thời còn không tra được vật kia ở nơi nào, nếu trùng hợp tại khu vực bên trong thả ra người, vậy sẽ tạo thành hậu quả gì?"

"Cho nên ta chỉ có thể cực lực khống chế phạm vi, cuối cùng căn cứ lộ tuyến ngươi đi, bố trí ở giao lộ giữa đường. Ngươi cũng nhìn thấy, tiểu tử cải trang thành dưa hấu là người ta lâm thời đổi, hắn vừa rồi là vì ngươi ngăn trở mảnh đạn rải rác. Bất quá ngươi không cần lo lắng, hắn mặc trọng hình phòng ngự, ngăn cản đạn sau đó cũng trải qua huấn luyện đặc thù, sẽ không bị thương chỗ yếu hại, ít nhất không có nguy hiểm tính mạng."

"Giả bộ mua dưa rắc rối, với đám côn đồ đằng sau kia, đều là người của đoàn cảnh vệ Trung Nam Hải. Hai giờ trước, từ trên chiến xa chiến xa bước xuống."

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy nếu chúng ta không xen vào chuyện người khác thì sao mà diễn tiếp được?"

"Cái gì gọi là nhàn sự?" Cao Thắng Hàn trừng mắt ta một cái nói: "Khỏi quản tình thế phát triển như thế nào, nhiệm vụ ta giao cho hắn chính là gây ra mâu thuẫn chính diện với các ngươi, nhưng không nên phát sinh xung đột chính diện! Thật sự động thủ, cho dù ngươi không chọc hắn, hắn cũng sẽ chủ động chọc các ngươi a, mắng các ngươi, phun hạt dưa lên người các ngươi, đùa giỡn vợ ngươi, bóp hờ mặt con ngươi, còn chưa có biện pháp để các ngươi nổi giận sao?"

"Vậy nếu chúng ta không ở đây để ăn quả dưa thì sao?"

"Hừ." Cao Thắng cười lạnh nói: "Uống rượu lúc trước hai người các ngươi mua ta đều đã phái người động tay chân rồi, bên trong trộn lẫn nước muối, càng uống càng khát. Đi đến nơi này, gần như là chịu không nổi. Hơn nữa trước quán dưa cũng rải không ít đinh tam giác, ngươi đi không xa thì phải thả neo, xuống xe thì thấy có một quán dưa bên cạnh, ngươi có đến hay không."

"Vậy người mở xe là Anh Quốc giàu sang giàu có thì sao? Cũng là người của các ngươi à?"

"Không phải!" Cao Thắng lắc lắc đầu nói: "Đó là một việc ngoài ý muốn, người này lái xe tốt, tốc độ nhanh quá, cửa ải bố trí trước mặt chậm một bước liền xông qua. Sợ lại đuổi theo, bị mấy tên ẩn nấp trong đoàn cảnh giác., Cũng thôi đi, nhưng tên này hết lần này tới lần khác lại ghim đinh tam giác, xe hơi đụng vào người ta. May mà bánh xe kia của hắn là để phòng ngự, lại mở như vậy, không khiến cho ai nghi ngờ. Chẳng qua, sau khi đi ngang qua những xe này, đều là đồng chí trinh của địa phương."

"Lão Cao, ngươi thật đủ âm hiểm!" Ta nhìn hắn nói: "May mà ngươi là người của quốc gia. Nếu ngươi là sát thủ, ta cũng không biết đã chết trong tay ngươi bao nhiêu lần rồi."

"Ngươi nói ngược lại!" Cao Thắng Hàn chà mặt, sửa lại: "Nếu ta không phải làm nghề này, học thứ đồ chơi này làm gì chứ? Những thứ khác không nói, chỉ nói thuật hóa trang này đi, ngươi biết lúc đầu ta làm sao luyện thành không? Công An bộ ban bố lệnh truy nã cấp A sao?, Nói rằng ta ở trong một thành thị nào đó, sau đó tập hợp nhiều chuyên gia hình thám thính thành lập tổ vây bắt ta, phát động dân chúng và cảnh vệ toàn thị bắt ta, còn không cho phép ta ra khỏi thành, phải sống một năm ở trong thành này, đều là bị ép ra ngoài."

"Còn nữa, ngươi có biết tại sao ta không nói, cái gì là thủ đoạn phạm tội đều học được không?" Cao Thắng lạnh lùng nhìn ta nói: "Ta mất tròn bảy năm thời gian, ở trong ngục giam các nơi trong cả nước một lần. Cho dù bây giờ ta còn thường xuyên đi vào ở tu luyện nửa tháng rưỡi tháng một chút. Cái này cũng xem như là hưởng phúc! Còn có cái gì bị trói ở trong hố mộ ba ngày ba đêm., Con đói mơ màng màng, sau đó ném vào bên trong một quả dưa. Không ăn con cứ tiếp tục đói, ăn mà nói... Hắc, con tự mình đi mà nghĩ đi! Bọn họ đặt cho cái tên rất có văn nghệ Phạm Nhi này một cái tên gọi là "Địa trái không phải phân". Nói thật với con, hắn ta ăn cứt cũng đủ mười cân đi."

"Còn có cái gì ném ta kim giác cho ta mua hàng hóa, sau đó phát tin tức cho dân buôn bán nói ta là giám sát. Không tính liều mạng trốn về, còn phải trở về một chuyến bắt người giao dịch về, ném vào chợ ăn thịt người bộ lạc, cơ sở không giết người, còn phải cùng bọn họ đánh nhau... Khụ, như vậy chuyện này ngươi đừng nói nữa! Quả thực muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

"Người khác đều thấy lão Cao phong quang ta trâu bò vô hạn, nhưng ai biết ta bị bao nhiêu người cả đời cũng không chịu được tội! Chịu bao nhiêu kiếp người cũng không chịu nổi khổ! chức vị và quyền lợi này của ta đều là dùng nước mắt cùng máu đổi về! Nếu không phải vì quốc gia, ta làm việc này sao? Tùy tiện làm chút gì đó tiêu diêu tự tại không sống chút nào?"

Cao Thắng Hàn nói xong lại thở dài một tiếng: "Nhưng mà, sau này ta cũng nghĩ thông suốt rồi. Toàn bộ Hạ có mấy chục tỷ người, vì sao lại phải chọn ta, đây không chỉ là vinh hạnh của ta., Cũng là sứ mệnh của ta! Sứ mạng và quốc gia giao cho nhân dân! Chỉ cần ta già nua thêm một ngày, chức vụ này sẽ không thể phụ lòng tín nhiệm và sự kỳ vọng của bang dân chúng đối với ta, tuyệt đối sẽ không bôi nhọ sứ mạng và đảm đương của ta! Chờ ngày ta đắp lên lá cờ cảnh báo, nghe lão thủ trưởng nói một câu, làm rất tốt! Ta cũng xứng đáng."

Viên Tụ Hồn Thạch thứ hai nghìn ba trăm bảy.

Nghe xong câu nói của Cao Thắng Hàn, lòng ta chấn động, thật không biết nói cái gì cho phải.

Lần trước ở phế tích phúc, trước sự ép buộc của ta, hắn nói ra chuyện cũ năm đó cùng với Hàn lão sáu người Thiên Bắc, vì giữ vững bí mật trọng đại, vì hoàn thành sứ mệnh mà quốc gia cùng nhân dân trao cho hắn, không chút do dự tự tay chém giết chiến hữu tình như thủ túc, đối với bàn tay dính đầy máu tươi đau khổ mấy ngày đêm, rốt cục đã nghĩ thông suốt trách nhiệm của mình.

Hiện tại, lại chính tai nghe được tiếng của nó, càng khiến ta minh bạch, trong nội tâm của Cao Thắng Hàn lại sừng sững như thế nào một ngọn núi cao!

Đó rõ ràng chính là một tấm bia phong phú, tràn đầy khắc vi dân vì nước, lòng son đảm đan tâm!

Ta cũng hiểu vô cùng lý giải vì sao Cao Thắng Hàn lại nói những lời này với ta.

Bởi vì, trừ ta ra, hắn cũng không có người nào có thể thổ lộ.

Thân phận chân chính của hắn phi thường đặc thù, toàn bộ Hoa Hạ biết tình hình cụ thể cũng không nhiều lắm, nhưng tuyệt đại đa số trong đó đều là người làm việc của hắn, không phải lãnh đạo thì cũng là thủ hạ, nói với ai cũng không thích hợp. Mà những người khác thì hoàn toàn không cách nào lý giải nỗi khổ trong lòng của hắn.

Có thể trên thế gian này, người có thể nghe hắn móc ruột moi gan như thế, cũng chỉ còn lại một mình Hàn lão lục...

Bởi vì quan hệ giữa ta và Hàn lão lục, lại cùng nhau trải qua vô số sinh tử, cho nên lão cũng hoàn toàn không đem ta coi là người ngoài.

"Ai! Thực sự là già rồi." Mộ Nhiên, Cao Thắng Hàn thở dài một hơi, từ trong hồi tưởng khôi phục lại tinh thần, nhẹ nhàng lắc đầu: "Thật sự là, nói với ngươi những chuyện này để làm gì, cho đi."

Nói xong, hắn vung tay ném tới một cái túi nhỏ.

Ta vừa mở ra xem, là bốn viên Tụ Hồn Thạch, trong đó vẫn còn một viên máu chảy đầm đìa, hiển nhiên đây là viên đá vừa mới đào ra từ trên người tên đang ẩn nấp trong đoàn du lịch.

"Khống chế bắn tên kia cũng bị đánh gục, viên quá trận trên người hắn ta ta đưa tới cho ngươi." Cao Thắng Hàn vừa mở xe, vừa quay đầu nhìn ta nói: "Ngươi cũng phải tận dụng thời gian nghiên cứu cái thứ này cho rõ ràng, miễn cho thời điểm đạt được trở tay không kịp."

"Những hòn đá nhỏ này có tác dụng và mục đích, ta đã sớm biết rõ ràng. Thần tử đã khắc xuống mười hai khối đá này một cái Chuyển Hồn Trận, đặt ở mục đích trên người bọn họ, chính là mượn sát khí tẩm bổ linh thạch. Đồng thời còn có thể điều khiển ý chí của bọn họ, để những người này báo thù cho hắn."

"Nếu như có thể dễ dàng kết liễu cừu địch, tử vong có thể sẽ vì vậy mà sống lại. Nếu như không thành công, mười hai người này sẽ liên tiếp báo thù, cho đến khi toàn bộ chết hết! Nhưng một khi toàn bộ mười hai sát thủ đều chết hết!, Chuyển Hồn Trận cũng sắp khởi động, tử thần đồng dạng cũng sẽ sống lại. Nói trên bản chất, mười hai sát thủ này cũng không phải đồ đệ của hắn, mà là hắn sớm bố trí công cụ để âm hồn tái sinh mà thôi. Bất luận bọn họ có thành công hay không, thần tử tái sinh chính là không thể tránh khỏi."

Cao Thắng Hàn có chút kinh ngạc, suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu đúng như vậy thì thân phận chân thật của cái tên Tử Thần này tuyệt đối không đơn giản như vậy. Ít nhất không chỉ là Tử Thần."

"Ai?" Cao Thắng Hàn đột nhiên linh quang lóe lên, quay đầu hỏi: "Không phải vừa rồi ta bắt sống hay sao? Vô luận có thể thẩm vấn ra vật có giá trị gì, đều giam hắn lại trước. Bảo hắn không ra được, cũng không chết được. Như vậy không phải sẽ tranh thủ thời gian đủ nhiều, tra ra chân tướng sao?"

Ta nhìn hắn một cái rồi nói: "Lý Ma Tử cũng từng nghĩ như vậy."

"Sau đó thì sao? Không được." Cao Thắng Hàn hỏi.

"Không được." Hắn lắc đầu nói: "Lúc đầu ta cũng cảm thấy đây là một biện pháp, ít nhất có thể tranh thủ một chút thời gian tìm ra vị trí của Tử Thần Tàng. Nhưng sau đó ta cẩn thận suy nghĩ lại, biện pháp này không thể thực hiện được."

"Vì sao?"

"Bởi vì đây là Tụ Hồn Thạch, mà không phải Tụ Mệnh Thạch. Cho dù ngươi khống chế được một sát thủ trong đó nhưng lại không khống chế được linh hồn của hắn. Linh hồn của hắn là giấu trên tảng đá không sai, nhưng tảng đá này chỉ là một cái môi giới mà thôi, người điều khiển chân chính là bản thân tử thần. Nói chính xác hơn là tàn hồn hắn lưu lại trong Phục Sinh Trận." Ta đáp.

Cao Thắng Hàn nhíu mày nói: "Cái này vớ vẩn gì vậy, ta cũng không phải người trong nghề các ngươi, nghe không hiểu lắm, ngươi giải thích đơn giản hơn chút nữa."

"Nói thế nào đây." Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Nói như vậy đi, mười hai sát thủ này tương đương với mười hai bản máy tính, trong mỗi máy tính đều tồn trữ một phần giấy thông hành. Hư hao máy tính, trình tự tự khởi động, sau khi khởi động toàn bộ mười hai đạo trình tự., Chủ cơ sẽ sống lại! Còn chủ cơ lại có thể dùng trình tự máy tính điều khiển bọn họ theo thứ tự đã định sẵn từ trước. Bây giờ ngươi bắt được một sát thủ, chẳng khác nào chế trụ được một chiếc máy tính trong đó, cho dù một con ruồi cũng không bay vào được, nhưng nếu không tìm thấy chủ cơ, cũng không thể phá giải quy trình khống chế máy tính chính, thì không cách nào cắt đứt khống chế của chủ cơ. Bởi vì chủ cơ có thể bố trí ở xa trên máy tính."

Cao Thắng Hàn suy nghĩ một chút rồi nói: "Hắn có thể khống chế từ xa, thế thì cứ trực tiếp khởi động là xong à? Vì sao cứ nhất định chờ sau khi bọn hắn tự hủy diệt lại khởi động?"

"Bởi vì úy than không đủ."

"Mangi trượng?" Cao Thắng Hàn có chút kỳ quái hỏi.

"Đúng!" Ta gật đầu nói: "Loại trận pháp này tuy vô cùng quỷ dị ly kỳ, nhưng thi triển lại cực kỳ hao phí Hồn Lực, cũng như là chủ cơ phúc, hắn không có năng lực điều khiển tất cả máy tính tự khởi động từ xa, chỉ có thể để bọn họ tìm ta báo thù. Giết ta, phục sinh đại trận này của hắn có thể tiết kiệm được nhiều., Lần sau dùng, đây đương nhiên là kết quả tốt nhất. Nếu như mười hai bàn máy tính này hư hại toàn bộ, cũng bằng ta giúp hắn đại ân, giải quyết vấn đề ong không đủ, trình tự khởi động, hắn cũng sẽ sống lại."

"Ồ, thì ra là như vậy." Cao Thắng Hàn khẽ gật đầu, nói: "Có chút ý tứ!" Tiếp theo quay đầu lại nói: "Tuy ta không hiểu lắm về chuyến đi của các ngươi, nhưng lại có mấy ý tưởng, về phần có được hay không, ngươi cứ suy nghĩ một chút."

"Nói nghe thử xem."

"Tìm được một cao thủ phá giải trình tự, phản hướng truy ra vị trí chủ cơ, trong những người ngươi quen có cao thủ như vậy hay không?"

Biện pháp mà Cao Thắng Hàn đưa ra đương nhiên là phương pháp trực tiếp hữu hiệu nhất, nhưng đây cũng là biện pháp khó khăn nhất.

Trên Tụ Hồn thạch một chút phù chú hoa văn cũng không có, cơ hồ không có manh mối để điều tra. Ngô lão hư nói, thứ này đã bị hắn bán đi, nhưng bản lãnh của hắn cũng không thế, căn bản không hiểu tác dụng của thứ này. Theo như lời hắn nói, sau này người cải tạo thứ này cũng bị ám sát, hung thủ rất có thể là tử thần.

Chỉ riêng tình huống hiện tại mà xem, cho dù đem mười hai khối Tụ Hồn Thạch tập trung lại cùng một chỗ, cũng chưa chắc có thể phá giải ra bí ẩn chân chính trong đó. Huống chi, đến lúc đó, tử thần đã sớm phục sinh, cho dù biết được chân tướng, tìm được nơi tàng thi, hắn cũng đã sớm không thấy!

Nếu bồ câu xám tro lão tiền bối vẫn còn tại thế, bằng kinh nghiệm nghiên cứu mấy chục năm Âm Phù Kinh, có lẽ sẽ tìm được một ít dấu vết để lại, đổi lại là người khác, có thể đều rất khó tiêu...

Cao Thắng thấy ta khẽ lắc đầu, có chút thất vọng nói: "Biện pháp thứ hai không sai biệt lắm với thứ nhất, nhưng lại không phải trình tự phá giải hắn, mà là cấy bệnh dịch cho hắn, khiến trình tự triệt để tê liệt. Chỉ cần trình tự bị phá hủy, chủ cơ không cách nào khởi động, vậy cũng không cần quan tâm, yêu thích trốn tìm chỗ chôn xác đi, coi như là bị chúng ta giết chết, lại quên chôn ở nơi nào."

"Ài?" Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Đây cũng là ý kiến hay! Ta lại nghiên cứu một chút, còn có gì nữa chứ?"

"Còn có?" Cao Thắng Hàn sửng sốt: "Đó là cắt đứt chủ cơ bổng, có bò tốt hơn nữa cũng chỉ là sắt vụn!"

"Chuyện này không có khả năng." Ta lắc đầu nói: "Cái gọi là cung điện chính là hồn khí, thiên hạ lớn như vậy, vong hồn đông đảo, dù là nơi âm linh tụ tập cũng không cách nào thắng được. Ai biết hắn sẽ trốn ở nơi nào? Hơn nữa cho dù biết rồi, còn phí sức này làm gì? Đơn giản đập nát chủ cơ chẳng phải kết thúc rồi sao."

"Điều này cũng đúng!" Cao Thắng Hàn đáp: "Mặc kệ hắn là chủ cơ cũng tốt, tử thần cũng được. Hiện tại mục tiêu của hắn chính là ngươi, hơn nữa còn có người nhà của ngươi. Tuy trước sau đã diệt xong chín tên, nhưng vẫn có ba tên còn chưa thò đầu ra, hiện tại ta và Trương gia giang bắc đã bại lộ song tầng phòng hộ võng, thủ đoạn tập kích lần sau của bọn hắn vẫn chưa thể biết, ngươi nhất định phải cẩn thận một chút."

"Được!" Ta gật đầu lia lịa, hết sức thành khẩn nói: "Lão Cao, ta lại nợ ngươi một cái nhân tình, thật không biết làm thế nào để cám ơn ngươi."

"Vậy còn đơn giản? Đưa tiền là được." Cao Thắng lạnh quay đầu, vô cùng nghiêm túc nói: "Ta đang đợi ngươi nói những lời này đấy, ngươi xem một chút, ân tình này đáng giá bao nhiêu." Nói xong, hắn móc từ trong lòng ra một quyển sách nhỏ đưa tới.

Thiên Võng thứ hai nghìn ba trăm linh tám.

Ta nhận lấy xem qua, bên trên ghi chi chít danh tính, địa chỉ, còn có tình huống trong nhà.

Trong nháy mắt ta sẽ hiểu rõ, đây là lần trước ta đáp ứng hắn, lợi dụng tài nguyên liên hợp của Âm Thương thương, tổ chức một hội tiền tài giúp đỡ gia quyến người nhà hi sinh quân nhân.

Những người hướng Âm thương hội liên hợp đưa ra khoản thu phí nhập hội, đơn giản chính là muốn tìm một phần bảo hộ.

Nhưng bảo vệ bọn họ thật sự lại không phải âm thương liên hợp, càng không phải là Trương Cửu Lân ta. Mà là những quân nhân Hoa Hạ lẳng lặng dâng hiến, thậm chí hy sinh sinh mạng sống của mình.

Đúng như Cao Thắng Hàn nói, trong bọn họ tuyệt đại lượng người, lúc sắp chết đều không có thân phận chân chính, sự tích anh dũng của bọn họ càng vĩnh viễn sẽ không thể công bố ra bên ngoài! Ví dụ như lần trước đoàn chợ, nếu chúng ta không trở về được, vậy cũng chỉ có thể hóa thành một hồ sơ tuyệt mật, cất giữ ở trong góc nào đó không ai biết.

Chính vì những anh hùng vô danh này tồn tại, quốc gia của chúng ta mới không giống san hô đã trải qua chiến hỏa, gặp thảm đồ thán.

Cố hữu và giữ bí mật, người nhà của bọn họ không biết chút nào, chính sách an ủi tiền thị của quốc gia càng không thể nào chu đáo được.

Quốc có thẹn, nhưng quốc cũng bất đắc dĩ!

Ngoài tiểu gia là mọi người, đây chính là tình cảm của các anh hùng!

Nhưng Cao Thắng Hàn thủy chung không có quên, một mực coi là khúc mắc. Phải nghĩ trăm phương ngàn kế, dưới tình huống không trái với kỷ luật, "Lục đoạt tiền" âm thầm giúp đỡ bọn họ.

Với công và tư, cái bận này ta đều phải giúp.

"Lão Cao! Ngươi yên tâm đi, ta sẽ thêm một trăm triệu." Ta trịnh trọng thu hồi tiểu bản tử.

"Được!" Cao Thắng lạnh lùng gật đầu, chỉ về phía trước nói: "Đến khu vực thành mới rồi, ngươi hãy xuống xe đi, bất quá đừng đi hướng bắc, sẽ không thể khống chế vùng kia nữa. Mặt khác, ta đưa ra ngoại lệ tiết lộ cho ngươi một tin tức, quốc gia sắp muốn các ngươi đi chuyến này thu lưới rồi, danh hiệu hành động này rất tầm thường, gọi là Thiên Võng, nhưng cũng rất thỏa đáng. Vì mạng lưới này chính là hướng về toàn bộ giang hồ!"

"Nói ra thì ta coi như là một nửa người trong giang hồ. Nhưng trong một xã hội quốc thái dân an lại không cần giang hồ gì cả, cho dù có cũng tuyệt đối không phải giang hồ che giấu dơ bẩn: Ít nhất giang hồ không thể lộn xộn, hoàn toàn nắm giữ trong tay quốc gia. Ngươi hiểu ý của ta không?"

Không đợi ta trả lời, hắn lại tiếp tục nói: "Được rồi, ta cũng không thể nói nhiều hơn. Nếu không sẽ thật sự làm trái với kỷ luật. Ngươi có thể lĩnh ngộ bao nhiêu thì tính bấy nhiêu."

Mấy phút sau, xe thương vụ đã dừng lại ven đường, Cao Thắng Hàn cũng đỗ xe tại ven đường, thở dài nói: "Xuống xe đi, chờ Lục ca trở về, chúng ta uống một trận đàng hoàng!"

Rồi ngay sau đó, hắn lại quét nhìn ta một cái, bổ sung: "Ngươi mời khách."

"Được." Ta cười gật đầu nói: "Lão Cao, bảo trọng!"

"Ừm!" Cao Thắng lạnh giọng đáp lại, quay đầu sang một bên khác, không dám nhìn ta.

Về điểm này ta đã sớm phát hiện ra, bất luận cùng ta hay là cùng đám người của hắn, lúc chia tay đến lúc chia tay, hắn cho tới bây giờ cũng không tự chủ được nghiêng đầu đi.

Đó là sợ hãi, sợ sau khi xem xong một lần cuối cùng thì sẽ không còn được gặp lại nữa!

Hắn có thể đã trải qua vô số lần tình cảnh như vậy, mỗi một lần ly biệt đều như đoạn tuyệt sinh tử.

Ta thở sâu một hơi, nhẹ nhàng đóng cửa xe lại, đi về phía trước.

"Cái gì, đại huynh đệ, ngươi có rảnh thì tới đây làm đi, nhất định phải tới tìm ta! Đến lúc đó hai huynh đệ chúng ta sẽ uống cho hắn một trận say không thôi." Lý Ma Tử vẫy tay gọi thanh niên mặt đen từ rất xa, lớn tiếng chào hỏi.

Thanh niên kia đi ra thật xa, cũng nhìn hắn cười nói: "Yên tâm đi Lý ca, bữa rượu này ngươi không thiếu được đâu!"

Hai người bọn họ thật đúng là không đánh không quen biết, cũng quên lúc ở quán dưa "Lão tử", "Gia gia" chửi loạn cả miệng rồi.

Lên xe, Lý mặt rỗ vừa chuyển động muội vừa thổn thức, nhưng từ trong kính quay xe ta lại phát hiện vẻ mặt Doãn Tân Nguyệt có điểm gì đó không thích hợp.

"Tháng mới, sao thế?" Ta ân cần hỏi: "Có phải vừa rồi bị hù dọa hay không?"

"Không đến mức ấy." Doãn Tân Nguyệt lắc đầu nói: "Trải qua với ngươi nhiều chuyện đến mức nào, so với cái này còn kinh khủng hơn. Ta chỉ lo cho Tiểu Phàm, nếu hắn cũng đi trên con đường này như ngươi mà nói...Ái dà!" Nói xong lại thương tiếc sờ cái đầu nhỏ của Phàm.

"Con phải giống phụ thân." Phàm gian còn nhỏ tuổi, mặc dù không biết mẫu thân chỉ là con đường gì, nhưng lại nghe được tiếng "mấy chữ đó giống người, lập tức cổ nhỏ kêu ầm lên: "Phụ thân thật là lợi hại, giống như người khác! Sau này con cũng phải làm người mạnh, cứu vớt thế giới."

"Cố gắng, cứu vớt thế giới!" Doãn Tân Nguyệt vừa tức giận lại vừa bất đắc dĩ nói: "Đời này ta rất may mắn, gả cho một nam nhân nào đó phải trừng ác dương thiện, sinh đứa con trai phải cứu vớt thế giới. Ta đây có phải cũng là công đức vô lượng, sau khi chết thành tiên hay không?"

"Mẫu thân, người vốn chính là tiên nữ." Phàm Phàm giơ khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói.

"Ha ha, cái miệng này thật ngọt." Doãn Tân Nguyệt tức tới bật cười, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của phàm nhân.

"Thật, thật sự!" Phàm Phàm dị thường nghiêm túc nói: "Ta mơ thấy mẫu thân, mặc váy thật dài, bay bay rất nhiều dải lụa màu, bay đến cây hái đào."

"Đào hái?" Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Đó là Hầu Tử, sao lại là mẹ được."

"Là mẫu thân, là mẫu thân!" Phàm Phàm tranh luận nói: "Cây đào kia thật lớn quá, bên trên chỉ có một quả đào, bên dưới có một lão đầu nhi đang cười ha hả chờ ăn đây."

Ta vừa nghe lời này, đột nhiên giật mình, quay đầu hỏi: "Phàmàm, nói cho phụ thân, lão đầu nhi kia lớn lên thế nào?"

"Ừ." Phàm Phàm gãi cái đầu nhỏ cẩn thận nhớ lại một phen nói: "Tóc thật dài, có màu đen, cũng có màu trắng. Toàn thân đều là bùn."

Phàm Phàm nói khi hắn mơ thấy Lý Ma Tử làm hòa thượng, ta còn không cảm thấy gì cả, nhưng vừa rồi lại nói Doãn Tân Nguyệt bay đến hái đào trên cây, người dưới táng cây miêu tả rõ ràng chính là người bùn đất.

Chẳng lẽ đây chính là chỗ hắn phi thường thường, có thể gặp được kiếp trước kiếp này của mọi người sao?

"Vậy ngươi có mơ thấy Tiểu Sơ ca ca và Hạ a di không?" Ta chỉ về phía Hạ Cầm và Lý Tiểu Thi đang ngồi ở hàng ghế cuối cùng, rồi hỏi.

"Vẫn chưa..." Phàm Phàm chu miệng nhỏ lắc lắc đầu, lập tức ánh mắt sáng lên, đột nhiên chỉ về phía trước nói: "Ta mơ thấy hắn!"

Ta nhìn theo hướng hắn chỉ, chỉ thấy cách đó không xa có một lão nam nhân hói đầu gầy đen đang đứng.

"Ha ha!" Lý Ma Tử vừa thấy vậy lập tức vui vẻ, ha ha cười nói: "Tên này so với tiểu huynh đệ vừa rồi thật giống nhau quá! Quả thực chính là từ trong một cái cối xay đổ ra, chỉ là số tuổi hơi lớn một chút."

Lý lúa tử còn chưa biết sự tồn tại của Nê đạo nhân, càng không biết chỗ thần kỳ của hắn, cho nên không hề quan tâm tới mộng cảnh phàm nhân, cho rằng đó chỉ là lời nói của trẻ con. Nhưng ta lại rõ ràng tầm quan trọng trong đó, truy hỏi tiếp: "Phàmàm, vậy ngươi mơ thấy hắn cái gì?"

"Hắn là người xấu!"

"Sao lại hư rồi?"

"Hắn nhốt một đứa bé người thường vào trong lồng hổ, còn bức một tiểu hài tử lông rối loạn chạy tới chạy lui trên đất vỡ thủy tinh. Hắn đã giết rất nhiều người, khắp nơi đều là máu..." Phàm trần như lại nhớ tới ác mộng đáng sợ đến cực điểm kia, thân thể nho nhỏ run lên nhè nhẹ.

"Đừng nói nữa! Phàm Phàm đừng sợ, mẫu thân ở đây này." Doãn Tân Nguyệt vội vàng ôm hắn vào lòng.

"Manh con, mở ra! Đi theo tên kia." Ta lớn tiếng ra lệnh.

"Cửu Lân!" Doãn Tân Nguyệt sợ lại gặp được người kia, lại dẫn tới ác mộng phàm tục, lên tiếng ngăn cản.

Ta lại không để ý tới cái gì, nói thẳng: "Ngươi ôm con trai, đừng để nó nhìn ra ngoài." Đồng thời thúc giục Lý Ma Tử nói: "Nhanh! Nhanh đuổi theo nó."

Chân thân Tử Thần thứ hai ngàn ba trăm chín trăm ngàn.

Lý mặt rỗ có vẻ không hiểu, nhưng vừa thấy ta cấp bách như vậy cũng không kịp hỏi kỹ, bèn tranh thủ thời gian cạp qua rộng rãi quay trở về.

Đương nhiên, ta cũng không phải đột nhiên phát bệnh tâm thần.

Mà lời nói bình thường vừa rồi lại khiến ta kinh hãi!

Hắn ở trong giấc mộng thấy Lý Ma Tử làm hòa thượng, nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt như tiên nữ bay lên hái đào trên cây. Tuy rằng tạm thời ta vẫn chưa thể xác định được đây có phải là sự thật hay không, có phải kiếp trước của bọn họ hay không, nhưng trong mộng cảnh kia lại xuất hiện người bùn đất, người này cao thâm vô cùng, giống như thần tiên vậy, điều này khiến ta không thể không nhìn kỹ lần nữa!

Vừa rồi Phàm Nhân đột nhiên chỉ ra ngoài cửa sổ, nói là cũng từng mơ thấy người này.

Hắn nhốt một thằng nhỏ đen vào lồng hổ, bức thằng nhỏ đầu lông chạy qua mặt đất vỡ vụn, nó đã giết rất nhiều người, khắp nơi đều là máu tươi...

Đột nhiên hắn nhớ tới một người - Tử Thần!

Năm đó tử thần từ thế giới trên thế giới bắt được đám tiểu hài tử này, khẳng định chính là lấy các loại phương pháp tàn khốc đến cực điểm, đem bọn họ huấn luyện thành sát thủ nhất lưu thế giới.

Lời nói của Phàm Sĩ không giống như là bắn tên không đích, gia hỏa này xuất hiện cũng tuyệt không phải trùng hợp, chẳng lẽ đây là tử thần chân thân ta vẫn luôn không có đầu mối sao?

Cho dù là thật hay giả tuyệt đối không thể bỏ qua được!

Chúng ta vừa mới đi không bao xa, thì quay lại nhìn, tên kia đã không thấy đâu.

Lý mặt rỗ ngừng xe, nhìn xung quanh hỏi: "Tiểu ca nhi, đi đâu tìm đây?"

Ta nhắm hai mắt lại, cẩn thận nhớ lại quần áo của tên kia.

Kẻ cao gầy, có hói đầu, xương gò má lồi ra, hốc mắt hãm sâu. Hiển nhiên không phải là tướng mạo của người Trung Nguyên ở Hà Nam, rất giống người đến từ Tây Nam.

Hắn tuy rằng tuổi không còn nhỏ, nhưng lại mang theo một vòng cổ tạo hình kỳ lạ, cực kỳ khiến người ta chú ý, quần áo trên người cũng rất sáng sủa. Bởi vậy có thể thấy được, vô luận hắn có phải là tử thần hay không, cái này thân phận ở bên ngoài cũng tuyệt không phải là bách tính bình thường.

Lúc ấy hắn đứng ở ven đường lộ ra ánh mắt mê mang, dò xét bốn phía, giống như có chút không phân biệt được phương hướng.

Một lão nam nhân mới ăn mặc bên ngoài, đột nhiên vô chủ đứng ở đầu đường Hà Nam, đang nhìn ngó bốn phía xung quanh làm gì vậy?

Lấy bộ trang phục này của hắn mà nói, giá trị xa xỉ, tuyệt đối không phải chạy đến đây làm công, trang sức trên người lại đặc biệt hào phóng, tự nhiên cũng không phải là nhân sĩ thương vụ nào đi ngang qua. Mục đích hắn từ xa đến nơi này nhất định là vô cùng rõ ràng, bởi vậy có thể thấy được, hắn cũng không phải là lạc phương hướng, mà là căn bản hắn không biết nên đi hướng nào.

Vậy hắn nhìn quanh làm gì?

Đúng, là người!

Là có người tới đón hắn!

Bọn bọn ta mới từ trước mặt hắn mở tới, cái này trước sau bất quá hai ba phút, lấy tốc độ đi bộ của hắn tuyệt sẽ không biến mất nhanh như vậy, chiều cao của hắn so với người thường cao hơn không ít, nếu như còn đi trên đường cái, vừa liếc mắt là có thể nhìn thấy.

Bởi vậy có thể thấy được, hắn nhất định là lái xe đi!

Hơn nữa tuyệt đối không phải tùy ý cản một chiếc xe cho thuê —— bởi vì ngay cả chính hắn cũng không biết nên đi đâu, nếu không muốn đánh xe mà nói, cũng đã đánh từ lâu rồi.

Nói cách khác, trong khoảng thời gian ngắn ngủi vài phút, người tiếp đón hắn vừa lúc chạy tới, đã kéo hắn đi.

Hai bên đường đều là tuyến đường duy nhất, nói cách khác, chiếc xe mà hắn đón đi vốn là ở phía sau chúng ta, vừa rồi còn cách vòng bảo vệ lan can đi ngược chiều, bắt đầu từ lúc chúng ta quay đầu, chạy qua tám chín chiếc xe, một chiếc xe công cộng, hai chiếc xe xe cho thuê, còn lại tất cả đều là cỗ xe nhỏ tư nhân.

Mà tên kia ở trên một chiếc xe trong đó!

" quay đầu lại!"

Ta đột nhiên mở hai mắt ra hét lớn.

Lý Ma Tử sửng sốt, có chút kinh ngạc nói: "Tiểu ca, đây chính là con đường duy nhất, phải đến con đường tiếp theo mới..."

"Khỏi cần quan tâm, quay đầu lại!" Ta lớn tiếng thúc giục nói.

Lý mặt rỗ tranh thủ thời gian ở trước mặt đường chuyển hướng, lại hướng người xe đuổi tới.

Đây là trong thành, bởi vì tốc độ có hạn, xe cộ lui tới không nhanh, duy chỉ có Lý Ma Tử dưới sự thúc giục của ta, cũng hoàn toàn bất chấp quy tắc giao thông gì, một đường đi ngược chiều, rất nhanh đã đuổi tới con đường tiếp theo, trùng hợp bắt kịp đăng quang, tất cả xe ngựa đều bị vằn mã tuyến ngăn lại.

Ta cẩn thận đếm, lần đầu tiên quay đầu truy đuổi, những chiếc xe bị đảo ngược vẫn còn ở chỗ này.

Nói cách khác, lão già khả nghi đang ở trong xe, nhưng làm thế nào để tìm ra hắn đây?

Trong giây lát, ta đột nhiên linh quang lóe lên, nhớ tới cảnh tượng lần trước cùng Hàn lão lục đại náo đầu đường cùng Hàn Quốc. Lúc này hắn bèn nhảy xuống cửa sổ, vung tay ném ra mấy đạo linh phù.

Màu đỏ tắt, đèn đuốc sáng ngời, tất cả xe lại chậm rãi di động.

"Cực!" Ta đột nhiên búng tay một cái.

Vừa mới chạy lên tuyến ngựa chuẩn bị chuyển hướng, xe công giao đột nhiên dừng lại, xe kéo hẹp dài nghiêng người chặn trên đường, tất cả xe đều không thể đi thông.

Bởi vì vừa mới dựng xe lên, tốc độ cũng không nhanh, cũng không tạo thành sự cố gì, bất quá con đường này lập tức bị ngăn chặn.

"Mẹ kiếp! Ngươi hắn có thiếu tâm nhãn không vậy? Ngưng cái gì mà dừng ở đây." Con ngựa theo sát sau lưng xe công cộng tự đạt, cửa sổ xe lay động, một tên mập mạp rất là bất mãn mắng.

"Với cái trình độ này thì trả công bằng đi." Tài xế xe cũng lẩm bẩm bất mãn.

Từng giọt nước!

Một đám xe ngựa bị chặn cũng liên tiếp được châm ngòi, biểu thị sự bất mãn của mình.

Tài xế giao xe cũng bối rối, thử ly hợp, gia tăng cửa dầu, nhưng bất luận hắn cố gắng thế nào, vẫn không phản ứng chút nào. Cái xe công giao đã tắt lửa như một bức tường, đóng chặt trên đường.

Y không biết, những người khác cũng không nhìn thấy là, đang có bảy tám tiểu quỷ, miệng sít sao che khí quản.

Đợi thêm bốn phút phút đồng hồ, người trên xe công giao cực kỳ bất mãn lục tục xuống xe, phía sau xe càng là tức giận không thôi, nhưng cũng không thể làm gì. Một chiếc xe không biết vì sao tiếp tục gia nhập vào trong con rồng dài này, tất cả mọi người không thể động đậy.

Ta nhìn chằm chằm mấy cỗ xe khả nghi kia, từng người một bị loại bỏ.

Hành khách trên xe không đợi được, cầm cái sọt xuống xe, trên ngựa mập mạp lên tiếng mắng hùng hùng hổ hổ, người trên xe khác có cửa sổ xe đang nhả khói, có mở rộng cửa xe hướng về phía quan sát.

Nơi này không có lão nam nhân khả nghi kia.

Cuối cùng còn thừa lại hai chiếc xe.

Phía trước là một trường bảo tuấn màu đen, kề sát phía sau là một phong điền màu trắng.

Hai chiếc xe đều không có mở cửa sổ, càng không có người đi xuống, an tĩnh đến có chút thần kỳ.

Ta lại lấy ra hai lá linh phù chiếu cố hai chiếc xe kia ném tới.

Rặc rặc!

Đèn lớn bảo tuấn đột nhiên bị phá nát, rơi xuống đất. Sau thùng phong điền xuất hiện một cái hố to, toàn bộ thân xe đột nhiên nhoáng một cái.

Trong mắt người ngoài thì nó tựa như đang lùi lại sau chiếc xe, hoặc là phía trước tạo nên sự cố nhỏ nào đó.

Lúc này mọi người trong hai chiếc xe đều ngồi không yên, liên tiếp mở cửa xe đi ra.

Người đi ra đằng sau xe là một thanh niên trẻ tuổi, vừa nhìn qua đã thấy khá quen mắt. Ngay khoảnh khắc cánh cửa xe mở ra, lúc ta nhìn thấy gò má người ngồi trong cái nỏ, lúc này mới đột nhiên nhớ ra bọn họ là ai!

Vương đội trưởng đội Điều Ác của Vũ Hán.

Lần trước trong sự kiện bảo điêu cung bắt Ngụy què, chính là đám người này ra tay.

Sao bọn họ lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là đang truy tìm hồ sơ sản phẩm?

Mà hai người xuống xe phía trước, một mái tóc dài đen sì buộc đinh tai, một người mập mạp đeo kính mắt.

Bởi vì chiếc xe này ở xa trong xe, cách khá xa chúng ta, cũng nghe không rõ bọn họ nói cái gì, chỉ thấy gia hỏa đeo nhãn nhãn kia rất thích lấy ra điện thoại, nhìn lướt qua điện thoại di động của tiểu đội phát dịch một chút, quay người lôi kéo Hoàng Mao Tử vẫn có chút không phục lên xe.

Xem ra đây là không nghĩ đem tình thế làm lớn hơn, chủ động nhận lỗi.

Tiểu tử thám hiểm của đội phát thi kia tự nhiên cũng không muốn bại lộ, rất nhẹ nhàng đem sự cố không rõ này hóa giải.

Trên thủy tinh của bảo tuấn xa được dán lên màng màu đen, căn bản không thấy rõ tình huống bên đó, bất quá trong lòng ta cũng đã có bài bản.

Lão già kia đang ở trên chiếc xe Bảo Tuấn!

Lại búng tay một cái, đám tiểu quỷ ngăn chặn khí lưu đuôi xe công cộng theo gió tán đi.

"Hả, thực sự là gặp quỷ rồi!" Tài xế giao thông lại lần nữa cố gắng lên, cuối cùng chiếc xe cũng khôi phục lại bình thường, hành khách trên xe sớm đã rời đi hết.

Xe công giao chạy qua kênh dài, đội xe bị tắc nghẽn hồi lâu chậm rãi di động ra, toàn bộ con đường khôi phục bình thường.

"Đi theo chiếc xe quý tuấn kia." Ta đóng cửa sổ lại, dặn dò Lý Ma Tử.

Chương thứ hai ngàn ba mươi ba bắt hung.

Nhưng chiếc xe này có chút cổ quái, giống như căn bản không có mục đích thật sự gì, cứ vòng quanh không ngừng quanh khu thành.

Ta rất sợ bị bọn họ phát hiện cũng không dám theo sát quá gần, chỉ là ở trên bảng số xe ném ra một tấm truy tung phù, cách bốn năm chiếc xe ở khoảng cách xa sau lưng.

Ước chừng qua hai giờ, đón đón Hạ Cầm Lý Tiểu dậy sớm mệt mỏi rồi ngủ thiếp đi. Doãn Tân Nguyệt ôm phàm phàm nhân mà mơ mơ màng màng màng, chiếc xe treo thẻ bài Ngoại Địa tuấn tới 550 mới dừng ở cửa ra vào của một quán trọ.

Cửa xe mở ra, bốn người đi đến.

Lông vàng cột đinh tai, tên mập mạp mắt mang, đầu trọc cao lớn mà cường tráng, ngoài ra còn có lão già hói đầu đen thui kia.

Không sai, chính là thằng nhãi này!

Chúng ta cũng đỗ xe ở bãi đỗ xe, theo sát bọn họ đến sân trước khách sạn.

Mấy tên gia hỏa này có chút cảnh giác nhìn lại, thấy chúng ta đều mang theo nữ nhân hài tử, lưng đeo một đống bao lớn bao nhỏ, lúc này mới buông lỏng vài phần cảnh giác. Thế nhưng tên đầu trọc kia lại bất giác đưa tay sờ vào bên hông.

Thừa dịp bọn họ không chú ý, ta khẽ bĩu môi về phía Lý mặt rỗ.

Lý Ma Tử lập tức hiểu ý, lấy ra một tia khói mang vẻ mặt cười đi qua, rất là quen thuộc nói: "Vừa nhìn mấy huynh đệ này thì không phải người địa phương, làm sao? Cũng là đến du lịch sao?"

Những người kia liếc mắt nhìn Lý Ma Tử một cái, hoàn toàn không để ý, càng không tiếp khói trong tay hắn.

Lý Ma Tử lúng túng cười cười nói: "Ta họ Lý, ngoại hiệu Lý Ma Tử, là từ một võ hán tới. Các huynh đệ đừng hiểu lầm, ta không có ý gì khác, chỉ thích kết giao bằng hữu."

"Giao cái đầu ngươi, lão tử không có hứng thú!" Lông vàng trực tiếp mắng.

"Tiểu huynh đệ, nói nửa câu đi, thuận tiện cho mình thì hơn." Ta bước lên trước.

"Nếu ông đây..." Tiểu Hoàng mao kia định nói gì đó, lại bị người mập đeo kính mắt kéo một cái, lập tức dừng lại.

Mập mạp mở to mắt nói: "Tiểu huynh đệ này của ta, nếu có chỗ nào đắc tội xin hãy gác kẽ, có điều... chúng ta cũng thật sự không muốn kết giao bằng hữu."

"Bằng hữu hay không bằng hữu cũng không sao cả, chỉ là ta cảm thấy rất hứng thú với vòng cổ của vị lão ca này, hỏi hắn có nguyện ý chuyển thủ hay không". Vừa nói, ta quay đầu nhìn về phía lão hán hói đầu.

Ta cũng phát hiện, mấy tên này tuy hành tung lén lút khả nghi, nhưng cũng không phải cao thủ ghê gớm gì, ít nhất đều là một số người bình thường không biết chút gì về thuật âm dương. Trong bốn người này, chỉ có lão đầu trọc kia thực lực mạnh nhất, đừng nhìn hắn hung hãn nhất, cũng chỉ là mãng phu mà thôi, ta thậm chí cõng lên hai tay cũng có thể đánh cho hắn răng đầy đất ba năm chiêu.

Về phần lão nam nhân bị phàm nhân mơ thấy, càng không có nửa điểm đáng sợ, đừng nói lão là Tử Thần, chỉ sợ ngay cả bộ lông màu vàng gào thét trước mắt này gã cũng đánh không lại.

Bất quá, đây cũng là nơi cực kỳ làm ta nghi hoặc.

Vì sao người thường chỉ vô duyên vô cớ gặp qua hắn chứ?

Thừa dịp Lý Ma Tử giả bộ câu chuyện, ta âm thầm nắm lấy phù chú xem xét một chút. Cuối cùng ta phát hiện, vòng cổ trên cổ tên kia rất cổ quái, vậy mà ẩn chứa một luồng khí âm tà đến ta cũng không nhìn thấu được.

Hẳn là mộng cảnh phàm nhân không có liên quan tới người này mà là vòng cổ này. Vì vậy lúc này mới tạm thời thay đổi sách lược, chủ động xuất kích.

"Không bán!" Lão già kia trực tiếp trả lời.

"Hai trăm vạn!" Ta giơ hai ngón tay lên.

Lần này, tên mập, đầu trọc và lông vàng đều có chút kinh ngạc, nhìn ta, lại nhìn tên kia.

Lão nam nhân hiển nhiên cũng cảm thấy rất giật mình với cái giá này của ta, bất quá vẫn cắn răng nói: "Trả bao nhiêu cũng không bán!"

Ta lại muốn tăng giá truy hỏi, lão già đầu trọc lại bước lên trước một bước chặn ta lại, nói: "Ngươi không nghe thấy sao? Bao nhiêu tiền cũng không bán, còn phế đi cái gì?"

"Được được được, không bán thì không bán." Ta như không có chuyện gì xảy ra, lui về sau mấy bước.

Những người kia mở phòng xong, theo nhân viên phục vụ lên lầu.

Lý Ma Tử bị ta hạ lệnh, cũng đi dạo một vòng, trở lại nói hắn đã biết rõ, mấy tên gia hỏa này mở hai gian phòng, một ở đối diện nghiêng về phía chúng ta, cũng là bên trong áo khoác, đầu trọc, lão trọc, mập mạp lông vàng, đều ở trong này. Trong cùng cùng bên trong còn mở một gian phòng nhỏ, lão nam nhân hói đầu tự mình ở lại.

Sau đó, Lý Ma Tử ta cũng mở hai cái áo khoác trong ra, cùng mấy tên này chọn cùng một tầng, hơn nữa đều là chéo cửa đối diện nhau.

Doãn Tân Nguyệt Cầm không biết hai chúng ta đang làm trò gì nhưng không hỏi nhiều. Trên xe lắc lư cả buổi, các nàng cũng buồn ngủ không được. Phàm Phàm cùng tiểu nha ngây ngủ luôn ngáy, mơ mơ màng màng bước vào phòng, nằm trái ngã phải.

Lý mặt rỗ đẩy ra một buổi trưa, mệt mỏi không chịu nổi, cũng muốn nghỉ ngơi.

Ta khoát tay áo đuổi Lý mặt rồi đi, ngồi tại ghế hở châm tắc một làn khói, yên lặng tính toán ra!

Mục đích chủ yếu nhất của lần xuất hành này chính là bảo vệ người nhà, dùng chính bản thân chúng ta làm mồi nhử, một lưới bắt hết mười hai môn đồ.

Dưới sự liên tiếp xuất thủ của Trương gia Ảnh Vệ, Cao Thắng Hàn, đã giết chết năm người, hơn nữa giết chết bốn người trước đó, mười hai môn đồ đã có chín người mất mạng.

Còn lại ba người không dám tùy tiện ra tay, vẫn như cũ nấp ở một nơi bí mật gần đó. Nhưng càng làm cho người ta lo lắng chính là, theo mười hai môn đồ kết nối nhau chết đi, Tụ Hồn Trận đã sớm thiết kế tốt này cũng sắp khởi động, tử vong càng thêm đáng sợ làm cho người ta không rõ lai lịch càng muốn tái sinh.

Cho đến bây giờ mới thôi, ta vẫn không thăm dò được nửa điểm đầu mối.

Người này rốt cuộc là ai?

Hắn lại giấu chân thân ở nơi nào?

Khi ta phát hiện ra kẻ phàm nhân từng mơ thấy này, ta còn rất mừng rỡ, cho rằng cuối cùng cũng tìm được manh mối, bây giờ xem ra chỉ là vui vẻ một lần. Hình như thằng này không chút liên quan tới tử thần, chỉ có điều cái vòng cổ kia có chút quỷ dị mà thôi.

Nhưng quỷ dị thế nào đi nữa, tối đa cũng chỉ có một món âm vật mà thôi.

Manh mối này lại đứt đoạn rồi!

Không đúng!

Nếu nói phàm nhân thật sự có thể cảm giác chính xác kiếp trước người khác kiếp này, ta đối với việc giải thích mộng cảnh kia cũng không sai chút nào.

Vấn đề chắc chắn xuất hiện trên vòng cổ kia có liên quan tới Tử

Thần.

Đinh, đinh, đinh!

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Ta thu hồi suy nghĩ rồi mở cửa ra.

Một thân hình cao lớn hơi nâng vành nón lên nhẹ gật đầu với ta, cất bước vào phòng.

Đúng là Vương đội trưởng.

Thấy ta trở mình đóng cửa lại, hắn cười vươn bàn tay to nói: "Trương đại sư, chúng ta lại gặp mặt rồi! Thật là trùng hợp a."

"Đúng vậy." Ta cười nắm tay lại, chỉ vào ra ghế ngồi đối diện mời hắn ngồi xuống, nói thẳng vào vấn đề: "Ta chỉ là tiện đường mà thôi, Vương đội trưởng phải đi ngàn dặm dự hội mới đúng, mấy tên gia hỏa đối diện không phải là Giáp Dịch đấy chứ?"

Vương đội trưởng sững sờ, lập tức cười ha hả nói: "Đúng là cái gì cũng không thể gạt được đôi mắt của Trương đại sư ngươi! Ta cũng không giấu gì ngươi, mấy tên gia hỏa kia đích thật là tên buôn bán bán, nửa năm trước chúng ta ở đây đánh rơi một ổ châm chế độc, nhưng tên chế độc sư giảo hoạt kia lại lén lút trốn trước lúc chúng ta động thủ một ngày."

"Về sau căn cứ theo tin tức báo tin, nói hắn chạy trốn tới Đông Nam Doanh. Ẩn núp nửa năm sau, không ngờ lại đổi thân phận trở về."

"Hắn mới vừa nhập cảnh, chúng ta đã theo tới đây, nhưng chưa vội động thủ. Lần này hắn trở về, khẳng định là phải làm lại nghề cũ. Tạm thời chúng ta còn chưa thăm dò rõ tình huống cụ thể, chỉ có thể tiếp tục theo dõi, chờ thả dây dài câu cá lớn, hoàn toàn phá hủy toàn bộ mạng lưới ma quỷ!"

"Gia hỏa này giả trang thành du khách, một đường đi dạo, hơn ba tháng, chạy hết hơn phân nửa Trung Quốc, cho đến xế chiều hôm nay, mới phát hiện ra chạm mặt người khác. Nhưng sau đó lại trùng hợp phát hiện Trương đại sư ngươi, lão bản phía sau màn này không phải là ngươi chứ?" Vương đội trưởng nói đùa.

Chương thứ hai nghìn ba mốt của Độc Sư bạo ngược Luyến Sư.

Lời nói của Vương đội trưởng rất thẳng thắn, nhưng ta lại rất rõ ràng, hắn không có nửa điểm nghi ngờ ý tứ của ta.

Nếu không hắn căn bản sẽ không lộ diện, đã sớm coi ta là đối tượng giám thị rồi!

Ta tự nhiên hiểu rất rõ, trừ lần trước giúp bọn họ thẩm vấn Ngụy què, phá được tín nhiệm của đại án tích lũy ra, còn có liên quan đến gia đình phú hào.

Chuyện lần đó náo động lớn như vậy, toàn bộ võ hán đều sôi trào, nếu như ngay cả tin tức này hắn cũng chưa từng nghe qua, đội trưởng phát ngôn này cũng trở thành công cốc.

Sau đó, kinh động đến Bạch Thính trưởng tự mình xử lý, lại trở nên gió êm sóng lặng, hoàn toàn không có nửa điểm quan hệ với ta. Hắn thân là người khống chế cơ thể, lăn lộn ở Công An lâu như vậy, tự nhiên minh bạch điều này có ý nghĩa gì!

Có được thực lực và bối cảnh như vậy, nếu thật sự phạm pháp phạm pháp, cũng không phải một đội trưởng ô tạp nho nhỏ như hắn có thể quản được, càng sẽ không xen vào cùng một chỗ với đám tiểu tạp dịch này. Lui vạn bước nói, cho dù chuyện này thực sự có quan hệ với ta, ta cũng không đến mức tự mình ra tay.

Nếu như ngay cả ta đều hoài nghi, còn không bằng trực tiếp hoài nghi Bạch thính trưởng.

Đương nhiên, hắn trực tiếp tìm tới cửa, tự nhiên không phải đến ôn chuyện với ta, mà chắc chắn là có người muốn mời ta hỗ trợ.

"Vương đội trưởng, ngươi có lời gì thì cứ nói thẳng đi, ta có thể giúp được việc nhất định nghĩa không chối từ." Ta rót cho hắn một chén trà, vừa cười vừa nói: "Đến lúc đó, ngươi ban cho ta một cái giải thưởng thấy ngươi nghĩa dũng thành tài cho người trong thành là được rồi."

"Sắp phát cái này cũng không tới phiên ta đâu!" Vương đội trưởng cười ha ha, nhận lấy chén trà uống một ngụm, lập tức vung tay sờ sờ một cái râu trên cằm: "Ta thật đúng là có chuyện muốn nhờ ngươi hỗ trợ! Đám gia hỏa đối diện ở chỗ sáu trăm năm mươi ba, sáu trăm ba mươi chín. Ngươi này vừa vặn là ở đối diện, lại lấy cửa thang lầu, ta nghĩ ở chỗ này bố trí một chút huýt sáo, để cho tiện quan sát."

"Ách..." Vương đội trưởng vừa nói đến đây, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Ta biết ngươi ngày thường rất bận, thật vất vả mới có cơ hội mang theo vợ con đi chơi một lần. Yêu cầu này đích thật là... có chút không hợp tình lý."

"Không thành vấn đề." Ta gật đầu nói: "Nhưng mục tiêu là trạm canh, ngươi không cần phái người tới, ta làm quan sát cho các ngươi là được."

"Cái này... Cái này thật là ngại quá."

"Ngươi dẹp đi!" Ta cười rồi lại rót cho hắn một chén trà: "Ngươi thật không biết xấu hổ, còn có thể đến nhà xin giúp đỡ sao?"

"Ha ha..." Vương đội trưởng xấu hổ cười cười: "Nếu đã như vậy, ta cũng không ngại nói thẳng. Trừ chuyện này ra, ta còn có chuyện muốn nhờ ngươi hỗ trợ."

"Giúp hay không giúp gì, ngươi nói đi." Ta đẩy chén trà qua.

Vương đội trưởng lại một ngụm uống cạn, hơi có vẻ nghi hoặc nói: "Độc sư chế tạo buôn bán trong đám này có chút cổ quái! Hình như không phải người bình thường."

"Ồ?" Vừa nghe y nói vậy, ta lập tức hứng thú, truy hỏi y: "Thế nào là phương pháp cổ quái?"

"Lúc đó khi vây chặt mười cứ điểm, không riêng gì Điều Cương đội chúng ta, còn điều động mấy trăm võ báo toàn bộ thôn trang, bao vây cả sơn lâm tiểu đạo phụ cận. Nhưng vẫn bị gia hỏa này chạy thoát, hơn nữa sau đó cũng không phát hiện nửa điểm dấu vết! Cho tới bây giờ, chúng ta cũng không rõ hắn trốn ra bằng cách nào."

"Còn nữa, theo những kẻ bị bắt nói, thằng cha này căn bản là không ăn gì, mà là một tay ăn tạp hóa như cơm ăn. Thứ này ăn mấy khắc cũng nguy hiểm, một ngày ăn mấy cân cũng không sao, khẳng định không phải người bình thường!"

"Chúng ta truy xét hắn lâu như vậy, phát hiện hắn chưa bao giờ dùng máy truyền tin, cũng không dùng internet. Ngoại trừ trước khi đến điểm xuất hiện người nối tiếp từ bên ngoài, bình thường bên cạnh ngay cả người hầu cũng không có, rốt cuộc tại sao lại liên lạc với người khác, chúng ta cho đến bây giờ cũng không thăm dò rõ."

Nghe Vương đội trưởng nói vậy, trình độ quỷ dị của lão nam nhân lại tăng lên.

Lẽ nào, ta thực sự xem thường hắn rồi?

"Vậy những tình huống khác của gia hỏa kia thì sao?" Ta hỏi.

"Hắn tên là gì Đại Ngũ, Vân Nam Nhân. Trước ba mươi lăm tuổi, hắn chính là một nông dân bình thường, hơn nữa vừa lười vừa thèm, trong nhà vô cùng nghèo khó, đừng nói không cưới nổi lão bà, ngay cả một bộ quần áo mới cũng mua không nổi. Nhưng đột nhiên, cũng không biết thế nào liền học được một chiêu chế độc thuật như vậy."

"Hàng hóa hắn chế tác khác hẳn với toàn thế giới buôn bán bán lậu. Hắn dùng trung thảo dược và lương thực chế độc, không có mùi vị, không có điểm gì đáng ngờ. Trước khi chế thành thành vật, cho dù phái chuyên gia cấm độc đến hiện trường nhìn chằm chằm., Cũng nhìn không ra vấn đề gì! Lãnh độc quốc tế nếu có khen thưởng Nặc Bác, hắn khẳng định là nhân tuyển không thẹn tốt nhất! Nhưng trước lúc này, hắn ngay cả thôn xóm cũng chưa từng đi ra! Rốt cuộc hắn dạy, đơn giản là bí ẩn."

"Thông qua quan sát một khoảng thời gian, chúng ta phát hiện tên nhóc này rất biến thái, hoặc có thể nói là phân liệt nhân cách."

"Chuyện này là sao vậy?" Ta càng thêm tò mò.

"Trang phục bình thường của hắn tuy rất khác lạ, nhưng cũng nằm trong phạm vi chấp nhận được. Một khi trời tối, hắn sẽ đổi quần áo nội y, mũ cộc cộc của nữ nhân, vặn vẹo uốn éo làm ra một số động tác bỉ ổi nho nhã, giống như là bị người ta cưỡng hiếp. Sáng sớm hôm sau, lại khôi phục bình thường."

"Ngươi nói tính tình hắn biến thái, nhưng bất luận theo quan sát của chúng ta, hay là bị những người khác bắt để kể chuyện, hắn chưa bao giờ tìm nam nhân, đương nhiên cũng không tìm nam nhân, cố tình thích kiểu ngược đãi giống như trò chơi độc giác này. Trừ cái đó ra, cũng không có bất cứ ham mê bất lương nào, không hút rượu không uống rượu, thậm chí còn có thể mấy ngày mấy đêm không ăn gì, không đi nhà cầu, đây quả thực không phải là nhân loại!"

"Đúng vậy!" Ta đột nhiên bị lời nói của Vương đội trưởng làm cho bừng tỉnh, vội vàng đặt chén trà xuống nói: "Ngươi nói rất đúng! Có lẽ ngay từ đầu chúng ta đã nhầm, có lẽ hắn thật sự không phải nhân loại."

"Không phải nhân loại?" Vương đội trưởng sửng sốt một chút, ngơ ngác nhìn ta nói: "Trương đại sư, ý của người là..."

"Ta nói theo như ý nghĩa căn bản thì có thể hắn không phải là cá nhân, chỉ là một cái xác bị khống chế linh hồn mà thôi! Đã nói như vậy, vô luận xuất phát từ nguyên nhân gì, ta cũng muốn quản đến cùng. Bất quá, ta cũng cần sự phối hợp của các ngươi."

"Trương đại sư, ngươi nói đi." Vương đội trưởng thành khẩn trả lời.

"Thứ nhất tuyệt đối không đánh rắn động cỏ. Lấy thủ đoạn hiện có của cảnh báo các ngươi, căn bản là không đối phó được hắn. Cho dù bắt được hoặc giết chết hắn tại chỗ, còn có thể tùy thời xuất hiện một tên Đại Lục, Hà Đại Thất. Như vậy, lần sau nếu muốn bắt hắn sẽ càng thêm khó!" Ta phân tích.

"Vô luận hắn là người cũng được, là hồn cũng được. Nếu đã chạy ra khỏi vòng vây, chạy tới Đông Nam ôn, vì sao còn phải quay về mạo hiểm? Loại kỹ thuật chế độc kiểu mới như hắn, chỉ sợ tại các quốc gia khác cũng không có tiền lệ., Bất kể trốn ở đâu, chỉ cần hắn bằng lòng, đều có thể bắt đầu lại từ đông sơn, vì sao hắn phải mạo hiểm trở lại? Bởi vậy có thể thấy được, hắn ngoại trừ chế độc, khẳng định còn có một bí mật càng không thể cho ai biết. Trước khi biết rõ mục đích thật sự của hắn, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ."

"Thứ hai, trước tiên đem tư liệu của mấy người kia điều tra rõ ràng, không cần dựa vào những thứ đồ vật ngoài kia, thu vào cái gì, chấp nhận gì đó..., Đây đều là thứ yếu. Chủ yếu là điều tra những người này có cái gì khác thường hay không, liền so với hành động tự ngược của năm nữ nhân trước đây, từ đó nhìn ra điểm giống nhau của bọn họ. Những người bọn họ làm thế nào liên hợp với nhau, thì mới là mấu chốt của tất cả manh mối. Đông nam đông nhu kia, manh mối tương ứng cũng phải đồng bộ thu thập, chủ yếu cũng là kiểm tra hành động khác thường của hắn."

"Tóm lại, đây không phải là một vụ án mua bán thông thường, tên này cũng không phải là người bình thường!"

"Được!" Vương đội trưởng gật đầu đứng dậy nói: "Ta sẽ đi an bài! Đây là máy truyền tin, vừa tìm được tin tức mới nhất liền lập tức thông báo cho ngươi."

"Ừm." Ta nhận lấy thẻ, ghé vào trong mắt mèo nhìn một chút, nhẹ nhàng mở cửa để Vương đội trưởng đi ra ngoài.

Vương đội trưởng đi rồi, ta lấy ra điện thoại di động đưa cho Lý Ma Tử, trực tiếp nói: "Ma Tử, ngươi lập tức lại đây một chuyến!"

Lý Ma Tử có chút bất mãn lẩm bẩm: "Có chuyện gì thì ngày mai nói đi, ta mệt mỏi cả ngày rồi, vừa tắm rửa một cái, còn chưa..."

"Nhanh lên! Có khả năng chúng ta sẽ gặp được đối thủ khó chơi nhất" Ta nghiêm túc nói.

(OP: Nghệ Âm gian, thần dò xét kịch tính rồi! Mọi người chú ý tên của ta: Đạo môn lão Cửu, hồi đáp: kịch văn, có thể nhìn thấy Tống Dương Hoàng Tiểu Đào tiếp tục phá án duyên, hình tượng của bọn họ có giống với tưởng tượng của ngươi không?

Chương thứ hai nghìn ba trăm ba mươi hai, tai vang tai, thần.

Lý Ma Tử nghe ta nói vậy, giọng điệu lại kiên quyết như thế, cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp đáp: "Được, ta lập tức tới ngay!"

Mấy phút sau, Lý mặt rỗ khoác áo bào lên kéo lê cửa phòng.

Vào cửa liền hỏi: "Tiểu ca nhi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Cái gì gọi là đối thủ khó chơi nhất? Là ai vậy?"

Ta móc ra mấy tấm linh phù nói: "Ngươi đừng quản nhiều như vậy, đem những linh phù này mang về. Phòng ngủ bên trong phòng của ngươi không phải gần với 632 tuổi sao? Đem những phù chú này dán trên tường, dựng một tấm gương ở chính giữa. Đợi khi trời tối, sau khi trời tối tất cả ánh đèn của căn phòng, kéo lại tấm màn che, bịt tai, vô luận xảy ra chuyện gì cũng đừng phát ra tiếng động."

"Chuyện này... chuyện này có nguy hiểm gì hay không?" Lý Ma Tử sửng sốt, sau đó nhanh chóng giải thích: "Ta sợ Hạ Cầm và Tiểu chiết bị thương."

"Yên tâm đi, nguy hiểm ở chỗ ta. Nhớ kỹ trước khi mặt gương vỡ nát tuyệt đối không được lên tiếng, dù chỉ là một chút cũng không được!"

Lý Ma Tử do dự một chút, hung hăng gật đầu: "Được!"

Tiễn Lý mặt rỗ đi, ta vào trong phòng nhìn một chút.

Doãn Tân Nguyệt ôm phàm nhân nào ngủ say, ta tiện tay đóng cửa, ở bên ngoài bố trí một tòa cấm trận, đi vệ sinh vệ sinh dính chút chu sa trên gương, cuối cùng là cắn rách đầu ngón tay, dùng máu tươi điểm lên.

Bá một tiếng, theo nét bút cuối cùng của ta vẽ xong, trên gương xuất hiện cảnh tượng khác.

Một lão nam tử gầy gò trắng như tuyết đang nằm trên một chiếc giường lớn.

Toàn thân trên dưới cơ hồ cởi sạch trơn bóng, chỉ mặc một bộ quần cộc màu hồng phấn, trước ngực khô quắt mang theo bộ ngực nhỏ gợi cảm, sờ sờ ngón tay thon lên chân hoa lan, cũng không biết ném mị nhãn cho ai.

Tư thái này muốn bao nhiêu thì ghê tởm bấy nhiêu, muốn bao nhiêu biến thái thì có bấy nhiêu biến thái bấy nhiêu!

Đang lúc hoàng hôn, ngực áo vỡ tan, hai tay hắn đặt thẳng ở trên giường, giống như bị người ta đè ép vậy.

Hắn rướn cổ lên, vừa thống khổ vừa là hưởng thụ tiếng rên rỉ.

Sau đó lại như bánh nướng bị lật ra một cái, cái mông khô quắt không còn thịt vểnh lên.

Xoạt xoạt một tiếng, quần cộc cộc.

Đột nhiên một tiếng gào thét vang lên, cả người nghiêng về phía trước, hai tay túm chặt lấy thế bị đơn.

Thân thể run rẩy, tê tâm kêu to, ván giường không ngừng lay động.

Giống như bị một người trong suốt gắt gao giữ lại, cố gắng làm bẩn vậy!

Hồi lâu sau, xé một tiếng bị đơn vỡ tan, lão nam nhân kia sức cùng lực kiệt nằm nhoài trên giường.

Đúng lúc này, sau lưng hắn hiện lên một đạo lưu quang, trực tiếp bay về phía vòng cổ trên đầu giường.

Xem ra không sai! Có lẽ chính là thứ này!

Rặc rặc một tiếng, mặt kính kia nổ tung từng vết rạn, lập tức vỡ thành bụi phấn.

Lúc này, Lý Ma Tử gõ chuông tới: "Tiểu ca, làm nửa ngày rồi, ngươi xem ta chính là thứ đồ chơi này đấy! Cũng thật quá đáng ghét, một lão già bị ma quỷ ép phải làm, có gì đáng xem chứ?"

"Đây không phải quỷ hồn mà là thần." Ta đáp.

"Thần?" Lý mặt rỗ không tin hỏi lại: "Còn có thần kinh kinh khủng như vậy sao? Nói là tên dâm thần kia chuyên xuống tay đối với mỹ nữ, ta còn có thể lý giải, đối với một lão già còn hăng hái như vậy, hắn là cái thá gì? Quả thực ngay cả súc sinh cũng không bằng."

"Leng keng báo Thần!"

"Nhi tai báo thần?" Lý Ma Tử lại đọc lên một lần: "Tiểu ca nhi, ngươi đừng gạt ta nữa! Ta biết Tai báo thần, đó không phải là mật truyền lời sao? Từ khi nào trở nên buồn nôn thế này."

"Cái này không phải là tai Trung Quốc ngươi nghe nói đến hồi thần, mà là đến từ Đông Nam nam nam thế hệ, mượn tai truyền âm, trời sinh tính tình cực dâm, lại còn đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với lão già nam nhân. Ma Tử, chúng ta bây giờ có thể thật sự gặp phiền toái, ngươi tới đây đi."

Lý mặt rỗ quay trở về trong tay Lý mặt rốt cục nắm lấy túi bói sưu, không cam lòng nói: "Tiểu ca nhi, tên này đáng sợ như vậy sao? Với bản lĩnh của ngươi bây giờ, lại thêm có ta hỗ trợ, còn sợ hắn là tiểu tà thần ngoại quốc? Mặc hắn là cái quái gì vậy, trực tiếp khô chết là được rồi! Vô luận là người hay thần, tên bộ mũi to như vậy, một ngày cũng không thể lưu lại."

"Ngươi ngồi xuống trước." Ta rót cho Lý Ma Tử một chén trà.

"Ngồi làm gì." Lý Ma Tử vội la lên: "Giết quách hắn đi cho xong!"

"Nếu như chỉ là một cái tai báo Thần, tự nhiên không đáng lo, nhưng tình huống bây giờ lại có chút phức tạp, hoàn toàn chính xác rất khó giải quyết."

"Sao vậy?" Lý Ma Tử rốt cuộc cũng phát hiện ra thần sắc của mình có chút khác thường, có chút lo lắng hỏi.

Ta chưa kịp trả lời trực tiếp, chỉ chỉ nửa tờ phù chú đặt trên mặt bàn nói: "Trước khi ta tiến vào quán rượu lớn phú hào, đã từng có một tên mười hai môn đồ trốn ra khỏi mặt ta. Lúc đó ta không tiện truy kích, để lại trên người hắn một tấm Truy Hồn Phù..."

"Ngươi nói là lão già kia chính là mười hai môn đồ chạy trốn?"

"Không!" Ta lắc lắc đầu nói: "Phù chú này là bị cưỡng ép phá hủy, ngay lúc ta dùng Quỷ Kính dò xét tên kia, hắn có thể thông qua hồn niệm chặt đứt liên hệ giữa ta và phù chú. Thứ có thể làm được này, chỉ có một người, đó chính là tử thần! Bởi vì linh hồn mười hai môn đồ không phải do bản thân mình khống chế, hoàn toàn khống chế linh hồn mười hai môn đồ chỉ có Tử Thần."

"Vậy... Kia hắn là Tử Thần?!" Lý Ma Tử cực kỳ kinh ngạc.

"Đúng, mà cũng không phải! Nói một cách chính xác hơn, tử thần chỉ là một phần trong đó."

"Một phần?" Lý Ma Tử càng thêm khó hiểu nói: "Tiểu ca nhi, ngươi đem ta đi vòng qua mơ hồ. Nói là tên kia hoặc là thân thể hoặc là linh hồn là một bộ phận của thần tử ta còn có thể hiểu được, nhưng thần tử là một bộ phận của hắn, cái này là chuyện gì xảy ra?"

"Hồn phách của thần chết, thần niệm mách lẻo, thân thể của Hà Đại Ngũ hợp lại thành một thể chung, cho nên nói tử thần chỉ là một phần của nó." Ta kiên nhẫn giải thích.

"Leng tai báo thần tuy chỉ là một tiểu thần tà linh, nhưng nó lại có thần niệm; thần tử tuy chỉ là một người, nhưng hắn mượn tác dụng của trận pháp, đem chân hồn của mình phân thành mười hai phần, mượn biến hóa lực của Tinh Cung, không ngừng chuyển đổi, cũng chẳng khác nào có được thần hồn bất tử. Chỉ là tạm thời còn không rõ, vì cái gì bọn họ lại chọn trúng Hà Ngũ Ngũ. Chẳng qua điều duy nhất khẳng định là, tên này cũng không phải là người bình thường!"

"Trên bản chất mà nói, cái gì gọi là người, tử thần là quỷ, tai báo thần là thần. Người, quỷ, thần, ba thể hợp nhất, bất luận dùng cách nào cũng khó có thể diệt trừ hoàn toàn!"

Lý Ma Tử ngơ ngác nửa ngày, cực kỳ giật mình nói: "Tiểu ca nhi, ý của ngươi là chúng ta không có cách nào bắt được hắn sao?"

"Thật ra cũng có biện pháp, đó là tìm cho ra nơi có căn nguyên của

Nhân Quỷ Thần, đồng thời hủy diệt. Thế nhưng tử thần ở đâu? Tế Ti bản mệnh báo thần ở đâu? Nguyên hồn của Hà Đại Ngũ ở nơi nào? Bây giờ ngay cả một người chúng ta còn không biết thì làm sao có thể tiêu diệt?"

Người, quỷ, thần đan xen lẫn nhau, hòa làm một thể.

Nếu như ngẫu nhiên không phát hiện ra vòng cổ kia có chút bất thường, lại nghe được tin tức do Vương đội trưởng cung cấp, cho tới bây giờ ta cũng không cách nào nhìn thấu hết thảy!

Một người nhìn như bình thường, một người chế độc kỳ lạ, một người bị tà thần thượng thân đáng thương, một người quỷ thần tương dung kết hợp thể.

Từng bước tìm kiếm, lại kinh người như thế!

Rốt cuộc tên này còn cất giấu bí mật gì?

Con số hai ngàn ba chương mạnh mẽ thám thính.

"Tiểu ca nhi, có phải ngươi thật không có biện pháp đối phó gia hỏa này?" Lý Ma Tử đột nhiên hỏi.

"Như thế nào, chẳng lẽ ngươi có biện pháp?" Ta âm thanh hỏi ngược lại.

"Ta nào có bản lĩnh đó!" Lý Ma Tử trả lời: "Ý của ta là, nếu tên gia hỏa này đã lợi hại như vậy, chúng ta cũng không có chiêu trò gì, nhân lúc hắn còn chưa phát hiện ra chúng ta nên nhanh chóng chạy trốn."

"Chạy, chạy đi đâu?" Ta không khỏi cười nói: "Gia hỏa này mặc dù nắm giữ một bộ phận hồn niệm của thần chết, nhưng dù sao vẫn chưa hoàn toàn khôi phục ý thức. Mười hai môn đồ chỉ còn lại ba người, một khi Tụ Hồn Thạch giấu ở trên người bọn họ cũng bắt đầu khởi động theo, thần tử chân chính sẽ phải sống lại, vậy chúng ta có thể chạy đi đâu đây? Cho dù có chỗ trốn, chẳng lẽ cứ trốn như vậy cả đời sao?"

"Vậy...làm sao bây giờ, đánh cũng đánh không lại, chạy cũng không được, chỉ có thể ở đây chờ chết?" Lý Ma Tử chán nản ngồi trên ghế dựa, bất đắc dĩ nói.

"Ngươi nói cái gì?" Ta đang trầm tư đột nhiên giật mình tỉnh lại, nhanh chóng quay sang hỏi Lý Ma Tử.

"Không, không nói gì a." Lý Ma Tử giật nảy mình.

"Câu nói vừa rồi! Ngươi nói lại lần nữa." Ta đứng lên bắt lấy Lý Ma Tử, trừng hai mắt hỏi.

"Ta... Ta nói chỉ có thể chờ chết ở đây? Tiểu ca nhi, ta... ta thật ra không có ý như vậy, cũng không phải nói là buồn bực, được rồi." Lý Ma Tử hiển nhiên sợ muốn chết, liên tục khoát tay giải thích.

"Mẹ nó, ngươi được lắm!" Ta đấm hắn một quyền nặng nề, cười ha hả: "Đúng đúng đúng, chờ chết chính là chết."

Lần này Lý mặt rỗ hoàn toàn ngờ, nửa lo lắng nửa ngạc nhiên nhìn ta nói: "Tiểu ca nhi, ngươi... Ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì không có việc gì, nghe ngươi nói vậy ta rốt cuộc cũng nghĩ ra nguyên nhân!"

"Nguyên nhân gì?" Lý Ma Tử vẫn lấy làm khó hiểu.

"Kẻ đang chờ chết tươi không phải chúng ta, mà là chính bản thân kẻ chết!" Ta hưng phấn nói.

"Hắn đem chân hồn tử vong phong ấn trong pháp trận, tuy rằng giữ lại khả năng phục sinh lần nữa, nhưng trước đó, theo bản chất mà nói, hắn chính là người chết! Khác với người chết bình thường thấy chính là, người khác chết là thân thể, giải thoát là linh hồn, mà hắn vô luận thân thể hay linh hồn đều bị chính mình giam cầm, quả thực so với chết còn khó chịu hơn."

"Hắn lúc nào cũng chờ đợi cái chết của mình! Dùng tử vong đổi lấy thời khắc thật sự phục sinh."

"Cả thế giới này đều biết Tử Thần là một tông sư sát thủ siêu nhất lưu, chỉ mất có tám năm đã bồi dưỡng ra được mười hai sát thủ đỉnh cấp khiến toàn thế giới nghe tin biến sắc mặt phi thường đau đầu, nhưng cực ít người biết rõ bản thân Khống Hồn Thuật cũng là tuyệt thế hiếm thấy."

"Hắn đem linh hồn của mình chia làm mười mấy phần! Chia ra giấu ở trong Tụ Hồn Thạch, khảm sâu vào trong cơ thể mười hai môn đồ. Những hồn phách này không hề có ý thức, chỉ truyền đạt cho bọn họ một mệnh lệnh – giúp hắn báo thù."

"Trước kia, ta vẫn luôn nghĩ sai một vấn đề, cho rằng Thập Nhị môn đồ muốn giúp Tử Thần báo thù."

"Nhưng đến vừa rồi ta mới nghĩ thông suốt, đây hoàn toàn là sai lầm! Bởi vì ta bỏ qua một người, Diệp Thập Tam!"

"Tử Thần lựa chọn bám vào thân thể Diệp Thập Tam, đây là kết quả do đã trải qua trăm lần chọn lựa!"

"Để lại ám ảnh thời thơ ấu của Diệp Thập Tam trong tiềm thức khiến cho oán khí của hắn rất nặng, không cách nào bỏ qua được, cũng không thể hoàn toàn bị tử thần khống chế. Thì ra, ta còn tưởng rằng thần chết đánh giá thấp sức phản kháng hồn phách của Diệp Thập Tam. Hiện tại xem ra hoàn toàn là sai lầm! Hắn cố ý làm như vậy."

"Hắn chọn sát thủ khác, đều là mượn các loại sự cố, hại chết cha mẹ bọn họ, để cho họ biến thành cô nhi, nhưng hết lần này tới lần khác Diệp Thập Tam! Hắn cố ý dẫn dắt Diệp Thập Tam., Khiến tâm lý vặn vẹo, ý nghĩ này càng lúc càng cực đoan, do đó tự tay giết cha mẹ mình, tự tay đẩy từ trên lầu xuống cô phụ! Diệp Thập Tam hiểu rất rõ, hết thảy là do chính tay hắn làm, đây chính là kết quả của việc chết! Hắn cố ý tạo ra một thế thân không thể hoàn toàn bị điều khiển"

Lý Ma Tử nghe xong nửa sáng nửa trắng, có chút mơ hồ hỏi: "Vậy tại sao hắn phải làm như vậy?"

"Bởi vì đạo linh hồn này là có ý thức! Một khi dung hợp hoàn toàn cùng Diệp Thập Tam, vậy chân hồn hắn vĩnh viễn sẽ không sống lại được! Tuy rằng tố chất thân thể Diệp Thập Tam cực mạnh, lại có được tư duy và trí lực vượt xa thường nhân, nhưng lại không cách nào kế thừa tu vi của hắn. Tử thần không thể thi triển âm dương thuật, cũng không phải tử thần hoàn mỹ! "

"Tên gia hoả này quá giảo hoạt! Bản thân hắn chính là cao thủ âm vật, lại làm bộ như chẳng hiểu gì về chuyện này. Mười hai đồ đệ tinh thông các loại kỹ xảo giết người, duy chỉ có không biết thuật âm dương. Tụ Hồn Thạch cũng là mua từ trên tay thương nhân âm vật., Hơn nữa còn cố ý dụ một thương nhân Âm vật am hiểu khắc trận pháp mua đi thương nhân Âm vật từ trong tay Ngô lão già hư hỏng, sau đó đem người kia diệt khẩu. Bởi vậy tạo ra một cái giả dối, chính là bản thân Thần chết không hiểu thuật Âm Dương."

"Nhưng thật ra, Tụ Hồn thạch này, thậm chí pháp trận sau lưng đều do chính hắn khắc ra! Giết người kia chỉ là để che tai mắt mọi người mà thôi."

"Hắn ra lệnh cho mười hai môn đồ không phải báo thù cho tử thần, mà là báo thù cho Diệp Thập Tam. Như vậy, cho dù có cao thủ tuyệt thế có thể phá giải pháp trận, thuận theo manh mối lưu lại trên Tụ Hồn Thạch cũng chỉ có thể tìm được Diệp Thập Tam, nhưng căn bản không tìm được chỗ chân hồn của tử thần!"

"Bây giờ, trên người lão già này lưu lại linh hồn hắn, cũng chỉ là một trong số đó! Mà hắn còn sớm nghĩ ra đối sách, đem tai báo thần, Hà Đại Ngũ ngưng hợp cùng một chỗ, biến thành quái vật một người, quỷ, thần, tam hợp nhất thể. "

"Bằng vào thần niệm, người sợ quỷ khí, quỷ sợ thần uy. Dưới áp chế tuần hoàn như thế, quái vật này người không ra người, quỷ không ra quỷ, thần không thần, đích xác không có lực công kích gì đáng nói, có thể đồng thời cũng không thể phá vỡ! Chỉ cần không cách nào đồng thời phá hủy nhân, quỷ, vùng đất căn nguyên của thần, hắn vĩnh viễn tồn tại."

"Chỉ là quái vật này không có ý thức của thần chết, về bản chất mà nói thì nó giống với Tụ Hồn Thạch khảm nạm trên mười hai môn đồ kia, chỉ là một con rối khác mà thôi!"

"Diệp Thập Tam, mười hai môn đồ, lão nam nhân Hà Đại Ngũ, trên người tất cả mọi người đều có hồn niệm hắn cố ý lưu lại, đều chỉ là giả tạo, đều là che giấu lá chắn thế thân thật của hắn mà thôi."

"Kỳ thật bất luận thân phận nào, đều là sống sờ sờ chờ chết, lấy cái chết của nó để đổi lấy vĩnh sinh bất tử của thần chết thật sự!"

Lý mặt rỗ nghe ta nói đến đây, mở miệng gật gật đầu, cũng không biết hắn nghe hiểu bao nhiêu lần.

Lập tức, hắn có chút bối rối gãi gãi đầu hỏi: "Theo như ngươi nói như vậy, cái này Tử Thần thật đúng là đủ giảo hoạt sao? Nhưng tại sao hắn phải làm lớn cái vòng tròn này chứ? Hơn nữa, cái Tử Thần thật sự chính là Tử Thần sao?"

"Hả?" Ta đột nhiên hơi động, có chút kinh ngạc nói: "Ý ngươi là, tử thần cũng là một thân phận khác hắn cố ý làm ra?"

"Tại sao lại không thể chứ." Lý Ma Tử bẻ ngón tay giải thích với ta: "Ngươi nói thần tử hội âm dương thuật, lại là tuyệt đỉnh cao thủ trong đó. Hắn cố ý làm ra nhiều chướng nhãn pháp như vậy, là vì cái gì? Chính vì để cho người khác không để cho hắn liên tưởng hắn với cao thủ âm dương thuật đúng không? Nhưng đối với thân phận tử thần của hắn lại không có ý giấu diếm, khắp thế giới đều biết tên của thần tử."

"Bất luận chân hồn cũng thế thân, cũng tốt, hắn vòng quanh một vòng lớn như vậy, vẽ cái gì đây? Hắn muốn để cho người khác biết chính là, trên thế gian này đích xác có Thần Nhân, hơn nữa người này cùng Âm Dương thuật không hề có quan hệ, từ đó che giấu thân phận chân chính của hắn."

"Ài, có lý!" Ta vỗ vỗ bả vai của Ma Tử rồi nói: "Sau đó thì sao?"

Hắc thủ thứ hai ngàn ba trăm ba mươi bốn chính bên ngoài hắc thủ.

"Sau đó, cái gì sau đó?" Lý mặt rỗ có chút mơ hồ gãi đầu: "Ta tạm thời nghĩ tới nhiều như vậy, nào còn có cái gì sau đó."

Ta có chút thất vọng ngồi xuống, nhắm mắt lại, đem chuyện có liên quan tới Diệp Thập Tam, mười hai môn đồ, lão nam nhân Hà Đại Ngũ, tất cả những tin tức liên quan cẩn thận hồi tưởng lại một lần.

Diệp Thập Tam xuất hiện ở Hàn Quốc, lúc đó khi Hàn lão lục thiết kế diệt trừ hắn, cũng không biết hắn chính là tử thần, mà là báo thù thay cho những nội ứng Trương gia bị hắn diệt trừ, đồng thời cũng không hy vọng Long Tuyền Sơn Trang tăng thêm một đối thủ cường hãn mà gian trá như vậy.

Từ tình hình lúc đó đến xem, hắn không biết đây là một cái bẫy, không biết sẽ gặp phải ta, càng không có khả năng biết trước được sẽ chết trong tay ai.

Cho nên, mệnh lệnh trước đó phát cho mười hai môn đồ, cũng không phải nguyên bản là vì ta.

Mười hai môn đồ giết kẻ thù, hắn sẽ phục sinh, mười hai môn đồ tử quang, trận pháp sẽ khởi động, hắn cũng sẽ phục sinh.

Thế nhưng, cứ như vậy, hắn hao hết tâm lực làm ra quái vật Hà Đại Ngũ lại là vì cái gì?

Hình như hoàn toàn không có gì cần thiết!

Hơn nữa tại sao bọn họ còn phải mạo hiểm đi nước cờ để chế độc chứ?

Không đúng!

Chắc chắn trong đó còn có chỗ mấu chốt nào đó, ta không nghĩ tới.

Bất kể thân phận thật sự của hắn là ai, chung quy sẽ không thiếu tiền chứ? Hơn nữa cho dù muốn lấy tiền, cũng không cần thiết phải chạm vào đáy nước để chế độc.

Lợi dụng trung thảo dược chế độc, lại còn ăn độc.

Rõ ràng là chạy thoát ra khỏi cảnh ngoại, lại mạo hiểm chạy về...

Suy nghĩ hồi lâu, cũng không làm ra được kết quả đúng như dự đoán, thế là ta lấy ra điện thoại di động đánh sang cho Vương đội trưởng.

"Trương đại sư, có manh mối gì không?" Thông tin truyền tống vừa mới kết nối, Vương đội trưởng đã không kịp chờ đợi hỏi.

"Vẫn chưa có." Ta có chút bất đắc dĩ trả lời: "Đem toàn bộ tư liệu vụ án này phát cho ta một phần, ta sẽ tiếp tục nghiên cứu."

"Được!" Vương đội trưởng sảng khoái đáp.

Không bao lâu sau, theo tiếng leng keng vang lên, một bưu kiện di động nhanh chóng chuyển động trong điện thờ.

Nhất thời ta mở ra xem.

Lý mặt rỗi duỗi cổ một hồi, đã mất đi hứng thú, lấy ra xác rùa đen rồi từ từ ném lên bàn trà.

Vụ án đúng là rất nhàm chán, ngay từ đầu làm sao phát hiện sản phẩm mới xuất thế, lại làm sao tiếp tục theo dõi, bí mật điều tra. Cuối cùng điều tra rõ điểm mấu chốt một lưới bắt hết, đều viết vô cùng tỉ mỉ, nhưng cái ta quan tâm lại không phải những thứ này, chỉ là vội vàng lộn qua.

Mãi cho đến phía sau án quyển, mới có một ít tin tức liên quan đến điều tra của Hà Ngũ.

Có cùng bàn tội phạm kể lại, cũng có dân cảnh xâm nhập bản gốc đi thăm ghi chép lại, phía sau còn có quỹ tích theo dõi nửa năm qua, giám thị báo cáo.

Ta đem những tình huống này nhìn kĩ một lần, sau đó hai mắt nhắm lại, lại lặp đi lặp lại chải chuốt.

Trong giây lát, hắn chợt nhớ tới một quyển sách đến thăm bút.

Đó là sát phạt thông qua một loạt cảnh báo so sánh, cuối cùng xác định thân phận của chế độc sư Hà Ngũ, chạy tới quê nhà hắn thăm dò điều tra.

Những tình huống Vương đội trưởng nói với ta, cũng là từ đó mà có được.

Trong đó có một lão thái thái tên gọi Lưu A Tú nhớ lại. Lão tổ của Hà gia bọn họ đều có bối phận như vậy, không phải kẻ lười biếng thì cũng là kẻ nghèo rớt mồng tơi. Mấy tiểu tử chịu không nổi khổ, không dốc sức cũng đã rời đi mấy chục năm rồi, chưa từng trở về.

Ta mở bừng hai mắt ra, lật tờ giấy kia xem lại một lần.

Không sai, chính là viết như vậy đấy!

"Mấy tên tiểu tử kia, mà không phải "Tiểu tử kia", nói cách khác, không chỉ có một mình gì đó.

Ta lập tức bấm chuông thông báo Vương đội trưởng, trực tiếp hỏi: "Hà Đại Ngũ có phải còn có mấy huynh đệ không? Các ngươi đã điều tra tung tích những người khác chưa."

"Huynh đệ?" Vương đội trưởng sửng sốt nói: "Không có a, lúc ấy hồ sơ hộ tịch ta điều tới đã xem. Hắn ngược lại có một muội muội, gả cho một người phụ nữ họ Điền thôn bên cạnh, mười mấy năm trước nhận được ung thư chết mất, Hà Đại Ngũ ở trên đời này cũng không có người thân gì."

"Không đúng!" Ta lắc đầu nói: "Ngươi nhìn kỹ một chút đi tới giấy bút lục tầng bốn, lão thái bà Lưu A Tú rõ ràng nói chính là mấy tiểu tử kia. Ngươi lập tức đi điều tra một chút, đây là bút tích dân cảnh nhầm, vẫn còn có tình huống khác, một khi điều tra rõ tình huống về sau lập tức báo ta!"

"Được!" Vương đội trưởng cất máy truyền tin xuống.

Ước chừng qua mười mấy phút, hắn lại đánh trở về.

"Trương đại sư, còn là ngươi lợi hại nữa! Hắn đích thật là có vài đường huynh đệ, nhưng bọn hắn cũng không phải là đồng môn ra thôn, cũng không có quan hệ gì với vụ án này. Phối hợp với ghi chép lại việc đi tìm dân địa phương cảnh, cảm thấy chuyện này không quan trọng, nên không viết lên trên."

"Vậy mấy người này là sao?" Ta cấp tốc nói.

"Ta vừa mới hỏi qua, gì mà Đại Ngũ có ba đường đệ, nguyên lai đều không có tên. Cũng chỉ có Hà lão đại, Hà lão nhị gọi như vậy. Về sau hộ khẩu, gia gia hắn tạm thời bắt đầu từ đối lập, phân biệt là Hà Ngũ đại cốc, Hà Đại Phong, Hà Đại Đăng, Hà Đại Đăng, tính tình lợi nhuận... "

Hà Đại Phong!

Đột nhiên, cái tên này nhảy vào lỗ tai của ta!

Tên gia hỏa này không phải hội trưởng của Linh Bảo hội sao?

Tuy thực tế người điều khiển phía sau là Thanh Long Tử Long Bích Dã.

Trước đây ta từng ở trong quán rượu ngon hoa, từng gặp qua gia hỏa này.

Tuy nhiên gia hỏa này lại quỷ dị vô cùng, vừa thấy không ổn liền bỏ chạy, ngược lại chưa thấy qua hắn thi triển chân bản lĩnh, bất quá có một điểm là có thể xác định, tên gia hỏa này có Ly Hồn Thuật cực kỳ cao siêu, ngay cả tàn đao Giang Bắc của Ẩn Sát đường cũng không thể ngăn cản, vậy mà lại bị hắn dễ dàng mượn hồn mà chạy!

Hà Đại Ngũ bị tử vong chế thành quái vật mà còn là đường huynh đệ với Hà Đại Phong!

Đây là điều mà ta vốn không ngờ tới!

"Vậy đã điều tra tin tức của những người này chưa?"

Vương đội trưởng giải thích: "Toàn bộ bọn chúng đều đã rời thôn vài chục năm, cho tới bây giờ chưa từng trở về, càng không có ai liên lạc qua với bọn chúng. Bọn chúng đã không liên quan đến vụ xét xử, cũng không có bất cứ ghi chép phạm tội gì. Muốn điều tra hành tung của bọn chúng, khó hơn nhiều so với điều tra tìm Hà Đại Ngũ. Hơn nữa còn không có bất kỳ ý nghĩa gì, cho nên cũng không lãng phí cảnh giác. Sao? Vụ án này có liên quan gì đến mấy người này?"

"Tạm thời chưa có, bất quá ngươi đi kiểm tra vòng cổ trên cổ Hà Ngũ, là lúc nào đeo nó từ đâu mà có. Còn nữa, ngươi đem tất cả quỹ tích của Hà Đại Ngũ tinh tế lại một chút, tốt nhất vẽ ra cho ta một tấm bản đồ."

"Được!" Vương đội trưởng sảng khoái trả lời, từ trong thanh âm của hắn nghe ra được, có chút kích động cùng phấn khởi, giống như rốt cục thấy được hi vọng vậy.

Thả máy truyền tin xuống, ta lại đánh với Lý Đại Mặc một cái.

"Ai u, hội trưởng! Ngài có chỉ thị gì chứ." Lý Đại Mặc cung kính gấp giọng đáp, đồng thời còn có âm thanh bàn ghế ngã xuống đất, chắc là nhận được điện thoại của ta nên quá mức kích động lật tung ghế dựa.

"Đại Mặc, kiếm pháp luyện thế nào rồi?" Ta hỏi.

"Cũng tốt! Đa tạ hội trưởng tặng kiếm, tu vi hiện tại của ta so với trước đây cao hơn không chỉ một điểm hay nửa điểm. Cái khác không dám nói, nếu như lại đụng phải cốc Trường Sinh, chỉ cần hai mươi hiệp, liền có thể làm hắn bại dưới kiếm của ta." Lúc lão đầu nói ra lời này, lực lượng rất mạnh, vỗ vỗ bộ ngực bộ ngực bộp bộp, xem ra trận này đích xác tiến bộ không nhỏ.

"Tốt lắm, hiện tại ta đang có một chuyện muốn nhờ ngươi giúp đỡ!"

"Ai ui, hội trưởng! Ngài thật sự là làm hại ta! Ân cứu mạng, ân huệ tặng kiếm, suốt đời khó quên. Chuyện của hội trưởng chính là chuyện của ta, chỗ hữu dụng với ta, ngài chỉ cần phân phó một tiếng là được rồi, Lý Đại Mặc ta quyết tâm không chối từ."

Ta cười nói: "Vậy được rồi! Ta cho ngươi cơ hội thể hiện."

"Ai! Được, ngươi cứ nói."

"Dẫn tất cả cao thủ của Âm thương liên hợp đi gặp Đông Nam Bát một chuyến!" Ta gằn từng chữ một.

Chương thứ hai nghìn mốt ba năm, khá hài hước xem bói pháp...

"Đông Nam dẹp?" Lý Đại Mặc có chút kỳ quái hỏi: "Là quốc gia nào?"

"Ta cũng quá rõ ràng, các ngươi quá khứ điều tra một chút chuyện xưa có liên quan tới tai báo thần, nhất định phải nghĩ biện pháp tìm ra linh vị của nó. Bất quá tạm thời không nên hành động thiếu suy nghĩ, nghe ta phân phó rồi hãy nói."

"Được, ta lập tức triệu tập nhân mã!" Lý Đại Mặc khom người ôm quyền.

"Gọi đầu lĩnh cao lớn theo, hắn ở khu vực đó đánh qua chợ đen quyền, đối với tình huống địa phương rất quen thuộc, cũng có một số nhân mạch. Mặt khác, nói thế nào thì hắn cũng là phó hội trưởng, đừng cả ngày mê muội Bấm cà rồng nữa, hoang phế đi." Ta nói.

"À." Lý Đại Mặc lên tiếng: "Ta sẽ thông báo cho phó hội trưởng kịp thời."

Từ trong giọng nói của hắn ta, ta nghe được một mùi vị khác thường.

Ta biết rõ hắn nghĩ thế nào, trước kia, bản lĩnh của hắn kém xa so với đầu to lớn kia, lúc ở hội hội Tây An gặp phải linh bảo sẽ bức bách, hắn rúc ở trong đám người không dám thò đầu ra. Mà người ta đầu to đứng ra đứng nằm chiến đấu với ta.

Sau đó, bọn họ đề cử vị đầu sỏ làm phó hội trưởng, tự nhiên không có gì để nói.

Nhưng lúc đó là bây giờ.

Từ khi lấy được Băng Sương Tử Dạ Kiếm, bản lĩnh của Lý Đại Mặc tăng vọt, lòng tự tin mãnh liệt. Đối với ta còn có chút kính trọng và cảm ơn, nhưng đối với tên đầu sỏ to lớn thì lại khác, có chút không cam lòng khuất phục.

Đương nhiên, cái này đối với ta mà nói cũng là chuyện tốt.

Đạo về ngự, không ngoài kiềm chế lẫn nhau.

"Đại Mặc, từ khi Âm Thương Hội thành lập ra Âm Thương Hội đến nay ngươi chạy trước chạy sau, có rất nhiều vất vả, hết thảy ta đều thấy ở trong mắt."

"Đây đều là những việc ta nên làm." Lý Đại Mặc kinh sợ trả lời.

"Hiện tại Âm Thương hội liên hợp đang không ngừng lớn mạnh, sự tình cũng càng ngày càng nhiều. Đầu cao trầm mê ở bên Thiên Hào kia, nhất thời không quản được, vị trí lý sự này của ngươi cũng nên động một chút." Ta thản nhiên nói.

"Đa tạ Hội trưởng đã tài bồi!" Trong giọng nói của Lý Đại Mặc có chút không giấu được sự vui sướng.

"Chẳng qua..." Ta dừng lại một chút: "Người ngoài nhìn ngươi chỉ có vất vả, không có công lao. Thì ra bản lĩnh cũng có chút không lấy được, gần đây lại không ai thấy được, ta xem lần này cơ hội không tệ... Ngươi cứ nắm chắc đi! Mặt khác, lần này cùng với cao thủ xuất phát của ngươi, chẳng những cả đời miễn trừ phí hội nghị, mà ta còn có thể tặng thêm mỗi người ba tấm linh phù thượng đẳng."

"Đa tạ Hội Trưởng!" Lý Đại Mặc kích động dị thường.

"Ừm, vậy cứ như vậy trước. Sau sẽ tìm một cơ hội đến Tây An, chạm đầu với Tiểu Ngô, có một số chuyện cụ thể, cũng nên hạ xuống. Chuyện này ngươi hãy xử lý thật chặt, ta chờ tin tốt của ngươi!"

"Tốt! Ta lập tức phát thông báo, lập tức lên đường! Hội trưởng, ngài cứ yên tâm đi." Lý Đại Mặc vỗ ngực đáp ứng, xem ra y tràn đầy tin tưởng.

Thấy mình buông máy móc xuống, Lý Ma Tử bình tĩnh nhìn ta nói: "Tiểu ca nhi, cái tên Âm Thương chúng ta này... Cái gì mà hội, còn thiếu phó hội trưởng cái gì nữa?"

Ta liếc hắn một cái nói: "Nhìn ngươi có chút tiền đồ, Phó hội trưởng có cái gì mê hoặc chứ? Có chuyện gì ta quên được không? Vô luận ta Trương Cửu Lân làm gì, ngươi vĩnh viễn là nhị chưởng quỹ! Nhớ kỹ điểm này là được rồi."

"Cũng đúng!" Lý Ma Tử lắc lắc đầu: "Vị trí Nhị đương gia ta đây không ai có thể cướp được."

Ta cầm chén trà uống mấy hớp, quay đầu lại hỏi hắn: "Mạch tử, vừa nãy ngươi hành hạ thế này đã nghĩ ra cái gì đâu."

"Đừng nói nữa!" Lý Ma Tử nghe xong cảm thấy tức giận, loảng xoảng một tiếng ném mai rùa đi mắng: "Hình như thứ này chẳng linh tính gì cho hắn cả."

"Sao vậy?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Ta vốn định tính xem cái gã Tử Thần kia rốt cuộc tên gọi là gì, lại trốn ở nơi nào. Nhưng cái mai rùa này chỉ hắn mò mẫm lung tung, một hồi như vậy, một hồi lại như vậy, một hồi cũng không giống nhau! Con bà nó, ta còn tưởng rằng nhặt được cái bảo bối, bây giờ nhìn lại, cũng là thứ cùi bắp."

"A, vậy trên 《 Quái Điển 》 đã nói như thế nào?" Ta vừa uống nước, vừa hỏi thăm.

"Chiêu quẻ điển phẩm?" Lý Ma Tử vẻ mặt mờ mịt hỏi: "Quẻ này là gì?"

Phốc!

Ta vừa phun ra một ngụm trà, thiếu chút nữa bị sặc.

"Mẹ kiếp! Ngươi vờ giả vịt tính toán già cả nửa ngày, mà ngay cả quẻ điển là cái gì cũng không biết? Vậy ngươi tính như thế nào."

"Cũng giống như lúc trước." Lý Ma Tử cũng rất kỳ quái: "Lần trước đi Quảng Tây, không phải ngươi đã hỏi ta rồi sao? Chỉ là ném một cái phúc nữ nhìn mặt là chính diện hay là ném sáu lần, sau đó lại đi tra trên mạng sáu mươi bốn quẻ."

"Bất quá lần này tốn thời gian hơn nhiều! Một cái mai rùa có thể chống được ba bổng lộc, cũng không cần phải xem cùng một chỗ là độc vô song."

"Hừ!" Ta tức giận mắng. "Nếu Chu Văn Vương nghe nói ngươi lấy Dịch Kinh xem bói như vậy, thế nào cũng phải tức giận đến mức muốn liều mạng với ngươi! Quy xác bốc cỏ là một loại toán toán khác, muốn theo lý thuyết xem sao, ngay cả điều này cũng không biết. Còn bói nữa, lãng phí bảo bối tốt như vậy mà rơi vào tay ngươi. Ai ta nói, lúc ở Bạch Mã tự, ngươi cho cô gái kia bói, nói là cô bé bị xe đánh xe là có thể gả cho cao phú soái cũng tính như vậy sao?"

"Đúng vậy." Lý Ma Tử vẻ mặt vô tội nói: "Cũng chỉ vậy thôi!"

"Tính thế nào đây, ngươi nói ta nghe một chút!"

Lý Ma Tử cầm lấy mai rùa ném lên mặt bàn, biểu diễn cho ta xem: "Cũng là ném mai rùa đến sáu lần! Sau đó ta nhìn lại một hai lần, kiểm tra điện thoại một lượt là quẻ bói Thi..."

"Thi Đấu?" Ta kỳ quái nói: "Trong sáu mươi bốn quẻ nào thế?"

"Sao lại không có?" Lý mặt rốt cục cãi: "Chính là từ đầu tiên thi đầu, phía dưới là một cái bóng bóng, vậy thì không lầm bầm bẩm cái gì."

"Cút mẹ ngươi đi!" Lần này ta tức tới mức không biết nên mắng nó như thế nào nữa: "Thi đấu niệm thì thế nào? Thi đấu cái đầu ngươi a, Niệm Khuyết kia, cơ hội là An Khuyết. Sáu mươi bốn quẻ không được đầy đủ còn chưa biết, ngay cả quẻ danh niệm gì cũng không biết, còn có thể đi ra tính toán cho người ta! Ngươi thật trâu bò, Thiên Cổ Quái giới đệ nhất nhân."

"A, thì ra là Niệm Ngô." Lý Ma Tử có chút thẹn thùng gãi gãi đầu.

"Giao Bằng cũng được, thi cũng được, vậy ngươi như thế nào nhìn ra là bị xe đụng vào vậy?" Ta ngăn lại hỏa khí hỏi.

"Vậy chẳng phải đơn giản sao? Thi mã, xe chạy, chạy đua đều là tốc độ. Nàng vội vã hỏi ta làm sao mới có thể gặp được phú hoàng, người ta chạy nhanh, ngươi đuổi đâu được, cho nên chỉ có thể bị đụng! Cao phú soái người ta sẽ không chạy loạn khắp nơi, cũng không có đất cưỡi ngựa, vậy còn có thể là cái gì? Chỉ có thể bị xe đánh xe đập." Lý Ma Tử nghiêm mặt giải thích.

"Ngươi thật là trâu hay sao!" Ta chỉ Lý mặt rỗ, thật sự là một câu cũng nói không ra.

Quả thật có không ít tiên sinh đoán quẻ, một nửa tính một nửa, nhưng nghe nói còn có cách nói như vậy!

Càng thêm kỳ lạ chính là, người ta còn có thể lần lượt chống đỡ.

Chuyện này thật sự là không có cách nào để nói rồi!

"Cho nên mới nói." Lý Ma Tử lại tiện tay ném mai rùa ra ngoài, có vẻ ghét bỏ nói: "Có đôi lúc thứ đồ chơi này có vẻ linh, có lúc không linh, ngày nào đó còn phải kiếm thứ tốt hơn."

"Cái tính toán này của ngươi, cho ngươi pháp bảo gì cũng được." Ta thở phì phò không muốn để ý tới hắn nữa, nhưng vừa quay đầu lại thì thấy mai rùa ngừng lại.

"Đừng động đậy!" Lý Ma Tử lại muốn cầm lên ném tiếp, lập tức bị ta quát lớn ngừng lại.

Hoa xuân thứ hai nghìn ba trăm sáu nở rộ.

"Sao thế?" Lý mặt rỗ có chút kỳ quái hỏi.

Mặc dù ta không biết bói toán về bói toán, cũng căn bản không biết bói lý. Nhưng bởi vì những năm này rèn luyện, lực quan sát vượt xa nhân số bình thường.

Lý Ma Tử vừa rồi trong lúc vô ý ném ra mấy cái này, mai rùa phân biệt đứng ở những chỗ khác nhau, góc độ cũng hoàn toàn khác biệt, thoạt nhìn hình như không có chỗ nào giống nhau.

Thế nhưng đường vân trên mai rùa lại hoàn toàn trùng khớp với hoa văn gỗ trên mặt bàn!

Giống như những phù văn được kéo dài ra vậy.

Trước sau mấy lần giống nhau như đúc, không sai chút nào!

"Mắc mớ, ngươi ném lại lần nữa!"

Vừa rồi kêu hắn dừng tay, hiện tại lại để hắn ném đi, Lý Ma Tử có chút mơ hồ, bất quá vẫn là cầm lên mai rùa lại ném một lần nữa.

Vẫn y nguyên như đúc mấy lần trước, đều trùng khớp với đường vân trên mặt bàn!

Ta vội vàng lấy điện ảnh của điện thoại xuống chụp ảnh, tìm được một vị lão tiền bối nghiên cứu cực kỳ có nghiên cứu về quẻ tượng trong vòng: "Liễu lão gia tử, phiền ngài xem thử một chút, đây là quẻ gì? Giải như thế nào?"

Qua một lúc lâu, bên kia vẫn không có tin tức, ta vừa định hỏi Điện thoại của Liễu lão gia tử khác, hỏi thăm hắn một chút.

Tượng của hắn đột nhiên lóe sáng lên, phát trở lại ba chữ: Nhạn Bắc Quy.

"Nhạn Bắc Quy?" Ta hơi ngây người nhưng vẫn không hiểu gì cả, bèn chột dạ hỏi: "Liễu lão gia tử, người cũng biết ta với giải phẫu quẻ tượng là ngoại môn đại hán, người có thể giải thích rõ ràng hơn một chút không?"

Lại qua nửa ngày, bên kia mới đánh ra hai chữ: máy truyền tin.

Lần này rốt cuộc ta cũng hiểu, lão gia tử đánh cờ rất chậm, không tiện lắm, hỏi ta máy truyền tin là bao nhiêu.

Ta vừa nói phát điện bài qua, di động liền vang lên.

"Liễu Lão, làm phiền người rồi." Ta nói.

"Cửu Lân a, ngươi khách khí quá rồi, bình thường ngươi cũng giúp ta không ít sao? Ta lớn tuổi rồi, cũng không có bản lĩnh gì, muốn giúp ngươi cũng hữu tâm vô lực. Nhưng mà, ngược lại nghiên cứu qua quẻ tượng mấy chục năm, cũng coi như là tận tâm hết sức đi." Thân thể Liễu Lão cũng không tệ, thanh âm to lớn tiếp tục nói: "Từ trên quẻ tượng nhìn xuống, Nhạn Bắc Quy là đầu quẻ, toàn từ là nói..."

"Nhạn Bắc Quy, Vân Nam Phi, đóng băng Hà vĩnh viễn không về, Thanh Thảo Lục, Liễu Phong thổi, một bên ngăn cách hai bên. Đây nếu xem nhân duyên chính là Cát Quái, tình đầu ý hợp, lang tài dung nữ. Nếu thấy phú quý, chính là Hung Quái, Tiền Như Thủy, Kim Như Phong. Nếu thấy quan vận chính là Thượng Quái, Nhạn Hồi Phong chuyển động, một đường Cao Phi. Nếu xem tuổi thọ chính là Hạ quẻ, Lãnh Hà vỡ ra, Vân Khứ Tật đi nước, e là sẽ hồi quang phản chiếu, thời gian không dài. Lúc ngươi mới bắt đầu quẻ, là muốn tính là cái gì?"

"Nếu như muốn tìm người thì sao?" Ta trực tiếp hỏi.

"Vậy thì đơn giản rồi, ngươi xem, Nhạn Hồi Vân đi, gió xanh biếc thổi, nước sông nở rộ, trừ cũ đón đầu, đây đều ẩn chứa một chữ gì?"

Ta nghĩ một chút rồi nói: "Là mùa xuân à?"

"Đúng, chính là Xuân! Bất quá trong quẻ từ ngữ này khắp nơi đều nói xuân mà không có xuân, hiển nhiên trong tên thật của người này không có chữ "Xuân", bất quá lại có quan hệ sâu xa với chữ

"Xuân". Bời hai cách, dùng người để ví dụ chính là sinh tử tương ly, người này lúc này đang ở ranh giới sinh tử, có thể sống cũng có thể chết. Xuân Dương về ấm, gió tự nam, là nói người này ngay tại phía nam, hơn nữa cách bờ giang hồ không xa, hẳn là ở bờ nam."

"Xuân khí phồn thịnh, vạn vật thức tỉnh, nói là người này có sinh mệnh lực cực mạnh, nhưng đồng thời băng nứt như đao, xuân giá vẫn như cũ, còn nói người này nhiều kiếp khó, nhưng tuổi lại rất lớn."

"Chỉ từ quẻ tượng cũng chỉ có thể nhìn ra như vậy, tục ngữ nói ba phần mệnh trúng tướng, bảy phần người đến định. Rốt cuộc thế nào, phải xem tạo hóa."

Ta bừng tỉnh đại ngộ: "Liễu lão, đa tạ gia tộc ngươi!"

"Cám ơn thì không cần." Liễu lão gia tử dừng lại một chút rồi nói: "Ta cảm thấy rất hứng thú với mai rùa trên tấm ảnh, không biết ngươi không tiện xoay tay..."

Người Lý mặt rỗ ở bên cạnh nghe được nửa sáng nửa suốt, đang muốn ngẩn ra, nhưng vừa nghe lão giả nhắc đến quy xác, lập tức hai mắt tỏa sáng, bắt lấy, hướng về phía ta lắc đầu.

"Liễu lão, thứ này không phải của ta, ta cũng không làm chủ được. Lần sau gặp phải quẻ bảo, ta khẳng định sẽ đưa qua cho ngài."

"Vậy... Được rồi." Lão giả có chút thất vọng mà lại không cam lòng nói: "Ngươi giúp ta hỏi một chút, chỉ cần hắn nguyện ý ra tay, bất luận giá nào ta cũng đáp ứng, coi như táng gia bại sản cũng được!"

"Được." Ta nhìn lướt qua Lý Ma Tử nói: "Liễu lão, vậy không quấy rầy ngài nghỉ ngơi, ta lại hỏi một chút."

"Được được! ngàn vạn lần đừng quên a." Lão giả lại dặn dò mấy lần, lúc này mới buông máy truyền tin xuống.

Lý Ma Tử siết chặt cái mai rùa nói: "Lão liễu là keo kiệt, thứ có thể khiến hắn không tiếc vốn cũng phải mua, nhất định là thứ tốt. Ha ha, xem ra đây đúng là thứ tốt a! Ài, tiểu ca nhi bị làm sao vậy?"

Đột nhiên, hắn phát hiện ánh mắt ta hình như có chút không đúng.

"Ngươi không nghe thấy lời hắn nói vừa rồi sao?" Ta hỏi ngược lại.

"Hắn nói nhiều như vậy, ai biết được ý tứ gì? Ta phiền nhất là như vậy, trong mây mù đề cập một đống lớn, cuối cùng tương đương một cái rắm cũng không phóng một cái, đến cùng làm sao trở lại chuyện này, còn phải dựa vào chính mình suy xét. Thế nào? Ngươi nghĩ ra rồi."

"Liễu Lão đích xác không hổ là quẻ thuật đại sư, trải qua một điểm này hắn đã đoán được thân phận thật sự của tử thần rồi!" Ta tự nhủ.

"Là ai?" Lý Ma Tử ngạc nhiên hỏi.

"Xuân hoa nở!"

"Xuân hoa nở, đó là ai vậy?" Lý Ma Tử vẫn không nghĩ ra.

"Hoa xuân nở, Hạ Vô Song, Thu Phong Trảm, Đông vẫn sống!"

"Thu Phong... A?" Nghe mấy cái tên khác, Lý mặt rỗ còn chưa có phản ứng gì, thế nhưng vừa nghe tới Thu Phong trảm, lập tức kinh hãi thất sắc, phù phù một tiếng, ngồi ở trên ghế, bộ dạng như không tin hỏi: "Ngươi nói là, thân phận chính thức của cái chết này, là thái thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang cầu được Thu Phong trảm ngang tên sao?"

"Đúng!" Ta phi thường khẳng định gật đầu: "Nếu đúng là hắn, tất cả bí ẩn này cũng không còn là bí ẩn nữa, mà tất cả những chỗ nghi hoặc đều đã giải quyết."

"Tứ đại Thái Thượng trưởng lão Long Tuyền sơn trang có tính tình khác lạ, sở trường riêng. Hoa xuân có hồn, Hạ Vô Song giỏi về thủy, Thu Phong trảm giỏi về giết, Đông Thường lại tự ý độc."

"Trong bốn người này, duy nhất ta chưa từng thấy xuân hoa nở, nhưng cũng biết Khống Hồn thuật của gia hỏa này tuyệt thế vô cùng. Chỉ dùng Hồn thuật đánh nhau, sợ rằng không ai là đối thủ của hắn! Phật trấn thủ tại Dưỡng Quỷ Địa chính là hắn dạy dỗ ra., Nếu không phải Giang lão làm nội ứng, chỉ sợ ta và sơ nhất đều bị hắn ám toán. Ngay cả Thất Thốn phật đều nắm giữ bất tử bất diệt, hồn gửi thân thủ đoạn của hắn, có thể nghĩ, hồn thuật của tên gia hỏa này sẽ đạt tiêu chuẩn cỡ nào?"

"Có thể giống như tử thần tùy ý đem linh hồn của chính mình phân làm mười phần tự nhiên, gửi vào những thân thể khác để thao túng tự nhiên, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ sợ ngoài trừ hắn ra, cũng không ai có thể làm được!"

"Ngươi nói không sai, hắn cố ý truyền ra danh tiếng của thần chết, hơn nữa lại không dùng thân phận tử thần triển lộ bất luận hồn thuật gì, chính là để che dấu thân phận chân chính của hắn - người đứng đầu trong tứ đại Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang - hoa nở xuân nở!"

"Vậy...vậy chẳng phải hắn đã chết rồi sao?" Lý Ma Tử kinh ngạc nói: "Không phải bị Thu Phong ám sát đang bế quan sao?"

"Không sai!" Ta gật đầu nói: "Giang lão lúc hỏi hắn, Thu Phong Trảm đúng là nói như vậy. Ta tin là Thu Phong Trảm cũng nói thật, bởi vì lúc đó hắn đã không coi chúng ta là người sống, nói ra bí mật gì cũng không sao cả."

"Nhưng mà Thu Phong Trảm tuy võ lực hơn người, nhiều địch thủ, nhưng khống Hồn Thuật so với Xuân Hoa còn kém xa lắm. Hắn đã hạ độc thủ với Xuân Hoa, không ngờ, lão gia hỏa này đã sớm thỏ khôn có ba hang, sớm để lại cho mình một đoạn đường lui."

"Từ giờ suy tính, mười hai môn đồ, Diệp Thập Tam, thậm chí là Đại Ngũ lão quái vật này, đều đột nhiên biến mất trước khi hắn bế quan, từ đó mà đi lên một con đường khác! Nói cách khác, hoa xuân đang nở trước khi bế quan!, Hắn đã sớm chuẩn bị đầy đủ. Có lẽ nghĩ tới có người muốn mưu hại mình, có lẽ là nghĩ tới có thể mình tu luyện thất bại, vì vậy mà chết, mà Tử Thần lại là một tầng khác của hắn! Tử Thần chính là bí mật Hoa Xuân Hoa khai thế này, cả đời này, ngoại trừ chính hắn, có lẽ cũng chỉ có hai chúng ta mới biết được!"

"Vậy mục đích hắn làm vậy là gì? Chính là không chết sao?" Lý Ma Tử có chút kỳ quái hỏi.

Chương thứ hai nghìn ba mươi bảy âm mưu đệ nhất nhân.

"Như vậy còn chưa đủ sao?" Ta hỏi ngược lại hắn.

Từ cổ chí kim, đối với bốn chữ "Trường Sinh bất tử" này vô cùng tin tưởng, người cực kỳ si mê đâu chỉ ngàn vạn? Cho dù là Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế cũng không thể may mắn thoát khỏi, huống chi đã sớm nắm giữ thượng đẳng khống hồn thuật xuân hoa nở!

Hắn thân là đứng đầu tứ đại trưởng lão, thời gian còn sớm hơn nhiều so với việc Giang cá lớn gia nhập Long Tuyền sơn trang. Bởi vậy có thể thấy được, tuổi thật của hắn đã sớm hơn tuổi chín mươi, thậm chí là một trăm tuổi. Tựa như giang cá lớn từng nói, tuổi như vậy, cho dù vô tai vô bệnh, lại có thể có mấy năm sinh linh, nếu là người bình thường cũng đã sớm thuận thiên ứng mệnh rồi.

Thế nhưng xuân hoa nở lại không giống nhau!

Hắn vẫn quyến luyến và sinh mệnh như trước, nhưng vẫn luyến tiếc cái chết, vẫn như cũ không nỡ bỏ qua mọi thứ trên thế gian.

Tiểu gian tế lan Hoa đánh vào đường cổ chính là cháu trai hắn, tính toán theo thời gian, lúc xuân hoa nở lúc sáu mươi tuổi, tính tình vẫn như cũ không giảm.

Diệp Thập Tam có được ý thức tự chủ một lần nữa về tới Long Tuyền sơn trang, diệt trừ nội gian, nhiều lần lập công lớn, hắn vẫn si mê quyền lợi và vinh quang như trước.

Hắn rõ ràng biết là gió thu chém giết chính mình, nhưng y vẫn giúp mình chụp lấy ngón trỏ, lấy tuổi già trăm tuổi như trước nằm gai nếm mật, giấu tài.

Y không cho rằng mình cách cái chết không còn xa. Y cảm thấy sinh mệnh của mình vẫn còn rất dài!

Cũng có thể nói, hắn là Quỷ phái, cũng là nhân phái.

Đã muốn sung sướng hưởng lạc, lại muốn tu thành đại đạo.

Hắn vì kéo dài sinh mệnh, không tiếc mượn người, mượn hồn, thậm chí là mượn thần!

Vì để hoàn thành mục đích của mình, hắn đã cứng rắn tạo thành mười ba cô nhi! Lúc trước hạ lệnh độc giết chết Long Thanh Minh, Long Thanh Nguyệt, tính cả Hoắc Thất Nương cũng là hắn.

Người này thật hung ác!

Tôn tử ngoại ở trong sơn trang địa vị thấp hèn đáng thương, tu vi nông cạn, thậm chí bị phái ra ngoài làm nội ứng, mất địch thủ, hắn coi như không thấy; giết kẻ thù phân thân mình Thu Phong Trảm Phong Quang vô hạn, hắn đều làm như không thấy, thậm chí còn tươi cười đón chào, chủ động lộ vẻ ân cần.

Người này đủ nhẫn nhịn!

Mười mấy năm trước, hắn ta đã bố trí đủ âm mưu trùng trùng điệp điệp, từng cái từng cái vòng.

Người này đủ gian trá!

Hà Đại Phong và Hà Đại Ngũ là đường huynh đệ, hơn nữa một thân Hồn thuật kia lại càng cực kỳ không tầm thường. Rất có thể là chính hắn dạy, cố ý đặt ở bên người Long Bích Dã dã tâm cực lớn, hơn nữa còn xếp Phật bảy tấc ở Ẩn Sát đường.

Chỉ từ đây không khó nhìn ra, xuân hoa khai tại hạ như thế nào bàn cờ? Lại có được tính toán như thế nào?

Vốn là nghe đến Thu Phong trảm Hoa Thiên, còn tưởng rằng hắn chỉ là hạng người võ không bằng Thu Phong trảm, không bằng giang cá lớn.

Nhưng giờ nghĩ lại, gia hỏa này mới là đối thủ khó dây dưa nhất!

May mà ngay từ đầu mục tiêu mà hắn tính toán không phải là ta, hoặc là nói, hắn căn bản không chú ý mục tiêu là ai.

Nếu không, ta còn có thể sống đến hôm nay hay không cũng rất khó nói!

Hắn ta vừa là người của Nhân phái vừa là Quỷ phái.

Hắn ta vô cùng say mê con người phồn hoa, cũng hướng tới đại đạo vô tận.

Chẳng qua đại đạo của hắn không cần mượn nhờ người khác, ít nhất cũng không cần bắt được ta mới có thể hoàn thành.

Hắn có đại đạo của chính mình - lấy hồn nhập đạo.

Y có niềm tin kiên định không dời - Trường Sinh bất tử.

Vì đạt được mục đích này, sinh mệnh, linh hồn, bất luận bản thân hắn hay là kẻ khác, tất cả đều không có ý nghĩa! Vinh nhục, cừu hận tất cả đều không quan trọng! Thân tình, tôn nghiêm đều có thể vứt bỏ, không cần.

Nếu như nói đến dã tâm, Long Bích Dã, Long Thanh Thu, Thu Phong Trảm, Công Thâu Ly gộp lại có lẽ cũng không bằng xuân hoa nở.

Long Tuyền Sơn Trang tính là gì? Hoa Hạ thì tính là cái gì? Thế giới này tính là gì?

Chỉ cần ta trường sinh bất tử, chỉ cần ta còn sống, tất cả mọi chuyện sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về ta.

Sau khi hiểu rõ đầu mối, ta không khỏi cực kỳ khiếp sợ!

Nhưng vấn đề hiện tại là chân hồn hoa xuân rốt cuộc ở đâu, ta phải làm sao để diệt hắn đây?

Hơn nữa còn có một bí mật, tạm thời vẫn chưa giải khai.

Nếu như vô luận mười hai môn đồ thành công hay không, hắn đều sẽ được trùng sinh. Vậy tại sao hắn lại thêm một lần hành động, lại xuất ra đòn sát thủ cuối cùng tỉ mỉ từ nhiều năm trước, Hà Đại Ngũ quái vật đây?

Người, quỷ, Thần, Yêu tộc hợp thành một thể, quả thật rất khó để loại bỏ, nhưng nếu thật sự làm được, kế hoạch khổ tâm mấy chục năm này của hắn cũng triệt để tiêu tan.

Nhưng vì sao y phải mạo hiểm như vậy?

Hiện nay, người này, quỷ, Thần tam thể ta đều đã điều tra ra chân tướng.

Người chính là Đại Ngũ.

Quỷ, chính là xuân hoa nở.

Thần, chính là nghe báo thần.

Chỉ cần tìm được căn nguyên, đồng thời tiêu diệt, bất kể là ba mươi hai môn đồ cuối cùng đắc thủ giết chết ta, hoặc là bị ta giết sạch toàn bộ, hoa xuân nở cũng không cách nào phục sinh. Bằng hắn có âm mưu quỷ kế gì, bằng khống hồn thuật của hắn lợi hại hơn nữa cũng vô dụng!

Giống như một ngọn đèn treo đầy trời, lóng lánh ánh sáng năm màu ngọn đèn nhỏ, chỉ cần kéo tắt ngòi văn, ngươi có bản lãnh gì cũng vô dụng, chắc chắn sẽ yên lặng trong bóng tối.

Đúng lúc này, điện thoại vang lên.

Vừa cầm lên xem, lại là một phong thư bị mã hóa.

Đồng thời nhận được lá thư của Vương đội trưởng: "Trương đại sư, thông tin ngươi cần đã được tổng đội vẽ xong, mật mã là 3二十五50."

Đưa mật mã vào, mở ra bưu kiện, đó là một tấm bản đồ thu nhỏ.

Từng chút một phóng đại ra, thể hiện trước mặt ta là một tấm bản đồ hoàn toàn của Hoa Hạ.

Trên đó có ghi chép các dấu vết khúc khuỷu do hai màu hồng lục đánh dấu.

Dừng lại thời gian càng lâu, màu sắc càng đậm, kéo tới quấn lui cực kỳ phức tạp.

Đây chính là bản đồ tuyến đường mà Hà Ngũ mới chỉ nửa năm qua đi, trông y như một con quái vật vậy!

Sở dĩ ta đưa ra yêu cầu này với Vương đội trưởng là bởi vì ta cảm thấy vô cùng nghi ngờ đối với việc vì sao Hà Ngũ lại phải mạo hiểm phản quốc. Muốn từ nơi gã từng đi qua tìm ra một vài điểm giống nhau, từ đó xác định mục đích thực sự của gã.

Tấm bản đồ này được đánh dấu rất tỉ mỉ, nhưng khuyết điểm chính là màn hình của điện thoại quá nhỏ, nhìn không rõ lắm, một khi phóng to lại không nhìn thấy toàn cảnh.

"Ma Tử, ngươi ra ngoài một chuyến, đem bản đồ này ấn ra, càng lớn càng tốt." Nói xong ta phát tờ giấy thông báo cho hắn.

"Ồ." Lý Ma Tử đáp lại một tiếng rồi đứng lại ở cửa: "Vậy cái gì... Bây giờ ta ra ngoài không có nguy hiểm gì chứ?"

"Nếu nói nguy hiểm đích xác có, mười hai môn đồ mặc dù còn lại ba người, nhưng lại một mực như hổ rình mồi chuẩn bị tùy thời chuẩn bị xuống tay. Nhưng bọn họ nếu có thể phá tan Trương gia Ảnh vệ cùng Cao Thắng bày ra đội đặc nhu hai tầng bảo hộ, đối với chúng ta động thủ, cũng không cần phải chờ đến bây giờ. Như vậy, ngươi trốn ở trong phòng vẫn là ra ngoài., Kỳ thật cũng không có gì khác biệt. Nhưng nếu bọn họ không làm được, vậy ngươi đi đâu cũng an toàn. Lại nói, ngươi cũng không cần ra khỏi khách sạn, đến tiền đài giao cho phục vụ là được rồi, chuyện còn lại, tự nhiên sẽ có người giúp chúng ta làm tốt."

Lý Ma Tử vừa nghe ta giải thích, lúc này mới yên lòng, đẩy cửa đi ra ngoài.

Ta gọi điện thoại tới lại truyền thông tin về Vương đội trưởng, cẩn thận lật xem một lần, ở trong này lại phát hiện một vấn đề, lập tức trực tiếp gẩy sang: "Vương đội trưởng, ta xem trên tư liệu này của ngươi nói, bọn họ là lợi dụng lương thực và thảo dược trung đẳng chế tác thành buôn bán?"

"Đúng vậy, không phải bên trên đã viết rất rõ ràng sao?" Vương đội trưởng trả lời: "Phương pháp này trước kia ta chưa từng nghe nói, những tên phạm nhân liên quan đến cấu tạo từ mười con sâu độc cũng đều tự mình hành động, bước cuối cùng là do Đại Ngũ hoàn thành, không ai biết rõ."

"Vụ án này Công An bộ, mấy vị chuyên gia bố trí tổng cục cấm độc, nghiên cứu mấy tháng mà vẫn không hiểu rõ. Bọn họ nói dùng mấy thứ này, ủ rượu chế dấm, hoặc là chế thành thuốc tráng dương cũng không thành vấn đề, chỉ là không hiểu cách làm sao làm thành buôn bán! Cho nên, chúng ta cũng hoài nghi, với năng lực của Đại Ngũ không thể nào tự nghiên cứu ra được. Trong tập đoàn tội phạm, chắc chắn còn có một độc sư kỹ thuật siêu quần."

"Vậy Tạp dịch vụ này có gì khác so với những loại mua bán thông thường khác không?" Ta hỏi.

"Trên cơ bản đều giống nhau, sau khi hút vào sẽ sinh ảo giác, vọng tưởng, cử chỉ phi thường quái dị, có còn tương đối điên cuồng. Khác biệt duy nhất chính là, hiệu quả của loại tạp hóa này cực ngắn, cũng chỉ hai mươi mấy giây. Sau khi hút vào ba năm lần, con người liền cực kỳ gầy gò, không khác gì da bọc xương. Ban đầu, đều bị xem là đặc hiệu giảm béo bán thuốc."

"Ngoài những thứ này, còn có triệu chứng gì?" Ta tiếp tục hỏi thăm.

"Còn có..." Vương đội trưởng cẩn thận hồi tưởng lại, tiếp tục nói: "Theo người viên mãn nói, giống như người hút phải loại thuốc men này, đều trắng đen điên đảo, ban ngày ngủ say, vừa đến buổi tối liền vui vẻ. Tuy nhiên đa số người buôn bán đều như vậy, chỉ là loại tạp hóa đặc biệt nghiêm trọng mà thôi."

"Được, ta biết rồi!" Ta đã thả máy truyền tin xuống, trong lòng đã có lý lẽ.

Bức thứ hai ngàn ba ngàn, năm phồn, ly hồn cơm...

Vương đội trưởng cùng với đông đảo cảnh sát khám phá không thèm để ý chút nào, cho rằng đây là bệnh gây độc bình thường, nhưng bọn họ không biết là, chính là những chi tiết này đã lộ ra bộ mặt thật của tên tạp dịch này!

Ta đã xem qua danh sách tài liệu chế tác buôn bán, chủng loại phi thường phức tạp, trừ ngũ cốc hoa màu, các loại dầu muối đậu chua, còn có nhiều đến mấy trăm loại thảo dược trung.

Cái này không giống chế tác buôn bán gì cả, ngược lại giống như danh sách trưng bày hàng hoá của nhà ăn thuốc!

Đương nhiên, ta cũng thật sự không nghĩ ra, rốt cuộc là làm thế nào mà thông qua những tài liệu này chế tạo thành buôn bán.

Nhưng sau khi nghe Vương đội trưởng giới thiệu xong, trong giây lát ta bừng tỉnh đại ngộ.

Phần danh sách này sở dĩ trưng bày nhiều loại như vậy, mục đích duy nhất chính là để tránh tai mắt người khác! Kỳ thực, đại đa số trong đó đều không có tác dụng.

Chân chính hữu hiệu, chỉ có ngũ cốc!

Lại xác thực nói một chút, Hà Đại Ngũ căn bản không phải luyện chế buôn bán gì, mà là ly hồn cơm đặt ở mộ người chết.

Thay vì nói những người hút ma hóa đều trúng độc, chi bằng nói bọn họ bị mất hồn!

Hắn đang lợi dụng thứ này, trấn an vong hồn, đồng thời mượn dùng hấp thụ dương khí, cung cấp năng lượng cho bản thân.

Nói về bản chất thì Hà Ngũ đã không phải là nhân loại từ lâu rồi!

Hắn chỉ là một cỗ xác người, một cỗ năng lực để nói chuyện, nhưng mỗi một động tác và mỗi một câu nói đều không bị mình khống chế.

Nếu như không có những thứ mua bán này, không có dương khí của người trúng độc cung cấp cho hắn, có thể hắn đã sớm nát thành một đống xương khô rồi!

Thế nhưng lần này hắn trở về nội bộ, dưới sự giám thị truy tung của cảnh giới một mực, căn bản không có cơ hội chế tạo ma hóa, làm sao có thể dựa vào việc duy trì cuộc chiến sinh mệnh?

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, mở ra nhìn xem là Lý Ma Tử.

Gia hỏa này kẹp một bức tranh lớn, vừa đi vào trong phòng vừa nói: "Ngươi nói không sai, ta đem lệnh bài Ấn Đồ nói với thủ đài, bọn họ để ta chờ một lát, lập tức an bài người làm. Ta ngồi trên bánh bội còn chưa uống hết, bản vẽ đã đưa về rồi. Hệ thống dịch vụ và hiệu suất này thật đúng là hiếm có!"

Đây đâu phải là khách sạn phục vụ tốt, chỉ sợ phục vụ sớm đã bị đổi thành người cao thắng hàn.

Ta thu lại ấm trà tạp vật, trải bản vẽ lên bàn trà.

Sau khi phóng to hai mươi mấy lần, hình vẽ biến thành cực kỳ rõ ràng, đồng thời có thể nhìn qua toàn cảnh.

Ta chỉ nhìn lướt qua, lập tức liền phát hiện vấn đề!

Đây căn bản không phải là lộ tuyến hành tẩu, mà là một bức trận pháp đồ!

Hóa ra Hà Đại Ngũ này cũng không phải cố ý mê hoặc cảnh sát cố ý vòng quanh, mà là đang bày trận.

Trên cả đại địa Hoa Hạ, bày ra một Cửu Chuyển Hồn Trận!

Trận pháp này phi thường hiếm thấy, nếu không phải ta nhớ kỹ Âm Phù Kinh, căn bản cũng không thể phân biệt, nói vậy người có thể trong trận này cũng không nhiều.

Hành tung của hắn là do cảnh sát ghi chép lại, nếu không phải dưới yêu cầu của ta, cũng sẽ không có người đem hắn vẽ thành bản vẽ thành. Đương nhiên, cho dù có vẽ xong cũng tuyệt đối không có người nhận ra được.

Đây mới là bí mật hắn đã đi hết phân nửa Trung Quốc!

Ta lại một lần nữa xem xét kỹ một lần, sau khi xác định cung vị và tướng vị, dựa theo phù văn hướng đi, trên trận đồ đánh dấu ra mười tám tụ hồn địa.

Lại xem xét cụ thể địa điểm, càng không khỏi giật nảy cả mình!

Trường Bình, Xích Bích, Đài Trang, Nam Kinh, Nhạn Môn Quan...

Mỗi một chỗ này không chỗ nào không phải là nơi thiên cổ binh gia tất tranh, mỗi một chỗ đều từng từng từng chết trận hơn mười vạn vong linh, máu chảy thành sông.

Đây là lấy toàn bộ Hoa Hạ Sơn Xuyên làm trận, tụ lại lấy vạn cổ vong hồn làm dẫn.

Một khi trận pháp này khởi động, chắc chắn sẽ dẫn đến hạo kiếp huyết kiếp không thể nghịch chuyển!

Mà người được lợi từ việc thiết trận có thể thu được vô tận âm lực, trường sinh, tử năng vĩnh tồn.

Dùng vạn dặm sơn hà của Hoa Hạ làm trận, dùng vong hồn ngàn năm làm dẫn, chỉ để đạt tới truyền kỳ của một người.

Dã tâm và vọng tưởng cỡ này khiến người ta khiếp sợ cỡ nào?

Xuân hoa nở xuân hoa, ngươi thật đúng là dám nghĩ!

Một khi hắn chế thành đại trận, hắn cũng không phải danh xứng với thực tử thần.

Tử thần che giấu thân phận chân thật của ngươi, xuân hoa nở lại che khuất dã tâm của ngươi!

Chỗ trung tâm đại trận chính là Lạc Dương.

Về phần hắn vì sao lại đặt trận nhãn ở đây, chắc hắn đã sớm biết bí mật của Đại Diễn Động, muốn mượn chiến hồn cường đại chiến giữa Phong Thần Chi Trận để ra tay, lập tức tung ra toàn bộ hạo kiếp.

Trận đồ này hắn lấy được từ đâu?

Hắn ta bắt đầu từ lúc nào, có được lòng tà ác như thế?

Nhìn đến đây, ta không khỏi hít sâu một hơi.

May mà mình phát hiện sớm, nếu điều này chậm hơn một chút có lẽ sẽ không kịp!

Viên Tuệ đại sư đã từng nói, đại kiếp nạn vài năm nữa sẽ đến, lấy lực lượng các vị cao tăng Phật gia bọn họ, miễn cưỡng còn có thể trấn áp được, nhưng một khi có ngoại lực xông vào phá hủy cân bằng, thả ra vật kia ở chỗ sâu trong Loan Đô, mặc cho là ai cũng vô lực xoay chuyển trời đất.

Bất quá trận pháp này chẳng những bại lộ dã tâm của hắn, đồng thời cũng để lộ sơ hở của hắn.

Một suy nghĩ lớn mật và rộng rãi đã nảy sinh trong đầu ta!

"Ma Tử!" Ta vô cùng trịnh trọng lấy ra hai tấm linh phù thượng đẳng, giao cho Lý Ma Tử nói: "Tình huống bây giờ vô cùng không ổn, ta cũng không có thời gian nói rõ với ngươi. Bây giờ ngươi lập tức trở về phòng đi, một tấm linh phù dán trên vách tường của lão biến thái, một tấm khác dán ở trên trán của mình. Hai mắt nhắm lại nằm ở dưới giường, không có mệnh lệnh của ta tuyệt đối không ra."

Lý Ma Tử nhìn không hiểu trận pháp, càng không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng thấy được thần sắc của hắn là từ Vô Địch hốt hoảng, cũng vội vàng gật đầu. Sau đó có chút lo lắng hỏi: "Tiểu nhị và Hạ Cầm kia..."

"Bảo bọn họ tranh thủ thời gian đến chỗ ta, nhanh đi!"

"Được!" Lý Ma Tử lên tiếng, bước nhanh ra cửa.

Ta theo sau chạy hướng cầu thang, chạy vội năm ba bước, dừng lại ở một ngã rẽ bí mật, hướng về bóng người phía đối diện nói: "Phiền ngươi nhanh báo cho tộc trưởng một tiếng, nói ta có mười vạn hỏa hoạn, đại sự nguy hiểm thiên hạ muốn tìm hắn thương lượng, thỉnh hắn cần mau chóng tới nơi này hội hợp!"

Ta vừa dứt lời, chỗ bóng tối lóe ra một bóng đen đeo mặt nạ, hơi ôm quyền với ta, lập tức thả người nhảy lên, trở tay vạch một cái, cửa sổ thủy tinh im ắng tự mở ra, người nọ trực tiếp từ lầu sáu nhảy xuống.

Ta không để ý tới y nữa, tiếp tục sải bước đi về phía trước. Cứ đi thẳng tới trước một tầng lầu, nhìn quanh bốn phía, kéo một người phục vụ sống thẳng tắp, nhỏ giọng nói: "Lập tức thông báo cho trưởng sở cao, ta có chuyện quan trọng cần gặp, cần phải nhanh chóng thấy hắn!"

Nói xong, ta cũng không quay đầu lại mà chạy về phía trước, vừa chạy, vừa kích thông tin: "Tiểu Ngô, mau gọi ngươi gia gia đi, ta có việc gấp cần nhờ ông nội! Mười phút sau, ta sẽ lại tới đây."

"Lão Bạch! Tập trung toàn bộ chưởng quỹ cùng tiểu nhị lại, ta có việc muốn nói, tốc độ phải nhanh lên."

Vừa lấy máy truyền tin, vừa nhanh chóng chạy về phòng, đồng thời lại liên tiếp cho Từ Quảng Thịnh, Lâm Phong, Quách Hiếu, mấy thương nhân trên mặt đất này phát qua thông tin. Ngoại trừ xưng hô không giống nhau, nội dung hoàn toàn giống nhau: chủng tổng, hi vọng ngươi có thể giúp ta một chuyện! Trương Cửu Lân ta vô cùng cảm kích!

Chương thứ hai ngàn ba mươi vạn nóng vội vàng.

Ta vừa phát ra một tin tức cuối cùng, Hạ Cầm liền mang theo Lý Tiểu Tiểu vội vã chạy vào.

"Trương thúc, cha ta bảo chúng ta..."

Ta khoát tay áo cắt đứt Lý Tiểu Thuần đang có chút khẩn trương, sau đó quay đầu lại nói với Hạ Cầm: "Tình huống bây giờ vô cùng nguy cấp, các ngươi vào trong phòng trước đi, lát nữa ta sẽ nói cho các ngươi biết."

Hạ Cầm không rõ ràng cho lắm, nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc chưa từng thấy của hắn, lập tức gật đầu, mang theo Lý Tiểu Tiểu vào phòng, trở tay đóng cửa lại.

Nương theo ta cầm bút lên, trên bản đồ có khắc từng đạo ấn ký!

Đúng lúc này, âm thanh trong điện thoại hồi báo tin tức liên tiếp vang lên, Quách Hiếu khách đang bận công trình đường hầm, vừa về nhà, Từ Quảng đang được con gái cuốn lấy, Lâm Phong đang ở bên trong bố trí tửu quán, cũng liên tiếp trả lời tin tức, tuy rằng lời nói không đồng nhất, nhưng đều biểu đạt cùng một ý tứ: Trương đại sư, có chuyện gì cứ nói thẳng, không cần khách khí như vậy.

Đương nhiên, nếu ta đã muốn tìm bọn họ trợ giúp, vốn cũng không muốn khách khí với bọn họ.

Mặc dù bọn họ đều có thực lực hùng hậu, địa ông trùm nổi tiếng một phương, nhưng trong quá trình kết giao với bọn họ lại phát hiện, bọn họ tuyệt đối không phải loại bảo vệ cho người phú bất nhân, ngược lại từ đầu đến cuối đều mang theo một tấm lòng nhân từ. Ta đã cứu mạng bọn họ, bọn họ cũng từng giúp ta một việc.

Tình huống lần này quả thật vượt ra ngoài dự liệu của ta, chỉ có thể tìm kiếm sự trợ giúp của bọn họ một lần nữa!

Ta kéo ba người bọn họ vào trong một nhóm, ngắn gọn trực tiếp nói: "Có thể được chư vị như thế đối đãi, Trương Cửu Lân ta vô cùng vinh hạnh! Hiện tại ta gặp một nguy cơ lớn nhất kể từ khi ta xuất đạo tới nay, điều này không chỉ có liên quan đến ta., Hơn nữa vận mệnh của Hoa Hạ càng liên quan tới toàn bộ. Bất luận là thương nhân âm vật hay là con cháu Hoa Hạ ta quyết không thể bỏ qua. Nhưng trước mắt thời gian cấp bách, địa vực rộng lớn, lấy lực lượng cá nhân ta khó mà hoàn thành. Kính xin các vị giúp ta một chuyện!"

"Trương đại sư, ngươi ngàn vạn lần đừng khách khí như vậy." Từ Quảng chính nghĩa nghiêm nghị nói: "Nếu không phải Trương đại sư ngươi trượng nghĩa ra tay, cái mạng của ta sớm đã không còn! Còn nói cái gì mà không vội! Có chuyện gì ngươi cứ việc nói thẳng đi, chỉ cần Từ mỗ ta có thể làm được, tuyệt không có lời nào."

"Đúng vậy, Trương đại sư, lời này của ngươi cũng khách khí quá rồi." Quách Khánh khách nói tiếp: "Ngươi làm sao quen biết Từ tổng cộng ta lại không biết, nhưng nếu ngươi không đến núi tây, liên tiếp giúp ta hai đại ân, Quách mập ta có thể không làm được đầu bếp, có chuyện gì ngươi cứ nói ra đi! Cho dù có muốn đống thịt trên người ta cũng không thành."

"Trương, Trương đại sư..." Đầu lưỡi Lâm Phong có chút ngắn, có thể là do uống rượu say, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nói không nên lời: "Ta, ta chỉ nói một câu, đừng coi ta là ngoại nhân! Sự tình của ngươi, chính là chuyện của ta."

"Tốt! Ân tình này, Trương Cửu Lân ta sẽ ghi nhớ!" Ta nặng nề nói: "Nếu đã như vậy, ta liền nói thẳng, hiện tại ta cần phải xây dựng ba trăm sáu mươi lăm tòa tế đàn ở các nơi trên toàn quốc. Lượng công trình tế đàn mặc dù không lớn, nhưng thời gian phi thường cấp bách, chỉ có thời gian ba ngày. Bất luận là nhân lực điều động, hay là tài nguyên trên địa phương, đều liên lụy đến quan hệ các phương diện, ta căn bản vô lực hoàn thành, cho nên chỉ có thể cầu các vị..."

"Trương đại sư, xin chờ một lát." Vẫn chưa đợi ta nói xong, Từ Quảng đã ngắt lời ta. Tiếp đó lão lập tức kích thông tin, trực tiếp ra lệnh: "Trương Bí Thư, lập tức thông báo cho các ty chủ quản, mười lăm phút sau khẩn cấp tổ chức hội nghị máy truyền tin, tất cả người phụ trách các hạng mục đóng ở bên ngoài cũng phải tham gia."

Sau khi tắt TV, Từ Quảng Thịnh lúc này mới tiếp tục nói với ta: "Được rồi, Trương đại sư, ta đã mở quyển sách. Bây giờ ta nên nói rõ yêu cầu của ngươi một chút. Những tế đàn này đều phải xây ở đâu, cái gì mà phải mất thời gian bao lâu mới hoàn thành. Đợi ta trực tiếp tuyên bố nhiệm vụ, lập tức kết thúc, gặp vấn đề gì liền thương lượng với Lâm tổng quản một chút."

"Ừm, đúng!" Quách Khánh nói: "Vẫn là chu đáo của Từ tổng trưởng! Trương đại sư, ngài chỉ cần nói cụ thể yêu cầu ra, chuyện này cứ giao cho chúng ta là được."

"Trương đại sư, ngươi nói đi." Lâm Phong cũng thúc giục.

Vừa thấy ba người bọn họ thẳng thắn như thế, ta cảm động, hơi khống chế tâm tình, nói thẳng: "Số lượng những tế đàn này không quá lớn, nhưng số lượng lại không ít., Tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm cái. Mỗi tế đàn chỉ cần xây dựng một bức tượng đất dài rộng khoảng ba thước, cao năm mét là được rồi, khó chính là địa điểm này, phân bố khắp các nơi trong cả nước. Lát nữa chúng ta sẽ phát địa đồ cho các ngươi, yêu cầu trong vòng ba ngày phải hoàn thành toàn bộ."

"Số lượng và số lượng công trình đều không có vấn đề gì." Từ Quảng tiếp lời: "Nhưng địa điểm này... có yêu cầu cụ thể sao? Nếu là ở khu vực náo nhiệt, hoặc là chỗ chúng ta không có phê văn của chính phủ, ba ngày này có chút khó a!"

"Cái này thì không." Ta giải thích nói: "Ba trăm sáu mươi lăm tòa tế đàn này đều được thiết lập ở khe sông cản đường sông, hơn nữa sau bảy ngày có thể phá hủy toàn bộ. Chỉ là có lẽ có vài nơi, đang ở trong phạm vi du lịch cảnh giới, có chút không dễ câu thông. Hơn nữa thời gian này cũng rất gấp gáp."

"Chuyện này... Không thành vấn đề!" Lâm Phong say khướt nói tiếp.

Quách Khánh lại phụ họa nói: "Lâm chung nói không sai, chỉ cần không chiếm dụng quốc gia và tuyến vận chuyển, dựng một đống đất đá lâm thời tại vùng ngoại ô hoang vu này, vấn đề này sẽ không lớn."

"Coi như không được phê chuẩn và đồng ý, vận dụng thủ đoạn công quan, chỉ kéo dài thêm bảy ngày cũng không có vấn đề gì lớn." Từ Quảng suy nghĩ một chút rồi nói: "Trương đại sư, ngươi yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ cố gắng hết sức hoàn thành!"

"Được!" Ta đáp: "Lời thừa thì ta không nói nữa, làm phiền các vị."

Thả máy truyền tin xuống, một bên ta tiếp tục ở trên bản đồ đánh dấu, một bên lấy ra máy truyền tin để cho Ngô lão xằng bậy đẩy qua.

"Cửu Lân à, xảy ra chuyện gì vậy?" Thông tin truyền tống vừa mới kết nối, Ngô lão xấu liền cực kỳ quan tâm hỏi.

"Ngô lão, tình huống lần này phi thường nghiêm trọng! Ta hiện tại không có thời gian nói tỉ mỉ với ngươi. Lát nữa ta sẽ phát cho Ngô biết một tấm bản đồ, ngươi giúp đỡ xem trong khu vực có địa phương nào mà ngươi từng đi qua khi còn trẻ không? Nếu như có thì tận lực nhớ lại vị trí cụ thể, để cho Tiểu Ngô đánh dấu ra mau chóng phát cho ta."

Lúc trẻ hắn ta là tên trộm mộ tặc, hơn nữa còn là một lão già giang hồ, hầu như đi khắp mọi ngõ ngách trong Hoa Hạ đại địa.

Không cần phải nói rõ, hắn cũng biết, ý ta là chỉ cái gì.

"A, được!" Ngô lão giả từ trong giọng nói của ta cảm thấy cấp bách cùng bất an, cũng không có hỏi thêm cái gì, thống khoái đáp ứng nói.

Lập tức, ta lại đánh tới ông chủ trắng ở phố cổ: "Lão Bạch, mọi người đã đến đông đủ chưa?"

"Đến đông đủ, ngoại trừ có việc muốn mời mấy tiểu nhị giả, tất cả chưởng quầy đều ở đây." Lão Bạch đáp.

"Tốt! Vừa đúng lúc trước cửa tu hành, sinh ý cũng không nhiều. Tạm thời dừng kinh doanh một tháng đi, ngươi bây giờ an bài một chút, đem tất cả mọi người chia làm mười tám tổ, mỗi tổ phải có mấy lão sư phụ kinh nghiệm phong phú, vất vả mọi người đi xa một chuyến".

"Chưởng quỹ, ngươi đây là muốn..." Lão bản trắng rất là nghi hoặc, không biết ta đây muốn làm gì.

"Những chuyện khác ngươi không cần để ý, trước tiên phân phối nhân viên xong, tất cả nhân viên đi ngoài nghề được tiền lương tăng gấp đôi, thưởng theo tính toán khác. Đêm nay sẽ xuất phát, trong vòng hai ngày, nhất định phải đến địa điểm chỉ định! Cụ thể địa điểm nào, lát nữa ta sẽ nói cho ngươi biết."

"Đã hiểu." Lão bản Bạch nghe ra trong giọng nói khắc ra ta không thể chậm rãi, đáp.

Thả TV của ông chủ họ Bạch xuống, sau đó ta lại kiểm tra lại một lần nữa, rồi liên tiếp phát địa đồ đã được ghi sẵn cho Từ Quảng Thịnh, Ngô lão xấu xa, mấy người lão Bạch.

Đẩy cửa đi vào xem xét, phàm phàm là còn ngủ, vẻ mặt Hạ Cầm và Doãn Tân Nguyệt lo âu bất an, vừa thấy ta vào, vội vàng nghênh đón.

"Cửu Lân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Doãn Tân Nguyệt lo lắng hỏi.

Phó tướng của Trương gia là hai ngàn ba trăm ba trăm linh linh chi viện.

"Khoan hãy hoảng." Ta vẫy vẫy tay, ý bảo hai người bọn họ ngồi xuống trước.

Vô luận là Từ Quảng Thịnh, Lâm Phong, Quách Hinh ba lần sinh sản đại địa cũng vậy. Hay là Ngô lão gia hư hỏng thương nhân âm vật này, trộm mộ tặc lúc trước cũng được. Tuy rằng nghề nghiệp khác nhau, đều đã trải qua chút sóng to gió lớn, cho dù là lão bản Bạch mấy năm nay cũng không ít lần gặp gỡ với ta, ít nhiều cũng có chút định lực.

Nhưng chuyện như vậy, đối với Doãn Tân Nguyệt và Hạ Cầm mà nói, lại là quá đột ngột. Ta sợ hai người họ có chút không chịu nổi - đương nhiên, mặc dù đối với mấy người Từ Quảng Thịnh, Bạch lão bản, ta cũng không nói ra sự thật. Bởi vì chuyện này, đích xác có chút rợn người!

"Bé con, ngươi đi nói với nhân viên phục vụ ở phía trước, bảo bọn họ lập tức đưa hai cái máy tính cao phối hợp lại đây." Ta quay đầu phân phó cho Lý Tiểu Huỳ.

"A." Lý Tiểu ngây ngốc không biết lý do, gật đầu rồi đi ra ngoài.

"Cụ thể phát sinh chuyện gì, ta cũng không giải thích rõ, dù sao nhất thời nửa khắc cũng giải thích không rõ. Tóm lại, mọi người chúng ta thậm chí cả Hoa Hạ đều đối mặt một trận tai hoạ diệt thế. Hành Thiện Tích Đức là sự việc của thương nhân âm vật., Nhưng trước đây ta cứu đều là người, hiện giờ lại không thể không cứu thế. Tiếp theo cần mọi người chúng ta đồng hành cùng trải qua cửa ải khó khăn! Những người khác đều đang bận rộn, hiện tại ta chia cho hai người các ngươi một chút nhiệm vụ, hai người các ngươi đi theo ta."

Doãn Tân Nguyệt và Hạ Cầm có chút kinh ngạc không hiểu, nhưng vừa thấy mặt ta lại nghiêm túc như vậy, đương nhiên cũng hiểu chuyện này không phải chuyện đùa, gật đầu một cái rồi theo ta ra khỏi phòng trong.

"Thấy mấy vòng tròn nhỏ này không?" Ta chỉ vào địa đồ nói ra: "Mục đích của ta, chính là muốn cho những địa phương này tràn ngập thuần dương chi khí, nói thẳng ra, chính là tận lực tụ tập thêm một ít người. Tháng mới tới, nhiệm vụ của ngươi chính là vận dụng quan hệ của ngươi ở vòng giải trí, mượn hiệu ứng ngôi sao để có hiệu ứng giải trí., Kéo theo rất nhiều người tụ tập ở những nơi này. Cho dù dùng cách nào cũng đều cho những minh tinh này học rộng rãi, bắt đầu chiêu mộ đi đâu tham quan cũng được. Đương nhiên, nếu có thể tự mình đến đó thì càng tốt! Chỉ cần có đủ sức người tụ tập là được, càng nhiều càng tốt."

"Về phần dùng biện pháp gì để thuyết phục sự hỗ trợ của những ngôi sao này, lại dùng phương pháp này, ngươi phải hao tâm tổn trí rồi. Bất quá thời gian vô cùng gấp gáp, chúng ta chỉ có thời gian ba ngày!"

"Cái này..." Doãn Tân Nguyệt có chút khó khăn há miệng, lập tức kiên định gật đầu nói: "Được!"

Ta quay đầu lại nhìn Hạ Cầm nói: "Mặc dù ngươi và Ma Tử còn chưa kết hôn, nhưng ta cũng không phải là người ngoài, nên gọi ngươi một tiếng tẩu tẩu đi. Thuộc hạ của tẩu rất mạnh, nhiệm vụ của ngươi chính là phụ trách liên lạc với mọi người, báo tin tức, nhiệm vụ này cũng rất gian khổ! Có công ty kiến trúc nhiều nhà và hơn mười trăm đội ngũ có thể trở về bất cứ lúc nào, ngươi phải chỉnh lý những thứ này ra, tùy thời truyền bá lên."

"Được!" Hạ Cầm chưa bao giờ tiếp nhận qua nhiệm vụ gian khổ như vậy, thoáng chút khẩn trương, cũng có chút kích động, không khỏi xiết chặt nắm tay.

Tiếng gõ cửa vang lên, Lý Tiểu Sơ mang theo hai người phục vụ đi vào, hai người mỗi người ôm một máy tính mới tinh.

Ta ra hiệu cho bọn họ cất giữ trong phòng.

Hạ Cầm và Doãn Tân Nguyệt cũng đi vào, tay chân nhẹ nhàng xốc giường lên, biến cả phòng thành phòng làm việc.

"Tiểu Oa, ta giao cho ngươi một nhiệm vụ." Ta kêu Lý Tiểu Tiểu Tiểu ra mặt.

Lý Tiểu Thiềm sửng sốt một chút, tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết tình huống bây giờ có chút đặc thù, cũng tranh thủ thời gian gật đầu đáp: "Trương thúc, ngươi nói đi."

Ta lấy ra một lá linh phù, đưa cho hắn: "Phủy môn này bị ta bố trí cách âm trận, trong ngoài không nghe thấy gì cả. Nhưng ngươi cầm tờ linh phù này là có thể nghe thấy lời triệu hoán của ta. Bây giờ nhiệm vụ của ngươi chính là phụ trách tới báo tin, truyền tư liệu, đồng thời cũng phải xem chút ít Phàm đệ đệ, đừng để nó quấy rối, càng không được để nó chạy lung tung. Hiểu rồi chứ?"

Lúc Lý Tiểu Na Nhi nhận được linh phù nhãn tình sáng lên, còn tưởng rằng có đại sự gì đó không tầm thường để cho hắn làm, nhưng vừa nghe đây là một công việc chạy việc, nhất thời có chút thất vọng.

Ta nói: "Mặt khác, ngươi còn phải bảo vệ phụ thân ngươi."

"Bảo vệ cha ta?" Lý Tiểu có chút kỳ quái hỏi.

"Đúng!" Ta chụp lấy tay hắn, dùng châm vô hình đâm rách một cái miệng nhỏ, nhỏ hai giọt máu tươi lên trên một tấm linh phù khác.

"Đừng nhìn cha con bây giờ đang nằm dưới giường, hình như không có cống hiến gì, nhưng nó mới là mấu chốt trong toàn bộ kế hoạch. Bởi vì một số nguyên nhân đặc thù, cho đến trước khi kế hoạch hoàn thành, ai cũng không thể tới gần gian phòng của cha ba ba này., Người duy nhất có thể biết được an nguy của hắn là ngươi." Ta nói xong liền đưa tấm phù chú dính máu vào tim hắn, nói: "Phụ tử các ngươi cả gan, nhỏ máu thành sợi. Một khi phù chú này có bất cứ biến hóa gì, ngươi nhất định phải lập tức báo cho ta biết, hiểu chưa?"

"Đã hiểu!" Lý Tiểu Nhị che ngực, liên tục gật đầu.

"Được." Ta chấm một chút, đèn đũa đưa cho hắn nói: "Lát nữa nếu có người đánh tới máy truyền tin, bảo Hạ a muội của ngươi bảo trì liên lạc với bọn họ, nếu có chuyện gì bất ngờ, lập tức nói cho ta biết."

"Vâng!" Lý Tiểu Nhị ưỡn ngực, quay người đi vào phòng.

Ta lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống ngâm một bình trà, vừa uống non nửa chén.

Cửa vừa động, một bảo an từ bên cạnh cửa đi vào.

Tuy ta vẫn chưa nhận ra, nhưng cũng biết đây nhất định là kẻ thắng trận.

Hắn trở tay đóng cửa lại, đĩnh đạc ngồi xuống trước mặt ta, nhìn lướt qua địa đồ trên bàn trà rồi nói: "Đây là danh đường gì?"

"Còn phải chờ một người, chờ hắn đến rồi hẵng nói, uống trà trước đã." Nói tới đây thì cho hắn một chén.

Cao Thắng Hàn nhận lấy chén trà nhấp một ngụm, hơi suy nghĩ một chút rồi nói: "Người các ngươi là Trương Diệu Võ đúng không?"

"Đúng." Ta khẽ gật đầu.

Cao Thắng Hàn đặt chén trà xuống, nói: "Ta và Trương Diệu Võ gặp mặt... Cái này có chút không thích hợp đúng không?"

"Ta biết." Ta cũng đặt chén trà xuống nói: "Với thân phận hai người các ngươi, gặp mặt lần này quả thật có chút không thích hợp, nhưng bây giờ thì không thể không làm như vậy. Ta biết quốc gia ban cho ngươi quyền xử lý nguy cơ cực lớn trong phạm vi nguy cơ của ngươi, thế nhưng có một số việc, ngươi vẫn bất lực. Tương tự như vậy, Trương gia Giang Bắc cũng có rất nhiều chuyện bị cản trở, căn bản không dám vượt qua. Bởi vậy chuyện này chỉ có hai người các ngươi thành thật hợp tác, mới có thể hoàn thành, thiếu một thứ cũng không được."

Cao Thắng Hàn sửng sốt một chút rồi nói: "Nếu như thất bại thì sẽ như thế nào?"

Ta giơ tay lên, bản đồ trà mấy chỗ rào một tiếng vỡ thành tro bụi.

Cơ mặt Cao Thắng Hàn bỗng giật giật: "Không thể nào!"

"Không có gì là không thể!" Ta đề cao giọng kêu lên: "Quốc gia có cường năng phòng vệ nhân họa, lại không phòng được thiên tai.

Quân đội cường có thể chống cự được chiến tranh cùng xâm lược, lại không chống cự được âm hồn ác quỷ, khí mạch Hoa Hạ Sơn Xuyên, sinh tử ức vạn dân chúng, cho dù có nửa điểm sơ suất, ngươi có thua không?"

Cao Thắng Hàn vừa muốn đứng lên, lại ngồi xuống.

Hắn nhìn ta thật lâu hỏi: "Ngươi có bao nhiêu phần thắng?"

"Một nửa."

"Một nửa?" Cao Thắng Hàn vừa nghe liền nổi giận: "Một nửa phần thắng, ngươi dám làm như vậy? Vạn nhất xảy ra chuyện gì, ai cũng không bảo vệ được ngươi, cái mông này ta bôi không nổi."

"Một nửa sống nửa chết. Một nửa ngồi chờ chết, một nửa liều mạng một lần, ngươi chọn cái nào?" Ta cũng bình tĩnh nhìn nó nói.

Trong giây lát, hai người chúng ta đều cảm giác được một lực lượng tới gần, đồng thời quay đầu đi.

Một bóng đen trực tiếp từ ngoài cửa sổ bay vào, trực tiếp đáp xuống ghế ngồi bên cạnh ta.

Bộ trang phục trung sơn một thân bút màu đen, vuông vức kính mắt hình tròn, trong tay cầm một thanh hắc kiếm, chính là tộc trưởng đương nhiệm của Trương gia Giang Bắc, Trương Diệu Vũ.

Hắn mặt trầm như nước nhìn qua ta và Cao Thắng Hàn, phối hợp rót cho mình một chén trà, ngửi thấy mùi trà, lại đặt xuống, thản nhiên nói: "Trà thì ngon, chỉ là trà ít đi rất nhiều."

Hai ngàn hai chín bốn Chương thứ nhất đọ sức.

"Thiếu đi nhiều lắc lư thanh, thì không cần uống nữa. Loại trà này tựa như một bậc phẩm nhân, chẳng những phải ngửi mùi vị, càng cần phải thưởng thức!" Trương Diệu Võ vừa không chút để ý nói, vừa tự pha cho mình một chén trà.

Cao Thắng ngồi thẳng người, một tay đặt trên bàn trà, hai mắt như điện nhìn hắn.

Trương Diệu Vũ phảng phất như không phát hiện, vẫn nhẹ nhàng đung đưa chén trà, nhưng tay kia của hắn ta lại bất giác nắm chặt hắc kiếm, mười ngón tay căng cứng.

Không khí trong phòng nháy mắt đọng lại, yên tĩnh đến thần kỳ, giống như nháy mắt an bình như cuồng phong – bạo vũ sắp đến!

Trương gia Giang Bắc truyền thừa ngàn năm cùng Long Tuyền sơn trang ở Giang Nam không đội trời chung, tự xưng là tộc trưởng giang hồ chính phái Trương Diệu Võ, luôn tuyên bố quân tử thẳng thắn, không thẹn với trời đất! Thế nhưng, lời này cũng phải xem đối với ai mà nói.

Nếu là đối với đám người Long Tuyền sơn trang vì tư lợi bản thân, làm nhiều ác đồ, ác thì đúng là như thế.

Nhưng người ngồi trước mặt hắn hiện giờ lại là Cao Thắng Hàn!

Cao Thắng Hàn cũng giết người, hơn nữa còn giết rất nhiều người!

Thắng cao hàn rất âm hiểm, hơn nữa cũng không phải là âm hiểm bình thường.

Thế nhưng hành động của hắn đều vì nước vì dân, hoàn toàn không có nửa điểm tư tâm, thật sự được gọi là Vấn Tâm không thẹn.

Cũng có thể nói đó là một thanh đao của ông ta, diệt trừ độc tính, là đao trừ ác của quốc gia!

Hắn giết mỗi một người đều là trừng phạt đúng tội, đều là vì đại nghĩa của quốc gia!

Thế nhưng, ai lại giao cho Trương Diệu Võ quyền lợi tương đương đây? Hắn dựa vào cái gì mà có thể chủ trì cái gọi là chính nghĩa?

Nếu như làm ví dụ có chút không thỏa đáng: Cái này giống như là triền núi cùng bang chủ Cái Bang.

Tuy rằng cùng giết đều là ác nhân, nhưng một thứ là sứ mệnh, một thứ là tùy hứng!

Kẻ giết người chết, khó thoát khỏi tội này!

Làm thành viên trung tâm, thắng cao hơn hàn tự nhiên biết rất nhiều hành vi của Trương Diệu Vũ, mặc dù không đến mức xuất lực vây quét, nhưng tuyệt đối không coi hắn là bằng hữu.

Tương tự, tuy rằng Trương Diệu Võ chưa bao giờ gặp qua khuôn mặt thật của Cao Thắng hàn, nhưng cũng đã sớm đoán ra tiểu bảo an tướng mạo xấu xí trước mặt này.

Rốt cuộc là ai.

Giờ phút này, mặc dù bọn họ chưa trực tiếp động thủ, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng chưa chính thức va chạm qua, nhưng đã sớm giao phong vô số lần trong bóng tối!

"Cao sở trưởng, mời uống trà!" Trương Diệu Võ khẽ gật đầu về phía Cao Thắng Hàn, cổ tay và ấm trà không hề động đậy, một luồng nước mát lạnh tựa như Du Long dạo chơi, bay ngang qua mặt bàn, rót thẳng vào trong chén trước mặt Cao Thắng Hàn.

Sau khi rót vào nửa chén trà, Thủy Long thản nhiên thu hồi, rụt vào trong bình.

"Cảm ơn." Trong miệng Cao Thắng lạnh lùng nói chữ "Tạ", nhưng giọng điệu lại lạnh như băng dọa người.

Lời còn chưa dứt, ngón trỏ của hắn nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, chén trà cách đó hơn một xích trực tiếp bay lên, hơi lệch ra, nước trà tự động rơi vào trong miệng của hắn.

Chén trà mắt thấy đã sắp rơi xuống đất.

Bốp!

Giữa không trung, bị ta tóm lấy, chén trà nho nhỏ kia lại như chuông đồng, chấn ra tiếng vang ông ông.

Ta xoa chén trà nhẹ nhàng bày ở trước mặt, quay đầu lại nhìn Trương Diệu Vũ và Cao Thắng lạnh lùng nói: "Thao túng Ngũ Hành, lực khống chế như thần, thực lực của hai vị đúng là phi phàm. Nhưng ta làm phiền hai vị đại giá đến đây, cũng không phải là xem các ngươi đấu pháp, càng không nghĩ tới phải làm cái gì cùng lão sư. Đương nhiên, ta cũng không có tư cách này."

"Ta mời các ngươi đến đây, là thương lượng một chuyện lớn, hơn nữa khắc sớm không thể chậm trễ, liên quan đến ức vạn thương sinh, thậm chí là mệnh mạch Hoa Hạ."

"Nếu như hai vị có thể liên thủ tiêu diệt kiếp nạn này, dù là công và tư cũng là đại công đức với thế nhân! Còn nếu trì hoãn thêm nửa bước nữa..."

Ta nói tới đây đột nhiên dừng lại, lại quay đầu nhìn hai người bọn họ nói: "Không nói thế nhân như thế nào, riêng hai vị thôi, sau này ắt sẽ bị thiên cổ mắng chửi."

Nghe ta nói như vậy, hào quang trong mắt Cao Thắng hàn thu liễm lại vài phần, cánh tay nắm chặt hắc kiếm của Trương Diệu Vũ cũng thả lỏng. Hắn nhẹ nhàng đặt ấm trà lên mặt bàn, nghiêm túc hỏi: "Cửu Lân, ngươi nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

So ra, tâm tình cao thắng lạnh cứu thế tự nhiên nặng hơn một chút.

Nhưng bất kể nói thế nào, hắn dù sao cũng là ngoại nhân, mặc dù trải qua nhiều năm lưu lạc giang hồ, biết thế gian này quả thực có pháp thuật Âm Dương, nhưng cũng sẽ không thờ ơ như chúng ta. Vô luận gặp chuyện gì, phản ứng đầu tiên vẫn là lựa chọn phương thức phổ biến khoa học và thế nhân để xử lý.

Đưa cái ví dụ đơn giản nhất, hắn và chúng ta đều gặp phải một cỗ thi thể toàn thân đen nhánh, cứng ngắc lạnh lẽo. Phản ứng đầu tiên của chúng ta là bị tà, hoặc là bị âm vật dây dưa mà chết, mà theo lý giải của Cao Thắng Hàn, khẳng định là trúng độc.

Bất kể là xuất thân kỹ nghệ, hay là xuất thân bối cảnh, hắn đều sẽ càng thiên vị để lý giải theo phương thức của người bình thường hơn.

Lời ta vừa nói, có chút khiến hắn chấn kinh, nhưng ta biết rõ, cho tới bây giờ hắn vẫn bán tín bán nghi, chưa hẳn đã tin toàn bộ.

Nói cách khác, cái gọi là sự kiện lớn làm người nghe kinh hãi này, cũng chính là ta nói, nếu là từ trong miệng người khác truyền ra, chỉ sợ hắn không những không tin chút nào, hơn nữa còn sẽ trở thành truyền bá lời đồn, nhiễu loạn phần tử phạm pháp xã hội bắt lại.

Nhưng Trương Diệu Vũ thì khác.

Hắn là tộc trưởng của Trương gia Giang Bắc, Trương gia Giang Bắc đánh nhau sinh tử với Long Tuyền sơn trang đã mấy ngàn năm, dựa vào cái gì để truyền thừa? Không phải chỉ là Âm Dương thuật thôi sao? Nếu như ngay cả hắn cũng không tin, vậy còn có ai có thể tin được?

Bốp!

Ta búng tay cái tách.

Bụi phủ đầy mặt đất bay lên trời, rậm rạp chằng chịt hội tụ ở trên bàn trà.

Bởi vì nó mỏng manh, màu sắc khác nhau, hoặc là kết thành một đoàn, hoặc là rải rác một mảnh, trong khoảnh khắc biến thành một bộ địa đồ đen trắng lơ lửng giữa không trung, rõ ràng chính là toàn cảnh Hoa Hạ.

Ngay sau đó vô số viên nhỏ màu đỏ tươi lại bay nhào lên, kết nối thành từng đạo phù chú uốn khúc.

Giống như hình ảnh Tức trong phim khoa học, vừa lập thể vừa chân thực.

Cao Thắng Hàn nhìn thấy một màn trước mắt này, không khỏi chấn động, đây không phải là bản đồ vừa mới bị ta đánh nát thành tro bụi sao? Tại sao lại lấy phương thức này lần nữa tổ hợp lại với nhau?

Chỉ cần một chiêu này, chỉ sợ cũng không thể dùng bất luận lý luận khoa học nào để giải thích rõ ràng.

Đừng nói là hắn, ngay cả trong ánh mắt của Trương Diệu Vũ cũng tràn đầy khiếp sợ và kỳ dị!

Đúng vậy, một chiêu Ngưng Vật Thuật này, ta cũng vừa mới hiểu ra không lâu.

Vốn thông qua Âm Phù Kinh sớm đã học xong môn pháp thuật này, chỉ là tu vi không đủ căn bản không thi triển ra được.

Nhưng bây giờ đi thì khác, ta đã đạt đến một nửa uy lực thần cấp vô thượng, ứng phó với loại pháp thuật này cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên, ta cố ý hủy địa đồ, ngược lại dùng phương thức này triển lộ ra, cũng không phải là muốn khoe khoang cái gì, chỉ là vì để thuyết phục hai người bọn họ càng tốt hơn —— để Cao Thắng Hàn tin tưởng, ta thật sự có thể thông qua một số phương thức mà hắn căn bản không cách nào lý giải được., Đạt được một bí mật mà ngay cả hắn cũng không thể phát hiện ra được khiến Trương Diệu Vũ tin tưởng, với năng lực tu vi hiện tại của ta cũng không thể nào giải quyết được, còn phải cùng lúc nhờ hai người bọn họ đến hỗ trợ, khẳng định là một sự kiện không tầm thường!

"Đây là ý gì?" Cao Thắng nhìn lướt qua địa đồ, có chút kinh ngạc hỏi: "Ngươi nói sự kiện lớn đến cùng là chỉ cái gì?"

Ta thấy rõ, bất luận là ánh mắt hay ngữ khí của hắn đều không giống như vừa rồi.

Hai ngàn hai ngàn chín ngàn Đại Ma Thiên Hồi Hồn Trận.

"Có lẽ ngươi cũng đã biết." Ta nói thẳng: "Tổng đội Bắc Khuyết của hồ bắc đang theo dõi một chế độc sư mới buôn bán. Trước mắt, cũng ở chung một tầng với chúng ta."

Ta chỉ ra bên ngoài, hướng Cao Thắng Hàn giải thích: "Những dấu hiệu màu đỏ này, chính là tung tích chế độc sư này đã đi qua nửa năm qua"

"Tấm bản đồ này là do ta yêu cầu chế tác ra. Ngươi có thể không biết đây là cái gì, bất quá cũng có thể thấy được, hắn không phải đang đi lung tung mà là có quy luật nhất định, vẽ ra một ký hiệu đặc biệt trên toàn bộ đại địa Hoa Hạ đúng không?"

"Ký hiệu này gọi là Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận. Nói chính xác hơn một chút, nên gọi là Đại Ma Thiên Hồi Hồn Trận."

Trương Diệu Võ nhíu mày: "Đại Ma Thiên Hồi Hồn Trận, ngươi chắc chắn chứ?"

"Không sai!" Ta gật đầu nói: "Chính là trận pháp này! Theo truyền thuyết, Đại Ma Thiên Hồi Hồn Trận dùng vạn dặm núi sông làm trận, mượn thiên cổ âm hồn làm lực..."

"Đầu tiên ta nói cho ngươi biết, một khi khởi xướng trận pháp này sẽ xảy ra chuyện gì." Ta quay đầu nhìn về phía Cao Thắng Hàn nói: "Ngươi có lẽ cũng chú ý tới, những ký hiệu này nhìn như lộn xộn, nhưng lại rất có quy luật, hơn phân nửa đều ở trong núi non thung lũng, bãi sông rẽ. Phía dưới những địa vực này đều ẩn chứa một đầu vận mạch vô hình, cũng chính là phong thủy được gọi là tục tục gọi."

"Chỉ là nơi phong thủy bình thường, đều là từng nơi một, cho dù là chư hầu đế vương, cũng chỉ là bán thành thị. Nhưng tòa đại trận này lại bao trùm toàn bộ Trung Nguyên Hoa Hạ."

"Tác dụng phong thuỷ là nhờ vào tổ tiên trên trời linh thiêng phù hộ con cháu, chúc phúc hậu thế. Tác dụng của đại trận này cũng giống nhau, chẳng qua hậu nhân mà hắn ban tặng lại không phải thứ gì quý giá, mà là vĩnh sinh!"

"Vĩnh sinh?" Cao Thắng sửng sốt: "Chính là trường sinh bất tử sao?"

"Ừm, cũng có thể hiểu như vậy!" Ta gật đầu nói: "Tuy nhiên trường sinh bất tử này lại có chút bất đồng với lý giải của thế nhân bình thường. Cái gọi là bất tử này cũng không phải vẫn còn sống, mà là sinh tử, luân hồi không ngừng, nói như thế nào đây, còn dùng ví dụ máy tính giải thích cho ngươi."

"Chính là dù thể chất ngươi tốt đến đâu, luôn có lúc già yếu, vô luận ngươi trường thọ cỡ nào, luôn có ngày chết đi. máy tính cũng vậy, cho dù là máy tính tốt, thời gian sử dụng dài hay dài đều sẽ hỏng, thậm chí hoàn toàn hỏng. Nhưng mà, máy tính không giống người ta là, có thể thay đổi linh kiện cho máy tính."

"Tồn tại bên trong không được thay đổi, khối đinh hỏng đổi khối, thứ gì đó hỏng thì đổi cái đó. Như vậy, trên máy tính này vẫn còn tồn tại, tuy rằng sau rất nhiều lần thay đổi, từ bản chất mà nói, không phải là chiếc nhẫn lúc trước tồn tại, nhưng nó thậm chí còn tốt hơn trước kia."

"Tác dụng của trận pháp này là như vậy. Chẳng qua thứ nó thay đổi chỉ có hai loại, một là thân thể, còn cái kia là linh hồn!"

"Xâm hồn thuật bình thường chỉ là chiếm một thân thể mà thôi, lấy được một thân thể trường sinh vĩnh viễn. Nhưng biện pháp này lại có một chỗ không tốt, đó là hắn mặc dù có thể dựa vào không ngừng thay đổi thân thể, vẫn cứ "sống" tiếp tục, nhưng linh hồn của hắn, lại cơ hồ không đạt được bất cứ sự trưởng thành nào. Nói cách khác chính là, thân thể hắn có thể vẫn là mới, nhưng linh hồn vĩnh viễn đình trệ không tiến, cũng không cách nào đạt được cái gì trưởng thành."

"Còn có một loại linh hồn thuật hơi cao cấp một chút, có thể không phụ bất cứ thân thể nào, cũng không chuyển vào《 Vũ Dư đều luân hồi, cứ như vậy tồn tại. Chỗ xấu, chính là không cách nào sinh hoạt giống con người, không thể hưởng thụ lạc thú của con người, chỗ tốt chính là linh hồn hắn có thể tồn tại một mình, một mực tu luyện."

"Ngươi chờ chút..." Cao Thắng lạnh lùng gọi ta, vừa gãi gãi đầu, vừa cau mày suy nghĩ cẩn thận, giống như rất khó lý giải lí luận Hồn Thể này. Qua một hồi lâu, mới khoát tay áo nói: "Được rồi, ngươi cứ tiếp tục nói đi." Thật ra, cũng không trách năng lực lý giải của nó quá kém, ta sớm đã thấy qua "Tam hồn chuyển sinh thuật".

Thẳng đến sau này tại Thiên Chiếu thần mộ, ta gặp được hắc bạch song ảnh, tại sơn tây gặp gỡ Mã Bán Tiên. Sau khi ở trong Dưỡng Quỷ Địa gặp Công Thâu Ly, ta mới triệt để hiểu rõ đây rốt cuộc là có ý gì. Cao Thắng lạnh một chuyến người ngoài, có thể nghe hiểu đại ý cũng đã rất không dễ dàng.

"Cao cấp hơn một chút so với hai loại Hồn Thuật này. Phương pháp này có thể đem linh hồn của mình tiến hành phân chia, một bộ phận xâm nhập vào trong cơ thể người khác, tiếp tục biến thành người sống, một bộ phận khác dưới tích trữ của Âm khí, tiếp tục tu luyện."

"Bản lãnh con người có thể không ngừng gia tăng, hồn lực cũng sẽ không ngừng mạnh lên, đây cũng gọi là nhân quỷ song tu! Chẳng qua, dưới tình huống bình thường, tiến hành song tu đều là hai cái khác nhau, một là người, một là quỷ. Có thể đem linh hồn của mình phân cách thành hai loại trạng thái, cùng tu luyện, đều là đại thành giả tu hành quỷ đạo mới có thể làm được."

"Loại phương pháp này đích xác rất lợi hại, bất quá cũng có một gông cùm xiềng xích không cách nào tránh khỏi. Chính là lưu lại bên ngoài linh hồn, cần không ngừng hấp thụ đại lượng âm khí, một khi đạt đến một cấp độ nào đó, số lượng âm khí sẽ tăng lên gấp mấy lần. Thường thường người dùng loại phương pháp này tu tập, kết quả cuối cùng đều hồn phi phách tán, đều không ngoại lệ bởi vì không có cách nào tìm được nhiều âm khí để bổ sung, linh hồn bị " đói" chết!

"Nhưng một khi kiến tạo thành tòa Đại Ma Thiên Hồi Hồn Trận này thì lại không giống như vậy." Ta chỉ chỉ chỉ địa đồ bụi bặm lơ lửng ở giữa không trung nói ra.

"Loại phương pháp này, là đem toàn bộ đại địa sông núi đều biến thành một tòa lò luyện, đem âm phong quỷ khí đều liên thông, hình thành một vòng tuần hoàn mật. Mà ức vạn sinh linh trong lò luyện này chính là than gỗ cuồn cuộn không ngừng cung cấp năng lượng cho hắn. Âm khí quá nặng, sẽ trêu chọc tai họa, sẽ quá sớm suy vong, sinh linh chết đi sẽ hóa thành âm khí, tiếp tục tàn hại các sinh linh khác..."

"Nhưng vô luận con người cũng vậy, động vật cỏ cây cũng vậy, luôn sinh sôi không ngừng, sinh tử thay đổi. Nói như vậy, chẳng khác nào than củi vẫn luôn tự bản thân phục chế, cái lò luyện to này mãi mãi sẽ không tắt. Cứ lấy mãi không hết, dùng âm khí mãi không cạn cho nó hấp thụ."

"Thử một chút, một lão quái vật, tu vi một người quỷ song tu, được năng lượng âm khí vô tận bổ sung, đáng sợ đến mức nào?"

"Hơn nữa, đừng quên, hắn vĩnh viễn sẽ không chết! Vĩnh viễn đều đang tu luyện! Mười năm, năm năm, một trăm năm, thậm chí là một ngàn năm! Hắn cuối cùng sẽ như thế nào."

"Cho dù một ngàn năm quá dài, chúng ta không thể nào tưởng tượng nổi. Nhưng một khi lò luyện này mở ra, nơi các bãi sông núi, mỗi một âm phù đặt chân đều nảy sinh âm khí, quỷ hồn dày đặc. Không thể nói rõ bệnh tật, ôn dịch lan tràn khắp nơi, từng nhóm súc vật, từng đám người sẽ không hiểu được tại sao lại chết đi một cách không minh bạch."

"Chỉ cần hắn nguyện ý, hắn liền có thể giống như lấy nến đỏ từ trong túi giấy, muốn ăn cây nào thì ăn cái đó! Hơn nữa, toàn bộ mạ tệ đều không có biện pháp! Đừng nói chống cự, ngay cả chân tướng lý giải tử vong cũng không làm được."

"Toàn bộ phong thuỷ của Hoa Hạ cũng bị đào rỗng hoàn toàn, sông lớn nam bắc, một mảnh hoang vu, trong ngoài thành, gào khóc liên miên! Các ngươi thật sự muốn thấy một màn như vậy sao?" Ta hỏi.

Cao Thắng Hàn và Trương Diệu Võ không khỏi đồng thời cả kinh.

Ta quay đầu lại nhìn bọn họ nói: "Đáng sợ hơn rất nhiều, hiện tại lò luyện đã hoàn thành, chỉ thiếu chút nữa là có một mồi lửa cuối cùng!"

Thể chất hai ngàn hai trăm chín mươi ba tu luyện....

"Vậy ý của ngươi là, chế thành lò luyện này, muốn châm lửa, chính là chế độc sư kia?" Cao Thắng rất là ngạc nhiên hỏi.

"Là hắn, cũng không phải là hắn." Ta vừa nói vừa móc mấy thứ trong túi ra.

"Đây là có ý gì?" Cao Thắng Hàn càng thêm kỳ quái.

Nửa thu hoạch trước của Quyến bộ, ta trước đây hắn đã sớm thiết kế tốt mê trận, giờ đây mới hiểu vì sao. Nhưng đối với những âm dương thuật này, Cao Thắng Hàn khôn khéo như thế lại là ngoại hán thấu triệt. Nếu ta không giải thích, bằng chính hắn tự suy xét, có thể cả đời cũng không nghĩ ra rốt cuộc đây là ý gì.

Ta đặt ở trên bàn, không phải là phù chú pháp khí gì, mà là ba vật phẩm bình thường nhất.

Phiền sa, hộp khói, còn có một cây hương khói.

"Đầu tiên chúng ta phải xác định rõ ràng một chút, tất cả chuyện này đúng là do tên chế độc sư này gây ra, nhưng hắn không phải là đầu sỏ gây chuyện!"

"Người này là do ba bộ phận riêng biệt tạo thành." Ta chỉ vào ba đồ vật trên bàn trà giải thích: "Mang lư là thần niệm, hộp khói là vỏ người, khói thuốc là linh hồn giấu trong thể xác."

Cao Thắng Hàn ngẩn người, Trương Diệu Võ cũng có chút kỳ quái.

"Các ngươi hãy nhớ kỹ, phân biệt này có nghĩa là gì." Ta tiếp tục giải thích với bọn họ: "Tên gia hoả này không chỉ đơn giản như vậy. Độc sư thần kỳ bị Công An bộ bí mật truy tung hơn nửa năm nay chỉ là một thân phận không đáng chú ý nhất mà thôi."

Ta cầm lấy cây khói kia hướng về phía hai người bọn họ quơ quơ: "Đầu tiên, linh hồn của hắn chính là tử thần khiến toàn thế giới khiếp sợ! Mười hai môn đồ khiến người ta nghe mà biến sắc, chẳng qua là đồ đệ hắn tiện tay dạy dỗ ra mà thôi."

"Tử Thần?" Cao Thắng cả kinh nói: "Không phải hắn sớm chết rồi chứ?"

"Ngươi trước đừng vội giật mình, để cho ngươi thật sự giật mình vẫn còn ở phía sau đó!" Ta lại cầm lên lồng tre, ấn một cái ngọn lửa nói: "Xảy ra thần niệm của hắn là báo thần, cái này không giống như tử thần, chỉ là biệt hiệu hoặc gọi một cách gọi khác, cái này chính là thần! Mặc dù thần lực không lớn, cũng hầu như không có thần thông gì, nhưng nó đích xác chính là một thần Đông Nam hạ một vùng."

"Thần, trên thế gian này thật sự có Thần sao?" Cao Thắng Hàn được chủ nghĩa độc vật trang bị và tư duy bắt đầu hoài nghi tất cả.

"Vậy ngươi nói thế giới này có quỷ sao?" Ta hỏi lại một câu, lại chỉ chỉ tấm bản đồ bay giữa không trung, cùng ấm trà bị Trương Diệu Vũ đặt ở trên mặt bàn nói: "Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ngươi sẽ tin tưởng tất cả những thứ này là thật? Rất nhiều thứ, chúng ta không tin, cũng không phải là bởi vì không tồn tại, chỉ là bởi chúng ta quá vô tri!"

"Theo khoa học mà nói, vật chất ngầm luôn ở bên cạnh chúng ta, nhưng thật sự phát hiện nó mới là chuyện bao lâu? Công dụng truyền tống lượng tiền thần kỳ tới cỡ nào? Nhưng cho tới bây giờ chúng ta cũng chỉ phát hiện ra một sợi lông của chín con trâu mà thôi. Thần, cũng giống nhau! Chỉ có điều trước mắt chưa phát hiện ra nó có thần thông khổng lồ, đây chỉ là một trong số đó mà thôi."

Ta quay đầu lại chỉ vào hộp khói nói: "Cái hộp khói này chính là cái gì đại ngũ. Nói về bản chất mà nói, vẫn là người, nhưng cũng chỉ là thể xác mà thôi."

"Được rồi." Ta nói xong, đem hương khói và xe ốc nhét vào trong hộp khói nói: "Hiện tại các ngươi cũng biết, người này, là quái vật người, quỷ, quỷ, thần, ba hợp nhất thể cấu thành, cũng chính là người nhóm lửa kia. Nhưng hắn không chỉ có là châm lửa, bản thân hắn chính là cây đuốc kia! Mục đích của hắn chính là dẫn bạo chính mình, do đó nhen nhóm lò lửa khởi động đại trận!"

"Ý của ngươi là... chỉ cần giết chết hắn là được? Trận pháp này sẽ không khởi động nữa?" Cao Thắng lạnh lùng hỏi.

"Cách duy nhất đúng là như vậy." Ta gật đầu nói: "Nhưng trong chuyện này lại có hai vấn đề rất khó xử lý."

"Vấn đề gì?"

"Đầu tiên, đúng là tên khốn này không cách nào giết chết được!" Ta thở dài.

"Giết không chết?" Trương Diệu Võ một mực vẫn không lên tiếng, đột nhiên tiếp lời: "Ngươi tìm chúng ta chẳng phải là muốn tiêu diệt hắn sao? Chẳng lẽ ba chúng ta liên thủ còn không giết được hắn sao."

"Cái này phải xem ngươi muốn giết ai." Ta chỉ ra ngoài nói: "Nếu ngươi muốn xử lý gia hỏa ở trong một gian phòng 632, căn bản không cần phiền toái như vậy. Ngay cả chiến binh vu sư chiến đấu cũng không cần, tùy tiện phái bất cứ ai, một thương là chết. Khó khăn lắm. Bản thân tên này là tam tu chi thể, chúng ta chỉ nhìn thấy hư thể mà thôi, lực lượng bản nguyên cũng không ở trên cái xác này."

"Chân hồn tử thần giấu ở một địa phương khác, tế đàn thần vị tai báo thần ở xa phía Đông Nam ôn nhu, Đại Ngũ Bản thân cũng chỉ là một nửa khác của nhân quỷ song tu. Trừ phi tìm được ba chỗ bổn nguyên đồng thời diệt sát, nếu không căn bản không có bất cứ biện pháp nào có thể giết chết hắn!"

"Hơn nữa, nơi này cách chỗ hắn muốn châm lửa muốn dẫn nổ không xa, một khi chúng ta động thủ diệt sát hư thể, hoặc là bị bổn nguyên chi lực phát hiện. Vậy rất có thể hắn sẽ bị ném mạnh, trực tiếp bỏ qua nhục thân hoặc linh hồn, cưỡng ép khu động đại trận! Tuy nói như vậy, cuối cùng pháp trận chỉ có thể phát huy ra một nửa uy lực, nhưng hầu như không có bất kỳ biện pháp nào có thể cứu vãn! Nói chung lại càng phiền toái hơn..."

"Người ngươi vừa nói hắn là ai? Chính là người chủ kế cuối cùng của sự kiện đó sao?" Cao Thắng hàn mặc dù không quá quen thuộc với những lý luận này, nhưng kinh nghiệm của hắn lại vô cùng phong phú, thoáng cái liền bắt được trọng điểm.

"Không sai!" Ta nhẹ gật đầu: "Cả sự kiện này, thậm chí cả hạo kiếp đại trận đủ để khiếp sợ đương đại này, mặc dù chỉ vừa mới hoàn thành không lâu, nhưng ta lại phi thường khẳng định, mỗi một chỗ phù văn, mỗi một trận tuyến, đều trải qua trăm ngàn năm trù tính. Cụ thể người thi triển kế hoạch này, phí tổn khổ tâm thiết lập một chuỗi kế liên hoàn này, mục đích trọng yếu nhất, chính là vì che dấu thân phận chân thật của hắn."

Ta nói xong quay đầu lại nhìn Trương Diệu Võ nói: "Người này là xuân hoa nở!"

"Hoa xuân nở?" Trương Diệu Võ đột nhiên cả kinh: "Chẳng phải ngươi nói, hoa xuân nở đã chết rồi sao?"

"Chết là thân thể hắn."

"Chờ một chút, chờ một chút..." Cao Thắng Hàn liên tục xua tay cắt ngang ta nói: "Ta có chút bị ngươi làm cho hồ đồ, ngươi vừa rồi không phải nói chúng ta diệt sát tại chỗ 632. Người thao túng chân chính sau màn, cũng chính là cái tên gọi là – xuân hoa này, sẽ bỏ thân thể hoặc linh hồn, mạnh mẽ khu động đại trận sao?"

"Đúng vậy." Ta gật đầu.

"Vậy vừa nãy ngươi còn nói, hắn bị người ta giết chết thân thể, chuyện này là sao đây?"

"Bởi vì quỷ đạo thuật của người này, sớm đã tu luyện đến Đăng Phong tạo cực, khả năng thiếu một chút nữa là đột phá Vô Thượng Thần cấp! Xa xa không chỉ có một cái thân thể, chỉ là không thể đồng thời xuất hiện mà thôi. Bán ma là gì mà đại ngũ, tử thần, xuân hoa khai, đều là một trong thế thân của hắn! Hơn nữa từ đạo hạnh của hắn và vì muốn khởi động các loại chuẩn bị để khởi động tòa đại trận này, tên gia hỏa này ít nhất đã mưu đồ mấy trăm năm."

"Cái gì? Mấy trăm năm." Cao Thắng Hàn không khỏi có chút ngạc nhiên.

"Mấy trăm năm trước quả thật rất dài, nhưng mấy trăm năm vong hồn cũng không tính là kỳ lạ quý hiếm. Trong ngành này, chúng ta lão luyện, có ai chưa từng gặp Âm Linh ngàn năm? Chẳng qua Âm Linh này có chút đặc thù, trước khi chết chính là một Quỷ Đạo cao thủ đỉnh phong, hơn nữa đã sớm biết sự tồn tại của đại trận này, trong mấy trăm năm này, một mực khổ tâm mưu đồ khởi động thời khắc!"

"Chỉ là tạm thời không rõ, đến cùng là căn cơ cùng nguyên nhân gì, hắn một mực không cách nào khu động chân hồn, chỉ có thể mượn phân thân hành tẩu nhân gian."

Cao Thắng Hàn suy nghĩ một chút, tổng kết nói: "Vậy nói cách khác, kẻ thao túng chân chính sau màn này là âm hồn có được năm trăm năm thọ mệnh, dã tâm cực lớn?"

"Không sai."

"Vậy... Nếu là âm linh quấy phá, ngươi tìm ta lại có thể giúp được gì?" Cao Thắng không hiểu hỏi.

Ta quay đầu nhìn hắn một cái nói: "Bởi vì, tất cả chuyện này rất có thể có liên quan đến cờ bạc."

Bí sử hai nghìn hai chín trăm chín mươi bảy Đại Minh.

"Chưởng án?" Cao Thắng Hàn có chút nghĩ không ra, vẻ mặt Trương Diệu Võ cũng là ngạc nhiên.

"Không sai!" Ta gật gật đầu với Cao Thắng Hàn nói: "Ngươi xem qua hồ sơ có liên quan tới mười hai môn đồ, hẳn là rất rõ ràng, bọn chúng ở trên thế giới của thế giới bọn chúng giết người vô số, người chết hầu như trải rộng các ngành các nghề, nhưng lại chưa bao giờ giết bất luận cảnh sát nào, thần chết cũng như vậy. Tình huống Xuân Hoa nở ta cũng không biết, bất quá hẳn là cũng như vậy."

"Hắn chế tạo buôn bán, là để hấp thu âm khí không giả, có thể với đạo hạnh hiện tại của hắn mà nói, chút âm khí kia căn bản là bé nhỏ không đáng kể, không đáng để mạo hiểm thế thân trêu chọc sự nguy hiểm của bang chúng. Càng sẽ không sớm không sớm, muộn cũng không muộn, hết lần này tới lần khác lựa chọn loại thân phận này, đạp hành cả nước khởi động đại trận."

"Ta đoán, tất cả đều trong kế hoạch của hắn. Hắn cố ý tạp dịch, là muốn dẫn phát bang pháp chú ý, đồng thời cũng sớm thăm dò lộ trình của các ngươi! Để điều tra cái gọi là cấu tạo tạp vụ, nắm giữ toàn bộ tội phạm liên, nhất định sẽ lựa chọn thủ đoạn thả dài câu cá lớn mật để giám thị. Nhưng điều này, cũng vừa lúc hắn nói với đạo nhi của mình."

"Nói cách khác, căn bản không phải cảnh sát đang theo dõi hắn, mà là hắn đã sớm bố trí tốt hết thảy, cố ý mang theo một đám chuyên báo phá hoại đi dạo khắp nơi."

"Hắn không giết cảnh sát, cũng không có ý tốt với cảnh sát. Hắn cố ý bố trí kế hoạch để cảnh báo chạy loạn khắp nơi, cũng không phải hắn có cái gì đó ác thú, muốn trêu cợt các ngươi, mà là muốn nhân cơ hội cảnh sát đang giải chú!" Ta giải thích nói.

"Giải chú?" Cao Thắng Hàn vừa nghe thì càng mơ hồ, có chút kỳ quái hỏi: "Mượn cảnh báo giải chú ư? Giải chú gì vậy?"

"Nếu như ta đoán không sai, thứ mà hắn muốn giải là giam cầm vốn đã phong bế đại trận. Loại giam cầm này chỉ có đoàn giám mới có thể giải trừ. Đổi lại hôm nay chính là cảnh báo."

"Vậy viên cảnh sát có quan hệ gì với sát báo vệ? Có quan hệ gì với đại trận này?" Cao Thắng không hiểu hỏi.

"Trên thế giới này, ngoài trừ hai khí Âm Dương bình thường ra, còn tồn tại rất nhiều thứ có thể dùng thủ đoạn khoa học để dò xét, còn không hạn chế được khí tràng, ví dụ như phúc khí, hỷ khí, vong khí, vân vân, đây không chỉ là một từ hình dung, mà còn là sự thật."

"Ví dụ như một lão đồ tể cầm đao nhiều năm, mặc dù hắn vừa mới tắm rửa, thay quần áo mới, cho dù chó dữ đến mấy cũng không dám đến gần, đây là phát hiện sát khí trên người hắn! Một cao thủ tinh thông dư thuật!, Chỉ cần hướng lên đỉnh núi nhìn một cái, là có thể kết luận nơi này có cổ mộ hay không, vị trí đại thể lại ở nơi nào, cái này gọi là vọng khí tầm long." Ta nhìn thoáng qua Cao Thắng Hàn tiếp tục giải thích: "Mà giống như ngươi là viên đồng bọn truy hung nhiều năm, trên thân cũng có một cỗ khí thế, cỗ khí tức này gọi là chính khí."

"Theo bản chất mà nói, cảnh sát và Cân Hùng hoàn toàn khác nhau, nhưng có một điều lại hoàn toàn giống nhau, chức trách chủ yếu đều là truy nã hung ác. Tuy rằng dưới các đời văn nhân biên soạn, danh tiếng Ung Bang chẳng ra sao cả., Nhưng làm nhiều việc ác, đa số là thủ lĩnh nắm trọng quyền, chức tước trung tầng, trung hạ tầng tất cả đều trung thành vì nước, chẳng qua là bị người lợi dụng mà thôi. Cuối cùng Minh vong cùng văn nhân mục nát có quan hệ rất lớn, nhưng nửa điểm đều không trách tội được trên đầu khuê huấn..."

"Trước mắt mặc kệ gia hỏa này rốt cuộc là ai, hắn khổ tâm xây dựng nhiều năm như vậy, khẳng định mỗi bước thực hiện đều tiến hành cực kỳ kín đáo tính toán, tuyệt sẽ không làm cái gì không có ý nghĩa, ngược lại gây phiền toái."

"Cho nên, khả năng duy nhất chính là hắn giả ý chế độc, hơn nữa còn cẩn thận nghiên cứu, chuyên môn lợi dụng ý nghĩ một lòng muốn điều tra nguồn gốc của sản phẩm mới này, dẫn dụ bọn chúng tiến vào đại trận. Dụng ý chân chính của hắn là lấy chính khí làm vật dẫn, mở ra cấm chế cuối cùng, khiến đại trận trở lại với ánh mặt trời!" Ta xoa xoa huyệt Thái Dương nói ra.

"Trước đây không lâu, ta đã từng thấy đội Vương đội thám báo liên tục truy tung tên gia hỏa này, lúc ấy ta cảm thấy khí tượng quanh thân hắn thật giống như có gì đó không đúng, nhưng lại đích xác không phải bị âm khí xâm nhiễm, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều. Về sau phát hiện được bí mật chân chính của tên này, lúc này mới liên tưởng đến khả năng hắn cố ý hấp dẫn cảnh báo để theo dõi, thế là liền đoán được điểm này!"

"Dùng chính khí làm vật dẫn, phá bỏ giam cầm..." Trương Diệu Võ nhíu nhíu mày, đột nhiên giật mình hỏi: "Cửu Lân, lẽ nào là ngươi ám chỉ cẩm Long Tỏa?"

"Đúng!" Ta nặng nề gật đầu, xem ra trải qua giải thích này, Trương Diệu Võ đã hiểu rõ sự liên quan trong đó!

Nhưng Cao Thắng Hàn lại càng thêm mê mang.

Điều này cũng thật sự có chút khó cho hắn!

Bởi vì công việc cần có, Cao Thắng Hàn cơ hồ đối với mỗi ngành nghề đều không quá xa lạ, mặc dù không nhất định là người trong nghề, nhưng tuyệt sẽ không vô tri như thế.

Nhưng thứ mà ta vừa nói, đừng nói là hắn, cho dù là cao thủ đỉnh cấp trong nghề cũng có chút khó hiểu.

Nhìn từ trong ánh mắt có thể thấy được, ngay cả Trương Diệu Võ cũng không khỏi cực kỳ kinh ngạc.

Tuy nhiên cũng may, dù sao hắn cũng là tộc trưởng của Trương gia, về mặt thực lực hay lịch duyệt thì đều là cao thủ siêu nhất lưu đương thời, hắn hiểu rất rõ.

Nhưng Cao Thắng Hàn hao hết tâm lực, lại chỉ có thể nghe hiểu đại khái.

Cho nên, luôn hỏi Đông Vấn Tây đều rất thẳng lợi lạnh lẽo.

Hiện tại Trương Diệu Vũ như bừng tỉnh đại ngộ được điều gì đó, hắn không khỏi bắt đầu sốt ruột, khoát tay áo nói với ta: "Được rồi, ta thấy ngươi cũng đừng giải thích với ta nữa! Cứ nói thẳng đi, rốt cuộc làm thế nào mới tiêu diệt được tên kia, phá hủy hoàn toàn đại trận này."

"Cao sở trưởng, ngươi đừng nóng vội." Ta rót một chén trà, đẩy tới trước mặt hắn nói: "Chuyện này đúng là mười vạn hỏa khắc trước mắt, nhưng đầu tiên ngươi phải làm rõ rốt cuộc đây là chuyện gì, nếu không thì không thể lập ra phương án tác chiến tương ứng."

"Chẳng phải ngươi biết à?" Cao Thắng lạnh lùng trả lời: "Nói thẳng phương án của ngươi ra, nghiên cứu một chút là được."

"Nếu đơn giản như vậy, ta cũng không nói nhiều lời vô nghĩa." Ta hướng hắn giải thích: "Ta biết phải làm sao, mới có thể hoàn toàn giết chết tên kia, hủy diệt cả tòa đại trận, hơn nữa đã chuẩn bị tốt rồi. Chỉ là dựa vào lực lượng của ta còn xa xa không đủ, lúc này mới cần hai vị hết sức giúp đỡ."

"Đây là một chiến dịch vô cùng hung hiểm, đây chính là bộ chỉ huy của chúng ta! Nếu như ngay cả hai người các ngươi cũng không biết cụ thể tình huống này, điều động thì chắc chắn sẽ có nhiều lỗ hổng, đến lúc đó chắc chắn kiếm củi ba năm thiêu một giờ."

Cao Thắng Hàn nhíu nhíu mày nói: "Vậy cũng được, ngươi nói tiếp đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

"Nói đến chuyện này, liên lụy đến một tông Dã sử mê án." Ta vừa rót cho Trương Diệu Vũ một chén trà cho mình vừa tiếp tục nói: "Thời kỳ Minh triều, Hoàng đế Gia Tĩnh si mê đạo thuật, chẳng những tự phong ấn cho mình ba đạo hiệu cực kỳ trâu bò, còn một mực ở hậu cung tu tiên luyện đan."

"Tu tập của hắn cần uống lượng lớn sương sớm mỗi ngày, bởi vậy dẫn đến rất nhiều cung nữ vì hái sương sớm mà mắc bệnh, mà mỗi ngày sương sớm không đủ mới mẻ., Còn phải chịu sự nhục mạ và hình phạt của Hoàng đế. Vì vậy có mấy người to gan, thừa dịp Hoàng đế lúc ngủ thì dùng vải bịt cổ hắn lại, dùng trâm cài hành thích! Đây là án nữ trong lịch sử Trung Quốc chưa từng có một lần ám sát Hoàng đế, sử xưng là Nhâm Dần cung biến."

"Sau khi phát sinh chuyện, mặc dù Hoàng Đế Gia Tĩnh đại nạn không chết, nhưng bị doạ không nhẹ, căn bản không dám ở hoàng cung, chuyển đến Tây Uyển, từ nay về sau càng thêm sùng tín đạo thuật, không để ý tới triều chính. Sau đó, Nghiêm Tung cầm quyền, phái làm bừa, như vậy là một tiết điểm từ triều Minh chuyển sang thịnh suy."

"Nhưng tất cả những điều này đều là chính sử ghi lại, trong dã sử còn có một đoạn lí do khác..."

"Nói là những cung nữ kia thực sự không phải là tự phát hành thích, mà là bị người ta sai khiến. Chủ mưu đứng sau không phải là mấy phi tần bị giết oan cửu tộc, mà là vị Phương hoàng hậu kia quyết định dứt khoát, bình ổn việc này, mục đích của nàng chính là nhân cơ hội này diệt trừ tình địch, độc bá hậu cung."

"Mười sáu cung nữ, hai vị phi tần, mười tám mỹ nhân sau khi chịu khổ xử tử, vẫn luôn trừng lớn hai mắt, chết không nhắm mắt. Sau khi Gia Tĩnh biết được, rất là hoảng sợ hướng về phương pháp lúc trước hắn tập luyện tu tiên thuật cầu lương sách."

"Phương sĩ kia nói, những người này nghịch thiên diệt long, cùng hung cực ác, chỉ diệt sát thân thể, không đủ để chấn nhiếp thiên hạ. Gia Tĩnh vội hỏi phải làm thế nào? Phương sĩ nói phải bố trí một tòa Phần Hồn đại trận, chôn các nàng vào trong đó, khiến những âm hồn này trọn đời không thể siêu sinh, lúc này mới có thể vĩnh viễn bảo vệ thiên bình. Gia Tĩnh lập tức chuẩn tấu, lệnh cho toàn quyền phương sĩ kia phụ trách lúc này."

"Chắc hẳn ngươi cũng đoán được, đó chính là Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn trận!"

Cẩm Long Tác loại hai nghìn chín mươi tám.

"Đương nhiên rồi, từ trước tới nay chưa ai biết được tên và công dụng thật sự của đại trận này! Nhưng cũng may thời kỳ minh triều, ghi chép về vận may công trình, dân phu điều động ghi chép vô cùng tỉ mỉ, phương vị thi công của mỗi một trận tuyến đều ghi lại rõ ràng. Mãi tới sau này, nhiều ô trụ dẫn quân phá tan sơn hải quan, những tư liệu này rơi vào tay Thanh đình. Bất quá, lúc đó chiến thế nghiêm trọng, cũng không ai hứng thú với mấy thứ này..."

"Sau này thuận trị hoàng đế tiếp quản ngôi vị lớn. Ngày nào đó, quan viên quản lý sông nước dâng tấu chương lên hắn, nói là phát hiện một chỗ thần bí ngay bên miệng sông Hoàng Hà, ban ngày huyên náo, ban đêm khói đen cuồn cuộn, cả người lẫn vật đều tới gần, không hiểu sao lại tử thương, mời không ít tăng nhân cao siêu siêu độ, nhưng tất cả đều chết bất đắc kỳ tử, trong lúc nhất thời nổi lên từng lời đồn, lòng người bàng hoàng, cũng không cách nào tái diễn chuyện nước chảy."

"Thuận lý Hoàng Đế thờ phụng Phật giáo, nghe nói có âm hồn ẩn hiện, quấy nhiễu Hà công, mời đại sư tới báo cáo khó khăn của Thanh tự, tiến về xem xét."

"Vừa đúng lúc, vị đại sư làm khó đại sư này không chỉ có phật pháp cao thâm, mà còn hiểu rất rõ về trận pháp chi đạo. Đến nơi đó liếc một cái liền nhìn ra, nơi này âm hồn làm loạn chỉ là một góc núi băng, toàn bộ đại trận cực kỳ hỗn tạp, thuận lợi trở về thống trị, vì an bình trong thiên hạ, nhất định phải tra rõ việc này!"

"Rất nhanh, chuyện Nhâm Dần cung biến đã trồi lên mặt nước. Làm khó đại sư căn cứ phát hiện này, triệu xem Hộ bộ tồn kho của Gia Tĩnh năm xưa, từ đó nhìn thấu chân tướng. Đem cả tòa đại trận sắp xếp thành bản, báo đáp thuận buồm xuôi gió, muốn bày ra tế đàn, siêu độ vong hồn, để bảo vệ thiên hạ thái bình."

"Nhưng ngay lúc này, Đổng Ngạc Phi được điều trị yêu thương nhất đột nhiên chết ly kỳ. Lập tức có lời đồn truyền ra bởi vì kiểm tra đại trận, động hồn khí, những cung nữ chết oan âm hồn bất tán., Trọng du chốn, bắt Đổng Ngạc Phi làm kẻ chết thay. Hoàng đế hai triều Minh Thanh đều ở trong cùng một cung điện, cũng chính là cố cung hiện giờ. Một loạt thuyết pháp này, lập tức Phong Hành mở ra, ngay cả thuận trị cũng tin là thật! Đau lòng hối hận, lập tức hạ lệnh đình chỉ việc tế tự."

"Hành đại sư mấy lần khổ khuyên can, nhưng cũng không thể làm gì, đành phải rời triều hồi tự. Thuận lý cũng bởi vậy mà thất bại, lòng hướng phật."

"Chớp mắt, lại qua hơn hai trăm năm, triều Thanh diệt vong. Trương Huân trình diễn một vở khôi hài cốt, những cung nữ thái giám di dân còn sót lại trong hoàng cung vẫn như cũ cùng hoàng đế đời thứ hai - Tương Nghi, bị Phùng Ngọc Tường đuổi khỏi hoàng cung. Cuối cùng phong kiến vương triều bị hủy diệt. Nhưng mà đoạn văn chương này, lại bị một tiểu thái giám dắt vào tài vật tư tàng, mang ra ngoài cung..."

"Vốn hắn định nhân cơ hội này mưu đồ sinh mệnh, lại không nghĩ rằng nửa đường lại đụng phải phỉ binh. Bọn thổ phỉ binh này sau khi cướp tài vật tiểu thái giám, lại đối với bản tấu chương này xem thường không thèm nhìn tới, thuận tay ném vào trong đống lửa."

"Vừa vặn, lúc này Tôn điện anh được xưng là đạo tặc Đông Lăng đại tặc đã trải qua từ đây. Sau khi thu phục đám phỉ binh kia, trong lúc vô ý phát hiện nửa trang tấu chương bị đốt thành tàn quyển kia. Văn tự phía trên mặc dù mơ hồ không rõ, nhưng địa đồ bí chế lại hoàn hảo như lúc ban đầu. Gia hỏa này xưa nay không chuyện ác không làm, vừa thấy trên bản đồ này còn có nửa câu phê chuẩn, có dấu ấn ngọc tỷ, lúc này đại hỉ, tưởng rằng là giấu kín bảo tàng tuyệt thế sau khi vào thành."

"Hắn vốn là muốn du đãng khắp nơi, trộm lấy bảo tàng. Nhưng lúc ấy hỗn chiến liên miên, không chỗ an bình, kế hoạch này căn bản là không cách nào thực hiện. Sau đó, hắn bị buộc bất đắc dĩ cuốn vào trong lịch sử đại triều, kháng nhật chiến trường lập công, giải phóng chiến tranh cũng là vài cờ xí dễ chơi... Ở trong loạn chiến hỏa này, hắn thủy chung vẫn không quên chuyện đi tìm kiếm bảo tàng, chỉ là vì đủ loại nguyên nhân, một mực không thể thực hiện được."

"Cuối cùng hắn tại Thang Âm bị bắt, thân nhiễm trọng bệnh sắp chết, bởi vì cực độ cảm niệm ân tình của một vị tướng lãnh giải phóng, rốt cục đem toàn bộ bí mật này nói ra."

Một hơi ta nói tới đây, quay đầu lại nhìn Cao Thắng Hàn nói: "Nếu như ta đoán không lầm, bản thật của tấm bản đồ này, đến bây giờ vẫn giấu ở trong hồ sơ quốc gia."

Cao Thắng Hàn kinh ngạc nói: "Vậy làm sao ngươi biết những chuyện này?"

"Mặc dù ta chưa từng thấy qua địa đồ này, càng chưa từng thấy Tôn Điện Anh, nhưng đồ cổ điếm của ta lại từng thu được một quyển sách nhỏ pha tạp đầy rẫy. Chủ nhân của nó vốn là phó quan bên người Tôn Điện, chuyên môn phụ trách điều tra bản đồ." Ta giải thích.

"Mặc dù hắn không có nói rõ, nhưng theo những ghi chép rải rác, ta phát hiện gia hỏa này phi thường khôn khéo, thông qua hỏi thăm những di lão cùng sử học đại gia, sớm đã thăm dò chân tướng của toàn bộ sự kiện, cũng vô cùng rõ ràng bí mật chân chính của địa đồ này. Nhưng bởi vì Tôn Điện anh một lòng tìm bảo vật., Bất kể phí tổn, đóng góp điều tra của hắn cực kỳ phong phú, hắn cố ý giấu giếm chưa báo cáo, lừa lấy quân tư. Chỉ tiếc, lúc sắp chết, Tôn điện anh còn chưa biết!"

"Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận từng có hung danh, chỉ là chưa ai từng thấy qua. Nghe nói từ mấy ngàn năm trước đã bắt đầu chế tạo, là pháp trận lợi hại nhất trong đám quỷ tu phái. Hiện giờ xem ra, từ trước tới nay, đại trận này chỉ là hữu danh vô thực, thực chưa thành hình., Đến tận năm Gia Tĩnh mới kiến tạo xong, trong thời kỳ thuận trị, do khó đại sư điều tra ra chân tướng, sau nhiều lần trao tay, cuối cùng bị quốc gia cất giấu. Đây vốn là chuyện may mắn, ai cũng không nghĩ tới, cuối cùng lại dùng phương thức này để tái hiện thế gian..."

"Lúc ta nhìn thấy tiểu tử này, vừa mới bước vào cánh cửa của thương nhân âm vật, hoàn toàn không hiểu gì Âm Dương thuật, trong tay ngoại trừ bút kí của gia gia, cơ hồ không có gì để học.

Ban đêm thực nhàm chán, liền xem tiểu tử này như là dò bút kí bí mật, lật qua lật lại xem nhiều lần, còn từng căn cứ vào miêu tả trong đó, vẽ ra toàn bộ, tuy rằng không thể đạt được toàn cảnh, nhưng cũng xấp xỉ nhau."

"Lúc ấy, ta cũng không để ý, không nghĩ tới, hôm nay lại gặp lại trận đồ này, đây cũng là vạn hạnh trong bất hạnh!"

"Xem ra thiên ý là thế!" Trương Diệu Võ nhìn ta, gật đầu lia lịa.

Ta hiểu được ý tứ của hắn, hắn âm thầm nói chuyện mình là chủ của vạn linh chi chủ và đứa con số mệnh.

Cao Thắng Hàn thở dài một hơi, ngược lại hỏi Trương Diệu Võ: "Vậy khóa gấm ngươi vừa mới nói là chuyện gì xảy ra? Sao ngươi lại biết được?"

"Cái này rất đơn giản." Trương Diệu Võ giải thích: "Phàm là người có hiểu biết sơ bộ về quỷ tu, đều nghe nói qua tên của đại ma thiên cửu chuyển về hồn trận, chỉ là chưa ai từng gặp qua mà thôi. Ta thân là Trương gia tộc trưởng, chẳng lẽ ngay cả cái này cũng không biết sao?"

"Vừa rồi Cửu Lân nói, trên trận pháp này rất có thể bị thêm một đạo giam cầm chỉ có thể dùng chính khí hóa giải, ta tự nhiên nghĩ đến Cẩm Long Tỏa. Thứ này chính là Hoàng Đế Gia Tịnh ban thưởng phong cho Thẳng Ấn, hắn rải chút Phù Thủy lên vải gấm, liền nói thứ này có thể vây khốn Long Tù Tiên., Đương nhiên không ai chịu tin. Nhưng hết lần này tới lần khác có một ngày, một đám đeo cờ hãm sâu Quỷ Vụ Mê Trận, chính là dựa vào thứ này mà đi ra. Cho đến lúc này, bọn thống lĩnh mới phát hiện gấm gấm hoàng đế ban thưởng không chỉ là vinh quang, mà còn có công hiệu trừ tà."

"Kỳ thực, cái này hoàn toàn không phải là đạo pháp cao minh của Gia Tịnh, mà là các tướng quân được thưởng, mỗi người đều rất có công huân, trung thành và tận tâm, một thân trung nghĩa khí cực kỳ tràn đầy. Những thứ Hoàng đế tự tay ban thưởng, bọn họ đều coi là trân bảo, trung nghĩa khí này, tâm can can can đảm liền ký thác, tự nhiên ngưng tụ ra vài phần linh khí."

"Sau đó, sau khi những đoàn thống lĩnh kia chết đi, âm linh không tiêu tan phần lớn đều gửi ở trên đó."

"Nói cách khác, mỗi một sợi Cẩm Long Tác đều là một món Âm vật! Bên trong đều cất giấu một quốc gia trung với mình, báo cáo anh linh triều đình."

"Cho đến lúc này, cuối cùng khóa gấm cũng trở về tối tăm rồi."

"Năm đó Phương sĩ thiết lập trận pháp mượn danh biến hóa của Nhâm Dần để xây dựng trận này, Hoàng Đế của Gia Tĩnh khẳng định đã phái ra không ít Huệ trấn thủ các nơi, canh phòng nghiêm ngặt. Mà anh linh của những truyền án này nhất định cũng bị tên kia khóa ở trong đó, trở thành một phần của mắt trận!"

"Hiện nay, kẻ cuồng vọng bày ra đại trận này mặc kệ là Tử Thần, xuân hoa nở, hay là người khác, đối với điểm này hẳn là cực kỳ rõ ràng."

"Vì vậy, để tránh bị Cẩm Long khóa chặt, hắn chưa bao giờ giết cảnh sát. Hơn nữa, Cửu Lân suy tính cũng không sai, hắn cố ý mang theo cảnh sát đi khắp nơi, thật ra là mượn chính khí giải chính khí, từ đó mở ra đạo giam cầm cuối cùng, muốn triệt để mở ra tòa đại trận này!"

Quả nhiên, Trương Diệu Vũ đã đoán ra ngọn nguồn! Chỉ là hắn chưa từng thấy tiểu tử kia, không biết được khuôn mặt ban đầu của Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận.

Ta khẽ gật đầu, tiếp thu lại lời nói, nói: "Ta sở dĩ nguyên bản nói ra chân tướng của đại trận này, là muốn cho các ngươi từ trong đó phát hiện ra manh mối gì có giá trị, sau đó chúng ta cùng nhau tổng kết, tìm ra điểm mấu chốt trong đó. Bởi vì tạm thời ta còn thiếu vài điều kiện, không cách nào trực tiếp tập trung vị trí Chân Hồn Âm Linh này."

"Người, quỷ, Thần Tam Thể hợp nhất, chỉ có thể phân biệt tìm được lực lượng bản nguyên của bọn hắn, đồng thời giết chết, mới có thể triệt để giết chết gia hỏa này. Mà quỷ trong đó chính là bản thể ý thức."

"Vậy ngươi có chắc chắn thần có trong đó thật là truyền thần không?" Trương Diệu Võ hỏi.

"Phía Đông Nam ôn á?"

"Đúng!" Ta gật gật đầu trả lời: "Ta đã thấy qua vòng cổ trên cổ hắn, vô luận tài liệu hay chế tác, đều là phong cách chế tác Đông Nam nhu mang, hơn nữa cỗ khí tức kia cũng có chút không giống lắm. Mặt khác, ta còn thông qua Quỷ Kính, nhìn thấy cảnh tượng Đại Ngũ bị ngược đãi tính tình gì, điểm này thiên chân vạn xác, khẳng định chính là lỗ tai báo thần quấy phá. Thế nào, ngươi đã nghĩ ra manh mối gì không?"

Cố sự hai nghìn Nhị Cửu Chương thứ hai mươi chín ban báo tin cho thần.

Trương Diệu Vũ mở mắt nhìn: "Đầu mối thì không ngờ tới, nhưng ta lại nghĩ ra một câu chuyện."

"Chuyện? Chuyện gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Chuyện nghe kể của thần." Trương Diệu Võ bưng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, tiếp tục nói: "Tai đền thần ở Trung Nguyên cùng với Đông Nam nhu một vùng, đều có không ít tín đồ, trừ dự đoán được tương lai, truyền đạt tin tức ra ngoài, thần tính của hai thuộc tính này cũng hoàn toàn khác nhau."

"Tai báo cáo của Trung Quốc ưa thích bị người ta vụng trộm cung cấp nuôi dưỡng, quyết không thể nói với người ngoài, nếu như truyền ra ngoài, tai báo thần sẽ không ban cho người nguyện lực nữa, thậm chí còn mang đến tai hoạ. Đông Nam Nhu một giọng nói có tính tình cổ quái, đặc biệt yêu thích nam sắc, đặc biệt có tình một tiếng với lão nam nhân."

"Có liên quan tới lai lịch của Tai báo Thần, nhiều cách nói khác nhau, ngọn nguồn sớm không thể kiểm tra được. Tuy nhiên, trong này ngược lại lưu truyền một câu chuyện nhỏ, hết sức thú vị."

"Nghe nói, tai báo thần này vốn là một đôi liên thể, ca ca gọi ám, đệ đệ kêu tín. Hai huynh đệ này từ đỉnh đầu tới chân đều gắn lại với nhau, đối xứng với nhau, giống như người hai mặt, vĩnh viễn không nhìn thấy đối phương. Những bộ vị khác vẫn tốt, chỉ dùng cùng một lỗ tai."

"Cái này một đôi tai phi thường kỳ quái. Một con ve kêu được mấy ngàn dặm bên ngoài nhưng lại không cách nào phân biệt được là âm thanh gần trong gang tấc. Mà con kia thì ngược lại chỉ có thể nghe thấy ở gần, nhưng lại không nghe thấy xa xa. Hơn nữa chỉ có thể có một cái lỗ tai tác dụng!"

"Hai người đều có thể tùy tâm sở dục thao túng bất kỳ lỗ tai nào, nhưng tính tình của bọn họ lại hoàn toàn bất đồng. Một người thì nội tâm dâm đãng vô cùng, nhưng sinh ra lại là người có khuôn mặt như vậy, không thể tiếp xúc với cô nương xinh đẹp, dần dần nội tâm vặn vẹo, biến thành một người khổng lồ. Một người khác trời sinh tính nhát gan, lại bởi vì bộ dạng xấu xí đáng sợ gặp người."

"Trừ bỏ tâm tính bất đồng ra, bọn họ rốt cuộc nên làm thế nào để có sự khác biệt thật lớn đối với hai cái lỗ tai này. Nội tâm dâm đãng, muốn nghe được thanh âm vui thích truyền từ xa xa kia, người nhát gan kia nghe được ở gần sợ gặp phải nguy hiểm gì."

" Dần dần, hai người chia rẽ càng lúc càng lớn, thỉnh thoảng không ngừng tranh cãi, nhưng bởi vì là quay lưng mà sinh, toàn thân gắn bó lại với nhau, không ai làm gì được ai, càng không thuyết phục được đối phương."

"Về sau, bọn họ nghe nói trên tiên sơn có một lão thần tiên pháp lực vô biên, có thể giải quyết tất cả nan đề. Vì vậy, bọn họ quyết định đi thỉnh cầu thần tiên trợ giúp."

"Trải qua trùng trùng điệp điệp trắc trở, hai người bọn họ rốt cuộc bò lên đỉnh núi, gặp được lão thần tiên không gì không làm được kia!"

"Lão thần tiên nghe xong hai người bọn họ nói chuyện, liền lấy ra một thanh kiếm nói, chuyện này rất đơn giản, chỉ cần ta bổ xuống một kiếm, các ngươi sẽ chia ra làm hai, mỗi cái có một lỗ tai, muốn cái nào thì dùng cái đó. Sau đó các ngươi nhanh chân đi về phía trước, một người đi về phía đông, một người đi hướng tây, từ nay về sau sẽ không bao giờ có thể gặp lại nhau nữa, nếu không sẽ chịu trừng phạt của trời cao."

"Hai người vui vẻ đồng ý, lão thần tiên một kiếm chém xuống, hai người tách ra, tất cả đều chiếm được lỗ tai của chính mình."

"Vốn là đây là một chuyện vui lớn, nhưng ngay sau đó bọn họ lại phát hiện càng ngày càng buồn rầu. Trời sinh dâm đãng, bởi vì có thể nghe thấy tiếng vui mừng, lại không bị ràng buộc liên thể, không tự chủ được mà theo thanh âm đi nhìn lén. Thế nhưng càng đến gần, thanh âm này càng nhỏ, cho đến khi nhìn thấy hình ảnh khiến trong lòng hắn ngứa ngáy đã lâu, lại là một chút thanh âm cũng không nghe thấy."

"Một kẻ nhát gan khác, luôn sợ người khác hại mình. Hóa ra sau lưng còn có một người, vẫn còn an tâm, nhưng bây giờ bị đánh ra, luôn cảm thấy có người đánh tới sau lưng mình."

"Lúc này, hai người đồng thời đều nhớ ra, mình từng có một cái lỗ tai khác - cũng đều cho rằng, hai cái lỗ tai này vốn đều là của mình."

"Vì vậy, tất cả bọn hắn nổi lên sát tâm, không hẹn mà cùng thay đổi phương hướng, đi tới phía đối phương."

"Mới đầu, bọn họ rất cẩn thận, rất sợ bị đối phương phát hiện, nhưng chậm rãi lại dị thường vui mừng. Bởi vì bọn họ phát hiện, một bên vốn trống rỗng cũng mọc ra một cái lỗ tai nhỏ, mỗi một bước đi, lỗ tai nhỏ này sẽ biến lớn một chút, thanh âm mình hy vọng nghe được rõ ràng hơn một chút."

"Nhưng bọn họ không biết là, bọn họ mỗi khi đi được một bước thì thân mình lại thu nhỏ lại một phần. Cho đến khi thấy được một cái bóng ở phía đối diện thì đã biến thành cỡ hạt gạo rồi!"

"Từ nay về sau, dâm đãng không cách nào dâm đãng nữa, nhát gan lại trở nên càng thêm nhát gan, đồng thời lại sợ đối phương mưu hại mình, chỉ có thể lén lút trốn trong lỗ tai người khác, chuyên nghe lén nói bậy nói bạ, truyền lời đồn lung tung. Cho nên từ xưa đến nay, có thiên thính thì tối, nghe thì tùy, hai câu tục ngữ này."

Trương Diệu Vũ nói tới đây, lại tự rót đầy một chén trà, tiếp tục nói: "Có truyền thuyết về tai báo Thần, còn có một bản sao hơi gần một chút."

"Các ngươi đều biết, lúc sáng có một Đại thái giám tiếng tăm lừng lẫy Ngụy Trung Hiền. Hắn quyền khuynh triều dã, được đại thần khắp triều gọi là "Cửu Thiên Tuế". Cho đến sau này vậy mà phát triển cả nước từ trên xuống dưới xây miếu cho hắn, coi như trình độ cung phụng Thần Tiên. Sử Thư ghi chép, đều nói hắn quá mức phóng khoáng, không biết trời cao đất rộng, nếu nói hắn làm nhiều chuyện ác có thể thực sự là như thế, chuyện có thể xây miếu lập từ đường chính là do hắn bất đắc dĩ phải làm."

"Nghe nói lúc ấy hắn bị một loại bệnh lạ, luôn cảm thấy có một người nhỏ ngồi trong lỗ tai, mỗi ngày không ngừng nói chuyện ong ong, tìm vô số danh y, bắt hơn trăm phương thuốc cũng không thấy bất cứ hiệu quả gì. Sau đó, có một đạo sĩ nói, chín ngàn tuổi căn bản không phải là bệnh, mà là được thần tiên quan tâm."

"Ngụy Trung Hiền hỏi là chuyện gì xảy ra? Đạo sĩ kia nói, vị thần tiên này sống nhờ trong lỗ tai ngài, tục xưng lỗ tai báo thần. Có thể nghe được thế gian tất cả mọi người nói chuyện, tiếp theo lại tuyển ra có quan hệ với ký cư thân, chuyển cáo cho bản thân. Bởi vì Cửu Thiên Tuế, danh tiếng của ngài cực lớn, thiên hạ đều biết., Cho nên lời nói trở lại này tương đối nhiều. Muốn loại bỏ phiền nhiễu này, cũng không cần phục dụng ngay, chỉ cần xây dựng một ít miếu thờ cho hắn, xây dựng hình tượng của bản thân, để hắn có thể phân thân ở yên một chỗ, tự nhiên có thể tránh khỏi đau khổ."

"Ngụy Trung Hiền sau khi nghe được, quả nhiên là chuyển biến tốt đẹp. Hơn nữa, thật đúng là nghe được không ít người đảng Đông Lâm âm thầm nói với hắn có tiếng tru tội nghiệt. Chỉ là, hắn ngàn vạn phòng bị, lại không phòng bị cho Hoàng đế Chu Do kiểm vừa mới đăng cơ, đã sớm hạ sát tâm đối với hắn! Mãi đến tận lúc chạy tới Tưởng thành, lại thông qua tai báo thần nghe được sát chỉ do Hoàng đế đích thân hạ, Ngụy Trung Hiền thấy đại thế đã mất, uống một phen thật đau sau đó treo cổ mà chết."

"Theo Ngụy Trung Hiền vừa chết, toàn triều đều mở một hồi oanh oanh liệt liệt diệt trừ hoạn đảng hành động, những miếu thờ kia vì hắn lập tự nhiên cũng liên tiếp bị phá hủy, tai báo thần cũng từ thần linh được người thờ phụng, biến thành yêu ma bị người người người hô đánh. Một khi mất đi tín ngưỡng lực, thần đền bù không chỗ nào dung thân chỉ có thể rời xa Trung Nguyên, tù phạm bị lưu đày một đường lưu vong xuống tới Đông Nam C bớt một vùng."

"Nhưng Ngụy Trung Hiền vốn là một tên hoạn quan, sống nhờ trong cơ thể hắn báo thần cũng vì vậy tính tình thay đổi lớn. Lại bởi vì nhiều thần vị đều bị lật tung, phần lớn dân chúng từ kính ngưỡng thành đáng ghét, tín ngưỡng chi lực đại giảm, vốn thần niệm không mạnh phải bẩm báo thần, bởi vậy tẩu hỏa nhập ma, một dâm thành tính, chuyên cảm thấy hứng thú đối với lão nam nhân."

"Đương nhiên, câu chuyện này rõ ràng là truyền ra từ trong đó, cũng rất có thể là những lời đồn đại vì tranh giành chính thống kia."

"Không phải lời đồn nhảm!" Đột nhiên, nửa ngày không nói gì, một mực trầm tư cái gì đó, cao thắng hàn lớn tiếng kêu lên.

Chương thứ hai ngàn ba linh linh, tiến quân điệp trùng trại.

Ta và Trương Diệu Vũ liếc nhau một cái, cũng không khỏi quay đầu nhìn về phía hắn ta.

Cao Thắng Hàn đáp: "Nếu thế gian này thật sự có tai báo thần, vậy lời đồn vừa rồi cũng không phải là lời đồn nhảm."

"Vì cái gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

Cao Thắng Hàn tuy thân là thành viên nòng cốt của quốc gia, nhưng trải qua nhiều năm rèn luyện giang hồ, đối với quỷ thần cũng không giống như những người khác bài xích. Thế nhưng lời đồn ngay cả ta và Trương Diệu Vũ cũng không tin, hắn làm sao có thể xác định?

"Nếu hết thảy đều là thật, vậy có lẽ ta đã sớm gặp mặt báo thần, cũng biết Thần của hắn đang ở đâu."

"Ở đâu?" Ta kinh hỉ hỏi.

"Ở Ký Loạn trại!" Cao Thắng nhớ lại: "Tám năm trước, ta phụng mệnh chấp hành một nhiệm vụ đặc thù, theo hai tên đồng chí khác theo dõi mục tiêu lẻn vào trong rừng rậm. Ba ngày sau, chúng ta cùng tên kia chui vào một sơn cốc nhỏ., Trong sơn cốc vốn nhìn vắng vẻ không người vậy mà ẩn nấp một cái thôn nhỏ. Thôn kia không lớn, cũng chỉ có hai mươi mấy gia đình, chúng ta sợ quấy nhiễu mục tiêu, không dám tùy tiện tiến vào, ở bên ngoài thôn lưu tâm quan sát."

"Đi vào phát hiện, người trong thôn này vô cùng quái dị, không nói chuyện với nhau, chỉ là thỉnh thoảng dùng tay giao lưu với ánh mắt. Lúc mới đầu chúng ta còn tưởng là một thôn điếc, sau đó mới phát hiện không phải chuyện như vậy!"

"Ở dưới người trong thôn dẫn dắt, tên kia cầm hòm mật khẩu, đi vào gian phòng lớn nhất kia."

"Gia hỏa này là gián điệp bí mật được sắp xếp trong nước, lần này mang theo lượng lớn vàng kim trộm ra khỏi biên cảnh. Chúng ta còn tưởng hắn phải liên lạc với những người khác, đang chuẩn bị mượn chuyện này mở cửa đột phá, một lần hành động phá hủy mạng gián điệp. Nhưng không ngờ, hắn đi ngàn dặm xa xôi gian khổ, mục tiêu cuối cùng lại chính là thôn nhỏ hoang vắng nguyên thủy này..."

"Trong lúc nhất thời chúng ta cũng không rõ tình huống, lặng lẽ ẩn núp trong núi rừng ngoài thôn. Liên tiếp mấy ngày, hắn cũng không có việc gì đi dạo khắp nơi, thẳng đến một ngày giữa trưa, trong thôn đột nhiên vang lên một trận bang loạn hưởng. Theo tiếng vang, toàn thôn già trẻ đều đi ra., Tập trung chính giữa gian nhà đá kia, một lão đầu tử tuổi già nua gầy còm giơ cao pháp trượng hình thù kỳ quái, quát lớn cái gì đó, lập tức toàn bộ thôn nhân đều hô to theo. Nghi thức kỳ quái sau khi cử hành mười mấy phút, một phụ nữ mập lùn đem đứa trẻ mới sinh trong ngực giao đến trên tay lão giả."

"Lão già kia rạch rách lòng bàn chân đứa bé, từng giọt máu tươi nhỏ xuống bùn đất trước nhà đá, sau khi liên tiếp dập đầu bái, đem bùn đất dung hợp máu huyết vò thành hai quả cầu tròn, nhét vào trong tai đứa bé kia. Sau đó, lại quấn lên tầng tầng lớp lớp vải."

"Tiếp nữa, đứa nhỏ vốn đang khóc rào rào, lập tức ngừng khóc rống, cũng giống người lớn, hai tay chắp trước ngực, hướng về phía căn nhà đá kia liên tục gật đầu."

"Tình cảnh lần này quả thật có chút quái dị, những thôn nhân này không điếc không khàn tất cả đều bình thường, nhưng không nói một câu, hơn nữa hết lần này tới lần khác bịt tai hài tử lại, chuyện này rốt cuộc là thế nào đây? Lúc ấy chúng ta cũng không suy nghĩ nhiều, nghĩ đây là một thói quen của địa phương quái dị mà thôi. Thế nhưng lúc này mục tiêu chúng ta theo dõi kia cũng từ trong đám người đi ra, vô cùng thành kính quỳ rạp trên mặt đất, liên tục dập đầu mấy cái."

"Lão giả trong thôn kia theo cách cũ mà làm, rạch rách lòng bàn tay của hắn, đem máu bùn vò thành quả cầu nhét vào trong lỗ tai. Gia hỏa này lập tức cực kỳ mừng rỡ liên tục dập đầu."

"Chúng ta vừa thấy cảnh tượng này đều có chút kỳ quái. Tên gia hỏa này cùng hung cực, xưa nay không tin cái gì quỷ thần chi thuyết, nhưng lần này vì sao lại trực tiếp chạy đến nơi đây, làm ra một hành động hoang đường như thế này?"

"Buổi tối hôm đó, ông vẫn chưa đi, mà là bị người trong thôn thay một bộ quần áo nữ nhân tươi đẹp mà quái dị, trên đầu đeo đầy vòng hoa, trên cổ đeo vòng cổ tạo hình quái dị, đưa vào trong nhà đá."

"Chúng ta dùng nhiệt độ ngoài đỏ xa như thấu thị nghi lén quan sát, phát hiện trong thạch thất kia chỉ có một mình hắn, nhưng lại không ngừng nhăn nhó nhó nhó, làm ra các loại động tác vô sỉ hạ lưu, lập tức, lại truyền ra một tiếng rên rỉ. Bất luận từ trên hình ảnh động tác, hay là thanh âm quái dị này, đều cực kỳ giống như bị người cưỡng gian..."

"Lúc ấy, có một đồng chí thực sự ghê tởm, thấp giọng mắng một câu: "Mẹ nó! Không ngờ mua vải nhắc tới lão già khốn kiếp này còn là biến thái." Hắn nói một câu như vậy ngược lại không khẩn trương, nhưng tên kia lại giống như nghe thấy được, lập tức ngừng rên rỉ, cũng bất chấp mặc quần áo, trực tiếp cởi quần áo từ trong nhà đá chạy ra, cắm đầu chui vào trong núi rừng. Chúng ta có chút không kịp đề phòng, lập tức theo sau đuổi theo."

"Đuổi chưa bao xa, liền phát hiện gia hỏa này nằm thẳng tắp trên mặt đất không nhúc nhích, hắn là bẻ gãy một cành cây, tự đâm thủng yết hầu mà chết. Bởi vì hắn biết đã trốn không thoát, bị chúng ta bắt được hậu quả chỉ có thể càng bết bát hơn. Nhưng vấn đề là, vừa rồi làm sao hắn biết được?"

"Chúng ta theo dõi hắn hơn một tháng, chạy một mạch mấy ngàn dặm, hắn không phát hiện ra chút nào, mặc dù vừa rồi hắn cũng không bị quấy nhiễu. Mãi tới khi đồng bọn của ta nói ra tên của hắn, hắn như nghe được! Xem ra, bí ẩn kia hẳn là ở trong căn phòng đá quỷ dị kia!"

"Vì vậy, chúng ta thương lượng một chút, chia binh ba đường. Một người đi cuối thôn đốt lửa, đông kích tây đem thôn dân hút tới, một người tiếp ứng gió lốc, một người khác tiềm ẩn tiến mật thất xem xét một chút."

"Lúc thấy ánh lửa ngút trời, thôn dân đều đi cứu viện, ta tiến vào nhà đá." Cao Thắng nói.

"Bên cạnh chỗ đó không có gì, trống rỗng, bừa bộn khắp nơi. Dựa vào tường đặt nửa bức tượng thần, từ quần áo nhìn rất giống người Hoa Hạ, bên cạnh còn phân tán vài món thanh đồng tế khí. Lúc ấy thời gian vội vàng, cũng không tiện mang đi, ta liền đem mấy thứ này để lại hình cũ, vội vàng rời đi."

"Sau khi trở về nội bộ, trải qua chuyên gia xem xét, những tế vật bằng đồng kia đều là thời kỳ minh triều, mà nửa tượng thần kia lại rất kỳ quái, không phải là bất cứ thần minh nào đã biết."

"Cho đến sau này có một vị chuyên gia sử dụng để chỉ ra, pho tượng thần này có lẽ là nguyên hình của Đại thái giám Ngụy Trung Hiền. Sau khi hắn chết, đông đảo hoạn đảng đều chết, bỏ chạy, có một số tin tức linh thông, đã sớm chạy về nam đến vùng Đông Nam Nam nhu một vùng! Cái thôn nhỏ quái dị kia, rất có thể chính là hậu nhân của hoạn quan, trốn đến thiếp điệp trại tùy tùng. Thời gian đã lâu, hơn nữa sau khi phong bế, bị những người này coi là thần linh sùng bái."

Cao Thắng Hàn nói tới đây, ngẩng đầu nhìn ta và Trương Diệu Vũ nói: "Cho nên mới nói, đây không phải lời đồn nhảm, mà là sự thật! Năm đó ta xâm nhập cái tiểu thôn kia, chính là tế đàn bản vị để báo thần."

"Được!" Ta vui vẻ hét to một tiếng, theo sau hỏi: "Vậy ngươi còn nhớ thôn kia ở nơi nào không?"

"Đương nhiên nhớ rõ!" Cao Thắng Hàn trả lời: "Đây là nhiệm vụ duy nhất trong hai mươi tám năm ta không hoàn thành! Sau đó ta còn lật xem vô số quyển sách, tọa độ của thôn đó đều nhớ rõ rành mạch."

"Thật tốt quá!" Ta hưng phấn vỗ bàn một cái, búng tay kêu lên: "Thằng nhóc con!"

Cửa phòng mở ra, Lý Tiểu Thuần vội vã chạy đến trước người ta, có chút kỳ quái nhìn thoáng qua Cao Thắng Hàn và Trương Diệu Vũ.

Ta đương nhiên không có thời gian, cũng không thể giới thiệu với ông ta, hai người này là ai, trực tiếp vươn tay ra nói: "Đưa đũa cho ta."

Tiếp nhận điện thoại, ta trực tiếp thông qua điện thờ của Lý Đại Mặc.

máy truyền tin vừa mở ra, không đợi hắn lên tiếng, đã trực tiếp ra lệnh: "Đại Mặc, lập tức mang tất cả mọi người đi tới Tưởng trại trước! Lát nữa ta sẽ phát tọa độ kinh mị cho ngươi! Nhanh lên, lập tức hành động."

Chương thứ hai nghìn ba trăm lẻ một chung quy chỉ huy chiến đấu trước.

"Vâng! Hội trưởng, ta lập tức..." Không đợi hắn nói xong, ta đã trực tiếp tắt máy truyền tin, ý bảo tiểu nạp quay lại chờ lệnh.

Sau khi Lý Tiểu Oa rời đi, ta bèn nhìn về phía Cao Thắng cười ha hả nói: "Rốt cuộc là ở nơi cao nhất lợi hại hơn! Lần này hẳn là đã có cách để báo đáp thần rồi, kế tiếp chúng ta sẽ tiếp tục nghiên cứu bước tiếp theo xem nên làm gì bây giờ."

Cao Thắng bất động thanh sắc nhìn ta một cái, tựa hồ có lời gì muốn nói, bất quá khả năng là do Trương Diệu Võ đứng ở đây, nên bờ môi giật giật không lên tiếng.

Trương Diệu Vũ cũng không nhớ ra điều gì, nhưng ngay sau đó giả bộ như cái gì cũng không biết, ho khan hai tiếng lại chuyển đề tài trở về: "Mặc dù tên này là người, quỷ, thần, tam thể hợp nhất, rất khó có thể một chiêu giết chết, nhưng nếu muốn tra xét căn nguyên của hắn, vẫn có chút biện pháp."

Hắn dừng một chút tiếp tục nói: "Nếu tế đàn bản vị đã có tin tức truyền xuống, âm linh nắm giữ mọi chuyện tạm thời còn chưa có chút manh mối nào, chúng ta chỉ có thể bắt đầu từ "người" thôi!"

"Mặc dù người này là một quái vật nhân quỷ thần ba thể hợp nhất, nhưng vô luận thần niệm hay là quỷ hồn, đều có thể cách xa chân trời góc biển. Nhưng con người lại không làm được điểm này, thân thể là thần niệm và hồn khí, bình thường không thể rời khỏi bản hồn quá xa, nhưng hắn lại không nhìn pháp tắc đi qua hơn nửa Trung Quốc. Bởi vậy nghĩ, chỉ có một khả năng, đó chính là còn một người nào đó, mang theo chân hồn của hắn, từ đầu đến cuối đi theo bên cạnh."

"Nhưng Đại Ngũ còn chưa chết, hồn của hắn cũng không phải quỷ hồn, cho nên dùng phương pháp trữ hồn bình thường căn bản không thể thực hiện được. Tạm thời phong dưỡng cũng được, nhưng thời gian dài đến nửa năm dài này... Ta đã biết nếu muốn chân hồn bất tử., Còn có thể dung hợp thần thông quỷ, chỉ có một biện pháp, đó chính là đem chân hồn của hắn giấu ở trên thân một người khác! Bất quá, đây cũng không phải là người bình thường, nhất định phải hồn thuật cực kỳ cao minh, tùy thời đều có thể mượn hồn thông linh."

"Không sai!" Ta gật đầu nói: "Nói cách khác, trong nửa năm này, từ đầu đến cuối luôn có một người, hoàn toàn trùng hợp với hành tung của Hà Đại Ngũ."

"Đương nhiên rồi, hai người bọn họ khẳng định không đi chung với nhau, nếu không bọn trộm cướp đi theo phía sau bọn họ đã sớm phát hiện rồi. Khoảng cách đường thẳng của bọn họ hẳn là cách ba dặm, nhiều nhất sẽ không vượt qua bảy dặm. Bởi vì gọi là ba dặm mất hồn, bảy dặm quy thiên., Sau khi chân hồn rời khỏi ba dặm, bản thể nhất định sẽ xuất hiện dị trạng, cũng chính là loại trung tà thất hồn như tục ngữ đã nói; một khi rời khỏi bảy dặm, bản thể cũng không khác gì tử thi, bình thường sử dụng Chiêu Hồn pháp thuật cũng đều mất đi hiệu dụng."

Cao Thắng Hàn suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy ý của ngươi là, gia hỏa giấu Ngũ Chân Hồn ở trong phương viên bảy dặm này?"

"Không!" Ta lắc lắc đầu: "Đó là tình huống trước kia, nhưng hiện tại phạm vi này hẳn là lại rút ngắn không ít, hẳn là ngay trong vòng một dặm, cũng chính là năm mươi mét."

"A, đây là vì cái gì?" Trương Diệu Võ có chút khó hiểu hỏi.

Ta giải thích: "Bởi vì ta đã khởi động liên hồn thuật, hảo huynh đệ Lý mặt rỗ của ta lúc này đang nằm ở sát vách của tầng sáu32, nương theo sức mạnh phù chú, có thể giúp hai bộ linh hồn niệm lực tương thông. Nếu là người bình thường ngược lại cũng không có gì, nhưng lão quái vật này hết lần này tới lần khác lại là ba thể hợp nhất, một khi lại có linh hồn khác tương thông, tất nhiên sẽ sinh ra một tia lực cắn trả."

"Lực lượng cắn trả này không gây thương tổn gì đối với Hà Ngũ, nhưng luôn đi theo hắn phụ cận, người nắm giữ chân hồn không thể nghi ngờ là gánh nặng rất lớn! Nếu cứ tiếp tục bảo trì khoảng cách như vậy, tất nhiên không thể chịu nổi. Cho nên, biện pháp duy nhất của hắn là rút ngắn khoảng cách."

Nói đến đây, ta cúi đầu nhìn đồng hồ: "Mặt khác, chúng ta vừa nói chuyện cổ luận kim tổng cộng mất tổng cộng bốn mươi ba phút, cho dù tên kia vốn cách xa bảy dặm, hiện tại cũng nhất định tới đây! Theo ta tính, hắn không dám đứng quá gần, lại không thể đi quá xa, chỉ khoảng năm mươi mét."

Nghe xong lời giải thích này của ta, Cao Thắng Hàn và Trương Diệu Võ đều không khỏi âm thầm cả kinh.

Hóa ra ta ung dung giải thích toàn bộ sự kiện cho hai người bọn họ, cũng không phải cố tỏ ra trấn tĩnh mà là đã sớm an bài tốt tất cả rồi, lẳng lặng chờ người kia tự chui đầu vào lưới!

Trải qua lần này, hai người cũng lập tức hiểu rõ, tại sao Cao Thắng Hàn lại nói ra vị trí của tế đàn bản vị Thần, ta lập tức chép lại máy truyền tin rồi lập tức sắp xếp một nhóm người qua đó, xem ra cũng là sớm có chuẩn bị!

Đối với trận chiến tuyệt đối không thể thua trận này, ta đã sớm nắm chắc thành công!

Kỳ thật, sở dĩ ta có thể nghĩ ra đối sách trong thời gian nhanh như vậy, ngoại trừ tu vi tăng lên, lĩnh ngộ Âm Dương thuật càng thấu triệt ra bên ngoài, cũng có liên quan tới đủ loại kinh lịch ly kỳ những năm gần đây.

Đại mộng quỷ tướng bố trí Địa Cung như đến, cha của ma cà rồng âm hiểm độc ác. Lưu lão lục cáo già, nắm thóp toàn bộ bàn trà, Hàn lão lục không ra bài theo lẽ thường, là tuyệt tiền bối âm thầm mai phục đại cục giang đại thế, còn có vị trước mắt này có thể nói là nhất cấp Ảnh Đế, quỷ chiêu liên thông cao địa phương... Tất cả đều đã dạy cho ta bài học rắn chắc!

Đặc biệt là sau khi giang đại cá tính toán chém chết Thu Phong Trảm, nó có ảnh hưởng rất lớn đối với ta.

Tu vi cao thấp chỉ là một phần thực lực của bản thân, làm sao lợi dụng thực lực bản thân làm chỗ dựa, xảo diệu mượn tất cả tài nguyên, cuối cùng vững vàng toàn cục, mới là quan trọng nhất!

Ta nhìn về phía Cao Thắng Hàn và Trương Diệu Võ có chút áy náy cười nói: "Hai vị, ta không có ý giấu diếm cái gì, mà là trước khi hành động thật sự cần phải có, cho hai vị các ngươi hiểu rõ chân tướng của toàn bộ sự việc, chỉ có hiểu rõ từng chi tiết và ngọn nguồn cụ thể, mới có thể nhanh chóng điều động và quyết sách, mới có thể bảo đảm chiến dịch của chúng ta sẽ không thất bại!"

"Được a, tiểu tử!" Cao Thắng Hàn nửa là tán thưởng chế nhạo, "Đều có thể cho ta gài bẫy rồi, tiến bộ rất nhanh. Vậy xin Trương tổng chỉ huy nói một chút đi, cuộc chiến này rốt cuộc là đấu pháp như thế nào."

"Các ngươi cũng đã đoán được, ta mời các ngươi hai vị tới đây mục đích, cũng không phải muốn các ngươi tự mình ra tay chém giết. Mà là muốn mượn lực lượng của quốc gia cùng thế lực giang hồ các ngươi khống chế, liên thủ triệt để phá vỡ âm mưu nguy hiểm Hoa Hạ này, đại – âm mưu tai họa chí thương sinh. Hiện tại, ta sẽ hướng hai vị vạch rõ toàn bộ kế hoạch một chút."

Nói xong, ta đứng dậy, chỉ vào địa đồ tro bụi trôi nổi giữa không trung nói: "Hai vị xem, đại trận này cơ hồ bao trùm hơn phân nửa Hoa Hạ, trong mười tám vòng đỏ này, chính là trận tuyến cấu thành cả tòa đại trận này., Cũng tương đương với mười tám chỗ trận địa. Vô luận kẻ chủ mưu núp sau lưng là người, là quỷ hay là thần, đều phải chết không thể nghi ngờ! Những phù văn trận tuyến này, mặc kệ là lò luyện hay là miệng thông gió gì, đều nổ tung hết thảy! Nói cách khác, hành động chém đầu cùng phá trận đồng thời tiến hành!"

Hiệp hội Đạo giáo hai ngàn ba trăm ba mươi hai...

Cao Thắng Hàn và Trương Diệu Võ vừa nghe xong, tất cả đều ngồi thẳng người lên, khuôn mặt trở nên nghiêm túc.

Ta chỉ vào địa đồ tiếp tục nói: "Mười tám trận tuyến này đều được thiết lập ở cổ chiến trường, xích bích, nhạn môn quan... Trong mỗi một địa phương đều có vong hồn vạn ngàn! Nếu muốn trực tiếp tế điện vong hồn bài trừ quỷ khí, hiển nhiên đã không còn kịp nữa rồi, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn cũng không tìm được nhiều cao thủ có thể tọa trấn các nơi, mở tế đàn. Cho nên, ta áp dụng biện pháp là biến chỉnh thành không, lần lượt một kích phá! Mời hai vị xem."

Nói xong, ta vỗ tay, từng hạt bụi màu đỏ bay nhào đến, hội tụ trên bản đồ tạo thành từng tuyến đường nhỏ dày đặc. Mười tám chỗ đầu trận tuyến kia lập tức bị cắt thành mấy trăm phần.

"Ta đã mời mấy con cá sấu khổng lồ đến hỗ trợ, ở những địa phương này tu hành ba trăm sáu mươi lăm tòa tế đàn. Những tế đàn này tuy rằng không thể triệt để đánh nát đại trận, an tế âm hồn, bất quá có thể tạm thời ngăn chặn đại trận phát động. Hơn nữa bởi vì tế đàn khá nhỏ, phạm vi ảnh hưởng không lớn, tương đối mà nói, đối với người chủ trì đàn cũng không có yêu cầu cao như vậy. Tộc trưởng, phát động lực lượng toàn tộc, vận dụng toàn bộ quan hệ của ngươi, những người này hẳn là có thể gom đủ chứ?"

Trương Diệu Võ vừa nghe thấy thế liền giật nảy mình, không tự chủ được nhìn thoáng qua Cao Thắng hàn khí.

Ta biết hắn sợ cái gì.

Bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể điều ra hơn ba trăm cao thủ khai đàn tác pháp, thực lực bực này đặt ở trên giang hồ là chấn nhiếp, nhưng đối với quốc gia mà nói chính là uy hiếp!

Cao Thắng Hàn là cái gì?

Biết chi tiết rõ ràng như vậy cũng không có thú vị như vậy.

"Trương tiên sinh, chi của Trương gia các người có chút quan hệ sâu xa với Đạo giáo đúng không?" Đột nhiên Cao Thắng Hàn hỏi một câu không đầu không đuôi.

"A?" Trương Diệu Võ không biết lời này là có ý gì, càng không biết phải trả lời như thế nào.

"Tôn giáo tự do là viết ở trên tín hiệu quốc gia, hơn nữa hiệp hội đạo giáo cũng là cơ cấu hợp pháp được chính phủ bảo hộ, lão đầu trưởng hàng năm muốn gặp vài vị lãnh tụ của tông giáo. Ngươi chẳng lẽ đối với chức vị phó hội trưởng hiệp hội Đạo Giáo một chút hứng thú cũng không có sao? Ta cũng nghe nói rồi., Lần tuyển chọn sau của hiệp hội Đạo giáo sắp được tổ chức, nói không chừng lần này còn có thể có thêm một danh ngạch phó hội trưởng đây." Cao Thắng lạnh lùng nói, cũng không thèm nhìn Trương Diệu Vũ mà bưng chén trà lên.

"Ồ! Có hứng thú, có hứng thú! Ta nhất định sẽ tham gia, đa tạ cao điểm tỉnh lại." Trương Diệu Vũ nếu có thể lên làm tộc trưởng, hơn nữa còn tọa trấn Trương gia, đối kháng với Long Tuyền sơn trang nhiều năm như vậy, đương nhiên đầu cũng không phải uể oải, lập tức hiểu rõ lời nói của Cao Thắng Hàn là có ý gì.

Hắn liên tục gật đầu xưng phải, đứng dậy lại rót cho Cao Thắng một chén trà.

Bất quá, lần này hắn cũng không bán đấu tranh Thủy Long gì gì đó, thậm chí kích động đến tay cũng có chút run rẩy, đổ ra không ít nước trà.

Kỳ thật, đây cũng là một trong mục đích của ta!

Giang Bắc Trương gia mặc dù đã có ngàn năm truyền thừa, nhưng ở xã hội hiện đại lại có chút không hợp. Hơn nữa xã hội hiện nay, tuyệt đối sẽ không cho phép tổ chức khổng lồ như vậy du ly dưới quyền của chính phủ. Trước đó, Cao Thắng Hàn đã tiết lộ với ta việc ta sắp nhúng tay vào việc này. Trương gia mặc dù không làm chuyện ác hay làm chuyện xấu gì, nhưng khẳng định là đang sắp xếp lại phạm vi quy hoạch.

Ta cố ý để hai người bọn họ chạm mặt nhau, chính là mượn cơ hội này dựng một bậc thang cho Trương Diệu Vũ, leo lên con đường cao thắng hàn này. Đây không phải là muốn thông qua quyền lợi cao thắng hàn, đi cửa sau, giữ Trương gia lại một con đường.

Thực ra không những Cao Thắng Hàn tuyệt đối sẽ không làm như vậy, mà hắn cũng không có quyền quyết định này.

Nhưng nếu để cho hắn biết, thậm chí chính mắt nhìn thấy, Trương gia vì tế thế cứu dân mà hi sinh, hiểu rõ lập trường của Trương gia lập trường, liền có thể hướng tới lãnh đạo cấp cao báo cáo chi tiết. Chỉ cần Trương gia tiếp nhận chiêu an, là có thể tiếp tục truyền thừa.

"Tộc trưởng, những người này trong vòng ba ngày phải hết chỗ, chỉ cần một tiếng lệnh hạ thì sẽ đồng thời mở đàn, có vấn đề gì không?"

"Không có." Trương Diệu Võ lúc này cũng không còn lo lắng gì nữa, nghiêm túc nói: "Cửu Lân à, ngươi yên tâm, Trương gia nhất định sẽ dốc hết toàn lực! Đoàn trưởng lão, tám đại đà chủ, mười sáu chưởng kỳ, bao gồm cả Ảnh vệ sẽ dốc toàn bộ lực lượng, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ."

Ta nghe được, thanh âm của Trương Diệu Võ có chút kích động.

Nếu như không phải có cao thắng hàn ở đây, thì có khả năng phải thi triển đại lễ để cảm ơn rồi!

"Vậy được!" Ta gật đầu nhẹ, tiếp tục chỉ vào địa đồ nói: "Mặc dù ngăn chặn đại trận, nhưng những âm khí này cũng cần một thông đạo dung hợp."

"Đương nhiên, biện pháp tốt nhất là mời một ít cao thủ, liên thủ mở ra hành lang Quỷ Vực. Nhưng bây giờ thời gian cấp bách, nhân thủ thiếu thốn, căn bản không làm được gì. Vì vậy, ta chọn một biện pháp, tạm thời dẫn âm khí vào trong mộ cung cổ."

"Kể từ đó, sau khi đại trận tan rã, mặc dù xảy ra tình huống Âm khí tràn ra ngoài, cũng không khó giải quyết, hơn nữa cũng sẽ không tạo thành quá nhiều tai nạn."

"Ta tìm một vị... chuyên gia cổ mộ, đại khái vẽ ra phương vị mộ phần trong trận cước, đồng thời phối hợp với chưởng quỹ tiểu nhị của tiệm dẫn đường. Việc xử lý âm khí thì không cần lo lắng nữa."

chuyên gia cổ mộ tự nhiên chỉ chính là Ngô lão xấu, đương nhiên, xác thực một chút mà nói, hắn chính là tên trộm mộ thâm niên.

"Cao sở..." Ta nhìn Cao Thắng Hàn nói: "Phá giải đại trận này, ngươi có thể tạm thời không giúp được gì, bất quá việc phong trận xong sẽ phải phí tâm tổn trí ngươi!"

"Ngươi nói đi." Cao Thắng lạnh lùng gật đầu.

"Vừa rồi bọn ta đã nói rồi, trận pháp này mới thành lập, chỉ vì đủ loại quan hệ, bị tầng tầng chính khí áp chế. Bây giờ đều bị tên kia thiết kế hủy bỏ, điều này tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với phong thuỷ vận mạch bản xứ, nếu ngươi thuận tiện, về sau có thể tổ chức huấn luyện cảnh giới, diễn tập quân sự gì đó, tốt nhất có thể để mấy thương. Cái gọi là tà không áp chính, cũng tránh được sau này lại gây tai họa."

"Chuyện này không thành vấn đề!" Cao Thắng lạnh nói, lấy ra điện thoại di động đến, đem bản đồ đánh xuống.

"Trong lúc làm phép ở tế đàn, ta cũng đã bảo lão bà liên hệ rất nhiều anh minh giải trí, phát động fan cuồng đến những địa phương này tổ chức hoạt động, nhân số càng nhiều, thì dương khí tụ tập cũng càng thịnh vượng, cư dân bản địa cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì."

"Đến lúc này, toàn bộ công tác chuẩn bị phá giải đại trận cũng đã hoàn thành, chỉ chờ ba ngày sau cùng nhau hành động là được. Kế tiếp, chúng ta phải nghiên cứu một chút, làm sao tìm ra, hơn nữa còn diệt sát đầu sỏ gây nên dụng tâm hiểm ác!"

Ta nói rồi ngồi xuống, cầm ấm trà lên trước mặt, hướng về hai người bọn họ giải thích: "Điều này tương đương với người đang ở trong phòng sáu ba mươi hai hiện giờ."

Sau đó, ta lại nhấc nắp trà lên, đổ ra chút nước trà nói: " ấm trà chính là thân người, cũng chính là Hà Đại Ngũ, nước này là thần thức, cũng chính là tai báo thần. Không có trà cũng không xứng gọi là ấm trà, vì vậy chủ mưu chính là trà, cũng chính là quỷ hồn vô danh kia."

"Hiện tại chúng ta đã tìm được tế đàn tin vào tai mình rồi, chỉ cần chờ đến lúc ra tay là được, tương đương với nước là gốc rễ - ấm nước này đã không còn tồn tại nữa rồi." Ta nói xong, một bên đặt ấm nước ở phía sau, một bên nói: "Chỉ cần tìm được căn nguyên của ấm trà và ấm là được."

"Mới vừa rồi đã nói qua, cái bình này chia làm hai bộ phận, một cái thân ấm, một cái nắp ấm. Thân ấm, ngay tại sáu ba mươi chín, nắm ở trong vòng năm mươi mét."

"Vậy làm sao mới có thể tìm được cái nắp bình này đây." Trương Diệu Võ sờ sờ cằm, có chút khó xử nói: "Cũng không thể bắt người trong phạm vi 500 mét này lại, dò xét từng cái một đi?"

hoán hồn giả thứ hai nghìn ba trăm ba....

"Điều này khẳng định không được!" Cao Thắng hàn quyết đoán nói: "Một mảnh này là vùng đất phồn hoa, dòng người phi thường dày đặc, hơn nữa lầu cao mọc san sát cửa hàng nhiều. Phạm vi năm mươi mét ở trên đất bằng không lớn, nhưng trong khu vực này, ít nhất có mấy ngàn người! Một khi làm như vậy, sẽ dẫn tới bao nhiêu khủng hoảng? Sẽ tạo thành bao nhiêu sự cố không biết?"

"Hơn nữa, phạm vi này lớn như vậy, cho dù là điều qua quân đội, cũng không có khả năng hoàn thành vòng vây trong thời gian ngắn ngay cả một người cũng không trốn thoát. Huống chi gia hỏa này còn là cao thủ, không đợi vòng vây hình thành, đã sớm chạy ra ngoài, hoặc là dứt khoát trốn ở nơi nào, ví dụ như dòng nước, dòng nước thông mật các loại linh tinh. Hắn lại có thể di động bất cứ lúc nào, đi lùng bắt đội mèo, vậy càng không có cách nào tìm."

"Cũng đúng!" Trương Diệu Võ lại nghĩ một chút nói: "Người này am hiểu Hồn Thuật ngược lại không có gì đáng sợ, ta vừa lúc có một biện pháp có thể chế trụ hắn. Chỉ là, nếu hắn không ra tay, ta cũng không cách nào phân biệt, cho dù đứng ở trước mặt cũng không nhận ra."

Cao Thắng lạnh lùng vung ngón trỏ, gõ mạnh lên mặt bàn, đột nhiên như nhớ ra điều gì, chỉ vào ấm trà nói: "Có rồi! ấm trà và cái nắp trà này là cùng một thể, đi cái ấm đậy cũng đi, vậy chúng ta liền cho hắn một cái mời ngài nhập vò nhé?"

"Mời ngài vào rọ?" Trương Diệu Võ sửng sốt nói: "Ngài nói là, trước tiên đem Đại Ngũ bắt đi, sau đó phái người giám sát từng con đường, bài trừ từng người đi theo. Bởi vì có chân hồn nên hắn phải luôn đi theo, giữ vững trong phạm vi năm trăm mét, đến lúc đó tìm một nơi yên tĩnh..."

"Cũng không được!" Ta lắc đầu nói ra: "Mặc dù biện pháp này nhìn qua không tệ, nhưng đừng quên, hắn cố ý dẫn dụ bọn sát nhân chạy khắp nơi hơn nửa năm. Các ngươi nghĩ chưa, nếu như bọn chúng mất đi kiên nhẫn động thủ sớm, hoặc là xuất hiện tình huống ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ? Kế hoạch tính toán lâu như vậy, làm sao sẽ lưu lại sơ hở rõ ràng như vậy!"

"Trước khi tra rõ chủ sứ phía sau màn, quyết không thể động thủ. Đừng quên đây chính là trung tâm đại trận, nếu bị tên kia phát hiện, khởi động đại trận liều chết cũng xong đời!"

"Ừm! Ngươi nói rất đúng" Cao Thắng lạnh gật đầu nói: "Không nắm chắc tất thắng, trước tiên đừng nóng lòng động thủ."

Nói xong, hắn đặt ấm trà xuống, cầm lấy nắp trà, nhìn ấm trà, đảo mắt lại liếc nhìn nắp trà, đột nhiên ngạc nhiên hỏi: "Ngươi nói xem, có phải nắp bình này cũng có thể là bình không?"

"Có ý tứ gì?" Ta có chút bị lời này của hắn làm cho đoán ra, quay đầu nhìn hắn một chút.

Cao Thắng lạnh lẽo, bỗng nhiên đem ấm trà lật từng cái một lên, sau đó hướng về phía dưới, hướng về phía trước giải thích: "Ý của ta là, ấm trà và nắp trà có thể trao đổi với nhau bất cứ lúc nào, có khả năng này hay không."

"Đúng vậy!" Ta đột nhiên vỗ bàn trà đứng bật dậy: "Không phải không thể, mà là như vậy."

"Hai người này có thể thay đổi thân phận bất cứ lúc nào, một là để trữ một Chân Hồn khác."

"Đúng là như vậy!" Trương Diệu Võ nói theo: "Chúng ta chỉ cố nhìn chằm chằm ba người Quỷ Thần hợp nhất của gia hỏa này là hình thành như thế nào thôi, nhưng lại bỏ qua điểm này, quả nhiên là sở trường không bình thường, một lời nói toạc ra thiên cơ."

Cao Thắng cười lạnh nói: "Ta đây rõ ràng chỉ là tên nhàn rỗi giở trò mà thôi."

Nói xong, lại nhìn ta nói: "Sao vậy? Vậy các ngươi có cách tìm ra tên kia à?"

Ta lắc đầu nói: "Tạm thời vẫn không được, nhưng có thể từ đó xác định được đặc điểm của gia hỏa này."

"Hai người bọn họ đã có thể thay đổi thân phận, tức là chân hồn của tên này không ở trên người hắn, mà là giấu ở trong cơ thể của Ngũ Đại. Nói cách khác, trên người Hà Đại Ngũ không phải là không có chân hồn, mà là có chân hồn của người khác."

"Còn nữa." Trương Diệu Võ bổ sung thêm: "Bằng hữu kia của ngươi nếu thông hồn với bọn họ, chẳng khác nào ba hồn thông khiếu, người có ba hồn bảy vía. Ba hồn đã mất, nửa ý niệm đã tồn tại, trong nháy mắt khi hắn tỉnh lại, chắc hẳn còn có thể mơ mơ hồ hồ nhớ rõ đặc trưng thân thể của người nọ, cho dù chỉ nhớ rõ là nam hay nữ, cũng rút nhỏ phạm vi thật lớn! Chỉ là... Cái này nếu rời khỏi hồn niệm, thì không thể nối liền được."

"Không không không!" Qua nhắc nhở của Trương Diệu Võ, ta lập tức nghĩ tới, vô cùng mừng rỡ nói: "Không cần phải ly niệm, cũng không cần chờ hắn tỉnh lại! Trước khi ta khởi động Hồn Niệm Phù, đã hạ liên tâm chú lên người con hắn, cái mới đưa tin cho ta vừa rồi chính là truyền tin."

"A?" Trương Diệu Võ vừa nghe vậy lập tức đứng dậy, không kịp đợi nói: "Vậy còn chờ gì nữa? Mau gọi tiểu tử kia tới."

Cao Thắng Hàn có chút khó hiểu nhìn hai người bọn họ nói: "Đây là chuyện gì vậy?"

"Cái này sao..." Trương Diệu Võ suy nghĩ một chút, một tay nhấn vào chỗ tiếp nối của ấm trà và nắp trà, tận lực dùng câu nói cao thắng hàn mà có thể giải thích: "Cao chỗ, ngươi nhìn thấy rồi chứ, đây là ấm trà, đây là nắp trà, bàn tay này của ta, chính là bằng hữu của Cửu Lân."

"Vốn chúng ta cho rằng hắn chỉ tìm được bình trà, cho nên chỉ có thể dùng biện pháp mở nắp bình. Nhưng bây giờ lại khác, phát hiện bàn tay này là cầm cả bầu. Nói như vậy, có thể thấy được cái ấm trà này rốt cuộc ra sao rồi. Còn đầu của ta tương đương với việc là con của hắn., Phụ tử một lòng, huyết mạch truyền thừa. Thông qua phù chú, thứ có thể đưa tay cảm nhận được truyền đến đầu. Như vậy, cũng không cần đưa tay rời ấm trà tự mình viết ra, mà là thông qua đầu, là có thể nói ra."

Cao Thắng Hàn khẽ gật đầu, cũng lập tức hiểu rõ đây là chuyện gì, thúc giục ta nói: "Vậy thì nhanh lên, ta lập tức liên hệ các đồng chí của đội cảnh báo kiểm tra TV. Các nơi giao lộ đều bố trí sẵn lưới chặn lưới."

"Nơi cao hơn, gia hỏa này là một cao thủ Hồn Thuật. Chỉ dựa vào lực lượng của cảnh báo này khả năng không phải là đối thủ của hắn, ta giúp ngươi tăng viện một chút." Trương Diệu Võ vô cùng chủ động nói.

Xem ra, tung ra cành ô-liu cao thắng hàn, cực kỳ có sức hấp dẫn với Trương Diệu Võ.

Hai người bọn họ nói xong lấy ra máy móc, một người đi về phía bên cửa, một người đi tới trước cửa sổ, đồng thời ra lệnh cho thuộc hạ.

Ta đẩy cửa bước vào trong, Hạ Cầm và Doãn Tân Nguyệt đều ngồi trước máy tính, nhanh chóng đọc chữ.

Trên màn hình có một chuỗi con số và địa đồ không ngừng lấp lóe, Lý Tiểu Thuần vểnh cái mông lên giúp Hạ Cầm, thỉnh thoảng dựa theo lời dặn dò của Hạ Cầm, trên giấy có ghi chép một chuỗi tên và con số.

Phàm phàm nhân cũng tỉnh, tuy rằng không biết bọn họ đang bận làm cái gì, bất quá cũng rất hiểu chuyện không có ồn ào, hai bàn tay nhỏ bé bóp thành phù ấn, yên lặng niệm chú ngữ với con rối phía đuôi giường người ta.

Anh hùng hai ngàn ba trăm linh tư bình thường (Thêm thêm)

"Số mười đã đến đúng chỗ, sáng sớm mai là có thể bắt tay vào công việc." Hạ Cầm nói nhanh.

"Mười một đến mười..." Lý Tiểu lúng túng vừa lẩm bẩm ghi chép trên giấy.

"Vậy thì thôi, đa tạ Lệ Dĩnh, ai, tạm biệt, tạm biệt!" Trên vai Doãn Tân Nguyệt kẹp máy móc, hình vẽ hơi trên máy tính không ngừng lấp lánh.

Doãn Tân Nguyệt buông máy truyền tin xuống, quay đầu lại nhìn thấy ta, tiếp tục đọc chữ rất nhanh, vừa báo cáo với ta: "Đã có hai mươi mấy ngôi sao đỏ và người bạn bè đang ở vành chữ tín hiệu gọi ta, để mọi người cùng nhau ngắm pháo hoa, đồng thời đưa tặng biển ký và lễ vật."

"Mặt khác, Lệ Dĩnh và Nghệ Hưng đã cách nơi đây không xa, đã đồng ý đi tới hiện trường hỗ trợ, còn có rất nhiều người đang giao tiếp với công ty Kinh Kỷ, đang chờ đợi hồi đáp. Ai nha, ta thực sự là quá cảm động rồi, thật không biết cảm ơn bọn họ như thế nào nữa!"

"Vất vả cho ngươi rồi!" Ta vỗ vai Doãn Tân Nguyệt nói.

"Chị dâu, ngươi bên này thế nào?" Ta lại đi tới bên cạnh Hạ Cầm hỏi.

"Đây là tổ hợp công việc bọn Từ tổng thành lập." Cầm Cầm Cầm đưa cho ta.

Ta thấy đám người này tên là Phong Nhược liên hợp tác chiến với chỉ huy.

Bên trong có gần bốn trăm người, tất cả đều là các thương buôn kiến trúc to to nhỏ nhỏ, cùng với người phụ trách hạng mục đóng ở các nơi. Trên danh nghĩa treo tên và chức vụ của các công ty, liên tiếp không ngừng báo cáo số liệu và thông tin không ngừng lấp lánh.

Từ Quảng thịnh, Lâm Phong, Quách Khánh Tân cùng với mấy người trước kia ta chưa từng nghe nói qua, trên đó có bạn quay phim, ông trùm địa sản lớn lên ở vụ hội trường cũng đều ở đây, thỉnh thoảng lại chỉ thị thuộc hạ.

Một cảnh tượng tranh giành từng giây một, khô cạn nhanh chóng!

"Ba trăm sáu mươi lăm điểm công, trong đó có một trăm bốn mươi bảy chi phụ ở chung quanh nơi bọn họ trú quân, đã bắt đầu công việc. Ngoài ra còn có một trăm hai mươi ba cái đã xác định là tối mai tám rồi, còn lại chín mươi lăm Từ tổng tổng bọn họ đang nghĩ đủ mọi biện pháp đàm phán và điều vận." Ta vừa nhìn, Hạ Cầm vừa căn dặn kỹ càng, báo cáo với ta.

Sau khi đánh ra một chuỗi con số, Hạ Cầm lại tiếp tục nói: "Ta đã chuyển tin tức Tây An Tiểu Ngô gửi tới cho ông chủ họ Bạch, toàn bộ bọn họ đã xuất phát, có ba địa điểm gần nhau. Căn cứ tính toán hành trình, một địa điểm tối thiểu nhất, tối tối mai trước chín điểm cũng có thể tới."

"Ừm." Ta gật đầu nói: "Chị dâu, ngươi cũng vất vả rồi, chuyển lời cho ông chủ họ Bạch, bảo hắn nói với tất cả đội ngũ, lập tức phái người điều tra chính xác vị trí mộ. Đồng thời chuẩn bị giấy, gạo nếp, những vật tiếp hồn, chờ ta ra lệnh, tế tự ven đường, đưa tất cả âm hồn vô danh vào trong cổ mộ."

"Được!" Hạ Cầm phối hợp nhịp nhàng hồi xe, phát ra lời nói vừa rồi của mình.

"Cũng nói cho Từ tổng quản một tiếng, phụ cận tế đàn đã xây xong không được để cho người tới gần, trước lúc xế chiều tối cùng sẽ có chủ tế đại sư đến, để bọn họ phối hợp chuẩn bị vật phẩm tế tự một chút."

"Ừm." Hạ Cầm lên tiếng, nhanh chóng viết chữ.

"Trương thúc, ngươi xem." Lý Tiểu Thuần đưa những thứ trong tay cho ta.

Tiếp đến ta nhận được là hai tấm bản đồ, một tấm dày đặc rải rác mấy trăm vòng tròn nhỏ, có màu đen, có màu trắng, còn có màu đỏ.

"Màu đen ta đã xây xong, màu đỏ đã bắt đầu kiến tạo, màu trắng tạm thời vẫn chưa có tin tức." Lý Tiểu Thuần ở một bên giải thích.

Tấm bản đồ tiếp theo chỉ có mười tám vòng tròn lớn, nhưng từ phía võ giả đồng thời phân ra mười tám đầu tuyến dài, trên mỗi đầu tuyến dài đều đánh dấu thời gian, hẳn là đội ngũ dự tính đến.

"Ừm, rất tốt!" Ta vỗ vỗ đầu Lý Tiểu Dễ thương nói: "Thiếu gia, phù chú có thay đổi gì sao?"

"Không có." Lý Tiểu lúng túng trả lời.

"Lấy ra ta xem một chút."

Hắn cẩn thận từng li từng tí lấy từ trong ngực ra phù chú, nói: "Trương thúc, ba ba ta sẽ gặp nguy hiểm sao?"

"Không đâu, phụ thân ngươi là một anh hùng! Không phụ thân ngươi ở tiền tuyến, chúng ta có cố gắng thế nào cũng vô ích. Nào, ngươi nhắm mắt lại, Trương thúc hỏi ngươi cái gì, ngươi liền đáp cái gì, hiểu chưa?"

"Ừm!" Lý Tiểu dễ thương nhẹ gật đầu.

Ta móc chu sa ra vẽ một cái Hồi Mộng Phù lên phù chú kia, lập tức một tay đặt lên đỉnh đầu Lý Tiểu Đản hỏi: "Nhìn thấy phụ thân ngươi sao?"

"Thấy rồi!"

"Bên cạnh hắn còn có ai không?"

"Có!"

"Còn bộ dạng thế nào nữa."

"Một người gầy đen thui, trên đỉnh đầu không có tóc..."

"Còn người khác." Ta cắt lời y, trực tiếp hỏi.

Người này khẳng định là Lý Ma Tử cách vách Hà Ngũ Ngũ, sớm trong dự liệu cũng không có gì để hỏi.

Pháp thuật cũng không thể duy trì được lâu, hơn nữa Lý Tiểu Thiến chẳng những không biết chút nào về Âm Dương thuật, mà còn là một đứa trẻ. Lý Ma Tử đã ở tận cùng trong tiền tuyến rồi, ta không thể để cho Lý Tiểu Tiểu tiếp tục mạo hiểm nữa, cách làm an toàn nhất chính là tận lực rút ngắn thời gian ngắn, tránh tạo thành tổn thương cho hắn.

"Một tên béo lùn khác, đầu... hình như là trái bí đao."

Vừa nghe thấy hình dáng của người này, ta liền sững sờ, tiếp tục truy vấn: "Còn gì nữa?"

"Còn nữa...còn có, trong thân thể của hắn hình như có rất nhiều cái bóng chồng chất lên nhau, không thấy rõ ràng... Cái bóng lớn nhất là một cái lão đầu cao, Hòa, rất giống với ngươi, rất giống... Trên người lão đầu hói hói hói đầu kia cũng có lão..." Lý Tiểu Tức đứt quãng nói, trên trán đã thấy mồ hôi.

Ta biết, đây đã là cực hạn, vội vàng buông tay.

Thân thể Lý Tiểu Oa mềm nhũn, ta đỡ lấy hắn ngồi dựa vào giường, tán dương nói: "Tiểu ngốc, thật là dễ thương! Ngươi nghỉ ngơi trước đi."

Nói xong, lại đem phù chú cẩn thận từng li từng tí bỏ vào trong túi áo dán sát ngực của hắn.

"Tháng mới, chị dâu, các người chịu khổ nhiều một chút. Tình hình hiện tại thực sự không thể buông lỏng chút nào!"

"Đi đi đi!" Doãn Tân Nguyệt không quay đầu lại giục ta: "Nếu là chuyện của người khác, ta vất vả lắm sao?"

"Không có chuyện gì đâu, Cửu Lân, ngươi làm việc của mình đi. Nơi này cứ giao cho chúng ta là được." Hạ Cầm vừa nói vừa gằn giọng.

"Được" ta gật đầu nói: "Có tình huống gì đặc thù, mau chóng thông báo cho ta."

Nói xong, ta xoay người đi ra cửa.

Cao Thắng Hàn và Trương Diệu Võ đã đánh xong máy móc, vừa thấy ta đi ra, tất cả đều chờ mong mà hồi hộp nhìn sang.

Ta trở tay đóng cửa lại, nói với bọn họ: "Ta biết người nọ là ai."

"Ai?" Hai người bọn họ đồng thanh hỏi.

"Đường đệ của Hà Đại Ngũ, Hà Đại Phong!"

"Hà đại phong gì?" Trương Diệu Võ ánh mắt lẫm liệt: "Chính là hội trưởng linh bảo gì đó sao?"

"Không sai, chính là hắn!" Ta khẽ gật đầu nói: "Nhưng mà, tên này chỉ là một con rối, hoặc có thể nói là một quân cờ."

Khi còn ở trong tửu điếm lớn, ta đã gặp qua Hà Đại Phong rồi, hình ảnh giống hệt hình ảnh Lý Tiểu Dặc nhìn thấy lúc vừa rồi.

Hơn nữa, tên gia hoả này có thể tránh thoát đòn đánh lén của Thập Âm vệ thì vẫn bình yên vô sự, lúc đó chỉ cảm thấy Hồn thuật của hắn rất cao minh. Hiện tại mới hiểu được thì ra chân hồn của hắn không có ở đây! Thảo nào ngay cả Thập Âm vệ cũng không thể làm hắn bị thương được.

Thế nhưng là, lời của Lý Tiểu Dặc, cũng làm cho ta có chút hồ nghi, cái tên cao nhân kia trông giống lão đầu nhi của ta lại là ai đây?

Không nghi ngờ chút nào, trên thân hai người Hà Đại Phong đồng thời xuất hiện tàn hồn quỷ ảnh, chính là toàn bộ chủ sứ phía sau màn.

Nhưng vì sao hắn lại giống với ta? Đây chỉ là trùng hợp thôi sao?

Mục đích chính của vị trí thứ hai ngàn ba trăm năm mươi ba chính sinh.

"Nguyên lai là tên gia hỏa này!" Trương Diệu Võ nhíu mày, trên người tản mát ra một tia sát ý: "Cái này gọi là Linh Bảo sẽ làm nhiều việc ác, lại đầu nhập vào Long Tuyền Sơn Trang uy hiếp ta, ta đã sớm nhịn hắn rất lâu rồi! Lại còn dám chạy tới nơi này, xem ta có làm thế không..."

Nói được một nửa, hắn đột nhiên nhớ tới Cao Thắng Hàn đang ở bên cạnh, lại cố nén câu chuyện lại: "Nếu xác định là hắn thì dễ xử lý, không phải am hiểu hồn thuật sao? Ta sẽ cho hắn biết cái gì gọi là hồn thuật khắc tinh!"

"Hắn trông như thế nào, ta bảo đồng thời điều chỉnh TV một chút, để quan sát." Cao Thắng lạnh lùng trả lời.

"Khoảng hơn năm mươi tuổi, chiều cao trên dưới một mét sáu, thể hình khá béo, trên dưới hẹp như trái bí đao mùa đông vậy." Ta nhanh chóng nói, Cao Thắng điện hạ điện thoại, muốn tuyên bố những đặc điểm thân thể đặc thù này cho người khác.

Trương Diệu Võ cũng lấy ra điện thoại di động, trực tiếp gẩy qua nói: "Vừa rồi ta để các ngươi lưu ý người đó lớn đến mức nào..."

"Hả? Không đúng!" Đột nhiên ta liền giật mình tỉnh lại.

Cao Thắng Hàn đang ấn vào máy truyền tin đang đánh lén, Trương Diệu Võ cũng không khỏi sửng sốt.

"Người kia không phải phong phú gì!"

"Không phải?" Trương Diệu Võ có chút kinh ngạc nói: "Sao thế này lại không phải?"

"Nếu như hắn chính là người tàng hồn kia, nên vẫn luôn đi theo bên cạnh Hà Đại Ngũ mới đúng, thế nhưng Hà Đại Phong làm sao dám đi dạo khắp nơi như vậy."

Nghe ta nói vậy, Trương Diệu Võ cũng lập tức bừng tỉnh đại ngộ!

Linh bảo ban đầu thành lập, phân biệt truyền tin cho Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc, nói là bất cứ nhà nào đối địch với hắn, đều đầu nhập vào một phương khác. Hai mặt đều không muốn để cho đối phương tiếp nhận một thế lực không biết như vậy, cho nên lúc sơ kỳ, Linh Bảo sẽ cực kỳ càn rỡ.

Nhưng theo hộ pháp hai bên hơi có đạo hạnh vừa chết, Long Bích Dã cũng hồn phi phách tán, trên thực tế Linh Bảo sẽ sớm tồn tại.

Sau đó, dưới sự chủ trương của giang đại ngưu, Long Tuyền sơn trang truy sát tàn đảng Linh Bảo, là hội trưởng Hà Phong nghe nói đã sớm chạy ra hải ngoại.

Cho dù hắn còn dám ở lại Hoa Hạ, cũng tuyệt không dám nghênh ngang đi khắp nơi nửa năm!

Càng khiến ta vững tin rằng người này không phải là hắn, mà còn có một nguyên nhân khác.

Lúc ấy ta ở trong tửu điếm lớn của nhà giàu có từng gặp hắn, tính mạng được từ thủ hạ của Thập Âm vệ, tuyệt đối không phải người thế thân gì. Phải biết rằng, ngay cả tàn đao Giang Bắc cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Nhưng ta đã xem qua bưu kiện Vương đội trưởng phát tới truy xét, trong một đoạn thời gian ngắn ở chỗ ta xâm nhập tửu điếm lớn phú hào, Đại Ngũ Viễn ở Giang Chiết một dải!

Nói cách khác, người đồng hành cùng Hà Đại Ngũ, giấu giếm chân hồn tuyệt đối không phải là đại phong.

Nhưng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Ta thở phào một cái, thoáng bình tĩnh một chút nói: "Mặc kệ hắn có phải là đại phong gì hay không, tướng mạo gia hỏa này đích xác như thế, điểm này thật ra sẽ không sai. Trước hết để cho các huynh đệ lưu ý gia hỏa này, bất quá ngàn vạn lần không nên bại lộ, càng không nên động thủ."

Cao Thắng Hàn phát tin tức ra ngoài, Trương Diệu Võ cũng thay đổi lí do.

Trong phương viên một trăm mét, không biết có bao nhiêu con mắt đang mật thiết theo dõi.

Trương Diệu Vũ ôm hắc kiếm đi trở lại trước bàn, nhắm mắt suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên mở to hai mắt nói: "Cửu Lân, ngươi nghĩ có khả năng nào không nghĩ tới đâu."

"Khả năng gì?"

Trương Diệu Võ vung tay về phía mặt bàn, ấm trà bên trên không nhúc nhích, nắp bình trà bên dưới lại bay ra ngoài, rặc rặc một tiếng rơi xuống mặt đất vỡ nát, sắc mặt Trương Diệu Võ âm trầm nói: "Không chỉ có nắp bình trà!"

Lần này, ta cũng kinh ngạc.

Đúng là có khả năng này!

Mặc kệ lão già này là ai, đúng là trước nay chưa từng có một lần giảo hoạt như hiện nay!

Vốn cho rằng hắn là tử thần, xuân hoa nở đủ khiến người ta giật mình! Không nghĩ tới, còn làm ra một cái tam hợp nhất đại ngũ. Lại một đường tìm kiếm, lại phát hiện cái ấm trà này, tùy thời đều có thể thay thế thân phận ấm trà.

Nhưng mà, hắn có thể phối hợp với một ấm trà, có phải có thể điều phối cái thứ hai hay không, cái thứ ba?

Hắn thật đúng là dùng chiêu thức lò lửa trong tam quật của Thố khôn này để lô hỏa thuần thanh!

Ta xoa xoa huyệt thái dương thịt, thật sự là bị tên này làm cho có chút choáng váng, một cái bẫy quỷ kế này quấn quanh từng tầng từng tầng, phá giải ra thật đúng là đau đầu.

Hơn nữa ta và Trương Diệu Vũ, ba người cao thắng hàn cùng nhau phá giải!

Ta đọc thuộc lòng Vũ Dư Âm Phù Kinh, đối với âm hồn lý luận và trận pháp cực kỳ tinh thuần, theo Hôi Cáp lão tiền bối qua đời, trên thế giới này chỉ sợ cũng không có ai tinh thông hơn ta.

Trương Diệu Vũ xông xáo giang hồ đã nhiều năm, lại là lãnh tụ của hai đại thế gia ở Âm Vật giới, bất luận là kiến thức hay lịch duyệt đều cực kỳ kinh người.

Tuy Cao Thắng Hàn là một ngoại môn, có thể lãnh đạo một ty đặc thù của quốc gia nhiều năm như vậy, thân kinh bách chiến, cái dạng gì mà gian xảo và giảo hoạt chưa từng thấy người giảo hoạt như vậy?

Nhưng dù ba người chúng ta liên thủ, vẫn bị hắn làm cho xoay loạn!

Trong lúc nhất thời, ba người chúng ta đều yên tĩnh lại.

Cao Thắng Hàn không ngừng gõ gõ mặt bàn, Trương Diệu Vũ cau mày sờ cằm, ta khẽ nhắm hai vai, tất cả đều đang hồi tưởng lại, rốt cuộc có chỗ nào sơ suất.

Keeng keeng keeng keeng keeng keeng...

Cao Thắng Hàn gõ gõ, đột nhiên dừng lại.

Ta và Trương Diệu Vũ nghe xong hắn liền ngừng nói, cũng đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía hắn.

Bởi vì hai chúng ta đều phát hiện, thời điểm hắn gõ ngón trỏ là đang suy nghĩ, một khi dừng lại thì khẳng định là đang nghĩ tới điều gì.

Quả nhiên, Cao Thắng Hàn nói: "Trước tiên không nên gấp gáp, vấn đề càng khó thì càng đơn giản, nhất thời không nghĩ ra thì bỏ xuống. Cũng như đề thi, sau đó lại thẩm vấn vấn vấn đề khác. Ví dụ như động cơ thật sự của hắn là gì?"

"Trước mắt mặc kệ gia hỏa này là người hay quỷ, hắn kinh doanh nhọc lòng nhiều năm như vậy, thật sự là vì mở ra tòa đại trận này sao?"

"Đúng vậy, chuyện này còn sai sao?" Trương Diệu Võ hỏi: "Không phải ngay từ đầu Cửu Lân đã nói rõ với ngươi? Một khi đại trận này mở ra sẽ tạo ra hậu quả gì, lại sẽ mang tới chỗ tốt cho người thiết trận. Đối với người tu luyện Quỷ đạo mà nói, đây chính là mong ước cả đời của cả đời. Nếu như không phải vì mục đích này, ai lại phải hao tâm tổn trí, làm một chuyện không có chút lợi nào đối với mình như vậy."

"Không." Cao Thắng Hàn khoát tay: "Có!"

"Có một loại phần tử phạm tội phi thường cực đoan, mục đích phạm tội của bọn hắn, không phải vì bản thân đạt được lợi ích gì, cũng không phải là vì báo thù, chính là thế giới cừu hận đơn thuần, trả thù xã hội. Hơn nữa loại tội phạm này thường thủ đoạn càng thêm cuồng dã, không tính hậu quả chút nào."

"Đương nhiên rồi, ta chỉ là cung cấp một ý tưởng hoàn toàn mới. Còn nữa, các ngươi nói, hắn châm ngòi châm ngòi vì khởi động đại trận. Như vậy còn có một khả năng hay không, hắn khởi động đại trận là giả, mà mục đích thực sự của hắn, ngược lại là châm lửa kia?"

Lời vừa nói ra, ta và Trương Diệu Võ đều không khỏi đồng thời sửng sốt, sắc mặt kinh hãi!

Cao Thắng Hàn không rõ lắm, bó đuốc kia là cái gì, cũng không biết bí mật của Đại Diễn động là cái gì, mà ta tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy Viên Tuệ đại sư giải thích với ta.

Lúc ở Trương gia, Trương Diệu Võ bảo ta đến Bạch Mã tự, tìm kiếm bí ẩn thân thế, xem ra hắn cũng biết.

Nếu như thật sự phóng xuất ra một đám âm hồn quỷ quái trong cuộc chiến Phong Thần, vậy cùng Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận cũng không có gì khác nhau!

Cao Thắng Hàn duỗi hai ngón tay tiếp tục nói: "Thứ hai, Hà Đại Ngũ này rốt cuộc có gì khác với người bình thường, vị sứ giả thần bí bí giấu sau lưng kia tại sao lại cố tình lựa chọn hắn?"

Đúng vậy!

Không biết nguyên nhân gì, năm người kia được tuyển chọn từ trong ức vạn người, chế thành khôi lỗi tam hợp nhất.

Cũng không biết tại sao, Hà Đại Phong cũng làm một cái linh bảo không có tên làm hội trưởng.

Hơn nữa, hai người bọn họ còn là đường huynh đệ.

Lợi dụng bọn họ cũng có thể là cùng một người.

Cái này mà nói thì một chút nguyên nhân thì không, hình như cũng không nói được.

"Thứ ba." Cao Thắng Hàn lại giơ lên ngón tay thứ ba nói: "Nếu theo lời các ngươi nói, hắn chỉ là âm hồn mấy trăm năm trước mà thôi, vậy hắn hao tâm tổn trí mượn nhiều thân phận như vậy, muốn giấu diếm là cái gì? Một người chết mấy trăm năm, còn cần che giấu thân phận sao?"

Công việc của Tru Tâm kiếm là hai ngàn ba trăm linh sáu kiếm.

Đúng là như thế!

Một Âm hồn chết đi mấy trăm năm, bất kể thân phận chân thật của hắn là ai, có gì cần phải giấu diếm chứ?

"Thứ tư." Cao Thắng Hàn tiếp tục nói: "Theo cách nói của các ngươi, hắn giả bộ buôn bán chạy khắp nơi, chỉ là để mang theo cảnh báo, dùng chính nghĩa khí phá trận mà thôi. Vậy bây giờ hắn đã hoàn thành đại trận, cũng đã tới trung tâm châm lửa, vậy hắn hoàn toàn có thể tiếp tục một mình hoàn thành a? Vậy mà lại tìm mấy đồng bọn va chạm ở đây là có ý gì?"

Đúng là như vậy thật!

Tên này một mình du đãng hơn nửa Trung Quốc, vẫn chưa chạm mặt người nào, vì sao sau khi chạy đến đây liền có người tiếp ứng chứ?

Vừa nghe lời này, Trương Diệu Võ và ta càng thêm bối rối.

"A!" Đột nhiên, trên hành lang truyền ra một tiếng thét chói tai.

Cao Thắng Hàn cách cửa gần nhất nhảy dựng lên, xoạt một tiếng mở cửa xông ra ngoài, ta và Trương Diệu Võ cũng theo sát phía sau.

Cửa đối diện mở rộng ra bốn phía, một nữ nhân phục vụ vội vã chạy ra, sắc mặt trắng bệch, tràn đầy kinh hoảng.

"Sao vậy?" Cao Thắng Hàn kéo nàng lại hỏi.

"Chết...Người chết! Có người chết ở trong đó." Nhân viên phục vụ kia vô cùng hoảng sợ hét lớn.

Cao Thắng hừ lạnh một tiếng rút ra một thanh loan đao không có chuôi, nhảy vọt xông vào.

"Cửu Lân, để phòng ngừa bị trúng kế, ngươi về trước đi." Trương Diệu Võ nói với ta một câu, theo sát phía sau Cao Thắng Hàn vào phòng.

Dẫu sao cũng là người từng trải, sau khi được nhắc nhở, ta lập tức thu hồi bước chân quay về.

Ta mới vừa vào phòng, liền phát hiện có một bóng người đang lóe lên từ ngoài cửa sổ.

"Kẻ nào!" Ta theo sát phía sau.

Nhưng đuổi tới trước cửa sổ, lại không phát hiện được gì cả.

Đây chính là tầng sáu a, hơn nữa ở phía ngoài còn có Ảnh vệ Trương gia, Cao Thắng hàn bố trí đội quân đặc biệt bảo vệ tầng tầng lớp lớp, vậy mà còn có người có thể tới gần cửa sổ!

Trong lòng ta kinh ngạc, nhanh chóng đẩy cửa vào ra xem thử, Doãn Tân Nguyệt, Hạ Cầm vẫn đang bận rộn trước công việc máy tính, Lý Tiểu Thuần đã khôi phục như lúc ban đầu, còn giúp Hạ Cầm làm trợ thủ. Phàm là người bản thân khéo léo cũng không thích thú gì cả.

Vừa thấy bọn họ đều không có việc gì, ta cũng yên lòng, lặng lẽ đóng cửa lại đi ra.

Vừa ra cửa, thấy Cao Thắng Hàn và Trương Diệu Võ cũng đã quay về.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Ta hỏi.

"Ba tên buôn lậu kia đều đã chết." Cao Thắng Hàn trả lời: "Tuy nhiên nguyên nhân cái chết lại rất kỳ quái, ba người kia toàn thân trên dưới một vết thương đều không có, trái tim lại bị người ta móc đi rồi!"

Ta quay đầu nhìn về phía Trương Diệu Võ, nguyên nhân cái chết ly kỳ như vậy, ngay cả Cao Thắng Hàn cũng không nhìn ra được nguyên nhân, khả năng có quan hệ với âm quỷ tà thuật.

Sắc mặt Trương Diệu Võ tái nhợt, trầm mặc ngồi trên ghế dựa, một lúc lâu sau mới nói với giọng căm hận: "Là bị Tru Tâm kiếm của Trương gia tổ truyền giết chết!"

"Trương gia tổ truyền?" Ta không khỏi sửng sốt, ngay cả Cao Thắng Hàn cũng có chút kỳ quái.

"Đúng vậy!" Trương Diệu Võ gật đầu nói: "Thân là tộc trưởng, ta đã được nghe Trương gia truyền tuyệt kỹ, trong đó có bộ Tru Tâm kiếm thuật này. Nhưng mà kiếm pháp này đã thất truyền nhiều năm, ngay cả ta cũng không biết! Vốn dĩ ta còn tưởng rằng trên đời này sẽ không còn ai có thể sử dụng bộ kiếm thuật này nữa."

"Tổ tiên Trương gia từng có một lần đại phân gia, tổng cộng có sáu mạch tử tôn lần lượt rời đi, trong đó có một nhánh chính là tru tâm kiếm truyền nhân. Thế nhưng ta đau khổ tìm kiếm rất nhiều năm, cũng một mực không hề có tin tức."

"Cao sở trưởng, ngươi yên tâm." Trương Diệu Võ đột nhiên ngẩng đầu lên, nói: "Bất kể hắn có phải là con cháu Trương gia hay không, nếu đã lấy kiếm pháp Trương gia giết người, bất kể thế nào ta cũng sẽ tra xét đến cùng, còn Trương gia một cái công đạo trong sạch, cho ngươi một cái công đạo!"

Cao Thắng Hàn sờ sờ cằm ngồi xuống nói: "Hiện tại không chỉ là truy tra ra vấn đề hung thủ mà là hung thủ tại sao lại muốn giết người. Hơn nữa còn dùng loại thủ pháp ly kỳ này! Theo như phục vụ nói, nàng đã nhận được máy móc từ trong phòng khách, nói là không cẩn thận làm ướt chăn, yêu cầu thay đổi một chút., Khi tới cửa nàng chỉ che miệng, nhìn thấy ba người đều nằm đó, còn tưởng là ngủ. Kêu vài tiếng không có phản ứng, dò xét hơi thở, tất cả đều tắt thở."

"Lúc ta trở về phòng, nhìn thấy một bóng đen vừa lướt qua cửa sổ." Ta cũng trả lời chi tiết, ngồi xuống.

Trương Diệu Võ sửng sốt: "Tên kia có ý gì? Rõ ràng không phải chỉ là nhằm vào chúng ta sao?"

Hoàn toàn chính xác, cơ hồ là trước mặt Cao Thắng Hàn giết người, lại dùng kiếm pháp Trương gia truyền lại, cố ý từ cửa sổ trôi qua.

Đây quả thực chính là cố ý khiêu khích!

"Đây là ấm trà làm mà." Trương Diệu Võ đột nhiên nghĩ.

"Có phải ấm trà đậy hay không thì không rõ, nhưng ấm trà thì không sao. Ta đã xem qua, hắn ngủ đang say." Cao Thắng lạnh móc ra một làn khói, hít một hơi thật sâu nói: "Chuyện án giết người cứ để đó, bất luận có phải do ấm trà làm hay không, hay có sử dụng kiếm pháp của Trương gia hay không tạm thời cũng không quan trọng. Trước mắt trọng nhất vẫn là chuyện này."

"Mấy chỗ nghi điểm ta vừa nhắc tới, các ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ, đồng thời cũng phải hồi tưởng lại một chút, còn có manh mối gì không. Đem sự kiện một lần nữa chải chuốt lại, bao gồm cả những gì liên quan đến mọi người, tất cả chi tiết, đều cẩn thận qua một lần, ta đi xử lý một chút sự tình, chốc nữa chúng ta lại chạm tới một lần."

Hắn quay người đi vài bước, lại quay đầu nói với ta: "Đúng rồi, cũng đừng chỉ riêng chuyện này, nên ăn cơm cũng phải ăn cơm, cho dù ngươi không ăn, bên trong còn có nữ hài tử, ta đã đặt giúp ngươi rồi."

Nói xong, mở cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa ồn ào nhốn nháo, một đám cảnh báo xông lên.

Cao Thắng Hàn đóng cửa lại, trong phòng lại chìm vào yên lặng.

Trương Diệu Vũ còn vì chuyện của Tru Tâm kiếm, mặt âm trầm không nói một lời, nổi giận đùng đùng nắm chặt chuôi kiếm.

Xem ra trong một thời gian ngắn, hắn sẽ không từ trong phẫn nộ tỉnh táo lại, càng sẽ không cùng ta tiếp tục thảo luận án tình gì nữa.

Ta khép hờ hai mắt, nghiêng người dựa vào ghế ngồi, dựa theo phương pháp cao thắng hàn, lần nữa tỉ mỉ chải chuốt một lần, cũng không phát hiện vấn đề gì.

Rồi lại lập tức bắt tay người, gì mà Đại Ngũ, Hà Đại Phong, Xuân Hoa...

Hả?

Tưởng tượng lúc xuân hoa nở, ta bỗng nhiên nghĩ tới một điểm khả nghi!

Ta từng thấy qua hoa xuân rồi!

Lúc ở Ô Tô Lý Giang, đã từng nhìn thấy hồi ức của giang đại cá trên gương.

Trong đó có một đoạn ngắn, thực tế bọn họ có bốn vị đại Thái Thượng trưởng lão, cùng nâng chén.

Ngoại trừ hơi trẻ một chút, mọi người đều không khác biệt lắm so với những gì mình nhìn thấy, liếc mắt là có thể phân biệt được.

Nơi đó hoa xuân nở rộ hai bên tóc mai nhiễm sương, lông mày hơi bạc, nhưng vẫn vô cùng đẹp trai, trong mắt lộ ra vài phần tư thế oai hùng, lúc đó cũng không cảm thấy thế nào. Nhưng sau đó, trước khi xông vào quán rượu lớn phú hào, từng gặp bảy người Long tuyền, tiểu gian tế lan hoa cùng độc đao thay mặt tranh chấp, từng có một phen đối thoại.

Ta nhớ rất rõ ràng, Lan Hoa nói xuân hoa nở là mỗ mỗ của hắn, mà không phải mỗ gia.

Rốt cuộc mỗ mỗ hay mỗ gia, thân là cháu ngoại Lan Hoa đương nhiên sẽ không lầm.

Tuy hắn chưa từng thấy qua, nhưng giới tính của Long Tuyền Thái Thượng trưởng lão hẳn sẽ không tính sai chứ? Nhưng, trong hồi ức của giang cá thì hoa xuân nở rõ ràng là một người đàn ông a! Hơn nữa giang cá lớn nhắc tới xuân hoa khai cũng vẫn là " xuân lão đại" lâu năm, chẳng lẽ ngay cả hắn cũng lầm?

Như vậy, tên khốn này đến cùng là nam hay nữ?

Người áo đen đeo kiếm lưng thứ hai ngàn ba trăm linh bảy...

Từ khi tra ra Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận, trên đường đi, ta bễ tơ bóc kén tin tưởng tràn đầy lòng tin, vốn cho rằng rất nhanh có thể phá giải bí ẩn này. Nhưng ai ngờ sau khi liên tiếp tao ngộ không thuận, lại đánh ta trở về quá khứ.

Mắt thấy là sẽ bị tầng tầng giải bí ẩn làm cho mê ly!

Nếu như Hà Đại Phong không phải "Đàm hồ", vậy tại sao gã lại xuất hiện trong đầu Lý Tiểu Oa chứ?

Kẻ điều khiển một mực ẩn nấp sau lưng hai người Hà Đại Phong là ai? Tại sao lớn lên lại rất giống ta? Ngay cả Lý Tiểu Thuần hầu như không có ý thức cũng có thể lập tức đưa ra phán đoán như vậy? Đây chỉ là trùng hợp hay là có quan hệ sâu xa?

Bóng đen đột nhiên xâm nhập, cố ý mượn tru tâm kiếm pháp của Trương gia giết người, hơn nữa là gần như ngay trước mặt chúng ta, mục đích này là gì.

Chỉ vì khiêu khích thôi sao? Kiếm pháp của hắn học được từ đâu? Sao hết lần này tới lần khác lại xuất hiện vào lúc này?

Còn có nhiều điểm đáng ngờ mà Cao Thắng đã đưa ra, chẳng lẽ mục đích cuối cùng của gia hỏa này không phải vì đại trận mà đến, mà là Đại Diễn động?

Tại sao hắn phải che giấu thân phận?

Nếu theo lời Cao Thắng Hàn nói, hắn nếu thật sự là âm hồn mấy trăm năm trước không cần phải như vậy.

Tại sao hắn ta phải lựa chọn Hà gia huynh đệ trong hàng tỉ người?

Hai huynh đệ Hà Đại Phong, Hà Đại Phong, vì sao lại trở thành đồng lõa của hắn?

Cao thủ tinh thông Tru Tâm kiếm của Trương gia, thủ đoạn tâm cao thâm, vậy có quan hệ gì với kẻ đứng phía sau? Có phải cùng một người hay không?

Hết bí ẩn này đến bí ẩn khác không ngừng quanh quẩn vòng tròn trong đầu ta, quả thực muốn nổ tung.

Đinh, đinh, đinh!

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, làm ta giật mình tỉnh lại.

Mở cửa xem, là nhân viên phục vụ đẩy ga tàu ở ngoài cửa.

"Chào Trương tiên sinh, đây là bữa tối ngài đặt." Nhân viên phục vụ bình thường kia lễ phép mà khách khí nói với ta.

Hắn âm thầm trao đổi ánh mắt với ta, ý bảo ta xem xe nấu ăn.

Trên tiêu bàn trên bánh xe cơm trưa viết một chuỗi số hiệu quen thuộc, đây chính là bí pháp bí mật của Cao Thắng Hàn nói cho ta biết, cũng chính là nói tên phục vụ này nhất định là nhân viên đặc biệt hắn an bài bảo hộ chúng ta. Cơm canh là do Cao Thắng đặt tên, lại do nhân viên đặc biệt đưa tới, đồ ăn tự nhiên không có vấn đề gì.

Ta cảm tạ ông ta, rồi nhận lấy chiếc xe, đóng cửa lại.

"Tộc trưởng, ăn chút gì đi." Con chào hỏi Trương Diệu Võ vẫn như cũ.

Nhưng hắn lại cau mày khoát tay áo, ý bảo ta tạm thời không có khẩu vị.

Kỳ thật, hiện tại trong lòng ta cũng tràn đầy hoang mang không thể ăn được, nhưng Cao Thắng Hàn nói rất đúng, coi như ta không ăn, còn có nữ nhân cùng đứa nhỏ ở đây.

Các nàng mặc dù không biết sắp xảy ra chuyện gì, nhưng không chút nhọc nhằn khổ sở mà bận đến tận bây giờ, ta nếu mặt mũi tràn đầy u sầu, ngay cả cơm cũng không quan tâm, các nàng khẳng định cũng sẽ lo lắng. Vì vậy trong nháy mắt ta đẩy cửa, làm bộ thoải mái, đổi lại là vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Gọi vài lần, Hạ Cầm và Doãn Tân Nguyệt mới đi tới, vừa ăn từng miếng cơm lớn, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm màn hình.

Sau đó báo cáo với ta tình huống tiến triển mới nhất của các hạng công tác chuẩn bị, ta liên tục gật đầu, không ngừng cổ vũ khen ngợi bọn họ.

Phàm là ai ngoan ngoãn ăn cơm, miệng nhỏ lau một vòng, lại bò lên giường luyện tập phù chú hơn người.

"Phàm phàm, ngươi không cần quá sốt ruột." Ta vừa vui mừng vừa đau lòng nói: "Loại chuyện tu luyện này, tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể luyện ra, chỉ cần ngươi kiên trì bền bỉ, chắc chắn sẽ có ngày thành công! Nhưng bây giờ ngươi còn nhỏ, không cần phải liều mạng như vậy."

"Không!" Phàm Phàm ôm cái đầu nhỏ quật cường nói: "Đều có người bay trên trời giống như người khác, nhưng ta ngay cả một con rối cũng chơi không xong, ta phải cố gắng một phen."

Nói xong, hắn hướng ta nắm tay nhỏ hơn, làm ra một cái thủ thế cố khởi động.

"Ngươi xem ngươi, nhỏ như vậy đã dạy hắn, hiện tại đã chơi ra ảo giác đúng không?" Doãn Tân Nguyệt có chút trách cứ nói với ta, nhưng lập tức dỗ dành phàm nhân: "Phàm phàm ngoan, ngươi nghỉ ngơi chốc lát rồi hãy chơi đi. Cả ngày không nháy mắt nhìn chằm chằm con rối, rất dễ bị thương mắt. Đến đây, mẫu thân giúp ngươi thu lại, cứ ngủ một giấc cho tốt đã."

Nói xong, nàng liền đi qua thu hồi con rối của hắn.

Nhưng ta lại bỗng nhiên cả kinh, vượt lên trước một bước đi qua, sờ sờ đầu của hắn hỏi: "Phàmàm, ngươi vừa rồi nhìn thấy người biết bay hơn người hay sao?"

"Đúng vậy a, liền bay ra ngoài cửa sổ." Phàm Phàm duỗi ngón tay nhỏ ra hướng ngoài cửa sổ khoa tay nói.

"Lúc nào?" Ta có chút kinh ngạc hỏi.

"Trước khi ăn cơm, không phải ngươi vừa mới tới một lần sao?

Chính là khi đó đó đó à."

Lần này, ta càng thêm giật mình!

Phàm nhân vậy mà cũng nhìn thấy bóng đen lướt qua cửa sổ trước đó!

"Phàm phàm, ngươi thấy hắn lớn lên thế nào?" Ta cưỡng ép đè nén lòng tràn đầy ngạc nhiên, xiết chặt hỏi.

"Ừm..." Phàm Phàm hơi nghĩ một chút nói: "Là lão gia gia mặc áo đen râu bạc, sau lưng đeo một thanh kiếm."

"Vậy hắn nhìn thấy ngươi sao?"

"Nhìn thấy rồi, hắn còn cười với ta." Phàm Phàm chớp chớp đôi mắt to, có chút không giải thích được hỏi: "Ba ba, làm sao vậy? Lão gia hỏa giống như người khác kia là người xấu sao?"

"Không phải, nào có cái gì xấu xa." Ta cười sờ sờ cái đầu nhỏ của nó nói: "Cho dù có, còn có phụ thân ở đây, con lại chơi một lát nghe mẫu thân nói, ngủ sớm một chút đi."

"Được." Phàm ngoan ngoãn gật đầu.

"Cửu Lân, làm sao vậy? Chẳng lẽ lời Phàm Phàm nói là sự thật?" Doãn Tân Nguyệt nghe ra ta đang dỗ phàm nhân không khiến hắn sợ hãi, có chút lo lắng hỏi.

"Không sao, con không cần lo lắng." Ta làm bộ như không có chuyện gì, cười nói: "Ta ra bên ngoài nhìn một cái, hai người nghỉ ngơi sớm một chút, không được bận quá muộn."

Nói xong, liền đi ra cửa.

"Ai da, Tiểu Na Nhi ngươi phát sai rồi!" Ngay khi chuẩn bị cất bước đi ra khỏi cửa, đột nhiên nghe thấy Hạ Cầm vừa ăn cơm xong liền chủ động gửi tin nhắn cho Lý Tiểu Thuần: "Ta không phải là Từ tổng quản hằng nghiệp của ngươi, tuy rằng tất cả đều là người a, nhưng cũng không phải là cùng một người a."

"Hả?" Ta đột nhiên máy động linh cơ, đột nhiên vang lên tiếng gì đó, cũng không kịp nói với bọn họ điều gì, vội vàng chạy ra ngoài.

Chuyện này, từ đầu tới đuôi, so với trước kia từng tiếp xúc qua bất luận sự kiện gì đều làm cho người không thể tưởng tượng nổi!

Ta thật không biết chủ sứ giả sau lưng là ai, không xác định mục đích cuối cùng của hắn là gì, thậm chí ngay cả trước mắt tiếp xúc đến, đối tượng điều tra rõ ràng nhất là lớn năm sao, cũng không chỉ có Nhân Quỷ Thần Tam Hợp một thể đều có bổn nguyên, còn có khôi lỗi có thể thay thế, hơn nữa không chỉ một con.

Tru Tâm kiếm khách thần bí, nội tình phức tạp rắc rối, kết cục này rốt cuộc là kết cục thế nào?

Vừa rồi lúc ta đẩy cả bàn, từng có một phán đoán mù quáng đầu tiên vào làm chủ.

Đó là kết luận người này chính là xuân hoa nở.

Về điểm này thì không có chút chứng cứ thực tế nào, chỉ là chủ quan của ta suy đoán.

Mà tất cả những thứ này đều bắt nguồn từ quẻ ngữ của Liễu lão gia tử.

Cho dù Ma Tử mượn vỏ rùa để chuẩn bị thiên cơ, cho dù Liễu lão gia tử có phân tích đúng sai, hắn cũng chỉ nói: "Vô Xuân" trong tên của người này, nhưng lại có quan hệ rất sâu xa với chữ "Xuân" sau đó là chính ta nhận ra người này chính là do xuân hoa suy đoán.

Nếu như, hắn căn bản không phải là xuân hoa nở thì sao đây?

Như vậy từ đầu đến cuối ta đã phạm vào một sai lầm trí mạng!

Chương thứ hai nghìn ba trăm tám, trên biển gia tộc gia tộc gia tộc nào.

Lúc ta đi ra ngoài cửa, Trương Diệu Võ vẫn cau mày trầm tư suy nghĩ.

Kiếm pháp Trương gia sớm đã thất truyền đột nhiên xuất hiện, hơn nữa lại gần như là hành hung giết người ngay trước mặt hắn ta, đối với Trương Diệu Võ mà nói, quả thực chính là vô cùng nhục nhã, quyết không thể tha thứ! Hơn nữa, lúc đó, Cao Thắng Hàn cũng ở đây.

Vô luận người này có quan hệ gì với Giang Bắc Trương gia hay không, nhưng chỉ cần một ngày không tra ra người này, Trương gia không cách nào xoá sạch tội danh!

Nhìn ra, Trương Diệu Võ Đang mặt lạnh như băng, thừa nhận thủ đoạn của hung thủ này chính là lúc Trương gia sử dụng kiếm pháp còn có vài phần do dự.

Hiển nhiên, hắn rất không muốn bởi vì chuyện này, phá hư tương lai tương lai của cả Trương gia.

Nhưng vấn đề là nếu người này đã ra tay, rất khó bảo đảm sẽ không có lần tiếp theo.

Hơn nữa, người nọ cơ hồ trước mặt chúng ta trắng trợn hành hung giết người, lại vận dụng thủ pháp ly kỳ như vậy, Cao Thắng Hàn tuyệt sẽ không làm như không thấy, nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế đào gã kia ra.

Đến lúc đó lại tra ra có quan hệ gì với Trương gia, thì lại càng phiền toái.

Đến lúc đó, có phát cho ngươi danh hiệu phó hội trưởng hiệp hội Đạo Giáo chiêu an hay không, còn cho phép Trương gia hay không, cũng khó mà nói trước được...

Không nói xa, chỉ bàn về hành động lần này mà thôi. Có trận pháp chủ tế của Trương gia với quy mô lớn như vậy, nếu Long Tuyền sơn trang thừa cơ xuống tay thì phải làm sao?

Tất cả cao thủ phân tán khắp nơi, đều sẽ bị một kích phá tan.

Trương gia không có ai phòng bị, càng khó có thể phòng bị.

Nhưng hành động lần này dưới sự cho phép của Cao Thắng Hàn, coi như là phối hợp với an dân định thế quốc gia, là đứng trên cùng một chiến tuyến với chính phủ.

Long Tuyền sơn trang có ngốc đến mấy cũng hiểu đạo lý trong đó.

Nếu lúc này phát động đánh lén, hầu như không khác gì quốc gia khai chiến.

Chỉ cần mượn sự kiện lần này treo quan hệ với quốc gia, thật sự đã bị định làm nhánh cho Đạo giáo, nắm giữ thân phận hợp pháp, vậy thì bản thân đã đứng ở thế bất bại!

Nói cách khác, thời gian lưu lại cho Long Tuyền sơn trang đã không còn nhiều lắm, nhưng tuyệt đối không phải là hiện tại!

Nhưng hết lần này tới lần khác, lại xảy ra một sự kiện như vậy, nếu như không nhanh chóng tra ra hung phạm, vận mệnh tương lai của Trương gia làm sao có thể nói không rõ.

Cho nên, thân là tộc trưởng, Trương Diệu Võ tự nhiên là vừa khẩn cấp vừa phẫn nộ!

"Tộc trưởng, cháu có vài vấn đề, muốn tìm người chứng thực một chút." Nói xong ngồi xuống ghế dựa trước mặt hắn.

"Ngươi nói đi." Trương Diệu Võ ôm hắc kiếm quay đầu lại, sắc mặt vẫn có chút âm trầm.

"Loại thủ pháp cách không lấy lòng này, chỉ có Tru Tâm Kiếm của Trương gia có thể làm được không?"

"Rất lâu trước kia, trên giang hồ có một thanh âm đao trong suốt, dùng thanh đao này giết người, thấy máu phong hầu, chẳng những huyết không chảy, thậm chí ngay cả một vết thương cũng không có, cho dù ngươi bắt được hung thủ, cũng không có chứng cứ."

"Về sau, thanh đao kia không hiểu vì sao biến mất, yên lặng mấy trăm năm, bị một Long Hổ sư họ Lý ngẫu nhiên thu được. Hắn vì kỷ niệm thê tử, đặt tên cho thanh Phong Tuyết Vô Nhai này, cùng thanh Băng Sương Tử Tử trong tay hắn ban đêm, hợp xưng Băng Phong song nhận."

"Vị Long Hổ sư này võ nghệ tuyệt luân, là người chính khí. Sau khi hắn chết, thanh đao này cũng sẽ không còn tin tức gì nữa. Nghe nói gần đây bị một người tên là Đao Thần cầm lấy để chuyên giết bại xã hội. Trong cùng một thời điểm, Trương gia cũng xuất hiện một vị Âm Dương đại gia có một Khoáng thế tuyệt luân, cho dù là âm tà thuật gì đi nữa., Chỉ cần được hắn chính mắt thấy qua, có thể phục chế ra một bộ chiêu pháp hoàn toàn giống nhau như đúc, càng có thể nhìn ra bản tính âm vật, từ đó cô đọng ra tuyệt kỹ độc môn. Năm đó, hắn cùng vị Long Hổ sư này từng mấy lần giao thủ, sau đó nhập tinh cùng nhau, kết thành sinh tử chi giao."

"Nghe nói Tru Tâm kiếm pháp do hắn sáng chế là có được từ linh cảm của Phong Tuyết Vô Nhai! Nhưng khác với trực tiếp cầm đao là, môn tuyệt kỹ này có yêu cầu cực cao đối với tu vi, hơn nữa lại được tổ tiên phong huyết mạch, không phải con cháu Trương gia căn bản là không thể học được. Hơn nữa, môn tuyệt kỹ này đối với tu vi lại có yêu cầu cực cao., Hắn cũng nói rõ ràng cấm chế, bộ kiếm pháp này nghiên cứu chế tạo chỉ là để tìm kiếm chỗ liên quan giữa vật và thuật, tuyệt đối không thể dùng nó đả thương người. Cho nên, kiếm pháp này mặc dù là tuyệt kỹ do Trương gia tổ truyền, nhưng người bên ngoài rất ít khi biết được."

"Tiếp sau nữa, theo lần kia Trương gia nội chiến, sáu chi Dư mạch tương liên mà đi, bộ kiếm pháp này cũng theo đó thất truyền..."

"Ta cùng với ba cỗ thi thể vừa rồi đều đã xem qua, đích thật là bị người cách thể lấy tim mà chết. Có thể tạo thành hiệu quả này, ngoại trừ Phong Tuyết Vô Nhai, chính là tru tâm kiếm. Cho nên ta mới nói rất có thể có liên quan tới Trương gia. Nếu như không phải Phong Tuyết Vô Nhai xuất thế lần nữa, thì nhất định là Trương gia tử tôn không thể nghi ngờ, hơn nữa nhất định là dư mạch cuối cùng chưa từng tìm được."

"Điều này không cần hoài nghi." Ta tiếp lời: "Người nọ dùng kiếm, hẳn là Trương gia tử tôn xác định không thể nghi ngờ."

Trương Diệu Võ có chút nghi hoặc nhìn ta: "Ngươi nói là bóng đen ngươi nhìn thấy lúc nãy?"

"Không phải ta nhìn thấy, mà là phàm Phàm." Ta đáp.

"Phàm phàm?" Trương Diệu Võ đột nhiên sửng sốt: "Hắn nhìn thấy hung thủ kia?"

"Ừ." Ta gật đầu nói: "Hơn nữa hình như người nọ cũng không có ý tứ thương tổn hắn, mà còn cười cười với hắn."

Trương Diệu Võ có chút kỳ quái, cũng không biết nghĩ tới điều gì, yên lặng trầm tư một lúc lâu nói: "Những năm gần đây, mặc dù Trương gia vẫn có địa vị ngang nhau với Long Tuyền sơn trang, nhưng trong đám tiểu bối lại không có tuấn kiệt xuất, trưởng lão đoàn cũng dần dần điêu linh. Đối với ta mà nói, cho dù suy nghĩ từ phương diện nào cũng nhất định phải tìm được sáu chi còn lại khi đương gia rời đi."

"Trước sau, ta đã tìm được năm nhà, nhưng hầu như không thu hoạch được gì."

"Diệu Hoa con cháu chi tử bất xuất, căn bản cũng không có thiên phú làm thương nhân âm vật, Thanh Thủy Trương Tiểu Yêu, mặc dù là một nữ báo động, so với người bình thường mạnh hơn một chút, nhưng lại không biết làm tổn thương âm mạch thế nào, cả đời cũng không thể nào luyện tập âm dương thuật, hơn nữa lại còn là nữ nhi nhi, mạch này xem như đã tuyệt rồi. Trương Nhất Kỳ đại sư, sau khi chết đi, một thân thuật bói toán huyền ảo vô cùng cũng thất truyền theo."

"Hiện thế Dư mạch đệ tử, chỉ có hai người Trương Thiên Bắc đã sớm tòng quân, còn chi cuối cùng chính là truyền nhân của Tru Tâm kiếm."

"Trong nhiều năm truy tìm, ta đã lần lượt tra được chút manh mối. Chi Dư mạch kia vẫn có hậu nhân, hơn nữa tu vi cực cao, chỉ là không biết nguyên nhân cơ sở và nguyên nhân gì. Thật lâu trước đó hắn đã đoán được, Trương gia sẽ phái người tìm kiếm hắn, sớm chặt đứt tất cả manh mối. Tin tức cuối cùng, còn để lại hơn một trăm năm trước."

"Hơn một trăm năm trước?" Ta kinh ngạc hỏi.

"Vâng." Trương Diệu Võ nhẹ gật đầu: "Cuối cùng mới tra được manh mối, nhánh dư mạch này sinh sống gian khổ nhất, thậm chí vài lần suýt nữa bị giết cả nhà, cuối cùng chạy trốn tới vùng Hữu Kiến. Nhiều năm phiêu bạt trên biển mới có thể sống sót."

"Đầu mối cuối cùng chính là, sau một cơn lốc, một nhóm người bốn người vốn là đánh cá sống, bị sóng lớn lật tung thuyền nhỏ, theo sóng lớn biến mất không còn tăm tích."

"Nhưng một năm sau, ngư dân phụ cận Hổ Môn lại phát hiện hai hài tử ôm chặt cọc gỗ lớn hôn mê bất tỉnh từ trên bờ cát."

"Sau khi được người ta nhận nuôi một thời gian, hai đứa nhỏ này không hiểu sao lại biến mất. Trước khi đi còn làm một đại sự kinh thiên động địa."

"Chuyện gì?" Ta nhíu nhíu mày.

"Giết người!" Trương Diệu Vũ nghiêm túc nói: "Giết cả một thôn! Một trăm ba mươi bảy cái, ngay cả già lẫn trẻ cũng không may mắn thoát khỏi!"

án thứ hai ngàn ba trăm linh trăm kỳ thanh thứ ba.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

Nếu là bọn họ hôn mê trên bờ cát hấp hối, bị người ta thu dưỡng, vì sao còn phải làm sói hoang? Càng kỳ quái hơn chính là, chỉ dựa vào hai đứa bé làm sao làm được chuyện đồ diệt cả thôn.

Trương Diệu Võ dừng lại rồi nói tiếp: "Vốn dĩ mọi người cả thôn đều đã chết hết, lại bị thả vào một đống lửa lớn đốt thành đất bừa bộn khắp nơi, căn bản là không thể phân biệt được, nhưng lại có một tên buôn cá, vốn cũng là người trong thôn này., Từ khi cha mẹ trẻ mất cả, sau này lớn lên đến trấn cho người khác làm con rể, ngày thường chính là từ nơi này đổi cá ngược đến trấn tập để bán sống. Cho nên, hắn hầu như quen biết mọi người trong thôn. Vì thế ngỗ tác gọi hắn tới, đem vô số thi thể đã sớm bị đốt cháy thành một hàng., Để hắn nhất nhất phân biệt. Cuối cùng toàn bộ già trẻ một đứa không ít, chỉ thiếu hai đứa nhỏ vừa mới được nuôi dưỡng hơn mười ngày. Bởi vì vài ngày trước, nó còn vừa mới tới đây thu cá. Mấy ngày nay lão bà muốn sinh, nên không tới, không ngờ lại vì vậy tránh được một kiếp."

"Nguyên nhân cái chết của những người đó đều rất đơn giản, tất cả đều là những trái tim bị đánh nát, trên ngực chỉ có một lỗ hổng nhỏ sâu một tấc! Đây là một vụ án cực kỳ náo nhiệt ở đương đại, nhưng lúc ấy chính là thời khắc cuối triều Thanh, mạng đảng cách mạng đang ở Quảng Đông một thời liên tiếp khởi sự, châu phủ địa phương từ lâu không rảnh để ý tới điều tra án tình. Hơn nữa bởi vì vụ án này quá mức ly kỳ, căn bản là không có manh mối nào, cứ như vậy bị gác lại."

"Nhưng mà, hồ sơ này ghi chép, vẫn luôn được giữ lại trong huyện nha."

"Lại qua ít năm, Quảng Đông khu chinh phạt không ngừng, huyện lâu cất giữ ngày xưa cũng đột nhiên mất đi một ngọn lửa lớn, tất cả mọi thứ đều bị đốt không còn một mảnh. Trải qua hơn mười năm tẩy lễ, một đoạn chuyện cũ, sớm đã không còn ai nhớ rõ, đừng nói là người biết việc này, coi như là người đời sau nghe nói qua việc này cũng đều chết không sai biệt lắm."

"Trùng hợp chính là, mấy năm trước, Trương gia được bày tại tiệm cổ trên chợ, thu được một chồng bút ký tay chép. Nói là lúc một người trẻ tuổi dọn dẹp phòng cũ, phát hiện ngay trên xà nhà, muốn hỏi xem thứ này có thể bán được bao nhiêu tiền?"

"Chưởng quầy trong tiệm là một tay già nua, liếc mắt một cái liền nhìn ra, đây là bản thảo, chuẩn bị viết thành một bản bí tịch tên là《 Minh Thanh bách kỳ bí thuật nói. Chỉ là không biết bởi nguyên nhân gì, cuối cùng không thể thảo luận thành, toàn bộ ghi chép cùng tư liệu đều giấu ở xà nhà, bởi vậy quả thật là nhân họa đắc phúc, tránh được hạo kiếp mười năm kia."

"Chưởng quỹ này là đường thúc bổn gia, khi còn trẻ làm đường chủ nội đường, sau đó bị thương làm mất tu vi lại không nhàn rỗi, chủ động mang ra ngoài làm thương nhân âm vật trong điếm, cũng có một chuyện tốt. Lấy thân phận và tuổi tác của hắn, tự nhiên biết rất nhiều nội tình Trương gia, sau khi đọc quyển sách chép kia, lập tức phát hiện chỗ khả nghi, ngay trong đêm chạy về đến tay ta."

"Tư liệu trên thư thảo ghi lại cực kỳ tỉ mỉ, không ít tài liệu đều là do người khám nghiệm thuốc ở hiện trường làm bút ký, có liên quan đến hung án ngư thôn cũng là như thế."

"Bên trên ghi lại rất rõ ràng. Hai đứa con còn sống duy nhất, một đứa chừng 8, một đứa ước chừng 6, đại nam tiểu nữ, khuôn mặt tuấn tú. Hai đứa bé này bị phát hiện trên bờ cát, nam hài sợ cô bé kia rơi ra ngoài, ôm chặt lấy nàng, hai tay túm chặt cọc gỗ, mười ngón tay đã sớm rách nát, bị ngâm đến không còn hình người. yết hầu đứa bé trai kia sinh ra ba nốt ruồi đen, nữ hài cũng không có gì đặc thù, bất quá lại rất xinh đẹp khả ái."

"Chẳng lẽ hai đứa nhỏ này chính là Trương gia truyền thừa dư mạch của Tru Tâm Kiếm?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Đúng vậy!" Trương Diệu Võ gật đầu nói: "Tại phúc Kiến bên kia, cuối cùng ta tra được, chính là Trương gia tiểu nhi, cổ sinh nốt ruồi đen, tam tinh Tà kiếm, to như hạt đậu tằm."

"Lúc ấy bốn nhà bọn họ mất tích trên biển cả. Sau một năm tại Hổ Môn, mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng bất kể tuổi tác hay là dáng vẻ đặc thù đều giống nhau, hơn nữa một chiêu đánh nát trái tim kia., Đây chính là Tru Tâm Kiếm, sở dĩ còn có thể lưu lại vết thương, đó là bởi vì công lực không đủ. Nếu tính ra, nếu hai người bọn họ sống được đến hôm nay, Trương Đông đã là một trăm lẻ chín tuổi, nữ hài Trương Đông Mai là một trăm lẻ sáu tuổi. Cũng không biết bọn họ lại truyền cho hậu nhân, hôm nay lại ở đâu..."

"Chờ một chút!" Ta đột nhiên ngăn Trương Diệu Võ, gấp gáp hỏi: "Ngươi nói cậu bé kia tên gì?"

"Trương Đông Tuế."

"Thế hệ trước của Trương gia, đúng là bối tự "Đông", trên gia phả về di mạch cũng ghi lại. Mặc dù rời xa tông tộc, nhưng tính danh con cháu các chi luôn không sai được." Trương Diệu Võ trả lời.

"Đại trưởng lão Long Tuyền sơn trang mở hoa xuân, rút cuộc là nam hay nữ?" Trong lòng ta đột nhiên nhớ ra cái gì đó, trực tiếp hỏi vấn đề thứ hai.

"Con gái à! Tên Đại lão gia này, tên gọi là Xuân Hoa gì mà nở vậy? Lão thái thái này cũng không được tốt lắm... Ngươi nói là..." Đột nhiên, Trương Diệu Võ cũng tỉnh táo lại, mở to hai mắt, hơi kinh ngạc hỏi: "Hoa xuân nở là Trương Đông Mai à?"

"Không!" Ta lắc đầu nói: "Hoa xuân không phải là một người, mà là hai người! Nhưng không giống Hạ Vô Song, hai người cá lớn giang hồ đều là Thái Thượng trưởng lão, nhưng hoa xuân nở lại là một trong số ngoài sáng! Trong sáng là Trương Đông Mai, tất cả mọi người đều biết, âm thầm là Trương Đông Vi, biết chuyện này, bao gồm cả lão trang chủ Long tuyền, chỉ có khoảng năm sáu người."

"Mà ngoại trừ bản thân bọn họ ra, tuyệt đối không ai biết rõ bọn họ vốn là hậu nhân của Trương gia! Giết người diệt khẩu, đốt thi hủy quyển chính là để che giấu chân tướng này."

Trương Diệu Võ ngẩn người nói: "Làm sao có thể? Trương gia và Long gia nhiều thế hệ là thù, ngay cả gia gia của Trương Đông cũng là bị Long Tuyền Sơn Trang sát hại, cha mẹ hắn cũng bị ép phải chạy trốn khắp nơi, cuối cùng chết ở trên biển rộng. Thù hận thâm hậu như thế, cho dù không phải đối địch, cũng tuyệt đối không có khả năng gia nhập Long Tuyền sơn trang."

"Ta cảm thấy, so sánh ra, hắn ngược lại càng hận Trương gia hơn!" Ta cười lạnh một tiếng.

"Hận Trương gia?" Trương Diệu Võ nhất thời không nghĩ thông.

"Đúng!" Ta gật đầu nói: "Là năm đó nội chiến bức bọn họ ra ngoài, người Trương gia rải rác trong giang hồ, mất đi sự bảo hộ của gia tộc, ngoài mai danh ẩn tích, cũng chỉ có thể chạy trốn tứ phía."

"Nếu như không phải bị tươi sống bức đi, gia gia của hắn sẽ chết sao? Cha mẹ hắn sẽ rơi xuống biển sao? Hắn hận Long gia, khả năng sẽ càng hận Trương gia hơn! Chính là bởi vì Trương gia đuổi bọn họ ra ngoài, bỏ rơi bọn họ, bọn họ mới rơi vào kết cục như vậy, ngươi cho rằng sẽ còn cảm ơn Trương gia sao?

"Vừa lúc hai nhà Long gia tranh đấu ngàn năm. Tất cả Trương gia đều là con cháu bổn tộc, không thể tiến vào hạch tâm, vậy thì dứt khoát gia nhập Long Tuyền sơn trang, mượn lực Long gia giết Trương gia, tốt nhất là đấu đến lưỡng bại câu thương, một người cũng không còn! Như vậy coi như là báo thù, hơn nữa còn là tự tay tiễn bọn họ đi tìm chết."

Trương Diệu Võ lộ vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có: "Ngươi chỉ suy đoán như vậy thôi đúng không? Có chứng cứ gì không?"

Chương thứ hai nghìn ba mươi ba cuối cùng.

"Có!" Ta gật đầu nói: "Ta đã từng tận mắt nhìn thấy giang đại thú, cũng chỉ có Thái Thượng Trưởng Lão của Long Tuyền sơn trang là có trí nhớ Huyễn tượng, đây là ảo giác mà hắn không hề có ý thức phòng bị, tuyệt đối không phải giả. Trong ảo ảnh kia tổng cộng có năm người nâng chén uống rượu, Đông Thường, Thu Phong Trảm, Hạ Vô Song huynh đệ đều có mặt. Có tư cách ngồi song song với bọn họ, ngoại trừ xuân hoa nở tuyệt đối không phải ai khác!"

"Hình vẽ kia rõ ràng là nam nhân, cho dù râu có thể giả trang, nhưng hầu kết lại là không thể làm giả, lúc uống rượu hiển lộ rất rõ ràng. Như vậy, tất cả mọi người trong Long Tuyền sơn trang từ trên xuống dưới đều đem hắn trở thành nữ. Chỉ có mấy người cao nhất ở tầng trung tâm mới biết được chân tướng sự tình, vậy mới thuận lý thành chương."

Đến lúc này, cuối cùng ta cũng biết, hình ảnh giang đại ngưu là thật, Lan Hoa nói cũng không sai, bà Mỗ của Lan Hoa dĩ nhiên là nữ, đó là hoa xuân nở rộ bên ngoài, huynh đệ trong miệng giang đại ngư cũng nở như xuân hoa, chỉ có điều đó là át chủ bài của Long Tuyền sơn trang! Là do hoa xuân của nam nhân nở rộ.

Ta có chút không nhịn được kích động nói tiếp: "Từ trước khi ngươi và Liễu lão gia tử tới đây, ta đã từng nhờ Liễu Đại Chí Liễu lão gia tử bói một quẻ, nói người này tên là "Huân" không có tên, ám có "Xuân". Lúc đó, ta phán định là xuân hoa nở, đáng tiếc chỉ là suy đoán của ta mà thôi, vừa rồi còn sinh ra hoài nghi với suy đoán của mình."

"Tên của hắn là Trương Đông tới! Đúng là vừa vặn."

"Đông đã hết, xuân tướng tới, mỗi một chữ trong quẻ của Nhạn Bắc Quy đều cực kỳ khớp với mỗi câu nói!"

"Hơn nữa, điểm quan trọng nhất là. Nếu người đứng sau mọi chuyện thật sự là Trương Đông Đông đã chết, vậy điểm đáng ngờ của chúng ta lúc trước đều đã được giải quyết."

"Tại sao hắn phải che giấu thân phận chân thật? Bởi vì thân phận này của hắn, là không thể lộ ra ngoài! Thậm chí so với Thu Phong chém, thân phận vô danh để ý càng thêm cẩn thận! Không thể để cho Long Tuyền sơn trang biết, càng không thể để cho Trương gia Giang Bắc biết, muốn đồng thời đối mặt hai đại bang phái trong Hoa Hạ giới âm thầm điều tra, Ẩn Mật Đường, Ám Ảnh vệ, thậm chí còn có Long Tuyền cùng mấy đại trưởng lão khác cũng gian trá."

"Nhưng mục đích của hắn không chỉ là vì che dấu, mà còn cùng một lúc bí mật chuẩn bị một bàn cờ lớn càng làm cho người ta không thể tưởng tượng được, như vậy càng thêm bất tiện! Vì vậy, hắn liền sống sờ sờ tạo ra một cao thủ uy chấn thiên hạ tử thần".

"Tử Thần không sử dụng âm thuật là vì sợ bại lộ thân phận Xuân Hoa của hắn, mà Xuân Hoa không dùng kiếm, chính là vì che giấu thân phận dư mạch của Trương gia."

"Người này thật sự là quá giảo hoạt, cho dù là không thể không lộ hành tung, thì khi thi triển bước cuối cùng, cũng đã sớm tạo ra quái vật không người, thần không ra thần, quỷ không ra quỷ. Hơn nữa đều là có bổn nguyên của mình! Mặc dù như vậy hắn còn lo lắng, lại đồng thời chuẩn bị mấy cái thế thân! Muốn giấu diếm thân phận, nếu là thỏ khôn có ba hang, chỉ sợ hiện tại ở thời này, tuyệt đối không có người thứ hai có thể làm được đến tình trạng như thế này."

Trương Diệu Võ nghe ta nói xong những lời này, không khỏi cực kỳ kinh ngạc, ngay sau đó càng thêm khó hiểu hỏi: "Nhưng thân phận hắn khổ tâm kinh doanh lâu như vậy vẫn không bại lộ, vậy tại sao lại muốn tự mình động thủ giết người, cố ý thi triển Tru Tâm Kiếm lộ ra sơ hở?"

"Chuyện này, ta có chút không chắc chắn, bất quá ta đoán hắn hẳn là còn có một tầng thân phận." Ta giải thích nói.

"Còn có một tầng thân phận?"

Trương Diệu Võ cực kỳ giật mình, thậm chí có chút sững sờ.

Thế thân thành Diệp Thập Tam, hồn hóa thành gì mà biến thành tử thần, giả bộ thành tử thần, nam nữ mặt mày như xuân hoa nở, Trương gia di mạch Trương Đông cạn. Nhiều thân phận xưng kỳ như vậy vẫn không đủ, lại muốn giấu giếm cái gì đây.

Như vậy, hắn rốt cuộc là ai đây!

Thật ra, trong lòng ta đã có phương hướng đại khái, chỉ là những bí mật này, ngay cả Trương Diệu Võ cũng không thể nói.

"Cho dù để che giấu một thân phận chung cực khác, nhưng hắn khổ tâm xây dựng lâu như vậy, tuyệt đối sẽ không dễ dàng lấy lá bài tẩy sâu như vậy ra, sở dĩ làm như vậy, đơn giản chỉ có hai nguyên nhân! Thứ nhất, chính là bất đắc dĩ, phải làm như vậy; thứ hai, chính là đại kế thành, bại lộ không sao cả."

"Hoặc là cả hai!" Trương Diệu Võ tiếp lời: "Nếu đúng là như vậy thì mục đích lúc nãy của hắn khi giết người ở sát vách kia lại càng đáng để người ta hoài nghi! Chẳng những hắn dùng Tru Tâm kiếm giết người, hơn nữa còn đánh máy móc trước đài máy móc, để tiếng kêu sợ hãi của tên phục vụ đó lôi chúng ta ra. Chính là cố ý để chúng ta biết. Nhưng mà chúng ta lại không biết, mục đích thực sự là gì? Chẳng lẽ là..."

Thở một cái, Trương Diệu Võ đứng lên, kinh hãi hét lớn: "Không tốt, xem ra thật sự bị tam cấp cao nói trúng rồi!"

"Ngươi nói là Đại Diễn động?" Vừa thấy ngay cả Trương Diệu Vũ cũng trở nên hoảng loạn như vậy, ta lập tức nghĩ ngay đến điểm mấu chốt.

"Đúng, chính là Đại Diễn động! Điểm bếp lò, điểm bếp lò, điểm bếp lò chính là mục đích, không phải vì làm bếp lò như thế nào mà là vì lửa! Chúng ta vẫn muốn phát động đại trận, nhưng đại trận này vì chuẩn bị cho Đại Diễn động?"

Cao Thắng Hàn đã nói qua, có một loại tội phạm cực đoan, mục đích phạm tội của hắn cũng không phải vì bản thân có thể đạt được chỗ tốt gì, thậm chí nếu làm như vậy thì ngay cả tính mạng của mình cũng đều có thể bù đắp, có thể vẫn nghĩa không từ.

Rất có khả năng Trương Đông chính là phần tử cuồng bạo này!

Hắn đã hơn một trăm tuổi, hắn muốn tất cả mọi người đều chôn cùng hắn.

Hắn đến từ Giang Bắc Trương gia, một mực bị đuổi giết, một mực trốn chạy trong cực khổ, chết đi cha mẹ, phiêu bạt trên biển cả... Hắn đã sớm hận thấu xương thế giới này! Toàn thôn hơn một trăm cái miệng, đây chẳng qua là hắn điên cuồng bắt đầu.

Hắn gia nhập Long Tuyền Sơn Trang, bày ra âm mưu, tự mình động thủ. Giết một tên đối diện để giải được mối hận trong lòng, đồng thời gieo xuống mầm mống thù hận của song phương.

Lão trang chủ đã chết, hắn kiên quyết chủ trương giết chết hai đứa nhỏ, còn muốn xử tử Hoắc Thất Nương, thậm chí những chữ viết lưu lại kia cũng có thể là hắn giả tạo!

Hắn căn bản chính là muốn diệt trang diệt chủng! Quản lý cái họ Long của ngươi họ Trương chết đi một người! Chỉ là gia đình và Long Thanh Thu là đệ tử do gió thu trảm mà ra, cộng thêm mùa thu Long Thanh vô song, lúc này mới không dám tùy tiện động thủ.

Đương nhiên, hắn không biết chuyện của Thu Phong Trảm và Hoắc Thất Nương. Nếu đánh bậy đánh bạ, giết chết hai đứa con trai của Thu Phong Trảm.

Càng không ngờ, Thu Phong Trảm hội mượn phong quan, dùng Quỷ ảnh phân thân giết hắn.

Chẳng qua đó chỉ là một phân thân trong số hắn mà thôi, hắn đã sớm phòng bị, chuẩn bị xong tầng tầng lớp lớp thế thân.

Dù sao đem Hồn Thuật tu luyện tới mức này, thân thể chết sống ngược lại cũng không quan trọng nữa!

Trong tiềm thức của hắn, khắp thế giới này đều là kẻ thù, tất cả đều đáng chết!

Về phần ai từng tự giết mình, có cái gì khác nhau sao? Dù sao tất cả mọi người đều phải chết! Hơn nữa, Thu Phong trảm xuống còn là một thanh khoái đao, mượn tay của hắn, còn có thể tiết kiệm chút khí lực.

Hắn đã gặp quá nhiều thù hận, nhìn thấy quá nhiều tàn nhẫn, trong thế giới của hắn, căn bản không có ân nghĩa, càng không có tình cảm gì!

Hả?

Không đúng!

Còn một người nữa đối với hắn mà nói vô cùng quan trọng.

Đó chính là muội muội của hắn, Trương Đông Mai.

Dựa theo lời đề cập của Trương Diệu Vũ, lúc phiêu lưu trên biển, hắn vẫn luôn bảo vệ muội muội trong ngực, mãi đến khi hôn mê trên bờ cát vẫn là mười ngón tay nhập tục.

Hắn mang theo muội muội gia nhập Long Tuyền sơn trang, thoạt nhìn là mang muội muội đặt ở tiền đài, trên thực tế lại là âm thầm bảo hộ nàng.

Thế nhưng...

Người khác không biết, Thu Phong Trảm lại biết chuyện nam nữ xuân hoa nở mặt, y tuyệt đối không giết nhầm người.

Vậy hiện tại Trương Đông Mai đang ở đâu?

Đến tột cùng là sống hay chết đây?

Thi thể Ảnh vệ xếp thứ hai nghìn ba mốt...

"Cửu Lân, trước hết ta không cần phải quan tâm đến tên gia hỏa này là ai!" Trương Diệu Vũ có chút khẩn trương nói: "Nếu mục đích của hắn thực sự là Đại Diễn động, vậy thì nguy hiểm rồi! Mặc kệ có khả năng này hay không, quyết không thể khinh thường! Ta bây giờ sẽ phái người nhắn cho Đại Đức thiền sư, rồi khẩn cấp chọn thêm nhân thủ tiếp viện."

Nói xong, hắn lấy ra máy truyền tin, trực tiếp ra lệnh: "Trương Cửu Viêm, truyền lệnh ta, lập tức... "

Trương Diệu Vũ còn chưa nói xong, cửa phòng đã mở toang ra.

Quay đầu nhìn lại, là Cao Thắng vội vã đi đến, sau lưng là mười người trẻ tuổi mặc quần áo khác nhau.

Trong những người này có nam có nữ, nhưng thần sắc mỗi người đều nghiêm túc, giữa lông mày tản ra một cỗ khí thế oai hùng.

"Chỗ cao, ngươi đây là..." Ta có chút kỳ quái vừa định đặt câu hỏi, đã thấy Cao Thắng lạnh như băng làm động tác cấm chế, hướng về phía Trương Diệu Võ chép miệng.

Trương Diệu Võ lập tức hiểu ý, ôm máy truyền tin đi ra ngoài.

Những người trẻ tuổi được Cao Thắng Hàn mang đến kia sớm đã tản ra đội hình, lấy ra từng cái dụng cụ di động giống hệt, kiểm tra khắp nơi.

Leng keng, leng keng leng keng...

Còn không đợi ta làm rõ chuyện gì đã xảy ra.

Bên cạnh cái ghế dài là một cô bé tết tóc đuôi ngựa, dụng cụ trong tay không ngừng lấp lóe.

Một nam thanh niên nam tử đầu trọc đi tới bên cạnh khom người xuống, tay cầm một cái càng nhỏ tinh xảo, động tác xoèn xoẹt vài cái, móc ra một vật từ bên trong.

Những người khác tiếp nhận, đưa tới tay Cao Thắng Hàn.

Tuy rằng ta nói không rõ vật kia tên gọi là gì, nhưng ta cũng nhận ra đó là một quả bom!

Từ lông mày hơi nhăn lại của Cao Thắng Hàn, cùng với thần sắc rất là giật mình, xem ra vật này uy lực khẳng định không nhỏ.

Ta không khỏi giật mình, vội vàng ra hiệu cho bọn họ theo ta vào trong phòng kiểm tra một chút.

Quả nhiên, dưới ánh mắt cực kỳ kinh ngạc của Hạ Cầm và Doãn Tân Nguyệt, lại có ba quả bom nữa đã được tìm thấy.

"Không sao, các con không cần lo lắng, tiếp tục bận rộn đi." Sau khi mấy người trẻ tuổi gật đầu với ta, đã tìm kiếm xong toàn bộ, ta trấn an Doãn Tân Nguyệt và Hạ Cầm nói, sau đó trở tay đóng cửa lại, đi ra ngoài.

"Báo cáo chỗ cao." Người trẻ tuổi sắc mặt ngăm đen trong đám người kia hướng tới quân lễ tiêu chuẩn cao hơn hàn kính, thanh âm vang dội nói: "Hiện tại đã điều tra xong, cùng phát hiện tổ ba thiết chuộc, bảy quả bom, đã gỡ bỏ toàn bộ."

Cao Thắng Hàn phất phất tay, những người này kính một cái, quay người đi ra ngoài.

"Mao tử, còn có gian phòng ma chước ma nữa!" Ta gấp gáp kêu lên.

"Đội điều tra thứ hai." Cao Thắng Hàn nói xong đặt mông ngồi trên ghế thấp, thở dài như trút được gánh nặng: "Đúng là nguy hiểm."

"Đây là người nào làm ra?" Ta có chút nghĩ mà sợ nói.

Chúng ta một đường theo dõi Hà Đại Ngũ đến khách sạn, lâm thời nảy ra ý định ở lại phòng bên cạnh đối diện của bọn họ, từ lúc chúng ta vào cửa liền chưa bao giờ rời đi.

Những quả bom này được phóng vào từ lúc nào?

"Còn có thể là ai?" Cao Thắng Hàn quay đầu nhìn ta nói: "Ba anh chàng kia chắc?"

"Bọn họ là..." Ta nhìn thoáng qua ngoài cửa.

"Mười hai môn đồ." Cao Thắng Hàn hời hợt nói.

"Mười hai môn đồ?" Ta không khỏi có chút kỳ quái, trước sau mười hai môn đồ đã chết mất tám, lại bị Cao Thắng Hàn bắt sống ở quán dưa hấu, đích xác còn lại ba người không giả.

Nhưng mấy gia hỏa này cho dù nhìn thế nào, đều không khác gì người bình thường a, nhiều nhất bất quá là chuẩn bị phần tử phạm pháp xâm ác mà thôi, làm sao lại dính líu quan hệ cùng mười hai môn đồ đây?

Cao Thắng lạnh lẽo, phun ra một ngụm khói, hỏi ngược lại: "Ngươi biết vì sao ta ra ngoài vừa rồi không? Là nhận được báo cáo, nói là mấy thi thể kia có vấn đề, lúc này mới..."

"Báo cáo?" Lời này ta có chút kỳ quái.

Lúc hắn ta gần đi, đã ngồi ở đối diện chúng ta, căn bản là không thấy hắn ta nhận điếu, trên lỗ tai cũng không có thiết bị thông tin gì, hắn làm sao lại nghe được báo cáo gì chứ?

Cao Thắng Hàn tựa như nhìn ra nghi hoặc của ta, gật gật đầu nói: "Ta nơi này có tâm phiến, thông qua tần suất tuyệt mật có thể tiếp nhận mật khẩu Mạc Thị, tự nhiên có thể giải đọc được thông tin báo cáo. Nếu không ta làm nội ứng nhiều lần như vậy, đã sớm bị phát hiện rồi."

Sau đó hắn lại giải thích: "Chỉ là lần trước ở san hô, không quá thuận tiện —— tuy nói nơi đó loạn tung cả lên, nhưng lại tụ tập thủ đoạn dò xét kỹ thuật cao cấp nhất toàn thế giới, bất luận gửi xuống hay là tiếp nhận, đều có chút nguy hiểm. Dù sao quốc gia chúng ta còn không thích hợp trộn lẫn vào vào vào vào vào lúc này."

Cao Thắng lạnh lẽo, tiếp tục nói: "Phen viên chạy tới hiện trường nói, ba người này đều bị không hiểu sao lấy mất trái tim, trong đó còn có hai người được cải trang, đồng chí được đặc biệt tổ chức lại từ trên tay bọn họ phát hiện một thứ rất đặc biệt, ngươi đoán đó là cái gì?"

"Cái gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Lệnh bài của Trương gia Giang Bắc." Cao Thắng Hàn nhìn ta nói: "Hơn nữa hẳn là lực lượng trung tâm thần bí nhất của Trương gia, lệnh bài của Ám Ảnh vệ!"

Lần này, cuối cùng ta cũng hiểu được!

Mấy người kia đều chết dưới Tru Tâm kiếm tổ truyền của Trương gia, trong tay lại có lệnh bài của Ám Ảnh vệ, không thể không khiến Cao Thắng Hàn nổi lên nghi ngờ đối với Trương gia tộc trưởng Trương Diệu Vũ!

Vì vậy y mới không nói toạc ra trước mặt, sau đó liên tiếp nói ra vài điểm đáng ngờ rồi vội vàng rời đi.

"Sau đó, nhân viên đặc biệt ta cài cắm ở ngoại tuyến, lại liên tiếp báo cáo với ta vài chuyện có chút khác thường. thiết bị quay phim của quán khách này từng ở sáu giờ đồng hồ trước, cũng chính là các ngươi vừa mới đến ở không lâu, xuất hiện một ít sự cố nhỏ, bảo vệ thời gian ngừng luyện tập, vừa vặn thời gian dừng lại một lát., Nhưng ngay trong câu đồng hồ này, mấy gian phòng khách vốn ở tầng sáu đồng thời dừng lại. Vừa quét dọn xong, Hà Đại Ngũ người đã ở lại, sau đó là các ngươi. Không nhiều không ít, vừa vặn để lại bốn gian phòng! Cũng giống như chuẩn bị đặc biệt cho các ngươi vậy. Hơn nữa bọn họ không ở góc đối diện nhau, mà là một ở, một trong số đó."

"Nhiều năm nghề nghiệp mẫn cảm nói cho ta biết, điều này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, lập tức cũng không lo được bại lộ hay không bại lộ, trực tiếp âm thầm khởi động tiểu tổ đặc biệt bảo hộ các ngươi. Điều tra này, quả nhiên." Cao Thắng lạnh lùng nói, bóp tắt đầu khói nói: "Cái này từ đầu đến cuối, chính là một cái bẫy, sớm đã có người thiết kế tốt tất cả rồi!"

"Không, điều này tuyệt không có khả năng!" Ta vừa nghe lời này, lập tức cực kỳ không tin lắc đầu nói.

"Sao lại không thể?" Cao Thắng Hàn hỏi ngược lại.

"Nếu như nói, đây là một cục diện sớm đã được bố trí xong, đối với kẻ mưu tính mà nói, ngẫu nhiên và nhân tố không thể dự đoán thật sự là nhiều lắm lắm! Ví dụ như, sở dĩ ta theo cái tên giả tạo buôn bán kia là Đại Ngũ, cũng là vì ta nghe được lời tiên đoán của phàm nhân, cho rằng tên kia chính là bản thân tử thần, lúc này mới một đường truy tung tới đây. Hắn chung quy sẽ không ngay cả cái này cũng đã thiết kế tốt rồi chứ? Vậy thì thật không thể quá bất ngờ."

Chương thứ hai ngàn ba mươi hai là địch hay là bạn?

"Còn có..." Ta tiếp tục nói: "Mục đích hắn làm như vậy là gì, muốn nổ chết ta sao? Trong thời gian dài như vậy, ta vẫn chưa rời đi qua, hắn có đều là cơ hội làm như vậy, vì sao chậm chạp không có xuống tay chứ."

"Vậy kẻ chủ mưu phía sau là ai, mười hai môn đồ? Tuyệt đối sẽ không. Nếu là bọn họ, bom sớm đã nổ, sao phải đợi lâu như vậy? Hơn nữa, nói ba người đối diện là mười hai môn đồ, ta cũng không tin."

Ta kiên quyết nói: "Vị trí Ma Hạt trong đó, ta đã từng gặp qua, đó là một người nước ngoài tóc quăn tít. Lúc đó ta lưu lại ở trên người hắn một đạo Truy Hồn Phù, chỉ cần xuất hiện quanh người ta, ta nhất định sẽ đoán trước. Lúc ở trước quán trọ, ta đã từng chính diện tiếp xúc với bọn họ, trong khoảng cách này, càng không sai."

"Ta cũng đâu có nói ba người này đều là mười hai môn đồ." Cao Thắng lạnh lùng tiếp lời: "Trong bọn họ chỉ có tên mập mạp trắng đeo nhãn mắt là một trong mười hai môn đồ, bởi vì ở chỗ xương đuôi của hắn phát hiện một vết sẹo đã kết sẹo nhiều năm, lập tức từ bên trong phát hiện ra điều này."

Nói xong, Cao Thắng Hàn đặt một cục đá nhỏ lên bàn trà.

Chính là Tụ Hồn Thạch khảm nạm trên người mười hai môn đồ.

"Vốn dĩ tảng đá này được khảm thiên y không chê vào đâu được, là người ta đã sớm đập nát xương đuôi, sau đó lại dùng tảng đá đó chắp vá mà thành, cho dù dùng chút ánh sáng cũng không kiểm tra được. Thế nhưng không khéo chính là, tảng đá kia cũng không biết có phải bởi vì khảm nạm quá lâu hay không, ngay lúc này nó đã tróc ra, bị gián điệp cắt ra bên ngoài thân thể."

"Lệnh bài của Ảnh vệ ở trên người to con đó, cuối cùng cũng chứng thực, người này đích xác là người của Trương gia. Tiểu tử nhiễm một cái lông vàng kia, lại là chuyện kỳ quái nhất. Kết quả kiểm tra kết quả khu tế, hắn đã sớm chết đi hơn nửa năm, ngoài trừ bề ngoài thân thể ra, toàn bộ khí cụ nội tạng sớm đã hư thối, ít nhất cũng chết hơn nửa năm."

"Điều này thật kỳ quái!" Ta vừa nghe đến đây, cũng không khỏi kinh ngạc.

Vốn dĩ Đại Ngũ cất giấu trên người có nhiều bí mật như vậy, đủ làm cho người ta giật mình rồi, nhưng không nghĩ tới ba gia hỏa hình dáng giống như con ngựa gặp hắn kia lại không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Mười hai môn đồ và ảnh vệ Trương gia sao có thể làm cùng một chỗ được?

Sau nửa năm tử vong, vẫn có thể duy trì đặc trưng thân thể, vô luận hành động hay là lời nói đều không khác gì người bình thường, sao lại làm được như vậy?

Ba người này lại đại biểu cho cái gì? Mục đích thực sự của hắn là muốn làm gì đó.

Lại là ai trước mặt chúng ta, giết ba người này, lại cố ý dẫn chúng ta đi phát hiện.

Hơn nữa, vì sao hắn lại cố tình lựa chọn sử dụng Tru Tâm kiếm - thủ đoạn vừa quỷ dị vừa rõ ràng như vậy?

Lẽ nào... hắn muốn tiết lộ tin tức gì cho chúng ta?

Người này có phải là bóng đen lướt qua cửa sổ kia hay không.

Doãn Tân Nguyệt, Hạ Cầm, Lý Tiểu Thuần đều ở trong phòng, hơn nữa phương hướng màn hình máy tính đều là đối diện với cửa sổ, tại sao bọn họ không phát hiện lão giả lưng đeo trường kiếm kia, trái lại là người phàm đang nhìn rất rõ ràng, thậm chí còn cười cười với hắn?

Tất cả những thứ này chỉ là ngẫu nhiên, hay là có nguyên nhân khác?

"Hả? Tộc trưởng đâu?" Ta đột nhiên phát hiện, Trương Diệu Võ đi ra ngoài gọi điện vẫn chưa trở về.

"Ta bảo đồng chí đặc biệt tổ chức, chuyển tin tức của Ảnh vệ mất đi trái tim cho hắn, để hắn lập tức báo cáo cặn kẽ tư liệu về hành trình của người này. Nói không chừng, chúng ta có thể từ trong đó phát hiện chút manh mối gì đó." Cao Thắng lạnh nói, lại châm thêm một làn khói., Ngẩng đầu nhìn ta, nghiêm túc dị thường nói: "Mặc dù ta biết, Trương Diệu Vũ thậm chí Giang Bắc Trương gia có liên quan rất lớn với ngươi, nhưng ta vẫn phải nhắc nhở ngươi một câu. Hắn là hắn, ngươi là ngươi! Ngươi hiểu ý ta không?"

Cao Thắng Hàn mặc dù không có nói rõ, nhưng ý ý tứ rất rõ ràng, bất luận tại trận chỉnh đốn này, Trương gia có thể đạt được quốc gia tín nhiệm, thuận lợi bị trêu hàng, hắn cũng không muốn ta cùng Trương gia liên lụy đến quan hệ gì.

Ta rất là cảm kích nhìn hắn gật gật đầu nói: "Ta hiểu rõ."

"Vậy thì tốt." Cao Thắng Hàn khẽ vuốt cằm nói: "Bất kể lần này chúng ta gặp được đối thủ ai, lại giấu giếm bí mật gì. Cho dù là vì nước vì dân, ta cũng không muốn gia hỏa này sống trên đời. Đây không chỉ là ý của ta, cũng là ý của quốc gia. Trước khi ta từ chức, quyết không nhìn thấy trong Hoa Hạ cảnh có bất kỳ một tên gia hỏa nào không thể khống chế, mà lại tùy tâm tùy ý làm gì thì làm."

"Ví dụ như hiện tại, khiến chúng ta bị khủng hoảng, đơn giản chính là tòa đại trận này, cùng với kẻ mưu tính thủy chung vẫn trốn ở phía sau màn cực kỳ thần bí. Mặc kệ hết thảy là thật hay giả, cũng không dùng phương pháp nào khác, kết quả cuối cùng của ta chính là người chết trận phá." Cao Thắng lạnh nói, lại liếc nhìn thùng rác chỗ góc tường nói: "Toàn nhân có khả năng tổn thương, lại không ở dưới sự khống chế của quốc gia, đều phải triệt để quét sạch sẽ!"

Rất hiển nhiên đây chính là chức trách của cao thắng hàn, nhưng vào lúc này, nguyên nhân khiến hắn nhắc đi nhắc lại nhiều lần, chỉ có một, đó là, đây không chỉ có là sứ mệnh mà hắn gánh vác từ trước tới nay, mà còn là một nhiệm vụ mới!

Quốc gia không cần thần tiên gì cả, hoặc là phục tùng chiếu cố, chấp nhận quản lý và giám sát, hoặc là cứ thế mà diệt trừ!

Cao Thắng Hàn nói, lại có chút không yên lòng nhìn ta một cái, một câu hai nghĩa nhắc nhở ta: "Xèo xèo thì khó tránh, nhưng cái mông này nếu một mực khó lau thì cũng thành phiền toái."

"Được rồi, ngươi có thể lý giải câu này bao nhiêu cũng được." Cao Thắng Hàn nói xong dập tắt tiếng cười, nhìn ta nói: "Theo như chuyện trước mắt mà nói, đại trận có thể gây họa tới quốc gia và dân chúng đã tạm thời bị khống chế, đúng không?"

"Có thể nói như vậy." Ta thu hồi suy nghĩ, gật đầu nói: "Chỉ cần sống qua hai ngày nữa, đại trận sẽ bị phá hủy hoàn toàn, cho dù bây giờ bị cưỡng ép khởi động, ta cũng có biện pháp tận lực giảm bớt lực phá hoại, chỉ có điều mấy chục năm kế tiếp vẫn phải không ngừng tu bổ trấn áp. Trọng điểm hiện giờ không phải bản thân đại trận mà là tên sứ giả trốn sau màn, nếu không tìm được hắn thủy chung vẫn là tai hoạ ngầm!"

"Ừm!" Cao Thắng khẽ híp mắt, gõ gõ ngón trỏ nói: "Đó là tốt nhất, nhưng nếu cứ như vậy, ta lại càng không thể đoán được mục đích cuối cùng của tên gia hỏa này."

"Từ đủ loại dấu hiệu, hắn cố ý dẫn ngươi tới đây, mà hình như hắn cũng đã sớm biết, ngươi có thể nhìn thấu bí ẩn, thậm chí là có biện pháp hóa giải uy lực đại trận, vậy mục đích thật sự hắn khổ tâm kinh doanh lâu như vậy là gì? Chính là lấy đại trận này làm mồi nhử, chân chính muốn đối phó lại là ngươi?"

"Nhưng trong phòng giấu xong bom lại không phát nổ, lại dùng phương pháp quái dị giết người khiến ta chú ý, do đó ta phát hiện nguy hiểm. Sao ta cảm giác hung thủ này hình như cố ý giúp ngươi?"

"Sự xuất hiện của hắn tuyệt đối không phải ngẫu nhiên! Bất kể có phải độc thủ phía sau màn hay không cũng chính là điểm mấu chốt để giải khai toàn bộ bí ẩn này!"

Bức tường thứ hai nghìn ba tạo thành mê cục......

Ta suy nghĩ cẩn thận một chút, lời nói của Cao Thắng Hàn rất có lý.

Vốn cho rằng ba tên gia hỏa ở đối diện kia chỉ là nhân vật nhỏ không thu hút chút nào, lại không nghĩ rằng còn có thân phận ly kỳ như thế: Mười hai môn đồ, Trương gia Ảnh Vệ, người chuyển hồn đã chết từ lâu.

Ba người này nhìn như không hề liên hệ tại sao lại tụ lại cùng một chỗ? Mục đích của bọn họ là gì?

Tại sao lại đánh nhau với Hà Đại Ngũ ở chỗ này? Nhìn thì giống như đi loạn khắp phố, tùy tiện tìm một khách sạn nào đó, nhưng kỳ thật là đang chờ đồng bọn giả bộ lui phòng, thừa cơ hỗn loạn, lắp đặt bom chờ ta nhập ư?

Nếu quả thật như thế, cục diện này là thiết lập đặc biệt vì ta.

Nhưng cứ như vậy, toàn bộ chuyện này càng thêm khó lường và mê ly!

Sở dĩ ta truy tung được đến đâu là vì Phàm gian bỗng nhiên phát hiện gia hỏa này đã từng xuất hiện trong mộng cảnh của hắn, hơn nữa loại cảnh tượng đó còn cực kỳ tương tự với tử thần, ta vì một lần hành động diệt trừ mười hai môn đồ, lúc này mới đi theo hắn.

Từ đó từng bước tra rõ thân phận quỷ thần của Đại Ngũ, Tam Hợp nhất thể của Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận càng thêm kinh người.

Cho đến lúc này, ta rất là mừng rỡ, cho rằng đã nhìn ra chân tướng, nắm chắc thắng lợi trong tay.

Ngay sau đó, thân phận Xuân Hoa nổi lên mặt nước, công tác chuẩn bị phá giải đại trận cũng đã sẵn sàng, bản vị đền bù tai nghe thần, phạm vi hoạt động thế thân của Hà Đại Ngũ thế cũng đã khóa lại, mắt thấy sắp vén mở ra chân tướng, phá giải âm mưu kinh thiên động địa này, hết thảy đều đem nước chảy đá xuống... Theo Tru Tâm Kiếm xuất hiện, hết thảy lại bị đánh trở về nguyên điểm!

Càng nhiều bí ẩn hơn theo đó cũng càng lúc càng trở nên mê man.

Ba gia hỏa này rốt cuộc cùng quái vật kia quan hệ gì?

Hung thủ sát hại bọn hắn rốt cuộc là ai? Cố ý dùng Tru Tâm kiếm giết người, mục đích thực sự là gì?

Rõ ràng giấu quả bom và vách sắt trong phòng, nhưng vì sao vẫn không phát nổ?

Nhìn từ loại dấu hiệu này, mục đích của chủ sứ giả phía sau màn này giống như là nhằm vào ta, nhưng bọn họ vì sao lại như vậy.

Giết ta sao? Tại sao lại muốn giết ta?

Bom ở trong phòng lâu như vậy, ta không phát hiện chút nào, dưới tình huống ta không phòng bị, căn bản là không chỗ để trốn. Nhưng vì sao cho tới bây giờ cũng không có nổ tung?

Thông qua huyết mạch tương liên của Lý Tiểu Mỵ và Lý mặt rỗ, phát hiện ra phong cách cực kỳ khả nghi, nhưng bởi vì khoảng cách di thể của Chân Hồn nên Đại Phong cũng không phải là ngũ đại thế thân duy nhất. Ít nhất cũng không phải là người duy nhất.

Mà thông qua phù chú huyết mạch, xác định ba hồn tuyệt đối không sai, như vậy so sánh ra, kế hoạch của Hà Đại Phong trong trận âm mưu tiền sử chưa từng có này rốt cuộc là nhân vật gì?

Người áo đen cầm kiếm cực kỳ thần bí kia là ai?

Chính là Trương Đông Tận sao?

Nhưng hắn không phải đã bị Thu Phong trảm giết chết từ lâu rồi sao? Thu Phong Trảm dù sao cũng sẽ không ngay đối tượng báo thù đều sai lầm chứ?

Nói thêm một chút, tạm thời không cần biết tên gia hỏa này là ai, vào lúc này lại đột nhiên xuất hiện, mượn thủ đoạn gian xảo và rõ ràng như thế để giết chết ba người kia, mục đích gì nữa đây.

Cũng không hỏi hắn động cơ nguyên bản của mình ra sao, ít nhất nhìn từ trước mắt, đúng như Cao Thắng Hàn đã nói, hình như vừa vặn giúp ta một tay!

Người điều khiển một mực trốn phía sau màn này rốt cuộc là ai?

Mục đích thực sự của hắn là khởi động đại trận, dẫn hung hồn trong Đại Diễn động ra hay là có cái khác?

Với sự hiểu biết của ta về trận pháp Hồn Thuật, lịch duyệt của Trương Diệu Võ, trí mưu hơn hàn, tập trung sức mạnh ba người suy diễn nhiều lần lâu như vậy, vậy mà ngược lại càng ngày càng nhiều bí ẩn, toàn bộ sự kiện càng thêm phức tạp.

Cao Thắng Hàn khép hờ hai mắt, ngửa mặt dựa vào ghế thấp, gõ ngón trỏ, cẩn thận ngẫm nghĩ điều gì đó.

Ta đốt một cột khói, cũng suy nghĩ toàn bộ sự việc từ đầu tới đuôi một lần nữa.

Đúng lúc này, tiếng cửa vang lên, Trương Diệu Võ sải bước đi đến.

"Cao sở trưởng, ta đã điều tra." Hắn ngồi xuống, báo cáo với Cao Thắng Hàn: "Người chết vừa rồi trong đó đích thật là trang phục Ảnh vệ Trương gia, nhưng mà..."

"Bất quá cái gì?" Cao Thắng Hàn mở to mắt quay đầu hỏi.

"Nhưng tháng trước hắn cũng đã chết trận rồi." Trương Diệu Võ nói, lấy ra điện thoại di động đưa tới: "Đây là bia mộ và danh sách Ảnh vệ của hắn."

Cao Thắng Hàn nhìn lướt qua nói: "Nói như vậy, là có người ăn trộm dùng thi thể của hắn? Làm ra một thi thể biến người."

"Vâng." Trương Diệu Võ gật đầu.

"Đây là làm loạn cái gì!" Cao Thắng Hàn có chút buồn bực vỗ bàn trà: "Không phải chết mà sống lại, chính là cách bụng lấy tim. Lại không thì đại trận, ly hồn cái gì! Cứ làm loạn như vậy, thế giới sẽ biến thành cái dạng gì? Tôn giáo tự do, tự do, không phải là tông giáo tự do!"

"Vâng vâng..." Trương Diệu Võ lau mồ hôi lạnh trên trán, luôn miệng đáp.

Luận về thực lực cá nhân, đương nhiên Trương Diệu Võ không e ngại Cao Thắng Hàn, nhưng Cao Thắng Hàn lại đại diện cho quốc gia.

Trương Diệu Võ đã sớm nghe ra được âm thanh trong tranh, lần này quốc gia đã hạ quyết tâm và lực lượng rất lớn, nhất định phải triệt để chỉnh đốn toàn bộ giang hồ, quyết không cho phép thế lực không bị khống chế mà lại sinh động tùy ý trong dân gian, càng không cho phép có một quần thể đặc thù đủ khiến xã hội khủng hoảng như vậy chạy khỏi pháp luật.

Cao Thắng Hàn chính là người cầm đao chủ yếu của hành động lần này, nếu không cũng tuyệt đối không chỉ điểm cho hắn một con đường sáng, nói ra những lời như vậy.

Vốn dĩ hết thảy đều thuận lý thành chương, chỉ cần hắn phái người chủ trì tế đàn, triệt để dẹp loạn đại trận, chuyện này cũng coi như ván đã đóng thuyền. Nhưng ai ngờ hết lần này tới lần khác lại liên lụy đến Tru Tâm kiếm cùng Ám Ảnh vệ, tình cảnh của Trương gia lại đang ở bên bờ nguy cơ.

Lúc này trong lòng Trương Diệu Vũ đã sớm loạn cả lên, hận không thể để tên chủ mưu ngay trước mặt, lập tức rút kiếm chém hắn thành muôn mảnh!

Nhưng trước mặt lại không phát hỏa được, đành thở dài một tiếng: "Bất kể thế nào, chuyện này Trương gia chúng ta cũng khó thoát khỏi liên quan. Cao nhân ngài yên tâm, chúng ta nhất định sẽ toàn lực hiệp trợ, truy xét đến cùng."

Cao Thắng Hàn trong mũi phun ra hai làn khói trắng, cưỡng ép đè nén hỏa khí, quay sang Trương Diệu Võ nói: "Bây giờ không phải là lúc truy xét trách nhiệm, mà là phải nhanh chóng điều tra chuyện này ra manh mối, giải quyết triệt để!"

"Vâng." Trương Diệu Võ gật đầu đáp: "Vừa rồi ta và Cửu Lân lại đưa ra một ít suy đoán mới, chỉ là..."

Rầm rầm!

Cao Thắng Hàn mãnh liệt vung tay lên, ấm trà đặt trên mặt bàn lập tức bị một đạo cuồng phong thổi rơi xuống đất, vỡ thành một mảnh ào ào.

Mí mắt Trương Diệu Võ giật giật, ta không khỏi cả kinh, không biết người thẳng nhanh lạnh này đang phát ra thần kinh cái gì nữa.

"Không cần!" Cao Thắng mặt âm trầm trầm nói: "Bàn cờ này có chút lộn xộn, chẳng bằng triệt để lật đổ! Mặc kệ thằng này là ai, mục đích thực sự là gì, cũng không thể để hắn nắm mũi đi thôi, vậy chúng ta thay đổi cách chơi để hắn tiếp chiêu đi."

Ta và Trương Diệu Vũ liếc nhau một cái, đều không rõ Cao Thắng Hàn rốt cuộc muốn làm gì.

Chương thứ hai nghìn ba bốn phản kích toàn diện.

Cao Thắng ngồi thẳng, nhìn ta hỏi: "Có phải nói hai ngày sau khi chuẩn bị công việc sẽ hoàn thành không? Đến lúc đó cho dù đại trận này đột nhiên khởi động, ngươi cũng có biện pháp sửa chữa?"

"Điều này cũng không có vấn đề gì, nhưng mà..."

"Không có gì nhưng không được. " Cao Thắng bình tĩnh nhìn ta nói: "Chỉ cần có thể bảo đảm an toàn cho dân chúng và quốc gia, không có cái giá gì là không thể trả! Ta hỏi ngươi, khi ta và Trương tộc trưởng toàn lực hiệp trợ, ngươi có thể áp chế đại trận, để nó tạm thời không gây thương tổn đối với dân chúng hay không? Về phần có hậu hoạn gì về sau hãy nói."

"Có thể!" Ta kiên định gật đầu nói.

"Được!" Cao Thắng lạnh lùng nói: "Chuyện về đại trận, tạm thời cứ để sang một bên, không quan tâm đến hắn nữa. Tất cả cứ dựa theo kế hoạch mà tiến hành là được, nếu có vấn đề gì không giải quyết được, ta sẽ âm thầm phối hợp."

Sau đó, Cao Thắng Hàn nghiêm mặt nói: "Dựa theo cách nói vừa rồi của ngươi, cho tới bây giờ, thứ duy nhất lộ diện trước mắt là Đại Ngũ, là quái vật ba thể hợp nhất của quỷ thần có phải không?"

"Vâng." Ta đáp: "Nhưng mà hiện tại chúng ta mới chỉ tìm được một cái đền bù thần linh mà thôi. Chân hồn của "người" cũng đã bị khống chế trong phạm vi năm mươi mét, nhưng mà căn nguyên của "Quỷ" vẫn thủy chung không có manh mối."

"Nếu như đồng thời hạ thủ với "người", bổn nguyên "Thần", sẽ phát sinh chuyện gì chứ?" Cao Thắng tiếp tục hỏi.

"Như vậy lực lượng bản nguyên của "Quỷ" sẽ bị tổn thương rất lớn, hắn có thể sẽ cưỡng ép khu động đại trận..."

"Chuyện đại trận đã nói qua rồi." Cao Thắng lạnh giọng nhắc nhở:

"Cứ coi nguy hiểm này tạm thời không tồn tại, còn lo lắng gì nữa không?"

"Còn Đại Diễn động nữa, nơi đó là..." Trương Diệu Võ vừa định giải thích với hắn, lại thấy hắn phất phất tay nói với cao thắng lạnh: "Ta không muốn biết nơi đó có vật gì, sẽ lại sẽ xảy ra chuyện gì. Chỉ cần nói cho ta biết, có biện pháp gì phòng bị không?"

"Ta đã phái mấy vị Đà chủ chạy qua, thêm nữa đám cao tăng Bạch Mã Tự đủ để ngăn cản một thời gian. Cho dù tên kia tu vi cao thâm, có xông vào, trong thời gian ngắn cũng sẽ không tạo ra thương vong quá lớn. Chỉ là..."

"Vậy là được rồi!" Cao Thắng Hàn trực tiếp ngắt lời hắn: "Chỉ cần tạm thời không phát sinh thương vong với quy mô lớn, những chuyện khác sau này rồi hẵng nói. Hiện tại chúng ta dùng chiêu dụ rắn xuất động, ép hắn thẳng đến mục đích cuối cùng. Đến lúc đó mục đích thật sự của hắn là gì, mục đích thực sự là gì, thì tất cả đều rõ ràng."

"Chỉ cần có thể bức được hung thủ ra ngoài, chuyện còn lại cũng rất dễ giải quyết, nếu như có thể giết chết ngay tại chỗ, đó là tốt nhất. Nếu như không thể, coi như các ngươi thăm dò nội tình của hắn, biết được mục đích cuối cùng của hắn thì làm sao? Còn không phải cũng ngăn cản không được? Vậy không bằng cứ sảng khoái lên, trực tiếp đối chiến dứt khoát hơn chút."

"Trưởng lão trên cao, ý của ngươi là..." Ta hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Dùng loạn chế chiến, lấy chiến bức chiến!" Cao Thắng lạnh lùng dị thường: "Hiện tại xem ra, vô luận người này là ai, rốt cuộc có phải hay không, toàn bộ ván cờ này đã sớm mưu toan rất lâu, chúng ta phí nhiều khí lực như vậy, nhưng vẫn một mực đặt bẫy của hắn trong đó. Xem tình huống trước mắt, muốn phá giải bí ẩn trong thời gian ngắn, hiểu rõ toàn bộ chân tướng của âm mưu, thật sự có chút khó khăn, nhưng chúng ta thật sự không thể tiêu hao nổi!"

"Càng không thể đoán trước, mục đích thực sự của hắn là gì? Nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, tình thế sẽ càng ngày càng bất lợi đối với chúng ta! Cho nên chỉ có thể đảo khách thành chủ, trước bức hắn ra rồi tính, như vậy..."

Cao Thắng Hàn sờ sờ cằm, hơi trầm ngâm một chút rồi nói: "Ta đã nhận được hồi báo, ngươi phái người của Tưởng trại tới gần biên cảnh rồi, ngươi nói với bọn họ là không cần ẩn núp nữa, đi qua rừng cây nhỏ bên cạnh chỗ đứng của chín tầng cảnh giới là được rồi. Ta sẽ an bài người làm dẫn đường cho bọn họ, sao chép đường nhỏ này, đến khi trời tối thì có thể đến được sơn cốc nhỏ kia trước."

"Được!" Ta gật đầu đáp.

Có Cao Thắng Hàn ủng hộ, nhóm Lý Đại Mặc giảm bớt nhiều phiền toái, thời gian đến đích rút ngắn rất nhiều, tỷ lệ thành công cũng sẽ tăng lên nhiều.

"Trương tộc trưởng." Cao Thắng Hàn quay đầu nhìn về phía Trương Diệu Võ nói: "Ngoại trừ phái các tế đàn cùng với cái Đại Diễn động gì đó, ngươi còn có bao nhiêu lực lượng tinh nhuệ?"

"Cái này..." Trương Diệu Võ dừng lại một chút.

"Ngươi không cần sợ ta tra xét gốc gác của ngươi." Cao Thắng lạnh lùng nói: "Những người này sớm muộn gì cũng phải đăng ký đăng kí, nếu không thì chính là tổ hợp phi pháp. Ngươi không cần băn khoăn là có thế lực giang hồ nào phát động tập kích ngươi, cho dù là ai dám cả gan làm như thế, chính là đối địch với quốc gia! Sau đó chuyện gì cũng sẽ xảy ra!, Ta giúp ngươi một lần tiến hành mở rộng cơ hội và xây dựng lại, chỉ cần không khiến xã hội khủng hoảng, tạo thành ảnh hưởng cực kỳ ác liệt gì, ta hoàn toàn có thể tận dụng tốt, thậm chí còn có thể trong thời gian nhất định, cho ngươi điều ra một ít khu vực chân không."

Nói vậy là sao?

Cao Thắng Hàn nói đến đây mới là chuyện lạ, nhưng ý tứ của nơi này thì rất rõ ràng!

Trong giang hồ của thương nhân âm vật, chỉ có thế lực Long Tuyền sơn trang mới có thể ngang hàng với Trương gia Giang Bắc.

Sau khi biết được Trương Diệu Vũ điều ra rất nhiều nhân thủ, rất khó đảm bảo đám phần tử cấp tiến trong Long Tuyền sơn trang có thừa dịp trống mà vào, mạnh công Trương gia lão trạch, nếu như vậy thì rất phiền toái!

Nhưng nếu Cao Thắng Hàn cho hắn vay vé, vậy thì khác.

Thế lực Long Tuyền sơn trang khổng lồ đến mấy cũng không đáng nhắc tới ở trước mặt quốc gia!

Còn chuyện thu xếp và gây dựng lại này là có ý gì? Cơ hồ chính là ngầm thừa nhận đối với Long Tuyền Sơn Trang toàn bộ khai chiến! Quốc gia hạ quyết tâm chỉnh đốn lại giang hồ, Cao Thắng Hàn là chủ đao thủ chấp hành mệnh lệnh này, có thể cho hắn hứa hẹn như vậy, cũng không khác gì đứng về phía hắn.

Đương nhiên, điều này đương nhiên không phải phán đoán chủ quan thắng cao hàn, càng không phải căn cứ yêu thích cá nhân.

Mục đích của quốc gia không phải muốn hoàn toàn dẹp yên giang hồ mà là không thể để giang hồ nằm ngoài khống chế.

Dù sao thì địa phương có người thì cũng có giang hồ, giang hồ vĩnh viễn diệt không hết, so sánh ra, dùng một thế lực hoàn toàn nắm giữ là thế lực trong tay quốc gia, thống nhất toàn bộ giang hồ, đây mới là lựa chọn chính xác nhất.

So sánh với Long Tuyền sơn trang rắc rối phức tạp hệ thống hỗn loạn, phương thức quản lý thị tộc của Giang Bắc Trương gia, cùng với lý niệm truyền thừa chính nghĩa và thiện niệm càng thêm phù hợp với yêu cầu của quốc gia.

Chẳng qua, trong quá trình thống nhất, quốc gia sẽ không ra tay —— ngươi không có thực lực thống nhất giang hồ, cũng sẽ không có quyền quản hạt giang hồ!

Trương Diệu Võ tự nhiên hiểu rõ đạo lý trong đó, liên tục gật đầu nói: "Cao sở trưởng, ngài có nhu cầu gì cứ nói, ta nhất định dốc hết toàn lực giúp đỡ."

"Được." Cao Thắng lạnh lùng hét lên: "Vậy thì ngươi lập tức chỉnh đốn lại một chút, đem tất cả các cao thủ còn lại điều tới, buổi chiều ba giờ trước khi tất cả đều tập hợp ở trước khách sạn, chúng ta sẽ cho hắn rút củi, toàn diện phản kích!"

Hắn muốn nói cái gì?

Cao Thắng Hàn nhìn nhìn ta và Trương Diệu Võ nói: "Không có gì ngoài ý muốn, ngày mốt chỉnh đốn năm điểm, đồng thời động thủ đối với thần vị tai báo thần và chân hồn giấu trong phạm vi năm trăm mét. Nếu kẻ chủ mưu kia dám đi ra, vậy thì bất chấp mọi giá tiêu diệt hắn! Mặt khác..."

Hắn hướng phòng phía trong nhìn thoáng qua nói: "Cũng phải bảo đảm an toàn cho ngươi và người nhà của ta. Bất luận hắn có phải hướng về phía ngươi hay không, an nguy của nhà ta đều đặt ở vị trí thứ nhất."

Ta thật sự rất cảm kích gật đầu với hắn.

"Tốt lắm, cứ như vậy đi." Cao Thắng Hàn đứng dậy nói: "Về phần chi tiết hành động cụ thể, ngoại môn đại hán ta sẽ không xen vào làm bậy đâu. Hai người các ngươi lại nghiên cứu, nếu như lâm vào tình huống đặc thù nào đó không giải quyết được, tùy thời tìm ta là được."

Nói xong, hắn lấy ra một bộ điện võng nhỏ đặt lên mặt bàn, quay người đi ra ngoài.

"Cửu Lân, ngươi thấy sao?" sau khi Cao Thắng lạnh lùng đi ra, Trương Diệu Võ quay đầu nhìn thoáng qua hỏi ta.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Biện pháp ở trên cao đích xác có chút mạo hiểm, nhưng trước mắt mà nói, cũng là biện pháp tốt nhất rồi, nếu không chúng ta đã sớm thiết lập xong cái bẫy rồi, đợi chúng ta hoàn toàn tỉnh ngộ, có thể là muộn cái gì đó."

"Phải biết, bây giờ chúng ta không những không thể xác định được tên gia hỏa này rốt cuộc là ai, ngay cả hắn rốt cuộc có mục đích gì cũng không rõ. Cứ tiếp tục như vậy, cũng không ai biết sắp xảy ra chuyện gì."

"Không." Trương Diệu Võ vẫy vẫy tay: "Ý ta không phải kế hoạch lâu dài của cao mà là thân phận người cầm kiếm. Ngươi cảm thấy hắn rốt cuộc muốn làm gì?"

"Điểm này là ta nghĩ ra nhất!" Ta đốt một hơi khói, ném bổng ốc vào trên bàn trà: "Trước tiên mặc kệ thân phận thật sự của hắn rốt cuộc là ai, tại sao hắn phải giết chết ba người đối diện kia chứ? Nếu nói Đại Ngũ là hắn đã sớm an bài tốt công cụ khởi động đại trận từ sớm, vậy ba người này lại có tác dụng gì?"

"Nếu người mặc áo đen cầm kiếm kia chính là kẻ thao túng phía sau, vậy tại sao hắn lại muốn giết chết công cụ của chính mình, hơn nữa còn cố ý để cho chúng ta biết? Nếu không phải, động cơ của hắn lúc này là gì?"

"Không sai!" Trương Diệu Vũ bổ sung thêm: "Nếu nói đến động cơ thì thân phận của ba người kia cũng rất khả nghi."

"Mười hai môn đồ, Trương gia Ảnh vệ, còn có một cái vô danh thi. Đây căn bản chính là ba người không chút liên hệ làm sao tụ lại cùng nhau?"

"Còn có, lúc nãy lúc ta đi ra ngoài, đã nhìn thấy ba thi thể kia. Trong đó tên mập mạp trắng kia chính là một trong mười hai môn đồ, hắn thật sự chết dưới Tru Tâm kiếm, trên mặt to con kia che đậy một lớp da giả, là tháng trước truy tra tin tức Long Tuyền sơn trang., Trương gia Ám Ảnh vệ bị người ta phát hiện sau đó sát hại, hắn bị người thi triển hộ hồn pháp, dưới tác dụng của Tru Tâm kiếm, hồn phách cũng bị xua tan, hoàn toàn chết hẳn. Mà thằng nhóc lông vàng kia đã chết hơn nửa năm, nhưng hồn phách vẫn chưa tiêu tán., Sau khi tru Tâm kiếm cắt đứt, nguyên hồn vốn xâm nhập thể nội bị đánh tan thành bụi mù, thế nhưng hồn phách bản thể của hắn lại được giải thoát ra ngoài. Nói một cách đơn giản, lại càng giống như nửa sống nửa chết."

"Tuy rằng ba người bọn hắn đều trúng Tru Tâm kiếm, nhưng phương pháp sử dụng lại hoàn toàn khác biệt, một cái là giết người, một cái là diệt hồn, còn có một cái thi hồn tách rời!"

"Người mặc áo đen cầm kiếm tại sao lại giết chết bọn hắn, tại sao lại cố ý để cho chúng ta biết? Vì sao hết lần này đến lần khác lại sử dụng Tru Tâm Kiếm? Hơn nữa còn không ngại phiền toái, phân biệt sử dụng ba phương pháp như vậy? Nếu như nói hắn cũng không phải là người đứng sau màn nói, vậy mục đích duy nhất của hắn là để ám chỉ chúng ta cái gì đó."

" ám chỉ?" Ta trừng mắt nhìn: "Ngươi nói là, người cầm kiếm kia chẳng những không phải người đứng đằng sau, hơn nữa rất có thể là âm thầm giúp chúng ta?"

"Bằng không thì sao?" Trương Diệu Võ giang tay ra nói: "Bằng không ngươi giải thích thế nào đây, hắn hết lần này tới lần khác lại cố ý đánh máy truyền tin lên sân trước, để cho người phục vụ kêu lên sợ hãi kéo chúng ta ra ngoài, không ngại chia nhau ra dùng ba loại Tru Tâm Kiếm Ý giết người hả?"

"Cách bụng lấy lòng là giả, là để chúng ta chú ý tới hắn dùng Tru Tâm kiếm, do đó dẫn đến ta tiến thêm một bước đi tra xét thi thể —— nếu như không phải dùng loại phương pháp này, thì trường kỳ ở cao chưa chắc có thể phát hiện sự khác biệt trong đó. Nếu cố ý giết người là giả, như vậy chúng ta hoàn toàn có thể tiến thêm một bước giả thiết, ba người này chính là hắn đã sớm chế tạo công cụ tốt, mượn vật đồn đại hướng chúng ta tiết lộ tin tức gì cho chúng ta..."

"Sớm?" Ta có chút kỳ quái nói: "Thi thể vô danh thì thôi, mộ địa Trương gia cũng không phải dễ xâm nhập chứ? Càng làm cho người ta khó hiểu hơn chính là mười hai môn đồ, chỉ cần bọn chúng không tự chủ động bại lộ thân phận, không ai biết rốt cuộc bọn chúng là ai."

"Nếu như nói, ba người này đều là công cụ mà lão giả áo đen kia bố trí trước thời hạn. Như vậy, thân phận của hắn ít nhất có thể xác định, hắn chính là tử thần! Bằng không tuyệt không có người trước khi mười hai môn đồ động thủ, liền có thể nhìn thấu thân phận chân thật của bọn hắn."

"Hơn nữa, nơi cao hơn có nói, Tụ Hồn Thạch khảm nạm trên xương đuôi của tên kia, nếu không phải ngẫu nhiên tróc ra thì căn bản là không thể nào phát hiện. Theo như ngươi nói, nếu như hắn cố ý tiết lộ ra điều gì đó cho chúng ta, ngược lại là hợp tình hợp lý, Tụ Hồn Thạch này chính là do hắn cố ý tách rời khỏi xương đuôi nên mới bị chúng ta phát hiện! Tác dụng của nó giống hệt như khi truyền tin dẫn tới viên phục vụ."

"Được! Chúng ta lại đẩy từng tầng một." Trương Diệu Võ nói, cầm lên âu yếm trên bàn, nhẹ nhàng bóp một cái, vỡ thành vô số mảnh nhỏ, sau đó chỉ vào một mảnh vỡ trong đó nói: "Tử Thần chính là người cầm kiếm này, điểm này hẳn là không sai. Như vậy, hắn rốt cuộc có phải là xuân hoa nở hay không?"

"Nếu như nói, hắn chính là xuân hoa khai, sự tình khác ngược lại thuận lý thành chương, bất quá lại có hai điểm không cách nào giải thích. Thứ nhất, Thu Phong trảm chính miệng thừa nhận xuân trảm khai chính là hắn giết chết, lúc ấy tình hình, hắn căn bản không cần nói dối."

"Hơn nữa, cho dù xuân hoa giả dạng thỏ ba hang dự liệu trước, thế nhưng lấy thực lực thu phong trảm, cho dù hồn thuật không tinh, không cách nào phân biệt tàn hồn, nhưng ít nhất sẽ không nhận ra nhục thân. Hắn bốc lên phong hiểm ám sát Xuân lão đại, khẳng định cũng sẽ không lầm. Nói cách khác, người cầm kiếm chúng ta nhìn thấy ít nhất không phải là thân thể nở xuân hoa!"

"Vậy thì không đúng rồi!" Trương Diệu Võ nói: "Tru Tâm kiếm nguyên là tru ác minh tâm kiếm, tuy rằng cái chết chưa chắc đã là ác, nhưng hai chữ Minh Tâm này không thể sai được! Vốn là thuật pháp của Cực Âm cần phải hao phí Thuần Dương chi khí, vô luận là hồn thế thân cường đại cỡ nào cũng không thể sử dụng được. Nói cách khác, ít nhất thân thể người mặc áo đen cầm kiếm kia có tập luyện qua Tru Tâm kiếm."

"Nhưng bộ kiếm pháp này, thủy tổ đã sớm được nghiên cứu ra có huyết mạch Trương gia, người ngoài căn bản không cách nào luyện tập, cuối cùng người sử dụng loại kiếm thuật này chính là hai huynh muội Trương Đông Tận. Nếu như giống như ngươi nói..., Hai người bọn họ đều là hoa nở hai mặt nam nữ ở Long Tuyền sơn trang, vậy vô luận bọn họ có hậu nhân hay không cũng tuyệt không dám đem bộ kiếm pháp này truyền đi! Nói cách khác, người cầm kiếm này chỉ có thể là Trương Đông Tận hoặc Trương Đông Mai, về điểm này tuyệt đối không sai."

"Nhưng ngươi lại nói, xuân hoa nở lại thật sự là bị gió thu trảm giết chết, điều này có chút mâu thuẫn! Vậy hắn rốt cuộc là ai? Vì sao phải giúp chúng ta chứ."

Ta thầm suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta lại cảm thấy điều quan trọng hơn là hắn rốt cuộc muốn nói gì với chúng ta?"

Ký hiệu hai nghìn ba trăm chín U môn thứ ba.

"Không phải bọn ta, mà là ngươi." Trương Diệu Võ rất nghiêm túc nói.

"Ta?" Ta cảm thấy có chút kỳ quái.

"Đúng!" Trương Diệu Võ khẽ gật đầu: "Hắn cố ý làm ra những thứ này là muốn đem manh mối nói cho ngươi biết, chứ không phải chúng ta."

"Vì sao?"

"Ngươi nghĩ xem, đừng thấy hắn sử dụng Tru Tâm Kiếm, lại trùng hợp đuổi kịp ở chỗ cao, nhưng đừng quên hai chúng ta làm thế nào tới đây? Đều là do ngươi gọi tới đúng không? Trước khi hai chúng ta đến đây, ba người này đã tồn tại đúng không? Đã ở đối diện ngươi phải không? Còn ngươi, lại một đường truy tung bọn chúng tới đây." Trương Diệu Vũ giải thích.

"Hắn làm tất cả những điều này, trước khi dẫn ngươi tới nơi này, có khả năng đoán được ta sẽ tới, nơi cao nhất sẽ đến, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi nhất định sẽ tới! Những thứ này vốn là chuẩn bị cho ngươi, là chỗ mấu chốt để ngươi nhìn thấu."

"Mấu chốt chỗ mấu chốt?" Ta sửng sốt nói: "Hắn đã có ý nghĩ như vậy, vì sao không trực tiếp nói cho ta biết? Cần phải cố lộng huyền hư vòng quanh một vòng lớn như vậy."

Trương Diệu Võ liếc xéo ta một cái: "Chẳng lẽ ngươi đã quên, chuyện này còn có trọng điểm trọng yếu khác."

"Cái gì?" Ta hỏi.

"Leng keng báo Thần!"

"Chuyện này thì liên quan gì tới việc nghe lén Thần?"

Trương Diệu Vũ nhìn thoáng qua bình nước nóng sau lưng mình, nói: "Ngươi đã đem việc báo tin ra làm bình nước nóng, chẳng lẽ không nghĩ tới điều đó sao? Nước bên cạnh không chỉ đổ vào một ấm trà."

Vừa nghe lời này, ta không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh: "Ý ngươi là, còn có một con quái vật giống như năm loại?"

"Chuyện cho tới bây giờ, còn có cái gì là không thể chứ? Cái cục này, thật sự là bình sinh ta hiếm thấy." Trương Diệu Võ thở dài một hơi nói.

Hà Đại Ngũ, tai báo Thần, hồn phách không rõ, hợp thành một con quái vật ba thể hợp nhất với quỷ thần.

Chẳng lẽ ngoài ra còn ẩn giấu một bản cường hóa sao?

"Cửu Lân, chuyện khác tạm thời ngươi đừng nghĩ. Nếu đây giống như là manh mối chuyên môn lưu lại cho ngươi, vậy ngươi hảo hảo suy nghĩ một chút, ba tử thi này sẽ có dẫn dắt cho ngươi như thế nào, nhất là mang đến cho ngươi như thế nào, nhất là nghĩ kỹ một chút, ngươi cùng ta ở trên cao so sánh có chỗ nào khác, vì sao hắn phải sát tâm hao tâm cơ nói những manh mối này cho ngươi!"

"Chỗ bất đồng?" Ta nhéo nhéo mi tâm, cẩn thận nhớ lại.

Dài ở cao đại biểu cho quốc gia, Trương Diệu Võ đại biểu cho giang hồ, nhưng đều ở trong lĩnh vực của mình, đại biểu cho chính nghĩa.

Từ điểm này mà nói, ta và bọn họ không khác nhau về mặt bản chất.

Cao Thắng Hàn là cao thủ nội kình, có được sự quyết sách và quan sát đại cục rất mạnh, Trương Diệu Vũ cực kỳ tinh thông thuật Âm Dương, lịch duyệt phong phú, cổ tay cao siêu.

Bằng chừng này mấy điểm xem ra, ta chỉ có chỗ không đủ, không có chút nào thắng được, cái này khẳng định cũng không đúng.

Lý giải đối với phù chú trận pháp? Cái này cũng không thể thành lập.

Ta khổ sở suy nghĩ nửa ngày, cũng không có ra được đáp án chắc chắn, nhưng lập tức lại đẩy ngược trở về.

Mười hai môn đồ, Trương gia Ảnh Vệ, vô danh tử thi...

Trương Diệu Võ đã kiểm tra qua, mười hai môn đồ đích thật là bị Tru Tâm kiếm giết chết. Nói cách khác, trước khi hắn chết ý thức của hắn rất rõ ràng, hơn nữa bởi vì có Tụ Hồn Thạch, ngoại trừ Tử Thần, cũng tuyệt sẽ không có linh hồn nào xâm nhập vào trong cơ thể nữa.

Trương gia Ảnh vệ vừa mới hi sinh hơn một tháng, sau khi thế thân chuyển hồn, lại bị tru tâm kiếm mang hồn cùng xóa bỏ.

Vô Danh tử thi vốn chỉ là một cỗ thể xác bị tàn hồn xâm chiếm, trải qua lần này ngược lại giải thoát linh hồn.

Nhưng rốt cuộc đây là có ý gì?

Trong giây lát, trong lòng ta khẽ động, nhớ tới một khái niệm thiếu chút nữa đã quên mất!

Trong Cửu U nhất môn luận thuật có liên quan tới sinh tử.

Thế gian vạn vật, có sinh có tử.

Phật gia cho rằng, nhân gian đều khổ, chết chính là cực lạc.

Đạo gia cho rằng, sau khi Hồng Trần rèn luyện, sau khi chết có thể thành tiên.

Thế nhưng Cửu U nhất môn lại mở ra lối riêng, giữa sinh và tử còn có một loại trạng thái khác, gọi là không sinh bất tử.

khái niệm này là cơ sở nòng cốt của toàn bộ Cửu U pháp môn.

Cấm chế Ám môn dưới sông Ô Tô, tam trọng trận trong Thiên Chiếu Thần Mộ đều là như vậy!

Mà trạng thái của ba người chết kia cũng rất hợp với quy luật này!

Mười hai môn đồ là sinh, linh hồn của hắn là tự do.

Ảnh vệ Trương gia đã chết, hắn chỉ còn lại một thân xác, linh hồn sớm đã bị thay thế.

Tử thi vô danh là không thể sống, linh hồn hắn ta vẫn còn, chỉ là bị một sợi tàn niệm khác lung lay.

Ngược lại, trong nháy mắt khi Tru Tâm kiếm xuất thủ, những chuyện này lại phát sinh biến hóa.

Sinh thì đã biến thành tử, không chết không chết, mà vốn không sinh không tử lại chuyển thành sinh.

Phù văn Cửu U nhất môn ký ám hiệu, đều do ba loại dấu hiệu của khoa đẩu hình thái khác nhau đánh dấu, nếu như đem những tin tức chuyển hoán tới, lại giống như đúc trạng thái của ba cỗ thi thể này.

Ta đột nhiên bừng tỉnh!

Cũng không kịp giải thích gì với Trương Diệu Vũ, chộp lấy ống đồng trên mặt bàn kêu lên: "Bầu cao, chỗ cao, gọi một chỗ dài."

"Sao thế?" Cao Thắng hàn trước tiên nhận lấy máy truyền tin, thế nhưng cũng không rõ ràng lắm, hắn đang ở đâu, bên người không ngừng vang lên từng tiếng gió phần phật.

"Nơi cao, hình như có chút manh mối! Ngươi giúp ta tra xét một chút, chết ở chỗ đối diện với mười hai môn đồ cùng chỗ thi thể vô danh kia khi còn sống."

"À, cái này à." Cao Thắng Hàn trả lời: "Tuy rằng mười hai môn đồ kia che dấu cực sâu, nhưng thân phận của hắn lại không hề bại lộ, tin tức cá nhân cũng đều là thật, trước đây luôn sinh sống ở Lạc Dương. Thân phận cái xác chết vô danh kia cũng điều tra ra, là người mất tích nửa năm trước ở chợ Trịnh Châu. Sao, ngươi phát hiện ra điều gì rồi?"

"Được! Ta chờ một chút rồi nói với ngươi." Ta bỏ ống quan xuống, trực tiếp hỏi Trương Diệu Võ: "Hắn chôn ở đâu?"

Trương Diệu Võ sửng sốt, ngay sau đó liền phản ứng lại, người ta hỏi hẳn là Trương gia Ảnh vệ bị trộm xác kia.

"Chôn ở trong Trương gia Anh Liệt viên trên đỉnh núi."

"Bình Đỉnh Sơn, Trịnh Châu, Lạc Dương..." Vừa nói ta vừa mở điện thoại di động.

"Đúng! Chính là chỗ này!" Ta chọn địa đồ lớn tiếng kêu lên.

Trương Diệu Võ có chút không hiểu rõ tình huống, nhưng vừa gặp mặt dáng vẻ của ta, liền biết nhất định là có phát hiện trọng đại gì đó, tiến lên một bước nhìn điện thoại, rất là nghi hoặc hỏi: "Sao vậy?"

"Ở đây, đăng phong!" Ta chỉ vào điện thoại: "Người mặc áo đen cầm kiếm cho ta ám hiệu, mục đích cuối cùng là đăng phong."

"Đăng phong, tại sao lại đăng phong?" Trương Diệu Võ vẻ mặt khó hiểu.

"Bởi vì, nơi này chính là trung tâm của tam địa, nằm ở chỗ giao nhau của ba điểm!"

"Vậy... vậy thì đã sao?" Trương Diệu Võ vẫn không thể hiểu nổi, nơi giao nhau giữa tam địa và mục tiêu cuối cùng có quan hệ gì.

"Tộc trưởng, đây là ý gì?" Ta cũng không có trả lời nghi hoặc của Trương Diệu Võ, ngược lại trên mặt bàn có vẽ một ký hiệu kỳ quái.

Con mắt thứ hai nghìn ba bảy xếp sau màn.

Vừa đăng phong ấn điểm ẩn nấp này đã bị phát hiện, trước mắt ta không khỏi sáng ngời, tựa như một trợ tuyến phụ trợ nào đó, lập tức sáng rõ!

Vị trí của tân quán lúc này, ta đăng phong, Đại Diễn động, vừa vặn ở trên một đường thẳng, bởi vậy kéo dài ra, vừa vặn rơi vào trung tâm trận tuyến Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận! Đem mười tám trận cước cách ly ra, trên dưới phân âm dương, nam bắc thông sinh tử.

Lấy đăng phong làm khởi điểm, nối liền Trịnh Châu, Lạc Dương, Bình Đỉnh Sơn, lại là một ký hiệu hình tam giác hình dạng như con thoi!

Trương Diệu Võ cúi đầu nhìn lướt qua nói: "Đây là bí thư của Trương gia ám ngữ, ý tứ là khắc không thể chậm, nhanh chóng tiếp viện. Đây là ám ngữ cấp bậc giữ bí mật cao nhất, ngay cả Ám Ảnh vệ cũng không biết, toàn bộ Trương gia trên dưới đều có thể xem hiểu loại ám ngữ này, tổng cộng cũng chưa quá mười người! Nhưng mà..."

Trương Diệu Võ do dự nói: "Để giữ bí mật, loại ám ngữ này đã sớm được thay đổi, đã ngừng dùng mấy chục năm rồi, ta vẫn từng thấy trên sách bí mật."

"Vậy mới đúng chứ!" Ta gật đầu nói: "Tru Tâm Kiếm, bí thư ám ngữ, tất cả đều trực tiếp chỉ ra thân phận của người này. Người mặc áo đen cầm kiếm chắc chắn là người của Trương gia! Hơn nữa địa vị của hắn ở Trương gia còn không thấp."

"Theo như lời ngươi nói, hiện nay trên thế gian này, người duy nhất còn có thể sử dụng Tru Tâm kiếm là hai huynh muội Trương Đông, hiện tại lại có ám ngữ này, thì càng thêm vững chắc điều này! Âm thầm trợ giúp nhất định chính là bọn họ."

Căn cứ có đầu mối, đưa ra kết luận như vậy cũng không khó. Thế nhưng càng khiến ta kỳ quái là, làm sao hắn lại biết rõ Sinh Tử Văn của Cửu U nhất môn?

Lẽ nào... Bọn họ cũng giống như ta?

Đã là đệ tử Trương gia, cũng là môn đồ Cửu U môn?

Hơn nữa, cũng đã sớm biết lai lịch của ta?

Nếu không, hắn cũng sẽ không dùng loại phương pháp này, âm thầm nhắc nhở ta a.

Tam Bảo Cửu U tập trung trên tay ta, trở thành Môn chủ Cửu U môn chính thức. Ngoại trừ con cá lớn đã qua đời từ lâu, e rằng không ai biết rõ, thậm chí cũng chỉ là mới sơ sơ và Diệp Tố Linh mà thôi. Nhưng làm sao hắn có thể thăm dò được thân phận của ta?

Hồi tưởng lại toàn bộ sự kiện, sở dĩ ta đuổi theo Hà Đại Ngũ một đường truy tung đến là vì dự đoán trong mộng cảnh của phàm nhân, tựa như có liên quan tới tử thần. Đối với điểm này, ta từng tin tưởng không chút nghi ngờ, nhưng bây giờ nhìn lại, lại cực kỳ có khả năng khác!

Đó chính là Hà Đại Ngũ xuất hiện trước mặt chúng ta tuyệt đối không phải ngẫu nhiên! Mộng cảnh phàm phàm nhân cũng có thể do hắn dẫn dắt.

Nhưng làm sao hắn biết được phàm nhân có năng lực này? Nụ cười của hắn đối với phàm nhân có ý nghĩa gì?

Từ đó suy ra, có thể trước đó ta biết bí mật của Phàm gian, nếu không cũng sẽ không vì vậy mà thiết lập một đoàn mê trận như vậy.

Nếu như hắn cố ý dẫn dắt ta, từng bước một tìm hiểu chân tướng, vậy rốt cuộc hắn muốn nói cho ta biết điều gì?

Bí mật cực hạn sẽ ra sao?

Trương gia giết truyền nhân của Tru Tâm kiếm, nam nữ mặt mày vui vẻ, sát thủ là lão cha cha chết dạy đời... Mỗi một thân phận này, đều đủ để khiến người ta khiếp sợ, nhưng hắn vẫn phải che dấu một thân phận khác là gì?

Hơn nữa, càng làm cho người không thể đoán được là, nếu như hắn đang giúp ta, là đang dẫn dắt ta từng bước một tra ra chân tướng sự thật, vậy thì chứng minh, phía sau hắn còn có một đối thủ ngay cả hắn cũng không thể tránh được! Vậy người này là ai? Có mục đích gì?

"Cửu Lân." Trương Diệu Võ vuốt cằm trầm tư một hồi, nói: "Trước tiên không cần biết hắn là ai, nếu đã chứng thực hắn cố ý tiết lộ tin tức cho chúng ta, thì hơn phân nửa mê cục này là do hắn thiết lập. Như vậy, rất nhiều bí ẩn có thể giải quyết dễ dàng."

"Hắn cố ý dẫn ngươi tới đây, ở đối diện với ba tên gia hỏa bị hắn giết chết kia cũng chỉ là công cụ để ngươi lộ ra tin tức mà thôi. Bởi vậy xem ra, tên kia là quái vật ba thể hợp nhất, cũng không phải là toàn bộ hạch tâm của âm mưu..."

"Không." Ta lắc lắc đầu nói: "Nếu nói ba người kia là hắn đã sớm an bài tốt, dùng công cụ để hướng ta lộ ra tin tức cũng không tồi, nhưng sao lại không phải! Hành tẩu hơn nửa Trung Quốc, ám giẫm phù trận, mục đích rõ ràng chính là muốn khởi động Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận, âm mưu này tuyệt đối không thể giả được. Chỉ có điều, Hà Đại Ngũ là công cụ của sứ giả đứng sau màn, chứ không phải công cụ cầm kiếm của người áo đen này."

Trương Diệu Vũ chậm rãi gật đầu, thoáng trầm tư một chút rồi nói: "Có lẽ còn có một khả năng, người mặc áo đen cầm kiếm này chỉ là một công cụ mà thôi."

"Hả, ý gì đây?" Ta nghe mà chẳng hiểu gì cả.

Trương Diệu Võ giải thích: "Nếu hắn không phải sứ giả chính thức, lại không thể nói thẳng ra, bởi vậy có thể thấy được bản thân hắn cũng khẳng định bị ràng buộc nào đó. Hắn khổ tâm kinh doanh lâu như vậy, âm thầm chôn bút nghiên cứu nhiều như vậy, chính là muốn chúng ta tìm ra chân tướng cuối cùng, triệt để tìm ra người đứng sau màn. Đối với người đứng sau màn kia mà nói, bản chất hắn cũng chỉ là công cụ mà thôi, chỉ bất quá là cao cấp hơn một chút mà thôi."

Tử Thần, Xuân Hoa nở rộ, truyền nhân Tru Tâm Kiếm, cho dù là thân phận nào đi nữa cũng không đủ để khiến thế nhân khiếp sợ?

Nhưng dù vậy vẫn trở thành công cụ bị người khác thao túng?

Kẻ đứng sau màn kia đáng sợ đến mức nào?

Trương Diệu Vũ nhìn lướt qua vệt nước trên mặt bàn, nói tiếp: "Ý tứ của những ám ngữ này không đơn thuần là tìm người trợ giúp, mà quan trọng hơn hết là đã nắm được hạch tâm của địch nhân, nắm chắc mười phần chắc một kích tất sát! Nhưng vấn đề là... việc này có phải là một cái bẫy hay không đây?"

"Sao lại nói vậy?" Ta hỏi.

"Ngươi nghĩ xem, vô luận thân phận chân thật của hắn là ai, một thân bản lĩnh khẳng định chỉ trên chúng ta, không dưới chúng ta, hắn khổ tâm kinh doanh nhiều năm như vậy, đều không thể làm gì. Vì sao lại khẳng định, chúng ta có thực lực này đi hoàn thành việc mà ngay cả hắn cũng không làm được?"

Dĩ nhiên Trương Diệu Võ nghĩ như vậy khó tránh khỏi, nhưng điều gã không biết là, ta còn có một tầng thân phận khác – Cửu U môn chủ.

Mặc dù ta cũng không rõ Hắc y nhân cầm kiếm này và Cửu U môn có quan hệ gì, nhưng hắn đã dùng bí văn của nòng nọc trong Cửu U nhất môn để nhắc nhở ta, khẳng định là biết rõ thân phận bí mật của ta.

Nói cách khác, hắn đã sớm biết ta có thể làm được điều này, đồng thời vô cùng tin tưởng!

Đương nhiên, có liên quan đến Cửu U môn chủ cùng với bí mật thân mang tam bảo, quyết không thể nói cho bất kỳ người nào.

Ta giả bộ suy nghĩ nói: "Cũng không hẳn là vậy, nếu hắn mưu tính thời gian dài như vậy, chắc chắn chúng ta có thể làm được, đương nhiên có đạo lý của hắn. Trước không cần quan tâm thân phận thật sự của hắn rốt cuộc là ai, ít nhất cùng đối phó với người đứng sau màn, chúng ta tạm thời đứng chung một chiến tuyến với hắn."

"Ừm, điều này không sai!" Trương Diệu Võ nhẹ gật đầu, nói: "Vậy thì trong kế hoạch ban đầu, hắn muốn làm ra một vài biến hóa tương ứng."

Bức thứ hai nghìn ba trăm tám, khởi hành đăng phong...

Trương Diệu Võ nhíu mày, trầm tư nói: "Kế hoạch phá trận vẫn không thay đổi bình thường, nhưng dựa trên cơ sở này còn phải tăng thêm một đầu tuyến để tiến hành phong ấn. Nếu hắn đã dùng ám hiệu Trương gia để chỉ dẫn thì chỉ có ta đi mới là thích hợp nhất."

Hắn nói hoàn toàn chính xác không sai, lưu lại mật thư của Trương gia, giống như muốn dụ hắn đi qua đó.

Mà bất kể người áo đen cầm kiếm này là ai, đều rất có liên quan đến Cửu U nhất môn.

Nhóm Đăng Phong Nhất Hành, ta cũng nhất định phải tiến về!

Đương nhiên, biện pháp tốt nhất là ta và Trương Diệu Vũ cùng đi, nhưng tình hình hiện tại lại không quá cho phép.

Vị khách sạn này... một cách chính xác hơn là phòng khách này đã trở thành toàn bộ khu vực trung tâm sự kiện, Hà Đại Ngũ bị Tỏa Hồn ở đây, Lý Ma Tử cùng với một đám người nhà chúng ta đều ở đây, lỡ như xuất hiện sơ suất gì, muốn hối hận cũng không kịp!

Mặc dù nó được đội đặc biệt cần bảo hộ tầng tầng lớp Ám Ảnh vệ, nhưng nếu không có một cao thủ đỉnh cấp tọa trấn, thật sự có chút lo lắng.

Thủ đoạn của Cao Thắng Hàn mặc dù cực kỳ không thỏa đáng, nhưng một thân chính khí tị quỷ sát thần, căn bản là không có bất kỳ lực lượng âm tà nào có thể tạo thành chút tổn thương nào đối với hắn, chỉ là hắn không quá am hiểu thuật âm dương, vạn nhất xuất hiện tình huống đặc thù gì, căn bản là không thể nào ứng đối.

Đối thủ của chúng ta lại là một cao thủ tuyệt đỉnh quen dùng đạo này, lưu hắn lại đây hiển nhiên cũng không thích hợp.

Đối với điểm này, ta và Trương Diệu Võ đều rất rõ ràng.

"Tộc trưởng, để cháu đi đi." Đệ tử trầm giọng nói.

"Không được!" Trương Diệu Võ trực tiếp trả lời: "Quá nguy hiểm! Rốt cuộc đó là nơi nào, sẽ gặp phải nguy hiểm gì thì tất cả đều hoàn toàn không biết, ta quyết không để cho ngươi bí quá hoá liều. Ngươi đừng quên, ngươi là con của số mệnh, còn gánh vác cả sứ mạng rất lớn."

"Không." Ta xua tay: "Chính vì vậy ta mới phải đi trước. Con số ba không phải nằm trong nhà, lẳng lặng chờ số mệnh phủ xuống mà là phải không ngừng trưởng thành. Mãi tới khi có năng lực hoàn thành số mệnh mới thôi."

"Nếu tám phương danh động coi ta như mầm non thủ hộ chung quanh, không cho ta đi qua tầng ma khó này, đâu còn có ngày hôm nay Trương Cửu Lân?"

"Tộc trưởng, ngươi yên tâm đi, những năm gần đây, ta đã trải qua sinh tử, chẳng những không có nửa điểm tổn thương, ngược lại còn đi ngược lại, đã có được một nửa uy lực thần cấp vô thượng. Điều này không phải đã đủ chứng minh, số mệnh chi tử không phải là chuyện tùy tiện nói ra đâu. Thời điểm chưa tới số mệnh, ta tuyệt đối sẽ không chết sớm."

"Ngươi cũng biết, bên này cũng đồng dạng rời đi bất nhân, phải cần một cao thủ tuyệt đỉnh tọa trấn ở đây, nhưng trước mắt cũng không có nhân tuyển thích hợp nào. Đăng phong một chuyến, một mình ta đi là được."

"Chuyện này..." Trương Diệu Võ dừng lại một chút rồi nói: "Vậy cũng quá nguy hiểm! Gia hỏa này đi vòng tròn lớn như vậy, dẫn dụ ngươi qua đó, sắp phát sinh những chuyện gì cũng không rõ, cát hung khó liệu. Vạn nhất..."

"Không có vạn nhất!" Ta kiên định gật đầu nói: "Việc này chỉ có thể thành công, không thể thất bại! Cái này không chỉ liên quan đến sinh tử, an nguy của người nhà, càng liên quan đến ức vạn thương sinh, sinh mệnh vạn dặm Hoa Hạ! Nếu như ở bước ngoặt nguy hiểm như vậy, lựa chọn lui mà bảo vệ mình, vậy số mệnh chi tử của ta lưu lại dùng để làm gì? Tộc trưởng, ngươi yên tâm, ta tuyệt không có việc gì! Bên này sẽ giao cho ngươi, gánh nặng trên người ngươi cũng không nhẹ đâu."

Trương Diệu Võ nghe xong những lời này, tựa như không biết ta, nhất định nhìn ta một lát, vừa vui mừng vừa gật gật đầu tán thưởng: "Tốt! Không hổ là con cháu Trương gia, có cốt khí! Ta thật thay Diệu Dương huynh cảm thấy cao hứng! Ngươi yên tâm đi, bên này giao cho ta là được rồi, cho dù liều mạng với lão già khọm của ta cũng không tiếc."

"Vậy xin nhờ tộc trưởng!" Nói xong, ta đứng dậy, hướng về phía Trương Diệu Võ cúi người hành lễ.

Trương Diệu Võ đứng dậy đỡ ta nói: "Ngươi chừng nào thì xuất phát?"

"Chuyện này không thể chậm trễ, ta lập tức đi ngay."

"Vậy." Trương Diệu Võ quay đầu lại nhìn vào bên trong: "Không cùng tháng mới..."

"Không cần, như vậy ngược lại làm cho nàng càng thêm lo lắng. Hơn nữa, có tộc trưởng ở đây tọa trấn, ta cũng yên tâm."

"Ừm, vậy cũng tốt." Trương Diệu Võ nói: "Nếu hắn dùng ám hiệu bí truyền của Trương gia làm vật dẫn, nói không chừng đến lúc đó còn có thể dùng được, nhưng một lát nữa ta cũng không có cách nào truyền lại toàn bộ cho ngươi được, như vậy đi, ta sẽ phái một người hỗ trợ cho ngươi."

"Chính là đường thúc mà ta phát hiện ra manh mối còn lại của Trương gia trong án Kính Minh Thanh Bách Kỳ. Bây giờ ta thỉnh lão nhân gia trực tiếp chạy tới đăng phong. Lão nhân gia mặc dù lớn tuổi, lại mất tu vi, bất quá thân thể ngược lại còn cường tráng, nhất là kinh nghiệm lịch duyệt cùng kinh nghiệm cực kỳ phong phú, đối với lịch sử hai nhà Trương Long cực kỳ rõ ràng. Nói vậy cũng có thể giúp ngươi cung cấp chút manh mối hữu giá trị. Đến đăng phong, lão sẽ chủ động tìm ngươi."

"Được." Ta lên tiếng, ôm quyền hướng về phía Trương Diệu Vũ: "Tộc trưởng, vậy ta đi trước đây!"

Nói xong, xoay người mở cửa.

Vừa mới bước ra ngoài cửa, ta lại quay trở lại, đem nửa phù chú kia đặt trên người Lý Ma Tử giao cho Trương Diệu Võ, sau đó lại nói: "Làm phiền ngài thông tri một chút về phía sở trường., Bảo ba người truyền lại cặn kẽ tư liệu cho ta một phần. Hiện tại chúng ta chỉ tra được vị trí cụ thể để đăng phong này, nhưng ta nghĩ manh mối này khẳng định vẫn còn trên người ba người kia, nếu không người áo đen kia tùy tiện tìm một người là được, hoàn toàn không cần thiết phải phiền toái như vậy."

"Ừm." Trương Diệu Võ khẽ gật đầu nói: "Không tệ! Vẫn là ngươi nghĩ chu toàn! Ta sẽ liên hệ với địa cao sở trường."

Trương Diệu Vũ nói đến chu toàn, không phải là chuyện ta vừa nói muốn từ trên thân ba người này điều tra manh mối, mà là chuyện bảo hắn liên hệ với Cao Thắng hàn.

Trước mắt đại thế, toàn bộ giang hồ đều phải đối mặt một trận tẩy lễ, mà sau cơn sóng gió, hai nhà long Trương truyền thừa mấy ngàn năm, tất nhiên chỉ còn lại một nhà! Đệ tử Trương gia Hà Tòng, Trương gia Giang Bắc rốt cuộc bị quét bụi bặm vào trong, vẫn sừng sững ở đỉnh giang hồ, tất cả đều hành động lần này.

Mà trong chuyện này, tuy rằng quốc gia cao thắng lạnh đại diện cho sự tồn tại sẽ không có ý đồ can thiệp, nhưng thái độ và quyết định của hắn lại cực kỳ trọng yếu!

Đi xuống lầu, ta đánh một chiếc xe, thẳng đến ga tàu.

Ven đường, ta nhìn thấy không ít công nhân công nhân mang theo mũ kiến trúc an toàn, đang ngồi trên từng chiếc bánh xe lớn đến công trường gần quán khách, đường đi lui cũng bị bịt vài đầu, công việc tu hành mặc đồng phục màu xám đen đang sống ngay ngắn trật tự.

Ta đã nhìn ra tất cả những người này đều là binh lính trang phục mà thành, hẳn là Cao Thắng triệu tập tới, âm thầm vây quanh.

Một hồi đại chiến sắp xảy ra!

Mượn đặc hành chứng. Ta nhanh chóng xuyên qua thông đạo đặc biệt, leo lên xe lửa đã được đăng phong.

Vừa mới ngồi xuống, trong điện thoại vang lên liên tiếp một loạt tiếng thông tin, sau đó hắn mở ra xem, chính là tư liệu về hàn khí của Cao Thắng.

"Ồ!" Thì ra là thế.

Ta cẩn thận lật xem vài lần, rốt cục phát hiện bí mật ẩn chứa trong đó!

Người có lai lịch già nhất hai ngàn ba trăm chín tuổi.

táng thân phận thật sự của ba người kia phân biệt là mười hai môn đồ, Trương gia Ảnh Vệ, ngoài ra còn có một thi thể vô danh.

Hắc y nhân cầm kiếm phân biệt thi triển ba loại Tru Tâm kiếm thuật với bọn họ, tạo thành ba loại trạng thái linh hồn: Sống, chết, không chết. Chúng âm thầm kết hợp với Khoa Thủ của Cửu U, ta cũng vì vậy mà thám thính ra trận thế tam giác.

Lúc đó hắn chỉ nghĩ tới địa điểm, lại quên mất ý nghĩa của thân phận bọn họ mang tới.

Sau khi nhìn kỹ tư liệu trước kia của ba người này, ta lập tức bừng tỉnh đại ngộ!

Thân phận ba người này, đang âm thầm báo trước hung thủ... cũng chính là thân phận người áo đen cầm kiếm!

Thân phận mà lão sư ngụy trang khi còn sống của mười hai môn đồ kia là lão sư, đại biểu cho sát thủ lão cha tử, nhục thân và linh hồn đồng thời bị tru diệt, chính là Tử Thần đã chết, sớm đã không còn tồn tại.

Địa điểm mà Ảnh vệ Trương gia ngộ hại là ở biển rộng, ám dụ một nhánh dư mạch Trương gia đã tiêu vong trên mặt biển. Thân thể đã chết, linh hồn vẫn còn, ý nói trạng thái hiện tại của hắn cũng là như thế.

Trước khi chết Vô Danh Thi là phần tử xã hội không tốt, hơn nữa còn kết bè thành phái làm xằng làm bậy. Y là thành viên nòng cốt trong đó, âm thầm nói cho biết y chính là xuân hoa nở rộ, nhưng lại bị một đạo linh hồn khác xâm nhập vào cơ thể. Sau khi bị tru Tâm kiếm đâm trúng, tiêu diệt hồn phách thế thân, bản thân lại được giải thoát. Điều này cũng nói rõ chính là người áo đen!

Kể từ đó, mượn thân phận ba người này khác nhau và trạng thái linh hồn trước khi sinh tử, đem tình huống của chính hắn nói rõ ràng.

Nó vừa là tử thần nhưng lại bị một linh hồn khác chiếm lấy, không biết vì nguyên nhân gì mà linh hồn của nó tạm thời được giải thoát, đang ở trong trạng thái không sinh ra tử.

Ba người này tuổi khác nhau, chết cùng lúc, lại đồng thời bị cùng một người, cùng một kiếm giết chết. Dựa theo cách nói của Cửu U nhất môn thì chính là dị sinh đồng tử. Nếu như đem tuổi tác của bọn họ dựa theo sinh tử cộng lại, âm dương tăng thêm tính toán, thì sẽ ra hai nhóm số.

Hắn đã mượn phù trận vạch trần địa điểm đăng phong này, như vậy khẳng định cũng sẽ không để cho chúng ta đi lung tung trong toàn bộ Đăng Phong thị, còn có thể tiến thêm một bước nhắc nhở, tổ hợp những con số nhìn như kỳ quái ẩn giấu này, khẳng định có liên quan đến điểm này!

Ta âm thầm trầm tư một hồi lâu, chợt nghĩ tới kinh động.

Tiện tay kiểm tra tấm bia đá phía trên chiến cơ, quả nhiên là thế!

Hai tổ số này tài năng chính chỉ nhạc miếu bên trong núi bạt!

Lời lẽ đen tối truyền đi từ xưa đến nay, hiện đại kinh khủng của khoa học kỹ thuật, kết hợp hoàn mỹ với nhau, cuối cùng chỉ rõ phương hướng cho ta!

Vừa ra cửa, ta đánh một chiếc bay thẳng về phía miếu nhạc trong thành đông.

Trung Nhạc miếu xây dựng ở Sơ Tần, vốn là vùng đất Thần chống trả của Thái thất sơn thần, về sau trở thành nơi tập trung nhân sĩ Trung Nguyên đạo giáo.

Nhắc tới Tung Tung, tuyệt đại đa số người đều sẽ nhớ tới Thiếu Lâm tự, nhưng ở trong danh sơn của Phật gia, Thiếu Lâm tự lại vô danh trên bảng, mà Trung Nhạc miếu ở Đạo giáo truyền thừa, thậm chí toàn bộ tín ngưỡng trong lịch sử Hoa Hạ, đều có địa vị tuyệt đối không thể khinh thường.

Theo dòng người, ta ở trong quần thể cung điện khổng lồ xem xét mọi nơi, nhưng thủy chung không phát hiện chỗ nào khả nghi.

Đúng lúc này, một người trẻ tuổi tướng mạo bình thường đi tới trước mặt, nhẹ nhàng gật đầu với ta, lúc đi ngang qua ta thì đưa cho ta một món đồ.

Người này ta đã thấy rồi, chính là một trong những Cửu Ảnh vệ âm thầm phái Trương Diệu Vũ đến bảo vệ ta. Hắn cầm lấy vật kia, nhìn qua thì thấy nó là thẻ căn phòng của một gian tửu lâu.

Xem ra Trương Diệu Vũ vẫn sợ một mình ta đến đây không yên lòng, sẽ phái Ảnh vệ đi theo hai bên, hơn nữa còn giúp ta sắp xếp chỗ ở sớm cho hắn.

Đương nhiên, ngoài ra còn có một nguyên nhân khác, chính là để cho ta ở nơi đó chờ một người.

Ta lại đi dạo một vòng trong miếu, cũng không phát hiện đồ vật gì có giá trị, dưới sự bất đắc dĩ đành phải nghe theo an bài của Trương Diệu Vũ, đi tới khách sạn trước.

Trải qua một phen lao động mệt mỏi, ta thoáng có chút mệt mỏi, cùng với quần áo nằm trên giường, nhiều lần suy nghĩ tới các loại bí ẩn, sửa sang lại các loại manh mối lộn xộn, mê man ngủ thiếp đi, tỉnh lại đã là nửa đêm.

Cảm giác bụng có chút đói, ta vừa muốn lấy chút đồ ăn, cửa phòng đã bị gõ vang.

Hắn mở màn nhìn ra, bên ngoài đang đứng đấy, đúng là Ám Ảnh vệ trong ban ngày cho ta mượn thẻ phòng.

Hắn vẫn như cũ không phát ra một tiếng hướng ta nhẹ gật đầu, lập tức hơi nghiêng người, tránh qua một bên.

Lúc này, ta mới phát hiện ở phía sau hắn còn đứng một lão đầu nhi thấp lùn.

Nói hắn là tiểu lão đầu nhi thật đúng là danh xứng với thực, thân cao một mét bốn, nhiều nhất chỉ bảy mươi cân thể trọng, mặt đầy vết đốm màu đen, tóc cùng chòm râu một mảng trắng xóa. Nhưng thân thể hắn vẫn còn cứng rắn, cái lưng thẳng tắp, ngẩng đầu nhìn ta, cũng không đợi ta nói cái gì, chắp hai tay lách người bước vào.

Ta trở tay đóng cửa lại, thấy lão đầu nhi kia đã ngồi trên ghế thấp bên phòng khách, tự rót một chén nước, từ trên xuống dưới đánh giá ta rồi nói: "Ngươi chính là Trương Cửu Lân? Ta tên là Trương Đông Nguyệt."

Trương gia truyền thừa mấy ngàn năm, mỗi một đời đều nghiêm khắc theo bốn mươi chín chữ chân ngôn tổ tiên lưu lại mà thành.

Những người cùng thế hệ của ông nội ta đều là người giỏi chữ, mà chữ Đông lại là thế hệ trước của ông ta.

Nói cách khác, nếu tính ra, tên tiểu lão đầu nhi này là người của thái gia ta.

Nghe hắn hỏi, ta nào dám khinh thường? Vội vàng tiến lên thi lễ nói: "Chính là tiểu tử, Cửu Lân bái kiến lão thái gia!"

"Không cần đa lễ, ngồi đi." Lưng lão đầu nhi vẫn thẳng tắp như trước, nhẹ nhàng vung tay ý bảo ta ngồi đối diện hắn, dưới lời nói của hắn cực kỳ hào hiệp đại khí, nghĩ hẳn năm đó cũng là nhân vật khó lường.

"Diệu Vũ vừa nói chuyện này với ta, ta liền lập tức chạy tới. Chỉ là ta hiện tại tuổi già sức yếu, chậm chạp vẫn là chậm một bước, không trì hoãn chuyện của ngươi chút nào."

"Không có, không có, ngài tới thật đúng lúc!" Ta vội vàng trả lời: "Vẫn phải làm phiền ngài một đường bôn ba, ta thật sự trong lòng thấy bất an."

"Ài! Không có gì." Trương Đông Nguyệt khoát tay nói: "Đều là con cháu Trương gia, không có gì phải khách khí. Nếu thật sự nhắc tới chuyện này, Cửu Lân à, Trương gia thật sự là may mắn nhờ có ngươi đó."

Hắn vừa nói lời này, ta lập tức hiểu được, khẳng định là Trương Diệu Vũ đem chuyện liên quan tới quốc gia sắp sửa chỉnh đốn giang hồ, mà ta lại thay bọn họ tìm một đường ra nói cho lão đầu nhi chuyện.

"Thân là con cháu Trương gia nên làm như thế nào."

"Ngươi cũng không cần khiêm tốn, đừng nói là thế hệ trẻ tuổi của Trương gia trong Thất mạch, cho dù là phóng nhãn toàn bộ giới âm vật, có thể luận cùng ngươi cũng là số không nhiều, đây không chỉ là phúc khí của Diệu Dương, mà còn là phúc khí của Trương gia." Trương Đông Nguyệt nói, bưng chén lên uống một hớp nước, trực tiếp hỏi: "Nghe nói chuyện này có thể có liên quan đến hai huynh muội Trương Đông Đô?"

"Vâng." Ta gật đầu đáp: "Tộc trưởng đã chứng thực, mấy người bị giết kia đều chết dưới Tru Tâm kiếm tổ truyền Trương gia, đến ngày đó cũng chỉ có huynh muội bọn họ mới có loại kiếm pháp này."

"Không!" Lão đầu nhi lắc lắc đầu, dị thường nghiêm túc nói: "Cũng không chỉ có hai người bọn họ biết!"

【 Vào buổi tối thứ hai là sáu điểm, bí ẩn sắp giải, mọi người đừng vội! Trước tiên có thể xem Hồ Sơn bí tàng của lão Cửu đốm lửa tiểu thuyết, đã nuôi béo chờ làm thịt. 】

Đáng nghi hai ngàn ba trăm ba trăm điểm gia gia thứ hai.

Ta vừa nghe lời này thần sắc kịch biến: "Ý của ngài là..."

Lão đầu nhi giống như không nghe thấy lời ta, vuốt râu hoa râm, ngắm nhìn ngoài cửa sổ, tựa như nhớ lại chuyện cũ thật lâu thật lâu thật lâu, chậm rãi nói: "Năm đó khi Trương thị nhất tộc phân liệt, ta còn chưa ra đời, sau đó những chuyện này đều là nghe trưởng bối lục tục phun ra."

"Mắng máo mười năm, quỷ tử tấn công Bắc Kinh, hỏa thiêu Viên Minh Viên Viên. Lúc ấy Trương gia Giang Bắc cùng Long Tuyền sơn trang tạm thời bỏ đi hiềm khích lúc trước, cùng nhau chuẩn bị giết chết quỷ tử. Thế nhưng vừa tới Trương gia khẩu, thái hậu hiền lành phái người truyền đến ý chỉ, sai đại khái là, hai nhà chúng ta một lòng cứu nước trung thành đáng khen, nhưng cử động lần này không thỏa đáng, chớ vì vậy mà làm cho dương nhân tức giận, lầm nước hủy dân."

"Tất nhiên nàng ta không nghĩ tới dân chúng quốc gia, chẳng qua là sợ trong cơn giận dữ người ta sẽ hủy mất Đại Thanh, làm mất Giang Sơn. Lúc ấy đại thần chính phái giảng hòa cùng người dân trong chính phái, rất sợ Trương Long hai nhà đánh tới, lại dẫn tới càng nhiều xe thuyền kiên cố."

"Lúc ấy, Trương gia tộc trưởng cùng Long Tuyền sơn trang trang trang chủ từng nghiên cứu qua việc này. Nếu là hai nhà liên thủ mà nói, đánh vào Bắc Kinh, những người đó tự nhiên một người cũng không thể quay về, thật đúng như lời nói hạnh phúc, tám nước kia bởi vậy tức giận., Nếu cả nước xâm phạm, chỉ dựa vào Trương Long hai nhà khẳng định ngăn cản không nổi, rốt cuộc càng chịu khổ hơn vẫn là bách tính! Hơn nữa, kết cục của nghĩa và đạo đoàn gần ngay trước mắt, ai cũng không muốn bởi vậy mà đoạn tuyệt cơ nghiệp ngàn năm, vì thế tất cả đều ôm hận quay về."

"Tộc trưởng Trương gia kia tính tình nóng như lửa đốt, thật sự nuốt không trôi cục tức này, liền đích thân dẫn người ra biển, chuẩn bị trước khi đám quỷ tử kia rời khỏi quốc cảnh, âm thầm xuống tay, giết người hủy thuyền của hắn. Nhưng không nghĩ tới là vì tranh thế lực mà chết., Thiên Chiếu Thần hội, các giáo Vong Linh Thiên Chủ, Thiên Giáo Phong Thiên Giáo cũng phái ra rất nhiều đại thần quan theo quân tiến về. Trương gia tộc trưởng liều mạng huyết chiến, diệt sát tất cả những người này ngay tại chỗ, nhưng hắn cũng bởi vậy mà bị trọng thương. Sau khi trở lại nhà, hắn ta phun mạnh một ngụm máu tươi, từ đó qua đời."

"Lúc ấy, hắn đang ở tuổi tráng niên, còn chưa tổ chức trưởng lão hội, nghiên cứu thảo luận nhân tuyển tộc trưởng đời tiếp theo. Sau khi hắn đột nhiên từ thế, dư mạch của các nhà không ai nhường ai, cuối cùng lại biến thành chém giết lẫn nhau, đây là một việc mất mặt nhất từ trước tới nay của Trương gia!"

"Lúc ấy, gia gia Diệu Võ cũng là nhất mạch Trương Triển Đường nhất mạch của ta chiếm thượng phong, mấy mạch khác đều bị bức lui, bị ép bất đắc dĩ phải rời khỏi Trương gia. Gia gia của ngươi cùng Tru Tâm Kiếm đều là một trong số đó."

"Vi việc trước kia, Trương gia đã luyện thành bảy chi nhánh, tự mình sử dụng một môn mật kỹ tổ cộc. Nhưng là rất nhiều nhánh vì vì muốn gia tổ càng có lời nói, thường xuyên lôi kéo nhau., Dùng tuyệt kỹ trao đổi tỏ thành tâm. Năm đó Tru Tâm Kiếm nhất mạch từng cùng tổ tiên các ngươi trao đổi qua, nói cách khác, chi này của các ngươi cũng sẽ sử dụng Tru Tâm kiếm!" Nói đến đây, hắn ngừng lại nhìn ta một cái rồi nói: "Gia gia Trương Diệu Dương của ngươi rất có thể sẽ sử dụng loại kiếm thuật này!"

"Cái gì?" Nghe đến đó, ta không khỏi sửng sốt, gấp giọng hỏi: "Gia gia ta cũng biết sao?"

"Không sai!" Trương Đông Nguyệt gật đầu nói: "Tám bốn năm, một đám vong linh giáo chúng nhân lúc quốc gia Tây Nam chiến sự, nhân cơ hội từ Tây Bắc nhập cảnh, ý đồ mở rộng thế lực, đem vong linh tà giáo truyền vào Hoa Hạ, ta chỉ đi trước dò xét, cũng không dự định trúng bẫy của bọn chúng. Dưới sự liên thủ của tam đại hồng y chủ, ta bị thương nặng, tu vi mất hết, mắt thấy sẽ không sống nổi, may mà có người kịp thời chạy tới, lúc này mới lấy được cái mạng về."

"Lúc ấy, ta bị thương rất nặng. Trong cơn mê man ngã vào trong vũng máu, cuối cùng chỉ thấy vài đạo tàn ảnh, một người trong đó đặc điểm khá rõ ràng, hắn dùng Hán kiếm tám mặt, khi ra tay là tiếng sấm nổ vang, lam quang chớp động..."

"Không cần ta nói, ngươi cũng đoán được đây là ai rồi chứ? Không sai, đúng là người đầu tiên lạc đường!"

"Chờ sau khi ta tỉnh lại, thương thế của ta bị người ta đơn giản xử lý qua, tất cả mọi người đã sớm chẳng biết đi đâu. Mấy vị giáo chủ áo đỏ kia cũng không thấy bóng dáng. Lại thêm vài năm nữa, lúc này mới nghe nói mấy vị hồng y thánh chủ năm đó xâm lấn Hoa Hạ đều bị cách bụng móc tim, thân tàn hồn diệt, ngay cả đèn lâu cung phụng trên giáo đàn cũng bị tàn phá. Người khác không biết, nhưng ta lại rất rõ ràng, có thể sinh ra hiệu quả như thế chỉ có Tru Tâm kiếm!"

"Mà Tru Tâm kiếm lại bị phong ấn huyết mạch Trương gia, ngoại trừ Trương thị nhất tộc, căn bản là không thể nào tập luyện, người này lại là cùng sơ nhất kề vai chiến đấu. Nghĩ như vậy, trừ gia gia của ngươi Trương Diệu Dương, còn có thể là ai chứ?"

"Đến bây giờ, Tru Tâm kiếm đã tuyệt tích nhiều năm, đừng nói trên giang hồ, cho dù là người của Trương gia, biết được kiếm pháp này cũng không nhiều. Ta tự nhiên cũng sẽ không công bố việc này với mọi người, không nhắc tới bất kỳ ai." Trương Đông Nguyệt lại uống một ngụm nước: "Đương nhiên rồi, ta chỉ nói cho ngươi biết chân tướng có liên quan tới Tru Tâm kiếm chứ không nói chắc chắn việc này có liên quan đến gia gia của ngươi."

Một câu nói tướng mạo Trương Đông Nguyệt không sợ hãi lại khơi lên thần kinh của ta!

Lý Tiểu Thiến thông qua ảo giác do huyết mạch phù chú nhìn thấy, đã từng nhìn thấy một lão đầu nhi cực kỳ tương tự ta, người kia không thể nghi ngờ chính là một trong năm loại quái nhân quỷ thần hợp nhất hồn, cũng là người thao túng sau màn âm mưu động trời.

Từ đủ loại dấu hiệu trước mắt, người áo đen cầm kiếm cũng không cùng một chỗ với hắn, thậm chí còn một mực dẫn dắt ta tra ra chân tướng. Dựa theo lời nói của Trương Diệu Võ, chỉ có người nhục thân bất tử, có thể dẫn thông chính dương chi khí mới có thể tập luyện Tru Tâm kiếm, hơn nữa hung thủ giết người cũng hoàn toàn không phải linh hồn này.

Thế nhưng...

Không ngờ gia gia ta lại sử dụng Tru Tâm kiếm thuật, hơn nữa còn ẩn giấu sâu như vậy.

Chẳng những hắn không hề lưu lại chút tin tức nào, ngay cả thứ nhất cũng chưa từng nhắc tới.

Thế này là sao?

Bức tượng hồn cực kỳ tương tự với ta rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc chuyện này có liên quan gì đến gia gia ta hay không.

Trương Đông Nguyệt đặt chén nước lên mặt bàn, quay đầu hỏi ta: "Nghe nói sau khi ngươi đi vào đăng phong liền đi thẳng về phía trung nhạc miếu, đi vòng bên trong nửa ngày. Thế nào, là có manh mối gì không?"

"Bẩm thái gia." Ta cung kính nói: "Ta đạt được một vài gợi ý, cuối cùng khóa chặt trung nhạc miếu. Người áo đen cầm kiếm tính toán một hồi lâu vẫn luôn dẫn dắt ta tới đây. Ta nghĩ, đáp án cuối cùng này chắc chắn sẽ được mở ra ở đây."

"Trung Nhạc miếu..." Trương Đông Nguyệt nhắm mắt lại thì thầm một tiếng, lập tức khó hiểu hỏi: "Ngươi đã đi Đại Diễn động chưa?"

"Vâng!"

"Vâng." Lão nhân gia khẽ gật đầu nói: "Từ lúc Tần triều kiến tạo, Trung Nhạc miếu còn có một cái tên khác, gọi là Ly Hồn đài."

"Ly Hồn Đài?" Ta có chút kỳ quái.

"Chuyện này nói ra dài dòng đấy..." Trương Đông Nguyệt khẽ lắc đầu nói: "Nói đơn giản với ngươi, Triều Ca chính là vách Hạc bây giờ, Dương Thành chính là đăng phong bây giờ, Hà Lạc chính là

Lạc Dương hôm nay. Triều Ca làm Thương đô, Hà Lạc là Chu đô., Giữa hai nơi có liên thông một Đại Đạo tên là Hưng Tắc. Sau khi Thương triều diệt vong chu triều, Khương Tử Nha từng kiến tạo ba tòa tế đàn ở ba nơi này, hậu thế Âm Dương gia gọi ba tòa tế đàn này là Phong Thần đài, dưỡng thần đài, Tù Thần đài."

"Động Đại Diễn thần đài mà ngươi đi qua chính là Đại Diễn động, mà tiền thân của miếu Trung Nhạc chính là dưỡng thần đài!"

Chương thứ hai ngàn ba trăm ba mươi mốt, Súc địa thành thốn...

"Phong Thần Đài là chỗ phân phong vong linh, Đại Diễn Động là nơi giam cầm vong linh, Dưỡng Thần Đài thì là nơi cất giữ linh vị." Thanh âm Trương Đông Nguyệt vang dội: "Sau Phong Thần Chi Chiến, Khương Tử Nha phụng mệnh Chu Vũ Vương luận công ban thưởng, sinh giả hoặc là Phong Vương thưởng Hầu hoặc là cầm tù chém đầu trảm thủ., Người chết cũng có thiện ác, phán hồn công tội, chính là Phong Thần đài, ác hồn bị áp chế về phía Đại Diễn động, công hồn thì bị dời đến đây. Sau đó, lại dần dần trở thành nơi phát nguyên của Đạo giáo Trung Nguyên."

"Bạch Mã Tự xây bên ngoài Đại Diễn Động là khởi nguồn của Phật môn."

"Tu ở Trung Nhạc miếu là gốc rễ của Đạo giáo, hiện tại phụ trách trấn thủ nhất phái Long môn của toàn bộ Chân giáo."

"Năm đó, Võ Tắc Thiên đi tới nơi này, triển khai đại tế tự, lại dưới đất chỉ cải biến Tung Dương huyện để đăng phong. Kỳ thật, nàng phong thiền trung nhạc là giả, tế tự Thần Linh mới là thật!"

"Tuy giáo lí hai nhà Phật Đạo khác nhau, nhưng tôn chỉ của hắn cực kỳ tương tự, đều là đi ác dương thiện, tế thế độ nhân. Ác hồn trong Bạch Mã tự do Phật môn trấn thủ, Dưỡng Thần Đài trong chùa Trung Nhạc do Đạo gia thờ phụng. Trong mắt người bình thường, chỉ cần nhắc tới hai nhà Phật Đạo, tuyệt đại đa số người liên tưởng ra khả năng đều là Thiếu Lâm Võ Đang, nhưng chỉ có người trong nghề mới biết được, Bạch Mã Tự, Trung Nhạc miếu mới là nguồn gốc chân chính của Phật Đạo."

Vừa nghe Trương Đông Nguyệt nói đến đây, ta không khỏi càng thêm kinh ngạc.

Hóa ra trong Đạo giáo địa vị của Trung Nhạc miếu không chỉ tôn sùng như vậy, mà còn ẩn chứa một đoạn truyền kỳ khiến người ta thán phục như vậy!

Trương Đông Nguyệt cầm lấy chén nước, uống ừng ực một ngụm lớn, nói: "Ngươi đã nắm được manh mối, mục tiêu cuối cùng chính là miếu trung nhạc, vậy ta sẽ đi cùng ngươi một chuyến. Đúng lúc đương nhiệm quan chủ Hoàng Chí Kiệt Đạo trưởng cũng là người quen cũ của ta, nếu tính ra, sợ là hai mươi năm không gặp!"

Nói xong, hắn đặt chén rượu xuống, đứng dậy nhấc chân bước đi.

Lão nhân gia này thật đúng là mạnh mẽ phong hành!

Ta tranh thủ thời gian mở cửa ở phía trước, cửa phòng hai bên cũng đồng thời mở ra, mỗi người có ba năm người trẻ tuổi tinh thần quắc thước đi ra, một đám Cách Cách Lư của quần áo quần áo người ta, cài bút, giống như là nhóm gián điệp của công viên nhà nào, còn lại quần dài cao gầy, mũ che nắng, giống như là một nhóm khách ba ba cá.

Nhưng ta đã sớm nhìn ra, những người này hẳn đều là cao thủ của Trương gia âm thầm ở đây.

Quả nhiên, Trương Đông Nguyệt nhìn bọn họ một chút rồi nói: "Không cần các ngươi đi theo, nếu ta tới Trung Nhạc miếu còn mang theo một đám hộ vệ, vậy còn mặt mũi tên Hoàng lão đệ kia để ở đâu chứ? Vũ Lương, ngươi dẫn bọn họ đi tìm Diệu Vũ đi, hiện tại nhân thủ bên kia có chút khẩn trương."

"Cẩn tuân hiệu lệnh Thất gia!" Trong người hầu ba lô có một đại Hồ Tử năm sáu mươi tuổi diện mạo hung ác, chắp tay trả lời.

Nếu hắn đã gọi Trương Đông Nguyệt là Thất gia, tính theo bối phận, hẳn là thúc phụ bối phận của ta, ta cũng tranh thủ thời gian thi lễ lại với hắn một cái.

Trương Vũ Lương gật đầu nhẹ với ta, lập tức mang theo hai nhóm người kia nhanh chóng xuống lầu.

Ta theo Trương Đông Nguyệt đi vào thang máy, ngay khi muốn đóng cửa thì bỗng có một bóng người từ bên ngoài tiến vào, chính là ám ảnh vệ đưa cho ta thẻ phòng.

Hắn im lặng đứng bên cạnh Trương Đông Nguyệt, tay trái quơ lấy bên hông, hai mắt khép hờ, cực kỳ cảnh giác nhìn ra ngoài cửa.

"Tiểu Đao, không cần cẩn thận như vậy." Trương Đông Nguyệt có chút thương tiếc nói: "Có Cửu Lân ca ca ngươi ở đây, coi như trúng mai phục của Long Tuyền sơn trang, chỉ cần Long Thanh Thu không đến, ai cũng không đả thương được ta."

Lời này của hắn nhìn như không thể nghi ngờ, giống như đang khen ta, nhưng trên thực tế lại rất có thâm ý!

Thân phận của Ám Ảnh vệ đều cực kỳ giữ bí mật, cho nên hắn cũng không lộ diện trước mặt đám người Trương Vũ Lương của con cháu bổn tộc. Nhưng hiện tại, Trương Đông Nguyệt trực tiếp gọi ra tên của hắn, hơn nữa còn dùng cách xưng hô như vậy, hiển nhiên người này rất có thể là con cháu huyết mạch của hắn. Mượn lời khen ngợi ta, trực tiếp nói rõ ràng ta cùng bối phận với hắn.

Ý tứ trong đó tất nhiên rất rõ ràng.

Hắn biết thanh danh và bản lĩnh của ta khác xa so với Trương gia, được Trương Diệu Vũ tín nhiệm. Hơn nữa phàm nhân lại được lập làm tộc trưởng đời kế tiếp, nếu ta niệm tình, ngày sau tất nhiên có nhiều chỗ tốt.

Mặc dù cùng là người Trương gia, nhưng cho con cháu một con đường, kết thêm nhiều một cái thiện duyên là không sai.

Tên Ám Ảnh vệ kia cũng rất thông minh, vừa nghe Trương Đông Nguyệt nói như vậy lập tức hiểu ra. Xoay người thi lễ thật sâu với ta, nói: "Trương Cửu Đao bái kiến đường huynh."

"Khách khí rồi!" Ta cũng tranh thủ thời gian chắp tay đáp lễ.

Thang máy đi tới lầu một, chúng ta đi ra ngoài, Trương Cửu Đao lập tức ẩn vào trong bóng đêm.

Ta tên là một chiếc xe cho thuê, vừa muốn giúp Trương Đông Nguyệt mở cửa sau, nhưng lão nhân gia này lại ngồi lên người điều khiển bằng lái, vẫy tay với ta nói: "Lên xe đi, ta là người có tật xấu, nếu không thấy rõ Đạo Nhi phía trước, trong lòng vẫn không yên tâm."

Xe cho thuê xoay đầu, đi về phía miếu nhạc.

Lúc sắp phải xuống xe, đột nhiên Trương Đông Nguyệt bất động thanh sắc nói với tài xế: "Lát nữa ngươi chạy lên bẩm báo một tiếng, đem người của Ẩn Mật Đường rút lui. Lần này chúng ta không phải nhắm vào Long gia, ta cũng khuyên các ngươi suy nghĩ cho kỹ, tổ đã lật, có trứng lành rồi? Cũng nên tìm đường riêng cho mình rồi." Nói xong kéo cửa xe xuống.

Tài xế kia ngạc nhiên sửng sốt, ta nhìn ra kinh dị cùng bối rối trong mắt hắn.

Hiển nhiên Trương Đông Nguyệt đoán trúng!

Ngay cả ta cũng không chú ý tới, gia hỏa này vậy mà là mật thám của Ẩn mật đường Long Tuyền sơn trang, nhưng Trương Đông Nguyệt là ai? Chẳng những lịch duyệt cực kỳ phong phú, còn đấu cả đời với Long Tuyền sơn trang, muốn giấu diếm đôi mắt này của hắn cũng không dễ dàng!

Trong bóng đêm, Trung Nhạc miếu càng thêm nguy nga, chỉ là lập tức vắng lặng không người, có vài phần thanh lãnh.

Trương Đông Nguyệt chắp hai tay dọc thềm đá đi lên, vừa bước nhanh về phía trước, vừa lẩm bẩm: "Sơn hà vô tận trăng sáng trong, thiện ác hữu tâm tự minh."

Chíp chíp!

Khi hắn vừa nói xong, trong bóng tối phía sau một cây đại thụ đột nhiên phát ra một hai tiếng chim kêu thanh thúy.

Nghe thấy tiếng chim kêu, Trương Đông Nguyệt dừng bước.

"Ngài đây là?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Hơn hai mươi năm trước, ta từng may mắn vào được gặp lão quán chủ." Trương Đông Nguyệt có đôi môi trâu không đúng miệng ngựa nói.

Ta cũng không biết hai câu này có nghĩa là gì, có lợi ích gì.

Lại đợi thêm chốc lát, nơi xa đột nhiên nổi lên một trận gió mát, ngay sau đó bụi cây rào rào vang, từ trong bóng tối lộ ra một bóng người màu vàng sáng.

Tới gần hơn một chút, mới phát hiện đó là một lão đạo nhân mặc áo bào màu vàng, hình thể hơi mập, đi lại chầm chậm, thái dương dưới mũ tuyết trắng như sương, xa xa còn có một tiểu đạo sĩ mười sáu mười bảy tuổi đi theo phía sau.

Lão đạo kia đi mặc dù chậm, bước chân cũng không lớn, nhưng mỗi một bước đi, cách chúng ta gần hơn rất nhiều, phảng phất là trong truyền thuyết súc địa thành thốn.

Lúc bắt đầu, ta còn tưởng rằng đó là ảo giác, nhưng ngay sau đó mới phát hiện tiểu đạo sĩ đi theo phía sau hắn ra sức chạy vội, miệng thở hồng hộc nhưng lại bị kéo càng lúc càng xa.

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Mười mấy giây sau, lão đạo kia đã đứng trước mặt chúng ta hai mươi mét, xa xa chắp tay, đọc lên một tiếng đạo hiệu.

Kiếm gỗ đào hai nghìn ba hai điều đầu tiên hàng thi thể.

Lão đạo kia vẻ mặt tươi cười, cũng không biết động đậy của mình đã hạ xuống cách chỗ chúng ta bảy tám mét, lại chắp tay nói với Trương Đông Nguyệt: "Đông Nguyệt huynh, gần đây có khỏe không?"

"Được được được!" Trương Đông Nguyệt cười ha hả trả lời: "Cảm ơn đan dược mà ngươi đưa tới, tuy ta nói không có tu vi, nhưng thân thể này vẫn rất cường tráng."

Lập tức, hắn chuyển chủ đề, trực tiếp nói: "Nhưng lần này tới, ta cũng không phải đến bái tạ, mà là có liên quan đến Dưỡng Thần đài."

"Ồ?" Lão đạo sĩ vừa nghe ba chữ "Dưỡng thần đài", sắc mặt không khỏi khẽ biến, gấp giọng hỏi: "Đông Nguyệt huynh, mời nói."

"Vừa đi vừa nói." Trương Đông Nguyệt chắp hai tay sau lưng đi về phía trước, vừa đi vừa giới thiệu: "Đây là Trương Cửu Lân, đệ tử kiệt xuất nhất của Trương hệ nhất mạch ta! Đây là Hoàng đạo nhân, là một trong tam đại Kim Tiên Đạo trưởng mà Cửu Lân ngươi quen biết."

Lão đạo trưởng giống như đã nghe qua tên của ta, thẳng đến lúc này mới quay đầu lại cẩn thận đánh giá ta một chút. Sau đó đột nhiên kinh ngạc, vừa muốn mở miệng, lại đột nhiên nhớ tới cái gì đó, chỉ tuyên đọc một tiếng đạo hiệu: "Thiên mệnh như vậy!"

Trương Đông Nguyệt tựa hồ cũng đã sớm biết, cũng không cảm thấy lời nói lão đạo sĩ có gì không ổn, tiếp tục nói: "Trong lúc Cửu Lân một đường truy xét, phát hiện có người đang muốn giải trừ phong ấn, âm thầm khởi động Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận..."

"Cái gì?" Lão đạo sĩ vừa nghe vậy, không khỏi cả kinh.

"Điểm này ngươi không cần lo lắng, Cửu Lân đã nghĩ ra phương pháp phá giải, Trương gia đang dốc hết toàn lực trợ giúp, mặt khác... nhi tử một đao cao cũng được điều đi mọi nơi. Bản thân đại trận này cũng không có gì đáng sợ cả."

Từ trong lời nói của Trương Đông Nguyệt, không khó biết được, theo như lời hắn nói, một đao cao nhất, đương nhiên chỉ chính là phụ thân của Cao Thắng Hàn, lão tiền bối từ trên tuyến đầu tiên lui xuống. Mà hắn cố ý chỉ ra, đại biểu cho lợi ích quốc gia cao thắng hàn, đang kề vai chiến đấu cùng Trương gia, ý tứ trong đó tất nhiên không nói tự minh!

Thật không hổ là lão tiền bối bối có bối phận lớn nhất của gia tộc Trương thị, đang ở thời khắc mấu chốt suy nghĩ cho con cháu mình, vì Trương gia mưu lợi.

Lão đạo trưởng tự nhiên cũng nghe được ý tứ trong lời này của hắn, nhẹ nhàng vuốt vuốt râu không nói gì.

Trương Đông Nguyệt cũng không thèm để ý, tiếp tục nói: "Ngay sau đó, theo mấy người Cửu Lân từng bước suy tính, lại thêm người thần bí âm thầm dẫn đạo, chủ mưu nguyên hung giấu sau lưng cũng dần lộ ra mặt nước. Theo từng loại đầu mối biểu hiện trước mắt, có nhiều mối liên quan tới miếu Trung Nhạc."

"Hả? Đông Nguyệt huynh nói là, trong quan ta..."

"Đại Diễn động Bạch Mã Tự, Trung Nhạc miếu dưỡng thần đài, Kim Quang tự Phong Thần Đài, trong đó có chỗ liên quan, Hoàng lão đệ so với ta còn rõ ràng hơn nhiều. Nếu như Dưỡng Thần Đài xảy ra chuyện gì..."

Nghe đến đó, lão đạo trưởng không khỏi dừng chân, ngưng giọng hỏi: "Đông Nguyệt huynh, lời này là thật?"

Trương Đông Nguyệt cũng đứng lại, xoay người hỏi ngược lại: "Ngươi cảm thấy sao?"

Lão đạo trưởng thoáng chần chờ một lát, đột nhiên bước về phía trước nói: "Đi theo ta!"

Sau khi vòng qua một cửa hiên nguy nga lại cũ kỹ, hoàng đạo trưởng dẫn dắt chúng ta xuyên qua đường tùng lâm bách đạo, thẳng tiến vào chỗ sâu.

"Hả?" Đột nhiên, Trương Đông Nguyệt theo sát phía sau hắn bỗng kinh ngạc, dừng bước, quan sát xung quanh.

Hoàng đạo trưởng có chút kỳ quái nhìn lại, hơi bất mãn nói: "Đông Nguyệt huynh, đây chính là trung nhạc miếu! Trên dưới mấy ngàn năm, chưa từng có ai dám giương oai ở đây! Ngươi yên tâm là được."

"Cây tùng này trồng từ lúc nào?" Trương Đông Nguyệt phảng phất không nghe thấy, chỉ vào một cây châm Diệp Tùng tráng kiện nhô cao, rất kỳ quái hỏi.

Hoàng đạo trưởng rất khó hiểu, bất quá vẫn là giải thích nói: "Cũng khoảng hơn trăm năm rồi, từ khi ta nhớ đến chuyện này thì đã có rừng tùng này rồi, có chỗ nào cổ quái không?"

Trương Đông Nguyệt không đáp lời, nhìn cây, lại ngẩng đầu nhìn nóc nhà đối diện một cái, trực tiếp ra lệnh: "Cửu Lân, chặt cây này!"

"Vâng!" Ta lập tức rút ra song đao Trảm Quỷ Thần, ngưng tụ linh khí giương tay lên.

Rặc rặc một tiếng, đại thụ gãy đổ một bên.

Hoàng đạo trưởng nhíu mày, vừa định nói gì, lại đột nhiên híp hai mắt lại, thấp giọng nói: "Vô Lượng Thiên Tôn!"

Chỉ thấy trên cọc gỗ gãy kia chảy ra một vết máu đỏ thẫm, giống như vừa rồi có người bị chém đứt đầu ở chỗ này.

Mắt thấy máu tươi càng chảy càng nhiều, càng chảy càng mạnh. Hoàng Đạo hí dài một tiếng, rút từ trong tay áo ra một thanh kiếm gỗ đào dài hơn một thước, chỉ về phía cây gãy kia, quát lớn: "Cực!"

Ầm!

Hoàng quang bắn ra, cành gãy lá vụn bay khắp nơi, trên mặt đất thình lình lộ ra một cái hố to sâu hơn hai mét.

Bên cạnh đó lại có một thi thể đang chôn.

Cho dù ta đã gặp qua nhiều quái thi ác quỷ như vậy, cũng không khỏi bị cỗ thi thể này dọa cho nhảy dựng!

Cỗ thi thể này là bị khâu khâu mà thành, trên vai dựng thẳng ba cái đầu.

Bên trái cái đầu hư thối này hơn phân nửa, mặt mũi đầy giòi bọ. Trong hốc mắt trống rỗng lộ ra một cái đầu nhỏ màu đỏ hồng tròn xoe, liếc mắt có thể thấy được, đó là Thi Tiêu, hơn nữa là Quỷ Vương khó cản trở khát máu nhất.

Mà cái đầu lâu ở chính giữa kia hoàn toàn là một cái đầu lâu, chỉ là đôi mắt kia vẫn còn, không có làn da và mí mắt bảo vệ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Cái đầu bên phải thì lại cực kỳ an tường, hai mắt khép hờ, cánh mũi khẽ run, giống như đang ngủ, chỉ là không còn đôi tai kia, nhìn có chút quái dị.

Phù!

Ngay lúc ba người chúng ta đang ngẩn người thì quái thi lại đứng thẳng lên.

Khớp xương lắc lư, vang lên ken két.

"Cẩn thận!" Ta quát một tiếng, vội vàng tiến lên trước một bước, chắn trước người Trương Đông Nguyệt.

"Nghiệp chướng!" Hoàng Đạo hét lớn một tiếng, vung kiếm gỗ đào vọt tới.

Mấy đạo phù chú vây quanh mộc kiếm đột nhiên bay lên, biến ảo thành bát quái phù chú rực sáng sinh quang, ẩn ẩn trong phảng phất có một long ảnh màu hoàng kim như ẩn như hiện.

Trong rừng sâu, dưới cổ thụ trăm năm, vậy mà cất giấu một thi thể ba đầu quái thi.

Ngay cả vị quán chủ đương nhiệm như hắn cũng không hay biết chút nào, tự nhiên làm hắn cực kỳ tức giận, hơn nữa vừa rồi, hắn còn nói khoác.

Hắn hận không thể lập tức đem quái thi này phá thành mảnh nhỏ.

"Hoàng lão đệ, hạ thủ lưu tình!" Ngay lúc Hoàng Đạo trưởng nhảy lên, kiếm quang vừa định bổ trúng quái thi, Trương Đông Nguyệt đã kêu lên.

Hoàng đạo trưởng vội vàng thu hồi kiếm gỗ đào.

Rào rào!

Một trận cuồng phong kích động bốn phía, giống như một trận gió thu thổi đến, cây cối khắp rừng phiến lá rụng hết, trôi nổi ở giữa không trung vù vù hỗn loạn.

Hoàng đạo trưởng nhón mũi chân xuống đất, hơi mập thân hình lùi lại mười mấy mét, nhẹ nhàng rơi xuống trước người chúng ta.

Lá cây đầy trời cũng đồng thời rơi xuống, phảng phất lao tù đem quái thi nhốt ở trung tâm!

"A! A a a."

Quái thi kia phảng phất đột nhiên sống lại, mở ra từng đầu cánh tay như bạch tuộc điên cuồng vung loạn, ba cái miệng lớn đột nhiên mở ra, điên cuồng kêu la.

"Đông Nguyệt huynh, làm sao ngươi biết nơi đây có chôn một cỗ cổ thi ba đầu vậy?" Hoàng Đạo Trường nhìn chằm chằm quái thi, hỏi với ánh mắt không hiểu.

Chương thứ hai ngàn ba mươi ba dẫn thi thể tìm nguồn gốc.

"Cái này rất đơn giản." Trương Đông Nguyệt trả lời: "Lá ngói Ánh trăng sáng, tỏa sáng trên đỉnh."

"Vậy thì sao?" Hoàng Đạo trưởng nói tiếp: "Theo ta thấy toàn bộ đạo pháp của Chân giới cũng không có gì là không ổn, tại sao ngươi lại nhìn ra cái cây này có chút cổ quái?"

Trương Đông Nguyệt mỉm cười: "Nếu bàn về đạo pháp, đương nhiên ta kém xa Hoàng lão đệ. Nhưng ta nhìn ra nguyên nhân cổ quái không hề liên quan tới Âm Dương chi đạo, mà là mượn ánh trăng, thấy bên dưới cây tùng có một câu ám ngữ."

"Ám ngữ? Cái gì ám ngữ." Hoàng đạo trưởng vẫn như cũ không hiểu, nhưng con mắt của hắn thủy chung vẫn nhìn chằm chằm vào ba con quái thi đối diện, không dám khinh thường chút nào.

"Là ám ngữ của Trương gia Giang Bắc. Lời ám ngữ này vốn là tín hiệu liên lạc cơ mật nhất giữa tầng lớp cao tầng Trương gia. Mặc dù đã dùng vài chục năm, trên đời chỉ có thể nhận ra mấy người mà thôi, trùng hợp trong đó chỉ có một mình ta. Trong lời nói ngầm, đây là cội nguồn của vạn ác, là nơi chỉ điểm của cây tùng già này."

Thì ra là thế!

Ta nghe đến đó, lập tức hiểu rõ ra.

Người áo đen cầm kiếm kia từng mượn ba thi thể khi còn sống, phối hợp với trận tuyến của Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận, vạch ra một câu ám ngữ. Bởi vậy mới được Trương Diệu Võ Đang tràng nhận ra, ám ngữ mà Trương Đông Nguyệt vừa nói hẳn là như thế.

Nhà có già có một bảo vật, đúng là như vậy mà!

Lão nhân gia này không hổ là người có bối phận cao nhất, là lão tiền bối có kinh nghiệm nhất, trong hoàn cảnh phức tạp như vậy, liếc mắt một cái đã nhìn ra ám ngữ, biết được manh mối. Chỉ bằng nhãn lực cùng lịch duyệt này quả thực phi phàm.

Hoàng đạo trưởng nghe đến đó mới bừng tỉnh đại ngộ, lập tức lại có chút kỳ quái hỏi: "Theo ý lão ca, ám ngữ này là từ tay người Trương gia, cổ thi kia..."

"Rất có thể có quan hệ với người của Trương gia, cũng có thể không liên quan." Trương Đông Nguyệt vẫn như cũ chắp hai tay sau lưng nói: "Nhưng ngay sau đó, cũng không phải thời điểm truy cứu trách nhiệm. Căn cứ vào tội trạng tìm ra phía sau này mới là đứng đắn!"

"Phía sau là hung thủ thật sự?" Lông mày Hoàng Đạo Trường nhướng lên: "Ý của ngươi là, dẫn thi tìm căn nguyên?"

"Đúng vậy!" Trương Đông Nguyệt trả lời: "Mục đích ta tùy tiện tới chơi của Cửu Lân, cũng không phải vì đào cổ thi, mà là muốn tìm ra chân hung phía sau màn âm mưu động trời, cùng với bảo đảm Dưỡng Thần Đài bình yên vô sự. Nếu không, chỉ dựa vào một cỗ cổ thi này, còn cần phải huy động nhân lực như thế?"

"Đông Nguyệt huynh!" Hoàng đạo trưởng quay đầu lại, mặt có chút lo lắng nói: "Ngươi cũng rõ ràng, Dưỡng thần đài này là địa phương nào, một khi có tà vọng tới gần, lại dẫn phát hậu quả gì đây! Long môn nhất mạch ta, được sư tôn nhờ cậy, nhiều thế hệ thủ hộ nơi này, mang hai vị tiến vào hậu viện Thần đài, đã phá lệ lớn rồi, nếu lại dẫn thi vào... Chỉ sợ điều này cùng tình cảm có chút không ổn."

Trương Đông Nguyệt như không nghe thấy, liếc mắt nhìn trăng, chậm rãi nói: "Sơn hà vô tận tháng trong sáng, thiện ác hữu tri tự minh. Lúc trước lão quán chủ có nói như vậy không?"

Sau đó, hắn quay đầu lại, nhìn chằm chằm Hoàng đạo trưởng hỏi: "Nhưng làm sao ngươi sau khi làm quan chủ, liền biết nhận tử lý nhi, ngay cả biến thông cũng không có? Dẫn thi vào là vì cái gì? Chẳng phải vẫn là vì bảo hộ dưỡng thần đài? Cái này giống như trong nhà ngươi bị người ta giấu đi một đống phân chó, chính ngươi ngửi không ra mùi thối., Ta hảo tâm nói cho ngươi, còn giúp ngươi nghĩ ra biện pháp, dẫn ruồi bọ tới. Ngươi thì ngược lại, cản ruồi không cho vào, nhưng chính ngươi lại tìm không ra. Thế nào? Ngươi chờ chó – cứt nát, hóa thành một đống giòi bọ bò khắp nơi có phải không?"

"Không phải chỉ là một con ruồi thôi sao? Có cái gì ghê gớm. Cùng lắm thì sau khi tìm được cẩu – cứt, cùng nhau thanh trừ chẳng phải xong rồi sao."

"Vừa rồi ngươi nói thế nào nhỉ? Mấy ngàn năm nay chưa từng có ai dám giương oai ở Trung Nhạc miếu. Nhưng bây giờ có người vắt phân lên đầu ngươi rồi mà ngươi còn không nỡ cởi cái mũ ra à?"

"Long Môn các ngươi nhất mạch nhiều thế hệ thủ hộ ở đây, là vì cái gì? Chính là vì cái ác quỷ cả gan làm loạn kia chắn gió che mưa, chờ hắn nguy hại nhân gian? Sao nào? Ngươi đường đường Phó hội trưởng đạo hiệp hội mà chút giác ngộ này sao? Tôn sư tiên trưởng Long Môn nhất mạch ngươi, cứ như vậy đức hành thiên hạ, giáo hóa đồ tôn."

"Ngươi!" Hoàng Đạo trưởng bị tức giận bỗng nhiên nghẹn lại.

Không đợi hắn há mồm, Trương Đông Nguyệt lại nói tiếp: "Hoàng lão đệ, ngươi yên tâm. Nếu chúng ta đã dám đến, tự nhiên nắm chắc mười phần, nếu xảy ra chuyện gì, mạng này của ta trả lại cho ngươi lại là được."

"Dưỡng Thần Đài không thể coi thường, nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, một đời thanh minh của ngươi có thể bị hủy trong một ngày rồi, đừng nói là ngươi, cho dù sư tôn ngươi là Vạn Huyền đạo trưởng, kể cả toàn bộ Long Môn một phái, thậm chí toàn bộ Chân Giáo cũng phải thay ngươi mất mặt! Cái này so với dẫn thi vào còn nghiêm trọng hơn nhiều, rốt cuộc nên làm gì bây giờ, ngươi cần phải suy nghĩ lại nhiều."

Đừng nhìn Trương Đông Nguyệt không cao, dung mạo xấu xí, nhưng ngôn từ này thật sự đủ sắc bén âm độc.

Chẳng qua cũng nhìn ra được, hắn cùng Hoàng đạo trưởng có quan hệ cá nhân vô cùng tốt, không hề kiêng kỵ điểm nào.

Vẻ mặt Hoàng đạo trưởng chợt biến đổi, quay đầu nhìn Trương Đông Nguyệt, lại nhìn ta, cuối cùng phảng phất như hạ quyết tâm rất lớn, hắn cắn răng gật đầu nói: "Vậy được! Ta sẽ tin ngươi thêm một lần nữa."

"Ai! Vậy mới đúng chứ." Trương Đông Nguyệt ưỡn thẳng lưng, khẽ cười nói.

"Đông Nguyệt huynh, ta có nói trước." Hoàng Đạo trưởng dị thường nghiêm túc nói: "Nếu là Dưỡng Thần Đài xảy ra chuyện gì, có thể..."

"Ai da." Trương Đông Nguyệt liên tục xua tay ngắt lời hắn: "Hoàng lão đệ, ngươi sờ sờ lương tâm dưới mỡ, ta lừa ngươi khi nào. Nhanh lên đi, đợi thêm chốc nữa, xác cổ kia hấp thu ánh trăng sẽ càng khó đối phó."

Hoàng đạo trưởng nghe đến đó, cũng không do dự nữa, vèo một tiếng bay về phía quái thi ba đầu kia.

Kiếm gỗ đào chiếu lên trời, lấp lóe sáng, Long ảnh bàn màu vàng kim kia ở trên thân kiếm nóng lòng ra, từng đạo phù chú lóng lánh kim quang bay ra, giống như như lưới đánh cá đem cổ thi kia bảo vệ cực kỳ chặt chẽ.

"Cực!" Y quát lớn một tiếng.

Phù chú biến mất, toàn bộ đều thâm nhập vào trong cổ thi thể.

Sau đó, cổ thi kia lập tức đình chỉ giãy dụa cùng la hét, giống như nửa cọc gỗ đàng hoàng ở lại.

"Bụi về bụi, đất về đất, vạn vật hóa hư vô, dương chưa hết, âm đã ra, tà hồn ác quỷ đạp đường trở về, cấp tốc như luật lệnh." Hoàng đạo trưởng tay nắm pháp chỉ, đột nhiên tiếng tật gầm.

Cổ thi kia phảng phất nghe hiểu, chậm rãi cất bước đi về phía trước.

Một vòng lá cây vây quanh bốn phía kia, không gió tự động, từng mảnh trải dưới chân hắn, tạo thành một con đường nhỏ lá rụng, đi thẳng về phía trước.

Cổ thi kia mỗi một bước đi, đều sẽ rải trên đường nhỏ lá cây, lưu lại một dấu chân đen kịt.

Nhìn kỹ thì đã biến thành tro cây.

Từng dấu chân màu đen xếp thành hàng, đảo mắt bước vào cửa hiên.

Hoàng đạo trưởng cầm kiếm gỗ đào trong tay, theo sát sau lưng, thần tình thần tình nghiêm túc kia xen lẫn mấy phần cẩn thận.

Ngay trong nháy mắt ta cũng muốn bước vào cửa hiên, Trương Đông Nguyệt đột nhiên kéo kéo góc áo của ta, nhỏ giọng hỏi: "Cửu Lân à, ngươi hẳn là có cách đúng không?"

"Hả?" Lời này khiến ta choáng váng.

Thứ hai ngàn ba trăm ba mươi bốn đang lừa hàng cũ.

Giọng điệu của Trương Đông Nguyệt vô cùng thiếu tự tin. Ta quay đầu nhìn lại, hắn ngơ ngác nhìn khuôn mặt đầy chờ mong của ta, dường như rất hy vọng ta sẽ cho hắn một đáp án chính xác.

Lần này khiến ta càng thêm thấp thỏm.

Nói vậy là sao?

Làm cả buổi, lão nhân gia ngươi không có chút biện pháp nào sao? Vừa rồi lòng tin tràn đầy giả bộ sao? Ngay cả khuyên bảo hoàng đạo trưởng hù dọa cũng điều khiển ba con quái thi từng bước tới gần Dưỡng thần đài, mà ngươi ngay cả đối sách đối phó cũng không nghĩ ra được?

Trương Đông Nguyệt nhìn ra ta khó hiểu, cẩn thận nhìn Hoàng đạo trưởng đang phơi thây bên cửa hiên, thấp giọng nói: "Trung nhạc miếu ta mặc dù đã tới vài lần, nhưng ta căn bản không biết Dưỡng thần đài ở đâu, càng không rõ sẽ gặp tình hình gì. Chuyện dẫn thi vào trong sẽ xảy ra tình huống gì?, Nhưng nếu không giả bộ như đã tính trước, với sự hiểu biết của ta với hắn, hắn căn bản sẽ không đồng ý làm như vậy, nhưng bây giờ khắc không cho phép, ta cũng chỉ có thể..."

Đang nói, đột nhiên thấy Hoàng đạo trưởng quay đầu nhìn một chút, Trương Đông Nguyệt vội vàng dừng câu chuyện.

Giả bộ đi bộ, lần nữa thấp giọng nói với ta: "Nếu đủ các dấu hiệu đều chỉ đến nơi này, bất luận thế nào chúng ta cũng phải liều một phen! Cửu Lân à, ngươi tùy cơ ứng biến..."

"Đông Nguyệt huynh." Hoàng đạo trưởng thấy chúng ta cách thật xa, không khỏi hô một tiếng.

"A, đến rồi!" Trương Đông Nguyệt đáp: "Người này lớn tuổi bất linh, mới đi được vài bước mà hai đùi đã cay cay rồi."

Nói xong, hắn lại nhỏ giọng căn dặn ta: "Cửu Lân, tất cả đều dựa vào ngươi."

Ta nuốt nước miếng, thật sự là không biết nói gì cho phải!

Lão nhân gia này ánh mắt sắc bén, đầu óc rõ ràng, thoạt nhìn giống như là một lão tiền bối nắm chắc thắng lợi trong lòng bàn tay nghiêm túc cẩn thận, nhưng tại sao đột nhiên lại biến thành lão lừa đảo vậy? Thậm chí nếu nói một câu bất kính, còn có chút không đàng hoàng...

Tuy rằng ta không biết Dưỡng thần đài là tồn tại như thế nào, nhưng nếu tề danh cùng Đại Diễn thần động, cung phụng linh vị người chết của thượng cổ Phong Thần, tự nhiên là trọng địa Đạo gia, không thể qua loa chút nào. Dẫn thi thể vào trong một kỳ chiêu này, ngay cả Hoàng đạo trưởng trấn thủ ở đây cũng không dám tùy tiện đáp ứng, nhưng hắn lại không hề có chuẩn bị, càng không có phương pháp ứng phó, liền có thể đưa ra quyết định như vậy, như thế nào cũng giống như đang diễn trò vậy!

Bất quá, hắn nói cũng không sai.

Tình hình hiện tại, cũng thật sự là không kịp cố kỵ quá nhiều.

Nếu các dấu hiệu đã sớm nói rõ, toàn bộ kẻ chủ mưu sau lưng âm mưu động trời đều ở chỗ này, bất luận thế nào, chúng ta cũng phải móc hắn ra. Nếu không nói không chừng sẽ gây ra tai họa gì lớn, một khi vượt qua phạm vi chúng ta có thể khống chế, hậu quả kia càng thêm tệ, không cách nào kết thúc.

Nhưng đem hết tất cả giao cho ta, ta cũng là vội vàng lên bếp!

Tuy rằng giờ phút này không có chuẩn bị, nhưng kinh nghiệm mấy lần bên bờ vực sinh tử nói cho ta biết, càng đến lúc này, càng không được bối rối, nhất định phải ổn định tâm thần.

Người áo đen cầm kiếm dẫn ta tới đây, lại mượn ám ngữ của Trương gia chỉ rõ nơi chôn xác, xem ra tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Tạm thời mặc kệ người này rốt cuộc là ai, vừa là người thiện hay là ác, tóm lại phải đối phó với kẻ giật dây phía sau, tạm thời nên cùng đứng chung một chiến tuyến với chúng ta... cứ cho là hắn có mưu đồ khác, đang từng bước dẫn dụ chúng ta đi vào bẫy rập, nhưng trừ điều đó ra, chúng ta cũng không có chút manh mối nào, chỉ có thể thuận thế xông lên, thấy chiêu hủy đi.

Kỳ thật, nói thật, ta cũng không phải không có thu hoạch gì, ít nhất từ trên người bộ ba quái thi kia nhìn ra chút manh mối.

Chợt xem ra, quái thi này trừ khảm nạm hai cái đầu trên vai thì cũng không có gì kỳ lạ. Nhưng ta đã sớm phát hiện bên trong chỗ mấu chốt.

Ba cái đầu của hắn chia làm ba hình thái, mục nát, khô lâu, tươi sống.

Nếu theo lý niệm Cửu U nhất môn mà nói, chính là phù hợp với sinh, tử, không sinh bất tử, ba loại trạng thái này.

Lại liên tưởng đến đại ngũ đại nhân Quỷ thần ba thể hợp nhất quái vật, bỗng nhiên phát hiện giữa hai thứ này có chỗ giống nhau!

Hà Đại Ngũ bị ta mượn Lý Ma Tử thi triển Trấn Hồn Thuật, mơ màng không tỉnh, cái đầu bên trái kia đúng là nửa mặt hư thối. Cái đầu bên phải kia vẫn còn tươi sống như lúc ban đầu, nhưng duy chỉ thiếu lỗ tai, hẳn là có liên quan tới việc lỗ tai đền đáp thần. Ở giữa cái đầu kia, bạch cốt âm u, nhưng hai mắt như sống, chính là tượng trưng cho việc Tụ Hồn không tiêu tán.

Nếu suy đoán thành lập mà nói, bộ quái thi này cũng tương đương với một người khác là Đại Ngũ, chỉ bất quá một người hành tẩu tự nhiên, một người khác thì trốn ở đây.

Lại nhìn từ tầng lớp bên ngoài của Hồng Quan, bất kể Đại Ngũ là dạng quái vật gì, lai lịch quái thi này ra sao, ý nghĩa hai bên đại biểu, chính là sống, chết.

Nói cách khác, ngoài ra, còn có một tồn tại không sinh ra tử.

Đương nhiên, Trương Đông Nguyệt sở dĩ đề xuất chuyện dẫn thi tìm nguồn, không phải bởi vì hắn biết rõ Cửu U bí pháp, khám phá huyền cơ, chỉ là cơ sở: Cỗ quái thi này chôn dưới đất hơn trăm năm, không hủ không nát, đã sớm thành tinh.

Nguyên nhân sinh ra loại hiện tượng này, chính là tại phụ cận nhất định có oán niệm cực lớn ở vị trí dẫn dắt Âm linh.

Giống như âm vật bình thường, quấy phá không phải bản thân âm vật mà là âm linh ký cư ở trên đó.

Lấy vật tìm linh, lấy thi tìm hồn, đây là biện pháp diệt quỷ trừ ma đơn giản nhất.

Lần này thì đúng lúc không mưu mà hợp!

Mục đích cuối cùng, đều là tìm kiếm chính chủ ẩn núp phía sau.

Quái thi ở phía trước đạp lên lá cây, để lại một chuỗi dấu chân bụi cỏ. Hoàng đạo trưởng theo sát phía sau cầm kiếm đi, ta và Trương Đông Nguyệt bước xa vài bước, đi theo phía sau.

Ba người Nhất Thi chậm rãi đi sâu vào trong đạo quán.

Bảy tám phút sau, thi thể chuyển động, bước vào một cánh cửa hẹp bên cạnh.

"Hả?" Ta vừa đến trước cửa, lập tức phát hiện có chút không thích hợp.

Trên cửa hiên treo một thanh phong kiếm, hai bên trái phải treo đầy phù chú, tuy ta không hiểu sâu về phù chú chi chân nhất, nhưng cũng nhìn ra được, tất cả đều là bí chú cực phẩm! Cũng không biết là vị tiên sư nào lưu lại từ thời xa xưa, tuy rằng uy lực vẫn rất lớn. Đừng nói là cấp bậc Quỷ Vương, sợ là Quỷ Đế cũng khó có thể chịu nổi.

Thế nhưng quái thi kia lại không bị ảnh hưởng chút nào, trực tiếp cất bước đi vào. Thanh Phong kiếm, phù chú đều không phản ứng chút nào.

Giống như một con muỗi bay qua lưới điện không chút trở ngại nào, giống như một người tay cầm trường đao, mang theo một bó đuốc lữ khách dễ dàng thông qua An Kiểm, làm cho người cực kỳ chấn kinh.

Nhưng còn không đợi ta hỏi, nháy mắt lại bị cảnh tượng bên trong cửa hiên làm kinh hãi!

Tấm bia đá hai ngàn ba trăm năm mươi ba không có chữ!

Trong cửa hiên đứng sừng sững rậm rạp mấy trăm cọc gỗ lớn, mỗi một cọc đều to bằng miệng vò, dài hơn ba mươi mét, bên trên bôi đầy các loại hoa văn màu xanh lục đỏ, giống như từng khuôn mặt quái dị rắc rối phức tạp giao hội mà sinh, trừng đôi mắt hoặc là phẫn nộ, hoặc là bi oán mắt hướng cửa nhìn tới.

Đỉnh mỗi một cọc gỗ đều đặt một đỉnh đồng xanh biếc, trên miệng đỉnh dán đường chu sa, bốn phương tám hướng dán đầy phù chú minh văn.

Kiểu dáng của tiểu đỉnh và trên lục tú rất giống như sản phẩm của Đông Chu sơ khai, ngay cả phù chú ở trên đỉnh cũng đã có niên đại xa xưa, ít nhất đã có lịch sử hơn một ngàn năm. Mỗi một phù ấn, mỗi phù văn khắc đều có công lực thâm hậu, uy lực kinh người. E rằng trên đời này cũng không ai có thủ đoạn như vậy!

Hiển nhiên, đây là một trận pháp an hồn.

Nhưng số lượng đông đảo như vậy, niên đại xa xưa như vậy, trương phù chú đều là linh phù thượng đẳng, trước lúc này, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới.

Đây là lần đầu tiên Trương Đông Nguyệt chứng kiến, lộ vẻ khiếp sợ.

Ô ô...

Ba đầu quái thi kia vừa vào trong trận, đất bằng đột nhiên nổi lên một trận quái phong, ô ô loạn hưởng, từng tòa tiểu đỉnh cũng nhẹ nhàng lay động. Ba đầu quái thi dừng bước, phảng phất nhận được cái gì tác động, trực tiếp hướng về cự đỉnh màu đen chỗ tâm trận hơi lớn đi tới.

"Pháp chấn càn khôn, thiên địa vô cực!" Hoàng đạo trưởng mạnh mẽ chặt một chân, quơ kiếm gỗ đào cao giọng hét lớn.

Theo tiếng nói của hắn vừa dứt, tiếng gió tiêu tán, đông đảo tiểu đỉnh lại khôi phục bình tĩnh.

Ba con quái thi bỗng nhiên đứng lại, xoay người lại, tiếp tục đi về phía trước.

Chúng ta có kinh nghiệm hữu kinh vô hiểm xuyên qua pháp trận, sau đó lại thông qua một hành lang tường trắng thật dài, trước mặt xuất hiện một tòa bia đá.

Tấm bia đá kia cực kỳ nặng nề, trên mặt không có ngấn.

Ngay tại thời điểm ba con quái thi xuyên qua tấm bia đá, cái bóng rơi trên mặt bia đột nhiên bắt đầu vặn vẹo, phảng phất biến thành các ký tự di động.

"Hoàng đạo trưởng, xin chờ một chút!" Ta tranh thủ thời gian mở miệng.

Hoàng đạo trường mộc kiếm điểm một cái, quái thi kia đứng lại.

"Sao vậy?" Hắn có chút kỳ quái hỏi.

"Chẳng lẽ các ngươi không phát hiện ra sao?"

"Phát hiện cái gì?" Trương Đông Nguyệt vẻ mặt khó hiểu, Hoàng Đạo trưởng cũng rất nghi hoặc.

Chuyện này thật kỳ quái!

Bóng ma trên văn bia thực sự tồn tại, từng vệt mực đen tuyền kia cũng có thể thấy rõ ràng, nhưng hai người bọn họ sao lại giống như không phát hiện được gì.

"Các ngươi không phát hiện chữ viết trên bia đá này sao?" Ta hỏi.

"Chữ viết?" Trương Đông Nguyệt lại nhìn chằm chằm bia đá nói: "Làm gì có chữ viết."

Ngay cả Hoàng đạo trưởng vẫn luôn trấn thủ ở đây cũng rất kỳ quái giải thích: "Đây là bia đá chữ Nhạc Vô Song, từ khi bắt đầu Kiến Bi chính là như thế. Sao vậy? Ngươi thấy chữ viết trên bia này à? Bên trên có viết gì?"

"Ngươi bảo thi thể lui về." Ta giải thích nói: "Vốn ta cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì, nhưng khi cỗ thi thể này đi qua trước tấm bia, theo ánh trăng chiếu tới, bên trong phản quang liền hiện ra chữ viết."

Hoàng đạo trưởng nghe vậy có chút kinh ngạc, vội vàng huy động mộc kiếm, lại bảo quái thi kia lui về phía sau vài bước.

Quả nhiên, chữ viết trong bóng tối kia lần nữa hiện ra, rồng bay phượng múa, bút kình thương khung, là một bộ cuồng thảo lệ thuộc.

Chỉ tiếc, trình độ vẽ thư của ta không sâu, có chút không chu toàn, vì vậy vội vàng chạy ra xa mấy bước, lượm một cành cây dài, dựa vào bầu hồ lô khắc họa từng cái trên mặt đất.

Trương Đông Nguyệt cúi đầu nhìn, đọc từng chữ một: "Thiên địa lớn biết bao, chỉ có ta đứng ở trung tâm. Ha ha! Khẩu khí thật lớn, đây là người nào lưu lại."

"Vô lượng thiên tôn!" Hoàng Đạo trưởng tuyên một tiếng đạo hiệu, sau đó cũng không nói gì.

Hai câu nói này khẩu khí đích xác không nhỏ, thậm chí có chút cuồng vọng tự đại, nhưng lại khắc ở trên Vô Tự Thạch, hắn thân là đệ tử toàn chân trấn thủ ở đây, tất nhiên là không dám bình luận.

Nhưng ta vừa nghe đến hai câu nói này, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hai câu này là đến từ Âm Phù Kinh!

Theo như trên kinh thuyết, một khi đột phá Cửu U cực cảnh, liền có thể phi thiên độn địa, không gì không làm được, diệt sát vô thượng Thần cấp chỉ ở giữa điểm, dời sông lấp biển, cũng chỉ là thuấn niệm mà thôi.

Mặc dù Âm Phù Kinh vô cùng kỳ diệu, giúp ta được lợi rất nhiều, nhưng ta cũng chưa bao giờ đem những lời này nói là thật.

Chỉ coi là Độ Kiếp của Đạo giáo thành Tiên, đức độ của thiền tông hóa thành Phật, đây chỉ là lý tưởng tối cao của Cửu U nhất phái mà thôi.

Nhưng không ngờ lại có người khắc những lời này ở đây.

Hơn nữa còn dùng thủ đoạn kỳ dị đến cực điểm như vậy.

Bây giờ rốt cuộc ta cũng hiểu được, vì sao hai người Hoàng đạo trưởng và Trương Đông Nguyệt đều không thể nhìn thấy chữ viết trong bóng tối này.

Người này vận dụng chính là Cửu U Ám bút, chỉ có người học bí pháp Cửu U mới thấy được, Hoàng Đạo trưởng là truyền nhân chính tông của toàn bộ Chân Đạo phái, tự nhiên không thể biện minh, mà Trương Đông Nguyệt trước đây cũng là cao thủ am hiểu thuật Âm Dương, nhưng dù sao cũng không phải môn đồ Cửu U môn, bây giờ lại mất hết tu vi, tất nhiên là khó có thể phát hiện.

Nói một cách khác, trên đời này ngoài ta ra hầu như không còn ai có thể thấy được mấy chữ này.

Nhưng rốt cuộc người này là ai? Vì sao lại ở đây để lại một câu nói như vậy?

Ta nghĩ nghĩ, hướng về phía bia đá đi đến, mới phát hiện ra trên bia đá đã bị phong một tầng cấm chú.

Đây là Tàng Ngân Chú đặc thù của Cửu U Môn, loại chú pháp này không khó luyện tập, nhưng tu vi tạo nghệ của người thi pháp lại cực kỳ cao thâm, mượn thủ đoạn bình thường căn bản là không thể nào phá giải. Ta âm thầm suy nghĩ một chút, sau đó trực tiếp lấy ra Ô Mộc Hạch, ngưng khí thành trượng cắn đầu ngón tay nhỏ xuống trượng, sau đó lại thuận theo chữ viết vẽ lại một lần.

Bốp!

Ngay lúc chữ cuối cùng trên tấm bia đá chớp động khí văn, lại nổi lên một mảnh chữ viết.

Lần này chữ viết công khai chỉnh tề, dựng thẳng thành, là dùng bút họa thời kỳ kinh doanh của chim chóc viết thành.

Ta vì đọc Âm Phù Kinh, đã đọc nát rất nhiều bản ghi chép cổ văn, đối với loại chữ này phi thường quen thuộc, nhìn không phí sức chút nào.

Sau khi nhìn kỹ một hồi mới phát hiện, chữ viết phía trên này ghi lại chính là lịch sử của Cửu U môn!

Từ khi U Tử ngẫu nhiên đạt được Cửu Sinh Tháp, tiến vào tu vi phi thăng, sáng lập ra U Môn. Làm sao bị cuốn vào thương châu chinh chiến, cuối cùng vì thiết lập hộ vệ đại trận kinh thiên, kiệt sức mà chết. Sau đó Cửu U đệ tử như thế nào tranh quyền đoạt lợi, dẫn đến ba phân gia, hai đời U Tử trọng thương mà chết, tiểu sư đệ tuyệt lưu vong hải ngoại, mấy đệ tử khác cũng tử tử tử thương vong hầu như không còn, dưới sự liên hợp liên hợp của các phái khác, dần dần xuống dốc.

Lại đến các phái vặn vẹo lịch sử, trong chính ký triệt để xóa đi dấu vết của Cửu U nhất môn, ngay cả trong truyền thuyết dân gian, cũng khắc họa U Tử thành đại ma đầu Thông Thiên giáo chủ một phương, môn đồ của gã lại càng không rõ thị phi, tùy ý làm bậy...

Rất hiển nhiên, người ghi chép những văn tự này hẳn là Cửu U môn đồ, thế nhưng hắn dùng từ ngữ lại thập phần công chính, cũng không có nửa điểm phẫn nộ thiên lệch, giống như chỉ muốn lưu lại chân tướng sự thật cho con cháu hậu thế mà thôi.

Ta một hơi xem xong, lại đột nhiên giật nảy mình trước lạc khoản cuối cùng.

Trên đó thình lình viết: Cửu U tội đồ Tư Mã trưởng!

Đệ tử đời thứ hai nghìn ba trăm ba mươi sáu, Cửu U môn Tư Mã di chuyển.

Tư Mã Tử trưởng, đó chẳng phải là công ty Thái Sử dời đi sao?

Lẽ nào hắn ta cũng là môn đồ Cửu U?

Hơn nữa từ những di lưu ngàn năm qua, uy lực của Tàng Ngân Chú vẫn không giảm, xem ra tu vi của hắn cực kỳ cao thâm, thậm chí không kém bao nhiêu so với Thần Vũ Thiên Hoàng của Nhật Vũ.

Nếu như sự thật là như thế, vậy chuyện Thái Sử Công bị cung hình thê thảm năm đó có thể có ẩn tình rất lớn!

Lúc đó, danh tiếng của Nho gia do Đổng Trọng Thư cầm đầu đang rất thịnh, bất kể là ở triều đình hay là thảo dân gian, đều điên cuồng chèn ép các phái khác. Nếu là một khi đã chứng minh thân phận thật sự của Tư Mã Cử - Cửu U môn đồ, với tính cách tàn nhẫn đa nghi của Hán Vũ Đế, kết cục này của Thái Sử Công cũng không khó lý giải.

Hắn tự nhiên rất rõ ràng, các đời trước đại triều đều tận lực gạt bỏ, vặn vẹo Cửu U môn, cho nên không đề cập tới nửa chữ trong chính sử.

Nhưng hắn không chỉ là môn đồ Cửu U mà còn xuất thân từ thế gia Quan Sử. Chuyện chôn lộn thị phi như vậy, vô luận là tình cảm trên đạo nghĩa hay là tình cảm đều rất khó tiếp nhận. Cho nên hắn bí mật lén lút chế ra một tấm bia đá ghi lại chân tướng, lập tức lại niêm phong Cửu U bí chú. Hắn đang đợi đám hậu thế môn đồ vạch trần chân tướng, đem chuyện này vốn là chuyện thật sự chiêu cáo thiên hạ!

Chỉ là hắn cũng không ngờ tới, ngàn năm sau đã cảnh còn người mất, môn đồ Quảng Hưu năm xưa Cửu U nhất môn lại điêu linh đến tận đây.

"Cửu Lân, ngươi lại phát hiện cái gì sao?" Trương Đông Nguyệt thấy ta đứng trước tấm bia đá thật lâu, có chút không hiểu hỏi.

"Không có gì." Ta lạnh nhạt trả lời: "Vốn dĩ ta muốn từ trong Vô Tự bi này tìm ra một chút manh mối, nhưng thủ đoạn của người này là quá mức huyền diệu, căn bản là không thể ra tay."

Chuyện liên quan tới Cửu U môn, đương nhiên ta sẽ không nhắc tới với bất cứ ai: Ít nhất bây giờ còn chưa phải lúc.

Kỳ thật, ngoại trừ phần văn bia được Tư Mã dời đi, ta còn phát hiện một tầng cơ mật khác.

Lấy từ câu "Thiên địa" trên Âm Phù Kinh to cỡ nào, chỉ có ta đứng ở trung tâm", cho dù là từ thân bút hay tu vi nhìn qua, đều không phải do Tư Mã Thiên làm. Hơn nữa từ hình dáng cắt chém tấm bia đá này, thậm chí công nghệ điêu khắc hoa văn quanh thân, thì đây đều là công nghệ thời kỳ cuối của Thanh triều.

Rất hiển nhiên, năm đó thời điểm Thái Sử Công khắc chữ còn chưa thành bia, đây là bị hậu nhân di chuyển đến đây.

Nói cách khác, trước mặt ta còn có một đệ tử Cửu U môn cũng đã từng thấy tấm bia đá này, hơn nữa còn có chút cảm thán, tiện tay để lại hai câu nói này.

Vừa là an ủi đối với Tư Mã tiền bối vừa là khích lệ đối với bản thân!

Mặc dù ta không biết hắn là ai, lại cùng với âm mưu kinh thiên động địa này có liên quan gì không, nhưng bên trong mơ hồ, lại sinh ra một loại dự cảm không tỉ mỉ!

"Hoàng đạo trưởng, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi." Ta tạm thời đè xuống lòng tràn đầy hoang mang, chuyển hướng Hoàng đạo trưởng nói.

Hoàng đạo trưởng nghe vậy không động đậy, nhìn chằm chằm Ô Mộc Trượng trong tay ta một lúc lâu, đột nhiên chắp tay niệm một tiếng đạo hiệu chậm rãi nói: "Thời điểm gia sư còn trẻ, ta từng cùng Hôi Hạo đại sư gặp mặt một lần, nếu như ta đoán không lầm, trượng thí chủ cầm chính là..."

"Không sai." Ta gật đầu đáp: "Hôi bồ câu lão tiền bối có ân cứu mạng đối với ta, có đức thành tựu giáo hóa. Lại được tình yêu quý, được y bát của hắn."

Lúc tiền bối bồ câu đi lại trên đời, ô mộc trượng này là một trong những đặc thù rõ rệt nhất của hắn, phàm là người từng thấy vật này thi triển uy lực, đều sẽ nhớ mãi mới mẻ. Chẳng qua dù vậy, tuyệt đối không có ai biết thân phận truyền nhân Cửu U của hắn - cũng giống như Lưu Lục gia. Tuy đã sớm gặp qua bồ câu lão tiền bối, nhưng đối với lai lịch chi tiết của hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Cũng chính vì như thế, ta mới lấy Ô Mộc Trượng ra trước mặt Hoàng đạo trưởng, hơn nữa không hề che dấu thừa nhận mộc trượng này chính là vật thân của bồ câu tiền bối.

"Thì ra là thế!" Hoàng Đạo trưởng khẽ gật đầu, có thể vì lý giải vì sao bia đá mà ngay cả ông cũng không thể nhìn thấy, mà ta lại có thể vừa nhìn đã biết. Tiếp đó ông lại nhìn chằm chằm ta, giọng nặng nề nói: "Hoàng Cáp đại sư tuy nổi tiếng về âm tà thuật, nhưng lại có chính khí một thân, trường tồn bất ngờ. Nhưng nguyện thí chủ... cũng không phụ kỳ vọng."

Nói xong, hắn lại múa kiếm gỗ đào, khu động quái thi đi về phía trước.

Mặc dù hắn không nói rõ, nhưng ý tứ trong lời nói kia, rốt cuộc không thể rõ ràng hơn.

Nếu ta dám can đảm ỷ vào âm thuật làm xằng làm bậy, Hoàng đạo trưởng thậm chí toàn bộ Chân giáo đều sẽ không bỏ qua cho ta.

Theo bước chân quái thi tiến về phía trước, rất nhanh lại đến trước một toà đại điện mái ngói xanh.

Trước điện đứng sừng sững một tòa cửa hiên ba động.

Ban ngày, ta từng một mình dạo quanh trung nhạc miếu một vòng, dòng người tràn qua nơi này.

Nghe đạo du lịch trong đoàn du lịch bên cạnh giới thiệu qua, cảnh tượng này gọi là Tam Hóa môn, lấy từ Nhất Khí Hóa Tam Thanh của đạo giáo.

Lúc ấy, ta đang vội vã tìm kiếm manh mối, xem xét bốn phía có chỗ nào đặc thù hay không, cũng không để ý.

Hoàng đạo trưởng dừng trước cửa hiên, quay đầu nhìn lại Trương Đông Nguyệt nói: "Xuyên qua cánh cửa Tam Hóa này, chính là dưỡng thần đài, bất quá muốn xuyên qua cánh cửa này cũng rất có ý tứ đấy! Lát nữa, sau ta sẽ dán linh phù cho các ngươi, không thể nói bừa, hết thảy đều nghe ta phân phó. Nếu không, một khi hồn ly thần tán, cho dù là Đại La thần tiên cũng cứu chữa vô phương."

Vừa nghe lời này, ta nhất thời nghi hoặc!

Thật sự là chúng ta theo ba con quái thi truy tung mà đến, nhưng trước khi phát hiện ra thi thể kia, Hoàng Đạo trưởng vốn là muốn dẫn chúng ta đến thẳng Dưỡng Thần đài.

Sau đó dẫn chúng ta một đường xuyên qua rừng rậm, đi đều là những nơi bí ẩn không hướng du nhân mở ra, nhưng cái này làm sao mà vòng tới vòng lui, lại về tiền điện? Nếu cuối cùng Dưỡng thần đài chính là nơi này, hoặc là phải từ nay về sau đi qua, căn bản cũng không cần phải đi con đường này, trực tiếp đi qua sơn môn là được! Nếu như vậy, chúng ta căn bản cũng không phát hiện quái thi này.

Hắc y nhân cầm kiếm thần bí kia một mực âm thầm dẫn dắt ta tìm được ở trung nhạc miếu, âm thầm chỉ vào độc thủ phía sau màn giấu ở chỗ này. Mà lão đạo sĩ này lại là quan chủ trấn thủ nơi này.

Lại liên tưởng tới hành vi quỷ dị của hắn, không khỏi khiến ta sinh lòng kinh nghi: Chẳng lẽ lão đạo này chính là độc thủ chân chính phía sau màn sao?

Hoàng đạo trưởng dường như không phát hiện ra sự nghi hoặc trong lòng ta lúc này, lấy từ trong lòng ra ba tấm linh phù giải thích: "Dưỡng thần đài là chỗ cung thần tế linh, nhục thân phàm hồn không thể đi vào. Mỗi khi tế điện, chỉ có thể dùng đến chỗ phân thân linh nhục, dùng thần niệm yết kiến. Cho nên, đành phải ủy khuất hai vị."

"Cái gì, chỉ lấy thần niệm vào trong?" Nghe hắn nói vậy, ta đã bừng tỉnh.

Hoàng đạo trưởng thấy mình giật mình như thế, cũng không khỏi hơi sửng sốt, lập tức nói: "Đúng vậy, Dưỡng thần đài không có thực địa, chính là một ảo cảnh. Chỉ có thể mượn phù chú rời hồn mà vào, vừa rồi ta dẫn các ngươi đi vòng cửu cung đạp trở về tinh, chính là vì giải khai thần đài giam cầm, nếu không cho dù là linh hồn, một khi vào trong cũng sẽ bị xé nát bấy."

"Chúng ta là muốn đi vào cánh cửa bên trái này, rồi từ cửa chính giữa đi ra có đúng không?" Ta đột nhiên chỉ vào cửa hiên đối diện kêu lên.

Hoàng đạo trưởng nghe vậy đột nhiên sững sờ, cực kỳ kinh ngạc hỏi: "Làm sao ngươi biết được?"

Làm sao ta biết được?

Ta không chỉ biết, còn tuần tự đi qua hai lần.

Chương thứ hai nghìn hai bảy Phong Thần Địa.

Nghe Hoàng đạo trưởng giải thích xong, ta mới biết được, thì ra hắn cũng không phải cố ý mang theo chúng ta đi vòng, mà là đang trong lúc hành tẩu bài trừ giam cầm.

Mà cái tên Hóa Tam Môn cũng không phải theo lời đạo du lịch kia, là do truyền thuyết về "Nhất Khí Hóa Tam Thanh" gì đó mà đến, cũng không phải Hoàng Đạo trưởng nói là đảo cung đẩy tinh tiến đến, hàm nghĩa chân chính của hắn là Cửu U tam môn!

Trên cửa hiên có ba lỗ thủng, tượng trưng cho sống, chết, không sống không chết, đây chính là trung tâm đạo lý của Cửu U nhất phái.

Phật gia giảng chính là vạn vật đều trống, tư tưởng của Nho gia là nhất thống thiên hạ, lý niệm của Đạo gia là âm dương vạn tượng. Tương ứng chính là không, một, hai, chỉ có Cửu U môn lấy ba là chính.

Nói cách khác, cửa ải thứ ba trước mắt này căn bản không phải là cấm chế môn đình của toàn bộ các giáo phái, mà đến từ Cửu U môn!

Điều khiến người cực kỳ khó hiểu là, bất luận nơi đây là nhạc miếu trong trọng địa Đạo gia cũng tốt, hay Dưỡng Thần Đài cung cấp nuôi dưỡng linh hồn cũng thế, vì sao cấm trận quan trọng nhất này lại vận dụng Cửu U cấm chế?

Cấm chế tương đồng như vậy, ta trước sau đã gặp hai lần.

Một lần ở dưới sông Ô Tô, một lần ở Thiên Chiếu Thần mộ.

Người thiết lập hai trận pháp này đều là đệ tử thân truyền của U Tử, uy lực trận pháp cực kỳ kinh người, Bạch Hạc đạo trưởng chính là xông nhầm vào trong đó, bởi vậy mất mạng. Nhưng uy lực pháp trận trước mắt này lại càng làm cho người ta rung động, ngay cả những vong hồn thượng cổ tham dự Phong Thần chi chiến cũng không thể giãy thoát ra!

Như vậy, trận pháp này đến cùng là do ai sáng tạo ra?

Chẳng lẽ là U Tử tự tay xây dựng nên?

Đương nhiên, những suy đoán và suy đoán này, ta tự nhiên sẽ không nói cho Hoàng đạo trưởng.

Ta quay đầu đáp: "Lúc trước gặp được bồ câu xám lão tiền bối, ta từng may mắn thấy hắn phá giải một pháp trận giống nhau như đúc, bởi vậy cũng chỉ là suy đoán của Hồ Ý mà thôi. Nếu thực sự là như thế, vậy làm phiền Hoàng đạo trưởng."

Hoàng đạo trưởng trừng đôi mắt nhỏ, có chút hồ nghi quét hai mắt ta, nhưng cũng không nói gì nữa, lập tức đem hai lá phù liên tiếp dán trên ót ta cùng Trương Đông Nguyệt, vung vẩy kiếm gỗ đào lẩm bẩm, đột nhiên cao giọng quát: "Lên!"

Ta chỉ là cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, toàn bộ linh hồn liền xuất khiếu.

Trương Đông Nguyệt tuy chưa từng trải qua phương pháp thoát hồn ly kỳ như vậy, nhưng dù sao hắn cũng có kinh nghiệm phong phú, định lực rất mạnh, hơi kinh ngạc là bình tĩnh lại.

Ba đầu của cỗ quái thi kia lần lượt toát ra ba cỗ khói khí, chia thành ba màu sắc đen, trắng, xám, sau đó ngưng tụ thành ba khối, biến thành một quả cầu khí bay hồn phách không ngừng chuyển động. Không đợi Hoàng đạo trưởng điều khiển, vèo một cái, từ trong cửa kia chui vào.

Hồn phách Hoàng đạo trưởng cũng rời thân mà lên, chỉ chỉ cái cổng bên trái kia, nhẹ người phiêu đãng phiêu đãng vào.

Đạo cấm chế này mặc dù hoàn toàn giống với ta trước đây, nhưng không giống chính là, đạo môn này chỉ có thể ly hồn mà vào, thân thể không cách nào vượt qua. Bên trong càng là tự thành một tiểu thế giới, cầm tù đông đảo vong hồn thượng cổ.

Nhưng cho đến lúc này, ta vẫn có vài phần không hiểu và lo lắng.

Nếu linh hồn chúng ta tiến vào trong đó, xét theo bản chất mà nói, không phải chỉ là những vong hồn thượng cổ không có gì khác nhau sao?

Nếu như bọn họ đều trốn không thoát được, vậy đến lúc đó chúng ta làm sao trở về đây?

Thấy Hoàng Đạo trưởng và Trương Đông Nguyệt trước sau tiến vào, ta cũng không kịp nghĩ nhiều, theo sát phía sau.

Qua cửa hiên, trước mắt lập tức bừng sáng, hiện ra một thế giới mới sáng ngời chói mắt!

Toàn bộ bầu trời giống như thanh ti gấm không giới hạn, từng đoá từng đoá bạch vân chậm rãi phiêu hành, trận trận khói bụi tràn ngập bốn phía. Dưới vạn dặm vân phong, xanh núi như tranh, mắt xanh biếc. Từng dòng sông lớn lóng lánh bạch quang, tràn đầy màu sắc, giống như ngọc đái bảo châu.

Tam sắc Hồn Châu bay thẳng về phía trước, Hoàng Đạo trưởng dẫn Trương Đông Nguyệt theo sát phía sau, linh hồn bay vọt trên bầu trời.

Cảnh tượng như vậy chấn động tới cỡ nào!

Trong lòng ta tràn đầy ngạc nhiên, quả thực không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Trước đây ta tuần tự đi qua hai lần Cửu U tam môn, nhưng vô luận cấm chế kia lợi hại thế nào, cũng bất quá chỉ là cấm chế bản thân mà thôi. Nhưng trong cấm chế này, lại phụ gia một mảnh thế giới rộng lớn như thế, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới.

Người có thể có được thủ đoạn như vậy, có thể chế tạo ra đại trận kinh thiên như vậy, nói hắn không phải là Thần, chỉ sợ cũng không kém bao nhiêu.

Thế nhưng, còn không đợi nỗi khiếp sợ của ta cực kỳ bình tĩnh lại, cảnh tượng trước mắt càng làm ta kinh ngạc không thôi!

Trên đám mây, trong sương mù mơ hồ nổi lên từng hòn đảo nhỏ.

Nói là đảo, chẳng qua cũng chỉ là từ hình dung mà thôi, nhưng thật ra nó chỉ nhỏ cỡ dăm ba mét vuông, trên mỗi hòn đảo đều có một người đang ngồi.

Hoặc là thân mang đạo bào xám trắng, râu dài bay múa, hoặc là thân khoác áo giáp, tay cầm đao thương đại phủ.

Mỗi người kia đều nhắm nghiền hai mắt, ngồi xếp bằng, không hề nghe thấy gì đối với việc mình đến đây, coi như không nhìn thấy.

Ước chừng mấy trăm hòn đảo bồng bềnh giữa không trung, mấy trăm bóng người hình dạng khác nhau ngồi ngưng tụ trong đó.

Nếu như nói vừa rồi nhìn thấy là Thiên Cung Tiên Cảnh, vậy hiện nay giống như tiến vào nơi thần nhân tu hành, Đại La Kim Tiên ngưng tưởng!

Chẳng lẽ đây mới là khuôn mặt thật của Dưỡng Thần đài sao?

Sau cuộc đại chiến Thương Chu, Khương Tử giăng đầy răng nhọn phong thần.

Trấn áp Ác Quỷ Vong Linh ở Đại Diễn động, mà những công thần chết trận kia được cung cấp nuôi dưỡng ở đây.

Nghĩ như vậy, đông đảo nhân ảnh hẳn là Âm Linh đã chết trong trận đại chiến khoáng cổ.

Trong đó mỗi người đều từng có tên trên bảng, uy lực kinh thiên!

Nhưng hôm nay, tất cả bọn họ đều đứng ở vị trí này.

Mỗi người trong đó đều được hậu thế tử tôn tôn tôn tôn như thần tiên, được các thế hệ cung phụng.

Nhưng hôm nay, tất cả bọn họ đều đang ở gần ngay trước mắt!

Khi còn sống, mỗi người ở đây đều từng là thần cấp vô thượng, hoặc là tồn tại cấp Đế vô thượng.

Dù đã chết từ ngàn năm trước, vong hồn của bọn họ sẽ cường đại cỡ nào?

Đây rốt cuộc là một nơi như thế nào? Phong Thần Tam Đài này lại ẩn chứa bí mật như thế nào.

Cho dù vừa rồi ta chưa đi qua Phân Hồn Thuật, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, cũng đủ để khiếp sợ Ly Hồn Xuất Khiếu!

Ở phía trước, tam sắc hồn châu vẫn như trước điên cuồng bay đi không ngừng, dưới sự hướng dẫn của Hoàng đạo trưởng, ta và Trương Đông Nguyệt xuyên qua từng mảng sương mù, xuyên thẳng qua rất nhiều hòn đảo nhỏ, nhanh chóng theo sát phía sau.

Nơi xa xa, phía chân trời xanh thẳm xuất hiện một mảnh mây đen.

Mây đen thâm thúy chiếu rọi một mảnh rộng lớn, từng đạo thiểm điện màu đỏ thẫm thỉnh thoảng chạy ra, chiếu rọi ra từng mảnh từng mảnh hào quang màu đỏ như máu.

Chính là ở phía dưới mây đen, trên mặt đất cách vạn dặm là một vùng biển rộng.

Nước biển màu đen kịt sôi trào mãnh liệt, không ngừng xoáy lên từng cơn sóng lớn ngút trời, điên cuồng đập xuống khắp nơi!

Cảnh tượng như vậy hoàn toàn khác Thiên Cung Tiên Cảnh trước đây, thậm chí còn có vài phần khủng bố, nhưng không biết vì sao, ta lại có một loại cảm giác thân cận khác thường không nói nên lời.

Tam sắc Hồn Châu bay về mảnh mây đen xa xa kia, rút cuộc dẫn thi tìm căn nguyên thành công.

Bởi vậy có thể thấy được, đầu nguồn của ba con quái thi là Đại Ngũ chính là ngay trong phiến mây đen này!

Hoàng đạo trưởng quay đầu lại nhìn ta một cái, lập tức ánh mắt âm trầm xông vào.

Trương Đông Nguyệt nhìn về phía ta với ánh mắt có chút lo lắng, có thể là sợ ta xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn. Ta hướng về phía hắn, gật đầu lia lịa, cũng xông về phía đám mây đen kia.

Chỗ sâu trong Dưỡng thần đài, bí ẩn của âm mưu động trời này -

lập tức muốn được vạch trần!

Pho tượng hai ngàn hai ba tám phần của người chết.

Bên trong mây đen khói đen cuồn cuộn, che tầm mắt nhìn xa không được bao xa.

Trong lúc đó, trước mắt của ta sáng ngời, tiến vào một khu vực trống trải không gì sánh được, mặc dù lúc này ta chỉ là linh hồn, nhưng một khi xuyên qua bình chướng mây đen, vẫn giống như hòn đá rơi vào mặt hồ, kích khởi từng gợn sóng.

Hơn nữa, lúc này chúng ta cũng không cách nào bay bổng giống như vừa rồi, giẫm đạp lên mặt đất, lại còn phát ra trận trận âm thanh rất nhỏ.

Không gian ở đây cực kỳ rộng lớn, tương đương với mười cái sân bóng lớn nhỏ.

Khắp nơi đều dựng sừng sững từng toà thạch điêu màu xanh trắng, từng toà tựa như chân nhân, có nam có nữ, có già có trẻ, hình thái khác nhau, giống nhau như đúc. Duy nhất giống nhau là, chỗ mi tâm mỗi người đều cắm một cây kim dài đỏ tươi dài hơn bảy tấc.

Ngay tại trung tâm tượng đá đầy đất có một đài cao.

Một bậc thang thẳng tắp bay thẳng lên, căn bản không thấy rõ cảnh tượng phía trên.

Hoàng đạo trưởng có chút nghi hoặc nhìn hai tay đã không còn trong suốt nữa, nhíu chặt mày rất khó hiểu nói: "Đây là... Vực Trung vực?"

Trương Đông Nguyệt hoạt động tay chân, cười khổ hỏi ngược lại: "Hoàng lão đệ, Dưỡng Thần đài này là nơi toàn bộ Long môn nhất mạch các ngươi đều thề chết thủ vệ, ngay cả ngươi cũng mơ hồ, chúng ta lại càng không rõ ràng."

Hoàng đạo trưởng đoán không sai, đây đích xác chính là vực trong.

Theo như lời Âm Phù Kinh, nơi âm khí ngưng trọng hoặc dương khí mênh mông, đều sẽ sinh ra một loại không gian độc lập ngăn cách ngoại cảnh, gọi giản là vực. Nơi âm khí ngưng trọng xưng là: Quỷ Vực, dương khí mênh mông gọi là: Thần Vực.

Ví dụ như quỷ vực dưới sông Ô Tô là do ngàn vạn con rồng ngưng tụ ra âm khí.

Thế nhưng tu vi cao thâm Âm Dương đại gia lại có thể ở trên cơ sở "Vực" vốn có, hơn nữa tưởng rằng phong ấn, ngưng tạo ra một vực vực khác.

Thành Quỷ như Phong Đô, chỉ là một tồn tại tương tự như vậy mà thôi.

Bất quá, muốn ngưng kết thành vực trung vực cần có linh lực cực kỳ khổng lồ, tìm khắp thế gian cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hơn nữa, người có thể làm được một chút càng là tuyệt thế hiếm thấy, mấy ngàn năm qua cũng chỉ là ba hai người mà thôi.

Ngay cả thượng cổ vong hồn có tu vi kinh người bên ngoài mây đen cũng không làm được!

Sắc mặt Hoàng đạo trưởng ngưng trọng, bóp hai ngón tay lên, dựng thẳng kiếm gỗ nói lẩm bẩm.

Ông! Một đạo hào quang màu vàng đỏ tán đi bốn phía.

Tượng đá bị ánh sáng màu vàng chiếu trúng khẽ lắc lư, bột đá vụn phụt phụt rơi xuống.

Két!

Theo một tiếng nổ vang, trên kiếm gỗ đào đột nhiên nứt ra một vết dài, thân thể Hoàng đạo trưởng cũng theo đó nhoáng một cái, suýt nữa té ngã trên đất.

"Không ổn! Nhanh đi thôi." Hoàng Đạo trưởng không kịp che dấu vẻ chật vật, cuống quít kêu lên.

Nhưng mới vừa quay đầu lại, liền lập tức ngây người, liên tục lui lại mấy bước.

Ta và Trương Đông Nguyệt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong một vòng mây đen phía sau đột nhiên xuất hiện một đôi mắt!

Đúng vậy, chính là con mắt!

Trong đám mây đen phủ kín ngàn vạn con mắt. Có phẫn nộ, có đau thương, có tuyệt vọng, có thê lương... đầy tơ máu nhìn chúng ta bình tĩnh lại.

"Cái này..." Hoàng đạo trưởng hốt hoảng lui lại hai bước, hoảng sợ kêu lên: "Chúng ta trúng kế! Không phải chúng ta dẫn thi tìm đường truy tung đến nơi đây, mà là có người cố ý dẫn chúng ta vào!"

Trương Đông Nguyệt ngạc nhiên nói: "Là ngươi dẫn đầu xông vào, ở đây rốt cuộc là cảnh tượng gì, chẳng lẽ ngay cả ngươi cũng không biết?"

"Mỗi năm ta đều đến Dưỡng thần đài dâng hiến lễ vật, phiến vân đoàn này cũng ở trong kính hiến tế. Nhưng nơi này chỉ là một mảnh Hỗn Độn chi địa, chưa từng có cảnh tượng như vậy? Thời điểm gia sư còn ở đây, ta còn từng hỏi qua hắn, chỗ mây này rốt cuộc là chỗ nào, vì sao không giống âm linh bên ngoài. Gia sư cũng chỉ thở dài một tiếng, không nói nhiều nữa. Ai biết được... Ai biết được lại biến thành bộ dáng như vậy."

Từ trong giọng nói có thể nghe ra, Hoàng đạo trưởng đã có chút kinh hoảng.

Lấy tu vi cùng định lực của hắn, có thể làm cho hắn sợ hãi như vậy, tất nhiên lợi hại phi thường.

"Nếu đã đến đây rồi, vậy đi lên xem một chút đi!" Ta nói xong, đi thẳng lên đài cao.

Điều này không phải là nói tu vi của ta cao thâm hơn hắn, định lực so với hắn còn mạnh hơn.

Mà ta phát hiện bậc thang từ nơi xa xa xông lên kia, vô cùng quen mắt.

Trong ảo ảnh Cửu Sinh Tháp cũng có một bậc thang trực tiếp thông tới cửa điện, nếu như đem tượng đá đầy đất này coi như là ngàn vạn khô lâu đầu, hầu như giống như cảnh tượng bên trong!

Tháp Cửu Sinh là trọng yếu trong tam bảo Cửu U, hoặc có thể nói, nếu như không có tháp Cửu Sinh thì sẽ không có U tử, càng không có Cửu U môn.

Mấy lần mạo hiểm, ta đều dựa vào thần uy đột ngột của Cửu Sinh tháp giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn. Nhưng Cửu Sinh tháp rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì, đến nay ta vẫn không thể nào biết được.

Bây giờ, trong tiên cảnh bát cổ tuyệt kim, mây đen quái vực bị mê hoặc, vậy mà xuất hiện cảnh tượng giống nhau như đúc, ta sao có thể bỏ qua được?

Hơn nữa, hiện tại chúng ta cũng thật sự không còn cách nào khác.

Tên Hắc y cầm kiếm kia khổ tâm tổn trí, mục đích dẫn chúng ta tới đây là để vẽ ra một cái bẫy lớn hơn để dụ chúng ta mắc câu sao?

Hắn làm tất cả những thứ này rốt cuộc là vì cái gì?

Rốt cuộc hắn có phải cùng một người sau màn sứ giả kia không?

Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận, Đại Diễn Động, Phong Thần Đài, đều là chướng nhãn pháp mà hắn liên tiếp bố trí?

Quả thật như Trương Diệu Vũ từng nói, mục đích thực sự của hắn ta chính là ta?

Tử thần, xuân hoa nở rộ, Trương Đông cạn, đằng sau từng thân phận thần bí và kinh người này rốt cuộc ẩn giấu thứ gì.

Đủ rồi!

Ta cũng lười chẳng muốn đoán tiếp nữa, chẳng muốn suy nghĩ nữa!

Người đứng sau màn vẫn luôn che giấu thân phận, mục đích của hắn là chuẩn bị kỹ càng...

Tất cả chân tướng ở ngay trước mắt!

Chỉ cần ta đi lên đài cao, ta có thể cởi bỏ hết thảy mọi thứ.

Đừng nói lúc này đã bị trùng trùng điệp điệp vây khốn, cho dù có khả năng đào tẩu, ta cũng muốn tìm hiểu ngọn ngành!

"Cửu Lân, các ngươi..." Trương Đông Nguyệt vươn cánh tay ra, vừa nói nửa câu, đột nhiên nghẹn lại.

Ta quay đầu nhìn lại, Trương Đông Nguyệt đã hóa thành một bức tượng đá.

Hoàng đạo trưởng đứng bên cạnh hắn cũng như vậy, hai người vẫn bảo trì thần thái một khắc trước, so sánh với thạch điêu chung quanh, chẳng qua giữa trán thiếu đi một cây châm dài máu.

Tìm ra chân tướng, tra tìm hung phạm, nắm được bí mật Cửu Sinh tháp, cứu chữa hai người Trương Hoàng...

Biện pháp duy nhất, chính là bước lên đài cao.

Ta quay đầu đi, nghĩa không chùn bước về phía trước.

Đi tới đi tới, đột nhiên phát hiện có một pho tượng quen thuộc như vậy!

Một thân trường bào rộng thùng thình, vuốt ba chòm râu dài, ngồi xếp bằng dưới đất, ngưng thần chú mục nhìn gì đó, đây lại là... hôi bồ câu lão tiền bối!

Khuôn mặt đầy nếp nhăn, hai mắt mở to, miệng rộng mở ra như điên... Đây là Quỷ Quái Tử Mã Bán Tiên Nhi bị ta giết chết.

Đầu không cao, trên cằm mọc ra một chòm râu giống như sơn dương, đây là Giang Tiểu Ngư.

Bên cạnh hắn cũng giống như đúc, nhưng trên mặt lại là giang cá lớn.

Mỗi người đều cùng một thạch điêu khác, trên mi tâm có một cây Trích Huyết Trường Châm.

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Chương thứ hai nghìn Nhị Cửu Hà là lẽ nào công bằng?

Ta nhìn qua từng pho tượng đá xanh lạ lẫm, hoặc lạ lẫm, lòng đầy nghi hoặc càng thêm dày đặc, từng bước đi lên cao, thẳng đến đỉnh.

Lúc sắp đến đỉnh, nhìn thấy một gốc cây hòe lớn cành lá rậm rạp, cành lá như dù che lại toàn bộ không gian phía trên.

Phật gia coi Bồ Đề thụ làm bảo vật, nghe nói Phật Tổ ngồi dưới Bồ Đề Thụ hiểu thấu đáo đạo lý, Đạo gia lấy tùng bách vi tôn, nói lão tử chính là phá bụng chui ra dưới Cổ Tùng, mà Cửu U môn lại coi cây hòe thành vật chí quý.

Liếc nhìn cây hòe lớn này, ta chợt nhớ lại một chút: ở trong đống tượng đá đó, mấy bóng người quen thuộc đều có quan hệ với Cửu U môn!

bồ câu xám tro là truyền nhân của Âm Phù môn, giang cá lớn, hai huynh đệ Giang Tiểu Ngư là Âm La môn, Quỷ Quái tử Mã Bán Tiên môn.

Chẳng lẽ...

Tất cả tượng đá trong đó đều là Cửu U môn đồ sao?

Đây là chuyện gì xảy ra?

Bên trong Phong Thần Ảo Cảnh, cô đọng ra đoàn mây đen này, lại bị người ta thiết lập thành tuyệt vực, nhưng nơi này nhìn thế nào cũng giống như là Cửu U Thánh Địa a!

Ta giẫm lên tảng đá, lại đi thêm vài bước, rốt cuộc cũng leo lên được đỉnh.

Cho đến lúc này, toàn cảnh trên đài cao mới hiện ra trước mắt.

Bốn phía bao quanh một vòng đá xanh, bóng loáng cao hơn gương, chỉ chừa lại một lỗ hổng ở bậc thềm dài ta vừa bước vào, thoạt nhìn tựa như là đấu thú trường của Cổ La.

Chính giữa sinh trưởng một gốc hòe cổ thụ cực kỳ tráng kiện, cành lá dạng cây bao lại toàn bộ đỉnh chóp.

Dưới cây hòe đặt một cái bàn vuông bằng đá xanh, trước bàn có một người đang ngồi.

Lúc nhìn thấy người này, ta không khỏi sửng sốt!

Hình dáng của hắn và ta không sai biệt lắm có sáu bảy phần giống nhau! Chỉ có điều mặt mũi đầy nếp nhăn, râu tóc đều bạc trắng.

Quả thực chính là bản thân mấy chục năm sau!

Chẳng trách Lý Tiểu Thuần lại nói, bóng người sau lưng hai huynh đệ đại phong Hà Đại Phong kia cực kỳ giống ta.

Lẽ nào tên gia hỏa trước mắt này chính là tên sứ giả đứng sau âm mưu động trời này sao?

Như vậy, hắn đến cùng là ai? Lại còn có mục đích gì nữa.

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Ta quả quyết hỏi.

Người nọ nhìn kỹ ta, khẽ mỉm cười nói: "Ta là ai? Vậy ngươi có biết ngươi là ai không?"

Lần này khiến ta có chút khó hiểu.

Cái gì gọi là ta là ai?

Ta còn không phải là Trương Cửu Lân sao? Nhưng từ giọng điệu của tên này mà xem, có vẻ như tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Ta không rảnh nghĩ tới những thứ này nữa, hỏi tiếp: "Ngươi chính là người đứng đầu của trận âm mưu kinh thiên này đúng không?"

"Âm mưu?" Người nọ cười ha hả nói: "Cái gì mà âm mưu? Lấy lại thứ vốn thuộc về mình mà cũng gọi là âm mưu?"

"Đồ vật của mình?" Ta không chỉ vừa ngạc nhiên vừa phẫn nộ trả lời: "Thế giới này là của ngươi sao? Ngàn vạn tính mạng dân chúng cũng là của ngươi à? Ngươi mưu toan khởi động Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận, bất chấp sinh tử vạn chúng, chỉ vì bản thân tu luyện thuật Quỷ đạo., Đây không phải âm mưu lại là cái gì? Không sai! Tu vi của ngươi đúng là cao thâm, có thể kết khí thành vực trong Phong Thần Tiên cảnh, nhưng ngươi thật sự cho rằng mình là chúa tể vạn vật? Thế gian này tự có công đạo, không cho phép ngươi tùy ý làm bậy."

"Ha ha ha ha..." Người nọ sau khi nghe được, cười ha ha nói: "Nghe khẩu khí của ngươi nói đến vạn chúng sinh linh, đem hai chữ "công đạo" treo ở trên miệng, không khỏi nhớ tới bản thân lúc còn trẻ. Chỉ tiếc là ngươi còn không rõ, thế gian này căn bản cũng không có cái gì công bằng!"

Không đợi ta trả lời, hắn lại nhìn chằm chằm ta nói: "Ngươi không phải muốn biết ta là ai sao? Nói cho ngươi cũng không sao, vốn ta cũng không có ý giấu ngươi, ta là Trương Mị."

"Trương Mị?" Ta thầm niệm một tiếng, danh tự này dường như có chút quen thuộc, giống như đã nghe nói qua ở nơi nào đó...

"Hả! Ngươi là U tử đời thứ hai?" Đột nhiên, ta nghĩ tới, con cá lớn này đang kể lại lịch sử Cửu U cho ta.

Môn hạ U Tử tổng cộng có bốn đệ tử thân truyền, đại đệ tử tên là Mị.

Nhưng giang lớn nói U Tử họ Trương, không nghĩ tới U Tử đời thứ hai cũng là con cháu Trương thị.

"Đúng vậy!" Người nọ gật đầu nói: "Xem ra, ngươi vẫn biết một chút về lịch sử của Cửu U nhất môn. Ta chính là môn chủ đời thứ hai của Cửu U môn, Trương Mị. U tử vừa là sư phụ của ta, cũng là phụ thân của ta. Mà mấy đệ tử khác cũng đều là huynh đệ ruột thịt của ta, bởi vì chí bảo Cửu Sinh tháp của U môn này, chỉ có Trương thị huyết mạch mới có thể khống chế."

Nhị đại U tử!

Người trước mắt dĩ nhiên là U Tử đời thứ hai!

Trương Mị chỉ bốn phía sau lưng: "Ngươi mới vừa nói đây là địa phương nào? Phong Thần Tiên cảnh? Nếu không đúng, cũng không đúng."

"Lúc ấy trong đại chiến giữa thương nhân, hai phái có trận doanh tổn thương lẫn nhau, bởi vậy thần cấp vô thượng chết trận nhiều vô số kể. Những người đó mặc dù đã bỏ mình, nhưng tu hành đến loại trình độ này, sau khi chết Âm linh vẫn có uy lực kinh người. Sau đó Khương Tử Chú Tâm phong thần, đem toàn bộ vong hồn chia làm hai bộ phận, một bộ phận ở đây, một bộ phận khác tại Đại Diễn động."

"Đương nhiên, khi đó còn không phải là Đại Diễn động, mà là có một cái tên khác, gọi là cung điện."

"Dưỡng thần đài, cung cấp cho thần điện, từ danh tự ngươi đã nhìn ra? Đều là đem vong linh xem như thần cung phụng. Trên thực tế, lúc đầu Khương Tử Nha cũng đã nói như vậy, cùng gia phụ U tử thương lượng, mỗi nhà cung cấp một chỗ nuôi dưỡng. Chẳng qua vì phòng ngừa người mình mượn vong linh thi uy, mỗi phương đều là âm linh của trận doanh đối phương."

"Cung Thần điện là do Đạo môn do Khương Tử Nha đại biểu kiến tạo, cung cấp nuôi dưỡng Âm linh U môn. Dưỡng thần đài do Cửu U môn đúc thành, cung cấp vong hồn cho Đạo môn. Đây vốn là công đạo hữu đúng không? Nhưng mà..." Trương Mị đột nhiên trầm mặt lại, tức giận mắng: "Thế nhưng quả thật như vậy sao? Ngươi cũng đã đi qua Đại Diễn động rồi, tình hình bên đó như thế nào? Trấn áp Chú Thạch, Trăm lần nhục nhã, giống như mười tám tầng địa ngục vậy! Đây gọi là lễ dưỡng Đạo môn, cái gọi là tôn kính sao?"

"Thế còn U Môn thì sao? Toàn tâm toàn ý kiến tạo Dưỡng Thần đại trận, cảnh tượng này ngươi cũng thấy rồi đấy, bao la biết bao! Vì xây dựng mảnh Thần Vực này đã hao tổn bao nhiêu tâm huyết cho đệ tử U Môn, ngay cả gia phụ U Tử cũng bởi vậy mà tổn hao tu vi, cuối cùng lúc còn hộ vệ pháp trận quốc gia, kiệt sức không chống đỡ nổi, hồn tán Tây Thiên."

"Môn đồ Đạo gia vừa thấy U Tử đã chết, liền nhân cơ hội châm ngòi, dẫn tới nội loạn trong U Môn. Đến bây giờ, phật đạo quang bố thiên hạ, con em U Môn ta ở đâu? Dưỡng Thần Đài được Phật Đạo tiếp nhận, Âm Linh bên trong được đời cung phụng. Nhưng U môn ta vong hồn đâu? Vẫn bị vĩnh viễn trấn áp! Bị nói là loạn thế yêu ma, cái này có công đạo đáng nói."

Trương Mị nói tới đây, thở dài một hơi, nộ khí giảm xuống, lập tức nói thêm: "Theo sư thừa mà nói, ngươi tiếp y bát, được cửu u tam bảo, chính là môn nhân Cửu U ta, thậm chí là đương đại môn chủ. Cho nên, ta dẫn ngươi tới đây, là muốn giúp ngươi hoàn thành một đại sự, nhưng đây tuyệt đối không phải là âm mưu gì. Mà đúng như lời ngươi nói, thế gian tự có công bằng!"

Chương thứ hai ngàn ba linh năm đó nội loạn.

"Chờ một chút!" Ta khoát tay ngăn hắn lại, rất là nghi hoặc hỏi: "Ngươi nói là Trương gia thủy tổ, môn chủ đời thứ hai Cửu U?"

"Không sai!" Trương Mị chỉnh lại chính diện thân hình.

"Đó chính là nói ngươi đã sớm qua đời hơn ba ngàn năm?"

"Ba nghìn một trăm hai mươi ba năm." Trương Mị nhớ rất rõ ràng, chữ như chùy.

"Ngươi nếu oán niệm sâu nặng như thế, lại sớm đã mưu tính toàn cục, vậy trong thời gian hơn ba ngàn năm này, hẳn là có vô số lần cơ hội thi triển mới đúng, nhưng ngươi vì sao phải đợi đến hôm nay? Nếu nói ngươi chính là vì chờ ta, cái này chỉ sợ nói không nên lời, đi thôi?"

Hắn vừa rồi nói về Đại Diễn Động, Dưỡng Thần Đài quả thực làm ta thất kinh, nhưng nghĩ lại, lại trăm ngàn lỗ hổng. Tiếp theo làm cho ta không thể không hoài nghi thân phận thật sự của hắn.

"Oán niệm?" Trương Mị phẫn hận nói: "Nếu năm đó ta không trúng phải gian kế tuyệt vời thì..."

"Nguy kế tuyệt." Ta không khỏi ngây người nói: "Ngươi nói ngươi bị tuyệt gây hại?"

"Chính là tiểu súc sinh vong ân phụ nghĩa kia!" Trương Mị gầm lên, nhưng vẫn tức giận không thôi.

Lần này ta càng thêm mơ hồ!

Vào Thiên Chiếu thần mộ, ta đã từng tận mắt thấy thi hài tuyệt lão tiền bối lưu lại, từ trong văn tự nòng nọc hắn lưu lại ghi lại, hắn năm đó tình cảm với đại sư huynh mị cực kỳ thâm hậu. Sau đó bị thương nặng trên người Mị, ba vị sư huynh đệ vì cướp đoạt tam bảo tự giết lẫn nhau, hắn vì tránh né họa sát thân, mới trốn tới bản nhật.

Giang Đại Ngư cũng từng kể cho ta đoạn lịch sử này, nói là trước khi Mị chết, còn từng giấu một tàn hồn trong một hộp gỗ nhỏ, ý định ban đầu là để lại cho hắn, muốn nói cho hắn nơi tàng bảo, cùng với ba món bảo vật được sử dụng như thế nào.

Nhưng trong miệng Trương Mị, làm sao lại biến thành bị tuyệt chỗ hại chứ?

Ta có chút kinh ngạc hỏi: "Năm đó trong Cửu U rối loạn, không phải Tuyệt tiền bối bị đuổi giết thảm thiết, dưới tình huống bất đắc dĩ đào vong tha hương sao? Sao lại biến thành đầu sỏ gây tội rồi?"

"Bị đuổi giết thảm liệt? Vậy tại sao hắn lại bị đuổi giết thê thảm như vậy." Trương Mị lớn tiếng hỏi: "Cửu U môn Chí Bảo Cửu Sinh Tháp, chỉ có huyết mạch Trương thị mới có thể khống chế, mặc dù bị hắn chiếm được, cũng không cách nào mở ra Cửu Tháp Thần Điện., Cho dù mấy người khác mang ý xấu muốn cướp đoạt vị trí môn chủ Cửu U môn, cũng tuyệt đối không coi hắn là kình địch trong mắt, ngược lại còn phải cực lực lôi kéo hắn. Đổi lại là ngươi, dưới tình huống đó, có thể phí khí lực đuổi giết kình địch không thể nào sinh ra uy hiếp đối với ngươi sao?"

"Sở dĩ hắn bị đuổi giết là bởi vì ta đã hạ một mệnh lệnh. Ai giết chết thì có thể đạt được hộp di mệnh kia, trong hộp có địa đồ có ba bảo vật, ba bảo vật cùng đến chính là Cửu U môn chủ!"

"Bốn người chúng ta đều là con ruột của U Tử, sắp đến tuổi xế chiều mới tuyệt thu đệ tử quan môn. Người này âm phụng dương không làm trái, tâm cơ rất nặng, luôn muốn dò xét tam bảo, đoạt được vị trí môn chủ Cửu U môn. Chỉ là hắn cũng không biết Cửu Sinh Tháp sớm bị phong thành huyết mạch Trương gia, người ngoài không thể khống chế lúc ấy., U tử còn, bốn người chúng ta đồng tâm đồng đức, khiến hắn không cách nào xuống tay. Vì thế hắn âm thầm khiến người tiến vào quốc quân ngôn vệ quốc, nói là Vệ quốc nghèo khó, hiện nay có U tử tọa trấn, nhưng cũng không sao. Nhưng một khi U tử qua đời, khó tránh khỏi tặc tâm của các quốc gia khác bất an. Muốn U tử thiết trí một tòa pháp trận cho Vệ quốc."

"Mục đích của hắn là muốn U Tử quá mức vất vả, tu vi hao tổn rất lớn. Hơn nữa lại có thể dựa vào việc tu luyện trận pháp, phái bốn huynh đệ chúng ta đi nơi khác. Đồng thời, cũng khiến chúng ta không còn để ý tới những người khác, không thể phát hiện mục đích thật sự của hắn!"

"Quả nhiên, U Tử được quốc quân của Vệ Quốc hậu đãi, không đành lòng cự tuyệt. Trong lúc xây dựng thần đài bồi dưỡng, lại vì Vệ Quốc xây dựng một tòa hộ quốc đại trận. Ngay tại trận tâm dưỡng thần đài hợp lại, chuẩn bị đại công cáo thành thì tên súc sinh này đột nhiên xuất thủ, đánh ra một đòn trí mạng với U Tử."

"Nếu là lúc bình thường, một trăm người tuyệt đối không thể làm bị thương U tử mảy may! Nhưng Dưỡng thần đài đại trận này đích xác to lớn vô cùng, đồng thời thu nạp mấy trăm vị chiến hồn phong thần tu vi cường đại, lại là tại thời điểm trận tâm hợp lại, vô luận thân hồn đều cực kỳ yếu ớt, không khác gì người bình thường."

"Năm đó, gia phụ U Tử nhờ ông ở lại ngoài trận thủ hộ. Ai ngờ, lại lưu lại bên người một sát thủ trí mạng..."

"Gia phụ U Tử cứ vậy hồn tiêu tán, bị đại trận thôn phệ, hôm nay ngươi nhìn thấy một mảnh ô vân quỷ khí này, chính là hồn của hắn bất tán!"

"Sau đó, tuyệt đối không giả bộ đau đớn cấp báo mật, để ta hoả tốc trở về. Nói là U Tử đột tử, thiên hạ kinh biến, đề phòng có mất, vẫn là nên nhanh chóng kế thừa vị trí môn chủ."

"Từ xưa đến nay, ta không xem hắn là người ngoài chút nào, tình nghĩa thâm hậu. Ta cũng không nghĩ nhiều, ngay lúc ta đăng cơ tế thiên, hắn lại tái diễn cố kỹ, thi triển Quỷ Độc Cuồng Tâm thuật đối với ta. Lúc này, ta trở nên mất hết lý trí, đột nhiên phát cuồng tại đại điển Tế Thiên, giết người vô số. Lúc ấy tính toán của hắn là làm ta bỗng nhiên phát cuồng, ngộ sát quốc quân quốc gia, cùng chung chung kẻ địch toàn quốc, giết ta tại chỗ!"

"Nhưng ta đang trong thời cơ cuồng loạn, tâm hồn vẫn như cũ không mất, trong cơn điên cuồng trốn thoát. Sau đó lại lo lắng tam bảo rơi vào tay hắn, liền âm thầm bố trí trận pháp tam trọng dưới Ô Tô Lý Giang giấu lại, để lại trong hộp bí mật làm thư."

"Lúc ấy U tử đã chết, ta lại bị trọng thương không biết đi đâu, tất cả môn đồ Cửu U môn ở trong quốc gia đều lấy tuyệt kỹ cầm đầu. Hắn liền mượn Cửu U Tín đạo và chiếu thư Vệ Quốc rải rác khắp nơi, nói tất cả những chuyện này đều do tam đệ của ta làm."

"Lam đối với phù chú trận pháp cực kỳ tinh thông, một đám đại sư pháp trận mang theo tại Mặc Thủy Thành xây dựng hạch tâm trận nhãn của Vệ Quốc đại trận, —— cũng chính là tiền thân Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận như ngươi nói."

"Lúc ấy Cửu U môn đồ đi theo bên người Kỳ Lân nhiều nhất, thực lực cũng mạnh nhất! Cho nên tuyệt đối nói dối là ra tay, tự nhiên sẽ khiến cho mấy người khác hợp lực vây công." Nhị đệ hung tính như liệt hỏa, Tam đệ lại ghét ác như cừu. Vừa thấy Cửu U môn ám tín chiêu cáo đều là theo lý thuyết, lập tức hai người không phân thật giả dẫn dắt môn hạ đồng loạt công kích Mặc Thủy thành, trận này lan đến toàn bộ Cửu U nội chiến Trung Nguyên từ đó khai mở màn.

"Mà người hậu thế, thậm chí Cửu U môn đồ đều không biết chân tướng, tất cả đều là Cửu U Tam Tử trong truyền thuyết vì tranh quyền đoạt vị đại khai sát giới! Lúc ấy mấy phái khác vừa thấy Cửu U nội loạn, tự nhiên cũng muốn nhân cơ hội phát triển thực lực, nhân cơ hội gia nhập sát phạt! Dưới sự trợ giúp của ngoại lực không ngừng, trận đại chiến này càng ngày càng thảm liệt, phạm vi liên quan và môn phái càng ngày càng nhiều."

"Vốn là sau trận chiến Phong Thần, đại tu hành giả trong các phái cũng không còn nhiều lắm, trải qua phen gột rửa này càng là tổn thất nặng nề, dẫn đến rất nhiều bí pháp tuyệt thế, thậm chí rất nhiều môn phái đã bị diệt tuyệt! Về sau, bọn họ cuối cùng cũng nhận được ám tín ta lưu lại, cùng nhau đuổi giết tuyệt tiểu súc sinh này. Cái này cũng chính là lời của ngươi, hắn bất đắc dĩ, chân tướng đào vong ở hải ngoại."

Nghe đến đó, ta không khỏi cực kỳ kinh ngạc!

Thật không nghĩ tới, ta vốn tin tưởng rằng trong Cửu U nội loạn còn có một phen chân tướng như thế.

Từ đó nghĩ ra, mục đích lúc trước dạy bảo thuật Thần Vũ Thiên

Hoàng Âm Dương, khai sáng ra môn phái Âm Dương Nhật Bản, chỉ sợ cũng là để tích góp lực lượng trở về Trung Nguyên a? Lúc ấy hắn gắng gượng ngăn cản Thần Vũ Thiên Hoàng xâm chiếm Trung Nguyên, chỉ sợ cũng không phải vì bảo toàn cho dân chúng Hoa Hạ bị Đồ Mộc, mà là cảm thấy thời cơ chưa tới. Sau đó cũng không biết, hai người tranh chấp cái gì, mới dẫn đến kết quả cuối cùng đồng quy vu tận.

Mà tuyệt đối trước khi chết vẫn ý đồ che giấu lịch sử, muốn vặn vẹo chân tướng, lưu cho hậu thế tử tôn một cái vì nước vì dân ấn tượng.

Huyết án thứ hai nghìn ba mốt chân tướng.

Trương Mị hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Lúc ấy ta miễn cưỡng từ dưới vây công trốn thoát, bản thân bị thương nặng tu vi đại tổn. Sau đó lại chế tạo bí hạp, tàng tam bảo, hao hết dư lực! Không đợi trồi lên mặt nước đã chết, còn sót lại một luồng u hồn theo Giang phiêu linh."

"Đến tận bây giờ, có lẽ ngươi cũng đã biết được một số pháp môn Cửu U. Cái gọi là Cửu U chỉ chính là Cửu U chi địa, tương tự như Tiên Khuyết của Đạo gia, Tây Thiên của Phật gia, đều là điểm chung của nhau. Điểm khác biệt duy nhất là Đạo gia tu luyện sinh trưởng, trường sinh bất tử, đắc đạo thăng tiên. Phật gia tu luyện tử, công đức viên mãn, niết bàn vi phật. Nhưng Cửu U môn chúng ta tu bất sinh bất tử. U môn vô tận, cửu chuyển hoàn hồn."

"Với tu vi năm đó của ta, mặc dù còn lâu mới có thể so sánh với gia phụ U Tử, nhưng cũng chỉ còn cách cảnh giới cao nhất Cửu Hồn Thông một bước ngắn nữa mà thôi. Sau khi thân tử hồn tán, vẫn còn một luồng tàn niệm chưa ngừng lại. Nếu lúc ấy ta chết ở nơi âm khí dày đặc, không bao lâu nữa có thể ngưng thân trùng sinh. Chỉ tiếc là..., Cuối cùng ta chết ở trong dòng sông lớn, xuôi dòng trôi, bị tôm cá gặm hết nhục thân, hồn niệm không thể nương tựa, chỉ có thể miễn cưỡng giữ ý thức, thẳng đến hơn một trăm năm trước gặp được Trương Đông Diệt."

"Hửm?" Ta có chút nghi hoặc hỏi: "Vậy tức là hồn niệm của ngươi Thuận Giang xuống biển, phiêu bạt hơn ba nghìn năm trên mặt biển?"

"Đúng vậy!"

"Vậy thì không đúng rồi?" Ta càng là nghi hoặc nói: "Trên biển rộng mênh mông kia đúng là không có người ở, nhưng ngươi phiêu đãng hơn ba ngàn năm, chưa từng gặp qua người nào sao?"

"Đương nhiên đã gặp." Trương Mị trả lời: "Không chỉ gặp qua rất nhiều lần. Nguyên Quân công thành ba lần, Trịnh Hòa cùng bảy lần tây dương, Lương Minh hải chiến, vây công, ngăn cản, ta đều tận mắt chứng kiến, đi lại trên thuyền buôn, thuyền đánh cá ven bờ nhiều vô số kể. Ta hoàn toàn có thể tùy ý chọn lựa một người nhập thể mà vào, nhưng ta lại không muốn làm như vậy."

"Thế thì vì sao?"

"Bởi vì, những người này đều không phải là Trương gia huyết mạch." Trương Mị giải thích: "Ta lúc ấy chỉ còn sót lại một luồng tàn hồn, tu vi thấp kém. Một khi nhập vào cơ thể, mặc dù có thể mượn mà trùng sinh., Nhưng tu vi của ta lại vĩnh viễn bị giới hạn. Cho dù trùng sinh thì thế nào? Cho dù có thể sống sót một mạch như vậy thì có ý nghĩa gì? Một trận Cửu U hạo kiếp đó, một trận yêu hận ngàn năm đó, ta có thể nào quên hoài? Khổ khổ phiêu lưu nhiều năm như vậy, chính là vì qua đời bừa bãi sao?"

"Bởi vì nguyên nhân huyết mạch phong tế, ta chỉ có ký thân vào huyết mạch Trương thị mới có khả năng tiếp tục tu luyện, mới có thể triển khai kế hoạch ta khổ sở trù tính ngàn năm!"

"Lúc ấy, khi ta phát hiện hai huynh muội bọn họ, hai người sớm đã ôm chặt một cọc gỗ lớn hấp hối. Nếu ta không quấy hồn tương trợ, chỉ sợ sẽ giống ta năm đó, rơi vào kết cục táng thân dưới bụng cá."

"Ta liều mạng mang bọn họ về bên bờ, trùng hợp bị một đám ngư dân phát hiện."

"Sau đó thì sao? Ngươi đã lấy ân báo oán, giết lão già trẻ cả thôn? Chỉ vì che giấu bí mật sao?" Ta nghe đến đó, không khỏi nhớ tới ghi chép trên bản án kỳ văn "Minh Thanh bách kỳ" mà Trương Diệu Vũ từng nói, có chút tức giận hỏi.

"Giữ bí mật gì?" Trương Mị đảo giọng hỏi ngược lại: "Một đám ngư dân kia đều là người bình thường mà thôi, có thể từ trên người hai đứa bé kia nhìn ra cái gì? Hơn nữa ta cũng không phải cuồng đồ khát máu gì, cứ muốn giết nhiều người như vậy làm gì? Hơn nữa, giết nhiều người như vậy, ngược lại không dễ dàng tiết lộ bí mật."

Nghe y nói vậy, ta không chỉ càng thêm nghi hoặc: "Nói như vậy, những thôn dân kia không phải là ngươi giết?"

"Là ta giết." Trương Mị trả lời: "Chỉ là nguyên nhân ta giết bọn hắn không phải vì giữ bí mật, giết người diệt khẩu. Mà là tất cả bọn hắn đều đáng chết!"

"Thôn cá nhỏ này gần bờ biển, khốn cùng hẻo lánh. Trên dưới thôn tuyệt đại đa số đều là lão Quang côn, hơn nữa ai cũng lòng dạ độc ác, lòng dạ độc ác, dâm ác. Mỗi khi thấy con thuyền nào có nữ khách thì len lén lặn xuống nước, làm lật thuyền con gái kia, cướp lại con thuyền kia, để cho chúng dâm lạc. Dần dà, ngay cả những cô gái bị cướp trở về này cũng coi như không thấy, thậm chí còn trở thành đồng lõa."

"Lúc ấy, Trương Đông Mai vẻn vẹn sáu tuổi, liền bị một lão đầu tuổi gần năm mươi ép vào phòng đen nhỏ. Trương Đông liều mạng xông tới, lại bị người gắt gao túm lại. Cả thôn già trẻ đều hi hi ha ha vây xem trò cười."

"Ta ở trên biển lớn phiêu đãng hơn ba ngàn năm, vừa mới xâm nhập hồn thể còn chưa kịp thích ứng. Đột nhiên, lòng thù hận của Trương Đông cạn, ý sát phạt bốc cháy lên! Trương Đông toàn là tập luyện Tru Tâm kiếm. Đương nhiên, theo ta thấy có chút không đáng nhắc tới, bất quá đối phó với những thôn dân này, cũng đủ rồi."

"Hắn lúc ấy chỉ có chín tuổi, tuổi còn nhỏ, tu vi không đủ, bất quá mượn hồn lực của ta, tự nhiên sẽ không giống nhau! Điểm chỉ làm kiếm bay khắp nơi, trong nháy mắt, cả thôn già trẻ đều bị giết sạch! Lập tức lại đốt lửa, Trương Đông Mai kinh hãi không thôi chạy trốn suốt đêm."

Hóa ra đây mới là chân tướng của vụ án ngư thôn kia!

Ta thầm nghĩ: "Vậy nếu ngươi đã tìm được huyết mạch bổn gia, tại sao lại muốn tiến vào Long Tuyền sơn trang, tàn sát đệ tử Trương gia?"

"Trong đó có hai nguyên nhân." Trương Mị trả lời: "Mặc dù ta xâm nhập vào trong thân thể Trương Đông Diêu, nhờ đó trùng sinh, nhưng ta cũng không thể hoàn toàn khống chế suy nghĩ của hắn —— bởi vì ta sử dụng chính là phương pháp Cửu Chuyển Hồi Hồn, nếu không cũng không cách nào kéo dài được hơn 3000 năm."

"Trong lòng Trương Đông đã tràn đầy cừu hận đối với người Trương gia! Cả nhà bọn hắn bị bức phải chạy trốn tứ tán, hắn tận mắt nhìn thấy gia gia bị người ta chặt đứt đầu, cắt rời chân tay! Sau khi gặp phải biển cả, phụ thân hắn mất mạng tại chỗ, mẫu thân hắn rưng rưng nước mắt., Một bên cắt da thịt trượng phu cưỡng ép hai huynh đệ bọn họ ăn vào để sống sót, một bên nghiến răng nghiến lợi nói cho hai người bọn họ, nhất định phải sống sót, nhất định phải báo thù cho bọn họ! Cùng thề không đội trời chung! Vào đó, ngay cả tiểu muội muội của hắn cũng gặp phải sỉ nhục. Từ lúc hắn triệt để bộc phát giết sạch thôn dân, trong lòng Trương Đông chỉ còn lại hai chữ cừu hận, vĩnh viễn không hối cải."

"Dưới sự thù hận mãnh liệt như thế, ngay cả ta cũng không thể vãn hồi! Hơn nữa, khi đó giang bắc Trương gia cũng hoàn toàn chính xác là ngư long hỗn tạp, bại hoại vô số. Bị quyền thế tiền tài nhắm vào hai mắt phản quốc, ỷ vào có chút âm dương thuật, không phải làm xằng làm bậy. Hại danh tiếng Trương thị ta, tổn hại danh vọng Trương tộc ta, nếu luận gia pháp cũng là lập tức quyết định."

"Nguyên nhân thứ hai, là bởi vì ta muốn trở lại Dưỡng thần đài, tìm được nguyên hồn hợp lại làm một. Nhưng lúc ấy mặc dù ta phụ thể thành công, nhưng tu vi không đủ khó mà làm được. Biện pháp duy nhất chính là không ngừng tìm kiếm linh khí chi nguyên. So sánh với việc mình tìm kiếm khắp nơi, Long Tuyền sơn trang thật ra là nơi tốt để đi, chẳng những có nơi phong quan cho ta tu luyện, còn có vô số cao thủ cường lực để sử dụng."

"Nói cách khác, vị Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang này nở hoa xuân, không chỉ là hai mặt nam nữ mà còn là thân hồn dị thể?" Ta đột nhiên tỉnh ngộ nói.

Chương thứ hai ngàn ba ngàn mắt và tai Thuận Phong.

"Nói đến chuyện này có thể thấy là rất phức tạp." Trương Mị tiếp tục nói: "Bởi vì thân phận của ta có chút đặc thù, lại muốn âm thầm tu hành, rất nhiều thời điểm không tiện công khai lộ diện, cho nên liền đẩy Trương Đông Mai lên đài trước, làm Đại trưởng lão trên danh nghĩa của Long Tuyền sơn trang! Lão trang chủ của Long Tuyền sơn trang tự nhiên cũng không muốn trước khi quyết chiến, bại lộ ra át chủ bài của ta, vì thế liền hình thành hai mặt hoa xuân mà ngươi nói."

"Có thể từ thân hồn nhất thể nhưng lại có chút không thỏa đáng. Bởi vì, tâm niệm của ta và Trương Đông cũng không hoàn toàn nhất trí, nhiều khi vẫn là vừa vặn tương phản. Trước đây ngươi đã từng gặp qua Diệp Thập Tam phải không? Cũng không chênh lệch nhiều lắm với tình hình kia."

Trong cơ thể Diệp Thập Tam giấu hai cái linh hồn, hai nhân cách này đặc thù cực kỳ rõ ràng. Hàn lão lục cùng một người lúc đó mặc dù không rõ chân tướng nhưng lại vững vàng bắt được một điểm, ven đường bố trí ra đủ loại biểu hiện giả dối, thừa dịp song hồn hắn đang tranh chấp, chém giết tại chỗ.

Thế nhưng, Trương Mị lại là nhân vật cỡ nào? Đường đường U tử đời thứ hai! Nhìn khắp trên dưới mấy ngàn năm, có thể so với hắn tu vi Hồn Lực có mấy người mạnh hơn?

Cho dù Trương Đông tràn đầy thù hận, oán niệm vô cùng sâu, cũng căn bản không có khả năng chống lại tàn hồn của Trương Mị!

Trương Mị có thể nhìn ra nghi hoặc của ta, hoặc là gã vốn muốn nói cho ta biết chân tướng, hơi dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

"Theo tu vi của ta không ngừng tăng lên, dã tâm của Trương Đông càng lúc càng lớn mạnh. Nhất là sau khi có được trận đồ Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận, mục đích của hắn không chỉ là muốn tiêu diệt Trương gia và cha mẹ báo thù, mà là vọng tưởng nhất thống thiên hạ!"

"Cái gọi là nhất thống thiên hạ không phải là đơn giản lật đổ quốc gia để xây dựng chính quyền. Mà là lợi dụng uy lực của đại trận, định ức vạn người sống chết, quyết định mệnh mạch giang hà vạn dặm. Nắm giữ toàn bộ thế giới trong tay, quả thực chẳng khác với tạo hóa của thế nhân theo như lời ngươi nói."

"Nhưng nếu hắn muốn làm như vậy, lại có một cái cửa không thể không bước qua, đó chính là ta! Trước khi hoàn toàn thôn phệ linh hồn của ta, hoàn toàn chuyển biến thành thực lực chân thật của hắn, ta tuyệt đối sẽ không cho phép hắn làm như vậy."

"Đương nhiên, ta lại có thể tùy thời diệt sát hồn niệm của hắn, nhưng một khi như vậy, tu vi ta thật vất vả khôi phục lại sẽ tổn thất rất lớn, thậm chí dừng bước không tiến, vậy đại kế ta khổ sở mưu đồ mấy ngàn năm lại không thể thi triển. Ta vốn muốn đợi chút thời gian, tu vi của ta khôi phục đến vô thượng Thần cấp, là có thể rời khỏi thân thể này, Ngưng Khí trùng sinh. Nhưng không nghĩ tới, Trương Đông Diệt vậy mà sớm động thủ."

"Hắn cũng rất rõ ràng, chỉ dựa vào lực lượng bản thân, căn bản không phải là đối thủ của ta, vì vậy thừa dịp ta tĩnh hồn tu luyện, âm thầm tìm được một cái thần."

"Ý ngươi là báo Thần?" Ta đột nhiên hỏi.

Trương Mị gật đầu nói: "Đúng vậy! Nhĩ báo thần nguyên danh họ cao, tên là Linh, tên Trường Phong. Nếu thật sự nói tiếp, giữa ta và hắn còn có chút quan hệ sâu xa. Năm đó lúc Thương Chu đại chiến, ngoại trừ Cửu U môn phái, còn có rất nhiều kỳ môn dị sĩ khác cũng đứng về phía Trụ Vương, trong đó có phụ thân của bẩm báo Thần, cũng chính là bị thần thoại thành tiên nhân thuận gió tai."

"Nói cách khác, hai người các ngươi đều là tiên nhị đại?" Ta tổng kết nói.

Năm đó thương dịch đánh nhau một trận, bởi vì có quá nhiều đại tu hành giả tham dự trong đó, quả thực bị thế nhân làm cho khiếp sợ, lan truyền khắp nơi, càng thêm thần kỳ. Sau này kinh minh hướng đạo sĩ Trần Trọng Lâm tập hợp nghe đồn trong dân gian, viết thành Phong Thần Diễn Nghĩa sau đó càng thêm huyền huyễn ly kỳ.

Nếu theo lời trong sổ, Trương Mị chính là nhi tử của Thông Thiên giáo chủ, phụ thân được báo tin tai cho thần chính là Thuận Phong Nhĩ.

Hai người kia cũng không phải là đời thứ hai!

Có thể là lần đầu tiên Trương Mị nghe thấy xưng hô này, hơi kinh ngạc nói: "Huynh tổng kết không tồi. Nhưng hơi có chút bất đồng chính là, một đôi huynh đệ cao gia Thuận Phong Nhĩ cùng Thiên Lý Nhãn này, cũng không môn phái. Sau khi chết trận ở sa trường, phải được phong thần, hiện giờ hồn vị của hai người nằm ở ngoài đám mây."

"Vốn lúc ấy Khương Tử Nha còn phải đối xử tử tế với hậu nhân của Cao gia, thưởng tước vị. Nhưng Cao Linh thiên tính nhát gan, sợ sau này lại bị truy ra Cao gia bọn họ đã từng trợ giúp qua Thương Trụ, dẫn đến diệt môn, vì thế lén lút đào tẩu ẩn cư ở núi Kỳ Bàn."

"Tiếp sau đó, Trung Nguyên đại địa mấy lần chiến loạn, có nhiều tu hành giả mất mạng, nhưng Cao Linh một mực ẩn cư không ra. Mãi đến một năm trước trong loạn trong Cửu U, gia hỏa này đột nhiên ngộ ra thần đạo thuật, mượn nhờ tín phụng lực, tu vi tăng vọt."

"Năm đó, sau mấy trận ác chiến, hầu như tất cả đại tu hành giả đều không may mắn thoát khỏi, hồn phách còn lại đều bị phong cấm cung cấp nuôi dưỡng trong Đại Diễn Động và Dưỡng Thần Đài. Thế nhưng không ai ngờ, cái tên tiểu nhân vật không chút danh tiếng này lại có thể may mắn còn sống sót, tiến lên thành Thần - tuy rằng hôm nay, hắn cơ hồ không có thần lực gì đáng nói, nhưng dù sao có được căn nguyên thần linh."

"Trương Đông tận dụng điểm này, thừa dịp ta tĩnh hồn tu luyện, ngầm bày ra tế đàn, đem nguyên lực tai báo thần cao dẫn vào, cùng ta phân hồn chống lại ta. Trong suốt chín năm, ta thủy chung vẫn vùi đầu vào việc ngầm muốn đối kháng với tai đền thần, căn bản là không rãnh rỗi để hắn quan tâm. Nói cách khác trong chín năm này, Trương Đông đúng là chính mình. Chuyện gì ta cũng không biết."

"Sau này ta đấu bại tai bù thần, đoạt lại hồn vị mới chậm rãi biết được. Trương Đông đều ở trong thời gian chín năm này, giả mượn danh nghĩa tử thần, cưỡng ép chế tạo mười hai cô nhi, ở trong cơ thể bọn hắn ám tàng một tòa Hồi Hồn trận pháp, đây là hắn đang tính toán bỏ chạy vì chính mình."

"Mượn danh tiếng phong quan, Di Hồn độ thi thể của hắn đã sớm chuẩn bị cho Diệp Thập Tam vào trong thân thể của mình. Hắn cố ý lưu lại ám ảnh thời thơ ấu của Diệp Thập Tam, mục đích chính là tạm thời chưa muốn chiếm cứ hoàn toàn thân thể này., Tiến vào còn có thể tiếp tục rút lấy linh hồn chi lực của ta từ trong cơ thể lưu lại tàn hồn. Ngược lại, ta bởi vì không nỡ để cho tu vi dần dần khôi phục, không đành lòng, bị chế ngự như vậy. Ta vẫn đánh giá quá thấp tâm cơ và mưu lược của Trương Đông."

"Hắn đã sớm nhìn ra, ta hình như có đại kế kinh thiên gì đó muốn thi triển. Mà kế hoạch này, cần tu vi cực kỳ cường đại mới có thể thi triển. Nhưng với hắn, chỉ cần có thể thuận lợi mở ra Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận, tất cả còn lại chỉ là vấn đề thời gian. Nói cách khác, nếu như ta ly hồn mà ra, với hồn lực hiện có của hắn đủ để thực hiện, mà ta lại phí công nhọc sức."

"Chỉ cần Diệp Thập Tam không chết, hắn có thể liên tục không ngừng rút linh hồn lực trên người Trương Đông. Nếu Diệp Thập Tam chết rồi, những Tụ Hồn Thạch được hắn đặt trong cơ thể mười hai sát thủ sẽ đồng thời phát tác."

"Giết kẻ thù, chú pháp khắc trên người Diệp Thập Tam sẽ có hiệu lực, chẳng khác nào cắt đứt liên hệ Hồn Lực với ta, chân hồn của hắn sẽ được giải thoát, Diệp Thập Tam có được lực lượng hồn phách cường đại sẽ sống lại. Nếu như mười hai người kia chết sạch, trận pháp ẩn nấp trong Tụ Hồn Thạch sẽ khởi động, hắn lén giấu ở chỗ bí mật thứ ba, cũng sẽ phục sinh."

"Đây quả thực chính là bất tử mê cục! Bản thân hắn đưa ra cho kế hoạch nhìn như hoàn mỹ này một cái tên có chút thỏa mãn, gọi là tử thần sống lại"

"Đương nhiên, bất cứ lúc nào ta cũng có thể đánh tan tất cả kế hoạch của hắn, nhưng nếu cứ như vậy, kế hoạch tính toán cả ngàn năm nay của ta cũng sẽ không thành!"

"Vừa đúng lúc này lưỡng nan, lại đột nhiên xảy ra biến cố."

Đầu hai ngàn ba trăm ba trăm sông đổ ra…

"Biến cố mà ngươi chỉ là Thu Phong Trảm?" Ta hỏi.

"Không sai!" Trương Mị trả lời: "Trên thực tế, lúc ấy Trương Đông đã chết, không khác gì năm vị trí hiện tại, thân thể Trương Đông đã khô cạn., Linh hồn của ta báo cáo thần niệm của thần thánh tạo thành. Cũng không biết Thu Phong Trảm lại có ân oán cấp bậc gì với Trương Đông, lại mượn phân thân Quỷ Ảnh ra tay hạ sát thủ với hắn. Đều là Thái Thượng trưởng lão làm việc nhiều năm như vậy, đương nhiên hiểu rõ Trương Đông chính là cao thủ Hồn Thuật, chính là thủ đoạn diệt hồn."

"Lần này không cần ta động thủ, tàn hồn lưu lại trong cơ thể Trương Đông đột nhiên bị gió thu đột nhiên xâm nhập trảm sát sạch sẽ. Nhưng thu phong trảm lại không biết, trước đó, Trương Đông tận thoát khỏi trói buộc của ta, đã sớm mượn thân phận tử thần, bố trí tốt pháp trận trên thân mười hai môn đồ, sau đó nhập hồn thành Diệp Thập Tam."

"Vốn cho rằng đây chính là hậu chiêu của hắn, không nghĩ tới ta vẫn đánh giá quá thấp hắn, hà đại ngũ mới là sát chiêu chân chính mà hắn giấu ở sau lưng!"

"Như vậy, vì sao hắn lại chọn hai huynh đệ Hà Đại Ngũ?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Không phải hai người, là bốn, bốn huynh đệ Hà thị kỳ thực đều là tôn tử của hắn."

"Cái gì?" Ta có chút giật mình hỏi: "Ngươi nói là Hà Đại Ngũ huynh đệ mấy người đều là con cháu Trương Đông tận?"

"Đúng!" Trương Mị gật đầu đáp: "Năm đó, hai huynh muội bọn họ sau khi giết sạch những thôn dân có ý đồ gây rối kia, một đường đào vong. Dưới sự hướng dẫn của ta, trốn vào trong núi sâu tu luyện tinh hồn thuật. Hai người này thiên phú cực cao, lại là chính mạch Trương gia, dưới sự chỉ điểm của ta tiến bộ nhanh chóng, vài chục năm sau sẽ tiến bộ rất nhanh., Trở thành cao thủ tuyệt đỉnh đương thời, vốn là chỉ cần hơn ba năm nữa là có thể phá núi mà ra. Nhưng vào thời điểm ta tĩnh hồn tiềm tu, hai thiếu niên chưa trải qua nhân sự này đồng thời bị kẹt ở Thất Tình đóng lại, bị tình ma quấn thân, không thể thoát khốn."

"Nếu là nam nữ bình thường thì không sao, thiên địa tương hợp tất nhiên là tốt nhất, nhưng hai người bọn họ lại là huynh muội ruột thịt, quyết không thể làm chuyện loạn luân này. Vì vậy, hai người chia nhau ra khỏi núi. Trương Đông Mai yêu một quái khách giỏi dùng âm đao; Trương Đông Tận mặc dù cực lực ẩn nhẫn, nhưng tình ma khó kiềm chế, cuối cùng còn tốt hơn cả tình ma và một quả phụ."

"Không lâu sau, hai người Tình Ma biến mất, gia nhập Long Tuyền sơn trang, một đoạn chuyện cũ này cũng coi như kết thúc."

"Nhưng ai mà ngờ được, trong lúc vô tình lưu lại con cháu hậu nhân. Người quả phụ đó có thai, Trương Đông Diệt lại chẳng biết đi đâu, bất đắc dĩ đành phải gả cho một lão quang côn họ Hà trong thôn. Chuyển qua năm mới sinh hạ một cặp song sinh, cũng chính là phụ thân cùng thúc thúc của bốn huynh đệ Hà Đại Ngũ huynh đệ."

Tính toán ra, huynh đệ Hà gia thì ra là con cháu Trương thị!

" Khác với quả phụ kia là, âm đao khách vốn là người giang hồ, một lòng yêu mến Trương Đông Mai, sau khi tìm kiếm khắp nơi, cũng theo nàng gia nhập Long Tuyền sơn trang."

"Âm Xà Kiếm mà ngươi nói?" Nhắc tới quái khách giỏi sử âm đao trong Long Tuyền sơn trang, ta chợt nhớ tới Âm Xà kiếm ẩn nấp phía tây.

"Đó là con của hắn." Trương Mị giải thích: "Trước khi gia nhập sơn trang, Trương Đông Mai sinh cho người đó một đứa con trai. Nhưng sau khi hắn lần nữa tìm đến, lúc đó Trương Đông Mai đã trở thành trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, đoạn tình cảm này không tiện công khai. Nhưng nàng lại khác với Trương Đông Diệt, tình cũ trước sau khó quên, lại âm thầm triền miên với người nọ, sau này có mang thai trong người, mượn danh nghĩa phong quan sinh ra một đứa con gái."

"Chuyện này được Trương Đông biết được, sau khi cãi nhau ầm ĩ với muội muội một hồi, hắn trực tiếp động thủ giết Âm Đao khách. Nhưng một đôi nam nữ kia..., Lại bị Trương Đông Mai âm thầm phái người hộ tống ra ngoài. Sau đó, Trương Đông Đô cũng cảm thấy mình hơi quá giận, làm tổn thương trái tim muội muội. Lại phái người đón con gái nàng trở về. Con của nàng chính là Âm Đao Khách sau này trở thành cung phụng nhất đẳng. Chỉ là hắn vẫn không biết mẹ mình chính là Đại trưởng lão xuân hoa nở."

"Lúc này Trương Đông Mai đã sớm chán ghét giang hồ, không muốn nữ nhi cũng đi theo con đường này, từ nhỏ cũng không dạy tập công pháp gì đó của nàng, chỉ muốn nàng làm một người bình thường, khoái lạc vui vẻ trải qua cuộc đời này là tốt rồi. Thế nhưng không ngờ, nữ nhi của nàng cuối cùng vẫn yêu một thương nhân âm vật họ Lan, vài năm sau khó sinh mà chết, tiểu nhi do nàng sinh ra sau nhiều lần trằn trọc, cuối cùng vẫn gia nhập Long Tuyền sơn trang."

Nghe đến đó, cuối cùng ta cũng hiểu rõ mạch lạc.

Hóa ra Âm Xà Kiếm là con trai của Trương Đông Mai!

Trước khi giết chết Lý giai Hào, trong quỷ lâu bên bờ sông gặp phải đao khách có hình rắn vĩnh viễn và tiểu gian tế Hoa ẩn núp bên người Từ chưởng quỹ, một người là cháu ruột của Trương Đông Mai, người kia là cháu ngoại. Hai người này không hề biết chuyện, trước nay không hợp nhau, còn thiếu chút nữa thì động thủ.

"Về sau, cũng không biết làm sao, Trương Đông Đô cũng biết chuyện mình còn có con cháu trong dân gian, vì vậy thừa dịp ta tĩnh hồn tu luyện, lại thiết kế thêm một sát chiêu."

"Ngươi đã gặp qua Hà Đại Ngũ rồi, hắn cùng Trương Đông tất ở nơi phong quan lúc ấy giống nhau như đúc, cũng là quỷ thần ba thể hợp nhất quái vật. Chỉ có điều cái hồn này là Trương Đông tộc chính hắn mà thôi".

"Hà Đại Ngũ hai huynh đệ khác, bất cứ lúc nào đều có thể thế thân hoàn hồn, trở thành một lò luyện khác. Tất cả những gì Trương Đông Tận làm, chính là để mở ra Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận. Lấy đạo của nhân quỷ song tu, thống nhất thiên hạ, quyết nhân sinh tử."

"Mà ta đương nhiên sẽ không để cho hắn làm như vậy, hơn nữa, như vậy cũng sẽ phá vỡ kế hoạch mưu đồ ngàn năm của ta, vì vậy liền mượn thân thể Trương Đông Tận để chỉ điểm cho ngươi, một đường đến đây."

"Nói như vậy, đối diện khách sạn ba người là do ngươi giết?" Ta chợt hiểu ra.

"Đúng vậy!"

"Ảo tượng trong mộng của nhi tử cũng do ngươi thiết kế?"

"Đây không phải ảo giác, bởi vì hắn căn bản không có gặp qua mộng như vậy, ta chỉ mượn thuật pháp, để cho hắn theo ta nói những lời kia thôi." Trương Mị mỉm cười.

"Vậy lưu lại ấn tín Trương gia ám ký..." Ta hỏi.

"Cũng là ta lưu lại, tại ta hồn nhập tận trong cơ thể Trương Đông, hợp mà song tu, thần thức hồn lực hai người chúng ta lúc thì giao hòa. Có nhiều thứ đều là thông hiểu đạo lý, hắn cũng không cần thiết phải giấu những phù ký này với ta."

"Tam thi giấu ở dưới tùng lâm kia..." Ta tiếp tục hỏi.

"Cũng là ta làm, tam thi tụ hồn, phá thể thành thần. Đây cũng là nguyên nhân tại sao ta có thể trước các ngươi một bước bước vào Dưỡng Thần đài."

"Ý ngươi là... Quả cầu mà vừa rồi dẫn chúng ta xông vào trong mây đen kia, thật ra chính là bản thân ngươi?"

"Không sai!" Trương Mị hơi tán thưởng gật đầu nói: "Mặc dù ba môn Hóa Tam Môn là bí thuật Cửu U môn, nhưng chân thân ta hiện tại chỉ là một cái linh hồn mà thôi, căn bản không thể phá trận mà vào. Nếu không có đệ tử toàn thực trấn thủ ở đây mở ra pháp trận, ta căn bản không thể nào tiến vào."

Thì ra là thế!

Ta vốn tưởng rằng chủ sứ sau lưng âm mưu kinh thiên này còn có một người khác, vẫn luôn Trương Đông chỉ điểm sai lầm, nhưng chân tướng của sự thật lại tương phản.

Trương Đông hao hết âm mưu sứ giả chính là toàn bộ âm mưu, mà người thần bí luôn giấu sau lưng kia mới là trợ thủ!

Như vậy, hắn hao phí tâm cơ dẫn ta đến đây như thế, lại là muốn làm chuyện gì đây?

Ngực Thánh Nhân xếp thứ hai ngàn ba ba bốn thiên Chương Thánh Nhân.

Trương Mị liếc nhìn ta một cái, tiếp tục nói: "Ngươi có biết khi ngàn năm sau ta trở lại trong miếu Trung Nhạc, lần đầu tiên nhìn thấy tấm bia không chữ kia, là tâm tình gì không? Tội của Tư Mã Siêu là can đảm thiến, cũng phải ghi nhớ đoạn lịch sử này. Người dời tảng đá trên đời sau cũng là như thế., Bọn họ chỉ muốn Cửu U môn sớm đã bị thế nhân quên lãng, thể hiện ở trước mắt, làm việc vượt ngoài tầm kiểm tra. Nhưng dù vậy, vẫn bị người ta xé nát, che giấu lịch sử!"

"Từ sau trận nội loạn đó, Cửu U môn nhân đã trở thành kẻ thù chung của toàn dân, đời đời kiếp kiếp đều bị coi thành tà môn ác phái truy sát đến cùng. Thậm chí ngay cả rất nhiều môn đồ cũng cho rằng Cửu U môn vốn là như vậy, cuối cùng cả đời không dám ngẩng đầu."

"Trương Giác khởi nghĩa, muốn đòi lại công đạo; Trương Đạo Lăng tự nhận mình là người của Cửu U môn, vô cùng nhục nhã, sau đó sáng lập ra Đạo giáo; ba võ mượn hoàng quyền tiêu diệt Phật tông, muốn quyết một con cái; Mạnh Hi đình ẩn lui giang hồ, không rõ sống chết... Ba ngàn năm qua, ba ngàn năm qua đã mượn hoàng quyền tiêu diệt Phật tông, muốn quyết một con cái., Cửu U môn đồ gặp bao nhiêu oan ức không trắng, lại có bao nhiêu người bởi vậy mà chết! Giãy dụa vô vị, bất đắc dĩ nhẫn nhịn, nhưng cuối cùng thứ đổi được là cái gì? Cửu U môn lập tức sẽ bị triệt để gạt bỏ, Thiên Thu Vô Danh."

"Lúc trước ta giấu tam bảo trong Nặc tàng tam bảo, từng lưu lại ám ký trong Cửu Sinh tháp, cho nên lúc ngươi mở ra Cửu Tháp thần điện, ta cũng đã thấy hình ảnh của ngươi. Không nghĩ tới ngươi còn là người được trời chọn, chính là chủ Vạn Linh. Bởi vậy xem ra, Cửu U nhất môn phục hưng rất có hy vọng. Vốn theo kế hoạch này, còn phải chuẩn bị chút thời gian. Nhưng nếu ngươi đã có tồn tại, tự nhiên cũng không cần chờ lâu như vậy."

"Kế hoạch gì?" Ta có chút ngạc nhiên hỏi.

Trương Mị một mình phiêu lưu hơn ba ngàn năm, đến chết vẫn không đổi muốn hoàn thành một hạng thiên cổ đại kế, nhưng rốt cuộc kế hoạch này là gì đây? Rốt cuộc là thiện hay ác.

Trương Mị lại không trả lời, thấp giọng hỏi ta: "Ngươi có biết, thiên địa lớn cỡ nào, duy ngã ở trung ương, là có ý gì không?"

Ta ngẩn người trả lời: "Đây không phải cảnh giới tối cao của Cửu U môn, không sinh bất tử và trường tồn sao?"

Trương Mị nghe vậy, hơi thất vọng lắc đầu: "Quyển Âm Phù Kinh trong tay ngươi là gia phụ U Tử tập tâm huyết sáng tạo, trong đó không chỉ ghi chép toàn bộ kỳ môn âm thuật, càng kèm theo lý tưởng cùng nguyện vọng của hắn. Nếu ngươi chỉ coi nó thành pháp quyết để xem, vậy cũng quá phụ bản ý U Tử lưu lại kinh thư rồi!"

Trải qua lời nói này, ta bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Trách không được trong kinh văn kia, có rất nhiều lời ta vô luận như thế nào cũng nghiên cứu không rõ, vốn cho rằng, đó đều là những yếu ý của chú thuật huyền diệu vô cùng. Chỉ là ta tạm thời còn chưa hiểu thấu đáo thôi! Thì ra, đó là tâm nguyện của U tử và lời dạy bảo để dẫn dắt con cháu hậu thế.

Nói cách khác, bản Âm Phù Kinh này là bí kíp tổ tiên truyền, lại là gia huấn Di Thế!

"Thiên địa sao mà lớn, duy ngã ở trung tâm", ý nghĩa chân chính của câu nói này, cũng không phải là công pháp bí chú gì, cũng không phải là trình bày cảnh giới tối cao của Cửu U nhất môn." Trương Mị giải thích: "Nếu như ngươi nghĩ như vậy, thì quá coi thường nhân cách cùng lòng người của U tử rồi."

"Tuy hai môn phái U Đạo tu luyện pháp môn không giống nhau, nhưng đặc biệt tương quy, cuối cùng Đại Thánh hiền giả cũng không phải chỉ vì bản thân đắc đạo thành tiên mà thôi. Cổ ngữ có ngôn, Thánh Giả vi tôn, quảng tế thiên hạ. Trong kinh văn hai câu nói này ý tứ là: "Thiên địa rộng lớn bao la, mà ta có tài đức gì có thể độc lập sở hữu lương tâm?" Trên thực tế là một câu hỏi ngược lại."

"Cái này cũng không trách ngươi hiểu lầm ý nghĩa, cho dù năm đó rõ ràng ta từng nghe gia phụ giảng giải, vẫn là không rõ. Ta hao hết vất vả tu tập âm pháp thuật, những dân chúng tầm thường kia ai trợ giúp được? Một tông chủ cũng tốt, thành thần nhập thánh cũng được, đây đều là kết quả ta tự nỗ lực, lại cùng những dân chúng kia có quan hệ gì? Ta vì sao phải phúc trạch thiên hạ?"

"Thế nhưng, sau khi bản thân chết, ba ngàn năm qua, trải qua không ngừng suy nghĩ và lĩnh ngộ, rốt cuộc cũng hiểu rõ đạo lý trong đó."

"Đại dương chi giả, hóa ra đám mây phụng dưỡng, thánh chi đại giả, phúc trạch vạn dân. Suối nước khô cạn, cái gì gọi là dương dương? Dân tâm tan hết, thánh chi sỉ là thế nào? Đợi đến lúc cả thế gian này, thời điểm trống rỗng chỉ còn lại chính ngươi, lại cô đơn cùng tịch mịch cỡ nào? Đến lúc đó, ngươi cho dù thành thần nhập thánh, thì như thế nào? Ngươi có được năng lực lật trời triệt địa lại là gì."

"Sau khi trải qua hơn ba nghìn năm suy nghĩ, ta vẫn canh cánh trong lòng đối với nỗi thù hận năm xưa, luôn oán khí ngút trời nghĩ cách trả thù thế giới này, trừng phạt thế gian như thế nào, vậy ta xem như sống uổng kiếp rồi. Lại càng không có mặt mũi, lại vào Dưỡng Thần Đài, đứng ở trên đám mây do gia phụ hóa thân thành này! Mục đích thật sự của ta, chỉ là muốn ngưng tụ lực lượng Cửu U môn, vì một tạo hóa cho vạn dân đương thời này, đúc lại phúc trạch."

Vừa nghe Trương Mị nói đến đây, ta không khỏi cảm thấy kính nể từ đáy lòng.

Quả nhiên không hổ là U Tử đời thứ hai, lòng dạ và giác ngộ bực này, đúng là không phải người thường có thể làm được!

"Vậy kế hoạch của ngươi là..."

"Kế hoạch của ta là tái tạo một tòa đại trận, đại trận hộ quốc, bảo vệ cơ nghiệp Trung Quốc vạn năm của ta, bảo vệ con dân Hoa Hạ miễn đại nạn, kẻ thù bên ngoài xâm lấn."

"Năm đó mặc dù không phải tuyệt ám sứ gian kế, dụ dỗ Vệ Vương thỉnh cầu, để gia phụ đúc hộ quốc pháp trận, gia phụ cũng đã sớm tính toán như thế. Chỉ là lúc ấy đang bận rộn kiến tạo Dưỡng thần đài, còn chưa có rút xuất thân. Nhưng kế hoạch ban đầu của hắn không chỉ là bảo hộ vệ vệ vệ quốc, mà là toàn bộ Trung Nguyên đại địa, vạn dặm núi sông!"

"Trải qua trận đại chiến thương chu như hạo kiếp kia, gia phụ đau lòng vô cùng, tuyệt đối không muốn cho thảm kịch như thế lại phát sinh! Hắn âm thầm quyết định, muốn dùng sức lực cả đời, trải ra một tòa hộ pháp đại trận Lâm Hải Tuyệt Sơn! Bảo hộ vạn dân phúc trạch vạn đời!, Không bao giờ bị họa đao binh, tai họa thủy hỏa! Chỉ là lúc ấy bị Vệ Vương cầu xin, không đành lòng cự tuyệt, đồng thời kiến tạo với Dưỡng thần đài. Sau đó lại âm thầm làm loạn, dẫn tới gia phụ bỏ mình, bởi vậy đại trận chưa thành."

"Kỳ thực, tòa Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận này, trên thực tế chính là trung tâm mắt trận của toà hộ quốc đại trận này. Mục đích thực sự không phải dẫn đạo âm khí tác loạn, mà là âm dương điều hòa, thiên địa hòa tan. Nói cách khác, giống như là nước nông nông thôn phương Bắc, khói cùng lửa vốn là chuyện tai họa, nhưng nếu dẫn đạo lý, lại khiến cho trong phòng ấm áp như xuân, pháp trận này chính là đạo lý như thế!"

"Vốn ta định chờ tu vi của ta tiến thêm một bước nữa, thì đã tự tay làm, nhưng đã có ngươi, ngược lại đã tiết kiệm được rất nhiều sự tình!" Trương Mị tiếp tục nói: "Đại Trận này là lấy Dưỡng Thần Đài, Đại Diễn Động làm vật dẫn, Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận làm cơ sở, mượn Trường Giang Hoàng Hà làm Thủy Phù, Ngũ Nhạc Sơn Xuyên là Thổ Trận, Thần Lôi Cửu Châu làm lửa, Vạn Lý Thanh Miêu làm gỗ, cả nước nhấc vàng cùng xây đài cao, quảng bá tế đàn Chu Thiên nhất cử mà thành."

"Còn ngươi." Trương Mị nhìn ta một cái: "Chính là người chỉ huy chu thiên hộ quốc đại trận do lão phu chọn!"

Chương thứ hai ngàn ba ba giết Chân hung, Thí Tà Thần.

Lời này của Trương Mị mang theo đại nghĩa lẫm nhiên, hào khí ngút trời, ta không khỏi cảm thấy kính nể sâu sắc trong lòng!

Từ sự nghi hoặc và khiếp sợ vừa rồi, cho đến bây giờ hắn đã hoàn toàn bị bộ ngực rộng lớn vô cùng này của hắn làm khuất phục, lòng hoài quốc vạn dân.

"Vãn bối Trương Cửu Lân, bái kiến môn chủ!" Ta khom người thi lễ, vừa định quỳ lạy, lại bị Trương Mị vung tay áo lên đỡ dậy: "Bây giờ ngươi cũng là Cửu U môn chủ, không cần hành đại lễ với ta. Cửu U chi chủ, thiên địa không quỳ, trượng nghĩa càn khôn, kiêm tế thiên hạ."

"Vâng, vâng lời dạy bảo của tiền bối!" Ta cung kính trả lời, sau đó có chút kỳ quái hỏi: "Tiền bối, đại trận này to lớn như thế, còn cần chuẩn bị những gì không?"

Trương Mị vuốt râu cười nói: "Ta đã sớm chuẩn bị tốt hết thảy, chỉ chờ ngươi lên đài chỉ huy."

Nói xong, hắn chỉ về phía bốn phía, nói: "Ngươi vừa mới nhìn thấy những kẻ như tượng đá kia phải không? Đây đều là đồ tử đồ tôn tu hành Cửu U bí thuật mấy ngàn năm qua."

"Sinh, tử, không sinh không chết ba loại hồn trạng này là cơ sở lý luận Cửu U bí pháp, mà trong đó không sinh bất tử mới là hạch tâm. Mỗi một người tu luyện qua Cửu U bí pháp, đều ở sau nhập môn, lưu lại một đạo u hồn. Theo tu vi hắn không ngừng tăng lên, tu vi không ngừng tăng lên., Đạo u hồn này cũng sẽ không ngừng cường đại. Sinh thì linh lực tăng cường, chết thì tiêu tan oán khí, cho nên môn hạ Cửu U xưa nay không xuất hiện oan hồn gì. Thế nhưng mặc kệ tu vi của ngươi cao bao nhiêu, một khi chết đi, đạo u hồn kia sẽ chỉ dẫn ngươi, trực tiếp bay vào Dưỡng Thần đài, ngưng tụ tại đây."

"Đây cũng là lúc gia phụ U Tử cố ý làm ra!"

"Sau cuộc chiến Phong Thần, số lượng tử vong hồn của hai môn phái U Đạo đông đảo, vô cùng cường đại, cho dù tụ tập lực lượng các phái trong thiên hạ cũng khó mà trấn áp được, vì vậy mới có sự tồn tại của Đại Diễn Động và Dưỡng Thần Đài. Gia phụ đồng thời tu luyện đại trận, cảm thấy vô cùng lo lắng. Vì vậy ngay trong tất cả bí pháp của môn phái Cửu U., Thêm một tầng Vô Giải Chi Chú, toàn bộ môn đồ Cửu U môn, vô luận thiện ác, một khi chết, sẽ bị tịch diệt, vĩnh viễn sẽ không nhiễu loạn thế gian. Mà đạo u hồn kia cũng sẽ bị Nguyên Pháp lực dẫn dắt, trực tiếp ngưng tụ ở đây, cung cấp động lực không ngừng cho tòa đại trận hộ quốc còn chưa tu thành kia."

"Hiện giờ mọi sự đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần khai đàn. Nhưng trước đó, ngươi còn cần làm ba việc."

"Mời tiền bối nói." Ta cung kính nói.

"Chuyện thứ nhất, giết chết Trương Đông!"

Trương Mị vươn một ngón tay, giận dữ nói: "Trương Đông dù hết vì Trương gia tử tôn, thiên phú hơn người, nhưng trong lòng lại có ác niệm, giết loạn người vô tội, càng mưu toan mượn đại trận họa loạn nhân gian, gia pháp trảm, đạo nghĩa đáng! Có thể một khi do ta động thủ, tu vi sẽ bị phế hết, cũng sẽ không cách nào giúp ngươi khởi động tòa hộ quốc đại trận này. Cho nên, chuyện này chỉ có thể giao cho ngươi làm! Đã là trừ hại Trương gia, cũng là vì Cửu U chính pháp."

"Vâng! Vãn bối nhất định sẽ dốc hết toàn lực, diệt sát Trương Đông Tuế." Ta đáp.

"Nếu chỉ xét riêng về mặt tu vi thì lúc này Trương Đông đã bằng với ngươi, nhưng hiện tại hắn lại là Nhân Quỷ Thần hợp nhất thân thể. Với bản lĩnh hiện tại của ngươi, mặc dù đã dùng Ô Mộc Trượng và Cửu Sinh Tháp., Chỉ sợ cũng không có phần thắng, do đó sơ hở của hắn càng rõ ràng hơn. Nhưng thật ra không cần phải cùng hắn đánh nhau sống chết. Ta sớm đã khóa chặt phương vị Định Hồn Châu của hắn - chính là sau khi pháp trận bí ẩn giấu trên người mười hai môn đồ được khởi động, hắn đã chuẩn bị tốt cho thân thể phụ thân. Ngươi chỉ cần đem cỗ thi thể này đổ đầy chu sa đốt thành tro là được."

"Vậy cỗ thi thể này trốn ở nơi nào?" Ta hỏi.

"Phong Thần!" Trương Mị trả lời.

"Phong Thần đối thủ?"

"Đúng!" Trương Mị gật gật đầu: "Phong Thần nằm ngay vị trí trung tâm của hộ quốc đại trận, cũng là nơi chủ yếu tế đàn của ngươi. Sở dĩ hắn giấu thi thể ở nơi đó, là vì có thể được âm khí tẩm bổ, lại có thể nhờ Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận, tùy thời khống chế cái khác phân hồn. Đây cũng là mệnh có ứng, trước khi khai đàn, liền bắt hắn tế trời đi!"

Trương Mị lại giơ ngón tay thứ hai ra nói: "Chuyện thứ hai, chính là triệt để diệt trừ tai báo Thần."

"Tên khốn này sống uổng công cả ngàn năm, đã thành thần tà tính thì không thay đổi, còn lưu lại để làm gì? Không phải ngươi đã tìm được cách tìm ra Thần đang ở ngoài cảnh giới chống đỡ hay sao? Kỳ thực, ngoài ra, ngoài ra, hắn còn có một tấm thần để chống đỡ."

"Còn một tòa?" Điểm này ta ngược lại không nghĩ tới, có chút kỳ quái hỏi.

"Không sai." Trương Mị trả lời: "Tuy rằng hắn hiểu được thần niệm, nhưng thần lực lại vô cùng yếu ớt, cho tới bây giờ vẫn không thể thần hồn hợp nhất. Chỗ thần trung trốn ở ngoài cảnh chỉ là chỗ tàng thần của hắn, cùng loại thần chống đỡ như vậy không biết trên đời hắn xây dựng bao nhiêu, cho nên ngươi phái tiểu đội kia ra căn cơ của hắn, căn bản là không có cách nào động đến hắn."

Nghe đến đó, ta không khỏi nghĩ mà sợ!

Thì ra thần đền bù tai này vượt xa không chỉ một chỗ, nếu không có Trương Mị vạch trần, ta làm sao biết được? Thật muốn dựa theo kế hoạch ban đầu phân định hàn môn mà nói, hậu quả kia quả thực không thể tưởng tượng.

"Lẻn tai báo Thần Cao Linh mặc dù quỷ kế đa đoan, cho rằng cả đời này không ai biết rõ được lai lịch của hắn, nhưng không nghĩ tới ta còn sống, còn biết rõ chân tướng của hắn! Thần vị chính thức của hắn đang..."

"Trong tòa khách sạn kia?" Ta bừng tỉnh đại ngộ nói.

Trương Mị nghe vậy, có chút tán thành nhìn ta: "Đúng là như thế!"

"Chỗ kia chính là nơi thành Thần của hắn, mặc dù thành thần nhưng do niệm lực chưa đủ, thủy chung không cách nào di hồn nơi khác. Chân thân nguyên hồn của hắn ở dưới sâu thổ phía dưới tòa khách sạn kia! Điều kiện Trương Đông tận tình báo cho Thần hẳn là như thế, mượn nhĩ sai tai báo Thần lực khởi động Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận, đồng thời trợ giúp tai nghe thần niệm hợp lại làm một! Đây cũng là nguyên nhân tại sao bọn hắn phải dừng lại ở chỗ này."

"Cũng chính vì tai báo thần có thể nghe lén tất cả sự tình liên quan đến hắn. Cho nên ta mới không lộ diện nói ra ngọn nguồn này, mà là một đường dẫn ngươi tới nơi này, lấy bản lãnh của hắn, căn bản là không thể xuyên thấu phong ấn của Dưỡng Thần Đài. Mà các ngươi lúc đó nói đã phát hiện chuyện tai báo thần đền thần., Cao Linh cũng tuyệt đối không để ý, thậm chí còn âm thầm giở trò trộm vui mừng... Dùng một người để chống đỡ, đổi lấy hồn vị quy nhất, đây chính là chuyện tốt cầu còn không được."

"Ngoài ra, các ngươi một mực suy tính người đứng sau màn chính thức là ai, rồi lại đặt sự chú ý vào người cầm kiếm Hắc y nhân đột nhiên xuất hiện kia, mặc dù Trương Đông Diệt cũng có thể đoán được là do ta làm, nhưng trước mắt đại trận sắp mở ra, hắn cũng không phân thân được, không quan tâm tới cái khác. Chỉ cần tạm thời không làm loạn kế hoạch của hắn, tự nhiên cũng sẽ không chủ động lộ ra sơ hở."

"Vừa hay, chúng ta nhân cơ hội này, cùng lúc diệt sát Trương Đông Diệt, đào xuyên mặt đất, hủy diệt tai báo tin căn cơ của thần, xóa sổ hoàn toàn những tà thần này trên đời!" Trương Mị nói xong vỗ vỗ bờ vai của ta.

Chương thứ hai ngàn ba ba trăm ba mươi ba hộ quốc đại trận.

"Thứ ba, trừ ác vụ hết, tuyệt không lưu hậu hoạn!" Trương Mị giơ ngón tay thứ ba, chính nghĩa nói: "Dù hắn là con cháu Trương gia cũng được, Cửu U môn đồ cũng được. Ta quyết không thể để cho tai họa tiếp tục sống sót. Mười hai môn đồ, huynh đệ Hà gia, cũng phải giết sạch."

"Mười hai môn đồ còn đỡ." Ta nói tiếp: "Trước sau đã có chín người mất mạng, một người bị bắt, hai người còn lại cũng chạy trời không khỏi nắng. Một người trong đó còn bị ta thi triển truy hồn chú, dùng không bao lâu sẽ bị chính pháp. Nhưng huynh đệ Hà gia này... Ngoài hai người Hà đại phong ra, ta lại không có tin tức gì để điều tra."

"Cái này cũng không khó." Trương Mị trả lời: "Thua Hồn Thạch pháp trận đặt trên thân mười hai môn đồ, chỉ là một tòa Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận cỡ nhỏ mà thôi. Ám cùng Cửu Cung Tam Tài, bát quái tứ cực, ngươi nếu đã nắm mười viên, hai môn còn lại tự nhiên đều là sinh tử. Như Âm Phù Kinh nói, sinh không thông âm, tử bất tụ dương, ngươi có biết phá giải như thế nào không?"

Qua hắn chỉ điểm, ta lập tức suy nghĩ rõ ràng điểm mấu chốt, lập tức khom người cảm ơn nói: "Đa tạ tiền bối chỉ giáo!"

Trương Mị nhẹ nhàng đáp lại: "Hà thị huynh đệ thật ra là huyết mạch Trương gia, chuyện tìm căn nguyên, giao cho Trương Diệu Võ là được. Chuyện này vô cùng đơn giản"

Đúng vậy!

Nếu như huynh đệ Hà gia đều là con cháu Trương thị, vậy thì Trương Diệu Võ là tộc trưởng của bộ tộc, dĩ nhiên là có biện pháp từ trong đám người đó mà phân biệt được mấy tên kia, ngược lại không cần ta phải để ý đến bọn chúng làm gì.

Trương Mị nhìn ta nói: "Tòa Hỗn Nguyên Chu Thiên hộ quốc đại trận này, gia phụ U Tử mưu tính nhiều năm, lại trải qua sự cải tiến không ngừng của ta, đã gần viên mãn, chỉ còn một người chỉ huy. Nếu như Trương Đông hết không phải có ác niệm trong lòng., Một phen tạo hóa này đủ để khiến tu vi của hắn tăng mạnh, tăng tới Vô Thượng Thần Cấp chỉ trong chớp mắt. Nhưng sau khi rời khỏi Ly Tâm Ly Đức, tu vi của hắn cũng bị hao tổn rất nhiều, nếu muốn đạt tới tu vi chủ trì tế tự đại trận, sợ là còn phải kinh nghiệm vài chục năm nữa. Nhưng hôm nay có ngươi thì khác."

"Vạn Linh Chủ trời sinh." Trương Mị gật đầu nói với ta: "Trên đời hiện nay, cũng chỉ có ngươi mới có thể làm được, người thượng đài chủ tế là đạo pháp truyền nhân Khương Tử Nha, bây giờ cuối cùng cũng đến phiên Cửu U môn ta!"

Trương Mị theo sau thở dài một tiếng nói: "Được rồi, ta đã đem tất cả lai lịch của các ngươi giảng giải rõ ràng, chuyện còn lại, giao cho ngươi!"

"Tiền bối... Vậy người..." Vừa nghe lời này, ta lập tức ý thức được cái gì đó, trong lòng lo lắng vừa mở miệng, lại bị Trương Mị vung tay áo ngăn lại: "Đến cuối cùng, ta còn có mấy câu muốn nói với người. Tuy ngươi là con trai do trời chọn, được chủ tế, nhưng còn thiếu một món thần khí, tương lai nhất định phải tìm được Đả Thần Tiên mà Khương Tử dùng để tế thiên năm đó mới được. Ta suy đoán, chính là ở Côn Luân sơn."

"Tuy nhiên trước đó, ngươi có thể phong ấn Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận, vừa có thể dựa vào đó phong bế âm khí, lại có thể xây dựng căn cơ cho đại trận hộ quốc ngày sau. Ba chuyện ta đã nói với ngươi lúc trước, tốt nhất cũng nên đồng thời tiến hành, hơn nữa phải hoả tốc tới trước để tránh biến cố tái sinh."

"Vãn bối ghi nhớ trong lòng!" Ta vội vàng khom người đáp.

"Vốn ta còn muốn chỉ điểm cho ngươi một phen diệu dụng liên quan tới Cửu Sinh tháp, thế nhưng... Nê đạo nhân đã chỉ rõ con đường cho ngươi, cũng không cần nhiều lời. Nếu không sẽ dạy ngươi lỡ đại sự..."

Ta tự nhiên biết Trương Mị ám chỉ cái gì, chính là một mảnh lão tăng Bạch Mã Tự mượn để tặng cho ta, theo đó lại xâm nhập vào mầm non trong lòng bàn tay. Nhưng càng làm ta ngạc nhiên hơn chính là câu nói cuối cùng của Trương Mị, cái gì gọi là làm lỡ đại sự của ta chứ?

Trương Mị là ai?

Môn chủ đời thứ hai của Cửu U nhất, không nói tới tu vi, trừ tổ sư khai phái, U Tử ra, hắn chính là người duy nhất có thể khống chế tháp Cửu Sinh, biết ảo diệu của nó! Dưới sự dạy bảo của hắn, đều sẽ lầm đại sự của ta, vậy vị Nê đạo nhân này...

Trương Mị như nhìn ra nghi hoặc của ta, nhẹ nhàng lắc lắc đầu nói: "Theo gia phụ nói, năm đó lúc ông ấy vẫn còn nghịch đồng, trong núi rừng gặp được một lão nhân đầy người nước bùn, nói là khát nước, bảo ông ấy hỗ trợ đi hái một quả đào. Sau đó tặng ông ấy một tòa bảo tháp chín tầng..."

Thanh âm Trương Mị không lớn, nhưng lúc ta nghe được câu nói này, không khỏi tràn đầy kinh hãi, rung động không thôi!

Trước kia, ta từ cá lớn trong sông, Ngô lão xấu xa, trong miệng Công Thâu Ly nghe nói qua tin đồn về Nê đạo nhân... Lúc ấy mặc dù cực kỳ khiếp sợ, nhưng cũng chỉ cho rằng, hắn là một lão tiền bối tuổi tác rất lớn, có được năng lực tiên tri mà thôi, nhưng hôm nay chính tai nghe thấy môn chủ đời thứ hai Trương Mị nói, ngay cả chí tôn pháp bảo Cửu Sinh Tháp trợ lực của U Tử được đại đạo của hắn đều do Nê đạo nhân tặng, lập tức làm ta rung động quả thực không cách nào hình dung.

Từ hơn ba ngàn năm trước, U Tử từng tặng bảo vật cho lúc ngoan đồng, đến tận bây giờ, vẫn còn sống sót ở nhân gian, dạy dỗ Diệp Tố Linh!

Thế này thì nó sẽ tồn tại tới mức nào?

"Thiên địa sao lớn, duy ngã trung tâm? Nhất niệm Càn Khôn Tận, hỗn nguyên tự đến." Trương Mị chậm rãi niệm tụng câu cuối cùng khắc tại Âm Phù Kinh cuốn toàn bộ, sau đó hai mắt chăm chú nhìn ta trịnh trọng nói: "Bất luận bí ẩn thân thế của ngươi như thế nào, nhất định phải quên đi sơ tâm. Tốt rồi, thời gian sắp đến, ngươi tự giải quyết cho tốt đi!"

Rào rào!

Ống tay áo của hắn rung lên.

Trước mắt ta bỗng nhiên tối sầm, vừa mở mắt đã đứng trước mặt Hóa Tam Môn.

Tiên cảnh bên trong, Ô Vân Quỷ Vực đã sớm không thấy bóng dáng.

"A? Đây... đây là có chuyện gì." Hoàng đạo trưởng hơi kinh ngạc nhìn xung quanh một chút, rất là mê mang, Trương Đông Nguyệt cũng mặt mũi tràn đầy khó hiểu.

"Có thể là thi thể vừa mới đi vào dẫn đến trận pháp bắn ngược lại." Ta thuận miệng bịa ra một lý do, nói xong cũng không chờ bọn họ tin tưởng, gấp giọng nói: "Hai vị lão tiền bối, ta hiện tại phải lập tức đi chủ trì tế đàn, thứ cho vãn bối vô lễ đi trước một bước!"

Nói xong, không đợi bọn họ phản ứng gì, trực tiếp phi bộ chạy như điên.

Trăng treo góc tây, sắc trời sáng tỏ, thời gian để lại cho ta cũng không còn nhiều lắm!

Một đường chạy như điên, vội vàng ra khỏi sơn môn, ở cửa có một chiếc xe.

Trương Cửu Đao ngồi trên chỗ lái xe nhẹ nhàng gật đầu với ta... Xem ra đây là Trương Đông Nguyệt phân phó ở chỗ này tiếp ứng cho ta, hắn ở trong miếu lớn, tự nhiên sẽ không phải gặp nguy hiểm gì, tạm thời cũng không cần người bảo vệ.

"Xe ngựa!" Ta mở cửa xe, nói gấp.

Vèo một tiếng, chiếc xe chạy như điên ra ngoài.

Ta lấy ra điện thoại di động, trực tiếp đánh qua cho Trương Diệu Võ, không đợi hắn hỏi điều gì, gấp giọng nói:

"Tộc trưởng, huynh đệ Hà gia trên thực tế là con cháu Trương thị, tính cả đại ngũ đại tổng cộng là bốn người, đều ở trong phạm vi năm trăm mét này! Chớ nhất định phải tìm được bọn họ, sau đó nghe tiếng của ta, giết chết ngay tại chỗ không cần luận tội."

Trương Diệu Võ vừa nghe khẩu khí của ta gấp gáp như thế, vừa kinh ngạc vừa không kịp hỏi nguyên nhân thì chỉ đáp lại một tiếng: được.

"Còn có, chuyển cáo đến trên cao một tiếng, để hắn không có biện pháp gì, trước lúc chiều muộn ba điểm, nhất định phải lật đổ tòa khách sạn kia, đào đất hai mươi thước. Sau khi nghe được lời nhắn của ta, bất luận bên trong phát hiện cái gì, tiêu hủy hết thảy."

"Được, ta lập tức đi làm ngay!" Trương Diệu Võ đáp.

"Còn nữa." Ta lại dặn dò: "Dùng quan tài Tụ Linh mang Lý Ma Tử ra, chôn vùi thật sâu. Còn Hà Đại Ngũ thì không cần phải để ý tới hắn, chỉ cần không rời khỏi phạm vi khống chế là được."

Thả máy truyền tin xuống, ta lấy ra mấy viên Tụ Hồn Thạch kia, loay hoay khắp nơi.

Dưới sự chỉ điểm của Trương Mị, ta lập tức nhìn ra điểm mấu chốt, sau đó lại bắt đầu niết bàn, trực tiếp ra lệnh: "Đại Mặc, chuyện về tế đàn, ngươi chia mấy người đi xử lý là được rồi. Ngươi lập tức mang mấy cao thủ về nước, thay ta ám sát hai người."

Lý Đại Mặc nghe được hai từ giết người, không khỏi sửng sốt, nhưng lập tức cũng sảng khoái đáp: "Được!"

"Tháng mới." Sau đó, ta lại đánh tới cho Doãn Tân Nguyệt: "Lập tức sẽ có người sắp xếp cho các ngươi rút lui, thông báo cho tất cả mọi người, trước lúc chiều có ba giờ, phải chuẩn bị tốt mọi thứ. Nếu gặp khó khăn gì, lập tức thông báo cho Trương Diệu Vũ, mặt khác nhất định phải chăm sóc tốt cho Phàm Phàm và Tỳ Hưu."

"Phu quân, ngươi không có chuyện gì chứ?" Doãn Tân Nguyệt có chút lo lắng hỏi.

"Không có chuyện gì đâu." Giọng ta rất nghiêm trọng nói: "Ta muốn đi làm một việc lớn, chưa từng có đại sự nào cả!"

Vừa tắt điện thoại, ta thở phào một hơi, nhìn về phía Trương Cửu Đao đang nắm chặt cồng chiên, nói: "Huynh đệ, liên hệ với tất cả lực lượng của Trương gia có thể liên hệ được với chúng ta, lửa nhanh chóng hội hợp với chúng ta."

"Được!" Trương Cửu Đao nghe ra được sự cấp bách trong lời nói của ta, vừa rồi ngay cả khẩu khí tộc trưởng Trương Diệu Võ cũng không chút do dự, mặc dù hắn không rõ sắp sửa phát sinh chuyện gì, cũng không dám chần chờ.

Hầu như là giẫm lên tia sáng mặt trời đầu tiên, ta bước nhanh xuống xe, thẳng đến toà núi hoang phía trước.

Đây chính là đống phong thần ba ngàn năm trước!

Tuy nói ta chưa từng tới qua, thế nhưng căn cứ theo lời đề nghị của Trương Mị, vị trí của Đại Diễn động, Dưỡng Thần đài, còn có quẻ tượng của Liễu Đại Chí, muốn tìm ra vị trí cụ thể cũng không khó.

Chung quanh gò đất, gã đã từng gặp qua ta một lần, cho nên đã sớm mang theo một đám hán tử cao cao thấp thấp chờ đợi. Không cần phải hỏi, tất cả đều là cao thủ Trương gia khẩn cấp điều động tới.

Ta leo lên đài đất, nhìn bốn phía phương hướng, thẳng đến xế chiều khuya, rốt cục tìm đúng vị trí. Dưới sự bảo vệ của mọi người, vung tay ném ra mấy đạo linh phù.

Ầm!

Trong đó có một tấm Linh Phù, còn chưa rơi xuống đất, liền đột nhiên nổ thành một mảnh tro bụi.

Chính là chỗ này rồi!

"Khởi Linh." Theo tiếng kêu của ta, mọi người lập tức trở thành người hầu trong nghề, không cần ta nhiều lời liền cùng động thủ.

Ba lần lượt trừ hai, trong hố sâu bằng đất xuất hiện một bộ huyết thi.

"Hành động!"

Ta quay đầu máy truyền tin, hét lên một tiếng, trực tiếp nhảy xuống hố sâu.

Ba trăm sáu mươi tòa tế đàn đồng thời khởi động, mười tám đường âm khí thông đạo đồng thời mở ra, mấy chục chỗ hoang vắng không người đột nhiên tiếng người huyên náo.

Quán chủ sụp đổ, đào sâu hai ba mươi mét, một đống xương khô đều bị đốt thành bột phấn.

Tin tức truyền tới từ tai ác độc cứ vậy biến mất không còn sót lại chút gì!

Trương Đông tốn rất nhiều công sức, ba thể bị diệt, tự nhiên hồn phi phách tán.

Hà gia huynh đệ, cũng bị Trương gia Ảnh vệ đánh gục tại chỗ dưới sự chỉ huy của Trương Diệu Vũ!

Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồn Trận đủ để khiếp sợ thế nhân cũng bị ta phong ấn, nối liền biến thành nền tảng của đại trận hộ quốc.

Tất cả những thứ này đều đồng thời hoàn thành!

Rặc rặc!

Trong lúc đó, trên bầu trời xanh thẳm nổ ra một tiếng sấm lớn, xa xa bay tới một mảnh mây đen.

Trong mây đen cuồn cuộn, lân giáp lắc lư, phảng phất như có hắc long cất giấu.

Vừa lúc đi ngang qua đỉnh đầu ta, đầu rồng nhô lên, nhẹ nhàng gật đầu nhẹ với ta.

Mưa to phiêu bạt từ trên trời giáng xuống, trong tiếng ào ào vang lên, trời này, vạn dặm sông núi này phảng phất bị bịt kín bởi một tầng gấm bạc trắng.

Giang Sơn như vẽ, phong quang của tổ quốc vô hạn tốt.

(tháo) một chuyện này kết thúc, rất nhiều người phản ứng một quyển này quá mức nóng đầu, muốn xem chất xúc tác tiểu thuyết một chút, cho nên ngày mai về sau sẽ phát sinh mấy tiểu âm vật sinh ý, đồng thời khôi phục lại bình thường đổi mới."

Buổi đấu giá thứ hai nghìn ba ba bảy ngàn....

Sau khi làm xong việc đại trận hộ quốc, Cao Thắng Hàn phải mang theo người tổ chức đặc biệt để lại tốt hậu, dù sao động tĩnh lần này cũng không nhỏ, lại là đẩy lâu không phải là giết người, không có mười ngày nửa tháng thì sẽ không loại trừ được dư luận xã hội.

Trương Diệu Võ tức thì dẫn phàm phàm nhân về tới Giang Bắc Trương gia. Theo như lời gã nói, có sự ủng hộ của cấp trên, thời gian quyết chiến với Long Tuyền sơn trang đã dần dần tới gần, phải chuẩn bị từ sớm!

Doãn Tân Nguyệt lại lần nữa bận rộn vào tổ chức kịch, sau khi ta trở lại tiệm tiếp khách vẫn đóng cửa, nằm trong phòng ngủ.

Khoảng thời gian này thật sự là quá mệt mỏi, có thể nói là thể xác và tinh thần mỏi mệt, ta chỉ muốn ngủ một giấc ngon lành, ngủ đến thiên hôn địa ám.

Bùm bùm bùm bùm!

Kết quả vừa mới lười biếng không được hai ngày, đã bị một trận tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức.

"Ai vậy?" Ta không kiên nhẫn mà rống lên một tiếng, thanh âm hèn hạ của Lý Ma Tử truyền vào: "Tiểu ca, ngươi đóng cửa vào ban ngày ban mặt đó có phải gian nhà vàng giấu giếm hay không. Cẩn thận ta đánh điện bà tẩu."

"Mịa!" Ta chửi một tiếng, bất đắc dĩ đứng lên nóc xe, mở cửa, hướng về phía Lý Ma Tử đang cười xấu xa quát: "Tới cửa có việc gì, không có việc gì ngươi có tin ta đập ngươi không."

Lý Ma Tử căn bản không thèm để ý thái độ của ta, đẩy ta đi vào, lấm la lấm lét tìm kiếm manh mối khả nghi trong phòng: "Tiểu ca, ta sẽ không quấy rầy chuyện tốt của ngươi chứ?"

Không phải ta tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, khiến hắn có cái rắm mau thả đi, không có việc gì ta còn muốn ngủ bù, tháng trước chuyện xảy ra như muốn thiêu chết tế bào não của ta vậy.

Lý Ma Tử cười hắc hắc: "Đương nhiên có việc, năm bữa nay có đấu giá, nghe nói có không ít đồ tốt, ngươi có muốn nhìn một chút không?"

"Không đi!" Ta cũng không nghĩ ngợi liền cự tuyệt, không phải người trong vòng đều sẽ cảm thấy trên đấu giá hội có đồ tốt, nhưng người trong vòng căn bản chướng mắt Đấu giá hội, thứ nhất là trên đấu giá hội không có đồ vật gì thật sự., Chẳng qua là những thứ này dùng để giữ mặt mũi, thứ hai chính là có thứ tốt gì đó, giá cả cũng bị xào như quảng cáo, một chút cũng không có tính toán. Còn không bằng đi chạy đất, đi một chuyến không chừng mấy trăm mấy ngàn khối có thể bán tới mấy chục vạn, thậm chí trên trăm vạn.

Lý mặt rỗi chậc hai tiếng, hạ giọng thầm thấp giọng nói: "Tiểu ca, lần này hình như có việc hơn một ngàn năm, mọi người đều che giấu trong lòng, nếu không phải Môn nhi ta thanh toán xong, thì đã bỏ qua rồi."

"Hơn ngàn năm?" Lần này ta lại kinh ngạc, đồ cổ ngày thường chúng ta đổi thành thời Minh Thanh, đi về phía trước đã tương đối hiếm thấy, dù sao cũng đã nhiều năm, một là lưu truyền ít, hai là bảo tồn cũng không hoàn thiện như thời đại Minh Thanh. Cho nên mới nghe được hơn ngàn năm qua ta vẫn sửng sốt, vội hỏi Lý Ma Tử xác thực không xác định, nếu là hơn ngàn năm, ta thật đúng là phải đi nhìn qua một cái.

Lý mặt rỗ nói cho ta biết tin tức này là một ca ca của hắn nói, cũng là bởi vì lúc trước hắn đã giúp đỡ người này, đối phương mới lộ ra, nên người biết cũng không nhiều lắm.

Ta vội nói hắn sẽ đi, chính là vỗ không lọt, kiến thức cũng không tồi.

Lý Ma Tử đáp lời, sau đó nói muốn trở về chuẩn bị, ta kỳ quái hỏi hắn chuẩn bị cái gì? Hắn tức giận nói tất nhiên là tiền, đấu giá hội chính là chỗ đốt tiền.

"Thôi được rồi, ta cũng không nỡ tiêu tiền, xem có thể nhặt được cái lỗ hay không." Ta khoát tay áo, những năm gần đây làm việc thiện trên ức nguyên, tiết kiệm trong người bình thường xem ra còn thừa lại không ít, nhưng so với những vật phẩm chuyên cất giữ này thì chính là chín trâu mất sợi lông.

Bất quá nói nhặt được lọt miệng ta ngược lại cảm thấy rất hứng thú, đồ vật trên hội đấu giá có chút thu hút, thời điểm sưu tập nhà mắt nhìn không phải không có, cho nên ta ngược lại rất chờ mong.

Năm thứ tự rất nhanh đã đến, phố xá hội đấu giá và phố xá đồ cổ cách hai con phố, cũng là nơi tụ tập cổ, đẳng cấp cao hơn không ít so với phố xá đồ cổ.

Ta và Lý Ma Tử ăn cơm xong liền lắc lư qua, hiện giờ đang vào mùa thu, gió đêm vô cùng mát mẻ, thổi lên người rất là thoải mái dễ chịu.

Rất nhanh, chúng ta liền đến nơi tổ chức hội đấu giá, để ta kinh ngạc chính là tòa tửu lâu, một tòa tửu lâu thoạt nhìn có vẻ cổ kính.

"Ngươi xác định không sai chứ?" Ta nhìn về phía Lý mặt rỗ, trong tửu lâu an toàn không cách nào cam đoan, bọn họ không đến mức đem đồ cổ giá trị liên thành đặt ở đây chứ?

Lý Ma Tử cũng không dám chắc, hắn nói vào trong sẽ biết ngay.

Đã đến địa phương này, đương nhiên chúng ta không có đạo lý trở về phủ, liền ôm chút thái độ thử đi tới quán rượu, vừa tới cửa liền bị môn đồng ngăn cản, lễ phép hỏi chúng ta có thiệp mời không?

Nghe hắn hỏi như vậy trong lòng ta có chủ ý, xem ra nơi này không sai, Lý Ma Tử lấy từ trong ngực ra hai tấm thiệp mời nhăn nhúm, môn đồng sau khi xem xong khom người mời chúng ta vào.

Sau khi vào cửa, một nữ lang mặc quần áo phục sức với môn đồng tươi cười chạy ra đón chào: "Hai vị tiên sinh, mời qua bên này!"

Ta vừa đi vừa quan sát bốn phía, đại sảnh tửu lâu không có ai, chỉ có một cái đài cao một mét, bốn phía đều là bảo an, mà lầu hai thì bị chia làm từng cái phòng riêng, có cái bên trong đã có người ngồi. Ta còn nhìn thấy mấy thân ảnh quen thuộc như Từ Quảng

Thịnh, Lâm Phong, bọn họ cũng nhìn thấy ta, song phương tùy ý gật đầu.

Dưới sự dẫn dắt của nữ lang chúng ta được an bài ở một sương phòng ở lầu hai, ta đối với vị trí này rất hài lòng, không chỉ có thể quan sát các sương phòng khác, còn tương đối che giấu.

"Chú em, xem điệu bộ này, đêm nay sợ có thứ khó lường xuất thế!" Lý Ma Tử chậc chậc hai tiếng.

Ta liếc qua lầu hai, nhún vai nói chúng ta cũng chỉ là đến xem náo nhiệt, thật có cần phải coi như mở mang tầm mắt hay không.

...

Lý mặt rỗ bĩu môi, thầm thầm đáng tiếc, nhưng cũng biết nặng nhẹ không nói thêm cái gì nữa.

Bảy điểm chỉnh tề, đèn trong đại sảnh sáng choang, trên bục đã có một vị lão nhân đứng. Ta biết ông ta là một đấu giá sư nổi tiếng của đồ cổ, tất cả mọi người gọi ông ta là: Lão Quy.

Nhìn thấy tinh thần của hắn thì ta chấn động, bởi vì lão Quy đang ở trạng thái nửa lui nửa, rốt cuộc là thứ tốt gì lại có thể hấp dẫn được hắn?

"Ha ha, người ngồi đây đều là bằng hữu cũ." Lão Quy từ mi thiện mục nói: "Hôm nay mọi người vì cái gì mà đến lão đầu tử trong lòng rõ ràng, cho nên cũng không quanh co, trực tiếp bắt đầu diễn kịch một cách nghiêm trọng!"

Không hổ là lão Đấu giá sư, chiêu này làm cho sân khấu trong nháy mắt nóng lên, ánh mắt trong từng gian phòng đều tập trung trên đài.

Lão Quy cũng không thừa nước đục thả câu, vung tay lên liền có một Tư Nghi đang bưng một cái khay đi lên, bên trên có phủ vải đỏ.

Tư Nghi đặt khay lên đài đấu giá, lão quy nhẹ nhàng vạch vải ra, thứ bên trong xuất hiện trước mặt mọi người là một giáp mềm.

Nhuyễn giáp có màu vàng nhạt, có rất nhỏ mài mòn, bảo tồn vô cùng hoàn hảo, chỉ là món đồ chơi này cũng không phải là kỳ lạ gì, ta nhìn thoáng qua cũng không có hứng thú gì, thầm nghĩ lão quy làm sao lại đem thứ này coi là bảo bối chứ?

Quả nhiên, không ít phòng khách đều truyền đến tiếng ồn ào, càng có vẻ tức giận hỏi lão quy có phải đang đùa giỡn hay không? Bất quá là một kiện nhuyễn giáp, nhìn như vậy đã gần mấy trăm năm rồi.

Dưới sự chất vấn của bọn họ, lão Quy bình tĩnh giải thích: "Mọi người cũng thấy rồi đấy, đây là một kiện nhuyễn giáp, nhưng lai lịch nhuyễn giáp này cũng không nhỏ."

"Một kiện nhuyễn giáp có lai lịch gì mà không nhỏ?"

"Đúng vậy, từ xưa tới nay bộ nhuyễn giáp này đã xuất ra không biết bao nhiêu lần."

Tiếng nghị luận dồn dập truyền đến, đám người hiển nhiên không hài lòng đối với nhuyễn giáp này. Ta cũng hiểu tâm tư của bọn hắn, những năm gần đây xuất hiện nhuyễn giáp nhiều hơn mấy trăm năm, số lượng cũng không ít, căn bản không cất dấu giá trị.

Lão quy nâng hai tay lên đè mạnh xuống, tiếng nghị luận dần dần nhỏ xuống.

"Mọi người không cần gấp gáp, không nói những thứ khác, chỉ cần lão già đứng ở chỗ này cũng đủ nói rõ thứ này là bảo bối rồi?"

Lời nói của lão Quy mặc dù có chút cuồng vọng, nhưng cũng không sai, chẳng qua là nhuyễn giáp nhìn như bình thường này thật có cái gì không tầm thường sao?

(D: Trước đó lúc bệnh đã cập nhật mấy ngày, lão Cửu xin lỗi, cho nên quyết định bồi thường cho mọi người, tăng thêm một vòng! Mọi người chỉ cần biết, lão Cửu không giống những tác giả khất nợ giả chết là được rồi, danh tiếng hai năm, ta sẽ không phá bảng hiệu của mình, cũng xin các vị trợ giúp tân thư Sơn Hải Bí Tàng của ta.)

Giáp mềm tơ vàng thứ hai nghìn ba ba mươi ba...

"Lão Quy, ngươi đừng thừa nước đục thả câu nữa, rốt cuộc thứ này có lai lịch thế nào đây?" Trong phòng kế bên của ta truyền đến âm thanh hùng hậu, người nói chuyện chính là ông chủ của tập đoàn hùng hậu Từ Quảng Thịnh, ngữ khí đều là mang theo vẻ trêu ghẹo.

Lão Quy ha ha cười: "Giáp mềm này là từ thời Tây Ngụy, mà theo chúng ta nghiên cứu, chủ nhân của nó khi còn sống là hoàng hậu."

"Tây Ngụy?"

"Hoàng Hậu?"

Mọi người ồ lên, phải biết rằng giá trị của vật phẩm sưu tầm đến xem năm thứ nhất, thứ hai chính là chủ nhân của nó. Tây Ngụy từ cách nay đã hơn một ngàn năm, tuổi thọ là đủ, hơn nữa chủ nhân hay là hoàng hậu, giá trị của bộ nhuyễn giáp này trong nháy mắt liền tăng lên không biết bao nhiêu độ cao!

Ánh mắt của ta trong nháy mắt cũng trở nên nóng bỏng, nhưng theo sự bắt đầu của buổi đấu giá, ta dần dần hết tâm tư, dù sao ta cũng không phải là người sưu tầm, đem món đồ này về thăm nhà thấy đau lòng.

Giá bán đấu giá của nhuyễn giáp đã nhắc tới hơn ngàn vạn, lại càng có xu thế tiến lên ức. Lão Quy cười ha hả, có vật đấu giá này, lão cho dù ẩn lui cũng là mang theo quầng sáng đấy.

Cuối cùng, một người ra giá bốn ngàn vạn đem tất cả mọi người đè xuống, lão quy cầm đấu giá chùy muốn thành giao. Đúng lúc này, một nữ lang vội vã lên sân khấu ở bên tai lão quy nói cái gì đó, lão quy sắc mặt lập tức thay đổi, đen sì giống như đáy nồi.

"Lão Quy, sao còn chưa hạ chùy?"

Người ra giá không kiên nhẫn được nữa, nhưng lão Quy vẫn như trước không có hạ chùy, mà nói với mọi người một tiếng đấu giá hội tạm dừng, liền cầm nhuyễn giáp cùng nữ lang vội vàng rời đi.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, cũng đang suy đoán đã xảy ra chuyện gì. Ta mơ hồ cảm giác được sự tình không đối đầu, tình huống gì có thể dẫn đấu giá sư mang theo vật đấu giá trước khi giao dịch đã chạy, chẳng lẽ vật đấu giá này có vấn đề?

Qua hơn mười phút, lão quy một lần nữa lên đài, chỉ thấy sắc mặt lão phi thường thối, chỉ thấy lão vốn là cúi đầu cho mọi người, sau đó nói: "Thực sự là có nhiều đắc tội, chủ nhân mặc nhuyễn giáp hủy ước..."

Mọi người ồ lên, nhưng thân phận của lão Quy rõ ràng là như vậy, những người này cũng chỉ có thể oán giận vài câu rồi rời đi mà thôi.

Ta và Lý mặt rỗ nhìn một hồi náo nhiệt, cũng rất hài lòng đi ra ngoài.

"Xin hỏi là Trương Cửu Lân Trương tiên sinh sao?" Ngay lúc ta sắp ra tửu lâu, một nữ lang từ phía sau vội vàng chạy tới.

Ta kỳ quái gật đầu: "Là ta, xin hỏi có chuyện gì?"

"Quy lão có việc muốn mời Trương tiên sinh hỗ trợ." Nữ lang có chút do dự: "Vẫn xin ngài thời gian nhất định phải đến xem một chút!"

Ta hỏi nàng chuyện gì, nàng lại mặt mày trắng bệch không trả lời, chỉ nói mình đi là biết. Ta lập tức ý thức được chuyện này không đơn giản, có lẽ cùng nhuyễn giáp không thoát khỏi quan hệ.

"Đi đi đi." Lý Ma Tử ở một bên giật dây.

Ta nghĩ cũng không có chuyện gì, thêm nữa ta đối với nhuyễn giáp xác thực cảm thấy hứng thú, liền ra hiệu nữ lang ở phía trước dẫn đường.

Nàng dẫn chúng ta đi về phía sau quán rượu, tới trước một gian đại sảnh mới dừng lại, vừa định gõ cửa thì bên trong liền truyền đến một hồi tiếng rống to, giống như là thanh âm của mãnh thú gì đó, làm cho người ta sởn cả tóc gáy...

Đây là thanh âm gì?

Ta nhìn về phía nữ lang, kết quả sắc mặt của nàng càng trắng hơn, đẩy cửa ra rồi vội vã bỏ đi, tựa hồ có quỷ đang đuổi theo nàng ở phía sau.

"Trương tiên sinh..." Lão Quy vội vàng tới đón, nhưng ta không nhìn về phía ông ta, ánh mắt ngưng ở phía sau ông ta.

Nơi đó có bốn năm bảo an đang đè một nam nhân chừng ba mươi tuổi ra mặt, con mắt nam nhân kia ửng đỏ, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng ô ô, giống như thú bị nhốt.

Bàn ghế cùng đĩa vỡ vụn ở bốn phía, tay phải của nam nhân còn có một vết thương bị cắt đứt, máu đỏ tươi tí tách rơi trên thảm, thoạt nhìn hết sức quỷ dị.

"Grào!"

Nam nhân kia đột nhiên há to miệng rống lên một tiếng với ta, âm thanh kia căn bản không giống nhân loại có thể phát ra...

Nói vậy là giọng nói mình vừa nghe được ở bên ngoài cũng là do hắn phát ra?

Ta kinh ngạc nhìn lão quy, hắn nhẹ gật đầu, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: "Tình huống cụ thể ta cũng không rõ lắm, đột nhiên như vậy."

Lão Quy vừa dẫn ta đi về phía nam nhân, vừa kể đại khái chuyện trải qua: Nam nhân họ Thịnh, là khách già trong phòng đấu giá, trước kia cũng thường xuyên làm chút đồ tốt để bán, cho nên lần này trong phòng đấu giá cũng không nghĩ nhiều., Xác định giá trị của nhuyễn giáp xong liền an bài đấu giá gần đây. Ai ngờ Tiểu Thịnh này vừa mới xong, vừa thấy lão Quy muốn hạ chùy liền biến thành bộ dáng này, rất giống dã thú, vừa rồi còn tỉnh táo thì lầm bầm cái nhuyễn giáp gì đó không thể bán, sẽ có người chết.

"Nhìn hắn như vậy, ta làm sao dám bán nhuyễn giáp đi, cũng chỉ có thể đắc tội với người." Lão Quy thở dài: "Ta biết Trương tiên sinh ngài là thương nhân âm vật đệ nhất của võ hán, cho nên mới mời ngài qua đây xem."

"Quy lão khách khí." Ta vội khoát khoát tay, không nói địa vị của lão quy tại vòng tròn cổ, nói lão quy bày đặt tuổi tác ở đây, ta cũng không thể ở trước mặt hắn sĩ diện, lập tức tỏ vẻ xem trước rồi hãy nói.

Tiểu Thịnh vẫn nghẹn ngào, lực đạo lớn kinh người, trên cánh tay lộ ra gân xanh bạo khởi, bốn bảo an đè ở trên người nó đều có vẻ cố hết sức, trên trán tất cả đều là mồ hôi.

Ta hơi hơi nhìn lướt qua liền biết hắn chính xác là trúng tà, đáy mắt đen nhánh, Trung Đình cũng ẩn ẩn vi phạm đen, là điềm đại hung!

Ta cắn rách ngón trỏ, ép ra một giọt tinh huyết bôi lên trán Tiểu Thịnh, nhìn con mắt của hắn từ từ khôi phục màu đen, ta ra hiệu bảo vệ thả hắn ra.

"Các ngươi ra ngoài trước đi." Ta gật đầu với mấy bảo an, bọn họ có chút do dự nhìn về phía lão Quy, thấy lão Quy cũng đồng ý lúc này mới rời khỏi đại sảnh.

"N nhuyễn giáp đâu?" Ta nhìn đại sảnh một chút, thấy nhuyễn giáp nhất thời cảm thấy kỳ quái, nhìn bộ dáng lão quy lúc trước hẳn là mang theo nhuyễn giáp mới đúng.

Lão Quy chỉ chỉ Tiểu Thịnh, lúc này ta mới chú ý tới trong áo lót bọc lấy chính là nhuyễn giáp, vật này phi thường mỏng, mặc ở trên người hắn không hiện ra chút nào, trong lúc nhất thời ta không chú ý tới.

Lão Quy nói cho ta biết lúc lão cầm giáp mềm, Tiểu Thịnh liền vọt tới, đem bộ giáp mềm mặc lên người, còn biết mặc áo lân ở bên ngoài che giấu, điều này làm cho lão cũng có chút hoài nghi đây không phải là Tiểu Thịnh vì tránh bị truy cứu trách nhiệm truy cứu trách nhiệm bị hủy.

"Không phải." Ta trực tiếp phủ định, những thứ khác có thể trang bức, nhưng tiếng gào lại không thể chứa được, bất quá bây giờ cũng nhìn không ra cái gì, chỉ có thể chờ Tiểu Thịnh tỉnh táo một chút rồi nói sau.

Thừa dịp hắn mơ mơ màng màng, ta cởi áo ngoài của hắn ra, cẩn thận đánh giá giáp mềm.

Khoảng cách phía trước không tính là gần, cũng nhìn không ra nguyên do gì, hiện tại cách nơi này gần ta mới phát giác nhuyễn giáp này rất không thích hợp! Theo lý mà nói, đồ vật hơn một ngàn năm trước dù có màu sắc như thế nào, nếu không phải có lão Quy bảo chứng, ta đều sẽ liếc mắt, cho rằng đồ chơi này nhiều nhất cũng chỉ là gần trăm năm đồ vật.

Để cho ta chú ý nhất chính là nhuyễn giáp màu vàng nhạt lại mơ hồ bọc lấy hồng sắc quang mang, các tia sáng này như là sợi tơ bình thường quấn quanh ở trên người nhuyễn giáp thậm chí là Tiểu Thịnh.

Đồ vật đầu năm trước phát hồng quang, ở chúng ta hành động tuyệt đối không phải là dấu hiệu tốt, hơn nữa trên người Tiểu Thịnh còn có âm khí mơ hồ vờn quanh, ta lập tức xác định nhuyễn giáp này là vật gì đó!

Tuy nhiên ta chỉ có thể cảm giác được âm khí, về phần bên trong rốt cuộc là đồ chơi gì thì tạm thời còn chưa thể xác định.

Bức thứ hai nghìn ba ba chín, hung tướng (chương lớn)

"Trương tiên sinh?" Lão Quy hơi căng thẳng.

Ta khoát tay áo với hắn, bởi vì con mắt của Tiểu Thịnh giật giật, ta nghĩ hắn hẳn là sắp tỉnh rồi.

Quả nhiên, ngay lúc ta buông tay xuống, hắn từ từ mở mắt ra, nhìn dáng vẻ kia hẳn là trong lúc nhất thời không kịp phản ứng mình đang ở đâu, sau một lúc lâu mới khàn cổ họng hỏi một câu làm sao vậy.

"Hôm nay ngươi làm cho Quy lão khó làm rồi." Ta cười ha hả nói.

Tiểu Thịnh biến sắc, sau đó nhìn về phía Quy lão, liên tiếp tạ lỗi. Lão Quy lòng dạ rộng rãi, lại nói hắn lăn lộn ở phòng đấu giá lâu như vậy, chuyện cổ quái đã gặp phải rất nhiều, cho nên cũng không có xua mặt, chỉ khoát tay nói không có chuyện gì, nhưng phòng đấu giá nhắm chừng sẽ còn truy cứu trách nhiệm của Tiểu Thịnh.

Nàng cũng biết sai ở chính mình, vội tỏ vẻ sẽ gánh vác trách nhiệm trái với ước.

"Thật ngại quá, ta có thể hỏi xem rút cuộc vì sao ngươi lại đột nhiên thay đổi chủ ý hay không?" Lão Quy cau mày, thoáng nhìn qua nhuyễn giáp: "Vừa rồi nếu như giao dịch, vô luận là đối với nhà đấu giá hay là đối với ngươi đều có lợi cả."

Sắc mặt Tiểu Thịnh thay đổi, há miệng thật lâu không nói lời nào, một hồi lâu sau mới cười khổ lắc đầu: "Nếu như ta nói không biết, rùa lão có cảm thấy ta đang trốn tránh trách nhiệm không?"

Sắc mặt lão Quy thay đổi, tuy rằng lão không nói rõ, nhưng nhìn dáng vẻ như vậy hẳn vẫn còn có chút hoài nghi. Ta ở một bên không nói chuyện chỉ quan sát Tiểu Thịnh, bây giờ hắn rất bình thường, theo lý mà nói cái nhuyễn giáp này hẳn là không có ảnh hưởng gì đối với hắn, thế nhưng ánh sáng màu đỏ kia lại càng ngày càng thịnh, hầu như bao phủ cả người hắn.

Tiểu Thịnh thở dài, sau đó tỏ vẻ chán chường nhất định sẽ cho hội trường đấu giá một cái công đạo, chỉ là chuyện này hắn thật sự không thể giải thích, kính mong lão quy có thể nể tình hợp tác lâu dài không nên truy cứu.

Lão quy đăm chiêu gật đầu, sau đó chỉ vào ta nói với Tiểu Thịnh, nếu như hắn gặp phải chuyện gì kỳ quái có thể tìm ta.

Tiểu Thịnh nhìn ta một cái, tựa hồ không có hứng thú với lời lão Quy nói, chỉ là làm bộ gật gật đầu biểu thị rõ ràng.

"Quy lão, nếu như vậy chúng ta liền đi trước." Ta thấy thái độ này của Tiểu Thịnh liền cáo từ lão quy, nếu người đã tỉnh lại lại lại không muốn nói, ta cũng không thể miễn cưỡng.

Lão quy có chút xấu hổ, tự mình tiễn ta cùng Lý mặt rỗ ra cửa, lúc này mới xoay người rời đi.

Dọc đường đi Lý Ma Tử vẫn luôn hỏi ta có nhìn ra chỗ nào không thích hợp hay không, ta chỉ nói nhuyễn giáp kia có chút vấn đề, nhưng cụ thể ra sao thì nói không được. Bởi vì diện mạo Tiểu Thịnh rất kỳ quái, lúc hắn hôn mê quả thật là dấu hiệu đại hung, nhưng sau khi tỉnh lại mơ hồ có chuyển biến tốt đẹp, loại tình huống này thật sự là ta chưa từng nghe thấy!

Lý Ma Tử cũng cảm thấy cổ quái, nhưng tâm tư của hắn không ở trên người Tiểu Thịnh, mà là ở trên nhuyễn giáp, hắn một lòng muốn đem nhuyễn giáp tới nghiên cứu.

"Được rồi, đừng suy nghĩ nữa. Tiểu Thịnh kia rõ ràng không muốn để cho người khác biết rõ lai lịch nhuyễn giáp. Lần này cầm lấy đấu giá cũng rất kỳ quặc, ta khuyên ngươi đừng có có đánh vật kia. Lúc đó đừng có lừa mình vào trong đó." Ta khoát tay áo, kỳ thật ta cũng cảm thấy hứng thú với nó, thế nhưng ta vẫn cảm thấy không đụng vào là tốt nhất.

Ta và Lý Ma Tử tách ra trước cửa hàng cổ, hắn nói thầm đi kiếm chút đồ tốt, nếu không đêm nay không thể ngủ được, ta cười cũng không ngăn cản hắn, hiện tại hắn có thể sờ đến chợ Võ Hán ta đúng là bội phục hắn.

Một là vì đồ chơi tốt gặp nhiều, nơi này xác thực không có thứ gì tốt có thể hấp dẫn hứng thú của chúng ta, hai là vì bây giờ ta và Lý Ma Tử ở chỗ này cũng coi như có chút thanh danh. Bình thường những thứ mà hai chúng ta nhìn trúng trong lòng đều có nắm chắc, cho dù chúng ta lấy được cũng hung hăng đổ máu, cho nên rất ít ở chỗ này tìm kiếm đồ vật.

Nhìn bóng lưng hưng phấn của Lý Ma Tử, ta không đả kích hắn được, đành phải một mình trở về trong tiệm, hôm nay bị hắn quấy giấc ngủ, co lại giường không lâu liền ngủ thiếp đi.

Bùm bùm bùm bùm!

Ngủ đến mơ hồ mới truyền đến tiếng gõ cửa, ta cầm máy truyền tin liền đẩy qua cho Lý Ma Tử: "Ngươi có thể để ta an sinh ngủ một lát không?"

"A?" Lý Ma Tử bên kia tựa hồ không rõ tình huống bên kia, thanh âm mơ mơ màng màng hiển nhiên cũng đang ngủ.

"Không phải ngươi gõ cửa sao?" Ta cảm thấy có gì đó không đúng.

Lý Ma Tử lầm bầm một tiếng, đại khái là hắn không kiếm được đồ thì về nhà ngủ, nào có tâm tư đến gõ cửa cho ta?

Ta cảm thấy có chút kỳ quái, gần đây mọi người trên đường đều biết ta không nhận đơn hàng, sẽ không nửa đêm đến quấy rầy ta, không phải Lý Ma Tử còn có thể là ai?

Ngay lúc ta truyền tống đi, tiếng gõ cửa vẫn còn tiếp tục, nghe không phải quá gấp gáp, giống như là có chút do dự, bởi vì thanh âm đứt quãng.

Nửa đêm, ta gõ cửa ở đây, bình thường nếu không có thứ gì tốt thì có thể sẽ gặp phiền toái. Tuy gần đây ta đóng cửa từ chối tiếp khách, nhưng cũng không thể mặc kệ. Vì vậy ta khoác một bộ y phục xuống lầu, cao giọng hỏi một câu: "Ai vậy?"

"Trương lão bản, là ta, Tiểu Thịnh!" Ngoài cửa truyền đến thanh âm làm ta hết sức kinh ngạc.

Chẳng lẽ nhuyễn giáp kia lại quấy phá?

Ta vừa suy nghĩ nguyên nhân hắn tới vừa mở cửa. Tiểu Thịnh đang ưỡn thân thể, trong ngực ôm một bao vải đứng ở ngoài cửa, lúc mở cửa hắn còn đang cảnh giác đánh giá bốn phía, tựa hồ phòng bị cái gì đó.

Cửa vừa mở ra, còn không đợi ta nói chuyện, hắn liền từ trong tay ta chen vào, bộ dạng như thần kinh vậy.

"Nhanh, đóng cửa lại nhanh lên!" Tiểu Thịnh quay đầu rống với ta một câu, ta bị hắn làm cho sửng sốt, bất quá vẫn là theo hắn nói đóng cửa lại.

"Ngươi đây là?" Ta thấy hắn vào phòng vẫn còn đang cảnh giác đánh giá, cảm thấy vô cùng kỳ quái, chỉ thấy hắn đưa túi vải thần bí cho ta: "Ông chủ Trương, ta bán cái này cho ngươi."

Ta nhận lấy túi vải xem xét, bên trong rõ ràng là kiện nhuyễn giáp kia, ta tò mò hỏi nhuyễn giáp này không phải không thể bán sao, hiện tại bán cho ta là có ý gì?

Ai ngờ Tiểu Thịnh thần bí nói không phải không thể bán, là không thể bán cho người độc thân, giáp mềm giống như ta đã kết hôn là phi thường vui vẻ theo.

"Cái gì?" Ta cảm thấy khó mà tin nổi, thứ này còn biết chọn chủ nhân?

Tiểu Thịnh dường như rất sốt ruột, lôi kéo ta nói: "Ngươi chỉ nói có mua hay không thôi?"

Nói thật, ta đối với nhuyễn giáp này xác thực phi thường cảm thấy hứng thú, nhưng trải qua hắn nói như vậy, ta cảm giác chuyện này có điều kỳ quặc.

Lập tức hắn lấy túi vải đặt trên bàn trà: "Huynh đệ, giáp mềm của ngươi đúng là đồ tốt, nhưng ngươi bảo ta thu như vậy, trong lòng ta lúc nào cũng bất an!"

Dường như Tiểu Thịnh cũng biết hành động của hắn có chút kỳ quái, gãi gãi đầu nói, y cũng là biết tình cảm giữa ta và Doãn Tân

Nguyệt mới nghĩ cách bán thứ này cho ta, bởi vì nhuyễn giáp này có tác dụng bảo hộ người yêu.

"Bảo vệ người yêu?" Ta nhìn về phía nhuyễn giáp, trong lòng lại có chút lơ đễnh.

Thứ này vừa nhìn chính là tà vật, ngay cả khi là người bảo hộ tình yêu, phỏng chừng cũng là bàng môn tà đạo.

Tiểu Thịnh thấy ta không tin, lập tức nóng nảy, nói hắn đạt được bộ nhuyễn giáp này sau đó cho nữ nhân của mình, mà nữ nhân của hắn đã được bộ nhuyễn giáp này cứu mấy lần.

Lúc đó nữ nhân của hắn ở trên một chiếc xe công cộng, xe chạy được một nửa bị cháy, trong nháy mắt toàn bộ xe công cộng đã thành cái xác không hồn, người trên chết bị thương, chỉ có nữ nhân của hắn vì cách cửa gần đây chỉ là bị kinh hãi, chuyện tương tự đã xảy qua vài lần, cho nên hắn mới tin chắc câu nói này.

"Vậy sao bây giờ ngươi không đưa cho nữ nhân của ngươi mượn?" Ta có chút tò mò.

Chương thứ hai nghìn ba bốn linh, nửa đêm cười quái dị.

Tiểu Thịnh nhìn ta một cái, lắc đầu nói là chia tay với nữ nhân kia, đây cũng là nguyên nhân khiến hắn nản lòng thoái chí muốn đem nhuyễn giáp bán đấu giá. Nhưng không nghĩ tới vừa đánh được một nửa, trong lòng luôn có một cỗ thanh âm khiến hắn không thể đem nhuyễn giáp bán cho người độc thân, hắn ngay từ đầu còn không tin tà, tưởng là huyễn thính rồi, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy.

Ta khẽ gật đầu, người lúc ấy mua được tuy tuổi không nhỏ, nhưng một thời gian trước vừa vặn uống ly hôn với thê tử, hắn nói vậy cũng hợp lý.

"Thế nào Trương lão bản? Nếu ngươi muốn, ta có thể giảm giá cho ngươi." Tiểu Thịnh lo lắng nói. Trong lòng ta thầm cười, hắn thật sự là không biết buôn bán, ta không tin tưởng mấy thứ này, nếu không với thái độ nóng lòng ra tay của hắn, giá cả cũng sẽ bị người khác đè chết.

Ta vẫn cảm thấy hoang đường, làm ta kiêng kị nhất là đem loại đồ vật không rõ ràng này đặt trên thân người, huống chi còn trên người Tân Nguyệt, hơn nữa ta cũng cảm thấy mình đủ để bảo hộ Tân Nguyệt, không cần những thứ bàng môn tà đạo này, cho nên lắc đầu cự tuyệt.

Kỳ thật nếu không phải Tiểu Thịnh biểu hiện quá mức kỳ quái, ta vẫn muốn nhận nhuyễn giáp, dù sao thu lấy cái tên Tây Ngụy cũng không thiệt. Nhưng thái độ của hắn làm ta hoảng sợ, cảm giác thấy nhuyễn giáp có vấn đề gì ta không biết, ta cũng không muốn thu cái phiền toái vào.

Tiểu Thịnh chưa từ bỏ ý định, lại hỏi thêm vài câu, còn nói sau khi để Tân Nguyệt mặc bộ nhuyễn giáp này vào, bảo đảm nàng đối với ta trăm sống lang thuận, lúc trước có một đôi tình nhân gây mâu thuẫn thường xuyên, chính là hắn dùng bộ nhuyễn giáp này cứu về.

Chỉ là hắn nói nửa ngày cũng không dao động, cuối cùng thấy ta không có tâm tư không muốn, lúc này mới ủ rũ rời đi.

Chuyện này ta cũng không để trong lòng, nhưng không biết Lý Ma Tử biết Tiểu Thịnh từ đâu tới tìm ta, sáng sớm hôm sau liền chạy tới bảo ta mặc nhuyễn giáp cho hắn xem, ta lườm hắn một cái: "Ta không lấy."

"Cái gì?" Lý Ma Tử đang nói tới hưng phấn, thấy ta như vậy lập tức choáng váng, đi lên sờ sờ đầu ta: "Tiểu ca, ngươi không phải phát sốt đấy chứ? Đó là đồ vật bốn ngàn vạn đấy, bốn ngàn vạn đấy!"

"Ta sợ có mạng mà mất mạng. Được rồi, ngươi cũng đừng xoắn xuýt nữa, không có chính là không có, qua một bên. Ta muốn ngủ một lát, đêm qua lăn lộn tới nửa đêm rồi không ngủ." Ta khoát tay áo nằm ngủ bù trên ghế, Lý mặt rỗ một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn ta, ta cũng lười phản ứng.

Qua vài ngày sau, chuyện này ngay lúc bị ta quên mất, một người tìm tới cửa, là một người trẻ tuổi mới mở cửa hàng cổ, tên là Tiếu Nguyên, mới vừa hơn hai mươi, nghe nói trong nhà có chút bối cảnh, cho nên vừa mở cửa hàng cổ chơi phong sinh thủy khởi, bị một đống người hâm mộ không thôi.

Đối với việc hắn tìm tới cửa ta vẫn có chút kỳ quái, bởi vì ta và hắn luôn không hợp nhau, ta xem hắn suốt ngày cầm một đống đồ giả lừa gạt người lớn tuổi, hắn nhìn không quen, rõ ràng ta làm những việc kinh doanh cổ xưa lại âm thầm mở hàng.

Vì vậy thấy hắn, ta cũng không nhiệt tình lắm, chỉ hỏi hắn tới tìm ta có chuyện gì?

Tiếu Nguyên thái độ khác thường cười ha hả nói: "Ta đây không phải là có việc cần nhờ Trương đại chưởng quỹ sao!"

Tục ngữ nói đưa tay không đánh người mặt cười, hơn nữa ta cùng hắn cũng không có cừu oán gì, bất quá là không vừa mắt với nhau, hắn vậy mà tìm đến ta tự nhiên muốn nghe một chút là chuyện gì. Kết quả vừa hỏi, mặt mũi hắn liền sụp xuống nói chuyện này ta nên biết.

"Ồ?" Lần này ta thật sự tò mò, chuyện gì ta cũng biết.

Tiếu Nguyên thở dài nói, chính là chuyện gần đây hắn và nữ nhân kia chia tay.

Hắn nói ta như vậy ngược lại là nhớ ra rồi, Tiêu Nguyên gia thế không tệ, có tiền có nhàn rỗi, cô nương xinh đẹp không ít trèo lên dán thư, nhưng hắn vẫn có một nữ nhân không thay đổi, nghe nói là từ nhỏ đã quen nhau, hai người cảm tình không tệ, đoạn thời gian trước đều kết hôn, nhưng nữ nhân đột nhiên đưa ra một yêu cầu kỳ quái, chính là kết hôn cũng được, đồ cổ hiện tại trên danh nghĩa Tiếu Nguyên nhất định phải chuyển đến dưới nữ nhân, cộng thêm trăm vạn sặc sỡ lễ.

Với tài lực trong nhà của Tiếu Nguyên, hơn trăm vạn sính lễ không thành vấn đề, chỉ là cổ quán lại không thể cho nữ nhân kia, bởi vì Tiếu Nguyên dựa vào cuộc sống này, những chuyện khác cũng không có, nếu như có thì sau này ông ta ở nhà sẽ bị nhìn mặt lão bà cả đời rồi, cho nên nhà ông ta chết sống không đồng ý.

Nữ nhân này cũng là lợi hại, không đồng ý đúng không? Vậy không kết hôn, cho nên hai người đã chia tay náo loạn một hồi, cộng thêm nữ nhân còn tới thị trường Võ Hán làm ầm ĩ. Nhất truyền mười truyền trăm, nhất thời tất cả mọi người đều đã biết chuyện này.

"Chuyện này ta biết, nhưng không phải nói các ngươi đã hòa hảo, hôn kỳ ngay tháng sau sao?" Ta cau mày, cũng bởi vì việc này có rất nhiều người còn nói Tiêu Nguyên Xán Nhi rất tài giỏi đấy, bởi vì người ngoài đều cho rằng hắn thật sự đem quán cổ này chuyển cho nữ nhân, nữ nhân mới có thể hồi tâm chuyển ý.

Ai mà biết được ta vừa hỏi như vậy, Tiếu Nguyên ngược lại thở dài não nề nói hai người căn bản không có hòa hảo, chỉ là lão dùng chút bàng môn tà đạo, không nghĩ tới bây giờ nữ nhân kia thật sự sa vào đây, cứ như vậy lão sợ chết người.

Hắn vừa nói thế khiến cho ta nhất thời hiếu kỳ, vội vàng bảo hắn kể lại mọi chuyện một lần nữa, ai biết được những lời này ta mới nghe ra được, được, vẫn là do bộ nhuyễn giáp kia gây ra!

Nguyên lai Tiểu Thịnh ở chỗ ta va chạm một mũi bụi, quay đầu liền nghe được tranh cãi giữa Tiếu Nguyên và nữ nhân kia, vậy không phải là vừa lúc đưa tới cửa sao? Tiêu Nguyên bị nữ nhân kia làm cho đầu sứt đầu mẻ trán, vừa nghe thấy có thể khiến Nữ nhân bách y bách thuận, lập tức bỏ ra nhiều tiền mua xuống, ngày hôm sau liền đem nhuyễn giáp gói ghém cho nữ nhân rồi.

Nữ nhân kia vừa thấy bạn trai của hắn tặng món đồ quý trọng như vậy mặc vào người, chuyện sau đó so với tưởng tượng còn thuận lợi hơn, nữ nhân quả thật là luôn đi theo hắn trăm bước, cả ngày chỉ nghĩ ở cùng một chỗ với Tiêu Nguyên, không mấy ngày liền không để ý đến cha mẹ phản đối nhất định phải gả cho Tiêu Nguyên, cái gì cũng không cần, không chỉ là đồ cổ, ngay cả tiền lễ vật cũng không cần nữa.

Lần này Tiếu Nguyên vui quá rồi, đương nhiên hắn sẽ cho, cho nên cha mẹ của Hồ Ly Nữ cũng không tiện nói gì, vốn là yêu cầu trước đó của bọn họ đã có chút quá đáng rồi, hiện giờ con gái cũng không đứng về phe mình., Bọn họ không đồng ý cũng không có cách nào khác. Vì vậy hai nhà cùng nhau định sẵn ngày, chọn xong tửu lâu, ngay cả chỗ ở cũng chuyển đến chỗ ở cùng nhau, chỉ chờ những ngày tháng tốt vừa đến liền kết hôn, nhưng hai ngày trước, Tiếu Nguyên đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng...

"Hai ngày trước ta tỉnh lại đêm, xem, thấy nàng chỉ mặc nhuyễn giáp trước đài trang điểm tự lẩm bẩm." Tiếu Nguyên sắc mặt trắng nhợt.

Theo hắn nói lúc ấy là nửa đêm, hắn bởi vì buổi tối cao hứng uống chút rượu nên đau đầu nghĩ đến uống chút nước, lại phát hiện trước bàn trang điểm có một bóng người, lúc ấy sợ hết hồn, về sau phát hiện trên giường không có ai, liền biết đó là nữ nhân kia.

Hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, tự mình đứng dậy đổ chén nước, sau đó lại nằm xuống trên giường một lần nữa, thuận tiện gọi một tiếng nữ nhân đi ngủ.

Nhưng nữ nhân kia cũng không để ý tới hắn, ngồi ở trước bàn trang điểm tựa hồ đang trang điểm, Tiếu Nguyên cảm thấy cổ quái thì lại hô hai câu, lần này không chỉ không có được hồi âm, còn nghe được nữ nhân kia đang nhỏ giọng nói thầm. Hắn bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng khai đèn, liền thấy nữ nhân kia ngơ ngác ngồi ở trước bàn trang điểm, vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn.

"Trương đại chưởng quỹ, ngươi không biết đấy, lúc ấy mặt của nàng trắng bệch bệch, sững sờ nhìn chằm chằm ta, lúc ấy ta bị dọa sợ rồi." Tiểu Nguyên nuốt nước miếng, đoán chừng là nhớ tới tình cảnh lúc đó.

"Sau đó thì sao?" Ta uống một ngụm nước cũng cảm thấy hơi hứng thú.

Tiểu Nguyên cười khổ nói về sau nữ nhân kia tựa hồ như từ trong mộng tỉnh dậy, nhìn thấy vẻ mặt mình trắng bệch cũng bị dọa nhảy dựng lên, bất quá hai người cũng không nhiều lời, chỉ là thu dọn xong dọn dẹp đi ngủ.

Chỉ là hai ngày kế tiếp, đêm hôm sau Tiểu Nguyên dậy đều sẽ nhìn thấy một màn tương tự, ngay hôm qua, ông ta còn nghe được nữ nhân kia cười si ngốc nhìn về phía gương, thanh âm đó nghe rất quái lạ, thậm chí cũng không quá giống thanh âm của cô gái của ông ta!

...

chương thứ hai nghìn ba bốn, hoàng hậu mộng.

Ta hỏi hắn cũng có thể là nữ nhân của hắn có bệnh mộng du? Nghe hắn miêu tả như vậy còn không bằng nói là bệnh mộng du, trước đó ta cũng gặp không ít ví dụ như vậy, cho là trúng tà tới tìm ta, kết quả cuối cùng lại phát hiện là Ô Long.

Nhưng hắn lại nói tuyệt đối không có khả năng, trước đó hắn và nữ nhân kia cũng không phải chưa từng ở chung qua, thời gian dài nhất hai người ở cùng nhau hơn một năm, nhưng chưa từng xuất hiện tình huống tương tự như vậy.

Hơn nữa hắn cảm giác được Nữ Nhi bị trúng tà, cũng bởi vì hắn cho Nữ Nhi mặc nhuyễn giáp, sợ là bộ nhuyễn giáp này có vấn đề.

Ta nhíu mày, hỏi hắn có nghe được nữ nhân của hắn nói thầm cái gì không?

Tiếu Nguyên nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát mới nói không chắc chắn: "Ta mơ hồ nghe được cái gì muốn làm hoàng hậu..."

Có thể là hắn cũng thấy hoang đường, vừa nói xong liền xấu hổ xua tay nói có thể là mình nghe lầm rồi, nhưng nữ nhân này quả thật như vậy giống như là trúng tà, cho nên muốn mời ta qua xem một chút.

Ta suy nghĩ một chút liền đáp ứng, chủ yếu là ta cảm thấy cùng nhuyễn giáp hữu duyên vô cùng, đi vòng tới nơi này tìm tới ta, nếu đã như vậy, ta xem một chút cũng tốt.

Tiếu Nguyên nghe xong vội vàng cảm tạ, ta vừa định nói cái gì đó, đột nhiên từ bên ngoài xông vào một người, lôi kéo Tiếu Nguyên bước đi: "Ai ui, sao ngươi còn ở đây, nữ nhân nhỏ bé kia của ngươi ở trong quán phát rồ rồi, còn không mau đi xem một chút!"

"Trương đại chưởng quỹ?"

Tiếu Nguyên bị túm chạy ra ngoài, quay đầu lo lắng gọi ta một tiếng.

Ta gật gật đầu với hắn để hắn yên tâm, lúc này hắn mới nhanh chóng theo người tới rời đi.

Sau khi bọn họ rời khỏi cửa thu thập, sở dĩ không cùng bọn họ âm thầm quan sát một chút.

Cửa hàng cổ của Tiếu Nguyên cách đồ cổ không xa, đi 20 phút liền nghe được một trận ồn ào, từ xa nhìn lại đã thấy trước cửa tiệm của hắn vây một đống người xem náo nhiệt.

"Ai u, sao tiểu cô nương xinh đẹp lại thành như vậy?"

"Chậc chậc, nhất định là giữa hai người có vấn đề, xem lúc trước náo loạn bao nhiêu lợi hại, sao đột nhiên đồng ý?"

Tiếng nghị luận lọt vào lỗ tai, ta bất đắc dĩ lắc đầu, mặc kệ làm việc nào không hay xấu hổ nhất chính là quần chúng bát quái này, cổ võ hán chợ một tháng cũng chưa chắc có thể có bao nhiêu khách hàng., Bình thường những điếm chủ này chỉ có thể nhàn rỗi đập ruồi, chuyện Tiếu Nguyên làm náo loạn xôn xao, khoảng thời gian này vẫn là nói chuyện của bọn hắn sau khi trà dư dư cơm, thậm chí lúc hòa hợp bọn hắn còn có một đám người vì thiếu đề tài mà buồn bực, hôm nay không yên sinh vài ngày lại náo loạn lên, những người này sợ là cầu còn không được a.

Ta đứng bên ngoài đám người, lập tức có người quen biết chào hỏi ta, ta cũng lễ phép đáp lại, sau đó liền chuyên tâm nhìn vào bên trong.

Cửa tiệm cổ nửa mở, Tiếu Nguyên đứng chặn ở cửa lớn tiếng giải thích: "Ta chỉ đi ra ngoài một chuyến, chuyện gì cũng không làm, ngươi có thể đừng cố tình gây sự hay không?"

"Không có làm sao?" Thanh âm nghi vấn từ trong cửa truyền ra: "Ngươi cái gì cũng không làm sao lại ra ngoài lâu như vậy? Khẳng định là tình nhân rồi!"

Hai người chỉ đợi Tiếu Nguyên đi ra ngoài rồi bắt đầu tranh chấp, Tiếu Nguyên dường như không muốn đề cập đến lời giải thích của ta nên chỉ hàm hồ hồ hồ, đối phương tất nhiên là không tin, ép hỏi

hắn.

"Ngươi náo loạn đủ chưa?" Tiếu Nguyên bị nói tới bốc hỏa chạy lên, rống to một tiếng.

Thanh âm đối phương dừng một chút, thật lâu mới âm u cười một tiếng, nói Tiếu Nguyên thẹn quá hóa giận, sở dĩ như vậy là bởi vì mình nói đúng.

Ta nghe thấy cổ quái, không phải nói nhuyễn giáp này đã khiến đối phương thuận theo bách thuận với hắn sao? Xem bộ dạng bây giờ rõ ràng còn hung ác hơn trước, trước bất quá là vì Thải Lễ vấn đề, hiện tại trực tiếp hoài nghi xuất quỹ.

Tiếu Nguyên tức giận không ít, dẫu sao tuổi trẻ hưng thịnh cũng không chịu mở miệng nói thẳng: "Muốn kết hôn thì thôi, không muốn kết thì thôi, đừng quậy ngay tại đây!"

"Đây là ngươi nói đấy, ngươi đừng hối hận!" Rõ ràng đối phương có tiếng khóc, nhưng giọng điệu vẫn vô cùng kiêu ngạo, sau đó ta liền thấy thân thể Tiếu Nguyên lảo đảo một cái, một bóng người từ bên cạnh hắn nổi giận đùng đùng chạy qua.

Ta bất chấp xem náo nhiệt, lặng lẽ đi theo phía sau bóng người.

Nữ nhân của Tiếu Nguyên ta trước đó cũng đã gặp, xinh đẹp phi thường, chỉ là có chút tự cao, bất quá tổng thể mà nói thì vô cùng không tệ.

Ta Ta nghe Tiếu Nguyên gọi nàng, hẳn là gọi Tiểu Mộc, ở phụ cận một con phố cổ coi như là danh nhân, dù sao thời gian trước nàng hai ba ngày một lát sẽ tới náo một trận.

Ta thấy nàng đưa tay đánh xe, vội vàng ngăn một chiếc xe ở phía sau, đối mặt với thần tình mờ mịt của sư lái lái xe, ta chỉ có thể tìm lý do hàm hồ cho qua.

Xe đi được hơn nửa canh giờ vẫn không thấy dừng, sư phụ lái xe kỳ quái ồ một tiếng, ta hỏi hắn làm sao, hắn tò mò nhìn ta, sau đó hỏi: "Xe này đi hướng nam à?"

Ta nhìn phương hướng một hồi, hình như đúng là như vậy, nhưng phía nam có cái gì đặc thù sao?

Tài xế sư phụ thở dài nói, trước kia không có gì đặc biệt, chỉ là hai ngày nay phía nam thành vòng tròn tốc độ cao liên tiếp xảy ra vài vụ xe, giám sát cũng tương đối quỷ dị, cho nên mọi người hoảng sợ. Rất nhiều lái xe đều không muốn đi, bình thường không có chuyện gì quan trọng, cũng không có khách nhân nào chịu chạy về phía đó.

Nghe hắn nói thế, ta lập tức nhớ tới tin tức mấy hôm trước. Phần lớn kẻ xảy ra tạp xe đều là tình lữ, hơn phân nửa bọn họ ở trên xe nhốn nháo, sau đó xe không kiểm soát được...

Ta vội bảo tài xế chủ đi theo sau, cho dù thật là đi về phía bên kia thì cũng phải đi theo, sư phụ lái lái xe liếc ta một cái, rõ ràng có chút không vui, ta lập tức móc từ trong túi tiền ra một ngàn viên đập vào bên cạnh người hắn, lúc này hắn mới vui vẻ mà đẩy nhanh tốc độ.

Sư phụ tài xế đoán không sai, xe ngựa phía trước nhanh chóng lên thành vòng tròn phía nam, nhìn như vậy mà là chạy ra ngoại thành.

"Hắc, người này rốt cuộc muốn chạy đi đâu?" Có tiền tài kích thích, sư phụ không chỉ không nói cho ta chuyện xảy ra ngoài xe, ngược lại tràn đầy hứng thú thảo luận với ta về Tiểu Mộc.

Chỉ là hắn ta không có cách nào trả lời, ta cũng không biết nàng ta muốn đi đâu, nơi thật sự không có gì ở ngoại thành.

Xe ngựa phía trước vẫn từ từ mở ra, về sau trực tiếp xuống giá cao quẹo vào một đường lớn, ta cau mày, nghĩ thầm không phải là nàng muốn đi tỉnh đấy chứ?

Sư phụ tài xế cũng cảm thấy không đúng, nói nếu tiếp tục đưa hắn tiền nữa hắn cũng không làm nữa. Ta hỏi hắn tại sao, hắn đã nói đoạn quốc đạo này, đằng sau gồ ghề, đi một chuyến đoán chừng xe sẽ bị hỏng, tiền thu căn bản không đủ để sửa xe.

Ta hiểu rõ gật gật đầu, cũng không miễn cưỡng hắn, chỉ là lấy ra điện thoại di động chuẩn bị cho Lý Ma Tử gọi.

"Haizz, xe kia dừng lại." Đúng lúc này, sư phụ lái xe đột nhiên kêu lên một câu, ta vội vàng nhìn sang, chỉ thấy chiếc xe phía trước dừng ở bên cạnh đường lớn, tiểu Mộc trả tiền rồi xuống xe, cho xe thuê đi mất.

Ta cũng vội vàng xuống xe, trên xe này còn đỡ, nhưng một khi cô xuống xe của ta thì mục tiêu của cô ta là quá rõ ràng, vì lẽ đó sau khi xuống xe ta trực tiếp núp sau cái cây bên cạnh, xem kế tiếp cô ta muốn làm gì.

Chỉ thấy nàng cảnh giác nhìn bốn phía, ánh mắt kém chút nữa đã đối đầu với ta, cũng may cây này đủ thô nên mới tránh được.

Ta sợ cô ta chú ý tới ta, cố ý đợi tới một phút mới ló đầu ra phía sau cây, nhưng vừa nhìn thấy thì ta bối rối: Người đâu?

Canh hai ngàn ba bốn trăm phần trăm Phượng Hoàng chi vũ (chương hơn)

Quốc đạo này có thể nhìn thấy rõ ràng, cái cây có thể cản người cũng chỉ hai bên, trong thời gian ngắn như vậy nàng có thể chạy đi đâu đây?

"Ngươi là đang tìm ta?" Một thanh âm thanh thản nhiên đột nhiên từ phía sau truyền đến.

Ta trực tiếp nhảy lên, lập tức lấy Vô Hình Châm ra, chỉ thấy Tiểu Mộc Chính đang mỉm cười đứng trước mặt ta không đến một mét, hôm nay nhìn có vẻ rất bình thường.

"Ha ha, Tiếu Nguyên phái ngươi theo dõi ta?" Tiểu Mộc làm bộ như nhìn thấu ta.

Ta mới vừa từ chối đã thấy nàng khoát tay áo nói nàng biết ta là ai, cũng nhìn thấy Tiếu Nguyên sáng nay đi tìm ta, chỉ là không ngờ Tiếu Nguyên lại thật sự khiến người ta theo dõi mình.

Sau đó nàng thở dài nói cho ta biết, thật ra nàng cũng không muốn gây sự với Tiếu Nguyên, nhưng nàng thật sự không có cảm giác an toàn, con người Tiếu Nguyên này thật quá phấn khích.

"Sao lại nói vậy?" Ta vừa điều khiển Vô Hình châm, vừa nhìn chằm chằm Tiểu Mộc. Bây giờ cô bé thoạt nhìn rất bình thường, nhưng ta lại không cho là vậy. Bởi vì bình thường mà nói, nữ sinh nhìn thấy mình bị theo dõi, phản ứng sẽ không bình thản như vậy.

Tiểu Mộc cười tự giễu: "Nữ nhân bên cạnh hắn không ngừng, chỉ là hắn giấu tốt mà thôi, không thì cha mẹ ta cũng sẽ không cùng hắn muốn cửa hàng cổ. Kỳ quái là chính ta, vốn ta cũng đồng ý với cha mẹ ta làm như vậy, nhưng mấy hôm nay như bị hắn mê hoặc, một lòng một dạ muốn gả cho hắn, gì cũng không muốn, ngươi nói ta bị làm sao vậy?"

Nói xong đột nhiên nàng tới gần ta, mặt không chút thay đổi nói: "Có phải ta bị quỷ nhập thân rồi không? Hả?"

Ta bị cô hỏi trong lòng run rẩy, càng xác định Tiểu Mộc trước mắt không bình thường, nhưng Mã Hổ Nhãn nói ta không biết chuyện giữa cô ta và Tiếu Nguyên, cũng không phải theo dõi cô ta.

Tiểu Mộc nhìn ta một cái, đột nhiên nở nụ cười, sau đó nhìn chằm chằm vào ta nói từng chữ một: Tốt nhất ngươi đừng dính vào, nếu không ta sẽ khiến tình cảm giữa ngươi và thê tử tan vỡ!

Nói xong nàng liền thản nhiên rời đi.

Ta hừ lạnh một tiếng, cũng không coi nàng ta là chuyện gì, vừa rồi sở dĩ không động thủ là vì ta không biết rõ lai lịch thứ này, sợ bị thương bản tôn mà thôi.

Thấy hành tung đã bị phát hiện, ta cũng không tiện đi theo, lang thang trên quốc đạo trong chốc lát mới chặn được một chiếc xe về thành.

"Tiểu tử, sao giữa trưa nay ngươi lại chạy tới đây?" Sư phụ tài xế hiển nhiên rất nói năng hăng say, ta vừa lên xe hắn bắt chuyện.

Ta tùy tiện lấy cớ để lừa gạt qua, hắn cũng không xem trọng, vẫn như cũ không ngừng nói chuyện với ta, cho dù ta chỉ là ngẫu nhiên hai tiếng cũng không ngăn được sự nhiệt tình của hắn.

Có thể là cuối cùng hắn giảng đến mệt mỏi nên ngừng lại, mở truyền hình xem phim. Ta nghe theo hai câu, hẳn là gần đây ngành lịch sử nóng hổi, nói là lịch sử kỳ thật sửa đổi rất lớn, chủ yếu là giảng thuật tình hận chủ nam nữ, cũng chỉ có thể lừa gạt những thanh niên trẻ tuổi kia.

Bất quá sư phụ dạy lái lái lái xe đúng là nghe say sưa, vẫn thỉnh thoảng thảo luận kịch bản với ta, ta chưa từng thấy không tiếp lời hắn được, chỉ thỉnh thoảng nói chút kiến thức lịch sử mình biết mà thôi.

Bất quá cũng nhờ có hắn đoạn đường này cũng không nhàm chán, chiếc xe này sau khi vào thành ta quay đầu nhìn cao ốc lầu cao bên ngoài, trong đầu qua sự tình nhuyễn giáp một lần, lại càng nghĩ càng không có đầu mối.

Chủ yếu là do lần làm ăn này khiến ta không thể nào xuống tay được, dù sao thì nhuyễn giáp cũng không làm ra bất kỳ chuyện gì thương tổn người bình thường cả, cho nên ta cũng không biết mục đích của nó là gì, không thể nào điều tra được!

Điều đau đầu nhất chính là cho tới bây giờ ta cũng không rõ tại sao lúc trước Tiểu Thịnh nhất quyết phải bán Nhuyễn Giáp, rõ ràng thứ này hình như không gây thương tổn gì cho hắn.

Xem ra ta nên tìm Tiểu Thịnh hỏi...

"Dừng một chút!" Ta bỗng nhiên quát một câu, sư phụ tài xế của ta lại càng hoảng sợ, "xoẹt" một tiếng, dừng xe sang một bên, quay đầu hỏi ta chuyện gì.

Ta không nói gì, đôi mắt nhìn chằm chằm vào một cửa hàng cổ sắc cổ hương ven đường.

Đây là một cửa hàng bán quần áo của một đại hán, theo phục hưng của Hán phục, mặt tiền cửa hàng này càng ngày càng nhiều, điều khiến ta kinh ngạc dĩ nhiên không phải là mặt tiền của cửa hàng, mà là một bóng người xuyên qua cửa sổ nhìn thấy.

Tiểu Mộc!

Giờ phút này nàng mặc một bộ áo bào phượng màu vàng sáng, đang đứng trước gương sửa sang lại quần áo, trong lúc giơ tay nhấc chân dĩ nhiên mang theo một tia cao quý, phảng phất trời sinh đã là người được chọn!

Nhìn Tiểu Mộc mặc áo bào màu phượng trước mặt, da đầu của ta lập tức nổ tung, không phải vì bộ áo bào này mà vì thần sắc trên mặt nàng quá mức nghiêm túc. Cứ như nàng là hoàng hậu, mọi cử động đều không giống như nữ hài hiện đại.

Nếu nói nàng là người giải trí thì cũng thôi đi, nhưng Tiếu Nguyên đã nói với ta, trước đó nàng chẳng qua chỉ là một cô gái hết sức tùy tiện, tâm tư đều viết lên mặt, căn bản không có động tác thâm trầm như vậy.

Ta ngồi trong xe thuê nhìn nàng chỉnh lý y phục trên gương, hồi lâu đều không thể vãn hồi tinh thần!

Chỉ thấy Tiểu Mộc trước gương giật giật mình, sau đó chậm rãi nhảy múa, động tác rất nhỏ, nhưng ta có thể xác định đây là một loại nhảy, thích hợp nhất với quý phụ cổ đại nhảy tới, thứ nhất là tư thái ưu mỹ, thứ hai biên độ động tác không lớn đến mức khiến người ta cảm thấy khinh cuồng.

Ta lập tức lấy điện thoại di động ra chiếu trạng thái của Tiểu Mộc hiện tại xuống, thuận tiện còn đăng một đoạn video nhỏ, sau đó trực tiếp viết điện thoại cho Tiếu Nguyên.

"Ngươi hẳn là rất quen với cử chỉ của nữ nhân nhà ngươi nhỉ?" Ta hỏi.

Tiếu Nguyên lập tức cam đoan mình và Tiểu Mộc từ nhỏ đã quen biết nhau, cho dù trang điểm của Tiểu Mộc có đậm hơn nữa, hắn nhất định có thể nhận ra được.

Ta cũng không nói nhảm lập tức phát hình ảnh và video, bảo hắn xem rồi mới hồi phục ta.

Qua đó đại khái chừng mấy phút Tiếu Nguyên điện Tùy mới đánh tới, hắn phi thường chắc chắn nói cho ta biết nếu không phải gương mặt này thì hắn nhất định sẽ không cảm thấy đây là Tiểu Mộc, sau đó hắn còn phát một ít ảnh và một ít video của Tiểu Mộc bình thường, đúng là như là hai người khác nhau.

"Ta biết rồi, hiện tại ta đi theo nàng, có tình huống sẽ tiếp tục nói với ngươi, nếu ngươi nhớ được cái gì thì nhớ cho ta biết." Ta nhanh chóng nói một câu liền đăng thông tin, bởi vì Tiểu Mộc động rồi, nàng trực tiếp mặc phượng bào rời khỏi tiệm này, ngay cả dáng vẻ đi đường cũng thay đổi, vừa nhìn liền cao cao tại thượng.

Trong lòng ta rét run, tuy rằng mặt trời đã ngả về tây nhưng vẫn sáng lạn như trước, không dám tưởng tượng trên người nàng rốt cuộc là thứ gì đang quấy phá, Quỷ Vương hiển nhiên là không thể, chẳng lẽ là Quỷ Đế?

"Ha ha, đây không phải diễn viên đấy chứ?" Sư phụ tài xế bừng bừng hào hứng lấy ra chụp ảnh điện thoại chụp ảnh, miệng còn lẩm bẩm nếu gặp ngôi sao còn có thể trở về khoe khoang một chút.

Ta ngăn hắn lại nói đây là bằng hữu của ta, chẳng qua chỉ thích trang phục cổ thôi, hy vọng sư lái lái xe không nên gây khó dễ cho hắn.

Nghe ta nói như vậy hắn cũng không kiên trì, chỉ hỏi ta có cần đi theo hay không thôi.

"Đi!"

Ta gật đầu, đưa mấy đồng tiền màu đỏ cho hắn như pháo pháp, tốc độ của hắn bắt đầu kỳ quái, chỉ trong chớp mắt đã lao ra ngoài.

Dọc theo đường đi rất thuận lợi, xe ngựa dừng ở một khu nhỏ, ta cho Tiểu Nguyên đăng bài xác nhận đây là nơi ở chung của bọn họ hiện tại, liền bảo hắn lập tức chạy tới.

"Trương đại chưởng quỹ." Tiểu Nguyên tốc độ rất nhanh, chỉ nửa giờ đã xuất hiện trước mặt ta, thở hồng hộc hỏi ta hiện giờ thế nào rồi.

Ta lắc đầu nói Tiểu Mộc hiện tại quả thật rất không thích hợp, nhưng rốt cuộc vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy, còn phải tiếp tục điều tra.

Hắn lập tức hỏi ta nên làm thế nào?

Ta bảo hắn dẫn ta tới lầu dưới của gian nhà bọn họ: "Ngươi lên trước, tìm một cơ hội cho ta vào nhà ẩn nấp, ta phải quan sát xem, dù sao những thứ này buổi tối càng thêm sinh động!"

Chương thứ hai nghìn ba mươi ba có nghi ngờ giết người.

Tiếu Nguyên sắc mặt trắng bệch, sau một lúc lâu mới di chuyển bước chân lên lầu, đi theo phía sau hắn, trốn ở giữa cầu thang trước cửa hắn.

Tiếng gõ cửa đáp lại rất nhanh, Tiểu Mộc mặc áo bào phượng mở cửa: "Ngươi về rồi."

Ta nhíu nhíu mày, giọng điệu của nàng vô cùng kỳ quái, không hề có chút phập phồng nào, điều này càng khiến ta xác định nàng không phải Tiểu Mộc bản tôn. Dù sao trước đó nàng tranh cãi với Tiếu Nguyên một trận, người sau nói ra toàn bộ những lời không kết hôn, không lý nào bây giờ lại có thái độ không có việc gì.

Tiếu Nguyên gật đầu, lại bất an nhìn thoáng qua chỗ ta ẩn thân, sau đó mới vào phòng.

Chờ đợi một lúc lâu, trời đã tối, mới nhìn thấy Tiếu Nguyên lén lút mở cửa nói Tiểu Mộc đang tắm, để ta nhanh chóng đi vào!

Ta rón ra rón rén đi vào, đi đến một nửa chỗ Tiếu Nguyên đột nhiên quay đầu lại nhét xuống dưới bàn, ta lập tức ý thức được hẳn là Tiểu Mộc đi ra, cho nên động tác cực nhanh rụt vào dưới bàn.

"Ai vậy?" Giọng nói của Tiểu Mộc khiến ta căng thẳng, ta có thể thấy một góc áo khoác phượng bên cạnh bàn.

Tiếu Nguyên cười ha hả nói: "Không có ai cả, hắn chỉ mở cửa hít thở thôi.

Phượng bào giật giật, tựa hồ có xu thế ngồi xổm xuống, Tiếu Nguyên lập tức nói: "Ngươi không phải đi tắm rửa sao? Sao còn chưa đi?"

"Bây giờ đi." Phượng Bào lần nữa giật giật, lần này càng động càng xa.

Ta hít thở một hơi, đợi khi phòng tắm truyền đến tiếng tràn nước, ta mới từ dưới đáy bàn bò ra, hỏi Tiếu Nguyên phòng ngủ ở đâu.

Tiếu Nguyên vừa nhìn chăm chú phòng tắm, vừa dẫn ta đi về phía phòng ngủ.

Phòng ngủ không lớn, xem ra cũng vừa được sửa xong, chỉ có những đồ gia dụng đơn giản nhất, giường, ngăn tủ cùng với đài trang điểm.

tủ sách khiến ta cảm thấy không tệ là vừa vặn có thể quay về đài trang điểm, vì thế ta liền dịch trong ngăn tủ, xoay người núp trong ngăn tủ, Tiếu Nguyên thì ngồi ở trên giường, khẩn trương chờ đợi.

Tiểu Mộc tắm vô cùng chậm, chừng một giờ sau cửa phòng ngủ mới có động tĩnh, từ khe ngăn tủ ta nhìn thấy nàng vẫn mặc bộ áo bào phượng như trước.

Tiếu Nguyên nhíu mày: "Sao ngươi lại ăn mặc như vậy?"

"Chẳng lẽ bổn cung không nên mặc cái này?" Tiểu Mộc nhẹ nhàng nhìn Tiếu Nguyên một cái, người sau sắc mặt thay đổi, như là bị dọa sợ rồi.

Ta nhíu nhíu mày, không trách Tiếu Nguyên bị hù dọa, khí thế mà Tiểu Mộc phát ra khi nói chuyện đúng là không phải người bình thường có thể chống cự, hơn nữa nàng dùng từ ngữ kỳ quái, thật sự khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Tiếu Nguyên không nói thêm gì, chỉ cầm một bộ quần áo thay cho tắm nói là đi tắm. Tiểu Mộc cũng không để ý tới lão, đi thẳng tới trước bàn trang điểm, lầu bầu nói với gương.

"Bổn cung mặt biến sắc..." Nàng thở dài một tiếng, sau đó lấy ra các loại trang điểm, bôi lên mặt. Một lúc lâu sau, một mặt trắng bệch xuất hiện trong tấm gương.

"Vẫn là như vậy, đại nhân thích nhất là ta như vậy." Tiểu Mộc đột nhiên cúi đầu mỉm cười, như thế dịu dàng động lòng người.

Ta cảm thấy có chút kỳ quái, biểu hiện lúc trước của nàng rõ ràng là làm Hoàng hậu của ta, nhưng vì sao cần "đại nhân", chẳng lẽ không nên là Hoàng thượng?

Lúc ta còn chưa hiểu, Tiểu Mộc đột nhiên đứng dậy từ phía trước bàn trang điểm, khí thế hung hăng đánh một quyền về phía bàn trang điểm, thô lỗ nói: "Mặc kệ ngươi ra sao, ta đã thích ngươi, nhưng ngươi lại không rõ lòng ta!"

Nói xong nàng trực tiếp ra khỏi phòng ngủ, ta lo lắng muốn theo ra ngoài, may là Tiếu Nguyên đã ngăn cản nàng rất lâu, để nàng về ngủ trước.

Hai người một lần nữa tiến vào phòng ngủ, Tiểu Mộc tựa hồ yên tĩnh một chút, chỉ là dù thế nào cũng không muốn cởi bộ áo bào mềm mại kia ra, tư thái tao nhã nằm ở trên giường không nhúc nhích, giống như một bức tượng điêu khắc.

Tiếu Nguyên liếc mắt về phía ta nhưng ta không trả lời hắn. Bởi vì ta đang đợi Tiểu Mộc ngủ, chỉ khi nào nó ngủ ta mới có cơ hội tiếp cận Nhuyễn Giáp.

"Trương đại chưởng quỹ?" Khuôn mặt đột nhiên áp sát tới trước mặt, ta sợ hết hồn. Lúc này mới phát hiện mình không biết từ lúc nào mình đã ngủ, vội vàng dụi mắt hỏi Tiếu Nguyên, có phải Tiểu Mộc đã ngủ rồi không.

Tiếu Nguyên vẻ mặt lo lắng lắc đầu: "Nàng, không gặp được nữa rồi!"

"Cái gì?"

Ta kinh ngạc gọi một câu, không lý nào nàng ta đi ra ngoài ta lại không cảm giác được, như vậy xem ra ta và Tiếu Nguyên hẳn là đều trúng chiêu!

Nói vậy là thứ này đã phát hiện ra ta? Nhớ tới phản ứng của cô ta trên quốc đạo, ta càng thêm khẳng định chuyện này.

Ta lập tức từ tủ tủ đi ra, sờ sờ chỗ Tiểu Mộc ngủ, phát hiện vẫn còn nóng, nói rõ nàng ta đi một lát.

Tiếu Nguyên lo lắng hỏi mình nên làm gì, Tiểu Mộc có gặp chuyện hay không, ta nghĩ hỏi hắn một chút về tình huống đại khái trong khu nhỏ của mình rồi trực tiếp lao ra, Tiếu Nguyên hiển nhiên muốn theo tới đây nhưng bị ta cự tuyệt, ta cần hắn ở đây ôm cây đợi thỏ.

Khu nhỏ Tiếu Nguyên ở này cũng không phức tạp, tổng cộng chỉ có hai cánh cửa, một cánh cửa lớn đối với xe ngựa như nước, cho dù bây giờ đã sắp nửa đêm, nhưng nơi đó thường lui tới cũng rất nhiều, mà một cánh cửa khác thì lại lệch một chút, lúc này hầu như không có xe đi qua, cho nên ta nghĩ Tiểu Mộc nhất định là cửa nhỏ.

Vô luận Âm Linh lợi hại cỡ nào, phản ứng đầu tiên đều là tránh nơi nhiều người!

Từ nhỏ ta đã theo ra ngoài theo cửa nhỏ, suy nghĩ một chút chạy về phía đông, nơi đó có một nhà hầu phục vụ khác, ngay cả buổi tối cũng buôn bán, cho nên ta nghĩ có thể nàng đã đi đến nơi đó.

Nhưng ta đến muộn một bước, chủ tiệm nói cho ta biết quả thật có một cô bé đã tới, nghe miêu tả hẳn là Tiểu Mộc. Nhưng cô bé chỉ mua một đôi giày thêu hoa rồi đi luôn, chủ tiệm cũng không chú ý tới cô bé đi đâu.

Ta lập tức đánh điện Tiếu Nguyên, hắn lại nói Tiểu Mộc cũng chưa trở về, ta đứng ở ngoài cửa hàng Hán phục, trong lúc nhất thời không có đầu mối.

Đinh linh linh...

Ngay khi ta đang suy tư bước tiếp theo nên làm gì thì máy truyền tin đột nhiên vang lên, ta cho rằng Tiếu Nguyên vì không nhìn mà nhận lấy: "Nàng đã trở về?"

"Nàng cái gì?" Phía đối diện truyền đến thanh âm kỳ quái của Lý Ma Tử, ta vội nói không có gì, hỏi hắn tìm ta có chuyện gì.

Lý mặt rỗ kêu ta nhanh chóng quay về tiệm hàng, có người tới tìm ta.

Ta hỏi hắn là ai, hắn chỉ nói là người của cục diện công An hình như đã có mạng người, cụ thể ra sao hắn cũng không rõ. Trước khi thắt roi hắn còn lẩm bẩm một câu: Sao sao máy truyền tin lại tìm tới chỗ ta?

Theo ta không có thời gian để ý tới lời nói của y, đánh vào xe thẳng đến cổ điếm, đêm hôm khuya khoắt tìm tới cửa, có lẽ sự tình cũng không nhỏ.

Lúc ta đến tiệm cổ đèn đã sáng, bên ngoài còn đỗ một chiếc xe quay, hẳn là Lý Ma Tử đang tiếp đãi Công An cục.

"Tiểu ca, ngươi đã trở về!" Ta vừa vào tiệm, Lý Ma Tử liền tiến lên đón, sau đó thấp giọng nói ta cẩn thận một chút, nói lần này ta đụng phải phiền toái lớn, có chứng cớ chứng minh ta giết người.

Trong lòng ta rất khiếp sợ, nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ nhìn hai tên Công An mặt đen đang ngồi trên ghế thấp gật gật đầu.

"Ngươi chính là Trương Cửu Lân?" Trong đó người lớn tuổi hơn một chút đánh giá ta một chút.

Ta khẽ gật đầu, Công An ở bên cạnh y lập tức đứng dậy, thò tay ra, trực tiếp nói: "Tình nghi của ngươi là một vụ án giết người, phiền toái cùng chúng ta đi một chuyến."

án thứ hai ngàn ba bốn trăm phần trăm tình lữ bị giết chết.

Án giết người gì?" Ta cau mày khó hiểu hỏi.

Nhưng bọn họ lại không quay về ta, mà là dùng tay chịu trói, lạnh giọng bảo ta nhanh chóng đi theo bọn họ, không được nói nhảm.

Lý mặt rỗ tiếp tục cẩn thận hỏi có phải bọn họ lầm rồi không?

Hai vị Công An không kiên nhẫn đẩy Lý măm rỗ, nói bọn họ nếu đến bắt người nhất định là có chứng cứ, có nghi vấn gì thì trình tự đi rồi hãy nói, hiện tại không nên ảnh hưởng đến công vụ.

Ta nhìn Lý mặt rỗ lắc đầu, ra hiệu hắn an tâm một chút, không nên nóng nảy, sau đó liền theo Công An rời đi.

Ta đã đi qua không ít lần công an cục, như vậy kinh nghiệm bị xe ngựa mang đi cũng có, chỉ là lần này lấy thân phận phạm nhân, đây cũng là hi hữu!

Dọc đường đi ta đều suy nghĩ có phải trước đó giết người vệ sinh của Nhật Hải bị móc ra, dù sao trên tay ta xác thực cũng có mấy mạng người.

Sau đó ta lại phủ định suy nghĩ này, e rằng chuyện này đã sớm dẹp yên, không lý nào lại bỏ qua lâu như vậy rồi lại lôi ta ra.

Thế nhưng trừ chuyện này ra ta cũng không có quan hệ gì với những người khác, rốt cuộc là cái gì?

"Hai vị đồng chí, cho dù có chết cũng phải cho ta minh bạch chứ? Đang yên đang lành sao ta lại nhắc tới chuyện án mạng với người ta?" Ta suy nghĩ một chút vẫn quyết định hỏi một câu, dù có chết cũng phải làm cho ta minh bạch.

Hai người liếc nhau một cái, sau đó vẫn là người lớn tuổi mở miệng: "Ngươi không nên hỏi nhiều, bây giờ chứng cứ xác thực, đợi đến lúc đến nơi tự nhiên sẽ có người hỏi, đến lúc đó ngươi sẽ biết."

Trong lòng ta lộp bộp một tiếng, nghe ý ông ta, tội danh ta đã định xong rồi?

Ta và Công An giao lưu cũng không ít, bình thường vụ án ngươi liên quan có cơ hội chuyển biến hoặc là tình thế không có ác liệt như vậy, bọn họ ít nhiều sẽ nguyện ý tiết lộ một chút, thế nhưng lần này bọn họ thậm chí ngay cả ý mời luật sư cũng không có, chẳng lẽ ta thật sự giết người lúc nào thì chính mình lại không biết.

Biết được thái độ của bọn họ xong ta cũng lười hỏi tiếp, dọc theo đường đi đều là chuyện gần đây có xảy ra chuyện gì mà ta không biết hay không, thế nhưng có nghĩ nát óc cũng không có đầu mối.

"Đến rồi." Bang xe trực tiếp tiến vào công an cục, người trẻ tuổi Công An đẩy ta liền tiến vào phòng thẩm vấn, một viên giám sát râu ria xồm xoàm đã chờ ở bên trong.

"Vương cảnh báo?" Trong lòng ta vui vẻ, tốt xấu gì cũng biết, ta lập tức hỏi hắn rốt cuộc phạm vào chuyện gì.

Ai biết được hắn lại trực tiếp hét lên một câu: Đã lọt vào bẫy thì đừng để ta làm loạn.

Một câu rống này khiến ta ngẩn cả người, sau đó cười lạnh một tiếng, ngồi đối diện hắn chờ hắn thẩm vấn!

Trước đó bố cục của bọn họ tới tìm ta hỗ trợ không ít, lần này thái độ lại kỳ quái, trong lòng ta cũng có chút hoảng hốt. Nhưng ta hiểu chỉ cần ta không làm, bọn họ cũng sẽ không xằng bậy, cho nên ta cũng không căng thẳng như vậy.

Quả nhiên, cửa thẩm vấn thất đã bị thay đổi thái độ. Hắn nhìn ta thở dài, bất đắc dĩ nói: "Huynh đệ, lần này ngươi phiền toái rồi."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ta nhíu mày hỏi.

Hắn mở túi giấy tờ trên bàn ném ta tới: "Ngươi tự xem đi."

Ta tò mò lật ra mấy tờ giấy mỏng manh, sau khi xem xong sắc mặt trở nên tái nhợt.

Đồ vật ghi chép phía trên lại là đêm nay, ta từ Tiếu Nguyên gia đến cửa nhỏ một mực vẫn bình thường, nhưng sau khi ra khỏi cửa nhỏ lại hoàn toàn khác ấn tượng của ta.

Trên tờ giấy này ghi lại không ngờ là ta lén la lén lút đi theo phía sau một đôi tình nhân, cuối cùng còn hạ sát thủ.

Sau khi xem xong tư liệu, Vương Thị Sĩ lại cho ta mượn điện thoại, trên đó là một đoạn video: Một đôi tình lữ hai mươi tuổi đang tranh cãi ở trước mặt ta, ta cầm dao găm xông lên trước như ma quỷ đâm một đao vào người bọn họ.

Bọn họ muốn chạy, nhưng khí lực của ta lại cực kỳ lớn, cuối cùng tuyệt vọng ngã vào trong vũng máu, hai tròng mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm ta, dường như không rõ vì sao lại có tràng tung hoành này.

"Bọn họ... Đều chết hết rồi?"

Mặc dù theo hình ảnh cuối cùng trên hình ảnh, đôi tình lữ này hẳn là đã chết tại chỗ, nhưng ta vẫn không cam lòng hỏi một câu.

Vương cảnh báo gật đầu nhẹ, nói ông ta cũng không tin là ta làm, nhưng giám sát khiến ông ta không thể không tin, mới để cho người ta trước bắt ta trở về.

"Đừng nói ta không giúp ngươi, vụ án này ta không động trước sẽ đến tay người khác, đến lúc đó ngươi chết nhanh hơn. Bây giờ ta chỉ muốn hỏi một chút, ngươi thấy chuyện này thế nào?" Vương phó sĩ đau đầu nhéo nhéo mi tâm.

Ta hỏi hắn tò mò, chẳng lẽ không thể hoài nghi ta thật sự chính là hung thủ giết người?

Hắn nghe ta hỏi như vậy lại mỉm cười, nói hắn không phải không tin ta sẽ giết người, mà là lấy thủ đoạn kia của ta cho dù giết người cũng sẽ không bị bắt gọn.

Ta nghĩ cũng đúng, nếu ta muốn giết tình nhân bình thường như vậy, tùy tiện mời một món âm vật là được.

"Không phải ta làm." Ta dựa vào ghế ngồi, kể lại hành động đêm nay một lần: "Ta còn ở bên ngoài nhận được máy truyền tin, thời gian này căn bản không khớp... "

Nói đến đây, ta đột nhiên nhảy từ trên ghế xuống. Nếu như nói còn có ai đến làm việc này trước ta, cũng chỉ có Tiểu Mộc thôi!

Nàng ra ngoài sớm hơn so với ta, hơn nữa chỉ có nàng mới có động cơ giá họa cho ta, nhưng nàng vì sao phải giết một đôi tình lữ này chứ?

"Ta có thể nhìn xem thi thể của tình nhân này không?" Ta cau mày, nếu đã làm vậy, nhất định có thể tìm được sơ hở.

Vương Thượng Sĩ lại thở dài thật sâu, hỏi ta minh bạch cho dù chuyện này không phải là ta làm, mà là những cái gọi là Âm Linh kia làm, cuối cùng ta cũng rất có thể không thoát khỏi pháp luật trừng phạt.

Ta cười khổ gật gật đầu, điểm này đương nhiên ta biết rõ, chính là ta chứng minh thì đã sao? Chuyện như vậy nói ra có mấy người sẽ tin? Chẳng lẽ lại nói với người chết bọn họ là bị quỷ giết chết?

"Trừ video, trên người chết có vân tay hoặc chứng cứ gì liên quan đến ta sao?" Đầu của ta xoay chuyển, nghĩ tới điểm mấu chốt.

Vương Thượng Sĩ vỗ đầu nói vậy là vẫn còn đang hóa nghiệm, chỉ là bởi vì giám sát hình ảnh quá rõ ràng, cho nên người trong nội khố cơ hồ đã định án, bởi vậy bỏ qua khối này.

Ta nhịn không được muốn mắng con mẹ nó, hắn ngượng ngùng gãi gãi đầu, để chúng ta báo cáo. Nếu như trên đao còn có người chết cũng không tìm ra chứng cứ gì khác, nội bộ bọn họ sẽ đè chuyện này xuống, dù sao trước mắt giám sát vẫn còn ở trong tay Công An.

"Chỉ là nếu việc này thật sự là ngươi làm, cho dù ngươi đã từng giúp cảnh báo không ít việc, chúng ta cũng sẽ không thừa hơi." Vương phó cảnh báo nghiêm túc nhìn ta.

Ta hiểu, gật đầu nhẹ, sau đó vẫn tỏ vẻ muốn xem thi thể của người chết trước, ít nhất ta phải làm rõ chuyện lần này, nếu không không ai biết nàng ta còn ở bên ngoài hay không sẽ tiếp tục hại

người.

Lông mày Vương Thượng Sĩ nhăn thành chữ Xuyên, cuối cùng đáp ứng ta một lát nữa sẽ lén dẫn ta đi xem một chút, bất quá hắn muốn đi toàn bộ hành trình giám sát.

Ta biết hắn làm được như vậy đã rất không dễ dàng, cho nên cũng không yêu cầu những thứ khác.

Sau đó Vương thượng quan liền đi ra ngoài an bài, đại khái chừng mười phút sau hắn đi đến, ý bảo ta đi cùng hắn.

Ta giơ tay chịu trói, hắn lại lắc đầu, nói mang ta đi xem cũng không tệ rồi, dù sao hiện tại cũng không biết ta rốt cuộc có phải là hung thủ hay không, vạn nhất ta chạy thì hắn không có biện pháp chịu trách nhiệm.

"Được rồi!" Ta nhún vai, cũng không có cưỡng cầu.

Vương Viên cảnh dẫn theo ta trực tiếp hạ xuống gánh một tầng, dừng thi giữa hành lang, vừa bước lên hành lang, ta đã cảm giác nhiệt độ bốn phía giảm xuống không chỉ một lần!

Nhân chứng thứ hai ngàn ba năm (chương hơn)

"Suy xét vừa mới đi, báo cáo ngày mai hẳn là có thể đi ra, người nhà người chết cũng được khuyên đi rồi, nhưng ngươi cũng chỉ có thể đợi năm phút, một lát còn có một chút trình tự phải đi..."

Vương phó giám một bên đẩy cánh cửa ngưng thi ra, một bên dặn dò ta. Ta không hỏi hắn đã tới dự báo còn có thủ tục gì phải đi nữa, bởi vì hỏi hắn cũng không nói cho ta biết.

Ta sờ sờ cánh tay, đợi sau khi thích ứng hàn khí mới đi vào, đình chỉ thi thể chính giữa có hai cáng, phía trên che vải trắng.

Ta hô một hơi, tiến lên vén một tấm trong số đó lên, mặc dù ta ở trong video đã xem qua tử trạng của bọn họ, nhưng vẫn là giật nảy mình.

Thi thể đã được xử lý, vết thương dữ tợn đều lật ra ngoài, mặc dù không có vết máu, nhưng cơ bắp trắng hếu nhìn ta càng thêm ghê tởm.

"Như thế nào?" Vương cảnh viên cấp bách hỏi một tiếng.

Ta không để ý tới hắn, nghiêm túc nhìn mỗi một vết thương trên thi thể nam nhân, chỉ thấy sâu dưới vết thương không sai biệt lắm, vả lại chủ yếu tập trung ở bụng.

Xung quanh vết thương đều có màu đen nhàn nhạt, bình thường nếu như không nhìn kỹ sẽ trực tiếp bỏ qua, ta cười lạnh một tiếng: Không sai, là nàng hạ thủ!

Sau đó, ta lại kéo tấm vải trắng trên người nữ thi ra, so sánh với thi thể nam nhân thì vết thương trên người nữ thi không nhiều, vết thương sâu nhất chính là vết đao trên cổ, xem như một đao trí mạng, mấy vết thương khác đều rất cạn, có thể nói nàng còn phải chịu tội nhiều hơn cả nam thi.

"Cuối cùng thì sao, ngươi nói gì đi chứ!" Vương cảnh viên cuống

lên.

Ta xem hắn một cái, hỏi hắn xem video kia có cảm giác như thế nào.

"Phát tiết." Vương pháp quan quay về rất nhanh, sau đó lại lắc đầu: "Điều kỳ quái là vì sao phải phát tiết, chuyện này đối tình lữ cùng hung thủ có quan hệ gì?"

Nói xong hắn còn liếc nhìn ta một cái, hiển nhiên cũng có chút hoài nghi là trên đầu ta.

Ta cũng chẳng thèm để ý tới sự hoài nghi của hắn, chỉ là bác bỏ suy nghĩ của hắn: "Không phải phát tiết mà là trả thù mà thôi."

"Báo thù?" Vương phó quan càng thêm khó hiểu.

Ta khẽ gật đầu, chỉ nói đúng là Âm Linh gây nên, mà nguyên nhân trả thù đôi tình lữ này tạm thời ta còn không thể tưởng tượng được, chỉ là cảm thấy kỳ quái.

Vương Thượng Sĩ vội vàng hỏi ta chuyện này kỳ quái chỗ nào.

Ta chỉ vào vết thương trên hai người nói: "Rất hiển nhiên, Âm Linh đối với sự thù hận của người đàn ông thì nữ tính so với nữ tính cao hơn nhiều, nam nhân thì rất đau đớn, trên người không có vết thương trí mạng, nhưng nữ nhân thì một đao trí mạng, thoạt nhìn tàn nhẫn nhưng lại bị ít hơn rất nhiều tội."

Vương viên chướng lại nói không có gì kỳ quái, không chừng hung thủ cùng nam nhân chết có cừu oán, người chết nữ chỉ là bị liên lụy cũng không chừng.

"Không đâu!" Ta trực tiếp phủ định suy nghĩ của hắn: "Ngươi đừng quên, kẻ gây án là Âm Linh."

Vương Thượng Sĩ vẻ mặt khó hiểu, ta lại không giải thích nữa, bởi vì ta cũng không biết nói từ đâu, chỉ cảm thấy chuyện này lộ ra vẻ quỷ dị.

Điều khiến ta khó hiểu nhất là tại sao nàng lại phải giá họa cho ta? Chỉ là vì ta theo dõi nàng thôi sao?

"Không ổn, Vương phó quan, ngươi nhanh chóng liên hệ một người giúp ta." Ta vỗ đầu một cái, lôi kéo Vương phó cảnh xuất hiện đình thi.

Nếu như ta đoán không sai, hiện tại Tiểu Mộc có lẽ đã trở về phòng ở, Tiếu Nguyên rất có thể liên hệ với ta, nhưng trước khi xe điện đăng tiến vào trạm gác đã bị tịch thu rồi.

Hơn nữa Tiểu Mộc Tố biết là nàng do Tiếu Nguyên tìm ta theo dõi, ta sợ nàng ra tay với Tiếu Nguyên!

Nghe ta nói vậy, Vương cảnh báo cũng không quản được sẽ bị phân vị trí, trực tiếp trả xe điện lại cho ta, ta vừa mở cơ hội quả nhiên có mấy cái xe chưa kẹp, đều là Tiếu Nguyên lấy tiền ra trả lại.

Ta mới vừa muốn trả lời hắn, nghĩ lại thì lại tìm Vương phó cảnh báo đòi điện thoại, lỡ như Tiểu Mộc ngay bên cạnh hắn, dùng số hiệu của ta quá nguy hiểm.

Thông tin truyền tin vang lên không được mấy tiếng liền bị nhận lấy, Tiếu Nguyên vội vàng đút tới.

Ta lập tức biểu lộ thân phận, chợt nghe thấy phía đối diện trầm mặc một hồi, sau một lúc Tiếu Nguyên mới trả lời: "Trương đại chưởng quỹ, ngươi có khỏe không?"

Ta sửng sốt một hồi, sau đó phản ứng lại, khiếp sợ hỏi hắn làm sao biết chuyện này?

Hắn trả lời là Tiểu Mộc nói cho hắn biết, lúc người sau quay về phòng vừa hay nhìn thấy một màn này, cũng là nàng báo cảnh báo.

Ta hỏi hắn có phải đang ở cùng Tiểu Mộc hay không, hắn nói, nhưng Tiểu Mộc đang ngủ, không nghe được máy truyền tin.

Ta thở phào một tiếng: "Đêm nay ngươi cẩn thận một chút, sáng mai đến tiệm của ta tìm Lý Ma Tử, bảo hắn cho ngươi vài tấm linh phù thượng đẳng."

"Sao, làm sao vậy?" Tiếu Nguyên có chút bị ta dọa sợ.

Ta không nói cụ thể, chỉ lớn tiếng nói cho hắn biết không muốn chết thì làm như lời ta nói. Phỏng chừng hắn là bị hù dọa, vội mở miệng đáp ứng, ta lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại cho Lý Ma Tử đánh điện thoại, nói hắn ngày mai ở trong tiệm chờ.

"Tiểu ca, ngươi thế nào?" Lý Ma Tử lo lắng hỏi.

Ta sẽ kể sơ qua tình huống, sau đó bảo nó đi tìm Tiểu Thịnh: "Nhớ kỹ, cho dù dùng cách gì, đều phải cạy cái miệng của đứa cháu trai này ra, ta cũng biết nó bán mềm giáp gì đó với giá thấp, tuyệt đối không có ý tốt!"

Nói đến đây ta liền tức giận, vốn cho là chỉ cần ta không thu nhuyễn giáp là không sao, không nghĩ tới lại vẫn bị liên lụy vào. Chủ yếu nhất là cho dù gặp mặt quỷ đế ta sẽ không sợ, nhưng trực tiếp đưa ta đến bố cục thì lại hạn chế hành động của ta, quyền chủ động không nắm chắc trong lòng bàn tay mình.

Ta treo máy truyền tin thì thấy Vương giám quan kỳ quái nhìn chằm chằm ta, ta bị nhìn chằm chằm không hiểu thấu, hắn bất đắc dĩ thở dài: "Ngươi ở trước mặt ta cũng thu liễm một chút, các ngươi lại muốn thu liễm một chút làm cái gì với cái tên Tiểu Thịnh kia?"

Cười ta ha ha khiến hắn yên tâm, cùng lắm cũng chỉ dọa hắn sợ thôi, chung quy sẽ không gây ra chuyện lớn gì.

Xem ra cũng không có gì chuẩn bị, Vương cảnh báo liền nhốt ta ở trong phòng thẩm vấn.

Mẹ nó trên ghế, lộn một vòng này cũng sắp sáng lên rồi, ta cũng không suy nghĩ cái gì, chuyên tâm chờ Lý Ma Tử trả lời.

Ta hơi híp mắt một chút, cửa phòng thẩm vấn lần nữa bị đẩy ra, Vương phó cảnh vẻ mặt mỏi mệt xuất hiện trước mặt ta, xem ra hẳn là một đêm không ngủ.

"Chuyện có chút phiền phức." Nó ngồi đối diện ta, hít ra một hơi thuốc, châm lửa hung hăng hít một hơi.

Ta hỏi hắn làm sao vậy, hắn nhìn ta một hồi lâu mới thở dài, để cho ta thành thật nói cho hắn biết chuyện này kỳ thật chính là ta làm.

Ta lắc lắc đầu, sau đó cảm thấy có gì đó không đúng, hỏi hắn có phải Vụ Phố bên kia xuất báo cáo hay không?

Hắn ừ một tiếng, có chút bực bội bóp tắt đầu khói, nói không phải là báo cáo vấn đề, báo cáo trên báo cáo không có vân tay cùng với vật chất khác của ta, vấn đề xuất hiện trên thân nhân chứng.

"Có nhân chứng?" Ta cười lạnh một tiếng, lúc ấy người có thể làm nhân chứng còn có thể là ai?

Quả nhiên, Vương phó quan nói có một nữ sinh tố phán ta là hung thủ, trọng điểm là nàng náo rất lớn, chỉ sợ chuyện này không áp chế được.

Ta suy tư một lát hỏi hắn hiện tại tình huống như thế nào, nếu như nội bộ Cảnh Sự Chỉ biết rõ là tốt rồi, nếu mở rộng chuyện này ra thật đúng là không dễ xử lý.

"Trước mắt vẫn còn trong phạm vi khống chế, nhân chứng kia vừa hay bị ta đụng phải, ta đem nàng ta ổn định lại, nhưng một khi náo loạn ta sợ là không áp chế nổi." Vương lão cảnh viên bực bội vò đầu bứt tóc, ta mới biết được trong thời gian sau này hắn đều đang ứng phó cái gọi là nhân chứng, hy vọng có thể trấn an cảm xúc của nàng ta, để nàng ta phối hợp với cảnh báo làm việc.

Ta cười lạnh một tiếng, sau đó yêu cầu phải chứng kiến người này.

Vương Thượng Sĩ sảng khoái đáp ứng, bởi vì nghe hắn nói sở dĩ có thể ổn định nhân chứng, cũng là vì đối phương muốn gặp ta.

Chỉ chốc lát sau Vương cảnh báo dẫn nhân chứng vào thẩm vấn, quả nhiên là Tiểu Mộc.

Nàng đã không mặc bộ áo bào phượng kia, chỉ là nhuyễn giáp như cũ bao phủ trên thân, nàng có chút mờ mịt nhìn ta một cái, giống như có chút không rõ tình huống lúc này!

Chương thứ hai nghìn ba trăm bốn mươi sáu bắt đầu ra tay – Trấn Âm Linh.

Ta quay đầu để Vương phó quan rời đi trước, cho chúng ta một cái sân để nói chuyện, ông ta gật đầu ra hiệu hắn ta đang ở bên ngoài, có chuyện gì gọi hắn ta là được rồi.

"Tiểu Mộc?" Ta thử gọi một tiếng.

Cô sợ hãi run rẩy, sau đó hỏi có phải vì sao mình lại ở đây không.

Ta sẽ nhặt chuyện có thể nói ra, sau đó nhún vai: "Chính là như vậy, ngươi nói ngươi tận mắt thấy ta giết người, cho nên hiện tại ta bị giam ở nơi này."

Tiểu Mộc khiếp sợ mở to hai mắt, tỏ vẻ mình hoàn toàn không hiểu vì sao lại xuất hiện ở trạm gác này, rõ ràng là hôm qua nàng hẳn là đi tìm Tiếu Nguyên.

"Nói như vậy sau đó ngươi cũng không nhớ rõ?" Ta nhíu mày hỏi.

Tiểu Mộc cúi thấp đầu suy nghĩ một lúc lâu, có chút chán nản lắc đầu, nói nàng chỉ nhớ mình và Tiếu Nguyên cãi nhau một trận, về phần tại sao ồn ào nàng cũng không biết, tỉnh lại là ở trạm gác.

Ta cẩn thận quan sát nàng ta, phát hiện nàng ta không nói láo, nói cách khác âm linh không ở trên người nàng ta. Nhưng như vậy cũng không giải thích được, âm linh nếu đến nháo có lẽ sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Trong lòng ta rất cảnh giác, nhàn nhạt nói hiện tại nàng ta nhất định là ta đã giết người, cho nên mới bảo nàng ta phối hợp với cảnh sát điều tra, không gây sự rõ ràng trước kia không được nói lung tung.

Tiểu Mộc vội vàng biểu thị có thể, ta ấn đúng linh linh, Vương cảnh báo lập tức đi đến dùng ánh mắt hỏi thăm ta thế nào?

Ta lắc đầu muốn nói gì đó, Tiểu Mộc Ngọc đứng lên đánh thẳng về phía Vương Phó Thượng, trong miệng phát ra tiếng ô ô, hoàn toàn tương tự với tình huống Tiểu Thịnh xuất hiện lúc trước.

"Ngươi làm cái gì vậy!" Vương Thị viên vừa tức vừa vội, dùng sức đẩy Tiểu Mộc, cho dù sức lực của hắn đã vô cùng lớn nhưng vẫn không thể đẩy đối phương ra được. Ta lập tức vọt tới cửa hô vài tiếng, mấy cảnh vệ nhỏ lao tới trói Tiểu Mộc lại trên ghế, Vương viên viên mới tránh được một kiếp.

"Nàng xảy ra chuyện gì vậy?" Sắc mặt Vương cảnh báo vô cùng không tốt, bởi vì mọi người đều có thể nhìn ra tình huống của Tiểu Mộc hiện tại rất không đúng, ánh mắt nàng phiếm hồng, vẫn hướng về phía người chung quanh quát, tựa hồ cùng những người này có thâm cừu đại hận gì.

Ta lắc đầu, lấy ra điện thoại di động cho Lý mặt rồi bấm một quyền, hỏi hắn có tìm được Tiểu Thịnh hay không.

"Tìm đúng rồi, nhưng tiểu tử này không thành thật, chỉ nói vì hắn không dùng đến nhuyễn giáp cho nên mới bán." Lý Ma Tử xì một tiếng khinh bỉ, không cho là đúng nói.

Ta hít sâu một hơi: "Đừng quản nữa, trực tiếp đưa hắn đến cảnh giới này!"

Lý mặt rỗ bị ta dọa cho nhảy dựng, hỏi ta có phải xảy ra đại sự gì hay không, ta cũng lười giải thích, chỉ nói cho hắn thuận tiện bảo Tiếu Nguyên cũng theo tới.

Vương Thượng Sĩ hỏi ta muốn làm gì, ta cười cười, chỉ vào Tiểu Mộc đang rống lên: "Chính là muốn xem xem trong thân thể cô nương này rốt cuộc là thứ đồ chơi gì!"

Đám người cảnh sát bị giọng điệu của mình dọa cho sợ hết hồn, mình khoát tay, ý bảo trừ Vương phó cảnh ra ngoài hết mọi người.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, có một vị còn do dự nói ta là kẻ phạm tội, làm như vậy không phù hợp với quy định.

Vương Thượng Sĩ thì gật đầu nhẹ với bọn họ, để bọn họ làm theo lời ta.

Người sau khi đi, ta bộp một cái đóng cửa phòng thẩm vấn lại, bảo

Vương phó giáo cởi trói cho ta. Hắn vẫn có chút do dự, ta hất cằm lên: "Ngươi xem bộ dáng này của nàng ta giống người bình thường phải không? Án này rất kỳ quặc, ngươi tốt nhất vẫn nên theo lời ta mà làm."

Hắn thở ra một hơi, cuối cùng thỏa hiệp bỏ đi còng tay của ta.

Ta vặn vặn cổ tay, kéo ghế ngồi xuống đối diện Tiểu Mộc, đưa tay liền giật nhuyễn giáp của nàng.

"Grào!"

Tiếng rống rung trời truyền đến, ta ha ha cười cười, mặc kệ nàng phản kháng trực tiếp đem nhuyễn giáp nắm trong tay, sau đó đưa tay muốn phá hủy tuyến trên đó.

"Không muốn!"

Tiếng rống lớn vang lên, nhưng lần này không phải của Tiểu Mộc, mà là một giọng nam.

Ta quay đầu nhìn về phía Tiểu Thịnh được Lý mặt rỗ mang đến, giơ nhuyễn giáp trên tay lên hỏi hắn rốt cuộc có muốn thành thật khai báo hay không.

Tiểu Thịnh nhìn ta, sau đó lại nhìn nhìn nhuyễn giáp, có chút không tình nguyện nói: "Có gì dễ nói chuyện, nó, nó lại không gây ra chuyện gì."

"Không chọc ra chuyện gì chứ." Thiếu chút nữa ta đã bị y chọc tức tới mức phì cười: "Ngươi có biết là nó đã giết hai người, hơn nữa còn giá họa cho ta hết không hả?"

"Điều này... Điều này không có khả năng!" Sắc mặt Tiểu Thịnh tái nhợt, đoạt lấy nhuyễn giáp trong tay ta, dĩ nhiên là vuốt ve tình nhân, trong miệng lẩm bẩm, ta nghe thấy rõ ràng, hắn đang hỏi nhuyễn giáp này có phải là có giết người thật hay không?

Ta thấy động tác quỷ dị của Tiểu Thịnh, xông lên túm chặt cổ áo nó: "Mẹ nó, ngươi thành thật khai báo cho lão tử, đây rốt cuộc là cái quái quỷ gì vậy?"

Nhuyễn giáp âm khí này không rõ ràng, tuy rằng ta có thể xác định là một kiện âm vật, nhưng rất nhiều vật già đều có âm khí như vậy, nếu không phải hôm qua đã chết một đôi tình lữ, ta thậm chí nghĩ thứ này không ảnh hưởng tới toàn cục.

Nhưng xem lệ khí khi nó sát hại tình nhân lộ ra ta liền rõ ràng thứ này thật sự không phải là thứ gì tốt lành, duy nhất kỳ quái là nó tựa hồ không có gì cần yêu cầu? Mục đích chủ yếu sát hại tình nhân chỉ là vì ngăn cản ta tiếp tục điều tra.

Tiểu Thịnh bị ta rống lên, sắc mặt càng thêm tái nhợt, cuối cùng nuốt nước miếng: "Ta, ta cũng không biết, chỉ là, chỉ là thứ này một mực ở bên cạnh ta nhắc mãi nhất định phải bán nó cho một đôi tình nhân, ta nghĩ Trương lão bản ngươi là người bán hành gia ở phương diện này khẳng định không có vấn đề gì, nhưng ngươi không nhận, ta mới tìm tới bọn họ, nhưng rõ ràng trước đó nó đi theo ta thật sự là bảo hộ thiếp cũ, làm sao lại giết người chứ?"

Ta đoạt lấy nhuyễn giáp, nhìn chằm chằm Tiểu Thịnh từng chữ một: "Ngươi nói là muốn cho ngươi tìm tình lữ làm chủ nhân sao?"

Tiểu Thịnh gật đầu lia lịa, thiếu chút nữa đã thề. Cậu vung tay lên cắt ngang lời nói nhảm của nó, ánh mắt dán chặt vào nhuyễn giáp, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

"Leng keng leng keng... "

Tiếng cười quỷ dị truyền đến, người trong phòng đều rùng mình một cái.

Ta đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tiểu Mộc, rống to để Vương phó cảnh báo hỗ trợ đè nàng lại, nhưng rốt cuộc đã muộn một bước, nàng đã tránh thoát dây thừng buộc trên người nàng, từng bước một đi tới phía Tiếu Nguyên. Hai tay nàng duỗi thẳng ra, giống như muốn bóp chết đối phương.

Ta lập tức tế ra Vô Hình Châm đâm về phía bả vai Tiểu Mộc, nhưng nàng giống như không có cảm giác gì, vẫn chạy thẳng về hướng Tiếu Nguyên.

"Ngươi cũng chạy mau lên a!" Ta vừa khống chế Vô Hình Châm, vừa quát với Tiếu Nguyên đang ngây ngốc đứng ở nơi đó.

Hắn vẫn như cũ không phản ứng kịp, vẫn là Lý Ma Tử một cước đá văng hắn ra, lúc này mới tránh thoát một kích của Tiểu Mộc Mộc.

Ngay khi mọi người đang hoảng loạn tránh né, Tiểu Mộc trực tiếp chạy ra khỏi phòng thẩm vấn!

Ta cũng trực tiếp đi theo ra ngoài, bởi vì từ lúc nãy ta đã đại khái biết âm linh này rốt cuộc muốn làm cái gì, nó công kích Tiếu Nguyên chẳng qua cũng là vì Tiếu Nguyên vừa lúc đứng ở cửa.

Thứ nó thật sự muốn chạy trốn, nhưng ta không nghĩ ra vì sao nó muốn chạy trốn, vì sao ngay từ đầu lại đưa tới cửa?

Hành vi của Âm Linh trước sau cũng quá mức mâu thuẫn...

Nhưng trước mắt ta cũng không có thời gian nghĩ nhiều, chỉ có thể nhanh chóng đi theo phía sau Tiểu Mộc.

...

Bức thứ hai nghìn ba bốn bảy thiên... Minh hôn...

Trong đại sảnh của trạm canh gác đã bị nó gây ra hỗn loạn, còn có mấy tên cảnh sát tưởng rằng ta muốn chạy trốn, muốn rút ra báo động bắt ta, may mà Vương cảnh viên xuất hiện kịp thời ổn định bọn họ.

Tình huống ra khỏi trạm gác ngược lại khá hơn một chút, bởi vì lúc sáng sớm trên đường cũng không có nhiều người, cho nên tốc độ phi nhân của Tiểu Mộc cũng không khiến cho quá nhiều khủng hoảng!

Mắt thấy sẽ không đuổi kịp, ta cũng bất chấp sẽ bị người phát hiện, trực tiếp nặn một cái quỷ chú rồi đi theo phía sau nàng, chỉ là càng đi theo liền càng cảm thấy lộ tuyến quen thuộc, đợi đến nơi ta mới kinh ngạc phát hiện nàng đã về tới chỗ ở của Tiếu Nguyên.

Ta theo nàng lên lầu, nửa đường nàng còn quay đầu lại nhìn ta một cái.

Ta chắc chắn cô ta đã phát hiện ra ta, nhưng không biết vì sao cô ta lại không truy cứu, chỉ là chạy về phía vách tường.

Thật vất vả mới vào phòng, nàng một cước đá mở cửa, thẳng đến chỗ bàn trang điểm bắt đầu trang điểm, nhìn thấy mà ta trợn mắt há hốc mồm.

"Đại nhân, thiếp thân sẽ không quên ngươi." Nàng vừa bôi phấn lên mặt vừa nhỏ giọng nói.

"Ta tin!" Trong miệng nàng toát ra một loại thanh âm khác, rõ ràng so với thanh âm thứ nhất thô to hơn không ít.

Ta nhíu mày, Âm Linh này không phải là chứng bệnh tinh thần phân liệt đấy chứ?

Cô vẽ rất cẩn thận, ngay cả ta đứng đây nhìn cô ta cũng không quản, chỉ cẩn thận lau mặt, xem chừng nửa giờ, cô mới mỉm cười hỏi: "Thiếp thân có đẹp không?"

"Đẹp."

Sững sờ nhìn nàng, nhất thời quên mất phản ứng, cho tới khi cảnh sắc xung quanh rực rỡ hẳn lên.

Đây là một bờ sông, thoạt nhìn vô cùng hoang vu.

Bên bờ sông có hai bóng người một nam một nữ đang đứng. Người đàn ông mặc đều rất phú quý, ta không rõ là quần áo gì, nhưng nữ tử đích xác là một thân cung trang. Xem cách chế tạo tối thiểu cũng hơn một ngàn năm.

Ta nhớ tới lão quy có giới thiệu về nhuyễn giáp, nói là thời kỳ Tây Ngụy, chẳng lẽ nữ tử này chính là chủ nhân nhuyễn giáp?

Bóng người bên bờ sông chuyển động, hai người trầm mặc đi tới. Đến khi tới một chiếc thuyền nhỏ bên bờ sông, nam nhân mới kéo được cô gái, có chút muốn nói lại thôi.

Ta tiến lên hai bước vừa muốn xem càng rõ ràng hơn, nhưng một trận đau đớn lại đánh nát cảnh tượng trước mắt, sau một khắc cuối cùng ta chỉ nhìn thấy nam nhân kia tựa hồ lấy từ trong ngực ra vật gì đó.

"Sưu sưu, bảo ngươi không nên xen vào việc của người khác!"

Khuôn mặt của Tiểu Mộc dữ tợn, móng tay đỏ tươi đâm thẳng vào bụng ta, ta lùi lại phía sau nhưng mặc dù đã rất nhanh nhưng vẫn bị thương, huyết dịch theo bụng chảy xuống.

"Tiểu ca của Trương gia!"

Không biết lúc nào Lý mặt rỗ đã lao tới chỗ ta, căng ra Âm Dương Tán bảo vệ trước mặt chúng ta.

Ta lại lắc đầu tỏ ý không cần, cười lạnh nhìn về phía Tiểu Mộc. Nếu như nàng không động thủ ta còn cần cố kỵ, bây giờ nàng vừa động thủ ta đã biết sâu cạn của nàng, mặc dù nói nàng có thể tồn tại ngàn năm, nhưng đạo hạnh này cũng chỉ là Quỷ Đế!

Ta lập tức lấy ra Vô Hình châm, đồng thời móc ra ô mộc hạch ném về phía nàng. Nàng kêu thảm thiết một tiếng, ta vừa định trực tiếp đưa nàng đến gặp Phật Tổ thì một nguồn sức mạnh đã chặn ta lại.

Ta khiếp sợ không thôi, trơ mắt nhìn Tiểu Mộc chạy trốn mà không phản ứng kịp.

Ý tưởng này tuy hoang đường, nhưng đúng là giải thích tốt nhất.

"Tiểu ca, ngươi sao vậy?" Lý Ma Tử đẩy ta một cái.

Ta mới vừa khôi phục tinh thần, nói trên nhuyễn giáp này có một đôi âm linh, vừa rồi vào lúc ta sắp tiêu diệt nữ âm linh kia, có một luồng sức mạnh không thuộc về nàng từ trên nhuyễn giáp mãnh liệt tuôn ra, rõ ràng là đang bảo vệ nàng.

Lý Ma Tử mở to hai mắt nhìn, nhìn bóng lưng Tiểu Mộc đang hốt hoảng chạy trốn hỏi ta có chắc chắn không?

Ta gật đầu, từ khi đi theo Tiểu Mộc ta phát hiện ra chỗ cổ quái, hành động đầu tiên của nàng thường có mâu thuẫn, nhưng nếu như đây là bởi vì trên giáp mềm có một đôi âm linh thì hết thảy đều giải thích được.

Lý Ma Tử vẫn không thể tin tưởng, truy hỏi ta có biết hai âm linh này là ai hay không?

Ta không chắc là mình có thể lắc lắc đầu, thật ra trong lòng ta có một ý nghĩ, nhưng không thể khẳng định, còn cần điều tra thêm một bước nữa.

Lý Ma Tử còn muốn hỏi cái gì, ta trực tiếp ngắt lời hắn, không còn hứng thú nói: "Trở về đi."

Vừa về tới tiệm cổ, mọi người đều vây quanh, Tiếu Nguyên càng nắm lấy tay ta, khẩn trương hỏi ta thế nào rồi?

Lý mặt rỗ ở một bên hừ hừ hừ, nói rõ là muốn bắt lấy, đều dựa vào ta rồi cứng rắn thả cho nó chạy trốn.

Một câu nói của hắn làm mọi người đều nhìn về phía ta, ta bất đắc dĩ giải thích: "Tình huống có biến, trong này đoán chừng không chỉ có một âm linh."

"Cái gì?"

Tiếu Nguyên mở to hai mắt nhìn, Tiểu Thịnh bên cạnh phản ứng còn khoa trương hơn cả hắn, trực tiếp ngã ngồi xuống đất, lẩm bẩm trong miệng khó trách...

"Khó trách cái gì?" Lý mặt rỗ nhất thời tóm thẳng hắn: " Nếu tiểu tử ngươi biết cái gì tốt nhất là ngoan ngoãn nói ra, bằng không."

Tiểu Thịnh cười khổ nói hắn cũng không biết gì, chỉ là đoạn thời gian hắn có được nhuyễn giáp kia luôn cảm thấy nữ nhân kia là lạ, nhất thời vô cùng yêu thích hắn, đối với hắn bách thuận bách thuận, nhất thời lại phi thường cao lãnh, thậm chí đụng cũng không để cho hắn chạm vào. Không, nói chuẩn xác mà nói là không cho hắn chạm vào nhuyễn giáp, giống như trong nhuyễn giáp có cái gì rất quý giá vậy.

Bây giờ nghe chúng ta nói như vậy, Tiểu Thịnh mới nghĩ thông suốt, có lẽ thật sự là âm linh bên trong quấy phá!

Ta chưa có nói chuyện, từ lúc nhìn thấy Tiểu Mộc Mộc hốt hoảng bỏ chạy cùng với cái ngôn ngữ không rõ ràng lắm nàng kinh hô, ta đại khái có thể xác định hai con âm linh này là ai, nhưng trong lòng có chút không rõ ràng cho nên cũng không nói với bọn họ.

"Kế tiếp nên làm gì bây giờ?" Lý Ma Tử lo lắng hỏi.

Ta trầm mặc một lát khoát tay áo: "Đêm nay ta sẽ tự mình đi một chuyến đến căn phòng của Tiếu Nguyên, các ngươi ở trong điếm, mặc kệ có tình huống gì cũng đừng mở cửa, nhớ kỹ chưa?"

Lý Ma Tử vội gật đầu tỏ vẻ hắn sẽ phụ trách bên này, bảo ta không nên phân tâm.

Ta cũng không nói gì nữa, chui vào lầu hai chuẩn bị một bao lớn đạo cụ rồi xông ra ngoài, ta có chút lo lắng, ý nghĩ trong lòng nếu như không thể được nghiệm chứng, đêm nay ta đừng nghĩ được ngủ ngon nữa.

Ra khỏi cổ điếm, ta một đường chạy thẳng về gian phòng đó.

Đến nơi ta lặng lẽ đẩy cửa ra, phát hiện bên trong là một mảnh đen kịt, nhưng nhiệt độ lại thấp dị thường. Ta không có xem, trực tiếp lấy cái túi ra, sau đó đơn giản bố trí một cái hiện trường minh hôn.

Không sai, chính là hiện trường bố trí minh hôn!

Đầu tiên ta đốt hai cây nến màu trắng ở hai bên, móc ra mấy mâm điểm tâm cùng một bầu rượu đặt ở phía trước, sau đó nhen lửa ba sợi dây hương nói: "Ra đi."

Vừa dứt lời, Tiểu Mộc liền từ trong phòng ngủ nhẹ nhàng bước ra, khuôn mặt trắng bệch không thể tưởng tượng nổi nhìn ta.

Ta thở phào một hơi, chỉ vào hiện trường bố trí nói: "Nếu hai vị nguyện ý minh hôn, ta có thể chủ trì trận nghi thức này cho các ngươi, vạn lần sau đừng làm chuyện hại người khác, nếu không trong lúc ta lật tay, sẽ trực tiếp khiến cho hồn phi phách tán!"

Chương thứ hai nghìn ba bốn tám, Độc Cô Thiên Hạ (Thêm thêm)

Tiểu Mộc ngây ngẩn cả người, ngây ngốc nhìn chằm chằm vào một đôi nến, chậm rãi chảy ra nước mắt.

Nhưng ngoài ý liệu nàng lại lắc đầu, nhàn nhạt nói nàng đã không xứng được tình yêu như vậy, chỉ để ta đại phát từ bi siêu độ nàng đầu thai là được.

Không nghĩ tới ta lại nhìn nàng, nàng chán nản vô vị dựa vào trên tường, chậm rãi nói mình đã chịu đủ rồi. Trăm ngàn năm qua nàng lang thang giữa các tình lữ, xem quá nhiều bi thương, mới biết được hóa ra là tình cảm không chịu nổi hao tổn. Bây giờ nàng cũng đã nghĩ thông suốt, cho dù tồn tại ngàn năm nữa cũng không chiếm được thứ lúc ban đầu.

"Ai nói vậy?" Một giọng nói khác vang lên trong phòng, sau đó ta thấy Tiểu Mộc hình như kinh ngạc, cuối cùng bật khóc thành tiếng.

Đợi nàng khóc đủ rồi mới cười với ta nói: "Làm phiền ngươi rồi."

Một giây tiếp theo ta liền nhìn thấy trong thân thể hai bóng người Tiểu Mộc, chuẩn xác mà nói là chui ra từ nhuyễn giáp, tay dắt tay đi tới chỗ hành lễ.

Ta lại nhen lửa ba nén hương bái lạy lần nữa, sau đó cầm lấy bầu rượu đổ hai chén xuống trước mặt hai người, nhìn bọn họ uống rượu mới hỏi một câu: "Hai vị, có phải Vũ Văn Hộ và Độc Cô Nhược không?"

Hai người vốn đã bớt oán hận, chỉ chờ làm một đôi quỷ uyên ương. Nghe ta hỏi như vậy đột nhiên nở nụ cười, cuối cùng vẫn là nữ tử gật gật đầu, sau đó không nói gì nữa, dần dần biến mất ở trước mặt ta.

Ta ngồi trên ghế thấp nhìn hai người biến mất không khỏi thổn thức không thôi, sở dĩ ta có thể đoán được thân phận của bọn họ, là do Tiểu Mộc trước khi chạy trốn nói ra câu khiếp sợ, nàng hô Vũ Văn đại nhân... Hơn nữa trước đó ta cùng với sư phụ lái xe kia thảo luận về cốt truyện kịch Độc Cô Thiên Hạ lo sợ nửa ngày, lúc này mới có thể liên tưởng đến trên người bọn họ.

Ở thời Tây Ngụy xa xôi, Vũ Văn hộ và Độc Cô Nhược Y đều là tội nhân đầy người ô uế, Vũ Văn bảo vệ từng vì quyền khuynh thiên hạ, liên tục sát hại ba Hoàng Đế, mà Độc Cô Nhược Y vì muốn làm Hoàng hậu cũng là lòng dạ độc ác, giẫm lên thi thể đám phi tử để lên vị.

Nhưng tình yêu duy nhất được người khác bàn tán say sưa chính là tình yêu giữa bọn họ!

Vũ Văn Hộ và Độc Cô như thanh mai trúc mã, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra hẳn là kết hợp giữa hai người thuận lý thành chương, nhưng gia tộc như Độc Cô lại không cam lòng, bọn họ cần quyền lực, mà cách bọn họ đạt được quyền lực chính là bồi dưỡng nữ nhi vào cung.

Bởi vậy khi từ nhỏ đã có một tâm nguyện: Đó chính là làm hoàng hậu!

Mặc dù nàng vô cùng yêu thương Vũ Văn Bảo, nhưng phần yêu thương này đã khiến nàng từ bỏ dã tâm làm hoàng hậu, cho nên khi cơ hội thành thục nàng không chút do dự từ bỏ Vũ Văn hộ, tiến cung gả cho Vũ Văn Sùng làm hoàng hậu.

Mà bộ giáp mềm tơ vàng này chính là Vũ Văn hộ khi nàng vào cung tặng cho, hy vọng nàng có thể bình an.

Ta nghĩ cũng là vì cái gì người đạt được nhuyễn giáp, sẽ cảm giác được vật này có tác dụng bảo hộ nữ nhân này nhỉ? Về phần có thể làm cho nữ nhân bách ỷ bách thuận điểm này, ta vẫn có chút hoài nghi là Vũ Văn có chút tư tâm bảo hộ mình.

Lúc ấy Vũ Văn hộ thủ cầm quân quyền, sau khi giống như Độc Cô sau khi vào cung, hắn liền nghiến răng nghiến lợi kế hoạch chính biến đổi, giết chết Vũ Văn Dận thay thế, đến lúc đó hắn có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với người yêu thương!

Đương nhiên, trong lịch sử hắn cũng giết chết Vũ Văn, nhưng lúc hắn giết Vũ Văn, Độc Cô Nhược Hầu đã sớm hương tiêu ngọc vẫn, nguyên nhân gây thành nàng tử vong rất nhiều, trong đó có một điểm quan hệ với Vũ Văn không thể thoát ly.

Bởi vì Vũ Văn Hộ sát hại phụ thân Nhược Cô, dẫn đến người sau mang theo cừu hận khó tả, cuối cùng chỉ làm Hoàng hậu hai tháng liền mất mạng, cho nên cũng có sử gia xưng là Vũ Văn Hộ cuối cùng lựa chọn giết chết Vũ Văn Tường, cũng không thiếu nguyên nhân báo thù. Hắn đành để Độc Cô sống chết ở bên cạnh.

Đương nhiên, cuối cùng Vũ Văn hộ cũng không có kết cục tốt. Sau khi ông ta sát hại hoàng đế đời thứ ba, lại chết ở trên tay tân đế ông ta một tay nâng đỡ, coi như là đã trừng phạt đúng tội đi!

Theo lý thuyết, ân oán của hai người sau khi chết cũng nên hạ xuống một đoạn, chỉ là không ai ngờ âm linh của bọn họ lại dây dưa cùng một chỗ, Độc Cô vẫn hy vọng vì Hoàng hậu, mà Vũ Văn Hộ vẫn bảo hộ bên người nàng như trước.

Đặc biệt là khi vừa mới bị ta đánh cho hồn phi phách tán, Vũ Văn che chở cho nàng một kích trí mạng, có lẽ cũng để nàng nhận thức rõ ràng, thật ra Vũ Văn hộ mới là người yêu thích nàng nhất, đây cũng là nguyên nhân vì sao lần hôn lễ này lại dễ dàng như vậy.

Kỳ thật chuyện này ngay từ đầu đã vô cùng dễ giải quyết, bọn họ vẫn an phận phân chia, cho dù Độc Cô còn oán khí, nhưng Vũ Văn hộ vẫn luôn khống chế nàng, cho nên cho tới nay cũng không có chuyện gì hại người xảy ra, chỉ là trải qua sự giày vò của Tiểu Thịnh và Tiểu Nguyên tăng thêm lệ khí của Độc Cô Nhược Công, lúc này mới xuất hiện vụ án tình lữ bị giết sau này.

Ta ngồi một hồi lâu mới chậm rãi trở lại tiệm cổ, chủ yếu là vì ta không nghĩ tới chuyện này lại giải quyết đơn giản như vậy, thứ hai cũng là bởi vì ta không thể lý giải nỗi cảm tình giữa hai người dây dưa ngàn năm.

Có lẽ là do tình thế lúc đó bức bách? Lịch sử rốt cuộc không phải thứ ta có thể thấy được.

"Thế nào rồi?" Trở về tiệm cổ, Lý mặt rõ như lâm đại địch.

Ta khoát tay để hắn nhẹ lòng, ý bảo mọi người giải quyết hết thảy. Mọi người nhìn ta với vẻ không thể tưởng tượng nổi, không thể tin được câu nói này. Ta cười giải thích toàn bộ sự việc một lượt, bọn họ nghe xong đều thổn thức không thôi. Cuối cùng Tiếu Nguyên trắng mặt hỏi ta chuyện đã giải quyết xong, như vậy Tiểu Mộc đâu?

Một cái đầu của ta, có chút ngượng ngùng nói: "Ta quên cho nàng ở trong phòng."

Tiếu Nguyên mở to hai mắt nhìn, bất chấp thời gian vội vã chạy ra ngoài, khiến đám người chúng ta cười ha ha.

Giải quyết xong một chuyện, trong lòng mọi người đều vô cùng thoải mái, đặc biệt là Vương cảnh báo, hắn thở phào một hơi để ngày mai theo hắn đi trạm gác làm bút lục, nếu không hắn lo lắng lần này hắn phân chia không nhỏ!

Ta cười ha hả đáp ứng, sau đó liền để cho bọn họ trở về nhà nấy tìm mẹ, ngược lại Lý Ma Tử nháy mắt đi tới hỏi xem ta có thuận nhuyễn giáp hay không?

"Không có." Ta giang tay, đùa giỡn, lúc đó bộ nhuyễn giáp kia lại mặc lên người Tiểu Mộc, chẳng lẽ bảo ta động thủ đi lột?

Lý mặt rỗ nhìn ta, nếu nói hắn đã lập tức giật mình, dù sao thì hôn mê cũng không biết. Bất quá hắn cũng biết nói như thế này chỉ có thể nói một câu, cuối cùng co quắp một thứ cảm thán tình yêu, mặc kệ ở thời đại nào cũng là vật mài người nhất.

Ta bị hắn thở dài buồn cười, nhưng cũng không thể không thừa nhận hắn nói đúng. Bây giờ rõ ràng tình cảm của rất nhiều tiểu tình nhân không tệ, nhưng vì nguyên nhân như vậy mà bị phân chia. Rõ ràng là vấn đề của bản thân mà lại trắng trợn tuyên dương việc mình không tìm được chân tình, cuối cùng lại chỉ có thể công dã tràng.

Nhìn kết cục của Vũ Văn Hộ và Độc Cô Nhược Y, ta chỉ hy vọng tình nhân hiện giờ không nên so đo quá nhiều, đừng đến lúc mất đi mới hối hận!

Bảo trạch Long Nhãn thứ hai nghìn ba trăm chín.

Nhân tiện gần đây rảnh rỗi, ta sửa sang lại những âm vật mua tạp nham năm trong tiệm một phen, tính nhân cơ hội này ra tay dọn dẹp hoặc thu thập một ít.

Doãn Tân Nguyệt vừa trở về được một vòng, còn tưởng mình đổi giọng, trêu đùa nói: "Sao vậy? Chuẩn bị rửa tay gác kiếm ăn muộn rồi à?"

Tuổi già?

Ta ra vẻ hung ác trừng mắt nhìn cô: "Ngươi còn chưa rõ tình trạng cơ thể chồng của ngươi ra sao đâu." Ta liếc mắt nhìn dáng vẻ hấp dẫn lả lướt của Doãn Tân Nguyệt, sắc mặt nàng không tự nhiên đỏ lên.

"Nói nữa lấy chậu vàng rửa tay đạt hạng sao? Có thế nào cũng phải cho ta một chậu đựng kim cương chứ." Ta vừa thu thập vừa trêu đùa.

Không thu thập thì không biết, vừa thu dọn lại đã giật nảy mình, mấy năm nay lăn lộn lung tung khắp nơi, hóa ra ta thu thập được nhiều âm vật như vậy, đủ để kéo xe. Nhớ tới những năm gần đây, ngủ chung phòng với những người chết này, cho dù là kẻ trước nay không kiêng kỵ ta cũng có chút không thoải mái, càng không cần phải nói Doãn Tân Nguyệt.

Nàng ta thò cổ nhìn vài lần: "Phu quân, ngươi rốt cuộc muốn làm gì, lật được vốn liếng sao?"

"Ta chuẩn bị dọn dẹp một ít tàng phẩm mà mình không cần, bằng không chiếm chỗ này không nói, cũng không có cách nào sử dụng hết." Ta vừa nói vừa quay đầu lại nhìn nàng một cái: "Ngươi có phải không có việc gì không? Vậy ngươi lại đây giúp ta thu dọn một chút."

Doãn Tân Nguyệt xoay người bỏ chạy: "Cái này, nồi của ta vẫn còn hầm canh..."

Âm vật lựa chọn lựa chọn, nói là thanh lý, nhưng sắp đến thời khắc mấu chốt, ta không nỡ vứt bỏ. Nhìn thấy chúng, lập tức có thể nghĩ tới những tao ngộ mưa gió, cửu tử nhất sinh cùng mạo hiểm.

Ta đang chơi trò âm vật xuất thần, máy truyền tin đang vang lên ngay lúc này.

Nhưng ngoài ý muốn của ta lại là máy truyền tin vừa mới được lấy ra, dù sao thì hắn cũng đã rất lâu rồi không có tin tức gì.

Ta có chút ngạc nhiên nhận lấy: "Mới nhất, khách quý nha! Gió gì thế này, ngươi lại tới máy truyền tin cho ta."

Ban đầu vẫn như cũ, nói chuyện cũng không quanh co lòng vòng, liền đi thẳng vào vấn đề: "Gần đây ngươi có rảnh không, có thể thay ta đến Tây An một chuyến không?"

"Tây An?" Ta không hiểu nên hỏi: "Đi tới đó làm gì, có phải ngươi gặp phiền phức gì không?"

"Ta sẽ gặp phải phiền toái gì chứ." Giọng sơ nhất lộ vẻ khinh thường: "Trước đó có một vị khách hàng cũ xảy ra chút vấn đề, bên ta còn có đại sự không thể dứt ra được, nếu ngươi rảnh rỗi thì thay ta xử lý chuyện này."

Đối với yêu cầu ban đầu, ta tuyệt đối không thể cự tuyệt. Dù sao trong mấy năm qua, hắn cũng sẽ ra mặt cứu ta trong thời khắc nguy hiểm nhất.

Ta lập tức gật đầu: "Biết rồi."

"Hiện giờ chuyện trong tay ta tương đối khó giải quyết, còn không biết lúc nào mới có thể giải quyết. Nếu như thuận lợi, ta sẽ chạy tới Tây An ngươi tụ họp."

Mới đầu nói như vậy, rõ ràng là nhắc nhở ta cẩn thận một chút. Bởi vì với thực lực hiện tại của ta, không phải Âm Linh cấp bậc Quỷ Đế, căn bản không cần hắn tới chi viện.

Nhưng chuyện này cũng cho ta một cơ hội mới để tu hành.

Ta lập tức tỉnh táo lại, sảng khoái đáp ứng.

Sơ Nhất cũng không nhiều lời, nhắc nhở ta cẩn thận sau đó trực tiếp vứt bỏ máy móc.

Vì thế ta đơn giản thu dọn hành lý một chút, chào Doãn Tân Nguyệt một tiếng, liền dẫn theo Lý Ma Tử lên đường. Lý Ma Tử đối với loại người anh em đánh hổ thân thiết như ta, về đến nhà liền trở mặt với thái độ khinh bỉ dị thường, trên đường đi Tây An vẫn luôn hành hạ màng tai ta.

Không có cách nào, ta chỉ có thể học ngay lập tức, đem bộ dáng vừa rồi đối phó của ta ra ứng đối với Lý Ma Tử: "Những năm qua ngươi đã gây cho ta bao nhiêu phiền phức? Ta đã lau mông cho ngươi bao nhiêu lần? Trong lòng ngươi không có điểm đếm sao?"

"Không biết!" Lý Ma Tử thản nhiên trả lời.

Trong nháy mắt ta không còn lời gì để nói. Đối thủ là Lý Ma Tử, hắn làm gì có liêm sỉ gì tự tôn a, lương tâm khi hắn sinh ra đã lưu lại trong bụng mẹ rồi, cùng hắn nói những điều này, quả thực chính là đàn gảy tai trâu.

Sau khi đến Tây An, ta lại lần nữa liên hệ với hắn, khẩu khí có chút gấp gáp, hiển nhiên đang trong tình huống cực kì khẩn cấp. Nhưng dưới điều kiện tiên quyết này, hắn rõ ràng còn nghiêm trang nói với ta địa chỉ, sau đó để cho ta tự tìm tới.

Ta bội phục đáp ứng một tiếng, sau khi chết máy truyền tin, Lý Ma Tử mặc kệ: "Trương gia tiểu ca, hai cổ tay nhỏ bé của chúng ta lại hạ máy bay, vậy mà ngay cả người nối cơ hội cũng không có? Thật quá đáng."

Ta vỗ vỗ bả vai của hắn: "Đêm nay Tây An thịt gắp, ta mời!"

Lý Ma Tử kêu rên một tiếng: "A? Cơm tối cũng không cho, có gia đình gì mà..."

Trên đường đi, tính toán của Lý Ma Tử đánh rất khôn khéo: "Tiểu ca, chúng ta học Lôi Phong làm chuyện tốt mà đã làm nhiều lắm rồi, gần đây một mực dâng tấu tốt, lần trước ngay cả kim ti nhuyễn giáp cũng không kiếm được, ta nghèo đến cả của cải cũng bán. Cứ tiếp tục như vậy thì không được, lần này nói gì cũng phải kiếm một khoản. Ngươi đừng nhìn ta xem, ngươi xem ta đây.", Xem ra ta cũng phải nói, tuy chủ cố lần này nhìn rất nghèo, nhưng chân muỗi dù ít cũng là thịt, chuyện bàn giá sau khi quay lại cứ giao cho ta, ngươi an tâm xử lý vấn đề, đừng nhúng tay vào."

Ta ngoài cười trong không cười nhìn hắn nửa ngày, hoàn toàn hết chỗ nói.

Kết quả khiến Lý mặt rỗ giật mình chính là, địa chỉ sớm nói cho ta biết không chỉ là nơi thâm sơn cùng cốc, mà còn là khu vực xa hoa nồng nằm giữa trung tâm. Mà các gia đình mà chúng ta muốn tìm vậy mà lại ở chỗ trung tâm của cả một khu nhỏ, các cao lầu xung quanh như tử bình phong ngăn cách ra ngoài, mà khu vực ở trung ương giống như một khối đá quý xanh biếc, được thủ hộn rất tỉ mỉ.

Ta nghiêm túc đánh giá bốn phía, chỉ cảm thấy kiến trúc chung quanh sắp xếp bố trí rất có quy luật, ẩn hàm thái cực bát quái, phong thủy cực tốt. Đông chúc mộc, chính thuộc kim, long đầu hướng đông chính dương, trên sừng sinh phong hóa hỏa, ở chính giữa người trên long nhãn cơ hồ chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, nhà người như vậy hẳn là bách tà bất xâm thuận thủy mới đúng, tại sao có chuyện cầu trợ mới nhất đây?

Có khi nào hắn bận tới mức sứt đầu mẻ trán, cho nên nói sai địa chỉ?

Lý mặt rỗ đánh giá ta vài lần: "Tiểu ca Trương gia, làm sao vậy, có phải cũng bị bố cục như vậy khiến cho kinh hãi không? Xem ra là Tài thần gia hiển linh, lập tức phái gia tài bạc đốc đến giải tỏa khẩu khí của chúng ta... " Lý mặt rỗng kích động nước miếng cũng phải chảy ra.

Ta lại cảm thấy nơi này có chút cổ quái, ngẩn người nhìn biệt thự gần trong gang tấc.

Lý Ma Tử đẩy ta một cái: "Sao vậy? Mau khởi công đi! Ta đã thấy rất nhiều tiền bạc đang vẫy tay với chúng ta."

Ta lườm hắn một cái, nhắc nhở: "Cẩn thận chút..."

"Yên tâm đi! Lão tử rất thận tốt." Lý Ma Tử cười hắc hắc, nhanh chóng tiến lên đè xuống môn linh.

Thiên Cơ không thể tiết lộ thiên cơ hai ngàn ba trăm năm mươi.

Người đáp lời là một nữ nhân trung niên bộ dáng bảo mẫu, nàng cảnh giác xuyên qua hàng rào sắt đánh giá chúng ta một phen, lúc này mới kinh ngạc hỏi thăm: "Các ngươi là ai?"

Ta chỉ có thể nói ra cái tên mới nhất này, không ngờ tới cái tên này chưa từng nghe qua, vẻ mặt mờ mịt. Điều này thật khiến ta không kịp dự liệu, rốt cuộc chỗ nào xảy ra vấn đề? Ngay lúc ta chuẩn bị điện hạ quay lại hỏi tình huống lúc đầu một lần nữa, một nữ nhân hơi trẻ từ một bên chạy ra, nhỏ giọng nói bên tai bảo mẫu: "Có phải là người Mã đạo trưởng giới thiệu hay không?"

Mã đạo trưởng?

Bảo mẫu lúc này mới lộ ra bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ: "Các ngươi là tới giúp đỡ đại sư trong nhà làm pháp sự sao?"

Không đợi ta mở miệng, Lý mặt rốt cục đã bất mãn kêu lên: "Ngươi biết chúng ta là đại sư, còn không mau mở cửa ra? nào có đạo lý cách thức nói chuyện như vậy. Hơn nữa, không biết rõ ràng tình hình làm thời điểm, trong nhà phúc khí đều là làm như vậy, ngươi có biết hay không?"

Hắn hô lên một tiếng, đừng nói là hai nữ nhân chưa trải qua sự đời bị dọa sợ tới mức nhìn nhau không còn chủ ý, chính là ta cũng không nhịn được mà sững sờ. Nhưng ta không thể không thừa nhận bộ dáng này của Lý Ma Tử rất dọa người, lúc này để hắn ra mặt thật sự là lựa chọn rất chính xác.

Hai nữ nhân vốn không phải chủ nhân nhà này, lại bị Lý mặt rỗ hù dọa, vội vàng mở cửa, như thỉnh thần cung kính mời chúng ta vào.

Bảo mẫu đi tới trước nhất còn cười bồi nói: "Những ngày qua trong nhà đều rối loạn, lão thái bà nhà chúng ta lên tiếng, trừ đạo sĩ Cửu Cung sơn cũng không có ai khác." Nàng nói tới đây, lại cẩn thận nhìn ta và Lý Ma Tử vài lần: "Các ngươi đã là Đạo gia, sao lại không mặc đạo bào?"

Ta còn muốn bịa ra một cái cớ để giải thích, Lý Oanh Tử bực bội quát: "Liên quan gì đến ngươi vậy? Ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Bảo mẫu bị dọa im lặng không nói gì.

Ta không nhịn được cười, âm thầm giơ một ngón tay cái lên với Lý Ma Tử.

Lý mặt rỗ nhất thời một bộ dạng tiểu nhân đắc tâm đắc ý.

Bảo mẫu đưa chúng ta vào cửa chính sau đó dừng bước không tiến, trong phòng có hạ nhân ăn mặc khéo léo đi tới, bảo mẫu vội vàng nói thân phận ta cùng Lý Ma Tử, hạ nhân trong phòng gật đầu nhẹ, dẫn chúng ta đi vào phía trong. Lý Ma Tử lặng yên nói bên tai ta: "Thấy chưa, không thấy., Nữ nhân vừa rồi xem ra chỉ quét dọn đình viện, người ta mướn nhiều hạ nhân như vậy, tiền chắc chắn có rất nhiều tay đốt, lần này chúng ta mèo mù gặp phải chuột chết, bỏ tiền vào trong đống."

Lý Ma Tử ta biết bản tính quá rõ, cũng lười nói hắn, dù sao cuối cùng vất vả cũng là khóe miệng của ta.

Vị hạ nhân này dẫn chúng ta tới phòng khách, không kiêu ngạo không tự ti mời chúng ta ngồi ghế dựa: "Hai vị xin chờ một chút, ta đi báo cho lão phu nhân!" Nói xong, trong mắt lại lộ ra vài phần do dự, hiển nhiên là ôm hoài nghi về thân phận của ta và Lý Ma Tử.

Ta khách khí cười với nàng: "Chúng ta cũng là được người nhờ vả, lão phu nhân đi ra tự nhiên chúng ta sẽ nói rõ với nàng." Có lẽ là ta đủ thẳng thắn, vị hạ nhân này thoáng thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh quay người đi.

Đôi mắt Lý Ma Tử ùng ục đảo liên tục, chỉ chốc lát sau đã xem hết gian phòng, hắn ghé sát vào lỗ tai, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca, có nhìn thấy không? Cả một bộ đồ gia dụng đều là màu đỏ, nhìn vẻ ngoài thì giá cả xa xỉ. Ngươi hãy nhìn tấm thảm này dưới chân chúng ta, Tô Lông buộc bằng tay, mười nữ công một năm qua đã xếp không đến một thước, ngươi nói cái này đáng giá bao nhiêu tiền?"

Ta liếc hắn một cái: "Ngươi thành thật ngồi một hồi cho ta, thuận tiện lau nước miếng trên miệng ngươi. Hộ gia đình này có thể ở tại vị trí này, không phú cũng quý."

Lý Ma Tử kích động xoa xoa tay: "Ta biết! Ta cũng bởi vì biết mới kích động, một hồi ta phải hung hăng gõ hắn một cái mới được."

Lý Ma Tử vừa dứt lời, một lão phụ nhân vóc người nhỏ gầy đi ra. Bà mặc một thân trung thức Đường Trang, tuy rằng đã lớn tuổi nhưng vẫn có thể nhìn ra khi còn trẻ là một mỹ nhân thanh tú. Tay trái bà ta cầm một chuỗi ngọc màu xanh biếc, mỗi một viên đều vô cùng mượt mà, vừa nhìn đã biết là bảo vật.

Ánh mắt Lý Ma Tử nhất thời nhìn thẳng.

Lão phụ nhân đầu tóc hoa râm, nhưng lại chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, trên sống mũi có một cặp mắt kim thước tinh xảo, phía sau mảnh kính kia một đôi mắt tinh minh lộ ra ngoài, lộ ra vài phần thong dong lãnh đạm sau khi đọc hết Thiên Phàm.

Lão thái thái chỉ sợ không dễ tiếp xúc!

Ta thu hồi sự chậm trễ, vội vàng đứng dậy. Lão phu nhân tùy ý gật gật đầu: "Ngồi đi!" Lại nói với hạ nhân phía sau: "Thượng trà."

Hạ nhân vừa mới rời đi, lão phụ nhân liền đánh giá ta vài lần: "Không biết hai vị cùng Mã đạo trưởng có quan hệ như thế nào?"

Ta mỉm cười, cũng không giấu diếm, nói rõ chuyện ban đầu nhờ ta tới. Nghe ta nói xong, lão phụ nhân trầm ngâm một lát: "Nói cách khác, các ngươi và Mã đạo trưởng Cửu Cung sơn không phải bằng hữu, cũng không phải quan hệ sư môn?"

"Vâng!" Ta nghiêm túc gật gật đầu: "Ta căn bản cũng không biết vị Mã đạo trưởng này."

Lão phụ nhân gật đầu: "Ngươi có thể nói thẳng như vậy, ta hết sức cảm kích. Chẳng qua chuyện trong nhà, liên quan rất nhiều đến chuyện vụn vặt, thậm chí còn liên lụy chuyện cũ mười mấy năm trước, nếu như ngươi không có thân thích với Mã đạo trưởng, chuyện này ta cũng không làm phiền ngươi nhúng tay vào..."

Lý Ma Tử vừa nghe vậy, vội vàng cướp lời: "Lão phu nhân, lời nói không phải nói như vậy. Tục ngữ nói là lừa tử là ngựa, ngươi còn lôi ra nói, ngươi còn không thấy chúng ta làm việc, sao lại cản chúng ta ngoài cửa rồi?"

Lý Ma Tử khẩn trương như vậy, hoàn toàn là bởi vì mắt vịt đến miệng đang muốn bay đi.

Lão phu nhân nhìn hắn một cái, hình như đoán được ý nghĩ của hắn: "Đương nhiên rồi, hai vị đường xa tới đây, phần tình nghĩa này ta vô cùng cảm kích, cho nên sẽ không để các ngươi đi một chuyến uổng công." Vừa trùng hợp hạ nhân lúc trước được sai đi pha trà trở về, lão phu nhân liền phân phó nàng: "Đi chuẩn bị hồng bao, ta phải cảm tạ hai vị tiên sinh!"

Hạ nhân gật đầu nhẹ, đang muốn nhận lệnh rời đi, ta vội vàng đứng lên: "Lão phu nhân, theo cách nói không có công không nhận lộc, chúng ta nếu không giúp được việc, tự nhiên không dám lấy thù lao của ngài."

Lý mặt rỗ ta vẫn đang ngồi khách khí cười cười: "Mạo muội quấy rầy, chúng ta cáo từ trước."

Ánh mắt lão phụ nhân nhìn ta đặc biệt hài lòng, khách khí gật gật đầu.

Đợi ta nửa khen nửa ngày kéo Lý măm tử ra khỏi khu nhà cao cấp, Lý mặt rỗ vô cùng bất mãn kêu gào: "Tiểu ca, ngươi có phải điên rồi không? Ngại tiền đốt tay hay là không cần tiền không? Ngươi coi mình là ngân hàng nhân dân sẽ in tiền bạc đó."

Ta quay đầu lại nhìn tòa kiến trúc khổng lồ xanh vàng phía sau lưng, cười nói: "Dùng đầu heo nhà ngươi cho thật kỹ vào, chúng ta còn chưa giúp được lão phu nhân phải trả thù lao, nếu như chúng ta có thể giúp đỡ, vậy tiền..."

Lý Ma Tủy lập tức cười đến không còn mắt: "Giọt xinh đẹp rất đấy!" Nhưng ngay sau đó lại phản ứng lại: "Tiểu ca, lão thái thái này không phải không muốn chúng ta giúp một tay?"

"Nàng ta không thèm!" Ta khẽ gật đầu: "Nhưng ta sẽ nói cho hắn biết, lần này chỉ có ta mới có thể giúp được."

Lý Ma Tử hấp tấp đuổi theo bước chân của ta: "Tiểu ca..."

Ta ngạo nghễ vểnh cằm: "Ngươi không cần hỏi nhiều, thiên cơ không thể tiết lộ!"

Người đọc sách (bổn chương miễn phí)

Bởi vì truyền ngôn của công chúng bị vô số học giả cấp tiến nhắn lại, ban đầu họ cũng không để ý nhưng tình thế càng ngày càng nghiêm trọng nên mới phá lệ phát một chút.

Trước mắt, những người đọc có hai điểm phản ứng.

Thứ nhất chính là: Sự hiềm nghi tồn tại của tiểu thuyết đốm, bảng đề cử của Nhân Khí Bảng hoàn toàn rối loạn, cố ý ép sách của lão Cửu lên hạng mười mấy, không ít sách ở phía trước đều là lời nhắn đọc cực ít, tại sao?

Đáp: Ta tin rằng tiểu thuyết đốm lửa là công bằng công chính, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta luôn trú đốm lửa, mặt khác sách vở của ta vẫn sẽ tiếp tục hợp tác với tiểu thuyết đốm lửa, cố gắng chế tạo thương hiệu cho nam nhân.

Hy vọng mọi người đừng đoán lung tung, có thể là kỹ thuật liễm các nguyên nhân khác, ta chỉ để ý mỗi một tấm vé mà các ngươi ném ra, cũng không để ý cái khác, những thứ đó cũng không có giá trị thực tế.

Mong mọi người cố gắng viết thư, uống chén trà Kim Ngân Hoa để hạ hỏa khí.

Thứ hai chính là: Sau mỗi lần cập nhật đốm lửa nhỏ đều sẽ liên tục né tránh, kẹt lại, công năng nghe sách rất giống người ngoài hành tinh?

Đáp: Hy vọng mọi người ủng hộ lão Cửu, tiếp tục sử dụng đốm lửa ô, đốm lửa trước mắt đã chữa trị rất nhiều mủ, để thăm dò trải nghiệm tốt hơn, trước mắt cảm giác bản thân dùng là càng ngày càng tốt!

Nghe công năng sách ta cũng cảm thấy không đủ, tin tưởng sau này sẽ cải tiến, làm cho ngữ âm càng thêm trôi chảy.

Cảm ơn mọi người trước sau duy trì!

Tiểu Tiểu khác làm quảng cáo, rất nhiều người tò mò gần đây lão Cửu đang làm gì?

Sang năm ta có ba bộ kịch muốn ra, một bộ là "Kim giáo úy" ta làm phim hệ thống phim lớn" năm nay, đã giết xanh;

Một bộ là cổ trang phim hệ liệt Tống Từ, do danh tiếng tạo nên giám chế trên Gia Cát.

Một bộ là siêu cấp mạng lưới phong cách của người khám nghiệm tử thi, ta đảm nhiệm tổng biên kịch.

Đến lúc đó hy vọng có thể nhận được sự khẳng định của mọi người.

Đạo sĩ Cửu Cung sơn số hai nghìn ba năm (Thêm cả đạo sĩ Cửu Cung Sơn)

Ta và Lý Ma Tử tìm một khách sạn gần khu nhỏ, ở lại đây, ta lập tức phân phó Lý Ma Tử ra ngoài hỏi thăm tin tức về gia đình này!

Có lẽ là bị tài lực nhà người ta làm cho kinh ngạc, Lý mặt rốt cục không dong dài nữa, rốt cuộc ngốc chạy ra ngoài. Ta thì rút thời gian cho quyết xuất quyển lần cuộn quyết bạn cũ, sau khi quyết thông tin thì hắn không nhận, ta đoán hắn nhất định còn đang rất bận, cũng không quấy rầy thêm.

Qua khoảng một giờ, người đầu tiên chủ động treo thương qua, nghe ngữ khí của hắn qua đồi rất nhẹ nhàng, chuyện hẳn đã giải quyết.

Ta cũng không vòng vo với y, trực tiếp đem chuyện xảy ra ở chỗ lão thái thái nói rõ ràng cho y biết.

Tuy rằng mới đầu khẩu khí có chút mỏi mệt, nhưng vẫn nở nụ cười một chút như Phá Thiên Hoang: "Đường đường Trương đại chưởng quỹ, hậu bối đệ nhất nhân trong dòng người âm vật, cũng có một ngày phải ăn bế môn canh sao?"

Hắn không nói còn đỡ, vừa nhắc tới câu này là ta không vui: "Rốt cuộc là tình huống gì? Ta dựa theo phân phó của ngươi tới hỗ trợ, kết quả người ta căn bản không thèm để ý ta, hơn nữa hình như cũng chưa từng nghe qua tên tuổi của ngươi."

"Ta chưa từng giao lưu với bọn họ, không nhận ra ta cũng không thấy lạ." Một giọng điệu nghiêm túc khi nói chuyện nghe liền muốn thổ huyết.

"A?" Ta có chút ngạc nhiên hỏi: "Ngươi không biết người nhà này, vậy ngươi bảo ta tới làm gì?"

Chỉ một thoáng, ta cảm thấy oan ức như bị lừa.

Ban đầu thản nhiên nói: "Yên tâm đi, ngươi an toàn lắm. Nếu là vì chuyện của ta mà để cho ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, quay đầu lại trăng mới vẫn không phải đầy đất Trung Quốc đuổi giết ta sao?"

Hắn khẽ thở dài: "Thật ra bản thân ta cũng không biết chuyện này, là một vị bằng hữu nhờ vả ta, nhưng vì chuyện bên này ta còn chưa xử lý xong, cho nên đành phải điều khiển ngươi tới Tây An một chuyến."

"Bằng hữu của ngươi?" Ta suy nghĩ cẩn thận một chút: "Ngươi lại quen biết bằng hữu cổ quái gì rồi?"

Từ sau khi gặp qua hòa thượng Hắc Tâm, Hàn lão lục, tiểu bạch long, bọn họ hoàn toàn kích thích nhân sinh giòn yếu của ta, phạm vi giao hữu ban đầu cho ta một cảm giác sâu không lường được.

Đạo đầu tiên: "Là một vị đạo sĩ Cửu Cung sơn..."

Hắn còn chưa dứt lời, ta lập tức nhớ tới Mã đạo trưởng lúc trước ở nhà lão thái thái nghe được, vội vàng hỏi: "Là Mã đạo trưởng sao?"

"Ngươi đã biết? Chắc chắn là người của Lôi gia nói."

Người Lôi gia họ Lôi sao?

Ban đầu nói: "Nửa năm trước ta từng ở Tô Châu xử lý một kiện kỳ bào âm vật, phi thường phiền toái, vừa vặn vị Mã đạo trưởng đi ngang qua viện thủ giúp ta giải quyết đại phiền toái. Ta còn được hắn mời đi Cửu Cung sơn ăn đạo pháp từ Tố Trai, rất đàm phán, chuyện lần này chính là hắn nhờ cậy ta..."

Ta nhất thời có chút không biết nói gì.

Đây là chuyện gì vậy?

Ban đầu tiếp tục nói: "Vị Mã đạo trưởng này nói với ta, hơn hai mươi năm trước Lôi gia đã từng phát sinh vài chuyện không thể tưởng tượng nổi, trải qua điều tra của hắn, những chuyện này có liên quan đến một kiện âm vật, chỉ là lúc đó tình huống đặc thù., Hắn lại không am hiểu xử lý âm vật, cho nên chỉ viết đạo đạo phù chú trấn tà phong ấn ác hồn, phù chú này chính là chí bảo Cửu

Cung sơn trấn sơn, hai mươi năm nữa, vô luận tà hồn ác quỷ lợi hại thế nào cũng sẽ hóa thành nước mủ., Ác hồn do Lôi gia trấn áp gần đây rục rịch, hẳn là trong đó xảy ra vấn đề gì rồi. Lôi gia không còn cách nào khác đành phải đi đến trước mặt Mã đạo trưởng. Chỉ tiếc là Mã đạo trưởng đang bế quan đột phá tu vi Kim Tiên, trong thời gian ngắn không thể nào xuống núi được, lúc này ta mới nghĩ tới ngươi..."

Ta nghe hắn nói, đỡ trán lúng túng: "Được rồi được rồi."

Lúc này, đầu máy truyền tin bỗng nhiên xuất hiện một ít tạp âm, mới nhất vội vàng nói với ta: "Ta bên này lại có tình huống, chuyện của Lôi gia ngươi lượng sức mà đi, nếu như cảm thấy không có biện pháp chế ngự cũng tuyệt đối đừng miễn cưỡng! Ta ở đây tối đa ba ngày nữa nhất định có thể giải quyết được, đến lúc đó ta sẽ đến gặp ngươi."

Hắn treo máy truyền tin vô cùng vội vàng, câu cuối cùng của "Thiếu xem thường người" lại bị cưỡng ép kìm nén trở về.

Không lâu sau Lý Ma Tử vẻ mặt đắc ý chạy về, nhìn vẻ mặt của hắn ta liền biết thu hoạch hẳn là không nhỏ. Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, hắn vừa vào cửa liền cấp bách không nhịn được nói với ta: "Tiểu ca, đây thật đúng là mèo mù gặp phải chuột chết, lần này chúng ta sắp phát tài rồi."

Mặc dù phi thường bất mãn với cách dùng từ của hắn, nhưng ta vẫn kiên nhẫn gật gật đầu, ra hiệu hắn tiếp tục nói.

Lý Ma Tử nói: "Ta đã đến phụ cận nghe ngóng rồi, hóa ra gia đình họ Lôi này cũng coi như là nhân vật có uy tín có tiếng ở Tây An, nghe nói gia tổ hắn từ sáng sớm đã ngụ ở Tây An, là hộ gia đình ở nơi này! Người ta vẫn luôn làm ăn buôn bán ở đây., Của cải dồi dào dọa người, hơn nữa người đương gia hiện giờ... cũng chính là lão thái thái lúc trước chúng ta gặp, bình thường lão bà rất thương tiếc yếu đuối, đừng nói chúng ta giúp bà ta một đại ân, là muốn cơm tới cửa lớn nhà bà ta, chắc chắn cũng phải bố thí một khoản phí an gia."

"Nhìn ngươi có chút tiền đồ kìa!" Ta không nhịn được khinh bỉ y.

Lý Ma Tử nói khoác mà không ngượng ngùng: "Tóm tức? Tiền đồ có thể làm tiền tiêu được không? Có thể làm thẻ không? Đầu năm nay, ngươi đề xuất hơi thở cho ta..."

"Được! Chính sự quan trọng hơn, tiếp tục nói chuyện của Lôi gia." Ta sợ Lý mặt rỗ còn phải thao thao bất tuyệt cho nên vội vàng đưa đến việc nghiêm chỉnh.

Lý Ma Tử gật nhẹ đầu: "Lão thái thái này tổng cộng có hai nhi tử, khi còn trẻ con đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn qua đời, lão phu bỏ lại cho một đứa con mới sinh ra không bao lâu. Không có con cái chèo chống gia nghiệp, Lôi lão thái thái làm chủ đem toàn bộ sản nghiệp giao cho đứa con thứ hai. Chuyện này lúc đó làm cho Tây An khiếp sợ, đầu đường cuối ngõ không ai không biết."

"Sau đó thì sao?" Ta nhìn chằm chằm vào Lý Ma Tử hỏi: "Ngươi ra ngoài lâu như vậy, sẽ hỏi thăm được chút chuyện vặt mà những người này ai cũng biết chứ?"

"Sao có thể là việc vặt được chứ? Nếu không phải ta nói, ngươi sẽ biết." Thái độ của Lý Ma Tử đối với ta vô cùng bất mãn: "Trừ những chuyện này ra, ta còn biết con dâu lớn của Lôi lão thái thái bà chưa từng gả đi, ở lại Lôi gia dưỡng dục con trai, tính ra hôm nay đứa nhỏ này cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi. Cũng không biết có phải là tính mạng của lão thái bà quá cứng hay không, con trai lớn của bà ta chết chưa được bao lâu, con thứ hai cũng nhảy lên rồi tự sát..."

"Tự sát?" Ta cau mày hỏi.

"Không sai." Lý Ma Tử đáng tiếc thở dài: "Ngươi nói hắn có ngàn vạn gia sản, lại có một kiều thê xinh đẹp, có cái gì mà không dám nghĩ tới chứ? Nếu ta có thể sống cuộc sống như vậy, chỉ sợ nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh dậy."

"Nói chính sự đi!" Ta rất xem thường hành động của Lý Ma Tử khi nói những câu này.

Lý Ma Tử hắc hắc cười ngây ngô: "Chỉ có điều, cái chết của đứa con thứ hai này so với cái chết của con trai thứ hai có phần bí ẩn." Lý Ma Tử ra vẻ thần bí hạ thấp giọng: "Ta nghe người ngoài nói, đứa con thứ hai này là trúng tà, bị ác quỷ hại chết..."

Tuy rằng lời nói ra từ miệng gã, nhanh chóng liên tưởng đến con ác quỷ bị phù chú trấn áp lúc trước, nhưng ta vẫn không nhịn được nhắc nhở gã: "Lý Ma Tử, trong phòng này chỉ có hai ta, ngươi có thể đừng giống như kẻ trộm không?"

Ác quỷ hai ngàn ba ba hai năm thứ hai mươi năm trước...

Lý Ma Tử nghe xong câu này, thở dài một tiếng: "Tiểu ca, ta phát hiện từ sau khi lăn lộn với huynh, cả người đã trở nên thần kinh rồi."

Ta trừng mắt liếc hắn một cái: "Chuyện con trai thứ hai của Lôi Lão thái thái tử chết, ngươi thăm dò được cái gì?"

Lý Ma Tử nói: "Bởi vì chuyện này đã qua rất lâu rồi, cho nên kết quả hỏi thăm được có vài loại, cũng không biết cái nào là thật hay giả..."

Ta khẽ hừ một tiếng: "Ngươi đi ra ngoài chạy một vòng, có được chút tin tức như vậy không? Còn hơn phân nửa đều là hư cấu."

Lý mặt rỗ bất mãn lẩm bẩm: "Tiểu ca, cũng không thể nói như vậy được. Tây An cũng không phải địa bàn của ta, cuộc sống của ta chưa quen thuộc, có thể nghe ngóng được chuyện này đã không dễ dàng rồi, ngươi còn chọn ba lần bốn? Lần sau ngươi đi nghe cho kỹ..."

Ta vỗ vỗ bả vai của hắn ta: "Nể tình ngươi vất vả như vậy, buổi tối ta sẽ mời ngươi ăn một bữa tiệc lớn!"

"Thật sao?" Lý Ma Tử hai mắt tỏa sáng: "Vậy ta sẽ nói cho ngươi biết một tin tức có thể thêm hai món thịt nữa, ta có thể thăm dò được một người."

"Người nào?" Chứng kiến Lý Ma Tử lại khôi phục thành bộ dáng quỷ thần bí kia, ta cũng không tự giác hạ thấp thanh âm.

Lý Ma Tử nhỏ giọng nói: "Ta mời một vị đại gia ở góc đường uống chén trà tuổi tác, hắn nói với ta, mấy hôm trước gặp được một bà lão làm hạ nhân của Lôi gia, người này cũng họ Lý như ta. Năm trước người ta sống cả đời ở Lôi gia, năm sau vì tuổi tác nên con gái thương xót nàng liền đón ra nuôi già. Nghe nói Lôi gia cho nàng một số tiền lớn."

Vẻ mặt ta lộ ra một tia không biết nói gì.

Lý Ma Tử vội vàng giải thích: "Lần này ta không để ý đến tiền, ta nghĩ cô ấy đã làm chuyện gì đó cả đời ở Lôi gia, chắc chắn sẽ biết một số chuyện mà người ngoài không biết, thế nên..." Lý Ma Tử cố ý bán lại nút thắt, dương dương tự đắc nhìn ta, hình như đang chờ ta tới biểu dương.

Ta chỉ có thể trợn trắng mắt: "Làm tốt lắm! Nhiệm vụ thức ăn tối nay giao toàn quyền cho ngươi!"

Lúc này Lý Ma Tử mới thoả mãn: "Cũng tạm được." Hắn vừa nói vừa móc từ trong túi ra một tờ giấy có thông tin địa chỉ: "Ta đã nói rồi, mới bảo lão gia tin ta không phải người xấu, nói cho ta biết nơi ở của lão thái bà bây giờ." Nói xong lời cuối cùng, Lý Ma Tử cảm khái: "Đời này ta đã bị chuyện này làm chậm mất bao nhiêu."

Ta nhịn không được mà khóc dở cười.

Ăn cơm tối với Lý Ma Tử xong, chúng ta dựa theo địa chỉ tìm tới.

Đó là một khu vực nhỏ rất bình thường, bởi vì đến ban đêm, trong công viên dưới lầu có rất nhiều trưởng bối đang đi dạo nói chuyện phiếm, mười phần thích ý. Ta và Lý Ma Tử tìm được trước cửa nhà Lý thẩm gõ cửa, một lát sau, một nữ nhân trung niên tướng mạo thật thà chất phác mở cửa, có chút kinh ngạc nhìn chúng ta: "Các ngươi tìm ai?"

"Xin hỏi nơi này từng là Lý thẩm tử ở Lôi gia làm việc sao?" Ta khách khí hỏi.

Nữ nhân trung niên vội vàng gật đầu: "Các ngươi là ai?"

Lý Ma Tử cướp lời ta: "Chúng ta tới giúp Lôi gia giải quyết vấn đề." Hắn còn chưa dứt lời, chỉ thấy sắc mặt nữ nhân trầm xuống, nói không vui: "Bà bà ta không còn làm việc ở Lôi gia, chuyện của Lôi gia, các ngươi cũng đừng tìm đến bà nữa..." Vừa nói, vừa nhanh nhẹn đóng cửa lại.

Một giây trước khi cửa phòng sắp đóng lại, ta vội vàng ngăn nàng lại, khách khí giải thích: "Là như vầy, chúng ta là bằng hữu Mã đạo trưởng Cửu Cung sơn, thật sự vạn bất đắc dĩ mới mạo muội đến bái phỏng..."

Nữ nhân trung niên còn chưa kịp mở miệng, một giọng nói khàn khàn già nua trong phòng nói: "Là bằng hữu của Mã đạo trưởng? Mau vào trong phòng ngồi!"

Nữ nhân trung niên không còn cách nào khác, đành phải miễn cưỡng nhường ta và Lý Ma Tử vào trong nhà. Gian phòng bày biện đơn giản, nhưng quét dọn không nhiễm một hạt bụi, mười phần sạch sẽ. Một bà lão lưng còng đang ngồi, bộ dáng hòa ái dễ gần, cô vẫy vẫy tay với Lý Ma Tử, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Thế này còn chưa tới hai mươi năm? Có phải Lôi gia xảy ra chuyện gì không?"

Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Mã Đạo trưởng trấn áp ác quỷ thì có lai lịch gì? Xem ra vị Lý thẩm này đã quá nhiều năm rồi, quả thật biết được một chút tin tức.

Bởi vì lo lắng lỡ lời, ta chỉ có thể thuận theo lời nàng nói: "Đúng là có chút tình huống, Mã đạo trưởng bên kia cũng xảy ra chuyện, trong thời gian ngắn không thể đến kịp, ta đành phải phái hai người chúng ta đến tìm hiểu một chút, sau đó hắn mới đến."

Lý thẩm nghe xong gật đầu một cái: "Oan nghiệt! Không ngờ cách nhiều năm như vậy, vẫn xảy ra chuyện." Nàng ta vừa nói, vừa phân phó nữ nhân trung niên vẻ mặt cảnh giác kia nói: "Con dâu dâu, con đi pha cho hai vị tiên sinh một bình trà, bọn họ đều là bằng hữu của Mã đạo trưởng, không thể chậm trễ."

Nữ nhân trung niên mặc dù vẻ mặt không nguyện ý, nhưng lại không dám vi phạm lời bà bà nói, nhẹ gật đầu, quay người đi phòng bếp.

Ta nghe khẩu khí của Lý thẩm, hiển nhiên là phi thường tôn kính Mã đạo trưởng, thế cho nên bởi vì chúng ta là Mã đạo trưởng giới thiệu, cũng hưởng thụ được đãi ngộ đặc thù. Lại nghĩ tới thái độ ban ngày Lôi gia thờ phụng Mã đạo trưởng như thần linh, ta không khỏi tò mò, mới giao lưu vị bằng hữu này rốt cuộc có lai lịch gì? Bản lãnh so với Nhất Thanh đạo trưởng thì như thế nào?

Nữ nhân trung niên đưa trà tới, trà hoa nhẹ vô cùng bình thường, Lý thẩm áy náy cười nói: "Trong nhà không có trà chiêu đãi khách quý, các ngươi ngàn vạn lần đừng trách."

Ta ngay cả nói không dám.

Nữ nhân trung niên mất hứng nói: "Mẹ, thầy thuốc không phải bảo con nghỉ sớm một chút sao? Tất cả loạn lạc, con nên nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì ngày mai nói cũng không muộn."

"Vậy làm sao được? Chuyện liên quan đến Lôi gia, không thể kéo dài được!" Mặc dù Lý thẩm đã rời khỏi Lôi gia, nhưng đối với Lôi gia rất có cảm tình, nói tới Lôi gia, lập tức khẩn trương vô cùng.

Nữ nhân trung niên thì mất hứng.

Lý thẩm cười cho nàng đi xuống công viên giải sầu trong lòng, biến tướng thành đuổi nàng đi. Đợi nàng dâu ra khỏi cửa, Lý thẩm mới nói: "Con trai và con dâu đều là người tốt, bọn họ thấy ta ở Lôi gia làm việc cả đời, đến lúc già không muốn để ta lại nghe chủ nhân gọi tới gọi lui, liền đón ra hưởng phúc. Kỳ thật bọn họ làm sao biết được, Lôi gia đối xử với hạ nhân không biết tốt bao nhiêu, chỉ đáng tiếc... trong nhà luôn không yên ổn."

Ta vừa thấy nàng nói đến vấn đề chính, không dám quấy rầy, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng.

Lý thẩm nói: "Chuyện đã qua gần hai mươi năm, lúc ấy mặc dù ta làm việc ở Lôi gia, nhưng chuyện đó dù sao cũng không vẻ vang, lão phu nhân phong tỏa tin tức vô cùng nghiêm mật, ta cũng không biết rõ chi tiết! Huống chi ta tuổi tác cũng lớn, trí nhớ không bằng lúc trước, rất nhiều chuyện cũng không nhớ rõ, đã nghĩ đến đâu thì đến đó rồi."

"Được." Ta gật đầu.

Lý thẩm nhớ lại chốc lát, chậm rãi nói: "Nguyên nhân dẫn đến chuyện này, là một khối ngọc..."

Chương thứ hai nghìn ba mươi ba Tà Ngọc.

Ngọc?

Ta và Lý Ma Tử trao đổi một cái ánh mắt, trên mặt Lý Ma Tử không khỏi hiện ra một tia thoải mái, hiển nhiên hắn cũng không để chuyện này trong lòng.

Những năm qua chúng ta đích xác xử lý rất nhiều âm vật liên quan tới ngọc, nhưng có thể nhờ sơ một nhờ ta giải quyết, hẳn là sẽ không quá đơn giản a?

Ta dùng ánh mắt ám chỉ Lý Ma Tử không nên khinh địch, tiếp tục nghe Lý thẩm giảng thuật.

"Khối ngọc kia là Nhị thiếu nãi nãi mua về từ phòng đấu giá, lúc ấy tình cảm của nàng cùng Nhị thiếu gia xảy ra vấn đề, ta nghe người khác nói, Nhị thiếu gia ở bên ngoài nuôi nữ nhân bị Nhị thiếu nãi nãi biết, hai người ồn ào không thể kể xiết. Nhị thiếu gia dứt khoát ồn ào đến chỗ Lôi lão phu nhân., Muốn ly hôn với nhị thiếu nãi nãi! Hôn lễ của hai người vốn là thông gia thương nghiệp, căn bản không có cảm tình gì đáng nói, nhưng khi đó Lôi gia ở Thương giới đang đối mặt với một phiền toái rất lớn, rất nhiều nơi cần Nhị thiếu bà bà hỗ trợ, cho nên Lôi lão phu nhân căn bản không thể đồng ý với nhị thiếu gia ly hôn."

"Bất quá từ đó về sau, Nhị thiếu gia tựu không về nhà lắm, thường thường ở bên ngoài nữ nhân kia nơi đó, nghe nói nàng là học sinh đại học của Nhị thiếu gia, vẫn là tình yêu đầu của Nhị thiếu gia đây." Lý thẩm nói tới đây., Không có gì tiếc hận nói: "Kỳ thật Nhị thiếu nãi nãi cũng là người rất tốt, nàng tuy rằng tính tình lớn hơn một chút, nhưng bản tính con người cũng không xấu, bất quá từ sau khi Nhị thiếu gia không về nhà, nàng liền trở nên trầm mặc ít nói., Bình thường đem bản thân mình nhốt ở trong phòng, có đôi khi hai ba ngày cũng không lộ diện. Về sau Lôi lão phu nhân lo lắng nàng nghĩ quẩn, nên thường xuyên dẫn nàng tới tham dự một số trường hợp. Cũng vào lúc đó, Nhị thiếu nãi nãi bà bắt đầu mê mang đấu giá, còn thường xuyên mua về một số thứ kỳ quái dị..."

"Cái gì kỳ quái?" Lý Ma Tử cảm thấy hứng thú hỏi.

Lý thẩm suy nghĩ hồi lâu: "Ta cũng không biết nên nói cái gì, đều là bình bình chai chai lọ, có một lần chính tai ta nghe được Đại thiếu nãi nãi nói với Nhị thiếu nãi nãi, mấy thứ này đều là vật bồi táng của người chết, âm khí rất nặng, bảo Nhị thiếu nãi nãi không mang đến trong nhà. Nhị thiếu nãi nãi nãi không chịu nghe, còn nói cái gì nàng căn bản là không cần những thứ này, nàng chính là muốn tiêu tiền, chỉ có như vậy nàng mới cảm giác được mình vẫn còn sống."

Xem ra sau khi vị nhị thiếu nãi nãi hôn của Lôi gia thất bại, chuyển hóa tất cả bi phẫn thành dục vọng tiêu tiền.

Lý thẩm tiếp tục nói: "Về sau có một lần, Nhị thiếu nãi nãi liền bỏ ra một số tiền lớn lấy về một khối ngọc, khối ngọc óng ánh trong suốt, xem ra chính là bảo bối! Nhị thiếu nãi nãi vô cùng thích, thường thường là ngọc không rời tay, chốc lát gặp không được cũng không được, vô luận ăn cơm ngủ, trong tay đều phải cầm khối ngọc kia, cả người giống như ma công bình thường."

Tựa hồ nghĩ đến tình cảnh lúc đó, trên mặt Lý thẩm lộ ra một tia nghi hoặc.

"Sau đó thì sao?" Ta nhẹ giọng nhắc nhở nàng.

Lý thẩm khôi phục tinh thần: "Sau đó... Sau đó nhị thiếu gia liền trở về! Nguyên lai tình yêu ban đầu của hắn căn bản không phải vì người của hắn, mà là vì tiền của Lôi gia, nàng thấy Lôi gia không đồng ý ly hôn nhị thiếu gia, biết mình gả vào nhà hào phú rồi phá hủy mộng tưởng, dứt khoát rời khỏi nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia thất ý, thất hồn lạc phách về nhà. Lúc ấy Lôi gia từ trên xuống dưới đều thở phào nhẹ nhõm một hơi., Dù sao lãng tử quay lại không đổi kim, nhị thiếu gia biết quay lại, lại là lúc thất ý, nếu Nhị thiếu nãi nãi nhẫn tâm, hai người tình cảm nhất định sẽ trở lại lúc trước, thậm chí so với trước còn tốt hơn."

"Làm cho người ta không nghĩ tới chính là, Nhị thiếu nãi nãi đối với Nhị thiếu gia trở về mắt điếc tai ngơ, ngay cả hỏi cũng không hỏi một tiếng, thậm chí mỗi lần nhìn thấy Nhị thiếu gia cũng giống như là không nhìn thấy vậy. Mới đầu mọi người còn cho rằng Nhị thiếu nãi nãi là đang sinh khí với nhị thiếu gia, chậm rãi là tốt nhất. Nhưng qua một lúc lâu, Nhị thiếu nãi nãi nãi vẫn cứ như vậy., Ngay cả nhị thiếu gia nói lời xin lỗi với nàng ta, nàng ta cũng thờ ơ. Nhị thiếu gia cũng bắt đầu, hai người liền chia ra ngủ! Cũng không có mấy ngày, một đêm ta ngủ đến nửa đêm, chợt nghe bên ngoài cãi lộn ầm ĩ, ta đẩy cửa hỏi người khác mới biết được, thì ra nhị thiếu gia nhảy lên tự sát..."

Tự sát? Đáp án này hiển nhiên không nằm trong dự liệu của ta, mặc dù không hiểu rõ vị Nhị thiếu gia này, nhưng ta luôn cảm thấy một người như vậy rất khó tự sát.

Quả nhiên, Lý thẩm tựa hồ hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, kỳ quái nói: "Nhị thiếu gia là ta trông thấy từ nhỏ đến lớn, lúc ấy ta nghe nói lời này, bị dọa cho nhảy dựng lên, vội vàng phủ thêm quần áo lao ra ngoài xem tình huống, kết quả thấy được nhị thiếu gia một thân đầy máu. Nhị thiếu gia lúc ấy đích thật là nhảy từ trên lầu xuống, nhưng như vậy... Lại có chút kỳ quái..."

Kỳ quái?

"Có kỳ quái chỗ nào?" Ta vội vàng hỏi. Có lẽ do khẩu khí của ta quá mức vội vàng, Lý thẩm có chút kinh ngạc nhìn ta một cái, ta vội vàng giải thích: "Bất kỳ manh mối nào cũng sẽ có trợ giúp đối với chúng ta."

Lý thẩm suy nghĩ một chút nói: "Nhị thiếu gia mặt giống như bị đốt cháy, đen sì, còn có một mùi rất gay mũi, hơn nữa con mắt của nó trừng thật lớn, dùng sức lồi ra ngoài, tựa hồ trước khi chết nhìn thấy tình cảnh đáng sợ gì đó. Quan trọng nhất là Nhị thiếu gia mất đi một cánh tay, thời điểm hạ táng cũng không tìm được, cánh tay kia dường như biến mất hoàn toàn..."

Thiếu mất một cánh tay?

Ta và Lý Ma Tử hai mặt nhìn nhau, đều không đoán được huyền bí trong đó.

Lý thẩm thở dài một tiếng: "Nhị thiếu gia người kia mặc dù tính tình có chút khó coi, nhưng con người bản tính không xấu, hắn chết rất kỳ quặc, Lôi gia từ trên xuống dưới thời gian tiếp theo rất khó tiếp nhận. Nhất là lão phu nhân, bạch phát nhân đưa người tóc đen, đầu tiên là tiễn đại thiếu gia, bây giờ nhị thiếu gia cũng đã chết, nàng làm sao chịu nổi? Một cái liền liền bệnh ngã xuống."

"Người của Lôi gia không có chủ sự, đám hạ nhân chúng ta cũng đều rối loạn. Sau đó ta nghe người ta nói, đêm đó Nhị thiếu gia chết và Nhị thiếu nãi nãi cãi nhau ầm ĩ, còn thuận tay đập vỡ khối ngọc quý báu nhất của Nhị thiếu nãi nãi, sau đó không bao lâu nhị thiếu gia đã nhảy lên thú chết."

Chẳng lẽ cái chết của Nhị thiếu gia cùng khối ngọc này có quan hệ gì?

Nhưng bằng vào kinh nghiệm nhiều năm xử lý âm vật của ta, âm linh sống nhờ trên âm vật, một khi âm vật tổn hại, âm linh cũng sẽ bị thương, cho nên âm linh đều sẽ đem hết toàn lực bảo hộ âm vật không bị ngoại giới quấy nhiễu. Nếu như vị nhị thiếu gia này có thể dễ dàng đem ngọc vỡ nát, nói rõ khối ngọc này bản thân đã không phải là âm vật, hoặc là âm linh bên trong yếu đến không đáng nhắc tới.

Ngay khi ta vắt hết óc cũng nghĩ không thông, Lý thẩm lại tiếp tục nói: "Bất quá không bao lâu, Nhị thiếu nãi nãi đã mang thai. Lúc ấy sau khi nghe được tin tức này, không chỉ là ta, toàn bộ người Lôi gia đều rất ngạc nhiên! Nhị thiếu gia trước khi chết cùng nhị thiếu nãi nãi tình cảm không tốt, sống đã lâu., Nhị thiếu gia lại chết kỳ lạ, lúc này Nhị thiếu bà bà mang thai, đứa nhỏ này rốt cuộc là ai, thật sự là làm cho người ta không đoán được? Hơn nữa từ sau khi Nhị thiếu nãi nãi mang thai, cả người liền trở nên dị thường cổ quái, những người mẹ khác đều vội vã bổ sung dinh dưỡng., Nhị thiếu nãi nãi lại cái gì cũng không chịu ăn, cả người gầy đến dọa người, hơn nữa ánh mắt nhìn người cũng biến thành âm trầm, hạ nhân Lôi gia nói Nhị thiếu nãi nãi là trúng tà, nói không chừng Nhị thiếu gia chính là hại chết nàng, hiện tại trở về đòi mạng rồi!"

Quỷ Tử thứ hai ngàn ba năm tư sinh ra (Thêm thêm)

Ta khẽ gật đầu: "Lôi lão phu nhân kia không quan tâm tới lời đồn đại như vậy sao?"

"Sao lại như vậy?" Lý thẩm nói: "Lão phu nhân đã có thể làm nhà nhiều năm như vậy, đương nhiên có chỗ nào lợi hại hơn. Đầu tiên bà ấy án binh bất động, nhưng lại âm thầm tìm thám tử nhà riêng đi điều tra động tĩnh của nhị thiếu gia lúc không ở nhà! Kết quả thám tử nhà riêng trở về báo cáo với nhị thiếu gia không ở nhà, Nhị thiếu nãi nãi nãi gian nhà chính là ở Lôi gia., Những nơi khác đều không đi qua, mỗi lần đi phòng đấu giá, bên cạnh cũng đều có người bồi tiếp. Cứ như vậy, lão phu nhân tin trong ngực nàng là cốt nhục của nhị thiếu gia."

"Đối với tên di phúc tử này, lão phu nhân tự nhiên là thương yêu còn không kịp, mỗi ngày đều bảo chúng ta hầm các loại thuốc bổ đưa đi, nhưng nhị thiếu nãi nãi nhìn cũng không thèm nhìn mấy cái này., Người cũng càng ngày càng gầy. Về sau có hạ nhân nói kiểu gì cũng ngửi thấy mùi hôi gay mũi ở trong phòng nàng, ban đầu cũng không ai để ý, mãi đến một ngày, một hạ nhân đi dọn dẹp phòng cho Nhị thiếu nãi nãi, kết quả ở trong phòng của nàng phát hiện rất nhiều thi thể động vật..."

Lý thẩm nói tới đây, khẽ thở dài, có vẻ có chút mỏi mệt: "Ta nghe được tin tức xong còn chưa tin tưởng, về sau vẫn là Lôi lão phu nhân tự mình đi, mới chứng thực điểm này! Nguyên lai Nhị thiếu nãi nãi sau khi mang thai, liền thích ăn thịt tươi., vụng trộm đi phòng bếp lấy về rất nhiều vịt sống, thi thể những động vật kia đã phát thối, tràn đầy giòi bọ, có thể nhị thiếu nãi nãi lại ăn ngon hơn bất kỳ ai khác. Lão phu nhân kiến thức rộng rãi, ý thức được sự tình không tốt, liền vội vàng mời Mã đạo trưởng Cửu Cung sơn đến hỗ trợ."

Lý mặt rỗ chen vào một bên nói: "Quan hệ giữa Lôi gia và Cửu Cung Sơn rất tốt sao? Có thể dễ dàng mời người khác đến."

Lý thẩm giải thích: "Năm đó vị Mã đạo trưởng này trước khi xuất gia đã từng nhận ân huệ của lão phu nhân, hắn đây là tới báo ân." Nàng dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Cửu Cung sơn cách Tây An một đoạn, trưởng lão Mã đạo chưa đến.", Lôi gia bên này trước xảy ra chuyện! Từ khi Nhị thiếu nãi nãi ăn thịt tươi bị lão phu nhân phát hiện, liền hạ lệnh giam cầm một mình trong một gian phòng, không đến mấy ngày, phụ trách chiếu cố hạ nhân của nàng liền phát hiện bụng nàng càng lúc càng lớn, vội vàng báo cáo với lão phu nhân. Chờ lão phu nhân xem xét qua., Mồi nhị thiếu nãi đã căng lên như một quả bóng da, trên cái bụng căng phồng lên, bên trong như có thứ gì muốn thoát ra. Mạch máu toàn thân Nhị thiếu nãi nãi tựa như dây leo, vừa đen vừa xanh, rậm rạp dán sát ở trên làn da xám trắng, xem thì dọa người bao nhiêu, căn bản không ai dám đứng gần phía trước..."

Tựa hồ nghĩ lại tình cảnh lúc đó, Lý thẩm lộ ra có vẻ hơi sợ hãi, ta vội vàng trấn an hai bàn tay già nua của nàng.

Lý thẩm cảm kích nhìn ta cười cười, tiếp tục nói: "Bởi vì lúc ấy tình cảnh là quá mức quỷ dị, lão phu nhân liền gọi hạ nhân xem náo nhiệt đi. Ta bởi vì ở Lôi gia nhiều năm, lão phu nhân lại cả kinh đến mức lục thần vô chủ, bên cạnh cần lão nhân dựa dẫm, giữ ta lại. Lúc ấy nhị thiếu nãi nãi nãi tiếng kêu quái liên tục vang lên., Lão phu nhân liền bảo ta nhanh chóng đi liên hệ Mã đạo trưởng, nhìn hắn lúc nào mới có thể đến? Ta vội vàng đi điện thoại, Mã đạo trưởng nói còn đang trên đường, lại hỏi tình huống trong nhà ta. Ta thấy lão phu nhân tin tưởng hắn như vậy, nên không dám che giấu, nói thật. Mã đạo trưởng nói với ta, nhị thiếu nãi nãi rất có thể là sinh quỷ tử..."

Quỷ tử?

Sắc mặt ta kịch biến, nhớ tới rất nhiều năm trước lúc nói chuyện phiếm cùng Thử tiền bối, đã từng nói qua về sự tình của Quỷ Tử.

Bình thường mà nói, mặc dù trên âm vật đều là âm linh, nhưng chúng nó đều là những tồn tại hư vô mờ mịt, hoặc là phụ thân vào người, hoặc là thông qua ảo giác khủng khiến tinh thần người ta tạo thành áp lực cực lớn, nhưng bản thân âm linh lại không có thực thể. Tuy rằng trong lịch sự xuất hiện rất nhiều mỹ nữ sắc quỷ mừng muốn, nhưng bản thể của chúng lại không làm ra bất cử động quá đáng.

Chỉ có một loại tình huống ngoại lệ, chính là màu quỷ này cường đại đến mức độ nhất định. Có lẽ có thể làm cho nữ tử được thai nghén, thậm chí là sinh ra quỷ tử!

Quỷ tử bởi vì là người cùng quỷ sản vật, chính cũng tà, thậm chí có thể gia tăng năng lực ác quỷ, khiến nó càng thêm cường đại. Chỉ là loại tình huống này cực kỳ hiếm thấy, ít nhất ta cùng Thử tiền bối đều là nghe lời đồn, chưa từng tận mắt nhìn thấy.

Bởi vậy nghe được chuyện lần này Lôi gia rõ ràng có liên quan tới Quỷ Tử, chẳng những ta không thấy lo lắng sợ hãi, ngược lại trở nên có chút hưng phấn.

Phải biết rằng, rất nhiều thương nhân âm vật cả đời cũng không thể chứng kiến những kỳ tích mà cả đời đều có thể nào không khiến ta kích động chứ?

Lý Ma Tử lại sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, rụt cổ hối hận nhìn ta như một con chim non bị dọa sợ.

Đã có quỷ tử, vậy lực lượng của ác quỷ này ít nhất cũng đạt tới cấp bậc Quỷ Đế. Chúng ta có giải quyết được hay không còn chưa biết, khó trách hắn lại lo lắng như vậy.

Bây giờ biết tiền không dễ kiếm đúng không?

Lý thẩm tiếp tục nói: "Lời của Mã đạo trưởng rất nghiêm túc, ta nghe đến nghe cũng không hiểu rõ tại sao nhị thiếu nãi nãi lại có quan hệ với quỷ Nhật Bản..." Mặc dù Lý thẩm vẻ mặt buồn rầu, nhưng lời nói của bà vẫn làm cho không khí đang khẩn trương trở nên hòa hoãn, Lý Ma Tử thậm chí nhịn không được cười khúc khích thành tiếng.

Lý thẩm vẻ mặt khó hiểu: "Lúc ấy Mã đạo trưởng đã nói với ta về việc này, rất nhanh sẽ đến, để ta nói cho lão phu nhân biết coi trọng Nhị thiếu nãi nãi, không được để cho bất cứ ai tới gần! Ta vội vàng chuyển lời cho lão phu nhân, nhưng khi đó Nhị thiếu nãi nãi chỉ còn lại một hơi thở., Cái bụng khô quắt của nàng lại giống như đang đựng thứ gì đó, một mực chuyển động đi lại, tựa hồ muốn thoát rách bụng nhị thiếu nãi nãi chạy đến, chúng ta nhìn mà kinh hồn táng đảm, lại không biết nên làm như thế nào cho tốt.

May mắn Mã đạo trưởng chạy tới., Hắn cầm một thanh tiền đồng làm bảo kiếm, trực tiếp cắm ở trên bụng Nhị thiếu bà bà, Nhị thiếu nãi nãi tru lên một tiếng, từ trong miệng nhổ ra rất nhiều đồ vật màu đen, người đã không còn động tĩnh nữa."

Bảo kiếm mà Lý thẩm gọi là tiền bạc làm trên thực tế chính là Kim tiễn kiếm, là thứ Đạo gia dùng để xua tà trấn trạch, lúc trước cũng chưa nghe nói đến còn có tác dụng trấn quỷ, chẳng lẽ cũng là bảo bối Cửu Cung sơn?

Lý thẩm lại nói: "Sau đó ta nghe Mã đạo trưởng nói, quỷ tử hút dương khí, nhị thiếu nãi nãi mang thai không lâu, người đã chết. Sau đó ở Lôi gia sinh sống, kỳ thực đã là một người chết sống. Đây cũng là nguyên nhân vì sao nhị thiếu nãi nãi lại thích ăn chút thịt thối... "

Ta gật gật đầu: "Chuyện này Mã đạo trưởng xử lý thi thể nhị thiếu nãi nãi như thế nào?"

Lý thẩm hồi tưởng chốc lát: "Mã đạo trưởng nói bởi vì quan hệ quỷ tử, thi thể nhị thiếu nãi nãi nhất định phải dùng cành cây ngọn lửa hóa thành mai táng, đối ngoại tốt nhất là lấy y quan mộ chôn xuống, sau đó đem tro cốt của nó phong ấn lại. Cửu Cung sơn bọn họ có một đạo Trấn Sơn Phù, bất cứ tà ma ác quỷ nào chỉ cần bị phù này trấn áp hai mươi năm, đều sẽ hóa thành nước mủ tiêu tán."

Lý thẩm nói tới đây, có chút mỏi mệt nói: "Ta cũng chỉ biết bấy nhiêu, cũng không biết có giúp được cháu được không. Ta làm việc cả đời ở Lôi gia, là nhìn hai thiếu gia lớn lên, ta cũng không nghĩ tới Lôi gia lại phát sinh nhiều chuyện như vậy."

Đang nói, con dâu của Lý thẩm tản bộ trở về, thấy ta và Lý Ma Tử còn chưa đi, sắc mặt lập tức có chút khó coi.

Ta và Lý Ma Tử đành phải đứng dậy cáo từ, rời khỏi Lý gia!

Hạng hai ngàn rưỡi Cửu Hổ Xuyên Dực, cốt Hôi Đàn....

Trở lại khách sạn, Lý mặt rỗ có chút lo lắng nói với ta: "Tiểu ca, chuyện này ta thấy hay là thôi đi... "

Ta nhìn hắn cười nhạt một tiếng: "Lúc trước không phải ngươi đặc biệt hưng phấn sao? Sao bây giờ lại biến thành rùa đen rút đầu rồi."

"Đây không phải là ta nhát gan." Lý Ma Tử giải thích: "Tiền có ích càng nhiều càng tốt, nhưng cũng phải có mệnh hoa mới được. Chuyện này đã dính tới quỷ tử, thực sự quá nguy hiểm, tục ngữ nói thường đi bên bờ sông làm gì có dấu chân ướt, tiểu ca, cũng không phải là làm huynh đệ không tin ngươi, thật sự là vật đó quá dọa người rồi! Hiện tại chúng ta thu tay lại vẫn kịp, không cần vì người không liên quan mà mất mạng."

Ta mỉm cười mà ôm cánh tay, nghe hắn dong dài nói một đống, chờ Lý Ma Tử kịp phản ứng, vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Tiểu ca, sao ngươi không nói chuyện?"

"Chuyện này ta đã quyết định." Lời của ta vừa ra khỏi miệng, Lý Ma Tử liền lộ ra vẻ mặt "Đầu óc ngươi nhất định đã xảy ra chuyện quái dị", ta chỉ có thể thở dài, kiên nhẫn giải thích: "Theo đầu óc của ngươi suy nghĩ cho kỹ, loại tình huống mà người bình thường cả đời khó gặp này đã bị ta gặp phải., Với tính cách và năng lực của ta, sao có thể dễ dàng buông tay? Huống chi, nếu lần này chúng ta thuận lợi giải quyết hết phiền phức của Lôi gia, chắc chắn sẽ nổi danh, đến lúc đó tiền của ngươi sẽ như nước chảy mà tiến đến!"

Đánh rắn bảy tấc, đối với người tài cao như Lý mặt rỗ, nói cái gì đại nghĩa cũng vô dụng, không bằng chân thật.

Lý mặt rỗ nghe ta giải thích như vậy, sắc mặt quả nhiên hòa hoãn không ít.

Vì thế ta mới rèn sắt khi còn nóng, phân phó cho hắn: "Chuyện của

Lôi gia đã liên quan đến quỷ tử, hai người chúng ta đều không có kinh nghiệm xử lý, ta thấy vẫn phải mời người của Cửu Cung sơn tới hỗ trợ mới được. Không bằng như vậy mới được., Ta ở lại Tây An tiếp tục xử lý sự tình Lôi gia, ngươi đi Cửu Cung sơn một chuyến, xem có thể gặp được Mã đạo trưởng hay không. Mặc dù hắn đang bế quan, nhưng Cửu Cung sơn cũng không phải chỉ có một mình hắn là đạo sĩ, ngươi thử xem có thể mời một vị cao nhân tới đây giúp chúng ta hay không... "

Mặt Lý Ma Tử hiện lên vẻ do dự: "Mời một người nữa? Giá tiền này không thể chia thành ba phần sao?"

Bộ dáng ta thấy hắn không muốn, nhịn không được trợn mắt: "Người ta là thế ngoại cao nhân, ngươi cho là giống như ngươi tiến vào mắt tiền rồi sao."

Lý Ma Tử lẩm bẩm: "Cao nhân thế ngoại cũng phải ăn cơm." Thấy con mắt của mình trợn trừng, hắn vội vàng sửa lại: "Biết rồi, sáng mai ta sẽ xuất phát!"

"Không đợi được ngày mai, ngươi lập tức xuất phát!" Ta đem Lý Ma Tử đẩy mạnh cửa quán lớn ra, Lý Ma Tử hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Ta lăn qua lăn lại trên giường đến lật lui không ngủ được, đem trí nhớ liên quan tới quỷ tử trong đầu nhớ lại một phen, muốn tìm ra một ít tin tức hữu dụng. Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng gõ cửa. Ta cho là Lý Ma Tử đi rồi quay lại, không chút nghĩ ngợi mở cửa ra. Kết quả ngoài cửa đứng bốn đại hán vạm vỡ, đều mặc đồ đen, mang theo nếp nhăn, vừa nhìn đã biết không phải là trang phục tốt đẹp gì.

Ta lập tức cảnh giác lùi lại một bước: "Các ngươi tìm ai?"

"Chủ nhân nhà chúng ta mời ngươi qua đó một chuyến!" Nói xong cũng không đợi ta phản ứng, hai người tiến lên, nâng cánh tay của ta mang ta ra khỏi phòng khách sạn.

Nếu ta muốn phản kháng, trong nháy mắt có thể chém giết tại chỗ, nhưng một là ta cảm thấy rất hứng thú đối với "Chủ nhân" trong miệng bọn họ, không biết đối phương vì sao muốn gặp ta? Hai là ta ở Tây An cũng không có thân bằng hảo hữu, tự nhiên cũng không có địch nhân, cho nên cũng không lo lắng vấn đề an toàn.

Nếu như có thể thuận tiện biết được một chút chuyện về Lôi gia thì càng tốt!

Chiếc xe chạy một vòng, lại mang ta về khu vực nhỏ mà hôm nay ta đã tới. Trong lòng ta bừng tỉnh hiểu ra, chủ nhân mấy vị vạm vỡ này không phải là người Lôi gia chứ?

Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, mấy người đem ta đưa vào Lôi gia, ở trong phòng tiếp khách, tiếp đãi ta lại là Lôi lão phu nhân.

Thần sắc nàng lãnh đạm, nhìn không ra hỉ nộ, thấy ta vào, cũng không nói thêm gì, chỉ tùy ý vẫy lui hạ nhân, ý bảo ta ngồi xuống.

Ta cũng không khách khí, thản nhiên ngồi xuống.

Lôi lão phu nhân khe khẽ thở dài: "Hôm nay sau khi ngươi rời khỏi Lôi gia, ngựa không dừng vó tìm kiếm manh mối, còn có thể truy tra được Lý thẩm bên kia, cũng coi như là có tâm." Giọng điệu của bà có chút lạnh nhạt, không biết ta làm như vậy có phải đã phạm vào ranh giới cuối cùng của bà ta hay không.

Chỉ nghe cô nói tiếp: "Ta cũng nhờ người thăm dò một chút tin tức của ngươi, Trương tiên sinh, không nhìn ra ngươi tuổi còn trẻ mà bản lĩnh thật sự thông thiên triệt địa."

Những lời này tuy rằng nghe qua là lấy lòng, nhưng bởi vì ngữ khí của nàng bất thiện, ta cũng không dám nhiều lời.

Lôi lão phu nhân lại nói: "Xem ra ngươi rất hứng thú với chuyện của Lôi gia, cho dù ta ngăn cản ngươi, ngươi cũng vẫn sẽ truy xét tiếp. Ngươi đã là bằng hữu Mã đạo trưởng mời tới, ta liền tạm thời tin tưởng ngươi một lần, xem xem rốt cuộc Trương tiên sinh có thủ đoạn gì giỏi đến đâu, những người có thể khiến nghề nghiệp của các ngươi tán dương liên tục."

"Có khen cũng không dám nhận, ta chỉ tận tâm tận lực làm thôi, tận lực mà thôi." Ta thản nhiên nói ra.

Lôi lão phu nhân hừ nhẹ một tiếng: "Chỉ là tận tâm tận lực thôi, còn lâu mới đủ!" Cô đứng dậy, ánh mắt sắc bén: "Trương tiên sinh, mời ngươi đi theo ta."

Lôi lão phu nhân mang ta đi vào một gian phật đường, trong phòng hương khí lượn lờ thờ phụng vài pho tượng phật. Thần thái Lôi lão phu nhân cung kính quỳ xuống đất, lúc này mới chậm rãi đứng dậy đi đến trước một bức tường.

Trên vách tường này đào mấy cái giá đỡng, bên trên đặt một ít tượng đá. Lôi lão phu nhân vặn một bức tượng phật trong đó, trên vách tường thình lình xuất hiện một cái cửa ngầm.

Lại còn có mật thất?

Lôi lão phu nhân cũng không thèm vào mật thất, ta chỉ có thể lặng lẽ đi theo phía sau bà.

Vừa vào mật thất thất thất tức, một luồng khí lạnh cực lạnh từ trước mặt thổi tới, ta hoảng sợ vội vàng mới bắn ra mười phần tinh thần. Dọc theo lầu thang chỉ có thể thông qua một người xoay chuyền xuống phía dưới, sau khi đi được hết khoảng cách hết ba tầng, rốt cục cũng đến được một gian thạch thất.

Trên vách tường thạch thất dán từng dãy bức họa Thần Tiên của Đạo giáo, bởi vì niên đại quá xa xưa, đều đã phai màu.

Chính giữa thạch thất đặt một thạch bàn hình tròn, trên thạch bàn khắc mấy đạo văn. Trung tâm thạch bàn có một cái vò sứ màu trắng, hẳn là dùng để đựng Nhị thiếu nãi nãi tro, trên vò sứ buộc chín sợi xích sắt, khóa sắt một đầu khác cố định ở trên tường đá.

Tạo hình đồng vách sắt kia rất đặc biệt, lại là chín con mãnh hổ, mỗi con đều hung dữ bộc lộ, răng nanh hung hăng cắn lấy xích sắt, như là đang giam cầm một thứ gì đó đáng sợ!

Không cần đoán, đây nhất định là trận pháp đặc thù của Cửu Cung sơn, trấn áp linh hồn nhị thiếu nãi nãi cùng quỷ tử trong bụng nàng.

Lại nhìn trên đàn tro cốt, thình lình dán mấy lá bùa. Tuy đã qua nhiều năm, nhưng lá bùa màu sắc tiên diễm, bút ký chu sa trên giấy vàng càng đỏ như máu, chói mắt đến cực điểm.

Đây chính là trấn sơn chi bảo mà Mã đạo trưởng nói tới!

Chung quanh Hôi Đàn tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, lạnh tới mức khiến người ta phải run rẩy. Trước mặt Lôi lão phu nhân âm trầm nói: "Không biết Lôi gia chúng ta đến cùng tạo nghiệt gì mà lại gây ra chuyện như vậy."

Chương thứ hai ngàn ba trăm năm sáu nó trở về rồi!

Dưới mật thất hàn khí quá mức âm trầm, thật sự không nên ở lâu. Ta chăm chú quan sát một lát, sau đó liền cùng Lôi lão phu nhân một trước một sau ra khỏi mật thất.

Trở lại phòng tiếp khách, hạ nhân mang trà nóng đến, uống vài ngụm trà nóng vào bụng, ta mới cuối cùng cảm thấy thân thể ấm áp một tí.

Nghĩ tới lúc mới vào khu nhỏ đã khiếp sợ với Lôi gia, ta đặt chén trà xuống, nghiêm túc hỏi: "Chẳng lẽ, phủ đệ Lôi gia cũng do Mã đạo trưởng tự mình chọn?"

"Không sai." Lôi lão phu nhân xác định ý nghĩ của ta: "Mã Đạo trưởng nói Quỷ Tử này là vật chí âm chí hàn trên đời, nhất định phải dùng chí dương chí chính chi vật tương khắc. Vị trí mảnh đất này chính là nơi Đằng Long Phi Thiên, vừa lúc dùng để khắc chế Quỷ tử! Lại phối hợp với lá bùa này!, Chỉ cần hai mươi năm là có thể khiến quỷ tử hóa thành nước mủ. Mười mấy năm qua ta luôn không ngủ được, chỉ lo lại xảy ra nhiễu loạn gì. Ai biết sợ cái gì, mắt thấy thời hạn hai mươi năm chớp mắt là tới, nhưng lại xảy ra chuyện quái lạ."

"Quái sự?" Ta không hiểu, nhíu mày.

Lôi lão phu nhân có thể gánh vác nổi vị lãnh tụ Lôi gia này, đương nhiên đã được chứng kiến qua người khác, nếu đã quyết định để ta tham dự vào chuyện này, thì cũng không giấu giếm nữa, mà trực tiếp nói: "Đời này ta đã định mệnh xâm phạm Cô Tinh, cho nên chẳng những chồng ta chết sớm, mà còn chết sớm được., Hai đứa con trai cũng đều rời khỏi ta trước một bước. Con thứ hai là nhảy lầu tự sát, con lớn lại xảy ra một vụ nổ, để lại một bụng bệnh, cũng là dòng dõi duy nhất của Lôi gia chúng ta! Ta coi nó là con cháu bồi dưỡng của người nối nghiệp, lại bởi vì nhà không yên ổn, cho nên từ nhỏ đã bị ta đưa ra quốc gia."

"Đoạn thời gian trước hắn có nghỉ, mang theo bạn gái về thăm ta, vốn là có ý tốt, nhưng từ khi về nhà, trong nhà đã liên tiếp xảy ra chuyện. Đầu tiên là một người hầu gái của nhà bếp, không hiểu sao liền thắt cổ tự sát, sau đó là một tiểu cô nương quét dọn tiền thính, cô ta là một học sinh lớn ở giáo học viện, đến tận cuối đêm mới tới làm kiêm chức, không ngờ lại gặp xui xẻo..."

Ta không thể không hiếu kỳ hỏi: "Sao ngài lại cảm thấy cái chết của hai người bọn họ có liên quan đến Lôi gia?" Sở dĩ hỏi như vậy, là vì người bình thường nếu trong lòng không chắc chắn cái gì đó, sẽ rất khó liên quan đến chuyện của mình.

Lôi lão phu nhân nói: "Trương tiên sinh, ngươi quá coi thường lão thái bà rồi! Chuyện này nếu không phải là vô cùng xác thực, ta vốn không muốn dính líu tới Lôi gia chút nào. Tình huống thật sự là không thể tưởng tượng nổi, trên thi thể của hai người bọn họ lại có vết tích giống ta như đúc. Tuy qua mấy năm nay, nhưng ta vừa nhìn một cái là nhận ra, tuyệt đối không sai."

Chẳng lẽ lá bùa của Mã đạo trưởng xuất hiện vấn đề? Hay là bản thân Lôi gia xuất hiện tình huống?

Ta đang cúi đầu trầm tư, Lôi lão phu nhân lại mệt mỏi đứng dậy nói: "Rất muộn, Trương tiên sinh cũng mệt một ngày, nên nghỉ ngơi. Ta cho người bố trí phòng, đêm nay con ngủ ở Lôi gia đi. Nếu lại làm ra chuyện gì lạ thì có thể giải quyết ngay."

Ta gật đầu: "Cũng được, làm phiền ngài rồi."

Lôi lão phu nhân khoát tay, gọi hạ nhân tới phân phó vài tiếng. Phòng của ta rất nhanh đã được quét tước xong, một cô bé khoảng 20 tuổi tươi cười vui vẻ đưa ta vào phòng: "Trương tiên sinh, ta là Tiểu Mai, lão phu nhân bảo ta hầu hạ ngài, nếu ngài có chuyện gì cứ gọi ta một tiếng ta đi, ta gọi theo."

Ta gật đầu: "Cảm ơn ngươi, nếu như có gì cần ta sẽ tìm ngươi."

Tiểu Mai rất vui vẻ rời đi.

Mặc dù là một gian phòng khách, nhưng khắp nơi đều lộ ra tâm tư của chủ nhân. Một hồ nước là đồ gia dụng, chăn đệm trên giường đều là tơ tằm băng, phi thường mềm mại.

Ta rửa mặt đơn giản một phen, vừa nằm xuống giường, Lý mặt rỗ mướn đánh vào: "Tiểu ca, tặng xí không mua được rồi, ta đã xin rất nhiều quan hệ, cuối cùng cũng tìm được một tấm vé xe lửa, hiện tại đã lên xe rồi, ngươi thì sao? giường của khách sạn cứng chứ? Có ngủ không?"

Khẩu khí của hắn có chút hả hê.

Vốn còn muốn bảo trì khiêm tốn sau khi nghe hắn nói chuyện, quyết đoán nói: "Ngươi đi ra trước, chân sau ta liền được mời đến Lôi gia làm khách, trong phòng vừa lớn vừa thoải mái, còn có hạ nhân chuyên môn hầu hạ ta."

Lý Ma Tử quát: "Ngươi là kẻ vô dụng..."

Ta trực tiếp tắt máy liên lạc.

Ta đang ở trên giường cẩn thận cân nhắc chuyện của Lôi gia, không có nửa điểm buồn ngủ. Cũng không biết qua bao lâu, ta chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng nói chuyện cố ý đè thấp, lập tức từ trên giường nhẹ nhàng nhảy xuống, vội vàng mò tới cửa ra vào, chỉ nghe bên ngoài có mấy người đang thấp giọng nghị luận cái gì đó.

Chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra với Lôi gia?

Ta mở cửa, mấy nữ nhân tụ ở ngoài cửa giật nảy mình, bước chân nhanh chóng rời khỏi. Chỉ có Tiểu Mai tưởng mình cần gì, đi lên phía trước hỏi: "Trương tiên sinh, muốn uống nước không?"

Ta lắc đầu, nhìn phương hướng mấy nữ nhân kia rời đi, nói: "Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Tiểu Mai lúng túng nói: "Hình như là bên nhà bếp..."

Nàng còn chưa nói xong, ta đã vội vàng theo cầu thang đi xuống phía dưới. Kết quả ta thực sự đánh giá thấp tài lực hùng hậu của Lôi gia, căn nhà này quả thực chính là mê cung, ta chạy một vòng vậy mà không tìm được nhà bếp ở đâu. Vẫn là Tiểu Mai thở hồng hộc đuổi theo, nói với ta: "Trương tiên sinh... Ngươi không biết nhà bếp ở đâu, ta dẫn ngươi đi."

Ta lúng túng khẽ gật đầu với nàng, đi theo nàng đến nhà bếp.

Trong tưởng tượng của ta cũng không giống, nhà bếp cũng không tụ tập nhiều người, điều này cũng chứng minh rằng Lôi gia trị gia nghiêm cẩn. Đợi ta chạy đến đây, tựa hồ sự tình đã được xử lý, nhưng ánh mắt Lôi lão phu nhân nghe tin chạy đến đây hỏi thăm vẫn tràn đầy bất đắc dĩ.

Nhà bếp có chút dơ dáy bẩn thỉu, trên mặt đất còn có từng mảnh vỡ của chén, phảng phất như vừa mới xảy ra tranh đấu.

"Lão phu nhân, xảy ra chuyện gì?" Ta không hiểu hỏi.

Lão phu nhân phân phó hạ nhân phòng bếp tiếp tục quét dọn, sau đó mang ta đi một gian phòng nhỏ cực kỳ bí mật. Trong phòng đèn như ban ngày, trên giường một người nằm, tứ chi bị bốn sợi dây buộc chặt chẽ ở trên bốn góc giường. Người kia nhìn qua khoảng hai bảy bảy hai tám tuổi, trong miệng mặc dù nhét đồ vật, nhưng vẫn không an phận mà nuốt xuống. Nàng ta trừng lớn hai mắt, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi trống rỗng.

Vừa rồi Hắc y nhân Lôi gia bảo vệ ta trong phòng, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn kinh.

Ta muốn tới gần xem xét tình huống của nữ nhân, Lôi lão phu nhân tóm lấy ta: "Quả nhiên là nó trở về! Là nó!"

Ta thấy bộ dáng Lôi lão phu nhân hồn mất vía, an ủi nàng cười cười, đánh bạo đi về phía trước. Nữ nhân trên giường nghe được tiếng bước chân, bỗng nhiên quay mặt lại, trên gương mặt xám trắng gầy gò rõ ràng hiện lên một vòng hận ý mãnh liệt, nàng không ngừng giãy dụa nức nở, theo khóe miệng phát ra rất nhiều chất lỏng màu đen hôi thối, khiến người ta nôn mửa.

Ta cảm thấy dường như nàng có chút sợ hãi, không muốn người khác đến quá gần, đang cực lực che giấu cái gì đó.

Ta đi tới bên giường, nàng bỗng nhiên cúi cằm, dùng một loại tư thế hết sức cổ quái tránh ánh mắt của ta. Ta thậm chí còn nghe được tiếng răng rắc gãy xương nàng, ta bị dọa lui một bước. Ngay sau đó, chất lỏng màu đen theo miệng mũi nàng chảy đầy vạt áo.

Ta vội vàng ngồi xổm xuống, chỉ thấy nữ nhân đã chết.

Rốt cuộc là lực lượng thế nào, có thể khiến nàng xoắn đứt cổ mình, nàng liều mạng bảo vệ bí mật gì?

Ta chậm rãi vươn tay, vươn cổ nàng ta.

Lôi lão phu nhân bất an ngăn cản: "Trương tiên sinh!"

Ta lắc lắc tay với nàng, ý bảo không có vấn đề gì. Tay của ta thò vào cổ nữ nhân, cẩn thận từng li từng tí lấy từ trong đó ra một sợi dây nhỏ, một đầu sợi dây buộc vào một khối ngọc bội màu xanh biếc.

Ngọc bội hai ngàn ba bảy quyển đầu tiên quỷ dị (Thêm thêm)

Ta sẽ nhẹ nhàng cởi ngọc bội ra, không giống như trong tưởng tượng, ngọc bội vào tay tuy có hơi lạnh, nhưng cũng không có gì đặc biệt. Không đợi ta quan sát tỉ mỉ, Lôi lão phu nhân đã trầm giọng nói với mấy tên áo đen: "Mau chóng xử lý xong thi thể, miễn lưu lại hậu hoạn!"

Ngữ khí của nàng có chút lo lắng, dường như để thi thể lại còn có thể tạo thành tai nạn lớn hơn nữa vậy.

Ta thấy nàng tuy rằng tuổi tác đã cao, nhưng gặp phải chuyện đột ngột không loạn chút nào, xử lý càng là sấm rền gió cuốn, không nhịn được có chút bội phục. Ra khỏi phòng với Lôi lão phu nhân, vẻ mặt nàng ưu sầu nói: "Trong vòng một tháng đã xảy ra ba cái mạng người., Chỉ sợ rất khó phong tỏa tin tức lại, nếu cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ gặp phải đại loạn." Nàng nhìn ta, nghiêm túc nói: "Trương tiên sinh, chuyện này cần phải dựa vào ngươi, cần phải giải quyết trong thời gian ngắn nhất mới được."

Ta đem ngọc bội trong tay đưa tới trước mặt nàng ta: "Ngài từng thấy rồi sao?"

Lôi lão phu nhân cả đời phú quý, có bảo bối gì mà chưa từng thấy chứ? Đương nhiên sẽ không để ý chuyện lấy bảo bối trên người cô gái kia, chỉ tùy tiện nhìn lướt qua, nhưng ánh mắt lập tức thay đổi, không thể tin tưởng nổi hỏi: "Sao... sao nó lại ở đây?"

Vẻ mặt và dáng vẻ kia hiển nhiên là nhận ra khối ngọc bội này.

Ta vội vàng hỏi: "Sao vậy?"

Dường như Lôi lão phu nhân còn chưa phục hồi lại tinh thần: "Đây là ngọc bội mà lúc còn sống nhị nương ta rất thích, nhưng đã ngã vỡ rồi, sao có thể..."

Chẳng lẽ đây chính là ngọc bội mà nhị thiếu nãi nãi của Lôi gia mua về ở phòng đấu giá?

Ta cầm ngọc bội mượn ánh trăng tinh tế đánh giá một hồi, phát hiện trên ngọc bội quả nhiên có mấy vết ngấn nhỏ, giống như là sau khi vỡ vụn lại bị cái gì đó dính lại với nhau.

Lôi lão phu nhân còn chưa từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại: "Rốt cuộc chuyện này là sao? Chẳng lẽ hai tấm ngọc bội giống nhau như đúc, hoặc là nói..." Cô từ từ phản ứng lại: "Trong nhà xảy ra nhiều chuyện lạ như vậy, tất cả đều có liên quan tới miếng ngọc bội này ư?"

Hiển nhiên nàng khó có thể tưởng tượng trong nhà lại có nhiều mạng người như vậy, người khởi xướng lại chỉ là một miếng ngọc bội.

Bởi vì sự việc phát sinh đột ngột, Lôi lão phu nhân cũng không có chủ ý, ta chỉ có thể an ủi nàng vài câu, cam đoan trong thời gian chính mình đủ khả năng sẽ mau chóng giải quyết việc này. Lúc này Lôi lão phu nhân mới mang theo vẻ mặt âm trầm rời đi, ta cầm ngọc bội trở về phòng, mới phát hiện trên quầy đầu giường đã có rất nhiều lọ lọ chưa đọc sách.

Toàn bộ máy truyền tin đều đến từ lúc mới nhất, thời gian đã hơi chậm một chút, ta đang do dự có nên kéo hắn lại hay không thì hắn lại đánh tới.

Ta vội vàng nhận lấy, chỉ nghe hắn lạnh lùng nói: "Chuyện bên ta đã xử lý sạch sẽ, mua chăn miễn phí đêm nay, sáng sớm mai là có thể chạy tới Tây An tụ hợp với ngươi, bên ngươi thấy sao?"

Ta giết xong manh mối mà Lôi gia phát hiện được, vốn dĩ chuyện này đã nói với hắn, ban đầu chỉ trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Không nên nóng vội, chờ sau khi ta đến rồi cùng nhau đối phó."

Ta ừ hai tiếng, sơ nhất lại không yên lòng mà nói vài câu với ta, lúc này mới treo máy truyền tin.

Trải qua lần giày vò này, ta càng không buồn ngủ chút nào, dứt khoát cầm ngọc bội ở dưới ngọn đèn bắt đầu nghiên cứu. Ngọc bội hiện hình quạt, không có bất cứ hoa văn nào, có lẽ là do thời gian xa xưa, bóng loáng vô cùng. Phẩm chất của ngọc bội cũng không phải bảo ngọc vô cùng hiếm thấy, hơn nữa đường vân bên trong rõ ràng, hao tổn nghiêm trọng, lúc bị ngọn đèn chiếu vào sẽ phát hiện ra vết nứt bên trong có màu đỏ yêu diễm.

Chẳng lẽ trong Lôi gia Phiên Vân Phúc Vũ, chọc ra nhiều phiền toái như vậy âm vật chính là nó?

Nhưng nó bình thường không có gì lạ, thậm chí một chút âm khí ba động cũng không có, lấy ta xử lý âm vật nhiều năm kinh nghiệm xem xét, nó thật sự bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Nghiên cứu một hồi lâu mà không có kết quả, ta cũng mệt mỏi, cuối cùng ngã xuống giường ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau, ta bị một trận dông tố đánh thức, ngoài cửa sổ đen kịt, sấm sét vang dội, những hạt mưa lớn như nước hắt rơi xuống cửa sổ thủy tinh. Ta dụi dụi con mắt của mình., Cầm lấy điện sô một bên xem thời gian, thế mà đã là buổi sáng chín sáng, mà lúc đầu cũng phát lá thư báo ta bởi vì nguyên nhân thời tiết, sân khấu Tây An đóng cửa, máy bay của hắn muộn chút, giờ phút này hắn đang ở sân khấu ngoài ngàn dặm chờ thông báo.

Xe ta ném qua một bên, đột nhiên cảm thấy giống như thiếu cái gì đó.

Ta cẩn thận hồi tưởng một chút, đột nhiên cả kinh, ngọc bội tối qua ta một mực nghiên cứu thế mà không thấy? Ta vội vàng nhảy xuống giường, cẩn thận tìm kiếm một phen, nhưng thủy chung không tìm ra cái bóng của nó.

Ta mở cửa phòng, tiểu Mai ngoài cửa nghe được động tĩnh, vội vàng đi tới: "Trương tiên sinh, ngài tỉnh rồi."

"Tiểu Mai, tối qua có người tới phòng ta sao?" Ta nghĩ có người thừa dịp ta ngủ, tiến vào phòng lấy đi khối ngọc bội kia.

Tiểu Mai mờ mịt lắc đầu: "Không có..."

Như vậy là ngọc bội tự biến mất?

Tiểu Mai thấy sắc mặt ta khó coi, hoang mang hỏi: "Trương tiên sinh, ngài không sao chứ?"

Ta lắc đầu, cố gắng làm cho mình bình tĩnh một chút: "Không có việc gì."

Tiểu Mai lúc này mới cười cười: "Lão phu nhân gọi người trong nhà trở về, đều ở trong phòng khách. Nàng còn dặn dò ta, chờ ngươi tỉnh lại liền mời ngươi qua một chuyến."

Xem ra chuyện xảy ra tối hôm qua còn kích thích Lôi lão phu nhân, bà gọi cả nhà người đến nhất định có chuyện quan trọng dặn dò.

Ta thay bộ quần áo khác, theo Tiểu Mai đi vào phòng khách. Chỉ thấy trong phòng khách rộng rãi không có thanh âm, mấy bóng người bao phủ trong bóng đêm, tia chớp đột nhiên bổ qua, ánh sáng trắng chợt chiếu vào vẻ bất an trên mặt mỗi người, như là nguyền rủa giáng lâm, khiến mấy người không hẹn mà cùng rùng mình một cái.

Thấy ta vào, Lôi lão phu nhân đứng dậy đón chào, cũng giới thiệu với ba người trong phòng: "Vị này là Trương tiên sinh, là bằng hữu của Mã trưởng Cửu Cung sơn."

Mà theo lời giới thiệu của Lôi lão phu nhân, ánh mắt của ta cũng rơi vào thần sắc khác nhau trên thân ba người trong phòng khách.

Một nữ nhân trung niên ngồi trên ghế dựa, thần sắc nghiêm túc, không cười nói linh tinh, nhìn qua vô cùng ngột ngạt. Mà ngồi đối diện cô là một thiếu nữ trẻ tuổi, đôi mắt mở to khó hiểu, phảng phất không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến không khí cổ quái thế này? Một nam nhân hơn hai mươi tuổi đứng bên cạnh nóc, hắn đang cau mày, nhìn ta trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

Căn cứ manh mối trước đó thu thập được, không đợi Lôi lão phu nhân giới thiệu, ta đã đại khái đoán được thân phận ba người này.

Nữ nhân trung niên là con dâu lớn của Lôi lão phu nhân, sau khi trượng phu phát xe bỏ mình, trong lòng nàng như tro tàn, không buồn không vui sống đến hôm nay; mà nam nhân trẻ tuổi bên cạnh sẹo lửa chính là con trai của nàng, từ nhỏ đã được Lôi lão phu nhân đưa đến nước ngoài; thiếu nữ trẻ tuổi là cậu gái của cháu gái của cháu trai, bởi vì mới đến nên có chút không rõ ràng tình huống.

Lôi lão phu nhân giới thiệu rất nhanh xác minh cái nhìn của ta, bà tiếp tục nói: "Trong nhà gần đây không yên ổn, a Triết, ta đã cho người đặt tấm bồ câu hôm nay, ngươi lập tức về Anh Quốc đi!"

Con ác quỷ thứ hai nghìn ba tám đang nhập vào người mình.

A Triết chính là tên của cháu trai Lôi lão phu nhân.

Nghe được lão phu nhân nói như vậy, con dâu to rực rời đi sớm như vậy, nhưng nghĩ đến việc quái lạ xảy ra trong nhà gần đây, vẫn trầm mặc cúi đầu.

Lôi Triết lại có chút khó chịu, cau mày nói: "Bà nội, cũng là vì trong nhà xảy ra chuyện, ta mới không thể rời khỏi nhà bà mẹ ngươi lúc này, đem an nguy của các người giao cho một người xa lạ!" Hắn nói xong, nhìn ta ánh mắt tràn ngập hoài nghi.

Cứ như đang nhìn một tên lừa đảo quen thói lừa đảo.

Lôi lão phu nhân không vui giáo huấn: "Chuyện trong nhà không cần ngươi quan tâm, ngươi chiếu cố tốt bản thân là được."

Lôi Triết còn muốn nói thêm, con dâu lớn đã đứng dậy tóm lấy hắn, nhỏ giọng an ủi: "Nghe lời bà nội ngươi, đây là muốn tốt cho ngươi." Hiển nhiên bà ở Lôi gia hơn nửa đời người cũng hiểu nhiều về những chuyện kỳ lạ phát sinh trong nhà, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến con trai của mình.

Ngoài cửa sổ mưa to như trút nước, Lôi lão phu nhân có chút lo lắng nói: "Thời tiết như vậy, cũng không biết có ảnh hưởng tới chuyến bay không. A Triết, cho dù thế nào, ngươi trước tiên mang theo nữ nhân thu dọn đồ đạc, đợi mưa nhỏ một chút, ta sẽ an bài xe bay cho ngươi!"

Mặc dù Lôi Triết ngàn vạn lần không vui, nhưng dưới sự ra hiệu liên tục của bà nội và mẫu thân, gã vẫn là không tình nguyện mang theo nữ hữu rời khỏi phòng khách.

Lôi lão phu nhân có chút mệt mỏi tựa vào ghế ngồi, lẳng lặng nhìn sắc mưa ngoài cửa sổ.

Con dâu lớn tự tay rót trà đến tay nàng, còn dùng ánh mắt dò hỏi ta có cần một chén trà không? Ta vội vàng khách khí lắc lắc đầu, nghe Lôi lão phu nhân nói khẽ như thể lẩm bẩm: "Bên ngoài khí trời thật quen mắt, cứ như ngày con dâu thứ hai gặp chuyện không may cũng sấm sét vậy..."

Có vẻ như con dâu lớn không ngờ mình lại nói như vậy, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Lôi lão phu nhân không tiếp tục nữa, ngược lại như rơi vào hồi ức, sắc mặt tối nghĩa không rõ, có vẻ lo lắng.

Thế mưa ngoài cửa sổ biến lớn, con dâu lớn đứng lên nói: "Để ta lên lầu xem thu thập đồ đạc của A Triết thế nào." Sau khi cáo từ Lôi lão phu nhân rồi nhanh chóng đi ra khỏi phòng khách.

Toàn bộ bầu không khí Lôi gia đều vì những chuyện quái lạ gần đây xảy ra mà trở nên nôn nóng.

Lôi lão phu nhân nói với ta: "Ta sống hơn nửa đời người, sinh tử đã sớm xem nhẹ, chỉ là gia nghiệp của tổ tông lưu lại, lại không thể đưa đến tay của ta..."

Nàng thập phần mệt mỏi, tích góp áp lực hai mươi năm tích góp trong khoảnh khắc bộc phát, một bộ lung lay sắp đổ.

Ta an ủi nàng: "Lão phu nhân, không phải khoác lác với ngài, chuyện ta xử lý những năm này, so với nhà ngài đáng sợ gấp trăm lần cũng không phải ít! Cho nên ngài rộng lượng, giao cho ta là được."

Có lẽ lời ta lấy lòng Lôi lão phu nhân, vốn hỉ nộ không lộ ra ngoài, nàng lại cười cười phá trời hoang: "Vậy mượn cát ngôn của ngươi, hi vọng chuyện này sớm có kết thúc."

Đúng lúc này, trên lầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, nghe thanh âm tựa hồ là Lôi gia đại nhi tử vừa mới lên lầu.

Lôi lão phu nhân biến sắc: "Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là A Triết?" Lời còn chưa dứt, bà đã nóng lòng xông lên lầu. Chờ ta chạy lên lầu ba theo bà ấy, lại phát hiện ra chuyện không may không phải là Lôi Triết, mà là bạn gái của nàng.

Giờ phút này, Lôi Triết bị bạn gái hắn đè mạnh trên tường, bộ dáng như muốn bóp chết Lôi Triết mới thôi.

Con dâu lớn đang cùng hai hạ nhân đẩy Nữ Nhi Lôi Triết, nhưng tiểu cô nương nhìn qua gầy yếu, giờ phút này sức lực lại lớn đến kinh người, bằng vào sức lực của ba người vậy mà không nhúc nhích tí nào!

Lôi lão phu nhân cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người. Ta không kịp nghĩ nhiều, vội vàng xông lên trước, muốn cứu Lôi Triết ra khỏi tay mình.

Khi ngón tay của ta chạm vào làn da lạnh lẽo kia, nhất thời phản ứng lại. Nữ nhân của Lôi Triết hẳn là đã bị mang lên người. Thân thể nàng tựa như là một tảng đá từ sâu trong lòng đất, chẳng những cứng rắn hơn nữa còn tản ra một luồng khí mát quỷ dị, giống như là một cỗ thi thể đã mất đi nhiệt độ.

Không biết vì nguyên nhân gì, khi ta vừa mới đến gần bên người nàng, nàng giống như bị cái gì kích thích, lực lượng bỗng nhiên biến lớn, gần như không bị khống chế, đồng loạt bỏ mặt bốn người chúng ta.

Ta hơi sửng sốt, ba hạ nhân lại xông lên ngăn chặn nữ nhân của Lôi Triết kia.

Tiếp tục như vậy cũng không phải cách, ta suy nghĩ một chút, vội chạy đến phòng tắm hứng một chậu nước, sau đó hợp lực với ba hạ nhân, ấn đầu của cô gái Lôi Triết vào trong chậu nước.

Nữ nhân lôi Triết kia không ngừng giãy dụa, sức mạnh lại dần dần nhỏ đi. Lôi Triết ở một bên khiếp sợ nhìn tất cả mọi thứ trước mắt: "Ngươi... Ngươi làm gì vậy? Mau buông kén đi, như vậy ngươi sẽ giết ả!"

Hắn còn chưa nói hết lời, Lôi lão phu nhân đã đứng một bên âm trầm nói: "Mặc kệ nàng ta, nói không chừng ngay cả ngươi cũng sẽ chết trong tay nàng ta! Lão đại phu nhân, ngươi mang theo A Triết đi ra ngoài, đừng để cho hắn ở chỗ này nói hươu nói vượn."

Đại Nhi đã sớm sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nghe xong phân phó của Lôi lão phu nhân, lập tức lôi Lôi Triết không tình nguyện ra khỏi phòng.

Chúng ta bên này đem rết ở trong chậu nước ngâm một lúc lâu, thẳng đến khi động tĩnh của nàng càng ngày càng nhỏ, mới chậm rãi đem nàng từ trong chậu nước kéo ra. Nàng tựa hồ uống không ít nước, thần trí đã mơ hồ không rõ, trong miệng không ngừng phun ra nước đen, ta đang muốn xác định quỷ hồn trên người nàng đã rời khỏi hay chưa, nàng lại đột nhiên ngẩng đầu.

Đầu tóc ướt nhẹp giống như đai lưng buông ở trên trán, ánh mắt của nàng tán phát ra ánh sáng quỷ dị, sau khi đối mặt với ánh mắt của ta, vậy mà toét miệng cười lên: "Nàng là của ta... "Thanh âm từ trong miệng nàng phun ra, lại là một giọng nam khàn khàn khó nghe.

Sau đó lọn lửa ngửa đầu ra sau, hoàn toàn mất đi ý thức.

Ngoài cửa sổ sấm vang chớp giật, tiếng sấm ầm ầm như tiếng trống mạnh mẽ, hung ác va vào ngực ta. Kèm theo ánh sáng trắng chợt lóe lên rồi biến mất, ta chợt phát hiện trên cổ con rết lại mang một khối ngọc bội.

Chính là khối đá mà ta lấy từ trên thi thể, tối qua mất tích!

Ta vội vàng tháo ngọc bội từ trên người nàng xuống, lại bảo hạ nhân đỡ nàng nằm xuống giường. Vì phòng ngừa nàng ta tỉnh lại lại làm ra cử động gì đáng sợ, ta cố ý bảo hạ nhân xé chăn màn thành từng mảnh, đem tứ chi nàng cố định ở bốn góc giường.

Lôi lão phu nhân chú ý tới ngọc bội trên tay ta, giật mình hỏi: "Cái này... Sao thứ này lại tới trên người cô ta."

Ta trầm mặc không nói, chỉ cảm thấy thế mưa ngoài cửa sổ càng lớn.

Cứ như vậy, đầu tiên không cách nào kịp thời chạy tới Tây An, ta cũng không có cách nào liên hệ với Lý Ma Tử, phảng phất cơn mưa này ngăn cách chúng ta trên một hòn đảo hoang.

Nhìn qua ngọc bội nằm trong lòng bàn tay ta, bỗng nhiên nhếch khóe miệng cười lạnh lùng.

Ta là người, không sợ nhất đời này chính là khiêu chiến!

mật thất Phật đường số hai nghìn ba chín.

Gian phòng trở nên yên tĩnh, giường cóc nằm trên giường nhẹ nhàng thở hổn hển, chỉ là thanh âm kia như là một con dã thú hung mãnh tiềm phục trong góc tối, tùy thời chuẩn bị nhào lên triển khai công kích, mang theo nồng đậm nguy hiểm.

Ta biết quỷ hồn bám vào người nàng chưa rời đi, nó chỉ đang chờ thân thể của con cóc khôi phục. Nhưng ta không hiểu là vì sao nó lại chọn cóc?

Nó nói với ta "Nàng thuộc về ta" là có ý gì?

Một loại khiêu khích, hay là ám chỉ?

Trong nhà xảy ra chuyện, Lôi lão phu nhân có chút đứng ngồi không yên, thừa dịp nàng đi ra ngoài phân phó an bài thời không, ta ngồi trong phòng nhìn ngọc bội trong tay ngơ ngác xuất thần, trong đầu tương lai đến Tây An sau này nghe ngóng chầm chậm tụ tập cùng một chỗ.

Nhị thiếu gia của Lôi gia thật sự tự sát sao? Nhị thiếu nãi nãi tại sao lại mang thai quỷ vật? Lôi gia liên tiếp nhiều lần kỳ quái đến cùng khối ngọc bội này rốt cuộc có quan hệ gì?

Ngoài cửa sổ một đạo thiểm điện bỗng nhiên bổ tới, làm ta đang trầm tư giật nảy mình. Nhưng cái này cũng giống như bổ ra sương mù dày đặc, làm cho suy nghĩ của ta sáng tỏ thông suốt, thoáng cái liền nghĩ tới một ít manh mối lúc trước bị ta bỏ qua.

Những người gần đây Lôi gia xảy ra chuyện hầu như đều là nữ nhân, chẳng lẽ là năm đó bà nội của hắn gây ra? Nó rốt cuộc là đi nơi nào? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện?

Nó biến mất gần hai mươi năm, không thể đột nhiên trở về được, nhất định có thứ gì đó gọi nó ở Lôi gia.

Chẳng lẽ là Quỷ Thai?

Bởi vì trận pháp và lá bùa do Mã Đạo trưởng thiết lập trong đàn tro cốt kia xuất hiện vấn đề, cho nên Quỷ Thai trong đàn tro cốt mới có thể triệu hoán sắc quỷ trở về giúp nó thoát khỏi khống chế.

Nhưng rốt cuộc có vấn đề gì xảy ra ở giữa không?

Ngay lúc ta trăm nghĩ không ra lý do, cuối cùng Lý mặt rốt cục cũng đánh tới. Nguyên lai trải qua một đoạn đường xa xôi bôn ba, hắn đã đến Cửu Cung Sơn đạo quán, hơn nữa thuận lợi nhìn thấy Mã đạo trưởng, Lý mặt rốt cục hạ thấp thanh âm, thật cẩn thận nói: "Mũi trâu này không phải bế quan..., Mà là bị thương rất nghiêm trọng, ta thấy hắn trút giận ít nhiều, đoán chừng cũng chỉ mới mấy ngày sống tiếp! Nhưng hắn có một sư đệ họ Lưu, xem bộ dáng cũng có hai lần quét dọn, ta mang chuyện Lôi gia kể lại từ đầu cho hắn nghe., Hắn bảo đảm đạo phù Mã đạo trưởng sử dụng chính là bảo vật trấn sơn của Cửu Cung sơn, nếu không gặp đại nạn quyết không thể dùng tới. Phù này vừa ra, bất luận tà thần ác quỷ nào cũng không thể phản kháng, căn bản không có khả năng tái sinh. Lưu sư đệ để ta hỏi ngươi một chút, có phải Lôi gia lại chiêu mộ ác quỷ khác hay không?"

Nếu suy đoán của ta không sai, lúc này quỷ màu đen xuất hiện ở Lôi gia có lẽ chính là loại làm xằng làm bậy hai mươi năm trước, nhưng đạo phù Cửu Cung sơn có hiệu dụng như vậy, hẳn là không thể để cho hắn tái sinh, trong lúc này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Có lẽ bởi vì thời tiết dông tố, tín hiệu thông tin trở nên đứt quãng, ta chỉ có thể thông báo đơn giản cho Lý Ma Tử mấy thứ linh tinh nên vội vã tắt máy máy truyền tin.

Gian phòng âm u như phủ một lớp sương mù dày đặc, ta lo lắng nhìn về phía con rết yếu ớt trên giường. Ở trong căn phòng yên tĩnh đặc biệt như vậy, hơi thở của nó lộ ra mười phần nặng nề, mỗi lần đều như những điểm mấu chốt trên người, làm cho nàng nhìn qua vô cùng thống khổ.

Phải nhanh chóng nghĩ biện pháp loại bỏ những ác quỷ nhập vào thân thể nàng, nếu không nàng tùy thời đều có nguy hiểm tính mạng.

Chỉ là cho đến giờ phút này, ta vẫn hiểu rõ âm vật lần này có hạn, làm việc tự nhiên có chút bó tay bó chân, trong thời gian ngắn khó nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Trong lòng ta thầm mắng mới cho ta tuyển một cái phiền phức khó giải quyết như vậy. Thực lực của ta cao siêu, thứ này hẳn là không dám cùng ta giao phong, nhưng ta đồng thời cũng không làm gì được nó.

Nên làm gì bây giờ?

Ta sẽ lấy miếng ngọc bội kia ra nghiên cứu cẩn thận một phen, song thủy chung vẫn không phát hiện được gì. Đúng lúc này, ngoài cửa phòng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, đối phương rất trù trừ, do dự có nên vào hay không.

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì? Ta giật mình một cái, vội vàng đi tới mở cửa.

Tiểu Mai ở ngoài cửa, nàng nhìn thấy mình cũng giật nảy mình, sắc mặt tái nhợt lui lại mấy bước.

Ta cũng hơi sửng sốt: "Tiểu Mai, sao thế?"

"Không... Không có." Tiểu Mai có chút mất hồn lắc đầu, nàng cắn chặt môi dưới, cẩn thận từng li từng tí nhìn ta, cuối cùng giống như đã hạ quyết tâm, nhỏ giọng nói với ta: "Trương... Trương tiên sinh, thật ra ta có chuyện muốn nói với ngươi."

"Lời gì?" Ta thấy nàng tâm sự nặng nề, quan tâm hỏi.

Tiểu Mai nhẹ nhàng thở ra, đánh giá xung quanh một phen, sau khi xác định xung quanh không có người ngoài nào an toàn, nàng mới nói với ta: "Nữ nhân đã chết tối qua là bạn tốt của ta. Hai người chúng ta là đồng hương, cùng nhau đến Tây An kiếm tiền." Dường như nghĩ tới bạn bè đã mất, nước mắt không kìm được mà rơi xuống.

Ta nhịn không được thở dài: "Rất xin lỗi."

Nếu ta có thể làm hết sức giải quyết âm vật lần này, nói không thể sinh mệnh trẻ tuổi kia thì sẽ không rời đi.

Tiểu Mai lắc đầu: "Ta biết, Trương tiên sinh tới giúp Lôi gia. Ta nghĩ... ta biết gần đây vì sao lại xuất hiện nhiều chuyện lạ như vậy."

"Ngươi biết?" Lời nói của nàng khiến ta vô cùng khiếp sợ.

"Đúng vậy." Tiểu Mai kiên định gật đầu: "Ngày thiếu gia A Triết về nước, Lôi lão phu nhân rất vui mừng, dặn mọi người dọn dẹp gian phòng sạch sẽ, ta cũng đi hỗ trợ. Đợi sau khi thiếu gia A Triết về nhà, ta thấy hắn dẫn tiểu thư Sí đảo qua Phật đường, bọn họ... hình như còn vào mật thất."

"Ngươi cũng biết chuyện về mật thất?" Ta kinh ngạc hỏi nàng.

Tiểu Mai gật nhẹ đầu: "Không chỉ ta, hình như tất cả mọi người trong Lôi gia đều biết, đây không phải bí mật gì."

Ta vỗ vai nàng một cái: "Cảm ơn ngươi, Tiểu Mai. Lời nói của ngươi rất có tác dụng với ta..."

Tiểu Mai ngượng ngùng cười: "Ta không muốn thấy người chết nữa, người của Lôi gia đều là người rất tốt."

Ta ừ một tiếng, dặn dò nàng: "Ngươi ở lại chỗ này nhìn Tý tiểu thư, ta đi tìm Lôi lão phu nhân, rốt cuộc Lôi Triết mang theo rết đi mật thất làm cái gì quan trọng nhất, ta nhất định phải hỏi rõ ràng. Ngươi không nên tới gần Cầm Nhi, nếu như nàng có động tĩnh gì, lập tức lớn tiếng kêu người."

Tiểu Mai bình tĩnh gật đầu: "Trương tiên sinh, ta đã biết, ngươi yên tâm đi."

Tiểu cô nương này mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng ý chí kiên định, khiến cho ta không thể không nhìn bằng con mắt khác. Ta bước nhanh xuống lầu, bắt một tên hạ nhân đi ngang qua hỏi rõ vị trí Lôi lão phu nhân và Lôi Triết, vội vã chạy tới.

Lôi Triết tựa hồ bị một màn vừa rồi làm cho khiếp sợ, ngơ ngác ngồi ở bên giường xuất thần. Lôi lão phu nhân tức thì phân phó hạ nhân đóng gói hành lý, quyết định nhanh chóng đưa hắn ra khỏi nước ngoài để bảo vệ bình an. Con dâu to nhỏ an ủi Lôi Triết, vẻ mặt lo lắng.

Lôi Triết tâm phiền ý loạn cau mày kêu lên: "Ta đã là người lớn, các ngươi có thể đừng quản ta nữa được không? Ta sẽ không đi, trong nhà xảy ra chuyện, huống chi Sầm Sùng lại biến thành bộ dáng này, ta sao có thể đi chứ?"

Lúc ta đẩy cửa đi vào, hắn vừa lúc nhìn thấy ta, nóng lòng hỏi: "Đổ trại thế nào rồi? Nó tỉnh rồi sao?"

Ta đi tới trước mặt hắn hỏi: "Có phải ngươi mang theo Cầm Nhi đi qua mật thất của Phật đường không? Hai người các ngươi đã làm gì?" Ta vừa nói xong, Lôi lão phu nhân và con dâu đều giật nảy mình. Con dâu lớn nắm chặt lấy tay Lôi Triết, hỏi: "Ngươi vào mật thất rồi?"

Lôi lão phu nhân cũng mắt sáng như đuốc, trong mắt lộ ra vài phần khiếp sợ và thất vọng.

Quỷ màu đen thứ hai nghìn ba trăm sáu đang đứng trên người quỷ thân.

Lôi Triết nhỏ giọng hỏi: "Ngươi... làm sao ngươi biết?"

"Trả lời câu hỏi của ta." Ta thật sự không có cảm tình gì đối với vị đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng này, lời nói cũng ôn hòa hơn, lộ ra vẻ mất kiên nhẫn vô cùng.

Lôi Triết đối với giọng điệu của ta có chút bất mãn, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Lôi lão phu nhân, lại lập tức chột dạ cúi đầu: "Vâng... Ta từng đi vào."

"Ngươi đã làm gì?" Ta hỏi lần nữa.

"Không... Không làm gì." Lôi Triết nhỏ giọng giải thích.

"Ngươi có biết trong mật thất đang trấn áp cái gì không? Ngươi có biết chuyện xảy ra gần đây của Lôi gia có liên quan gì với việc ngươi tiến vào mật thất không? Ngươi có biết những người của Lôi gia gần đây đã chết, rất có thể đều bị ngươi gián tiếp hại chết đấy hay không." Ta liên tiếp ba vấn đề, mặt mũi đã tái nhợt, hoảng sợ nhìn ta, vẻ mặt không dám tin.

Ta thở dài nói: "Nếu ngươi không nói thật, nói không chừng còn có thể có càng nhiều người chết."

"Ta... ta thật sự không làm gì." Lôi Triết thấp giọng nói: "Lúc ở nước ngoài, ta uống nhiều rượu lắm rồi, chuyện trong nhà có khả năng trấn áp ác quỷ nói với ổ cóc, nàng cảm thấy rất hứng thú, cứ nhao nhao xem xét! Lần này ta trở về nước, nàng liền đi theo ta, ta thật sự không lay chuyển được nàng, cũng cảm thấy những thứ đó đều là quái lực loạn thần mê tín mà thôi, nên ta lén đưa nàng đi."

"Sau đó thì sao?" Ta truy hỏi.

Lôi Triết vẻ mặt mờ mịt: "Không có sau đó thì phía dưới lạnh như băng, chúng ta chỉ nhìn thoáng qua rồi bỏ đi."

"Từ đầu đến cuối không có di chuyển qua thứ gì cùng lá bùa trên tế đàn sao?" Ta cau mày nhìn chằm chằm hắn hỏi.

"Không có." Lôi Triết vừa mới nói xong, lại lập tức nói: "Bất quá lúc chúng ta đi ra, dãy lạc của cô ta rơi ở phía dưới, lại tự mình trở về một chuyến, cô ta có động đậy hay không thì ta cũng không rõ."

Hắn còn chưa dứt lời, liền nghe một tiếng bốp giòn vang, Lôi lão phu nhân đã một chưởng đập vào mặt hắn.

Lôi Triết từ nhỏ đến lớn không được bà nội đánh nhau, lần này hắn sửng sốt cả nửa ngày, nửa mặt ôm lấy đỏ bừng trợn mắt há hốc mồm. Con dâu lớn cũng đau lòng đi tới: "Mẹ, mẹ có chuyện gì mẹ cứ nói, sao có thể đánh a Triết chứ? Hắn vẫn còn là đứa trẻ con đấy..."

"Hài tử?" Lôi lão phu nhân giận quá hóa cười: "Vốn ta tưởng ông ấy đến tuổi này, lại ở nước ngoài tôi luyện nhiều năm như vậy, chắc cũng hiểu chút chuyện. Nhưng bây giờ xem ra tuổi tác của cháu đã lớn như chó rồi, sao ta có thể yên tâm giao gia nghiệp Lôi gia cho cháu?"

Lôi Triết che mặt nói: "Bà nội, con sai rồi, đều là lỗi của con, ngài đừng tức giận nữa."

Lôi lão phu nhân trừng mắt liếc hắn một cái: "Từ giờ trở đi, ngươi ở trong phòng tự kiểm điểm lại cho ta, khi nào hiểu rồi thì cút ra ngoài." Nàng phân phó xong thì cũng không quay đầu lại rời phòng.

Cũng là tới giờ phút này ta mới phản ứng kịp, mặc dù nàng lợi hại thế nào, cũng là một lão nhân cổ thưa thớt năm nay. Hai mươi năm chờ đợi nháy mắt là dừng, nhưng vào thời khắc sống còn bị cháu ruột của mình làm dòng dõi chư vị, nếu đổi lại là ta, lúc này chỉ sợ đã cầm dao phay đuổi theo hắn khắp phố chém giết.

Ta không tiếng động bật cười, đuổi theo bước chân của nàng.

Lôi lão phu nhân đi có chút vất vả, ta tiến lên đỡ nàng. Lôi lão phu nhân nhìn ta một cái: "Không nghĩ tới sự tình cuối cùng lại bị hủy trên người tên nghiệt chướng này. Trương tiên sinh, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Giọng nói của nàng thập phần khẩn thiết, nghe ra được hiện tại nàng đã hoàn toàn tin tưởng ta.

Đúng vậy, nên làm gì bây giờ?

Ta trầm tư hồi lâu, bỗng nhiên nghĩ tới lời Lý thẩm nói với ta. Nguyên nhân Lôi gia phát sinh tất cả những chuyện này, nguyên nhân chủ yếu là ở chỗ khối ngọc bội bị Nhị thiếu nãi nãi mua từ phòng đấu giá, tất cả tai nạn bắt đầu cũng là từ nó mà đến, chỉ có biết lai lịch của nó là chữa khỏi bệnh, mới có thể giải quyết hiện trạng Lôi gia.

Ta đã nói rõ suy nghĩ trong lòng với Lôi lão phu nhân. Tuy bà trải qua rất nhiều chuyện, nhưng vẫn rất khó tin tưởng người khởi xướng Lôi gia bất hạnh bị gặp phải là một khối ngọc bội bình thường. Nhưng bà vẫn thu hồi tất cả nghi ngờ, nghiêm túc hỏi: "Ngươi cần hiệp trợ ra sao?"

Mặc dù cách đây hai mươi năm, nhưng lấy thủ đoạn và địa vị Lôi gia, muốn tra ra tin tức đấu giá hội kia hẳn là không khó. Vì vậy ta chỉ có thể nhờ Lôi lão phu nhân giúp ta điều tra về trận đấu giá hai mươi năm trước, khối ngọc bội mà Nhị thiếu nãi nãi nhà Lôi gia mua về rốt cuộc là ai bán gia sản?

Lôi lão phu nhân gật đầu, quay người đi an bài.

Ta đi về phòng nhỏ, phát hiện A Mai đang cẩn thận bảo hộ ở trước giường rình rập. Dây leo giờ phút này đã tỉnh lại, đang trừng mắt yên lặng nhìn trần nhà. Nghe tiếng bước chân của ta, nàng chậm rãi quay đầu, khiêu khích nhìn ta, dùng giọng nam khàn khàn khó nghe kia nói với ta: "Ngươi không cứu được nàng, nàng là của ta..."

Ta nhìn bộ dáng đắc ý của hắn, tựa hồ là cố ý muốn chọc giận ta. Ta cứ một mực không để ý nàng, lại nở nụ cười khinh thường, nói với Tiểu Mai: "Nơi này giao cho ta là được rồi, ngươi đi làm việc đi."

Tiểu Mai có chút không yên lòng rời đi.

Ở trên giường cóc hừ hừ một lát, thân thể lại bắt đầu bất an giãy dụa lên, khuôn mặt đẹp vốn cũng bởi vì thống khổ mà vặn vẹo cùng một chỗ, hơn nữa trong miệng nghẹn ngào nghẹn ngào gào rú không rõ, nhìn qua đặc biệt khủng bố.

Tiếp tục như vậy nữa, cho dù ta có thể giữ được mạng cóc, chỉ sợ nàng cũng bởi vì thân thể vặn vẹo quá mức mà biến thành tàn phế. Ta nghĩ nghĩ, đem ngọc bội vốn luôn nắm trong tay một lần nữa thả trở lại trước ngực con rết, con rết vốn thống khổ giống như được an ủi, đột nhiên yên tĩnh lại.

Khí tức nàng dần dần vững vàng, qua hồi lâu mới chậm rãi mở mắt ra, liên tục hỏi: "Ta... Ta làm sao vậy?" Cổ họng mặc dù vẫn khàn khàn như trước, nhưng có thể nghe được là thanh âm nữ tử, xem ra sắc quỷ tạm thời bị áp chế xuống.

Ta vừa thấy nàng khôi phục chút thần trí, vội vàng hỏi: "Mangễm, rốt cuộc ngươi đã làm gì trong mật thất của phật đường này?"

Từ đầu đến cuối, chuyện này chỉ có một mình nàng biết, không gỡ bỏ được câu đố này thì vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ hiểu được nguồn gốc sự tình phát sinh từ Lôi gia.

Sặc vẻ mặt thống khổ, nàng cố gắng hồi tưởng nửa ngày: "Ta... Ta nghe được thanh âm của một nam nhân, hắn một mực muốn ta bỏ xuống một cái phù chỉ đặt ở trên bình, ta..." Lời còn chưa dứt, cả người kén tằm đột nhiên từ trên giường bắn lên như lò xo.

Ta bị dọa tới mức giật bắn mình, chỉ thấy cô nhếch miệng, hài lòng nói: "Ngươi không cứu được cô ấy, ngươi càng không cứu được Lôi gia, ta muốn tự tay giết các ngươi!" Nam tử khó nghe kia vừa nói vừa cười quái dị.

Theo tiếng cười của hắn, nham thạch nóng chảy màu đen từ trong miệng rặc rặc chảy ra.

Toàn bộ gian phòng trong nháy mắt bị một mùi hôi thối nồng đậm bao vây.

Máu đầu tiên là hai ngàn ba trăm ba mươi hai con trai, hai mươi hai.

Trong ánh mắt ổ cóc tràn đầy khiêu khích hung ác, nàng không ngừng giãy dụa, giường bị khí lực cực lớn của nàng làm cho chấn động. Nếu cứ tiếp tục như vậy mà bị nàng giãy dụa thì thật không ổn chút nào.

Đúng lúc này, ta bỗng nhiên nghĩ đến lúc giường ngủ thanh tỉnh vừa rồi. Nàng ở trong mật thất phật đường nghe được thanh âm nam nhân, nhưng trong mật thất trấn áp rõ ràng là linh hồn Nhị thiếu nãi nãi cùng Quỷ Thai, tại sao lại có thanh âm nam nhân? Chẳng lẽ nói hai mươi năm trước con màu quỷ kia vẫn một mực không rời đi? Nó một mực núp tại chỗ tối, lặng lẽ tìm kiếm cơ hội, dùng cái này để giải cứu quỷ thai của mình?

Như vậy kén cá nhất định là bị nó mê hoặc mất trí tuệ, tự tay cởi bỏ phong ấn.

Lại nghĩ đến mật thất tỉ mỉ bố trí, tuy rằng không có đạo phù của Cửu Cung Sơn, nhưng bản thân nơi đó chính là một pháp trận. Nghĩ đến đây, ta lập tức như thể hồ quán đỉnh kịp phản ứng, vội vàng đưa điện thoại cho Lý Ma Tử. tín hiệu mặc dù không tốt, nhưng máy truyền tin đã tắt, ta lập tức bảo Lý mặt rồi mời vị Lưu sư đệ kia đi đăng bài.

Lý Ma Tử tựa hồ đang ngủ, bất mãn giúp ta tìm người đi tìm hắn. Chỉ chốc lát sau, một nam âm lạ lẫm trầm ổn có lực xuyên thấu qua máy móc truyền tới: "Ta chính là sư đệ của Mã đạo trưởng, ngươi có chuyện gì muốn hỏi ta?"

Ta đi thẳng vào vấn đề nói: "Lúc này ta đang ở Lôi gia, có một cô bé bị quỷ nhập vào. Ta hoài nghi cô bé này chính là kẻ làm bậy ở Lôi gia suốt hai mươi năm, Mã đạo trưởng lấy Cửu Cung sơn đạo phù trấn áp quỷ thai., Bản thân ác quỷ cũng không rời đi, cũng chính là hắn tùy cơ hành động, tìm được cơ hội giải khai phong ấn! Tình huống của nữ hài tử hiện tại rất xấu, việc cấp bách trước mắt là đem ác quỷ nhập vào người nàng khu trừ, ta muốn biết pháp trận Mã đạo trưởng bố trí có thể giúp được không?"

"Sư huynh của ta bố trí pháp trận gì vậy? Ngươi có nhìn thấy không?" Lưu sư đệ hỏi.

Ta chỉ có thể ở trong mật thất chứng kiến rất rõ ràng nói cho hắn biết, Lưu sư đệ nghe xong tạo hình Đồng Xuyên là mãnh hổ rồi nói: "Đây là phương pháp độc môn Cửu Cung Sơn của ta Cửu Hổ Trấn Tà, có tác dụng trấn áp ác quỷ ngàn năm, nhưng cũng không am hiểu trừ quỷ, bất quá ngươi có thể hơi điều chỉnh tác dụng của nó. Cụ thể làm như thế nào, ta có năng lực lớn như vậy, phải dựa vào ngươi đại hiển thần uy!"

Ta nhắm mắt lại, các loại trận pháp trong Âm Phù Kinh nhanh chóng xẹt qua trong đầu, rất nhanh đã có chủ ý.

Đó chính là đem Cửu Hổ Trận biến thành Thập Nhị Sinh Tiêu trận, trên từng cái Tam Thập Nhị Sinh Ti thuộc tính máu tươi, tụ tập dương khí Thập Nhị Sinh Ti, khu trừ ác quỷ trong cơ thể ma rình mồi.

Nghĩ tới đây, ta vội vã tìm tới Lôi lão phu nhân đang nghỉ ngơi ở phòng khách. Nàng có vẻ rất mỏi mệt, tựa hồ già đi hơn mười tuổi. Nghe tiếng bước chân của ta, nàng lập tức từ ghế ngồi dậy: "Trương tiên sinh, có phải lại xảy ra chuyện gì không?"

Lôi gia liên tiếp biến cố khiến cô như chim sợ cành cong, ta nhìn bộ dáng già nua của cô, trong lòng không đành lòng lắc đầu: "Ta nghĩ ra một trận pháp có thể khu trừ ác quỷ trong cơ thể nó, bảo vệ tính mạng của nó. Nhưng cách thi đấu có chút phức tạp, ta cần sự giúp đỡ của ngài."

Lôi lão phu nhân cố gắng trấn định: "Nếu cần gì thì ngươi cứ việc nói ra."

"Ta muốn máu tươi của người Thập Nhị Sinh Ti thuộc tính, hơn nữa phải nhanh một chút." Ta có chút gấp gáp nói.

Lôi lão phu nhân gật đầu, lập tức cầm máy truyền tin phân phó xuống. Khi còn bé, hai người áo đen mặt mày do dự nói: "Lão phu nhân, gom góp máu mười một thuộc tính, thế nhưng trong nhà không có người của Long thuộc tính, bên ngoài lại đang mưa to, có thể còn cần thêm một khoảng thời gian nữa."

Lôi lão phu nhân khẽ nhíu mày: "Thuộc long ư? Vậy thì không cần đợi nữa, ta chính là rồng thuộc tộc, cứ để máu của ta là được."

Người áo đen sắc mặt đại biến: "Vậy sao được? Ngài đã lớn tuổi như vậy rồi, ta đã phái người ra ngoài, tin rằng rất nhanh sẽ trở lại..."

Không đợi hắn nói xong, Lôi lão phu nhân đã quả quyết đứng dậy: "Công phu khẩn cấp như vậy làm sao còn có thời gian chậm trễ? Chẳng lẽ máu của ta không phải là máu sao? Huống chi ta là người nhà của Lôi gia, an ủi Lôi gia với ta có mối quan hệ không giải được, đây cũng là bố trí của ông trời trong u minh, các ngươi đừng nói nhảm."

Người áo đen biết khuyên giải cũng vô dụng, đành phải ngoan ngoãn nghe lời.

Cũng may máu tươi dùng cũng không nhiều lắm, chỉ cần vạch một vết nhỏ trên ngón tay, tạo ra vài giọt là được. Ta lại gấp gáp bảo người áo đen đi tìm ba sợi xích sắt cùng đinh thép lớn có thể cố định trên tường, chờ đồ vật chuẩn bị đầy đủ, ta liền mang theo hai người đi đến mật thất.

Ta thấy tuổi tác Lôi lão phu nhân đã lớn, lại liên tiếp chịu đựng kích thích, cho nên muốn bà ta ở bên ngoài chờ tin tức của chúng ta, nhưng bà ta lại nói cái gì cũng không nghe, nhất định phải đi theo.

Ta không lay chuyển được nàng, cố ý để nàng mặc thêm hai bộ y phục.

Từ dưới đến mật thất, đầu tiên ta dùng cương đinh cố định ba sợi xích sắt ở chín cái lồng đồng, sau đó lại cố định trên pháp đàn. Xương Hôi Đàn trên pháp đàn đã được ta cẩn thận mang đi, mà đặt ở trên kén, sau đó lại dựa theo thứ tự Thập Nhị Sinh Ti, bôi máu lên trên vách đồng, ý bảo nó khai quang.

Bởi vì trong thời gian ngắn thật sự rất khó tìm được Đồng Xuyên, cho nên ba cái đinh thiếu hụt dùng cương đinh thay thế, cũng không biết có ảnh hưởng hay không? Ai mà biết được sau khi ta bôi máu người cuối cùng của Trư thuộc tính kia lên đinh thép, xích sắt vậy mà vang lên vù vù, âm thanh chẳng những lanh lảnh., Âm thanh vang lên liên miên không dứt bên trong mật thất nhỏ hẹp không ngừng. Âm thanh tuy nhiều nhưng lại không hỗn loạn, ngược lại giống như có quy luật liên tiếp, làm cho lòng người cảm thấy an tâm hơn một chút.

Ngay sau đó mặt đất phảng phất dâng lên một hồi ấm áp, làm cho hàn khí trong mật thất phảng phất như bị tách ra.

Lôi lão phụ nhân được người áo đen nâng đỡ mở to hai mắt nhìn, không dám tin ta lại có bản lãnh lớn như vậy!

Phảng phất như bị xích sắt triệu hoán, tượng thần đạo được áp trên vách tường tử khí âm u cũng đều chấn động, rung rung rung rung rung. Trên pháp đàn phản ứng, eo của nàng đột nhiên cong lên, cả người lấy hình bán hình xé phổi kêu lên, theo tiếng kêu to của nàng, từ trong miệng thổi ra càng ngày càng nhiều, bên trong rõ ràng còn có chuột mấy con chết.

Mặc dù Lôi lão phu nhân kiến thức rộng rãi, lúc này cũng có chút luống cuống, vội vàng tránh mắt không dám nhìn nữa.

"Buông ta ra... buông ta ra..." Ngưu Tư lớn tiếng kêu la, thanh âm nam nhân kia trở nên càng ngày càng suy yếu.

Ta biết đây là trận pháp có tác dụng, đột nhiên dãy núi nặng nề ngã lên pháp đàn, bộ mặt dữ tợn quay đầu nhìn chằm chằm ta, trong ánh mắt cô tràn ngập oán hận, phẫn nộ, thậm chí còn mang theo một chút ngoài ý muốn.

Lại qua một lúc nữa, rặc rịn mệt rồi, cả người dần trở nên suy yếu, động tĩnh cũng nhỏ đi nhiều.

Ta từ từ đến gần, đang muốn quan sát tình huống của nàng một chút, nàng bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, cả người như lò xo từ trên pháp đàn nhào lên bóp cổ ta!

Chương thứ hai ngàn ba trăm ba trăm ba mươi hai Tần thay ngọc hoàn.

Bởi vì sự tình đột nhiên phát sinh, ta lại hoàn toàn không phòng bị, lập tức bị đôi tay lạnh như băng kia bóp lấy.

Lôi lão phu nhân thét lên kinh hãi, hai người áo đen cũng nhảy lên, động tác mau lẹ muốn giải cứu ta thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng ta lại lập tức ra dấu với bọn họ, ngăn động tác tiếp theo của bọn họ lại!

Hai người áo đen hai mặt nhìn nhau, có chút khó hiểu nhìn chằm chằm vào ta.

Ta sở dĩ không để cho người áo đen tiến lên, là bởi vì thứ này căn bản không thể gây tổn thương cho ta, quả nhiên vừa chạm vào linh lực trên người ta, hai tay của rết liền sợ hãi như bị điện giật, buông lỏng ra.

Ta nhàn nhạt cười: "Ngươi tự tin bao nhiêu cũng dám làm ta bị thương?"

Lại nghe thấy cô ta bên tai đột nhiên khàn giọng nói: "Ngươi rất lợi hại, nhưng ngươi không biết ta ở đó, nhớ kỹ, đây mới là bắt đầu..." Sau khi "bắt đầu", hắn lại nói hai chữ, nhưng bởi vì âm thanh quá nhẹ ta không nghe rõ, chờ cẩn thận phân biệt, con mắt kén đã chậm rãi nhắm lại.

Thân thể của nàng mềm nhũn ngã vào trong ngực ta.

Mà sợi xích sắt âm thanh liên miên không dứt vào đúng lúc này chợt yên tĩnh trở lại, ngoại trừ hơi hơi lay động bình tĩnh phảng phất như lúc trước không hề phát sinh chuyện gì.

Mọi thứ trước mắt tựa hồ bình thường, nhưng ta lại không có bất kỳ niềm vui nào.

Trước khi quỷ màu kia rời đi, giống như là có thâm ý khác, hơn nữa ma thai ở lại Lôi gia phải giải quyết thế nào đây? Ta phát hiện chính mình giống như rơi vào một mê cung, khó khăn xông qua cửa ải, lại phát hiện phía trước còn có khiêu chiến càng lớn hơn đang chờ mình.

Quỷ ngàn năm bị trận pháp mạnh mẽ bức ra khỏi cơ thể con rhiếp, nhưng rết vẫn chưa tỉnh lại, công hiệu của trận pháp tản ra, hàn khí trong mật thất lại xuất hiện, ta chỉ có thể đỡ con rết rời đi trước.

Thiếu đi thống khổ, niết bàn của sợi dây ngày càng tĩnh lặng, ta đưa nàng về phòng, lại còn cố ý gọi Tiểu Mai tới chiếu cố.

Mặc dù thời gian ở chung với Tiểu Mai rất ngắn, nhưng ta đối với nàng ấn tượng rất tốt, luôn cảm thấy trên người nàng có một chút đặc tính, rất dễ khiến người ta tin tưởng nàng.

Tiểu Mai cũng không làm ta thất vọng, dốc lòng chiếu cố Ngọc Đình, không thu được chút ảnh hưởng nào trước đó, cũng không khiếp đảm.

Ta yên tâm rời đi, bắt đầu nghiên cứu cách giải quyết một phiền phức khác của Lôi gia... Ma Thai! Nếu suy đoán của ta không sai, nhị thiếu nãi nãi suýt nữa sinh ra ma thai này, hẳn là có liên quan tới màu quỷ mới từ trong người kén đi ra. Mặc dù có đạo phù trấn áp Mã đạo trưởng., Nhưng bởi vì ổ dây leo bị sắc quỷ che đậy nên phá vỡ trận pháp, khiến cho ma thai phá tan giam cầm, điều này cũng tăng cường lực lượng của sắc quỷ rất nhiều, dẫn đến nó có thể liên tiếp hại chết vài mạng người của Lôi gia.

Tục ngữ nói biết người biết ta trăm trận trăm trận trăm thắng, hiện nay nó đang ở trong tối. Chúng ta ở ngoài sáng, nhưng hiểu biết của chúng ta về nó gần như bằng không, trước mắt phải rõ ràng lai lịch của nó mới là quan trọng nhất. Mà vật duy nhất có liên quan tới Lôi gia nhất chính là khối ngọc bội này, cũng không biết người mà Lôi lão phu nhân an bài điều tra như thế nào? Lúc nào mới có thể có manh mối quay về.

Bởi vì liên tiếp hai ngày ngủ không ngon giấc, buồn ngủ dần dần ập tới, ta ở ngay phòng lân cận của ổ cóc nheo mắt lại.

Chờ khi ta tỉnh lại đã là chạng vạng tối, mưa ngoài cửa sổ vẫn như cũ không có ý dừng lại, ta đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy một bóng người mặc áo mưa màu đen đẩy bóng người mặc mưa lớn tới Lôi gia.

Ngay lúc ta còn đang tò mò về thân phận của hắn, một người áo đen tới gõ cửa nói với ta: "Trương tiên sinh, lão phu nhân mời ngài đến thư phòng nói chuyện."

"Được!" Ta gật gật đầu, đáp ứng xuống, đi theo hắn tới thư phòng. Thư phòng của Lôi lão phu nhân kề sát phòng ngủ của nàng, bên trong ngoại trừ bộ bàn tranh ra thì không có gì khác, mặc dù trống trải nhưng lại cực kỳ thoải mái.

Ta nhẹ nhàng ngửi mùi mực hương trong không trung, nhìn thấy Lôi lão phu nhân đang thấp giọng nói chuyện với một nam nhân trung niên. Tóc trên trán nam nhân trung niên còn đang thấp, giày của hắn cũng ướt, hiển nhiên người vừa rồi mưa rào đến đây chính là hắn.

Lôi lão phu nhân mời chúng ta ngồi xuống, lại ra hiệu cho Hắc y nhân canh giữ cửa, lúc này mới đi thẳng vào vấn đề giới thiệu ta: "Trương tiên sinh, vị này là họ Tôn, là quan viên tư gia nổi danh của Tây An đỉnh đỉnh, toàn bộ Tây An không có thứ gì mà ông ta không điều tra được..." Bà ta nói đến đây, ta lập tức bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra Lôi lão phu nhân chính là ủy thác ông đi thăm dò nguồn gốc của ngọc bội.

Vị Tư gia thám tử họ Tôn này có diện mạo khôn khéo, đôi mắt càng đen kịt sáng ngời, luôn khiến người ta có cảm giác như tặc mi chuột mắt.

Hắn nghe xong Lôi lão phu nhân nói, lập tức nịnh nọt cười nói: "Còn không phải là lão phu nhân thưởng cơm ăn, che mắt ngài, ta tự nhiên phải xử lý tốt chuyện này một chút, lúc đó mới sẽ không khiến ngài thất vọng nha!"

Lôi lão phu nhân sắc mặt thản nhiên, trong nhà xảy ra nhiều chuyện như vậy, giờ phút này dù là lời vỗ mông ngựa êm tai hơn nữa, nàng cũng cảm thấy không thoải mái. Chỉ thấy nàng khẽ nhíu mày: "Thời gian cấp bách, ngươi mau nói một chút tin tức đi."

Tôn trinh sát lập tức cười đáp lại hai tiếng: "Lão phu nhân, không giấu gì ngài, chuyện này làm ta khó xử. Dù sao cũng là chuyện hai mươi năm rồi, công ty đấu giá lúc trước phá sản hồi lâu, điều tra thì thật đúng là phiền toái. May mà ngài tin tưởng ta, nếu đổi lại là người khác, chưa chắc tra ra được."

Lôi lão phu nhân có chút không kiên nhẫn nhíu mày.

Tôn viên giám sát lập tức nói: "Sau khi ta nhọc lòng điều tra, phát hiện khối ngọc này có chút lai lịch! Nó có nguồn gốc từ Tần triều, hơn nữa vốn không phải ngọc bội mà là một góc cắt từ một khối ngọc hoàn..."

Hắn vừa nói, vừa lấy từ trong ngực áo ra một cái hồ sơ phòng nước, giống như hiến bảo vật từ bên trong rút ra một bức thiếp.

Hình ảnh đã hơi ố vàng, như thứ gì đó khá lâu năm. Tôn thám tử vội vàng đưa hình tới tay Lôi lão phu nhân, lão phu nhân xem xong sắc mặt trịnh trọng đưa cho ta.

Ta cầm trong tay nhìn kỹ, phát hiện trong ảnh là hai ngọc bội được Nhị thiếu nãi nãi mua về, cũng đều có hình quạt. Dựa theo hình chúng, hẳn là một khối ngọc hoàn nguyên vẹn bị cắt thành năm phần, mà tấm Lôi gia này chỉ là một góc trong đó.

Ta có chút không hiểu nhìn Tôn quan viên, chỉ thấy ông ta có vẻ rất đắc ý, giọng điệu hưng phấn nói: "Đây là ảnh của tám bảy năm, lúc đó mấy lão già giương cờ hiệu của Tô Tình chạy đến Trung Quốc buôn bán, biết Tây An chúng ta chính là Cổ Đô nên mới thuê một nhóm người, bề ngoài là muốn khai phá xưởng đóng quân, thật ra là đào mộ trộm bảo vật, hai miếng ngọc bội này chính là thứ lấy từ trong cổ mộ lúc đó."

"Bất quá kỳ quái là, ngọc bội này mặc dù rõ ràng là từ trên một khối ngọc hoàn cắt ra, nhưng cũng không phải từ trong một ngôi mộ đào ra, ảnh ảnh ảnh này cũng là lúc đó lão mao tử quay trở lại. Về sau văn võ Trung Quốc đề cập đến chuyện phát sinh ở Tây An, liền lập tức chạy tới ngăn lại., Còn trục xuất mấy lão mao tử ra khỏi biên cảnh. Tuy nhiên, trong tay lão mao tử có tiền, mua chuộc không ít người, trên dưới tìm kiếm, cuối cùng vẫn lén lút mang đi không ít bảo bối!"

Hạng hai ngàn ba trăm ba trăm ngọc truy sát liên tục.

Ta từng từng nghe người trong thế hệ trước nhắc tới, trong khoảng thời gian mở cửa tám năm đó, có rất nhiều người nước ngoài đánh cờ xây nhà máy đến đám người Trung Quốc trộm cướp đồ. Không chỉ có Tây An, mà những cổ thành khác cũng tổn thất nặng nề.

Tuy nhiên cũng chính vì thế nên có rất nhiều âm vật theo đó mà chảy ra nước ngoài, gây ra không ít phiền phức!

Tôn trinh thám tiếp tục đón lấy hình ảnh trong tay ta như bảo bối nói: "Tuy lão phu nhân cho thời gian ít, nhưng ta vẫn muốn nghĩ cách liên hệ với một vị lão nhân lúc đó tham dự trộm mộ, nghe nói hai khối ngọc kia đều không phải là lương phẩm. Người nước ngoài chướng mắt, không mang đi, mà chỉ bị người ta bán ra ngoài."

Ta ở một bên nói: "Hai khối ảnh này bất luận góc độ hay là góc độ đều không giống Lôi gia ta..."

Tôn viên giám sát vội vàng ngắt lời ta: "Bây giờ ta nói rất đúng, những viên ngọc này đều ở Tây An khai quật, hơn nữa cũng không ở trong mộ. Trương tiên sinh cũng là người hành gia ở phương diện này, chắc chắn biết vật chôn cùng trong mộ rất có tiết mục, sao có thể chia những thứ đó ra để chôn?"

Ta gật gật đầu, quả thật có chút nghĩ không thông.

Trong ánh mắt Tôn Quan Lạc lóe lên vẻ đắc ý, mỉm cười nói: "Vì vậy ta cố ý thỉnh giáo lịch sử đại học, nghe người của Tần triều cho rằng tác dụng của Ngọc Hữu Triều là trấn tai trừ tà, còn chia một khối ngọc hoàn thành năm phần, hiển nhiên là đặt trong mộ năm cái, trấn áp cái gì..."

Nghe hắn nói tới đây, trong đầu ta bỗng nhiên toát ra một ý nghĩ. Loại biện pháp này tương đối phiền toái, hiển nhiên là cần phải giải quyết, như vậy năm khối ngọc rốt cuộc muốn trấn áp cái gì đây?

Tôn trinh thám hạ giọng thần bí, nói với Lôi lão phu nhân: "Lão phu nhân, không phải ta khoác lác với ngài, chuyện tiếp theo ta sẽ nói, đừng nói là Tây An, dõi mắt khắp toàn bộ Trung Quốc, không có ba người có thể tra được..."

Lôi lão phu nhân có chút không kiên nhẫn nói: "Ngươi cứ việc nói rõ, ngươi yên tâm, ta sẽ không bạc đãi ngươi!"

Tôn viên quan lập tức tỉnh táo lại, lại tiếp nhận Lôi lão phu nhân vài câu, lúc này mới không nhanh không chậm nói: "Không biết cổ đại lão phu nhân từng nghe một loại hình phạt cực kỳ tàn nhẫn gọi là ngũ mã phân thây chưa? Trên sách cổ có ghi lại, loại pháp thuật ngũ ngọc liên tục bị trấn áp, chết thảm mới là linh hồn của người bị phân thây. Bởi vì ngũ mã phân thây quá mức tàn nhẫn., Tại lúc đó chỉ có người phạm vào tội nghiệt cực lớn mới có thể dùng hình này, cũng là vì uy hiếp bách tính. Mà người làm chính trị lo lắng người chết trở về báo thù, cho nên thi thể không thể hợp táng, phải táng ở năm vị trí khác nhau., Càng nghe cách xử lý tín đạo sĩ, phân một khối ngọc bội thành mấy phần, đặt lên năm cỗ quan tài để dùng để trấn áp. Hơn nữa ngọc chất càng thông thấu, càng linh nghiệm, cũng không biết thật giả."

Có thể điều tra ra nhiều manh mối như vậy trong một thời gian ngắn, vị Tôn trinh sát này thật có chút bản lĩnh, chẳng trách Lôi lão phu nhân lại giao nhiệm vụ này cho hắn.

Nghe chuyện ngũ mã phân thây khủng bố như vậy, Lôi lão phu nhân nhất thời cũng có chút trì trệ, nàng có chút mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn về phía ta.

Ta đột nhiên nhớ tới lần trước đến Tây An, cũng là gặp Thương Lam âm linh bị ngũ mã phân thây, thật sự là tạo hóa trêu ngươi.

"Ta hỏi Tôn viên nói: "Vị lão nhân trộm mộ mà ngươi tìm được có đề cập cụ thể về việc ngươi lấy ngọc bội ra không?"

Hiện tại mặc dù biết rất nhiều tin tức liên quan tới ngọc bội, nhưng đối với thân phận mộ chủ vẫn là Vân Sơn Vụ Tráo, nếu như biết vị trí, ta có thể cẩn thận điều tra một chút.

Tôn thám tử đi vòng quanh nói: "Các ngươi cũng biết đấy, bây giờ mọi người đều đang há miệng ngậm tiền, muốn biết chuyện gì thì đừng nói tới chuyện đó nữa..."

"Ngươi ra giá đi!" Lôi lão phu nhân khoát tay áo, thành công ngăn cản lời nói của hắn thao thao bất tuyệt.

Tôn quan sát vội vàng nói con số, Lôi lão phu nhân cũng không trả giá, mở chuyển khoản ngay tại chỗ. Tôn trinh tử cười đến không nhìn thấy mắt, biết gì nói nấy nói ra địa chỉ.

Nơi này cách một huyện thành nhỏ xa, cách Tây An còn một đoạn.

Lúc này sắc trời đã tối, bên ngoài mưa to gió lớn, mặc dù trong lòng ta thập phần sốt ruột, nhưng vẫn quyết định sáng sớm ngày mai xem thời tiết rồi mới quyết định.

Có lẽ là bởi vì lúc trước nghỉ ngơi một khoảng thời gian, buổi tối tinh thần cực kỳ phấn chấn. Mà lúc này kén nhộng cũng khôi phục một ít thần trí, Tiểu Mai thậm chí phục thị húp một ít cháo loãng.

Lôi Triết nghe nói đã không thèm để ý tới lời khuyên của con dâu, vẫn kiên trì tới thăm. Dây thừng đang dần bình ổn lại cũng thấy hắn, không chút nghĩ ngợi bật khóc.

Tuy Côn Bằng đến làm cho Lôi gia bị phủ kín một tầng bóng tối, nhưng Lôi lão phu nhân lại không nói thêm gì, ngược lại thái độ của con gái đối với ổ dâu có chút thay đổi. Sau khi Lôi Triết an ủi hắn một chút liền kéo hắn rời đi, dường như không muốn hai người dây dưa thêm nữa.

Ánh mắt con cóc có chút ảm đạm, trong chốc lát liền nặng nề thiếp ngủ đi, trong phòng ngoại trừ lúc nàng hô hấp an tĩnh, chỉ có thiếp và Tiểu Mai. Tiểu Mai chờ đợi một ngày, cũng có chút mỏi mệt, chống cằm lén ngủ gà ngủ gật, thiếp thì đứng ở cửa sổ nhìn màu mưa bên ngoài.

Mưa to đã đổ một ngày, nếu như ngày mai vẫn không ngừng, Lôi gia còn sẽ có thể lại xảy ra chuyện gì nữa đây?

Thời gian chậm rãi trôi qua, gần nửa đêm, bên ngoài lại truyền đến một trận âm thanh ồn ào. Tiểu Mai giật mình, sắc mặt tái nhợt đi ra bên ngoài, chốc lát sau mới quay lại nói: "Trương tiên sinh, bên Phật đường nổi lửa..."

Phật đường? Chẳng lẽ là mật thất xảy ra chuyện?

Ta dặn Tiểu Mai tiếp tục ở lại nơi này nhìn bảo vệ ganh dâu, nếu có chuyện gì xảy ra liền gọi ta trở về. Ta thì nhanh chân chạy về Phật đường, giờ phút này chỗ Phật đường đã tụ tập không ít hạ nhân nghe tin mà đến, đều ra sức cứu hỏa. Thế lửa cũng không lớn, rất nhanh liền bị ngăn lại.

Lôi lão phu nhân theo sau tới, sau khi nhìn thấy Phật đường khói đen lượn lờ, hai đầu lông mày đã là một mảnh buồn bã.

Đám hạ nhân tụ lại một chỗ thấp giọng nghị luận, có người nói là hương nến của phật đường đổ ra lửa đưa tới; có người nói là nhìn thấy một bóng người lặng lẽ tới Phật đường, có thể là người phóng hỏa; còn có người nói có thể là lôi vũ thiên thiểm điện bổ trúng Phật đường mới nổi lửa...

Sắc mặt Lôi lão phu nhân u ám đến cực điểm, sau một lát mới phân tán hạ nhân, cùng với ta về thư phòng chờ tin tức. Không bao lâu sau, Hắc y nhân đến đây báo cáo kết quả điều tra: "Hỏa là từ mật thất nổi lên, bên trong đã là phế tích, cái gì cũng không có."

Trong mật thất nhiệt độ cực thấp, người chờ một lát sẽ không thoải mái, nếu không phải do phóng hỏa, như vậy khả năng lớn nhất có quan hệ với Quỷ Thai.

Xem ra trận pháp mất đi hiệu lực, khiến nó cuối cùng thoát khỏi ràng buộc, rốt cuộc nó rời khỏi là Lôi gia may mắn hay là bất hạnh đây?

Nghe người áo đen báo cáo, sắc mặt Lôi lão phu nhân thủy chung không thay đổi, âm trầm như là đêm mưa ngoài cửa sổ. Nàng run rẩy đứng dậy, nhẹ giọng hạ lệnh: "Trong nhà xảy ra nhiều chuyện như vậy, không thể làm hại người vô tội nữa, để cho hạ nhân trong nhà rời đi đi."

Người áo đen rõ ràng cả kinh, nhưng Lôi lão phu nhân lại có ý chí kiên định, gã không dám nhiều lời, bước nhanh ra ngoài phân phó.

Chờ hắn đi xa, thân thể Lôi lão phu nhân mới nhoáng lên một cái, trực tiếp ngã xuống đất. Ta tay mắt lanh lẹ, vội vàng đỡ lấy nàng. Sắc mặt Lôi lão phu nhân tái nhợt ngã vào trong ngực ta, tuyệt vọng kêu lên: "Chẳng lẽ thật sự là ông trời muốn diệt Lôi gia ta?"

Hung quẻ của Lý Ma Tử thứ hai nghìn ba trăm sáu mươi bốn.

Ta an ủi Lôi lão phu nhân vài câu, có điều ta nhìn ra được tinh thần của nàng ta đã gần như sụp đổ. Lời an ủi đơn giản đã không còn gì để làm, trước mắt quan trọng nhất vẫn là tìm được nơi phát ra Âm Linh, trả lại thái bình cho Lôi gia!

Quyết định sáng sớm hôm nay bất luận thời tiết ra sao đều đi theo con đường Tôn Trí Tử mà tìm kiếm.

Cứ như vậy, chỉ bằng vào một mình ta khẳng định là không được, ta mở miệng mượn mấy người áo đen của Lôi lão phu nhân, đặc biệt là ba vị bắt ta từ khách sạn để bọn họ biết đắc tội với ta là không có kết cục tốt.

Bởi vì không biết vị trí mà Tôn viên viên báo cho biết rốt cuộc là như thế nào, cũng không biết chính xác hay không. Đêm hôm đó ta đã sai người áo đen chuẩn bị rất nhiều công cụ. Lôi gia tài lực hùng hậu, công cụ gì đó quả thực chính là việc vặt lông gà vỏ tỏi, chẳng những ngựa to chuẩn bị ba bốn cái, còn có máy móc cỡ lớn tùy thời đợi lệnh.

Nhìn thấy trận thế như vậy, ta thật lòng cảm thấy nếu như còn không giải quyết xong, đó chính là vấn đề của ta.

Nếu bàn về đơn thương độc mã ta tự nhiên không sợ hãi, nhưng hiện tại phân thân có chút vô lực!

Sắp xếp đến rạng sáng, ta bảo mọi người nhanh chóng trở về ngủ, miễn cho ngày hôm sau người ta không có tinh thần. Ta thì trước hết đi xem thử cóc, thấy Tiểu Mai chiếu cố cho nàng rất tốt, lúc này mới yên tâm trở lại phòng bên cạnh, ai biết vừa mới nằm xuống, Lý Ma Tử mướn đã đánh tới. Đã trễ như vậy còn gọi máy truyền tin, chẳng lẽ là bên Lý Ma Tử có phát hiện gì bất ngờ?

Ta vội vàng nối máy truyền tin lại, Lý mặt rỗ bên kia hét lớn: "Tiểu ca, ngươi không có chuyện gì chứ? Ngươi có khỏe không?"

Giọng điệu của hắn ta rất gấp, có vẻ vô cùng lo lắng. Vốn tâm tình bị đè nén, ta cũng không nhịn được cười lên: "Có phải ngươi đã làm chuyện gì có lỗi với ta không? Nói thẳng ra đi, bây giờ thời gian có điểm như vậy ta cũng có thể tha thứ cho ngươi."

"Cái gì!" Lý Ma Tử bất mãn kêu lên: "Ta vừa mới đột nhiên tâm huyết dâng trào, tính ra một quẻ đại hung, cảm giác được Lôi gia gặp nguy hiểm, vì thế tìm Lưu sư đệ hỗ trợ giải quẻ. Hắn hoài nghi Quỷ Thai sắp thoát khỏi trói buộc., Đến lúc đó hắn sẽ lập tức tìm bản thể, lực lượng bản thể sẽ được tăng cường thêm, như vậy âm linh có khả năng mạnh hơn Quỷ Đế! Trên quẻ tượng nhắc nhở chúng ta: Nhất định phải cẩn thận, không được phạm sai lầm, nếu không sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục."

"Được." Nghe Lý mặt rồi, ta vội vàng đáp ứng.

Lý Ma Tử tiếp tục nói: "Tiểu ca, ngươi không cần lo lắng, ta đã đặt xe vé, ngày mai sẽ dẫn Lưu sư đệ đi Tây An tìm ngươi tụ họp."

Lý Ma Tử hiếm khi đáng tin cậy như vậy, nói với vẻ cảm động: "Được, đa tạ ngươi."

Trong máy truyền tin lại xuất hiện tạp âm "xì xì", ta cũng chỉ đành treo máy truyền tin lên. Tuy ta thường nói ta có thể có thành tựu ngày hôm nay, công lao một nửa có ích với Lý Ma Tử thật sự quá lớn, nhưng ta không thể không thừa nhận, một quẻ vừa rồi kia của hắn khiến cho ta ăn một viên thuốc an tâm, bỗng nhiên lại yên tâm.

Vì thế ta mới tranh thủ nghỉ ngơi trước hừng đông một chút. Sáng sớm ngày thứ hai, mặc dù Vũ không dừng nhưng lại nhỏ không ít, coi như là ông trời giúp đỡ. Ta và mấy người áo đen ăn điểm tâm xong, đang chuẩn bị xuất phát, người nhà bên ngoài thần sắc hoảng loạn chạy vào nói có người tìm ta.

Nơi này nhất định phải nói rõ một chút, tuy rằng Lôi lão phu nhân hạ lệnh cho hạ nhân lui xuống, nhưng có lẽ là Lôi gia đối đãi với mọi người ôn hòa, rõ ràng không có một hạ nhân nào nguyện ý làm trái với vinh dự trong thời điểm này, không có người nào rời đi cả.

Cho nên sáng nay Lôi lão phu nhân tuy rằng vẫn lo lắng, nhưng trong ánh mắt lại khôi phục một chút thần thái, lộ ra thập phần kiên định.

Toàn bộ mọi người đều có tâm sự nặng nề, chỉ có ta tương đối bình tĩnh ăn được, nghe thấy có người tìm đến, ta nhịn không được tò mò buông bát đũa xuống.

Không thể là Lý Ma Tủy, tối hôm qua hắn ta còn ở Cửu Cung sơn, vừa đi vừa về ít nhất phải hai ngày, sẽ không nhanh như vậy.

Chẳng lẽ là...

Ta mới vừa nghĩ tới đây, một bóng người quen thuộc đã xuất hiện ở cửa ra vào.

Bộ bạch y ướt sũng, trên tóc toàn là nước, sau lưng đeo một thanh kiếm, nhưng cả khuôn mặt lại anh tuấn khiến người ta hâm mộ.

Mẹ nó, ra sân có đẹp trai đến vậy không!

Hắn vừa lúc đối mắt ta, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Ta vô cùng kích động, trực tiếp xông lên ôm lấy nó: "Sao ngươi lại tới đây? Không phải ngươi nói ngoài sân có hạn chế sao?"

Một đạo mới: "Đúng, không có cách nào ta chỉ có thể dùng thuật pháp chạy tới, ai biết nửa đường rơi trận mưa lớn, ta đã một đêm không chợp mắt."

Đối với người xa lạ đột nhiên xuất hiện này, Lôi lão phu nhân có vẻ hơi tò mò. Vì vậy ta chỉ đành giới thiệu sơ nhất thân phận, sau khi biết nam nhân anh tuấn trước mắt này chính là nguyên trang bằng hữu của Mã đạo trưởng, lão phu nhân rõ ràng rất nhiệt tình, an bài người trong phòng chuẩn bị cho mới rửa mặt, lại bảo nhà bếp nhanh chóng đem tới.

Khẽ nhất vẫn là hành vi lúc trước, ngại phiền toái nên hắn trực tiếp đi thẳng đến phòng của ta rửa mặt một phen, rồi chọn lựa một bộ quần áo sạch sẽ trong hành lý của ta.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn đi thẳng vào vấn đề để hỏi ta phát hiện gần đây nhất, ta cũng không có giữ lại, theo như lời kể từ đầu đến cuối.

Ánh kiếm ban đầu nhíu mày, rơi vào trầm tư: "Ngũ Mã Phân Thi? Nếu đã vậy, ác quỷ này cũng nên đi tìm người hại hắn mới đúng, tại sao lại để mắt tới Lôi gia."

Ta lại vội vàng đem ác quỷ này chuyên nhìn chằm chằm nữ nhân xuống tay, là chuyện mười phần sắc quỷ.

Ban đầu càng thêm khó hiểu: "Điều này kỳ quái! Bình thường Âm Linh nhập vào âm vật, phía trên hiện thân hại người, tất nhiên đều có chỗ cầu, hoặc là vì báo thù, hoặc là vì còn nguyện... Nó làm như vậy, là vì cái gì? Dựa theo như lời ngươi nói, hỏa diễm mật thất đại khái cũng có liên quan cùng thần quỷ này, nó đã bị ngươi bức tẩu, vì cái gì lại muốn thả quỷ thai ra? Nó rốt cuộc muốn làm gì?"

Sự xuất hiện mới nhất làm cho ta vốn lục thần vô chủ không có suy nghĩ, giống như là bị đả thông hai mạch Nhâm Đốc, trong nháy mắt phản ứng lại.

Đúng rồi, ta vẫn muốn truy tìm lai lịch của tên háo quỷ này, muốn thông qua nó để đối phó, nhưng cho tới bây giờ còn chưa từng nghĩ qua, nó tại Lôi gia làm nhiều chuyện như vậy, là vì cái gì chứ?

"Vậy bây giờ nên làm gì?" Ta bắt đầu thương lượng.

Hắn thản nhiên nói: "Hiện nay ngươi đã xưa đâu bằng nay, ta tới đây cũng chỉ hiệp trợ ngươi! Trước tiên điều tra rõ ràng lai lịch âm linh, tự nhiên sẽ biết nó muốn gì."

Ta gật gật đầu.

Người một khi tỉnh táo lại thì không còn sầu lo như trước nữa. Đợi chúng ta ra khỏi phòng, bữa sáng chưa kịp ăn chúng ta đã thấy Tiểu Vũ xuất phát rồi.

Địa chỉ mà Tôn thám tử đưa cho tương đối hẻo lánh, cách Tây An cũng hơn bảy mươi dặm, thêm thời tiết nữa thì thời tiết đã tới chiều rồi.

Chiếc xe lần đầu đả tọa trong xe đã được mấy tiếng, tăng thêm tinh thần. Chúng ta xuống xe, chỉ thấy trước mắt là một ngọn núi thấp, vì đường núi lầy lội, xe chỉ có thể dừng dưới chân núi.

Dốc núi cũng không cao, trên sườn núi thưa thớt mấy cây tùng da trắng, bốn phía cũng không có người nào, cũng không có âm thanh gì, an tĩnh có chút quỷ dị!

Trong âm vũ kéo dài, nơi này cùng chung quanh cũng không có gì dị thường. Ta mới nhìn một cái, chỉ thấy hắn đang tập trung tinh thần nhìn triền núi xuất thần.

Người áo đen tiến lên hỏi: "Trương tiên sinh, làm sao bây giờ?"

Mọi người đều đến, vô luận thế nào cũng phải tra cho rõ ràng. Ta lập tức hạ lệnh: "Đi lên cẩn thận xem có gì đặc biệt không..."

Ta vừa dứt lời, thế mưa bỗng nhiên biến lớn, trong tiếng sấm sét vang dội, ta mơ hồ phát hiện trên sườn núi trước mắt dâng lên một đoàn sương mù màu đen!

Con rết lớn hai ngàn ba sáu ngàn cổ mộ cổ xưa thứ ba.

Hiển nhiên mới nhất cũng chú ý tới điểm này, lông mày hắn nhíu chặt, hỏi ý kiến của ta.

Dốc núi này khẳng định có vấn đề, dốc núi tuy không lớn, nhưng người của chúng ta cũng không có mấy người, việc tìm kiếm thập phần phiền phức!

Ta chỉ có thể sai mấy người làm việc, từ mấy góc sườn núi đồng thời lên trên, cuối cùng hội họp ở đỉnh dốc. Mọi người lập tức phân tán ra, hướng dốc mà xuất phát, cũng tùy thời thông qua thông qua sự thật điện thính liên hệ.

Bởi vì có mưa nên con đường núi lầy lội rất khó đi, mưa rơi càng lúc càng lớn khiến người ta không thể mở mắt ra được.

Dần dần, tín hiệu khôi đồng cũng bắt đầu "Xoẹt xoẹt". Đột nhiên, trong đầu điện đồng truyền đến tiếng kinh hô của một người áo đen, ngay sau đó liền không có động tĩnh. Ta nhất thời cả kinh, vội vàng bước nhanh hơn. Khoảng chừng ba mươi phút đồng hồ, cuối cùng ta cũng đến được đỉnh sườn núi, mấy người áo đen và sơ nhất đã chạy tới, chỉ có một người áo đen không thấy bóng dáng.

Ta ý thức được nhất định là hắn đã xảy ra chuyện!

Chúng ta đành phải thuận theo hướng của hắn xuống dốc, bởi vì sườn núi ở nơi này rất dốc, cho nên mọi người đều rất cố hết sức, gần như là đẩy tay xuống đất. Ta bỗng nhiên cảm nhận được một cảm giác mát mẻ quen thuộc, những người khác có lẽ còn chưa phát hiện, nhưng ta đã đi qua mật thất thì lại đột nhiên kịp phản ứng, cảm giác mát mẻ này giống hệt gì trong mật thất?

Ta vội vàng đi tới, chỉ thấy trên mặt đất nơi này có một cái động lớn sâu không thấy đáy, hàn khí đang cuồn cuộn không ngừng từ dưới động truyền đến.

Một bên cửa động vứt nhạc phòng, hơn nữa rõ ràng có thủ ấn do giãy dụa lưu lại, chẳng lẽ người áo đen không cẩn thận rơi xuống đáy động?

Ta vội vàng nằm nhoài vào cửa động hô xuống phía dưới: "Phía dưới có ai không?"

Bởi vì tiếng mưa quá lớn, để nghe rõ âm thanh của động quật, ta đã tận lực hạ thấp thân thể, nửa người gần như chui vào trong động khẩu. Phía dưới truyền đến vài tiếng thở dốc yếu ớt nhưng lại lập tức bị tiếng mưa rơi che lấp.

Ta cũng đang muốn nghe rõ thêm một chút, đột nhiên một trận gió lạnh thổi qua, thân thể ta bất ổn, mắt thấy sắp rơi xuống đáy động. Đúng lúc này, hai tay đột nhiên ôm chặt lấy ta, mang vào bên trong.

Ta quay đầu nhìn lại, đúng là mới nhất vẫn đi theo phía sau ta.

Ta thoáng thở phào nhẹ nhõm, chỉ vào dưới động nói: "Người của chúng ta rơi xuống rồi, hơn nữa nơi này hẳn là chỗ chúng ta muốn tìm."

Lúc này mấy người áo đen đều vây quanh, nghe nói đồng bạn ở phía dưới, đều tranh nhau xin lên trước cứu người.

Giờ phút này đối với tình huống bên dưới hoàn toàn không biết gì cả, những người bình thường này xuống dưới chẳng những không giúp được gì, mà rất có thể sẽ toàn quân bị diệt. Huống chi cứu người ra, chúng ta còn phải tra ra tên háo sắc quỷ này rốt cuộc có lai lịch gì, xem ra chỉ có ta và mới ra tay thôi.

Ta xung phong nhận việc nói: "Ta xuống xem xem tình huống thế nào, các ngươi đem gió ở phía trên kéo lấy sợi dây, sau khi lấy được tín hiệu của ta lập tức kéo ta lên."

Đạo thứ nhất: "Ta và ngươi cùng xuống..."

Ta lắc đầu: "Ta làm việc ngươi còn lo lắng sao? Ngươi ở lại phía trên này, một khi có gió thổi cỏ lay cũng có thể ứng đối sớm. Hơn nữa..." Ta hạ thấp giọng nói: "Đưa mạng ta cho người khác, ta cũng không yên lòng!"

Ban đầu, khi biết ta cố ý trêu chọc hắn, ánh mắt nghiêm túc nói: "Cẩn thận một chút!"

"Yên tâm đi!" Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn, ra vẻ thoải mái nói.

Rất nhanh, người áo đen đã cầm dây cứu viện lên, ta quấn ở trên thắt lưng, cố ý thắt nút, sau đó cầm lấy măng rồi đi dọc theo cửa động leo xuống.

Sau khi đi được một đoạn, cửa động đã cách xa ta càng lúc càng xa, bốn phía tối như mực, trong không khí là một mùi tanh tưởi gay mũi.

Thông qua ánh sáng leng keng yếu ớt, ta có thể nhìn thấy chung quanh tất cả đều là bùn đất ẩm ướt, mà sau khi xuống thêm vài chục thước, chung quanh đột nhiên biến thành tường đá, tường đá xây dựng bốn phương, tạo hình cũng không giống giếng bình thường.

Dây thừng không ngừng để xuống dưới, điểm trắng ở cửa động đã nhỏ như một ngôi sao trong bóng tối. Qua hồi lâu, chân của ta rốt cuộc đã rơi xuống mặt đất giám sát, mùi tanh tưởi trong không khí càng thêm đậm đặc, thậm chí ta còn ở trong đó hỏi một mùi máu tươi.

Ta vội vàng cầm tay điện quang nhìn khắp bốn phía, phát hiện ngay bên cạnh chân của ta có một người áo đen khí tức yếu ớt đang nằm, xương cốt gã gãy vỡ, xương cốt rách da thịt lõa lồ ở bên ngoài, nhìn qua cực kỳ tanh máu.

Từ trên không trung rơi xuống, hắn đã mất đi ý thức. Ta vội vàng buộc dây cứu viện trên người mình lại, sau đó dùng dây kéo vài cái. Dây thừng quả nhiên kéo lên trên, người áo đen đang hôn mê chậm rãi bay lên.

Cho đến khi hắn hoàn toàn dung nhập vào một vùng tăm tối biến mất trong tầm nhìn của ta, ta mới đánh giá xung quanh, dưới giếng cũng không có chỗ nào quái dị, tường đá bốn phía ướt sũng, dưới chân toàn là bùn nhão.

Bất quá ở trên vách tường có thể nhìn thấy một cái mở miệng to cỡ cái hang chó, bởi vì bùn nhão quá nhiều, đã bị phá hỏng.

Ta vội ngồi xổm xuống, trực tiếp dùng tay đào. Cũng may nước mưa liên tiếp hai ngày lại khiến bùn đất dưới giếng xốp xốp, đào bới cũng không có gì phiền phức! Rất nhanh cửa nhỏ hiện ra nguyên hình, ta không tùy tiện tiến vào, trước lấy tay điện thăm dò, phát hiện bên trong đen nhánh liếc mắt một cái không nhìn thấy đáy, thực sự không biết thông hướng nơi nào.

Đáy lòng ta có chút sợ hãi, nhưng giờ phút này ở dưới giếng sâu, bên người thật sự không có người có thể tráng đảm thương lượng, ta do dự một lát, cuối cùng vẫn cúi người xuống, từ trong cửa hang chui vào.

Ban đầu huyệt động này còn rất nhỏ hẹp, nhưng càng đi vào trong càng rộng rãi, về sau ta đã có thể đứng thẳng lên đi lại.

Đường hầm kỳ thật cũng không quá dài, ở cuối có một cái ngã rẽ, lại kéo dài vào bên trong, lại là một mộ thất trong bóng tối! Mộ thất vuông vức, có góc cạnh, chính giữa có một quan tài đá rất nhỏ, chung quanh quan tài đào mương máng rộng chừng một thước, bên trong tựa hồ đã từng bỏ qua cái gì, nhưng bởi vì thời gian trôi qua, cho nên không cách nào phân biệt rõ.

Nắp quan tài đá bật mở, bên trong trống không không có gì, đại khái là kết quả của những tên trộm mộ vô lương trong miệng Tôn thám tử.

Trong mộ thất trống rỗng, không có bất kỳ đầu mối nào để tìm ra. Ta chỉ có thể làm là cầm ống đũa hướng bốn phía trên vách tường chiếu tới, quả nhiên có một bích hoạ và chữ viết được khắc trên vách tường.

Trên bích hoạ là thân thể một nam nhân chia năm xẻ bảy, chung quanh là một số chữ mà ta phân biệt không ra. Ta suy nghĩ một chút, đành phải lấy ra điện thoại từ trong túi tiền vỗ xuống, để sau khi ra ngoài có thể tìm người phiên dịch một chút.

Ai ngờ chợt lóe sáng qua, ta đột nhiên cảm giác được sau lưng có thứ gì đột nhiên đánh tới!

Trong bóng tối cũng không cách nào phân biệt, ta chỉ có thể theo bản năng tránh sang bên cạnh, mặc dù ta phản ứng mau lẹ, bả vai vẫn bị cọ xát một chút, lập tức nóng rát, tựa hồ bị thương.

Ta nắm chặt điện thoại di động, trong hoảng loạn cồng kềnh rơi xuống đất, ta thậm chí không kịp xoay người nhặt lên, chỉ cảm thấy đồ vật trong bóng tối lại nhào tới toàn bộ ta.

Ta chỉ có thể không làm gì khác hơn là cút sang một bên, không hề quay đầu phóng ra ngoài mộ thất.

Vật đó tốc độ dị thường nhanh chóng, theo sát ta đuổi tới, bởi vì không có đèn đuốc chiếu sáng, ta chỉ có thể lấy một tay vuốt ve vách tường. Khi bàn tay đột nhiên sờ vào hư không, ta ý thức được cái góc kia đã đến rồi, vì dụ dỗ đồ vật theo sát sau đó, ta cố ý lại bước về phía trước hai bước mới đột nhiên xoay người.

Vốn tưởng rằng vật kia sẽ trực tiếp đâm vào vách tường, nào biết trong bóng tối nó có thể nhìn rõ đồ vật, thậm chí không có phản ứng gì liền vọt tới đánh ta, âm thanh rầm rầm sau lưng khiến ta có chút sợ hãi!

Thời gian dần trôi qua, thân hình ta không thể đứng thẳng, chỉ có thể nhào trên mặt đất nhanh chóng đi về phía trước. Như vậy tốc độ của ta rõ ràng giảm bớt, nhưng vật kia lại tăng tốc đuổi theo. Ta chỉ cảm thấy chân trái đau đớn, tựa hồ bị cái gì đó kiềm chế, cả người không tự chủ được bị kéo về phía sau.

Ta vội vàng tế Vô Hình châm ra sau lưng đâm tới, chỉ nghe một tiếng vèo, Vô Hình Châm phát ra âm thanh cực kỳ lanh lảnh, vừa nghe liền biết vật kia phi thường cứng rắn.

Ta lăn lộn trên mặt đất, mặt hướng lên trên, bỗng nhiên điều động linh lực, lần nữa thao túng Vô Hình Châm bay ra!

Tạch một tiếng, lần này Vô Hình Châm trực tiếp đánh đối phương, ngay sau đó ta nghe thấy một hồi tiếng rít sắc nhọn, lực kiềm trên đùi cũng đột nhiên biến mất...

Thời cơ không thể mất, ta một con cá chép lao thẳng về phía trước, nhanh chóng từ trong hang chó bò về dưới giếng. Nhưng vật kia lại kiên nhẫn theo sát tới, ta lui về phía sau mấy bước, phía sau lưng bỗng nhiên đụng một bức tường mềm nhũn, trong lòng ta thầm kêu không ổn, một cước đá về phía sau.

Mắt cá chân trong bóng tối bỗng nhiên xiết chặt, bên tai đã truyền đến thanh âm đầu tiên: "Là ta, ngươi làm sao vậy?"

"Có cái gì đang đuổi ta!" Nghe được thanh âm mới nhất, vốn đang kinh hoảng lập tức ta tỉnh táo lại, hít một hơi thật sâu. Trước đó còn chưa cảm thấy, nguyên lai một người trong bóng tối đối mặt với nguy hiểm lại là sợ hãi như thế.

Bởi vì lỗ thủng lỗ nhỏ hẹp, vật kia tựa hồ bị kẹt, kêu chi chi không ngừng.

Ban đầu cầm giỏ tre ánh sáng mở ra chiếu qua, đồ vật chiếu vào mắt nhất thời làm ta giật cả mình.

Đó rõ ràng là một con rết khổng lồ toàn thân màu đen, hai cái càng lớn đang ra sức bới đất. Nghĩ đến vừa rồi trong bóng tối không ngờ lại có một con quái vật khổng lồ như vậy đuổi giết ta, lập tức dọa ta sợ đến toát cả mồ hôi lạnh.

Ban đầu là phản ứng nhanh chóng, trực tiếp rút kiếm đâm về phía đầu con rết lớn.

Hán kiếm tám mặt mang theo một mảng lôi quang màu lam nhạt đâm xuyên qua đầu con rết, chỉ nghe nó kêu một tiếng bén nhọn, toàn bộ thân thể cứng ngắc lại.

Thứ hạng hai ngàn ba trăm sáu người Thái Âm Lam Tỳ Hưu

Sau khi xác định con rết khổng lồ này đã chết, ta mới hỏi mới vừa rồi sao lại xuống đây. Một mặt không chút thay đổi trả lời: "Ta lo lắng một mình ngươi gặp phải nguy hiểm trong bóng đêm..."

Ta lập tức cảm động không gì sánh được, nhưng chưa kịp cảm động ba giây, hắn nói tiếp: "Loại cự quái ngàn năm này có thể mê hoặc năng lực cảm giác của ngươi, nếu như không phải ngươi làm mồi nhử, ta cũng có thể sẽ làm đạo nhi."

Cảm động thu hồi!

Sơ sơ hỏi: "Có thu hoạch gì không? Tình huống bên trong như thế nào?"

"Trong đó không có gì cả, chỉ có chữ viết trên vách tường có chút cổ quái, ta nhận không đầy đủ, đợi đi lên tìm người hiểu nghe ngóng một chút a."

Ta vừa mới nói xong, mới đầu đã nới lỏng dây thừng bên hông hắn, quấn quanh người ta, sau đó lắc mạnh một cái.

Người áo đen phía trên nhận được tin tức, rất nhanh liền kéo chúng ta lên. Lúc từ cửa động đi ra ta mới phát hiện trời đã sắp tối, nhưng mưa vẫn rơi không ngừng.

Mắt thấy sắc trời đã tối, bên này lại không có thu hoạch gì quá lớn, ta chỉ phân phó mọi người mang trọng thương trở về xe, ngay cả đêm về Tây An cũng không có.

Sau khi đến Lôi gia, Lôi lão phu nhân nghe tin lập tức chạy tới, ta nói sơ qua cho nàng biết, cũng đem ảnh chân dung đưa cho nàng, xem có thể thông qua nàng tìm nơi lịch sử truyền thụ phiên dịch một chút hay không.

Lôi lão phu nhân lập tức phân phó xuống dưới.

Sau khi chúng ta ăn cơm chiều đơn giản xong, ta lại hỏi thăm người áo đen rơi xuống giếng kia một chút? Tiểu Mai trả lời hắn đã bị đưa tới bệnh viện, nghe nói chỉ bị gãy chân, tính mạng không đáng ngại. Lúc này ta mới hơi yên lòng, Tiểu Mai lại tiếp tục nói: "Trương tiên sinh, ta còn phát hiện một chuyện kỳ quái."

"Chuyện gì?" Sau khi ta rời đi, Tiểu Mai bảo vệ giườngở không rời nửa bước, ta cho rằng là rết lại xảy ra chuyện gì, nàng lại đem miếng ngọc bội kia cầm ra: "Ta phát hiện ngọc bội không biết làm sao lại về tới cổ của tiểu thưởa Nhi, ta sợ nàng lại xảy ra chuyện, nên hái xuống."

Nàng ta vừa nói vừa đưa ngọc bội cho ta.

Ta sẽ lấy ngọc bội sau khi cầm vào tay lại phát hiện ngọc bội đã xuất hiện vấn đề, trên ngọc thân vậy mà xuất hiện một vết nứt từ trên xuống dưới, đặc biệt rõ ràng. Nghĩ lại, tác dụng của ngọc bội này là đặt ở trên quan tài trấn áp, ngọc bội xuất hiện vết nứt, có phải thứ chứng minh nó đang trấn áp đã thoát khỏi trói buộc rồi không?

Ta thực sự không nghĩ ra kết quả, đành phải nhắc nhở Tiểu Mai chú ý tình huống của Tỳ Hưu. Nếu nàng bị sắc quỷ chọn trúng, ta tin rằng sắc quỷ tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha nàng...

Ta vừa mới trở lại phòng, hắn lại bảo ta kể lại một lần tao ngộ trong mộ thất, thậm chí còn bảo ta vẽ ra nguyên vị trí quan tài trong thạch thất.

Hắn nhìn tọa độ mà mình vẽ ra tới ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì.

Ta nhịn không được hỏi: "Sao vậy?"

Hắn chỉ con mương xung quanh quan tài đá lẩm bẩm: "Nơi này dùng để làm gì? Hình như trước giờ chưa từng thấy bố trí như vậy."

"Ta cũng cảm thấy kỳ quái." Ta nói: "Hình như bên trong có thứ gì đó, hoặc là mất thời gian quá lâu, cũng có khả năng bị tên trộm mộ trộm mất."

"Tồn tại thì cần thiết, kẻ thiết kế mộ này sẽ không mù quáng đào một vòng kênh mương, càng sẽ không để nó mất đi giá trị." Sơ một cao thâm mạc trắc nói: "Nếu như nói có khả năng... Ta càng muốn tin tưởng đồ vật trong này bị tên trộm lấy đi."

Hắn nói tới đây, như đột nhiên nghĩ tới điều gì, hai mắt sáng lên: "Ngươi nói chỗ chúng ta hôm nay đi là chỗ mà Tôn thám tử nói cho ngươi? Vậy chắc chắn hắn đã từng có người thác nước tham dự trộm mộ năm xưa, có lẽ tìm được nơi mà hắn hỏi được."

Ta lại cảm thấy không cần thiết cái này: "Chỉ là một cái mương, nghiêm trọng như vậy sao?"

"Ta luôn cảm thấy nó không đơn giản như vậy..." Ánh mắt ban đầu của hắn thâm thúy nói.

Nếu hắn đã nói vậy, ta cũng không tiện nói gì nữa. Sáng sớm ngày mai, ta bảo Lôi lão phu nhân mời thêm cháu trai tới đây.

Sáng sớm hôm sau, còn không đợi ta mở miệng với Lôi lão phu nhân. Lôi lão phu nhân cho ta một phần thông tin, ta mở ra đọc, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Lão phu nhân nói: "Đây là phiên dịch được phiên dịch ngay trong đêm hôm qua đã mời hết tất cả những gì lịch sử nổi danh về Tây An, các ngươi xem thử đi..."

Ta sẽ đưa thông tin cho sơ nhất.

Trên giấy tờ nói, văn tự ta ghi được ở trong mộ thất chính là cổ văn Tần triều, đại khái ý tứ trong mộ chôn chính là người Thái Âm, được Thái hậu Thái hậu Triệu Cơ sủng tín, được phong làm Trường Tín hầu, cùng Thái hậu tự sinh hai đứa con trai, cũng tự xưng là "Giả phụ" của Tần Vương Doanh chính, về sau bởi vì sự tình bại lộ, phát động binh biến thất bại nên bị Tần Vương Doanh Chính Xử dùng cực hình, xe nứt chết.

Thi thể của hắn cũng được chôn vùi ở năm nơi, hồn phách không cách nào đầy đủ, không được an bình, không thể tiến vào luân hồi chi đạo, đời đời kiếp kiếp kiếp bị nguyền rủa.

Hóa ra Âm Linh luôn làm loạn Lôi gia là Giao Bằng, khó trách thằng cha này cứ một mực tìm nữ nhân xuống tay đúng là mười phần sắc quỷ! Nhưng trong lịch sử nói hắn sở dĩ là tình nhân của Thái hậu Triệu Cơ, là bởi vì phía dưới khác hẳn người thường, thập phần to lớn, khiến Thái hậu Dạ giống như động phòng, không biết thật hay giả?

Ta nghĩ, len lén đánh giá sắc mặt sơ nhất, phát hiện hắn mặt không biểu cảm đã xem hết tài liệu, bình tĩnh phân tích: "Chuyện cuối cùng cũng có manh mối. Trung Quốc tám mươi năm có một số tên trộm mộ cùng người nước ngoài cấu kết với nhau, lúc trộm mộ không cẩn thận phát hiện cổ mộ của Tỳ Hưu, đem ngọc bội trấn áp quan tài đá lấy ra., Về sau người nước ngoài được văn võ bảo hộ tiêu diệt, miếng ngọc bội này lưu lạc trong dân gian, vài lần bị bán đấu giá, sau đó rơi vào tay nhị thiếu nãi nãi. Nhị thiếu nãi nãi không biết ngọc bội kia chính là âm vật, bên trong có tàn hồn mông lung, thậm chí bị hắn dụ dỗ cẩu thả làm quỷ thai."

Nghe hắn nói tới đây, ta có chút khó hiểu: "Đã như vậy, hắn bị ta dùng thập nhị sinh trận pháp bức thân thể rời kén, nên đi tìm tàn hồn xung quanh mới đúng, vì sao còn phóng hỏa cứu ma thai chứ?"

Nhất thời cũng nghĩ không thông.

Đúng lúc này, ngoài cửa thư phòng truyền tới một thanh âm trầm thấp: "Đó là bởi vì hắn muốn dùng ma thai để phục sinh Triệu Cơ..."

Ta và Sơ Nhất không hẹn mà cùng xoay người, chỉ thấy Lý Ma Tử cùng một đạo sĩ trung niên tiên phong đạo cốt đi đến, đạo sĩ kia mặt mày thanh tú, có vài phần tư thái Tiên Nhân.

Ta nhìn thấy Lý Ma Tử, không kìm được cười hỏi: "Sao các ngươi lại chạy nhanh như vậy?"

Lý Ma Tử trả lời: "Đừng nói nữa, ta và Lưu sư đệ vốn định ngồi xe lửa tới, ai biết được Lôi lão phu nhân lại phái phi cơ tới đón bọn ta, thật là có tiền."

Bây giờ hiển nhiên không phải lúc nói chuyện này, ta ngăn Lý Ma Tử đang vô cùng hưng phấn lại, tò mò nhìn về phía Lôi lão phu nhân. Sắc mặt Lôi lão phu nhân như thường, gọi Lưu sư đệ, hình như cũng là người quen cũ.

Cũng vì đến giờ phút này ta mới kịp phản ứng, Lôi lão phu nhân vẫn luôn chuẩn bị, vừa để cho ta điều tra lai lịch của tên háo sắc quỷ này, vừa liên hệ với Cửu Cung sơn...

Hóa ra từ đầu đến cuối nàng cũng không hoàn toàn tin tưởng ta!

Lão hồ ly cáo cáo già này!

Công văn hai ngàn ba bảy thiên bí sử Tần triều.

Lưu sư đệ đối với chuyện xảy ra ở Lôi gia rõ như lòng bàn tay, thậm chí còn biết một ít tin tức mà ta hoàn toàn không rõ ràng, thế là thời gian tiếp theo ta cũng không có nhiều lời, chỉ nghe hắn giới thiệu về rất nhiều chuyện!

Nguyên lai năm đó sau khi Tần Thủy Hoàng nhất thống Trung Nguyên, đã bắt đầu tìm tiên vấn đạo, muốn tìm kiếm phương pháp trường sinh bất tử, vì vậy mới tìm được rất nhiều đạo sĩ luyện chế tiên đan, tổ tiên Cửu Cung Sơn là một trong số đó.

Sau đó Huyên Huyên và Triệu Cơ vụng trộm bại lộ, trên mặt Tần Thủy Hoàng không có ánh sáng, liền hạ lệnh đem Côn Bằng Ngũ Mã phanh thây. Thi thể lúc đó cũng không hạ táng, chỉ dùng chiếu cố một lượt liền ném tới bãi tha ma. Nhưng từ đó về sau, Tần Thủy Hoàng trong đêm ác mộng, đau đầu không thôi, thậm chí thường ho ra máu, về sau có đạo sĩ xem bói cho nàng, biết được là Sa Bì Âm Hồn không tiêu tán, muốn tùy thời trả thù!

Tần Thủy Hoàng giận dữ, chẳng những giết chết hai con riêng của Triệu Cơ, còn đem Triệu Cơ giết chết. Triệu Thủy Hoàng sau khi Triệu Thủy Hoàng nghe đạo sĩ nói, đem thi thể của Côn Bằng chia làm năm phần, phân biệt phong kín ở trong quan tài đá, sau đó đem chôn dưới đất năm cái cực âm khắc chế, lại đem một cái ngọc hoàn cắt thành năm phần, dùng Toan Nghê và Triệu Cơ ngâm bảy bốn mươi chín ngày, đặt ở trên quan tài đá áp chế tàn hồn Côn Bằng.

Ta nghe đến đó, nhịn không được rùng mình một cái! Chẳng những giết con trai, còn dùng máu của bọn hắn để áp chế Toan Nghê, thủ đoạn này cũng quá tàn nhẫn, khó trách lại tạo ra Âm Linh cường đại như thế.

Lưu sư đệ tiếp tục nói: "Tổ tiên Cửu Cung Sơn trải qua việc này, phát hiện Tần Thủy Hoàng là bạo quân không có nhân đức, không dám luyện chế đan dược cho hắn nữa, liền tìm cơ hội lén trốn vào trong núi dốc lòng tu đạo, cuối cùng thành lập đạo quán Cửu Cung

Sơn."

Lôi lão phu nhân cau mày hỏi: "Chẳng lẽ Mã đạo trưởng đã sớm biết chuyện về Lôi gia?"

Nếu đúng như vậy, năm đó không chừng nàng và Mã Đạo trưởng có âm mưu từ trước, nghĩ tới đây, sắc mặt Lôi lão phu nhân lập tức trầm xuống.

"Đương nhiên không phải!" Lưu sư đệ cũng biết nàng hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Tổ tiên Cửu Cung Sơn cùng sư huynh của ta đều không biết bản lĩnh tiên tri, làm sao biết được chuyện xảy ra ở Lôi gia? Sư huynh ta năm đó đi tới Tây An, hoàn toàn là trùng hợp, quen biết lão phu nhân lại là trùng hợp. Chỉ là không nghĩ tới trùng hợp hơn là chính xác., Hắn lại tiếp xúc với tàn hồn của Côn Bằng. Ban đầu Mã sư huynh cũng không thể xác định đó chính là Côn Bằng, chỉ là suy đoán mà thôi, dù sao thì cực hình nứt vỡ của xe Tần triều phi thường phổ biến, không ít người chịu hình phạt này mà chết, phương thức chôn cất của bọn họ., Lại nhiều lần bắt chước. Mã sư huynh lúc trước bị thương rất nặng, người đã nguy hiểm trong sớm chiều, nhưng hôm trước hắn đột nhiên mơ thấy tổ tiên, cũng báo cho hắn biết người làm xằng làm bậy ở Lôi gia chính là Giao Bằng. Mã sư huynh tuy đã tỉnh, nhưng không chịu nổi nửa điểm giày vò, ta đành phải anh dũng tới đây."

Mới đầu hỏi: "Làm sao ngươi biết Hải Trãi phóng thích Quỷ Thai là để hồi sinh Triệu Cơ?"

Gương mặt Lưu sư đệ hiện lên vẻ do dự, nhưng sau khi nghĩ lại vẫn nói: "Vốn đây là bí mật của Cửu Cung sơn, không phải đệ tử Cửu Cung sơn thì không thể nói được. Nhưng trên đường tới vị Lý tiên sinh đã nói với ta về thân phận và lai lịch của hai vị các vị, chuyện Lôi gia còn phải dựa vào các vị trợ giúp., Ta tạm thời phá lệ một lần! Trong thủ quyển tổ tiên lưu lại đã từng ghi chép, Thái Âm Nhân có một phương pháp bí mật không truyền ra ngoài, người có thể phục sinh đã chết. Nội kinh Hoàng Đế viết Minh Âm người, lòng tham mà không nhân, dưới đều trong suốt., Ác ra bên trong thật tốt, tâm với với không phát, không lo thì làm tiếp. Lời này có nghĩa là thể chất của người âm hư thái thịnh, là biểu hiện ở trên tính cách., Nhiều kẻ âm hiểm tham lam, bề ngoài coi trọng dáng vẻ khiêm tốn và khiêm tốn, thực ra trong lòng lại ác ý liên tục. Người như vậy nuôi dưỡng con cái, bình thường cũng đa phần thái âm. Phải biết Âm Dương đồng căn đồng nguyên, khi âm dương đạt tới đỉnh, liền biến thành cực dương. Đúng là lợi dụng biện pháp này, ý đồ lợi dụng Quỷ Thai để sống lại Triệu Cơ..."

Ta không quan tâm loại cách làm này của Diêm Nhị chỉ là xì mũi coi thường: "Hắn hại chết nhiều người như vậy, thế mà còn là hạt giống si tình, ta thật không biết nên vỗ tay vì hắn hay là tát cho hắn hai bạt tai!"

Một đạo thứ nhất: "Nếu hồn phách Tỳ Hưu chia ra làm năm, phạm tội với Lôi gia chỉ là một đám tàn hồn, vậy bốn hồn khác có phải cũng là làm xằng làm bậy không? Phải làm thế nào mới có thể bắt gọn một mẻ?"

Lưu sư đệ nói: "Tần Thủy Hoàng ban cho Triệu Cơ sau khi chết, chỉ lấy mộ nàng ta vào Tương Vương mộ chôn cùng, mà thi thể thật sự của nàng ta chôn ở đâu không ai biết rõ, hiện nay chỉ có tìm được nơi này thì mới có thể tìm được Oánh Oánh!"

Ta khẽ gật đầu, nói: "Chuyện này xem ra còn phải nhờ Lôi gia từ trong đó hỗ trợ mới được."

Chuyện liên quan đến an nguy của Lôi gia, Lôi lão phu nhân tự nhiên không thể trách mắng người khác, lập tức an bài người đi xuống. Ta thì nhân cơ hội nhóm người đầu tiên, Lý Ma Tử quay về phòng vụng trộm thương lượng: "Chuyện Triệu Cơ Mộ bảo Lưu sư đệ và Lôi gia hao tâm tổn trí đi. Chúng ta sẽ đi tìm Thẩm thám tử, sau đó tra xét rõ ràng thông tin người trộm mộ, xem có thể hỏi thăm được cái tên trong mương kia là thứ gì hay không!"

"Được!" Ban đầu gật đầu một cái: "Nhưng nghe miêu tả của ngươi, người cháu trai trinh sát này giảo hoạt, chỉ sợ không dễ hợp tác."

"Vậy có sao?" Ta dửng dưng cười nói: "Chúng ta có Lý Ma Tử cơ mà?"

"Hả?" Lý Ma Tử lập tức choáng váng.

Bởi vì có giao tình sinh tử với người áo đen, ta nhẹ nhàng nhận ra địa chỉ Tôn Thất Huyền, hơn nữa còn dẫn theo nhóm đầu tiên xuất phát với Lý Ma Tử.

Trên đường ta nói với Lý mặt rồi lát nữa do hắn ra mặt, hung hăng hù dọa Tôn Tiểu Thư một phen. Loại chuyện này đương nhiên phải thuận buồm xuôi gió, vì thế sau khi chúng ta tìm được Tôn Thiếu Thư, hắn lập tức bị bộ dạng hung thần ác sát của Lý mặt rỗ dọa sợ, còn tưởng là gặp phải kẻ giết người tháo chạy.

Sau khi biết được Lý mặt rỗ muốn trộm mộ tặng tin tức, hắn không chút nghĩ ngợi nói ra, sau đó cũng không quay đầu lại.

Chúng ta dựa theo con đường mà Tôn trinh sát đưa ra mà tìm đến một trong những lão nhân tham dự trộm mộ năm xưa, bây giờ hắn đang bệnh tình nguy kịch, nhưng nhớ lại chuyện lúc trước, vẫn nhớ như cũ.

Ông lão kể lại cho chúng ta: "Tám mấy năm sống khổ, thường là ăn bữa trên không, lúc đó ta còn chưa tới hai mươi tuổi, vì ăn cơm không đủ no nên vóc dáng đặc biệt thấp bé. Cũng chính vì vậy, sư phụ ta nhìn trúng! Ông ta nói bộ dáng con chuột này, thích hợp nhất là đào hố đào hang. Sau đó quỷ đói lại tới Tây An., Bọn ta đang theo bọn họ làm, đào không ít mộ. Chỗ các ngươi nói, chẳng qua là bọn ta tình cờ phát hiện ra. Ta nhớ rất rõ ràng, lúc trước có vài người xuống giếng, ta bởi vì thân thể nhỏ, nên là người đi vào trước tiên, muốn nói cái rãnh kia là cái gì, ta nhớ kỹ hình như là thủy ngân..."

Thủy ngân?

Ông lão tiếp tục nói: "Không sai, là thủy ngân. Bởi vì khi đó thủy ngân rất đáng tiền, cho nên sau này chúng ta lại đi xuống một lần nữa, dùng thủy ngân thu được rất nhiều tiền."

Sau khi lão nhân gia đi ra, ta thấy bộ dáng khó hiểu ban đầu, nhịn không được hỏi: "Lại có cái gì nghĩ không thông sao?"

"Thủy ngân lấy ra không dễ, Tần triều lúc đó hẳn là còn chưa có công nghệ này, làm sao lại xuất hiện lượng lớn thủy ngân ở trong mộ thất chứ?" Lần đầu hoàn toàn nghĩ không ra.

Ánh mắt ta sáng lên, lớn tiếng nói: "Là chu sa!"

Chương thứ hai nghìn ba trăm ba trăm sáu mươi tám dùng thân làm mồi nhử.

"Chu sa?" Sơ Nhất và Lý Ma Tử đồng thanh hỏi.

"Phàm thảo mộc đốt là tro tàn, mà đan sa đốt thành thủy ngân, tích biến lại thành đan sa." Ta giải thích: "Trong rãnh kia hẳn là lấp đầy chu sa, chu sa có tác dụng trừ tà, sau đó người hạ táng lại thả một mồi lửa lớn, đại hỏa chu sa dưới Chu sa biến thành thủy ngân."

"Thì ra là thế." Sơ gật đầu nhẹ.

Đã làm rõ bí mật của mương máng, ta và sơ nhất đều rất vui vẻ, nhưng khi trở lại Lôi gia, lại phát hiện Lôi lão phu nhân và Lưu sư đệ đối với mộ của Triệu Cơ hoàn toàn không có thu hoạch gì, cứ như vậy lại lâm vào ngõ cụt.

Mọi người đều mặt mày ủ dột, không biết tiếp theo nên làm gì. Đúng lúc này, Tiểu Mai đột nhiên tới tìm ta, nhỏ giọng thương lượng: "Trương tiên sinh, ta có một cách, không biết có được hay không."

"Biện pháp gì?" Ta tò mò hỏi.

"Mấy ngày nay ta cẩn thận nhớ lại chuyện xảy ra ở Lôi gia, tất cả những người bị hại đều là nữ sinh, ta đang suy nghĩ, có phải ác quỷ chuyên chọn nữ nhân để ra tay hay không, mấy đại nam nhân các ngươi hao hết tâm tư tìm hắn., Hắn căn bản không ra. Nếu như là ta tìm hắn, hắn có xuất hiện hay không?" Tiểu Mai vừa nói, vừa lấy từ trong túi ra miếng ngọc bội kia: "Không biết vì cái gì, sáng nay miếng ngọc bội này bỗng nhiên xuất hiện trên cổ ta, ta phỏng đoán, có phải ta chính là mục tiêu kế tiếp của ác quỷ hay không?"

Thật ra tuổi tác của nàng cũng không lớn, xinh đẹp như một đóa hoa, nhưng khi nàng nói tới tất cả những điều này thì lại vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không có vẻ kinh hoàng luống cuống, việc này khiến ta phải lau mắt mà nhìn.

"Tiểu Mai, muội không sợ sao?" Ta không hiểu hỏi.

"Đương nhiên sợ." Tiểu Mai nghiêm túc nói: "Nhưng ta sợ hắn sẽ hại nhiều người hơn... Hơn nữa ta cũng tin Trương tiên sinh, ngươi là một người rất lợi hại, nhất định có thể thu phục được nó, đúng không? Ta làm việc ở Lôi gia hơn hai năm, người của Lôi gia đối với ta đều rất tốt, nếu có thể giúp đỡ được chút việc nhỏ, ta cũng sẽ cảm thấy rất cao hứng."

"Thế nhưng chuyện này quá nguy hiểm..." Ta còn chưa nói xong, đã nghe sau lưng vang lên giọng đầu tiên: "Ta cũng cảm thấy đây là một cách hay."

Hắn vừa nói vừa đi tới trước mặt Tiểu Mai: "Tiểu cô nương, ngươi quyết định làm như vậy thật không?"

Tiểu Mai kiên định gật đầu: "Đúng vậy, ta quyết định!"

"Được!" Sơ khẽ gật đầu: "Đã như vậy, chúng ta thương lượng một chút, xem làm thế nào chế ngự ác quỷ, một bên còn phải đảm bảo an toàn cho ngươi."

Tiểu Mai vui vẻ đồng ý.

Ta lại thủy chung cảm thấy có chút không ổn, mới đầu vỗ vai của ta nói: "Bằng thực lực của ta và ngươi nếu ngay cả một tiểu cô nương cũng không bảo hộ được, vậy thì không nên lăn lộn trong vòng."

Hắn nói chuyện vô cùng thản nhiên, còn mang theo vài phần hương vị quan sát thiên hạ, thoáng cái kích thích ý chí chiến đấu vô tận của ta: "Ngươi nói rất có lý."

Bọn ta mang theo Tiểu Mai vào thư phòng, đem ý nghĩ của nàng nói ra.

Cái nhìn của Lưu sư đệ và ta đều giống nhau, đều cảm thấy biện pháp này quá mức mạo hiểm, làm ầm ĩ không tốt lại bị một mạng người lọt vào. Thứ nhất lại cảm thấy cầu thắng trong nguy hiểm cầu thắng không phải không được, chỉ cần an bài thoả đáng, chẳng những sẽ không phát sinh nguy hiểm, mà còn thuận theo dây leo mò mẫm tìm đến Tỳ Hưu giải quyết hắn.

Lôi lão phu nhân trầm ngâm chốc lát, nghiêm túc đánh giá Tiểu Mai vài lần, bỗng nhiên đứng dậy nói: "Các ngươi không cần nói nữa, chuyện này cứ dựa theo lời Tiểu Mai mà làm. Tiểu Mai, ngươi giúp Lôi gia một đại ân, ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu!"

Nàng còn chưa nói xong, Tiểu Mai đã lắc đầu nói: "Lão phu nhân, ta không phải vì tiền mới làm như vậy, ta chỉ là muốn giúp ngươi một chuyện."

Lời nàng khiến Lôi lão phu nhân quá mức rung động. Nhiều năm đánh nhau ở thương trường, ông lão nhìn như cứng gân sắt này lập tức lệ nóng. Giờ khắc này ta bừng tỉnh đại ngộ, bất luận bề ngoài nàng cường hãn cỡ nào nhưng thủy chung vẫn là một ông lão tuổi đã qua thưa.

Tiểu Mai càng thản nhiên nói với ta và Lưu sư đệ: "Hiện tại không có biện pháp tốt hơn chưa? Nếu còn chậm trễ nữa, khẳng định có càng nhiều người vô tội bị thương tổn, các ngươi tin ta, ta nhất định sẽ nghe lời các ngươi nói, sẽ không xảy ra chuyện."

Sự tình đã đến bước này, đích xác không có biện pháp tốt hơn. Vì không muốn chậm trễ thêm nhiều thời gian, chúng ta lập tức thương lượng, vừa phải bảo đảm an toàn cho Tiểu Mai, còn phải đạt được mục đích của chúng ta, hơn nữa biện pháp này chỉ có thể dùng một lần, nếu lần này không thành công, như vậy Lam khẳng định sẽ không lại bị lừa lần thứ hai.

Ban đầu: "Nếu Lôi gia là địa phương đã thai nghén quỷ thai, như vậy Côn Bằng đối với nơi này nhất định có tình cảm đặc thù, gian phòng liền chọn ở phòng của nhị thiếu nãi nãi bà nội, chúng ta có thể ở trong phòng bố trí tốt trận pháp kết giới, sau đó bắt con ba ba trong rọ."

Ta nói: "Nếu có thể trực tiếp chế ngự Chử Bằng đương nhiên tốt nhất, nếu không thể, chúng ta phải nghĩ một kế sách vẹn toàn, nếu theo dõi dấu vết của nó, thì không thể để nó chạy thoát."

"Ta có cách!" Lưu sư đệ nói: "Cửu Cung sơn có một bí pháp, chính là để ngao ưng sử dụng. Lần này ra ngoài, đúng lúc ta mang theo hai con ưng, chúng nó còn là một đôi mẫu tử. Chúng ta lấy một ít máu ưng trên chân tử ưng, nghĩ biện pháp phóng tới trên người Tỳ

Hưu, sau đó dùng ưng mẹ tiến hành truy tung."

Còn có biện pháp như vậy?

Ngay khi ta còn đang kinh ngạc, Lý mặt rỗ đã hỏi câu mà ta muốn hỏi: "Cửu Cung sơn các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bí pháp? Thế nào mà những cặp vải của con heo già, mang thêm rất nhiều áo khẩm."

Lưu sư đệ nhẹ nhàng nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Cửu Cung sơn thành lập từ lúc Tần triều, trải qua mấy ngàn năm, sao có thể không bằng thương nhân âm vật các ngươi."

Ban đầu hắn còn lôi kéo đề tài chính: "Giao Bằng còn chung quanh tàn hồn chưa được xử lý, ta cảm thấy muốn giải quyết triệt để chuyện này, nhất định phải xử lý sạch tàn hồn chung quanh mới được."

"Còn có Quỷ Thai và Triệu Cơ... Nghĩ như vậy, hình như có rất nhiều chuyện cần làm." Ta thở dài thật lâu, dự cảm được tương lai sẽ là một mảng hỗn loạn.

Quả nhiên, sự tình một khi đã quyết định, tiếp theo chính là giai đoạn thi hành chặt chẽ. Cũng may có Lôi gia hậu thuẫn trợ giúp, tất cả vấn đề đều không phải là vấn đề. Lý Ma Tử nhìn thấy tư thế như vậy, tự nhiên là hài lòng, nhìn bộ dáng của hắn, cũng chỉ chờ sự tình kết thúc, thu tiền cho Lôi gia nương tay.

Theo sắp xếp của Lưu sư đệ, chúng ta bố trí một lần nữa gian phòng của Nhị thiếu nãi nãi của chúng ta, bốn chi nhánh dưới chân phân biệt đập bốn cái răng chó màu đen, lại dán lên trên tường một đạo linh phù thượng đẳng.

Lưu sư đệ còn lấy mấy giọt máu bôi lên một thanh chùy gỗ đào, nhìn bộ dáng cẩn thận từng li từng tí của hắn, bình thường nhất định là hai con chim ưng vô cùng bảo bối.

Lưu sư đệ đưa kiếm gỗ đào cho Tiểu Mai, để nàng tìm cơ hội cắm ở trên người Oánh Oánh.

Ánh mắt Tiểu Mai kiên định nhận lấy, nhưng thông qua ngón tay nàng run nhè nhẹ, ta vẫn phát hiện nàng đang khẩn trương.

Vị trí thứ hai ngàn ba trăm chín trăm sông đổ xuống thác nước.

Đêm hôm đó, Tiểu Mai một tay nắm chùy gỗ đào, một tay nắm thật chặt miếng ngọc bội kia, ngồi ở trên giường mà Nhị thiếu nãi nãi từng ngồi suy nghĩ xuất thần.

Mà lúc này sớm đã mai phục trên tiểu lâu, Lưu sư đệ xuất mưa trốn ở dưới cửa sổ, ta thì căng thẳng nghe hết tiếng động trong phòng bên cạnh.

Bốn phía yên tĩnh ngoại trừ tiếng mưa rơi thì không còn gì khác!

Cũng không biết qua bao lâu, ta cảm giác được ngoài cửa truyền đến một luồng khí tràng rét lạnh.

Ta biết, nó tới!

Ta lập tức cảnh giác, hận không thể xuyên qua bức tường này nhìn thấy gian phòng bên cạnh đã xảy ra chuyện gì. Sau một lát, ta nghe thấy tiếng thét chói tai của tiểu Mai truyền đến, ngay sau đó có tiếng mái ngói rơi xuống, chắc là động thủ đầu tiên của nó.

Ta không nghĩ ngợi gì mà phá cửa đi ra, chỉ thấy trong phòng đã không còn bóng dáng ban đầu, chỉ có một mình Tiểu Mai ngã trên giường. Trên cổ nàng có hai dòng máu đọng, nhìn thấy mà giật mình.

Ta vội vàng dò xét hơi thở của nàng, phát hiện còn có hô hấp, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Sau một lúc lâu, Sơ Nhất và Lưu sư đệ mới một thân mưa nước mới quay về: "Để nó chạy thoát rồi."

Ngữ khí hai người bọn họ có chút uể oải, ánh mắt không hẹn mà cùng rơi vào trên người Tiểu Mai. Hiện tại tất cả hi vọng đều ở cây chùy gỗ đào chấm máu ưng kia có cắm trên người của Toan Nghê hay không.

Không lâu sau Tiểu Mai tỉnh dậy, nàng yếu ớt nhìn ta một cái, cố gượng cười nói: "Trương tiên sinh, may mắn không làm nhục mệnh... ta cắm ở trên người nó."

"Làm tốt lắm, ngươi mệt rồi, nghỉ ngơi một lát đi." Ta nhẹ nhàng an ủi nàng hai câu, Lưu sư đệ lập tức thả ưng mẹ đi ra ngoài tìm kiếm tung tích của Oánh Oánh.

Tiểu Mai lại như có lời gì muốn nói, suy nghĩ mãi rồi nói: "Vừa rồi trong nháy mắt khi nó tiến vào thân thể ta, ta thấy được một hình ảnh, giống như một thác nước."

Thác nước?

Ta còn không ngừng mà quay sang nhìn sơ đội một cái với Lưu sư đệ.

Lưu sư đệ nói: "Bình thường thì khi ác quỷ lên người sẽ khiến bản thể nhìn thấy một số hình ảnh mà bản thể từng thấy qua."

Sơ Nhất lại lập tức phản ứng lại: "Nơi đó có phải là nơi mai táng Xi địa phương khác không?"

Nhưng hình ảnh Tiểu Mai thấy phi thường ngắn ngủi, nàng thậm chí không dám khẳng định mình có thấy hay không. Ta nghĩ nghĩ, bỗng nhiên linh cơ khẽ động: "Nếu như ác quỷ sẽ để bản thể thấy một số hình ảnh, như vậy Lôi gia có lẽ còn nhìn thấy nhiều hơn mới đúng!"

Không sai, ta nghĩ tới đằng nữ. Nàng bị ngồi trên người thời gian so với Tiểu Mai còn dài hơn nhiều, hẳn là có thể thấy được nhiều hình ảnh hơn.

Chúng ta lập tức tìm được Lôi ỏa, nàng ngủ mê man hai ngày, lúc này tinh thần đã nhiều. Lôi Triết đang cùng nàng nói chuyện phiếm, nhìn thấy chúng ta tiến vào, Lôi Triết rõ ràng có chút không vui. Chẳng qua lúc này chúng ta đã không để ý tới tâm tình vị thiếu gia này nữa, đi thẳng vào vấn đề rồi.

Dây leo cố gắng hồi tưởng một lúc lâu: "Hình ảnh... đích xác nhìn thấy một chút, nhưng ta nhớ không rõ lắm. Chẳng qua có một chỗ hình như là miệng hồ nước, ta nhớ nơi đó, A Triết dẫn ta đi dạo."

Thác nước ở miệng bình... lại là thác nước, cùng hình ảnh Tiểu Mai nhìn thấy không mưu mà hợp, xem ra nơi này cùng Côn Bằng có liên quan nào đó.

Đêm nay nhất định không ngủ, biết sáng ngày hôm sau, Liệp Ưng do Lưu sư đệ thả ra mới mệt mỏi quay trở về, trên chân nó đầy bùn cát màu vàng. Lưu sư đệ cẩn thận phân biệt một chút, nói: "Đây là bùn cát bên bờ Hoàng Hà."

Hoàng Hà? Tựa hồ Liệp Ưng cũng đưa ánh mắt chúng ta tới miệng hồ nước.

Đã như vậy, mọi người quyết định không tiếp tục chậm trễ thời gian nữa, lập tức lên đường tới bình đài thác nước. Lôi gia xuất động mười chiếc xe càng hoang, cộng thêm mấy chục tên áo đen, tùy theo sự chỉ huy của chúng ta bất cứ lúc nào.

Hồ nước nằm ở huyện Y Xuyên, cách huyện thành Y Xuyên ba mươi lăm dặm, cách Tây An hai giờ, đội ngũ lớn hùng dũng xuất phát. Chờ khi chúng ta chạy tới trưa, chúng ta hiện tại ăn cơm trưa ven đường, sau khi chăm sóc tinh thần đều do liệp ưng dẫn dắt, dọc theo sông vàng đi về phía đông, đi bộ chừng một giờ, cuối cùng Liệp Ưng đã đậu trên lan can thác nước xa xa.

Khi bọn ta chạy qua phát hiện nơi này là một chỗ Hoàng Hà Vực chưa bị khai phá, không cho du khách dừng chân quan sát. Nước nơi này tương đối chảy xiết, từ bờ sông nhìn xuống dưới, ít nhất cũng phải mấy trăm mét, một khi rơi xuống chắc chắn sẽ mất mạng.

Nơi này nhìn qua cũng không có gì khác biệt, Lưu sư đệ dùng thế tay hướng tới Liệp Ưng khoa chân múa tay một phen, tựa hồ muốn hỏi xem nó có xác định vị trí hay không? Liệp Ưng ở giữa không trung lượn quanh một vòng, lại hạ xuống lần nữa.

Lưu sư đệ nói: "Con ưng dám chắc chính là chỗ này, nhưng ta thật sự nhìn không ra nơi này có gì khác thường, càng không biết Mộ Trung giấu ở đâu."

Ta nhìn thác nước từ trên cao rơi xuống, bọt nước quay cuồng phảng phất có gì đó ở trong lòng ta, khiến ta lập tức suy nghĩ rõ ràng: "Lôi mộ có thể giấu ở phía sau thác nước hay không?"

"Không thể nào?" Lý Ma Tử không tin mà kêu lên: "Người cổ đại không có bất cứ công cụ gì, làm sao có thể đào mộ sau thác nước ra chứ? Đừng đùa nữa..."

Ban đầu thì tán thành cách nhìn của ta, thuận theo ta nói: "Nhưng người cổ đại lại dùng ý chí ương ngạnh xây dựng Vạn Lý Trường Thành, như vậy đào một nấm mồ phía sau thác nước thì có gì không thể chứ? Vấn đề trước mắt là chúng ta làm sao vượt qua được?"

Trong người áo đen có người đứng ra nói: "Ta có một cách, chúng ta trước tạo một cái dây thừng nối hai bờ sông, sau đó để người bên hông quấn dây thừng, thông qua dây thừng trượt về phía trung tâm thác nước, sau đó thả dây thừng, xuống dưới tìm mộ."

"Cách hay!" Người áo đen lập tức trầm trồ khen ngợi không dứt.

Trước khi không có biện pháp khác, tựa hồ cũng chỉ có thể làm như vậy. Cũng may phần lớn những người áo đen này đều xuất ngũ đặc biệt, thân thủ tốt vô cùng, rất nhanh đã có người đi dòng nước hòa hoãn bơi đến bờ bên kia, sau đó để người ta ở bên này dùng loại cung tên đặc chế bắn dây thừng đến đối diện cố định, ngay sau đó liền có yêu cầu Hắc y nhân tranh nhau đi xuống tìm mộ mộ.

Ta tìm một người dáng người hơi gầy nhưng hết sức cường tráng từ bên trong đi xuống, trói sợi dây tay chân lưu loát xuất phát.

Nhưng thác nước quá lớn, hắn kiên trì mấy hiệp liền hao hết thể lực, không thể không trắng tay quay về. Người áo đen thứ hai xuất phát lần nữa, nhưng hắn cũng chỉ tốt hơn một chút so với người lúc trước. Cứ như vậy người áo đen luân phiên lên đài, mãi đến khi sang ngày thứ mười lăm, rốt cục hắn cũng phát hiện, nói là ở phía sau thác nước cảm nhận được một lỗ hổng lớn, nhưng vì nước quá gấp, hắn không dám khẳng định lỗ hổng đó chính là mộ.

Bất kể thế nào, nếu đã phát hiện ra điều gì cũng phải chứng thực!

Lần này ta và vòng đầu ra tay, dây thừng nhanh chóng trói xong, dựa theo chỉ điểm của người áo đen mà tìm được vị trí. Nước tuy chảy xiết, nhưng ta ỷ vào một thân tu vi trực tiếp bay ra mười mấy thước, trước một bước tiến vào thác nước.

Chương thứ hai ngàn ba trăm bảy mươi tám, Song Hùng chiến cương.

Phía sau thác nước là một mảnh hắc ám, hai chân ta vừa mới vừa đứng vững, liền lập tức lấy ra quả vạc mở ra chiếu rọi bốn phía.

Nơi này rõ ràng là do người tạo ra, nhưng bởi vì đã lâu đời, đã có dấu hiệu phong hoá. Không gian cũng không phải rất lớn, đối diện là một bức tường đá giống như bình phong, ngăn cản tầm mắt, làm cho ta nhìn không thấy đồ vật phía sau!

Lúc này mới đầu cũng phá tan thác nước theo sát tới, làm cho ta vốn còn chút khẩn trương thở phào nhẹ nhõm. Hắn cũng lấy ra điện chớp tay, nháy mắt với ta một cái, hai người chúng ta chia ra lách qua tường đá bước chậm rãi về phía sau. Trong quá trình này chúng ta ăn ý không có cởi dây thừng bên hông, để gặp phải chuyện đột ngột phát sinh liền có thể lập tức rời khỏi.

Đằng sau tường đá là một không gian tương đối rộng rãi, dấu vết đào càng rõ ràng hơn, chỉ là ở vị trí chính giữa đặt một cái quan tài đá dài. Trong lúc nhìn nó, ta và sơ đều hiểu rõ phân tích trước đó đã có sai lầm, nơi này không phải mộ bia của Côn Bằng, mà là mai táng mộ của Triệu Cơ!

Thì ra sau khi Triệu Cơ được con trai ruột Tần Thủy Hoàng ban cho cái chết đã chôn ở nơi này.

Vị trí này treo mà chưa quyết, bên ngoài có nước sông Hoàng Hà chảy suốt ngày đêm, người chôn ở đây đại khái vĩnh viễn phải giống như dòng nước này không chỗ nương tựa. Nghĩ tới đây, ta lại không thể không nghĩ đến Tần Thủy Hoàng, cái tên này tâm cũng quá độc ác một chút!

Ngay lúc ta và Ban đầu để ý quan sát thạch quan, trong bóng tối chợt có một bóng người đi ra.

Ở đây đột nhiên nhìn thấy người, khiến cho chúng ta không hẹn mà cùng sợ hết hồn, đồng thời lui về phía sau. Khi tia điện quét đến người kia, càng là sợ đến mức sắc mặt của ta trắng bệch!

Đó cũng không phải là một người hoàn chỉnh, mà là từ năm người hoàn toàn lấy ra từ năm người có tứ chi mạnh mẽ gắn lại với nhau.

Đầu của hắn ước chừng là một nam nhân khoảng ba mươi tuổi, mà tay trái lại đặc biệt tinh tế, hẳn là một nữ nhân. Tay phải hắn tráng kiện mạnh mẽ, rõ ràng là nam nhân...

Đột nhiên, ta nhớ tới lời Lý thẩm nói, bà từng kể với ta về Lý Ma Tử, sau khi Nhị thiếu gia nhảy lầu tự sát thiếu mất một cánh tay phải.

Giờ khắc này, ta rốt cục hiểu được, nguyên lai Nhị thiếu gia cũng không phải tự sát mà chết, mà là bị Côn Bằng hại chết sau đó lấy đi cánh tay phải của hắn. Gia hỏa này thế mà từ trên thân người khác nhau đạt được tứ chi, sau đó lại bắt đầu hợp lại chính mình.

Hắn lắc la lắc lư đi vài bước, chắn trước quan tài đá cực kỳ bảo hộ, tựa hồ đang lo lắng ta và Triệu Cơ sẽ làm chuyện gì bất lợi. Mà lúc này, ta nghe được thanh âm nhai nuốt đồ vật trong quan tài, nhẹ nhàng đẩy nắp quan tài đá ra, chỉ thấy một thi thể nữ tử hư thối ngồi dậy, trong tay đang cầm một đứa bé con đen nhánh ngon lành ngon lành ăn.

Lam quả nhiên đang dùng Quỷ Thai phục sinh Triệu Cơ!

Ta và Sơ Nhất cũng biết không thể để cho hắn tiếp tục nữa, nếu không còn không biết hắn muốn khổ sở tạo ra tai nạn lớn cỡ nào.

Bọn ta nếu muốn nhào tới mà chưa kịp rút Bát Diện Hán kiếm ra đâm về phía Tỳ Hưu, thì ta đã tế lên Vô Hình châm rồi.

Nhưng còn chưa tới gần Triệu Cơ, một cỗ kình phong quét tới trước mặt, khiến cho ta không thể không lui về phía sau, ta nhìn kỹ, thế mà lại là một con rết khổng lồ cực lớn!

Khác với con trước, con rết này toàn thân màu đỏ, như là một ngọn lửa. Nó hai cái càng cực lớn không ngừng vung vẩy, tựa hồ chỉ cần ta tiến lên một bước, nó liền muốn đem ta chém thành hai đoạn. Mà bên kia cũng không chiếm được tiện nghi gì, tuy hành động lăn tăn cũng không thuận tiện, nhưng mới đầu hiển nhiên không phải đối thủ của nó.

Ngay lúc ta còn đang cẩn thận quan sát, rết đỏ nhào tới, tuy ta kịp thời tránh thoát, nhưng sương mù màu đỏ do rết phun ra dính vào, chỗ da nổi lên không ít bong bóng.

Ta không dám cứng rắn đón đỡ, vừa lui về phía sau vừa nghĩ cách, Hồng Ngô Công ép ta ra khỏi bức tường đá kia, lại đột nhiên chuyển hướng về phía sơ nhất.

Ta thất kinh, không nghĩ tới súc sinh này lại thông minh như vậy, vì phòng ngừa lúc đầu một bụng bị địch, ta vội vàng bước lên phía trước vài bước, làm ra tư thế còn muốn công kích Triệu Cơ.

Hồng Ngô Công quả nhiên ngừng lại, lần nữa bò tới chỗ ta.

Đúng lúc này, Lý mặt rỗ cùng Lưu sư đệ cũng thông qua dây thừng tiến vào thác nước. Lý mặt rỗ thấy con rết màu đỏ, trước tiên gọi một tiếng mẹ của ta: "Đây là cái quỷ gì! Mau... Ta phải đi!"

Ta nhân cơ hội liên tục móc ra hai tấm bạo liệt phù hướng con rết đỏ ném tới, hai cái càng lớn của hồng ngô công cản qua qua lại, lại vừa lúc phù dán ở trên cái kìm. Nó bị nổ chi chi kêu loạn, chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ta nhanh chóng bảo Lý Ma Tử và Lưu sư đệ giúp một tay, còn mình thì vọt tới trước quan tài đá, quyết đoán móc ra một lá linh phù thượng đẳng, đặt lên trán Triệu Cơ, chỉ nghe Triệu Cơ hét lên một tiếng, toàn thân bốc cháy.

Xi đang dây dưa ban đầu bỗng nghe thanh âm, vội vàng xoay người lại.

Mới bắt được khoảng trống, liên tục bổ ra bốn năm kiếm, lập tức chặt đứt toàn bộ tứ chi của Giao Bằng. Nhưng hiện tại Giao Bằng đang là Quỷ Đế, rất nhanh tứ chi lại từ từ khôi phục, ta cắn răng lấy ra Ô Mộc Hạch cùng với khí tức liên tục khôi phục của nó không ngừng chống lại, chỉ nghe ầm một tiếng, tứ chi của Tỳ Hưu cuối cùng cũng bốc cháy.

Sau một lúc lâu, khi thế lửa dần dần tắt, lần đầu từ thi thể Tỳ Hưu tìm ra bốn miếng ngọc bội: "Thật sự là tìm được không tốn công phu, lại tìm được ở trên người hắn, ngược lại tiết kiệm cho chúng ta không ít công sức."

Lưu sư đệ đem thi thể Tỳ Hưu chứa vào trong một cái bình, lại đem tro cốt Triệu Cơ bỏ vào một cái hũ khác, chúng ta đồng loạt ra khỏi thác nước.

Trên đường trở về Tây An, liên tục mưa tạnh mấy người, bầu trời trở nên thuần túy tốt đẹp. Lưu sư đệ nói Côn Bằng và tro cốt Triệu Cơ muốn mang về Cửu Cung sơn an trí, sẽ không để cho chúng nó có cơ hội đi ra hại người.

Giảm bớt phiền toái của ta và sơ nhất, ta tự nhiên vui vẻ đồng ý!

Trở lại Lôi gia, sau khi nói rõ nguyên do với Lôi lão phu nhân, lúc này Lôi lão phu nhân mới thở dài một hơi. Nhưng thông qua chuyện lần này, bà cũng phát hiện một số tai hại trong gia tộc, ví dụ như tiểu tử Lôi Triết kia không chịu nổi trọng trách lớn lao, sản nghiệp của Lôi gia thật sự không cách nào giao cho ông ta, cuối cùng Lôi lão phu nhân quyết định chỉ để lại một phần di sản cho ông ta, còn lại bán hết sau đó tặng từ thiện đi.

Nghe nói tin tức này, đại thê tử cùng lão phu nhân náo loạn mấy ngày, nàng thậm chí còn miệng không chọn lời nói mình mấy năm nay không dễ dàng gì, vì để nhi tử kế thừa gia nghiệp, thậm chí sau lưng cổ vũ Nhị thiếu gia rời nhà trốn đi., Sống chung với ban đầu chính là muốn Lôi lão phu nhân thất vọng về hắn. Thậm chí nàng còn đưa Nhị thiếu nãi nãi bà đi đấu giá, cũng không có hảo tâm. Chỉ là không nghĩ tới nàng trong lúc vô tình mang ngọc bội có kèm theo tàn hồn Côn Bằng về nhà, mang đến cho Lôi gia vô số tai nạn.

Mà lúc nghe được những lời này, ta đã ngồi trong nhà của mình, tiếp tục dọn dẹp âm vật.

Doãn Tân Nguyệt cầm năm miếng ngọc bội mà ta mang về từ Tây An, tò mò hỏi: "Chẳng phải ngươi nói sẽ đưa âm vật không dùng được ra ngoài sao? Sao lại đòi lại."

"Cái này sao..."

Doãn Tân Nguyệt liếc mắt, chẳng buồn nghe lời giải thích của ta.

Mấy ngày gần đây Lý Ma Tử không tới làm phiền ta, kiếm được tiền thuê nhà họ Lôi cũng đủ cho hắn tiêu xài một hồi rồi. Đúng lúc này, xe quay của ta truyền tới một lá thư, ta gọi tới, phát hiện đây là số hiệu lạ lẫm.

"Trương tiên sinh, ta là Tiểu Mai, ta đã ở dưới sự giúp đỡ của lão phu nhân một lần nữa về tới Đại Học Đài, xin chúc phúc ta đi!"

Ta cười cho cô một câu: "Ngươi là tiểu cô nương kiên cường nhất mà ta từng thấy, cố gắng lên, tương lai của ngươi sẽ cực kỳ xuất sắc... thương nhân âm vật Trương Cửu Lân."

Ngày thứ hai ngàn ba trăm ba mươi bảy Lý Ma Tử mất tích.

Một đoạn thời gian rất dài từ Tây An trở về, Lý măm tử đều đã biến mất trong sinh tử của ta, ngay cả nghiệp vụ trên phố cổ cũng giao cho ông chủ họ Bạch quản lý. Ta còn tưởng rằng hắn đang đóng cửa khổ luyện kiếm thuật độc môn tuyệt học của mình, ai ngờ nửa tháng vẫn không thấy bóng dáng, máy truyền tin cũng không ở khu phục vụ.

Lần này ta bắt đầu có chút lo lắng cho hắn, Doãn Tân Nguyệt biết rồi cười nhạo nói: "Hai người các ngươi thật sự là một cặp hoạt bảo, mỗi lần hắn tới cửa, làm phiền ngươi đến mức ngươi cũng không cần. Bây giờ không thấy người đâu, ngươi còn cảm thấy trống rỗng tịch lãnh, đúng không?"

Ta trừng mắt với nàng một cái: "Nói hươu nói vượn cái gì, lời đồn xảy ra khác thường tất có yêu quái, ngươi không cảm thấy kỳ quặc sao?"

Doãn Tân Nguyệt suy nghĩ một chút: "Nói không chừng đã đi du lịch cùng Hạ Cầm nhỉ?"

"Sẽ không." Trong lòng ta mơ hồ có chút dự cảm bất tường, nhưng mong Lý Ma Tử chẳng qua chỉ là chốn tửu địa của Hoa Thiên, mà không phải là đạo nhi của Long Tuyền sơn trang.

Cứ như vậy ngơ ngác bất an lại qua hai ngày, nhi tử của Lý Ma Tử vậy mà tìm tới cửa, thần sắc hắn sợ hãi quỳ gối trước mặt ta nói: "Trương thúc, ngươi phải cứu ba ta."

"Sao lại thế này?" Một tay ta đỡ nó từ dưới đất lên, căng thẳng hỏi: "Cha ngươi đã xảy ra chuyện gì?"

"Trước đó vài ngày cha ta đi tá túc, nói là bên đó có đồng bạn hợp tác làm ăn. Sau khi ông đi ta mới phát hiện lồng giam trong nhà mở ra, tiền và thẻ bên trong đều không thấy nữa, ta cảm giác có chút không đúng, nếu gọi điện thoại cho ông ấy thì ông ấy sẽ không nhận! Không ngờ hôm qua lại có người mang đến bách khố viết thư, bảo ta mang một ngàn vạn đi chuộc người., Nếu như ngươi không chuốc thêm nước bùn vào trong đầm lầy cho cá mập ăn thì ta mới biết, thì ra hắn căn bản cũng không bàn chuyện làm ăn gì, mà là đi đánh bạc, chẳng những kiếm được tiền trong thời gian gần đây mà còn cho vay một khoản lớn của ổ ma quỷ!" Lí Tiểu dễ thương, vừa nóng lòng muốn khóc.

Ta lại tức giận đến thất khiếu bốc khói.

Thảo nào cảm thấy Lý mặt rỗ không có tin tức gì, thì ra hắn căn bản không ở nhà.

Doãn Tân Nguyệt ở bên cạnh ôn nhu khuyên nhủ: "Nhóc con đừng sợ, Trương thúc thúc và cha ngươi là huynh đệ chết trong sinh ra tử, nó sẽ không bỏ qua chuyện này đâu!"

Quản, đương nhiên phải quản, ta muốn mang Lý Ma Tử bình an trở về, sau đó làm một cái âm vật mỗi ngày tra tấn chết hắn.

Khi nào thì tên này có thể khiến ta bớt lo một chút được không? Có chút thu nhập thì đi học đòi tiền như rác.

Chẳng lẽ hắn không biết nguy hiểm của việc đánh bạc?

Ta an ủi Lý Tiểu vài câu, nói: "Chuyện này cứ giao cho ta. Ngươi trở về trấn an Hạ lão sư thật tốt. Ngươi mang điện thoại liên hệ với người khác cho ta, bây giờ ta lên đường đi phường thị."

"Cảm ơn ngươi, Trương thúc." Thấy ta đồng ý, Lý Tiểu Thuần thở phào nhẹ nhõm.

Không sao, chờ tới lúc ta tra tấn cha ruột ngươi thì đừng trách ta là được.

Chờ đưa tiễn nhóc Na hài đi, ta trước cho vay nặng lãi bên Hộ xá kia, đối phương nghe nói ta muốn mang tiền đi chuộc Lý Ma Tử, ngữ khí ngược lại ôn hòa dị thường: "Tốt quá rồi, tên này nợ không trả, có thể ăn có thể ngủ, chúng ta đều sắp bị hắn phiền chết rồi. Ngươi mau mang theo một ngàn năm trăm vạn mang hắn đi."

"Chờ một chút, không phải một ngàn vạn sao? Làm sao lại biến thành một ngàn năm trăm vạn rồi." Ta có chút buồn bực.

"T vay tiền không cần lãi sao? Hôm qua là một ngàn vạn, hôm nay đã biến thành một ngàn vạn năm trăm vạn, nếu ngày mai ngươi tới đón người, có thể là hai ngàn vạn rồi!" Đối phương có chút châm chọc giải thích.

Trong lòng ta không nhịn được mắng một câu thô tục, cơ hồ nuốt sống Lý Ma Tử đến tình trạng ăn tươi nuốt sống.

Ta thu dọn đồ đơn giản một chút, lại mang theo một tờ ngân phiếu tiền chí tiễn khổng lồ xuất phát ở ngoại ô. Phi cơ ở xạ trường lân đáp xuống, trời đã hoàn toàn tối đen, mà buổi tối nơi tá giáp mới vừa tới, đây là phố chợ phương đông, các sòng bạc lớn tươi sáng lập loè, làm ăn không dứt.

Căn cứ địa phương cho vay người cung cấp, ta đi tới sòng bạc Thiên Hà.

Trong sòng bạc vàng rực rỡ, đâu đâu cũng có bóng người, một cảnh tượng vui vẻ ồn ào. Ta vừa bước chân vào đại môn, đã có tiểu thư ăn mặc đẹp đẽ tiến lên, chuẩn bị chỉ dẫn ta đi đổi trù mã.

Ta lắc lắc đầu với nàng, nói rõ ý đồ đến đây! Nàng hơi sững sờ, nhưng cũng không phải đặc biệt kinh ngạc, hiển nhiên chuyện như vậy mỗi ngày đều sẽ phát sinh. Nàng quay người đi đến trước mặt mấy tên hắc y tu sĩ, cũng không biết nói cái gì, hai đả thủ kia nhất thời hướng ta đi đến.

Sau khi hỏi rõ ta tới đón ai, bọn họ tự mình mang ta theo hầm ngầm phụ ba tầng. Nơi này đãi ngộ hoàn toàn khác biệt với bên trên, chẳng những oi bức, còn có một mùi gay mũi, nhân viên công tác ở đây cũng rất nhiều, mỗi người đều bận rộn.

Người mặc áo đen đưa ta tới một gian phòng cuối hành lang, mở cửa phòng hướng vào bên trong nói: "Đến đón người." Sau đó không khách khí đẩy vai ta một cái, trực tiếp đẩy ta vào trong phòng.

Trong phòng chỉ đặt một cái bàn cùng mấy cái ghế, mấy đả thủ đang ngậm tẩu thuốc đánh bài tú lơ khơ, nghe được thanh âm, một người gầy ốm lười biếng ngẩng đầu hỏi: "Tiếp ai tới?"

Ta báo ra tên Lý Ma Tử.

Con khỉ gầy hơi sửng sốt: "Lý Ma Tử? Ai là Lý Ma Tử?"

Một nam nhân trung niên khác rống lên: "Chính là mặt rỗ cả ngày cãi nhau muốn ăn Phật nhảy tường!"

Nghe hắn đánh giá Lý mặt rỗ như vậy, ta nhịn không được thấy liếc mắt.

Con khỉ gầy rớt xuống lá bài trong tay: "Được rồi, đừng đùa nữa, mau mau làm việc nghiêm chỉnh." Nhìn dáng vẻ hắn trong lúc đánh nhau rất có uy tín, lời của hắn vừa rơi xuống, nam nhân trung niên liền cùng một người khác ra khỏi cửa, không lâu sau liền kéo râu ria xuống, Lý mặt rỗ đi đến.

Lý mặt rỗ nhìn thấy ta, như gặp được thân nhân đã lâu không gặp qua, ôm lấy đùi của ta nói: "Tiểu ca, ta biết ngươi sẽ không bỏ qua cho ta... "

Ta ngại ác khiến hắn một cước đá văng ra, móc ra thẻ ngân hàng.

Con khỉ gầy thấy ta sảng khoái như vậy, nhịn không được đánh giá ta thêm vài lần. Hắn nhận lấy giấy của ta đi ra cửa, một lúc sau trở về, trong tay cầm hồi chấp đơn, phỏng chừng là thấy được số tiền còn lại trong thẻ, ánh mắt trở nên càng thêm ngạc nhiên.

Ta nhận lấy thẻ, khẽ gật đầu khách khí với hắn.

Mà có người chống lưng cho Lý Ma Tử lại càng tỏ ra kiên trì hơn. Hắn duỗi người vặn lưng, khinh thường nói với người đánh thuê mấy ngày nay luôn giữ hắn: "Thấy chưa? Lão tử đã nói cái gì nhỉ, huynh đệ của lão tử có rất nhiều tiền, các ngươi còn dám xem thường lão tử nữa không?"

Ta kéo cổ hắn ta: "Đi nhanh, ra ngoài ta sẽ tính sổ với ngươi."

Lý Ma Tử lại vô cùng gian xảo nói với ta: "Tiểu ca, ngươi đã tới rồi sao, không thử lòng bàn tay xem? Ta thấy ấn đường của ngươi hôm nay đã đỏ lên, trong mắt có linh quang, nhất định có thể phát tài lớn."

"Vì cứu ngươi mà đã xé của ra rồi." Ta lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn.

Có lẽ vì sát ý trong mắt ta quá mức rõ ràng, Lý Ma Tử sợ hãi ngậm miệng lại.

Đệ tử của Côn Luân (gian đế canh hai ngàn ba trăm hai mươi hai)

Ra khỏi cửa sòng bạc, Lý Ma Tử kêu lên đói bụng, cứ muốn ta mời hắn ăn bữa tiệc lớn.

Ta liếc mắt đánh giá hắn, chẳng muốn tức giận với hắn nữa. Người không biết xấu hổ, vô địch thiên hạ, một người chạy đến phương đánh bạc, nếu thắng Tiền Quang Tông Diệu Tổ cũng thôi đi, nhưng lại thua tới mức không còn mệnh lệnh, thậm chí còn cho vay nặng lãi để bằng hữu giải quyết...

Nhưng chính là như thế, hắn lại còn có mặt mũi để ăn!

"Bữa tiệc lớn không có, nhưng các quán ven đường thì lại có thể cân nhắc." Ta thản nhiên nói.

Đi cùng Lý mặt rỗ trên đường, thường có thể nhìn thấy người thua tất cả tiền đồ bị sòng bạc ném ra, có người khóc tiếng không ngừng, có người thì bâng quơ gọi thừa. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng làm cho trong lòng người ta không thoải mái, nói trắng ra, vẫn là lòng người quá mừng tham lam rồi.

Lý mặt rỗ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng đăm chiêu cúi đầu.

Mặc dù hắn không mở miệng, nhưng ta vẫn nhìn ra từ trong vẻ mặt của hắn có chút chua xót, cho nên dứt khoát cho hắn hai chén nấm, Lý Ma Tử vừa ăn vừa đánh giá ta: "Tiểu ca, ngươi không mắng ta sao?"

Ta nhìn hắn hai lần: "Nếu ngươi thành tâm hối cải, cái gì ta cũng không nói ngươi cũng biết sửa, nếu ngươi chấp mê bất ngộ, ta nói cho ngươi nhiều hơn nữa cũng là lãng phí miệng lưỡi."

Lý Ma Tử thở dài nói: "Ai, nói đến ngươi có thể không tin, thật ra lần này ta đến là vì phá tan gia sản."

"Ngươi điên rồi sao?" Ta không tự chủ được đứng lên, có phải tên này uống nhầm thuốc rồi không?

"Con người ta quả thật không đáng tin cậy, nhưng xem bói thuật của ta thì ngươi cũng nên tin chứ? Tuy nói ta đều là kẻ mù hay tính toán, nhưng mỗi lần đều bại lộ." Lý Ma Tử ăn nấm mốc nói: "Sau khi trở về từ Tây An, ta mơ thấy một giấc mơ, mơ thấy một ngọn núi lớn trắng xóa như tuyết., Sau đó lại mơ thấy Tàng Đô quỷ thành, người bên cạnh ngươi trong mơ một người tiếp một người chết, chết vô cùng thê thảm, sau đó cuối cùng đến phiên ta. Ta thậm chí thấy được Hạ Cầm Lân Ma Khiếu Trung, tiểu nhân đang ôm lấy ta di tượng..."

"Lúc ấy ta sợ đến mức toàn thân mồ hôi đầm đìa, khóc lóc thảm thiết: Ta còn chưa hưởng thụ đủ, ta vẫn chưa muốn chết! Ngay tại lúc này đây từ trong mai rùa coi bói bình thường của ta, một lão đầu đầu lông mày trắng bay ra, hắn vỗ vỗ vai ta nói cho ta biết, hắn là lão tổ tông của ta, có thể bảo đảm ta khỏi đại kiếp nạn nhân gian ngày sau, đáp án đang ở trong mai rùa."

"Sau khi ta bừng tỉnh, giống như được chỉ dẫn, vội vàng cầm mai rùa đen ném ba lần, ba lần đều là phản, ta kiểm tra trên điện thoại, đây thật đúng là một con quẻ lớn! Gọi làm cái gì: mệnh ứng kiếp:, Sinh cơ ở phía nam, bát ăn không hết, chắc chắn sẽ gây ra hung sự. Hai câu đầu là ta sắp chết rồi, sinh cơ duy nhất ở phía nam, mà quán trà ở cổ đại nghĩa là đánh bạc, cho nên hai câu sau đại khái chính là nếu không tiêu hết tiền ở sòng bạc thì nhất định sẽ gây ra tai họa đẫm máu. Lúc đó trong lòng ta như đóng bàn, sòng bạc lớn nhất phía nam không phải là tô đáo sao? Vì vậy ta lén lút mang tiền đến miễn tai ương."

"Ngươi xác định không phải là thua thành quang côn, muốn bịa lý do lừa ta chứ?" Ta nhìn hắn chằm chằm hỏi.

Lý Ma Tử vẻ mặt vô cùng chân thành: "Trương gia tiểu ca, ta sẽ không lấy lão tổ tông ta nói đùa."

Cẩn thận nhớ lại lời Lý Ma Tử nói, quả thật không giống như đang bịa.

Thứ nhất, dựa theo tính cách keo kiệt của hắn, bình thường thanh đơn đều như cắt thịt, không có khả năng thua mấy ngàn vạn mà còn cao hứng thành bộ dáng như vậy, trừ phi thật sự điên rồi.

Thứ hai, Lý Ma Tử trong mộng cảnh tưởng rất đáng để cân nhắc, lão đầu râu bạc trắng kia có thể là tổ tông Lý Thuần Phong, trong phong thủy quẻ tượng xác thực có thuyết pháp giúp đỡ tai họa, lão tổ tông hiển linh phù trợ Lý gia có thể nói thông.

Nhưng trong mộng một ngọn núi trắng xóa như tuyết là ý gì? Tại sao bên cạnh ta lại có rất nhiều người chết?

Không biết vì cái gì, đột nhiên ta liên hệ được câu "Hai tình khó lâu dài" của lão trọc đuôi Lý, Côn Luân một lần đi "tí" cùng với Nê đạo nhân để tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh đưa cho ta "Côn Luân Đả Thần cấp".

Côn Lôn sơn bị đóng băng thời gian dài, chẳng lẽ nói giấc mộng của Lý Ma Tử là nhắc nhở tiềm tàng. Không lâu sau, rất nhiều bằng hữu bên cạnh ta sẽ hy sinh ở Côn Lôn sơn? Điều này sao có thể?

Ngay tại thời điểm ta càng nghĩ càng loạn, Lý Ma Tử đột nhiên ăn xong Phật, đột nhiên đánh thức ta, ta cũng không nghĩ nữa, quyết định sau khi phát điện cho hắn phân tích giấc mộng kỳ quái này của Lý Ma Tử.

Tra xét xoẹt xoẹt một chút, phát hiện lúc về đã bán hết, sớm nhất cũng phải ngày mai mới có thể trở về đại lục.

Vì thế ta quyết định tìm nhà Tân quán nghỉ chân trước, cũng để Lý Ma Tử nhanh chóng tắm rửa.

Bọn ta mới ra khỏi con phố nhỏ, không ngờ lại đụng phải một người. Bọn ta ngẩng đầu lên, phát hiện đó chính là tay chân của sòng bạc Ngân Hà, lúc đó hắn cũng ở trong phòng nghỉ, nhưng cũng không tham dự đánh bài, mà là một người có tâm sự nặng nề nằm ngủ trên mặt đất.

Người này cái đầu không cao, diện mạo điển hình của người ở Triều Châu, mang theo một đôi mắt đen đặc.

Vòng mắt đen chạy trốn thở hồng hộc, nhìn thấy ta rõ ràng thở dài một hơi, ta hơi sững sờ nói: "Làm sao vậy? Sòng bạc tính sai sổ sao?"

Vòng mắt đen lắc đầu, lập tức bịch một tiếng quỳ trên chân của ta: "Đại Thần, cầu ngài cứu ta!"

"Hả?" Ta có chút há hốc mồm, không rõ nhìn Lý Ma Tử một cái.

Lý Ma Tử nổi giận đùng đùng mắng: "Tiểu tử ngươi không phải một mực theo dõi chúng ta đấy chứ? Ngươi muốn làm gì." Không trách Lý Ma Tử cẩn thận như thế, dù sao nơi này cũng không phải địa bàn của chúng ta, hơn nữa ta vừa mới để lộ tài sản, vạn nhất bọn hắn lại nổi lên ác tâm, thật đúng là tương đối phiền toái.

Ta cũng có chút hối hận với hành động nhẹ nhàng lúc trước, vội vàng quan sát bốn phía một phen, phát hiện không có gì dị thường mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Vòng mắt đen lại ôm đùi ta không chịu buông ra: "Đại Thần, ta biết ngươi rất có bản lãnh, xin ngươi cứu mạng ta đi! Nếu không ta có thể sẽ chết mất."

Lý Ma Tử không chút khách khí trả lời: "Ngươi có chết hay không thì có quan hệ gì tới chúng ta?"

Ta lại cảm thấy kỳ quái: "Sao ngươi lại chắc chắn ta có thể giúp được ngươi như vậy?"

"Là hắn nói..." Vành mắt đen nhánh chỉ vào Lý Ma Tử nói: "Mấy ngày nay hắn bị giam giữ, ngày ngày treo ngươi ở bên miệng, nói ngươi là một đại nhân vật rất giỏi, lên trời xuống đất không có cách nào không giải quyết được. Vừa rồi ta nhìn thấy dư ngạch trong tài khoản của ngươi, biết Lý mặt rỗ nói không sai, cho nên mới mạo hiểm theo."

Hắn càng nói càng khẩn trương, con mắt nhìn về phía sau, phảng phất như sau lưng có quỷ quái gì đáng sợ.

Ta có chút không nói nên lời mà liếc nhìn Lý Ma Tử một cái, tên này không thể khiêm tốn chút, sao đi đến đâu cũng treo ta ở bên miệng?

Lý mặt rỗ bị ta nhìn lại có chút không được tự nhiên: "Ta còn đang ở thời gian trộng tài miễn tai nạn, đương nhiên phải đem ngươi bày ra làm chỗ dựa! "

Bởi vì tình huống bên bọn ta rất đặc biệt, người qua đường đều dùng ánh mắt tò mò, có người thậm chí đã chuẩn bị chụp ảnh di động, ta vội vàng nói chuyện với con mắt đen còn quỳ trên mặt đất.

Vành mắt đen cảm động đến rơi nước mắt đứng dậy, cọng cỏ cứu mạng nhanh chóng nắm lấy cánh tay của ta, kéo ta đi sâu vào trong con phố. Lý Ma Tử ở phía sau nói thầm: "Sao vậy? Không phải ngươi là người buôn người đấy chứ?"

Đường phố dài tấp nập đều liên thông với nhau, chúng ta đi dọc theo đường phố bí mật nhất, đôi mắt đen rất nhanh đã đưa ta tới trước một căn nhà rách rưới.

Nơi này dường như hai thế giới hoàn toàn khác biệt với đường phố treo đèn đuốc sáng trưng, khắp nơi hoàn toàn yên tĩnh.

Vòng mắt đen lúng túng giải thích, người ở nơi này phần lớn đều tại sòng bạc công tác, ban ngày ở nhà nghỉ ngơi, buổi tối liền ra ngoài làm việc, thẳng đến sáng ngày hôm sau mới trở về. Hắn nói những lời này lúc run lập cập, lộ vẻ có chút kinh hoảng thất thố.

Ta thật sự nghĩ không ra rốt cuộc là thứ gì lại khiến hắn sợ hãi đến mức này?

Phòng ở cuối lầu hai được thuê trong vành mắt màu đen, một gian phòng nhỏ không đủ Tam Bình Mễ, sau khi đặt một người nằm gần như không có không gian. Vòng tròn màu đen mời chúng ta ngồi xuống, còn mình thì đi qua đi lại.

Lý Ma Tử vẻ mặt không hiểu ra sao hỏi: "Ngươi mang chúng ta tới đây, không phải là để xem ngươi chuyển hướng đấy chứ? Vậy chúng ta không bằng đi xem con lừa lười làm gì cho tốt..."

Vành mắt đen kịt nghe giọng nói của hắn, lại lần nữa nhìn về phía ta, căng thẳng nói: "Đại Thần, có lẽ ta sắp chết rồi."

"Cái gì?" Ta không hiểu, nhíu nhíu mày.

Lý Ma Tử không khách khí nói: "Ngươi cũng không thể không lý giải tính chất công việc của chúng ta, ta sẽ phổ cập cho ngươi một chút tính cách tốt. Chúng ta chỉ làm việc làm ăn cho người chết, chờ ngươi triệt để tắt hơi rồi lại tới tìm chúng ta đi..."

"Đừng có nói hươu nói vượn!" Ta một cái tát vung lên vai Lý Ma Tử, hắn đau đến mức ngậm miệng lại.

Vòng mắt đen có vẻ rất lo lắng, bình phục một hồi lâu mới nói: "Nữ nhân kia đến báo thù... Ta biết là nàng, chắc chắn là nàng..."

Lý Ma Tử đang đau đến nhe răng trợn mắt, thấy bộ dáng này của hắn không nhịn được nói: "Ngươi có thể nói lời nào chúng ta có thể hiểu không? Lát nữa phải chết nữ nhân một lát, ngươi cho rằng chúng ta là thầy thuốc qua đường, có thể đoán được ngươi đang suy nghĩ gì."

Vòng mắt đen bị bộ dáng của hắn dọa cho giật nảy mình, sắc mặt tái nhợt nhìn hắn, lại nhìn ta, cuối cùng lại thành đầu đụng tường: "Ta sắp chết... Ta không sống được... Ta sắp chết rồi......"

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một trận tiếng gõ cửa dồn dập.

Vòng mắt đen kịt giật giật, như lò xo nhìn về phía cửa.

Công việc của nữ thi trong thùng là hai nghìn ba ngàn ba lần thi thể.

Ngoài cửa là thanh âm thô lỗ của một nữ tử: "Xú có cơm, muốn ở lại phòng lão nương à? Lão nương biết ngươi ở bên trong, buổi trưa ngày mai nếu ngươi không giao được tháng ra thuê, đừng trách lão nương không khách khí với ngươi!" Tiếp theo là một tràng tiếng lê kêu.

Vòng mắt đen bởi vì thanh âm này rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, lồng ngực của hắn phập phồng không vững, có chút hồn mất vía gắt gao dán trên vách tường, phảng phất đó là toàn bộ chỗ dựa của hắn.

"Có phải ngươi gặp phải khó khăn gì hay không?" Ta nhỏ giọng hỏi.

Hai mắt đen liếc nhìn ta, đôi mắt vốn đã ảm đạm vô quang đột nhiên lóe lên một tia hi vọng, hắn lại quỳ gối trước mặt ta, dập đầu nói: "Đại Thần, xin ngài cứu ta đi! Ta thật sự không thể chết mà... hiện giờ cha ta dưỡng bệnh ở quê hương, toàn nhờ tiền công chèo chống, nếu ta chết mất..."

"Ngươi trước bình tĩnh một chút, nói rõ sự tình cho ta, nếu như ta có thể giúp đỡ được ngươi việc gì, khẳng định sẽ không khoanh tay đứng nhìn!" Ta bảo đảm nói.

Nghe xong lời ta, vòng mắt đen rõ ràng khôi phục một chút tinh thần, hắn thần thần bí hạ giọng nói: "Nữ quỷ kia tới báo thù..."

"Nữ quỷ?" Nghe thấy câu này, rõ ràng ta cảnh giác lên, Lý Ma Tử đang không kiên nhẫn cũng lập tức ngồi thẳng dậy.

Lẽ nào đây chính là bệnh nghề nghiệp trong truyền thuyết?

Vòng mắt đen khẽ gật đầu, cũng bắt đầu giảng giải. Nguyên lai tên hắn là A Hào, là người Triều Châu, bởi vì biết tiền lương mẫu tương đối cao, cũng như bằng hữu đồng hương đến nơi này liều mạng. Khương bài của bọn họ đã sớm thông qua, hiện giờ thuộc về không pháp tắc, còn có thể nghênh ngang xuất hiện ở đầu đường Sào như vậy, hoàn toàn là được ông chủ sòng bạc che chở.

Nói đến vị lão bản này, thanh âm A Hào rõ ràng trở nên run rẩy, rõ ràng là sợ hãi cực điểm!

A Hào nói: "Chúng ta đều gọi nàng là Hồng tỷ, ai cũng không biết lai lịch của nàng, cũng không biết tên thật của nàng, hành tung của nàng không định, rất ít đến sòng bạc, việc làm ăn bên này đều giao cho Vương Kinh Lâu để chuẩn bị. Nhưng ta nghe người khác nói, trước đó Hồng tỷ không phải làm kinh doanh sòng bạc., Nàng là một vị rất nổi danh mẹ dâu, trong tay nắm chặt không ít tiểu thư xinh đẹp, hơn nữa còn quen biết rất nhiều phú thương nổi tiếng, thậm chí còn có chính khách. Bởi vì Hồng tỷ rất biết quản lý thủ hạ, những phú thương lưu thương này có thể yên tâm lớn mật chơi, không cần lo sẽ có tin tức tiết lộ ra ngoài, ảnh hưởng tới tiền đồ, bởi vậy Hồng tỷ có danh tiếng trên đường."

A Hào nói tới đây, Lý Ma Tử sắc mặt híp mắt hỏi: "Thật vậy chăng? Vậy như thế nào mới có thể liên hệ với vị Hồng tỷ này đây."

A Hào nhìn hắn một cái đầy cổ quái, ta thì trừng mắt nhìn Lý Ma Tử không có chí tiến thủ.

Lý Ma Tử ngoan ngoãn ngậm miệng.

A Hào tiếp tục nói: "Hồng tỷ đã sớm rửa tay gác kiếm không đi qua..."

Lý Ma Tử khó hiểu hỏi: "Tục ngữ nói làm ăn quen không làm sinh, nàng đã có tiền mua bán, vì sao phải chuyển hành chứ?"

Nghe hắn hỏi vậy, A Hào rõ ràng giật nảy mình, môi ông run rẩy, trên trán cũng đầy mồ hôi: "Đó là vì dưới tay Hồng tỷ có một tiểu thư tên là Thủy A Tuệ! Nàng là một trong số ít dân tộc ở Vân Nam., Dáng dấp chẳng những xinh đẹp hơn nữa rất có linh khí, một đôi mắt càng đẹp đến mức đoạt lấy lòng người, vừa ra đài đã mê hoặc vô số kẻ có tiền. Khi đó ta có người tình, cũng làm tiểu thư dưới trướng Hồng tỷ, nàng có quan hệ tốt với A Tuệ hơn, nói với ta một ít chuyện của nàng."

"Nghe nói Thủy A Tuệ ở trong núi Vân Nam, bởi vì không muốn gả cho người què trong thôn liền cõng lương khô chạy ra ngoài, nhiều kinh gián đi tới âu yếm. Nàng một nữ tử lẻ loi một mình, lại không có thân thích nào có thể nương tựa., Rất nhanh liền lưu lạc trên đầu đường, về sau bị tay chân của Hồng tỷ phát hiện, nàng mang nàng cho Hồng tỷ. Ban đầu Thủy A Tuệ đối với chuyện làm tiểu thư không thể chối cãi, bất luận Hồng tỷ dùng thủ đoạn gì bức bách nàng., Nàng không chịu đồng ý, nhưng sau có một ngày Hồng tỷ nói chuyện riêng với nàng cả buổi sáng, Thủy A Tuệ bỗng nhiên khai khiếu đồng ý. Hồng tỷ cũng sẽ dạy người, nàng không biết một chữ - Điền cô nương., Lại bị Hồng tỷ gói thành hoàng hậu đỏ nhất của ong biển, không biết có bao nhiêu người nguyện ý bỏ ra rất nhiều tiền cho nàng, Hồng tỷ bởi vì Thủy A Tuệ kiếm được cái gọi là đầy bồn đầy bát. Vẻ đẹp của ta vừa đẹp lại vừa đố kị vừa hâm mộ, mỗi ngày đều đang phàn nàn với ta... "

Nói xong y nói, vẻ mặt cũng từ từ bình tĩnh lại.

Lý mặt rỗ há miệng muốn hỏi, bị ta vội vàng giật xuống.

A Hào tiếp tục nói: "Ta khi đó cũng rất phiền lòng, mỗi ngày kiếm không được mấy đồng, còn mệt như chó chết, lúa căn bản không dễ lăn lộn như người khác nói, cho nên nghe xong oán giận giống nhau., Không thể thiếu những câu tranh cãi với nàng ta, quan hệ giữa hai người cũng ngày càng cứng ngắc. Sau đó bỗng nhiên có một ngày, tình nhân của ta, cao hứng bừng bừng nói cho ta biết Thủy A Tuệ đã đào tẩu, hình như còn trộm rất nhiều tiền của Hồng tỷ! Có người nhờ Hồng tỷ hạ lệnh truy sát, Hồng tỷ lại cố niệm tình cũ, thả cho Thủy A Tuệ một con đường sống."

"Lúc ấy ta vừa làm việc dưới trướng Hồng tỷ, bình thường cũng không thường xuyên thấy nàng, không qua hai ngày, lại bị gọi tới trước mặt nàng. Nàng giao cho ta một nhiệm vụ., Để cho ta kéo một cái thùng nước đến bờ biển xa xôi rồi chìm vào trong biển. Ta lúc ấy chính là một tiểu lâu la phụ trách chạy chân chạy đưa tin, nào dám không đáp ứng? Lúc ấy còn tưởng là kỳ ngộ đã đến, nếu như làm thật tốt chuyện này, nói không chừng sẽ bị Hồng tỷ thưởng thức, sau này có thể kiếm được nhiều tiền đấy."

"Xì!" Lý Ma Tử khinh bỉ trừng mắt lườm hắn một cái.

A Hào xấu hổ rụt cổ lại: "Lúc ấy ta đang ôm loại tâm tư này làm theo phân phó xuất phát, nước bùn đặc biệt nặng, bên trong đều là nước bùn, một mình ta căn bản không làm nổi, chỉ có thể nhích từng chút một. Nơi mà Hồng tỷ phân phó lại là một sườn núi, phía trên tất cả đều là đá vụn, gập ghềnh phi thường khó đi, ta thậm chí còn té một cái... "

A Hào nói xong, đưa bàn tay tới trước mặt ta, lòng bàn tay có một vết sẹo vô cùng dài, xem ra lúc ấy bị thương không nhẹ.

Gã ta nói: "Lúc ấy ta nào còn đau đớn? Lăn lộn chảy xuống nước bùn, đột nhiên nước bùn vấp vào trên một hòn đá một cái, toàn bộ thùng bay ra ngoài. Ta giật nảy mình, vội vàng đuổi theo, thùng nước bùn lăn ra ngoài ùng ục xa mới dừng lại, nhưng lúc này nước bùn bên trong đã buông lỏng, thế mà từ bên trong lộ ra đầu một nữ nhân... "

Tung thi nhân hai ngàn ba trăm bảy mươi bốn điều đầu tiên bị phanh thây...

A Hào nói tới đây, tựa hồ nghĩ tới hình ảnh lúc đó, đến răng cũng va vào nhau, xem bộ dáng là sợ đến cực điểm.

Lý Ma Tử khinh thường nói: "Đầu nữ nhân có cái gì đáng sợ? Mỗi ngày chúng ta tiếp xúc nhiều thi thể hơn... "

"Ngươi không nói lời nào, ai có thể đem ngươi làm người câm bán?" Ta tức giận trừng hắn một cái.

Lúc này Lý Ma Tử mới yên tĩnh lại không ít.

Ta an ủi vỗ vỗ bả vai A Hào: "Ngươi nói tiếp đi."

A Hào nhẹ gật đầu nói: "Nữ nhân kia sắc mặt tái nhợt, xem ra đã chết rất lâu rồi, ta cũng đã nhìn thấy người chết, nhưng cũng không giống như nàng. Đáng sợ nhất chính là mắt bị móc đi, toàn bộ khuôn mặt có hai lỗ máu, ta thậm chí cảm thấy nàng đang nhìn chằm chằm ta..."

A Hào kích động ôm đầu, thống khổ nói: "Lúc ấy ta sợ tới mức muốn chạy, nhưng chân lại không còn khí lực, mềm nhũn ngã xuống đất. Lúc ấy ta rất sợ hãi, ta không biết tại sao Hồng tỷ lại giao nhiệm vụ này cho ta., Sau khi ta hoàn thành nhiệm vụ có bị nàng diệt khẩu hay không, rốt cuộc cô gái này là ai, lại vì cái gì đắc tội Hồng tỷ? Ta càng nghĩ càng sợ sệt, căn bản không dám đụng vào cái thùng nước kia nữa, thậm chí muốn dứt khoát vứt nó xuống cũng không quản đến nữa... "

"Ta đã ngồi ở đó gần một canh giờ, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn quyết định chôn cất nữ nhân kia. Ta ở trong rổ xe tìm được một cái xẻng dụng võ., Trên sườn núi kia phí hết khí lực đào một cái hố to, lại kéo nữ nhân từ trong thùng nước bùn ra vùi lấp hẳn, lúc này mới đem thùng nước bùn đẩy mạnh vào trong biển lớn. Tất cả xử lý tốt việc này đã gần sáng ngày rồi, ta vội vàng xe đi trở về phục mệnh., Hồng tỷ sau khi nghe xong không nói gì, cho ta một vạn đồng tiền để về nghỉ ngơi. Ta trong lòng run sợ tiếp nhận tiền, lại sợ Hồng tỷ nhìn ra cái gì, giả bộ như chuyện gì cũng chưa phát sinh mà về nhà, kết quả vào cửa bệnh ngã, cũng không biết là bị dọa đến mức hay bị gió lạnh thổi..."

Chuyện này trở thành một nút thắt trong lòng ta, ta không biết đã trải qua bao nhiêu lần ác mộng!" A Hào nói: "Ta luôn cảm thấy ông trời an bài ta chôn cất nữ nhân kia trong cõi u minh, là cố ý. Vì thế ta càng ngày càng tò mò về thân phận của nàng, vừa đúng lúc những ngày tháng ta mang bệnh tật tới thăm ta., Nói đến gần đây buôn bán của nàng rất tốt, bởi vì sau khi Thuỷ A Tuệ đi, cuộc sống của mọi người đều khá lên rất nhiều. Bỗng nhiên ta kịp phản ứng, Hồng tỷ nói Thủy A Tuệ là trộm tiền chạy trốn của nàng, nhưng không ai nhìn thấy Thuỷ A Tuệ rời đi như thế nào... Có thể hay không nữ thi mà ta hạ táng kia chính là Thủy A Tuệ đây?"

"Nghĩ tới đây ta còn có thể nằm xuống được, vội vàng hỏi có hình của Thủy A Tuệ không. Nàng lúc này lấy ra một tấm hợp chiếu cho ta xem, ta liền sửng sốt. Mặc dù mắt của nữ thi bị móc mất, nhưng ta vẫn liếc một cái nhận ra được., Đó chính là Thủy A Tuệ! Trong ảnh nàng có đôi mắt vừa lớn vừa đẹp, linh quang lấp lóe, là ai tàn nhẫn như vậy, phải móc bỏ hai mắt nàng sao? Chẳng lẽ là Hồng tỷ sao? Nhưng đây là vì cái gì? Lúc đó Thủy A Tuệ là cây rụng tiền của nàng, tại sao nàng phải cắt đứt con đường tiền tài của mình."

A Hào nói tới đây, vẫn là trăm mối vẫn không có cách giải: "Ta thật sự là không hiểu được, nhưng mặt ngoài còn giả bộ như cái gì cũng không biết, bởi vì Hồng tỷ sau đó đặc biệt phái người tới thăm ta. Trong lòng ta lúc ấy hiểu rất rõ, loại tiểu đệ cấp thấp như ta, Hồng tỷ ngay cả tên của ta cũng không biết, làm sao lại quan tâm đến ta? Nàng rõ ràng là đến thăm dò ta có phát hiện gì hay không."

"Lần này ta cũng không dám tiếp tục bị bệnh nữa, vội vàng trở lại công việc bên cạnh Hồng tỷ. Ta vừa điệu thấp làm việc, vừa lưu ý quan sát biểu hiện của những người xung quanh. Dần dần ta phát hiện, bên cạnh Hồng tỷ có bốn người., Như là tứ đại Kim Cương thủ hộ cho Hồng tỷ an toàn! Bốn người kia vừa nhìn đã biết là luyện gia chi tử, người bình thường căn bản không có cách nào đến gần người, hơn nữa Hồng tỷ cho dù đi đến nơi nào cũng mang theo bọn họ, nhìn qua bộ dáng thập phần tín nhiệm. Lúc ấy ta còn đang suy nghĩ., Hồng tỷ mặc dù là một nữ cường nhân, nhưng tóm lại vẫn là một đàn bà, chẳng lẽ người sát hại Thủy A Tuệ là bốn tên hung thần ác sát kia? Ta chỉ dám ở một góc bí mật vụng trộm quan sát nghe ngóng, sợ bị Hồng tỷ phát hiện, cho nên tin tức thu được ít càng thêm ít."

"Không bao lâu Hồng tỷ rửa tay gác kiếm triệt để, đám tiểu thư thủ hạ bên dưới cũng đều sai đi rồi. Người trước của ta là một lão đầu tử láng giềng, dùng sức cả người giải mã, gả tới Thích Ca không được vài năm lão đầu tử đã treo lên, nàng kế thừa hai tòa nhà cao cấp., Cuộc sống thật ra cũng rất tốt. Hồng tỷ ngừng buôn bán bên kia, sau đó mở sòng bạc Thiên Hà này, cũng không biết có phải dùng tà thuật gì không? Bắt đầu từ sòng bạc, tiền bạc lăn vào trong như nước chảy, vận may thật sự là không ngăn được."

Lý mặt rỗ nghe tới đó, sắc mặt tức giận đỏ: "Mẹ nó, ta nói sao vẫn thất bại, hóa ra không phải vì tiệt tài bãi tai, mà là sòng bạc kia có quỷ? Không được, ta không thể cứ như vậy được, phải đi tìm bọn hắn bình luận."

Ta ấn hắn lại: "Yên lặng một chút đi, nếu ngươi còn dám gây chuyện, đừng trách đại nghĩa diệt thân của ta."

Lý Ma Tử tâm tình còn có chút bất bình, tức giận đến lồng ngực phập phồng.

A Hào thì an ủi hắn: "Kỳ thực tất cả sòng bạc đều như thế, đây là quy củ trong ngành nghề này, rất nhiều khách nhân thường đến đều có thể nhìn ra lối vào trong này, bất quá một khi bị hắn nhìn ra, người này sẽ lập tức được liệt vào danh sách đen, tuyệt hắn lại tới."

Đề tài ta thấy đã bị kéo xa, vội vàng mở miệng nói: "Đánh bạc chấm dứt, nói trước!"

A Hào đột nhiên hoàn hồn, tiếp tục nói: "Mấy năm sau đó rất yên tĩnh, ta đối với cái chết của A Tuệ đã dần dần thoải mái, cũng rất ít khi mơ thấy nàng nữa. Ta còn may là chuyện này đã hoàn toàn qua đi, sẽ không ảnh hưởng đến ta nữa. Nhưng mấy ngày trước đây..., Ta nghe nói một người trong bốn người bên cạnh Hồng tỷ đột nhiên chết bất đắc kỳ tử đầu đường, cả người bị một chiếc xe lớn mất khống chế nghiền ép, tròng mắt cũng văng tung tóe, mọi người nói rất sống động, giống như cảnh tượng tận mắt nhìn thấy."

"Ban đầu ta cũng không để ý lắm, còn tưởng rằng chỉ là ngoài ý muốn, không nghĩ tới ngày hôm sau, một trong bốn người còn lại vậy mà cũng mất tích. Hồng tỷ lập tức phái người đi tìm kiếm., Rất nhanh hắn đã phát hiện được thi thể của hắn trong một lữ điếm nhỏ! Hắn được treo lên ở phòng vệ sinh, nhìn giống như tự sát mà chết, con mắt cổ quái nhất chính là hắn cũng bị móc đi, mà trong hai tay của hắn có đặt một con mắt máu chảy đầm đìa, hiển nhiên là tự hắn lấy đi cặp mắt của mình... "

A Hào nói tới đây, lại nhanh chóng bắt được tay của ta, phảng phất như là như vậy mới có thể làm cho hắn an tâm một chút.

Ta chưa tránh thoát, mà là nhìn chằm chằm hắn nói: "Cho nên, ngươi đem hai việc này liên hệ cùng Thủy A Tuệ?"

Vu nữ hai ngàn ba bảy năm điều thứ nhất Miêu Cương.

"Ta có thể không nghĩ như vậy sao? Tại sao có thể trùng hợp như vậy, tử pháp hai người mặc dù bất đồng, con mắt cũng bị móc xuống, giống thi thể của Thủy A Tuệ như đúc." A Hào run rẩy kêu lên.

"Chắc chắn là nàng ta trở về rồi, nàng ta đã trở về báo thù! Năm đó nhất định là hai người kia giết chết Thủy A Tuệ, mới chọc cho nàng ta lấy mạng ra. Ta cũng tham dự vào xử lý thi thể, nàng ta nhất định hận chết ta, ta cũng sống không được lâu."

Tinh thần A Hào trở nên hoảng hốt.

"Vậy xuất hiện án mạng, Hồng tỷ xử trí như thế nào?" Ta tò mò hỏi.

A Hào hồi tưởng một chút rồi nói: "Hồng tỷ an ủi mọi người đây chỉ là ngoài ý muốn, còn tốn một số tiền làm phú hộ cho gia đình của hai người, mọi người cũng không nghĩ đến, chỉ biết là chuyện này không đơn giản như vậy. Ta lén lưu ý cử động của Hồng tỷ, phát hiện ra từ sau khi chết có người chết rồi., Nàng chưa từng đi qua sòng bạc, mà hai tên hộ vệ may mắn không chết kia cũng như là biến mất. Cũng là bắt đầu từ lúc này, sòng bạc vận hành xảy ra vấn đề, lại có lúc lỗ vốn... Ta bắt đầu nghĩ, có phải hay không là quỷ hồn của nước a Tuệ trở về báo thù, khiến vận may của Hồng tỷ biến thành vận rủi?"

Nghe hắn nói xong, ta và Lý Ma Tử liếc nhau một cái.

Nếu như sự tình đúng như A Hào nói, vậy hẳn cũng chỉ là lệ quỷ bình thường lấy mạng thôi, ta thật sự không muốn nhúng tay vào loại nhân quả này.

Ngay lúc ta do dự không yên, cánh tay A Hào bỗng nhiên kéo của ta lớn tiếng nói: "Đúng rồi, còn có một việc, trước khi ta và người đẹp nhất của ta từng nhắc qua với ta, nàng nói Thủy A Tuệ không phải là nữ nhân bình thường., Nàng ta là Vu Nữ Miêu tộc, có thể nhìn thấy một số thứ mà người thường không thể thấy được... Lúc đó ta cho rằng nàng ta phát thần kinh căn bản không để trong lòng. Nhưng giờ nghĩ lại, nói không chừng vì thân phận khác với người thường của nàng ta mới rước lấy họa sát thân."

Ta cẩn thận nhớ lại lời nói trước của A Hào một phen. Vu nữ Miêu tộc, có thể nhìn thấy con mắt, mất tích của người khác không thể nhìn thấy... Chẳng lẽ những thứ này có liên hệ gì?

Không thể không thừa nhận, tuy không có quan hệ gì với âm vật, nhưng nó vẫn thành công khiến ta cảm thấy hứng thú.

Nếu như tất cả vấn đề đều xuất hiện trên người A Tuệ, mục tiêu hàng đầu chính là tìm hiểu một chút quá khứ của nàng, mà biện pháp tốt nhất chính là người quen biết nàng. A Hào mặc dù hiểu biết nàng có hạn, nhưng vị lão nhân kia của hắn nói không chừng có thể giúp đỡ được, vì thế ta lập tức để cho A Hào nghĩ biện pháp câu dẫn vị lão thái bà này đến Hộ một chuyến...

A Hào nghe nói ta đồng ý giúp hắn, hưng phấn liên tục gật đầu, không hề nghĩ ngợi lấy ra điện thoại di động để nhắn tin cho lão già.

Lý Ma Tử ghé vào bên tai ta nhỏ giọng nói: "Đối với dâm phụ mà vẫn luôn có liên hệ, vị bệnh nhân bẩn thỉu lão gia tử đã chết kia biết mình đội nón xanh che trời, không biết có tức giận đến mức bò dậy khỏi nghĩa trang hay không?"

A Hào đánh xong máy truyền tin, cao hứng nói: "Ta đã nói với nàng rồi, để nàng đến hải ngoại đi dạo, nàng còn cái gì cũng không biết, đã đáp ứng ngồi vào bánh xe ngày mai tới đây rồi."

Ta gật gật đầu, vô cùng hài lòng với an bài như vậy.

A Hào khiếp đảm nhìn ta một cái: "Đại Thần... Ta còn có thể sống đến ngày mai không? Không phải đêm nay sẽ chết chứ?"

Bộ dáng ta thấy hắn kinh hồn bạt vía, thực sợ có gió thổi cỏ lay gì đó khiến mình hoảng sợ. Ta sờ ống quần, vừa vặn có một đạo linh phù, vì thế ta trực tiếp móc ra đưa tới cho hắn: "Cầm đi, ác quỷ có thể khu tà bảo an toàn, gặp hắn cũng phải tránh lui ba lần. Ta nói cho ngươi biết, đây chính là bảo vật gia truyền, ngươi phải bảo quản cho tốt!"

A Hào giống như được cứu mạng, kích động nâng ở trong lòng bàn tay.

Lý Ma Tử lặng lẽ tiến tới nói: "Truyền gia bảo? Tiểu ca sao bây giờ lại xấu bụng như vậy."

Ta lườm hắn một cái: "Khái bệnh, ta chỉ là để an ủi lòng hắn, sao có thể gọi là bụng đen được? Có ngươi nói chuyện với ân nhân cứu mạng ta như vậy sao."

"Ân nhân cứu mạng, đừng đùa..." Lý Ma Tử vừa muốn nhếch môi cười, ta liền lạnh lùng ngắt lời hắn: "Đừng quên, một ngàn năm trăm vạn của ngươi là ta giúp ngươi trả lại, có phải ngươi muốn trả tiền ngay bây giờ hay không."

Lý Ma Tử lập tức thông minh im miệng: "Đại ân không lời nào cảm tạ, không lời nào cảm tạ hết được!"

Có linh phù trong tay, A Hào đã có chút tự tin, cũng không có thất thố như trước. Bởi vì từ sòng bạc vụng trộm đi ra, hắn còn muốn trở lại với nhau, ta cùng Lý Ma Tử về khách điếm nghỉ ngơi.

Lúc xuống lầu, ta bỗng nhiên chú ý thấy trên một cây mèo đang đậu một cây ở trên một cây đại thụ, cặp mắt trong bóng tối sáng đến dọa người của nó đang nhìn chòng chọc vào chúng ta, giống như đang quan sát cái gì đó.

Sau khi bị ta phát hiện, nó lập tức rung cánh bay đi.

Lý mặt rỗ đẩy ta: "Tiểu ca, nhìn cái gì đấy?"

"Có một con cú mèo bay mất rồi." Đệ lẩm bẩm.

"Hì, ta còn tưởng là chuyện gì, vội vàng về khách sạn tắm rửa đi ngủ, ta sắp bị mùi trên người muốn chết rồi." Lý Ma Tử vừa nói vừa gãi.

Ta ngại xấu hổ trốn sang một bên: "Chính ngươi cũng biết!"

Bởi vì hắn ta ngắt lời, một màn vừa rồi rất nhanh đã bị ta xem nhẹ.

Tiết bà bà thứ hai nghìn ba bảy mươi sáu, Tiết bà bà.

Trở lại khách sạn, Lý mặt rỗ còn trách ta không nên xen vào việc của người khác: "Cũng không phải âm vật, ngươi để bụng cái tâm đó làm gì? Bắt quỷ trừ tà chính là chuyện đạo sĩ. "

Đây là ta đang ở trên giường mềm mại, trong lòng không ngừng hồi tưởng lại lời A Hào cùng Lý mặt rỗ.

Đúng vậy, cách như núi cách núi, Hồng tỷ làm việc đàng hoàng, tại sao bỗng nhiên cải tiến mở sòng bạc chứ? Mặc dù nàng có một số quan hệ, nhưng tại giới đánh bạc nàng chỉ là một người mới, lại làm sao có thể kiếm được không lỗ chứ?

Chẳng lẽ là lợi dụng năng lực "tu nữ" của Thủy A Tuệ?

Suy đi nghĩ lại không có kết quả, Lý Ma Tử bên kia sớm đã ngáy to tiếng, khò khè đánh cho vang rung trời, ta bắt đầu hối hận cùng hắn ở trong một phòng.

Đêm hôm đó ta mơ một giấc mộng kỳ lạ, trong mơ ta thấy một cô gái áo đỏ từ trên lầu cao nhảy xuống, nặng nề rơi xuống mặt đất. Kỳ quái là các nàng không có máu để giữ lại...

Khi tỉnh lại, trời đã sáng.

Ba Đăng Yến có Độ Luân Thông Hành, mỗi ngày đều có vô số du khách một đêm mơ ước cùng đám gia hỏa giàu có một đêm đi lên hòn đảo nhỏ chật chội này. A Hào ban ngày nghỉ ngơi, sớm chạy tới khách sạn chờ ta cùng Lý Ma Tử, nhìn thấy ta còn không quên cảm kích đến rơi nước mắt nói: "Đại thần, linh phù của ngài thật sự rất hữu dụng, từ khi ta đem nó lên trên người, cũng không thấy bóng dáng của Thủy A Tuệ..."

Kỳ thật ta cảm thấy hắn hoàn toàn lo lắng rồi, Chính sở tất cả cảnh từ trong lòng sinh ra, hắn bởi vì sợ hãi cho nên mới xuất hiện ảo giác.

Theo lý thuyết hắn là vì A Tuệ nhặt xác, phàm là Thủy A Tuệ còn có một chút lương tâm, đều sẽ không báo thù ân nhân của mình. Bất quá những lời này ta đều không nói, bởi vì xem bộ dáng A Hào, cho dù ta nói hắn cũng chưa chắc sẽ tin.

A Hào cưỡi bánh xe chiều đến bến cảng nhạn, có lẽ là cho rằng lần này đến là hẹn hò với A Hào, bởi vậy nữ nhân kia còn cố ý trang điểm một phen, tuy tuổi đã rất lớn, nhưng hoa chi phấp phới rất có phong tình, nhất là một đôi môi đỏ rực như lửa, có vẻ đặc biệt xinh đẹp.

Sau khi nàng nhìn thấy Lý Ma Tử và A Hào đi theo phía sau, có chút giận dữ trách cứ A Hào: "Ngươi là lão quan tài chết không người chôn, lão nương đã sớm không làm ăn rồi, ngươi còn mang nam nhân tới đây làm gì?"

Nhưng rất nhanh, một đôi mị nhãn hướng ta đảo qua: "Ôi, vị tiểu ca này cũng không tệ, có muốn cùng tỷ tỷ đi quán quán quán uống chút chuyện nhân sinh hay không?" Ánh mắt lại rơi vào trên người Lý Ma Tử, sắc mặt nữ nhân nhất thời trầm xuống: "Đây là là đồ con heo nhà ai không có thả ra? Thật sự là hù chết người ta rồi."

Lý Ma Tử nhất thời tức giận đến mức sắc mặt đỏ bừng, còn muốn lý luận với nữ nhân, ta vội vàng bảo hắn nhẫn nại, hắn lúc này mới mặt mũi không đi, không để ý tới.

A Hào sợ tràng diện quá xấu hổ, vội vàng mang theo vẻ mặt giống nhau đi về phía trước, ta và Lý Ma Tử thì đi theo phía sau cách bọn họ không xa. A Hào dẫn chúng ta đến một nhà ốc sên tương đối an tĩnh, không khí nơi này rất tốt, tất cả người phục vụ đều là Âu Mỹ Nhân, ai cũng thân hình cao lớn anh tuấn vô cùng.

Gặp lại A Hào nhịn không được huýt sáo, bộ dáng như nữ lưu manh.

Không bao lâu uống rượu lên bàn, A Hào uống một ngụm đậu phộng, rất sảng khoái nói: "Tiết bàn đoản mệnh quỷ vật kia của nhà ta, các ngươi cứ gọi ta là Tiết bà đi. Vì thanh danh này, mấy năm nay ta nhẫn nhục và gánh nặng, chính là chịu không ít tội." Nàng lại nhìn A Hào nói: "Tên quy tôn tử của ngươi., Mau chóng nói đi, lừa ta từ Bruce tới là vì chuyện gì? Ta đã nói trước, quan hệ của chúng ta tốt nhưng còn chưa tới mức há mồm mượn tiền, chỉ cần có quan hệ với Tiền, ta lập tức nhấc chân đi ngay."

A Hào lườm nàng một cái: "Ngươi đừng đem mọi người đều nghĩ thành con buôn như vậy được không? Lần này ta mời ngươi đến, là hướng ngươi hỏi thăm chút chuyện về Thủy A Tuệ..."

Không đợi A Hào nói hết lời, Tiết đại bà liền nhíu mày: "Thủy a Tuệ, nàng đã mất tích bốn năm năm rồi phải không? Cũng không biết tiểu Lãng Tư này chạy đến chỗ nào phát tài nữa." Nàng vừa nói vừa châm thuốc hít một hơi thuốc.

Ta phát hiện tư thế tẩu thuốc của nàng rất đẹp, phảng phất từ trong xương cốt tản mát ra một cỗ khí tức quyến rũ. Tiết lão thái bà phun một vòng mắt, không nhanh không chậm nói: "Kỳ thật quan hệ giữa ta và Thủy A Tuệ cũng không tốt đẹp gì, lão nói hay lắm, hí tử vô tình kỹ nữ vô nghĩa., Lời này có thể từ cổ truyền đến nay nói rõ là chính xác. Ta còn nhớ rõ tình cảnh lúc ấy của Thủy A Tuệ lần đầu tiên xuất đài, những nam nhân thối kia giống như bị câu mất hồn, ngay cả bước chân cũng sẽ không động đậy, thậm chí có người vì tranh đoạt nàng mà động thủ. Lúc ấy ta liền biết ngay lúc ấy., Nữ nhân này biết hỏa, hơn nữa còn nổi trận lôi đình! Nhưng nữ nhân cũng sẽ ghen tị đấy thôi, huống chi lúc đó dưới tay Hồng tỷ có nhiều nữ nhân như vậy, các nàng ăn hiếp Thủy A Tuệ từ ngoài sáng, giống như làm như có thể khiến cho bản thân được nam nhân ưu ái vậy."

Tiết bà bà cười khinh thường hai tiếng: "Ta là người thông minh, từ lúc đi ra ngày đó, ta đã biết rõ chính mình muốn cái gì, phải làm sao mới đạt được mục đích. Vì thế lúc tất cả mọi người đều căm thù Thủy A Tuệ, ta chủ động thân cận với nàng, thậm chí vì thế mà đối lập với tất cả mọi người, ta căn bản cũng không để ý. Tình nghĩa tỷ muội gì đó., Đều là lừa gạt. Đương nhiên, ta cũng không phải thật tâm thích Thủy A Tuệ mới qua lại với nàng ta. Ta chỉ cảm thấy nàng ta như vậy, nam nhân quỳ dưới váy thạch lựu nhiều đến mức đếm không xuể. Nếu như nàng có thể phát ra từ bi nhường cho một ít khách nhân của ta, ta có tiền kiếm, lại có thể không cần đi tranh đoạt với người khác."

Lý Ma Tử cười nhạo một tiếng.

Tiết bà bà nhìn hắn một cái, cũng không thèm để ý nói: "Cảm thấy ta không biết xấu hổ đúng không? Hết cách rồi, ai bảo ta là một bãi bùn nhão, nếu ta không dựa vào những thủ đoạn này, cũng chỉ có thể cả đời kéo dài hơi tàn ở tầng chót của dây thừng thực vật nhất." Nàng lại hít một hơi thuốc, trầm mặc một hồi lâu mới tiếp tục nói: "Các ngươi vì sao tò mò về chuyện Thủy A Tuệ như vậy? Các ngươi làm quen biết nàng?"

Xem ra nàng có chút hoài nghi thân phận của ta và Lý mặt rỗ.

A Hào vội vàng tranh nói: "Hai người bọn họ là hoa già của Thuỷ A Tuệ, là tới tìm Thuỷ A Tuệ..."

"Đi con mẹ ngươi đi!" Tiết Quá không khách khí mắng hắn một câu: "Ngươi cho rằng mấy năm nay lão nương ăn chay à? Ta đã ngủ còn nhiều nam nhân hơn so với lúc đi đường lớn gặp trên đường cái nhiều. Thủy A Tuệ sinh hoạt ở rừng sâu núi thẳm, ngươi nhìn hai người bọn họ đi, bộ dáng giống như hai người nghèo túng thế này sao?"

Nàng suy nghĩ một chút, đột nhiên dập tắt khói, như là kịp phản ứng lại hỏi: "Có phải Thủy A Tuệ đã chết rồi không?"

Thảo Quỷ Bà thứ hai nghìn ba bảy ngàn bảy điều thứ nhất.

Nghe Tiết bà lão nói như vậy, ta không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn.

Không nghĩ tới nữ nhân này thông minh như thế, chỉ bằng dăm ba câu nói đã phát hiện ra đáp án mà chúng ta cố hết sức muốn giấu diếm.

Thấy chúng ta không mở miệng, Tiết thái bà lại như nhận được đáp án, cười ha ha: "Khó trách bà ta mất tích nhiều năm như vậy mà không có tin tức, thì ra đã chết từ lâu rồi..." Bà ta lại cầm hộp thuốc, hút ra một làn khói, chỉ có điều bàn tay đang cầm làn khói lại khẽ run rẩy, trong lòng bất an, sắc mặt cũng rất khó coi.

A Hào căng thẳng nhìn ta.

Dựa theo kế hoạch của chúng ta, là không thể để cho Tiết bà bà biết được chân tướng Thủy A Tuệ đã chết, kết quả vẫn bị bà lão biết được.

Cùng người thông minh giao tiếp, biện pháp đơn giản nhất chính là không nên quanh co lòng vòng, nói thật.

Ta lập tức cầm lấy bổng lộc trên bàn, đốt một làn khói thay Tiết lão thái bà: "Không sai, Thủy A Tuệ đã không còn ở đây."

Tiết bà lão ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào mình: "Chuyện từ khi nào vậy?"

"Ngày cô ấy mất tích..." Ta thành thật nói.

Tiết bà lão giật mình hiểu ra, hít một ngụm khí lạnh: "Thì ra... Nguyên lai là khi đó nàng đã xảy ra chuyện, là ai? Là ai giết nàng? " Không đợi ta mở miệng, nàng lại vội vàng ngăn cản: "Đừng nói, đừng nói, cái gì cũng không muốn biết, trên thế giới này thứ biết càng nhiều thì chết càng nhanh. Cuộc sống hiện tại của ta đến không dễ dàng, ta không muốn có bất kỳ thay đổi nào." Nàng vừa nói, vừa đứng dậy, bộ dáng là muốn rời đi.

A Hào đứng lên sát theo, tựa hồ muốn ngăn cản nàng.

Ta lại không nhanh không chậm nhìn Tiết Quá Quát, khách khí nói: "Lúc nãy khi ngươi phản ứng lại thì có thể lập tức rời đi, nhưng ngươi lại không hành động, vì cái gì? Ngươi có thể hay không là mặc dù tin tưởng vững chắc chính mình và Thủy A Tuệ thân cận hoàn toàn là lợi dụng lẫn nhau, nhưng bất tri bất giác ngươi vẫn coi nàng là hảo tỷ muội của mình, đối với cái chết của nàng cảm thấy tiếc hận?"

Tiết đại thẩm bước chân chần chờ một chút, có chút sững sờ nhìn ta.

Ta mỉm cười nói: "Mặc kệ nói thế nào, ngươi và Thủy A Tuệ cuối cùng cũng quen biết một lần. Hiện tại, ngươi là người duy nhất có thể giúp ta tìm được chân tướng tử vong của nàng, Tiết bà nương, thật sự không muốn giúp một tay sao?"

Sắc mặt Tiết bà lão tái nhợt, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn ngồi xuống. Bà nhìn chén trà trước mắt, chậm rãi nói: "Xích cà sa lạnh rồi, gọi cho ta một chén nước ấm đi."

A Hào vội vã vẫy tay gọi người phục vụ, lần này người phục vụ Âu Mỹ Cơ cũng không khiến Tiết bà bà chú ý, nàng cúi đầu, qua hồi lâu mới từ từ nói: "Thuỷ A Tuệ này, vẫn quá dốt. Bạch như một tờ giấy vậy., tráo nguyệt là nơi nào? Nơi này là một cái vại nhuộm lớn, nếu nó đã tiến vào thì làm sao có thể tiếp tục lãng phí thời gian? Mặc dù ta luôn lợi dụng nó, nhưng Thủy A Tuệ lại từ đầu đến cuối đều coi ta là bằng hữu tốt nhất, có lời gì nói với ta đều sẽ rõ ràng."

"Nàng nói cho ta cái thôn nhỏ mà nàng ở, nàng có một đệ đệ, bởi vì khi còn bé phát sốt cao không có tiền chữa bệnh, liền biến thành người ngu. Vì để cho đệ đệ ngốc này kết hôn cưới vợ, phụ thân tàn nhẫn kia của nàng liền chuẩn bị gả nàng cho một người què trong thôn lân cận, chỉ vì người què cho ra tiền sính lễ rất nhiều! Kỳ thực vào lúc đó, thật lúc ấy nàng cũng có rất nhiều tiền mừng!, Thủy A Tuệ đã yêu một tiểu tử cùng thôn. Để có thể ở cùng với người yêu, Thủy A Tuệ liền cùng hắn bỏ trốn đi ra, gián tiếp đi tới

Quảng Châu. Kết quả không nghĩ tới, tiểu tử này đối với Thủy A Tuệ cũng không thật lòng. Ở chung một đoạn thời gian, về sau ở cùng nhau một chỗ một thời gian., Sau khi bán cho Thủy A Tuệ một lão đầu hơn năm mươi tuổi, lão đầu đối với Thủy A Tuệ cũng không tốt lắm. Sau khi uống rượu, lão liền lên tiếng mắng chửi. Thủy A Tuệ không còn cách nào khác, lại tiếp tục trốn ra ngoài, trốn ở trong Độ Luân."

Người phục vụ đưa ấm nước, Tiết thái bà uống hai hớp, tiếp tục nói: "Nàng đến âu yếm không bao lâu liền bị người của Hồng tỷ chộp tới đây. Mới đầu nàng nói cái gì cũng không chịu xuống biển buôn bán, sau đó Hồng tỷ ra mặt mới đáp ứng. Hóa ra Hồng tỷ cũng là người trong thôn Vân Nam., Những gì hắn gặp trong quá khứ rất giống với Thủy A Tuệ, cũng bởi vì thế mà Thủy A Tuệ lựa chọn tin tưởng Hồng tỷ, trở thành thủ hạ nổi tiếng nhất của Hồng tỷ. Nhưng Thủy A Tuệ lại dự định kiếm đủ một khoản tiền rồi rời đi, nàng muốn đi một nơi nào cũng không nhận ra nàng đang sinh hoạt một lần nữa."

Thì ra vị Hồng tỷ thần bí này cũng là người Vân Nam, A Hào này trước đó lại không có đề cập qua.

Tiết bà lão nói tới chỗ này, tựa như là bỗng nhiên nghĩ đến cái gì nói: "Người Thủy A Tuệ này ngoại trừ bộ dạng xinh đẹp, còn có công năng đặc dị!"

Lúc nàng nhắc tới chuyện này dường như chỉ sợ người khác nghe được, khẩn trương quan sát xung quanh, sau khi xác định không ai chú ý tới chúng ta mới thở phào nhẹ nhõm: "Mới đầu ta cũng không biết., Chỉ cảm thấy nàng có chút kỳ quái, nói ra một ít kì quái. Tỉ như nàng nói cho ta biết ngày hôm nay không muốn đi nơi nào, kết quả đến thời gian kia rõ ràng gặp hỏa hoạn, trong Hỏa Trường chết không ít người; hoặc là nói với ta không muốn ta ngồi xe., Mà là đi bộ về nhà, kết quả giữa đường ta nghe nói trên đường không xa có một chiếc xe công giao cách đó không xa va chạm với xe đối diện, toàn bộ xe đều nghẹn mất; lần đầu tiên ta còn cảm thấy là trùng hợp, nhưng chuyện như vậy càng lúc càng nhiều, ta liền càng lúc càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!"

"Về sau ta không chịu được hỏi nhiều lần, Thủy A Tuệ rốt cuộc nói cho ta biết, kỳ thật nàng là cỏ cây quỷ bà của Miêu gia, biết một ít bí thuật chén nước. Miêu tộc cơ hồ toàn dân dưỡng cổ, mẹ của Thủy A Tuệ chính là một bà quỷ qua đời., Đương nhiên cũng sẽ lấy chén xuống ở trên người nữ nhi, để nàng kế thừa y bát của chính mình. Lúc nhỏ Thảo Quỷ Bà đã muốn đặt một vị Tiếu Vương ở trong thân thể của mình, mà ban đầu Mệnh Vương theo thân thể con người lớn lên mà không ngừng tăng cường, lực lượng cũng sẽ dần dần lớn lên. Trong cơ thể từng con Quỷ Bà, Tiếu Vương của từng cọng cỏ khác nhau, năng lực cũng không giống nhau. Giống như Tiếu Vương của mẫu thân Thủy A Tuệ là một con băng tằm., Có thể giải bách độc, chữa khỏi bệnh nan y. Mà trong cơ thể Thủy A Tuệ có một con quái vật tám mắt, nghe nói loại chén này sẽ từ từ bò vào trong đầu người ta, thông qua mắt cơ thể con người nhìn ra ngoài, hơn nữa có thể nhìn thấy một số chuyện người thường không nhìn thấy được."

Khuôn mặt của ta rất kinh ngạc, nghe say sưa ngon lành.

Tiết lão thái bà tiếp tục nói: "Ta còn tưởng rằng Thủy A Tuệ đang nói đùa với ta, nhưng về sau liên tiếp xảy ra rất nhiều chuyện, đều bị nàng biết trước! Ta phát hiện nàng thật sự có năng lực biết trước nguy hiểm, liền hoàn toàn tin tưởng rồi."

Nghe đến đó, đột nhiên ta nghĩ đến thi thể Thủy A Tuệ mà A Hào từng đề cập qua, hai mắt đã bị người ta móc đi, mà nơi đó hẳn là một nơi có thể trồng chén.

Chẳng lẽ nói hung thủ kia biết được thân phận và năng lực của Thủy A Tuệ nên đã cướp mất con mắt của nàng?

Đúng rồi, Hồng tỷ cũng là người Vân Nam, có phải là nàng hay không.

Lý Ma Tử lúc này nói: "Cái gì mà nguy hiểm, đều là lừa gạt tiểu hài tử, nếu nàng thật sự có năng lực này, sao có thể không nhìn thấy chính mình sẽ chết?"

"Ai nói nàng không nhìn thấy." Tiết thái bà bất mãn kêu lên: "Biết rõ cũng không có nghĩa là có thể trốn được..."

Chân hung thứ hai nghìn ba tám thật sự là ai?

Lời nói của Tiết đại thẩm hiển nhiên rất thâm ý, ta vội vàng đè Lý Ma Tử còn phải dông dài thêm một chút, làm cho hắn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

A Hào hỏi: "Lời này của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ trước khi Thủy A Tuệ xảy ra chuyện, nàng đã biết?"

Tiết lão thái bà thở dài: "Khi đó Thủy A Tuệ đã đỏ đến tím tái. Tiền nàng để lại cũng đủ cho ta một tháng, có thể nghĩ chính nàng đã để lại bao nhiêu tiền không? Sau đó lúc ta và A Tuệ nói chuyện phiếm, trong lời nói của nàng đều là ý tứ lưu dũng lùi bước, không muốn tiếp tục làm nữa. Dù sao đây cũng không phải là nghề nghiệp vinh quang gì., Nàng sợ nếu còn nán lại lâu sẽ lún sâu hơn nữa, đến lúc đó sẽ rất khó thoát thân. Không biết vì cái gì, lúc ấy ta thấy nàng tâm sự nặng nề, hình như rất phiền não., Ta hỏi nàng thêm vài câu, nàng sẽ lại nổi giận với ta một cách khác thường. Các ngươi cũng nhìn ra tính tình của ta, sở dĩ ăn nói khép nép cười làm lành trước mặt nàng, hoàn toàn là vì sinh kế, nàng đã như vậy, đương nhiên sẽ không phản ứng với nàng, quan hệ giữa hai người cũng nhạt đi."

"Khoảng một tháng, A Tuệ bỗng nhiên tới tìm ta, nói cho ta biết nàng đã cùng Hồng tỷ bày bài, tháng tháng sau đầu sẽ rời đi tá túc, ta lúc ấy vừa lúc có việc làm ăn muốn tiếp, cũng không nói gì thêm. Bất quá ta trong lòng nghĩ, A Tuệ muốn rời đi., Chỉ sợ nàng sẽ không dễ dàng như vậy, nàng là con mèo quơ tiền trong tay Hồng tỷ. Hồng tỷ sao có thể dễ dàng để nàng đi? Hơn nữa lúc ấy trừ ta ra, rất nhiều người nhìn ra được tình cảm giữa Hồng tỷ và A Tuệ không bình thường chút nào. Nàng được bảo vệ gần như yêu thương, cũng bởi vì như vậy cho nên mới không ai dám khi dễ Thủy A Tuệ."

Tiết bà lão nói đến đây, tựa hồ có chút buồn bực: "Chuyện xảy ra bao nhiêu năm trước, ta cũng không nhớ rõ lắm."

"Vậy lần cuối cùng ngươi nhìn thấy Thủy A Tuệ là khi nào?"

Tiết bà lão khẽ giật mình, lâm vào trong hồi ức, qua hồi lâu mới nói: "Ta nhớ hình như là một ngày trước khi bà xảy ra chuyện, lúc đó giun đang rơi mưa to, hơn nữa đặc biệt lớn, ta đang ở trong phòng cho thuê xem điệp điệp., Nàng liền bốc mưa tới, toàn thân ướt nhẹp dọa ta sợ hết hồn, trong lòng ta cực kỳ thiếu kiên nhẫn, lại muốn giúp nàng may quần áo, lại muốn giúp nàng cầm khăn lông. Ai biết nàng ngồi ở chỗ kia, toàn thân như ngốc., Không biết nói chuyện, không động đậy. Ta cứ tưởng nàng xảy ra chuyện, kết quả lại đột nhiên móc ra một tờ ngân hàng, còn đưa cho ta một tờ giấy có ghi địa chỉ. Nàng nói nàng phải đi rồi., Để cho ta nghĩ biện pháp giúp nàng lấy tiền trong tấm thẻ này ra rồi hội họp với địa chỉ này. Còn chưa kịp phản ứng, nàng đã vội vàng rời đi, ngày hôm sau ta mới nghe được tin tức A Tuệ mất tích. Hồng tỷ lập tức phân phó thủ hạ chạy xuống bãi đỗ tàu bến tàu tra xét, ta thấy bộ dáng nàng gióng trống khua chiêng, hình như nàng không bỏ qua chuyện A Tuệ thề, ta sợ dẫn lửa thiêu thân nên không dám nói ra chuyện A Tuệ đã từng đi tìm ta..."

A Hào hỏi: "Sảng này đâu? Ngươi có dựa theo yêu cầu của Thủy A Tuệ đem tiền ùa qua hay không."

Bộ dáng ta thấy sợ hãi của hắn, đại khái là cho rằng chuyện xảy ra gần đây, đều là vì sự thất ước của Tiết Quán đối với Thủy Đại Tuệ.

Tiết bà lão trừng mắt liếc hắn một cái: "Đương nhiên không có gọi ra ngoài rồi..."

Nàng còn chưa nói xong, A Hào bất mãn chỉ vào nàng mắng to: "Ngươi đồ kỹ nữ, ta biết ngay là ngươi gây họa mà! Con mẹ ngươi đã cầm tiền của người ta, tại sao không theo ước định mà lại không đi ra ngoài?"

Tiết bà bà nghe hắn nói vô lễ, không hề nghĩ ngợi liền cầm chén nước trên bàn lên đổ xuống: "Ngươi xem lão nương là người thế nào? Không sai, ta đích xác yêu tiền, nhưng ta chỉ yêu tiền của mình, những tài vật bất nghĩa kia, lão nương ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn."

Sau đó xả giận, lúc này ông mới giải thích: "Không phải là ta không giúp A Tuệ, thật sự là có nguyên nhân. Nàng giao tờ giấy đó cho ta, bởi vì mưa to đã ướt nhẹp cả rồi, chữ viết phía trên đều đã ngất đi rồi, ta căn bản là không biết phía trên viết cái gì."

Hóa ra là thế.

A Hào nghe nàng nói, cũng có chút áy náy cúi đầu.

"Kỳ thật qua nhiều năm như vậy, ta đã sớm đoán được Thuỷ A Tuệ đại khái là bị hại, chỉ là không nghĩ tới lại là thật." Tiết bà bà tựa hồ lại muốn bỏ tẩu, nhưng đưa tay ra ngừng lại một chút, vẫn là thu về: "Tuy ta chưa từng đem bà ta trở thành tỷ muội ruột thịt, nhưng xác định tin tức bà ta đã qua đời, trong lòng sẽ không thoải mái, đại khái ta cũng không có nghĩ tới vô tình vô nghĩa như vậy a?"

Nàng vừa nói vừa đứng lên, chỉ vào A Hào nói: "Ta biết tất cả đều nói ra, duyên phận của ngươi cùng ta cũng dừng ở đây, về sau nếu ngươi còn dám liên hệ lão nương, ta sẽ dùng tiền tìm hắc bang ném ngươi vào biển lửa, lão nương nói được làm được, không tin thì ngươi thử xem!"

Tiết đại thẩm nói xong, cầm lên cái bọc da không nói lời nào, liền cưỡi cái cảng trở về Độ Luân rời đi.

Còn đối với A Hào mà nói, so sánh với nguy hiểm tính mạng mất hơn một năm tuổi thì rõ ràng không đáng nhắc tới, hắn lo lắng nhìn ta hỏi: "Đại Thần, hiện tại nên làm gì bây giờ?"

Ta nhìn Lý Ma Tử một cái: "Ngươi thấy thế nào."

Lý Ma Tử uống một ngụm cà xà, làm bộ làm tịch nói: "Theo ta thấy, chuyện này sao không thoát khỏi liên quan đến Hồng tỷ kia được..."

"Ý ngươi là?" Ta tiếp tục giả ngu, chỉ làm bộ không hiểu.

Lý Ma Tử có chút đắc ý: "Ngươi không nghe con quỷ thối kia vừa rồi nói sao? Hồng tỷ cùng Thủy A Tuệ đều là người Miêu gia bộ lạc, nói không chừng có gút mắc lợi ích gì. Thủy A Tuệ là công cụ kiếm tiền một tay bồi dưỡng nàng, hiện tại công cụ này phải tạo phản, ngươi nói Hồng tỷ có thể cao hứng sao? Dứt khoát giơ tay lên hạ đao giải quyết cái tên Bạch Nhãn lang này, sau đó để cho A

Hào xui xẻo đi xử lý thi thể..."

Ta gật gật đầu, xem ra hiện tại, Hồng tỷ bị hiềm nghi lớn nhất, nhưng trước khi không có chứng cứ cũng không thể tùy tiện kết luận.

Chỉ là ta không rõ, nếu như Hồng tỷ thật sự là hung thủ, tại sao sau khi giết chết Thủy A Tuệ còn muốn móc đi mắt của nàng ta? Chẳng lẽ đây là thù hận, khế ước giữa Thảo Quỷ Bà?

Năng lực của Thủy A Tuệ là Thảo Quỷ Bà hoàn toàn đến từ con mắt, trong này lại có bí mật gì mà ta không biết.

Bởi vì thân phận của Thảo Quỷ Bà quá mức xa lạ, cho nên trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm cái gì. Lý Ma Tử bĩu môi nói: "Lúc này không tìm sơ nhất, lúc nào tới tìm hắn? Quên mất hắn gây ra bao nhiêu phiền toái ở Tây An chúng ta?"

Ta khẽ mỉm cười, thuận tay lấy ra máy truyền tin.

Giải thích phần giải đáp số hai nghìn ba bảy chín Chương đầu tiên.

Lúc đầu ở biên cảnh thám thính tung tích của Hàn lão lục và Thải Vân cô nương.

Sau khi nghe ta nhắc tới Thảo Quỷ Bà, mới đầu lập tức tri kỷ giải thích nói: "Phốc Quỷ Bà ở Tương Tây Vân Nam có một luồng uy vọng rất lớn, chỉ nói các nàng có thể trị giải bách độc bệnh nan giải, có năng lực khởi tử hồi sinh. Chẳng qua cũng có người nói các nàng hạ cổ hại người, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn., Bất quá bởi vì thời đại thay đổi, hiện tại cơ hồ không có Thảo Quỷ Bà chân chính, trên danh nghĩa cũng đều là những tên lừa đảo giang hồ treo đầu dê bán thịt chó! Nghe nói Thảo Quỷ Bà kế thừa phi thường thần bí, cơ bản là trước khi đời trước chết, sẽ chuyển dời Bàn Vương ký sinh vào thế hệ tiếp theo trên người người người đời tiếp theo., Mà nghi thức này không những thần bí còn rất nguy hiểm, Bàn Vương có nhận chủ được hay không phi thường quan trọng, một khi phản ứng bài xích, Tửu Vương và Thảo Quỷ Bà đều sẽ chết oan uổng, phi thường khủng bố. Ta luôn luôn rất muốn kiến thức Thảo Quỷ Bà, bất đắc dĩ không có cơ hội, thế nào? Ngươi gặp rồi sao?"

Trong khẩu khí của hắn mang theo một tia kích động, điều này làm cho ta nhất thời cao hứng lên.

Mới đầu nghĩ đến gặp không được, nhưng ta lại gặp phải hết lần này tới lần khác, đây có tính là vô tâm cắm liễu thành ấm không?

"Yên tâm, chính ta có thể giải quyết." Ta dứt khoát treo máy truyền tin lên.

Lý Ma Tử thấy vậy ngẩn người: "Thế nào? Đưa tai nghe được cái gì."

"Không có gì." Ta lắc đầu: "Bất quá ta đối với chuyện này hứng thú gia tăng rất nhiều, mấy ngày nay chúng ta ở lại đây đi! Vừa lúc thích ứng một chút thực lực hiện tại của mình."

Nghe xong lời của ta, Lý mặt rỗ hoan hô một tiếng, A Hào cũng lộ ra vẻ như trút được gánh nặng.

Hắn ta vô cùng lo lắng, ta sẽ bỏ đi, không để ý tới sống chết của hắn ta.

Nhìn tình hình trước mắt, hung thủ rất có khả năng chính là Hồng tỷ, nhưng tại sao nàng lại muốn giết chết Thủy A Tuệ, thủ hạ bên người nàng liên tiếp xảy ra sự tình này, rốt cuộc có quan hệ gì với Thuỷ A Tuệ hay không? Đây đều là điều chúng ta phải hiểu rõ đầu tiên. Vì vậy ta sau khi quyết định liền phân phó A Hào trở lại sòng bạc, nghĩ biện pháp thăm dò tin tức gần đây của Hồng tỷ, tốt nhất là có thể cho ta có cơ hội gặp nàng một lần.

A Hào có chút chần chừ, nhưng vẫn cắn răng đáp ứng.

Lý Ma Tử xoa tay, chuẩn bị đi đánh cược thắng thua, tranh thủ vớt lại tiền đã coi bói tiền. Nhìn bộ dáng bừng bừng hứng thú của hắn, ta rất xấu bụng mà kích thích hắn: "Ngươi có tiền lật vốn không?"

Lý Ma Tử sửng sốt, vẻ mặt đau khổ đi tới: "Tiểu ca... Đại nhân ngài đại lượng..."

"Cút!" Ta đá văng nó một cái, bay vội ra khỏi căn phòng màu cà phê.

Trở lại khách sạn, ta lục soát trên mạng lưới tìm kiếm những từ ngữ có liên quan tới Thảo Quỷ Bà, tuy nhiên tin tức có giá trị cũng không có mấy. Điều này khiến ta vô cùng nhớ nhung Thử tiền bối, nhớ năm đó khi lão nhân gia người còn sống, thật sự là một quyển bách khoa cả trăm lần a...

Bóng đêm dần dần tiến đến, tiếng ong bướm ồn ào thuộc về chính thức mở ra. Ta và Lý Ma Tử thay đổi quần áo sạch sẽ, y quan cách ăn mặc ra cửa, thẳng đến sòng bạc Thiên Hà.

Tiểu thư ngoài cửa nhìn thấy Lý Ma Tử, kinh ngạc hỏi: "Ông chủ họ Lý, hôm nay có mang đủ tiền không?"

Lý Ma Tử liếc mắt nhìn cô: "Cần ngươi quan tâm!" Khi chúng ta tiến vào cửa chính, phát hiện ra kẻ hầu gầy đang đứng làm việc ngày hôm nay. Hắn nhìn thấy Lý Ma Tử, có kẻ thù nhìn thấy hương vị cực kỳ đỏ mắt, lập tức xông lên đuổi hắn đi. Nhưng lúc nhìn thấy ta, chắc là nghĩ tới số lẻ trong danh sách ngân hàng của ta, hắn mới cắn răng nhịn xuống.

Lý Ma Tử chó cậy người lườm hắn một cái. Ta đổi mười vạn khối trù mã, không có mục đích xoay chuyển. Lý Ma Tử điên cuồng đi theo sau ta, ánh mắt rơi thẳng vào thẻ bạc trong tay ta.

Dù sao tiểu đệ do ta dẫn đến, cái dáng vẻ không có chí khí này của hắn thật sự khiến ta rất nể mặt, ta chỉ có thể chia cho hắn một ít trù mã, bảo hắn đi xem một chút, có thể tìm được a hào hay không?

Lý Ma Tử hưng phấn cầm trù mã chạy đi.

Sào bạc đẳng cấp rõ ràng, vừa tiến vào cửa chính đã là phòng ốc, có thể đổi phòng đánh bạc. Sau đó là đại sảnh, cũng gọi là giải trí, nơi này có máy đánh bạc làm người ta hoa cả mắt, khách nhân có thể tùy ý lựa chọn. Nhưng đầu cầu thang đi lên lầu hai lại có vài chục thủ vệ bảo an cường tráng, người sống không thể tới gần.

Ta lặng lẽ ngồi xuống trước bàn Bách Nhạc, tùy ý đánh cược một phen, thừa dịp cơ hội này cùng một nam nhân bên cạnh nói chuyện.

Hắn đã thua đỏ mắt, thấy ta cầm trù mã giá trị xa xỉ, cơ hồ hỏi đáp, nghe ta hỏi lầu hai, hắn tùy ý đáp: "Ngươi nói lầu hai, nơi đó đều là sảnh, không có tiền của hơn một ngàn vạn thì đừng nghĩ tới đi lên!" Nhìn dáng vẻ của hắn đại khái là dân cờ bạc ở đây, cho nên ta tặng hắn một ít trù mã, quả nhiên, hắn nhìn ánh mắt ta càng nhiệt tình.

"Ta hỏi." Ngươi luôn tới đây đánh bạc sao?"

"Trước đó ta và nơi này tương đối hợp tài, mỗi lần đều có thể thắng một ít, không biết thế nào? Cơ hồ là đánh cuộc tất thua, tiếp tục như vậy, ta thế chấp cho cửa hàng nơi giao dịch xã hội đen rồi biến mất!" Nam nhân kia nhắc tới điều này, sắc mặt liền trở nên trầm trọng.

Ta hỏi tiếp: "Vậy muội có thấy Hồng tỷ không?"

Vừa vặn trăm nhà mở bàn, hai chúng ta đều thua một tinh quang, nam nhân ủ rũ thở dài một tiếng, chuẩn bị đổi bàn khác. Ta đi sau hắn, nghe hắn nói: "Hồng tỷ là nhân vật truyền kỳ, người bình thường không thấy được. Từ lúc sòng bạc Thiên Hà khai nghiệp tới nay, mỗi ngày ta đều tới, nhưng chỉ trùng hợp gặp nàng một lần, còn thấy được bên mặt. Khí chất đó, dáng người kia quả thực đẹp không giống người..."

Không giống người? Chẳng lẽ Hồng tỷ là quỷ?

Ta còn muốn hỏi tiếp Lý Ma Tử không biết nhảy ra từ đâu, bắt lấy ta.

Ta tưởng rằng hắn gặp phải A Hào, kết quả hắn lại nói với ta sau một hồi công phu, hắn đã thua sạch tất cả trù mã. Ta thật sự không thèm để ý tới hắn, nhưng vừa quay đầu, nam nhân kia cũng không biết đi đâu rồi...

Ta bất đắc dĩ thở dài, loại bỏ Lý Ma Tử bám dính ở sau lưng, quyết định chờ A Hào ở bên cạnh đợi tin tức, vừa đánh cược hai ván thử vận may. Dù sao ở trong sòng bạc chung quanh lại không đánh bạc hết sức bắt mắt, ta đã ngắm tới con khỉ gầy ngoài cửa âm thầm quan sát ta!

Ta đi tới trước bàn quay may mắn, cũng không vội vàng đặt cược, mà là thờ ơ lạnh nhạt một lát, chậm rãi ta tinh minh phát hiện cỗ máy này có xác suất cố định, ví dụ như nói từ lúc nó trở thành nhà cái, mỗi một lần đều sẽ bồi thường ba lần, sau đó thắng hai lần, sau đó lại thua thêm hai lần, cuối cùng lại thắng hai lần, sau đó thua một lần, thắng một lần, bốn lần... Nói như vậy kỳ thật cuối cùng nhà cái vẫn là chiến thắng.

Để chứng minh mình có đúng hay không, ta đã thử đặt cược, kết quả gia tộc đầu tiên kết thúc, vốn liếng trong tay ta lật một cái.

Ta cảm thấy rất thú vị, sau đó lại đổi xúc xắc, bài tú lơ khơ ở phía nam.

Một giờ sau, ta đã đem toàn bộ tiền của Lý Ma Tử thua trước đó thắng trở về. Lý Ma Tử nghẹn họng nhìn trân trối, giơ một ngón tay cái lên nói với ta: "Tiểu ca, Lý Ma Tử ta thật lòng muốn hướng ngài dâng lên đầu gối của ta..."

Ta lườm hắn một cái: "Đầu gối ngươi đáng giá mấy đồng tiền!"

Hồng tỷ xếp thứ hai ngàn ba trăm tám trăm linh.

Dần dần, ta rút ra được kết luận.

Vô luận là loại đánh bạc nào, cho dù các loại thủ đoạn bất đồng, nhưng chung quy là do con người khống chế! Đã có người điều khiển, vậy không có khả năng làm được không có mánh lới, vấn đề là ngươi có thể nhìn ra bí quyết trong đó hay không? Một khi đã nhìn ra quy luật, như vậy tự nhiên sẽ gặp cược tất thắng.

Không bao lâu, "May mắn" của ta liền bị sòng bạc chú ý, mấy đả thủ lặng lẽ đi theo phía sau ta, tựa hồ muốn xem xem ta không phải ra lão Thiên. Phát giác ta không sử dụng bất cứ thủ đoạn gì, đánh tay mới lui lại, không bao lâu một hồi một nam nhân ăn mặc như quyển sách đi tới, phi thường khách khí nói với ta: "Vị tiên sinh này, tối nay vận khí của ngài tựa hồ không tệ."

"May mà nữ thần đang mỉm cười với ta." Ta kính cẩn gật đầu với y một cái.

"Như vậy ngài có muốn đến khu khách quý lầu hai thử một chút không?" Hắn có ý hỏi thăm lầu hai: "Ở nơi đó ngài sẽ được phục vụ tốt hơn, đương nhiên...Tiền đặt cược cũng sẽ càng lớn hơn."

"Đây là vinh hạnh của ta, đương nhiên phải được mở mang kiến thức một chút." Ta đồng ý ngay lập tức, giao thẻ đánh bạc cho Lý Ma Tử, theo Lý Ma Tử đi lên lầu hai.

Kỳ thật trong lòng ta suy nghĩ chính là, nói không chừng ở đây có thể gặp được vị Hồng tỷ trong truyền thuyết kia!

Nếu là khu khách quý, trang trí đương nhiên sẽ càng thêm hoành tráng, hơn nữa khắp nơi đều lộ ra tiểu tâm tư. Người phục vụ cũng toàn bộ biến thành thiếu nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, mặc bikini đẹp, mang theo lỗ tai thỏ, nhìn Lý Ma Tử ngứa ngáy khó chịu, nước miếng chảy đầy đất.

Bọn ta bị mang đến một cái phòng, nơi này đang chơi hai mươi mốt cái. Bốn năm người giàu giàu ăn mặc trang phục hết sức hoa lệ vẻ mặt bình tĩnh, phảng phất trên bàn bày ra hơn trăm vạn trù mã chỉ là mưa bụi mà thôi.

Ta cũng ngồi xuống ghế, chờ ván bài này kết thúc mới gia nhập.

Bởi vì không nắm giữ được quy luật, ba trận đầu ta đều đã thua, nhưng đến ván thứ tư, ta lại nắm giữ quy luật mới! Bài tú lơ khơ tổng cộng có năm mươi bốn tấm bài, trong đó có hai tấm là Vương bài, trong hai mươi mốt tấm không cần hai tấm bài này, liền biến thành năm mươi hai tấm. Một bộ bài mới đặt đúng quy luật là Hắc Đào, Hồng Đào., Cỏ, phiến vuông, mỗi một loại màu sắc rực rỡ mười ba tấm, như vậy căn cứ phương thức bài cắt của người phát bài, ta rất dễ đoán ra cái gì bài ở trên, cái gì ở phía dưới. Tuy tốc độ tay hắn phi thường nhanh, có rất nhiều kiểu dáng, nhưng trước thực lực của Trương Cửu Lân ta, bất quá chỉ là vũ đao lớn trước mặt Quan Công mà thôi!

Sau khi ta thắng mấy bàn, người phát bài rõ ràng có chút nóng nảy, tốc độ tay cũng càng lúc càng nhanh.

Nhưng mấy vòng tiếp theo ta vẫn như cũ thắng được phong sinh thủy khởi. Kinh đoàn rất nhanh xuất hiện, lại mời ta đến một phòng khác, kết quả ta cứ như vậy một đường giết tới, thành công đưa tới sòng bạc chú ý.

Bọn họ chắc tưởng ta là kẻ lừa gạt, bận rộn điều tra bối cảnh của mình. Bất đắc dĩ, ta chưa bao giờ đánh cược, sạch sẽ như xưa không thể sạch sẽ hơn. Đương nhiên bọn họ không có dấu vết để tìm, đành chấp nhận mình là kẻ tự nhận mình xui xẻo.

Điều này không khỏi khiến hơn một ngàn vạn Lý Ma Tử thua trận đều thắng trở về, còn mang theo rất nhiều lợi tức!

Ta thấy lầu hai cũng không có bóng dáng của Hồng tỷ, đoán chừng hôm nay đại khái nàng không tới sòng bạc, vì vậy đang chuẩn bị đổi thẻ đánh bạc thành tiền bạc rời đi, kết quả quyển sách lại vội vàng đuổi theo, nói là trên lầu có người muốn gặp ta, lại đánh cuộc lớn một phen.

Bộ dáng ta thấy hắn thần bí, buồn cười hỏi: "Ai lại có lai lịch như

vậy?"

"Là ông chủ sòng bạc của chúng ta." Quản lý khách khí nói.

Thực sự là đi mòn gót sắt tìm không thấy, tìm được chẳng tốn công phu! Mục đích ta đến sòng bạc chính là thấy Hồng tỷ, không nghĩ tới thế mà có thể đạt được mong muốn.

Hồng tỷ xem ra cũng không phải là không thường đến sòng bạc. Chỉ là quyền cao chức trọng, thuộc hạ của Hồng tỷ chưa hẳn có người biết đến mà thôi.

Ta theo kinh tế ngồi lên thang máy, Lý Ma Tử thì được mời đến phòng hai uống trà.

Thang máy đi thẳng tới tầng cao nhất, ta được người đưa vào một gian phòng trang phục tinh xảo. Một cô gái mặc đồ dài màu đỏ đang lặng lẽ ngồi chờ ở trước bàn, sau khi nhìn thấy ta cũng không ngạc nhiên lắm, phảng phất như một người bạn cũ vô tình đi thẳng lên, nhẹ nhàng ôm lấy ta: "Trương tiên sinh, xin chào."

Hồng tỷ trong tưởng tượng của tỷ hẳn là một lão Từ nương, không ngờ tỷ ấy lại gợi cảm thành thục, mái tóc quăn tung bay trên đầu, tựa như sóng biển sóng biển dập dờn. Tỷ ấy mời tỷ ấy mời ta vào chỗ, phân phó xuống dưới pha trà.

Ta cười hỏi nàng: "Sao ngài biết ta họ Trương?"

"Trên thế giới này, chỉ cần nghĩ một chút biện pháp, thì có gì mà không biết chứ." Hồng tỷ phong tình vạn chủng liếc nhìn ta một cái: "Trương tiên sinh đây là lần đầu tiên đến phường thị sao?"

"Vâng!" Ta gật đầu: "Nếu không phải vì ta hại bạn, cũng không dám quấy rầy."

"Khách khí rồi." Hồng tỷ lãnh đạm cười nói: "Dưới trướng có một đám người thô kệch, cũng không biết quý hữu bị ủy khuất gì ở chỗ chúng ta? Nếu có, ta phải ở trước mặt tạ lỗi mới được."

Ta lắc đầu: "Không có, hắn tất cả đều tốt, huống chi cũng là chính hắn muốn thua tiền..."

"Không sao cả." Hồng tỷ nói: "Đánh bạc thôi, có thua có thắng cũng là chuyện bình thường, hôm nay ngày mai lại tới gỡ vốn, chỉ cần may mắn được nữ thần chiếu cố, tất nhiên sẽ được thỏa nguyện."

Vừa đúng lúc hạ nhân mang trà tới, nàng cũng không nói tiếp nữa. Ta uống hai ngụm trà, chỉ cảm thấy vào cổ họng mùi thơm vô cùng, đúng là trà ngon khó có được. Mà ta cũng nhân lúc này cẩn thận đánh giá Hồng tỷ một phen, nàng mặc dù nhìn qua bộ dáng chỉ ba mươi mấy tuổi., Nhưng nếp nhăn nhỏ bé nơi khóe mắt vẫn rõ ràng là nàng đã lớn tuổi. Nàng mặc bộ đồ buổi chiều màu đỏ này, thiết kế tinh xảo, một bên là ống tay áo lưu loát, một bên để lộ cánh tay trắng nõn, nhìn qua chẳng những gợi cảm hơn mà còn ẩn giấu hình xăm trên cánh tay hồng tỷ.

Hồng tỷ chậm rãi đặt chén trà xuống, cuối cùng cũng coi như nói vào vấn đề chính: "Vừa rồi nghe người của thủ hạ nói, Trương tiên sinh đêm nay tỏa ra thủ khí rất tốt, không biết có hứng thú đánh cược với ta vài ván không? Quyền coi như kết giao bằng hữu."

"Không thành vấn đề." Ta rất sảng khoái gật gật đầu, rất muốn nhân cơ hội này tìm hiểu một chút chuyện về Thủy A Tuệ.

Ta đang nghĩ nên làm thế nào để mở miệng dẫn vào đề tài, Hồng tỷ đã đứng dậy đi đến trước một bức tranh dầu, hai tên thủ hạ Khổng Vũ mạnh mẽ vội vàng tiến lên vẽ lại. Hai tên thủ hạ này tuổi đều đã trên dưới ba mươi, thân hình cao lớn, bắp thịt chắc nịch, một tên khác thì xăm một thanh bảo kiếm, căn cứ vào khí trường phán đoán, thực lực của hai người bọn họ xấp xỉ với đám cao thủ Linh Bảo hội.

Sau khi vẽ xong, phía sau là một cái bảo khố bí ẩn!

Hồng tỷ mở bảo khố ra, lấy một cái vò nhỏ từ bên trong ra. Cái vò kia cũng không nổi bật, hơn nữa chế tác thô ráp, nhìn qua sơn màu đen, cũng không phải là bộ dạng đáng giá lắm. Ta thực sự không đoán ra vì sao Hồng tỷ lại đem nó đặt trong hòm.

Hồng tỷ cung kính nâng cái bình nhỏ trở lại chỗ ngồi: "Hôm nay chúng ta chơi xúc xắc!" Nàng vừa nói vừa mở nắp bình ra, đổ ra hai viên xúc xắc tinh xảo từ bên trong.

Xúc xắc lớn hơn bình thường một chút, giống như được chế tác từ lưu ly, trong trẻo, lăn thẳng đến giữa cái bàn.

Nương theo sự xuất hiện của nó, ta rõ ràng phát hiện ra một cỗ âm khí nồng đậm, trong phòng dường như còn có thêm cái gì đó, loại khí tức quen thuộc này đang lặng lẽ nhắc nhở ta.

Lá xúc xắc này là âm vật!

Chuỗi xúc xắc Linh Lung thứ hai nghìn ba tám.

Thủ hạ của Hồng tỷ thông minh đưa hai đầu chung tới, Hồng tỷ nói: "Trương tiên sinh là khách, cách cược do Trương tiên sinh định đoạt!"

Lúc này, trong sự khiếp sợ của Âm vật, ta không khỏi sửng sốt: "Ta nào hiểu được bí quyết gì, vẫn là Hồng tỷ nói thì tốt hơn."

"Vậy ta sẽ không nhường ai nữa." Hồng tỷ cũng không khách khí: "Chúng ta thay phiên xây nhà, so với xúc xắc lớn hơn một ngàn vạn, không giới hạn cao nhất, thế nào?"

Ta cười gật đầu: "Đơn giản có khoái hoạt, cách đánh cược này rất hay."

Hồng tỷ thấy ta đáp ứng dễ dàng như vậy, tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nhưng lập tức liền khôi phục lại bộ dạng bình tĩnh tự nhiên: "Vòng thứ nhất do ta làm cái cửa hàng." Hai ngón tay trắng như bạch ngọc của nàng nhẹ nhàng gắp xúc xắc ném vào đầu chung, nhẹ nhàng lắc lư.

Mà thủ hạ phía sau nàng đã cầm một ngàn vạn trù mã đặt ở trên bàn, ta đành phải đặt thẻ đánh bạc lên bàn. Hồng tỷ lắc đầu chung mấy lần, đột nhiên úp ngược đầu chung lên mặt bàn.

Sau khi đầu chung được mở ra, một cái là năm, một cái là bốn, tổng cộng là chín, cũng không phải là nhỏ!

Kế tiếp tới phiên ta, lúc ta cầm được hai viên xúc xắc, một cảm giác kỳ dị trực tiếp dâng lên trong lòng.

Bình thường, người sống tiếp xúc với âm vật, phản ứng bình thường nhất chính là một trận hàn ý, âm vật sở dĩ gọi là âm vật, là vì nó là vật của người chết, lại là vật chí âm. Nhưng hai viên xúc xắc này tuy ta biết rõ nó là âm vật, nhưng cũng không cảm thấy lạnh lẽo mười phần, chúng nó chính là hai viên xúc xắc bình thường trong sòng bạc, vận chuyển ùng ục ùng ục.

Vì không để cho Hồng tỷ nhìn ra manh mối, ta cũng vội vàng ném xúc xắc vào trong đầu chung lắc lên.

Nương theo đó xúc xắc lắc lư, ta chỉ cảm thấy chung quanh đất rung núi chuyển, phảng phất xảy ra địa chấn, thậm chí hình ảnh trước mắt cũng bắt đầu bắt đầu vặn vẹo, cả người phảng phất ngồi trên cao hơn xe núi chập chùng, dưới chân cũng nhẹ nhàng hoàn toàn không xuất ra một tia khí lực.

Trong mơ màng, ta chợt thấy một nữ nhân bị móc mắt, nàng không cam lòng ngã xuống đất, thân thể vì đau đớn kịch liệt mà cuộn mình.

Ầm!

Ta sẽ xúc xắc ngã vào trên mặt bàn, xúc xắc đột nhiên dừng lại, hình ảnh trước mắt cũng khôi phục bình thường.

Hồng tỷ híp mắt đánh giá ta: "Trương tiên sinh, ngươi không sao chứ?"

Ta vội vàng lắc đầu: "Không có! Đại khái là một ngàn vạn tiền đặt cược khiến cho ta không có đáy..."

Hồng tỷ mỉm cười, ý bảo ta khai chung.

Kết quả ta lắc bảy điểm, vòng đầu tiên thua.

Hồng tỷ cũng không cảm thấy bất ngờ với kết quả này, dường như tất cả đều trong kế hoạch của nàng. Nàng hài lòng nhìn thủ hạ lấy đi vốn liếng của ta, cười hỏi: "Trương tiên sinh, còn muốn tiếp tục không?"

Trong ánh mắt nàng còn mang theo một tia khiêu khích, ta tin tưởng dưới cái nhìn chăm chú của nàng, bất kỳ nam nhân nào cũng không thể nói ra chữ "Không".

Vì thế ta cũng là vì nguyên nhân này mà gật đầu. Vòng thứ hai là ta làm trò, tình trạng lúc lắc xúc xắc lần này đã chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, nhưng ta vẫn cảm thấy trước mắt lắc khó chịu. Sau khi khai bát, ta lắc hai điểm, so với trước còn nhỏ hơn.

Hồng tỷ cười khanh khách lên: "Trương tiên sinh, may mắn là dường như nữ thần của ngươi không còn chăm sóc ngươi nữa."

Nàng đắc ý cầm xúc xắc lên, lần này nàng lắc lắc hai sáu, mười hai điểm, giết sạch.

Hai đợt tiếp theo cũng đều là ta thất bại, thấy trù mã càng ngày càng ít, ta cũng càng ngày càng sốt ruột. Ta cũng không phải vì thua tiền lo lắng, mà là vì tiền phải thua, đến bây giờ ta còn chưa thăm dò được bất luận tin tức gì có trợ giúp gì đối với ta.

Ta đang do dự mở miệng thế nào, Hồng tỷ lại lắc ra 8 điểm.

Ta tiếp nhận xúc xắc, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, bắt đầu niệm cái tên A Tuệ trong đầu, đồng thời bàn tay chậm rãi truyền linh lực vào.

Kết quả lại bị mông lung lắc ra mười hai điểm!

Đây là do đệ và Hồng tỷ bắt đầu đánh bạc thắng lợi, không khỏi có chút ngoài ý muốn, ngay cả sắc mặt Hồng tỷ cũng trở nên kinh ngạc.

Nàng ngẩng đầu nhìn ta, phảng phất nhìn thấy tình cảnh không thể tưởng tượng nổi, nhưng tâm tình cũng chỉ thoáng qua, nàng rất nhanh khôi phục lại như lúc ban đầu, tiếp tục đánh cược.

Nhưng sau đó, ta tựa như được treo lên, chỉ có mười hai điểm, điểm số của Hồng tỷ càng ngày càng nhỏ, mười mấy ván một phen, trù mã của Hồng tỷ đã thua sạch sẽ. Sắc mặt của nàng có chút khó coi, thậm chí trong ánh mắt còn thoáng hiện ra hào quang oán hận.

Thủ hạ vội vàng hỏi: "Hồng tỷ còn muốn lấy trù mã không?"

Hồng tỷ hung tợn trừng mắt nhìn hắn: "Ta tức giận như vậy, lấy bao nhiêu ra chẳng phải để thua sao?" Cũng coi như nàng gặp rất nhiều tràng diện lớn, rất nhanh liền bình tĩnh lại, cười nói với ta: "Trương tiên sinh, xem ra may mắn nữ thần vẫn là chiếu cố ngươi, ta không phải đối thủ của ngươi, hôm nay cam bái hạ phong, nếu có cơ hội chúng ta đánh cược nhỏ mấy ván nữa."

Giọng điệu đó rõ ràng là muốn tiễn khách.

Bởi vì vẫn chưa tìm ra được tin tức, ta còn muốn ở lại thêm một thời gian nữa, nhưng Hồng tỷ đã đứng lên, ta cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể thắng lợi trở về.

Đi tới trước cửa chính, Hồng tỷ đột nhiên gọi ta lại: "Trương tiên sinh, ngươi là người phương nào?"

Ta quay đầu lại, nhìn thẳng về phía nàng: "Võ hán."

Hồng tỷ tựa hồ nhẹ nhàng thở ra: "Thường lai lãm chơi."

Ta chậm rãi đi ra ngoài, lại cảm thấy sau lưng có một ánh mắt tràn ngập sát khí đang nhìn chằm chằm vào ta.

Ta đoán Hồng tỷ cũng phát hiện điểm lạ, cho nên tỷ ấy mới hỏi ta là người nơi nào? Nếu ta đến từ Vân Nam, có lẽ sẽ không dễ dàng rời đi như vậy. Nhưng chúng ta chỉ đánh cược vài ván, sao tỷ ấy nhận ra điều gì đó khác thường được?

Ta khó hiểu trở lại lầu một, Lý Ma Tử đã sớm không chờ nổi, thấy ta thu hoạch tương đối khá, lúc này mới cao hứng phấn khởi ôm ta đi thực hiện kim. Ta luôn cảm giác gặp mặt Hồng tỷ tràn ngập cổ quái, đôi xúc xắc kia tại sao phải đặt vào trong túi trữ vật như bảo bối? Hồng tỷ rốt cuộc có biết đó là một món đồ chơi hay không?

Nếu biết nàng ta định lợi dụng âm vật làm gì?

Tiền rất nhanh đã đổi xong, hơn nữa tri kỷ chuyển vào tài khoản của ta. Lý Ma Tử thấy mà trợn mắt há hốc mồm: "Tiểu ca, phần của ta đâu?" Hắn ra vẻ nôn nóng khó dằn nổi.

Ta không chịu nhìn hắn: "Tiền là ta thắng trở về, có liên quan gì tới ngươi?"

"Hả?" Lý Ma Tử ngẩn ra: "Không phải nói vậy chứ, gặp mặt phải chia một nửa rồi!"

Cùng Lý mặt rỗ rời khỏi Thiên Hà sòng bạc, đi không được bao xa ta cảm giác được có người theo dõi chúng ta, trong lòng ta cười một tiếng, cố ý mang Lý mặt rỗ đi hai vòng quanh quẩy, lát nữa đi ăn tiểu nhai, một lát lại đi tham quan cổ kiến trúc, đến đêm khuya mới trở lại khách sạn. Ta rất nhanh mở cửa sổ, tiến đến trước cửa sổ nhẹ nhàng vén lên một góc của rèm, quả nhiên ở dưới nhà nhìn hai vị tráng hán cơ bắp bên cạnh Hồng tỷ.

Theo A Hào nói, bên người Hồng tỷ vốn có tứ đại kim cương, trong đó có hai người chết thảm, chẳng lẽ hai người này chính là còn lại?

Vì sao Hồng tỷ phải phái tâm phúc theo dõi ta?

Tiết đại thẩm từng nói Hồng tỷ cũng là một thảo quỷ bà, chẳng lẽ nàng cũng có năng lực đặc thù gì? Nếu như vậy, tình cảnh A Hào kia sẽ vô cùng nguy hiểm, ta phải làm sao thông tri cho gã, để gã cẩn thận.

A Hào chết hai ngàn ba tám ngàn ba trăm tám điều thứ nhất.

Cuối cùng A Hào không đợi mình thông báo, sáng sớm hôm sau trong tin tức ở trong cảng thấy được thi thể của hắn, là ngư dân trên cảng ra biển thu lưới bắt được, hắn vừa mới treo lên mạng.

Vẫn chậm một bước!

Lý Ma Tử vừa ăn bữa sáng vừa xem, cuối cùng còn nói với ta: "Tiểu ca, tên này cũng thật là ngắn mạng." Với tính cách của hắn, ta vốn cho rằng hắn sẽ khuyên ta lập tức rời đi, nhưng hắn lại yên tĩnh lạ thường, ăn bữa sáng không nói gì.

Ta không chịu khó nhìn hắn, Lý Ma Tử đặt mâm thức ăn xuống nói: "Những ngày ta bị sòng bạc Thiên Hà giam giữ đều là tiểu tử này chiếu cố ta, đưa cơm cho ta, cùng ta nói chuyện giải buồn. Nếu không phải hắn, còn không hoàn thành lời dặn của lão tổ tông miễn tai nạn thì ta đã chết đói rồi." Lý Ma Tử khẽ thở dài: "Tiểu ca, nếu ngươi có thể giúp hắn giúp một tay thì giúp hắn đi, coi như ta trả lại ân tình của hắn."

Người chết như đèn tắt, chúng ta lại không quen biết bạn bè thân của hắn, có thể giúp được gì chứ?

Điều duy nhất có thể làm, đại khái chính là tra rõ nguyên nhân cái chết mà Thủy A Tuệ vẫn luôn canh cánh trong lòng hắn.

Ta xem trong TV truyền ra tin tức, trong lòng hiện lên một chút cảm xúc, bất quá cái chết của A Hào rốt cuộc là có quan hệ với ai? Thật sự là Thủy A Tuệ trở về trả thù hắn sao? Hay là Hồng tỷ đã biết chuyện năm đó nên giết người diệt khẩu?

Ta tát một cái vào sau lưng Lý Ma Tử: "Ăn nhanh đi, ăn xong rồi làm việc!"

Lý Ma Tử đau đến nhe răng trợn mắt.

Đất đai ban ngày không phồn hoa như ban đêm, đại khái là bận rộn cả đêm, mọi người giờ phút này đều chìm vào mộng đẹp. Sau khi ta và Lý Ma Tử bước khỏi quán trọ, ta liền phát hiện phía sau có người theo dõi. Mà hai người này hiển nhiên không có hai người chuyên nghiệp tối qua, ngay cả Lý Ma Tử cũng phát hiện, hắn quay đầu muốn giải quyết nhưng ta lại kéo hắn lại: "Đừng vội động thủ, để cho bọn chúng đi theo!"

Lý Ma Tử tức giận hừ nhẹ gật đầu.

Ngày hôm nay ta và Lý mặt rỗ tiếp tục đi dạo tại rừng hoa, làm cho người ta có cảm giác chúng ta chỉ là tới nghỉ phép nghỉ ngơi mà thôi.

Đợi đến tối, chúng ta cứ như cũ đi tới sòng bạc Thiên Hà. Đêm nay ta chỉ đánh cuộc hai ván, đem tất cả trù mã đổi được cấp cho Lý Ma Tử. Đợi đến lúc đó, ta sẽ cùng Lý Ma Tử trở lại khách điếm ngủ. Ngày hôm sau chúng ta cứ như cũ, đến ngày thứ ba thì rốt cục người theo dõi chúng ta cũng không thấy.

Hồng tỷ cuối cùng cũng tin rằng sự xuất hiện của chúng ta không liên quan gì đến nàng...

Buổi tối khi đi sòng bạc Thiên Hà, ta đã nhìn con khỉ ốm. Hắn có vẻ rất tiều tụy, người cũng không có tinh thần gì. Lúc nhìn thấy ta há hốc mồm, một bộ dáng rất sợ hãi. Mặc dù ta có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì thêm, lại nhìn Lý Ma Tử bắt đầu đánh cuộc.

Mấy ngày nay, dưới sự dốc lòng dạy bảo của ta, Lý mặt rỗ cũng từ từ thăm dò rõ ràng đạo lý bên trong, cuối cùng thua cuộc không đến mức thảm liệt như vậy.

Mà ta lại thấy được người đàn ông lần trước kia, khí thế của hắn hôm nay vẫn vô cùng nát, sau khi nhìn thấy thì nhiệt tình tiến tới.

Ta không phải là người keo kiệt, rất dứt khoát ném mấy chục trù mã cho hắn. Lần này nam nhân không vội vã rời đi, vừa đi vừa lẩm bẩm với ta: "Gần đây ta thật sự xui xẻo chết, thật nên đi quỳ lạy trong miếu."

"Bồ Tát trong miếu cũng mặc kệ chuyện này!" Ta trêu đùa.

"Không phải vậy!" Nam nhân đau khổ nói: "Mấy ngày trước ta nhìn thấy người chết, đại khái là đụng phải vận rủi, cho nên mới xui xẻo như vậy, ra ngoài không phải ngã một cái thì là bị phân chim đập... Ta thật sự đi đến giao lộ để đốt giấy vàng cho tên quỷ chết tiệt kia, hắn tên gì nhỉ? Hình như là a Hào phải không? Mẹ nó, chết ở đâu không được, hết lần này tới lần khác chết trước xe của ta."

Ta vừa nghe tên A Hào lập tức sửng sốt, nhưng lại không dám biểu hiện quá rõ ràng, chỉ tùy ý hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta ngược lại nhận ra một vị đại sư, có thể giúp ngươi phá giải."

"Thật sao?" Nam nhân đột nhiên nổi hứng, kéo ta sang một bên nhỏ giọng nói: "Chính là buổi tối đầu tiên gặp ngươi, về sau ta lại thua làm chỉ còn nước, đành phải thất vọng mà về. Lúc ấy ta đỗ xe ở bãi đỗ xe dưới đất, ta ngồi vào xe cũng không vội vã đi, muốn chậm rãi nhắm mắt nghỉ ngơi một lát. Ai biết không bao lâu sau đó mới biết được., Ta thấy mấy nam nhân kéo một người đến bãi đỗ xe, đấm đá một trận, người nọ rất nhanh liền không tức nữa, người đó là tay chân trong sòng bạc, giống như tên là A Hào, trước đó ta từng thấy. Bọn họ nhét người vào buồng sau xe rồi đi, sau khi ta về nhà đã làm mấy cơn ác mộng, từ khi đó bắt đầu là rất khó chịu!"

Ta cau mày nói: "Ngươi nếu đã thấy hung thủ, vì sao không báo động?"

Nam nhân kia dường như gặp quỷ, trợn tròn hai mắt nhìn ta: "Huynh đệ, nơi này là Mâu, sòng bạc nào một ngày một ngày không chết ba năm người, có thắng trái tim tiền không chịu nổi, có nợ tiền trả không nổi mà chỉ có thể tự sát... Nếu mỗi ngày báo động, hoạn đồng bọn sẽ bị giết chết."

Mặc dù biết lời nói của hắn quả thật là sự thật, nhưng trong lòng ta vẫn có chút không thoải mái.

Nam nhân kia đột nhiên giật cánh tay của ta, chỉ vào một người ở phía xa nói: "Nhìn thấy chưa, người đánh chết a Hào chính là hắn!"

Ta nhìn theo ngón tay hắn, liếc mắt liền thấy được tráng hán bên cạnh Hồng tỷ, gai xanh trên cánh tay dữ tợn vô cùng.

Ta lập tức hiểu ra, xem ra A Hào đúng là bị Hồng tỷ giết chết.

Nhưng vì sao?

Là chuyện năm đó bị nàng phát hiện hay là bởi vì ta xuất hiện?

Ta nghĩ nghĩ, kéo Lý mặt rỗ ra khỏi sòng bạc. Lý mặt rỗ có chút khó chịu, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt của ta cũng không dám nói thêm cái gì nữa. Ta vừa đi qua vừa cân nhắc, Hồng tỷ làm như vậy có thể coi là gõ núi rung hổ không nhỉ? Nếu như nàng muốn xử lý thi thể A Hào bí mật, hoàn toàn có thể xử lý như xử lý thi thể của Thuỷ A Tuệ, rót nước bùn vào đáy biển, ngàn năm vạn năm sau mặc dù bị người phát hiện, ai lại biết chuyện hôm nay?

Nhưng sau khi giết người xong nàng trực tiếp ném xuống biển, rõ ràng chính là đang cảnh cáo ta. Nàng đã biết chuyện của A Hào cùng ta, nếu như ta còn xen vào việc của người khác, rất có thể sẽ nối gót theo đuôi A Hào.

Ta cười lạnh, Trương Cửu Lân ta đối mặt với hơn ngàn vạn ác quỷ, một bà lão như ngươi còn có thể hù dọa được ta sao?

Nói ra một trò đùa toàn thế giới!

Nếu nguyên nhân cái chết của A Hào đã được chứng thực, như vậy ta rất dễ dàng đem cái chết của Thủy A Tuệ cùng Hồng tỷ năm đó kết hợp cùng một chỗ. Sau khi Hồng tỷ giết Thủy A Tuệ, lệnh cho A Hào đi xử lý thi thể, nhưng nàng tại sao phải giết Thủy A Tuệ? Tại sao phải móc mắt nàng?

Xem ra ta phải nghĩ cách gặp lại Hồng tỷ một lần mới được.

Ngày hôm sau ta và Lý Ma Tử không có đi ra ngoài, mà là ở trong khách sạn nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đến buổi tối liền chạy thẳng đến sòng bạc Thiên Hà.

Lần này ta tự mình lên sân, tự nhiên lại thắng được đầy bồn đầy bát. Không có gì ngoài ý muốn, không lâu sau ta lại được một lần nữa lên lầu, mà Hồng tỷ đã ở nơi đó chờ ta rồi!

Chương thứ hai ngàn ba mươi ba, quyết thắng một cá cược.

Hôm nay Hồng tỷ vẫn mặc một bộ váy dài màu đỏ khêu gợi như trước. Bởi vì đã không còn ống tay áo che lại, ta thấy được hình xăm trên cánh tay nàng, là mấy chục con rắn độc quấn quanh cùng một chỗ.

Hình xăm này có phong cách thật thích hợp với bản thân Hồng tỷ!

"Trương tiên sinh còn chưa rời tổ lân sao?" Hồng tỷ tuy rằng đang cười, nhưng ta lại cảm giác được sát khí trong đáy mắt nàng. Nghe thâm ý trong lời nói của nàng, tựa hồ nhắc nhở ta lúc này nên rời đi.

"Khó được đến một lần, đương nhiên phải chơi tới tận hứng." Ta tùy ý cùng nàng nói.

Hồng tỷ nhẹ gật đầu: "Đến sòng bạc là quan trọng nhất. Đã như vậy, ta muốn đánh cược với Trương tiên sinh thêm hai ván, không biết Trương tiên sinh có hứng thú hay không?"

"Ta vẫn là khách tùy chủ thôi!"

Hồng tỷ thấy ta dễ nói chuyện, rất cao hứng mời ta ngồi xuống. Ta nhìn nàng hỏi: "Lần này còn là đổ xúc xắc không?"

"Trương tiên sinh cũng có tâm đắc với xúc xắc sao?" Nàng vừa nói, vừa lấy cái vò nhỏ từ trong bảo khố ra, sau đó nhẹ nhàng đổ xúc xắc ra. Xúc xắc ùng ục đổ vào giữa bàn, Hồng tỷ cười nói: "Tiền đặt cược lần này có chút khác biệt, không biết Trương tiên sinh dám đánh cược."

"Hồng tỷ đừng hù dọa ta nha!" Ta nhìn nàng như cười như không: "Lá gan của ta còn nhỏ, chưa trải qua việc đời nên rất dễ bị dọa sợ. Hồng tỷ kể chút xem, nếu đặt cược quá lớn thì ta phải chạy thôi."

Hồng tỷ nhẹ nhàng nhếch đôi môi đỏ mọng, như một con độc xà đang thè lưỡi, quanh thân tản ra khí tức nguy hiểm: "Chỉ sợ lúc nào đến dễ khi khó!"

Ta giả bộ vô tình quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy hai tráng hán như núi kia đang chắn cửa ra vào.

Ta cũng không định để trong lòng, tiếp tục nói: "Ngươi còn chưa nói đánh cược cái gì à?"

"Đánh cược vào tính mạng của chúng ta!" Trong mắt Hồng tỷ lóe lên ánh sáng lạnh lẽo: "Ngươi thắng thì mạng của ta sẽ là của ngươi; nếu ta thắng, mạng của ngươi sẽ là của ta."

Trước đó ta sửng sốt, sau đó không nhịn được cởi ngực cười to: "Hồng tỷ thật sự yêu cô nói đùa, ta cần mạng của cô làm cái gì?"

Giờ phút này trên mặt Hồng tỷ không còn chút ý cười nào nữa: "Người quen với ta đều biết, Hồng tỷ chưa bao giờ nói đùa. Huống chi... Trương tiên sinh cứ khẳng định mình nhất định sẽ thắng sao? Người trẻ tuổi tự tin là việc tốt, nhưng nếu quá tự tin thì thành tự phụ thôi."

"Dù tự tin hay tự phụ, chỉ cần có vốn liếng là được." Ta vô cùng thản nhiên đáp.

Có lẽ lời của ta đã kích thích Hồng tỷ, nàng nhíu mày: "Một khi đã như vậy, chúng ta sẽ đặt cược thật sự trên bàn! Vẫn là quy củ cũ, chúng ta so số điểm cao ai thắng! Để công bằng, chúng ta thắng ba trận."

"Được." Ta cũng sảng khoái đáp ứng.

Ngay sau đó Hồng tỷ trước tiên lắc xúc xắc, sau khi mở chung nàng là bốn một cái năm, tổng cộng chín cái.

Cách mấy ngày lại lắc xúc xắc, ta phát hiện loại cảm giác choáng váng long trời lở đất này đã biến mất không thấy gì nữa, ta có chút ngạc nhiên, sau khi khai chung là hai ba cái, tổng cộng sáu điểm.

Khai cục thảm bại.

Hồng tỷ đắc ý cười với ta, ngay sau đó bắt đầu vòng thứ hai, sau khi chung xong cô ta thì mười một điểm, so với một vòng trước còn lớn hơn, rõ ràng cô ta đã tự tin cười càng thêm tự tin.

Ta hít vào một hơi thật sâu, trong lòng yên lặng nghĩ, Thủy A Tuệ a, A Hào à... Hai người các ngươi phải phù hộ ta! Ta là vì lật đổ vụ án cho hai người các ngươi nên mới ở lại đây đánh bạc.

Vòng tách chén thứ hai sau ta vẫn như cũ là hai ba, tổng cộng sáu điểm, lần nữa thất bại thảm hại.

Hồng tỷ càng đắc ý, sóng mắt lưu chuyển, trong mắt đầy hào quang nguy hiểm: "Trương tiên sinh, ngươi nói mạng của ngươi tới tay ta, ta nên xử trí ngươi như thế nào?"

"Chỉ cần đừng nhổ rơi ánh mắt của ta là được rồi!" Ta khẽ nói.

Nghe xong lời ta, sắc mặt Hồng tỷ kịch biến, bàn tay cầm xúc xắc cũng không nhịn được run lên. Nhưng rất nhanh nàng đã bình tĩnh lại, lại nhìn ánh mắt của ta tràn đầy sự nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống ta. Chỉ nghe thấy một hồi vang lên khanh khách., xúc xắc trong đầu chung giống như đang phát tiết cái gì đó, chuyển động mãnh liệt. Hồng tỷ bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng đem đầu chung đặt lên mặt bàn. Sau khi khai bát, hai con xúc xắc đều điểm một cái, như là hai con mắt màu đỏ vậy.

Hồng tỷ kêu thảm một tiếng, đầu chung trong tay suýt nữa thì bóp nát.

Ta cũng không để ý tới nàng, thu xúc xắc vào đầu chung lắc nhẹ, sau khi mở chung thì thể hiện là hai, sáu, mười hai điểm.

Hồng tỷ sắc mặt trắng bệch, ta thoải mái cười nói: "Ba mươi năm, Hà Đông ba mươi năm, ba mươi năm Hà Tây, Hồng tỷ không nên đắc ý vênh váo."

Hồng tỷ hừ một tiếng: "Thần khí của ngươi là cái gì? Ta đã thắng ngươi hai vòng, một vòng nữa tính mạng của ngươi liền thuộc về ta!" Vừa nói xong, nàng liền nóng lòng khơi dậy xúc xắc, kết quả lại tiếp tục mở ra như cũ là hai điểm.

Mà ta lại thuận lợi, lại là mười hai điểm.

Cứ như vậy, hai vòng ngang nhau, vòng cuối cuối cùng càng thêm quan trọng.

Hồng tỷ đảo mắt một cái, nói với ta: "Trương tiên sinh, vòng cuối cùng do ngài làm chỗ ngồi là được rồi." Nàng đẩy xúc xắc đến trước mặt ta, ý bảo ta lấy chén trước.

Nữ nhân này thật sự là quỷ kế đa đoan, một chút thiệt thòi cũng không chịu ăn.

Ta cũng lười dong dài với nàng ta, lắc đầu chung, sau khi khai bát thì thể hiện là hai bốn, tám tám.

Hồng tỷ hơi thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Trương tiên sinh, xem ra vận khí của ngươi cũng vậy."

Nàng cầm lấy xúc xắc lắc nhẹ, nhưng xúc xắc trong chung lại như chạy loạn tới chạy lui không chịu sự khống chế của nàng, Hồng tỷ phải phí khí lực rất lớn mới có thể ngăn chặn được nó. Dù vậy, nàng còn chưa kịp lấy xúc xắc ra thì xúc xắc đã bay ra từ bên trong, rơi mạnh xuống mặt bàn.

Rặc rặc một tiếng, hai viên xúc xắc lại vì va chạm quá mạnh mà vỡ nát, lộ ra hai con mắt máu chảy đầm đìa bên trong.

Cho dù ta đã sớm chuẩn bị tâm lý, vẫn bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh hãi.

Con ngươi kia phảng phất còn có sinh mệnh, chuyển động nhìn ta, lại gắt gao trừng Hồng tỷ.

Hồng tỷ liên tiếp lui về phía sau, mãi đến khi dán lưng lên vách tường, nàng mới giống như có chỗ dựa hoảng loạn kêu lên: "Nhanh! Mau chế trụ hắn!"

Ta cũng không biết y nói gì, chỉ là con mắt ta hay là con mắt?

Nhưng hai đại hán lại vô cùng ăn ý chia làm hai, một người đi bắt hai tròng mắt trên bàn, một người đi thẳng đến ta.

Ta thấy trên cánh tay nam nhân đầy bụi gai kia có vẻ hung ác, lập tức lắc mình nhẹ nhõm tránh được nắm đấm của nam nhân. Dù ta phản ứng linh mẫn, nắm tay đối phương vẫn nhẹ nhàng xoa qua cánh tay của mình.

Không biết vì sao, ta cảm thấy cánh tay đột nhiên đau nhức, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy cánh tay đã bị cắt ra hai lỗ hổng, trong vết thương rõ ràng còn có mấy bụi gai thật nhỏ.

Thế này là sao?

Nam nhân kia dứt khoát xé áo của mình, toàn bộ nửa người trên trần trụi đều xăm đầy bụi gai.

Quả nhiên không đơn giản, ta mỉm cười chuẩn bị thi triển ra ba thành tu vi, cả người hắn nhào tới. Loại hàng như vậy đương nhiên không phải đối thủ của ta, ta bay ra một chưởng liền đánh hắn ngã lăn trên tường!

Nhưng khi bàn tay chạm đến thân thể hắn, chỉ cảm thấy ngàn vạn sợi đâm xuyên qua bàn tay, đau đến mức ta phải nhíu nhíu mày theo bản năng.

Con mắt thứ hai ngàn hai trăm tám bốn sáng ngời.

Mà con mắt bên kia lại phi thường linh hoạt từ trên bàn nhảy ra.

Nam nhân có xăm trên cánh tay kia xuất chưởng đánh xuống, cái bàn lập tức bị chém thành hai khúc, chỗ đứt gãy còn có dấu vết hỏa thiêu.

Lần này ta lập tức kịp phản ứng. Xem ra hình xăm của bọn họ phi thường đặc biệt, có hoa văn gì, thì có công năng thế nào. Nam nhân đối phó ta xăm bụi gai, cho nên toàn thân cũng giống như mọc đầy gai, nam nhân khác có hoa văn bảo kiếm, cánh tay như bảo kiếm chém sắt như chém bùn.

Chẳng lẽ trong hình xăm bọn hắn có gửi gắm hai vị Âm Linh nhất lưu?

Không cho ta thời gian suy nghĩ tiếp, Kinh Cức nam tử lần nữa nhào tới. Lần này ta đứng thẳng lên, cùng lúc đó phát động Bất Động Minh Vương Trận. Bởi vì sự tình phát sinh quá mức đột ngột, đối phương hoàn toàn không có thời gian phản ứng, trực tiếp bị bụi gai của mình cắn trả, toàn thân máu thịt đâm xuyên qua.

Ta một mình đã đánh bay một nam nhân khác rồi. Hai con ngươi đang nhảy nhảy đúng lúc này lăn đến bên chân của ta.

Ta xoay người nhặt lên, gọi Lý Ma Tử rồi chạy.

Phía sau truyền đến từng đợt tiếng thét chói tai của Hồng tỷ. Bởi vì không quen thuộc với địa hình sòng bạc, đám tay chân dưới lầu cũng nghe thấy âm thanh từ trên lầu vọng xuống. Ta không muốn gây chết người, chỉ có thể bỏ mặt từng người xuống cầu thang.

Đúng lúc này, ở góc đột nhiên xuất hiện thân ảnh của một người đàn ông, không ngờ lại là một con gầy.

Hắn ra dấu với chúng ta, mở ra một cửa nhỏ, lúc này hoàn toàn không kịp ngẫm nghĩ, ta chỉ có thể lựa chọn tin tưởng hắn. Chúng ta dọc theo cầu thang nhanh xuống phía dưới, từ cửa sau sòng bạc đi ra, hai chiếc xe ngựa đã dừng ở nơi này.

Cưỡi trên xe quay, con khỉ gầy dẫn chúng ta đến một chỗ đất hoang gần biển.

Ta và Lý Ma Tử xuống xe, Lý Oanh Tử nghi ngờ hỏi: "Vì sao ngươi dẫn chúng ta tới đây? Ngươi rốt cuộc có mục đích gì?"

"Không phải ta muốn dẫn các ngươi đến..." Con khỉ gầy do dự nói: "Là A Hào, trước khi chết hắn tìm được ta, nói cho ta biết chỗ này, còn bảo ta nhất định phải mang các ngươi đến."

Hóa ra là A Hào, thảo nào sau khi xảy ra chuyện, A Hào nhìn thấy con khỉ nhỏ ở sòng bạc, ánh mắt hắn luôn rất kỳ quái.

Ta xem qua cảnh sắc chung quanh, đột nhiên nghĩ đến lời A Hào từng nói, chẳng lẽ nơi này chính là nơi hắn mai táng A Tuệ?

Đúng lúc này, nhãn cầu một mực ở trong tay ta đột nhiên như nhận được cái gì chỉ dẫn, mang theo ta đi về hướng sườn cỏ liền dừng lại. Ta vội vàng khom người xuống, bắt đầu lục lọi.

Mặc dù Lý Ma Tử và con khỉ nhỏ không hiểu lắm nhưng cũng ngoan ngoãn gia nhập vào. Không bao lâu sau, chúng ta đã đào ra một cái hố to, nhưng vẫn không thấy thi thể của Thủy A Tuệ đâu cả ngày trời, cuối cùng cũng tìm được một cánh tay.

Nhưng bàn tay này vô cùng đặc biệt!

Theo lý thuyết thì Thủy A Tuệ đã chết rất nhiều năm, thi thể sớm đã mục nát, nhưng cánh tay này lại trắng nõn non mịn, hoàn toàn không giống một cỗ tử thi, ngược lại giống như là có sinh mệnh. Chúng ta vội vàng tiếp tục, đào cả thi thể của nàng lên. Trừ thiếu mất hai con mắt, thi thể của A Tuệ vẫn bảo trì vô cùng hoàn hảo.

Hai con mắt từ trong tay ta lăn xuống, lăn lộn bò vào trong hốc mắt của Thủy A Tuệ. Chỉ chốc lát sau, Thủy A Tuệ rõ ràng trợn tròn hai mắt, sau đó từ trong hố đất ngồi dậy.

Lần này khiến ta sợ hết hồn, còn cái tên nhát gan như Lý mặt và gầy khỉ đã ôm lẫn nhau, hò hét giả chết.

Thân thể của A Tuệ còn hơi cứng ngắc, giống như một cái xác không hồn đứng dậy. Nàng nhìn ta một chút, bỗng nhiên nói ra: "Trương tiên sinh, thật vui khi thấy ngươi."

"Chúng ta từng gặp nhau rồi sao?" Ta tò mò hỏi.

"Không có!" Thủy A Tuệ lắc đầu: "Nhưng trước khi chết một ngày ta nhìn thấy ngươi, biết được mấy năm sau ngươi sẽ đếncũng, hơn nữa sẽ gặp cơ duyên xảo hợp cho ta một cái viên mãn."

"Ngươi dự cảm được?"

Thủy A Tuệ nhẹ gật đầu: "Ta vẫn chờ ngươi đến."

"Vậy ngươi rốt cuộc là người hay là..." Lý Ma Tử lắp ba lắp bắp hỏi.

Thủy A Tuệ nói: "Ta đã chết một lần rồi, đương nhiên không xem như là người." Nàng vừa nói vừa giơ cổ tay lên trước mặt ta, ta bắt mạch cho nàng, phát hiện nàng hoàn toàn không có nhảy lên.

Thủy A Tuệ giải thích: "Đây cũng là một trong khả năng của Thảo Quỷ Bà. Bởi vì có Chung Quỷ Vương bên người, cho nên chúng ta có thể sống như người chết."

Nàng nói thế, ta bỗng nhiên có một ý tưởng không tốt: "Hồng tỷ kia..."

"Không sai." Thủy A Tuệ nhẹ gật đầu với ta: "Thật ra nàng đã sớm chết rồi, về sau có thể sống lại. Nàng đặc biệt thích năng lực của ta, vì giữ lại nó, không tiếc giết chết ta móc mắt của mình ra, còn phong con mắt của ta vào xúc xắc, để ta giúp nàng kiếm tiền! Bởi vì ta có thể dự cảm đến tương lai đã xảy ra chuyện, cho nên mấy năm nay nàng đã kiếm được rất nhiều tiền cho nàng..."

"Vậy tỷ có biết năng lực của Hồng tỷ không?" Ta hỏi.

"Chuyện này..." Thủy A Tuệ còn chưa nói hết, phía sau chúng ta truyền đến một thanh âm lạnh lùng: "Trương tiên sinh, tại sao không hỏi ta vấn đề này trước mặt ta?"

Ta nao nao, vội vàng xoay người lại, chỉ thấy cách đó không xa có một nữ tử áo đỏ đang đứng, mà phía sau nàng là một hàng người áo đen cầm thương, hai tráng hán cũng ở trong đó.

Lần này thì hỏng rồi!

"Ai lại hiểu rõ bản thân ta hơn chứ?" Hồng tỷ vừa nói vừa đi về phía trước. Nàng nhìn Thủy A Tuệ, trong ánh mắt tràn ngập cảm xúc phức tạp: "Không nghĩ tới tên tiểu tử thối A Hào kia rõ ràng giấu thi thể ngươi ở nơi này, mấy năm nay ta vẫn luôn gối cao vô lo, bởi vì ta thật sự cho rằng ngươi đã táng thân trong biển rộng, vĩnh viễn cũng không có cơ hội sống lại."

Thủy A Tuệ nói: "Mọi việc đều có thiên định, kế hoạch của ngươi tốt, tóm lại sẽ có lúc phạm sai lầm."

Hồng tỷ nghe nói tới đây, có chút chán ghét liếc mắt nhìn con khỉ gầy bên cạnh: "Bên cạnh ta có mấy tên phản bội này, sao lại không làm sai được? Có phải các ngươi đặc biệt tò mò ta tìm ra từ đâu không? Kỳ thực ta đã sớm đặt đồ theo dõi ở trên người con khỉ gầy kia rồi."

"Làm sao ngươi biết..." Hầu gầy run rẩy hỏi.

Hồng tỷ không thèm nhìn hắn một cái: "Con mắt A Tuệ nằm trong tay ta nhiều năm như vậy, ta tự nhiên cũng đã từng thấy qua rất nhiều chuyện xảy ra trong tương lai. Mấy năm nay ta luôn phòng bị một người họ Trương, không ngờ cuối cùng vẫn là hư trong tay ngươi."

Ta nhìn Hồng tỷ nói: "Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, năng lực của ngươi là gì?"

Chương thứ hai nghìn tám mươi lăm, Côn Luân đánh Thần cấp (chương lớn)

Hồng tỷ cười lộ ra cánh tay trước mặt chúng ta. Dưới ánh trăng, mỗi một con độc xà trên cánh tay trắng nõn của nàng đều rất sống động, tựa hồ lúc nào cũng có thể bò xuống cắn chúng ta một cái. Nàng nhẹ giọng nói: "Thảo Quỷ Bà có rất nhiều loại, đều lấy trong thân thể một ít Tửu Vương Khu, có trùng chung, chén thú, chén cỏ. Trong thân thể A Tuệ có một con quái vật tám mắt, là một loại trùng chung. Mà ta..."

Nàng thích độc xà như vậy, chẳng lẽ là thú chung?

Hồng tỷ tiếp tục nói: "Thảo Quỷ Bà Thảo, đương nhiên lực lượng của người lấy cỏ làm chén là cường đại nhất!" Nàng chỉ vào cây cỏ xanh biếc vây quanh bầy rắn nói: "Tửu Vương trong cơ thể ta chính là cỏ cây, dùng máu của ta để xăm hình, là có thể biến hình xăm của ta thành sự thật."

Ta lập tức bừng tỉnh đại ngộ. Khó trách hình xăm hai người kia cường hãn như vậy, hóa ra đều dùng hoa văn máu tươi của Hồng tỷ để xăm.

Hồng tỷ nói tới đây, nhìn Thủy A Tuệ nói: "Ngươi và ta đều là yêu bà khôn lỏi, ta vốn cho rằng ngươi là người hiểu ta nhất, hiểu nhất về ta. Ta tốt với ngươi như vậy, nhưng ngươi lại phản bội ta ư? Không được, ta không thể cho ngươi rời đi, ta nhất định phải lưu ngươi lại! Cho dù chỉ để lại đôi mắt của ngươi..."

Thủy A Tuệ lạnh lùng nói: "Ngươi thật sự đối tốt với ta sao? Ngươi chỉ là cần năng lực của ta mà thôi."

Hồng tỷ nói: "Hiện tại thì sao chứ? Ngươi tuy trùng sinh, nhưng trong lòng bàn tay ta, ngươi căn bản không bay ra khỏi đó được." Nàng vừa nói vừa hạ lệnh, người áo đen phía sau bưng thương vây lên, ta tạm thời không muốn phản kháng, dứt khoát theo kế tựu kế.

Bọn ta lại bị mang về Thiên Hà đổ trường, nơi này đã dọn dẹp xong, người đi sạch sẽ.

Chúng ta đi tới tầng cao nhất, Hồng tỷ nói với Thủy A Tuệ: "Ngươi sống lại, chúng ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, chỉ cần ngươi còn nguyện ý đi theo ta, ta có thể coi như chuyện trước đó chưa từng xảy ra..."

Không chờ nàng nói xong, Thủy A Tuệ đã cười lạnh nói: "Ngươi cảm thấy đến bây giờ, ta còn có thể tin được lời ma quỷ của ngươi sao?"

"Ngươi không tin cũng không sao! Ngươi không tin ta sẽ giết ngươi lần nữa, móc mắt của ngươi ra dùng cho ta!" Hồng tỷ nghiến răng nghiến lợi nói: "Nhưng ngươi lại bị ta giết một lần nữa, sẽ không còn cơ hội trùng sinh, ngươi phải hiểu cho kỹ."

Thủy A Tuệ căn bản không để ý tới lời nói của nàng: "Ngươi biết tại sao ta lại sống lại không?"

Hồng tỷ hơi sững sờ.

Thủy A Tuệ tiếp tục nói: "Bởi vì ta còn mang trên lưng một sứ mạng! Ngươi giết nhiều người vô tội như vậy, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục làm xằng làm bậy sao? Thảo Quỷ Bà là không thể rời khỏi núi lớn, nơi đó mới là gốc rễ của chúng ta, là nguồn suối toàn bộ lực lượng của chúng ta. Ta muốn dẫn ngươi trở về... "

Hồng tỷ biến sắc: "Ngươi nói hươu nói vượn cái gì?"

"Để ta tới kết thúc hết thảy đi." Thủy A Tuệ vừa nói vừa đi về phía Hồng tỷ, Hồng tỷ rõ ràng có chút luống cuống, hạ lệnh bắt lấy Thủy A Tuệ. Đúng lúc này, Thủy A Tuệ bỗng nhiên quay đầu lại nhìn ta một cái, trong ánh mắt nàng, ta thấy hai bộ hình ảnh.

Hình ảnh đầu tiên, tựa hồ là một ngôi nhà nào đó sâu trong núi lớn, cỏ xanh mọc đầy trên mặt đất, ta và Lý Ma Tử mai táng hai bình tro cốt...

Cuối cùng thì Diệp Lạc cũng trở lại bình thường, lòng ta tức là Miêu Cương.

Bức họa thứ hai tựa hồ là tại một ngọn núi băng vạn năm, Long Thanh Thu giơ cao Thiên Ấn miệt thị thương sinh, cười điên cuồng không thôi. Mà sâu trong huyệt động núi lớn, trong miệng một con Kỳ Lân màu vàng ngậm một cây roi thép, mang theo liệt diễm, hướng ta bay nhanh đến...

Nơi Kỳ Lân gầm thét, Côn Luân Đả Thần Cấp!

Hình ảnh chợt lóe rồi biến mất, ta tin tưởng bức tranh đầu tiên mà Thủy A Tuệ dặn dò ta làm, bức thư thứ hai là nàng lợi dụng năng lực của mình báo ân cho ta.

Kế tiếp nước a Tuệ đã ôm chặt lấy Hồng tỷ. Hồng tỷ cánh tay như rắn độc có sinh mệnh bò lên trên người Thủy A Tuệ, hung hăng cắn xé thân thể của nàng. Thủy A Tuệ tựa hồ căn bản không cảm thấy đau, nàng chỉ là gắt gao kiềm chế Hồng tỷ, không muốn để Hồng tỷ tránh thoát.

Thủy A Tuệ nhẹ nhàng nói: "Chúng ta về nhà đi! Núi lớn mới là nhà của Thảo Quỷ Bà!"

Mà những tay đánh thuê sòng bạc kia nhìn thấy cảnh tượng này căn bản không ai dám tới gần, chỉ có hai tên tráng hán bước nhanh xông tới. Nhưng không chờ bọn hắn tới gần, Thủy A Tuệ đã ôm hồng tỷ phá tan thủy tinh, nhảy xuống từ trên cao nhất của sòng bạc, nặng nề rơi xuống phía dưới.

Ta chợt nhớ tới ta từng mơ một giấc, trong mơ dường như cũng có trường hợp như vậy, một cô gái áo trắng và một cô gái áo đỏ đang lôi kéo nhảy xuống...

Thanh âm rơi xuống đất rất lâu mới truyền tới, hai tráng hán đột nhiên thống khổ hét ầm lên, kèm theo tiếng kêu chói tai, hình xăm bọn họ như bị ăn mòn toát ra bong bóng, hai người rất nhanh đã sưng phù như quả bóng, ngã lăn trên mặt đất.

Ta về sau thông qua một ít thủ đoạn tìm về thi thể Hồng tỷ cùng Thủy A Tuệ, sau khi năng lực Thảo Quỷ Bà trùng sinh biến mất, các nàng thành hai cỗ thi thể thật giá thật.

Ta sẽ cho các nàng vào trong đàn tro cốt, Lý Ma Tử không có ý tốt nói: "Tiểu ca, ngươi người tốt xấu như vậy phải đến bao giờ mới có thể coi là xong?"

Kỳ thật ta cảm thấy Thủy A Tuệ trước khi chết chỉ liếc mắt nhìn ta một cái, để cho ta nhìn thấy hai cảnh tượng, đều là nàng thấy tương lai.

Người vẫn không thể tự tiện thay đổi tương lai.

Ta có thể hoàn thành nguyện vọng thuận lý thành chương của nàng, mang nàng và tro cốt của hồng tỷ về trong ngọn núi lớn của Miêu gia. Đó là nơi truyền thừa của Thảo Quỷ Bà, cũng là điểm cuối trong cuộc đời các nàng.

Nhưng then chốt là chỗ sơn hoa vương vãi khắp nơi kia, ta căn bản không biết ở nơi nào?

Cuối cùng vẫn là con khỉ gầy tới tìm ta, thì ra Tiết đại bà sau khi trở lại giờ Ba Ba Ba nghĩ đến A Tuệ đã qua đời, cũng cảm thấy vô cùng áy náy. Vì thế thông qua thủ đoạn khoa học kỹ thuật, phục hồi tờ giấy bị mưa rơi ướt nhẹp kia, biết được địa chỉ Thủy A Tuệ để lại. Biết được lúc ta và Lý mặt rỗ hội đi một chuyến, Tiết bà bà đem tiền gửi do năm đó Thủy A Tuệ đặt ở chỗ đó của bà tìm tài khoản của ta.

Ta và Lý Ma Tử dựa theo địa chỉ tìm tới, quả nhiên thấy được sườn núi xinh đẹp kia. Ta đem tiền của Thủy A Tuệ cùng Hồng tỷ mai táng xong, lại đem đưa đi nhà của Thủy A Tuệ, lập tức tiêu sái xoay người rời đi.

Trong sơn thôn như thế ngoại đào nguyên, tiểu nữ hài Miêu gia không sợ trời sinh đang vui đùa chơi đùa, ta thấy bộ dáng các nàng vô ưu vô lự, thực sự đoán không được trong các nàng có cỏ cây quỷ bà hay không?

Đúng lúc này, ta thấy một nữ sinh kéo ống quần, muốn xuống nước đục thả câu.

Trên bắp chân của nàng xăm lấy một con cá chép, trong miệng cá chép ngậm một viên thủy châu tản ra âm khí...

(Đạ: Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người trong hai năm qua! Thương nhân Cảm Âm gian bỗng chính thức bước vào giai đoạn cuối, sắp tiến vào ba chiến dịch cực nóng cuối cùng, Độ Giang Thiên, Phong

Đô thiên Côn Luân. Thỉnh mọi người chú ý hiệu lệnh công chúng của Đạo môn lão Cửu, cùng với Lãng Cửu mới giảng nhỏ: Đạo môn lão Cửu, đến lúc đó sẽ kịch liệt phản kích toàn tuyến, Trương gia Giang Bắc làm sao có thể phản kích toàn tuyến? Tám phương diện cử động sẽ chết trận mấy người? Thân thế của Trương Cửu Lân rốt cuộc là cái gì? Còn có các loại thương nhân âm phủ phiên ngoại thiên nữa, chờ ngươi xem.

Mặt khác lão Cửu còn đang hoạt động lần trước, chú ý đăng bài của ta, liền có cơ hội thu được các loại lễ vật quanh thư đăng ký.

Chương thứ hai ngàn ba tám trăm sáu, Trương gia tới chơi nói chuyện.

Thời gian cực nhanh, trong nháy mắt vụ làm ăn âm vật của ta đã làm được sáu năm, âm vật xử lý cũng đạt tới trên trăm kiện.

Đây là một năm an nhàn nhất tiếp nhận buôn bán âm vật, không có việc gì thì cùng Lý mặt rỗ và ông chủ Bạch uống rượu chung, thỉnh thoảng có hứng thú đến dò xét địa phương Doãn Tân Nguyệt quay kịch, thậm chí còn chọn thời gian đi chợ phiên ở thảo nguyên châu Âu, thúc ngựa giương oai với bạn thân của mình.

Trong thời gian này ta và sơ nhất cũng qua lại vài lần, chủ yếu là lo lắng cho Hàn lão lục và Thải Vân cô nương, trong lòng ta không thể yên tâm cho bọn họ.

Cũng may Sơ Nhất nơi đó cũng hết thảy mạnh khỏe, hắn giống như ta đều bị hoà bình đột nhiên xuất hiện này làm cho có chút không thích ứng!

Nhưng vừa đi đã phát hiện người của Long Tuyền sơn trang hình như đã lẻn vào trong lòng đất, bọn ta mới nới lỏng cảnh giác, tạm thời về tới Huân.

Ngày đó ta và Lý mặt rỗ đang câu cá trong tiệm nông gia, tiểu nhị trên phố đột nhiên đưa máy truyền tin tới, miệng đầy răng vàng, người tóc dài cửa tìm tới cửa muốn gặp ta, còn nói mình là người của Giang Bắc Trương gia.

"Mẹ kiếp, ngày lành của chúng ta chỉ sợ chấm dứt rồi..."

Ta từ trên ghế mây đứng dậy, vỗ vỗ bùn đất trên người, sắc mặt không tự chủ được rất khó coi.

Lý Ma Tử ở bên cạnh nhạc đệm nghe rõ ràng, hắn lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi, không còn gì luyến tiếc hỏi: "Đại Kim Nha?"

Ta khẽ gật đầu, nói Trương gia Giang Bắc có nhân vật đặc sắc nhất, không thể nghi ngờ chính là Đại Kim Nha rồi.

Trên đường trở về tiệm ta đang suy nghĩ mục đích Đại Kim Nha tới tìm mình, nhớ lại mỗi lần hắn tìm ta hình như cũng không có gì tốt, sẽ trời xui đất khiến đưa tới phiền toái cho mình, đáy lòng có chút chán ghét hắn.

"Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Nhìn xem Đại Kim Nha có ý gì, dù sao Trương gia không có quyền ra lệnh cho ngươi, cho dù là hợp tác cũng phải đáp ứng mới được."

Lý Ma Tử nghĩ hay quá nhỉ, nói xong nhắm mắt lại dựa vào đăng khoá nghỉ ngơi, ta nghĩ lại cảm thấy hắn nói rất có lý, liền nhắm mắt lại.

Vừa tới cửa tiệm Đại Kim Nha đã vội vội vàng vàng đi tới kéo tay của ta, hết sức nhiệt tình mở miệng nói: "Tiểu thiếu gia, ngươi đã đến rồi, mấy năm không gặp chúng ta rồi, nhớ lão Kim ta đấy!"

Hắn nói như vậy phỏng chừng khiến đáy lòng mình cũng phát ghét, nhưng đây chính là nguyên nhân hắn có thể ở Trương gia trường kỳ làm người nói chuyện.

Đưa tay không đánh người mặt cười, ta cười ha hả nắm tay với hắn, tiếp theo giả vờ an bài Lý Ma Tử đi ra ngoài đặt cơm ăn, đón gió tẩy trần cho Đại Kim Nha.

"Ai ui, tiểu thiếu gia quá khách khí, ta làm gì có thời gian ăn cơm? Ngươi tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc đi, tộc trưởng chuyên môn bảo ta đến mời ngươi trở về lão trạch Trương gia, chúc mừng phàm sinh!"

Đại Kim Nha cười híp mắt nói, ta nghe ánh mắt biến đổi, níu lấy mang theo của nó, hung tợn hỏi nó rốt cuộc muốn làm gì.

Mấy năm gần đây Trương gia xuống dốc không giả, nhưng tóm lại vẫn là đại gia tộc, tộc trưởng làm sao lại đích thân cho một đứa bé để sinh nhật?

Ta cảm thấy sinh nhật là giả, rất có thể là Trương gia muốn uy hiếp ta thông qua phàm phàm Phàm uy hiếp đi làm việc giúp bọn họ.

"Khụ khụ..."

Đại Kim Nha bị ta bóp đến mức mặt đỏ bừng, không ngừng ho khan, mơ hồ có dấu hiệu trợn trắng mắt. Lý Ma Tử vội vàng đi lên kéo ta ra, hát lên mặt đỏ bảo Đại Kim Nha nhanh chóng nói, tránh phải chịu tội!

"Ta nào dám lừa ngươi chứ, hơn nữa ta chỉ là con chó do Trương gia nuôi dưỡng mà thôi, còn ngươi là người nối nghiệp có tiềm lực cuối cùng kia cơ mà..."

Đại Kim Nha hắng giọng một cái, mới dùng tính mạng bảo đảm lần này tộc trưởng bảo ta đi là vì giúp Phàm Phàm sinh nhật thật sự. Về phần còn có mục đích khác hay không, Đại Kim Nha cũng không rõ lắm, nhưng nhất định sẽ không hại cha con chúng ta.

"Có tin hắn không?"

Tình cảm giữa Lý mặt rỗ không ít hơn so với Phàm gian, trên tay hắn cầm một quyển máy móc, có vẻ như nếu ta không tin Đại Kim Nha, liền khiến hắn không thể đi ra đường.

"Được rồi, thu dọn đồ đạc cùng hắn đi một chuyến đi!"

Ta nghĩ nghĩ nên vẫy tay một cái với Lý Ma Tử, tạm thời tin lời Đại Kim Nha, chủ yếu là ở cùng Trương gia. Nếu bọn họ thật sự muốn làm gì, ta căn bản không trốn được.

Cũng không bằng tự mình đi xem tình huống như thế nào, nếu như thực sự tới một bước trở mặt kia, cùng lắm thì đồng phòng đánh nhau!

Nhưng mà khi trở lại Giang Bắc Trương gia, ta mới phát hiện chính mình có chút lòng tiểu nhân độ quân tử, trong ngoài nhà của Trương gia đều dán đầy giấy đỏ mừng, giống như là có người muốn kết hôn, trên thực tế lại là chuyên môn bố trí để phàm nhân qua sinh nhật mới có thể bố trí.

Phàm Phàm thấy ta rất vui, nhưng không nói với ta mấy lời lại chạy đến trong lòng Trương Diệu Vũ, thân thiết gọi tộc trưởng gia gia, thỉnh thoảng lại chào hỏi các vị Trương gia tiền bối, những người này có rất nhiều người ta không nhận ra.

Xem ra tiểu tử Phàm này lăn lộn trong nhà của lão gia không tệ, hưởng thụ đãi ngộ của tiểu chủ nhân, ta lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Trương gia trạch là một đại trạch truyền thống ba bước, Trương Diệu Vũ nhận được ta từ cửa ra vào liền gật đầu, không nói gì thêm. Hắn một mực chờ vào phòng, phái người ra ngoài đưa phàm trần lĩnh ra ngoài, sau đó mới cười ha hả: "Cửu Lân, hoan nghênh trở về nhà thật sự!"

Ta sửng sốt một chút, nếu như những lời này của Trương Diệu Vũ để gia gia nghe được, ông ấy sẽ rất vui mừng. Qua hơn nửa thế kỷ, nhất mạch của ta cuối cùng cũng về tới Trương gia!

Tiếp đó Trương Diệu Vũ dẫn ta tới từ đường, đặt thêm tên của gia gia trong tộc vào tên của ta, xem như nhận tổ quy tông.

Ta không hiểu vì sao phía dưới gia gia không viết tên phụ thân mà trực tiếp viết ta?

Vừa mới mở miệng hỏi một câu, lại nghĩ đến việc phụ thân đã sớm rời khỏi vòng tròn của âm vật, xem như hoàn toàn thoát ly khỏi Trương gia, về phần từ đường...không vào thì không vào!

Dưới tên của ta có một hàng chỗ trống hoàn toàn mới, ta biết đây là chuẩn bị cho tương lai sau này sẽ vào tông.

Trương Diệu Vũ nhìn ta, đưa tay lấy bút lông viết vào vị trí chính giữa ba chữ mạnh mẽ mạnh mẽ "Trương Tiểu Phàm"!

"Tộc trưởng, như vậy sao được!"

Ta vô ý thức kêu lên, những người khác trong từ đường cũng dồn dập hít một hơi lạnh.

Từ đường không chỉ là công cụ duy trì truyền thừa gia tộc, mà còn là đầu nguồn của vận đạo gia tộc, trẻ con không đủ dương khí, cho nên từ đường nào của gia tộc cũng không cho trẻ con vào tông.

Mà lúc này Trương Diệu Vũ chẳng những bắt phàm nhân nhập tông, còn viết tên của hắn ở chính giữa, đây là đang lặng lẽ tuyên bố, tương lai của ta và phàm nhân đều sẽ là lãnh tụ của Trương gia Giang Bắc.

"Việc này đã được trưởng lão cân nhắc rồi, không cần thảo luận nữa!"

Thấy chúng ta nhao nhao phản đối, thần sắc Trương Diệu Võ biến đổi, vô cùng uy nghiêm mở miệng. Khí thế của ông ta quá mạnh mẽ, khiến cho tất cả mọi người đều phải cúi đầu.

Đáy lòng ta đã cao hứng thay cho phàm nhân, nhưng càng nhiều hơn là lo lắng. Đến lúc đó, chẳng những trong gia tộc sẽ có người gây khó dễ cho phàm nhân, mà còn tranh vị trí, thậm chí kẻ địch bên ngoài cũng sẽ thừa cơ đối phó với phàm nhân.

Phàm nhân dù sao cũng có thiên phú kinh người, mỗi người đều có vận mệnh trốn không thoát, là phúc hay họa thì phải xem sau này hắn đi như thế nào.

Sau khi vào tông chính là thiết yến, đêm đó tất cả đệ tử của Trương gia đều đến, Trương Diệu Vũ đã bày tiệc rượu trong sân, giống như cho cháu trai ruột mừng sinh nhật liên tục nâng chén với mọi người.

Trong đó phần lớn mọi người đều lấy lòng ta, bọn họ nhìn ra ta mới thật sự là nhân vật chính, ta cũng hiểu tộc trưởng tuyệt đối không chỉ vì cho phàm nhân sinh nhật mới bảo ta tới. Đợi lễ mừng kết thúc, sau khi tất cả mọi người tán đi, ta mới hỏi Trương Diệu Vũ có an bài gì hay không?

"Ngươi đi xem một thứ trước với ta..."

Trương Diệu Võ thấy ta chủ động mở miệng, gật đầu thu lại nụ cười, sắc mặt ngưng trọng dẫn ta đi vào phòng ngủ, vặn vẹo chén trà trên đài chữ.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang trầm đục, giường của hắn tự động di chuyển vị trí, lộ ra lối vào tầng hầm!

Chương thứ hai nghìn hai nghìn ba bảy tinh nhuệ ký tử thư.

Trương Diệu Vũ xách tay bám vào một đống điện đi vào, hắn ta đang đi phía sau, phát hiện trong mật thất rất trống trải, chỉ có vị trí tận cùng bên trong tường có một cái rương lớn bằng gạo.

"Mở ra xem một chút đi!"

Trương Diệu Võ cho ta một chiếc chìa khóa, ta không hiểu nhìn hắn một cái, tiến tới mở cái rương ra. Phát hiện bên trong có rất nhiều nhà cửa. Ta cầm lấy chìa khóa đầu tiên mở ra, thấy được hình ảnh mỉm cười của gia gia.

Đây là quyển sổ hộ khẩu của gia gia Trương Diệu Dương!

Dường như ta nghĩ tới điều gì, lại mở quyển thứ hai, trực tiếp nhìn thấy khuôn mặt hơi có vẻ hèn mọn của Thử tiền bối.

Bất quá chuột tiền bối năm đó hẳn là còn rất trẻ, dù sao ảnh cũng còn rất ngây ngô.

Ta lại lật thêm mấy quyển, phát hiện đây đều là những người mấy mươi năm gần đây của Trương gia chết đi!

"Những người này đều là tộc nhân trực tiếp chết trong tay Long Tuyền sơn trang, Diệu Dương huynh và Diệu Hoa huynh trong cuộc chiến Côn Ngô cầu may mắn chạy thoát với ta, nhưng cuối cùng cũng không thoát được số mệnh quá đáng!"

Trương Diệu Võ có chút nghẹn ngào, nói chuyện đến thân thể đều có chút phát run.

"Có ý gì?"

Ta nghe cuộc chiến ở Côn Ngô cầu xong, cảm giác đây hẳn là nguyên nhân gia gia rời khỏi Trương gia, đáy lòng vô cùng khát vọng hiểu rõ tất cả những thứ này.

Trương Diệu Võ tựa hồ không muốn đề cập đến, chỉ nói cho ta biết năm đó trận chiến ở Côn Ngô Kiều, hơn một trăm tên tinh nhuệ của Trương gia đều bị Luân Thiên Ấn của Long Thanh Thu sát hại, chỉ có ba người bọn họ mới liều mạng đào tẩu.

Nói xong đây hết thảy, cuối cùng Trương Diệu Võ cũng nhịn không được mà rơi lệ, hắn lấy khăn tay lau mắt, thở sâu một hơi hỏi xem ta có muốn báo thù cho những thân nhân đã chết hay không.

"Đương nhiên muốn!" Ta không chút do dự trả lời.

Bởi vì Long Tuyền sơn trang, ta cùng gia gia từ nhỏ đã lang bạt kỳ hồ. Bởi vì Long Tuyền sơn trang, Thử tiền bối thảm tử, còn có Bạch Mi thiền sư viên tịch, Phượng đại sư chịu chết, cùng với vô số đồng bạn đều gặp bất hạnh.

Thù hận giữa ta và Long Tuyền sơn trang căn bản không cần nói cái khác, cả hai nước với lửa không tương dung!

"Nếu như ta cho ngươi một cơ hội, ngươi có nguyện ý thay ta dẫn Trương gia tinh nhuệ đi đường xa đánh Long Tuyền sơn trang, giết bọn họ trở tay không kịp hay không?" Giọng điệu của Trương Diệu Vũ đột nhiên trở nên vô cùng trang nghiêm.

Trong lòng ta run rẩy, mừng rỡ như điên hỏi: "Ngài nói thời khắc chủ động xuất kích cuối cùng đã tới?"

Từ trước tới nay khi Trương gia Giang Bắc giằng co với Long Tuyền sơn trang đều ở thế bị động, mỗi lần đều là người của Long Tuyền sơn trang tìm tới cửa, chúng ta mới bị ép phòng ngự, nói cho cùng cũng chỉ vì tự vệ.

Ý tứ rõ ràng vừa rồi trong lời nói của Trương Diệu Vũ là muốn phát động đại quyết chiến, hơn nữa rất có thể hắn đã tìm được hang ổ của Long Tuyền sơn trang!

Hắn hỏi ta có dám hay không, ta chỉ muốn nói nếu có thể một lần giành được Long Tuyền Sơn Trang, cho dù ta có hy sinh tính mạng cũng cam tâm tình nguyện.

Không hoàn toàn diệt sạch bọn họ, một số đông người như Doãn Tân Nguyệt và Lý Ma Tử sẽ không được yên ổn!

"Cửu Lân, lần này phải dựa vào ngươi rồi!"

Đề cập đến phản – công của Long Tuyền sơn trang, đôi mắt Trương Diệu Võ trở nên đỏ bừng, trên mặt tràn đầy vẻ thống hận, hắn nói từ sau cuộc chiến ở Côn Ngô cầu, hắn đã thề phải báo thù cho tộc nhân đã chết đi.

Đáng tiếc Long Tuyền Sơn Trang ẩn tàng quá sâu, hơn nữa thường xuyên thay đổi trung tâm, lại thêm thế lực Trương gia rất khó cắm chân phía nam, một mực không thể tìm được sào huyệt của bọn họ.

Cũng may hắn chưa bao giờ từ bỏ, cuối cùng thông qua một ít dấu vết để lại, đại khái biết được địa bàn của Long Tuyền sơn trang.

Ta đã ở cạnh võ hán đã lâu, trên thực tế đã trở thành con đường đầu tiên để Trương gia đối kháng với Long Tuyền sơn trang. Tộc trưởng cảm thấy ta hiểu khá rõ Long Tuyền sơn trang, cố ý để ta dẫn dắt một nửa tinh nhuệ bao gồm cả Ảnh vệ của Trương gia, vượt qua sông dài, thẳng đến trái tim của Long Tuyền sơn trang!

Chỉ là cao thủ Long Tuyền sơn trang như rừng, trang chủ Long Thanh Thu lại có thần khí thượng cổ như phiên thiên ấn trên tay, hơi không cẩn thận liền có thể tái hiện bi kịch trận chiến Côn Ngô Kiều ngày đó, tính nguy hiểm rất cao, cho nên tộc trưởng mới hỏi ta có dám đi hay không.

"Hang ổ của bọn họ ở nơi nào, đều có người đi cùng ta?"

Sau khi hiểu được ý đồ của Trương Diệu Vũ, ta không chút do dự liền đáp ứng, hắn cũng không bất ngờ gì đối với quyết định của ta, nhẹ gật đầu nói: Được!

Kỳ thật trong đám tộc nhân Trương gia, điều kiện tiên thiên của ta kém nhất, dù sao bọn họ cũng trường kỳ ở lại gia tộc chấp hành nhiệm vụ, tiếp nhận huấn luyện hệ thống, theo lý thuyết đều lợi hại hơn ta.

Nhưng trong những năm chiến đấu với Long Tuyền Sơn Trang, trình độ của ta lại đang không ngừng tiến bộ! Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, ta đã bất tri bất giác trở thành một trong những vị cao thủ mạnh nhất của Trương gia, thậm chí đã thức tỉnh được nửa Thần cấp vô thượng.

Thật đúng là từ nơi sâu xa tự có số mệnh.

Trương Diệu Vũ nói tra được vị trí đại bản doanh của Long Tuyền trang, nhưng không ngờ hắn cũng chỉ có một tin tức đại khái, có thể là ở một cổ thành nào đó ở Hàng Châu.

Nhưng chỉ cần đánh rơi đại bản doanh nhân phái, kinh tế kinh tế Long Tuyền sơn trang sẽ bị liệt, quỷ phái cũng sẽ không đánh tự loạn.

Nhưng Hàng Châu nhân kiệt địa linh, trăm ngàn năm qua đều làm trọng trấn Giang Nam, hiện tại có vô số cổ thành, muốn từ đó vô thanh vô tức tìm ra Long Tuyền sơn trang nói chuyện có dễ dàng không?

Bọn họ kinh doanh nhiều năm, nếu như chúng ta lục soát phạm vi lớn nhất, nhất định sẽ đánh cỏ động rắn. Ta thử hỏi xem Trương Diệu Vũ còn có tư liệu nào chi tiết hơn hay không, Trương Diệu Võ lắc đầu, tiếp đó vỗ vỗ vai ta, lời nói thấm thía nói: "Cửu Lân, Trương gia hưng vong trong trận chiến này, dựa hết vào ngươi!"

Ta nhìn ánh mắt đầy tin tưởng của y, nghiêm túc gật đầu.

Ngày hôm sau, Trương Diệu Vũ dẫn ta tới giáo trường Trương gia. Đệ tử Trương gia đã ăn mặc chỉnh tề ngay ngắn, trên mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ vinh quang. Chỉ có Lý Ma Tử và Đại Kim Nha còn đang hưng phấn trò chuyện gì đó, cũng không biết hai người này đã mặc gì vào một cái quần.

Trương Diệu Vũ yêu cầu mỗi người tiến lên thề, sau khi ký xong di thư, Trương Diệu Vũ tuyên bố khi xuôi Nam sẽ do ta toàn quyền chỉ huy, còn hai vị đà chủ Đại Kim Nha, râu quai nón và hồng y, hai vị đạo chủ phụ trách giám sát.

Xem ra Trương Diệu Vũ hiểu rất nhiều người trong đó không phục ta, sẽ trao cho quyền lực lớn nhất của ta, nói một lời khó nghe nhất, nếu như có người thời khắc mấu chốt không nghe ta, ta có thể trực tiếp: Giết không tha!

Mọi người nghe xong đều sửng sốt, Lý Ma Tử ngược lại cười tươi như hoa, Đại Kim Nha thì mặt mũi tràn đầy phiền muộn, hắn tự nhiên không muốn làm khó những đệ tử Trương gia khác.

Loại người này nếu còn sống thì phải dựa vào duyên nhân, Trương Diệu Vũ muốn hắn giám sát cũng quá khó cho hắn.

Trước khi xuất phát, trong lúc vô ý ta đã nhìn thấy bảng số đại thể của Trương gia, trán không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

Nếu trực tiếp đi xe, e rằng chúng ta không vào được Hàng Châu thì phải bị Long Tuyền sơn trang ám sát!

Để giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất, ta đã chia đội ngũ hai trăm người thành sáu tổ, mỗi tổ đều sắp xếp một tiểu đội trưởng có tu vi cao nhất lên làm đội trưởng tạm thời, kế hoạch xong xuôi lộ tuyến, để mọi người chia thành từng nhóm từ các thành thị khác nhau đi tới Hàng Châu.

Đại Kim Nha và Lý mặt rỗ tự nhiên theo ta một đường, chúng ta trực tiếp từ Hàng Châu gần đông trạm tìm tiểu lâu mau.

Nơi này cách khu chủ thành khá xa, không dễ bị phát hiện, có gió thổi cỏ lay còn thuận tiện thoát thân.

Theo kế hoạch, hai ngày tiếp theo những người khác sẽ chia thành từng nhóm đến khách sạn, tới sáng sớm chúng ta cũng không nhàn rỗi, đêm hôm đó Lý Ma Tử đã mua bản đồ du hành trong Hàng Châu, từ đó mang tất cả các cổ thành, trấn phong cảnh trấn cổ ra ngoài.

"Trương gia tiểu ca, những nơi này quá phân tán, chúng ta không lẽ tìm khắp nơi sao?"

Lý Ma Tử lại không nhịn được bực bội, gật đầu, hiện tại manh mối duy nhất là cổ thành, cho nên không được phép có một chút sơ sẩy, cố gắng tìm kiếm.

Chương thứ hai nghìn hai nghìn ba tám làm ra tiểu kế truy tìm hành tung.

Nghĩ đến sự tồn tại của Long Tuyền sơn trang đã ngàn năm, cho nên kiến trúc trong ngàn năm trực tiếp bị ta tạm thời loại bỏ, như vậy độ khó công tác sẽ giảm xuống rất nhiều.

Ta tùy tiện tuyển ba tòa cổ thành gần tửu lâu nhất, chuẩn bị cho ba người chúng ta mỗi người một chỗ giẫm lên khay, Lý Ma Tử đau khổ nói, lỡ như bị phát hiện thì sao, có khi nào đến giết người diệt khẩu luôn không.

"Mẹ kiếp, ngươi xem nhiều phim quá rồi nhỉ?"

Đại Kim Nha vẻ mặt khinh bỉ giải thích, hắn nói nhân phái Long Tuyền sơn trang lợi hại đến mấy cũng thuộc về tổ chức bí mật, căn bản không có năng lực khống chế toàn bộ Hàng Châu.

Vì vậy tuy rằng Nhân tộc đã thiết lập tổng bộ ở Hàng Châu, nhưng chỉ có thể nói rõ nơi này có thể mang đến chút lợi ích nào đó cho bọn họ, không có nghĩa là một thế lực lớn mạnh ở Hàng Châu!

Lý mặt rỗ bị răng lớn tiến đánh một trận, cũng không quản nhiều, chọn một chỗ cảnh khu liền xuất phát.

Lập tức ta cùng Đại Kim Nha cũng tự mình xuất phát, ta lựa chọn chính là cổ trấn Long Môn cách đây mấy chục dặm.

Xem tên thì dường như Long Môn và Long Tuyền có quan hệ nào đó, nhưng ta điều tra rất nhiều tư liệu cho thấy Long Môn cổ trấn vì Đông Ngô Đại Đế quyền mà có cái tên này, cư dân địa phương trên cơ bản đều là hậu duệ vương tộc của Đông Ngô Quốc - Ngô Quốc.

Bởi vậy trên cơ bản bọn họ đều mang họ Tôn, không phải họ Long gia!

Bất quá từ Tam Quốc đến bây giờ, có lẽ đầu Long gia này lúc trước vì tránh né Tào Ngụy đuổi giết sửa lại dòng họ cũng nói không chừng? Sau này trời xui đất khiến phát tích về sau, vì không mang đến phiền toái cho Tôn thị, vẫn dọc theo dùng họ Long đến nay.

Đây là suy đoán của ta, sau khi xuống xe ta giả mạo du khách chơi đùa trong khu ngắm cảnh, âm thầm quan sát ông chủ các cửa hàng và nhân viên phục vụ thỉnh thoảng qua lại trong khu Cảnh.

Nếu người Long Tuyền sơn trang xen lẫn trong đó, nhất định không thoát khỏi ánh mắt của ta. Người tu hành mang theo một luồng khí trường, có thể che khuất được một ít phù chú đặc thù, nhưng hôm nay năng lực cảm giác của ta nhạy cảm cũng là chạy trời không khỏi nắng!

Nhưng ta đi cả ngày, gần như giao lưu với tất cả các ông chủ chỉ trong chốc lát, lại phát hiện trên người bọn họ ngoại trừ lộ ra chiêu thức gian xảo của thương nhân, không có bất cứ khí tràng nào khác, nói trắng ra là những người này chỉ biết lừa ta mua kỷ niệm.

Ta không tìm được người Long Tuyền sơn trang, lại biết được người cổ trấn Long Môn mặc dù cùng căn đồng nguyên nhưng lại vô cùng bất hòa, từ xưa đến nay luôn tồn tại rất nhiều mâu thuẫn nhỏ bé, mấy năm nay theo tài nguyên du lịch có thể khai phá, bọn họ vì tranh giành lợi ích mâu thuẫn không ngừng tăng lên, nghe nói thường xuyên bởi vì cầm binh đánh người chết.

Xem ra nơi này không liên quan gì tới Long Tuyền sơn trang. Nếu quả thật là hang ổ của nhân phái, sao hắn có thể dễ dàng tha thứ cho đám thủ hạ tự giết lẫn nhau?

Ta quay đầu lại đánh giá cổ trấn Long Môn một lần nữa, cực kỳ buồn bực trở về khách sạn.

Lý Ma Tử và Đại Kim Nha cũng đã trở lại, bọn họ cũng không có kết quả mà về, hai người này đều có bản lĩnh lớn không có, nhưng bản lĩnh quan sát sắc mặt lại là nhất đẳng, bọn họ lắc đầu nói rõ hai nơi kia cũng không phải địa bàn của Long Tuyền sơn trang.

Sau đó hai ngày đoàn người Trương gia lục tục lần lượt đến nơi, chúng ta đem Cổ thành còn lại tiến hành điều tra kéo lưới thức thì chính là mục tiêu chính chúng ta muốn tìm.

Không chỉ có như thế, Đại Kim Nha cũng chú ý tới xung quanh khách sạn của chúng ta dường như có thêm một số người. Ta quan sát từ cửa sổ cả buổi, phát hiện bọn họ thật sự đang nhìn chằm chằm vào chúng ta, nhất định là trinh sát của Long Tuyền sơn trang.

Hiện tại đả thảo kinh xà khẳng định, bất quá đại đa số cao thủ đi theo ta lần này đều chưa từng giao thủ với Long Tuyền sơn trang, nên ta cảm thấy hẳn là ta và Lý Ma Tử không cẩn thận bị phát hiện rồi.

Vì không để tất cả mọi người bại lộ, ta quyết định cùng Lý Ma Tử rời phòng, sau đó cho một chiếc xe chạy lung tung dọc theo khu vực thành.

Rất nhanh ta phát hiện phía sau có một chiếc xe đi theo chúng ta. Ta duyệt qua đại kim nha tửu điếm để hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn nói cho ta biết những người theo dõi kia đã không thấy đâu nữa.

Ha ha, quả nhiên là thế, ta chống cằm suy nghĩ một chút, nói với Đại Kim Nha: "Mang tất cả mọi người đến Lôi Phong tháp, có hành động!"

Nói xong máy truyền tin, sư phụ lái xe chạy thẳng tới Lôi Phong tháp.

Bọn ta đến đây ba ngày mới bị người ta theo dõi, phỏng chừng những người này vô tình phát hiện ra bọn ta, hiện tại đi theo chỉ là vì muốn xác định rõ thân phận của bọn ta.

Nếu như là cao tầng của Long Tuyền sơn trang, chỉ sợ đã động thủ với chúng ta từ lâu rồi. Nhóm người này theo dõi thủ đoạn cấp thấp của chúng ta, hẳn là thành viên ở ngoại vi Long Tuyền sơn trang, dù sao cũng đã bại lộ rồi, rõ ràng sẽ cho hắn kế tựu kế!

Bây giờ đang là mùa du lịch, Lôi Phong tháp dưới hồ có một mảng đất trống lớn, có lợi cho việc chúng ta động thủ, còn có thể để người của Long Tuyền sơn trang tưởng lầm là chúng ta chỉ đến du lịch, có thể làm tê liệt kẻ địch.

Sau khi xuống xe, ta và Lý Ma Tử nhàn nhã đi dọc theo bờ hồ, thỉnh thoảng còn quay người tự vỗ, giả bộ như đang du ngoạn. Quả nhiên những người kia cũng đi theo sau.

Bọn họ đầu lĩnh thật cẩn thận mở văn phòng, vừa nói chuyện, vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu lên xem chúng ta, còn tự cho là rất kín đáo, trong mắt ta chính là đầu ngốc nghếch...

Đi đường mệt rồi thì ở một bên, tiệm ăn nhanh vừa có phần gà ăn, phối hợp với Tây Hồ Long Tỉnh vui vẻ uống rượu.

Ăn uống no đủ xong ta lau lau miệng, đứng dậy quát: "Đi ra đi!"

"Trương Cửu Lân, nhân vật phong vân ở Âm Vật giới, Quỷ phái ra giá hơn trăm triệu người sống sờ sờ treo thưởng. Chẳng qua hôm nay ngươi rơi vào trong tay chúng ta, coi như xui xẻo rồi!"

Lúc trước lấy đầu não quan dịch từ phía sau cây đình, mặt mũi tràn đầy cười lạnh nhìn ta.

Ta vừa muốn nói chuyện, tên này lại quay đầu nhìn ông chủ đứng bên cạnh kinh ngạc hô: "Chợ quay phim, đừng phá rối!"

Ta không nói gì mà nhìn hắn một cái, cũng không phản bác, vẫn như cũ bình tĩnh ngồi ở trên ghế dài, Lý Ma Tử quát một tiếng mang theo thùng rỗng trúc bên cạnh chắn ngang trước người chúng ta.

"Tranh thủ thời gian, đem bọn chúng bắt đi."

Người dẫn đầu hô một tiếng, sau cây cột trong vòng trăm mét gần đó đột nhiên xuất hiện mấy chục người, toàn bộ trên tay bọn họ cầm gậy, cười tủm tỉm xông về phía chúng ta.

Việc này làm cho ta phải rửa mắt quan sát bọn họ, ta thật sự không thấy được bọn họ trốn ở phía sau cây cột từ lúc nào.

Bất quá cũng dễ dàng lý giải, những thành viên ngoại vi này không có tu vi, nếu lại không có bổn sự ăn trộm gà trộm chó, phái người cũng sẽ không nuôi bọn hắn ăn không ngồi rồi.

"Giả bộ một chút, cùng lắm kiên trì một phút phải nằm xuống!"

Ta nhỏ giọng phân phó Lý Ma Tử, sau đó dẫn đầu xông tới dây dưa cùng những đả thủ này, tuy rằng bọn họ nói dối là đang làm phim, nhưng vẫn khiến du khách phụ cận cảnh giác.

Ta vốn có thể tiện tay giải quyết đám người này, nhưng vẫn bị bọn hắn đánh ngã, Lý Ma Tử ngược lại lộ vẻ suy diễn, thân thể bị đánh ngã co lại thành một đoàn.

"Trước đem bọn họ mang về, sau đó liên hệ với cung phụng đại nhân! Chờ Trang chủ trở về sẽ định đoạt sau."

Người dẫn đầu vung bàn tay lớn lên, để thủ hạ dùng dây thừng trói chặt chúng ta ở trong rổ.

Ta nghe thấy tiếng lên xe, cười cười dùng kim vô hình đâm đứt dây thừng trên người, phát một lá thư báo cho Đại Kim Nha: "Vụ ta thả xuống rồi, đừng quá gấp, có thể xác định vị trí đại khái là được."

Đúng vậy, ta và Lý Ma Tử cố ý bại bởi bọn họ, chính là muốn để cho bọn họ đưa ta về sào huyệt, Đại Kim Nha thì dẫn người theo ở phía sau.

Những thành viên bên ngoài này ngày thường khẳng định không được coi trọng, bọn họ quá khát vọng chứng minh năng lực của mình, sự xuất hiện của mình đã cho bọn họ cơ hội.

Mấy năm nay, người Long Tuyền sơn trang chết trên tay ta quá nhiều, bắt ta nhất định sẽ làm cho những cao tầng kia rất là mừng rỡ.

Thông qua lời nói của người dẫn đầu có thể xác định Long Thanh Thu không ở Hàng Châu, chúng ta cũng không có sức uy hiếp đến phiên Thiên ấn! Quả thực có thể đánh người phái trở tay không kịp.

Ta xuyên qua khe hở hộp ốc phát hiện chiếc xe chậm rãi tiến vào Hàng Châu Tống Thành, trong lòng ức chế không nổi kích động hẳn lên.

Tống Thành không phải là một trong những cổ thành theo lời tộc trưởng sao?

Không nghĩ tới chúng ta mất ba ngày cũng không tìm được, ngược lại người của bọn họ lại đưa tới cửa!

Nhưng chiếc xe cũng không dừng lại ở cổ thành, trái lại tiếp tục đi về phía trước thật lâu, phía sau đã trải qua một đoạn đường dốc rất dài, hơn nữa chung quanh trở nên một màu đen kịt. Ta còn tưởng là đường hầm, cho đến khi dừng lại, sau khi hạ xuống ta mới phát hiện sự thật.

Tổng bộ nhân phái không ngờ lại được thiết lập dưới mặt đất!

Hạng hai ngàn ba trăm chín mươi chín xuất thủ chém cung phụng Trảm Phong.

Lúc này điện thoại di động đột nhiên phát sáng lên, ta mở ra xem liền nắm chặt nắm đấm, là lá thư của Đại Kim Nha: "Thiếu gia, chiếc xe của Long Tuyền sơn trang đột nhiên chặn đường hầm, xe của chúng ta không vào được."

Thanh âm Đại Kim Nha thập phần lo lắng, ta biết không thể tiếp tục kéo dài nữa, một khi người nơi này cùng cao tầng liên hệ, kế hoạch tập kích của chúng ta liền tuyên bố phá sản.

"Lệnh cho Ảnh vệ lập tức xuất động, bắt đầu tấn công mạnh!"

Ta quyết định thật nhanh để Đại Kim Nha bắt đầu hành động. Sau khi nói xong, một cước đá văng quyển sách, nhảy ra ngoài rồi nhảy lên nóc xe, ra sức dùng Trảm Quỷ Thần song đao bổ xuống nóc xe.

Một chiêu này dùng hết toàn lực, thân đao trực tiếp xuyên thấu da xe, chấn động cửa sổ bốn phía nhao nhao vỡ thành mạng nhện, chờ lúc ta rút ra, trên thân đao tràn đầy vết máu.

Cỗ xe đột nhiên mất khống chế, đao khí của ta đã chém giết toàn bộ trong xe. Nhân lúc xe ngựa bắn về phía đầu tường, ta nghiêng người nhảy tới chiếc xe Lý Bà.

Lý Ma Tử có lẽ nghe được động tĩnh của ta, đang ở bên trong không ngừng dùng chân đạp cửa, ta mỉm cười một đao mở khoá bánh thi ra, Lý mặt rốt ra từ bên trong, quay lưng lại tựa lưng vào nhau.

Hết thảy phát sinh trong chớp mắt, chờ người Long Tuyền sơn trang phản ứng tới vây quanh chúng ta, ta đã đánh giá hoàn cảnh chung quanh mấy lần.

Nếu như không tận mắt nhìn thấy, ta cũng không tin rằng hình ảnh trước mắt này lại có một tòa cung điện dưới mặt đất!

Đúng vậy, trước mắt chúng ta là một cung điện, bên trong đèn đuốc sáng trưng, tráng lệ, trước điện còn xây ao nước và một ít đình đài lầu các.

Toàn bộ kiến trúc này không giống như kiến trúc mới, kiến trúc bên trong đều tương đối cũ kỹ, hơn nữa rất có phong cách của đàn ông. Hẳn là Long Tuyền sơn trang đã xây từ rất lâu, có thể bọn họ đã từng mơ tưởng mình có thể thành lập hoàng triều của chính mình nhỉ?

Ngược lại đại bản doanh của Trương gia chúng ta chỉ là ngôi nhà lớn ba thứ, không khỏi có chút keo kiệt.

Có điều sau hôm nay nơi đây sẽ không tồn tại nữa, ta cười lạnh nhìn chằm chằm vào đám tay chân của Long Tuyền Sơn Trang đang vây tới, ngoắc ngoắc tay với bọn họ.

"Trương Cửu Lân, đến bây giờ còn vọng tưởng chạy trốn, ta khuyên ngươi đừng làm việc vô ích."

Lúc này trong đám người truyền đến một tiếng âm dương quái khí, ta thuận theo thanh âm nhìn qua, chỉ thấy đám đả thủ nhao nhao nhường ra một con đường, phía sau đi ra một tên ẻo lả mặc quần áo màu hồng phấn, cầm trong tay hai sợi xích sắt con rết.

Lúc ở khu vực này ta không chú ý tới người này, hắn hẳn là vừa mới từ trong cung điện đi ra.

Người này vừa nhìn đã thấy không giống những đả thủ khác, trên người tản mát ra một cỗ khí tràng rét lạnh bức người, dựa theo tu vi tuyệt đối là cao thủ cung phụng, ta bất động thanh sắc liếc mắt ra hiệu cho Lý Ma Tử cẩn thận một chút.

Không ngờ Lý Ma Tử luôn ăn ý với ta lại vọt thẳng tới chỗ đối phương, hắn cảm thấy người của chúng ta sắp tới rồi, muốn giành lấy công đầu.

Ta thầm mắng một tiếng, đứng dậy muốn đi tới túm Lý Ma Tử trở về. Ai ngờ ẻo lả lại động thủ trước ta một bước, sợi xích trong tay hắn xoạt một cái vươn ra xa vài mét, chính xác túm cổ Lý Ma Tử, sau đó nhanh chóng rụt trở về.

Chỉ một hai giây, Lý Ma Tử đã tới tay ẻo lả.

"Không muốn bằng hữu của ngươi chết thì buông đao nát của ngươi xuống, người ta rất sợ đấy!"

Giọng nói ẻo lả khiến ta nổi da gà, nhưng lại không thể không nghe theo.

Từ sau khi hắn đắc thủ, tự giác ra tay, bảo vệ hắn ở chính giữa, ta căn bản không thể xông tới tấn công cưỡng sát ẻo lả.

Thậm chí bởi vì bọn hắn đứng quá dày đặc, ta cũng không nắm chắc dùng châm vô hình đâm hắn bị thương, chỉ có thể chậm rãi xoay người làm ra tư thế muốn buông song đao xuống, trong đầu lại bắt đầu tính toán bước tiếp theo nên làm gì bây giờ?

Không ngờ ẻo lả lại thừa dịp ta đang ngẩn người, dùng một dây xích mạnh mẽ đâm vào ngực ta hung hăng móc ra.

Ta nhìn từng cây châm độc màu xanh lam trên dây xích hắn, con ngươi kịch liệt co rút lại, thân thể trong nháy mắt sau lưng nằm một cái.

Động tác cực nhanh tránh thoát công kích hung hãn của hắn.

Thân thủ như vậy không phải những đả thủ khác có thể so sánh, tên ẻo lả rất có thể chính là một đám nha đầu cung phụng nhất đẳng của Long Tuyền sơn trang, ta lui lại vài bước bình tĩnh hỏi: "Ta đã chuẩn bị vũ khí, ngươi còn đánh lén?"

"Cái này cũng không thể trách ta được, ai cũng biết Trương Cửu Lân là công địch số một của Long Tuyền sơn trang, sao có thể không cẩn thận đối phó với chúng ta chứ?"

Hắn ta lộ ra vẻ thẹn thùng, che miệng nói. Nói xong vung vẩy ống tay áo thật dài, ý bảo ta có thể vứt bỏ vũ khí rồi.

Thật không biết vì sao một đại nam nhân lại biến thành bộ dáng này, nhưng loại người biến thái này tâm lý lại rất vặn vẹo, ta không dám chọc giận hắn, liền chậm rãi ném song đao xuống đất, giơ hai tay lên bảo hắn thả Lý Ma Tử ra.

"Trói hắn lại!"

ẻo lả nói xong, một đám tay chân xông tới trói chặt ta lại. Trong lòng ta rất phẫn nộ nhưng vẫn mỉm cười với ẻo lả, hy vọng hắn tuân thủ lời hứa buông Lý Ma Tử ra. Chỉ cần Lý Ma Tử đã an toàn, ta sẽ có mười phần chắc chắn giết được hắn.

"Hay quá."

ẻo lả thấy ta đã chịu trói, vậy mà thật sự thả Lý Ma Tử ra.

Lý Ma Tử muốn tới cứu chúng nhân bị đánh dưới đất thu thập một phen, ta cắn răng bảo hắn mau chóng rời khỏi. Lý Ma Tử lo lắng nhìn ẻo lả một cái, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa.

Sau khi hắn rời đi, sắc mặt ẻo lả đột nhiên biến đổi, hung hăng vung tay lên nói với thủ hạ bên cạnh: "Phái người theo dõi cẩn thận, bọn chúng chắc chắn còn có đồng lõa, cao thủ tổng đàn chúng ta không có nhiều lắm, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì!"

Xem ra hắn thả Lý Ma Tử là muốn bắt thêm nhiều người, quả nhiên là một người giỏi tính toán.

Ta cười cười, bỗng nhiên tế ra Vô Hình Châm cởi bỏ trói buộc trên người, sau đó nhấc chân đá bay mấy người vây quanh bên cạnh, một người thì lăn lộn tại chỗ bắt lấy song đao vừa mới bỏ xuống, đứng dậy liền vận khởi Âm Dương đao pháp bắt đầu tùy ý giết chóc.

Mỗi lần vung đao chém xuống đều sẽ mang theo một mũi tên máu, theo đó là một người ngã bịch xuống đất.

"Tất cả tránh ra!"

ẻo lả có thể thoát thân cũng không có gì bất ngờ đối với việc ta có thể thoát thân. Hai tay y hướng về phía sau tung ra áo khoác màu hồng, lộ ra cơ bắp rắn chắc bên trong, tiếp theo phất phất tay với ta.

Ta phát hiện hai tay của hắn không có đầu ngón tay, sợi xích rết này mọc ở trên cổ tay, có thể co duỗi tự do giống như cái lò xo, hẳn là luyện một loại thuật âm tà nào đó. Nhưng lấy thực lực của ta hiển nhiên không sợ hãi một cái cung phụng nữa, dứt khoát đứng tại chỗ chờ hắn xuất thủ trước, dù sao mục đích của ta chính là kéo dài thời gian.

Thế nhưng sau một lúc lâu ẻo lả vẫn không động thủ, gương mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, đột nhiên muội ý thức được có thể hắn cũng có viện quân, trong lòng chợt nhớ ra!

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên chạy về phía trước một bước, sợi xích rết nhanh chóng chụp tới thân thể hắn như cái kìm kẹp.

Hai sợi xích rết tản mát ra lam quang nhàn nhạt trong bóng tối, phảng phất như có ý thức, không ngừng né tránh vào khe hở song đao của ta.

Rất nhanh, một sợi xích quấn lấy song đao Trảm Quỷ Thần, một sợi xích như rắn độc quấn quanh trên eo ta bốn năm vòng, một mực giam cầm ta, chỉ trong nháy mắt ta có cảm giác hít thở không thông.

ẻo lả lộ ra một nụ cười diễm lệ, đầu lưỡi đảo quanh một vòng: "Trương Cửu Lân trong truyền thuyết cũng chỉ như vậy thôi, nhưng trước khi giao ngươi cho trang chủ, người ta muốn lấy thân thể tiểu soái ca ngươi để khai bát."

"Vậy sao?"

Ta mặt không đổi sắc trả lời, lập tức nhanh chóng triệu tập linh lực toàn thân, nhất thời có một dòng nước ấm từ đan điền tuôn ra, trực tiếp kéo đứt dây xích con rết kia, cùng lúc đó ta nhanh chóng đem Vô Hình Châm tế ra hướng bả vai của hắn đâm tới.

Theo Vô hình châm tiến một bước xuyên qua bả vai hắn, nụ cười ẻo lả trên mặt ngưng lại, ngay sau đó phát ra tiếng kêu thảm thiết như giết heo. Ta thừa cơ thân thể ngửa ra sau thoát khỏi khống chế của hắn, hai chân đá mạnh một cái về phía hắn, trực tiếp đá bay hắn.

Tất cả tà thuật đều có nhược điểm, sát chiêu ẻo lả lớn nhất là hai cánh tay, nơi bả vai hắn kết nối với thân thể nhất định là điểm mấu chốt, cho nên ta mới sinh trí thẳng đến chỗ yếu hại!

Đệ tử thứ hai ngàn ba trăm chín trăm ngàn, một đuốc đốt Long tuyền.

ẻo lả ngược lại cũng ương ngạnh, hiểu được sau khi mình ngã xuống lại trở nên bị động, dứt khoát nằm trên mặt đất vươn ra dây xích con rết thật dài dây dưa với ta.

Ta cũng không vội lấy tính mạng hắn, tương kế tựu kế cùng hắn chơi.

Qua một phút sau động tác ẻo lả của một đàn bà chậm lại, ta đem song đao cắm vào trong vỏ, trêu tức hỏi: "Như thế nào, sức mạnh gần như tiêu hao hết rồi?"

Như hắn loại tuyển thủ hình lực lượng nhược điểm lớn nhất chính là linh lực tiêu hao quá nhanh, bình thường dùng xong Tam Bản Phủ về sau nếu như không giết chết đối phương, kết cục chính là chết.

Ông ta mặc nhiên cười cười, liếc mắt đưa tình với ta, có một vài chim nhỏ nép vào người nói: "Ngươi giết người thì được, nhưng có thể gọi người ta một tiếng nương tử không?"

"Mẹ kiếp, mẹ kiếp!"

Ta thật sự không chịu nổi bộ dạng biến thái này, xông lên một đao chặt đứt đầu của hắn ta.

Lập tức chán ghét nhổ một ngụm nước bọt, tiếp theo nhìn các đả thủ chung quanh, hai lưỡi đao chậm rãi sáng lên.

Giết một người là giết, giết một đám cũng là giết, nếu bọn họ đã làm việc với Long Tuyền sơn trang, thì nên có loại giác ngộ chịu chết này.

Chỉ là những người không có tu vi đối mặt với ta lại không có chút sợ hãi, ta nghi ngờ nhìn bọn họ, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng tình huống trước mắt.

Lúc này, trong cung điện loé lên vài đạo bóng đen, lúc rơi xuống đất cũng đã vây quanh ta lại.

Ta quét mắt nhìn qua đã phát hiện tổng cộng năm người, trên người bọn họ đều đang phát ra khí thế bừng bừng, nhìn qua thực lực không phân cao thấp với ẻo lả, hiển nhiên đều là cao thủ cung phụng nhất đẳng trong nhân phái!

"Đại tỷ, ngươi vì tranh thủ thời gian chết trận cho các huynh đệ các ngươi, chúng ta nhất định sẽ giơ tay tế điện Cửu Lân đến ngươi!"

Một người trong đó nhìn thi thể ẻo lả không đầu nghiến răng nghiến lợi nói, những người khác nhao nhao gật đầu rồi toàn bộ như hổ rình mồi nhìn ta.

Ta thật lòng không hiểu tại sao bọn họ lại gọi một đại nam nhân là đại tỷ? Tuy nhiên nghe ý tứ trong lời nói của bọn họ, hình như ẻo lả biết rõ đánh không lại ta vẫn còn ở đây kéo dài thời gian, ta cảm thấy năm người này hẳn là trước đó đã tu hành trong cung điện rồi.

"Trương Cửu Lân, mặc cho quỷ kế của ngươi đa đoan, hôm nay cũng đừng mơ chạy thoát khỏi tay Long Tuyền Ngũ Sát của chúng ta!"

"Đại ca, đừng nhiều lời với hắn nữa, kề vai sát tử giết hắn đi."

Hai người này nói xong bọn họ liền chuẩn bị cùng nhau tiến lên, lúc này phía sau đột nhiên truyền đến một trận cười ha ha: "Long Tuyền Ngũ Sát từ trong điểm đóng quân nào xuất hiện, thủ hạ của Long Thanh Thu không có người sao?"

Nếu như nói vừa rồi ta còn lo lắng mình lấy một địch năm có chút áp lực, hiện tại thì không có chút áp lực, quay đầu vừa thấy Đại Kim Nha ngậm quạt giấy ba ba giả, dẫn râu quai nón cùng một đám Ảnh vệ cấp tốc lao nhanh đến.

Ngũ Sát thấy cảnh này đầu tiên là sửng sốt, sau đó ăn ý giơ lên âm vật của mình tấn công ta, tốc độ phản ứng quả thật có thể, nhưng bọn họ lại một lần nữa đánh giá thấp thực lực của ta.

Dưới vũ khí của bọn họ đánh vào trên người ta, ta trực tiếp bày ra

Bất Động Minh Vương Trận, Âm Dương Bát Quái Trận, Cửu Chuyển Chuyển Chuyển Chuyển Toàn Trận ba cái trận pháp, sau đó ở trong trận một đao hồi thủ. Vừa rồi kêu gào hợp lực giết chết người kia của ta theo bản năng dùng âm vật ngăn cản, Trảm Quỷ Thần song đao dứt khoát đem hắn chém thành hai khúc, máu tươi như thác nước đổ lên người ta, nóng hổi nóng hổi.

"Thời điểm Trương gia phản kích đã đến, đem khuất nhục năm đó tìm về! Không để lại một cái nào!"

Ảnh vệ của Trương gia bị một đao phản thủ của mình chấn nhiếp, cho nên sau khi ta gọi xong, bọn họ như tử thần, đeo mặt nạ, không chút lưu tình lướt tới.

Ta lại hô xong "một chữ không lưu" kia, sau đó thân thể nhịn không được run lên.

Bắt đầu từ lúc nào, ta vứt bỏ lòng dạ đàn bà? Hẳn là từ lúc bắt đầu tai kiếp Côn Luân.

Nhân từ đối với kẻ địch chính là sự tàn nhẫn đối với bản thân.

Trong lúc ta còn đang ngây người, thì Trương gia Ảnh vệ đã tiến hành một cuộc tàn sát đơn phương, ngoại trừ bốn sát còn lại vẫn đang đau khổ chống cự thì những tên tùy tùng bình thường kia đã sớm bị chém đứt hài cốt nằm đầy đất, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thể xông vào cung điện, nếu như chủ lực của Long Tuyền sơn trang chạy trốn khỏi các cửa khác, chúng ta sẽ bỏ lỡ mất cơ hội.

"Nhanh chân lên."

Ta lăng Không nhảy lên một đao chém đầu một sát, trầm mặt hô: "Tất cả mọi người xông vào trong, tranh thủ từng giây."

"Tiểu thiếu gia lợi hại!"

Râu quai nón tựa hồ cũng bị không khí như vậy lây nhiễm, cầm Thiên Lang Tiên trong tay lên, bỗng nhiên thuận theo cửa lớn cung điện vọt vào.

Từ lúc tộc trưởng lựa chọn ta, ta hiểu ta sẽ không bao giờ có lòng dạ đàn bà nữa.

Vậy thì giết đi!

Trong cung điện cũng là phong cách noi theo cổ xưa, một gian phòng cổ hương, xen lẫn thủy tạ lâu lầu các, đình đài lầu các, bên trong có rất nhiều người bình thường, nam nữ già trẻ đều có, hẳn là người nhà của Long Tuyền sơn trang. Trong lòng ta cuối cùng vẫn không đành lòng, râu quai nón trước khi ta hạ lệnh nhanh chóng giết chết tất cả mọi người.

"Đừng phạm sai lầm, tất cả những người có quan hệ với Long Tuyền sơn trang, nhất định phải trảm thảo trừ căn!"

Tên râu quai nón lau sạch máu tươi trên mặt, như một tên ác ma chỉ huy những người khác: "Tiếp tục điều tra, tuyệt đối không thể để lại người sống."

Ta thở ra một hơi thật dài, râu quai nón nói không sai. Những người này một khi có người sống đi ra ngoài báo động, Trương gia đồ sát như vậy sẽ trồi lên mặt nước, đến lúc đó sẽ trở thành tin tức đặc biệt, hi vọng sống an toàn của Trương gia ở Giang Bắc sẽ bị hủy diệt.

Ta chưa động thủ giết bất luận kẻ nào, cũng không thấy bọn chúng hành hung thế nào, chỉ là nhìn máu tươi trên tay, cảm giác từ hôm nay bắt đầu lau thế nào cũng không lau được.

Qua hồi lâu, toàn bộ tiếng kêu thảm thiết cũng ngừng lại, Đại Kim Nha và râu quai nón chạy tới, hưng phấn nói cho ta đã giết hết tất cả mọi người, bọn họ đã kiểm tra cẩn thận, phía sau không có lối ra, nói cách khác là không có người nào chạy trốn, toàn bộ người ở hang ổ của Long Tuyền sơn trang đã bị chúng ta thanh trừ hết.

Ta không có đi nghe con số gã râu quai nón báo cáo, mà bối rối đứng dậy hô: "Tất cả mọi người tập hợp ngay lập tức!"

Cao thủ Long Tuyền sơn trang như rừng, có lẽ do hang ổ nhân phái ở lâu dài an ổn, bọn họ sơ hở phòng bị, lại không đến mức chỉ an bài ở chỗ này sáu vị cung phụng nhất đẳng trấn thủ.

chặn chỉ đến bây giờ, các huynh đệ Kim Nha ở lại Cảnh Khu Tống Thành để theo dõi còn chưa có tin tức, chứng tỏ gần đây không có cảnh giác chạy đến, vậy rất có thể là Long Tuyền Sơn Trang đã nhận được tin tức từ lâu, cố ý dùng cung điện làm mồi nhử, muốn bắt ếch cho chúng ta.

Chờ sau khi tất cả mọi người tập hợp, ta để bọn họ cùng ta nhóm lửa, đem địa cung rộng lớn của Nặc thiêu đốt, sau đó tất cả lui ra ngoài.

Trước bậc thang đá, ta thấy cung điện cổ bốc cháy hừng hực, trong lòng mười phần khó chịu, dùng kiến trúc đại sư Lương Tư thành nói: Những kiến trúc cổ này đều thuộc về con người, nhưng lại bị ta đốt trụi một mồi lửa.

Vốn dĩ ta lo lắng lửa lớn dưới lòng đất sẽ tạo ra phản ứng dây chuyền, cũng may sau khi đi lên thì phát hiện trên mặt đất phần lớn là hồ nước, một phần nhỏ là chỗ để sửa chữa cho tốt. Xem ra người của Long Tuyền sơn trang lúc trước cũng đã hao phí rất nhiều tâm tư để che giấu tai mắt người khác, như vậy thì tốt rồi, ta không cần đi tìm Cao Thắng chùi đít nữa.

Xét thấy khả năng cao thủ khác của Long Tuyền sơn trang bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện, ta dẫn người rút khỏi Hàng Châu trong đêm, mãi đến khi trở về võ hán vẫn luôn không gặp phải người của Long Tuyền sơn trang.

Ta tuy rằng vui mừng nhưng lại có chút uể oải, kế hoạch Trương Diệu Vũ tỉ mỉ kế hoạch tập kích lại chỉ tiêu diệt một phần nhỏ cao thủ, thành quả duy nhất chính là hủy đi cung điện truyền thừa ngàn năm của bọn họ, nói thật lòng ta không cam lòng!

Chương thứ hai nghìn Tam Cửu lại gặp giai nhân khiến nàng tức giận.

Ở trên phố cổ vũ của vũ hán nghỉ ngơi và hồi phục một chút, sau đó ta liền dẫn đội tiến vào phương bắc về tổ trạch Trương gia.

Lúc nhìn thấy Trương Diệu Vũ, đáy lòng ta có chút thấp thỏm, sợ tộc trưởng sẽ trách tội ta, liền chủ động nhờ hắn trách phạt.

"Cửu Lân, ngươi làm rất tốt rồi!"

Trương Diệu Vũ phất tay để những người khác lui xuống, sau đó mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, chậm rãi nói: "Từ trước khi các ngươi xuất phát, ta cũng đã đoán được các ngươi không có phiền toái lớn gì."

Ta nghe ngươi mở to hai mắt nhìn, nếu như Trương Diệu Võ nói là thật, như vậy lần này hắn có hai dụng ý, một là khảo nghiệm ta thật lòng vì Trương gia hiệu lực? Hai là cố ý dùng cơ hội lần này đặt tên cho địa vị của ta trong thế hệ mới.

Tuy lần này lại bị Trương Diệu Võ dắt mũi, nhưng ta lại không có một chút tức giận nào, nhẫn nại hỏi hắn rốt cuộc là tính toán gì.

"Biết vì sao ta không tự mình dẫn đội không?"

Trương Diệu Võ mỉm cười, không đợi ta nói tiếp, lần này hắn cố ý muốn đề bạt ta, quan trọng hơn là muốn chúng ta đi thăm dò một chút giới hạn cuối cùng của Long Thanh Thu.

Những năm này Long Tuyền sơn trang xuôi gió xuôi nước, rất nhiều sinh ý đã làm rõ bên ngoài, nhân phái phát triển vượt qua quỷ phái.

Nhưng vừa vặn không muốn khai chiến với chúng ta chính là nhân phái, đạo lý rất đơn giản, bọn họ đã ăn no, không muốn mất đi đã lấy được!

Mà Long Thanh Thu gần đây đang xử lý một đại sự, căn bản không rảnh phân thân.

Cho nên Trương Diệu Vũ phái chúng ta qua đó chính là muốn khiêu chiến với Long Thanh Thu. Còn hắn và các trưởng lão đang ở lại bên ngoài bày ra Tru Tiên kiếm trận, là để đề phòng Long Thanh Thu trả thù, nhân cơ hội Bắc thượng tiến công nội địa Trương gia.

Trải qua chuyến đi Hàng Châu lần này, Trương Diệu Võ đã xác định suy đoán của mình. Nhân phái căn bản không muốn đánh, bởi vì hoa xuân nở, giang cá và các thái thượng trưởng lão lần lượt chết thảm, thực lực cũng tổn thất nặng nề. Thậm chí những người chết trong cung điện dưới lòng đất cũng chỉ là cung phụng được Long Tuyền sơn trang mời chào mà thôi.

"Chúng ta làm sao bây giờ, hắn không muốn đánh chúng ta thì không đánh sao?"

Ta nghe hiểu quan hệ lợi hại, sau đó sinh ra sợ Trương Diệu Vũ any ở hiện trạng cùng Long Tuyền Sơn Trang bảo trì ăn ý, như vậy Trương gia có lẽ có thể đạt được hòa bình ngắn ngủi, nhưng cuối cùng cũng sẽ bị diệt vong.

Mà ta và Lý Ma Tử lại càng không cần phải nói, chắc chắn sẽ lúc hai mươi bốn tuổi gặp phải sự truy sát của người ta.

"Thời đại chém chém giết giết đã qua, chiến đấu quy mô lớn là lựa chọn không sáng suốt nhất!"

Trương Diệu Võ lầm bầm một câu, sau đó hỏi ta có biết vì sao Long Tuyền sơn trang có thể vượt ngàn năm, trải qua biết bao vương triều không hề suy sụp.

"Bên trên chắc có người." Ta nói như vậy.

"Không chỉ là bên trên có người! Từ sau khi Ngụy Tấn di cư nhân khẩu về phía nam, Hoa Hạ trọng tâm kinh tế xuôi nam, Giang Nam dần dần tạo thành mấy đại tài phiệt, ngàn năm không đổ. Mặc dù đổi chủ tử, cũng là đổi nước không đổi thuốc, nói trắng ra quyền kinh tế phía nam đều là đổi lấy từ tay người một nhà kia."

Những gì Trương Diệu Vũ nói ta có chút kinh hãi, thì ra ngàn năm qua Long Tuyền sơn trang vẫn luôn nắm trong tay đoàn tài sản phía nam, bọn họ lợi dụng số lượng lớn tiền tài một mặt bồi dưỡng sát thủ, một mặt bồi dưỡng người nhà xuất sĩ làm quan, bảo đảm lợi ích của mình.

Mỗi khi thay đổi triều đại, bọn họ đều bo bo giữ mình, sau khi đến giai đoạn cuối của chiến tranh thắng bại rõ ràng, bọn họ sẽ lập tức lựa chọn đối tượng nguyện trung thành, xuất tiền tài xuất lực, sau khi vương triều thành lập sẽ thu được lợi ích lớn hơn.

Thay vì nói Long Tuyền Sơn Trang có thể tồn tại đến bây giờ, không bằng nói người ta có thực lực này.

Đây rõ ràng là cùng tổ chức dị khúc phát công với đoàn tài vật hiện có ở Mỹ!

Ta hiểu rõ ý tứ Trương Diệu Vũ nói những lời này, muốn đánh rụng Long Tuyền sơn trang vẻn vẹn chỉ dựa vào vũ lực giết chết một ít cao thủ còn xa mới đủ, cũng như ta xử lý tứ đại trưởng lão, lại có bát đại hộ pháp. Người ta có tiền mà có, tùy thời có thể hấp thu âm vật thương nhân mới.

Chỉ có từ từ đánh rơi mệnh mạch kinh tế của nó, mới có thể từ từ thu được địa vị chủ động trong đánh cờ.

Trương Diệu Vũ còn nói cho ta biết nhân phái Long Tuyền sơn trang tổng cộng có bảy đường khẩu lớn, đối thủ mà ta phải đối mặt trước đó chỉ là người của Đường khẩu, bọn họ được xưng là hình đường, phụ trách giám sát môn đồ và tác chiến bên ngoài.

Sáu đường khẩu khác thì không có tên cùng nhân viên rõ ràng, nhân viên của bọn họ không nhiều lắm, ngoại trừ mỗi đường chủ ra, những người khác thậm chí không thuộc về Long Tuyền sơn trang.

Nhưng mà sáu đại đường khẩu này là cực ít người, lại dính líu đến các lĩnh vực kinh tế, chính trị ở phía nam.

Nghe nói bình thường sáu vị đường chủ này đều sống cuộc sống riêng của riêng mình so với người bình thường không có gì khác nhau. Một khi đến lúc Long Tuyền sơn trang cần dùng đến, bọn họ sẽ phát lực trên lĩnh vực của mình, cùng hộ tống Long Tuyền sơn trang.

"Có tin tức về sáu đường chủ này, ta đi giải quyết bọn chúng không?"

Hiển nhiên sáu người này là mục tiêu của chúng ta, ta vào thẳng chủ đề hỏi.

Trương Diệu Vũ lắc đầu tỏ ý mình không cần sốt ruột, hắn chỉ chọn một làn khói, vừa rút một bên, nhìn hình tộc nhân đã chết ở trong từ đường, híp mắt không biết đang suy nghĩ gì.

Ngày hôm sau Trương Diệu Võ đột nhiên biểu thị sẽ đích thân dẫn bọn ta đi một lần nữa về phương Nam, điều này làm cho tất cả mọi người cảm thấy hưng phấn, ta cũng thở phào một hơi thật dài.

Năng lực của ta chính mình rõ nhất, ta và sơ như nhau am hiểu đơn đả độc đấu, lại không am hiểu âm mưu dương mưu. Dù sao chúng ta đấu pháp kiêng kị nhất phân tâm, nhưng lại không thể không nghĩ tới người mình mang đến, thật sự phiền toái.

Trước mắt Trương Diệu Vũ khiêng đại kỳ, ta chỉ cần phụ trách một tiên phong là được.

Sau khi đến võ hán, ta để cho toàn bộ người trên phố dư sự tiếp đãi con cháu Trương gia, lại an bài ông chủ họ Bạch cùng Lý mặt rỗ đi du ngoạn phụ cận, còn mình thì cùng Trương Diệu Vũ tới Vương gia, hắn nói muốn đi thăm hỏi Vương lão gia tử.

"Tộc trưởng, có chuyện này ta muốn thỉnh giáo ngài!"

Xe đi được một nửa, ta không nhịn được mở miệng, Trương Diệu Võ cười cười, hỏi ta có phải muốn nói chuyện Vương Bật Nhi không.

Ta khẽ gật đầu, thật sự không biết phải đối mặt với người Vương gia như thế nào.

"Theo lợi ích của gia tộc, nếu ngươi có thể kết hợp với Sâm nhi đương nhiên là tốt... Nhưng Diệu Dương huynh đi rồi, ta chính là ông nội ngươi, ngươi làm thế nào vui vẻ là được."

Trương Diệu Vũ nói xong, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, tâm cảnh của ta trở nên sáng sủa thông suốt.

Vương lão gia tử bức ta cho Loan Nhi một câu nói cũng là suy nghĩ từ gia tộc, nếu Trương gia không cần ta làm cái gì, lâng nhi bên kia tự nhiên dễ xử lý hơn nhiều.

Sau khi tiến vào biệt thự Vương gia, đi không bao xa liền thấy Vương Yến Nhi dắt một đầu Tát ma da trắng như tuyết đang nhàn nhã tản bộ, cũng không thấy chúng ta tiến vào.

Khó mà tưởng tượng được thời điểm vị ngự tỷ nóng bỏng gợi cảm này lại có nữ nhân nhỏ nhắn như vậy, ta sẽ cười cười trong lòng, Trương Diệu Vũ thấy thế liền bảo ta theo Vương Bật Nhi chơi, tự hắn đi vào là được rồi.

"Tạ tộc trưởng."

Ta ngay cả liên tục gật đầu, đang lo gặp Vương lão gia không biết nói cái gì. Vương Phiền Nhi nghe được thanh âm của ta đầu tiên là sửng sốt tiếp theo xoay người, nhìn thấy ta về sau hưng phấn chạy tới, hỏi ta làm sao nghĩ đến Vương gia.

"Còn không phải Giang Bắc Trương gia đến kêu cứu binh à."

Ta nhìn bóng lưng của Trương Diệu Võ bĩu môi, Vương Yến Nhi nháy nháy mắt, có chút ngốc nghếch nói: "Sắp đánh Long Thanh Thu rồi hả?"

Ta gật gật đầu, muốn đoạt từ trong tay nàng đùa giỡn một chút, xóc đĩa còn không cho ta, hai ta giống như trẻ con ồn ào lên, kết quả một cái không cẩn thận giẫm lên giày của nàng, Vương Phiền Nhi duyên dáng hô một tiếng muốn ngã xuống đất, ta vội vàng đi lên muốn kéo nàng lên, lại bị nàng hỏng rồi kéo ngã.

Sau đó, một màn xấu hổ xuất hiện, bờ môi của ta cứ như vậy rơi vào trên môi của nàng.

Đường khẩu hai ngàn ba trăm chín mươi hai có thực lực hùng mạnh.

Ta thật sự không cố ý, nhưng Vương San Nhi hình như nghĩ là ta cố ý, con mắt nàng trợn tròn, qua một giây lại nhắm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đỏ bừng lên.

Ta ngẩn ngơ, hay là Vương Lung Nhi phản ứng lại, đẩy ta ra e thẹn chạy đi.

Trải qua một màn giày vò như vậy, ta cũng không tiện vào cửa, dứt khoát ngồi ở cửa lớn chờ Trương Diệu Võ đi ra.

Ta tưởng rằng Trương Diệu Vũ sẽ nhanh chóng ra ngoài, những người thượng vị như bọn họ bình thường đều chỉ đàm luận đôi câu thôi.

Nhưng lần này ta đoán sai rồi, ngồi trước cửa Vương gia nửa ngày cũng không đợi đến Trương Diệu Võ, Vương Bật Nhi ngược lại đi ra, mời ta vào nếm thử tay nghề đầu bếp Vương gia.

Xem ra nàng đã tự động xem nhẹ cảnh xấu hổ trước đó, ta cũng thuận thế nói sang chuyện khác, vừa ăn cơm vừa hỏi Vương Lung Nhi có biết hai lão đầu tử đang nói chuyện gì hay không?

"Cái này còn cần phải hỏi sao, đương nhiên là hợp tác rồi."

Vương Bật Nhi trợn trắng mắt liếc ta một cái, nhấp một ngụm canh cá, nói hai người trò chuyện không tệ, thường xuyên truyền ra tiếng cười, tám phần là xác định quan hệ hợp tác.

"Vậy là tốt rồi."

Ta âm thầm gật đầu, trong lòng thầm nhủ sau khi chắc chắn hợp tác, ta tìm Vương lão gia tử hỗ trợ liền thuận lý thành chương, tiết kiệm hắn lấy bổng lộc nói chuyện.

Sau thời gian một bữa cơm, Vương lão gia tử và Trương Diệu Vũ phái người gọi hai tiểu bối chúng ta đi phòng khách.

Ta và Phiền Nhi đi vào xem, phát hiện bên trong ngoại trừ gia chủ của mình, còn có ba người khác.

Ba người này vừa nhìn đã biết không phải hạng người tầm thường, trong lòng ta khẽ động, cảm giác bọn hắn có lẽ là võ hán đương nhiệm tam đại tộc trưởng khác của các đại gia tộc.

ném một ánh mắt hỏi thăm Vương Bật Nhi, nàng mỉm cười gật đầu, ta vội vàng cười bồi tiếp bọn họ.

Rất sớm trước kia bọn họ nhận lệnh ở Long Tuyền sơn trang, còn từng muốn ám toán ta, về sau bị ta một đám đến cửa quán đá, cũng trời xui đất khiến giao hảo cùng Vương Bặc Nhi.

Mặc cho Long Thanh Thu này tính toán hết cơ quan, nhưng cũng không ngờ rằng, toàn bộ tứ đại gia tộc đều quay lại hướng về phía ta!

Giống như ta dự đoán, Trương Diệu Võ cao giọng tuyên bố quyết định hợp tác với tứ đại gia tộc với võ hán, lập tức mấy nhà bọn họ nhao nhao vận dụng năng lượng của mình ở các nơi phía nam tìm hiểu tin tức của các Đường khẩu còn lại của Long Tuyền sơn trang.

"Tộc trưởng, ngươi đáp ứng bọn họ điều kiện gì?"

Sau khi trở lại cổ phố, thừa dịp còn chưa vào cửa, ta lén hỏi một câu.

Võ hán tứ đại gia tộc ngoại trừ Vương gia ra thì đều là cỏ đầu tường, nếu không có lợi ích thì bọn họ sẽ không đứng đầu.

Trương Diệu Võ mỉm cười, nói hắn chỉ đồng ý sau khi đánh bại Long Tuyền sơn trang, địa bàn đoạt được chia đều cho bốn nhà bọn họ.

Cái này tương đương với cách tay không bắt sói, nhưng bọn họ lại đồng ý, chứng tỏ bọn họ đã sớm không cam lòng sống sót dưới sự khống chế của Long Tuyền sơn trang!

Mấy ngày tiếp theo, người Trương gia chơi đùa khắp nơi ở Võ Hán, chỉ để lại hai mươi Ảnh Vệ canh gác. Ta để lại một ấn tượng tốt trong lòng mọi người, cố ý chia năm trăm vạn giao cho Lý Ma

Tử, để hắn và Đại Kim Nha đưa các huynh đệ tùy ý tiêu xài.

Tiền thật sự là một thứ tốt, con cháu Trương gia sau khi được chiêu đãi khoan khoái, ánh mắt nhìn rõ ràng là khác.

Sau một tuần Vương lão gia tử truyền đến tin tức, nói đã tra được tin tức của sáu vị Đường chủ còn lại ở Long Tuyền, hẹn Trương Diệu Vũ qua thương lượng bước tiếp theo làm sao bây giờ?

Ta lại lần nữa theo Trương Diệu Vũ vào Vương gia, nhưng lần này cũng không còn cảm giác thoải mái như lúc trước.

"Diệu Vũ huynh, tư liệu đều ở trong này, ngươi thấy thế nào?" Vương lão gia tử đặt chén rượu xuống, thần sắc ngưng trọng hỏi.

Trương Diệu Vũ nghiêm mặt không trả lời, chỉ đưa tư liệu cầm trong tay cho ta.

Ta vốn không cho là đúng, nhưng sau khi nhìn thấy nội dung phía trên, thì lại há to miệng, có chút không dám tin vào con mắt của chính mình.

Sáu đường khẩu này phân biệt là Hạc đường, Ưng đường, Hổ đường, Hùng đường, Long đường, Ám đường.

Nếu như nói những cái tên đường khẩu này khá tục khí thì đường chủ của từng người trong bọn họ lại khiến người ta run sợ!

Lão đại của Hạc đường là Lý Hạc, là ông chủ giấu đồ của công ty Phòng sản xuất của đế quốc, phải biết rằng nhà sản trong nước là công ty bất động sản chỉ đứng sau cả tập đoàn Vương thị!

Đường chủ Ưng đường là Đỗ Anh, người này ở Hà Nam lâu nay kinh doanh không phải than đá nhỏ, tên có mấy trăm mỏ than đá nhỏ. Trải qua những năm gần đây không ngừng phát triển, đến giờ có người có thương, lại có quan hệ vô cùng hòa hợp với các bộ phận địa phương.

Hổ đường chủ trước mắt sinh sống ở Giang Tây địa, nghe nói là đệ tử của Long Thanh Thu bái nghĩa đệ.

Hùng đường đường đường là một trong những vua cờ bạc.

Đường chủ Long đường là siêu cấp đại tặc đầu chạy trốn khắp kiếp trước trong nước, sau đó đi khu vực phía Đông đánh cờ, nghe nói hiện tại trên tay có một đặc vụ giỏi về ám sát.

Ám đường chủ nhân đúng như tên, ngăn cản đến giờ chúng ta còn chưa tìm được tất cả manh mối có liên quan tới Ám Đường.

Nhưng chỉ nhìn thân phận năm vị đường chủ phía trước không khó để nhận ra bố cục của Long Tuyền sơn trang sâu bao nhiêu, những người này mỗi người đều có quyền riêng của mình, thường ngày bọn họ tự đi qua mình, không hiện núi không hiện nước. Đến khi tình huống có biến, năng lượng mà thế lực của những người này đan xen vào cùng nhau sinh ra sẽ kinh người!

Bởi vì những người này ở quá mức phân tán, không có khả năng một lưới bắt hết. Như vậy rất có thể sẽ đánh cỏ động rắn. Nếu để cho địch nhân phản ứng quá sớm, Trương gia sẽ phải đối mặt một trận động đất.

Nói thật trong lòng ta có chút mê man, có chút không muốn đánh, mấy người này thân phận đặc thù, hơi không cẩn thận sẽ kéo Trương gia xuống địa ngục.

"Khai chiến chính là phương châm đã định, không cần nghĩ ở đây nữa..."

Trương Diệu Võ trầm mặc trong chốc lát rồi thản nhiên nói một câu, thủ hạ của hắn nắm chặt hắc kiếm trong tay: "Trước tiên đánh phòng ốc đế quốc, dùng thủ đoạn thương mại ép chết Lý Hạc này!"

Suy nghĩ của Trương Diệu Võ và ta không mưu mà hợp, sản vật trong nhà của đế quốc khẳng định có không ít đối thủ cạnh tranh, vậy thì khi chúng ta cạnh tranh với bọn họ, đã không dễ bị Long Tuyền sơn trang hoài nghi đến Trương gia.

Hơn nữa dùng thủ đoạn buôn bán chèn ép bọn họ, cũng là phương pháp ổn thỏa nhất.

Vương lão gia tử thấy chúng ta đã quyết định, cũng không phát biểu ý kiến nữa, liền tỏ thái độ, Vương gia tùy thời nghe lệnh.

Trương Diệu Võ lại ra lệnh cho tứ đại gia tộc chỉ cần chuẩn bị tiền là được, những cái khác không cần lo lắng.

Phòng sản xuất của đế quốc tuy rằng chủ thuê nhà bất động sản, nhưng cũng đồng thời đọc qua các loại sinh ý như Ảnh Thị Thị, internet tài sản, giống như tên của nó, toàn bộ công ty tựa như một đế quốc khổng lồ đang không ngừng vận chuyển. Trương Diệu Võ muốn thông qua thủ đoạn kinh tế chèn ép bọn họ, nhất định phải chuẩn bị lượng lớn tiền tài làm hậu thuẫn, nếu không căn bản không ăn hết sản phẩm trong phòng của đế quốc.

Xác định được mục tiêu sau này Trương Diệu Vũ sẽ liên hợp với tứ đại gia tộc để chuẩn bị tiền, ta vốn định đem tiền tích góp mấy năm nay của mình ra giúp Trương Diệu Vũ, nhưng hắn lại nói cho ta biết ít nhất cũng phải tốn trăm tỷ, chút tiền kia của ta chỉ như muối bỏ biển.

Tứ đại gia tộc và Trương gia đều có quan hệ riêng, mỗi nhà đều có mạng lưới quan hệ của mình, tự nhiên có nguồn kinh tế khác nhau, mặc kệ bọn họ đi vay vay mượn hay là bán gia sản cũng không phải là thứ đám tiểu bối chúng ta có thể quản. Trong khoảng thời gian bọn họ trù tiền này chúng ta cũng không nhàn rỗi, tìm hiểu toàn bộ tư liệu về nhà Lý Hạc và đế quốc!

Không thể không nói, nhân sinh của Lý Hạc vô cùng động viên, hắn từ nhỏ sống ở nông thôn, về sau có trẻ nhỏ trong thành tới nhà hắn chen ngang, hai người kết thành huynh đệ khác họ. Chờ sau khi tình thế thay đổi, anh em kết nghĩa của Lý Hạc trở về nội thành, thông qua người nhà hoạt động trong quan trường như cá gặp nước, bản thân Lý Hạc cũng theo nước lên thuyền lên, bắt đầu vào thành kinh doanh.

Sau khi cải cách chín mươi tám năm quen biết với Long Thanh Thu, thông qua hai đạo đen trắng trợ giúp thành lập nhà cửa đế quốc, ngắn ngủn mười mấy năm đã nhanh chóng phát triển phòng sản xuất đế quốc thành tập đoàn thương nghiệp quốc tế, đến bây giờ địa vị xã hội Lý Hạc kéo hắn lên ngựa đã sớm vượt qua vị huynh đệ kết bái lúc trước.

Có điều Lý Hạc leo càng cao, bằng hữu quen biết hàm kim lượng càng cao, hiện tại trên người hắn đeo rất nhiều danh hiệu bạch đạo, bộ dáng như nhân sĩ thành công. Cho nên trừ phi có khả năng nắm chắc vạn toàn có thể một kích lấy mạng, một khi cho hắn cơ hội thở dốc, ta tuyệt đối tin tưởng Lý Hạc có thể xử lý chúng ta!

Chương thứ hai nghìn ba ba tối vào khu biệt thự cao cấp lạnh lùng bức bách.

Những ngày qua Vương Đằng Nhi một mực thần thần bí bí không thấy bóng dáng, nếu là trước kia, bằng tính cách của nàng đã sớm chạy ra cùng giày vò với chúng ta, ta đoán có lẽ là bởi vì đáy lòng nàng còn nhớ rõ tình cảnh ngày đó không cẩn thận ta đập ngã, trong lòng có chút thẹn thùng?

Việc duy nhất ta có thể làm hiện giờ là cố gắng hết sức để điều tra hướng di sản của đế quốc, ở phương diện này ta cần Vương Bặc Nhi duy trì, dù sao nhãn tuyến của Trương gia ở phương nam không có tác dụng gì.

Hôm nay Đại Kim Nha và Lý Ma Tử cầm tiền theo thường lệ, dẫn người ra ngoài tiêu khiển. Ta thu thập xong xuôi, chuẩn bị đi tìm Vương Lộc Nhi nói chuyện, ai ngờ ta còn chưa kịp ra cửa thì nàng đã xuất hiện, nhìn thấy ta rồi còn cười híp mắt nói: "Cửu Lân, đoán mấy ngày nay tỷ tỷ làm gì?"

"Thân thích đến, cho nên ở nhà tu dưỡng?"

Ta cố ý nói xấu nhưng trong lòng lại vô cùng cảm động, những ngày qua chắc chắn nàng đã đi tìm hiểu tin tức giúp ta.

"Đáng ghét, ngươi sao cũng học hỏng như vậy..."

Vương Bật Nhi giận dữ đạp ta một cước, từ trong túi lấy ra tấm bản vuông đặt lên bàn, mở một phần tư liệu ra sau đó để ta xem xét.

"Cái gì vậy?"

Ta giả như không để tâm, sau khi xem xong há hốc mồm.

Phần tư liệu này Vương Đằng Nhi giới thiệu kỹ càng về mấy cổ đông lớn của phòng sinh của đế quốc cùng với tin tức của người nhà bọn họ. Lý Hạc mỗi người chiếm năm mươi mốt phần trăm cổ phần, hai cỗ đông còn lại phân biệt là Mã Đại Vĩ và Hoàng Thành mỗi bên chiếm hai mươi phần trăm, còn chín phần trăm cổ phần còn lại thì là do mấy cổ phần đông khác cùng nhau chiếm hữu.

Lý Hạc trung thành với Long Thanh Thu không giả, nhưng tập đoàn đế quốc phát triển đến hiện tại, ngoài Lý Hạc đã không còn quan hệ gì với Long Tuyền Sơn Trang nữa rồi. Mã Đại Vĩ và Hoàng Thành một lòng, bọn họ đã sớm muốn hợp tác kéo Lý Hạc xuống ngựa, đáng tiếc cổ phần trong tay Lý Hạc nắm giữ hơn phân nửa, hai người hợp lại thành một khối cũng không có quyền nói chuyện gì!

"Chín phần trăm cổ phần kia không cần cũng được, chỉ cần chúng ta bắt được hai người kia, chuyện sau này sẽ đơn giản hơn..."

Vương Bật Nhi chờ ta xem xong, thản nhiên nói, ta sửng sốt một chút mới kịp phản ứng, Vương Bật Nhi đang chuẩn bị làm việc khắc phục hậu quả.

Trên mặt ngoài đến xem hai người Mã Hoàng chỉ có không đến một nửa cổ phần, nhưng bọn họ lại là viện sản của đế quốc ngoại trừ Lý Hạc đệ nhị phần cổ phần tất cả mọi người.

Mục đích của chúng ta lần này là bắt Lý Hạc bản nhân, tiếp đó chặt đứt nguồn kinh tế của Long Tuyền sơn trang, chứ không phải là muốn một miếng ăn sạch sẽ kinh tế này.

Ý của Vương Bật Nhi là muốn nhân cơ hội Lý Hạc sắp ngã đài để lôi kéo Mã Đại Vĩ và Hoàng Thành, để bọn họ về sau trở thành người đại diện cho chúng ta.

Về phần cổ phần năm mươi phần trăm cổ phần trong tay Lý Hạc, cũng sẽ do năm nhà chúng ta cùng nắm giữ, như vậy có thể đảm bảo quan hệ hợp tác của chúng ta.

"Tuy rằng trên tay hai người này không có bản lĩnh gì lớn, nhưng không làm gì được bọn họ, tập đoàn Đế Quốc sau khi Lý Hạc đảo đài sẽ sụp đổ, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người lợi ích bị tổn hại, vậy sẽ có người nhìn chúng ta không vừa mắt..."

Ta vừa nghĩ vừa nói, càng phát giác suy nghĩ của Vương Loan Nhi không sai, người ở trên nâng đỡ Lý Hạc chỉ là vì lợi ích, chúng ta đối phó Lý Hạc sau này duy trì lợi ích cho bọn họ là được, không ai sẽ gây khó dễ với tiền.

Sau khi nghĩ thông suốt quan hệ lợi hại, ta lập tức gọi Đại Kim Nha cùng Lý Ma Tử trở về, chuẩn bị đi câu thông cùng hai người Mã Hoàng.

Đừng nhìn cái tên Mã Đại Vĩ này thô kệch, trên thực tế hắn là một thư sinh gầy gò, làm người mười phần khôn khéo, nếu như không dựa vào đầu óc của hắn, cổ phần của Hoàng Thành đã sớm bị Lý Hạc đoạt đi rồi, cho nên Hoàng Thành cũng rất tin phục hắn.

Quan trọng nhất là Mã Đại Vĩ không lo lắng, cha mẹ thân nhân lúc nhỏ đều bởi vì bệnh mà qua đời, cá nhân hắn có thành gia hay không, đối phó loại người này không còn biện pháp khác, chỉ cần cho hắn thấy lợi ích là được!

Mà Hoàng Thành thì dễ đối phó hơn nhiều, người này cực kỳ sợ vợ lại mười phần háo sắc, lúc trước cũng dựa vào quan hệ trong nhà lão bà mà sống, cho nên nói hắn là người ăn cơm mềm không khoa trương chút nào.

Ta quyết định để Lý Ma Tử và Đại Kim Nha kết hợp đi tính kế Hoàng Thành, sau đó ta và Vương Bật Nhi cùng đi tìm Mã Đại Vĩ.

Gần đây phòng sinh của đế quốc có ý định mở rộng hướng bắc, cho nên cùng tập đoàn Vương thị tranh đấu gay gắt ở vùng An Huy, bản thân Lý Hạc tự mình tới trấn giữ Phẩm Phì, Mã Đại Vĩ và Hoàng Thành được sắp xếp ở lại thâm Quyến bộ. Nhưng tên Hoàng Thành này không thích động não, liền đem tất cả giao cho Mã Đại Vĩ, còn mình thì chạy trên biển ban đêm sênh bài.

Lý Ma Tử và Đại Kim Nha đầy một bụng ý nghĩ xấu, ta tin rằng bọn họ có thể bắt được Hoàng Thành, nhưng Mã Đại Vĩ là kẻ không dễ đối phó, nếu hắn thật sự không nguyện ý hợp tác với chúng ta thì tình huống sẽ rất gay go.

Ta và Vương San Nhi sau khi đến thâm Quyến bộ, sau đó phái người liên tục ở trước cửa phòng sinh sản đế quốc giám sát ba ngày, cơ bản xác định thói quen sinh hoạt của Mã Vĩ Vĩ. Mỗi ngày hắn đi xe đến quán rượu phụ cận uống chút rượu, sau đó mỗi lần đều sẽ mang nữ nhân khác nhau từ bên trong ra về nhà, lúc này tài xế sẽ rời đi.

"Ai cũng nói Hoàng Thành thật háo sắc, không ngờ tên Mã Đại Vĩ này cũng là háo sắc!"

Vương Bật Nhi nhìn nén giận nói, trong lòng ta lại cảm thấy không có gì, hắn đã lựa chọn không kết hôn, không có việc gì chơi nữ nhân cũng không phải không thể, bất quá lời này ta cũng không dám giảng với âu yếm, sợ nàng cào ta.

Sau khi trời tối, ta và Vương Đằng Nhi đi tới cửa biệt thự của Mã Vĩ, một lát sau huynh đệ ngồi quán rượu bên kia trông coi nói Mã Đại Vĩ đã dẫn nữ nhân đến đó, ta bảo bọn họ về nghỉ ngơi trước, sau đó quay đầu nhìn Vương Bật Nhi nói: "Đợi chút nữa ngươi đừng kích động, chờ hắn làm xong chuyện mới đi lên."

"Ta không có thời gian rảnh... Ngươi tự đi đi."

Vương Bật Nhi trợn trắng mắt liếc ta một cái, ta cười hắc hắc nói rất hợp ý ta.

Mã Đại Vĩ mang nữ nhân trở về chờ lát khẳng định sẽ có tiết mục, nếu Vương Yến Nhi ở đây ta cảm thấy là lạ, vạn nhất nàng vội vàng ra ngoài dọa cho Mã Đại Vĩ tàn phế, người ta tuyệt đối sẽ không hợp tác với chúng ta!

Cỗ xe của Mã Đại Vĩ rất nhanh liền mở cửa phòng, cửa xe ta mở ra một khe hở, ném ra châm vô hình theo bọn họ vào phòng. Tài xế nhanh chóng rời khỏi, ta lặng lẽ xuống xe từ khu vực biệt thự, dựa theo vị trí cây kim vô hình cung cấp đi tới trước cửa phòng Mã Đại Vĩ, nhẹ nhàng dùng Vô Hình châm vạch mở cửa phòng, thong dong ngồi ở ô ô nghe trong phòng ngủ vang lên tiếng roi da lốp bốp, trong lòng cảm thấy là lạ.

Qua ba phút, Mã Đại Vĩ phát ra tiếng hít thở dồn dập, trong lòng ta thầm nghĩ thân thể tiểu tử này thật là phế, không có tâm trạng lãng phí thời gian ở đây, khẽ ho khan một tiếng.

"Ai?"

Thanh âm Mã Đại Vĩ trong nháy mắt truyền ra, ngay sau đó từ bên trong chạy ra bốp một cái mở ra đèn phòng khách.

Ta phát hiện trên người hắn không có một chút lo lắng, khinh bỉ nhìn hắn mở miệng: "Ta tới tìm ngươi nói chút chuyện, trước đi mặc quần áo đi!"

Hắn sửng sốt đi mặc quần áo cẩn thận, lúc đi ra trên tay lại có thêm một thương. Hắn sửng sốt nhắm vào ót của ta, hung tợn nói: "Ai phái ngươi tới, có phải là tên khốn kiếp Lý Hạc kia hay không!"

Ta nhẹ nhàng cười, thân thể lóe lên một cái liền dời ra sau lưng Mã Đại Vĩ, trên tay nhẹ nhàng bẻ khẽ một cái liền đem thương của hắn đoạt lấy, dứt khoát lưu loát gỡ xuống giáp đạn, đem từng viên đạn bắn ra ngoài.

Khi bắn xuống sàn nhà, phát ra từng trận giòn vang, trán Mã Đại Vĩ rịn ra một đám mồ hôi, sắc mặt của lão phiêu hốt bất định.

Cổ phần hai ngàn ba chín bốn lần thu gom của Lý Hạc, cổ phần thu gom của hắn là Lý Hạc.

"Trách không được Hoàng Thành nghe lời ngươi, lúc này trong lòng sợ muốn chết nhỉ? Nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ uy nghiêm, bội phục."

Ta cười vỗ bàn tay, Mã Đại Vĩ nghe xong lập tức luống cuống, lại hỏi ta là người nào.

"Nói thẳng đi, chúng ta muốn động vào Lý Hạc!"

"Ồ? Vậy chúng ta là bằng hữu, ta cũng sớm thấy Lý Hạc không vừa mắt rồi."

Nghe ta nhắc tới muốn đối phó với Lý Hạc, Mã Đại Vĩ sắc mặt chợt dễ coi hơn rất nhiều, bất quá ta không quen nhìn hắn chút nào, hung tợn nói: "Tìm ngươi là nói cho ngươi, Lý Hạc từ sau khi ngã đài ngươi và Hoàng Thành nhất định phải bảo trì trạng thái hiện tại, lúc cần thiết còn phải chuyển một phần cổ phần ra, nếu không chúng ta không chỉ đối phó Lý Hạc mà thôi!"

Ta cố ý thể hiện bộ dáng hung thần ác sát muốn dọa hắn, nhưng rõ ràng ta đã thất bại.

Hắn sau khi nói xong trên mặt dần dần hiện lên vẻ tươi cười, nhìn ta một cái thật sâu, nói giọng đầy thâm ý: "Người đứng sau Lý Hạc mới là mục tiêu của các ngươi?"

"Không sai, bọn ta không quan tâm đến công ty của ngươi!" Ta đáp.

"Vậy lợi ích của ta ra sao?" Mã Đại Vĩ hỏi.

"Phòng sinh sản của đế quốc không cần phải nộp thuế với người sau lưng Lý Hạc nữa, đối với ngươi vốn là một loại lợi ích. Huống chi... Nếu như ngươi có thể cùng phe phái với chúng ta, thì toàn bộ tài sản của đế quốc sẽ không là vấn đề của ngươi."

Một câu cuối cùng hoàn toàn là ta lâm thời phát huy, dù sao thì chúng ta khẳng định ăn không vô, làm hứa hẹn miệng cho hắn cũng không có tác dụng gì. Nhưng Mã Đại Vĩ nghe được câu cuối cùng mắt sáng ngời, nhanh chóng gật đầu đồng ý hợp tác với ta.

"Người thông minh!"

Ta hài lòng gật gật đầu, đứng dậy muốn rời đi.

Mã Đại Vĩ đuổi theo hỏi sao lại tin tưởng hắn, ta cười ghé vào tai hắn nói: "Ăn ngon không bằng sủi cảo, chơi vui không bằng... Quan hệ giữa ngươi và Hoàng Thành thật tốt."

Nói xong ta cười ha hả xuống lầu, trở lại xe về cũng nhịn không được cười ha hả.

Vương Bật Nhi hỏi ta vì sao lại cười, ta lấy ra chính mình ở trên lầu mò mẫm quay video cho hắn xem, Vương Bặc Nhi kinh hô một tiếng: "Đây không phải là Hoàng Thành con dâu sao? Làm sao lại ở cùng một chỗ với Mã Đại Vĩ."

Không sai, có lẽ trong minh minh có định số, hôm nay Mã Đại Vĩ mang về người dĩ nhiên là vợ của Hoàng Thành!

Hoàng Thành mặc dù thê tử quản lý nghiêm ngặt, mặc dù háo sắc, không thích động não, nhưng tuyệt đối không cho phép thê tử của mình bò lên giường người khác, huống chi là huynh đệ tin cậy nhất của mình!

Nếu như hắn biết hết thảy mọi chuyện, tuyệt đối sẽ trở mặt với Mã Đại Vĩ bất kể hậu quả!

Cho nên Mã Đại Vĩ vốn nghiêng về việc hợp tác với chúng ta, lại bị ta nắm được nhược điểm, không sợ hắn hai lòng.

Lúc này Lý Ma Tử bên kia đã tới máy truyền tin, nói đã lấy được video của Hoàng Thành và nhị lưu nữ tinh, hỏi xem hiện tại ta có nên đi ép hỏi Hoàng Thành hay không.

"Không cần, Hoàng Thành sẽ đồng ý." Ta thản nhiên nói.

Hoàng Thành từ trước đến nay nghe lệnh Mã Đại Hùng, chuyện này hẳn là không có vấn đề gì, về phần video của Hoàng Thành thì cứ giữ đó đi! Sau này không biết có thể sử dụng được hay không.

Bọn ta lén lút xử lý hai đại chiến tướng thủ hạ của Lý Hạc xong, Trương Diệu Võ và tứ đại gia tộc võ khấu cũng đã hoàn tất việc dung tư.

Trong thời gian một tháng kế tiếp, sản lượng phòng của đế quốc liên tục bại trận với tập đoàn Vương thị, trong tập đoàn phản đối thanh âm độc tài của Lý Hạc càng ngày càng mạnh, tăng thêm Mã Đại Vĩ và Hoàng Thành ở sau lưng châm ngòi thổi gió, Lý Hạc bị áp lực đè ép giao cổ phần một phần trăm ra ngoài. Trong mắt hắn chỉ cần mình còn năm mươi phần trăm cổ phần, là có thể vững vàng nắm lấy quyền phát ngôn của nhà đế quốc.

Nhưng chính là một phần trăm này lại để cho chúng ta đạt được hi vọng, dưới tình huống Lý Hạc không biết rõ tình huống của Lý Hạc, Mã Đại Vĩ và Hoàng Thành ở bên cạnh chúng ta, dưới sự phối hợp nhân lực nhanh chóng thu được một phần cổ phần tản ra bên ngoài vào trong tay, hoàn thành địa vị ngang với Lý Hạc.

Sau khi chuẩn bị xong, Lý mặt rỗ nhanh chóng dẫn người trói cả nhà Lý Hạc, hẹn Lý Hạc gặp mặt tại tổng bộ nhạc lang sảnh đối diện phòng sinh của Hải Hải Đế Quốc.

Nơi này thuộc phạm vi thế lực của Long Tuyền sơn trang, Lý Hạc nghĩ nhiều nhất là vì muốn có tiền, có lẽ sẽ không nghĩ đến chúng ta là kẻ địch của Long Tuyền sơn trang.

Hắn là người vô cùng cố gia, sau khi nhận được tin tức liền lập tức một người chạy tới.

Đại Kim Nha và Lý mặt nạ ngồi tại chủ vị, sau khi nhìn thấy Lý Hạc nho nhã hào hoa phong nhã, hai người liếc nhìn nhau, liền tiếp tục cúi đầu uống cà phê của mình, ai cũng không mở miệng nói chuyện trước.

"Ngươi nói hắn có gọi viện binh không?"

Bên trong gian phòng cách vách, ta và Vương San Nhi đang mật thiết quan tâm máy móc, phân tích tâm lý Lý Hạc.

Ta lắc đầu, cảm giác Lý Hạc có lẽ sẽ không tìm người càng không biết báo động, nếu chúng ta dám xuất hiện đối diện với công ty hắn, hắn nên nghĩ đến chúng ta có lá gan xé vé.

"Ta thấy chưa chắc, tuy rằng hắn là Cố gia nhưng lại là người cứng nhắc, ta cảm thấy sẽ nghiêng về phía Long Thanh Thu hơn!"

Vương Bật Nhi trêu chọc Lưu Hải, nhìn điện thoại bồi thêm một câu: "Đã có đáp án rồi."

Bên trong phòng bên cạnh, Lý Hạc nhìn thấy hai người Lý mặt rỗ vẫn không lên tiếng, bèn chủ động hỏi: "Hai vị huynh đệ đi đường nào?"

"Võ sĩ Đạo, ngươi có tin không?"

Đại Kim Nha nói xong thân thể hơi cong, bày ra động tác rút đao của một Võ sĩ Nhật Bản, nghe được ta và Vương Lộc Nhi không nhịn được bật cười.

Lý Hạc nói thế nào cũng là đại nhân vật, sau khi bị trêu đùa như vậy sắc mặt xanh mét, hung tợn túm lấy cổ Đại Kim Nha hỏi: "Mau thả người nhà của ta ra, muốn bao nhiêu ta cho các ngươi!"

"Không vội, trước tiên đi chơi chén trà."

Lý Ma Tử mặt đỏ làm nhân vật, đi tới đẩy Lý Hạc ra, đưa cho hắn lá cà.

Dựa theo kế hoạch của ta, trước khi nhận được tin tức của ta, bọn họ không thể tiết lộ thân phận.

Mấy phút sau, xe nôi vang lên, sau khi kết nối mở ra để không đề cập tới, sau đó bên trong truyền đến âm thanh của Trương gia Ảnh vệ: "Cửu Lân ca, Long Tuyền sơn trang có người tới, nhưng bị chúng ta bắt toàn bộ, nên xử lý như thế nào?"

"Tất cả ném vào Hoàng Phổ Giang cho cá ăn!" Ta quát với máy truyền tin.

Ta đúng là quá coi trọng Lý Hạc rồi, chút quan hệ lợi hại này hắn đều thấy không hiểu, ta lập tức viết một lá thư cho Lý Ma Tử: Bắt đầu đi!

Sau khi Lý mặt rỗ nhận được lá thư thì lấy từ trong túi ra, đã sớm chuẩn bị hợp đồi cho Lý Hạc. Lý Hạc xem xong sắc mặt biến đổi, tiếp theo hung hăng gật đầu, ký tên của mình và con dấu.

Sau khi xong việc, hắn chỉ vào Lý mặt rỗ nói: "Lúc về nói cho chủ nhân ngươi biết, không có đối với ta là không có, nhưng Vương gia dám chơi như vậy thì phiền toái lớn rồi!"

"Vậy sao?"

Sau khi xác định lý hạc ký tên, ta cười ha ha đẩy cửa đi tới cười cười với hắn.

"Ngươi là... Trương Cửu Lân?"

Cao tầng Long Tuyền sơn trang đều biết ta, còn Lý Hạc không thường xuyên hỏi chuyện giang hồ, cho nên chần chờ một chút mới nhận ra ta.

Từ nơi này có thể nhìn ra năng lực của Lý Hạc, hắn thấy rõ là sau khi ta, quay đầu liền đi cướp hợp đồng trên tay Lý Ma Tử. Nhưng Vương Bặc Nhi cũng không phải là ăn chay, phi thân qua một cước đạp hắn ngã lăn trên mặt đất, tiếp theo đùa giỡn nói: "Đường chủ Hạc đường, đối phó với ngươi xác thực là Vương gia, bất quá không phải Đại Liên Vương gia, mà là Võ Hán Vương gia!"

"Cái gì?"

Sắc mặt Lý Hạc đột nhiên trở nên trắng bệch, mà ta lại mở hiệp nghị hắn vừa ký kết ra trước mặt hắn.

Gần đây Lý Hạc đang hợp tác với Vương thị bởi vì tranh đoạt mặt đất làm buôn bán quá lợi hại, cuối cùng hắn mạnh mẽ đầu tư giành được thắng lợi, cho nên ta để Lý Ma Tử giả tạo ra một phần sản lượng đất đai do đế quốc yêu cầu Lý Hạc giành cho Vương thị.

Lý Hạc khẳng định không nghĩ ra đây là giấy hai tầng, ta nhẹ nhàng xé toạc một tầng giấy mỏng trên đó, lộ ra hợp đồng chuyển nhượng cổ phần dưới. Hợp đồng chính xác cho thấy Lý Hạc đem một nửa cổ phần dung sản đế quốc trong tay chuyển nhượng cho chúng ta, hơn nữa vị trí ký tên trên đó, rõ ràng là bản thân Lý Hạc vừa mới ký tên!

Đúng vậy, ta chính là lợi dụng mâu thuẫn gần nhất giữa hắn ta và Đại Liên Vương gia, cố ý đảo lộn tầm mắt của hắn ta để hắn ta nghĩ đây chỉ là phân tranh thương nghiệp, đối với hắn ta mà nói đương nhiên là người nhà quan trọng hơn.

"Ta phải cám ơn ngươi đã chuyển cổ phần trị giá ngàn tỷ này cho ta, không biết Long trang chủ sau này có vui không?"

"Trương Cửu Lân, ngươi muốn phụ cái giá của pháp luật! Ta muốn tố tội ngươi!" Lý Hạc quát.

Chương thứ hai ngàn ba chín đang lơ lửng trên không.

"Đi kiện ta, tới tòa án cao nhất tố cáo ta. Nếu như ngươi không muốn người nhà chết hết thì thôi."

Ta đem một tầng giấy da đất kia chuyển nhượng không còn một mảnh, xuất ra điện thoại đem một nửa cổ phần của Mã Đại Vĩ và Hoàng Thành chỉnh hợp kia cũng sáng lên, cuối cùng vỗ vỗ bờ vai hắn nói: "Đúng rồi, cao thủ ngươi gọi điện ảnh tới hiện tại hẳn là đã ăn no cá trong Hoàng Phổ Giang rồi!"

"Ngươi... Ngươi... Ngươi quá hèn hạ rồi!"

Lý Hạc chỉ vào ta nửa ngày, thân thể mềm nhũn run rẩy.

"Người nhà của ngươi rất bình an, ngươi nên biết tính cách Trương Cửu Lân ta. Có điều, ngươi thân là Đường chủ của Long Tuyền sơn trang, đã đến lúc rời đi."

Ta sẽ đè nén không nhẫn tâm xuống, đưa cho Lý Hạc một hơi thuốc.

Hắn không cam lòng nhìn ta nửa ngày, gật đầu nhẹ, sau đó hỏi ta có thể đi gõ một tiếng không.

Thấy ta không mở miệng, hắn bồi thêm một câu: "Là đánh cho người nhà."

"Năm phút!"

Sau đó, dưới sự truyền ý của ta, Lý Hạc và người nhà tìm được liên hệ, hắn không còn giàu có thân giá ức vạn, chỉ là một người cha bình thường, trượng phu bình thường, dặn dò thê tử phải chăm sóc cha mẹ thật tốt, nhờ đứa nhỏ này phải học tập cho tốt.

Ta vĩnh viễn nhớ tới câu nói cuối cùng trong cuộc đời y: "Có người thích hợp thì cứ gả đi, cố gắng đừng khổ con!"

Đây hẳn là bốn chữ "Nhà cửa đế quốc" mà vợ hắn nói, sau khi nói xong Lý Hạc đi đến thang máy, đi vào tầng cao nhất, nhìn bốn chữ " thự vật đế quốc" mà mình phấn đấu cả đời, cười cười, tung người nhảy lên.

Nhìn qua là ta ép chết hắn, nhưng mặc dù không có ta, loại thương nghiệp hắc kim như hắn có thể buôn bán cả đời sao?

Lý Hạc là người truyền thống, hắn kiên trì vì người biết mình mà chết, chết rất kỳ lạ. Nhưng câu nói sau cùng của hắn đừng có khổ hài tử, nói như vậy không khỏi từ đáy lòng bất lực, trắng bệch ra sao!

Ngày hôm đó, tin tức sinh sản phòng ốc của đế quốc tự sát bay đầy trời, cùng lúc điều chỉnh nội bộ phòng sản của đế quốc, cổ phần Lý Hạc Nguyên có năm mươi mốt phần trăm thuộc về năm nhà chúng ta. Cổ phần khác giống Mã Đại Vĩ Hoàng Thành bảo trì không thay đổi, bất đồng là hiện tại tất cả mọi chuyện của công ty thuộc về hai người Mã Hoàng ra mặt xử lý.

Giống như suy đoán lúc trước của bọn ta, sau khi Lý Hạc chết công ty chưa xảy ra chút hỗn loạn nào, cộng thêm chúng ta đã sớm chuẩn bị đầy đủ bánh bao đỏ để Lý Ma Tử mang về các phương thần tiên, một tuần sau nhân viên quan hệ liên quan đến đến an ủi, cũng cổ vũ người gác cổng đế quốc đau đớn, tiếp theo mở ra.

Trên thực tế, hắn âm thầm đồng ý năm nhà do Trương gia Giang Bắc cầm đầu cướp lấy tài sản của đế quốc từ trong tay Long Tuyền sơn trang.

Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần lợi ích không thay đổi, một Lý Hạc chết rồi cũng sẽ chết.

Nhưng đối với chúng ta mà nói, lại là bước đi quan trọng cuối cùng từ việc chặt đứt nguồn kinh tế của Long Tuyền sơn trang.

Nghĩ đến, Long Thanh Thu là ngồi không yên!

Sau khi trở về võ hán, ta sẽ phục mệnh với Trương Diệu Võ, hắn vỗ vai ta nói đúng lắm, không hổ là tôn tử của Diệu Dương huynh!

Nói thật, nghe được ông ta khen ngợi gia gia, trong lòng ta cảm thấy ngọt ngào như ăn mật, mặc kệ bản thân lớn bao nhiêu có thành tựu như thế nào, ta nghĩ cả đời này mình cũng sẽ không quên sự lợi hại của gia gia.

Lý mặt rỗ chuẩn bị đi tới Túy Tiên Lâu của vũ hán, chúc mừng nho nhỏ lần này thành công giải quyết Lý Hạc, cố ý hỏi ý kiến của ta.

Kỳ thật lần này hắn và Đại Kim Nha Công có công lớn nhất, nếu bọn họ có ý nghĩ gì thì cũng đồng ý. Không ngờ Trương Diệu Vũ căn bản không cho chúng ta cơ hội này, ban đêm cũng tuyên bố bắt đầu đối phó với đường chủ Đỗ Anh của Ưng đường.

Ta chỉ có thể an ủi Lý mặt rỗ, bảo hắn no bụng, chờ sau khi thật sự đánh bại Long Tuyền Sơn Trang, ta mời hắn say không thôi.

Lý mặt rỗ giả như tràn đầy phiền muộn, nhưng rất trơn tru giúp ta thu dọn hành trang xong rồi, mấy năm nay hắn cũng không bị mấy người của Long Tuyền sơn trang tính toán, đã sớm muốn báo thù rồi.

Đêm đó chúng ta bay đến thành thị tỉnh tỉnh tỉnh ở bờ Nam Trịnh Châu, đi theo ngoại trừ Trương gia tinh nhuệ, còn có đám hậu bối võ sĩ bốn đại gia tộc Vương Bặc Nhi cầm đầu, bọn họ là viện quân cùng, cũng là tứ gia biểu thị cùng chúng ta đồng sinh cộng tử cộng vong, không thể cự tuyệt.

Ta và Vương Bặc Nhi tán gẫu rất nhiều chuyện liên quan tới Đỗ Anh, bởi vì ta đối với sinh ý đá khoáng này không hiểu rõ lắm, trong ấn tượng của ta chỉ có núi tây mới có sa than.

Vương Bật Nhi nói cho ta biết Hà Nam nông thôn cũng có thật nhiều mỏ than, từ sau xây quốc đến cuối thế kỷ, không ngừng có thôn dân trong ruộng nhà mình phát hiện vật chất khoáng thạch màu đen.

Từ xưa tới nay, Hà Nam đã là nơi binh gia tất tranh, cho nên thường xuyên chịu cảnh khốn đốn. Những thôn dân này phát hiện mỏ than cũng chưa báo cáo ngay cho quốc gia, mà là bán đất đai cho các ông chủ nhỏ kinh doanh quặng than đen.

Dù cho dân chúng mất đi đất đai có thể đạt được một khoản tiền, bọn họ cũng không nỡ ngồi ăn núi lở, cũng chỉ có thể đi làm việc gần cho những hòn than đá kia, dùng cái này để mưu sinh.

Việc này thúc đẩy một dây chuyền sản nghiệp ở sa mạc, đáng tiếc than nhỏ không có bất cứ an toàn gì để bảo đảm, hiện tượng quặng mỏ sụp đổ đã gặp không ít, lúc xuống quặng mỏ dân công ngộ hại lại càng tầng tầng lớp lớp.

Vương Bảo mạnh mẽ đã từng diễn một bộ phim tên là《 Mù quáng Tỉnh Lạc 》, chính là hiện trạng chân thực của hòn than đá ở Hà Nam.

Bởi vì pháp luật không hoàn toàn duy trì ý thức với bách tính, bi kịch này lại phát sinh lần nữa, người chết vĩnh viễn là kẻ yếu, mà những ông chủ sa than điện kia lại giàu chảy mỡ, rất nhiều khi kiếm túi tiền phồng lên rửa tay, cầm theo tiền đen kinh doanh mới, xoay người biến thành thân phận mặt trắng của nhà kinh doanh.

Đỗ Anh chính là từ thời kỳ đó phát tích, bất đồng là gã không cố tình đi tẩy trắng chính mình, thậm chí ở quốc gia minh lệnh cấm khai khoáng trái pháp luật. Hôm nay, gã vẫn liên tục bố trí than cốc nhỏ để kiểm tra ô nhiễm.

Từ phía bên cạnh phản ứng ra Đỗ Anh có quan hệ mật thiết liên quan tới những tổ chức địa phương, nhưng hắn lại là một hán tử xuất thân lỗ mãng, rất khó nhận ra quan viên cấp cao, trong đó có phần lớn là Long Tuyền sơn trang vận hành sau lưng.

Cho dù hiện tại rất nhiều nơi đề xướng không cho phép sử dụng than đá, cổ vũ thôn dân sử dụng tự nhiên khí, nhưng điều này đối với nông dân mà nói hoàn toàn là vô nghĩa. Đầu tiên phương tiện cơ sở của nông thôn không hoàn thiện như vậy, tiếp theo mặc dù có chút may mắn thôn có tiện nghi thiên nhiên khí, thôn dân lại không trả nổi phí bốc hơi.

Vì vậy hàng năm mới có nhiều chuyện chuột đá trúng độc như vậy, nhưng có nhiều người gặp chuyện không may như vậy, cũng không có giảm bớt tình yêu thương của người nông thôn đối với cục than đá, chuyện làm ăn của Đỗ Anh mới có thể ngày tiến bộ đấu kim.

"Trương ca, sau khi chúng ta ép Lý Hạc chết, bên phía Long Thanh

Thu đến bây giờ còn chưa có động tĩnh, ngươi nói hắn đang chờ cái gì?"

Vương Bật Nhi uống một ngụm nước chanh khiến tinh thần mình trở nên phấn chấn, ta lắc đầu, cũng nói không ra nguyên nhân.

Ở trong ấn tượng của ta Long Thanh Thu là một người có thù tất báo, tư cách sản xuất phòng đế quốc thay đổi, mang ý nghĩa Long Tuyền sơn trang mất đi hơn một nửa nguồn gốc kinh tế, hắn lại đến bây giờ vẫn chưa lộ diện, thật sự khiến người ta không hiểu.

Nhưng lời của Vương Bật Nhi lại nhắc nhở ta, người ta ngoài sáng có lẽ không động tĩnh, nhưng nhất định đã chuẩn bị kỹ càng, không khéo bây giờ Đỗ Anh đã bố trí thiên la địa võng chờ chúng ta chui vào!

Nhưng hắn nói cho cùng cũng chỉ là người bình thường, có chút kinh nghiệm lăn lộn xã hội, ta thật không tin hắn có bản lĩnh gì lớn.

rạng sáng bốn điểm chúng ta từ sân phi Trịnh Phi hạ xuống, liền gần tìm nhà mau lẹ tửu lâu xuống giường, ngủ một giấc thật ngon.

Tỉnh lại đã là buổi trưa, chúng ta gói lại phòng bếp khách sạn, vừa ăn cơm vừa nghiên cứu Đỗ Anh!

Chương thứ hai nghìn Tam Cửu Lục, ôm cây đợi cường địch của thỏ Hầu.

Quê của Đỗ Anh là ở Mã điếm, nhưng mười mấy thành thị trong tỉnh có than đá thủ hạ, rải rác các thành thị khác nhau, còn ở tỉnh thành Trịnh Châu mua biệt thự, cứ như vậy không khoa trương nói hắn có nhà ở mỗi thành thị ở Hà Nam, chúng ta trong thời gian ngắn cũng không đoán ra hiện tại hắn đang ở thành thị nào?

Vương Bật Nhi đề nghị mọi người chia nhau hành động, tất cả mọi người chia ra điều tra từng thành thị, ta nghĩ như vậy tốn quá nhiều thời gian, huống chi nếu Đỗ Anh thực sự chuẩn bị, chúng ta ngược lại cho hắn cơ hội đánh tan từng thành thị.

"Vậy ngươi nói xem nên làm sao bây giờ? Cũng không thể ngốc nghếch chờ hắn hiện thân đi, phải đợi đến năm nào tháng nào mới có được..." Lý Ma Tử nói.

Lý Ma Tử luôn bị Vương âu Nhi răn dạy, nhưng vẫn luôn ủng hộ quyết định của nàng. Ta trừng mắt với hắn một cái, sau đó khẽ cười nói: "Đối với Đỗ Anh thì than đá là gốc rễ của hắn, nếu sa than xảy ra chuyện, hắn có đến hay không?"

Vương Bật Nhi hai mắt sáng ngời, đưa tay muốn cầm địa đồ Hà Nam tỉnh trên bàn, chúng ta đã sớm mang vị trí đổ nho dưới cờ Đỗ Anh đi ra ngoài.

Ta đoạt ngón tay trước ở công ty than đá trung nguyên gần tân Trịnh Tân nhất, ném mạnh tiếng nói: "Ma Tử, buổi tối tìm mấy chiếc xe cộ đông phong, đập cái tiểu trung nguyên này cho ta!"

"Tiểu ca yên tâm, yên tâm!"

Lý Ma Tử vừa nghe nói bảo hắn đi đập phá phách, trong nháy mắt mặt mày hớn hở gật gật đầu, cùng Đại Kim Nha kề vai sát cánh an bài.

Hắn quen biết trước kia mỗi năm ở các nơi trên nước chạy ngược cổ ngoạn, người quen biết tam giáo cửu lưu, để hắn tìm mấy chiếc

Đông Phong Xa cũng không khó. Điều duy nhất ta lo lắng chính là sợ Lý Ma Tử xui xẻo, vừa vặn gặp được Đỗ Anh ở Trung Nguyên Hỏa Khư tọa trấn, vậy coi như đụng phải cái đinh rồi.

Ta đã phá bỏ lo lắng của mình nói cùng Vương Lung Nhi, nàng đầu tiên là nói: "Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?"

Tiếp theo không đợi ta nói chuyện, Vương Đằng San Nhi tự lắc đầu, nàng cũng hiểu rất rõ Lý Ma Tử, khuyết điểm lớn nhất của con người chính là yêu thương tiêu sắt, rất dễ dàng trúng kế. Cho nên chúng ta quyết định sau khi Lý Ma Tử chuẩn bị tốt, ta sẽ tự mình dẫn người qua, Vương Đằng Lung Nhi thì ở lại trong khách sạn tùy thời chuẩn bị tiếp ứng chúng ta.

Buổi chiều Lý Ma Tử liền mang theo một đội xe ngựa trực tiếp tới lầu các tửu lâu, hắn giống như một quản tử thành thị vậy. Hắn giống như đội mũ an toàn đứng ở phía trước gọi bọn ta. Ta đứng ở cửa sổ hướng về phía hắn đếm mấy ngón tay cái, quay đầu lại để Vương Phiền Nhi đợi một chút, sau đó xuống lầu dưới đến thẳng kỹ viện than đá của Tiểu Trung Nguyên.

Tiểu trung nguyên nằm ở tân Trịnh lão vịt thôn, cách chúng ta cũng chỉ hơn ba mươi dặm, không đến một giờ liền có thể đến nơi, nhưng nửa giờ đã làm cho ta cảm giác mình vượt qua ba cái thế giới. Từ Trịnh Cao Lâu dựng nhà xưởng ngoài thành, đến khi đến xung quanh lão làng, dõi mắt nhìn qua đã không còn kiến trúc cao tầng nữa, tràn đầy phòng nhỏ cằn cỗi, thậm chí có rất nhiều phòng ốc đều có vết nứt, mái nhà mọc đầy cỏ dại lay động theo gió.

Ta muốn cảm xúc rất sâu, tòa thành này giống như quốc gia chúng ta vậy, trong lúc đang nhanh chóng phát triển, lại không thể chia công bằng bằng với tài phú.

Nơi sa than của Tiểu Trung Nguyên ở chỗ sâu nhất của thôn, từ xa nhìn lại có rất nhiều cái giá để đắp bằng gân thép, còn có chiếu đèn thật lớn, trên đất trống chung quanh chất đầy than đá giống như ngọn núi nhỏ, cho nên trong không khí đều có mùi than đá.

Lúc này đang lúc ăn cơm trưa, ta thấy rất nhiều công nhân mặt đen đi ra từ trong thang máy dưới đất không an toàn, mỗi người đều bưng một chậu cơm Thiết. Vừa nói chuyện vừa đi tới phòng nhỏ cách đó không xa, tám phần là ăn cơm.

"Trương gia tiểu ca, dân công đều đã đi hết, động thủ đi."

Lý Ma Tử gặm xong hàng gà trên tay, lau miệng định bắt đầu lái xe.

Ta sợ dưới hầm mỏ còn có dân công chịu trách nhiệm, cố ý phân phó nói: "Đừng đẩy hầm mỏ, sau khi xe tới gần, trực tiếp đuổi toàn bộ người ta đi, chú ý có máy móc hay không!"

Nói xong ta là người đầu tiên nhảy xuống xe đầu tiên, xách Trảm Quỷ Thần song đao lên nhảy thẳng đến trước chiêu bài của công ty Tiểu Trung Nguyên, vung đao chém tới, trực tiếp chém chiêu bài cao hơn đầu người thành hai nửa.

Ngưng thần nhắm khí rồi lại xuất một đao, lần này chiêu bài ầm ầm một tiếng thoát ly khỏi bức tường, rơi ầm ầm trên mặt đất.

Tiếng vang thật lớn kinh động dân công đang xếp hàng lấy cơm, bọn họ đồng loạt nhìn lại, nhưng không ai tiến lên ngăn lại, trên mặt mọi người chỉ có mờ mịt.

Hắn vừa ý, quay đầu nhìn Lý Ma Tử và Đại Kim Nha đang theo mình, bảo bọn họ nhanh chóng dẫn người động thủ. Tiếp theo ta đeo bao tay cao lớn, một tay mang theo đao trực tiếp nhảy vào quặng mỏ, tay không thuận thế bắt lấy xích sắt to bằng cánh tay trẻ con, nhanh chóng hạ xuống đáy mỏ.

Sau khi đáp xuống cẩn thận kiểm tra quặng mỏ một lần, xác định bên trong không có ai, ta đem bên trong khai thác ra còn chưa kịp nhắc tới mặt đất vốn than đá chồng chất một khối, ở phía trên thả mấy tấm Dẫn Hỏa Phù. Cuối cùng đọc xong chú ngữ, linh hỏa mạnh mẽ đem than đá nung thành, trên ngọn lửa chảy ra u quang màu xanh đem toàn bộ quặng mỏ chiếu sáng như thế giới U Minh.

Ta liếm môi một cái, giẫm Càn Khôn Bộ đạp bốn vách tường quặng mỏ trở lại mặt đất, nâng Trảm Quỷ Thần song đao lên ra sức chặt một cái, xích sắt vận chuyển thang máy ầm ầm đứt gãy, rơi mạnh xuống đáy động phát ra tiếng vang nặng nề.

Quay đầu nhìn về phía công ty của bọn họ, bên trong đã bị đám người Lý Ma Tử đập không còn một mảnh, ngay cả vại cá vàng cũng bị đập nát bét, mấy con cá vàng nhỏ đang giãy dụa cuối cùng trên mặt đất.

Một bên khác, những công nhân dân quên ăn cơm, tất cả mọi người đều bị thủ đoạn vừa nhanh vừa tàn nhẫn của chúng ta chấn nhiếp!

Nhưng ta thấy rất bất ngờ, cho dù Đỗ Anh không ở đây, thì tiểu trung Nguyên cũng phải có người quản sự chứ? Cho dù không phải tâm phúc của Đỗ Anh thì ít nhất cũng sẽ có người ra mặt ngăn lại mới đúng.

Đại Kim Nha sau khi đập nát đồ vật chạy tới hỏi ta chuyện tiếp theo phải làm thế nào, ta có chút buồn bực đi đến bên nhà ăn dân công, nhìn một hán tử vóc người ngăm đen trước mặt hỏi: "Đại thúc, người quản sự các ngươi đâu?"

"Vậy ngươi muốn làm gì, ta không phải quản sự Tích!"

Gã điều khiển một miệng Hà Nam thuần khiết, vừa nói vừa đặt chậu cơm ngang trước ngực, trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ sợ hãi.

Ta nhìn phía sau hắn một chút, những công nhân này cơ bản đều với dáng vẻ của hắn, hình tượng thành thật điển hình. Ta quay đầu chà xát đôi bàn tay, Lý Ma Tử cơ trí phản ứng lại, chạy đến trên xe lấy một chồng nhân dân tiền thật dày.

"Ông chủ các ngươi nợ công ty của chúng ta rất nhiều tiền, nếu hắn không trả tiền thì than sa lang này không thể mở được, mọi người hay là sớm trở về làm việc mới đi! Chút tiền này cho các vị thúc thúc bá bá cầm lấy, mọi người đều không dễ dàng, đừng vì người xấu mà làm lỡ của mình."

Nói xong ta liền đem đại khái mấy chục vạn đặt ở trên bàn, dáng vẻ mỗi nhân công hẳn có thể chia vạn bộ đồng, tiền tuy rằng không nhiều nhưng là một phần tâm ý của ta, bọn họ thật không dễ.

Ta xem qua bọn họ, quay đầu phất tay ý bảo các huynh đệ lên xe.

Người phụ trách của bọn họ hoặc là nhân lúc chúng ta đập phá chạy mất, hoặc là giấu ở giữa công việc dân, dù sao bọn họ cũng chỉ là tiểu nhân vật, ta cũng lười truy cứu.

Nhưng thiết bị khai thác quặng đá từ Tiểu Trung Nguyên, thậm chí quặng mỏ dưới mặt đất cũng bị chúng ta phá hủy, nơi này không thể mở được, Đỗ Anh chắc chắn sẽ trở về thu thập cục diện. Để tránh để lỡ mất cơ hội, ta đã bảo Lý Ma Tử đem bánh xe đưa đi, còn chúng ta thì trực tiếp mai phục ở gần đây, nơi này chỉ có một con đường chính, là con đường phải đi thông đến thôn vịt già, chỉ cần Đỗ Anh dám đến, chúng ta có thể bắt hắn bất cứ lúc nào!

Chương thứ hai nghìn ba bảy tự tiện xuất động tinh nhuệ.

Chạng vạng tối Vương âu Nhi mang theo cao thủ còn lại tới hội hợp với chúng ta, ta phái người mai phục toàn bộ các con đường xung quanh Trung Nguyên, chuẩn bị đến ôm cây đợi thỏ!

Nhưng mà liên tiếp ba ngày sau Đỗ Anh đều không xuất hiện, ngược lại rất nhiều cảnh báo tìm thôn dân địa phương hỏi chuyện, sau đó thì có cơ hội đào bới toàn bộ than đá đến đây đẩy thành phế tích, ngắn ngủn ba ngày thời gian người ta đã không thấy bóng dáng quặng than nguyên nhỏ.

Điều này nói rõ Đỗ Anh chẳng những không tới nơi này, ngược lại nghe lời Long Tuyền sơn trang, lựa chọn nhịn xuống ván này.

Ta có một loại cảm giác vô lực khi nắm đấm đánh lên bông, trong lòng rất không cam lòng. Nửa tháng tiếp theo, các nơi ở bờ nam kênh đào liên tục quét vài chục nhà than đá của Đỗ Anh, hao hết tâm tư muốn bức hắn ra, nhưng đứa cháu trai này tựa như từ nhân gian bốc hơi lên vậy, từ đầu đến cuối không lộ diện.

Ngay khi ta vô kế khả thi, Trương Diệu Võ đã đến máy móc cho ta, hắn nói với ta rằng đừng có tiếp tục đập phá nữa, bởi vì Đỗ Anh nhận được tin tức đã mang theo vợ con ra ngoài du lịch, hơn nữa ở đây có người của Hà Nam đang nhìn chằm chằm vào chúng ta, nếu như Đỗ Anh mở miệng, rất nhanh sẽ có người ở trên tới bắt chúng ta.

"Hắn đi nơi nào?"

Ta lập tức tỉnh táo lại, truy vấn.

"Mấy ngày trước hắn vẫn hoạt động tại Bruce, người của chúng ta ở bên kia phát hiện hắn về sau giống như ta báo cáo, chuẩn bị canh cửa bắt hắn, đáng tiếc Đỗ Anh lòng cảnh giác rất mạnh, bị hắn chạy mất rồi..."

Trương Diệu Võ thở dài, nói tiếp: "Mặc dù Đỗ Anh chạy, nhưng hài tử thê tử của hắn còn ở giờ gấm, nhìn qua có thể sẽ về đại lục, đến lúc đó các ngươi chỉ cần chăm chăm chăm người nhà của Đỗ Anh, nhất định có thể tìm được hắn!"

"Ta biết phải làm thế nào." Ta gật đầu.

Sau khi tắt máy truyền tin, Trương Diệu Võ liền phát tới một quán rượu ở Đỗ Anh gia. Đáy lòng ta bớt đi rất nhiều áp lực, đưa lá thư cho Vương Yến Nhi, bảo nàng mang người của tứ đại gia tộc đi tới bệnh mạc.

Vương Đằng Nhi là một cô gái, làm nhiệm vụ theo dõi sẽ dễ dàng hơn nhiều so với chúng ta.

Lúc này Vương Bặc Nhi dẫn người đi Ba Hương, ta thì tạm thời mang các cao thủ còn lại về võ hán.

Ba ngày sau, Vương Đằng Nhi truyền đến tin tức, lão bà của Đỗ Anh sẽ tối bảy điểm đến sa dài. Đáng tiếc cả đoàn bay đầy người nên bọn họ không thể một đường theo dõi.

Ta lập tức điểm binh, phái Lý Ma Tử và Đại Kim Nha tiến đến Trường Sa hậu ky, chờ bọn họ đi rồi, ta tự mình đi một chuyến đến Vương gia.

Gần đây Trương Diệu Vũ vẫn ở cùng chỗ với Vương lão gia tử, gần nửa tháng nay ta không trở về, về tình về lý phải đi thăm bọn họ một chút.

Ta sợ bọn họ ở nhà bị nghẹn ăn không ngon, trước đó cố ý mua canh tôm hùm chuẩn bị hầm cho bọn họ, ai ngờ vào cửa vừa thấy bọn họ lại ở trên bàn Bát Tiên ăn nồi lẩu, một góc bàn rõ ràng đặt một bình đài tranh.

"Hảo gia hỏa, hai vị thật là có nhã hứng."

Sau khi ta chỉnh sửa chiếc mâm cắt tôm hùm, tự giác ngồi xuống rót cho bọn hắn một chén, lại rót cho mình một chén. Vừa chuẩn bị uống một ngụm, Vương lão gia tử đột nhiên mở miệng: "Trương Đại tiên phong, Đỗ Anh bên kia thế nào rồi?"

"Sắp có kết quả rồi." Ta đáp.

"Vậy thì tốt, chỉ có trước đó ngươi đánh tốt, những người phía sau chúng ta mới có thể ngồi chỗ này uống rượu ăn thịt."

Trương Diệu Vũ phụ họa một câu, không ngờ đứng dậy rót cho ta một chén rượu, cười ý bảo ta uống vào.

Ta cảm thấy ta được sự tha thiết mong mỏi của Trương Diệu Vũ, trong lòng nói không cảm động là giả, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó đứng dậy chuẩn bị rời đi. Không ngờ Vương lão gia tử cũng không để ta đi, kéo ta cùng nhau uống.

Bữa rượu này trực tiếp uống đến chạng vạng tối, từ khi xuất hiện ở Vương gia, ta cũng có chút lung lay khi đi đường, hơn nữa cho dù bây giờ lên đường cũng không đuổi kịp chiếc thuyền của vợ con Đỗ Anh.

Ta thở dài, phát lá thư cho Vương âu Nhi: "Ta vốn không muốn uống rượu, lại bị ông nội ngươi trút say rồi, chuyện bên kia trước tiên giao cho ngươi và Đại Kim Nha phụ trách đi! Ta cảm thấy tình huống có gì đó không đúng, nói cho Đại Kim Nha không được động thủ, lấy bất biến ứng vạn biến."

Sau khi khóa máy truyền tin, ta trở lại cổ điếm ngủ, nhưng lại trằn trọc đi mất ngủ.

Làm cho ta trăm triệu lần không nghĩ tới chính là bởi vì Đại Kim Nha, mà ta chôn vùi tính mạng của mấy vị cao thủ Trương gia kia.

Nửa đêm ta cảm thấy vô cùng khát nước, rượu cũng sắp tỉnh rồi, liền đứng dậy uống nước, chuẩn bị lên giường ngủ tiếp. Trong lúc vô tình nhìn thấy điện thoại di động đang không ngừng lóe lên, vừa nhìn thấy trên đó tràn ngập giấy viết thư và chữ thiếp của bọn Lý Ma Tử.

"Muốn trở thành sự thật hay là đã xảy ra chuyện?"

Ta lập tức tinh thần tỉnh táo, hoảng loạn mở lá thư ra, trong lòng càng lạnh.

Cuối cùng vẫn là xảy ra chuyện, thì ra Đại Kim Nha mang theo Lý Ma Tử ở ngoài sân sau đợi hai mẹ con Đỗ Anh về sau, theo dõi một đoạn thời gian. Sau khi nhận được mệnh lệnh ta án binh bất động, Đại Kim Nha lại chuẩn bị tự mình hành động theo thủ đoạn đối phó của Lý Hạc lần trước, muốn trói hai mẹ con này lại để chèn ép Đỗ Anh.

Bọn họ vẫn luôn đi theo thê tử của Đỗ Anh vào một chỗ khoa công viên của cát trưởng. Mắt thấy xung quanh có ít người, bọn họ cảm thấy cơ hội đã tới, vì vậy đồng loạt xông lên bắt người. Ai ngờ lại trúng mai phục của địch nhân, hai bên đường đột nhiên sáng lên đèn lớn chói mắt, cửa ra vào của bọn họ bị hai cái bánh xe chặn lại gắt gao, mấy chục sát thủ tay cầm xung phong thương đột nhiên xuất hiện, quét một lượt về phía người của chúng ta.

Cách xa hơn mười thước, người của chúng ta mặc dù tốc độ nhanh hơn so với người bình thường không thoát được bắn ra, nhất thời bị đánh ngã xuống đất, còn lại cao thủ chỉ có thể mang theo Lý Ma Tử cùng Đại Kim Nha dựa vào che thân phản kháng.

May mắn Vương Yến Nhi kịp thời dẫn người chạy tới mới cứu được bọn họ.

Chờ sau khi người Long Tuyền sơn trang rút lui, ngoại trừ Lý mặt rỗ cùng với Đại Kim Nha ra, đám con cháu Trương gia dẫn theo hắn đã hi sinh trọn vẹn năm người.

Nhìn từng dòng thông tin này, ta ước chừng qua năm phút mới hồi phục lại tinh thần từ trong kinh ngạc, nhịn không được mắng to một tiếng đại kim nha ngộ sự, đưa tay đập vỡ chén nước trên bàn nhừ, hô hấp cũng trở nên bất an.

Trương Diệu Võ tín nhiệm ta mới cho ta quyền lực lớn như vậy, nhưng hai người bọn họ lại tặng cho Trương gia lực lượng vô ích, ta thật sự không biết nên nói như thế nào với Giang Bắc Trương gia.

Nhưng hiện tại quan trọng nhất là sửa sang lại hiện trường, nếu trời vừa sáng thì việc này liền bùng nổ, ta phát loạn cho Vương Bặc Nhi, nàng rất nhanh đã nối liền, tiếng nói chuyện hữu khí vô lực: "Cửu Lân, ta đã tận lực rồi."

"Lý mặt rỗ cùng Đại Kim Nha thế nào, đừng chết, chờ ta tới tự tay chém bọn hắn! một cái không khuyên ngăn, một cái không nghe sống, cũng bị thắng làm choáng váng đầu óc."

Ta chảy nước mắt quát, không ngừng lấy tay đấm mặt đất, Vương Bặc Nhi bảo ta đừng sốt ruột, người của nàng đã dọn dẹp sạch sẽ thi thể cùng hiện trường, ít nhất chúng ta sẽ không gây ra tin tức gì.

Bởi vì Lý Ma Tử bị thương rất nặng, chỉ có thể ở trong sa lâm, cho nên Vương Bặc Nhi không thể triệt hồi.

Ta sợ Long Tuyền sơn trang lại đi học bổ đao, cũng không có mặt mũi đi gặp Trương Diệu Vũ, một lòng độc ác khoác y phục xuống xe chơi trí mạng chạy về hướng sa trường.

Lộ trình từ trường sa đến khoảng bốn trăm dặm dọc đường, ta chỉ mất hai giờ, đến khi Lý mặt rỗ vào đến nơi ở của người dân thành Vọng Thành, phía đông mới vừa hiện lên màu trắng bạc.

Sau khi xuống xe, ta vội vã đi tìm thầy thuốc hỏi gian phòng Lý Ma Tử, lại vội vã lên lầu. Sau khi vào cửa, nhìn thấy Lý Ma Tử và Đại Kim Nha bị quấn chặt như cây gỗ, trông như Y Chính là đang nằm trên giường, ta đột nhiên cảm thấy yết hầu ngọt ngào phun ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó trời đất quay cuồng!

Hạng ba nghìn ba tám hiệp thứ nhất Lưỡng Nghi Đại Đảo Hạ.

Ta ngất rồi, mơ mơ màng màng cảm giác có người cầm lấy tay của ta, hẳn là Vương Bặc Nhi, nghe được nàng đang không ngừng gọi tên của ta.

Sau khi tỉnh lại, mặt trời đang xuyên qua cửa sổ chiếu vào giường, cảm giác ấm áp, Vương Bặc Nhi đang ngồi bên giường nhìn ta. Nàng thấy ta tỉnh, khẩn trương hỏi ta cảm giác thế nào.

"Không có việc gì."

"Y thuốc nói ngươi lửa nóng công tâm, chuyện đã ra, hoàn toàn không thể trách ngươi, ai!"

Vương Bật Nhi cho ta Cậu, nói Trương Diệu Võ để ta tỉnh lại cho hắn.

Ta nhận lấy máy truyền tin, hai tay run rẩy gẩy cho Trương Diệu Vũ, lập tức nối liền, Trương Diệu Võ vừa tới đã nói: "Cửu Lân, Đại Kim Nha đã cam tâm chịu phạt, ta sẽ xử trí thật nặng tên kia."

"Tộc trưởng, cháu... Xin lỗi ngài!"

Nghe những lời hắn nói, nước mắt của ta chảy ròng ròng, não bộ hiện lên từng tên đệ tử Trương gia mà ta cũng không biết tên, Trương Diệu Võ lại lần nữa an ủi ta, đừng gánh hết trách nhiệm lên người mình, thậm chí những gì hắn đã trải qua trong trận chiến ở Côn Ngô Kiều nói cho ta biết, sự thất bại và hy sinh đều là chuyện không thể tránh khỏi, nếu không còn phải chịu nỗi thống khổ như vậy, chỉ có thể cắn răng giải quyết triệt để Long Tuyền Sơn Trang.

Trương Diệu Võ cố gắng làm cho tâm tình ta tốt lên rất nhiều. Sau khi tắt máy truyền tin, ta nhìn Lý mặt rỗ cùng với Đại Kim Nha, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Đừng lo lắng, bọn họ đã sớm vượt qua nguy hiểm, kế tiếp hảo

hảo tu dưỡng là được."

Vương Đằng Nhi nói xong quay đầu lại nhìn một chút, xác định trong phòng không có ai khác sau đó tiếp tục nói: "Thật ra lần này người của Long Tuyền sơn trang không đuổi tận giết tuyệt, nếu không ta cũng khó thoát một kiếp."

"Có ý gì?"

Ta mở to hai mắt nhìn, Vương Lung Nhi lại đưa tay mở ra điện thoại sách di động cho ta, đây là ảnh của những người chết đi của Trương gia. Bất quá Vương Bật Nhi vỗ những vết thương trí mạng này cũng không phải vết thương, mà là vết đao trên yếu hại trên thân thể!

Vết thương này đều rất hẹp, hơn nữa vết thương không phải độc lập, đại bộ phận đều là từng mảnh, giống như trong nháy mắt chém ra rất nhiều đao hoa mới có hiệu quả này, đây rõ ràng là một loại đao thuật âm tà nào đó của Nhật Bản.

Ta nhìn Vương Đằng Nhi, thì thào mở miệng: "Ta là Ba Ta?"

"Ừm, đã điều tra rõ."

Trong khoảng thời gian ta tới đây, Vương Tung Nhi đã liên hệ được với võ giả, bọn họ xác định người phục kích chúng ta lần này là người sáng lập của Vụ Ẩn phái Nhật Bản, có biệt hiệu của sương mù nửa ẩn.

Đảo lớn Hạ Đao Pháp xuất thần nhập hóa, cũng là nơi Nhật Bản thích hợp nhất để nhẫn thuật tập trung đại thành, hắn chính là ngôi mộ số một trong Nhật Bản, gần như có một phần ba thần cấp vô thượng. Hắn có quan hệ hợp tác với Long Thanh Thu, còn là sư phụ của thiếu chủ Long Tuyền sơn trang Long Trạch lang.

Nguyên nhân lần này hắn tới được nửa Trung Quốc là vì muốn lấy đầu người của ta tế điện Long Trạch Nhất Lang, một nửa nguyên nhân là nhận được Đỗ Anh mua chuộc.

"Người này hiện đang ở đâu?"

Ta nghiêm túc nhớ kỹ bộ dáng của đại đảo hạ, thề sẽ tự tay chặt đầu hắn!

"Cụ thể không rõ, nhưng vẫn còn âm thầm theo dõi chúng ta, lần này hắn hạ thủ lưu tình, hẳn là Long Thanh Thu có ý. Mục đích chỉ là nói cho chúng ta biết đừng được một tấc lại muốn tiến một thước mà thôi."

Vương Bật Nhi nói không sai, tuy Long Thanh Thu chướng mắt chúng ta, nhưng cũng không muốn dây dưa với chúng ta nữa, cho nên lần này coi như là cảnh cáo chúng ta, hy vọng chúng ta có thể biết khó mà lui.

Bất quá hắn nghĩ sai rồi, Trương Cửu Lân ta không chết, chiến kỳ thảo phạt Long Tuyền sẽ không ngã xuống!

Hiện tại bọn họ vừa mới thủ thắng nhất định sẽ buông lỏng cảnh giác, hơn nữa đại đảo hạo khẳng định cùng một chỗ với Đỗ Anh, nếu như có thể tìm được bọn họ, nhất định có thể một lần giết chết Đỗ Anh.

Lý Ma Tử cùng Đại Kim Nha nhất thời nửa khắc căn bản không xuống được giường, ta cũng không có ý định dùng bọn họ nữa, lập tức đưa tin cầu viện cho Trương Diệu Vũ, Trương Diệu Võ không nói hai lời, lập tức từ bí mật Trương gia phái mười ảnh vệ đến tiếp viện.

Ta tin rằng, bên ngoài viện chắc chắn có người của Long Tuyền sơn trang đang dõi theo. Chỉ cần ta không rời khỏi y viện, đối diện sẽ không cảnh giác.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận những điều này, ta chuẩn bị cùng Vương Phiền Nhi thương lượng kế hoạch của mình, nhưng vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện nàng đang ôm bụng thống khổ, sau khi nhìn thấy ta lập tức khôi phục bình thường, cố gắng cười hỏi ta đang suy nghĩ gì.

"Không có gì."

Ta trừng mắt nhìn nàng, bỗng nhiên nhào tới xốc lên y phục của nàng, thình lình nhìn thấy dưới bụng nàng quấn lấy từng tầng vải, phía trên bị máu tươi thấm ra đỏ tươi.

"Ngươi làm gì vậy, ta là cô gái!" Vương Loan Nhi tức giận hô.

Ta đây mới phát hiện mình bởi vì trong lòng có chút nóng nảy, lại không muốn nói lời xin lỗi, cắn răng trả lời: "Nữ hài tử càng không được rồi."

Nói xong ta nhanh chóng ổn định lại huyệt vị của nàng, ôm nàng nằm trên giường xé vải che ra, không ngờ lại phát hiện trên đó có vết thương của Võ Sĩ Đao lớn chừng bàn tay.

Đại đảo chết tiệt!

Nhìn thấy nàng bị thương, ta đau lòng muốn chết, nhanh chóng lấy thuốc mỡ trong bọc ra bôi nàng ngày thường phối chế, lại giúp nàng thay băng vải, sau khi xác định cầm máu mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên đối mắt nàng tức giận nói: "Ta không cho phép ngươi lại bị thương!"

"Ân..."

Lần này Vương Bật Nhi không mắng ta đường đột, nghiêm túc gật đầu, lộ ra bộ dáng một tiểu nữ nhân.

Nhìn dáng vẻ hạnh phúc của Vương Bật Nhi, ta mới phát hiện lời nói của mình rất có ý kỳ nghĩa, lập tức đổi giọng nói: "Ngươi cầu hôn ta, không ai có thể thương tổn ngươi."

"Ta biết rồi!"

Bật Nhi gật đầu, dường như không còn rối rắm đề tài này nữa. Chúng ta đều có chút mỏi mệt, liền nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Ngày sau, mười lăm Ảnh vệ của Trương gia lần lượt được phái đến cát Trường, bọn họ gần ở gần nhà ga ở lại, dẫn đầu rõ ràng là người mà ta quen thuộc râu quai nón, hiển nhiên chức vị Đại Kim Nha đã được râu quai nón thay thế.

Hắn vừa tới máy truyền tin, trực tiếp hỏi ta tiếp theo nên làm thế nào?

"Các ngươi cố gắng dựa sát vào hướng thành, thử điều tra quan hệ nhân mạch và xã hội của Đỗ Anh xem sao. Nếu có khả năng, nhất định phải tìm được lão hài tử của hắn!"

Ta nhìn bầu trời tối tăm ngoài cửa sổ, trầm giọng nói. Hiện tại bọn Đỗ Anh không lộ diện, một lòng muốn đuổi chúng ta ra ngoài, mà chúng ta bên này Đại Kim Nha cùng đám con cháu Trương gia thương thế quá nặng, căn bản không ra được viện, khiến cho song phương lâm vào bế tắc.

Điều duy nhất ta có thể xác định chính là mục tiêu chủ yếu bây giờ của Đỗ Anh và đại đảo là ta, bọn họ hẳn là không biết Trương gia sau khi bị tổn thất lại lập tức tăng viện quân.

Nếu tên râu quai nón có thể thừa dịp trước khi địch nhân kịp phản ứng, chạm được nơi ở của vợ chồng Đỗ Anh, chúng ta lại chiếm ưu thế!

Mấy ngày tiếp theo chúng ta một mực tu dưỡng trong y viện, thân thể của hắn đã hoàn toàn khôi phục lại, vết thương trên bụng Vương Lạc Nhi cũng gần như đã tỉnh lại. Lý Ma Tử và Đại Kim Nham mặc dù không thể xuống giường, nhưng khí sắc so với trước đó đã tốt hơn rất nhiều.

Hai người bọn họ nhìn ta với vẻ mặt hối hận, nhưng không ai mở miệng nói chuyện, bọn họ còn đang tự trách mình hậu quả lúc trước tự tiện hành động tạo thành.

"Nhớ kỹ những huynh đệ chết đi, chờ các ngươi khỏi thương, sẽ tìm địch nhân đòi lại gấp bội!"

Ta vỗ vỗ bả vai bọn họ, leng keng mạnh mẽ nói, sau đó đi đến bên giường phạt thẻ quai hàm, hỏi thăm tình huống bên kia của bọn họ.

Trương gia ở Hồ Nam không có thế lực gì, hơn nữa Đỗ Anh cảnh giác rất cao, mấy ngày nay râu quai nón không có bất cứ điểm đột phá nào. Ta tuy rằng không trách hắn nhưng tâm lý càng lúc càng nóng nảy, cho nên vừa có thời gian liền thúc giục hắn tiến độ bên kia.

"Lão đại, ta đã tận lực..."

Giọng nói râu quai nón tràn đầy mỏi mệt, ta biết dụng tâm của hắn, thở dài bảo bọn họ dừng hành động, sau đó thở dài một hơi, thì thào mở miệng nói: "Buổi tối ngươi dẫn mấy huynh đệ tới gặp ta một lần, không cần che giấu thân phận."

"Được!"

Râu quai nón dừng lại một chút mới nói, ngữ khí thập phần kiên quyết.

Hắn đã hiểu rõ tâm tư của ta, ta đang chuẩn bị chủ động bày ra thế lực của Trương gia cho kẻ địch!

Đưa râu quai nón lộ ra, tức là chúng ta hoàn toàn không để ý đến cảnh cáo của Long Thanh Thu, Đỗ Anh cùng đại đảo hạ khẳng định sẽ dẫn người đi thanh lọc bọn râu quai nón, đến lúc đó ta và Vương Bặc Nhi có thể chơi một chiêu Đường Lang chim sẻ.

Thụ ảnh người tên là Trương Cửu Cửu Cửu Chương thứ hai nghìn chín, Trương Cửu Lân hiện ra.

Nhưng cứ như vậy cho dù cuối cùng chúng ta thành công, cũng phải trả giá thê thảm. Đối phương rất có thể lại vận dụng binh khí đối phó chúng ta, không may chúng ta thất bại trong gang tấc, thậm chí có thể toàn quân bị diệt. Chính là vì làm vậy trả giá rất cao, cho nên ta mới không dùng loại phương pháp này, đáng tiếc trước mắt không tìm được phương pháp khác, chỉ có thể cứng rắn mà thôi.

Chạng vạng tối, râu quai nón kéo theo mấy vị Ảnh vệ cõng kiếm nghênh ngang đi vào trong xe viện thăm chúng ta. Đợi chừng nửa giờ, ta tự mình đưa bọn họ xuống lầu, nhìn họ đi khỏi xe, ta cắn vào lầu.

"Cá đã mắc câu, giờ vấn đề là làm sao chúng ta ra ngoài được?"

Vương Bật Nhi thấy ta vào nhà, buông kính viễn cảnh trong tay xuống, từ bên cửa sổ nghênh đón.

" cải trang một chút đi..."

Ta nhìn đám Lý Ma Tử đang ngủ, bất đắc dĩ nói.

Trận chiến đêm nay đối với hai bên đã rõ như lòng bàn tay, kỳ thật hai người chúng ta không cần phải che giấu giấu diếm, chỉ sợ người của Long Tuyền sơn trang thừa dịp chúng ta rời đi, phái người đến ám sát nhân viên bệnh viện của Trương gia.

Vì bảo vệ bọn họ, chúng ta chỉ có thể lén lút chuồn đi, khiến cho kẻ địch nghĩ lầm là ta vẫn luôn tọa trấn ở bệnh viện!

Sau nửa giờ, ta được Vương Hổ Nhi hóa trang thành một nữ tử gợi cảm, vểnh lên trước lồi, ngoài miệng cũng bị nàng bôi hồng miệng xinh đẹp, không hề khoe khoang rằng ta nhìn gương đều cảm giác mình là nữ nhân sống sờ, người khác khẳng định nhìn không ra.

Vương Bật Nhi cải trang thành đơn giản hơn nhiều, nàng tìm ra một bộ y phục hộ sĩ mặc vào, đem tóc mình dựng lên, trong phút chốc thay đổi bộ dạng của một người.

Sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ trên xe lăn ta giả trang thành bệnh nhân, Vương Lung Nhi đẩy xe lăn đẩy ta xuống lầu, bày ra một bộ dáng đi tản bộ.

Đi trên đường chính, ta cúi đầu vuốt ve mái tóc, thực ra trong tay vẫn cầm Vô Hình Châm, không ngừng đánh giá tình hình xung quanh. Lúc mới ra khỏi y viện, rõ ràng có mấy ánh mắt nhìn chăm chú vào chúng ta, lúc đó ta từng nghĩ chúng ta bị phát hiện, cũng may một lát sau bọn họ mới thu hồi ánh mắt.

Đi ra phía trước một con phố, ta xác định phụ cận không có người nhìn chằm chằm chúng ta, sau đó nhanh chóng từ trên xe lăn nhảy lên, chạy đến bãi đỗ xe không người ở bên cạnh, ở trong ô tô chi chít nhanh chóng thay đổi quần áo, lại lau mất miệng đỏ trên mặt.

Chờ lúc ta trở lại đường, Vương Đằng Nhan Nhi cũng trang bị hộ pháp sĩ, hai ta hội ý cười một tiếng, đánh xe chạy về hướng vị trí bọn họ.

Lúc này trời đã tối, nhưng người trên đường phố vẫn còn rất nhiều, ta cảm thấy Đỗ Anh lúc này còn không dám hiện thân, trong lòng cũng không khẩn trương như vậy!

Đến gần nhà ga rồi ta bảo tài xế dừng lại, nhưng bọn ta cũng không xuống xe, ta gọi điện thoại tới nói cho râu quai nón biết bọn ta đã đến, sau đó hỏi hắn nơi đó là tình huống như thế nào?

"Bọn chúng theo dõi thám tử còn chưa rời đi, hẳn là đang chờ người."

Giọng nói của gã râu quai nón rất vững vàng, không cần phải nghi ngờ chuẩn bị cho tình huống nào nữa.

Ta bảo bọn họ cẩn thận một chút, thắt lưng xong bảo tài xế rời đi, ta cùng Vương Sặc Nhi trốn vào trong phòng phế vật ở đường phố bên cạnh, chăm chú quan sát hướng đi trên đường.

Thời gian trôi qua từng chút, qua mười điểm sau trên đường số người đi đường bỗng nhiên ít đi, không khí trở nên có chút vi diệu.

Ta còn chưa khỏi khẩn trương xoay người nhìn Vương Loan Nhi, hai cánh tay nàng đặt ở bên miệng không ngừng trút giận, sắc mặt cũng hơi trắng bệch.

"Đừng sợ, dù thế nào thì hai chúng ta cùng một chỗ gánh vác!"

Ta sờ sờ trán nàng Lưu Hải, cố gắng cười cười. Hai người chúng ta đều không phải lo lắng cho mình, mà là sợ lại lần nữa đẩy lực lượng tinh nhuệ của Trương gia Giang Bắc xuống vực sâu.

Vương Bật Nhi gật đầu nhẹ, chậm rãi buông tay xuống, hết sức chăm chú nhìn ra ngoài đường.

Mười hai điểm vừa mới qua được một phần, cuối đường bình tĩnh đột nhiên lóe ra một đạo quang mang chói mắt, ngay sau đó liền truyền đến âm thanh như động cơ nổ vang.

"Đến rồi."

Ta đến viết thư cho hồ sơ, Vương Bặc Nhi đem song đao của ta đưa tới, bản thân từ khi rút ra một thanh đoản đao Tàn Nguyệt, nháy mắt với ta một cái.

Cũng chỉ mười mấy giây, một chiếc xe kéo khác chạy tới hai đốt, sau khi vào giao lộ thì xe nhanh chóng chạy tới, sau khi chặn cửa con đường liền bị kéo ra, từ bên trong nhảy ra một đám sát thủ bịt mặt cầm trong tay xung phong thương.

Chờ bọn hắn rơi xuống đất, bên trong mới chậm rãi đi ra hai người, một người trong đó chính là Đỗ Anh ta một mực tìm kiếm, người mặc đồ hòa nhã bên cạnh hắn, chân giẫm Mộc Đặng, bên hông treo võ sĩ Nhật Bản đao, người đó hẳn là Lưỡng Vong đại đảo đầu tiên trong truyền thuyết rồi!

Ta nhìn Vương Bật Nhi liếc một cái, Vương Thận Nhi khẳng định gật gật đầu, nhẹ giọng nói: "Đao pháp của hắn cực nhanh, có thể một lần vung ra bảy lần đao hoa, sau khi đao hoa tụ tập sẽ sinh ra âm khí có thể giết chết người đó."

Vương Đằng Nhi chưa bao giờ là một người có can đảm yếu thế, giờ phút này nhớ lại đao pháp của đại đảo hạ, trong mắt lại tràn đầy sợ hãi. Ta dùng sức nắm chặt tay của nàng, nghiêm túc trả lời: "Yên tâm, tí nữa để ta đối phó với hắn, ngươi mau chóng giải quyết Đỗ Anh đi!"

Nếu như giao lộ bên này đã bị phá hỏng, đường ra khác tự nhiên cũng bị ngăn chặn, ta quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy đối diện cũng lóe ra ánh đèn.

Bọn họ muốn lặp lại chiêu cũ, đáng tiếc lần này ta không cho họ cơ hội. Lập tức thay đổi chủ ý, kích thích điện thoại quai hàm: "Chờ sau khi chúng ta chế tạo hỗn loạn thì lệnh cho Ảnh vệ lập tức xuất kích, như vậy thương của bọn họ sẽ không có tác dụng."

Chỉ cần ta cùng Vương âu Nhi cuốn lấy đại đảo Hạo cùng Đỗ Anh, người đối diện sẽ không dám cầm thương!

Giữa đường, đại đảo Hạ liếc nhìn mọi người cuối cùng rơi vào trên người Đỗ Anh, dùng âm mưu quảng cáo: "Có thể bắt đầu rồi."

"Các huynh đệ, Trương gia đã bị chúng ta đánh bại một lần, lần này phải diệt trừ toàn bộ bọn hắn, nặng nề có thưởng."

Đỗ Anh nhanh chóng động viên trước khi chiến đấu, vung tay về phía khách sạn có râu quai nón, cùng lúc đó người bên kia cũng đứng lên.

"Động thủ!"

Tuyệt đối không thể để bọn chúng tiếp cận râu quai nón, nếu không người của chúng ta sẽ trở thành mục tiêu sống. Ta quyết định thật nhanh, nhanh chóng nhảy ra ngoài không trung liên tục lăn vài vòng, sau khi hạ xuống đất liền nhảy lên mấy cái đầu rơi xuống bên cạnh đại đảo Hạ, không nói hai lời vung đao chém tới.

"Bát Hống!"

Đảo lớn quả nhiên tốc độ rất nhanh, thời điểm ta sắp đâm trúng thân thể hắn lập tức cong lên, sau đó gỡ từ hông xuống một đao võ sĩ phản kích, toàn bộ động tác nối liền một mạch.

Khi hai đao của hắn tiếp xúc, ta nhanh chóng nâng lên một thanh đao khác đến thẳng ngực hắn, nào ngờ thân thể hắn đột nhiên co lại thành một cục, trở thành hình cầu trên không trung, hơn nữa liên tục chém ra đao hoa, sóng khí u quang lóe lên từ bốn phương tám hướng đánh úp về ta.

Rõ ràng là ta đánh lén, nhưng chỉ trong nháy mắt lại rơi vào cục diện đang rơi vào thế bị động, thực lực của hắn thật sự khủng khiếp đến đáng sợ!

Ta nhanh chóng đem song đao hợp lại cùng một chỗ, một bàn tay trống ra cấp tốc ném ra châm vô hình, đại não cấp tốc vận chuyển mới đánh bay toàn bộ đao hoa của đại đảo hạ, trong sát thủ đứng xem có mấy tên xui xẻo vô ý bị đao hoa đánh trúng, nháy mắt ngã xuống co giật hẳn lên, cũng chỉ vài giây giây đã không còn động tĩnh.

"Ngươi là ai?"

Thấy ta hóa giải đao pháp của hắn, đại đảo chúc mừng một lần nữa nhìn kỹ ta, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Ta hừ một tiếng, đùa giỡn nói: "Lão quỷ tử, ta chính là Trương Cửu Lân, năm đó Long Trạch Nhất Lang là bị ta tự tay giải quyết."

Lời vừa nói ra, đám sát thủ nhao nhao hít một hơi lạnh, ngay cả Đỗ Anh cũng thoáng lui về sau mấy bước.

Người có tên, cây có bóng, Trương Cửu Lân ta trong lúc vô tình đã thành cái bóng của Long Tuyền sơn trang!

Đảo lớn sau khi nghe được tên của ta thì ánh mắt trở nên kinh ngạc, hắn một lần nữa nắm chuôi đao, mấp máy yết hầu phát ra âm thanh khàn khàn: "Ngươi, ngươi nhất định phải xuống dưới chôn cùng một lang quân!"

"Vậy sao?"

Ta từ xinh đẹp mà hỏi, nắm chặt song đao, tay trái ném ra Vô Hình châm, trong đầu nhanh chóng niệm chú ngữ.

Châm Vô Hình vốn đã vận sức chờ phát động đã lập tức bay ra ngoài, đâm thẳng về phía sát thủ đang vây xung quanh. Nó phát lực hoàn toàn dựa theo tốc độ vận chuyển của đầu óc ta, trong nháy mắt đã đâm xuyên qua cổ tay một đám người chung quanh. Trong lúc nhất thời tiếng thương rơi xuống đất không ngừng vang lên bên tai. Sau một khắc, mọi người nhao nhao phát ra tiếng kêu thảm thiết như giết heo.

"Đỗ Anh, lấy mạng ra đây!"

Lúc này Vương Đằng Nhi cũng lao tới, nàng hét lớn một tiếng, vọt lên không trung, tay nắm chặt đoản đao đâm thẳng về phía Đỗ Anh.

Bởi vì lực chú ý của bọn họ đều bị ta hấp dẫn, vậy mà không có ai có thể ngăn cản Vương Bặc Nhi trước, ngay cả bản thân Đỗ Anh lúc này cũng chỉ kinh ngạc co rút con ngươi lại, nhưng không có làm ra bất luận phản ứng chống cự hay chạy trốn nào.

Chương thứ hai ngàn bốn linh linh làm mồi nhử ra tay chém Đỗ Anh Anh.

Nhưng đang lúc Vương Bặc Nhi ám sát thành công, thân hình đại đảo phía đối diện ta đột nhiên lóe lên trực tiếp xuất hiện bên cạnh Vương Bật Nhi, võ sĩ đao của hắn chuẩn xác ngăn trở đoản đao Vương âu Nhi đâm xuống, phát ra một tiếng trầm đục.

"Cẩn thận."

Ta sợ Vương Bật Nhi có gì sơ suất, không để ý tới Đỗ Anh nữa, vọt tới bên cạnh Hạo đảo.

Hắn một lòng báo thù cho đồ đệ, vì ta tránh bị thương chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất biến hóa vị trí của mình, cho nên hai người chúng ta đều dùng toàn bộ bản lĩnh.

Uy đao thuật của hắn phát ra từng đợt bọt nước, song đao của ta cũng không ngừng tế ra linh quang, mỗi khi đối phương ngăn cản chiêu số của chúng ta, xung quanh sẽ có người ngộ thương.

Rất nhanh quanh chúng ta liền nằm một vòng người, đám sát thủ còn lại nhao nhao đứng trên vị trí rất xa, Vương Bặc Nhi thấy ta có thể khiêng ở đại đảo Hạ, liền ở trong đám người loạn sát một trận, đem thủ hạ của Đỗ Anh xông đến thất linh bát lạc.

Lúc này gã râu quai nón đã sớm chuẩn bị tốt, dẫn theo Ảnh vệ thừa lúc tối xuất động, nhanh chóng mỗi người tự tìm kiếm đối thủ.

Nếu như nói khoảng cách tấn công xa lúc, chúng ta là mục tiêu sống của những thương thủ này, như vậy hiện tại hỗn chiến khoảng cách gần như vậy, biến thành một trận tàn sát của Trương gia đối với Long Tuyền sơn trang!

Đám thủ hạ của Đỗ Anh vốn là người thường, rất nhiều người đều bị Vô Hình châm đả thương hoặc là bị ta và đại đảo ngộ thương, hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu, mặc dù lúc này trên tay có thương căn bản cũng không dùng được.

Mười ảnh vệ vừa mới hạ xuống trong đêm tối đã rút kiếm từ sau lưng ra, giết chóc một trận về phía đám người, rất nhanh đã tiêu diệt toàn bộ người của bọn họ.

Chỉ có mấy người vốn đứng khá xa, phát hiện tình huống không phải lên xe chạy trốn rồi, râu quai nón vốn muốn đuổi theo lại bị ta ngăn lại.

Cùng giả chớ đuổi!

Bọn người gã râu quai nón mặc dù không phải đối thủ của đại đảo, nhưng cũng là cao thủ trung đẳng, bọn họ sau khi giết xong sát thủ liền nhanh chóng vây quanh giúp ta, cục diện biến thành cục diện một đám người chúng ta vây công đại đảo chúc mừng.

Đối phương lợi hại nhất chính là đao hoa do Uy Đao thuật diễn sinh ra, còn có cả nhẫn thuật cường đại, hai loại tuyệt kỹ này nói cho cùng đều là dựa vào tốc độ để thực hiện được.

Hiện tại hắn lâm vào bao vây, tốc độ càng ngày càng chậm, thân thể bại lộ trong phạm vi công kích của chúng ta, bất luận hắn phòng ngự thế nào, chúng ta đều có thể tấn công từ các phương hướng khác nhau.

Đảo lớn dần dần không chống cự được nữa, trên người không ngừng xuất hiện vết thương, ánh mắt của hắn bắt đầu lóe lên.

Ta biết cháu đích tôn này tựa hồ muốn chạy trốn liền rời khỏi vòng chiến, điều chỉnh lại trạng thái của chính mình chuẩn bị cấp cho hòn đảo lớn một kích trí mạng!

Nào biết hắn đã nhìn thấu tâm tư của ta từ lâu, ngay khi ta vừa lùi lại, hắn đột nhiên co người lại, tay cầm con quay đang chuyển động nhanh như con quay đâm về phía người của chúng ta.

Bọn gã râu quai nón bị đao hoa bức lui về phía sau một bước, chờ khi muốn đuổi theo, đại đảo hạ lại hóa thành một đạo hắc ảnh, chui vào một gian phòng bỏ hoang trên đường.

"Mau đuổi theo!"

Theo tiếng hét lớn của ta, gã râu quai nón dẫn người đuổi theo. Ta quay đầu nhìn Vương Lăng Nhi, phát hiện nàng đã bắt được Đỗ Anh, giờ phút này đang dùng chủy thủ đẩy vào yết hầu của gã.

Ta đếm được trên đầu ngón tay cái của nàng ta, đứng dậy đuổi theo đại đảo chúc mừng.

Phía sau ngõ phố là một đống rác rác, trên mặt đất đầy rác rưởi tiết vật, thậm chí còn có rất nhiều rãnh nước có mùi hôi thối ngập trời, mà cuối đường thì là một mảnh vỏ quýt và ruộng đồng.

Ta lấy Vô hình châm ra, khống chế khu vực phụ cận cẩn thận tìm tòi một chút, không phát hiện tung tích đại đảo Hạ, xem ra hắn đã chạy mất.

Trận chiến này chúng ta đã thủ thắng, nếu đuổi tiếp theo ngược lại sẽ gặp độc thủ của đại đảo hạ, cho nên ta phân phó mọi người đừng đuổi nữa.

Sau đó chúng ta cùng nhau trở lại đường ra, phát hiện Vương Yến Nhi đã đánh cho Đỗ Anh ngất đi, nàng nhìn thấy hắn về sau hỏi: "Nên xử lý như thế nào?"

"Dẫn theo hắn rất phiền toái, tiễn hắn về quê hương."

Ta liếm môi một cái, chậm rãi giơ song đao lên cổ Đỗ Anh, không ngờ bỗng nhi lắc lắc đầu với ta, sau đó mạnh mẽ cắm đoản đao vào yết hầu Đỗ Anh.

Không đợi mình kịp phản ứng, Vương Lung Nhi rút đoản đao ra, tạo thành một vệt máu tươi, sau đó nàng lại đâm vào, rút ra...

Qua đi lui lại mười mấy lần, cổ Đỗ Anh đã bị đâm thành tổ ong vò vẽ, Vương Bặc Nhi mới dừng lại, nàng lau vết máu trên mặt, xoay người nhìn ta nghiêm túc nói: "Những đệ tử Trương gia đã chết kia có thể nhắm mắt rồi!"

"Đúng vậy, Đại Kim Nha và Lý Ma Tử đã báo mối thù, kế tiếp ta sẽ đích thân giết chết đại đảo Hạ, giúp ngươi báo mối thù một đao kia!"

Ta nhìn Vương Thận Nhi mặt đầy máu, đáy lòng đột nhiên rất đau lòng nàng. Thân thể nàng trải qua vận động kịch liệt hẳn là rất nóng mới đúng, lúc này lại rất lạnh, ta tranh thủ thời gian cởi áo khoác cho nàng.

Trận chiến đêm nay chúng ta không tổn thất gì, mà tuyệt đại bộ phận người của đối phương đều chết ở chỗ này, cuối cùng cũng coi như hòa một ván.

Đỗ Anh vừa chết, trên trăm mỏ than đá Hà Nam kia rất nhanh sẽ bị thủ hạ gã chia cắt, đến lúc đó không tránh được một phen tàn sát lẫn nhau.

Long Thanh Thu lại mất đi một cái tài nguyên, nhưng ta không muốn bỏ lỡ cơ hội này. Lập tức lấy địa đồ đã chuẩn bị trước ra, an bài đội ngũ râu quai nón trở về Hà Nam cướp toàn bộ than đá nho nhỏ trên tay Đỗ Anh về tay.

Trương gia không thiếu tiền, mà bọn gã râu quai nón lại mang tuyệt kỹ trong người, đối phó với những thành viên bang hội là đủ rồi. Quan trọng nhất là sông Nam tiếp giáp với phúc địa của Trương gia, thế lực Long Tuyền sơn trang yếu kém, cho nên tính nguy hiểm rất thấp!

Sau khi tiễn tên râu quai nón, ta thông qua máy truyền tin hướng Trương Diệu Võ phục mệnh, lại thỉnh cầu hắn cho phép ta ở lại với bọn Lý Ma Tử một thời gian ngắn nữa.

Long Thanh Thu liên tiếp mất đi hai nanh vuốt tâm phúc, nhất định hận chết chúng ta. Lúc này nếu ta mà rời đi, đối phương tùy tiện phái một người tới đều có thể giết chết Lý Ma Tử và Đại Kim Nha.

"Làm tốt, các ngươi nghỉ ngơi và hồi phục cho tốt, lúc nào cũng có thể mở miệng!"

Trương Diệu Võ hiểu Lý mặt rỗ là phụ tá của ta, nên hiện tại đáp ứng. Tiếp theo Vương Bặc Nhi lại nói chuyện với Vương lão gia, bởi vì trước mắt nơi này chỉ có ta cùng Vương Sất Nhi, cùng với sáu Ảnh Tống, Vương lão gia tử yên tâm không yên lòng, đã phái một nhóm bảo tiêu Vương gia tới.

Ngày hôm sau Hộ vệ Vương gia đã tới, bọn họ là thầy thuốc và viện tử của y viện, người bán hàng rong dưới lầu báo đình thậm chí là ăn xin trên đường ra ngoài, mỗi người đeo râu mép, bảo vệ y viện chỗ chúng ta như thùng sắt.

Ta có thể nhìn ra được, nhóm bảo tiêu Vương gia này tuy không bằng Ảnh Vệ của Trương gia, nhưng xét tố chất và sự cảnh giác rõ ràng đều là hạng nhất!

Chúng ta xây dựng trên bệnh viện tròn nửa tháng, trong thời gian đó Long Tuyền sơn trang đã xảy ra vài lần ám sát, nhưng đều bị Ảnh vệ bắt được rồi hủy thi diệt tích, người của Long Tuyền sơn trang phái tới không ai có thể sống sót đi ra ngoài.

Dần dần Long Tuyền Sơn Trang không phái người tới nữa, bọn họ sẽ không phái quá nhiều nhân thủ đến để đối phó với Lý Ma Tử.

Nửa tháng sau Lý mặt rỗ cùng Đại Kim Nha xuất viện, đoàn người chúng ta rốt cục bình an về tới võ giả.

Đêm đó, Trương Diệu Vũ tự mình tham gia một trận bao tất cả mọi người ở Túy Tiên Lâu, cũng làm bộ làm tịch khom người với Lý Ma Tử và Đại Kim Nha.

Bọn họ không phải người của Trương gia, nhưng luôn làm việc cho Trương gia, ngày thường cũng không có gì, Trương Diệu Võ cũng ngầm thừa nhận bọn họ là người hạch tâm. Nhưng lần trước Đại Kim Nha không nghe mệnh lệnh, Lý Ma Tử không khuyên can nữa, dẫn đến sau khi toàn quân bị diệt, thân phận của bọn họ liền trở nên lúng túng.

Một người là nhân viên ngoại giao của Trương gia, một người là tùy tùng của ta đã tiễn biệt mấy tên tinh anh được gia tộc bồi dưỡng nhiều năm, nói thế nào cũng cảm thấy người đó quá tuyệt vời.

Trương Diệu Võ tự mình cúi đầu an ủi bọn họ, không những khiến Lý mặt rỗ và Đại Kim Nhau khiếp sợ, mà ngay cả ta và Vương Lăng Nhi cũng khá bất ngờ, chỉ có Vương lão gia tử và các vị đại lão nhìn thấy cảnh này.

Ta suy nghĩ vài giây, hiểu được sở dĩ Trương Diệu Vũ phải khuất phục, không chỉ đơn thuần là để an ủi hai người bọn họ, mà còn là vì nể mặt ta, cho võ hán tứ đại gia tộc xem!

Chương thứ hai nghìn bốn lẻ một. Kiếm rút thẳng vào Khai Sơn Hổ.

Nghĩ thông rồi ta đứng dậy phụ họa nói: "Tộc trưởng cũng đã lên tiếng, còn thất thần làm gì, mau mau cùng các huynh đệ của Võ Hán chỉnh tề."

"Hóa ra cái gì?"

Hai người nhìn nhau một cái, vẻ mặt buồn bực hỏi.

Ta lập tức bó tay, không nhìn bọn họ nữa, cầm lên một chai bia, trực tiếp dùng răng cắn ra, dùng ánh mắt tuần tra người bên này một vòng, cúi người thật sâu, cuối cùng ngẩng đầu thổi một bình.

Lúc này Lý Ma Tử và Đại Kim Nha mới phản ứng lại, học theo bộ dạng của ta, mang theo Trương gia tộc và võ hán bốn đại gia tộc liều rượu lên.

Ngoại trừ những đại lão này ra, hầu như đều là người trẻ tuổi, dưới sự thống lĩnh của Lý Kim Nhị Trần, cục diện rất nhanh liền bắt đầu.

Khi mọi người uống không sai biệt lắm, Trương Diệu Võ và Vương lão gia tử giơ chén rượu tượng trưng lên, chào hỏi mọi người một chút, rồi mang theo ta và Vương Đằng Nhi lên lầu.

Trước khi lên lầu ta đã ý bảo Lý Ma Tử đừng uống quá nhiều, ý tứ của trường hợp này là được rồi, nhất là thương thế trên người hắn và Đại Kim Nha còn chưa khỏi, nếu không ai quản thì hắn chỉ có thể liều mạng mà liều mạng...

Sau khi vào phòng trên lầu, chúng ta cũng thu hồi vẻ cười cợt, thắng lợi ở giai đoạn hiện tại mỗi lần đấu tranh đều tuyên bố nhiệm vụ càng thêm gian nan! Hai vị đường chủ phía trước đều thuộc loại người thường, bọn họ nhiều nhất có chút ý niệm, bản thân không có đủ sức chiến đấu, cho nên chúng ta không mất bao nhiêu thời gian bắt được bọn họ.

Nhưng dù sao hai người này cũng đơn giản là vì Đại Kim Nha tham công tùy tiện tiến vào, hại chúng ta nếm mùi vị thất bại, cho nên tiếp theo ai lựa chọn mục tiêu là vấn đề quan trọng nhất.

Hiện tại rất có thể đường chủ Long đường đang ở nước ngoài, thân phận Đường chủ Ám đường còn chưa trong suốt. Hai người bọn họ bị chúng ta xếp cuối cùng, nói cách khác bọn ta phải lựa chọn giữa Hổ đường và Hùng Đường!

"Ta đề nghị trước đi mẫu đất bắt người, nơi đó mặc dù tương đối mẫn cảm, nhưng bang phái địa phương hỗn tạp long xà, cơ hội đối với chúng ta và Long Tuyền sơn trang là giống nhau." Vương lão gia tử thấy chúng ta không có chủ ý, mở miệng trước tiên nói.

Hắn vừa nói chuyện, tứ đại gia tộc võ dũng dồn dập đón hợp, ta cũng cảm thấy hắn nói có lý. Hổ đường chủ khai sơn hổ, nếu có thể kết nghĩa huynh đệ kết nghĩa với Long Thanh Thu, thực lực bản thân khẳng định cũng rất mạnh, Long Thanh Thu cũng sẽ tăng thêm gấp bội bảo hộ hắn. Hiện tại bọn họ liên tiếp thất thủ, khẳng định đã nhịn không được một cỗ khí, tùy tiện đi mở sơn hổ, khả năng chiếm được tiện nghi không lớn...

Mà Hùng đường đường chủ Hà Tuấn Hùng mặc dù là một trong các sòng bạc vương tộc, nhưng nơi đó khắp nơi là đại ca, một núi càng cao hơn một núi, long thanh thu dù lợi hại cũng không có thực lực ổn định toàn bộ bang hội, càng không có khả năng phát động chiến đấu quy mô lớn ở nơi đó. Chúng ta nếu lặng lẽ lẻn vào ong cam, rất có thể sẽ thành công!

Nhưng đây đều là ý tưởng của chúng ta, cuối cùng vẫn là Trương Diệu Vũ ra mặt, cho nên mọi người đều nhìn về phía hắn, Trương Diệu Vũ mở to mắt nhìn, nhắm mắt suy tư, thấy thế không nói gì nữa.

Vương Bật Nhi dùng ánh mắt hỏi ta Trương Diệu Võ đang làm gì, ta lúng túng lắc đầu, không hiểu tâm tư của người thượng vị.

"Mở con hổ ra trước đã!"

Một làn khói qua đi, Trương Diệu Võ mở mắt ra nói.

"Chính bởi vì Khai Sơn Hổ là người có thực lực mạnh nhất trong ngũ đại đường chủ, nên ta mới nhất định phải đánh hắn. Nếu đi đường vòng qua Phái Long, Long Thanh Thu khẳng định sẽ cho rằng trong lòng chúng ta chột dạ. Đến lúc đó hắn chủ động tấn công chúng ta, chúng ta sẽ trở nên rất bị động, cho nên dứt khoát cứng rắn đến cùng!"

Lời của Trương Diệu Võ đột nhiên trở nên rất khí phách, mấy tiểu bối chúng ta cũng không dám đáp lời, có hai đại lão muốn mở miệng nói gì đó, nhưng đã bị Vương lão gia tử dùng ánh mắt ngăn lại.

"Diệu Vũ huynh đã quyết định, chúng ta nghe theo là được, Khai Sơn Hổ ở Giang Tây chiếm cứ hơn nửa đời người, cũng nên nghỉ ngơi một chút đi."

Vương lão gia tử đã tỏ thái độ, chuyện này cũng ổn định lại.

Bọn ta đang ở sau khi võ hán nghỉ ngơi ba ngày chính thức xuất phát, trước khi đi Trương Diệu Vũ và Vương lão gia tử liên tục dặn dò bọn ta phải cẩn thận, bọn họ nói thực lực khai sơn hổ không dưới trưởng lão của Long Tuyền sơn trang, bảo bọn ta đi thăm dò trước, phát hiện tình huống không đúng lập tức rút ra.

Vốn dĩ ta không muốn Lý mặt rỗ đi theo, nhưng hắn đã yêu cầu nhiều, ta chỉ có thể mang theo hắn đi cùng.

Giang Tây dân nhanh nhẹn dũng mãnh, từ xưa đến nay phỉ hoạn chưa bao giờ tiêu trừ, các đời triều đình, chính phủ cũng không chỉ một lần phái binh tiễu trừ phỉ, nhưng chưa bao giờ triệt để tiêu trừ thổ phỉ. Trên đời trước khai sơn hổ năm tám chín mươi tuổi dẫn người thẳng tiến Giang Tây, một lần liền quét sạch vô số đoàn thổ phỉ to nhỏ của toàn bộ tỉnh Giang Tây, từ hình thức hoàn thành thống nhất trong thế giới trong tỉnh.

Cũng chính là bắt đầu từ đó, Khai Sơn Hổ không hỏi chuyện giang hồ nữa, định cư ở một gian miếu nhỏ ngoài Nam Xương thành, mỗi ngày đốt hương tụng kinh, sinh hoạt qua trà thô cơm thừa. Nhưng đây chỉ là hiện tượng bề ngoài, thực ra mỗi tháng hắn đều thu được cống phẩm trong lòng đất ở các nơi Giang Tây tổ chức đưa tới, có vàng bạc châu báu cũng có màu vàng, thậm chí danh nghĩa xe ngựa cũng không nói chơi.

Khai Sơn Hổ sẽ định kỳ đem vàng tích trữ đưa cho Long Thanh Thu, sau đó tiếp tục cuộc sống khổ hạnh tăng thức của mình, trừ phi có ai không muốn giao cống phẩm, hắn mới có thể dẫn người xuất thủ, bình thường sẽ không dễ dàng khai sát giới.

Sau khi xem xong những thông tin này, đáy lòng của ta có chút bội phục khai sơn hổ, thế lực hắc đạo mà hắn quản lý một thời cổ đại, cái này không khác gì mấy chư hầu phong quốc phong tước, lớn đến mức vượt quốc buôn lậu tập đoàn, tiểu mao tặc nhỏ đến khóc lóc, bọn họ không giờ khắc sinh ra một bộ phận thu nhập đều chia cho khai sơn hổ. Trên tư liệu của Vương Biều Nhi mặc dù không có ghi chép hắn có thể kiếm bao nhiêu tiền hàng năm, nhưng con số này nhất định là kinh người!

Càng quan trọng hơn là những người này một khi đã cam tâm tình nguyện để hắn đấu đá, thì ý nghĩa bọn họ cũng coi như là thủ hạ bên ngoài của Khai Sơn Hổ, điều này đối với chúng ta tiến vào Nam Xương rất bất lợi!

Dọc đường đi, ta và Vương San Nhi đều đang châm chước Khai Sơn Hổ có lực hiệu triệu cỡ nào ở Nam Xương? Cuối cùng vẫn lựa chọn đánh lén.

Có lẽ hai mươi ba mươi năm trước, Khai Sơn Hổ xác thực dùng thủ đoạn thiết huyết của hắn chinh phục tất cả thế lực Giang Tây lúc đó, nhưng giang hồ vốn là một hoàn cảnh lớn thay đổi nhanh chóng, hiện tại khẳng định có rất nhiều nhân tài mới nổi, bọn họ ngại uy danh Khai Sơn Hổ, không thể không mỗi tháng tiến cống.

Nhưng chắc chắn có rất nhiều người không phục, nếu như bọn họ gióng trống khua chiêng tuyên chiến với khai sơn hổ, cho dù bọn họ không muốn đối nghịch với chúng ta thì cũng sẽ bị động xuất thủ, như vậy chúng ta sẽ rất bị động.

Nếu chúng ta có thể thần không biết quỷ không hay thẩm thấu vào ám sát Khai Sơn Hổ, những thế lực khác của Nam Xương mặc dù có phát hiện, hẳn cũng sẽ mở một mắt nhắm một con mắt đối với chúng ta, dù sao bọn họ cũng hy vọng chúng ta có thể thành công.

Vì để đảm bảo ám sát hành động thành công, ta cố ý gọi qua râu quai nón, hỏi thăm tình huống bên kia của hắn.

Nửa tháng qua, gã râu quai nón vẫn luôn mang theo người và tiền thu thập hơn mười quáng sản mà Đỗ Anh lưu lại, gã nói với ta những quáng sản kia đã tiếp nhận gần hết, tùy thời đều có thể đầu nhập.

"Ngươi lưu lại mấy vị cao thủ tọa trấn, sau đó mang theo đội ngũ còn lại cấp tốc tới Nam Xương tụ họp với ta."

"Không thành vấn đề đại ca, tối muộn ngày mai đến!"

Râu quai nón sảng khoái đáp ứng, nhớ tới năm đó hắn lần đầu gặp mặt khinh thường đối với ta, đáy lòng ta đột nhiên sinh ra một cỗ cảm giác kiêu ngạo.

Sau này Trương gia tiếp nhận công ty quặng thô như Đỗ Anh chắc chắn không thể lạm dụng bừa như Đỗ Anh nữa. Ta đã tuyên bố với Trương Diệu Vũ cẩn thận thương lượng chuyện này. Cuối cùng Trương gia quyết định phái ra một ít tinh anh buôn bán xây đá tiến hành khảo sát đối với những sa sản này. Đến lúc đó nên đào thải, báo cáo thân báo thì phúc lợi dành cho công nhân mỏ than cũng tốt hơn một chút, làm một tập đoàn khai thác nước lợi.

Những chuyện này không thuộc về phe ta chiến đấu, ta không quan tâm nữa, ngồi trên xe không ngừng ngắm nghía Vô Hình Châm, trong lòng cảm thấy mất kiên định.

"Làm sao vậy, đang yên đang lành sao lại cau mày?"

Vương Bật Nhi thay mình ấn ấn huyệt Thái Dương, ôn nhu hỏi.

Ta lắc đầu nói không có gì, chẳng qua là cảm thấy Khai Sơn Hổ có thể không dễ đối phó như vậy.

Vương Bật Nhi cười cười, vén vén trán Lưu Hải, vậy mà nghiêng người nằm trên vai ta, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cảm thụ được mùi hương thơm ngát trên tóc nàng, ta nhắm mắt lại, hưởng thụ chốc lát an bình.

Đêm đó chúng ta dừng lại ở khu phục vụ, bởi vì đi thêm mười dặm nữa thì tiến vào khu vực Nam Xương. Ta sợ bị người khác theo dõi, nên chẳng cho bọn họ xuống xe, mãi cho đến nửa đêm bên ngoài khu phục vụ mới yên tĩnh lại, để cho mọi người luân phiên đi nhà cầu một chuyến.

Buổi sáng hơn năm giờ, gã râu quai nón chạy như bay một đêm rốt cuộc cũng tới khu phục vụ gặp chúng ta.

Nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi của bọn họ, ta thật muốn để bọn họ ngủ một giấc, đáng tiếc nhiều người tụ tập ở khu dịch vụ như vậy quá bắt mắt, trời vừa sáng đã có chiến cơ biến mất.

Ta vỗ vỗ bả vai râu quai nón, nghiêm túc nói: "Lão ca, sau khi tiêu diệt Khai Sơn Hổ, ta mời ngươi uống rượu! Có mong các huynh đệ một chuyến này còn sống cùng ta uống rượu ăn mừng."

"Ha ha, được!"

Râu quai nón ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, dứt khoát tiến vào trong xe. Lúc này trời còn chưa sáng, cả tòa thành thị còn ở trong Tĩnh Mật, chúng ta đã xuất phát, thẳng đến Càn Nguyên tự bên ngoài Nam Xương thành, Khai Sơn Hổ đang ở nơi đó.

Nghe nói Càn Nguyên Tự là kiến trúc tồn tại từ triều Tống, lúc ấy gọi là Hưng Nghiệp tự là một kiến trúc bán tông giáo, bên trong ngày thường tăng nhân ăn chay niệm phật, mỗi khi thu hoạch lương thực, các tăng nhân liền ra ngoài giúp nông dân thu lương thực, lấy thù lao đổi lấy cho mình sống nửa năm kế tiếp.

Đây là cách làm điển hình của Cổ Hoa Hạ xuất gia đình, đáng tiếc về sau Mông Cổ Nhân xâm lấn Hoa Hạ, Nam Tiểu triều đình diệt vong, sau đó Mông Nguyên quý tộc đại hưng phật giáo, mưu toan lấy Phật ngu dân, nâng cao địa vị gia tộc, khiến phần lớn hòa thượng sau này không ra ngoài hóa duyên, thành tựu không nhọc mà nhận được chỉ biết hạng người ngu ngốc không công thu hoạch tiền hương hỏa.

Về sau Chu Nguyên Chương thay nam nhân đoạt lại giang sơn vốn định diệt phật, nhưng vì để Hoa Hạ tử tôn ghi khắc bi kịch vong tộc diệt chủng năm đó, để lại chùa miếu của Mạc Nguyên tự, hạn chế tự do của các tăng nhân.

Từ đó về sau Càn Nguyên Tự một mực tồn tại đến nay, không nghĩ tới trải qua Phật Tự trăm ngàn năm, cuối cùng trở thành nơi khai sơn đao phủ giết người như ngóe định cư, nói đến cũng rất châm chọc!

Điều này cũng có thể thấy được, cũng không phải ở trong chùa miếu đều là hạng người kiêm tu đức, hôm nay quá nhiều người mượn phật giáo văn hóa trắng trợn kiếm vàng, thậm chí có người ngụy trang trừ tà lừa gạt sắc mặt, thực sự làm bẩn Phật giáo.

Những người giống Bạch Mi thiền sư, hòa thượng Hắc Tâm mới có thể chân chính xưng hô là cao tăng Phật môn.

Đáng tiếc, người như vậy quá ít!

Chương thứ hai ngàn bốn trăm bốn mươi hai dãy miếu sơn dã ẩn chứa sát cơ.

Xe của chúng ta là Lý mặt rỗ làm, dọc theo đường đi ta không ngừng thúc giục hắn nhanh một chút, rõ ràng hắn đã cưỡng chế đến tận cuối cùng, ta vẫn không nhịn được thúc giục hắn. Cuối cùng đem Lý Ma Tử chỉnh đến mức sắp khóc rồi, hắn dứt khoát gãy, hai tay giơ lên rồi nói: "Tiểu ca, ngươi tự mình mở đi..."

"Cửu Lân, đừng căng thẳng."

Vương Bật Nhi ngồi ở vị trí bằng lái phụ, cầm tay của ta nhẹ nhàng nói.

Ta khẽ gật đầu, cố gắng lộ ra một bộ dáng tươi cười, quay đầu giả bộ như chăm chỉ lái xe, đáy lòng lại càng thêm bất an.

Thực tế từ lúc quyết định ra tay với Khai Sơn Hổ, đáy lòng ta đã mơ hồ có dự cảm không lành, nhưng lại không nói ra chỗ nào không thích hợp!

Vừa rồi dốc sức liều mạng thúc dục Lý Ma Tử nhanh chóng lái xe nhưng hiện tại mình đi lại rất chậm. Ta cẩn thận suy nghĩ, cảm giác có lẽ mình bị áp lực quá lớn mới phải đi như đi trên băng mỏng. Dù sao với tình cảnh trước mắt chúng ta và Khai Sơn Hổ mà nói, đánh lén là lựa chọn tốt nhất.

Đi đại khái chừng nửa giờ, cách đường hai bên đồng ruộng trở nên thưa thớt, thỉnh thoảng xuất hiện một ít nông phòng thấp bé, lại đi về phía trước mở mấy phút, một tòa phật tự hùng vĩ xuất hiện ở trước mắt.

Giờ phút này trời vừa mới tờ mờ sáng, Càn Nguyên tự cũng đã mở cửa, mấy tiểu hòa thượng đang chậm rãi lau chùi cửa chùa cùng bậc cửa, chúng ta dừng xe sau này đi lên còn chưa nói chuyện, một tiểu hòa thượng trong đó liền mở miệng nói: "Các vị thí chủ, hiện tại tiểu tự còn chưa bắt đầu tiếp đón tín đồ, phiền mọi người chờ chúng ta thu thập xong rồi lại vào sau."

"Nói nhảm cái gì vậy, tránh ra cho lão tử!"

Tính cách gã râu quai nón luôn luôn ương ngạnh, gã chỉ là lúc đối mặt với ta đã thu liễm tính cách lại. Giờ phút này gã bị chặn ở ngoài cửa, thoáng cái gã đã nổi giận, bên hông rút ra điện quang lập lòe muốn ra tay.

Ta tay mắt lanh lẹ cầm râu quai nón ngăn lại, nhìn tượng Phật trong chùa, nhàn nhạt mở miệng: "Thánh địa trước Phật, chờ một chút cũng không sao."

"Cảm ơn thí chủ đã thông cảm!"

Tiểu hòa thượng thấy ta không có ý định xông vào, thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục chậm rãi lau chùi cửa ra, Lý mặt rỗ nhìn bọn họ bất mãn lầm bầm: "Trương gia tiểu ca, đám cháu trai này có phải đang kéo dài thời gian hay không?"

Ta không thể phủ nhận được, mặc dù những người này không phải là thủ hạ của Khai Sơn Hổ, cũng sẽ là bằng hữu của hắn. Dù sao lão Ô Quy kia ở đây một hai chục năm, nhưng bây giờ bọn ta hung hăng như vậy, rõ ràng là đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng.

Tuy rằng hành động ám sát nhìn như chưa bắt đầu đã thất bại, nhưng trong lòng ta lại lập tức trở nên kiên định. Kẻ địch không biết là đáng sợ, hắn khai sơn hổ đã chuẩn bị lễ vật gì, ta nối tiếp từng cái là được.

Qua gần mười phút, một hòa thượng trung niên từ trong chùa đi ra, hắn ý bảo tiểu hòa thượng lui ra, sau đó đi thẳng tới trước mặt ta, mỉm cười nói đợi lâu các thí chủ rồi, mời vào!

Hòa thượng này mặc dù mặt ngoài lộ ra bộ dáng hiền lành, lại không che dấu được khí tràng trên người. Ta liếc mắt ra hiệu với tên râu quai nón một cái, hắn bất động thanh sắc gật gật đầu, thừa dịp đại hòa thượng quay đầu rút ra công phu đánh Thiên Lang ra ngoài.

Nhưng hòa thượng trung niên như có được con mắt mọc sau lưng, thân thể đột nhiên lách sang bên cạnh né tránh, tiếp đó cả người như con sài lang trong chớp mắt chạy ra xa mười mấy mét, tiếp đó quay đầu lại cười lạnh: "Thủ đoạn của người Trương gia cũng chỉ đến thế thôi."

Nói xong, hắn tiện tay lấy từ cây liễu bên cạnh xuống một cái lá cây ném về phía chúng ta, lá liễu mềm mại ở trên tay của hắn vậy mà biến thành lưỡi dao sắc bén lóng lánh, trong nháy mắt bay tới thậm chí dẫn phát ra tiếng xé gió ong ong.

Ta rút ra song đao tung người nhảy lên, hất văng lá liễu trên không trung, nhìn hòa thượng trung niên cười nói: "Tay nghề thật mạnh!"

"Ngươi cũng không tồi, chắc ngươi chính là thằng nhãi Trương Diệu Dương nuôi?"

Trung niên hòa thượng nói xong đột nhiên thu hồi nụ cười, trên mặt như hiện lên một tầng băng sương, ánh mắt cũng trở nên thâm thúy. Hắn nhìn chằm chằm ta từng câu từng chữ: "Năm đó gia gia của ngươi cũng không làm gì được khai sơn hổ của ta, huống chi thằng nhóc vắt mũi chưa sạch như ngươi."

"Ngươi là khai sơn hổ?"

Theo bản năng mở miệng, không chỉ có mình ta, tất cả mọi người đều chấn kinh, bởi vì trong tay chúng ta có hình của Khai Sơn Hổ, nhưng hoàn toàn là hai người hòa thượng trung niên trước mặt.

Thấy chúng ta đều không quá tin tưởng, trung niên hòa thượng cười ha hả, đưa tay nắm lấy mặt mình dùng sức kéo một cái, trực tiếp lột da mặt xuống, lộ ra dung mạo ban đầu của gã, điều này cũng làm cho ta xác định gã đúng là bản thân Khai Sơn Hổ!

Phỏng chừng sau khi hắn vào ở nơi này, liền dịch dung thành bộ dáng trung niên hòa thượng kia, thậm chí ngay cả thế lực Giang Tây mà hắn chế phục cũng không biết tướng mạo ban đầu của hắn. Bây giờ hắn hiện ra nguyên hình, hiển nhiên là muốn kết thúc với chúng ta.

"Bạch Hạc, Lão Ưng, hôm nay Hổ ca muốn tự tay báo thù cho các ngươi!"

Khai Sơn Hổ nói xong đem tứ chi mở rộng ra, cuối cùng lặng lẽ niệm chú ngữ, ta nhanh chóng mở ra Thiên Nhãn quan sát, chỉ thấy bốn phía thân thể Khai Sơn Hổ vậy mà phân ra một tầng khí màu xanh đen. Điều này cũng không kỳ quái, mỗi đệ tử Huyền Môn sau khi tu vi đạt tới cảnh giới nhất định, bốn phía đều có thể sinh ra một cỗ linh khí, chỉ là cỗ khí này đều là một chỉnh thể, bao bọc toàn bộ cơ thể người vào bên trong.

Nhưng màn sương mù màu đen xung quanh thân thể Khai Sơn Hổ trước mắt lại là do những khối khí thể độc lập hợp thành, nhìn kỹ thì sẽ phát hiện mỗi thân thể đều là hình dáng một người vặn vẹo.

Điều này nói rõ linh quang hộ thể của Khai Sơn Hổ là hội tụ linh hồn vô số cá nhân mà thành, mà trước đây ta lần duy nhất nhìn thấy loại tình huống này, là lúc đối mặt với Long Thanh Thu trước Tru Tiên Kiếm Trận.

"Mau động thủ, không thể để hắn phát huy ra toàn bộ thực lực!"

Nghĩ đến thực lực của hắn có thể không kém ta, toàn thân ta giật mình một cái, hét lớn một tiếng rồi lao ra đầu tiên, vung vẩy song đao Trảm Quỷ Thần bổ tới vòng xoáy huyền sắc.

Ta tưởng rằng sẽ phát ra tiếng kim loại va chạm leng keng leng keng, không ngờ một đao này cứ như là chém hết, trực tiếp phá tan vòng linh dương đâm vào thân thể Khai Sơn Hổ.

Trong lòng ta vui sướng, vừa định rút thanh đao ra lại một lần nữa thì chợt phát hiện hai thanh đao bị một luồng sức mạnh cực lớn hút lấy.

"Ta nói rồi, ngươi không phải đối thủ của ta."

Lúc này Khai Sơn Hổ nói chuyện, trong lòng ta đột nhiên hiện lên một tia bất an, ngẩng đầu nhìn lên, thình lình phát hiện thân thể gã đang bị ta chém bị thương đang không ngừng khép lại. Rất nhanh vết thương của gã liền khỏi hẳn, song đao của ta giống như từ trong cơ thể gã mọc ra.

Ta dùng lực đạo toàn thân, nhưng cũng không có biện pháp đoạt lại song đao, ngược lại bị một cước của hắn đá bay ra ngoài.

Chờ đến lúc ta đứng dậy, song đao đã bị khai sơn hổ từ trong cơ thể mình rút ra, hắn vẻ mặt run rẩy mở miệng: "Đi chết đi!"

"Mau tránh ra!"

Ta đang chuẩn bị khởi động Vĩnh Linh giới, Vương Thận Nhi liều mạng nhào tới, dùng đoản đao Tàn Nguyệt của nàng ngăn trở song đao Trảm Quỷ Thần, hai binh khí va chạm của Vương Thận Nhi khẽ rên một tiếng, sàn nhà dưới đầu gối ứng thanh vỡ nát.

Lập tức Vương Lung Nhi sắc mặt trắng nhợt, oa oa phun ra một ngụm máu tươi.

Ta nhân cơ hội nhảy lên, dùng Vô Hình châm đâm về huyệt Thái Dương của Khai Sơn Hổ. Hắn cảm nhận được áp lực của Vô Hình châm, lập tức ném song đao ra ngăn cản Vô Hình châm.

Kể từ lần hắn xông tới đây đầu tiên cũng chỉ mấy giây, chờ sau khi Khai Sơn Hổ thoát khỏi Vô Hình Châm, bọn người râu quai nón mới đuổi theo, hơn hai mươi Ảnh vệ nhao nhao rút ra lợi kiếm, vây quanh Khai Sơn Hổ đánh nhau.

Ta bắt Vương Bật Nhi lôi lên, đau lòng nói: "Sao ngươi lại ngốc như vậy!"

"Đổi là ta ngã xuống đất, ngươi cũng sẽ như vậy."

Vương Bật Nhi lau máu tươi trên khóe miệng, cắn răng vọt vào.

Ta nhìn bóng lưng nàng, đáy lòng đau nhói.

Vừa rồi là Khai Sơn Hổ lần đầu tiên dùng Trảm Quỷ Thần song đao, người và đao không có chút ăn ý nào đáng nói. Thần binh Trảm Quỷ Thần song đao lại hoàn toàn không có biểu hiện gì, nếu đao toàn lực vừa rồi là ta bổ ra mà nói, Vương Yến Nhi sẽ chia cả thanh tàn nguyệt đoản đao kia thành hai nửa...

"Khai Sơn Hổ, hôm nay ngươi đừng mong sống sót rời khỏi đây!"

Ta rống to xông lên, đám người tự động tránh ra một khe hở cho ta, tất cả mọi người huy động âm vật không ngừng đâm về phía Khai Sơn Hổ.

Năm mới chúc phúc công cáo (Chương dạy miễn phí)

Niên quan buông xuống, ở chỗ này bái phỏng các vị đọc sách từ sớm!

Lão Cửu nguyện Phần Hương chúc phúc mọi người, gia đình sung sướng, sự nghiệp phát đạt, Tử Khí Đông Lai.

Trong những năm trước, sách của lão cửu đều cập nhật bình thường, mọi người có thể yên tâm đọc theo.

Có người khuyên lão Cửu quá tết ngươi hãy nghỉ ngơi đi!

Ta nói: trợ lực trong bảng, là một phần ân huệ của mọi người đối với lão Cửu; vĩnh viễn không diệt trừ, thì là một lời hứa của lão Cửu dành cho mọi người.

Sao nhân gian có thể không gặp khó khăn?

Một năm này, lão Cửu từng có việc vặt quấn thân, từng có bệnh đau dạ dày, từng có đủ loại gian nan.

Nhưng trên tay cầm một chút giọt nước, lúc hộ vệ phát ra tiếng khuyên can, ta vẫn như cũ theo chữ viết.

Vì sao?

Ta chỉ muốn nghe được độc giả của ta nói một câu: Ừm, tác giả này được, tác phẩm không tệ, có thể theo!

Viết lại là giấc mơ lớn nhất của ta.

Ta nguyện vì giấc mộng của mình toàn lực ứng phó, bởi vì ta tin tưởng rằng năm sau hoa năm khác nhất định sẽ đổi sang một khác.

.... lão Cửu của Đạo môn, hai mươi chín, chính là các ngươi thân ái nhất.

Thiên ấn phiên thiên thứ hai nghìn linh tam thiên phiên xuất hiện chấn động càn khôn.

Nhưng hiện tại hắn như một cái bọt biển, công kích của chúng ta biến thành nước chứa vào, chỉ cần hắn muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa giải thương tổn của chúng ta.

Thoạt nhìn là chúng ta đang dùng Nhân Hải Chiến thuật, nhưng thật ra một mình Khai Sơn Hổ đang không ngừng tiêu hao linh lực của tất cả mọi người.

"Lạc râu quai nón, chuẩn bị Bắc Đẩu Thiên Lang trận!"

Ta hiểu không thể tiếp tục kéo dài, trong tình thế cấp bách nghĩ tới Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết mình đã từng quen dùng, nhớ kỹ lúc nhỏ gia gia từng nói với ta người sau khi lớn lên không nên đối phó với người cầm Thiên Lang Tiên trong tay, còn nói nếu như còn phải hợp tác với bọn họ, như vậy sẽ sinh ra lực lượng vô cùng lớn.

Lúc ấy gia gia hẳn là còn không muốn để cho ta nhúng tay vào những chuyện này của Trương gia nên cũng không nói rõ ràng với ta, sau khi ta tiếp nhận người này cũng đã qua đời, cho nên ta dần dần quên mất chuyện này. Không ngờ lúc này trong tình thế khẩn cấp lại suy nghĩ rõ ràng những lời gia gia nói năm đó.

"Cửu Lân, ngươi thật có!"

Tên râu quai nón nghe thấy Bắc Đẩu Thiên Lang trận đầu tiên là sửng sốt, tùy cơ giơ ngón tay cái lên, rống họng hô: "Tế Tiên, kết trận!"

"Các ngươi ở bên cạnh nghỉ ngơi."

Ta ôm chặt Vương Đằng Nhi, để Lý Ma Tử cùng Đại Kim Nham xem trọng Vương Bặc Nhi, chính mình quay người nhảy đến vị trí râu quai nón, niệm lên chú ngữ đem song đao thu về, cùng roi Thiên Lang của bọn hắn đan vào cùng một chỗ.

Thiên Lang Tiên của ta lúc trước hòa vào song đao, cho nên hoàn toàn có tác dụng của Thiên Lang Tiên.

Tính cả ta thì ở trong có tổng cộng hai mươi mốt cây Thiên Lang Tiên đan vào một chỗ, tạo thành một đại trận uy lực vô cùng, bởi vì mỗi người chúng ta đều có thuộc tính linh lực khác nhau, đại trận có màu ngũ sắc rực rỡ, dưới ánh mặt trời chiếu rọi tựa như một cầu vồng.

Vừa rồi giao thủ ngắn ngủi ta liền phát hiện, Khai Sơn Hổ sở dĩ lợi hại, là bởi vì sau khi thụ thương, hắn có thể đem linh phách của mình tùy thời trao đổi với những hồn phách khác bên cạnh.

Hắn cũng không phải không bị thương, chỉ là dưới tình huống có thể không bị người khác phát hiện được, thương tổn lập tức chuyển dời đến vòng sáng bên ngoài thân thể mình.

Trước mắt hơn hai mươi người chúng ta tự mình tìm kiếm điểm công kích của mình, mỗi lần xuất kích đều có thể thương tổn đến Khai Sơn Hổ; mà chúng ta ở dưới Bắc Đẩu Thiên Lang Quyết phối hợp tạo thành một tấm lưới phòng ngự, nhanh chóng xoay tròn thu nhỏ chiêu số Khai Sơn Hổ vô hạn.

Bắc Đẩu Thiên Lang trận có hiệu quả phi thường rõ ràng, sau khi kết trận không bao lâu, tầng Linh Quyển bên ngoài Khai Sơn Hổ trở nên mỏng manh, điều này nói rõ linh hồn xung quanh thân thể hắn bị chúng ta chém giết càng ngày càng ít!

Theo tình hình này tiếp tục kiên trì, không bao lâu chúng ta sẽ hao tổn chết tươi hắn, trong lòng ta cũng từ bất an ban đầu trở nên hưng phấn.

Lại qua một khoảng thời gian, Linh Quyển trên người Khai Sơn Hổ cơ bản đã trở nên mơ hồ, ý nghĩa hắn lập tức sẽ bị chúng ta đánh bại, nhưng tốc độ của chúng ta cũng chậm lại, ta dùng hai tay nắm chặt song đao gắt gao đề phòng chính mình rời tay, song đao ngày thường vung lên giờ phút này giống như có ngàn cân nặng.

Ngay cả ta cũng như vậy, càng đừng nói tới bọn râu quai nón, cánh tay mọi người đều có chút run rẩy, bởi vì linh lực tiêu hao, sắc mặt mỗi người đều trắng bệch, nhưng trên mặt mọi người đều tràn đầy niềm vui sắp thắng lợi.

Thắng lợi thuộc về chúng ta!

Nhưng ngay lúc chúng ta sắp đắc thủ, Khai Sơn Hổ nhìn như thoi thóp đột nhiên hét lớn một tiếng, vòng linh cuối cùng quanh thân thể phịch một tiếng hóa thành vô số mảnh vỡ nổ bể ra, như từng nhánh phi tiêu bắn tới chúng ta.

Ta vô thức dùng Vô Hình châm ngăn cản "Phi tiêu" trước mắt mình, nhưng những Ảnh vệ khác lại không có vận khí tốt như vậy, bọn họ thà bị đánh trúng cũng không chịu rút Thiên Lang tiên về phòng thân, nhao nhao bị kích thương trên mặt đất, trận Bắc Đẩu Thiên Lang của chúng ta thời khắc cuối cùng đã tuyên bố sụp đổ.

Cùng lúc đó, Khai Sơn Hổ cuồng tiếu nhảy lên không trung, từ trong ngực lấy ra một cái con dấu to bằng bàn tay, trêu tức nhìn ta nói: "Ngươi biết bày trận, công ta nhược điểm, đích thật là túp hậu lập mới kiệt xuất nhất của Trương gia! Nhưng ngươi tuyệt đối sẽ không nghĩ đến Long huynh đem cái gì cho ta mượn, năm đó ở Côn Ngô Kiều, Long huynh thả chạy ba người, hôm nay ta muốn một tên cũng không tha!"

"Phụt..."

Sau khi nhìn rõ thứ trong tay hắn, ta sửng sốt vài giây, lập tức phun ra một ngụm máu tươi!

Sau đó cảm thấy mất mát to lớn.

Bởi vì trong tay hắn chính là: Phiên Thiên ấn!

Năm đó trong cuộc chiến ở Côn Ngô Kiều, hơn trăm cao thủ Trương gia trong trạng thái toàn thịnh vẫn còn tử thương hầu như không còn, hiện tại hơn ba mươi người chúng ta đã dốc hết toàn lực trong đấu pháp vừa rồi, vô luận như thế nào cũng không chạy thoát khỏi Đai Thiên Ấn.

Ta không muốn nói xin lỗi với bất kỳ ai, có lẽ đây là số mệnh thôi!

Mắt thấy Khai Sơn Hổ niệm động chú ngữ, mắt thấy phiên Thiên Ấn ở đỉnh đầu chúng ta càng lúc càng lớn, rõ ràng là sáng sớm, đỉnh đầu chúng ta lại càng ngày càng đen, phảng phất đứng vững một tòa Ngũ Nhạc đại sơn.

Ta dùng hết khí lực cuối cùng bò đến bên người Vương Đằng Nhi, bảo vệ nàng.

Vương Bật Nhi nhìn ta, cười chảy nước mắt, nàng nghiêng người nằm ở ngực ta nhắm mắt lại.

Ta một hơi đem ô mộc hạch hóa thành ô mộc trượng, đồng thời tế ra Cửu Sinh Tháp, chủ nhân phiên thiên ấn thực lực càng mạnh, phát huy uy lực càng lớn. Ở trong tay Khai Sơn Hổ Phiên Thiên Ấn, mặc dù không bằng Long Thanh Thu, nhưng cũng đủ để hủy thiên diệt địa.

Chỉ có tam bảo Cửu U môn ta mới có thể chiến một trận!

Ta đang chuẩn bị liều chết đánh cược một lần, nhưng sau một khắc nghe được âm thanh quen thuộc nhất: "Cửu Lân, theo ta tấn công."

Đây là giọng nói ban đầu!

Có lẽ chỉ có hắn mới có loại lực lượng này, khiến ta có thể không để ý tới uy lực của Phiên Thiên Ấn, một lần nữa phấn chấn lên lòng tin.

Ta cầm Ô Mộc Trượng nhìn qua, chỉ thấy ban đầu như băng sương nắm tám mặt đại hán kiếm, thẳng tiến không lùi đâm tới Khai Sơn Hổ, sử dụng tất cả đều là chiêu thức lưỡng bại câu thương.

Hắn thật sự đã liều mạng, thế cho nên trong tiếng trường kiếm phá không mang theo quang mang sấm sét vang dội.

Trên không trung, một âm linh mặc áo giáp Nhật thức không ngừng làm ra tư thế công kích, đây là tiếng gào thét đến từ Lôi Thần lập hoa đạo tuyết!

Khai Sơn Hổ mặc dù muốn báo thù cho hai huynh đệ đã chết của hắn, nhưng không có dũng khí coi cái chết như Quy, càng không có tu vi Vô Song như Long Thanh Thu. Hắn bị ép phải thu hồi Bát Thiên Ấn, rút ra một thanh đao toàn lực đánh ra để ngăn cản công kích sơ nhất.

Ban đầu là tồn tại ra sao?

Ngay cả là ta, đến bây giờ cũng không biết thực lực chân chính của hắn mạnh bao nhiêu, khai sơn hổ thu lại phiên thiên ấn căn bản không phải đối thủ của hắn, chỉ nghe một trận tiếng sấm đinh tai nhức óc, hai người đã thay đổi vị trí.

Khai Sơn Hổ đao đã nứt thành hai đoạn, cả người hắn từ trên xuống dưới như bị sét đánh mà lạnh run.

Trái lại mới một, thong dong đi tới chắn trước người chúng ta, cắm trường kiếm vào trong vỏ, quanh thân tản mát ra một ngọn lửa màu u lam.

Một khoảng thời gian không gặp, sơ nhất không ngờ đã tu luyện tới cảnh giới cao nhất của Nhân Kiếm thần tam hợp nhất.

Tại lúc ta ngẩn người nhìn tất cả những thứ này, Khai Sơn Hổ phục hồi lại tinh thần lần nữa tế ra Thiên Ấn, muốn một lưới bắt hết chúng ta.

Trong lòng ta đột nhiên bừng tỉnh nói: "Mọi người đừng sợ, uy lực của phiên thiên ấn là dùng mặt quạt để phát huy."

Lập tức nhanh chóng mượn dùng Thiên Cương bộ bước đến sau lưng Khai Sơn Hổ, một trước một sau quấn mất một lúc.

Phiên Thiên Ấn uy lực cực lớn, nhưng cũng cần người đạo hạnh rất cao, dưới tình huống hết sức chăm chú mới có thể khởi động, khai sơn hổ trước mắt bị chúng ta cuốn lấy, các loại Ảnh vệ râu quai nón kịp phản ứng cũng nhao nhao gia nhập chiến đoàn.

Chúng ta đem khai sơn hổ gắt gao vây ở chính giữa, hắn căn bản không có tinh lực đi chỉ huy phiên thiên ấn.

Khai Sơn Hổ bắt đầu thử từ trong vòng vây của chúng ta phá vòng vây, nhưng đã có giáo huấn vừa rồi, chúng ta từ đầu đến cuối duy trì tư thế vây đánh toàn bộ.

Đương nhiên, thực lực của hắn dù sao cũng sơ nhất không phân cao thấp, mặc dù chúng ta thành công ngăn trở hắn phát động Phiên Thiên Ấn uy lực lớn nhất, nhưng vẫn có vài Ảnh vệ ở giữa không trung bị Phiên Thiên Ấn đập thành thịt nát.

"Khai Sơn Hổ, hôm nay hao tổn cũng phải hao tổn cho ngươi, cam chịu số phận đi!"

Ta cũng đỏ mắt, không ngừng dùng Ô Mộc trượng phóng ra âm khí nồng đậm, chỉ huy một đám âm hồn đông nghịt.

Tấm thứ hai ngàn bốn trăm linh bốn, cờ vàng hơi đỏ đồng thời chém Tiên Kiếm.

Chiến đấu nửa giờ, Khai Sơn Hổ đã sức cùng lực kiệt, nhưng người của chúng ta càng không có sức tiếp tục chiến đấu, cuối cùng Khai Sơn Hổ được ăn cả ngã về không khởi động Phiên Thiên Ấn, căn bản không quan tâm tới công kích của chúng ta.

Bọn ta đành phải tản ra bên cạnh hắn, Khai Sơn Hổ lạnh lùng nhìn ta và con đầu tiên, nhanh chóng chạy vào sâu trong chùa.

"Biết rõ nó muốn chạy nhưng không thể ngăn cản được, con mẹ nó xui xẻo!"

Râu quai nón tê liệt ngã xuống đất, mặt mũi tràn đầy ảo não mắng một câu.

Mới đi tới nhìn mấy thi thể trên mặt đất một chút, bất đắc dĩ lắc đầu.

Bất quá hắn vừa đến, trong nháy mắt trở thành người chủ tâm của ta, khai sơn hổ trước mắt bị trọng thương, trong thời gian ngắn sẽ không dám xuất hiện nữa.

Ta cũng không dám tùy tiện đuổi theo, dù sao trên tay hắn cũng có phiên Thiên Ấn.

Chúng ta lần này đánh lén thất bại, tiếp theo thế lực bên Giang Tây hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ bắt đầu nhằm vào chúng ta!

Thế nên ta mới không hỏi làm sao tìm ra nơi này, dù sao mỗi lần y giải quyết xong chuyện riêng của mình, lúc nào ta cũng đột nhiên xuất hiện. Ta cũng quen rồi, trực tiếp hỏi y xử lý ra sao bây giờ?

"Muốn dụ hắn ra cũng không khó, Long Tuyền sơn trang đã sớm muốn diệt trừ ta, chỉ cần ta lộ ra sơ hở, hắn sẽ lập tức xuất hiện, chỉ là..."

Vừa mới dừng lại một chút, sau khi quét qua mọi người chúng ta mới khẽ nói: "Muốn giải trừ uy hiếp của phiên thiên ấn, nhất định phải dùng đến thần khí có thể chống lại nó!"

Ta nhẹ gật đầu, lúc này quyết định rút về võ hán trước.

Lần đầu đồng ý với cách làm của ta, lại không có ý định trở về cùng chúng ta, nói mình phải ở lại Giang Tây bên này để chuẩn bị chút gì đó.

Hắn chưa bao giờ là một người biết nói dối, rõ ràng là không muốn chạm trán với Trương Diệu Vũ, nhưng lại tìm ra một cái cớ vô cùng kém cỏi như vậy.

Ta cảm thấy lúc đầu cùng Giang Bắc Trương gia hẳn là có chút quan hệ sâu xa, nếu hắn không muốn đi thì thôi, dù sao ta vô điều kiện tin tưởng hắn vĩnh viễn sẽ không hại ta.

Hắn ở lại thì chắc chắn sẽ không nhàn rỗi, không khéo có thể chuẩn bị sẵn sàng để chúng ta tiến công, ta cũng sẽ đi theo hắn.

Sơ Thủy có lẽ không thể làm được vô địch thiên hạ, nhưng chỉ cần hắn muốn chạy, ngoại trừ Vô Thượng Thần Cấp không ai có thể giữ được, ta cũng không cần lo lắng về an toàn của hắn.

Sau khi quay về võ hán, ta báo cáo tình hình với Trương Diệu Vũ, cũng không cố tình tránh đi Sơ Nhất.

Nhưng Trương Diệu Vũ nghe được cái tên sơ nhất thì như không nghe thấy, chỉ bắt được trong tay tên Khai Sơn Hổ đang cầm Phiên Thiên Ấn, thở dài có chút nghĩ mà sợ, thì thào nói: "Ta nên sớm nghĩ đến chuyện Long Thanh Thu và Khai Sơn Hổ tình như thật. Hắn không thể rút thân ra, cho Khai Sơn Hổ phòng thân cũng là chuyện bình thường!"

"Đáng tiếc lần đầu tiên tới khẩn trương, bọn Hàn lão lục cũng không liên lạc được, nếu không tuyệt đối có thể tiêu diệt Khai Sơn Hổ."

Ta đành thở dài theo, tiếp theo hỏi xem Trương Diệu Võ có thể cho ta mượn lá cờ vàng hơi dùng một chút hay không.

Đây cũng là mục đích ta trở về, trước đó Trương Diệu Võ từng cho ta mượn lá cờ vàng Hạnh, sau khi nguy cơ được giải trừ lại bị hắn thu về.

Lúc ấy tu vi của ta còn chưa cao như bây giờ, ta tin tưởng chỉ cần có hoàng kỳ trong tay, lấy sự tinh thông linh lực bây giờ của ta, có thể dễ dàng tiêu trừ uy hiếp của Luân Thiên Ấn.

"Phúc Hoàng kỳ là át chủ bài của Trương gia, ta vốn định đợi đến lúc đối mặt với Long Thanh Thu mới lấy ra nữa... Đã phiên thiên ấn ra, cũng được, ngươi cầm lấy dùng cũng tốt!"

Trương Diệu Võ sờ cằm suy nghĩ hồi lâu, mới chậm rãi gật đầu, thắp ba nén hương về phía Tam Thanh tổ sư gia, sau đó miệng niệm vài câu chú ngữ, lại quỳ rạp xuống đất hành đại lễ với tổ sư gia.

Sau đó hắn ngồi xếp bằng tại chỗ tiếp tục đọc chú ngữ, trong lòng bàn tay làm ra bộ dáng nâng đồ vật lên, niệm đại khái khoảng mười phút, cờ vàng mới từ từ hiện ra.

Trương Diệu Vũ hài lòng gật đầu, đem lá cờ hạnh hoàng giao cho ta, cũng dặn dò nói: "Ta vừa rồi nhờ nó đi ra dùng đại lễ, uy lực của lá cờ hạnh này mới được gia trì. Ngươi cũng phải nhớ kỹ, sau này phàm là lúc dùng thần binh thần khí, nhất định phải hành đại lễ trước, cung kính mời nó ra."

"Ta hiểu rồi!"

Bởi vì cái gọi là vạn vật có linh, chỉ có chính mình làm được thành kính đối đãi nhau, thần khí tự nhiên sẽ thật lòng giúp mình.

Ta bên này lấy được cờ màu vàng hơi đỏ, Vương Lung Nhi cũng từ trong tay Vương lão gia tử nhận được Trảm Tiên Kiếm, có hai món thần khí này, Phiên Thiên Ấn của Khai Sơn Hổ cũng không có gì, thêm vào người mới tu thành Kiếm Thần Tam Hợp Nhất, bắt một tên Khai Sơn Hổ không nói chơi.

Vì để tránh lộ tiếng gió nên đã có phòng bị, chúng ta lập tức khởi hành trở về Giang Tây tụ hợp ở Nam Xương!

Lúc đầu khi chúng ta tới Nam Xương, hắn bắt chúng ta trực tiếp trở về khách sạn, cũng không nói mình có thể làm gì, mãi cho đến chạng vạng tối hắn mới trở về, vào cửa trực tiếp nói: "Bên ngoài đã ghê gớm lắm rồi! Quả nhiên lúc khai sơn hổ đã bắt đầu vận dụng quan hệ xã hội nơi này rồi, hiện giờ những giao đoàn kia đang không ngừng tra xét các khách sạn, quán nhỏ, chẳng mấy chốc sẽ tra ra được nơi này của chúng ta."

"Đúng là thứ không biết sống chết."

Ta nghe sau đó khóe miệng cong lên một vòng tươi cười, tự nhủ tên Khai Sơn Hổ này thật sự là sống đã đủ, ta đang phát sầu làm sao bắt được hắn đây, chính mình lại mang cán lên tận cửa.

Mới lắc đầu bảo ta đừng lạc quan như vậy, dù sao trên người chúng ta đều là người giả vờ, nếu khai sơn hổ chơi cho chúng ta đến ghê tởm, vận dụng quan hệ Bạch Đạo đối phó chúng ta, tùy tiện phái một đám cảnh sát đến cũng có thể một nồi diệt chúng ta.

Tuy khả năng này không lớn, nhưng lời đầu tiên nói ra cũng có vài phần đạo lý. Ta nhíu nhíu mày, để cho nhóm người lúc đầu rời khỏi tửu điếm, ta sẽ ở lại.

Nếu như tránh né Sơn Hổ biết chỉ có một mình ta ở trong khách sạn, chắc chắn hắn sẽ không vận dụng quan hệ Bạch Đạo, đến lúc đó nhất định sẽ dẫn người đến giết ta, chúng ta có thể tương kế tựu kế giải quyết hắn.

"Chủ ý hay, nhưng người ở lại là ta!"

Ban đầu tỏ vẻ trước mặt ta và hắn, Long Tuyền sơn trang muốn là đầu của hắn.

Thứ hai, thứ nhất là nổi danh độc lai độc vãng, mặc dù mình ở lại đây thì cũng sẽ không gây ra cảnh giác. Ngược lại ta cả ngày mang theo một đám người giày vò chung quanh, đột nhiên chính mình đợi ở trong khách sạn, sẽ tránh ra sơn hổ đa nghi.

"Cũng tốt, nếu vậy thì dựa vào ngươi rồi."

Ta vỗ vỗ bả vai sơ nhất, lập tức dẫn người rời khỏi tửu điếm, tự mình trốn vào mai phục trong xe.

Qua hơn nửa canh giờ, một đội ngũ bản sắc lệnh bài lập tức lao xuống lầu các, cánh cửa bên hông bị người thô bạo kéo ra, từ bên trong nhảy ra một đám thanh niên cầm côn bổng, mấy người cầm đầu tay di chuyển giống như đang nói chuyện. Ta lặng lẽ mở cửa sổ xe ra một khe, ném ra một cây kim vô hình, phát hiện điện thoại của bọn họ có biểu hiện ta, thứ nhất còn có hình Vương Bật Nhi, Lý Ma Tử.

Ta bất đắc dĩ giang tay, Vương Bặc Nhi cười cười, đùa giỡn nói: "Chỉ bằng một tên Khai Sơn Hổ, còn muốn truy nã chúng ta?"

Ta tiếp tục dùng châm vô hình giám thị đám người này, chỉ thấy sau khi bọn họ tiến vào khách sạn cũng không xông lên lầu, mà là chạy đến đài thu ngân đài cho phục vụ đăng ký thông báo đăng ký, cũng đưa ra mấy ảnh của chúng ta.

Bởi vì không nghe được tiếng bọn họ nói, ta chỉ có thể căn cứ khẩu hình phán đoán bọn họ hỏi đám phục vụ chúng ta có vào ở nơi này hay không.

Không biết nhân viên phục vụ nghĩ thế nào, có thể là sợ mình chọc phiền toái a? Vậy mà lắc đầu, sau đó chỉ vào ảnh sơ nhất gật gật đầu.

Lời này là đang nói với bọn họ, chỉ có ban đầu ở trong khách sạn thôi.

Người cầm đầu nghe xong sắc mặt rõ ràng vui vẻ, vội vã chạy đến bắt đầu truyền tin nói chuyện, ta đã không cần mượn dùng Vô Hình châm, xuyên thấu qua cửa sổ xe liền có thể nhìn ra bộ dáng khúm núm của hắn, khẳng định là đánh cho khai sơn hổ.

Sau khi khóa máy truyền tin, đám người rời khỏi khách sạn, phân tán đến các góc lầu dưới lầu, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn gian phòng nơi mới nhất trong tửu lâu, nếu không phải là nhìn nơi cuối đường, dáng vẻ như mọi người.

Xem ra con cá đã mắc câu, ta quay đầu nhìn Đại Kim Nha và Lý Ma Tử phía sau, nghiêm túc nói: "Đợi sau khi đánh xong, đừng xuống xe, tùy cơ ứng biến tiếp ứng chúng ta!"

Chương thứ hai ngàn bốn trăm năm mươi ba Long Tuyền viện quân Hắc Long vệ.

"Hắc hắc, xin nghe thuộc hạ."

Lý Ma Tử nhe răng, ra vẻ ngoan ngoãn.

Trong lòng nói câu nào, hai người bọn họ dẫn người làm chút động tác còn tạm được, gặp phải loại chân đao chân thương đại chiến, quả thực chính là đi chịu chết.

khách sạn này vốn ở bên bờ Nam Xương, ban ngày xe đi ngang qua nhiều hơn một chút, theo phần lớn xe ngựa rời khỏi khu vực này vào lúc chạng vạng tối, khu vực này liền an tĩnh lại.

Trừ phi ngẫu nhiên chạy qua một hai chiếc xe, nơi này cũng không có người ở.

Chờ thời gian quá lâu, Khai Sơn Hổ vẫn chưa xuất hiện, môi ta có chút chán nản, nhìn phụ cận cũng không có ai chú ý tới chúng ta, liền gọi một gốc thuốc, vừa hút vừa nhìn phía cuối đường.

Một làn khói không tới, đối diện đột nhiên bắn ra vài luồng sáng chói mắt, cũng vài giây sau, mấy chiếc xe ngựa dừng ở lầu dưới tửu lâu. Đám người xã hội nhìn chằm chằm như trút được gánh nặng nghênh đón, người cầm đầu khom lưng kéo cửa xe, lập tức một người trung niên khoác áo khoác màu đen từ trên xe xuống, ta mở to mắt nhìn, đúng là Khai Sơn Hổ!

Hắn đánh xe một cái, bốn người khác trên xe đều xuống xe, những người này đều mặc áo đen thống nhất, trước ngực áo có một chữ Long màu vàng.

Thấy rõ trang phục của những người này, ta và Lư Nhi đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh, tiếp theo liếc nhau một cái, từ trong ánh mắt đối phương thấy được một tia sợ hãi.

Bốn người này đều là một trong những tùy tùng tinh nhuệ nhất Long Tuyền sơn trang.

Bọn họ gọi Hắc Long vệ là tinh anh tìm kiếm được ở giang hồ, bình thường bọn họ không tham dự ân oán trên giang hồ, chức trách duy nhất chính là bảo vệ an toàn cho Long Thanh Thu.

Ta có thể không để những người này vào mắt, nhưng dù thế nào cũng không thể bỏ qua thực lực của Long Thanh Thu, đó là sự tồn tại giống như Thần chết khi còn sống gia gia còn phải ngước nhìn.

"Long Thanh Thu hẳn là... Không có đến đúng không?"

Vương Bật Nhi lẩm bẩm nói, ta cũng hi vọng Long Thanh Thu không đến, nhưng khả năng này rất nhỏ, bởi vì Hắc Long vệ không lần nào xuất hiện cùng Long Thanh Thu cả.

Tại công phu phát ngốc của chúng ta, Khai Sơn Hổ đã mang theo Hắc Long vệ lên lầu, ta vội vàng dùng ra điện thoại gõ cửa sổ sơ. Vừa mới chuyển tiếp, ta liền nhanh chóng nói: "Đệ nhất, Hắc Long vệ xuất hiện rồi!"

"Cái gì..."

Ban đầu cũng là sửng sốt, nhưng cũng chỉ qua hai khoảnh khắc, hắn liền có quyết định, chậm rãi nói: "Ta chủ động dẫn dắt người rời đi, ngươi ở phía sau theo tiến, cho dù hôm nay Long Thanh Thu thật sự xuất hiện, cũng phải mạnh mẽ giết Khai Sơn Hổ."

"Bảo trọng!"

Ta chưa từ chối, nếu như Long Thanh Thu thật sự đến, vừa mới tự mình đối phó bọn họ và chúng ta cùng nhau động thủ, chênh lệch không lớn.

Sau khi khóa máy truyền tin, ta trực tiếp dùng châm vô hình đâm rách bàn tay, để máu tươi theo miệng của Trảm Quỷ Thần song đao quán chú vào.

Máu tươi nóng bỏng tiếp xúc với thân đao lập tức bị sát ý lạnh thấu xương phía trên làm lạnh, ngay sau đó máu huyết đã bị song đao hút vào.

Ta từng thử niệm thần chú, giúp mình rót huyết dịch vào trong đao sống lại, như vậy ở mức độ nhất định bản thân có thể chi phối âm linh trong song đao, mà chúng nó cũng đồng thời có đủ tư tưởng của ta.

Sau khi chuẩn bị tâm lý tốt sẽ không dời mắt nhìn chằm chằm vào gian phòng mới nhất, nhịp tim càng lúc càng nhanh!

Mấy chục giây sau trên lầu đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, gian phòng sáng ngời trong nháy mắt trở nên đen kịt, sau một khắc đèn trong cả tửu điếm đều bị dập tắt. Xem ra các khách hàng khác biết có người đến làm việc, tự giác lựa chọn tránh đi.

Ta run rẩy cắm xe vào, chuẩn bị đánh lửa bất cứ lúc nào.

Theo một trận thanh âm kim loại va chạm lách cách, gian phòng đầu tiên phịch một tiếng nổ tung, ngay sau đó một đạo thân ảnh màu u lam từ phía trên nhảy xuống.

Phải biết sơ nhất chính là tại lầu năm!

Thiếu chút nữa là ta nhắm mắt lại, trong tiềm thức tin tưởng lúc đầu sẽ không có chuyện gì.

Quả nhiên, hắn lập tức thu thân thể lại, lúc rơi xuống đất thì tám thanh Hán kiếm tám mặt cắm xuống mặt đất đã hoàn thành một bước đệm mạnh mẽ, lúc đầu thuận thế lăn một vòng, sau lưng làm bộ vô tình nhìn thoáng qua phía chúng ta bên này, quay người chạy như bay về phía bóng đêm mênh mông.

"Mẹ nó, bọn hắn đều điên rồi?"

Đây là tiếng kinh hô của Lý mặt rỗ, ta quát Lý mặt rỗ một câu, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hắn lấy khai sơn hổ làm đầu, bốn tên hắc Long Vệ lần lượt nhảy qua cửa sổ. Bọn hắn cùng những người lúc đầu rơi xuống đất không chút áp lực, tiếp theo phía sau dùng tốc độ nhanh nhất chui lên xe, lập tức dức dứt khoát lưu loát cháy, đuổi theo phương hướng một chạy trốn.

Toàn bộ quá trình liền mạch, thậm chí bọn hắn lúc lên xe cũng không ngừng lại.

"Không hổ là Hắc Long Vệ, để ta mở mang tầm mắt nào."

Vương Bật Nhi từ trong bọc quần áo rút Trảm Tiên Kiếm ra, im lặng nhìn ta một cái.

Đợi sau khi đoàn xe Long Tuyền sơn trang rời khỏi một khoảng cách nhất định, ta trực tiếp lái xe đi theo.

Lúc này trên đường không có xe, xe đăng của bọn họ lại vô cùng chói mắt, theo đuổi cũng không nhanh, liền xa xa bảo đảm sẽ không bị mất dấu cũng sẽ không bị phát hiện.

Dựa theo tính cách mới nhất, hắn sẽ không vô duyên vô cớ mang người tới bên này, ta nghĩ hắn trong thời gian chúng ta phản hồi võ hán nhất định thăm dò địa hình phụ cận, liền bên xe bảo Vương Đằng Nhi tra xét địa đồ phụ cận.

Quả nhiên, phía trước mười dặm trái phải có một mảnh rừng cây nhỏ Dương Quốc, bốn phía là hồ nước và đồng ruộng, chung quanh không có kiến trúc gì, ta nghĩ đây chính là chiến trường lựa chọn đầu tiên!

Bất luận ta theo chậm tới mức nào, chỉ cần đối diện dừng lại thì sẽ phát hiện ra chúng ta.

Vì không muốn đánh rắn động cỏ, đợi đến khi còn có hai ba dặm đường ta liền dừng xe lại, để Đại Kim Nha và Lý Ma Tử ở lại tiếp ứng. Các cao thủ khác cùng ta tế ra quỷ thuật thỉnh kinh nhanh chóng đẩy mạnh về phía trước.

Chỉ còn chưa tới một phút, đoàn xe Long Tuyền sơn trang đã ngừng lại, bọn họ dựa lưng vào rừng cây, lấy Khai Sơn Hổ làm trung tâm chậm rãi tạo thành một cái hình quạt.

Ở giữa bọn hắn, ban đầu cầm trong tay Hán kiếm làm ra tư thế phòng ngự, sau lưng hắn là một mảnh hồ nước.

Đây là trận chiến đưa lưng vào nước điển hình.

Ta bảo Vương Bật Nhi và râu quai nón làm tốt chuẩn bị chiến đấu, tự mình chậm rãi di chuyển đến bên đoàn xe Long Tuyền sơn trang, nằm trên mặt đất, một tay rút lá cờ màu vàng, một tay ném ra Vô Hình châm.

Bởi vì cửa sổ xe của bọn hắn bị đóng toàn bộ, ta chỉ có thể khống chế động cơ từ đáy ô tô vô hình chậm rãi chảy vào.

Cho tới nay ta đã quen dùng châm vô hình công phá địch, nhưng cũng không bỏ qua bản thân nó có được sự mềm mại đến mức có thể biến hóa thành bất kỳ đặc điểm hình dạng gì.

Châm vô hình theo cỗ máy uốn lượn thành công tiến vào trong chiếc xe thứ nhất, ta ngưng thần tụ khí cẩn thận quan sát, phát hiện trên xe chỉ lưu lại một tên lái xe.

Hắn cũng là một cao thủ, giờ phút này toàn bộ lực chú ý đều tập trung lên người thứ nhất, vậy mà không phát hiện ra Vô Hình Châm tồn tại.

Ta cười lạnh, nhanh chóng ra lệnh cho Vô Hình Châm trở nên vô cùng sắc bén, thao túng nó trong nháy mắt đã đâm xuyên yết hầu người này.

Gã bị công kích lần đầu khẽ ho khan một tiếng, tựa như có một cục đờm. Đến khi gã ý thức được không thích hợp, khi phát sinh âm thanh cầu cứu, Vô Hình Châm đã đâm tới đâm lui mấy chục lần.

Đáng thương cho vị cao thủ Long Tuyền Sơn Trang này, chết không nhắm mắt!

Kế tiếp ta tìm kiếm trên các xe khác một lần, cũng không phát hiện ra Long Thanh Thu, vốn định nhân cơ hội này giải quyết tài xế khác, nhưng bọn họ đều cảnh giác hơn người đầu tiên là tài xế, ta không thể làm gì khác hơn là tạm thời buông tha, lui về bên người Vương Đằng Đằng Nhi.

Mà ban đầu một bên dựa lưng vào hồ nước lạnh lùng nhìn Khai Sơn Hổ, Khai Sơn Hổ cũng không vội tiến công, hai người nhìn đồng thời cười ha hả.

"Đầu tiên, hàng đi! Chỉ cần ta mở miệng, sẽ bảo đảm ngươi làm phó trang chủ Long Tuyền sơn trang."

Khai Sơn Hổ nói chuyện, hiển nhiên quen biết hắn nhiều năm.

"Hổ, nhiều năm như vậy, ta là ai ngươi không rõ sao?"

Người tám mặt mới giơ thanh đại hán kiếm trong tay lên, lớn tiếng quát: "Ta và ngươi đã ân đoạn nghĩa tuyệt từ lâu, ta sẽ không hạ thủ lưu tình, tới đây nào!"

Chương thứ hai nghìn bốn lẻ sáu, Nhật Bản Phá Thủy đến đây.

"Đây là do ngươi tự chuốc lấy!"

Khai Sơn Hổ biến sắc, vung tay lên, Hắc Long vệ phía sau cùng xông lên. Bọn họ nhanh chóng kết trận, đao kiếm mỗi người sử dụng đều nhịp, giống như Thiếu Lâm mười tám La Hán xuất chiêu vô cùng có kết cấu, mỗi khi động thủ sẽ thoáng hiện ra từng ánh lửa màu vàng, khiến các ếch ngồi nghỉ ngơi bên hồ cả kinh ùn ùn rơi xuống nước.

Ban đầu không chút hoang mang, trầm ổn ứng phó tất cả những điều này, tốc độ của hắn hơn xa đám Hắc Long vệ này, một tay đại hán kiếm vung ra hơn mười tia chớp, liên tục đánh lui kiếm trận của Hắc Long vệ.

Nhưng ta hiểu giờ phút đầu tiên thật sự là đang liều mạng, về phần những Hắc Long Vệ này, nếu ta đoán không lầm, bọn họ chỉ đang kéo dài thời gian, tiêu hao thể lực sơ nhất.

Quả nhiên, lúc bọn họ ra sức chém giết, Khai Sơn Hổ len lén tế ra Thiên ấn, tùy thời chuẩn bị niệm chú ngữ đánh thức món sát khí này.

"Không biết tự lượng sức mình."

Ban đầu đúng là có chút giận dữ, ánh mắt hắn rùng mình, sau khi niệm chú ngữ rất nhanh, cả người hóa thành một đạo quang ảnh màu lam dung nhập vào trong tám mặt Hán kiếm, lập tức Hán kiếm tựa như thiên nữ tán hoa xuất ra vô số đạo kiếm hoa, trong đó một nửa bay tới Hắc Long vệ, dùng để chống đỡ kiếm trận của bọn họ, một nửa khác thì bay về phía mặt hồ, kích động lên vô số bọt nước.

Chờ đến lúc bọt nước vẩy ra đến điểm cao nhất, tám mặt đại hán kiếm mãnh liệt bay đến giữa không trung dùng tốc độ cực nhanh huy vũ trong bọt nước.

Hắc Long Vệ nhân cơ hội này xông về phía trước, ban đầu ta mới lau mồ hôi, đang chuẩn bị xông lên, cục diện đột nhiên thay đổi, bất kỳ bọt nước nào từ không trung bị đánh trúng hóa thành tia chớp màu u lam, dồn dập bắn về phía Hắc Long vệ.

Đừng nói là khai sơn hổ, ngay cả ta cũng không nghĩ tới mới đầu đã lợi hại như vậy!

Bọt nước trực tiếp hất tung một gã Hắc Long vệ ở hàng trước lên, sau đó nhanh chóng chui ra khỏi vỏ kiếm, cầm thanh kiếm trong tay bắn thẳng tới đám người Hắc Long vệ còn lại, không đợi bọn chúng kịp phản ứng thì đâm tới liên tục.

Chỉ mấy giây giây trôi qua, bốn tên Hắc Long Vệ đã bị mổ bụng thủng bụng, máu rải đầy đất.

"Tốt lắm, ta thật xem thường ngươi rồi! Bất quá lần này ngươi, không thể nào vây quanh ta được, ha ha ha..."

Khai Sơn Hổ cười lạnh nói, tiếp theo chậm rãi giơ lên phiên thiên ấn, đọc lên chú ngữ.

Phiên Thiên Ấn đảo mắt biến thành quái vật khổng lồ, trong nháy mắt che khuất ánh mắt của ta, lấy khí thế che khuất bầu trời đè ép xuống.

"Hoàng kỳ hạnh hoàng, phải xem ngươi rồi!"

Ta nhìn lá cờ màu vàng hơi đỏ trong tay yên lặng niệm một câu, bay nhanh qua phía sau Khai Sơn Hổ, lấy thủ pháp nhanh nhất niệm ra chú ngữ tế lên cờ đỏ.

Khai Sơn Hổ mặc dù là cao thủ nhất đẳng, nhưng giờ phút này toàn bộ sự chú ý của hắn đều đặt ở trên phiên Thiên Ấn, vậy mà không có phát hiện chúng ta đã sờ tới. Ta ho khan một tiếng, trêu tức nói: "Khai Sơn Hổ, ngươi quay người nhìn xem."

Hắn nghe thanh âm của ta ngừng lại một lát, nhưng chỉ tiếp tục điều khiển Phiên Thiên Ấn, căn bản không quay đầu đối phó ý tứ của ta, không thể nghi ngờ là muốn cưỡng ép giết chết sơ nhất.

Cờ Hạnh phát ra linh lực giống như phiên thiên ấn liên miên.

Trước khi Khai Sơn Hổ chưa thu tay ta không dám tùy tiện ra chiêu, sợ ngộ thương sơ hở nhất, liền hô to với Vương Bặc Nhi: "Động thủ!"

Vương Bật Nhi gật gật đầu, bước về phía trước một bước rút Trảm Tiên Kiếm ra, lúc chú ngữ Vương Bật Nhi vừa mới rơi xuống, Trảm Tiên Kiếm chợt sáng lên một tầng hàn quang khát máu, nhiệt độ chung quanh chúng ta trực tiếp giảm xuống.

Khai Sơn Hổ cảm thấy không bình thường, cuối cùng vẫn hồi thần nhìn một cái, mà lúc đầu nắm lấy cơ hội nhảy vào trong hồ.

"Chịu chết đi!"

Vương Bật Nhi không để cho khai sơn hổ bất luận phản ứng gì, nhanh chóng rút Trảm Tiên Kiếm ra một đạo kiếm quang thật lớn, tốc độ châm vô hình không đáng nhắc tới ở trước mặt nàng, quả nhiên là một trong mười đại thần khí thượng cổ.

Ta còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra thì Khai Sơn Hổ đã hét thảm một tiếng, trên không trung bay lên một vệt huyết quang.

Ta tập trung nhìn vào, thì ra vừa rồi Vương Loan Nhi đánh thẳng đến tay phải Khai Sơn Hổ, mục đích là ép hắn thu tay lại.

Thiên ý trêu ngươi, Khai Sơn Hổ vốn định xoay người phòng ngự, lại vừa vặn đem sơ hở bả vai lộ ra, Trảm Tiên Kiếm trong nháy mắt chặt đứt vai phải của hắn, cả cánh tay tách ra khỏi thân thể, hơn nữa đem đất đai dưới chân hắn cắt ra một vết rạn dài đến hơn mười thước.

"Lão tử muốn cùng các ngươi đồng quy vu tận!"

Sắc mặt Khai Sơn Hổ bởi vì lượng lớn máu tươi chảy ra trở nên trắng bệch, duy chỉ còn lại một đôi mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm chúng ta.

Cánh tay duy nhất chống đỡ thân thể bị tàn chi rơi xuống lật Phiên Thiên Ấn lên tay trái, trong miệng không ngừng lẩm bẩm chú ngữ.

Có lẽ là vì hắn lúc này coi nhẹ sinh tử, phiên thiên ấn cấp tốc bay lên không.

"Các ngươi lui về sau đi!"

Ta hướng về phía bọn râu quai nón phất phất tay, sau đó nhanh chóng khởi động cờ hạnh hoàng.

Tại thời điểm bóng râm Phiên Thiên Ấn cách ta và Vương Loan Nhi chỉ có mấy mét, lá cờ màu vàng hơi lớn cỡ bàn tay lại réo rắt từ trong tay thoát ly, nhanh chóng nghênh đón Phiên Thiên Ấn, lá cờ màu vàng thời gian ngắn ngủn vài giây phóng đại vô cùng, nó thoáng hiện kim quang chiếu sáng khu vực phụ cận.

"Hoàng kỳ hạnh, ngươi vậy mà lấy ra cờ hạnh hoàng!"

Khai Sơn Hổ thấy Phiên Thiên Ấn bị ngăn trở, đầu tiên là sửng sốt, sau đó trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ, ánh mắt cũng bắt đầu hoảng hốt.

Điều này chứng tỏ hắn đã ý thức được hôm nay không thể giết được chúng ta, cho nên hắn định chạy trốn.

Ta nào cho hắn cơ hội này, liên tục niệm chú ngữ thao túng cờ vàng hạnh cùng phiên thiên ấn chống lại.

Theo thời gian từng chút từng chút đẩy, linh lực trong Ô Mộc Hạch đem toàn thân ta tràn đầy, mà khai sơn hổ mất máu quá nhiều, thân thể cũng bắt đầu lay động. Phiên Thiên ấn vốn từ trạng thái tấn công dần dần tiến vào giai đoạn phòng ngự, ta lại càng ngày càng thoải mái, tiếp tục đẩy nhanh tốc độ chuẩn bị cho hắn một đòn cuối cùng!

Vương Bật Nhi nhìn ra ta muốn tự tay xử hắn, dứt khoát thu hồi Trảm Tiên Kiếm ở một bên uy hiếp.

Giờ phút này thắng bại đã rõ ràng, Khai Sơn Hổ chỉ là đang chống cự sau cùng, bọn râu quai nón cũng đều tới xem náo nhiệt.

"Liệt Thiên Ấn quả thật là thiên hạ vô song, đáng tiếc ngươi không phải Long Thanh Thu!"

Đợi đến lúc linh lực tích tụ tới đỉnh cao, ta hét lớn một tiếng chuẩn bị kết quả tính mạng hắn, nhưng ngay lúc này mặt hồ đột nhiên bay ra một bóng người, bóng người kia dùng tốc độ cực nhanh cầm đao sắc cắm vào gáy khai sơn hổ, lại dùng sức vạch một cái, đầu khai sơn hổ như quả bóng lăn trên đất. Uy lực của phiên thiên ấn trong khoảnh khắc tiêu tán, nhanh chóng biến nhỏ bay đi xa, có thể là trở lại trong tay chủ nhân cũ.

Lúc này ta mới nhìn rõ người vừa tới là ai, trong lòng hơi có chút phiền muộn, dù sao cũng không phải tận danh trước mặt người Trương gia.

Nhưng ta lập tức thu hồi cờ vàng Hạnh, chuẩn bị gọi mọi người rút lui. Lúc này trước mắt đột nhiên truyền tới một luồng sát ý, ta vô thức lóe tới bên tai, lập tức nghe bên tai vang lên một tiếng "Ưm" trầm đục.

Ngẩng đầu nhìn lên là bổng lộc nhi dùng Trảm Tiên Kiếm ngăn trở người tập kích của ta, ta vội vàng giơ song đao bức lui người tới, định thần nhìn kỹ, người này lại là Nguỵ Tự đại đảo đệ nhất lãng Ha mang khăn che mặt màu đen.

"Trương Cửu Lân, ta từng thề với ngươi, muốn tự tay giết ngươi. Xem ra hôm nay ta phải thực hiện lời hứa của mình."

Đại đảo Hạo một thân áo võ sĩ ướt sũng, lúc nói chuyện mắt cố ý vô tình nhìn ta cùng Vương Thận Nhi.

Lúc này tiếng đao kiếm va chạm vang lên bên người, ta ngẩng đầu nhìn lướt qua, phát hiện mặt hồ vừa rồi bình tĩnh tràn đầy sóng lớn. Không đếm được có bao nhiêu hắc y thoát ra từ trong hồ nước, đánh thành một đoàn với người của chúng ta, đầu tiên là phòng ngự tuyến đầu bên hồ.

Trách không được vừa rồi ban đầu vội vàng xông ra giết chết Khai Sơn Hổ, hắn khẳng định là nhìn thấy nước róc rách này đến từ hạ lưu rồi!

Chương thứ hai nghìn linh bảy, điệp gia hữu tình vô ý hữu lân...

Ta còn tưởng rằng tìm được một người sống sót sau cái chết lần trước, Hạ hội của đại đảo liền quay trở lại Nhật Bản, không nghĩ tới hắn không những không đi, mà còn mang đến càng nhiều uổng phí hơn.

Hắn chắc chắn đã nhận mệnh lệnh của Long Tuyền sơn trang, nhưng lại không hành động giống như Khai Sơn Hổ, đây nhất định không phải là vì chưa kịp tụ họp.

Nếu như ta đoán không sai, Long Tuyền sơn trang có thể đã nhận được tin tức, biết ta và Vương Bặc Nhi mang theo thần khí, muốn chờ sau khi chúng ta lưỡng bại câu thương với Khai Sơn Hổ, đám người ta lại xuất hiện kịp thời cứu Khai Sơn Hổ, thuận tiện cướp đi thần khí của chúng ta.

Đáng tiếc, Khai Sơn Hổ ngàn tính vẫn bị ta và mới liên thủ giết chết.

Nghĩ thông suốt những điều này, ta nhịn không được mà bật cười, sau đó lớn tiếng quát: "Đảo lớn chúc mừng, ngươi không khỏi quá thiếu lượng sức rồi đó!"

Nói xong ta liền giơ song đao chém tới, nhưng đại đảo hạ vốn không chính diện tiếp chiêu, ngược lại không ngừng mượn dùng nhẫn thuật chạy tới chạy lui quanh người ta, hiển nhiên là muốn tìm cơ hội cướp đi cờ hạnh hoàng.

"Vương Bật Nhi, khởi động Trảm Tiên Kiếm, phàm là người tới gần người của ngươi đều không để lại."

Ta tự hỏi độ nhanh nhẹn của thân thể kém xa những tên nòng nọc này, vội vàng gỡ cờ vàng từ bên hông xuống ném cho Vương Bật Nhi. Nàng cũng nhìn ra ý đồ thật sự của những tên chiến sĩ này, một tay tiếp nhận cờ vàng hơi đỏ, trong miệng niệm chú ngữ làm Trảm Tiên Kiếm tỉnh lại.

Trảm Tiên Kiếm sát ý bức người trong nháy mắt bay lên không trung, Vương Yến Nhi ngồi xếp bằng dưới kiếm không ngừng niệm chú ngữ, Trảm Tiên Kiếm từ đó không ngừng xoay tròn trên không trung, tỏa ra huyết quang quanh thân thể Vương Yến Nhi tạo thành một bức tường bảo hộ to lớn.

Đây chính là sức mạnh của thần khí thời thượng cổ, không ai có thể phá giải!

Hạ đại đảo thấy thế thẹn quá hóa giận mắng luôn một câu có tám cách lợi hại, ta trả lời ngươi một câu, lại chém tới đầu hắn.

Ai ngờ đại đảo Hạ Thân lóe lên rồi biến mất ngay trước mắt ta, ta hơi sững sờ đã thấy hắn đâm đầu vào trong hồ.

Sau khi hắn vừa rút lui, những tên lãng phí không chết còn lại cũng nhao nhao nhảy nước rút lui.

Sơ Nhất vừa mới đâm chết một gã nhẫn ngục, đúng lúc nhìn thấy một màn hạ chạy trốn của đại đảo, sắc mặt khó coi hỏi: "Lại không ngăn được hắn, ta đuổi theo!"

"Được rồi, giặc cùng đường chớ đuổi." Một tay ta ngăn lại mới nhất.

Ta thở dài, kỳ thật hôm nay có thể giết chết Khai Sơn Hổ đã coi như hoàn thành nhiệm vụ viên mãn, nếu tiếp tục đuổi theo, rất có thể sẽ bị công kích theo kiểu tự sát của Nhật U U U, đến lúc đó cho dù có thắng cũng nhất định sẽ tổn thất nặng nề. Làm không tốt bọn hắn lại có thêm tổn hại gì, trộm đi cờ vàng Hạnh và Trảm Tiên Kiếm của chúng ta, tổn thất kia sẽ rất lớn.

"Rút lui, lập tức quay về võ giả."

Ta nhìn mặt hồ gợn sóng di động, cuối cùng vẫn từ bỏ truy kích, cắn răng ra lệnh mọi người trở về phục mệnh.

Mới đầu không muốn gặp Trương Diệu Vũ, nên hắn hỏi đích đến là nơi nào, hắn đi tiền trạm cho ta.

Ta suy nghĩ một chút, cảm giác mục tiêu kế tiếp của Trương Diệu Võ hẳn là Sào Vương Hà Tuấn Hùng, mới gật gật đầu nói như vậy vừa vặn, hắn còn có thể về ngắm nhìn Tiểu Lân một chuyến.

Nghe gã nói thực lực Tiểu Lân bây giờ đã rất lợi hại, nếu như đặt ở Quỷ giới, tối thiểu có thể trà trộn vào Quỷ Tiên Đan!

Nghĩ đến cảnh tượng tiểu đạo đồng vì muốn cứu chúng ta mà hy sinh bản thân, sau đó ta thu phục Tiểu Lân đưa cho sơ nhất, ta thở dài, cảm khái thời gian trôi qua rất nhanh.

Lúc đầu chia ra với bọn ta, một mình trở về hy sinh. Bọn ta trở về võ hán, ta vốn định đem cờ hạnh hoàng trả lại cho Trương Diệu Võ, nhưng hắn không nhận, nói là đợi sau khi diệt trừ hoàn toàn ngũ đại đường khẩu rồi mới cho hắn cũng không muộn.

Bởi vì lần này chúng ta giết chết chính là huynh đệ kết nghĩa của Long Thanh Thu, Trương Diệu Vũ và Vương lão gia đều lo lắng Long Thanh Thu sẽ báo thù, nên không bảo chúng ta lập tức đi tới âu thị, mà tạm thời tu sửa lại võ hán, đồng thời chuẩn bị trả thù bất cứ lúc nào.

Dựa theo ý tứ của Trương Diệu Vũ, cho dù Long Tuyền sơn trang không đến trả thù, chúng ta cũng phải nghỉ ngơi hồi phục ít nhất nửa tháng để đánh mất địch nhân.

Trải qua mấy lần hành động chung, Vương Mật Nhi ở trước mặt ta đã triệt để không thể đứng lên, nói một cách khác, nàng tựa hồ đã trong tiềm thức coi ta là Anh Hùng rồi nhỉ? Vậy mà muốn thừa dịp thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, để cho ta một mình dẫn nàng ra ngoài chơi.

Ta đương nhiên không phải loại người mất tự nhiên, nhưng ta quen biết Vương Phiền Nhi lâu như vậy, mỗi lần cần giúp đỡ đều sẽ tìm nàng giúp đỡ, những gì nàng có thể làm được đều làm cho ta, ta lại không làm gì vì nàng, ta nợ nàng.

Huống chi đáy lòng ta thật sự không thích Vương Mật Nhi sao?

Ta có thể nói cho chính mình biết, Lung Nhi là người thích hợp nhất làm bạn lữ trong cuộc sống của ta, nhưng ta vĩnh viễn sẽ không bước ra bước kia.

Người trưởng thành đều sẽ dần dần hiểu được, một người thích hợp nhất trong sinh mệnh của ngươi, thường thường không phải là người ở cuối cùng với ngươi. Sinh mệnh vì thiếu khuyết mà tốt đẹp đi, tóm lại ta đã đáp ứng yêu cầu của Lăng Nhi, chuẩn bị đưa nàng đi san hô.

Vương lão gia tử cảm thấy lúc này đi ra ngoài quá nguy hiểm, không có ý định để chúng ta đi, nhưng Trương Diệu Võ lại nói hiện giờ hai người chúng ta đều đã trở thành cao thủ, lại có hai kiện thần khí Hạnh Hoàng kỳ và Trảm Tiên Kiếm, về mặt an toàn thì không có vấn đề gì.

Cuối cùng Vương lão gia tử vẫn đồng ý, nhưng lại dặn dò ta phải chăm sóc tốt Kinh Nhi cho tốt. Món đồ chơi không hiểu chuyện này của Lý Ma Tử nhất định phải đi cùng với chúng ta, Vương Yến Nhi trực tiếp bỏ qua hắn.

Ta biết Lý Ma Tử không phải thật sự muốn làm đèn điện, hắn chỉ thích phóng túng mà thôi, vì không muốn bị huynh đệ mình nói trọng sắc khinh bạn, ta đáp ứng hắn trong lúc ta ra ngoài du ngoạn, hắn và Đại Kim Nha có thể tùy tiện tiêu phí trong cảnh giới Võ Hán, chờ ta trở về báo tiêu sau này, hắn lúc này mới hô ta thoải mái.

Bọn ta tính từ võ hán bay tới Tuyền Châu, sau đó lên thuyền đi ốc sên, sau xe quay về, Vương Bặc Nhi cười tủm tỉm hỏi: "Ngươi không sợ bọn họ tiêu sạch chút tiền tiết kiệm của ngươi sao?"

"Ha ha..."

Ta cười cười, ghé đầu lại gần vai Vương Huân Nhi, viết một lá thư cho Lý Ma Nhi: "Hạ lão sư nghe nói chúng ta gần đây nghỉ, nàng nói đêm nay ngươi không xuất hiện trước mặt nàng, thì đi tìm nam nhân khác ngủ."

Sau khi đăng cơ xong, ta trực tiếp bấm niệm cơ hội, tên nhóc con còn dám lừa tiền ta, đến cửa còn không có, Lý Ma Tử cứ đợi bị Hạ lão sư vắt khô đi!

"Ha ha ha... Ngươi thật là xấu!"

Vương Bật Nhi nhìn lá thư của ta phát xong, nín mấy giây sau đó cười phá lên.

Thấy nàng cười vui vẻ như vậy, ta cũng cảm thấy trong lòng rất nhẹ nhàng.

Sau khi đến Tuyền Châu vừa vặn là hoàng hôn, chúng ta đã ở ngay khách sạn gần bờ biển một đêm, buổi sáng hôm sau cưỡi bánh lái chạy tới Mẫu Xuân.

Ta đã gặp không ít hồ lớn, nhưng đây là lần đầu tiên ta đi trên biển. Cảm nhận được sóng biển mãnh liệt, nước biển liên tiếp dâng lên từng đợt bọt nước, hơi thở mang theo hương vị của nước biển hơi mặn tanh, tắm rửa song song ánh mặt trời và sóng biển. Ta cảm thấy mình đã rời xa khỏi cuộc phân tranh này, trở về trạng thái vốn nguyên thủy.

Rất nhanh chúng ta đã leo lên hư ảnh Bảo đảo, đi tới chợ Gia Nghĩa, nơi này có núi non thủy phong quang, cũng là mục đích của chuyến đi lần này chúng ta.

Kỳ Sơn có được truyền thuyết vô số mỹ lệ và lãng mạn, cùng giao tình với huynh muội bừng sáng, lại càng tăng thêm không gian mơ tưởng vô tận ở khu vực này.

Còn có một truyền thuyết mỹ lệ vây quanh nơi này.

Thời cổ đại có một đôi tỷ muội, đồng thời yêu một người tên là Lý Lang, bọn họ ước hẹn vĩnh viễn thủ hộ đối phương, từ đó trở thành lý lý sơn, hai tỷ muội cũng diễn biến thành đầm tỷ muội của ngươi.

Truyền thuyết khiến cảnh sắc càng thêm say lòng người, dẫn tới rất nhiều tình lữ du ngoạn.

Ta không biết vì sao lại xác định quan hệ với Vương Yến Nhi, dứt khoát không tiếp tục vướng bận vấn đề này nữa, tập trung toàn tâm toàn ý đi du ngoạn, không ngừng trao đổi với đạo du, hiểu rõ phong thổ ân tình nơi đó.

Ta luôn cho rằng chỉ có phong thổ ân tình một nơi, mới xem như từng đi qua nơi đó.

Loại này cưỡi ngựa xem hoa, qua đó quên là du lịch không phải thứ ta muốn.

Chương thứ hai nghìn bốn linh tám, nụ hôn dài của bến tàu phong im lặng.

Vương Bật Nhi ở dưới đà du tẩu không khỏi thử xông lên xe lửa, ta không phải một người sợ cao, nhưng nhìn con hươu chạy quay chung quanh núi vận động, đáy lòng vẫn đột ngột!

Cho dù ta biết chuyện này không có nguy hiểm gì, vẫn còn có chút sợ hãi, nhưng lại không muốn biểu hiện ra trước mặt Vương Huân Nhi. Linh cơ khẽ động nói: "Xe lửa có cái gì chơi hay, chúng ta đi xem Vân Hải đi, sau đó tìm một chỗ cùng ngắm ráng chiều."

Vương Bật Nhi nghe thấy ánh nắng chiều, con mắt trong nháy mắt híp lại, cũng không kiên trì thử lửa nóng leo núi nữa. Chúng ta cùng nhau leo lên Quan Nhật lâu thưởng thức đám mây có thể chạm tay vào.

Nghe đạo du lãm biểu diễn mây tía đẹp nhất, nhưng ta cảm thấy cảnh sắc trước mắt giống như khiến người ta say mê, Vương Bật Nhi hưng phấn không ngừng dùng chụp ảnh di động, còn phát đến trong vòng bằng hữu, chỉ một lát đã đưa tới một đống hồi phục.

Phần lớn đều là chúc chúng ta chơi vui vẻ, để chúng ta chú ý an toàn vân vân, chỉ có Lý Ma Tử ở phía dưới hồi phục một thanh đao, phía sau còn kèm theo tên của ta.

"Sau khi trở về, hắn có giết ngươi hay không?" Vương Loan Nhi cười xấu xa hỏi.

"Cho hắn mượn hai lá gan đi!" Ta ngạo nghễ trả lời.

Buổi chiều bọn ta đến phố buôn bán gần đó mua chút vật kỷ niệm còn có chút ăn vặt, chạng vạng bọn ta tới được chùa Từ Vân, đứng ở trên chỗ khói khói mờ nhìn ra xa xa, căn cứ vào vị trí mà nó không ngừng thay đổi, một câu chuyện trong đám mây Bổ Vân của bản thân hiện lên, tâm tình cực kỳ vui vẻ.

Hôm sau, chúng ta chuyển sang huyện đào, chiêm ngưỡng huyện hương Lăng tẩm của Tưởng tiên sinh, cũng quan sát từng trận biểu diễn của đội hình nghi chiến Nhật Càn.

Lịch sử đã đi xa, từng thề sống chết bảo vệ một đời vĩ nhân của dân tộc Trung Hoa nhưng không thể hồn về quê, lại còn trở thành đại biểu không thể chống cự, ít nhiều cũng làm cho người ta có chút thổn thức!

Chiêm ngưỡng giường xong, ta đã không còn tâm tình đi nơi khác du ngoạn, Vương Bặc Nhi cũng có chút mệt mỏi, kế hoạch du lịch của chúng ta chỉ tiến hành một tuần, đến ngày thứ ba đã vẽ được một câu số.

Đêm đó dưới yêu cầu của Vương Bật Nhi, chúng ta cùng nhau ở bến tàu đêm, nửa đêm gió biển thổi lạnh, Vương Bật Nhi lạnh run rẩy, ta bị ép cởi áo khoác cho nàng, tự mình phát huy ra linh lực trong cơ thể ngự hàn.

Cả đêm không nói gì, Vương Huân Nhi tựa trên vai ta nhìn đường chân trời biển, cái đầu thỉnh thoảng lắc lư, không biết đang nhìn cái gì.

Sau nửa đêm, nàng dần dần không có động tĩnh, ta cho rằng Vương Lung Nhi đã ngủ, muốn di động cánh tay một chút, lại bị một trảo của nàng gắt gao giữ mạng.

"Đừng động đậy, trời sắp sáng rồi!"

Giọng nói của nàng mang theo nức nở, ta cúi đầu nhìn mới phát hiện trong hốc mắt nàng lóe ra nước mắt, Vương Bật Nhi nghẹn ngào mở miệng: "Cảm ơn ngươi theo ra ngoài chơi với ta, qua đêm nay, ta sẽ không thích ngươi nữa."

Ta hít vào một hơi thật sâu, sau đó mỉm cười vỗ vỗ bả vai của nàng ta.

Trăng sáng treo cao, bọt nước vỗ bờ, đèn chiếu sáng trên biển cả vạn năm không ngừng chuyển động, chứng kiến giới hạn cuối cùng của ta và Vương Tuyền Nhi.

Cảm ơn Phiền Nhi, cảm ơn!

Sáng sớm ngày thứ hai, chúng ta dùng chiếc du luân đầu tiên phản hồi đại lục, tiếp theo bay trở về võ hán.

Lý Ma Tử biết ta đã trở về, ngựa không dừng vó từ Ma Thành giết tới muốn tìm ta tính sổ, cuối cùng bị ta xoay tròn nồi lẩu.

Mấy ngày tiếp theo ta trở lại cổ phố xem xét sổ sách mấy tháng gần đây, sau đó đặt một gian tửu lâu cùng các ông chủ nhỏ ngồi nói chuyện với nhau, xem như duy trì quan hệ với chúng ta.

Trong bữa tiệc, lão bản Bạch không ngừng nháy mắt với ta, sau khi mọi chuyện kết thúc, ta giữ hắn lại, cười ha hả hỏi: "Lão Bạch, chuyện gì?"

"Trương đại chưởng quỹ này, ta cảm giác chúng ta có thể tiếp tục mở rộng rồi!"

Ông chủ họ Bạch hùng phách nói, hắn cảm thấy những năm này chúng ta tuy không ngừng phát triển, nhưng trước sau vẫn cực hạn bởi âm vật và đồ cổ. Phải biết rằng hiện tại những sinh vật lưu thông trên xã hội luôn sẽ có một ngày tiêu hao hầu như không còn, hơn nữa giám thị đối với phương diện này khẳng định sẽ càng ngày càng nghiêm khắc, hơn nữa đồng hành hữu ý vô ý chèn ép, nghề nghiệp thuần túy đã rất khó tồn tại tiếp được.

Cho nên lão Bạch muốn khai thác khoáng thạch từ nhà lão ta, sau đó gia công sâu sắc, chế tạo thương hiệu châu báu nhất lưu.

Chúng ta đang ở danh ngạch ở cổ thư giới xem như là tốt nhất, mấy năm nay khách hàng tích lũy rất nhiều, lúc chuyển hình cũng không phải rất phiền phức, không ai lo lắng mua hàng giả từ trong tay Trương Cửu Lân ta. Huống chi ông chủ trắng còn muốn đầu tư một bộ phim liên quan đến châu báu chuyên môn tạo thế cho chúng ta.

xã hội đang tiến bộ, thủ đoạn vơ vét tiền cũng đang biến hóa. Nếu nói về đầu óc thương nghiệp, chắc chắn ta không bằng ông chủ, từ trước đến nay hắn luôn trầm ổn, nếu mở miệng đã nói rõ mình đã suy nghĩ kỹ càng rồi.

Ta lập tức gật đầu đồng ý với hắn, cũng nói với Doãn Tân Nguyệt gần đây quay về nói chuyện hợp tác với ông chủ Bạch, dù sao cảm giác của nữ nhân châu báu ở phương diện này sẽ chuẩn một chút. Lại nói Doãn Tân Nguyệt vốn là người trong nghề quay phim, quan trọng nhất là muốn chuyển hình, ông chủ trắng ở đáy lòng ta đã không còn là phụ tá cấp thấp, mà thật tâm thật lòng đem hắn trở thành việc hợp tác.

Phái Doãn Tân Nguyệt hợp tác với hắn coi như là đại biểu thành ý của ta!

Nửa tháng trôi qua rất nhanh, Trương Diệu Võ triệu tập chúng ta họp, hắn tỏ vẻ trong thời gian này chúng ta không những không chờ đến bất kỳ công kích nào liên quan đến Long Tuyền sơn trang, thậm chí cả phía bắc, Giang Tây, Hồ Nam cũng không tìm được người của Long Tuyền sơn trang.

"Tộc trưởng, Long Thanh Thu sẽ chủ động buông tha cho địa bàn ba tỉnh kia sao? Trong đó có lừa dối hay không?"

Ta nghe vô thức cảm giác trong đó có bẫy, Trương Diệu Võ lại lắc đầu, ngang ngược nói cho dù có lừa gạt cũng không sợ, chỉ cần đánh tan bọn họ là được.

Vì vậy dưới sự hiệp thương lượng của mấy vị đại lão, địa bàn Tam tỉnh này tạm thời do người của Trương gia phái xuống nam tiếp quản, đợi đến sau khi hoàn toàn phá hủy Long Tuyền sơn trang, lại phân chia địa bàn của Long Tuyền sơn trang.

Cho dù liên tục tiêu diệt tam đại đường chủ Long Tuyền sơn trang, nhưng khi Trương Diệu Vũ tuyên bố tiếp theo sẽ xuống tay với đường chủ Hùng đường Hà Tuấn Hùng Hùng, đáy lòng ta vẫn không khỏi khẩn trương lên!

Hà Tuấn Hùng là người Niêm sinh ra ở địa phương, mặc dù ông ta không có năng lực nắm giữ toàn bộ tổ ong, nhưng dựa vào biệt hiệu của vua đánh bạc, cũng đủ nói lên địa vị của ông ta tại địa phương.

Trương Diệu Võ cũng có thể cũng cảm thấy chuyện tiếp theo sẽ tương đối phiền phức, một lần muốn đích thân dẫn đội xuất kích, nhưng cuối cùng bị ta và Vương lão gia tử ngăn lại.

Ta cảm thấy nếu mình đã nhận ủy thác, thì phải gánh vác trách nhiệm nên có, huống chi mới một còn đang chờ tin tức của ta.

Vương lão gia tử minh bạch tâm tư của ta, cũng muốn cho Vương Phiền Nhi một cơ hội rèn luyện, dù sao thế lực Vương gia bọn họ tương đối đơn độc, Phái Nhi là người nối nghiệp gia tộc bọn họ không chút nghị luận, không thể vừa gặp phải phiền toái lớn liền tìm lão gia tử hỗ trợ.

Bọn ta thu dọn đồ hành lý xong, lập tức xuất phát, chuẩn bị trước chạy tới hy sinh gặp mặt sơ một lần, sau đó cùng nhau lẻn vào âu đằng.

Không ngờ ta vừa đến Bruce, liền từ trong ngụm đầu đã nhận được một tin dữ: thám tử hắn phái đi ký đã bị ngộ hại toàn bộ!

Những năm mới nhất mặc dù độc lai độc vãng, nhưng thân phận và địa vị của hắn dù sao cũng bày ra đó, không biết vô tình hay cố ý kết giao với một nhóm lớn cao thủ Huyền môn.

Tuy những cao thủ này không phải là thủ hạ của gã, lại có thể vì gã xông pha khói lửa, cùng với Bạch Mi thiền sư và Hắc Tâm hòa thượng không sai biệt lắm. Có điều phần lớn là trước khi chúng ta chạy tới đây đã thăm dò rõ ràng thói quen cá nhân của Hà Tuấn Hùng, đã liên hệ với mấy cao thủ trung đẳng đi tá điền rồi.

Những người kia tuy rằng so với chúng ta có chênh lệch, nhưng đối phó với người bình thường vẫn dư dả, mới đầu tin tưởng rất nhiều. Không ngờ bọn họ từ sau khi rời khỏi ghét xá đã không còn tin tức, tính đến giờ đã ba ngày, mới dùng các loại phương pháp cũng không liên lạc được với bọn họ.

"Có phải là bọn họ tạm thời gặp phiền toái, hoặc là bị nhốt lại?"

Vương Bật Nhi từ trước đến nay kính trọng nhất, giờ phút này thấy sắc mặt hắn ngưng trọng, liền an ủi.

Cái tửu lâu thứ hai nghìn lẻ chín có ảo thuật vây khốn thứ hai mươi chín.

Ban đầu lắc đầu, nắm chặt nắm tay đáp: "Không thể nào, âu hình cũng chỉ to bằng bàn tay, bọn họ nếu không có việc gì làm sao trở về được, huống chi hai ngày nay ta chạy về âu ma vài lần mà không tra được chút tin tức nào. Có lẽ bọn họ đã..."

Nói xong, y đánh một quyền vào tường, nặng nề thở dài, hiển nhiên là đang hối hận vì để cho người khác hỗ trợ tham gia vũng nước đục này!

Nhưng hắn tuyệt đối không phải sợ gặp phải nguy hiểm, bởi vì trong mắt Long Tuyền Sơn Trang, hắn là tử địch số một của Thiên Tự, nếu tùy tiện đi qua sẽ rất dễ khiến địch nhân cảnh giác.

"Đừng nóng vội, nếu người đã đến đông đủ chúng ta, chắc chắn có thể tìm được bọn hắn."

Ta tiếp lời một câu, kỳ thật ta biết rất rõ những bằng hữu ban đầu là dữ nhiều lành ít, điều này nói rõ Long Tuyền sơn trang đã có phòng bị.

Chỉ dựa vào một tên Sào Hùng, không nên lưu lại toàn bộ cao thủ của Huyền môn, không tốt cho Long Thanh Thu đã bí mật phái cao thủ đến tọa trấn.

Đạo lý này lúc đầu cũng hiểu rõ, hắn bình phục tâm tình, tiếp theo để ta không nên gấp gáp, vẫn là phải đi theo lộ tuyến ổn định.

Nếu như sơ bộ đã nói như vậy, ta tự nhiên sẽ không đi mạo hiểm, để hắn thuê một chiếc xe ngắm cảnh lớn, sau đó đoàn người ngồi lên giả dạng du khách tiến vào nhạn.

Nhắc tới ong ong, mọi người đầu tiên tất nhiên là nghĩ đến sòng bạc Bác Thải, Sùng Kinh và sòng bạc cấp hai đại thế giới ở đậu phộng tạo ra quá nhiều thần thoại.

Nơi này có vô số người đến đào vàng, rất nhiều người trong vòng một đêm tiến vào hồ bạc ức vạn tỳ bà, nhưng phần lớn đều thua gia bại sản trong một ý niệm.

Bởi vì cái gọi là một cước thiên đường, một cước địa ngục!

Mà bản thân Hà Tuấn Hùng chẳng những nổi danh là vua cờ bạc, mà bản thân hắn ta cũng kinh doanh một sòng bạc, tên là diễn đàn giải trí cho Long Môn.

Long Môn mặc dù kém so với Sậu Kinh, Vĩnh Lợi những đổ trường siêu cấp này, nhưng cũng vang danh ở khu vực Thận Kinh.

Dưới sự dẫn dắt ban đầu, chúng ta đi vào sân giải trí của Long Môn, đây là một chỗ giải trí ăn uống tắm, tắm thịt một con rồng lớn. Từ bãi đỗ xe đông đúc đã có thể cảm nhận được sinh ý nóng bỏng của Hà Tuấn Hùng, trách không được mấy năm nay Long Thanh Thu có nhiều tiền mở rộng ra.

Tiếp theo, hai người Vương Yến Nhi cùng râu quai nón lần đầu tiên vào sòng bạc, lấy thân phận dân cờ bạc tìm hiểu tình huống.

Hai người bọn họ so với ta và sơ nhất, được cho là lạ mặt, hơn nữa để những người khác đi vào mà nói, lỡ như có tình huống bất ngờ gì cũng không khống chế nổi.

Chúng ta vẫn ở lại trong khách sạn hoàng gia ở phía bên kia sòng bạc Long Môn, gian phòng đối diện sòng bạc, nếu Hà Tuấn Hùng lộ mặt, chúng ta có thể dễ dàng nhìn thấy.

Một giờ nữa râu quai nón và Vương Thận Nhi trở lại, nhưng bọn họ không tra được tin tức gì.

Sòng bạc hết thảy đều bình thường, trên lầu có ăn uống tắm rửa cũng có thể tự do ra vào, chỉ có tầng cao nhất mới cho phép nhân viên nội bộ vào.

Bởi vì đối phương cảnh vệ sâm nghiêm, đám người Vương bổng Nhi không công mà lui.

Rất nhiều giải trí tầng cao đều chỉ mở cửa nội bộ, điều này không có gì kỳ quái. Huống chi theo tin tức của chúng ta, nơi này chỉ có Hà Tuấn Hùng là thuộc về Long Tuyền sơn trang, cho dù những người khác ở sòng bạc Long môn đều là thủ hạ của Hà Tuấn Hùng, ta cảm thấy hắn cũng sẽ không công khai mọi chuyện liên quan đến Long Tuyền sơn trang.

Cho nên, cho dù Vương Lung Nhi có thể tiến vào tầng cao nhất, cũng không thể nhận được tin tức.

Sơ Nhất tựa bên cửa sổ, nhìn chằm chằm cao nhất sòng bạc một hồi, để chúng ta trước tiên nghỉ ngơi ở khách sạn, chính hắn đi ra ngoài.

"Hắn sẽ không tự mình xông pha tầng cao nhất chứ?"

Chờ hắn đi rồi, Vương Đằng Nhi lo lắng hỏi. Ta trực tiếp lắc lắc đầu, người đầu tiên cảm xúc hóa thành, hắn rất rõ ràng, nhất là lúc gặp phải khó khăn càng thêm cơ trí.

Ta nghĩ hắn nên có ý tưởng gì nên mới vội vàng đi ra ngoài.

Hắn không để ta hỗ trợ chứng minh bản thân có thừa, ta bảo Vương Yến Nhi đừng lo lắng, tiếp theo an bài mọi người trở về phòng nghỉ ngơi.

Ta ngủ được buổi chiều, khi tỉnh lại vẫn còn chưa thấy Lý mặt trở lại, hắn ở bên cạnh dán mông đi ngủ, khò khè không ngừng đánh cho vang lên bất trời.

Ta đạp hắn một cước, tiếp theo cho một câm hỏi hắn ở nơi nào? Đầu tiên nói cho ta biết, hắn đang trên đường trở về đất, an tâm chờ hắn.

Treo máy truyền tin, mấy căn phòng lần lượt gọi mọi người tới chỗ ta, chờ mấy phút liền trở về, sau khi đi vào thì đi thẳng vào vấn đề: "Tìm được tin tức của Hà Tuấn Hùng."

Hóa ra lúc đầu ra ngoài là đi tìm ông chủ của sòng bạc Vạn Thịnh - Vạn Hạo Đông.

Vạn Thịnh là đối thủ cạnh tranh lớn nhất Long môn ở Dực phường giải trí, hai nhà mấy năm gần đây phát triển rất mạnh, hơn nữa định vị của bọn họ đều là nơi giải trí cao cấp, lại có ý tránh đi tranh chấp lợi ích giữa các sòng bạc cũ như Sạn Kinh, cho nên một mực thâu tóm sòng bạc cỡ trung, mấy năm qua không ít minh tranh ám đấu.

Nếu như nói muốn tìm một người hiểu rõ nhất về hành tung của Hà Tuấn Hùng, thì không ai khác ngoài Vạn Hạo Đông! Mà mấy năm trước đã từng giúp Vạn Hạo Đông xử lý một kiện âm vật, cũng coi như là có chút giao tình.

Cho nên mặc kệ công việc tư, Vạn Hạo Đông Đô không lý do gì cự tuyệt sơ nhất, lúc này phái người dò xét tin tức, biết được mấy ngày gần đây Hà Tuấn Hùng một mực ở trong một sòng sọc của đảo Kỳ Dực.

Theo Vạn Hạo Đông xưng, nấm mục này là nơi tư nhân của Hà Tuấn Hùng ở Nghiêu Tử đảo, chiếm diện tích mấy ngàn thước vuông, thế lực như vậy thì đếm được trên đầu ngón tay, cũng từ mặt bên phản ứng ra thực lực của Hà Tuấn Hùng!

Nơi này từng là một công viên, sau khi được Hà Tuấn Hùng mua về chuyên môn dùng để gặp gỡ một số bằng hữu hoặc là nhân viên chính vụ quan trọng, bình thường rất ít khi ra vào một mình.

"Ta cảm thấy Hà Tuấn Hùng sắp xếp người do Long Tuyền Sơn Trang phái từ trong địa phận đến ở sân đũa, mấy bằng hữu kia của ta hẳn cũng ở bên trong!"

Cuối cùng nói ra suy nghĩ của mình, ta và Vương Loan Nhi liếc nhau, nhẹ gật đầu.

Chúng ta lúc này chuẩn bị đi tới sân nấm mồ này, mới đầu nói ong khắp nơi đều là khách sạn, vì để an toàn, chúng ta hay là lui phòng, sau đó có cần thì tìm địa phương tùy thời mà xuống giường là được.

Ta nghe ý kiến của hắn liền đi tiền đài trả phòng, ai ngờ tiền đài một người cũng không có, thậm chí ta đi hết toàn bộ tầng lầu, đánh nổ máy móc nối khách phục cũng không ai nghe ngóng.

Cùng lúc đó Vương Bật Nhi cũng kỳ quái hỏi: "Buổi sáng trong tửu điếm còn nhiều người như vậy, sao bây giờ như chẳng còn ai vậy."

Ta sửng sốt một chút, không nói hai lời rút ra trảm quỷ thần song đao. Bọn người râu quai nón thấy thế đều lấy vũ khí ra đề phòng.

"Làm sao bây giờ?"

Ta vừa mới hỏi, nhân viên công tác tửu lâu đột nhiên toàn bộ biến mất, khẳng định không phải ngẫu nhiên, chúng ta trong lúc vô tình đã rơi vào bẫy của địch nhân.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, cầm tám thanh đại hán mặt chữ bát trên mặt đất kéo lên, đưa mắt ra hiệu với ta một cái.

Trong nháy mắt ta đã kịp phản ứng lại, đi tới gần xem một chút, chỉ thấy mới đầu tiên viết lên mặt đất: "Trong tửu lâu đã bị động tay động chân, về phòng trước đi."

"Ừm! "

Ta khẽ gật đầu, lặng lẽ phất phất tay với mọi người, chúng ta nhanh chóng trở lại phòng, đóng cửa sổ lại. Sau đó ta và ngươi mới cẩn thận kiểm tra xung quanh phòng một lần, xác định bên cạnh không có ai mới thở phào nhẹ nhõm.

Người có thể vào trong tửu lâu Hoàng gia không phải phú cũng là sang quý. Hà Tuấn Hùng không thể đem tất cả mọi người thanh lý trong thời gian ngắn như vậy được. Huống chi lão cũng không có lý gì phải đuổi mọi người đi, thế nhưng lại không có lý do để đối phó với chúng ta.

Cho nên chúng ta vừa rồi nhìn thấy một màn kia rất có thể cũng không phải là tồn tại chân thật. Ta hắng giọng một cái, hỏi mới câu đầu có phải chúng ta trúng huyễn thuật hay không.

"Không giống lắm."

Sơ Nhất lắc đầu, nói nếu là huyễn thuật, chúng ta không thể nào không phát hiện được chút nào. Lại nói chúng ta có cờ vàng Hạnh cùng Trảm Tiên Kiếm trong tay, huyễn thuật bình thường căn bản không đối phó được chúng ta.

"Chẳng lẽ là nhẫn thuật?"

Vương Bật Nhi cau mày nói, ta nghe xong không khỏi sững sờ, chẳng lẽ đại đảo Hạo Nhi cùng Hà Tuấn Hùng tụ hợp?

Chương thứ hai ngàn bốn lẻ, ngoài cửa thi thể có oán khí bừng bừng.

Điều này ngược lại là rất có khả năng, chỉ là theo ta được biết, nhẫn nhịn ám sát hoặc đánh cắp tình báo, truy tung các loại tình báo. hạch tâm là ẩn tàng cùng tốc độ, nhưng không có năng lực chế tạo ảo thuật.

"Có khả năng."

Ban đầu, hắn tán đồng suy đoán của Vương Thận Nhi, nói tiếp: "Nương thuật chia ra là kim, mộc, thủy, thổ, phong, lôi bảy phương diện hẳn là độn thổ thuật trong bảy loại độn thuật, trên thực tế Thất độn thuật có thể kết hợp vận dụng lẫn nhau. Nếu ta đoán không sai, đại đảo hạ lợi dụng độn thuật vây khốn chúng ta."

Hắn nói khiến tâm tình của chúng ta nặng nề hẳn lên, tất cả mọi người đều không hiểu rõ về nhẫn thuật, nếu như ngọc đuôi còn ở đây có lẽ có thể phá giải, nàng vốn là Hồ Yêu Nhật Bản, thậm chí có thể tính là lão tổ nhẫn thuật.

Đáng tiếc, ta lo Doãn Tân Nguyệt ở một mình bên ngoài gặp bất trắc nên đã sớm an bài Vĩ Ngọc trường ở lâu rồi. Ta không nghĩ ra biện pháp gì tốt liền chuẩn bị dẫn mọi người xông ra ngoài, không tin chúng ta cùng ra ngoài, đại đảo Hạo có thể giết hết tất cả chúng ta.

"Không được, Diên thuật của hắn biến ảo thất thường, nếu xông vào trong đại dương này thì toàn bộ sẽ xong đời!"

Lời nói đầu tiên như cho ta một đòn, hắn nói không sai, chỉ cần chúng ta không thoát ly nhẫn thuật, biện pháp tốt nhất chính là lấy bất biến ứng vạn biến, chủ động rời đi tất nhiên phải đối mặt với cục diện mặc cho người định đoạt.

"Hi vọng máy truyền tin còn có thể kết nối."

Đầu tiên suy nghĩ khốn khổ một hồi, có lẽ thực sự hết cách, mới chuẩn bị dùng tới điện thoại di động chuẩn bị cho Nhất Thanh đạo trưởng am hiểu ảo thuật viết điện thoại, nhưng động cơ căn bản không có tín hiệu.

Ta khẩn trương bảo mọi người mang điện thoại ra kiểm tra thử, kết quả mọi người đều ngừng dịch vụ.

Mẹ nó, không ngờ nhẫn thuật mà đại đảo hạ có thể cắt đứt tín hiệu thông tin.

Lúc này bên ngoài đột nhiên nổ vang một tiếng sấm rền, ngay sau đó bầu trời kịch liệt u ám hẳn lên, tiếp theo chính là cuồng – phong bạo vũ.

Gian phòng nhanh chóng trở nên đen kịt, Đại Kim Nha đã tìm được cửa mở nhưng lại phát hiện gian phòng đã không còn có điện!

Lý Ma Tử chưa từ bỏ ý định chạy đến phòng tắm nhìn một chút, rất nhanh liền chạy đến buồn bực nói: "Nước cũng ngừng lại!"

Bóng tối vốn đã khiến người ta cảm thấy sợ hãi, hơn nữa có thông tin bị cắt đứt, bia đá dừng nước, trong lòng ta không khỏi nóng nảy, những người khác khẳng định còn kém hơn ta.

Lúc này tiếng sấm bên ngoài đột nhiên nhỏ đi một ít, trên bầu trời lại hiện ra vô số mặt quỷ nhe răng trợn mắt, có của ông lão, còn có của trẻ nhỏ, bọn nó đều âm trầm cười, đang không ngừng vẫy vẫy tay với ta.

Ta nhìn mấy giây, đột nhiên nghe thấy có người gọi ta tên, vừa nghe liền biết là gia gia ta đang gọi ta, ông ấy mặc một bộ Trung Sơn trang tinh xảo, trên mặt nở một nụ cười quỷ dị, khóe miệng co giật mở miệng: "Cửu Lân, bên ngoài trời mưa rồi, mau đón gia gia về nhà!"

Giọng nói của ông ta rất cứng ngắc, trong tiềm thức ta đã minh bạch ông ta không phải là một ông nội chân chính, thân thể không thể không chế đi về phía ông ta.

Trong lúc hoảng hốt cảm giác có cỗ lực đạo từ phía sau kéo lại chính mình, quỷ thần xui khiến ta bỏ xa người này, tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng bốp giòn vang, ngay sau đó là gương mặt truyền đến đau nhức, sau đó khóe miệng cảm nhận được mùi tanh ngọt ngào.

Sau một khắc ta tỉnh lại, liếc mắt liền thấy mình đi về phía trước một bước chính là bên cửa sổ, mà bên ngoài căn bản không phải bầu trời đêm do mưa dông, mà là sóng lớn mênh mông mãnh liệt!

Mẹ nó, thiếu chút nữa ta đã trúng chiêu.

Lúc này Vương Bật Nhi vẻ mặt lo lắng đứng ở trước mặt ta, một tát kia hẳn là do nàng đánh, ta mới vừa muốn hỏi nàng có chuyện hay không, Vương Bật Nhi lại chỉ vào phía sau vội vàng hô: "Mau ngăn cản mọi người!"

Ta nghi hoặc nghiêng đầu sang chỗ khác, sau một khắc liền da đầu tê dại.

Cầm đầu là Đại Kim Nha, Lý mặt rỗ, Lý mặt rỗ, cùng với râu quai nón, toàn bộ sắc mặt đờ đẫn tiếp tục về phía trước, trong miệng bọn họ còn lẩm bẩm gì đó.

Ta cẩn thận lắng nghe, phát hiện ban đầu tựa hồ hô tên Bạch Mi thiền sư, mà Lý Ma Tử thì lại vạn phần kích động kêu lên: "Sở Sở, sao ngươi mới trở về, ta rất nhớ ngươi!"

Thấy bộ dạng bọn họ như vậy, ta cũng hiểu được mọi người đều là nhìn thấy thân nhân bên mình đã rời đi, khả năng từ nhỏ chỉ có Vương lão gia tử là người thân, cho nên nàng mới may mắn không có trúng chiêu.

Ta nào còn dám để bọn họ tiếp tục tiến lên, hung ác đưa tay tát một cái lên mặt sơ nhất, trực tiếp đánh cho hắn lảo đảo, rồi phục hồi tinh thần lại, phun ra một ngụm máu ra ngoài cửa sổ.

Tốc độ phản ứng của hắn nhanh hơn ta, một câu thừa cũng không hỏi, hán kiếm tám mặt nhanh chóng chém ra vô số đóa kiếm hoa. Những kiếm hoa này lần lượt bắn vào mi tâm đám người Lý Ma Tử, sau đó nhanh chóng rời khỏi, mang ra một cỗ sương đen nhàn nhạt.

Bọn họ liên tiếp phục hồi tinh thần. Tất cả mọi người bị biển cả ngoài cửa sổ dọa sợ, có mấy tiểu bối Trương gia thậm chí sợ tới mức run rẩy cả người.

Đúng vậy, loại tao ngộ trước mắt này còn đáng sợ hơn so với đối mặt với đao thật thương thật!

Nếu không phải Vương Bật Nhi, chỉ sợ chúng ta đã táng thân trong bụng cá rồi.

Đáng sợ hơn nữa là khi chúng ta vừa mới khôi phục thần trí, bên ngoài đã biến thành bầu trời đầy mưa, ta muốn mọi người mau chóng thu ánh mắt từ ngoài cửa sổ lại.

"Đại đảo Cơ quan tính toán tường tận, rốt cuộc vẫn có sơ sót."

Ở tại lúc tất cả mọi người chúng ta sắc mặt bi quan, vừa rồi nhìn thấy mưa dông bên ngoài đột nhiên nở nụ cười.

Hắn để chúng ta thành thật ở trong phòng, chính mình niệm chú ngữ cấp tốc phi thân dung nhập vào trong Hán Kiếm, về sau tám mặt Hán Kiếm thiêu đốt lôi quang theo cửa sổ bay ra ngoài.

Ta đây mới phản ứng lại, ban đầu sở hữu năng lực nhân kiếm hợp nhất, hắn có thể ẩn nấp ở bên trong kiếm bay ra ngoài quan sát tình huống bên ngoài, thậm chí có thể cho lôi điện đầy trời chờ hắn sử dụng!

Nghĩ đến những điều này, tâm tình của ta tốt hơn nhiều, an ủi mọi người không cần lo lắng, huyễn thuật chỉ cần một ý niệm là có thể lựa chọn sinh tử.

Mặc kệ hoàn cảnh hung ác ở bên ngoài thế nào, chỉ cần chúng ta không rời khỏi phòng, chúng ta sẽ sống trong dòng người tấp nập của Hoàng gia!

Qua hơn nửa canh giờ, dông tố bên ngoài vẫn còn tiếp tục, ta nắm chặt nắm đấm nói nếu như lúc đầu còn chưa trở lại, ta liền cưỡng ép linh hồn xuất khiếu, tiến đến tìm hắn.

Cũng may lúc đầu một lát không trở về, trên người hắn vậy mà không ướt một chút nào, càng chứng minh mưa to bên ngoài đều là hư ảo.

Vừa lấy ra điện thoại để cho ta xem, ta phát hiện hắn quay ra chiếu ngay cửa phòng mọi người.

Không biết khi nào thì cửa phòng chúng ta xuất hiện một ít bình gốm được đặt chỉnh tề, phía trên có dùng lá bùa màu xanh lá phong kín, bốn phía bình thì dùng Nhật Văn tràn đầy chú ngữ.

Tiếp theo lại lần lượt đưa cho ta hình chiếu ngoài cửa sổ, mấy gian phòng chúng ta ở ngoài cửa sổ cũng đặt không khí các bình, bất quá số lượng ít hơn rất nhiều so với ngoài cửa.

Mà mỗi lần điều cơ, lại treo một cỗ thi thể máu me khắp người, sắc mặt bọn họ trắng bệch, đầu lưỡi thè ra, trên người đầy vết thương nhỏ hẹp, không thể nghi ngờ là vết thương do đao của võ sĩ đại đảo tạo thành!

"Cái này... Đây là những bằng hữu kia của ngươi?"

Ta nắm chặt tay, đôi mắt đỏ hồng hỏi.

Ban đầu nặng nề rồi gật gật đầu, nói tiếp: "Trong bình có lẽ cần có sự nghiệp của Thất độn thuật, ta cảm giác trong bình ngoài cửa sổ đối ứng phong lôi, trong hành lang thì tương ứng ngũ hành."

Dựa theo suy đoán ban đầu, ta suy nghĩ một chút rồi gật đầu khẳng định. Ngoài cửa sổ Phong Lôi doanh làm ra biểu hiện của mưa dông, mà Ngũ Hành Độn Thuật bên ngoài hành lang lúc nào cũng đang len lén thay đổi vị trí của chúng ta, khiến chúng ta nửa bước khó đi.

Nếu bây giờ bọn ta ra ngoài, cho dù đại đảo có hạ thủ với bọn ta hay không, bọn ta cũng sẽ không ngừng đi chết ở cái tửu lâu hư ảo không người kia!

Không chỉ có thế, đại đảo Hạo đem thi thể những bằng hữu ban đầu treo ở trong độn thuật, là đang cưỡng ép gia tăng oán khí của bọn họ.

Sở dĩ vừa rồi chúng ta bị trúng chiêu khó hiểu như vậy, hẳn là kết quả oán khí của những người này bị Thất Độn Thuật lợi dụng mà tạo thành.

Đảo lớn này cũng chơi hết ngày trung kết hợp!

Sở Sở lông mày trắng thứ hai nghìn bốn một sống chết phục sinh Sở Sở.

"Có biện pháp nào giữ được thi thể không?" Ta hỏi.

Ban đầu vừa nãy đã xông ra ngoài, có thể dễ dàng phá đi độn thuật, sở dĩ hắn tiến vào đây chắc chắn là muốn bảo vệ thi thể của các bằng hữu mình.

Dù sao những thi thể kia đã được coi là một bộ phận tạo thành Thất độn thuật, cưỡng ép giải trừ sẽ làm cho bọn họ tan thành tro bụi.

"Mới vừa rồi ta ở bên ngoài liên hệ được với lòng đen. Hôm nay vừa lúc hắn từ ngựa về hy sinh, nhận được tin tức liền lập tức chạy về phía này."

Vừa nói xong giơ hai ngón tay ra, làm ra một thủ thế khói.

Gia hỏa này cũng không hút tẩu thuốc, ta thở dài, đưa cho hắn một góc châm lửa, sau đó ném khói cho Lý Ma Tử rồi để hắn lấy chia.

Bị vây ở đây, mọi người đều thấy phiền, hít một hơi ít khói có thể giảm bớt một chút.

Đợi hai giờ, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một tiếng ca quen thuộc: A Di Đà Phật!

Ban đầu một mực nhắm mắt lại, ta nghe thanh âm này theo bản năng lắc lắc cánh tay lúc đầu, nói là hòa thượng Hắc Tâm tới, nhưng hắn lại bịt miệng ta lại, tiến tới dùng âm thanh chỉ hai người chúng ta có thể nghe được nói: "Đây không phải là Hắc Tâm, mà là Bạch Mi."

"Cái gì!"

Trong nháy mắt mắt ta trừng to mắt, nhìn hắn ta một cái không thể tưởng tượng nổi, sau đó cẩn thận nhớ lại tiếng phật kệ kia, tim đập bỗng nhiên gia tốc.

Vẫn là đôi sư huynh đệ bọn họ quen thuộc, thanh âm vừa rồi đúng là của Bạch Mi thiền sư.

Tiếp theo bên ngoài đột nhiên có một bóng người màu đen chạy vào, Vương Yến Nhi cầm điện thoại chiếu xuống lập tức sợ tới mức thét lên thành tiếng, đây là một con chuột mập!

Đám người nhao nhao kinh hô, mới đầu không bị lay động, mà ta và Lý Ma Tử lại hoàn toàn sửng sốt.

Không ai quen thuộc với con chuột này hơn chúng ta, đây là Bản Mệnh Thử mà khi còn sống Thử tiền bối chưa bao giờ rời khỏi. Ta và Lý Ma đã bị thương bao nhiêu lần, đều là chuột tiền bối dùng thuốc mỡ bản mạng chuột bài tiết phối chế ra để chữa khỏi!

Phật kệ trọng hiện, bản mạng chuột trùng sinh, đây là chuyện gì?

Ta chưa kịp lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, lại là một bóng hình từ ngoài cửa sổ dũng mãnh tiến vào, đây là một nữ nhân có vóc dáng mê hoặc. Sau khi hạ xuống đất, Bản Mệnh Thử vèo bay vào trong ngực nàng, nàng sủng ái vuốt ve bộ lông của Bản Mệnh Thử. Sau đó nàng ngẩng đầu nhìn về phía Lý Ma Lỗ, hai mắt lóe lên, thanh âm kỳ ảo mở miệng: "Ngươi có khỏe không?"

Lần này ngay cả Lý Ma Tử cũng không bình tĩnh được nữa, hắn ngồi bật dậy từ trên ghế.

Cô gái này không phải ai khác, chính là Sở Sát đã chết từ nhiều năm trước!

"Sở Sở..."

Lý Ma Tử đầu tiên là sửng sốt, lập tức dùng sức lau mắt, xác định người đến trước mắt là Sở Sở sau này hai mắt hồng hồng, nhấc chân muốn đi qua ôm nàng.

"Cửu Lân!"

Mới đầu hô ta một câu, ta lập tức tiến lên một bước, đá vào huyệt thái dương của Lý Ma Tử, một cước đạp ngất hắn, sau đó rút ra song đao hoành ngang trước người Sở, lớn tiếng quát hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Tiểu tử thối, bây giờ cánh cứng rồi, dám nói chuyện với lão phu như vậy sao? Tiểu tử ngươi thật là không có đầu óc, lâu như vậy cũng không biết giúp ta thêm chút quân tệ, lão tử đấu chủ đấu đậu sung sướng đã thua sạch rồi!"

Nữ nhân trước mắt dáng dấp giống y hệt Sở Sở đột nhiên biến thành thanh âm Thử tiền bối, thanh âm của hắn vẫn hèn mọn như vậy, ta nghe tiếng, lập tức nghĩ đến tình cảnh lúc sanh thời hắn kêu ta cùng Lý Ma Tử cùng hắn chơi đấu với nhau chủ cùng sung sướng mạt chược.

Mà ngữ khí hắn khi nói chuyện không có chút khác biệt nào so với khi còn sống Thử tiền bối. Nếu như không phải lúc này đang gặp nguy hiểm, thậm chí ta còn cho rằng đây là linh hồn Hoàn Dương của Thử tiền bối!

Đối mặt với Thử tiền bối như vậy, ta không dám nói nữa, lui về sau một bước, nhìn thoáng qua phía đầu tiên.

Ban đầu đối mặt với cảnh tượng này cũng có chút nhút nhát, nhưng hắn là khắc tinh khi còn sống của Thử gia, vì vậy ra vẻ trấn định nói: "Con chuột, có làm quỷ cũng không nhận ra ta?"

Nói xong hắn liền muốn đưa tay rút kiếm, lúc này nữ nhân biến sắc, thoáng lùi về sau thì Bản Mệnh Thử liền biến mất, tiếp theo nữ nhân lại mở miệng: "A Di Đà Phật, tính tình đạo hữu ban đầu vẫn lạnh như vậy."

Phật kệ này, ngữ khí này, rõ ràng lại thành Bạch Mi thiền sư, Vương Bật Nhi và Bạch Mi thiền sư nhận thức được, nàng nghe được âm thanh thì sắc mặt lập tức khó coi, minh bạch chúng ta vừa rồi vì cái gì phản ứng kịch liệt như vậy.

"Bạch Mi, ngươi còn mặt mũi sao? Tại sao lại bám lên trên người một nữ nhân. Rốt cuộc chuyện này... rốt cuộc là như thế nào?"

Mới đây là bộ phận đối với nội bộ tốt nhất của mình, âm thanh cũng có chút không được tự nhiên. Mà Bạch Mi thiền sư nghe xong lời nói ban đầu thở dài, lặng lẽ tiến lên phía trước, lúc đầu lại không có phòng bị, trái lại còn nghênh đón.

Trong lòng ta sinh cảnh giác, vội vàng đưa tay muốn kéo lại lúc đầu, đáng tiếc vẫn chậm.

Trong tay nữ nhân thình lình xuất hiện một chuỗi phật châu, vỗ ầm ầm lên trán sơ nhất.

Phật châu này chính là vũ khí sở trường nhất của Bạch Mi thiền sư khi còn sống, có thể tuỳ tiện đập vỡ xương sọ một cao thủ!

Lúc trước một trúng chiêu, một khoảnh khắc trong lòng ta cũng vỡ nát, vô thức mở to mắt, nhưng con mắt ngay sau đó bị một cỗ lam quang nhói nhói.

Là ban đầu, trong nháy mắt toàn thân hắn tản mát ra lôi điện cường đại, cả người như là Lôi Thần, ngọn lửa màu lam quanh thân thể vang lách cách, trực tiếp đem phật châu Bạch Mi thiền sư bắn văng ra. Cũng chính trong nháy mắt này, ta nghe được thanh âm Bạch Mi thiền sư giãy dụa: "Ngày đầu tiên, chúng ta đã bị khống chế, ngàn vạn lần đừng hạ thủ lưu tình!"

Hắn nói rất nhanh, sau khi nói xong một câu lại lần nữa mang phật châu đánh tới, nhưng vừa rồi chính là cố ý để hắn tới gần, bây giờ nghe được Bạch Mi thiền sư nhắc nhở nguyên thần, lại càng không để cho người này đạt được mục đích, thong dong đánh ra liên tiếp kiếm hoa bức lui hắn.

Mà ta vì phòng ngừa hắn chạy trốn, cùng Vương Loan Nhi một người một cửa sổ đem cửa ra vào chặn chết toàn bộ, cũng tế ra Trảm Tiên Kiếm cùng cờ vàng hơi đỏ!

Người này không ngờ lại có thể cưỡng ép kéo linh hồn của người chết lên từ Địa Phủ, hơn nữa còn khống chế thêm.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ta thật sự cho rằng loại pháp thuật này chỉ tồn tại trong thần thoại truyền thuyết!

Bất quá mặc dù hắn lợi hại, một mình xông vào thì đừng nghĩ đi ra ngoài nữa, ta thừa dịp lúc vừa giằng co với hắn phất phất tay để đám người Đại Kim Nha kéo Lý Ma Tử dựa vào tường đứng thành một hàng với ta, sau đó không chút khách khí ném ra cờ Hoàng Hạnh.

Đương nhiên ta chỉ là phòng ngừa người trong nhà trúng chiêu, đồng thời cũng tránh cho người này chạy trốn, sơ nhất còn ở bên trong, ta sẽ không thật sự dùng cờ màu vàng hạnh động thủ.

Bên kia, Loan Nhi cũng nắm chặt Trảm Tiên Kiếm, nàng không lập tức đi giúp đỡ sơ nhất, chỉ đứng bên cạnh đề phòng.

Gia hỏa này vốn định đánh bài tình cảm cho chúng ta, cho nên điều khiển Thử tiền bối, hồn phách ba người Bạch Mi thiền sư cùng Sở Sở thay nhau mê hoặc chúng ta.

Cũng may lúc đầu kinh nghiệm phong phú, ta lại kịp thời đánh ngất Lý Ma Tử, mới không cho hắn thực hiện được.

Hiện tại một chọi một quyết đấu, bất kể là Bạch Mi thiền sư hay là Thử tiền bối đều không phải là đối thủ của họ, về phần Sở, cũng chỉ có thể đối mặt với Lý Ma Tử mới có sức chiến đấu.

Cho nên sơ khai thuần thục liền bức người tới lui từng bước, ta tin tưởng nếu không phải sợ ngộ thương hồn phách đám người Bạch Mi thiền sư, giải quyết gã trong một đại chiêu đầu tiên!

Hai người đánh nhau vài phút sau đột nhiên niệm thành câu chú ngữ, trong tay bỗng dưng xuất hiện một cái hồ lô nhỏ màu xanh biếc.

Đây là hồ lô băng ngọc mà tiểu đạo đồng dưỡng lúc trước và Tiểu Lân, lần đầu nắm trong tay một cái, thân thể nhảy lên từ không trung ngã ngược xuống, một kiếm thuận theo thiên linh cái của người này đâm xuống.

Bụp một tiếng trầm đục, máu tươi nhuộm đỏ nửa mặt tường, đầu của hắn lần đầu bị cắt ra bởi Thiên Linh cái là linh hồn tiến vào trong cơ thể của hắn, hiện tại bị xé rách, bên trong theo thứ tự bay ra bốn cái bóng.

Bạch Mi thiền sư, Thử tiền bối còn có hồn phách Sở Không trọn vẹn đã không còn đủ, nhưng cũng khôi phục bản năng, chủ động chui vào trong băng ngọc hồ lô tu dưỡng rồi.

Cuối cùng người còn lại này thân hồn phách trên không trung lay động một hồi, tựa hồ cũng muốn nhân cơ hội chui vào trong hồ lô, Vương Bặc Nhi đã sớm chuẩn bị chỉ quyết đem Trảm Tiên Kiếm đánh ra một đạo kiếm khí, nháy mắt đem hồn phách hắn cắn nuốt không còn một mảnh!

Theo hồn phách người này triệt để tiêu tán, thi thể của gã cũng từ bộ dáng Sở Sở biến thành một người đàn ông trung niên, tóc biến thành màu trắng bạc.

"Đây là báo ứng với pháp thuật tu luyện Tái Thi lấp hồn thuật, không chỉ tóc biến trắng, cho dù chúng ta không giết hắn, người này cũng tuyệt đối sống không quá năm mươi tuổi..."

Mới đầu giải thích, ta nhẹ gật đầu, đừng nói hắn là người tu luyện bàng môn công phu tà đạo, ngay cả chúng ta loại chính phái dựa vào tu vi giúp người giải nạn, có đôi khi cũng không tránh khỏi thiên số.

Gia gia như thế, Thử tiền bối cùng Bạch Mi thiền sư cũng vậy, hết thảy từ nơi sâu xa tự có định số.

Người phải kính nể trời cao!

(D: Năm ngoái có người ở nơi khác phản ứng không đổi mới, lão Cửu ở đây nói rõ, thương nhân cõi âm mỗi ngày đều cập nhật cao độ: tiểu thuyết đốm lửa duy nhất! Trong tiểu thuyết đốm lửa đọc sách có thể nhắn lại vấn đề tìm ta, ở địa phương khác bỏ trống gì đó, lão Cửu không thể phụ trách, cũng hoan nghênh chú ý đến tên hiệu công công chúng của lão Cửu: Thương nhân đạo môn lão Cửu, thương nhân cõi âm tương lai sẽ sớm cập nhật kết cục của công chúng."

Hòa thượng Hắc Tâm đứng đầu hai nghìn bốn nghìn bốn một kỵ sư Hùng Lai.

Chúng ta lại đợi hơn nửa canh giờ, bên ngoài vang lên tiếng phật kệ thô cuồng của hòa thượng Hắc Tâm, còn có tiếng cha hắn gào thét, ta và sơ nhất đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Hắc Tâm hòa thượng từ bên ngoài khách sạn của Hoàng gia phá hủy Ngũ Hành Độn mà Hạo lưu lại, chúng ta thuận lợi khôi phục liên lạc với toàn bộ khách sạn, trong lúc nhất thời thông tin bằng thủy điện đều khôi phục bình thường.

Nhưng ngoài cửa sổ vẫn là bóng đêm đen kịt, trên thực tế bây giờ mới là buổi chiều. Hòa thượng Hắc Tâm muốn từ trong phòng trực tiếp phá hủy phong lôi độn ra ngoài thì bị ngăn lại.

Cuối cùng ta và Vương Đằng Nhi phối hợp với hai người bọn họ ở trong phòng thiết trí pháp đàn, bắt đầu siêu độ mấy bằng hữu đã chết đi.

Bố cục của U Thất Độn Thuật đã không còn tồn tại nữa, oan hồn của bọn hắn không bị trói buộc sẽ không tiếp tục sinh ra oán khí nữa.

Chúng ta đang ở dưới sự dẫn dắt của Hắc Tâm hòa thượng đem oán khí còn sót lại trong cơ thể bọn họ hóa giải, cuối cùng toàn bộ hồn phách những người này từ ngoài cửa sổ bay vào, luôn luôn gật đầu một cái, cuối cùng bay vào trong hồ lô băng ngọc, chờ đợi siêu độ cuối cùng.

Sau đó thao túng tám mặt đại hán kiếm nhất cử phá hủy Phong Lôi Độn, ngoài cửa sổ đột nhiên trở nên sáng ngời một màu đen kịt.

bảng hiệu lớn của sân giải trí Long Môn đập vào mắt, dưới lầu xe cộ cộp nhao nhao, người chen chúc nhau, lần đầu tiên khiến chúng ta cảm thấy thân thiết như vậy!

Sơ Nhất cẩn thận từng li từng tí đem thi thể các bằng hữu của mình từ trên không điều chỉnh thời cơ xuống, ủy thác cho hòa thượng Hắc Tâm mang bọn họ đi thành hỏa hóa.

Hắc Tâm hòa thượng nghiêm túc đáp ứng, nhìn chúng ta một chút, lắc đầu rời đi.

Lý Ma Tử còn định để hòa thượng Hắc Tâm ở lại hỗ trợ thì bị ta dùng ánh mắt ngăn lại.

Quân tử chi giao đạm như nước, không có lý do gì làm phiền hắn, hòa thượng Hắc Tâm khác với danh động tám phương, phạm vi hoạt động chủ yếu của hắn ngay cảng Hạo Đông Nam biến mất, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không thể kéo hoàn toàn hắn vào vòng xoáy đấu tranh giữa chúng ta và Long Tuyền sơn trang.

Đợi Hắc Tâm hòa thượng vừa đi, sắc mặt mới nhất lập tức trở nên hung ác, hắn siết chặt nắm đấm nói: "Nhịn thuật không giống với trận pháp Trung Quốc, cho dù phá, đại đảo cũng sẽ không lập tức nhận ra được. Bây giờ chúng ta đi lang bạt, nếu như bọn họ ở đây, ta nhất định tự tay kết liễu hắn!"

Bọn ta đều bị hòn đảo lớn chơi đùa, chỉ chờ vừa lên tiếng, hắn vừa mở miệng thì bọn ta đều gật đầu, trên mặt lộ ra vô tận sát cơ.

Vì không đánh rắn động cỏ, một đoàn người chúng ta cố ý từ cửa sau tửu lâu của hoàng gia tiến vào bãi đỗ xe, phân kỳ đánh xe chạy về phía ống đũa của Triều Tử.

Cũng chỉ hơn mười phút, chúng ta đã tới ngoài cửa đá lăng, từ trên xe xem qua bên trong là từng mảng đệm xanh lục, tận cùng bên trong là từng toà biệt thự nhỏ độc lập, biệt thự và đệm xanh có một hồ bơi, chưa bao giờ tạo nên sóng hoa để xem, bên trong có người bơi.

Ta khống chế kim vô hình chậm rãi tới gần, phát hiện bên trong bơi là hai nam nhân trung niên, bọn họ mặc quần cộc, dưới mũi đều giữ một nhúm râu, hiển nhiên là lãng nhân nhật bản!

"Chắc đảo lớn ở bên trong."

Ta thu hồi châm vô hình rồi gật nhẹ đầu với sơ sơ.

Hắn không nói hai lời, xuống xe, rút tám thanh đại hán mặt kiếm bổ ra cửa lớn hàng rào sắt trang viên, nhanh chóng chạy về hồ bơi.

"Tiểu ca, ban ngày liền trắng trợn giết người ở Ngải, sạp hàng thế nào?" Lý Ma Tử chớp chớp đôi mắt nhỏ, hỏi một câu yếu ớt.

Ta quay đầu liếc mắt nhìn hắn ta, không nói gì, nhảy xuống xe mang theo song đao đuổi theo.

Sơ Nhất thật vất vả mới phóng túng một lần, ta còn ngăn cản hắn, đùa à!

Ta dùng hết toàn lực đuổi kịp sơ nhất, cùng hắn nhảy vào hồ bơi, hai người cha cha kia nhìn thấy chúng ta đột nhiên xuất hiện, trong lúc nhất thời sợ ngây người, ngoại trừ trợn tròn mắt nhìn chúng ta, không làm ra bất cứ phản ứng gì.

Hai người chúng ta hầu như cùng một tay giơ lên đao chém xuống, sau một khắc hai cái đầu bay xuống nước, ngay sau đó nước ao màu lam biến thành màu đỏ thẫm.

Lúc này Vương âu Nhi và râu quai nón cũng đã dẫn người theo, không cần ta mở miệng, bọn họ ăn ý lao vào biệt thự.

Không có gì để nói, người bên trong một cũng không để lại!

Nhưng bọn họ đi vào cũng nhanh, ta và Vương Đằng Nha Nhi liếc mắt nhìn nhau là muốn xông vào, lại bị kéo lại, nàng vội vàng nói: "Đừng đi vào, trong đó tất cả đều là thương thủ!"

Cơ hồ cùng lúc nàng mở miệng nói chuyện, bên trong truyền đến tiếng vang cọc đát thanh thúy, người chúng ta không kịp rút ra bị thương mấy cái, trong quá trình râu quai nón chạy về thân hình liền dừng lại một chút, rõ ràng là bị phát bệnh, cũng may hắn không bị thương chỗ yếu hại.

Hiển nhiên kẻ địch đã sớm đi chuẩn bị, nếu chúng ta tiếp tục chờ cũng không có ý nghĩa, vội vàng lui ra ngoài, đối phương cũng không có truy kích.

Sau khi đợi bọn ta thối lui đến khu vực an toàn, kiểm kê nhân số một chút phát hiện vậy mà lần này lại tổn thất một người.

Người trở về còn có mấy người bị thương, mới đề nghị bọn họ về Luân Mê Đường quan tu sửa trước, râu quai nón lắc đầu, kiên quyết cự tuyệt.

Tiếp theo hắn rút một thanh chủy thủ bên hông ra, cắn răng đào lên trên đùi mình, cùng bị móc xuống còn có một khối thịt của hắn.

"Mẹ nó... Lão tử lần này mệnh lớn không chết, ngày mai chết chính là bọn Quy tôn tử bọn hắn!"

Râu quai nón đau nhức đến mồ hôi đầy đầu, sắc mặt trắng bệch, lại còn mắng chửi người của Long Tuyền sơn trang, không hổ là hán tử.

Cho dù là ta và lần đầu kiên trì đi quả láng giềng, nhưng ta vẫn cảm thấy lần này thất bại chỉ là ngoài ý muốn, trách nhiệm không ở chúng ta.

Không ai ngờ đối phương lại nhanh như vậy đã biết được chúng ta thoát thân từ trong trốn tránh độn thuật, cũng nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng.

Lại có lẽ, bọn họ dự tính chúng ta sẽ tới, cho nên đã sớm bố trí xong cạm bẫy chờ chúng ta chui vào!

Tại lúc ta suy nghĩ đến cái này, cúi người nhặt mảnh đạn trên mặt đất lên quan sát, lại đặt ở bên cạnh mũi ngửi ngửi, như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Tiếp theo hắn dùng điện thoại máy truyền tin tìm tòi một số tư liệu, mới khẳng định nói: "Đây là Ô Lan Xung Phong Thương bắn ra!"

"Vũ khí phía Tây?" Ta kinh ngạc hỏi.

Râu quai nón đau nhức cắn răng, hắn cố gắng gật đầu nhẹ, xác định mở miệng: "Không sai, ta vào phòng thấy được toàn bộ đám người bọn họ đều che mặt, nhìn qua là gương mặt người phương đông, nhưng tên trên tay hình như đều là người phương Tây!"

Ta nhìn sơ qua một cái, phát hiện sắc mặt của nó ngưng trọng, không khỏi nghĩ đến đường chủ Long đường Long Phong ở khu vực trung đông có một nhánh kỵ binh.

Những người chúng ta gặp được lần này bất kể là từ thân thủ hoặc là trang phục và phong cách hành sự để xem, đều rất giống tác phong quân nhân.

Vương Bật Nhi còn nói cho ta biết, lúc đi vào cô trơ mắt nhìn người đối diện nâng thương, sau đó nổ, động tác chỉnh tề thong dong.

"Chẳng lẽ Long Phong nhận được tin tức, cho nên mới dẫn người về quốc gia tụ hợp với Hà Tuấn Hùng?" Ta hỏi.

"Chắc là như vậy."

Sơ gật gật đầu, ta có chút phát sầu mà vuốt vuốt đầu.

Một Hà Tuấn Hùng cộng thêm đám Tự Nghĩa Đan kia vốn dĩ đã rất khó đối phó, hiện tại lại thêm một chi tuyển quân, tình huống có vẻ phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của ta.

Nhìn từ động tác gần nhất của Long Tuyền sơn trang, hiển nhiên hắn không định nhịn thêm nữa, có thể hắn muốn hốt gọn một mẻ khoá chúng ta.

Loại thời điểm này chúng ta cùng hắn mù quáng tìm kiếm mục tiêu, còn không bằng lẳng lặng chờ đợi, bọn hắn muốn đối phó chúng ta, nhất định sẽ chủ động xuất hiện.

Ba người ta mới còn có ba người Vương Đằng Nhi thương lượng một chút, cuối cùng quyết định không đi đâu cả, ở trong tửu lâu đợi đối phương tìm tới cửa!

Kiều trang hai ngàn bốn mươi ba gặp nguy hiểm trong lúc tập kích.

Để an toàn, ta còn phải hạ lệnh cho huynh đệ bên dưới, còn chưa được phép tự ý rời khỏi tửu điếm.

Lực lượng của Trương gia vốn không nhiều lắm, mà tứ đại gia tộc võ hán trên danh nghĩa cùng kề vai chiến đấu với chúng ta, nhưng bọn họ không thể lấy ra tất cả thực lực giống Trương gia được.

Thế thì ta cần phải cẩn thận, tổn thất như lội bơ vậy sau này nhất định phải ngăn chặn!

Ta đã dựng nên uy tín, không lo bọn họ sẽ không nghe lời, một tuần tiếp theo chúng ta từ đầu đến cuối đều không đi ra ngoài, bình thường ăn cơm gì đều phải nhanh chóng, hoặc là tập thể xuống lầu ăn cơm, ngược lại không gặp phải địch nhân.

Râu quai nón cùng các huynh đệ khác thụ thương trải qua một tuần tĩnh dưỡng, vết thương trên người đã gần như khép lại, tuy chưa khỏi hẳn, nhưng đối với chúng ta mà nói thì vết thương vốn không coi vào đâu.

Ta tính kế tiếp Long Tuyền sơn trang hẳn sẽ có động tác lớn, để cho mọi người đặc biệt cẩn thận, chúng ta có cờ vàng hạnh và hai đại thần khí Trảm Tiên Kiếm, địch nhân tìm tới cửa cũng không cần sợ bọn họ.

Dựa theo xu thế này, ta có lòng tin lấy tửu điếm làm cứ điểm từng chút một tiêu hao hết sức mạnh của Long Tuyền Sơn Trang, đợi đến khi thời cơ chín muồi sẽ lập tức bắt bọn họ lại.

Không ngờ ta và sơ tam tam lệnh ngũ thân, cuối cùng vẫn xảy ra chuyện!

Sáng sớm hôm đó sau khi ta rời giường, theo như thường lệ từng người gõ cửa bảo bọn họ rời giường, kết quả là gian phòng râu quai nón không đáp lại.

Trong phòng hắn đều là thương nhân, ta và sợ lúc đầu có cái gì ngoài ý muốn, trực tiếp đạp cửa đá văng, lại phát hiện bên trong chăn đệm tốt lành, bọn râu quai nón lại không thấy.

Trong phòng không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào, mà cửa sổ lại mở rộng ra.

"Sao vậy?"

Vương Bật Nhi nghe được động tĩnh đi vào hỏi, thấy một màn trước mắt, đột nhiên không nói nữa.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, đám người tên râu quai nón này hẳn là đi tìm việc vui.

Ta là tiên phong trên danh nghĩa của Trương gia, hiện tại dưới trướng của mình có người mở ra công việc nhỏ, trên mặt ta có chút nóng lên, lấy ra di vi di động liền đưa điện thoại cho râu quai nón, nhưng không có đả thông.

Kỷ luật Trương gia sâm nghiêm, ngày thường ta có chuyện gì cũng thông báo cho gã râu quai nón, những người khác đều làm theo, chưa từng xuất hiện sai sót gì, cho nên ta cũng không nhớ tới số của những huynh đệ khác. Bây giờ đã xảy ra tình huống như vậy, nhất thời ta không biết làm sao cho phải, chỉ có thể kiên trì với mọi người xuống lầu cùng đi tìm bọn họ.

"Đều đừng đi, ta tự đi xuống xem một chút đi."

Ban đầu vỗ vỗ ta, để ta trấn an tốt mọi người, hắn nói nơi này Sào không lớn lắm, chung quy có thể tìm được, nhiều người sẽ để cho Long Tuyền sơn trang lộ ra sơ hở.

"Vậy ngươi hãy cẩn thận!"

Ta thở dài, tiếp nhận đề nghị ban đầu, đáy lòng đối với râu quai nón vừa giận vừa lo lắng.

Bọn họ cả đêm không về, nếu thật sự là chơi đùa thì cũng thôi đi, nhưng nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì nguy rồi.

Mới vừa đi, trong lòng ta lại càng nóng nảy, chỉ cần từ trong hành lang truyền ra một chút bước chân, ta liền khẩn trương đi ra ngoài xem có phải bọn họ đã trở về hay không, đáng tiếc mỗi lần đều thất vọng mà về.

Gần đến trưa sơ nhất còn không có tin tức, ta thực sự không kìm nổi được nữa, lấy ra chiến cơ muốn đưa tin cho hắn, Vương Bật Nhi lại bước nhanh chạy vào hưng phấn nói: "Bọn họ trở về rồi."

Ta vội vàng chạy ra ngoài, liếc mắt liền thấy râu quai nón cùng mấy huynh đệ khác kề vai nhau đi tới, cách thật xa đã nghe được mùi rượu trên người bọn họ.

Xem ra chỉ đi ra uống rượu, ta trước tiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó sắc mặt dần dần trầm xuống, hướng về phía bọn hắn giận dữ hét: "Tất cả lăn đến phòng ta!"

Nói xong ta không nhìn phản ứng của bọn họ mà quay đầu tiến vào phòng, Vương Yến Nhi theo vào phất phất tay với đám người Lý Ma Tử và Đại Kim Nha, hai người bọn họ thức thời rời đi.

Qua mấy giây, bọn hắn say khướt vào phòng, râu quai nón nhìn thấy ta về sau đầu tiên là cười ha ha, tiếp theo cợt nhả nói: "Cửu Lân, các huynh đệ gần đây áp lực quá lớn, lại liên tiếp nghẹn nhiều ngày, ta dẫn bọn hắn ra ngoài thả lỏng, ngươi sẽ không tức giận chứ?"

"Là nên thả lỏng một chút."

Thấy thái độ này của hắn, nộ khí nghẹn cả buổi trực tiếp bộc phát, nhấc chân dùng đầu gối liên tục chống đỡ trên người hắn, miệng không ngừng mắng: "Mẹ nó, ta để các ngươi buông lỏng!"

Đánh xong hắn ta còn không hết giận, rút trên mặt mỗi người hai bàn tay, bọn họ tự biết đuối lý, đều cúi đầu không dám nhìn ta.

Ta là người không bao giờ muốn trách phạt đám người phía dưới, lần này nổi giận chủ yếu là vì lo lắng cho bọn họ, sau khi đánh xong cơn tức giận cũng tiêu tan. Ta quay về bên bờ râu quai nón, dùng nắm đấm gõ mạnh lên bả vai hắn, lời nói thấm thía nói: "Ta trên danh nghĩa là dê đầu lĩnh tộc trưởng sai khiến, nhưng ngươi mới là đại ca chân chính của đám huynh đệ này, đừng để cho ta xem thường ngươi!"

"Ta biết rồi, ngươi nhìn xem ta mang đến cho các ngươi bảo bối gì đó."

Râu quai nón gật đầu nhẹ, tiếp theo gã móc từ bên hông ra một ống trúc, kích cỡ tương đương với cái ống trúc hoẵng trên mặt thị trường kia.

"Là cái gì?"

Ta nghi hoặc nhìn hắn, Vương San Nhi cũng tiến lên tò mò nhìn, ai ngờ ngay lúc này lại đem ống trúc quai hàm mãnh liệt bỏ vào trong miệng hướng ta cùng Vương Yến Nhi thổi một cái, một làn sương khói màu vàng kích thích trực tiếp tràn vào trong mũi hai chúng ta.

Ta và Vương Phủ Nhi mặt đối mặt với râu quai nón, cách ống trúc chỉ 5cm, thậm chí không kịp phản ứng lại, chờ chúng ta sau khi lấy lại tinh thần mới phát hiện hai chân của mình đột nhiên mềm như sợi mì.

Ngay sau đó cánh tay cũng không còn sức lực, cả người giống như một bãi bùn nhão ngồi trên mặt đất.

Vương Bật Nhi vừa rồi thu thập còn gần hơn ta, nàng hiện tại ngay cả ánh mắt cũng có chút mông lung.

"Lạc Hồ, ngươi muốn làm cái gì?"

Không ngờ ta lại nhìn qua gã râu quai nón hét lớn, nhưng ta căn bản không thể lên tiếng.

Rất hiển nhiên, chúng ta đã trúng chiêu, màn sương vừa rồi cũng là Nhuyễn Cốt Tán hiếm thấy!

"Tên râu quai nón? Ngươi nhìn xem chúng ta là ai?"

Râu quai nón cười trêu tức, đưa tay lên xoa cằm rồi kéo, kéo thẳng mặt người xuống, lộ ra một khuôn mặt khác bên dưới.

"Tam Ba Thiên?"

Ta thấy rõ râu mép dưới mũi người này, trong lòng vừa lo lắng, thậm chí so với người nhìn thấy Long Tuyền sơn trang càng thêm hoảng hốt.

"Bát Hống!"

Một người phía sau mắng một câu, bọn họ nhao nhao giật da mặt dịch dung xuống, một người trong đó sắc mặt híp mắt nhìn Vương Bật Nhi, dĩ nhiên xoa xoa đũng quần của mình, sau một khắc ôm âu Nhi không nhúc nhích được muốn đi về phía giường.

"Muốn chết!"

Chứng kiến một màn này, đầu ta nổ vang ong ong, điên cuồng mắng.

Người dẫn đầu ngụy trang thành râu quai nón hung hăng trừng mắt một cái, chuẩn bị làm bẩn bổng nhi của người nọ, tiếp theo ra lệnh: "Nhiệm vụ của chúng ta là mang đi hai món bảo bối kia, mau tìm đồ!"

Gã vừa mở miệng những người khác đều không dám chậm trễ, mấy người động tác nhanh chóng lật nhanh ở trong phòng, rất nhanh liền lật lá cờ màu vàng hơi đỏ từ trong bọc của ta ra, lại từ trên người Vương Lạc Nhi cầm lấy tấm thẻ phòng, chạy đến gian phòng nàng lấy được Trảm Tiên Kiếm.

Vô số lần ta hy vọng Lý Ma Tử hoặc Đại Kim Nha có thể tới phòng chúng ta, nhưng bọn họ vừa bị Vương Đằng Nhan Nhi và ta cứu đi, cho nên căn bản không thể xuất hiện được...

Đám người này lấy được hai món thần khí, sau đó thấy không còn ai tới, vậy mà lấy dao găm từ trên người ra, âm trầm đi về phía bọn họ.

"Xong rồi!"

Đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng ta, Nhuyễn Cốt Tán không phải pháp thuật, đương nhiên ta không thể dùng pháp thuật để phá giải.

Trừ phi có thuốc giải, bằng không chỉ có thể đợi dược hiệu tan hết mới có thể tự khôi phục.

Đáng tiếc, kẻ địch không cho ta thời gian.

Ta không quản bọn họ, quay đầu nhìn Vương Yến Nhi mơ hồ ý thức, chuẩn bị dốc hết linh lực toàn thân thử thức tỉnh tháp Cửu Sinh.

Đúng lúc ta ngưng tụ linh lực chuẩn bị liều chết một lần thì cửa phòng vang lên một tiếng răng rắc, ngay sau đó từ bên ngoài đi vào, rất cao hứng nói: "Yên tâm đi, bọn họ đều không có việc gì đâu..."

Hắn mới nói được nửa câu đã ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt. Một giây sau, hắn nhanh chóng ném tám thanh đại hán kiếm ra, trực tiếp giết người đang chuẩn bị cầm chủy thủ giết mình.

Thân thể người này bị Hán Kiếm xỏ xuyên qua, máu tươi trào ra như suối phun, hắn cúi đầu chết lặng nhìn nhìn thân kiếm đâm tới trước ngực mình, tiếp theo máy móc quay đầu lại muốn nhìn một chút người công kích mình sau lưng.

Nhưng đầu tiên không cho hắn cơ hội này, chỉ quyết trong tay đánh một trận, tám thanh đại hán kiếm giơ ngang từ trong thân thể hắn bay ra ngoài, lập tức chém ngang hông hắn!

Chương thứ hai ngàn mốt bốn, mấy phen tính toán rút lui như sóc...

Tất cả diễn ra trong chớp mắt, khi những người còn lại phản ứng một cái đã đem hán kiếm nắm trong tay, hắn nhanh chóng xông tới tàn sát từng tên một.

Đám lãng nhân này là dịch dung tới, vì để tránh bị chúng phát hiện, vũ khí lợi hại nhất trên tay bọn họ chính là chủy thủ, lúc này hoàn toàn không tiếp cận được sơ nhất.

Mà đám người Đại Kim Nha nghe thấy động tĩnh cũng lao vào, một đám người nhanh chóng bao vây đám người Ba Ta, bọn họ tự biết đánh không lại, giơ tay lên đầu hàng.

"Trói bọn họ lại."

Đại Kim Nha gọi mấy huynh đệ của Trương gia tới, muốn bắt bọn họ lại trước. Dựa theo tính cách của Đại Kim Nha, tám phần mười là gã muốn lợi dụng những người này để làm văn chương gì đó.

Nhưng lúc này ta không có tâm tình cân nhắc bất cứ chuyện gì khác, chỉ một lòng muốn giết chết toàn bộ bọn họ!

"Không cần!"

Vẫn là lần đầu hiểu ta, hắn bảo những người khác lui ra, tiếp theo phất phất tay với Ba Ta.

Những người này tưởng rằng muốn thả bọn họ ra, liếc mắt nhìn nhau đều tè ra quần.

"Ha ha."

Kiếm Hoa mới đầu nhìn ta lộ ra khuôn mặt tươi cười không việc gì, tung người nhảy một cái liền nhanh chóng chém ra từng đóa hoa kiếm, những đóa hoa kiếm này từ phía sau lưng đột nhiên cắm vào thân thể của ta.

Theo từng đợt âm thanh rầm rầm vang lên, những người này ầm ầm ngã xuống đất!

Tiếp theo, ta và Vương Đằng Nhan Nhi bỏ vào bồn tắm của phòng tắm, sau đó đổ đầy nước nóng bên trong, để hai người chúng ta mặt đối mặt ngâm mình. Hắn giải thích đây là dược tán hiếm thấy trên thế gian, trong thời gian ngắn hắn cũng không cách nào phá giải, chỉ có thể từ từ giảm bớt.

Nhiệt độ cao có thể hữu hiệu phát ra Nhuyễn Cốt Tán trong cơ thể, ta ở trong nước cố gắng hoạt động tứ chi, có thể cảm nhận rõ ràng được mình đang dần dần có thể hoạt động được.

ngâm hơn hai canh giờ, lúc mới đi vào đã đổi nước cho bọn ta ba lần. Sau hai giờ, cuối cùng ta có thể đứng lên, nhưng thân thể lại như đã trải qua việc rèn luyện thể lực, vô cùng mệt mỏi.

Vương Bật Nhi bởi vì tình huống nghiêm trọng một chút, mới vừa nói còn phải ngâm lên lúc nhỏ.

Bọn gã râu quai nón đã trở về, nghe ban đầu bọn họ cùng nhau trở về, chỉ bất quá không dám gặp ta, cho nên lúc ấy đi ngoài hành lang chờ.

Ta nhìn Vương Đằng Nhi một chút, lại đi ra ngoài xem thử lá cờ màu vàng hơi đỏ và Trảm Tiên Kiếm đã mất, thở một hơi thật dài, nhìn Đại Kim Nha hô lớn: "Cho bọn chúng vào đây."

Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa là hai món thần khí đã bị kẻ địch cướp mất, nếu như không phải lần đầu tới kịp thời thì hậu quả khó mà lường được.

Bọn người râu quai nón rất nhanh liền cúi đầu đi đến, ta đại khái nhìn một chút, mấy người này đều là người nổi bật ngày bình thường Trương gia, có rất nhiều người đã từng không lọt vào mắt ta.

Nhưng thiếu chút nữa làm lỡ đại sự, lại vừa vặn là đám tinh anh.

"Hai thứ này thiếu chút nữa bị cướp đi, mà Loan Nhi thiếu chút nữa... Thiếu chút nữa bị đám lợn Nhật Bản kia cho..."

Ta thật sự không biết nên mắng bọn họ như thế nào nữa, quay đầu đi tiếp tục nói: "Các ngươi tự cho tộc trưởng một cái công đạo, cho Vương gia một cái công đạo!"

Lúc này mới từ phía sau đi tới vỗ vỗ ta, liếc mắt ra hiệu với ta một cái, hiển nhiên là đang cầu tình cho bọn họ.

Ta đương nhiên biết hiện tại chính là lúc cần dùng người, nhưng ta cũng không có nghe theo đề nghị của hắn, quay lưng về phía bọn râu quai nón, không nói một lời.

"Cửu Lân, là ta dẫn bọn họ ra ngoài, ngươi muốn trách thì hãy trách ta, không có quan hệ gì với bọn họ."

Râu quai nón nghẹn ngào nói, trong lời nói tràn đầy áy náy cùng hối hận, ta nghe xong trong lòng rất không thoải mái, cắn răng nói: "Ta không nghe cái này!"

"Yên tâm đi, sau này sẽ không đâu."

Quá má nói bậy xong, cục diện đột nhiên an tĩnh lại, qua mấy giây, ta đột nhiên nghe được thanh âm va chạm của Chử Bằng.

Nhìn lại thì thấy râu quai nón cách trái tim con dao chỉ có vài tấc, hắn nắm lấy con dao tới gần ngực, nhưng bị đại hán tám mặt mới rèn kiếm cản lại.

"Hừ, ngươi có thể giống nam nhân hay không!"

Ta chỉ muốn trừng phạt một chút tên râu quai nón, dù sao nơi này có người của Vương gia, cho dù là làm bộ cũng phải cho Vương gia một cái công đạo.

Nhưng ta tuyệt đối không muốn để hắn chết, lao tới đoạt chủy thủ từ trong tay gã râu quai nón, tiếp đó dùng cây quạt trên mặt hắn tát vài cái, cuối cùng chậm rãi nói: "Tính mạng của ngươi cứ giữ lại, có giỏi thì đi đối phó với người của Long Tuyền sơn trang!"

Nói xong, ta trực tiếp đi ra khỏi phòng, đi tới đỉnh lầu một người thổi gió.

Một lát sau mới đi lên, lẳng lặng ngồi cùng ta một hồi, mới mở miệng nói: "Đám người Ba lăng này có chút đến từ Thiên Chiếu

Thần Hội, đặc biệt là giỏi ngụy trang, ngay cả ta cũng không phân biệt được thật giả, chúng ta không thể tiếp tục ở đây nữa."

"Vậy thì chủ động xuất kích!"

Lời này trong lòng hắn và ta nghĩ không mưu mà hợp, lãng nhân Nhật Bản tinh thông dịch dung thuật, lần này được ban đầu bổ cứu, vậy còn lần sau thì sao?

Chúng ta không thể mỗi lần đều may mắn như vậy được. Hơn nữa mục tiêu lần này của bọn họ là hai đại thần khí. Nếu bọn họ đến đây để giết người, e rằng Lý Ma Tử và những người khác đều đã chết rồi!

Chúng ta ngồi xuống một hồi, tính toán đến việc Vương Hổ Nhi cũng nên tỉnh lại thì trở về phòng, râu quai nón đã bị bọn Lý Ma Tử mang đến phòng khác. Như vậy đỡ khiến ta lúng túng, trực tiếp đi vào phòng tắm lại thay nước ấm cho Vương Bật Nhi.

Một lát sau, Vương Bật Nhi tỉnh lại, nhìn thấy mình xong trực tiếp nhảy lên ôm lấy nàng, nàng đỏ mắt, một câu cũng không nói.

"Yên tâm đi, những người bạn của ta đã chết rồi."

Ta có chút tức giận nói.

Vương Bật Nhi gật đầu nhẹ, yên lặng lấy ra vài món quần áo khô, ta bảo nàng đổi xong đến phòng của ta, sau đó liền ra ngoài triệu tập tất cả mọi người.

Ngay trước mặt mọi người phê bình bọn người râu quai nón, chờ Vương Loan Nhi tắm xong, ta hắng giọng một cái, tuyên bố sau này không hề rụt cổ ở trong khách sạn nữa, muốn không ngừng cải biến vị trí của mình, làm cho người ta không sờ tới hang ổ của chúng ta, đồng thời phải có mục đích tìm kiếm Hà Tuấn Hùng, tranh thủ nhanh chóng giết chết hắn.

Lần này mọi người sôi trào, râu quai nón co lại bàn tay, lộ ra một bộ dạng khẩn cấp.

Ta cười cười, cảm thấy sĩ khí của mọi người đang tăng cao, hành động tiếp theo chắc sẽ rất thuận lợi, thế nhưng ngày thứ hai lại xảy ra chuyện!

Ngày hôm sau chúng ta đổi sang tửu điếm khác, ta chia người thành mười mấy tổ nhỏ, bảo mọi người cùng đi tìm hiểu tình hình.

Mà ta và sơ nhất còn có xe đẩy Vương San Nhi không có mục đích đi dạo trên đường, mỗi khi thấy người mình, liền bảo tài xế dừng lại, thật cẩn thận đánh giá tình huống chung quanh bọn họ, thấy không có ai chú ý bọn họ, mới yên tâm rời đi tiếp tục đi về phía trước.

Cứ như vậy, bọn họ ở ngoài sáng, chúng ta ở trong bóng tối chuẩn bị cứu chiến trường, cảm giác hẳn là không có vấn đề gì.

Giữa trưa, ba người chúng ta ăn phần mỳ Đại La, chuẩn bị ngó chừng, nhưng đột nhiên tiếng động di chuyển vang lên, vừa nhìn thấy Lý Ma Tử đánh tới, ta tranh thủ kết nối, sau đó Lý Ma Tử khóc sướt mướt nói: "Tiểu ca, thương binh của ta, bọn chúng có đạn binh, huynh đệ bên cạnh ta bị đánh chết rồi!"

"Ngươi ở đâu? Có thấy huynh đệ trong tiểu đội nào không?" Nghe thấy người chết, trong lòng ta lập tức xiết chặt, vội vàng hỏi.

Lý mặt rỗ hoảng hốt nói mình ở phụ cận Hắc Sa Thủy Cốc cũng không nhìn thấy những người khác.

"Ngươi ở hầm nước chờ chúng ta, mau chóng liên hệ với tất cả huynh đệ ngươi có thể liên lạc, để mọi người xúm lại."

Sau khi tắt máy truyền tin, ta mới nhìn thoáng qua một cái, sắc mặt hắn ngưng trọng nói chuyện không đơn giản như vậy, vội vàng cho người tập hợp.

Ta phúc cho gã râu quai nón, bảo gã lập tức hủy bỏ nhiệm vụ, đi tập hợp Hắc Sa Thủy Khốc. Vương Bật Nhi cũng gọi điện thoại cho người của tứ đại gia tộc.

Sau đó chúng ta nhanh chóng chạy tới thủy khố tập hợp, nơi này là một công viên hoang vu, nghe nói nơi này chủ yếu là buổi tối người tới tương đối nhiều, người địa phương cùng du khách đều thích tối đến bên cạnh hầm nướng, ban ngày người cũng rất ít, lúc chúng ta đi qua Lý Ma Tử đang nơm nớp lo sợ ngồi ở trên một chiếc ghế đá nhìn xung quanh.

Hắn dính đầy vết máu, sau khi nhìn thấy chúng ta, liền đứng dậy chạy tới, một phát bắt được ta nghẹn ngào nói: "Tiểu ca, chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa, Long Tuyền sơn trang phái tới rất nhiều thương binh, bọn họ hẳn cũng gặp được."

"Ngươi xem, ta kém một chút nữa, thiếu chút nữa là chết rồi."

Lý mặt rỗ kích động vỗ vỗ ngực mình, cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện trước ngực hắn có một lỗ thủng lớn bằng ngón cái.

"Ông chủ Bạch gia thời gian trước đây kéo về một nhóm nguyên thạch từ châu Phi. Hắn đưa cho ta một ít, ta chuẩn bị trở về rèn luyện người thành nhẫn sắt đưa cho Tiểu Hạ."

Nói xong gã móc từ trong túi ra một khối đá nhỏ hình cầu, phía trên có một vết thương rõ ràng!

"Không có việc gì là tốt rồi, đây là lão tổ tông của ngươi đang phù hộ ngươi khỏi chết, ngươi nhất định phải sống cho tốt."

Ta dùng sức vỗ vỗ bả vai Lý Ma Tử, bày ra một bộ dạng đại nạn không chết, tất có hậu phúc, nhưng đáy lòng lại hết sức khổ sở.

Lý Ma Tử chỉ thiếu chút nữa là chết rồi, chỉ thiếu một chút nữa thôi!

May là Lý Ma Tử bị tập kích giữa ban ngày, tên bắn thương lại ở phía xa, nếu không hắn tuyệt đối khó thoát được một kiếp.

Ban đầu khẽ thở dài, kéo ta sang một bên nói đầy ẩn ý: "Rút lui đi, về Hách Sinh trước, ta không thể tiếp tục chờ nữa."

Ta sửng sốt một chút, khó khăn gật đầu nhẹ.

Đường chủ hai nghìn bốn năm mươi ba đường đầu tiên đồng loạt hiện thân.

Lần này Lăng Chi Hành tổn thất nặng nề, lại không thu hoạch được chút chiến quả nào, mọi người không cam lòng, lại không thể làm gì khác được.

Đợi một hồi tên râu quai nón đầu tiên trở về, vị huynh đệ hắn mang theo kia đều không tổn hao lông tóc, điều này làm cho tâm tình ta tốt hơn một chút, cho rằng Lý Ma Tử bị tập kích chỉ là ngẫu nhiên.

Thế nhưng huynh đệ tiếp theo trở lại rải rác không có mấy, một tiểu tổ có thể trở về được nửa người đã là may mắn lắm rồi.

Sự tình cũng đúng như Lý Ma Tử nói, tất cả mọi người đều bị bắn thương, chúng ta chờ từ buổi chiều tới tối mới chỉ có nửa người trở về, hơn nữa trong đó còn có rất nhiều người bị thương.

"Cửu Lân, chờ thêm nữa cũng không có ý nghĩa, rút lui đi."

Sắc trời dần dần tối xuống, mới đầu lại một lần thúc giục, ta cũng biết toàn bộ người còn chưa trở về đã bị ngộ hại, cuối cùng vẫn cắn răng tuyên bố lui về tước.

Công viên thủy kho phía sau là một rừng cây nhỏ, tiếp theo là một con đường tương đối lạc hậu, chắc là dân bản địa nơi này từ chối di dời, cho nên tạm thời giữ lại một con đường nhỏ phong cách cổ xưa như vậy.

Bọn ta đã đặt bản đồ xuống, xuyên qua con đường nhỏ này, đi thêm một đoạn nữa là tới bến tàu, đến lúc đó có thể lên thuyền quay về ốc xá.

Nhưng chúng ta mới vào tiểu đạo không bao lâu, một vị huynh đệ phía sau đột nhiên kêu thảm một tiếng, mọi người đều nhìn lại, kinh hãi phát hiện hắn ngã xuống đất co quắp, phía sau lưng cắm đầy cung tên âm u. Miệng hắn phun máu ra ngoài, ngón tay gian nan chỉ về phía sau, tựa hồ muốn nói cho chúng ta cái gì đó, nhưng sau đó hắn vô lực nằm rạp trên mặt đất, hoàn toàn tắt thở.

Hắn chết quá đột ngột, dựa theo số lượng cung tên sau lưng, phía sau hẳn là có một người cầm cung tên giúp đỡ, thế nhưng nếu thật sự có nhiều người như vậy, chúng ta không thể không có cảm giác.

Ta nhìn thoáng qua sơ nhất, lại nhìn Lý Ma Tử, cuối cùng ăn ý gật gật đầu.

Lý Ma Tử mệnh lớn là một chuyện, nhưng nguyên nhân thực sự khiến hắn sống sót hẳn là do kẻ địch đã động tay động chân ở nơi này, cố ý để cho Lý Ma Tử sợ hãi dẫn chúng ta tới đây!

Đây là điển hình của chiến thuật vây thi tấn công viện binh.

"Mọi người dựa lưng vào nhau, giúp đỡ lẫn nhau."

Ta nhanh chóng rút ra song đao đề phòng, những người khác cũng đều lấy vũ khí ra, lưng quay lại vây quanh một chỗ, lại không phát hiện bất cứ điều gì dị thường.

Loại cảm giác này càng khiến trong lòng hắn bất an hơn, chúng ta đều không sợ chết, nhưng lại có cảm giác cực kỳ chán ghét loại địch nhân này ở một nơi bí mật gần đó.

Mọi người tựa lưng chậm rãi di động, mỗi một bước đi đều run sợ, một con đường nhỏ đi xuống, trán mỗi người đều đã lấm tấm mồ hôi.

Cuối cùng, chúng ta cũng đi ra khỏi con đường nhỏ này, tiến vào khu rừng nhỏ dài hơn trăm mét.

Từ bên ngoài có thể thấy rõ tình huống bên trong, giữa mỗi hàng cây đều có mương nước rộng hơn một mét, không thể hành tẩu, thông hành chỉ có con đường nhỏ rộng mấy mét ở chính giữa rừng cây mà thôi.

Vì để phòng ngừa bị trúng chiêu lần nữa, mới đi ở mở đường trước nhất, ta và Vương Tuyền Nhi phụ trách phía sau điện, an bài những người khác ở chính giữa.

Chúng ta cẩn thận đi được nửa đường, phát hiện không có nguy hiểm gì mới thở phào nhẹ nhõm, thậm chí có người còn vì thể lực của mình tiêu hao quá nhanh, cho nên yêu cầu nghỉ ngơi ở trong rừng cây một chút.

Ban đầu cự tuyệt, nói chỉ có lên thuyền mới tính là an toàn, để mọi người tiếp tục đi tới.

Hắn vừa mới nói xong, ta đột nhiên nghe một trận tiếng vang đột ngột, theo bản năng nhìn sang, hoảng sợ phát hiện vô số mũi tên nhọn lóng lánh sắc bén bắn tới chúng ta.

"Cẩn thận!"

Ta hét lớn một tiếng, nâng Trảm Quỷ Thần song đao lên muốn phóng mũi tên nhọn đang bay đến gần, thế nhưng khi nó tiếp xúc với song đao, lực trùng kích mạnh mẽ lập tức tiêu tán, sau đó hóa thành một bãi nước, rào rào đổ lên trên đầu ta.

Thừa dịp những người phía trước còn trống nhìn qua, phần lớn mọi người đều thành công ngăn được thủy tiễn, nhưng vẫn có hai huynh đệ bị đâm trúng, thủy tiễn trong nháy mắt xuyên thấu thân thể bọn họ, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, rơi trên mặt đất hóa thành máu.

"Mau xông ra!"

Vừa bắn ra một trận kiếm hoa đánh tan từng đợt thủy tiễn mới, hét lớn một tiếng rồi chạy ra ngoài đầu tiên, những người còn lại chạy như vậy cũng nhao nhao phản ứng lại, liều mạng theo hắn phóng về phía trước, ta và Vương Phiền Nhi ở phía sau không ngừng dùng binh khí ngăn cản thủy tiễn bay tới.

Sau khi mọi người đều chạy ra ngoài, ta và Vương Thận Nhi cũng đã sức cùng lực kiệt, liếc nhau một cái rồi đưa tay sử dụng thỉnh quỷ chú, để tiểu quỷ cõng chúng ta từ trong rừng cây nhỏ chạy ra ngoài.

Trước mặt là một khoảng đất trống, ở phía trước cách đó không xa là một bến tàu, giờ phút này bọn họ đang ngồi trên bãi đất trống chờ chúng ta.

"Vù vù..."

Ta thở phào một cái, quay đầu nhìn rừng cây nhỏ ngoài mặt bình tĩnh, đáy lòng không nhịn được nghĩ mà sợ.

Không biết người của Long Tuyền sơn trang dùng pháp thuật gì mà có thể đem nước trong mương biến thành mũi tên nhọn giết người!

Những thủy tiễn này tuy rằng thập phần yếu ớt, lọt vào công kích sẽ hóa thành một bãi nước, nhưng lực xuyên thấu của chúng đối với cơ thể rất mạnh, hơi không cẩn thận bị bắn trúng sẽ bị thương nặng.

Điểm quan trọng nhất là sau khi thủy tiễn bị chúng ta đánh tan, chúng nó sẽ một lần nữa chảy vào mương nước hình thành một vũng thủy tiễn mới!

Nếu chúng ta không có rút lui kịp thời, thể lực nhất định sẽ bị thủy tiễn cuồn cuộn không ngừng tiêu hao hết, đương nhiên sẽ bị thương.

Dưới tình huống đó, thương tích ngã xuống đồng nghĩa với tử vong.

Ta càng nghĩ rõ những điều này, đáy lòng lại càng nghĩ mà sợ, bởi vì trừ lần đầu tiên, tất cả mọi người bao gồm cả ta đều nghĩ cách đem toàn bộ thủy tiễn bay tới đánh tan.

Hiện tại phần lớn chúng ta đều còn sống sót ra ngoài, nhìn như pháp thuật của địch nhân chẳng có tác dụng gì, nhưng nếu như không phải vừa mới nghĩ ra thì kết quả chính là toàn quân bị diệt! Ta không có nói cho mọi người biết những chuyện này, như vậy đả kích sĩ khí đối với sĩ khí thật sự quá lớn., Lần này Lăng Chi Lăng Long Tuyền Sơn Trang liên tiếp phản kích đã nói rõ ở đây chúng ta căn bản không chiếm được chút tiện nghi nào. Cuối cùng ta nhìn thoáng qua pho tượng, cắn răng mời các huynh đệ lên luân thuyền. Đoàn người chúng ta giống như chó nhà có tang, ở trên thuyền ai cũng không nói gì.

Lúc mới đến giờ Huân đột nhiên mở miệng: "Cửu Lân, bọn họ đuổi tới rồi!"

Ta phản xạ ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện trên mặt biển phía sau đột nhiên thêm ra ba chiếc lái tốt, bọn họ tạo hình tam giác từ phía sau cắn mạnh lên, hiển nhiên là muốn gây sự với chúng ta.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, vừa rồi chỉ có thể nhìn thấy hình dáng, nháy mắt bọn họ đã trở nên rõ ràng, rõ ràng đến mức chúng ta có thể thấy rõ người trên thuyền đối diện.

Cầm đầu chính là Hà Tuấn Hùng mà chúng ta khổ sở truy tìm, cùng với âm hồn bất tán của đại đảo Hạo, bên cạnh bọn họ là một người trung niên sắc mặt lạnh lùng, người này mặc quần đùi màu xanh lục quân ngũ, trên thân khoác áo ngắn màu đen, trên cánh tay lộ ra hình xăm rậm rạp, một cỗ hương vị tinh hãn, ta đoán hắn chính là Long đường chủ Long Phong!

Hai chiếc thuyền nhanh phía sau bọn họ phân biệt chứa một người, xem trang phục hẳn là thuê quân của Nhật Bản Lãng Nhân và Long Phong.

"Tiểu ca, làm sao bây giờ?"

Lý Ma Tử bắt đầu luống cuống, các huynh đệ còn lại đều khẩn trương lên, Vương Bặc Nhi mặc dù một câu cũng không nói, nhưng nàng chăm chú nắm lấy góc áo của ta, hiển nhiên cũng là sợ.

"Sau khi lên bờ, bao lâu nữa mới có thể đến thế lạc đường?"

Ta âm trầm nhìn sang đại đảo Hạ Sơn một cái, quay mặt lại hỏi. Mới nói mê đường là ở sườn núi, tiếp giáp với bến cảng phụ cận, nếu động tác mau lẹ có thể đi bộ 20 phút là có thể tới được. Nếu có thể đánh xe thì chỉ cần ba phút nữa là đến nơi.

Ta khẽ gật đầu, nhanh chóng tập trung mọi người lại với nhau: "Chúng ta sẽ quyết một trận tử chiến ngay trong lần đầu tiên đi đường chúng ta!"

Ba vị đại lão Long Tuyền sơn trang phái tới đồng thời xuất hiện, nói rõ lần này bọn họ cũng là chạy tới giải quyết chúng ta hoàn toàn, không đạt mục đích khẳng định sẽ không dễ dàng thối lui. Mà ta từ Hà Nam đi một đường đánh tới tấp, dựa vào khí thế liên tục chiến đấu mau lẹ, nếu trận chiến này cam tâm thất bại, vậy về sau muốn liên hợp tứ đại gia tộc phản công sẽ không quá dễ dàng.

Mặc dù trước mắt có rất nhiều người đến từ Long Tuyền sơn trang, nhưng bọn họ tuyệt đối không dám động thủ tại khu tạp vụ Ba Tư, nếu chúng ta có thể nhanh chóng lặn về Mê Đường quan sơ nhất phản kích ngay tại chỗ, có lẽ có thể đánh cho địch nhân xuất kỳ bất ý.

Đây cũng là cơ hội cuối cùng của ta. Nếu đến cả si mê quan cũng không thủ được, vậy chỉ có thể lui về võ giả!

Bức tường thứ hai nghìn bốn trăm sáu bố trí sát trận trong mê đường...

Đầu tiên đồng ý với ý kiến của ta, gật đầu nói không thành vấn đề. Ta nhìn các huynh đệ một cái, quyết định lưu lại một bộ phận địch nhân trên thuyền, sau đó rút ra một bộ phận huynh đệ có tính nước nhảy xuống, bơi lên bờ bố trí trận pháp mê đường.

"Không cần, kỳ thật ta đã sớm chuẩn bị tốt ngày này!"

Gã mới đứng lên, cầm tám thanh đại dương theo, nhìn về phía biển rộng mênh mông, nói đầy ẩn ý: "Ta đã sớm chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, cho nên chỉ cần ta nghĩ, lạc đường có thể hóa thành địa ngục bất cứ kẻ địch nào xâm phạm!"

Ngữ khí của hắn rất bình thản, nhưng lại khiến chúng ta cảm giác được khí phách dị thường, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, thậm chí ẩn ẩn có chút hưng phấn, dù sao làm việc đầu tiên đều không thất thủ. Hắn nói chuẩn bị tốt, vậy chúng ta nhất định có thể một ngụm nuốt sống kẻ địch.

Đáy lòng ta thả lỏng rất nhiều nhưng cũng rất đau lòng, trận pháp hắn đã bố trí không phải để giúp ta, mà là... hắn làm tốt việc tùy thời nhận cái chết.

lăn lộn ở vòng tròn âm vật nhiều năm như vậy, sao có thể không có kẻ thù? Có trời mới biết, sau một khắc có lẽ có người xông lên muốn lấy mạng của ngươi, mới làm xong chuẩn bị, không biết là may mắn hay bi ai, dù sao ta còn chưa chuẩn bị tốt để rời khỏi thế giới này.

Rất nhanh luân thuyền mà chúng ta cưỡi đã tới gần bến tàu, ta không tin bọn đại đảo chúc mừng có lập tức động thủ hay không? Trong lòng còn một lần động thủ, cũng may bọn họ ngầm đồng ý chúng ta lên bờ, cũng không dùng vũ khí nhanh chóng Câu chặn chúng ta, xem ra song phương vẫn có chút ăn ý.

Sau khi xuống thuyền không cần mệnh lệnh của ta, mọi người cùng nhau điên cuồng chạy trốn, bởi vì trên luân thuyền của chúng ta có rất nhiều du khách, nên trong thời gian ngắn thuyền có thể rời đi hay không, đám người Long Tuyền sơn trang lên bờ hẳn là mười phút so với chúng ta tối muộn hơn mười phút, mười phút này đủ để chuẩn bị cho chúng ta.

Dọc theo bến tàu chạy vài phút đã vào dãy núi, sau đó leo dọc theo con đường núi uốn lượn vài chục ngày, trên sườn núi trước mắt đã xuất hiện một đạo quán bình thường mà linh khí mười phần, còn có tường vây cao cỡ nửa người.

Cho dù nơi này không phải cửa chính lạc đường, ta chỉ liếc mắt là nhận ra, thở hổn hển hỏi: "Thứ nhất, tiếp theo phải làm như thế nào?"

Sau khi ta nói xong, cũng không đáp lời đầu tiên, ta kinh ngạc quay đầu lại, lại phát hiện hắn ta đang đứng ở trên tảng đá xa xa nhìn xuống dưới núi.

"Sao vậy?"

Ta đi đến gần nhìn thoáng qua, thình lình phát hiện trên đại đảo Hạo Long Phong đang dẫn người chạy dọc theo đường chúng ta vừa đi nhanh chóng đuổi theo.

"Làm sao tới nhanh như vậy!"

Ta không nghĩ địch nhân sẽ tới nhanh như vậy, dù sao bọn họ cũng không quen thuộc nơi này như lần đầu, lại quen thuộc hơn cả bờ chúng ta, không lý do gì đến nhanh như vậy.

"Không có gì kỳ quái, Nhật Thố Thuật am hiểu nhất chính là truy tung."

Vừa mới bình thản nói xong, từ trên tảng đá nhảy xuống, nghiêm túc nhìn xem say đường đi, nặng nề thở dài.

"Cửu Lân, dưới bốn góc tường Mê Đạo quan phân biệt chôn Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tứ đại tượng đá, mà dùng để kiến tạo tường vây tất cả gạch đá đều đến từ Hung trạch các nơi trong cả nước, ngươi biết điều này nghĩa là gì không?"

Ta nghe thấy sững sờ, bất tri bất giác há hốc miệng, tứ đại thần thú thượng cổ, mỗi một đại sát khí đều là linh lực vô biên, chúng nó gặp thiện thì có thể thành thiện âm, gặp tà ác sẽ dần dần diễn hóa thành tà linh., Đầu tiên dùng bức tường tràn ngập ô uế đè ép tứ đại thần thú, chỉ sợ chúng đã sớm biến thành ác ma khát máu, hiện tại bốn chúng chống đỡ lẫn nhau, lại ở trong thời kỳ hòa bình ngắn ngủi, một khi phá hủy cân bằng trong đó, bốn thần thú chắc chắn sẽ đánh tới mức trời đất quay cuồng.

Cho dù sức mạnh của bọn họ đều là hư ảo, nhưng đủ để hủy diệt toàn bộ quan niệm lạc đường!

"Ta lạc đường nhìn thấy chính giữa cây cột đá bóng loáng kia, đó chính là mắt trận. Chờ sau khi bọn chúng đi lên ta sẽ phá hủy trận nhãn, đến lúc đó tứ đại thần thú không còn bị ước thúc thúc sẽ thức tỉnh, các ngươi xuống tường phía nam đào tượng đá Chu Tước ra, phá hư cân bằng giữa chúng."

Vừa nói tới đây thì thở phào một cái, nghiêm túc nhìn ta một cái, bờ môi giật giật tựa hồ muốn nói cho ta bí mật gì đó, nhưng sau khi do dự một hồi hắn vẫn lắc đầu, vỗ vai nói : Bảo trọng.

Tiếp theo hắn niệm chú ngữ, đem thân thể dung nhập vào trong tám mặt đại hán kiếm, nhanh chóng cắm vào khoảng đất trống phía trước, chỉ trong nháy mắt Hán kiếm đã biến mất, trên mặt đất chỉ có một cái cửa động to bằng bàn tay.

"Tất cả mọi người theo tường nam ta!"

Xem qua một cái, rống to dẫn người chạy đến dưới bức tường phía nam, lúc này người của Long Tuyền sơn trang đã xuất hiện từ phía tường bắc chúng ta vừa mới vào, dồn dập nhảy vào. Xem ra bọn họ không biết đây là đạo quán mới nhất, cho rằng chúng ta chỉ hoảng hốt chạy trốn tới nơi này, sau khi đám người đi vào bắt đầu lục soát từng gian phòng ở ven đường.

Ta hắng giọng một cái, nhỏ giọng nói: "Đợi chút nữa ta và Vương Tuyền Nhi sẽ ngăn trở người của Long Tuyền sơn trang, về phần phá hư Chu Tước... Vậy dựa vào các ngươi rồi!"

Đúng vậy, ban đầu thân ở trận nhãn phải đồng thời đối mặt linh lực của tam đại thần thú, thật sự là cửu tử nhất sinh. Mà áp lực bên chúng ta đồng dạng không thể khinh thường, một bên phải đề phòng người của Long Tuyền sơn trang chạy theo lỗ hổng này, một bên phải đối mặt với Chu Tước không khống chế được.

Nhưng đây vốn là một trận chiến sinh tử, nguy hiểm thì không cần suy xét.

Ta hết sức chăm chú quan sát mắt trận, Vương Yến Nhi thì chăm chú nhìn người của Long Tuyền sơn trang, sợ có kẻ nào đui mù ngay bây giờ cũng xông đến nơi đây. Sợ cái gì nghĩ cái đó, thật sự là có hai người từ trong phòng chạy ra, thong thả đi tới phía tường nam chỗ chúng ta, một người trong đó vừa đi vừa nói: "Ta cảm thấy bọn họ có thể trốn ở chỗ này."

"Làm sao bây giờ?"

Trán Vương Bật Nhi chảy ra mồ hôi, vội vàng hỏi.

Ban đầu chưa động thủ hẳn là còn chưa sẵn sàng, nếu như hiện tại chúng ta cũng xông ra, sẽ cùng người của Long Tuyền sơn trang quấy cùng một chỗ, đến lúc đó đều sẽ trở thành thức ăn trong miệng tứ đại thần thú. Nếu như không động thủ, bị phát hiện mà nói, rất có thể sẽ trở thành bia sống cho đám quân thuê kia.

"Giải quyết bọn hắn!"

Nhìn hai người gần trong gang tấc, ta ở đáy lòng mắng một trận, chuẩn bị tìm cơ hội ngầm hạ sát thủ. Nhưng đúng lúc này trong phòng phía bắc đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm, tiếp theo là tiếng đánh nhau lộn xộn, hai người kia nghe được động tĩnh lập tức xoay người trở về.

Ta thở phào nhẹ nhõm, trừng to mắt nhìn sang, hoảng sợ phát hiện Tiểu Lân đang ở trong một gian phòng gần tường thành phía Bắc, đang liều mạng lôi kéo yết hầu một tên quân được thuê!

"Tiểu Lân, chạy mau lên."

Ta thấy Tiểu Lân sau này trong lòng kêu lên một tiếng, hận không thể lập tức xông ra cứu nó, nhưng mà mình không thể động đậy.

Ta không dám xem tiếp, nhưng lại không nỡ tàn nhẫn, đành phải yên lặng nhìn Tiểu Lân, hi vọng nó có thể chạy trốn, dựa vào thực lực hiện tại của nó, muốn chạy trốn hẳn là không khó.

Đáng tiếc Tiểu Lân thủy chung không lùi, thậm chí còn có ý định đem người Long Tuyền sơn trang đặt vị trí trận nhãn tới gần. Nó liên tục giết ba tên quân thuê, cuối cùng Hạ sinh sống cùng với hơn mười tên bỏ trốn vây quanh Tiểu Lân, không ngừng dùng hỏa cầu ném về phía Tiểu Lân!

Chương thứ hai nghìn bốn bảy báo ân tình Tiểu Lân hi sinh.

Dù nó có lợi hại đến mấy cũng chỉ là linh thể, sao có thể không sợ lửa? Huống chi là hỏa độn đủ dương khí, nó chỉ có thể chuyển bị động thành phòng ngự. Thế nhưng đại đảo Hạo không cho nó bất cứ cơ hội nào, chiến đoàn Bản Uế càng ngày càng nhỏ, động tác của Tiểu Lân càng ngày càng chậm.

Nó muốn bay lên cây cột nhưng lại bị hoa đao của đại đảo đánh ngã. Hồn phách của Tiểu Lân càng lúc càng mơ hồ, thậm chí hai chân đã không còn nguyên vẹn. Nhưng nó vẫn còn khó khăn bò lên, một lần lại một lần, cuối cùng thừa dịp Ba Ta nghỉ ngơi bò lên cột đá, sau đó giả bộ như vô ý nhìn về phía ta bên này, lập tức đối mặt với ta.

Trong nháy mắt nhìn thấy cô, mắt Tiểu Lân mặc cái yếm đỏ rơi đầy nước mắt, tiếp đó nó mạnh mẽ gật đầu.

Giờ khắc này nàng đã hiểu, nàng nói cho ta biết động thủ! Một màn khắc ghi cả đời ta xuất hiện. Tiểu Lân sớm hấp hối buông cây cột ra, chậm rãi rơi xuống phía dưới.

Thời gian ngừng lại vào lúc này, hơn mười người U Nhật Giám đồng loạt đánh ra Hỏa Độn Thuật. Vô số đạo hỏa cầu đan xen vào nhau, hình thành một vòng xoáy tử vong, lập tức thôn phệ Tiểu Lân.

Đây là lần biệt khó gặp lại mấy năm nay ta và Tiểu Lân, nhưng cũng là vĩnh viễn xa cách!

"Ầm ầm!"

Lúc này bầu trời đột nhiên nổ vang một tiếng sấm rền, bổ thẳng vào cột đá, trong nháy mắt đánh nát mắt trận.

"Tiểu Lân, ta nhất định báo thù cho đệ!"

Ta rưng rưng nhìn thân ảnh cuối cùng của Tiểu Lân nói, sau đó nắm chặt song đao dưới tường đào lên.

Ta thậm chí còn chưa từng dùng Vô Hình châm đi phán đoán vị trí cụ thể của Chu Tước, liền đào bới. Giờ khắc này ta thật sự tức giận, những người còn lại cũng không nói nhảm, mọi người liều mạng đào lên, vẻn vẹn một phút đã xác định được vị trí của Chu Tước, giờ phút này chúng ta đều cảm thấy dưới đất có một cỗ lực lượng đang tuôn ra ngoài, tựa hồ lúc nào cũng có thể bộc phát.

"Dùng Bắc Đẩu Thiên Lang trận, mục đích là ngăn chặn Chu Tước, không nên liều mạng!"

Ta dặn dò râu quai nón một chút, hội tụ linh lực toàn thân điều khiển Trảm Quỷ Thần song đao trực tiếp theo cửa động lao xuống, linh lực cực lớn lóe ra một trận hồng quang nhuộm đỏ cả mặt tường phía nam, mà sức mạnh bị áp chế kia bởi vì song đao xâm chiếm mà lập tức bạo phát ra, ta chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng tà ác chưa bao giờ gặp phải bao giờ tràn tới, ta tựa như bị giật mình bay ra ngoài.

Động tĩnh bên này khiến đám người Hạ Môn đang ngây ngốc nhìn những cột đá vụn trên đại đảo kia phát hiện ra, sau khi bọn họ thấy ta bay lên thì ánh mắt sáng ngời, hét lớn chuẩn bị xông tới.

Nhưng vào lúc này, tại nơi ta bị đánh bay, một con chim đá to bằng bàn tay bay ra, ngay sau đó khuếch tán thành một con chim lớn màu đỏ! Nó vung cánh đỏ như lửa trên không trung xoay quanh một vòng, cùng với tư thế kiêu ngạo hướng những người này đánh tới.

Nó sau khi đi ra nhìn thấy chính là chúng ta, cho nên nhận định chúng ta là cừu nhân của nó, vòng công kích thứ nhất liền dùng hết toàn lực, nó mỗi khi vung cánh đều sẽ kéo ra một trận hỏa phong mạnh mẽ, đến chỗ chạm phải đem bầu trời nhuộm đỏ một nửa, cũng chỉ vài giây thời gian hỏa cầu sẽ nện xuống, mà bọn người râu quai nón còn chưa kịp bày trận.

Ta quyết định nhanh chóng tế ra cờ vàng Hạnh, tiếp theo nằm trên mặt đất, chờ hỏa cầu sắp tiếp xúc thân thể mọi người, bỗng nhiên ném cờ hạnh ra.

Tốc độ phản ứng của thượng cổ thần khí vượt xa người thường tưởng tượng, hoàng kỳ theo tốc độ không thể tưởng tượng mở rộng, kim quang nó tản mát ra trong nháy mắt đã đem hỏa cầu Chu Tước ném tới thôn phệ, cũng lấy một loại tư thế bao vây ép tới Chu Tước.

Đây chỉ là một bộ phận nguyên thần của thần thú, về bản chất thuộc về âm linh, nhìn thấy lá cờ màu vàng hơi đỏ thì cất cánh đi, sau đó chuyển sang hướng khác chuẩn bị chạy trốn.

"Đuổi theo, đừng để nó hại người."

Râu quai nón dẫn theo một đám Ảnh vệ đã kịp phản ứng, lúc nào cũng có thể kết trận, ta liền phân phó bọn họ đi cuốn lấy Chu Tước.

Bức tượng tứ đại thần thú này ở đây, bọn chúng căn bản là chạy không xa, ngược lại có khả năng thương tổn dân chúng vô tội phụ cận. Hồ Tử râu quai nón ra lệnh mang theo một đám người đuổi theo Chu Tước, ta xoay người định giúp Vương Bặc Nhi ngăn cản người của Long Tuyền sơn trang, vừa quay đầu lại đã phát hiện mê đồ vừa rồi còn bình tĩnh giờ phút này biến thành địa ngục trần gian.

Ba phương hướng Đông Tây Bắc lơ lửng Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ ba đại thần thú, xung quanh bọn chúng đều tản ra ánh hào quang khát máu. Không có Chu Tước trấn thủ phía nam, ba đại thần thú còn lại thì bày ra tư thế ba chân vạc, chúng nó không còn có cân bằng trên không trung, bắt đầu đấu.

Thanh Long khi thì run rẩy thân thể, long trảo không ngừng kéo lê tia chớp.

Huyền Vũ không ngừng xoay tròn, mỗi khi đối mặt với đối thủ, trong miệng sẽ phun ra sương mù màu tím.

Bạch Hổ là tốt nhất, mỗi lần gào thét một trận, bộ lông toàn thân đều sẽ tróc ra, hóa thành vô số ngân châm rơi lả tả trên mặt đất.

Ba người bọn chúng không ngừng ra tay, nhưng lại vì chúng bất hòa lẫn nhau, cho nên mỗi người đều tự vi chiến, không ai làm gì được ai, tình cảnh rơi vào bế tắc!

Nhưng chiến đấu của chúng khiến cho khắp nơi trong mê quan nổi lửa, khắp nơi trong sân đều có thể thấy được hỏa cầu và lôi điện lập lòe, mà người của Long Tuyền sơn trang lại ở trung tâm linh lực giao hội của chúng.

Bởi vì động tác của ba đại thần thú rất nhanh, mà người của Long Tuyền sơn trang trước đó lại bị ta và Chu Tước hấp dẫn, lúc này thì trở thành bia ngắm của bọn chúng. Binh phẩm Long Phong mang đến bị thần thú giết chết hơn phân nửa ngay tại chỗ, bản thân hắn cũng bởi vì thương giới trong tay điện sét mà tử vong ngay tại chỗ.

Bản Uế không biết trời cao đất rộng chuẩn bị dùng Âm Dương thuật đối phó với thần thú, kết quả rất nhiều người vừa kết ấn xong, cả người đã bị nhen lửa.

Đại đảo sắc mặt trắng bệch, mang theo những người còn lại liều chết chạy về phía tường Nam chúng ta, hắn đã nhìn ra nơi này là an toàn nhất.

"Lão quỷ tử, gia gia chờ ngươi lâu lắm rồi!"

Nghĩ đến chuyện hắn phá hư ta lần nữa, ta trong cơn giận dữ, hét to một tiếng giơ lên lá cờ màu vàng hơi đỏ, Vương Bật Nhi ăn ý tế ra Trảm Tiên Kiếm, niệm chú ngữ loạn lên một trận.

Không biết là Vương Đằng Nhi có ý tặng cho ta đại đảo, hay là do bản lĩnh thoát thân cường đại của lão già này, tóm lại sau khi trải qua liên tiếp đâm ra, Tru Tiên Kiếm và thần thú của Phàm Nhi đều tử thương gần hết, chỉ có hai người đại đảo Hạo cùng Hà Tuấn Hùng còn đứng được.

Ta mới vừa muốn nói chuyện, Hà Tuấn Hùng trốn sau lưng Hạ Sơn lại đột nhiên ra tay, một thương đánh vào ót của đại đảo Hạ Lão, ánh mắt lão quỷ này tan rã nhìn viên đạn bắn ra từ trán và óc, không kịp làm bất cứ phản ứng gì liền ngã xuống đất.

"Trương gia, tha mạng a Trương gia!"

Hà Tuấn Hùng đánh chết Hạ Sơn, sau đó trực tiếp ném thương, rầm một tiếng quỳ trên mặt đất, hai tay ôm lấy gáy, quỳ trên mặt đất từng bước một đẩy ta qua.

Vương Bật Nhi nhíu nhíu mày rồi chuẩn bị chấm dứt công việc của hắn ta, ta thì đưa tay ngăn cản.

Đảo lớn tuy không phải người của Long Tuyền sơn trang, nhưng cũng được coi là đồng minh của Long Tuyền sơn trang, Hà Tuấn Hùng nếu có thể một thương đánh chết hắn, nhất định sẽ chuẩn bị tốt việc phản bội Long Thanh Thu.

Quả nhiên, sau khi hắn tựa vào sẽ run rẩy nói: "Trương gia, ta hàng."

Ta nhếch miệng cười cười, phất phất tay ý bảo đứng lên. Tiểu tử này ở âu yếm có chút thực lực, khống chế được hắn chẳng khác nào thanh trừ thế lực của Long Tuyền sơn trang, có lợi cho quyết chiến ngày sau cùng Long Tuyền sơn trang.

Hà Tuấn Hùng gật đầu một cái định đứng dậy, nhưng y vừa mới lên được nửa người đã quỳ rạp xuống đất, tám mặt đại hán kiếm xuyên thấu thân thể y.

"Hắn và Long Thanh Thu, tương đương với ngươi và ta, sẽ không đầu hàng."

Thanh âm đầu tiên lạnh lùng truyền đến, tiếp theo hán kiếm tám mặt tự động rút khỏi thân thể của Hà Tuấn Hùng. Sau khi Hà Tuấn Hùng rơi xuống đất, ta hoảng sợ phát hiện sau lưng gã có hai viên sấm sét trói lại!

cảng canh gác thứ hai nghìn bốn trăm tám, báo động cảng canh gác.

Thiếu chút nữa đã đưa hắn lên trời rồi!

Ta lau mồ hôi, cảm giác trái tim mình quá mềm yếu.

Lập tức tám thanh đại hán kiếm bay đến bên cạnh ta, thân thể mới nhất từ trong lóe ra.

Ta tưởng hắn sẽ bị thương rất nặng, dù sao cũng phải đối mặt với sự tẩy lễ của ba đại thần thú dưới mặt đất.

Ai ngờ hắn không những không bị thương, ngược lại giống như trẻ hơn rất nhiều, cả người nhìn đặc biệt tinh thần.

"Xem ra, ta cũng coi là nhân họa đắc phúc, tu vi tiến thêm một bước."

Sơ Nhất gật gật đầu, Lưu Hải trên trán bị gió nhẹ thổi động.

Tiếp theo hắn nói nhanh chóng để Chu Tước phục vị, một lần nữa ngăn chặn tứ đại thần thú, nếu không lạc đường hỏng việc nhỏ, một khi ba đại thần thú không thể lại ngăn cản lẫn nhau, chúng nó đều sẽ xuống núi tai họa bách tính phụ cận.

Bọn ta nhìn thoáng qua dưới núi, phát hiện Chu Tước còn đang ở giữa sườn núi, bọn người râu quai nón dùng Bắc Đẩu Thiên Lang trận bao vây Chu Tước lại, tuy rằng không có biện pháp làm nó bị thương, nhưng cũng không để nó tiến thêm một bước.

Ta nhanh chóng đuổi theo, chờ sau khi tới gần mới thấy rõ ràng, trên người đám người râu quai nón đều là mồ hôi, trên mặt tất cả mọi người đều đặc biệt đỏ lên, thậm chí có rất nhiều người tóc bị nướng cháy, nếu cứ tiếp tục như vậy, bọn họ nhất định sẽ thua Chu Tước, đến lúc đó tất cả mọi người sẽ bị thiêu chết.

"Các huynh đệ, lui ra!"

Ta hét lớn một tiếng, chậm rãi tế ra cờ màu vàng hơi đỏ, đám người râu quai nón ăn ý phát huy uy lực lớn nhất của roi Thiên Lang, trong nháy mắt đánh ra hơn mười đạo u quang màu đen, thẳng đến thân thể Chu Tước.

Chu Tước theo bản năng thu cánh lại ngăn cản một chút, bọn người râu quai nón thuận thế lui đến phía sau ta, ta không nói hai lời liền tiến lên ném cờ màu vàng hạnh ra ngoài, liên tục ra chiêu với Chu Tước.

Nó nhìn thấy lá cờ màu vàng kia sau khi gào thét một tiếng, vẫy cánh muốn chạy trốn, nhưng ta quyết tâm muốn bắt nó, làm sao sẽ cho nó cơ hội?

Cờ vàng hơi đỏ là khắc tinh tất cả âm linh, Chu Tước bất luận bay tới chỗ nào, tốc độ bay nhanh bao nhiêu, ta trong thời gian ngắn có thể thao túng cờ hạnh hoàng bay đến bên người nó.

Dần dần, tốc độ phi hành của Chu Tước chậm lại, quang trạch trên người cũng trở nên ảm đạm.

Nó lại một lần nữa gào thét, tiếp theo thân hình càng ngày càng nhỏ lại, cuối cùng biến trở về bộ dáng lúc đầu, rơi vào trên lá cờ màu vàng hơi đỏ.

Ta đem cờ vàng phớt đỏ thu về, từ trên đó lấy tượng đá Chu Tước to bằng lòng bàn tay đưa cho ban đầu. Sau khi hắn tiếp nhận phục vị trí Chu Tước, lại để cho mọi người cùng nhau lấp hết bùn đất bên ngoài tường nam lên.

Sau khi Chu Tước trở lại vị trí cũ, ba con thần thú còn lại đều im bặt, bốn con nhìn nhau, mặc dù bầu không khí căng thẳng như đang giương cung bạt kiếm, nhưng cũng không tiếp tục động thủ.

"Bốn con chúng nó cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng sẽ đánh nhau, phải nghĩ biện pháp dựng trận nhãn."

Vừa nhìn cây cột trong sân vỡ vụn, có chút phát sầu nói.

Ta biết chắc chắn đó không phải cột đá bình thường, bên trong nên bố trí đợt đầu, cho nên ta chỉ hỏi mắt trận kia hắn cần thứ gì.

"Cột kia là cây cột mà Bạch Mi thiền sư khi còn sống thường xuyên dùng để tu hành, hấp thụ linh khí trời đất cùng với tuệ căn trên người bạch mi, cho nên mới có thể áp chế được lực lượng tà ác trong cơ thể bốn thần thú."

Mới đầu thở dài, lắc đầu nói cứ như vậy đi, lát nữa sẽ có cơ hội tìm một trận nhãn thích hợp, dù sao trong khoảng thời gian ngắn Tứ Thần Thú vẫn có thể khống chế lẫn nhau.

Ta khẽ gật đầu, hỏi y kế tiếp đi đâu, lần này nhất cử hạ gục hai đại đường chủ, tính cách ta trở về phục mệnh với Trương Diệu Vũ, dựa theo tính cách sơ nhất chắc chắn sẽ không theo ta đến đó, nhưng ảo ảnh của y lại thành phế tích...

Mặc dù người tu hành đã quen với việc ăn ngủ ngoài trời, nhưng hắn đột nhiên cảm giác không có nhà để về thật khiến cho người ta đau lòng.

"Các ngươi về trước đi, ta tìm người tu luyện lại Mê đồ, sau đó chiêu hồn Tiểu Lân."

Mới đầu khoát tay một cái ý bảo chúng ta về võ hán phục mệnh trước, nếu Tiểu Lân còn có khả năng còn sống, ta nói sau khi phục mệnh liền trở về Cam hỗ trợ.

Trước mắt Long Tuyền sơn trang chỉ còn lại một vị Đường chủ cuối cùng, nghe nói là một vị quan lớn. Ta nghĩ đối phó loại người này khẳng định không thể giống như đối phó với mấy người phía trước.

Có lẽ cho dù hiện tại Trương gia chúng ta chuẩn bị thu tay lại, hắn cũng có thể thông qua thủ đoạn quan chức chèn ép chúng ta.

Ta kiểm kê những huynh đệ còn lại, chuẩn bị tới gần chỗ ở của huynh đệ bị thương, phái Lý Ma Tử và Đại Kim Nha ở lại dãi tàu chăm sóc bọn họ, sau đó ta mang phần lớn người về võ hán.

Ban đầu cũng đồng ý với ý của ta, còn hứa hẹn sẽ thường đến y viện xem một chút, bảo vệ Lý Ma Tử và người bị thương sẽ an toàn.

Hắn ở chuối cũng coi như có thế lực, ta rất yên tâm.

Tất cả đều đã thương lượng xong, chúng ta đang chuẩn bị rời đi, Lý Ma Tử lại đột nhiên kinh hô một tiếng, hét lớn: "Trương gia tiểu ca, làm sao nhiều cảnh báo vậy!"

Ta đột nhiên xoay người, không ngờ phát hiện trên sườn núi phía sau chúng ta tràn đầy cảnh báo dơ bẩn võ trang hạng nặng nề, mà dưới chân núi trên xe ngựa ngừng đầy xe ngựa.

Thấy chúng ta đi qua xem, những cảnh sát này bắt đầu hô to, bảo chúng ta lập tức buông vũ khí xuống đầu hàng, nếu không sẽ cầm thương.

"Chạy ra cửa chính!"

Sau khi nhìn thấy cảnh sát đầu tiên thì sửng sốt mấy giây, sau đó dẫn bọn ta chạy đến cửa chính, thế nhưng vừa mở cửa đã phát hiện ngoài cửa đầy những cây thước, tất cả đều là những thành viên đội Phi Hổ giương cao tấm khiên.

Ban đầu hình như có quen biết với một người trong đó, hắn ý bảo chúng ta chớ lộn xộn, nhanh bước lên phía trước nói cái gì đó với người kia.

Rất nhanh hắn ta đã trở về, sắc mặt khó coi nói: "Bên trên hạ lệnh muốn bắt chúng ta, hẳn là tên quỷ cuối cùng của Đường chủ Long Thanh Thu!"

Ta nghe xong đầu liền vang lên một tiếng ầm ầm, cảm giác trời đã sập, đệ tử Huyền môn dù lợi hại hơn nữa cũng không thể chống lại quyền lực.

Sở dĩ bọn ta có thể để ngươi đấu ta trên địa bàn của mình, mà là triều đình ngầm đồng ý sự tồn tại của giang hồ.

Chỉ cần chúng ta không làm quá đáng, cũng không ai để ý, dù sao ân oán trăm năm qua, sẽ không theo triều đại thay đổi mà tiêu tán.

Nhưng hiện tại dù sao cũng không phải thời cổ đại, chỉ cần bên trên động tới chúng ta, sự phản kháng của chúng ta cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

"Nếu như bắt được thì tương đương với rơi vào tay Long Tuyền sơn trang rồi..."

Ban đầu hơi xoa đầu, cuối cùng bất đắc dĩ mở miệng: "Vứt bỏ tốt bảo vệ xe đi!"

Ta nghe xong sửng sốt, không cam lòng nhìn thoáng qua cảnh báo, vững tin chúng ta trốn không thoát về sau mới nhìn Lý Ma Tử, Đại Kim Nha và đám huynh đệ râu quai nón dặn dò: "Các ngươi sau khi đi vào không cần sợ hãi, ta sẽ mau chóng nghĩ biện pháp cứu các ngươi ra."

Nói xong, ta và Vương Lung Nhi liếc nhau, thả người nhảy lên không trung quay vài vòng, tiếp theo một đầu đâm vào bụi cỏ giữa sườn núi, điên cuồng chạy đi.

Đội Phi Hổ phía sau cũng không nói nhảm mà trực tiếp đâm thương, tiếng thương thương réo rắt như tiếng pháo nổ, bắn vô số đạn pháo vào cành cây cỏ dại quanh người chúng ta.

Nếu không phải ta và Vương Đằng Nhi phản ứng rất nhanh, vài lần thiếu chút nữa trúng đạn.

Cũng may chúng ta đã rất nhanh chóng chạy khỏi tầm bắn của bọn họ, bọn họ còn muốn bắt chúng ta cũng không đơn giản như vậy.

Sau khi xác định an toàn, ta thở hổn hển cho Trương Diệu bật câm, kể lại tình huống trước mắt cho hắn ta một lần.

"Ngươi làm đúng, vừa rồi bất luận thế nào cũng không thể phản kháng."

Trương Diệu Vũ trầm ngâm một hồi, để ta dùng tốc độ nhanh nhất trở về võ hán.

Ta biết hiện tại chỉ dựa vào bản thân mình thì rất khó cứu được bọn Lý Ma Tử, chỉ có thể trở về bàn bạc kỹ hơn, lập tức đáp ứng Trương Diệu Võ sẽ trở về.

Vương Bật Nhi lo lắng ban đầu cũng bị bắt, ta nghĩ nghĩ hắn hẳn là không có việc gì, mới nhất bản thân là người dập hinh, ở chuối tây có rất nhiều mạch người, hơn nữa lần này mê đường của hắn bị phá hủy, về bản chất coi như là người bị hại.

Cho nên có lẽ hắn không sao, nhưng bây giờ ta còn không thể cho hắn xem điện thoại, sợ hắn thật sự bị bắt, vậy ta liền tương đương với tự chui đầu vào lưới rồi.

Vì không bị tuần tra tra tra được, ta cùng Vương San Nhi đợi đến tối mới lên thuyền lẻn vào sâu Quyến, sau đó quay về võ hán.

Sau khi đến võ sĩ trực tiếp đến Vương gia, vừa vào cửa liền nhìn thấy hai người Trương Diệu Vũ và Vương lão gia tử đều đang truyền tin.

Ta vừa muốn nói chuyện, Vương Lung Nhi liền kéo ta lại, ý bảo ta đừng lên tiếng, ta gật đầu, lẳng lặng chờ đợi.

Thông qua nội dung hai người nói chuyện, đại thể có thể biết bọn họ đều đang vận dụng quan hệ của mình tìm hiểu tin tức về vị quan lớn kia của Long Tuyền sơn trang!

Chương thứ hai nghìn bốn trăm chín, lẻ loi một mình quyết thắng thua.

Nhìn thấy lão gia tử để bụng như vậy, ta cũng yên tâm, cho lúc đầu treo thẻ phạt.

Dù sao nơi này là võ hán, tuần kiểm thự cảnh giới không thể động vào được ta.

"Này, bên ngươi thế nào rồi?"

Thông tin nhanh chóng bị kết nối, sơ nhất trực tiếp hỏi, ta nói chúng đã an toàn trở lại võ giả, tiếp đó hỏi hắn có chuyện gì hay không.

"Ở Huân không ai có thể động đến ta, yên tâm đi."

Ban đầu khuyên ta đừng lo, tiếp theo thanh âm hạ thấp xuống rất nhiều, chậm rãi nói: "Ta đã nhận được tin tức đáng tin cậy, bọn Lý Ma Tử bị bắt chính là lệnh của một vị quan cao cảnh giới Huân, hắn hẳn là đường chủ Long Tuyền sơn trang!

Mới đầu nói hắn xử lý xong chuyện đầu tiên liền mang theo một ít bằng hữu đi tìm hiểu tình huống, để cho ta cùng Vương Bật Nhi sớm chuẩn bị, dù sao hiện tại còn không biết người nọ rốt cuộc là đại quan thế nào, cũng không biết hắn chuẩn bị đối phó bọn Lý Ma Tử như thế nào.

Ta gật đầu, nói câu nào thì để hắn cẩn thận một chút rồi treo máy truyền tin, sau đó lại đợi thêm một hồi hai ông lão kia mới treo máy truyền tin.

Đây là lần đầu tiên ta thấy bọn họ đánh điện thoại với người khác trong thời gian dài như vậy, ta cảm thấy chuyện lần này không đơn giản.

"Diệu Vũ huynh, tên kia hiện tại đã là quan nhất phẩm rồi, chỉ sợ không dễ xử lý."

Vương lão gia tử mở miệng trước, nói xong liền dùng sức hít một ngụm thuốc.

Trương Diệu Võ thở dài, yếu ớt nói: "Long Thanh Thu xuống một nước cờ hay, ai có thể nghĩ tới Long Tuyền sơn trang có thể đẩy hắn lên vị trí cao như vậy ở Hynh Cảnh giới."

"Hắn là ai?"

Ta biết Trương Diệu Vũ đang nói một vị đường chủ cuối cùng, vội vàng hỏi.

Trương Diệu Võ nhìn ta, sâu kín mở miệng: "Khuê phó cảnh vụ, Triệu Vệ quốc."

"Cái gì?"

Ta nghe xong triệt để ngây người, Triệu Vệ quốc là một vị cảnh sát chính trực rất dồi dào khí lượng người, dậy sớm từng làm binh, sau khi xuất ngũ từ cảnh đốc, từng bước một dấu chân, cuối cùng người ngoài vào khu cảnh vụ, lăn lộn trong gió.

Hai năm nay rất nhiều mật báo báo liên quan tới hắn, nghe nói rất được người dân thươc nhiệt tình.

Một gia hỏa tiền đồ vô hạn như vậy lại là đường chủ Long Tuyền sơn trang!

Quyền lực của hắn quá lớn, nếu như hắn dốc hết toàn lực vận dụng quan hệ chính thức đối phó chúng ta, ta không dám tưởng tượng bọn Lý Ma Tử sẽ là kết cục gì.

"Trương Diệu Võ, làm sao bây giờ?"

Ta không khỏi hoảng hốt, nếu như là một lãnh đạo nhỏ, ta có thể thong dong đối mặt, nhưng mà đối mặt với phó cảnh báo của toàn hynh lại không có chút ý tưởng nào.

"Ngoại trừ uy hiếp hắn, không còn cách nào khác."

"Thế nhưng mà..."

Ta thở dài, lời đến bên miệng lại thu về, mặc dù Trương gia có rất nhiều quan hệ chính giới, nhưng chỉ là hình thức hợp tác, không giống dạng tử trung Long Tuyền sơn trang như Triệu Vệ quốc.

Cho nên chúng ta cho dù muốn tìm hắn để tìm chứng cứ phạm tội cũng không thể đơn giản như vậy được, hơn nữa việc này ảnh hưởng quá lớn, nếu như Triệu Vệ quốc thật sự thà chết cũng không chịu khuất phục, đến lúc đó chúng ta sẽ cưỡi hổ khó xuống, thậm chí hơi không cẩn thận sẽ nghênh đón tai ương ngập đầu.

Ta muốn khuyên Trương Diệu Võ cứ thế mà bỏ đi! Nhưng nghĩ đến mấy huynh đệ như Lý Ma Tử, chỉ có thể cắn răng chấp nhận đề nghị của Trương Diệu Vũ.

Chỉ có điều đường chủ bên ngoài Long Tuyền sơn trang mặc dù bị chúng ta quét sạch không sai biệt lắm, nhưng nhân viên chiến đấu chân chính vẫn chưa lộ diện, Long Thanh Thu lại thu người lại, thậm chí cho đến bây giờ, hắn cũng không lộ diện, khó nói hắn không có âm mưu gì.

Trước mắt tinh anh Trương gia chúng ta có tổn thất, nếu như lại từ nhà cũ điều động nhân thủ, căn cơ Trương gia sẽ dao động, đến lúc đó chúng ta sẽ biến thành lục bình không rễ, cho nên bất luận thế nào cũng không thể rút người khỏi nhà cũ.

Như vậy ngoại trừ Vương Mật Nhi bên người ta, cũng không có người nào có thể sử dụng, tùy tiện đi thu thập tư liệu của Triệu Vệ quốc, rất có thể đối mặt với quan khẩu còn có hai mặt của Long Thanh Thu giáp công!

Trương Diệu Võ hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, đề nghị ta theo Vương lão gia tử tọa trấn võ nam tử, hắn tự mình đi đối phó Triệu Vệ quốc.

"Không được, ngươi là tộc trưởng, làm sao có thể làm loại chuyện này."

Ta kiên quyết cự tuyệt, căn bản không cho hắn cơ hội nói tiếp, tiếp tục mở miệng: "Nếu ngươi xảy ra chuyện, Trương gia cho dù đánh bại Long Tuyền sơn trang cũng sẽ sụp đổ. Ngoài ngươi ra, trước mắt không còn ai có thể đồng thời trấn trụ mấy chi Dư mạch của Trương gia."

Hiện tại dưới uy nghiêm của Trương Diệu Vũ, ta có thể miễn cưỡng chỉ huy được mọi người, nhưng nói cho cùng ta vẫn là chi thứ khiến người ta xem thường nhất Trương gia. Nếu như ngày nào đó Trương Diệu Vũ không ở đây, ngoại trừ râu quai nón ra, ta không chắc chắn còn có mấy người nghe ta nói.

"Thế nhưng mà..."

Trương Diệu Võ bị ta nói không tiếp tục kiên trì nữa, trầm mặc nửa ngày mới thở dài.

Ta bảo Trương Diệu Võ đừng lo lắng, nói ban đầu cho dù ta không chiếm được tiện nghi cũng sẽ không chịu thiệt, nhưng đáy lòng lại nói với bản thân: "Nếu thật sự không được thì ra tay độc ác."

Triệu Vệ Quốc là nơi khó đối phó nhất, nhưng đối phó nhất, nếu thật sự bức ta tới tuyệt cảnh, ta chỉ cần đứng trước mặt hắn động não, một cây châm vô hình cũng có thể dễ dàng giải quyết hắn!

Hiện tại giao chiến với Long Tuyền sơn trang đã kết thúc, ta lo Long Tuyền sơn trang đánh lén nội địa Trương gia, nên để Trương Diệu Vũ về nhà trước, đề phòng kẻ địch vượt sông.

Về phần địa bàn đoạt lại từ tay Long Tuyền Sơn Trang trong khoảng thời gian này, tạm thời giao cho Vương gia phụ trách.

Vương lão gia tử vốn là cơ sở của hai nhà chúng ta và ba nhà khác liên hợp với Võ Hán, hắn tạm thời phụ trách, mọi người cũng yên tâm.

Trương Diệu Võ do dự mãi, vẫn tiếp nhận đề nghị của ta, mang theo mấy thân tín trở về nhà cũ.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm kéo dài mấy tháng đã tản đi, hiện tại đối với ta chỉ có hai việc đang chờ ta.

Một cái là cứu đám người Lý Ma Tử ra, một cái khác là khống chế được Triệu Vệ Quốc!

Mấy ngày kế tiếp, ta chuyển toàn bộ tài sản của mình cho Doãn Tân Nguyệt, lại giúp Doãn Tân Nguyệt xác định cổ phần có liên quan đến công việc liên quan đến công việc hợp tác giữa hắn và ông chủ Bạch.

Tân Nguyệt nhìn ra điểm khác thường của ta, rất nhiều lần muốn chủ động mở miệng hỏi ta nhưng đều bị ta ngăn lại.

Ta chỉ đang chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng vẫn có rất nhiều khả năng toàn thân trở ra, cho nên không cần để nàng quá bi quan.

Sau đó ta trở lại nông thôn nơi phụ mẫu ở, muốn nhìn xem bọn họ thế nào, ai ngờ cửa nhà đóng chặt, trên mặt khóa rỉ sét loang lổ, xem ra đã lâu chưa mở cửa rồi.

Xuyên qua khe cửa nhìn vào, trong sân tràn đầy cỏ dại, nhìn qua thập phần hoang vu, không có chút khí tức người sống.

Xem ra cha mẹ lại chuyển nhà, ta nghĩ tới lúc phụ thân giao quán đồ cho ta tiếp nhận, ngoài ra ta không thấy bất cứ ký ức gì về hắn.

Về nhà, ít nhiều cũng có chút bi ai.

Nếu ta không có ý định tìm bọn họ, trực tiếp trở về võ hán, hôm sau vừa về đã nhận được điện thoại mùng một, hắn nói cho bọn Lý Ma Tử đã bị áp giải vào ngục giam xích trụ.

Nghe nói Triệu Vệ Quốc chuẩn bị vu oan bọn họ thành khủng bố, sau đó chờ làm xong trình tự, liền bí mật xử quyết!

"Ngươi có ảnh Triệu Vệ Quốc không?" Ta trầm mặc một hồi, mới trầm giọng mở miệng.

Chuyện tới nước này, ta không nghĩ biện pháp nào khác mà trực tiếp lựa chọn đối mặt với Triệu Vệ Quốc.

Hắn không chết, các huynh đệ của ta sẽ chết. Hắn đã chết, đổi lãnh đạo mới, hy sinh mới sẽ là trời sáng khí trong.

"Ta gửi cho ngươi, bên kia không có việc gì thì lập tức tới ba mươi!"

Vừa nói xong máy truyền tin, liền dùng tin nhắn gửi cho ta một tấm hình ảnh, ta mở ra xem, phát hiện Triệu Vệ Quốc này khác với cái loại quan viên bụng phệ trong tưởng tượng của ta, thân thể hắn gầy gò, ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt to kiên nghị, dáng dấp có chút giống diễn viên Nhật Bản tên Dã Hạo hai.

Loại người này vừa nhìn đã biết tâm cơ kín đáo, đồng thời hết sức tự kiềm chế, bình thường sẽ không có khuyết điểm gì, cho dù làm chuyện xấu cũng bị không lưu lại một chút dấu vết.

Càng như vậy, ta càng cảm giác ngoại trừ ám sát không có bất kỳ cơ hội nào cứu Lý Ma Tử, lúc này từ võ hán xuất phát bay đến Quảng Châu, tiếp theo chạy tới Huân.

Bởi vì lần này đi tương đối nguy hiểm, ta dứt khoát không gọi lên Vương Bật Nhi, còn cố ý đưa tin cho nàng nói mình phải đi Trương gia lão trạch ở vài ngày!

Chương thứ hai nghìn bốn lẻ, Song Hùng tình cờ giả tài xế.

Từ khi đến giờ ký, ta dựa theo địa chỉ mùng một, đi vào một khách sạn trúc lâu có cấp bậc rất cao ở Tân giới, khách điếm này ở một khu biệt thự, trên đường đi tới đã thấy xung quanh đầy những xa hoa quyền quý.

Ban đầu không phải người ham hưởng lạc, nếu hắn định địa chỉ ở chỗ này, hẳn là trong lòng đã có dự định.

Khi ta đi vào, hắn và mấy người khác đang cùng mọi người thưởng thức kịch vui trên sân khấu.

"Sơ Nhất."

Ta đi tới vỗ vỗ Sơ Nhất, lại đánh tiếng chào hỏi bằng hữu của hắn, sau đó thấp giọng nói: "Không còn cách nào khác, ta muốn ám sát Triệu Vệ quốc!"

Vừa nghe xong đôi mắt lập tức trợn tròn, ra sức lắc đầu.

Ông ta nói hộ vệ bên người Triệu Vệ Quốc đã trải qua huấn luyện đặc thù, đừng nói là ám sát, căn bản chúng ta không thể đến gần được!

"Cái này cũng không được, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn bọn Lý Ma Tử bị bí mật giết chết như vậy?"

Một quyền ta giận đến đập ở trên bàn, khiến cho người xem chung quanh nhìn xem một hồi trắng mắt. Đám bạn ban đầu của hắn liên tục thay ta xin lỗi.

"Tính cách ngươi phải thay đổi mới được!"

Sau khi tràng diện lại trở nên náo nhiệt, một ít lời dặn dò ban đầu, sau đó chỉ chỉ nữ tử hí hát trên đài nói: "Ngươi biết đây là ai không? Nàng là Trình Văn, đại sư hài kịch."

Trình Văn Văn?

Ta suy nghĩ nửa ngày mới nhớ ra tên người này, không phải người ta không đủ nổi danh, mà là vì ta quá ít quan tâm đến truyền thống hí khúc văn hóa.

Trình Văn là một trò hí kịch đại sư đương thời, từng dùng một khúc 《 Hoa Đào Khiếu Phiến 》 truyền xướng thế giới, đương nhiên hoàn toàn xứng đáng là quốc bảo còn sống.

Nàng không chỉ tinh thông hát hí khúc, bản thân cũng cực kỳ xinh đẹp, mắt to mũi cao, một khuôn mặt trái xoan, cả khuôn mặt đều mang vẻ đẹp nữ tính, là nữ thần tám lẻ sau lưng người đời kia!

Chỉ là ta không rõ vì sao lúc đầu đến xem kịch của nàng, chẳng lẽ Trình Văn Văn có quan hệ gì với Triệu Vệ Quốc?

Nghĩ tới đây ta lại nhìn về hướng mùng một, hắn khẽ gật đầu, cẩn thận lấy một tờ giấy từ trong túi ra, bảo ta vào báo: "Chúng ta là vì bảo vệ tính mạng, quả thật có người vì tiền mà liều mạng."

Ta nhận lấy tờ giấy mở ra, chỉ thấy trên đó viết: "Triệu Vệ quốc mỗi tháng năm sau khi tan ca đều phái tài xế đến nhận Trình Văn, nửa đường đổi xe hai lần, cuối cùng sẽ đón cô ta đến biệt thự tư nhân của Triệu Vệ Quốc. Nhớ lấy: Tính cảnh giác của Triệu Vệ Quốc rất mạnh, ngàn vạn lần phải một lần đặt tên xuống, sau khi thất bại sẽ không có cơ hội thứ hai!"

Xem hết tờ giấy này, trong nháy mắt suy nghĩ của ta được mở ra, là người sẽ có nhược điểm, đừng quản là người thường hay là quan to quý nhân, luôn có lúc phóng thích thất tình lục dục của chính mình.

Triệu Vệ Quốc hắn quả nhiên đủ giảo hoạt, đón một nữ nhân trên đường đổi hai xe, đáng tiếc hắn sơ hở ít nhiều vẫn để cho người ta tiết lộ tin tức ra ngoài.

Nếu như tờ giấy này là thật, vậy thì bọn ta đã tìm được cửa vào, có điều ta rất hoài nghi tính chân thật của tờ giấy này, dù sao vào thời khắc mấu chốt có người bán tin tức, rất có thể là do Triệu Vệ quốc cố ý bố trí cho bọn ta.

Sơ Nhất giống như nhìn thấu tâm tư của ta, cười nói: "Yên tâm đi, đây là đại mã hầu dùng giá cao năm trăm vạn bán cho ta!"

Con khỉ là thám tử nổi tiếng trong nước, nói toạc ra là tên lưu manh không biết xấu hổ, chuyên tổ chức đoàn đội đi săn mấy chuyện xấu của ngôi sao, thậm chí là để chế tạo nhiệt độ, thường xuyên bịa đặt để gây sự.

Sao trời làm nhân vật công chúng không tiện dây dưa với một con chó ghẻ như vậy, mà dân chúng lại hết sức hứng thú đối với vòng hoa giải trí, cho nên con khỉ lớn dần dần nổi tiếng trong loại khe hẹp này.

Tuy nhiên, ta chỉ biết là hắn thích trộm ngôi sao gì đó, không nghĩ tới ngay cả quan viên của hắn cũng dám xuống tay.

Nhưng nghĩ lại thì thấy đã muốn bỏ đi rồi, mới nói mấy câu đã dám đòi một lần năm trăm vạn, nếu là ta, ta cũng không có gì không dám...

Hiện tại năm trăm vạn đối với chúng ta mà nói không tính là gì, nhưng ta sợ tôn tử này lừa gạt chúng ta một đạo, đến lúc đó bồi thường phu nhân lại khúc binh liền buồn bực.

"Có lẽ lần này sẽ không."

Gã đầu tiên giải thích: "Đại mã hầu có đồng hương đi theo làm tài xế, trước khi về nhà mượn tài xế về nhà thăm người thân vừa vặn uống rượu cùng con khỉ lớn, kết quả uống nhiều cái gì cũng bắt đầu nói."

"Đại mã hầu này tuy tham tiền nhưng càng tiếc mạng. Hắn biết thế lực của Trương gia và võ hán gia tộc ở nội địa, cũng hiểu Triệu Vệ quốc ở Sở Tư rốt cuộc có bao nhiêu năng lượng, cho nên hắn sẽ không tùy tiện hợp tác với chúng ta."

Mới phân tích một chút, ta dần dần yên tâm, đặc biệt là câu cuối cùng nhắc nhở ta.

Một khi chúng ta lợi dụng Trình Văn Văn đối phó Triệu Vệ Quốc, thành công thì thôi, vạn nhất thất bại, hắn nhất định sẽ dốc sức liều mạng điều tra là ai đang tiết lộ bí mật, đến lúc đó khỉ ngựa to sẽ chết không xa.

Cho nên trong tay hắn khẳng định còn có chứng cứ liên quan tới Triệu Vệ Quốc chưa phát ra.

Đến lúc đó chúng ta thành công rồi, hắn có thể lấy chứng cứ bùng nổ còn lại ra đổi lấy lợi ích. Nếu chúng ta thất bại, hắn cũng có thể lợi dụng chứng cứ khác đổi lấy một con đường sống cho Triệu Vệ Quốc!

Hắn nghĩ ngược lại rất chu đáo, cũng không xung đột gì với lợi ích của chúng ta.

Ta gật gật đầu, ý bảo sơ có thể đánh cược một lần!

"Mỗi ngày nàng đều ở khách sạn này hiến xướng, chỉ có năm buổi chiều nghỉ ngơi, cho nên chúng ta chuẩn bị sẵn sàng từ sáng!"

Mới đầu nhấp một ngụm trà, nhìn Trình Văn trên đài nói.

Sau đó chúng ta rời khỏi khách sạn, trở lại khách sạn lúc đầu, hắn dùng bản đồ ghi lại tất cả các ngã tư giữa các biệt thự tư nhân của Trình Văn Văn, Triệu Vệ Quốc.

Tính cảnh giác của Triệu Vệ Quốc rất mạnh, lúc đầu cẩn thận tất cả lộ tuyến đều bố trí người, hơn nữa mỗi chiếc xe đều để cho bằng hữu chuẩn bị mấy cái bảng số các khác nhau dùng để theo dõi.

Tiếp theo lại dẫn ta cùng đi thương trường mua rất nhiều vật phẩm trang điểm, biệt thự Triệu Vệ quốc khẳng định đề phòng sâm nghiêm, cho nên chúng ta đến lúc đó chỉ có thể hóa trang thành tài xế của hắn.

Ngoài ra, còn mua một cái máy chụp ảnh Cao Thanh.

Sau khi trở lại khách sạn, lúc đầu cùng ta trang điểm cho nhau, bởi vì chúng ta không quá tinh thông dịch dung, cho nên lăn lộn cũng khá phiền toái.

Ròng rã hai ngày chúng ta đều nghẹn ở trong khách sạn, luyện tập dịch dung thuật, cuối cùng đứng ở trước gương nhìn một chút, cảm giác mình chính là sơ nhất, mà sơ nhất đã thành bộ dáng của ta.

"Cái này... Mặc dù hai ta nhìn qua có vẻ đã thay đổi hình dáng, bất quá sao ta lại cảm thấy có chút khó chịu thế này?"

Ta có chút buồn bực nói, lúc đầu lắc đầu, cười khổ nói đây là tác dụng của tâm lý, chỉ cần người khác không nhận ra là được rồi.

Đang nói xong, cửa phòng đã được đẩy ra, các bằng hữu mới đầu bước vào, vừa vào cửa đã đi tới bên cạnh ta, nói: "Ngày đầu tiên, xe đã chuẩn bị xong rồi."

"Được!"

Ta vẫn chưa nói chuyện, mới đầu đã mở miệng, thuận tay gỡ mặt giả nhân trên mặt xuống, nhìn ta nói: "Hiệu quả không tệ."

"Cái này..."

Bằng hữu của hắn thấy thế đều hít vào một hơi, tiếp theo liên tục lấy làm kỳ, điều này làm ta rất hài lòng.

Những bảo an này, sớm chiều ở chung với những người này đều có thể nhận sai, huống chi chỗ Triệu Vệ Quốc bảo an, bọn họ một tuần liền gặp mặt tài xế một lần mà thôi!

Chương thứ hai nghìn bốn mốt ẩn núp thành công có chứng cứ.

Mọi thứ đều chuẩn bị ổn thỏa, chúng ta lẳng lặng đợi đến lượt.

Sáng sớm hôm đó ta và đầu tiên tiến vào khách điếm Trình Văn Hiến xướng, theo thường lệ được nghe một buổi sáng Côn Kịch.

Chờ tan trường buổi trưa, chúng ta thừa dịp nhân viên công tác không chú ý lẻn vào dưới cái bàn sau sân khấu, lẳng lặng đợi.

Cả một buổi chiều, phần lớn thời gian Trình Văn Văn đều ngồi trước ghế, đầu tiên là trang điểm, sau đó mới bắt đầu trang điểm, đem một cái lồng hoa nhỏ tạo thành nữ lang khêu gợi.

Trong suốt thời gian nàng ra ngoài mấy lần, mỗi lần đều khiến cho ta khẩn trương không chịu nổi, sợ là Triệu Vệ quốc đến đón nàng.

Mới đầu dùng miệng ý bảo ta đừng nóng vội, ta mới chưa đi ra ngoài.

Cuối cùng, bọn ta cũng chờ đến chạng vạng tối!

Sau khi Trình Văn Văn bổ sung vô số trang điểm, bên ngoài rốt cuộc cũng đi vào được một cái áo khoác màu đen, mang theo tấm vải dài màu đen. Hắn đi vào cửa, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Trình lão sư, lão bản bảo ta mời ngài dự tiệc."

"Đi thôi, một tuần không gặp ta cũng nhớ hắn."

Trình Văn Văn nói chuyện nhẹ nhàng hơn nhiều so với bảo tiêu, leo lên bao nhỏ đi theo.

Chờ bọn hắn rời khỏi phòng, ta và Sơ Nhất tranh thủ thời gian đi lên hành lang lầu hai, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cửa khách sạn.

Rất nhanh, đã thấy Trình Văn Văn và cái chân nhỏ kia đi xuống bậc thang, lên một cỗ thương vụ bình thường, dọc theo lối đi mở ra ngoài.

Ban đầu, hắn lập tức lên tiếng trong đám người: "Hợp ích lợi lộ, một chiếc biệt khắc màu đen, bảng số là cảng khẩu chế tính!"

Gần như cùng lúc, các bằng hữu trong đoàn vừa phát hiện cũng đã hồi đáp, ta và sơ không quan tâm bọn họ, thuê một xe ngựa chạy tới biệt thự của Triệu Vệ Quốc.

Đúng như con khỉ đưa tin về, trên đường về biệt thự, Trình Văn Văn đổi xe hai lần, hơn nữa lần nào cũng ở nơi vắng vẻ ít người.

May mà chúng ta đã diễn luyện trước nhiều lần, bằng không rất có thể bọn họ đã mất dấu rồi.

Mới suy nghĩ một chút đã bảo bọn họ về trước, chuyện kế tiếp mặc dù không có nguy hiểm gì, nhưng cũng tương đối phiền toái.

Sau khi những bằng hữu kia xác định sau khi rời khỏi vị trí của mình, mới đầu lập tức giải tán quần chúng, tiếp theo hai người chúng ta núp ở phía sau Vạn Niên Thanh bên cạnh biệt thự lẳng lặng đứng đợi.

Qua mười mấy phút, một cỗ xe ngựa màu lam chậm rãi đi tới, cuối cùng dừng trước cửa biệt thự.

"Đến rồi."

Ta liếm môi một cái, yên lặng rút Vô Hình châm ra.

Sau khi dừng xe, người lái xe mặc áo đen đi xuống, kéo cửa xe ra, tiếp đó Trình Văn Văn từ bên trong bước xuống. Cô khẽ cau mày nhìn quanh, thấy xung quanh không có ai mới vào trong phòng, khi đi ngang qua cổng gác còn mỉm cười với bảo an bên trong.

Bảo an vội vàng đứng dậy chào hỏi, dáng vẻ nịnh nọt.

Mà tài xế đang đứng ở trước xe chăm chú nhìn nàng, xem ra phải nhìn Trình Văn Văn Văn đưa mắt tiến vào phòng Triệu Vệ Quốc mới rời đi.

Lúc này vừa vặn cho đám đầu tiên tranh thủ chút thời gian, chúng ta liếc mắt nhìn nhau, mới đi dọc theo đường đầu tài xế tới nhanh chóng chạy đi, còn ta thì ném Vô Hình châm ra, tiếp tục nhìn chằm

chằm Trình Văn.

Thông qua lộ tuyến của nàng, đại khái ta phát hiện trong này không chỉ là biệt thự của một mình Triệu Vệ Quốc mà là một khu biệt thự nhỏ.

Người có thể ở cùng một chỗ với hắn, khẳng định không phú cũng quý, ta thật may mắn chính mình không có sơ suất, nếu không tùy tiện xông vào rất có thể sẽ đi nhầm chỗ, rước lấy phiền toái.

Con khỉ này cũng không phải là đáng tin cậy, tin tức của hắn chung quy vẫn có tỳ vết, sau khi có cơ hội gặp mặt, nhất định phải giáp mặt giáo huấn hắn một chút!

Trình Văn đi được năm phút, trên đường vừa đi vừa nghỉ rất cẩn thận, sợ bị người ta phát hiện. Xem ra không chỉ Triệu Vệ Quốc sợ xảy ra chuyện, bản thân nàng cũng lo lắng chuyện mình làm nhân tình bại lộ.

Cuối cùng nàng dừng lại trước cửa biệt thự nhỏ của một dãy nhà, tự mình rút chìa khóa từ trong bọc ra mở cửa.

Sau khi cô đi vào, ta thu lại Vô Hình Châm, lúc này lái xe quay trở về, hắn lập tức lên xe rời đi.

Ta nhìn qua phòng quan sát, tìm ra một bảo an diện mạo khá là phong phú, lần nữa điều khiển châm Vô Hình, trực tiếp xuyên vào trong cơ thể hắn, dùng ý niệm của mình khống chế hắn đi ra.

Những người khác hỏi hắn làm gì, dưới sự khống chế của ta, hắn cứng rắn nói: "Trong nhà có chút việc gấp, ta tạm thời ra ngoài một chút."

Nói rồi hắn trực tiếp đi ra, sau khi vòng qua tường, liền cắm đầu ngã xuống bãi cỏ.

Ta tranh thủ đi lên, nhìn kỹ diện mạo gã, lợi dụng thuật dịch dung vừa mới học được giả bộ thành bộ dạng của gã.

Sau khi làm xong, ta cẩn thận so sánh với việc mình và bảo an này, cảm giác không có vấn đề gì, liền thong dong đi vào vệ thất ở cửa.

Về phần bảo an kia, cứ để cho hắn ngủ trên bãi cỏ đi, dù sao thì cũng sẽ không có ai đi đến cái góc chết kia cả, đợi hắn tỉnh lại, chúng ta đã sớm có kết quả rồi.

Sau khi đi vào, một người trong đó còn quan tâm hỏi một câu.

Ta lắc đầu ra hiệu không sao, ngồi trên ghế quan sát tình huống trên đường, cũng qua ba phút, xe ngựa màu lam vừa mới mở lại trở về, xe nghe ở cửa, tài xế xuống xe đi tới gõ cửa sổ, trầm giọng nói: "Ông chủ bảo ta tới lấy một món đồ."

Chắc là sợ bị phát hiện, lúc mới nói chuyện đã cố ý ép cổ họng, nhưng vẫn khiến một người trong đó cảnh giác, hắn mở miệng thử: "Bang, giọng nói của ngươi thay đổi như thế nào?"

"Có quan tâm, trong cổ họng có lưỡi rắn."

Mới nhất hàm hồ trả lời một câu, tiếp theo đưa mắt liếc ta một cái.

Ta khẩn trương tiến lên mở cửa ra, thừa dịp những bảo an khác còn chưa kịp nói chuyện, liền đi ra ngoài chỉ chỉ biệt thự Triệu Vệ Quốc, lại chỉ chỉ mình, ra hiệu ta theo người tới đi, để cho bọn họ yên tâm.

Những bảo an khác cũng gật đầu, không xoắn xuýt về vấn đề này nữa, dù sao thì người có thể tới đây xem cửa chính, đều là người có thân thủ tốt, bọn họ cũng đều có thể yên tâm với nhau.

Ta giả bộ theo dõi hắn ở phía sau, đợi sau khi xác định người của phòng bảo an không nghe được tiếng động, hắn vội vàng mở miệng: "Bọn họ có lẽ đã bắt đầu rồi, chúng ta phải nhanh lên."

Nói ta đẩy nhanh tốc độ, chờ sau khi đi tới vệ thất canh gác thì nhanh chóng chạy tới cửa biệt thự của Triệu Vệ Quốc.

Ta sẽ ghé lỗ tai lên cửa cẩn thận lắng nghe, phát hiện bên trong thường truyền đến âm thanh khiến người ta đỏ mặt, nhưng âm thanh đó không hề rõ ràng.

Xem ra bọn họ hẳn là đi phòng ngủ, như vậy vừa vặn, giúp hắn ta tránh để nghe được động tĩnh.

Hiện tại phòng trộm khi bị phá hủy đều sẽ phát ra tiếng vang thanh thúy, ta dứt khoát dùng Vô Hình châm vạch một cửa động hình vuông trên Thuần Mộc Môn, sau đó thừa dịp ván gỗ còn chưa rơi xuống đất nhanh chóng tiếp vào trong tay, thật cẩn thận móc ra bỏ xuống đất.

"..."

Ta và Ban đầu cứ như vậy lặng yên không một tiếng động theo cửa hang chui vào phòng, vừa đi vào đã thấy ghế ngồi phòng khách bày đầy đồ dùng tình cảm màu hoa lá, trên mặt đất còn ném quần áo của Trình Văn Lai.

Mới nhìn phòng ngủ, khẽ nhíu mày, lấy máy chụp ảnh từ trong túi ra cho ta mượn.

Hắn là một người rất chính phái, không tiếp thu được hình ảnh đó.

Ta có thể không có thanh cao như hắn rồi, đầu tiên là dùng châm vô hình theo khe hở cuối cửa phòng ngủ chui vào, phát hiện bọn họ đang tắm rửa uyên ương tắm, toàn bộ tinh lực đều đặt ở trên người lẫn nhau.

"Ha ha!"

Ta nhếch nhếch miệng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra, sau đó đứng ở cạnh cửa tìm một góc độ thích hợp quay phim, nghiêm túc quay.

Cho dù trên cơ bản Triệu Vệ Quốc cũng không lộ ra khuôn mặt nghiêm túc, nhưng từ giọng nói cùng với hình dáng thân thể của hắn đều bị ta quay lại trọn vẹn.

Sau khi xác định nội dung ghi chép này có thể lật đổ hắn, ta ho khan một tiếng rồi cười nói: "Triệu trưởng thật là có nhã hứng!"

"Là ai?"

Triệu Vệ Quốc sau khi nghe được âm thanh, trước tiên là dùng khăn tắm bên cạnh che thân dưới, lại dùng thân thể ngăn cản Trình Văn, mới nổi giận đùng đùng mà hỏi.

Nhưng động tác hắn trở mặt cũng bị ta vỗ xuống, trở thành phần điểm mắt lưu ý.

Ta quơ quơ cánh tay, yếu ớt nói: "Đại diện của ta nếu phần video này truyền đến mạng, ngươi có thể sẽ cháy a."

Lúc này hắn mới nhìn thấy ảnh ảnh tồn tại, trong nháy mắt vẻ mặt cứng ngắc, tiếp theo nổi giận đùng đùng quát: "Nói đi, Chu đại quân, ngươi muốn bao nhiêu!"

Đại quân Chu? Ban đầu ta sửng sốt, tiếp theo ý thức được hắn coi hắn thành bảo an bị ta điều khiển ở cửa.

"Ha ha, ta không thiếu tiền."

Đột nhiên ta muốn thử xem hắn có cảm tình thế nào với Trình Văn, liền cố ý nhìn Trình Văn Văn nói: vóc người Trình mỹ nữ thật đẹp nha.

"Ngươi thích thì cứ cầm đi chơi đi, đồ tốt đương nhiên là phải cùng ta chia sẻ."

Nói xong, Triệu Vệ Quốc đẩy Trình Văn Văn ra, căn bản không để ý tới sự phản đối của nàng.

Chương thứ hai, hai ngàn bốn trăm hai, chính đạo nhân gian là tang thương.

"Được rồi, ta không có hứng thú với nữ nhân này."

Ta đã cắt lời hắn, hung dữ nói: "Nếu sáng mai còn chưa nhìn thấy mấy người đại lục bị ngươi bắt đi, thì ta cam đoan để cho ngươi nhóm lửa."

Nói xong ta quơ quơ cái que, định quay người rời đi.

Triệu Vệ Quốc chần chờ một chút, thanh sắc bối rối nói: "Ngươi... Ngươi là người của Trương gia!"

Hắn tám phần cho rằng bảo an này là nằm vùng mà Trương gia phái tới, ta cũng không có vạch trần, dừng lại bước chân tiếp tục nói: "Những năm nay, ta ít nhiều cũng biết những chuyện ngươi làm, nếu như ngươi muốn chơi đùa, ta cũng không ngại chơi với ngươi một chút."

Nói xong ta liền đi tới trước dùng điện thoại của hắn viết điện thoại cá nhân, sau đó bước nhanh ra ngoài, cùng lúc chậm rãi rời khỏi biệt thự của hắn, lúc đi ngang qua đình bảo an còn có các bảo an khác tiến lên chào hỏi.

Ta gật gật đầu đi ra, trở lại góc chết gỡ mặt nạ trên mặt xuống, cùng rời khỏi biệt thự.

Sau khi trở lại chỗ ở của chúng ta, lúc đầu cho con khỉ lớn viết một chai điện, hắn lo lắng chỉ dựa vào video thì sẽ chấn nhiếp không được Triệu Vệ Quốc, muốn từ trong tay con khỉ lớn moi ra một chút tin tức khác.

Con khỉ lớn biết chúng ta đã lấy được video cực kỳ vui vẻ, lập tức đưa tới cho chúng ta một bản khai.

Trên bản khai viết rất rõ ràng, một năm một tháng nào đó có thứ gì đó, lại không viết tên cùng cái tên hối lộ với tham ô nhận hối lộ.

Như vậy cũng tốt, người khác cũng không hiểu, ta cũng không cần che giấu giấu diếm, dù sao Triệu Vệ Quốc có thể đọc hiểu là được.

Ta nghĩ nghĩ rồi trực tiếp dùng cái chứng cứ rất mịt mờ này vỗ xuống, thông qua bức thư màu phát cho Triệu Vệ quốc.

Ta tưởng hắn sẽ nhanh chóng trả lời ta, ai ngờ mới một giờ mà không mặn không nhạt trả lời một câu: "Thế nào?"

"Họ Triệu kia, ta đã nói rồi. Nếu ngươi không phối hợp với nhau thì thôi, đến lúc đó sẽ không còn mịt mờ như vậy nữa."

Tên cháu trai này đã tỏ ra trấn tĩnh với ta, ta cũng không quen với hắn, đơn giản là tỏ vẻ thô bạo, hoặc là thả người, hoặc là vỗ hai tán.

Ta ngược lại cũng không có hù dọa hắn, máy truyền tin liền liên hệ con khỉ lớn kia để hắn chuẩn bị nổ tung.

Hắn liên tục gật đầu, nói mình cùng thủ hạ bằng hữu có ngàn vạn fan, chỉ cần ra lệnh một tiếng, sẽ có mấy trăm người khí thế uyên bác và đại hào nóng bỏng đồng thời chuyển động, đến lúc đó chủ lưu truyền tống nhất định sẽ có tin tức tiếp viện, không đến một giờ liền có thể để Triệu Vệ quốc hồng thanh lưỡng.

Ngày mai, hắn sẽ được mời đi uống trà. Có lẽ không tới một tháng, hắn sẽ trở thành con hổ lớn cưỡi ngựa kế tiếp.

Chờ hắn sau khi xuống đài, người kế nhiệm cho dù phải trị tội Lý Ma Tử, cũng nhiều nhất đi quy củ, công bằng công chính, mà không phải lấy quyền mưu tư.

Đương nhiên đây chỉ là lựa chọn cuối cùng của ta, không đến mức vạn bất đắc dĩ ta vẫn sẽ không đi lật đổ Triệu Vệ Quốc, dù sao thì địa vị của hắn ở đó.

Từ chạng vạng tối đến khuya, ta một miếng cơm cũng chưa ăn, một ngụm nước cũng chưa uống, luôn canh giữ bên cạnh điện thoại Triệu Vệ Quốc bất cứ lúc nào.

Mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau, ta mới nhận được một chiếc bàn xa lạ, ta phản xạ kết nối, trực tiếp nói: "Triệu Vệ Quốc, ngươi rốt cuộc phóng không tha?"

"Tiểu ca... Là ta."

Đây là thanh âm của Lý mặt rỗ, trong lòng ta vô cùng mừng rỡ, hỏi bọn hắn ở chỗ nào rồi, hiện tại thế nào rồi.

Lý Ma Tử nói bọn họ đã được phóng thích, bảo ta đừng lo lắng, tiếp theo hắn giảm thanh âm xuống thấp một chút, nhỏ giọng hỏi ta làm thế nào đối phó được với Triệu Vệ Quốc.

"Đừng nói nhảm, cho ta biết địa chỉ ở đâu."

Ta kích động hỏi địa chỉ bảo bọn họ nghỉ ngơi tại chỗ một chút, sau đó ta chạy đến gian phòng đầu tiên hưng phấn nói: "Tân Nhất, Triệu Vệ Quốc chịu thua rồi."

"Xem ra cuối cùng dục vọng của hắn vẫn chiến thắng sự trung thành của hắn với Long Thanh Thu."

Mới đầu cười cười, cùng ta không mưu mà hợp nói: "Đi thôi, tiếp các huynh đệ!"

Ta nhếch miệng cười cợt, xuống lầu thuê một chiếc xe ngựa xa hoa, trực tiếp mở đến ngục giam Xích Trụ, khiến tài xế cho rằng chúng ta là xã hội đen, rất biết điều hỏi: "Các ngươi muốn đi chém người à?"

"Ta đi đón người!"

Ta có chút đầu đất nhìn hắn một chút, cảm giác không có gì cùng ngôn ngữ.

Sau khi tiếp cận ngục giam, từ xa ta đã thấy Lý Ma Tử và đám người Đại Kim Nha, râu quai nón đều bị cạo thành đầu trọc. Ta cho rằng bọn họ ở bên trong sẽ được thu dọn tử tế. Ai ngờ sắc mặt mỗi người đều hồng nhuận, khí sắc rất tốt.

Mới hỏi rõ, Triệu Vệ Quốc đã trực tiếp đem bọn họ và bị xử tử hình, mà loại người ngồi trong ngục này là khiến cho những phạm nhân khác sợ hãi nhất, cho nên đám người này tiến vào liền trở thành thế lực lớn nhất của toàn bộ trông coi nơi này.

Nghe nói Lý mặt rỗ ở bên trong thời gian này đều trà trộn thành nhà tù của bọn họ...

Xét thấy thân phận Triệu Vệ Quốc quá đặc thù, cứu bọn Lý Ma Tử ra coi như thành công, ta cũng không cần thiết lại giết hắn.

Hắn lần này sau khi thả người đều không liên hệ ta, nghĩ cũng biết ta không có khả năng đem video trả lại cho hắn.

Như vậy cũng tốt, tối thiểu chứng minh hắn và ta đã nắm giữ một phần ăn ý, ta sẽ không vô duyên vô cớ cầm những chứng cớ này đi uy hiếp hắn, hắn cũng đừng giúp Long Thanh Thu đối phó chúng ta nữa, như vậy là đủ rồi.

Đến tận đây, tất cả đường chủ của các đại đường của Long Tuyền sơn trang đều bị ta bắt lại, giành được chiến thắng trong giai đoạn này, phía nam Trường Giang không còn địa bàn của Long Tuyền sơn trang nữa.

Mới một mình trở về dãi tàu xây dựng lại mê quan, mà Trương Diệu Vũ trở lại, vội vàng chia thành quả thắng lợi trong trận đấu đấu này với Vương lão gia bọn họ.

Ta không thích đàm phán với thế hệ trước, dứt khoát mang theo Vương Loan Nhi ra ngoài du ngoạn, vừa lúc có thể thả lỏng tâm tình.

Ba ngày sau, bọn Trương Diệu Vũ đàm phán xong, địa bàn thương nghiệp của Trương gia bắt đầu bao quát Hoa Bắc từ Đông Tam Tỉnh, bao hàm Kinh Tân, mãi cho đến Hoàng Hà làm ranh giới, thực hiện trăm ngàn năm qua phục hưng một lần nữa.

Hoàng Hà đi về phía nam, trong Hoa Trung, Tứ đại gia tộc dựa theo công lao lớn nhỏ mà phân chia, trong lúc nhất thời cả giang hồ đều đang lưu truyền ta cùng Vương Sật Sơn Trang truyền thuyết.

Thế lực của Long Thanh Thu đã thu hút toàn bộ đến Hoa Đông, ta nghĩ hắn nhất định đang chuẩn bị âm mưu kinh thiên gì đó.

Nhưng Trương Diệu Võ lại chẳng hề để ý, hắn dẫn bọn họ leo lên Hoàng Hạc Lâu trong cơn mưa phùn, vừa nhìn nước sông xa xa, vừa phân phó Đại Kim Nha tìm hiểu tất cả sản nghiệp màu đen, bao hết cả từ thiện của nửa Hạ. Đế Quốc thương nghiệp của Trương gia Giang Bắc muốn lấy là hợp pháp, có đạo, như vậy mới có thể danh chính ngôn thuận thu nhận chiêu an.

Đồng thời, cuối cùng hắn cũng đem chứng cứ tham ô nhận hối lộ của Triệu Vệ quốc giao nộp cho Thích Liêm Chính Công thự.

Dùng lời của hắn mà nói, so với kẻ địch của Trương gia, kẻ thù của nhân dân càng đáng hận hơn!

Cuối cùng, hắn buông cây dù trong tay ra, lớn tiếng ngâm tụng thiên cổ thi thiên vĩ nhân.

"Chung Sơn Phong Vũ nổi lên bão cát, trăm vạn hùng binh quá giang lớn."

"Hổ chiếm long bàn thắng xưa nay, long trời lở đất mà cảm khái!"

"Phải mau chóng đuổi kịp tên còn lại kia, không thể vơ vét danh tiếng học bá vương."

"Trời có tình đã già, chính đạo trong nhân gian là tang thương!"

Bài thơ này, chẳng phải là sự miêu tả chân thực của Trương gia Giang Bắc cùng Long Tuyền sơn trang sao?

Cho dù ngươi có cường đại cỡ nào cũng vĩnh viễn không thể ngăn cản Hạo Nhiên Chính Khí, không ngăn cản được lòng dân hướng tới.

Giờ khắc này, ta cảm nhận được sự rộng lớn trong lòng Trương Diệu Vũ.

Ta tin rằng cho dù Long Thanh Thu có lợi hại đến mấy, cuối cùng cũng sẽ bại dưới tay chúng ta, ngày đó đã càng ngày càng gần.

Chương thứ hai nghìn bốn ba ở biên giới bão táp.

Cơn mưa nhỏ rơi xuống lác đác cả ngày một đêm, vẫn như cũ không có ý dừng lại chút nào.

Ta đứng lặng tại biên cảnh ven biển, giơ lên một cái ô đen, đã đợi được ba mươi sáu giờ đồng hồ ở chỗ này.

Nhưng trên mặt biển tối như mực, vẫn không có nửa điểm động tĩnh.

Tối hôm qua, chính là ngày Hàn lão lục trở về, sao mà cái này còn chưa tới?

Ta còn chưa hết lo lắng!

Sau khi liên hợp Trương gia ở Giang Bắc quét sạch thế lực của nhân phái Long Tuyền sơn trang, ta đã từng hỏi tung tích của Hàn lão lục và Thải Vân cô nương. Một con đầu tiên là nói cho ta biết, bọn họ hiện tại rất an toàn, trước mắt hội hợp tiểu bạch long đi hoàn thành một sứ mạng khác, để cho ta an tâm đi theo Trương gia tộc trưởng tiến hành công việc kết thúc là được.

Thẳng đến mấy ngày trước, sơ tài đột nhiên gửi tin nhắn tới cho ta, nói là chạng vạng ngày tháng ba, lão lục bọn hắn sẽ từ nơi này lên bờ nhập cảnh.

Ta đã chạy tới sớm, thế nhưng vẫn chờ tới bây giờ, lại không có chút tin tức nào.

Mây đen giống như cái nồi đen ùn ùn kéo tới, sấm rền rền không ngừng. Từng đàn từng đàn sóng biển ập vào đá ngầm trên bờ, phát ra từng tiếng gầm rú.

Trong điện thoại di động không có tín hiệu, cũng không có bất kỳ người nào truyền đến tin tức.

Ta linh cảm được tình huống có chút không ổn, nhưng lại không muốn tin tưởng vào tin dữ gì đó.

Chỉ có thể tự an ủi mình: Bọn lão Lục nhất định sẽ bình yên vô sự, chỉ là gặp chút tình huống đặc thù, đến muộn một chút mà thôi; sóng gió trên biển lớn như vậy, có lẽ do rời bến chậm vài ngày cũng là chuyện bình thường. Hoặc là lão Lục uống nhiều quá đã nhầm phương hướng, từ lâu đã có thể đến bờ ở nơi khác rồi.

Ta lặp đi lặp lại mấy lần an ủi chính mình, nhưng tay lại nắm chặt lấy biển rộng trước mắt, hướng về phía mây đen trên đỉnh đầu, một lần lại một lần cầu khẩn: "Hàn lão lục, Thải Vân, Tiểu Bạch Long... Các ngươi ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì a!"

Rào rào!

Lại một cơn sóng biển màu đen cuồn cuộn lướt qua, trên đầu sóng phía xa xa, giống như có thứ gì đó đang trôi nổi.

Ta vội vàng đốt lọn san, chiếu từ xa.

Thuyền!

Đó là một chiếc thuyền nhỏ!

Bị sóng hoa đẩy lên xuống chập trùng, trên đầu thuyền mơ hồ có một bóng người di động mơ hồ.

"Là bọn hắn sao?" Tâm trạng của ta đột nhiên nhảy dựng lên.

Trong giây lát, một tia chớp từ trong đám mây chạy như bay ra, chiếu sáng toàn bộ mặt biển, trên đầu thuyền lảo đảo đứng sừng sững một bóng người vô cùng quen thuộc.

Người không cao, cũng không tính là khôi ngô, một vết sẹo dài vắt ngang qua gương mặt, mặt lồi lõm mấp mô, trên khóe miệng còn tràn ra một mảnh máu tươi.

"Lão Lục!" Ta cao giọng kêu lên.

Không biết Hàn lão lục là nghe thấy tiếng kêu của ta, hay là nhìn thấy thân ảnh của ta, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một vòng ý cười, sau đó ngửa người ngã xuống.

Rặc rặc!

Tia chớp qua đi, tiếng sấm ầm ầm nổi lên.

Toàn bộ đám mây dường như bị nổ tung một mảnh, bốc lên cuồn cuộn khắp nơi.

Rào rào!

Một cơn sóng lớn phóng lên trời, toàn bộ biển cả đều như bị đảo ngược!

"Lão Lục!" Ta quát to một tiếng, ném đi Vũ Tán tay điện, phịch một tiếng đón sóng lớn nhảy xuống! Cố gắng quên mình bơi đến bên kia, bò lên thuyền nhỏ, tình cảnh bên đó nhìn thấy mà giật mình.

Trên cả chiếc thuyền nhỏ, có người nằm rải rác mấy chục cánh tay, có người nắm chặt đao võ sĩ Nhật Bản, có người cầm kiếm.

Buồng nhỏ trên tàu tràn đầy vết thương, mấy chục lỗ thủng lớn nhỏ, toàn bộ đều dùng dây khô lá rụng nhét đầy.

Hàn lão lục nghiêng người nằm trên mũi thuyền, sớm đã hôn mê bất tỉnh. Võ sĩ hai tay nắm chặt đao băng sớm đã vặn vẹo, giống như hoa tê vậy. Cũng không biết đã chém bao nhiêu người, vung vẩy bao nhiêu lần mới biến thành hình dạng như vậy.

Thế nhưng... Thải Vân cô nương và tiểu bạch long đâu?

Không kịp nghĩ nhiều, ta vội vàng bò lên thuyền, dò xét hơi thở của hắn, tuy rằng rất yếu ớt, nhưng vấn đề cũng không lớn.

Sau khi Hàn lão lục trúng ma đằng cổ độc, ngược lại vì họa được phúc, có được thân thể thanh mộc, được xưng bất tử thân —— vô luận thương thành dạng gì, chỉ cần ma đằng bất diệt trong cơ thể, hắn sẽ vĩnh viễn không chết!

Lần trước tuyệt sát Diệp Thập Tam, hắn bị đâm xuyên qua trái tim, nổ tung óc, nhưng liên tục đổ mấy chục bình rượu mạnh vào sau đó lập tức vui vẻ nhảy nhót; ở trong Thiên Chiếu Thần Mộ, da thịt toàn thân hắn đã khô héo, giống như cọc gỗ khô, nhưng sau khi ăn vào rượu nuốt đồng tử, lập tức phục hồi như lúc ban đầu.

Trước mắt vết thương nhỏ này đối với hắn tự nhiên không tính là chuyện gì.

Đương nhiên, lực cắn trả của Ma Đằng cũng cực kỳ cường hãn, mặc dù không bị ngoại lực làm tổn thương, Hàn lão lục cũng tùy thời cùng Ma Đằng trong cơ thể sinh tử đánh nhau. Loại thống khổ như tê tâm liệt phế này, người thường tuyệt đối không có khả năng thừa nhận!

Nhưng Hàn lão lục lại là người rắn rỏi cứng cỏi, trên mặt vĩnh viễn không có nửa điểm biểu tình thống khổ. Chỉ cần còn một hơi thở, hắn tuyệt sẽ không nhận thua, càng sẽ không ngã trước mặt ta.

Nhưng bây giờ hắn vậy mà mệt mỏi sống lại như vậy, thật sự là khó có thể tưởng tượng, hắn dọc theo đường đi đến cùng đã trải qua cái gì?

Ta không nghĩ nhiều nữa, xoay người cầm lên hai thanh trường đao, nằm nhoài bên cạnh thuyền ra sức chèo về phía trước.

Mưa to rào rào càng lúc càng mãnh liệt, từng cơn sóng lớn ngập trời nương theo gió cuồng quyển không ngừng.

Thuyền nhỏ đong đưa trong sóng gió giống như một chiếc lá không ngừng xoay tròn, ta cắn chặt hàm răng dốc sức liều mạng xoay hai thanh đao về phía trước, hướng về phía trước lần nữa.

Bốp!

Lại một cơn sóng lớn cuốn tới!

Thuyền nhỏ đã trải qua muôn vàn thương trăm ngàn dặm cũng không chịu đựng được nữa, rặc rặc một tiếng vỡ thành vài mảnh.

"Lão... "

Chữ "Lục" còn chưa kịp ra khỏi miệng, ta liền bị thủy triều hoàn toàn nhấn chìm. Hàn lão lục theo hơn mười cánh tay cụt, thẳng hướng đáy biển chìm xuống.

Ta vội vàng đâm mạnh một phát, điên cuồng đuổi theo hơn mười mét, rốt cục túm được bả vai của hắn, lập tức hai chân đạp liên tục, lao ra khỏi mặt nước!

Sau khi lăn lộn trong sóng lớn đầy đau khổ hơn mười phút, cuối cùng ta cũng điều khiển được Hàn lão lục đang hôn mê bất tỉnh bò lên bờ.

Rặc rặc! Lại một tiếng sấm sét vang lên.

Phảng phất giống như chiêng vàng triệt quân, mây đen từ từ tan đi, bão tố nhất thời đình chỉ.

Toàn bộ mặt biển lại khôi phục bình tĩnh, một vòng tròn lớn như quả cầu, trăng sáng như tuyết treo giữa trời cao.

Tựa như trận bão táp này chuyên chuẩn bị cho Hàn lão lục!

Cho đến lúc này ta mới phát hiện, trên người Hàn lão lục có rất nhiều vết thương nhìn thấy mà giật mình.

Có dao chặt, có bỏng, có bảy tám lỗ hổng!

Đây cũng chính là Hàn lão lục, muốn gì cũng không biết đã chết bao nhiêu lần từ lâu rồi.

"Lão Lục, ngươi... Ngươi không sao chứ!" Nước mắt của ta sớm đã bị nước biển thấm vào.

"Đúng, rượu! Ta đi lấy rượu!" Ta bỗng nhiên nghĩ vậy, lảo đảo đứng dậy, phóng thẳng về phía trước.

Biết Hàn lão lục muốn trở về, ta nhất định tìm người lắp một rương sách.

Vốn là lúc chuẩn bị đợi hắn ra bờ đón gió.

Còn từng mơ hồ qua những cảnh tượng kia, mắt thấy đầu thuyền cập bờ, ta cười ha ha vung lên một bình rượu đi. Hàn lão lục đưa tay tiếp lấy, lập tức rót tới cùng, cười ha ha khen một tiếng rượu ngon.

Nhưng không nghĩ tới, cảnh tượng lại như thế, chuyến đi này của Hàn lão lục rốt cuộc đã trải qua những gì?

Còn nữa, Thải Vân cô nương và tiểu bạch long đâu?

Ngay cả người có thực lực mạnh nhất là Hàn lão Lục cũng bị thương đến như vậy, còn hai người bọn họ...

Đảo câu cá thứ hai nghìn bốn.

Liên tiếp trút vào bảy tám bình nghiên mực, vết thương trên người Hàn lão lục rốt cục cũng rịn ra một ít chất lỏng màu xanh đậm.

Bốp!

Một viên đạn dính máu tươi, từ trong vết thương vô cùng thê thảm vọt ra, rơi trên mặt đất phát ra một tiếng vang nhỏ.

Ba ba ba...

Ngay sau đó, lại là mấy viên đạn được nối tiếp nhau mà ra.

Hàn lão lục nhíu mày, mấp máy môi nói gì đó.

Ta vội vàng cúi đầu, cẩn thận lắng nghe.

"Rượu... Rượu..." Hàn lão lục đinh động bờ môi, liên thanh kêu lên.

"Có! Có! Còn nữa! Lão Lục, uống thêm chút nữa đi..."

Ta nghiêng bình rượu, lại đổ xuống.

Nhưng hắn lại sặc một ngụm, ra sức kêu lên: "Chín, Cửu Lân, nhanh... Nhanh đi..."

Ta linh cảm được có chút không thích hợp, vội vàng dừng lại, ghé sát bên tai hắn gấp giọng hỏi: "Lão lục, ngươi nói cái gì? Để ta đi đâu?!"

Hàn lão lục nghiêng đầu, lại từ trong khuỷu tay ta rũ xuống.

Trong mắt ta rưng rưng nước mắt, lại là cả một bình đổ xuống.

Lại một lát sau, lông mày Hàn lão lục nhíu lại một chút, chậm rãi di động ngón tay, ở trên bãi cát vẽ ra một cái móc câu, đuôi móc câu vung ra một đạo sừng, lập tức cánh tay cứng đờ, không nhúc nhích nữa.

"Lão Lục, lão lục ngươi làm sao vậy." Ta lập tức kinh hoảng, cuồng thanh kêu to.

"Lão Lục! Nơi này còn có rượu mà. Ngươi uống đi a, ngươi uống đi! Không phải ngươi uống rượu là không sao sao sao mà?" Ta vừa kêu vừa gặm bình rượu điên cuồng trút vào.

Cả rương rượu xí đều đổ vào, Hàn lão lục vẫn hôn mê chưa tỉnh, vốn vết thương đã sớm khép lại nhưng vẫn chảy ra chất lỏng màu xanh lục nồng đậm như cũ.

Cũng không biết là bị ngâm trong nước biển quá lâu, hay là thân thể của hắn xuất hiện cái gì khác thường, mơ hồ có chút phát lạnh, mạch đập mặc dù có, nhưng lại yếu ớt đến cực điểm, dường như lập tức không chịu nổi nữa!

Không được! Nếu cứ tiếp tục như vậy, Hàn lão lục sẽ gặp nguy hiểm rồi!

Thế nhưng hải vực này trống rỗng, đừng nói bóng người, ngay cả một con hải âu cũng không có.

Sau khi bí mật báo cho ba người Hàn lão lục ta biết về sự vĩ độ và địa điểm chuẩn xác mà ba người Hàn lão lục sắp sửa đăng ký, liền không có tin tức. Chuyện thần bí mà quỷ dị như thế chưa bao giờ xuất hiện qua, ta chỉ đến đây, ai cũng không nói cho ai, ngay cả Trương gia tộc trưởng cũng không biết chút nào.

Nhưng bây giờ, điện thoại không có tín hiệu, Hàn lão đã hôn mê sâu sáu sâu, đối mặt với biển rộng không một bóng người, ta nên làm gì bây giờ?

Đưa Hàn lão lục đi tìm rượu?

Ít nhất gần đây nơi này có thể gặp được người ở, ít nhất cũng cách hơn mười dặm.

Hơn nữa hắn bất kể sinh tử, vội vã gọi tên ta, dùng hết ám hiệu lưu lại ám hiệu này cho ta là có ý tứ gì?

Chỉ sợ đây mới là chuyện khiến hắn lo lắng nhất.

Đúng rồi!

Ban đầu là nói, hắn ở cùng với Thải Vân cô nương, tiểu bạch long!

Nhưng hiện tại hắn lại xuất hiện một mình!

Xem tình hình vừa rồi, khẳng định là đã trải qua một phen tranh đấu sinh tử, mới chạy trốn đến nơi đây.

Nhưng trong tình huống nào đó, với tính tình của Hàn lão lục, mới có thể làm ra chuyện tốt đẹp thê tử Thải Vân cô nương và bạn tốt Bạch Long đồng sinh cộng tử ném xuống, chuyện một mình chạy đi đâu rồi?

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có hai khả năng!

Loại thứ nhất, Thải Vân và tiểu bạch long đều đã hi sinh! Hắn là lực chiến quần địch, cứng rắn giết ra.

Loại thứ hai, Thải Vân và tiểu Bạch Long rơi vào trong vòng vây, hắn liều chết một trận, phá tan vòng vây tìm kiếm viện trợ.

Là như vậy sao!

Hắn vừa rồi còn chưa nói xong, liền nhanh đi...

Ngươi đi làm gì trước đó?

Chính là đi cứu Thải Vân và tiểu bạch long!

Nơi bọn hắn gặp chuyện không may là trên biển rộng, nếu quả thật gặp kình địch vây quanh mà nói.

Nếu bàn về phòng thủ, tất nhiên là Thải Vân cô nương và Hàn lão Lục tổ hợp Hỏa Mộc là kiên cố nhất, nhưng nếu để tiểu bạch long lao ra muốn tìm viện trợ thì nguy hiểm nhất!

Mặc dù nếu chỉ bàn về tốc độ mà nói, chỉ sợ ngay cả Thu Phong Trảm không ai bì nổi cũng chỉ đến thế mà thôi. Ở trên biển cả đầy ắp nước, thoạt nhìn như cực kỳ có lợi đối với Tiểu Bạch Long. Nhưng Tiểu Bạch Long cơ hồ không có lực phòng ngự a, một khi trúng chiêu, vậy nguy hiểm rồi.

Hơn nữa, lấy nhân cách của Hàn lão lục, cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý hắn làm như vậy!

Như vậy, biện pháp ổn thỏa nhất chính là Hàn lão lục dựa vào bất tử thân mà xông ra, để lại Thải Vân cô nương cùng Tiểu Bạch Long đôi huynh muội Thủy Hỏa kéo dài thời gian chờ viện quân mà Hàn lão Lục tìm đến.

Từ ánh mắt khẩn trương không thôi của Hàn lão lục, cùng với một thân trọng thương này xem ra, tình cảnh của Thải Vân cô nương cùng tiểu bạch long lúc này nhất định phi thường nguy hiểm.

Thế nhưng...

Rốt cuộc bọn họ đang ở đâu?

Một ám hiệu hình móc câu này có ý gì đây?

Ta nhanh chóng nhớ lại những ám ngữ nổi danh bốn phương tám hướng, nhưng chưa từng có hình vẽ cơ mật như vậy.

Ta lại cẩn thận nhìn bức tranh Hàn lão lục lưu lại trên bờ cát: Một nhánh móc câu nho nhỏ cong cong, phần đuôi vung ra một sợi dây dài...

Cái này rất giống là... móc câu.

À, đúng rồi!

Ta đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, đây là cá câu!

Hàn lão lục từ trên biển trở về, nơi này lại là đảo hoang ven bờ Đông Hải, chẳng lẽ hắn nói là đảo câu cá?

Thải Vân cô nương và tiểu bạch long bị nhốt trên đảo câu cá.

Thế nhưng nơi này cách đảo câu cá xa như vậy, ta làm sao có thể qua đó chứ?

Còn nữa, bộ dạng Hàn lão lục bây giờ, ta lại như thế nào...

Đúng rồi! Cao Thắng Hàn.

Ta vừa nghĩ tới đây, lập tức nhẹ nhàng buông Hàn lão lục xuống, chạy nhanh hai bước nhặt lên cùng với ống thuốc kíchẫn, ném ở bên bờ điện thoại.

Tuy di chuyển không có tín hiệu, thế nhưng có thể gẩy máy truyền tin cấp cứu.

Tuy rằng đầy bùn lầy, nhưng may mắn là bị đặt ở phía dưới ô mưa, vẫn có thể dùng được.

Trực tiếp thông đồng mười điểm số.

Sau ba tiếng vang, bên kia truyền ra thanh âm thân thiết: "Xin chào ngài, nơi này là tuyến chuyên trực kế Bang 10, xin hỏi ngài..."

"Danh hiệu tuyệt mật, 1538! Mời lập tức liên hệ với tổng bộ Công An sảnh, ta có tình huống khẩn cấp muốn thông báo."

Nhân viên trực tiếp đối diện đột nhiên dừng lại, có thể là chưa bao giờ gặp tình huống như vậy.

Ta lại lặp lại lần nữa, lớn tiếng kêu lên: "15~38! Nhanh chóng đăng báo!"

Nhân viên trực tiếp giật nảy mình, vội vàng trả lời: "Ngài chờ một chút, ta lập tức giúp ngài liên hệ thượng cấp."

Thả máy truyền tin xuống, ta lại nhanh chóng chạy tới bên người Hàn lão lục, ghé vào bên tai lão hét lớn: "Lão Lục, ngươi nhất định phải kiên trì!"

"Lão Lục! Nhịn một chút, ta đi cứu Thải Vân và Tiểu Bạch Long."

Có lẽ nghe thấy tên Thải Vân và tiểu bạch long, có lẽ là cả thùng rượu cỏ tranh nổi lên chút tác dụng, Hàn lão lục tựa hồ nghe hiểu, nhẹ nhàng gật cằm một cái, khóe miệng lập tức lại tràn ra một mảnh máu tươi, là màu tím xanh mà gã chưa bao giờ thấy qua.

Mặc dù vừa rồi có chút phản ứng, nhưng tình huống của hắn lại cực không quá lạc quan.

Ta nắm chặt điện thoại di động, trong lòng tràn đầy lo lắng chờ đợi: Nhanh lên! Nhanh thêm chút nữa đi!

Đồng thời cũng hồ nghi suy nghĩ: mật khẩu Cao Thắng Hàn giao cho ta rốt cuộc có bao nhiêu hiệu dụng, nhân viên tiếp tuyến kia có thể nhanh chóng liên thông thượng cấp hay không, chuyển phát tín hiệu cầu cứu của ta ra ngoài.

Ngay lúc ta chuẩn bị viết một trận điện thoại, truy hỏi một câu, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Chương thứ hai nghìn bốn năm gấp gáp cứu viện.

"Trương Cửu Lân, ngươi lại chọc phải chuyện phiền toái gì vậy?" Trên máy truyền tin đột nhiên truyền ra một âm thanh vô cùng quen thuộc.

Chính là Cao Thắng Hàn!

"Nơi cao mọc lại, ta muốn đi câu cá đảo."

"Cái gì?" Cao Thắng Hàn còn tưởng là nghe lầm, rất là kinh ngạc hỏi: "Ta nói ngươi không thể không thành thật một chút? Lão Bạch nói một chút cũng không sai! Cái mông ngươi thật sự là quá khó xử lý, chuyện lần trước còn chưa xử lý xong, ngươi lại nắm chặt cho ta..."

"Lão Lục sắp không xong rồi!" Ta trực tiếp cắt đứt thanh âm trách mắng của Cao Thắng Hàn, hô to.

"Lục ca?" Cao Thắng Hàn rất hồ nghi hỏi: "Hắn không phải là bất tử chi thân sao? Sao lại..."

"Bất Tử Chi Thân chính là bất tử sao? Dù sao ngươi tới trễ một chút hắn cũng không cứu được, ngươi tự xem mà làm đi." Nói xong, ta trực tiếp ngắt máy truyền tin.

Cao Thắng Hàn là thông qua tuyến đường chuyên chế vệ tinh đánh tới điện thờ, với thủ đoạn của hắn tự nhiên có thể nhanh chóng tra ra vị trí đại khái của ta, hơn nữa hắn cũng biết muốn cứu chữa Hàn lão lục cần thứ gì.

Vì vậy, không cần nói nhiều lời!

Ước chừng đợi chừng mười mấy phút, sau đó trên mặt biển phía sau sáng lên một mảnh bạch quang.

Ta dọn y phục trên người đều cởi ra, liền ném ra một tấm Liệt Hỏa Phù.

Ánh lửa không lớn, nhưng ở trên mặt biển tối như mực lại đặc biệt dễ làm người khác chú ý, rất nhanh bị tia sáng trắng kia phát hiện, trực tiếp bay về phía này.

Tiếng vang ầm ầm càng lúc càng lớn, tới gần chút mới phát hiện, không ngờ lại là một chiếc xe kéo vận chuyển thẳng từ chín cái chiến xa mới nhất.

treo ở trên không trung mấy chục thước quăng xuống một cái khóa dài, ba binh sĩ giải phóng võ trang đầy đủ nhanh chóng hạ xuống.

Rơi xuống mặt đất mười mấy mét, liên tiếp lăn xuống. Hai người quỳ gối xếp thương phòng thủ, người ở giữa khom lưng chạy nhanh đến ta.

"Rượu đâu!" Ta hướng tên binh sĩ kia đưa tay ra, gấp giọng kêu lên.

Tiểu chiến sĩ kia sửng sốt một chút, tháo ba lô đưa tới.

Một nồi đầy ắp hai túi đầu!

Nương tay ta dùng hết, nhanh chóng vặn mở nắp ra, đút xuống cho Hàn lão lục.

Tiểu chiến sĩ kia nhìn nhìn Hàn lão lục thương tình quá nặng, gương mặt bôi đầy vẻ mê hoặc vặn vẹo vài cái tự nhiên nói: "Người... Đồng chí, thủ lĩnh thượng cấp mệnh lệnh ta, lập tức đưa hắn trở về."

Ta khỏe chứ không nghe thấy, vừa tiếp tục rót rượu vào trong miệng Hàn lão Lục vừa lên tiếng hỏi: "Trên máy bay còn có rượu không?"

"Ừm, có... thủ lĩnh bảo chúng ta mang mười rương." Có lẽ ngay khi nhận được mệnh lệnh này bọn họ cũng cảm thấy hơi choáng váng.

Hiện tại là đang hưởng ứng hiệu triệu của quốc gia, lúc toàn quân cấm rượu thì tại sao lại nhận được một nhiệm vụ quái dị giải cứu?

Càng làm cho người không hiểu chính là, người này bị thương nặng như vậy, chỉ là lỗ đạn đã có bảy tám chỗ, mắt thấy là không được, sao vẫn cho hắn uống... Cho dù là to con vui vẻ nhảy nhót cũng đã sớm trúng độc?

"Vậy được!" Ta lại đổ cho hắn một bình rượu, sau đó ôm lấy hắn rời đi.

Ở dưới sự trợ giúp của tiểu chiến sĩ kia, ta và Hàn lão lục bị đè lên trên dây sắt.

Lập tức tiểu chiến sĩ kia, từ sau lưng kéo qua súng trường đột kích qua cùng hai chiến hữu khác, lấy yểm hộ lẫn nhau bày ra đội hình chiến đấu hướng bờ biển tìm tòi.

Phi xa lơ lửng vừa thu hồi trường tỏa, vừa chuyển hướng bay lên không, thẳng hướng chính bắc bay đi.

Một bên ta không tự chủ được mà từ từ hướng lên trên, một bên móc từ trong ba lô ra rượu, tiếp tục mạnh mẽ rót vào miệng Hàn lão lục.

Chờ ta lên phi cơ xem xét, trong khoang thuyền còn ngồi mấy tên binh sĩ, chính giữa chất đầy mười rương hai cái nồi.

"Mở rượu!" Ta nhẹ nhàng đem Hàn lão lục đặt xuống, lớn tiếng kêu lên.

Mấy binh sĩ kia rất là kinh ngạc nhìn nhau, lập tức không chần chờ chút nào mở nắp rương ra, một bình đưa tới.

Miệng Hàn lão lục kín mít giống như động không đáy nối thẳng vào biển rộng, một lọ tiếp một lọ hai nồi đổ vào, một chút trở ngại cũng không có. Nhìn mấy tên binh sĩ kia mà trợn mắt há hốc mồm.

Chất lỏng màu xanh đậm càng ngày càng mờ nhạt, nhiệt độ cơ thể lạnh như băng của Hàn lão lục cũng từ từ được nâng lên.

Tâm trạng đang lo lắng cuống quýt của ta lúc này cũng đã từ từ hạ xuống.

"Chuẩn bị!"

Đúng lúc này, trên phó cơ vị phía trước vang lên một âm thanh to rõ.

Mấy chiến sĩ vừa rồi mở rượu cho ta đứng dậy, kiểm tra trang bị trên người, sau đó đứng dậy, cùng nhau hướng ta xúm lại.

"Các ngươi muốn làm gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Mệnh lệnh cầm đầu, mang ngươi theo dù." Một chiến sĩ trong đó nói.

"Cái gì? Phi Tán? Vậy dù của ta đâu?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Thủ lĩnh nói, ngươi chưa từng nhảy qua, chuẩn bị cho ngươi cũng vô dụng." Một chiến sĩ khác trả lời.

Xem ra, Cao Thắng Hàn đã sớm có an bài, vậy ta cũng không có gì phải lo lắng nữa.

Ta quay đầu nhìn về phía chiến sĩ vẫn ngồi nguyên tại chỗ chưa động đậy, trên cánh tay khoác Hồng Thập nói: "Huynh đệ, ngươi không cần chữa trị cho hắn cái gì, tiếp tục rót rượu cho hắn là được."

"Chuyện này... Không có việc gì chứ?" Hắn có chút nghi ngờ hỏi.

"Ngươi chấp hành mệnh lệnh là được rồi!" Ta trả lời.

"Ba, hai, một, nhảy!" Âm thanh vang dội phía trước liên tiếp ra lệnh.

Mấy chiến sĩ nhỏ nghe được, cùng nhau bắt được hai chân tay chân của ta, trực tiếp từ cửa khoang nhảy ra ngoài.

Cứ như vậy, trong tình huống không hề chuẩn bị, lần đầu tiên ta nhảy dù, chính là từ trên trời giáng xuống với hình dạng chữ "Đại"!

Cảnh tượng trước mắt cũng không còn tối như mực, mà là đèn đuốc sặc sỡ, giống như tinh không nhấp nháy.

Rất nhanh, bên người kéo giãn ra bốn cái Động Thiên, không lâu sau, ta an ổn hạ xuống mặt đất.

Cọt kẹt..t..tttt!

Ta vừa mới đứng vững, một chiếc xe cát nhanh chóng di chuyển chuyển chuyển ngoặt ngay trước mặt ta. Cửa xe vừa mở, một cái đầu gầy đen thò ra, nói với ta: "Lên xe."

Hắn ta bôi một má nước sơn màu, căn bản nhìn không ra tướng mạo, nhưng ta lại nghe ra thanh âm của hắn ta.

Là Trương Thiên Bắc.

Ta mới vừa lên xe, cửa xe còn chưa kịp đóng, xe liền xông ra ngoài.

"Thiên Bắc, ngươi đây là..."

"Cứu Lục ca!"

Ta vốn định hỏi y, sao ngươi cũng tới, y lại trực tiếp trả lời ta định làm gì.

Dựa theo bối phận tính toán, Trương Thiên Bắc và con trai ta phàm là cùng một lứa, nhưng nếu xét theo lời kể của Hàn lão lục, hình như còn cao hơn ta một lứa. Hơn nữa, Hàn lão lục là một trong tám phương danh chấn, lại cùng gia gia ta nổi danh, chuyện này đúng là có chút loạn...

Tiểu bạch long quả nhiên nói không sai, Hàn lão lục đúng là quái thai, cái khác không nói, ngay cả việc bối phận nghiêm chỉnh như vậy, một khi có hắn tồn tại, lập tức liền rối loạn.

Trương Thiên Bắc đạp mạnh cửa dầu, bay nhanh xuyên qua từng luồng ánh sáng chiến đấu lóe lên phía trước. Cọt kẹt một tiếng, gấp gáp chuyển hướng rồi dừng lại, nhanh chóng đẩy cửa xe nhảy xuống, vừa kéo chiếc xe ra một cái bọc, vừa nói với ta: "Nhanh! Sắp phi thăng rồi."

Đoạn khoảng cách này mặc dù không dài, nhưng bị hắn giày vò đến mức choáng váng đầu.

Ta theo sát hắn xuống xe, một đường chạy chậm về hướng cỗ vận chuyển cơ gần ta nhất.

Vừa mới bước lên khoang thuyền, phi cơ lập tức được phát động.

Lúc này, ta mới phát hiện bên trong khoang thuyền còn có một người đang ngồi, ôm bả vai, mắt hơi híp lại, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Chính là Cao Thắng Hàn.

Bức tường thứ hai ngàn bốn trăm bốn mươi sáu – kẻ thù của Quốc gia hận thù…

"Nơi cao, ngươi đây là..." Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Đi đảo câu cá chứ gì!" Cao Thắng Hàn nhai tới bãi cỏ cây, thờ ơ nói.

"Khi nhận được máy truyền tin của ngươi, ta vừa mới bay đến phía Nam quân đội, nghe tin tình báo của quân đội nói, phương hướng câu cá có chút đột ngột xảy ra. Tuy rằng khu vực này nằm trong khu vực Đông Hải của nước ta, thế nhưng nếu để cho quân đội đi xử lý thì sẽ gây ra một chút phiền toái không cần thiết, vì thế, công An Thí liền để ta đi tìm hiểu một chút tình huống, phụ trách cụ thể."

"Hạ quân trưởng còn chưa nói cho ta tình huống bên kia, nội tuyến thông tin đã được thông qua, nói là số 1358 có tình huống khẩn cấp thông báo. Ta vừa nghe là tiểu tử ngươi, lúc ấy da đầu đã tê dại., Làm hại ta viết bảy tám vạn chữ báo—— ngươi phải biết, các lão đầu lĩnh cấp trên đều là người theo chủ nghĩa độc vật tuyệt đối, tuyệt đối không muốn nghe ta giải thích yêu quỷ xà thần gì đó với bọn họ. Thật vất vả giải quyết xong chuyện này, ngươi lại dắt ra một hòn đảo câu cá trâu bò hơn, ngươi nói ta sợ hay không?"

"Có điều, ngươi vừa nói..." Cao Thắng lạnh xuống, liếc mắt nhìn thoáng qua Trương Thiên Bắc, tiếp tục nói: "Cuối cùng điều tra ra. Tình huống nơi đó có chút phức tạp, ta gọi cả Thiên Bắc đang tập huấn bên này nữa."

Cao Thắng Hàn một nửa không đề cập đến chuyện của Hàn lão lục, hơn nữa vừa rồi còn cố ý liếc mắt với ta một cái.

Lập tức ta đã minh bạch dụng ý của y.

Nội tâm Trương Thiên Bắc hồn nhiên đến đáng sợ, ngoại trừ việc rèn luyện quân sự vượt xa người thường thì chẳng khác gì một đứa trẻ. Đã nhiều năm trôi qua, bóng ma ở đảo cảng vẫn chưa biến mất, bởi vì nguyên nhân nào đó mà Hàn lão Lục không dám nhìn

hắn.

Mà khi hắn vừa nghe đến tên Hàn lão lục, liền nghĩ tới hứa hẹn năm đó, lập tức liền biến thành một người khác.

Cho nên, xem ra Cao Thắng Hàn chỉ nói cho Hàn Lập biết chuyện hắn muốn đi cứu Hàn lão lục, chứ không nói Hàn lão bị trọng thương, hơn nữa đã bị đưa về căn cứ quân sự.

"Vậy bây giờ ngươi nói đi, tại sao ngươi muốn đi câu cá đảo?" Cao Thắng Hàn liếc mắt cho ta một cái, hiển nhiên không giống như bảo ta nói ra tên của Hàn lão lục.

Chuyện này ta càng có chút không rõ: Cao Thắng Hàn Minh biết chuyện này là Hàn lão Lục, hơn nữa quá khứ của Trương Thiên Bắc cùng Hàn lão Lục hắn càng rõ ràng hơn, tại sao nhất định phải dẫn theo hắn theo.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta ở trên biển cứu được một người, thương thế của người kia rất nặng mặc dù không đến mức nói gì, nhưng đã hôn mê. Ta lại phân tích ra được trong tin tức hắn lưu lại, hắn có hai đồng bọn xảy ra chuyện trên đảo câu cá, rất có thể đang bị thế lực nào đó vây công."

"Đồng bạn, đồng bạn gì?" Cao Thắng Hàn mở to hai mắt.

"Một người là vợ vợ của hắn, một người khác là cậu của hắn, cũng là huynh đệ tốt."

"Ồ?" Cao Thắng Hàn vừa nghe vậy đã lập tức ngồi thẳng người dậy, nhổ thẳng cây côn cỏ trong miệng xuống, cúi đầu nhìn cổ tay nói: "Còn mười phút nữa là có thể đến vùng biển kia. Thiên Bắc, chuẩn bị xong chưa?"

"Báo cáo thủ lĩnh, đang chuẩn bị!" Trương Thiên Bắc đang ngồi chồm hổm trên mặt đất quơ quơ cái gì đó, chợt đứng thẳng người lên, quy củ củ củ kính một cái quân lễ.

Vết thương trên mặt hắn đã sớm lau khô, cũng cởi bỏ trang phục, đổi lại quần áo của một bách tính bình dân.

Cao Thắng Hàn nghe một tiếng thủ lĩnh này, khẽ nhíu mày, nhưng cũng không để ý, khoát tay áo nói: "Tiếp tục chuẩn bị."

"Vâng!" Trương Thiên Bắc lên tiếng, sau đó ngồi xổm xuống.

"Vậy ngươi cảm thấy là ai làm?" Cao Thắng Hàn lại quay mặt sang, nhìn về phía ta.

"Cái này thì ta không rõ. Nhưng trong số những người truy sát hắn có người cầm đao võ sĩ, có người cầm kiếm trong tay, còn có người dùng thương." Ta nói xong, búng ngón tay về phía hắn.

Cao Thắng Hàn duỗi tay tiếp lấy.

Đó là một viên đạn.

Thời điểm vừa rồi trên bờ cát, là từ thân thể Hàn lão lục rơi ra.

Cao Thắng Hàn cầm trong tay nhìn thoáng qua nói: "Quỷ Tử."

"Võ sĩ cầm kiếm trong tay thì cũng thôi đi, vậy mà vẫn vận dụng chiêu thương giới quân đội gây sự gần đảo cá, thật là con mẹ nó không muốn sống nữa!" Cao Thắng hàn ác độc nói, ngón tay đan một cái đã bị bóp thành bột phấn.

Đương nhiên, trong phẫn nộ này có quốc hận, cũng có thù riêng!

"Thiên Bắc, lát nữa chứng thực đều là tiểu quỷ, không cần lưu lại người sống." Cao Thắng lạnh lùng nói.

"Vâng!" Trương Thiên Bắc đứng thẳng người dậy. Thứ hắn đã chuẩn bị xong, túi trữ vật trong bao nước căng phồng lên.

"Lát nữa ngươi chịu trách nhiệm cứu người, hai chúng ta phụ trách giết người." Cao Thắng Hàn nhìn ta một cái, lại dặn dò: "Nhưng tốc độ nhất định phải nhanh, cầm đầu nhất định phải sạch sẽ! Nơi đó rất mẫn cảm, một khi xuất hiện tình huống dị thường, lập tức cả thế giới đều biết. Quyết không thể xuất hiện bất cứ điều gì ngoài ý muốn, nếu không cho dù tám mươi mốt không truy cứu trách nhiệm của ta, nơi bộ ngoại giao ta cũng không dễ báo cáo kết quả tốt."

"Đã hiểu!" Ta gật đầu.

"Sau khi cứu người thành công, không nên đi về phía Bắc đại lục phía tây bắc, đi xiên hướng Tây Nam về phía bắc." Cao Thắng Hàn tiếp tục nói: "Ta đã an bài một ít người, làm bộ dạng thành đài bảo vệ – câu nhân đang chạy về nơi đó, nếu như bọn họ dám truy kích, hải cảnh báo đội thứ hai cùng với thuyền tuần tra của đội bậc thang thứ ba đều có thể đến trợ giúp bất cứ lúc nào, ngươi hiểu rõ chứ?"

"Rõ ràng!"

"Hay lắm!" Cao Thắng Hàn liếc mắt nhìn ra ngoài miệng nói: "Trong vòng năm phút giải quyết cuộc chiến, nếu như không thành công... Hoặc là bọn họ đã bỏ mình, do hai chúng ta che chở, ngươi lập tức lui lại."

"Thế nhưng..." Ta nghe xong lời này, có chút nóng nảy.

Ý của hắn là nếu thật sự Thải Vân cô nương và tiểu bạch long bị nhốt trong đó thì ta cũng chỉ có năm phút để cứu viện, cho dù không thể thành công cũng phải lập tức lui lại!

"Không có gì là chính." Cao Thắng lạnh mặt trầm xuống, trầm giọng nói: "Ta biết ngươi muốn nói gì, nhưng lợi ích của quốc gia cao hơn hết thảy! Trong thời điểm này, địa điểm này tuyệt đối không thể dẫn phát bất cứ chuyện gì! Trước khi ta tới đây, lão thủ trưởng đặc biệt nói rõ, mặc kệ sóng gió lớn bao nhiêu, kết quả cuối cùng chỉ có thể gió êm sóng lặng! Ngươi hiểu được không?"

Ta há hốc mồm, lời nói của Cao Thắng Hàn không có chỉ rõ, nhưng ta cũng biết rất rõ ràng.

Vào thời điểm này, ở trên địa điểm dẫn phát ra bất cứ sự kiện gì, đều rất có thể là thăng lên tới cấp độ rất cao. Cho nên cân nhắc từ đại cục tương lai của toàn bộ quốc gia, ân oán cá nhân thậm chí sinh tử, đều không đáng kể!

Cao Thắng Hàn nhắm mắt lại cắn răng nói: "Cho nên, chuyện duy nhất chúng ta có thể làm chính là tốc chiến tốc thắng!"

Nói xong, hắn tựa lưng vào ghế không nói lời nào.

Trong khoang phi thuyền thoáng cái yên tĩnh trở lại.

"Còn có ba phút đến mục tiêu!"

Trong truyền âm khí đột nhiên vang lên tiếng truyền âm.

Cao Thắng Hàn lần thứ ba nhìn trên cổ tay, thở dài một tiếng nói: "Đời này của ta, chỉ nợ một người! Ngươi yên tâm, chỉ cần có một tia khả năng, cho dù ta có thêm cái xương già này, cũng tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc."

"Ta cũng không biết!" Từ trước đến nay không nói nhiều, Trương Thiên Bắc cũng chưa từng lớn tiếng đoạt lấy câu nói lạnh lẽo của Cao Thắng.

Hòn đảo thứ hai nghìn bốn trăm hai mươi bảy tiêu diệt toàn bộ hòn đảo.

"Đã đến khu vực mục tiêu, xin hãy chuẩn bị dù." Trong âm khí mở rộng lại lần nữa truyền âm tới.

Cửa khoang đã treo lên, Trương Thiên Bắc nhào xuống đất.

"Ngươi đừng lộn xộn!" Cao Thắng lạnh lùng đứng dậy, vung tay lên, một dải lụa dài vòng qua eo của ta, ngay sau đó trói chặt ta lại, cột chặt vào lưng hắn. Sau đó tháo dây câu, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Trong một đêm, ta trước sau nhảy qua hai lần.

Thế nhưng khó mà tin nổi chính là không thể mang theo dù dù qua được lần nào!

Lần này cao hơn nhiều so với xe trống, hơn nữa gió kia càng mãnh liệt.

Cuối cùng ta cũng hiểu được, chiếc lôi đài vừa rồi ngoại trừ việc cấp bách muốn vận chuyển Hàn lão Lục ra, thì tại sao lại phải lập tức đến gần căn cứ, còn phải mang theo ta chơi một cây dù kinh tâm động phách vậy.

Đây là lần thứ hai chuẩn bị, để ta không phải sợ hãi.

Dù sao lần đầu tiên là nhảy vào nhà, nhưng lần này sinh tử chưa rõ!

Sắc trời đen kịt, mặt biển cũng đen kịt một mảnh.

Rất xa chỉ có thể nhìn thấy, Trương Thiên Bắc đi xuống trước tựa như một cọc tiêu không ngừng bay xuống, hướng dẫn phương hướng cho chúng ta.

Sau khi hạ xuống mấy trăm thước, Trương Thiên Bắc và Cao Thắng hàn gắn liền với nhau, rồi chậm rãi bồng bềnh giống như hai đóa bồ công anh.

Cảnh tượng trước mắt cũng dần trở nên rõ ràng.

Trên mặt biển màu lam đậm đứng sừng sững một hòn đảo nhỏ màu xanh lục nhạt, trong bóng đêm này có vẻ đặc biệt mỹ lệ mà lại hết sức yên tĩnh.

Tới gần thêm chút nữa mới phát hiện, trung tâm đảo lóe lên từng mảnh ánh lửa.

Chung quanh hỏa quang vẫn không ngừng chớp động một ít điểm sáng nhỏ.

Bùm bùm bùm bùm!

Tiếng thương lác đác không ngừng vang lên.

Theo đó, còn có từng đợt tiếng ồn ào, tiếng la hét.

Ta lập tức vừa căng thẳng vừa vui mừng!

khẩn trương chính là, nếu như ta đoán không sai, Thải Vân cô nương và tiểu bạch long thật sự bị vây ở trong đó! Hơn nữa vòng vây kia đã càng ngày càng nhỏ, mắt thấy không còn đường trốn.

Mừng rỡ là do chúng ta tới đúng lúc, bọn họ còn sống!

Càng lúc càng tới gần mặt đất, có thể nhìn thấy rất nhiều bóng người đang chạy vội khắp nơi.

Thành hình bán nguyệt, nhắm thẳng khu vực trung tâm phóng tới.

Trong vòng vây, một khối cự thạch cao hai ba mươi mét đứng sừng sững, bên trong cự thạch lóng lánh một mảnh hào quang màu lửa đỏ, thỉnh thoảng còn có một bóng trắng bắn ra.

Bùm bùm bùm!

Trong lúc bất chợt, hình như có người phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta, hướng lên bầu trời đánh vài thương. Nhưng bởi vì khoảng cách khá xa, lại bởi vì có lực cản bắn lên trên không khí lớn, căn bản không đả thương được tới chúng ta.

"Nổ ra!" Cao Thắng lạnh lẽo ở sau lưng ta kêu lên.

Ầm!

Tiếng thương thương của Trương Thiên Bắc vang lên gần sát mặt đất hơn ——

Hắn nắm trong tay một cây súng trường mỹ chế 40 đánh lén, tầm mắt từ trên xuống rất rộng, tuy nói treo ở trên đằng đằng, thân hình phiêu đãng đãng bất ổn, nhưng đối với hắn binh vương đặc biệt này, căn bản không tính là nan đề gì.

Phanh! Phanh phanh!

Lại liên tiếp vài thương.

Bóng đen trên mặt đất liên tiếp đổ xuống, bóng đen ẩn nấp ngay tại chỗ, hoặc chạy như điên khắp nơi. Ngay lúc đó, càng nhiều tiếng thương vang lên dày đặc xung quanh chúng ta.

Càng gần hơn một chút, nương ánh trăng cùng cự thạch phụ cận, rốt cuộc nhìn thấy rõ ràng hơn một chút.

Trên toàn bộ đảo cô quạnh không sai biệt lắm có hơn hai trăm người, có người mặc quần áo võ sĩ nắm chặt đao, có người trong tay áo quần đen cầm binh khí.

Ầm ầm ầm...

Trương Thiên Bắc nhanh chóng đẩy đạn đạn, cơ hồ ngắm cũng không thèm, đưa tay liền đâm một thương.

Kẻ chuyên chọn cách gần phạm vi hạ xuống của chúng ta một chút, cầm binh khí kích xạ.

Một tiếng thương vang lên, có một người đầu óc văng tung tóe, chết ngay tại chỗ.

Người cầm trường đao không giúp được gì, khoảng cách côn bắn khỏi có hạn, căn bản không đả thương được chúng ta, hoàn toàn là một đám bia ngắm chỉ có thể chịu đòn!

Nhưng cùng lúc đó, ta cũng cực kỳ nghi hoặc: "Chỉ bằng những người này, làm sao vây khốn được ba người bọn Hàn lão lục?"

Tuy nói bọn họ có hơn hai trăm người, nhưng tổ hợp hoàn mỹ có thể giúp Hàn lão lục bọn họ không e ngại bọn họ chút nào, chỉ cần thủ vững tại tử địa, không cần trọng vũ khí, cho dù nhân số nhiều hơn nữa cũng vô dụng!

Chí ít dưới tình huống như vậy, Hàn lão lục cũng hoàn toàn không đáng, bốc lên phong hiểm lớn như vậy để lao ra ngoài?

Còn có, thương tình của Hàn lão lục so với trước rất không bình thường, thậm chí còn chảy ra dòng máu màu tím đen. Đây tuyệt đối không phải là do vết đao và vết thương bên ngoài tạo thành. Hiển nhiên đây cũng không phải là thủ đoạn bình thường.

Trong những người này khẳng định có ẩn giấu cao thủ chuyên dùng thuật âm quỷ!

"Cường công!"

Thời điểm cách không trung cao hai ba mươi mét, Cao Thắng Hàn từ bên cạnh đùi túm ra hai thanh xung phong thương, ra lệnh cho câu này.

Trương Thiên Bắc phanh phanh hai tiếng, ném trường thương qua một bên, trở tay cắt đứt dù, giống như một con chim lớn nhảy xuống.

Cộc cộc cộc...

Cùng lúc đó, Phong Thương cao thắng lạnh phun ra hai đạo ánh lửa, quét qua những hắc ảnh thương giới kia, thay hắn yểm hộ.

Hai cánh tay Trương Thiên Bắc giao nhau, giống như thiên thần hạ phàm điên cuồng rơi xuống, thân hình ở giữa không trung, hai thương nhanh chóng quét qua, trong khoảnh khắc lại có bảy tám người mất mạng!

Rắc một tiếng, hòn đá dưới chân nổ tứ tán, Trương Thiên Bắc lăn một vòng ngay tại chỗ.

Trong tiếng ầm ầm, nơi hắn vừa đặt chân bị bắn trúng làn khói nhẹ.

Mấy người Trương Thiên Bắc nhảy nhót nấp sau một tảng đá lớn, đứng bật dậy, cầm một chuôi đoản kiếm điên cuồng bắn loạn, ngay cả đầu phía đối diện cũng không dám ngẩng lên.

"Nhanh!" Cao Thắng Hàn Lệ kêu một tiếng, ném đi một con Xung Phong Thương, trở tay ném đi.

Bạch quang lóe lên, sợi dây lụa trói hai người chúng ta đồng thời bị chặt đứt. Mượn sự yểm hộ của Trương Thiên Bắc, Trương Thiên Bắc cùng hai chúng ta phóng thẳng xuống mặt đất.

Lúc sắp đến đất, Cao Thắng ôm bả vai ta, hơi nghiêng xuống phân giải đại bộ phận lực đạo.

Lập tức theo ta lăn một vòng, cùng Trương Thiên Bắc ghé vào trên chiến tuyến thống nhất.

"Không cần để ý tới chúng ta, ngươi mau đi cứu người!" Cao Thắng lạnh lùng nói, móc từ trong ba lô ra thương giới, bắn bốp về phía đối diện!

"Tốt! Các ngươi cẩn thận." Ta dặn dò một tiếng, khom người cong eo mèo, thẳng hướng tảng đá lớn chạy tới.

Mấy khối cự thạch rơi xuống thành đống, cao thấp bảo vệ ba hướng Đông Nam Bắc, chính ở phía tây lộ ra một mảnh lỗ hổng, vừa rồi một mảnh hồng quang chói mắt chính là từ nơi này phát ra.

Nhưng bây giờ phiến hồng quang này đã sớm biến mất không thấy, bạch quang chớp động bốn phía cũng không thấy bóng dáng.

"Thải Vân, tiểu Bạch Long, ta là Trương Cửu Lân..." Tới gần bên cạnh cự thạch, ta thấp giọng kêu lên.

Nhưng bên cạnh đó, một chút hồi âm cũng không có.

"Hả?" Trong lòng ta không khỏi có chút nghi hoặc, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là Thải Vân cô nương và tiểu Bạch Long cũng bị trọng thương, vừa rồi chỉ là cố gắng chống đỡ thôi, vừa thấy có viện quân đến, buông lỏng khí lực, ngay cả cử động cũng không động được sao?"

Ta cẩn thận từng li từng tí một sờ vào xem, ở đây làm gì còn có bóng người nào nữa? Không có gì ở sau đống loạn thạch cả.

Không đúng!

Vừa rồi rõ ràng ta nhìn thấy, nơi này lóng lánh ánh sáng đỏ, rõ ràng đó chính là Hỏa Vân Giáp của Thải Vân, Phi Tuyết Lưu Quang của Tiểu Bạch Long, nhưng hiện tại hai người bọn họ đâu rồi?

Rặc rặc!

Đúng lúc này, một tiếng sấm sét từ phía sau truyền đến.

Ta cuống quít quay đầu nhìn lại, không khỏi sợ hết hồn!

Chương thứ hai nghìn hai mươi tám hiện thân. Long Thanh Thu hiện thân.

Trên mặt biển tối như mực, sóng lớn cuồn cuộn, một cơn sóng cao vài chục mét mãnh liệt ập đến đảo nhỏ.

Dưới ánh trăng lạnh lùng, trên đầu sóng bất ngờ có ba bóng người kinh khủng đang đứng: Bên trái là một người mặc trường bào màu đen, trên đầu đội một cái mũ to cao nhọn, cầm một cây sào màu xanh sẫm, bảy tám cái đầu lâu hừng hực thiêu đốt vờn quanh trái phải, giống như Hắc Vô Thường trong truyền thuyết thời cổ đại.

Bên phải là người cao lớn uy mãnh, chừng hai mét, toàn thân khoác áo giáp màu vàng, tay cầm một thanh trường đao màu đỏ dài hơn hai mét.

Nhưng chân chính khiến ta kinh hãi đã biến sắc, lại là bóng dáng giống như thần ở giữa kia.

Hai tay hắn chắp sau lưng, đeo mặt nạ ác quỷ, thái dương trắng bệch, thân mang một kiện trường bào cổ kính màu xanh.

Đây đúng là Long Tuyền sơn trang trang trang chủ Long Thanh Thu!

Thời gian trước, rất nhiều thế lực Giang Bắc tập hợp cùng với Trương gia phát động tập kích toàn diện Long Tuyền sơn trang, Long Tuyền sơn trang ứng phó với tổn thất thảm trọng, thế lực nhân phái gần như toàn quân bị diệt. Vốn tưởng rằng lúc sinh tử tồn vong, Long Thanh Thu thân là trang chủ nhất định sẽ ra tay ngăn cơn sóng dữ, nhưng ai ngờ, y thủy chung vẫn không lộ diện, để mặc cho Long Tuyền sơn trang tử thương hơn phân nửa, bị Trương gia Giang Bắc đánh bại.

Thế nhưng vì sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Bốp!

Sóng lớn cuồn cuộn hung tợn nện ở trên đảo nhỏ.

Ba người Long Thanh Thu bình ổn đứng trên đá ngầm bên bờ, ngay cả vạt áo cũng không ướt.

Lần này, những người vây công cao thắng cao cùng đông đảo bóng đen Trương Thiên Bắc kia cũng có chút không hiểu, không thể phân biệt được địch hữu.

Trương Thiên Bắc lập tức dùng thương chuyển hướng, Cao Thắng lạnh lùng vội vàng áp vào mũi thương.

"Trang chủ, những người này làm sao bây giờ?" Gia hoả mặc hắc bào đứng bên trái Long Thanh Thu âm trầm hỏi.

"Trừ Trương Cửu Lân không để lại một người!" Long Thanh Thu phát ra một mệnh lệnh lành lạnh từ dưới mặt nạ.

Gã vừa dứt lời, tráng hán mặc kim giáp bên phải đột nhiên hét lớn một tiếng xông lên đảo, vung trường đao màu đỏ chém xuống.

Phù!

Một đạo huyết quang giống như thực chất, giống như vòi rồng điên cuồng tập kích.

Rặc rặc rặc!

Một khi bị tia máu kia quét trúng, mặc kệ trong tay ngươi cầm dao của võ sĩ hay kiếm, lập tức tan thành một mảnh máu thịt, mưa máu bay khắp trời.

Gã áo đen đứng bên trái Long Thanh Thu vung tay lên, cán dài màu xanh sẫm bay lên giữa không trung, bên trong lục quang óng ánh, mấy cái đầu lâu màu lửa đỏ vờn quanh ở bên người như đột nhiên tỉnh lại, trong tiếng ken két vang lên, phía dưới run rẩy liên hồi, bay thẳng về phía mọi người.

Hồng quang lục mang hòa lẫn, một tầng tử vong ánh sáng dần dần mở rộng ra!

Một đám bóng đen vốn đang vây công Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc vừa thấy, lập tức thất kinh oa oa kêu to, sau đó chuyển hướng mũi thương, phóng thẳng đến ba người.

Nhưng Long Thanh Thu cũng không thèm nhìn, vẫn như cũ chắp hai tay sau lưng, không nhanh không chậm đi thẳng về phía trước.

Cây thương phanh phanh loạn lên bốn phía, nhưng mỗi một viên đạn kia cách Long Thanh Thu gần một thước thì đột nhiên dừng lại, trái phải trước người y kết thành một bức tường rậm rạp chằng chịt bắn đạn vào.

"Muốn chết."

Bước chân Long Thanh Thu chưa dừng lại, đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Rào rào!

Trên mặt biển bên ngoài đảo đột nhiên nổi lên một cơn sóng cao mười mấy mét.

Nhìn lại lần nữa, tường kép trước người Long Thanh Thu sớm đã hóa thành tro bụi, bóng người gần hắn còn bị bắn ngược trở lại tạo ra trăm ngàn lỗ thủng, tử trạng thê thảm.

Từ đầu đến cuối Long Thanh Thu cũng không niệm chú, hai tay chắp ở sau người cũng không động chút nào.

Đây là uy lực của thần cấp vô thượng sao?

Ta không khỏi có chút ngạc nhiên, so với thế trận nghiền ép Tru Tiên Kiếm Trận năm đó, Long Thanh Thu tựa hồ lại cường đại hơn rất nhiều.

Mọi người trên đảo càng bị doạ không nhẹ, tựa hồ cũng quên mất còn có Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc ngăn ở phía trước, đột nhiên hô to một tiếng, phóng thẳng về phía trước.

Bây giờ tình hình này, ngay cả kẻ ngốc cũng nhìn ra được!

So với hai tên hùng binh đánh bại Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc thì rõ ràng là ba tên gia hỏa sau lưng còn khủng bố hơn, hơn nữa cho đến tận bây giờ mà còn không có biện pháp nào làm tổn thương họ mảy may.

Song hiểm tương quyền lấy nhẹ, tự nhiên là muốn xung phong với Cao Thắng Hàn bên này.

"Rút lui!" Cao Thắng Hàn vừa giơ tay, vài thương liên tiếp đánh gục mấy tên gia hỏa xông lên đầu tiên, vừa lớn tiếng nói.

"Vâng." Trương Thiên Bắc lên tiếng, quét sạch đạn pháo, nhanh chóng lui về phía sau.

Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc che chở lẫn nhau, nhanh chóng tới gần đống đá, vọt tới trước mặt ta, gấp gáp kêu lên: "Cửu Lân, ngươi còn ngây ra đó làm gì? Còn không đi nhanh lên! Không nghe thấy sao? Hắn chính là vì ngươi mà đến đấy."

"Đi?" Ta cười khổ một tiếng nói: "Đây chính là Long Thanh Thu! Một khi bị hắn nhìn chằm chằm thì còn có thể đi đâu?"

"Vậy cũng không thể ngồi chờ chết được!" Cao Thắng lạnh lẽo thúc giục ta nói: "Ngươi đi mau! Ta và Thiên Bắc..."

Ầm!

Lời nói của Cao Thắng Hàn còn chưa kịp nói xong, đột nhiên đống cự thạch đối diện nổ tung, hóa thành tro bụi!

Lại xem xét, một đám người Ba Ta vốn vây ở ngoài bốn phía, vậy mà không một ai còn sót lại đều bị giết sạch sành sanh.

Từ lúc Long Thanh Thu âm trầm phun ra mấy chữ "Không để lại" này, ta liền biết chờ đợi đám người này khẳng định chính là kết cục như thế! Long Thanh Thu chính là người duy nhất đạt thành Đại Tự Tại tu vi trên đời này, đột phá Vô Thượng Thần cấp, nắm giữ Phiên Thiên ấn.

Chỉ là con sâu cái kiến như vậy, số lượng nhiều hơn nữa thì có thể làm được gì?

Long Thanh Thu nhẹ nhàng lấy tay phủi quần áo thanh sam, thậm chí không thấy bước chân y di động như thế nào, đã đứng ở trước mặt ta.

Người áo đen mang theo mũ cao, cùng đại hán mặc kim giáp khổng lồ theo sát hai bên trái phải, từng bước tiến tới.

Xoẹt một tiếng, Cao Thắng rút đao trong tay, chắn trước người ta.

Trương Thiên Bắc ném thương đi, móc từ trong đai đeo vũ trang ra hai quả thủ lôi kiểu kiểu dáng, ngón tay cái xiết chặt kéo hoàn.

"Tiểu tử, ngươi cảm thấy còn có cái gì phản kháng cần thiết sao?" Long Thanh Thu yếu ớt mở miệng nói.

"Long Thanh Thu, ngươi cảm thấy ta sẽ thúc thủ chịu trói sao?" Ta trầm giọng đáp, lập tức bước lên trước một bước, nắm chặt Ô Mộc Hạch tụ tập linh khí, phịch một tiếng tụ thành trượng, một tay khác lấy từ trong ngực ra Cửu Sinh Tháp.

Long Thanh Thu đã là thần cấp vô thượng, cho dù ta đã tập hợp đủ một thân Cửu U tam bảo, nhưng dù sao thời gian còn ngắn, còn chưa tập được nội tâm bí quyết, cho dù ta dùng toàn thân giải đáp, cũng tuyệt đối sẽ không phải đối thủ của hắn!

Giống như những gì hắn vừa nói, bất luận mục đích của hắn như thế nào, một khi đã hiện thân chính là vì ta mà đến, vậy ta mặc dù dốc hết tất cả vốn liếng thì có thể chạy trốn đi đâu được?

Thế nhưng hắn lại là đại địch sinh tử của ta, ta và hắn thậm chí thù hận vĩnh viễn không đội trời chung với Long Tuyền sơn trang.

Cho dù không địch lại thì đã sao?

Cho dù chết thì sao?

Khoanh tay chịu trói, cam chịu nhục nhã?

Con cháu Trương gia làm không được, Cửu U môn chủ lại càng không có khả năng!

Nếu sớm muộn gì cũng phải đánh một trận, vậy thì đến chiến, kẻ nhăn mày không phải Trương Cửu Lân ta.

Rào rào!

Lại một cơn sóng biển cuốn tới.

Trên mặt biển đen kịt và trên bầu trời từ rất xa phóng tới vài chùm sáng trắng.

Chương thứ hai nghìn bốn mươi chín, ảo cảnh Côn Luân.

"Chúng ta là hải quân Trung Quốc, ngươi đã tiến vào hải vực của quốc gia ta, xin lập tức rời đi!"

Một chiếc hải cảnh báo cỡ lớn không ngừng phát ra thanh âm vừa uy nghiêm vừa không được phép xâm phạm, phía sau mấy chiếc thuyền có hình mũi tên theo sát mà đến, mấy chiếc thuyền cảnh báo phía đối diện kia vừa thấy trận thế này lập tức dừng lại.

Cùng lúc đó, hào quang của mấy chiếc chiến xa trang võ trang nhất tề quét ở trên đảo, không ngừng chiếu xạ khắp nơi.

"Trang chủ..." Hắc bào nhân thấy không ổn, cất bước về phía trước nửa bước, quay đầu xin chỉ thị.

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, không thể kéo dài nữa, phải lập tức động thủ mới được!

Nhưng Long Thanh Thu lại ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn chằm chằm Cửu Sinh Tháp trong tay ta một chút, khẽ gật đầu nói: "Quả nhiên không tệ, thứ này đúng là tay ngươi! Vậy thì tốt! Ta sẽ thu hết lại."

Nói xong, thân hình hắn tăng vọt, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh bay nhào tới.

Bốp!

Trong giây lát, chung quanh tảng đá lớn đột nhiên loé lên một đạo bạch quang.

Tia sáng kia cực kỳ chói mắt, giống như đèn bắn điện ức vạn động ngói, làm ta lung lay, căn bản là không mở mắt ra được.

Ta theo bản năng giơ cao tháp Cửu Sinh lên, cuồng tiếu kêu lên: "Long Thanh Thu ta liều mạng..."

"Cửu Lân!" Cánh tay ta vừa vung ra một nửa, bên tai đột nhiên vang lên một thanh âm vô cùng thân thiết, ngay lúc đó cổ tay bị người nào bóp chặt.

Mở ra xem xét, cảnh tượng bốn bề kia sớm đã thay đổi bộ dáng!

Nào còn sóng biển cô đảo, chiến hạm, lúc này ta đang đứng trên một sườn núi, bốn phía đều là thúy bách bách thương tùng.

Long Thanh Thu cùng hai quái nhân kia cũng không thấy bóng dáng, nương ánh trăng sáng tỏ, nhìn rất rõ ràng lúc này vây quanh bên cạnh ta là từng khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

Một người đầu tiên vẻ mặt quan tâm, vẻ mặt thải vân cô nương tràn đầy vui mừng, tiểu bạch long gần ta nhất nắm chặt hai tay của ta, xa hơn Hàn lão lục dựa vào một cây tùng lớn, đang dùng sức rót rượu vào.

"Đây là..." Ta lập tức có chút khó hiểu, đâu là thật, đâu là giả!

Ta ở bờ biển khổ đợi Hàn lão lục, lập tức gọi Cao Thắng đến đảo câu cá, sau đó lại bị Long Thanh Thu đuổi sát theo. Hết thảy mọi chuyện vẫn như cũ rõ mồn một trước mắt, nhưng làm sao trong nháy mắt đã đến nơi này?

Nơi này là chỗ nào vậy?

"Này, ta nói này, ngươi còn mơ hồ cái gì đấy." Tiểu Bạch Long buông cổ tay ra, vỗ vỗ mặt của ta.

Hắn tự nhiên không dùng lực, nhưng ta cũng cảm thấy được, đây tuyệt không phải mộng cảnh, cũng không phải ảo giác.

Xem ra, bọn họ mới một đều là tồn tại chân thật, đích xác là ở trước mặt ta.

Thế nhưng...

"Lão Cao, Thiên Bắc!" Ta không kịp chào hỏi bọn hắn, đột nhiên kêu lên sợ hãi.

"Đừng kêu nữa, bọn chúng không sao đâu." Đột nhiên, từ phía sau lưng ta truyền ra một thanh âm thanh thúy mà lạnh như băng.

Ta quay đầu nhìn lại, thì thấy cách đó không xa sau lưng ta có một nữ hài tết bím tóc đuôi ngựa.

Chỉ hơn hai mươi lăm tuổi, bao tay áo da, trên ủng da cao lộ ra hai chuôi đao quấn lấy dây thừng xanh, mặt Thiên Sứ, dáng người ma quỷ, toàn thân trên dưới lộ ra một cỗ ma lực làm nam nhân cực kỳ phát cuồng.

Còn Trương Thiên Bắc và Cao Thắng Hàn thì nằm song song trước người nàng.

Cô bé kia vỗ vỗ tay đứng lên, đưa tay về phía trước nói: "Được rồi, ta đã hoàn thành nhiệm vụ, thù lao đâu!" Cho tới lúc này ta mới phát hiện, trong mắt nàng hiện lên một vòng bạch quang, vốn là một màu trắng xoá, căn bản không nhìn thấy mắt lại khôi phục như bình thường.

"Ngươi yên tâm, lời hứa đáng giá ngàn vàng của bát phương, tất nhiên sẽ không thiếu ngươi." Mới nhất vung tay lên, ném ra một thứ gì đó.

Cô bé kia trở tay tiếp được, lạnh lùng quét mắt, theo đó giương cằm lên nói: "Tốt lắm, xem như thanh toán xong, chúng ta sau này không có thời gian." Nói xong, cũng không ngẩng đầu lên xoay người rời đi, rất nhanh biến mất trong rừng rậm bóng thông gió.

Lúc này, thần trí của ta đã triệt để khôi phục, nhưng đối với tình trạng trước mắt lại càng ngày càng mơ hồ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Cửu Lân, ngươi trước ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi, ta giải thích cho ngươi..."

"Ta nói, để ta nói!" Tiểu Bạch Long liên tục xua tay cắt đứt sơ nhất, ấn vai của ta để ta ngồi dưới đất, lập tức mặt mũi tràn đầy chờ mong nói: "Cửu Lân, bây giờ đầu óc ngươi có đầy dấu chấm hỏi hay không? Một bụng tại sao? Đến đến đến, ngươi hỏi ta a, ta biết mà! Ta nói cho ngươi biết!"

Con rồng trắng nhỏ này chưa bao giờ thích động não, cho tới nay đều là hắn không hiểu gì cả, nhưng bây giờ chứng kiến vẻ mặt ngơ ngác của mình, đương nhiên là cực kỳ hưởng thụ.

Có điều, lúc này làm sao ta để ý được chuyện này, trực tiếp hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Côn Lôn sơn đó!" Tiểu Bạch Long thuận miệng đáp, sau đó lại cảm thấy cứ như vậy mà nói ra, hình như không có gì khí phái, lại chỉ về phía xa một cái, nói như không có chuyện gì, "Cổ ngữ hữu vân, thiên hữu... Cái kia cái gì, đất có Côn Lôn, dù sao đây cũng chính là nơi khởi nguồn đạo pháp nhân gian. Hiện tại chúng ta đang ở trong ảo cảnh Côn Luân trong truyền thuyết."

"Huyễn cảnh?" Ta sửng sốt nói: "Sao lại là ảo cảnh chứ? Rõ ràng là tồn tại chân thật mà."

"Huyễn cảnh, Ảo cảnh chỉ là một cái tên, không phải là thật sự ảo cảnh!" Tiểu Bạch Long có chút sốt ruột giải thích: "Ảo cảnh Côn Lôn chỉ là cái tên, giống như ta gọi là Tiểu Bạch Long, nhưng ta cũng không phải rồng? Chỉ là từ hình dung, mô tả từ mà ngươi hiểu không? Chính là nói ta anh dũng anh tuấn, giống như Bạch Long trong loài người."

"Ngươi cũng bớt xấu xí đi!" Thải Vân cô nương vạch khuyết điểm nói: "Ngươi còn coi là Bạch Long trong người à? Cái tên Tiểu Bạch Long như thế nào mà đến, ngươi tưởng người khác không biết sao, ta cũng không biết sao? Lúc đó ở Lãnh gia, theo lão gia tử nhận biết chữ học pháp, tất cả chúng ta đều sẽ dạy cho khuất âm luận dương, nhưng ngươi thì sao? Ngay cả tên của mình mà còn không biết viết sao?, Tức giận lão gia tử mỗi ngày mắng ngươi ngu ngốc! Sau đó ngươi còn không nghiêm túc nghe, không phải lát nữa ngắm chim nhỏ, thì là mở to mắt ngủ mệt mỏi, sao bảo ngươi cũng không nghe thấy, lão gia tử thường ghé vào bên tai ngươi rống to, tiểu tử ngươi điếc à?"

"Nhưng sau đó thì sao? Ngươi chê tên mình quá nhiều, trực tiếp thay đổi tên. Gọi hai chữ "ngáo" "Ngu ngốc" chúng ta gọi ngươi là "Người điếc" hợp chung một chỗ, biến thành tiểu bạch long! Sau này lúc ngươi khoác lác, có thể nhân lúc ta không có ở đây lại nói hay không? Nghe mà tức giận."

"Tỷ!" Tiểu Bạch Long vẻ mặt đau khổ gãi gãi cái ót nói: "Cho dù tỷ biết, tỷ cũng đừng nói ra a, ta không cần mặt mũi a?"

"Thể diện?" Thải Vân Khí nói: "Đây là ngươi tự chuốc lấy! Lúc đầu còn muốn giải thích cho Cửu Lân nghe, ngươi không phải muốn cướp. Vậy thì nói rõ ràng đi, kiểu gì cũng phải bịa đặt với chính ngươi? Chữ không biết mấy tên, còn lôi tới túm lui? Nên xảy ra chuyện gì, ngươi thấy sao không được? Nếu ngươi còn dám nói nhảm nữa, ta sẽ kéo quần ngươi năm đó..."

"Được được." Tiểu Bạch Long nghe vậy, mặt biến sắc, vội vàng phất tay ngăn cản nói: "Ta nói, ta thành thật mà nói còn không được sao? Tỷ, tỷ là thân tỷ của ta, chừa chút mặt mũi cho ta đi."

"Coi như ngươi thức thời!" Thải Vân mỉm cười không cười, đi tới bên cạnh Hàn lão lục.

Hàn lão lục tươi cười tiếp tục uống rượu, trên người và trên mặt vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, căn bản cũng không có vết thương gì.

Một tay mới chống tám mặt đại hán kiếm, cũng chỉ mỉm cười không nói.

Tiểu Bạch Long quay đầu nhìn ta, không vòng vo nữa, nói thẳng: "Lần này chúng ta chính là muốn dẫn ngươi hoàn thành sứ mệnh cuối cùng!"

Đạo bàn Âm Dương thứ hai nghìn bốn trăm ba mươi ba.

"Sứ mệnh cuối cùng?" Ta không khỏi kinh ngạc.

Từ trước tới nay, tám phương xưng hộ xung quanh ta, yên lặng nỗ lực, bất kể sinh tử, từng bước một bồi dưỡng ta từ tên tiểu thương nhân chỉ biết có chút thủ đoạn lừa đảo kia đến bây giờ, là vì cái gì?

Không phải vì cảm niệm gia gia ta, cũng không phải bởi vì ta là con cháu Trương gia, chính là vì sứ mệnh cuối cùng kia!

Ta từng nghi hoặc không hiểu, ta từng khổ sở truy tìm, nhưng cho tới bây giờ vẫn không có kết quả, bọn họ cũng chưa bao giờ nói.

Lẽ nào, đây chính là thời khắc cuối cùng ư?

"Đúng!" Tiểu Bạch Long gật đầu nhẹ, thần sắc cũng dị thường nghiêm túc lên.

"Gia gia của ngươi lúc trước trộm đi ba thứ từ trong Long Tuyền sơn trang." Tiểu Bạch Long giơ một ngón tay lên nói ra: "Vật đầu tiên là Âm Dương đạo bàn, nói chính xác hơn là nửa khối Âm Dương đạo bàn, do bát đại yêu vương trấn thủ, vẫn giấu ở trong tiểu điếm. Đây cũng là người của Long Tuyền sơn trang, vô luận là người hay là Quỷ phái đều không dám xông vào trong điếm của ngươi ra tay, thậm chí ngay cả cửa cũng không dám tiến vào."

"Bởi vì nửa khối giấu trong cửa hàng của ngươi chính là mạch máu của Long gia. Ai dám can đảm phá hỏng mạch máu của Long gia, bất kể người đó chạy tới địa phương nào, Long Thanh Thu cũng sẽ đem hắn bầm thây vạn đoạn., Ngay cả một đám tàn hồn cũng không còn! Tuy đa số mọi người trong Long Tuyền sơn trang đều không biết nguyên nhân, nhưng lệnh bài này không cho phép kẻ khác khinh nhờn. Ngay trong thời gian Long Thanh Thu bế quan, từng có mấy tên gia hỏa cố ý làm như vậy, nhưng đều bị ám chiêu Long Thanh Thu lưu lại tiêu diệt, nhờ vào đó mà lấy chính quy."

"Từ đó về sau, đám người Long Tuyền sơn trang chỉ dám ra tay với ngươi nhưng chưa bao giờ dám tới gần tiểu điếm của ngươi, thậm chí cũng rất ít khi đặt chân vào cái cửa hàng cổ của ngươi. Đây cũng là lý do tại sao mấy người chúng ta có thể an tâm."

"Mệnh mạch Long gia?" Lần này ta lại càng mơ hồ.

"Đúng vậy!" Tiểu Bạch Long tiếp lời: "Bàn này tổng cộng có hai khối, một âm một dương. Dương một dương tại Trương gia, âm bàn tại Long gia. Gia gia ngươi trộm đi khối âm bàn kia giấu ở trong tiểu điếm, mà ở mật thất Long Tuyền sơn trang lại là khối dương bàn giả."

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Ta rất khó hiểu hỏi.

"Chuyện này... Ài, từ đầu tới nay hay là ngươi nói đi." Tiểu Bạch Long gãi gãi đầu, giống như không biết nên nói từ đâu.

Ban đầu phảng phất sớm đã đoán trước, tiếp tục nói: "Nghe nói, Âm Dương Đạo Bàn này là căn nguyên của thiên địa vạn pháp. Ngàn năm qua, bao nhiêu môn phái điêu linh sa sút, thậm chí không có dấu vết. Nhưng hai nhà Trương Long vẫn có thể duy trì bí mật đến nay, liên quan tới hai khối đạo bàn này."

"Chỉ cần có đạo bàn, con cháu hai nhà liền có thể mượn huyết mạch tương truyền, học được đạo thuật Âm Dương. Mấy ngàn năm nay, hai nhà Trương Long vẫn luôn đánh nhau không ngừng với bí mật, không phải thù hận hay ích lợi, mà là đều muốn độc chiếm hai bên."

"Chỉ là mỗi hai nhà có một nửa, thực lực tương đương nhau. Tuy rằng lúc cao thấp nhưng vẫn chưa đủ để tiêu diệt đối phương. Mãi đến hơn một trăm năm trước, Trương gia đã nội loạn. Gia gia của Long Thanh Thu thừa dịp này lẻn vào mật thất Trương gia, trộm đi Dương bàn của Trương gia."

"Cũng giống hệt những chuyện gia gia ngươi đã làm năm đó." Tiểu Bạch Long chen vào nói.

"Âm Dương Đạo Bàn hợp lực cực kỳ cường đại, gia gia của Long Thanh Thu khi mưu toan cởi bỏ bí mật của đạo bàn, trực tiếp ở trước mắt bao người hóa thành tro bụi. Ngay cả phụ thân của Long Thanh Thu, lão trang chủ Long tuyền cũng bởi vậy mà lưu lại mầm bệnh, nếu không, hắn cũng sẽ không dễ dàng chết trên mai rùa của Gia Đà."

"Chuyện sau đó, ngươi cũng biết một chút. Bởi vì ân oán giữa Thu Phong trảm cùng Long gia, dẫn đến con cháu Long gia chết sống, bị thương, Long Nhị Long Tam cũng bị Thu Phong chặt đầu. Đừng nói tiếp tục nghiên cứu đạo bàn, ngay cả chuyện này cũng không biết."

"Thu Phong mượn cớ này phóng ra tin tức, tràn ra nơi cất giữ đạo bàn, dụ gia gia của ngươi tới trộm. Mục đích thực sự của hắn chính là bảo gia ngươi lấy âm bàn của Long gia, sau đó, Long Nhị Long Tam, thậm chí Long Thanh Thu cũng sẽ bởi vậy mà chết, là chiêu tàn nhẫn hắn mưu toan giết chết Long gia."

"Chỉ là, trước đó, Long Thanh Thu cuối cùng cũng biết chút ít bí mật của đạo bàn. Mà thiên phú của hắn cực cao, nhìn ra ngay cả gia gia của hắn cũng không có hiểu được đạo lý này. Trên âm dương song bàn này đều ngưng tụ huyết mạch hai nhà Trương, Long, chỉ dựa vào sức lực một nhà, căn bản không làm được. Hơn nữa người có thể cởi bỏ bí mật của đạo bàn, chỉ là con cháu hai nhà không được, còn phải là người được thiên tuyển ngàn năm một lần."

"Vừa khéo, Trương Long hai nhà đều xuất hiện một người! Long gia chính là Long Thanh Thu, Trương gia chính là ngươi!"

"Cho nên, năm đó lúc gia gia ngươi trộm âm bàn, ông ta cố ý thả ra, chỉ là vẫn không rõ tin tức này là ai đưa ra, nội ứng này rốt cuộc là ai thôi. Ông ta từng hoài nghi toàn bộ mọi người trong trang, sau này ngươi cũng biết, điều duy nhất ông ta không nghi ngờ chính là ân sư của mình, vẫn luôn bế quan thao túng mọi chuyện."

"Mặc dù gia gia ngươi trộm đi âm bàn, hơn nữa giấu ở trong cửa hàng chế thành pháp trận Yêu Vương. Nhưng hắn không phải người trời chọn, trên đường đi đã sớm bị phản phệ, hơn nữa lúc chạy ra sơn trang, bản thân bị trọng thương, cuối cùng chết thảm."

"Mà ý tứ của Long Thanh Thu cũng rất rõ ràng, chính là muốn đợi sau khi ngươi dần dần trưởng thành, có được pháp lực tu vi nhất định. Có thể lấy ngươi làm tế giải dương bàn, đến lúc đó, hắn đoạt lại âm bàn hợp lại làm một, nhân tiện giải quyết khắc tinh trời sinh trong mệnh số của ngươi một cách tùy tiện., Vậy không cần lo lắng. Đương nhiên, có thể hiểu được thuật này, kỳ thật chỉ có ngươi và Long Thanh Thu mà thôi. Nhưng hắn lại cố ý tung ra tin tức giả, nói là bất luận kẻ nào cũng có thể học tập, do đó không ngừng dẫn tới cao thủ tuyệt thế gia nhập Long Tuyền sơn trang, đây cũng chính là chỗ hai phái Nhân Quỷ khác nhau."

"Đừng nói những người khác trong sơn trang, cho dù là bản thân Long Thanh Thu cũng từng trăm lần do dự, cũng từng nổi lên sát tâm đối với ngươi. Nhưng lần kia lão Lý đuôi trọc, không tiếc hiện ra chân thân cũng muốn cứu ngươi, sau đó hắn triệt để bỏ đi tính toán này. Cũng chính bởi như thế., Tại quá trình trưởng thành của ngươi, thủ đoạn cao siêu hơn, tu vi càng thêm thâm hậu tỷ lệ cung phụng những cao thủ này, vẫn chưa ra tay. Đến tìm ngươi gây phiền toái, đều là những nhân phái tu vi không sâu."

"Lúc đó, Long Thanh Thu đối mặt tranh chấp giữa hai phái Nhân Quỷ cũng rất đau đầu. Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc không giống nhau, đều là dị sĩ giang hồ mời chào. Một khi thái độ của hắn sáng sủa ra, nghiêng về hướng nào, phái khác tất nhiên sẽ rời khỏi sơn trang, người giang hồ cũng sẽ không gia nhập, như vậy Long Tuyền sơn trang chẳng khác nào mất đi một nửa lực lượng hậu viện..."

"Cho nên thái độ bề ngoài của Long Thanh Thu lúc nào cũng rất mơ hồ, liền mở một mắt nhắm lại giả bộ hồ đồ, hầu như không quá vấn người và quỷ tranh nhau —— dù sao thế lực của nhân phái tu vi không đủ, có thể giày vò cũng bổ sung ra cái dạng gì đó. Thậm chí rất nhiều lúc, tại lúc cao thủ nhân phái chuẩn bị ra tay với ngươi, chân chính tiết lộ ra tin tức không phải là mật thám của Trương gia cài vào, ngược lại chính là bản thân Long Thanh Thu."

"Bởi vậy, chúng ta mới có cơ hội đầu tiên chạy tới hiện trường, giả bộ như vô ý giúp ngươi giải quyết. Giống như lời tiểu bạch long vừa nói, chúng ta cũng có thể bởi vì thế an tâm. Nếu không, chúng ta đã sớm tập thể dời đến võ hán, cả ngày canh giữ bên cạnh ngươi rồi."

"Đây chính là nguyên nhân ngươi có thể bình an sống đến bây giờ, mắt thấy thực lực không ngừng trưởng thành, nhưng hầu như không có cao thủ Long Tuyền sơn trang nào phát động một kích trí mạng với ngươi. Nói cách khác, lúc trước, trừ mấy người chúng ta, Long Thanh Thu cũng đang cố gắng bảo vệ ngươi, chờ ngươi trưởng thành sớm ngày!"

Kế hoạch hai ngàn bốn ba mốt của Vận Mệnh.

"Vốn là, bất kể là chúng ta mấy người hay là Long Thanh Thu đều cảm thấy, thời điểm ngươi có thể giải khai bí mật của đạo bàn vẫn còn khá sớm. Nhưng không nghĩ tới, ngươi liên tiếp gặp gỡ mấy lần kỳ ngộ, tu vi tiến nhanh, rất nhanh đã có được phân nửa uy lực Vô Thượng Thần cấp." Lúc mới nói đến đây, ý vị sâu xa nhìn ta một cái.

Ta thầm nghĩ một chút, trải nghiệm một phen này của ta, đích xác có thể dùng kỳ ngộ liên tục để hình dung!

Đầu tiên là từ bồ câu lão tiền bối kế thừa Âm Phù Kinh, ô mộc hạch; sau đó lại ở dưới sự trời xui đất khiến của Ô Tô Lý Giang nhận được Cửu Sinh Tháp. Ba bảo ở trong tay, lại ở trong Thiên Chiếu Thần mộ, mượn Vạn Sinh tế phá giải ảo cảnh trong tháp, tiến vào Cửu Tháp Thần Điện. Tiếp đó, ở Quảng Tây Dưỡng Quỷ Địa, bị Ngũ Hành tế do cá lớn của giang mưu đồ thức tỉnh, nhảy nhót đến tận đây.

Nếu nói tất cả sự tình này chỉ là trùng hợp mà thôi, ngay cả chính ta cũng không tin!

Chắc chắn là có liên quan tới thân phận con trai của số mệnh.

Mới đầu nhìn qua ta, tiếp tục nói: "Lấy tu vi ngươi bây giờ, muốn cởi bỏ bí mật âm dương đạo bàn tự nhiên còn xa xa chưa đủ, bất quá dùng làm lễ tế đã đủ. Sau khi đi nhóm Lạc Dương, ngươi chủ tế phong thần đống, phong ấn Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận, Long Thanh Thu phát hiện ra thực lực chân thật của ngươi, đợi đợi lâu như vậy, cuối cùng đến lúc đó!"

"Nếu như ta đoán không sai, nửa năm qua, hẳn là hắn đã ở nơi nào, bí mật xây dựng một tòa tế đàn. Một khi tế đàn tu thành, chính là lúc ngươi chết! So sánh với việc cởi bỏ Âm Dương Đạo Bàn., Nói cách khác, địa bàn nho nhỏ của Long Tuyền sơn trang quả thực không đáng giá nhắc tới. Nói cách khác, chỉ cần hắn còn sống, Long Tuyền sơn trang vĩnh viễn cũng không tính diệt vong.

Chỉ cần phá giải bí mật Âm Dương đạo bàn, bất luận Trương gia giành được thắng lợi gì, cũng chỉ là phù dung hoa vừa hiện mà thôi! Cho nên, ngay khi Trương gia tiến hành phản công toàn diện đối với Long Tuyền sơn, Long Thanh Thu căn bản là vô tình phản ứng."

"Nhưng hắn càng không xuất hiện, chuyện này càng quỷ dị. Chúng ta sau khi nghiên cứu một phen, cuối cùng quyết định tương kế tựu kế."

Ta nghĩ một chút rồi nói: "Ý của ngươi là, các ngươi đã sớm biết Long Thanh Thu sẽ đến tìm ta rồi sao?"

"Đúng!" Tiểu Bạch Long gật đầu tiếp lời. "Điểm này chắc chắn là vậy, chỉ là không biết thời gian cụ thể cùng địa điểm mà thôi. Nhưng chúng ta cũng không thể ở đây chờ chết, vì vậy ta..."

Tiểu Bạch Long nói được nửa đường, đột nhiên lòng còn sợ hãi liếc nhìn Thải Vân cô nương, vội vàng thay đổi câu chuyện: "Thế là chúng ta quyết định thực hiện kế hoạch trước."

"Nguyên kế hoạch? Kế hoạch gì?" Ta rất khó hiểu hỏi.

"Cái này liên quan đến hai kiện bảo vật khác của gia gia ngươi trộm được!" Đầu tiên tiếp lời: "Ngoại trừ âm dương đạo bàn, gia gia của ngươi đồng thời còn trộm đi hai thứ khác trong Long Tuyền sơn trang, cũng chính bởi vì hai kiện đồ vật này tồn tại, chúng ta mới dám đem tiền đặt cược trên người ngươi, cùng bảo vệ ngươi hoàn thành sứ mệnh!"

"Thứ nhất chính là Côn Lôn kính." Vừa nhìn thấy đã vội vàng chỉ chỉ về phía sau, mãi tới lúc này ta mới để ý thấy trên đống loạn thạch cách đó không xa Hàn lão Lục Thải Vân có một gương đồng xanh.

Tấm gương kia không lớn, chỉ chừng nửa thước, bên ngoài hình bát giác, bên trong là sáu cạnh, bốn phía đều tràn đầy gỉ đồng, thoạt nhìn có chút cũ kỹ.

"Cái gương đồng này là một trong thập đại thần khí thời thượng cổ trong truyền thuyết, nghe nói có thể mở ra một không gian khác, thẳng tới ảo cảnh Côn Luân. Đương nhiên, ngay từ lúc đó, chúng ta cũng không quá tin tưởng, mãi tới sau khi gia gia của con chết, mấy người chúng ta tụ tập cùng nhau, Côn Lôn thần kính đột nhiên thể hiện ra mặt khiến người ta giật mình!"

"Cái này để ta nói." Thải Vân cô nương vẫn ngồi bên cạnh Hàn lão lục trầm giọng tiếp lời: "Lúc ấy ta nhận được phi câu đưa thư của lão lục, nói là gia gia ngươi ban đêm xông vào Long Tuyền sơn trang, bị trọng thương nên vội vàng chạy về."

"Lúc ấy gia gia ngươi cưỡng ép ngăn cản lực cắn trả của âm bàn, cùng một đám cao thủ Long Tuyền sơn trang liên tục khổ chiến, sớm đã bị thương nặng, miễn cưỡng chạy về, sau khi ở trong tiểu điếm vội vàng bày ra trận pháp., Cũng hôn mê bất tỉnh. Phượng đại sư cùng Bạch Mi thiền sư kiểm tra một chút phát hiện, là trúng Diệt Hồn Chú tổ truyền của Long gia. Phương pháp phá giải duy nhất là trong vòng bảy ngày, giết chết người thi pháp, lấy hồn cứu hồn. Vì vậy, mấy người chúng ta lại xông vào Long Tuyền sơn trang."

"Vốn tưởng rằng, Long Tuyền sơn trang sẽ không nghĩ tới chúng ta lại giết trở về hồi mã thương, nhưng không ngờ, bọn họ sớm đã có phòng bị, khẩn cấp triệu hồi tất cả nhất đẳng cung phụng! Nhóm chúng ta vừa mới vào trong trang, liền trúng bẫy, nếu không phải chuột sớm phát hiện chỗ dị thường, hơn nữa liều chết ngăn cản đại sư Bạch Mi. Sớm đêm đó, mấy người chúng ta đã mất mạng tại chỗ!"

"Đúng vậy!" Tiểu Bạch Long vừa nghĩ tới tràng cảnh đêm đó, vẫn có chút kinh hãi nói: "Mặc dù chúng ta có kinh hãi vô hiểm trốn thoát, nhưng chuột và Bạch Mi bởi vậy mà hao tổn nhiều tu vi, tổn thương căn cơ, Phượng đại sư ngay cả bổn mạng hỏa cũng bị dập tắt. Ta cũng chỉ còn lại một tia tính mạng, đủ tĩnh dưỡng nhiều năm rồi. Nói cho ngươi biết, lúc ấy thật sự..."

Tiểu Bạch Long mới vừa nói được nửa đường, quay đầu nhìn ánh mắt không được tốt của Thải Vân cô nương, cuống quít lại cúi đầu xuống, luôn miệng nói: "Cái gì, tỷ, tỷ, tỷ nói tiếp đi, đệ chỉ là bổ sung một chút thôi..."

Thải Vân trừng mắt nhìn hắn nói tiếp: "Sau khi chúng ta trốn khỏi

Long Tuyền sơn trang, gia gia của ngươi cũng đã tắt thở rồi. Phượng đại sư, chuột, Bạch Mi đại sư, bốn người Tiểu Bạch Long đều thương tình rất nặng, chỉ có ta và lão Lục, thứ nhất không có đại sự gì, chia nhau đưa bọn họ đến nơi an dưỡng, rồi lại tụ tập ở phần mộ của gia gia ngươi."

"Ngày hôm nay, vừa lúc bắt được ngươi lên phần mộ cho gia gia, đó cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi! Lúc đó ta cũng có nhiều loại nguyên nhân, còn chúng ta không tiện gặp mặt ngươi liền giấu đi. Ngay khi ngươi cúi đầu xuống đất, trong mộ đột nhiên toát ra một đạo bạch quang., Lóe lên một cái rồi biến mất. Lúc đó ngươi chỉ là một con nít, không khác gì người bình thường, ngay cả nhập môn cũng không tính là tự nhiên không cách nào phát hiện, nhưng cảnh tượng sau đạo bạch quang kia, lại làm chúng ta cực kỳ kinh ngạc!"

"Theo phương hướng mà bạch quang kia quét tới, cây khô đâm chồi, suy thảo sinh lục, ngay cả viên đá trên đó cũng tràn đầy hoa quang! Cùng lúc đó, trên không trung hiện lên một đạo cầu vồng bảy màu, ánh sáng kinh người vừa xuất hiện, hình ảnh của ngươi vậy mà xuất hiện ở trên đám mây."

"Chờ ngươi đi, chúng ta vội vã chạy tới gần xem thử, phía sau bia mộ của ông nội ngươi đặt một mặt cổ kính bằng đồng." Thải Vân cô nương quay đầu nhìn về phía cổ kính, tiếp tục nói: "Cái gương này sớm đã ở thời điểm gia gia ngươi hôn mê bất tỉnh.", Bọn ta cũng đã quay tay xem qua, lấy kiến thức của Bạch Mi và Phượng đại sư cũng nói không nên lời. Nhưng nếu là hắn liều chết từ trong Long Tuyền Sơn Trang trộm lấy ra, tự nhiên cũng không phải vật phàm tục gì, liền đồng loạt giấu ở trong trận pháp."

Lúc ấy chúng ta cũng cảm thấy kỳ quái, thứ này sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Sau đó, chúng ta lại phát hiện, tám cái tên trên tám góc bên ngoài kính, theo thứ tự là Hàn Tùng, Vương Thải Vân, Trương Diệu Hoa, Trương Diệu Dương, Cổ Trường Thanh, Mạc Đông thăng, Tự Mục Cơ cùng sơ nhất."

Tên của con tiểu bạch long thứ hai hai nghìn bốn trăm ba mươi hai.

"Ai ui a tỷ của ta!" Tiểu Bạch Long kêu lên: "Ngươi có thể đừng nhắc tới cái tên xui xẻo của ta được không! Ta từ nhỏ không thích học tập, không chịu động não là do cái tên này hại. Cũng không biết cha mẹ ruột của ta nghĩ thế nào, nếu đã không cần ta rồi., Đừng quan tâm ta tên là gì đi nữa! Đã thế nào thì cũng phải khâu tên của ta với Sinh Nhật Bát Tự vào trong y phục chứ. Lãnh lão gia tử cũng vậy, gọi cho ta một câu cũng được chứ gì, thế nào cũng phải gọi ta là nguyên tên."

"Tên của các ngươi đều đơn giản như vậy, ta đây cũng được, chỉ một cái họ đã là ba mươi mốt bức tranh. Ta lúc ấy mới bốn năm tuổi, bút cũng không cầm được, cái tên phức tạp như thế nào mà viết ra vậy?"

Thì ra, bởi vì chuyện này mà tiểu bạch long mới đặt cho mình cái tên một lần nữa, hơn nữa cũng bởi vậy mà bước lên một con đường không có lối về!

Càng làm ta kỳ quái là, nếu trên gương đồng kia đã biểu hiện ra tên của tất cả mọi người nổi danh trên gương đồng —— ngay cả Bạch Mi thiền sư xuất gia từ nhỏ cũng không ngoại lệ, nhưng vì sao chỉ có cái tên sơ nhất hay là Sơ Nhất đây?

"Đừng ngắt lời!" Ta vừa nghĩ ra ý này, liền bị giọng nói Thải Vân cô nương giận dữ mắng mỏ tiểu Bạch Long cắt ngang.

Lập tức nghe thải vân cô nương tiếp tục nói: "Tên của tám người chúng ta tất cả đều khắc trên gương đồng, trong đó tên gia gia của ngươi đã trở nên đen kịt một màu, sau đó dần dần nhạt đi không thấy. Ngay sau đó, chính giữa gương liền xuất hiện bức họa của ngươi. Bên cạnh còn có hai hàng chữ: chủ nhân của Vạn Linh, cứu thế độ khổ. Vận mệnh chi tử, kiếp sinh trừ tử!"

"Lúc ấy, chúng ta ai cũng không biết đây là ý gì." Mới đầu tiếp lời: "Nhưng ta đột nhiên nghĩ tới, gia gia ngươi từng nói, lúc Trương gia nội loạn, ông ấy theo phụ thân tránh được trùng trùng điệp sát kiếp, nhưng cuối cùng vẫn bị người Long Tuyền sơn trang để mắt tới, phụ thân vì yểm hộ ông ấy chạy trốn trong loạn tiễn mà chết, ông ấy mới sáu bảy tuổi, vừa kinh vừa sợ, chạy như điên mười mấy dặm trong đêm mưa, té xỉu ở trong nước bùn."

"Tỉnh lại lần nữa, lại phát hiện người đang ở trong miếu đổ nát, được hai đạo sĩ cứu mạng, lúc hắn hướng về hai người kia nói lời cảm ơn, một người trong đó có nói: Người chúng ta cứu không phải là ngươi, mà là cháu trai tiện nghi của ngươi, càng là cứu sinh linh trên thế gian này! Sau đó ông ngươi ở ngoài cửa hàng cổ xưa nhặt được..."

Nói đến một nửa, mới khẽ nhíu mày, bất động thanh sắc đem nửa câu sau mang qua.

Ta muốn hỏi, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn trầm mặc, e là cho tới bây giờ bọn họ vẫn không muốn nói cho mình bí ẩn thân thế!

Một lát sau, hắn tiếp tục nói: "Mà sau nhiều năm gặp gỡ ông nội ngươi, rốt cuộc cũng biết, trong hai đạo nhân năm đó cứu hắn, người hơi trẻ tuổi kia chính là tiền bối ở quẻ giới Trương Nhất Tuyền đại sư. Nhưng sau đó, Trương Nhất Kỳ đại sư cũng chẳng biết đi đâu. Đương nhiên sau khi nghe Giang lão nói, ta mới hiểu, hóa ra Trương Nhất Kỳ đại sư chính là đại sư huynh luôn ở trong mê quan."

"Gia gia ngươi liều chết xông vào Long Tuyền sơn trang, chỉ mang về ba món đồ. Gương đồng này tự nhiên là vật phi phàm! Hơn nữa còn xuất hiện dị tượng này, chúng ta không thể không tin tưởng. Có lẽ ngươi đúng như lời tiên ngôn, đúng là chủ nhân của vạn linh chi tử."

"Lúc đó gia gia của ngươi đã chết, tiểu bạch long thương tâm cực nặng. Sáu người chúng ta nghiên cứu một phen quyết định cuối cùng, nếu thiên mệnh đã như thế, chúng ta vô luận thế nào cũng phải bảo vệ ngươi, cho đến khi giúp ngươi hoàn thành sứ mệnh mới thôi! Bởi vì, đây cũng là sứ mạng của chúng ta."

"Nhưng sứ mệnh ngươi gánh vác rốt cuộc là cái gì, nên làm thế nào để hoàn thành, chúng ta vẫn không hiểu ra sao. Mãi đến khi chúng ta phát hiện bảo vật thứ ba ông nội ngươi mang về." Mới giơ ngón tay thứ ba ra, tiếp tục nói: "Đây là bảo vật thứ ba, chỉ là một thanh tiểu thạch phủ, cụ thể chắc tên gọi là gì, cho tới bây giờ cũng không rõ."

"Trước đây ta cũng đã nói với ngươi, về chuyện ai sẽ lộ mặt để bảo vệ ngươi, chúng ta cẩn thận nghiên cứu một phen, nghĩ đến nghĩ lui chỉ có ta là thích hợp nhất. Cho nên, thanh búa đá cùng thanh đồng kính này liền tạm thời để ta bảo quản. Ngay đêm ta mang theo hai kiện bảo vật trở về Mê đường, ta đã trải qua một giấc mộng., Tình hình trong mộng, cho tới bây giờ ký ức ta vẫn mới như trước: trong bộ lạc, ma đầu hiện thân, vạn lôi cuồng thiểm, trên mặt đất nước lũ ngập trời, một mảnh ánh lửa. ức vạn sinh linh đều bị vây ở trong đó, kêu khóc liền ngày."

"Đang lúc thế giới sắp diệt, không biết từ nơi nào lao ra một con Kỳ Lân dục hỏa, chấn động đất vỗ núi cao gãy, hiện ra một cái vực sâu không đáy, nước biển đều tràn vào, sau đó nó điên cuồng hét lên một tiếng xông thẳng lên trời, tiến vào tầng mây. Sau vài lần cuồn cuộn, vạn vật trong thiên địa lại trở về bình tĩnh, mà Kỳ Lân kia lại như bị trọng thương, rơi thẳng từ phía chân trời xuống. Đến cuối cùng, nó biến thành một bóng người, chính là ngươi!"

"Mộng cảnh này mặc dù có chút khoa trương, nhưng sau đó bọn họ cũng mơ thấy qua cảnh tượng tương tự! Nếu là người bình thường đồng thời thấy cảnh tượng này, có lẽ chỉ cảm thấy ngạc nhiên mà thôi, nhưng chúng ta đều là đạo pháp truyền nhân, kết hợp với rất nhiều dị tượng, chỉ có thể đưa ra kết luận, chính là thiên mệnh! Chúng ta đều là người gánh vác thiên mệnh, mà ngươi chính là con trai số của Vạn Linh Chi Chủ theo như lời Thiền Ngữ kia!"

Nghe đến đó ta mới hiểu, trước khi lâm chung Phượng đại sư đã nghiêm túc nói với ta "Sứ mệnh của ngươi dị thường gian khổ, liên quan đến sinh tử của tất cả mọi người" là có ý gì.

Lúc ấy ta còn tưởng là mấy người khác đến trợ chiến.

"Sau đó, lại được ở mộng cảnh đá chỉ điểm, cuối cùng chúng ta cũng hiểu rõ, làm sao giúp ngươi hoàn thành sứ mệnh, từ đó lập ra một kế hoạch tỉ mỉ chu toàn. Mặc dù mấy năm gần đây tu vi ngươi phi thăng, càng là sớm thức tỉnh, nhưng hoàn thành sứ mệnh cuối cùng, còn cần chút cơ duyên, nhưng..." Vừa mới dừng lại một chút, nói: "Long Thanh Thu đã ra tay sớm, kế hoạch cũng không thể không khởi động trước."

Sắc mặt Sơ Nhất ngưng trọng tiếp tục nói: "Thời điểm cuộc chiến Độ Giang ở Trương gia, ngoại trừ ta chính diện tham chiến, mấy người bọn họ đều bí mật điều tra manh mối Long Thanh Thu. Ngay trước đây không lâu, Long Thanh Thu vẫn chưa từng lộ diện đột nhiên hiện thân. Trương gia dựa theo kế hoạch ban đầu, đưa Long Thanh Thu vào Tru Tiên Kiếm Trận đã sớm chuẩn bị cho hắn, nhưng lại quá xem thường bản lĩnh của Long Thanh Thu."

"Sau khi hắn tế ra Phiên Thiên ấn, kiếm trận bị phá thành mảnh nhỏ, cao thủ Trương gia tử thương không ít, tộc trưởng Trương Diệu Vũ bị buộc ngưng lại kế hoạch tấn công tiếp theo. Long Thanh Thu dùng sức của mình ngăn cơn sóng dữ, khiến cho Long Tuyền sơn trang ổn định lại, sau đó một lát hắn không ngừng mà nhắm thẳng đến võ giả!"

"Rõ ràng là hắn muốn ngươi đi! Cho nên chúng ta mới không thể không khẩn cấp khởi động kế hoạch dự phòng."

Nghe đến đó, cuối cùng ta cũng hiểu được: "Ý của ngươi là bảo ta tiếp ứng ở bờ biển cũng là một phần kế hoạch?"

"Đúng vậy!" Ban đầu gật nhẹ đầu, " vở diễn này là diễn cho Long Thanh Thu, cũng là diễn cho ngươi. Hiện tại Long Thanh Thu một lòng muốn bắt ngươi, lấy ngươi làm tế lễ, mở ra âm dương đạo bàn. Nhưng nếu bị hắn đuổi tới vũ hán, tất sẽ làm tổn thương người vô tội. Mà một khi ngươi nghe nói, chúng ta phải thay ngươi ngăn cản Long Thanh Thu, đương nhiên sẽ không đồng ý, cho nên chỉ có thể áp dụng biện pháp này."

"Cái gì?" Ta không khỏi đột nhiên sửng sốt: "Giúp ta ngăn cản Long Thanh Thu?"

Bức tường thứ hai nghìn bốn ba mươi ba, trong mộng cảnh chộp lấy búa đá (chương hơn)

"Đúng vậy." Người đầu tiên tiếp theo nói: "Mục đích của Long Thanh Thu vô cùng rõ ràng, chính là không tiếc bất cứ giá nào, bắt lấy ngươi. Nếu bị nguyện vọng của hắn, nói không chừng thế giới này sẽ biến thành cái dạng gì. Phải biết rằng, trừ ngươi ra, hắn cũng là người được Vận Mệnh lựa chọn, chẳng qua chỉ là đại biểu cho tử vong và hắc ám."

"Nhưng tu vi của hắn sớm đã đạt tới Vô Thượng Thần Cấp, trong tay lại nắm giữ một trong Thập Đại Thần Khí thượng cổ, hiện nay trên đời căn bản không có ai là đối thủ của hắn! Hơn nữa trong mấy năm nay, tu vi của ngươi đột nhiên tăng mạnh,, Long Thanh Thu cũng không nhàn rỗi. Vốn dĩ hắn còn rất kiêng kị Tru Tiên Kiếm Trận, Trương gia lấy kiếm trận này làm lá chắn, khiến cho hắn không dám làm xằng làm bậy. Thế nhưng, thực lực của hắn bây giờ lại đáng sợ đến mức độ như vậy! Kiếm trận kia trong khoảnh khắc đã bị hủy sạch sẽ., Trương gia tinh nhuệ bị đánh hồn phi phách tán, vội vàng lui về phía bắc Trường Giang, mượn cờ vàng Hạnh miễn cưỡng chèo chống. Tính ra là, hiện tại Long Thanh Thu căn bản không có tâm tư xuất thủ, toàn tâm toàn ý muốn bắt ngươi!"

"Kế hoạch này của chúng ta là lấy ngươi làm mồi nhử, dẫn dụ hắn ra ngoài."

Ta quay đầu nhìn lại vẫn như cũ dựa vào thân cây, một lọ tiếp một lọ rượu Hàn lão Lục, lại có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua Hàn Lập và Trương Thiên Bắc nằm trên mặt đất.

"Nghe các ngươi nói chuyện hăng hái thật!" Tiểu Bạch Long thấy ta vẫn như cũ có chút mơ hồ, lập tức còn có vẻ so với ta còn sốt ruột hơn, khoát tay cắt đứt đạo đầu tiên: "Như vậy để ta giải thích đi, Cửu Lân, có gì không hiểu, cứ trực tiếp hỏi ta là được."

Tính cách của tiểu bạch long mặc dù có chút võ đoán trực tiếp, nhưng có lúc không thể không nói, nhưng cũng là chuyện tốt.

Ta quay đầu hỏi: "Nói như vậy, Hàn lão lục ta gặp ở bờ biển là giả?"

"Cũng không hoàn toàn là giả." Tiểu Bạch Long đáp: "Ngươi còn nhớ rõ Đinh Lan không?"

Đinh Lan?

Đây không phải là cô bé mà lần trước đến Hàn Quốc, Hàn lão lục cải trang thành sao? Hắn chỉ dùng biện pháp này lừa gạt Diệp Thập Tam, mượn đồng tâm chú cùng ta liên thủ giết chết hắn.

Nhưng việc này thì liên quan gì tới hắn?

"Những năm gần đây, tu vi ngươi cao thâm, mấy người chúng ta cũng không nhàn rỗi. Năm đó ngươi nhìn thấy Đinh Lan là lão Lục trang, lão Lục ngươi gặp ở bờ biển là cánh tay của hắn, nói như vậy ngươi có hiểu không?"

Ta kinh ngạc, lập tức tỉnh ngộ.

Trách không được dựa vào một lọ tiếp một bình uống rượu trên cây lớn, Hàn lão lục một mực buông thõng cánh tay không nhúc nhích. Thì ra là lão bỏ qua một cánh tay, mượn căn nguyên Ma đằng của lão, cải trang thành chính mình.

Cũng không trách được, tại ta gặp được Hàn lão lục ở gần biển có chút kỳ quái, bằng vào những người đó làm sao có thể đem hắn thương tới mức này. Nguyên lai đây chỉ là một vở kịch cho ta xem mà thôi.

Tiểu Bạch Long thấy ta hiểu được chút, tiếp tục giải thích: "Chiếc thuyền kia và cánh tay bên trên đều là ta bỏ vào trước đó, thật ra ta vẫn giấu dưới thuyền, đẩy nó bơi tới. Chỉ dùng biện pháp này để ngươi tới đảo câu cá."

"Còn hai người kia đâu?" Ta chỉ chỉ Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc hỏi: "Ở trong kế hoạch của các ngươi à?"

"Đương nhiên rồi." Tiểu Bạch Long tiếp lời: "Có điều, cụ thể tình hình cụ thể chỉ có Cao Thắng Hàn rõ ràng, Trương Thiên Bắc chỉ biết một nửa, là lão lục mời hai người bọn họ lại giúp một chuyện. Cho dù ngươi không đi cầu trợ giúp, bọn họ cũng sẽ chạy tới hội hợp với ngươi."

"Vậy... mục đích mời bọn họ tới đây là gì?" Ta có chút kỳ quái hỏi, "Tuy rằng hai người bọn họ một người tay cầm Tú Xuân Đao là cao thủ nội kình, một người khác là binh vương đặc chủng, truyền nhân Kỳ Lân quyền, nhưng trước mặt Long Thanh Thu cũng không giúp đỡ được cái gì a."

"Mời bọn họ hỗ trợ mở trận pháp." Ban đầu tiếp lời: "Dựa vào mộng cảnh núi đá, tuy chúng ta hiểu được phương pháp sử dụng Côn Lôn kính nhưng tu vi không đủ nên không thể khởi động. Chỉ có thể mượn mắt trận của lạc đường làm lực, dẫn ngũ hành vi ra ngoài. Nhưng mắt trận trong quan., Chỉ có ta mới có thể thao túng, mà sự chú ý của Long Thanh Thu đều ở trên người ngươi. Một khi bị hắn phát giác thì công lao đã cạn kiệt, cho nên lực lượng đất vàng thiếu hụt này chỉ có thể tìm người thay thế."

"Cao thắng hàn thuộc kim, thiên hạ của Trương Thiên Bắc. Tên của hai người bọn họ cũng xuất hiện trên Côn Lôn kính —— trừ tám cái tên trên góc ngoài chúng ta, trong lục giác nội lăng cũng có khắc sáu cái tên, ngoài hai người bọn họ ra, còn có Linh Lung bà bà và giang đại ngưu, hai cái tên khác, ngay cả ta cũng không biết là ai."

Nhắc tới Linh Lung bà bà và con cá lớn trong sông, hơi trầm mặc một chút, tiếp tục nói: "Hàn lão lục thuộc Mộc, Thải Vân thuộc hỏa, tiểu Bạch Long thuộc Thủy thuộc Thủy., Hơn nữa còn thắng cao cùng Trương Thiên Bắc, trận pháp Ngũ Hành đã hoàn thành. Chỉ cần mồi của ngươi lại mang Long Thanh Thu tiến vào trong, pháp trận này có thể khởi động bất cứ lúc nào. Một khi pháp trận khởi động, sẽ đưa tất cả mọi người trong trận tâm tới ảo cảnh Côn Lôn. Nói cách khác, lúc này chúng ta đang ở trong ảo cảnh cũng ở trên núi Côn Lôn."

Hóa ra là thế!

Quả nhiên không hổ là thần khí thượng cổ, không ngờ lại huyền thoại như vậy.

Ta kinh ngạc ngẩn người, quay đầu hỏi tiểu bạch long: "Vậy vây công các ngươi là ai?"

"Thiên Chiếu Thần hội!" Tiểu Bạch Long đáp: "Nhân vật chính, kịch nói và sân khấu đều đã chọn xong, đây không phải còn khuyết điểm nhân vật chính ở đây sao? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có bọn họ là thích hợp nhất."

Thải Vân cô nương vừa mở bình rượu cho Hàn lão lục, vừa nói tiếp: "Nửa năm qua, Trương gia Giang Bắc và Long Tuyền sơn trang luân phiên ác chiến, thực lực đại tổn. Lại khiến Thiên Chiếu Thần muốn động thủ với tàn đảng. Chúng ta đã nghiên cứu một chút, chi bằng dùng một mũi tên trúng hai đích, thế là chuyển sang đi một chuyến bản xứ, dẫn bọn chúng ra, chính là muốn mượn tay Long Thanh Thu, tiêu diệt sạch sẽ bọn chúng."

"Đuổi theo chúng ta đuổi tới trên đảo, chỉ là thủ hạ tầng dưới chót Thiên Chiếu Thần Hội mà thôi. Những hộ pháp cùng cao thủ tự cho là thông minh chạy đến phía trước chặn đường, nhưng lộ tuyến kia chính là hướng mà Long Thanh Thu chạy tới, phỏng chừng cũng đã sớm cho cá ăn rồi."

Hóa ra là thế!

Ta sửng sốt hỏi: "Vậy sao ta ở trên đảo không nhìn thấy các ngươi?"

"Lúc ngươi rơi xuống đất, pháp trận đã khởi động, nếu không với sự khôn khéo của Long Thanh Thu, tự nhiên đã sớm phát hiện. Chỉ là muốn dẫn hắn vào trung tâm pháp trận, coi như đại công cáo thành. Như vậy chúng ta có thể tạm thời nhốt hắn ở trong ảo cảnh, tranh thủ cho ngươi đủ thời gian."

"Có đủ thời gian sao? Vậy tiếp theo ta phải làm gì?"

"Hoàn thành sứ mạng của ngươi!" Vẻ mặt ban đầu nghiêm nghị nói: "Nhưng sứ mệnh này rốt cuộc phải làm thế nào, chúng ta cũng không rõ, chỉ có thể dựa vào chính ngươi. Lại thêm ba canh giờ nữa, nơi này sẽ xuất hiện một lỗ hổng, về phần sẽ thông đến nơi nào., Lại gặp phải cảnh tượng gì, chúng ta cũng không rõ. Ống kính cuối cùng trong mộng cảnh thạch phủ, chính là ngươi từ trong lỗ thủng này đi vào, chỉ cần trước khi ngươi hoàn thành sứ mệnh, chúng ta hết sức giúp ngươi cầm chân Long Thanh Thu, sứ mạng của chúng ta cũng đã hoàn thành!"

Hạng hai ngàn bốn thiên nhị thiên, tam quả, tứ song.

Vừa dứt lời, thần sắc mọi người đều đặc biệt ngưng trọng.

Tám chữ viết đều được bảo vệ xung quanh ta, trải qua gian nguy, không tiếc sinh tử, hiện giờ đã tới thời khắc sống còn!

Sứ mệnh của bọn họ là bảo hộ ta hoàn thành sứ mệnh, mà sứ mệnh của ta là tuyệt đối không phụ lòng bọn họ.

Thế nhưng nhiệm vụ hiện tại của bọn họ cũng quá khó khăn, không ngờ lại phải ngăn cản Long Thanh Thu! Vậy quả thực không khác gì tìm đường chết.

"Các ngươi..."

Ta mới vừa mở miệng ra, liền bị mới nhất phất phất tay ngăn lại: "Cửu Lân, ngươi không cần nhiều lời nữa! Mục đích mà chúng ta bảo vệ ngươi không phải là vì Trương Cửu Lân! Mà là vì ức vạn thương sinh. Sinh tử do trời sinh, đều là mệnh số, mà nhiệm vụ của ngươi chính là hoàn thành sứ mạng của ngươi."

Tiểu bạch long vỗ vỗ vai ta nói: "Cửu Lân, ngươi cũng không có gì không nghĩ ra. Mạng của mấy người chúng ta là mạng, vậy sinh mệnh của những người khác trên thế gian thì sao, không đáng nhắc tới sao? Nếu ngươi thực sự có thể hoàn thành sứ mệnh, cứu được sinh linh đầy đời, cho dù mấy người chúng ta thật sự hy sinh., Cũng đáng giá! Bọn Phượng Hoàng Bạch Mi đi trước một bước, cũng đều là chết hết! Ta không biết nói chuyện lắm, thiên mệnh cứu thế gì đó, ta cũng không hiểu lắm. Dù sao chỉ là một câu, cho dù chết, tiểu bạch long ta cũng tuyệt đối không qua loa."

Hàn lão lục gật đầu với ta, tiếp nhận bình rượu mà Thải Vân cô nương đưa tới, uống một hơi cạn sạch.

Trong ánh mắt Thải Vân cô nương cũng tràn đầy thần sắc kiên nghị.

Ta bị kẹt trong cổ họng, lời nói cứng rắn nghẹn lại, ta biết niềm tin trong lòng bọn họ kiên định như đá tảng! Ta hiểu, mọi hy vọng của mọi người đều đặt lên đầu vai ta.

Bạch Mi thiền sư, Thử tiền bối, Phượng đại sư, Linh Lung bà bà, Giang đại cá lớn, gia gia...

Đông đảo tiền bối trên trời có linh thiêng, đều rất chờ mong ngày này!

Ban đầu, Hàn lão lục, Thải Vân, Tiểu Bạch Long, Trương Diệu Võ...

Hy vọng của bọn họ đều ngưng tụ trên người của ta!

Đúng như tiểu bạch long đã nói, nếu như ta không đành lòng nhìn thấy bọn họ hi sinh mà lựa chọn từ bỏ, chỉ sợ còn khó chịu hơn trực tiếp giết bọn họ.

Nhiều năm qua, bọn họ vẫn bảo vệ bên cạnh ta, trải qua gian nguy, không sợ sinh tử, rốt cuộc đã khổ sở chờ đợi đến ngày này, là vì cái gì? Cũng vì nhìn thấy ta không để ý đại cục, khẽ ngôn từ bỏ hay sao?

Vậy sao ta có thể đối xử với vị tiền bối sớm đã quy thiên như vậy? Sao có thể đối xử tốt với nỗi khổ tâm này của bọn họ chứ?

Trong mắt ta ẩn chứa nước mắt, chậm rãi xẹt qua mặt mấy người.

Mới nhìn đã thấy ánh mắt tràn ngập kiên nghị bất khuất. Tiểu Bạch Long vỗ vào bờ vai của ta mạnh mẽ hữu lực. Mặt sẹo trên mặt Hàn lão lục như núi, Thải Vân cô nương gắt gao kéo cánh tay hắn buông xuống, hai mắt lóe sáng.

Ta hướng về phía mấy người cúi người thật mạnh, lớn tiếng nói: "Được! Các ngươi yên tâm đi, ta nhất định không uổng sứ mệnh."

"Vậy thì tốt!" Sơ gật đầu đáp: "Khi trời sáng, ảo ảnh hư không sẽ nứt ra một lỗ hổng, cho dù xảy ra chuyện gì, ngươi cứ việc từ nơi này đi ra ngoài, chuyện còn lại cứ giao cho chúng ta là được. Trước đó, toàn bộ ảo cảnh ở trong một mảnh hỗn độn, cho dù là Long Thanh Thu cũng bất lực nửa bước khó đi."

"Vừa rồi..." Ta có chút nghi hoặc quay đầu lại nhìn.

Nếu như đã ở bên trong ảo cảnh này, ngay cả Long Thanh Thu cấp Vô Thượng Thần cũng khó đi được nửa bước, nhưng vừa rồi làm sao nữ hài tết tóc đuôi ngựa kia lại đi ra ngoài được đây?

"Ngươi nói là ba quả sao?" Tiểu Bạch Long hỏi.

"Tam quả?" Hình như ta đã từng nghe qua cái tên này ở nơi nào đó.

Đúng rồi!

Ban đầu lúc ở đại tửu điếm nhà ngon đối chiến với Long Bích Dã, là nghe hắn nói qua, tính ra trong ta tổng cộng có bốn đại – Âm Vật giới mới nổi.

Trong đó, ta chỉ nghe nói đến tên gọi là Song Đầu Quái Tứ Song, mà đối với những người khác lại chưa bao giờ nghe thấy.

"Đúng." Cô bé kia gật đầu đáp: "Đúng là quả phụ liễu cùng nổi danh với ngươi. Nhưng ngoài ra, cô ấy còn có một cái tên càng khiến người ta kinh hãi hơn, tên là Thiên phu trảm."

"Đừng nhìn nàng dáng vẻ xinh đẹp, lại là âm hồn trời sinh, nếu có ai lòng dạ nổi lên, dám lên giường với nàng, không bao lâu nữa dương khí sẽ cạn kiệt, trong vài ngày ngắn ngủi đã bị hút thành thây khô. Những năm gần đây, không biết có bao nhiêu người chết trên người nàng. Bất quá, nàng tuy giết người vô số, nhưng cũng tuân theo đạo nghĩa, không lạm hại người vô tội, người gây hại tất cả đều là háo sắc quỷ dạ xoa."

"Bởi vì nàng là thân thể âm hồn, lại hấp thu đông đảo dương khí, sớm tự thành âm dương, trong ảo cảnh này không bị ảnh hưởng. Chúng ta là mượn Ngũ Hành pháp trận khởi động Côn Luân Thần Kính tới đây, ngươi cùng lục thải vân tiểu bạch long còn dễ nói., Thế nhưng hai người Cao Thắng Trương Thiên Bắc bọn họ lại chưa từng tu tập thuật âm pháp, sau khi thông qua pháp trận, tất nhiên dương khí bị ngăn trở, thần trí hỗn loạn. Chúng ta đối với chuyện này tất cả đều không có cách nào, chỉ có Liễu vẫn có thể sau đó cứu chữa, cho nên chúng ta đã lừa nàng tới đây."

"Lửa?" Ta cảm thấy có chút kỳ quái.

"Đúng, bảo tiểu bạch long đem nàng..."

"Ngừng ngừng ngừng!" Tiểu Bạch Long gấp giọng kêu lên: "Không cần nói đoạn này, các ngươi đây đều là ra chủ ý gì! Cuộc sống của ta trong sạch, đều thiếu chút nữa bị các ngươi phá hủy." Lập tức hướng về phía Thải Vân cô nương có chút sốt ruột kêu lên: "Tỷ, chúng ta đã nói rồi, chuyện này ngàn vạn lần không nên nói với Giang Vân Yến."

"Được." Có lẽ Thải Vân cô nương nhớ ra chuyện gì đó buồn cười, mỉm cười gật đầu.

Mới đầu cười cười, cũng không nhắc lại, nói với ta: "Tóm lại, chúng ta là mượn thân âm hồn của nàng để cứu trị Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc. Đợi lát nữa bọn chúng tỉnh lại, liền để cho hai người bọn chúng đi theo ngươi ra ngoài là được rồi. Có điều, ta muốn nhắc nhở ngươi là, trước khi ngươi tới, đã thấy hai người đi theo bên cạnh Long Thanh Thu rồi chứ?"

"Là có hai quái nhân, một mặc hắc bào, một người đeo kim giáp."

"Hai người kia cũng chẳng phải hạng phàm tục gì, đều là nhân tài xuất chúng giống như ngươi! Một là nhị long kinh thiên, một là tứ song thi cuồng."

"Cái tên Thi Cuồng này ngươi có thể chưa từng nghe qua, nhưng cái tên hai đầu trên giang hồ sớm đã có lời đồn chính là hắn. Gia hỏa này trời sinh hai đầu, sau khi bị vứt bỏ nơi hoang dã, liền dựa vào việc cắn nuốt thi thể vậy mà còn sống được kỳ tích., Hơn nữa lại tự ngộ ra một phương pháp tu hành âm dương, quanh năm đều tìm kiếm huyệt cổ mộ, dựa vào gặm tàn thi mà sống. Cũng không biết Long Thanh Thu làm thế nào mà tìm được hắn, đồng thời thu làm đã dùng, hiện tại đã thành một trong những hộ pháp âm dương của hắn."

"Một người khác chính là Nhị Long Kinh Thiên, người này chỉ nghe tên chứ không thấy hắn. Nghe nói hắn là Khâu Bằng chuyển thế, chỉ ăn không ra, vô luận khí lực hay là linh lực đều vượt xa người thường có thể so. Còn có một tin đồn, nói hắn là nhi tử ruột thịt của Long Thanh Thu, vì phòng ngừa bị người hãm hại, âm thầm nuôi dưỡng ở dân gian, thực lực cụ thể như thế nào, chưa bao giờ nhìn thấy."

"Với tu vi trước mắt của chúng ta, chỉ có thể miễn cưỡng mở ra huyễn cảnh. Từ lúc mở ra đến khi chỉ mất có mấy chục giây. Chúng ta dốc hết toàn lực, cũng chỉ có thể tận lực tranh thủ thời gian cho ngươi, ngăn chặn Long Thanh Thu! Đối với hai người kia, ngươi cũng bất lực, nên sớm chuẩn bị đi."

Bấy nghìn bốn năm Chương thứ nhất Liễu vẫn phải chết.

Ta vừa nghe đến đó, không khỏi cực kỳ khiếp sợ: "Các ngươi muốn ngăn cản Long Thanh Thu ở đây, lấy mạng..."

"Đừng bi quan như vậy!" Tiểu Bạch Long cười cắt ngang ta nói: "Muốn nói để mấy người chúng ta đối phó Long Thanh Thu, tự nhiên là không được. Nhưng ngăn lại mấy chục giây, hẳn là không có vấn đề gì! Ngươi có biết đêm đó? Toàn bộ cao thủ trong sơn trang cơ hồ cũng bị ta thu hút tới, theo sát phía sau ta hơn nửa đêm, vô số âm vật pháp bảo đều hướng về phía ta bắt chuyện, vậy thì thế nào? Ta không sống sót sao?"

"Mạng này của ta rất lớn, cũng không dễ chết như vậy. Lại nói, cái khác không dám khoác lác, riêng về tốc độ, vô thượng Thần cấp cũng không nhanh hơn ta, ít nhất muốn chạy trốn cũng rất nhẹ nhàng."

"Đúng vậy, Cửu Lân, ngươi không cần lo lắng cho bọn ta." Thải Vân cô nương cũng vừa cười vừa nói: "Tiểu Bạch Long chạy nhanh, Hỏa Vân Giáp của ta cũng không phải để ăn chay. Ma Đằng trong cơ thể Lục ca cũng không phải vật tầm thường, huống chi hai chúng ta còn nghiên cứu ra một thuật phòng ngự tuyệt đối. Mặc dù đối đầu với Vô Thượng Thần cấp, nhưng chống đỡ được mấy chục giây vẫn dư sức."

"Ta nói Lục tẩu này." Tiểu Bạch Long không có hảo ý, mỉm cười nói: "Hai người các ngươi ngoại trừ cái kia tuyệt đối phòng ngự thì không nghiên cứu ra cái tư thế gì khác sao? Chẳng hạn như rễ cây già, linh dương móc sừng cái gì..."

"Tiểu Bạch Long!" Mặt thải vân cô nương thoáng cái liền đỏ lên, thoáng một phát đứng lên, toàn thân đều tỏa ra một tầng hào quang màu đỏ, tức giận kêu lên: "Ngươi muốn chết thì nói sớm, không cần phải họ Long động thủ."

"Tỷ! Ta sai rồi, được chưa." Tiểu Bạch Long sợ hãi co rụt cổ lại, vội vàng núp ở phía sau ta, liên tục cầu xin tha thứ nói: "Tỷ chính là tỷ tỷ của ta đó."

Lập tức, hắn lại hướng về Hàn lão lục vẫn ngồi dưới tàn cây uống rượu cầu cứu: "Ca, ngươi giúp ta nói vài câu đi! Ngươi chính là anh ruột của ta đó."

Hàn lão Lục bất đắc dĩ lắc đầu, bày ra bộ dáng "Đây là tự ngươi tìm đường chết, ta cũng không cứu được ánh mắt của ngươi", nhưng lông mày lại âm thầm nhíu lại vài cái, thoạt nhìn rất là đắc ý.

Ban đầu tựa như đã sớm quen, mặt không biểu tình ôm trường kiếm.

Thải Vân cô nương siết nắm tay nhanh chóng đuổi tới, tiểu bạch long xoay người loạn quanh người ta.

Cảnh tượng vừa thú vị vừa vui vẻ.

Nhưng ta lại biết, đây là bọn họ cố ý sinh động không khí, để tránh để ta quá mức lo lắng.

Tuy rằng mấy người bọn họ đều có tu vi cao thâm, đều là tuyệt kỹ, đặt ở trên giang hồ tất cả đều là hảo thủ hạng nhất, bốn người bọn họ liên thủ lại càng có uy lực gấp bội. Thế nhưng bọn họ phải đối mặt với Long Thanh Thu nắm giữ Thiên ấn!

Ngăn Long Thanh Thu mười giây, nói thì đơn giản, nhưng nếu muốn làm thật thì gian nan cỡ nào?

Bốp!

Đúng lúc này, một đạo bạch quang bỗng nhiên dựng lên, bay thẳng về phía sơ khai.

"Cẩn thận!" Tiểu Bạch long chạy như điên vội vàng kêu lên, tung người nhảy về phía trước.

Nhưng vẫn như cũ chậm nửa bước, đạo bạch quang kia mãnh liệt đập tới ngực sơ nhất.

Leng keng leng keng!

Một tiếng vang qua đi, mới mượn lực một cái, hòn đá vừa ngồi đã vỡ thành một mảnh.

Bạch quang kia theo sát tới.

Kiếm đầu rung một cái, bạch quang bay vụt ra, rặc rặc một tiếng, một cây tùng lớn to bằng thùng nước lập tức gãy thành hai đoạn.

Bạch quang đi không giảm, lại bay về phía trước, thế nhưng không đợi bay ra xa, tựa như dựa vào không gian đụng vào thứ gì đó, rơi xuống keng một tiếng.

Cho đến lúc này ta mới nhìn rõ đó là Tú Xuân Đao thẳng cao hàn.

Ba một cái, Cao Thắng Hàn một cái cá chép từ dưới đất nhảy dựng lên, mũi chân điểm xuống đất, song quyền như rồng, xông thẳng về phía sơ.

Động tác kia liền một mạch mà thành, vô luận lực đạo hay là tốc độ đều là tiêu chuẩn siêu nhất lưu, chấn không khí vang lên ong ong.

Ban đầu một thân tại giữa không trung, không kịp biến ảo thân hình, hơn nữa hắn cũng phát hiện, hướng hắn phát động công kích chính là Cao Thắng Hàn, cũng sẽ không thi triển sát chiêu, chỉ có thể đảo ngược mũi kiếm hướng ra phía ngoài chống đỡ.

Một tiếng keeng vang lên.

Hai bóng người giữa không trung đồng loạt hạ xuống.

Hai chân Cao Thắng Hàn chìm vào dưới mặt đất, cong đầu gối và khuỷu tay, như cũ là một tư thái tiến công, nhưng trên trán của gã lại dán một tấm phù chú, trên lưng buộc một dây leo khô thật dài, hai tay Tiểu Bạch Long gắt gao đè chặt huyệt đạo trên bờ vai của gã.

Vừa đáp xuống mặt đất liền lùi lại mấy bước, hai tay Thải Vân cô nương giao nhau chắn trước mặt lúc đầu, trên cánh tay như cũ lóng lánh một mảnh hồng quang.

"Hắc! Khí lực thật không nhỏ a." Thải Vân cô nương quơ quơ cổ tay, có chút tán thưởng nói.

Cao Thắng Hàn tuy rằng không biết Âm Dương thuật gì, nhưng lại cùng nội kình cao thủ cấp, vừa rồi lần này là ngưng hợp huyệt khống của Tiểu Bạch Long, Khô Đằng của Hàn lão Lục, phù chú sơ nhất mới nháy mắt chế trụ hắn, hơn nữa nếu không phải Thải Vân cô nương thay thế dời đi đại bộ phận lực đạo, nói không chừng còn có thể bị trọng thương.

"Nhanh đi khống chế Trương Thiên..."

Bốp!

Lời đầu tiên còn chưa nói xong, Trương Thiên Bắc vốn đang nằm thẳng tắp trên mặt đất, hai chân như rồng, vặn vẹo đứng lên, đạp thật sát trên cọc gỗ, giống như tên rời cung bắn tới mấy người.

Vèo!

Tiểu bạch long hóa thành một đạo bạch ảnh, trực tiếp bay tới.

Thải Vân cô nương biến thành một đạo hồng quang chắn trước mặt sơ nhất.

Vừa mới giơ tay lên một đạo linh phù thước đẳng, Hàn lão Lục liền ném ra một đạo Khô Đằng.

Thân hình Trương Thiên Bắc bay giữa không trung, bị mấy người một mực chế trụ. Tiểu Bạch Long ôm hắn ta đáp xuống mặt đất, theo đó rơi xuống còn có một mảng lớn vụn băng.

Tiểu Bạch Long vừa xoa mặt, vừa kêu khổ: "Con mẹ nó đây là quyền pháp gì? Rõ ràng là đánh vào ngực, sao lại rơi vào mặt nó? Hơn nữa còn một quyền bên trái, một tát bên phải, ngay cả băng giáp cũng bị đánh nát, thật là đau rát!"

"Nên!" Thải Vân cô nương phẫn hận nói: "Đều hơn bốn mươi tuổi rồi, còn cả ngày không có ai đứng đắn, ta nói ngươi cái gì có thể trưởng thành."

Tiểu Bạch Long quay đầu nhìn Thải Vân cô nương: "Ta nói này Thải Vân đại thẩm, ngươi nói câu này không có gì khó sao? Ngươi còn lớn hơn ta ba tháng đấy, còn cả ngày giả trẻ con cái gì?"

"Ngươi!" Thải Vân cô nương tức giận trừng mắt.

Tiểu Bạch Long vừa thấy vội vàng che mặt, chạy tới bên cạnh ta.

Ầm ầm!

Đột nhiên, từ đằng xa vang lên một tiếng nổ.

Tiểu bạch long dừng bước, Thải Vân cô nương cũng quay đầu nhìn sang.

"Không tốt!" Đầu tiên nhướng mày, rất là kinh ngạc nói: "Đó là thanh âm nổ tung của Tụ Âm thạch."

"Tụ Âm thạch?" Ta thoáng sửng sốt, lập tức hiểu ra: "Ý ngươi nói tam quả liễu?"

"Đúng!" Ban đầu đáp: "Ta đáp ứng thù lao của cô ấy, chính là một túi cực phẩm tụ âm thạch. Hiện giờ hòn đá kia tự dưng nổ tung, lại phát ra tiếng vang lớn như vậy, chỉ có một khả năng."

"Ả chết rồi." Thải Vân cô nương trả lời.

Vừa mới nói xong, thần sắc của Thải Vân cô nương không khỏi ngưng trọng lên, cũng bất chấp việc truy kích bạch long, nắm chặt song quyền, chăm chú nhìn phía trước.

Tiểu Bạch Long mở to hai mắt nhìn: "Chết rồi? Chết như thế nào? A? Chẳng lẽ là rồng..."

"Không sai!" Ban đầu cũng chậm rãi rút tám mặt kiếm ra, nói: "Trong Ảo Cảnh này chỉ phân chia hai giới Âm Dương, chúng ta ở bên này, ba người Long Thanh Thu ở bên kia. Tuy rằng ta không rõ, tại sao Liễu vẫn không trực tiếp ra ngoài, ngược lại còn chạy đến nơi khác. Nhưng sự thật là, nàng đã chết, hơn nữa khẳng định là đã bị Long Thanh Thu giết chết."

Tiểu Bạch Long mơ hồ nhìn sơ bộ, lại nhìn Thải Vân cô nương nói: "Vậy thì sao? Liễu vẫn không chủ động hại người, nhưng cũng không phải loại tốt lành gì, bị người ta giết cũng không có gì đáng tiếc."

"Ngươi thì biết cái gì!" Thải Vân cô nương tức giận mắng: "Ngươi nói ngươi là Âm Vật giới ngu ngốc hả, còn không thừa nhận. Lấy công lực của Long Thanh Thu, một khi tru diệt Liễu vẫn như cũ thì sẽ như thế nào? Hắn có thể mượn hồn nhập thể, xuyên thẳng vào... Cẩn thận!"

Thải Vân cô nương còn chưa nói xong, đột nhiên la lớn một tiếng, toàn thân bốc lên liệt hỏa, giống như một đám mây lửa.

Đột nhiên, một bóng đen từ trong tùng lâm lao ra, đâm vào đám mây.

Đám mây kia lập tức như sao băng bay vụt ra ngoài, bay vụt hơn mười thước, ngay sau đó lại không biết đụng vào thứ gì, cứng rắn rơi xuống.

Hạng hai nghìn bốn ba trăm tám vuông tên rung động dịch long thanh thu.

Sau khi bóng đen kia đánh bay Thải Vân cô nương, bỗng nhiên quay người lại, bay thẳng về phía vừa mới phóng đi.

"Cực!" Mới nhất quát một tiếng, gấp giọng lui về phía sau, đồng thời đồng thời rút kiếm ra khỏi vỏ vung tay lên, mấy đạo linh phù liên tiếp bay ra.

Bùm bùm bùm bùm!

Tiếng vang loạn hưởng, phù chú vỡ nát, bóng đen kia dù chưa đụng tới sơ nhất, nhưng lúc đầu bỗng nhiên từ giữa không trung rơi xuống, lảo đảo vài bước mới miễn cưỡng đứng lại.

Bóng đen quay đầu một cái, lại đánh về phía tiểu bạch long.

Thân hình tiểu bạch long cực nhanh, lui lại phía sau, một quả cầu tuyết lớn rời tay bay ra.

"Núi!"

Theo tiếng gầm giận dữ của hắn, quả cầu tuyết kia đột nhiên biến lớn, nện trên mặt đất biến thành một đống tuyết lớn cao ba bốn mét.

Đống tuyết mới thành hình thì bỗng chốc nổ tung, bóng đen kia xông ra, tiếp tục điên cuồng đánh tới!

Tiểu Bạch Long lùi lại liên tục, hắc ảnh theo sát phía sau.

Đột nhiên, giữa bóng đen lại bay ra một đạo hồng quang, bộp một tiếng đập vào trên người Tiểu Bạch Long, toàn bộ cơ thể bị đập bay ra ngoài, keng một tiếng đâm vào trên đại thụ xa xa.

Bóng đen kia ở trên cành cây lập tức quay đầu lại, xông về phía Hàn lão lục đang dựa vào thân cây uống rượu.

Hàn lão lục như không nhìn thấy gì, ngửa đầu lại rót vào nửa bình rượu, mắt thấy bóng đen sắp đến gần, đột nhiên vươn tay, một nhánh cây khô bắn ra.

Ầm!

Khô Đằng cùng hắc ảnh va vào nhau phát ra một tiếng trầm đục, hắc ảnh lui về phía sau mấy bước, thân thể Hàn lão lục cũng nhoáng một cái.

Rặc rặc một tiếng, đại thụ hắn ngửa đầu gãy thành hai đoạn, phù một tiếng ngã xuống đất.

Hàn lão lục hồn nhiên không thèm để ý, thế ngồi trên mặt đất, lần nữa nhặt lên một bình rượu, cắn xuống nắp bình rồi uống thêm một ngụm.

Tất cả những việc này phát sinh trong nháy mắt!

Bóng đen kia chợt trái chợt phải nổi điên, ta còn chưa biết nên ngăn cản như thế nào, toàn bộ chiến đấu đã kết thúc.

Lại xem xét, bóng đen kia chính là nữ hài tết bím tóc đuôi ngựa vừa mới rời đi không lâu.

Chỉ là thần sắc nàng lúc này có chút quỷ dị, trong hai con mắt tràn ra một mảnh quang mang tối như mực, đứt mất một cánh tay, đang chảy rào rào máu.

Nàng nhìn lướt qua mọi người, rất khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Bát phương danh động? Chỉ có vậy."

Thanh âm này hoàn toàn khác với thanh âm vừa rồi, mang theo một chút sâm nhiên cùng kiêu ngạo vô tận.

Tuy rằng thay đổi giọng điệu nhưng vẫn có thể nghe ra được, đây là giọng nói của Long Thanh Thu!

Thải Vân cô nương từ dưới đất đứng lên vỗ bụi đất, tuy nàng là người thứ nhất gặp phải công kích, nhưng do lực va chạm mạnh nhất, có thể do có được lực phòng ngự rất mạnh, xem ra không bị trọng thương.

Tiểu Bạch Long lau vết máu trên khóe miệng, hai mắt trợn trừng, tản ra hào quang phẫn nộ không thôi. Tuy tốc độ của nó rất nhanh, ngay cả Long Thanh Thu bị hồn nhập thể cũng đuổi không kịp, nhưng vẫn bị cánh tay bị Long Thanh Thu bỏ qua đập trúng.

Một thanh kiếm đầu tiên đứng thẳng, trước ngực phá toái một khối góc áo, đây là khí lãng bị nổ phá phù trận, cứng rắn xé rách.

Hàn lão lục phảng phất như cái gì cũng không thấy, vẫn như cũ ngồi ở loạn cành cây, một lọ tiếp một bình uống rượu. Từ đầu đến cuối hắn không nói một câu nào, trên cánh tay trái rủ xuống mơ hồ hiện ra một tầng thanh quang.

Vừa mới tiến lên một bước, lạnh giọng quát: "Long Thanh Thu, cho dù ngươi là Vô Thượng Thần Cấp thì sao? Cho dù là nắm trong tay phiên Thiên Ấn thì như thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn dám làm trái mệnh trời."

"Nực cười!" Long Thanh Thu xâm nhập vào trong cơ thể Liễu Thường lạnh giọng cười: "Thiên mệnh thiên mệnh, ngươi có biết thiên mệnh là gì không? Chỉ cần giải quyết được thiên mệnh, ta sẽ không còn khắc tinh nữa, ta chính là thần, ta chính là trời. Bất kể là ai, dám cả gan ngăn cản nửa bước, nhất định phải khiến hắn thịt nát xương tan! Chính là trời này ngăn ta, ta cũng phải lật tung nó lên."

Sau đó, Long Thanh Thu lại nhìn xung quanh nói: "Côn Lôn bảo kính vốn là đồ vật của Long gia ta, nội trung huyền cơ ta biết rõ hơn ngươi nhiều! Theo bảo kính truyền thừa một câu gọi là "Kính phân âm dương, thạch phủ thiên khai". Côn Lôn kính., Khai Thiên Phủ, Âm Dương Đạo Bàn, ba món đồ này được gọi là khai thiên tam bảo, năm đó mặc dù gia gia của ta lục tục đắc thủ., Nhưng không cách nào ngộ được huyền cơ trong đó. Hôm nay lại vừa lúc, đám người các ngươi đập vỡ trái lại giúp ta một đại ân! Chẳng những mở ra ảo cảnh khốn cảnh, còn vất vả bồi dưỡng tiểu tử Cửu Lân thành tế vật thích hợp! Long Thanh Thu ta chưa bao giờ nợ nhân tình của ai, cho các ngươi thống khoái, cho các ngươi danh tiếng bát phương động đến Âm Tào Địa Phủ đoàn viên."

Rào rào!

Nói xong, một tay gã vung lên, cát đá đầy đất bay lên trời, phía sau sinh ra một vòi rồng màu đen ngòm, bên trong tiếng vù vù vang lên, phảng phất như Cự Long đang giương nanh múa vuốt.

"Cẩn thận! Bảo vệ Cửu Lân!" Thần sắc mới nghiêm trọng nói.

Vèo một tiếng, tiểu bạch long hóa thành một đạo bạch quang rơi vào trước người ta.

Thải Vân cô nương nhanh chóng chạy tới, hai cánh tay giao nhau đứng ở đầu tiên, theo một tiếng quát nhẹ, hai chân rắc rắc hai tiếng hạ xuống đất, từng mảnh lửa như giáp trụ bao phủ toàn thân, ngọn lửa dài hơn nửa thước gào thét chạy chồm.

"Cực!" Mới cắn đầu ngón tay một cái, cao giọng gào to. Từng đạo phù chú màu vàng bay ra tứ tán rơi vào chung quanh chúng ta, tạo thành một tòa Cửu Cung hộ tâm trận. Bảo vệ ta và ba người Cao Thắng Hàn, Trương Thiên Bắc ở trong đó.

Tay ta cầm Ô Mộc Trượng, vừa mới đi về phía trước một bước, liền bị tiểu bạch long giữ chặt, nghiêm túc dị thường nói: "Cửu Lân, ngươi đừng xúc động! Lời nói lúc nãy đều không công sao? Ngươi còn có sứ mệnh quan trọng hơn muốn hoàn thành, giao cho bọn ta người họ Long này đi."

"Ha ha ha..." Long Thanh Thu cười ha ha nói: "Nói không sai! Trương Cửu Lân hoàn toàn chính xác còn có sứ mệnh quan trọng hơn, đó chính là trở thành đồ chơi của ta."

Nói xong, hắn lại lạnh lùng quét mắt qua mọi người, nói: "Còn các ngươi? Tất cả đều đi chết đi!"

Tàn chi sa thạch bay ở giữa không trung mãnh liệt như mưa to điên cuồng đánh tới, vòi rồng cũng hô một cái mang theo vô số âm hồn quỷ ảnh mãnh liệt vọt tới.

"Cung thỉnh Lôi Thần lập hoa đạo tuyết."

Ban đầu cao giọng quát, hai tay giơ kiếm chỉ thẳng trời xanh, từng đạo lôi quang xanh thẳm đột nhiên sinh ra.

Long thủ tiểu Bạch Long siết chặt, gắt gao cắn chặt hàm răng, từng mảnh từng mảnh tuyết lớn lông ngỗng từ trên trời rơi xuống!

"A!" Thải Vân cô nương rống lên giận dữ, ngọn lửa khắp người bốc lên!

Rặc rặc một tiếng, Hàn lão lục ném bình rượu cuối cùng còn trống xuống, tung người nhảy lên trên cành cây cắm mạnh một cước vào bồ đoàn chiến đấu, một sợi đằng màu xanh lá lớn cỡ cánh tay tựa như mãng xà bay lượn khắp nơi.

Ầm!

Một tiếng động vang lên đinh tai nhức óc!

Toàn bộ mặt đất rung chuyển không ngừng, bốn phía trước mắt tối đen như mực, tiếng quỷ kêu ô ô không ngừng vang lên.

Một tiếng thở dài, tất cả đều yên tĩnh trở lại.

Mặt đất ngừng rung động, tiếng rít biến mất không thấy gì nữa, trước mắt lại tái hiện ánh sáng!

Bốn phía dường như chịu đựng được một hồi siêu cấp phong, tất cả Thương Tùng Cổ Bách đều bị nhổ tận gốc, gãy thành từng khúc, giống như chẻ gỗ bình thường vây quanh bốn phía. Toàn bộ mặt đất đều bị đào sâu hơn hai thước, phảng phất vừa mới bị lửa thiêu qua, một mảnh tối đen, tràn ngập mùi tanh hôi gay mũi; chất cao cao tại bên ngoài củi gỗ, một cao một thấp thành hình bán cá.

Trong khu vực hình tròn mà mấy người chúng ta đang đứng, ngược lại không hề có chút thay đổi nào.

Ảo cảnh lúc này giống như một nửa cá âm dương khổng lồ, mà chúng ta đang đứng ngay vị trí mắt cá đen.

Phốc!

Tiểu Bạch Long đứng bên cạnh ta, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lệch một cái, ngửa người ngã xuống.

"Tiểu Bạch Long!" Ta kêu to, kéo nó lại.

Chương thứ hai nghìn bốn ba bảy đồng sinh cộng tử.

Nghe được tiếng la hét của ta, ban đầu cùng Thải Vân cô nương, Hàn lão Lục cũng nghiêng đầu sang chỗ khác.

Lúc này ta mới phát hiện, khoé miệng mới nhếch lên máu tươi, tay cầm kiếm cũng đang lay động không ngừng. Quần áo trên người Hàn lão lục đã bị đốt sạch, toàn thân trên dưới che kín vết sẹo cũ kỹ, lại bị ánh lửa thiêu đốt một mảng đen kịt. Thải Vân cô nương sắc mặt tái nhợt, mắt cũng không mở ra được. Nếu không phải Hàn lão Lục ôm vai của nàng, có lẽ lúc nào cũng có thể ngã xuống đất.

Long Thanh Thu đang đứng đối diện lại không thấy bóng dáng.

Ta đỡ tiểu bạch long nhẹ nhàng nằm trên mặt đất, vừa lấy ra một viên đại hoàn đan đạo trưởng một đạo quán đưa cho nó ăn.

Vừa rồi, vì bảo vệ ta và ba người Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc, bọn hắn cơ hồ là ngạnh kháng đón đỡ một kích đầu tiên của Long Thanh Thu!

Mặc dù lúc này Long Thanh Thu chỉ ở trạng thái phụ thể, nhưng dù sao nó cũng có tu vi Vô Thượng Thần Cấp, uy lực kinh người khó có thể ngăn cản.

Mấy người bọn họ sơ một, nếu bàn về thực lực hẳn là tương xứng, nhưng lực phòng ngự của Tiểu Bạch Long trong đó lại là yếu nhất, trong lúc bị động phòng thủ, có chút cố hết sức. Hiện tại xem ra, cũng chỉ có mình nó là thương tình nặng nhất.

Hàn lão lục nhìn thoáng qua tư thế vẫn như cũ, vẫn duy trì tư thế một khắc. Cao Thắng Thiên Bắc và Trương Thiên Bắc vẫn chưa nhúc nhích, khẽ lắc đầu, vịn Thải Vân cô nương ngồi xuống.

Một vết máu ở khóe miệng, cũng ngồi xổm một bên điều dưỡng.

"Tiểu Bạch Long, tiểu Bạch Long!" Ta tiếp tục hô to, nước mắt không ngừng rơi xuống hốc mắt.

Những người khác đều không nói gì, gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Bạch Long, tâm tình có chút trầm trọng.

Lại qua một lát, tựa hồ là đan dược sơ nhất phát huy tác dụng, hoặc là bạch long rốt cuộc nghe được sự kêu gọi của ta, chậm rãi mở mắt ra. Nhìn ta bình yên vô sự, không khỏi rất vui mừng vì đôi môi trắng nõn của Tưởng ượng bất đắc dĩ cười cười.

Nhìn ra được, hắn cười rất miễn cưỡng, như là tự mình cười nhạo, lại như là đang an ủi ta.

"Tiểu Bạch Long, ngươi không sao chứ?" Ta gấp gáp hỏi, bắt mạch của hắn xem xét một chút, dường như không phát hiện được sự yếu ớt của hắn.

Tiểu Bạch Long vẻ mặt vui vẻ nhẹ nhàng lắc đầu, lại thở dốc một hồi, lúc này mới trêu đùa nhẹ giọng nói: "Ngươi yên tâm, tiểu bạch long ta không dễ chết như vậy đâu, ta giống như nam tử phong giống, là soái ca giống rồng đó. Ta còn chờ đấy, còn chờ làm cữu cữu đấy..."

Nói xong, hắn lại liếc qua Thải Vân cô nương đang rúc vào trong ngực Hàn lão lục, cười nói: "Tỷ, ta đã nghĩ kỹ về tiểu danh của hài tử rồi, vậy gọi là bổng Nhi ngươi thấy thế nào? Giống với lão lục đấy, hơn nữa họ của hắn quả thực là tuyệt phối."

"Tiểu Bạch Long, ngươi lại muốn chết đúng không!" Thải Vân cô nương tức giận nói.

Câu nói này vẫn giống như trước kia, nhưng ngữ khí kia lại yếu ớt rất nhiều, cũng không nắm chặt nắm đấm như trước kia, chỉ là hơi nhíu mày.

"Hắc hắc, có bản lĩnh thì ngươi đến đây đi." Tiểu Bạch Long vốn là tính cách láu cá, mặc dù nằm trên mặt đất không thể động đậy, nhưng vẫn mở miệng không tha cho người khác.

"Tiểu Bạch Long, tạm thời đừng nói nữa." Mới đầu khuyên nhủ: "Tu dưỡng cho tốt, chờ đến khi ảo cảnh khai thiên, chân thân Long Thanh Thu giết tới mới là chiến đấu thực sự."

Tiểu Bạch Long nghe vậy không nói nữa, chậm rãi nhắm mắt lại.

Mới quay đầu lại nhìn Hàn lão lục nói: "Lão lục, lát nữa đám người Cao Thắng Hàn tỉnh lại, phải nhanh đưa bọn hắn ra ngoài mới được. Chờ đến khi Long Thanh Thu lại giết tới thì muộn rồi. Bọn họ giúp chúng ta một tay là được rồi, quyết không thể lại đem mạng đặt ở chỗ này!"

Hàn lão lục lắc đầu nói: "Bọn hắn sẽ không đi."

"Vậy..." Ban đầu có chút kinh ngạc.

"Tính tình lão Thất cùng lão Bát ta vô cùng rõ ràng, vô luận lần hành động nào, hai người bọn họ đều chủ động ở lại phía sau yểm hộ, tuyệt sẽ không rút lui. Bọn họ đã đáp ứng đến hỗ trợ, nên không có ý định rút lui trước, hơn nữa trước khi tới đây, lão Cao đã chuẩn bị sẵn sàng hi sinh."

Lần này, thứ nhất càng thêm kỳ quái.

Hàn lão Lục hướng về phía bọn Cao Thắng Hàn nhếch cằm nói: "Sau tai trái cao lớn có một cái sẹo mới, đó là tâm phiến mật truyền vào. Trước khi hắn tới chỗ này, đã lấy được chip. Đây là làm xong việc tùy ý hi sinh, không muốn lưu lại manh mối gì thêm phiền toái cho quốc gia."

"Lão Bát có thể một mực mù mịt, không biết lần này chấp hành nhiệm vụ gì. Với hắn mà nói, bất luận là dưới tình huống nào, cũng không thể để cho người khác yểm hộ rút lui. Cho dù chỉ lưu lại một người., Cũng nhất định là bản thân! Bằng không nếu có người vì thế hy sinh, hắn sẽ hổ thẹn cả đời! Tính tình này của hắn, ai! Ngươi cũng biết chuyện năm đó của hắn, ở mãi đường khốn khổ quỳ bảy ngày bảy đêm cũng là vì muốn cầu ngươi cứu cô bé kia..."

Vừa nghe đến đây, phảng phất nhớ tới chuyện cũ năm đó, khẽ nhếch môi ngẩn người, đờ đẫn lắc đầu nói: "Là ta hại bọn hắn."

"Không, cái này không liên quan gì đến ngươi." Hàn lão lục nói tiếp: "Với cách làm người cao cao, bất kể là vì giúp đỡ hay là quốc vì dân hắn đều làm như vậy. Hắn biết rõ lần này Long Thanh Thu sắp đối mặt với ai, với năng lực của hắn căn bản là bất lực, tùy thời đều có khả năng hi sinh. Cho nên hắn sớm đã chuẩn bị tinh thần một đi không trở lại."

"Nhưng mà..." Ban đầu do dự một chút rồi nói: "Nhưng mà hai người bọn họ không giống chúng ta, bọn họ là trọng khí quốc gia, vậy mà..."

"Có gì khác nhau sao?" Hàn lão lục nói: "Trong mắt bọn họ, chỉ cần ở trong Giới bia, bất kể là xã hội hay là giang hồ, hễ có người gây nguy hại đến nhân dân, tổn hại quốc gia thì đó là chuyện công bình thường! Chúng ta sẽ hiệp trợ quân cảnh trừ ác sát hung thủ cũng là chuyện rất bình thường., Theo bọn họ thấy, trợ lực chúng ta xóa tà ác cũng rất tự nhiên. Ngươi không cần rối rắm chuyện này, ta đã quen biết hai người bọn họ tận 29 năm ròng, vô luận năm đó hay là hiện tại, mặc kệ lão thất lão bát hay ta, gặp chuyện như vậy đều khẳng định sẽ vô nghĩa vô cố dũng hướng tới trước."

Hàn lão lục nói xong thở dài một tiếng nói: "Hảo huynh đệ trong cuộc đời ta gặp được, người thân cận nhất đều ở nơi này! Có thể cùng mọi người kề vai sát cánh chiến đấu, thống thống thống khoái chém giết một trận, là thống khoái cỡ nào! Chết có gì hối tiếc?"

"Được!" Tầng thứ nhất khẽ gật đầu.

Thải Vân cô nương lại nhích lại gần ngực hắn.

Bạch Long đang nhắm chặt hai mắt điều chỉnh khí huyết, cũng không cảm thấy siết chặt song quyền.

Dưới tình cảnh này, nghe thấy những lời này, ta thật sự không biết nên đáp lời như thế nào mới tốt, trong lòng tràn đầy nhiệt huyết sôi trào, phảng phất có đồ vật gì đó nhét ở ngực, tùy thời tùy chỗ đều có thể phá vỡ lỗ hổng!

Mấy người không tiếp tục đáp lời, tất cả đều tỉ mỉ an tọa, chậm rãi điều tức khí huyết kinh mạch.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ánh sáng trong Ảo Cảnh dần dần ảm đạm, một mảnh đen kịt ngoài bầu trời, đã không còn thấy nửa điểm ánh sáng.

Bốp!

Cũng không biết trải qua bao lâu, một tia sáng từ trên trời giáng xuống, vừa vặn rơi vào bên trong khu vực hình tròn mà mấy người chúng ta đang ngồi.

Ngay sau đó, từ trong mảnh bóng đêm nồng đậm phía xa đứng lên một thân ảnh khôi ngô cao lớn.

Canh hai nghìn bốn nghìn ba tám Chương đặt xuống.

Bóng đen kia cao lớn vô cùng, đỉnh thiên lập địa, thân hình cường tráng như thiên thần chậm rãi vươn hai tay ra, phảng phất như duỗi lưng một cái.

khớp xương vang lên tiếng ken két, phảng phất như tiếng sấm vang vọng toàn bộ không gian huyễn cảnh.

Ngay sau đó, hắn nhìn xung quanh một chút, tiện tay quơ lên một thanh búa cực lớn, lăng không vung lên!

Rặc rặc!

Một đạo bạch quang chạy như bay như điện, toàn bộ chân trời như bị hắn cứng rắn chém thành hai nửa.

Ầm ầm ầm...

Trong âm thanh vang vọng, nguyên bản một mảnh trời đen kịt càng phát ra ánh sáng càng lên cao, mà mặt đất lại càng lộ ra trầm trọng, đang không ngừng rơi xuống phía dưới.

Đây là thứ gì, khai thiên tích địa ư?

Ta còn chưa hết kinh hãi.

Mấy người sơ nhất mặc dù đã sớm gặp mộng cảnh này, cũng không khỏi quá sợ hãi, ngây ngốc ngay cả nói cũng không ra lời!

Bầu trời càng lên càng cao, càng sáng, ánh sáng màu trắng nhạt từ trong cái khe bắn ra, cảnh vật xung quanh đều bị phủ kín một tầng ánh sáng màu trắng sữa, ngay cả cảnh sắc sau đống gỗ cũng dần dần rõ ràng.

Toàn bộ ảo cảnh đều tràn ngập một tầng sương mù nhàn nhạt, ngăn cách bởi sương mù, nhìn xuyên thấu qua lớp bình chướng vô hình ở chính giữa, xa xa trông thấy một phía khác.

Ảo cảnh bên kia, cũng giống như chúng ta, cũng là một không gian hình bán ngư, đầu đuôi hình thành một vòng tròn.

Có chút bất đồng chính là, một bên khác đại bộ phận khu vực đều là một mảnh tuyết trắng, chỉ có tại đối giác một mảnh hình tròn màu đen, bên trong loáng thoáng đứng hoặc đứng hoặc có ba thân ảnh đang ngồi.

Người bên trái áo đen hơi gầy, trước người sau lưng vây quanh bảy tám đoàn lục quang, hẳn là tứ song thi cuồng.

Bên phải là người thân hình cao lớn, thân khoác kim giáp, nếu như tình báo bọn hắn thu hoạch không sai, hẳn là Long Thanh Thu con trai long kinh thiên.

Ngồi ở chính giữa là mặt nạ thanh sam, chính là Long Thanh Thu!

"Chuẩn bị sẵn sàng, huyễn cảnh sắp mở ra!" Vừa mới đứng lên, có vẻ khẩn trương nói.

Hàn lão Lục vịn Thải Vân cô nương đứng dậy, mặt mũi tràn đầy ngưng trọng nhìn về phía đối diện. Tiểu Bạch Long mở hai mắt ra, ngọ nguậy ngồi dậy từ trong ngực ta.

Bùm bùm bùm!

Cùng một thời gian, hai tiếng nổ vang.

Phù chú dán trên trán hai người Cao Thắng Trương Thiên Bắc cùng lúc bị nghiền nát, thân hình hai người nhoáng lên một cái mở to mắt ra.

"Lục ca!" Trương Thiên Bắc liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hàn lão lục, lớn tiếng kêu lên.

Đảo cảng kia từ biệt suốt hai mươi năm, cuối cùng Trương Thiên Bắc cũng được gặp lại Hàn lão lục, vẻ vui mừng như điên là không thể diễn tả được. Nhưng vẻ mặt mừng rỡ của hắn vừa mới biểu lộ ra một nửa lại đột nhiên cứng đờ lại, bởi vì hắn phát hiện Thải Vân cô nương đang được Hàn lão lục ôm trong ngực.

Vào buổi loạn lạc, Cao Thắng Hàn đã kể cho ta nghe ân oán năm đó bọn họ phát sinh ở cảng đảo.

Nữ hài khổ luyến Trương Thiên Bắc đã tiết lộ cơ mật quốc gia, Cao Thắng Hàn ra tay trước mặt Trương Thiên Bắc một đao giết chết nàng. Thật không ngờ cô gái kia lại yêu Hàn lão Lục như thế nào, là di ngôn cuối cùng đã phó thác Trương Thiên Bắc nhất định phải chăm sóc tốt cho lão Lục.

Trương Thiên Bắc vốn là người trọng tình, vì vậy mà bị đả kích nặng nề. Sau khi Hàn lão lục biết được việc này, trong lòng cũng không đành lòng. Sau đó trong lúc đang say mê mơ ước, y mới nhận thức được thứ nhất, từ đó đi lên một con đường khác. Trong lúc dưỡng thương, Trương Thiên Bắc được người đứng đầu trong quân nhìn trúng, bồi dưỡng hắn trở thành binh vương đặc thù.

Tuy rằng đã ròng rã hai mươi năm trôi qua, nhưng hai người vẫn không thể quên được, Hàn lão lục càng cảm thấy xấu hổ trong lòng, ngay cả gặp cũng không dám gặp Trương Thiên Bắc. Đây cũng là do Cao Thắng Hàn dặn dò kỹ càng, không được nói cho Trương Thiên Bắc biết trong lòng Hàn lão lục đã có chủ ý, hơn nữa còn kết hôn.

Trương Thiên Bắc giống như bị cái gì làm nghẹn, một câu cũng nói không ra, nhìn chằm chằm vào Hàn lão lục cùng Thải Vân cô nương, ánh mắt rất là phức tạp.

"Lão Bát." Cao Thắng vỗ vai hắn, thở dài một tiếng nói: "Việc gì cũng phải qua thôi! Phong Nhược là ta giết, là ta giết hắn là chết dưới đao Tú Xuân của ta, ngươi muốn hận ta mới đúng, tất cả những thứ này có quan hệ gì với Lục ca chứ? Những năm gần đây hắn cũng không dễ chịu, ngươi biết lúc ấy hắn đã hạ quyết tâm bao nhiêu rồi., Mới quyết định rời khỏi tổ chức sao? Ngươi biết hắn đi theo con đường này là vì cái gì, chính là vì tìm kiếm Bất Tử Ma Đằng trong truyền thuyết, giúp ngươi cứu Lam trở về! Thế nhưng, chính hắn lại trúng độc, suốt hai mươi năm, mỗi giờ mỗi khắc đều chịu thống khổ tê tâm liệt phế, chịu thống khổ trăm phần! Đổi lại là những người khác, đã sớm không biết chết bao nhiêu lần rồi."

"Chị dâu...đã cứu mạng của hắn. Hai người đã trải qua vô số lần sinh tử, có thể đi tới hôm nay cũng là tạo hóa. Lão Bát, buông xuống đi, mọi chuyện cũng nên kết thúc rồi!"

Hàn lão lục định nhìn Trương Thiên Bắc, áy náy nói: "Lão Bát, Lục ca thiếu nợ ngươi, e rằng đời này còn chưa đạt được. Nếu có kiếp sau, chúng ta còn làm huynh đệ, Lục ca nhất định bù thêm gấp bội!"

Thải Vân cô nương cũng rất rõ ràng đối với đoạn chuyện cũ này, quay đầu lại nhìn Trương Thiên Bắc với vẻ áy náy, khẽ gật đầu nói: "Ta cũng có thể gọi ngươi là lão Bát chứ? Ngày kỵ của Côn Bằng ta nhớ rõ, hàng năm đều ở trong mê quan cầu phúc cho cô bé, ba năm nữa, sẽ đến ngày hàng thế của cô ấy. Đến lúc đó hồn phách phục hồi như cũ, lát đầu an bài các ngươi gặp mặt một lần, rất có thể sẽ lại kéo dài duyên sau..."

"Không!" Trương Thiên Bắc cuống giọng kêu lên: "Các ngươi đều hiểu sai rồi, ta không hận các ngươi, cũng chưa từng hận các ngươi ai! Ta hận chính là bản thân ta, đây đều là lỗi của ta, là ta trẻ tuổi lỗ mãng không thể ngăn cản, hại Lục ca chịu nhiều đau khổ như vậy, hại Thất ca trong lòng sinh áy náy! Ta... Trương Thiên Bắc ta sống uổng đời a."

"Nếu không phải lão trường khuyên ta cứ như vậy chết đi, chỉ có thể để cho các ngươi càng thương tâm, ta đã sớm lấy thương sát thân rồi! Ta cho tới nay không gọi là Thất ca, không phải là lòng mang thù hận, mà là trong lòng hổ thẹn, ta cảm thấy ta không xứng làm huynh đệ của các ngươi! Ta căn bản không dám tha thứ cho chính mình. "

"Ta cả ngày khổ luyện đem bản thân ngã xuống, là muốn mượn mỏi mệt để quên đi đau đớn, quên đi tất cả! Ta anh dũng giết địch, liều mạng hoàn thành nhiệm vụ, chính là muốn tận hết sức bù đắp sai lầm của ta, để trong lòng khá hơn một chút! Ta, ta xin lỗi các ngươi! Ta vẫn luôn cho rằng các ngươi là như vậy., Nghĩ như vậy..." Nói xong, Trương Thiên Bắc phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, quỳ thẳng xuống trước mặt Hàn lão lục và Thải Vân cô nương, âm thanh đau đớn khóc lớn nói: "Lục ca, chị dâu, ta sai rồi! Nếu không phải là ta, các ngươi... Các ngươi sao có thể chịu nhiều đau khổ như vậy."

Hàn lão lục nghe vậy, toàn thân run lên, gương mặt đầy sẹo kịch liệt run rẩy, hai hàng lệ nóng chạy như điên ra.

Thải Vân cô nương bước nhanh hai bước, một tay đỡ Trương Thiên Bắc dậy, mặt đầy nước mắt cười nói: "Lão Bát, mau đừng nói như vậy, nếu không có ngươi, ta và lục ca ngươi cũng không thể đi cùng nhau a."

"Lão Bát!" Cao Thắng Hàn lau khóe mắt, vỗ mạnh lên vai hắn.

"Thất ca!" Trương Thiên Bắc hét to một tiếng, giống như một đứa trẻ vọt vào trong lòng Cao Thắng Hàn.

Hàn lão lục kinh ngạc vọt tới, ba hán tử gần năm mươi tuổi ôm chầm lấy nhau, tiếng khóc rung trời!

Ầm ầm ầm, lại một tiếng sấm lớn chấn động lên.

Chương thứ hai nghìn bốn ba mươi ba của Côn Luân quyết.

Bầu trời tối đen bị chém thành hai nửa, thân ảnh cao lớn trong huyễn cảnh chậm rãi đứng lên, vứt bỏ rìu lớn hai tay giơ lên trời.

Két, két két két...

Trong tiếng vang nứt vỡ, bầu trời giống như bị xé nứt ra, không ngừng phi thăng, mặt đất cũng trong tiếng ầm ầm không ngừng rơi xuống.

Trời đất u ám, phân biệt rõ ràng!

Bóng đen kia cũng theo đó càng ngày càng cao, càng ngày càng dài, mắt thấy sẽ dùng tay không phân thiên địa, tái tạo nhân gian!

Đây quả thực chính là Bàn Cổ khai thiên mà!

Sương mù trong Ảo Cảnh dần dần nhạt đi, bình chướng vô hình cũng càng lúc càng mơ hồ.

Hình ảnh ba người phía xa cũng càng ngày càng rõ ràng.

Thi trong hắc bào điên cuồng trừng đôi mắt âm trầm, chín cái đầu lâu màu xanh lục không ngừng bay múa loạn xạ trước người hắn. Long Kinh Thiên thì cầm trường đao bình tĩnh nhìn về phía này, áo giáp màu vàng không ngừng lấp lánh.

Long Thanh Thu vẫn khoanh chân ngồi, ngay cả mắt cũng không mở, mặt trầm như nước nhìn không ra là vui hay giận.

Hướng về cỗ thân ảnh làm cho người ta kinh hãi kia nhìn thoáng qua, thần tình nghiêm túc nói: " Ảo Cảnh Phá khẩu lập tức sắp xuất hiện, mọi người chuẩn bị sẵn sàng!"

Nói xong, hắn ném vỏ kiếm đi, phun ra một ngụm máu tươi lên trên thân kiếm, từng đạo lôi quang màu xanh thẳm kích động bay lên, phát ra âm thanh ken két.

Thải Vân cô nương xoay tay lại, không biết rút từ đâu ra một tấm Hỏa Vân thuẫn, con Thôn Hỏa Thú đang ở trước thuẫn trợn trừng đôi mắt, hỏa diễm phì phò phun trào khắp nơi, trong chốc lát nhiệt độ xung quanh cấp tốc tăng lên!

Tiểu Bạch Long chợt cắn răng một cái, cầm lên một quả thủy tinh cầu nuốt xuống, trên dưới toàn thân nhất thời sinh ra một tầng băng xác thật dày, cả người giống như tượng băng, trở nên trong suốt. Đây là bản mạng pháp bảo của nó, vốn có hai quả thủy tinh cầu, ở trong Thiên Chiếu Thần Mộ, ngăn cản tuyệt nhất tử đại trận dùng hết một đòn, đây là đòn sát thủ cuối cùng của nó!

Xem ra, đây chính là chuẩn bị liều mạng một lần!

Sáu người lau khô nước mắt, ba nắm đấm nặng nề đụng vào nhau, đồng thời gật đầu nhẹ.

Phịch một tiếng, quần áo trên người Trương Thiên Bắc nổ bể ra, lộ ra từng khối cơ bắp dài hẹp giống như khe rãnh núi sông, gân xanh nổi lên trên quyền phong, mơ hồ lóe ra một đạo hồng mang. Trong nháy mắt, toàn thân gã phủ đầy, phảng phất như nghe thấy tiếng cự thú gầm rú.

Xoạt một tiếng, ánh sáng trắng lóe lên, đao vung đã thẳng cao, Tú Xuân đao như vầng trăng khuyết nửa vòng, giết người đoạt mệnh.

Hàn lão lục lắc mạnh hai tay, làn da trên người biến thành màu xanh đậm, trong tiếng bang bang cơ bắp cuồng trưởng, trong nháy mắt ngắn ngủn liền biến thành một cự nhân thực tế!

"Cửu Lân, đợi lát nữa ngươi không muốn quản cái gì, mau chóng chạy khỏi lỗ hổng này là được." Ban đầu phân phó nói.

"Được!" Ta cắn chặt răng trầm giọng nói.

Ta rất rõ ràng, bọn họ đây là muốn lấy ra đòn sát thủ cuối cùng, liều mạng ngăn Long Thanh Thu lại cho ta!

Đồng thời ta cũng hiểu rõ ý nghĩa của chuyện này.

Long Thanh Thu sớm đã là Vô Thượng Thần cấp, hơn nữa tay nắm Phiên Thiên ấn, ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận đặc biệt chuẩn bị cho hắn của Giang Bắc cũng vây không được, ngược lại bị đánh đến không còn ý chí chiến đấu. Hiện tại chỉ dựa vào mấy người bọn họ lúc ban đầu, căn bản là không có bất kỳ biện pháp nào.

Bọn hắn chỉ muốn liều mạng dốc toàn lực, tranh thủ một chút thời gian cho ta, mở ra đại môn ảo cảnh mà thôi!

Về phần bọn họ có thể sống sót thoát ra ngoài hay không, căn bản là chưa từng nghĩ nhiều, hoàn toàn không suy nghĩ.

Bọn họ trước khi tới đây đã sớm chuẩn bị sẵn tinh thần hi sinh!

Phượng đại sư, Thử tiền bối, Bạch Mi thiền sư...

Bây giờ lại là bọn họ!

Ta đến cùng là ngàn cái, một vạn cái không đồng ý.

Nhưng mà, đúng như lời sơ phương mới nói, tất cả bọn họ vì cái gì?

Không phải vì Trương Cửu Lân ta, mà là muốn cứu vớt ức vạn thương sinh!

Bọn họ vẫn luôn giấu diếm chân tướng của mình, trước khi ta bước vào ảo cảnh bọn họ vẫn hoàn toàn không biết gì cả, chỉ sợ ta không đồng ý, không đồng ý để bọn họ đưa ra hy sinh lớn như vậy!

Nếu ta lựa chọn lưu lại, kề vai chiến đấu với bọn họ, mặc dù trong lòng ta tốt hơn sống chết một chút, nhưng đối với bọn họ lại là sự tàn nhẫn không gì sánh bằng!

Thủ hộ ta nhiều năm như vậy, chỉ là muốn thêm một mạng người? Vất vả khổ cực rèn luyện ta lâu như vậy, chính là muốn thêm một chiến hữu chết chung sao?

Nếu ta không cố chấp cái gì, bọn họ cố gắng liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ, đám người Thử tiền bối, Phượng đại sư sẽ phải hi sinh vô ích.

Thủ Hộ ta hoàn thành sứ mệnh chính là sứ mạng của bọn họ!

Dưới tình hình nghiêm trọng như vậy, ta hoàn toàn không có bất kỳ tư cách nào để nói gì!

Ta nhất định phải hoàn thành sứ mệnh, không tiếc bất cứ giá nào.

"Khắc tinh của Phiên Thiên ấn chính là Đả Thần Tiên! Nghe nói nấp ở trên tòa Côn Luân thần sơn này, có thể hàng phục Long Thanh Thu được hay không cũng chỉ ở hành động này!" Mới liếc mắt nhìn chầm chầm phía trước, nặng giọng nói: "Kế tiếp, ngươi còn sứ mệnh gì muốn hoàn thành, chúng ta cũng không được biết, ngươi cứ tự quyết định đi."

"Tiểu tử, đừng quên ngươi đã đáp ứng chuyện của ta." Cao Thắng lạnh lùng cũng không quay đầu lại nói.

"Cửu Lân à, lỡ như ta đã treo lên, đừng quên đốt hai máy tính cho ta, đăng ký thêm một chút trò chơi, bên kia hẳn là rất tịch mịch..." Tiểu Bạch Long vẫn không đàng hoàng nói.

"Kỳ thật, ta không thích uống rượu." Hàn lão lục hóa thành lục cự nhân, tiếng nói cũng biến thành cực kỳ tráng kiện, ông ông ông tiếng vang, nói: "Từ nhỏ ta thích uống nước quả chua, nhưng thứ đồ chơi này lại thương gốc, trọn vẹn hai mươi năm, ta chưa từng nếm qua. Nếu là ta đi rồi, ngươi liền rót cho ta một cái thống khoái đi. Còn nữa a, Thải Vân thích ăn ớt..."

"Chỉ dính nước ớt, một ngụm hai gói!" Tiểu Bạch Long tiếp lời.

"Tiểu Bạch Long! Ngươi chờ đó cho ta." Thải Vân cô nương hung dữ nói, sóng lửa trên người ập tới, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

"Được! Ta... Ta nhớ kỹ rồi." Ta cố kìm nén nước mắt không nhịn nổi nữa, ào ào chạy tới, hướng về phía mấy người tầng tầng lớp lớp khom người nói: "Xin các vị yên tâm, ta nhất định không làm nhục sứ mệnh, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

"Đứng đầu dùng ta, chiến tất thắng!" Trương Thiên Bắc kêu lớn.

Két!

Lại là một tiếng nổ rung trời, bóng đen nâng trời đạp đất kia biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ bầu trời chia năm xẻ bảy, ánh sáng vô tận dâng trào vào.

Mê vụ tràn ngập hai bên huyễn cảnh lập tức tiêu tán không còn, mộc củi bụi đất chồng chất ở biên giới trong khoảnh khắc tan rã ra, toàn bộ huyễn cảnh đen trắng tương hợp biến thành một Âm Dương Ngư khổng lồ to lớn, Long Thanh Thu ở phía xa bỗng nhiên mở hai mắt ra, chậm rãi đứng dậy.

Bốp!

Trên Côn Lôn kính phản chiếu ánh mặt trời ngưng tụ ra một đạo cầu vồng bảy màu, chiếu vào trong một khoảng trống, hiện ra một con đường mòn bằng đá sặc sỡ, uốn lượn trườn thẳng tới nơi xa, không ai biết nó đi thông tới nơi nào.

Thi cuồng quỷ dị cười liên tục, theo sát chín khô lâu màu xanh lục, long kinh thiên sải bước kéo theo trường đao mãnh liệt vọt tới, thân hình Long Thanh Thu nhoáng một cái đã gần trong gang tấc.

"Nhanh! Đúng lúc này." Sơ Nhất hét lớn một tiếng về phía ta, hai tay nâng kiếm giận dữ hét lên: "Lôi Lai!"

Trong tiếng vang ken két, lôi quang lập loè, một trái một phải hiển thị ra hai âm linh, một là lôi thần Nhật Bản lập hoa đạo tuyết, một cái khác là kiếm thần Lữ Động Tân.

Vèo một tiếng, tiểu bạch long hóa thành một đạo bạch quang bay vụt ra.

Phanh! Hỏa vân thuẫn của Thải Vân phóng ra vạn đạo hồng quang.

Hàn lão sáu bước nhảy lên, mặt đất dưới sự giẫm đạp ầm ầm vang lên, đằng không bay lên.

Hàn Nhân đao vốn cao lớn nhất hợp nhất bắn ra, Trương Thiên Bắc giận dữ hét lên điên cuồng, giống như trăm loài thú gào thét, tàn ảnh biến mất!

Ba người Long Thanh Thu cũng cơ hồ cùng lúc vọt tới phụ cận.

Sát chiêu mạnh nhất hai ngàn tư linh quy (Việt vượt cấp)

"Cửu Lân, ngươi đi mau!" Sơ Nhất nghiêm mặt nói: "Đừng nhìn hắn là thần cấp vô thượng! Chỉ cần chúng ta trước khi phá cửa đóng lại ngăn hắn, trong vòng bảy ngày, ngay cả hắn cũng không cách nào chạy đi. Ngươi không cần phải để ý đến chúng ta! Sứ mạng quan trọng hơn, vẫn chờ ngươi đi hoàn thành."

Tiếng đầu tiên gấp gáp, vì lo lắng quá độ nên giọng nói đã sớm khàn khàn.

"Đi!" Hàn lão lục sớm đã chạy về phía hàn khí cao thắng trước mặt, đồng thời gào thét xé rách yết hầu!

Tình thế nguy cấp, ta cũng không dám chần chờ! Cơ hồ thi triển mười thành tu vi, thẳng hướng cầu vồng tiểu lộ xa xa nhảy xuống.

Trong ánh sáng xa xa nhìn thấy, ba đạo quang ảnh đối diện kia giống như lưu quang bôn lôi, bên trái màu đen là Thi Cuồng, màu đỏ máu bên phải là Long Kinh Thiên, thanh quang chói mắt nhất chính là Long Tuyền sơn trang trang chủ Long Thanh Thu.

Cùng lúc đó, Cao Thắng Hàn, tiểu bạch long phân biệt hóa thành hai đạo bạch quang, một trái một phải xông lên; Hàn lão Lục giống như cự nhân xanh từ trên trời giáng xuống; Thải Vân cô nương nắm chặt Hỏa Vân thuẫn ra sức phòng ngự; vừa cùng Âm Linh nhân kiếm hợp nhất với Lữ Động Tân, mà Lôi Thần lập hoa đạo mái tóc trắng như tuyết bay múa, thân khoác giáp mặt trời, cầm trong tay lôi nhận đón đầu đánh xuống.

Ở trước mặt tất cả mọi người, Trương Thiên Bắc đã sớm như một con báo săn vô cùng nhanh nhẹn vọt tới!

Trương Thiên Bắc vốn chính là binh vương đặc chủng có quan tuyệt toàn quân, trong nháy mắt lực bộc phát đặc biệt kinh người, ngoài ra, hắn còn là truyền nhân duy nhất của bí thuật bí thuật Kỳ Lân quyền của Trương gia, ngưng tụ toàn bộ lực đạo cùng tốc độ bộc phát trong nháy mắt đương nhiên không phải chuyện đùa.

Cho dù đội hải báo đột kích trang bị hoàn mỹ, chỉ sợ cũng sẽ ngắn ngủi trong nháy mắt bị hắn giết sạch sành sanh; cho dù là một đầu trâu rừng chạy như điên, cũng sẽ bị đập nát.

Thế nhưng đối diện lại là Long Thanh Thu!

Mắt thấy Trương Thiên Bắc sắp biến thành đạo thanh quang đụng vào đạo thanh quang do Long Thanh Thu biến thành, đạo hào quang màu đỏ máu bên cạnh bỗng nhiên chuyển một cái, ngăn ở phía trước.

Tạch một tiếng, ánh lửa văng khắp nơi! Giống như một bàn tay khổng lồ nện vào trong nham thạch nóng chảy cuồn cuộn.

Thoáng một cái, thân ảnh gầy yếu của Trương Thiên Bắc đã bay trở về với tốc độ còn nhanh hơn lúc bay tới, bịch một tiếng đã ngã trên mặt đất.

Nhưng lập tức hắn lại lập tức đứng thẳng dậy như một con cá chép xinh đẹp.

Khóe miệng hắn ta lấm tấm vết máu, thân thể lảo đảo một cái nhưng vẫn quật cường đứng lại.

Giao Long Kinh Thiên va chạm với gã mặc dù nửa bước chưa lui, nhưng một thân áo giáp màu vàng kia đã bị nắm đấm đập nát, trường đao trong tay cũng rung động ong ong.

Cũng ngay lúc đó, Cao Thắng Hàn và Tiểu Bạch Long một trái một phải liên tiếp giết tới.

Cao Thắng Hàn là cao thủ nội gia, toàn lực bộc phát ra tốc độ cực kỳ kinh người, nhưng vẫn bị Tiểu Bạch Long bỏ lại phía sau. Mắt thấy Tiểu Bạch Long sắp một mình ứng chiến, hắn vội vàng vung ra một đạo hàn quang, chính là Âm vật Tú Xuân Đao tổ truyền!

Phương hướng hàn quang chỉ, chính là Long Thanh Thu ở giữa!

Bóng đen bên trái đột nhiên quay người lại, vù một cái chắn phía trước.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Chín cái khô lâu màu xanh lá cây đang vờn quanh vệt hàn quang kia mà phát ra tiếng leng keng.

Xoẹt một tiếng, Tú Xuân đao tan vỡ giữa không trung, hóa thành chín mảnh vỡ điên cuồng bay khắp nơi.

Lập tức lại giống như sao băng, vẽ ra một đường cong lóe sáng, rơi vào trong tay Cao Thắng Hàn.

Cho tới bây giờ, ta mới biết đòn sát thủ Tú Xuân Đao cao thắng hàn, lại vẫn là một thanh cửu tử liên hoàn nhận đặc chế!

Thi cuồng không kịp đề phòng, cuống quít vung cây chống đỡ, nhưng áo bào đen che trên đầu vẫn bị tước mất một góc, lộ ra khuôn mặt của y... một gương mặt người trắng bệch đến tận cùng.

Hai vòng công kích Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc công kích chỉ ở trong điện quang hỏa thạch, vốn đều đi thẳng đến chính giữa Long Thanh Thu, lại đều bị long kinh thiên cùng Thi cuồng bảo hộ hai bên liên tiếp cản lại.

Long Thanh Thu tựa như không phát hiện chút chiến đấu gần đó, cũng không nhìn, cũng không quản, trực tiếp vọt tới hướng ta.

Hắn vừa mới tới gần hai, ba trượng, tiểu bạch long bỗng nhiên sáng lên đạo bạch quang, cấp tốc bão táp, giống như một thanh băng tuyết trường thương, đông lạnh đến mức không khí chung quanh kêu ken két, hàn khí bay vút, mãnh kích tới.

Đây là tiểu bạch long mượn uy lực của quả cầu thủy tinh bản mệnh âm vật, chỗ thi triển ra đòn mạnh nhất!

Trong nháy mắt khi ánh sáng trắng đánh tới, lục cự nhân từ trên trời giáng xuống, vung ra một cây dây khô như mãng xà to lớn, ép người đánh xuống! Trong phạm vi hơn mười mét xung quanh, dây leo xanh bay ra, mọc ra từng mảnh rừng rậm, đây là sát chiêu mạnh nhất của Hàn lão Lục: Táng Thiên Lâm.

Dung hợp sơ bộ của hai đại thần linh, hóa thành một thanh Trảm Thiên lợi kiếm, mang theo từng luồng lôi quang xanh thẳm chém ngang xuống.

Bên trong kiếm ảnh, tộc nhân mới nhất, Lữ Động Tân, lập hoa đạo tuyết khuôn mặt không ngừng chuyển đổi, đây là Dung Tam Hồn cùng một kiếm, tập hợp tu vi cả đời thi triển ra một chiêu mạnh nhất: Tam Thần Trảm!

Thải Vân cô nương toàn thân chớp động hào quang đỏ rực, Thôn Hỏa Thú giận dữ há mồm, rít gào gào rống giận. Thoạt nhìn nàng như yếu đuối, trừng hai mắt giận dữ, trong nháy mắt biến thành trạng thái bột ớt cuồng bạo, giống như một viên lưu tinh tắm lửa, hướng đối diện điên cuồng lao đi.

Hai tay Cao Thắng Hàn run lên, chín lưỡi đao liên tục đâm ra!

Trương Thiên Bắc hung hăng đặt chân, điên cuồng đánh ra một quyền!

Tất cả mọi người dũng mãnh tiến về trước, phát ra tiềm năng lớn nhất, xuất ra sát chiêu mạnh nhất ép đáy hòm!

Mục tiêu của tất cả mọi người chỉ có một, đó chính là Long Thanh Thu gần ngay trước mắt.

Long Thanh Thu sớm đã là thần cấp vô thượng, trong tay lại nắm giữ Thượng Cổ Chí Bảo Phiên Thiên Ấn, muốn giết chết hắn cũng không phải dễ dàng.

Bất quá, bọn họ cũng không nghĩ tới chỉ dựa vào lực lượng mấy người bọn họ là có thể xử lý Long Thanh Thu, chỉ là muốn tranh thủ một chút thời gian cho ta, để cho ta thuận lợi chạy ra khỏi huyễn cảnh.

"Nhanh!"

Lục đạo thanh âm khàn khàn đồng thời cao giọng kêu to, đây là thanh âm cuối cùng bọn họ dốc hết toàn lực phát ra.

Mắt ta đã bị nước mắt của bọn họ làm cho mơ hồ, nhưng cũng không dám dừng lại chốc lát, dù là nhìn bọn họ thêm một chút.

Nếu không, tất cả mọi người đều phải nỗ lực cùng với hy sinh đều sẽ uổng phí, mười mấy năm khổ sở chờ đợi cũng sẽ hóa thành bọt nước! Rất nhiều hy vọng và tâm nguyện của các tiền bối sẽ thất bại, ức vạn thương sinh thậm chí cả thế giới đều sẽ rơi vào trong bóng tối.

Ta nhất định phải hoàn thành sứ mạng thuộc về mình, Trương Cửu Lân ta nhất định phải thành công.

Nước mắt giàn giụa, thân hình không ngừng, lao thẳng tới con đường cầu vồng cách đó không xa!

Ầm!

Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa từ phía sau lưng xa truyền đến.

Ta cũng không quay đầu lại, càng không có tâm tư suy nghĩ nhiều nữa, chỉ tập trung tư tưởng nghiến răng liều mạng tiến về phía trước.

Một bước, hai bước, ba năm bước, càng lúc càng gần với lối ra mơ hồ kia!

Ầm!

Trong giây lát, tựa như vỡ ra một cái bong bóng lớn, rào rào vọt vào.

Chạy với khí thế quá mạnh, không kịp giữ vững bước chân, ta liền cạch một tiếng đâm vào trên một gốc cây tùng lớn. Lực phản kích cực lớn khiến ngực ta đau nhức, không khỏi ngồi trên mặt đất.

Chỉ thấy trên tán cây kia có một tầng tuyết lớn đọng lại, bị cái này va chạm rầm rầm rơi xuống.

Tuyết rơi trên mặt lập tức hòa tan, cùng nước mắt lẫn vào băng lãnh không gì sánh được!

Khí tuyết lạnh thấu xương, làm ta rùng mình một cái, đầu óc cũng lập tức thanh minh.

Leng keng, sau lưng phát ra tiếng vang giòn giã.

Quay đầu nhìn lại, chính là mặt gương đồng xanh cổ kính cổ kính.

Tấm gương không lớn, hiện ra hình bát giác, bên trong là sáu cạnh.

Ta cúi người nhặt lên, xuyên qua giọt nước mắt mơ hồ, nhìn thấy bên trên loáng thoáng khắc rất nhiều cái tên lạ hoặc là lạ lẫm quen thuộc: Trương Diệu Dương, Trương Diệu Hoa, Hàn Diệu Hoa, Vương Thải Vân, Cao Thắng Hàn, Trương Thiên Bắc, Cổ Trường Thanh, Mạc Đông thăng, Chử Mục Cơ, cá lớn Giang Mục, Tư Mã Trường Không, Lạc Phỉ Phỉ, Khương Nhạc Hằng, sơ nhất...

Chương thứ hai nghìn bốn trăm bốn đời trước trong kính.

Những cái tên này hoặc là quen thuộc hoặc xa lạ, nhưng ta lại rất rõ ràng, những thứ này đều là lão tiền bối đã từng giúp ta trên con đường tu hành, bảo vệ ta. Trong đó có rất nhiều người, đến nay ngay cả tính danh thật của bọn họ cũng không biết.

Bên ngoài tám dặm, đại bộ phận trong mười bốn cái tên đều đã là một mảnh đen kịt, tên của những người ở giữa ảo cảnh mơ hồ đã mất đi ánh sáng lộng lẫy.

Chẳng lẽ bọn họ cũng muốn, nhớ tới quẻ tượng bất thường của Lý Ma Tử...

Bàn tay ta nắm Côn Lôn kính mơ hồ hơi run run.

Nước mắt ngăn không được chảy xuống, từng giọt rơi vào trên mặt kính.

Gương đồng vốn loang lổ gỉ sét kia, trong nháy mắt sáng lên, chiếu ra một khuôn mặt.

Ta chỉ liếc mắt là nhìn ra được, đây chính là ta, nhưng lại không phải ta.

Đó là một đạo sĩ cổ đại mặc phục sức Nam Bắc triều, một khuôn mặt giống hệt ta, hai bên tóc mai hắn đã hoa râm, khóe mắt đầy nếp nhăn, nhưng lại không che giấu được khí chất tuấn tú phiêu nhiên xuất trần kia.

Hình như hắn đang ngóng nhìn, lại giống như đang nghĩ, si ngốc nhìn chằm chằm ta, theo đó hướng về phía ta gật gật đầu!

Trong nháy mắt, hình ảnh kia lại biến mất không thấy đâu nữa, tiếp theo Côn Lôn kính cũng như ảo giác dần dần biến mất.

Ta ngạc nhiên đến ngây người một lúc lâu, đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Đúng! Bây giờ còn chưa tới thời điểm thương tâm.

Bất kể hiện tại bọn họ có hi sinh hay không, cuối cùng cũng hoàn thành sứ mệnh của mình, cưỡng ép ngăn cản Long Thanh Thu, hộ tống hắn ra khỏi huyễn cảnh.

Nhưng sứ mạng của ta còn chưa hoàn thành, ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Nghĩ đến đây, ta dùng sức lau nước mắt đứng dậy, nhưng lập tức lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoang mang.

Tất cả cảnh tượng vừa rồi đều phát sinh trong ảo cảnh, cũng là trong tấm Côn Lôn kính này.

Sau khi ta từ trong cái miệng rách nát chạy ra, lại trở về trong hiện thực.

Lúc này, ta đang đứng trên một sườn núi chế bắc.

Trong mặt trời, thương tùng thanh thúy, cành lá xum xuê, từng mảng mầm non cuồn cuộn sóng như vô cùng vô tận. Trong âm phủ khắp nơi tuyết trắng mờ mịt, xa xa nằm vắt ngang ở dãy núi Ngụy sừng sững.

Tuy rằng mới nói, nơi này chính là Côn Luân sơn, thứ ta muốn hoàn thành cũng liên quan tới khả năng có liên quan đến Thượng Cổ thần khí Đả Thần Tiên. Nhưng, ta phải đi đâu tìm đây? Phải đi hướng nào đây?

Đang lúc ta do dự, trên đỉnh đầu đột nhiên xẹt qua một đạo âm ảnh, ngửa đầu nhìn lên, thì ra là một con đại ưng.

Cánh duỗi ngang, dài chừng ba mét, hai cái móng nhọn giống như móc câu, ngược lại phảng phất ánh mặt trời trắng như tuyết lập loè tỏa sáng.

Đại ưng kia cúi đầu nhìn ta một cái, tràn đầy ngạo khí cùng khinh thường phát ra một tiếng kinh minh rõ ràng, chấn động trong khe tuyết, làm vang lên trận trận tiếng vọng.

Rống!

Trong lúc đó, ngay khoảnh khắc tiếng ưng gáy rơi hết, phía sau tầng tầng tuyết sơn bỗng nhiên truyền ra một tiếng rống to!

Kỳ quái chính là, ta có thể cảm giác được rất rõ ràng, âm thanh này không phải là ta dùng lỗ tai nghe được, mà là cảm nhận được trong lòng.

Trong tiếng rống kia mang theo vô tận tang thương cùng hoang vu, càng tràn đầy mừng rỡ cùng chờ mong nói không rõ!

Tiếng gào kia vô cùng quen thuộc, vô cùng thân thiết.

Ta mơ hồ nhớ tới Long Tuyền sơn trang nuôi quỷ địa, giang đại cá hi sinh, sau đó mượn Ngũ Hành tế để ta thức tỉnh, đã từng nhìn thấy cảnh tượng một lần: Sâu trong lòng đất cực kỳ hoang vu, cũng từng vang lên một tiếng gầm rú, tiếng gào kia giống hệt tiếng gào lúc nãy.

Chẳng lẽ, đây chính là chỗ sứ mệnh của ta, chính là hướng tiến về phía trước sao?

Hơi ngây người, đại ưng kia đã bay đến chân trời, trong tầm mắt của ta chỉ còn lại một chấm đen nhỏ, càng đi càng xa.

Nhưng ta cũng bởi vậy mà kiên định phương hướng.

Đúng là ở chỗ này rồi!

Ta nhìn dãy núi tuyết lớn chồng chất vô tận phía xa xa kia, chống mộc trượng tiến lên phía trước một bước.

Tuyết đọng dày đặc không lan tới eo, lạnh lẽo khiến cả người ta run rẩy.

Một khắc trước, ta còn ở bên bờ biển chờ nghênh đón Hàn lão lục, trên dưới toàn thân đều mặc áo mỏng, chỉ trong chớp mắt đã tới được Ngụy nguy nga Côn Luân sơn, bốn phía tuyết trắng mờ mịt, lạnh run.

Vốn trên người ta cũng có một ít Liệt Hỏa Phù gì đó, nhưng tại trong tuyết rơi đầy trời này, mấy tấm phù chú chỉ phát huy được một ít tác dụng tất nhiên là cực nhỏ. Hơn nữa không ai biết còn bao xa mới có thể đi đến điểm cuối, chuyện này phí tu vi tự nhiên không có tác dụng.

Ta bây giờ cũng không lo được nhiều như vậy, cắn răng liều mạng xông về phía trước.

Tuyết rơi không eo, thấu xương băng hàn, mỗi một bước ra đều phải trả một cái giá vô cùng gian khổ!

Toàn thân ta run rẩy, tay chân cứng ngắc, đi không xa té ngã một cái, đau đớn gập ghềnh chống đỡ hơn một canh giờ, cũng leo ra ba năm dặm.

Giờ phút này, tay của ta đã triệt để đông cứng, cùng ô mộc trượng dính liền vào nhau; đầu gối ngay cả cúi cũng không làm được, giống như hai cây gậy thẳng tắp; lông mi đông cứng lại, lại bị hơi nước hòa tan, lặp đi lặp lại hình thành một chuỗi băng lăng tử, treo ở trước mắt; toàn thân trên dưới đã sớm lạnh run, mỗi lần động đậy tựa như bò trên đinh, thống khổ không nói nên lời.

Nhưng mà, ta vẫn không muốn quay đầu lại, vẫn còn từng bước một kiên trì.

Mặc dù hiện tại ta chỉ cần theo đường cũ trở về, không bao lâu nữa có thể trở lại lưng núi mà ta vừa mới chạy ra ảo cảnh. Theo sườn núi Dương Diện Sơn mà đi xuống, sẽ không phải chịu thống khổ như vậy, thậm chí rất nhanh tìm được đường ra núi, trở lại trong thành thành, nằm nhiệt tình điều phòng trống, uống canh đậm hương thơm ngào ngạt...

Nhưng ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy!

Nhiều tiền bối vì ta như vậy, tiền ngã hậu quả không tiếc thân tử, ta chẳng lẽ ngay cả chút khổ cực ấy cũng chịu không nổi sao?

Nhiều năm trôi qua, đã trải qua bao nhiêu trắc trở, gặp phải gian nguy, cuối cùng cũng tới ngày hôm nay, chờ đợi sứ mệnh của ta ở ngay trước mắt, lẽ nào ta cứ như vậy nhẹ nhàng từ bỏ sao?

Không, tuyệt đối không!

Ta gắt gao nghiến răng, lảo đảo chạy vào trong ổ tuyết.

Cứ một bước lại một bước, một mét lại một mét...

Cũng không biết bò bao lâu, cũng không biết đã bò được bao xa.

Núi tuyết phía trước vẫn xa không thể chạm tới, dấu chân sau lưng cong queo không biết đến từ phương nào.

Lúc này, trong lòng ta chỉ còn một niềm tin đầy thỏa mãn, đó chính là Hướng Tiền, tiếp tục tiến về phía trước!

Hy vọng là phía trước!

Ùng ục ục...

Trong lúc đó, dưới chân hắn trượt một cái, thuận theo sườn dốc tiến vào trong một sơn cốc sâu.

Cũng may quanh năm cả núi tuyết không có bóng người nào, tuyết rơi dày đặc, ta lún thật sâu vào trong tuyết, cũng không có bị thương tổn gì.

Ta mới vừa muốn ra sức đứng lên, đột nhiên cảm thấy trong tuyết lớn ngược lại rất ấm áp.

Dưới lớp tuyết đọng chặn gió lạnh, tựa như một cái chăn lớn được bọc lại trên người ta.

Cảm giác khi thân thể hơi ấm áp lại sinh ra cảm giác, vừa ngứa vừa đau!

Nhưng ta cũng không rảnh cố kỵ những thứ này, chỉ cần ta còn sống, còn có một hơi sống, sẽ tuyệt đối sẽ không từ bỏ, nhất định sẽ mạnh mẽ chống đỡ đến cùng!

Một lát sau, tay chân rốt cục cũng cử động, ta chịu đựng đau nhức rồi bò ra khỏi mặt tuyết, ngửa đầu phân biệt phương hướng một chút, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Trừ gần sườn dốc, tuyết đọng trong khe tuyết này so với bên trên nông cạn hơn nhiều, phía dưới tất cả đều là băng tầng dày đặc, tuyết đọng ở phía trên chỉ cao đến tận đầu gối. Nhưng bởi vì gió trong khe núi, theo gió ngược chiều mà đi, gió lớn lẫm liệt, mỗi một bước đều càng thêm gian nan.

Nhiệt độ vừa mới tích góp được lúc nãy bị mấy trận gió lạnh thổi qua, lập tức không còn sót lại chút gì!

Càng thêm không ổn chính là, đi tới đi lui, bụng của ta lại liên tục vang lên tiếng ọt ọt.

Ta lúc này mới nhớ tới, bữa cơm trước cũng là lúc vội vã chạy tới bờ biển ăn chút tâm tình, hai ngày nay căn bản cũng chưa ăn gì cả.

Trong trời băng tuyết này đi xa như vậy, nhiệt lượng còn sót lại không nhiều lắm cũng hầu như tiêu hao hết, ta căn bản cũng không có khí lực tiến lên nữa, tay nắm Ô Mộc trượng mơ hồ phát run, giẫm lên hai chân tuyết đọng cũng không ngừng lay động, con mắt cũng có chút phát hoa.

Đường phía trước, còn không biết có bao xa, bây giờ phải làm sao bây giờ?

Đúng lúc này, ta đột nhiên phát hiện trên đất tuyết cách đó không xa, có từng vầng sáng màu sắc rực rỡ rải rác.

Chương thứ hai, hai ngàn bốn trăm bốn mươi hai của sơn cốc.

Đây là cái gì?

Là dấu hiệu tuyết mù, hay là thể lực không chỉ xuất hiện ảo giác?

Ta vừa suy đoán lung tung, vừa đi từng bước về phía trước.

Những vầng sáng kia phảng phất như những đóa hoa tươi nở rộ, rải rác trên mặt tuyết không xa phía trước, bị ánh nắng chiếu sáng rực lên, xán lạn không gì sánh được.

Đi tới gần xem xét, lúc này mới phát hiện những thứ nhìn như hoa tươi kia, không ngờ lại là lông chim, từng đám từng đám rơi tán loạn trên mặt đất tuyết. Càng gần hơn một chút, xem càng rõ ràng hơn, ta không khỏi vui mừng, nếu không phải miệng sớm bị đông cứng, hận không thể ngửa mặt lên trời cười to.

Đó chính là gà rừng!

Từng con cắm ngược trong tuyết, tựa như những củ cải lớn mọc trên mặt đất, ẩn thân trong tuyết, tránh né gió tuyết.

Xem ra, trời không tuyệt ta rồi!

Ta cũng không quan tâm nhiều, đưa tay kéo một cái, bắt ra một con gà rừng, trực tiếp vặn gãy cổ, cắn rách hầu quan ừng ực uống ừng ực.

Một bầu máu gà vào bụng, lập tức ấm áp không ít.

Đáng tiếc chính là vừa rồi chỉ lo có thể vui mừng, lại quên túm thêm hai con gà rừng ra, dưới sự kêu điên cuồng của con gà rừng kia, những con gà rừng khác đã sớm hoảng hốt chạy trốn.

Có con này cũng đủ rồi.

Ta tiện tay lấy ra một tấm Liệt Hỏa Phù, thao túng lực đạo ném ở trên con gà rừng bị ta hút khô khô máu kia.

Không lâu sau, mùi thơm bay ra, ta không thể chờ đợi được nữa cầm lên, ăn như hổ đói.

Bởi vì sợ lực đạo quá lớn, đem lương thực vất vả lắm mới có được đốt thành tro tàn, lại không có kinh nghiệm gì, ngược lại hỏa lực quá nhẹ, ngoại trừ đốt cháy da gà, cốt nhục bên trong cũng chưa đốt sạch, một ngụm nuốt xuống còn mang theo tơ máu.

Nhưng đối với ta bây giờ mà nói, đúng là mỹ vị!

Chỉ có tuyết đọng, sau khi ăn sạch một con gà rừng, sức lực khôi phục không ít, lại tiếp tục đi dọc theo khe tuyết về phía trước.

Sau khi xuyên qua tuyết cốc, ta phát hiện một rừng cây hoa râm.

Cánh rừng này nằm trên hai góc sườn núi, dưới gốc cây là một ít cỏ khô cao thấp.

Ta dùng song đao chém một ít cỏ khô, xé quần áo làm vải vóc, làm thành một cái nón che bằng áo tơi, bộ dáng mặc dù không dễ nhìn, nhưng cũng may cuối cùng có thể ngăn cản chút phong hàn. Sau đó, ta lại đột phát muốn chém một ít cành cây, chế thành một cành gỗ thô, dùng một cành gỗ thô coi như súng, ngã xuống đất, sau khi té lộn lộn nhào mấy chục cái, rốt cuộc tìm được chút bí quyết, tốc độ chạy nhanh hơn rất nhiều so với lúc trước.

Vượt qua từng ngọn núi, trượt xuống từng sườn dốc, cách mảnh tuyết sơn lớn kia càng lúc càng gần!

Mặt trời lặn về phía tây, trời đã tối.

Côn Luân mênh mông vô biên vô tận, dưới bóng đêm bao phủ một mảnh đen kịt, dãy núi gần xa đều bị giấu vào trong màn đêm, căn bản không cách nào phân rõ phương hướng.

Trước khi ra khỏi ảo cảnh, hắn đã nói qua lần đầu, chỉ cần trước khi phá khẩu đóng lại, Long Thanh Thu không trốn ra được, như vậy cho dù hắn là thần cấp vô thượng, cho dù hắn nắm trong tay Thiên Ấn cũng không thể làm gì.

Nói cách khác thời gian để ta chỉ có bảy ngày!

Bảy ngày, xem ra rất dài thế nhưng cũng cực kỳ ngắn ngủi.

Bởi vì cho đến bây giờ, ngay cả mục đích cuối cùng của ta là gì cũng không biết, càng không cách nào đoán trước được dọc theo đường đi sẽ gặp phải gian nguy thế nào! Hơn nữa, sứ mệnh cuối cùng này là cái gì? Truyền thuyết chính là Thượng Cổ thần khí Đả Thần Tiên ở nơi nào?

Tất cả những điều này đều hoàn toàn không biết gì cả, ở trên Côn Luân Sơn mờ mịt, buồn bực tìm kiếm, không khác gì – biển cả mò kim.

Nếu là ban ngày, ta còn có thể nhìn xa nhìn đỉnh núi phân biệt phương hướng một chút, nhưng trong bóng đêm thực sự rất khó khăn, vạn nhất đi nhầm phương hướng, thì có thể cách xa mục tiêu cuối cùng!

Ta vừa tựa vào sườn núi lưng gió nghỉ ngơi ngắn ngủi, vừa tự hỏi kế tiếp nên làm gì bây giờ.

Sàn sạt sa...

Đột nhiên, từ sau lưng xa xa truyền tới một trận âm thanh sàn sạt.

Thanh âm kia rất nhẹ, hỗn tạp ở trong gió đêm cơ hồ không thể nghe thấy.

Nhưng sau khi ta trải qua tế ngũ hành, lực tai mắt cường đại hơn xa so với người thường, từng chút một đều nghe rất rõ ràng.

Đây là tiếng giẫm lên tuyết đọng, hơn nữa còn cố ý thả nhẹ bước chân, theo tiếng vang sàn sạt, ngẫu nhiên còn có tiếng cành cây bẻ gãy. Chỗ ta vừa đi qua, là một mảnh Hồng Diệp tùng cao lớn, nhánh cây có thể chạm đến ít nhất đều ở khoảng một thước rưỡi.

Đây là vật gì?

Là dã thú sao?

Đoạn đường này ngoại trừ ở dưới sơn cốc, gặp phải một đám gà rừng ngu ngốc thì hầu như không thấy động vật gì. Nhưng phía sau có tiếng nhẹ giẫm lên tuyết sợ làm kinh động trí thông minh của ta, lại có con nào cao hơn một nửa thước, sẽ là dã thú gì đây?

Chẳng lẽ... Là cẩu hùng?

Không đúng, đây không phải dã thú.

Ta lại cẩn thận lắng nghe, trong tiếng gió lại mang đến vài tiếng động khác thường.

Đó là âm thanh thổi qua lưỡi đao!

Từ trước tới nay, vũ khí chủ yếu nhất chính là Trảm Quỷ Thần song đao, đối với việc gió thổi qua lưỡi đao thì không thể nào rõ ràng được!

Không sai! Đây chính là dị hưởng do đao khẩu phát ra.

Nói cách khác, có người đang len lén tiếp cận ta! Hơn nữa, trong tay hắn còn cầm một thanh đao.

Theo phán đoán khoảng cách, giờ phút này người nọ cách ta cũng cách khoảng ba mươi mét! Hắn đã cẩn thận từng li từng tí như vậy, nhất định đã phát hiện ra vị trí của ta, trong đêm âm thanh nhẹ nhàng, nếu như ta hơi có cử động, nhất định sẽ bị hắn phát hiện.

Nghĩ đến đây, hai mắt ta khép hờ nhìn chằm chằm về phía sau sườn núi, nắm chặt Ô Mộc Trượng không nhúc nhích.

Sàn sạt, sàn sạt, thanh âm càng ngày càng gần.

Hai mươi mét, mười mét, năm mét...

Một tiếng sột soạt vang lên, một con to to từ sau sườn núi lao tới. Ánh sáng trắng đột nhiên lóe lên, bổ thẳng xuống phía dưới.

Tốc độ kia nhanh vô cùng, thế tới rào rạt!

Ta không dám quá bất cẩn vội vàng co người trốn sang một bên.

Ầm!

Bạch quang rơi xuống, nện lên mặt đất đông lạnh vậy mà phát ra một tiếng nổ vang, mặt đất đóng băng nứt thành bốn mảnh, bay loạn đầy trời.

Trong vùng đất chìm xuống, tên to con kia nhanh chóng xoay người quét ánh sáng trắng, lại chém xuống hạ thể ta.

Chiêu thức của tên khốn này vô cùng quái lạ, hơn nữa lại vô cùng nhanh chóng, lần nữa muốn né tránh thì đã không còn kịp nữa rồi.

Trong lúc vội vàng, ta vừa vung Ô Mộc Trượng lên đánh ra phía ngoài, vừa ném ra tấm phù lục bạo liệt thượng đẳng: "Phá!"

Leng keng leng keng!

Ô Mộc Trượng đâm vào đạo bạch quang kia, nổ vang một tiếng, chấn động đến mức cánh tay của ta tê dại... lực đạo của người nọ vô cùng lớn, Ô Mộc Trượng suýt chút nữa rời tay bay ra.

Càng làm ta kỳ quái là, ngoài ra bạo liệt phù vậy mà không có vang lên.

Mượn lần này ta lùi lại mấy bước, quay đầu nhìn lại không khỏi giật nảy cả mình!

Ở phía sau ta cách đó không xa, có một tráng hán thân hình cao lớn, chừng hơn hai thước đang cởi trần, chân trần.

Hắn xắn quần lên tràn đầy dầu bùn, tay cầm một thanh đại đao cán dài vô cùng to lớn, cảm thấy mỹ mãn nấc một cái, trong cái miệng rộng thùng thình toát ra một cỗ khói đen.

Đó là khói bụi của Bạo Liệt Phù!

Với tu vi hiện tại của ta, uy lực của một tấm bạo liệt phù thượng đẳng không phải chuyện đùa, mặc dù rơi vào trên một chiếc xe nặng cũng có thể làm nó tan thành từng mảnh nhỏ, nhưng mà... Thì bị hắn ăn như vậy sao?

Hơn nữa còn bình an vô sự?

"Ngươi là ai?" Ta vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ hỏi.

…

Chương thứ hai nghìn bốn mươi ba, lực sĩ Côn Luân (chương hơn)

Tráng hán kia nghe vậy quay đầu nhìn ta một cái, chưa hết ý vỗ vỗ cái bụng to: "Còn không? Cho thêm một viên nữa đi?"

Nói vậy là sao?

Chẳng lẽ lại coi bạo phù thượng đẳng là kẹo mà ăn sao? Hơn nữa còn chưa ăn đã ghiền.

Tuy nhiên gia hỏa này thoạt nhìn thần trí có chút không bình thường, nhưng một thân bản lĩnh kia lại là thật sự khiến cho người ta thán phục không thôi!

Trên núi tuyết Côn Luân lạnh lẽo như vậy, hắn không ngờ lại cởi trần hai chân, toàn thân bốc hơi nóng, không hề cảm thấy lạnh chút nào, đủ để thấy tu vi công lực của hắn đã đạt tới mức hồn nhiên tự nhiên, nóng lạnh vô kỵ. Chỉ nhìn từ trên điểm này, tu vi của hắn mạnh hơn rất nhiều so với ta!

Đoạn đầu to như vậy giẫm trên mặt tuyết, vậy mà nhẹ tay nhẹ chân chỉ vẻn vẹn phát ra một hồi tiếng xào xạc, nếu không cẩn thận đều nghe không được, một thân khinh công cũng cực kỳ không được.

Hai đao vừa rồi nhìn như tùy ý mà làm, có thể vô luận góc độ hay chiêu pháp đều có thể nói là hoàn mỹ! Nếu không phải trước đó ta sớm có phòng bị, tất nhiên đã bị một đao của hắn cắt thành hai đoạn, chém cho mát lạnh! Hơn nữa, khí lực toàn thân kia càng làm cho người ta thán phục không thôi.

Một ngụm nuốt bạo liệt phù, không chịu bất cứ tổn thương nào không tính, còn xem như là đường đậu, ăn ngon lành.

Bất kể là cái gì, đều cực kỳ khiến cho người ta khiếp sợ!

Trên Côn Luân mênh mông, tại sao vẫn còn cất giấu một cao thủ tuyệt thế như vậy.

Rốt cuộc hắn ta là ai?

"Này! Đừng keo kiệt như vậy được không?" Tráng hán kia thấy ta không có biểu thị gì, lập tức có chút buồn bực kêu ầm lên: "Không phải chỉ là mấy kẻ bạo đậu thôi sao, cùng lắm thì... Cùng lắm thì đổi với ngươi thôi."

Nói xong y vuốt cằm đầy râu như kim loại, suy nghĩ cẩn thận một chút rồi nói: "Như vậy đi, ta có nhiều bảo bối! Thay vài cái với ngươi có được không?"

Cự hán cao hơn hai mét này, vậy mà lộ ra vẻ mặt thuần phác như hài đồng không biết gì, so với cái tên lỗ mãng vừa rồi ra tay tàn nhẫn vung đao chém như vậy quả thực phán như hai người khác nhau.

Nhưng ta lại nhìn ra được, bộ dạng này lại không quá giống như đang giả vờ, có thể hắn vốn chính là loại tính tình này.

"Này! Rốt cuộc có được hay không?" Tráng hán thấy ta vẫn như trước không mở miệng, không khỏi có chút nóng nảy.

"Được." Quả thật gia hỏa này hơi khó đối phó, ta thuận theo suy nghĩ của hắn thay đổi một chút rồi gật đầu đáp: "Nhưng trước tiên ngươi phải nói cho ta biết, ngươi là ai, lại ở đây làm gì? Ta chưa bao giờ đổi thứ khác với người xa lạ."

"À, cái này dễ nói." Tráng hán kia vừa nghe rất là cao hứng trả lời: "Ta tên Long Thanh Thiên, thì ở tại..."

"Long Thanh Thiên?" Vừa nghe thấy cái tên này, ta không khỏi hơi cau mày, vô cùng giật mình.

Ban đầu ở Quảng Tây, Giang Đại Ngư từng kể chuyện cũ năm đó cho chúng ta nghe về Long Tuyền sơn trang: Trừ Long Thanh Thu ra, lão trang chủ còn có ba nhi tử, Thu Phong chém giết con riêng của Hoắc Thất Nương và Thanh Minh Nguyệt đều bị Đông Thường hạ độc bỏ mình. Trước Trường tử Long Thanh Thiên đã bị trọng thương tại chỗ mất mạng ngay tại chỗ.

Thế nhưng tại sao hắn lại đột nhiên xuất hiện trên núi Côn Luân.

"Ngươi có một đệ đệ tên Long Thanh Thu, có đúng hay không?" Ta tiếp tục hỏi.

"Đúng vậy!" Tráng hán đáp: "Ngươi quen tên ngốc kia?"

"Thằng đần?"

Dáng vẻ này của hắn ngu ngơ ngơ ngơ ngác, lại còn cười nhạo Long Thanh Thu người ta là kẻ ngốc...

Nghe có chút buồn cười, nhưng ánh mắt của hắn lại nghiêm túc dị thường, không giống như đang nói đùa.

"Sao hắn ta lại si ngốc?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Nó còn không ngốc sao? Biết bốn tuổi sẽ đi, bảy tuổi thì mới biết nói chuyện, bản lĩnh gì mà chẳng biết, cả ngày chỉ biết ngồi chồm hỗm nhìn con kiến dọn nhà, xưa nay ta chưa từng thấy đứa nào ngốc hơn nó."

Hả?

Nghe đến đó, ta lại có chút nghi hoặc.

Hắn vừa nói khi còn bé Long Thanh Thu sẽ đi, bảy tuổi mới có thể nói chuyện đủ loại chuyện này, cá lớn cũng đã nói.

Năm đó, tất cả mọi người không coi trọng Long Thanh Thu, về sau dưới sự điểm hóa của Trương Nhất Kỳ đại sư, lão trang chủ giao bốn người bọn họ cho bốn đại trưởng lão dạy tập, Long Thanh Thu cũng giống như đột nhiên thay đổi một người khác, tu vi tăng mạnh, thực lực tăng mạnh, trở thành cao thủ số một trong quần trang trên dưới một ngón tay. Hơn nữa giang đại cá còn cố ý đề cập qua, nói sau này cho dù đồng thời chiến đấu với hai ca ca hắn, cũng không chút nào rơi vào thế hạ phong.

Nói cách khác, sau khi tu vi của Long Thanh Thu nhanh chóng tăng lên, hẳn là đã từng giao thủ với Long Thanh Thiên.

Nhưng nếu như tráng hán trước mắt này thật sự là đại ca Long Thanh Thiên của Long Thanh Thu, thì cũng không có khả năng chỉ nhớ thời điểm đần độn của Long Thanh Thu, mà không nhớ rõ ngày sau Long Thanh Thu uy chấn thiên hạ kia!

Ta lòng tràn đầy nghi hoặc, đang muốn hỏi thêm cái gì đó, nhưng Long Thanh Thiên lại không có hứng tiếp tục nói nữa, bước nhanh về phía ta khoát tay áo nói: "Đi theo ta đi, nhà ta ở chỗ này đây, ngươi còn có vấn đề gì vừa đi vừa hỏi là được rồi."

Bất luận hắn có phải Long Thanh Thiên hay không, hành động này thì nghĩ thế nào cũng thấy kỳ quái.

Côn Luân rộng lớn mênh mông biết bao? Đừng nói gặp một người, ngay cả nhìn thấy dấu chân cũng không dễ dàng, hắn làm sao lại phát hiện hành tung của mình chứ?

Còn có, hắn lén lút bám đuôi theo đến, mới vừa gặp mặt không nói hai lời vung mạnh đao liền chém, sao vừa chớp mắt một cái giống như lão bằng hữu nhiều năm không gặp vậy, cứ muốn dẫn ta về nhà.

Cho dù là vì lấy được tấm bạo liệt phù từ trên người ta mà đặc biệt cảm thấy hứng thú, cũng hoàn toàn có thể giống như vừa rồi, tiếp tục chém giết mãnh liệt, sau khi giết chết ta, lại cướp đoạt chẳng phải tốt hơn sao?

Đừng nhìn Long Thanh Thiên cao hơn hai mét, nhưng rất sống động như một bức tường người di chuyển, nhưng động tác của hắn lại vô cùng nhẹ nhàng. Mỗi một bước chân hạ xuống, trên mặt tuyết chỉ lưu lại một vết sâu nửa tấc, đơn giản còn nhẹ nhàng hơn so với mèo rừng thỏ, hơn nữa tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã rơi cách đó bảy tám trượng.

Gia hỏa này tuy rằng thể hiện ra bộ dạng khờ ngốc ngây ngô, nhưng bất kể là người có thân phận hay thân thủ với hắn, ta đều không muốn cách hắn quá gần, vốn định kéo giãn khoảng cách một chút. Hơn nữa ở trên tuyết đọng thật dày này, mặc dù mượn nhờ bão tuyết đơn giản nhưng cũng không thể đi nhanh hơn.

"Ai da, ta nói này rừng hoẵng, ngươi có thể nhanh lên một chút hay không." Gia hoả này lại đi hai bước, sau đó quay đầu nhìn lại, ta còn đứng rất xa ở phía sau, lập tức có chút không kiên nhẫn hét lớn.

Hắn vừa gọi tên thì không hề bắt mắt, ta lập tức nghe ra vấn đề xảy ra ở đâu rồi!

Câu hoẵng vừa nãy rõ ràng là hắn gọi ta, nói cách khác hắn cho rằng đây chính là tên của ta.

Đà Thuý rừng, Trương Cửu Lân, hai chữ này thoạt nhìn phong mã ngưu không tương xứng với nhau, nhưng cái con to xác không quá linh quang này thoạt nhìn lại không khác biệt lắm.

Từ đó có thể thấy, trước khi gặp ta, có thể hắn cũng đã nghe qua cái tên này.

"Làm sao cô biết..."

Ta có chút nghi hoặc vừa mới hỏi được nửa câu, đột nhiên trong bầu trời đêm đen đặc đột nhiên vang lên một tiếng ưng gáy chói tai, ngay sau đó hai cái trản hiện ra ánh sáng màu xanh lục từ xa tới gần, trực tiếp hướng ta điên cuồng bay đến.

Đến gần mới phát hiện, đó là một con hắc ưng vô cùng lớn!

Chương thứ hai nghìn bốn trăm bốn.... Diệp lão đại...

Con ưng lớn kia giống như tên rời cung điên cuồng xông đến, ta lập tức cung thân phòng bị, đã thấy cánh ưng vừa thu vững vững vàng đã rơi vào trên đầu đao Long Thanh Thiên chống đỡ ở bả vai.

Càng làm cho ta thêm giật mình chính là, trên móng vuốt con đại bàng này còn cầm lấy một con Thanh Hoa đại mãng xà to bằng miệng bát.

Cũng không biết là bị hù hay là bị đông lạnh, rắn kia dính chặt địa bàn, ngay cả động đậy cũng không nhúc nhích.

"Ha ha, Tiểu Hắc! Ngươi cũng thật khôn ngoan." Long Thanh Thiên nhìn về phía hắc ưng cười cười, tiện tay nắm lấy con đại mãng xà đeo ở trên cổ, giống như cái cổ được nới lỏng vài vòng, sau đó lại giới thiệu cho hai chúng ta: "Đây là tiểu Hắc! Tiểu Hắc, đây là rừng đèn bóng."

Hắc ưng kia tựa hồ nghe hiểu, quay đầu nhìn ta một cái, trong ánh mắt tràn đầy ngạo khí và khinh thường.

Ta lập tức nghĩ tới, con đại ưng này không phải là con mà ta mới thấy trên lưng núi sau khi thoát khỏi ảo cảnh sao? Lúc ấy nó chính là nhìn ta như vậy, sau đó lướt đi thật nhanh.

Từ một tiếng thét kinh hãi kia, dẫn phát trong núi băng nơi xa gào thét, ta cũng chính là thuận theo đầu mối này, một đường truy tìm mà đến.

Nhưng ta không ngờ rằng, con đại ưng thần tuấn này lại là sủng vật của Long Thanh Thiên ngu ngơ ngây ngốc trước mắt này!

Lần này cuối cùng ta cũng hiểu, làm sao hắn có thể truy tung được ta, dấu vết ta gian nan tiến lên trong Tuyết cốc đương nhiên không thể thoát khỏi ánh mắt của chim ưng thần.

Chỉ là, hắn nhất định phải tìm ta làm gì?

Rốt cuộc bộ dạng khờ ngốc của tên này có phải là giả vờ không?

Nếu thật sự mưu đồ làm loạn, cũng không cần thiết phải nói thẳng ra thân phận chân thật của hắn.

Ta thoáng suy nghĩ một chút, tiếp tục truy vấn: "Ngươi vừa rồi gọi ta là Trương Cửu Lân sao?"

"Trương Cửu Lân?" Long Thanh Thiên đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, vỗ mạnh đầu nói: "Đúng đúng đúng, phải gọi là Trương Cửu Lân, ha ha, ngươi xem trí nhớ của ta! Núi non nhớ rừng gấm rồi, ha ha ha..."

"Ngươi làm thế nào biết tên ta." Ta lại không cảm thấy có gì buồn cười, trái lại còn dâng lên một lòng cảnh giác.

Ban đầu bọn họ mượn Côn Lôn kính, dùng tế pháp Ngũ Hành làm cơ sở, dẫn dắt ta vào ảo cảnh. Trước đó chính ta cũng không biết mình sẽ đi từ đảo câu cá tới Côn Lôn sơn từ xa trong chớp mắt. Nếu nói cái tên quái dị này có thân phận khả nghi, hành vi này theo dõi dấu vết của ta ở trong núi lớn mênh mông chỉ là trùng hợp mà thôi, nhưng ngay cả gặp hắn cũng chưa từng gặp, đã sớm biết được tên của ta, có chút không bình thường!

"Là Diệp lão đại nói." Long Thanh Thiên vô cùng nghiêm túc trả lời, giọng nói tràn ngập ý cung kính.

"Diệp lão đại, đó là ai vậy?" Ta càng thêm lấy làm kỳ quái.

"Vâng..." Long Thanh Thiên vuốt cằm, râu ngắn pha lẫn hai màu đen trắng trên cằm, có chút khó xử nói: "Diệp lão đại chính là Diệp lão đại." Dường như hắn chưa từng nghĩ tới làm cách nào để giới thiệu cái tên Diệp lão đại trong miệng người khác, lại càng không nghĩ tới làm sao có người ngay cả Diệp lão đại cũng không biết đây?

"Đúng vậy, đúng là..." Long Thanh Thiên nhíu chặt gương mặt trái xoan, khổ sở suy nghĩ, đưa tay qua hai bên hông khua một cái, sau đó lại làm một động tác vuốt tóc bên tai.

"Là bé gái?" Đột nhiên ta nhớ ra điều gì đó, kinh ngạc hỏi.

Chíp chíp!

Long Thanh Thiên mặt lộ vẻ mừng rỡ gật đầu, con đại ưng kia đột nhiên rất bất mãn hướng về phía hắn kêu dài một tiếng.

"Ân? Tiểu Hắc, ta không nói gì, ngươi đừng loạn mật báo." Long Thanh Thiên dị thường nghiêm túc cảnh cáo đại ưng.

Tiểu cô nương họ Diệp, hơn nữa lại có bản lĩnh lớn như vậy, có thể làm cho Long Thanh Thiên có thể xưng là tuyệt thế cao thủ trước mắt này phục tùng như thế, chỉ sợ ngoại trừ tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh, e rằng trên thế gian này không thể tìm ra được người thứ hai nữa rồi!

"Ngươi nói là Diệp Tố Linh nhờ ngươi tới tìm ta?" Ta gấp giọng hỏi.

Yên ô!

Con đại ưng kia dường như có thể nghe hiểu tiếng người, vừa nghe ta nhắc tới ba chữ Diệp Tố Linh, lập tức quay đầu lại, hung tợn trừng mắt nhìn ta một cái. Móng vuốt như móc câu như thép chộp lấy trường đao vang lên ken két, giống như ta muốn nói thêm một câu nữa, sẽ lập tức nhào tới liều mạng với ta.

Long Thanh Thiên giống như một đứa trẻ, thừa dịp sự chú ý của đại ưng đều tập trung trên người ta, giơ ngón tay cái với ta, liên tục mở trừng hai mắt, như muốn nói: "Lợi hại! Ngươi thậm chí ngay cả tên của Diệp lão đại cũng biết."

Diệp Tố Linh vẫn luôn theo dõi bản lĩnh tập học của Nê đạo nhân, sau khi Giang Đại Ngư gặp mặt cũng nói nàng là con gái của Côn Luân, xem ra không sai, nàng nên ở ngay trong Côn Luân sơn này.

"Nàng hiện tại nơi nào?" Ta không để ý tới con đại ưng kia phẫn nộ, tiếp tục hỏi.

Long Thanh Thiên âm thầm phía sau nhàn nhạt bĩu môi.

Phịch một tiếng, con đại bàng giương rộng hai cánh, chộp mạnh về phía ta.

"Tiểu Hắc!" Long Thanh Thiên vội vàng kêu lên: "Lời của Diệp lão đại ngươi quên rồi sao, nếu như bị thương...Cái gì mà rừng, ta nhổ lông của ngươi xuống làm úng tử."

Con đại ưng kia vốn đã vọt tới trước mặt ta, vừa nghe lời này, vội vàng kéo cao, hướng từ đỉnh đầu ta vọt lên giữa không trung.

Chíp chíp, chíp chíp!

Nó kêu lên vài tiếng rất là bất mãn, sau đó lại cúi người xuống, nắm lấy con rắn lớn treo trên cổ Long Thanh Thiên, nhấn chìm từ xa trong bóng đêm.

"Thật là một tên quỷ keo kiệt." Long Thanh Thiên hoạt động như trẻ con, nhảy dựng lên mắng.

Xem ra con đại ưng này không phải sủng vật của Long Thanh Thiên, mà giống như hắn, đều là thủ hạ của Diệp Tố Linh.

Mỗi một lần tiểu sư tỷ này ra sân đều khiến cho người ta thán phục không cách nào hình dung!

Từ lúc ở Ác Ma Chi Cốc vừa mới sáng ngời đã tức giận đập chết Sửu Hoàng, liều mạng với hắc ưng, sau đó lại dễ dàng giết chết Song Ngư Tọa một trong mười hai môn đồ; ở Long Tuyền sơn trang dưỡng quỷ địa, lại tuyệt sát Âm Cốt Long Tam, đúng là bức ra chân thân Thu Phong Trảm.

Nửa năm không gặp, không ngờ lại ẩn thân trong Côn Luân sơn, thu cao thủ tuyệt thế Long Thanh Thiên, đã thông linh Thần Ưng làm thủ hạ.

Thật sự khó có thể tưởng tượng, tu vi của nàng lúc này đã đạt đến trình độ đáng sợ nào rồi!

"Long Thanh Thiên, ngươi thật to gan!" Ta đột nhiên lạnh giọng nói.

"Hả?" Long Thanh Thiên nghe ta nói như vậy, có chút kỳ quái quay đầu lại hỏi: "Ta làm sao vậy?"

"Ngươi biết ta là khách Diệp lão đại của các ngươi mời ta tới mà còn dám lén lút đối đầu với ta! Hơn nữa còn đòi ta cho nổ đậu ăn, lẽ nào không sợ ta cáo trạng sao?"

"Điều này..." Long Thanh Thiên hoảng sợ, liên tục khoát tay, vội vàng hoảng hốt giải thích: "Không phải, không phải ý này... Diệp lão đại nói, sợ có người giả mạo ngươi, để ta thử hai chiêu thật giả! Thiên địa linh tâm, ta vừa rồi chỉ chém hai đao, nhiều một chút cũng không có! Về phần bạo đậu nhi... Ta không phải muốn đổi với ngươi sao, nếu ngươi không đồng ý thì thôi, đừng có nói với Diệp lão đại, nếu nàng ta phát hỏa, ta..."

Long Thanh Thiên không biết đã nghĩ tới chuyện đáng sợ gì, thân thể khổng lồ cao hơn hai trăm thước vậy mà không tự chủ được lắc lư một cái. Nuốt một ngụm nước bọt, hơi cúi người, vẻ mặt cười bồi nói: "Cái gì...Hương cây kia, ngươi cho rằng ta chưa nói cái gì có được hay không? Ta không muốn bạo đậu đây, bảo bối tất cả đều cho ngươi, ngươi xem có được hay không?"

Xem ra, gia hỏa này bị Tiểu sư tỷ dạy dỗ không nhẹ, trong lòng tràn đầy âm ảnh!

"Không tốt!" Ta trầm giọng nói.

Chương thứ hai nghìn bốn năm chạy tới rừng hoa đào.

"A?" Vừa nghe ta nói như vậy, Long Thanh Thiên sợ hết hồn, cơ mặt rất mất tự nhiên, nhếch miệng rộng, xem ra sắp khóc: "Vậy, ngươi nói xem phải làm sao bây giờ..."

Một tay ta lại lấy ra hai tấm phù nổ tung nói: "Mấy viên đậu vỡ này tặng cho ngươi."

Long Thanh Thiên vừa thấy bạo liệt phù, hai mắt trợn tròn, nuốt nước miếng liên tục vài cái, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu liên tục nói: "Không không không, không cần, ta không muốn..."

Ngoài miệng hắn nói không muốn, nhưng ánh mắt kia từ đầu đến cuối không rời bàn tay của ta.

"Ngươi không cần lo lắng, đây là của ta tặng cho ngươi, ta sẽ không nói gì với Diệp lão đại của ngươi."

"A? Vậy... Vậy thì tốt quá!" Vẻ mặt Long Thanh Thiên tràn đầy thèm thuồng.

"Bất quá..." Ta đảo cổ tay một cái, lại thu hồi nói: "Ngươi phải mang theo ta mau chóng tìm ra nàng, nếu không..."

"Hiểu rồi, hiểu rồi!" Long Thanh Thiên gật đầu lia lịa nói: "Ta nói dẫn muội về nhà, chính là đến rừng hoa đào. Diệp lão đại đã sớm chờ muội."

"Vậy được, ta đưa ngươi hai viên nếm thử trước!" Ta nói xong liền hất tay ném đi.

Hai tấm Bạo Liệt Phù một trước một sau trực tiếp bay về phía hắn.

Long Thanh Thiên vui mừng khôn xiết, há miệng rộng nuốt xuống.

Ngay sau đó, quai hàm hắn như quả bóng da căng lên cao cao, sau đó là phần bụng, toàn thân lại đột nhiên béo lên một vòng lớn.

Mục đích ta làm như vậy chính là muốn dò xét hư thực của tên khốn này, tại sao uy lực bạo liệt phù to lớn như vậy, đối với hắn mà nói lại như là mỹ vị vậy?

Lần này rốt cuộc ta đã hiểu rõ rồi, thân thể của tên khốn này chính là một không gian dị vực ngăn cách ngoại vật, tương tự như quỷ vực hình thành Côn Bằng, nguyên lý thần vực của Dưỡng Thần đài, chẳng qua là một loại hình thức trước đây chưa từng thấy, cũng có thể gọi là Nhân vực.

Quỷ Vực thuộc âm, là dùng vô cùng vô tận Âm khí ngưng tụ thành, Thần Vực thuộc Dương, muốn lấy Thần Niệm mênh mông vô biên làm nguồn gốc, nhân vực là cực, mượn lý lẽ luân hồi, phong ấn bảy lỗ tám khiếu, tu thành một không gian cực địa trong cơ thể hắn!

Nguyên lý thuật pháp bậc này hoàn toàn giống với thủ pháp phong ấn con cá sấu lớn mà Thần Võ Thiên Hoàng làm ra, chỉ có điều một cái là phong ấn cực kỳ chặt chẽ, một cái khác là mở lại thiên địa, nội cực trong đó.

Ta mặc dù có thể nhìn thấu nguyên lý, nhưng lại hoàn toàn không thể nào biết được, rốt cuộc làm thế nào.

Người có thể thi triển ra kỳ thuật kinh thiên này chẳng những lý giải cực kỳ thâm hậu với Âm Quỷ chi thuật, mà một thân tu vi cũng cao không thể lường được.

Đạo pháp Âm Dương, thiên địa vi tôn, luân hồi có thứ tự, người là Vạn Cực!

Muốn lấy người làm cực, chém không gian khác, đây quả thực là muốn dùng tâm niệm pháp tạo thành một thiên địa riêng biệt.

Với hiểu biết của ta về Âm Phù Kinh, có thể thi triển ra ngưng cực hơn bụng, hóa người thành vực bực này kỳ thuật bất thế, chỉ sợ ngàn năm, trừ khai phái tổ sư U Tử bên ngoài tuyệt không ai khác! Mặc dù là U Tử Trương Mị đời thứ hai cũng có chút lực bất tòng tâm.

Đã như vậy, Cực địa trong bụng Long Thanh Thiên này là do ai kiến tạo ra?

Chẳng lẽ là tiểu sư tỷ?

Không, tuyệt đối không thể nào!

Mặc dù tiểu sư tỷ thiên phú dị lẫm, lại kỳ ngộ liên tục, có cao sư chỉ điểm, nhưng tuyệt đối không có khả năng trong thời gian ngắn ngủi này, đạt tới cảnh giới như U Tử Tổ Sư.

Không đúng, ta đột nhiên nghĩ ra, ta lại quên mất một người.

Giống như thần tiên của Nê đạo nhân!

Cho dù là Cửu Sinh Tháp của U Tử Tổ Sư, cũng là người mà Nê Đạo Nhân tặng cho hắn.

Nếu như Trương Mị nói không sai, vậy Nê đạo nhân một mực tồn tại đến bây giờ là tồn tại cỡ nào?

Ít nhất phải mạnh hơn nhiều so với U Tử!

Giang cá lớn và Thu Phong trảm hai người đều đã chứng thực Long Thanh Thiên đã chết nhiều năm, nhưng vẫn đang yên đang lành xuất hiện ở thần sơn Côn Luân, tiểu sư tỷ vừa vặn cũng ở đây. Vậy có phải Nê đạo nhân cũng ở trong núi này không?

Nếu như nói Cực vực trong cơ thể Long Thanh Thiên là do Nê đạo nhân sáng tạo ra, như vậy tất cả những thứ này đều thuận lý thành chương!

Công Thâu Ly nhớ lại năm đó gặp được kỳ ngộ trong miếu hoang, năm đó Trương Nhất Sư đi theo Nê đạo nhân đã cứu gia gia ta. Hơn nữa, ngay từ lúc đó, y từng để lại một câu sấm sét, âm thầm chỉ ra sự tồn tại của ta, nói ta là chủ nhân vạn linh, số mệnh chi tử.

Mà ban đầu bọn hắn ở trong giấc mộng cảm thụ thiên mệnh, cuối cùng mượn Côn Lôn kính dẫn ta đến nơi này, sứ mệnh của ta chắc chắn cũng sẽ hoàn thành ở đây.

Nói cách khác, từ rất nhiều năm trước, người của Nê đạo nhân đã sớm nhìn ra hết thảy, sớm đã ở trên Côn Lôn sơn chờ ta?

"Ặc..." Ta đang suy đoán lung tung thì Long Thanh Thiên ợ một tiếng no nê, trong miệng phun ra một luồng khói đen dày đặc: "Hì hì, mùi vị cũng không tệ chút nào!"

Nó hài lòng sờ sờ cái bụng của mình, nụ cười như một đứa trẻ vô cùng rực rỡ.

"Được rồi, ăn cũng ăn xong rồi! tranh thủ thời gian chạy đi! Đến nơi, ta sẽ cho ngươi thêm vài viên nữa."

"Được." Long Thanh Thiên gật đầu nhẹ, vừa định cất bước, lại chần chờ nhìn ta nói: "Nếu không ta cõng ngươi đi thôi, tốc độ này của ngươi cũng quá chậm, đợi đến đó nói không chừng phải đến lúc nào."

Ta thầm suy nghĩ một chút rồi nói: "Cũng được, nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng có gian xảo làm trò."

"Nào dám, nào dám!" Long Thanh Thiên liên tục lắc đầu, đầu gối cong một cái, ngồi xổm xuống.

Ô Mộc Trượng nằm sau lưng hắn ta, gắt gao giữ chặt phía sau lưng.

Cho dù hắn có mưu đồ khác, vừa rồi một mực gạt ta mắc câu, nhưng chỉ cần hắn dám can đảm có chút dị động, lần này nhất định khiến hắn chịu không nổi!

Long Thanh Thiên không nghĩ nhiều như vậy, chỉ tham lam hỏi: "Cái... Gò rừng rậm kia, có phải ngươi còn có rất nhiều thứ không?"

"Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chỉ cần ngươi giúp ta việc này, sau này mỗi ngày đều có đậu vỡ mà ăn."

Nếu như vừa rồi ta suy đoán không sai.

Không chỉ mình ta, ngay cả Long Thanh Thiên không hiểu vì sao xuất hiện ở đây cũng là một phần sứ mệnh!

Côn Lôn kính biến mất, Thần Ưng vừa vặn bay qua, tiếng gào thét phát ra từ tận đáy lòng, bị Diệp Tố Linh sai khiến đến đây tìm Long Thanh Thiên của ta...

Hết thảy mọi thứ đều chỉ rõ một chỗ đi vào... vừa rồi trong miệng Long Thanh Thiên là Đào Hoa lâm!

Tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh đang chờ ở đó, nhòm ngó có khả năng Nê đạo nhân ngàn năm giống như thần nhân cũng ở đó.

Tất cả bí ẩn gần như giải khai chân tướng, sứ mạng vĩ đại sắp kết thúc!

"Đi!" Ta lớn tiếng thúc giục.

"Dạ vâng." Long Thanh Thiên lên tiếng, bỏ lại chạy thẳng về phía trước.

Long Thanh Thiên cao lớn uy mãnh, mình trần, toàn thân ấm áp, ta rốt cuộc không cảm thấy lạnh nữa.

Bên tai hai bên tiếng gió vù vù vang vọng không dứt, cây cối hai bên trái phải quét sạch lui đi.

Một núi một vực, một vực một vực lại một sườn núi!

Long Thanh Thiên giống như Khoa Phụ vậy, nửa bước không ngừng chạy như điên cả đêm, ngay cả ta cũng đếm không xuể, rốt cuộc vượt qua bao nhiêu ngọn núi cao, leo qua bao nhiêu tòa tuyết cốc.

Một tiếng keeng! Trong giây lát, trường đao của hắn chống xuống đất, gắng gượng đứng lại.

Ta ló đầu xem xét, ngay trước mặt chúng ta xuất hiện một vách núi rộng lớn mênh mông bát ngát, sâu không thấy đáy, rộng lớn không lường được, khắp nơi tràn ngập mây khí cuồn cuộn giống như đã đến cuối Côn Luân, biên giới thế giới như vậy.

"Đây là muốn đi đâu vậy?" Ta có chút kinh ngạc hỏi, đồng thời lại nắm chặt ô mộc trượng trong tay.

"Đi rừng hoa đào à!"

"Lâm hoa đào?" Ta nhìn xung quanh một chút, không hiểu hỏi: "Làm gì có rừng hoa đào gì chứ?"

"Các ngươi đợi một lát sẽ biết." Long Thanh Thiên nói xong, cũng không để ý tới ta nữa, ngẩng đầu lên nhìn thẳng về phía chân trời phương đông.

Đảo hào quang hai ngàn bốn trăm sáu màu rực rỡ thứ tám.

Ta nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy trong mây mù hòa ái lơ lửng một mảng ánh sáng bảy màu!

Hào quang kia càng ngày càng sáng, giống như vạn trượng tơ lụa, phiêu đãng tại trong mây mù, phóng xuất ra từng đạo thần quang bảy màu, thấp thoáng phập phồng trong mây mù, diễm lệ phi thường.

Xoẹt một tiếng, hào quang kia rơi xuống dưới chân chúng ta, trải ra xa một đường vân bảy sắc, quanh co khúc khuỷu hướng lên trên mà đi.

Còn chưa đợi mình kinh ngạc tán thưởng, Long Thanh Thiên đã tiến lên một bước rơi vào trên hào quang.

Thanh hà khẽ động, giống như bèo trôi theo dòng sông chậm rãi đi xa, mang theo xuyên vân phá vụ bay thẳng lên trời.

Mây khói mịt mù, ta chỉ cảm thấy bốn phía tràn ngập một mùi thơm nói ra, vừa vào tim phổi liền cảm thấy thông suốt, mệt mỏi rã rời nhất thời biến mất vô ảnh vô tung, toàn thân từ trên xuống dưới thoải mái không nói nên lời, vô cùng nhẹ nhàng! Chỉ sợ phi thăng đắc đạo trong truyền thuyết cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Phía cuối hào quang xuất hiện một hòn đảo nhỏ, phiêu đãng ở trong mây mù, trên bầu trời trăm loài chim quấn quanh, phát ra từng trận thanh minh.

Nếu như nói cảnh tượng mà trước đây hắn đã thấy ở Dưỡng thần đài là tiên cảnh nhân gian thì nơi ở của Thần chắc chắn cũng không hề khoa trương!

Lần trước ta xuyên qua Hóa Tam Môn tiến nhập Dưỡng Thần Đài còn chỉ là linh hồn xuất khiếu, nhưng bây giờ lại thật sự tiến vào Thần chi lĩnh vực.

Không tệ!

Đây đích xác chính là Thần Vực!

Cũng giống với Dưỡng Thần đài, đều là do lực lượng thần niệm cực kỳ cường đại ngưng tụ thành.

Mặc dù lấy tu vi trước mắt của ta, còn xa mới có thể tu tập Ngưng vực chi thuật, bất quá ta lại có thể cảm nhận được rõ ràng, bổn nguyên chi lực của Thần Vực chi địa này cực kỳ cường đại! So với Dưỡng Thần đài cùng Quỷ Thành cũng ngưng thực hơn nhiều.

Người có thể có bản lĩnh như vậy, chỉ sợ trong năm ngàn năm cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay!

Hào quang vân lộ càng ngày càng rút ngắn, đưa chúng ta đến hòn đảo nhỏ kia.

Phù một cái, hào quang thu liễm, hóa thành một con bướm, chớp động thất sắc sinh quang cánh bay đi.

Ở trên đảo mây khí hòa ái, hiện ra một cảnh tượng khác!

Xa xa có núi, gần đó có hồ.

Sơn sắc như họa, mặt hồ như gương, một hàng liễu xanh tươi ướt át đứng dọc theo hồ, giống như một đám thiếu nữ dáng vẻ thướt tha, đang đối trang điểm với gương, trên mặt hồ hai cái cổ thiên nga trắng cong cao ca hát, từng đợt tiếng đàn thản nhiên đi ra, từ phía cuối con đường đá kia bay xuống.

Long Thanh Thiên buông ta xuống, hai tay đứng thẳng quy củ, có chút chờ đợi nhìn ta một cái, yết hầu liên tục động nuốt nước miếng.

Ta đương nhiên biết hắn muốn gì, hơn nữa mặc kệ hắn là ai, lại bởi vì nguyên nhân gì ở lại trên Côn Lôn sơn, ít nhất đoạn đường này đi tới, đúng là đã giúp ta một đại ân. Lúc này, ta móc tất cả những tấm Liệt phù bị nổ ra, ném ra ngoài.

Long Thanh Thiên há hốc miệng, một hơi ăn no rồi mặt đỏ bừng, nhưng lại không dám phát ra âm thanh gì, vội vàng bịt miệng lại, nháy mắt ra hiệu với ta, giống như đang nói: "Diệp lão đại đang ở phía trước rồi, ngươi tự đi thôi."

Ta cũng không biết cảnh tượng phía trước kia lại như thế nào một phen, thế nhưng nhìn bộ dạng cũng đừng nghĩ có thể từ trong cái miệng to con này hỏi ra cái gì, đành phải gật đầu tỏ vẻ biết ơn với hắn, theo đường nhỏ bên hồ chậm rãi bước đi.

Bốp!

Đi không bao xa, bên tai đột nhiên vang lên một trận thanh âm bọt nước vỡ tan, ngay sau đó cảnh tượng trước mắt cấp tốc vặn vẹo, cảnh tượng sơn quang hồ sơn màu đột nhiên biến hóa, lại sinh ra một tràng cảnh khác.

Chính diện xuất hiện một tòa thôn nhỏ.

Thôn trang không lớn, ánh lửa ngút trời, khói trắng đen hỗn tạp tràn ngập bốn phía, từng tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Máu tươi đầy đất, khắp nơi là tử thi!

Lão nhân gầy trơ cả xương bị chém đứt tay chân, mẫu thân ôm con trai bị đập nát đầu, trẻ con được nàng che trong ngực vẫn như cũ không có một cái nào hít sữa.

Đây là có chuyện gì?

Phù!

Ta đang nghi hoặc, một gian nhà gỗ nhỏ bị đại hỏa thiêu đốt vỡ đổ ầm ầm ngã xuống, một cây cột gỗ dài mười mấy mét thiêu đốt lửa cháy hừng hực bay vùn vụt tới.

Ta vội vàng tránh sang một bên.

Phịch một tiếng, cây cột gỗ nện ngã xuống đất, ánh lửa tung tóe!

Sóng khí nóng rực đập vào mặt, một đạo hỏa tinh rơi vào trên cỏ khô trên người ta, lập tức thiêu đốt lên vù vù.

Ta cuống quít giật xuống, còn chưa kịp ngẩng đầu lên đã đột nhiên cảm thấy có một luồng gió lạnh từ sau lưng vọt tới.

Leng keng leng keng!

Quay đầu nhìn lại, chấn động cánh tay ta tê dại, lảo đảo mấy bước mới miễn cưỡng đứng lại được, còn chưa kịp quay đầu quan sát, lại một vệt hàn quang gào thét lao tới.

Tốc độ hàn quang kia thực sự quá nhanh, ta căn bản không thấy rõ đó là thứ gì, vội vàng lật liên tục trong đó.

Rặc rặc một tiếng, hàn quang rơi xuống đất, nửa đoạn cọc gỗ cháy tựa như đậu hũ bị cắt thành hai nửa chỉnh tề!

Lại nhìn qua, thanh loan nguyệt trường đao rơi ở giữa kia chính là một thanh loan nguyệt!

Đây là... Tú Xuân Đao?

Ta đang phân biệt ra đao này, đồng thời cũng thấy rõ hai đạo nhân ảnh vừa tập kích ta liên tiếp.

Một người cái đầu không cao, thậm chí có vẻ hơi nhỏ gầy, thân trần, cơ bắp đầy người luyện đến cực hạn, mảnh khảnh như dãy núi, nắm chặt song quyền, trừng hai mắt.

Một người khác đồng dạng cũng không cao, tướng mạo bình thường, đang ôm hai vai, tràn đầy hàn ý nhìn ta.

"Thiên Bắc, lão Cao!" Ta lập tức nhận ra hai người này chính là Trương Thiên Bắc và Cao Thắng Hàn!

Hai người bọn họ không phải ở trong huyễn cảnh ngăn cản Long Thanh Thu giúp ta sao?

Sao hắn lại xuất hiện ở đây?

"A!" Trương Thiên Bắc đột nhiên gầm lên giận dữ, trên quyền phong hiện lên một đạo hồng mang, ngay sau đó cả người giống như mãnh hổ báo săn mồi xông tới phía ta.

"Thiên Bắc, ngươi muốn..." Ta còn chưa nói xong, hắn đã vọt tới trước mặt ta.

Dưới thế công hung mãnh như thế, ta nào dám đón đỡ? Vội vàng lui ra.

Thế nhưng tốc độ của Trương Thiên Bắc vô cùng kỳ quái, chiêu số lại vô cùng quỷ dị. Gã không thấy động tác của hắn đột nhiên biến chiêu, đá ra một cước.

Dưới tình thế vội vàng bất đắc dĩ, ta không thể làm gì khác hơn là huy động Ô Mộc Trượng ngạnh kháng chống đỡ.

Ầm!

Đối đầu rắn chắc, lực đạo kia vượt xa tưởng tượng của ta, trực tiếp đánh bay ta ra ngoài, nặng nề nện lên trên một bức tường bằng đất.

Rầm rầm, tường đất sụp, ta theo quán tính cũng ngã xuống đất.

Xoẹt một tiếng, hàn quang lại nổi lên!

Cao Thắng Hàn cầm tú xuân đao, từ trên cao bổ nhào xuống, thẳng đến cổ họng của ta.

"Lão..." Ta cuống quít kêu lên, nhưng chữ "Cao" còn chưa kịp ra khỏi miệng, đao mang đã chém xuống.

"Phong!" Trong lúc cuống quít, ta vội vàng ném ra một tấm linh phù hét lên.

Xoẹt một tiếng, loan đao đâm rách quần áo, miết sát xương sườn ta rơi xuống dưới, kéo lê thành một lỗ thủng dài đẫm máu, khối đá dưới chân bị ta đè lên, lập tức vỡ thành một mảnh.

Trên trán Cao Thắng Hàn dán một tấm bùa chữ "Cực" vẫn như cũ duy trì động tác một khắc trước, quỳ một gối xuống bên cạnh ta.

"Lão Cao, ngươi đây là..."

Một tiếng ầm vang!

Tường gãy, Trương Thiên Bắc giống như một con mãnh thú khát máu trực tiếp đập nát mặt tường, mắt nhìn chằm chằm rồi vọt vào.

"Thiên Bắc, dừng tay a! Ta là Trương Cửu Lân." Ta cuống quít bò từ dưới đất lên, gấp giọng kêu lên.

Trương Thiên Bắc phảng phất như không nghe thấy gì, nắm chặt hai tay, đột nhiên ngửa đầu phát ra một tiếng rống đinh tai nhức óc!

Rầm, lều cỏ tứ tán, mái ngói tung tóe.

Ngay sau đó, từng đường vân màu đỏ thẫm từ trên người Trương Thiên Bắc lan tràn ra khắp nơi, giống như là từng mảng lân giáp. Cặp mắt của hắn trở nên đỏ bừng một mảnh, thân hình gầy yếu cũng dần dần căng phồng lên.

Trong nháy mắt đã biến thành quái vật!

Ầm!

Đúng lúc này, chữ " Cực" dán trên ót Cao Thắng cũng vỡ vụn thành tro, hắn không chút do dự lăn một vòng tại chỗ, xoạt xoạt xoạt, chín đạo hàn quang bắn ra, đánh thẳng đến eo của ta.

"A!" Trương Thiên Bắc rống to giận dữ, đạp mạnh đất mà lên, nắm đấm cuồn cuộn tiếng gió rít, trực tiếp đập về phía mặt ta!

Ngày thứ hai nghìn bốn trăm bốn mươi bảy Thiên Bắc chiến thắng, Hàn Song chết trận.

Cao Thắng Hàn là cao thủ nội kình, lại có tổ tiên các thế hệ cưỡi giám sát che chở, tà túy cả người không thể xâm nhập. Trương Thiên Bắc là binh vương chính khí đặc chủng, lại là truyền nhân duy nhất của Trương gia Kỳ Lân quyền, hai người này mặc dù không biết thuật âm dương gì, nhưng nhìn khắp thế gian có thể đối chiến với hai người bọn họ, chỉ sợ số lượng cũng không nhiều!

Huống chi lúc này hai người thi triển hết sát chiêu, liên thủ công kích.

Ta đây đừng nói là hò hét, cơ hồ ngay cả nửa điểm suy nghĩ cũng không kịp! Cuống quít thôi động linh khí, vội vàng vung ô mộc trượng.

Ầm!

Mấy trăm quỷ ảnh từ trên ô mộc trượng phá tan ra, giống như một tấm bình chướng chắn trước mặt ta.

Xoạt xoạt xoạt!

Bình phong che chắn đầy quỷ ảnh vừa mới ngưng tụ, đã bị Tú Xuân đao cao thắng lạnh kéo lê chín cái lỗ thủng, từng đạo tàn hồn hóa thành khói khí tràn ngập bốn phía. Mà đỉnh đầu, lại bị Trương Thiên Bắc cứng rắn phá ra một cái lỗ thủng lớn, tiếng quỷ kêu ô ô không ngừng.

Cùng lúc đó, ta cũng thừa dịp này, lùi mấy bước chạy ra khỏi phòng đã tàn phá, đứng ở giữa đường.

Vốn cho rằng, chờ ở trước mặt ta chính là tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh cường trang nghiêm mà khuôn mặt đặc biệt đáng yêu, nhưng không nghĩ tới, chờ ta lại là một trận tranh đấu liều chết kinh tâm động phách! Càng làm cho ta không nghĩ tới chính là, địch nhân của ta, lại là Cao Thắng Hàn cùng Trương Thiên Bắc.

Cho tới bây giờ ta vẫn không hiểu lắm, hai người bọn họ sao lại xuất hiện ở đây, làm sao trong nháy mắt lại biến thành kẻ địch của ta. Nhưng ta lại biết rõ, đây tuyệt đối không phải ảo giác!

Vết thương bên cạnh xương sườn ta vẫn còn giữ lại máu, ngực phát ra khí tức cuồn cuộn, đây hết thảy đều là thật sự tồn tại.

Hơn nữa với tu vi hiện tại của ta, người có thể thi triển huyễn thuật đối với ta lại ít đến mức không bị ta phát hiện ra!

Nếu bây giờ lại để cho ta gặp được Y Đằng Xương Bình, chiêu Tam Ly Huyễn kia của hắn, ta ngay từ đầu đã có thể phát hiện ra, hơn nữa dễ dàng có thể phá giải ra. Cho dù là Long Thanh Thu cấp thần vô thượng, hắn có thể dùng ảo thuật khóa ta lại, nhưng căn bản không cách nào khiến ta đắm chìm trong ảo ảnh.

Còn nữa, từ những tử thi hiện trường đến xem, đây đều là tử thủ của hai người bọn họ!

Bất kể tình huống nào xuất hiện, Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện như vậy, càng không có khả năng hạ độc thủ với ta.

Việc này nhất định có gì đó kỳ lạ!

Ít nhất hai người bọn họ không phải là Trương Thiên Bắc mà ta biết, Cao Thắng Hàn và Cao Thiên Bắc.

Càng nguy hiểm chính là, hai người bọn họ bây giờ như phát điên, sát chiêu ra hết không thể thiếu tính mạng, ta lại không quả quyết như vậy, nhất định sẽ mất mạng ở đây! Càng làm ta đau đầu hơn chính là, Cao Thắng người đầy chính khí, âm tà chi vật căn bản không thể tới gần, Kỳ Lân quyền của Trương Thiên Bắc cũng là lô hỏa thuần thanh, dũng mãnh dương cương, âm dương chi thuật cũng không làm gì được.

Nếu bỏ qua thuật Âm Dương, chỉ dùng thân thủ võ nghệ đọ sức với bọn họ mà nói, đừng nói hai người bọn họ liên thủ, một là một, ta cũng không chống đỡ được mấy hiệp.

Phải làm sao bây giờ?

Ầm!

Đúng lúc này, mảnh ngói vẩy ra, hai người một trước một sau, lại vọt ra.

Phía trước, Trương Thiên Bắc cao thắng lạnh tại phía sau, một người dũng mãnh vô cùng, một người vô cùng ác liệt. Hơn nữa hai người này phối hợp cực kỳ hoàn mỹ, gần như không có chút sơ hở nào đáng nói!

Mắt thấy hai người liên tiếp giết tới, ta vội vàng mượn quỷ khí mê chướng bố trí thành một tòa pháp trận, pháp trận này mặc dù không làm gì được bọn hắn mảy may, nhưng cũng đủ khiến bọn hắn tạm thời chạy thoát không ra.

Hai người thắng cao, Trương Thiên Bắc trước sau xông vào mê trận, khói đen bay loạn, mặc dù khói đen kia từ từ giảm bớt, nhưng trong lúc nhất thời cũng phá không ra.

Bây giờ ta cũng chỉ có thể dùng chiêu này trước để hóa giải một chút thế công của hai người này, sau đó lại nghĩ biện pháp khác.

Quan trọng hơn cả là hiện tại ta không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Nếu không phải ảo giác, vậy tràng cảnh thôn Hoang này giết chóc là nơi nào?

Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc thì đã sao? Sao lại đột nhiên không nhận ra ta, lại còn hạ sát thủ đến chỗ chết chứ.

Quan trọng hơn là, ta phải làm thế nào hóa giải nan đề trước mắt đây đây?

Ài, có rồi!

Đột nhiên, linh cơ ta khẽ động, nhớ tới Vĩnh Vân giới!

Từ sau khi có được Cửu U tam bảo, ta vẫn luôn khổ sở chuyển nghiên cứu Cửu U pháp môn, suýt nữa quên mất mượn dùng âm linh lực.

Nếu chỉ luận võ mà nói, ta và hai người bọn họ quả thật còn kém quá xa, nhưng trong âm linh ta thu phục, lại không thiếu cao thủ đó!

Nghĩ đến đây, ta không khỏi vui mừng quá đỗi, liền lùi lại mấy bước, dùng tinh huyết đánh thức Vĩnh Linh Giới, thôi động Tiểu Giới Linh trực tiếp triệu hoán ra hai vị Âm Linh.

Hảo hán Lương Sơn Võ Tòng.

Võ sâm Thiên Vương Trữ Mẫn.

Chỉ thấy Võ Tòng người Hành Giả mặc một bộ tăng bào màu xám, trên cổ đeo một chuỗi Khô Lâu Niệm Châu đã chết, tóc rối tung, đeo hai thanh giới đao bên hông.

Võ kỷ Thiên Vương Trữ Mẫn thân khoác trọng giáp, áo choàng đỏ như máu theo gió bay lượn, trong tay cầm kim quang lóng lánh giết Hồ lệnh.

"Làm phiền hai vị rồi!" Ta hướng về phía hai vị Âm Linh chắp tay nói.

"Sao lại nói vậy." Võ Tòng hào sảng vẫy cánh tay nói: "Những năm gần đây, mỗ có không ít chỗ tốt cho ngươi. Võ Nhị Lang ta chưa bao giờ nợ nhân tình ai đấy! Đang lo báo ân không môn, giờ lại tới thật đúng lúc."

Từ Mẫn cũng ôm quyền với ta, nói: "Võ kỷ Thiên Vương ở đây, chắc chắn sẽ chết trận có công hiệu."

"Đa tạ!" Ta đáp lễ: "Bất quá, xin hai vị lưu tình! Bọn họ đều là bạn thân của ta, chỉ là hiện tại không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cần chế ngự bọn họ..."

"Bọn họ đã chết rồi." Võ Tòng đáp đầy yếu ớt.

"Cái, cái gì?" Ta không khỏi đột nhiên kinh hãi!

"Vũ Đô đầu nói không sai!" Từ Mẫn tiếp tục nói: "Nếu nói về thực lực, tu vi hiện tại của ngươi mạnh hơn rất nhiều so với hai chúng ta, nhưng dù sao ngươi chưa chết, cũng không phải âm linh, có một số việc ngươi còn không phát hiện được. Hiện tại ngươi nhìn thấy hai người đã chết, chỉ là hồn lực cường đại, trước khi chết vẫn còn một tia mong muốn sót lại., Lúc bọn họ chết nhất định là đang đối kháng cường địch, toàn bộ niềm tin chính là tiêu diệt đối thủ! Đừng nói là ngươi, hiện tại ngay cả bọn họ cũng không nhận ra mình, hơn nữa lại bị người thi triển Cuồng Hồn Thuật, đợi đến sau khi oán khí tiêu tan, sẽ hồn phi phách tán, tốt xấu gì thủ đoạn độc ác."

Mặc dù trải qua giải thích từ từ Triền Mẫn, những lời này ta đã nghe rõ, tuy rằng ta cũng biết từ lúc bọn họ phát động công kích với Long Thanh Thu, sợ là đã sớm định trước kết cục như vậy, nhưng ta vẫn không thể tin đây là sự thật.

Bọn họ chết vì ta!

Bọn họ vốn là có thể rời đi, thậm chí là hoàn toàn không dùng để mạo hiểm.

Thế nhưng...

Bọn họ đối mặt với Long Thanh Thu thuộc thần cấp vô thượng, vẫn lao tới một cách nghĩa vô ngần!

"Lão Cao, Thiên Bắc..." Nước mắt của ta ứa ra.

"Ngươi đau lòng cũng vô dụng." Võ Tòng khuyên nhủ: "Năm đó chinh phạt Phương Tịch, ta thấy các huynh đệ Lương Sơn lần lượt từng người một mất mạng, lẽ nào lại không có tâm tình như vậy? Người chết không thể sống lại, điều duy nhất có thể làm bây giờ chính là khiến bọn họ chết đi, sau đó mới hoàn thành nguyện vọng giúp bọn họ."

"Long Thanh Thu!" Ta cắn chặt răng, nhắm chặt mắt lại, hai hàng lệ nóng tràn ra ngoài.

Chương thứ hai nghìn bốn trăm bốn mươi tám hào kiệt đương thời.

Ầm!

Trong lúc đó, Mê Vụ Quỷ Trận phát ra một tiếng nổ vang, ngay sau đó khói đen cuồn cuộn bốc lên bốn phía, hai bóng người mau lẹ vô cùng liên thanh bay vọt ra!

Một đạo đỏ đậm như lửa, một đạo sáng như thiểm điện.

Chính là hai người đã sớm đánh mất lý trí sát chiêu của Trương Thiên Bắc!

"Đến hay lắm!" Võ Tòng cười một tiếng tiêu sái, trở tay kéo một cái, liền từ trên hông kéo ra một thanh giới đao sáng bóng như tuyết, nhào lên nghênh đón hàn khí cao hơn.

Trữ Mẫn không nói hai lời, mặt đen xông về phía Trương Thiên Bắc.

Ầm!

Từ Mẫn cùng Trương Thiên Bắc mạnh mẽ đâm vào nhau, lấy chỗ hai người va chạm làm tâm tròn, đột nhiên tạo nên một trận gió xoáy, vén mái cỏ lên, làm vỡ nát mái ngói, thanh âm vang lên ào ào trong thưa thớt.

Ngay sau đó, bọn họ lại như hai khối thiết thạch đập vào nhau, đột nhiên tách ra! Một bóng người nện vào trong phòng nhỏ, ầm ầm một tiếng phòng ngã sập; một bóng người khác bay ngược ra ngoài, trực tiếp chặt đứt một gốc đại thụ to bằng cái bát.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Cùng lúc đó, Võ Tòng và Cao Thắng Hàn sớm đã đánh nhau sống chết mấy chục đao, bạch quang bay khắp nơi, từng đạo đao khí bay tứ tung khắp nơi, bất luận là thứ gì, phàm là bị chạm trúng, lập tức đứt làm hai đoạn.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Gian nhà đứt gãy, đá tảng tan thành tro.

Hai đạo bạch quang kia điên cuồng bay múa thành đoàn, chợt trái chợt phải bắn nhanh ra ngoài, trực tiếp từ trong thôn xông ra ngoài, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng!

Ầm ầm!

Mặt đất đột nhiên chấn động, đất đá như bão táp, bắn lên không trung cao bốn năm mét. Sau đó, trong đám đất đá vụn hiện ra một bóng người.

Hắn cái đầu không cao, hơi có vẻ khô gầy, mình trần đầy những chú văn màu xích hồng.

Đó chính là Kỳ Lân quyền truyền nhân Trương Thiên Bắc!

Mãi tới lúc này, cuối cùng ta cũng thấy rõ diện mục thật sự của quyền pháp này.

Hắn cũng không biết mượn phương pháp gì, đem cơ bắp toàn thân đều ngưng luyện trong suốt, giống như pho tượng đá xanh trải qua năm tháng tẩy lễ, sinh ra tầng giác chất thật dày, từng đạo phù chú màu đỏ thẫm, thật ra là chảy xuôi mạch máu dưới thân thể.

Mạch máu tăng vọt, cơ bắp như đá, nhìn thoáng qua, lúc này Trương Thiên Bắc tựa như một con Kỳ Lân dục hỏa!

Ầm ầm ầm!

Phiến phòng sụp đổ kia bỗng nhiên đá vụn tung bay, từ Mẫn nhảy dựng lên, vung Sát Hồ lệnh điên cuồng đập về phía Trương Thiên Bắc.

"Grào!"

Trương Thiên Bắc ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, hai chân đạp đất, xông thẳng tới.

Két!

Lại gắt gao đụng vào nhau, giống như trống rỗng nổ lên một tiếng sấm sét.

Bất quá, lần này hai người không tách ra nữa, mà cùng nhau từ giữa không trung rơi xuống.

Một tiếng ầm vang, nện mạnh xuống lòng đất.

Trong tiếng ken két vang lên, vết rạn nứt bắn ra bốn phía, toàn bộ mặt đất giống như một cái mai băng bị vỡ vụn!

Từ Mẫn vốn chính là cứu tinh thời kì ngũ hồ loạn, lực lớn vô cùng, vì cứu dân chúng Hán tộc một mình chém giết hơn ba trăm người, lúc này mới kiệt lực mà chết. Lại tu dưỡng trong Vĩnh Linh Giới rất nhiều năm, khí lực so với lúc còn sống hùng hồn hơn bao nhiêu lần, chớ nói chi lúc này hắn còn ngưng tụ một thân âm khí, tu vi bản lãnh hơn xa năm đó!

Dù vậy, hắn vẫn khó khăn lắm đánh ngang tay với Trương Thiên Bắc.

Thế nhưng Trương Thiên Bắc...

Ầm!

Mặt đất vốn đầy vết rạn nứt bỗng nhiên sụp đổ xuống, tạo thành một cái hố sâu giống như cái bát lớn.

Trương Thiên Bắc và Trữ Mẫn đang coi chừng, một người một quyền đang nện ở trên ngực đối phương, như là hai pho tượng không nhúc nhích!

Đột nhiên, Trương Thiên Bắc ngã thẳng xuống, gãy trên mặt đất hóa thành một vũng máu thịt.

"Thiên Bắc!" Ta đau lòng hét to một tiếng, mười ngón tay gắt gao đâm vào trong thịt.

Trương Thiên Bắc bên trong là Cuồng Hồn chú, hơn nữa là do Long Thanh Thu thi triển, đừng nói là hiện tại, cho dù là lúc đó ta ở đây, cũng là bất lực! Một khi oán khí hao hết, tất nhiên sẽ có kết cục như vậy.

"Đây là đương đại hào kiệt!" Trữẫn vươn ngón tay cái, cực kỳ tán thưởng nói.

Vừa dứt lời, hắn cũng hóa thành một đám khói, dùng hết linh lực, hồn phách bay trở về trong linh giới vĩnh viễn.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Đúng lúc này, từng tiếng kinh hô đinh tai nhức óc từ xa lao đến, ngay sau đó nửa gian phòng cỏ mãnh liệt chia thành hai nửa, trong đất đá tàn lụi, hai luồng ánh sáng trắng bắn ra.

Võ Tòng và Cao Thắng gắt gao quần chiến với nhau, lần này vừa đi, đã không biết chém giết bao nhiêu là chiêu.

Ánh sáng trắng điên cuồng nhảy múa, từng tiếng kích động vang lên, lại quay chung quanh thôn trang nhỏ bừa bộn đầy đất này liên tục vài vòng, sau đó dần dần chậm lại.

Leng keng leng keng!

Lại là một tiếng kim thiết giao minh thanh thúy, bạch quang bùng lên, hai người tách ra hai bên.

Cao Thắng lạnh tay nắm Tú Xuân đao, một cái đầu gối quỳ trên mặt đất, cắn chặt hàm răng, khóe miệng tràn ra một mảnh máu tươi.

Tóc dài của Võ Tòng bị cắt đứt hơn phân nửa, giới đao trong tay tràn đầy lỗ hổng, sớm đã vặn vẹo biến hình, tăng bào dưới thân càng là dài hẹp tách ra, niệm châu treo ở trước ngực cũng chẳng biết đi đâu.

"Là đàn ông!" Võ Tòng nhìn Cao Thắng Hàn, cực kỳ khen ngợi: "Thật thống khoái! Đến đến đến, đủ ngồi lên ghế dựa của Lương Sơn ta."

Hắn cao giọng không giảm hứng thú hét lớn, sau đó sải bước về phía Cao Thắng Hàn xông ra ngoài.

Nhưng thân thể hắn lại trống trơn kéo theo một đạo tàn ảnh, càng ngày càng mờ, càng ngày càng nhỏ.

Khi còn cách Cao Thắng Hàn bảy tám bước, linh lực tiêu tán, hóa thành một làn khói, được Vĩnh Linh Giới thu vào trong đó.

"Phốc!" Cùng lúc đó, Cao Thắng Hàn cũng điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, cả người bỗng nhiên nghiêng về phía trước một cái ngã sấp trên mặt đất.

Rặc rặc!

Cũng giống như bình thủy tinh bị đánh nát, chia năm xẻ bảy rơi đầy đất, gió thổi qua, quần áo toàn thân vỡ nát đầy trời.

"Lão Cao!" Ta cũng không thể nhịn được nữa, phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, đau giọng hét lớn.

Hai người Trương Thiên Bắc thắng cao thắng hàn từ hai mươi tám năm trước đã hiến thân quốc gia, qua nhiều năm như vậy, không biết đã thực hiện qua bao nhiêu nhiêm vụ vô cùng gian nguy, nhưng cuối cùng vì yểm hộ ta, chết thảm ở trong tay Long Thanh Thu!

Nhưng tên vương bát đản Long Thanh Thu gặp thiên sát này, không chỉ tự tay giết bọn hắn, ngay cả tử thi cùng hồn niệm của bọn hắn cũng không buông tha! Càng đáng hận hơn chính là, hắn dưới tình huống bất đắc dĩ ta chỉ có thể làm như vậy, biến tướng chẳng khác gì là ta tự tay giết bọn hắn.

Dụng tâm cỡ này lại là hiểm ác cỡ nào!

Ta bèn đập đầu mấy cái xuống máu thịt rải rác khắp mặt đất của hai người, cắn răng oán hận nói: "Lão Cao, Thiên Bắc, các ngươi yên tâm đi! Ta nhất định sẽ giúp các ngươi báo được mối thù này."

Cánh tay ta ngẩng đầu lên, nắm chặt lấy hai nắm bùn đất cao giọng hét lớn: "Long Thanh Thu, ta thề với ngươi không đội trời chung!"

Rặc rặc!

Một tiếng sét đánh lên bầu trời.

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi, thôn trang đổ nát vô tung vô ảnh, bừa bộn đầy đất biến mất không thấy gì nữa.

Hiện tại trước mắt là một rừng phong, lá đỏ như máu rải đầy đất.

Phù!

Đột nhiên gió nổi lên, cái kia cực kỳ âm hàn, hàn triệt cốt tủy.

Ngay sau đó một đạo bạch ảnh theo gió mà đến, thẳng đến ngực!

Con rồng trắng hai ngàn bốn chín phần đã mất mạng trong thiên địa bi thương.

Tốc độ bóng trắng kia nhanh vô cùng, căn bản không kịp trốn tránh, ta vội vàng vung ô mộc trượng lên.

Lại không nghĩ tới, lại có thể vỗ hụt một cái, bóng trắng đang bay nhanh đến kia đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung.

Bốp!

Lá Phong bên cạnh rơi xuống một giọt nước.

Ba ba ba...

Giọt nước liên tục không ngừng rơi xuống.

Ta có chút hồ nghi, vừa muốn ngẩng đầu, thì một cái bóng vô cùng lớn từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ đập về phía ta!

Không tốt!

Ta có lòng muốn trốn, dĩ nhiên không kịp, giương tay vung ra một cái phù chú, thầm kêu một tiếng "Cực"!

Ầm!

Bốn bề hiện ra một đạo bạch quang, ngay sau đó liền bị áp chế gắt gao.

Băng lãnh vô tận, bóng tối vô tận!

Dường như bị ném vào đêm đông lạnh lẽo, xung quanh lạnh lẽo thấu xương, lại tối đen bất lực.

Càng làm cho lòng người hoảng hốt vô lực chính là đoàn hắc ám kia vẫn đang không ngừng đè ép không gian. Nó giống như một bàn tay vô hình muốn bóp nát thân thể của mình!

Tuy rằng trước khi mảng hắc ám kia tới, ta đã thi triển ra tuyệt kỹ chữ " Cực", đã ngăn cản được đại bộ phận áp lực, nhưng vẫn có chút thở không nổi.

"Phá!" Ta quát to một tiếng, vung ô mộc trượng hướng ra phía ngoài ném tới.

Hắc ám vây quanh bốn phía chỉ hơi lắc lư một chút, rồi lập tức lại càng thêm chặt chẽ bọc đến, âm hàn chi khí cũng càng thêm nồng đậm!

Rắc rắc, dưới sự đè nén mạnh mẽ, phù chú nổ tung vài vết nứt, không gian bên trong lại rút nhỏ thêm vài phần.

"Mở!"

Ta lại ngầm tụ linh lực vung ra Vô Hình châm.

Nhưng lập tức cũng bị hắc ám nồng đậm cắn nuốt, gợn sóng không nổi!

Đây là có chuyện gì?

Lòng tràn đầy nghi hoặc, ta không khỏi sinh ra vài phần kinh hãi!

Ô Mộc Trượng ngưng tụ chính là khí âm quỷ, mượn Vô Hình Châm phát ra chính là Thuần Dương chi lực.

Nhưng bất luận như thế nào, không ngờ không có chút tác dụng, thậm chí còn làm cho vùng lực lượng hắc ám kia càng thêm cường đại!

Rốt cuộc đây là thứ gì?

Két két!

Trong trận tiếng vang, chữ " Cực" kịch liệt bị áp súc, phảng phất lúc nào cũng có thể vỡ tan ra.

Không nghi ngờ chút nào, một khi "Cực" tự trận phòng hộ mất đi, chỉ sợ lập tức ta sẽ bị ép thành thịt khô, đóng băng thành băng!

Phải làm sao bây giờ?

Ta khổ não suy nghĩ một chút, lấy ra chín cái phù chú, dựa theo phương vị bát quái bày ở hai bên người, sau đó cắn đầu ngón tay nhỏ ở trên một cái phù chú cuối cùng, nắm thật chặt trong tay.

Chiêu này là xuất phát từ Cực Tự Chú trong cùng với Kỳ Cửu Tị Quyết.

Cực Âm, Cực Dương, Cực Thiên, Cực Địa, Cực Pháp, Cực Thường, Cực Ách, Cực Kiếp, Cực Vạn Phương!

Đây là chú quyết cao cấp nhất trong Âm Phù Kinh ghi lại Cửu U nhất môn chú ngữ, đúng như Thích Văn nói: Cửu Cực Hợp Nhất, Vạn Pháp Như Thường.

Môn chú pháp này tuy sắc bén phi thường, nhưng đối với tu vi yêu cầu cũng cực cao, chỉ có đạt tới tiêu chuẩn thần cấp vô thượng mới có thể điều khiển tự nhiên. Bình thường, đây cũng là một trong những tiêu chuẩn của môn hạ đệ tử đạt tới vô thượng thần cấp hay không!

Vốn dĩ, ta không hiểu sâu về loại chú pháp này, còn lâu mới hiểu thấu đáo được ảo diệu bên trong nó. Vừa đúng lúc ở Thiên Chiếu Thần Mộ, thấy qua Thần Vũ Thiên Hoàng vì muốn nhốt con cá sấu khổng lồ này mà lập ra cực tự trận pháp, sau đó nghiên cứu trăm phương ngàn nghề, cuối cùng cũng ngộ ra được một ít môn đạo.

Mặc dù với tu vi hiện tại của ta, còn lâu mới có thể thi triển uy lực vốn có, thậm chí còn có thể bị hại ngược lại. Nhưng nếu thay đổi phương pháp, chỉ là mở trận pháp mà không khởi động, giống như trận pháp Bất Động Minh Vương, dùng tĩnh chế, mượn ngoại lực phát ra, sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Xoạt xoạt xoạt!

Trong lúc đó, mấy tấm phù chú vây quanh bốn phía đồng thời đứng thẳng lên, liên tục run rẩy.

Ta cẩn thận lắng nghe một chút, phù chú trên cảnh cửa run rẩy lớn nhất. Nói cách khác, cỗ lực lượng bản nguyên đen tối kia chính là đến từ hướng này.

Áp lực từ bên ngoài càng ngày càng mạnh, dường như toàn bộ thế giới đều đè ép về phía ta. Cảm giác rét lạnh giá mà gấp gáp áp bách khiến ta gần như không thở nổi.

"Ngay lúc này!" Ta thầm nghĩ trong lòng, đồng thời niệm lực thu lại, tám cái phù chú vây quanh ở bốn phía đồng thời hạ xuống.

Phù!

Như nước lũ phá cống, hàn khí từ bốn phương tám hướng mãnh liệt tràn đến.

"Mở!" Ta gầm lên một tiếng, bỗng nhiên nắm chặt tấm phù chú thứ chín trong tay, ném về phía Cảnh Tự môn.

Rầm một tiếng, bóng tối vô tận lóe ra một tia sáng, áp lực mấy mặt khác đều tụ đến!

Nhân cơ hội này, ta tung người nhảy lên, bay về phía ánh sáng.

Phịch! Phía sau phát ra một tiếng vang thật lớn, vô số khối băng đá to to nhỏ từ trên trời giáng xuống.

Ta cuống quít vung Ô Mộc trượng bảo vệ đỉnh đầu, liên tục nhảy vọt ra ngoài.

Cho đến lúc này mới phát hiện, một người đang dựa vào một cây đại thụ nằm dài hai mươi mấy mét ngay phía trước ta, cố gắng đứng dậy.

Một thân trường bào màu trắng, mái tóc dài trắng.

Không chờ người này ngẩng đầu lên, ta lập tức nhận ra!

Là tiểu bạch long!

Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc vừa mới nhìn thấy, đều trúng Cuồng Hồn Chú của Long Thanh Thu mà chết. Trước khi chết, tràn đầy oán khí, nhất định phải cùng ta chém giết đến cùng, ta cũng không muốn tại địa phương quỷ quái không hiểu này nhìn thấy bất luận kẻ nào trong bọn hắn.

Thế nhưng...

Người trước mặt này, quả thật hắn chính là Tiểu Bạch Long!

Ta quay đầu nhìn thoáng qua mảnh vụn băng vụn sau lưng, lập tức hiểu rõ.

Vùng bóng tối vây quanh mình vừa rồi chính là đòn sát thủ của tiểu bạch long.

Ta mượn " Cực" Tự Trận phá ra, đồng thời cũng khiến hắn bị phản phệ.

Nguyên nhân tiểu bạch long đột nhiên tập kích ta, hẳn cũng giống như Trương Thiên Bắc, đều trúng cuồng hồn chú của Long Thanh Thu. Nói cách khác, tiểu bạch long nó đã...

Vừa nghĩ tới đây, tim ta không khỏi chấn động, giống như bị người nào vung lên một trọng chùy ngàn cân hung hăng đập. Thân thể đột nhiên nhoáng lên một cái, một câu cũng nói không nên lời, hai hàng lệ nóng chảy ra!

Tiểu Bạch Long là một trong tám phương danh chấn, năm đó lúc đêm xông vào Long Tuyền sơn trang, bằng vào ưu thế tốc độ bản thân, dẫn dắt phần đông truy binh, vì yểm hộ những người khác an toàn rút lui, bản thân bị trọng thương. Nghỉ ngơi nhiều năm, vừa mới chuyển biến tốt đẹp một chút., Lại tới Ma Vực vì cứu ta, liều chết đánh nhau với Băng Ẩn Tử, thiếu chút nữa thì hết mạng! Trong mộ Thiên Chiếu thần, vô số mạo hiểm, nuốt chửng một quả cầu thủy tinh mới giữ được tính mạng. Trước đây không lâu, lại vì yểm hộ ta chạy ra khỏi ảo cảnh, lại không sợ chết xông về phía Long Thanh Thu.

Vốn dĩ với tốc độ của hắn, cho dù là Long Thanh Thu muốn đuổi giết hắn cũng không dễ dàng, thế nhưng hắn lại...

"Tiểu Bạch Long, ngươi để cho ta..." Ta nắm chặt tay, hung hăng cắn nát môi, lòng đau đớn sớm đã không thể dùng ngôn ngữ để hình dung nữa rồi!

Tiểu Bạch Long chậm rãi đỡ đại thụ ngẩng đầu lên, khóe miệng treo đầy máu tươi, nhìn ta tràn đầy hận ý, lập tức hóa thành một đạo bạch quang bay vụt đến.

Tốc độ của hắn tuyệt đối không phải là người bình thường có thể so sánh, cho dù là Vô Thượng Thần Cấp cũng chưa chắc có thể nhanh hơn hắn! Mặc dù luận riêng về tu vi, lúc này ta mạnh hơn nhiều so với hắn, nhưng muốn tránh khỏi công kích của hắn, lại nói dễ như vậy sao?

Trong lúc vội vàng, ta cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, vội vàng phóng xuất ra quỷ khí ngưng kết thành một tấm chắn màu đen.

Ầm!

Bình chướng vừa mới thành, đã bị xuyên ra một lỗ hổng lớn.

Ta cũng không nghĩ ngợi, vội vàng huy động Ô Mộc trượng chắn về phía miệng bể.

Bốp!

Một đạo hàn khí vọt tới trước mặt, trên ô mộc trượng kết một tầng băng sương, lấy mắt thường có thể thấy được cấp tốc nhảy lên, nhằm về phía cánh tay của ta.

Leng keng leng keng leng keng!

Mấy lần đồng thời, không khí bốn phương tám hướng bỗng nhiên lạnh lẽo, trăm cây đại băng trùy mang theo gió lạnh âm lãnh gào thét mà đến.

Chương thứ hai ngàn bốn năm trăm linh, Việt Long Phá (Thêm thêm)

Băng trùy nhanh như mưa đâm tới!

Ngay tại một khe hở chằng chịt băng trùy này, có một bóng dáng màu trắng óng ánh không ngừng xuyên thẳng qua bay vọt tới.

Là tiểu bạch long!

Thời kỳ còn nhỏ Tiểu Bạch Long từng được Lãnh gia lão gia tử ở Thiên Sơn nhận nuôi. Tuy lúc đó nó ham chơi hiếu động, đối với các loại thường thức, trận pháp phù chú của âm vật, không chút hứng thú. Nhưng dưới nhân tài thi giáo của Lãnh lão gia tử, luyện thành một thân công phu khinh thân đương thời.

Về sau, hắn thu hoạch được thuỷ tinh cầu thuộc tính băng, càng như hổ thêm cánh!

Lại trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, bây giờ luận về tốc độ e rằng trên thế gian cũng không có mấy ai có thể nhanh hơn hắn.

Những băng trùy lúc này tuy hàn khí bức người phi thường lạnh lẽo, nhưng tốc độ cũng không phải rất nhanh, ngay cả Tiểu Bạch Long ẩn thân trong đó cũng chỉ là xuyên qua qua lại lít nha lít nhít băng trùy mà thôi, giống như không có ý định lập tức xông lên chút nào.

Hơn nữa thoạt nhìn, cái này dường như không khác gì thủ đoạn hắn thi triển trong quá khứ, nhưng ta lại rất rõ ràng, đây chính là một kích cuối cùng mà tiểu bạch long lấy sinh mệnh làm đánh đổi!

Tiểu Bạch Long dựa vào hai khối thủy tinh cầu kia, nếu dùng mượn lực thi triển âm dương thuật, tự nhiên là kỳ bảo một kiện, nhưng nếu nuốt sống, hợp làm một với thân thể, sẽ chịu lực cắn trả vô cùng cường đại.

Từ lúc ở Thiên Chiếu Thần mộ, tiểu bạch long bị cấm chế làm bị thương, vì bảo vệ tính mạng, nó không thể không cố gắng nuốt một viên. Dù vậy, nếu không phải thải vân cô nương kịp thời đuổi tới, đem khí băng hàn lưu lại trong cơ thể nó cưỡng ép phát ra, cho dù nó có thể thoát được sát kiếp, cũng vì vậy mà mất đi tu vi.

Nói cách khác, ngay từ lúc đó, cũng đã là cực hạn để hắn cường chiếm âm vật!

Nhưng trước đây không lâu ở bên trong ảo cảnh Côn Luân, để cố gắng tỉnh lại liều mạng chống cự Long Thanh Thu, y lại bất chấp tất cả mà nuốt vào viên thứ hai.

Tiểu Bạch Long vốn muốn nhờ vào hai quả cầu thủy tinh cường đại băng hàn, phát động một kích mạnh nhất của Long Thanh Thu! Nhưng ai ngờ, Long Thanh Thu vẻn vẹn chỉ một hiệp đã tiêu diệt cả Cao Thắng và Trương Thiên Bắc, còn làm cho tiểu bạch long chạy trời không khỏi nắng.

Mặc dù tiểu bạch long không quá tinh thông nguyên lý tri thức Âm Dương thuật, nhưng hắn lại là cao thủ trong đó xác thực, Long Thanh Thu mượn Cuồng Hồn chú giết hắn ta, đồng thời cũng không có lực cản trả tiêu mất Thủy Tinh Cầu.

Nói cách khác, cho dù hắn không bị Cuồng Hồn chú công kích, cũng không sống được bao lâu!

Lúc này Tiểu Bạch Long và hai người Cao Thắng Trương Thiên Bắc giống như nhau, hoàn toàn đánh mất lý trí, chỉ còn sót lại một tia tàn niệm cuối cùng, liều chết tất cả cũng muốn giết chết địch nhân trước mắt! Lúc này, nó không biết ta là ai, không biết bản thân mình là ai, ý nghĩ cùng tín niệm duy nhất, chính là liều lĩnh giết chết ta.

Cho nên, hắn vừa ra tay đã trực tiếp tung đòn sát thủ ra, sau khi bị ta dùng Cửu Cực Chú phá giải, hắn cũng chỉ còn lại chiêu cuối cùng này.

Lấy thân làm dẫn, gọi khí âm hàn liều chết phát động một kích tối hậu!

Lúc này tiểu bạch long vẫn sinh long hoạt hổ, đằng đằng sát khí, nhưng nó đã chết! Chết rồi.

Chỉ là hồi quang phản chiếu khi nó biến dạng mà thôi!

Hắn muốn giết chết ta, nhưng ta...

Làm sao có thể nhịn xuống tay với hắn?

Đạo đạo băng chùy mang theo hàn phong vô tận, đông lạnh không khí quanh mình vang lên ken két, đồng thời dừng lại cách ba thước phía trước ta. Bốn phương tám hướng, thậm chí trên bầu trời, cả mặt đất đều kết một tầng sương tuyết ảnh băng hoa thật dày.

Lúc này, ta như bị nhốt trong một nhà giam bằng băng!

Thời gian đã ngừng trôi, không gian đã ngừng lại.

Toàn bộ thế giới trở nên trắng bệch!

Rầm rầm!

Chợt, mai băng nổ tung, một bóng người màu trắng sáng vội xông ra.

Vô số lớp vỏ băng bị nghiền nát giống như một chiếc gương, sáng như tuyết, mặt trước, từng lớp từng lớp lơ lửng giữa không trung, tầng tầng lớp lớp chiếu rọi bóng dáng trắng như tuyết kia! Giống như đột nhiên xuất hiện hơn trăm bóng người.

Ta sớm đã không phân biệt được, chân thân của hắn ở nơi nào? Tiểu bạch long giẫm đạp trên tầng băng, tung hoành bay qua, bóng dáng trong bốn phía lưu chuyển bay qua bay lại, từng đạo tàn ảnh, từng cái hư ảnh lập tức hợp thành một thể, phảng phất như thật sự hóa thành một con Nộ Hải Cuồng Long!

Lân giáp màu trắng tuyết sáng lên ánh sáng, bốn móng vuốt múa lượn xé rách thời không vang lên tiếng ken két, một đôi mắt sáng ngời mà lại tràn ngập sự phẫn hận bắn ra tinh quang bốn phía.

"Rống!" Trong giây lát một tiếng cuồng hống vang lên, tất cả khối băng đồng thời vỡ nát, ùn ùn kéo đến, vô số long ảnh rậm rạp chằng chịt chung quanh quét tới.

Không tốt, là Bách Long Phá!

Đây dĩ nhiên là ghi chép trong Âm Phù Kinh, lợi dụng Hàn Băng Chi Khí có khả năng thi triển ra tuyệt học cao nhất.

Tuy tiểu bạch long đã luyện tập được tuyệt học bậc này, nhưng do tu vi của bản thân giới hạn, vẫn không có năng lực thi triển ra. Nó mạnh mẽ nuốt hai quả cầu thủy tinh, muốn liều mạng đánh cược một lần, mượn lực cắn trả cường đại của hai quả cầu thủy tinh kia, lấy bản thân làm vật dẫn, phóng xuất ra đòn mạnh nhất này đối phó Long Thanh Thu!

Đáng tiếc, bản lĩnh của Long Thanh Thu cường đại hơn xa hắn, hắn còn chưa kịp sử ra sát chiêu đã trúng Cuồng Hồn chú.

Cực kỳ đáng buồn chính là, Tiểu Bạch Long vốn là muốn liều mạng bảo hộ ta, ngăn cản Long Thanh Thu giúp ta. Nhưng lúc này ý thức của nó hoàn toàn không có, vậy mà phóng thích sát chiêu cuối cùng này với ta, chính nó cũng sẽ không nghĩ đến kết quả như vậy!

Mắt thấy mấy trăm đầu Băng Tuyết Phi Long điên cuồng lao đến, ta cũng không dám khinh thường chút nào, cuống quít cắm mạnh Ô Mộc Trượng xuống đất, ken két một tiếng đâm sâu vào Lãnh Thổ, tiếng xé gió vang lên: "Cửu U Bí Pháp, mở!"

Phù!

Từng quỷ ảnh màu đen điên cuồng xông ra, từng tiếng quỷ kêu thê lương tràn ngập bốn phía.

Toàn bộ thế giới đan xen nhau đen trắng, giống như một bức tranh thuỷ mặc không ngừng biến ảo.

Bàn tay ta nắm chặt Ô Mộc Trượng không ngừng run rẩy, hai chân cũng có chút phát run, linh khí trong cơ thể giống như nước chảy về phía đông, nhanh chóng chảy xuôi!

Trong lòng ta tràn đầy bi thống, nhưng cũng không thể không như vậy, càng không dám có chút phân tâm.

Sát chiêu chung cực của tiểu bạch long vô cùng ác liệt, sơ sẩy một chút sẽ rơi vào kết cục thân tử hồn tiêu.

Ta đây là đang rơi vào đường cùng, liều mạng với hắn tu vi linh lực!

Theo như lời Âm phù kinh nói: Bách Long Phá Cường hãn vô cùng, nếu có thể thi triển ra uy lực mạnh nhất đủ để diệt sát vô thượng thần cấp!

Chỉ tiếc tiểu bạch long tu vi không đủ, mượn lực cắn trả của hai quả cầu thủy tinh mới miễn cưỡng thi triển ra. Hơn nữa sau khi trúng Cuồng Hồn chú của Long Thanh Thu, uy lực càng giảm mạnh, nếu không với một nửa thần cấp vô thượng của hiện tại của ta căn bản là không ngăn cản nổi.

Cũng chính là hai điểm cơ bản này, ta mới dám dùng linh khí dẫn, đánh thức bổn nguyên lực lượng Ô Mộc Trượng đối cứng với hắn.

Dù sao thì lúc này tiểu bạch long đã chết, chỉ là oán khí chưa tiêu tan mà thôi, cũng không thể kiên trì được bao lâu.

Quỷ ảnh thủ hộ đạo đạo nhanh chóng phi thăng, theo từng cái lần lượt vỡ vụn, Ô Mộc trượng trong tay ta cũng cấp tốc biến nhỏ lại.

Phù một tiếng, ta không đứng vững chút nào, trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Vèo!

Nhân cơ hội này, một đạo bạch quang xuyên phá quỷ ảnh, trực tiếp hướng mặt ta vọt tới!

Chương thứ hai nghìn bốn năm vĩnh hằng thủ hộ...

Lúc này linh lực của ta đã suy kiệt từ lâu, Ô Mộc Trượng co lại chỉ còn nửa thước, rốt cuộc không thể chống cự.

Theo lý thuyết, tu vi của tiểu bạch long kém xa ta, trong trận chiến đấu linh lực đơn thuần là đánh nhau, nó nên thất bại mới đúng. Nhưng phản phệ của thuỷ tinh cầu mạnh mẽ cỡ nào? oán khí sau khi trúng Cuồng Hồn chú của nó nặng đến mức nào? Sao lại dồn ta tới bước này!

Bạch quang kia chợt lóe đến gần, chính là chân thân tiểu long!

Bộ trường bào trắng như tuyết đón gió bay múa, tóc bạc tung bay khắp nơi.

Hắn ta trừng hai mắt giận dữ, ánh mắt kiên định không gì sánh được.

Hắn hơi cắn răng, vẻ mặt vô cùng hung ác!

Hai tay hắn nắm chặt một cây băng trùy dài nửa xích, muốn đâm rách mọi thứ, giết thủng tất cả!

Con rồng trắng nhỏ nói chuyện sảng khoái, đao sắc trảm loạn ma, chưa bao giờ dây dưa dài dòng.

Tiểu bạch long không muốn động não, trước giờ nó rất sùng tín: Huống hồ gặp nhau đều có dũng giả thắng.

Tiểu Bạch Long cười tức giận mắng, bên bờ sinh tử không hề do dự!

Năm đó lúc đêm xông vào Long Tuyền sơn trang, lấy thân thủ của hắn vốn không tổn thương chút lông tóc nào, nhưng vì yểm hộ mọi người, hắn bị thương nặng nhất. Thời điểm Thiên Chiếu Thần mộ, hắn ta trải qua vô số sinh tử dũng tiến lên, đối mặt với Long Thanh Thu, hắn ta vẫn nghĩa bất chấp, dẫn đầu chiến tử.

Hắn ta đã sớm có quyết tâm tất phải chết, chỉ muốn tranh thủ thêm một chút thời gian cho ta.

Thế nhưng...

Lúc này thần trí hắn đều không còn, một kích phẫn nộ cuối cùng nhắm ngay trái tim của ta!

Chỉ trong chớp mắt, ta đã nhìn thấy sự phẫn nộ trong mắt hắn, không cam lòng, vô cùng kiên nghị.

Phốc!

Băng trùy đâm vào ngực của ta.

Nhưng giây phút sau, lại quả quyết tiêu tán.

Băng trùy hóa thành hàn khí, ngay sau đó thuận theo hai tay của hắn, cánh tay không ngừng kéo dài ra.

Khuôn mặt tiểu bạch long vẫn kiên định như cũ, trong hai mắt y nguyên phóng ra quang mang vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng chỉ dừng lại trong nháy mắt đã tan thành mây khói!

Phịch một tiếng nổ vang, bạch quang đầy trời lập tức vỡ vụn vô hình.

Cùng lúc đó, từng bông tuyết lông ngỗng từ trên trời rơi xuống!

"Tiểu Bạch Long!"

Ta bất chấp đau đớn trên ngực, bất chấp cả mệt mỏi đầy người, quỳ rạp xuống đất, ngẩng đầu nhìn tuyết lớn đầy trời, gào thét thảm thiết.

Tiểu Bạch Long, Bạch Long... Rồng...

Xung quanh vang lên tiếng vọng, từng đợt sóng không ngừng khuếch tán ra xung quanh.

Thế nhưng bạch long cũng không nghe thấy nữa!

Từng mảnh tuyết lớn rơi trên mặt, trong nháy mắt hòa tan, cùng nước mắt chảy cuồn cuộn.

Tiểu Bạch Long cũng hi sinh!

Khói bụi tan thành mây khói, không còn tăm tích!

Từng mảnh tuyết lớn rơi xuống lá phong đỏ thẫm đầy đất, trắng đỏ xen lẫn, đẹp đến kinh người, nhưng trái tim của ta lại vô cùng đau đớn.

Đạo băng trùy vừa rồi chỉ là vừa mới đâm rách ngực của ta, nhưng tâm ta lại giống như thật sự bị đâm xuyên, khó chịu và thống khổ nói không nên lời!

Phốc một tiếng, ta cầm chặt ô mộc trượng dài nửa thước cắm mạnh xuống đất, hung tợn nghiến răng thề: "Tiểu Bạch Long! Ta tuyệt đối không thể để ngươi chết vô ích được! Thù này ta nhất định sẽ thay ngươi báo đáp."

Nói xong, ta hung hăng lau nước mắt, đứng lên.

Thử tiền bối, Bạch Mi thiền sư, Phượng đại sư, Cao Thắng Hàn, Trương Thiên Bắc, Tiểu Bạch Long...

Mắt thấy từng vị tiền bối chí hữu vì ta mà chết, tuy lòng ta tràn đầy đau nhức, nhưng quyết không thể chìm đắm ở trong đó!

Sứ mạng của ta còn chưa hoàn thành, ta tuyệt đối không phụ sự hy sinh và kỳ vọng của bọn họ!

Long Thanh Thu, ngươi chờ đó cho ta! Món nợ này, ta nhất định một khoản tìm ngươi tính cho rõ ràng.

Đạp lên những lá hồng phủ đầy tuyết đọng, ta thẳng tắp bước thẳng về phía trước.

Cứ tiếp tục đi tới, cảnh sắc trước mắt đột nhiên biến đổi!

Đó là một vùng biển rộng lớn.

Sóng lớn trên biển bỗng dâng lên rồi lại thoáng cái đánh thẳng vào đá ngầm bên bờ.

Phía dưới sóng lớn, cao cao sừng sững một tảng đá lớn cao hơn trăm mét.

Đỉnh tảng đá lớn, hai người đứng tựa như tượng điêu khắc.

Một người tóc đỏ tung bay, cả người như lửa!

Một người toàn thân mọc đầy thanh đằng, đứng sừng sững như tùng!

Là Hàn lão lục và Thải Vân cô nương!

Sao lại như vậy? Chẳng lẽ hai người bọn họ cũng...

Trong lòng của ta bỗng dâng lên một dự cảm không rõ ràng!

Giờ khắc này, ta cũng không muốn nhìn thấy bất kỳ ai trong bọn họ.

Đúng rồi!

Chờ trước khi ta hoàn thành sứ mệnh, trước khi ta đánh chết Long Thanh Thu, ta cũng không muốn gặp bất kỳ một người nào trong bọn họ.

Vẻ mặt sau cùng của Cao Thắng Trương Thiên Bắc đã là vĩnh viễn biệt! Một đòn trí mạng của tiểu bạch long đã tuyệt xướng thiên cổ! Ta cũng không muốn thấy bọn chúng hi sinh vì ta, ngã trước mặt ta.

"Lão Lục, Thải Vân!" Ta lớn tiếng la lên, chạy như điên về phía trước.

Tuy rằng rất có khả năng, bọn họ cũng giống như lão Cao Tiểu Bạch Long, trúng Cuồng Hồn Chú rồi đột nhiên hướng ta phát động công kích. Nhưng ta lúc này, đã sớm bất chấp nhiều chuyện, một bên hô to, một bên lảo đảo xông ra ngoài.

Rào rào!

Lại một cơn sóng lớn đen kịt lao tới.

Bộp một tiếng, đập vào trên tảng đá làm mưa bụi đầy trời, ngay cả cột đá cũng không tự chủ được mà lay động kịch liệt!

Nhưng phía trên tảng đá lớn, hai người Hàn lão lục thải vân vẫn y nguyên như tượng điêu khắc, không nhúc nhích, chỉ bị gió biển thổi qua làm cho góc tóc rối tung bay múa.

"Lão Lục, Thải Vân..."

Ta điên cuồng gào thét lao tới dưới tảng đá lớn, hai người bọn họ vẫn nắm tay nhau, mắt nhìn phía trước, nhìn thấy một mảng sóng lớn cuồn cuộn biển rộng.

Ta mặc dù nhìn không rõ mặt mũi bọn họ lúc này, nhưng chắc chắn là vô cùng kiên nghị!

Tuy rằng bọn họ không quay đầu lại, cũng không trả lời, nhưng trong lòng ta không hiểu tại sao dâng lên một tia hi vọng!

Bởi vì hai người bọn họ không giống bọn Tiểu Bạch Long cao gầy, bất chấp tất cả tấn công ta.

Ít nhất chứng minh hai người bọn họ không bị Cuồng Hồn chú làm hại.

Phịch một tiếng!

Mặt biển cuồn cuộn, một cái đầu thò ra từ bên trong bọt nước.

Đó là một con nai vàng, một con nai vàng.

Sừng hươu thật dài phản xạ lại từng đạo ánh sáng lộng lẫy màu vàng, cực kỳ u ám phập phồng khó khăn trên mặt biển.

Nhưng nó không phải bơi lên bờ, mà càng cố gắng bơi sâu vào trong biển rộng!

Mỗi lần sóng lớn ập tới, nó đều dũng cảm nhảy lên, liều mạng xông về phía trước.

Con nai kia tuy rằng cực kỳ hùng tráng, thế nhưng nếu so sánh với những cơn sóng lớn, nó lại nhỏ yếu đến cỡ nào chứ, không đỡ nổi một đòn!

Mỗi một lần đều bị sóng lớn đập cho ngã xuống, nhưng mỗi lần nó giãy giụa nhảy lên mặt nước rồi lại một lần nữa liều mạng phóng về phía sóng lớn.

Bốp!

Bốp!

Sóng biển cuộn trào, một con cao hơn một con sóng, một con lướt qua nhanh như một con sóng, không ngừng đánh thẳng vào tảng đá đang lung lay sắp đổ.

Hàn lão lục và Thải Vân cô nương tay nắm chặt lấy nhau, vai vai kiên định nhìn về phía trước một cách dị thường.

Con Kim Lộc trong biển một lần lại một lần trùng kích sóng biển, vừa phí công vừa quật cường thủ vững phương hướng của mình!

Hình ảnh này vừa áp lực lại vừa khiến người ta đau lòng!

Tiếng sóng vỗ vỗ càng lúc càng lớn, mây đen đầy trời quay cuồng bay loạn, xa xa tại chỗ giao giới biển trời, mơ hồ có một mảnh kim quang lúc thiểm diệt.

Rào rào!

Lại một cơn sóng lớn đập ngang đến, tảng đá lớn lay động mãnh liệt một cái không ngừng phát ra tiếng vang cạc cạc.

Thải Vân cô nương đột nhiên hạ xuống, Hàn lão lục nhào người bắt lấy nàng, chỉ dùng mũi chân câu lấy khe đá.

Hai người cứ như vậy thẳng tắp treo ở vách núi, theo gió biển thổi qua phiêu đãng, phảng phất lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Kim Lộc bị vọt tới bên bờ, khắp người đầy vết thương, một cái sừng đã sớm gãy, máu tươi không ngừng chảy ra. Nhưng nó vẫn gắng gượng bò dậy, trừng mắt nhìn mặt biển một chút, sau đó lại không do dự vọt xuống dưới.

Bốp!

Lại một cơn sóng lớn màu đen ập đến với khí thế phô thiên cái địa.

Kim Lộc che phủ, xông qua cự thạch, vù vù vỗ qua trước mặt ta!

Cả hai màu đen kịt, cái gì cũng không nhìn thấy.

Rặc rặc! Đột nhiên bên tai ta vang lên một tiếng vỡ vụn nhẹ.

Ta theo tiếng nhìn lại, nào còn có cự thạch sóng biển, Ô Vân Kim Lộc, lơ lửng trước mặt ta chính là mặt gương đồng xanh đã mất lại được kia, chỉ là bên trên nổ tung ra một vết rách...

Chương thứ hai nghìn bốn năm mới gặp lại thỏ tinh.

Trên gương đồng vừa vỡ loé lên hàn quang, hiện ra một bóng người cao lớn.

Một thân thanh sam, mặt mũi tràn đầy cuồng ngạo bất kham, chính là vô thượng thần cấp Long Thanh Thu!

Hắn hơi khinh thường run rẩy một góc, tựa như xuyên thấu qua mặt gương nhìn thấy ta, đột nhiên tung người nhảy lên, mãnh liệt hướng ta đánh tới! Giống như muốn phá cảnh mà ra.

Đột nhiên, một đạo quang mang xanh đỏ giao thoa từ sau lưng hắn dựng lên, quấn chặt lấy eo của hắn. Ngay tại lúc đó, một đạo kim quang bay ngang ra, đâm tới sau lưng hắn!

Hình ảnh trong gương ngay tại thời khắc này.

Sau đó lại rầm một tiếng vỡ vụn ra, giống như ta vừa mới thoát khỏi huyễn cảnh, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Ta thoáng kinh ngạc một chút, cuối cùng cũng hiểu rõ, hai lần gặp phải cảnh Hàn Trương Thiên Bắc và Tiểu Bạch Long đều phát sinh trong Côn Lôn kính.

Bảo vật này phảng phất chính là một chỗ không gian dị vực tồn tại một mình, có thể tùy thời ra vào, chỉ là ra vào lúc đó hoàn toàn không phải do mình khống chế.

Có lẽ lúc đầu bọn hắn mở Côn Lôn kính đã thiết lập cấm chế trùng trùng trên người ta, có lẽ Long Thanh Thu dùng phương pháp phá giải gì đó, khiến ta tiến vào trong đó lần nữa.

Nhưng bây giờ còn chưa phải lúc nghiên cứu bí mật của Côn Luân Thần Kính, càng làm ta thêm lo lắng là đám người Hàn lão lục thế nào rồi?

Hôm nay đã chứng thực, ba người tiểu bạch long thắng cao Trương Thiên Bắc vì yểm hộ ta đã sớm hy sinh. Nhưng Hàn lão

Lục vẫn như cũ ở trong đó, đám người Thải Vân cô nương thế nào rồi?

Vừa rồi cảnh tượng một phen sóng biển dâng trào cuối cùng kia biểu thị điều gì chứ?

Vận mệnh mấy người bọn họ lại sẽ như thế nào?

Ta đang lo lắng không hiểu, bên tai lại vang lên tiếng đàn cổ ngân thanh thúy kia.

Quay đầu nhìn lại, ven bờ liễu rủ xuống, ngỗng trắng trôi nổi, lại là cảnh tượng mà ta vừa mới bước vào trong đảo nhỏ đã thấy được.

Dưới chân là một con đường lát đá xanh uốn lượn khúc khuỷu.

Xem ra, ngọn nguồn của tất cả những thứ này chính là ở đây!

Ta thoáng sửa sang lại suy nghĩ lộn xộn, dọc theo đường nhỏ tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Xuyên qua từng mảnh sương mù như sa mỏng, tiếng đàn kia càng ngày càng vang dội.

Rẽ qua giao lộ, phía trước xuất hiện một gốc cây hòe lớn cành lá rậm rạp, dưới tàng cây có một nữ tử nhỏ nhắn mặc một thân váy dài màu trắng đang cúi đầu gảy một cây đàn cổ.

Tiếng đàn ung dung chính là do nàng ta gảy ra.

"Cô nương, xin hỏi..." Ta đi ra phía trước, vừa định hỏi nàng nàng đây là nơi nào, Diệp Tố Linh lại ở nơi nào.

Nàng đột nhiên dừng lại tiếng đàn, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn ta một cái, khẽ mỉm cười nói: "Sao? Trương Cửu Lân, ngươi không biết ta sao?"

Bị nàng hỏi như vậy, ta không khỏi càng thêm kỳ quái, dò xét nàng từ trên xuống dưới một phen.

Mặt vịt, mày trăng khuyết, hai má hơi đỏ, mặt đầy nụ cười khanh khách rất đáng yêu.

Nhưng ta lại không chút ấn tượng đối với gương mặt này, nửa điểm cũng không nhớ nổi từng gặp nàng ở nơi nào.

Cô thấy ta kinh ngạc một hồi lâu, vẫn không nhớ ra, không khỏi tức giận bĩu cái miệng nhỏ nhắn lên, hỏi ngược lại: "Vô Hình châm có sử dụng được không?"

"Vô hình châm?" Vừa nhắc tới ba chữ này, ta bỗng nhiên sửng sốt nói: "Ngươi là... Thỏ tinh kia?!"

"Ách... Được rồi." Nụ cười trên mặt nữ tử kia cứng đờ, khoát tay áo nói: "Mặc kệ như thế nào, cuối cùng ngươi vẫn nhớ rõ."

Nói xong, tay nàng cầm quần áo chậm rãi đứng dậy nói: "Lúc trước ta trúng ma chú, chỉ có thể lấy hình thỏ thị nhân, chịu đủ khổ cực thì bị Nê đạo nhân chỉ điểm, tiến về quỷ thị của Kỳ Đô tìm người hữu duyên. Chúng ta đã nói rồi, trong vòng năm năm, công đức phúc báo của ngươi thuộc về ta."

Lần này, rốt cuộc ta cũng nhớ ra, lúc trước lúc mang ta tới Phong Đô quỷ thành, xác thực từng thấy qua một con thỏ nhỏ bán hàng ven đường.

Lúc ấy ta đang lòng nghĩ, làm sao mới có thể mau chóng trở nên cường đại, vừa thấy Vô Hình châm nàng bán cho ta dùng, cùng nàng ký huyết khế ước, dùng công đức năm năm đổi lấy Vô Hình châm.

Những năm gần đây, ta làm không ít chuyện tốt tích đức, nhất là theo tu vi của ta không ngừng tăng lên, từng sự kiện từng trải càng thêm kinh tâm động phách so với một lần, đạt được âm phúc thiện quả tất nhiên là cực kỳ khả quan.

Bây giờ, con thỏ nhỏ này lại tới tìm ta để tính sổ!

Đối với thương nhân âm vật mà nói, phúc báo có ý nghĩa như thế nào, ta tự nhiên cực kỳ rõ ràng. Nàng một chút liền muốn lấy đi phúc báo nhiều năm tích góp của ta, tự nhiên không khỏi có chút đau lòng.

Nhưng lúc ấy ta đã ký kết huyết khế từ lâu, hơn nữa người sống trên đời, trọng tại một lời hứa, làm sao có thể chơi xấu không chịu nhận nợ chứ?

"Được!" Ta gật đầu nói: "Ta Trương Cửu Lân ta từ trước đến nay đều nhất định phải thực hiện, nếu như lúc trước hứa hẹn một lời này, ta tuyệt đối sẽ không nuốt lời! Chỉ là phúc báo này ngươi lấy pháp lực như thế nào?"

"Ha ha..." Cô gái kia cười ha hả nói: "Ngay khoảnh khắc ngươi ký kết huyết khế, đã hoàn thành rồi. Nếu không phải ngươi có âm đức, ta làm sao có thể huyễn hóa thành hình người đây?"

Nói xong, nàng khẽ nâng hai tay, chậm rãi quay người lại, phảng phất cực kỳ hài lòng với tướng mạo hình người của nàng. Tiếp đó nàng cười khanh khách nói tiếp: "Bất quá ngay từ đầu, ta cũng không nghĩ tới, ngươi nhìn như một tiểu tử trông rất bình thường không có gì lạ như vậy., Có thể có bản lĩnh lớn như thế! Chỉ dùng thời gian hai năm, đã tích cóp đủ âm phúc cho ta. Còn ba năm kia, ta cũng lưu lại vô ích, sớm đều trả lại cho ngươi. Nếu không ngươi trải qua mạo hiểm, lại thường thường đại nạn không chết, thật đúng là cho rằng ngươi vĩnh viễn có vận khí tốt sao?"

"Nói như vậy là chúng ta đã hòa nhau?" Ta hỏi.

"Đúng!" Nàng kia gật đầu nói: "Chuyện Vô Hình Châm, đích xác đã kết thúc, ta hiện tại đến để cùng ngươi đàm phán giao dịch."

"Kiếp giao dịch thứ hai?" Ta nghe đến đó, không khỏi có chút kỳ quái hỏi: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn trao đổi thứ gì với ta sao?"

"Ừm..." Nàng kia hơi trầm tư nói: "Dùng từ trao đổi để hình dung sao... Vừa đúng vừa không đúng. Bởi vì thứ ta muốn, hiện tại ngươi vẫn chưa có, mà đồ vật ngươi không nỡ, hiện tại còn chưa mất."

Lần này, ta càng mơ hồ hơn.

"Ngươi thích vợ ngươi à?" Cô gái kia đột nhiên cười tủm tỉm hỏi.

"Ngươi có ý gì?" Sắc mặt ta không khỏi ngưng trọng, hỏi có chút kiêng ý.

"Ngươi không cần khẩn trương, ta không có ác ý gì." Nữ tử kia vừa thấy mặt ta thì vẻ mặt nghiêm túc, mỉm cười hỏi tiếp: "Ngươi biết vợ ngươi là ai không?"

Những vấn đề này của nàng sao lại lần lượt trở nên cổ quái như thế.

Thê phụ của ta là ai, còn cần hỏi sao?

Chẳng phải là Doãn Tân Nguyệt sao?

Cô gái kia thấy ta không hiểu, thoáng suy tư một chút, lại tiếp tục hỏi: "Ngươi có biết thân phận thật sự của thê tử ngươi không?"

"Thân phận chân chính?" Vấn đề này càng ngày càng kỳ quái!

Chẳng lẽ, tháng trước còn có thân phận khác?

"Ài, thôi bỏ đi, ta cứ nói thẳng cho ngươi biết đi." Cô gái kia có chút nhụt chí thở dài một tiếng, lập tức chỉ cái mũi của mình nói: "Ta với vợ ngươi cũng giống nhau."

"Hả?" Ta hơi giật mình, lui về sau một bước.

"Không đúng, không đúng!" Cô gái kia cũng cảm thấy lời này hình như có chút không đúng, gương mặt đỏ ửng, vội vàng sửa lại: "Là vợ ngươi cũng giống ta."

"Giống như ngươi, đây chính là ý gì? Chẳng lẽ... nàng cũng chỉ là một con thỏ?"

Hạng hai ngàn bốn năm ngàn bảy sát tinh.

"Con thỏ to cái đầu to tướng a thỏ." Nàng kia thở phì phò kêu to.

Lập tức xắn tay áo, không còn bộ dáng thục nữ vừa rồi nữa, hét lớn với ta: "Ta lặp lại lần nữa, lúc đó ta trúng ma chú, ma chú hiểu không? Ta không phải thỏ, không phải! Ta là tiên nữ! Tiên nữ, ngươi hiểu chưa?"

"Tiên nữ..." Ta lùi liền hai bước, trong lòng thầm nghĩ: "Tiên nữ nhà ai lại như vậy, toàn bộ chính là một tiểu thư điêu ngoa!"

"Ai." Vừa nghe đến hai chữ tiên nữ, nữ tử kia còn tưởng là ta gọi nàng, lập tức vui vẻ lên tiếng, buông tay áo xuống, phủi phủi quần áo, lại giả bộ dạng tiên nữ tiếp tục nói: "Ta tự giới thiệu bản thân trước một chút, ta tên Sơ Vân, đời trước tình cùng tỷ muội vợ chồng, tính toán theo các ngươi, hẳn nên gọi ngươi một tiếng anh rể."

"Sơ Vân, tỷ phu... nhân gian?" Ta đọc thầm một lượt, trong lòng càng thêm nghi hoặc: "Đây là nơi nào vậy."

"Ngươi còn chưa rõ sao?" Nàng kia mở to hai mắt nhìn, có chút không dám tin giống như chất vấn: "Đều nói ngươi là Vạn Linh chi chủ thế nào, số mệnh chi tử, ta thấy ngươi như thế nào cũng là một khối du mộc! Ta đã nói rõ ràng như vậy, ngươi còn không rõ sao?"

Cái này rõ ràng cái gì a rõ ràng, làm sao ta càng nghe càng mơ hồ?

Ta quơ quơ đầu nói: "Không hiểu, phiền ngươi nói rõ ràng hơn một chút!"

"Được rồi!" Cô gái kia có chút tức giận nói: "Từ đầu tới nay chúng ta mà nói, vợ ngươi tên là Tân Nguyệt, có phải hay không?"

"Là tên Doãn Tân Nguyệt."

"Đúng! Tân Nguyệt Doãn Tân Nguyệt, chính là tháng mới được giấu đi! Lúc cô ấy đầu thai trùng sinh, là người chuyển sinh mà Nê đạo nhân sắp xếp cho cô ấy, họ Doãn này cũng có ý nghĩa khác. Bởi vì lúc đó ma chướng chưa tan, vừa sinh ra cô ấy đã mắc bệnh nặng, cầu y khắp nơi còn chưa chữa khỏi khỏi khỏi cho cô ấy., Lúc này, Nê đạo nhân hiện thân Doãn gia cho nàng một viên đan dược, vừa vào miệng liền mặt đầy vui vẻ ngủ say. Thủ đoạn thần kỳ của Doãn gia cảm niệm Nê đạo nhân, lúc này xin hắn ban cho cái tên này. Cái tên Tân Nguyệt, chính là do Nê đạo nhân để lại."

"Ý của Doãn Tân Nguyệt chính là, vầng trăng mới này nếu đã là kỳ danh, thì lại phù hợp vì nàng ta ngăn cản ma chú."

"Được rồi!" Ta sờ sờ đầu: "Cho dù ngươi nói là sự thật, vậy thì có liên quan gì tới ngươi."

Nếu nàng nhắc đi nhắc lại Nê đạo nhân nhiều lần, có khả năng đoạn thời gian này liên quan tới Doãn Tân Nguyệt nàng cũng không biết, rất có khả năng chính là sự thật, nhưng lại có liên quan gì tới cô gái điêu ngoa trước mắt này?

"Sao lại không có quan hệ gì với ta?" Nàng kia cãi: "Nàng ấy kiếp trước gọi là Tân Nguyệt, ta tên Sơ Vân, ngươi chẳng lẽ chưa từng nghe nói sơ vân hồng hà bay, trăng mới Lạc Giang Túy sao? Tình huynh muội chúng ta cùng tỷ muội có biết hay không, ngươi nói chúng ta có cũng không có vấn đề gì."

"Tên gần như có liên quan?" Ta cũng có chút không phục hỏi: "Vậy có phải ta cũng tình cảm với thi nhân Đường triều Cửu tuổi? Tổ sư khai sơn Võ Đang Trương Tam Phong có phải là ca ca của ta hay không."

"Ngươi!" Nàng kia đột nhiên nghẹn tức, tiếp đó nói: "Ngươi cho rằng ta nguyện ý giúp ngươi phải không? Ngươi cho rằng ta không phải vội vàng gọi ngươi một tiếng anh rể này phải không? Nếu không phải nhìn đại kiếp nạn Tân Nguyệt tỷ buông xuống, ta sẽ mặc kệ ngươi! Mặc kệ ngươi có phải ngươi là chủ nhân của vạn linh gì đó hay không, số mệnh chi tử lại có quan hệ gì tới ta."

"Đại kiếp nạn sắp tới?" Ta nghe xong lời này, đột nhiên sửng sốt, gấp giọng hỏi tiếp: "Ý ngươi là Doãn Tân Nguyệt."

"A, ngươi còn biết lo lắng cho Tân Nguyệt tỷ sao!" Nữ tử kia nắm được nhược điểm, tiếp tục ép hỏi: "Ngươi nói đi, từ khi nàng theo ngươi được cái gì tốt? Ngươi cả ngày hắc bạch điên đảo, ban ngày ngủ, ban đêm ngồi trong tiểu điếm, ngươi nói nàng có thể làm gì? Một mình ở nhà đi?, Khiến ngươi đau lòng, vội vàng đứng dậy đi khắp nơi, lại cùng thủ tiết có khác gì nhau? Không nói những cái khác, cũng bởi vì ngươi làm việc không may này, làm cho nàng gặp phải bao nhiêu tội, chỉ tính mạng sống bên bờ sinh tử đã có bao nhiêu lần hồi? Gả cho ngươi quả thực cũng không khác gì so với gả cho Diêm Vương, tùy thời tùy chỗ đều có thể hồn về Địa Phủ."

"Tốt tốt tốt, đây đều là ta không đúng, ngươi mau nói một chút tân nguyệt sẽ gặp phải đại kiếp nạn gì?"

Quả thật một phen vừa rồi nàng có chút cưỡng từ đoạt lý, thế nhưng mỗi câu đều là tình hình thực tế.

Từ khi quen biết Doãn Tân Nguyệt cho tới bây giờ, thời điểm hai người giữ ấm đúng là không nhiều lắm, hơn nữa mấy lần còn khiến nàng lâm vào hiểm cảnh, đây đều là điều ta áy náy trong lòng, trận cướp đoạt này quả thật làm ta không còn gì để nói. Hơn nữa càng làm ta nóng lòng chính là, nàng luôn miệng nói Doãn Tân Nguyệt sắp có đại kiếp nạn buông xuống.

Theo lý thuyết, lúc này ta gánh vác sứ mệnh to lớn còn chưa hoàn thành.

Ba người Trương Trương Thiên Bắc tiểu bạch long liên tiếp chết trận, ta vốn không nên tình cảm sâu đậm, còn cố kỵ an nguy của người nhà gì đó.

Nhưng bọn họ vì sao phải hy sinh?

Vì bảo vệ ta chạy thoát khỏi ảo cảnh, hoàn thành sứ mệnh.

Sứ mệnh này là vì cứu lấy bảo vệ ức vạn người, ức vạn người bình thường như Doãn Tân Nguyệt!

Theo ta thấy thì trọng yếu nhất trong sứ mệnh này chính là Long Thanh Thu, chính là ngọn nguồn của tất cả tai họa.

Nhưng từ miệng nàng biết được, Doãn Tân Nguyệt ở ngoài Côn

Luân sơn cũng đang đối mặt với một trận đại kiếp nạn, hơn nữa còn liên lụy đến kiếp trước đặc biệt của nàng. Đây chính là nói trừ Long Thanh Thu, còn có tình huống kinh khủng hơn nữa sắp xảy ra, ngay cả ức vạn người như Doãn Tân Nguyệt ở trong đó cũng không thể may mắn thoát khỏi!

Những lời này nếu nói ra từ trong miệng tiểu cô nương cổ quái điêu ngoa này, ta tự nhiên bán tín bán nghi. Nhưng đừng quên, lúc ấy ta thật sự là châm vô hình đổi từ tay của nàng tại Phong Đô Quỷ Thành. Điều kiện trao đổi, trừ lúc đầu không ai biết được.

Nói cách khác, đúng là ả ta chính là con thỏ tinh kia, mà hiện tại ả ta lại xuất hiện trong Côn Luân Thần Kính tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, hơn nữa quan trọng nhất là ả ta lại nhắc tới Nê đạo nhân!

Toàn bộ nhân tố tổng hợp này, làm cho ta không thể không coi trọng lời nói vừa rồi của nàng.

Xem ra sứ mạng gian nan nhất mà ta muốn hoàn thành này, không phải nhìn mặt ngoài đơn giản như vậy!

"Muốn biết không?" Nàng kia vừa thấy ta nóng vội, thở phì phò hừ một tiếng, xoay người qua mũi nhìn trời nói: "Bổn tiên nữ hiện tại rất không vui! Ngươi dỗ ta vui mới được."

"Được rồi, cô là tiên nữ! Tiểu tiên nữ xinh đẹp nhất! Mau nói cho ta biết có được hay không."

Nghe xong hai chữ tiên nữ, bà ta cố giả bộ tức giận, nở nụ cười, nhưng vẫn nghiêm mặt nói: "Ta là ai vậy?"

"Ngươi là... Sơ Vân muội muội, Sơ Vân của tiên nữ, lần này thì được chưa?"

"Như vậy còn tạm được." Sơ Vân chuyển khí thành cười, quay mặt sang nói: "Ngươi nghe đây, ta tới để đổi với ngươi một món đồ, thứ như vậy cũng không phải ta muốn, mà với công đức kiếp này của ngươi căn bản không cách nào tiêu thụ được. Nếu không, ngươi sẽ trở thành Thất Sát Tinh kế tiếp!"

"Thất Sát Tinh kế tiếp?" Ta có chút hoảng sợ hỏi: "Vậy bây giờ là..."

"Đệ đúng là đần độn mà, chính là Long Thanh Thu!"

Hai ngàn bốn năm một kiếp trước tình nhân kiếp trước sơ khai

"Long Thanh Thu? Ngươi nói là Long Thanh Thu là Thất Sát Tinh?"

"Ngươi nghĩ sao?" Sơ Vân nói: "Phúc Thiên ấn là thứ đứng đầu trong thập đại thần khí thời thượng cổ. Mặc dù thứ này một mực truyền lưu trong tay Long gia, nhưng từ xưa đến nay, vẫn không có ai có thể hoàn toàn phát huy được uy lực trăm phần trăm. Là tổ tiên Long gia bọn họ đều vô năng sao?"

"Long gia tổ tiên đã từng xuất hiện mấy cái vô thượng thần cấp! Nhưng đều không ngoại lệ, chưa người nào có thể hoàn toàn khống chế được phiên thiên ấn, thậm chí còn có một cái vô thượng thần cấp bởi vì bị phiên thiên ấn cắn trả mà chết tại chỗ. Long Thanh Thu sở dĩ có thể khống chế tự nhiên, nhân ấn hợp nhất, cũng không phải bởi tu vi của hắn cao thâm, mà là có quan hệ với lai lịch của hắn."

"Chẳng những ngươi là người con số mệnh, thật ra hắn cũng vậy. Hắn là Thất Sát Tinh chuyển thế, trong đời trước hai người các ngươi từng ác chiến một phen."

"Kết quả thế nào?" Ta vội vàng hỏi.

"Kết quả?" Sơ Vân vừa nghe, có chút buồn bực nói: "Ngươi còn mặt mũi hỏi kết quả? Kết quả chính là ta biến thành thỏ, Tân Nguyệt tỷ bị đánh tan hồn phách, ngươi đồng quy vu tận với hắn, ngay cả Ngụy Tấn Nam Bắc triều cũng bị đánh sụp đổ."

Theo sau, hình như nàng ta sợ ta có gì đó không hiểu nên mới đến hỏi nàng ta, vội vàng nói: "Đừng hỏi ta ngươi kiếp trước là ai, Nê đạo nhân nói, không cho ta nói quá nhiều với ngươi, phải để ngươi chậm rãi biết! Dù sao ngươi chỉ cần nhớ rõ, ngươi và Long Thanh Thu không chỉ là đại địch đương thời, sớm ở kiếp trước đã có ngươi và ta không có."

"Hai người các ngươi đại chiến một phen, Long Thanh Thu mặc dù bị giết, nhưng ngươi cũng bị thương nặng, Tân Nguyệt tỷ vì chăm sóc ngươi ngày đêm nấu thuốc, cuối cùng mệt chết tươi, ngươi lại vì nhân gian thương sinh chuyển thế đến đời này tiếp tục khắc chế Long Thanh Thu. Đúng rồi., Ngươi phải nhớ kỹ, năm đó nam bắc triều chinh chiến liên tục, hồn phách Tân Nguyệt tỷ bay đi khắp nơi, ta chính là lúc thu thập hồn phách của nàng đã trúng ma chú. Nhờ phúc báo hai năm của ngươi, đây không phải là ta chiếm tiện nghi mà chỉ lấy lại chút lợi tức năm đó thôi!"

Sơ Vân liếc nhìn ta rồi tiếp tục nói: "Long Thanh Thu nhập luân hồi sớm hơn ngươi vài chục năm, có lẽ do thiên mệnh sứ nên mới rơi vào Long gia. Hắn vốn là Thất Sát Tinh chuyển thế, thao túng Thiên ấn lần này tự nhiên là thuận buồm xuôi gió. Mà ngươi lại rơi vào trước cửa tiệm cổ của Trương Diệu Dương, làm đồ cháu trai tiện nghi của hắn..."

"Ài, không thể không nói."

"Tóm lại đi, ngươi cứ như vậy không hiểu sao biến thành con cháu Trương gia. Nhưng thiên phú của ngươi so với Long Thanh Thu người ta kém hơn nhiều, cho đến bây giờ cũng mới vừa thức tỉnh một chút xíu! Hơn nữa nếu không phải Vận Mệnh tự có sắp xếp, ngươi đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi."

Lần chuyện cũ vô cùng thần kỳ này khiến ta líu lưỡi.

Hơn nữa, đối mặt với tiểu cô nương điêu ngoa trước mặt này, nhìn qua như thể đó là sự thật, vậy rốt cuộc cô ấy là ai?

"Nói như vậy đi, bây giờ Long Thanh Thu sớm đã thức tỉnh rồi, hoàn toàn nhớ lại ký ức kiếp trước, mà ngươi vẫn còn ở trong Côn Bằng. Mục đích của hắn chính là giết ngươi trước, sau đó đi tới chỗ sâu trong Điền Đô thả ra thứ kinh khủng kia., Nếu như bị hắn thực hiện được, vậy toàn bộ nhân gian sẽ biến thành sinh linh đồ thán. Mà việc ngươi phải làm bây giờ, chính là đánh bại Long Thanh Thu, cho dù thời gian ngăn cản hành động của hắn cũng vậy, mà thứ ta muốn cũng rất đơn giản..."

"Ngươi muốn Phiên Thiên ấn?" Ta hỏi.

"Đúng vậy!" Sơ Vân gật đầu nói: "Tuy nói Phiên Thiên ấn là chí âm chí tà, nhưng cũng đích xác là một kiện thượng cổ thần khí vô cùng hiếm thấy. Ta có thể dùng nó để cứu sơ nhất..."

"Cứu sơ nhất?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Điều này..." Khuôn mặt Sơ Vân bỗng trở nên đỏ bừng, cuống quít cúi đầu, ấp úng nói: "Ngươi, ngươi không cần phải lo lắng nhiều như vậy! Đến lúc đó nếu ngươi chiến thắng Long Thanh Thu, cứ giao Phiên Thiên ấn cho ta là được."

Ta thầm nghĩ: "Ngươi quen biết sơ thất bao lâu rồi?"

"Bên trên, kiếp trước."

"Kiếp trước?" Ta sửng sốt truy hỏi: "Ngươi vẫn luôn ám luyến hắn?"

Sơ Vân gật đầu lia lịa, sau đó lại lắc đầu mạnh mẽ, cố gắng cãi: "Không, không phải... Hắn, hắn cũng biết."

Lời này vừa ra khỏi miệng, nàng liền có chút hối hận, sắc mặt càng thêm phấn – tươi mới đỏ lên, cúi đầu, hai tay không ngừng nắm chặt góc áo.

"A! Trách không được lần trước ở Huyền Đô, sau khi nói chuyện với ngươi vài câu, sắc mặt ngươi trở nên trắng bệch. Ta vừa hoàn thành khế ước, ngươi liền lập tức nhanh chóng chạy trốn, lúc đó ta còn có chút lo lắng gặp phải lừa gạt. Thì ra là ngươi đã sớm nhất, có chút thẹn thùng, rất sợ hắn nhận ra ngươi có phải hay không. "

"Đúng vậy!" Sơ Vân đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt đỏ ửng mang theo vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ hoài xuân, xen lẫn một tia cao ngạo điêu ngoa, hổn hển nói: "Đã chuyển thế nhiều năm như vậy rồi, ngươi và Tân Nguyệt tỷ đều có thể đi cùng nhau, dựa vào cái gì mà ta không thể? Ừm... dù sao, đến lúc đó ngươi đem phiên thiên ấn này giao cho ta là được rồi." Nói xong, nàng ôm khuôn mặt nhỏ đỏ bừng đứng dậy bỏ chạy.

"Này, sát kiếp tháng mới là chuyện gì xảy ra vậy?" Ta vẫn có chút không yên lòng hỏi.

"Ngươi đi hỏi Nê đạo nhân đi! Ta... Ta không nói chuyện với ngươi nữa." Sơ Vân ba bước chạy tới sau cây hòe, lên xuống mấy cái biến mất không thấy.

Mắt thấy nàng vội vàng biến mất trước mắt, ta lại càng thêm mê hoặc.

Những lời nói của đám sơ vân này đều là sự thật sao?

Lần trước lúc còn ở Hà Nam, đúng là Phàm có nói tương tự. Hắn mơ thấy mẫu thân, mặc một bộ váy dài sặc sỡ màu sắc bay trên cây hái quả đào. Dưới gốc cây là một lão đạo nhân người đầy bùn đất đang ngồi.

Lẽ nào tất cả đều là sự thật?

Thực giống như những gì ả vừa nói, Doãn Tân Nguyệt, Doãn Tân Nguyệt chỉ là vầng trăng mới được giấu đi mà thôi.

Giống như Sơ Vân đều từng là tiên nữ, lúc ở kiếp trước tình như tỷ muội?

Càng thêm máu chó chính là, Sơ Vân vẫn luôn thầm mến sơ nhất.

Ta và Long Thanh Thu thân là Thất Sát Tinh càng là thù hận hai đời...

Mà mặc kệ hết thảy có phải thật hay không, hiện nay sứ mệnh của ta còn chưa hoàn thành, thậm chí ngay cả hoàn thành thế nào cũng không biết được, theo như vậy, cũng chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Sơ Vân vừa nói rất rõ ràng, bảo ta đi hỏi Nê đạo nhân.

Nói cách khác hắn đang đứng phía trước chờ ta?

Mặt ngoài các dấu hiệu, lão đạo thần bí này đã sớm hiểu rõ tất cả, đồng thời cũng bắt đầu bố trí dày đặc ván cờ.

Lúc ta còn chưa xuất thế đã từng cứu gia gia lúc còn nhỏ, báo cho con cá lớn gặp Lân làm chủ, sau đó cho Ngô lão và tên xấu xa để lại những lời sấm sét đã tự tiêu.

Thậm chí một số người còn lưu lại trên Côn Lôn kính cũng có tên như đã có định số từ sâu xa.

Hắn rốt cuộc là ai, rốt cuộc bí ẩn này là thế nào?

Hai ngàn bốn năm ngàn rưỡi đạo nhân – Nê đạo nhân...

Thoáng suy tư một chút về sau, ta cũng vòng qua cây hòe lớn, theo sát phương hướng đám mây mới biến mất đuổi theo.

Mê vụ dần dần nặng nề, trừ nửa thước dưới chân gần hơn, cũng không thấy rõ tình cảnh chung quanh, nhưng trong không khí kia lại mơ hồ truyền đến một mùi thơm ngát.

Mùi thơm kia vừa vào mũi, tứ chi lập tức hoảng sợ, cảm thấy thoải mái không nói nên lời, mới vừa rồi ở trong huyễn cảnh đấu linh lực với tiểu bạch long, chịu đựng đau đớn cũng lập tức tiêu tán hết. Toàn thân trên dưới đều tràn đầy lực lượng, ta cảm giác ta chưa từng cường đại như thế!

Đột nhiên, không biết từ đâu thổi tới một trận gió, sương mù dày đặc trước mắt đều bị thổi bay hết.

Một cảnh tượng xa hoa xuất hiện trước mắt.

Đó là một hoa viên vô cùng to lớn, kỳ thạch san sát, suối nhỏ róc rách, từng đóa hoa vô danh màu sắc diễm lệ nở rộ khắp mặt đất, từng quả treo đầy cành cây mê người. Trên bầu trời mây trắng lượn lờ, cầu vồng rơi nghiêng.

Trên đồng hoang mỹ như tiên cảnh, một con hươu vàng nằm lẳng lặng, sừng hươu thật dài phản xạ ánh nắng sáng lấp lóe, da lông như gấm vóc sáng rực rỡ.

Trên sừng hươu có một con chim sẻ, lông chim sặc sỡ ngạo nghễ đứng đó.

Ba một tiếng, đột nhiên có thứ gì đó bay thẳng tới.

Cái kia hỉ Thước kinh thanh mà lên, hóa thành một cái tuấn tú đạo sĩ, đưa lưng về phía ta không thấy rõ khuôn mặt, chỉ là trên cánh tay trái hơi có vết thương.

Kim Lộc cũng tại chỗ lăn một vòng, hóa thành một thiếu niên áo trắng, trở tay co lại, từ sau lưng kéo ra một thanh Hán kiếm tám mặt.

Phía sau kỳ thạch đột nhiên truyền ra tiếng cười đùa giống như chuông đồng, lập tức cánh tay nắm lấy, từ phía sau xuất hiện hai cô gái. Cánh tay nhấc giỏ hoa, bên hông có dải lụa màu bồng bềnh, ngựa gió mà đi, lăng không mà đến.

Hai thiếu nữ này quay mặt về phía ta, ta thấy rất rõ ràng, đó là Sơ Vân và Doãn Tân Nguyệt vừa rời đi.

Hai người mặt đầy nét cười rơi xuống mặt đất, còn chưa kịp nói gì, đột nhiên một đạo sấm sét từ trên trời giáng xuống, núi đá nổ tung, hoa bay tán loạn! Trong mây đen cuồn cuộn, có một bóng người màu xanh đen từ trên trời giáng xuống.

Tuy dung mạo có hơi biến hóa, cũng trẻ hơn một chút, nhưng ta vẫn nhận ra được, chính là Long Thanh Thu!

Chỉ là Long Thanh Thu xa xa còn cuồng dã hung ác hơn so với Long Thanh Thu đã từng thấy, người ở giữa không trung không nói hai lời, thả người dựng chưởng thẳng đến vị đạo sĩ tuấn tú kia.

Kim Lộc hóa thành thiếu niên áo trắng vội vàng rút kiếm ra khỏi vỏ ngăn trước mặt, nhưng Long Thanh Thu đến gần cũng cấp tốc biến hóa, sinh ra mấy chục đạo hư ảnh, trong khoảnh khắc liền hiện đầy toàn bộ không gian.

Hai thiếu niên cuống quýt xuất thủ, đạo đạo tàn ảnh liên tiếp phá nát.

Nhưng chân thân Long Thanh Thu lại như quỷ mị mãnh liệt xuất hiện ở sau lưng.

Đạo sĩ tuấn tú vừa quay đầu lại, miệng phun máu tươi.

Thiếu niên áo trắng gầm lên một tiếng, vung tay ném một thứ ra ngoài!

Oanh một tiếng, thiên địa biến sắc, bỗng nhiên dâng lên một cỗ khói đen, giống như kết thúc mọi thứ một mực ngăn trở tất cả tầm mắt.

Lại đợi chốc lát, khói đen tiêu tán, sương trắng cũng đã tan hết.

Lại xem xét, nào còn có quỷ ảnh của thiếu niên hoa viên nào phóng lên trời nữa.

Trước mặt ta là một dòng suối nhỏ.

Suối nước róc rách hơn nửa thước, vừa sáng vừa vui vừa sướng ồ ồ chảy, từng con cá con nhỏ dài bằng đầu ngón tay, dài ngắn tùy ý đuổi theo chơi đùa.

Bờ suối nhỏ mọc lên một cây đào vô cùng cao lớn, đầy cây hoa đào nở tươi đẹp. Đang treo một quả đào lớn trên đỉnh cành cao ngất, đỏ au diễm lệ khiến người ta thèm nhỏ dãi. Vừa rồi ta ngửi thấy hương thơm đúng là từ đây mà ra.

Có một lão đạo và một cô bé ngồi dưới gốc cây đào.

Tiểu cô nương kia óng ánh long lanh, giống như tượng băng cũng giống như, tóc đen như thác nước rũ xuống sau ót, tay nắm pháp chỉ, nhắm chặt hai mắt.

Đúng là Tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh!

Hơn nửa năm không gặp, nàng lại cao lớn hơn không ít, vẻ ngây thơ trên mặt đã biến mất vài phần, nhưng lại trở nên càng thêm tuấn mỹ hỉ nhân.

Lão đạo kia tựa chéo dưới cây đào, một chân duỗi ra, híp mắt duỗi lưng ngáp, thoạt nhìn rất là buồn ngủ. Đạo bào rách tung toé, nước bùn đầy người. Ngay cả khóe mắt bên môi cũng tràn đầy mỡ, mặc cho ai thấy cũng không tự chủ được âm thầm nói: Hay cho đạo sĩ chán nản!

Nhưng ta lại rất rõ ràng, đạo nhân này tuyệt đối không phải người bình thường.

Không nói đến chuyện mấy chục năm trước đây, ta còn chưa kịp sinh ra thì ta đã báo trước là sẽ gặp được người nào, chuyện gì sẽ xảy ra. Thậm chí ngay cả môn phái Khai Sơn tổ sư Cửu U nhất mạch là Cửu Sinh tháp được công thành lập cũng là do hắn ban tặng.

Cho dù từ lúc đó tính thì cũng phải hơn ba nghìn năm rồi!

Hơn ba ngàn năm, đừng nói là con người, cho dù chỉ là một gốc cây cũng đã là kỳ trân tuyệt thế rồi.

Huống chi, từ lúc đó hắn đã có thể tùy ý tặng Cửu Sinh tháp cho người khác, vậy thực lực chân thật của hắn nên làm gì?

Điều này chỉ sợ sớm đã vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của ta.

Trước đây mấy lần liên tiếp mấy lần từ giang đại ngư, Ngô lão xấu xa, trong trí nhớ của mấy người Công Thâu Ly, Công Thâu Mị, từng nghe truyền kỳ của vị Nê đạo nhân này, đồng thời cũng sớm biết được tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh với một thân bản lĩnh cực kỳ không kinh sợ, không được kinh động như thiên nhân cũng học được từ hắn.

Vì vậy, lòng tràn đầy hiếu kỳ và kính sợ đối với Nê đạo nhân.

Không nghĩ tới, lúc này hắn lại đang ở trước mặt!

Trong lúc nhất thời, ta không biết nên nói gì cho phải!

"Trên cây này có một quả đào." Ngay lúc ta đang kinh ngạc, đạo nhân kia đột nhiên vươn bàn tay dơ bẩn kia ra chỉ lên ngọn cây, lập tức hỏi ta: "Ngươi có muốn ăn không?"

Thanh âm của hắn không lớn, tràn ngập một mùi vị lười biếng, giống như là nói mớ trong mơ, nhưng ta lại nghe được rõ ràng. Càng kỳ quái hơn chính là, giống như tiếng rống giận vừa mới chạy ra khỏi ảo cảnh, căn bản không phải truyền từ lỗ tai ta vào mà giống như là tiếng vang từ sâu trong nội tâm!

Ngoài ra, càng làm cho ta thêm giật mình chính là, hắn mới là hỏi ta: "Ngươi có muốn ăn không?"

Ta nhớ rất rõ ràng, bất luận là cá lớn trong sông, Ngô lão xấu xa, hay là Trương Mị thuật lại, đều là người cho người khác hái quả đào cho lão ăn, nhưng chưa từng đem quả đào cho người khác ăn! Thế này làm sao đến phiên ta lại đột nhiên hào phóng như vậy.

"Ngươi muốn ăn không?" Đạo nhân kia cũng không nhìn ta, lại hỏi.

"Muốn!" Ta chợt can đảm, trực tiếp trả lời.

"Vậy thì đi ăn, không thể ăn được, còn phải xem bản lãnh của ngươi." Nói xong, đạo nhân kia lật người một cái, nhắm hai mắt ngủ say.

Suối nhỏ róc rách, chậm rãi đi về phía đông ồn ào có tiếng, đạo nhân kia ngủ say ngọt ngào, tiếng ngáy phập phồng thư sướng không gì sánh được.

Ta đây lúc này ngược lại không biết phải làm sao!

Đây là nơi nào? Là vực ngoại Thiên trong vực ngoại cảnh của Côn Lôn Thần Sơn.

Nê đạo nhân là ai?

Rất có khả năng là hóa thân của đại đạo thật sự, vang danh cổ kim.

Trong Thần Cảnh, tiên đào do người bùn bảo vệ cứ thế tùy tiện cho ta ăn?

Ta thật sự có chút không dám tin!

Sau nửa ngày kinh ngạc, rốt cuộc ta tỉnh hồn lại, âm thầm nói: "Cũng tốt, nếu ngươi muốn ta ăn, vậy ta cũng không khách khí nữa, tựa như ngươi nói vậy, muốn ăn thì ăn."

Nghĩ đến đây, ta tiến lên một bước, trực tiếp vượt qua dòng suối nhỏ.

Chương thứ hai nghìn bốn năm sáu thời đại thượng cổ...

Ta mới vừa vượt qua dòng suối nhỏ kia, nước suối liền lập tức trở nên đỏ tươi một mảnh, quay đầu nhìn lại, lúc đến đường nhỏ đã không còn thấy bóng dáng, con đường nhỏ trong hồ xanh, cây hòe già đều biến mất sạch sẽ. Thậm chí ngay cả mây mù và vách núi cũng không thấy bóng dáng, toàn bộ phía sau đều trống rỗng.

Giống như ở trên bầu trời của Vô Tinh Vô Nguyệt, lại lau đi tầng màu đen như muốn bao phủ đôi bên, phảng phất như thế giới này vốn là như thế!

Tuy ta chỉ mới bước ra một bước, lại lập tức lâm vào trong hoang mang trước nay chưa từng có.

Ta đến cùng là từ đâu? Sẽ đi đâu? Cảnh tượng trước mắt là thật hay giả?

Lúc này ta dù sao cũng là kiếp trước luân hồi biến thành Trương Cửu Lân, hay là Trương Cửu Lân ta đang say ngủ, nhớ lại ký ức kiếp trước?

Tuy chỉ bước ra một bước này, lại phảng phất đạp phá khói bụi, đi vào một thời không khác.

Có lẽ dài đến mấy vạn năm, có lẽ chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, ta lại thoáng thanh tỉnh lại, tiếp tục đi về phía trước một bước.

Một bước này, toàn bộ thế giới lập tức thanh minh không gì sánh được.

Bầu trời xanh thẳm, rừng rậm vô biên.

Phù một cái, sâu trong rừng rậm thoát ra một con Kiếm Xỉ hổ hung mãnh!

Con Kiếm Xỉ Hổ dài hơn hai mét, hình thể cực lớn, hung ác phi thường, nhưng trên người nó lại chồng chất vết thương, cắm ngổn ngang bảy tám cây mâu trúc, từng cái miệng máu xoay tròn, toàn thân trên chảy đầy máu tươi, một cái chân phía sau càng bị đập biến hình. Nó xung phong mạnh, nhưng tốc độ kia lại không nhanh, trong hai mắt rất mâu thuẫn đồng thời lộ ra ánh mắt vừa hung ác vừa sợ hãi.

"Ai da ai da!"

Ngay sau đó, trong tiếng kêu quái dị, lại từ trong rừng cây lao ra một đám dã nhân.

Một đám cởi trần thân trên, trên lưng quấn da thú, nắm chặt từng chuôi vũ khí đá kiểu dáng buộc chặt lấy, oa oa kêu to từ trong rừng cây vọt ra, kiếm Xỉ Hổ gắt gao vây quanh ở giữa.

Lập tức, tiến lui có trật tự, công thủ kiêm chuẩn đối kiếm Xỉ Hổ triển khai trận chiến xa luân vây công.

Rất nhanh, mãnh thú cường tráng kia liền rống dài một tiếng, ngã xấp xuống trong vũng máu!

Một thủ lĩnh đầu đội mũ lông vũ cắm trên đầu, đến gần hai bước dùng trường mâu thăm dò đâm hai cái, lập tức hai đầu gối quỳ xuống đất, ngửa mặt lên trời hô to: "Ồ!"

"À, à."

Tất cả dã nhân đồng thời quỳ trên mặt đất, ngửa mặt lên trời kêu to.

Nhân số bọn họ mặc dù không nhiều, nhưng tiếng la kia lại vô cùng hùng tráng!

Ngay trên đỉnh đầu mọi người, một cỗ khói khí chậm rãi bay lên mắt thường có thể thấy được, khói khí kia dài nhỏ, xa xa mây xanh. Dần dần, hình thành một đoàn hình ảnh mơ hồ hồ, giống người mà không phải người, giống thú mà không phải thú. Mơ hồ còn có mấy đạo phù chú giống như đã từng quen biết.

Bất tri bất giác, ta lại bước thêm một bước về phía trước.

Xém một tiếng, theo bước chân của ta tiến lên, cảnh tượng trước mắt giống như là một bức tranh bị ai xé ra, một phân thành hai.

Vẫn là bầu trời xanh thẳm vô cùng như cũ, vẫn là mảnh đất rộng lớn vô ngần kia, chỉ là tầng trên mặt đất nổ tung ra từng vết nứt giống như mai rùa, cây cối chung quanh đã sớm khô héo, từng nhánh từng nhánh dữ tợn như quỷ trảo!

Ở chính giữa là một tảng đá lớn sừng sững cao hơn ba trượng, phía trước tảng đá đặt đầu trâu để thờ cúng. Ngũ cốc trong bát sứ. Xa xa hơn một chút, còn có mấy cỗ thi thể bị trói tay chân chém đứt đầu.

Dưới sự dẫn dắt của một ông lão tóc trắng, mấy trăm lão già trẻ quần áo lam lũ quỳ chỉnh tề, không ngừng hướng về tảng đá dập đầu không thôi!

Từng sợi khói mỏng như tơ nhẹ từ trên đỉnh đầu mọi người chậm rãi bay ra, chậm rãi ngưng tụ ở trên cự thạch.

Rất nhanh một cỗ khói khí càng thêm tráng kiện phóng lên tận trời, xoay quanh ở giữa không trung không ngừng bốc lên, cuồng vũ!

Theo làn khói kia càng ngày càng mạnh, càng ngày càng hung mãnh, toàn bộ bầu trời đều bị quấy lên.

Rặc rặc một tiếng, vang lên một tiếng sét đánh giữa trời quang!

Đám người quỳ trên mặt đất như cảm nhận được điều gì, đầu dập càng thêm thành kính, hơi khói cũng càng lúc càng dày đặc.

Theo phong khí chuyển động, một mảnh mây đen bị mang tới, vừa tới phụ cận liền bị kéo thành mảnh vỡ, ngay sau đó nước mưa ào ào từ trên trời giáng xuống!

Tất cả mọi người hoan hô kêu to, khắp mắt là nước mắt, cuồng hỉ không thôi.

Đây tựa hồ là thượng cổ cư dân đang hướng lên trời cầu vũ?

Đúng lúc này, ta phát hiện trong mây đen lại ẩn ẩn hiện ra vài đạo phù chú, có thể là do cách quá xa nên có chút không quá rõ ràng, ta đành bất đắc dĩ tiến lên phía trước một bước.

Rầm một tiếng, hình ảnh trước mắt như trang sách bị lật ra, vất sang một bên.

Hiện tại cảnh tượng trước mắt lại là một cảnh tượng khác!

Vẫn là bầu trời xanh thẳm kia, vẫn là cánh đồng rộng lớn vô biên vô hạn.

Một đám tráng hán cao lớn khôi ngô đang gắt gao vây khốn một lão già gầy còm.

Người thủ lĩnh hét lớn một tiếng, tất cả mọi người đồng loạt vung đao thương lao tới.

Đúng lúc này, lão đầu nhi kia đột nhiên chỉ lên trời làm ra một động tác rất kỳ quái.

Xoạt một tiếng, bốn phía xung quanh hắn hình thành một vòi rồng, cát bay đá chạy, tất cả đám tráng hán xông lên đều được quấn theo!

Sau đó tử thi rơi đầy đất, tứ chi đứt lìa bay tứ tung.

Khắp nơi đều là máu tươi cùng tiếng kêu thảm thiết!

Trong khoảnh khắc, gió tan mây ngừng, tất cả mọi người chết sạch sẽ bừa bộn khắp nơi. Mà thân thể lão già kia cũng kịch liệt loạng choạng vài cái, theo đó mạnh mẽ ngã xuống đất, vừa vặn bị một thanh trường mâu cắm nghiêng đâm xuyên qua trước ngực, lắc lư mấy cái liền không nhúc nhích.

Tàn Dương chiếu rọi vào cảnh tượng này, thê lương và bi tráng nói không nên lời!

Ta thấy rất rõ ràng, vừa rồi cũng không làm hắn bị thương, lão đầu nhi kia chết trên tay mình.

Bởi vì, hắn gọi ra gió lốc trong đó cuốn theo mấy đạo phù chú, cực kỳ tương tự với cảnh tượng trước đó nhìn thấy, nhưng lại có chút khác thường.

Đây là hắn còn không thể hoàn toàn điều khiển cỗ thiên địa chi khí này, bị phản phệ chi lực giết chết!

Nhìn đến đây, hình như ta đã hiểu ra chút gì đó, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi tới phía trước một bước.

Rắc một cái, cảnh tượng trước mặt chia năm xẻ bảy, cảnh tượng trước mắt vô cùng kịch liệt.

Trên mặt đất Trung Nguyên, vô số người đang liều mạng chém giết!

Nhưng khác với trước đây, những người này có người mặc áo giáp, tay cầm giáo đồng xanh cưỡi ở trên lưng ngựa cao lớn; có người mặc đạo bào bay cao cao tại bầu trời; có người dựa vào âm vật núp trong lòng đất nhanh chóng đào hang; có người thao túng băng tuyết, từng đạo băng trùy tùy ý bay múa; có kẻ giỏi về đốt lửa hạ độc, lửa cháy dày đặc bốn phía, quả thực không khác gì đại chiến Phong Thần trong truyền thuyết.

Đầy trời đều là màu huyết tương, vô số đạo phù chú dày đặc tầng tầng lớp lớp, cùng lúc đó trên bầu trời màu xanh thẳm cũng nổ ra từng vết nứt.

Tiến thêm một bước, hình ảnh trước mắt lại biến ảo.

Trên bầu trời tối như mực giăng đầy từng vết nứt giống như mai rùa, vốn đã rộng lớn trên đồng hoang càng thêm trống trải, cát vàng đầy đất mênh mông khôn cùng.

Phù!

Một trận gió lớn cuồng tập đến, cát vàng mạn lãng che đậy hai mắt.

Cuồng phong qua đi, trong đất cát hiển lộ ra từng tầng từng tầng xương trắng cũ kỹ chồng lên, có gãy đầu, có xương sườn nát xương, nhưng tất cả đều nắm chặt đao kiếm, trừng to đôi mắt đen ngòm.

Rống!

Trong lúc đó, một bóng người màu vàng thoát ra từ đường chân trời xa xa, phát ra một tiếng rống giận rung trời!

Trong lòng ta cũng đột nhiên rung động một cái.

Âm thanh kia là thân thiết cỡ nào, lại quen thuộc cỡ nào...

Đầu nguồn của hai ngàn bốn năm bảy Chương Bách gia tranh minh.

Cái ánh sáng kia dường như cũng cảm nhận được sự tồn tại của ta, nó điên cuồng gào thét nhằm thẳng về phía ta!

Trong lòng gã kinh hoàng không thôi, không biết bị triệu hoán từ nơi nào, thân bất do kỷ đi về phía trước một bước.

Hình ảnh trước mắt lần nữa biến ảo lên, bầu trời xa xa như một cái nồi úp ngược, không lộ ra nửa điểm khe hở. Đám đồng cỏ chung quanh càng tối đen một mảng, toàn bộ thế giới đều yên lặng như chết.

Rặc rặc! Trên bầu trời nổ mạnh một tiếng vang thật lớn.

Mặt đất cũng theo đó rung động mạnh mẽ không ngừng!

Một vết nứt màu lửa đỏ xông ngang mà đến, bổ ra một cái toàn bộ bầu trời, trong miệng vết nứt, một đạo quang ảnh màu vàng cuồng xông xuống.

Kim quang vô cùng chói mắt kia rõ ràng chiếu sáng vạn dặm sông núi!

Ánh sáng càng ngày càng gần, cũng càng ngày càng rõ ràng, giữa hào quang màu vàng tựa hồ bao lấy một đứa trẻ.

Hai mắt trừng trừng, nắm chặt song quyền, tựa như rất không cam lòng, rất không tình nguyện, tựa hồ muốn phá tan giam cầm này, triệt để lật tung cái này Mãn Thế Hắc Ám!

Trong bóng tối, một chiếc lá đào bay tới, nhẹ nhàng lướt qua ánh sáng vàng.

Đứa bé kia giống như nghe được khúc hát miên, chậm rãi buông lỏng hai tay nắm chặt, chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng chóp mũi ngủ.

Phù!

Kim quang lóe sáng, trực tiếp rơi xuống.

Ta thấy rất rõ ràng, đó chính là đầu ngón tay của Trường Giang, võ giả trên không.

Đoàn kim quang kia vừa rơi xuống đất, mây đen đầy trời lập tức tản đi, phía đông chân trời lộ ra một mảnh lòng cá háo sắc, mặt trời màu đỏ tươi bỗng nhiên nhảy ra đường chân trời, chỉ trong nháy mắt đã chiếu sáng toàn bộ nhân gian.

Ngay chính giữa vầng mặt trời rực rỡ đỏ tươi như lửa, trên đỉnh núi cao ngất thình lình ngưng tụ một thân ảnh cao lớn thẳng tắp.

Tia sáng mặt trời kia có chút chói mắt, hình ảnh kia cũng đặc biệt rõ ràng sáng ngời.

Bộ đạo bào rách rưới, người đầy nước bùn, hai tay chắp sau lưng, không biết là nhìn về phía ai, khẽ gật đầu.

Hô một tiếng, mặt trời đỏ lên, nhảy lên giữa không trung.

Đạo nhân kia cũng trong lúc đó biến mất vô tung vô ảnh.

Nhưng vào lúc này, bên tai ta lại vang lên một giọng nói già nua: "Cửu Lân, ngươi có biết, bảy bước này của ngươi đại biểu cho ý nghĩa gì không?"

Vừa dứt lời, không chờ ta trả lời, bức tranh vừa rồi liên tiếp tái hiện trước mắt ta, đồng thời âm thanh kia lại tiếp tục vang lên trong đầu ta: "Vừa rồi ngươi từng bước đi tới, đủ loại dị tượng mà ta đã thấy trong mấy ngàn vạn năm qua, đủ loại biến hóa mà thiên đạo đã trải qua ở nhân gian!"

"Bước thứ nhất là vừa mới khai thiên tích địa, thiên đạo là thần uy không thể đụng tới. Bước thứ hai là nhân loại hiểu được kính sợ đối với thần linh, nhưng ngộ không thấu âm dương đạo. Bước thứ ba là nhân loại rốt cuộc cũng học được tế tự cầu vũ. Bước thứ tư là nhân loại tuy học thành công., Lại thường bị thuật pháp cắn trả. Bước thứ năm là xuất hiện ở thời loạn pháp, thuật sĩ trong thiên hạ dùng âm dương loạn, khiến máu chảy thành sông. Bước thứ sáu là thời đại mạt pháp, thần thông giả được thần thông đã chậm rãi điêu linh. Bước thứ bảy..."

Giọng nói kia dừng lại một chút rồi nói: "Đây là vòng tuần hoàn của Vận Mệnh, cuối cùng nhân gian cũng chuyển thành chính đạo!"

Tuy những lời này nghe ta ngây thơ hồ đồ, nhưng phối hợp với bức dị tượng kia cũng hiểu đại khái.

Cảnh tượng thứ nhất là hỗn loạn thời không, toàn bộ thế gian, vô thượng vô hạ, vô lai vô lai, càng chưa tới quy tắc thiên đạo gì. Chính hướng hắn giải lời như vậy là hỗn độn sơ khai, pháp thuật chưa thành.

Cảnh tượng thứ hai, là cảnh tượng nguyên thủy nhân loại săn giết dã thú, giữa lúc sinh tử, cảm nhận được sự tồn tại của thiên đạo, đồng thời sinh lòng kính sợ.

Cảnh tượng thứ ba là rất giống nghi thức cúng tế xã hội nô lệ, dùng để cầu xin trời xanh ban mưa vải.

Cảnh tượng thứ tư, là người vừa học pháp thuật tranh đấu với địch nhân. Lúc này, người ngộ pháp rất ít, cũng không hiểu nhiều về thiên đạo, tuy rằng có thể mượn pháp thuật, nhưng không biết thao túng, thường thường không cách nào chống lại lực lượng cắn trả mà chết bất đắc kỳ tử.

Cảnh tượng thứ năm là thời đại chiến loạn, lúc này, truyền thừa trải qua mấy ngàn năm, mọi người đã nắm giữ tự nhiên đối với phương pháp Thiên Đạo, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, từng trận chiến tàn sát lẫn nhau không ngừng. Nhìn từ một đoạn hình ảnh này, rất giống một trận chiến phong thần trong truyền thuyết.

Cảnh tượng của phúc thứ sáu hoang vu, rất có thể là sau khi trải qua Phong Thần đại chiến, người biết được pháp thức trên thế gian đều bị chém giết sạch sẽ, ngọn nguồn cho số lượng môn phái không nhiều cũng vì vậy mà thất truyền, chính pháp Thiên Đạo đã gần như suy kiệt.

Thiên phú thứ bảy là dị tượng trời sinh, bầu trời tối tăm không ánh sáng đột nhiên nổ tung, một luồng kim quang từ trên trời giáng xuống, đứa trẻ kia đại biểu cho thiên đạo, đại biểu cho chính pháp! Đúng như hắn đã nói, là một vòng tuần hoàn của vận mệnh.

Thế nhưng...

Vì sao đứa bé này hết lần này tới lần khác lại giáng sinh dưới tay võ nam?

Vì sao ta lại nhìn thấy những hình ảnh khiến người ta kinh ngạc và thán phục này?

Lẽ nào... đây chính là ta?

Đó chính là sứ mạng của ta sao?

Ta đang thấy kỳ quái, muốn hỏi thêm gì đó, hình ảnh trước mắt đột nhiên biến hóa, một lại một cảnh tượng liên tiếp xẹt qua trước mắt ta.

Từng bóng dáng như đã từng quen biết trôi qua rất nhanh.

Có người ngồi xe bò, tay cầm thẻ gỗ; có người tóc rối tung, hai tay hướng lên trời; có người ngồi chồm hổm dưới đất giày cho lão đầu nhi; có người lưng đeo trường kiếm đứng ngạo nghễ đỉnh núi; có người mặc long bào quan sát thiên hạ; có người cầm thiền trượng mắt nhìn bầu trời; còn có người vung bút viết thư đầu không nhấc mắt...

"Từ sau thời đại mạt pháp, ta từng suy nghĩ rất nhiều, biến thiên đạo thành chư đạo, liên tiếp dạy mười sáu vị đệ tử, hoặc là nho học tới thiên hạ, dạy bảo theo pháp luật phổ dân; hoặc là lấy pháp luật phổ dân, xây dựng lại quốc gia; hoặc là lấy mưu cử thế, nhặt lý thụ; hoặc là lấy võ hỏi đạo, kiếm chỉ càn khôn; hoặc là lấy hoàng vị chính thiên hạ, nhân thiện trị thế gian; hoặc là lấy phật pháp phổ độ, đạo nhân hướng thiện. Nhưng mà... không ngoại lệ, toàn bộ đều thất bại."

"Mà ngươi chính là người thứ mười bảy!"

Cho đến lúc này, rốt cục ta mới nghe ra, đây chính là thanh âm Nê đạo nhân vừa rồi để cho ta ăn quả đào!

Qua một phen giải thích của hắn, đoán ra được những thân ảnh quen thuộc bên trong quyển sách dài này rốt cuộc là ai!

Học phái sáng lập nho gia có bảy mươi hai môn đồ tử, ngửa mặt lên trời thét dài tuyên bố Trương Giác đã từ trời xanh chết rồi, mưu lược chấn nhiếp Trương Lương; Hoàng đế củi Vinh nhân đức ái dân; Khổ Độ Tây Vực vạn dặm cầu Phật Huyền Miểu; một người một kiếm nộ trảm cuồng long bạch hạc đạo trưởng...

"Nghĩ tới nghĩ lui, tất cả các loại học vấn đều không được, cuối cùng vẫn phải pháp chính đạo, lấy đạo chính đạo." Giọng nói của Nê Đạo Nhân lại truyền đến, hắn thở dài một tiếng, nói tiếp: "Thế nhưng, con đường truyền pháp này gian nan cỡ nào? Trước ngươi, ta đã từng thử mấy người, nhưng cuối cùng đều là kết thúc không có kết quả."

Nói xong, cảnh tượng trước mắt lại lần nữa biến hóa.

Ngay tại chính giữa mọc ra một gốc đại đào cực kỳ cao lớn, một tiểu cô nương tết bím tóc sừng dê nhảy lên một cái chạy tới. Chân nhỏ bắt chéo từ trên cây bẻ một cành cây, lại chạy ra thật xa, đưa tới tay một lão đạo nhân.

Mặc dù lão đạo sĩ kia chỉ là bóng lưng, nhưng ta chỉ liếc mắt là nhận ra ngay, chính là Nê đạo nhân.

"Tiểu cô nương này họ Quan, danh âm, ta từng tặng nàng một cành đào..."

"Quan Âm?" Ta không khỏi sửng sốt.

Chương thứ hai nghìn bốn năm tám Xiển tiệt chi tranh.

"Đúng!" Hình ảnh trong hình thể Nê đạo nhân xoay người lại, nhìn ta gật đầu nói: "Sau khi phật pháp truyền bá đến Trung Thổ, tiểu cô nương này đã bị hiểu lầm truyền thành Quan Âm Bồ Tát, cành đào cũng bị nói thành cành liễu. Mặc dù Quan Âm nhỏ hợp tâm ý ta, nhưng lại trừ ác không tận, quá mức từ bi. Hậu thế huyết mạch Quan Vũ của nàng ngược lại là trung nghĩa tham thiên, chỉ là có chút cao ngạo tự đại, không đủ để tiếp chưởng Thiên Đạo đảm nhiệm."

Hình ảnh vừa chuyển, vẫn là gốc đại đào thụ kia, vẫn như cũ là Nê đạo nhân một thân đạo bào rách nát kia.

Tiểu cô nương đứng trước mặt hắn lại không thấy, thay vào đó là một thiếu niên mi thanh mục tú, ngồi xổm bên cạnh là một con tiểu hắc cẩu nhu thuận.

"Tương Tiễn ngược lại tính tình hung ác, chỉ tiếc sát khí quá nặng, nếu là do hắn chấp chưởng Thiên Đạo, chúng sinh nhân gian này càng không ra bộ dáng! Ngươi xem, hậu thế tử tôn của hắn mặc dù lợi hại, sáng lập Tùy triều, nhưng cũng chỉ vội vàng mấy chục năm mà thôi."

"Những chuyện như vậy, tỉ lệ không thắng được, nhưng cuối cùng..." Nê đạo nhân khe khẽ lắc đầu, lại chậm rãi nói: "Kỳ thật, cái này cũng không trách được bọn hắn, từ trước khi Phong Thần đánh một trận, ta từng thu nhận ba tên đệ tử."

Theo tiếng nói của hắn, cảnh tượng trước mắt lần nữa biến ảo, vẫn là như cũ cây đào lớn cành lá rậm rạp kia, vẫn là một thân Nê Đạo Nhân một thân phá đạo bào như cũ, chẳng những dung mạo không chút biến hóa, thậm chí ngay cả hình dạng một đám bùn trên mặt cũng giống như đúc.

Trước cây đào kia có ba thiếu niên quỳ quy củ, dập đầu ba cái liên tiếp với người bùn đất rồi đứng dậy.

Đến lúc này ta mới phát hiện, trong tay ba người kia mỗi bên cầm một tòa tháp nhỏ.

Hai tòa khác ta chưa từng thấy qua, là người nhỏ nhất trong đám thiếu niên cầm trong tay, rõ ràng chính là Cửu U Chí Bảo Cửu Sinh Tháp!

"Lúc trước, ta lần lượt truyền thụ ba pháp môn Thiên Đạo, Nhân Đạo, Quỷ Đạo này cho ba người bọn họ, hơn nữa cũng tặng cả ba tòa tháp có quyền uy cao nhất. Linh Lung Tháp tặng cho đệ tử Thiên Đạo Long Nguyên Tôn, Vạn Phương Tháp tặng cho đệ tử Nhân Đạo Lý Nhĩ., Cửu U Tháp tặng cho đệ tử Quỷ đạo Trương U. Vốn tưởng bọn họ sẽ giúp ta chăm sóc tốt cho thương sinh. Nào ngờ, sau khi thức tỉnh, kết cục của ta lại là như vậy, trải qua trận chiến phong thần, đạo thuật suy kiệt, thế gian không chính pháp! Ài, có lẽ vận mệnh khó liệu."

"Vì đền bù khuyết điểm này, ta bỏ ra tâm huyết tốn cả ngàn năm để tìm người mới. Trong thời gian này, mặc dù cũng có rất nhiều đệ tử kiệt xuất, nhưng mà, khoảng cách tiếp nhận nhiệm vụ Đại Đạo chung quy vẫn còn thiếu một chút hỏa hầu..."

Nghe đến đó, ta không khỏi cực kỳ kinh ngạc.

Cửu U Thủy Tổ nắm trong tay Trương Sinh Tháp là Nê Đạo Nhân cho, điểm này ta đã sớm nghe Trương Mị nói qua. Thế nhưng hai tòa bảo tháp còn lại là chuyện gì xảy ra?

Tiểu thuyết《 Phong Thần Bảng 》 lưu truyền ở hậu thế, khiến Cửu U tổ sư Trương Thiên Giáo Chủ thành Thông Thiên, theo như vậy, người được gọi là sư huynh đệ với hắn không phải là Lão Quân cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn sao? Cũng chính là Tam Thanh mà Đạo gia nói tới.

Lão tử đích thật tên là Lý Nhĩ, nguyên nhân là mẫu thân hắn có thai mấy chục năm, vừa mới sinh ra mặt mũi đã đầy nếp nhăn, chòm râu bạc, thoạt nhìn tuổi còn lớn hơn cả cha mẹ hắn, cho nên mới gọi là lão tử. Thế nhưng... trên sử sách ghi chép lại nói hắn là người thời kỳ xuân thu, nhưng Trương U lại là nhân vật thủ lĩnh một phương của Trụ Vương, từ lúc giao hoán luân chuyển đã cách nhau mấy trăm năm rồi.

Bọn họ làm sao có thể là sư huynh đệ chứ?

Nê đạo nhân quét ta một cái, hình như là nhìn thấu tâm tư của ta tiếp tục nói: "Lý Nhĩ vẫn là Lý Nhĩ, ta chẳng qua là bảo hắn tiếp tục đầu thai chuyển thế, ra khỏi Hàm Cốc quan hóa Hồ làm phật mà thôi. Bởi vì ngay từ lúc đó, Long Nguyên Tôn và Trương U tranh đấu với nhau, đã cuốn vào trong huyết mạch thế tục, biến thành ân oán hai nhà Long Trương, cho đến bây giờ đều không thể tiêu mất, ngay cả ta cũng không thể ngăn cản, chỉ có thể tuân theo vận mệnh an bài."

Hai nhà long Trương?

Ta vừa nghe đến đó, không khỏi càng thêm kinh ngạc.

Vốn ta tưởng rằng Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc truyền thừa ngàn năm, có đánh nhau không ngừng cũng đủ truyền kỳ rồi!

Nhưng căn bản không ngờ, tranh phong này lại nằm ở thời kỳ Thương Chu! Càng không ngờ tới, Thủy Tổ của hai nhà này lại chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ trong truyền thuyết! Long Tuyền sơn trang và Trương gia Giang Bắc tranh đấu thực sự không phải vì lợi ích mà là kéo dài ngàn năm của hai giáo.

Nghĩ lại một chút, hai nhà Long Trương và Trương đều là hai đại gia tộc giàu có sắc thái truyền kỳ nhất trong lịch sử Trung Quốc.

Hơn nữa còn bị người ta móc thành gốc rễ, quả thực là truyền tụng, xem như là đạo giáo Tam Thanh, cung phụng vĩnh viễn.

Hóa ra chân tướng của chuyện này lại kinh người như thế!

Chẳng qua, bởi vì Long Nguyên Tôn dốc sức cho chu triều cuối cùng đạt được thắng lợi, cho nên lưu truyền trong dân gian, sẽ biến Trương Hắc hóa thành Thông Thiên giáo chủ, biến con cháu lão thành yêu ma quỷ quái, hậu thế dân chúng không rõ chân tướng, dần dần biến thành hiện thực dạng này., Chuyện này truyền đến truyền đi, tính danh thật sự của hai người không ai biết được. Long Nguyên Tôn thắng được tôn xưng là Nguyên Thủy

Thiên Tôn, người thất bại Trương U lại không lưu lại một cái tên. Sau khi hắn chết, đệ tử nội đấu, Cửu U môn do tự tay hắn sáng tạo ra cũng bởi vậy mà không gượng dậy nổi, từ đó về sau liền mất đi khả năng tranh phong.

May mà Cửu U môn tuy bị xuống dốc không ra hình thù gì, nhưng con cháu hậu thế của ông ta lại dùng một loại phương thức khác kéo dài xuống, đó chính là Trương gia Giang Bắc!

Hóa ra hai nhà Long Trương tranh đấu mấy ngàn năm, không phải vì lợi ích hay địa bàn gì cả, mà là vì tranh đấu chính thống, để chứng minh ai mới thật sự là đạo pháp truyền nhân! Càng buồn cười chính là, cho đến bây giờ, Trương Diệu Võ cũng tốt, Long Thanh Thu cũng vậy. Có thể hoàn toàn không biết thù hận thật sự của hai nhà này kết thành từ đâu, người thực sự muốn tranh lại là cái gì.

Bồng đạo nhân chậm rãi ngồi xuống dưới cây đào, tiếp tục nói: "Hai nhà rồng tranh đấu, vừa là đạo pháp tranh đấu, cũng là thiên mệnh sứ tất cả. Vô luận thắng bại đều là mệnh số. Cho nên, cho dù là thiên đạo bá chủ ta cũng không tiện nhúng tay."

"Nhưng mà, ở kiếp trước, hai người các ngươi tranh đấu lại không thể không thay đổi cách nhìn, lại lần nữa xem xét."

"Ở kiếp trước?"

Đột nhiên ta nhớ tới lời của Sơ Vân, còn thấy một cảnh tượng nữa, rất kỳ quái hỏi: "Lẽ nào đời trước ta và Long Thanh Thu đều là thần tiên?"

"Thần tiên?" Phan đạo nhân mỉm cười nói: "Làm gì có thần tiên? Các ngươi kiếp trước chẳng qua là tu thành thần cấp vô thượng, thông hiểu một ít thần thông thường nhân khó gặp mà thôi. Chẳng qua, đối với người bình thường mà nói, cũng thực không kém thần tiên bao nhiêu."

"Hai người các ngươi đều là mệnh chi tử, mùa thu long thanh giáng thất sát, mà ngươi phạm Thập Tứ Kiếp. Mặc dù các ngươi lần lượt chuyển sinh nhập thế, nhưng thiên mệnh khó tránh khỏi ắt có một trận chiến! Nếu như bị hắn chiến thắng, vậy sẽ là một trường hạo kiếp nhân gian. Đây tuyệt đối ta không muốn thấy. Ta tuy rằng không thể nghịch thiên cải đạo, nhưng có thể giúp ngươi độ kiếp. Vì thế, vào mấy chục năm trước, ta đã sớm bày ra tầng dẫn tuyến."

Mệnh của hai ngàn bốn năm mươi ba ngọn núi đầu tiên đã hết, Ngũ Nhạc gặp Thất Sát...

"Long Thanh Thu chuyển thế Long gia, mặc dù lúc còn nhỏ nhìn như ngu dốt, đó chỉ là linh khiếu chưa mở mà thôi. Một khi nhớ lại kiếp trước, chắc chắn một bước lên trời, đây là vận mệnh, không được ngăn cản. Cho dù không có Trương Nhất Hành điểm hóa, hắn cũng nhất định có thể cướp lấy vị trí Long Tuyền trang chủ, hơn nữa còn nhấc lên một phen gió tanh mưa máu."

"Mà một khi hắn tiếp nhận vị trí trang chủ, sẽ thuận lý thành chương nắm giữ Phiên Thiên Ấn. Kiện bảo vật này vốn là năm đó ta tặng cho Long Nguyên Tôn, nhưng lần Thiên ấn này tại Phong Thần chi chiến, uống hết huyết dịch của vô số tu sĩ, hôm nay đã trở thành đứng đầu mười đại thần khí! Nếu là ta ra tay, mặc dù có thể hủy đi phiên thiên ấn diệt Long Thanh Thu, nhưng lại làm trái số trời."

"Nghĩ tới nghĩ lui, ta cũng chỉ có thể đưa ngươi vào Trương gia, cũng chỉ có hậu nhân huyết mạch của Trương gia mới có thể tranh phong cùng hắn ta!"

"Nhưng khi đó Trương gia sớm đã chia năm xẻ bảy, tuy là con cháu họ, nhưng cũng là ám đấu trùng trùng, không ai có thể chịu nổi trách nhiệm lớn này! Mà ta lại không tiện hành tẩu nhân gian, rất nhiều chuyện không dễ thân thiện khắp nơi. Trong lúc ngẫu nhiên ta phát hiện trong dư mạch Trương gia, vẫn còn một nhánh truyền thừa thượng cổ Quái thuật như cũ. Chỉ là phần nhiều đã thất truyền, con cháu dưới không thể tiến thêm, chỉ có tiểu nhi là có thiên cơ, vì thế liền hiện ra chân thân chỉ điểm đôi chút."

"Tiểu tử này ngược lại không phụ kỳ vọng. Không đến vài chục năm đã trở thành một quẻ tượng đại sư. Được gọi là đệ nhất nhân sau khi thanh tỉnh, dưới trần thế đều cho rằng đây là khen ngợi. Thật ra thì, nếu luận về bói thuật, thì đây chính là đạo thôi diễn của hắn., Sớm đã vượt qua hai người Gia Cát Khổng Minh và Lưu bá, gần như tương đương với đệ tử thân truyền Cơ Xương năm đó của ta, hơn nữa, ta đã tốn tâm huyết trên người mấy người bọn họ, còn nhiều hơn nhiều so với Trương Nhất Thương! Nói cách khác, danh hiệu một quẻ sư hạng nhất thiên hạ này là thật sự chí quy, hoàn toàn có thể đánh tan hai chữ sau thanh tẩy! Nói là khoáng cổ tuyệt kim cũng không quá đáng."

Nghe đến đó, ta không chỉ sững sờ.

Xưa nay Gia Cát Lượng dùng trí mưu động thiên hạ, Lưu Bá Ôn đều là do ông ấy truyền thụ, ngay cả quẻ đạo tổ sư Tây Bá Hầu - Tây Phương Xương phát minh sáu mươi quẻ cũng là do ông ấy truyền thụ.

Cái này, cái này quả thực có chút quá kinh người nghe!

Nhưng trước đó, hắn còn từng nói qua Khổng Tử, Trương Lương, Trương Giác, Sài Vinh, Huyền Miểu đều là hắn ta truyền thụ, lúc này mới lưu truyền sử sách.

Thậm chí ngay cả Đạo giáo trong truyền thuyết là Tam Thanh cũng là đồ đệ của hắn, so với nơi này, cũng không tính là cái gì!

Nê đạo nhân nghiêm chỉnh ngồi dưới cây đào, tiếp tục nói: "Trương Nhất quẻ thuật tuy tinh thông, nhưng lại coi trọng hư danh, mấy lần đạo Phá Thiên Cơ, rốt cuộc bị phản phệ. Tuy cuối cùng tỉnh ngộ, ẩn cư trong mê lộ quan, nhưng cũng chỉ sống một trăm mười năm đã mất mạng rồi."

Một trăm mười bảy tuổi mà còn gọi là vẻn vẹn...

Bất quá cũng đúng, so sánh với Nê đạo nhân thần bí vô cùng trước mắt này, chỉ sợ trăm ngàn năm cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi!

"Ta mượn tay Trương Nhất Trử Lương, từ dưới lưỡi đao cứu ông nội ngươi ra Trương Diệu Dương, hơn nữa một đường chỉ dẫn hắn, chậm rãi gom góp danh tiếng tám phương. Thực ra, những người này sớm đã có tên trên một thế gian! Ngươi có biết Tam Sơn Ngũ Nhạc là gì không?"

"Biết." Tan Lân gật đầu đáp: "Tam sơn là Hoàng Sơn, Lư Sơn, Nhạn Đạp Sơn, Ngũ Nhạc là Thái Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn, Hằng Sơn."

"Ừm." Nê đạo nhân hỏi ngược lại: "Vậy giang hà tứ hồ thì sao?"

"Cái này..." Ta dừng một chút nói: "Hẳn là Trường Giang Hoàng Hà, lại thêm tứ đại hồ nước ngọt, hồ Thái Hồ, Kính Dương, Hồng Trạch Hồ cùng động đình hồ đi."

"Không sai." Đào đạo nhân khẽ gật đầu nói: "Sau khi ngươi chuyển sinh nhập thế, nhất định phải trải qua sinh tử Thập Tứ Kiếp. Vì vậy ta trước sau an bài mười bốn người trước sau bảo vệ bên cạnh ngươi, những người này cũng không phải là con cháu thế tục gì, tất cả đều là tinh hồn của những hồ lớn núi sông này ngưng tụ thành."

Cái gì?

Lần này, không khỏi lại làm ta thất kinh!

Tám phương danh chấn bảo vệ xung quanh ta không ngờ lại là căn nguyên tinh hồn của Tam Sơn Ngũ Nhạc, Giang Hà Đại Hồ.

"Tam Sơn đã xong, Ngũ Nhạc gặp Thất Sát, từ hơn trăm năm trước tất cả đều đã được định trước! Ta chỉ thuận thế làm thôi, mượn Thiên Đạo làm việc mà thôi! Trong những người này ngoại trừ ngươi đã biết danh động tám phương mà thôi!, Những người khác ngươi cũng đã gặp qua, hơn nữa một đường giúp ngươi từng bước lên cao cho tới bây giờ. Ví dụ như bồ câu xám của Ô Mộc Trượng và Kinh Âm của ngươi, kể cho ngươi nghe những câu chuyện cửu u, cũng là một trong những con cá lớn sông lớn xả thân mở ra con đường thức tỉnh cho ngươi, kề vai chiến đấu cùng ngươi, có một người là Trương Thiên Bắc có cuộc sống và sinh tử có nhau, đó là một trong số đó."

"Chỉ là bọn họ không biết tất cả ở kiếp này, càng không biết bọn họ sống không lâu nữa, chạy trời không khỏi nắng. Bất quá ngươi chỉ cần hoàn thành sứ mệnh của ngươi, để thiên hạ trở về chính pháp, mấy người bọn họ cũng sẽ được chết lành! Hồn về giang hà sơn nhạc, trường tồn vạn cổ."

"Đúng rồi, không phải trong dân gian có Phong Thần đã nói rồi sao? Giờ khắc này ngươi giống như Khương Tử Nha năm xưa, hồn phách những người hy sinh kia hóa thành hư ảo, vẫn vĩnh tồn bất diệt, cũng xem ngươi có thành công hay không."

"Vậy sứ mạng của ta rốt cuộc là cái gì? Chính là tiêu diệt Long Thanh Thu sao?" Ta nghe đến đó, không khỏi càng thêm bức bách!

"Không!" Phách đạo nhân khoát tay áo một cái nói: "Bất luận Long Thanh Thu hắn là phàm tục tầm thường cũng được, hay là Thần cấp vô thượng cao cao tại thượng cũng được. Nếu chỉ vì diệt sát hắn, làm sao phải chịu nhiều phiền toái như vậy? Ta chỉ cần thoáng chỉ điểm qua Tiểu Hắc Long, là có thể làm được. Sứ mệnh của ngươi là chính đạo càn khôn, dẹp yên đại kiếp tương lai của Tỳ Hưu."

"Long Thanh Thu chẳng qua chỉ là một đạo kiếp nạn bày ở trước mặt ngươi, một cái ngưỡng cửa mà thôi, nếu ngươi còn không vượt qua được cánh cửa này, còn nói gì đến bình ổn đại kiếp? Còn nói cái gì đến cứu an dân thế gian? Chính đạo thiên hạ này do ngươi khai sáng xây dựng lại, ta há có thể an tâm?"

"Vậy... Ta phải làm thế nào?" Nói thật, đạo lý thiên đạo của Nê đạo nhân lần này, ta cũng không hoàn toàn nghe rõ, nhưng lúc này cũng không kịp hỏi rõ, trực tiếp hỏi hắn.

Nê đạo nhân nghe ta hỏi một câu, khép hai mắt lại hỏi mà không đáp lời: "Một đường ta đi đến đây, đã là kết cục cuối cùng. Về phần sau này ngươi muốn làm thế nào, đều phải tuân theo vận mệnh, là thành hay bại đều trong một ý niệm, ngay cả ta cũng vô lực! Nói hết tại đây, ngươi tự giải quyết cho tốt đi." Nói xong hắn chậm rãi đứng dậy.

Theo hắn vừa nói xong, cảnh tượng trước mắt dần dần mơ hồ.

Chỉ là cây đào lớn kia, càng phát minh sáng tỏ.

Nê đạo nhân ngồi nghiêm chỉnh, trong sương mù bên cạnh dần dần lộ ra một bóng người nho nhỏ.

Đúng là tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh, tay nắm pháp chỉ, khoanh chân ngồi xuống. Thân thể dần dần rời khỏi mặt đất, chậm rãi hướng lên trời bay đi.

Nê đạo nhân phủi phủi một thân áo choàng rách vẫn như cũ, mắt nhìn phía trước.

Phía chân trời, bên trong mây mù hòa ái lộ ra lầu các nửa góc, phảng phất như bến đò chín tầng trời ẩn hiện.

"Xa xa hề, đường xa. Phúc hề, Thải Vi..." Người bùn đất ngâm nga, cũng không nhìn ta lần nào nữa, mà nhún người bay thẳng về phía đám mây.

Thi Cuồng thứ hai nghìn bốn trăm sáu trăm linh phù.

Theo sau người bùn đất bay lên, sương mù trước mắt cũng dần dần tan đi.

Nhìn lại lần nữa, làm gì còn cây đào cao, Đào đạo nhân và tiểu sư tỷ đều không có chút tung tích gì.

Bốn phía hàn khí dày đặc, không khỏi làm ta rùng mình một cái, nhất định nhìn lại, ta thế mà thân ở bên bờ vực.

Đừng nói cái gì nữa, toàn bộ khoảng không trống bên vách núi đều không có gì! Ngay cả Long Thanh Thiên dẫn ta tới đây cũng chẳng biết đã đi đâu.

Từ khi bước lên đường nhỏ cầu vồng, hết thảy những gì trải qua đều giống như mộng cảnh, khiến cho ta mơ mơ màng màng không rõ là thật hay giả!

Ta ngây ngốc một lúc lâu, đột nhiên cảm giác trong tay giống như có thêm cái gì, quay đầu nhìn lại, thì ra là một khối đá nhỏ.

Chỉ lớn bằng hạt đào, cát bụi bình thường không có gì lạ.

Xoạt một tiếng, bạch quang lóe lên.

Trên mặt đá, lần lượt sáng lên mấy hàng câu thơ: "Tiếu Phó Yên Trần Túy Vô Nhai, đường xá xa xôi Côn Luân sa, một phương duyên đều tùy tâm mà đi, đạo lưu một mộng mặc hắn."

Chữ cuối vừa mới sáng lên, không biết từ nơi nào thổi tới một trận gió, hòn đá nhỏ kia bởi vậy chậm rãi vỡ vụn, trong nháy mắt biến thành một mảnh đất cát.

Khối cát kia cũng không rơi theo gió, mà biến nhỏ hơn, phảng phất chui vào trong lòng bàn tay ta.

Tay không tự chủ được run run một chút, tại nơi bàn tay hiện lên một tia quang mang.

Ta thấy rất rõ ràng, một vệt sáng phát ra từ trên cái chồi.

Đó là thứ được lưu lại từ nửa năm trước. Lúc ta tới Bạch Mã Tự, lão hòa thượng đã khổ sở chờ ta tám mươi năm trước!

Lão tăng kia cũng không nói đây là cái gì, lại đại biểu cho ý nghĩa gì. Chỉ là phụng sư tổ dặn dò, hoàn thành sứ mệnh Nê đạo nhân giao cho hắn, đem đồ vật này giao cho ta.

Bây giờ một mảnh đất cát này cũng ẩn vào trong đó, đây là ý tứ gì?

Trong cõi u minh đều có số trời, nhưng số trời là cái gì?

Rặc rặc! Đang lúc này, bên tai lại vang lên một tiếng vang nhỏ.

Ta vừa nghe thấy tiếng vang này, lập tức cảnh giác lên!

Lần trước tiếng động này vừa vang lên, ta đã không hiểu thấu, bị cuốn vào trong ảo cảnh Côn Luân, liên tiếp đại chiến với ba người Hàn Trương, Thiên Bắc, Tiểu Bạch Long.

Rầm rầm!

Ta còn chưa kịp tỉnh hồn, cảnh tượng trước mắt đột nhiên đại biến.

Không thấy vách núi nữa, sương mù cũng tiêu tán.

Hiện tại trước mắt ta là một ngôi miếu đổ nát.

Miếu cũ xây dựng trên đỉnh núi nhỏ không xa phía trước, rách tung toé không ra hình thù gì, gạch vụn ngói vỡ ngổn ngang một chỗ, trên cửa hiên treo nửa tấm biển vụn, chữ viết bên trên đã sớm bị mưa gió ăn mòn đến trăm ngàn vạn lỗ, tuy nhiên vẫn có thể phân biệt trên bảng viết ba chữ "Tĩnh Tâm Am".

Đây là nơi nào?

Ta thầm nghĩ: Bất kể nó ở đâu, cứ vào xem trước rồi nói.

Cho dù là hung hiểm phi thường, ta cũng muốn xông vào một lần! Chỉ sợ giống như lúc trước gặp phải bọn Cao Thắng Hàn, chỉ cần không phá vỡ mê cảnh vĩnh viễn là sẽ đi không ra, nếu không cho dù đứng tại đây đủ an toàn, thì có ích lợi gì?

Nghĩ đến đây, ta nắm chặt ô mộc trượng, từng bước một thật cẩn thận đi tới phía trước.

Cửa miếu kia sớm đã mục nát không chịu nổi, nát hơn một chỗ, cỏ hoang đầy trong viện, cao chừng nửa mét. Bất quá vẫn có thể nhìn ra, ngôi miếu lớn này từ lúc đầu phi thường khoáng đạt, có vài phần ý vị Phật pháp, chỉ là chung quanh một mảnh đen kịt, cho người ta một loại cảm giác u ám.

Cọt kẹt..t..tttt...

Ta giẫm lên một cành khô rơi vào bên trong nửa cây khô, phát ra một tiếng giòn vang.

Khạc cạc cạc...

Ngay lúc đó, chung quanh đồng thời phát ra một mảnh tiếng vang.

Một tiếng vù vang lên, cửa sổ sớm đã bị phá nát lúc ẩn lúc hiện không ngừng lắc lư, thanh âm kia vừa âm trầm vừa quỷ dị, làm cho người ta không khỏi run lên!

Ta yên lặng nghe xong, ngoài ra cũng không có động tĩnh gì dị thường, liền tiếp tục đi vào đại điện trong miếu.

"Ha ha ha ha..."

Chân trước của ta vừa mới bước vào cửa điện, đột nhiên trong bóng đêm kia chợt phát ra một tiếng cười to!

Tiếng cười kia cực kỳ the thé, giống như thiết trùy, từng tiếng từng tiếng đâm vào trong tai, đâm vào ngực, vừa khó nghe vừa khó chịu.

"Ai?" Ta quát to một tiếng, thân hình chớp nhoáng, vọt thẳng tới chỗ tiếng cười kia.

Vèo! Một bóng người màu xám đen lao vút qua, chạy thẳng về phía hậu viện.

Ta tự nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn, nhanh chóng đuổi theo.

Kết quả ta vừa chạy ra khỏi hậu viện, một bóng trắng đột nhiên lao ra từ phía chéo, đánh thẳng tới mặt ta!

Ta không chút do dự vung mạnh trượng nện xuống.

Một đạo hắc quang bắn ra!

Rặc rặc!

Hắc quang như kiếm trực tiếp xuyên qua đạo bạch ảnh kia, vừa vặn bổ vào trên cây cột to nửa trượng đối diện, lập tức chém cây cột kia thành hai nửa.

Thế nhưng bóng trắng kia chẳng những không ngại, ngược lại một phân thành hai, biến thành hai.

Ngay sau đó, hai đạo bóng trắng kia lại đan xen múa loạn, trong nháy mắt biến thành mười mấy cái, tiếp theo hình ảnh kia cũng dần dần rõ ràng lên, dĩ nhiên là mười nữ ni cô mặc tăng bào màu trắng!

Mười mấy ni cô này tuổi tác cũng không lớn, chỉ khoảng trên dưới hai mươi tuổi. Tất cả đều mặc một thân tăng bào trắng như tuyết, trước ngực có vết máu đỏ tươi, đầu lưỡi mỗi người đều duỗi dài, lắc lư rủ xuống cằm, trong hốc mắt không ngừng chảy ra máu tươi, mặt mũi dữ tợn!

"Ha ha ha ha..."

Mười mấy ni cô chết thảm này cứ vậy lơ lửng giữa không trung, đột nhiên cùng cất tiếng cười to, đồng thời hai tay giơ ra móng tay bén nhọn, bỗng nhiên điên cuồng lao tới, bao vây ta vào trong.

Nếu là lúc trước, ta nhất định sẽ bị những biểu hiện giả dối trước mắt này mê hoặc.

Nhưng ta bây giờ, xa xa không phải năm đó!

Liếc mắt một cái đã nhìn ra mệnh môn của những oan hồn này.

Những oan hồn này nhìn như hung lệ phi thường, nhưng bản thân lại không hề có ý thức, nói cách khác, sau lưng những oan hồn này còn có một người khác!

"Mở!" Ta lấy chu sa ra lau trên trán một cái, mở ra thiên nhãn.

Lại xem xét, chỉ thấy trên trán những ni cô đều phập phồng một đường màu đen, giống như giòi bọ, không ngừng nhúc nhích.

"Ồ, đây là Quỷ Trùng Thuật?"

Ngay lúc ta còn đang suy nghĩ, mười mấy ni cô kia đột nhiên hét to một tiếng, đồng thời điên cuồng chộp về phía ta.

Những oan hồn này mặc dù là bị người ta sử dụng, nhưng oán khí thật lớn, mỗi người đều là cấp bậc Quỷ Vương, một khi bị thương đến da thịt cũng tuyệt không phải nói giỡn.

Lập tức ta cũng không dám khinh thường, cuống quít vung Ô Mộc Trượng lên triền đấu với các nàng.

Đương nhiên, toàn bộ lực chú ý của ta, cũng không phải đều đặt ở trên người của ni cô, thường xuyên lưu ý biến hóa xung quanh. Dù sao địch nhân chân chính này còn chưa hiện thân đấy!

Cùng lúc đó, ta cũng không khỏi càng thêm kỳ quái.

Rốt cuộc kẻ địch lần này là ai?

Tính tới tính lui thì Côn Lôn kính cũng chỉ có chín người.

Cao Thắng Trương Thiên Bắc, tiểu bạch long đã liên tiếp chết trận. Bản lĩnh của ta và Hàn lão lục ở Thải Vân cô nương ta cũng đã gặp qua, hai người bọn họ đều không am hiểu thuật âm dương, mới đầu thì biết sử dụng Quỷ Trùng Thuật, nhưng nghĩ như thế nào thì cũng không giống như thủ đoạn của hắn.

Ngoại trừ chúng ta ra, trong ba người đối diện Long Thanh Thu cũng sẽ không quá nhàm chán, thi triển ra loại thuật pháp này. Mà nhìn con trai tiện nghi Long Kinh Thiên cầm trong tay trường đao, mặc giáp vàng, hắn cũng không phải người am hiểu pháp thuật âm tà bậc này.

Suy đoán như vậy, khả năng duy nhất chính là ta và Tứ Song Thi nổi danh cùng điên cuồng!

Đúng, tuyệt đối không sai!

Ta đây gặp được khẳng định chính là gia hỏa này.

Kế thứ hai nghìn bốn sáu mốt.

Leng keng leng keng leng keng!

Trong nháy mắt, ta đã cùng mười mấy oan hồn kia triền đấu hơn hai mươi chiêu.

Những oan hồn này mặc dù đều là từ âm khí ngưng tụ thành, thế nhưng cũng cực kỳ linh hoạt, giữa tiến thối cực có kết cấu, lại phối hợp với nhau rất vừa vặn, khi thì liên thủ hợp công, khi thì âm thầm đánh lén, trong lúc nhất thời vây ta cẩn thận, cũng tránh thoát được.

Càng làm ta buồn bực chính là, những oan hồn này tất cả đều giống như khói bụi hư thể, Ô Mộc Trượng thi triển ra thực thể công kích căn bản không làm các nàng bị thương mảy may, cho dù đánh chính diện, bị chém thành hai nửa, đâm ra lỗ thủng cũng lập tức có thể phục hồi như cũ.

Những oan hồn này tuy giống như khói, nhưng lực công kích lại rất chân thực, móng tay bắt được vách tường hoặc cột đá lập tức bị nghiền nát một mảng lớn, mảnh vụn đầy trời. Có thể tưởng tượng được, nếu rơi lên người ta, đó không phải trò đùa!

Ta cũng rất muốn có rất nhiều biện pháp có thể một lần tiêu diệt hết bọn oan hồn ni cô này, nhưng mà hiện tại ta còn chưa tìm được vị trí chính xác của Thi cuồng, một khi hành động thiếu suy nghĩ liền bị hắn bắt được sơ hở, nhân cơ hội đánh lén sẽ rất phiền phức!

Thế nhưng, bị quấn lấy như vậy chung quy cũng không phải là biện pháp.

Phải làm sao bây giờ?

Đầu óc ta xoay chuyển, khổ nghĩ cách.

Ài, có rồi!

Chẳng phải hắn vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối thừa cơ ra tay sao?

Vậy ta sẽ cho hắn tương kế tựu kế.

Nghĩ đến đây, ta vung mạnh trượng, đồng thời bóp ngón tay quát lớn: "Mở!"

Vèo!

Ta vừa dứt lời, bỗng nhiên từ dưới xà nhà phóng ra một đạo bóng đen, giống như tia chớp vọt thẳng đến tim ta!

Ta thấy rất rõ ràng, đây là âm quỷ băng hàn độc.

Lần này, cuối cùng ta cũng hiểu dụng ý thực sự của hắn!

Bản thân âm quỷ cũng không có bao nhiêu uy lực, bất quá lại có một tác dụng rõ ràng, chỉ cần chạm đến âm khí, trong nháy mắt sẽ thành độc, trải qua nhân súc thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Lấy tu vi ta hiện tại mà nói, một khi bị độc khí này xâm nhiễm, mặc dù không đến tử vong, nhưng nhất định bản thân sẽ bị trọng thương.

Gia hỏa này vẫn luôn ẩn núp ở trong bóng tối không ra tay, chính là chờ giây phút này.

Đông đảo oan hồn tất cả đều giống như khói bụi hư thể, đối với công kích thực thể các nàng thi triển ra căn bản là không có bất cứ hiệu quả gì.

Nhưng một khi ta vận dụng âm dương thuật, chẳng khác nào biến chính mình thành độc nguyên!

Ta giống như một mạch lạc bằng than khí, khí độc đó chính là hỏa nguyên.

Nếu ta thi triển thuật âm dương chỉ là mở cửa lưới than đá ra, khi chạm vào nguồn lửa chẳng khác nào tự dẫn lửa lên người, tự tìm diệt vong!

Tính toán của hắn cũng không tệ, đáng tiếc ta cũng không phải đồ ngốc!

Mới vừa rồi ta giả ý đốt ngón tay rống to, nhìn như muốn thi triển âm dương thuật diệt sát oan hồn, nhưng kỳ thật đó chỉ là hư trương thanh thế mà thôi, hô không lên tiếng, lại không làm ra bất luận cử động gì có tính thực chất. Mà hắn nhịn không được công kích, lại lập tức bại lộ vị trí của hắn.

Vù một tiếng, cỗ khí độc kia không trở ngại chút nào rơi vào trên y phục trước ngực ta, lập tức cháy thành đen kịt.

Không có ngọn nguồn của âm khí, khí độc này tựa như là diêm an dưỡng rơi ở trên người, căn bản là không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với ta, chỉ dựa vào dương khí bản thân cường đại của ta đã có thể ngăn cản ở bên ngoài, cho nên ta cũng không né tránh chút nào, trực tiếp xông lên!

Đinh, đinh, đinh!

Ta vung mạnh mộc trượng, liên tiếp đập xuống móng tay của ta, vọt thẳng tới xà nhà.

Vèo!

Bỗng nhiên một bóng đen vọt về phía sau!

Mắt thấy chân thân hắn đã bại lộ, ta cũng không cần phải dây dưa với những oan hồn kia nữa, trực tiếp ném ra một đạo Liệt Hỏa Phù, ném về phía đám oan hồn Ni Cô kia, hai mắt nhìn chằm chằm đạo bóng đen kia điên cuồng đuổi theo.

Trong tiếng vang ken két, sau lưng dâng lên một mảnh lửa chói mắt, tất cả hồn phách ni cô đều bị lửa lớn hừng hực bao phủ.

Ta theo sát bóng đen kia điên cuồng đuổi theo hai ba mươi mét, mắt thấy càng lúc càng gần, chợt vung một thanh phù chú ra, cao giọng quát: "Nhanh!"

Giữa không trung sáng lên từng đạo phù chú màu vàng óng, vây bóng đen kia vào chính giữa.

Bóng đen kia chạy toán loạn, vừa thấy chung quanh đều bị vây lại, lập tức dừng lại, xoay người lại.

Bá một cái, bóng đen kia run lên, một cái áo bào đen lớn bay xuống đất, bên trong lộ ra một con mèo đen lớn.

Con mèo đen kia hình thể cực lớn, tứ chi to lớn, quả thực không khác một con báo đen bao nhiêu!

Con mèo đen kia nhìn ta bình tĩnh, đột nhiên mở miệng nói tiếng người: "Trương Cửu Lân, quả nhiên ngươi danh bất hư truyền, tuy nhiên... Ngươi cũng chỉ là đùa nghịch chút thông minh mà thôi!" Nói xong, hai mắt con mèo đen kia đột nhiên sáng ngời, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Két, két két két.

Cùng lúc đó, chung quanh liên tiếp vang lên từng đợt thanh âm kim loại va chạm.

Ta luống cuống quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bốn phương tám hướng dựng thẳng lên một mặt tiền thanh đồng cao hơn ba thước, trên mặt khối kia điêu khắc một bộ hình vẽ ác quỷ, dày đặc một đạo phù văn cổ trên đường, sáng rực lấp lánh.

Không tốt, ta trúng kế rồi!

Trong lúc nhất thời, ta lập tức phản ứng lại!

ni cô oan hồn cũng tốt, mèo đen dẫn đường cũng được, đây đều là chướng nhãn pháp hắn bày ra cho ta, cố ý lộ ra sơ hở, để ta nghĩ rằng tìm được hành tung của hắn, lập tức chưa có đề phòng đuổi theo không bỏ, lại là trúng độc kế của hắn, dẫn ta tiến vào vòng mai phục.

Bùm bùm bùm bùm!

Đông đảo đồng tiền dựng đứng lên, vây quanh ta ở trung tâm.

"Xoẹt." Con mèo đen lớn kia điên cuồng kêu một tiếng, tán thành một làn sương khói.

Ngay sau đó, trên tấm đồng nổi lên hắc quang, từng pho tượng ác quỷ đảo mắt, lè lưỡi dài liếm răng nanh, gầm lên một tiếng rồi nhảy ra.

Có kẻ mặt xanh nanh vàng, tóc đỏ xõa vai, tay cầm một thanh Tam Xỉ Cương Xoa.

Có ba đầu sáu tay, mắt trợn trừng, bộ lông toàn thân như châm.

Có đầu trâu đuôi hổ, nắm chặt một thanh khảm đao dài hơn ba mét.

Có người mặt người thân rắn, cầm trong tay hai thanh kiếm dài nhỏ nhuyễn.

Tám con ác quỷ yêu ma lộ vẻ hung ác, vây ta ở chính giữa!

"Ha ha ha..." Bên ngoài đồng tiền vang lên một tiếng cười chói tai đến cực điểm.

"Nhất lân nhị long tam tứ tứ tứ tứ, trong âm vật giới sớm có danh tiếng. Mấy người này trong ta lớn tuổi nhất, nổi danh sớm nhất, lại vẫn xếp ở mạt vị. Đây cũng không phải là ta bản lãnh kém nhất, mà là những năm gần đây, ta một mực tìm kiếm cổ mộ, tu luyện âm pháp., Hoàn dung hiện thế, để cho tiểu tử ngươi đạt được hư danh! Kỳ thật ta đã sớm muốn giết tới tận cửa, cho ngươi biết sự lợi hại của thi điên rồi! Chỉ là một mực đau khổ không có cơ hội! Lúc trước ở trong ảo cảnh Côn Luân, có người thay ngươi ngăn chiêu, để cho tiểu tử của ngươi chạy thoát! Đến đến đến, hiện tại trong ảo cảnh Côn Luân không còn ai khác, chúng ta liền đánh một trận thống khoái, ngươi còn có tuyệt chiêu gì cứ việc dùng ra đi."

Y vừa nói xong, đám Lệ quỷ yêu ma đột nhiên tiến lên, giơ đao kiếm lên đập về phía ta.

"Chậm!" Ta lùi về sau một bước, kêu lớn.

"Sao nào? Ngươi sợ à?" Thanh âm kia tràn đầy khinh bỉ, cười nói: "Ngươi chỉ cần nói cái chữ sợ hãi, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, lại gọi ta ba tiếng thái gia gia, ta sẽ thả ngươi! Tiểu tử, tới đây, quỳ xuống nói chuyện cho ta."

Chương thứ hai ngàn bốn trăm sáu của bảo tháp, bầy yêu trấn yêu.

"Xì!" Ta nổi giận quát một tiếng, vung ô mộc trượng cắm xuống đất. Từng vết rạn lan tràn ra khắp nơi, từng đạo quỷ khí âm u cuồn cuộn tuôn ra. Ngay lúc đó, ta lấy tay móc ra tháp Cửu Sinh từ trong ngực.

Tám con yêu ma tới gần dường như cảm giác được điều gì đó đáng sợ, không khỏi đồng thời lui lại phía sau nửa bước, cũng không dám tùy tiện tiến tới gần nữa.

"Ồ?" Thi ở phía sau đồng tiền không khỏi phát ra tiếng kinh ngạc.

"Thi Cuồng đúng không?" Ta ngửa đầu nhìn về phía phát ra sự kinh ngạc, liếc một cái nói: "Chỉ bằng cái đồ quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ của ngươi, cũng xứng cùng với Trương Cửu Lân ta kêu gào? Ngươi cho rằng dựa vào Bát quỷ Phệ Hồn Trận có thể hàng phục được ta sao? Kêu ngươi dừng tay, chỉ là gia gia có chuyện muốn hỏi ngươi mà thôi! Nếu không, chỉ cần tốn một ý niệm trong đầu, liền có thể lập tức lấy mạng chó của ngươi."

Những lời này ta nói vô cùng khí phách, triển khai tư thế càng thêm uy phong.

Nhưng thật ra, vừa rồi ngay trước mấy giây, chút sức lực ta cũng không có!

Mặc dù ta đã sớm nhìn ra trận pháp mà tên gia hỏa này thi triển chính là Bát Quỷ Phệ Hồn Trận nổi danh ở Âm Vật Giới, nhưng ta đối với việc này lại không hề có kế sách để đối phó!

Tục truyền, môn trận pháp này cũng không phải là truyền từ một thương nhân âm vật nào đó, hoàn toàn ngược lại chính là, người ngưng tạo ra trận pháp này chính là người khai sơn tổ sư của toàn Chân giáo, Vương Trọng Dương.

Năm xưa trước khi Vương Trọng Dương lâm chung tiên, từng nói với toàn bộ Thất Tử: "Sư phụ sẽ lập tức hồn về Tây Thiên, các ngươi không cần thương tâm quá mức, khiêng quan tài của ta một đường đi về phía tây nam, lúc quan tài đứt gãy là ngày mai chôn, chỗ quan tài đổ xuống là phần mộ. Các ngươi nhớ kỹ, không được sai sót!"

Vừa dứt lời, Vương Trọng Dương liền trả mạng về trời, tay chân lạnh buốt.

Toàn Chân Thất Tử vừa kinh vừa hiếu kỳ, vội vàng tuân theo sư phụ dạy dỗ, đi ra ngoài.

Phía tây nam hướng phần nhiều là núi cao thung lũng, mấy người thay vai khổ hạnh, đi liền hai mươi mấy ngày. Ngày này đi tới một cái khe sâu không có một ngọn cỏ, dây quan tài kia đột nhiên đứt gãy, quan tài nặng nề rơi xuống đất.

Lập tức, trên mặt đất nổ ra một cái hố sâu ngay ngắn, quan tài kia rơi vào trong đó.

Thất Tử giật mình qua đi, vội vàng nghe lời hạ táng.

Ngay tại thời điểm cuối cùng bị chôn vùi trên phần mộ, mấy người phát hiện ngay tại quan tài chung quanh có một ít bóng người mơ hồ phiêu đãng, nhìn kỹ thì chính là chính bọn họ, tính cả sư phó ở bên trong có tám người!

Đúng lúc này, nắp quan tài một bước lên trời, Vương Trọng Dương đứng thẳng dậy.

Khi Thất Tử còn đang kinh hoảng, liền nghe Vương Trọng Dương nói: "Thế gian có âm dương, việc này tiêu hao rất lớn. Ngươi theo ta tu luyện chánh đạo đại pháp đã vài ngày, khi dương khí tăng mạnh, âm khí cũng càng thịnh vượng, ngày sau tất sinh họa loạn. Bây giờ vi sư tá thi hoàn hồn, chính là muốn mang theo các ngươi trảm bát quỷ, đoạn âm căn, đoạn tuyệt hậu hoạn!"

Một gã đệ tử trong đó có chút khó hiểu hỏi: "Ân sư vừa mới nói, Bát quỷ này chính là do âm khí trên người chúng ta ngưng tụ mà thành sao?"

Vương Trọng Dương gật đầu đáp: "Đúng vậy! Không những các ngươi chờ, vi sư cũng khó tránh khỏi! Tạm thời theo vi sư khởi trận, diệt âm hưng dương, lấy đạo chính pháp."

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Vương Trọng Dương, toàn bộ Thất Tử đều mở pháp trận, tiêu diệt âm khí trên người mình.

Về sau, cái này liền trở thành một trong những bí kíp tất tu của toàn bộ Chân Nhất mạch, chỉ có điều thay đổi theo niên đại, truyền thuyết này chảy đến dân gian, liền diễn biến thành cái gọi là: Trảm Tam Thi.

Bát Môn Trảm Quỷ Trận do Vương Trọng Dương sáng lập, trải qua nhiều lần bị các tiền bối cao nhân am hiểu âm tà học được, bởi vậy diễn hóa ra Bát Quỷ Phệ Hồn Trận!

Lợi hại của trận pháp này không phải ở chỗ Bát quỷ có nhiều hung hăng mà là có nhiều ràng buộc với bản thân, nếu chỉ hơi có chút trì niệm thì sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hồn phi phách tán! Đổi lại là ai tới cứu viện cũng là không thể làm gì được.

Khi ta thi thi cuồng thi triển ra trận pháp sẽ thầm kêu không ổn! Chí ít dựa vào bản lĩnh hiện tại của ta, căn bản là không cách nào ứng phó được, dưới tình thế bất đắc dĩ, lúc này mới trực tiếp móc ra đòn sát thủ cuối cùng của ta!

Bảo tháp này là năm đó người bùn tặng cho Cửu U môn chủ U môn, U Tử cũng dựa vào bảo vật này luyện thành tuyệt thế tu vi, Ô Mộc Trượng Âm Phù Kinh thậm chí Cửu U môn cũng bởi vậy mà đến đây.

Đủ có thể thấy được, món bảo vật này mạnh mẽ cỡ nào rồi!

Trước đây nhiều lần, thường là trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đều là Cửu Sinh Tháp đột nhiên phát uy cứu ta một mạng. Cho nên mắt thấy tám quỷ tới gần, ta cũng không muốn, trực tiếp móc ra, không nghĩ tới, đúng là có tác dụng.

Mặt ngoài thoạt nhìn, ta cực kỳ bình tĩnh, nhưng trái tim lại nhảy lên không thôi, có chút nghĩ mà sợ!

Dù sao tới bây giờ, ta vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ chỗ bí ẩn của tháp Cửu Sinh, càng không biết nên sử dụng như thế nào. Tuy tháp

Cửu Sinh tạm thời trấn trụ bát quỷ, nhưng bước tiếp theo nên làm gì?

Trong lúc nhất thời, ta chỉ có thể sinh trí, giả bộ có chuyện muốn hỏi, kỳ thật là đang cố ý kéo dài thời gian, thừa cơ nghĩ ra kế sách ứng đối.

Cũng may Thi Cuồng không biết chi tiết, vừa thấy ta trực tiếp nói ra tên Bát Quỷ Phệ Hồn Trận, lại ra tay trấn áp đám đông yêu ma kia, trong nháy mắt vô cùng kinh ngạc, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa!

Bất quá, hắn cũng rất giảo hoạt, thoáng kinh ngạc, liền thử dò xét nói: "Trương Cửu Lân, ngươi bớt phô trương thanh thế đi! Ta mặc dù chưa từng giao thủ với ngươi, nhưng cũng nghe qua không ít chuyện liên quan đến ngươi! Tiểu tử ngươi cũng là kẻ lòng dạ độc ác, nếu ngươi thật có bản lĩnh giết ta, làm sao còn nhiều lời thừa như vậy? Sợ là đã sớm động thủ rồi."

Mặc dù đã bị hắn nhận ra, nhưng ta vẫn bày ra bộ dáng nắm chắc thắng lợi trong tay như cũ, quát lớn: "Gia gia vừa rồi, cái tên cẩu tôn tử nhà ngươi không nghe rõ sao? Thật muốn giết người, đơn giản vô cùng, chỉ là gia gia còn muốn hỏi con vài câu! Bằng không..." Nói xong, ta giơ cao Cửu Sinh Tháp tiến lên trước một bước.

Tám con ác quỷ bên ngoài cuống quýt lùi bước.

Trong tiếng vang ken két, tiền đồng cũng không ở lại mà lắc lư.

"Được được..." Thi Cuồng thấy vậy, liên tục kêu lên: "Ta sẽ cho ngươi chết rõ ràng, ngươi còn có lời gì thì cứ việc nói thẳng đi!"

Tuy ngữ khí của hắn vẫn rất cứng rắn, nhưng ta cũng nghe ra vài phần sợ hãi. Đồng thời ta cũng rất rõ, sở dĩ hắn gấp giọng đáp ứng, cũng là đánh chút tính toán: Mắt thấy Bát Quỷ Yêu Ma cực kỳ e ngại Cửu Sinh Tháp trong tay ta, khiến hắn có chút không rõ lai lịch, muốn mượn cơ hội kéo dài thời gian, dò xét lộ tuyến của ta.

Giờ này khắc này, đại chiến sinh tử hết sức căng thẳng, ta cùng tử địch cuồng tạm thời đình chiến, cách xa tám mặt đồng tiền xanh, một hỏi một đáp trò chuyện với nhau.

Loại tình huống này thực sự quỷ dị, nhưng cũng là bất đắc dĩ gây ra!

Đều là ôm ý nghĩ tương tự, muốn nhân cơ hội từ trong lời nói của đối phương lấy ra chút kẽ hở, từ đó một hơi giết chết kẻ địch.

"Hiện tại ngươi sống hay là chết?" Ta mở miệng hỏi.

Hạng hai nghìn bốn trăm chín mươi ba, mèo hồn cửu mệnh.

Nghe câu hỏi này cũng kỳ quái, nhưng cũng không khó lý giải.

Ảo cảnh Côn Luân ảo diệu vô cùng, vừa có thể hút ta từ đảo câu cá ngoài ngàn dặm vào trong đó, sau đó lại có ảo ảnh trùng trùng, khiến ta thực sự không hiểu chuyện gì xảy ra. Mấy người Hàn Trương, Thiên Bắc, Tiểu Bạch Long cao thắng, Thiên Bắc đều có thể xuất hiện trước mặt ta, đều là vì đã liên tiếp chết trận, vậy rốt cuộc Thi Cuồng đã chết hay vẫn còn sống đây?

Nếu như nói hắn còn sống, như vậy ngay cả hắn ta cũng có thể lao ra khỏi ảo cảnh, Long Thanh Thu có tu vi cao hơn hắn ta khẳng định không có đạo lý bị vây khốn.

Nếu như nói hắn đã chết, nhưng vì cái gì không giống với mấy người Cao Thắng Hàn, chẳng những có thể nói chuyện tự nhiên, thậm chí còn có tư duy độc lập, tiến tới quỷ kế đa đoan vây ta ở chỗ này!

"Ha ha..." Thi Cuồng nghe xong cười ha ha nói: "Cái này ngươi không biết sao? Gia gia ta chỉ hy sinh một mạng mà thôi."

"Bỏ một mạng ra sao?"

"Không sai!" Thi cuồng có chút kiêu ngạo tiếp lời: "Năm đó ta vừa mới ra đời, đã bị vứt bỏ tại vùng dã ngoại hoang vu, trùng hợp hồn phách bị một con Cửu Mệnh Miêu đoạt xá, có thể trời sinh hai thân, thân ẩn song hồn. Cửu Mệnh Miêu Đoạt Hồn kia thất bại, tinh khí thần ngược lại bị ta lấy đi. Từ đó về sau, ta liền có được chín cái mạng! Chín cái mạng ngươi hiểu không? Ha ha, Trương Cửu Lân, ngươi có mấy cái mạng? Ngươi dựa vào cái gì đấu với ta?"

Truyền thuyết Cửu Mệnh mèo, ta trái lại rất rõ ràng.

Dân gian tục danh, mèo có cửu mệnh.

Cũng không phải nói mỗi một con mèo đều có tính mạng chín con, mà là mèo loại động vật này, thuộc tính âm thuộc thổ, khóa chín cung, âm khí rất dễ dàng thông suốt trong cơ thể nó, lại thông tục một chút, chính là rất dễ dàng bị thông âm cho mượn linh.

Phàm là nơi dừng thi tập tục, đều nghiêm cấm chó mèo tới gần. Nguyên nhân phòng ngừa chó tới gần, là vì sợ chó gặm thi thể, hoặc là bị âm khí nhuộm thành chó điên. Nguyên nhân không cho mèo tới gần, lại hoàn toàn ngược lại, là sợ thi thể bị Thông Âm khí trên người mèo làm kinh động, dẫn đến thi biến.

Ý tứ của Cửu Mệnh miêu, chính là từng do nó dẫn tới chín lần thi biến.

Ví dụ như, những con mèo mà ta gặp phải trong sự kiện ăn cơm quỷ lúc xử lý, đều thuộc loại tình huống này!

Mèo lúc này cũng không chỉ là một con mèo. Chẳng những đã thông linh tính, có ý thức, thậm chí còn có thể sử dụng chút thần thông huyền diệu! Hắn có thể nhận ra được người trước khi chết tử khí, tiến tới hút lấy, dùng để tu luyện. Cũng có thể không chút khoa trương nói, đó kỳ thật chính là Miêu Yêu.

Nói như vậy, lúc con người sắp chết khí tức yếu nhất, một khi bị Cửu Mệnh Miêu hút thức ăn tất nhiên là khó trốn, chớ nói chi là một đứa trẻ sơ sinh.

Nhưng Thi Cuồng này lại là dị loại trời sinh, sinh ra hai cái đầu, hai cái hồn phách, ngay cả Cửu Mệnh Miêu cũng không làm gì được, thậm chí ngay cả bản thân cũng cược vào.

Trách không được Thi Cuồng này vừa mới sinh ra, đã có sinh mệnh lực ngoan cường như vậy, dựa vào hút máu người, đào sâu kiến vẫn còn sống! Nói vậy cả một thôn nam nữ già trẻ đều trở thành vật hi sinh khi Miêu Yêu âm pháp đại thành.

"Nói như vậy, ngươi dựa vào tinh khí thần của Cửu Mệnh Miêu, bỏ qua một mạng thoát khỏi ảo cảnh Côn Luân sao?" Ta hỏi.

"Đúng vậy, đúng vậy!" Thi cuồng vẫn dương dương đắc ý nói: "Từ lúc Song Kính Côn Luân chưa khép lại, Long trang chủ đã sớm nhìn ra tính toán có tiếng ở Bát phương, không phải là vì muốn đem hết toàn lực chạy trốn vì ngươi sao? Tuy rằng Long trang chủ nắm trong tay phiên Thiên Ấn, lại là vô thượng Thần cấp., Nhưng mấy cái đập nhỏ ban đầu thực sự muốn liều mạng, cũng không phải dễ đối phó - ít nhất trong vòng vài chục giây cũng không giết sạch được. Vì vậy, đã sớm lưu lại trên người ta một đạo hồn chú, một khi dẫn phát, ta có thể vứt bỏ một mạng đi vào với ngươi."

"Mặc dù Côn Lôn Thần Kính là đòn sát thủ cuối cùng của đám tiểu tạp chủng kia, muốn dùng món đồ chơi này vây khốn Long trang chủ, để cho ngươi có đủ thời gian đi hoàn thành sứ mệnh chó má kia! Nhưng không ngờ được Long trang chủ tu vi cao thâm, mưu đồ sâu xa., Rất nhanh đã tìm được phương pháp phá giải. Bát giác Côn Luân Thần Kính mở ra, giữa âm qua dương tất có một khe hở, đây chính là thời điểm ảo cảnh tái hiện. Ngươi mặc dù đã trốn ra ngoài, nhưng hồn phách danh chấn vẫn niệm mãi không quên ngươi, vừa vặn đem cừu hận oán khí dùng trên người ngươi!"

"Vừa rồi không phải ngươi đã gặp qua mấy người chết rồi sao? Điều khác với bọn họ là, ba tên kia không hề có ý thức, mang theo cừu hận tràn ngập trong lồng ngực, toàn tâm toàn ý chỉ muốn giết chết kẻ địch. Mà ta lại chủ động đến đây, mệnh lệnh của Long trang chủ là, chỉ cần giữ được một luồng tàn hồn của ngươi là đại công viên mãn. Tiểu tử, thế này đã rõ chưa?"

Nghe đến đó, ta mới hoàn toàn hiểu rõ.

Hóa ra ba người Cao Thắng Hàn và Trương Thiên Bắc Tiểu Bạch Long, cuồng hồn chú trong người mà chết đi tử chiến với ta đến cùng, tất cả đều là kết quả do Long Thanh Thu cố tình làm ra!

Hơn nữa hắn sớm đoán trước, bằng vào tàn hồn không ý thức của ba người bọn họ có thể giữ ta không được, lúc này mới sớm chuẩn bị xong, mai phục bộ ám kỳ Thi Cuồng ở chỗ này chờ ta.

Chiếu Thi Cuồng đã nói, tràng cảnh mỗi người bọn họ khi xuất hiện đều là nơi bọn họ suốt đời khó quên, giờ lại diễn sinh ra trong hoàn cảnh Côn Luân.

Nghĩ đến đây, thôn trang nhỏ đầy đất bừa bộn mà Cao Thắng Hàn cùng Trương Thiên Bắc hiện thân kia, lúc Tiểu Bạch Long xuất hiện rừng phong, cùng với hiện tại Ni Cô Am đều là mấu chốt quan trọng nhất!

Ba người bọn họ đã sớm mất đi, hài cốt cũng không còn, bởi vậy mà ta cũng không thể nào biết được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đối với bọn họ mà nói thì có ý nghĩa gì. Nhưng có một điều cực kỳ quan trọng, nơi tàn phá này cũng khẳng định cùng Thi Cổ am có liên quan rất lớn! Không thể nghi ngờ đây chính là cửa khẩu đột phá lớn nhất.

Nhưng đúng như lời hắn nói, những năm gần đây, ta sẽ nổ một quán rượu lớn, tiêu diệt linh bảo, càn quét Long Tuyền sơn trang., Ở trên giang hồ thanh danh tầm thượng phi thăng. Bị người ta gọi là nhân tài trẻ tuổi hào hùng, nhưng ta lại hiểu được, vẫn có không ít cao thủ tuyệt đỉnh ẩn thế không xuất hiện. Tỷ như thi điên này vừa mới vừa mới ra tay đã dùng trung kế gạt ta tới đây, sau đó, lại đem ta vây ở dưới bát quỷ vây lẫn, vô luận mưu kế hay thủ đoạn cũng không dưới ta chút nào.

Trong lúc vội vàng bức bách, ta cũng chỉ có thể lấy ra tháp Cửu Sinh đối phó, cho tới bây giờ cũng không có kế sách gì là tất thắng. Xem ra, ta tuyệt đối không thể phớt lờ, nhất định phải suy tính ra một kế hoạch tác chiến hoàn mỹ, dốc sức tranh một đòn tất sát!

Bởi vì, ta quyết không thể thua!

Sứ mạng của ta còn chưa hoàn thành, nhiều tiền bối đã phải chết ở trước mặt ta vì tiền công của ngày hôm nay, ta quyết không thể để bọn họ hi sinh vô ích.

Đại đạo của Nê đạo nhân, đại nghĩa cao thắng hàn, ân to lớn của đám người sơ nhất, tất cả đều trùng trùng điệp điệp đè lên đầu vai ta!

Ta quyết không thể thua, quyết không thể!

Bất kể ngăn cản trước mặt ta cái gì, ta đều nhất định phải san bằng nghiền nát hoàn toàn.

Hay cho tên Thi Cuồng nhà ngươi!

Còn dám chủ động cản đường, cam tâm làm chó săn cho Long

Thanh Thu. Được lắm, ta sẽ cho ngươi nhìn thấy bản lãnh thật sự của Trương Cửu Lân.

Công việc đầu tiên của hắn là diệt ngươi bằng một cái mạng nhỏ (Thêm thêm một cái).

Nghĩ tới đây, ta mạnh mẽ áp chế lửa giận tràn ngập trong lòng, làm bộ không chút để ý hướng bốn phía nhìn một chút nói: "Thi Cuồng, vậy ngươi nói thêm một chút, Tĩnh Tâm Am này là chuyện gì xảy ra?"

"Tĩnh tâm... Cái này lại có quan hệ gì với ngươi" Quả nhiên, Thi Cuồng vừa nghe ba chữ "Tĩnh Tâm Am", đột nhiên giận dữ, không còn tư thế kiêu ngạo như lúc nãy nữa.

Xem ra ta nghĩ không sai, hắn mặc dù vứt bỏ một mạng, tạm thời trốn ra gông xiềng huyễn cảnh. Nhưng bị Kính Nhiếp Tâm Hồn, chỗ ni cô này tất nhiên là nơi hắn không thể quên.

Cũng chính là chỗ uy hiếp của hắn!

"Mặc dù những ni cô này đã trở thành quỷ oan chết chóc, nhưng thoạt nhìn đều rất trẻ tuổi, hơn nữa mỗi người đều vô cùng xinh đẹp. Chẳng lẽ... cháu đã từng làm chuyện gì bất chính với bọn họ sao?" Ta chuyển chủ đề, trực tiếp hỏi.

"Thối lắm!" Thi cuồng nộ nói: "Ta trộm mộ đào thi giết người vô số, cũng không biết mình là người tốt, nhưng đời ta hận nhất là dâm tà, huống chi..."

"Huống chi cái gì." Vừa nghe Thi Cuồng trong cuồng nộ đột nhiên dừng nói, ta lập tức truy vấn.

"Ngươi quản được sao?" Thi cuồng giận dữ mắng mỏ một tiếng, sau đó liền nắm chặt khẩu khí, không nói nữa.

"Ồ, vậy ta hiểu rồi!" Ta hơi mỉm cười nói: "Ta thiếu chút nữa thì quên ngươi là quái thai hai đầu, nói không chừng bên trên có thêm một cái đầu, bên dưới thiếu một cái đầu, trời sinh đã là thái giám! Cho nên đời này hận nhất là dâm tà, vừa vặn nhìn thấy những ni cô phàm tâm không thay đổi, nhớ tình lang, ngươi tức giận liền đem họ đi..."

"Vô liêm sỉ!" Thi cuồng mãnh phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Chấn động đến tiếng ken két chung quanh.

Đạo thanh âm này hoàn toàn khác lúc trước, thanh thúy tỏa sáng, sắc bén vô cùng, tựa như đột nhiên biến thành người khác.

"Trương Cửu Lân, ngươi vậy mà dám vũ nhục các vị sư thái của Tĩnh Tâm Am, cô nãi nãi ta tuyệt không tha ngươi! Đi chết đi."

Ta nghe được thanh rõ ràng, thanh âm này chẳng những thay đổi, hơn nữa hắn vừa rồi không phải tự xưng gia gia, mà là cô nãi nãi.

Tuy nhiên ta lại không để ý đến những chi tiết này, bởi vì theo một tiếng gầm kia, tám con yêu ma vây bên cạnh ta, tựa như bị đánh một liều thuốc mạnh, đã không còn e ngại như lúc vừa rồi nhìn thấy Cửu Sinh tháp nữa, đao trảo vung lên, trực tiếp hướng ta xung phong đến.

Từ khi ta tiếp nhận sinh ý của Âm vật đến nay, mấy trăm vong hồn to to nhỏ nhỏ, với tu vi hiện tại của ta, cộng thêm cây Ô Mộc Trượng trong tay cho dù là Quỷ Đế cũng không sợ chút nào, nhưng tám con ác quỷ trước mắt này lại kết thành Bát Quỷ Phệ Hồn Trận truyền lại từ Vương Trọng Dương! Lần này không thể khinh thường chút nào.

Dứt khoát chính là, chịu một kích của ta, thi cuồng cũng vô hình bên trong lộ ra sơ hở!

Vốn thanh âm của hắn vang lên từ bốn phương tám hướng, chợt nam chợt bắc, lúc đông lúc tây, căn bản không thăm dò chuẩn xác vị trí của hắn.

Nhưng là theo hắn triệt để bị chọc giận, tựa hồ cũng quên chuyển phương hướng, đã bị ta khóa chặt vị trí cụ thể.

Lần này thì dễ rồi!

Bát Quỷ Phệ Hồn Trận do Vương Trọng Dương sáng lập ra được gọi là: Tuyệt Thế Kỳ Trận, không có gì khó hơn ở chỗ đồng thời điều khiển Bát Quỷ Yêu Ma, cũng không phải Ly Hồn Xuất Khiếu, mà là tập trung vào âm thân.

Thế sinh vạn vật, đồng âm đồng dương.

Mọi người đều biết người là mặt trời, quỷ là âm. Nhưng nếu tu luyện tới cảnh giới nhất định thì sẽ rõ ràng, câu nói này quá mức phiến diện, thậm chí hoàn toàn không chính xác.

Người có ba hồn bảy phách, chết mà hóa quỷ. Nhân quỷ nhất mạch, âm dương tương thừa, lấy đâu ra âm dương cùng tồn tại?

Kỳ thực, bất luận là hình người quỷ ảnh, thủy chung vẫn còn có một tồn tại khác quanh ngươi, chỉ là bản thân ngươi bình thường không cảm giác được mà thôi.

Người là Dương, tồn tại vô hình kia chính là âm, cùng một đạo lý, quỷ là âm, tồn tại vô hình kia chính là Dương.

Cái này hoặc âm hoặc dương tồn tại vô hình, tại một cái thời khắc đặc thù nào đó đột nhiên hiển hiện ra, trái phải tư duy hoặc là hành động của ngươi. Ví dụ như thường xuyên nghe người ta nói, cũng không biết tại sao đột nhiên dừng chân, hoặc là đi nhanh vài bước., Vừa lúc né tránh xe ngựa hoặc là từ trên trời rơi xuống nhặt được vật gì đó. Bình thường thế nào, ngày đó không có gì trùng hợp, bởi vậy nên tránh được mầm tai họa. Mình hoàn toàn không cảm giác được, đây căn bản không phải trùng hợp hay là ý thức, mà là âm thân ngoài cơ thể cứu mình!

Lý thuyết này người bình thường rất khó lý giải, thậm chí chưa từng nghe nói đến. Nhưng nó còn có một cái tên nó phổ biến mà đại nhân phổ biến tiếp nhận, gọi là giác quan thứ sáu.

Nhưng rất ít người biết, cảm giác thứ sáu không những chân thực tồn tại, hơn nữa còn có thể bị thương tổn.

Người bình thường cảm nhận được thương tổn thứ sáu cũng không có gì đại sự, cùng lắm là cũng đã dự đoán lực bất cường mà thôi. Nhưng một khi cảm giác thứ sáu của người tu hành bị thương tổn, sẽ dẫn đến âm dương mất cân bằng, nhẹ thì tu vi giảm nhiều, nặng thì hồn tiêu phách tán, cũng chính là cái gọi là tẩu hỏa nhập ma!

Cảm giác thứ sáu hoặc là âm thân, mặc dù có tồn tại, nhưng hầu như không ai có thể phát hiện ra nó.

Với thần thông của Thất Tử mà còn không thể cảm ngộ được, thậm chí ngay cả Vương Trọng Dương cũng phải tốn rất nhiều công phu, đương nhiên người đời sau không thể nào thi triển được.

Lúc trước, Vương Trọng Dương thiết lập trận này là muốn tự diệt âm thân dùng chính đạo, cũng chính là cái gọi là trảm tam thi. Nhưng truyền tới truyền lui đã sớm biến thành tà trận, nhưng vạn biến không rời tông.

Vừa rồi ta một mực chậm chạp không dám động thủ, chính là nguyên nhân này. Trong bát quỷ chung quanh ta, một trong đó chính là âm thân của ta!

Mà Thi Cuồng dù sao cũng không phải Vương Trọng Dương, với tu vi của y cũng hoàn toàn không thể điều khiển Bát Quỷ Phệ Hồn Trận. Tất nhiên là nhờ đồng tiền màu xanh dung nhập hồn phách của y vào trong đó!

Thanh âm của hắn bay tới bay lui, hồn phách bên trong cũng biến ảo vô thường. Nếu ta tùy tiện tiến công, một khi dưới sự điều khiển của hắn đánh trúng âm thân của mình, chẳng khác nào tự đi tìm diệt vong.

Thế nhưng, giờ thì khác rồi!

Hắn cũng không biết bị cái gì kích thích, lập tức giận tím mặt, lập tức bị ta bắt được chân hồn của hắn.

Ta chờ chính thời khắc này!

"Tỏa lại!"

Ta cao giọng quát một tiếng, mãnh liệt giương tay lên hơn mười đạo phù chú bay vụt ra, vây quanh lệ quỷ mặt xanh nanh vàng trước mặt kia.

"Phá!"

Không đợi hắn có phản ứng gì, ta lôi ô mộc trượng cắm xuống mặt đất điên cuồng đập tới.

Bụp một tiếng, toàn bộ thân thể của Bát quỷ đều bị phá nát, cùng lúc đó là tiếng răng rắc vang lên, tám miếng đồng thau ầm ầm nổ tung, những mảnh vỡ rơi lả tả khắp nơi!

Ngay trước mặt hắn lộ ra một thân hình nhỏ bé, khô gầy.

Theo khói bụi tán đi, thân ảnh kia dần dần rõ ràng, áo bào đen toàn thân đã sớm rách nát không chịu nổi, lộ ra chân diện mục.

Người không cao, cũng chỉ khoảng trên dưới một mét sáu, tay chân ngắn nhỏ, gầy như que củi. Trên cái đầu thon dài còn có một cái đầu béo tròn, trừng hai mắt giận dữ, nghiến chặt hàm răng nhỏ.

Càng làm cho người ta sợ hãi hay buồn nôn chính là, ở hai bên đầu vốn là vị trí lỗ tai, lại còn mọc ra một đôi cánh tay nhỏ dài hơn nửa xích. Hắn nắm chặt nắm đấm, nhấn mạnh từng chữ một nói ra: "Trương Cửu Lân! Ta muốn rút sống da của ngươi."

Thanh âm kia cùng vừa rồi giống nhau như đúc, thanh thúy vang dội, bén nhọn không gì sánh được.

"Chẳng phải ngươi nói có chín cái mạng sao?" Ta đã định trước nhìn hắn cười nói: "Bây giờ còn bảy cái mạng, ngươi định lần lượt đưa lên, cùng nhau chết thống khoái."

Kỳ độc tuyệt thế thứ hai nghìn bốn sáu, tam sinh diệt.

"Đi chết đi!"

Lần này lên tiếng chính là cái đầu gầy kia, thanh âm lại trở nên khàn khàn sắc nhọn khó nghe đến cực điểm.

Vừa dứt lời, hắn hô lên một tiếng, không biết từ nơi nào lôi ra một thanh trường kiếm màu xanh, chỉ về phía ta nói: "Giết!"

Két!

Tầng đất dưới chân ta đột nhiên nổ tung, một cái móng vuốt xương trắng hếu duỗi dài ra.

Trong tiếng nổ vang, mặt đất nứt ra giống như mai rùa, một đôi cốt trảo đột nhiên vươn ra, điên cuồng trảo về phía ta.

Hả? Địa lao Bách Trảo?

Đây là một loại thuật Âm Cốt, lần trước ở tầng thứ bảy của Long Tuyền sơn trang, đã từng tận mắt chứng kiến Long Kiên Dã thi triển thuật Âm Cốt tương tự.

Cá lớn sông nói, đây là tuyệt kỹ tổ truyền của Long gia.

Không cần nghĩ nhiều, đây nhất định là Long Thanh Thu dạy cho hắn ta, xem ra vì lôi kéo thi cuồng, Long Thanh Thu cũng thật nỡ bỏ tiền vốn ra mà!

Những âm cốt trảo này đều là mạnh mẽ chặt từ trên thân người sống, sau đó chốt thúc trong nước thuốc đặc thù, dùng máu tươi của người nọ làm vật dẫn, chịu đựng trải qua trăm ngày dày vò mới có thể luyện thành! Này mỗi một cái móng đều là một cái linh hồn sống sờ sờ, lấy hồn khu cốt, lấy tay làm nhà giam, một khi bị bắt, nhất định sẽ xé xương xé xác.

Số lượng nhiều như vậy, không biết đã hại bao nhiêu người!

Lúc nghĩ thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, mắt thấy trăm móng vuốt sắp đến, ta xoạt một cái nhảy người lên, thuận thế mượn lực cắm mạnh Ô Mộc Trượng xuống.

"Phá!"

Theo ta quát to một tiếng, trong ô mộc trượng tạo ra một đạo sóng ánh sáng màu đen, giống như mặt hồ rung động, cuồng quyển mà đi.

Rầm một tiếng, trăm trảo phá tan, hóa thành đầy đất toái cốt, sau đó ta cũng phịch một tiếng rơi trở xuống mặt đất.

"Hắc hắc!" Thi Cuồng vừa thấy cũng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cười hắc hắc nói: "Trương Cửu Lân, ta xem ra lần này ngươi lại chạy trốn chỗ nào!"

Linh linh...

Cái đầu tròn mập mạp kia cao giọng kêu to, lay động hai bàn tay nhỏ buồn nôn kia, trong tay nắm chặt cái chuông nhỏ dính đầy gỉ đồng.

Theo tiếng chuông kia vang lên, chung quanh tràn ngập một đạo sương mù mơ hồ không thể nhận ra, mơ hồ còn có một cỗ hương vị thảo dược đặc biệt say lòng người, cái mùi kia vừa mới vào mũi, lập tức cảm thấy tâm thần sảng khoái.

Không tốt, trong cơn giận này có độc!

Ta đột nhiên ngây người, lập tức hiểu rõ, không cẩn thận lại trúng gian kế của hắn!

Gia hỏa này vừa ra tay đã sử dụng bí kíp Long gia, khiến ta nghi ngờ đây chính là đòn sát thủ mà hắn dùng để liều mạng với ta. Nhưng thật ra đây chỉ là một phương pháp che mắt mà thôi.

Đầu tiên là mượn trăm vuốt vây công, để cho ta không còn chỗ trốn, sau đó thừa dịp ta phá tan trăm trảo, âm thầm thả ra độc khí.

Hơn nữa cũng không phải là độc khí bình thường, mà là thi độc!

Qua nhiều năm như vậy, Thi Độc Cổ Thuật ta cũng không hiếm thấy, lại thêm các loại âm thuật học được từ Âm Phù Kinh, lập tức đoán được. Thi độc thuật gia hỏa này sử dụng, lại được xưng độc trong độc là "Tam Sinh Diệt".

Tục truyền, năm đó Triệu Cao đã sớm muốn mưu đoạt quyền to, chính là dùng loại độc vật này mưu sát Tần Thủy Hoàng.

Khác với những độc vật khác chính là, bản thân loại tài liệu chế thành độc khí này chẳng những không có độc, hoàn toàn ngược lại, tất cả đều là vật đại bổ cực kỳ hi hữu. Lúc đó, trên dưới cả nước, cũng chỉ có Tần Cung mới có thể gom góp đầy đủ.

Triệu Cao cũng không biết tìm ở đâu ra phương thuốc này, lợi dụng chức quyền, len lén đặt trong mật thủy để Tần Thủy Hoàng nuốt thuốc bổ. Dùng liều lượng rất nhỏ, dù là thái y hay Tần Thủy Hoàng đều không thể phát giác.

Tích lũy tháng ngày dưới, Tần Thủy Hoàng bởi vì bệnh thành tật, lúc đi dạo cồn cát, một bệnh không dậy nổi, chờ thái y phát hiện, sớm đã không có thuốc cứu chữa.

Loại khí độc này chẳng những có thể giết người, mà còn có thể giết hồn, người chết hồn tán, vĩnh viễn không để lại hậu hoạn!

Sau đó, Triệu Cao âm thầm soạn chiếu thư, hại chết công tử nâng đỡ Tô Tam Sinh Diệt cũng là dùng để "Tam Sinh Diệt", chính là sợ vạn nhất linh hồn Tần Thủy Hoàng hoặc là Phù Tô bị cao nhân nào đó gọi trở về trị tội hắn.

Về sau, Hán Cao Tổ Lưu Bang bức vào Tấn Dương, Tần Tử Anh tức giận giết Triệu Cao, chân tướng này mới bị vạch trần thiên hạ. Tuy lúc ấy bởi vì tình thế có hạn, tuyệt đối không có khả năng vì Tần Thủy Hoàng mà giải oan, nhưng trong thông sách này cũng không hề lưu lại lịch sử chính thức, chỉ ghi rõ ràng là dược phương Tam Sinh Diệt cũng đã biến mất hơn một nghìn năm nay.

Lại qua hơn một năm, mãi đến thời kỳ triều Thanh hàm phong, có một vị quốc y đại sư thâm hiểu dược lý, từ trong một quyển tạp ký Tu Vi không chút danh tiếng của Tống sơ phát hiện ra manh mối: Tống thái tổ Triệu Sùng Kỳ ly kỳ chết đi., Nhưng trong chính sử, lại chỉ dùng một cái hình cây rìu ánh sáng lờ mờ để soạn soạn. Ở đằng sau một đoạn chuyện xưa này, tác giả tuyệt chưa từng duy nhất thêm một bài thơ bảy chữ, hai câu đầu liền vang lên: Tam Sinh Diệt Tẫn Tiên Long, cao mang Ám Nguyệt Hồng Kiếm Trì.

Nhìn từ mặt ngoài, đây là đang tế lòng Tống thái tổ, nhưng kỳ thật lại ngầm ẩn giấu một đoạn ẩn tình: Tần Thủy Hoàng tự xưng tổ long, Triệu Huy cứ phong mình làm tiên, hai chữ tiên long này, cũng không phải chỉ có một người., Mà là hai người bọn họ. Hai chữ Cao Mang, cũng không phải là ngón tay không, mà là mượn cớ của Triệu Cao và Triệu Quang Nghĩa. Bởi vì lúc ấy Triệu Quang Nghĩa đã làm Hoàng đế, cho nên để tránh hiềm khích thế tự, "Quang" đã biến thành "Ánh" cầu vồng kiếm ý chỉ là Hán tổ Cao Cao Lưu Bang pháp kiếm chém bạch xà.

Tác giả này chính là đang kêu oan thay cho Tống Thái Tổ, âm thầm hại hại Tống Thái Tổ, chính là Triệu Quang Nghĩa, hơn nữa giống hệt với phương pháp năm đó Triệu Cao hại chết Tần Thủy Hoàng, đều dùng kỳ độc tam sinh diệt, chỉ tiếc là hung nhân khó giết!

Đến đây, Tam Sinh Diệt chưa từng xuất hiện lần nào.

Nếu như trong Âm Phù Kinh không ghi chép mùi độc khí Tam Sinh Diệt, ta căn bản cũng không thể nào biết được.

Thế nhưng không nghĩ tới, Thi Cuồng lại có được phương thuốc độc tuyệt thế liên tục giết chết đế vương hai đời này ở đâu, hơn nữa còn tạo ra được.

Chẳng trách hắn lấy bí kíp Bách Trảo Địa Ngục Long gia làm dẫn, ném ra đại chiêu này để đối phó ta.

Trách không được hắn vừa thấy ta bị độc khí vây quanh, cười đắc ý như vậy.

Tam Sinh Diệt, loại kỳ độc này chẳng những diệt sạch tam sinh, hơn nữa phương pháp thi độc cũng cực kỳ kỳ đặc biệt. Chẳng những hút ngửi được, ngay cả nhìn thấy, nghe thấy cũng là chạy trời không khỏi nắng!

Nói cách khác tiếng chuông, sương khói và mùi thơm vừa rồi đều là độc.

Hiện tại ta đã sớm bị bách độc xâm thân, hai chân lung lay không ngừng, rốt cuộc đứng không vững, phù phù một tiếng tê liệt ngồi trên mặt đất.

Trúng độc này, bất động còn tốt, còn có thể sống qua nửa nén hương, nhưng một khi lộn xộn sẽ lập tức hồn phi phách tán, sợ là Đại La thần tiên cũng cứu không được.

"Ta đúng là xem thường ngươi rồi!" Ta có chút bất đắc dĩ nhìn đôi đầu quái dị tựa như yêu ma trước mặt hung hăng nói: "Không nghĩ tới, ngươi lại luyện thành tam sinh bất diệt tuyệt thế kỳ độc."

"U a!" Thi Cuồng vừa nghe đã rất kinh ngạc: "Trương Cửu Lân, ngươi cũng rất không bình thường à! Phương thuốc này ta phát hiện ở trong mộ một Tần Phương Sĩ của Tần Triều, mang ở trên người rất nhiều năm, đều không hiểu rõ là dùng để làm gì. Tài liệu bên trên cũng vẫn chưa làm xong, thẳng đến trước đây không lâu mới làm rõ đây là tuyệt thế kỳ độc tên Tam Sinh diệt. Nhưng ngươi vậy mà chỉ một cái đã nói ra! Không đơn giản!"

Nói xong hắn lại hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt đắc ý cười nói: "Nhưng mà, ngươi biết tên của độc khí này có tác dụng quái gì? Ngươi có giải dược sao? Chẳng phải vẫn khó thoát khỏi cái chết ư? Nhiều nhất ngươi mạnh hơn đám tạp chủng kia một chút, cuối cùng cũng biết mình chết như thế nào. Còn nữa, ta thấy ngươi cũng đừng phiền lòng nữa, có thể một cái chết với Tần Thủy Hoàng thái tổ, mấy ngàn năm nay cũng chỉ có mình ngươi mà thôi! Nên vinh quang cỡ nào chứ."

Chuyện cũ Thi Cuồng thứ hai ngàn bốn sáu.

"Hừ!" Ta lạnh giọng cười nói: "Thi cuồng, ngươi thực sự dám giết ta sao?"

"Như thế nào lại không dám?" Thi cuồng có chút kỳ quái hỏi ngược lại.

"Long Thanh Thu khổ tâm kinh doanh nhiều năm như vậy, thậm chí ngay cả nhân phái bị Trương gia Giang Bắc chém giết gần hết, tất cả đều có thể coi như không thấy, rốt cuộc là vì cái gì? Không phải là vì bắt lấy ta, mở ra âm dương đạo bàn sao? Nhưng nếu ngươi dùng tam sinh diệt diệt đem hồn phi phách tán ta, cũng chẳng khác nào triệt để đánh tan toàn bộ hy vọng của hắn, làm cho cố gắng bao nhiêu năm của hắn đều phải trả, như vậy, ngươi cảm thấy hắn sẽ bỏ qua cho ngươi sao?"

"Cái này cũng không cần ngươi phí tâm!" Thi cuồng mỉm cười nói: "Trang chủ nói, chỉ cần ngươi ngăn cản ngươi không cho đi tiếp, hoàn thành sứ mệnh chó má gì đó là được, còn việc ngươi chết hay sống đều không quan trọng. Dù sao mở ra Âm Dương Đạo Bàn, chỉ cần một luồng tàn hồn của ngươi là đủ rồi! Trước kia không giết ngươi là được! Trước kia không giết ngươi là được., Là bởi vì tu vi của ngươi quá yếu, e là vừa mới đem ngươi đặt lên trên tế đàn, đã bị hòa tan, căn bản là không có tác dụng. Nhưng bây giờ tiểu tử ngươi vậy mà cũng giống ta, có được một nửa uy lực Vô Thượng Thần cấp, chỉ lấy một đạo tàn hồn để mở ra Âm Dương Đạo Bàn đã đủ rồi."

"Còn chuyện Tam Sinh Diệt thì..." Thi cuồng như do dự một chút rồi nói tiếp: "Đúng là ta cũng không có giải dược, nhưng mà ta còn bảy cái mạng! Đợi một hồi ngươi không xong, mắt thấy chỉ còn lại một cái tàn hồn. Ta sẽ phân một đạo hồn phách rơi vào trên người ngươi, thay ngươi chết một lần. Liều cái mạng có thể hoàn thành nhiệm vụ mà trang chủ giao cho ta, cũng đáng giá!"

"Đáng giá?" Ta lạnh giọng cười nói: "Vậy ngươi lại tính toán cái gì? Ngươi cho rằng sau khi Âm Dương Đạo Bàn mở ra, ngươi có thể có được bí pháp vô thượng, giúp ngươi đả thông Đại Đạo à? Nằm mơ xuân thu của ngươi đi! Cái khay kia chỉ có tác dụng đối với Long Thanh Thu, toàn bộ các ngươi đều là bị hắn lợi dụng mà thôi! Chẳng những ngươi, tất cả Quỷ phái Long Tuyền sơn trang từ trước tới nay đều bị che khuất trong trống, đều là đồ dùng của hắn mà thôi."

"Ngươi không cần châm ngòi ly gián!" Thi Cuồng khoát tay một cái rồi nói: "Rốt cuộc cái khay đó có tác dụng gì cũng không liên quan gì tới ta! Ta không phải nhân phái, cũng không phải quỷ phái. Sở dĩ gia nhập Long Tuyền sơn trang, đi theo Long trang chủ, trái phải Long trang chủ, cũng không phải giống những người khác, ôm tâm tư vọng tưởng tập học bí pháp vô thượng. Mà là Long trang chủ đồng ý giúp ta hoàn thành một tâm nguyện."

Lúc này thân ta trúng kỳ độc, bất đắc dĩ chỉ có thể dùng ngôn ngữ khích hắn, đầu tiên là dùng Long Thanh Thu dọa hắn, khiến hắn không dám dễ dàng xuống tay với ta. Sau đó hắn lại chỉ ra tác dụng của Âm Dương Đạo Bàn, khiến hắn nảy sinh nghi hoặc, nhưng không ngờ trước sau rơi vào khoảng không. Không khỏi càng thêm sốt ruột, nhưng trên mặt ta lại không biểu hiện ra chút nào, vẫn như cũ rất tò mò hỏi: "Tấm tâm nguyện gì?"

Kỳ thật, đã đến lúc này rồi, ta đối với hắn đến cùng là bởi vì đầu nhập vào Long Tuyền Sơn Trang, tại sao lại không hề có chút hứng thú nào với kế hoạch nghe lời Long Thanh Thu, hoặc có thể nói căn bản là căn bản không có cái tâm trạng ung dung đó để cảm thấy hứng thú.

Nhưng ý nghĩ khác của ta là, thừa dịp độc khí còn chưa phát tác, tận khả năng moi ra một ít lời từ trong miệng hắn, nếu như có thể tìm được một chút sơ hở cùng cơ hội, nói không chừng còn có thể giống như vừa rồi phá giải Bát Quỷ Phệ Hồn Trận, rất có cơ hội xoay chuyển.

Quả nhiên, vừa nghe ta hỏi một chút tâm nguyện tới, thần sắc hai tấm mặt trên dưới của Thi Cuồng cũng đều biến đổi tự nhiên, quay đầu nhìn phòng tàn phá một chút., Tựa như trong lúc đột nhiên thay đổi một người, thở dài một hơi nói: "Dù sao ngươi cũng đã sắp chết rồi, nói cho ngươi biết cũng không sao. Tâm nguyện của ta, chính là mời Long trang chủ giải trừ nguyền rủa Tĩnh An Am, để cho hồn phách các vị tiên ni có thể an bình, không bao giờ chịu nỗi thống khổ âm khí tập kích quấy nhiễu nữa!"

"Hả?" Hắn vừa nói ra, ta không khỏi càng thêm ngạc nhiên.

Nguyên bản ta còn tưởng rằng hồn phách của ni cô đều là công cụ bị hắn khống chế, chuyên môn bày ra cạm bẫy cho ta mà thôi.

Nhưng sau đó, khi ta nhắc tới vấn đề này, cố ý nói những ni cô phàm tâm bất tử, xuân tâm dâm đãng, Thi Cuồng vậy mà lại xảy ra sự tình khác thường đột nhiên giận dữ. Ngay lúc đó ta cũng chỉ cảm thấy, hắn cùng cái này ni cô am rách nát, những ni cô này rất có liên quan mà thôi.

Nhưng ta căn bản là không nghĩ tới, luôn ẩn thế không nói ra, Thi Cuồng sở dĩ có nhiều kỳ pháp lại bị bất lợi trong tình huống này, dứt khoát lựa chọn gia nhập Long Tuyền sơn trang, liều mạng đi theo Long Thanh Thu, không ngờ chính là vì giúp đám vong hồn ni cô này giải thoát thống khổ!

Hơn nữa, Tĩnh An Am này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Những ni cô này là chuyện gì? Nếu là oan hồn bình thường, đừng nói thi cuồng có bổn sự như vậy, chỉ sợ Lý Ma Tử cũng có thể siêu độ, vì sao phải Long Thanh Thu mới có thể làm được.

"Ai!" Ta đang nghi hoặc, Thi cuồng tựa như nhớ tới chuyện thương tâm gì đó, thở dài một tiếng, nhắm chặt hai mắt.

Trong đôi mắt lớn nhỏ không đều liên tiếp chảy ra bốn dòng nước mắt. Tiếp đó hắn khe khẽ lắc đầu, mở mắt ra nhìn ta nói: "Trương Cửu Lân, nếu như nói những năm gần đây ta giết nhiều người như vậy, chui vào nhiều nơi cổ mộ như vậy chính là để báo đáp một cái ân tình, ngươi tin không?"

"Tin, tại sao không tin?" Ta nói tiếp: "Nếu như tâm nguyện của ngươi, thật sự là để giúp những oan hồn này được giải thoát, do nghe lệnh Long Thanh Thu mà nói, lời ngươi vừa nói là thật! Ta sẽ tin tưởng ngươi."

"Được!" Thi cuồng gật đầu nói: "Chỉ bằng một chữ tín này của ngươi, ta sẽ nói cho ngươi toàn bộ! Bởi vì, từ trước đến nay sẽ không có người nào tin tưởng ta."

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, từ trong hai cặp mắt vốn tà ác của hắn, ta thấy được một tia quang mang ủy khuất.

Thi Cuồng ngồi xuống trước mặt ta, quay sang với ta, chỉ cách nhau có một mét.

Nếu bị người khác nhìn thấy, còn tưởng hai chúng ta là một đôi lão bằng hữu nhiều năm không gặp, đang tự thúc gối bàn luận tâm sự.

"Trong mắt người ngoài, ta chính là một quái vật..." Thi Cuồng có chút thương cảm nói: "Bọn họ đặt cho ta rất nhiều cái tên: Song Đầu Quái, Tứ Song, Thi Cuồng... Nhưng thật ra, trước khi ta sinh ra, ba ba ta đã đặt sẵn cho ta tên là Lương A Bảo."

"Thật ra ta cũng giống như ngươi, đều sinh ra trong gia đình của thương nhân âm vật. Lương gia chúng ta năm xưa nổi danh tại Tây Nam, Càn Long mấy lần chinh phạt Nam Việt, Lương gia cũng không ít xuất lực. Nhưng sau này khi thanh binh vừa rút lui, Lương gia cũng bị thanh toán, buộc phải bất đắc dĩ trốn vào núi sâu. Cũng không biết có chuyện gì xảy ra, từ thời thái gia gia của ta, đã bắt đầu làm thương nhân âm vật."

"Cũng không biết là bị người khác hãm hại, hay là trúng báo ứng. Lúc mẫu thân ôm con đột nhiên mắc phải một bệnh nặng. Vốn dĩ hai người một cặp long phượng song sinh tốt, lúc sinh ra lại biến thành bộ dáng quỷ quái như vậy."

"Khi đó, ba ba ba ta vừa lúc không nhà, người trong thôn đều nói nhà chúng ta làm hỏng việc, nói ta là yêu quái, sẽ mang đến tai họa cho thôn, liền thương lượng muốn thiêu chết mẹ con chúng ta. Có một đại thẩm tâm địa coi như không tệ, không đành lòng nhìn thấy mẹ ta bị thiêu chết trong lúc mẹ ta ngủ say, thừa dịp mẹ ta bị ném ra ngoài chết loạn. Nói là ném yêu quái cũng không sao cả, không liên quan gì đến người ta sinh con cả."

"Nhưng mà... Bọn họ vẫn không chịu bỏ qua, buộc mẹ con vào đống củi. Nhưng bó đuốc kia vừa mới đốt lên một điểm, đột nhiên mưa to. Người dân trong thôn tị mưa chạy về xem xét, mẹ ta đã không thấy đâu. Sau đó lũ lớn bộc phát, xông vào hơn nửa thôn làng."

"Lần này chuyện về mẹ con yêu quái xem như hoàn toàn được chứng minh, ngay cả đại thẩm có lòng tốt giúp chúng ta cũng ở trong tiếng người trong thôn nói những chuyện vụn vặt cùng oán giận, thắt cổ tự sát."

"Đương nhiên, thời điểm phát sinh những chuyện này, ta cũng không biết. Khi đó ta vừa mới đoạt được nguyên hồn của Cửu Mệnh Miêu, dựa vào máu của người chết và trùng kiến, gian nan sống sót!"

"Những chuyện này đều là sau khi ta hiểu chuyện, các sư thái Tĩnh Tâm Am nói cho ta biết. Vậy một năm, ta bốn tuổi."

Chương thứ hai nghìn bốn bảy, một lòng nhập ma là ân nhân.

"Không sai, chính là phật đường trước mắt ngươi chứng kiến." Thi điên cuồng nói, đảo mắt nhìn xung quanh nói: "Khi đó, còn không có tan nát như vậy, khắp nơi đều sáng rõ. Ta mặc dù mọc ra hai cái đầu lớn nhỏ, dài ngắn bốn tay, nhưng những đại sư này lại không coi ta là quái vật, mà là chiếu cố ta giống như con ruột, nuôi dưỡng ta."

"Ta nghĩ ngươi cũng đã đoán được, mẫu thân của ta cũng là do các nàng ấy cứu đi, chỉ là mẫu thân bệnh nặng, lại bị kinh hãi. ướp một trận mưa to. Trở lại Phật đường không lâu đã qua đời. Các đại sư đi loạn tìm ta, nhưng vì phát đại thủy, ta cũng không biết đã bị rơi xuống nơi nào, các nàng chia làm hai nhóm., Dọc theo bờ sông, một bên ăn xin một bên truy tìm, mãi đến vài năm sau, mới nhặt ta từ trong núi rừng trở về. Khi đó ta được một con sói mẹ nuôi lớn, sói mẹ quỳ lạy An Từ sư thái của ta rồi rời đi."

"Cứ như vậy, ta một mực tĩnh tâm bình an bình an sinh bảy năm, đó là bảy năm hạnh phúc nhất cả đời ta. Nhưng mà..."

Thi cuồng dừng lại một chút, trong mắt hiện lên một tia bi thương tiếp tục nói: "Một ngày đêm, ngoài cửa viện đột nhiên ồn ào náo động phát ra một mảnh hỗn loạn, ta từ trong giấc mơ bừng tỉnh, nhìn ra bên ngoài tràn đầy bóng người và ánh lửa."

"An Từ sư thái tựa hồ dự cảm được cái gì, mang ta trốn đi, dặn dò ta ngàn vạn lần không được ra ngoài."

"Nàng vừa mới giấu ta xong, cửa phòng đã bị đá văng ra, một đám đại hán quần áo rách rưới vọt vào, liều mạng kéo An Từ sư thái ra ngoài. Ngoài phòng, cũng vang lên tiếng kêu thảm thiết thống khổ tuyệt vọng của các sư thái khác."

"Ta khi đó còn nhỏ, không biết xảy ra chuyện gì. Càng có chút sợ hãi, một mực không dám lên tiếng. Cho đến khi tất cả thanh âm đều không thấy, hết thảy đều an tĩnh lại, ta mới dám chậm rãi đi ra ngoài."

"Lúc này, ta phát hiện..."

Két!

Thi cuồng nhớ lại năm đó, vẫn là phẫn hận không thôi, mãnh liệt một quyền đập xuống mặt đất, một tảng đá xanh lớn lập tức bị đập nát bấy, thạch hoa văng khắp nơi!

Thi Cuồng hung hăng cắn răng, tiếp tục nói: "Toàn bộ nuôi dưỡng ta, các đại sư chăm sóc ta đều được chỉnh tề treo ở trên xà nhà, đồng loạt cọ sát, thi thể sớm đã lạnh buốt! Một cái bàn lương thực trong Tĩnh Tâm Am, có chút vật có giá trị chút đều bị cướp đi, sau đó còn ở trong kho củi hậu viện bốc cháy."

"Ta vừa tức vừa hận, lại vừa không thể làm gì! Vừa đúng lúc này, lại có một trận mưa to trút xuống, dập tắt lửa. Bị nước mưa giội xuống, trong lòng ta bỗng dâng lên một luồng hận ý, phảng phất như một lực lượng tràn ngập vô tận. Ngươi hiện tại hẳn là rất rõ ràng, đây là sau khi ta thụ kích, nguyên hồn Cửu Mệnh Miêu bị chọc giận triệt để!"

"Ta trận mưa lớn, thuận theo dấu vết trong đám người kia chạy như điên đuổi theo."

"Là người trong thôn kia làm sao?" Ta trả lời.

"Không sai!" Thi điên giọng căm hận nói ra: "Bọn hắn cảm thấy từ khi ta sinh ra, toàn bộ thôn vẫn luôn có vận rủi không ngừng, cho rằng ta chính là yêu ma, chính là quỷ quái, không rõ tất cả đều do ta mang đến! Hơn nữa còn tìm người tính toán, ta còn chưa chết, là bị một đám ni cô cứu sống."

"Mấy năm trước, bọn họ đã tới tìm một lần, nhưng các sư thái trong Tĩnh Tâm Am ngày thường cũng đều luyện tập quyền cước, bọn họ vốn định động to, lại không bỏ ra tiện nghi gì. Lần này không biết từ nơi nào tới một đám ác nhân như vậy., Nghe xong sự đầu độc của các thôn dân, cùng nhau xông lên, bọn họ cướp đi tất cả vật trong khu vực phụ trách, làm bẩn sự trong sạch của chúng vị đại sư, sau đó lại thả một mồi lửa, còn nói đây là thay trời hành đạo, còn nói đây trừ bạo an lương! Ở đâu ra đạo lý vô liêm sỉ như vậy."

"Lúc ta đuổi tới trong thôn, nhà nhà bọn họ như năm mới, vui vẻ hớn hở chia nhau lấy về đồ, đám hung ác hán kia ngồi vây quanh cùng ăn uống rượu vui vẻ."

Nghe đến đó, ta không khỏi cảm thấy áy náy, mới vừa rồi vì chọc giận hắn, có không ít người hảo tâm nói xấu ni cô...

"Vì vậy, ngươi liền động thủ giết sạch bọn họ sao?" Ta hỏi.

"Đúng vậy!" Thi Cuồng gật đầu nói: "Lúc đó ta bị nguyên hồn của Cửu Mệnh Miêu trùng kích, hoàn toàn đánh mất lý trí. Rốt cuộc làm như thế nào để làm được tất cả những điều này, ta đã hoàn toàn không nhớ rõ. Đến khi ta tỉnh lại, khắp nơi đều là tàn chi toái thi, khắp nơi đều là máu tươi. Tuy nhiên, cho dù lúc ấy thần trí ta thanh tỉnh, cho dù là hiện tại, ta cũng sẽ làm như vậy! Bởi vì, bọn họ đều đáng chết!"

Ầm!

Thi cuồng nói, lại một quyền hung hăng đập xuống.

Trong bụi đất tung bay lộ ra hai tấm vốn vô cùng quái dị của hắn, lại vì phẫn nộ mà khuôn mặt trở nên vô cùng đáng sợ!

"Từ nay về sau, ta liền triệt để đi trên một con đường khác! Ta giết người, ta trộm mộ, ta đào xác, luyện hồn ta, ta tế cốt! Các ngươi không nói ta là quái vật sao? Vậy được, ta chính là quái vật, triệt để chân chính chính chính là quái vật! Nhưng lại không có ai biết ta làm như vậy là có mục đích gì."

"Năm đó, ta giết sạch người trong thôn, lần nữa trở lại Tĩnh Tâm Am, lại phát hiện hài cốt của các nàng đều không thấy, chỉ còn lại từng sợi oan hồn phiêu đãng chung quanh! Các nàng vây quanh ta chuyển, hô phong vang, giống như khóc, lại giống như đang khóc, tâm ta thật khó chịu, thật khó chịu! Từ nay về sau ta thề, hết sức sống sót của ta, nhất định phải tế điện cho an hồn các nàng, nhất định phải giúp các nàng thoát khỏi thống khổ, bất luận phải trả giá thế nào ta đều nguyện ý thừa nhận."

"Cứ như vậy nhoáng lên một cái đã mấy chục năm, rốt cục ta đã tìm được, tạo thành tất cả ác quả này!"

Ta có chút kỳ quái hỏi: "Không phải hung thủ đều bị ngươi giết sao?"

"Không!" Con mắt Thi Cuồng có chút đỏ lên, cơ hồ muốn từ trong hốc mắt đi ra, hung dữ nghiến răng nói: "Ta sở dĩ biến thành bộ dạng này, mẹ ta sở dĩ bị hành hạ đến như vậy, sở dĩ các vị đại sư đều bị liên luỵ, đều là do ông ấy ban tặng! Còn về việc phụ thân chưa bao giờ gặp ta rất có thể cũng bị ông ấy giết chết, người này chính là thúc phụ Lương Minh Lợi của ta."

"Lương Minh Lợi?" Vừa nghe thấy ba chữ này, ta không khỏi sửng sốt.

Đội Ô Tô Lý Giang, đội nón che liên hợp với lão quái vật Lương Minh Lợi trong đội khảo sát, lại là thúc thúc của Thi Cuồng?

Vụ huyết án thảm khốc tuyệt nhân hoàn này là do hắn bố trí tỉ mỉ?

Tuy Thi Cuồng đang ngồi trước mặt ta, nhưng vẻ mặt như không hề chú ý tới ta lúc này, vẫn phẫn nộ không thôi nói tiếp: " Lương gia từ nhỏ đã nhận được một quyển kỳ thư tu luyện Quỷ đạo đại pháp, sau đó lúc chia ra làm hai. Hắn vẫn luôn muốn chiếm một nửa khác làm của riêng., Vì vậy đã thiết lập độc kế, muốn cho chúng ta từ nay về sau nhất của chi này! Mười mấy năm trước, ta một đường truy tung, rốt cuộc tại trên Trường Bạch sơn chặn hắn lại đúng lúc ở Trường Bạch sơn., Chỉ tiếc, khi đó tu vi ta còn thấp, còn xa mới là đối thủ của hắn. Ngay lúc hắn lạnh lùng hạ sát thủ, chuẩn bị liên tục diệt cửu mệnh nguyên hồn ta, thái thượng trưởng lão Long Tuyền sơn trang Thái Thượng Đông đột nhiên xuất hiện, đả thương Lương Minh Lợi mới cứu được ta."

"Đông thường ở?" Đây là một cái tên khiến ta đặc biệt kinh ngạc.

Di thư hai ngàn bốn trăm sáu mươi tám quyển di thư của Đông lão.

Trong tứ đại Thái Thượng trưởng lão Long Tuyền sơn trang, Đông Lão Đông là người đầu tiên ta gặp được.

Lúc ở Ác Ma Chi Cốc, chính hắn dẫn theo một đám cung phụng thiết kế mai phục, chuẩn bị một hơi tiêu diệt danh động tám phương, bắt ta về sơn trang.

Tuy rằng cuối cùng hắn cũng không thể thành công, ngược lại bị Hắc ưng sát hại. Nhưng điều này cũng không thể trách hắn vô dụng, dù sao đối thủ của hắn là Hắc ưng thật sự quá cường hãn!

Hắc ưng là sư huynh lão tiền bối bồ câu xám, dưới tu vi mất hết, thiêu hủy hơn nửa người, vẫn có thể chịu nhục lưu vong ở hải ngoại, trộm lấy Linh Thánh Tốn của Vong Linh, tiêu diệt Giáo chủ tiền nhiệm của Linh giáo, bản lĩnh bực này tuyệt không người thường có thể so sánh!

Cái khác không nói, chỉ từ trên thân đồ đệ Y mỗ của hắn cắm Y Y, đã đủ thấy bình thường. Thậm chí bồ câu lão tiền bối ở dưới tình huống chân truyền Âm Phù Kinh, tay cầm Ô Mộc Trượng, vẫn trúng độc kế, thân tử đáy cốc.

Đừng nói là mùa đông vẫn còn, cho dù là Thu Phong Trảm thực lực mạnh mẽ hoặc là xuân hoa gặp phải Hắc ưng đi nữa cũng khó có phần thắng!

Nếu như ngày đó không phải hắn xui xẻo, gặp phải hắc ưng, mấy người chúng ta còn có thể an toàn an toàn trốn về từ Tây Bá Uyển, đều là ẩn số.

Thế mới nói, Đông Thường chết sớm, chỉ đổ tội cho vận may của hắn không tốt, đúng là không liên quan tới thực lực mưu trí.

Nhưng nếu nghĩ kĩ lại, có chút không đúng!

Đông Thường luôn ở bên ngoài xây dựng phân bộ hải ngoại Long

Tuyền sơn trang, rất ít lộ diện trong quốc nội, sao lại trùng hợp gặp phải ân oán thúc chất Lương gia giết nhau nhỉ? Hơn nữa, lấy thực lực Đông Thường vẫn còn đó., Cho dù còn lâu mới là đối thủ của Hắc ưng, nhưng muốn diệt chết Lương Minh Lợi hẳn là dư sức. Dù sao ngay cả con cá lớn không am hiểu chiến đấu chính diện cũng có thể hoàn toàn nghiền ép Lương Minh Lợi. Hơn nữa đó còn là kẻ có tu vi vài chục năm sau như Lương Minh Lợi.

Cho nên mới nói, năm xưa nếu Đông Thường thật sự muốn giết hắn thì tuyệt đối sẽ không để Lương Minh Lợi xuống tay.

Bởi vậy có thể thấy được, Đông Thường xuất hiện tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, hơn nữa năm đó Thi Cuồng được hắn cứu, cuối cùng đầu phục Long Tuyền sơn trang, làm Âm Dương hộ pháp của Long Thanh Thu. Suy nghĩ như vậy, khả năng đây chính là một ngòi thuốc rất dài!

"Sau khi Đông trưởng lão cứu tính mạng của ta, liền dẫn ta tới trắc thí. Đồng thời trị thương cứu bệnh cho ta, lại dạy ta rất nhiều âm độc cổ thuật. Trải qua hơn nửa năm điều chỉnh, thương thế của ta toàn bộ phục hồi như cũ, hơn nữa bản lĩnh tu vi cũng một đường phi thăng. Lúc ta hướng hắn dập đầu cảm ơn, hắn đề cập tới ta một yêu cầu."

"Hắn nói, từ nhỏ hắn đã là cô nhi, là trang chủ Long tuyền nuôi hắn lớn, hơn nữa còn dạy hắn bản lĩnh của bản thân, từ từ đề bạt hắn làm trưởng lão, hắn đối với việc này sâu sắc. Nhưng hắn còn chưa kịp báo đáp lão trang chủ., Lão trang chủ đã chết! Nguyện vọng duy nhất của Đông lão chính là phải chăm sóc tốt cho Trang chủ hiện tại Long Thanh Thu. Thế nhưng bởi vì một số nguyên nhân khiến ông ta không tiện nói, không thể ở lại trong nước mãi được. Yêu cầu ông ta yêu cầu với ta là nếu có ngày ông ta gặp bất trắc thay ông ta đưa một món đồ cho Long Thanh Thu."

"Mấy năm trước, hiển mệnh thạch mà Đông trưởng lão đặt ở chỗ của ta đột nhiên nổ tung. Ta cực kỳ đau đớn đau đớn, liền tranh thủ thời gian tìm được người của Long Tuyền sơn trang, thông báo cho bọn họ biết ta có một kiện đồ vật cực kỳ trọng yếu, muốn tự tay giao cho Long trang chủ. Thế nhưng, sau khi Long trang chủ gặp mặt ta, lại bảo ta mở vật kia ra trước mặt."

"Ta có chút kinh ngạc vừa mở ra xem thì ra là một phong thư do Đông lão lưu lại cho ta!"

"Trong thư có nói, năm đó lão trang chủ mời Trương Nhất Kỳ đại sư xem xét thiên phú của mấy nhi tử, hơn nữa xác thực sau khi kiểm tra, Đông lão cũng âm thầm tìm được Trương Nhất Kỳ đại sư bói một quẻ. Trương đại sư nói, ngày sau Đông lão chắc chắn sẽ chết trong liệt hỏa., Thiểm Nhân thủ, cho nên từ nay về sau hắn đặc biệt chú ý, rời xa Hỏa Nguyên hoặc là tất cả địa phương có khả năng gây hoả hoạn, hơn nữa còn nghiêm cấm thủ hạ người hút tẩu, lại càng chưa giao tiếp với Thiểm Tây người, thậm chí rời xa quốc cảnh."

Quái thuật của Trương Nhất Kỳ đại sư đích xác rất thần kỳ, Đông Thường tại cuối cùng đích thật chết trong liệt hỏa, Hắc Ưng giết hắn cũng là Thiểm Tây người.

Nhưng hai điểm này đều là hắn bất luận thế nào cũng chưa từng ngờ tới, trong cực địa băng hàn ở chỗ sâu nhất của ác ma chi cốc, ai có thể ngờ tới dưới địa cung còn cất giấu một mảng béo bở? Hắc ưng vẫn tận lực che giấu thân phận, ai có thể đoán được hắn vốn là Thiểm Tây người?

"Đông lão khi đó, còn hỏi qua Trương Nhất Kỳ đại sư có cách giải cứu gì không. Trương đại sư nói, "Hai đầu bảo vệ một mạng, tế trùng sinh." Nói xong hai câu, Trương đại sư đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi., Từ nay về sau không nói một lời. Đông lão vắt óc suy nghĩ rất lâu, cũng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Mãi vài chục năm sau, phát hiện ta trời sinh song đầu, lại không biết từ đâu nghe được những tin đồn có liên quan tới ngươi——mặc dù khi đó ngươi vẫn còn là trẻ con, mới loáng thoáng ngộ ra đạo lý trong đó."

"Đông lão thật thà thừa nhận, lúc trước người cứu ta chính là lão, cố ý thả ra tin tức Lương Minh Lợi, dẫn ta một đường truy tung đến cũng là lão, chính là vì để ta có thể tha cho ta một mạng, còn lão rốt cuộc làm sao bảo toàn được tính mạng., Ta không biết được "Lân tế trùng sinh" dĩ nhiên là chỉ ngươi, xem ý tứ giống như chỉ cần đem ngươi hiến tế, hắn có thể được phục sinh, chỉ là... Hắn mặc dù đã dựa theo lời Trương Nhất Kỳ đại sư nói, vạn lần cẩn thận, làm xong mọi chuẩn bị, nhưng cuối cùng vẫn chết."

"Mặt khác, trong thư có nói, vô luận là đem ngươi bày lên tế đàn, hay là giải trừ nguyền rủa Tĩnh An Am, cũng chỉ có Long Thanh Thu mới có thể làm được. Về điểm này, liền để Long Thanh Thu giáp mặt giải thích cho ngươi nghe đi."

Nghe đến đó, ta lại có chút kỳ quái.

Thi Cuồng thiên sinh dị thể, sau khi có được hồn phách Cửu Mệnh Miêu càng như hổ thêm cánh, cực kỳ tinh thông thuật âm quỷ. Chuyện nhỏ như siêu độ vong hồn đối với y mà nói, quả thực là dễ dàng. Nhưng vì sao mãi đến giờ, y vẫn không thể làm được?

Thi Cuồng tiếp tục nói: "Ta thấy nơi này, có chút nghi hoặc. Long trang chủ thấy ta đọc xong thư, không đợi ta hỏi, liền trực tiếp giải thích, nói ta sở dĩ không thể tiêu tan oán khí của những ni cô kia, cũng không phải là bản lĩnh không đủ, cũng không phải là bọn họ oán hận sâu nặng bao nhiêu, mà là vị trí của Tĩnh An Am rất có lai lịch."

"U Minh Quỷ giới thông đạo kết nối nhân gian bao gồm long tuyền dưỡng quỷ địa, trong Đại Diễn động tổng cộng có chín cái. Vị trí Tĩnh An Am, chính là một cái trong số đó. Ni Cô Am cũng không biết là vị tiền nhân nào lập ra, mục đích chính là mượn phật pháp trấn áp quỷ khí, lại dùng Ni Thân Âm thể, khiến cho âm dương lưỡng khí không đến mức trực diện tương xung."

"Sau khi các vị đại sư chết oan thành quỷ, đã hòa làm một thể với phong ấn trấn áp Quỷ giới, vượt xa khả năng phá giải của người thường. Mặc dù Long Thanh Thu sớm đã bước vào Vô Thượng Thần Cấp, nhưng cũng bất lực. Biện pháp duy nhất, chính là bắt ngươi, dùng ngươi đến cúng tế Âm Dương Đạo Bàn, trọng khai thiên địa! Đến lúc đó, âm dương nghịch nhau, thiên địa phản kích, hồn phách của các vị đại sư liền có thể an ổn, vĩnh viễn thoát khỏi thống khổ."

"Vì vậy ngươi mới nghe Long Thanh Thu nói?" Ta hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới, tất cả những chuyện này rất có thể là do bọn chúng giở trò sao?"

Chương thứ hai nghìn bốn chín không có ta chết, chỉ có ngươi vong.

"Đương nhiên ta muốn thử." Thi điên cuồng đáp lại: "Cho nên, lúc ấy ta cũng không có đồng ý với hắn. Long trang chủ cũng không làm khó ta, chỉ nói hắn lúc nào cũng hoan nghênh ta trở về."

"Sau khi rời khỏi Long Tuyền sơn trang, ta lại một lần nữa về tới Tĩnh An Am, khổ sở nghĩ hết biện pháp, cũng không có năng lực phá giải. Mà cuối cùng xác nhận, Long trang chủ nói không sai, dưới Tĩnh Tâm Am kia trấn áp, đích thật là một thông đạo nối tiếp u minh quỷ giới. Đừng nói là ta, cho dù là thần cấp vô thượng cũng phá giải không được."

"Nếu muốn hoàn thành nguyện vọng cả đời của ta, giải trừ nỗi khổ của các vị đại sư, cũng chỉ có thể dựa theo lời Long trang chủ, giúp hắn một tay, đem ngươi đặt ở trên tế đàn mới là cách duy nhất! Về phần hết thảy chuyện này rốt cuộc có phải là bọn họ giết quỷ hay không, đã sớm không còn quan trọng nữa! Cho dù là thật như vậy, ta có thể làm gì chứ?" Thi cuồng cắn răng nói ra.

"Đừng nói ta không phải là đối thủ của Long tộc, dù ta có thể giết hắn, thậm chí có một ngày ta cũng đạt tới tu vi Vô Thượng Thần cấp, thế nhưng vẫn không cách nào phá giải cấm trận kia, vẫn không thể giải trừ đau đớn của các vị đại sư, tâm nguyện này của ta cũng không cách nào làm được."

"Điều duy nhất ta có thể làm hiện giờ là mau chóng bắt được ngươi, mở ra tế đàn, trước tiên để vong hồn của các vị đại sư có thể yên nghỉ, sau đó mới đòi một câu trả lời thật hợp lý cho cái chết của các nàng. Bất luận ta sống hay chết, ta cũng không quan tâm đến nữa!"

Ta nghe rất rõ ràng, đây là lần thứ nhất nhắc tới Long Thanh Thu, Long trang chủ, mà là dùng ba chữ họ Long thay thế!

Nói cách khác, kỳ thật trong lòng hắn cũng vô cùng hoài nghi đối với chuyện này, nhưng vì đã đạt được tâm nguyện, vì giải cứu oan hồn của các vị đại sư, hắn không thể không làm như vậy! Có thể chính hắn cũng biết rõ, rất có thể các đại sư kia đã chết dưới âm mưu của Long Thanh Thu và Đông Thường.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng không có biện pháp!

"Trương Cửu Lân, ta đọc một chữ tín của ngươi, bây giờ nói những gì nên nói cũng đã nói xong rồi! Tốt rồi, ngươi cũng nên lên đường đi." Nói xong Thi điên cuồng đứng dậy, hai cái tay nhỏ bé kia vung lên, lại đung đưa cái chuông đồng.

Chuông đồng cấp tốc đung đưa, nhưng lại không có nửa điểm thanh âm.

Cùng lúc đó, quanh thân ta mát lạnh, giống như có đồ vật từ đỉnh đầu ta chui vào, xác thực một điểm nói, đó là một người!

Cảm giác này rất kỳ quái nhưng đối với ta mà nói lại không xa lạ gì.

Bởi vì lần trước Long Bích Dã chính là làm như vậy! Hơn nữa chính là thời khắc này của chúng ta.

Thi Cuồng đứng đối diện ta không nói gì, nhưng thanh âm của gã lại từ sâu trong đầu ta vang lên: "Trương Cửu Lân, nếu như không phải nhất định phải đem ngươi bày lên tế đàn, mới có thể giải trừ đau đớn cho chư vị đại sư, ta nghĩ chúng ta có thể sẽ trở thành bằng hữu, chỉ tiếc là..."

Y vừa nói được một nửa thì đột nhiên khựng lại.

"Chỉ tiếc là ngươi tính sai rồi!" Ta chắp tay sau lưng, mỉm cười đứng dậy.

Lúc này ta đã thao túng thần hồn tiến vào trong tháp Cửu Sinh, mà hắn cũng giống như Long Bích Dã, bị ta điều khiển vào trong đó!

Cánh đồng mênh mông bát ngát vô biên vô hạn, ức vạn đầu lâu ở phía sau ta xếp chồng lên nhau như núi, phập phồng liên tục lao thẳng lên trời.

Trải qua lần đại chiến với Long Bích Dã, những cái đầu lâu này dường như càng thêm linh tính, trừng mắt đỏ bừng như máu, không ngừng nhảy nhót hoan hô. Tiếng rống to ở gần xa giống như sóng dữ dâng trào, từng con sóng ép xuống.

Xa xa, chỗ thiên địa chạm nhau sừng sững đứng vững một bảo tháp chín tầng.

Toàn bộ là màu đen, trắng, đỏ, cam, xanh, xanh, lam, tím, ánh sáng chiếu rọi toàn bộ chân trời!

Trên đỉnh đầu mây đen ba động, hồng quang chảy xiết, giống như một mảnh sông dung nham chảy ngược không ngừng tuôn trào.

Thi cuồng nhất thời có chút choáng váng, nhìn trái nhìn phải, rất kinh ngạc nói: "Trương Cửu Lân! Ngươi... Ngươi vậy mà tu ra Thần Vực?"

Nếu là trước kia, ta tự nhiên không rõ Thần Vực chi địa mà hắn nói là có ý gì, nhưng hôm nay ta sớm đem Âm Phù Kinh quay lưng lại như nước, lại trải qua chém giết với Long Bích Dã, trương lộng lẫy khuyên, đối với lĩnh ngộ Âm Dương thuật không kém bất kỳ người nào, chỉ sợ ngay cả Long Thanh Thu cũng chưa chắc hiểu rõ hơn ta!

Thần Vực chi địa là sau khi tu vi đạt tới cấp độ nhất định, trong Thần Hải ngưng tụ thành không gian đặc thù, tương đương với ở chỗ sâu trong linh hồn ngươi, một mình mở ra một thế giới khác.

Dẫn dắt hồn khí ở đây tu luyện, có được hiệu quả làm ít công nhiều, khiến cho linh hồn dần dần cường đại, dần dần ngưng ra thực thể. Nguyên Anh kỳ được đông đảo tiểu thuyết gia khoa trương vô hạn kỳ thực chính là loại cảnh giới này, loại cảnh giới này ở Đạo gia chính thống tên là: Thần vực.

Bóng hình phân thân do Thu Phong Trảm biến ảo ra kỳ thật chính là linh hồn của hắn rời khỏi thân thể mà thôi.

Chẳng qua, hắn đã sớm cách Vô Thượng Thần Cấp chỉ có một bước, có thể ngưng kết ra loại hình phân thân cường đại vô địch tự nhiên không ngạc nhiên chút nào.

Nhưng ta chỉ là một nửa tu vi Vô Thượng Thần cấp, khoảng cách có thể ngưng kết ra vùng đất Thần Vực lại còn kém xa! Huống chi không gian Thần Vực bao la như thế, điều này chỉ sợ ngay cả Long Thanh Thu cũng không thể làm được! Thi Cuồng đương nhiên là bất ngờ.

Chỉ là, hắn cơ bản không biết, lúc này ta nào có bản lĩnh này? Chỉ là mượn pháp bảo Chí Tôn Cửu U nhất môn Cửu Sinh Tháp diễn biến ra mà thôi.

Thi cuồng kinh sợ, lại khôi phục thần trí nói: "Nói như vậy từ lúc nãy, ngươi cũng đã chuẩn bị tốt, chờ ta nhập hồn xong, lại dẫn ta tới đây sao?"

Ta trả lời một cách lạnh nhạt: "Nếu như ngươi không chấp niệm quá nặng, cứ muốn xâm lấn hồn phách của ta, chỉ cần đợi thêm một lát nữa, ta sẽ sớm bị tuyệt thế kỳ độc tam sinh của ngươi tiêu diệt."

Thi cuồng cắn răng gật đầu nói: "Tốt lắm! Hôm nay, ngươi không chết thì ta vong."

"Không!" Ta khẽ lắc đầu: "Không có ta chết, chỉ có ngươi vong."

"Chỉ bằng ngươi?" Thi Cuồng có chút khinh miệt quét qua ta một cái rồi nói: "Mặc dù ở trong Thần Vực của ngươi, nhưng ta lại có chín cái mạng."

"Sửa lại một chút, chỉ còn bảy con." Thạch Hạo nhắc nhở.

"Như vậy cũng đủ rồi! Mau lấy mạng ra!" Thi cuồng hống một tiếng, hai chân đạp mạnh, hướng thẳng về phía ta điên cuồng xông đến.

Ta ngược lại không hề động hai tay, thi điên xuyên qua thân thể ta một cái.

Phốc!

Một luồng khói từ trên người ta tản mát ra, xuyên đến phía sau thi điên của ta, cũng vỡ thành một mảnh sương mù.

Sau đó làn sương mù kia lại ngưng kết lần nữa.

Thi Cuồng có chút kinh dị hỏi: "Điều này... Điều này sao có thể? Sao ngươi lại có hai cái mạng được?"

"Không chỉ có hai con." Ta cũng không quay đầu lại, mỉm cười nói.

"Vậy được, trở lại." Mặc dù ta cõng thân thể, không nhìn thấy sắc mặt của hắn, nhưng ta nghe được hết sức rõ ràng, trong lời nói tràn đầy phẫn nộ vô tận.

Hô một cái, Thi Cuồng lại điên cuồng xuyên qua phía sau ta, vừa xuất hiện trước mặt ta, liền tan thành tro tàn, cùng lúc đó, trên người của ta lại toát ra một mảnh khói bụi.

"Thi Cuồng, ngươi còn năm cái mạng đấy!" Ta nhìn thi thể trước mặt cách đó không xa, lại một lần nữa ngưng kết thành tượng, thản nhiên nói.

Song ảnh đen trắng, vị trí thứ hai nghìn bốn trăm linh thiên...

Thi cuồng đã sớm đỏ mắt, làm sao quản được nhiều chuyện?

Bốn tay hợp lại, cao giọng quát to một câu, lập tức cả bóng người hóa thành một đạo hơi khói hình mũi tên, thẳng hướng về phía ta điên cuồng xông tới.

Ta vẫn như cũ chắp hai tay sau lưng không nhúc nhích.

Phịch một tiếng, hơi khói kia vừa chạm vào trên người của ta, lập tức vỡ thành từng mảnh. Cùng lúc đó, trên người của ta cũng toả ra một mảnh sương mù màu đen nhàn nhạt.

"Điều này, điều này sao có thể?" Đến lúc này, Thi Cuồng một lần nữa ngưng tụ thành tượng mới đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, cực kỳ kinh ngạc trợn tròn bốn con mắt lớn nhỏ, không thể tưởng tượng nổi nói.

"Không có gì là không thể, nguyên hồn ngươi có thể đoạt được của Cửu Mệnh Miêu, chẳng lẽ ta không được sao?"

Thi Cuồng nghe vậy, gương mặt do hơi khói hóa thành hơi rung động một chút, cắn chặt hàm răng nói: "Trương Cửu Lân, ta đã sớm nghe nói ngươi bản lĩnh bất phàm, mà không phải là trận pháp Âm Dương nhị lưu truyền thuyết ở bên ngoài—— trận pháp Nhị Lưu, võ nghệ Tam Lưu, sở dĩ có thể nổi danh thiên hạ, chẳng qua là dựa vào danh chấn cùng sự bảo vệ của Trương gia, cộng thêm chút cứt chó mà thôi!"

"Không nói những thứ khác, chỉ riêng việc ngươi có thể một mình chém giết Long Bích Dã thì ta biết ngươi tất nhiên là cao thủ khống hồn am hiểu thuật âm dương! Cho nên ta vừa rồi liên tục ra tay, vốn định liều mấy cái mạng đồng quy vu tận với ngươi, nhưng không nghĩ tới, vẫn quá xem nhẹ ngươi."

Ta khẽ mỉm cười nói: "Thi cuồng, ta khuyên ngươi không cần giãy dụa nữa, ngươi không phải là đã có tâm nguyện chưa xong sao?

Nể tình ngươi cũng mang một phần lòng báo ân, thiện ý chưa phai nhạt. Tâm nguyện này ta giúp ngươi xử lý! Hơn nữa, ta chẳng những giúp ngươi giải cứu oan hồn của các vị đại sư, còn sẽ giúp ngươi tiêu diệt Nguyên Hung Long Thanh Thu phía sau màn, ngươi thấy thế nào?"

"Tiêu diệt Long Thanh Thu?" Thi cuồng ha ha cười to nói: "Trương Cửu Lân, ngươi cũng quá không biết tự lượng sức rồi! Không thể không thừa nhận, tiểu tử ngươi đúng là có vài phần bản lĩnh, nhưng so với Long Thanh Thu đâu chỉ chênh lệch có mười vạn tám ngàn dặm? Còn tiêu diệt cả Long Thanh Thu nữa, ngươi có thể giúp hắn vượt qua hai hiệp đã coi như không tệ rồi! Nếu như giao tâm nguyện này cho ngươi hoàn thành, đó mới gọi là không có cửa đâu."

Nói xong, hắn lật tay nắm đỉnh đầu, xôn xao kéo cái đầu nhỏ trên đầu xuống.

Hồn khí phiêu tán, cũng không thấy máu thịt văng tung tóe, nhưng Thi Cuồng trước mặt lại từ một hóa hai, biến thành hai cái lớn nhỏ.

Người hơi lớn hơn một chút, toàn thân đen kịt, chỉ lộ ra một đôi mắt nhỏ tinh quang lập lòe, cái đầu nhỏ hơn chút tuyết trắng, hai mắt đen thui.

Phảng phất như một đôi hắc bạch vô thường đột nhiên phát sinh dị biến!

"Giết!"

Hai bóng người lớn nhỏ kia đồng thời hét lên, đồng loạt hướng về phía ta điên cuồng xông tới.

"Hai người các ngươi xuất tràng rồi!" Ta không vội vàng từ sau lưng rút tay về, bàn tay mãnh liệt duỗi ra, hai đạo thân ảnh một đen một trắng điên cuồng xông ra.

Bùm bùm bùm!

Hai đôi kia đột nhiên đụng vào nhau, một cỗ khí lãng vô hình điên cuồng tuôn ra, chung quanh là một mảnh núi cao cự phong do ức vạn khô lâu chồng chất thành đồng thời run lên.

Lại ngó về phía mình, Lưỡng Thi cuồng phóng tới, sớm đã không thấy đâu nữa.

Nhưng song ảnh hắc bạch ta phóng ra bỗng dưng biến lớn không ít, tất cả đều nằm ngửa trên mặt đất, lười biếng sờ cái bụng căng phồng, cũng không biết là chống đỡ hay mệt mỏi, nửa chữ cũng nói không nên lời, chỉ là trên mặt cũng tràn đầy nụ cười dương dương đắc ý hài lòng.

Hai người này đúng là ta ở trong Thiên Chiếu Thần mộ, dụ dỗ ngũ lang cùng lục lang dưới suối vàng lừa gạt vào trong hộp gỗ nhỏ.

Hộp gỗ nhỏ thần bí kia, tự nhiên chính là cơ quan hộp gỗ mà Môn chủ Cửu U nhị đại Trương Mị lưu lại.

Hộp gỗ này là ta lúc trước trong sự kiện ứng đối bảo điêu thần cung, trong lúc vô tình đạp chân linh bảo hội lấy được. Ngay từ lúc đó, ta còn không biết rốt cuộc đây là cái thứ gì, chỉ là biết trên hộp gỗ này ngưng tụ một cái tụ linh trận cực kỳ xảo diệu, sau đó khi xâm nhập Thiên Chiếu thần mộ, gặp phải Hắc Bạch Song Ảnh.

Hai người này, từ nhỏ đã tu luyện kỳ môn quỷ thuật, tuy không chết nhưng cũng chỉ là một cái hồn phách mà thôi, cũng không có thực thể. Lúc đó ta và Tiểu Bạch Long mặc dù có thể chế trụ được hai người bọn họ, nhưng cũng không có cách nào làm gì được bọn họ, trong lúc cấp bách, ta dụ hai người bọn họ chui vào hộp gỗ.

Về sau, tại nơi dưỡng quỷ của Long Tuyền sơn trang gặp được Công Thâu Ly trấn thủ, cơ quan đại sư tổ truyền này quả nhiên không đơn giản, liếc mắt liền nhìn ra chỗ ẩn giấu trên hộp gỗ, dễ dàng phá giải cơ quan trên hộp, hiển lộ ra một trăm lẻ tám đạo pháp trận khắc ở phía trên.

Trong sự kiện truyền tin, ta một đường truy tìm đến Dưỡng thần đài, từ đó nhìn thấy Trương Mị, trong lời kể của hắn rốt cuộc cũng biết được bí mật của hộp gỗ nhỏ này.

Những ngày tiếp theo, có thời gian nhàn hạ, ta không ngừng suy nghĩ phương pháp phá giải trận pháp.

Trước đây không lâu, rốt cuộc ta cũng đã mở ra được một trăm lẻ bảy trận pháp thế nhưng đòn cuối cùng kia lại làm khó dễ được ta!

Bởi vì pháp trận cuối cùng kia, lại là cánh cửa Thần Vực!

Chỉ có mở ra Thần Vực chi địa, có thể tự do dẫn dắt hồn khí xuyên thẳng qua, mới có thể phá giải.

Thầm nghĩ năm đó, Trương Mị đem Cửu U tam bảo giấu ở dưới sông Ô Tô Minh, lưu lại hộp gỗ để thư báo, chính là muốn lưu lại bí ẩn chi địa của Cửu U tam bảo cùng với phương pháp điều khiển cho hậu nhân.

Lúc ấy chính là do Phong Thần đại chiến mới kết thúc vài chục năm, mặc dù nhiều cao thủ tuyệt thế trước sau bỏ mình, nhưng thần cấp vô thượng vẫn dư lại trên thế gian nhiều không thể đếm xuể.

Hắn có thể cũng chưa từng nghĩ tới, một ngày nào đó Âm Dương đạo phái sẽ tổn lạc đến tận đây, ngay cả một người tu thành Thần Vực cũng cực kỳ hiếm có!

Năm đó căn bản không tính là nan đề gì, làm cho chân tay ta luống cuống, bất luận dùng biện pháp gì đều phá giải không được.

Thế nhưng là, ngay sau khi đụng phải Thi Cuồng, cái nan đề này cũng chỉ giải quyết dễ dàng!

Trong Thiên Chiếu Thần Mộ, sau khi ta lần đầu được dùng Vạn Sinh tế, ù ù cạc cạc mở ra liên hệ với tháp Cửu Sinh, sau đó trước khi thiết lập cấm chế lần đầu tiên đi vào không gian ảo cảnh trong tháp Cửu Sinh. Từ đó trở đi, mỗi khi nắm trong tay tháp Cửu Sinh yên tâm trầm tưởng, lúc nào cũng có thể tiến vào trong đó, nhưng đều giống như là mộng cảnh, không thể cải biến cảnh vật trong tháp.

Mãi tới lần trước bị Long Bích Dã cưỡng ép nhập thể, bị buộc tiến vào trong đó. Lúc này, ta mới ngộ ra một bí mật khác.

Bản thân tháp Cửu Sinh này vốn là một Thần Vực, mà với bản lĩnh hiện tại của ta chỉ có thể ra vào mà thôi, không thể tu luyện ở đây.

Long Bích Dã mang theo hồn phách quấn trăm người, hơn nữa bản thân mạnh mẽ xông vào, dưới sự kết hợp của bao nhiêu lực, cuối cùng ta cũng có được vốn liếng có thể tạm thời làm ta ở đây tu luyện. Nói cách khác, trong khoảnh khắc ta điên cuồng chiến đấu với Long Bích hoang dã không ngớt đó, cuối cùng ta cũng vượt qua ngưỡng cửa kia.

Cũng chính là từ sau chuyện này, tu vi của ta mới nhanh chóng phi thăng!

Tuy nhiên, cũng chỉ có một lần này mà thôi.

Sau đó, tiếp theo tại Long Tuyền sơn trang dưỡng quỷ địa, giang đại cá anh dũng kiêm chuẩn mở ra ngũ hành tế cho ta, khiến ta đồng thời bước đầu thức tỉnh, tu vi cũng đột nhiên tăng lên đến một nửa thần cấp vô thượng, nhưng là cách nơi có thể ở thần vực Cửu Sinh tháp tu luyện tự do, còn kém một chút hỏa hầu.

Nguyên nhân trọng yếu nhất, chính là ta từ đầu đến cuối không gặp được một linh hồn cường đại có thể xâm nhập vào trong hồn phách của ta, theo ta tiến vào Thần Vực sau này còn chưa đến mức lập tức tiêu tán!

Hơn nữa, linh hồn này chẳng những muốn tiến vào đến đây mà còn phải dư lực phát động liên tiếp những đòn công kích của ta.

Cứ như vậy, mới có thể mở ra một đạo pháp trận cuối cùng trên hộp gỗ!

Nghĩ tới nghĩ lui, kinh thế kỳ nhân này phát điên, không phải chính là nhân tuyển thích hợp nhất sao?

Thi chương thứ hai nghìn bốn bảy điên cuồng bỏ mạng.

Âm Dương thuật của hắn cường đại hơn xa Long Bích Dã năm đó, hơn nữa hắn còn có chín cái mạng!

Mặc dù năm đó Long Bích Dã mang theo bách hồn, nhưng khi còn sống hồn phách đó đều là người bình thường, uy lực tự nhiên có hạn. Nhưng thi cuồng lại bất đồng, hắn cướp lấy chân hồn Cửu Mệnh Miêu, mỗi một hồn lực đều có được toàn bộ thực lực của hắn, tất cả đều giống tu vi của ta lúc này như đúc, tất cả đều là một nửa vô thượng thần cấp!

Điều này có nghĩa gì?

Có nghĩa là, ta muốn liên tiếp so chiêu với chín cao thủ cấp Thần cấp vô thượng, vậy mỗi lần trùng kích, mỗi một lần giao đấu, đều là một cơ hội tu luyện chung cực khó có được!

Thi Cuồng cướp lấy nguyên hồn của Cửu Mệnh Miêu, có chín cái mạng.

Vì thoát khỏi huyễn cảnh Côn Luân ngăn cản ta, hắn đành bỏ đi tính mạng mà thi triển Bát Quỷ Phệ Hồn thuật, bị ta nhìn ra sơ hở diệt sát một cái.

Hắn mượn kỳ độc tuyệt thế Tam Sinh Diệt, tạm thời làm ta không thể động đậy, tiến vào nhập thể, liên tiếp đối đầu hai lần, muốn cùng ta đồng quy vu tận, sau đó lại tức giận nảy sinh ác ý, Ngưng Hồn làm mũi tên ngạnh xông lên một lần, nhưng đều bị ta hóa giải từng cái.

Nơi Thần Vực này không phải do ta ngưng tụ ra, mà là dựa vào U Môn Chí Bảo Cửu Sinh Tháp diễn hóa ra mà thôi.

Phương pháp ta sử dụng là biến dị của Bất Động Minh Vương, dùng mạng mình để đền mạng, mấy tính mạng kia cũng là giấu ở trong hộp gỗ nhỏ kia.

Ngay từ khi tiến vào Phong Hồn thôn ở phía tây, Mạc Lão Căn và hai đồ đệ xâm nhập vào cơ thể Lý Ma Tử đều đã bị ta thu vào trong hộp gỗ, vừa rồi chỉ sử dụng có ba cái linh hồn kia.

Đáng tiếc tất cả điều này, Thi Cuồng cũng không biết, lão ta có chút đánh giá quá cao thuật khống hồn của ta, còn tưởng rằng vùng đất Thần Vực này thật sự do ta ngưng kết ra, còn tưởng rằng ta lừa gạt lão nói, ta cũng nắm giữ chín cái mạng, cũng là sự thật.

Cho nên, hắn cuồng nhiên giận dữ, trực tiếp âm dương song hồng hồn cùng xuất ra, nhưng ta lại có một đôi đòn sát thủ, hắc bạch song ảnh đang chờ hắn!

Hắc bạch song ảnh tuy cũng giống như ba người Mạc lão Căn, đều được thu vào trong hộp gỗ nhỏ. Nhưng không giống với bọn họ, hắc bạch song ảnh vốn là quỷ đạo cao thủ, tuy không biết là lúc trước tuyệt cố ý lưu lại một tay, nhưng sau khi trải qua nhiều năm diễn biến, thuật pháp truyền thừa sớm đã biến dạng, hoặc dứt khoát là bọn người bọn họ tẩu hỏa nhập ma tu luyện sai lầm, tóm lại hai người bọn họ hoàn toàn chỉ là một đôi quỷ hồn bất tử mà thôi.

Mà trên hộp gỗ kia, lại có khắc một trăm lẻ tám đạo Cửu U bí trận, ám thành Tiên Thiên Tụ Linh Trận. Hai tiểu gia hỏa kia ở bên trong tẩm bổ cực kỳ khoái hoạt, mắt thấy thực lực đại tăng, xa không phải năm đó!

Tuy Thi Cuồng trời sinh dị thể, lại đoạt đi nguyên hồn Cửu Mệnh Miêu, tu luyện âm quỷ thuật như hổ thêm cánh, nhưng dù sao y cũng không phải là quỷ hồn, lại có hồn niệm xâm thể, không thể thi triển toàn bộ bản lĩnh trong Thần Vực, đâu phải đối thủ của hắc bạch song ảnh? Lập tức liền bị nuốt vào bụng.

Như thế tính ra, Thi Cuồng có chín mệnh nguyên hồn cũng chỉ còn lại hai tính mạng cuối cùng!

"Thi Cuồng, nếu ngươi nghe ta khuyên nhủ, ta sẽ..."

Không đợi ta nói xong, Hắc Bạch song ảnh đang nằm ngửa trên mặt đất bỗng nhiên trở mình một cái, há to miệng rộng, hai luồng khói khí một đen một trắng bay ra, sau đó nhanh chóng ngưng kết một chỗ, hóa thành một con mèo lớn.

Mèo này lớn cỡ con báo săn, nửa đen nửa trắng, từng đoàn hoa văn trên người đều có hình âm dương ngư, hơn nữa còn giống như thủy khí vân đoàn không ngừng lưu động.

"Xoẹt." Con mèo lớn hung tợn nhìn ta một cái, lập tức gầm lên một tiếng, mạnh mẽ nhào về phía ta.

Không tốt!

Hắn đây là dốc hết hai tính mệnh cuối cùng, đánh thức nguyên hồn chân thân Cửu Mệnh Miêu.

Bên trong Thần vực cũng không phải là công kích của cơ thể người thật sự, thế nhưng một khi bị thương thì cũng là trí mạng nhất!

Hơn nữa, vừa rồi Thi cuồng nói cũng hoàn toàn chính xác, dù sao bây giờ ta còn không phải là Vô Thượng Thần Cấp, cho dù ở trong Thần Vực của ta, cũng chiếm không được tiện nghi gì, thậm chí một khi Thần Vực bị hao tổn, ta cũng sẽ chịu tổn hại lớn.

Khu vực Thần Vực này là do Cửu Sinh Tháp ngưng kết thành, tuy rằng ta đã mở ra hộp gỗ nhỏ, làm thế nào để vận dụng bí quyết của tam bảo, ngay trong đó. Nhưng bây giờ ta còn chưa kịp nhìn kỹ, càng không có thời gian để đi lĩnh ngộ.

Mới vừa rồi giết chết điên cuồng mấy mệnh, chỉ là ỷ vào việc hắn không biết chi tiết, mạnh mẽ va chạm mà thôi. Bây giờ hắn dốc hết tất cả, tình nguyện vứt bỏ ý thức bản thân, thả ra nguyên hồn của mèo chín mạng, chính là muốn liều lĩnh giết chết ta!

Đúng như hắn đã nói, chỉ cần có thể hoàn thành tâm nguyện, an tế vong hồn cho những đại sư chết oan kia, hắn nguyện trả bất cứ giá nào!

Bên trong Thần vực, hai hồn tranh chấp, xưa nay đều là ngươi chết ta vong, cuối cùng chỉ có một linh hồn có thể chiếm cứ thể xác.

Nếu như ta bị con mèo chín mạng này đoạt xá, vậy trên đời này không còn có Trương Cửu Lân ta nữa, đừng nói tới sứ mệnh cùng tâm nguyện gì nữa.

"Grào!"

Đúng lúc này, trong đất bằng vang lên một tiếng rống.

Một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống, hô một tiếng hướng về phía Cửu Mệnh Miêu rít gào mà đi.

Ta thấy rất rõ ràng, đó là một con Kỳ Lân màu vàng!

Toàn thân ngọn lửa màu vàng cháy hừng hực, xé rách bầu trời bay vụt xuống.

Cửu Mệnh mèo sợ hãi co rụt cổ lại, vừa định chạy trốn.

Kỳ lân kia đã hạ xuống, một vuốt bộp, đem Cửu Mệnh Miêu đập thành tro bụi, lập tức thế đi không giảm, hung hăng nện ở trên mặt đất.

Ầm ầm!

Cả vùng đất nhanh chóng rung chuyển, một vết rạn rộng chừng trăm mét quét ngang ra, lập tức chia toàn bộ cánh đồng mênh mông thành hai nửa.

Xém một tiếng, cảnh tượng trước mắt giống như vải vẽ, bị mạnh mẽ xé thành hai nửa!

Thần vực trong Cửu Sinh tháp huyễn tượng vỡ nát một mảng, Ni Cô am tàn phá cũng trống rỗng.

Trước mắt lại là tuyết sơn mênh mông, trên đỉnh đầu một mảnh xanh thẳm.

Thi Hoành nằm ngang trước mặt ta, đầu người dị chỗ, trên cổ vẫn đang chảy máu tươi, miệng vết thương kia liếc mắt liền nhìn ra, rất hiển nhiên là bị cự trảo to lớn sắc bén cứng rắn xé rách ra!

Rặc rặc một tiếng, Côn Lôn thần kính không biết ẩn náu ở đâu lần nữa xuất hiện, vết rạn bên trên lại nhiều thêm một vết.

Trong ngoài tám góc, tên ba người Trương Thiên Bắc, Tiểu Bạch long sớm đã giống như bọn Thử tiền bối, Bạch Mi thiền sư, biến thành một mảnh đen kịt. Ngay cả Hàn lão lục thải vân cùng cái tên ban đầu cũng biến thành tối đen không chút ánh sáng.

Hình ảnh trong gương lóe lên, xuất hiện một gương mặt đạo sĩ.

Rõ ràng đó chính là bản thân ta, nhưng trên trán đã xuất hiện tầng tầng nếp nhăn, hai bên tóc mai đã hoa râm.

Trong ánh mắt của hắn tràn đầy mong đợi, hung hăng gật đầu với ta, theo đó giống như rơi vào mặt nước đá, hơi rung động, cứ thế biến mất. Côn Lôn thần kính cũng đồng thời hóa thành khói mất tăm.

Ta hoạt động tay chân một chút, hít một hơi thật dài không khí lạnh lẽo. Khí độc Tam Sinh Diệt đã tiêu trừ từ lâu, hộp gỗ nhỏ vốn nắm chặt trong tay cũng không đi về phía, chỉ còn sót lại một quyển trục nhỏ bằng ngón tay cái.

Đây là bí mật mà Trương Mị giấu ở trong đó.

Từ từ mở ra xem xét, phía trên nhưng lại không có lấy một chữ, chỉ vẽ lấy một bức họa làm cho người không tìm ra được đầu óc!

Bí mật về hai ngàn bốn bảy con cá thứ ba.

Đường cong trên bức tranh kia mặc dù đơn giản rõ ràng, nhưng lại phác hoạ ra sông núi sông, thậm chí trời xanh mây trắng.

Khiến người ta ngạc nhiên nhất là ở giữa cuộn tranh có khắc ba con cá.

Con cá thứ nhất chính là cá, đuôi ngược xuống phía dưới, bơi ở trong nước.

Một con cá khác thì lưng đeo song vây, mắt nhìn lên trời.

Cuối cùng, ở giữa không trung càng thêm kinh ngạc, giẫm lên tường vân, trên đỉnh đầu còn chớp động mấy đạo quang mang.

Ngoài ra, trên cả bức tranh này cũng đừng nói cái gì, ngay cả ấn ký ký cũng không thấy nửa cái.

Rốt cuộc đây là có ý gì?

Dưới tình hình lúc đó, Trương Mị ẩn giấu Cửu U tam bảo ở trong Ô Tô điền, mượn cơ quan bí hạp đem phương pháp sử dụng bảo tàng và Cửu U tam bảo ghi lại bên trên, mục đích của hắn rất rõ ràng, chính là muốn lưu lại một manh mối cho thế tử đời sau của Cửu U nhất môn.

Nhưng bức tranh quái dị này lại biểu thị điều gì đây?

Nếu như, chỉ nhìn thấy bức tranh này, tự nhiên đoán không ra hắn đến cùng là muốn biểu đạt là như thế nào. Đơn giản là ta từng đích thân tới đáy sông nhận được U Môn Chí Bảo Cửu Sinh Tháp, lại gặp được chân thân của Trương Mị, từ đó mới biết được mục đích của hắn.

Lật lại xem xét, ta lập tức hiểu ra rất nhiều.

Ba con cá này tuy rằng vị trí khác nhau, hình dạng khác nhau, nhưng chúng đều là cùng một loại cá.

Đó chính là mạ cá!

Nhìn từ bờ sông dãy núi nơi xa cũng rất là quen thuộc, cẩn thận nghĩ lại, đúng là gần Ô Tô Lý Giang, hơn nữa con cá trong nước kia đang nghịch vĩ hướng xuống dưới. Kết hợp ba điểm này lại, không phải vừa vặn chỉ ra nơi cất giấu sao?

Như vậy, sau đó nói cho hậu nhân cách sử dụng Cửu U môn tam bảo.

Thế nhưng kỳ quái chính là chỗ này!

Thời điểm ở Dưỡng Thần đài, ta cũng đã gặp qua chân thân của Trương Mị.

Lúc đó, hắn không chút nào keo kiệt giải khai rất nhiều bí mật, ở trên Âm Phù Kinh, những chỗ mà ta một mực không biết, cũng đều tại hắn chỉ điểm mà hiểu rõ. Theo lý mà nói, hắn nếu đã nhận định ta là truyền nhân của chi Cửu U nhận, cũng rất hy vọng ta đem Cửu U môn phát dương quang đại, vậy hoàn toàn không có lý do gì đối với ta giấu diếu diếm chân tướng a!

Chí ít hắn giấu mình trong quyển trục, có phương pháp vận dụng Cửu U Tam Bảo, dù sao cũng nên nói cho ta biết chứ?

Nhưng hắn lại một mực không nhắc tới, chỉ nói chỉ sợ làm trễ mất vận mệnh đại đạo của ta.

Thế này là có ý gì đây?

À, đúng rồi!

Bảo tháp Cửu U là do Nê đạo nhân truyền cho U Tử, từ lúc ta sinh ra, Nê đạo nhân lại biết trước an bài tốt hết thảy, những chuyện này chỉ sợ Trương Mị đã sớm biết được.

Hắn là môn chủ đời thứ hai của Cửu U nhất môn, vô luận là tu vi hay tạo hóa, suốt mấy ngàn năm qua, có thể sánh vai cùng hắn cũng chỉ có vẻn vẹn vài người mà thôi. Nhưng nếu nhắc tới Nê đạo nhân, đừng nói là Trương Mị, cho dù là mấy vị Thánh Nhân được xưng là Đạo Môn Tam Thanh thì làm sao so được?

Nếu biết được hội do Nê đạo nhân âm thầm tương trợ, Trương Mị tự nhiên không dám nhiều lời.

Nhưng vấn đề là vừa rồi cách đây không lâu, ta cũng gặp qua Nê đạo nhân, thật sự là hắn mượn trùng trùng huyễn tượng, giải thích không ít với ta, nhưng ngoại trừ khởi nguồn đại đạo, ngàn năm biến thiên ra, hắn cơ hồ cái gì cũng không nói với ta!

Cho tới bây giờ, tác dụng của ta đối với Cửu Sinh tháp vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Nghĩ tới nghĩ lui, tất cả bí ẩn lại về bức tranh trước mắt này.

Ngư Du Giang Tâm, cá đứng bên bờ, cá lơ lửng trên trời, rốt cuộc đây là có ý gì?

Ta đang tự đăm chiêu khó hiểu, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng thanh thúy thét dài.

Tiếng động lóe lên, một con đại ưng từ phía trên đỉnh đầu phóng vụt qua.

Đại ưng giương cánh dài chừng ba mét, đen sì chiếu xuống một cái bóng đen thật lớn.

Đây chẳng phải là con đại ưng mà trước đây hắn đã thấy, được Long Thanh Thiên gọi là Tiểu Hắc sao?

Con ưng lớn kia lao nhanh xuống, hai cự trảo giống như móc sắt nắm chặt một cành cây to bằng cánh tay, lơ lửng không cao không thấp ở trước mặt ta kêu tầm tã, tựa hồ như đang nói gì đó với ta.

Từ trong lời nói của Long Thanh Thiên, con đại hắc ưng thần tuấn phi thường này cũng là tôn sùng tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh làm lão đại, hơn nữa phương hướng ban đầu của ta cũng là do nó dẫn dắt. Từ đó có thể thấy được, nó đối với ta cũng không có ác ý gì.

"Cái này là cho ta sao?" Ta có chút kỳ quái hỏi, đồng thời đưa tay nắm lấy.

Nhưng đại ưng kia lại lật bàn tay tránh thoát, tiếp theo lại liên tục lắc đầu, lơ lửng trước mặt ta không ngừng kêu dài.

"Vậy đây là... để ta cầm nó lên?"

"Chiêm chiếp!" Đại ưng nghe xong, gật đầu lia lịa, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia ý vị thở dài, giống như đang nói: "Ngươi tên ngu xuẩn này, cuối cùng cũng hiểu."

Lập tức ta cũng không kịp nghĩ nhiều, dù sao trong thời gian này cũng không cách nào phá giải bí mật Cửu Sinh tháp. Sau khi cất họa trục vào trong ngực, hai tay nắm chặt cành tùng.

Con ưng lớn kia hót dài một tiếng, vỗ cánh bay lượn.

Sương mù mờ mịt, biển mây cuồn cuộn kéo ta lướt qua vách núi trăm trượng, bay nhanh về phía núi tuyết gần đó.

Lướt qua từng ngọn núi tuyết, xuyên qua từng ngọn núi.

Trước mắt hiện ra một toà núi lớn cao vút trong mây, tuyết đọng vạn năm bao trùm toàn bộ sơn mạch cực kỳ chặt chẽ, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, phản xạ từng đạo kim quang, vừa thần thánh vừa trang nghiêm.

"Grào!"

Đúng lúc này, từ trong núi cao, một tiếng gầm giận dữ vang lên!

Giọng nói kia tuy rằng vang lên hòa ái trong núi tuyết, nhưng ta lại không nghe được từ bên trong lỗ tai, mà giống như là tiếng vang trong tâm trí, vang vọng nơi sâu trong đầu, càng giống như là tiếng gọi phát ra từ bản năng.

Đúng rồi, chính là chỗ này!

Đây chính là nơi ta hoàn thành sứ mệnh chung cực.

Bốp!

Mãnh liệt một cái, giữa không trung đột nhiên vạch ra một đạo huyết quang, giống như cầu vồng quán nhật bổ ngang xuống.

Con ưng to kia còn chưa kịp tránh né, đã bị bổ trúng một cái, trực tiếp vỡ thành hai nửa, ta cũng theo đó ngửa mặt lên trời điên cuồng rơi xuống!

"Tiểu Hắc..." Ta vừa mới kinh ngạc kêu lên một tiếng, đã bị một miệng đầy gió lạnh, ngay sau đó tuyết lớn rơi xuống, lông chim tung bay.

Vèo!

Lại một luồng huyết quang từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng về phía ta.

Lúc này ta đang ở giữa không trung, đang rơi nhanh xuống, thân bất do kỷ, nào còn tránh né? Cuống quít vung ô mộc trượng lên chống đỡ.

Một tiếng keeng vang lên, Ô Mộc Trượng đụng phải đạo huyết quang kia, phát ra một tiếng nổ kích động.

Hai cánh tay của ta bị chấn động, đau đớn phát tê, trái tim cũng thiếu chút nữa bị chấn vỡ! Sau khi nhận cỗ đại lực này, tốc độ hạ xuống của ta đột nhiên lại tăng lên gấp mấy lần.

Tiếng gió thổi vù vù vang lên hai bên tai, mặt đất trắng xóa trong khóe mắt càng ngày càng gần với ta.

Vèo!

Giữa không trung, đạo huyết quang kia lại một lần nữa bổ chém tới.

"Cực!" Ta quát to một tiếng, vung tay ném ra mấy đạo phù chú, kết ở phía trước hình thành một tấm bình chướng vô hình.

Trong tiếng ken két vang lên, bình phong vỡ vụn. Huyết quang kia thoáng dừng lại một chút rồi lại bổ xuống đầu ta.

Bất quá, rốt cuộc ta cũng nhìn thấy được chân diện mục phía sau đạo huyết quang đó.

Trường đao vung lên, thân ảnh bao la mặc áo giáp vàng kia, chính là Long Kinh Thiên!

Chương thứ hai nghìn bốn bảy, Huyết Chiến Long kinh thiên.

Thanh trường đao trong tay hắn lóng lánh huyết quang chói mắt, chém lên giữa không trung, giống như cầu vồng chém xuống.

Thực lực của tên này cực kỳ kinh người. Trên đảo câu cá, ảo cảnh Côn Luân liên tục xuất thủ khiến người ta không thể nhìn trộm.

Vừa rồi ra tay, càng giống như Chiến Thần từ trên trời giáng xuống, một đao đánh chết thần ưng Tiểu Hắc. Chỉ bằng vào hai cái thủ đoạn này, quả thực là hiếm thấy trên đời.

Mắt thấy Long Kinh Thiên điên cuồng chém xuống, ta cũng không kịp ngẫm nghĩ, hắn tại sao lại xuất hiện ở đây, làm sao chạy lên trời được. Tâm niệm nhanh chóng chuyển, cắn chót lưỡi điên cuồng phun ra một ngụm tinh huyết, thức tỉnh Vĩnh Linh Giới.

"Tiểu Giới linh, mau chóng nhường Hạng Vũ, Lữ Bố, Lâm Trùng giúp ta!"

Bùm bùm bùm bùm!

Vĩnh Linh Giới đột nhiên tỏa ra ánh sáng chói mắt, ba âm linh bảo vệ phía sau ta.

Sau khi tu vi của nàng cấp tốc tăng lên, khoảng cách sử dụng Vĩnh Linh Giới dĩ nhiên càng ngày càng ngắn, hơn nữa đồng thời cũng có thể triệu hồi ra vài vị Âm Linh.

Tạm thời ta còn chưa tìm ra được uy hiếp do Long Kinh Thiên, nếu như chiến đấu cứng rắn chém giết với hắn mà nói, cũng không nắm chắc có thể một kích tất thắng. Hơn nữa, ta còn có sứ mệnh quan trọng hơn muốn đi hoàn thành, cho dù có thể giết được hắn, nhưng nếu hại ta bị thương nặng cũng là được không bù mất.

Vào thời điểm này, biện pháp tốt nhất chính là có thể mượn dùng lực lượng khác, trước giúp ta ngăn cản một thời gian. Cho dù không thể một lần hành hạ hắn, cũng có thể làm cho ta bảo tồn chút thực lực, ít nhất cũng có thể nhìn ra chút ít sơ hở.

Mới vừa thả ra ba đạo âm linh, ta đã tới gần mặt đất mười mấy mét.

Ta huy động Ô Mộc trượng ở trên cành cây mượn lực một cái, cả người bay ngang ra ngoài, mất đi đại bộ phận lực đạo, nhưng vẫn nặng nề đập xuống.

Cho đến lúc này ta mới phát hiện, mặt đất trước mắt không còn là tuyết trắng dìu dịu, càng không phải là thổ địa, mà là một mảnh mặt nước lăn tăn sóng ánh sáng.

Ta phịch một tiếng, thân bất do kỷ đập vào, nổ tung thành một mảnh bọt nước.

Nhìn bơi ra mặt nước, cảnh tượng chung quanh sớm đã phát sinh biến hóa.

Một dòng sông lớn lao nhanh đến, cuồn cuộn mà đi.

Cách đó không xa, một thác nước cao chừng ba mươi mấy mét điên cuồng trút xuống, đập vào mặt nước bọt nước văng tung tóe, âm thanh ầm ầm điên cuồng vang lên không dứt!

Dòng sông kia cuồn cuộn, một mảnh ố vàng, trên hai bờ trái phải tràn đầy thi thể các động vật.

Tất cả thi thể đều không ngoại lệ, tất cả đều bị chém thành hai mảnh, có thi thể từ đầu đến chân, có thi thể bị chéo lưng, máu chảy ròng ròng, vô cùng thê thảm.

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Theo một trận thanh âm kim loại va chạm vang lên, mấy đạo thân ảnh triền đấu không ngớt từ giữa không trung rơi xuống.

Chỉ thấy long kinh thiên sát khí trùng thiên chống đỡ một thanh trường đao dài ước chừng hai thước, ở chung quanh hắn ta có ba đạo thân ảnh màu đen, chính là tam đại – âm linh do ta phóng xuất ra.

Hạng Vũ trợn tròn hai mắt, áo choàng đỏ như máu bay tới bay lui, lôi đao trong tay không ngừng chống đỡ.

Sắc mặt Lữ Bố nghiêm túc, mặc áo giáp dày nặng, anh dũng vô song đâm ra Phương Thiên Họa Kích.

Ánh mắt Lâm Xung lộ ra hung quang, trên đầu đội một mũ rộng vành, một thanh trường bát xà mâu không ngừng đâm về chỗ yếu hại của địch nhân.

Bên ngoài có ba đạo thân ảnh màu đen nồng đậm, đúng là ba đạo Chiến Thần Âm Linh mà ta phóng xuất ra.

Hạng Vũ được xưng Tây Sở Bá Vương, trong lịch sử Trung Quốc quả thực chỉ có ba quân dũng quan không ai có thể địch!

Lữ Bố được tôn là Phi tướng quân tam quốc, một người trước Hổ Lao quan một kích dọa lui mười tám lộ chư hầu.

Lâm Xung được xưng là đầu báo Lương Sơn, dạy bảo tám mươi vạn cấm quân, cả đời chưa từng thất bại.

Đây là ba vị Âm Linh có thực lực lợi hại, theo tu vi của ta không ngừng tăng lên, bản lãnh của bọn họ cũng dần dần tăng lên.

Lần trước khi ở trong quán rượu ngon, uy lực của Hạng Vũ đã hết sức kinh người. Bây giờ gặp lại, khí tràng quanh thân càng thêm hung mãnh. Lữ Bố và Lâm Xung cũng như thế, còn hung ác hơn nhiều so với lần nhìn thấy trước.

Nhưng dù vậy, dưới sự vây công hợp lực của ba vị Chiến Thần Âm Linh, Long Kinh Thiên vậy mà không hề rơi xuống hạ phong chút nào!

Đinh, đinh, đinh, đinh!

Bụi mù cuồn cuộn máu tươi văng tung tóe, mấy bóng người kia giăng khắp nơi.

Bá Vương Lôi Đao, Phương Thiên Họa Kích, Trượng Bát Xà Mâu múa ra từng đạo hàn quang, mang theo tiếng gió vù vù.

Ngắn ngủi trong nháy mắt đã đánh tới hơn ba mươi người, vẫn bất phân thắng bại, lần này không thể không khiến ta càng thêm kinh ngạc!

Sở Bá Vương Hạng Vũ, Chiến Thần Lữ Bố, báo tử đầu báo rừng vọt, đây là sức chiến đấu cỡ nào?

Năm xưa, nếu có ai có thể giao thủ với bọn họ mà không rơi vào thế hạ phong thì chắc chắn sẽ lưu danh sử sách.

Nhưng long kinh thiên này, vậy mà có thể ba người hợp công lại, thủ vững lâu như vậy không chút nào rơi vào thế hạ phong, đây là chiến lực cỡ nào?

May mắn là vừa rồi trong lúc vội sinh trí, gọi ra ba vị này.

Nếu như ta tự mình ứng chiến mà nói, muốn cũng không cần suy nghĩ, sợ rằng trên người đều đã bị trọng thương.

Tạm thời xem ra, mặc dù Long Kinh Thiên và ba vị Âm Linh này đánh ngang nhau, thắng bại khó phân, trong lúc nhất thời căn bản là không cách nào thoát thân ra. Nhưng nếu nhìn từ rất xa lại có chút không ổn!

Ba vị Âm Linh này, mặc dù dũng mãnh vô song, nhưng dù sao cũng chỉ là Âm Linh mà thôi. Tu vi của ta bây giờ tuy rằng tăng lên không ít so với lúc trước, nhưng gọi ra bọn họ thời gian cũng có hạn chế.

Thời hạn vừa đến, nếu vẫn không thể chế trụ được Long Kinh Thiên, vậy thì phiền toái rồi!

Ít nhất bây giờ, ta cũng không có kế sách tuyệt thắng nào có thể đối phó được với hắn.

Phải làm sao bây giờ?

Két! Lại một tiếng nổ vang lên.

Ta bị đánh gãy suy nghĩ, giương mắt nhìn lại là binh khí của bốn người kia giáng mạnh vào nhau.

Bá Vương Lôi Đao, Phương Thiên Họa Kích, Trượng Bát Xà Mâu tất cả đều rơi vào thanh trường đao huyết quang trong tay Long Kinh Thiên kia.

Ầm một cái, hai chân long kinh thiên đột nhiên trầm xuống, thẳng tắp đầu gối.

Long Kinh Thiên tức giận trừng hai mắt, gắt gao cắn răng liều chết liều mạng, mấy người khác cũng không dám rút tay biến chiêu, bởi vì một khi áp lực giảm, Long Kinh Thiên sẽ trở tay chạy ra, khổ chiến lâu như vậy, rốt cuộc sơ hở bắt được cũng sẽ hóa giải.

"Làm rất đẹp!" Ta nhìn chuẩn thời cơ, vung vẩy Vô Hình Châm thẳng đến cổ họng Long Kinh Thiên bay đi!

Vô hình châm đích xác rất hữu dụng, chỉ tiếc uy lực có hạn, vốn dĩ tu vi ta còn thấp, dùng để đối phó những người bản lãnh không cao, ngược lại là một món lợi khí tiện tay. Nhưng dùng để đối phó với loại như rồng động trời, thi điên lưu lại không có tác dụng gì.

Nhưng bây giờ hắn đã bị chế trụ, hoàn toàn không thể động đậy, mà ta lại cách quá xa, thời cơ khó có được, cũng chỉ có Vô Hình Châm mới tiện tay.

Mắt thấy châm vô hình xẹt qua một đạo bạch quang, trực tiếp đâm tới cổ họng long kinh thiên.

Thế nhưng...

Lại nhẹ nhàng hạ xuống, giống như một cây kim thông vậy, vậy mà không tạo thành bất cứ tổn thương gì đối với hắn!

Ngược lại khiến cho Long Kinh Thiên càng thêm tức giận, gân xanh trên hai thái dương nổi lên, nghiến răng ken két.

Ta cũng không kịp ngạc nhiên nữa, tay chân cùng nhau du lịch lên bờ, hai tên bộ vọt tới phụ cận, đầy linh khí vung Ô Mộc Trượng đập thẳng đến đầu hắn.

"A!!!"

Ngay lúc ô mộc trượng lập tức đập xuống, long kinh thiên đột nhiên rống to một tiếng, cuồng nhiên hét to một tiếng.

Rặc rặc!

Cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên nứt ra, khói bụi cuồn cuộn vẩy ra bốn phía, ta bị ngạnh sinh xông ra ngoài vài chục bước.

Hạng Võ, Lữ Bố, Lâm Xung âm linh lập tức vỡ vụn, hóa thành ba đạo quang mang về tới trong Vĩnh Linh Giới.

Long Kinh Thiên từ trong bụi mù nhảy lên một cái, tay cầm vũ trường đao chém thẳng về phía ta.

Uy lực gì đây?

Thoáng giận một cái, vậy mà đánh bại tam đại âm linh.

Ta đã sớm thấy gia hỏa này hung mãnh cỡ nào, lúc trước ở giữa không trung đối chiêu với hắn, hai cánh tay vẫn đau đớn run lên. Mắt thấy đạo huyết quang kia bổ nghiêng tới, tự nhiên không dám cứng rắn ngăn cản, cuống quít tránh lui.

Rắc một tiếng, huyết quang rơi xuống đất.

Một đạo quang mang dài hơn nửa mét xông ra, trên mặt đất bị mạnh mẽ chém ra một cái rãnh sâu nửa mét, thế đi không giảm chút nào, lại trực tiếp xuyên qua mặt sông.

Dòng sông lớn lập tức đứt đoạn, ước chừng dừng lại mười mấy giây, lại rào rào một cái.

Rặc rặc rặc...

Không khí bốn phía phảng phất cũng bị đánh nát ra, phát ra trận trận loạn hưởng, từng vết rách mắt thường có thể thấy được lan tràn ra bốn phía.

Ngay sau đó cảnh tượng bốn phía lộ ra mấy khối lỗ thủng, giống như là vách tường rơi xuống, lộ ra diện mục thật sự ở nơi đó.

Bên ngoài là tuyết trắng hòa ái, kéo dài triền miên.

Từng bông tuyết lớn chừng nửa bàn tay, dính máu tươi từ trên trời rơi xuống.

Đây là...

Ảo cảnh Côn Luân đều bị phá vỡ sao?

Chương thứ hai nghìn bốn trăm bốn mươi bốn, một trảm kinh thiên.

Côn Lôn kính, âm dương đạo bàn, Khai Thiên phủ ba món thánh vật được gọi là tiên thiên tam bảo, thời đại xa xưa hơn nhiều so với thượng cổ thập thần khí xuất hiện, truyền thuyết này cũng càng thần bí.

Chỉ riêng Côn Lôn kính mà nói, chẳng những bên trong có thiên địa khác, còn có thể thu hút người khác ngàn dặm. Một khi mặt kính khép lại, Long Thanh Thu cầm Thiên ấn trong tay cũng không thể làm gì, không xông vào được!

Nhưng cũng không biết nguyên nhân gì, trên mặt kính kia đã sớm chồng chất vết thương, đầy rẫy vết rách.

Cũng không biết vì nguyên nhân gì, sau khi chiến thắng cao hàn, Trương Thiên Bắc, tiểu bạch long cùng với tượng gương do mấy người thi cuồng huyễn hóa ra liên tiếp bị phá toái, vết nứt trên mặt kính càng mở rộng ra, mắt thấy muốn nổ tung.

Lúc này dưới tiếng gào thét động trời của Long Kinh, rút cuộc cũng bị đánh ra mấy chỗ phá động.

Chẳng lẽ là...

"Ha ha ha..." Trong giây lát, trong khói đặc cuồn cuộn truyền ra một tràng cười to thô kệch, cắt đứt mạch suy nghĩ của ta.

Long Kinh Thiên kéo trường đao huyết hồng bước nhanh ra.

Gia hỏa này đã không còn giống như lúc nãy nữa.

Quần áo rách nát lộ ra nửa cánh tay, trên đầu trụi lủi một mảnh, trên làn da toàn bộ trần trụi đầy người đều tản ra một tầng hào quang màu vàng nhạt, hai con mắt tinh quang sáng rõ, phảng phất một con hổ.

Bộ dáng này của hắn thật sự rất chật vật, nhưng ta liếc mắt liền nhìn ra, tu vi linh lực của hắn lại tinh mãnh hơn nhiều so với vừa rồi nhìn thấy!

Trải qua một phen ác chiến vừa rồi, hắn chẳng những không lộ ra vẻ mỏi mệt, ngược lại càng thêm dũng mãnh phi thường.

Đây là có chuyện gì?

Lúc ở trên đảo Câu Ngư, mặc dù hắn cực kỳ hung hãn, tiện tay chém xuống, tất cả những người bị đụng lập tức bị đánh chết. Thoạt nhìn cuồng mãnh vô cùng, nhưng những người kia dù sao đều là một đám người không quá tinh thông thuật Âm Dương mà thôi.

Trong Ảo Cảnh Côn Luân, gã từng đối chiêu với Trương Thiên Bắc, tuy hơi hơn nửa bậc nhưng áo giáp trước ngực đã bị đánh nát một mảng lớn. Theo tính toán, bản lĩnh của gã cũng không tính là cao, ít nhất cũng không thể làm gì được ta.

Thế nhưng vừa rồi, hắn đột nhiên lăng không ra tay, một đao liền bổ chết tiểu Hắc của thần ưng, tiến tới lại cùng tam đại – âm linh kịch chiến đấu bất phân thắng bại, thực lực bực này có thể làm người ta sợ hãi thán phục!

Vứt bỏ thuật Âm Dương tạm thời không nói tới, chỉ riêng võ nghệ thân thủ này, chỉ sợ trên đời này sớm đã không còn ai là đối thủ của hắn rồi!

Thế nhưng càng làm cho người ta thêm giật mình chính là, ngay khi hắn và tam đại Âm Linh giằng co lẫn nhau, ta thừa cơ ra tay, hắn lại vẫn còn dư lực đột nhiên bùng nổ! Sau một tiếng gầm giận dữ, còn chấn nát tam đại Âm Linh, luồng sóng khí vô hình kia trực tiếp đem ta lao ra ngoài, tùy tay bổ ra một đao, lại có thể đứt đoạn lưu.

Cái này lại có uy lực gì?!

Chỉ bằng vào chiêu vừa rồi cũng đủ để so sánh với một đao trí mạng của Thu Phong Trảm!

Lúc này toàn thân Long Kinh Thiên lấp loé kim quang, hai mắt sáng như tuyết, so với lúc trước càng thêm dũng mãnh gấp mấy lần, đây rốt cuộc là quái vật gì?

"Này, ta nói..." Long Kinh Thiên đứng trước mặt ta mười mấy mét, trở ngược với tay kéo đao giơ cằm ta lên, rất là hưng phấn kêu lên: "Trương Cửu Lân, ngươi còn có tiểu quỷ như vậy không? Lại làm ra mấy cái đi."

Tiểu quỷ?

Đây chính là Hạng Vũ, Lữ Bố, Lâm Trùng ba vị hào kiệt lịch sử nha! Tuy rằng hiện tại chỉ là âm linh, thế nhưng cũng xấp xỉ là cấp bậc nửa Chân Quỷ Đế! Chuyện này trong mắt hắn không khác gì mấy tiểu quỷ cả.

"Sao vậy, không có sao?" Long Kinh Thiên vừa thấy ta không trả lời, có chút thất vọng nói: "Đáng tiếc! Mấy tên tiểu quỷ kia thật ra rất thú vị, thiếu chút nữa bảo ta một bước lên trời, tiến vào ngưỡng cửa Thần cấp vô thượng rồi."

Lời này mặc dù có chút cuồng vọng, nhưng ta cũng không hề giật mình.

Nhìn tình hình hắn mới đánh bại ba đại – âm linh, thực lực bản thân gia hỏa này cũng không kém hơn ta, nếu đơn thuần từ thân thủ võ nghệ, trình độ linh lực thâm hậu xem ra, lại càng mạnh hơn ta nhiều!

Nói cách khác, vừa rồi y cũng giống như ta, ít nhất có được một nửa thần cấp vô thượng.

Vừa mới một chiêu này, cũng không biết làm sao, sau khi đột nhiên bộc phát, thực lực lại tăng mạnh.

Từ trạng thái hiện tại mà xem, ít nhất đã là nửa bước Thần Cấp, cùng với Thu Phong Trảm ở trạng thái đỉnh phong chỉ là tu vi hơi thấp một chút mà thôi.

Tên này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể càng đánh càng mạnh, càng ngày càng mạnh? Hơn nữa tốc độ trưởng thành này thật sự là quá mức kinh người.

Nhất lân nhị long tam tứ tứ tứ tứ, âm vật giới tứ đại chi thú mới nổi, mặc dù ta xếp ở vị trí cao nhất, nhưng đối với mấy người khác không hiểu chút nào, thậm chí trước khi tiến vào ảo cảnh, ngoại trừ tứ song thi cuồng, cũng chưa từng nghe qua tên mấy người khác.

Có thể chính như Thi Cuồng nói, sở dĩ ta bài danh đệ nhất, lại chưa chắc là người có bản lĩnh mạnh nhất của ta. Chỉ là mấy năm gần đây, ta một mực lang bạt bốn phía, sự kiện âm vật to nhỏ tạm thời không đề cập tới, chỉ là san bằng Linh Bảo hội, lật tung khách sạn cao lớn, san bằng hơn phân nửa Long Tuyền sơn trang, mấy chuyện này cũng đủ để chấn động toàn bộ Âm vật giới!

Trong mấy người này, quả phụ vẫn chết trong tay Long Thanh Thu, bản lĩnh của nàng rốt cuộc bao nhiêu cũng không biết được, nhưng thi cuồng đối chiến với ta lại tuyệt đối không phải loại tiểu nhân vật, vô luận mưu kế hay thủ đoạn đều có thể xưng là nhất tuyệt, nếu hắn xuất thế sớm một chút, chắc chắn sẽ tạo ra một phen sóng gió. Nếu không phải ta dựa vào thánh vật U Môn Cửu Sinh Tháp, cộng thêm phá giải hộp gỗ nhỏ, có thể đã sớm thua hắn rồi.

Vốn tưởng rằng Thi cuồng đã đủ khó đối phó rồi, không nghĩ tới lại đột nhiên lại xuất hiện một tên Long Kinh Thiên Lai!

Với bản lĩnh mà hắn lập tức thi triển ra đến xem, dù là linh lực hay võ nghệ, thì thân thủ đều hơn xa so với ta. Đối mặt với gia hỏa giống như quái vật này, trong lúc nhất thời chân tay ta có chút luống cuống, trong lòng một chút cũng không có.

"Hừ, lão hổ không ở nhà, hầu tử xưng đại vương." Long Kinh Thiên lạnh lùng nhìn ta hừ lạnh một tiếng, rất khinh miệt nói: "Những năm gần đây, ta cẩn tuân di mệnh của gia phụ, bế quan tu luyện cực ít xuất thế, ngược lại là để cho ngươi chiếm hết danh tiếng! Hôm nay ta liền hảo hảo nhìn thấy bản lĩnh thực sự của ngươi, hậu khởi chi vương của Âm vật giới này rốt cuộc là Long hay là Long Lân."

Nói xong, Long Kinh Thiên giật giật trường đao, quét qua mặt đất vù vù vang lên, mắt thấy lại là một cái kéo đao trảm.

Nếu trước kia ta vẫn là tên chỉ biết kiếm chút tiền, nhàn rỗi không có việc gì uống hai bầu rượu, mao đầu tiểu tử, tự nhiên đã luống cuống chân tay. Nhưng trải qua nhiều hiểm ác như vậy, hôm nay ta đã không còn là Trương Cửu Lân lúc trước!

Một bên ta tâm thần bay chuyển đau khổ tự hỏi đối sách đối phó, một bên sắc mặt không thay đổi, giả bộ bộ nhẹ nhàng như mây gió, cõng một bàn tay khẽ cười nói: "Gia phụ mà ngươi nói là ai? Chính là lão tặc Long Thanh Thu sao?"

"To gan!" Long Kinh Thiên giận tím mặt, vung mạnh đao bổ xuống.

"Ha ha ha..." Ta đón đao cười to nói: "Cho dù ngươi giết ta thì đã sao? Cho dù ngươi tuyệt thế vô địch thì đã sao? Buồn cười chính là, ngươi đến cha mình là ai cũng không biết."

Trường đao của Long Kinh Thiên đã nâng lên tới giữa không trung, mắt thấy sắp rơi xuống, đao phong vù vù thổi tới khiến ta lạnh run, nhưng đột nhiên dừng lại trên đầu ta ba thước. Hắn hơi sững sờ, sau đó tức giận mắng: "Thả con chó chết tiệt nhà ngươi ra! Họ Trương, ngươi có chim nào nói lại lần nữa?"

"Một lần? Trăm ngàn lần thì đã sao?" Ta vẫn đứng dưới đao, cười nói: "Thế nào, cho tới bây giờ ngươi vẫn luôn bị che giấu trong trống là đúng không? Ngươi có biết phụ thân ruột thịt của ngươi bị Long Thanh Thu hại thê thảm như thế nào không? Nhưng tên chó chết nhà ngươi lại một mực nhận giặc làm cha, ân cừu chẳng chia! Nếu phụ thân ngươi biết, tên nghịch tử này của ngươi đang làm chó săn cho Long Thanh Thiên, một ngụm gia phụ, sợ là không biết tức giận thành cái dạng gì đây."

"Hửm?!" Long Kinh Thiên vừa nghe vậy vừa giận vừa sợ, khàn giọng điên cuồng hét lên một tiếng, trường đao trong tay ầm ầm rơi xuống.

Võ công hai ngàn bốn bảy mươi năm thật tốt không địch lại gạch loạn đầu lĩnh.

Lưỡi đao lướt sát qua bả vai của ta.

Ầm một tiếng, trường đao rơi xuống đất, đất vụn bay tứ tung.

Một cái rãnh dài rộng hơn nửa mét kéo dài ra ngoài, bên trong tiếng ầm ầm vang lên, phần cuối bị đánh ra mấy vết rách, lộ ra từng dãy núi tuyết trắng. Côn Lôn kính càng lúc càng bị nghiền nát.

Trong sát na vừa rồi, sinh tử chỉ xấp xỉ nửa thước!

Mắt thấy trường đao rơi xuống đất, tâm ta cũng đồng thời rơi xuống dưới, nắm chặt Ô Mộc Trượng vẫn như cũ thoáng tê dại cánh tay cũng thoáng buông lỏng.

Nguy hiểm thật a, cuối cùng cũng dọa được tiểu tử này rồi!

"Họ Trương kia, ngươi nói rõ cho ta, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Trường đao của Long Kinh Thiên hoành ngang bên cạnh ta, hai mắt trừng trừng, nổi giận đùng đùng quát lớn.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Đồ chó nhà ngươi nhận lầm cha rồi, toàn bộ Âm Vật giới ai cũng biết, lại chỉ có ngươi bị mù, cái gì mà bảo ngươi bế quan tu luyện? Sợ ngươi đi trên thế gian, biết được chân tướng năm đó."

"Chân tướng, chân tướng gì?" Long Kinh Thiên cực độ khó hiểu, dường như cũng đã quên rằng ta đang mở miệng mắng một con chó.

"Sự thật chính là ngươi không phải nhi tử của Long Thanh Thu, cha ruột của ngươi là một người khác! Hơn nữa, hắn chính là bị Long Thanh Thu làm hại."

"Ngươi nói rõ ràng cho ta nghe!" Long Kinh Thiên trợn trừng hai mắt: "Nếu như có nửa chữ sai, ta sẽ chém ngươi thành mấy khúc, ngay cả hồn phách cũng không thoát khỏi kiếp nạn."

Ta lạnh giọng cười nói: "Chuyện xấu của Long gia các ngươi năm đó sớm đã truyền ra bên ngoài, Âm Vật giới đều biết. Chỉ có ngươi tên hồ đồ ngu ngốc này vẫn ở trong trống, không biết chút nào, nói cho ngươi nghe một chút cũng không sao."

"Ngươi thật sự là Long gia tử tôn của Long gia, chỉ đáng tiếc, cha ruột của ngươi không phải là Long Thanh Thu. Tuy nhiên, cái này cũng có quan hệ với truyền thống của Long gia các ngươi, bởi vì ngươi luôn miệng gọi gia phụ là Long Thanh Thu cũng là một tên nghiệt chủng!"

"Thối lắm!" Long Kinh Thiên cả giận nói, trường đao trong tay đột nhiên khẽ động.

Ta liếc xéo hắn một cái, phảng phất như không phát hiện tiếp tục nói: "Nói ra thì dài dòng lắm, trong lứa người gia gia của ngươi, tổng cộng có ba huynh đệ. Long Bích Dã, Long Kiên Dã, cộng thêm gia gia ngươi kêu cái gì nhỉ?"

"Long Hoang cuồng dã." Mặc dù Long Kinh Thiên tràn đầy vẻ giận dữ, hận không thể lập tức giơ tay chém xuống, chém ta thành hai đoạn, nhưng lại nói với ta câu chuyện cũ "Long gia", hoặc là nói người cha ruột của hắn rốt cuộc là ai, năm đó lại có chân tướng quan tâm đến cỡ nào, chỉ có thể cố nén tràn đầy tức giận nhắc nhở ta.

"Đúng, rồng cuồng dã." Ta làm bộ đã sớm biết, chỉ là trong lúc nhất thời dường như không nhớ ra, gật gật đầu tiếp tục nói: "Long Vân Tổng cộng có bốn đứa con trai, theo phân tự lớn nhỏ lần lượt là Long Thanh Thiên, Long Thanh Nguyệt, Long Thanh Thu, Long Thanh Minh. Nhưng trong bốn đứa con này, lại không có một đứa nào là con ruột của hắn!"

"Thanh Minh Nguyệt... là tiểu thiếp của Thu Phong trảm sống Hoắc Thất Nương của ông nội ngươi. Gia gia của ngươi sau khi biết được thì nổi giận, âm thầm hạ lệnh cho Đông lão đầu độc chết bọn họ. Long Thanh Thiên đã sớm bỏ mình, là sản sinh của thúc công Long Bích và chị dâu ngươi vụng trộm. Long Thanh Thu là hạt giống của Long Tam Long Hạo kiên dã. Nói cách khác, thế hệ trước của Long gia các ngươi, ai cũng là dã chủng!"

"Ngươi!" Long Kinh Thiên cực kỳ phẫn nộ muốn nói cái gì, nhưng căn bản ta cũng không cho hắn cơ hội này, tiếp tục nói: "Mà ngươi thì sao, càng là dã chủng trong loài hoang! Ngươi vốn là con trai Long lão đại Long Thanh Thiên, nhưng Long Thanh Thu vì mưu đoạt vị trí trang chủ, thiết kế hãm hại phụ thân ngươi, khiến tất cả mọi người đều cho rằng hắn đã sớm bỏ mình., Lại đem ngươi ném đến vùng đất hoang vu, vốn là muốn đông chết ngươi, chết đói ngươi. Không nghĩ tới, ngươi sinh mệnh lớn, bị một con chó già cứu xuống, cho nên bảo ngươi chó không phải mắng ngươi, mà đó vốn là tiểu danh của ngươi."

"Tuy tu vi của Long Thanh Thu nhanh chóng tăng mạnh, nhưng hắn đã sớm mất dương căn, là một lão thái giám không hơn không kém, căn bản là không sinh ra được con cháu. Thế nhưng tuyệt học của Long gia, chỉ có huyết mạch dòng chính mới có thể tập luyện, vì không để cho Long gia đoạn hậu, hắn mới lại nghĩ tới tên chó má nhà ngươi, giả mù nhận ngươi làm con, dạy ngươi âm pháp, ngươi cũng sẽ hồ đồ nhận giặc làm cha mãi cho tới hôm nay!"

"Nói cách khác, Long gia các ngươi từ trên xuống dưới, đều không khác gì súc sinh, mỗi người đều là dã chủng, mỗi người đều là chó tạp chủng."

"Muốn chết!" Long Kinh Thiên nghe đến đó, không khỏi giận tím mặt, cuối cùng biết mình trúng bẫy, trở tay vung lên, lại muốn vung trường đao.

Nhưng hắn kêu không một tiếng, đao kia lại không chút sứt mẻ, phảng phất mọc trên mặt đất.

Ngay vừa rồi, sau khi trường đao của hắn rơi xuống đất, một bên ta thật thật giả giả thêu dệt, một bên lại thiết hạ chữ "Cực" sau lưng!

Nguyên lý thì nó giống hệt như chiêu thức mà Thần Võ Thiên Hoàng khóa chặt con cá sấu lớn kia, chỉ có điều nó bị nhốt lại chỉ là một vật sống, vì không muốn con cá sấu khổng lồ kia chết đói, cho con cá sấu mẹ đi vào trong không gian chỉ phong ấn Bát Cực mà thôi.

Mà ta lại là phong tỏa cửu cực tận, tỏa địa thành lao.

Mặc dù lúc này tu vi Long Kinh Thiên mạnh hơn ta rất nhiều, nhưng trong lúc nhất thời cũng không tránh thoát được!

Ta mặc dù không rõ lai lịch thanh huyết hồng trường đao này, nhưng lại hết sức khẳng định, đây chính là trượng thân pháp bảo của hắn! Chỉ cần hắn tạm thời không thể sử dụng bảo đao này, vậy ta sẽ có thêm mấy phần phần thắng.

Chờ chính là hiện tại!

"Đi chết đi!" Hắn vừa mới kinh ngạc, đột nhiên ta xông lên cao, vung mộc trượng đập thẳng tới mặt hắn.

Cho dù lúc này ngươi đã là nửa bước Thần cấp, cho dù toàn thân ngươi cứng rắn như vàng, ngay cả Vô Hình châm cũng không đâm thủng được. Thế nhưng Ô Mộc Trượng này cũng không phải vật bình thường, có gan thì ngươi chịu thử xem!

Vốn dĩ Long Kinh Thiên chỉ cách ta có vài chục mét, lần này đột nhiên tập kích, thật sự khiến cho gã trở tay không kịp.

Mắt thấy Ô Mộc trượng đập đến đỉnh đầu, trong mắt gia hỏa này thoáng hiện lên vẻ khiếp sợ, tùy ý cũng không né tránh, bỗng nhiên hai tay một trảo, phịch một tiếng, gắt gao giữ chặt Ô Mộc trượng, kéo vào trong ngực.

"Đến tốt!" Ta thầm kêu một tiếng, linh lực mạnh mẽ xuất ra.

Ô Mộc trượng hóa thành một làn khói đặc, tựa như xiềng xích khóa chặt ở trên cổ tay của hắn.

Đây là phiên bản tăng cường của Vạn Hồn Tỏa, hơn nữa còn lấy ô mộc hạch làm trận tâm, phóng xuất ra ngàn vạn quỷ khí ngưng tụ mộc trượng ngưng tụ thành, đừng nói là Long Kinh Thiên, cho dù lão tử ngươi cũng không dám coi thường!

Ngay lúc quỷ khí khóa Long Kinh Thiên, ta đã mượn lực của hắn kéo, tung người bay vút lên trên đỉnh đầu hắn, lấy tay chụp lấy Cửu Sinh tháp, đập thẳng vào cái đầu trọc lóc lớn ánh vàng rực rỡ của hắn.

Không phải đầu óc thằng nhãi nhà ngươi cứng lắm à? Ta ngược lại muốn xem Cửu Sinh tháp có thể đập nát ngươi hay không!

Tạm thời ta không sử dụng Cửu Sinh tháp, nhưng cũng không ngăn cản ta dùng nó như viên đá.

Võ công hay không địch lại viên gạch hỗn loạn.

Ngươi có bản lĩnh cao, ngươi có nửa bước Thần cấp đúng không? Vậy ta đây sẽ tìm một viên gạch cứng hơn.

"A!" Lần này, Long Kinh Thiên rốt cuộc có chút sợ hãi, bỗng nhiên kinh hãi đến biến sắc điên cuồng gào thét.

Ầm!

Một tiếng giòn vang, tháp Cửu Sinh đập mạnh xuống!

Chương thứ hai nghìn bốn bảy mươi sáu, ngươi là hắc ưng sao?

Nói xong, ta cầm Cửu Sinh tháp từ trên cao đập mạnh xuống.

Leng keng một tiếng, thanh trường đao huyết hồng nắm chặt trong tay Long Kinh Thiên rơi trên mặt đất.

Trong giây lát ánh sáng vàng lóe lên, một cỗ lực lượng vô hình thoáng cái đã đánh bay hắn hơn mười mét.

Long Kinh Thiên này rốt cuộc có lai lịch gì? Ngay cả Cửu U môn chí bảo Cửu Sinh tháp hắn cũng không làm gì được?

Ta vô cùng kinh ngạc nhìn xuyên thấu qua đám mây kim quang kia, không khỏi đại kinh thất sắc!

Lúc này hai mắt Long Kinh Thiên khép hờ ngồi xếp bằng, hai tay hợp thành chữ thập lẩm bẩm, nửa người áo giáp đã sớm biến mất không thấy gì nữa, toàn thân kim quang lập lòe đặc biệt chói mắt, nghiễm nhiên chính là một vị Xích Kim Phật!

Đây là có chuyện gì?

Ta xuống tòa tháp này vậy mà lại có thể đập ra một vị Phật sống sờ sờ?

Cùng lúc đó, vầng sáng chín màu trên Cửu Sinh Tháp hòa lẫn với nhau, loáng thoáng hiện ra một cảnh tượng.

Trong mây mù hòa ái, một vị lão tăng nhân mặt mũi hiền lành đứng đó, một tay chống trường đao màu huyết hồng, tay kia đặt trên đỉnh đầu một tiểu hòa thượng khoảng bảy tám tuổi, hai mắt tiểu hòa thượng kia lờ mờ, trên khóe miệng còn lưu lại một dòng nước miếng dài, hơi có vẻ ngây ngốc.

Tiểu hòa thượng kia mặc dù tuổi không lớn, nhưng cũng có thể nhìn ra, chính là thanh Long Kinh Thiên thời kỳ còn nhỏ. Mà thanh trường đao trong tay lão tăng chính là vũ khí long kinh thiên, chỉ có điều thân đao có một tầng hắc khí vây quanh bốn phía.

Vù một tiếng, cảnh tượng hơi lóe lên rồi biến mất, Cửu Sinh tháp cũng đồng thời mất đi ánh sáng lộng lẫy.

Rất hiển nhiên, đây chính là ký ức khắc sâu nhất của Long Kinh Thiên, nhưng không biết vì cái gì lại hiện ra ở chỗ này. Hơn nữa khí đen quay quanh chuôi trường đao huyết hồng kia, rất hiển nhiên đều là do oán hồn chi khí ngưng kết mà thành, nhưng từ lần đầu tiên ta thấy trên đảo câu cá bắt đầu nhìn thấy Long Kinh Thiên, thanh trường đao trong tay hắn chính là như vậy, nào có khí đen gì chứ?

Chẳng lẽ là... bao nhiêu năm qua, Long Kinh Thiên vẫn luôn thích rửa đao?

Dùng giết để ngừng giết, oán trách?

Mãi tới hôm nay, ngay khoảnh khắc Cửu Sinh tháp tới gần trước mặt hắn, rốt cuộc tiêu tan tất cả oán hận chi khí, công đức viên mãn?

Đây chính là Phật gia đã nói, bỏ xuống đồ đao lập địa thành Phật sao?

Không đúng!

Đột nhiên, ta phát hiện ra vấn đề.

Tuy Long Kinh Thiên hợp tác khoanh chân, trong miệng lẩm bẩm, nhưng thần thái của hắn lại có điểm gì đó không đúng, cơ bắp trên mặt không ngừng vặn vẹo, run rẩy, có vẻ rất thống khổ.

Đây là điềm báo... xâm chiếm hồn phách!

Chuyện này tất nhiên rất kỳ quặc, lúc này ngồi ngay ngắn ở trước mặt ta, tuyệt đối không phải Kim Thân Phật gì.

Ta đã gặp không ít cao tăng Phật gia, vô luận Bạch Mi thiền sư hay là các vị tuyệt thế cao tăng trong Đại Diễn động, trên người bọn họ đều tản ra một cỗ từ bi làm người ta cung kính, nhưng gia hỏa trước mắt này lại có một loại cảm giác tà ác nói không ra được.

Tuy hắn toàn thân kim quang, tường vân lượn lờ, nhưng sau lưng trùng trùng điệp điệp giả dối, lại phảng phất ẩn giấu một tuyệt thế ác ma!

Kim thân là giả, tường vân là giả, e rằng ngay cả bản thân Long Kinh Thiên cũng chỉ là một bộ thân xác!

"Tiểu tử! Đã lâu không gặp ah." Hoàng hôn đầy người long kinh thiên bỗng nhiên mở hai mắt ra, phát ra một thanh âm khàn khàn.

Giọng nói kia tuyệt không phải rồng kinh thiên, hình như ta từng nghe qua ở đâu đó, chỉ là trong lúc nhất thời căn bản không nhớ ra được.

Long Kinh Thiên quét mắt nhìn ta một cái rồi đứng dậy, trong ánh mắt kia tràn đầy cao ngạo và khinh thường, đồng thời còn kèm theo một tia vui sướng khó có thể áp chế!

"Tiểu tử, ngươi thật đúng là để cho ta mở rộng tầm mắt a." Long Kinh Thiên quét mắt một cái, tiếp tục nói: "Vậy mà trong mấy năm ngắn ngủi, từ một tên tiểu bối vô danh, nhảy nhót thành một đại tông sư, chẳng những tu vi bản thân đạt đến một nửa thần cấp vô thượng, thậm chí còn có thể sát chiêu liên tục xuất ra., Giúp ta phá liền mấy cửa ải, lại lên đỉnh phong! Sau đó lại một lần hành động tiêu diệt linh hồn họ Long, dùng ta phá vây mà ra trùng kiến thiên nhật! Ha ha ha, hay, hay! Thật là quá tuyệt! Nếu nói đến chuyện này, ta thật sự không biết nên cảm ơn ngươi như thế nào mới tốt, ha ha ha ha..."

Tên quỷ này cười không kiêng nể gì cả, tiếng cười ha ha vượt xa nước sông lớn, hoàn toàn không để ta vào mắt, quả thực là ngông cuồng đến cực điểm.

Lần này, cuối cùng ta đã có thể xác định, tên gia hỏa trước mắt này sớm đã không còn là Long Kinh Thiên nữa rồi.

Thanh âm kia phi thường quen thuộc, loáng thoáng có một bóng người hiện lên trong đầu ta, nhưng trong lúc nhất thời ta lại không nhớ ra hắn rốt cuộc là ai. Nghe hắn nói, từ lúc trước đã từng gặp ta, như vậy, nhưng rốt cuộc hắn là ai?

"Thế nào, ngươi không nghe ra ta là ai sao?" Tên kia ngừng cười, khinh miệt mắng ta một câu nói: "Tiểu dưa!"

Vừa nghe một câu Thiểm Tây nói, ta lập tức giật mình.

"Ngươi... Ngươi là Y mỗ giám định?" Ta không khỏi cực kỳ kinh ngạc, lui vài bước.

Lần đó theo Cao Thắng đi tới vịnh trắc chấp hành nhiệm vụ tuyệt mật, không ngờ lại gặp một đồng môn bất đồng môn bất đồng đầu mục bất đồng phái Trát mỗ Trát Y, dưới trời xui đất khiến, hắn chết ở dưới Bất Động Minh Vương pháp trận ta lấy Cửu Sinh Tháp làm mắt trận. Không ngờ, lại gặp hắn ở nơi này!

Ngoài ra, làm sao hắn lại trốn trong thân thể long kinh thiên mà không hiểu?

"Ừm, ta lúc đó cũng không ngờ, Y mỗ sẽ chết trên tay con." Tên kia gật gật đầu nói: "Bất quá con đã cầm tam bảo trong tay, kết quả này cũng không quá ngoài ý muốn. Cái khác không nói, Cửu Sinh tháp này chính là chí vật U môn chí thánh của U môn.", Chút thuật da lông này của ngoại vực bang vong Linh giáo làm sao ngăn cản? Huống chi tiểu tử Y mỗ căn cơ còn thấp, lại có tình nguyện chưa xong, từ đầu đến cuối đều không thể vượt qua ngưỡng cửa kia, càng không ngăn cản được, hắn chết cũng không oan."

Vừa nghe lời này, ta không khỏi càng thêm kinh ngạc!

Mở miệng xưng Y mỗ trát y làm tiểu tử kia, hơn nữa đối với thuật pháp của Vong Linh giáo, Cửu U môn cũng hiểu rõ như thế, lại là một khẩu Thiểm Tây lời nồng đậm...

Lúc này, ngoại trừ Hắc ưng thì còn có ai nữa?

Năm xưa trong ma quỷ chi cốc, hắc ưng lừa gạt Đông Thường, ám toán bồ câu tro. Sau đó trong phật chú pháp lão tiền bối bồ câu bố trí hóa thành tro bụi. Ta còn tưởng hắn đã chết từ lâu, không ngờ sau nhiều năm, hắn lại xông ra.

"Ngươi... Ngươi là hắc ưng?" Ta rất kinh ngạc hỏi.

"Không sai! Dựa theo bối phận của Cửu U nhất môn, ngươi phải gọi ta một tiếng đại sư bá!"

Quả nhiên là tên gia hỏa này!

"Chẳng phải ngươi sớm đã chết rồi sao?" Ta hỏi.

"Chết?" Hắc ưng chiếm lĩnh thân thể kinh thiên lạnh lùng cười nói: "Xem ra, ngươi thật uổng phí một nỗi khổ tâm của bồ câu xám này! Cho tới bây giờ, ngươi cũng không hiểu rõ trọng nghĩa của Cửu U nhất môn pháp quyết yếu nghĩa rốt cuộc là cái gì, sinh tức là tử, chết là sinh, không sinh không tử chính là bền bỉ."

"Ta thân là đại sư huynh Âm Phù môn, tuy không có được chân truyền của Âm Phù Kinh, nhưng dù sao cũng đã khổ luyện vài chục năm. bồ câu xám hắn muốn dùng thủ đoạn tương tự giết chết ta, căn bản là không làm được. Cho nên hắn mượn bí chú Phật gia, tán đi linh hồn của ta. Có thể nói, hắn thành công rồi, hắc ưng trong Ác Ma Chi Cốc đích xác đã bị hắn diệt, cũng có thể nói hắn đã thất bại, bởi vì hắn căn bản không biết, ta còn có một linh hồn."

(D: hoan nghênh chú ý đến hiệu công công của lão Cửu: Đạo môn lão Cửu, các loại thương nhân miễn phí Âm gian thay nhau ra bên ngoài, mỗi ngày đều đưa ra một kết cục đáng sợ, tương lai sẽ lập tức tuyên bố đại kết cục thương nhân.)

Hành trình đoạt xá số hai nghìn bốn bảy.

"Năm đó sau khi ta chạy ra hải ngoại, chịu nhục, nhiều năm như vậy, rốt cục ta tìm được một cơ hội, thành công trộm được Kinh Thánh Tốn của Vong Linh Thánh Mẫu. Ta học tập công pháp của Cửu U bí thuật nhiều năm, rất nhanh toàn bộ đã nắm giữ ý nghĩa quan trọng, ba năm ngắn ngủi sau, ta tru sát Giáo chủ tiền nhiệm, cướp lấy thánh vật trong giáo. Vốn ta muốn giấu ở trên đảo cô, một mực tu luyện bí pháp chung cực, lại đến tìm bồ câu xám báo thù."

"Nhưng ta sợ hắn không sống lâu như vậy —— chờ lúc ta trở về Hoa Hạ, hắn sớm chỉ còn lại một đống xương khô, vậy mối hận suốt đời này của ta tìm ai báo đây? Đúng lúc lắm, ta nghe nói, bồ câu xám đang dẫn theo một tiểu nha đầu tìm kiếm cổ mộ khắp nơi."

"Người khác không biết chuyện gì xảy ra, nhưng ta lại rất rõ ràng, hắn vẫn si tình không quên Bạch Điêu sư muội, cho đến bây giờ vẫn muốn nghiên cứu giải dược cho nàng. Hắn tự dưng mang theo một tiểu nha đầu chạy khắp nơi, không cần nghĩ tới, khẳng định là trời sinh Băng Ngọc thân thể, muốn dùng nàng giải độc. Dược dẫn cuối cùng kia chính là tâm của Âm Phật!"

"Vừa đúng lúc, Đông Thường của Long Tuyền sơn trang cũng đang mưu đồ, chuẩn bị một đòn diệt sát cái gọi là danh động tám phương gì đó, bắt ngươi trở về. Vì thế ta liền thay đổi trang phục, giành được sự tín nhiệm của hắn, theo hắn quay về Hoa Hạ."

"Chuyện sau đó, ngươi cũng biết. Ta xử lý mùa đông, đánh lén bồ câu tro, vốn tưởng rằng ai không làm gì được ta, lại không nghĩ tới, hắn lại nhân đất thi pháp, mượn phật pháp đại chú đem ta diệt sát. Nhưng mà, hắn cũng không ngờ, trước khi ta về Hoa Hạ, cũng lưu lại thủ đoạn."

"Ta mượn bí thuật vong linh, lúc truyền công thụ pháp, lưu lại một luồng tàn hồn trên người Y mỗ. Cho nên phật pháp này đại chú tiêu diệt bản hồn của ta, tán thần thức của ta, nhưng lại có một luồng hồn niệm dùng bí thuật vong linh tu luyện thành, bồ câu xám chưa từng học qua 《 Vong Linh Kinh Hoàng 》, đối với loại thuật pháp này ta không biết, cho nên tàn hồn ta có thể bảo tồn lại."

"Vốn, ta truyền pháp cho Y mỗ bản ý, chính là lấy hắn làm lô đỉnh, chờ đợi một ngày như vậy, có thể mượn thân trùng sinh, tiến vào lại pháp lực không mất. Chỉ không ngờ, hồn niệm bị phật chú thương rất nặng, căn bản là vô lực đoạt xá."

"Chờ lúc ta vất vả tích góp chút lực lượng bản nguyên, đang chuẩn bị động thủ thì thằng nhóc nhà ngươi lại chạy đến láng giềng, mượn uy lực của Cửu Sinh tháp giết chết hắn! Trong nháy mắt, sự vất vả mấy chục năm nay của ta đều hóa thành bọt nước!"

"Dẫn tính là tiểu tử ngươi khi đó tu vi còn thấp, càng không hiểu rõ Cửu Sinh Tháp, chỉ diệt sát linh hồn Chu mỗ Trát Y Y, đã bị lực cắn trả hôn mê bất tỉnh, căn bản còn chưa kịp giết chết ta. Hoặc là nói ngươi căn bản cũng không nhận ra sự tồn tại của ta." Hắc ưng giải thích.

Nghe đến đó, ta mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai lúc đầu ở trong lúc vô ý ta diệt sát Y mỗ giam cầm, linh hồn Hắc ưng cũng ở trong đó, chỉ là khi đó tu vi ta không đủ, càng không thể hoàn toàn điều khiển tháp Cửu Sinh bị nó chạy mất.

"Sau đó thì sao? Làm sao ngươi trốn được? xâm nhập thân thể long kinh thiên như thế nào chứ."

"Nói vậy là thú vị rồi!" Hắc ưng cười nói: "Tất cả đều là thiên mệnh gây ra! Ha ha ha ha."

"Lúc đó, mặc dù ta không bị dư lực Cửu Sinh Tháp giết chết, nhưng hồn niệm cũng đại thương. Cho dù lúc ấy ngươi sớm đã hôn mê bất tỉnh, ta cũng không còn khí lực xâm nhập vào trong cơ thể ngươi, thậm chí ngay cả người bình thường bị chặt đứt cánh tay ta cũng xâm phạm không được, hơn nữa, hồn niệm của ta chỉ còn lại một tơ nửa hào, yếu ớt đến cực điểm. Rơi vào đường cùng, ta liền lặn vào trên Song Đầu Xà."

"Song đầu xà, ngươi nói là âm linh ký thác ở Song Đầu Xà là ngươi?" Ta bỗng nhiên nghĩ tới, lúc đầu Y mỗ đâm Y Y đã sớm nhìn thấu Bất Động Minh Vương pháp trận của ta, vì phòng ngừa người ngoài vọng động, khiến pháp trận phát động. Hắn tự mình diệt sát toàn bộ người trong phòng., Lòng tin mười phần vừa muốn thong dong rời đi. Nhưng bị ta cầm Song Đầu Xà, lập tức như biến thành người khác, thậm chí không tiếc quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, thiếu chút nữa khóc lên! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cho tới bây giờ ta cũng không rõ, chẳng lẽ cũng có liên quan với Hắc Ưng?

Nhưng mà cũng không đúng!

Ngay sau khi nhận được ba món muối già, máu rắn, Kim Liên My, trong hiện trường phá giải phong sơn thái niên đột nhiên toát ra một cỗ khói đen, trong màn khói lộ ra khuôn mặt, một gương mặt lão thái bà ngoại quốc tràn đầy nếp nhăn.

Rất hiển nhiên, đó hẳn là Âm Linh ký thác ở Song Đầu Xà.

Bất kể đó là ai, cũng không phải hắc ưng nha!

"Âm linh vốn ký thác ở trên song đầu xà không phải ta, hoặc là nói không chỉ mình ta." Hắc ưng tiếp lời: "Bên trên đã sớm gửi gắm một linh hồn, Y mỗ trát Y sở dĩ muốn tập luyện âm pháp quỷ thuật, thậm chí tùy ý khơi mào chiến tranh., Ý định thu nạp vong linh, chính là vì linh hồn này. Ta cũng chỉ biết, người đó chính là Tưởng Bức tiếng tăm lừng lẫy, nhưng tại sao Y mỗ lại nhất định muốn giúp nàng sống lại, ta cũng lười biết."

"Chẳng qua, may mắn là nàng được thiết lập trên xà thể, nếu không tại thời điểm luyện chế pháp trận trong hang đường thì cũng đã sớm cùng nhau tiêu diệt rồi. "

"Chuyện tiếp theo sẽ có ý tứ."

"Lúc đầu thân rắn đã bị phá, ta không có an hồn, mắt thấy sẽ theo gió phiêu tán. Nhưng ngay đêm các ngươi rời khỏi, đến một người, người này ngươi cũng biết, chính là hoàng sam đạo nhân bị các ngươi ở phía tây tiêu diệt, hắn nghe nói nơi này có đỉnh núi quá tuổi, cố ý chạy tới đây làm chút thuốc tàn phế. Lúc ấy hồn lực ta suy yếu, tự nhiên không dám đối với hắn thế nào, nhưng trên người hắn lại mang theo một món bảo bối."

"Cái mai rùa kia chính là một kiện pháp bảo không gian dị vực, vì vậy ta đã giấu ở bên trong mai rùa, đi theo hắn tới Nghiễm Tây."

"Vốn định ở bên trong tu luyện một trận thật tốt. Không nghĩ tới, lại là tiểu tử ngươi chạy tới, giết hoàng sam đoạt mai rùa, sau đó lại bày ra ngũ hành tế, mai rùa bị Lăng Vân kiếm nổ thành mảnh vụn."

"May mà thời gian vội vàng, cái mặt rỗ kia chỉ lấy được một miếng lớn nhất, mảnh vỡ ta ẩn thân ở lại Long Tuyền dưỡng quỷ địa, theo đá vụn chìm vào lòng đất."

"Ta vốn cho rằng mọi chuyện đều đã xong xuôi. Nhưng mười mấy ngày sau, lại có thêm mấy người tới, đều là cao thủ Ẩn Hình đường của Long Tuyền sơn trang. Sau đó mới biết được, bọn họ phụng mệnh trang chủ Long Thanh Thu, tới sưu tập tứ đại Thái Thượng trưởng lão vong hồn toái cốt."

"Tuy đều là người của Long Tuyền sơn trang, nhưng tứ đại Thái Thượng trưởng lão đã ký kết khế ước Hồn pháp từ lúc nhậm chức, người mặc dù đã chết, hồn phách tuy đã tán, nhưng vẫn có thể thu nạp được một ít mảnh vỡ tàn hồn không hề có ý thức, hoặc là tứ chi tàn cốt. Bọn họ thu lấy những thứ này không phải vì kỷ niệm, mà là vì phối dược chữa bệnh."

"Long Thanh Thu ngoại trừ Long Trạch Nhất Lang còn có nhi tử, cũng chính là chủ nhân ban đầu của bộ thân thể này - Long Kinh Thiên! Hắn vốn là thánh thể của Lam, dũng mãnh không gì sánh được, chỉ tiếc là có chút ngốc, thần trí không rõ, cho dù với bản lĩnh của Long Thanh Thu cũng không thể làm gì. Biện pháp duy nhất, chính là khởi động khế ước hồn pháp bí truyền của Long gia."

"Khế ước này được chia ra làm sáu khế ước, được xưng là tứ đại trưởng lão, quả là ký kết từ mấy vị đại trưởng lão. Chỉ có mấy đại trưởng lão tàn hồn toái cốt tề tụ đủ này mới có hiệu lực."

"Điểm quan trọng nhất của Hồn Pháp Khế Ước chính là có thể kéo dài huyết mạch Long gia, thậm chí còn có thể khởi tử phục sinh. Chẳng qua nghe nói sau khi khế ước khởi động, Long gia tất nhiên phải gặp một trường hạo thiên đại kiếp. Các vị trang chủ mặc dù gặp nguy hiểm, nhưng cũng không dám tùy tiện thử nghiệm."

"Long Thanh Thu căn bản cũng không tin điều này, hoặc có thể nói, dã tâm của hắn càng thêm rộng lớn, căn bản không thèm để ý đại kiếp nạn gì cả."

"Sau đó, ngươi có vài lần gián tiếp xâm nhập vào trong cơ thể long động thiên không?" Ta hỏi: "Ngay cả Long Thanh Thu cũng không phát hiện ra sao?"

"Chờ hắn phát hiện, thì đã muộn! Cũng giống như ngươi thôi!" Hắc ưng đột nhiên cười hắc hắc nói: "Ngươi có biết tại sao ta lại nói với ngươi nhiều lời nhảm nhí như vậy không? Hắc ưng ta từ trước đến nay luôn là kẻ nhiều chuyện muốn nói chuyện với người chết, cũng không bao giờ phí lời với kẻ địch. Bởi vì, ta cần một chút thời gian, nhưng bây giờ đã không cần! Trượng." Nói xong gã đột nhiên vẫy tay một cái.

Hô một cái, ô mộc trượng trong tay ta cấp tốc rung chuyển, lập tức vèo một cái rời khỏi tay, bay thẳng hướng hắc ưng!

Thánh thể đầu tiên là hai ngàn bốn bảy tám phần của Côn Bằng.

Hắc ưng khẽ vươn tay, ô mộc trượng vững vàng rơi vào trong tay hắn.

"Hắc hắc." Trên khuôn mặt long Kinh Thiên lộ ra một nụ cười ngây ngô, hắc ưng nhập hồn vào cơ thể thao túng một bộ thanh âm khàn khàn, đắc ý cười nói: "Lúc trước, bảo bối Ô mộc trượng này đúng là chưa truyền cho ta, nhưng cũng đừng quên, ta mới là đại sư huynh của Âm Phù môn! Con trai đời kế nhiệm ta từ nhỏ đã chứng kiến đại, nếu bàn về độ dung hợp so với ngươi thì mạnh hơn mấy lần."

Lời này không sai chút nào, bồ câu tiền bối trước lúc lâm chung đã đưa Âm phù Ô mộc trượng vào trong tay ta, sau đó buông tay mà đi. Mà hắn lúc đầu là từ phụ thân của Hắc ưng - môn chủ đời trước Âm phù môn lấy được hai món U môn thánh bảo này.

bồ câu xám tro tiền bối được chân truyền, lại khổ sở luyện tập mấy chục năm, thân là một đồng môn Hắc ưng dĩ nhiên không thể từ trong tay hắn cướp đi Ô Mộc Trượng, nhưng nếu đổi lại là ta, lại dễ như trở bàn tay.

Thật không nghĩ tới, trong huyễn cảnh Côn Lôn này, trùng trùng điệp điệp hiểm ác, không ngờ lại gặp kình địch thứ nhất của thương nhân âm vật ta trong kiếp sống!

Càng là sử chưa từng có tiền lệ bị ép tới tình trạng như thế này!

Lúc này mặc dù ta có được một nửa tu vi thần cấp vô thượng, hơn xa năm đó.

Nhưng xem tình hình hiện tại, không biết Hắc ưng mượn phương pháp gì mà xông qua mấy cửa ải cực kỳ thần kỳ, trong nháy mắt đã đột phá ngưỡng cửa, trở lại đỉnh phong, đạt đến Vô Thượng Thần cấp!

Trảm Quỷ Thần song đao, Vô Hình châm, thậm chí rất nhiều phù chú, căn bản không tạo thành bất kỳ tổn thương nào đối với hắn, Ô Mộc Trượng bên cạnh lại bị hắn dùng tay không đoạt đi.

Thế này thì ta phải làm sao bây giờ?

Nếu nói hèn hạ vô sỉ, năm đó Hắc ưng xâm phạm tiểu sư muội, đánh lén sư đệ, giết cha ruột. Sau đó lại làm ô uế Bạch Điêu sư muội, đem cốt cách của nàng chế tạo pháp khí. Hành động này quả thực không khác súc sinh hai việc!

Nếu nói chịu nhục, năm đó hắn đã phá hủy hơn nửa thân thể của mình, ẩn thân trong vũng bùn nhão động nát trốn tránh đã nhiều năm, sau đó lại lôi kéo thân thể tàn phế ra hải ngoại, cuộc sống không bằng heo chó. Chỉ dựa vào phần tâm lực này lại không người có thể so sánh!

Nếu nói đông sơn lần nữa, năm đó hắn bị bồ câu xám hủy tu vi, bản thân tự đốt thành tàn phế, lại vẫn có thể trộm lấy Vong Linh Thánh Tốn tiêu diệt đương nhiệm Giáo chủ, lắc mình biến một cái biến thành Ngao Xà cha tiếng tăm lừng lẫy làm người ta thất kinh. Ác ma cốc bị phật chú tiêu diệt xong., Lại bị trời xui đất khiến, nhiều lần trằn trọc, bây giờ lại tái tạo kim thân, biến thành thần cấp vô thượng! Tam sinh tam tử, ba lần ba lượt, đây quả thực là truyền thuyết động chí sống động!

Chỉ tiếc, tà niệm của hắn không thay đổi, nếu ngay từ đầu đã đi vào chính đạo, vậy sẽ thành tựu vĩ đại cỡ nào?

Chính cũng được, tà cũng được, nhưng bây giờ, hắn đều là đại địch sinh tử của ta!

Thân thể bên ngoài là nhi tử của Long Thanh Thu, long kinh thiên trong hai hộ pháp Âm Dương.

Ta muốn giết chết hắn, từ trước tới nay chưa từng có hoàn thành sứ mệnh!

Hồn phách trong người là sát hại đại thù bất thế của bồ câu tiền bối, ác tặc hắc ưng.

Ta muốn giết chết hắn, báo thù cho hôi câu tiền bối, vì những người vô tội chết trong tay hắn!

Vô luận hắn là ai, vô luận mục đích như thế nào, ta quyết không bỏ qua cho hắn.

Thế nhưng...

Tình trạng hôm nay, ta có lòng giết tặc, lại vô lực xoay chuyển trời đất!

Đừng nói giết chết hắc ưng, ngay cả bản thân ta cũng đang bị hãm trong hiểm ác cực độ, bất lực.

Luận tu vi: Hắn là Vô Thượng Thần Cấp, ta lại chỉ có một nửa mà thôi.

Bàn về lịch duyệt thành trì: Nhiều lần trằn trọc, không biết hắc ưng sống chết mạnh hơn ta bao nhiêu lần.

Luận tình cảnh: Ta hãm sâu bên trong ảo cảnh vô phương đào thoát, hơn nữa thời gian cấp bách, sứ mệnh nguy cấp. Mà hắn lại vô cùng thong dong!

Nói về vũ khí pháp bảo: Vật bình thường căn bản là không thể làm hắn bị thương, Ô Mộc Trượng vừa mới tìm được chút đường vào đã bị hắn đoạt tới, Cửu Sinh Tháp nắm trong tay không biết nên sử dụng như thế nào.

Vô luận từ phương diện nào mà nói, ta đều không có chút phần thắng nào!

"Trương Cửu Lân, ngươi có biết sứ mạng của ngươi là gì không?" Đột nhiên, Hắc ưng hỏi một câu không đầu không đuôi.

Ta không có gì lạ, tên này xưa nay lòng dạ độc ác, tuyệt đối không dông dài.

Nếu như hiện tại hắn đã mạnh mẽ chiếm thân thể long kinh thiên, lại khôi phục tu vi, thậm chí ngay cả Ô Mộc Trượng ước mơ cũng đoạt ở trong tay, vậy hắn còn nói nhảm với ta cái gì nữa? Không phải đã sớm như hắn nói, khoái đao trảm loạn ma, trực tiếp giết chết ta, lại cướp đi hai bảo vật khác sao?

Hơn nữa, những lời này của hắn có ý gì?

Sao còn nhắc tới sứ mệnh của ta chứ?

Hắn thấy ta không có tiếng động, lại tự hỏi tự trả lời tiếp tục nói: "Mặc kệ cuối cùng sứ mệnh của ngươi là gì, chung quy vẫn phải đối mặt Long Thanh Thu cửa ải này chứ? Nhưng ngươi cảm thấy... Lấy bản lãnh của ngươi bây giờ có thể đối phó được hắn sao?"

Ta lạnh lùng nhìn hắn một cái nói: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn cùng ta liên thủ hay sao."

"Thông minh!" Hắc ưng gật đầu nói: "Đến khi nó phát hiện ta đã xâm nhập vào trong cơ thể con nó thì cũng đã chậm. Nó có tu vi bất phàm rất có thủ đoạn, nhưng ta đã là người trong U môn, lại luyện qua bí thuật vong linh phương tây., Điều khiển quỷ hồn là nhẹ nhàng quen thuộc. Tuy rằng khi đó ta còn chưa hoàn toàn khôi phục lại, nhưng đứa con ngốc nghếch kia của hắn cũng không có gì thần trí đáng nói, sớm đã bị ta nắm giữ chặt. Lấy bản lĩnh của Long Thanh Thu cũng hoàn toàn không thể tách ta ra khỏi cơ thể Long Kinh Thiên. Thế là, ta và hắn đạt thành một khế ước."

"Ta sẽ giúp con hắn nhanh chóng tăng cao tu vi, một khi kết thành Thần Vực, Long Thanh Thu sẽ vì ta mà tìm lô đỉnh khác, đến lúc đó các ngươi sẽ lấy những thứ mình cần. Cửu U Tam Bảo và khai thiên tam thánh vật đều thuộc về ta, còn lại tất cả giang hồ gì đó không liên quan gì tới ta."

"Khế ước này định không tệ, bất quá ta và Long Thanh Thu đều rất rõ ràng, hai chúng ta đều chưa chắc sẽ tuân thủ, chỉ là vướng phải tình hình lúc ấy, hắn không đành lòng giết nốt chút cốt nhục cuối cùng, nhưng lại không thể làm gì được ta cả. Mà tính toán của ta cũng rất đơn giản, chỉ cần trước khi Thần Vực kết thành, nghĩ biện pháp tiêu diệt hồn phách long kinh thiên là được rồi. Vậy bộ thân thể Kim Cương Bất Hoại này của hắn, chính là của ta."

"Để cho ngươi hiểu rõ hơn, ta liền dứt khoát nói cho ngươi minh bạch: Chắc hẳn ngươi còn nhớ rõ Nhất đẳng cung phụng Long Tuyền sơn trang lười biếng, còn có một số sau đó bị tà tăng hộ pháp ngươi giết chết khiến ác tăng độc cưu? Thật ra Long Kinh Thiên kỳ thật chính là tiểu sư đệ của hai người bọn họ., Sư phụ chung ba người bọn họ chính là Tuyệt Long tự chủ trì Tịch Diệt thiền sư. Lão lừa trọc này thoạt nhìn từ mi thiện mục như một vị tông sư Đại Đức, nhưng kỳ thật sau lưng lão chuyên làm một ít hoạt động nham hiểm, từ trên phẩm tính mấy đồ đệ kia đã đủ thấy."

Nghe Hắc ưng nói ra phẩm tính của người khác chẳng ra sao, sao cảm giác có chút là lạ?

"Lão lừa trọc này tuy phẩm tính không tốt, nhưng một thân âm độc lại là hàng thật giá thật. Bản lĩnh của hai người lười La Hán và Độc Cưu chẳng ra sao, cũng chỉ có thể trách hai người bọn họ học nghệ không tinh. Lão lừa trọc kia là nhân vật rất lợi hại, đặc biệt am hiểu kỹ năng ngưng âm dương."

"Long Kinh Thiên là thánh thể của Toan Nghê, thân thể bất hoại. Khi hắn sinh ra, cao thủ Long Thanh Thu và cao thủ trong sơn trang trùng hợp đều không ở đây. Người Tiếp Sinh Bà kia cũng không biết chuyện, thấy hắn không khóc, liền dựa theo kinh nghiệm lúc trước, nắm lấy hai chân hắn khống chế nước dê. Không ngờ lần này lại hỏng mất."

"Long Kinh Thiên kêu to ba tiếng, khí dương tràn ngập bốn phía bị hắn hút sạch sẽ. Bọn họ phát hiện lúc vội vã chạy tới, bao gồm cả mẹ hắn và bà đỡ người phục vụ chết tiệt, cùng với người hầu của hắn đã sớm biến thành từng bộ thây khô. Mà Long Kinh Thiên cũng bởi vì mất đi sự chăm sóc, thiếu mất dương khí, do đó trở nên ngây ngốc ngây ngốc."

"Sau khi Long Thanh Thu biết được tin này, hối hận không thôi. Nhưng cũng không thể cứu vãn. Thứ nhất là vì phòng ngừa có người hãm hại, thứ hai vì khiếp sợ âm độc trong cơ thể cho Long Kinh Thiên, hắn tự mình tới cầu xin tịch diệt thu nhận. Vậy là hắn trở thành đồ đệ của lão lừa trọc tịch diệt."

"Vốn long kinh thiên chỉ có thể còn sống trên dưới trăm ngày, lại tại tịch diệt dốc lòng chăm sóc, phát triển khỏe mạnh. Trừ có chút ngây ngốc, một thân bản lãnh kia cùng thân hắn cao giống nhau ngày khác, càng bởi vì Diệc Thánh Thể., Chỉ ăn không kéo, chịu lực không bị thương. Đừng nói là ở Long Tuyền sơn trang, cho dù phóng mắt khắp giang hồ cũng là địch thủ hiếm có! Tuy rằng người biết lai lịch không nhiều lắm, nhưng liên quan tới truyền thuyết của hắn vẫn chậm rãi lưu truyền ra, mãi tới sau cùng nổi danh với ngươi, người được gọi là Nhị Long chính là hắn."

"Thật ra, Nhị Long còn có hàm nghĩa khác nữa, chính là bổn sự của nó chỉ đứng sau cha nó Long Thanh Thu."

"Vốn dĩ hắn có được thân Kim Cương Bất Hoại, lại có võ nghệ siêu quần, lực lớn vô cùng. Căn bản là không có ai thương tổn đến hắn, thế nhưng nếu may mắn lại là, lại cứ phải gặp ta." Hắc ưng cười khà khà nói tiếp: "Bản ý của ta là mượn cơ thể hắn, phụ thể sinh trưởng. Nhưng sau đó biết được, lúc hắn là nhi tử Long Thanh Thu, đã nghĩ ra một chủ ý khác!"

Con đường thứ hai nghìn bốn trăm chín mươi chín, thứ ba kỳ lạ là: vị trí hai ngàn Cửu U di tam kỳ.

"Về phần chủ ý này của ta là gì, ngươi cũng không cần phải biết. Ta muốn nói chính là địch nhân mà ta muốn đối phó hiện tại không phải ngươi mà là Long Thanh Thu. Ngươi đã có ý muốn trừ khử hắn để sau này nhanh, chúng ta không ngại liên thủ hợp tác thì thế nào?"

Hắc ưng nói xong, không đợi ta có biểu hiện gì, lại mỉm cười nói: "Đương nhiên, ta cũng biết, có lẽ con vẫn nhớ mãi không quên chuyện ta đã phạm vào Ác Ma Chi Cốc. Nhưng nếu không phải ta giết con bồ câu xám, Ô Mộc Trượng và Âm Phù Kinh sao lại rơi vào tay con? Nói cách khác, ta cũng coi như là người tặng pháp của con, dựa theo bối phận để tính, con cũng nên gọi ta một tiếng đại sư bá."

"Hơn nữa, trên thế giới này vốn không có kẻ địch vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn. Nếu kẻ thù chung của chúng ta bây giờ là Long Thanh Thu, vậy chúng ta tạm thời liên thủ thì có làm sao? Về phần sau khi diệt trừ Long Thanh Thu, ngươi có là địch hay bạn ta cũng sẽ là hậu đề."

"Những bằng hữu kia của ngươi cũng tốt, tiền bối cũng được, nhưng từng người đều chết trong tay Long Thanh Thu! Chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù cho bọn họ sao? Nhiều người tiền ngã xuống vì ngươi mà hy sinh, một mực thủ hộ ngươi cho tới bây giờ., Vì cái gì? Không phải là để ngươi hoàn thành sứ mạng cuối cùng sao. Ở đây là ân oán cá nhân thì có tính là gì? Trương Cửu Lân, ngươi là người hiểu rõ chuyện, đạo lý trong đó hẳn là biết rất rõ, cũng không cần ta nói thêm lời vô nghĩa nữa chứ?"

Cái tên Hắc ưng này thật sự là âm tàn ngoan độc đến cực điểm, ta hận không thể lập tức chém hắn thành muôn mảnh, nhưng cũng không thể không nói, lời hắn vừa nói cũng không phải không có lý!

bồ câu râu xám lão tiền bối đã gặp ám toán của hắn, mượn dùng nhắc tới bạch điêu, kể ra chuyện cũ năm đó, khiến cho lão tiền bối tổn thương tâm thần phân tâm, sau đó lại âm thầm đánh lén đắc thủ, khiến cho lão tiền bối mất mạng dưới đáy cốc.

Bất kể là xuất phát từ đạo nghĩa hay là sự thù hận của sư môn, ta tuyệt đối sẽ không tha cho tên này!

Nhưng sứ mạng của ta là gì?

Vì để ức vạn dân chúng, ngàn vạn thương sinh.

Nếu như chỉ vì thù hận cá nhân, nhất thời không đành lòng động thủ với hắn, mà từ đó chết vì kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Những thứ khác không nói, chỉ riêng danh động tám phương cùng với cao thắng hàn, ân tình của đám người Trương Thiên Bắc này ta cũng không thể bù đắp được!

Càng thêm trọng yếu chính là, cho dù hiện tại ta liều lĩnh đem hết toàn lực đại chiến một hồi với hắn, cơ hồ cũng không có phần thắng.

Ta cưỡng ép đè nén lửa giận trong lòng, hỏi ngược lại: "Vậy kế hoạch của ngươi là gì? Lại muốn diệt trừ Long Thanh Thu như thế nào."

"Cái này nói thì rất khó, kỳ thực cũng rất đơn giản." Hắc ưng cười nói: "Tuy rằng Long Thanh Thu có tu vi kinh người, nhưng cũng chỉ là thần cấp vô thượng mà thôi."

Vô Thượng Thần cấp là tồn tại cỡ nào? Nhưng lại bị hắn dùng hai chữ dễ dàng "Chỉ là hai chữ mà thôi".

Ngẫm nghĩ lại, cũng không sai.

Vô Thượng Thần Cấp, hiện tại thế gian tuyệt không hiếm có, cơ hồ là mục tiêu chung cực của tất cả tu giả Âm Dương!

Nhưng đối với hắc ưng, nó lại không gian nan như vậy.

Lúc trước, hai người hắn và bồ câu xám đã là Vô Thượng Thần Cấp.

Nếu không, bồ câu xám lúc trước giết giết lên ngón út, đả thương ngón út, sẽ không thoải mái như vậy.

Sau đó Hắc ưng chạy ra hải ngoại, học trộm Vong Linh Thánh Điển xong, không ngờ lại quay về đỉnh phong, lần nữa lên tới Vô Thượng Thần cấp, ở trong Ác Ma Chi Cốc và bồ câu lão tiền bối chung quy với nhau.

Bây giờ, trong Ảo Cảnh Côn Luân này, hắn không biết mượn phương pháp gì, dưới uy áp của tam đại Âm Linh cường hãn, Âm Linh Cửu Sinh Tháp, lần thứ ba vượt qua ngưỡng cửa Cửu Sinh Tháp, lại một lần trở thành Vô Thượng Thần Cấp!

Đặt ở trên người khác, cả đời chưa chắc đã đạt tới tu vi cảnh giới, nhưng lại bị hắn dễ dàng trèo lên đỉnh như thế.

Phải biết rằng, đây chính là chuyện mạnh như Thu Phong Trảm Khổ Tu mấy chục năm cũng chưa làm được a...

Nghĩ thầm, tên này quả thực là thiên tài tu hành không có xuất ra được!

Cũng không biết mấy ngàn năm nay, còn có ai có thể đánh đồng cùng hắn!

Hắc ưng phảng phất không để ý vẻ mặt kinh ngạc của ta chút nào, tiếp tục nói: "Bản thân Long Thanh Thu tu vi chỉ là Vô Thượng Thần Cấp, đừng nói năm đó, cho dù hiện tại ta cũng có năng lực cùng hắn liều mạng một trận! Chỉ là trong tay hắn nắm Thiên Thần Ấn, cái này cũng không dễ đối phó."

"Chỉ cần ngươi có thể dẫn dụ hoặc là hàng lâm phiên thiên ấn trong tay hắn. Ta đây có thể nắm chắc có thể vây khốn được hắn, sau đó hai chúng ta lại cùng động thủ, còn sợ hắn không chết sao? Dù sao thần cấp vô thượng cũng còn là người, cũng không có siêu thoát sinh tử, xoay chuyển luân hồi."

"Dừng Phiên Thiên Ấn?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Đúng vậy!" Hắc ưng gật đầu nói: "Kịch Thiên ấn khắc tinh là Đả Thần Tiên, nghe nói nó được giấu trên tòa Côn Luân Thần Sơn này. Năm đó khi ta biết được tin tức này còn từng đi tìm kiếm vài lần, nhưng cuối cùng đều là tay trắng quay về., Ta cũng không biết làm thế nào mà hồ đồ tìm được một vách núi, ở phía trên có một bậc thang đá xanh thật dài. Vách đá bên cạnh có khắc vài câu sấm sét, bên trên viết: "Cửu Thế Thiên Tôn phục Côn Luân, Lân Hỏa Thần Tiên nhất niệm ngấn, độc vấn Vạn Linh là ai vi chủ? Qua đi U Minh Bất Nhiễm Trần."

"Lúc ấy, ta một mực không hiểu rõ rốt cuộc là có ý gì. Có thể tu vi vô thượng Thần cấp của ta, nhưng bất luận thế nào cũng không cách nào tiến thêm nửa bước, đau khổ tra tấn thật lâu, lúc này mới vội vàng rời đi."

"Tiếp theo, ta mới nghe nói. Sớm có tin đồn, ngươi là chủ của vạn linh chi chủ, con số mệnh. Lúc này mới đột nhiên nghĩ tới, đem vài câu sấm sét đầu tiên nối liền, không phải chính là "Cửu Lân độc lai" sao? Xem ra, nơi đó cũng chỉ có ngươi mới có thể đi vào. Nếu như ta đoán không sai, Đả Thần Tiên khẳng định là giấu ở cuối bậc thang đá kia!"

"Chỉ cần ngươi cầm lấy Đả Thần Tiên, hàng phục Phiên Thiên Ấn, không còn lại một cái Vô Thượng Thần cấp Long Thanh Thu cũng sẽ không đáng sợ nữa." Hắc ưng nói xong, quơ quơ cây Ô Mộc Trượng trong tay, nói: "Để tỏ lòng thành ý của ta, Ô Mộc Trượng này sẽ trả lại cho ngươi! Dù sao ta hiện tại cũng không cần đến nó nữa." Nói xong, gã vung tay lên, Ô Mộc Trượng lại kêu một tiếng rơi vào trong tay ta.

Lần này, ngược lại ta lại có chút không rõ ràng, gia hỏa này đến cùng muốn đánh cái gì mà tính toán!

Hả?

Đột nhiên, ta chợt nhớ tới một câu.

Cửu U di tam kỳ, Côn Luân đánh Thần Cấp.

Câu nói này mới bắt đầu, là do Nê đạo nhân báo mộng cho tiểu sư tỷ truyền lại cho ta, lúc đầu ta còn tưởng rằng ba người kia là ta và tiểu sư tỷ, sư huynh giang đại cá lớn.

Nhưng theo Giang sư huynh vừa chết, lại nói ra thân thế của Lý

Ma Tử, ba người này lại biến thành ta cùng Lý Ma Tử và tiểu sư tỷ.

Tuy nhiên... Hắc ưng cũng là người của Cửu U môn!

Chẳng lẽ nói, hắn mới thật sự là một trong Cửu U Tam Kỳ?

"Thế nào, Trương Cửu Lân, ngươi nghĩ kỹ chưa?" Hắc ưng thấy ta chần chờ không nói, còn tưởng rằng ta vẫn còn nghi ngờ kế hoạch mà nó vừa nói, truy hỏi ta: "Rốt cuộc là ngươi dự định cùng ta kề vai sát cánh đối kháng Long Thanh Thu trước, hoàn thành sứ mệnh vai ngươi gánh rồi nói sau, hay là trước ác chiến với ta một hồi, trả thù cho bồ câu xám trước?"

"Trước khi ngươi quyết đoán, ta có thể nhắc nhở ngươi một câu." Hắc ưng nói xong, hất cằm về phía xa xa bị nghiền nát kia, điểm nhẹ một cái nói: "Côn Luân Thần Kính đã bị nổ tung liên tiếp, mắt thấy đã sắp bị hủy diệt rồi, hơn nữa cho dù Thần Kính không bị phá, nhiều nhất cũng có thể kiên trì được năm ngày, những tiểu bằng hữu bảo vệ ngươi kia hẳn là đã sớm vểnh tóc lên rồi, đến lúc đó một khi Long Thanh Thu chạy thoát được, vậy thì không còn kịp nữa rồi!"

Chương thứ hai nghìn bốn tám lẻ đã không còn là Trương Cửu Lân ngày trước.

"Quả thật là không còn kịp nữa rồi." Ta lạnh giọng cười nói: "Nếu chờ cho Long Thanh Thu chạy ra khỏi ảo cảnh, phát hiện ái tử đã chết, ngươi cảm thấy hắn sẽ làm như thế nào? Vừa rồi ngươi cũng nói, Long Thanh Thu đã ký kết một khế ước với ngươi. Lúc đó tuy ngươi nắm giữ hồn phách của Long Kinh Thiên rồi., Chỉ là một đám tàn hồn mà thôi. Long Thanh Thu muốn diệt sát ngươi, quả thực dễ như trở bàn tay. Duy nhất kiêng kị chính là sợ ngươi tổn thương tính mạng nhi tử của hắn mà thôi. Nhưng hiện tại Long Kinh Thiên đã chết, ngươi cảm thấy khế ước này còn hữu hiệu sao? Hắn sẽ bỏ qua cho ngươi sao?"

"Hả?" Hắc ưng sững sờ: "Ngươi lại làm vậy là có ý gì?"

"Có ý gì?" Ta hừ lạnh một tiếng nói: "Chỉ sợ ngươi so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng!"

"Mặc dù ta không biết ngươi mượn phương pháp gì, liên tiếp vượt qua mấy cửa ải, trực tiếp vượt qua ngưỡng cửa đó, đạt đến tu vi Vô Thượng Thần cấp. Thế nhưng đứng trước mặt Long Thanh Thu nắm giữ Phiên Thiên ấn, ngươi vẫn không chịu nổi một kích! Mặc dù bây giờ ta hoàn toàn không phải là đối thủ của ngươi, càng không có bất kỳ vốn liếng nào liều chết cùng ngươi, nhưng đối thủ của ngươi lại không phải ta, mà là Long Thanh Thu."

"Nếu như ta đoán không sai, bây giờ cho dù ngươi giết ta, cũng căn bản không trốn khỏi huyễn cảnh, chỉ có thể ở chỗ này chờ chết!"

"Bất kể sứ mệnh của ta có hoàn thành hay không, không thể tiêu diệt Long Thanh Thu, không thể nghi ngờ chính là, ngươi nhất định sống không nổi nữa! Vì vậy, tên cáo già nhà ngươi, đã âm thầm giở quỷ kế, muốn mượn sức ta liên thủ với ngươi."

"Kỳ thật, mục đích thực sự là để ta giúp ngươi cản thương! Chống lại đợt công kích thứ nhất của Long Thanh Thu, nếu ta có thể thành công dẫn dắt Luân Thiên Ấn ra ngoài, ngươi còn có một cơ hội sống sót."

"Ngươi nói ra lai lịch long kinh thiên, lại nói ra những chữ khắc trên vách núi năm đó, là muốn lừa lấy tín nhiệm của ta. Ngươi lại trả Ô Mộc Trượng về, cũng không phải là ngươi không muốn, mà là ngươi rõ ràng, đừng nói là cầm Ô Mộc Trượng trong tay, cho dù có tam bảo trong tay, ngươi cũng chưa chắc là đối thủ của Long Thanh Thu!"

"Cửu U tam bảo tuy cũng là kỳ vật thượng cổ, nhưng từ đầu đến cuối ngươi chưa từng có, trước đây ngươi chưa từng thấy qua Cửu Sinh tháp bao giờ, càng không thể khống chế! Nếu ngươi có Tam bảo không thể khống chế, cơ hồ không có bất cứ phần thắng nào."

"Cho nên kế hoạch này của ngươi là lừa ta liên thủ, lấy ta làm pháo hôi có phải không?"

Long Kinh Thiên đã bị hắc ưng xâm hồn nhập vào cơ thể, trừng đôi mắt vô cùng không tin tưởng nhìn ta, nửa khen nửa là tức giận nói: "Tiểu tử, vậy mà bị ngươi nhìn thấu! Làm sao ngươi phát hiện?"

"Việc này rất đơn giản!" Ta nói: "Năm đó ở Ác Ma Chi Cốc, theo những lời ngươi và Hôi Cáp tiền bối, ta đã sớm biết sơ lược đối với chuyện trước kia của ngươi, ý đồ xâm phạm sư muội, bị bắt hiện hành., Sau khi bị sửa chữa thẹn quá hóa giận, lại thấy phụ thân đem Ô Mộc Trượng Âm Phù Kinh truyền cho người ngoài, càng ghen ghét không thôi, vì thế liền tự tay giết cha đẻ, không tiếc tự hủy phóng một mồi lửa., Ý đồ giá họa, mắt thấy không được, lại nhẫn nhục sống trộm, lưu vong ở hải ngoại, cả đời nhớ mãi không quên hai chữ báo thù. Chỉ bằng tâm địa ác độc như ngươi, tâm địa hiểm ác như vậy, bất luận lời ngươi nói có dễ nghe đến đâu, ta cũng sẽ không bị ngươi lừa gạt. Ngay từ đầu, ta đã lưu tâm để ý phân biệt sơ hở trong đó."

"Ngươi vì tranh thủ tín nhiệm của ta, nói thật giả không ít. Nhưng là nói nhiều có sai sót, chỗ sơ hở cũng dần dần hiển lộ ra! "

"Lúc trước, ta không biết Côn Luân Thần Kính thần kỳ đến mức nào, nhưng trải qua mấy phen chém giết, cũng ngộ ra chút đạo lý. Bên trong thần kính không chỉ có một phạm vi nhỏ, bên trong âm dương ngư chẳng qua là một trong số đó mà thôi. Bọn chúng liều chết hộ tống ta ra ngoài, cũng không phải là lao ra khỏi đạo hà quang, mà là chân chính ý nghĩa lao ra ảo cảnh."

"Thế nhưng ngoại trừ ta ra, những người khác trong vòng bảy ngày căn bản là không cách nào chạy ra được, ngay cả Long Thanh Thu tay cầm phiên thiên ấn cũng không làm được! Càng đừng nói đến những người khác..."

"Từ đó về sau, sở dĩ ta bị liên tiếp vây khốn ở bên trong huyễn cảnh này, đây không phải là huyễn cảnh của ta, mà là từ những người khác."

"Nói cách khác, ta bị buộc cuốn vào trong đó. Ba người Cao Thắng Hàn, Tiểu Bạch Long, Trương Thiên Bắc là trúng Cuồng Hồn Chú của Long Thanh Thu, lợi dụng chấp niệm mà ba người bọn họ nhớ mãi không quên ta, đưa ta vào trong đó. Thi Cuồng là dưới tình huống Long Thanh Thu đã sớm chuẩn bị, bỏ qua một cái mạng mới làm được. Mà làm được điều này chỉ có Long Thanh Thu!"

"Nhưng ngươi lại khác! Nếu Long Thanh Thu đã sớm biết, ngươi đã xâm nhập vào hồn phách ái tử của hắn, rất có khả năng làm loạn bất cứ lúc nào, làm sao lại yên tâm để một mình thả ngươi ra chặn đường ta chứ? Hơn nữa Long Kinh Thiên ngu ngốc trời sinh, hồn phách lại bị khống chế, căn bản là không có khả năng tự mình mượn hồn bỏ chạy, dẫn ta vào trong đó. Duy nhất có thể nghĩ đến một bước này, cũng chỉ có ngươi làm như vậy!"

"Rất hiển nhiên, lúc Long Thanh Thu dùng liều mạng đối với Thi cuồng, nàng đã nhìn ra manh mối. Sau đó thừa dịp hắn đối phó khe hở danh chấn bát phương mà hành động theo kế hoạch, thừa cơ hội chạy trốn."

"Bởi vì ngươi rất rõ ràng, nếu như vẫn ở bên cạnh Long Thanh Thu, kết cục cuối cùng chỉ có một, đó chính là một khi Long Kinh Thiên tu thành Thần Vực, ngươi chỉ có thể chết! Hơn nữa là hồn tiêu phách tán, hóa thành khói bay."

"Chuyện này đối với ngươi mà nói, tuyệt đối không thể khoan dung!"

"Ngươi phóng hỏa tự – đốt, nhẫn nhục chịu đựng bao nhiêu khổ cực, vẫn phải ngàn dặm xa xôi trở về Hoa Hạ. Ngươi vì cái gì? Là vì giết chết bồ câu tro, báo mối thù năm đó đoạt lấy một lần."

"Hôm nay bồ câu xám tro lão tiền bối đã qua đời, ngươi lại hận thù chưa tiêu. Nhất định phải đem Ô Mộc Trượng Âm Phù năm đó truyền cho hắn cướp về trong tay. Hiện tại đem Ô Mộc Trượng trả lại cho ta thì thế nào? Chờ ta chết, tốt nhất lại lưỡng bại câu thương với Long Thanh Thu, đừng nói Ô Mộc Trượng, U Môn Tam Bảo, còn có thứ gì không phải của ngươi?"

"Đừng tưởng rằng ta không biết dụng tâm hiểm ác của ngươi! Nếu như sau khi ta và Long Thanh Thu động thủ, Long Thanh Thu thắng, ngươi chắc chắn cũng sẽ không cam tâm ngồi nhìn hắn hô phong hoán vũ, quát tháo nhân gian."

"Năm đó lúc Hoa Hạ phong quang vô hạn, ngươi còn chưa có rồng thanh thu. Trong cả đời, trừ ngươi và hôi bồ câu lão tiền bối, cũng hầu như không có vô thượng thần cấp gì. Long Tuyền sơn trang trong mắt ngươi, cũng chỉ là một đám ô hợp mà thôi. Nếu không phải có bồ câu xám lão tiền bối áp chế ngươi, còn không biết năm đó ngươi sẽ điên cuồng đến cỡ nào!"

"Đây chính là chuyện mà ngươi luôn muốn làm nhưng chậm chạp chưa làm thành! Hôm nay, ngươi đại nạn không chết, sau nhiều lần may mắn, lại có được một thân bất tử như vậy, ngươi sẽ bỏ qua ý nghĩ năm đó sao? Đương nhiên là không."

"Nhưng mà, mặc dù ngươi tạm thời thoát khỏi khống chế của Long Thanh Thu, nhưng ngươi vẫn đang ở bên trong ảo cảnh, giống như Long Thanh Thu bị nhốt ở bên trong không ra được. Chỉ là các ngươi tạm thời bị cách ly, không ai thấy được ai cả thôi."

"Một khi vài ngày sau ảo cảnh mở ra, việc đầu tiên đầu tiên Long Thanh Thu làm chính là giết ngươi! Thứ nhất là vì nỗi đau giết con, thứ hai là vì diệt trừ tai hoạ ngầm lớn nhất! Sở dĩ ta suy đoán như vậy, cũng không phải hoàn toàn là do kẽ hở như lời ngươi nói!, Nó chính là tính cách vừa tham lam vừa gian xảo, vừa âm hiểm vừa ác độc. Vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn, không từ thủ đoạn nào, không cần dùng bất cứ thủ đoạn nào! Tuy rằng nhiều lần biến hóa, ngươi vẫn là ngươi! Đáng tiếc, ta đã sớm không còn là thằng nhóc vắt mũi chưa sạch của ngươi, Trương Cửu Lân nữa rồi."

Ba ba ba!

"Quái diệu!" Hắc ưng vỗ tay vài cái, mỉm cười nói: "Ngươi suy tính đúng là không sai, ta chính là muốn cho ngươi làm bia đỡ đạn. Thế nhưng, cho dù ngươi nhận ra thì có thể làm gì được ta? Ngươi có thể giết được ta sao?"

Công tâm chương thứ hai nghìn bốn tám (chương lớn)

"Không thể." Ta không cần suy nghĩ đáp: "Ngươi đã đột phá cánh cửa kia, đạt đến Vô Thượng Thần Cấp. Lấy tu vi hiện tại của ta tự nhiên không thể đem ngươi ra sao."

"Thế nhưng, ngươi có thể giết được ta sao?" Ta nhíu nhíu mày, hỏi ngược lại.

"Ồ? Vì sao không thể?" Hắc ưng hơi ngạc nhiên hỏi.

"Ngươi không cần gạt ta, càng không cần lừa mình dối người!" Ta cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi xuất hiện trước mặt ta, cũng không phải thật sự muốn chặn đường ta ở chỗ này, mà là bị ảo cảnh hạn chế., Cảnh giới Ly Huyễn này chỉ có thể xuất hiện xung quanh ta! Bởi vì trước khi thông đạo khép kín chỉ có một mình ta đi ra, sau đó tất cả cảnh giới Ly Huyễn sẽ sinh ra là do ta. Nói cách khác, ngươi xuất hiện ở đây không phải là bản nguyện của ngươi, mà là kết quả tất nhiên."

"Vậy thì sao?" Bộ mặt long kinh thiên bị hắc ưng bám vào kia vốn có chút ngơ ngác, có chút kinh ngạc.

Hắn có thể không nghĩ tới, ta đã sớm nhìn ra nguyên nhân dẫn đến ảo cảnh Côn Luân.

Trước đây, những người thắng cao thắng hàn, Trương Thiên Bắc, Tiểu Bạch Long, thậm chí là thi cả điên, trước sau như một, trước sau đều kết kính thành tượng, biến thành ảo cảnh, cũng bởi vì ta là người duy nhất đi ra từ ảo cảnh Côn Luân!

Tuy rằng đạo lý trong đó, ta còn có chút không rõ, bất quá ta lại phi thường khẳng định, đây chính là nguyên nhân duy nhất.

"Thì sao?" Ta liếc xéo hắn một cái, hơi có vẻ khinh thường nói tiếp: "Tuy ngươi xâm nhập vào cơ thể Long Kinh Thiên, bắt cóc hồn phách của hắn. Nhưng trước đây ngươi trằn trọc nhiều khó khăn, hồn lực sớm suy kiệt. Trong lúc nhất thời còn chưa thể hoàn toàn điều khiển, sau khi bị Long Thanh Thu phát giác, nhất định lại gia tăng giam cầm nặng nề. Mặc dù hắn không đành lòng làm tổn thương con trai, tạm thời cũng không làm gì được ngươi, nhưng cũng làm cho ngươi không thể tiến thêm một bước, chỉ có thể bị nhốt vào trong đó."

"Nói dễ nghe một chút, là ngươi xâm chiếm thân thể rồng động trời, nói khó nghe, chính là thân thể rồng kinh thiên biến thành lồng giam Thiết Ngục, khóa chặt hồn phách ngươi ở trong đó!"

"Chắc hẳn từ hôm đó, Long Thanh Thu vẫn luôn mang nhi tử bên người, cho dù ngươi có muốn làm gì, cũng chỉ có thể suy nghĩ mà thôi. Ngươi vắt óc nghĩ đến một biện pháp hay, nhưng vẫn không có cơ hội để thi triển. Cơ hội này có người có thể vây khốn được Long Thanh Thu! Làm hắn tạm thời không rảnh cố kỵ Long Kinh Thiên."

"Lúc ấy lúc ta thoát khỏi Ảo Cảnh, danh tiếng tám phương liều chết thủ hộ cho ta, dốc hết toàn lực phóng tới Long Thanh Thu, tuy rằng chưa chắc đã làm hắn bị thương, nhưng hắn cũng không dám khinh thường, tất nhiên toàn lực ứng phó. Lúc này ngươi, nhân cơ hội làm loạn, dẫn rồng kinh thiên thoát đi."

"Đạo pháp của Ảo Cảnh Côn Luân, tuy cực kỳ huyền diệu, nhưng đối với người liên tiếp hai lần bước qua cánh cửa, người từng là Thần cấp vô thượng mà nói đương nhiên không khó. Nhất là khi người đã gặp qua Long Thanh Thu, tại sao có thể chuẩn bị mai phục trước, sau khi đem thi thể điên cuồng đưa ra khỏi ảo cảnh, lại càng đơn giản."

"Đây cũng là nguyên nhân tại sao ngươi có thể một mình xông ra khỏi ảo cảnh. Thật ra, trừ ngươi ra, chính bản thân Long Thanh Thu cũng có thể làm được. Chẳng qua là hắn bị mọi người ngăn chặn, kết quả cuối cùng chính là không cẩn thận, để ngươi thoát ra!"

Hắc ưng thoáng ngẩn người, sau đó cười hắc hắc nói: "Không tệ, không tệ! Không hổ là Cửu U đệ tử của ta, quả nhiên thông minh không gì sánh được. Nhưng cho dù ngươi suy tính được ta trốn ra như thế nào, vậy thì sao?"

"Như vậy mới đúng chứ!" Ta thở dài một hơi rồi khẽ mỉm cười nói: "Đúng như ngươi nói, những lời vừa rồi ta chỉ là suy đoán mà thôi, nếu không phải chính miệng ngươi thừa nhận, ta cũng không cách nào phán đoán chính xác. Nếu đã như vậy, vậy ta đã biết rồi, lúc này ngươi, chỉ là một đám hồn khí phô trương thanh thế mà thôi."

Vừa nghe lời này, sắc mặt hắc ưng không khỏi đại biến, liền thối lui mấy bước lộ vẻ kinh hãi hỏi: "Ngươi... Ngươi làm sao biết được?"

"Tuy tạm thời ngươi khống chế ý thức của Long Kinh Thiên, nhưng phong ấn giam cầm trên người hắn của Long Thanh Thu vẫn còn, nói cách khác ngươi còn không thể hoàn toàn khống chế Long Kinh Thiên. Vừa rồi hắn bị tam đại Âm Linh bức đến cực hạn, hồn khí của ngươi lúc này mới nhân cơ hội thoát ra đoạt được chủ vị, đáng tiếc tàn hồn kinh thiên long thiên cùng với sự giam cầm của Long Thanh Thu vẫn còn, ngươi lại bức ta sử dụng đòn sát thủ Cửu Sinh tháp."

"Nhìn như là ta âm thầm thi kế, khóa trường đao của hắn lại, vây khốn tay chân của hắn, nhưng trên thực tế, ngươi đã sớm nhìn ra, là cố ý để cho ta dùng tháp Cửu Sinh công kích."

"Bởi vì ngươi không thật sự truyền thụ, càng chưa từng thấy Cửu Sinh Tháp, nhưng thân là môn nhân Cửu U môn cũng rất rõ ràng, uy lực của món đồ này ngay tại đỉnh đầu ta trong nháy mắt công kích, ngươi mượn uy lực Cửu Sinh Tháp, nhất cử diệt sát tàn hồn long động thiên, phá giải giam cầm của Long Thanh Thu."

"Cũng chẳng khác nào tự tay ta chặt đứt gông xiềng trùng điệp trên người ngươi! Cho tới lúc này, ngươi mới khôi phục hoàn toàn tự do, chiếm cứ thân thể long kinh thiên. Đáng tiếc, cho dù bản lĩnh ngươi mạnh hơn, tu vi cao tới đâu, cũng chịu giới hạn hồn lực, không cách nào dung hợp hoàn toàn. Bởi vì điều này hoàn toàn vi phạm đạo đoạt xá."

"Sau khi tu thành thần cấp vô thượng, tử hồn vẫn còn, không thể tùy ý đoạt xá. Trừ phi tìm được một thân thể đồng dạng là thần cấp vô thượng khác, nhưng lại tiêu tán, bằng không một khi đoạt xá người bình thường, trọn đời cũng chỉ có thể làm một người bình thường. Mặc dù có thể mượn thần hồn không ngừng chuyển sang tái sinh, trở thành trường sinh bất tử khác, nhưng đối với ngươi mà nói lại hoàn toàn vô nghĩa!"

"Một biện pháp khác, chính là đoạt xá một kẻ thiên phú dị bảo, đồng hồn cộng sinh, nhân quỷ song tu. Ngươi vốn đã gặp rồng kinh thiên, còn tưởng là nhặt được tiện nghi, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, hắn là nhi tử của Long Thanh Thu, sau khi bị hắn phát hiện tăng thêm tầng tầng giam cầm cho ngươi, ngược lại tránh thoát được!"

"Tuy ngươi vắt hết óc, lợi dụng ta diệt tàn hồn long kinh thiên, phá giải giam cầm của Long Thanh Thu, nhưng dường như lại khôi phục uy năng thần cấp vô thượng. Đáng tiếc, lúc này ngươi chỉ là một tàn hồn hữu khí vô lực phô trương thanh thế mà thôi!"

"Ngươi, ngươi làm sao biết được?" Gương mặt Long Kinh Thiên hơi có vẻ ngốc nghếch, không tự do giật giật hai cái, trong mắt tràn đầy vẻ không hiểu cùng ngạc nhiên hỏi: "Lẽ nào ngươi... ngươi đã gặp qua tình huống tương tự?"

"Lần này ta rốt cuộc đã đoán đúng!" Ta gật đầu cười nói: "Ta từng thấy môn chủ đời thứ hai Cửu U Trương Mị, lúc ấy hắn cũng giống ngươi lúc này như đúc! Thử nghĩ chuyện lấy công lực tu vi của Trương Mị cũng không thể xoay chuyển, ngươi có thể làm gì được?"

"Hiện tại ngươi chỉ còn lại một đoàn hồn khí, cũng không giống môn chủ đời thứ hai Trương Mị khống chế tháp Cửu Sinh, cho nên ngươi đối với ta rất có kiêng kị! Lúc trước Trương Mị là mượn nơi thần vực của đài dưỡng thần, vẫn còn có chút uy năng. Nhưng ảo cảnh Côn Luân đối với ngươi lại là một tòa ngục tù sinh tử, cho nên ngươi căn bản vô kế khả thi với ta."

"Vì vậy, ngươi lợi dụng Ô Mộc Trượng quen thuộc hơn ta, chơi đùa như vậy một chiêu thu trượng lại hù dọa ta, muốn ta nghe lời ngươi có đúng hay không?"

Ba ba ba!

Hắc ưng vỗ vỗ tay liên tục, ngoài cười nhưng trong không cười tán thưởng: "Tốt lắm, bồ câu xám, người chết lâu như vậy, khắp nơi đều đè ta một cái, ngay cả đồ đệ kế thừa y bát của ngươi cũng..."

Chương thứ hai nghìn bốn tám chọn đề.

Hắc ưng nghiến răng nghiến lợi nói một nửa, đột nhiên dừng lại, khẽ cười nói: "Trương Cửu Lân, cho dù ngươi nói hoàn toàn đúng. Nhưng bây giờ ngươi muốn làm sao? Việc cấp bách bây giờ của ngươi không phải là nghĩ cách đối phó ta như thế nào., Mà muốn hoàn thành sứ mệnh tiêu diệt Long Thanh Thu. Nếu không, nhiều người như vậy coi như chết vô ích! Vừa rồi ta... thật sự có chút tâm tư nho nhỏ, nhưng hiện tại mục đích của hai người chúng ta lại giống nhau. Long Thanh Thu là mối họa lớn trong lòng chúng ta."

"Chuyện này không cần ngươi quan tâm!" Ta cắn răng nói ra: "Ta cùng với Long Thanh Thu thề không đội trời chung! Ta nhất định phải hoàn thành sứ mệnh, báo thù cho các vị tiền bối! Chẳng qua, tất cả những chuyện này đều không liên quan đến ngươi! Mà ngươi, cũng chắc chắn sẽ đạt được kết cục nên có."

Hắc ưng sửng sốt, sau đó lại cười ha hả nói: "Kết cục của ta như thế nào ngược lại không cần ngươi phải quan tâm! Trương Cửu Lân, ngươi đã minh bạch tình cảnh của ngươi lúc này chưa? Lại còn muốn hoàn thành sứ mệnh, muốn báo thù? Ta xem hay là ngươi trước nghiên cứu một chút, làm sao từ trong ảo cảnh này đi ra rồi nói sau."

"Ngươi cho rằng chuyện này đến bây giờ, ảo cảnh này còn có thể vây khốn được ta sao?" Ta hỏi ngược lại.

"Không giữ được ngươi?" Hắc ưng cười khẩy nói: "Sao? Ngươi là thần cấp vô thượng? Long Thanh Thu cầm Thiên Ấn trong tay còn lợi hại hơn sao? Ngay cả hắn cũng bị nhốt ở trong đó, ngươi làm sao được? Nói thật cho ngươi biết, cách ra khỏi ảo cảnh này chỉ có hai người."

Nói xong, hắn vươn hai ngón tay ra nói: "Điều thứ nhất, cũng giống như lúc trước, ngươi giết ta, huyễn cảnh này tự nhiên sẽ vỡ nát. Nhưng chính ngươi cũng biết rõ, mặc dù ta hiện tại không thể làm gì ngươi, nhưng ngươi cũng không thể làm gì được ta. Cho nên muốn giết ta đi ra khỏi huyễn cảnh, con đường này căn bản là đi không thông!"

"Điều thứ hai sao..." Hắc ưng nói đến đây, cười hắc hắc nói: "Ngươi không giết được thì ta vĩnh viễn không thể ra khỏi ảo cảnh, càng không hoàn thành sứ mệnh gì, mà ta cũng sẽ bị vây khốn ở trong đó. Hai chúng ta hao tổn ở chỗ này cũng không làm gì được ai., Chờ đến khi Long Thanh Thu vừa xuất hiện, kết cục kia càng không cần nghĩ. Ta xâm nhập vào trong cơ thể nhi tử của hắn, là ta hại chết long kinh thiên, hắn tự nhiên không tha cho ta được, khẳng định sẽ rơi vào kết cục hồn phi phách tán. Nhưng ngươi thì thế nào? Lại có thể tốt hơn chút nào chứ?"

"Nhất định là hắn giết ngươi, dùng tàn hồn của ngươi đi mở âm dương đạo bàn, cuối cùng cũng thê thảm vô cùng, hơn nữa còn phụ kỳ vọng của nhiều người như vậy. Cho nên..."

"Ta cũng không gạt ngươi nữa, kế hoạch của ta rất đơn giản, ngồi chờ chết cùng hai chúng ta. Còn không bằng hợp lại làm một. Nói đơn giản hơn, chính là ta trừ thân thể long kinh thiên, xâm nhập vào trong thân thể của ngươi. Cứ như vậy., Hai chúng ta chẳng khác gì biến thành một người, Long Kinh Thiên mất đi linh hồn cũng coi như chết hết, như vậy ảo cảnh này cũng không phá vỡ. Sau đó chúng ta cùng nhau hoàn thành sứ mệnh, lấy ra Đả Thần Tiên Thượng Cổ, tiêu diệt Long Thanh Thu. Báo thù cho các tiền bối của ngươi, ngươi có thấy nó không?"

"Được." Ta cười nhạt một tiếng, nói: "Kế hoạch này của ngươi quả thực không tệ, vậy ngươi còn không mau rời hồn xuất khiếu?"

Hắc ưng liếc mắt nhìn Cửu Sinh Tháp trong tay ta, nói: "Vậy ngươi buông bảo tháp xuống trước, chờ ta..."

"Chờ khi ngươi thâm nhập vào trong cơ thể của ta, tiêu diệt hồn phách của ta rồi hẵng nói đúng không?" Ta ngắt lời hắn nói: "Lão quỷ nhà ngươi thật sự coi ta là đồ ngốc sao? Với tu vi của ngươi bây giờ một khi xâm nhập vào cơ thể thì ta làm sao ngăn cản được? Hồn phách của ta trong nháy mắt sẽ bị ngươi giết chết, Trương Cửu Lân đi ra ảo cảnh cũng chỉ còn lại một cái xác mà thôi!"

"Có gì khác nhau sao?" Hắc ưng vô sỉ nói: "Mục đích của ngươi là gì? Không phải là hoàn thành sứ mệnh tiêu diệt Long Thanh Thu sao? Chuyện này ngươi yên tâm, chỉ cần tìm được Đả Thần Tiên, ta nhất định sẽ giúp ngươi giết chết hắn., Bằng không thì hắn cũng sẽ tìm đến ta. Các ngươi, những nhân sĩ chính nghĩa này, không phải luôn luôn luôn miệng nói vì đại nghĩa mà bất kể sinh tử sao? Nói như vậy, ta đã giúp ngươi hoàn thành sứ mệnh, lại giết Long Thanh Thu báo thù rồi?, Vậy mục đích của ngươi không phải hoàn thành rồi sao? Về phần ai hoàn thành thì quan trọng như vậy? Ngươi không phải tự xưng đại nhân đại nghĩa, hoàn toàn bỏ qua sinh tử của bản thân, vậy chỉ cần hoàn thành sứ mệnh báo thù, sinh tử của ngươi có đáng là gì?"

"Còn nói nữa, nếu chấp hành theo kế hoạch của ta, có thể tính là không sơ hở chút nào! Ta chỉ cần diệt linh hồn của ngươi, cho dù cuối cùng thất bại, bị Long Thanh Thu bắt lấy, hắn cũng không cách nào rút linh hồn của ngươi ra mở âm dương đạo bàn. Hắn khổ sở lên kế hoạch nhiều năm như vậy cũng sẽ thất bại trong gang tấc."

"Hơn nữa, ngươi đừng quên, ta cũng từng là Vô Thượng Thần Cấp! Nếu bàn về đánh nhau kinh nghiệm cùng có Âm Dương thuật, còn mạnh hơn rất nhiều so với tiểu tử ngươi. Chỉ cần chiếm được thân thể của ngươi, cầm trong tay Cửu U Tam Bảo, lại lấy được Đả Thần Tiên., Mặc dù là chính diện với Long Thanh Thu, cũng có bảy phần thắng. Ngoài ra, ta cũng là môn nhân Cửu U môn, ba bảo này ở trong tay của ta, cũng không tiện nghi cho người khác, ngươi yên tâm, Cửu U môn nằm trong tay ta nhất định sẽ phát dương quang đại!"

"Vạn Linh chi chủ này, số mệnh chi tử để ta đảm đương cũng vậy! Chỉ cần hoàn thành sứ mệnh, coi như ngươi đã chết. Thế nào? Kế hoạch này của ta ngươi có thỏa mãn không?"

"Ngươi phải biết rằng, đây chính là biện pháp duy nhất có thể vượt qua huyễn cảnh, nếu không, hai người chúng ta chỉ có thể tiêu hao ở đây, chờ cho đến khi Long Thanh Thu dọn sạch cả hai chúng ta! Đến lúc đó, nhiều người hy sinh vì ngươi như vậy coi như uổng mạng! Nhiều năm dày vò chờ đợi cũng đã thành bọt nước, mới thật sự hối hận không kịp đâu."

Hắc ưng cuối cùng cũng nói thật!

Hắn ngay từ đầu đã tính toán kỹ càng, thừa cơ chạy trốn khỏi giam cầm, chiếm cứ thân thể long kinh thiên chỉ là một phần kế hoạch của hắn. Mục đích cuối cùng của hắn là muốn mạnh mẽ chiếm thân thể của mình.

Sau khi giết hồn phách của ta, hắn liền lắc mình biến thành Trương Cửu Lân.

Đúng như hắn đã nói, chủ nhân của vạn linh, số mệnh chi tử đã đổi thành hắn.

Lấy Đả Thần Tiên, giết Long Thanh Thu, tay cầm Cửu U Tam Bảo. Vậy trên đời này, còn có người nào là đối thủ của hắn?

"Hắc ưng, ngươi rất khó coi."

"Hả?" Hắc ưng sững sờ, hoàn toàn không hiểu, tại sao ta lại đột nhiên xuất hiện một câu không đầu không đuôi như vậy.

"Nhưng nghĩ lại rất hay!" Ta cười lạnh một tiếng nói: "Theo như lời ngươi nói, sau khi tiêu diệt Long Thanh Thu, ngươi liền trở thành chúa tể của thế giới này. Còn có ai có thể tạo thành uy hiếp với ngươi? Ngươi tiểu nhân hèn hạ, không việc ác không làm, thủ đoạn âm hiểm độc ác còn đáng sợ hơn Long Thanh Thu. Giết một tên là hắn., Đổi lại là ngươi khác nhau bao nhiêu? Hơn nữa thanh danh của Trương gia, Cửu U môn phong đều sẽ hủy trên tay ngươi, thế nhưng từ nay về sau, còn có công nghĩa hay không?"

"Đúng vậy! Vì hoàn thành sứ mệnh, ta thật sự là không tính sống chết, sớm đem độ an nguy cá nhân chuyển sang bên ngoài. Nhưng đúng như ngươi nói, ta muốn chết theo ý của ngươi, nếu không phụ sự kỳ vọng của mọi người. Ta muốn tiêu diệt Long Thanh Thu cũng không phải chỉ vì báo thù mà thôi, càng vì ức vạn thương sinh, khắp thế thanh minh! Vì chính nghĩa của Hoa Hạ, vì đại đạo tang thương."

"Thôi bỏ đi!" Hắc ưng khoát tay áo nói: "Tiểu tử ngươi mới ăn xong mấy năm, còn giả vờ hảo hán cái nỗi gì? Vậy cái gọi là nhân sĩ chính nghĩa chó má gì chứ, ta đã thấy nhiều lắm rồi, ai lại luôn miệng nói muốn trị tế thiên hạ? Cái nào không phải nói vì ức vạn thương sinh chứ? Nhưng kết quả cuối cùng lại như thế nào?

Những lời này ta cũng lười tranh luận với ngươi? Ta cũng lười tranh luận với ngươi., Dù sao bây giờ người bày trước mặt ngươi chỉ có hai con đường, hoặc là ở đây chờ chết, hoặc là buông Cửu Sinh tháp để ta xâm hồn nhập vào cơ thể, hoàn thành tâm nguyện cho ngươi, ngươi tự chọn đi!"

"Không, còn có con đường thứ ba nữa!" Ta ngạo khí trả lời.

Bí trận U Môn Tỏa Hồn Trận thứ hai nghìn bốn, ba ngàn, tám nghìn, Tỏa Hồn Trận.

"Con đường thứ ba?" Hắc ưng không kiêng nể gì nhe răng cười: "Tiểu tử, ta xem chẳng những đem Ô Mộc Trượng và Âm Phù truyền cho ngươi, ngay cả ngốc khí và tâm nhãn Khuyết của nó cũng truyền cho ngươi? Hắn đau khổ tìm kiếm giải dược mấy chục năm, nhưng thủy chung không biết điêu trắng ở đâu, mãi cho đến khi bị ta đặt ở trong đống củi cướp đi trinh tiết, chế thành pháp khí cốt vật hắn vẫn một mực giấu trong trống."

"Côn Lôn Thần Kính là một trong tam bảo Khai Thiên, ngoại trừ hai thứ ta vừa nói kia, không còn đường ra. Tiểu tử ngươi lại nói còn có con đường thứ ba, vậy thì được, ngươi nói thử xem, con đường thứ ba này ở đâu?"

"Ngay dưới chân ngươi!"

"Dưới chân?" Hắc ưng bỗng nhiên cả kinh, cuống quít cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy xung quanh chân hắn có một mảnh gỗ mảnh, từng đám cây chỉ to bằng ngón tay, vuông vức hoặc dài hoặc ngắn.

"Đây là... A, U Môn Tỏa Hồn Trận?" Hắc ưng nhìn thoáng qua rồi đột nhiên bừng tỉnh.

Ba ba ba!

Ta học bộ dạng vừa rồi của hắn cũng vỗ tay mấy cái, nói: "Không tệ! Lão quỷ nhà ngươi rất biết hàng, nhưng ta phải nói cho ngươi biết, đây không chỉ đơn giản là U Môn Tỏa Hồn trận."

"Những cành gỗ nhỏ này ẩn chứa một trăm lẻ tám đạo U môn kỳ trận, xuất từ tay môn chủ đời thứ hai Trương Mị. Sau khi được Đại sư cơ quan Công Thâu Ly cởi bỏ, ta đã nghiên cứu rất lâu đối với Âm Phù Kinh, rốt cuộc mới hiểu được. Đạo pháp trận cuối cùng này, vẫn là do sự ban tặng của việc bái thi cuồng, mới có thể phá giải, hôm nay ta chỉ là tái tổ hợp pháp trận một lần nữa mà thôi."

"Mà ngươi đã chưa từng xem Âm Phù Kinh, càng chưa từng thấy bộ dáng sau khi tạo thành hộp cơ quan. Pháp trận tùy ý gây dựng này, ngươi cũng phá giải không được! Hiện tại ngươi mặc dù có được hồn lực vô thượng Thần cấp, nhưng lại không cách nào hoàn toàn điều khiển thân thể long kinh thiên, chỉ là một đoàn hồn khí thể hư vô thật mà thôi, ta ngược lại muốn xem ngươi làm sao trốn thoát."

Hắc ưng sắc mặt trầm xuống nói: "Tiểu tử ngươi bố trí pháp trận này lúc nào?"

"Nói là pháp trận bố trí cũng không chính xác, bởi vì ta chỉ là tùy ý rải rác mà thôi. Pháp trận này tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm khúc gỗ nhỏ tạo thành, mỗi một khúc gỗ dài ngắn không đồng nhất, lớn nhỏ khác nhau, trên lục diện bát giác tất cả đều có khắc cổ chú minh văn, lập tức tổ hợp lại., Một bộ trận pháp khác, vừa rồi trong tay ta cầm Cửu Sinh tháp đập xuống ngươi, ngay lúc đó đồng thời ném xuống, chỉ là khi đó ngươi chỉ sợ còn âm thầm vui vẻ —— rốt cuộc dẫn ta thượng, vận dụng Cửu Sinh tháp đến giết ngươi. Cũng may có thể mượn lực lượng Cửu Sinh tháp tiêu diệt tàn hồn long kinh thiên, phá giải trận pháp giam cầm của Long Thanh Thu, hoàn toàn không chú ý tới động tác của ta mà thôi."

"Đương nhiên, khi đó ta cũng không biết hết thảy việc này. Hoàn toàn không nghĩ tới, cái tên tiểu nhân hèn hạ như ngươi lại còn sống, lúc đó ta chỉ để lại một cái hậu thủ cho mình, sợ nhất kích không thành, bị ngươi phản công mà thôi! Nhưng không nghĩ tới, lần này lại đánh bậy, lại có một con cá lớn."

" Hôi Cáp lão tiền bối có tình tương truyền quý giá đối với ta, ân cứu mạng. Mà hắn là bị ngươi hại chết, hôm nay ta giết ngươi, chính là tế thiên chi linh của lão nhân gia ngài, báo thù tuyết hận!"

"Ngươi thân là đệ tử của Cửu U, nhưng tâm sinh độc ác hại người vô số. Dựa theo Cửu U môn quy, từ ngày ta tiếp quản tam bảo, chính là đương đại môn chủ, bây giờ giết ngươi, chính là thanh lý môn hộ."

"Ngươi thân là con cháu của Hoa Hạ, nhưng không thể truyền ra ngoài để gây rắc rối. Đệ tử dạy dỗ lại dẫn phát chiến tranh, khiến cho sinh linh đồ thán. Hôm nay ta giết ngươi là vì nhân loại trừ hại, tạo phúc cho thế giới!"

"Ha ha ha ha ha ha." Hắc ưng sững sờ nghe ta nói xong những lời này, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to nói: "Ta nói tiểu tử ngươi không nên làm thương nhân âm vật gì đó, ngược lại nên cải tiến làm lão sư! Miệng đầy nhân nghĩa đạo đức nói rất trôi chảy phải không? Nhưng mấy lời vớ vẩn này ngươi lừa gạt trẻ con còn tạm được, muốn giáo hóa Hắc ưng ta còn non chút."

Sau đó, hắn lại nhìn lướt qua đoạn gỗ nhỏ vây quanh dưới chân hắn nói: "Trên những cọc gỗ nhỏ này, đích xác có khắc một ít cổ văn bí chú, tùy ý tổ hợp lại, cũng xác thực tự thành pháp trận, nhưng ngươi chỉ dựa vào món đồ chơi này muốn giết ta, cũng quá khó khăn đi? Hắc ưng tam niên tập pháp thuật?, Ngưng phù năm tuổi, năm chín tuổi là có thể một mình giết mười bảy người! Bao năm qua hành tẩu âm dương, sóng gió gì mà chưa từng thấy? Ba lần lượt tu thành thần cấp vô thượng! Một tiểu pháp trận này đích xác rất thần kỳ, nhưng đừng nói là thằng nhóc nhà ngươi, cho dù môn chủ đời thứ hai vẫn còn tại đương đại, chỉ muốn dùng thứ đồ chơi này giết chết ta cũng không làm được."

"Cho dù bây giờ, ta chỉ là một đám hồn khí, cũng không làm gì được ta! Phá cho ta." Nói xong, hắn đột nhiên rống lên.

Thoáng một cái, một cỗ sóng khí màu đen điên cuồng cuốn lên.

Phần phật nha!

Mấy trăm cành cây nhỏ đó đầy đất run rẩy.

Trong tiếng vang ken két vỡ vụn một mảnh, phù văn pháp chú liên tiếp đụng vào nhau, kim quang loạn lên.

"Đến đúng lúc lắm!" Ta đột nhiên điểm một cái Ô Mộc Trượng, phóng người lên, cầm Cửu Sinh Tháp điên cuồng đập tới!

"Nha!" Hắc ưng thấy, đương nhiên không dám khinh thường.

Cho tới bây giờ, nguyên nhân duy nhất hắn không dám động thủ với ta là vì kiêng kỵ tháp Cửu Sinh trong tay ta.

Lúc này hắn chỉ là một đoàn hồn khí mà thôi, bởi vì mục đích cuối cùng của hắn chính là xâm nhập vào cơ thể ta, thay thế ta trở thành chủ nhân của vạn linh, con trai số mệnh. Cho nên hắn vẫn chưa hoàn toàn kết hợp với thân thể long kinh thiên. Mặt khác, ở trạng thái này, hắn xác thực cũng khó mà làm được. Cho nên thân thể khổng lồ long kinh thiên này, không giống như lúc chiến tam đại âm – linh mới linh hoạt như vậy, giống như cương thi có chút chần chờ.

Dù vậy, dưới sự thao túng của hắc ưng, hắn vẫn có một phản ứng nhanh nhất chính xác, nghiêng người nhường một cái, đưa tay bắt lấy.

Ta mặc dù không hoàn toàn nắm giữ tháp Cửu Sinh, thậm chí sử dụng như thế nào cũng hoàn toàn không biết, bất quá ta lại biết rõ, tháp Cửu Sinh có lực sát thương trí mạng nhất đối với âm hồn! Hơn nữa còn tự thành thần vực không vào được.

Mặc dù lúc trước, tu vi ta còn thấp, liền mượn vùng đất Thần Vực bên trong Cửu Sinh Tháp, diệt sát Long Bích Dã. Vừa rồi không lâu trước đây còn ở địa phương đó, mượn biện pháp giống vậy giết Cửu Mệnh Thi Cuồng.

Đây cũng là đòn sát thủ duy nhất của ta lúc này!

Ta cũng hiểu rõ, chỉ cần trong tay ta nắm giữ tháp Cửu Sinh, hắn cũng không dám làm gì ta.

Đương nhiên, ta cũng rất hiểu, thực lực của gia hỏa này tuyệt đối không đơn giản!

Ngoại trừ tháp Cửu Sinh ra, tình hình trước mặt hắn quả thực yếu đuối không chịu nổi một đòn, tình hình lúc này tựa như một quân phúc thân thể cường tráng, đối mặt với một đứa trẻ bảy tám tuổi, vốn có thể dễ dàng chiến thắng, nhưng trong tay đứa bé kia hết lần này tới lần khác lại nắm một cây binh khí lồng ngực!

Đứa nhỏ kia nếu muốn tự vệ, biện pháp thông minh nhất chính là lý trí, tự nhiên là kéo dài khoảng cách càng xa càng tốt, nhưng ta lại hết lần này tới lần khác làm trái lại, chủ động dán lên.

Đây chính là kế hoạch tác chiến trù tính lâu dài, liều chết một kích!

Bởi vì pháp trận nhánh cây mà ta nói tới, căn bản không có tác dụng gì với hắn cả, chẳng qua chỉ là muốn mượn lực của hắn mà thôi.

Ngay từ đầu khi ta vung Cửu Sinh Tháp lên đánh tới đỉnh đầu Long Kinh Thiên, đích thật là đang cùng lúc tản mát ra cành gỗ nhỏ, chuẩn bị cho một tay khác.

Nhưng khi đó, ta chỉ coi Long Kinh Thiên là một mãng hán có thực lực kinh người mà thôi, dùng trận pháp này đích xác có thể tạm thời vây khốn hắn. Nhưng đúng như hắn nói, muốn dùng thứ này vây khốn cùng là Cửu U môn đồ, lại tu thành hồn niệm lực vô thượng của thần cấp hắc ưng, thật có chút ý tưởng hão huyền!

Đương nhiên, nếu như lúc trước hắn bị nhốt ở bên trong hộp gỗ, khi trận pháp hoàn toàn được bày ra, thì vẫn còn có khả năng.

Có thể hơn ngàn năm trôi qua thì công hiệu trên trận pháp sớm đã suy yếu, lại bị ta chia rẽ và tùy ý tổ hợp lại, chứ chẳng hề có chút uy lực nào của màn khói độc khi nãy cả?

Vừa rồi ta cố ý phô trương thanh thế, chỉ là để khiến hắn chú ý, vào đó ngay cả ta đắc ý giết chết cũng chỉ là một âm mưu.

Mục đích thực sự của ta là mở ra con đường thứ ba.

Đó chính là con đường phá cảnh!

Con đường thứ hai ngàn bốn trăm bốn mươi bốn phá cảnh.

Hắc ưng nói không sai, Côn Lôn Thần Kính vô cùng huyền diệu, một khi bị nhốt vào trong đó sẽ khó mà chạy thoát, cho dù là Long Thanh Thu tay cầm Thượng Cổ Thần Khí Phiên Thiên Ấn cũng khó có thể làm được.

Nhưng bởi vì ta là người duy nhất trước khi phong ấn Ảo Cảnh đi ra, cho nên nhìn ra sơ hở. Long Thanh Thu Thông Thông hiểu được yếu tố trong Quan Khiếu mới có thể đem Tiểu Bạch Long thắng cao Trương Thiên Bắc, thậm chí Thi Cuồng liên tiếp phái đến bên cạnh ta, hơn nữa còn nhốt ta ở trong đó. Mục đích của hắn chính là muốn cản trở ta tiến lên, tốt nhất có thể coi như ta bị bắt lại.

Dùng cách nói của Thi Cuồng, lúc này ta sống hay chết đối với Long Thanh Thu mà nói đã không có gì khác biệt, thứ hắn muốn chỉ cần một sợi tàn hồn mà thôi, có thể mượn cơ hội này mở ra Âm Dương Đạo Bàn đạt thành dã tâm của hắn!

Bất kể là đối với Long Thanh Thu hay là đối với ta mà nói, xuất hiện của hắc ưng đều là một chuyện ngoài ý muốn!

Ta tưởng hắn đã chết rồi - theo sự sụp đổ của Ác Ma chi cốc, kết hợp với bồ câu xám lão tiền bối đồng quy vu tận.

Long Thanh Thu cũng tuyệt không nghĩ tới, nhi tử trời sinh ngốc nghếch của y lại bị một lão gia hỏa khó chơi đến cực điểm nhìn chằm chằm, hơn nữa lấy tu vi bản lãnh của y vẫn không làm gì được.

Càng không nghĩ tới chính là ngay lúc hắn không rảnh phân thân, gia hỏa này vậy mà cũng chạy ra, xuất hiện ở bên cạnh ta.

Hắc ưng không giống như ba người cao thắng hàn, chết dưới cuồng hồn chú của Long Thanh Thu, hoàn toàn đánh mất lý trí cùng tư duy, mặc dù đã bỏ mình, vẫn khổ chiến không ngớt với ta.

Cũng không giống như Thi cuồng —— vì giải cứu oan hồn ân ni, thà chết cũng phải kiên định chấp hành mệnh lệnh.

Sở dĩ gia hỏa Hắc ưng kiên trì mạo hiểm, lại sớm có tính toán, hắn đã sớm mưu đồ một ván cờ lớn, hoặc có thể nói là một ván đánh cược lớn!

Chỉ cần hắn có thể hàng phục được ta, hoặc là thuyết phục được ta, thành công xâm nhập vào trong cơ thể ta, tiêu diệt nguyên hồn ta, vậy hắn có thể mượn nhờ thân thể và lực lượng thức tỉnh của ta, đi ra ảo cảnh lấy được Đả Thần Tiên. Sau đó lại diệt sát Long Thanh Thu, khống chế Cửu U tam bảo...

Lấy kinh nghiệm tu vi đăng thăng ba lần của hắn cùng với mưu tính lão cay âm hiểm, không bao lâu nữa, hắn sẽ biến thành thiên hạ đệ nhất, vô địch cả thế gian!

Đến lúc đó, Long Tuyền sơn trang gì đó, Giang Bắc Trương gia, Phật Đạo hai giáo, ai có thể làm gì hắn?

Trên toàn bộ thế giới, hắn đã không còn đối thủ nào nữa.

Không thể không nói, dã tâm của tên gia hỏa này quả thực cuồng vọng khiến người ta giật mình, kế hoạch cũng có thể nói là hoàn mỹ!

Lúc Long Thanh Thu thi triển Xá Hồn Thuật với Thi Cuồng cũng ngộ ra manh mối, thừa dịp Long Thanh Thu toàn lực chống đỡ mấy người hợp lực vây công, thoát đi ra.

Khoảnh khắc đó, hắn đã nghĩ ra con đường tiếp theo. Kế hoạch bây giờ đã hoàn thành, tiếp theo chính là cưỡng ép tiêu diệt nguyên hồn của ta.

Đương nhiên, kết quả tốt nhất là không cần động thủ, khuyên nhủ ta —— vì hoàn thành sứ mệnh, vì không phụ sự kỳ vọng của các vị tiền bối - chủ động từ bỏ sinh tử.

Hắn thân là môn đồ Cửu U môn, tuy chưa từng thấy Cửu Sinh tháp, nhưng cũng rất rõ ràng, uy lực thứ này không tầm thường, đương nhiên không muốn lấy thân phạm hiểm. Nếu như ta bị hắn thuyết phục được, vậy là tốt nhất.

Chỉ tiếc, hắn vẫn thật sự xem ta như trẻ con!

Mấy năm trước, rất có thể ta đã mắc mưu hắn, nhưng bây giờ, bất luận là xem từ lịch duyệt hay là Trương Cửu Lân thì từ lâu đã không còn là năm đó!

Huống chi, ta đối với cách làm người của gia hỏa này cũng vô cùng rõ ràng: gian sát sư muội, phóng hỏa giết sư phụ, tàn hại đồng môn, coi mạng người như cỏ rác. Vì đạt được mục đích ngoan độc của hắn, cơ hồ không có việc gì là hắn làm không được! So với Long Thanh Thu, vượt xa không bằng.

Nếu kế hoạch hoàn mỹ mà hắn thực hiện được, quả thực chính là kết quả xấu nhất.

Mặt khác, ta cũng sớm nhìn ra, sở dĩ hắn nói với ta nhiều chuyện như vậy, cũng đồng thời chuẩn bị hai tay: Vạn nhất khuyên nhủ ta không thành công, hắn lúc nào cũng có thể nhào tới, mạnh mẽ công kích hồn phách của ta.

Tuy rằng hắn bây giờ chỉ là một đoàn hồn khí mà thôi, lại ở bên trong huyễn cảnh này không thể hoàn toàn thi triển ra toàn bộ thực lực, nhưng dù sao đoàn hồn khí này cũng là vô thượng Thần cấp! Chỉ là tạm thời chưa hoàn toàn khôi phục lại mà thôi, một khi hắn cảm thấy có phần thắng thì tuyệt đối sẽ không có nửa điểm do dự nào nữa!

Cho nên, vô luận là cân nhắc theo phương diện nào, ta cũng không thể kéo dài nữa.

Hắn nói không sai, trước sau trải qua ba lần huyễn trung ly kính, ta cũng nhìn ra, muốn thoát khỏi nơi này, chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là giết hắn! Vô luận là người hay hồn, đều phải bị diệt sát sạch sẽ.

Thế nhưng, ta căn bản không làm được.

Diệt sát thần cấp vô thượng, cho dù chỉ là một đám hồn khí thì với tu vi hiện tại của ta còn lâu mới đủ.

Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể dùng biện pháp cuối cùng, đó chính là cưỡng ép phá cảnh!

Ngay từ lúc hắc ưng thao túng thân thể long kinh thiên điên cuồng xông ra, ta đã phát hiện một vấn đề, huyễn cảnh cùng mấy lần trước nhìn thấy đã hoàn toàn khác biệt, lẻ tẻ xuất hiện rất nhiều lỗ hổng. Thậm chí còn liên thông với bên ngoài không gian, ngay cả lông vũ và bông tuyết mang theo máu cũng có thể bay vào. Nói cách khác, ảo cảnh này chỉ sợ đã sắp đến bờ của mảnh vỡ rồi.

Dù vậy, với thực lực của ta vẫn khó mà xông ra, nhưng trong tay ta lại nắm tháp Cửu Sinh!

Tòa bảo tháp này là Nê đạo nhân truyền cho U Môn Thủy Tổ Trương U, uy lực của nó tất nhiên không kịp đợi.

Tuy rằng ta không cách nào đánh giá được cái gọi là Cửu Sinh Tháp và Côn Lôn kính và bảo vật nào lợi hại hơn? Nhưng ta có thể khẳng định, Ly Huyễn Cảnh dùng Cửu Sinh Tháp phá vỡ một trong số đó không có vấn đề gì! Dù sao đây chỉ là một huyễn cảnh do ta sinh ra mà thôi, hơn nữa Long Thanh Thu cầm Bát Thiên Ấn cũng bị nhốt ở trong đó., Liên tục giao chiến, mặt kính cũng dần dần tan vỡ, hẳn là đã đến cực hạn. Dưới sự cuồng xông của Cửu Sinh tháp, nhất định sẽ mở ra một con đường!

Đương nhiên, ta cũng từng nghĩ tới, bởi vậy cũng có thể dẫn phát ra một hậu quả đáng sợ khác, đó chính là Côn Luân Thần Kính ở phiên thiên ấn cùng Cửu Sinh tháp, cùng với đông đảo cao thủ kịch chiến, chợt phá vỡ. Long Thanh Thu bị nhốt trong đó có thể trốn thoát!

Thế nhưng tình hình hiện tại, ta cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Nếu kéo dài thêm một lát nữa, chờ khi hồn khí của hắc ưng hoàn toàn khôi phục, sẽ bị hắn phát hiện ý đồ của ta, đến lúc đó nếu ta còn muốn phá cảnh ra thì càng khó khăn hơn.

Nếu hắn giết hồn phách của ta, cưỡng đoạt thân thể của ta, tất cả nỗ lực của mọi người đều sẽ bị hủy hoại.

Sau đó bất kể là người thắng cuối cùng, là Hắc Ưng hay là Long Thanh Thu, đối với thế giới này, đối với hàng tỉ dân chúng mà nói hầu như không có gì khác nhau.

Vì vậy, ta liền mượn những đoạn gỗ rơi lả tả, phân tán sự chú ý của hắc ưng, lập tức nhảy lên một cái.

Cách chỗ rách gần nhất của ta là ngay phía sau hắn, nếu ta quay người bỏ chạy, lập tức sẽ bị hắn phát hiện. Biện pháp duy nhất có thể xử lý chính là lấy thân phạm hiểm, giả bộ như muốn cùng hắn liều mạng, trực tiếp hướng hắn vọt tới.

Lần này quả nhiên tấu chương, Hắc ưng căn bản không nghĩ tới, ta vậy mà ôm ý nghĩ như vậy, bị U Môn trận hấp dẫn tầm mắt, càng làm cho nội tâm Cửu Sinh Tháp còn sợ hãi, theo bản năng tránh đi mũi nhọn Cửu Sinh Tháp, đưa tay kéo ta.

"Mở!" Ta sai mất nửa người, trực tiếp ném Cửu Sinh tháp ra ngoài.

Một tiếng rắc vang lên, Cửu Sinh Tháp cứng rắn đâm vào lỗ thủng lộ ra vẻ hòa ái trên Tuyết Sơn.

Lập tức nổ ra một tiếng động trời!

Rặc rặc!

Sấm sét nổi lên giữa đất bằng, toàn bộ thế giới không khỏi chấn động.

Thân thể ta đang lơ lửng ở giữa không trung bỗng nhiên bị một cỗ khí lãng cực lớn đột nhiên xông lên không trung.

Ảo cảnh cuối cùng cũng vỡ vụn, toàn bộ thế giới trở nên trắng xóa như tuyết.

Bốp!

Ta chưa kịp điều chỉnh tốt thân hình thì một đạo ánh đao màu đỏ như máu đã tập kích thẳng vào mặt ta.

Chương thứ hai nghìn bốn tám mươi lăm Diệp Tố Linh xuất kích!

Không cần nghĩ, đao ảnh kia nhất định là hắc ưng chém tới, vô cùng nhanh chóng, cương mãnh phi thường, ngay cả thần ưng cũng không tránh né được, lúc này ta đang giữa không trung thân bất dong, nào còn có thể chạy thoát?

Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể dốc hết sức huy động Ô Mộc Trượng. Thậm chí ngay lúc này, ta đã chuẩn bị tinh thần để bị đánh gãy cánh tay.

Leng keng leng keng!

Đột nhiên, Ô Mộc Trượng cùng đạo huyết quang kia chợt bắn ra một đạo quang mang mãnh liệt.

Hai bên va chạm nhau phát ra một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó, một đạo thân ảnh khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Ầm!

Ta còn chưa kịp thấy rõ hình ảnh kia rốt cuộc là ai đã ngã thẳng xuống mặt đất thẳng tắp.

Dứt khoát là tuyết đọng trên mặt đất rất dày, ta phân giải bớt phần lớn lực đạo, đứng dậy.

Lại xem xét, lại là bị hắc ưng xâm chiếm thân thể long kinh thiên một tay cầm đao đứng xa xa ngoài ba mươi mấy thước, trên làn da trần – Lộ lóng lánh hào quang màu vàng nhạt, ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ.

Tuyết đọng xung quanh hắn đều bị hòa tan, tạo thành một hố sâu rộng năm mét, đối diện rõ ràng xuất hiện một cái rãnh dài rộng hai mét.

Ngay tại cuối rãnh dài kia, có một tráng hán cởi trần thân trên cao chừng hai mét đứng ở đó, tay chống một thanh trường đao đối mặt với hắn.

Không ai khác, đúng là lực sĩ của Côn Luân – Long Thanh Thiên, một đường cõng ta tới Thất Thải Hà đảo.

Xem ra, vừa rồi khẳng định là hắn ở trong hư không giúp ta cản một đao kia.

"Hắc, sức lực không nhỏ." Long Thanh Thiên ngây ngốc nhìn con hắc ưng ở phía đối diện, rất vui vẻ cười hắc hắc hỏi: "Ta nói này, ngươi tên là gì? Thanh đao pháp này học được ở đâu vậy?"

"Ở đâu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy!" Đột nhiên, từ sau lưng truyền ra một tiếng quát lớn thanh thúy.

Ta quay đầu nhìn lại, ở trên sườn tuyết cao hơn mặt đất bảy tám mét ở phía sau ta, hai tay chắp sau lưng là một tiểu nữ hài tinh linh sáng long lanh.

Tám chín tuổi, tóc dài như thác nước màu đen, váy dài như lửa tung bay theo gió tuyết, đôi chân nhỏ trần như thủy tinh nhẹ nhàng đạp trên mặt tuyết, không hiện ra vết tơ.

Đúng là Tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh!

"Tiểu Hắc chính là bị hắn giết chết, ngươi còn chờ cái gì?" Diệp Tố Linh sắc mặt nghiêm trọng nói.

"Con bà nó chứ." Long Thanh Thiên vừa nghe vậy lập tức nổi giận, vung mạnh thanh đao lớn thả người nhảy lên, hóa thành một đạo bạch quang, phóng thẳng về phía đối diện.

Leng keng leng keng!

Lại một tiếng kích minh, Hắc Ưng và Long Thanh Thiên va mạnh vào nhau.

Tuyết rơi như mưa, sương trắng tràn ngập tựa như đột nhiên tạo nên một trận bão tuyết!

Trước đó, Tiểu Bạch Long thắng cao hơn Trương Thiên Bắc, thậm chí vì nguyên nhân khác biệt, kết cảnh xung quanh ta cũng xuất hiện, nhưng sau khi ảo cảnh vỡ nát, tất cả cũng biến mất không thấy. Chỉ có Hắc Ưng là ngoại lệ, vậy mà theo ta xông ra ảo cảnh.

Nguyên nhân hàng đầu chính là ta lần này dùng Cửu Sinh Tháp phá tan huyễn cảnh, cũng không có giết chết nguyên hồn của hắn. Mặt khác, lão già này cũng có kinh nghiệm, rất khó chơi. Trong khoảnh khắc Ảo Cảnh bị nghiền nát, hắn cũng phát hiện ra có gì đó không ổn, cũng bất chấp chuyện xâm hồn nhập thể, cướp đoạt chân thân nguyên thể của chủ Vạn Linh Chi Chủ, trực tiếp điều khiển thân thể rồng động trời gần đó.

Nói cách khác, lúc này Hắc ưng đã hoàn toàn hợp nhất cùng Long Kinh Thiên, không thể phân hồn ra nữa, đại khái tình hình cũng không khác với Quỷ Quái Tử đã đoạt xá thân thể Mã Bán Tiên năm đó.

Tuy rằng do đó, thân hồn hắn hợp nhất, hành động càng thêm tiện lợi, hoàn toàn không khác gì thân thể mình. Nhưng dù sao rồng động trời còn không phải thần cấp vô thượng, bị hạn chế này, bản lĩnh của hắc ưng cũng bị tiêu giảm không ít.

Dù vậy, nguyên hồn Hắc ưng cường đại lại thêm khí lực long kinh thiên, đây tựa như tổ hợp ma quỷ vậy.

Thực lực của hắn lập tức chỉ sợ so với Thu Phong Trảm năm đó cũng thấp hơn một bậc mà thôi!

Mặc dù thực lực Long Thanh Thiên cũng rất kinh người, nhưng chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

Ta kéo Ô Mộc Trượng muốn gia nhập chiến đoàn, lại chợt nghe tiểu sư tỷ kêu lên: "Không cần ngươi động thủ."

"A? " Lần này nàng làm ta ngây người.

Mặc dù thần chí của Long Thanh Thiên có chút ngơ ngơ ngác ngác, lại là đại ca của Long Thanh Thu. Nhưng người này cũng không biết đã chịu đựng những gì, giống như đã quên đi rất nhiều chuyện. Từ khi gặp mặt ta đến giờ, hắn vẫn luôn luôn luôn luôn gọi tiểu sư tỷ là Diệp lão đại., Lại càng là trung thành tuyệt đối chấp hành phân phó của nàng, một đường cõng ta đến Thất Thải Hà Quang đảo, nghĩ như vậy, tiểu sư tỷ cũng không nên trơ mắt nhìn hắn liều mạng giết mà không chút động lòng a, nhưng nàng như thế nào còn ngăn trở không cho ta đi hỗ trợ đây?

Chẳng lẽ là... Tiểu sư tỷ vô cùng nắm chắc, nhất định người chiến thắng cuối cùng nhất định là Long Thanh Thiên?

" Nê đạo nhân nói, đây là dư mạch chi tranh của Long gia, nếu có ngoại nhân nhúng tay, long gia nhất mạch sẽ đoạn tuyệt như vậy. bùn đạo nhân năm đó truyền pháp Long Nguyên Tôn, dù sao thầy trò một hồi, không muốn nhìn thấy kết quả như vậy. Hơn nữa...

"Năm trăm năm sau sẽ có một lần Phong Thần, sứ mệnh của vòng đó sẽ do người Long gia hoàn thành."

Tiểu sư tỷ nói xong, quay đầu lại nhìn ta một cái nhàn nhạt nói: "Về phần Hắc Ưng, cứ để ta xử lý đi! Dù sao chuyện báo thù thì ta cũng có phần."

Ngữ khí của tiểu sư tỷ vô cùng lạnh lẽo, nhất là khi nhắc đến việc báo thù hai chữ, ánh mắt lóe lên một tia sát khí lạnh thấu xương.

Ý nàng tất nhiên là năm đó ở ác ma chi cốc, hắc ưng ám sử quỷ kế, sát hại bồ câu lão tiền bối.

Khi đó hắc ưng kiêu ngạo cỡ nào, một cỗ khí lãng đã khiến tiểu sư tỷ bị thương nặng. Nhưng hôm nay, tiểu sư tỷ lại không để hắn vào mắt chút nào, bộ dạng tràn đầy thành tựu ở trong ngực, phảng phất giết hắc ưng chẳng qua là lấy đồ trong túi, không thể dễ dàng hơn.

"Ngươi đi nhanh đi, ngươi còn có sứ mạng của ngươi mà muốn đi hoàn thành. Trước khi ngươi trở về, toàn bộ địch nhân đều giao cho ta chùy tử." Ta đang tự cảm khái, tiểu sư tỷ lại nắm chặt nắm đấm nói.

"Vậy ngộ nhỡ có rồng..."

"Ta nói rồi, là tất cả kẻ địch." Tiểu sư tỷ giận dữ ngắt lời ta, trừng mắt nhìn ta: "Ta để lại cho ngươi thời gian không còn nhiều lắm! Ngươi nhất quyết phải làm cho tất cả mọi người hi sinh một cách vô ích mới cam tâm sao? Đi mau."

"Ta..."

"Đi!"

Ta mới vừa mở miệng, đã bị tiểu sư tỷ tức giận mắng, lập tức bàn tay nhỏ bé vẫy một cái, tháp Cửu Sinh rơi xuống đất tuyết vù vù bay ra, vững vàng rơi vào trong tay ta.

Ngay sau đó, tiểu sư tỷ lại run tay một cái, gió Bắc chợt nổi lên, thổi lên tuyết vụ đầy trời, hoàn toàn che trở tầm mắt của ta.

"Trương Cửu Lân, nếu ngươi làm không xong sứ mệnh thì không xứng làm sư đệ ta!" Trong sương mù tuyết, âm thanh thanh thanh thúy của tiểu sư tỷ lại vang lên.

"Được!" Ta đáp một tiếng thật nặng, sau đó chạy như điên về phía trước mà không hề quay đầu lại.

Mặc dù vừa rồi tiểu sư tỷ không nói rõ, nhưng ý tứ trong lời nói lại rất rõ ràng: Trước khi ta hoàn thành sứ mệnh, trước khi thu hồi Đả Thần Tiên, sẽ thay ta ngăn trở tất cả nguy cơ, cho dù là Long Thanh Thu phá kính đi ra, cũng sẽ không do dự nghênh chiến một mình.

Lão Cao, Thiên Bắc, Tiểu Bạch Long, đã liên tiếp hy sinh.

Tiểu sư tỷ nàng...

Ta không dám nghĩ tiếp nữa, cắn chặt răng chạy như điên.

Chạy vội, trước mắt có một đám lông vũ bay xuống.

Lông chim dài màu đen nhiễm máu tươi, ta nhớ rất rõ, đó vốn là mọc trên đỉnh đầu tiểu hắc của thần ưng.

Tiểu Hắc bị hắc ưng giết chết.

Nếu như ngươi trên trời có linh, hãy phù hộ cho tiểu sư tỷ có thể giúp ngươi báo thù rửa hận!

Tiểu sư tỷ, bất kể gặp phải tình huống gì nàng nhất định phải cố gắng chịu đựng, ta nhất định sẽ trở về nhanh chóng.

"Rống!" Đúng lúc này, từ trong Tuyết Sơn phương xa lại truyền ra một tiếng rống giận rung trời.

Đó là tiếng hò hét sứ mệnh, đến từ sâu trong nội tâm!

Con sông lớn nghịch lưu hai ngàn bốn trăm tám mươi sáu là con sông lớn ngược dòng.

Sau khi người bùn hóa mây bay đi, Hà Quang đảo và tiểu sư tỷ cũng đồng thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cũng không biết nguyên nhân vì sao, nàng vậy mà lại không sớm không muộn xuất hiện ở nơi này. Hơn nữa, nàng dường như đã sớm biết ta sẽ gặp phải cái gì.

Điều thần kỳ hơn chính là, nàng không cần hỏi ta, nàng đã biết người cầm trường đao đỏ như máu đứng đối diện ta là rồng kinh thiên, xâm nhập vào trong cơ thể hắn chính là hắc ưng!

Nghĩ lại một chút, tiểu sư tỷ đã từng nói qua tranh đấu giữa Long Kinh Thiên và Long Thanh Thiên là dư mạch của Long gia, hơn nữa còn liên quan đến phong thần của năm trăm năm sau. Bởi vậy mới nghĩ, Long Thanh Thiên đã chết từ nhiều năm trước tại sao lại xuất hiện ở nơi này cũng là thuận lý thành chương.

Hết thảy có lẽ đều trong minh minh định số, đã sớm bị Nê đạo nhân đoán trước.

Nhưng bây giờ ta có tâm tư gì để ý tới những chuyện này chứ?

Long Thanh Thu đang ở trên Côn Luân Sơn, tuy tạm thời hắn còn chưa cách nào phá cảnh mà ra, nhưng một khi bị hắn đuổi kịp, hậu quả cơ hồ không thể tưởng tượng nổi!

Vì tranh thủ thời gian cho ta, yểm hộ ta chạy ra khỏi huyễn cảnh, cao lớn, Thiên Bắc, tiểu Bạch Long bọn người đã sớm chết trận. Lão Lục, Thải Vân, bọn người đầu tiên vẫn treo một đường sinh tử không rõ.

Hiện giờ, tiểu sư tỷ cũng đứng ra cản phía sau giúp ta, hình thành nên một lá chắn cuối cùng!

Lại càng không cần phải nói, trước sau hy sinh bạch mi, Phượng đại sư cùng mấy vị tiền bối.

Ta quyết không thể phụ kỳ vọng của bọn họ, để bọn họ chết vô ích.

Ta nhất định phải lấy được Đả Thần Tiên, hoàn thành sứ mạng thuộc về ta!

Long Thanh Thu, ngươi chờ đó cho ta!

Tuyết vụ tràn ngập sau lưng, cuồng phong cuồn cuộn.

Trước người là núi cao nguy nga, tiếng gào ngập trời!

"Tiểu sư tỷ, nhờ ngươi rồi! Ta nhất định sẽ quay trở về nhanh!" Ta quay người lại, hướng về sương tuyết mờ mịt phía sau hô lên, lập tức cũng không quay đầu lại lao vào trong biển tuyết, thẳng hướng tòa tuyết sơn to lớn xa xa đón trời cao kia chạy như điên. Một mảng mặt đất này đã sớm bị đông lạnh thành băng mỏng, mặc dù tuyết lớn tung bay, cuồng phong thổi quét, nhưng lại không giống như ta vừa mới thoát khỏi huyễn cảnh bước đi.

Vì vậy, ta trực tiếp bỏ lại hai chân, liều toàn bộ khí lực, chỉ để ý một mùi điên cuồng xông lên!

Bắc Phong gào thét, hàn khí lạnh lẽo thấu xương tủy, mỗi một luồng gió rét đều như dao nhỏ cắt da thịt đau nhức.

Vô số bông tuyết lông ngỗng rơi lả tả xuống, trắng xoá gắn ở trước mắt, rơi lên trên người, lại bị hơi nóng từ thân dưới tán phát ra hòa tan từng tầng một.

Ở trong Tuyết Sơn mênh mông này, ta như tắm hơi bị hơi nước bao trùm, ngay cả chính ta cũng không phân biệt được đó rốt cuộc là nước hay mồ hôi.

Chạy, điên cuồng chạy mất mạng!

Tiến lên, tiến lên, lại tiến lên.

Lúc này, ta cũng bất chấp, cái gì cũng không quản được.

Trên dưới toàn tâm chỉ có một mục tiêu, đó chính là mau chóng vọt tới phần cuối!

Mỗi một bước chân, liền đến gần ngọn núi tuyết lớn kia thêm một bước, liền cách thắng lợi cuối cùng gần thêm một phần.

Ta không dám lười biếng chút nào, một lát không dám dừng lại!

Không biết chạy bao lâu, càng không biết chạy càng ra bao xa, ngay lúc ta sắp kiệt sức, cuồng phong bão tuyết đột nhiên dừng lại.

Bên tai của ta đột nhiên vang lên tiếng nước chảy ào ào.

Ơ? Ở sâu trong Côn Luân sơn quanh năm băng phong, vậy mà còn có một con sông khác?

Ta hơi cảm thấy kinh ngạc, nhưng dưới chân vẫn không ngừng lại.

Chạy như điên ra hơn mười mét, sau đó đột nhiên dừng bước.

Tuyết địa đã tới phần cuối, còn bên kia thì cách xa hơn trăm mét. Phía dưới tầng đổ xuống là một con sông lớn rộng chừng bốn, năm mét, quanh co khúc khuỷu, xoay quanh mà lên...

Ơ? Không đúng.

Ta đứng ở bên vách núi, lau đi vệt nước trên đầu, không khỏi đột nhiên sửng sốt, sao con sông lớn này lại cổ quái như vậy?

Xung quanh đều là sông băng mênh mông, vạn năm không thay đổi, ở trong này lại nằm ngang một con sông rộng lớn như thế. Chỉ là nước sông cũng thôi, nước sông kia vẫn còn đang ùng ục bốc hơi nóng, trên mặt sông tràn ngập hơi nóng, như khói như sương.

Càng làm người ta không hiểu chính là, nước sông kia lại vẫn đi ngược dòng, phóng thẳng lên đỉnh núi.

Không sai!

Ta lại cẩn thận nhìn một chút, nghiêm túc phân biệt một chút, nước sông kia đích thật là từ thấp hướng lên cao, ngược hướng chạy như điên.

Đây là... Nghịch Lưu Hà?

Hô một chút, ta lập tức nhớ tới một sự kiện.

Lúc đó, lúc ở tầng thứ sáu Dưỡng Quỷ Địa của Long Tuyền sơn trang gặp được cơ quan đại sư Công Thâu Ly, hắn đã từng muốn lấy Giang cá lớn đầu tiên làm chất, ép ta tiến đến Côn Luân tìm cho hắn một món đồ, hơn nữa còn cho ta một tấm bản đồ Côn Luân.

Sau khi ta thiết kế tru sát Công Thâu Ly, ta đã cẩn thận nghiên cứu qua tấm bản đồ nhỏ kia một hồi lâu, đã đọc qua rất nhiều tư liệu về sơn mạch Côn Luân, nhưng lại cực kỳ thất vọng phát hiện, sông núi mà ta đánh dấu trên bản đồ kia, thậm chí chí là cao thấp, cũng không có một cái nào là ăn khớp với tư liệu.

Nếu như không phải bên cạnh còn viết bốn chữ Côn Luân Bí Cảnh, quả thực ta đều cho là bị người ném bao thầu!

Nghĩ lại, Công Thâu Ly vài chục năm như một ngày, chịu khổ đau ước mơ đến hiện tại, liền giấu ở chỗ sâu trong bản đồ. Hơn nữa hắn còn đặt tiền đặt cược lớn như vậy, nghĩ như thế nào, đều không nên nói đùa.

Càng không có khả năng sớm nhìn thấy ta đã chuẩn bị trước một phần địa đồ giả!

Cho dù là giả, ngược lại càng phải ghi rõ vài toà sơn mạch chính xác sông ngòi, khiến cho người khác tạm thời không phân biệt được thật giả mới đúng a.

Hơn nữa, lúc ấy trong ngực Công Thâu Ly đã có kế hoạch, hắn hoàn toàn không tin tưởng vào bản thân mình, cuối cùng sẽ chết trên tay ta, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không làm ra một tấm bản đồ như vậy.

Vậy mới nói, bản đồ kia chắc chắn là thật.

Chỉ là trong lúc nhất thời ta không hiểu được.

Lúc đó, hắn chịu sự lừa gạt của ta, chết ở trên hộp cơ quan mà Trương Mị lưu lại. Nếu như không phải vì vậy mà chết, trước khi bức ta rời đi, khẳng định còn có thể chỉ điểm cho ta địa đồ——hắn muốn ta chiếu theo bản đồ vật kia lấy được vật kia, vậy đầu tiên cũng phải để cho ta xem rõ ràng bản đồ đã rồi mới nói sau?

Chỉ tiếc, Công Thâu Ly có quá nhiều tự tin đối với cơ quan thuật của mình, cuối cùng vẫn chết trên hộp cơ quan. Thế nhưng chết theo hắn, địa đồ này cũng không còn ai có thể nhìn ra.

Ta nghiên cứu tấm bản đồ thật lâu cũng không phát hiện ra manh mối gì, ngược lại phát hiện rất nhiều chỗ không hợp lý.

Ví dụ như trong bản đồ kia, một ngọn núi lớn cao ngất trong mây bị vẽ trong sơn động, trên một dòng sông lớn uốn lượn có một chiếc thuyền nhỏ không người, bên cạnh thuyền vẽ hai sợi dây nhỏ tà hướng lên trên, biểu thị chiếc thuyền kia là trôi về phía thượng lưu, nhưng nơi vẽ thuyền nhỏ, rõ ràng là ở trên sườn núi.

Lúc đó, ta nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được.

Nhưng bây giờ, ta vừa thấy dòng sông ngược dòng này thì lập tức hiểu rõ!

Đúng là đến rồi!

Phương hướng mà bản đồ bí tàng Công Thâu Cửu chỉ, chính là hướng đi cuối cùng của chuyến đi lần này của ta.

Nghĩ đến đây, ta cũng không do dự cái gì, thả người nhảy xuống nước sông.

Hạng hai nghìn bốn tám trăm tám mươi bảy hoa đào nguyên thủy.

Nước sông sôi trào, chừng sáu bảy mươi độ, giống như suối nước nóng tự nhiên.

Ta mới từ nơi cực hàn nhảy xuống, còn cảm giác mười phần thích ý, rất nhanh có chút không chịu nổi. Theo dòng nước cuồn cuộn về phía trước, nhiệt độ nước càng ngày càng nóng, hơi nước trên mặt sông càng cơ hồ khiến người ta hít thở không thông.

Chắc hẳn là bởi vì phía trên mặt sông toàn bộ sương mù trắng mênh mông đều bị che lại nên mới không bị chiến hạm chở người và vệ tinh trên mặt đất phát hiện.

Nước sông cuồn cuộn chảy xiết, cực kỳ chảy xiết, căn bản không cần ta chèo, trực tiếp kéo ta đi lên trên.

Theo mực nước không ngừng dâng cao, nhiệt độ nước cũng đang không ngừng được nâng cao.

Lúc này, toàn thân ta bị phỏng đỏ bừng bừng đau nhức, chỉ sợ không bao lâu nữa, sẽ bị nấu thành canh thịt trắng rồi!

Rắc rắc, rầm rầm...

Phía trước, liên tiếp phát ra từng tiếng nổ mạnh.

Đến gần xem xét, nguyên lai là bởi vì nhiệt độ nước quá cao, khối băng ven đường liên tiếp hòa tan hai bên bờ sông, nhao nhao rơi xuống nước. Ngay sau đó, từng đợt sóng lớn liên tiếp trào lên.

Hai mắt của ta gần như đã bị sương mù trắng mênh mông che lấp, để tránh bị khối băng đập trúng. Ta chỉ có thể dựa vào nhĩ lực phán đoán, thỉnh thoảng vung Ô Mộc Trượng đẩy trái phải chắn. Thế nhưng càng lên cao, nhiệt độ của nước càng cao, tần suất đập của khối băng cũng càng nhanh.

Mặc dù với tu vi và thể lực hiện tại của ta, việc đánh khối băng sớm không thành vấn đề. Nhưng vấn đề ở chỗ khối băng rơi xuống vô cùng vô tận, ta lại bị bao bọc trong sóng nước, có lực không dùng được, mệt mỏi đến cực điểm lại không có tác dụng lớn, căn bản là không có thời gian nghỉ ngơi.

Ai?

Có rồi!

Trong lúc đó, linh quang của ta lóe lên rồi nghĩ ra một biện pháp hay.

Ta nương theo nước sông cuồn cuộn lên, khối băng đó cũng như vậy a!

Này giống cái gì?

Chẳng phải chỉ là bè trúc trôi nổi theo dòng sông thôi sao?

Ta chỉ muốn đứng trên khối băng, không phải là được rồi sao.

Hơn nữa chỉ cần đứng ở trên, là có thể thoát ly nước sông nóng người, miễn trừ nỗi đau nóng. Tùy theo khối băng dần dần hòa tan, nhiệt độ cũng sẽ thoải mái hơn nhiều, không phải ta cố sức không đòi hỏi xuống sông mắc tội này làm gì?

Vừa nghĩ tới, ta cầm ô mộc trượng thả người nhảy lên, giẫm trên một khối băng thạch lớn.

Quả nhiên, lần này thì thoải mái hơn nhiều.

Sau đó, ta lại mượn Ô Mộc Trượng, ở trên khối băng thuận dòng nhảy vọt, vậy tốc độ càng nhanh hơn rất nhiều.

Nước sông tuôn ra, chảy thẳng lên trên.

Sông băng trước mắt càng ngày càng gần, nhưng chính vì nguyên nhân càng ngày càng gần, hiện trước mắt càng lúc càng lớn, mãi tới về sau, đã không nhìn thấy bầu trời.

Nhiệt độ của nước sông cực cao, nhưng tầng băng cũng càng ngày càng nhiều, cuối cùng đông cứng ở trên mặt sông, dính sát với sông băng. Hơn nữa còn theo dòng sông cuồn cuộn chảy, tầng băng cũng bị chồng chất lên, hướng lên trên.

Ồ, nguyên lai là như vậy!

Cho tới lúc này, cuối cùng ta cũng nhìn ra vấn đề.

Trước kia bất kỳ ai nhìn thấy sông băng dưới sông băng đều có thể trước tiên cho rằng, sông ngòi là do sông ngòi hòa tan hình thành.

Nhưng tình hình nơi này lại hoàn toàn tương phản...

Con sông thần bí này là do dòng chảy ngược lên trên mà nóng hôi hổi này hòa tan hết những khối băng ven đường, hơn nữa còn vận chuyển thẳng lên trên đỉnh núi.

Sau khi trải qua cả ngàn vạn năm, cuối cùng cũng tạo thành Tuyết Sơn to lớn này!

Con sông nước nóng nghịch lưu mà lên này, lộ ra trên mặt đất cự ly không dài, phân nửa đoạn sau bị che dưới tầng băng. Nếu ta không phải là nghịch lưu mà đến, đích thân nhìn thấy, căn bản là không cách nào tưởng tượng phía dưới này lại còn chảy một dòng sông kỳ quái đến cực điểm như thế!

Nhưng vấn đề ở chỗ, theo dòng nước xuống đỉnh núi, cả mặt sông đều bị tầng băng đóng chặt che kín, thậm chí ngay cả tiếng chảy ồ ồ cũng không nghe được. Vậy ta phải làm sao đi theo dòng sông, đi tìm mục tiêu cuối cùng đây?

Ta dừng lại, cẩn thận nhớ lại địa đồ của Công Thâu Ly, đối chiếu với hướng đi con sông vừa rồi, dài ngắn.

Không sai!

Bản đồ của lão gia hỏa này miêu tả không sai chút nào, cùng tình hình thực tế giống nhau như đúc.

Nhưng mà, kế tiếp lại nên làm gì đây?

"Grào!"

Trong giây lát, một tiếng gầm giận dữ đánh tan tầng mây trên đỉnh núi tuyết, ngay cả tầng mây dày đặc cũng bị đẩy ra, lộ ra một mảnh ánh mặt trời vàng rực rỡ.

Không sai, chính là chỗ này!

Lần này, ta càng thêm kiên định tín niệm.

Một tiếng rống kia, ta nghe thấy rõ ràng, giống như trước kia, phảng phất như là phát ra từ trong lòng ta, đó là sứ mệnh triệu hoán, là tiếng hò hét từ sâu trong nội tâm.

Đây là loại này, không có sai!

Sứ mạng cuối cùng của ta đang ở phía trước.

Thế nhưng...

Bốn phía đều là núi tuyết mênh mông, một dòng sông băng lớn mênh mông vô bờ vắt ngang trước mắt, con đường tiếp theo nên đi đâu đây?

Đúng rồi! Trong giây lát ta đã nghĩ tới một biện pháp cực kỳ mạo hiểm.

Dựa theo địa đồ Công Thâu Ly chỉ dẫn, vị trí của ta hiện tại cách phần cuối dòng sông không xa, chuyển qua hai khúc quanh đó là tới. So sánh với vừa rồi dọc đường kinh qua đoạn sông, tính toán tỉ lệ dưới thước, cũng chỉ khoảng hai trăm thước.

Đã như vậy, ta đây sẽ phá tầng băng ra, thuận theo dòng nước nóng dưới mặt đất bơi qua một chút xem sao!

Chuyện cho tới bây giờ, hình như cũng chỉ có cách này.

Vì thế ta không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp huy động Ô Mộc Trượng ở trên tầng băng đập ra một lỗ thủng lớn. Lấy ra hai cái phù chú, vung tay lên, nhảy phịch xuống.

Hai phù chú kia đều là chữ "Cực"

Một tấm "Cực" chữ phù, dùng cách xa vạn phương, tránh cho hơi nóng dưới nước làm ta bị thương, một tấm khác chữ "Cực" chữ lại là lấy được Thủy tự quyết, giống như lúc ở trong Thiên Chiếu Thần mộ đuổi theo con cá sấu lớn kia, là sợ thời gian quá dài trong nước không dưỡng khí, bị ngộp chết tươi.

Mặc dù uy lực phù tự "Cực" mạnh, nhưng chế tác lại phi thường phiền toái, mà lúc thi triển lại cực kỳ hao phí tu vi linh lực, không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, ta cũng sẽ không dễ dàng vận dụng.

Tuy rằng sau khi đi xuống con sông quái dị dưới mặt đất, ít dưỡng khí vô quang, sóng nhiệt hơi nước lại nóng hơn xa so với lúc nãy, nhưng dưới sự hỗ trợ của hai cái phù chú, cũng không sao cả.

Rất nhanh, ta bị nước sông cuốn trôi, liên tiếp rẽ qua rẽ lại hai vòng.

Khi khúc quẹo qua khúc rẽ thứ hai, đột nhiên trước mắt sáng ngời, hiện ra cảnh tượng khác: Hai bên bờ sông mọc đầy cây đào, từng gốc cây rậm rạp, hoa đào nở rộ. Dưới cây hoa đào thảm cỏ xanh, bách hoa tranh hương, dẫn tới ong bướm nhảy múa.

Dòng nước sông kia cũng bởi vậy mà trở nên chậm chạp, trơn nhẵn như gương, trong trẻo chiếu ra hình ảnh của ta, nhiệt độ nước cũng không nóng không lạnh thoải mái vô cùng, còn có một đám cá nhỏ bảy màu khoái hoạt qua lại vui đùa.

Trăm mét sau, tất cả nước sông ồ ồ đều rót hết một hồ nước sâu.

Chung quanh đầm nước tràn đầy hoa đào, từng cánh hoa rơi lả tả trên mặt nước, từng cánh hoa rất đẹp mắt!

Xa xa ở một bên của đầm nước, mơ hồ lỗi ra một cái cửa nhỏ, dường như còn có thể nghe được một trận cười đùa của hài đồng nhỏ.

Cảnh tượng ta bị giật mình kinh ngạc này lập tức ngây ngốc, tiếp đó là trong đầu đột nhiên xuất hiện một từ: Đào Hoa Nguyên!

Chương thứ hai nghìn bốn tám, lại thấy giang đại cá lớn.

"Trong Tấn Thái Nguyên, người Võ Lăng bắt cá làm nghề, duyên cạn nước, quên đường xa gần, chợt gặp rừng hoa đào..."

Đào Uyên Minh có một quyển "Đào Đào Nguyên Hoa Ký" này ta đã quá quen thuộc rồi. Lúc đầu nghịch ngợm, bị lão sư phạt phạt phạt hai trăm lần, cho tới bây giờ ta vẫn có thể thuộc lòng như nước. Khi đó, ta vừa ủy khuất sao chép, vừa còn hận Đào Uyên Minh.

Chuyện vô nghĩa như vậy, ngươi nói trắng ra cái gì? Hại ông đây bị phạt phạt viết nhiều chữ như vậy.

Nhưng ta nào từng nghĩ tới, một ngày nào đó, ta thật sự gặp được hoa đào hoa nguyên do trong văn chương đặt ra!

Điểm khác biệt duy nhất chính là, con đường mà ta tới lại càng thêm thần kỳ.

Vậy mà tìm được từ một dòng nước nóng ngược dòng nước!

Nhưng mà... Võ Lăng trong văn tự kia không phải chỉ cái hồ Nam Thường Đức hiện nay ư? Chuyện này sao lại xuất hiện ở trên Côn Luân sơn được chứ.

Cũng đúng, ta lại nghĩ lại: Nếu là thật tại Thường Đức sợ rằng đã sớm bị phát hiện. Nếu nói trên thế gian, thật sự có một chỗ thần kỳ như vậy, cũng chỉ có Côn Luân Sơn ít ai lui tới như vậy, những nơi quỷ thần khó tới mới có thể tồn tại.

Mặc kệ nó là cái gì.

Nếu đã đến đây rồi, vậy ta đi xem đến tột cùng là như thế nào.

Huống chi, vô luận địa đồ của Công Thâu Ly, hay là một tiếng gào thét dị thường thân thiết kia cũng tốt, đều là một đường chỉ đến nơi này, bất luận thế nào, ta cũng không thể lui về.

Nghĩ tới đây, ta liền tỉnh táo lại, nhảy xuống bờ, đi thẳng tới chỗ cửa động nhỏ trước mặt.

Giống hệt như lời nói trong Phần Hoa Nguyên Ký, cửa động kia lúc đầu rất hẹp, không sai biệt lắm chỉ có thể cho phép một người ra vào, nhưng đi tới đi lại, càng ngày càng rộng rãi, sau khoảng trăm bước bỗng nhiên sáng sủa.

Cảnh tượng kỳ lạ thứ hai được ghi lại trên bản đồ Công Thâu Ly cũng lập tức hiện ra trước mắt: Trước mặt ta vậy mà có một ngọn núi sừng sững!

Cao vút trong mây, kỳ phong ngút trời!

Bên dưới ngọn núi kia, trong mắt xanh ngắt, có một thôn trang nhỏ tường trắng ngói đen, rất giống kiến trúc hoa phái.

Một đám hoặc là cạo tóc, hoặc một đứa bé nhỏ tết bím tóc dê cầm trong tay một cái xe gió, hi hi ha ha chạy tới chạy lui.

Trên bờ sông ngoài thôn, nằm sấp một con trâu vàng già lười biếng, dưới tán cây rủ liễu đứng chắp hai tay một lão đầu nhi, ngửa mặt nhìn lên trời không biết nhìn cái gì.

Rốt cuộc đây là nơi nào?

Rốt cuộc đây là người nào?

Chẳng lẽ đúng như trong văn tự, là Tần Mạt chiến loạn, là thôn dân chạy nạn đến đây?

Nhưng cũng không đúng!

Những người trước mắt, vô luận là lão nhân hay là hài tử, mặc dù tất cả đều mặc trang phục của cổ nhân. Có thể xem ánh mắt cùng kinh nghiệm nhiều năm của ta, lại có thể phán đoán tuyệt không phải xuất xứ từ Tần triều, căn bản không biết những người này rốt cuộc là triều nào, là thế hệ nào!

Càng kỳ quái hơn chính là, những đứa bé kia vừa mới từ trước mắt cách ta không xa vội vàng chạy qua, nhưng lại như căn bản không nhìn thấy ta, không có bất kỳ đứa bé nào nhìn nhiều một cái. Lão đầu nhi dưới lá liễu lại càng không nhúc nhích.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Ta ngây người tại chỗ, mạnh mẽ đè nén sự ngạc nhiên trong lòng, trực tiếp hướng về phía lão giả lưng đeo hai tay ở dưới cây liễu đi tới.

"Lão trượng, xin..." Ta đi tới trước mặt hắn chắp tay thi lễ, nhưng là vừa mới hé miệng, lại mãnh liệt ngây ngẩn cả người!

Lão đầu nhi này... làm sao mà quen thuộc vậy.

vóc người không cao, thân hình hơi gầy, con mắt không lớn, nhưng đặc biệt có thần, trên mặt mọc ra chút lốm đốm già, trên cằm treo một chòm râu dê đen trắng.

Đây là... giang đại ngư?

Không sai, chính là cá lớn sông.

Ta lại cẩn thận xem một chút, lập tức cực kỳ chắc chắn!

Trên đời này có khả năng có hai người cực kỳ tương tự, nhưng lại chưa từng nghe nói hai người cực kỳ tương tự nhau, ngay cả vị trí và hình dạng mỗi cái lão niên đại cũng hoàn toàn giống nhau như đúc.

Đừng nói người khác, ngay cả Giang Đại Ngư và Giang Tiểu Ngư song sinh, vị trí mà hai người bọn họ sống cũng hoàn toàn khác nhau.

Chắc chắn rồi, hắn chính là cá lớn!

"Giang sư huynh!" Ta lập tức kích động bật thốt lên, lập tức bất chấp tất cả, nước mắt lưng tròng tiến lên gắt gao bắt lấy hai vai của hắn.

Nhưng trong ánh mắt lão đầu nhi kia lại hiện lên một tia kinh dị, cũng không thấy hắn làm gì, nhẹ nhàng lui lại, tránh thoát từ trong tay ta ra, lẳng lặng đứng ở ngoài ba thước.

"Không ngờ ngươi có thể nhìn thấy ta." Lão giả kia nhìn từ trên xuống dưới đánh giá ta vài lần, sau đó rất là kinh ngạc hỏi.

Hả?

Lần này, hắn lại thăm dò ta.

Cái gì mà có thể nhìn thấy ngươi?

Một người sống lớn như vậy đứng ở chỗ này, làm sao lại không nhìn thấy đây.

Rốt cuộc đầu óc của ngươi có vấn đề hay là bản thân ta không hiểu được?

Nhưng hiện tại ta cũng lười nghĩ những điều này, lại đi về phía trước một bước nói: "Giang sư huynh, ngươi không biết ta sao? Ta là Trương Cửu Lân đó."

"Trương Cửu... Sao?" Lão giả kia đột nhiên cả kinh, "xoạt" một tiếng trợn tròn đôi mắt nhỏ, hết sức nghiêm túc hỏi lại lần nữa: "Ngươi nói ngươi là ai?"

"A? Ta là Trương Cửu Lân a."

"Trương Cửu Lân! Ngươi nói ngươi tên là Trương Cửu Lân?"

"Đúng vậy." Ta thấy hắn như nhớ ra điều gì, lại bước lên trước hai bước, gấp giọng nói: "Giang sư huynh, ngươi làm sao vậy? Ngay cả ta cũng không nhận ra."

Lão giả kia toàn thân run rẩy, giống như còn kích động hơn cả ta —— bất quá lại để cho hắn kích động như thế lại hình như là một chuyện khác.

Hắn ta chảy nước mắt ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, nói: "Trời đất ơi! Ngươi đã tính là đến rồi! Cuối cùng cũng chịu đến tận cùng rồi!"

Lần này lập tức nói cho hắn biết một lý do.

Cái gì gọi là ta tính tới, cái gì gọi là chịu đến tận cùng rồi?

Thế này là theo hướng nào đây?

Mộc ngã đứng trước mặt hắn nửa mét, hai tay trống không, không biết như thế nào cho phải.

Đến lúc này, đầu óc ta mới thoáng thanh tỉnh lại, rất là nghi ngờ hỏi: "Sao vậy? Ngươi thật sự không phải Giang sư huynh?"

"Vâng, cũng không phải." Lão giả kia hơi có vẻ kích động lau nước mắt, thuận miệng nói một câu như vậy càng làm cho ta khó hiểu.

"Đây là có chuyện gì?" Ta rất kỳ quái hỏi.

"Kia vừa là kiếp trước của ta, lại là đời sau của ta." Lão già lau khô nước mắt, giới thiệu với ta: "Nếu như trước đây ngươi đã gặp ta, lại có thể đi thẳng tới nơi đây, chắc hẳn hắn đã chết từ lâu rồi. Ta vẫn còn sống, nhưng hắn đã chết, đó đương nhiên là kiếp trước."

"Mà ta cũng ở chỗ này, trải qua cửu thế khổ kiếp chưa bao giờ rời thôn, liền là hậu thế."

Lần này, xem như ta hoàn toàn bị hắn làm cho mơ hồ: "Vậy rốt cuộc ngươi là ai?"

"Sau khi ngươi vào thôn, người đầu tiên nhìn thấy ta, cũng đã kinh động đến nguyên hồn của ta. Như thế xem ra, ta tất nhiên chính là người khải pháp của ngươi. Mà ngươi lại là người độ kiếp của toàn thôn!"

Lời giải thích càng khiến ta không biết phải nói thế nào, thế nhưng xem ra, muốn hiểu rõ vấn đề này, cũng không phải dăm ba câu có thể hiểu được. Vì vậy ta suy nghĩ một chút, chuyển đổi sang đề tài khác, chỉ chỉ thôn nhỏ cách đó không xa hỏi: "Đây là nơi nào?"

Hai ngàn bốn trăm tám mươi chín ngàn của Triều Đào Hoa Nguyên Ký Chi chân tướng.

"Thôn Thái Nguyên." Lão đầu trả lời.

"Thôn Thái Nguyên?" Ta nhíu mày.

"Đúng!" Lão giả kia gật đầu nói: "Ý chỉ lấy Dương Thái Thái Hồi Nguyên, mọi người trong thôn này, tất cả đều giống ta trải qua cửu thế khổ kiếp, chỉ chờ ngũ linh nhân đến..."

"Vũ Lăng Nhân?" Ta còn chưa đợi hắn nói xong, không khỏi kinh hãi kêu lên.

Lập tức hắn nghĩ tới việc Đào Nguyên Ký của Đào Uyên Minh: "Trong Tấn Thái Nguyên, Võ Lăng Nhân bắt cá làm nghề..."

"Đúng vậy!" Nhưng lão giả kia lại phảng phất không biết là cái gì, tiến thêm một bước hướng ta giải thích: "Thường nói vạn vật đều có linh, thiên địa nhân quỷ thần, đây là ngũ linh chi nguyên. Tu tập ngũ linh chi thuật này, đều có thần thông. Thiên linh giả hô phong hoán vũ, truy tinh trục nguyệt; Địa linh giả phiên giang đảo hải; địa linh giả phiên giang đảo hải., Tôi Sơn Diệt Lĩnh, nhân linh giả hiệu lệnh vạn dân, một hô trăm ứng; quỷ linh giả hồn sinh bất diệt, vạn cốt tương sinh. Thần linh giả trường sinh bất tử, niệm thuận ý thành. Thế nhưng từ cổ chí kim, người có thể đồng thời nắm giữ ngũ linh bản nguyên trong thế gian này lại ít càng thêm ít, loại người này bị gọi là ngũ linh nhân."

Ông lão kia dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Mà trong Thái Nguyên thôn này, ngũ khí lan tràn, có thể bài trừ trùng điệp cấm chú tiến vào, tất nhiên là Ngũ Linh nhân. Nếu những người khác mặc dù có năng lực bài trừ cấm chú tiến vào trong đó, nhưng cũng không cách nào nhìn thấy cảnh tượng bên trong. Nói cách khác, nếu hắn có thể đi vào, căn bản là không nhìn thấy thôn trang này, cũng không nhìn thấy bất kỳ người nào, chỉ có thể coi thôn trang này như là khe sông núi mà thôi."

"Bảy mươi năm trước, có một tên tiểu tử cõng rương gỗ lớn trải qua muôn vàn hiểm nguy, cuối cùng cũng tìm được nơi này. Mặc dù hắn không phải là ngũ linh nhân, nhưng lại rất quen thuộc với trận pháp cơ quan. Sau khi đi trong thôn ba ngày, hắn vừa vẽ tranh, vừa tìm kiếm phương pháp phá giải. Cuối cùng hắn cũng tìm được thông đạo. Sau đó, hắn từng định mạnh lên Kỳ Lân Đài, cuối cùng chặt đứt một cánh tay, buồn bã rời đi."

"Năm mươi năm trước, lại có một tên tiểu tử tướng mạo tuấn tú, sau khi tiến vào trong đó thì bị vây khốn hơn hai mươi ngày, mặc dù hắn không phải là người của ngũ linh, nhưng tạo nghệ về cơ quan trận pháp cũng kém xa một tiểu tử trước kia., Thế nhưng hắn lại tu thành vô thượng thần cấp, dựa vào linh lực vô cùng cường đại, cuối cùng vẫn đi tới. Mãi tới bên Kỳ Lân đài, bằng tu vi của hắn tự nhiên có thể nhìn ra cấm chế nơi này, hắn tuyệt đối không phá giải được, vì thế thở dài ba tiếng bất đắc dĩ trở về."

"Hai người này tuy rằng đều tay trắng quay về, nhưng là hai người đã từng tới Kỳ Lân Đài từ ngàn năm trước. Điều này tính ra thì toàn bộ Thái Nguyên thôn từ khi xây thôn cho tới hiện tại, trước sau chỉ có bốn người đi vào."

"Trừ hai người bọn họ ra, từ hơn 500 năm trước từng có một Ngũ Linh nhân làm nghề bắt cá đã từng tới. Chính vì hắn là người trời sinh Ngũ Linh, cho nên hắn từng gặp qua sơn trang, cũng đã gặp mọi người. Chỉ tiếc, hắn không có thiên phú., Lại không có ai giảng pháp thuật cho nó, chỉ là một người bình thường mà thôi. Người trong thôn rất vui mừng, nhưng cuối cùng họ biết được nó không phải là người chúng ta muốn chờ, đành phải nhờ vào lời nó nói lừa nó nói là nạn dân thời Tần, sau đó ăn uống ngon lành cung cấp cho nó một ít thời gian., Sau đó liền đem hắn đưa ra ngoài. Từ đó về sau, hắn còn không chỉ một lần dẫn người đến tìm kiếm qua, chỉ tiếc, hắn mang đến những người kia đều là phàm phu tục chúng, căn bản không cách nào tra được dung mạo, thậm chí ngay chính hắn cũng không thể tiến vào trong đó lần nữa. Cứ như vậy, chúng ta đợi đã rất nhiều năm. Hôm nay, rốt cục trông mong ngươi!"

Ông lão kia nói tới đây một hơi, lại có chút kích động chảy ra mấy hàng nước mắt.

Cho đến lúc này, ta mới bừng tỉnh đại ngộ. Nguyên lai nội dung trong《 Hoa Nguyên Ký 》 của Đào Uyên Minh ghi lại không phải là thêu dệt bừa bãi, mà là xác thực có việc!

Chẳng qua sau khi sao chép qua, người không rõ ràng liền sửa lại mấy chữ nhìn như hợp lý.

"Tiến vào Thái Nguyên" đã biến thành "Triệu Thái Nguyên."

"Ngũ Linh Nhân" đổi thành "Vũ Lăng Nhân".

Chỉ sửa lại mấy chữ mà thôi, thiên văn chương này liền từ văn học Kỷ Thực biến thành văn học ảo giác.

Một ngàn kỳ địa cổ này, cũng bởi vậy nên người đời không thể biết được!

Từ lão giả này mới giảng thuật có thể biết, hai người khác trước sau tiến vào trong thôn, một người là hắc ưng, còn người kia là Công Thâu Ly.

Công Thâu Ly am hiểu thuật cơ quan, rất nhanh đã nhìn ra môn đạo, phá giải thông đạo đi ra ngoài, nhưng vì tu vi của hắn không đủ, nhìn không ra sự lợi hại của Kỳ Lân đài, chỉ mất một cánh tay, hóa ra bàn tay của hắn đã đứt lìa ở chỗ này. Công Thâu Ly mặc dù không thực hiện được, lại vẽ được một bản đồ!

Khó trách địa đồ của hắn lại không ai có thể nhìn hiểu được, căn bản là không kém bất kỳ tư liệu nào.

Thì ra, trên bản đồ kia ngoại trừ Nghịch Thủy Hà bên ngoài động, còn lại đều là làm thế nào đi ra lộ tuyến thôn trang.

Nhưng nơi này, ngoại trừ hắn và hắc ưng căn bản không ai từng tới đây, thì làm sao có thể phá giải được?

Mà hắc ưng trải qua mười mấy năm sau tuy rằng không am hiểu thuật cơ quan, bị tươi sống vây khốn hơn hai mươi ngày, nhưng nó đã sớm là thần cấp vô thượng, vì thế liền mạnh mẽ vọt tới. Nhưng hắn cũng tự biết mình chi minh, mắt thấy Kỳ Lân đài không cách nào vượt qua, lúc này mới biết khó mà trở về.

Cho đến lúc này, cuối cùng ta cũng hiểu, vì sao chỉ có hai người Công Thâu Ly và Hắc ưng lần lượt tới nơi này, bởi vì từ đầu đến cuối cũng chỉ có hai người bọn họ thật sự tới đây!

Đả Thần Tiên được chôn trong Côn Luân sơn, truyền thuyết này rất nhiều người biết, nhưng biết ẩn náu ở đâu cũng chỉ có hai người bọn họ là rõ nhất.

Hắc ưng nhắc qua, trên bệ đá viết vài câu thơ liên quan tới ta, Công Thâu Ly từng xông vào Kỳ Lân đài, đương nhiên cũng đã từng gặp. Vốn trước lúc ta sinh ra, thậm chí là lúc không có chút danh tiếng nào, hai người bọn họ tự nhiên là không hiểu. Nhưng sau khi bọn họ biết sự hiện hữu của ta, tự nhiên liền bừng tỉnh đại ngộ, Kỳ Lân đài kia, chỉ có ta mới có thể đi lên!

Đây chính là nguyên nhân vì sao, Công Thâu Cửu mất công hao tâm tổn trí nhất định phải ép ta tới, vì sao Hắc Ưng cứ vắt hết óc mạo hiểm như vậy.

Ta nghe rõ nguyên nhân trong đó xong, lại quay đầu hỏi lão giả kia: "Lão trượng, thôn này thần kỳ như thế, mọi người trong thôn lại sống lâu như vậy làm người ta khó tin, vậy các ngươi là những người nào?"

Ông lão kia dừng lại một chút nói: "Đầu tiên ta sửa đúng, chúng ta không còn sống, nhưng cũng không chết."

"Hửm?"

Lão đầu nhi này, một câu càng khó hiểu hơn là nói một câu khó hiểu.

Ông lão nhìn ta một cái, không trực tiếp giải thích, mà chỉ Tiểu Hà bên cạnh: "Ngươi xem đó là cái gì?"

Ta thuận tay nhìn qua, trong nước có mấy con cá nhỏ đang bơi lội.

"Là cá đó!" Ta thành thật trả lời.

"Đúng!" Ông lão kia trả lời: "Cá chính là cá, nhảy xuống bờ liền thành ta."

"Cái này... Đây là ý gì?" Ta có chút khó xử nhíu mày.

Lão giả kia vừa thấy ta có chút nghe không hiểu, liền nói tiếp: "Cá đã là cá, cũng là người."

"Cái này..." Ta có chút xấu hổ động đậy bờ môi, lại không biết nói cái gì cho phải, ở trước mặt hắn ta giống như một tên ngốc, thậm chí ngay cả lời cũng nghe không hiểu.

Thế giới con cá thứ hai nghìn bốn chín trăm ngàn linh.

Ông lão kia thấy ta còn không rõ, liền giải thích thêm một câu: "Cá chính là con người, con sông này chính là thế giới trần gian. Chợt có cá thò đầu ra, nhìn mặt sông một cái, nhìn một chút lai lịch, tựa hồ cảm ngộ được cái gì ở trong mông lung, muốn nhảy đến bờ nhìn một cái, muốn đứng ở trên bờ ngắm sông chảy xiết, cảnh vạn cá tranh nhau, cái này coi như đã mở được tâm khiếu, thông thần trí. Tựa như là ngươi lúc này."

"Nếu như con cá này tràn đầy ý chí chiến đấu, sau khi không ngừng nỗ lực, cuối cùng nó cũng nhảy lên bờ, vậy thì thành ta."

"Nhưng mà cá nhảy lên bờ, tuy thấy sông lớn chảy qua, nhìn xuống vạn cá tranh bơi, nhưng cuối cùng nó vẫn là cá. Tuy thần thông hơn chút so với cá bơi trong sông, có thêm chút tâm trí, nhưng cuối cùng vẫn sẽ chết, nhưng lại không đành lòng cũng không muốn trở lại sông lớn."

"Nếu cứ sống cả đời như vậy, có lẽ sẽ lưu lại truyền thuyết gì đó trong bầy cá dưới sông. Nhưng đối với chính hắn mà nói, cũng chỉ có như vậy..."

"Nếu có một ngày, hắn lại ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy bầu trời phía trên, lại phát ra hứng thú đối với cầu vồng và đám mây, lại giống như cũ dọn lên, thẳng đến một ngày hắn có thể nhảy lên tới trời, đó chính là một phen đặc sắc khác."

"Chỉ tiếc, lúc này ta chỉ có thể đứng bên bờ ngửa đầu nhìn lên trời." Lão giả nói xong, lại thở dài một hơi nói: "Hơn nữa, hiện tại ta cũng chỉ có thể đứng ở trong hố nước bờ sông chờ cứu viện, nếu không đừng nói cái gì nhảy lên bầu trời, chỉ sợ không bao lâu sẽ bị phơi khô, sau đó hư thối thành tro, ngay cả một mảnh cặn cũng sẽ không còn lại."

Nói xong, hắn lại xoay người chỉ về phía thôn nhỏ nói: "Thôn trang này chính là hố nước, trong sông nhìn, chính là nơi thần thánh xa không thể biết. Mà đối với những cá trên bờ chúng ta, lại là chỗ chờ chết."

"Tất cả chúng ta đều không thể ra khỏi động, chỉ có thể sống cả đời ở đây. Mỗi một ngày đều là hôm qua, mỗi ngày hôm qua lại là ngày mai. Cuộc sống và cái chết có gì khác nhau? Ngươi hiểu chưa?"

Nghe hắn giải thích như vậy, ta lập tức hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn.

Hắn nói con sông này chính là thế giới, đương nhiên, đây là thế giới của hàng vạn người phàm tục, hàng tỉ người bình thường.

Giống như ta, biết được một thế giới khác, hơn nữa người tu luyện phương pháp Âm Dương hơn nữa đã có thành tựu, chính là cá trên bờ.

Tuy nhiên, người như ta vẫn muốn chết, phải diệt vong. Cho dù là thần cấp vô thượng cũng vậy. Trừ phi có thể tìm được một hố nước nhỏ giống như Thái Nguyên thôn thì mới có thể tạm thời thoát thân.

Nhưng cứ như thế thì đã bị hạn chế rồi.

Đã không cách nào vượt qua, càng không muốn trở về.

Thế nhưng...

Bầu trời trong miệng y nói ra lại là cái gì?

"Vậy... Ngươi có thấy cá bay lên trời lần nào không?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Đã gặp, chắc hẳn ngươi cũng đã gặp." Ông lão kia nhìn lên bầu trời nói: "Hắn mặc đạo bào đầy bùn đất."

"Là Nê đạo nhân, hắn vốn cũng là người trong Thái Nguyên thôn sao?" Ta có chút giật mình.

"Không phải." Lão giả kia lắc đầu nói: "Thái Nguyên thôn do hắn xây dựng, nếu không có hắn, chúng ta những người này... Ai, tạm thời tìm người đi. Sớm đã không còn."

"Vậy trong đám người các ngươi, chưa từng có ai có thể nhảy vọt lên được sao?"

"Vậy ngược lại là không có." Lão giả kia nhẹ gật đầu, lập tức giống như đột nhiên lại nhớ tới cái gì đó, lắc đầu nói: "Bất quá lại có một cái ngoại lệ nhỏ."

"Ngoại lệ cái gì."

"Ta vừa rồi lấy cá làm ví dụ, ta chỉ giải thích mà thôi. Nhưng ta thực sự đã từng thấy một con cá, là cá thật! Một bước lên trời bay ra ngoài."

"Đó là một con cá chạch màu đen, ta tận mắt thấy hắn nhảy lên trời cao và thẳng về phía cầu vồng. Tuy rằng đưa tới một tia chớp ngắt đứt cái đuôi của hắn, nhưng cuối cùng hắn vẫn bay ra ngoài."

"Năm đó hắn nhảy ra từ nơi này." Lão giả kia chỉ chỉ dưới chân mình, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Năm đó, Thái Nguyên thôn được xây dựng, Nê đạo nhân từng mở đàn ở đây giảng đạo, để lại một dấu chân ở bờ sông, lúc đó con cá chạch đen sì kia đang cuộn tròn trong lòng bàn chân. Ai! Tâm tính có khác, ngộ pháp có chút kém, không nghĩ tới những người chúng ta tu hành lâu như vậy, thậm chí ngay cả một con cá chạch cũng không bằng."

"Tuy rằng cho tới bây giờ, hắn còn chưa thoát ly sinh tử luân hồi, chưa từng phá giải Thiên Đạo đại pháp, nhưng dù sao hắn cũng đã rời Thái Nguyên thôn. Hơn nữa là do một con cá chạch nhảy ra, điều này làm cho ta hổ thẹn cỡ nào a? Sợ là không được mấy ngày, hắn có thể phá được đại đạo, tiến thêm một tầng trời rồi!"

Ông lão nói xong, lại chắp hai tay sau lưng nhìn lên trời, không biết trong lòng ông lúc này lại đang nghĩ tới điều gì.

Ta xem qua hắn, lại quay đầu nhìn cá bơi trong sông, trong lòng chợt động, cũng theo đó ngẩng đầu nhìn lên trời.

Đúng vậy!

Đột nhiên, ta nghĩ thông suốt một chuyện!

Cũng không phải là chuyện thần kỳ huyền nhân ngư kinh biến như lão đầu nhi nói, mà là trong lúc lơ đãng ngộ ra quyển trục mà Trương Mị lưu lại cho hậu thế.

Trong thời khắc cuối cùng khi liều mạng giao chiến với Thi Cuồng, cuối cùng ta cũng mở ra được cơ quan hộp nhỏ mà Trương Mị lưu lại, từ trong đó phát hiện ra quyển trục nhỏ hắn lưu lại cho hậu thế tử tôn.

Quyển trục kia vốn có hai tầng hàm nghĩa, tầng thứ nhất đã báo cho hậu nhân đây là nơi cất tàng bảo cửu u tam bảo. Về điểm này ta đã sớm biết, cũng nhìn ra từ trên quyển trục. Nhưng hàm nghĩa của tầng thứ hai, chính là phương pháp dạy hậu nhân tam bảo sử dụng.

Bên trên quyển trục kia không có chữ viết, thậm chí ngay cả ấn ký cũng không có, chỉ có khắc ba con cá.

Ở trong nước, có một con ở cạnh bờ, còn một con ở trên trời.

Vốn dĩ ta vẫn luôn không thể nào hiểu được.

Nhưng trải qua lão đầu nhi này vừa nói, ta giống như bị người ta đột nhiên mở đầu ra, lập tức thanh tỉnh vô cùng!

Nếu là phương pháp dạy tập tam bảo Cửu U, như vậy ba con cá này chính là đại biểu cho một bảo vật trong đó.

Tổng kết lời nói vừa rồi của ông lão này: Cá chính là người, nhảy nhót bên bờ không chết, uy lực bay lên như thần.

Nói cách khác, ba món bảo vật này đại biểu cho người, quỷ, thần!

Người đại biểu tự nhiên là Âm Phù Kinh, lấy con người tập thuật, học tập đạo pháp.

Quỷ đại biểu chính là Ô Mộc trượng, dùng hồn tụ trượng, âm lực vô cùng.

Đại biểu thần chính là tháp Cửu Sinh, lấy niệm thành vực, uy chấn càn khôn!

Phương pháp vận dụng tam bảo này, tự nhiên chính là phương pháp tu luyện ba loại thuật Nhân Quỷ Thần.

Nói cách khác trong Âm Phù Kinh nói tới, nhân chi thuật, lấy hồn, thần niệm.

Cửu U nhất môn, trọng yếu nhất là pháp tắc, chính là sống, chết, không sinh tử.

Âm thầm đối ứng, không phải là người, quỷ, thần sao?

Con người tập Âm Phù Kinh học pháp thuật, quỷ phụ Ô Mộc Trượng mà có uy, Thần Tu Cửu Sinh Tháp đắc đạo!

Ban đầu khi ứng đối Đại Ma Thiên Cửu Chuyển Hồi Hồn Trận, người chủ mưu sau lưng mở ra là mượn thần niệm chi lực trong tai để báo Thần Niệm chi lực, thân thể Hà Ngũ ngưng tụ mà hợp nhất. Lúc ấy ta, bởi vì không hiểu đạo lý này, hao tốn rất nhiều công phu, mới giải được bí ẩn thì mới tìm được phương pháp phá giải. Dù vậy, nếu không có Trương Mị trợ giúp, ta cũng khó có thể thành công.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, đó chẳng qua chỉ là chút tài mọn mà thôi!

Thần thức của hắn thấp bé, chỉ có thể dựa vào hài cốt mai táng dưới tửu lâu của mình, dựa vào chút ít sức mạnh tín ngưỡng để tỏ uy, gần như tương đương với công hiệu của Thổ Thần.

Xuân hoa nói theo ý nghĩa chân chính, cũng không phải quỷ hồn chân chính, bởi vì mãi đến cuối cùng, hắn còn có một tia tàn niệm trên người Trương Mị.

Hà Đại Ngũ tu vi không đủ, quả thực không khác gì người thường, chỉ vì hắn là con cháu mùa xuân nở hoa, có huyết mạch tương liên, càng thao túng càng thuận tiện.

Bây giờ quay đầu nhìn lại, kia chẳng qua chỉ là một cái cấp bất yếu nhất, Tam Hợp Nhất phiên bản yếu nhất.

Chỉ là hồn niệm của Trương Mị cùng xuân hoa nở có chỗ liên quan, mà lại thám thính thần thông tai mắt thần, không cách nào đích thân hạ sát thủ mà thôi.

Nhưng nếu như... Nếu như ta tự mình tu thành thuật Tam Hợp Nhất thì sao?

Chương thứ hai nghìn bốn chín nước giữ Lân Thập Tam hiệp.

Ông lão có vẻ như đã nói chuyện giang đại cá này.

Ta là Ngũ Linh Nhân trời sinh, cũng có thể đồng thời tu tập năm loại thông linh thuật này!

Lúc này ta đã có được một nửa tu vi Vô Thượng Thần cấp, mặc dù còn kém xa loại tuyệt thế cao thủ như Long Thanh Thu, Thu Phong Trảm, nhưng ở trên đời này cũng coi như khó gặp địch thủ.

Bên trong Cửu Sinh Tháp nhìn như khô lâu khắp nơi, tiếng khóc liên miên, nhưng trên thực tế lại là vùng đất của Thần Vực.

Dưới trợ lực của Ngũ Hành Tế, ta đã bước đầu thức tỉnh, vùng đất hoang vu này, xương cốt trùng trùng lớp lớp, tiếng gào thét không dứt. Tựa hồ cũng đang đợi ta đến, tựa hồ đang biểu thị ta là Vạn Hồn Chi Tôn.

Mặc dù tu vi của ta còn thấp, chênh lệch rất lớn với Long Thanh Thu.

Tuy rằng ta cần sức mạnh của tháp Cửu Sinh mới có thể kết ra Thần Vực.

Mặc dù ta chỉ vừa mới thức tỉnh, còn chưa cách nào điều khiển hoàn toàn mà thôi.

Nhưng nếu ta là tam hợp nhất thể thì sao?

Lấy bản thân ta làm lò, dùng thần thức làm tâm niệm, lấy Quỷ Linh làm khí mạch. Thực lực kết hợp như thế thì phải làm sao? Chẳng lẽ còn không bằng được một Vô Thượng Thần cấp như ngươi?

Trong tay ngươi nắm một phiên Thiên Ấn thì sao? Một khi ta lấy được Đả Thần Tiên...

Đúng, Đả Thần Tiên!

Vừa nghĩ tới Đả Thần Tiên, ta lại đột nhiên bừng tỉnh.

Ta trải qua thiên tân vạn khổ, một đường đi tới nơi này, là vì cái gì? Không phải là đến lấy Đả Thần Tiên sao?

Hơn nữa theo tình hình trước mắt, ta cũng đã tìm đúng chỗ rồi.

Hắc ưng và Công Thâu Ly trước sau đều tới nơi này. Chỉ là bọn họ không phải ngũ linh, cũng không phải chủ nhân của vạn linh, số mệnh chi tử, không cách nào leo lên Kỳ Lân đài mà thôi.

Nhưng ta có thể!

Dựa theo lời nói của hắn, Kỳ Lân Đài hẳn là ở ngay sau Thái Nguyên thôn, hơn nữa người cả thôn đều đang chờ ta thoát khốn... Tuy rằng, cho tới bây giờ, ta cũng không biết rốt cuộc nên trợ giúp bọn họ như thế nào, bất quá chắc hẳn bọn họ đợi lâu như vậy, cũng nhất định sẽ toàn lực giúp ta hoàn thành sứ mệnh chứ? Ít nhất cũng sẽ không đứng trước mặt ta, ngăn trở mới đúng.

Nghĩ tới đây, ta trực tiếp hướng lão đầu nhi kia hỏi: "Lão trượng, Kỳ Lân đài ở nơi nào, mau mang ta đi thôi!"

"Ngươi chờ một chút, ta đã báo cho bọn họ, hẳn là sẽ lập tức tới." Lão đầu nhi kia vẫn như cũ chắp hai tay sau lưng, ngửa mặt nhìn lên trời, không nhanh không chậm nói.

"Bọn họ? Bọn họ là ai?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Đều là người thủ thôn giống như ta."

"Người thủ thôn?"

"Đúng!" Lão giả kia quay đầu lại nhìn ta nói: "Ngươi vừa rồi trông thấy đám trẻ con chạy tới kia à."

"Nhìn thấy chưa, bọn chúng chính là người thủ thôn?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Không phải." Lão giả kia nhìn về phía cửa thôn một chút, tiếp tục nói: "Vừa rồi ta nói Thái Nguyên thôn sở hữu thôn dân đều vĩnh viễn không sinh bất tử, đó cũng chỉ là một cái cách nói không ngừng. Thật ra, mỗi người trong đó đều không ngừng từ sinh ra đến chết, chẳng qua là sau khi thi thể ngừng lại ba ngày liền sẽ biến thành một đứa trẻ con, sống lại từ đầu tới cuối."

"Trong tay bọn họ cầm một thứ giống như xe gió, cũng gọi là nhớ kỹ chi luân. Ký ức mấy năm trước theo tuổi tác tăng trưởng không ngừng hồi phục, mà bọn họ cứ chạy quanh thôn một vòng là sẽ lớn hơn một tuổi. Nói cách khác, sống ở độ tuổi nào, rốt cuộc có được bao nhiêu trí nhớ kiếp trước., Đều do bọn họ tự mình làm chủ. Ban đầu tất cả mọi người giống nhau, một khi chuyển sinh lạc thế, sẽ không ngừng chạy loạn, cho đến khi lấy lại được trí nhớ mới thôi, nhìn thấy người Ngũ Linh kia đến."

...

"Nhưng mà... Một năm, hai năm, một trăm năm, hai trăm năm. Vô số lần sinh tử, năm linh nhân vẫn luôn chờ đợi, cuối cùng vẫn không xuất hiện. Vì vậy tuyệt đại đa số mọi người trong đó không còn kỳ vọng lớn lên nữa, không hề khát vọng tìm về ký ức nữa. Bởi vì mang cho bọn họ chỉ có thể là thống khổ cùng vô tận thất vọng. Bọn họ cơ hồ đều lựa chọn dừng lại ở thời kỳ hài đồng, mỗi lần đi vòng quanh thôn chỉ có một nửa. Thậm chí, còn có người chạy ngược, càng sống càng nhỏ."

"Nhưng mà, bao gồm cả ta, có mười ba người không muốn làm như vậy, một mực giữ lại trí nhớ. Bởi vì chúng ta thủy chung tin tưởng Nê đạo nhân, thủy chung tin tưởng năm linh nhân chúng ta khổ sở chờ đợi nhất định sẽ tới. Chúng ta cẩn thận nghiên cứu qua, tên của hắn là Trương Cửu Lân! Nặc, ngươi xem, bọn họ đã đến!" Nói xong, hắn hướng về phía trước chép miệng.

Nương theo ánh mắt của hắn ta nhìn lại, chỉ thấy mười mấy bóng người từ trong thôn đi ra.

Có tóc dài khoác vai, một thân váy đỏ, vẻ mặt đầy vui vẻ.

Có tăng bào đầu trọc, mặt mũi tràn đầy hiền lành.

Có người mặc áo đỏ, râu tóc đỏ thẫm.

Có áo bào trắng, da thịt long lanh tựa như tượng băng, nhưng lại mang theo một vẻ mặt tươi cười.

Trên khuôn mặt đầy vết sẹo, mặt đen tóc ngắn, trong những bước chân trầm ổn lộ ra một cỗ sát khí vô hình.

Có người mặc trường bào màu xám, râu tóc bồng bềnh.

Có con có thân hình gầy yếu, có vẻ như cây gỗ.

Có tướng mạo bình thường, bỏ qua một lần nhìn một cái là có thể quên.

Có con mắt nhỏ mày ngắn, tự mang theo một bộ tức cười.

Có anh khí toàn thân, mai nhuộm sương trắng.

Ta lẳng lặng nhìn những người này chậm rãi đi về phía ta, hai hàng nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống như điên!

Không sai!

Những người này, tất cả đều giống như tiểu lão đầu nhi đứng bên cạnh ta nghi ngờ sông lớn, khuôn mặt kia, đều là thân thiết cỡ nào, quen thuộc cỡ nào!

Cao thẳng hàn, Trương Thiên Bắc, Thử tiền bối, Thải Vân cô nương, Phượng đại sư, bồ câu xám lão tiền bối, Bạch Mi thiền sư, gia gia...

Cái này...

Đây là các ngươi thật sao?

Các ngươi... Các ngươi có khỏe không?

Nước mắt của ta rơi lã chã, nhưng không đành lòng lau lau.

Sợ đây chỉ là mộng cảnh, chỉ là một ảo ảnh, trong nháy mắt khi ta lau nước mắt, bọn họ sẽ triệt để biến mất ngay trước mắt ta.

Tuy rằng... Tuy rằng ta biết, đây có thể chỉ là mong muốn của ta!

Những lời nhắc nhở của ta đã sớm, đây không phải là bọn họ, bọn họ đã sớm không còn nữa, sớm đã hy sinh rồi.

Tất cả những thứ trước mắt tuy rằng không phải ảo giác, nhưng cũng không phải người thân của ta, bọn họ chỉ là người thủ thôn ở Thái Nguyên thôn!

Nhưng ta vẫn không nhịn nổi, không nhịn được lệ nóng tuôn trào, không nhịn được nắm chặt song quyền, không nhịn được cảm xúc dâng trào!

Hơn mười bóng người kia, đi trước mặt ta ba bốn mét liền dừng lại, nhìn trên dưới đánh giá ta một phen.

"Ừm, không tệ. Là Ngũ Linh Nhân." Người có vẻ thẳng cao lạnh kia gật đầu nhẹ, nói đầu.

"Không biết, hắn có phải là người mà Nê đạo nhân nói hay không?" Ở bên người hắn, nữ tử giống như thải vân cô nương, có chút nghi vấn hỏi.

"Này, ngươi là gọi Trương Cửu Lân sao?" Thoạt nhìn tên gia hỏa giống tiểu bạch long như đúc, hất cằm lên trực tiếp hỏi.

"Đúng! Ta là Trương Cửu Lân. Các vị, ta..." Mặc dù ta cố nén đau thương, nhưng cuối cùng cũng không nói được gì nữa, hướng về phía mọi người cúi mình bái sâu một cái.

"Không đúng, đây không phải là sai chứ? Ngũ Linh Nhân Trương Cửu Lân theo như lời Nê đạo nhân nói chính là gánh vác trách nhiệm lớn đấy, nhưng đứa nhỏ này nói khóc liền khóc?" Con ngươi nhỏ tựa như người Thử tiền bối chuyển động, tràn đầy hồ nghi nói.

Đệ tử Côn Luân, đệ nhất đại hai nghìn bốn chín ngàn.

Mọi người đang nghi ngờ không quyết, đột nhiên truyền ra một tiếng quát lớn: "Không sai, hẳn là thằng nhãi này!"

Ta nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy phía sau đám người đứng đấy một lão giả áo xám, đang vuốt một chòm râu màu xám trắng, gật đầu mỉm cười với ta.

Lão giả kia bộ dạng giống hệt bồ câu xám lão tiền bối, giống như lão nhân gia người tái hiện nhân gian! Mà lão giả này phảng phất như là thủ lĩnh đám người cao vọng trọng. Vừa nghe lão nói như vậy, mọi người cũng không nghi hoặc nữa, trong hai mắt đều hiện ra thần sắc kinh hỉ.

Càng có mấy người lau khóe mắt, cánh tay đều run rẩy không ngừng, có thể tưởng tượng được lúc này nội tâm bọn họ kích động đến cỡ nào!

"Trưởng thôn!" Lão đầu nhi gầy như cá lớn đứng bên cạnh ta, tiến lên một bước thi lễ thật sâu về phía lão giả áo xám nói: "Ta đã điều tra, lão không chỉ là Ngũ Linh Nhân, hơn nữa thân có Thiên Duyên linh căn, lại trùng hợp tên là Trương Cửu Lân. Nói vậy chính là chủ của Vạn Linh chi chủ năm đó Nê Đạo Nhân giới tái phong thần lại Thiên giới."

"Ừm, không tệ!" Người giống như gia gia gật đầu đáp: "Chúng ta khổ thủ cửu thế tam thiên kiếp, cuối cùng trông mong tới ngày hôm nay! Tiểu tử, ngươi đã đến."

Lão nhân tóc đỏ râu đỏ như Phượng đại sư cùng một thân tăng bào giống như Bạch Mi thiền sư đồng thời gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ mong đợi.

Tâm tình của ta lúc này ngũ vị tạp trần: Trọng nhìn thấy các vị tiền bối, trong lòng tràn đầy kích động.

Nhưng ta cũng biết rõ, lúc này bọn họ không phải bọn họ, nhớ tới từng cảnh tượng đó, lại bi thống vạn phần.

Đã tìm được nơi này, mắt thấy đã đi sứ mệnh, tự nhiên là vạn phần mừng rỡ. Nhưng đại chiến sắp tới, mạo hiểm cũng không biết, lại có vài phần gấp gáp.

"Các vị tiền bối!" Ta lau nước mắt, lần nữa cúi sâu một cái nói: "Tiểu tử Trương Cửu Lân, được Nê đạo nhân chỉ điểm, một đường tìm đến đây, kính xin các vị tiền bối vui lòng chỉ giáo."

"Vậy không có gì để nói rồi!" Người trẻ tuổi mặc áo bào trắng tóc trắng kia cũng giống tiểu bạch long như đúc, có chút gấp gáp không thể chờ đợi, chỉ về phía trước nói: "Thấy không, xuyên qua thôn chính là Kỳ Lân đài... "

Hắn vừa nhấc lên ba chữ "Kỳ Lân Đài", sắc mặt tất cả mọi người khác đều đặc biệt ngưng trọng lên, nghiêng đầu đồng loạt nhìn chằm chằm trưởng thôn.

Hôi bào lão giả vuốt chòm râu, hai mắt nhìn từ trên xuống dưới, tùy tiện nói: "Tuy trên người ngươi mang sứ mệnh, tìm lại Thái Nguyên. Nhưng tiền đồ trên đường vẫn là kinh hiểm khó lường, sinh tử chưa biết. Bây giờ ngươi còn hai cách, nếu là..."

"Không!" Ta vô cùng kiên định lắc đầu nói: "Đến bây giờ, ta còn có cái gì tốt để lo lắng! Các vị tiền bối, xin dẫn ta đi thôi! Vô luận gặp phải cái gì, ta đều sẽ thẳng tiến không lùi."

Lão giả áo xám dừng lại, ánh mắt mọi người cũng gắt gao khóa trên người ta.

"Được!" Lão giả áo xám đột nhiên trầm giọng nói. Tiếp đó nhìn thoáng qua lão giả gầy gò bề ngoài như cá lớn trong sông phân phó: "Nếu là lúc ngươi thay phiên công việc, đợi đến Phong Thần Nhân, vậy để ngươi mang hắn chạy tới Kỳ Lân Đài trước đi."

"Vâng!" Lão đầu nhi kia vội vàng chắp tay đáp.

Lão giả áo xám nói xong lại phân phó với mọi người: "Mọi người về chuẩn bị một chút đi, thiên kiếp sắp tới không thể qua loa được."

"Vâng." Những người khác cũng đồng thời thi lễ, tản ra bốn phía.

"Đi thôi!" Sau khi đám người tản đi, lão đầu nhi gầy ốm kia gọi ta một tiếng, mang tâm tư lộn xộn của ta trở về.

Hắn cõng hai tay không nhanh không chậm đi về phía thôn nhỏ, ta cũng theo sát phía sau bước vào thôn.

Ta mới vừa bước vào cửa thôn, đột nhiên cảm giác có một cỗ chấn động cực kỳ mãnh liệt. Cảm giác này vô cùng kỳ quái, không phải là đến từ thân thể, cũng không phải ảo giác, mà là từ sâu trong nội tâm, nhưng lại không giống tiếng gào thét phát ra khi đó.

Phảng phất như ngàn tỉ thanh âm cùng nhau reo hò, phảng phất ức vạn sinh mệnh đồng thời mở mắt ra.

Bọn họ vui mừng, bọn họ nhảy nhót, bọn họ dường như đã đợi rất lâu, bọn họ muốn vỗ tay hô to, bọn họ muốn nhảy dựng lên.

Vô cùng hưng phấn, kích động không gì sánh được, tựa như sâu trong đáy lòng ta còn có một thế giới khác!

Thế giới kia nguyên bản tử khí âm u, không có vật gì.

Nhưng trong lúc đó, tất cả mọi thứ chỉ diễn ra trong nháy mắt. Đầy cuồng hỉ! tràn đầy hy vọng!

Cảm giác này cực kỳ kỳ quái, nhưng sau đó lại lướt qua trong giây lát.

Không có lý do gì xuất hiện, lại biến mất không rõ nguyên nhân.

Từ trong hoảng hốt phục hồi tinh thần lại, lúc này mới chú ý tới cảnh tượng ở trong thôn: tường trắng ngói đen, gà vịt đầy mắt, vài con chó đất lười nhác ghé vào dưới cây liễu. Một đám trẻ con hi hi ha ha chạy tới chạy lui, từng làn khói bếp lượn lờ bốc lên, từng mảnh đất màu xanh biếc.

Đây quả thực chính là một bức tranh vườn hoa rất tự nhiên và độc đáo.

Dường như ta đã từng gặp ở nơi nào...

Thật ra chuyện này cũng giống như cảnh tượng miêu tả trong 《 Hoa Nguyên Ký 》.

Bây giờ nghĩ lại, tên thật của quyển văn chương này chính là Tự Đào Hoa Nguyên Ký tiến vào Thái Nguyên chỉ là trong quá trình bị người khác chép lại, hai từ "Tiến Thái Nguyên" và "Ngũ Linh Nhân" này không bị phàm nhân thế tục hiểu được. Vì vậy cũng không biết bị gia hỏa nào tự cho là thông minh sửa thành bộ dáng hôm nay.

Nhưng cho dù Đào Uyên Minh có nghe qua chuyện kỳ lạ này thì làm sao hắn biết được thân phận người bắt cá là Ngũ Linh?

Lẽ nào... Hắn cũng là người trong đạo pháp?

Hơn nữa, tu vi còn cao thâm, cực kỳ không đơn giản?

Ta đang tự nghi hoặc thì đột nhiên bị tấm đồng bài treo trước cửa tiểu viện hấp dẫn.

Căn phòng nhỏ kia ngược lại không có gì kỳ lạ, cùng với bốn chỗ khác cũng không khác nhau, tấm bảng đồng kia cũng bình thường không có chỗ nào đặc biệt —— kỳ thực, hầu như trên mỗi một cửa đều treo một tấm bảng đồng như vậy.

Chỉ là trên tấm đồng bài này viết hai chữ "Nguyên Minh".

Nguyên Sáng, vậy không phải là chữ Đào Uyên Minh sao?

Lẽ nào đây đã từng là nơi ở của hắn?

Hắn cũng từng ở chỗ này qua à?

Nghĩ đến đây hắn không khỏi đứng lại, hướng trong viện nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy hàng rào phía đông trong viện kia gieo đầy hoa cúc, quay đầu nhìn lại, đang đối diện với Nam Sơn.

Dưới hàng rào phía Đông, thản nhiên nhìn thấy Nam Sơn, dĩ nhiên đó là sự thật!

Trong lịch sử nói Đào Uyên từ quan không làm, ẩn cư quê hương, nhưng ai có thể nghĩ tới, hắn lại ở nơi này? Đá đào hoa nguyên liêm chính là do hắn hạ bút truyền ra, bị người ta tăng thêm gấp bội chú ý. Nhưng ai có thể nghĩ đến, kỳ thật chính hắn vẫn sống trong cái gọi là hoa đào.

"Sao vậy?" Ta đang ngẩn người, vị kia ở phía trước thấy ta dừng bước chân lại, không khỏi có chút kỳ quái hỏi.

"Lão trượng, người ở đây có phải gọi là Đào Uyên Minh không?"

"A, đúng vậy." Lão giả kia thờ ơ nói: "Hắn vốn được chọn là Côn Luân tử đời kế tiếp, chỉ tiếc là hắn không làm việc đàng hoàng, cả ngày uống trà làm thơ, không tu đạo pháp. Sau đó bị trưởng thôn thu tu vi đuổi ra ngoài."

Cái gì? Cái này thật đúng là Đào Uyên Minh!

Chẳng trách hắn ta có thể biết chuyện ở đây.

...

Chỉ là không biết hắn có dám nói những bí mật khác với thế nhân hay không, tất cả đều bị truyền đi như cá chép nguyên bản, khiến cho khu vực Thần Cảnh này chỉ để lại một truyền thuyết vớ vẩn trên thế gian mà thôi.

"Từ sau khi Phong Thần Nhân đời trước Khương Tử răng thoái ẩn, các đời Côn Luân Tử đều ở đây tu hành, nhưng gia hỏa này lại là kẻ không nên thân nhất!" Lão đầu nhi vừa nhấc Đào Uyên Minh lên, râu dê trên cằm cũng cong lên cao, vẫn còn có chút tức giận không ngớt.

Sau đó hắn lại tùy tay chỉ về phía trước, nói: "Một hàng này đều là chỗ ở của các đời Côn Luân tử, cái nào cũng vượt qua hắn tiến lên! Ngươi theo sát một chút, vạn nhất nếu như đi lạc, lấy chút tu vi của ngươi cũng không thể đi ra được."

Nói xong, hắn cũng không nhiều lời nữa, trực tiếp đi về phía trước.

Ta vội vàng lên tiếng, bước nhanh đi theo, đồng thời cẩn thận lưu ý mỗi một tấm bảng đồng nhỏ đi qua đường.

"Động tân".

"Dung khanh..."

"Bạch hạc."

"Quân Bảo"

Bản thứ hai nghìn bốn chín mươi ba, không lấy thần tiên thì không quay đầu lại.

Chữ viết trên đồng bài không lớn, cũng rất mơ hồ, nhưng từng cái tên kia lại như sấm sét trên chín tầng trời, làm ta rung động lắc lư không thôi!

Động Tân Lữ Nham, Vương Duẫn Khanh Vương Trọng Dương, Bạch Hạc đạo trưởng Lý Thuần Dương, Đạo tổ Võ Đang Trương Quân Bảo...

Tất cả này đều là nhân vật cỡ nào?

Thật không nghĩ tới, những người này tất cả đều là Côn Luân tử.

Rốt cuộc Thái Nguyên thôn này là nơi như thế nào?

Ngoại trừ những tiên hiền đại năng có tai quen thuộc này, còn có rất nhiều tên ta chưa từng nghe qua. Tự nhiên, những người này khẳng định cũng đều là cao thủ tuyệt thế giống như Bạch Hạc đạo trưởng, nếu không có đại kiếp nạn kinh thế tuyệt không xuất thủ lộ diện.

Ta đi vòng qua mấy con hàng già tướng mạo như cá lớn trong sông kia, trước mắt xuất hiện một con đường lớn thẳng tắp sáng loáng.

Phần cuối con đường trồng một rừng hoa đào.

Hoa đào nở rộ khắp cây như ánh sáng phản chiếu ánh nắng rực rỡ.

Lão giả quay đầu lại nhìn ta nói: "Ngươi nghĩ kỹ chưa? Đi chuyến này hung hiểm vô cùng. Giờ đổi ý vẫn còn kịp."

Ta kiên định trả lời vô cùng: "Lúc này ta đã đợi lâu lắm rồi! Không lấy thần tiên thì không quay đầu, không có sứ mệnh thì không làm người."

"Được!" Ông lão kia rất tán thành gật gật đầu, lập tức giơ tay chỉ một cái nói: "Sau rừng hoa đào chính là Kỳ Lân đài, ngươi đi đi."

"Đa tạ lão trượng!" Ta khom người thi lễ về phía hắn, khi ngẩng đầu nhìn lại, lão giả kia đã biến mất không thấy bóng dáng.

Ta nhìn qua rừng hoa đào trước mặt, bước thẳng ra ngoài.

Rặc rặc!

Theo ta một cước rơi xuống, mặt đường nổ ra một cái vết nứt, giống như thiểm điện điên cuồng duỗi ra bốn phía, toàn bộ con đường phá thành mảnh nhỏ.

Lại bước ra một cước, hòn đá liên tiếp rơi xuống, khe hở đen kịt một mảnh, sâu không thấy đáy!

Tiếng kêu ông ông quỷ liên tiếp, gió lạnh vù vù xuyên thấu qua da thịt.

Ta hít sâu một hơi thật sâu, dậm mạnh chân, cả người bay vút ra.

Két!

Két!

Mỗi bước chân rơi xuống, mặt đường lập tức nổ tung thành không, từng khối đá vụn rơi xuống điên cuồng, phát ra từng tiếng vỡ tan làm người ta kinh hãi. Theo đó là từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, từng luồng quỷ khí băng hàn mãnh liệt lao ra, như muốn xé nát chúng ta ra.

Lúc này ta sớm đã không kịp suy nghĩ nhiều, càng không có thời gian quay đầu nhìn, dùng hết khí lực toàn thân, chỉ lo một mực xông về phía trước.

Leng keng leng keng leng keng!

Liên tiếp nhảy mấy cái, đã vọt tới một nửa.

Tất cả mặt đường trước mắt đều đã vỡ vụn, đang không ngừng rơi xuống.

Ta nắm chặt Ô Mộc Trượng chống đỡ, mượn nhờ hòn đá điên cuồng rơi xuống, thẳng hướng phía trước!

Trong khóe mắt liếc qua, rừng hoa đào kia cũng biến hóa nhanh chóng, từng đàn ong bướm chợt đến chợt đi, hoa đào trên cây rơi xuống hết lại mở ra, trong chớp mắt, ngàn năm biến hóa!

Năm mươi mét, ba mươi mét...

Lúc chỉ còn cách bờ hai mươi mét, đá vụn bốn phía trước mắt đều đã rơi vào trong bóng tối vô tận phía dưới, trước mắt cũng không còn khối đá nào để cho ta chống đỡ nữa.

Cuống quít, ta vung ô mộc trượng lên, nhắm ngay khối cự thạch cuối cùng mãnh liệt đập một kích, mượn một tia lực đạo cuối cùng, điên cuồng vọt lên.

"A!"

Cơ bắp toàn thân căng cứng, lăng không cất bước đi xa mười mấy mét.

Nhưng vẫn còn kém một chút, khoảng cách tới bờ bên kia còn ba bốn mét!

Tuy chỉ còn cách xa ba bốn mét, nhưng lúc này linh lực của ta đã sớm dùng hết, dĩ nhiên đã liều đến cực hạn, rốt cuộc không cách nào tiến lên nửa bước!

Một tiếng kêu vang lên, ta cũng theo đá rơi xuống.

Bên tai tiếng gió vù vù liên tục, quỷ kêu động trời.

Ngay trong nháy mắt này, trong đầu ta trống rỗng!

Nhưng ngay lập tức lại tỉnh lại: Các vị tiền bối vì ta hoàn thành sứ mệnh, sớm đã hy sinh liên tiếp, nhưng đừng nói ta lấy được Đả Thần Tiên giết Long Thanh Thu, ngay cả rừng hoa đào đối diện còn chưa tới, đã chết như vậy rồi sao?

Không, quyết không thể!

Nghĩ đến đây, ta ở giữa không trung vung mạnh tay lên, ô mộc trượng điên cuồng bay ra, cùng lúc đó trở tay rút ra song đao Trảm Quỷ Thần, rắc một tiếng chém đứt cánh tay của mình.

Vèo!

Ô Mộc Trượng phá không mà ra, mang theo nửa cánh tay của ta, hung hăng đâm vào vách đá đối diện, nửa cánh tay đẫm máu vẫn gắt gao chộp vào Ô Mộc Trượng.

Ta mặc kệ đau đớn, ngậm đao trong miệng kéo ra một tấm linh phù, dính vết máu trên cánh tay rồi ném ra ngoài.

Uống huyết chú!

Phịch một tiếng, linh phù nổ nát.

Ngay sau đó, nửa cánh tay trên ô mộc trượng đột nhiên run rẩy, gân xanh nổi lên, mạch máu bắn ra.

Cùng lúc đó, chỗ đầu vai bị cụt của ta bỗng nhiên xiết chặt, tựa như bị một cỗ lực lượng nắm chặt, thân thể đang điên cuồng rơi xuống cũng đột nhiên dừng lại, cứ như vậy không đánh xuống được giữa không trung.

Két két!

Ta cắn Trảm Quỷ đao, tiếng cọt kẹt vang lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tay kia nắm chặt pháp chỉ, âm thầm quát gấp.

Từng đạo khói đen từ trong Ô Mộc Trượng tuôn ra, ngưng kết thành tuyến nơi cánh tay bị cắt đứt, ngay sau đó không ngừng sinh trưởng, rũ xuống giữa không trung nối liền trên cánh tay của ta.

Lại một tấc một tấc, thân thể của ta dần dần được kéo lên, di chuyển từng chút một về phía vách đá dựng đứng.

Mười mét, tám mét, năm mét...

Theo thời gian trôi qua, mồ hôi lạnh trên người ta đã sớm ướt đẫm, khí lực toàn thân giống như bị rút khô, nhưng ta lại không dám lười biếng chút nào!

Gần một chút, gần thêm chút.

Rượu huyết chú là lấy máu làm gốc, nhưng ta chưa từng nghĩ tới, lần đầu sử dụng này vậy mà đã dùng trên người mình, hơn nữa còn là phương pháp huyết tế thảm thiết nhất!

Lại càng không nghĩ tới, con đường sứ mệnh này lại gian nan như thế.

Đừng nói cái gì mà thu hoạch được việc đánh roi giết Long Thanh Thu, ta còn chưa kịp nhìn thấy Kỳ Lân đài, còn chưa kịp đi đến được rừng hoa đào thì đã bị ép phải bất đắc dĩ mất đi một cánh tay.

Thế nhưng mặc kệ con đường phía trước như thế nào, ta lại sắp gặp phải cái gì!

Ta đều nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của mọi người, hoàn thành sứ mạng của ta, nhất định sẽ có.

Phịch một tiếng, hai cánh tay hợp lại!

Ta vội vàng duỗi tay ra, gắt gao bắt lấy ô mộc trượng, cả người treo ở bên bờ vực. Một cánh tay khác mặc dù hợp lại cùng một chỗ, nhưng từ đường máu lại là một mảnh xanh đen, phảng phất như bị ác quỷ trên người, hoàn toàn không có cảm giác, càng không thể nhúc nhích mảy may.

Nhưng mặc kệ như thế nào, cuối cùng ta vẫn còn sống.

Còn sống thì có hi vọng!

Ta cắn sống dao thở một hơi thật dài, quay đầu lại nhìn thì thấy tường trắng ngói đen kia đã sớm biến mất chẳng biết đi đâu.

Xung quanh là một màu đen kịt, màu đen triệt để, đen thuần túy, cứ như thế giới này vốn nên như vậy.

Ta treo trên ô mộc trượng, thoáng khôi phục chút khí lực, theo đó mạnh mẽ rút ô mộc trượng ra, hai chân đạp mạnh ở trên vách núi, mượn lực dựng lên, thẳng lên vách núi!

Thế nhưng vừa rồi không thấy Đào Hoa Lâm đâu.

Thay vào đó là một sa mạc lớn!

Không có giới hạn, không có phần cuối, cát vàng mênh mông cùng trời đất, cái này lại đi đâu đây?

"Grào!"

Chính vào thời khắc tự mình kinh dị, xa xa phía trước lại truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Thanh âm kia từ sâu trong nội tâm phát ra, vô cùng thân thiết, vô cùng phấn chấn, nhưng không giống trước đây chính là, lại còn kèm theo vài tia bi tráng cùng cuồng hỉ!

Không lấy thần tiên thì không quay đầu lại, không sứ mệnh là của người khác.

Ta là Trương Cửu Lân đây!

Vị trí thứ hai nghìn bốn Chương Thần ngăn giết Thần, quỷ ngăn giết quỷ.

Ta hung hăng cắn răng, sải bước đi đến phía đầu nguồn cơn giận dữ.

Chung quanh, cuồng phong gào thét, cát vàng cuộn trào.

Từng mảnh gió mang theo mùi máu tươi thổi lên người ta, từng mảnh từng mảnh giống như dùi nhọn đập vào trên mặt ta, trước mắt đã bị khói tối tăm mờ mịt ngăn trở, hai chân hãm sâu trong đống cát, mỗi một bước đều gian nan như thế.

Nhưng tâm niệm ta không thay đổi, cố ý đi về phía trước!

Một bước lại một bước!

Gió cuốn cát vàng, lộ ra từng mảnh xương trắng dưới lớp cát.

Xa hơn nữa, không biết tiếng kêu kỳ quái gì liên tiếp lọt vào tai hắn.

Ta coi như không nhìn thấy gì cả, cái gì cũng không nghe được, chống mộc trượng chỉ để ý ra sức bay về phía trước!

Đi tới đi lui, cuồng phong dừng lại, một vòng mặt trời nóng bỏng đang chiếu vào đầu.

Phảng phất chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn nướng chín ta, cổ họng bốc khói, bờ môi khô nứt ra, trước mắt cũng là một mảnh mơ hồ.

Không biết đã đi bao lâu, càng không biết đã đi bao xa.

Vừa khát lại mệt, toàn thân trên dưới không có chút khí lực!

Lúc này ta đã mệt mỏi tới cực điểm, bất cứ lúc nào đều có thể ngã ầm xuống đất, một giấc ngủ không dậy nổi.

Nhưng ta không dám từ bỏ, thân thể mạnh mẽ, vẫn chống Ô Mộc

Trượng bước về phía trước.

Cánh tay trái lảo đảo không hề hay biết, thỉnh thoảng đập vào ngực ta như đang nhắc nhở ta rằng ta còn chưa chết, ta vẫn còn sống. Lúc nào cũng cảnh tỉnh ta, ta là ai, ta lại phải đi làm gì đây.

Ta là Trương Cửu Lân, ta muốn hoàn thành sứ mệnh thuộc về ta!

Ta nhất định sẽ hoàn thành, nhất định sẽ hoàn thành.

Ta một lần lại một lần tự nói với chính mình, từng bước một bước về phía trước, dần dần ý thức của ta có chút mơ hồ, bước chân cũng càng ngày càng hỗn loạn, trước mắt đều có chút không mở ra được.

Đi theo ta ngã nhào trên mặt đất, thế nhưng sâu trong lòng ta lại như có một giọng nói vang lên.

Không!

Là hàng tỷ âm thanh, đồng thời hò hét, đang chờ đợi.

Bọn họ chờ ta đến, chờ đợi ta tiến thêm bước nữa!

Lúc này ta đã không bò dậy được nữa, không mở mắt ra được. Nhưng ta vẫn không dám từ bỏ, vẫn không dám dừng lại.

Hầu như ngay cả khí lực ta cắn răng cũng không còn, nhưng vẫn như cũ huy động một tay tiếp tục bò về phía trước.

Hướng về phía hy vọng, vĩnh viễn không bỏ cuộc!

Trong mơ hồ hồ, ta hình như nhìn thấy từng bóng người một.

Quen thuộc như vậy, vô cùng thân thiết.

"Lão Cao, ta đã hứa với ngươi, nhất định sẽ làm được!"

"Lão Lục, Thải Vân, hai người các ngươi là bất tử, là tuyệt đối phòng ngự, khẳng định sẽ không có chuyện gì đâu đúng không? Chờ ta đi, khi ta lấy được Đả Thần Tiên, nhất định sẽ tới cứu các ngươi."

"Tiểu Bạch Long, kiếp sau ngươi không xui xẻo như vậy đâu, nhất định sẽ có một cái tên đơn giản, nhất định sẽ trở thành một anh chàng điển trai đầu thai thành một cây ngọc lâm phong."

"Thiên Bắc, ngươi đến đời này nhất định sẽ tìm được chân ái!"

Mỗi lần ta bò một bước, trong lòng đều thầm niệm một tiếng.

Đồng thời từng cảnh tượng kia trôi qua, từng đoạn ngắn lại không ngừng hiện ra trong đầu ta.

Ma Vực Chi Cốc, tám phương danh chấn tề tụ.

Thiên Chiếu Thần mộ, bốn vị anh kiệt xông cửa ải khó khăn.

Thử tiền bối bi thương qua đời, bạch mi thiền sư tọa hóa viên tịch mịch, Phượng đại sư xúc động chịu chết, giang cá lớn đàm tiếu tiếng cười nói, bồ câu xám nước mắt tung hoành...

Những hình ảnh kia liên tiếp xuất hiện trước mắt hắn, từng bóng người kia không ngừng chớp động.

"Các ngươi, các ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ..."

"Thành công rồi!"

Đột nhiên, ta không biết khí lực toát ra từ chỗ nào, cánh tay vỗ mạnh một cái, đứng bật dậy.

...

Nhưng ngay sau đó thân thể nhoáng một cái lại ngã xuống, từ trên cồn cát lớn lăn xuống.

Ầm!

Đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng nổ vang, nhưng còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, toàn bộ thân thể đã bị một mảnh băng lãnh bao trùm.

Vừa mở mắt ra, không ngờ lại là một hồ nước lớn.

Nói cái gì cũng không để ý!

Ta lập tức ngã xuống, uống ừng ực, bụng tròn vo cuồn cuộn, cơ hồ sắp kề đến cổ họng rồi, nhưng ta nhịn không được tiếp một ngụm mãnh liệt rót, thật hận không thể đem cả một hồ nước này uống cạn.

Chưa bao giờ nghĩ tới, nguyên lai nước lại ngọt như vậy!

Cũng chưa từng nghĩ tới, ta lại tham lam như thế.

Ô!

Đúng lúc này, bên tai hắn vang lên một tràng tiếng kèn chói tai.

Ta quay đầu nhìn lại, đang ở trên sườn cát đối diện, lít nha lít nhít một đám người đứng đấy, từng người từng người trường đao sáng như tuyết, đang định thần nhìn ta.

Thùng thùng thùng!

Một trận tiếng trống trận đột nhiên vang lên, đám người hô to, khói vàng cuồn cuộn hướng thẳng về phía ta mà đánh tới.

Cầm Ô mộc trượng trong tay hung hăng cắn răng đứng dậy.

Tới gần rồi, càng gần hơn!

Mỗi khuôn mặt kia ta đều thấy rất rõ ràng:

Hoàng sam đạo nhân, huyết lý thanh, thất thốn phật, Giang Bắc tàn đao, long kiên dã, Công Thâu Ly, chùy giá hai tăng lấy thu phong chém đầu đám người Long Tuyền, kẻ cầm đầu dưỡng quỷ địa ẩn sát đường.

Cốc Trường Sinh, Ngưu Đại Đảm, Lôi Hào Thiên, Độc Cưu, Lý Giai Hào, Hà Đại Phong, một đám này lấy Long Bích Dã cầm đầu Linh Bảo Hội hộ pháp.

Một đám cung phụng như Miên La Hán, Trí Đa Tinh, Băng Ẩn Tử, Sửu Hoàng, Kim Xà Tỳ, một đám người vốn lấy mùa đông cầm đầu Long Tuyền sơn trang.

Mười hai học sinh Tiếu, Phong Hổ Vân Long, đám người Long

Trạch Nhất Lang cầm đầu cao thủ nhân phái.

Lệ Xuyên Tú Tử, Ngũ Lang Tàng Kiếm Long, một đám người Cộng Điền Đại Nham lấy Thiên Chiếu lão hộ pháp cầm đầu Âm Dương Sư.

Người ác ở trên Ô Tô Lý Giang, Lương Minh Lợi, Lộc, chỉ mấy gã Ô Tô Lý Giang vốn đã chuẩn bị rất kỹ càng.

Ba đại hộ pháp Vong Linh giáo, cùng với thủ lĩnh của phái phản đối Y mỗ bắt nguồn từ Y Y.

Một đám này đều trong lúc ta gặp sinh tử đại địch trong kiếp người bán hàng âm vật, đột nhiên tất cả đều xuất hiện ở trước mắt.

Miêu Bà, Quỷ Quái Tử... Đám tiểu bối này cũng theo sát phía sau giương nanh múa vuốt!

"Đến tốt!" Ta nắm chặt Ô Mộc trượng tiến lên một bước, trong lòng thầm nghĩ: "Nếu muốn giết, vậy giết cho thống khoái đi! Gia gia ta hôm nay phụng bồi đến cùng."

Quản ngươi là người hay quỷ, phàm là ai muốn ngăn cản ta hoàn thành sứ mạng, ta nhất định không lưu tình.

Thần cản giết thần, quỷ ngăn trảm quỷ!

Đến đây đi, cho dù đến đây, gia gia Trương Cửu Lân ta ở đây.

Khói bụi lao nhanh, đảo mắt đã đến, ta đột nhiên vung Ô Mộc Trượng lao nhanh ra.

"Giết!" Mọi người phía đối diện đồng thanh hò hét.

"Giết!" Ta cũng cao giọng hô to nghênh đón.

Bá! Một luồng gió lạnh lướt qua người.

Bóng người trùng trùng điệp điệp bỗng nhiên biến mất, cũng lưu lại trên người ta nhiều vết thương không đếm được.

Lúc này, quần áo của ta sớm đã rách mướp, trên lưng trước ngực đã được dựng đứng đầy những vết thương!

Trong lòng ta rất rõ ràng, vô luận là người hay quỷ, tất cả những người này đều không tồn tại, cho dù là có tàn hồn cũng tuyệt không có khả năng xuất hiện ở đây. Cũng giống như tiểu bạch long lão cao như bọn họ, chỉ là một đạo chấp niệm trong lòng ta mà thôi.

Thế nhưng con đường lớn nhìn như rộng rãi phía sau Thái Nguyên thôn này cũng được, trước mắt là rừng Đào Hoa xán lạn cũng được, không biết là do bí thuật cỡ nào chế thành, tuy là hư ảo nhưng lại chân thực như thế, lại có thể tạo thành tổn thương chân thật đối với ta, thậm chí bởi vậy ta còn tổn thất một cánh tay.

Ơ? Đúng vậy.

Trong giây lát, trong lòng ta rùng mình, nghĩ rõ nguyên nhân trong đó!

Chương thứ hai nghìn bốn chín mươi lăm thử thách...

Sau khi bước ra bước đầu tiên của ta, mặt đường nổ tung, đến lúc nãy đông đảo kẻ địch chen chúc mà đến, cuối cùng ta cũng hiểu rõ...

Tất cả ảo ảnh này vốn không phải như thế, mà là theo tâm ý ta sinh ra!

Ta tưởng rằng trên đường đi lấy Đả Thần Tiên là cực kỳ nguy hiểm, mỗi bước đi đều mang sát ý trùng trùng. Ta nghĩ sẽ đi vào hiểm cảnh, mặt đường lập tức thật sự nổ tung; ta lo mình không xông tới được bờ bên kia, thật sự sẽ không đến kịp; mà ta liều lĩnh bỏ qua cánh tay, lòng kiên quyết vô cùng., Thực sự đã thành công. Ta bước lên vách núi, tưởng tượng đi đường khó khăn, thật đúng là trắc trở trùng trùng điệp điệp; mà khi ta nhớ tới lão Cao Thiên Bắc, lão lục thải vân, đông đảo tiền bối tâm tính kiên định, liền xuất hiện ốc đảo, lại có được sinh cơ.

...

Sau đó, tâm niệm của ta vừa mới buông lỏng khẽ dao động, lập tức xuất hiện vô số địch nhân; mà khi sát tâm của ta bị kích thích, những ảo ảnh kia cũng bị quét sạch!

Trong đó, vô luận là chặt đứt cánh tay, hay là đầy người vết thương, truy tận gốc đến cùng đều là do tâm niệm của ta không kiên định tạo thành!

Nói cách khác, loại huyễn tượng này đều do ta tạo ra, tất cả cấm chế đều là do ta kích phát.

Cũng chính là cảnh trong cái Âm Phù Kinh nói tới từ trong lòng sinh ra.

Khảo nghiệm của trận pháp này là tâm niệm của ta như thế nào!

Ở trước ta hai người Hắc Ưng và Công Thâu Ly, mặc dù không phải Ngũ Linh nhân, ngay cả bản tướng Thái Nguyên thôn đều nhìn không thấu, vẫn có thể xông qua. Nguyên nhân trong đó là vì Hắc ưng lúc đó đã là Thần cấp vô thượng, sau khi vượt qua cánh cửa kia, vô luận là tu vi hay là tâm niệm tự nhiên mạnh hơn ta rất nhiều.

Công Thâu Ly là cơ quan đại sư tổ truyền, mặc dù tu vi không bằng hắc ưng, nhưng từ đó có thể nhìn ra mánh khóe.

Mà hai thứ này của ta cũng không bằng bọn họ, đương nhiên khó tránh khỏi muốn ăn chút đau khổ.

May mắn là, trải qua một phen hiểm ác tra tấn, rốt cuộc ta cũng hiểu được huyền cơ bên trong!

Cảnh tượng trước mắt đều do tâm mà sinh, nói cách khác tâm ý của ngươi như thế nào thì trong lãnh địa sẽ hiện ra cảnh tượng đối ứng. Mà những cảnh tượng mà ngươi sinh ra đều là tồn tại chân thật đối với ngươi.

Nghĩ đến đây, lòng ta mừng như điên, tay chống ô mộc trượng vừa sải bước về phía trước, vừa cười ha ha hát: "Thái Nguyên thôn ngoài vườn hoa đào, có hoa có rượu có nhàn..."

Theo lời ta vừa dứt, cát vàng trong mắt lập tức tiêu tán không thấy, biến thành một mảnh rừng hoa đào hoa tươi đẹp loá mắt.

Ngay dưới gốc đào lớn đặt một cái bàn đá nhỏ, trên bàn bày một bầu rượu nhỏ, mùi rượu ngọt ngào xộc lên mũi.

Ta đi tới phía trước, nắm lấy bầu rượu uống một hơi cạn sạch, tiếp đó cười ha hả nói: "Lâm hoa đào xuống đào hoa tiên, một bước đạp phá cảnh trung thiên!"

Nói xong, ta bước nhanh một bước về phía gốc đại thụ trước mặt.

Bốp!

Theo một tiếng vang nhỏ, gốc đào to kia lại như sương mù, bị ta dễ dàng xuyên qua, hiện ra trước mắt là một mảnh sương mù trắng mịt mờ.

Quay đầu nhìn lại, rừng đào vẫn là rừng đào, khe hở trong rừng hiện ra một con đường lớn thẳng tắp, cuối con đường mơ hồ hiện lên một thôn nhỏ tường trắng ngói đen.

"A! Không ngờ hắn lại đi ra nhanh như vậy."

Trong lúc đó, bên tai hắn vang lên một tiếng thét kinh hãi, bên trong âm thanh kia tràn ngập sự vui mừng điên cuồng, tràn ngập áp lực!

Thuận thanh nhìn, sương mù che ở trước mắt đang dần tản đi, trong sương mù có mười bóng người cực kỳ quen thuộc đang đứng.

Áo bào trắng như tuyết, mặt như tượng băng.

Tóc đỏ râu đỏ, thân hình hơi mập.

lấm la lấm lét, vẻ mặt cười cợt.

Mái tóc dài xõa vai, mặc váy đỏ.

Sắc mặt ngăm đen, mặt mũi tràn đầy vết sẹo.

Vừa thấy ta từ trong bí cảnh đi ra, tất cả mọi người đều bước nhanh tới.

Phượng đại sư, tiểu bạch long, Hàn lão lục, cao thắng hàn, Trương Thiên Bắc, gia gia, Bạch Mi thiền sư, Thử tiền bối...

Những thân ảnh vừa quen thuộc vừa thân thiết này xuất hiện ngay trước mắt hắn!

Mặc dù ta biết đây không phải là bọn họ, nhưng nước mắt ta vẫn nhịn không được, "À" một cái liền chảy ra.

"A Di Đà Phật!" Bạch Mi thiền sư mặc tăng bào mang theo Niệm Châu, chắp tay trước ngực cao giọng thì thầm.

"Lợi hại!" Gia hỏa Tiểu Bạch Long giơ ngón tay cái với ta, nói: "Quả nhiên không hổ là Nê Đạo chọn ra Ngũ Linh nhân, chỉ mất hai ngày đã đi ra."

"Khụ! Đứa nhỏ này bị thương không nhẹ a." Ông chủ trông giống hệt ông nội, có chút đau lòng lắc lắc đầu.

Lão béo tóc đỏ đầy đầu cùng Phượng đại sư độc nhất vô nhị kia sờ sờ bộ râu đỏ nói: "Nhưng không riêng gì bị thương a, các ngươi nhìn cánh tay trái của hắn đi!"

Trải qua lời nói vừa rồi, ánh mắt mọi người đều tập trung tới đây.

Hán tử mặt đầy sẹo nhíu nhíu mày, cắn lấy tướng mạo bình thường của Thảo Côn Nhi, lắc đầu.

Nữ tử giống như Thải Vân cô nương lau khóe mắt, có chút lo lắng nói: "Đã bị thương thành như vậy rồi còn làm sao xông vào Kỳ Lân Đài được... "

"Không sai!" Đứng ở xa xa ngoài đám người kia, lão giả nhìn như bồ câu xám, nhìn ta khẽ gật đầu nói: "Tuy ngươi tự tổn một tay, thương cũng không nhẹ. Trước mắt lịch duyệt của ngươi, có thể xem xét huyền cơ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, đi ra khỏi mê cảnh, đủ thấy bản lĩnh phi phàm! Nếu như ngươi lựa chọn ở lại trong thôn, Thái Nguyên Thập Tam Anh chúng ta sẽ bồi dưỡng ngươi thành Côn Luân Tử kiệt xuất nhất từ trước tới nay!"

"Không!" Ta kiên định lắc lắc đầu nói: "Ta vẫn muốn xông vào Kỳ Lân đài."

"Ồ?" Lão già kia thoáng sửng sốt, vuốt vuốt chòm râu dài xám trắng lẫn lộn khuyên nhủ ta: "Ngươi lại cân nhắc một chút đi."

"Không cần suy nghĩ!" Ta không cần nghĩ ngợi trả lời: "Đây chính là sứ mệnh duy nhất của ta! Đã không còn thời gian, Kỳ Lân Đài ở đâu? Xin chư vị tiền bối thành toàn."

Nói xong, ta hướng về phía mọi người trước mặt cúi rạp người xuống!

Mọi người nhìn nhau một cái, trong ánh mắt tràn đầy thương tiếc cùng kính nể.

"Được!" Ông lão râu xám lên tiếng đáp rồi tiếp đó cất bước lách mình về phía trước, chỉ về phía trước nói: "Đằng trước kia chính là

Kỳ Lân đài."

Ta thuận theo ngón tay hắn nhìn qua, đang ở phía trước dựng sừng sững một tòa băng sơn cao vút trong mây.

Sau khi lão giả kia dời thân đi, lộ ra một sơn động đen sì.

Trong hang có một bậc thang nghiêng hướng lên trên, thẳng tắp thông hướng đỉnh núi.

Cảnh tượng này giống như đúc địa đồ mà Công Thâu Ly lưu lại.

Lẽ nào, đây chính là Kỳ Lân đài sao?

Nơi tận cùng Kỳ Lân đài này, có cất giấu Thượng Cổ Thần khí Đả Thần Tiên sao?

"Đa tạ các vị!" Một tay ta chắp lại, thi lễ với những bóng người quen thuộc trước mặt, sau đó đi nhanh về phía trước, tiến vào trong động.

Động khẩu kia đen kịt, phảng phất như vạn cổ đêm dài yên tĩnh không tiếng động.

Ta theo bậc thang bước nhanh đi mấy trăm bước, đột nhiên trước mắt sáng ngời, lộ ra một mảnh ánh sáng!

Thật ra nói là ánh sáng cũng không xác thực, đó là một ánh lửa đỏ rực.

Phảng phất như bị người nào ở ngoài động nhóm lửa thùng xe, ánh sáng đỏ chiếu đầy toàn bộ bầu trời.

Còn chưa đến gần, toàn thân ta đã nóng lên vì bị nung nóng, giống như sắp bị hòa tan vậy.

Nhưng lúc này ta cái gì cũng không để ý được, hung hăng cắn răng, nhảy dựng lên, xông thẳng ra ngoài động!

Đài Kỳ Lân thứ hai nghìn bốn chín trăm sáu...

Một tia liệt hỏa bốc lên, ta từ trong sóng lửa cuồn cuộn xông ra ngoài.

Da thịt toàn thân bị nướng chín rung động tư tư, tóc lông mày trong nháy mắt đã bị cháy thành tro tàn, quần áo cũng cháy một mảng lớn.

Ta ngay lập tức lăn mấy vòng, dập tắt ngọn lửa, bất chấp kiểm tra thương tình, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ngoài động có thiên địa khác.

Hai bên vách tường treo cao Như Vân Thiên, chính giữa có một thềm đá thật dài thẳng lên đỉnh núi.

Phía trước thềm đá dựng đứng một tảng đá đỏ như máu, trên tảng đá như cũ vù vù thiêu đốt lên lửa lớn hừng hực, phảng phất đã sớm thiêu đốt ngàn vạn năm, cho đến bây giờ vẫn không có nửa điểm dấu hiệu tắt.

Trên viên đá lửa to lớn, rồng bay phượng múa khắc ba chữ to: "Kỳ Lân đài."

"Grào!"

Đúng lúc này, ở phía trên thềm đá xa xa truyền đến một tiếng rống to mãnh liệt.

Tiếng gào kia vô cùng thân thiết, vô cùng quen thuộc.

Lần này ta nghe được rất rõ ràng, thanh âm kia là truyền ra từ phiến hồng quang ở cuối thềm đá kia, đồng thời cũng vang lên ở sâu trong nội tâm của ta.

Không sai, chính là chỗ này!

Ta ngẩng đầu, nhìn về phía ánh sáng màu đỏ phần cuối, sau đó nhanh chân đi về phía trước.

Xoẹt xoẹt!

Ta mới vừa bước ra một bước, đế giày đã bị nướng chín, toát ra một làn khói khó ngửi đến cực điểm.

Đây chẳng phải là bậc thang gì cả, quả thực giống như một lò lửa lớn tự nhiên vậy!

Đừng nói là cất bước đi về phía trước, cho dù đứng gần một chút, cũng cảm thấy miệng khô lưỡi nóng toàn thân, thiếu chút nữa thì đã bị nướng đến hôn mê rồi.

Nhưng ta làm sao quản được nhiều chuyện lúc này chứ?

Hắn lập tức vứt hai chiếc giày đi, rồi nương Ô Mộc Trượng khẽ chống rồi nhảy dựng lên.

Ầm!

Ta đang nhìn qua khối cự thạch liệt hỏa thiêu đốt kia, bay đến trên không bậc thang. Không biết từ đâu đột nhiên sinh ra một cỗ quái lực, không cho phép ta phản kháng chút nào, phịch một tiếng nặng nề đập ta trên mặt đất, chỉ kém một chút, gân cốt đều bị hất văng ra.

Ta ngầm hít vào mấy ngụm khí lạnh, một cánh tay chống đỡ bò dậy, cắn răng lại muốn nhảy lên, lại đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Lão đầu nhi có vẻ như từng nói với ta, mấy chục năm trước từng có hai người tiến vào Thái Nguyên thôn, tuy hai người bọn họ không phải người ngũ linh, ngay cả tướng mạo vốn có trong thôn cũng không phát hiện được, nhưng dựa vào bản lĩnh tìm được Kỳ Lân Đài.

Ta rất rõ, hai người mà y nói chính là Hắc ưng và Công Thâu Ly.

Một người có tu vi vô thượng Thần cấp, một người khác là Đại sư cơ quan ngàn năm khó gặp.

Bản lĩnh của hai người bọn họ đều không thể thành công, Công

Thâu Ly lại ở đây chặt đứt một cánh tay. Ta không nghĩ ra cách gì, vẫn cứ tiếp tục xông tới, mạng này có giữ được hay không cũng khó nói, đừng nói tới việc dùng Đả Thần Tiên hoàn thành sứ mạng.

Thế nhưng...

Sau khi hai người bọn họ lên đài thất bại, không hẹn mà cùng cho rằng, người duy nhất có thể leo lên đỉnh đài cao chính là ta, đây cũng không phải ngẫu nhiên.

Công Thâu Ly ở trong miếu nhỏ, từng chính tai nghe thấy Trương Nhất Kỳ đại sư và Nê đạo nhân đã sớm biết ta tồn tại. Tu vi của hắc ưng vượt xa Công Thâu Ly, cho nên năm đó hắn chẳng những không tổn thương chút lông tóc nào., Thậm chí còn có khả năng đi xa hơn một chút, may mắn nhìn thấy sấm sét khắc trên thạch bích, lúc mới đầu hắn còn không hiểu là có ý tứ gì, nhưng khi hắn biết sự hiện hữu của ta, lập tức nhìn thấu được sấm sét ám chỉ.

Kể một chữ tiên ngữ kia, bắt đầu liền chính là: "Cửu Lân độc lai".

Nói cách khác, nơi này chỉ có mình ta mới có thể đi một mình.

Nhưng kỳ quái chính là tại sao lại kỳ quái như vậy!

Đã nói chỉ có mình ta mới có thể đi lên, nhưng vì cái gì lại nửa bước khó đi được? Cỗ lực lượng vừa rồi cường đại tới mức đáng sợ là cái gì?

Chẳng lẽ nói... Hắc ưng và Công Thâu Ly đều phán đoán sai cả rồi, trên lời tiên tri nói Cửu Lân cũng không phải là chỉ ta?

Ta chỉ là trùng hợp trên tên có mang theo hai chữ "Cửu Lân" mà thôi?

Nhưng cũng không đúng.

Ta lại đổi ý nghĩ nói: "Cho dù tất cả hai người bọn họ tính sai, nhưng Nê đạo nhân dù sao cũng sẽ không tính sai chứ? Đó chính là nhân vật giống như thần tiên, trên dưới cổ kim không ai có thể so bì! Hắn hao phí Chu Chương lớn như vậy từ mấy chục năm trước ta đã bày ra tuyến tuyến, lại tận lực ngưng tụ tinh hồn Tam Sơn Ngũ Nhạc, giang hà tứ hồ làm dẫn dắt, thủ hộ ta xung quanh. Kết quả là, chỉ là một lần tính toán suông sao?"

Không đúng, không đúng, trong này khẳng định có chỗ nào đó là ta nghĩ ra.

Đó là cái gì đây.

Cửu U tam bảo sao?

Ta quay đầu nhìn thoáng qua ô mộc trượng trong tay, hướng bậc thang nhẹ nhàng điểm một cái.

Phù!

Ô Mộc Trượng vừa mới chạm đến bậc thang, liền giống như bị xích sắt vậy, hô một tiếng bay ra ngoài, thiếu chút nữa đã mang ta theo ngã chỏng vó.

Rặc rặc một tiếng, ô mộc trượng cắm thật sâu vào trong thạch bích phía sau ta, chỉ lộ ra bên ngoài một cái đầu đen cỡ nắm tay, lực đạo to như vậy mà làm người ta líu lưỡi!

Ô Mộc Trượng mặc dù bị cỗ lực lượng vô hình kia điên cuồng ném ra ngoài, nhưng đột nhiên ta lại mừng như điên.

Xem ra không sai, nguyên nhân sở dĩ ta không thể leo lên đài cao, sợ là bởi vì Cửu U Tam Bảo này?

Nghĩ như vậy, ta lại từ trong đai lưng lấy ra Âm Phù Kinh ném lên bậc thang.

Vèo một tiếng!

Âm Phù Kinh lập tức bị phản xạ ra, tốc độ kia nhanh hơn nhiều so với lúc trước, nếu không phải ta sớm phòng bị, đầu đã sớm bị nện xuyên.

Đúng rồi, chính là nguyên nhân này!

Ta vội vàng tháo Cửu Sinh tháp từ trên lưng xuống, cẩn thận từng li từng tí đặt lên.

Khác với lúc trước chính là Cửu Sinh Tháp lại không động một chút nào, vững vàng đứng trên bậc thang.

À, nguyên lai là như vậy à!

Ta âm thầm nghĩ: "Kỳ Lân Đài này cũng không biết là tồn tại cỡ nào, bất quá nếu thượng cổ thần khí Đả Thần Tiên giấu ở nơi này, tự nhiên không phải chỗ phi phàm gì. Ô Mộc Trượng, Âm Phù Kinh, Cửu Sinh Tháp ba món U Môn Thánh vật này mặc dù xưng là tam bảo. Thật muốn nói phải nói., Lại chỉ có tháp Cửu Sinh mới là bảo bối chân chính, Ô Mộc Trượng và Kinh Âm đều do U Tử chế thành, nhưng tháp Cửu Sinh lại do Nê Đạo Nhân lưu lại. Đài Kỳ Lân này tuy phàm vật chớ gần nhưng không làm gì được tháp Cửu Sinh. Bây giờ tam bảo đều đã rời thân, thế thì ta có thể đi được rồi chứ?"

Nghĩ đến đây, ta lại lấy cả Vô Hình châm, Trảm Quỷ Thần song đao xuống, nhẹ nhàng bước lên phía trước một bước.

"A!"

Ngay khi chân ta vừa đặt lên mặt đá, trong nháy mắt liền cảm thấy dưới chân nổi lửa, ngay sau đó lại giống như vừa rồi bị cỗ cự lực này mạnh mẽ hất ra ngoài.

Ầm một tiếng, va mạnh vào vách đá sau lưng, hai mắt Kim Tinh ta biến thành màu đen.

"Chuyện này rốt cuộc là thế nào đây?" Ta một bên mắt nhìn thềm đá xoa đầu, một bên minh tư khổ suy nghĩ.

Dựa theo triền ngữ, cùng với tầng tầng bố trí của Nê đạo nhân, Kỳ Lân đài này hoàn toàn chính xác chỉ có ta mới có thể lên tới, nhưng sau khi bỏ đi Cửu U tam bảo, vẫn như cũ không thể bước lên nửa bước, chuyện này làm sao sẽ xảy ra đây.

Chẳng lẽ nói... trên người ta còn có vật phàm tục nào đó, không được vào Thánh Địa?

Ta nhìn trái nhìn phải một chút, thầm nghĩ trong lòng, nhưng hiện tại trên người ta chỉ còn cái quần cộc nhỏ a, chẳng lẽ cái này cũng không được sao?

Hoặc là nói…

Trong giây lát, trong lòng ta liền sáng ngời. Không để ý tới đau đớn, đứng bật dậy.

Ta hiểu rồi!

Đúng như lời Hắc ưng nhìn thấy, người có thể đứng trên Kỳ Lân đài chỉ có cái tên Trương Cửu Lân, Thiên Tôn cửu thế, mà bây giờ ta còn chưa phải.

Lực lượng hai nghìn đên bảy thiên ngũ hành bắt đầu.

Trước đây, hai người Hắc Ưng và Công Thâu Ly cũng từng lần lượt tới đây. Một người là thần cấp vô thượng, một người là đại sư cơ quan, có thể giúp tu vi và trình độ của bọn họ vẫn như cũ không cách nào đặt chân lên Kỳ Lân đài. Điều này cũng không phải nói bọn họ không đủ mạnh, mà là ẩn tàng dưới Kỳ Lân Đài thực sự quá mức cường đại!

Chỉ có người mang thiên mệnh là chủ vạn linh mới có thể đi được.

Không sai, ta chính là đứa con có số mệnh trong truyền thuyết, chẳng qua bây giờ ta còn không phải!

Tám phương danh chấn thủ hộ xung quanh ta, hao phí khổ tâm tôi luyện ta, mong chờ ta mau chóng lớn mạnh lên, cho đến khi đủ để hoàn thành Túc Mệnh.

Những năm gần đây, mặc dù ta ở trong đám người đau khổ thủ hộ, nhưng sự lớn lên nhanh chóng dưới sự hi sinh của tre già măng mọc, nhưng dù sao còn chưa thức tỉnh.

Thức tỉnh bản năng của ta, kêu lên sức mạnh vạn linh!

Nói cách khác, Kỳ Lân đài trước mắt này, đích xác chỉ có ta mới có thể không tổn thương chút lông tóc nào mà thông hành qua. Nhưng lại chỉ ra Trương Cửu Lân sau khi thức tỉnh, mà không phải ta của hiện tại.

Từ lúc ở Thiên Chiếu Thần Mộ, vừa rồi khi sử dụng đại quân Côn Bằng mở ra vạn sinh tế cho ta, vốn định thức tỉnh bổn nguyên chi lực của ta, nhưng lại vô hình liên thông Cửu Sinh bảo tháp. Sau đó ở Long Tuyền sơn trang dưỡng quỷ địa, giang cá lớn khẳng khái chịu chết diệt sát Thu Phong Trảm, lại mở ra tế đàn Ngũ Hành cho ta, từ đó khiến ta thức tỉnh sơ bộ, thực lực phi thăng.

Nhưng cũng chỉ thế mà thôi!

Bây giờ ta đã đạt đến một nửa tu vi Vô Thượng Thần cấp, so với tiểu điếm năm đó ngồi ở quán nhỏ ăn thịt bò uống rượu, cả ngày hy vọng đưa lên dê béo, tiểu tử vắt mũi kiếm thật nhiều tiền đã sớm không thể so sánh.

Theo tiêu diệt Linh Bảo hội, sau khi một nửa Long Tuyền sơn trang điên cuồng càn quét, ta cũng thể hiện uy danh trên giang hồ. Nhắc tới Trương Cửu Lân ta, sớm đã không ai không biết, không ai không biết.

Nhưng trước mặt Kỳ Lân đài này, ta vẫn là một điểm cũng không có!

Cơ quan đại sư Công Thâu Ly thủ đoạn kinh người, phá giải trùng điệp pháp trận của Thái Nguyên thôn, nhưng vẫn ở chỗ này chặt đứt một cánh tay hoảng hốt mà lui.

Thực lực Vô Thượng Thần cấp Hắc ưng cường hãn, dựa vào tu vi vô cùng cường đại, một đường lao đến nơi này, tuy lông tóc nó không tổn hao gì, thậm chí xa hơn Công Thâu Ly một chút, nhưng cuối cùng cũng tay không quay về.

Cửu U chí bảo Ô Mộc Trượng, Âm Phù Kinh, vừa rơi xuống đất liền như mảnh giấy, bị cuồng hất ra ngoài.

Lúc này, ta chỉ dựa vào một nửa tu vi thần cấp vô thượng, thân thể mệt mỏi đến cực điểm, làm sao xông vào được?

Điều duy nhất có khả năng là ta ở chỗ này đột nhiên thức tỉnh!

Thế nhưng...

Ta quay đầu nhìn thoáng qua động khẩu lửa cháy hừng hực phía sau, lại nhìn mảnh hào quang sáng đỏ cuối đài cao kia, không khỏi siết chặt nắm đấm, rất uể oải cúi đầu xuống.

Hai chữ Thức tỉnh nói nhẹ nhõm, nhưng đâu có dễ dàng.

Bỏ đi tất cả nan sở không nói, ta cũng không còn thời gian!

Từ lúc đám người sơ khai yểm hộ ta thoát khỏi ảo cảnh đến hôm nay đã mấy ngày rồi.

Một khi Long Thanh Thu phá cảnh mà ra, vậy...

Đông đảo các tiền bối đều hy sinh vô ích, thiên pháp chính đạo theo như lời Nê đạo nhân sẽ sụp đổ, thế gian sẽ lâm vào bóng tối vô tận.

Mà tất cả những điều này đều là vì ta.

Bởi vì ta không thể thức tỉnh sớm ngày, không đợi đi lên Kỳ Lân đài nữa!

Cái này... Ai!

Ta nghĩ đến đây, không khỏi sinh lòng tức giận, hung hăng đập một quyền vào ngực mình.

Hô! Theo ta một quyền hạ xuống, ngọn lửa trên tảng đá lớn trước mặt cũng đồng thời nhảy lên cao, màu lửa hồng diễm hầu như chiếu sáng hơn phân nửa bầu trời.

Hả?

Ta còn chưa hiểu thì đã sửng sốt, chuyện gì thế này?

Điều này chẳng lẽ có liên quan tới việc vô ý ta vừa rồi?

Trong lúc kinh ngạc, ta lại giống như vừa rồi vung vẩy cánh tay mấy lần.

Vù vù vù!

Ngọn lửa loạn lên, toàn bộ Kỳ Lân đài bị chiếu sáng một mảnh đỏ rực, rõ ràng khắc ra chú văn trên một khối đá xanh.

Đúng là như vậy thật!

Ta lại thử tới gần mấy bước, ngọn lửa kia cũng càng thêm thịnh vượng.

Vù một tiếng, ngay khi ta tới gần tấm bia đá, lại một lần nữa định huy động cánh tay thì một tiếng ngọn lửa gào thét xẹt qua, lướt qua lòng bàn tay ta.

Bốp!

Nơi bàn tay của ta đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Ngay sau đó một cái chồi màu xanh biếc nho nhỏ rời khỏi tay, phóng thẳng về phía hỏa quang.

Chồi non kia trôi nổi giữa không trung, càng dài càng lớn, ẩn ẩn trong tàn tượng đã sớm biến thành một gốc đại thụ che trời, cành lá xum xuê che cả bầu trời, một mảnh xanh biếc, đầy mắt sinh cơ!

Đây là...

Ta hơi ngẩn người ra một chút, đột nhiên nghĩ ra: Đây là lúc ở Bạch Mã tự, lão hòa thượng thủ hộ sư tôn di mệnh, đau khổ chờ đợi tám mươi năm, tự tay giao đồ vật của ta cho. Một mảng mầm non bay vào lòng bàn tay biến mất không thấy, ta đã từng khổ cực nghiên cứu trong thời gian dài, nhưng vẫn không hiểu rõ rốt cuộc nó có tác dụng gì.

Nhưng không nghĩ tới, trên Kỳ Lân Đài lại phát sinh biến hóa kinh người như vậy.

Rặc rặc!

Đột nhiên, tảng đá lớn khắc ba chữ "Kỳ Lân đài" chợt nổ tung, vô số ngọn lửa hừng hực phóng lên cao, giống như là ngàn vạn khói lửa xông thẳng tới chân trời!

Toàn bộ bầu trời lập tức bị đốt thành một mảnh, mây đỏ quay cuồng.

Ngay sau đó, đám mây lửa đầy trời kia lại một mạch rơi xuống, hội tụ thành một hỏa cầu to lớn vô cùng hừng hực thiêu đốt, điên cuồng đập tới ta.

"A? Không được." Ta tràn đầy kinh ngạc, vừa định lùi bước chạy trốn, nhưng đã không kịp, càng không có chỗ để trốn!

Quả cầu lửa kia cực kỳ nhanh chóng, vù vù rơi xuống.

Theo bản năng đưa tay lên chặn lại.

Nhưng trong nháy mắt ta vung tay lên, từ trong lòng bàn tay ta bay ra một viên đất cát nhỏ.

Khối cát kia chỉ lớn cỡ nửa hạt gạo, nhưng lại có được lực lượng vô cùng vô tận! Thế mà không tốn chút sức nào chặn quả cầu lửa lớn thế ào ào từ trên trời giáng xuống. Càng làm cho người ta giật mình là trên đất cát kia phảng phất mọc lên một cái miệng khổng lồ không đáy, mạnh mẽ đem quả cầu lửa lớn kia nuốt vào, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Mà ngay cả tất cả hỏa khí phía trước sau người cũng bị nuốt hết, mảnh liệt hỏa hừng hực phía sau ta cũng lập tức dập tắt.

Hạt đất nhỏ này, chính là vật trước khi Nê đạo nhân hóa thành mây bay lên, lưu lại trong lòng bàn tay ta.

Ta đang bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi nói không ra lời, mắt thấy đất cát đột nhiên chuyển một cái, vọt thẳng đến tháp Cửu Sinh đặt ở trên bậc thang.

Phịch một tiếng, Cửu Sinh tháp đột nhiên run lên, sau đó hào quang đại thịnh!

Trắng, trắng, đỏ, cam, lục, xanh, lam, tím, chín luồng ánh sáng đan xen, sặc sỡ rọi khắp toàn bộ thế giới.

"Grào!"

Cùng lúc đó, trong hồng quang phía trên bậc thang lại vang lên tiếng gầm giận dữ, vẫn như cũ quen thuộc như vậy, thân thiết như vậy.

Trái tim của ta cũng đồng thời không có lý do gì đột nhiên nhảy dựng lên, giống như có ngàn tỉ thanh âm đang hò hét cao giọng, có ngàn vạn sinh linh đang nhảy nhót kêu to!

Xoẹt một tiếng, chín màu hợp nhất.

Một đạo phi quang nhanh như kiếm, đâm thẳng vào ngực ta!

Ta căn bản là không kịp tránh, hoặc là nói ngay cả chớp mắt cũng không kịp, quang mang kia liền xuyên qua ngực ta.

Ngũ Hành tế chính thức là hai ngàn bốn chín ngàn chính thức.

Ngay lúc đạo quang mang kia xuyên thấu trái tim ta, máu tươi toàn thân ta cũng lập tức bốc cháy lên.

Đây tuyệt đối không phải là từ hình dung gì, mà là thiêu đốt chân chính!

Ta có thể cảm nhận được một điều thật sự là mỗi một giọt máu đều đang sôi sục, cháy hừng hực, mỗi tấc da thịt đều đang mừng rỡ không thôi.

Nhiệt huyết thiêu đốt giống như ngàn vạn con sông lớn cuồn cuộn chảy quanh người ta.

Thình thịch, thình thịch thình thịch!

Trái tim của ta cũng rung lên như trống trận.

Lúc này mình không thể động và cũng không thể nói chuyện được, thế nhưng suy nghĩ của mình lại không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Nghĩ lại kinh biến vừa rồi, ta lập tức tỉnh ngộ.

Đây là tế Ngũ hành, là tế Ngũ hành chân chính!

Gốc cây non ẩn trong bàn tay kia là gỗ, lửa trên tấm bia lớn thiêu đốt ngàn vạn năm là lửa, bùn đạo nhân trước hóa mây đưa cho ta đất cát, u bảo chí bảo Cửu Sinh tháp là vàng, mà huyết dịch bản thân ta chính là nước.

Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh thổ, Thổ sinh Kim, Kim Sinh Thủy!

Ngũ Hành giao chuyển, kích phát lực lượng bản nguyên của ta.

Nói cách khác, tế đàn ngũ hành lại mở ra một lần nữa, hơn nữa đây chính là Thiên Ngũ Hành chân chính!

Chợt, toàn thân nhiệt huyết tuôn ra không thôi, trong mắt ta lóe lên một vòng khác.

Đó là một mảnh bình nguyên vô cùng rộng lớn, lại đặc biệt lờ mờ. Trên mặt đất tràn đầy hố sâu to nhỏ, đã sớm ngưng thực biến thành huyết dịch màu đỏ thẫm trải dài một tầng trên mặt đất.

Một đống lớn chất đống, từng mảnh bạch cốt bị phong hóa thành ngoan thạch hoặc chôn sâu nửa lộ, giống như cỏ dại bao la bát ngát.

Toàn bộ bầu trời đều bị đám mây đông nghịt, chỉ lộ ra một vòng quang mang yếu ớt ở giữa.

Cảnh tượng này sao lại quen thuộc như vậy?

Đúng rồi!

Lần trước ở Long Tuyền sơn trang dưỡng quỷ địa, thời điểm giang đại cá mở ra tế đàn ngũ hành cho ta, hình ảnh ta nhìn thấy cũng giống như hiện tại.

Hào quang trên bầu trời càng lúc càng lớn, càng ngày càng sáng.

Đó là một vầng thái dương, một vầng thái dương ra sức giãy dụa như muốn phá tan mây đen, muốn phóng ra ánh sáng và ánh sáng của nó để rọi vạn luồng hào quang về phía bình nguyên hoang vu này!

Ngay sau đó, toàn bộ mặt đất bắt đầu rung nhẹ.

Bạch cốt bị vùi lấp dưới đất cát cũng đang hơi đung đưa, đang tính đứng dậy.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cảm thụ một chút ánh nắng này.

Nguyên bản trên mặt đất màu đỏ thẫm nứt ra từng khe hở, loáng thoáng xuất hiện một ít mầm cỏ nhỏ màu xanh nhạt.

"Grào!"

Xa xa từ sâu trong cánh đồng, đột nhiên gầm lên giận dữ.

Theo sau, một luồng lửa sáng rực điên cuồng tràn ra, chỉ trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt.

Đó rõ ràng là một con Lân dục hỏa! Toàn thân được ngọn lửa bao bọc.

Nó ngửa đầu nhìn trời, gầm lên giận dữ!

Tiếng gào không còn thê lương nữa, không còn phẫn nộ mà tràn ngập hy vọng và hy vọng.

Theo tiếng gầm này, ngàn vạn bạch cốt đồng thời đứng thẳng lên, vung tay hô to!

Theo một tiếng gầm này, mặt đất nổ tung, từng cái chồi không mạng sẽ phát điên!

Theo tiếng gầm này, mây đen khắp trời tan thành mảnh vụn, ngàn vạn ánh sáng trở lại nhân gian!

Thoáng một cái, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên biến mất.

Trước mắt là một màu đen kịt, chỉ có Cửu Sinh tháp cách đó không xa vẫn quanh quẩn vài điểm ánh sáng.

Vết thương đầy người ta sớm đã hồi phục như lúc ban đầu, thậm chí cánh tay trái mất đi tri giác không ngừng điều khiển cũng đã hoàn hảo như lúc ban đầu.

Ta hoạt động tay chân một chút, cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng, giống như có khí lực dùng không hết!

Còn nhớ rất rõ ràng, lần thức tỉnh trước đó là như vậy, chẳng qua lần này lực lượng bản nguyên đã thức tỉnh lại càng thêm cường đại, hơn nữa còn rung động hơn.

Nói vậy là... Ta đã thức tỉnh thành công rồi sao?

Đúng vậy, đúng vậy!

Ta hơi sửng sốt một chút, sau đó nhịn không được giơ hai tay lên cao, lớn tiếng hô điên cuồng.

"A!" Một tiếng rống to này, chấn ở trên vách đá kinh động lên trận trận tiếng vang.

"Grào!"

Nơi cuối đài cao, cũng vang lên một tiếng gầm giận dữ, cùng ta hô ứng!

Sau khi thức tỉnh thành công, ta không do dự nữa, cúi đầu nhặt Cửu Sinh tháp bước ra.

Quả nhiên, Kỳ Lân đài lần này không còn đẩy ta ra nữa, bí văn cổ chú khắc ở trên tảng đá lóe lên tầng tầng, từng chữ từng chữ, từng bậc nối thẳng đỉnh đầu.

Trên toàn bộ Kỳ Lân Đài tinh quang bắn ra bốn phía, vốn bầu trời một mảnh đen kịt cũng lóe sáng bức người.

Ta hướng phía trên chỗ cuối xa nhìn một cái, trong lòng thầm nghĩ: "Thượng Cổ Thần Khí Đả Thần Tiên giấu ở chỗ này có phải không? Chờ ta mang tới đã!" Tâm niệm vừa rơi xuống, nhanh chân về phía trước.

Sau khi đi dọc theo bậc đá xanh bảy tám chục bước, đột nhiên nhìn thấy hồng quang lóe lên trên vách đá dựng đứng.

Thì ra đó là chữ viết trên mặt đá trong chốc lát.

Từng nét bút một cắm sâu vào mặt đá hơn nửa mét, cứng cáp vô cùng.

Cẩn thận xem xét một chút, phía trên ghi là: "Cửu Thế Thiên Tôn phục Côn Luân, Lân Hỏa Thần Tiên Nhất Niệm Ngân, độc chiếm Vạn Linh ai vi chủ, tới đi U Minh Bất Nhiễm Trần!"

Bốn câu này, trước đây không lâu ta đã nghe hắc ưng nói, đúng như hắn nói, bốn chữ kia chính là Cửu Lân độc lai.

Sơn thạch xung quanh chữ viết kia sớm đã bị phong hóa không ra hình thù gì, cũng không biết đã lưu lại bao nhiêu năm rồi.

Rốt cuộc là ai đã lưu lại đây?

Là Nê đạo nhân sao?

Ta vừa đi vừa xem, vô cùng sợ hãi thán phục.

Không chú ý một cái, đá trúng cái gì đó, rầm một tiếng tản ra thành một mảnh.

Cúi đầu nhìn xuống, thì ra là một mảnh bạch cốt, chuẩn xác hơn một chút, là một đoạn xương cánh tay, trong lòng bàn tay tàn cốt kia vẫn gắt gao nắm lấy một quả cầu gỗ nhỏ.

Xem ra, đây là năm đó Công Thâu Ly lưu lại.

Hắn và Hắc ưng hai người trước sau vượt ải đến tận đây, toàn bộ đều đã thấy qua bốn câu nói này, cho nên sau khi ta xuất thế dương danh, liền đem hi vọng lên đài lấy bảo vật đặt ở trên người của ta. Chỉ tiếc, cuối cùng đều là công dã tràng lấy giỏ trúc đổ đầy nước.

Hai tên này tuy rằng không thực hiện được ý, nhưng cũng không thể không nói, hai tên này quả thực có chút bản sự!

Trước khi ta thức tỉnh, ngay cả một bước ta cũng không bước ra ngoài, nhưng hai người bọn họ lại có thể xông vào xa như vậy, từ đó nhìn thấy mấy câu thơ này.

Bản lĩnh Công Thâu Ly hơi kém một chút, chặt đứt một cánh tay bỏ chạy, mặc dù thực lực Hắc ưng không bị thương mảy may, nhưng cũng vô lực tiếp tục xông vào.

Hiện giờ, rốt cuộc trên Kỳ Lân đài cũng nghênh đón chủ nhân chân chính!

Ta tới rồi đây!

Ta là chủ của vạn linh, nhi tử số mệnh.

Đả Thần Tiên giấu trên đài, ta buộc phải lấy được.

Long Thanh Thu, ngươi chờ đó cho ta!

Chờ ta lấy được Đả Thần Tiên rồi, thù mới hận cũ của chúng ta sẽ tính thật thống khoái!

Nghĩ tới Long Thanh Thu, ta lập tức sinh hận ý, sải bước liên tục, thẳng đến hướng hồng quang chói mắt trên đỉnh đài đi tới.

Cuối đài cao là một sơn động tĩnh mịch, một mảnh hồng quang chói mắt từ trong động phát ra.

Ta hướng về phía trong động nhìn một cái, lại bởi vì cái kia đạo ánh sáng cách trở thấy không rõ lắm, lập tức cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp bước một bước đi vào.

"Hống!" Lại một tiếng gào thét chấn động khiến cho cát đá trên vách đá bay lả tả.

Giọng nói kia vô cùng thân thiết, vô cùng quen thuộc, hình như đã đợi ta rất lâu rồi...

Đánh Thần Tiên lần thứ hai nghìn bốn chín huy, thứ hai là Đả Thần Tiên.

Cũng không biết là thứ gì giấu ở sâu trong sơn động phóng xuất ra vạn đạo hồng quang, đem toàn bộ huyệt động chiếu rọi đến đỏ au, giống như ở trên bốn vách tường bôi đầy vết máu vậy. Trên vách đá hai bên chồng lên quái thạch, nhìn kỹ, đúng là từng khuôn mặt người!

Hoặc là phẫn nộ, hoặc là tuyệt vọng, hoặc là sách gào thét, vậy thì mỗi khuôn mặt đều giống nhau như đúc, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phá bích mà ra.

Tay ta nâng tháp Cửu Sinh ở trong cái hang cổ quái thạch lởm chởm này tiếp tục đi về phía trước hơn trăm thước, phía trước xuất hiện một cánh cửa bằng đồng xanh.

Cánh cửa kia cực kỳ rộng lớn, chỉ riêng độ rộng đã hơn sáu mét, phía trên khắc rậm rạp chằng chịt bí chú pháp văn vừa cổ xưa vừa thâm ảo. Cánh cửa khẽ mở, bên trong lộ ra một đạo hào quang màu đỏ thẫm, chính là đạo ánh sáng này chiếu sáng toàn bộ huyệt động, thậm chí còn xông ra bên ngoài động, ta đứng dưới Kỳ Lân Đài cũng thấy rất rõ ràng.

Ta hơi kinh ngạc một chút, đang muốn đẩy cửa bước vào.

Một tiếng thở dài, hai bên cửa chợt hiện lên hai đạo quang ảnh.

Theo bản năng lui về phía sau hai bước, tập trung nhìn vào.

Chỉ thấy hai đạo quang ảnh kia cao hơn hai thước, hai chân phiêu phù giữa không trung, toàn thân mặc một bộ áo giáp kim quang lóng lánh, tay cầm cự phủ uy phong lẫm lẫm canh ở trước cửa, từ trên cao nhìn xuống ta liếc mắt một cái, lập tức hạ xuống.

Ta tụ linh lực toàn thân, vừa định phản kích lại ngạc nhiên phát hiện, sau khi bọn họ rơi xuống đất vậy mà quỳ trước mặt ta!

Một tay cầm rìu, một chân quỳ trên đất, vô cùng cung kính và cẩn thận.

Đây là có chuyện gì?

Két!

Ngay lúc ta nghi hoặc khó hiểu, cửa đồng kia phát ra một tiếng vang vọng, khẽ bắt đầu chuyển động.

Hòn đá hai bên cửa đồng nhao nhao rơi xuống, mắt thấy cánh cửa kia càng mở càng lớn, ánh sáng màu đỏ bên trong cũng càng ngày càng cường thịnh.

Phần phật một tiếng, hai cánh cửa đồng vô cùng to lớn bỗng nhiên mở ra, một đạo hồng quang chói mắt phồn thịnh!

Ta hơi híp mắt lại, nhìn trong đó không khỏi khiếp sợ.

Phía sau cánh cửa đồng này, lại cất giấu một tòa cung điện!

Kim bích huy hoàng!

Phía sau cánh cửa đồng là một con đường thẳng tắp cực kỳ rộng rãi, hai bên đường đứng thẳng hai hàng võ sĩ giáp vàng chỉnh tề, tay cầm trường kích ưỡn ngực nghênh ngang.

Trên quảng trường cuối thông đạo càng là kỳ giáp tươi sáng, sáng ngời hai mắt.

Trên đài cao tam giai, cờ phướn tung bay, trống trận thành hành, mỗi người đều là đại hán trần truồng, tay cầm chùy trống vận sức chờ xuất phát.

Phía trước đại điện chính giữa, mười tám vệ sĩ cầm đao chia thành hai bên.

Trên đại điện có tám con tiên hạc cực lớn lượn vòng, trên thân mỗi con hạc lớn đều ngồi ngay ngắn một tiểu đồng tử mặc áo lụa bảy màu, tay cầm phất trần, gió nhẹ thổi qua, tiên khí mê người.

Đạo hồng quang trong mắt kia chính là phát ra từ đại điện này.

Từ sớm sau khi ta bước vào trong động, đã tưởng tượng vô số cảnh tượng từ lâu.

Nhưng vô luận như thế nào, cũng không nghĩ tới lại một phen như thế!

Rốt cuộc đây là tồn tại gì?

Ta nghĩ lại rồi nói: "Quan tâm hắn nhiều như vậy làm gì, xa không nói, từ khi ta đặt chân lên Côn Luân sơn tới nay, đã gặp bao nhiêu hung hiểm, trải qua bao nhiêu sinh tử? Ta vì cái gì? Không phải vì để đạt được Đả Thần Tiên, hoàn thành sứ mệnh tiêu diệt Long Thanh Thu sao? Nếu đã leo lên Kỳ Lân Đài rồi đi tới nơi này, vậy ta còn có cái gì phải do dự chứ."

"Quan tâm hắn đây là chỗ nào? Ta nhất định phải lấy được Đả Thần Tiên này! Mặc dù đây là Cửu Tiêu Thiên Đình, Trương Cửu Lân ta hôm nay cũng muốn xông vào một lần."

Nghĩ tới đây, ta không do dự nữa, tay nâng Cửu Sinh tháp bước vào.

Ô!

Theo một cước ta bước vào, trong đại điện đột nhiên vang lên một tiếng kèn.

Keeng keeng keeng keeng keeng!

Ngay sau đó, hơn mười cái trống đồng thời vang lên, hai hàng đại hán cường tráng kia ra sức vung hai tay lên, lại một lần nữa nện lên mặt trống.

Keeng keeng keeng keeng keeng!

Tiếng trống kia vang lên một tiếng, giống như một tiếng động lớn, giống như cửu thiên cuồng lôi không ngừng khuấy động.

Két!

Vệ sĩ trường kích hai bên đường đồng thời tiến lên trước một bước, hai kích giao nhau, ở trước mặt ta dựng lên một hành lang dài.

Ta cũng không thèm nhìn, bước nhanh về phía trước, trực tiếp từ phía dưới đi tới.

Bốp!

Mỗi lần ta đi một bước, vệ sĩ hai bên phía sau lưng liền buông trường kích, quỳ một chân trên đất.

Ba ba ba!

Từng tiếng vang bất giác vang lên bên tai.

Ngay lúc ta đi qua thông đạo, vừa mới tới quảng trường, bỗng nhiên vang lên một đạo hiệu lệnh.

Ngay sau đó, ngàn vạn giáp sĩ đứng sừng sững trên quảng trường đồng thời rút đao ra khỏi vỏ, chỉ xéo trời xanh!

Ngàn vạn tiếng nổ kia đều phát ra cùng một thời khắc, đạo đạo hàn quang chói mắt.

Ta theo hàng dài từng bước một đi lên, vệ sĩ hai bên cầu thang thu đao cúi đầu.

Mãi đến trước điện, mười tám vệ sĩ thối lui sang hai bên, có hai vị tướng quân cao lớn bước tới mở cửa lớn giúp ta.

Cửa điện vừa mở, hồng quang kia càng thêm uy thịnh, trong hai bên giáp vàng tươi sáng, đầy mấy chục tên chiến tướng đứng thẳng.

Tuy nhiên, tướng mạo từng người lại vô cùng quỷ dị.

Có người mặt xanh nanh vàng, có cái lưỡi dài, có kẻ mắt trong trán, sau lưng mọc ra hai cánh.

Ai nấy giống như Thiên Thần lệ quỷ, chỉ nhìn một cái đã khiến người ta rợn tóc gáy!

Nhưng bây giờ ta đã sớm không phải năm đó, chỉ quét qua đám người, trực tiếp nhìn về bóng người ngồi chính giữa kia.

Đó là một lão đầu tử râu tóc bạc trắng, mặc một bộ đạo bào bát quái màu trắng phiêu dật, rìa mang kim ti quấn quanh. Trường râu dài mày dài, hai mắt sáng như tuyết, tràn đầy vẻ phi phàm không giận tự uy!

Trên mặt bàn trước người gã, đặt một bộ tư thế màu vàng.

Trên giá đài kia bất ngờ bày một thanh bát lăng trường tiên dài hơn ba thước!

Ánh đỏ bắn loạn, xông thẳng ra ngoài động!

Một vệt sáng xa xa ở dưới đài Kỳ Lân đều có thể thấy rõ ràng, chính là do cây roi dài này phát ra.

Chẳng lẽ đây chính là Thượng Cổ Thần khí Đả Thần Tiên sao?

Vừa thấy thần tiên ngay trước mắt, ta không khỏi ngây ngẩn cả người.

Vốn tưởng rằng phải trải qua cực khổ, gặp phải trùng điệp hiểm ác, mới có thể đạt được thần tiên, không ngờ lại bày ra trước mặt sáng loáng như vậy?

Thế nhưng đây rốt cuộc là nơi nào?

Cung điện này, những chiến tướng giáp sĩ này là người phương nào?

Trước mắt mặc kệ bọn họ là ai, ít nhất nhìn như tạm thời cũng không có ác ý gì với ta, thậm chí còn tôn sùng.

Nhưng từ khi ta bước vào đại môn, cho đến khi đi đến trước điện, cũng không có ai nói qua một câu, càng không có ai ngăn trở ta. Thần tiên này sáng loáng chính là ở chỗ này để cho ta không lấy đi được?

Trong lòng ta có chút kinh ngạc, lại nhìn lão giả râu bạc trắng đang ngồi ở phía trên.

Lão giả kia phảng phất nhìn ra do dự của ta, khẽ gật đầu với ta, trong ánh mắt tràn đầy tán thưởng và mong đợi.

Đã như vậy, ta đây cũng không khách khí nữa!

Huống chi, ta đã trải qua thiên tân vạn cổ đã nói như thế nào?

Thù hận giữa ta và Long Thanh Thu không đội trời chung, chỉ có cây roi thần này mới có thể áp chế Phiên Thiên Ấn, giúp ta báo thù rửa hận!

Nê đạo nhân khổ tâm kinh doanh, kỳ vọng có thể trọng chính Thiên Đạo, cứu vớt kiếp nạn nhân gian.

Vốn nếu bên trong vạn tầng thần tiên hiểm ác, ta cũng sẽ quyết chí tiến lên, chứ đừng nói là chắp tay tặng cho hắn.

Ta lại có lý nào lại không dám nhận lấy?

Chỉ là không biết lão giả này là ai, lại cứ như đang chờ ta đến, thần tiên dễ dàng tặng cho ta như vậy.

Nhưng nếu hắn không nói, ta cũng không tiện hỏi nhiều.

Ta tiến lên một bước hướng về phía lão giả kia cung kính thi lễ, nói một tiếng đa tạ, sau đó bước lên trước hai bước, một tay cầm lên thần tiên.

Đúng lúc này, ta phát hiện ánh mắt lão giả kia chợt biến đổi, phất tay chỉ ra ngoài!

Rào, toàn bộ đại điện phát ra động tĩnh rung núi chuyển.

Canh hai ngàn linh linh khí tắm lửa kỳ lân...

Rầm một tiếng, cái bàn nguyên bản đặt Đả Thần Tiên kia lập tức vỡ thành bột phấn.

Trong tiếng ầm ầm vang lên, cung điện sụp đổ, gạch vụn ngói vụn nhao nhao rơi xuống.

Quay đầu nhìn lại, tất cả bóng người trong điện đều biến mất vô tung vô ảnh!

Phù!

Đỉnh phòng chính từ đó chiết khấu, toàn bộ đại điện điên cuồng sụp đổ.

Ta rốt cuộc không kịp suy nghĩ nhiều nữa, một tay Cửu Sinh tháp, một tay đánh roi thần liên tục mấy bước lao ra ngoài điện.

Lại xem xét, giáp sĩ nguyên bản chỉnh tề đứng ngoài điện kia, tất cả tay trống đã không thấy. Thậm chí ngay cả quảng trường cùng trên đại đạo cũng đầy những vết nứt, phảng phất tùy thời đều sẽ sụp đổ xuống.

Đây là có chuyện gì?

Ta kinh ngạc, cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ chăm chú xông về hướng cánh cửa lớn ở cửa ra vào.

Rào rào!

Đột nhiên, sau lưng truyền đến một hồi tiếng sóng dữ đánh úp.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cơn sóng dung nham cuồn cuộn ập tới.

Ba một tiếng, đã thiêu đốt toàn bộ đại điện lung lay sắp đổ, vừa rồi một phen cảnh tượng vàng son lộng lẫy kia lập tức bị bao phủ trong biển nham thạch nóng chảy kia.

Thế tới của đợt sóng kia không giảm, lại điên cuồng vọt tới mãnh liệt!

Trong mắt ánh đỏ đậm, từng đạo quỷ ảnh màu đen phá không mà ra, vũ động ngàn vạn sợi khói đen mịt mờ!

Một phen kinh biến này là do lúc ta cầm Đả Thần Tiên lên dẫn phát, nhưng lúc này ta cũng không kịp suy nghĩ nhiều, thậm chí ngay cả liếc mắt cũng không dám nhìn nữa, dốc hết toàn lực bỏ chạy ra cửa.

Ầm ầm!

Ta mới vừa bước ra ngoài cửa, nham thạch nóng chảy sóng lớn đã điên cuồng xông lên trăm mét, hai cánh cửa thanh đồng lập tức bị đập thành mảnh vụn, trong nháy mắt hòa tan.

Một dòng nham thạch nóng bỏng từ trong khe tuôn ra mãnh liệt, tảng đá trong huyệt động bị nhiễm một chút lập tức đã bị đốt thành một mảnh khói đen!

"A!" Tảng đá kia phảng phất như sinh ra linh tính, phát ra một tiếng gào thét thống khổ đến cực điểm.

A! A...

Từng tảng đá trên mặt người liên tiếp phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chạy mau, ta phải mau chóng rời khỏi nơi này.

Giờ khắc này, trong lòng ta chỉ có một ý nghĩ như vậy!

Đả Thần Tiên đắc thủ, có dừng lại cũng không ích lợi gì, huống chi đối mặt với dòng dung nham cuồn cuộn này, cũng thật sự là vô kế khả thi.

Ta quyết định chú ý, cũng không quay đầu lại phóng thẳng đến cửa hang.

Rặc rặc một tiếng, đột nhiên truyền ra một tiếng nổ, chỗ đất đá trước cửa hang liên tiếp rơi xuống, chặn kín đường đi.

"Mở!" Thân hình ta không ngừng, nạp đầy linh lực chiếu chuẩn phía trước, vung Đả Thần Tiên lên.

Phù!

Một đạo kim quang điên cuồng bắn ra, hòn đá ngăn trước mặt lập tức hóa thành mây khói.

Ta đột nhiên muốn nhảy ra, nhưng không thể không dừng lại giây lát, thì ra bên ngoài cửa động cũng là nham thạch nóng chảy, một mảnh đỏ au điên cuồng cuốn tới.

Vách đá hai bên vỡ vụn một mảnh, chảy cuồn cuộn tuôn ra nham thạch lưu.

Rặc rặc, rặc rặc!

Mặt đất liên tiếp nổ tung, từng cỗ nham tương cực nóng phóng lên tận trời.

Hang động này sắp sụp đổ hoàn toàn, bốn phương tám hướng đều bị dung nham cuồn cuộn bao vây.

Nham thạch bị thiêu rụi tản mát ra một cỗ khí tức khó ngửi. Từng gương mặt đá vặn vẹo cực độ, phát ra từng tiếng kêu gào thảm thiết!

Đây quả thực là địa ngục nham thạch nóng chảy nha!

Ta lui về phía sau vài bước, quay đầu nhìn lại, phía sau cũng là như thế, dung nham cuồn cuộn đổ đầy lên toàn bộ huyệt động. Lúc này ta đã không còn chỗ để chạy trốn, hoàn toàn bị bao vây. Mắt thấy sắp bị bao phủ trong dung nham, hài cốt cũng không còn.

"Mở!" Ta phẫn nộ quát một tiếng, vung Đả Thần Tiên hung tợn bổ tới nham tương trước mặt.

Một vệt kim quang bắn ra, phá ra một rãnh dài trong nham thạch nóng chảy, nhưng lập tức lại bị bao phủ, hòn đá bị kim quang đập xuống liên tiếp rơi xuống, tóe lên một mảnh lửa.

Toàn bộ huyệt động giống như một tòa lò luyện thép vô cùng to lớn!

Ta cắn đầu ngón tay của mình bôi lên tháp Cửu Sinh, rung một cái về bốn phía.

Bảo tháp chiếu qua, quỷ khí tiêu tán, khói đen thành không, nhưng lập tức lại có vô cùng vô tận quỷ khí chen chúc mà đến.

Dung nham cuồn cuộn nộ quyển mà đến, quỷ khí nồng đậm càng tụ càng dày!

Phải làm sao bây giờ?

Cửu Sinh Tháp là U Môn chí bảo, Đả Thần Tiên là thượng cổ thần khí, bây giờ hai thứ tuyệt đỉnh bảo vật này đều trong tay ta, nhưng lúc ta đối mặt tảng đá cuồn cuộn Nộ Nham này vẫn bất lực.

Trải qua thiên tân vạn khổ rốt cuộc đã nhận được Đả Thần Tiên, trải qua rất nhiều khổ nạn rốt cuộc thức tỉnh thành công, nhưng lúc đại thù ta báo, đại sự sắp thành, cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế này sao?

Ta còn chưa cam tâm, ta không cam tâm!

"A!" Ta nhìn thấy cuồn cuộn cuồng lưu, cao giọng kêu to.

"Rống!" Trong giây lát, ngay lúc tiếng hét tức giận của ta vang lên thì nơi sâu trong dung nham cũng truyền tới một tiếng hét điên cuồng!

Đó là phẫn nộ, đó là giãy dụa, cũng là cộng hưởng không cam lòng.

Trong nham thạch chảy xiết truyền ra một tiếng xiềng xích vang ầm ầm, tựa hồ có đồ vật gì đó đang ra sức giãy giụa.

Ầm!

Lại một khối cự thạch rơi vào trong dòng nham thạch, bị sóng lửa kích thích cuồn cuộn ra bốn phía, quỷ khí hắc yên phiêu phù phía trên cũng càng ngày càng dày đặc.

Tựa như ngày tận thế, tràn ngập bất đắc dĩ và tuyệt vọng!

Dường như cơn sóng giận này không những muốn hủy diệt toàn bộ huyệt động mà còn muốn bao phủ toàn bộ Côn Lôn sơn.

"Ngươi lão tặc thiên!" Ta tức giận trừng hai mắt, nắm chặt bảo tháp thần tiên trong tay, hướng về phía đạo xích hỏa sóng lớn điên cuồng đánh tới kia, cao giọng mắng: "Ngươi làm cho ta gặp nhiều khổ cực như vậy, hại nhiều người vì ta mà hi sinh, lại muốn ta sắp thành công lúc này giết chết ta sao?"

"Nếu ta là chủ của vạn linh, vậy ta làm chủ cho vạn linh thế gian! Nếu ta đã là con cưng của số mệnh, vậy hãy để ta quyết định, không tới phiên ngươi nhúng tay vào! Cho dù ý trời là thế nào, ta cũng phải trảm phá bầu trời này, để tất cả đều thuận theo ý ta! Phá cho ta!"

Ta nói xong, tiên tháp đan chéo, bỗng nhiên đạp mạnh trên mặt đất, phóng thẳng đến dòng dung nham phía đối diện!

Đúng lúc này, răng rắc một tiếng, thanh âm xiềng xích đứt gãy sau lưng đột nhiên vang lên.

"Hống!" Một tiếng gầm giận dữ từ trong sóng lửa điên cuồng xông ra, khóe mắt liếc qua, ta phảng phất nhìn thấy một con kỳ lân dục hỏa đang bay thẳng hướng ta.

Sau một hồi chớp động liên tục, hơn mười bóng người phá tan khói đen dày đặc xuất hiện trước mắt ta.

Mặc dù chỉ vội vàng liếc mắt một cái, nhưng ta lại nhìn vô cùng tỉnh táo, từng bóng người kia là thân thiết bực nào, quen thuộc cỡ nào...

Ầm!

Mọi chuyện chỉ trong chớp mắt, một khắc sau, ta đã vọt vào dòng nham thạch nóng chảy.

Con trâu vàng già thứ hai nghìn năm mươi một giải thích nghi hoặc.

Hô một cái, ta liều lĩnh vọt vào trong nham thạch nóng chảy cuồn cuộn, nhưng lại không cảm giác được nửa điểm nóng bỏng, ngược lại có chút cảm giác mát lạnh.

Lại nhìn, không ngờ ta lại nằm nhoài trong đất tuyết, bên tai vang lên tiếng nước chảy rầm rầm không dứt.

Cẩn thận xem xét một chút, đây không phải là con sông ngược dòng sao? Dấu chân ta lưu lại trên bờ vẫn có thể phản biện rõ ràng. Nước sông vẫn cuồn cuộn sóng nhiệt như cũ, hơi trắng bốc hơi nhưng không còn nghịch lưu quỷ dị như vậy nữa.

Vừa rồi không phải ta xông vào trong nham thạch sao? Làm sao vừa chớp mắt đã chạy đến nơi đây?

"Đi nhanh đi, thời gian không còn nhiều lắm." Đang lúc ta kinh ngạc không hiểu, trong tai đột nhiên truyền ra một thanh âm trầm thấp.

Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh ta có một con bò vàng già đứng.

Con bò vàng già này, ta nhìn cũng thấy rất quen mắt, chính là một con lười biếng nằm sấp ở đầu cây liễu nơi cửa thôn Thái Nguyên.

Nhưng trong bốn phía ngoại trừ con trâu vàng già trước mắt này, lại không thấy nửa bóng người, vậy vừa rồi là ai nói chuyện với ta vậy?

Ta có chút nghi hoặc nhìn xung quanh.

"Đừng tìm, là ta." Con trâu vàng già kia khẽ nhếch miệng nói.

"Cái, cái gì..." Ta hơi giật mình mở to hai mắt nhìn.

"Đúng!" Con trâu vàng già gật đầu nói: "Thời gian không nhiều lắm, trước tiên ngươi leo lên lưng ta đi. Vừa đi vừa nói."

Ta có chút ngạc nhiên lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên lưng bò mang theo một cái khăn khoác, một bên cắm Ô Mộc Trượng, bên kia lộ ra nửa đoạn Đả Thần Tiên cùng Trảm Quỷ Thần song đao.

"Còn lề mề cái gì?" Con trâu già kia có chút tức giận trừng mắt nhìn ta một cái rồi nói: "Đợi lát nữa phá cảnh mở lại, Long Thanh Thu mới đi ra. Có gì không rõ, ngươi hỏi lại là được."

Nghe hắn nói vậy, ta cũng không do dự nữa, thả người nhảy lên cưỡi trên lưng bò.

Con trâu già kia chậm rãi bước về phía trước.

Động tác của nó rất chậm, thoạt nhìn cũng rất nhàn nhã, nhưng mỗi bước chân bước ra kia đều nhảy ngang mười mấy mét, cực giống động tác súc địa thành thốn do Hoàng đạo trưởng trông coi Dưỡng Thần đài triển lãm ra. Càng thần kỳ hơn là, bốn vó rơi trên mặt tuyết ngay cả một chút dấu vết cũng không có.

"Sao ta lại chạy đến đây được?" Ta thu hồi lại tâm tư cảm thấy ngạc nhiên, hỏi với vẻ không hiểu: "Vừa rồi không phải là sau Thái Nguyên thôn..."

"Ngươi ngẩng đầu nhìn xem." Lão Ngưu không nhanh không chậm nói ra.

Qua hắn nhắc nhở, ta ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy mây đen trên bầu trời đang cuồn cuộn tản đi, trong khe nứt sóng đỏ cuồn cuộn, cái này cùng cảnh tượng trong huyệt động vừa rồi cơ hồ giống nhau như đúc. Chỉ bất quá một cái ở trước mắt, một cái ở trên trời.

"Chẳng lẽ... Ta vừa từ trên trời rơi xuống?" Ta rất giật mình hỏi.

"Đúng, mà cũng không phải." Trâu vàng vừa đi vừa bí ẩn nói: "Ba mươi mấy năm trước cũng có cảnh tượng như thế này. Mây đen che kín đỉnh đầu, sóng đỏ ngập trời, sau đó Kỳ Lân dục hỏa, từ trên trời giáng xuống., Có một thương nhân âm vật họ Trương ở trước cửa tiểu điếm nhặt được một đứa bé. Đứa bé kia không khóc không kêu, cấm nắm hai tay, tức giận mở hai mắt ra tựa như trăm lần không cam lòng, vạn lần không muốn. Sau đó, tiểu tử kia dựa theo trong mộng đưa cho trẻ con ba giọt máu tươi. Vì thế khóc lớn một tiếng đứa bé kia hồn về nhân gian..."

Nghe đến đó, ta không khỏi giật mình!

Từ lúc ở Hà Quang đảo nhìn thấy Nê đạo nhân, ta cũng từng trong huyễn tượng trùng trùng điệp điệp chứng kiến một phen cảnh tượng này lão Hoàng Ngưu miêu tả, chỉ là không có những chi tiết tiếp theo mà thôi.

Theo như lời nói, năm đó đứa trẻ từ trên trời giáng xuống kia hẳn là ta, thương nhân họ Trương trong miệng Hoàng Ngưu tự nhiên chính là gia gia ta!

Lão Lý trọc đuôi để lại cho ta mấy bài thơ cổ, cũng đã có "Vô phụ cũng không có mẹ" như vậy.

Nói cách khác... Ta căn bản không phải cháu ruột của Trương Diệu Dương, mà là hắn nhặt được, nhặt được một đứa bé từ trên trời rơi xuống.

"Chắc hẳn ngươi cũng đã đoán được, đứa bé đó chính là ngươi, nhưng lúc ấy cũng chỉ là một linh hồn chuyển thế mà thôi, vài giọt máu kia còn khiến dương khí của ngươi được tăng thêm, đồng thời cũng có được huyết mạch của Trương gia. Dần dần ngươi đã quên đi mình là ai, càng không biết sứ mệnh mà mình gánh vác. Rất nhiều năm qua, trải qua nhiều lần rèn luyện ở nhân gian, chỉ là để ngươi trở về Côn Luân mà thôi."

"Khi đạt được Đả Thần Tiên thì đồng thời ngươi cũng sẽ gây dựng lại nguyên hồn. Cái gọi là thức tỉnh chỉ làm ngươi từng bước hồi tưởng lại kiếp trước của kiếp này."

Kiếp trước?

Thỏ Tinh cũng từng nói quá khứ kiếp trước của ta, sau đó ta cũng tận mắt chứng kiến một màn kia hình như cùng Long Thanh Thu tranh phong kiếp trước. Nhưng kiếp trước của ta rốt cuộc có lai lịch thế nào đây?

"Vậy ta..."

"Ngươi không cần hỏi ta, chờ ngày sau ngươi đối với Xi Đô đại kiếp tự nhiên chân tướng rõ ràng." Lão Ngưu dường như đã sớm đoán được ta muốn hỏi gì, trực tiếp ngắt lời hắn nói: "Ngươi chỉ cần biết, lão Hoàng ta chưa bao giờ là hạng người vô danh là được.", Ta từng mang theo Khổng lão nhị Đông Du Liệt Quốc, cũng từng cõng Lý Đại Nhĩ Tây ra khỏi Hàm Cốc quan. Hiện tại tính đến ngươi, tổng cộng chỉ có ba người mà thôi. Cái gì kiếp trước kiếp này, hiện tại mà ngươi hiện tại cũng không có quan hệ gì với ngươi. Hiện tại chuyện ngươi cần làm, chính là việc hoàn thành kiếp trước chưa hoàn thành... Khụ khụ."

Lão Hoàng Ngưu tựa như nói đến lời không nên nói, làm bộ ho khan vài tiếng vội vàng ngắt lời.

Thấy hắn im lặng không nói gì, cái gì cũng không nói tiếp, rơi vào đường cùng đành phải tạm thời từ bỏ đề tài này, tiếp tục hỏi: "Vậy Thái Nguyên thôn là sao? Còn... các tiền bối thì sao?"

"Thái Nguyên thôn vốn là một nơi bên ngoài, là nơi mà Nê đạo nhân tiện tay sáng lập ra, dùng để tu tập thế pháp cao nhân. Ngoại trừ các đời Côn Luân tử, còn có rất nhiều chỗ là do tinh phách sông núi, thiên địa nguyên khí ngưng hồn mà thành. Ví dụ như những người mà ngươi đã thấy. Đó là đạo pháp truyền thừa, cũng là mệnh mạch thế gia... Ài..., Hiện tại nói với ngươi những điều này ngươi cũng nghe không hiểu. Tựa như hai mươi năm trước ngươi không biết quỷ hồn là cái gì, một năm trước ngươi cũng không biết cái gì là Thần Vực chi địa. Tiểu tử, từ từ lĩnh ngộ đi!"

"Bất quá ngươi cũng đừng nóng nảy, hồi hồn chuyển thế luôn khó tránh khỏi việc quên mất một số chuyện. Đừng nói là ngươi, ngay cả năm đó Lý Đại Nhĩ tái sinh tu đạo, không phải cũng là một kẻ hồ đồ sao? Hắn còn là đệ tử thân truyền của Nê đạo nhân đấy! Bất quá, điều này cũng có ngoại lệ. Ví dụ như nha đầu kia trên Côn Lôn sơn., Mặc dù còn chưa hoàn toàn nhớ lại kiếp trước, so với tu vi đạo hạnh vốn có chênh lệch khá xa, nhưng trên phương diện đạo pháp lại tiến bộ rất nhanh, là một trong những người tu đạo mà lão Hoàng đã gặp qua, trưởng thành nhanh nhất."

"Chuyện ở kiếp trước?" Ta mặc niệm một tiếng, rất là kỳ quái hỏi: "Ngươi nói tiểu sư tỷ cũng có kiếp trước kiếp này?"

"Chẳng những có, hơn nữa thế nhân đều biết." Lão Hoàng Ngưu tiếp lời: "Nữ tử bị thần thoại biến thành thủy tổ nhân loại... Khụ khụ, chính là nàng ta."

Tiểu sư tỷ hai nghìn rưỡi, thứ hai diệt hắc ưng.

Dường như lại muốn nói lỡ cái gì, trâu vàng vội vàng ngậm miệng lại: "Tóm lại đi, kiếp trước ngươi cũng không cần quá mức để ý, giống như những người trong Thái Nguyên thôn ngươi nhìn thấy kia vậy. Tuy rằng chân hồn bọn họ ở đây nhưng vẫn khó thoát khỏi luân hồi, chỉ là ngay chính bọn họ cũng không biết mà thôi."

"Vậy bây giờ bọn chúng sao rồi?" Ta đột nhiên suy nghĩ, ngay lúc cuối cùng ra sức lao về phía nham thạch nóng chảy, từng có mười bóng người đặc biệt quen thuộc phá tan quỷ vụ, nghĩa vô phản cố che trước người ta. Ta biết, đó khẳng định chính là bọn chúng!

"Đây đều là mệnh số của bọn họ." Lão Ngưu thở dài một tiếng nói: "Bọn họ đều cùng Thái Nguyên thôn tiêu vong, lúc trước khi Nê đạo nhân mở pháp môn ra, đã từng nói qua: "Cửu Lân trở về ngày, Thái Nguyên vẫn lạc, Côn Luân tu vi đứt đoạn, Lam cũng không quen biết, những ngày khác sẽ trả lời kiểm tra từng cái."

Lão Hoàng Ngưu nói xong đột nhiên dừng chân, ngửa đầu nhìn lên đỉnh núi: "Tiểu tử, ta tiễn ngươi đến đây thôi."

Vừa nghe lão bò vàng nói như vậy, ta liền xoay người từ trên lưng bò nhảy xuống.

Lão Hoàng Ngưu lắc lắc thân thể, đồ vật chứa trong bao vải liền rơi ra một mạch.

Lão Hoàng Ngưu vốn đã quay người rời đi, lại nhìn lướt qua Đả Thần Tiên, phảng phất nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, nhẹ nhàng lắc đầu nói: " Đả Thần Tiên là đồ đệ Long Nguyên Tôn mà Nêu đạo nhân năm đó tặng cho đệ tử Long Nguyên Tôn, sau đó Long Nguyên Tôn lại đem thần tiên này ban cho Khương Tử Nha, Khương Tử Nha trợ giúp thành lập cơ nghiệp Chu triều, ẩn cư ở Côn Luân sơn, hắn cũng chân chính là đời thứ nhất trên ý nghĩa của Côn Luân Tử."

"Côn Luân sơn vốn là căn nguyên của vạn pháp, có chính đạo cũng có yêu tà, vì có Khương Tử Nha ở đây nên Đại yêu ác quỷ mới không xuất thế, lẫn nhau trốn vào tà vân động. Khương Tử Nha vì trấn thủ đám gia hỏa này mà vĩnh viễn giữ gìn thiên hạ thái bình, liền dẫn dắt soái phủ binh tu kiến trong động một tòa Trấn Tà điện, dùng để trấn áp cây Đảm Thần tiên này."

"Ngoại trừ Đả Thần Tiên, Long Nguyên Tôn còn có hai kiện pháp bảo là Nê đạo nhân tặng cho, một kiện là Linh Lung Tháp từ Cửu Sinh Tháp xuất ra, một kiện khác chính là Phiên Thiên Ấn. Vốn mấy món pháp bảo này đều là muốn truyền thừa cho môn hạ đức mới có thể bù đắp cho đệ tử, nhưng khi hắn còn tuổi già lại tư tâm quá nặng., Ngay lúc này trên Phiêu Thiên ấn lưu lại ấn ký huyết mạch, từ nay về sau cũng chỉ có con cháu Long gia mới có thể điều khiển. Nếu như con cháu hậu thế đều là người lương đức thì không sao, nhưng trải qua Phong Thần đại chiến, con cháu Long gia có nhiều gian tà, lợi dụng Phiên Thiên Ấn làm nhiều chuyện ác. Đến bây giờ, đã sớm trở thành vật âm mạnh nhất lưu truyền tại nhân gian."

Lão Ngưu nói xong lại nhìn lướt qua Cửu Sinh Tháp nói: "Tuy xét theo cấp bậc bảo vật, Cửu Sinh Tháp là căn cơ Tiên Thiên của Nê Đạo Nhân truyền pháp ba đạo Tiên Thiên, đích xác hơn một bậc so với Hồi Thiên ấn Đả Thần Tiên, nhưng Cửu Sinh Tháp lại là pháp bảo dị vực, chủ tu Âm Thuật, Phiên Thiên Ấn mặc dù không thể làm gì được Cửu Sinh Tháp, nhưng Cửu Sinh Tháp cũng không thể hàng phục Phụng Thiên ấn. Vì vậy Đả Thần Tiên chính là khắc tinh duy nhất của phiên Thiên ấn."

" Đả Thần Tiên không ra Côn Luân, Bát Thiên Ấn sẽ vô địch thiên hạ! Mà hôm nay, lại vừa vặn rơi vào trên người Thất Sát Tinh chuyển thế của Long Thanh Thu. Thần tiên dù không xuất thế, thế giới kia chỉ sợ cũng sẽ đại loạn. Nhưng uy lực của cây thần tiên này tuy mạnh, lại không phải bất cứ ai cũng có thể thao túng tự nhiên. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ sợ sẽ đại loạn., Cũng chỉ có ngươi là thích hợp nhất, hơn nữa kiếp trước kiếp này ngươi và Long Thanh Thu có thù hận rất lớn, vừa vặn mượn chuyện này để chấm dứt. Vì vậy từ mấy chục năm trước khi ngươi xuất thế, người bùn đất đã bố trí tầng tầng lớp lớp cạm bẫy ngầm, dẫn ngươi trưởng thành từng bước, thẳng tiến Côn Luân."

"Ngươi nhìn thấy chữ viết trên vách đá kia, chính là bút tích của

Nê đạo nhân, dùng ám chỉ Khương Tử Nha tặng roi cho ngươi. Khương Tử Nha cùng thuộc hạ sớm đã chết, chỉ dựa vào hồn phách cột roi thần mà thôi. Nháy mắt khi ngươi lấy thần tiên, nó liền tiêu tán., Mất đi thần tiên trấn thủ, trong Tà Vân động bị ngàn vạn ác quỷ vĩnh viễn trấn áp, lập tức nhân cơ hội làm loạn. Đây cũng là lý do vì sao ngươi vừa cầm thần tiên dẫn phát biển lửa, đây là bản tướng, cũng là số trời."

"Người trong thôn Thái Nguyên đã sớm biết được kết quả này, từ khi ngươi lên đài thì đã chuẩn bị kỹ càng. Ngay khi ác khí xuất hiện, trong nháy mắt hại nhân gian., Là bọn họ dùng quên mình ngăn chặn cửa động tà vân, nhưng cũng chỉ có thể ngăn chặn trong một thời gian ngắn, nếu muốn hoàn toàn diệt trừ mấy ngàn vạn tà quỷ âm hồn kia, chỉ có thể chờ ngươi cầm roi thần mở ra đại trận. Ba ngàn năm trước Khương Tử Nha Đăng đài Phong Linh, được thế nhân truyền lại phong thần, mà hiện giờ trọng trách rơi vào trên người ngươi chính là tế thiên chính đạo! Đây cũng chính là sứ mệnh chân chính của ngươi Trương Cửu Lân."

"Được rồi..." Trâu vàng lại nhìn ta một cái rồi nói: "Cần phải nói cho ngươi hết rồi, ta đã nói xong rồi, sứ mệnh của ta cũng đã hoàn thành như vậy, kế tiếp sẽ là thời điểm ngươi hoàn thành sứ mệnh." Nói xong, nó cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi.

"Đa tạ!" Ta khom người thi lễ thật sâu với bóng lưng khuất xa của lão Ngưu.

Ngẩng đầu nhìn lên, con trâu già đã đi xa bảy tám dặm, trong sương mù mênh mông biển mây như ẩn như hiện, phảng phất như đang bay trên đám mây.

"Đúng vậy, kế tiếp chính là thời điểm ta hoàn thành sứ mệnh! Long Thanh Thu, vô luận kiếp trước kiếp này rốt cuộc có thù hận gì với ta, hôm nay cũng nên kết thúc triệt để rồi." Ta hít sâu một hơi, nhặt lên rất nhiều đồ vật từ trên mặt đất, đi thẳng về phía trước.

Vừa lên tới đỉnh núi đã thấy một bóng người nho nhỏ đứng trên gò đất dưới dãy núi.

Người mặc váy đỏ, chân trần, mái tóc đen dài theo gió tung bay, chắp tay sau lưng nhìn về phía trước.

Đúng là Tiểu sư tỷ Diệp Tố Linh.

"Sư tỷ!"

Xa xa ta gọi một tiếng, nàng lại không lên tiếng, vươn bàn tay nhỏ bé ra, lau trên mặt một cái.

Chờ đến khi ta gần bên cạnh, tiểu sư tỷ vẫn chưa quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói một câu: "Mới Bán Thần cấp thôi à? Vậy lát nữa tỷ đừng lộn xộn, dựa vào chút tu vi của tỷ mà chống lại Long Thanh Thu chết thế nào cũng không biết."

Bán Thần cấp?

Ta không khỏi sửng sốt.

Mặc dù sau khi thức tỉnh, ta cảm thấy tu vi tăng mạnh, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, nhanh như vậy đã đạt đến nửa bước Thần cấp!

Càng làm cho ta thêm giật mình chính là, tiểu sư tỷ ngay cả đầu cũng chưa quay lại, đã dò xét ra tu vi của ta cao thấp, hơn nữa nửa bước Thần cấp trong mắt nàng chỉ vẻn vẹn là " nửa", vậy bây giờ nàng ta là tu vi gì?

Còn nhớ năm xưa, lần đầu thấy cô trong đầm Ác Ma, khi đó cũng chỉ mạnh hơn ta một chút mà thôi.

Những năm sau đó, ta liên tiếp thu được Cửu U Tam Bảo, kỳ ngộ không ngừng, vừa ở Kỳ Lân đài mượn trợ lực của Nê Đạo Nhân tặng, thật vất vả mới đạt đến nửa bước Thần cấp.

Nhưng nàng vẫn vượt xa ta.

Đây là thiên phú kinh người cỡ nào chứ?

Chẳng lẽ vừa rồi lão Hoàng Ngưu nói, kiếp trước của nàng quả thật là...

Ta nuốt nước miếng một cái, cũng không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, hơi xấu hổ hỏi: "Tiểu sư tỷ, ngươi đã là Thần cấp vô thượng rồi sao?"

"Trước khi ngươi đi còn chưa phải." Tiểu sư tỷ nói, bàn tay nhỏ bé duỗi ra, một làn khói đen theo gió phiêu tán.

"Nhưng ta hấp thu vong hồn của hắn, đây cũng là hắn trừng phạt đúng tội!"

Ta kinh ngạc một hồi, sau đó lập tức hiểu ra.

Ý nàng là hắc ưng!

Hắc ưng đã bị cô giết rồi sao?

Chương thứ hai nghìn rưỡi ba trăm ngàn...

Không đợi ta hỏi, tiểu sư tỷ lại nhìn về phía trước ung dung nói: "Sứ mệnh của ta sắp hoàn thành, mà ngươi..." Đột nhiên, nàng quay đầu lại nhìn ta với vẻ ngưng trọng dị thường: "Lại là Nhâm Trọng Đạo Viễn, tương lai Lam Đô đại kiếp nạn, quyết không thể thua!"

Tiểu sư tỷ chỉ là một tiểu hài tử bảy tuổi, nếu là người khác nghe được những lời này từ trong miệng nàng nói ra không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, nhưng lúc này ta lại không cười nổi. Ta rất minh bạch, ý nghĩa trong lời này của nàng, hướng nàng gật gật đầu.

Tiểu sư tỷ thấy ta đã hiểu, thần sắc hơi hòa hoãn, lại tiếp tục nói: "Long Thanh Thu là Thất Sát Tinh chuyển thế, hơn nữa hắn hiện tại đã hoàn toàn nắm giữ Phiên Thiên ấn lợi hại nhất trong mười đại thượng cổ thần khí, nếu để hắn thực hiện, vậy thế gian này sẽ không có nửa tấc tịnh thổ! Ngươi bây giờ mặc dù lấy được Đả Thần Tiên, tu vi cũng tăng lên tới bán Thần cấp, nhưng so với hắn vẫn cách biệt như ngày và đêm, muốn đánh bại hắn chỉ có một biện pháp."

"Biện pháp gì?" Ta gấp giọng hỏi.

"Dùng hết thảy khả năng ép hắn xuất ra Phiên Thiên Ấn, ngay tại lúc thần niệm hắn quán thông, kết hợp với Phiên Thiên Ấn làm một, tế ra Đả Thần Tiên, phá vỡ một thân tu vi của hắn! Nhưng bây giờ chỉ có ngươi mới có thể khống chế Đả Thần Tiên, một sát chiêu cuối cùng này quyết không thể khinh dụng, càng không thể bại lộ sớm."

"Không thể bại lộ?" Ta sửng sốt nói: "Không phải Long Thanh Thu đã sớm biết Đả Thần Tiên ở trên Côn Lôn sơn sao? Hơn nữa hắn cũng rất rõ, bọn chúng sở dĩ liều chết xông về phía trước để hộ tống ta ly khai ảo cảnh Côn Luân., Chính là tranh thủ thời gian cho ta đi lấy Đảm Thần Tiên a! Trong chốc lát nếu lát thấy mình quay trở lại, tu vi cũng tăng lên rất nhiều, tự nhiên sẽ đoán được, ta đã lấy được Đả Thần Tiên rồi chứ? Vậy ẩn nấp thế nào cũng bại lộ a?"

"Không." Tiểu sư tỷ nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Lúc hắn nhìn thấy ngươi, tự nhiên sẽ đoán được ngươi đã chiếm được Đả Thần Tiên, bởi vì đây cũng chính là kết quả hắn muốn thấy."

"Hả? Chờ một chút..." Ta rất kỳ quái hỏi: "Sư tỷ, ý của ngươi là, Long Thanh Thu cũng rất hy vọng ta có được Đả Thần Tiên sao?"

"Không sai!" Tiểu sư tỷ gật đầu đáp: "Long Thanh Thu rất rõ ràng, kẻ địch duy nhất trúng mục tiêu của hắn chính là ngươi, nhưng ngươi vẫn chưa trưởng thành đến mức khiến hắn e ngại. Mà khắc tinh duy nhất của Thiên ấn chính là Đả Thần Tiên, Đả Thần Tiên lại chỉ có ngươi mới có thể lấy được. Nếu như đổi lại là ngươi, ngươi muốn làm cái gì?"

Sau khi nghe nàng nói như vậy, ta lập tức tỉnh ngộ, có chút kinh ngạc hỏi: "Ý của ngươi là... Hắn diễn một vở kịch trước mặt tất cả mọi người, cố ý thả ta đi? Mục đích thực sự chính là bức ta mau chóng cầm lấy Đả Thần Tiên."

"Đúng vậy!" Tiểu sư tỷ gật đầu đáp: " Đả Thần Tiên vẫn luôn ẩn náu ở Côn Luân sơn, cho dù không có ai lấy đi, nhưng Long Thanh Thu với tính cách và cách làm người tất nhiên cũng đứng ngồi không yên. Vừa nghĩ tới việc khắc tinh của hắn vẫn còn trên đời, khẳng định sẽ nghĩ cách đoạt tới tay. Vật khắc chế của ta., Nắm trong tay ta, lúc này mới an ổn! Hắn là muốn nhân lúc ngươi còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, thực lực tu vi còn xa mới có thể chống lại hắn, dụ dỗ bức bách khiến hắn đau đầu không thôi, nhưng lại khổ cầu không được đồ vật khắc tinh cầm tới tay rồi hãy nói."

"Đám người sơ nhất đã dồn hết sinh tử của hắn vào ảo cảnh Côn Luân, nhưng hắn chẳng lẽ không tương kế tựu kế? Có thể tưởng tượng được, khi hắn nhìn thấy tay ngươi cầm Đả Thần Tiên, thì vui mừng cỡ nào? Mặc dù đã qua biến cố này, tu vi của ngươi cũng đã bước vào nửa bước Thần Cấp., Nhưng đối với hắn mà nói, lúc đào tẩu của ngươi và ngươi có gì khác nhau đâu? Tất cả đều không chịu nổi một kích! Hơn nữa ngươi còn lấy chí khắc tinh mà hắn lo lắng nhất ra. Giết ngươi, đoạt được roi thần, rồi có thể một lần hành động diệt sạch mấy tên bát phương còn lại, chuyện tốt như vậy, hắn lấy gì mà không làm?"

"A?" Ta nghe đến đó, không khỏi đại kinh thất sắc, lại bi thương rơi vào trong lòng, có chút oán trách nói: "Sư tỷ, tỷ nói là... Tỷ đã sớm biết rồi sao? Vậy tại sao tỷ không ngăn cản bọn họ ban đầu."

"Ngăn cản?" Tiểu sư tỷ khẽ lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng nói: "Thiên số mỗi người, ai có thể làm gì được? Ngay cả thần thông như Nê Đạo Nhân cũng không thể sửa đổi, huống chi ngươi và ta. Hơn nữa ý nghĩ của đám người ban đầu cũng không sai, cho dù Long Thanh Thu tính toán ra sao, ngày nào cũng không thể tránh khỏi chuyện này. Hơn nữa điều này không chỉ riêng việc chờ đợi của Long Thanh Thu, cũng chính là nơi sứ mệnh của ngươi!"

"Trước kia hắn không động thủ với ngươi, thậm chí còn có ý bảo vệ ngươi không bị thế lực của Long Tuyền sơn trang làm hại. Mục đích duy nhất của hắn là nhìn tu vi của ngươi quá nông cạn, thứ nhất là sợ tu vi của ngươi không đủ, hồn lực không đủ, còn lâu mới đủ dùng đạo bàn Âm Dương., Chính là sợ ngươi bản lĩnh không tốt, căn bản không có khả năng có được Đả Thần Tiên. Nói cách khác, cho đến tận khi tu vi của ngươi tăng lên, hay là Đả Thần Tiên, đây đều là điều Long Thanh Thu cực lực mong đợi! Ý tưởng hoàn toàn giống với đám người danh chấn bát phương. Nếu không, lại có trăm ngàn Trương Cửu Lân, thì đã sớm mất mạng rồi."

"Nhưng đây không chỉ là điều hắn kỳ vọng, đồng thời cũng là sứ mạng của ngươi! Hắn muốn nhân cơ hội vĩnh viễn đoạn hậu hoạn, nhưng đây cũng là cơ hội duy nhất để ngươi đánh bại hắn." Tiểu sư tỷ nói một hơi, hơi dừng lại một chút rồi nói: "Cho nên, lát nữa khi hắn nhìn thấy ngươi khi cầm thần tiên trong tay, cũng sẽ không cảm thấy sợ hãi chút nào., Ngược lại sẽ càng thêm mừng rỡ. Chỉ cần giết chết ngươi, cướp đi Đả Thần Tiên, thế thì trên đời này sẽ vĩnh viễn không có ai là đối thủ của hắn. Cũng sẽ không có bất cứ thứ gì tạo thành uy hiếp đối với hắn nữa, sau khi tế luyện ngươi, mở âm Dương Đạo Bàn ra, vậy mới là..."

Tiểu sư tỷ nói xong, nhíu chặt lông mày lắc lắc đầu, lại tiếp tục nói: "Cho nên, trọng lượng trọng yếu, chính là ngươi tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì! Cơ hội duy nhất đánh bại hắn, chính là bức bách hắn không thể không dùng Bát Thiên Ấn, hơn nữa còn phải là lúc thần niệm hợp nhất, phát động toàn bộ uy lực của Phiên Thiên Ấn!"

"Vậy..." Ta có chút không hiểu hỏi: "Vậy sao có thể bức hắn đến mức này, chỉ dựa vào hai người chúng ta thôi sao?"

"Không!" Tiểu sư tỷ khoát tay nói: "Không phải hai chúng ta, mà là chính ta."

"Cái gì, chính ngươi à?" Vừa nghe lời này, ta càng thêm ngạc nhiên hỏi: "Ngươi nói là, chỉ dựa vào chính ngươi liền có thể ép cho Long Thanh Thu không thể không sử dụng Phiên Thiên Ấn."

Tạm thời không vạch trần thân phận kiếp trước thần bí vô cùng mà cường đại của sư tỷ ra, thiên phú của nàng trong con đường tu hành đúng là khiến người ta tán thưởng không thôi. Sau khi Ác Ma Chi Cốc sơ hiện phong mang, nàng đã bay thẳng một đường, mỗi một lần ra sân đều đủ để kinh thế hãi tục!

Nhưng nếu nói, lấy thực lực hiện tại của nàng có thể ép cho Long Thanh Thu không thể không sử dụng Phiên Thiên Ấn, ta vẫn có chút không dám tin!

Ai ngờ được, tiểu sư tỷ lại kiên định lạ thường, gật đầu nói: "Đúng vậy, chính là ta, nhưng ta cũng cần có trợ thủ."

"Trợ thủ, là ai?" Ta nhìn xung quanh mấy lần, rất là kỳ quái hỏi.

Lý Ma Tử, vị trí hai ngàn năm linh bốn.

"Lý Ma Tử." Tiểu sư tỷ thản nhiên nói.

"Ai? Lý Ma Tử..."

Vừa nghe ba chữ Lý Ma Tử, ta còn tưởng rằng mình nghe lầm, miệng mở lớn, thiếu chút nữa rơi cả cằm.

Tiểu sư tỷ vừa nghe ta kinh ngạc như thế, quay đầu lại trừng ta một cái, có chút bất mãn hỏi: "Thế nào, ngươi cho rằng ta đang khoác lác sao? Ngươi xem thường thực lực của ta?"

"Không phải..." Ta nghẹn họng, vội vàng lắc đầu.

"Đó chính là... coi thường Lý mặt rỗ?"

"Ặc." Ta vừa định lắc đầu, vừa nghĩ lại liền rất thành thật gật đầu một cái.

Lý mặt rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến đâu, ta thế nào có thể biết rõ được!

Tuy nói từ khi hắn bắt đầu tu luyện thành tâm, đích xác tiến bộ rất nhanh. Nhất là sau khi hắn chiếm được cái mai rùa của con Gia Đà, càng giống như hổ thêm cánh, nhưng đó cũng chỉ là so với Lý Ma Tử lúc trước mà thôi. Với thực lực của hắn bây giờ, chỉ sợ cao thủ các loại nhân phái như Thập Nhị Tử Tiếu đều có chút cố hết sức, chứ đừng nói đến loại cung phụng nhất đẳng của Quỷ phái thực lực mạnh hơn.

Nếu nói thực lực tiểu sư tỷ hiện tại vô cùng kinh người, cùng Lý Ma Tử liên thủ đối phó với những tuyệt thế cao thủ như gió thu trảm thần cấp vô thượng thì ta cũng có thể tiếp nhận... Cho dù như vậy, Lý Ma Tử cũng chỉ có thể phất cờ hò reo mà thôi?

Nhưng vừa rồi tiểu sư tỷ lại nói, nàng và Lý Ma Tử hợp lực, có thể làm cho Long Thanh Thu không thể không sử dụng Thiên ấn.

Chuyện này thật sự là làm ta kinh ngạc!

Ta khiếp sợ đến mức gần như không thể tin vào lỗ tai của mình nữa.

Thực lực của tiểu sư tỷ đương nhiên không thể nghi ngờ, nhưng so sánh với Long Thanh Thu vẫn còn chênh lệch rất lớn. Đừng nói là thêm một Lý Ma Tử vào, cho dù một trăm người, một ngàn người thì thế nào? Dù sao kiến gặm voi cũng chỉ là một ví dụ mà thôi.

Thế nhưng...

Nhìn từ tiểu sư tỷ vẻ mặt nghiêm túc như vậy, tuyệt đối không giống như đang nói đùa. Huống hồ dưới tình huống như vậy, nàng ta tuyệt đối sẽ không nói đùa như vậy.

Hơn nữa, ta cũng phát hiện một việc: Tiểu sư tỷ đã càng ngày càng không giống trẻ con nữa rồi.

Lần đầu gặp nàng ở chi cốc Ác Ma, còn rất nghịch ngợm đòi ta một con hạc giấy, sau đó trốn sau lưng hù dọa ta và sơ nhất, chỉ huy ta ngồi trên lưng nó cười hì hì tránh né Huyết Thi đang biến thành Huyết Thi...

Lúc đó, ngoại trừ Hàn Băng chi khí khiến người khác sợ hãi thán phục, nàng ta còn có can đảm cực lớn ra, cũng không khác gì một cô bé bình thường khác.

Hơn một năm sau, nàng lại xuất hiện trước cửa hàng nhỏ của ta một lần nữa, tặng ta một cái đầu mười hai môn đồ làm lễ vật, ép ta phải gọi nàng là sư tỷ. Nàng cứ thế mà làm ra dáng vẻ người lớn, nhưng kế tiếp là ăn thịt nướng, là đôi giày nhỏ sáng ngời, cảnh cáo ta không được tìm kiếm tiểu tam, cùng Lý Tiểu Thuỳ hợp tác kiếm tiền... Khắp nơi đều lộ ra bóng dáng ngoan cố.

Tiếp theo nữa, tại Quảng Tây Long sơn trang dưỡng quỷ địa, nàng thất bộ sinh liên, nhất cử diệt sát Long bích dã, đón người một chưởng đánh nát quỷ ảnh phân thân vất vả mới tu luyện được. Trừ thực lực kinh người ra, tính tình càng ngày càng cao ngạo, càng ngày càng lạnh lẽo, cô gái nhỏ Diệp Tố Linh mà ta quen biết lúc trước nay đã hơn xưa!

Hiện nay tuy nàng vẫn thích váy đỏ, nhưng vẫn thích để trần đôi chân nhỏ, vẫn đáng yêu tới cực điểm. Nhưng ta lại có thể cảm thụ rõ ràng, trừ thực lực tu vi nàng ngày càng cường thịnh như trước, một thân khí chất cao ngạo không nhiễm tơ trần kia cũng ngày càng khiến người ta chán nản!

Phảng phất nàng căn bản không phải đến từ trần thế, không xuất phát từ gia đình ngọc tượng đó, mà là trời sinh...

Đột nhiên, ta nhớ tới câu nói mà trâu vàng đã nói được một nửa kia.

Chẳng lẽ, nàng đang thức tỉnh từng chút một, từng chút một khôi phục trí nhớ kiếp trước!

Chẳng lẽ... Nàng thật sự là...

Nghĩ như vậy, ta không khỏi giật mình một cái, không dám nghĩ nữa, thậm chí có chút không dám dùng ngay mắt nhìn nàng nữa.

Tiểu sư tỷ cũng không nhìn ta, vẫn như cũ chắp hai tay sau lưng nhìn về phía trước, tựa như là tự nói với mình, lại giống như là nói với ta: "Đại lý Diệp gia ban cho ta sinh mệnh, bồ câu xám bởi vì sai mà đúc thành căn cơ của ta, các đại đức cao tăng tứ đại Phật Tổ tinh lọc tâm ma của ta., Nê đạo nhân chỉ điểm thiên đạo cho ta, giang đại ngưu dạy ta đạo lý lấy trí thắng cường. Mà ngươi, lại để ta thấy được nhân thế ta tang thương, cũng cảm nhận được ôn tình và thiện ý. Ta không phải đang giúp ngươi, mà là không muốn thấy nhân gian này lại gặp kiếp nạn. Lại nói, đây cũng là sứ mệnh của ta!"

"Sứ mệnh của ngươi?" Ta có chút kỳ quái hỏi.

Két!

Tiểu sư tỷ còn chưa kịp trả lời, thì đột nhiên một tiếng nổ giòn vang vang lên.

Ta nhìn theo thanh âm đó, chỉ thấy giữa không trung nổ tung ra một vết nứt.

Đúng, đúng là trên không trung!

Không cao không thấp, đang ở giữa không trung, một vết rạn nứt dài hơn ba mét đứng im nơi đó giống như tia chớp vậy.

Tựa như một khối thủy tinh lớn nằm ngang trước mặt bọn họ.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Vết rạn kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều, mắt thủy tinh như muốn nổ tung.

Sắc mặt của tiểu sư tỷ càng thêm ngưng trọng.

Ta cũng hiểu rõ, đây là điềm báo gần như phá vỡ của Ảo Cảnh Côn Luân, Long Thanh Thu sắp phá cảnh mà ra!

Đây là một trận ác chiến kinh thế khó tránh!

Đây là lời tuyên án cuối cùng của một trận thiện ác hai phần!

Chúng ta quyết không thể thua, càng không thua nổi nửa điểm.

Khuôn mặt vừa khả ái vừa lạnh như băng của tiểu sư tỷ lộ ra vẻ lo lắng, trừng đôi mắt to sáng như tuyết nhìn thẳng về phía trước. Giống như đang chờ người nào đó.

Là đang đợi Lý Ma Tử sao?

Đây chính là Côn Luân sơn đó nha!

Trước khi tới đây, ta cũng không biết chút nào, hắn làm sao lại tìm tới nơi đây chứ?

Hơn nữa, cho dù hắn có tới thì thật sự có tác dụng sao?

Tiểu sư tỷ cộng thêm Lý Ma Tử, có thể làm cho Long Thanh Thu không thể không sử dụng Phiên Thiên ấn, điều này dù có nghĩ thế nào cũng cảm thấy không có khả năng lắm.

Đột nhiên, ta lại đột nhiên có một chuyện vang lên!

Lần trước, khi tiểu sư tỷ đến ở trọ trong tiểu điếm của ta, đã nói với ta chuyện Nê đạo nhân từng nói: Cửu U di tam kỳ, Đả Thần cấp Côn Luân.

Ban đầu, ta lấy người kia là giang cá lớn.

Nhưng sau khi giang đại cá lớn nói ra thân thế của Lý Ma Tử, người thứ ba này liền biến thành hắn.

Bây giờ, tất cả những thứ này đều biến thành thực tại sao?

Tràng cảnh mà Nê đạo nhân dự đoán sắp xảy ra rồi sao?

Nhưng vấn đề là, tiểu sư tỷ cùng Lý Ma Tử liên thủ quyết chiến với Long Thanh Thu...

Điều này nghĩ thế nào cũng cảm thấy rất không thích hợp nha!

Ai? Không đúng.

Ngay từ trước đây, tiểu sư tỷ rất chướng mắt Lý Ma Tử, luôn luôn lơ đễnh đối với hắn, gọi nàng một tiếng sư tỷ còn không tình nguyện, không tình nguyện. Làm sao tại điểm mấu chốt trọng yếu như thế, tiểu sư tỷ đột nhiên tin tưởng như vậy, nàng và Lý mặt rỗ liên thủ là có thể làm được sao?

Nếu nói Cửu U Di Tam Kỳ là sự thật, kiếp trước của ta, kiếp trước của Tiểu sư tỷ cũng đều là sự thật, như vậy suy đoán như vậy Lý Ma Tử tuyệt đối không phải người bình thường! Ít nhất cũng không phải là hậu nhân của bộ tộc Lý Thuần Phong đơn giản như vậy.

Chỉ sợ hai chữ Cửu U, Cửu U này cũng không phải là chỉ Cửu U môn?

Nếu như giống như lời lão Hoàng Ngưu nói, kiếp trước tiểu sư tỷ thật sự là kinh người như thế, thì cuối cùng Lý Ma Tử là cái gì đây.

Hồ ly thứ hai nghìn rưỡi.

Két!

Trong lúc bất chợt lại có một thanh âm nổ tung truyền đến, ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vết rách giữa không trung kia tán đi bốn phía, toàn bộ không gian phảng phất muốn vỡ vụn ra.

Mơ hồ trong đó, cảnh tượng bên trong cũng dần dần rõ ràng.

Đó là một gốc đại thụ khổng lồ, đỏ rực như che trời, cành cây lộn xộn mọc khắp bốn phía, giống như máu tươi tươi, nhánh cây hỗn loạn quấn quanh một thân ảnh cao lớn.

Mặc dù hình ảnh kia còn chưa rõ ràng lắm, nhưng ta chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra thân ảnh kia chính là Long Thanh Thu!

Trên dưới đại thụ kia tung tóe tia lửa, giống như khói lửa không ngừng sáng lên, phảng phất đang vùng vẫy giãy chết.

Xa xa trên mặt đất, một đạo hào quang màu hoàng kim đang chậm rãi di động, đang cố gắng hướng đạo thân ảnh kia tới gần.

Két!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Lại theo vài tiếng nổ vang, vết rạn càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, ngược lại khiến cho hình ảnh trước mắt càng thêm không rõ ràng, chỉ còn sót lại một mảnh quang ảnh màu lửa đỏ lập loè chớp động không ngừng.

Tiểu sư tỷ nhìn một cái, thần sắc trên mặt vô cùng ngưng trọng.

Không cần nàng giải thích cái gì, ta cũng biết rõ, đây là điềm báo Côn Luân Thần Kính bị nghiền nát, cũng biểu thị Long Thanh Thu sắp đi ra rồi.

"Sao còn chưa tới?" Tiểu sư tỷ nhìn về phía núi tuyết lớn xa xa, thầm nghĩ.

Ta không hỏi gì thêm, nhưng cũng biết người nàng chờ đợi hẳn là Lý Ma Tử.

Vừa rồi nàng tràn đầy tự tin nói, liên thủ với Lý mặt rỗ, có thể làm cho Long Thanh Thu không thể không sử dụng phiên thiên ấn, ta mới đầu còn có chút nghi kị. Nhưng nghĩ kỹ lại, là có nguyên nhân rất lớn!

Hóa ra, ta vẫn luôn cho rằng, sở dĩ ta bước vào nghề thương nhân âm vật này, chỉ là bởi vì ta từ trong tay gia gia tiếp nhận gian tiểu điếm kia, đây chỉ là một môn gia nghiệp tổ truyền mà thôi.

Sau đó, biết được sự tồn tại nổi tiếng của phương tám hướng, biết được bọn họ vì muốn ta sớm ngày hoàn thành sứ mệnh, một mực thủ hộ ở xung quanh ta, từ từ tăng cường lịch duyệt cùng tu vi của ta. Lúc này ta mới hiểu được, đây đều là do thiên mệnh sứ mạng, sở dĩ ta đi đến hôm nay, đều là nhờ các vị tiền bối có ý bồi dưỡng.

Nhưng mãi đến mấy phút trước, ta mới nghĩ ra, thật ra, còn có một khả năng khác!

Đó chính là Lý Ma Tử!

Ta tiếp nhận cọc đầu tiên của âm vật, chính là giày thêu mà Lý Ma Tử mang đến.

Sở dĩ ta có thể quen biết tương ái với Doãn Tân Nguyệt, thậm chí sinh con kết hôn, cũng có liên quan với Lý Ma Tử.

Sở dĩ ta bất đắc dĩ không thể không đi tới Ác Ma cốc tìm kiếm hoàng hôn, cũng là bái Lý mặt rỗi mở ra Phổ du ma hạp ban tặng. Cũng chính là bắt đầu từ lúc này, tu vi cùng lịch duyệt của ta mới dần dần phi thăng.

Sở dĩ ta có thể thức tỉnh sơ bộ ở nơi nuôi quỷ trong Long Tuyền sơn trang, vốn tưởng rằng ở chỗ giang đại cá xả thân vong tử, thi triển ngũ hành tế mới có thể thành công.

Nhưng lại quên mất một chi tiết, chính là Lăng Vân kiếm!

Không có Lăng Vân kiếm gây khó dễ trước, đạo nhân áo vàng tự động ra tay đâm về phía mình. Với thuật bói toán của tên kia, chỉ sợ lập tức có thể suy diễn ra vấn đề, lập tức xoay người bỏ chạy, ta và sơ nhất cũng chưa chắc có thể đuổi kịp.

Không giết đạo nhân áo vàng, sẽ không chiếm được mai rùa.

Nếu không có mai rùa và Lăng Vân kiếm thì căn bản không thể bố trí được đại trận Ngũ Hành.

Cho dù cá lớn có túc trí đa mưu đến mấy cũng vô dụng, ta vẫn không cách nào thức tỉnh!

Lúc ở Bạch Mã Tự tại Hà Nam, nếu như không phải Lý mặt rỗ khởi động mai rùa, khiến cho cả khu rừng kinh biến, có lẽ ta cũng được lão hòa thượng tặng lễ vật cho, nhưng lại không thể nào biết được bí mật của Đại Diễn Động.

Không biết vấn đề then chốt này là gì, sau đó ta chắc chắn sẽ chết dưới âm mưu trùng trùng của hoa xuân!

Thật sự rất khó tưởng tượng, nếu trong kiếp sống âm vật của ta, chưa từng gặp qua Lý Ma Tử, hiện giờ Trương Cửu Lân sẽ như thế nào?

Không có Lý Ma Tử, ta còn không biết lúc nào mới có thể trở thành thương nhân âm vật; không có Lý Ma Tử, ta còn không biết lúc nào mới có thể gặp được Doãn Tân Nguyệt; không có Lý Ma Tử, ta còn không biết có thể gặp được kỳ ngộ ở Ác Ma Cốc hay không, không có Lý Ma Tử, ta còn biết lúc nào mới thức tỉnh.

Nói cách khác, cho tới tận bây giờ, mỗi một bước trưởng thành, thậm chí là tình yêu, đều có liên quan chặt chẽ tới Lý Ma Tử, không thể phân biệt được! Ngay thời khắc sống còn, thời cơ quyết chiến cuối cùng vẫn không thể rời Lý Ma Tử được.

Chẳng lẽ tất cả đều là trùng hợp?

Nếu như hết thảy đều là thật!

Nếu như nói danh tiếng bát phương là luôn che giấu ở xung quanh ta bảo vệ, thì Lý Ma Tử kia chính là sứ giả Vận Mệnh che giấu bên cạnh ta! Hơn nữa ẩn giấu càng sâu.

Có thể là sau khi tới tiếp đón tiểu điếm của gia gia lâu ngày không buôn bán, chỉ từ từ đã mất đi hứng thú với chuyến đi này, cho dù tám phương tám hướng chủ động đến cửa, dùng lý lẽ nào đó để chứng minh chân tướng. Cho dù ta không coi bọn họ là bệnh thần kinh, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không động lòng với họ, cảm khái quyết chiến! Rất có thể kẻ tham sống sợ chết đã hoàn toàn rời xa chuyến đi này.

Nếu như không phải Lý Ma Tử tham lam tiền tài trong lúc vô tình mở ra Phổ Lang ma hạp, thì khi ta không có ác ma chi cốc, cũng sẽ không đạt được Âm Phù Kinh và Ô Mộc trượng.

Không có hai thứ này, ta còn có thể chạy ra Ô Tô Lý Giang cũng là hai việc khác nhau, chớ nói chi là nhận được tháp Cửu Sinh, thậm chí là nhận thức của cá lớn Giang.

Không có sự tán thành của cá lớn, không có một đòn của Lý Ma Tử, Long Tuyền sơn trang nuôi quỷ là nơi chôn thây của ta! Hơn nữa, còn phải nhận được Đả Thần Tiên gì đó.

Cho tới bây giờ, thời khắc sống còn này vẫn không thiếu Lý mặt rỗ!

Mỗi một người này đều là khâu tất nhiên, mỗi một chuyển biến trọng đại đều có bóng dáng Lý Ma Tử thay cho không thể tiếp tục được nữa.

Phàm Phàm từng nói qua, trong mộng hắn từng thấy gián tiếp cạo trọc đầu, giống như một hòa thượng gõ con cá gỗ lớn. Lúc đó, ta chỉ thuận miệng nghe vậy cũng không coi là thật.

Nhưng sau khi nghe con thỏ tinh kể về kiếp trước của Doãn Tân Nguyệt, ta liền không thể không nhìn lại câu nói mộng ngữ của Phàm gian! Hơn nữa, hiện tại tiểu sư tỷ còn cay nghiệt hơn rất nhiều so với lúc trước, như nhớ lại một chút trí nhớ kiếp trước. Đối với Lý Ma Tử vốn khinh thường cũng càng thêm tôn trọng.

Kể từ đó, Lý Ma Tử này có thân phận thật sự, hoặc là thân phận kiếp trước lại càng thêm mê ly đi.

"Cuối cùng cũng tới rồi!" Đột nhiên, mắt vẫn nhìn tiểu sư tỷ phía trước, hết sức kích động hét to một tiếng.

Ta theo thanh âm nhìn một chút, chỉ thấy trên mặt tuyết phía trước đột nhiên toát ra một chấm đen nhỏ.

Vèo! Loảng xoảng!

Tốc độ của điểm đen kia cực nhanh, giống như tên rời cung bay vụt về phía trước, phi thẳng đến chỗ hai chúng ta.

Gần thêm chút nữa, rốt cuộc cũng thấy rõ, điểm đen nhỏ kia thật đúng là Lý Ma Tử!

Chỉ là lúc này tư thế của hắn có điểm kỳ quái, đầu trước chân sau, cách mặt đất hơn một mét, phảng phất như cá chép xông lên đầu bay nhanh về phía trước.

Quả nhiên Lý mặt rỗ che giấu không lộ, lại còn có bản sự kinh người như vậy!

Ta vừa định tán thưởng, lại đột nhiên dừng lại.

Theo hắn càng ngày càng gần, rốt cuộc ta thấy rõ, đám đen nhỏ kia là Lý Ma Tử, hắn đang bay ngang hướng cũng không sai, nhưng lại không phải chính hắn bay, mà là bị người kẹp dưới nách.

Người đi theo hắn mặc một bộ quần áo màu trắng như tuyết, giấu mình trong đống tuyết mênh mông, căn bản không nhìn ra được.

"Cứu mạng!" Lại gần thêm chút nữa, Lý Ma Tử nhận ra ta từ xa, mất mạng như điên cuồng hét lớn: "Tiểu ca Trương gia, sư tỷ! Mau tới cứu ta."

Con đường thứ hai nghìn năm mươi sáu, là góa phụ Giang Vân Yến ở chỗ mái tóc bạc trắng.

Thế này là sao?

Mới vừa rồi không lâu, ta còn bị thân phận chân thật của Lý Ma Tử, hoặc là nói thân phận kiếp trước khiến cho chấn kinh. Hình tượng của Lý Ma Tử trong lòng ta cũng cực kỳ cao lớn, nhưng làm sao trong nháy mắt lại đột ngột biến đổi, lại biến thành tên mập tham sống sợ chết lớn tiếng cầu xin tha thứ kia chứ?

"Tiểu ca nhi! Cứu ta với!" Lý mặt rỗ mang theo tiếng khóc nức nở, ngược lại gió lạnh thổi vào tai. Nhưng còn chưa chờ ta có hành động gì, thân ảnh kia kẹp lấy hắn liền gào thét mà dừng lại trước mặt ta và tiểu sư tỷ.

Đó là một nữ tử trẻ tuổi tầm mười tám mười chín tuổi, mái tóc dài trắng như tuyết không tỳ vết đón gió bay lượn, da thịt phảng phất như tượng băng. Một đôi mắt đen nhánh lóe sáng sâu, toàn thân mặc một bộ hiếu phục màu trắng, đỉnh đầu còn mang theo một bó Hiếu Lăng thật dài.

Đó là một bộ trang phục của góa phụ.

"Người ta đã mang tới." Nàng nhìn tiểu sư tỷ lạnh như băng nói.

Âm thanh như người, lạnh lẽo vô tình, thậm chí còn mang theo một luồng hận ý.

"Vâng!" Tiểu sư tỷ khẽ gật đầu, bất động thanh sắc nói.

Rặc rặc một tiếng, Lý mặt rỗ bị ném xuống đất.

Lý mặt rỗ thấy thoát vây lập tức lảo đảo chạy về phía ta và tiểu sư tỷ, cứ như vậy khoảng cách ba bốn thước vậy mà liên tiếp ngã mấy người.

Ta tiến lên hai bước, đỡ hắn ta dậy.

"Tiểu ca Trương gia, gặp ngươi... Thật sự là quá tốt!" Lý Ma Tử run lẩy bẩy kích động nói, cũng không biết là bị lạnh hay là sợ, hai chân run run, ngay cả đứng cũng không vững.

Từng dòng nước mắt nước mũi sớm đã đông lạnh thành băng, quả thực là muốn thương cảm đến mức nào thì đáng thương bấy nhiêu.

"Mẹ rỗ, đây là có chuyện gì? Sao người lại tới đây."

"Ta... Ta..." Vừa nghe ta hỏi xong, Lý Ma Tử không khỏi lại run lên bần bật, quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái.

Ngẩng đầu lên, ta đã thấy thiếu nữ kia cũng đang bình tĩnh nhìn ta.

"Ngươi chính là Trương Cửu Lân?" Nàng đột nhiên mở miệng hỏi.

"Đúng!" Ta gật đầu đáp: "Ngươi là ai?"

"Giang Vân Yến."

Giang Vân Yến?

Cái tên này ta nhớ rõ, Thải Vân cô nương từng không chỉ một lần nhắc tới, giống như năm đó người này và Thải Vân, Tiểu Bạch Long cùng được lão gia tử Lãnh gia Thiên Sơn thu dưỡng, về sau ngầm sinh tình cảm với Tiểu Bạch Long, trở thành một đôi tình cảm.

Khoan hãy nói, hai người này là Thiên Tạo một đôi, bố trí một đôi. Tất cả đều là tượng băng da trong suốt, tất cả đều là tuyết trắng không tỳ vết tóc dài, tất cả đều như bị đóng băng niên thiếu niên.

Chỉ là tính cách hai người này lại rất khác biệt, tiểu bạch long giống như một đứa trẻ, cả ngày đùa vui đùa giỡn không nghiêm chỉnh, nhưng nữ tử trước mắt này lại giống như hàn băng vạn năm, vô cùng khắc nghiệt.

Nàng đã có thể tới nơi này, trên người còn mặc đồ hiếu phục, chắc là đã sớm biết tin tiểu bạch long bỏ mình.

Nhưng tiểu bạch long vì ta mà chết!

Nếu như không phải vì ta, một đôi bạn lữ như thần tiên này sẽ tiêu dao tự tại cỡ nào?

Nhưng hôm nay...

Nghĩ đến đây, ta không khỏi cảm thấy đau đớn tê tâm liệt phế, cổ họng như bị thứ gì chặn lại.

"Ta..."

"Ngươi không cần nói gì nữa." Ta vừa mở miệng đã bị Giang Vân Yến ngắt lời: "Tiểu Bạch Long tuy phóng đãng vô hình nhưng cho dù hắn có đưa ra quyết định ra sao ta cũng sẽ không có bất cứ điều kiện nào ủng hộ hắn. Huống chi Thải Vân tỷ cũng đồng hành cùng, hiện tại ta chỉ hy vọng ngươi có thể hoàn thành tâm nguyện của bọn họ, không để cho bọn họ hy sinh vô ích! Ngươi, có làm được không?"

"Làm được!" Ta nặng nề gật đầu lớn tiếng trả lời.

"Vậy là tốt rồi!" Giang Vân Yến lên tiếng, đôi mắt sáng long lanh có chút đỏ lên. Nàng quay đầu đi, lại hỏi tiểu sư tỷ: "Còn bao lâu?"

"Nhanh thôi!" Tiểu sư tỷ nhìn về phía trước, mặt không đổi sắc nói: "Ma Tử, ngươi động tay động chân trước đi, vở tuồng mở màn này là do hai người chúng ta hát đấy."

"Cái gì? Một vở kịch lớn à." Lý Ma Tử đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, không ngừng hướng trong lòng bàn tay thở phì phò, vừa nghe lời này, không khỏi rất kỳ quái hỏi.

"Quyết chiến Long Thanh Thu!"

Phù phù một tiếng, Lý mặt rốt cục té ngã, cố gắng nuốt một ngụm nước bọt, mở to hai mắt nói: "Ta... Ta không nghe lầm chứ? Là bảo ta đi đánh Long Thanh Thu."

"Đúng!" Tiểu sư tỷ vô cùng kiên định nói.

"Cái này, cái này..." Lý Ma Tử sợ tới mức toàn thân run rẩy, còn lợi hại hơn so với lúc nãy, ngẩng đầu nhìn tiểu sư tỷ, lại nhìn ta, oa một tiếng liền khóc lên: "Các ngươi đây không phải coi ta là pháo hôi sao... Long Thanh Thu, đó là loại nhân vật gì vậy! Ma Tử ta lấy đâu ra bản lĩnh này! Ta... Ta đâu có muốn chết đâu."

Ngay sau đó, hắn lại bước hai bước bò đến bên cạnh ta, ôm lấy đùi ta mà khóc rống lên: "Tiểu ca Trương gia, ngươi cũng biết mà, ta hai lần này, lừa gạt gạt người ngoài hành còn hợp, nhưng ở trong đám thương nhân âm vật chỉ là một đám tàn phế mà thôi! Để cho ta đi đánh Long Thanh Thu, thế thì có gì khác nhau với chịu chết chứ! Tiểu ca nhi, ta không muốn chết."

Vừa thấy Lý Ma Tử khóc lóc thương tâm như vậy, ta cũng không khỏi động dung.

Hơn nữa, cho đến bây giờ ta cũng không rõ vì sao tiểu sư tỷ nhất định phải cùng Lý Ma Tử liên thủ phát động đợt công kích đầu tiên đối với Long Thanh Thu, cũng có chút nghi hoặc nhìn tiểu sư tỷ một chút.

Ma Tử giỏi về quan sát, vừa thấy vẻ mặt của mình thì có chút buông lỏng, chắc là muốn thay hắn nói chuyện, vì vậy càng ra sức khóc lớn.

"Anh bạn nhỏ, ngươi cũng biết mà! Ta và Hạ Cầm đã tốt nhiều năm như vậy, đang suy nghĩ đi nước Mỹ kết hôn, trẻ con còn chưa trưởng thành, ta vừa chết, hai người bọn họ làm sao đây..."

"Tiểu ca nhi, giao tình nhiều năm như vậy của hai chúng ta, so với thân huynh đệ còn thân hơn! Ngươi không thể hại ta a! Ta không muốn..."

"Câm miệng!" Tiểu sư tỷ đột nhiên quát lớn một tiếng.

Lý Ma Tử bị dọa nhảy dựng, vội vàng nghẹn họng, nước mắt rưng rưng nhìn ta, lại có chút sợ hãi nhìn tiểu sư tỷ.

"Ngươi trong chốc lát không cần làm gì, cứ ngồi ở đó là được." Tiểu sư tỷ chỉ chỉ.

Lý mặt rỗ trừng đôi mắt nhỏ nhìn một chút, rất không tin, lẩm bẩm nói: "Ngồi ở đó là có thể giết Long Thanh Thu? Coi ta là trẻ con ba tuổi sao?"

"Hiện tại con còn không bằng lúc ba tuổi."

"Hả?" Lý Ma Tử vừa nghe có chút sửng sốt, ta cũng có chút kỳ quái.

Tiểu sư tỷ mới có tám chín tuổi, nhưng Lý mặt rỗ đã sắp 50 tuổi rồi, Lý mặt rỗ ba tuổi, đừng nói tiểu sư tỷ, chỉ sợ ngay cả phụ thân nàng còn chưa ra đời, nàng làm sao biết Lý mặt rỗ lúc nhỏ là dạng gì?

"Sửu Ma Tử, ngươi xem cái bụng của ngươi có phải có một cái Huyết Thủ Ấn hay không?" Tiểu sư tỷ không thèm nhìn mà nói.

"A? Không có a." Lý Ma Tử không chút do dự nói.

"Ngươi xem qua một chút rồi nói!"

Lý mặt rỗ kinh ngạc khó hiểu, run rẩy vén y phục lên, cúi đầu nhìn, quả nhiên ở trên rốn của hắn có ấm đỏ vô cùng rộng thùng thình.

"Đây, đây là cái gì..." Lý Ma Tử lập tức kinh ngạc: "Ngươi, ngươi hạ nguyền rủa trên người ta sao?"

Chương thứ hai nghìn rưỡi, Vạn Quỷ Chi Tôn.

Tiểu sư tỷ nghe vậy quay đầu lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn Lý Ma Tử một cái, giơ bàn tay nhỏ bé lên chỉ một cái, một đạo phong nhận xoẹt ra, chém ra một rãnh sâu nửa mét dưới chân Lý Ma Tử, phóng thẳng về phía xa.

Lý Ma Tử lập tức sợ tới mức run cầm cập, da thịt đang bị đông cứng trên mặt cũng run rẩy không ngừng.

"Ngồi ở phía bên kia đi!" Tiểu sư tỷ chỉ về phía cuối rãnh dài, lớn tiếng kêu lên.

"Vâng, vâng..." Lý Ma Tử nuốt một ngụm nước bọt liên tục gật đầu, đứng dậy nhìn ta như đang cầu cứu.

Ta mặc dù không biết đây rốt cuộc là chuyện gì, bất quá phi thường khẳng định là tiểu sư tỷ tuyệt đối sẽ không hại ma bông, liền hướng về phía hắn nhẹ gật đầu.

Lý Ma Tử vừa thấy ta không nói thay cho hắn, ngược lại gật đầu đồng ý, còn tưởng rằng ta đã sớm cùng tiểu sư tỷ nghiên cứu qua, liền muốn đem hắn coi như pháo hôi, lập tức càng thêm sợ hãi. Vẻ mặt ủy khuất mang theo hối hận, không còn gì luyến tiếc thở dài một tiếng: "Ai, vậy ta đi đây! Tiểu ca nhi, nể mặt hai huynh đệ chúng ta tốt xấu gì cũng một trận, Hạ Cầm và Tiểu Thiến coi như phó thác..."

"Mau lên một chút!"

Tiểu sư tỷ vừa thấy Lý Ma Tử vẫn đang ngơ ngẩn, không khỏi gấp giọng thúc giục.

Lý Ma Tử vừa nghe vậy càng sợ hãi, vội vàng ngậm miệng, rất không tình nguyện đi về phía gò đất.

Một bước ba quay đầu lại, từng bước nước mắt chảy dài, cái kia quả thực muốn thương cảm cỡ nào thì đáng thương bấy nhiêu, muốn bi tráng bao nhiêu thì bi tráng bấy nhiêu.

"Ngồi yên không nhúc nhích!"

Lý mặt rỗ vừa đi tới cuối rãnh, tiểu sư tỷ nhất thời lớn tiếng phân phó.

"A..." Lý Ma Tử run rẩy ngồi xuống, mắt đầy trông mong nhìn ta, nước mắt nước mũi chảy giàn giụa không thôi. Tình hình giống như bị áp giải lên cái đài bị chặt đứt.

"Mở!"

Đột nhiên, tiểu sư tỷ dậm mạnh hai tay một cái.

Ba ba ba!

Theo một tiếng quát lớn này của nàng, bốn phía quanh thân thể Lý Ma Tử nổ tung một mảnh, từng đoàn tuyết vụ phóng lên cao.

Bông tuyết điên cuồng rơi xuống, tụ lại thành núi.

Theo tuyết đọng từ bốn phương tám hướng bay tới, càng tụ càng nhiều, càng tụ càng lớn, trong nháy mắt tạo thành một tòa núi tuyết nhỏ cao chừng bảy tám mét. Lý Ma Tử bị bao vây trong đó không thấy bóng dáng.

"Sư tỷ, ngươi đây là..." Ta rất khó hiểu hỏi.

Vừa rồi rõ ràng sư tỷ vừa nói, muốn liên thủ cùng Lý mặt rồi phát động lần công kích thứ nhất với Long Thanh Thu, bức hắn không thể không dùng phiên thiên ấn.

Nhưng vì sao sau khi Lý mặt rồi xuất hiện lại phong ấn hắn?

"Phụt!" Tiểu sư tỷ không trả lời mà phun ra một ngụm máu tươi.

Thân thể nho nhỏ lay động kịch liệt, ngồi bệt xuống đất.

"Sư tỷ? Ngươi làm sao vậy?" Mắt thấy một màn này, ta vừa kinh ngạc vừa kỳ lạ, mơ hồ còn có chút đau lòng. Vừa muốn tiến lên, đã thấy tiểu sư tỷ vươn bàn tay nhỏ ra, nhẹ nhàng vẫy vẫy về phía ta, ý bảo ta không tiến lên.

Lập tức nàng trừng hai mắt to long lanh, bình tĩnh nhìn về phía ngọn núi tuyết nhỏ bao phủ Lý Ma Tử kia.

Càng làm cho người ta giật mình chính là, ánh mắt của tiểu sư tỷ so với trông chờ lại càng thêm nồng nặc sợ hãi!

Đừng nhìn tiểu sư tỷ tuổi không lớn lắm, chỉ lớn hơn phàm nhân vài tuổi. Nhưng một thân tu vi lại cao thâm mạt trắc, thủy chung cao hơn ta nửa điểm!

Từ khi nàng xuất thế tới nay, mỗi một kẻ địch đều là những cao thủ đỉnh cấp hiếm thấy trên thế gian này.

Hắc ưng, Long Bích Dã, Thu Phong trảm...

Ai mà chẳng giết người vô số? Khiến người ta nghe được tin là sợ vỡ mật?

Nhưng cô đã bao giờ có nửa điểm sợ hãi?

Lúc nàng gần bốn năm tuổi, đã được bồ câu xám lão tiền bối mang theo bên người, đạp tìm cổ mộ, cắn nuốt cương thi, kinh lịch trải qua hung hiểm cỡ nào?

Nhưng nàng đã bao giờ có nửa điểm chần chờ?

Nhưng bây giờ, ánh mắt nàng ta lại rõ ràng tràn ngập sợ hãi cùng sợ hãi!

Nàng ta sợ cái gì?

Là Lý mặt rỗ giấu giấu ở dưới tuyết sơn sao?

Lực lượng gì đó khiến miệng tiểu sư tỷ phun ra máu tươi.

Phải biết rằng, sau khi tự tay giết chết hồn phách hắc ưng, lúc này tiểu sư tỷ đã đạt đến tu vi Vô Thượng Thần cấp, có thể gây thương tổn vô thượng Thần cấp chỉ có vô thượng Thần cấp!

Chẳng lẽ, Lý mặt rỗ này...

"Ngươi biết hắn là ai không?" Giang Vân Yến vẫn đứng bên cạnh không nói gì đột nhiên hỏi ta.

Ánh mắt nàng hướng về phía ngọn núi nhỏ Tiểu Tuyết kia.

Bên trong ngọn núi tuyết nhỏ kia không phải chính là Lý Ma Tử sao.

Nhưng sau câu hỏi này, ta ngược lại không dám khẳng định, chần chờ nói: "Không phải chỉ là Lý Ma Tử."

"Lý Ma Tử?" Giang Vân Yến hừ lạnh một tiếng nói: "Đó là Diêm La Vương Vương tôn của vạn quỷ."

"Vạn Quỷ Chi Tôn." Vừa nghe lời này, ta thật sự có chút không dám tin tưởng lỗ tai của mình, thậm chí ngay chính mình cũng có thể cảm giác được, hai mắt của ta cơ hồ muốn trừng ra, miệng há lớn, ngay cả lời cũng có chút không nói rõ được.

Ai là Vạn Quỷ Tôn?

Là Lý mặt rỗ sao?

Chính là ma đầu của tham tài háo sắc, nhát gan sợ phiền phức, vừa lười vừa thèm?

Y lại là Vạn Quỷ Chi Tôn?

Điều này cũng quá làm người ta kinh hãi đi?!

Ầm!

Ầm ầm ầm, ầm ầm ầm!

Dưới chân núi tuyết không ngừng vang lên những âm thanh như sấm rền, giống như có một đoàn tàu bằng sắt cao vạn năm đang bay vùn vụt! Hơn nữa tiếng vang càng lúc càng lớn, càng lúc càng kinh người.

Tuyết Sơn cũng theo đó rung động không ngừng, giống như có quái vật vô cùng to lớn nào đó sắp phá tan mà ra.

"Trấn!"

Tiểu sư tỷ cuống quít kêu to một tiếng, hai tay chắp trước ngực cao giọng hét lớn.

Theo tiếng quát của nàng, âm thanh ù ù cũng bị trấn áp xuống, nhưng thân thể nho nhỏ kia cũng lay động càng thêm lợi hại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đến cực điểm kia một mảnh trắng bệch, không có chút huyết sắc, mồ hôi dữ tợn theo chóp trán chảy thẳng xuống.

Ta có chút đau lòng bước lên trước một bước, muốn kiểm tra thương thế của nàng, nhưng lại bị Giang Vân Yến vèo một tiếng lướt ngang mấy bước ngăn lại: "Đừng động! Việc chúng ta có thể làm bây giờ chỉ có thể chờ đợi."

"Đợi sao?" Lần này, ta thực sự có chút nóng nảy, nhìn nàng lớn tiếng kêu lên: "Đã đến lúc nào rồi, còn chờ cái gì nữa? Chờ Long Thanh Thu phá cảnh ra, diệt sạch chúng ta đi."

Ta trải qua trăm cay nghìn đắng, cuối cùng cũng lấy được Đả Thần Tiên. Vốn tưởng rằng sắp phải đánh một trận sống chết với Long Thanh Thu, ngươi chết ta sống thống khoái.

Lão Hoàng Ngưu nói thời gian không còn kịp nữa, tiểu sư tỷ nói Côn Lôn Thần Kính sắp vỡ nát, Long Thanh Thu thấy sắp phá cảnh mà ra. Thế nhưng sao bây giờ lại xuất hiện Lý Ma thần tôn Vạn Quỷ gì đó.

Được lắm!

Cho dù hắn thật sự là Vạn Quỷ Chi Tôn, nhưng thật sự có thể liên thủ với tiểu sư tỷ là có thể làm cho Long Thanh Thu sử dụng Phiên Thiên ấn, nhưng cái này giống như Tụ Tuyết phong ấn tự hợp chiến đấu vậy thì đã xảy ra chuyện gì?

Giang Vân Yến nhìn ta định thần, vẫn lạnh như băng nói: "Sư thúc, không nên lỗ mãng! Ta có thể nói cho ngươi biết ngọn nguồn sự tình, nhưng trước khi tiểu sư cô hoàn toàn phong ấn, ngươi tuyệt đối không thể vượt qua nửa bước đầu, nếu không tất cả những thứ này đều sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ! Nhiều người cũng sẽ hi sinh vô ích."

Ta mặc dù còn không rõ, tiểu sư tỷ đang làm cái gì, nhưng cũng hiểu rất rõ ràng, tất nhiên là tất cả những thứ này có liên quan đến việc diệt sát Long Thanh Thu, nàng nhất định là đang chuẩn bị những gì. Nhưng ta lúc này càng thêm khó hiểu chính là, trên người Lý Ma Tử rốt cuộc cất giấu bí mật gì, lại có liên quan gì đến kế hoạch giết chết Long Thanh Thu chứ.

Hơn nữa đang ở thời điểm lửa sém lông mày!

Ta cưỡng ép đè nén sự lo lắng cùng phẫn nộ trong lòng xuống, lui ra phía sau hai bước rồi nói: "Vậy được, ngươi nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Con gái cá lớn thứ hai nghìn năm mươi tám

"Vậy ngươi không lấy làm lạ, vì sao ta phải gọi ngươi là sư thúc sao?" Giang Vân Yến hỏi.

Trải qua câu hỏi này, ta quả thực cảm thấy rất mơ hồ!

Nàng và Thải Vân cô nương, Tiểu Bạch Long từ nhỏ cùng nhau lớn lên ở Thiên Sơn Lãnh gia, tình cảm huynh đệ. Sau này lại cùng Tiểu Bạch Long lưỡng yêu nhau, kết thành tình lữ.

Cho dù bối phận của Bát Phương Danh Gian có chút hỗn loạn, lại càng không lấy trưởng bối của ta tự cho mình. Nhưng bất kể tính toán thế nào, cũng tuyệt sẽ không thấp hơn ta một lứa, theo ta một tiếng sư thúc a? Cái này là theo hướng nào.

"Bởi vì ta là con gái của cá lớn ở sông." Còn chưa đợi ta hỏi, Giang Vân Yến đã nói thẳng.

"Cái, cái gì?" Lời này quả thực làm ta giật mình không nhỏ.

Giang Vân Yến lại là con gái của cá lớn sông?

"Kinh ngạc có đúng không? Thật ra vừa rồi ta mới biết đó thôi." Giang Vân Yến dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Từ nhỏ ta chưa từng gặp phụ thân. Mẫu thân chưa kết hôn đã bị mỗ gia đuổi khỏi nhà. Sau đó mẫu thân ta trải qua vô số gian khổ, chạy tới một sơn thôn nhỏ sinh ta ra. Sau đó, nàng dồn nén sinh kế, gả cho một người săn sói tên là Lý Hữu Đức."

"Năm ta năm ta năm tuổi, mẫu thân lại sinh ra một đứa bé trai, ta nghĩ ngươi đã đoán được, đứa bé trai này chính là Lý Ma Tử ngươi nhận ra."

Lý Ma Tử...

Nghe đến đó, ta không khỏi sửng sốt.

Giang Vân Yến chẳng những là hôn thê của Tiểu Bạch Long, con gái của cá lớn, còn có một tầng thân phận, dĩ nhiên là tỷ đệ ruột của Lý Ma Tử, cùng mẹ khác cha!

"Ngươi căn bản không thể tưởng tượng được cảnh tượng khi nó vừa ra đời là thế nào..."

Giang Vân Yến nói tới đây, hơi dừng một chút, ánh mắt vốn lạnh như băng lại sinh ra một tia sợ hãi, tựa như nhớ lại một màn cực kỳ khủng bố năm đó.

"Trước khi sinh ra, hắn liên tiếp rơi trận mưa lớn bảy ngày bảy đêm, toàn bộ khe núi xung quanh, quan tài cùng hài cốt không biết đã tích góp bao nhiêu năm đều trôi nổi, nhưng cũng không bị dòng nước cuốn đi, mà là ở ngoài thôn tràn đầy sung túc vây quanh một tầng lại một tầng. Đêm ngày thứ tám, trên bầu trời sơn đen có một vầng trăng, là vầng trăng khuyết màu đỏ máu, âm trầm giống như là một nụ cười ác liệt."

"Theo một tiếng sấm sét, giữa không trung nổ xuống một đạo thiểm điện, cây cối cả thôn đều bị đốt, đột nhiên trong hư không truyền ra một tiếng cười to."

"Tiếng cười kia là từ trong phòng mẹ truyền ra, ngay sau đó phòng ốc nổ tung. Mẫu thân trực tiếp bị nổ tung thành mảnh vỡ, một đứa bé toàn thân đầy máu nhảy dựng lên, đứng trên xà nhà nhìn lên.

Vừa vỗ tay, vừa cười to không ngừng."

"Chó trong thôn chạy tới, điên cuồng kêu gào không ngừng về phía quái anh kia. Ban đầu nó còn cảm thấy rất thú vị, chó sủa càng vui, nó càng vui, cười càng vui! Nhưng sau đó cũng không biết làm thế nào chọc giận nó nữa., Hắn nổi giận đùng đùng nhìn đám chó một cái, tất cả nôn ra máu mà chết. Chuột trốn trong hang động, rắn trốn trên mái hiên đều bò cả ra ngoài, nằm sấp rậm rạp chằng chịt, không ngừng hướng về phía xà nhà dập đầu bái lạy."

" Đàn sói trong núi cũng chạy tới trên gò đất phụ cận, quỳ xuống đất rít gào, càng có vô số bóng đen từ bốn phương tám hướng xa xa hội tụ đến. Tất cả đều trôi nổi giữa không trung, lớn tiếng hoan hô cái gì đó. Ngay sau đó, trong cả thôn trăm người giống như điên vậy, gặp người liền bắt, gặp người liền cắn. Từng con một, từng khối lại từng khối, máu chảy đầm đìa, không đành lòng nhìn thấy!"

"Nhìn thấy một tràng cảnh này, hắn càng thêm vui vẻ, giơ hai tay lên cao hô to một tiếng."

"Hắn hô lên một tiếng, phòng ốc tất cả đều ngã xuống, người trong thôn bị đè chết thở đứt quãng, không bị ép chết lớn tiếng kêu thảm thiết, xé rách nhau cực kỳ dữ tợn."

"Thì ra ta nghĩ, chỉ là cảnh tượng trong thôn chúng ta cũng đã đủ thảm liệt dọa người rồi. Nhưng sau đó mới biết, ngày đó là tháng bảy tháng bảy ngày rạng sáng, trăm dặm chung quanh sơn thôn đều bị triệt để san thành bình địa, tử thương mấy chục vạn người."

Vào bảy năm, tháng bảy mươi hai rạng sáng...

Ngày hôm nào mà nghe quen tai vậy chứ?

Giang Vân Yến hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Chính vào lúc này, từ phía đông thôn có một lão đạo nhân đi tới."

"Một thân nước bùn, tay cầm một quả đào lớn. Bóng đen kia vừa thấy hắn liền chạy tứ tán, có người hơi chậm một chút liền lập tức hóa thành một luồng khói đen. Cũng không thấy hắn đi thế nào, trong nháy mắt hắn đã rơi vào xà nhà., Quái anh kia cũng giống như rất e ngại, nhảy xuống khỏi nóc phòng, tứ chi như muốn mất mạng. Nhưng đạo nhân kia nhẹ nhàng vẫy tay, hắn lại bị ép bất đắc dĩ lui về. Đạo nhân kia ở bên cạnh hắn nói vài câu gì đó, sau đó vỗ nhẹ lên trên bụng hắn một cái, cứ như vậy biến mất không thấy. Cùng lúc đó, tiểu quái anh kia cũng không thấy nữa!"

"Chờ một chút..." Ta nghe đến đó, không khỏi cực kỳ kinh hãi, rất không tin cắt ngang hắn nói: "Ngươi nói là, hết thảy mọi chuyện đều là do Lý Ma Tử làm?"

"Ngươi có thể lựa chọn không tin." Giang Vân Yến trả lời: Thật ra ngay cả chính ta cũng không muốn tin, nhưng sự thật chính là như thế."

"Thật ra ngay từ đầu ta đã bị dọa sợ choáng váng. Có điều, lúc ấy ta ngã ngồi trong cái vại, có thể tránh thoát được tai kiếp nặng nề.

Bởi vậy ta cũng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng như địa ngục này! Qua rất lâu sau, mọi thứ rốt cuộc bình tĩnh trở lại, lúc này mới nhớ tới lúc chạy ra bên ngoài. Ta vừa khóc vừa chạy ra ngoài thôn, vừa chạy đã mệt mỏi đến hôn mê, sau đó được lão gia tử nhà lạnh thu dưỡng."

Khi ta rời khỏi Lãnh gia lang bạt giang hồ, hầu như hàng năm đều sẽ trở lại địa chỉ cũ của thôn nhỏ. Nhưng cách đây không lâu, ta thấy trên di chỉ có thêm một bia mộ, bên trên viết: "Giang Cơ thị..."

"Ta là biết phụ thân ruột của ta là họ Giang, mẫu thân nói, phụ thân rất thích hút thuốc, nàng nhàn rỗi không có việc gì liền dùng mảnh vải kín kín túi cho hắn. Từ lúc hắn rời đi, đã đặt cho ta một cái tên, nếu sinh con trai thì gọi là giang sơn dễ, sinh con gái thì gọi là Giang Vân Yến."

"Nhưng trong thôn nhỏ kia lại không có người họ Giang, bởi vậy ta liền cho ra kết luận, khẳng định là phụ thân ta đến đây.

"Chỉ là khi đó, con còn không biết hắn là ai, chỉ là trên bia mộ phía trước có treo một cái chuông đồng nhỏ, cái chuông kia giống như là đang đeo một chiếc chuông đồng nhỏ ở trên cổ con. Mẫu thân cũng từng nói, phụ thân này là sớm chuẩn bị lễ vật sinh ra cho con... "

"Sau đó, tra tìm, cuối cùng ta cũng tra ra thân phận chân thật của hắn, chính là giang đại trưởng lão của một trong tứ đại Thái Thượng trưởng lão của Long Tuyền sơn trang." Nói đến đây, Giang Vân Yến lại thở dài một hơi, có chút thương cảm tiếp tục nói: "Vốn là ta không muốn nhận hắn... Chẳng những làm hai mẹ con chúng ta chịu khổ như vậy, mà còn hại chết cả thôn nhân! Thậm chí, ta còn có ý nghĩ muốn làm thịt hắn."

"Cho đến khi gặp được tiểu sư cô. Sau khi được nàng giảng giải, gặp lại di vật của phụ thân, lúc này mới hiểu được nỗi khổ tâm năm xưa phụ thân không thể không đi. Thật ra nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn tìm kiếm chúng ta, chỉ có điều khổ sở..."

Giang Vân Yến dừng lại một chút rồi nói: "Khổ cho Vạn Quỷ Chi Tôn, Sát Khí tràng quá nặng, tuy chưa ra đời nhưng đã thành mê chương, một mực không thể tìm thấy mà thôi."

"Ngươi nói là, tất cả những chuyện này là do Lý mặt rỗ làm?" Ta thừa mới kinh ngạc giật mình tỉnh lại, rất là nghi hoặc hỏi thăm.

"Nói chính xác hơn một chút, là một linh hồn khác trong cơ thể hắn!"

Bức thứ hai nghìn không trăm chín mươi chín, Long Thanh Thu Phá Kính!

"Linh hồn trong cơ thể hắn?" Ta có chút kinh ngạc nhìn Giang Vân Yến, lại quay đầu nhìn tiểu sư tỷ đang trừng mắt bắt pháp chỉ cùng với ngọn núi tuyết nhỏ bao phủ Lý Ma Tử bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ: "Vậy bây giờ là muốn giải trừ phong ấn, đem linh hồn Vạn Quỷ tôn phóng xuất ra?"

"Ngươi nói đúng một nửa." Giang Vân Yến gật đầu trả lời: "Giải trừ phong ấn không tệ, nhưng lại không phải vì phóng thích linh hồn kia. Hoàn toàn ngược lại, mục đích của chúng ta là để linh hồn của hắn quy phụ bản thể."

"Ân? Điều này là có ý gì." Ta có chút kỳ quái hỏi.

"Theo ý nghĩa căn bản mà nói, Lý Ma Tử cũng giống ngươi."

"Nói vậy là sao?"

"Nguyên hồn của ngươi là chủ của vạn linh, nguyên hồn của Lý Ma Tử là vạn quỷ đứng đầu! Điểm khác biệt duy nhất chính là nguyên hồn của hắn đã bị phong ấn, trước khi giải trừ hoàn toàn, chính là một người bình thường, hơn nữa vĩnh viễn cũng không cách nào tu thành âm dương thuật cao cấp. Mà ngươi lại bởi vì kế thừa huyết mạch của Trương gia., Nguyên hồn dù chưa thức tỉnh nhưng tu vi cũng có thể tăng lên, chẳng qua lúc đầu bỏ ra rất nhiều nỗ lực và gian khổ hơn người thường rất nhiều. Cũng chính vì thế nên danh tiếng của bát phương ngoại trừ bảo vệ xung quanh ngươi thì theo tu vi của ngươi cũng dần tăng lên, tìm kiếm cho ngươi càng thêm gian nan!"

"Lý Ma Tử sở dĩ xuất hiện ở cổ phố, cũng mang đến giày thêu âm vật đầu tiên, trở thành người dẫn đường trong kiếp thương nhân âm vật các ngươi. Đây không chỉ là an bài vận mệnh, mà còn là nhân quả thiện ác tất nhiên, mặc kệ là thần hay quỷ, vì thiện vi ác đều nằm trong một ý niệm."

"Nguyên hồn Lý Ma Tử tuy bị phong ấn, không cách nào tu luyện thuật Âm Dương thượng đẳng. Nhưng một khi đã phá giải, lập tức có thể đạt tới trạng thái đỉnh phong, cũng chính là cái gọi là hoàn toàn thức tỉnh. Chỉ có điều..."

Giang Vân Yến nói tới đây, đột nhiên dừng lại, hơi lo lắng nhìn phía sau một cái nói: "Chẳng qua, bản thể của hắn là Vạn Quỷ Chi Tôn, vốn là Địa Phủ Diêm La. Sau khi giải trừ phong ấn, có thể hóa giải oán khí không?, Từ ác biến thành thiện, phải xem những năm gần đây, hắn đi theo âm đức tích góp ở bên cạnh ngươi đủ thâm hậu chưa, có thể triệt tiêu ngàn vạn ác quả kia hay không! Bất quá, nếu hắn đã vượt qua đạo tử kiếp phá tài tiêu thiên tai này, có lẽ, hẳn là cũng sẽ không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn a..."

Giang Vân Yến nói đến đây một hơi, nguyên bản thần sắc tràn đầy tự tin cũng lộ ra vẻ do dự, trong ánh mắt lạnh như băng cũng hiện lên một tia sợ hãi.

Nghe đến đó, ta không khỏi hít vào một hơi khí lạnh!

Thật không nghĩ tới chân thân nguyên hồn của Lý Ma Tử lại hung tàn như vậy! Huyết thủ ấn ấn ấn ấn trên rốn của hắn, lại là chính tay Nê đạo nhân niêm phong.

Nói cách khác, Lý mặt rỗ lúc này là một thanh Song nhẫn kiếm cực kỳ sắc bén! Đã giải trừ phong ấn, nếu hắn bỏ ác tòng thiện, cùng đứng cùng chỗ ta và tiểu sư tỷ ở chiến tuyến, tự nhiên là một đạo chiến lực siêu cường không thể thay thế.

Nhưng nếu ác tính hắn không thay đổi, hóa thành Cửu U Diêm La, vậy chẳng phải là...

Cho đến lúc này, cuối cùng ta cũng hiểu được tại sao thần sắc của tiểu sư tỷ lại ngưng trọng như vậy. Tại sao Giang Vân Yến nhất quyết phải ngăn ở trước mặt ta, không cho ta tiến lên trước một bước. Chỉ là sợ sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Long Thanh Thu sắp phá kính mà ra, nếu như lại thêm một Lý Ma Tử thực lực cường hãn giở trò...

Điều đó quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Két, két két két!

Đúng lúc này, giữa không trung lại liên tiếp truyền ra từng tiếng nổ vang.

Vết rách phá toái càng lúc càng lớn, hình ảnh bên trong cũng dần dần rõ ràng.

Chỉ thấy một gốc đại thụ màu đỏ rực quấn chặt lấy một bóng người màu xanh.

Bóng người kia dần rõ ràng, đến cả Hắc Long trên người cũng lộ ra mặt nạ rành mạch.

Chính là đương đại trang chủ Long Tuyền Sơn Trang - Long Thanh Thu!

Lúc này hắn vẫn giống như lúc trước ta thoát khỏi Ảo Cảnh, hai tay chắp sau lưng nhìn về phía trước, giống như từ đầu đến cuối không nhúc nhích chút nào, chỉ là trên mặt nạ đã có thêm một vết rạn.

Nhưng ta lại rất rõ ràng, xa xa không đề cập tới, ít nhất cao hơn Trương Thiên Bắc, ba người tiểu bạch long này chính là chết trên Cuồng Hồn Chú hắn đánh ra. Hơn nữa trước đó, hắn còn thi triển kỳ thuật đối với Thi Cuồng, bảo hắn đến đây ngăn cản ta...

"Không đúng."

Đột nhiên, ta chợt nghĩ tới một nơi tự mâu thuẫn!

Nếu như bổn ý của Long Thanh Thu, là tướng kế để ta đi lấy Đả Thần Tiên thay hắn, tiến tới một lần chém giết tiếng động tám phương, sau đó lại dùng tàn hồn của ta mở ra Âm Dương Đạo Bàn. Như vậy, hắn phái thi cuồng đến ngăn cản ta tiến lên, liền có vẻ như không có đạo lý.

Nhưng rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra?

Két, két két két!

Tiếng nổ càng vang càng lớn, vết rách càng duỗi dài.

Côn Lôn Thần Kính đã không chịu nổi gánh nặng nữa, Long Thanh

Thu sắp phá cảnh mà ra!

Thù cũ hận cũ, cuối cùng cũng nên cắt đứt rồi!

Ta theo bản năng xiết chặt Đả Thần Tiên, bước lên phía trước một bước.

"Sư thúc, không nên vọng động!" Giang Vân Yến vừa thấy, cuống quít hét lớn: "Chờ tiểu sư cô phá vỡ phong ấn của Lý Ma Tử rồi nói sau! Nếu không tất cả mọi thứ sẽ bị coi như kiếm củi ba năm thiêu một giờ!"

Nghe tiếng gọi này của nàng, ta vội vàng đứng lại, bỏ vài phần xúc động muốn xông lên quyết một trận tử chiến với hắn, quay đầu nhìn về phía tiểu sư tỷ cùng Lý Ma Tử.

Lúc này, tiểu sư tỷ khoanh chân ngồi xuống, hai tay khép hờ hai mắt, trong miệng không biết nói cái gì.

Mồ hôi lạnh trên khuôn mặt nhỏ nhắn vừa đáng yêu vừa nghiêm túc chảy ròng.

Phù!

Một trận gió tuyết xen lẫn bông tuyết bắc Hàn thổi đến, thân thể nhỏ gầy kia của nàng không khỏi khẽ run lên, suýt nữa ngã sấp xuống.

Ầm, ầm ầm!

Tuyết Sơn cách đó không xa không ngừng nổ vang, phập phồng kịch liệt, giống như đang phẫn nộ giãy dụa.

Trong ảo cảnh Long Thanh Thu, Lý Ma Tử trong Tuyết Sơn, mắt thấy đều muốn kinh thế mà ra.

"Tiểu sư tỷ, ngươi nhất định phải chịu đựng!" Trong lòng ta âm thầm cầu nguyện.

Rầm rầm rầm!

Đột nhiên, một tiếng nổ chói tai bỗng nhiên truyền đến.

Ngay sau đó cảnh tượng trước mắt bị phá thành từng mảnh nhỏ, giống như thủy tinh bị đánh nát, lác đác rơi xuống.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt tuyết cao hai mươi mét đang lơ lửng đột nhiên xuất hiện một cây đại thụ che trời.

Cành lá màu lửa đỏ mở rộng ra khắp nơi, từng ngọn lửa vừa đỏ vừa yếu ớt vừa không cam lòng tán loạn lên trên, trên cành cây như cự trảo quấn quanh một bóng người màu xanh kiệt ngạo.

Long Thanh Thu dẫn đầu phá cảnh!

"Được." Long Thanh Thu vẫn như cũ chắp hai tay sau lưng, định thần nhìn ta một cái, sau đó lập tức nhìn vào Đả Thần Tiên, trong mắt lập tức lóe lên hung quang: "Không hổ là chủ của vạn linh, ngươi còn làm được thật! Đã như vậy, bọn họ cũng không có gì cần thiết phải tồn tại nữa."

Nói xong, hắn khinh thường vứt bỏ mặt nạ vỡ, trực tiếp từ trong vòng vây của Hỏa thụ đi ra.

Rào, theo bước chân hắn bước ra, hỏa diễm chi thụ vô cùng to lớn kia lập tức héo rũ, biến thành hai bộ thi thể ôm chặt lấy nhau!

(nhất) Mọi người phải chú ý đến nội quần của ta: Đạo Môn lão Cửu, sau khi lên tiểu hiện công chúng sẽ mở ra thêm bất cứ tin tức cho thương nhân âm phủ, đợi nửa năm nữa trước sẽ có tân thư bấm báo trước. Tình huống này đặc biệt, cần chú ý để phòng ngừa mất liên lạc!"

Đệ tử là hai ngàn rưỡi, lão Chương, Lục Thải Vân, đều chết trận.

Hai cỗ thi thể một hồng một lục ôm chặt lấy nhau.

Cảnh tượng xanh lục thê thảm, màu đỏ bi thương, tình cảnh bi thảm nhìn thấy mà giật mình gần như khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Ta vừa liếc mắt đã nhận ra, đó chính là Hàn lão lục và Thải Vân cô nương.

Trong lúc nhất thời, ta lập tức hiểu được.

Lúc này Hàn lão lục và Thải Vân cô nương đã hi sinh như chư vị tiền bối!

Vừa rồi gốc đại thụ màu đỏ trong Côn Lôn Thần Kính kia là do hai người bọn họ ngưng kết thành.

Năm đó ở hôn lễ của Hàn lão lục, lão giả đầu đuôi trọc Lý bốc mưa tới chơi, trước khi đi để lại hai chữ "Hai tình khó kéo dài" một thời gian, Côn Luân dạo câu nói "Không rõ ràng" này, hôm nay đã ứng nghiệm.

Sau khi ba người Cao Thắng Hàn, Trương Thiên Bắc, Tiểu Bạch Long liên tiếp chết trận. Hai người bọn họ xả thân chịu chết, dùng thân làm vật dẫn, nhờ đó mà bản năng kích phát Ma đằng kết thành gốc cây tương tư này, gắt gao cuốn lấy Long Thanh Thu!

Mà nguyên nhân Long Thanh Thu cũng không cưỡng ép đột phá, cũng không phải hắn bị khóa lại, mà là vì hắn đang chờ đợi.

Chờ thần kính vỡ nát, chờ ta lấy được Đả Thần Tiên.

Bây giờ, thần kính đã vỡ nát, không còn sức mạnh nào có thể ngăn cản Long Thanh Thu rồi, hắn cũng không cần chờ đợi gì nữa!

Cũng có thể nói, đây chính là kết quả mà Long Thanh Thu mong chờ.

Sau khi tương kế tựu kế đưa ta ra huyễn cảnh lấy Đả Thần Tiên ra, lại mượn hành động này tiêu diệt danh động tám phương. Sau đó chỉ cần giết ta, cướp đi Đả Thần Tiên, mở ra Âm Dương Đạo Bàn, hắn có thể vĩnh viễn vô địch thủ trên thế gian này, thậm chí có thể trực tiếp đối kháng với ba vị đại lão quỷ thị.

Kế hoạch này của hắn cũng sẽ thu quan một cách hoàn mỹ!

Ta cố nén nước mắt rời khỏi thi thể Hàn lão lục và Thải Vân cô nương, hung tợn trừng mắt nhìn Long Thanh Thu, gằn từng chữ một: "Họ Long! Vô luận thù mới hay thù cũ, ta và ngươi đều không đội trời chung, hôm nay chúng ta tính luôn một khoản rõ ràng!"

"Được." Long Thanh Thu chắp hai tay sau lưng, một thân áo xanh không nhiễm chút bụi trần: "Thế nào là phép thuật, tùy ý ngươi."

Nói xong, hắn lại khinh miệt quét qua ta một cái: "Chỉ bằng tu vi Bán Thần cấp của ngươi có thể làm ta bị thương? Ngươi cho rằng ngươi lấy được Đả Thần Tiên, liền có năng lực đột phá Vô Thượng Thần Cấp."

"Ta cho ngươi biết, kiếp trước ngươi không phải đối thủ của ta, kiếp này cũng không được! Trước mặt thực lực tuyệt đối, cái gì mà đạo nghĩa nhân gian, vận mệnh luân hồi, đều là nói nhảm! Ví dụ như hai người bọn họ..."

Nói xong, hắn nhẹ nhàng vung tay lên.

Vù một tiếng, cuồng phong đột nhiên nổi lên.

Thi thể Hàn lão lục cùng Thải Vân cô nương hóa thành mảnh vụn với tốc độ mắt thường có thể thấy được, theo gió thổi một cái không còn thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, ào một tiếng, cây tương Tư Thụ sừng sững sau lưng cũng đồng thời hóa thành tro bụi.

Đáng thương cho Hàn lão lục cùng Thải Vân, mà ngay cả nửa tấc thi cốt cũng không còn!

"Họ Long kia! Ta và ngươi liều mạng." Ta điên cuồng hét lên một tiếng, nắm chặt Đả Thần Tiên vọt mạnh ra.

"Sư thúc!" Giang Vân Yến chợt quát một tiếng, hóa thành một đạo bạch quang ngăn cản trước người ta, nắm chặt cánh tay của ta mà khổ sở khuyên bảo: "Ngàn vạn lần không nên mắc mưu hắn."

Bị lừa?

Nghe nàng nói vậy, ta đột nhiên tỉnh ngộ.

Vừa rồi tiểu sư tỷ cũng dặn dò ta, nhất định không được hành động thiếu suy nghĩ.

Biện pháp duy nhất để đánh bại Long Thanh Thu, chính là thừa dịp hắn hợp nhất cùng phiên Thiên Ấn với Thần Linh, tế ra Đả Thần Tiên.

Nếu như bây giờ ta bị hắn chọc giận, không chế được cảm xúc xông lên, bị hắn cướp đi Đả Thần Tiên, đó chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Tất cả tiền bối đều hy sinh vô ích, tâm nguyện của mọi người, sứ mệnh của ta, ký thác của Nê đạo nhân...

Ta có thể không thua nổi một chút nào!

Long Thanh Thu vừa thấy ta đột nhiên dừng bước, cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ khẽ mỉm cười nói: "Ngươi cho là ta không biết các ngươi chơi trò quỷ gì sao? Không phải chỉ là chờ Cửu U khởi động lại, tam thánh tái tụ."

"Nhưng năm đó các ngươi không thể làm gì ta, huống chi hôm nay?" Nói xong, hắn mạnh mẽ vung tay áo lên.

Rào rào!

Một đạo cuồng phong đột nhiên cuốn lên, tuyết lớn đầy đất bị quét sạch, chung quanh tràn ra một mảnh đất tuyết không có mấy trăm mét.

Chỉ có ngọn tiểu tuyết sơn đang giam cầm lấy Lý Ma Tử vẫn không chút sứt mẻ.

Đến lúc này, ta mới phát hiện ra dưới chân chúng ta lại là cả một tảng đá xanh.

Phiến đá kia lẫn thành một thể, giống như mâm tròn.

Một đen một trắng, phân biệt rõ ràng.

Long Thanh Thu ngạo nghễ đứng thẳng ở đầu màu đen, ta và Giang Vân Yến đang ở rìa màu trắng.

Bốp!

Ba ba ba!

Một hồi âm thanh vang lên, một mặt gương cổ bằng đồng xanh xuất hiện, vây kín toàn bộ thạch bàn, thậm chí ngay cả bầu trời cũng bị gắt gao bao lại.

Ngay trên đỉnh Côn Luân, vạn năm trên đỉnh sông băng bỗng nhiên xuất hiện một tòa thanh đồng cự thất, đem mấy người chúng ta vây ở bên trong.

"Ừm, vẫn giống năm đó như đúc!" Long Thanh Thu ngẩng đầu nhìn bốn phía, có chút cảm khái nhìn một chút, ngay sau đó quét mắt nhìn mấy người chúng ta trào phúng nói: "Chỉ tiếc, ta vẫn là ta, nhưng các ngươi còn chưa phải là các ngươi."

"Có lẽ ngươi vẫn chưa hoàn toàn nhớ lại ký ức kiếp trước." Long Thanh Thu xoay đầu lại, nhàn nhạt liếc ta một cái nói: "Côn Luân Thần Kính Cửu Trọng Thiên, vừa mới vây khốn ta, cùng với ngươi gặp đủ loại ảo cảnh đều chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, điều này mới chứng kiến chính là hình dạng của Thần Kính!"

"Mà nơi này, cũng là nơi chôn cất ngươi cuối cùng. Bởi vì, dưới chân chúng ta giẫm lên mới thật sự là đạo bàn Âm Dương! Cũng là tế đàn của ngươi."

"Đạo bàn Âm Dương lưu lạc ở nhân gian, chẳng qua chỉ là một con đường dẫn dắt mà thôi. Đối với ngươi ta căn bản không cần! Nói cách khác, đó chỉ là một mồi nhử, dụ dỗ ngươi bước một bước tới Côn Luân sơn, thay ta cầm Đả Thần Tiên, lại từng bước một đi lên trên mồi nhử."

"Ngươi cho rằng mình gánh sứ mệnh chó má gì, vì hàng tỉ bách thương sinh, vì đại đạo chính nghĩa gì đó à. Nhưng kỳ thực, ngươi chính là một con heo, một con heo bị ta nuôi dần dần lên mỡ! Chỉ có nuôi ngươi béo, để tu vi của ngươi đủ cường đại., Mới có bản lĩnh thay ta cầm lấy Đả Thần Tiên, mới đủ tư cách đặt lên tế đàn! Hừ, buồn cười nhất chính là, vô luận ngươi tiểu ngu xuẩn, hay là đám rệp khốn kiếp kia danh động, lại cố ý tin tưởng đây là cơ hội duy nhất để đánh bại ta. Đừng nói đánh bại ta, ngay cả tư cách quyết chiến với ta ngươi cũng không có! Tiểu tử ngươi còn không xứng."

"Họ Long, lảm nhảm của ngươi cũng nhiều quá rồi." Ta nắm chặt Đả Thần Tiên, trừng mắt nhìn nhau: "Một khi đã như vậy, ngươi vì sao còn chưa động thủ? Sợ là ngươi cũng kiêng kị à."

"Ồ?" Long Thanh Thu thoáng sửng sốt, lập tức cười ha ha: "Tiểu tử ngươi rốt cuộc cũng thông minh rồi! Mặc dù thần kính sớm đã bị nghiền nát, nhưng vẫn có uy lực, ta phá kính ra cũng cần chút thời gian hòa hoãn. Nhưng hiện tại đã không cần, ngươi qua đây cho ta đi!" Nói xong, gã duỗi tay ra, chộp tới ta.

Một tiếng vù vang lên, cuồng phong nổi lên!

【 hoan nghênh mọi người chú ý tới tên công chúng của ta: Đạo môn lão Cửu, đêm nay sáu điểm công chúng phát ra câu chuyện bên ngoài âm phủ thần dò xét: Tống Dương, Tống Dương, Hoàng Tiểu Đào, những câu chuyện tiếp theo của đám người Tống Tinh Thần đều sẽ được công khai!

Chương thứ hai nghìn năm mươi một Giang Vân Yến tử chiến

Cuồng phong kia có được lực hút to lớn không gì sánh được, thân bất do kỷ phóng tới phía trước, mắt thấy sẽ một cước đạp qua giới hạn trắng đen.

Đúng lúc này, Giang Vân Yến đang túm chặt cánh tay của ta đột nhiên kéo về phía sau, sau đó lại dùng sức đẩy ta một cái, chính mình quay người nhảy về phía trước.

Vèo một tiếng, nàng ở giữa không trung sau lưng rút ra một thanh hàn băng trường kiếm, mượn phong lực đánh thẳng tới Long Thanh Thu.

"Băng phách thần kiếm!"

Giang Vân Yến thân hình cực kỳ nhẹ nhàng linh động, tốc độ đơn giản không kém Tiểu Bạch Long chút nào, lại mượn cuồng phong hấp thụ lực lượng, thế đi gấp hơn, trường kiếm trong tay nhanh chóng bắn ra bốn phía thẳng đến trái tim Long Thanh Thu.

Nhưng đột nhiên ngay chỗ mũi kiếm cách tim Long Thanh Thu chỉ khoảng ba tấc liền dừng lại.

Cả người Giang Vân Yến cứ như vậy không phân cao thấp treo giữa không trung.

Ngay sau đó, tóc trắng phiêu đãng trên đầu Giang Vân Yến liên tiếp rụng xuống, thân thể sung mãn cũng cấp tốc xẹp xuống. Phảng phất như trong nháy mắt đã già đi mấy chục năm.

Giang Vân Yến vô cùng khó khăn quay đầu lại, mặt mũi đầy nếp nhăn, hàm răng đều đã rụng sạch, giống như một bà lão tám chín mươi tuổi. Trong con mắt đục ngầu đầy tơ máu, rất không cam lòng hướng về phía ta khàn giọng hét lớn: "Sư thúc, người nhất định phải..."

Két!

Lời còn chưa nói xong, cả người nàng đã chia năm xẻ bảy.

Thân thể bị phá toái ngưng kết thành đoàn, bị Long Thanh Thu hút thành một quả cầu sống sờ sờ, ngay sau đó lại tan thành tro bụi.

"Bất lượng sức mình!" Long Thanh Thu kiệt ngạo ngẩng đầu, rất khinh miệt nói: "Một hạt gạo nho nhỏ cũng dám tranh huy với Hạo Nguyệt."

Nói xong, hắn liếc ta một cái rồi nói: "Trương Cửu Lân, nhiều người vì ngươi mà chết như vậy, mà ngươi chỉ có thể trốn sau lưng bọn họ làm rùa đen rụt đầu. Không phải ngươi muốn hoàn thành sứ mệnh sao? Ngươi không phải muốn giết ta báo thù sao? Tới đây, để ta xem xem, ngươi gọi là Vạn Linh chi chủ rốt cuộc có bản lĩnh gì, số mệnh thiên đạo này rốt cuộc là thuận ta hay là tùy ngươi!"

Vèo!

Tiếng nói của hắn vừa dứt, xa xa một đạo kim quang từ phía sau hắn lao ra.

Nhanh như thiểm điện, cuồng xông về phía hắn.

"Nực cười!" Long Thanh Thu cũng không quay đầu lại mà chỉ vung tay lên.

Một đạo kinh phong bắn ra.

Đạo kim quang kia bị va đập mạnh mẽ, một tiếng răng rắc đập xuống mặt đất.

Ta thuận mắt nhìn lên, chỉ thấy một con Kim Lộc khổng lồ nằm trên mặt đất.

Sừng hươu sớm đã gãy, đầu đầy máu tươi chảy ồ ồ.

Khóe miệng chảy máu tươi, nhắm chặt hai mắt, đang mấp máy môi phát ra một đạo thanh âm vừa quen thuộc vừa suy yếu: "Cửu, Cửu Lân... Nhanh, chạy mau."

Ta nghe ra ngay, đó là giọng nói đầu tiên!

"Trốn?" Long Thanh Thu nghe vậy nhẹ giọng cười nhạo: "Thiên địa tuy lớn, ngươi lại không có đường lui. Trương Cửu Lân, hồn về tế đàn là kết cục cuối cùng của ngươi! Cái gì mà số mệnh chi tử, số mệnh của ngươi chính là trải chiếu, để ta bắt được Khâu Đô." Nói xong, hắn lại đưa tay ra.

Phù!

Cuồng phong nổi lên!

Trên mặt đất, những hòn đá vụn vỡ vụn, từng bông tuyết rơi rải rác theo cuồng phong kia mà hút đi.

Thân thể ta vừa bị Giang Vân Yến đẩy ra, lại không tự chủ được cất bước đi tới phía trước.

"Cực!" Ta cao giọng quát một tiếng, mãnh liệt cắm Ô Mộc Trượng xuống mặt đất. Từng đạo quỷ khí màu đen bay loạn ra, tạo thành một tấm chắn màu đen.

Két, két két két!

Dưới cỗ cự lực cuồng phong kia lôi động, mặt đá dưới ô mộc trượng phát ra trận trận tiếng nứt, đạo đạo vết tích lan tràn ra bốn phía, âm quỷ khí dày đặc cũng dần dần tiêu tán ra.

"Hừ!" Long Thanh Thu hừ lạnh một tiếng nói: "Cửu U tam bảo Ô mộc trượng đúng không? Nếu là trước đây, ta thật sự không làm gì được, nhưng bây giờ đối với ta mà nói, đó chính là một cây hỏa côn."

Rặc rặc!

Tùy theo hắn hét lớn một tiếng, ô mộc trượng răng rắc một tiếng bị đứt thành hai đoạn.

Ta không kịp đề phòng, một tên không đứng vững bước cấp tốc xông về phía trước.

Tuy rằng ta cũng không rõ lắm, giới hạn hắc bạch trên mặt đất này có ý nghĩa gì, nhưng Long Thanh Thu lại khăng khăng không chịu giới, Giang Vân Yến cũng liều mạng để ta ở lại bên này, đủ để thấy nơi này tuyệt không đơn giản!

Lúc này mặc dù ta đã là nửa bước Thần cấp, nhưng đúng như lời Long Thanh Thu nói, trước mặt hắn vẫn không chịu nổi một kích!

Cuồng phong đột nhiên gấp gáp, phảng phất như là ốc sên cự lực vô cùng, ta mặc dù cực lực khống chế, nhưng vẫn không dừng chân được, liên tục bước về phía trước.

"Ta dùng một nắm đấm đập chết ngươi!"

Đột nhiên, sau lưng phát ra một tiếng quát.

Ngay sau đó, một thân ảnh màu đỏ như máu nhảy qua đỉnh đầu của ta.

Hắn đạp mạnh lên vai ta một cái, đạp lui ta mấy bước, thân ảnh kia giống như một viên thiên thạch màu đỏ thẫm điên cuồng đập thẳng về phía Long Thanh Thu.

Là tiểu sư tỷ!

Vẫn chưa lên tiếng kinh hô.

Tiểu sư tỷ đã vọt tới gần Long Thanh Thu, bàn tay nhỏ bé long lanh trong suốt nện mạnh lên bàn tay của Long Thanh Thu.

Long Thanh Thu sừng sững bất động, tiểu sư tỷ đang lơ lửng giữa không trung.

Ngay trong khoảnh khắc này, dường như thời không đều đã ngừng lại.

Ầm một tiếng, nơi hai người giao thủ nổ vang một tiếng thật lớn, lập tức tiểu sư tỷ lại bay ngược trở về với tốc độ nhanh hơn lúc trước, bịch một tiếng rơi trên mặt đất.

"Sư tỷ!" Ta quát to một tiếng rồi xông tới.

Tiểu sư tỷ cắn chặt hàm răng nhỏ, khó khăn lắm mới đứng dậy được, khoé miệng còn dính đầy máu tươi, mặt trắng bệch như tuyết.

"Ngươi tránh ra trước đi!" Tiểu sư tỷ cũng không thèm nhìn ta, hai mắt trừng trừng lên nói với giọng căm hận của Long Thanh Thu.

Tiểu sư tỷ không hề sợ hãi!

Năm xưa trong Ma Hồn cốc, đối mặt với hắc ưng như ma quỷ, nàng giận dữ xuất kích. Ở long tuyền dưỡng quỷ địa, nàng đón gió thu không ai bì nổi, dứt khoát ra tay, bây giờ nàng lại muốn độc chiến với Long Thanh Thu.

Long Thanh Thu lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, mắt lộ sát khí nói: "Ngươi yên tâm, cho dù ngươi không tới tìm ta, ta cũng sẽ không lưu ngươi tại thế! Hôm nay không diệt ngươi, ngày sau tất thành họa."

Tiểu sư tỷ mặc dù chỉ là một đứa trẻ, nhưng trong mắt Long Thanh Thu, nửa điểm cũng chưa từng khinh thị. Có thể hắn cũng rất rõ ràng, kiếp trước chân thân của tiểu sư tỷ rốt cuộc là ai. Một khi bị nàng hoàn toàn thức tỉnh, cuối cùng cũng là một chuyện phiền toái!

Xem ra, Long Thanh Thu sớm đã có tính toán, ở trên Côn Luân Sơn này, nhất tuyệt diệt giết hết tất cả kình địch đối thủ, sau đó thẳng hạ Khâu Đô, từ nay về sau liền có thể vô lo gối cao.

Hoàng hôn chợt buông xuống, Long Thanh Thu chậm rãi vươn hai tay ra, mãnh liệt duỗi về phía trước.

Phù!

Một cỗ gió lớn càng thêm cuồng mãnh đột nhiên nổi lên, ta lập tức bị hút khỏi mặt đất, bay thẳng về phía đối diện.

Ầm!

Tiểu sư tỷ thả người nhảy lên, đạp một cước lên ngực ta, lại vọt tới Long Thanh Thu.

Ta bị một cước này của cô đá văng ra xa, rơi thẳng vào bên cạnh Tiểu Tuyết sơn.

Lại vừa quay đầu nhìn, tiếng gió đã tắt, tiểu sư tỷ đang nằm trên mặt đất.

Nàng đang chống tay chân chật vật không gì sánh được từ dưới đất bò dậy, thân thể nho nhỏ kia lung la lung lay, phảng phất lúc nào cũng có thể lần nữa ngã sấp xuống.

Nhưng nàng vẫn ngoan cường không gì sánh được lau vết máu trên khóe miệng, tức giận hét lớn về phía Long Thanh Thu: "Ngươi còn có bản lãnh gì thì cứ việc đánh ra đi! Ta ngược lại cũng muốn nhìn xem, Thất Sát Tinh chuyển thế của ngươi có thể giết chết ta hay không?"

Ta còn có hai ngàn rưỡi, còn có thể đánh một trận.

"Tiểu cô nương." Long Thanh Thu cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi cũng đánh giá cao bản thân quá rồi nhỉ? Nếu như ngươi hoàn toàn thức tỉnh, ta ngược lại còn sợ ngươi vài phần, nhưng ngươi bây giờ lại khác gì hạt gạo? Nhiều nhất chỉ vỗ thêm mấy chưởng thôi."

"Hôm nay ta nhất định phải chùy đánh ngươi." Tiểu sư tỷ tức giận kêu to, hai bàn chân nhỏ lập tức đạp mạnh xuống đất, bay vọt lên.

Từng luồng sáng bảy màu tràn đầy ra, ở dưới chân nàng hợp thành từng đóa hoa sen nở rộ.

Đóa hoa sen, hào quang chói mắt, lao thẳng về phía Long Thanh Thu.

"Đập!"

Khi gần đến, tiểu sư tỷ bỗng nhiên kiều diễm kêu một tiếng, vung cánh tay nhỏ bé từ trên xuống, điên cuồng đập xuống đỉnh đầu Long Thanh Thu.

"Muốn chết!" Long Thanh Thu liếc mắt nhìn một cái, giơ chưởng đón lấy.

Hai cánh tay một lớn một nhỏ kia vẽ ra một đạo tàn tượng lưu quang, giống như phi hỏa lưu tinh đánh vào nhau.

Ầm!

Theo một trận tiếng vang, toàn bộ không gian đột nhiên chấn động một cái.

Chỉ thấy bốn phía hoa lửa loạn minh, từng đạo thiểm điện chạy khắp nơi, từng mảnh hào quang giao hoà.

Sáng lạn vô cùng, vô cùng chói mắt, căn bản là không phân ra được đạo tàn tượng nào là do tiểu sư tỷ huyễn hóa ra, đạo nào lại do Long Thanh Thu phóng thích ra.

Ầm!

Trong lúc đó, từ chỗ giao phong của hai người đột nhiên phát ra một tiếng nổ mạnh rung trời. Cùng lúc đó, mặt đất điên cuồng run lên, một cỗ lực lượng vô hình vô cùng cường đại điên cuồng xông đến, ta liên tiếp lui mấy bước, lúc này mới miễn cưỡng đứng lại.

Vèo!

Một đạo quang ảnh màu đỏ thẫm bắn ra, bộp một tiếng đập ầm ầm trên mặt đất.

Tảng đá vỡ nát, tạo thành một cái hố sâu.

Tiểu sư tỷ không nhúc nhích nằm nhoài ở trong hố sâu, toàn thân trên dưới vết thương chồng chất. Cánh tay trần, chân nhỏ, đầy những lỗ máu, một thân váy đỏ bị giặt nhuộm càng thêm đỏ tươi.

"Sư tỷ!" Ta đau lòng hét to một tiếng vừa muốn xông tới.

"Đừng...đừng động!" Tiểu sư tỷ vừa mỏng manh vừa vội vàng kêu lên, nhưng ngay sau đó nó cắn chặt răng, gắng gượng bò dậy.

Thân thể nhỏ nhắn của nàng lung lay, đứng cũng có chút không vững, nhưng vẫn như cũ quay đầu lại, hướng về phía ta nở một nụ cười đáng yêu đến cực điểm, trấn an ta nói: "Cửu Lân, ngươi không cần lo lắng cho ta, ta không sao."

Lúc này sắc mặt của bà trắng bệch, không ngừng nhỏ giọt máu tươi từ trên khóe miệng buông xuống, thế nhưng cặp mắt to long lanh tràn ngập vẻ kiên nghị bất khuất.

"Ngươi trước tiên đừng có làm bậy, ta... ta còn có thể đánh một trận!" Nói xong, nàng siết chặt nắm đấm nhỏ, hung dữ nhìn thoáng qua Long Thanh Thu rồi lại bước thêm một bước.

Lạch cạch, máu tươi rơi xuống, nện trên mặt đất tung tóe khắp nơi.

Từng bước tiến về phía trước, đóa hoa máu kia.

Cảnh tượng vừa bi tráng lại vừa khốc liệt!

"Sư tỷ!" Ta đau lòng không thôi kêu to, vừa muốn chạy trốn mấy bước kề vai chiến đấu cùng nàng, lại mạnh mẽ dừng lại.

Tiểu sư tỷ lần nữa dặn dò ta, nhất định không được hành động thiếu suy nghĩ, nhất định phải đợi đến khi Long Thanh Thu và phiên thiên ấn hợp nhất, lại tế ra Đả Thần Tiên phát động một kích cuối cùng với hắn! Nếu không tất cả những thứ này đều uổng phí công sức.

Giang Vân Yến liều chết xuất kích, cũng chính là như thế!

Cho tới bây giờ, ta quyết không thể nhất thời xúc động làm hỏng đại sự, nhưng mà...

Mắt thấy tiểu sư tỷ kéo tấm thân chồng chất vết thương, đang từng bước từng bước đi về phía Long Thanh Thu, thật sự là lòng đau như dao cắt khó chịu!

Trước đó, bọn người Bạch Mi thiền sư, Thử tiền bối liên tiếp chết vì ta.

Sau khi leo lên Côn Luân, ba người Tiểu Bạch Long, Cao Thắng Hàn, Trương Thiên Bắc vì bảo vệ ta chạy ra khỏi Ảo Cảnh cũng liên tiếp tử trận.

Ngay vừa rồi, Hàn lão lục, Thải Vân cô nương cũng chết ở trước mặt ta.

Giang Vân Yến mặc đồ hiếu phục quyết chí hướng về phía trước, chuyện này hiện tại lại là tiểu sư tỷ...

Ta...

Ta trải qua thiên tân vạn khổ, rốt cuộc leo lên Kỳ Lân Đài lấy được Đả Thần Tiên, nhưng vẫn bất lực như cũ, như cũ không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn từng người chí thân đến gần, liên tiếp hy sinh vì ta sao?

Sứ mệnh này tàn khốc tới mức nào!

Ta nắm chặt song quyền, lửa giận đầy trời, một lòng bi phẫn.

Long Thanh Thu lẳng lặng nhìn tiểu sư tỷ bước từng bước về phía trước, tỏ vẻ khinh thường lắc lắc đầu nói: "Đám người các ngươi thật sự rất nhỏ bé, chẳng lẽ đến ngày hôm nay còn không rõ cái gì là Thiên Đạo khó xử hay sao? Ta chính là Thiên, ta chính là Thiên Đạo! Đợi khi từng người thu thập các ngươi xong, ta sẽ đi phá vỡ Nghệ Đô, chúa tể tất cả. Mặc cho các ngươi giãy dụa thế nào cũng chỉ có thể phí công."

"Câm miệng!" Tiểu sư tỷ cắn răng mắng: "Tên khốn không biết trời cao đất rộng nhà ngươi, dám vô cớ xưng là Thiên Đạo! Hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết thế nào là Thiên Đạo luân hồi."

"Ha ha ha ha ha..." Long Thanh Thu nghe vậy cười ha ha nói: "Hay cho một Thiên Đạo Chu Hồi tốt! Kiếp trước ba người các ngươi liên thủ giết ta hồn phi phách tán, mà chính các ngươi cũng bị vây khốn vào Cửu U chi địa. Đời này ta tái chiến một trận, ta ngược lại cũng muốn nhìn xem, còn có người nào có thể ngăn cản ta, cái chó má này lại có thể làm gì được ta."

Nói xong, hai tay Long Thanh Thu dang rộng ra, cả người rời khỏi mặt đất, bay lên giữa không trung.

Két!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Từng đạo sấm sét vang lên bốn phía, tia chớp màu đỏ rực bay múa đầy trời. Áo xanh phiêu dật, tóc dài tung bay theo gió, như một ác ma.

"Tiếp theo, sẽ chết ngươi." Long Thanh Thu đột nhiên quát to một tiếng, hai mắt to như điện duỗi tay ra, từ trên cao nhìn xuống điên cuồng chụp về phía tiểu sư tỷ.

Phù!

Thân thể tiểu sư tỷ không tự chủ được bay lên trời, mắt thấy sắp bị Long Thanh Thu tóm được.

Trong giây lát, một đạo kim quang bắn ra, đánh thẳng lên người tiểu sư tỷ.

Tiểu sư tỷ bị đụng bay ra ngoài, nhưng đạo kim quang kia lại bị Long Thanh Thu nắm chặt.

Đó là một con Kim Lộc.

Toàn thân trên dưới quang trạch đều lui, hai cái sừng hươu sớm đã gãy, máu tươi chảy cuồn cuộn không ngừng ở chỗ lỗ hổng.

Bàn tay to của Long Thanh Thu nắm chặt lấy cổ họng Kim Lộc, giận dữ mắng: "Chỉ bằng cái tiểu nghiệt chướng nhà ngươi cũng dám đến quấy rối! Nếu không phải còn giữ lại bảo vệ Trương U Nguyên Hồn cho ta, ta đã sớm giết ngươi! Chết qua một bên cho ta đi." Nói xong, bàn tay to dùng sức.

Chỉ nghe răng rắc một tiếng, con Kim Lộc kia vốn không khuất phục lập tức buông xuống, một sợi linh hồn phiêu tán ra.

Ầm!

Kim Lộc rơi xuống đất, mặt đá bị nện ra một cái hố to.

" Sơ Nhất!" Ta quát to một tiếng chạy như điên về phía trước.

Khoé miệng con hươu vàng kia chảy ròng máu tươi, một chân trước cũng bị té gãy, chỉ còn lại một hơi cuối cùng.

"Thiên Địa Quy Nhất! Mở!" Tiểu sư tỷ bị Kim Lộc bỏ mình quên cả đỉnh chết đứng ở một bên, cũng lăng không bay lên, hai tay bắt ấn lớn tiếng điên cuồng kêu lên.

Bốp!

Theo tiếng nói của nàng vừa dứt, quanh thân nàng tản mát ra một mảnh thất thải hà quang, loáng thoáng trong đó, phảng phất mở ra một bộ sơn hà trường quyển.

Quyển dài nhanh chóng mở ra, chỉ trong nháy mắt đã phủ kín toàn bộ bầu trời!

Núi cao hiểm trở, sông lớn chảy xiết, giang sơn vạn dặm đều ở trước mắt.

"Ồ?" Long Thanh Thu vừa thấy cũng không khỏi khẽ nhếch đôi mắt, có chút kinh ngạc nói: "Một trong thập đại thần khí thượng cổ, vậy mà ngươi lại tề tụ một lần nữa vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ?"

(Ca: gấp đôi vé tháng đã đến giờ, cảm ơn mọi người đã gửi vé tháng cho Thương Nhân Âm gian và núi non bí ẩn 》.)

Đầu hai ngàn năm tam kỳ tụ tập.

"Long Thanh Thu, ngươi đã thức tỉnh ký ức kiếp trước thì sao? Tu vi của ngươi đứng đầu thiên hạ thì đã sao? Chẳng lẽ lại thật sự muốn gây kiếp nạn cho nhân gian." Tiểu sư tỷ tức giận chất vấn.

"Có phải không liên quan tới ngươi hay không!" Sắc mặt Long Thanh Thu âm trầm nói: "Quan tâm hắn vạn thế tang thương, đại đạo vô thường gì đó, tóm lại ta chính là Vương! Từ nay về sau, ức vạn sinh linh này sẽ do ta làm chúa tể! Quản ngươi là người hay quỷ, ngươi nhất định phải nghe ta hiệu lệnh, nếu không chỉ có một con đường chết., Cho dù ngươi nhận được Chỉ Giang Sơn Xã Tắc Đồ Đồ thì thế nào? Dù sao bây giờ ngươi đã hơn xa năm đó, huống chi đây chỉ là nửa mảnh tàn quyển mà thôi. Đừng nhìn ngươi dựa vào trí nhớ nửa đời, tu thành Vô Thượng Thần cấp. Nhưng ta nói cho ngươi biết, Vô Thượng Thần cấp này cũng có cao thấp, ngươi còn kém xa lắm! Bây giờ ta cho ngươi xem thử, cái gì mới thật sự là Vô Thượng Thần cấp."

Vừa nói xong, hắn đột nhiên hai tay hợp lại, ngàn vạn tia chớp tụ tập một chỗ, hồng quang lóng lánh hơn trăm mét, giống như một thanh trường đao kinh thế đủ để phách thiên liệt địa.

"Chết cho ta!"

Sau tiếng hét này, đại đao chém thẳng xuống, điên cuồng đánh về phía tiểu sư tỷ.

"Mở!"

Tiểu sư tỷ hung hăng nghiến răng, trợn tròn hai mắt, quát lớn.

Sơn Hà đồ trải dài trên bầu trời bỗng nhiên tụ lại một chỗ, tạo thành một khối đá quý bảy màu.

Két!

Ánh đao hạ xuống, loạn ảnh tung bay.

Từng ngọn núi lớn chia năm xẻ bảy, từng dòng sông ngược dòng thành tai hoạ!

Rào một tiếng, tàn ảnh vỡ vụn.

Lại nhìn sang, Long Thanh Thu vẫn kiệt ngạo bất tuân bay ở giữa không trung, tiểu sư tỷ lại quỳ rạp trên mặt đất phun ra một ngụm máu tươi. Nàng vừa gắng sức chống đỡ thân thể bò dậy, vừa trừng mắt nhìn về phía Tiểu Tuyết Sơn, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng!

"Làm sao? Chuyện này xong rồi." Long Thanh Thu liếc mắt nhìn tiểu sư tỷ, cười nhạo nói: "Không phải Trưng đạo nhân để lại đây sao: Cửu U di tam kỳ, lời tiên đoán cấp Thần của Côn Luân sao? Sao lại là một hồi trò hề vậy?"

Nói tới đây, hắn quay đầu nhìn ta một cái tràn đầy trào phúng nói: "Còn có hắn, ngay cả chính mình là ai cũng không biết, mơ mơ hồ hồ lại còn muốn hoàn thành sứ mệnh chó má gì nữa! Hiện tại các ngươi đều thấy rồi chứ? Đây chính là ý trời."

"Ta xưa nay không bao giờ tin vào số mệnh cái rắm chó gì, số mệnh của ta do ta quyết không phải do trời! Mặc dù trời đang muốn ngăn cản ta, ta cũng nhất định phải chọc cho bằng được một lỗ thủng, cho ta rách!" Nói xong, hắn giơ cánh tay chỉ một cái.

Rặc rặc một tiếng, trên không mặt kính ầm ầm vỡ nát, lộ ra một mảnh dung nham đỏ tươi cuồn cuộn, cảnh tượng kia giống như đúc cảnh tượng ta nhìn thấy ở trong Kỳ Lân động.

Phù!

Một quả cầu lửa to lớn từ trên trời giáng xuống!

Ngay sau đó từng viên lại từng viên, vô số viên liệt hỏa cự thạch thiêu đốt hừng hực liên tiếp bay xuống.

"Hôm nay ta muốn để cho các ngươi lưu lại toàn bộ ở Côn Luân sơn." Long Thanh Thu hét lớn, tiếp theo hai cánh tay vung lên, hỏa cầu lớn phô thiên cái địa rơi xuống, rậm rạp chằng chịt bao phủ toàn bộ bầu trời.

Ầm!

Đúng lúc này, phía sau chúng ta đột nhiên nổ ra một tiếng vang thật lớn.

Ta quay đầu nhìn lại, lại là ngọn núi tuyết nhỏ kia ầm ầm sụp đổ.

Từng bông tuyết bay lên không trung.

Bông tuyết kia không lớn, lại như có lực đạo vô tận, từng quả cầu lửa lớn che kín bầu trời hạ xuống, từng quả cầu nối liền với nhau, niêm phong lại lỗ thủng.

Bông tuyết tan hết, hiện ra một bóng người ngồi nghiêm chỉnh.

Tên béo mập mạp với vẻ mặt lồi lõm, đúng là Lý Ma Anh.

Nhưng lúc này Lý mặt rỗ lại hoàn toàn khác với bất kỳ thời điểm ta chứng kiến lúc nào!

Khoanh chân ngồi ngay ngắn, sắc mặt Điện Thanh, đó quả thực chính là một pho tượng thánh Địa Phủ.

"Long Thanh Thu, có chừng có mực đi." Lý Ma Tử từ từ mở hai mắt ra, nhàn nhạt nhìn lướt qua Long Thanh Thu nhẹ nhàng nói.

Nghe giọng nói kia vẫn là của Lý Ma Tử, nhưng ngữ điệu và khí thế lại không giống như trước kia!

Long Thanh Thu bỗng nhiên sửng sốt, hai mắt tiểu sư tỷ tỏa sáng.

"Ngươi... Ngươi đã hoàn toàn thức tỉnh rồi?" Trong mắt Long Thanh Thu hiện lên một tia kiêng kị.

Trước đó, ta chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày Long Thanh Thu không ai bì nổi lại e ngại Lý Ma Tử!

Lúc trước, chỉ sợ ngay cả hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện thổi bay bầu trời, cũng không dám khoác lác.

Nhưng tất cả những điều này đều là sự thật!

Ánh mắt Long Thanh Thu nhìn về phía Lý Ma Tử rõ ràng tràn ngập kiêng kị.

"Thế nào, ngay cả Lam của ta cũng muốn xuống tay? Bây giờ ngươi có thể đánh thắng được thủ hạ phán quan, Yêu Hoàng, Ma Tôn của ta sao?" Mí mắt Lý Ma Tử khẽ nhướng lên, chậm rãi nói: "Từ trước đến nay dã tâm của ngươi bộc phát, kiếp trước đã rước lấy thiên tai nhân họa, may mà bị người ta phong ấn, kiếp này lại muốn giẫm lên vết xe đổ sao?"

"Bây giờ ta chỉ cho ngươi hai con đường sáng. Hoặc là quy ẩn Côn Luân, nếu không ra khỏi núi thì một là phế bỏ tu vi, tiêu dao nhân gian."

"Hừ!" Long Thanh Thu cười lạnh một tiếng nói: "Vậy nếu hai con đường này ta cũng không muốn chọn thì sao?"

Lý Ma Tử nghe vậy hai mắt nhíu lại, trầm giọng nói: "Vậy đừng trách ta xuống tay vô tình, đánh cho hồn tiêu tán của ngươi."

"Ha ha ha ha ha ha..." Long Thanh Thu đột nhiên cười ha ha nói: "Ngươi đừng hòng lừa ta! Lúc này ngươi chỉ nhớ lại ký ức kiếp trước, nhưng tu vi còn chưa hoàn toàn khôi phục, bằng bản lĩnh của ngươi bây giờ còn lâu mới là đối thủ của ta. Hai người này đã bị ta đánh trọng thương., Một người khác còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, không khác gì thằng ngốc, chỉ bằng vào các ngươi hiện tại cũng xứng xưng Cửu U Tam Thánh? Ha ha ha... Ngươi biết vì sao ta chỉ là đi từng bước ép sát, mà không xuống tay nặng tay trực tiếp lấy tính mạng hai người bọn họ không? Là đang đợi ngươi thức tỉnh."

"Dùng nguyên hồn của ba người các ngươi để khai tế phần thắng của Âm Dương Đạo Bàn thì phần thắng lớn hơn, ta cũng có thể cách cấp không có Đế Sĩ gần hơn một bước! Được rồi, ba người các ngươi đều đã thức tỉnh, ta đây cũng không còn gì để chờ nữa! Cho các ngươi lên đường. Nể tình kiếp trước, ta liền tốc chiến tốc thắng, cũng để cho các ngươi làm bạn."

Nói xong, gã mãnh liệt vươn tay, từ trong lòng lấy ra một khối vuông vức chính trực, phóng thích vô tận sát khí dấu hiệu.

Đúng là Phiên Thiên ấn!

Tiểu sư tỷ nắm chặt song quyền, cắn môi dưới một cái.

Lý Ma Tử sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi chiến đứng dậy, rút Lăng Vân kiếm từ sau lưng ra.

Ta một tay nắm chặt tháp Cửu Sinh, tay kia nắm chặt Đả Thần Tiên.

Phù!

Một cơn gió nhẹ bất chợt nổi lên, kéo theo cả góc áo mấy người bay phất phới.

Hai màu đen trắng trên mặt đá cũng chậm rãi di động theo.

Ân oán hai ngàn năm tình cừu, hôm nay chấm dứt!

Trận chiến đỉnh cao nhất của Côn Luân, hết sức căng thẳng!

Chương thứ hai nghìn rưỡi, chuyên đánh Vô Thượng Thần Cấp.

Một tiếng hô, Long Thanh Thu đột nhiên phóng lên trời, ngay sau đó nhanh chóng rơi xuống, phiên thiên ấn ở trong tay đột nhiên phóng đại lên mấy trăm lần, giống như một ngọn núi khổng lồ ép thẳng lên đỉnh đầu chúng ta!

Tu vi của Long Thanh Thu đã sớm đạt đến Vô Thượng Thần Cấp, thậm chí là Thần Cấp đỉnh phong. Dưới sự huy động của Thập Đại Thần Khí Phiên Thiên Ấn!

Trước đây bất luận hắn ở trong Ảo Cảnh Côn Luân, đối chiến với đám người sơ nhất, hay là vừa rồi nghênh chiến tiểu sư tỷ, đều đã lưu lại một chút thủ đoạn.

Mục đích chân chính của hắn như lời, chính là chờ Lý Ma Tử thức tỉnh, đồng thời cũng có thể tiêu diệt ba người chúng ta, để mở ra Âm Dương Đạo Bàn, đạt được dã tâm không có Đế cấp!

Giờ phút này hắn không lưu tình chút nào, càng không có thừa thãi nửa câu, vừa ra tay, chính là sát chiêu tàn nhẫn vô cùng!

Trận chiến ở Côn Ngô Kiều năm đó, hắn dùng một sát chiêu này giết chết mấy trăm cao thủ Trương gia, nhưng tu vi khi đó của hắn sao có thể so sánh với hiện tại?

Mắt thấy Long Thanh Thu từ trên cao nhìn xuống.

Trong tiếng gió vù vù, phảng phất có một cỗ trọng áp vô hình hạ xuống, che khuất bầu trời Côn Luân.

Đòn đánh lăng không này, đủ để diệt thế động trời!

Sắc mặt Lý Ma Tử trầm xuống, một tay giơ kiếm, cao giọng kêu lên: "Kỳ Đô không làm gì được, Địa Tạng Diêm La."

Rào rào!

Lời của y vừa dứt, luồng áp lực kia lập tức biến mất, thân ảnh

Long Thanh Thu lần nữa rõ ràng vô cùng, đã tới gần trong gang tấc.

Bốp!

Tiểu sư tỷ mạnh mẽ vỗ hai chưởng, cao giọng quát to một tiếng.

Hộc một cái, một viên Thất Thải Thần Thạch nhiễm vết máu phóng lên trời.

"Phá!" Lý mặt rỗ cũng hét lớn một tiếng, vung tay lên, thanh quang trên Lăng Vân Kiếm bắn ra, nghênh đón phiên Thiên Ấn điên cuồng bổ tới.

Nhưng mà Phiên Thiên Ấn vừa hạ xuống, chỉ nghe một tiếng giòn vang, Thất Thải Thần Thạch lập tức vỡ thành vô số khối, rải rác khắp trời.

Rặc rặc!

Lăng Vân kiếm gãy thành ba khúc, bay khắp nơi.

Phiên Thiên ấn kia mặc dù hủy thiên diệt địa, thế tới rào rạt, nhưng liên tiếp đánh nát hai kiện tuyệt đỉnh âm vật Thất Thải Thần thạch và Lăng Vân Kiếm, cũng không khỏi lay động mãnh liệt. Thân hình Long Thanh Thu ngừng lại, vững vàng rơi xuống mặt đất.

"Phụt!" Lý mặt rỗ phun ra một ngụm máu tươi, chán nản vô lực ngồi xuống, cúi đầu không nhúc nhích. Tiểu sư tỷ lại ngay cả ngồi cũng không ngồi lên được, nằm trên mặt đất không chút hơi thở.

"Hừ!" Long Thanh Thu cười lạnh một tiếng nói: "Thất Thải Thần Thạch, Lăng Vân Kiếm đích thật là Tiên Thiên chí bảo, nhưng dù sao so với Phiên Thiên ấn vẫn còn kém một bậc. Huống chi các ngươi còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, chỉ với chút bản lĩnh tu vi này, làm sao đấu với ta đây? Ta chính là Thiên, ta chính là Thiên Đạo! Ta chính là Vạn Vật Chúa Tể! Cho đến nay, kết cục duy nhất của các ngươi là bị ta giết chết ở đây, đặt lên dàn tế! Thành thật biến thành đá kê chân ta đạp lên Đế Vô Đế cấp."

"Long Thanh Thu, ngươi cũng quá cuồng vọng đi!" Đột nhiên, sau lưng mình lại truyền đến một thanh âm.

Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong hư không bỗng xuất hiện thêm hai bóng người hư ảo.

Một người mặt xanh râu dài, trên người mặc mũ miện đế vương Âm gian, mang theo một cỗ khí tức âm trầm không giận mà uy.

Một chiếc váy màu khác, đoan trang không gì sánh được, trên thân dưới phát ra một cỗ tiên khí làm cho người không dám nhìn thẳng.

Ta hơi ngạc nhiên, lập tức hiểu rõ, đây là hình dạng thức tỉnh nguyên hồn của Lý Ma Tử và tiểu sư tỷ!

"Cuồng vọng?" Long Thanh Thu nhẹ nhàng vuốt râu: "Muốn cuồng vọng cũng phải có tiền vốn cuồng vọng, ta đã đạt đến Thần cấp đỉnh phong vô địch, đồng thời nắm giữ Thiên Ấn, cho dù đánh hạ Chử Bằng cũng có năm phần thắng, huống chi đối mặt với mấy tên phế vật các ngươi."

Lập tức hắn liếc nhìn chúng ta với vẻ khinh miệt, lạnh giọng nói: "Hiện tại ta sẽ cho các ngươi biết, cái gì gọi là Thần cấp đỉnh phong, cái gì gọi là cả thế gian vô địch!" Nói xong, hắn vung tay lên, Phiên Thiên ấn lại bay lên giữa không trung.

Hắn giơ cao hai tay, lớn tiếng hò hét một câu gì đó.

Áo xanh phấp phới, râu tóc bay lượn, toàn bộ thế giới lập tức chìm vào trong bóng tối.

Xoạt một tiếng, giữa không trung chỉ còn lại con dấu to lớn vuông vức đang đứng ngay ngắn.

Trong sáng long lanh, sát khí quanh quẩn.

Phảng phất như là thiên địa thẩm phán tận cùng, là khúc ca tuyệt cổ từ nhân gian!

"Giết!" Trong bóng tối, Long Thanh Thu quát lớn.

Phiên Thiên Ấn xông thẳng xuống đỉnh đầu hắn ta.

Khuôn mặt hai cỗ Nguyên hồn kia ngưng tụ, đồng thời tiến lên một bước.

Ầm!

Phiên Thiên Ấn mang theo vạn đạo quang mang, điên cuồng bay thẳng xuống.

Tiểu sư tỷ cùng Lý Ma Tử biến ảo ra nguyên hồn, trực tiếp đón đỡ.

Một bên hóa thành áng mây bảy màu, một bên biến thành quỷ khí màu đen đặc, vọt thẳng tới phiên thiên ấn!

"Cửu... Cửu Lân, động, động thủ!" Cùng lúc đó, tiểu sư tỷ nằm sấp trên mặt đất yếu ớt lại vội vàng nói.

Ta vừa nghe được âm thanh này kêu gọi, thật sự vừa mừng vừa sợ.

Cuối cùng cũng đợi được thời khắc này!

Động tĩnh bát phương luôn bảo vệ xung quanh ta, lần lượt trả giá tính mạng cho ta, là vì cái gì?

Ta trải qua thiên tân vạn khổ, cuối cùng cũng lấy được Đả Thần Tiên, là vì cái gì?

Giờ khắc này, ta đã đợi quá lâu rồi.

Thù mới hận cũ, khoản nợ máu này cũng nên tính toán cho thật kỹ mới được!

"Được!" Ta hướng về phía tiểu sư tỷ hét to một tiếng, lập tức tay cầm Đả Thần Tiên sải bước về phía trước, mạnh mẽ đạp xuống đất, tụ tập tu vi cả đời của mình về phía phiên Thiên Ấn.

Ầm!!!

Đả Thần Tiên hóa thành một đoàn kim quang, đập mạnh vào trên Thiên Ấn, bộc phát ra một tiếng nổ vang rung trời.

Đại địa đột nhiên nhoáng lên một cái, giữa không trung vang lên ken két hỗn loạn, ngay cả trên mặt Côn Luân Thần Kính chung quanh cũng đầy vết nứt.

Lại xem phiên Thiên Ấn đã rơi xuống, rất nhanh bị sương mù màu đen nồng đậm bao bọc cực kỳ chặt chẽ.

Phiên Thiên Ấn lắc lư một cái, giãy dụa muốn trở về trong tay Long Thanh Thu. Ta bước nhanh vọt tới phụ cận, tay vung roi đập xuống, lại một chiêu hung hăng đập xuống.

Đả Thần Tiên, chuyên đánh Vô Thượng Thần Cấp!

Ba một tiếng, phiên thiên ấn trực tiếp bị ta nện xuống mặt đất, hãm sâu trong loạn thạch.

Ta trừng đôi mắt huyết hồng, ngửa đầu nhìn thoáng qua Long Thanh Thu ở phía đối diện, lạnh giọng hỏi: "Họ Long kia! Ngươi còn có cái gì cuồng vọng chứ? Món nợ này của chúng ta cũng nên tính cho kỹ."

Long Thanh Thu vẫn đứng ở đằng xa không nhúc nhích, thậm chí biểu lộ trên mặt cũng không thay đổi chút nào.

"Thì ra là thế!" Hoàng Nhiên đột nhiên gật đầu, lẩm bẩm: "Hai tên này đã sớm tính toán kỹ càng, hiển lộ ra nguyên thần chân chính, dụ ta nhân ấn hợp nhất chủ động tấn công, tranh thủ cho ngươi cơ hội duy nhất có thể thắng!"

"Nhưng mà..." Long Thanh Thu mãnh liệt ngẩng đầu, hai mắt nhìn chằm chằm ta nói: "Cho dù mất phiên thiên ấn, thì đã sao? Hai người bọn họ đã bị phiên thiên ấn đánh nát một thân tu vi, hiện tại chỉ là hai người bình thường hữu khí vô lực mà thôi, mà ngươi chỉ là bán thần cấp mà thôi, cho dù tay cầm Đả Thần Tiên thì có thể làm gì được đây?"

"Không có phiên Thiên Ấn, Long Thanh Thu vẫn là Long Thanh Thu, ta chính là Thần cấp đỉnh phong! Muốn giết ngươi chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao? Không phải ngươi muốn tính sổ sao? Được! Ta sẽ đưa ngươi lên đường xuống Hoàng Tuyền từ từ tính sổ! Chết đi cho ta!" Nói xong, Long Thanh Thu bỗng nhiên vung tay áo.

Một cỗ hấp lực vô cùng cường đại đột nhiên sinh ra, ta lập tức không khỏi hai chân đằng không, điên cuồng bay thẳng về phía Long Thanh Thu!

(D: Côn Luân thiên sắp kết thúc, lão Cửu cũng đang chuẩn bị một quyển 'Ch Đô' cuối cùng, nói cách khác tháng sau thương nhân Âm gian đã kết thúc rồi, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, nhất định phải chú ý đến hiệu công công chúng của ta: Đạo môn lão Cửu sẽ thay đổi nhân vật mới ở nơi này.)

Chương thứ hai nghìn rưỡi, Trương Cửu Lân, Thanh Thu như Thanh Long, tạp long...

Bốp một tiếng, Đả Thần Tiên bị ta cắm sâu xuống đất, vốn định nhờ vào đó để ổn định thân hình. Nhưng cỗ lực hút phụ thể kia lại càng thêm cường đại, vậy mà kéo Đả Thần Tiên trực tiếp về phía trước, trên mặt đá rạch ra một rãnh dài sâu chừng nửa xích!

Mười mét, tám mét, năm mét...

Càng ngày càng gần Long Thanh Thu, mắt thấy sẽ bị hắn hút vào trong lòng bàn tay.

Vừa rồi Long Thanh Thu nói không sai, tu vi của ta hiện tại chỉ là nửa bước Thần Cấp, mà lão ta đã là Thần Cấp đỉnh phong từ lâu, mặc dù trong tay không có phiên thiên ấn, ta cũng tuyệt đối không phải đối thủ của lão ta. Một khi bị lão ta lôi kéo qua đó, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là chết không thể nghi ngờ!

Phải làm sao bây giờ?

Nếu là trước đây, ta đã sớm luống cuống chân tay, không biết nên làm như thế nào cho phải. Nhưng sau nhiều lần trải qua đại chiến sinh tử, hiểm hiểm cực ác, ngược lại khiến ta rèn luyện ra một loại bản lĩnh vượt qua người thường, càng là thời điểm hiểm ác, đầu óc càng bình tĩnh, càng có thể phát hiện vấn đề mấu chốt!

Từ sau khi Long Thanh Thu phá kính, từ đầu đến cuối hắn vẫn luôn đứng ở một chỗ khác trên mặt đá trắng đen, chưa bao giờ vượt qua nửa bước.

Nếu nói hắn vừa rồi là có chút kiêng kị tiểu sư tỷ cùng Lý Ma Tử không dám tiến lên trước, nhưng hiện tại nguyên hồn hai người bọn họ kiếp trước đã chết, bản thân bị trọng thương, ngay cả nhúc nhích cũng không thể động, mà thực lực của ta lại cách xa hắn như thế, căn bản là không tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với hắn. Vậy tại sao hắn còn không dám tiến lên trước đây?

Chẳng lẽ một thạch bàn trắng đen nhìn rất kỳ quặc? Ngay cả Long Thanh Thu cũng không dám bước qua nửa bước.

Không đúng!

Đầu óc của ta nhanh chóng suy nghĩ, chợt nhớ tới một người: Hắc ưng!

Lúc đó ta còn chưa bước lên Kỳ Lân đài lấy được Đả Thần Tiên, tu vi cũng không phải nửa bước Thần cấp, mà Hắc Ưng lại mượn tay ta phá vỡ giam cầm do Long Thanh Thu bày ra, giết chết Long Kinh Thiên, nhảy một cái thành Vô Thượng Thần cấp. Dùng tu vi Hồn Lực mà nói, chính là vượt xa ta rất nhiều đấy.

Nhưng hắn không dám tới gần trước mặt ta, e ngại tháp Cửu Sinh ở trong tay ta.

Nói cách khác, Hắc ưng thân là môn đồ Cửu U môn, vô cùng rõ ràng, một khi tiến vào trong Cửu Sinh tháp, chẳng khác nào xông vào trong lĩnh vực tuyệt đối của ta, cho dù là Vô Thượng Thần Cấp cũng chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi gì!

Mà nơi này là địa phương nào?

Âm Dương Đạo Bàn chân chính!

Lúc trước Long Thanh Thu vô tình để lộ ra một tin tức như vậy: Ta và hắn đều là người được Vận Mệnh chọn, thậm chí không cần pháp khí cũng có thể mở ra đạo bàn. Từ lúc ở trên Hà Quang đảo, Nê đạo nhân cũng đã từng nói tương tự như thế. Lần đầu tiên Long Thanh Thu hút ta về phía đối diện, Giang Vân Yến lấy cái chết liều, cũng quyết không cho ta qua giới.

Còn có tiểu sư tỷ, nàng hao tổn tâm cơ, đem sân bãi quyết chiến với Long Thanh Thu cuối cùng vừa vặn chọn ở đây —— Côn Luân Thần Kính mở lại, nơi chính giữa âm dương đạo bàn. Đó cũng là nơi nhất định có an bài khác, dù sao cũng không phải là vì tiện khi Long Thanh Thu diệt ta, lập tức lập tức hiến tế, mở ra đạo bàn chứ?

Tổng hợp thành hai điểm này mà xem, Long Thanh Thu nhất định cũng biết nội tình.

Tháp Cửu Sinh là vật mà hắn ta sợ hãi, Âm Dương Đạo bàn là nơi hắn ta kiêng kỵ!

Nếu ta ở trong Âm Dương Đạo Bàn, khởi động Cửu Sinh tháp sẽ như thế nào?

Tu vi của Long Thanh Thu dĩ nhiên đã đạt đến Thần Cấp đỉnh phong, lại có nắm giữ Thượng Cổ Thần Khí Phiên Thiên Ấn, đích thật là vô địch trên đời, nhưng lão ta cũng không phải là không thể chiến thắng!

Ta trải qua trăm cay nghìn đắng, đã nhận được mục đích Đả Thần Tiên, chính là để hàng phục phiên Thiên Ấn. Được tiểu sư tỷ và Lý Ma Tử trợ giúp, một bước này đã làm được, vậy kế tiếp phải dựa vào chính ta rồi.

Long Thanh Thu cấp Chiến Thần đỉnh phong!

Vẻn vẹn trong nháy mắt, ta liền hiểu rõ đầu mối.

Nghĩ đến đây, ta bỗng nhiên cắn chót lưỡi một cái, phun một ngụm tinh huyết về phía roi thần, cùng lúc đó đột nhiên buông lỏng tay!

Hô hô một tiếng, Đả Thần Tiên thuận theo lực hút bay vọt ra.

Đả Thần Tiên cũng giống như Hồi Thiên Ấn, đều là thượng cổ thần khí, lại vừa vặn là khắc tinh của phiên thiên ấn.

Long Thanh Thu nếu đã có thể cùng Luân Thiên Ấn Nhân Ấn hợp nhất, tất nhiên sẽ bị Đả Thần Tiên trả thù—— giống như Lăng Vân Kiếm dò xét được khí tức của mai rùa, lập tức một bước lên trời đâm về phía hoàng sam đạo nhân.

Phiên Thiên Ấn đối với chúng ta mà nói, là âm vật trí mạng. Nhưng Đả Thần Tiên đối với Long Thanh Thu mà nói, chẳng lẽ không phải như thế?

Bởi vậy có thể thấy được, Long Thanh Thu tuyệt đối không dám đón đỡ!

Hơn nữa, hắn khẳng định cũng sẽ không nghĩ tới, ta trải qua nhiều đau khổ như vậy mới lấy được Đả Thần Tiên, dĩ nhiên dễ dàng như vậy buông lỏng tay, mà không phải làm như nắm chặt làm đòn sát thủ cuối cùng nhất.

Quả nhiên! Long Thanh Thu vừa thấy ta đột nhiên buông tay, thả ra Đả Thần Tiên, sắc mặt không khỏi cả kinh, cuống quít dừng tay né tránh.

Lực hút phụ thuộc chợt dừng lại, ta ngã xuống đất, nhưng cũng không kịp bò dậy, cuống quít cắn đầu ngón tay, vừa nhanh chóng vẽ phù chú trên mặt đá, vừa cao giọng kêu lên: "Thiên địa vô cực, máu ta đã theo ý ta, giết!"

Phù!

Thần tiên kia bỗng nhiên kim quang đại thịnh, giống như đúc lúc bày ở trong thần điện.

Đột nhiên, đầu roi xoay chuyển, múa lên tiếng gió vù vù, đánh thẳng xuống đỉnh đầu Long Thanh Thu.

"Không tốt." Long Thanh Thu không dám khinh thường, lần này rốt cuộc giơ hai tay lên, mặt trầm xuống ngăn cản.

Đả Thần Tiên lơ lửng cách đỉnh đầu Long Thanh Thu ba thước, tiếng run như sấm, giống như bị thứ gì dính chặt, không tiến lên được chút nào.

Sắc mặt Long Thanh Thu ngưng trọng, cắn chặt răng, áo xanh phấp phới, râu tóc bay như điên, thoạt nhìn trong chốc lát cũng không tránh thoát được, lại càng không rảnh cố kỵ ta.

Đương nhiên, nếu như lúc này ta phát động một kích mãnh liệt với hắn tự nhiên là thời cơ không thể tốt hơn, chỉ tiếc lấy tu vi hiện tại của ta, căn bản không làm gì được hắn.

Lúc nãy ta vốn không trông cậy vào Đả Thần Tiên có thể đánh bại Long Thanh Thu, chỉ muốn mượn chuyện này giải vây. Nhưng lại trăm triệu lần không nghĩ tới, Đả Thần Tiên lại lợi hại như thế, ép Long Thanh Thu căn bản là không rảnh để hắn quan tâm. Điều này cũng thật tốt, ta cũng có thể mượn chuyện này chuẩn bị một phen!

Ngươi muốn dùng Âm Dương đạo bàn này để làm tế đàn của ta, để ta mất mạng ở nơi này, để đạt được dã tâm xưng bá ư?

Nói thẳn, ta sẽ biến nơi đây thành nghĩa trang của ngươi, cho ngươi ngàn năm ngàn năm không rời khỏi Côn Luân, trở thành một cái thái bình thịnh thế của thương sinh.

Trong lúc vội vàng, ta trước tiên xem xét thương thế của Lý Ma Tử, mới nhất cùng tiểu sư tỷ.

Toàn thân tiểu sư tỷ đều là vết thương, máu me đầm đìa, nhưng khí tức coi như cũng tạm ổn.

Trên người Lý Ma Tử không có vết thương gì nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

Sơ Nhất đã thoi thóp, hai mắt nhắm nghiền.

Ta nhanh chóng khắc họa an hồn chú trên ba người, khiến cho bọn họ tạm thời không có gì đáng lo lắng về tính mạng, lập tức khẩn trương bố trí lại.

Mặt đá dưới chân không ngừng xoay quanh, hắc bạch tiên minh, các nơi một mặt.

Ta nhặt lên hai thanh Trảm Quỷ Thần, nhanh chóng khắc lên trên mặt đá từng rãnh sâu, tạo thành một tòa pháp trận cao cấp, lập tức khoanh chân ngồi ở chính giữa, tay cầm Cửu Sinh Tháp không nhúc nhích.

Tuy Long Thanh Thu thấy ta bận rộn, nhưng cũng không rảnh phân thân.

Đả Thần Tiên vẫn lơ lửng trên đỉnh đầu y như trước chấn động cuồng minh, chỉ cần hắn hơi thở ra một hơi, tất nhiên sẽ điên cuồng nện xuống, đập đầu hắn vỡ toang!

Không có Phiên Thiên Ấn trong tay, cho dù là Long Thanh Thu cũng khó có thể ngăn cản uy áp Đả Thần Tiên.

Đương nhiên, cũng chính bởi vì hắn là Long Thanh Thu, sớm hợp nhất với người của phiên Thiên Ấn, lúc này mới thu hút được sự thù hận của Đả Thần Tiên.

Ta lẳng lặng nhìn Long Thanh Thu, lẳng lặng chờ đợi, đợi đợi khoảnh khắc lòng người cực kỳ khoái chí kia!

Ầm!

Trong giây lát, một tiếng vang thật lớn vang lên phá vỡ bầu trời.

Kế không thành thứ hai nghìn năm mươi sáu.

Theo một tiếng vang thật lớn kia, Đả Thần Tiên xoạt một tiếng bị cản lại, trực tiếp xuyên qua tấm chắn tuyết do Lý Ma Tử kết thành. Long Thanh Thu hóa thành một đám mây đen cuồn cuộn, bay thẳng tới đám mây chẳng biết đi đâu.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Cùng lúc đó, Côn Lôn thần kính vây xung quanh liên tiếp phát ra tiếng ken két giòn vang, phảng phất như sắp nổ hoàn toàn.

Bộ áo xanh tao nhã của Long Thanh Thu đã bị xé rách hơn phân nửa, ngay cả Kim Long thêu trên quần áo cũng bị xé đứt. Hắn ta lơ lửng trong mây đen, âm u chỉ vào ta nói: "Hảo tiểu tử, ngươi thế mà..."

Kết quả hắn vừa dứt lời, trong giây lát sắc mặt cả kinh, hai mắt hiển lộ ra một tia sợ hãi!

Trong phương viên thần kính, Âm Dương Đạo Bàn hai màu đen trắng vốn trên mặt đất không có vật gì, đột nhiên chất đầy từng khỏa bạch cốt khô lâu âm khí dày đặc.

Trong hốc mắt mỗi một khô lâu trống rỗng đều lóng lánh một mảnh hồng quang chói mắt, hung tợn nhìn chằm chằm Long Thanh Thu.

Càng ở xa hơn, cao cao dựng sừng sững một bảo tháp chín tầng.

Từ dưới lên trên, phân thành chín đạo quang ảnh màu đen, trắng, đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím.

Quang ảnh mê ly, giống như chín cái đèn bắn lên cao, đem toàn bộ không gian chiếu rọi sáng ngời.

Từng đoàn từng đoàn mây ảnh đỏ thẫm phiêu đãng khắp nơi, từng tiếng sáo thê lương đứt quãng du dương.

"Đây là... Cửu U Thánh Địa?" Long Thanh Thu sửng sốt một lát, bừng tỉnh đại ngộ.

"Đối với ngươi mà nói, đây là chỗ chắc chắn phải chết!" Ta chậm rãi đứng dậy, hướng về phía Long Thanh Thu nói.

Long Thanh Thu một lần nữa quét mắt nhìn ta một cái, lạnh giọng trào phúng: "Trương Cửu Lân, ngươi cũng quá ngây thơ đi? Cho dù ở Thần Vực của ngươi, thì có thể làm gì ta chứ? Vẻn vẹn nửa bước Thần cấp, có thể làm khó dễ được ta sao? Mà trong thần thức của ngươi, ngươi càng là trốn không được nữa rồi."

"Trốn?" Ta cũng lạnh nhạt cười nói: "Tại sao ta phải trốn? Nếu dám dẫn ngươi tới đây, ta chưa bao giờ nghĩ tới một chữ trốn! Mục đích của ta chỉ có một, đó là tiêu diệt ngươi hoàn toàn! Nhiều người vì ta mà chết, đau khổ chờ đợi cái gì? Ta đã trải qua gian khổ..., Cuối cùng đến giờ phút này, là vì cái gì? Họ Long, bất luận kiếp trước chúng ta kiếp này có bao nhiêu thù oán, đều sẽ bị cắt đứt ở đây! Nếu cả ta và ngươi đều đã bị tuyển chọn trong số mệnh, vậy nhìn xem rốt cuộc số mệnh này do ai làm chủ."

"Ha ha ha." Long Thanh Thu lộ ra thanh khí: "Tiểu tử ngươi có bản lĩnh không lớn, nhưng khẩu khí lại không nhỏ, ngươi lấy đâu ra bản lãnh tiêu diệt ta? Ngươi cho rằng mượn ta để chống cự lại khoảng cách của Đả Thần Tiên, lấy thần kính làm trận, đạo bàn làm cơ sở., Lấy bản thân ngươi làm mắt trận, dùng Cửu Sinh Tháp làm dẫn, sau khi dẫn ta vào Cửu U Thánh Địa, liền có thể nhất cử giải quyết ta? Nực cười! Thần cấp đỉnh phong xa không phải cảnh giới ngươi có khả năng tưởng tượng! Ngươi có tin hay không, cho dù ở đây, ta muốn giết ngươi cũng dễ như trở bàn tay."

"Ta tin!" Ta lạnh nhạt vô cùng nói: "Thế nhưng ngươi cũng đừng quên! Bất kể ngươi mạnh bao nhiêu, nhưng giờ phút này, bên trong Thần Vực ngươi chỉ là một cỗ linh hồn mà thôi, mà thân thể của ngươi còn ở bên ngoài Thần Vực, bên trong Âm Dương Đạo Bàn."

"Vậy thì sao?"

"Thế nào?" Ta giải thích: "Tu vi của ngươi mặc dù đã đạt đến Thần Cấp đỉnh phong, nhưng rời khỏi linh hồn thân thể lại có khác biệt gì với Tử Thi? Ngươi mặc dù tới bên trong Thần Vực của ta, dễ dàng có thể giết chết ta, nhưng ta ở lại bên ngoài hai đồng bạn., Cũng có thể dễ dàng hủy diệt thân thể của ngươi, thuận tiện xé nát thân thể của ta. Tiếp theo, ngươi muốn biến thành cô hồn dã quỷ quanh năm phiêu đãng ở trên núi Côn Lôn, hay là xâm hồn phụ thể, biến thành một con mèo rừng sống tạm?"

"Cái gì?!" Long Thanh Thu nghe vậy không khỏi kinh hãi, tiếp đó lại khẽ lắc đầu nói: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào! Phiên Thiên ấn mặc dù đã bị đánh rơi, nhưng hai người bọn họ tu vi đều mất sạch... Đợi đã, ngươi nói là, ngươi rót ác quỷ oan hồn vào trong thân thể bọn họ?"

"Không sai." Ta gật đầu đáp: "Vì diệt ngươi mà tai họa, ta không tiếc bất cứ giá nào! Đã có nhiều người lần lượt hy sinh, cũng không thiếu gì thêm hai cái mạng nữa! Chỉ cần diệt trừ ngươi dã tâm cuồng vọng đương thời ác ma, mấy người chúng ta đều bồi ngươi đồng quy vu tận cũng không tiếc."

Long Thanh Thu nghe vậy, có chút hồ nghi nói: "Nói cách khác, ta phát động công kích với ngươi, đồng thời sẽ tự động dẫn phát Bất Động Minh Vương pháp trận, mượn Cửu Sinh Tháp tạm thời vây khốn ta, xâm nhập vào oan hồn ác quỷ trên thân hai người kia cũng đồng thời sẽ được thức tỉnh?"

"Không hổ là Thần cấp đỉnh phong! Thế mà nhanh như vậy đã nhìn thấu mánh khoé của ta. Nhưng mà, ngươi thì làm được gì chứ? Mặc dù ngươi đã là Thần cấp đỉnh phong thì có thể làm gì chứ? Đây chính là số mệnh tối hậu của ngươi."

"Hảo tiểu tử, quả nhiên trở nên âm tàn hơn nhiều." Long Thanh Thu oán hận nói, sau đó híp mắt nói: "Nhưng mà, ngươi lại không biết chút gì về tu vi của mình.", Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả âm mưu quỷ kế đều chỉ có thể là trò cười! Không phải là pháp trận Bất Động Minh Vương, ta trước bất động ngươi chính là. Không phải là muốn mượn vùng đất Thần Vực vây khốn ta sao? Vậy ta trước tiên đập cho hắn nát bét, sau đó sẽ đến thu thập ngươi! Cũng cho tiểu tử ngươi trước khi chết hảo hảo kiến thức một chút cái cái gọi là Thần cấp đỉnh phong là gì."

Vèo!

Long Thanh Thu vừa dứt lời, liền hóa thành một đạo thanh quang, trực tiếp từ bên người ta bay qua, thẳng đến bảo tháp chín tầng ở phía xa!

Ngàn vạn khô lâu tạo thành một tầng mây vần vũ, giống như sóng biển dâng trào đem đạo thanh quang kia bao phủ vào bên trong.

Bốp!

Ánh sáng màu xanh bắn ra, vô số đầu lâu bay khắp nơi phá tan thành từng mảnh nhỏ, ngay sau đó lại có một đống xương trắng hếu ập tới.

Từng đợt sóng bạch cốt liên tiếp không ngừng tràn ra, rồi lại từng đợt từng đợt sóng bạch cốt bị lật tung lên.

Xương trắng như nước thủy triều, dâng trào không ngớt, Long Thanh Thu ở trong đó giống như cá voi to, thúc đẩy sóng chém, dũng mãnh tiến lên!

Đâu còn thứ gì có thể ngăn cản được hắn?

Mắt thấy hắn càng chạy càng xa, trong bóng tối ta lại không khỏi mừng rỡ một cách đặc biệt, đồng thời trái tim đang lo lắng cũng buông lỏng xuống, rốt cuộc lão gia hỏa này trúng kế rồi!

Những lời vừa rồi ta nói với hắn kỳ thực là nửa thật nửa giả.

Trước mắt duy nhất có thể làm hắn kiêng kị chỉ là hai dạng đồ vật, một là Cửu Sinh Tháp, một là khu vực màu trắng trong Âm Dương Đạo Bàn. Chẳng qua, ta còn chưa rõ lắm, rốt cuộc làm sao làm sao đem hai thứ này hợp lại làm một, thiết trí thành đại trận tuyệt sát, nhất cử thành công!

Nghĩ tới nghĩ lui, ta chỉ có thể lấy thân mạo hiểm, dụ hắn mắc câu.

Long Thanh Thu không hổ là Thần cấp đỉnh phong, hơi chút suy nghĩ đã đoán ra nguyên lý của đại trận này. Chính là lấy Côn Luân Thần Kính làm trận, Âm Dương Đạo Bàn làm cơ sở, Cửu Sinh Tháp thiết kế mà thành. Nhưng hắn lại không đoán được, mắt trận này hạch tâm không phải ta, Bất Động Minh Vương pháp trận cũng không đặt trên người ta. Ta cũng càng không có khả năng rót ác quỷ gì vào thân thể của Lý Ma Tử và tiểu sư tỷ.

Nói cách khác, chẳng khác nào ta vừa hát một kế xuất không thành!

Nếu như vừa rồi hắn bất chấp tất cả phát động xuất kích về phía ta, ta cơ hồ không có sức hoàn thủ, sẽ bị hắn bóp chết tại chỗ!

Nhưng lão già này lại quá nghi ngờ, ngay khi hắn ngăn cản Đả Thần Tiên, đã từng tận mắt nhìn thấy ta thi họa phù chú trên người Lý Ma Tử và tiểu sư tỷ, cũng tận mắt nhìn thấy ta biến đá thành trận, ngồi cẩn thận.

Nhưng thật ra, vùng đất Thần Vực cũng vậy, cái gọi là Khốn Hồn Diệt Thi đại trận cũng chỉ là giả tạo, mục đích cuối cùng, chính là dẫn dụ hắn tự cho là thông minh phóng thẳng vào chỗ sâu bên trong.

Bởi vì ta biết thứ đó nhất định sẽ xuất hiện!

"Hống!" Trong giây lát, sâu trong nội tâm ta đột nhiên vang lên tiếng gầm giận dữ. Cùng lúc đó, sâu trong bạch cốt lóe lên ánh sáng màu đỏ, thoát ra một con Kỳ Lân toàn thân hừng hực liệt hỏa.

Hạng hai nghìn năm bảy dục hỏa kỳ lân....

Toàn thân Kỳ Lân dâng trào lửa nóng, ngửa đầu lên trời điên cuồng hét lớn một tiếng, lập tức xông thẳng xuống, nhào về phía Long Thanh Thu.

"Muốn chết!" Long Thanh Thu quát lớn một tiếng, ống tay áo phất một cái, phóng thẳng về phía Kỳ Lân.

Ánh sáng màu xanh bay vụt, bóng đỏ chạy như điên.

Ngay khi hai luồng sáng sắp va chạm vào nhau, ta đột nhiên vỗ ngực một cái, quát to một tiếng: "Mở!"

Trận pháp của Bất Động Minh Vương rơi xuống.

Pháp trận này là đặt lên trên người Hỏa Kỳ Lân!

Khi lần đầu ta thức tỉnh, đã thấy con Hỏa Kỳ Lân này từ trong vực sâu điên cuồng nhảy ra, phát ra từng tiếng rống giận cực kỳ không cam lòng, ta từ trong Thần Cảnh thoát ra, khi chân đạp Côn Luân, nó cũng phát ra từng tiếng rống giận, chỉ dẫn ta không ngừng tiến về phía trước; khi ta cầm Đả Thần Tiên xông ra khỏi Liệt Hỏa Động, nó còn nhảy ra khỏi sóng lửa, nhảy vào giữa ngực ta.

Mỗi một tiếng kêu đều khiến cho ta đồng cảm, mỗi một bước bay vọt đều khiến nhiệt huyết dâng trào.

Tuy rằng cho đến bây giờ, ta cũng không rõ con Dục Hỏa Kỳ Lân này rốt cuộc có ràng buộc như thế nào với ta. Nhưng ta lại minh bạch, ta cùng nó tâm ý tương thông, thậm chí là có cùng một trái tim!

Bất Động Minh Vương an tại tâm, chính là thân nó.

Két!

Ánh sáng màu xanh của hồng ảnh liều mạng chạm vào nhau, nổ ra một tiếng vang thật lớn.

Trong ánh sáng sóng lửa dâng lên, vô số đầu lâu bắn tung toé khắp nơi, đập loạn khắp trời.

"A!" Tim ta đột nhiên đau nhói!

Trong tiếng nổ ầm ầm vang lên, bảo tháp chín màu giống như bị người ta hung hăng bổ một đao, đồng loạt cắt thành hai đoạn, ầm ầm vỡ nát, ngàn vạn đầu lâu hóa thành mây khói.

"Hống!" Trong hơi khói mờ mịt, bỗng nhiên truyền ra một tiếng gầm giận dữ, ngay sau đó ánh lửa lóe lên, một con Hỏa Kỳ Lân cường tráng lập tức chạy như điên đến trước mặt ta.

Hai cái sừng dài tỏa ánh sáng màu đỏ trên đầu Kỳ Lân gãy mất một cái, mặt nghiêng trởi bị chém ra một vết thương dài hơn hai thước, máu tươi như nham thạch nóng chảy chảy ra.

Long Thanh Thu rốt cuộc là tồn tại cỡ nào, vậy mà có thể làm Hỏa Kỳ Lân bị thương thành như vậy?

Ở trong thần vực của ta, Hỏa Kỳ Lân cơ hồ là tồn tại vô địch tuyệt đối, hơn nữa lại là sau khi gia trì pháp trận Bất Động Minh Vương.

Nó từng chỉ gầm lên giận dữ một tiếng, đã chấn tử đại hộ pháp của Vong Linh giáo, từng chỉ cách không một trảo, đã tru sát Y mỗ Trát Y, đã từng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đập nát bản mạng cửu mệnh nguyên miêu của song đầu quái. Nhưng hôm nay lại bị thương thành bộ dáng này.

Bất quá cũng may, Long Thanh Thu cũng đã chết rồi!

"Gào!" Đột nhiên Hỏa Kỳ Lân bổ nhào về trước, vọt thẳng vào bóng đen kia.

Trong chỗ tối vốn không có vật gì đột nhiên lóe lên thanh quang, lộ ra một bóng người.

Một thân trường bào màu xanh, đâm vào Ngũ Trảo Kim Long, khuôn mặt kiệt ngạo bất tuân, chính là Long Thanh Thu.

Chỉ là lúc này sắc mặt gã hơi trắng bệch, trừng đôi mắt Âm Quát, gắt gao nhìn chằm chằm ta nói: "Trương Cửu Lân! Từ trước đến nay ngươi là người đầu tiên đẩy ta vào tuyệt cảnh như thế này."

Không ngờ Long Thanh Thu vẫn còn sống!

Thần Cấp đỉnh phong, đến cùng là cảnh giới cỡ nào? Vậy mà đáng sợ đến mức này.

Từ lúc ở trong Thần Cảnh của Côn Luân, một thân một mình giết Cao Thắng Hàn, Trương Thiên Bắc, Tiểu Bạch Long, Thải Vân cô nương, Hàn lão lục và năm người khác, sau đó phá cảnh mà ra, tiểu sư tỷ cùng Lý Ma Tử một mình đấu với thức tỉnh nửa bước, cứng rắn chặn lại Thượng Cổ Thần Khí Đả Thần Tiên. Ngay sau đó, ở trong Thần Vực của ta, chặt đứt pháp bảo Cửu Sinh Tháp, gia trì cho Hỏa Kỳ Lân pháp trận Bất Động Minh Vương bị thương như vậy!

Mỗi một động này đều đủ chấn thế kinh thiên động địa!

"Tiểu tử, tuy rằng ta suýt chút nữa phát hiện ra sơ hở của ngươi, nhưng cũng nhìn ra sơ hở của ngươi." Long Thanh Thu trầm mặt, nghiêm nghị nói: "Những chuyện vừa rồi ngươi nói với ta đều là ma quỷ gạt người à? Căn bản cũng không có ác quỷ gì, cũng không có đại trận gì cả., Chỗ dựa của ngươi chính là Thần Vực trong tháp này mà thôi! Ta nói thật cho ngươi biết, nếu thật sự là U Minh Thánh Địa trong Cửu Sinh tháp, ta ngược lại còn sợ hãi ba phần, bất quá phát huy trong Thần Vực ngươi, cũng không có gì ghê gớm."

"Hơn nữa tu vi của ngươi còn thấp, cho dù khởi động pháp trận Bất Động Minh Vương, thì làm gì được ta? Hiện nay Cửu Tháp đã vỡ, Thần Vực sắp bị phá, ngươi làm sao giữ được ta? Ta cũng muốn xem xem ngươi còn có bản lãnh gì có thể trốn thoát khỏi cái chết."

"Trốn?" Ta mỉm cười nói: "Ta đã nói rồi, ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới việc chạy trốn. Ngược lại là ngươi, cho dù muốn chạy trốn cũng không kịp!"

"Tiểu tử! Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng." Long Thanh Thu phẫn nộ quát: "Đi chết cho ta!" Nói xong hắn đột nhiên nhảy lên, lao thẳng về phía trước.

"Grao!" Hỏa Kỳ Lân đón đầu, vọt tới phía Long Thanh Thu.

"Cút!" Long Thanh Thu phất ống tay áo một cái, một đạo cuồng phong gào thét bay ra.

Kỳ lân lửa to lớn vô cùng lập tức như một quả cầu lửa nhỏ bị đập ngang văng ra ngoài!

Ta cũng đồng thời sinh lòng quặn đau, bịch một tiếng, một chân quỳ xuống đất.

Long Thanh Thu cũng bị lực cắn trả chấn cho run lên, nhưng lập tức lại nhanh chóng xông lên phía trước, gắt gao bóp lấy cổ ta, hung hăng cầm ta lên.

"Không phải ngươi biết đùa nghịch quỷ kế sao? Ngược lại ngươi lại đùa với ta một cái cho ta xem." Long Thanh Thu trợn trừng hai mắt đỏ ngầu, cắn răng nói: "Hiện tại, lão phu sẽ đem ngươi bày lên tế đàn, cho ngươi nếm thử... Ừm? Ngươi cười cái gì."

"Ha ha ha ha." Ta mệt mỏi cười khan vài tiếng, Phong Khinh Vân thản nhiên nói: "Họ Long kia, ngươi lại trúng kế!"

"Ngươi lại muốn gạt ta... Không tốt!" Long Thanh Thu vừa định mở miệng mắng to, đột nhiên nhướng mày, kích động buông tay, dùng tốc độ cuối cùng rút lui về phía sau.

Thế nhưng cũng đã chậm!

Ngay lúc hắn bóp cổ ta, thần niệm ta bay chuyển, tầng tầng cấm chế đã sớm bày ra trước người ta đồng thời khởi động! Những cấm chế này mặc dù không thể vây khốn được hắn, nhưng cũng có thể làm hành động của hắn bị trở ngại, không cách nào tới gần.

Vừa rồi Long Thanh Thu trong cơn thịnh nộ, căn bản không chú ý tới, y đã vượt qua biên giới, đi tới trong khu vực màu trắng của Âm Dương Đạo Bàn.

Mặc dù chỉ là linh hồn thế nhưng khu vực này lại là nơi mà hắn không dám tới gần.

Hai người bọn ta đều là những người được tuyển chọn theo số mệnh, Âm Dương Đạo Bàn chia thành hắc bạch.

Từ trước tới nay hắn chờ mong, muốn lấy ta làm tế, mở ra Âm Dương Đạo bàn, nói vậy chính là đạo lý này!

Từ đầu đến cuối hắn cũng không dám vượt qua nửa bước, thế nhưng ảo cảnh trong thần vực đã sớm mơ hồ giới hạn. Vừa rồi hắn lật tung ngàn vạn bạch cốt, chặt đứt ảo cảnh tháp Cửu Sinh, đây chẳng qua là mồi nhử ta cố ý quăng ra.

Hắn nói không sai, dù ở trong thần vực của ta, cũng không phải đối thủ của hắn. Hơn nữa lấy tu vi của ta, căn bản không có khả năng chế tạo ra, ngay cả hư không huyễn tượng hắn cũng không thể nhận ra.

Nhưng mà, đừng nên quên bây giờ chúng ta đang ở đâu?

Côn Lôn Thần kính!

Cảnh tượng trong thần kính mà ngay cả hắn cũng phá giải không được.

Đạo trận pháp ta sử dụng vừa rồi, chỉ là mượn kính sinh ra mà thôi, Thần Vực chỉ là mặt ngoài mà thôi.

Long Thanh Thu quá cuồng vọng, cũng quá mức kiêu ngạo, căn bản là không thèm ngó tới ta!

Tựa như Thu Phong Trảm lúc trước, hoàn toàn không để mấy người chúng ta vào mắt, lại bị tu vi mất hết giang kỳ ngưu bố trí một đường, tự động xúc động cấm chế ngũ hành tế.

Hôm nay, Long Thanh Thu cũng bị lừa rồi! Thật không hổ là đồ đệ một sư.

Hơn nữa, quan trọng hơn chính là, Thần Vực cũng thế, Hỏa Kỳ Lân cũng được, thậm chí ngay cả chính ta cũng chỉ là mồi nhử, đòn sát thủ chân chính lại là Cửu Sinh Tháp.

Tháp Cửu Sinh đặt trên đạo bàn màu trắng.

"Mở!" Long Thanh Thu phẫn nộ quát một tiếng, phá vỡ trùng trùng điệp điệp cấm chế, hóa thành một đạo thanh quang phi thân bỏ chạy.

Vèo!

Chính giữa tháp Cửu Sinh mạnh mẽ phóng xuất ra chín đạo hào quang, bao phủ hắn vào trong.

Hắc bạch song bàn dưới chân đột nhiên chia ra hai bên, lộ ra một đại động tối om.

Long Thanh Thu bị thần quang chín màu gắt gao quấn chặt lấy, không thể động đậy chút nào, thẳng hướng trong động điên cuồng rơi xuống!

Cái động lớn kia sâu không thấy đáy, phảng phất như nối thẳng địa ngục vậy.

"Ah!!!" Long Thanh Thu rất không cam lòng khàn giọng kêu to, nhưng thanh âm kia lại càng đi càng xa.

Ầm!

Một tiếng trọng hưởng, hai bàn trắng đen lần nữa quy nhất, biến thành một mảnh nham thạch màu xám xanh, ngay cả một khe hở cũng không thấy.

Rầm rầm, bốn phía xung quanh Côn Lôn Thần Kính rốt cuộc cũng bị nghiền nát, rầm rầm vỡ nát thành từng mảnh.

Đúng lúc này, một bóng người màu xanh biếc giống như đã sớm chờ bên ngoài chạy đến.

Chương thứ hai nghìn năm mươi tám, sứ mệnh chưa hoàn thành...

Phù phù một tiếng, ta cảm giác tu vi trên người chậm rãi trôi qua, uể oải vô lực ngã sấp xuống đất.

Lại nhìn qua, bóng người xanh biếc kia không phải ai khác, chính là sơ vân "Con thỏ" mà ta từng gặp ở Hà Quang đảo.

Nàng nhanh chóng chạy vào, một cước nhấc hai thanh Trảm Quỷ Thần đao của ta lên, ra sức đào ra thứ gì đó trên mặt đá, sau đó lại vội vã chạy ra ngoài.

Tới vội vàng, đi cũng vội vàng, từ đầu đến cuối một câu cũng không nói với ta.

Lúc này khí lực của ta đã gần hết, linh lực khô kiệt, hai mí mắt giống như buộc vào khối chì, chết rất nặng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chìm vào hôn mê.

Liếc mắt nhìn Lý Ma Tử và tiểu sư tỷ vẫn đang nằm sấp tại chỗ, muốn kêu gọi nhưng yết hầu lại phát khẩn, một câu cũng không nói ra được. Muốn đi qua xem thương tình của bọn họ, nhưng toàn thân trên dưới đều không có lấy nửa điểm khí lực.

Trong mơ màng màng, ta phảng phất nhìn thấy một cái lại một cái bóng người vừa quen thuộc lại vừa thân thiết liên tiếp chớp động ở trước mặt ta.

Gia gia, Phượng đại sư, cao lớn, Thiên Bắc, Tiểu Bạch Long, Hàn lão lục...

Bọn họ đều mỉm cười, khẽ gật đầu với ta, dường như còn có người muốn nói gì đó với ta, thế nhưng ngay cả một câu ta cũng không nghe rõ được.

Đột nhiên, gương mặt mọi người đều biến thành khuôn mặt giống nhau, đồng thời còn có một âm thanh loáng thoáng vang lên bên tai ta.

Dần dần, cuối cùng ta cũng nghe rõ, giọng nói kia như đang gọi: "Tỷ phu."

"Anh rể, anh rể! Tỉnh dậy a, anh rể..."

Thanh âm kia càng ngày càng rõ ràng, khuôn mặt kia cũng càng ngày càng rõ ràng, chỉ là cách nhau một khoảng xa. Lại qua một lát, rốt cuộc ta thấy rõ, chính là Sơ Vân.

"Hắn, bọn họ..." Giọng nói của ta có chút căng thẳng, mới vừa khôi phục ý thức đã vội vàng hỏi.

"Ngươi không cần lo lắng, bọn họ đều không sao cả." Ban Vân biết ta lo lắng cái gì, trực tiếp ngắt lời ta, giới thiệu với ta: "Ta đào được Phiên Thiên ấn, từ đó giải cứu linh hồn của Lý Ma Tử và Tiểu Diệp, chỉ là chân thân của bọn chúng bị thương quá nặng, bây giờ chỉ nhớ mình là."

Lời này nghe có chút phức tạp, nhưng ta thoáng nghĩ một chút, liền hiểu ra.

"Ta đem linh hồn mới nhất cũng gọi về, chỉ là... trải qua một trận đại chiến như vậy, toàn thân trên dưới vết thương chồng chất, xem ra phải tu dưỡng một thời gian rồi! Bất quá không biết vì sao, sau đó miếng Phiên Thiên ấn kia bỗng nhiên toát ra một cỗ thanh quang, chợt một chút liền tự mình bay đi." Sơ Vân tiếp tục nói, ta mới chú ý tới, lúc này hai mắt của nàng mặc dù có chút sưng đỏ, nhưng trên mặt lại lộ ra một tia khó hiểu.

"Vậy... Vậy bây giờ chúng ta đang ở đâu?" Tích góp chút khí lực, thanh âm ta khàn khàn hỏi.

"Trên đường xuống núi."

"Trên đường xuống núi?" Trong lòng ta thầm nhủ một tiếng, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Ta có thể cảm giác được thân thể ta một mực không ngừng lay động, cây cối hai bên cũng đang rút lui, từng mảnh bông tuyết đón gió rơi xuống, sông băng vạn năm xa xa nối liền trời đất.

Đây thật sự là Côn Lôn sơn, đang hướng chân núi đi xuống.

Nhưng ta làm sao xuống núi được?

"Ai da, mẹ ơi, ta không muốn chết đâu! Trương tiểu ca, ngươi cũng thật là không có lương tâm, ta một mực xem ngươi là anh em ruột thịt, ngươi lại coi ta là pháo hôi, ta là quỷ cũng không... Ai, đây là nơi nào?" Đột nhiên, bên tai truyền ra một thanh âm vô cùng quen thuộc, tràn đầy ai oán.

Đây không phải là Lý Ma Tử thì là ai?

Mặc dù hắn không nói gì tốt, nhưng trong lòng ta lại vô cùng cao hứng, Lý Ma Tử vẫn trước sau như một không có điều gì sai sót.

Đúng như Sơ Vân nói, Lý Ma Tử mất nguyên hồn lại biến thành Lý Ma Tử!

"Câm miệng, ngươi chớ lộn xộn!" Ngay sau đó, lại truyền đến một tiếng xé gió lớn.

"A!" Lý Ma Tử cả kinh kêu lên một tiếng, lập tức nịnh nọt nói: "Ngài là quỷ đại gia của Diêm Vương điện hạ đúng không? Làm vậy là muốn bắt ta đi chỗ nào? Bây giờ đãi ngộ như vậy rồi sao? Sao nào, không cần phải đi? Ta thấy không cần làm phiền ngài nữa rồi, chính ta..."

"Bảo ngươi câm miệng, không nghe thấy sao? Còn không thành thật, ta chém ngươi một đao." Giọng nói thô giọng tức giận mắng. Lúc này, rốt cuộc ta cũng nghe ra đây là giọng của lực sĩ Côn Luân - Long Thanh Thiên.

"Tốt tốt tốt tốt! Thành thật nói." Lý Ma Tử khúm núm nói.

Lúc này, thân thể của ta từ từ khôi phục chút tri giác, vặn vẹo cổ nhìn ra ngoài xem. Lúc này mới phát hiện Long Thanh Thiên khiêng đại đao cán dài của hắn, hai bên đều treo một cái cáng dùng cành cây đơn giản bện, cáng bên trái treo ta, trên cáng bên phải treo Lý Ma Tử.

Lúc này, cuối cùng ta cũng hiểu vì sao đám mây mới nhìn cách xa ta như vậy, bởi vì nàng đang ngồi trên vai Long Thanh Thiên.

Lý Ma Tử làm bộ thành thật, nhưng cũng đang lén lút quan sát mọi nơi. Liếc thấy bên kia cáng của ta, bỗng nhiên ngồi dậy, lớn tiếng kêu sợ hãi: "Tiểu ca tử Trương gia, trùng hợp như vậy, ngươi cũng chết..."

Hắn đột nhiên đứng dậy không gấp, cáng ngựa thoáng cái đã mất cân bằng, rơi bịch xuống đất, cả người cong mông bị chụp một cái chó gặm bùn.

"Con bà nó! Mau thành thật một chút, không phải cmn lộn xộn." Long Thanh Thiên mắng to.

Lần này, bốn người chúng ta không thể không dừng lại ngay tại chỗ.

Lý Ma Tử khóc sướt mướt nói hơn nửa ngày, nói là mình đã gặp một ác mộng, đầu tiên là bị một nữ nhân điên tóc bạc trắng mang lên núi tuyết lớn, sau đó lại bị ta cùng tiểu sư tỷ cưỡng bức làm pháo hôi, làm mồi nhử cho Long Thanh Thu...

Dù sao hắn đối với sự việc sau khi thức tỉnh hoàn toàn không nhớ rõ, nước mắt nước mũi chảy thành một đống lớn, cuối cùng lại làm mất Lăng Vân Kiếm, ảo não không thôi.

Nếu hắn không hề hay biết chút gì về đoạn ký ức này, ta tạm thời cũng không muốn nhắc tới. Thừa dịp hắn đi tiểu ven đường, ta vừa tiếp nhận sơ vân đưa cho uống mấy ngụm rượu, vừa hỏi tình hình hiện tại của Sơ Nhất cùng Tiểu sư tỷ.

Sơ Vân giới thiệu đơn giản: "Tiểu Diệp cũng giống như Ma Tử, cũng không nhớ được chuyện sau khi thức tỉnh! Bất quá tu vi tổn thất nghiêm trọng, nàng theo lời dặn dò của Nê đạo nhân, vẫn ở lại Côn Lôn sơn tu luyện như cũ, nói chờ sau khi ngươi hoàn thành sứ mạng cuối cùng sẽ tìm ngươi chơi."

" Sơ Nhất hiện tại hôn mê bất tỉnh, bất quá cũng thoát khỏi nguy hiểm, tạm thời ở lại trên Côn Luân sơn tu dưỡng, chờ mấy năm nữa giúp ngươi hoàn thành Vũ Dư đại kiếp, hắn có thể ở bên cạnh ta."

Không biết vì sao, nói tới mấy năm sau, Sơ Vân lại cảm thấy vui mừng.

Không khỏi làm ta nhớ tới một quẻ bói mà Lý Ma Tử từng cho hắn, nói hắn sau này còn có thể có con trai, nhưng lại cảm thấy rất vui mừng.

" Nê đạo nhân nói, sứ mệnh của ngươi không chỉ có vậy, còn có chuyện quan trọng hơn phải đi hoàn thành, nhưng hắn đã không thể nhúng tay! Chỉ để lại cho ngươi bốn câu, ngày sau sẽ ứng nghiệm: "Vũ Dư đại kiếp nhật, Khi thân thế hiển lộ, vạn linh đều trở về vị trí cũ, tương phùng sớm ngày." Sơ Vân nói xong chỉ chỉ cái gùi sau lưng Long Thanh Hậu nói: "Còn có đồ vật của ngươi cũng bị ta thu vào trong rồi, nếu đã xuống Côn Luân, thì ngày mở ra hộ quốc đại trận cũng nên đưa lên nhật trình rồi."

Đúng vậy!

Hắn nhấc lên, trong lòng ta cũng đang tính toán.

Sau đại chiến Côn Luân, đích xác còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Trong Lăng Viên muốn xây vài pho tượng mới để an ủi chư vị tiền bối đã hi sinh trên Côn Lôn sơn.

Sau khi đại trận hộ quốc khởi động, cũng nên nối lại Ngọc Vĩ trở về.

Trừ thời gian, phải hợp nhất âm thương hội, đáp ứng tiền bạc an ủi người hy sinh liệt sĩ cao nhất cũng phải tiến thêm một bước mới được.

Còn có, Long Thanh Thu đã chết, cũng phải kịp thời thông báo cho Trương gia Giang Bắc, nhân lúc còn nóng đánh nhau một đòn tiêu diệt tàn quân của Long Tuyền Sơn Trang.

Sau đó liền dẫn Doãn Tân Nguyệt và Phàm Phàm theo...

Ầm ầm!

Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên phát ra một tiếng vang thật lớn!

Bọn ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một ngọn núi tuyết nguy nga hiểm trở ầm ầm sụp đổ, tuyết đọng thưa thớt lao nhanh xuống.

Ta nhớ rất rõ ràng, đó chính là toà Tuyết Sơn lớn mà Long Thanh Thu rơi xuống đất.

Đây là có chuyện gì?

Lẽ nào tên gia hoả này còn chưa chết hẳn sao?

Ta đứng dậy, có chút lo lắng nhìn về phương xa.

Ngụy nguy Côn Luân, mênh mông vô bờ.

Trên bầu trời của ngọn núi tuyết sụp đổ kia, một làn khói đen dày đặc lao ra, khói khí kia tùy ý tràn ngập, phảng phất như muốn đem bầu trời này, Côn Luân này, toàn bộ nhân gian đều bị nhuộm vào trong bóng tối vô tận kia.

"Trương Cửu Lân, ta sẽ không từ bỏ ý đồ đâu!" Trong hắc khí, một hồi thanh âm gào thét thê lương vang vọng hai tai.

Ba đại sự hai ngàn rưỡi năm trăm chín đại sự

Sau khi trở lại võ hán, ta làm ba việc rất quan trọng!

Đầu tiên là thuê một nhóm thợ giỏi giỏi làm việc, lại tu sửa Lăng Viên kia nơi ta mua đồ ở ngoại thành một lần nữa, khắc trên tấm bia an linh khắc cao thẳng hàn, bọn Trương Thiên Bắc, Tiểu Bạch Long, Hàn lão Lục, Thải Vân cô nương, Giang Vân Yến.

Bên ngoài Lăng Viên xanh um tươi tốt, bên trong Lăng Viên tiếng gió thê lương.

Ta không kìm lòng được vươn tay ra xoa xoa những cái tên mới khắc kia, từng là khuôn mặt bọn họ tươi sống cỡ nào, hoan thanh nói cười nói gần ngay trước mắt, nhưng hôm nay lại mất đi nhiệt độ, nguyên một đám nằm ở đây.

Một giọt lệ, lưu lại trên hai gò má của ta.

Ta vội vàng quay mặt qua, không cho các tiểu nhị nhìn thấy Trương đại chưởng quỹ không gì không làm được, còn có thể khóc thút thít...

Tiểu bạch long, ngươi rốt cuộc cũng không phải lo lắng không thể viết ra tên mình, Mục Cơ đúng không? Lần này ta thay ngươi viết.

Giang Vân Yến, ngươi cùng tiểu bạch long sinh không thể cuối cùng thành quyến thuộc, chết lại có thể cùng huyệt. Lần này ta ngàn dặm xa xôi nhường người đi tới Thiên Sơn Lãnh gia, cầu đến quần áo khi còn sống của các ngươi, làm một nơi quan sát quần áo, đây là thứ duy nhất ta có thể làm.

Hàn lão lục, kỳ thật ngươi không thích uống rượu, thích nhất là uống nước axit a? Ta mang đến đầy một xe võ hán chính tông ang mai, đây là trọng kim cầu lão sư phó làm, ngươi há miệng, nếm thử xem có được không?

Thải Vân cô nương, nàng thích lão Lục, không cần nói ta biết rõ, cho nên ta đem các ngươi chôn cùng một chỗ, còn tự tay trồng một gốc cây tương tư, đợi đến năm sau tương tư thụ nở hoa, các ngươi sẽ nhìn thấy.

Thắng Hàn và Thiên Bắc, ta cũng không biết các ngươi còn có tâm nguyện gì mà chưa xong? Các ngươi là liệt sĩ chăm sóc thương nhân, ta đã đến nơi rồi, ta đại biểu cho thương nhân âm vật võ hán đã quyên góp mười ức, từ nay về sau thê nhi của liệt sĩ không lo cuộc sống, phụ mẫu của Liệt Sĩ thanh hưởng tuổi già.

Sau đó, ta lại nói chuyện một lát với lão tiền bối bồ câu, Giang cá lớn đám người, lúc này mới tiêu điều rời đi.

Chuyện thứ hai, cũng chính là việc đầu tiên sau khi tế điện các vị tiền bối ta làm mật lệnh cho Lý Đại Mặc liên hợp lại, trong phạm vi cả nước tra rõ tung tích Long Thanh Thu! Đồng thời ta còn đem tin tức Long Thanh Thu có thể chưa chết nói cho tộc trưởng Trương Diệu Võ, để hắn cẩn thận cảnh giác, trực giác nói cho ta biết hắn đã trốn ra khỏi Âm Dương Đạo Bàn, ta tin tưởng tên ma đầu này có thể ngóc đầu trở lại bất cứ lúc nào.

Trong thời gian này, ban đầu Võ Sĩ Mạch cũng đã dưỡng thương tốt, va đầu với ta một lần, từ miệng hắn ta biết được Long Thanh Thu quả nhiên không chết! Chỉ bất quá cũng bị ta làm trọng thương, cơ hồ tổn thất một nửa tu vi., Hiện tại khó khăn lắm mới bước vào Vô Thượng Thần cấp, Nê đạo nhân nói thiên mệnh không thể trái, Thất Sát tinh là một ngòi dẫn cho đại kiếp nạn của Phù Du Đô trong tương lai, nhưng hắn và tiểu sư tỷ đã không thể nhúng tay vào vận mệnh nữa, cho nên tương lai ta và Long Thanh Thu còn sẽ có một trận chiến.

Nhưng bây giờ tu vi của ta cũng hao hết trong việc Thần Vực đối kháng Long Thanh Thu, tính toán tràn đầy chỉ còn lại một phần tư thần cấp vô thượng, lại còn bị bệnh, thật sự có thể đánh bại Long Thanh Thu một lần nữa sao?

Chuyện thứ ba chính là dâng Đả Thần Tiên lên để hoàn thành hộ quốc đại trận, trên dưới Hoa Hạ khí vận liên miên, quốc thái dân an, cũng coi như là một phen tâm nguyện của Trương U tiền bối.

Sau đó, Vĩ Ngọc liền từ Đại Diễn Động trở về, tóc được các vị cao tăng quy y cũng dài ra, nàng nói mình đã tu sửa xong phúc duyên, có thể đi theo Cửu Lân ca ca đánh bại bọn chúng.

Nhưng thật ra, nàng lén lút trốn ra khỏi Đại Diễn động, chính vì lần này trốn tránh khiến nàng khó có thể tránh được sát kiếp ngày sau, chờ đến khi ta biết chân tướng mới hối hận không thôi, đương nhiên những lời này đều là nói sau.

Thời gian thấm thoát, sinh ý âm vật của ta vẫn tiếp tục, một chớp mắt đã trôi qua.

Thành tích của cao kiểm ngây thơ trong thời gian này vẫn không quá lý tưởng, Hạ lão sư thông qua bạn bè ở Phiên Phiên của nàng, báo cáo cho nhóc tỳ về Yên viện, phụ tử Lý Ma Tử đều cảm thấy việc này không đáng tin cậy, thành tích nhàn nhạt cũng không đạt được một quyển, có thể thi vào đại học nổi tiếng của toàn thế giới không?

Hạ lão sư nói giáo dục ứng thí Trung Quốc quá mức cứng nhắc, không ít người trẻ tuổi thật sự có tài hoa bị đè ép bản tính, chỉ có thể bị ép rời khỏi cây cầu độc mộc kia.

Không nghĩ tới nhóc tỳ thật sự thông qua cuộc thi! Cộng thêm có thầy dạy Hạ, thành tích của Ba Tư cũng không tệ, sau khi ra nước lưu học cũng không có gì không thích ứng, Tiểu Sơ thoáng cái cá chép nhảy Long Môn, trận cười của Lý Ma Tử kia cũng không khép lại được, nói đây là khói xanh bốc lên trên mộ mẹ Lý gia hắn, lại nói đây có lẽ là số mệnh đã định, tên của hắn mang chữ "Ma", cho nên Tiểu Nghệ mới có thể thi vào Mẫn.

Tiểu nhị ở bên đó đọc xong đại học bốn năm, nghe nói bạn tốt ở bạn khoa ngoại ô tìm nam đồng, tiểu tử đang tuổi khí phách hăng hái, dự định ở bên đó chiến đấu, sau đó đem Lý Ma Tử và Hạ lão sư đều đón đến ở trọ, để hai nhà giáo khoa học tổ viễn của hắn kết hôn.

Ngày hôm nay Lý mặt rỗ tới tìm ta, trên mặt vui mừng lo lắng vô cùng. Ta hỏi hắn có chuyện gì không, có phải tiểu thiền ở hải ngoại có chuyện gì không.

Lý Ma Tử quanh co hồi lâu nói: "Trương gia tiểu ca, có chuyện ta muốn nghe một chút ý kiến của ngươi."

Ta nói: "Mẹ nó, có chuyện gì thì ngươi nói thẳng, nói chuyện với ta còn phải quanh co lòng vòng sao?"

"Cách đây có một cô nhi viện liên hệ với ta, hỏi ta có muốn mang Niệm Sở về không, suốt mấy đêm không ngủ ngon giấc cho chuyện này!"

Ta giật nảy mình: "Cái gì, Niệm Sở ở cô nhi viện?"

Chuyện này không những đối với ta, đối với Lý Ma Tử mà nói cũng xảy ra rất đột ngột, vốn Niệm Sở bị cha mẹ như tuyết cưỡng ép cướp đi, kết quả nàng thoáng cái đã trở thành cô nhi. Đại khái mấy tháng trước, đôi vợ chồng kia hầm canh than cốt không cẩn thận ngâm trong nhà trúng độc chết rồi., Niệm Sở bị một nhà võ Hán thị mang đi cô nhi viện, lúc đó nàng cũng không tiết lộ tình huống của phụ thân mình, gần đây trong viện sửa sang hồ sơ cô nhi, mới ngạc nhiên phát hiện phụ thân của nàng ngay tại võ hán, liền liên hệ được với Lý Ma Tử.

Phụ thân Niệm Sở có tám chín phần mười không phải là Lý mặt rỗ, mà là con trai của Long Thanh Thu là Long Trạch Nhất Lang, Hạ lão sư khuyên hắn phải thận trọng.

Hạ lão sư đối với Niệm Sở có chút khúc mắc, mặc dù không có nói rõ ra, nhưng Lý mặt rỗu cảm thấy hẳn là không hi vọng nàng lại bối xuất một "con gái", đến làm xáo trộn cuộc sống bình tĩnh hiện tại của bọn họ!

Lý Ma Tử lo lắng nói: "Tính mạng đứa nhỏ Niệm Sở này thật sự rất khổ, từ nhỏ không có cha mẹ, bây giờ lại trở thành cô nhi, không biết đứa bé nhi viện cô nhi có bị người ta bắt nạt hay không? Có thể ăn không đủ no hay không."

Ta biết Niệm Sở trước nay đều là tâm bệnh của Lý Ma Tử, bèn nói: "Lý Ma Tử, ngươi cần phải suy xét rõ ràng, một khi Niệm Sở nhận lại, không thể đổi ý. Trên đời không có tường không kín, nàng sẽ biết một ngày nào đó sẽ có ngày ngươi giết mẫu thân của nàng, phụ thân nàng cũng chết ở trên tay ta, đến lúc đó xem nàng trả thù như thế nào!"

Lý mặt rỗ sầu đến vò đầu, nhìn một đứa bé được sinh ra, lớn lên, tâm tình làm phụ thân ta cũng có thể lý giải, không phải chỉ cần nói đạo lý là có thể dứt bỏ được.

Nhưng nói thật lòng, ta cũng không hy vọng Lý mặt rỗ có thể đem Niệm Sở nhận lại.

Lý Ma Tử cả đời nhấp nhô, hắn gặp rất nhiều bất hạnh mặc dù không thể nói là vì ta mà ra, nhưng nếu hắn không quen biết ta, cũng sẽ không gặp nhiều tai họa, nội tâm ta có một tia áy náy đối với hắn. Bây giờ vòng tròn âm vật đã khôi phục lại hòa bình, hắn đến trung niên thật vất vả mấy năm hạnh phúc, Niệm Sở trở về không thể nghi ngờ là một quả bom hẹn giờ nguy hiểm!

Ta biết cho dù khuyên hắn, hắn cũng sẽ không chết tâm, vì vậy đưa ra một phương pháp khúc mắc, không bằng chúng ta đi xem niệm sở trước, sau đó mới đưa ra quyết định? Lý Ma Tử đồng ý.

Cách đây một thời gian, chúng ta bèn đánh xe tới cô nhi viện, đây là phúc lợi học viên xã hội mới mở, trước mắt chỉ dung nạp mười mấy cô nhi, điều kiện không tệ, nghe nói là công ty nào đó tài trợ riêng. Sau khi đăng ký ở tiền đài, một di di mập mạp trắng liền dẫn chúng ta đi vào.

Cách đó một bức tranh, chúng ta thấy Niệm Sở đang một mình chơi tượng, nàng đã trưởng thành thành một tiểu loli khoảng bảy tám tuổi, nhìn thấy vẻ mặt của nàng khiến ta sửng sốt, bởi vì khuôn mặt nàng thật sự quá giống như tuyết! Trong nhà có rất nhiều bạn bè, nhưng từ đầu chí cuối nàng cũng không chơi với ai khác, a di nói chuyện tính cách nàng có chút quái gở, rất ít khi nói chuyện.

Lý mặt rỗi dụi con mắt, ta biết hắn đang che giấu nước mắt: "Ta có thể một mình gặp nàng được không?"

a di gật gật đầu: "Được rồi, hai vị vào văn phòng ngồi một lát, sau khi tan học thì ta bảo cô ấy lại đây."

Hai ta đang chờ ở văn phòng, Lý Ma Tử nói rất tự trách mình, bảo mình không phải là phụ thân. Ta không biết nên nói cái gì mới tốt. Đổi lại là ta trông thấy phàm nhân trong hoàn cảnh như vậy, sẽ bất động tình sao? Chỉ sợ liếc mắt một cái này, hắn đối với niệm sở càng khó dứt bỏ.

Sau khi tan học, Niệm Sở được dẫn tới, Lý Ma Tử vừa thấy nàng liền kích động vạn phần: "Niệm Sở, còn nhớ phụ thân không? Ngươi cao lớn rồi, để phụ thân ôm đi!"

Niệm Sở dùng một loại ánh mắt cực kỳ xa lạ nhìn chằm chằm Lý Ma Tử, không nhúc nhích, Lý Ma Tử đi qua ôm nàng, nàng đẩy ra. Biểu tình của Lý mặt rỗ quả thực là tan nát lòng, đành phải để a di đưa nàng đi trước.

A di an ủi: "Niệm Sở hài tử này tình huống có chút đặc thù, ta đề nghị ngươi thường xuyên đến thăm nó, mang theo chút lễ vật, chậm rãi bồi dưỡng tình cảm với nó."

Từ đó về sau, Lý mặt rốt cục đi tới Vọng Thử, ban đêm đến quán của ta uống rượu, nhìn dáng vẻ than thở của hắn thì cũng biết quá trình bồi dưỡng tình cảm không quá thuận lợi.

Ngoại trừ khúc nhạc đệm nhỏ này, thời gian này cũng là bất ngờ yên tĩnh, thế lực Trương gia Giang Bắc đã vượt xa Long Tuyền sơn trang, Long Thanh Thu vẫn mai danh ẩn tích, phảng phất từ sau trận chiến ở Côn Luân sơn triệt để biến mất trên thế gian. Ta đem vài món âm vật áp súc trên tay bán ra ngoài, đảo mắt đến trời trồng, lò lửa to của võ sĩ này lại bắt đầu phát uy.

Cái mũ đỏ nhỏ đã lâu không gặp này liên hệ với ta, tìm ta để gọi số QQ, ta trêu ghẹo nói: "Tiểu bằng hữu, từ khi nào học được internet rồi thế?"

Cái mũ Tiểu Hồng nói năm nay khi tốt nghiệp tiểu học, cha mẹ đã mua cho cô một cái máy tính, sau đó không liên hệ gì với cô nữa, sau đó lại tán gẫu trên QQ, biết mấy năm nay cô ấy cũng không nhàn rỗi, vừa tới trường vừa nhận vài món âm vật. Cách thức thu âm vật và động cơ của Tiểu Hồng đều khác với ta, cô ấy muốn cứu quỷ, âm vật là tiện tay thu, cô không có cách tiêu thụ, gác lại trong tay là phế vật, định nhân quyền nhận cho ta, muốn vụt bao nhiêu là tùy ý.

Nàng dùng Q dán hình ảnh cho ta xem, bên trong có ba kiện đáng giá nhắc ta một chút, một kiện là ôm ấm băng trong động của đại thần Thanh triều, cái này chỉ có thể tính là món đồ chơi, rót nước sôi vào có thể tự mát, nhưng làm đồ cổ rất có giá trị;

Một món là băng tơ Huyền mạch của Trương Trọng Cảnh, truyền thuyết là y thánh Trương Trọng cảnh dùng để di dịch mạch, buộc ở trên cổ tay bệnh nhân có thể tự động chữa bệnh, còn có thể nở ra phương thuốc, phi thường thần kỳ;

Món cuối cùng trâu bò nhất, là điểm tướng bút do Chiến Thần Đỗ triều Tấn dự, nghe nói có thể điểm âm binh âm tướng xuất chiến!

Tiểu Hồng dự định sau khi lập thu sẽ lại đến, nó cũng không muốn ở lúc hán tử nóng lòng nhất đi tới chịu tội, nước sông bây giờ mát mẻ rồi.

Mỗi ngày ta rảnh rỗi là chơi mấy trò Tuyền Cơ Liên Minh Anh Hùng với nón đỏ nhỏ. Ai nói tiểu học sinh hố, cô bé vui vẻ khéo léo, trò thi đấu bài vị của ta đều đi theo cô bé.

Có một ngày khi ta nói chuyện phiếm với nàng, trong lúc vô tình nói về chuyện của Lý Ma Tử, Tiểu Hồng mũ trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên lạnh như băng nói: "Tốt nhất đi điều tra lai lịch những cô nhi khác!"

Chương thứ hai ngàn rưỡi, hai trăm năm mươi hai mới, Thập Nhị Tử Tiêu.

Lời đội mũ Tiểu Hồng nhắc nhở ta. Nàng có kinh nghiệm làm người hai đời, đối đãi với vấn đề vô cùng cay độc. Vì vậy ta lập tức xem xét phương tiện tài trợ của cô nhi viện này một chút.

Nhưng mà nó có độ cao trăm dặm của một tổ chức này chỉ là hàm hàm đúng một tổ chức lịch sử, đây là một công pháp vô cùng mạnh mẽ, nó mang ý nghĩa một tổ chức vô cùng chính xác, nó mang tên của một tổ chức kinh nghiệm, nhưng nó cũng quá xuất sắc rồi, không phải là không thể xem thường được hay sao?

Ngày hôm sau Lý mặt rỗ nói muốn đi cô viện đem Niệm Sở về, ta đã xung phong cùng đi với hắn, lén lút mang theo một số gia hỏa.

Trong khoảng thời gian này Lý mặt rỗ thường xuyên tới thăm nỗi, đã nhiều quen với công việc ở cô nhi nhi viện người, chào hỏi thì đi vào, ta lấy cớ đi nữa nhà xí đi tới một nơi không có ai ở, kêu nàng đi trộm một phần tư liệu cô nhi cho ta.

Chờ một hồi, một trận gió lạnh thổi tới, đuôi ngọc "vù" một tiếng đưa lên lưng ta, đưa một phần tư liệu tới tay ta, cười hì hì nói: "Thế nào là xấu xa, ta làm việc lưu loát hả?"

"Xuống cho ta!" Ta kêu lên.

"Hừ, hung hăng quá."

Vĩ ngọc có thể chính mình cũng không ý thức được, thời gian dài nàng uống tinh huyết của ta, được dương khí tẩm bổ, thân thể bắt đầu phát triển, càng ngày càng đẹp đẽ. Trước mắt đã trổ mã quyến rũ thiếu nữ trẻ tuổi, cho nên bình thường ta cố gắng tránh cùng nàng tiếp xúc thân thể.

Tuy trước giờ ta đối đãi với nàng như con gái mình, nhưng mỗi ngày tiểu hồ mị tử đều đi theo ta, nếu có tiếp xúc thân mật gì, Doãn Tân Nguyệt nhìn thấy khó tránh khỏi việc không có ý nghĩ xấu. Tục ngữ nói namị mẫu, nữ tị phụ chính là đạo lý này!

Ta mở tài liệu ra nhìn lướt qua, cô nhi nhi viện này không nhiều lắm, vừa vặn thu dưỡng được mười hai tên cô nhi, con số này lập tức khiến ta có một dự cảm không tường tận! Trừ Niệm Sở, phụ mẫu của các cô nhi đều là tử vong ngoài ý muốn, hơn nữa xảo hợp là, hai cha mẹ hai bên đều tử vong cùng một ngày, có khi là xe cát trúng độc, có khi là rơi xuống sườn núi khi ra ngoài du lịch.

Trong mười hai người, chỉ có niệm tình một cô gái, còn lại đều là bé trai.

Đột nhiên ta sinh ra một loại suy đoán đáng sợ, đây có thể không phải cô nhi nhi viện gì cả, mà là căn cứ bí mật đời tiếp theo Long Tuyền sơn trang bồi dưỡng Thập Nhị Tử Tiếu, nếu như vậy, Niệm Sở chắc chắn là một con thỏ gian xảo thế hệ mới!

Bây giờ ta phải lập tức tìm được Lý mặt rỗ, nói cho hắn biết chuyện nhận nuôi của mình cần trì hoãn một chút.

Nhưng mà khi ta vào phòng học kia, phát hiện bên trong không có một ai, biểu hiện của Tụy Tử Xa cũng không thể nào tiếp nghe, ta hỏi Ngọc đuôi nói: "Ngươi chú ý tới nơi này có chỗ nào không thích hợp sao?"

"Có một chỗ có chút cổ quái, có mùi của tử thi." Vĩ ngọc hít hít mũi nói.

"Dẫn ta đi đi!" Ta ra lệnh.

Chúng ta đi vào một căn phòng, đây là nơi các cô nhi chơi đùa, vĩ ngọc dùng sức đẩy một cái giá sách kịch nói: "Hỏng ca ca, ở phía sau này."

Ta quét sách lên rắc một tiếng, phát hiện màu sắc tờ giấy phía sau không quá giống nhau. Mảnh tường giấy kia quá nhăn nheo, trên đó còn có hoa văn cùng loại với da, ta lập tức hiểu rõ, đây là một cánh cửa da người!

Âm Phù Kinh ghi trên một loại bí thuật, tra tấn một người đủ kiểu. Lúc hắn sắp tắt thở, lột da hắn xuống, bịt ở trên một tấm ván cửa, đợi làn da sau khi nguội lại sẽ tự động nhíu chặt., Linh hồn người này vẫn bám vào cánh cửa này. Từ nay về sau cánh cửa này không cần khóa nhưng chắc chắn hơn bất cứ cánh cửa nào trên đời, chỉ có người thi pháp mới có thể mở ra, người ngoài cho dù thế nào cũng không thể mở ra được.

Ta rút Trảm Quỷ Thần song đao ra, chém vài đao lên cửa da người, nơi lưỡi đao chém qua lập tức khép lại. Ta điên cuồng đạp mấy cước, dấu chân cũng lập tức biến mất. Oan hồn trên cửa bị kích hoạt, dùng thanh âm u oán nói: "Không được phép tiến vào! Không được tiến vào!"

Chuyện này quả thực quá đáng buồn, khi còn sống bị người lột da, sau khi chết lại biến thành quỷ nô canh cửa!

Chỉ là một cánh cửa ngăn không được ta, Trảm Quỷ Thần song đao gọt sắt như bùn, cùng lắm thì ta trực tiếp đào một lỗ trên tường vào. Ta dùng dao nạy mấy viên gạch, kết quả phía sau đầu gạch cũng có một tấm da người lâu năm, bởi vì đầu quá lớn, đã mọc ra một tầng lông tơ tinh tế.

Bất kể ta nạy ra bao nhiêu viên gạch, đằng sau đều là da người, cả căn phòng là bị da người bọc lại, hơn nữa bất luận đám da người này công kích thế nào, đều sẽ lập tức khép lại.

Ta nổi giận, ở tay phải vận khởi một đoàn linh lực, một nắm đấm nện ở trên da người, da người như gợn sóng tạo nên gợn sóng, sau đó chỗ ta đánh xuống đột nhiên da người nhô lên, hóa thành một nắm đấm, hung hăng đánh ta tới.

Ta ngàn vạn lần không nghĩ tới da người lại có thể hoàn thủ! Bất ngờ không kịp đề phòng bị đòn, té ra rất xa, đem một cái bằng gỗ kéo ngựa ngã nát bấy.

Ngọc đuôi tới nâng ta đứng lên, ta dựa lưng đứng lên, đột nhiên phát hiện ở góc phòng có hai cái ô, hiển nhiên toàn bộ hành động vừa rồi của ta đều bị hắc thủ phía sau màn nhìn thấy!

Trong lòng ta cảm thấy ảo não, cô nhi nhi viện này không thích hợp như vậy, lần trước ta đến đây một điểm cũng không phát hiện ra. Ta lập tức tế lên châm vô hình, phá hư tất cả góc điện, tâm niệm vừa động, nghĩ thầm nếu đối phương đã dùng la máy quan sát ta, sao ta không lấy gậy của người ta trị thân?

Cho nên ta ngồi xếp bằng, gọi là Vĩ Ngọc Thủ Hộ ở xung quanh ta, sau đó tập trung toàn bộ tinh thần thao túng châm vô hình, châm vô hình với tần suất cực cao không ngừng đâm vào cửa da người nọ. Nó tuy có thể tự động chữa trị, nhưng lại không theo kịp tốc độ phá hư, cuối cùng Vô Hình Châm đâm thủng một lỗ bay vào.

Người của ta không vào được, nên để Vô hình châm làm ánh mắt của ta, thăm dò tình huống bên trong trước đã!

Ánh mắt của ta xuyên qua một cái cầu thang vừa đen vừa dài, nghiêng hướng xuống phía dưới, đi vào một tầng hầm hầm. Trong hầm hầm có thể náo nhiệt, khắp nơi là tiếng la hét của trẻ con, ở một căn phòng, hai nam nhân mang bịt miệng đang dùng sức nhét một đứa bé trai vào trong vại, trong vại lớn tất cả đều là chất lỏng màu đen, bên trong nổi lơ lửng nội tạng, nhãn cầu các vật, chung quanh còn dán bí phù Hắc Cương bí mật của Phổ.

Trong một gian phòng khác, có một nam hài bị treo ngược lên quật quật, trên người gầy trơ cả xương bị đánh cho thương tích khắp nơi, trong miệng gã cắn một cái đau khổ không có, hai tay kết ấn, hiển nhiên là bộ dáng Nhật U.

Trong phòng thứ ba, một đôi nam nữ bị trói trên ghế, một nam hài run rẩy cầm một con dao găm, nam nhân bên cạnh một mực thúc giục hắn xuống tay, còn dùng điện côn đâm xương sườn hắn. Nam hài rốt cục khóc lóc đâm vào ngực đôi nam nữ kia...

Cảnh tượng này khiến ta nắm chặt nắm đấm, Long Tuyền sơn trang quả nhiên không hoàn toàn trầm mặc, mà là tích súc thực lực, yên lặng dạy dỗ ra sát thủ siêu nhất lưu. Từ nhỏ đã dùng các loại thủ đoạn tàn khốc huấn luyện những cô nhi này, hơn nữa tiến hành tẩy não bọn chúng, Long Tuyền sơn trang quả thực nhân thần cộng phẫn!

Ta nóng lòng tìm Lý mặt rỗ, thao túng kim vô hình bay qua hành lang tiếp tục. Đột nhiên bên tai vang lên tiếng kêu thảm thiết của một đứa bé gái.

Lúc ấy toàn bộ sự chú ý của ta đều đặt trên châm vô hình, cho rằng âm thanh là âm thanh từ sâu trong hầm ngầm truyền tới, liền thao túng châm vô hình bay vào gian phòng kế tiếp, phát hiện bên trong trống không, lúc này ta mới ý thức được, tiếng kêu thảm thiết kia là do Vĩ Ngọc phát ra.

Cố gắng chặt đứt liên hệ với Vô Hình châm, đầu óc vì vậy mà choáng váng mấy giây, ta nhìn thấy Vĩ Ngọc đang giao đấu với a di béo của Phúc Động viện! Tỷ muội mập mạp cầm một đôi ly câu màu đỏ máu, bên trên quấn quanh mạch lạc màu đỏ, như mạch máu phập phồng lên.

Đuôi ngọc dùng hai tay gắt gao bắt lấy móc câu ly biệt, cách đầu lưỡi câu từng tấc một đến gần đầu nàng. Phần đuôi ngọc mặt tròn vo đỏ bừng, khiến nàng không thốt nên lời.

Lúc này ta đem Vĩ Ngọc thu hồi Băng Ngọc hồ lô, cầm đao trong tay, a di mập mất cân bằng hướng về phía trước ngơ ngác một chút, nhân cơ hội này hai đao của ta đâm vào cổ tay của nàng, muốn lấy vũ khí ném đi.

Một đao này ta đâm rất nặng, trực tiếp chọc đứt gân mạch trên cổ tay nàng, thế nhưng vậy mà nàng không hề ném đi vũ khí.

Nhìn kỹ, mạch máu trên thân móc câu vẫn một mực lan tràn đến trên cánh tay của Biệt biệt, trên cổ cũng có thể mơ hồ nhìn thấy mấy cái, những mạch máu kia đang cuồn cuộn không ngừng hút lấy máu của nàng. Sắc mặt nàng trắng bệch như quỷ, hai mắt đỏ như máu, biểu tình dữ tợn, cùng với việc nàng nắm ly biệt câu, chẳng bằng nói là ly biệt câu "Trường câu" ở trên tay nàng.

Hóa ra đôi ly biệt câu là một đỉnh cấp âm vật!

Kế thứ hai ngàn năm có thể cứu vớt Lý Ma Tử.

Cữu di béo như bị điên công kích mình, tuy thân hình mập mạp nhưng động tác lại linh hoạt dị thường, càng quỷ dị hơn là Ly biệt câu trong tay nó. Mỗi lần binh khí chạm vào nhau, phía trên không phải tia lửa bắn lên, mà là huyết hoa!

Trảm Quỷ Thần song đao của ta đồng dạng cũng là âm vật, theo bản năng sẽ hấp thu máu tươi này vào. Âm linh, dương khí của Mạc Tà vốn tạm tá túc giữa âm khí và âm khí vô cùng hài hòa, nhưng sau khi hút máu tươi vào lập tức khí tức đại loạn. Ta cảm ứng được quan tướng, Mạc Tà đang bị vô số oan hồn quấn thân, đang đấu tranh với nó, quang trạch của song đao lập tức ảm đạm xuống.

Điều này thực sự quá tà môn, chẳng những có thể hấp thu tinh huyết của chủ nhân tăng cường lực lượng mà còn có thể nhiễu loạn âm vật của đối thủ, quả thực là vì đối phó với tà vật mà thương nhân âm vật chế tạo! Hơn nữa bản thân loại vũ khí ly biệt có thể khóa cầm binh khí, kiêm một tấc dài một tấc, ta đối phó vô cùng vất vả, bị a di béo ép cho chỉ có thể cố hết sức phòng ngự, đây căn bản là vì đối phó ta mà bố trí!

Đột nhiên ta nhớ ra, đôi ly biệt câu này gọi là Huyết Ma Câu! Là vũ khí độc môn của cuồng nhân đạo phái Bắc Tống, Tôn Phách Sát Đông giết người cướp của, kinh động tới căn gác, hắn dựa vào một đôi Huyết Ma Câu đại chiến với cao thủ ngoại ô ở phía đông thành, cuối cùng trọng thương bỏ chạy, vũ khí này cũng không rõ tung tích.

Rơi vào đường cùng, ta định dùng châm vô hình đánh lén nàng. Thế nhưng hình ảnh truyền vào trong đầu, Vô Hình Châm đang liều mạng đánh vào cánh cửa da người ta, cánh cửa kia bị đâm thủng, trước mắt ta không thể khống chế toàn thân nó, nó cũng không cách nào lao ra khỏi đó được.

Ta vô kế khả thi, chỉ có một chữ "Lôi dài", Huyết Ma Câu giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, ta cũng muốn nhìn xem ngươi có bao nhiêu máu mà làm được!

Ta thu sách lược cực kỳ chống cự, vừa lùi vừa đá bàn ghế trong phòng ra cản trở nàng tiến công, đấu với nhau một lát, a di béo đột nhiên cười âm hiểm: "Trương Cửu Lân, chẳng lẽ ngươi không muốn cứu bằng hữu của mình sao?"

"Ngươi thế nào Lý Ma Tử?" Ta hỏi.

"Ngươi tự mình xuống dưới hỏi hắn đi!"

Đột nhiên một cái móc câu hướng ta, lưỡi dao sắc bén đã vòng lấy cánh ta. Cái móc câu Ly biệt này chính là lý do vì loại vũ khí này thiết kế cực kỳ âm hiểm, có thể lập tức cử người dọn nhà, ta vội vàng dùng Trảm Quỷ Thần song đao đỡ lấy.

Cái móc còn lại của tay kia trực tiếp móc vào cổ ta, ta cúi thấp đầu, nhanh chóng tránh thoát, nhân cơ hội trả cho cô một đao!

Vừa rồi hai lần này thật sự là quá mạo hiểm, nếu không phải kinh nghiệm thực chiến phong phú, thiếu chút nữa thành tàn phế, hoặc là trực tiếp bị đoạn đầu đâm xuyên đại động mạch, máu như suối phun phun trào ra, nàng bắt đầu lay động, hiển nhiên là mất máu quá nhiều, thể lực không chống đỡ nổi.

Người này đã biết tên của ta, chứng tỏ là cao thủ nhất đẳng của Long Tuyền sơn trang, ta không định hạ thủ lưu tình, xông tới chuẩn bị một đao kết liễu nàng!

Khi lưỡi đao của ta cách cô chỉ vàicm, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt trắng dã, lưỡi đao của ta nhắm vào ngực cô, nhưng ngực cô lại đang nhanh chóng sụp xuống, xương sườn bên trong bị ép gãy, phát ra tiếng đứt gãy kinh khủng.

Ta kinh ngạc một hồi, lúc này nàng giận dữ gầm lên một tiếng, một đôi Huyết Ma Câu bổ nhào vào cổ ta, Âm khí phía trên vậy mà còn nồng đậm hơn so với lúc nãy!

Lúc ấy ta đang vọt tới trước, muốn hướng khác trốn là không thể. Trong tình thế cấp bách chỉ có thể khom lưng ngồi xổm xuống, từ giữa hai chân cô tách ra chui qua, lấy mạng đổi mạng nháy mắt cũng không để ý tới có mất mặt hay không.

Ta đương nhiên sẽ không lãng phí cơ hội tuyệt diệu này, trong nháy mắt từ hai chân nàng chui qua, lập tức trở tay một đao cắt đứt gân hai chân nàng, nhưng nàng tựa hồ không bị ảnh hưởng chút nào, quay người tiếp tục công kích ta.

Ta đột nhiên ý thức được, dương khí trên người nàng càng ngày càng nhạt, đã không khác gì người chết, mà âm khí trên Huyết Ma Câu càng ngày càng mạnh. Âm vật này chẳng những có thể hút máu mà thời điểm không có máu cũng có thể hút lấy máu tươi của chủ nhân, mạnh mẽ chi phối huyết nhục chủ nhân, cho đến tận khi hút toàn bộ thân thể này thành thây khô mới thôi, quả thực tà môn khiến người ta khiếp sợ!

Ta không định đấu tiếp nó nữa, một hơi vọt tới ngoài cửa, đóng cửa lại. Cặp huyết ma câu kia không ngờ xoạt một tiếng, cắt đứt như cắt giấy, thiếu chút nữa chặt đứt tay ta.

Ta từ trong ngực móc ra một cái linh phù thượng đẳng, dán ở trên cửa, cắn nát ngón giữa, ở trên mỗi tấm phù đều đốt một giọt tinh huyết. Phía bên kia cửa truyền đến tiếng a di béo bị bật ra, đạo dương khí này lá chắn hẳn là có thể ngăn cản Huyết Ma Câu một hồi.

Ta vọt vào hành lang, đem Ngọc Vĩ gào lên, nàng vừa mới bị Huyết Ma Câu gây thương tích, sắc mặt có chút suy yếu, muốn hút máu ta hồi phục. Ta bảo nàng biến thành bộ dạng bạch hồ, nằm nhoài trên vai của ta hút, đỡ phải dừng lại.

Ngọc đuôi hút máu một bên vừa chỉ đường cho ta, nàng ta cảm ứng được một nơi âm khí đặc biệt nặng, vừa rồi vẫn là bình thường.

Ta chạy tới bên kia xem thử, là phòng nghỉ của nhân viên phúc lợi, bên trong có bàn cái, Lý Ma Tử ngồi ở bên cạnh bàn như người bình thường, trên bàn bày biện gà quay, gân mì, nồi nhị, đậu phộng các loại thức ăn, vừa nhìn thấy ta liền hô to: "Đi, đừng vào!"

Vừa nhìn thấy hắn, ta nào nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp xông vào trong, vĩ ngọc kêu to: "Hỏa ca ca cẩn thận!"

Rất nhanh mặt của ta chạm phải một sợi tơ cực mỏng, trong lòng chợt lạnh, ta không xong! Ta nhớ tới lúc trước giao thủ với thập nhị Tử Ti Ti Ti Ti của Long Tuyền sơn trang, loại cạm bẫy quỷ kê bố trí ra khí thế này, người vừa đi qua sẽ bị cắt thành thịt nát đầy đất.

Thế nhưng khi cái sợi tơ này đụng vào vậy mà đứt đoạn mất, cộng thêm tiếng gọi theo đuôi ngọc này, ta lập tức rút bộ về, chỉ thấy một loạt phi tiêu từ trên bắn xuống, đóng bịch bịch trên cánh cửa, nguyên lai sợi tơ kia là cơ quan phát động ám khí!

Lúc này ta mới phát hiện bên cạnh Lý mặt rỗ có một người, lần đầu tiên ta tưởng rằng như tuyết tái sinh, cẩn thận nhìn lại thì hóa ra là Niệm Sở. Nàng hóa trang, mặc một bộ quần áo màu trắng như tuyết khi còn sống, quả thực đúng là nhỏ như tuyết.

Thật ra Lý Ma Tử bị trói trên ghế, hắn vừa mới gọi ta đi là vì sợ ta trúng ám khí.

Trong lòng ta giận dữ, trên mặt nổi lên một tia sát khí: "Lý mặt rỗ, đây chính là nữ nhi ngươi hướng Mộ Mộ Mộ muốn, thật sự là hiếu thuận mà!"

"Con gái?" Niệm Sở Du Du quay mặt qua: "Hắn không xứng nói ra từ này, trang chủ đã nói hết tất cả cho ta biết, cha mẹ của ta là bị các ngươi hại chết, các ngươi là cừu nhân của ta."

Trên bàn đặt một bình rượu tinh xảo, nhìn như một đồ cổ, nhưng tản mát ra âm khí dày đặc, hiển nhiên là một vật âm độc.

Ta nhớ là khi còn sống thỏ Giảo am hiểu sử dụng âm vật nhất, Niệm Sở không bị dạy dỗ giống như trẻ con trong nhà kho, nói rõ nàng đã bị tẩy não, kế thừa y bát của thỏ khôn.

Niệm Sở nói: "Nhưng ta vẫn phải cảm ơn các ngươi, thù hận do các ngươi tạo ra đã làm cho thực lực ta tăng mạnh, ta đã sớm thông qua khảo nghiệm của trang chủ, trở thành lão già đắc lực của lão ta!"

"Khảo nghiệm gì?" Ta hỏi.

Bà ngoại ta cười lạnh một tiếng: "Đừng có nghĩ ông ngoại ta đã chết bởi than khí độc chứ?"

Đột nhiên ta hiểu rồi, Như Tuyết phụ mẫu là bị niệm tình giết chết, sau khi Long Thanh Thu chạy ra Côn Luân sơn, vì trọng chỉnh trống trận, liền để đám hài tử này thủ nhận thân nhân của mình, xóa đi một điểm nhân tính cuối cùng của bọn họ, từ đó cải thành máy móc giết người không mở mắt.

Niệm Sở lại nói: "Trang chủ bảo ta chuyển lời cho ngươi, Trương Cửu Lân, lần trước là hắn chủ quan, lần này ngươi nhất định phải chết!"

Vừa dứt lời, trong hành lang truyền đến một hồi tiếng bước chân nặng nề, chỉ thấy dì mập đang cầm Huyết Ma Câu, toàn thân đẫm máu xông tới...

Hồ Thi Ban hai nghìn năm hai điều thứ nhất, thứ hai mươi hai.

Niệm Sở rót từ trong bình rượu âm vật kia ra một chén rượu, cường hành rót vào trong miệng Lý Ma Tử, Lý Ma Tử lắc đầu trái phải không chịu uống, ta quát lớn: "Thằng nhóc con, ngươi đang cho hắn uống cái gì?"

Niệm Sở không để ý tới, a di mập hùng hổ xông tới giết ta, ta vốn không có xuất thân ngăn cản.

Thế là kêu Đoạn Ngọc hung hăng cắn một miếng trên cổ tay ta. Nàng do dự một chút, dưới sự thúc giục của ta, cuối cùng nhảy vào trong ngực ta, cắn một cái thật dài vào tĩnh mạch của ta, máu huyết chảy ra như suối.

Ta rút ra song đao, thân đao hướng xuống phía dưới để cho máu tươi của mình chảy đầm đìa ở bên trên. Một trận chiến ở Côn Luân sơn ta và Long Thanh Thu lưỡng bại câu thương, tu vi mỗi người đại giảm, muốn đối phó Huyết Ma Câu, ta chỉ có thể không ngừng hấp thu tinh huyết của mình để triệt tiêu lực lượng của nó!

Người một khi mất lượng lớn máu, thân thể liền cho rằng là gặp phải nguy hiểm, lượng lớn đo lót, khiến người ta tiến vào trạng thái phấn khởi ngắn ngủi. Ta lao tới giao thủ với a di béo, giết đến máu văng tung tóe, lúc này ta hoàn toàn không để ý tới an nguy của bản thân, sử ra sát chiêu ác nhất trong Âm Dương đao pháp, chiêu lấy chỗ yếu hại của nàng.

Bọn ta đánh nhau mười mấy hiệp, bởi vì ta có long đảm chiến giáp hộ thể của Triệu Tử Long, cho nên bị thương rất nhẹ.

Bộ dạng của a di béo đã thê thảm hơn rất nhiều, bởi vì chỉ cần bị thương chỗ nào, Huyết Ma Câu sẽ hút hết máu thịt chỗ đó!

Nguyên bản a di mập mạp đảo mắt liền hút thành một bộ da bọc xương, Huyết Ma Câu tựa hồ ý thức được thân thể này chống đỡ không được quá lâu, điên cuồng vung vẩy song câu, một mảnh huyết quang bay ra.

Ta cầm Song Đao ném đi, trực tiếp dùng hai tay bắt lấy Huyết Ma Câu, bàn tay bị lưỡi đao cắt đau rát, đồng thời hô to một tiếng: "Đuổi Ngọc, lấy đầu của nàng!"

Cái đuôi ngọc ở trên vai ta mượn lực nhảy lên, ở giữa không trung biến ảo hình người, một trảo quét về phía cổ của a di béo. Cổ của cô chỉ còn da bọc xương, bị một trảo của vĩ ngọc chặt đứt, đầu lăn lông lốc xuống đất như một quả bóng da.

Cữu di mất đầu vung vẩy Huyết Ma Câu vài cái trên không, cuối cùng không cam lòng quỳ rạp xuống đất. Huyết Ma Câu rơi trên mặt đất lan tràn ra từng dòng máu đỏ tươi như máu, bị ta dùng mấy đạo linh phù mạnh mẽ trấn áp xuống.

Ta kiểm tra lại khí thô, trận chiến này quả thực không đếm xỉa đến tính mạng, ta liền từ trên người lấy ra vết thương trên tay thuốc mỡ bôi một chút, quay người lao vào gian phòng kia.

Niệm Sở đã không thấy, Lý Ma Tử ngẩng đầu tựa vào ghế, như đang hôn mê. Ta vỗ vỗ mặt hắn, hắn tỉnh lại, cất tiếng khóc lớn: "Trương tiểu ca, Niệm Sở sao lại biến thành bộ dạng này?"

Ta không khỏi có chút chua xót, đột nhiên chú ý tới trên mặt hắn có hai đốm màu đỏ sậm, dùng tay đè nó biến thành nhạt, sau khi buông ra liền phục hồi như cũ, trong đầu ta ông lên một tiếng, đây không phải là thi ban sao?

Lý Ma Tử còn có khí tức, hắn chưa chết, trên người người sống sao lại xuất hiện thi ban chứ?

Nhìn bình rượu trên bàn, bình rượu nhỏ kia là đồ án làm từ hành lang, tỉ mỉ nghiên cứu, phía trên có đồ án đủ loại hoa nở rộ, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện phía dưới đó cất giấu rất nhiều khô lâu.

Đây chẳng lẽ là Thi Ban Bình trong truyền thuyết!

Hồ Thi Ban là âm vật chuyên dùng để ám sát, bản thân nó cũng không có độc, nhưng một khi uống rượu vào trong sẽ xuất hiện hai khối thi ban trên má. Một khi hai khối thi ban khép lại, người đó hẳn phải chết.

Thứ này có hai điểm cực kỳ xảo diệu. Thứ nhất, nó chỉ có tác dụng với người uống rượu đầu tiên. Thứ hai, nó có hiệu quả kéo dài cái chết. Người sử dụng có thể bất động thanh sắc nâng cốc trò chuyện cùng người bị giết, khiến cho đối phương chết như thế nào cũng không biết.

Theo truyền thuyết Thi Ban Cân là Chu Nguyên Chương vì diệt trừ khai quốc công thần mời ngoại nhân giang hồ cố ý chế tạo, vì phòng ngừa người tiết lộ bí mật, trên đời chỉ lưu truyền chuyện này. Chu Nguyên Chương từng dùng bình rượu này tự mình châm cho Lưu bá một chén rượu, Lưu bá liếc mắt một cái liền nhìn ra điểm khác thường của nó, kiếm cớ nói đầu bệnh phát tác không thể uống rượu, Lưu Bá Ôn nhìn ra Chu Nguyên Chương động sát tâm, vì thế ngày thứ hai liền ghi dấu quy ẩn.

Trong lòng ta một trận ác hàn, Niệm Sở vì giết Lý Ma Tử, lại không tiếc sử dụng loại thủ đoạn này. Ta cũng không biết giải trừ thi ban thế nào, đưa tay lấy bầu rượu kia, nếu đây là một món âm vật, thì mang về dùng âm vật xử trí.

Lý Ma Tử đột nhiên kêu to: "Không thể đụng vào!" Sau đó hắn dùng đầu quét qua, đem ấm Thi Ban quét xuống đất vỡ tan.

Bởi vì hắn bị trói trên ghế, dùng sức quá mạnh, kết quả ngay cả bàn ghế cũng ào ào một tiếng lật ngửa trên mặt đất.

Ta vội vàng đỡ Lý Ma Tử dậy, đầu hắn bị mảnh sứ làm bị thương, máu tươi chảy ròng ròng, Lý Ma Tử nói: "Mấy tiểu nha đầu kia vừa mới thả cái gì đó vào trong, ta sợ là ám khí."

Ta đau lòng nói: "Sao ngươi lại kích động như thế, bình thi ban vỡ rồi, còn bảo ta giải độc thi ban trên người ngươi thế nào?"

"Ta chết cũng không sao, ngươi tuyệt đối không thể có chuyện." Lý Ma Tử chảy nước mắt nói.

Ta thở dài một tiếng, nhìn mặt đất, trong bình cũng không có ám khí, chỉ có mấy đồng tiền xanh cũ kỹ. Ta buồn bực một hồi, đồng tiền này có cái gì nói không được, cho dù phía trên dính độc, bản thân Thi Ban Bình có thể giết người vô hình, còn cần làm như vậy sao?

Ta đếm thử, Thanh Phục tiền tổng cộng có hai mươi mốt đồng, con số này có hàm nghĩa đặc thù gì không?

Ta nhớ là mạng của Trọng Nhị hai lượng bạc, ta có chút không dám tin tưởng, thứ này cũng tồn tại trên đời sao? Ta nhớ lúc nhỏ gia gia từng kể một câu chuyện dân gian mua mệnh tiền, tiền mua mệnh lại gọi là đồng tiền sinh tử, ví dụ như người nào đó mạng nặng một lượng, dùng bất cứ cách nào giao mười đồng tiền cho ông ta, chẳng khác nào mua luôn mạng người này, mười đồng tiền này vô luận thế nào cũng không ném được, người này sau này cũng chỉ có thể mặc cho bố thí.

Niệm Sở vậy mà cũng có cả thứ này, xem ra Long Thanh Thu gửi gắm rất nhiều hy vọng vào nàng. Ta vừa mới chạm vào ấm trà này, chẳng khác nào lấy được hai mươi mốt đồng tiền, tính mạng của ta chính là vật trong túi rồi!

Ta hung hăng nghiến răng, người của Long Tuyền sơn trang, mỗi một người đều làm việc đến mức này sao?

Nơi này không thể ở lâu, Lý mặt rỗ bị trói quá lâu, huyết mạch chưa khôi phục, ta dìu hắn đi ra phía ngoài. Chúng ta đi tới trước xe, đuôi ngọc đột nhiên dùng mũi ngửi nói: "Kỳ quái, sao lại có một luồng huyết khí?"

"Huyết khí?"

Ta buông Lý Ma Tử xuống, kiểm tra xung quanh một hồi, sợ lại có mai phục. Khi ta chuyển đến chỗ xe, phát hiện thùng xe không ngừng rỉ máu, đã tụ thành một vũng máu nho nhỏ trên mặt đất.

Sau khi ta vội vàng mở thùng xe ra, bên trong là một cỗ thi thể nữ tử đã hoàn toàn thay đổi, yết hầu bị mở ra một cái động lớn, đồng tử tan rã, đã chết từ lâu.

Nhưng nó chỉ là một thi thể bình thường, không có khí tức đặc biệt. Đang lúc còn mù mịt, từ xa truyền đến tiếng sáo cảnh báo, mấy chiếc xe ngựa chạy nhanh tới nơi này, ta trong nháy mắt đã hiểu được, Long Tuyền sơn trang muốn giá họa cho ta, kế liên hoàn này thật sự là quá ác độc!

Xem ra lần này Long Thanh Thu Lộ muốn đẩy ta vào chỗ chết. Cho dù thế nào ta cũng không thể bị bắt, thế là dìu Lý Ma Tử nhảy vào bụi cỏ bên cạnh. Khi xe ngựa mở ra, chúng ta vội vàng cúi người xuống, nghe động tĩnh bên ngoài.

"Báo án giống như đúc với báo án, nơi này quả nhiên có cỗ thi thể, nhanh chóng tìm kiếm người đánh xe là ai!"

"Tra ra rồi, chủ xe tên là Trương Cửu Lân, là một thương nhân cổ bối."

"Người khác nhất định ở phụ cận, lập tức báo cho đội đội điều tra đến đây!"

Nghe thấy mấy câu vài lời của cảnh báo, ta siết chặt nắm tay, hàm răng cắn đến sắp vỡ ra rồi, Long Thanh Thu, lần này ta phải khiến ngươi chết hết.

Đột nhiên ta nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, quay đầu nhìn lại, Lý Ma Tử đang dùng sức che miệng, không ngừng có máu đen chảy ra từ kẽ ngón tay. Hắn vì không để cảnh sát nghe thấy, cưỡng ép không phát ra âm thanh...

Chương thứ hai ngàn năm mươi ba đào vong sinh tử.

Thấy Lý mặt rỗi nghĩ như vậy cho ta như vậy, trong lòng ta đau đớn, hai mắt cay cay, nhỏ giọng nói: "Lý Ma Tử, ta nhất định mang ngươi về trị tốt Thi Ban độc trên người ngươi!"

Lý Ma Tử xua tay: "Đừng để ý tới ta, ta đã là người chết, chờ đội ngũ kia tới là chạy không thoát!"

Lúc này sắc trời dần tối xuống, trước khi đội xe tới ta quả thật có cơ hội chạy trốn, nhưng làm sao ta có thể bỏ mặc Lý Ma Tử được? Lý Ma Tử giống như đã nhìn thấu suy nghĩ của ta, cười khổ một tiếng nói: "Trương gia tiểu ca, nhận thức ngươi một huynh đệ như vậy, mấy năm nay cùng nhau xuôi nam chạy bắc, ta đáng giá cả đời này, không có gì đáng nhắc tới. Lần này là ta tự làm tự chịu, ngươi không cần tự trách, nhanh đi thôi, ngươi bị bắt lại, ai thay ta báo thù?"

Ta chảy nước mắt nói: "Không được phép nói lời này, ta nhất định sẽ cứu ngươi, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải cứu ngươi!"

Vĩ Ngọc kêu lên: "Hỏa ca ca, ta đi dẫn dắt sự chú ý của bọn họ, các ngươi chạy đi, sau đó ta tự mình bay trở về."

"Chờ một chút!"

Ta tập trung tinh thần, đem Vô Hình châm thu hồi, đợi lát nữa vạn nhất đội quan dẫn theo chó cảnh giác đến, có Vô Hình châm ta cũng dễ thoát khỏi.

Ta tên là Lý Ma Tử đi! Ngọc đuôi hóa thành một con cáo trắng, vèo một tiếng xông ra ngoài, đi vòng quanh chân cảnh cảnh động loạn. Cảnh sát nhảy dựng lên làm cho cục diện đại loạn, ta nhân cơ hội này nhanh chóng dìu Lý Ma Tử rời đi, thi ban của Lý Ma Tử đã phát tác, thân thể đặc biệt suy yếu. Chúng ta chưa đi được bao xa đã thấy mấy cỗ xe đội kỵ binh chạy đến từ trên xe.

Mặc dù Ngọc đuôi là linh hồ, nhưng loại tương khắc, đối với chó cảnh giới thập phần sợ hãi, vừa nghe thấy tiếng chó kêu đã doạ chạy bỏ chạy.

Mấy tên quan vệ dắt theo chó cảnh giới, trốn theo mùi chúng ta đuổi theo. Cách bụi cỏ nghe thấy tiếng hít mũi của cảnh chó, tim ta đập nhanh đấy. Thanh âm kia càng ngày càng gần, mấy con chó cảnh giác trực tiếp tránh thoát khỏi sợi dây thừng lao đến, thân cỏ đảo ngược thành một mảng.

Sau đó sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng chó sủa điên cuồng, ta nhắm mắt, quyết định thật sự không được rồi, chỉ có thể động thủ thôi! Nhưng chờ vài giây cũng không có chó nhào tới ta, chúng nó kêu lên như lộ ra vài phần sợ hãi.

Quay đầu nhìn lại, trong bụi cỏ có một đám âm hồn đang đứng, những âm hồn đó như một bức tường ngăn cản cảnh cáo. Cảnh giới không nhìn thấy, nhưng cảnh báo chó lại cảm nhận được uy hiếp cực lớn, sợ tới mức xoay người lại, sủa inh ỏi không ngừng.

Một giọng nói non nớt ngây thơ nói với ta: "Thúc thúc, mau đi theo ta!"

Chỉ thấy Tiểu Hồng chui từ trong bụi cỏ ra, dáng vẻ của cô không mấy thay đổi, chỉ là nhảy lên không ít, khiến ta vui vẻ một hồi: "Sao ngươi lại tìm tới đây?"

"Nói ra rất dài dòng, chạy thoát trước rồi nói sau." Tiểu Hồng vẫy vẫy tay.

Ta dắt Lý Ma Tử đi theo Tiểu Hồng xuyên qua bụi cỏ đi vào một con đường. Trên đường có ngừng một chiếc xe cho thuê, ta do dự một chút: "Không được, bây giờ ta không thể ngồi xe được."

"Không sao, là người một nhà!" Tiểu Hồng đội mũ nói.

"Người một nhà?"

Ta vừa nhìn tài xế hai mắt vô thần, trên thân chồng lên một bóng người khác, thì ra là bị âm linh nhập vào, Tiểu Hồng đội mũ thao túng âm linh thủ đoạn thật sự càng ngày càng cao siêu.

Sau khi lên xe, Tiểu Hồng đội mũ nói: "Không thể về tiệm cổ, tiệm của ngươi đã bị kiểm tra niêm phong rồi."

"Là người ta phong?" Ta hỏi.

"Không riêng gì cảnh sát, còn có cục diện công cộng và đất đai, bọn họ nói ngươi có dính líu đến trộm mộ, đem tất cả đồ vật của ngươi vào trong đó, tiệm cũng đã niêm phong..." Tiểu Hồng đội mũ đáp.

Ta hung hăng đập một phát vào ghế ngồi, đây nhất định lại là bẫy của Long Tuyền sơn trang!

Hóa ra Tiểu Hồng đội trưởng nghe chuyện ở cô nhi viện của ta, ý thức được có lẽ ta có phiền toái, ngay đêm đó ngồi xe tới chỗ võ sĩ. Cô biết địa chỉ của ta, nhưng khi nhìn tới cửa là phát hiện rất nhiều xe ngừng liên quan tới công ty, thầm nghĩ chắc chắn ta gặp phiền toái.

Nàng hỏi thăm về cô nhi viện mà Võ Hán mới mở ở đâu? Một đường tìm tới nơi này, vừa hay nhìn thấy chúng ta bị chó cảnh đuổi theo muốn động sát tâm, nên xuất thủ tương trợ. Chỗ này hình như là núi phần mộ, thoáng cái đã triệu ra một đám đông âm linh.

Lúc này Doãn Tân Nguyệt lại đây, ta đang chuẩn bị nhận, nhưng ý thức được có gì đó không đúng. Doãn Tân Nguyệt có hai tấm thẻ, một là của võ sĩ, một tấm là dùng để đi công tác, bởi vì phí đi lại không bao giờ để gán ghép.

Doãn Tân Nguyệt làm như vậy dường như đang nhắc nhở ta, hiện tại nàng đã bị cảnh báo khống chế, hẳn là cảnh báo gọi nàng liên hệ với ta. Thông tin truyền tin vừa chuyển đến, vị trí của ta đã khóa chặt rồi.

Lớp máy truyền tin vang lên vài cái thì không vang lên nữa, sau đó bia đá của Lý Ma Tử vang lên, cũng là Doãn Tân Nguyệt dùng tấm thẻ bên ngoài kia đánh, xem ra bên cạnh nàng nhất định có cảnh báo giám thị cấm chế!

Ta lấy hết tất cả các thẻ điện đồng của ta và Lý Ma Tử ra ngoài, tách rời ném đi. Tiểu Hồng đội mũ đỏ nói: "Hiện tại liên bang vẫn chưa tuyên bố lệnh truy nã, nếu thật sự không được thì cứ ngồi đường xa mà rời khỏi võ hán đi! Ra bên ngoài tránh một hồi."

"Không được, ta không thể rời khỏi Võ Hán, hiện tại Lý Ma Tử đã trúng thi ban độc!" Ta cắn răng nói.

"Ma Tử thúc thúc, sao thế?" Tiểu Hồng đội mũ hỏi.

Ta gạt bỏ tình huống đại khái nói cho cô bé này, mũ đỏ nhỏ sợ hết hồn: "Cô bé kia thật sự nhẫn tâm như vậy sao? Vậy mà ra tay với phụ thân mình!"

"Nàng không phải là con gái, là con Xích Luyện Xà!" Ta hung tợn nói.

Vừa nhắc tới chữ "Xích" ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, lúc trước ta đại diện chức vị chủ trì bang chủ Trương gia áo đỏ, tại một đường khẩu của võ hán, chỉ là một lần ta chưa từng đi qua. Ta cố gắng nhớ lại địa chỉ, nói với tài xế, ta nói vô dụng, được nón tiểu Hồng thuật lại một lần nữa, tài tử mới chậm rãi phát động xe ngựa.

Sắc trời tối dần, chúng ta đi vào một con đường. Sau khi xuống xe, tiểu Hồng mũ chụp lên người tài xế âm linh, tài xế mới tỉnh như mộng, nhìn xung quanh, sững sờ nói: "Sao ta lại chạy tới đây?"

Chúng ta đi xuyên qua một hẻm nhỏ, đi đến trước một trạch viện cũ kỹ, trên cửa trạch viện viết một chữ "Trương gia Giang Bắc". Tại sao lại nói một chữ? Bởi vì bốn chữ mở ra hợp thành một chữ, người ngoài căn bản không hiểu là có ý gì, đây là ám hiệu của Trương gia.

Ta dùng Vô Hình châm nạy khóa cửa, đi vào trong nhà, trong phòng bố trí hương cổ sắc cổ hương, đồ gia dụng đầy đủ, còn dự trữ một ít đồ ăn, dược phẩm, một nhà mấy người ở đây cũng không thành vấn đề. Ta không khỏi cười khổ, lúc trước Trương Diệu Võ gọi ta làm đà chủ, ta còn chối từ đủ mọi cách, hiện tại cái đường khẩu này đã cứu mạng ta!

Ta giết Lý Ma Tử cẩn thận từng li từng tí đặt lên giường, cả người hắn đã không còn ý thức, cắn chặt hàm răng, trên người không còn chút khí nóng. Thi ban trên khóa đã lan tràn một mảng lớn, chỉ cách nhau một khoảng, với tốc độ này không đến ngày mai là sẽ khép lại.

Ta xé quần áo của hắn, cắn nát ngón giữa vẽ một cái lên ngực hắn một cái Khởi Dương Trận, dán lên bốn chân ngồi trên giường mấy loại linh phù. Ta vừa mới nhìn thấy trong tủ hàng dược phẩm có một cái sơn sâm củ cà sa kích cỡ trái cây, kêu Tiểu Hồng đi nấu chút nước gừng cho ta, trước mắt chỉ có thể tăng cường dương khí bản thân hắn dùng mạnh áp chế thi ban khuếch tán!

Tham Khương Thang sau khi nấu xong, chúng ta đỡ Lý Ma Tử, rót vào cho hắn ta từng chút một, trên người hắn ta dần dần có hơi nóng, nhưng cũng không rõ ràng.

Tiểu Hồng lắc đầu nói: "Không cứu được những thủ đoạn này của hắn."

"Ta cũng không có cách nào khác, chiếc bình kia đã bị đập nát." Ta thở dài nói.

"Chờ một chút, ta thử xem Băng Lạc Ti có thể chẩn đoán ra bệnh tình của hắn hay không!"

Tiểu Hồng từ trong túi sách lấy ra băng tơ Huyền mạch, đó là ba sợi tơ bạc rất nhỏ. Nàng đeo một đầu vào cổ tay Lý Ma Tử, một đầu buộc vào cổ tay của ta, một đầu khác để cho ta ngồi tại cái bàn phía trước, trong tay cầm bút, phía dưới để một tờ giấy trắng.

Chờ một hồi, băng lạc tơ chậm rãi nhảy lên, tự động đọc mạch tượng của Lý Ma Tử, dẫn dắt cổ tay của ta bắt đầu viết chữ. Tiểu Hồng lại gần xem, chỉ thấy trên giấy chậm rãi viết xuống một hàng chữ phồn thể dọc -

"Bệnh này đúng là bệnh nan giải!"

Hạng hai ngàn năm ba trăm ngọn nến lấy mạng.

Trong lòng ta chợt lạnh, ngay cả y thánh trương trương trọng cảnh cũng nói không giải, lần này Lý Ma Tử thật sự vô lực xoay chuyển trời đất sao?

Lúc này cổ tay của ta lại bắt đầu run run, tiếp tục viết bên cạnh hàng chữ kia: "Nên dùng trứng cá trê ba năm ba tiền, độc của ong hoàng... "

Hóa ra vấn đề nan giải là người khác có thể không hiểu, ta cười mắng: "Mẹ nó, lão đầu chết tiệt, ở thời điểm mấu chốt này còn dám làm màu với ta!"

Tiểu Hồng làm một cái thủ thế chớ lên tiếng, ta nhanh chóng câm miệng, chọc Trương Trọng Nhâm cảnh không cho mở đơn thuốc thì thảm rồi.

Cây bút kia chậm rãi viết: "Đồ đao huyết gỉ bốn tiền, một lượng long sa, Bồ Đề Thủy hai tiền, Quỷ Sương một chút tiền, một viên Huyết Thấm Đan."

Viết đến đây, dừng bút, trong lòng ta cả kinh, mấy vị tiền này tất cả đều là thứ kịch liệt đau nhức. hà Đồn trứng không cần phải nói, trong mỗi tổ ong vò vẽ đều có một con ong to lớn hình thể, phía sau đuôi nó là kịch độc vô cùng, càng người phải chết, độc tố nó phân ra tiết liền kêu là độc của ong hoàng.

Đồ đao rỉ máu đã từng giết người, đồ đao cũng mọc ra rỉ sắt màu đỏ máu. Thứ này chẳng những có độc, mà còn mang theo oán khí rất mạnh!

Thiên hống sa là những viên đá được luyện từ thủy ngân dưới nhiệt độ cao, trước kia đạo sĩ luyện đan thường luyện ra thứ này nên từng nuốt qua không ít người.

Chẳng lẽ Bồ Đề Thủy là tinh hoa gì đó của hòa thượng? Muốn ta đi đâu tìm đây?

Về phần Quỷ Sương và Huyết Thấm Đan thì ta không hiểu rõ lắm, Tiểu Hồng đội mũ giải thích: "Quỷ Sương chính là tro do quỷ hỏa đốt thành, đêm khuya đặt miếng thủy tinh ở trên phần mộ, có thể hun ra một ít tro trắng, đây là Quỷ Sương; Huyết Thấm Đan là thai phụ mang thai ba tháng sau khi chết, từ trong cung tử móc ra một viên đan, thật ra là đứa bé chưa thành hình, oán khí rất mạnh."

Bút kia đổi thành một nhóm, chậm rãi viết: "Đây là phương pháp lấy độc tấn công độc, lão phu tự nhận có ba phần thắng trở về thiên hạ!"

Viết đến đây băng lạc ti tự động rủ xuống, bút cũng không động. Ta chán nản một trận, lại không nói mấy thứ tài liệu này rất khó kiếm được, cho dù gom góp đủ, cũng chỉ có ba phần tỷ lệ cứu sống Lý Ma Tử sao?

Nhưng ta lại nói với mình, ba phần thì ba, rất nhiều chứng nan tạp chứng thậm chí còn không có tỷ lệ sống một phần trăm, người nhà chẳng phải vẫn dốc hết khả năng chữa bệnh sao?

Trước mắt ta không thể tùy ý đi lại, lại không liên lạc được ra bên ngoài, mà mũ đỏ không quen biết võ nam tử, ta gọi đuôi ngọc ra, bảo nàng tìm tài liệu trên danh sách danh sách danh sách.

Ngọc đuôi vừa nhìn thấy Tiểu Hồng đội mũ, giả mặt quỷ nói: "Sửu Bát Quái, tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Cái mũ tiểu hồng không có tính toán với nàng, ngọc đuôi nhìn một cái đơn nói: "Ta có thể đi ăn vụng một ít trong quán, độc của Phong Hoàng dễ làm, ngươi muốn ăn ong mật cũng không có vấn đề gì, những thứ khác ta không lấy được."

Tiểu Hồng đội mũ nói: "Quỷ Sương và Huyết Thấm Đan để ta làm cho, ta là bằng hữu của quỷ, ngươi chỉ cần nói cho ta biết y viện và mộ địa của Võ Hán là được rồi."

"Được, vậy hai người mau đi về nhanh." Ta phân phó.

Hai người cùng đi ra ngoài, đuôi ngọc vừa đi vừa khoe khoang với mũ Tiểu Hồng: "Mau nhìn, ngực ta còn lớn hơn ngươi, ước ao sao?"

Ta nhìn qua một cái, còn lại ba cái, dao mổ rỉ máu kỳ thật cũng không khó làm, nơi đồng hành thu âm vật khẳng định có dao mổ cổ đại. Về phần hống sa có chút phiền toái, tự mình mua rượu dùng đèn nung đốt không ra, thể nào cũng ở trong nhiệt độ cao của lò đan nung chế ra, còn Bồ Đề Thủy thì càng khó, ta đi đâu tìm một lão hòa thượng hèn mọn chút tinh hoa cho ta chứ?

Thi ban trên mặt Lý Ma Tử vẫn còn dài, đã mở rộng ra to bằng bàn tay trẻ con, ta không ngừng nói chuyện với hắn, hy vọng có thể khơi dậy ý chí cầu sinh của hắn.

Trời hoàn toàn tối đen, ta ngồi trong phòng không khai đèn, tâm tình phức tạp. Lúc này bên ngoài truyền đến vài tiếng thùng thùng, như tiếng gõ mõ, một thanh âm già nua vang lên: "Trời khô đồ khô, coi chừng nến!"

Ta kinh ngạc một hồi, võ giả bao nhiêu năm nay đều không có người đánh canh rồi, chẳng lẽ hai năm qua lại khôi phục truyền thống dân tộc rồi?

Người gõ canh ngay sau đó thì thầm: "Lúc Chúc Diệt, Cô Lân Khấp Huyết!"

Ta lập tức nhảy lên, người gõ canh có vấn đề. Ta lao vào trong sân, một tờ giấy dầu dán vào tường viện ném vào, phát ra một tiếng vang thanh thúy. Ta nhặt lên xem thử, bên trong có mấy cây nến, phía trên phân biệt viết Lý Ma Tử, Doãn Tân Nguyệt, Trương Tiểu Phàm, đuôi ngọc, Tiểu Hồng, cái tên đầu tiên, tất cả đều có trường đoản, cây Lý Ma Tử ngắn nhất, chỉ dài bằng ngón cái.

Ngọn nến "Vèo" một tiếng tự động nhóm lửa, làm ta giật nảy mình, thì ra trên bấc đèn có bôi một lớp vảy, gặp phải không khí là có thể tự cháy.

Ta trong nháy mắt hiểu được, mấy cây nến này tượng trưng cho tính mạng mấy người bên cạnh ta, nhưng độc nhất vô nhị của ta, vừa rồi người gõ canh nói cái gì "Cô Lân Khấp Huyết", đại khái là lần này Long Thanh Thu quyết định giết sạch tất cả mọi người bên cạnh ta.

"Khốn kiếp, giả thần giả quỷ!"

Ta chuẩn bị thổi tắt tất cả nến, nhưng nghĩ lại không được, ta đã thấy qua thủ đoạn của Long Tuyền sơn trang, nến vừa tắt, thật sự có thể bọn họ sẽ động thủ.

Ta chỉ có thể đem mấy cây nến cắm ở trên bàn bát tiên của phòng khách, lo lắng nhìn chằm chằm vào chúng. Lần này Long Thanh Thu thật sự muốn quyết một trận tử chiến với ta, nhưng ta chỉ có thể co đầu rụt cổ ở chỗ này, trong lòng giống như cỏ mọc cỏ xao động bất an.

Ta nhìn ánh lửa chập chờn nhảy lên ngủ gà ngủ gật, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận ánh lửa, ta quá sợ hãi, Long Tuyền sơn trang sẽ không phóng hỏa ở đây chứ? Nơi này đều là nhà cũ kỹ, cháy lên lập tức ảnh hưởng cả con phố, chạy không thoát.

Ánh lửa di động đến ngoài cửa viện, truyền đến một trận tiếng gõ cửa kịch liệt, ta cách cửa hỏi: "Ai?"

Một giọng nói kinh hỉ nói: "Hội Trưởng, quả nhiên ngươi đang ở đây, mau cứu chúng ta."

Giọng nói này không phải là Lý Đại Mặc của hội hợp tác Âm Thương sao?

Ta mở cửa nhìn vào, toàn bộ thương nhân âm vật của võ hán cơ hồ đã tới, bao gồm đồng hành trên đường cổ, một người mang theo một chiếc đèn lồng nhỏ, ta vừa mới nhìn thấy ánh lửa chính là từ đèn lồng phát ra.

Ta hỏi làm gì, hỏi bọn họ một cái đèn lồng, Lý Đại Mặc mở đèn lồng cho ta xem, bên trong là một cây nến đã viết tên của hắn.

Hóa ra toàn bộ thương nhân âm vật hầu như vào cùng một thời khắc đó nhận được ngọn nến viết tên mình. Mọi người đều sợ hãi cực kỳ, điều duy nhất có thể nghĩ đến là tranh thủ thời gian đến tìm ta, vì vậy dùng đèn lồng nhỏ đem nến bảo vệ cẩn thận, mang theo nó đến gặp ta.

Nhìn thấy toàn bộ thủ hạ đều đến đây, ta thoáng phấn chấn một chút, đây dù sao so với người cô đơn vẫn tốt hơn một chút, liền gọi bọn họ mau chóng tiến vào.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí cắm nến lên bàn, ta thuật lại chuyện mình gặp phải lúc trước, một tên đồng hành nói: "Long Tuyền sơn trang là vì ngươi mà tới, tại sao lại lôi kéo chúng ta vào đây?"

Lời của hắn được không ít người đồng ý, nhưng do hạn chế được ta mặt mũi không tốt lên tiếng ủng hộ, Lý Đại Mặc vỗ bàn một cái nói: "Ngày thường hội trưởng làm sao che chở các ngươi, ngươi không được vong ân phụ nghĩa, có lúc ăn thịt là huynh đệ, có lúc khó khăn liền không ra mặt sao?"

Hắn bỗng nhiên chấn động mấy cây nến lung lay sắp đổ, mọi người vội vàng khuyên nhủ: "Này này, ngươi cẩn thận một chút, ngọn nến dập tắt muốn chết người đấy."

Lý Đại Mặc tức giận nói: "Long Tuyền Sơn Trang đúng là khinh người quá đáng, chỉ dùng một ngọn nến đã đủ khiến chúng ta hạn chế, bây giờ ta sẽ thổi bay tất cả những ngọn nến này, chẳng lẽ bọn họ có thể giết sạch chúng ta hay sao?"

Mọi người ngăn cản: "Đừng đừng đừng, muốn chém gió chính là ngươi đấy, đừng có thổi chúng ta!"

Không ít người đều nhớ lần đó, Long Tuyền sơn trang vẽ những đường máu trên mặt đất, chuyện kẻ vượt giới chết.

Đây là thủ đoạn mà Long Tuyền Sơn Trang thường dùng, dùng sợ hãi để từ từ tiêu hao đối thủ, làm cho đối thủ tâm lực lao lực quá độ, ta nói: "Đều đừng cãi vã nữa, trước mắt chúng ta không thể tự loạn trận cước, huynh đệ Lý Ma Tử của ta hiện tại đã trúng thi ban độc, ở đây có một phương thuốc có thể chữa khỏi cho hắn, xin các vị hãy thi triển thần thông giúp ta đi lấy."

Ta đưa Phương Tử cho bọn họ xem, bọn họ vừa xem vừa lắc đầu, biểu thị không dễ làm.

Một mực không mở miệng, lão bản Bạch nói: "Ta gần đây ngược lại thu được một thanh Quỷ Đầu đại đao dùng cho hành hình đời Minh, lúc này ta phải đi tới thương khố lấy."

"Ta đi cùng với ngươi!" Ta nói.

"Không không không, Trương đại chưởng quỹ, ngươi ở lại chỗ này tọa trấn! Vạn nhất có tình huống gì cũng dễ ứng đối, Long Tuyền sơn trang sẽ không để mắt đến loại tiểu nhân vật như ta đâu."

Ta vỗ vỗ bả vai ông chủ Bạch, dặn dò hắn trên đường đi nên ông chủ Bạch đi không lâu thì đột nhiên có người sợ hãi kêu lên: "Có nến tắt rồi, có nến tắt rồi!"

Ta nhìn đống nến kia, diệt chính là hai cây đuôi ngọc cùng mũ đỏ nhỏ, hai cây nến rõ ràng đặt ở trung tâm, nhưng chỉ có hai cây này tắt, ánh nến chung quanh còn chưa run lên một cái.

Ta lập tức có dự cảm bất tường mãnh liệt!

Chương thứ hai ngàn năm mươi ba đại phá tiền sinh tử.

Ta đã thử dùng ý niệm gọi Ngọc Vĩ trở về, nhưng lại không cảm ứng được. Ta run rẩy ngồi xuống, mọi người thấy sắc mặt ta khác thường, hỏi thăm lẫn nhau đã xảy ra chuyện gì, người liên hợp Âm Thương hội biết Ngọc Vĩ là linh sủng ta nuôi, nhỏ giọng nói cho bọn họ biết.

Bây giờ ta không thể rời khỏi nơi này, vì thế tập trung tinh thần để châm vô hình bay ra khỏi viện, ở trong phạm vi hai trăm thước tuần tra một vòng, ta kinh ngạc phát hiện đường phố chung quanh vậy mà không có một bóng người, ngay cả nhà ở phụ cận cũng bị đèn đen.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lý Đại Mặc đột nhiên đứng lên nói: "Cút mẹ nó, ta còn không tin những lời ma quỷ khiến người chết, chẳng lẽ Long Tuyền sơn trang là Diêm Vương gia sao?"

Nói xong hắn liền thổi về ngọn nến của mình, thế nhưng mình chưa thổi tắt, lại đem ngọn nến của một người khác thổi tắt.

"Lý Đại Mặc, con bà ngoại nhà ngươi!" Người bị thổi tắt ngọn nến kia nhảy dựng lên, đẩy Lý Đại Mặc một cái, nào ngờ Lý Đại Mặc lại ngả về phía sau, thuận tay đẩy ngã hai cây nến bên rìa bàn.

Chủ nhân ngọn nến lập tức đứng dậy, một mình đánh tên Lý Đại Mặc kia, một người khác đi thổi nến cho Lý Đại Mặc.

Giờ phút này tràng diện hỗn loạn, đột nhiên ta ý thức được, đây là mưu kế của Long Tuyền sơn trang, là muốn để chúng ta hao tổn, ta hô to một tiếng: "Dừng tay cho ta!" Nhưng tình cảnh quá loạn, thanh âm của ta đã hoàn toàn bị che khuất.

Vì thế ta mới dùng Vô Hình châm đâm vào người năm người này một chút, bọn họ mới dừng lại, sững sờ nhìn ta.

"Đánh đánh đánh đánh, ai thích đánh, một mình vào phòng bếp lấy thanh đao, đến đường chém nhau!" Ta phẫn nộ quát: "Ai dám gây chuyện trong phòng này thì cút ra ngoài cho ta."

Mọi người không nói gì được, đột nhiên có người phát hiện một việc: "Trương đại chưởng quỹ, vì sao trong này không có tên ngươi?"

"Ai da!"

"Đây là có chuyện gì?"

Thời gian ta không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ trực tiếp nói cho bọn hắn, Long Thanh Thu hi vọng ta nhìn tất cả mọi người chung quanh chết thảm? Vậy tất phải đại loạn, tất cả mọi người trước mắt đều là chim sợ cành cong, tuyệt không thể nói ra sự thật.

Ta nói: "Ta không biết Long Thanh Thu tính toán gì, nhưng ta biết một chuyện, đêm nay chỉ cần các ngươi đứng trong phòng này, ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi chết!"

Mọi người nghe xong lời này, dần dần an ổn xuống, chỉ là nhìn mấy cây nến đã tắt kia, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Ta đã cùng Long Tuyền sơn trang qua vô số lần giao lưu, cũng hiểu rõ thủ đoạn của bọn họ. Trên đời không có thủ đoạn lấy tính mạng người ngoài ngàn dặm, hơn nữa Long Thanh Thu đã xưa đâu bằng nay, hắn hiện tại là một thân thống lĩnh, phụ tá đắc lực mất hết, ngay cả Thập Nhị Tử Tiếu cũng phải bồi dưỡng một lần nữa, hắn đi đâu ra miệng biển thực hiện Chúc Diệt Nhân chứ?

Lúc này, một người vừa bị thổi bay ngọn nến muốn đi nhà tắm, nhà cầu ở bên phải sân nhỏ, hắn sợ xảy ra chuyện, liền gọi một người khác phụng bồi. Ta hấp thụ một bài học trước đó, dùng châm vô hình đi theo hắn, không cho hắn rời khỏi mi mắt của ta.

Người nọ toàn bộ quá trình đi nhà tắm ta đều giám thị, trong phòng vệ sinh ánh sáng chói mắt, người đó ngồi ở trên bồn cầu, không ngừng nhìn trái nhìn phải, dáng vẻ rất bối rối.

Đúng lúc này, đột nhiên có người hô to: "Hắn chết rồi! Hắn chết rồi!"

Mọi người lập tức nổ tung, chỉ thấy một thương nhân âm vật ngồi dưới đất thổ huyết không ngừng, trong máu tươi xen lẫn từng mảnh nội tạng, phun ra hai mắt ngã quỵ trên mặt đất.

Cùng lúc đó, bên ngoài vang lên một tiếng hét: "Xảy ra chuyện rồi!"

Ta nhanh chóng thay đổi sang nhìn kim Vô Hình, chỉ thấy người trong phòng vệ đang cắm vào trong bồn cầu, hai chân run rẩy liên tục, lập tức xông tới cửa đá văng ra, ôm chân hắn nhổ ra ngoài. Ban đầu không kéo được, đột nhiên rắc một tiếng, lôi cả người hắn ra ngoài, ta đặt mông ngồi bệt xuống đất.

Lại nhìn người trên mặt đất, từ cổ trở lên đều không có gì, vết thương đang không ngừng chảy máu ra ngoài!

"Ta không muốn chết! Ta không muốn chết!" Một người bị tắt ngọn nến hét lên thất thanh.

Hắn đột nhiên nhào tới bóp cổ ta, vừa rồi bất ngờ không kịp đề phòng, người chung quanh hoàn toàn không phản ứng kịp. Hắn ấn ta trên mặt đất bóp đến mức một trận hít thở không thông, ta thấy hai mắt hắn sung huyết, từ trong hàm răng cắn chặt tiết ra một lời âm tàn: "Trương Cửu Lân, ngươi không bảo vệ được ai, không ai bảo vệ được..."

Ta dùng đầu gối hung hăng đẩy nó ra, đột nhiên trên mặt hắn nứt ra một khe thẳng tắp, từ lông mày xuyên qua mũi đến cằm, một đường lan tràn xuống dưới cổ, sau đó vỡ thành hai nửa. Nếu không có quần áo bọc, nội tạng liền rơi xuống trên người ta.

Ta dọn xác chết trên người đẩy ra, lau máu trên mặt một nắm, mọi người thấy một người sống sờ sờ không có bất kỳ điềm báo gì liền vỡ thành hai nửa, sợ đến hồn phi phách tán.

Lý Đại Mặc quỳ xuống ôm cánh tay của ta, khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem: "Hội Trưởng, cầu xin ngươi cứu ta, xin ngươi!"

Ta đẩy hắn ra, đầu của ta tê dại, Long Tuyền sơn trang từ bao giờ mà có thủ đoạn mạnh mẽ như vậy.

Lúc này hắn từ trong túi Lý Đại Mặc rớt ra một đồng tiền, ta vừa nhìn thấy đúng là đồng tiền sinh tử, lập tức hiểu ra!

Ta giơ đồng tiền kia lên hỏi: "Ai trên người có cái này?"

Mọi người kinh ngạc, dồn dập nói: "Ta hôm nay vừa thu được mấy đồng tiền như vậy."

"Buổi sáng có người ném ở tiệm của ta, ta liền thu lại."

"Vừa mua một cái bánh nướng, phát hiện bên trong túi có mấy đồng tiền."

"Ta nhặt được ở trên đường!"

"Kỳ quái, rõ ràng ta đặt ở trong rương, sao lại chạy đến trên người ta."

Cũng giống như ta dự đoán, mỗi người gần đây đều đạt được đồng tiền sinh tử, Long Tuyền sơn trang đã nắm trong tay tất cả mọi người, muốn bọn họ chết như thế nào thì chết. nến chẳng qua chỉ là ngụy trang, nhưng độc chiếm không được ta, ta nói cho bọn chúng biết hiệu lực của đồng tiền này, mọi người sợ tới mức nghẹn họng nhìn trân trối.

Ta đã làm một thí nghiệm nhỏ, bảo Lý Đại Mặc ném đồng tiền trên người hắn vào trong cống ngầm, sau khi ném đi thì quả nhiên vẫn nhớ tới túi tiền.

Xem ra thứ này cũng giống như tà môn trong truyền thuyết, bất kể ném như thế nào cũng không được!

Nhưng thứ này là chết, người là còn sống, tiền đồng sinh tử tuy rằng có thể giết người vô hình, nhưng lại có một nhược điểm, nó chỉ có thể đơn độc nhằm vào một người nào đó. Ta nghĩ đến một chiêu có lẽ khắc chế nó, ta kêu người vào trong phòng lấy tơ đồng, đem tiền đồng của tất cả mọi người xâu lại, một chuỗi tiền đồng ít nói có mấy trăm, trực tiếp bị ta ném ra ngoài sân.

Đồng tiền nối liền thành một thể ở trên mặt đất không ngừng chuyển động, phát ra tiếng ào ào, nhưng lại không biết nên trở về trên người ai?

Không ít người mừng đến phát khóc, khen ta thủ đoạn cao siêu, ta thở dài một tiếng, rõ ràng một gian thương nhân âm vật, gặp chuyện lại không thông minh bằng ta nửa phần.

Lúc này có người chạy tới nói cho ta biết, Lý mặt rỗ đã tỉnh, ta tranh thủ vọt vào phòng ngủ, trông thấy Lý mặt ngồi lên, ta vô cùng mừng rỡ. Nhưng vừa nhìn thấy mặt hắn, giữa hai tấm thi ban chỉ còn lại có một cái hẹp hẹp, trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ đây là đang hồi quang phản chiếu!

Ta vội vàng kêu lên: "Mạch, ngươi mau nằm xuống, khí huyết một khi hoạt động, thi ban này sẽ lớn nhanh hơn."

Lý mặt rỗ cười nói: "Trương gia tiểu ca, ta vừa mơ một giấc, giấc mơ này giống như thực, như tuyệt hẹn ta đến chỗ chết của nàng gặp mặt. Nhất định là Niệm Sở đã để hồn sự của mẹ con cho ta, trước khi chết ta đã đi gặp hai mẹ con mình."

Ta tức giận đến mức cho hắn một bạt tai: "Ngươi hồ đồ, cả đời này ngươi nhất định phải thua ở trên tay tiện nữ nhân này sao? Nàng đã hại ngươi thành cái dạng gì rồi."

Lý Ma Tử không tức giận, lấy ra điện thoại di động cho ta xem, bên trên có chút tin, Hạ lão sư giơ một cây bổng thai nghén, mặt mày hớn hở, phía dưới viết: "Ma Tử, chúc mừng ngươi phải làm cha!"

Lý Ma Tử thở dài nói: "Khi còn trẻ ta tới Hoàng Sơn chơi, để một người mù coi bói bói cho ta một quẻ. Hắn tặng ta một câu, ta đã sớm quên mất câu này, nhưng vừa rồi đột nhiên nghĩ ra. Hắn nói như vậy đấy, là Hạ Vũ đầu mùa xuân, tuyết chưa tan núi mất."

"Ôi! Con mẹ nó ta đúng là ngu ngốc đệ nhất trên đời này, sắp chết mới hiểu được ý nghĩa của câu nói này. Tiểu ca, là ta hồ đồ, ta không nên đi nhận nuôi niệm sở, ta hiện tại thật ra là đi gặp nàng, để tránh con rắn độc này lại gây họa cho những người khác!"

Ta nắm chặt tay: "Lý Ma Tử, ngươi đừng đi mạo hiểm, lập tức ta đem thuốc mang đến, ngươi sẽ không có việc gì đâu."

Hắn ta sờ sờ khuôn mặt mình, cười khổ nói: "Không kịp nữa rồi, ta đã sắp chết rồi, không có gì phải sợ. Trương gia tiểu ca, để ta đi cho!"

Nói xong nước mắt của hắn rơi trên giường, ta cũng khóc lên, ta hung hăng rơi lệ: "Ta đi cùng ngươi!"

Hắn vỗ mạnh lên vai ta: "Huynh đệ tốt!"

Trong hai ngàn năm ba trăm vạn quân thứ ba, tiến thẳng đến thủ cấp.

Lý Ma Tử được ta đỡ đứng lên, đầu váng mắt hoa một trận. Ta nhớ trên người còn có mấy viên đan dược, hiệu lực giải độc, liền bảo hắn ngậm toàn bộ trong miệng, có lẽ có thể chậm lại độc trong thi ban phát tác.

Người sắp chết, ngược lại trở nên rất thoải mái, Lý mặt rỗ còn trêu đùa ta mấy câu, điều này làm cho trong lòng ta càng thêm khổ sở!

Hiệu lực của Sinh Tử Đồng Tiền đã được giải trừ, người ở đây tạm thời không có việc gì. Lý Ma Tử mang theo dao găm, trước khi đi ta dặn dò Lý Đại Mặc một chuyện, bảo y đưa cho Doãn Tân Nguyệt và Phàm, nếu có cảnh sát ở phụ cận thì thôi, để tránh bị theo dõi, Lý Đại Mặc vỗ ngực nói: "Việc này cứ giao cho ta!"

Nếu ta không nói cho Lý Ma Tử, lúc đội nón đỏ và Ngọc Vĩ xuất môn tìm thuốc gặp bất hạnh, sợ hắn có gánh nặng tâm lý.

Bọn ta một đường đi tới căn nhà chót nát như tuyết kia, từ xa xa nhìn thấy hai người đứng ở đó, một là Niệm Sở, một là Âm Linh như tuyết, gương mặt của nàng tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, ngực còn có một lỗ máu lớn.

Ta dùng tay cản Lý Ma Tử lại, ra hiệu hắn không nên tới gần nữa. Niệm Sở bây giờ là cao thủ sử dụng âm vật, chung quanh có thể sẽ có mai phục.

Niệm Sở cười lạnh nói: "Ngươi quả nhiên đã tới, thật sự là phụ ái của vĩ đại!"

Lý Ma Tử mắng: "Ngươi sai rồi, thằng nhãi con, hiện tại ta chỉ hối hận một chuyện, lúc trước không bóp chết nghiệt chủng như ngươi."

Niệm Sở cười to, cười đến mức khiến người ta sởn cả tóc gáy: "Năm đó ngươi giết mẫu thân ta như thế nào, ta ở ngay đây, dùng cách thức tương đồng giết chết ngươi, nhưng ta muốn khiến ngươi thống khổ gấp trăm lần!"

Thừa dịp hai người bọn họ nói chuyện, ta nhanh chóng tế lên Vô Hình châm đem phụ cận xung quanh điều tra một lần, ngoài ý liệu là, nơi này vậy mà không có cạm bẫy. Khi ta đem trinh sát mở rộng nửa đường, phát hiện rất xa có một đám người nằm ở trong bụi cỏ, bọn họ vẫn không nhúc nhích, ta không xác định bọn họ đến cùng có phải là người hay không?

Niệm sở nhét một cây móng tay khô vàng vào trong thân thể tuyết trắng, như tuyết vô cùng thống khổ ngẩng cổ lên, ánh mắt thoáng cái trở nên đằng đằng sát khí, mái tóc như lửa hất lên cao.

Sợi móng tay kia có thể là từ trên thân Như Tuyết luyện ra, làm cho nàng lập tức hóa thành Quỷ Vương!

Lý Ma Tử như tuyết "Vèo" một tiếng lao tới, duỗi ra mười móng nhọn đẫm máu ra bắt lấy Lý Ma Tử, ta hô to một tiếng: "Lý Ma Tử, đổi vũ khí!"

Hắn ném dao găm cho ta, ta ném dương đao trong Trảm Quỷ Thần song đao cho hắn. Trên đường tới ta đã quán chú linh lực vào song đao. Dương khí của dương đao cực thịnh, chém giết ác quỷ vô cùng thích hợp.

Như tuyết bảo hắn đối phó, ta trong trăm vạn quân, trực tiếp lấy niệm thủ cấp Sở!

Theo hạt giống tiểu nghiệt chủng này ta không có ý lưu tình, châm vô hình trực tiếp bay qua mở ba cái lỗ trên người nàng, Niệm Sở nôn ra một ngụm máu lớn quỳ trên mặt đất. Nàng tuy rằng chỉ cần lấy âm vật ra, dù sao thân thủ cũng không bằng người trưởng thành.

Lúc này ta đột nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai của Vĩ Ngọc: "Đau quá! Đau quá!"

Niệm Sở cười ha ha, lau máu nơi khóe miệng: "Ngươi cứ giết ta đi, ta bị thương, tiểu hồ ly của ngươi cũng sẽ bị thương, ta chết, hắn cũng chết!"

Trong lòng ta hoảng hốt, Vĩ Ngọc còn sống, nhất định là nàng bị một món Âm vật nào đó bắt giữ, sinh ra hiệu quả trói buộc mệnh cách với Niệm Sở.

Niệm Sở rút ra một cây trường tiên màu trắng, chiều dài khoảng hai mét, mỗi một đốt roi kia đều được điêu khắc bằng xương người, khi múa may đều phát ra tiếng động giống như con rắn sau đuôi. Trường tiên phá không mà đến, ta nghiêng người tránh một chút, nhưng vẫn chậm một bước, mũi roi sắc bén xát lên trên gương mặt ta một vết máu.

Niệm Sở tùy ý huy động cánh tay. Dù sao nàng cũng là đứa trẻ, lực lượng không đủ, thế nhưng bạch cốt tiên này lại múa may gió rít gào, vô cùng ác liệt, tựa hồ nó có thể tự do công kích đối thủ.

Ta là người hành nghề dùng roi, biết loại vũ khí này uy lực càng xa càng lớn, gần người ngược lại càng không được. Vì vậy tận lực tránh ngọn roi, từ từ rút ngắn khoảng cách, niệm sở cùng đuôi ngọc mệnh cách buộc chặt, hiện tại ta căn bản không thể giết nàng, nhưng nhất định phải nghĩ kế phế bỏ nàng!

Niệm Sở nhìn thấu suy nghĩ của ta, không ngừng lui về phía sau. Lúc này ta đã ăn thấu số lượng Bạch Cốt Tiên, nhanh chóng tới gần nàng, giương tay chém đứt roi, những khớp xương đó nhao nhao rơi xuống đất.

Niệm Sở giả vờ kinh ngạc: "Khó trách Trang chủ tốn nhiều thời gian như vậy để tính kế ngươi, quả thật ngươi rất mạnh!"

"Ít quái khí ở đó đi, kêu các ngươi tất cả nhân mã mai phục xuất hiện đi!" Ta cả giận nói.

"Mai phục?" Niệm Sở cười to: "Những người kia đều là người chết, ta vừa mới giết chết chính là vì sử dụng món âm vật này."

Nói xong cô cầm một cây dù lên, cây dù kia dùng xương người làm khung xương, da người làm mặt dù, cô căng ra chậm rãi xoay tròn. Chẳng lẽ nó là oán quỷ khóc thiên tán? Nghe nói nó có thể gọi tới tiếng quỷ khóc bốn phương tám hướng, tiếng người chết càng thảm càng thê lương, tiếng khóc này không phải tầm thường, có thể trực tiếp chấn vỡ tâm mạch, chỉ có người dưới chiếc dù mới có thể may mắn thoát khỏi.

Trên mặt Niệm Sở lộ ra vẻ vô cùng say mê, giống như một đứa trẻ biết yêu món đồ chơi, nội tâm của cô bé này đã hoàn toàn vặn vẹo.

Đột nhiên giữa trời xuất hiện mưa, mưa mang theo nhiệt độ, ta nhìn bàn tay thì thấy đó là máu!

Thảo nào lại gọi là oán quỷ khóc trời, vậy mà có thể khiến cho bầu trời trực tiếp rơi xuống mưa máu!

Động tác Niệm Sở Chuyển Tán càng lúc càng nhanh, giọt máu giữa không trung bắt đầu rung rung, bốn phương tám hướng truyền đến một trận thanh âm quỷ khóc thê lương đến cực điểm, chấn động khiến huyết dịch toàn thân ta sôi trào, xương cốt rung động rào rào, đầu như muốn nứt ra.

Ta dùng sức cắn đầu lưỡi kích phát dương khí, liều mạng mặc niệm đạo đức dày đặc, nhưng hiệu quả cực kỳ bé nhỏ.

"Thiên địa vô cực, khai." Ta lại lấy ra mấy tấm linh phù muốn bày trận trên mặt đất, nhưng lá bùa vừa lấy ra lập tức bị mưa máu thấm ướt, thứ này thiết kế quá hiểm ác, bất luận pháp thuật gì ở trong mưa máu đều sẽ bị hóa giải vô hình.

"Đừng khóc nữa, đừng khóc. Dừng lại! Dừng lại!"

Ta quay đầu nhìn lại, Lý Ma Tử đang bịt tai lăn lộn trên mặt đất, Âm Linh như tuyết vốn đã bị trọng thương, sau khi được huyết vũ tẩm bổ lập tức phục hồi như cũ, nàng nhào tới chộp tới Lý Ma Tử.

Niệm sở cười to: "Chết đuối là biết nước, làm thương nhân âm vật cả đời, cuối cùng chết trong tay âm vật, thật sự là châm chọc lớn! Trang chủ biết rõ tu vi của ngươi tổn hao nhiều, không thể nào khống chế pháp bảo Cửu U môn nữa, cái ô này chính là làm ra vì ngươi."

"A!" Ta hô to một tiếng, muốn mạnh mẽ xua tan tiếng ma âm này tát vào tai, lao về phía Lý Ma Tử. Ta nhặt lên dương đao chém vài đao về hướng âm linh như tuyết, nhưng nàng đắm chìm trong mưa máu, căn bản chịu không nổi thương thế.

Ta cắn chặt răng, nắm lấy Lý mặt rỗ chạy khỏi khu vực này, cảm giác như hai cái kim cương điện ở trên huyệt Thái Dương dùng sức chui vào. Cái loại thống khổ trên tinh thần này quả thực không cách nào hình dung, ta đột nhiên phát hiện mình đang rơi lệ.

Niệm Sở giơ Lệ Quỷ Khốc Thiên Tán, chậm rãi bước đi trong mưa, nàng ra lệnh: "Mẫu thân, giết bọn chúng!"

Âm Linh như tuyết sưu sưu một cái rồi xông sát mặt đất, ta sắp bị Ma Âm bức điên rồi, con mắt đỏ lên quát: "Đi chết đi, đồ đồ chó hoang!"

Một đao chém đứt cổ như tuyết, nhưng dao găm như chém vào cái bóng trong nước, thân hình cô lung lay khôi phục lại bình thường. Ta đột nhiên cảm giác ngực mát lạnh, cúi đầu nhìn, móng vuốt như tuyết đã cắm vào ngực ta, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Ta vận khởi linh lực mạnh mẽ chấn văng nàng ta ra, tiếp tục kéo Lý Ma Tử chạy trốn. Kết quả trên đường bị vấp ngã, hai người cùng ngã sấp xuống, chật vật đến cực điểm.

Ta đau đớn quỳ trên mặt đất, ôm đầu hô: "Đừng khóc! Đừng khóc! Đừng khóc!"

"Tiểu ca Trương gia, ta đi trước đây!"

Ta quay đầu nhìn lại, Lý Ma Tử cầm lấy chủy thủ đâm vào yết hầu của mình, tay ta nhanh chóng bắt lấy chủy thủ. Dục vọng cầu chết của Lý Ma Tử rất mãnh liệt, ta dùng cả hai tay mới ngăn được.

"Ta xin ngươi đó, ta chịu không nổi nữa, cứ để ta chết đi!"

Ta hung tợn quát: "Ngươi đúng là đồ vô dụng, chẳng phải ngươi nói muốn giết hai mẹ con ti tiện này sao?"

"Ta không làm được, ta làm không được!" Lý Ma Tử chảy nước mắt nói, ý chí sinh tồn của hắn đã bị tiếng quỷ khóc hoàn toàn tiêu tan: "Ta biến thành quỷ rồi mới về đấu với bọn họ được."

Một thủ đao của ta trùng điệp chém lên vai Lý Ma Tử, hắn ngất xỉu trên mặt đất, hôn mê có lẽ sẽ có thể tạm thời bảo hộ hắn.

Ta cầm song đao lên chậm rãi đứng lên, cảm giác trái tim của mình đang muốn nổ tung, tầm mắt của ta đã bắt đầu mơ hồ, tất cả mọi thứ trước mắt đều đang run rẩy. Niệm Sở cười to nói: "Trương Cửu Lân, nhìn dáng vẻ của ngươi, đứng cũng không vững, còn muốn đấu với ta."

Ta cắn chặt răng, liều lĩnh xông về phía nàng ta, trước mắt chỉ có hủy diệt cái ô kia mới có thể sống sót!

(D: Một tháng nữa đã đến, cầu đề cử phiếu yêu Nguyệt, đây cũng là tháng cuối cùng Thương Nhân gian Âm phủ chịu không ít! Hoan nghênh chú chú ý đến hiệu công chúng của tác giả: Đạo Môn lão Cửu, tương lai giành trước xem kết cục, độc quyền xem ngoại.)

Đầu hai nghìn năm ba nghìn Tiểu Hồng đội mũ màu đỏ ở đây.

Thấy ta xông tới, Niệm Sở chậm rãi lui về phía sau, đồng thời ra lệnh âm linh như tuyết công kích ta. Móng vuốt như tuyết chộp vào người ta liền cảm giác một trận băng lãnh, nàng công kích ta không dưới hai mươi lần, mỗi lần công kích, linh lực trên người ta lại suy yếu một phần.

Ta cắn răng vung đao xua tan như tuyết, loạng choạng vọt tới trước mặt Niệm Sở, bổ một đao về phía mặt dù.

Kết quả ta lại chụp vào khoảng không, một con chó gặm bùn ngã trên mặt đất. Tiếng cười của Niệm Sở chói tai quanh quẩn bên tai, ta lúc này mới phát hiện nàng đứng cách đó mấy mét, thân hình chợt xa chợt gần, cảm giác không gian của ta đã hoàn toàn mất đi.

Ta giãy dụa đứng lên, còn cố hết sức so với đứa trẻ tập tễnh đi học, Niệm Sở khuyên ta: "Ngoan ngoãn nằm xuống nhận lấy cái chết đi, như vậy còn tương đối thoải mái chút ít."

"Ô Mộc Trượng, giúp ta!"

Ta hét lớn một tiếng, từ trong lòng nhanh chóng móc ra Ô Mộc Hạch, tụ lại thành trượng, lập tức giao linh lực của mình hoàn toàn cho Ô Mộc Trượng chi phối.

Nó mang theo vô tận quỷ khí hướng Niệm Sở công kích qua, Niệm Sở kinh hãi, nhanh chóng lui về phía sau, âm linh như tuyết lại từ phía sau đánh lén ta.

Ta xoay người lại trượng, ô mộc trượng đâm vào ngực như tuyết, móng vuốt của nàng đâm thủng bụng của ta, trên người ta rùng mình một trận, đây có thể là một đòn cuối cùng mà ta có thể chịu được.

Ô Mộc Trượng đột nhiên kích phát ra mãnh liệt quỷ khí, trực tiếp mở ra một lỗ thủng trên ngực Tuyết. Nàng kêu thảm một tiếng bay ra ngoài, nằm ở chỗ đó mặc cho huyết vũ tưới vào chậm rãi khôi phục.

Vừa rồi ta dùng hết sạch linh lực, ô mộc trượng mất đi ánh sáng, tay trái ta cũng rủ xuống.

Chỉ còn lại hai thanh đao Trảm Quỷ Thần, cộng thêm việc ta tập tễnh, căn bản không đánh trúng được niệm sở. Nàng nhảy nhót cùng ta xoay vòng tròn, vừa hát vừa đọc: "Thỏ lớn bị bệnh, Nhị Thố xem, Tam thỏ mua thuốc, Tứ Thỏ hầm, năm con thỏ thì đã chết, Lục Thỏ khiêng..."

Cuối cùng ta cũng thoát lực mà quỳ rạp xuống đất, ngay cả khí lực để ngẩng đầu cũng không còn, Niệm Sở chậm rãi đi tới, trong tay nắm một con dao găm nói: "Ta muốn tặng đầu của ngươi cho Trang chủ làm quà."

Thể xác và tinh thần của ta đã hoàn toàn bị quỷ khóc liên miên bất tuyệt phá vỡ, biết mình muốn chết ngược lại còn có một loại khoái cảm muốn giải thoát.

Đúng lúc này, một thanh âm trong trẻo nói: "Ngươi ngừng trò vui đi!"

Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chiếc mũ đỏ của tiểu Hồng đang tắm trong mưa máu chậm rãi đi tới, làm cho Niệm Sở kinh hãi: "Chuyện này không có khả năng, rõ ràng ta tự tay giết ngươi!"

Tiểu Hồng giơ tay lên, mấy đồng tiền sinh tử rơi xuống mặt đất: "Dùng cái này thì muốn giết ta, cũng quá đơn thuần đi? Ngươi điều tra sinh nhật của ta, nhưng rất đáng tiếc, đó là giả, không ai biết rõ sống bao giờ của ta!"

Tiểu Hồng mũ chỉ là một cỗ thể xác, bí mật này ngoài ta không ai biết rõ.

Niệm Sở trợn tròn mắt: "Ngươi... Ngươi tại sao không sợ ta khóc quỷ khóc!"

"Bởi vì ta chính là quỷ còn sống!" Cái mũ đỏ nhỏ giơ tay lên, áo choàng đỏ trên người không gió mà tự bay.

Tiểu Hồng đột nhiên xông tới, Niệm sở sợ tới mức co cẳng bỏ chạy. Âm linh như tuyết bay tới ngăn cản nàng, chiếc mũ đỏ bị công kích chỉ hơi dừng lại một chút, dù sao công kích của âm linh đối với nàng đều không có hiệu quả.

Nàng ta túm tóc Niệm Sở, Niệm Sở rít lên một tiếng, xoay người dùng chủy thủ chém nàng ta, chiếc mũ đỏ nhỏ đoạt lấy chủy thủ, sau đó đoạt lấy Lệ quỷ khóc thiên tán bẻ thành hai đoạn. Mưa máu đầy trời lập tức ngừng lại, tiếng quỷ khóc tê tâm liệt phế cũng theo đó biến mất.

Ta hô to: "Đừng tổn thương tính mạng nàng ta, mệnh cách của Ngọc Vĩ cùng với nàng ta là trói buộc..."

"Yên tâm, ta trực tiếp đưa nàng xuống địa phủ!"

Trên mặt Tiểu Hồng mũ sát khí bừng bừng, nàng dùng dao găm cắt cổ Niệm Sở, dính một ít máu Niệm Sở, đồng thời cắn rách ngón giữa của mình, dùng hai loại máu bắt đầu vẽ bùa trên mặt đất, trong miệng thì thào niệm tụng chú ngữ.

Dưới chân nàng lập tức nổi lên một luồng gió lạnh, Niệm Sở hiển nhiên ý thức được chiêu này đáng sợ, ôm lấy Tiểu Hồng ở phía sau, muốn ngăn cản nàng thi triển chú ngữ. Ba cánh tay mũ đỏ nhỏ quạt mạnh lên mặt nàng, làm khung cảnh Niệm Sở máu mũi chảy ròng ròng.

Cô ngã xuống đất khóc lóc: "Mẫu thân cứu con!"

Âm Linh như tuyết vèo một tiếng bay tới, ta chuẩn bị ngăn cản nàng, thế nhưng thân thể lại không nghe sai khiến. Lý Ma Tử đột nhiên lao ra, trong tay nắm chặt dao găm, hô: "Nữ nhân ti tiện, ngươi lại chết một lần nữa cho ta."

Trán hắn chảy đầy máu, trên đầu là dao găm dính máu của mình, Lý Ma Tử bị thi ban độc quấy nhiễu, dương khí đã cực kỳ yếu ớt, lại còn mạnh mẽ phóng xuất mi tâm huyết, đây chẳng khác nào là công kích tự sát.

Dao găm có mi tâm đâm vào hậu tâm như tuyết, nàng há miệng phát ra tiếng kêu rên vô thanh vô tức, hóa thành một làn khói đen tiêu tán.

Lý Ma Tử hao hết khí lực, cắm đầu ngã xuống đất. Ta gọi tên hắn để đi qua. Lý Ma Tử chưa bất tỉnh, chỉ là hắn quá yếu ớt, trong mắt hắn chảy nước mắt: "Tiểu ca Trương gia, hài tử của chúng ta xin nhờ ngươi. Con của ta đi trước một bước!"

Nguyên lai ta cho rằng Tiểu Hồng đội mũ và Vĩ Ngọc gặp bất hạnh, mới đánh bạc tất cả đi ra cùng Lý Ma Tử, nhưng bây giờ nhìn thấy các nàng còn sống, liền mang ý nghĩa là thuốc kia còn có hi vọng gom đủ.

Ta hung hăng bạt tai mấy người Lý Ma Tử, quát: "Đừng nói cái gì mà sống hay không chết, sống lại cho ta!"

Lý mặt rỗi định nói gì đó nhưng răng cắn chặt, trên người cũng dần dần phát lạnh, thi ban độc trên mặt hắn chỉ còn cách một sợi tóc, lúc này trên mặt hắn ta đang dùng máu tươi vẽ lên một đạo An hồn chú.

An Hồn Chú có thể giữ được mạng, huống chi tinh huyết của ta rất mạnh, có lẽ có thể chống đỡ thêm vài phút.

Trên đất trống âm phong đại thịnh, áo choàng đỏ nhỏ múa máy, hai tay chỉ lên trời, lẩm bẩm: "Oán tới báo oán, thù tới báo thù! Cung thỉnh đại môn Địa Phủ mở."

Niệm sở sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, liều mạng bò ra ngoài, hai mắt tiểu hồng trợn trừng, con ngươi biến thành màu trắng ngà, nàng hô to: "Thúc thúc, giữ vững hồn phách của mọi người!"

Cùng lúc đó, phía sau nàng đột nhiên xé mở một đạo đại môn đen kịt, bên trong truyền đến một trận thanh âm quỷ khóc sói tru làm cho người ta sợ hãi, âm phong chung quanh tự động bị hút vào đại môn.

Một cái xiềng xích mờ ảo từ trong cửa vươn ra, cuốn lấy cổ Niệm Sở, kéo Niệm Sở xuống đất, cuối cùng kéo hồn của nàng ra ngoài. Sau đó đuôi ngọc cũng từ trong cơ thể nàng bị lôi ra ngoài, nàng nổi giận mắng: "Cái mũ đỏ thúi kia, ngươi muốn hại chết ta sao?"

Ta muốn đem vĩ ngọc thu hồi lại, nhưng lại phát hiện Băng ngọc hồ lô dĩ nhiên đã mất đi hiệu lực, Tiểu Hồng đầu đội hai tay bắt lấy nàng, chậm rãi đem Ngọc đuôi từ giữa không trung kéo về, ôm thật chặt nàng phòng ngừa nàng bị lừa đi.

Ngay sau đó, cô hồn dã quỷ bốn phương tám hướng đều bị xiềng xích vô hình kia móc vào, hai sợi xiềng xích thẳng tắp bay tới chúng ta. Ta tranh thủ thời gian bày Bất Động Minh Vương Trận trên mặt đất, lúc này xiềng xích mới thối lui.

Một chiêu này quả thực quá kinh khủng, trực tiếp phá mở Quỷ Môn Quan, hút toàn bộ sinh linh, tử linh chung quanh vào!

Đến khi cuối cùng Quỷ Môn đóng lại, Tiểu Hồng đầu quỳ trên mặt đất, tựa hồ suy yếu dị thường, vĩ ngọc giống như một nữ nhân nho nhỏ chống nạnh nói: "Đừng tưởng rằng ngươi đã cứu ta thì ta sẽ lãnh tình... Này, ngươi làm sao vậy."

Ta qua xem xét, Tiểu Hồng đội mũ sắc mặt tái nhợt như quỷ, thái dương như sương sinh ra một lọn tóc trắng, xem ra một chiêu phản phệ cực lớn này. Nàng cười khổ một tiếng nói: "Mở Quỷ Môn là cử chỉ nghịch thiên, câu một con quỷ liền tiêu hao một năm dương thọ của ta, vốn là cả đời ta cũng không có ý định dùng nó."

"Ngươi cũng quá liều mạng đi!" Ta tiếc nuối nói.

Vĩ Ngọc ngượng ngùng nói: "Cùng lắm thì ta dạy ngươi pháp môn thu thập linh khí nhật nguyệt, tu luyện thành một con yêu là được...Nhân yêu, ha ha!"

"Phì, ta mới không phải là nhân yêu đấy."

Cái mũ Tiểu Hồng ngắn gọn nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì, nàng và Vĩ Ngọc đi thu thập dược liệu, trên đường bị người của Long Tuyền sơn trang phục kích, liều mạng đánh tới tính mạng mới thoát được vòng vây. Nhưng âm vật niệm sở thật sự quá lợi hại, nàng dùng một thanh đoạn chú đao khắc lên trán của Vĩ Ngọc một đạo phù chú., Nếu đem chuyện ta liên hệ với Vĩ Ngọc chặt đứt, sau đó lại nhét mấy đồng tiền sinh tử vào trong áo đội mũ Tiểu Hồng. Nếu không phải Niệm Sở quá tự tin vào âm vật của mình, không đi xác nhận sinh tử của Tiểu Hồng, chỉ sợ thật sự đã hết cách xoay chuyển rồi.

Tiểu Hồng đội mũ cũng cực kỳ phẫn nộ, cho nên vừa lên tới đã sử dụng cấm thuật, để Niệm Sở đi chịu hình phạt. Nàng làm nhiều chuyện xấu như vậy, chỉ sợ phải mấy vạn năm sau mới có thể đầu thai!

Đứng thứ hai ngàn năm mươi ba Lý Đại Mặc làm phản.

Tiểu Hồng lấy ra một cái túi, nói: "Tứ loại dược liệu đều ở chỗ này, mau đi cứu Lý thúc thúc."

"Đa tạ!"

Ta đi qua lưng Lý Ma Tử chuẩn bị đi thì đuôi ngọc lại không đi theo. Ta quay đầu lại hô nàng một tiếng, đuôi ngọc lại nhìn thi thể nằm ngẩn người trên mặt đất. Nàng nói: "Ác ca ca, để ta đi làm nội ứng!"

Ta cả giận nói: "Ngươi đừng vờ ngớ ngẩn nữa, như vậy quá nguy hiểm."

"Hừ, nhìn thấy cái mũ đỏ thúi lập công lớn ta không cao hứng, ta cũng muốn lập công lớn." Nói xong nàng trực tiếp nhảy vào thân thể Niệm Sở, Niệm Sở bị trực tiếp câu đi sinh hồn, lưu lại nhục thân tương đương với một cái xác không hồn, ngọc đuôi là Linh thể, có thể trực tiếp bám vào bên trong.

Nàng đứng lên bày ra cái vẻ mặt âm trầm giống hệt niệm sở: "Trương Cửu Lân, lần này coi như số ngươi gặp may!" Quả thực là giống như thật.

Bình thường Vĩ Ngọc rất ít mạo hiểm, đột nhiên đề xuất làm chuyện nguy hiểm như vậy, ta rất không yên lòng: "Vậy ngươi làm sao liên hệ với ta đây?"

"Ta sẽ nghĩ cách." Ngọc Vĩ đáp.

"Cẩn thận một chút, gặp phải nguy hiểm liền chạy!" Không biết vì sao, ta luôn có một loại dự cảm ly tử biệt.

"À, ta biết rồi, chút nữa khen thưởng thật tốt cho ta nha."

"Được, ngươi muốn mặt trăng ta cũng hái xuống cho ngươi!"

Tên quỷ linh tinh Vĩ Ngọc này chắc là không có việc gì, thế là Lý

Ma Tử trên lưng vội vàng chạy về đầu đường. Khi tới đầu hẻm, phát hiện ông chủ trắng chạy ra từ bên trong, trên lưng có một mảng lớn vết máu, hắn vừa nhìn thấy ta liền ngã xuống đất, đem một túi giấy bọc lại cho ta: "Trương chưởng quỹ, đây là đồ đao ngươi muốn rỉ máu, mau chạy đi, đám vương bát hủ tử kia phản bội rồi!"

"Cái gì?" Ta không thể tin được đây lại là sự thật.

Ông chủ họ Bạch nói: "Ta vừa mới trở về thấy bọn họ mưu đồ bí mật muốn giết ngươi, bọn họ còn chuẩn bị đón tẩu tử lại coi như con tin muốn uy hiếp ngươi, nhưng có cảnh báo ở đây không tiện hạ thủ. Bọn họ bảo ta theo bọn họ cùng nhau giết ngươi, ta không đồng ý, thì đâm ta một đao."

Vừa dứt lời, trong ngõ hẻm đông nghịt một mảng lớn người đi ra, là đám người Lý Đại Mặc. Trong tay Lý Đại Mặc còn nắm một con dao găm dính máu, ta chất vấn: "Lý Đại Mặc, trước kia ta bồi dưỡng ngươi như thế nào, ngươi có đúng lương tâm của mình không?"

Lý Đại Mặc nói: "Hội Trưởng, ngươi đừng trách chúng ta, mạng của ai cũng không phải muối bỏ ra, chúng ta làm như vậy không cần làm gì khác ngoài việc bảo mệnh. Sau khi ngươi đi, người của Long Tuyền sơn trang tới tìm chúng ta, hắn nói chỉ cần ngươi chết, Long Tuyền sơn trang sẽ lập tức rút khỏi võ giả!"

Một người khác nói: "Đúng vậy, Trương đại chưởng quỹ, chúng ta đều là người già có trẻ, ngươi cứ coi chúng ta là tiểu nhân vong ân phụ nghĩa là được rồi, chúng ta thật sự không muốn chết a."

Lại có một người nói: "Ngươi đấu với Long Tuyền sơn trang lâu như vậy rồi, cát nhân thiên tướng của ngươi vẫn luôn bình an vô sự, nhưng hại chết nhiều huynh đệ như vậy, thật ra đầu sỏ gây họa không phải ai khác mà chính là ngươi!"

Không ít người hùa theo, ta cắn răng, thật sự là tâm cách da bụng, đại nạn lâm đầu, mỗi người chỉ mong làm Hán gian.

Bạch lão bản quát: "Đám người các ngươi, những thứ riêng tư quang của chuột, Trương đại chưởng quỹ một khi chết rồi, ai còn có thể chống đỡ được Long Tuyền sơn trang!"

"Ngươi câm miệng cho ta!" Lý Đại Mặc một cước đá ông chủ Bạch gia ngã lăn trên mặt đất: "Long Tuyền Sơn Trang tàn nhẫn cỡ nào, trong lòng mọi người đều biết, ta chỉ hỏi một câu, nếu quả như Long Thanh Thu thật sự tới, hắn có thể đánh Trương Cửu Lân được không? Có thể không?"

Bạch lão bản mắng: "Đám cỏ đầu tường các ngươi, có khác gì súc sinh, lão Bạch ta thà giống như người đi chết, cũng không hợp tác với đám súc sinh các ngươi."

Lý Đại Mặc dứt khoát đập bình bậy: "Chúng ta chính là súc sinh, con kiến hôi còn dám sống, chúng ta muốn sống sót, đây có sai không?"

Ta tức muốn nổ phổi, đem Lý Ma Tử đặt dưới một gốc cây, kêu Tiểu Hồng thay ta chiếu cố.

Ta rút song đao ra, quát: "Các ngươi đừng quên, bây giờ ta vẫn là hội trưởng trên danh nghĩa của các ngươi, bán chủ cầu vinh, ta có quyền thanh lý môn hộ."

Bộ dạng của ta lúc đó vô cùng đáng sợ, khắp nơi trên người là máu, hơn nữa bị thương không ít, hai mắt tỏa ra hung quang. Mọi người bị dọa sợ, ta lại rống lên một tiếng: "Ta cho các ngươi thêm một cơ hội, ai còn nguyện ý đứng về phía ta, tiến lên một bước, chuyện lúc trước ta có thể bỏ qua bất chấp!"

Mọi người nhìn nhau, nhưng không có ai đứng ra.

Ta có chút hối hận, ta không nên hỏi như vậy, hẳn là nói ai dám phản bội ta đứng ra mới đúng. Mọi người đều có tâm lý riêng, ta tưởng tượng đại bộ phận trong bọn họ không phải thật tâm muốn phản bội ta, chỉ là bức bách trong tình thế.

Không nghĩ tới Lý Đại Mặc lại tiến lên một bước, tất cả mọi người đều sửng sốt. Trong ấn tượng của ta, Lý Đại Mặc là một gia hỏa láu cá hoạt bát. Thấy hắn tới gần với ta, ta bất động thanh sắc điều động linh lực.

Lý Đại Mặc đột nhiên quỳ trước mặt ta, nước mắt giàn giụa nói:

"Hội Trưởng, ngươi coi như là hy sinh tiểu ta đi, tác thành cho mọi người đi, van ngươi!"

Vừa nhìn thấy hắn quỳ xuống ta đã căm tức: "Con mẹ nó, ngươi đứng lên nói chuyện như nam nhân của ta đi."

Lý Đại Mặc chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lộ ra hung quang: "Ngươi đừng quên, chúng ta cũng là thương nhân dùng âm vật!" Tay hắn giấu ở phía dưới đột nhiên móc ra một con dao găm, vừa khéo vừa tàn nhẫn đâm vào bụng ta.

Nhưng ta đã sớm chuẩn bị, nhanh chóng dùng song đao ngăn cản đoản kiếm.

Dao găm của y đương nhiên không bằng Trảm Quỷ Thần Song Đao của ta, một đao đã bị chém đứt, Lý Đại Mặc kinh hãi, vội vàng lùi lại: "Các anh em, bắt chước y!"

Một số người đang do dự, một số người khác lấy ra đủ loại âm vật, nhảy lên trước mặt ông chủ họ Bạch, đề phòng y bị thương. Một người đồng hành nắm một cây gai quân đâm tới chọc ta, ta một đao chém rơi cả bốn ngón tay của y, người nọ ôm lấy máu tươi, tay cầm máu phát ra tiếng kêu thảm.

Một người khác muốn dùng một chuỗi tràng hạt quấn lấy cổ ta, đao của ta hướng lên trên lướt đi, đem niệm châu chém đứt thành hai mảnh. Mọi người thấy thế của ta không thể đỡ, sững sờ đứng tại chỗ, nhân cơ hội này ta tế ra Vô Hình châm, xuyên qua lòng bàn chân Lý Đại Mặc liên tục vài lần, đem đầu gối hắn xuyên qua vỡ nát, hắn phốc một tiếng quỳ trên mặt đất.

Ta bước lên trước một bước, đám người liền lùi về phía sau một bước, chỉ có Lý Đại Mặc đang hướng về ta quỳ.

Ta đi đến phía sau gã, một tay túm tóc của gã, gác đao lên cổ gã, chất vấn: "Bán chủ cầu vinh, nên xử trí thế nào?"

"Hội Trưởng, ta sai rồi... tha ta lần này đi!" Hắn nói năng lộn xộn.

Ta nghĩ trong đầu có thể tha cho người khác, duy chỉ có ngươi là không thể tha. Ngay lúc ta muốn động thủ, Lý Đại Mặc đột nhiên tóm lấy cổ tay ta, hô lớn: "Động thủ!"

Mọi người cùng lui về phía sau, lộ ra đại trận trên phiến đá. Ta sửng sốt một chút, thương nhân âm vật không trực tiếp đối phó với trận pháp của người sống, nhìn kỹ lại, thì ra trong khe đá cắm hơn mười mũi tên đồng loang lổ vết rỉ sét.

Mấy người bắt đầu niệm chú, những mũi tên kia nhao nhao hóa thành binh sĩ cổ đại chui ra, làm thành một vòng, kéo cung tên bắn về phía ta.

Ta lập tức lui về phía sau, Lý Đại Mặc bị vạn tiễn bắn trúng tim, tất nhiên những mũi tên đó đều là linh thể, nhưng trong nháy mắt chịu nhiều công kích của linh thể như vậy, hắn nào có đạo lý không mất mạng?

Những đám mũi tên này cũng không tính là âm vật lợi hại, nhưng ta vừa rồi nguyên khí đại thương, cũng không thể không cẩn thận.

Ta tận lực tránh mũi tên, tăng thêm kinh nghiệm phong phú, ở trong mưa tên xoay chuyển xê dịch, cũng không có bị thương, đột nhiên có người hô to một tiếng: "Trương Cửu Lân, ngoan ngoãn chịu chết, nếu không hai người bọn họ liền mất mạng."

Ta vừa nhìn, mấy người vậy mà bắt được ông chủ trắng và nón đỏ nhỏ, dùng đao nâng cổ bọn họ. Cái mũ đỏ đối phó âm linh còn tạm được, nhưng ở trước mặt đám người trưởng thành hung thần ác sát này, chỉ là một bé gái tay trói gà không chặt.

Ông chủ Bạch kêu lên: "Trương đại chưởng quỹ, đừng quản đến chúng ta, ngươi tự chạy đi!"

Tiểu Hồng cũng khẽ lắc đầu với ta, nhưng sao ta có thể ngồi yên không để ý tới được? Mưa tên xung quanh càng ngày càng mãnh liệt, linh lực của ta đã không chịu nổi. Với trạng thái hiện tại của ta, một khi vạn tiễn xuyên tim, vậy hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ta ngửa mặt lên trời thở dài, chết ở trong tay người nhà mình. Loại kết cục này cũng quá bi thương, chẳng lẽ ta không đợi được đến lúc hoàn toàn tiêu diệt Long Thanh Thu sao?

Thấy ta bất động, đám người kia lộ ra khuôn mặt dữ tợn: "Như vậy đối tốt với tất cả mọi người, sau khi ngươi chết, chúng ta cam đoan sẽ không làm khó bằng hữu của ngươi và người thân của ta."

Không! Ta tuyệt đối không thể chết ở chỗ này, nếu không thật có lỗi với sự phó thác của các vị tiền bối.

Ta một hơi phóng thích toàn bộ khí tràng quanh thân ra, khiến đám âm binh kia chấn động không ngừng, tiễn thế thoáng hòa hoãn vài phần, mặc dù như vậy vẫn có mấy mũi tên bắn trúng thân thể ta, khiến ta cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Ta bước ra ngoài trận, phát động châm vô hình bắn xuyên cổ tay hai người cầm đao, mọi người kinh hãi: "Trương Cửu Lân, ngươi nhất định phải đồng quy vu tận sao?"

Ta hung tợn cười nói: "Ta chết không đáng tiếc, nhưng tuyệt đối sẽ không chết trong tay đám tạp chủng bọn ngươi!"

Vừa dứt lời, cùng một vật nặng đập vào sau ót ta, đánh cho ta tối sầm, vô lực quỳ trên mặt đất...

Công việc liên quan đến hai ngàn năm ba tam cửu thiên đầu tiên của Vương Huân Nhi đang đến cứu viện.

Ta sờ sờ vết máu sau đầu, quay đầu nhìn thoáng qua gia hỏa đánh phủi thân, người nọ sợ tới mức côn trong tay rơi xuống đất, bên cạnh có người quát mắng: "Sợ cái gì, rút lông Phượng Hoàng không bằng gà, hắn bây giờ đã không chịu nổi nữa rồi."

"Đúng, một người một đao, tiễn hắn về Tây!"

Mọi người thương lượng một chút, một người đồng hành đi tới, người này ta còn uống rượu cùng hắn, hắn run run cầm dao găm nói: "Hội Trưởng, xin lỗi!"

Sau đó một đao đâm tới, chỉ là đao ở giữa không trung dừng lại, bởi vì ta dùng tay nắm chặt lưỡi đao, trong nắm đấm chảy ra máu.

"Hội Trưởng, ngươi cần gì phải vậy, không phải là tăng thêm sự thống khổ hay sao?" Người nọ vừa khuyên nhủ ta vừa dùng sức rút chủy thủ ra.

Bên cạnh có người hung hăng đá một cước vào xương sườn ta, ta nghe thấy trong lồng ngực truyền đến tiếng răng rắc, sau đó mềm nhũn ngã trên mặt đất, đá người nọ đoạt đao nói: "Ta đâm đao thứ nhất!"

Cả người ta thần trí đã mơ hồ, mặc dù tu vi của ta trong trận chiến ở Côn Lôn sơn đã giảm một phần tư, tạm thời không thể sử dụng Thập Âm vệ. Nhưng tình huống trước mắt ta chỉ có thể ôm suy nghĩ đồng quy vu tận, mạnh mẽ đại khai sát giới!

Ta đang thúc dục một tia linh lực cuối cùng, đột nhiên trong đám người truyền đến một tiếng thét chói tai, rất nhiều âm linh đột nhiên xuất hiện, hướng đám người công kích hỗn độn. Bản thân bọn họ là thương nhân âm vật, từng người lấy ra bảo bối giữ nhà đánh lui Âm Linh, có người hô to: "Là tiểu cô nương kia đang làm đàn thiêu!"

Người nọ đi tới, một bàn tay đem mũ đỏ nhỏ đánh ngã xuống đất, khóe miệng nón đỏ nhỏ chảy máu, nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt phẫn nộ đến cực điểm.

Đột nhiên mấy cỗ kiệu xa màu đen lái tới, ta bị đám người này vây quanh ở giữa, chỉ có thể từ trong khe núi nhìn thấy một cái chân đẹp đầy đặn trắng nõn đi tới, phía sau là những bảo tiêu áo quần đen đông nghìn nghịt.

Ta ngẩn người một chút, Vương Đằng San Nhi?

Quả nhiên là nàng, nàng ôm hai tay, khoác một cái áo khoác, vừa nhìn thấy ta bị thương như vậy, mày lá liễu lập tức dựng thẳng, ra lệnh: "Thay ta thu thập đám cặn bã này!"

Bảo tiêu của nàng lập tức xông tới, chém giết cùng các thương nhân âm vật, chính là tú tài gặp gỡ, những đồng hành này mặc dù có chút pháp thuật bất nhập lưu, làm sao địch nổi quyền cước những hộ vệ được huấn luyện tốt? Có vài người ngay cả chú ngữ cũng không kịp đọc ra đã bị một tát đánh rớt răng cửa, thực sự là thoải mái.

Vương Bật Nhi nâng dậy, đau lòng không thôi hỏi: "Trương ca, ngươi sao lại thành như vậy?"

Ta nói một cách yếu ớt: "Lưu lại một mạng của bọn chúng đều là độc kế của Long Tuyền sơn trang... Đúng rồi, sao ngươi lại ở đây."

Vương Đằng Nhi giải thích: "Chuyện xảy ra trên mặt đất võ nam có thể giấu được ta sao? Ta biết cửa hàng của ngươi bị tra phong, đoán ngươi có thể xảy ra chuyện, đi khắp nơi tìm ngươi, không ngờ lại tìm được ở đây."

Nàng gọi hai gã bảo tiêu đến, đỡ ta, ông chủ họ Bạch cùng Lý mặt rỗ lên xe, xe của chính Tiểu Hồng Đầu. Vương Bặc Nhi lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Hồng mũ, lên đùi ta hỏi: "Đây là con gái riêng của ngươi và tiểu tình nhân nào?"

"Tuổi tác thật sự của cái mũ đỏ nhỏ còn lớn hơn ta, nàng là con gái riêng của ta?" Ta cười khổ nói.

Vương Bật Nhi nửa tin nửa ngờ, quan sát tỉ mỉ Tiểu Hồng đội mũ, đại khái cảm thấy cô ta không giống ta, nên không đề cập tới chuyện này.

Trong lòng ta thấy buồn cười. Vạn nhất ngày nào đó ta lại giở trò, có khả năng trước khi Doãn Tân Nguyệt đánh chết ta, thì đã bị nàng đánh chết trước rồi.

Lúc ngồi xe rời đi, ta thấy một đám bảo tiêu trên đường bị đánh cho răng rơi đầy đất, khiến ta đặc biệt hả giận.

Ta ngược lại không bị thương chỗ yếu hại, tự bôi chút thuốc mỡ, chỉ là xương sườn bị gãy có chút phiền toái, khẽ động là đau. Vương Bật Nhi phát hiện sau đó lập tức liên hệ với y viện, gọi thầy thuốc trực tiếp đến Vương gia chờ.

Ta nói: "Ta không sao, chủ yếu là Lý mặt rỗ, hắn trúng thi ban độc của Long Tuyền sơn trang, hiện tại thuốc còn thiếu hai vị."

Ta cho nàng xem đan phương, Vương San Nhi thấy mà nhíu mày, La Huyết Sa và Bồ Đề Thủy nàng cũng không biết muốn làm cái gì.

Ta cầu nàng làm giúp ta hai việc, một là nghĩ cách đưa Doãn Tân Nguyệt và Phàm Phàm, hai là phái người đi Phúc Lễ viện, giải cứu những đứa trẻ vô tội kia. Vương Bặc Nhi sảng khoái đáp ứng, gạt điện thoại xong liền có hai chiếc xe quay đầu xe, chia ra hai hướng khác nhau.

Bọn ta trực tiếp đến biệt thự Vương gia, cửa ra vào ồn ào, không biết xảy ra chuyện gì. Ta đi qua nhìn Vương Bặc Nhi, phát hiện trên đất có hai cái xác, toàn bộ đầu bị đập thành một đống máu thịt, ta lập tức nghĩ tới Long Thanh Thu Phiên Thiên Ấn.

Vương lão gia tử trượng trượng đứng đó than thở, Vương Yến Nhi hỏi: "Gia gia, làm sao vậy?"

Vương lão gia nói nàng vừa mới đi, trong nhà liền xảy ra chuyện, hai hộ vệ bị giết, hung thủ viết bốn chữ vào sau lưng người chết: "Trợ Lân Giả chết".

Đây là uy hiếp trắng trợn! Lần này Long Thanh Thu muốn cô lập hoàn toàn, không muốn bất cứ ai giúp ta.

Long Thanh Thu lần nữa xuất hiện, mới đầu vẫn không hiện thân, ta nghĩ hắn nhất định là bị chuyện gì vượt qua, cái này đại khái cũng nằm trong kế hoạch của Long Thanh Thu.

Vương Bật Nhi cắn răng bạc: "Vương gia chúng ta mới sẽ không ăn cái trò này, ngươi có ân với Vương gia, bất kể phát sinh chuyện gì, Vương gia vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cường của ngươi!"

Vương lão gia tử gật đầu: "Trước khi các ngươi tới đây, ta đã đưa toàn bộ già yếu trong nhà đi, đêm nay chắc chắn sẽ có một trận đại chiến, cùng lắm thì binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngập."

Vương gia ủng hộ ta như vậy, khiến ta rất là cảm động, lúc này đội nón đỏ chạy tới nói: "Tình hình của thúc thúc có chút không đúng lắm!"

Ta vội vàng đi xem tình huống của Lý Ma Tử, hắn vẫn đang ở trên xe, ta mở đèn nhìn thấy mặt của hắn thì phát hiện hai mảnh thi ban đã nối liền với nhau, hiện thành hình hồ điệp. Thân thể Lý Ma Tử lạnh như xác chết, hơi thở mong manh, ba chùm Dương hỏa trên người đã không còn cảm giác được nữa.

Lúc này có một chiếc xe cứu thương lái tới, y viên sửa xe hỏi: "Người bị thương ở đâu?"

Trên xe hẳn phải có một ít thiết bị cấp cứu, ta bảo: "Trước tiên đừng quản ta nữa, để Lý Ma Tử chống đỡ một giây là một giây!"

Vài tên hộ vệ đi tới, mang Lý mặt rỗ đi vào, bảo người hộ mang bình cấm khí, túi máu theo vào cứu chữa hắn. Vương lão gia tử nhìn dược phương của ta, cau mày nói: "Ngự Sa cùng Bồ Đề Thủy, cái này cần tìm một tăng một đạo mới có thể gom đủ, hay là như vậy, trước tiên đem năm vị thuốc kia bôi lên, ta lập tức phái người đi đạo quán cùng chùa miếu của vũ hán tìm kiếm."

"Được, vậy nhờ ngươi rồi!" Ta nói.

"Đại nạn lâm đầu, không cần phải cảm ơn, Long Tuyền sơn trang cũng là kẻ địch chung của tứ đại thế gia." Vương lão gia tử đáp.

Ta đi xem tình trạng của Lý Ma Tử, hai mắt hắn nhắm nghiền, trên mặt đeo mặt nạ hô hấp, trên mặt nạ vẫn có thể nhìn thấy hơi nước mỏng manh, đường cong trên tấm hình điện ảnh bên cạnh yếu ớt. Ta thở dài một tiếng, lúc này Vương Bật Nhi đặt một bàn tay lên vai ta: "Ở đây sốt ruột cũng vô dụng, trước đi nghỉ ngơi một chút đi, thương thế của ngươi cũng đã đủ nghiêm trọng rồi."

Nàng tìm một ít băng vải giúp ta đính lại xương sườn, sau đó gọi thủ hạ bưng tới một ít đồ ăn. Từ buổi chiều đến giờ cơm nước của ta chưa hết, đơn giản ăn một chút, tiếp nhận một làn khói Vương Yến Nhi đưa, hít một ngụm mùi vị ngọt ngào, nguyên lai là nàng ngậm trong miệng giúp ta điểm, trên Yên Hàm còn có ấn môi.

Thát cũng quất, cũng không cần ra vẻ như vậy.

Vương Bật Nhi nói: "Theo ta xem một tập gấu qua lại đi!"

"Bây giờ? Ta có tâm tình gì đâu." Ta cười khổ một hồi.

"Dù sao cũng là chờ, cứ sốt ruột thì có ích lợi gì."

Nàng mở TV, bỏ ảnh điệp vào, sau đó ngồi ở bên cạnh ta, ta dịch qua bên cạnh để tránh hiềm nghi. Ta đột nhiên chú ý thấy tay nàng đang run lên, nguyên lai trong lòng nàng vô cùng sợ hãi.

Ta rất muốn an ủi nàng một chút, nhưng ta làm không được. Vương Phiền Nhi chậm rãi nghiêng đầu sang, khiến ta hết sức khẩn trương, ngay lúc này bên ngoài đột nhiên có người hô: "Đại tiểu thư, có người giết vào đây!"

Vương Đằng Nhi đứng lên nói: "Cuối cùng bọn họ đã tới!"

Quỷ Vương thứ hai ngàn năm tư, hang ổ Hoàng Vương thứ hai.

Bọn ta vội vàng chạy đến đại sảnh, nhìn thấy mấy bảo tiêu ngã xuống đất miệng sùi bọt mép, thân thể không ngừng run rẩy.

Vương lão gia tử mặc Trung Sơn trang, cầm Trảm Tiên Kiếm đứng ở trên bậc thang, giằng co cùng một đạo sĩ, đạo sĩ dĩ nhiên là Nhất Thanh đạo trưởng.

"Đợi... Chờ một chút!" Ta nói: "Đây là người một nhà."

"Cái gì, người một nhà?" Vương lão gia tử nhíu mày.

Thì ra Nhất Thanh đạo trưởng vừa tiến vào khí thế hung hăng hô to: "Nơi này ai đương gia, kêu Trương Cửu Lân cút ra đây cho ta!" Lập tức bọn bảo vệ coi như địch nhân động thủ, phất trần trên tay hắn quét đến ai thì người đó bị điện giật ngã xuống đất, Vương lão gia tử liền tự mình mang theo Trảm Tiên Kiếm ra nghênh chiến.

Biết được ngọn nguồn ta thiếu chút nữa hộc máu, một Thanh đạo trưởng nói chuyện với ai cũng như đánh pháo, bình thường hành tẩu giang hồ thật sự sẽ không bị đánh sao?

Một tỉnh Trường Phong Trần mệt mỏi, vừa nhìn đã biết là lặn lội đường xa tới, trên đạo bào còn dính chút vết máu. Hắn nói với ta, mới đầu ở Huân bị bắt dậy, ta vừa nghe liền kinh hãi, truy vấn nguồn gốc.

Vài ngày trước đột nhiên có một đám cảnh sát xông vào si quan, nói mới dùng yêu pháp hại chết người, chứng cớ xác thực, lập tức bắt giữ hắn. Luật pháp Huân dùng khác với đại lục, chín mươi năm từng thẩm định cùng nhau oanh động chú thuật giết người cảng toàn bộ, cho nên ven đường dùng vụ án cũ, yêu pháp cũng về để cảnh sát quản.

Bọn họ đem toàn bộ vũ khí cùng phù chú sơ nhất đều không thu lại, người mười rất mê tín, sợ hắn làm phép còn đang ở bên ngoài phòng giam trút máu chó đen, mới biết mình bị hãm hại, thủ bút lớn như vậy không thể nghi ngờ lại là Long Tuyền sơn trang!

Hắn muốn đến bên cạnh ta có lẽ cũng xảy ra chuyện, nhưng thực sự không thể liên lạc với ta, chờ ta một ngày một đêm mới câu được một tiểu quỷ đi đường. Nhưng bảo hắn từ xa xôi ngàn dặm xa xôi tới Võ Hán tìm ta quá không thực tế, cách hắn gần nhất chính là Quảng Đông Hoàng Nê Quan đạo trưởng, chỉ có thể xin hắn giúp đỡ.

Một Thanh đạo trưởng lập tức chạy tới võ hán, trên đường bị cao thủ của Long Tuyền sơn trang mai phục, lấy thực lực của hắn mà giết ra vòng vây cũng không khó, chính là chọc một bụng tức. Vốn đang ở trong quán luyện đại hoàn đan, đột nhiên lại có loại phá sự, cho nên vừa lộ mặt liền đặc biệt xông vào.

"Nhiều năm như vậy, cùng ngươi liên quan nhất định không có chuyện tốt, ta liền giúp ngươi lần này, không có lần sau nữa." Một thanh đạo trường khí tức giận nói.

Ta nói: "Đạo trưởng, ngươi tới thật tốt quá, trên người của ngươi có hống sa không?"

"Cần gì phải vậy?" Nhất Thanh đạo trưởng hỏi.

"Cứu người!"

Ta cho y xem phương thuốc, một Thanh đạo trưởng nhíu mày: "Đây là phương thuốc ngu xuẩn của giang hồ nào mở ra, mọi thứ đều có thể giết người!"

Ta nói là trương trương trương trương cảnh mở, ta là làm ăn âm vật, hắn biết ta nói đùa, ngữ khí lập tức hòa hoãn xuống: "Ừm, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, quả thật rất có lý."

"Đừng nói nhảm, trên người ngươi có hay là có minh sa?" Ta hỏi.

"Coi như số ngươi tốt, ta nơi này có một túi." Hắn ném cho ta một cái túi, chừng hai lượng, ta mừng rỡ trong lòng, mạng Lý Ma Tử không nên tuyệt nha!

Bên ngoài đột nhiên mở ra một chiếc xe, bảo vệ dùng phòng ốc nói hòa thượng tìm được, sau đó vài tên hộ vệ cùng một hòa thượng trẻ tuổi xuống xe. Hòa thượng kia mặc một bộ vệ y màu lam, tướng mạo tuấn mỹ thanh tú, ta liếc mắt một cái liền nhận ra, đây không phải là Thiếu Lâm tiểu hòa thượng từng gặp lúc đối phó Lương Trung ương rất lâu trước đó sao?

Hắn vừa thấy được, liền song chưởng hợp thành mười nói: "Trương thí chủ, không ngờ lại gặp ở chỗ này, thật là có duyên."

Một tăng một đạo đồng thời xuất hiện ở chỗ này, xem ra Lý mặt rỗ đúng là mạng không nên tuyệt, ta không có thời gian hàn huyên cùng hắn, xin hắn bố thí điểm Bồ Đề Thủy, tiểu hòa thượng một lời đáp ứng, mời người bên cạnh lấy cái bình cùng một cây châm tới.

Ta không hiểu ra sao, thứ kia là dùng kim lấy sao? Xác nhận với hắn một chút, tiểu hòa thượng cười ha ha: "Thí chủ hiểu lầm rồi, Bồ Đề Thủy không phải loại đồ vật gì, mà là không có huyết mi của hòa thượng phá thân."

"Ngươi chắc chắn chứ?" Trước kia ta từng đọc rõ tiểu thuyết, bên trên thường hay có mấy giọt nước bồ đề đáng thương, chìm vào trong hai cánh hoa sen đỏ, kết quả ta lại hiểu ra.

Trước đây hắn từng có người tới chùa cầu Bồ Đề Thủy, hắn tận mắt thấy sư phó lấy máu từ mi tâm. Ta thở phào nhẹ nhõm, Bồ Đề Thủy đúng là tinh hoa hòa thượng, ta tìm hắn bằng chứng phế bỏ tu hành.

Lát sau bình và châm đã được mang tới, tiểu hòa thượng lấy từ mi tâm ra một ít máu cho ta, ta lập tức cầm lấy hai thứ này, bỏ vào nồi sắt cùng đun.

Rất nhanh một chén thuốc được sắc ra ngoài, Nhất Thanh đạo trưởng không quá yên tâm nói: "Thuốc này độc tính cực lớn, trên phương thuốc cũng nói chỉ có ba phần thắng, ta khuyên ngươi thận trọng một chút!"

Lý Ma Tử không có thời gian chờ đợi, ta nói: "Ba phần ở người, bảy phần tại thiên, vốn mấy vị thuốc này ta tuyệt đối không tập hợp được, nhưng hết lần này tới lần khác tập hợp lại với nhau, ta tin rằng đây là ý trời!"

Thân thể Lý Ma Tử đã cứng ngắc như thi thể, đến thầy thuốc cũng lắc đầu nói không còn hi vọng, ta đổ thuốc vào miệng hắn.

Lúc chờ đợi, tiểu hòa thượng nói cho ta biết nguyên nhân hắn ở đây. Hắn đến là để tìm ta, chỉ là không tìm được chỗ ở của ta, di động cũng không liên hệ được, sắc trời dần dần tối, thật sự không có cách, liền đầu nhập vào trong chùa miếu của Võ Hán, tuyệt đối không nghĩ tới hộ vệ được Vương lão gia tử phái tới đưa đến nơi này, cũng là vô tình không thành sách.

Còn vì nguyên nhân hắn tới đây, tiểu hòa thượng sắc mặt ngưng trọng nói: "Trương thí chủ, Thiếu Lâm tự chúng ta gặp phiền toái lớn rồi!"

Hắn nói cho ta biết, trước đó không lâu Thiếu Lâm tự Đạt Ma viện bị mất trộm, toàn bộ mười mấy võ tăng bối tự Địa Tự bảo vệ Đạt Ma viện đều bị ngộ hại, ngay cả sư phụ hắn, Viên Quang đại sư cũng chết vào đêm hôm đó. Mặc dù ta chưa thấy qua Viên Quang đại sư, nhưng thực lực hẳn là tương đương với Bạch Mi thiền sư., Thậm chí còn hơn một bậc, người xâm nhập bị một chiêu đánh ra não tương, bản mạng pháp bảo hàng ma xử cũng bị cắt ngang, lúc ấy hơn một ngàn tăng nhân toàn viện lại không ai nghe thấy động tĩnh, thẳng đến ngày thứ hai mới phát hiện Đạt Ma viện phơi thây khắp nơi, máu chảy thành sông.

Trên đời này có thể làm ra loại chuyện này, ta nghĩ ngoài Long Thanh Thu ra thì không còn người thứ hai nữa rồi!

Nghe ta nói, Đạt Ma Viện chính là trọng địa Thiếu Lâm, dùng kinh thư trân quý cùng bí bảo Phật giáo cất giữ, liền hỏi: "Có đồ vật gì bị trộm không?"

Tiểu hòa thượng lắc đầu: "Cái gì cũng không bị trộm, nhưng đã có một vật bị hủy, chính là toà Thích Ca Mâu Ni phật tháp trấn áp Hoàng Sào Âm Linh!"

Nghe đến đó, mọi người tại đây đều hít sâu một hơi.

Nghe đồn bên cạnh Phật Tổ vốn có một đồ đệ vô cùng lợi hại gọi là mắt liên tục, mắt liên tục là người hiếu kính, tuy rằng mẫu thân làm nhiều việc ác bị đánh vào mười tám tầng địa ngục, nhưng vẫn vận dụng phật pháp tư thả mẫu thân ra.

Chuyện này không quan trọng, hắn phóng thích tám trăm vạn ác quỷ trong địa ngục!

Vì trừng phạt liên tục, Phật Tổ đã tước đoạt thân phận đệ tử Phật Môn của hắn, còn đưa hắn vào dương gian, có hạn chế thu hồi tám trăm vạn ác quỷ này. Vì vậy mắt liên tục hóa thân thành nông dân khởi nghĩa lãnh tụ Hoàng Sào vào những năm cuối của Đường triều., Viết bài thơ trên "Trùng Thiên Hương Trận" suốt cả thành, sau khi toàn thành mang theo hoàng kim giáp, liền ngang nhiên phát động nghĩa vụ. Trong lúc khởi nghĩa đúng lúc có tám trăm vạn người bị giết, dân chúng đều nói là tám trăm vạn ác quỷ lại bị giết về Địa Phủ, mà Hoàng Sào cũng hoàn thành sứ mệnh.

Sào vàng tuy không phải tướng mạo của đế vương, nhưng là kinh khủng nhất trong tất cả âm linh. Bên trong thương nhân âm vật có một quy củ bất thành văn, không thu hết những thứ có liên quan tới sào huyệt. Từng có một thương nhân âm vật mới vào hành nghề thu một quyển khoa cử màu vàng, hậu duệ phú mặc bảo bất thứ tự, kết quả cả nhà trong vòng một tháng bị móc tim chết, gian nhà đó cũng thành quỷ trạch kinh khủng nhất, đến nay không ai hàng phục được!

Bởi vì người tên Hoàng Sào này vốn không tồn tại trên thế gian, hắn là ác ma vì Phật Tổ thu hồi tám trăm vạn ác quỷ mà thả ở nhân gian. Hắn đã tích lũy quá nhiều sát nghiệp ở nhân gian, hoàn toàn mất khống chế, ngay cả địa phủ cũng bó tay không có cách! Sau khi Hoàng Sào chết đi., Hài cốt bị phong ấn tại Thiếu Lâm tự, do các đời cao tăng thủ bảo vệ, năm đó thiêu đốt Thiếu Lâm tự, mười tám vị cao tăng pháp tự tình nguyện không cần kinh thư trong Tàng Kinh các, liều mạng cũng không để nó bị hủy hoại, miễn cưỡng ngăn cản một hồi hạo kiếp sinh linh đồ thán.

Ta trăm triệu lần không nghĩ tới tuổi đời còn sống lại gặp phải chuyện kinh khủng như vậy.

Chương thứ hai ngàn năm trăm bốn. Đô đại kiếp

Ngay lúc Thiếu Lâm tự vô kế, một đạo nhân toàn thân lôi thôi xuất hiện ở sơn môn Thiếu Lâm tự, nói với các tăng nhân Tuyền Cơ hạo kiếp sắp bắt đầu, trước khi Thất Sát Tinh quy vị chắc chắn sẽ dẫn tới sinh linh đồ thán, nhân quỷ lưỡng giới đại loạn.

Muốn tự bảo vệ mình, nhất định phải tới nhờ võ hán thỉnh cầu Trương Cửu Lân viện trợ, bởi vì hắn mới là con trai số mệnh, là kẻ cuối cùng hóa giải trận hạo kiếp này! Sau đó đạo nhân kia liền ăn một ngụm đào hóa mây mà đi.

Nghe tiểu hòa thượng nói xong, hiện trường rơi vào trầm mặc.

Một Thanh đạo trưởng là người thứ nhất mở miệng, hắn ném phủ bụi xuống đất, chỉ vào mũi mắng: "Trương Cửu Lân, ta tránh ngươi đã nhiều năm, kết quả vừa gặp lại bị gây chuyện, ngươi chính là sao chổi, là ôn thần."

Hôm nay gặp gỡ nhiều tâm sự vớ vẩn như vậy, ta tức giận trở về: "Vậy ngươi giết ta đi, giết thế giới của ta sẽ thái bình, Long Thanh Thu cũng không làm khó nữa!"

Vương Bật Nhi đứng lên kêu lên: "Lão đạo thần kinh này, oán có đầu nợ có chủ, việc này có quan hệ gì với Trương ca vậy?"

Nhất Thanh Đạo trưởng trừng nàng một cái: "Ngươi biết ta là ai sao? Dám nói với ta như vậy."

"Ta chẳng thèm quan tâm ngươi là ai, Vương gia không hoan nghênh ngươi, cút ra ngoài!"

Hai người này đều rất nóng nảy, ta sợ hai người bọn họ cãi nhau, lập tức hoà giải: "Tất cả đừng ồn ào nữa, trước mắt chúng ta nên thương lượng vượt qua khó khăn như thế nào, tự loạn trận cước không phải để cho Long Thanh Thu chế giễu sao?"

Hai người trừng mắt nhìn nhau, tự mình ngồi trở về.

Ta lý lẽ suy nghĩ, hỏi tiểu hòa thượng bây giờ tình huống thế nào? Hắn cũng không rõ lắm. Âm linh ở Hoàng Sào sau khi chạy mất, không biết đi nơi nào, cho dù Thiếu Lâm trượng trượng phu mời Phật bảo Kim Bằng Lăng Tiêu Kính ra cũng không tìm được.

Phương trượng dường như biết rõ thân phận của Nê đạo nhân, cho nên lúc này mới ra lệnh cho tất cả tăng nhân bối tự địa rời khỏi Thiếu Lâm, đi Ngũ Hồ Tứ Hải tìm kiếm tung tích của ta, cho nên tiểu hòa thượng mới có thể tới võ hán, không ngờ bên ta cũng là một màn rối loạn.

Ngăn cản trận kiếp nạn này là ta hứa hẹn cho Côn Luân Sơn, nhưng trước mắt ta phải ổn định sự tình bên này. Lý Ma Tử hôn mê chưa tỉnh, vừa mới bị lâm vào tù, ta liền nói với đạo trưởng: "Việc cấp bách trước mắt, chúng ta phải nghĩ biện pháp cứu ra mới được một"

"Cái này ngươi không cần lo lắng, nó tự có cách, có hòa thượng mập mạp đang nghĩ biện pháp cứu viện nó." Tiểu hòa thượng đáp.

"Hòa thượng mập, hòa thượng Hắc Tâm?" Ta hỏi.

"Đúng, chính là hắn!"

Tiểu hòa thượng vừa nghe cái tên này là nhíu mày, sau đó ta mới biết được, hóa ra hòa thượng Hắc Tâm là ban đầu đã xuất gia ở Thiếu Lâm tự, mấy năm nay xuất gia ngoại trừ sắc giới chưa phá được cái gì khác mà không phá được., Có không ít hoạt động làm nhục Phật môn, ví dụ như mua chim non được thả ra trong chùa về để ăn những đại nghĩa kinh thế hãi tục này. Hắn bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm hơn hai mươi năm, đến nay danh tiếng lớn của hắn vẫn còn lưu truyền trong Thiếu Lâm tự, là học đòi dạy bảo con đầu của hòa thượng.

Về sau Hắc Tâm hòa thượng du lịch khắp nơi, ăn uống chùa khắp nơi, đến đâu mà không hoan nghênh, cuối cùng vẫn là phương trượng Đại Bi tự, cũng chính là sư phụ của Bạch Mi thiền sư thấy hắn có vài phần tuệ căn, đại phát từ bi thu hắn làm đệ tử, nhắm một con mắt đối với đủ loại bất hạnh của hắn.

Lúc này một gã hộ vệ tiến đến, ghé vào tai Vương lão gia tử nói nhỏ vài câu, Vương lão gia tử cau mày nói: "Tình cảnh có chút không ổn! Thủ hạ của ta vừa mới nhận được tin tức, hiện tại ở võ hán hoạt động chỉ là một phần nhỏ người của Long Tuyền sơn trang, tất cả nhân mã của bọn họ đã xuất động, chuẩn bị qua sông."

"Quá Giang?"

Sau khi Long Thanh Thu bị ta đánh bại ở Côn Luân sơn, Trương gia Giang Bắc đã sớm đánh bại Trường Giang, tiêu diệt không ít thế lực của Long Tuyền sơn trang. Hiện tại bọn họ chuẩn bị phản công, tức là lần này bọn họ có hành động lớn. Ta nói: "Long Thanh Thu xông vào Thiếu Lâm tự, thả âm linh của Hoàng Sào, Long Tuyền sơn trang lại dốc toàn bộ lực lượng, Trương gia Giang Bắc không thể nào ngồi yên không để ý tới được chứ?"

Tiểu hòa thượng thở dài nói: "Thật ra buổi sáng hôm nay, Trương tộc trưởng cũng đã dẫn người chạy tới Thiếu Lâm, ở đó tọa trấn, chuẩn bị đối phó với Long Tuyền sơn trang một trận thư hùng! Không biết trận đại chiến này lại chọc tới bao nhiêu xương trắng, thiện tai thiện tai."

Mọi người trầm mặc một hồi, Vương San Nhi đề nghị sắc trời không còn sớm, mọi người đi nghỉ ngơi, ngày mai sẽ thương lượng đối sách. Ta đi xem Lý Ma Tử một chút, mũ đỏ vẫn luôn chiếu cố hắn, thi ban trên mặt Lý Ma Tử đã biến mất hơn phân nửa, thể tích sinh mệnh cũng khôi phục một chút, nhưng vẫn rất suy yếu.

Ngày mai chắc sẽ phải rời khỏi võ sĩ, nhưng ta không muốn đội mũ đỏ nhỏ mạo hiểm, liền nói với tiểu Hồng: "Ta giao cho ngươi một nhiệm vụ, ngày mai ta phải rời khỏi đây, ngươi ở lại đây chiếu cố Lý Ma Tử, được không?"

"Đi đâu?" Tiểu Hồng đội mũ hỏi.

"Giữ bí mật!"

Tiểu Hồng nở nụ cười: "Vừa rồi các ngươi nói chuyện bên ngoài, ta đã nghe thấy hết rồi, ta tới đây có lẽ giúp được gì cho ngươi."

"Tuyệt đối không được, hai người các ngươi nhất định phải ở lại!"

Nghe trên người ta cứng rắn kiên trì, Tiểu Hồng mới đồng ý không đi, nhưng nàng đem món âm vật siêu cấp đó điểm bút giao cho ta, bút này là lang hào bút bình thường, phía trên còn có một đoạn bị đốt cháy.

Tiểu Hồng dặn dò: "Đêm hôm sau khi ta thu được cây bút này, liền có một đạo sĩ lôi thôi báo mộng cho ta, bảo ta chuyển cho ngươi, nói nó có thể phát huy Vĩnh Linh Giới của ngươi đến cực hạn! Chỉ cần ngươi dùng cây bút này viết xuống bất kỳ cái tên Võ Tướng đã thu phục nào, là có thể lập tức triệu hồi chúng ra khỏi Vĩnh Linh Giới, không có giới hạn."

"Nhưng có một điều cấm kỵ, nếu như đối phương không chịu xuất chiến với ngươi, là phải tiêu hao phúc báo năm năm."

Chủ nhân đời trước chính là vì báo thù cho Diêu gia, nghiến răng nghiến lợi viết lên giấy một đống tên Âm Linh, kết quả còn chưa viết xong, phúc báo cả đời đã dùng hết, trực tiếp bị một đạo thiên lôi đánh chết, vết cháy phía trên chính là lưu lại như vậy.

Ta nắm bút này nói: "Lại là Nê đạo nhân, xem ra từ nơi sâu xa đã tự có định số, khoản này coi như ta mua được, sau này sẽ cho ngươi tiền."

Tiểu Hồng khoát tay: "Ta không thiếu tiền, đợi ngươi trở về mang cho ta một món quà nhỏ là được."

Ta biết nàng đang uyển chuyển nói nhất định phải sống sót trở về, liền cười nói: "Nàng yên tâm, ta sẽ mang một đống lễ vật cho nàng!"

Mệt mỏi một ngày, ta nằm ở phòng khách Vương gia rất nhanh liền ngủ thiếp đi, trong lúc ngủ mơ thấy gia gia thong thả xuất hiện: "Cửu Lân, Tỳ Hưu đều xảy ra chuyện."

Ta cả kinh hỏi: "Gia gia, làm sao vậy?"

Ông nội hút tẩu thuốc thở dài nói: "Hiện tại Hải Trãi đang rối loạn, Minh Hà chảy ngược, quỷ môn mở rộng, tám trăm vạn ác quỷ trở về dương thế, ngay cả Luân Hồi Bàn quản lý chúng sinh luân hồi cũng vỡ nát. Tất cả âm sai đều bị phái ra ngoài câu hồn, nhưng bọn ác quỷ kia thực sự quá cường đại, chúng ta bất luận thực lực hay là nhân số đều không địch nổi chúng..."

Ta thực sự đoán được ngày Long Thanh Thu xuất hiện chính là lúc Tỳ Hưu gặp phải đại kiếp nạn, chỉ là không nghĩ tới lại loạn như vậy, liền nói: "Gia gia, có biện pháp nào có thể thu hồi chúng nó sao?"

Gia gia thở dài: "Xem ra đợt cướp số này khó thoát rồi, tám trăm vạn ác quỷ chỉ có thể do Âm sai chúng ta chậm rãi thu hồi, việc cấp bách trước mắt là phong ấn Hoàng Sào lại, nếu không bất luận chúng ta đưa ác quỷ về Địa Phủ bao nhiêu lần cũng phải trốn ra."

"Tên kia thật sự khủng bố như vậy sao?" Ta hít vào một hơi khí lạnh.

"Con đã từng nghe nói tới "La Được kia" chưa?" Ông nội hỏi.

Ta gật gật đầu, đó là một cái ngoại lai của Ấn Độ, ý là ác ma trong ác ma, gia gia giải thích: "Trên đời từng có ba La bị cái kia, bọn họ cường đại đến mức không thể hủy diệt, một là Xi Vưu, bị Hoàng Đế tự tay chém giết, đầu trấn áp dưới Côn Lôn sơn; một người Ấn Độ, bị Phật Tổ phong ấn dưới xá lợi của mình; người cuối cùng chính là hoàng sào!"

"Ta hỏi: "Bây giờ ta định tìm được tổ vàng ở đâu?"

"Trước tiên đi Toan Nghê, tìm Ma Tôn, Yêu Hoàng, phán quan..." Gia gia nói, thân hình chậm rãi biến mất trong bóng đêm, thoáng cái ta tỉnh lại từ trong mộng, sắc trời bên ngoài dần dần trắng, ta nhanh chóng gọi những người còn lại dậy, nói cho bọn họ chuyện gia gia báo mộng.

Người ở đây hoặc là biết, hoặc là từng nghe đến tên ông nội của ta, vì thế mọi người nhất trí đồng ý đi Vụ Đô, Vương Lung Nhi phái người đi dự định mấy tấm bồ cào.

Lúc này sắc trời còn sớm, Vương lão gia tử đưa một bộ điện thoại cho ta, ta không hiểu ý nghĩa, ông nói: "Trước khi đi, không cho lão bà con của ngươi thông đăng án sao?"

"Không phải bọn họ bị theo dõi sao?" Ta hỏi.

"Cảnh sát cũng phải ngủ, bọn họ giám thị nhà ngươi, người của ta giám thị bọn họ, thời gian này sẽ không sao. Bất quá ngươi nhớ kỹ Phòng ốc một lần, nếu không sẽ bị truy tung đến tín hiệu điện thoại di động." Vương lão gia tử dặn dò.

Ta nói tiếng cám ơn, rút chuông điện nhạc của Doãn Tân Nguyệt ra. Nghe thấy tiếng của ta, Doãn Tân Nguyệt vui đến phát khóc, từ hôm qua đến giờ nàng vẫn luôn lo lắng, ta an ủi nàng vài câu, nói: "Tháng mới, ta phải rời khỏi võ hán một thời gian."

"Được, ngươi đi đi, chờ tin tức từ phong phanh trôi qua rồi mới trở lại."

"Không phải, ta phải đi xử lý một số chuyện."

Giọng nói của ta rất nghiêm túc, bởi vì lần này ta có thể sống sót trở về hay không còn chưa biết được. Phu thê ở chung với nhau đã lâu, đôi khi không cần dùng ngôn ngữ cũng có thể nhận ra được suy nghĩ của đối phương. Doãn Tân Nguyệt nói: "Đi đường cẩn thận, ta ở nhà chờ ngươi!"

"Ngươi yên tâm, ta sẽ trở lại." Ta đáp.

Doãn Tân Nguyệt đột nhiên khóc, ta biết nàng vẫn đang lo lắng cho ta, ta nói không được nữa, bèn vội ngắt liên lạc.

Ta nắm lấy điện thoại di động ngớ người, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lẩm bẩm nói: Tháng mới, ta nhất định sẽ trở về!

Quỷ Tướng bộ hai ngàn rưỡi, hai trăm bốn mươi hai thiên.

Võ sĩ đột nhiên hạ mưa to, máy bay trễ mấy ngàn ngày mới lên mây, từ trên máy bay nhìn xuống, mây đen ở Trung Nguyên bao phủ. Sào vàng nhiễu loạn mờ mịt, ngay cả thiên địa cũng có cảm ứng, nếu không ngăn cản trận hạo kiếp ngàn năm này, không biết sẽ có bao nhiêu người mất mạng.

Vương Bật Nhi gánh một cái ống trúc rất lớn, lúc xuống phi cơ ta chủ động giúp nàng cõng, Vương Bặc Nhi cười nói: "Ngươi cũng thật có phong độ thân sĩ nha."

"Nặng quá đi, trong này đựng thứ gì vậy?" Ta tò mò hỏi.

"Giữ bí mật!" Vương H huân Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Bầu trời đang có mây đen dày đặc bao phủ, sấm sét vang dội trên đường, âm phong nổi lên bốn phía, người đi đường thưa thớt, hoàn toàn mất đi sự phồn hoa ngày xưa của quốc gia Thiên Phủ. Dọc đường chúng ta gặp không ít ác quỷ từ Tỳ Hưu đều trốn ra, nhưng đều hữu kinh vô hiểm.

Sau khi trời tối, Vương Đằng Nhi bao hai chiếc xe, nàng tự nhiên là muốn ngồi cùng một chỗ với ta, trên đường không ít cùng ta nói đùa. Ngồi ở trên phi hành nhìn thấy Nhất Thanh đạo trưởng, ho khan một cái, Vương Đằng Nhi khó chịu nói: "Cổ họng có bệnh đi mua thuốc, đừng ở chỗ này ho khan không ngừng."

"Một thiếu nữ chưa ra khỏi các, vậy mà ngồi cùng với con báo cáo, bần đạo cũng nhìn không nổi nữa." Nhất Thanh đạo trưởng nói.

Vương Bật Nhi đá một cước vào ghế ngồi: "Lão đạo thối, cần ngươi quản chuyện của ta!"

Sau đó nói với ta: "Sao ngươi lại quen biết những người này?"

Ta cười khổ nói: "Hắn là lưỡi dao đậu hũ tâm, là người không tệ."

Sau khi đến huyện thành Phong Đô, bên ngoài bay qua vô số âm linh, đây đều là tiểu quỷ từ Phong Đô trốn ra. Một con tiểu quỷ không có mắt xuyên qua khung xe, Nhất Thanh đạo trưởng cũng chỉ thành kiếm quát: "Đứng lại!"

Tiểu quỷ liền ngừng lại, nhỏ giọng dực dặt hỏi: "Xin hỏi Kim Tiên có gì phân phó?"

"Hiện tại tình huống Quỷ Thành thế nào?" Nhất Thanh đạo trưởng hỏi.

"Ai, đừng nói nữa, quả thực sắp thành mười tám tầng địa ngục rồi! Yêu Hoàng vì ngăn ác quỷ chạy trốn, thả bát bộ Quỷ Tướng ra, không phân biệt tốt xấu mà giết một hơi lung tung, toàn bộ có thể trốn đều trốn thoát..." Tiểu quỷ lau nước mắt nói.

"Bát Bộ Quỷ Tướng là cái gì?" Ta hỏi.

Thì ra năm đó Yêu Hoàng du lịch thiên hạ, thu tám tên Đại yêu cực kỳ dũng mãnh bồi dưỡng thành tám viên can tướng thủ hạ. Những Quỷ Tướng này khi còn sống đều là yêu quái tội ác tràn đầy, bình thường bị phong ấn trong tám bức tượng xung quanh quảng trường giao dịch, đột nhiên phóng thích ra tru sát ác quỷ, liền thừa cơ đại khai sát giới.

Yêu Hoàng mắt nhắm mắt mở, mấy tiểu quỷ chết không sao cả, mấu chốt là tám trăm vạn ác quỷ trốn khỏi Địa Phủ, trước mắt là vong dương bổ lao, có thể thu hồi bao nhiêu thì thu hồi bấy nhiêu, mới đỡ phải chịu trách phạt ở Diêm La vương quân.

Bọn ta tới hỗ trợ, chẳng lẽ còn muốn đánh một trận với Bát Bộ Quỷ Tướng?

"Ta hỏi tiểu quỷ kia: "Có cách nào tránh được chúng nó không?"

"Trừ phi không đi Lam Đô!"

Được rồi, chẳng khác gì chưa nói, một thanh đạo trưởng phất tay kêu nó cút đi.

Chúng ta đi đến bên bờ một dòng sông cỏ dại rậm rạp, lối vào Lân Đô lúc này đã mở ra, chỉ thấy trong nước có một vòng xoáy thật lớn, khi Thanh giáo chúng ta xuyên qua cửa vào, ở trên tay liên tục viết chữ "Khặc khặc", có thể tránh được những cô hồn dã quỷ kia dây dưa.

Thanh đạo trưởng, tiểu hòa thượng và Vương lão gia tử đi xuống trước, Vương Bặc Nhi có chút sợ sệt, ta giải thích một lúc, cuối cùng nàng kéo tay ta cùng nhảy vào vòng xoáy.

Dù sao lần trước đã tới, ta cũng coi như quen đường dễ làm. Chỉ là Vương Yến Nghiêu Nhi có chút khiếp đảm, một mực ôm chặt cánh tay của ta, một đôi bộ ngực đầy đặn cọ xát trên khuỷu tay của ta, khiến ta lúng túng, liền nhắm mắt lại niệm《 Đạo Đức Kinh 》.

Rất nhanh chúng ta liền đứng vững trên mặt đất, nơi này là khu vực quá khứ của ngoại giới và Côn Bằng, xung quanh là một màu đen kịt.

Xa xa nghe thấy tiếng đánh nhau, hai ta vội vàng chạy qua, nhìn thấy ba người bọn họ đang vây công một võ tướng cổ đại, võ tướng kia ít nhất cao hai mét, một thân áo giáp rỉ sét loang lổ, cầm trong tay một thanh quan đao lớn, trong khe hở áo giáp không ngừng toát ra hắc khí, hai mắt phóng ra hồng quang.

Một Thanh Đạo chửi ầm lên: "Con cẩu tạp chủng này chính là Quỷ Tướng Yêu Hoàng, không nói câu nào đã dám công kích chúng ta!"

Tiểu hòa thượng chắp tay trước ngực nói: "A di đà phật, người xuất gia không đi dạo bàn tán, thỉnh đạo trưởng tích chút khẩu đức."

Nhất Thanh đạo trưởng lập tức giận lây sang đầu hắn: "Liên quan quái gì tới ngươi!" Tiểu hòa thượng xấu hổ tới mức mặt đỏ bừng.

Nhất thanh đạo trưởng từ trước đến nay không có hai chữ "nương đức".

Quỷ Tướng kia hung hãn dị thường, hai người bọn họ cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn chặn, nhìn từ xa, toàn bộ Giao Bằng đều biến dạng, phòng ốc ngã trái ngã phải, khắp nơi là tiếng quỷ khóc sói tru, mặt khác Quỷ Tướng bất phân tốt xấu tàn sát hết thảy chung quanh có thể di động.

Yêu Hoàng cũng bị bức ép đến nóng nảy, mới làm ra loại thà rằng đi nhầm giết một trăm cũng không buông tha một chuyện hoang đường nào!

Một đường giết tới thật sự quá ngu xuẩn, chúng ta còn chưa nhìn thấy đám người Yêu Hoàng đã tổn thương nguyên khí nặng nề, nói: "Ta và Vương Đằng Đằng Nhi đi tìm bọn họ trước, gọi bọn họ thu Quỷ Tướng, đạo trưởng, ngươi có thể ngăn chặn bao lâu?"

"Nửa giờ trước hẳn là không có vấn đề!" Một Thanh đạo trưởng tế lên Ngũ Lôi chú, trên phủ trần lập loè điện quang bốp bốp, điện giật toàn thân Quỷ Tướng rung động, áo giáp vung vãi trên đất, phía dưới áo giáp là một đoàn hắc khí, nó nhanh chóng hấp thụ mảnh vỡ áo giáp, một lần nữa hóa thành hình người.

Vương Bật Nhi sợ tới mức lè lưỡi nói: "Lão đạo này rất lợi hại mà!"

"Người ta chính là một trong tam đại Kim Tiên còn sống trên đời này, chúng ta đi thôi!"

Vương Huân Nhi dặn dò Vương lão gia phải bảo trọng, lúc này mới xông vào Toan Nghê với ta, chúng ta tận lực tránh đi Quỷ Tướng, tránh không được liền ném mấy cái túi bịt quỷ hấp dẫn sự chú ý của chúng nó. Chúng nó bị phong ấn choáng váng, trong đầu chỉ có dục vọng giết chóc, gặp quỷ liền giết, kỳ thật chỉ số thông minh cũng không cao.

Đi vào trên quảng trường, ta nhìn quanh bốn phía, nghĩ thầm không xong! Lần trước chúng ta bị đám Yêu Hoàng gọi về, cụ thể là đi đại điện như thế nào ta cũng không rõ lắm.

Lúc này giữa không trung có một người bay xuống, là một quý phụ xinh đẹp mặc áo cưới màu đỏ thẫm, đầu đội mũ phượng, vừa nhìn thấy chúng ta liền nhíu mày nói: "Tỳ Hưu đều xảy ra chút nhiễu loạn, năm nay quỷ thị không mở, phàm phu tục tử không nên tới nơi này xông loạn, cẩn thận mất mạng."

Ta vừa nhìn đã thấy là Ma Tôn, liền hô to: "Chúng ta tới giúp các ngươi."

"Giúp bọn ta ư?" Ma tôn dò xét mặt của ta, giống như nhớ ra rồi: "Ngươi là vị tiểu ca đoạt bảo lần trước?"

"Đúng vậy!" Ta gật đầu.

Ma Tôn cười khổ lắc đầu: "Ý tốt của ngươi ta xin nhận, đi nhanh đi, chuyện xảy ra trước mắt không phải là thứ mà một phàm nhân như ngươi có thể xoay chuyển, trở về bảo vệ người nhà của ngươi đi! Dương gian không lâu nữa, hà sơn sẽ đại loạn."

Nếu gia gia đã gọi ta tới đây, ta tin chắc có nguyên nhân, lần trước ta không nói rõ thân phận với Ma tôn, vì thế bèn nói: "Ma tôn đại nhân, ta là cháu trai của Trương Diệu Dương, cái tên này ngài cũng nên nghe rồi chứ."

"Trương Diệu Dương?" Cô dùng một ngón tay gõ nhẹ lên mặt, lẩm bẩm một tiếng: "Ta nhớ ở phàm gian hắn không có con nối dõi mà, sao bỗng dưng lại xuất hiện một đứa cháu..."

Đột nhiên Ma Tôn biến sắc: "Được, vậy ta dẫn ngươi đi gặp phán quan và Yêu Hoàng!"

Ta mời nàng thu hồi Quỷ Tướng, bằng hữu của ta còn bị vây ở bên ngoài, Ma tôn gật đầu đáp ứng, sau đó vận khởi pháp thuật, ta và Vương Cung Lung Nhi chậm rãi trôi nổi, con mắt đột nhiên tối đen như mực.

Khi ánh mắt khôi phục lại, ta phát hiện mình đang đặt mình trong một tòa đại điện hùng vĩ, ba người Ma Tôn, Yêu Hoàng, Phán Quan ngồi trên đó, bọn họ là Quỷ Trung Tiên, vừa rồi ta nói chuyện với Ma Tôn Yêu Hoàng và Phán Quan đã biết.

Phán quan lật lên một quyển sách, ta không nhìn thấy tên, đoán đại khái là Sinh Tử Tỏa, sau đó kinh ngạc gật đầu với hai người nói: "Trên Sinh Tử Bộ không có tên, đúng là hắn!"

"Vạn Linh chi chủ trong Nê Đạo Nhân lại là tiểu tử vắt mũi chưa sạch này, thật khiến người ta khó có thể tin được." Yêu Hoàng giật mình nói.

"Xem ra trận hạo kiếp này cuối cùng cũng được cứu rồi..." Ma tôn nói.

Ba người nói thầm, ta hoàn toàn không biết bọn họ đang nói gì, còn vừa rồi Ma Tôn nói gia gia không có con nối dõi ở thế gian, chuyện này là sao? Tuy nói ta ở Côn Lôn sơn mơ hồ đoán mình theo Hỏa Kỳ Lân từ trên trời giáng xuống, nhưng khi còn bé rõ ràng là từng gặp cha mẹ.

Phán quan cất cao giọng nói: "Trương Cửu Lân, trước mắt có một nhiệm vụ, chúng ta muốn giao cho ngươi, nhưng chuyến này cửu tử nhất sinh, ngươi có nguyện ý đi không?"

Trong lòng ta hơi hồi hộp một chút, nói là đến hỗ trợ, các ngươi cũng không khách khí quá rồi đấy? Vừa ra tay đã là nhiệm vụ cửu tử nhất sinh.

Ta tự nhiên phải hỏi cho rõ ràng, liền nói: "Nhiệm vụ gì?"

"Hủy diệt Thiên Hồn Chỉ!" Phán quan quát.

Bức thứ hai nghìn năm mươi ba, Thiên Hồn liễn....

Ta sửng sốt một chút, cái gì mà Thiên Hồn Toản, lần trước cũng chưa từng nghe nói.

Phán quan hỏi: "Ngươi là thương nhân âm vật tiếng tăm lừng lẫy, cả đời giết không ít quỷ, ngươi có biết những quỷ kia chết rồi, đi nơi nào không?"

Quỷ bị giết chết tự nhiên là hồn phi phách tán, thế nhưng sau khi tán đi thì đi nơi nào, ta thật đúng là không có cân nhắc kỹ.

Phán quan nói cho ta biết, sau khi quỷ chết biến thành một sợi âm khí, âm khí ở dương gian ngưng lại quá nhiều, sẽ nhiễu loạn cân bằng hai giới âm dương, vì âm dương cân bằng, những âm khí này sẽ bị Thiên Hồn Ngô hấp thu. Thiên Hồn trược thiết trí ở chỗ sâu trong Triều Đô có một kiện pháp khí tinh xảo, hình dạng có chút giống với Hỗn Thiên Nghi, từ xưa đến nay một mực hấp thu âm khí dương thế, số lượng âm khí bên trong tự nhiên khổng lồ đến không tưởng tượng nổi.

Trước mắt hành tung Hoàng Sào bất định, nhưng hắn rất có khả năng đến đoạt Thiên Hồn Cốc ở chỗ sâu trong Đô Thành, đến lúc đó hắn sẽ có được cấp Đế vô thượng áp đảo Diêm La Vương, nói như vậy thì không ai có thể ngăn cản hắn.

Việc cấp bách trước mắt là hủy diệt Thiên Hồn Cức, ngăn chặn hậu hoạn này!

"Ta nói: "Bên trong Thiên Hồn Miểu này có số lượng âm khí kinh người, một khi hủy diệt chẳng phải phóng thích toàn bộ sao?"

Phán quan trả lời: "Bày nước vào một thùng dễ dàng bị trộm đi, hay là rải trên mặt đất dễ dàng bị trộm đi? Huống hồ nơi này là Tốn Đô, âm khí khuếch tán ra cũng không sao."

Nói tới đây, mặt hắn lộ vẻ ưu tư, ba người nhỏ giọng nói chuyện với nhau vài câu. Ta ở bên cạnh nghe được đại khái, hủy diệt

Thiên Hồn Lông cũng không có biện pháp, đối với âm phủ không thể nghi ngờ là trọng thương, cái này cũng giống như trước khi bộ đội rút lui, bạo phát vũ khí, thiêu hủy lương thảo của mình, thà rằng hủy cũng không thể rơi vào tay địch nhân.

Thiên Hồn Côn là trọng khí của âm phủ, chung quanh tự nhiên có rất nhiều pháp trận cùng âm linh thủ hộ, chuyến này nhất định gian nan trùng điệp.

Yêu Hoàng giương tay lên, một vòng ngọc chậm rãi bay vào trong tay ta, bên trên khảm tám viên đá quý có hình đầu lâu: "Trương Cửu Lân, chuyến này hung hiểm đến cực điểm, ta giao tám bộ Quỷ Tướng cho ngươi sử dụng, cho dù chúng nó chết trận cũng không sao cả!"

"Ta hỏi: "Nếu ta thất bại thì sao?"

Yêu Hoàng cười khổ nói: "Chúng ta đều sẽ chết, hơn nữa cũng sẽ không gặp nhau dưới cửu tuyền, bởi vì khi đó toàn bộ Toan Nghê đều sẽ không còn tồn tại nữa!"

Ta ngược lại hít một hơi khí lạnh, ta không biết tại sao bọn họ lại giao trọng trách như vậy cho ta, Ma tôn khởi pháp, ta và Vương Bặc Nhi lại trở về trên quảng trường, Vương lão gia tử lo lắng hỏi: "Các ngươi vừa đi đâu, hại chúng ta dễ tìm!"

Vương Đằng Nhi thở ra một hơi thật dài, nói vừa rồi bầu không khí trong đại điện quá uy nghiêm, nàng một câu cũng không dám nói, kỳ thật năm đó lần đầu tiên ta gặp ba vị đại lão kia, cũng khẩn trương như vậy.

Vòng ngọc ta đeo có chút không thích hợp, liền giao cho Vương Phiền Nhi sử dụng. Ta lần đầu đưa đồ cho nàng, nàng vô cùng cao hứng, đeo ở trên tay quơ quơ, khô lâu đá quý phía trên đột nhiên phát ra ánh sáng, một luồng gió đen từ chung quanh chúng ta cuốn qua, tám con quỷ tướng đằng đằng sát khí kia không biết từ nơi nào toát ra.

Một thanh đạo lớn lên kinh hãi, lập tức bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, nhưng Quỷ Tướng chỉ đứng từ xa bất động.

Vương Bật Nhi chế nhạo nói: "Xem ra dọa ngươi rồi đấy, hiện tại chúng nó đều là nô lệ của tiểu thư đây!"

Ta đem nhiệm vụ bọn Ma Tôn dặn dò nói lại một lần, những người ở đây đều chưa từng nghe nói qua Thiên Hồn Côn Bằng, chỉ có tiểu hòa thượng trước kia hình như cũng nghe sư phó đề nghị: "Việc này nhất định hung hiểm dị thường, ta đề nghị trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát. Đợi bọn Ma Tôn tới đầu tiên, hợp nhất một chỗ, sẽ tăng thêm mấy phần phần phần thắng."

Vương lão gia tử cũng phụ họa nói: "Xi đao không trễ đốn củi công, chúng ta không có bất cứ hiểu biết gì về nơi đó, thoáng chuẩn bị lại xuất phát cũng không muộn."

Ta còn chưa yên tâm mà hỏi: "Mới nhất có thể gặp chúng ta sao?"

Một Thanh đạo trưởng vuốt râu dài nói: "Ta và hắn đều là cao nhân Đạo gia, đương nhiên có biện pháp liên lạc."

Vì vậy chúng ta tìm một khách sạn còn tốt ở lại, tất cả quỷ thương đều đã chạy mất, chúng ta coi như tự giúp đỡ, Vương Phái Nhi đi ra phòng bếp tìm chút nguyên liệu nấu ăn cho chúng ta.

Vương Bật Nhi là một đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, còn biết nấu cơm, khiến ta có chút kinh ngạc. Chờ sau khi nàng mang thức ăn ra, những người đang ngồi ở đây đều không có ham ăn. Vương Bặc Nhi đĩnh đạc gọi chúng ta: "Bán tướng không đẹp đẽ gì hết, lại không ăn chết người đi, ăn đi!"

Sau đó chính mình gắp một quả trứng gà xào, bỏ vào trong miệng lập tức quay đầu nôn mửa: "Có thể là hơi mặn, các ngươi ăn nhiều chút đi."

Bọn ta gian nan ăn xong một bữa cơm tối, Vương Phiền Nhi hỏi Doãn tỷ ta nấu cơm thế nào? Ta sợ làm tổn thương tự tôn của tỷ ấy, nói thì cũng như vậy, rốt cuộc tỷ ấy cũng bổ trở về chút mặt mũi.

Bên ngoài vẫn có không ít ác quỷ đang bồi hồi du đãng, buổi tối Vương Bặc Nhi thả Bát Bộ Quỷ Tướng ra canh giữ bên ngoài khách sạn. Đêm nay còn xảy ra một khúc nhạc đệm nho nhỏ, khi Vương

Bặc Nhi tới tìm ta nói chuyện phiếm, Vương lão gia tử rất thiếu đạo đức khóa trái cửa từ bên ngoài.

Vương Bật Nhi đối với chuyện này ngược lại không có ý kiến, ta há là loại người có tiện nghi liền chiếm, mở cửa sổ từ bên ngoài ra rồi.

Sau khi nằm xuống, Vĩnh Linh Giới luôn lấp lóe trong bóng tối, bên ngoài truyền đến tiếng Quỷ Tướng đồ sát âm linh, ta nghĩ có lẽ vì vậy nên không quá coi trọng.

Ngủ tới nửa đêm, một thân thể mềm nhũn dán lên người ta, ta lập tức giật mình tỉnh lại, nương theo Vĩnh Linh Giới lấp loáng ánh mắt nhìn thấy Vương Mậu Nhi nước mắt lưng tròng, nàng u oán nói: "Trương ca, vì sao huynh không nhìn ta một cái, chẳng lẽ ta thật sự không bằng Doãn Tân Nguyệt chút nào sao?"

Ta nói: "Vương Phiên Nhi, ngươi đừng như vậy, trước tiên từ trên người ta xuống được không?"

"Ta mặc kệ, đêm nay ta chính là muốn làm nữ nhân của ngươi!"

Nói xong nàng bắt đầu cởi quần áo của mình ra, ta nắm lấy tay nàng. Nàng lại đưa tay tới, muốn hôn môi của ta.

Một đời trong sạch, làm sao có thể hủy như vậy, ta liều mạng lui về phía sau, đột nhiên ý thức được có chỗ nào không đúng. Vương Bặc Nhi tâm cao khí ngạo, nàng là loại loại phụ nữ nửa đêm chạy đến tìm ta khóc lóc kể lể, dụ dỗ ta sao? Nàng thật ra là một người rất tự tin.

Giống như trước đây, bình thường nàng dùng má xấu số 5 hương hỏa, đi đến đâu cũng là một làn gió thơm, nhưng người trước mắt này một chút hương vị cũng không có.

Người trước mắt, tuyệt đối không phải Vương Đằng Nhi!

Cùng lúc đó, Vương Kinh Nhi trước mắt đột nhiên há mồm, lộ ra hàm răng bén nhọn, từ trong miệng chui ra một đầu lưỡi rất dài, đầu lưỡi chia làm hai nửa, giống như lưỡi rắn, đầu lưỡi lạnh như băng kia lại muốn cạy miệng ta ra.

Ta vận khởi linh lực nháy mắt chấn khai nó, Khoa Lư Nhi liền nhảy lên trần nhà, giống như thằn lằn dùng tứ chi đổ vào phía trên, đầu chậm rãi xoay 180 độ, trong miệng kéo ra một cái lưỡi vừa dài vừa nhỏ. Mặt của nàng cũng không còn là mặt của Vương Yến Nhi nữa, mà là một gương mặt phụ nữ nửa bên cởi da, vẻ mặt âm trầm dữ tợn.

"Hì hì, giả bộ chính nhân quân tử cái gì, ngươi rõ ràng muốn cùng cô nương kia ngồi lên giường chứ? Nam nhân đều là người có đức tính!"

Âm Linh này không biết xuyên vào thế nào, rõ ràng bên ngoài có bát bộ Quỷ Tướng bảo vệ, thế nhưng nghiêng tai vừa nghe, tiếng đao búa bên ngoài đã không còn, vì để phòng ngừa vạn nhất, trên thân lúc ngủ ta vẫn mang theo vỏ đao, vì thế rút ra hai đao trảm quỷ thần chém về phía nó.

Nó kéo cái lưỡi dài, động tác nhanh nhẹn bò trên trần nhà như một con thằn lằn, ta căn bản không đả thương được nó. Trong lòng ta giận dữ, trực tiếp tế lên Vô Hình châm, chạy qua chạy lại mấy cái lỗ trên người nó.

Âm Linh phát ra một tràng ra vẻ giả bộ thảm thiết: "Tiểu ca ca, ngươi thật nhẫn tâm, làm bộ mặt xinh đẹp của người ta cũng chán rồi, bảo ta sau này làm sao lập gia đình chứ!"

"Ngươi còn muốn lập gia đình, kiếp sau đi!"

Tâm ta vừa động, trên dương đao hội tụ dương khí cường đại, trong bóng tối phát ra ánh sáng rừng rực, một đao đâm tới sau lưng nàng.

Âm Linh hất đầu lên, đầu lưỡi dài như rắn quấn lấy cổ tay ta. Một đao này lập tức bị đánh nghiêng, chém trúng bả vai của nàng, chém đứt một khối da thịt, vết thương không ngừng toát ra hắc khí. Nàng đại khái biết lợi hại, thân thể trực tiếp chui vào trần nhà, biến mất không thấy.

Nếu ta không có công phu đuổi theo nàng, nhanh chóng mặc xong quần áo chạy ra ngoài, Bát Bộ Quỷ Tướng đột nhiên biến mất, tình huống này có chút không đúng.

Ta lần lượt gõ cửa một lần, phát hiện cửa phòng Vương Bật Nhi mở ra, nhìn vào bên trong, Vương Bật Nhi vậy mà bị treo ở trên xà nhà, trợn trắng mắt, treo cái lưỡi dài của nàng.

Chỉ thấy Quỷ lưỡi dài kia đang nằm trên trần nhà, cười hì hì nói: "Nhân tình của ngươi đã chết, vẫn khoái hoạt cùng ta đi!"

Chương thứ hai nghìn năm tư đấu ác quỷ.

Ta vọt vào trong cửa, một đao chém về phía đầu lưỡi dài kia, Quỷ lưỡi dài kêu thảm một tiếng, lập tức rút đầu lưỡi bò lên.

Vương Bật Nhi mềm nhũn rơi trên mặt đất, ta đỡ nàng lên, vừa mới ôm vào trong ngực liền cảm giác không thích hợp, lặng lẽ lấy tay day mi tâm, mở ra thiên nhãn.

Người trong ngực không phải là Vương bổng Nhi gì sao? Bộ dáng người nọ rất khó miêu tả, làn da trên người nàng không có một chút hào quang, hơn nữa buông lỏng tựa như khoác một bộ y phục, sờ vào mềm mại trong tay, trên đó hiện lên một lớp dầu trơn ghê tởm.

Đây là một con quỷ quen thuộc, bị hấp thu thành bóng đen!

Ta lập tức hiểu ra, hai Âm Linh này không giống như trước đây, trước kia đều chết ở Dương gian, nhưng hai người này đã mất mạng từ lâu, sau khi chịu khổ hình ở Địa Phủ nhiều năm mới trốn ra được.

Địa Tạng Vương bản tâm nguyện trong mông lung, người khi còn sống đề bạt ra khỏi nhà, sau khi chết là muốn xuống địa ngục nhổ lưỡi. Người bịa đặt muốn tiến vào trong địa ngục, hai con Âm Linh này ở trong địa ngục chịu hình quá lâu, cho nên thân thể đều trở nên không giống người.

Con quỷ quen kia cố ý siết cổ họng bắt chước ngữ điệu nói chuyện của Vương Loan Nhi, nói mình rất sợ hãi, ta giả vờ hỏi nàng một câu, trong tay lặng lẽ nắm chặt song đao Trảm Quỷ Thần. Dư quang khóe mắt thoáng thấy vẻ tươi cười quỷ dị ở trên mặt bà ta, chậm rãi từ phía sau tiếp cận ta, cái lưỡi dài quỷ dị kia cuốn tới, tựa như con rắn.

Đột nhiên nàng rụt đầu lưỡi lại như lò xo đến cực hạn, thẳng tắp bắn vào hậu tâm của ta!

Ta lập tức lăn qua một bên, cái lưỡi dài kia liền đâm vào ngực con quỷ, nhưng song phương đều là linh thể, thương tổn lẫn nhau cũng không sao cả.

Ta giơ tay chém đứt lưỡi quỷ lưỡi dài, nàng phát ra tiếng gào thét thảm thiết, kéo theo lưỡi gãy máu đen bò tới bò lui trên nóc nhà.

Cùng lúc đó, quỷ quen trên mặt đất đột nhiên nhảy dựng lên, hai tay bóp cổ ta. Ta từ trên xuống dưới một đao chém xuống, lại lột da thịt chín mọng của hắn ra tới tận chân, lộ ra phía dưới một tầng máu thịt bị hấp chín, khiến dạ dày của ta buồn nôn.

Hai tên âm linh đồng thời công kích ta, ta trái đỡ phải, đột nhiên mắt cá chân bị cái gì bắt được, cúi đầu xem xét từ dưới thảm vươn ra một đôi tay dẹp dẹp! Bên rìa thảm, chậm rãi nâng lên một cái đầu bẹp, ngũ quan trên mặt hoàn toàn dời vị trí, một con ngươi còn treo ở bên ngoài.

Lúc ta mới vào cửa căn bản không phát hiện được trên mặt đất có thêm một tấm thảm, đó căn bản không phải là thảm, mà là một con quỷ bị đè ép hóa thành, đây đại khái là một con ác quỷ từ trong địa ngục bỏ chạy ra!

Hai chân bị bắt, thoáng cái ta mất đi thăng bằng, con Quỷ lưỡi dài đột nhiên ôm lấy ta, lần này vọt tới eo, vết thương trên xương sườn ta mơ hồ đau nhức.

Cái lưỡi dài ướt át của Quỷ lưỡi dài kia cuốn trên cổ ta, mặc cho ta cắt thế nào cũng không cắt rời được.

Lúc này ánh sáng vàng lóe lên, quỷ chín kêu thảm một tiếng bay ra ngoài, chui vào trong tường không thấy nữa. Ta quay đầu lại nhìn, là Thiếu Lâm tiểu hòa thượng kia, trên nắm tay của hắn quấn quanh hai chuỗi phật châu, trên mỗi hạt hạt châu đều có phù văn Phật giáo kim quang.

Quỷ lưỡi dài thấy thế, nhào tới công kích hắn, ta lấy ra kim Vô Hình công kích con quỷ trên mặt đất, nó kêu thảm một tiếng, chui vào sàn nhà không thấy tăm hơi.

Thiếu Lâm Quyền của tiểu hòa thượng cương mãnh vô cùng, thân thể quỷ lưỡi dài như nước da lập tức bị đánh ra mười vết lõm, nàng tự biết không địch lại, nhanh như chớp chui vào trong tường không thấy đâu nữa.

Tiểu hòa thượng bảo ta nhanh chóng xuống dưới, tất cả mọi người đều ở đó, ác quỷ đã vây quanh khách sạn. Bên ngoài lắng nghe, quả nhiên bên ngoài âm phong mờ mịt, xen lẫn tiếng quỷ khóc thê lương gào khóc thảm thiết.

"Ta vừa hỏi sao không gọi ta chứ?

Tiểu hòa thượng nói kêu lên, là Vương Phiền Nhi kêu. Trong đội chúng ta, nàng có năng lực phân biệt âm linh kém nhất, trong hành lang nhìn thấy "ta" kéo xuống khách sạn, nhưng mà "ta" kia là âm linh huyễn hóa, nếu không phải Vương lão gia tử kịp thời phát hiện, thiếu chút nữa bị ám toán.

Ta theo tiểu hòa thượng xuống lầu, trong đại sảnh có thắp một ngọn đèn. Ta nghe thấy tấm ván cửa rung động, có thể nhìn thấy bên ngoài có rất nhiều con mắt và cánh tay âm trầm, thấy rõ Thanh đạo trưởng nhắm mắt xếp bằng, ngồi xếp bằng trên tấm bàn thì thầm niệm chú., Trên các cây cột xung quanh dán một ít phù chú màu xanh của đạo giáo, Vương lão gia tử chống lên Trảm Tiên Kiếm, vũ khí của Vương Bát Oan Nhi chính là ống trúc lớn kia, nàng giơ lên có chút vất vả, ta nghĩ bên trong đến cùng là vật lợi hại gì, đều ở mức này còn không chịu lộ ra?

Nhìn thấy ta đi xuống, Vương Lung Nhi vui vẻ nói: "Trương ca, huynh đến rồi, vừa rồi không dọa chết ta chứ."

"Bát Bộ Quỷ Tướng của ngươi đâu?" Ta hỏi.

Nàng lắc lắc vòng tay, bên trên xương khô bảo châu một mực lấp lóe, tần suất lấp lóe rất chậm, lúc trước chúng ta thí nghiệm qua, lúc tám bộ Quỷ Tướng ở phụ cận lập loè bảo châu nhanh chóng, ngược lại cũng vậy.

Bát Bộ Quỷ Tướng có thể bị ác quỷ hấp dẫn đến nơi khác, những Ác Quỷ này khi còn sống đều là hạng người bụng dạ hung ác, cả đời đào rỗng tâm tư sử hỏng, có thể khiến cho loại thủ đoạn điệu hổ ly sơn này cũng không kỳ quái.

Nhất thanh đạo trưởng bố một cái Thoái Ma trận tạm thời ngăn cản, có thể ngăn cản không được bao lâu, nhưng nguyện có thể chống đỡ đến hừng đông, lực lượng ác quỷ sẽ giảm đi một chút.

Bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến thanh âm vỗ ván cửa cùng với ác quỷ kêu gào, nghe được khiến người kinh hãi, lúc này hai đạo phù lục trên cây cột đột nhiên bốc cháy, tỉnh táo đạo trưởng mở mắt ra nói: "Các vị, Thoái Ma trận đã không chịu nổi nữa, chuẩn bị đánh đi!"

Vương lão gia tử nói: "Cách hừng đông còn nửa giờ, chúng ta chỉ cần sống qua là được."

"Ta hỏi một chút Thanh Thanh đạo trưởng có thể gọi mấy Thần Tướng đến trợ uy hay không, hắn chậm rãi nói: "Sợ là không được, nơi này là thế giới Minh U, Thần Tướng không chịu đến."

Vương Bật Nhi vỗ ống trúc nói: "Thần tướng quỷ tướng gì cũng không cần, đến rồi trái lại vướng tay vướng chân, ta nơi này có pháp bảo! Gia gia, ta mở ra rồi!"

Vương lão gia tử gật đầu: "Mời các vị tránh lui!"

Trong lòng ta càng thêm hiếu kỳ, rốt cuộc đây là pháp bảo trâu bò gì? Lúc này một đống quỷ từ khe cửa chui vào, tại sao lại nói là một đống, bởi vì đó là máu thịt nhiều người gắn lại với nhau, bên trong xen lẫn một ít con mắt, mắt, tay chân... khí quan các cơ quan cơ thể người.

Đại khái đây là từ trong ma bàn địa ngục chạy ra, Tham quan ô lại sau khi chết sẽ xuống Ma Bàn Địa Ngục, bị mài thành một đống bùn người, thân thể đám Âm Linh này đã hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, lẫn nhau không phân biệt, biến thành một đống lớn quái vật.

Tiểu hòa thượng và chưởng nói: "A Di Đà Phật, khi còn sống tích cóp nhiều thiện nghiệp, sau khi chết mới không cần rơi vào A Tì địa ngục, chịu đủ loại cực hình này tàn phá!"

"Tiểu hòa thượng, câu dẫn có phu nhân có chồng muốn xuống tầng Địa Ngục thứ mấy?" Nhất Thanh đạo trưởng nhân cơ hội trả thù.

Vương Bật Nhi mắng một câu thô tục, một cước đá hắn từ trên bàn rơi xuống.

Đám quỷ kia chui vào, tựa như rắn ở giữa không trung, mặt người khảm nạm phía trên phát ra tiếng kêu rên khủng bố, Vương Bật Nhi đắc ý nói: "Chư vị, cho các ngươi kiến thức một chút bí bảo của Vương gia ta!"

Nói xong nàng mở ra phong ấn ống trúc, nắp liền mở ra, ở miệng ống tạo thành một vòng xoáy âm khí, cường đại đến mức ngay cả ta cũng phải ngầm vận linh lực ổn định bước chân. Luồng quỷ kia hình như nhận thấy được nguy hiểm, nhanh chóng lui ra bên ngoài, lại bị âm phong hút lấy thân thể, không ngừng kéo vào bên trong.

Nó vèo một tiếng toàn bộ bị hút vào trong ống trúc, bên trong ống trúc đen kịt truyền đến một hồi động tĩnh nhai nuốt huyết nhục, nghe được tê cả da đầu.

Một thanh đạo trưởng nghiêm mặt nói: "Tiểu nha đầu, đây là một kiện tà vật, ngươi lấy ở đâu ra vậy?"

Vương Bật Nhi nhíu mày: "Đối phó tà ma ngoại đạo, nên lấy tà công tà! Sao vậy, danh môn chính phái như ngươi nhìn không nổi à?"

Bản thứ hai ngàn năm thiên Trảm Tiên Kiếm lập uy.

Vừa dứt lời, một tên bụng bự quỷ phá cửa xông vào, sau lưng lập tức có một đám tiểu quỷ chen chúc tiến vào.

Toàn thân Đại Đỗ Quỷ hiện đầy bong bóng to to nhỏ nhỏ, làn da đều là màu vàng cháy, cái bụng phồng lên, giống như đang đựng thứ gì. Hắn đột nhiên há miệng, phun ra một ngụm dầu hỏa từ trong cổ họng.

"Mau!"

Một đạo trưởng lão quát một tiếng, vung tay ném ra một đạo phù chú, ở giữa không trung ngăn cản dầu lửa. Ta tranh thủ thời gian lui về phía sau mấy bước, vạn nhất bị dầu mỡ bắn trúng, chắc chắn là mặt rỗ.

Vị Đại Đỗ Quỷ này vừa nhìn đã biết là dân trú ngụ của địa ngục chảo dầu, uống một bụng dầu hỏa, khi còn sống khi dễ kẻ yếu sau khi chết liền rơi vào địa ngục này.

Tiểu quỷ từ hai sườn Đại Đỗ Quỷ giết tới, ta cùng tiểu hòa thượng, Vương lão gia tử chém giết mở ra, Vương Bật Nhi ôm ống trúc lớn, vỗ vỗ nói: "Bảo bối, nhanh lên, nhanh lên!"

Đồ vật trong ống trúc còn đang chậm rãi thưởng thức mùi thịt quỷ, một thanh đạo trưởng phù muốn ngăn cản không nổi, đột nhiên lá bùa gãy một góc, một đường dầu hỏa trực tiếp hướng trên mặt ta bắn tới.

Trong lòng ta kinh hãi, lúc này dầu hỏa kia ở giữa không trung quẹo qua một cái, bị hút vào ống trúc của Vương Thận Nhi.

Nàng ôm ống trúc, đem dầu hỏa và cả Đại Đỗ Quỷ cùng hút vào, hút xong miệng ống trúc ợ một cái bốc hơi đầy nhiệt khí!

Thấy Đại Đỗ Quỷ bị đối phó xong, một thanh đạo trưởng xoay người từ trên bàn xuống, trên bông cây phất trần đồm độp lập loè tia lửa điện, đánh tới trên thân tiểu quỷ sẽ bị điện giật đến mức tê liệt không thể động đậy, ta liền theo phía sau thu gặt đầu người, nhặt được tiện nghi thành công.

Trảm Tiên Kiếm của Vương lão gia tử chém ra một kiếm đó là một luồng kiếm khí, ác quỷ bị chặt ngang người, vô cùng thô bạo.

Tiểu hòa thượng dùng Thiếu Lâm quyền hàng ma, lực sát thương có hạn, nhưng tính cơ động linh hoạt, chuyên đối phó với tiểu quỷ âm thầm đánh lén ở xung quanh chúng ta, giao sau lưng cho hắn mười phần yên tâm.

Ác quỷ hình thù kỳ quái như vậy thỉnh thoảng lại toát ra một hai cái thực lực kinh người, liền do Vương Bật Nhi dùng ống trúc của nàng hút vào. Ống trúc của nàng đối với bất luận âm hồn nào đều lập tức miểu sát, chỉ có một khuyết điểm, đồ vật bên trong phải đem một ác quỷ tiêu hóa hết mới có thể hấp thu tiếp theo, điều này làm cho ta càng thêm hiếu kỳ, trong ống trúc rốt cuộc giấu thứ gì?

Năm người mặc dù phối hợp ăn ý, tiếc rằng số lượng ác quỷ kinh người, vô luận giết đằng sau đều có một mảng lớn của Ô Ngọc. Quán trọ đã bị trùng kích đến lung lay sắp đổ, mắt thấy sẽ sụp đổ, Vương lão gia tử hô to một tiếng: "Nơi này không chịu nổi nữa, giết ra ngoài!"

Dứt lời, hắn dùng Trảm Tiên Kiếm mở một con đường máu giữa bầy quỷ, dẫn đầu xông ra ngoài, chúng ta theo sát phía sau, thế nhưng rất nhanh đã bị bầy quỷ bao vây nhiều vòng. Mỗi một con đều không muốn sống, cào lên người chúng một cái, may mà thực lực của ta đã khôi phục, lúc này mới không đến nỗi lật thuyền.

Tiểu hòa thượng thì lay động một chút, mắt thấy sắp ngã xuống. Dưới loại cục diện này một khi ngã xuống lập tức chết, ta tranh thủ thời gian đỡ lấy hắn, triệu hồi ra Thập Âm vệ đánh chết một đám ác quỷ tới gần.

Đạo trưởng Nhất Thanh nói: "Không thể tiếp tục như vậy được, đừng nói nửa giờ, mười phút cũng không chống đỡ được, nếu có thể triệu hoán thiên lôi thì tốt rồi."

Ta nói rồi: "Ngươi không phải nói nơi này là thế giới U Minh sao, Thần đến không?"

"Yên trần Tử Vi này của ta từng hấp thu thiên lôi trên đỉnh núi, thời khắc mấu chốt có thể phóng ra, thế nhưng nơi này không có vật dẫn lôi..." Một thanh đạo trưởng nói xong, ánh mắt bồng bềnh về phía Vương lão gia tử, hắn đang vung Trảm Tiên Kiếm chém giết, cả người dính đầy quỷ huyết.

Dẫn lôi chính là vật sắt được nói đến, gia hỏa sắt thép lớn nhất nơi này chính là Trảm Tiên Kiếm của Vương lão gia tử, thế nhưng trước mắt Vương lão gia tử là chủ lực chúng ta phát ra, không có Trảm Tiên Kiếm, chúng ta lập tức sẽ bị ác quỷ xé thành mảnh nhỏ.

Một Thanh đạo trưởng thương lượng với hắn một chút, Vương lão gia tử tuy rằng thực lực cường hãn, nhưng dù sao tuổi già, đã nhanh chóng giết không nổi. Hắn đồng ý dùng một chiêu này, chỉ là trước mắt có một vấn đề cực lớn, ở đây mấy giây Chân Không kỳ ai ngăn chặn ác quỷ.

Ta nói: "Để ta, ta có Thập Âm Vệ, bảo vệ các ngươi mấy giây là không thành vấn đề."

Nhất Thanh đạo trưởng nói: "Ta tin tưởng thực lực của ngươi, nhưng ngươi đừng tuột xiềng xích, bằng không tất cả mọi người đều phải chết!"

"Giao cho ta!" Ta gật đầu.

Một Thanh đạo trưởng đem phất trần ném lên bầu trời, bàn chân niệm chú, giữa không trung đột nhiên sinh thành một đạo mây đen, trong mây đen sấm vang chớp giật, hắn mở mắt nói: "Lão gia tử, ném kiếm."

Vương lão gia tử ném Trảm Tiên Kiếm lên giữa không trung, cùng lúc đó ta dùng đao cắt ngang hai tay, để Ô Mộc Hạch uống no tinh huyết, chỉ thấy quanh thân Thập Âm Vệ bao phủ một tầng quang mang màu xanh lục, đánh đâu thắng đó, ngăn cản ác quỷ ở bên ngoài.

Ta tên là tất cả mọi người tới gần, mệnh lệnh Long Hống giáo đem đèn kia sáng lên, một đạo lục quang nhất thời bao phủ ở trên thân mọi người.

Lúc này Trảm Tiên Kiếm giữa không trung đang dừng lại, không ngừng hấp thu lôi điện trong phất trần thi triển, thân kiếm trở nên đỏ bừng. Lúc này Ác Quỷ đã xông vào phòng ngự tuyến của Thập Âm Vệ, cào loạn lên người Long Hống vệ, trên trán ta không ngừng lấm tấm mồ hôi, hỏi: "Còn chưa tốt à?"

Một thanh đạo trưởng chỉ lo niệm chú, không để ý tới ta.

Mỗi giây đều là dày vò, bốn phương tám hướng là từng gương mặt quỷ dữ tợn đáng sợ, thân thể ta dần dần lạnh người, trong Thập Âm vệ đã tổn thất bốn tên Long Hống vệ, mắt thấy vòng phòng ngự sắp hỏng mất!

Đúng lúc này, Trảm Tiên Kiếm phóng ra một tia chớp to cỡ thùng nước từ giữa không trung rơi xuống, nơi mà nó đi tới bầy quỷ như bọt nước vẩy ra, đầy trời đều là chân gãy. Sau đó từ trong bầy quỷ truyền đến một trận quỷ khóc sói tru, chỉ thấy Trảm Tiên Kiếm phi tốc xoay tròn., Phía trên lôi quang lóng lánh, thật giống như một đạo điện quang bẹp, nó dán mặt đất bay nhanh một vòng, nơi nó đi tới quỷ huyết văng khắp nơi, lưu lại một cái chân bị cắt chỉnh tề, giống như cắt cỏ nháy mắt đem ác quỷ xung quanh giết sạch sẽ.

Cuối cùng nó quay một vòng cắm vào mặt đất cách đó không xa, trên mặt đất điện quang tràn ra bốn phía, Trảm Tiên Kiếm cháy đỏ bừng, bên trên mơ hồ có thể thấy được phù văn. Nhất Thanh đạo trưởng tán thưởng: "Kiếm tốt, nếu là sắt thường khẳng định đã bị đốt đến không còn hình dạng."

Vương lão gia tử tự hào nói: "Thượng cổ thần khí, phàm là sắt thường có thể so sánh!"

Ta nói: "Chiêu này quá bá đạo, dùng thêm vài lần ác quỷ đại khái cũng có thể thu thập sạch sẽ."

Một Thanh đạo trưởng dùng phất trần gõ ta một cái, ta sợ thứ kia có điện, sợ tới mức lùi về sau một bước, thế nhưng đánh vào trên người hoàn toàn không có cảm giác lơ là, hắn nói: "Có thể sử dụng lúc này đã là vận may lớn, ngươi còn muốn dùng lại lần nữa?"

Trời sắp sáng rồi, tuy rằng bầu trời trên Tinh La Kình Phiên, trăng sáng treo cao, nhưng những thứ kia đều là giả, là Tinh Nguyệt Thạch do đám người Yêu Hoàng mô phỏng ra, đồng bộ với mặt trời bên ngoài.

Cho dù nơi này không có ánh mặt trời thật sự, ban ngày dù sao dương khí vẫn còn thịnh vượng một chút, nhưng tương đối an toàn hơn nhiều.

"Trương Cửu Lân, ngươi quả nhiên là mệnh lớn!"

Một âm thanh thanh thúy truyền tới. Mọi người nhìn thấy một cô bé sắc mặt tái nhợt không biết đã đứng ở nơi đó từ lúc nào, đúng là Niệm Sở.

Mọi người thấy tiểu cô nương này tướng mạo âm trầm, ngữ khí ngạo mạn, liền cho rằng là địch nhân, ta nhỏ giọng dặn dò bọn họ: "Đừng động thủ, đây là nội ứng phái ta."

Đã ở đây, Long Thanh Thu khẳng định cũng tới, ta cùng nàng đưa cho nhau vài câu "Chào hỏi", sau đó niệm sở Dương ném ra mấy đạo phi tiêu.

Ngọc đuôi giả niệm giả mạo rất giống, thế nhưng kỹ thuật ném phi tiêu thật sự không đáng chú ý, phi tiêu còn chưa đụng vào ta đã rớt xuống đất.

Ta giả bộ rất chật vật né tránh, đuôi ngọc lại quơ lên một thanh phi tiêu chuẩn bị ném, một thanh âm truyền đến: "Niệm Sở, ngươi tạm thời lui ra, đám người này giao cho ta đối phó."

"Tuân mệnh, trang chủ!" Vĩ Ngọc khom người, bọn ta lập tức khẩn trương lên, tìm kiếm bóng dáng Long Thanh Thu ở xung quanh.

Đúng lúc này, âm phong gào thét, một đồ vật vuông vức bay về phía chúng ta, trong lòng ta hoảng hốt, hắn còn chưa lộ diện đã trực tiếp tế ra Thiên Ấn!

Chương thứ hai nghìn năm trăm bốn mươi sáu của Phá Thạch trận – Thiết Phiên Thiên Ấn.

Ngoài dự liệu của hắn là Phiên Thiên ấn không rơi xuống đầu của bất kỳ kẻ nào, mà lao thẳng đến Trảm Tiên Kiếm!

Kiếm của nó đang đập ầm ầm lên chuôi của Trảm Tiên Kiếm, vốn dĩ Trảm Tiên Kiếm bị thiên lôi thiêu đốt nóng bỏng, dưới sự nện này nó giống như miếng miếng miếng vỡ răng cắt trong nháy mắt cắm xuống mặt đất, chỉ lộ ra một chuôi kiếm.

Sau đó một bóng dáng màu xanh như lão ưng lướt qua đỉnh đầu chúng ta, chậm rãi rơi trên mặt đất.

Chỉ thấy người tới mặc một bộ trường bào màu xanh, phía trên thêu một con Hắc Long giương nanh múa vuốt, trên mặt đeo mặt nạ ác quỷ, thái dương hơi lộ ra một đoạn tóc bạc trắng, không phải trang chủ Long Tuyền sơn trang Long Thanh Thu thì có thể là ai?

Hắn đưa tay ra, liền thu hồi Phiên Thiên Ấn. Lão tặc này quá gian xảo, biết rõ trận chiến Côn Lôn sơn mình tổn hao rất nhiều thực lực, cho nên đi lên trước áp chế Trảm Tiên Kiếm, phòng ngừa chúng ta xoay người lại.

Hắn lạnh lùng đảo qua mọi người, nói: "Trương Cửu Lân, Côn Luân Đạo Bàn không thể nào thu lại được ta, ta đã nói sẽ đòi lại mọi thứ về ngươi, nói đi, ai sẽ chết trước?"

Trán của ta chảy xuống mồ hôi lạnh, khóe mắt trong lơ đãng liếc thấy đuôi ngọc vụng trộm giấu một vật vào trong khe gạch.

Một Thanh đạo trưởng đứng ra chắp tay nói: "Nghe qua đại danh Long trang chủ, nghe nói tu vi của ngươi đã đạt tới Đại Tự Tại Hóa Cảnh, chính là cao thủ đệ nhất thế gian. Bần đạo không khỏi muốn hỏi, đã là Độc Cô cầu bại, cần gì phải dây dưa ân oán nhân thế, uổng phí tổn tổn tổn đến ân đức của bản thân?"

Long Thanh Thu liếc nhìn đạo trưởng một cái: "Vị đạo trưởng này chắc hẳn cũng là một vị cao nhân thế ngoại, chuyện giữa ta và Trương Cửu Lân không phải là ân oán, mà là tranh đấu số mệnh! Ta phải làm sao là chuyện của ta, tặng ngươi một câu, ai cản ta chết!"

Nhất Thanh Đạo Trưởng bất đắc dĩ phất trần: "Đúng là chấp mê bất ngộ."

Long Thanh Thu cười lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ ngươi cũng giống tám tên ma quỷ chết bầm kia, là muốn thủ hộ tiểu tử này."

"Bần đạo tiêu diêu tự tại, không bị danh tiếng tám phương câu thúc như vậy, nhưng trừ ma vệ đạo lại là chức trách của đạo gia ta." Nhất Thanh đạo trưởng lẫm liệt chính khí đáp.

"Tốt, vậy ta bắt ngươi khai đao trước!"

Dứt lời Long Thanh Thu ném Phiên Thiên Ấn đi, ta nhắc nhở nói: "Đạo trưởng, vật kia không ngăn được đâu."

"Ngươi quá coi thường ta rồi!"

Nhất Thanh đạo trưởng đem phất trần ném lên trên, đỉnh phiên thiên ấn chỉ vẻn vẹn ba giây, phất trần liền răng rắc một tiếng gãy đoạn. Hắn kinh hãi thất sắc, liên tiếp lui về phía sau, thế nhưng phiên Thiên ấn lại một mực khóa chặt đỉnh đầu của hắn. Nhất Thanh đạo trường thấm ra một mồ hôi lạnh ở trong đầu, hướng ta rống to: "Sao ngươi không nói sớm!"

"Ta đã nói từ sớm, ngươi có nghe không?" Ta cũng bị tính khí của tên đạo trưởng mũi trâu này làm cho không biết nói gì nữa.

Một thanh đạo trưởng giương tay áo lên, mấy đạo linh phù bay ra ngoài, ở giữa không trung hình thành từng đạo kim quang hộ thuẫn. Long Thanh Thu tựa hồ có ý khoe khoang thực lực mình đã khôi phục, phiên thiên ấn chậm rãi đè xuống, từng tầng đột phá kim quang hộ thuẫn, linh phù này trong nháy mắt liền vỡ nát.

Muốn cứu mạng Lý Thanh đạo trưởng, chỉ có thể vây Ngụy cứu Triệu!

Ta chụp lên Trảm Quỷ Thần song đao lao về phía Long Thanh Thu, sử dụng Âm Dương đao pháp, Long Thanh Thu vừa lui về phía sau vừa ngăn cản, hai tay nhanh như ảo ảnh. Lưỡi đao của ta chém trúng bàn tay của hắn vậy mà phát ra tiếng kim loại va chạm mơ hồ, Định Tình vừa nhìn trên người hắn bao phủ một tầng thanh khí.

Ta sớm đã hiểu rõ tu vi của hắn, biết một khi hắn hoàn thủ, ta chắc chắn sẽ trọng thương.

Cứ như vậy, ta vẫn liều mạng công kích hắn như cũ, mục đích là muốn hắn phân tâm!

Tiểu hòa thượng hô to một tiếng Phật hiệu cũng giết tới, chúng ta trái phải vây quanh Long Thanh Thu, hắn mặt không biểu tình tránh trái tránh phải. Đột nhiên, hắn cười lạnh một tiếng: "Được rồi, chơi đủ rồi."

Nói xong vung tay lên, khí xanh chung quanh lập tức khuếch tán ra, động tác của ta và tiểu hòa thượng lập tức trở nên vô cùng ngưng trệ, giống như hành tẩu trong nước bùn. Sau đó Long Thanh Thu bay ra một chưởng, thân thể của ta lập tức bay ra thật xa.

Đáp xuống đất không lâu, tiểu hòa thượng cũng ngã đến bên cạnh ta, niệm châu rơi đầy đất, nửa ngày không giãy dụa nổi.

Vương Bật Nhi chạy tới hỏi: "Trương ca, ngươi thế nào rồi?" Ta đang muốn trả lời, đột nhiên một cơn đau đớn đẩy thực quản xông lên, trong miệng nôn ra một ngụm máu tươi.

Lúc này Thiên Ấn rơi xuống đất, chỉ thấy toàn thân Thanh đạo trưởng bị ép bẹp, ta kinh ngạc trừng to mắt, cho rằng Nhất Thanh đạo trưởng chết rồi. Long Thanh Thu lại cao giọng cười to: "Đẹp quá, không ngờ có thể tránh thoát phiên Thiên Ấn!"

"Không dám không dám!" Thanh âm của Nhất Thanh đạo trưởng từ một hướng khác truyền đến, đạo bào trên người hắn đã không còn nữa, thì ra là thừa dịp chúng ta dẫn dắt sự chú ý của Long Thanh Thu đi, hắn nhanh chóng cởi bỏ đạo bào bố trí một cái thế thân thuật, lừa gạt phiên thiên ấn.

Chỉ vì tránh được một kích này, Nhất Thanh đạo trưởng đem gia sản toàn bộ đều mặc kệ, thần sắc hắn dị thường bối rối, chỉ là còn muốn một mặt nâng giá đỡ.

Vương Bật Nhi nhỏ giọng nói với ta: "Trương ca, ngươi có thể lấy một sợi tóc hoặc một giọt máu của Long Thanh Thu hay không?"

"Ngươi muốn làm gì?" Ta hỏi.

Nàng vỗ vỗ ống trúc trên vai mình, miệng ống trúc chẳng biết lúc nào lại bị phong ấn: "Thứ này chính là ta đặc biệt tìm cách đối phó Long Thanh Thu, nhưng ta cần đồ vật trên người hắn."

"Được, ta sẽ cố gắng hết sức!" Ta đáp.

Lúc này Vĩ Ngọc học theo thanh âm Niệm Sở mà nói: "Trang chủ, đợi lát nữa mấy tên vô danh tiểu tốt này mới về thu thập đi? Chúng ta đi lấy Thiên Hồn Chỉn trước."

Ta biết Ngọc đuôi đang thay đổi biện pháp nói cho ta biết tình báo, Long Thanh Thu tâm cao khí ngạo, không ngờ lại không phát hiện chút nào Niệm Sở bị đánh tráo: "Không, Trương Cửu Lân phải chết, bằng không thiên đạo kia lại giở trò trong đó, ta sợ đêm dài lắm mộng."

"Vậy giao hắn cho ta đối phó là được." Vĩ Ngọc nói ra.

Long Thanh Thu cười ha hả: "Tôn nữ ngoan, ngươi ở đây canh chừng gia gia giết bọn họ như thế nào."

Nói xong hắn nghiêm nghị quát một tiếng: "Trương Cửu Lân, không nói nhiều lời, nạp mạng đi!"

Hắn ném Phiên Thiên Ấn lên không trung, trong nháy mắt mây đen giăng đầy, Ngọc đuôi móc ra một thanh phi tiêu chuẩn bị ám toán từ phía sau. Ta nhìn nàng khẽ lắc đầu, cái này chẳng những không làm Long Thanh Thu bị thương, ngược lại còn đè cái mạng nhỏ của nàng xuống.

Phiên Thiên Ấn như sấm sét giữa trời quang, bay thẳng tắp về phía ta, Vương Bặc Nhi ôm lấy ta nói: "Trương ca, cùng chết với huynh là phúc phận của ta!"

"Không, không ai chết được, ta có thể đối phó với cô ta!" Ta đẩy cô ta ra, sau đó liều mạng chạy lên đất trống, phiên Thiên Ấn theo sát ta.

Lần trước tại Côn Luân Sơn chứng kiến uy lực chân chính của Phiên Thiên Ấn, biết rõ Long Thanh Thu có thể chưa chết, ta vắt óc suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cũng tìm được một biện pháp ngăn cản nó. Thế nhưng bản thân Long Thanh Thu tu vi nghịch thiên, phiên Thiên Ấn lại là đại sát khí thời Phong Thần, ngay cả bát phương danh chấn cũng cơ hồ toàn quân bị diệt, lấy thực lực của ta muốn chống đỡ một kích đều là Thiên Phương Dạ Đàm.

Thế thì ta đổi cách nghĩ, nếu không chống đỡ nổi, có thể trực tiếp phá hủy nó trước khi nó rơi xuống được không?

(D: Thương nhân Âm gian ở số 16 bắt đầu tranh nhau xem kết cục trước! Thỉnh mọi người lập tức chú ý tới tác giả uy tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, đến lúc đó chương tiết sẽ tuyên bố miễn phí ở đó, làm phúc lợi. Tương lai còn có thể cập nhật tin tức các nhân vật kinh điển bậc nhất, Giang cá lớn, sơ đẳng thay đổi trình tự.)

Ta ngồi xếp bằng, từ trong lòng lấy ra bốn cái linh phù màu trắng dán trên bốn phương vị, từ trong vết thương trên bàn tay xuất ra một giọt máu, sau đó nhắm mắt lại niệm chú. Giữa không trung lập tức truyền đến thanh âm leng keng đục đá, phá trận thuận lợi phát động.

Bản thân phiên thiên ấn là một khối cổ ngọc điêu khắc thành, cho nên ta mới kết hợp Âm Phù Kinh, nghĩ ra cái trận pháp phá thạch này, lúc thí nghiệm dùng cối xay nặng ngàn cân nện từ trên xà nhà xuống, trong nháy mắt có thể tan rã thành vụn đá đầy trời!

Thật ra trong này không có huyền cơ gì, ta bỏ rất nhiều công sức, tới mỏ đá phụ cận võ hán góp nhặt trăm tám mươi âm linh thợ đá cổ đại, chỉ cần niệm chú là có thể triệu hồi ra toàn bộ, trên bùa chú thì là khắc chú phá thạch thời cổ đại thợ đá dùng.

Giữa không trung vô số âm linh thợ đá đang liều mạng đục luân phiên thiên ấn, tuy khiến tốc độ hạ xuống của nó chậm lại rất nhiều, thế nhưng trên bề mặt vẫn không xuất hiện bất cứ vết rạn nào!

Ta không khỏi lo lắng, Phá Thạch trận này rõ ràng hoàn toàn vô hiệu, ma bàn nặng trăm cân lúc ta thí nghiệm lúc trước có thể từ đỉnh đầu ném xuống cũng có thể trực tiếp hóa thành bột mịn.

Âm linh liên tiếp bị sát khí Phiên Thiên Ấn tiêu diệt, hôi phi yên diệt. Mắt thấy phiên Thiên Ấn đã thế không thể đỡ, ta nhanh chóng điều động quỷ khí Ô Mộc Trượng ở trên đỉnh đầu hình thành một cái vòng bảo hộ, sau đó bảo hộ bị ép tới mức dần dần biến hình, mắt thấy là chống đỡ không nổi...

Bốn tấm Phá Thạch phù đồng thời bốc cháy, Phá Thạch trận đã bị tiêu hủy, toàn bộ sức mạnh phản phệ đổ lên trên người ta, ta đã nôn ra một ngụm máu tươi!

Cùng lúc đó, Ô Mộc Trượng cũng bị đánh ảm đạm vô quang, ta cơ hồ hoàn toàn buông tha hi vọng, Vương Bật Nhi thấy thế, phấn đấu quên mình xông tới, nhưng tất cả đều đã chậm.

Đột nhiên một thanh kiếm bay tới, kiếm kia chỉ là một đạo hư ảnh, va chạm ở trên phiên thiên ấn, ngay sau đó vô số kiếm ảnh không ngừng va chạm phiên thiên ấn, cưỡng ép khiến nó lệch hướng.

Ngay lúc phiên thiên ấn rơi xuống, trong nháy mắt lăn một vòng, một tiếng ầm vang thật lớn, mặt đất bên cạnh bị đập ra một cái động lớn!

Chương thứ hai nghìn năm bảy, Vương lão gia tử chết trận.

Sau khi phi kiếm kia cứu ta một mạng, lập tức thay đổi phương hướng tấn công Long Thanh Thu. Long Thanh Thu thu hồi phiên thiên ấn, nhân ấn hợp nhất, tùy tiện liền chặn lại mưa kiếm đầy trời.

Lúc này, giữa không trung truyền đến một tiếng quát chói tai: "Kiếm Tiên Lữ Động Tân ở đây!"

Chỉ thấy một tay cầm tám thanh đại hán kiếm xông tới, thân pháp mạnh mẽ đấu với Long Thanh Thu, mới một thân một chồng lên bóng dáng áo trắng tung bay. Long Thanh Thu khống chế Phiên Thiên Ấn ở trước người không ngừng bay, từng người chặn lại kiếm thế lăng lệ, binh khí va chạm lẫn nhau không ngừng bắn ra hoa lửa.

Vương lão gia tử kêu lên: "Mau mau rút Trảm Tiên Kiếm của ta ra, có lẽ còn có thể đánh một trận với lão tặc!"

Ta chạy tới định rút Trảm Tiên Kiếm ra, nhưng nó hoàn toàn cắm xuống đất, căn bản không nhổ nổi, tiểu hòa thượng cũng tới thử một chút, vẫn không nhúc nhích tí nào.

Một giọng nói dõng dạc vang lên: "Để ta thử xem!"

Chỉ thấy một hòa thượng mập mạp đi tới, gã trung niên mặc một bộ cà sa bẩn thỉu, dính đầy dầu mỡ, lộ ra bộ ngực đen kịt, người này chính là sư đệ Hắc Tâm hòa thượng của Bạch Mi thiền sư.

Ta nói: "Các ngươi tới quá kịp thời."

Hắc Tâm hòa thượng cười to: "Ha ha ha, nếu không phải ta, vừa rồi còn ngồi trong đại lao tắm táp!"

Hắn tên là chúng ta tránh ra, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, sau đó gọi ra cha nuôi Đông Bắc Hùng Vương của hắn kéo cùng một chỗ.

Lực lượng của Hùng Vương có thể dời núi lấp biển, rất nhanh đã rút được một đoạn nhỏ Trảm Tiên Kiếm, sau khi buông lỏng liền dễ dàng hơn nhiều, thân kiếm bị rút ra từng tấc một, cuối cùng hoàn toàn rời khỏi mặt đất. Hòa thượng Hắc Tâm lau mồ hôi trên trán, đưa kiếm vào tay Vương lão gia tử nói: "Lão gia tử, lát nữa đừng quên mời ta và Hùng phụ cha ăn cái mông gà."

"Ăn thịt hổ cũng không thành vấn đề!"

Vương lão gia tử niệm một cái kiếm quyết, Trảm Tiên Kiếm lập tức phóng ra một luồng kiếm khí dài mấy mét, hắn lao tới. Long Thanh Thu mắt nhìn sáu đường, tai nghe bát phương, cuối ngọc vẫn thêm một lần nhất cử này mà gọi một tiếng: "Gia gia, cẩn thận!" Đại khái là vì tranh thủ tín nhiệm.

Long Thanh Thu vung tay lên, Phiên Thiên ấn bay thẳng tới tấn công Vương lão gia tử, Vương lão gia tử giơ kiếm lên ngực đón đỡ đòn đánh này, nhưng thân thể lại lui về sau mấy bước.

Vừa mới thừa dịp này, một lần nữa triệu hồi ra Âm Linh Lôi Thần Lập Hoa Đạo Tuyết, bổ xuống giữa trời, Long Thanh Thu không thể không thu hồi Phiên Thiên Ấn để phòng ngự.

Hai người một trái một phải giáp công Long Thanh Thu, giết tới mức kiếm ảnh rực rỡ, hoa cả mắt!

Đấu không dưới mười hiệp, hai âm linh đầu tiên trên người đã bắt đầu lóe lên, bị Long Thanh Thu nhanh chóng đánh tan, hắn ta và Vương lão gia tử đều dùng trường kiếm, ta đi lên đoản binh tiếp xúc sẽ chỉ thêm phiền phức.

Lúc này nếu có ai giúp đỡ một tay thì tốt rồi! Ta xem Vĩnh Linh Giới trên tay lập lòe lòe, đột nhiên nghĩ tới gần đây không bao giờ dùng bảo bối này nên giơ đao lên, nhỏ máu lên Vĩnh Linh Giới.

"Chủ nhân, cần ta trợ giúp không?" Giọng nói của Tiểu Giới Linh vang lên trong đầu.

Ta vội la lên: "Đừng dong dài nữa, trực tiếp triệu hoán Lữ Bố, Lý Huyền Bá, Hạng Vũ, ta muốn trạng thái mạnh nhất của bọn họ."

"Đã nhận được!"

Rất nhanh trước mặt ta liền xuất hiện ba đạo thân ảnh thật lớn màu lửa đỏ, đạo thân ảnh thứ nhất cầm trong tay phương thiên họa kích dài hơn hai thước, thân mặc mãnh thú áo giáp, đầu đội tử kim quan, sát khí khuếch tán ra, như là cả người đắm chìm trong liệt hỏa; đạo thân ảnh thứ hai mặc dù dáng người thấp bé thấp bé dáng người., Tên xấu xí cầm hai thanh hoàng kim song chùy cực kỳ không phù hợp với dáng người, mắt lộ hung quang, giống như Cửu Thiên Lôi Công. Thân ảnh thứ ba nắm chặt lôi đao huyết quang lóng lánh, trên người khoác trọng giáp màu đen, phảng phất mới từ trong lao tù phóng thích ra diệt thế mãnh thú.

Lữ Bố ngạo nghễ quát: "Người nào triệu hoán chúng ta?"

Ta nói: "Ôn Hầu, Triệu Vương, Bá Vương, phiền ba vị thay ta giết lão già đeo mặt nạ kia."

Lữ Bố cười ha hả: "Xem thần uy của ta!"

Nói xong liền trực tiếp xông về phía Long Thanh Thu, Phương Thiên Họa kích trong tay kéo theo đốm lửa trên mặt đất, trong nháy mắt tiếp cận Long Thanh Thu đột nhiên vung lên, đây chính là chiêu kéo thương của Mã Chiến.

Ngay sau đó Lý Huyền Bá lăng không vọt lên, hai thanh hoàng kim đại chuỳ nặng hơn một ngàn cân vung mạnh về phía đầu của Long Thanh Thu. Mà lôi đao của Hạng Vũ nhấc lên một luồng lốc xoáy, trong nháy mắt liền nuốt sạch thân ảnh của Long Thanh Thu...

Ba vị này ra sân thật quá bá đạo, sơ nhất cùng Vương lão gia tử tranh thủ thời gian lùi lại mấy bước, miễn cho ngộ thương.

Ta nghĩ một chiêu này hẳn là có thể tạm thời ngăn chặn Long Thanh Thu chứ? Bụi mù chưa tan hết, ba người liền vung vẩy vũ khí chém giết, họa kích, kim chùy, lôi đao như là trời long đất lở không thể đỡ, không ngừng có thanh âm kim loại truyền đến, thực lực tam đại – âm linh quả nhiên không thể khinh thường.

Mắt thấy Long Thanh Thu tạm thời bị áp chế đến chết, Vương Yến Nghiêu Nhi hướng đến động tác cắt tóc của lão gia tử Vương gia tử, Vương lão gia tử âm thầm gật đầu, cũng đối với lúc đầu một lỗ nói vài câu.

Long Thanh Thu đột nhiên giơ tay ném Thiên Ấn ra, ta hô to: "Ba vị anh hùng, mau mau tránh ra!"

Lý Huyền Bá ngửa mặt lên trời cười to: "Ông đây vô địch thiên hạ, có bao giờ lui lại đâu?"

Hắn làm một chuyện ngu xuẩn đến cực điểm, vậy mà nhảy lên trên, cầm song chùy trong tay ý đồ đập nát phiên thiên ấn. Ta bất đắc dĩ một trận, võ tướng quá cuồng vọng cũng không tiện dùng, sớm biết thế này vẫn triệu hoán Quan nhị gia.

Kim chùy của Lý Huyền Bá chạm vào phiên thiên ấn lập tức bị đánh thành phấn vụn, hắn quá sợ hãi, nhanh chóng rơi xuống mặt đất, né trái tránh phải, nhưng phiên thiên ấn thủy chung vẫn di động theo hắn.

Lữ Bố Hạng Vũ ở bên cạnh soàn soạt soạt đuổi theo trợ giúp, nhưng tiếng chém giết của hai người im bặt mà dừng, Lữ Bố bị phiên thiên ấn và cả binh khí người đều đánh nát, miệng phun máu tươi, sau đó hóa thành âm linh về tới Vĩnh Linh Giới; Lý Huyền Bá mắt thấy không trốn thoát được nữa, thế mà lại nắm lấy Hạng Vũ ném về phía phiên thiên ấn, Hạng Vũ lập tức hóa thành tro bụi, tiểu nhi Lý Huyền Bá làm việc này thật sự là quá tuyệt tình!

Vương lão gia tử miệng lẩm bẩm, vung lên tiên kiếm, một đạo kiếm khí thẳng đến phiên phiên thiên ấn bay tới. Keng một tiếng, kiếm khí đụng phiên thiên ấn lập tức nổ tung, vậy mà đem nó quét ngang ra xa mấy thước. Trong lòng ta một trận tiếc hận, Trảm Tiên Kiếm cũng là đại sát khí thời Phong Thần, chỉ tiếc tu vi Vương lão gia tử không tinh, không thể phát huy ra một phần mười lực lượng của nó.

Vương lão gia tử đưa mắt ra hiệu, hai người một trái một phải công về phía Long Thanh Thu.

Cùng lúc đó Lý Huyền Bá bước một bước nắm lấy cái đuôi ngọc bên cạnh, nâng nàng lên cao như khiên thịt, cuồng vọng cười to nói: "Lão thất phu, cô bé này là cháu gái ngươi à? Không muốn nhìn thấy nàng chết thì mau chóng thu pháp bảo lại."

Ta hung hăng siết chặt nắm đấm, tên khốn kiếp này sao có thể làm ra loại chuyện này chứ, lập tức ra lệnh cho Tiểu Giới Linh: "Thu hồi Lý Huyền Bá!"

"Chủ nhân, ngươi chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn!"

"Không được rồi, dục vọng chiến đấu của Lý Huyền Bá quá mãnh liệt, ta đã không khống chế được hắn." Tiểu Giới Linh đáp.

Ta âm thầm nghiến răng, tên Thần giết người đầu tiên trong đầu Tùy Đường quả thật không phải tự kêu oan, tên này quá cuồng vọng, chẳng trách năm đó hắn nâng chùy lên mắng trời bị sét đánh chết.

Long Thanh Thu nhìn thấy tôn nữ bị bắt, quát một tiếng chói tai, thân hình nhanh như quỷ mị phóng tới vòng vây thứ nhất cùng Vương gia tử, sau đó trực tiếp xuyên qua thân thể Lý Huyền Bá. Lý Huyền Bá mở to hai mắt, cúi đầu nhìn lỗ máu trên người mình bị phá vỡ, sau đó tan thành mây khói.

Long Thanh Thu một tay chụp lấy Vĩ Ngọc, một tay khác nâng Phiên Thiên Ấn, cả một loạt động tác nối liền một mạch.

Vậy mà Lý Huyền Bá lại bị miểu sát!

Hơn nữa còn là dùng thân thể trực tiếp xuyên thủng, hắn rốt cuộc đã khôi phục được thực lực khủng bố cỡ nào? Tất cả mọi người ở đây đều khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Long Thanh Thu dùng tầm mắt âm trầm đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Vương lão gia tử. Hắn ta lạnh lùng nói: "Lão tiên sinh, kiếm của ngươi quá phiền toái!"

Hắn ném Phiên Thiên Ấn đi, mang theo phong lôi thẳng đến chỗ Vương lão gia tử, Vương Bặc Nhi gấp đến độ hô to: "Gia gia!"

"Họ Long kia, lão hủ liều mạng với ngươi!"

Vương lão gia tử trực tiếp xông về phía Long Thanh Thu, Trảm Tiên Kiếm trong tay phóng ra ánh sáng kỳ lạ, một đạo kiếm khí ngất trời trực tiếp đánh úp về phía Long Thanh Thu. Trong nháy mắt khi bị Thiên Ấn đập tới, ông ta từ bỏ phòng ngự, dùng một chút linh lực cuối cùng để công kích.

Long Thanh Thu không có phiên thiên ấn bảo hộ, thanh khí trên người dưới sự trùng kích của mũi kiếm đã lay động một chút, nhưng dù sao cũng là Trảm Tiên Kiếm, ngay cả lão cũng không thể không nghiêng người tránh né, thừa dịp cơ hội này đã đâm tới.

Vương lão gia tử kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, phiên thiên ấn dính đầy máu tươi chậm rãi bay trở về, ta thấy thế lập tức chạy tới, Vương Bật Nhi cũng khóc lóc chạy tới, quỳ gối trước mặt Vương lão gia tử.

Vương lão gia tử đã bị đập đầu, lão thoi thóp đưa Trảm Tiên Kiếm vào tay Vương Thận Nhi: "Từ nay về sau, Vương gia do ngươi chủ trì..." Nói xong chữ cuối cùng, lão nhân gia liền tắt thở.

Vương Bật Nhi ôm thi thể lão gia tử cất tiếng khóc lớn, nghe được khiến người ta đau buồn vạn phần, mới đi tới nói: "Lão gia tử không hi sinh vô ích, nếu như không phải xả thân một kiếm kia, ta cũng không có khả năng lấy được cái này."

Trên tay hắn là một sợi tóc bạc, tóc Long Thanh Thu!

Một mạng người đổi một sợi tóc!

Vương Bật Nhi lau nước mắt, nhận lấy sợi tóc kia, nghiến răng nghiến lợi nói: "Long Thanh Thu, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!"

Bức thứ hai ngàn năm mươi tám, Tỏa Long Đống....

Long Thanh Thu nghe thấy câu này không phản ứng chút nào. Hắn đeo mặt nạ, ta không nhìn thấy được biểu cảm của hắn, đại khái là đang cười lạnh nhỉ?

Người này quá mức tâm cao khí ngạo, căn bản cho rằng trên thế giới này sẽ có người có thể đánh bại hắn.

Vương Bật Nhi đem ống trúc lớn trên vai nặng nề đập xuống mặt đất, vạch trần phong ấn trên đó, đem sợi tóc treo ở phía trên, ống trúc đen kịt tự động hút nó vào, sau đó bắt đầu không ngừng rung động.

Vương Bật Nhi nói: "Chư vị, lát nữa Long Thanh Thu bị vây khốn, mời các ngươi lấy tính mệnh hắn."

Ống trúc rung động càng ngày càng lợi hại, đột nhiên răng rắc răng rắc vỡ ra, từ bên trong chui ra một bộ xương khô, Long Thanh Thu cười lạnh liên tục: "Chỉ là bạch cốt cũng muốn đối phó lão phu... Chờ một chút, đây chẳng lẽ là..."

"Lên đi! Tỏa Long thung!"

Vừa nghe thấy cái tên này, ta lập tức phản ứng lại, quả nhiên Vương gia giàu có, ngay cả thứ này cũng tìm tới.

Theo truyền thuyết Lữ Động Tân tu tiên, từng ở Sơn Tây cùng một vị yêu đạo vô danh đấu pháp, phong ấn yêu đạo ở trong một cái giếng Tỏa Long. Yêu đạo tu luyện yêu pháp, da thịt toàn thân nát hết vẫn không chết, cây Tỏa Long này nghiêm khắc không tính là âm vật, bởi vì nó là một bộ khô lâu sống.

Nghe nói Tỏa Long thung lũng là pháp bảo trói buộc mạnh nhất thiên hạ, sau cuộc chiến Côn Luân Sơn nghe nói Long Thanh Thu không chết, thế là nàng vận dụng tài lực và nhân mạch Vương gia, tìm kiếm pháp bảo có thể khắc chế Thiên Ấn ở Trung Quốc, cuối cùng tìm được thứ này.

Động tác của Tỏa Long thung lũng quỷ dị bò sát trên mặt đất, các đốt ngón tay không ngừng phát ra những tiếng răng rắc, giống như một con nhện lớn màu trắng nhanh chóng lao về phía Long Thanh Thu. Long Thanh Thu đối diện với thứ này dường như cũng cảm thấy sợ hãi, nhanh chóng tế lên Thiên Ấn, phiên thiên ấn bay đến độ cao mười mét trực tiếp rơi xuống, không nghĩ tới Tỏa Long Bình lại có động tác kỳ quái tránh đi.

Mọi người ở đây, ai cũng trợn mắt há hốc mồm, Phiên Thiên Ấn lại bị bộ xương trắng dễ dàng tránh thoát!

Ban đầu nói: "Tr phiên Thiên Ấn chỉ có thể giết sinh linh có tên có họ trong Sinh Tử Bộ, nó không tính là vật sống, cũng không có tên gọi, cho nên đánh không trúng."

Long Thanh Thu thì thào niệm chú, Phiên Thiên Ấn từ trên mặt đất trực tiếp nhảy lên giữa không trung, mang theo phong lôi, thế không thể đỡ rơi xuống đất.

Khi Tỏa Long cọc cách Long Thanh Thu chỉ có năm mét thì đột nhiên trực tiếp nhảy lên đánh về phía Long Thanh Thu. Long Thanh Thu đánh tới một chưởng, Tỏa Long đặt ở giữa không trung vỡ nát, trái tim của ta lập tức chìm vào đáy cốc, pháp bảo trói buộc mạnh nhất lại cứ thế bị hủy sao?

Nhưng Tỏa Long chia năm xẻ bảy vẫn tiếp tục di chuyển về phía trước, chúng nó giống như nam châm dán sát vào trên người Long Thanh Thu, nhanh chóng tổ hợp lại, dùng xương sườn bao lấy thân thể của hắn, xương tay trói chặt cánh tay, xương chân quấn lấy chân của hắn, xương dưới đầu lâu vậy mà vỡ thành hai nửa, cắn vào cổ Long Thanh Thu. Bát Thiên Ấn đang chuẩn bị bổ xuống sợ ngộ thương chủ nhân, tự động lơ lửng giữa không trung.

Long Thanh Thu bị Tỏa Long thung lũng quấn lấy thân thể, liều mạng hoạt động các khớp, nhưng động tác càng lúc càng cứng ngắc. Hắn tức giận không kìm được gầm lên một tiếng, quanh thân tỏa ra một luồng khí xanh, đôi mắt dưới mặt nạ tỏa tinh quang, hắn gian nan giơ tay lên, chỉ tay về phía Vương Bật Nhi.

Nhưng Phiên Thiên Ấn lần này lại không nghe hắn ta ra sức, Vương Phiền Nhi đắc ý nói: "Phong Long thung có thể đem linh lực triệt để phong bế, hắn không dùng được pháp thuật, Trương ca, ngươi đi giết hắn, ta đi hủy ấn của hắn!"

"Hay là để ta!" Vừa nói xong, nàng ta liền cầm Trảm Tiên Kiếm trong tay lên.

Thấy chúng ta xông tới, Long Thanh Thu hét to một tiếng, cọc Tỏa Long trên người vậy mà bị chấn vỡ, lần Thiên Ấn nhắm vào lúc đầu đập tới, nhưng một giây sau Tỏa Long thung lại xây dựng lại, trói chặt hắn lại, thứ này quá lợi hại, khóa chặt một mục tiêu là chết.

Phiên Thiên Ấn ở giữa không trung bay ra một đoạn đột nhiên bất động, mới quát: "Kiếm Tiên Lữ Động Tân, Thượng Thân!"

Hắn cầm song kiếm nhảy lên không, ở giữa không trung chém mười mấy nhát kiếm phiên thiên ấn. Bản thân phiên thiên ấn có linh tính, thấy chủ nhân bị trói, lập tức nâng lên hai mươi thước, tự động đi giết Vương Phiền Nhi, một thanh đạo trưởng cùng tiểu hòa thượng móc ra các loại tiểu hòa thượng bảo vệ nàng.

Ta chuẩn bị đi giúp Vương Đằng Nhi một phen, mới quát: "Liệt Thiên ấn giao cho bản thượng tiên giải quyết, tiểu hữu đi đối phó lão tặc kia!" Khẩu khí này hiển nhiên là Lữ Động Tân.

Ta vọt tới trước mặt Long Thanh Thu, kêu lên: "Một đao này là của Thử tiền bối." Sau đó một đao đâm vào ngực hắn.

Khi đao này chém xuống ta thật không thể tin được, thân thể Long Thanh Thu hơi run một cái, vết thương vậy mà không chảy ra một giọt máu nào.

Ta mở Thiên Nhãn ra xem, phía sau hắn có năm sáu Âm Linh đồng thời bị xuyên thủng, chậm rãi phiêu tán.

Đây là... nghịch mệnh đại pháp!

Long Thanh Thu cười to: "Trương Cửu Lân, sau cuộc chiến Côn Luân Sơn ta đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng cũng tìm được cách đối phó với Thần Vực của ngươi. Hiện tại ta ở chỗ này để ngươi vạch trần, ngươi cũng không chọc chết được ta."

Ta ở trên dương đao hội tụ lên dương khí cường đại, quát: "Một đao này là của Bạch Mi thiền sư!"

Lần thứ hai đao xuyên qua tim hắn, âm linh trong thân thể Long Thanh Thu chui ra mười cái bị xuyên thủng, ta lại quát: "Đao này là của tiểu bạch long!"

Long Thanh Thu vậy mà cứng rắn chống đỡ Tỏa Long thung trói buộc cho ta một chưởng, bởi vì liên quan đến Tỏa Long thung, uy lực giảm bớt rất nhiều, ta đồng thời tránh ở trên cổ tay hắn một đao, lần này thật sự chảy máu.

Long Thanh Thu tâm cao khí ngạo, cho dù dùng đại pháp nghịch mệnh cũng chỉ mang theo hai mươi âm linh phòng thân, không như Âm Dương Hổ thoáng cái chuẩn bị một trăm pháo hôi.

Ta không nhìn thấy mặt của hắn, nhưng cũng biết hắn sắp chết đến nơi, nhất định vẻ mặt sợ hãi.

Lúc này âm phong chung quanh đại thịnh, ta ý thức được tình huống có biến, song đao song song nâng, chuẩn bị đâm vào cổ họng của hắn, Long Thanh Thu cười to: "Đã quá muộn!"

Lưỡi đao cách cổ của hắn chỉ có mấy công tắc, đột nhiên sau lưng hắn xuất hiện một thân ảnh tướng lãnh cổ đại, tay cầm bội đao, phía sau tung bay một áo choàng màu vàng óng rách rưới rưới rưới, trên mặt bao phủ một đoàn khí đen không thấy rõ diện mạo.

Thân thể của ta bị cố định ở đó, song đao một phần cũng không thể di động về phía trước, tướng lãnh cổ đại uy nghiêm mở miệng nói: "Long Thanh Thu, sao lại biến thành cái dạng này."

"Là ta sơ ý rồi, Hoàng tướng quân, ngươi tới thật đúng lúc!" Long Thanh Thu nói.

Người tới không ngờ lại là Hoàng Sào bản tôn, khi mặt hắn nhìn sang ta, trong luồng khí đen kia hiện lên một đôi mắt âm trầm đáng sợ, tiểu hòa thượng ở phía sau hô to: "Ngàn vạn lần đừng nhìn mắt hắn!"

Ta lập tức nhắm mắt lại, nhưng mà thân thể giống như bị một cỗ lực lượng quái dị cường đại đẩy ra, từ xa nhìn thấy một người đứng phía trước Long Thanh Thu, lại là chính ta, đây chẳng lẽ là...Linh hồn xuất khiếu?

Thế nhưng đám người sơ nhất đều biến mất, chỉ trong nháy mắt trời long đất lở, mặt đất nứt ra một khe hở, bên dưới sấm sét vang dội, ánh lửa ngập trời, ta trực tiếp rơi vào., Cho là mình muốn ngã chết, đột nhiên một cái xích sắt từ giữa không trung ném tới, đưa cổ ta một vòng lại một vòng quấn lấy, ta bị treo ở giữa không trung liều mạng giãy dụa. Kỳ quái là ta không có cảm giác hít thở không thông, trên thực tế ta đã không có hít thở nữa, phía cuối xích sắt có mấy quái vật do khí đen cấu thành chậm rãi kéo ta lên.

Khi ta bị kéo lên, quái vật giơ tay chém xuống, một đao chặt đứt cổ tay của ta, đau đớn kịch liệt, ta phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Sau đó nó lần lượt chém vào hai chân và tay trái của ta.

Lúc này ta nhìn thấy trên vách núi có rất nhiều thạch thất, bên trong có rất nhiều quái vật do khí đen tạo thành đang tra tấn một số người, một số thì bị ném vào trong cối đá thật lớn, một số thì bị trói ở trên cây cột nung đỏ gào khóc thảm thiết, một số thì bị trói trên giá chậm rãi thò đầu lưỡi ra.

Trong hạp cốc quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi, nơi này lẽ nào là mười tám tầng địa ngục!

Mà trước mắt ta lại là một nồi dầu nóng sôi trào, hai tên quỷ tốt giơ lên ta muốn ném vào bên trong, ta liều mạng giãy dụa, trên chân gãy chảy ra máu tươi lập tức bùm bùm. Tinh Tử dầu bắn vào trên người ta, giống như bị kim nung đỏ đâm một cái, mắt thấy ta sắp rơi vào...

(D: Thương nhân Âm gian ở số 16 bắt đầu tranh nhau xem kết cục trước! Thỉnh mọi người lập tức chú ý tới tác giả uy tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, đến lúc đó chương tiết sẽ tuyên bố miễn phí ở đó, làm phúc lợi. Tương lai còn có thể cập nhật tin tức các nhân vật kinh điển bậc nhất, Giang cá lớn, sơ đẳng thay đổi trình tự.)

Phát động hai ngàn rưỡi, năm mươi chín! Đội tuần mã...

Đúng lúc này trong hẻm núi đột nhiên xuất hiện một tòa bảo tháp chín tầng màu sặc sỡ, bạch cốt rợp trời rợp đất rít gào, cười lớn, bao phủ hết thảy địa ngục. Thân thể của ta tê dại giống như bị điện giật, ý thức lập tức trở lại hiện thực.

Ta phát hiện mình vẫn bình tĩnh đứng trước mặt Long Thanh Thu, vừa rồi tất cả đều là ảo giác, nhưng ảo giác này còn chân thực hơn bất cứ lần nào ta từng trải qua, mà Cửu Sinh Tháp trên ngực tự động bay ra, lơ lửng trên đỉnh đầu của ta.

Hóa ra vừa rồi là Cửu Sinh tháp cưỡng ép kéo ta về hiện thực, cũng giải trừ trói buộc trên người ta.

Vừa rồi kéo ta nhanh chóng trốn đi, ta thấp giọng tạ lỗi, Long Thanh Thu đứng trước mặt ta đâm vậy mà không giết chết hắn, mới lắc đầu nói: "Không cần xin lỗi, lão tặc này tuyệt đối không thể không lưu thủ lại!"

Sau khi thấy ta được cứu về, tiểu hòa thượng chắp tay trước ngực: "Tạ ơn trời đất, thí chủ cuối cùng cũng không có việc gì."

"Ta hỏi." Vừa rồi là chuyện gì xảy ra?"

"Ta cũng không rõ lắm, đêm đó Hoàng Sào trốn ra ngoài, thi thể tăng nhân nằm trong Đạt Ma viện không giống nhau, có một số toàn thân đều là bọt nước, có chút nội tạng chảy máu, có chút cắn lưỡi tự sát, thế nhưng tất cả thi thể đều không bị ngoại thương, phương trượng nói Hoàng Sào có thể nắm giữ một loại huyễn thuật cường đại nào đó." Tiểu hòa thượng giải thích.

Nói như vậy, ta là người duy nhất tự mình trải qua còn sống, đôi mắt của Hoàng Sào tựa hồ có thể trực tiếp kéo người vào trong một tầng địa ngục hư cấu mười tám tầng, người cường hãn hơn nữa cũng không chịu nổi cực hình tàn phá bên trong, cuối cùng hết thảy tâm thần sụp đổ mà chết.

Loại thực lực cường đại này đã hoàn toàn áp đảo Quỷ Vương phía trên!

Lúc này, trên quảng trường đột nhiên truyền đến một trận thanh âm tê tê, quay đầu nhìn lại, Hoàng Sào vậy mà cưỡi một con ngựa đen do âm khí biến ảo thành trực tiếp rời đi. Long Thanh Thu đứng ở nơi đó, Tỏa Long thung lũng đã vỡ mất, xem ra Hoàng Sào có chuyện khác cần đi làm, xuất thủ tương trợ một chút liền lựa chọn rời đi, hắn nhất định là đi tìm Thiên Hồn Khiên.

Vương Bật Nhi trợn mắt há hốc mồm: "Sao lại như vậy, ông nội ta đặt cược tính mạng, lại là kết quả này?"

Gã ta mới nói: "Không, chúng ta đã đánh cược một ván, phiên Thiên Ấn đã bị phá hủy."

Lúc này ta mới phát hiện, Phiên Thiên Ấn bị Trảm Tiên Kiếm cắm trên mặt đất, mặt trên che kín vết nứt, linh tính của Phiên Thiên Ấn vẫn còn tồn tại, vẫn đang không ngừng lắc lư. Lúc này Trảm Tiên Kiếm là đang nắm trên tay Lữ Động Tân, phát huy ra uy lực chuẩn Vô Thượng Thần cấp, trực tiếp phế bỏ phiên thiên ấn.

Ta nghĩ chư vị tiền bối danh chấn bát phương, ở dưới cửu tuyền rốt cục có thể an nghỉ.

Long Thanh Thu chắp tay sau lưng đi về phía chúng ta, mọi người lập tức bày trận sẵn sàng đón quân địch, cho dù không có phiên Thiên Ấn, hắn ta vẫn là một tồn tại cường đại đến nghịch thiên. Mới đầu hắn ta cầm kiếm chỉ thẳng vào mặt hắn ta, nói: "Long Thanh Thu, hiện tại ngươi đã cô độc một mình, chẳng bao lâu nữa Trương gia Giang Bắc sẽ đích thân đến đây, một mình ngươi liệu có thể gây được bao nhiêu sóng gió?"

Giọng nói của Long Thanh Thu u ám: "Nực cười, đám khốn kiếp Trương gia Giang Bắc, thủ hạ của ta đủ ăn hết bọn chúng. Đừng tưởng rằng ta mất đi trợ thủ đắc lực sẽ không còn tướng, nhân phái của ta còn có hai mươi tư vị đường chủ, mỗi người đều có thực lực phi phàm."

Ta cười lạnh nói: "Long Thanh Thu, người của ngươi đã chết hết rồi."

Long Thanh Thu lại cười to một hồi, hắn đương nhiên không tin lời ta nói. Kỳ thật tối qua ta lặng lẽ phát một tin tức phó phúc lão phúc ở bờ bộ, đánh cho lão phụ ở xa, bởi vì ta từng cứu một mạng nữ nhi của hắn trong sự kiện Lư Thiết Trạc, để hồi báo, hắn nguyện ý thay ta diệt trừ thế lực còn sót lại của Long Tuyền sơn trang.

Từ Cổ Mãnh Long bất quá giang, đoàn ngựa đương nhiên sẽ không tự mình phiêu dương quá hải mà đến, mà là đem nhiệm vụ này giao cho bọn họ bồi dưỡng một mũi binh thần bí không rơi xuống!

Phố chợ cả thế giới đều tham gia sinh ý – độc, vũ khí, mỗi lần xảy ra xung đột đều dựa vào cánh binh này để không rơi xuống đất mà giải quyết.

Bên ngoài lưu binh này không có người biết, nhưng mỗi người đều trải qua chiến hỏa tẩy lễ, lấy một đương bách dũng tướng.

Chính giữa chúng nó có thành viên đội hải báo đột kích phía trước, đối với lão binh Trung Quốc càng phản kích sinh hoạt trong trận chiến, chiến sĩ mũ sò màu xanh lam, còn có tinh anh đặc chiến của Anh Quốc.

Ngay đêm qua, ta thu được một tin tức trưởng quan không rơi binh phát tới: "Sơn bốn đường khẩu Long Tuyền sơn trang đã tiêu diệt toàn bộ, thỉnh chỉ thị bước tiếp theo hành động."

Vì thế ta mới đem vị trí và cách tiến vào Huyễn Đô nói cho bọn họ biết, ngay vừa rồi ta thu được một tin tức: "Đội quân đầu tiên đã đến!"

Đúng lúc này, một chiếc xe của Cát Phổ xa xa đi tới, ngay cả ta cũng cảm thấy khiếp sợ. Đám người này không hổ là hung tướng, đại khái lúc xuyên qua thông đạo có cô hồn dã quỷ quấy rầy, vì vậy lại đem cả chiếc xe của Cát Phổ đi vào. Có lẽ đây là lần đầu tiên Lân Đô khai thiên tích địa xuất hiện giao lộ hiện đại?

Sau khi xe Cát Phổ dừng lại, một đám đặc chủng binh bôi đầy mê muội lập tức tản ra, giữa chúng không cần một câu giao lưu, mười mấy người bưng vũ khí lên phút chốc chỉ về phía Long Thanh Thu.

Một cơ bắp phát triển, nam nhân xăm đầu báo trên vai hướng ta đi tới, người này chắc là hắc báo trưởng quan không ra binh, hắn cứng rắn nói: "Trương tiên sinh, chúng ta xác định đúng danh sách thành viên, Long Tuyền sơn trang chỉ còn lại người cuối cùng này, giờ động thủ sao?"

Ta thấy đuôi ngọc sợ tới mức sắc mặt tái xanh, kế hoạch ban đầu của ta là dùng bọn họ để kiềm chế Long Thanh Thu, trong này xen lẫn một ít tư tâm của ta, dùng đầu đảng này đánh trận làm pháo hôi. Thế nhưng hiện tại Nghê Ngọc ở đây, thêm vào Phiên Thiên ấn đã bị phá hư, ta quyết định hủy bỏ kế hoạch công kích, liền phất tay nói: "Không, các ngươi lui lại đi, người này không phải là các ngươi có thể đối phó."

Hắc Báo là người được huấn luyện nghiêm chỉnh, một câu thừa cũng không nói, hướng đồng đội lui lại làm một thủ thế, cũng nói với ta: "Chúng ta ở vùng ngoại ô trọng Khánh đợi lệnh."

"Không cần đâu, các ngươi có thể trở về nước rồi, thay ta vấn an lão cha." Ta vạch một chữ Thập ở ngực.

Hắn gật gật đầu, nhảy trở lại xe cát phổ, mở ra.

Long Thanh Thu vẫn không tin: "Trương Cửu Lân, ngươi thuê mấy diễn viên đến liền muốn lừa gạt ta?"

"Không tin ngươi có thể tự mình nói chuyện." Ta cười lạnh nói.

Hắn nhắm mắt lại, tay bấm niệm pháp quyết, ta không biết hắn dùng pháp thuật gì trong vòng ngàn dặm, vài giây sau hắn mở mắt ra, hung tợn nói: "Trương Cửu Lân, ta muốn làm thịt ngươi, phiên Thiên ấn!"

"B phiên Thiên Ấn của ngươi đã..."

Ta khẩn cấp nói Phiên Thiên Ấn đã bị chúng ta phế bỏ, đột nhiên phát hiện phía dưới Trảm Tiên Kiếm cái gì cũng không có, trên đỉnh đầu đột nhiên mây đen dày đặc, Phiên Thiên Ấn phá thành mảnh nhỏ phi thăng giữa không trung, phía trên không ngừng có mảnh vỡ tróc ra từng mảng.

Ta lập tức hoảng hốt, bộ dáng này mà còn có thể sử dụng sao?

Hai tay Long Thanh Thu kết ấn, dưới mặt nạ đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, mới nói ra: "Lão tặc được ăn cả ngã về không, cưỡng ép người ấn hợp nhất, thương tổn đối với bản thân cũng là cực lớn. Cái này chỉ sợ là một kích cuối cùng của Phiên Thiên ấn, chư vị, cùng nhau ngăn cản!"

Sau đó nói với ta: "Cửu Lân, phá thạch trận!"

Ta móc ra Phá Thạch Phù, khoanh chân ngồi xuống, thì thào niệm chú ngữ. Một thanh đạo trưởng, tiểu hòa thượng, sơ nhất còn có hòa thượng Hắc Tâm tách ra ngồi xuống ở xung quanh ta, các loại điều động lực lượng của chính mình thay ta phòng ngự.

Đỉnh đầu kim quang, bạch quang vài loại vòng bảo hộ màu sắc đẩy lên một tầng một tầng, Vương Lăng Nhi niệm kiếm quyết: "Trương ca, ta thay ngươi đả đầu trận, trảm tiên kiếm khí!"

Nàng đem Trảm Tiên Kiếm bổ lên một cái, một đạo kiếm khí khổng lồ bay về phía phiên Thiên Ấn, kiếm khí kia chống đỡ Thiên Ấn ở giữa không trung yên lặng lại, chỉ thấy Thiên Ấn không ngừng rạn nứt, từ trong khe hở chảy ra một dòng máu tươi.

Sau đó kiếm khí đột nhiên tán loạn, Vương Loan Nhi hét thảm một tiếng, Trảm Tiên Kiếm trong tay đánh bay ra ngoài.

Phiên Thiên Ấn nổi bật lên lôi minh điện chớp đầy trời, thế không thể đỡ rơi xuống...

(D: Thương nhân Âm gian ở số 16 bắt đầu tranh nhau xem kết cục trước! Thỉnh mọi người lập tức chú ý tới tác giả uy tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, đến lúc đó chương tiết sẽ tuyên bố miễn phí ở đó, làm phúc lợi. Tương lai còn có thể cập nhật tin tức các nhân vật kinh điển bậc nhất, Giang cá lớn, sơ đẳng thay đổi trình tự.)

Chương thứ hai ngàn năm linh thức tỉnh! Chủ nhân của Vạn Linh!

Trên Phá Thạch trận bay ra vô số vong linh tượng đá, chúng bốp bốp bốp bốp thiên ấn, mỗi vong linh chỉ có thể đục hai ba cái liền biến mất, nhưng nhiều người lực lượng lớn, phiên Thiên ấn sau một phen đánh lên lại bong tróc ra không ít mảnh vụn, chỉ còn lại hai phần ba thể tích!

Tầng sáng màu vàng phía trên cùng là một vòng tròn màu vàng đạo trưởng, lúc Phiên Thiên Ấn rơi ở phía trên, giống như bị nâng lên một tấc cũng không thể tiến lên, trong lòng ta đại hỉ, xem ra Phiên Thiên Ấn đã nỏ mạnh hết đà.

Nhưng mà giằng co chỉ duy trì mười giây, vòng sáng màu vàng đột nhiên bắt đầu vặn vẹo biến hình. Ta ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ lại liếc mắt nhìn Long Thanh Thu, sợ toát mồ hôi lạnh, mới đầu dặn dò: "Không cần phân tâm!"

Trên đỉnh đầu "Long Thanh Thu" chỉ là nguyên thần của hắn, thanh sam của hắn bồng bềnh lơ lửng ở giữa không trung, đẩy phiên thiên ấn không ngừng hướng phía dưới.

Mắt thấy vòng sáng sắp không duy trì được nữa, liền thanh đạo trưởng mắng tục một câu: "Tiểu tử thối, ta thật sự là kiếp trước nợ ngươi, mặc kệ, ta cũng phải sử xuất bản lĩnh giữ nhà!"

Thiên linh cái của hắn đột nhiên mở ra từng mảnh, bên trong phóng ra kim quang chói mắt, từ bên trong chui ra một tiểu đạo đồng, những thứ này đương nhiên đều là huyễn tượng, thật ra não của đạo trưởng cũng không thật sự tách ra.

Tiểu đạo đồng mượn lực từ bờ vai hắn bay lên giữa không trung, dùng tay nâng Phiên Thiên Ấn lên không ngừng, hai hư ảnh ở giữa không trung lập tức vận lực!

Lúc ấy ta còn chưa hiểu được, cho rằng đó là một con tiểu quỷ do hắn nuôi dưỡng. Sau đó hắn mới nói cho ta biết, tiểu đạo đồng kia là Nguyên Anh của Nhất Thanh đạo trưởng, thời điểm tu luyện

Kim Đan đến trình độ nhất định, có thể huyễn hóa thành một đồng tử, Nhất Thanh đạo trưởng vì thay ta đỡ Phiên Thiên Ấn, đem mạng mình cũng bất kể mọi giá, Nguyên Anh bị hủy, bản thân cũng đã chết.

Nguyên Anh nhìn như trẻ con, sức mạnh lại cực lớn, không ngờ nâng lên phiên thiên ấn chậm rãi nâng lên, nguyên thần của Long Thanh Thu lại trở về. Song phương đánh một đoạn thời gian, Long Thanh Thu đột nhiên một chưởng đánh lên Thiên Ấn, mảnh vỡ ngọc ấn bong ra từng mảng lớn, lực phản chấn trực tiếp chấn Nguyên Anh trở về trong cơ thể một đạo trưởng, cùng lúc đó kim quang hộ tráo cũng sụp đổ.

Nhất Thanh Trường cuồng phun ra một ngụm máu ngã trên mặt đất, xa xa Long Thanh Thu cũng ho khan một tiếng, hai người đánh cược một trận thật sự quá khốc liệt.

Một Thanh đạo trưởng đầy mồ hôi, khoát tay nói: "Ta không được, giao cho các ngươi!"

Ngay sau đó là phật quang vòng bảo hộ của tiểu hòa thượng và hắc tâm hòa thượng, bên trên có một cái phù chữ "Úm" thật lớn, lúc này phiên thiên ấn bắt đầu gây áp lực lên bề trên, trên mặt tiểu hòa thượng không ngừng thấm mồ hôi lạnh, đại khái chống đỡ nửa giây, liền kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, trên người đã ướt đẫm mồ hôi lạnh. Hắn và chưởng nói: "Tu vi bần tăng có hạn, chỉ có thể làm tới bước này... "

Tuy rằng vòng bảo hộ phật quang đã yếu đi một phần, nhưng vẫn vững vàng ngăn cản Thiên Ấn. Hòa thượng Hắc Tâm khoanh chân ngồi, trong miệng lẩm bẩm chú ngữ, ta mơ hồ nhìn thấy một con gấu đen to lớn giúp đỡ lão chống đỡ Phiên Thiên Ấn! Trước kia ta vẫn cảm thấy hòa thượng rượu thịt này của lão không có bản lãnh gì, nguyên lai người ta từng uống rượu thịt xuyên qua bụng, Phật Tổ lưu lại trong lòng, tu hành thậm chí vượt xa Bạch Mi thiền sư.

Long Thanh Thu lần nữa phát lực đẩy Phiên Thiên Ấn qua tầng này, chỉ thấy ngọc ấn rầm rầm sụp đổ rất nhiều, toàn bộ hình dạng đã không còn nhìn ra được là khối ấn, gấu đen bắt đầu phốc phốc phốc thở dốc, hòa thượng Hắc Tâm có chút chống đỡ không nổi.

Long Thanh Thu phát ra một tiếng hò hét im lặng, cái bóng của gấu đen vỡ vụn như thủy tinh, hòa thượng Hắc Tâm đặt mông ngã ngồi xuống đất, đứng lên lau mồ hôi trên trán. Lấy ra một cái mông gà bắt đầu ăn: "Đậu xanh, ta không làm được, giao cho các ngươi..."

Ngay sau đó, lam quang mới nhất, vòng sáng màu lam cùng vòng sáng màu trắng của hắn hầu như chồng lên nhau. Lúc trùng thiên ấn rơi vào phía trên, ta lập tức cảm giác được trên thân thể có một cỗ lực đạo cắn trả, dốc sức liều mạng niệm chú ngăn cản.

Lúc này Long Thanh Thu đã phát rồ muốn giết ta, Phiên Thiên ấn vỡ nát chống lên hai tầng ánh sáng không ngừng chìm xuống. Khi ta ngẩng đầu nhìn lên, kinh ngạc phát hiện Phiên Thiên Ấn cách đầu của ta chỉ có mấy phần khoảng cách!

Ta tập trung tinh thần, nhắm mắt lại niệm chú, chỉ cảm thấy một cỗ áp lực vô hình từ bốn phương tám hướng đè ép thân thể của ta.

Giằng co không biết bao lâu đột nhiên nghe thấy một tiếng vang giòn, ngẩng đầu nhìn lên, bộ phận cuối cùng của phiên thiên ấn cũng tan rã, chỉ còn lại một viên ngọc hạch màu đỏ, đại khái to bằng hạt táo.

Ngọc hạch mũi nhọn kia cơ hồ đã đâm đến đỉnh đầu ta, giữa chúng ta chỉ cách hai vầng sáng mỏng manh, ta nhìn kỹ, trên ngọc hạch có rất nhiều mặt người nho nhỏ, biểu cảm bi thương, bên trong lại còn có Vương lão gia tử.

Ta lập tức hiểu ra, ngọc hạch này là oan hồn phiên thiên ấn giết chết biến thành, pháp bảo này người giết càng nhiều lại càng mạnh, từ xưa đến nay không biết tích lũy được bao nhiêu oan hồn!

Giằng co trọn vẹn đe sắt, trán ta và sơ nhất thấm ra mồ hôi to như hạt đậu, huyết khí nơi ngực cuồn cuộn, giống như cự thạch nặng ngàn cân. Đột nhiên ngọc hạch tan rã, hóa thành Lệ quỷ kêu rên đầy trời, số lượng rất nhiều, quả thực giống như mở cửa mở ra.

Lệ quỷ nỉ non, nghe kỹ, hình như đang nói: "Thay chúng ta làm chủ! Thay chúng ta làm chủ!"

Vĩnh Linh Giới trên tay ta điên cuồng lập lòe, ta không biết rốt cuộc nó là cái gì, từ khi bắt đầu tối qua luôn không ngừng lập lòe. Ta thử nói chuyện với Tiểu Giới Linh, nó trong đầu ta nói: "Chủ nhân, thu những âm linh này đi, chúng nó sẽ giúp ngươi."

"Thế nhưng, thu như thế nào?" Ta nở nụ cười khổ.

Ngàn vạn Âm linh này, cho dù ta từng tấm từng tấm bùa vẽ, lá bùa đoán chừng cũng phải dùng một chiếc xe để trang trí.

Trong đầu truyền đến "Đinh" một tiếng, tiểu Giới Linh nói: "Chúc mừng tiểu chủ nhân thành công phá hủy Phiên Thiên ấn, hình thức Vạn Linh! Chủ nhân, xin mời hô lên: Chủ nhân của Vạn Linh, thức tỉnh nhân gian."

Ta đọc chú ngữ này, âm linh đầy trời đột nhiên bị thu vào trong ô mộc hạch, ô mộc hạch ngay sau đó cùng linh giới hòa làm một thể, trên linh giới vĩnh viễn chậm rãi xuất hiện hình dạng ba con cá Cửu U môn, phảng phất như khắc thiên công.

Lập tức trong đầu ta vang lên thanh âm "Đinh" điên cuồng.

"Chúc mừng tiểu chủ nhân, Vĩnh Linh Giới thăng cấp thành Vạn Linh Giới, thu được kỹ năng: Mượn lực, ngươi có thể mượn Âm Linh trong giới linh lực."

"Chúc mừng tiểu chủ nhân, đạt được kỹ năng, dưới tình huống đối phương đồng ý, ngươi có thể thu phục bất kỳ âm linh nào cho mình sử dụng."

"Thu hoạch được kỹ năng..."

Sau khi Vĩnh Linh Giới thăng cấp, vậy mà một hơi đạt được mười kỹ năng, đầu của ta thiếu chút nữa nổ tung, một câu khái quát, năng lực của Vạn Linh Giới tương đương với bên người mang theo quảng hủ!

Ta không biết tại sao nó lại thăng cấp ở cửa ải này, lẽ nào trong minh minh của Vĩnh Linh Giới có một mối liên hệ nào đó với Ô Mộc hạch?

Ta thử nghiệm một chút, đưa tay ra giữa không trung chụp một cái, bàn tay vậy mà nắm được một sợi khí tức lạnh như băng, trước kia tuy rằng ta có thể cảm giác âm khí, nhưng cũng không thể chính thức chạm đến.

Tưởng tượng trong đầu ta hình dung ra một điều gì đó thì âm khí thật sự đã ngưng kết thành hình trong tay ta, biến thành một Tử Thần Liêm đao.

Cảnh tượng này khiến mọi người sợ ngây người, nhao nhao hỏi ta làm thế nào được, ban đầu ánh mắt phức tạp nói: "Xem ra ngươi đã thức tỉnh lần nữa rồi."

"Không không, ngươi quá đề cao ta, chỉ là Vĩnh Linh Giới thăng cấp mà thôi."

Hắn lắc đầu: "Vĩnh Linh giới chỉ là một món âm vật, đây thật ra là lực lượng của bản thân ngươi!"

(D: Thương nhân Âm gian ở số 16 bắt đầu tranh nhau xem kết cục trước! Thỉnh mọi người lập tức chú ý tới tác giả uy tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, đến lúc đó chương tiết sẽ tuyên bố miễn phí ở đó, làm phúc lợi. Tương lai còn có thể cập nhật tin tức các nhân vật kinh điển bậc nhất, Giang cá lớn, sơ đẳng thay đổi trình tự.)

Ta sẽ tin tưởng vào liêm đao trong tay mình, tâm niệm nó vừa động là lập tức tiêu tán, tự động hấp thu vào trong Vĩnh Linh Giới... Ta hiện tại nên gọi nó là Vạn Linh Giới.

Long Thanh Thu nhân lúc ngọc hạch sụp đổ, mang theo cuống Ngọc chạy trốn, Vương Tuyền Nhi chuẩn bị đuổi theo, lại không đề nghị lần đầu tiên đuổi theo. Trước mắt nguyên khí chúng ta đại thương, hơn nữa trên đường lấy Thiên Hồn Miểu hiểm trở trùng trùng điệp điệp, cho dù là tổ vàng cũng phải hao phí không ít thời gian, chờ hắn tiêu hao một ít thực lực rồi đuổi theo cũng không muộn.

Một Thanh đạo trưởng lấy chút đan dược cho bọn ta, khó chịu nói: "Ăn ta trả đan dược, ngươi đã từng trả tiền lần nào?"

Ta lấy ra một tấm thẻ kiểm tra, cắt vào trong tay hắn: "Đây là trong số đó ta tích góp nửa đời người, mật mã là sinh nhật phàm nhân, mình tùy ý lấy đi!"

"Được rồi, ngươi giữ lại đi." Ta tưởng rằng hắn thanh cao như vậy, không ngờ hắn lại nói: "Bây giờ ngươi là đào phạm, chìa khoá đánh bạc chắc chắn đã bị đông lại, ta lấy nó nhổ giày sao? Trở lại tặng ta một ít thiên tài địa bảo để đền bù tổn thất đi."

Quả nhiên bản tính tên trộm gà này không thay đổi.

Cửu Ngũ Địa Phủ thứ hai nghìn Ngũ Ngũ Hành.

Nơi này là Phong Đô, không có chỗ an táng di thể Vương lão gia tử, đành phải đưa hắn về khách sạn trước, cũng ở chỗ này nghỉ ngơi hồi phục một chút. Quán trọ ở giữa đàn quỷ đột kích đã biến thành mảnh vụn, cũng chỉ còn lại cái nóc nhà.

"Vẽ đầu ta hỏi làm sao trốn ra được? Hắc Tâm hòa thượng lập tức khoác loác, hắn ta trắng trợn một cái nói: "May mà ngươi có thể nghĩ ra ý đồ đốt khói lang trong ống thông, phóng hỏa tăng cảnh giới, xem đường đi tạm thời ta không về được..."

Ta an ủi hắn: "Đây đều là rồng xanh xanh quấy quỷ, chờ sau khi trận kiếp số này qua, ta sẽ giải thích với Bạch phòng trưởng mọi người một câu trả lại sự trong sạch."

Ban đầu nhỏ giọng lẩm bẩm: "Cũng không biết trong số chúng ta có bao nhiêu người còn sống trở về."

Ta nhớ ngọc bội vừa giấu ở trong khe gạch, vừa lấy ra nhìn, là một sợi lông cáo màu trắng. Nàng thi pháp ở bên trên, tự động chỉ về một hướng như Nam Châm, sau khi nghỉ ngơi và hồi phục một chút, chúng ta liền đi theo chỉ dẫn lông cáo đuổi theo Long Thanh Thu.

Chúng ta một đường tiến vào sâu trong Triểu Đô, dọc theo đường đi mây mù mịt mờ, như ảo mộng, sau khi Vạn Linh Giới thức tỉnh, năng lực cảm giác của ta đối với âm khí tăng lên trên diện rộng, có thể thấy âm khí lưu động như dòng nước, ven đường có không ít cô hồn dã quỷ lang thang, ta thu bọn chúng vào Vạn Linh Giới.

Sau khi xuyên qua Vong Tình Xuyên, dọc đường có một ít pho tượng vỡ nát, những người này đều là thủ vệ của Địa Phủ Quỷ Tướng bị Hoàng Sào một đường chém giết. Sau khi chúng chết biến thành một đám âm khí, phát ra tiếng kêu rên không cam lòng, ta nói với chúng: "Báo thù cho các ngươi!"

Hết thảy âm khí bị ta hút vào Vạn Linh Giới, càng đi về phía trước, Quỷ Tướng hi sinh càng nhiều, ta đã hấp thu toàn bộ âm khí.

Một tiểu đạo trưởng chua xót nói: "Không ngờ trao súng chim đổi đại pháo, đảo mắt đã là Vô Thượng Thần cấp, ngươi có cái nhẫn bảo bối này đánh được một trận với Hoàng Sào không?"

Ta lắc đầu nói: "Rất khó."

Tổ Hoàng cường đại chỉ có thể dùng từ nghịch thiên để hình dung, một khi hắn hấp thu âm khí trong Thiên Hồn Cức, vậy thì không còn nghịch thiên nữa, bản thân hắn đã biến thành trời, biến thành quy tắc, có lẽ chỉ cần một chữ cũng có thể miểu sát toàn bộ chúng ta.

Ta dặn mọi người, sau khi nhìn thấy hoàng sào ngàn vạn lần đừng nhìn thẳng ánh mắt của hắn, Vương Bật Nhi hỏi: "Không nhìn mắt muốn đối phó với hắn thế nào à?"

"Nhìn bắp chân, nắm tay nhìn vai!" Nam tử sai vặt đáp.

Ta nói: "Trước mắt Long Thanh Thu đã trọng thương chưa đủ, nhiệm vụ của chuyến đi lần này của chúng ta là tranh nhau trước Hoàng Sào, hủy diệt Thiên Hồn Miểu, ta sẽ dùng Âm Linh ngăn chặn hắn! Những người khác có trách nhiệm phá diệt Thiên Hồn Miểu."

Vương Bật Nhi cau mày nói: "Tên gia hỏa này cường đại như vậy, sau này làm sao diệt trừ hắn đây?"

Tiểu hòa thượng niệm phật hiệu: "Hắn không giết chết được, chỉ có thể phong ấn!"

Đánh bại Hoàng Sào không có đường tắt, chỉ có thể từng bước trôi qua tảng đá, hơn nữa không thể đi nhầm được.

Trong mây mù đột nhiên xuất hiện hình dáng một tòa cổng chào, đi vào xem một chút, trên tấm biển đề ba chữ to "Hoàng Tuyền điện", phía sau là một ngọn núi lớn âm khí lả lướt, trên đỉnh núi ẩn ẩn có cung các san sát, trên tay ta lông hồ ly đột nhiên mất đi công năng chỉ đường chỉ.

Trong lòng ta kinh ngạc, chẳng lẽ Hoàng Sào đã lấy được Thiên

Hồn Ngô, Vĩ Ngọc đi theo bọn họ rời khỏi? Lúc này trên đỉnh núi truyền đến âm thanh binh khí tương giao, ta nói với mọi người: "Mau lên núi!"

Trên đường đi chúng ta nhìn thấy dòng nước màu sắc khác nhau từ trên núi chảy xuống, nếu cẩn thận đếm lại một chút sẽ phát hiện có chín loại màu sắc, thế nhân đều biết hai chữ "Hoàng Tuyền", lại không biết cụ thể chỉ cái gì? Hoàng Tuyền lại gọi là Cửu Tuyền, là chín tuyền nhãn của Âm Tào địa phủ, cũng là nguồn gốc của Minh Hà, Côn Bằng đều là nơi thực tế qua lại với Địa Phủ, nước suối ở đây chính là chảy trực tiếp từ Địa Phủ ra.

Ven đường còn có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, bên trong còn kèm theo một loại lúa. Một thanh đạo trưởng nói đó là lúa Trọng Tư, chỉ mọc ở nơi có Cửu Tuyền Lưu Kinh, có thể ăn quên ưu, ý tứ chính là thoáng cái quên đi tất cả ký ức, Mạnh Bà Thang chính là lấy nó mà nấu ra!

Nếu không phải Hoàng Sào thay chúng ta bình định chướng ngại, chúng ta căn bản không có khả năng xâm nhập sâu vào trong Lam Đô, nhìn thấy những thứ này.

Đi tới đỉnh núi, xuyên qua một cung điện cổ đại hùng vĩ, chúng ta nhìn thấy trên một khoảng đất trống có chín con suối, ồ ạt tràn ra nước suối. Hoàng Sào đang giao chiến với một đám âm binh ở đây, lấy thực lực của hắn tự nhiên là một đao một người, nhưng số lượng âm binh quả thực là vô cùng vô tận, tất cả những âm binh này đều là từ trong nước suối mà ra.

Chính giữa chín con suối là một thứ tương tự Hỗn Thiên Nghi khổng lồ, đang không ngừng chuyển động, tất cả âm khí bốn phương tám hướng đều bị hấp thu vào, chính là Thiên Hồn Túc!

Vương Bật Nhi hỏi: "Lão tặc Long Thanh Thu kia đâu?"

Nhất Thanh đạo trưởng nói: "Có thể là chạy rồi, Lam cũng có rất nhiều lối ra, đại khái nơi này cũng là một trong số đó..."

Vương Đằng Nhi nói với ta: "Trương ca, lần này để ta đến khởi đầu trận đấu đi, dù sao vòng tay Yêu Hoàng cho không cần sử dụng."

Nàng cầm vòng tay, hồng quang phát ra từ khô lâu đá quý phía trên, trước người chúng ta xuất hiện tám Quỷ Tướng khôi ngô dũng mãnh, chúng nó vừa nhìn thấy đối thủ cường đại đã kích thích bản tính hiếu sát, xông về phía hang ổ vàng. Một đao của Hoàng Sào cắt đầu hai tên Quỷ Tướng, sáu tên Quỷ Tướng khác đồng thời cầm vũ khí trong tay đâm về phía hắn, hắn nhảy lên giữa không trung, một cỗ khí đen quét qua, bốn tên quỷ lập tức đầu thân một nơi.

Đây quả thực chính là miểu sát!

Nhưng ta cũng không cảm thấy quá bất ngờ, nhân lúc hình thể của Quỷ Tướng còn chưa tiêu tán hoàn toàn, ta dùng ý niệm điều khiển Vạn Linh Giới, cưỡng ép rót âm khí cường đại vào cho chúng nó, khiến chúng nó lập tức hóa thành âm linh cấp Quỷ Đế.

Bát Bộ Quỷ Tướng phát ra tiếng gầm rú im ắng, thân hình đột nhiên dài ra, càng thêm hung hãn phát động tấn công.

Nhưng mà Hoàng Sào tựa hồ cũng không quan tâm nhiều đến Bát Bộ Quỷ Tướng, tiếp tục một đao đồ sát Âm Binh chung quanh, những âm binh kia người nào cũng áo giáp rách nát., Người này tướng mạo xấu xí, kỳ thực hung hãn dị thường, trong cổ thư viết: "Lưu Tuyền ngục chủ nhiếp thiên ma; Nha Tuyền ngục chủ không làm tròn nghề nghiệp; hoàng tuyền ngục chủ nhiếp sơn tinh mị; Hàn Tuyền ngục chủ nhiếp thủy quái giang hồ; âm tuyền ngục chủ nhiếp huyết thực tà thần; U Tuyền ngục chủ nhiếp sơn lâm lâm độc ác; xuống suối ngục chủ nhiếp cổ phục thi; Khổ Tuyền ngục chủ nhiếp sư nghịch ma; Vũng tuyền ngục chủ nhiếp hình vong hoành tử."

Cửu Tuyền hội tụ thành một đạo Minh Hà, kỳ thật là một đạo trật tự Âm Tào Địa Phủ, quỷ bình thường có thể bình an vượt qua cầu Nại Hà thông qua, nhưng mặt trên chín loại ác quỷ này vừa đi đến cầu Nại Hà liền sẽ ngã xuống, vĩnh viễn bị nhốt ở trong cửu tuyền, hóa thành âm binh, phụ trách thủ hộ an toàn địa phủ.

Bất luận Âm binh nơi đây bất luận kẻ nào kéo ra đặt ở dương gian, đều có thể tra tấn đến mức sứt đầu mẻ trán.

Kế hoạch ban đầu của ta là để cho Trảm Tiên Kiếm vòng qua trước hủy đi Thiên Hồn Túc, bây giờ xem ra không thực tế, đám âm binh này có thể ngăn cản ngay cả Hoàng Sào, thực lực sơ cũng không giết vào được, chẳng bằng lợi dụng hoàn cảnh nơi này, hai mặt giáp công Âm Binh, đánh Hoàng Sào hoặc là giết chết!

Ta quan sát một hồi, phát hiện Hoàng Sào tới gần tuyền nhãn nào, trong con suối nào sẽ có rất nhiều âm binh chui ra, nhất thời dặn dò mọi người: "Tuyệt đối đừng tới quá gần cửu tuyền, nếu không chúng ta cũng sẽ bị coi là kẻ xâm nhập."

Vương Bật Nhi hỏi: "Không tới gần muốn đánh như thế nào?"

Ta tâm niệm vừa động, dùng âm khí trực tiếp ngưng tụ thành một cây roi dài đen kịt, còn dài hơn cây roi Thiên Lang ban đầu ta sử dụng, ta dặn dò một tiếng: "Có vũ khí cự ly xa cùng lên, không được động thủ tại chỗ!"

Cây roi dài của ta, mặc dù do âm khí tạo thành, nhưng vẫn phát ra một tiếng hú, tinh chuẩn cuốn lấy cổ của Hoàng Sào.

Thế nhưng khí lực của sào huyệt vàng rất lớn, vậy mà túm lấy ta trượt về phía trước vài bước, ta đem roi đè xuống dưới, dùng chân đạp một đoạn, lúc này mới miễn cưỡng dừng lại. Tám bộ Quỷ Tướng lập tức giết tới, rìu vàng cắm mạnh xuống đất, rống to một tiếng, trực tiếp chấn hai tên Quỷ Tướng phía trước thành mảnh vỡ áo giáp.

Ta rót âm khí cho Quỷ Tướng đã chết trận vào, chúng nó phục sinh tại chỗ, như vậy Quỷ Tướng Bát Bộ chẳng khác nào do ta thao túng, ta chỉ huy chúng nó đi qua chém hai chân hang ổ vàng, tước đoạt hành động lực của hắn.

Nhưng đao búa còn chưa hạ xuống, Hoàng Sào rống to một tiếng lại trực tiếp chấn bát bộ Quỷ Tướng đến nát bấy, ta lại một lần nữa rót âm khí vào để bọn nó sống lại, ngươi giết bao nhiêu lần, ta đã phục sinh bao nhiêu lần, xem ai có thể hao tổn hơn ai!

Lúc này Vương Đằng Nhi đột nhiên quỳ trên mặt đất, không ngừng hô: "Đừng mà, đừng mà!"

Ả bị ảo giác của ả mê hoặc, một Thanh đạo trưởng vội vàng dán một đạo Ngũ Lôi phù lên lưng ả, Vương bổng Nhi bị điện giật run một cái, tỉnh táo lại, sờ sờ bụng mình nói: "Vừa nãy thật kinh khủng, ta bị dẫn vào địa ngục mổ bụng."

Roi trên tay ta đột nhiên buông lỏng, quay đầu nhìn lại, Hoàng Sào cứng rắn phá vỡ Quỷ Tướng tám bộ, khí thế hung hăng giết tới, hình như hắn ý thức được uy hiếp của mấy người chúng ta, dự định diệt trừ chúng ta trước.

Trong nháy mắt khi sào huyệt xông tới, ta đột nhiên có một loại cảm giác sợ hãi mãnh liệt, giống như khi rừng sâu núi thẳm đối mặt với mãnh hổ, trong nháy mắt có một loại xúc động muốn co cẳng chạy trối chết. Tiểu Giới Linh ở trong đầu ta nhắc nhở: "Chủ nhân, đây là kỹ năng Minh Vương của Hoàng Sào, người tiếp cận hắn sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi mãnh liệt, thậm chí muốn sinh ra."

Đây là công năng phân tích âm linh mà Vạn Linh Giới mới thu được, ta quay đầu nhìn lại, ngoại trừ định lực rất mạnh không bị ảnh hưởng gì, còn lại mỗi người sợ tới mức hai chân run rẩy, sắc mặt trắng bệch, ta hô to nói: "Nhanh niệm 《 Đạo Đức Kinh 》!"

Trừ hai vị trong phật môn là niệm Kim Cương Kinh, kỳ thực người nhao nhao niệm đạo đức kinh, ta thả Cửu Sinh Tháp ra, lúc này mới ngăn cản được loại cảm giác sợ hãi mãnh liệt mà chân thật kia.

Mắt thấy tổ vàng tới gần, trong đầu ta suy nghĩ ra một tạo hình, hai tay nhất cử, một thanh Trảm Mã đao to lớn xuất hiện ở trên tay ta.

Trảm Mã đao là đại đao dùng để trảm chiến tuyến của thời cổ đại, dài có thể hai mét, nắm ở trên tay không có trọng lượng, trong lòng ta mừng rỡ, lần sau thử huyễn hóa vũ khí càng khoa trương hơn.

Ta chém xuống một đao, sào huyệt vàng không thể không dừng lại tiếp một đao này, trong nháy mắt một tiếng vang thật lớn, mặt đất dưới chân Hoàng Sào nổ tung!

Đệ Nhị Thiên Ngũ Ngũ Ngũ Cửu Ngục, Phá Hồn Đao thứ hai.

Tổ Hoàng dùng sức đẩy lên trên, vậy mà đẩy Trảm mã đao của ta lên, sau đó tốc độ cực nhanh dán sát mặt đất mà bay về phía ta.

Ta quét sạch một đao, động tác của Hoàng Sào hoa lệ chuyển tới giữa không trung, ta sợ người bên cạnh bị thương bèn lao tới một đao tiếp một đao bắt chuyện với sào huyệt, sào huyệt bị ép chỉ có nước chống đỡ.

Cũng không phải ta lợi hại bao nhiêu, chủ yếu là ở trên tay ta Trảm mã đao không có trọng lượng, nếu như ngươi có thể đem đao lớn hai mét lớn múa nhẹ nhàng như cành cây, đánh ngang tay với Quan nhị gia cũng không cần phải nói chơi, bởi vì cái gọi là dốc hết sức đấu mười hội, một tấc dài một tấc mạnh!

Nhưng dù sao đối phương cũng là một tổ vàng, bị ta áp chế vài hiệp, động tác rõ ràng lộ ra không kiên nhẫn, tay trái hắn vung lên, áo choàng sau lưng tự động vòng thành một hình cung, lại như tấm khiên ngăn trở Trảm mã đao, Trảm mã đao lập tức hóa thành âm khí phiêu tán.

Tiểu Giới Linh nhắc nhở: "Chủ nhân, không cần hấp thu âm khí, trực tiếp huyễn hóa ra vũ khí khác!"

Tâm niệm ta vừa động, âm khí đầy trời hóa thành mưa tên đen nhánh, áo choàng đỏ của hoàng sào tự động ngăn trên đỉnh đầu, đem toàn bộ mũi tên ngăn lại, sau đó một đao chém tới. Ta phóng ra lượng lớn âm khí, biến thành tấm khiên trước mặt, tổng cộng có mười mấy tầng, thế nhưng nơi đao khí đến, tấm khiên như giấy bị chặt đứt!

Mới đầu đột nhiên xông tới, trên thân trọng điệp Lữ Động Tân Quân cùng lập hoa đạo tuyết âm linh, một tay nắm tám mặt hán kiếm, một tay nắm Trảm Tiên Kiếm, Trảm Tiên Kiếm vẩy lên trên một cái, liền có một đạo kiếm khí nghênh đón! Kiếm khí cùng đao khí đụng vào nhau, hình thành một chữ thập, vậy mà định giữa không trung, đại khái giằng co ba, bốn giây, kiếm khí đột nhiên bị chặt đứt tiêu thất, đao khí lăng lệ kia lần nữa bay thẳng đến ta.

Từng chưởng đầu tiên đẩy ta ra, hắn phóng thích kiếm khí tranh thủ cho những người còn lại tranh thủ thời gian ngắn ngủi này. Lúc này toàn bộ mọi người đã tránh đi, chỉ thấy đao khí bay về phía giữa không trung, chặt đứt ngọn núi lớn trong Địa Phủ ở phía xa, chém đến gọn gàng.

Ta kinh ngạc một trận, đây là thực lực khủng bố cỡ nào chứ?

Lữ Động Tân thân trên xông lên chém giết cùng Hoàng Sào, Hoàng Sào cứ cách vài giây lại chém ra một đạo đao khí, chúng ta chỉ có thể bị ép trốn tránh, lúng túng nhất là một lần tất cả mọi người nằm trên mặt đất, nhìn một đạo đao khí từ đỉnh đầu bay qua.

Ta rút Trảm Quỷ Thần song đao xông lên trợ trận, trên song đao được rót vào đại lượng âm khí, tốc độ vung vẩy cực nhanh.

Tuy rằng Hoàng Sào dũng mãnh, nhưng dù sao song quyền khó địch nổi bốn tay, bị chúng ta bức không ngừng lui lại, lúc gã tới gần nước suối, từ bên trong tự động bò ra một đám âm binh, công kích gã từ phía sau.

Những âm binh này không phân tốt xấu, ta và sơ nhất tranh thủ thời gian lui về phía sau, bởi vì Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó chơi, Hoàng Sào bị một đám âm binh cuốn lấy thân thể, cuồng bạo rống lên vài tiếng, âm binh trên người bị đánh chết, rất nhanh lại có một đám khác phóng tới.

Chỉ cần người đứng ở trên cửu tuyền, Cửu Tuyền sẽ liên tục phái ra âm binh, thẳng đến khi giết chết người xâm nhập mới thôi.

"Cửu Lân, trực tiếp đưa hắn về Tây Thiên!" Đây là thanh âm đầu tiên, hắn nói xong liền niệm kiếm quyết, một kiếm chém ra, lưỡi kiếm phát ra hào quang chói mắt, trực tiếp hóa thành kiếm khí đánh về phía Hoàng Sào.

Ta theo sát đánh ra một đạo âm khí màu đen.

Hoàng Sào bất ngờ bị trúng một kiếm, thân thể bỗng run rẩy, mấy âm binh bên người bị chém đứt ngang, hóa thành âm khí. Kiếm khí Trảm Tiên Kiếm tung hoành, có thể trực tiếp cắt Âm Linh thành hai đoạn, nhưng Hoàng Sào không phải Âm Linh bình thường.

Hắn kéo áo choàng lại, ngăn trở thân thể, ngăn lại âm khí của ta, bên trên áo choàng bị cắt một vết lõm hình chữ thập nhưng rất nhanh đã biến mất.

Một khi hắn dùng áo choàng che thân chính là muốn phóng thích đao khí. Quả nhiên áo choàng của hắn run lên, Côn Bằng chém ra ba đao, toàn bộ đều là bay về phía lúc đầu. Ba đao này góc độ gần như phong kín toàn bộ phương vị của hắn lại.

Mới đầu biết không tránh khỏi, dứt khoát đem song kiếm giao đấu, niệm lên chú ngữ, trên thân xuất hiện một tầng vòng sáng màu lam.

Ta biết cho dù cho như vậy cũng không trốn thoát được, thế là dụng tâm niệm thôi động Vạn Linh Giới, chỉ thấy hai tên tiểu quỷ ôm lấy chân ta, trong nháy mắt ta cất bước bay ra mấy chục mét, tất cả xung quanh nhanh chóng đổ về phía sau.

Trong nháy mắt đao khí chém trúng sơ nhất, ta ôm lấy hắn tránh đi, ba đạo đao khí kia ở trên mặt đất cắt ra một khe rãnh thật dài, trực tiếp đánh nát một tòa cung điện cách đó không xa.

Đây là lần đầu tiên muội dùng "thiên dặm thần hành", không khống chế tốt tốc độ, cùng với người đầu tiên ngã lăn trên mặt đất, ôm nhau lăn nửa ngày mới dừng lại.

Một chiêu này là mời hai tiểu quỷ đến trên đùi mình, trong nháy mắt có thể tăng tốc độ lên tới cực hạn, hai tiểu quỷ này tên "Luật lệnh"., Là lời truyền lệnh của tiểu quan lại, câu chú ngữ Đạo giáo lúc cuối luôn miệng nói "Cấp bách như luật lệnh", ý tứ chính là làm cho thời gian chú ngữ có hiệu lực nhanh hơn một chút. Có Thái Thượng Lão Quân thích đọc chú ngữ gấp gáp như luật lệnh vậy hoàn toàn là sai lầm, chú ngữ trước đó chẳng khác nào niệm trắng, Thái Bảo mang giáp pháp thần hành được truyền thụ chính là đem luật lệnh mời lên trên đùi mình.

Ta còn chưa đứng lên, thấy Hoàng Sào sải bước lao tới, ta hô to một tiếng: "Bát Bộ Quỷ Tướng!" Vừa nhìn xuống, ta thiếu chút nữa tức giận cười ra mặt, tám tên ngu xuẩn này lại đang chém giết với âm binh nơi này.

Nghe thấy triệu hoán, chúng nó lập tức xông tới, Hoàng Sào lại từng đao từng đao giết chết, Tiểu Giới Linh ở trong đầu ta nói: "Chủ nhân, vũ khí của Hoàng Sào gọi là Cửu Ngục Phá Hồn Đao, có thể miểu sát tất cả âm linh."

Mẹ nó, hèn gì ta đã tăng Bát Bộ Quỷ Tướng lên đẳng cấp Quỷ Đế, vẫn không chống đỡ được, lãng phí vô ích nhiều âm khí như vậy.

Gã mới nói: "Đánh bại Hoàng Sào là chuyện gần như không có khả năng. Chúng ta có thể bố trí trận pháp đưa âm binh nơi đây lên người hắn, sau đó chúng ta đi phá hư Thiên Hồn Tuyền!"

Ta nói: "Nhưng ở đây bày trận quá nguy hiểm, người ngồi trong trận có thể sẽ bị vô số âm binh cuốn lấy không cách nào thoát thân."

"Để ta tới đây, ta có thể thoát thân!" Đạo thứ nhất.

Lúc này chúng ta nghe thấy một tiếng ngựa hí, chỉ thấy hoàng sào dùng phi phong quấn thân thể, dưới thân xuất hiện một con khô lâu chiến mã, hai mắt phun ra ngọn lửa màu tím xanh.

Hắn trực tiếp phóng về phía Thiên Hồn Côn bằng, âm binh dọc đường định ngăn cản, nhưng bị Cửu Ngục Tồi Hồn đao của hắn cắt thành hai đoạn như cắt cỏ.

Trong lòng ta hoảng hốt, hắn đã không kiên nhẫn nữa, dự định cường công Thiên Hồn Túc.

Trong cửu tuyền cuồn cuộn không ngừng leo ra âm binh, ôm trên người hắn, quấn thành một đoàn dày đặc, sau khi hắn xông vào cửu tuyền, âm binh trên người đột nhiên đồng loạt tan thành mây khói, khô lâu chiến mã dưới khố phát ra một tiếng tê minh biến mất. Trong nháy mắt hoàng sào bị liệt diễm thiêu đốt thân thể, ngoại trừ áo giáp cùng da thịt toàn thân đại đao đều bị đốt sạch, biến thành bộ khung xương nhẵn nhụi.

Hắn nhanh chóng lui trở về, thân thể không ngừng hấp thu âm khí chung quanh, trên khung xương chậm rãi mọc ra cơ thịt cùng làn da, lại khôi phục thân người.

Ta lập tức tỉnh ngộ, bên ngoài Thiên Hồn liễn khẳng định bố trí cấm trận gì đó, tất cả âm linh không cách nào tới gần, cường hãn như tổ vàng cũng chỉ có thể toàn thân trở ra!

(DG: chăm chú theo danh hiệu công tác của các tác giả công cộng: Đạo môn lão Cửu, được tham dự khảo nghiệm thần bí, có thể đo lường ra kiếp trước của ngươi là vị nhân vật nào trong sách lão Cửu? Là Tứ cô nương mà Trương Cửu Lân tin tưởng? Nhanh đến tham dự đi.)

Bữa thứ hai ngàn năm mươi ba chiến với Hoàng Sào.

Tổ vàng bị trọng thương, xoay người hướng chúng ta đi tới, trên khuôn mặt giữa hai mảnh hỗn độn kia xuất hiện hai con mắt u ám, ta lập tức dời ánh mắt, hô to với mọi người: "Đừng nhìn vào mắt hắn!"

Nhưng mà tiểu hòa thượng đã trúng chiêu, từ từ đi tới như cái xác không hồn. Ta đột nhiên ý thức được, sào huyệt này định khống chế một người sống đi bài trừ cấm trận, âm linh cấm trận không thể tiếp cận, có lẽ người sống có thể.

"Ài, sao lại thế này!" Hòa thượng Hắc Tâm vội nhào tới ngăn tiểu hòa thượng, nhưng bị tiểu hòa thượng hung hăng vung bả vai, đặt mông ngồi bệt xuống đất.

"Hắn bị mê rồi!" Nhất Thanh đạo hét lớn, ném ra mấy tấm Ngũ Lôi phù, điện giật tiểu hòa thượng không ngừng run rẩy, nhưng vẫn không tỉnh táo lại.

Hoàng Sào nhảy lên trời, giơ cao Cửu Ngục Tồi Hồn Đao chém về phía Nhất Thanh Đạo trưởng và hòa thượng Hắc Tâm, ta nhanh chóng phóng thích âm khí, ở giữa không trung ngưng tụ thành vô số thanh hắc kiếm, bắn về phía hoàng sào như mưa to.

Hoàng Sào bị ép rơi xuống đất, dùng áo choàng không ngừng ngăn cản, chiêu này không thương tổn được hắn, ta chỉ có thể không ngừng bắn hắn, nơi này là Nghệ Đô, âm khí cơ hồ dùng không hết.

Vừa tìm một mảnh đất trống bắt đầu vẽ trận, trực tiếp dùng kiếm vẽ trên mặt đất!

Tổ Hoàng chống kiếm vũ, đột nhiên vung đao hai cái, hai đạo đao khí hiện lên hình chữ nhân bay về phía ta. Ta vội vàng tránh né, một thanh đạo trưởng và hòa thượng Hắc Tâm cũng vội vàng tránh sang trái phải, chỉ là tiểu hòa thượng vẫn giữ sức mạnh của Ngũ Lôi Phù đi về phía trước, trong lòng ta hoảng hốt, nghĩ rằng hắn sắp bị giết chết, không nghĩ tới hai đạo đao khí này lại tính đúng góc độ, hiểm địa lướt sát qua bên người hòa thượng nhỏ.

Ngay sau đó hoàng sào vươn tay trái, trong lòng bàn tay có một cỗ hấp lực cường đại, đang đem tiểu hòa thượng hút qua.

"Dừng lại cho ta!"

Ta quát lớn một tiếng, giữa không trung xuất hiện một cái đại lao do âm khí tạo thành, trực tiếp vây tiểu hòa thượng ở bên trong. Lúc này sau lưng truyền đến một trận tiếng xé gió, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoàng Sào khí thế hùng hổ đánh giết ta tới.

Tiểu hòa thượng là quân cờ của hắn, ta nghĩ có lẽ lần này hắn sẽ không dùng đao khí nữa! Ta giơ tay phải làm một động tác nắm chặt, trên mặt đất chui ra một bàn tay quỷ, lăng không bắt lấy sào huyệt, trong lòng ta mừng rỡ, chiêu âm khí huyễn hình này ta dùng càng ngày càng thuần thục.

Kết quả, sào huyệt vàng quay cuồng, cắt đứt toàn bộ ngón tay quỷ thủ, lập tức một đao chém xuống phía dưới. Thấy trên Cửu Ngục Tồi Hồn Đao phát ra cường quang, ta ý thức được không ổn, lập tức tránh sang một bên. Một đạo đao khí cường đại bổ xuống, trực tiếp chui vào trong lòng đất, từ sâu trong núi lớn truyền đến một trận tiếng vang ầm ầm, giống như đã trải qua một trận đại chấn động cấp bảy, mặt đất rung lên kịch liệt.

Nhưng hắn không đến truy kích ta, mà một đao chém nát lồng giam âm khí vây khốn tiểu hòa thượng. Tiểu hòa thượng từ bên trong đi ra như con rối, lúc này hòa thượng Hắc Tâm đột nhiên lao tới, dùng một chuỗi phật châu bóp cổ tiểu hòa thượng, miệng thì thào niệm kinh.

Ánh mắt tiểu hòa thượng lại trở nên bình thường, nhưng sào huyệt vẫn đang theo dõi hắn, bình thường vài giây đồng hồ sẽ biến trở lại dáng vẻ vô thần. Hắc Tâm hòa thượng không ngừng niệm chú, sào huyệt không ngừng nhìn hắn chằm chằm, hai người như nhổ nước kéo ý thức của tiểu hòa thượng qua.

Rầm một tiếng, phật châu đứt mất, sào huyệt bắt lấy quần áo tiểu hòa thượng. Lúc này một hạt châu lấp lánh kim quang bay tới, trực tiếp mở một cái lỗ trên cổ tổ vàng, trong lòng ta hoảng hốt, đây là vũ khí gì, cũng quá mạnh mẽ đi?

Trên tay của Nhất Thanh đạo trưởng đang kết một cái đan quyết, thì ra viên châu kia là kim đan trong cơ thể hắn. Kim Đan tới vô ảnh đi vô tung, nháy mắt đã mở hơn mười hai mươi động phủ trên người hắn. Trong nháy mắt, sào huyệt của Hoàng Sào đã vịn đao nửa quỳ trên mặt đất.

Kim Đan chẳng khác nào tính mạng của một đạo trưởng, uy lực quả nhiên bất phàm. Đúng lúc này, đột nhiên Hoàng Sào bắt được kim đan, hung hăng nắm chặt trong tay, mặc cho kim đan có xông tới thế nào cũng không buông tay.

Nhất Thanh đạo trưởng giống như bị một cỗ lực lượng vô hình bắn ra, ngã trên mặt đất thổ ra một ngụm máu lớn, kích động hô: "Mau cướp lại, đó chính là mạng của ta!"

"Đạo trưởng, ta đến giúp ngươi!"

Hòa thượng Hắc Tâm nói xong, trong tay hắn không ngờ mang theo một chuỗi phật châu, nguyên lai vừa rồi khi Thanh đạo trưởng cùng Hoàng Sào triền đấu, hắn lại nhặt phật châu rơi lả tả trên mặt đất lên trở về. Chuyện vô cùng đùa giỡn như vậy đặt ở trên người thiền sư lông mày trắng nhất định là khinh thường làm, cũng chỉ có hắn có thể làm được. Phật châu chỉ nhặt về hai phần ba, hắn không có thời gian nhặt những thứ còn lại, đang nhai dây thừng trên tràng châu một cọng cỏ, sau đó giơ tay ném ra ngoài.

Phật châu phóng ra ánh sáng kỳ dị, từng vòng từng vòng tay trái cuốn lấy hoàng sào, hắc tâm hòa thượng lẩm bẩm tụng chú. Phật châu vốn là biểu tượng chính khí, mà hoàng Sào đầy tà khí sát khí, phật châu tiếp xúc thân thể hắn bắt đầu đỏ bừng tóc đỏ, không ngừng toát ra khói đen!

Nhưng mà sào huyệt vẫn vững vàng nắm chặt Kim Đan cao nhất, không thả ra một tên nào. Một tên đạo trưởng co quắp trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, dường như không còn mạng được bao lâu nữa.

Ta rót một lượng lớn âm khí vào song đao của Trảm Quỷ Thần, sau đó sử dụng thần hành thuật ngàn dặm, vừa nhấc chân, thân thể lập tức lao nhanh như chớp. Chỉ có điều tốc độ quá nhanh, căn bản không có chém trúng, vất vả lắm mới phát hiện mình đã chạy được năm mươi mét.

Nhất Thanh đạo trưởng tức giận đến mắng to: "Lúc nào rồi còn chơi, ta còn muốn cưỡi hạc về Tây Quy rồi!"

Ta cố gắng giảm tốc độ nhưng vẫn rất nhanh, trong mắt người ngoài nhanh như một đạo ảo ảnh. Ta dần dần nắm giữ tốc độ này, một đao lại một đao chém vào thân thể hoàng sào, âm khí cấu thành đao chém nó nát, ta liền không ngừng ngưng tụ.

Sau khi chém xuống không dưới năm sáu đao, cánh tay trái của hắn bị ta chém đứt, đồng thời phật châu bị chấn vỡ một chỗ. Bởi vì tốc độ của ta quá nhanh, một viên phật châu đánh trúng giữa trán ta, lại giống như bị đạn sắt đánh trúng. Ta chật vật té ngã trên mặt đất, chân sau trượt dài hai mươi thước.

Nhìn lại lần nữa, tay trái của Hoàng Sào bị chém đứt hóa thành khói đen phiêu tán. Hạt Kim Đan kia trở lại trong đan điền của một đạo trưởng, sắc mặt hắn từ từ chuyển từ màu trắng sang đỏ.

Ta giãy dụa đứng lên, phát hiện toàn thân từ trên xuống dưới đều đau nhức, tiểu giới linh học đến tư tưởng của ta, nói với ta: "Chủ nhân, thiên lý thần hành là kỹ năng khó nắm bắt nhất, ta đề nghị sau khi cần cù luyện tập mới sử dụng."

"Không cần, có đánh chết cũng không cần!" Ta lắc đầu liên tục.

Sở dĩ ta mệt như vậy cũng là bởi vì tốc độ quá nhanh, thân thể muốn liều mạng khắc chế loại tốc độ siêu nhanh này.

Sơ sơ hô to: "Cửu Lân, dẫn dụ Hoàng Sào tới đây." Khu Linh Đại Trận của hắn đã vẽ xong.

Bàn tay đứt của tổ vàng lập tức khôi phục, nắm lấy tiểu hòa thượng như bắt gà con, chuẩn bị đi phá cấm chú của Thiên Hồn Toản. Lúc này ta cách tổ vàng khoảng hai mươi bước, ta cắn răng, tình thế nguy cấp trước mắt chỉ có thể tự vả miệng, lại dùng tới thần hành ngàn dặm.

Ta một đường nhanh như chớp xông về phía hoàng sào, hắn phát hiện ta, thế nhưng tay trái cầm theo tiểu hòa thượng không kịp giơ đao tấn công ta.

Ta ở trong đầu tưởng tượng ra một hình dạng, chỉ không biết có thể thành công hay không? Sau đó phần phật một tiếng, từ phía sau hiện ra một đôi cánh màu đen to lớn, nhìn tuy kéo gió, nhưng ta không khống chế được nó, nương theo tốc độ chạy của ta chậm rãi rời khỏi mặt đất.

Tôi theo tốc độ như đạn đụng vào tổ vàng, kéo nó bay vào trong đại trận, sau đó không cách nào tự khống chế ngã xuống đất, trong quay cuồng cặp cánh kia tiêu tán không thấy.

Vì tốc độ quá nhanh, không thể ngăn cản địa hình lăn xuống chân núi, lúc này vô số quỷ thủ hiện ra trên mặt đất kéo ta lại, trước khi ta hạ sườn núi nguy hiểm bắt lấy ta. Đây là kỹ năng của hộ chủ, Vạn Linh Chân Giới tốt vô dụng, nhưng vẫn cần tốn chút thời gian để rèn luyện.

Sơ Nhất cao giọng quát: "Thiên hồn vạn phách, nghe hiệu lệnh của ta!"

Chỉ thấy vô số âm binh xông vào trong trận, chém giết cùng Hoàng Sào, lập tức bao phủ Hoàng Sào thành một quả cầu lớn, trong lòng ta mừng như điên, chúng ta thành công rồi!

Thiên Hồn Cương thứ hai nghìn năm mươi bốn tranh đoạt chiến đấu.

Hoàng Sào được ngàn vạn âm binh bao phủ, cho dù hắn có thể một đao một người, cũng phải giết thật lâu. Tiểu hòa thượng thanh tỉnh lại, lắc đầu, nói với chưởng: "Hổ thẹn, thêm phiền cho chư vị."

"Đừng nói những cái này, thừa dịp lúc ban đầu dẫn đi âm binh, chúng ta mau đi hủy thiên hồn liễn!" Ta kêu lên.

Vừa mới lưu lại niệm chú không ngừng ở nơi đó mới có thể tiếp tục phát huy tác dụng của Khu Linh đại trận, những người còn lại liền theo ta chạy tới hướng Thiên Hồn Côn Bằng. Nhìn lại gần, vật này thập phần to lớn, có vài tầng cao, bên trong có ba vòng tròn tượng trưng cho Thiên Địa Nhân xoay tròn theo các phương hướng khác nhau, ở giữa nổi lơ lửng một cỗ thây khô, ngồi xếp bằng.

"Đó là cái gì?" Ta hỏi.

Tiểu hòa thượng nói: "Chẳng lẽ là thân thể liền mắt?"

Chuyện xưa mắt liên tục cứu mẹ, tuy rằng cảm thấy trời đất rung chuyển, lại bị Phật Tổ trừng phạt nghiêm khắc. Hồn phách bị đắp nặn thành Hoàng Sào đưa tới dương gian, nhục thân thì ở lại trong Địa Phủ, coi như mắt trận của Thiên Hồn Túc.

Bên trên Thiên Hồn Cức đầy ký hiệu thần bí, có thể nói là một trận pháp lập thể, hiệu lực của nó có thể bao phủ khắp nơi trong cửu châu.

Xem ra Hoàng Sào Tham Đồ không chỉ chứa đựng lượng lớn Âm khí trong Thiên Hồn Dẫn, còn có nhục thân kiếp trước của mình, một khi hồn thể tương dung, hắn sẽ đạt được lực lượng vượt qua tất cả! Đây mới là kiếp nạn của Chử Bằng trong Nhân khẩu bùn đất.

Ta định đi vào, quả nhiên cấm trận không phát động, cấm trận này chỉ phòng quỷ, không đề phòng người khác.

Ta ngưng tụ thành một thanh âm khí trường thương đâm tới thân thể liên tục trước mắt, thế nhưng âm khí lập tức bị Thiên Hồn Ngô hấp thu. Hòa thượng Hắc Tâm vừa mới nhặt được một ít phật châu, hắn thì thào niệm chú, phật châu phóng ra ánh sáng kỳ lạ, hắn ném tới, phật châu cũng rơi xuống đất như vậy.

Hết thảy pháp thuật thần thông ở đây đều không có tác dụng, chỉ có thể dựa vào thủ đoạn vật lý phá hủy nó, bất quá những vòng tròn kia không ngừng xoay tròn, rất khó bò đến giữa, khiến cho không tốt lập tức bị đánh bay xuống sườn núi, phía sau Thiên Hồn Côn chính là tuyệt bích vạn trượng.

Tiểu hòa thượng xung phong nhận việc nói: "Ta từng giẫm lên cọc mai ở Thiếu Lâm tự, đi qua hẻm Đồng Nhân, ta đi hủy nó đi, xin thí chủ cho ta mượn binh khí."

Ta đưa song đao vào tay hắn, tiểu hòa thượng bò lên, mọi người thấp thỏm lo âu nhìn. Cảm giác cân bằng của tiểu hòa thượng quả nhiên rất mạnh, có kinh nghiệm vô hiểm địa tránh né những vòng tròn kia, coi như khi hắn tiếp cận nhục thân thì vừa mới ở phía sau hô to: "Trận bị phá!"

Quay đầu nhìn lại, Khu Linh đại trận đã tan rã, vô số âm binh phát hiện kẻ xâm nhập đang có chủ ý đánh Thiên Hồn Chỉ, nhao nhao xông tới, làm chúng ta sợ hãi, nhưng âm binh như thủy triều vừa đi vào phạm vi cấm trận liền tan thành tro bụi.

Xa xa trên mặt đất, hoàng sào vẫn quỳ ở đó không nhúc nhích, ta hỏi mới xảy ra chuyện, y nói: "Hắn bị giết rồi."

"Tổ chim bị giết rồi..." Ta đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng, quay đầu nhìn lại, tiểu hòa thượng đang dựa vào kết cấu Thiên Hồn Côn Bằng phức tạp không ngừng, ta gọi nó một tiếng nhưng không có phản ứng, lập tức cả kinh kêu lên: "Không xong, cái tổ vàng bên ngoài kia là giả, nó bám vào trên người tiểu hòa thượng!"

Lúc này chúng ta bị âm binh vây khốn, mới đầu cũng bị ngăn cản ở bên ngoài, một thanh đạo trưởng và hòa thượng Hắc Tâm đều là người tu hành, thân thể tố chất bình thường, ta chuẩn bị tự mình đi lên, Vương Bặc Nhi nói: "Hay là để ta tới, ta tốt xấu thủ đoạn quá cứng, so với các ngươi còn tốt hơn."

"Không được, đó chính là hang ổ!" Ta lắc đầu liên tục.

Nhất Thanh đạo trưởng giải thích: "Hoàng Sào không thể hiện ở đây, hắn chỉ có thể bám vào trên người tiểu tăng kia hành động. Hắn chỉ là một người bình thường, khả năng để nha đầu này thành công cao hơn."

Ta tuyên bố một Thanh đạo trưởng nói có lý, trước mắt không phải lúc toàn diện, ta dặn Vương Bặc Nhi cẩn thận làm việc, ta đem hai tay đặt cùng một chỗ, Vương Lạc Nhi ở trên tay ta mượn lực nhảy lên, nhẹ nhàng nhảy lên trên hơn một ngàn hồn ngô., Chắc là chê váy vớ vẩn, rầm một tiếng xốc váy xé hơn phân nửa, lộ ra một đôi đôi đùi đẹp trắng nõn gợi cảm, một thanh đạo trưởng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim không nhìn, hòa thượng Hắc Tâm thế nhưng lại mở to mắt nhìn phúc phận, khóe miệng chảy ra một chuỗi nước miếng.

Vương Bật Nhi nhanh chóng đuổi kịp tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng đã nhận ra, quay đầu lại cho nàng mấy đao, Vương Bhiếp Nhi linh hoạt hiện lên. Hai người động thủ, sau đó cùng rơi xuống trên một bình đài nhỏ.

Tiểu hòa thượng còn chưa đứng dậy đã bổ một đao đâm về phía nàng, Vương Yến Nhi một cái trụ kéo Ô Long, hai cái chân ngọc hoa lệ xoay tròn, một cước đá văng tiểu hòa thượng ra, đồng thời bản thân đứng lên, khiến ta nhìn mà toát một đống mồ hôi lạnh.

Tiểu hòa thượng hai tay nắm đao lần nữa đâm tới, một cước của Vương Bật Nhi liền đá bay đao trong tay hắn.

Đao đinh kia leng keng rơi xuống đất, ta tranh thủ thời gian nhặt lên.

Vương Bật Nhi không chút lưu tình cho hắn mấy cái, trong đó một cước hung hăng đá vào dưới háng của hắn, một cước này khiến ta đau cả người, nhưng tiểu hòa thượng lại không hề có cảm giác, lôi ra một tư thế cùng với Vương Thận Nhi đánh nhau.

Hai người giết đến khó phân thắng bại, Vương Đằng Nhi đá hắn rất nhiều chân, xương sườn tiểu hòa thượng cũng bị đá nát mấy cây, vẫn dũng mãnh không ngừng công kích Vương Yến Nhi. Sào vàng căn bản không quan tâm sinh tử của tiểu hòa thượng, đối mặt đối thủ không biết đau đớn không biết mệt này, thân thủ Vương Bật Nhi cho dù có tốt cũng không chịu nổi.

Ta nói: "Ta đi trợ trận!"

Hắc Tâm hòa thượng sửng sốt một chút, lấy tay áo lau máu mũi, hai tay đặt lên cùng một chỗ đưa ta lên.

cấu tạo bên trong Thiên Hồn Quỷ rất khó dùng từ ngữ để hình dung, ta ở bên trong hành tẩu như một con kiến nhỏ bò vào bên trong bánh răng, thỉnh thoảng phải khom lưng thậm chí ôm cây cột mới tránh được bị những vòng tròn lớn đánh tới.

Nơi hai người giao thủ là ở phía dưới cả thân thể lẫn mắt, phải từ phía trên nhảy xuống. Khi ta đến gần, đột nhiên nghe thấy Vương Bặc Nhi phát ra một tiếng hét thảm, nhìn xuống, nàng ngã xuống đất, khóe miệng chảy máu, tiểu hòa thượng động tác quỷ dị ôm một cây cột leo lên.

Vương Bật Nhi hô to: "Trương ca, mau ngăn hắn lại!"

Tốc độ tiểu hòa thượng thực sự quá nhanh, đảo mắt đã bò đến vị trí nhục thân, đột nhiên giang tay ôm lấy nó, sau đó trợn trắng mắt, thân thể rơi thẳng tắp xuống dưới. Cùng lúc đó, mắt thường mở ra, cứng rắn mà hoạt động các khớp, thì ra âm linh của Hoàng Sào đã chuyển dời đến trong thân thể, toàn bộ Thiên Hồn Côn Bằng đột nhiên bất động.

Đầu của ta ông lên một tiếng, chúng ta hao hết trắc trở, cuối cùng vẫn để hắn thành công ư?

Không đúng, âm binh phía dưới còn bị ngăn bên ngoài cấm trận, Thiên Hồn Côn Bằng chỉ dừng lại mà thôi, chỉ cần hủy diệt nhục thân này vẫn có thể ngăn cản hắn.

Sau khi tiến vào hang ổ màu vàng ở kiếp trước nhìn tay mình, cuồng ngạo cười to nói: "Lâu rồi không gặp, thân thể của ta!"

"Ngươi bớt đắc ý đi!"

Ta rút ra song đao, một đao đâm về chỗ yếu hại của hắn, sào vàng đưa tay muốn tóm lấy cổ tay của ta, thế nhưng khớp xương quá cứng, một đao này đâm thẳng vào trái tim của hắn.

Nhưng hắn là người chết, vừa không tim cũng không đập, một đao này như đâm vào gỗ mục. Hoàng Sào nắm lấy cổ tay hắn, bàn tay gầy guộc khô quắt kia như kìm sắt, giãy thế nào cũng không thoát, trong tình thế cấp bách ta đá vài cái vào đầu gối hắn, nhưng hắn lại không chút sứt mẻ.

"Tại sao ngươi lại muốn ngăn cản ta hết lần này tới lần khác hả, chẳng lẽ ngươi không biết ông đây là ai hay sao?" Hoàng Sào giận dữ hét lên.

Hắn véo chặt cổ ta, ta cảm thấy hít thở không thông, hai chân theo bản năng đạp xuống, Vương Bật Nhi ở phía dưới bi phẫn hô to: "Trương ca!"

Sào vàng giơ ta lên, chuẩn bị ném ta xuống, tốt xấu gì thì thủ đoạn của ta cao cường, đột nhiên dùng hai chân cuốn lấy cánh tay hắn, thân thể vặn về phía bên hông. Hoàng Sào bị ta đè ở dưới thân, bàn tay bóp cổ ta cũng bị ép lỏng ra.

Ta dùng song đao ở sau lưng hắn điên cuồng đâm mười mấy hai mươi đao, sào huyệt vàng xoay người muốn đẩy ta xuống, ta hướng mặt bên lăn một vòng, sau khi hắn bò dậy lại không để ý tới ta, chuẩn bị nhảy xuống sườn núi phía dưới.

Một khi rời khỏi nơi này, cấm trận sẽ mất đi trói buộc, như vậy không ai có thể ngăn cản được hắn!

Vì thế ta xông lên đem song đao cắm vào bờ vai của hắn, sau đó kéo một cái về phía sau. Sào vàng đụng phải một cây cột nặng nề, nửa quỳ trên mặt đất. Hai mắt hắn như phun lửa phóng ra hồng quang.

Khi hắn xông về phía ta, ta lập tức thi triển Âm Dương đao pháp, trong nháy mắt chém mười mấy đao sát người hắn. Khắp nơi trên mặt đất là những khối thi thể bị cắt xuống từ trên người hắn, rất nhiều bộ vị lộ ra xương trắng hếu.

Sào vàng gầm lên một tiếng: "Hạng giun dế, dám hủy hoại thân thể ta!"

(D: Thương nhân Âm gian ở số 16 bắt đầu tranh nhau xem kết cục trước! Thỉnh mọi người lập tức chú ý tới tác giả uy tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, đến lúc đó chương tiết sẽ tuyên bố miễn phí ở đó, làm phúc lợi. Tương lai còn có thể cập nhật tin tức các nhân vật kinh điển bậc nhất, Giang cá lớn, sơ đẳng thay đổi trình tự.)

Chương thứ hai nghìn Ngũ Ngũ Ngũ ngươi quả nhiên là người kia.

Sào vàng mạnh mẽ đẩy tới, đẩy ta lui lại phía sau mấy bước, xương sườn thiếu chút nữa gãy mất. Cả người hắn đã điên cuồng, vô luận ta đâm bao nhiêu đao trên người hắn cũng không để ý, nổi điên không ngừng công kích ta.

Trên bình đài nhỏ hẹp, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ té xuống, đối mặt với con mãnh thú này, tình cảnh của ta thập phần bị động.

Đúng lúc này, phía dưới truyền đến một thanh âm của đạo trưởng: "Ngươi đã giải quyết xong chưa, âm binh sắp xông vào!"

Ta nhìn xuống dưới, âm binh đại quân phía dưới đang không ngừng định xông vào, có cái khác cường đại lại xông vào trong cấm trận, bất quá lực lượng đã bị đại diện suy yếu, bị Nhất Thanh đạo trưởng cùng hắc tâm hòa thượng liên thủ diệt trừ.

Ta phát giác được trên người Hoàng Sào có một tia âm khí yếu ớt đang lưu động, thanh âm của Tiểu Giới Linh đứt quãng trong đầu vang lên: "Chủ nhân... Thiên Hồn Tiêu sẽ... hỏng mất..."

Thì ra mỗi một giây qua nó đều hấp thu âm khí ngưng lại trong thiên địa, thời gian ngừng lại quá lâu, liền không chịu nổi âm khí trùng kích. Cơ quan trên đỉnh đầu dường như rỉ sét lại, giống như lúc nào cũng có thể đứt gãy.

Thứ này một khi tan vỡ, đoạt lại thân thể Hoàng Sào sẽ hoàn toàn giải phóng lực lượng, ta liều lĩnh phóng tới hắn, dốc hết toàn lực một đao chém vào cổ hắn. Khi ta chém trúng, cánh tay dạng thiết côn kia của hắn thoáng cái đã tiến thẳng vào ngực ta, năm, sáu cái xương sườn đồng thời đứt gãy, yết hầu ta ngọt ngào, phun ra một ngụm máu lớn.

Nhưng một đao này cũng chém đứt đầu lâu của ổ vàng!

Chỉ thấy địa phương bị dao găm xẹt qua chậm rãi nứt ra một khe, sau đó đầu lâu chậm rãi lệch vị trí, sào huyệt kinh ngạc há hốc miệng, không thể nói ra một câu, đầu liền rơi trên mặt đất.

Mắt liên tục quỳ trên mặt đất, nhanh chóng phong hóa thành tro, âm linh trong Hoàng Sào chui ra, biến thành một cái bóng mờ mịt bất định. Hắn bị cấm trận giết chết không ngừng phục sinh, cũng chỉ có cường đại như hắn mới có thể làm được loại chuyện này, hắn cứng rắn chống đỡ uy lực cấm trận chạy ra ngoài.

Toàn bộ thân thể hắn là hạch tâm của Thiên Hồn Đoàn, sau khi bị hủy diệt, Thiên Hồn liễn bắt đầu rung động kịch liệt. Đồ chơi này sắp sụp đổ, cấm trận phía dưới cũng lập tức mất đi hiệu lực, những âm binh kia giống như thủy triều vọt vào.

Ta bụm lấy ngực nửa quỳ trên mặt đất, Vương Bật Nhi bò lên, toàn bộ thiên hồn giác đang lay động, mấy bước này nàng đi dị thường gian nan, cuối cùng quỳ rạp bên cạnh ta, nói: "Trương ca, ngươi chống đỡ, ta dẫn ngươi đi xuống!"

Vương Bật Nhi cũng bị trọng thương, khóe miệng chảy máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Tiểu Giới Linh ở trong đầu ta nói: "Chủ nhân, mau sử dụng "Nghịch mệnh quyết"."

Nghe tên Nghịch Mệnh Quyết liền biết là đồ vật hại người không thể dùng mình, quả nhiên ta cự tuyệt: "Ta không cần dùng loại tà thuật này!"

"Bản thân pháp thuật không có thiện ác, chỉ để ý người sử dụng, nếu như ngươi đều mất mạng, ai sẽ báo oán cho Âm Linh?"

"Vậy cũng được!"

Cuộc đối thoại của ta và Tiểu Giới Linh chỉ phát sinh trong nháy mắt như tia chớp, Âm Linh của Tể Công xuất hiện trên người của ta, tất cả thương thế của ta tự động chuyển dời đến trên người nó, sau đó nó hóa thành một làn khói đen tiêu tán.

Nghịch Mệnh Quyết là chuyển toàn bộ thương tích của người cầm giới chuyển đến trên người một Âm Linh, nhưng âm linh này lại phải trả giá hồn phi phách tán.

Vương Bật Nhi vốn định nâng ta dậy, nhưng ta đột nhiên không có việc gì đứng lên, nói với cô: "Ta dẫn cô xuống!"

Ta bắt Vương Bật Nhi rồi ôm dậy, nhảy ra ngoài. Vương Bặc Nhi sợ tới mức hét ầm lên, ôm chặt cổ ta, tâm niệm ta vừa động, sau lưng liền giương một đôi cánh màu đen thật lớn, thứ này mặc dù không thể phi hành, nhưng có thể lướt lên, ta dựa vào gió chậm rãi rơi xuống mặt đất, thiên hồn ngô sau lưng ầm ầm sụp đổ.

Đây là lần đầu tiên ta tiếp xúc thân mật với Vương San Nhi như vậy, nhưng trước mắt tình thế nguy cấp, làm gì có thời gian để tính toán!

Sau khi đáp xuống đất, một thanh âm trưởng đạo và hòa thượng Hắc Tâm đang liều mạng ngăn cản đại quân âm binh như thủy triều, mặc dù Thiên Hồn Ngô bị hủy, nhưng Cửu Tuyền vẫn còn, chúng nó coi chúng ta là kẻ xâm nhập, muốn trừ khử cho thống khoái.

Hai người đã hoàn toàn không chống đỡ nổi, bị công kích rất nhiều. Hòa thượng Hắc Tâm bị một tên quỷ móc bụng, lập tức phun ra, vừa dốc sức liều mạng tự bảo vệ mình, đừng nói đến có bao nhiêu chật vật.

Giữa thiên địa một mảnh đen kịt, đó là âm khí từ trong Thiên Hồn Tú phóng xuất ra.

Âm binh được âm khí tẩm bổ, trở nên vô cùng hung hãn, ta thôi động Vạn Linh Giới, không ngừng hấp thu âm khí vào, đồng thời trong tay ngưng tụ thành một thanh đại liêm đao đen kịt, quét ngang về phía đống âm binh kia.

Nơi lưỡi đao đến, âm binh như cắt cỏ bị chém thành một đống, lập tức khí đen tràn ngập. Lúc này một thanh đạo trưởng và hòa thượng Hắc Tâm mới có thể thoát thân, lui về bên cạnh ta, ta hỏi: "Tiểu hòa thượng đâu?"

"Bị ngã hôn mê, đang nằm ở đó!" Hòa thượng Hắc Tâm chỉ cho ta xem, tiểu hòa thượng tựa lên một tảng đá bên cạnh.

Lúc này phía sau đám âm binh phát sinh một vài rối loạn, không ngừng có chân gãy và hắc khí bay lên bầu trời. Hóa ra lúc đầu một tay cầm song kiếm đang một đường liều chết, ta kêu bọn chúng lùi lại phía sau, rút Trảm Quỷ Thần song đao, xông vào trong đám âm linh chém giết.

Ta và Sơ Nhất liều mạng mở ra một con đường máu, rốt cục hội hợp ở chính giữa, vừa mới chém giết lúc này chợt bị âm binh phía sau vọt tới bổ sung, mới đầu nói ra: "Đi nhanh lên, những âm binh này giết không hết."

Hai ta gian nan đi vòng ra, hòa thượng Hắc Tâm giơ ngón tay cái lên nói: "Được đấy, hai người các ngươi mau vượt qua Thường Sơn, Triệu Tử Long, ở trong đống quỷ cũng có thể giết người một vào một ra."

Ta nói: "Đừng nói lời châm chọc nữa, chúng ta nghĩ cách rời khỏi đây thôi."

Tình cảnh trước mắt thập phần không ổn, phía sau là âm binh đại quân như trời long đất lở, phía trước là một vách núi đổ, phía dưới mây mù mờ mịt, ẩn ẩn có thể nhìn thấy một ít kiến trúc, không biết thông hướng nơi nào, hẳn nơi đó chính là Âm Tào Địa Phủ.

Vạn Linh Giới vẫn đang liên tục hấp thu âm khí không ngừng, thế nhưng âm khí trên đỉnh đầu không chút nào thuyên giảm. Trong lòng ta nghĩ không nên đắn đo, trực tiếp đem âm khí này biến thành mưa tên phô thiên cái địa, vọt tới những âm binh kia.

Âm khí cấu thành mũi tên lực sát thương đối với chúng có hạn, nhưng chúng khi còn sống đều là người sống, nhìn thấy mưa tên đầy trời bắn xuống vẫn là sợ hãi, chỉ có thể tạo ra chút tác dụng chống chế này.

Lúc đầu hướng sườn đồi nhìn ra xa một hồi, nói: "Trong mây mù phía dưới có một vòng xoáy hay không?"

Nhất Thanh đạo trưởng rất nhanh đã hiểu: "Ý của ngươi là, nơi đó là lối ra!"

"Ta chỉ đoán như vậy thôi, Long Thanh Thu đột nhiên mất tích ở đây, nói rõ nơi này nhất định có một cửa ra." Đạo thứ nhất.

Nhất Thanh đạo trưởng ho khan một tiếng: "Được rồi, ai nhảy trước!"

Mọi người hai mắt nhìn nhau, đây chính là vực sâu vạn trượng, sau khi đi xuống vạn nhất không phải là lối ra sẽ chết vô ích, mới nói: "Ta đi xuống trước, nếu như ta còn sống, liền dùng hạc giấy liên hệ các ngươi."

Nhất Thanh đạo trưởng cùng ta đồng thời phủ định, danh tiếng tám phương chỉ còn lại một người cuối cùng, ta không muốn hắn mạo hiểm, một Thanh đạo trưởng cảm thấy hạc giấy bay quá chậm, lúc đến chúng ta đã bị đám âm binh băm thành bánh bao.

Mọi người hết đường xoay xở, ta nghĩ thầm chuyện này của Yêu Hoàng thật quá không hợp lý, trước tiên không nói rõ một chút, chẳng lẽ sau khi hoàn thành nhiệm vụ chúng ta phải bi tráng nhảy núi tự sát sao?

Lúc này ta chú ý tới vòng tay của Vương Lạc Nhi vẫn đang lấp lóe, ta hỏi nàng chuyện gì xảy ra, Vương Bặc Nhi hái xuống nói: "Ta cũng không biết, tám tên Quỷ Tướng kia không phải đã chết rồi sao?"

Vừa dứt lời, vòng tay trữ vật tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, từ trong lòng bàn tay nàng bay ra ngoài, ở giữa không trung chuyển động càng lúc càng nhanh, biến thành một vòi rồng.

Bọn ta vui mừng, nhất định chính là lối ra.

Chúng ta nối đuôi nhau mà vào, chui vào vòi rồng, chung quanh là một mảnh ánh sáng hư ảo mờ mịt tràn đầy màu sắc, trời đất quay cuồng. Khi ta rốt cuộc chân đạp đất bằng, lại bất ngờ phát hiện mình đi tới đại điện của Yêu Hoàng, Ma Tôn, Phán quan, những người còn lại đều không thấy tăm hơi. Ta hô vài tiếng không thấy hồi đáp, đại điện này ngay cả đập cửa cũng không có, ta cũng không biết phải đi ra ngoài như thế nào, không khỏi lo lắng.

Lúc này một bóng người diễm lệ chậm rãi hiện lên, Ma tôn mặc áo cưới màu đỏ thẫm đứng trước mặt ta nói: "Trương Cửu Lân, chúng ta quả nhiên không nhìn lầm, ngươi đúng là người đó!"

Ta kinh ngạc: "Người kia là ai?"

Lão đầu thứ hai ngàn năm sáu trăm ba sinh trưởng lão.

Ma tôn chậm rãi đi về phía ta, váy dài phất phới sau lưng: "Thật ra ngươi không có ý gì khác, ngươi cứu vớt Huyên Đô rồi, ta muốn tự mình biểu đạt cảm tạ mà thôi."

Ta nói nói: "Ngài quá khách khí rồi, đúng rồi, ta có chuyện muốn nhờ."

"Mời nói!" Ma tôn khẽ cười nói.

"Cấm trận bên dưới Thiên Hồn Côn Bằng thật sự quá lợi hại, có thể truyền thụ cho ta không, lúc đối phó với Hoàng Sào và tám trăm vạn ác quỷ có lẽ sẽ có tác dụng!" Ta nói.

Ma tôn lắc đầu nói: "Xin lỗi, cấm trận kia là năm đó Địa Tạng Vương Bồ Tát lưu lại, chúng ta cũng không biết cụ thể họa pháp, nhưng ta có thể tặng cho ngươi một đồ vật khác, có lẽ có thể giúp ngươi một tay."

Tay áo của nàng nhảy múa, một thứ từ giữa không trung chậm rãi bay đến trên tay ta, là một Tiểu Đào Nhân hình thù kỳ quái, há hốc mồm, lúc rơi vào Vạn Linh Giới trên tay ta lóe lên ba cái. Vạn Linh Giới có một công năng dò xét âm vật, chớp một cái là âm vật phổ thông, hai dưới là âm vật cao cấp, ba lần lượt là âm vật cấp truyền thuyết, ví dụ như phiên thiên ấn loại âm vật không tồn tại nhân gian này.

Ma tôn nói với ta, đây là Hấp Hồn Ngẫu do Hoàng Tuyền Thủy, Minh Điện Hậu Thổ và Địa Ngục Liệt Hỏa chế tạo ra, bao nhiêu Âm Linh đều có thể chứa được. Mặt khác còn có một hiệu quả ẩn tàng rất tốt, nếu như ta muốn phong ấn tám trăm vạn Âm Linh, ở lại Dương gian sợ có nỗi lo về sau, phong ấn trong Hấp Hồn Ngẫu mang về Tỳ Hưu cũng tốt.

Ta nói cám ơn xong, Ma tôn khẽ động ngón tay, không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo biến ảo, phân giải thành vô số đốm sáng và khối màu đen. Khi tất cả im lặng lại, ta phát hiện mình đang đứng trong một vùng cỏ hoang cao nửa người, mặt trời phía chân trời như máu, sau lưng vang lên tiếng nước chảy vù vù không dứt.

Ta ngắm nhìn chung quanh, phát hiện mình ở chỗ lối ra của Phong Đô, cách đó không xa truyền đến một thanh âm, là của Vương Bặc Nhi: "Là Trương ca, hắn đang ở đó!"

Những người còn lại cũng ở đây, thì ra mọi người vừa mới đi ra, phát hiện ta không ở đây, mới nhất là hòa thượng Hắc Tâm đi vào tìm ta, thuận tiện đem thi thể của Vương lão gia tử mang ra. Mấy người đang thương lượng đi vào tìm ta, thì ta đã tự đi ra.

Thấy mình bình an vô sự, mọi người thở phào nhẹ nhõm, hòa thượng Hắc Tâm nói: "Tất cả mọi người đều ra ngoài rồi, sao ngươi còn kẹt một chút?"

Ta giải thích: "Ma tôn tìm ta nói mấy câu, tặng ta một thứ." Nói xong đưa cho bọn họ nhìn Hấp Hồn Ngẫu trong tay.

Bọn ta tìm một khối đất trống an táng Vương lão gia tử, Vương Phiền Nhi quỳ gối trước mộ lão gia tử khóc hồi lâu, nói đợi chuyện này qua đi, lại thay hắn chọn một khối đất phong thủy an táng một lần nữa.

Tiểu hòa thượng vừa mới từ trên Thiên Hồn Cức rơi xuống liền ngã trọng thương đầu, có chút thần trí mơ hồ, trên người mọi người đều mang theo không ít thuốc mỡ, bôi lên người hắn rồi băng bó lại, một mình ngồi ở chỗ đó không nói một lời.

Mấy người bọn họ thương lượng tiếp theo là muốn đi đâu? Trưởng lão Trương gia tộc Trương Diệu Vũ dẫn theo tám đại đà chủ trấn giữ Thiếu Lâm tự, trước đó hắn đã liên hệ sơ qua với Thiếu Lâm, sau khi bảo hắn xử lý xong chuyện của Phong Đô thì trực tiếp dẫn ta đi qua đó. Thật ra đi Thiếu Lâm có ý nghĩa cũng không lớn, Hoàng Sào và Long Thanh Thu hạ lạc không rõ, tám trăm vạn ác quỷ du đãng khắp thế giới, nơi bọn họ không thể tới nhất chính là Thiếu Lâm tự.

Bọn ta đang ở Tuyền Cơ cũng chừng một ngày một đêm, lại có cảm giác như đã qua một đời. Lấy ra điện thoại di động nhìn, các nơi đều xuất hiện khí trời khác thường, mưa băng trên biển xảy ra, cát bay tháng sáu, phía đông đã xảy ra tiểu địa chấn quy mô, rất nhiều nơi xảy ra mưa to liên miên, nhân gian sẽ có tai ương lớn, thiên địa cũng sinh ra cảm ứng.

Lúc này có hai người từ xa đi tới, chúng ta tưởng đó là kẻ địch, ai nấy cảnh giác lên!

Đến gần là một mỹ nữ áo trắng tuổi còn rất trẻ, một người khác là một cao tăng khuôn mặt hòa ái, mũi cao cao, hai hàng mày rậm sương trắng dày đặc, hai mắt trong suốt, cho người ta một loại cảm giác rất lão luyện cầm cố.

Ta liếc mắt liền nhận ra được, cô bé kia là Thiên Sơn Lãnh gia lạnh như sương, chỉ là cao tăng có điểm lạ mặt.

Cao tăng tuyên một tiếng phật hiệu, hòa thượng Hắc Tâm đang ngồi trên tảng đá ăn cái mông gà quay đầu nhìn thoáng qua, vội vã giấu cái mông gà đi, lau vết bẩn trên miệng nói: "Ngươi là... Tam trưởng lão?"

Cao tăng nhận ra cả buổi không nhận ra, hòa thượng Hắc Tâm vội vàng vỗ ngực: "Ta là Thích Tiểu Hổ!"

"A, hóa ra ngươi là Tiểu Hổ!"

Người xuất gia đều sẽ đặt tên một tăng nhân, mặt khác còn có một pháp hiệu, tăng danh của hòa thượng Hắc Tâm lại gọi là Thích Tiểu Hổ, đây cũng quá đùa đi.

Hắc Tâm hòa thượng kích động muốn tiến lên ôm ba vị trưởng lão, đối phương thấy hắn dính đầy mỡ, vội vàng thối lui ba xá. Hắc Tâm hòa thượng giới thiệu với chúng ta một chút, Tam Sinh Đại Liên luôn là thế hệ chữ pháp của Thiếu Lâm tự cao tăng, còn cao hơn phương trượng một bối, trận chiến mà hòa thượng Hắc Tâm ở Thiếu Lâm tự còn trẻ tuổi từng bị hắn điểm hóa.

Nhưng quan hệ giữa hai người lại hết sức kỳ diệu, chỉ nghe tiếng nói không nghe thấy mặt. Lúc đó tam trưởng lão ở Thiếu Lâm tự là Đạt Ma Nham Bích, hòa thượng Hắc Tâm là vì trốn việc đánh bạc mới xuất gia, không chịu nổi kham khổ trong chùa, mỗi ngày phương trượng bảo hắn làm việc thì ngang nhiên chuồn ra ngoài chơi. Lâu lâu phát hiện trong động có một người đang ngồi, bèn ngày ngày tìm hắn tán gẫu, tu vi lão luyện ba trưởng lão cao thâm, đạo lý dễ hiểu, khiến lão hòa thượng Hắc Tâm được lợi không ít.

Mãi tới khi hòa thượng Hắc Tâm bị đuổi khỏi Thiếu Lâm, lão tam trưởng vẫn ngồi trong động che mặt tham thiền, từ đầu tới cuối hai người chưa từng gặp mặt, nhưng giọng nói của hòa thượng Hắc Tâm vẫn nhớ rõ.

Sơ hỏi: "Xin hỏi vị trưởng lão này năm nay sống thọ?"

Lão ba trưởng cười ha hả: "Lão hủ năm nay một trăm lẻ năm."

Ta trông thấy trên người hắn có một tầng kim quang nhàn nhạt, đây là một vị cao tăng đắc đạo chân chính, không khỏi trong lòng kính sợ.

Về phần lạnh như sương vì sao lại cùng lão tam sinh tới đây, lúc ta hỏi, Sương lạnh lùng nói: "Ta cãi nhau với Trương Diệu Võ một trận!"

Hóa ra Thiếu Lâm tự mời cao nhân trong thiên hạ đến cộng phó với Long Thanh Thu, phong ấn sào huyệt, Lãnh gia, Trương gia đều có mặt. Về phần hậu nhân Âu Dã Tử thì không cần nghĩ tới, đương nhiên là vắng vẻ. Bọn hắn vẫn luôn nhàn vân dã hạc, chỉ lo vùi đầu đúc kiếm, cho dù bên ngoài có trời sập xuống cũng không liên quan gì tới bọn hắn.

Nhà họ Lãnh và Trương gia vốn nên cùng ngồi ngang hàng, nhưng Trương Diệu Võ lại phát hiệu lệnh khắp nơi, làm ầm ĩ tới mức Sương cực kỳ không thoải mái. Trương Diệu Võ định lấy Thiếu Lâm làm cứ điểm, nhưng cao thủ vọng khí của Lãnh gia lại thông qua được khí thế quan sát., Phát hiện ác quỷ trốn khỏi Địa Phủ đi về phía nam, bọn chúng quyết định lấy cân dương làm cứ điểm, bởi vì Hành Dương chính là điểm trung tâm toàn bộ Trung Nguyên, ở nơi này bố trí một Câu Âm đại trận, tập trung lực lượng mọi người có lẽ có thể phong ấn tám trăm vạn ác quỷ!

Thế nhưng Trương Diệu Võ cũng không tiếp thu ý kiến này, Lãnh Như Sương giễu cợt hắn là người đã dùng Nhân Mã khắc kiếm, mang theo người của Lãnh gia rời đi. Những người còn lại của

Lãnh gia đã rời Hành Dương trước. Trước đó khi nàng ở Thiếu Lâm tự nghe nói chúng ta đang ở Lâm Phong, chuẩn bị tới đây đón chúng ta, kết quả trên đường bị một đám ác quỷ tập kích, may mà Tam trưởng lão ra tay tương trợ, hai người liền kết bạn mà đi.

Ta nhất thời có chủ ý bất định, Vương Bật Nhi giải thích: "Từ xưa đã có ý kiến của Hải Dương Nhạn Hồi, Đại Nhạn trở lại Hành Dương sẽ không đi hướng nam nữa, nơi đó đúng là trung tâm điểm!"

Tam trưởng lão và chưởng tụng niệm một câu phật hiệu: "A di đà phật, bần tăng đêm qua nhìn lên thiên tượng, phát hiện có một cỗ sát khí đình trệ ở nơi đây, liền một mình chạy tới. Nhưng đoàn sát khí vừa rồi đã rời khỏi, đi tới phía nam, ta cũng đồng ý với ý kiến của thí chủ."

Lạnh như Sương thấy có hai người đồng ý, bất động thanh sắc cười cười: "Lãnh gia sống ở cương cương, sa mạc hoang dã, mênh mông bát ngát, từ xưa đã nắm giữ một bộ vọng khí chi thuật đặc biệt, đi Hành Dương bày trận tuyệt đối không sai."

Ban đầu gật đầu một cái: "Nếu vậy, đi một chuyến cũng không sao! Ngăn cản trường đại kiếp sử vô tiền lệ này là trách nhiệm chung của người tu hành trong thiên hạ, bất luận là ai chỉ huy, sử dụng thủ đoạn gì cũng được."

Ta nói: "Được, vậy chúng ta đi cân nhắc mặt trời!"

(D: Thương nhân Âm gian ở số 16 bắt đầu tranh nhau xem kết cục trước! Thỉnh mọi người lập tức chú ý tới tác giả uy tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, đến lúc đó chương tiết sẽ tuyên bố miễn phí ở đó, làm phúc lợi. Tương lai còn có thể cập nhật tin tức các nhân vật kinh điển bậc nhất, Giang cá lớn, sơ đẳng thay đổi trình tự.)

Vị trí hai ngàn năm bảy đại hội sư thứ hai nghìn năm bảy.

Lạnh như sương bao phủ một chiếc xe lớn, trước mắt toàn bộ Trung Nguyên đều đang tiếp tục mưa to, máy bay căn bản là không thể bay lên.

Ta ngủ trên xe một giấc, đã làm không ít ác mộng, hôm sau khi tỉnh lại đã đến Hoài Hóa, mọi người xuống xe nghỉ ngơi và hồi phục, tìm một chỗ ăn cơm, chủ yếu hơn là giải quyết vấn đề sinh lý. Hòa thượng Hắc Tâm vọt thẳng đến ven đường ngựa rồi nhả độc, nói khẽ một tiếng dài: "Có nhục nhã nhận!" Sau đó lấy từ dưới ghế ra hai bình nước suối đầy ắp chất lỏng màu vàng.

Tiểu hòa thượng có chút ngu ngốc, ta và sơ cùng đỡ hắn đi nhà cầu, hắn ngoại thương kỳ thật không nghiêm trọng, chỉ là bị Phụ thân Hoàng Sào để lại di chứng, lời giải thích theo một lời nói của trưởng lão Nhất Thanh là một hồn một vía đều ném ở Chử Bằng.

Thật ra tình huống trước đó của hắn còn tệ, ngay cả con mắt cũng không nháy, giống như đã chết vậy, khiến chúng ta lo lắng tới hỏng rồi. Ta dùng băng mạch băng mạch tơ đoán một chút, kết quả chẩn đoán bệnh của Trương Trọng Cảnh làm ta tức muốn ói máu, chỉ nói một câu: "Đây là chứng bệnh thối não, không thuốc nào chữa được."

Sau đó tam trưởng lão kéo tay tiểu hòa thượng, tay Địa Tạng Vương bản nguyện kinh, niệm một câu tiểu hòa thượng liền ngơ ngác thuật lại một câu, chậm rãi khôi phục một chút thần trí, khiến ta đối với tam sinh lão thâm sâu phật pháp tu vi ta cảm giác bội phục sâu sắc!

Đạo giáo giảng tam hồn thất phách, một khi không có mệnh hồn xong đời, nhưng Phật giáo không có cái dạng này, bọn họ chỉ có tám thức. Lão nhân ba trưởng lão cảm thấy tiểu hòa thượng tám thức đều có, chỉ là trước mắt bị tâm ma quấy nhiễu, chỉ cần tiếp tục dùng kinh văn xung kích bản tâm của hắn, hắn có thể tự khôi phục lại.

Trước mắt ác quỷ du đãng khắp nơi, tiểu hòa thượng vẫn nên đi theo chúng ta thì an toàn hơn, mạng lưới mấy ngày nay liên tiếp xuất hiện tin tức như tông này, bệnh nhân thực vật nằm trên giường nhiều năm đột nhiên tỉnh lại, thế nhưng lục thân bất nhận, chính là bị âm linh chiếm cứ thân thể!

Bọn ta đang ở Hoài Hóa ăn một bữa cơm, chạng vạng chạy tới Hành Dương, sau khi xuống xe ta ngẩng đầu nhìn trời, nhìn thấy vô số âm khí hội tụ trên đỉnh đầu, toàn bộ bầu trời đã đen kịt một mảnh, cho dù không cần Thiên Nhãn cũng có thể thấy được.

Người Lãnh gia nói không sai, nơi đây chính là trung tâm của con ác quỷ đang đi trên con đường này!

Lạnh như Sương dẫn bọn ta tìm một tửu lâu cấp năm, ta hỏi nàng khi nào thì bày trận, nàng nói không cần sốt ruột, ngày mai còn có mấy đội nhân mã phải tới. Trước mắt thiên hạ quần hùng cùng nhau đối phó Long Tuyền sơn trang, "Đông Âu Tây Lãnh, kết cấu của Nam Long Bắc Trương sắp bị phá vỡ rồi! Ta mơ hồ cảm thấy Lãnh gia muốn nhân cơ hội này kiếm chác một phen, đặt vị trí trung nguyên của bọn họ, càng là vị trí khó khăn, người sẽ càng quyết định cho chính mình.

Ta chỉ hi vọng tất cả mọi thứ này mau kết thúc, trở về gặp Doãn Tân Nguyệt và Phàm.

Ngày hôm sau, vừa mới cho ta mượn một bộ điện thoại di động, nói Trương Diệu Võ đến tìm ta, trong máy truyền tin hắn đã mắng xối xả. Bọn họ biết chúng ta đang ở đây, chờ sau khi ra ngoài thì cùng đối phó với Hoàng Sào và Long Thanh Thu, ai ngờ ta không nói tiếng nào đã ra tay một mình, vẫn đi cùng với người trong nhà.

"Cửu Lân, tốt xấu gì ngươi cũng là người thừa kế tương lai của Trương gia, lập trường của ngươi rốt cuộc là đứng về phe nào?" Trương Diệu Võ nói.

Ta cười nhạt một tiếng: "Ta không có lập trường gì, chỉ cần diệt trừ Long Thanh Thu là được."

Sợ hắn lại mắng ta, ta trực tiếp treo khay, bánh xe chuyển đến Mục tiêu diệt tất cả đường khẩu Long Tuyền Sơn Trang, ta cảm thấy ta đã hoàn thành trách nhiệm của mình.

Bọn ta chuẩn bị một chút liền lái xe chạy tới Hành Sơn, sau khi xuống xe đi bộ. Vừa mới qua cơn mưa to, cân Sơn Thiên Phong trùng điệp, Thanh Đại Như Tẩy, nhưng bọn ta không du lịch, cũng không có tâm tình du sơn ngoạn thủy.

Hành Sơn là nơi Hỏa Thần Chúc Dung táng thân, năm đó Hoàng Đế hỏi Chúc Dung núi này vì sao gọi là Hành Sơn? Chúc Dung đáp nói ngọn núi này được ở trung tâm của Côn Lôn sơn cùng Vân Mộng Trạch điểm lên, giống như điểm tựa như trời bằng, bởi vậy được gọi tên.

Hoàng Đế đem Chúc Dung phân phong ở nơi này, hắn ta dạy người địa phương sử dụng lửa, tổ thần được tôn là Sở quốc, sau khi chết liền chôn ở Xích Đế phong.

Một đường gian nan bôn ba, chạng vạng tối chúng ta đã đến trước hai ngọn núi, từ xa nhìn lại giống như hai kho gạo vừa tròn vừa nhọn, hai ngọn núi này gọi là Thạch Nghi Phong, "Leng" cổ đại đã có kho hàng, nơi này truyền thuyết là kho lúa trong thiên hạ., Mỗi khi trời hè đổ mưa, có thể nghe thấy trong sơn cốc truyền đến tiếng nổ mạnh ầm ầm. Người dân địa phương nói là kho gạo đóng cửa, biểu thị thu hoạch, nếu như không nghe thấy âm thanh này, năm nay chắc chắn đại hạn thiên hạ hoặc đại bàng giảm mạnh.

Còn có một câu nói, trong sơn cốc từng mọc ra ba cây Gia Hòa, so với người còn cao hơn, kết ra cốc thảo nhiều hơn hương dưa. Nếu năm nay ba cây Gia Hòa đều rắn chắc, liền có nghĩa là thiên hạ phong thu, chỉ có một cây hoặc hai cây, thì thu hoạch bình thường, ba cây đều không rắn chắc, đó là thiên hạ Đại Hoang.

Lúc thiên hạ Đường Mạt đại loạn, ba cây Gia Hòa vậy mà kết ra hạt hồng sắc, mổ ra bên trong là máu, đây đại khái là một loại cảm ứng của Thiên Nhân, quả nhiên ba cây Gia Hòa đến nguyên triều đột nhiên chết héo!

Nơi đây có thể nói là một vùng phúc địa, hình dạng đất rất cao, bốn bề đều là vách ngăn của dãy núi, nhà lạnh dự định bày trận ở đây, trước đó đã tiêu tiền sơ tán hết một thôn trang nhỏ ở gần đó.

Thôn nhỏ mà chúng ta vừa đi vào dưới chân núi này đã sớm có người chờ ở đây, là một bà lão cầm quải trượng thủy tinh. Bà ta trò chuyện với Sương vài câu rồi gật đầu với chúng ta nói: "Chư vị, ta là mẫu thân của Như Sương, Lãnh nhị nương, đa tạ các vị đã ra tay giúp đỡ lần này, Lãnh gia vĩnh viễn sẽ không quên ân tình này!"

Ngoại trừ một đoàn người chúng ta, lần này đi cùng còn có hơn mười người tu hành. Nghe nói còn có một hậu duệ thi nhân của Tương Tây, người này mặt tái nhợt, vẻ mặt âm trầm, trên đường đi một câu cũng không nói.

Cộng thêm nam giới áo dài Lãnh gia ở trong một đám cao thủ, không tính là quá nhiều. Thật ra tám trăm vạn ác quỷ không đáng sợ, Long Thanh Thu trước mắt đang trọng thương, ta lo lắng chỉ có một mình Hoàng Sào!

Bởi vì sắc trời đã tối, chúng ta tìm một chỗ ở trong thôn, người Lãnh gia nấu một nồi lương thực hành quân lớn, chỉ là một loại nguyên liệu tạp lương và cốc vật hỗn hợp mà thành khối cứng, nấu ra làm sặc mùi khét, mồm cảm giác tự nhiên chưa nói tới, ta ăn gần nửa bát cũng không muốn ăn.

Đối đầu kẻ địch lớn, bữa cơm này thật sự ngột ngạt, sau đó Vương Yến Nhi từ trong ba lô lấy ra một gói long giếng trà, chọn một nồi nước sạch sẽ nấu một nồi lớn trà thơm ngào ngạt, bầu không khí mới hơi sôi động lên.

Mọi người cầm vạc sứ qua loa, hộp cơm cùng bát đũa múc trà uống, ta chưa từng cảm thấy long giếng trà thơm như vậy.

Ta và Ban đầu ở chung một phòng, hắn hỏi ta: "Ma Tôn có nói gì với ngươi không?"

Ta nói không có mà, lúc đầu một bộ dáng muốn nói lại thôi, khiến ta có chút tò mò, chẳng lẽ vừa có chuyện gì giấu ta?

Ta biết với tính cách của hắn, cho dù truy hỏi cũng không nói, tắt đèn ngủ. Nơi này là rừng sâu núi thẳm, thêm vào ngủ quá sớm, ta căn bản không buồn ngủ, lăn qua lăn lại nửa ngày, đột nhiên Vạn Linh Giới trong tay lóe lên, ngoài cửa sổ bay qua một bóng người.

Sơ Nhất đột nhiên nghiêng người ngồi dậy, hóa ra hắn cũng không ngủ: "Có biến!"

Chúng ta mặc xong quần áo ra ngoài, Vương Yến Nhi tạm thời đem Trảm Tiên Kiếm cho sơ sử dụng. Hắn đeo tám thanh Hán Kiếm, tay cầm Trảm Tiên Kiếm, theo chúng ta lục soát chung quanh, mượn ánh trăng lờ mờ, ta nhìn thấy một người đứng ở bên giếng nước trong thôn, rải đồ vật gì đó vào.

"Đáng chết, chúng ta trà trộn vào gian tế rồi!" Ta cắn răng mắng.

Âm thanh nói chuyện của ta rất nhỏ thế nhưng đã kinh động tới người kia, hắn đột nhiên co giò bỏ chạy, ban đầu là ra một thủ thế, hai đầu của chúng ta vây đánh lấy hắn.

Người nọ như con cá chạch trơn trượt chạy đông chạy tây trong thôn, ta lấy ra Vô Hình châm, đánh vỡ đầu gối hắn ta, hắn ta cắm đầu ngã xuống đất.

Ta rút ra Trảm Quỷ Thần song đao chuẩn bị ép nó tới, há để vừa mới đụng phải cổ áo nó, nó đột nhiên quay đầu cắn ta, khuôn mặt kia trắng bệch, phía trên che kín từng vết rạn, hai mắt trắng bệch. Mới liếc mắt một cái liền nhanh tay cắm mũi kiếm vào trong miệng nó, trực tiếp đem nó ghim trên mặt đất.

Người nọ bị kiếm xuyên đầu vậy mà vẫn còn động đậy, đây là một bộ hoạt thi bị – thao túng...

Người thi khách thứ hai nghìn năm tám, thứ hai nghìn, thứ năm, thứ năm, thứ tám ở Tương Tây.

Nhìn thấy bộ hoạt thi này ta lập tức nghĩ ngay đến thi khách Tương Tây, người nọ âm trầm, vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy không phải thứ tốt lành gì!

Ta dán linh phù trên mặt đất vào thi thể sống, tạm thời trấn trụ, đang chuẩn bị đi, đột nhiên bốn phương tám hướng truyền đến một trận tiếng xé đất, vô số bàn tay hư thối từ trong đất chui ra, tiếp theo là toàn bộ thân thể. Ta ngửi thấy một mùi máu tanh, cúi đầu nhìn, trên mặt đất dùng răng chó cắm mấy cái thi phù, dùng phụ nữ kinh huyết vẽ một cái trận, nguyên lai trước đó bộ hoạt thi này cố ý dẫn chúng ta tới.

Ta và Sơ Nhất khai cung, triển khai chém giết cùng bầy thi, ta đem âm khí rót vào hai đao Trảm Quỷ Thần, một đao chém tới, mấy cái đầu nhất thời rơi xuống đất, không tốn bao nhiêu công phu liền xử lý đám hoạt thi này.

"Ta hỏi: "Có thể là người của Long Tuyền sơn trang không?"

Long Tuyền Sơn Trang mặc dù đã bị hủy diệt, nhưng không loại trừ còn có thế lực còn sót lại, họ mới gật đầu nhẹ.

Bọn họ không biết Tương Tây đuổi thi khách ở đâu, sau khi về thôn trực tiếp đánh thức Lãnh Như Sương. Báo tình hình hiện tại, bảo nàng quay lại báo cho mọi người đừng uống nước trong giếng. Lạnh như sương vừa nghe liền nhíu mày lại, quơ lấy một thanh kiếm nói: "Đi, tìm tên kia đi!"

Bọn ta đi đến trước một cánh cửa, gõ mấy cái không có phản ứng gì. Ta bảo lạnh như sương tránh ra, dùng sức đạp mấy cước, càng không đạp nổi, trong phòng truyền đến âm thanh đóng đinh, nói: "Đứa cháu trai này đóng cửa lại!"

Một cước vận lực của ta, lần này ngay cả khung cửa cũng đạp nát, rầm một tiếng cửa đá văng ra, thì ra chỉ là lên cửa đóng then cài.

Trong phòng tối như mực có một người đang ngồi, thoáng cái đã cắm vào đầu mình cái gì, chờ sau khi con mắt của ta thích ứng với bóng tối, thì kinh ngạc phát hiện không ngờ hắn lại đem một cây đinh sắt dài bằng ngón trỏ đóng đinh vào thiên linh cái của mình, vừa rồi nghe thấy thanh âm chính là cái này.

Từng nhát kiếm đâm tới hậu tâm của hắn, hắn như con cóc lớn xoay người nhảy lên, tránh khỏi lưỡi kiếm, sau đó trực tiếp đạp chân lên mặt đất đâm về phía ta và Lãnh Như Sương. Ta nhanh tay túm lạnh như sương, tường trong sơn thôn tuy đều xây bằng đất, nhưng cũng có một chưởng dày, lại bị người này đâm xuyên, nó bọc một mảng lớn bụi bặm, rơi xuống trên đường, vèo một cái nhảy mất.

Ban đầu đuổi theo ra ngoài, ta ngửi thấy trong phòng có mùi máu tanh, phát hiện một cái túi trên ghế, bên trong là chút thịt mục rữa đẫm máu, bên trong có thể thấy mấy ngón tay của trẻ con.

Sương nhíu mày nói: "Tên này có một luồng tà khí, sớm biết như vậy đã không cho hắn gia nhập, là lỗi của ta!"

Theo ta thấy, xử thi là pháp thuật thiên môn, đuổi thi nhân vì nuôi dưỡng thi khí trong cơ thể phải ăn người chết thời gian dài, trước kia đuổi thi nhân đào mộ phần đào, hiện tại quản nghiêm bọn họ liền đi xe mua một ít thai nhi hoặc là bị trộm mất, tuy rằng buồn nôn, nhưng cũng không phạm pháp.

Động tĩnh trong thôn làm những người khác đều thức tỉnh, nhao nhao đi ra hỏi thăm xảy ra chuyện gì, ta đại khái nói rõ tình huống, lạnh như sương vờn quanh mọi người, cả kinh nói: "Mẹ ta đâu?"

Vừa dứt lời, Lãnh Nhị Nương bước ra khỏi đám người, trên áo trắng của nàng có máu tươi chảy ra, tay cầm quải trượng thủy tinh, ánh mắt lạnh lẽo như một nữ hiệp cổ đại vừa mới giết xong người, lạnh lùng đi tới hỏi: "Mẹ, mẹ bị thương rồi sao?"

"Không phải máu của ta!" Lãnh Nhị Nương nhìn quanh mọi người: "Vừa có người muốn ám toán ta, bị ta gõ một trượng, trên người ai có thương tích, đứng ra!"

Mọi người nhìn nhau, có mấy người thuộc Lãnh gia lúc trước kêu lên: "Cởi quần áo ra mau!"

Có người nói: "Lãnh phu nhân, lời này của người là có ý gì? Chúng ta tới hỗ trợ, nghi ngờ người không cần, dùng người không nghi ngờ, nếu ngươi nghi ngờ chúng ta cấu kết với Long Tuyền sơn trang, cùng lắm thì chúng ta đi là được."

Lãnh Nhị Nương lạnh lùng nói: "Các ngươi thích đi hay không, ta đã sớm nói không nên kéo những người lai lịch không rõ kia nhập bọn, với lực lượng Thiên Sơn Lãnh gia chúng ta đủ sức ngăn cơn sóng dữ!"

Khuôn mặt lạnh như sương lúc xanh lúc đỏ, bởi vì những ngoại viện này, kể cả chúng ta, đều là nàng cực lực cố gắng tranh thủ.

Vương Bật Nhi nhìn không nổi nữa, nói: "Nói khoác mà không biết ngượng, ngươi đã thấy qua thực lực của tổ vàng chưa?"

Lãnh Nhị Nương cười ha hả: "Hoàng Sào không phải chỉ là một con âm linh thôi sao? Ta không tin hắn có thể tạo ra bao nhiêu sóng gió." Ánh mắt của nàng nhìn về phía ta, hỏi: "Trương tiên sinh, bằng hữu của ngươi mới một bước dài đấy?"

Vậy mà lại hoài nghi lên đầu chúng ta, ta nhất thời nổi giận: "Ngươi đừng nhầm lẫn, chúng ta là ngươi mời tới, nếu cảm thấy chúng ta khả nghi, ngày mai chúng ta sẽ đi!"

Nói xong cất tiếng đi về với Vương Bặc Nhi, cùng trở về, trên đường Vương Bặc Nhi còn đang nói thầm Lãnh Nhị nương làm người không nói đạo.

Ta cảm thấy lòng dạ lạnh như sương của mẫu thân hẹp như ngực, không phải là thủ lĩnh một gia tộc chuyên nghiệp, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Trương Diệu Võ, mà là hối hận vì lần cân nhắc này.

Nhưng ở rừng sâu núi thẳm này, cũng không phải nói đi là có thể đi được, trước mắt vẫn nên lấy đại cục làm trọng, trước phong ấn tám trăm vạn ác quỷ rồi đi cũng không muộn.

Trở lại phòng, trong phòng không thắp đèn, mới đầu ngồi dựa vào cửa sổ, trong tay cầm kiếm, ta ngửi thấy mùi máu tươi, kinh hãi nói: "Ngươi bị thương?"

Nhìn lại, trên bờ vai của hắn có một vết máu, máu chảy thành một cánh tay. Cản thi nhân dùng tà pháp biến mình thành hoạt thi, nhưng trên người hắn không có vũ khí, tuyệt không có khả năng tạo thành loại thương thế này. Mới đầu hắn nói lúc đuổi theo tên kia, bị người kia gõ một cái từ phía sau, động tác của tên kia nhanh chóng, đập xong liền chuồn, đuổi thi nhân chạy vào trong núi, lúc này hắn mới nhịn đau đớn trở về.

Ta nhớ tới cảnh tượng vừa rồi, đám người Nhất Thanh đạo trưởng, Hắc Tâm hòa thượng đều không tới, vì sao Lãnh Nhị Nương một mình hoài nghi sơ nhất, trong chuyện này tất có văn bản. Hai bên chúng ta kiểm chứng, mới đầu đã đưa ra một kết luận: "Lãnh nhị nương không thể tin, cần phải cẩn thận!"

Ta đưa chút thuốc sơ sơ dùng, thay quần áo khác. Ngày mai hắn bị người Lãnh gia nhìn ra mình bị thụ thương, nhất định lại bị kiệt tác. Trước mắt hắn chỉ có thể ẩn nhẫn.

Sáng sớm hôm sau, ta rời giường phát hiện cái giếng cạn này bị người ta dùng đá bịt kín, người Lãnh gia đang ở trên đất trống bên ngoài thôn vẽ trận, trận này thật sự quá lớn, phải dùng sự miêu tả vẽ địa đồ lên mới được, lượng công trình khổng lồ như vậy.

Nhiệm vụ của chúng ta chính là nghỉ ngơi thật tốt, chờ khi đại trận mở ra, tám trăm vạn ác quỷ sẽ tụ lại, sơn cốc sẽ trong nháy mắt hóa thành địa ngục trần gian!

Lạnh như Sương tới xin tạ lỗi với chuyện tối hôm qua: "Mẹ ta vẫn luôn có tính tình này, mong các ngươi thông cảm cho."

Ta nói: "Không sao không sao, dù sao chúng ta chỉ hợp tác một lần thôi."

Mặt Lãnh Như Sương đỏ hồng lên một chút, chắc tưởng ta đang tức giận. Thật ra ta không có ý đó, trong lòng ta đã bắt đầu muốn rút lui, đợi lần này kết thúc, ta liền đóng cửa hàng sống qua ngày thật tốt, không nói gì nữa.

Lúc này xa xa truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, một mình bước tới nói: "Tiểu thư, người mau tới đây một chuyến, xảy ra chuyện lạ!"

Chúng ta vừa đi qua xem xét, mấy người trong bức họa ngã xuống đất không ngừng run rẩy, bị đại trận bao trùm mặt đất không ngừng chảy ra máu tươi. Vừa cầm lên một nắm đất có mực trộn lẫn đặt dưới mũi hít một hơi ấm nói: "Ở trong này trộn lẫn đỉnh dương tán!"

Thật ra, khi thái dương phơi khô sừng trâu bò thì đã khô thành phấn, là vật quan trọng nhất trong toàn bộ tài liệu, thứ này có thể làm cho người ta kinh hãi, bình thường ta căn bản không dám sử dụng nó.

Hơn nữa Câu Linh đại trận thuộc về âm tính, kiêng kị tài liệu dương tính, trong mực nước đều là Hoàng Lương Huyết cùng Thảo Mộc Hôi. Họa trận một khi dùng nhầm trở thành tà trận, đem Âm Linh trong lòng đất cưỡng ép kích ra, người trong họa trận cũng bị phản phệ.

Máu tươi trong đất chảy ra không ngừng hiện ra từng khuôn mặt, bởi vì ban ngày âm linh không thể hiện ra, Lãnh Nhị Nương chống gậy đứng ở bên cạnh nhìn, không biết có phải ta thấy hay không? Khóe miệng của nàng lại xẹt qua một tia cười lạnh.

(D: Thương nhân Âm gian ở số 16 bắt đầu tranh nhau xem kết cục trước! Thỉnh mọi người lập tức chú ý tới tác giả uy tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, đến lúc đó chương tiết sẽ tuyên bố miễn phí ở đó, làm phúc lợi. Tương lai còn có thể cập nhật tin tức các nhân vật kinh điển bậc nhất, Giang cá lớn, sơ đẳng thay đổi trình tự.)

Bí mật thứ hai nghìn Ngũ Cửu Chương.

Mấy người kia bị âm linh xông đến hôn mê bất tỉnh, trận được vẽ qua chỉ có thể đem toàn bộ Thổ Thuẫn. Càng không ổn chính là trận này quá lớn, duy nhất nhanh chóng dùng hết tài liệu mang về, Lãnh Nhị Nương sai người ra ngoài mua tài liệu về.

Mấy người chúng ta quả thực sắp điên rồi, thế giới bên ngoài đều loạn thành một đống, chúng ta lại chỉ có thể ở trong thôn Tiểu Sơn, vừa thanh tỉnh đã vài lần nói muốn rời đi, còn lại những người khác cũng có ý tứ này, thái độ của Lãnh Nhị Nương nhất định là thích đi không đi, chậm không tiễn!

Nhưng ngoài miệng nàng nói như vậy, âm thầm phái người theo dõi chúng ta, khiến cho ta mười phần không vui.

Buổi tối hôm đó, mấy người chúng ta ngồi vây quanh đống lửa thương lượng, sau đó đạo trưởng nói: "Tên Bát Bà họ Lãnh kia có thái độ gì, chọc cho lão tử nổi giận rồi ngày mai sẽ đi."

Ban đầu là: "Ta cảm thấy chuyện này có bẫy, người phá trận có khả năng là chính bản thân Lãnh Nhị Nương!"

Đêm đó Lãnh Nhị nương gõ cây trượng đầu tiên, ta cảm giác người này có chút kỳ quặc, nhưng không nghĩ tới điều này bèn hỏi: "Sao nàng phải tự mình hủy trận?"

Nhất Thanh đạo trưởng nói: "Thế này không rõ sao? Hắn muốn nhốt chúng ta lại sao."

"Vậy nàng ta mưu đồ cái gì!" Ta đột nhiên có một ý tưởng: "Chẳng lẽ Lãnh Nhị Nương là người của Long Tuyền sơn trang?"

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, thật không thể tưởng tượng nổi! Lãnh gia và Long Tuyền sơn trang trên danh nghĩa là bằng phẳng, chẳng lẽ ngay cả gia chủ của Lãnh gia cũng bị Long Tuyền sơn trang khống chế?

Ngày qua ngày mới truyền đến tin tức, bởi vì bên ngoài đang mưa to, người mua tài liệu ở trên đường bị chậm trễ, tính ra thì chúng ta đã nán lại đây bốn ngày, trong lòng đều có một ngọn lửa, ta lập tức nói: "Đi thôi, đi thôi, không cùng người nhà lạnh trộn lẫn nữa!"

Sau đó, ông ta chuẩn bị thu dọn hành lý, lúc này Tam Sinh đi nói: "Trương thí chủ, xin nhờ điện thoại mượn một chút."

Nơi này không có tín hiệu, di động mấy ngày nay của ta không có mở cơ hội, cũng không biết hắn mượn làm gì, cho nên liền cho hắn mượn.

Bọn ta đi tìm Lãnh Như Sương cáo biệt, Lãnh Như Sương vừa nghe chúng ta muốn rời đi, vô cùng hoảng sợ: "Trương tiên sinh, ngươi bỏ mặc chúng ta, chờ tám trăm vạn ác quỷ tập trung lại đây, chỉ bằng vào việc chúng ta phải đối phó ra sao?"

"Bọn ta cũng không muốn a, nhưng mẹ ngươi cứ kéo dài thì ta không biết rốt cuộc bà ta đang có tính toán gì? Đừng nói tám trăm vạn ác quỷ, hiện tại một con ác quỷ cũng không phong ấn được. Bọn ta định tới Thiếu Lâm tụ họp với Trương gia."

Lạnh như Sương khuyên thế nào cũng vô dụng. Lần này ta quyết tâm muốn đi, trong thời điểm tranh đoạt từng giây này, ta lại bị động phải lãng phí thời gian ở chỗ này, thật muốn tóm lấy Lãnh Nhị Nương mà hành hung một trận.

"Đi, mấy người các ngươi có thể đi tới đâu? Đáp xuống mưa to, trong núi có bùn đá và lở lở, cẩn thận chết ở trong núi." Một thanh âm truyền đến, quay đầu nhìn lại, chính là Lãnh Nhị Nương.

Ta cắn chặt răng, lời nàng ta nói là thật. Mấy ngày nay trong sơn cốc mưa dầm liên miên, có thể tưởng tượng được tình huống bên ngoài, nàng ta nói: "Chúng ta có thể lưu lại, nhưng ngươi phải đảm bảo một chuyện."

"Con cứ nói!" Lãnh Nhị Nương nói.

"Trận tiếp theo do chúng ta vẽ, nghi thức phong ấn do chúng ta chủ trì." Ta nói.

Lãnh Nhị Nương cười nói: "Tu vi Trương tiên sinh cao thâm, ngươi bằng lòng chọn Đại Lương này, ta không có ý kiến!"

Lời này đúng là quái khí, trong lòng ta đều hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Lãnh gia một lần.

Trở lại trong phòng, mọi người ai cũng buồn bực, lúc này tam trưởng lão đi đến: "Trương thí chủ, các vị, có chuyện ta vốn không muốn nói, nhưng chuyện này liên quan đến an nguy của mọi người, không thể không nói."

Ta gật gật đầu: "Lão tam sinh đã, ngươi cũng đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói thẳng đi."

"Mời các vị nhìn cái này!"

Hắn cầm lên điện thờ, ghi lại bên trong một đoạn hình ảnh, là trộm được, người trong hình ảnh đó là tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng vì thần trí không rõ, mấy ngày nay vẫn nghỉ ngơi, gương mặt trong bức tranh đờ đẫn, môi khẽ động, giống như đang nói chuyện. Ta đem âm lượng lớn hơn, nghe thấy hắn học theo giọng điệu của Lãnh Nhị Nương nói: "Trương tiên sinh tu vi cao thâm, ngươi bằng lòng chọn cây cột này, ta không có ý kiến!" Nói xong, hắn nhếch miệng cười một chút, thần thái giống hệt Lãnh Nhị Nương.

Ta bỗng cảm thấy sởn cả tóc gáy, đoạn video này quay chừng năm phút, cũng chính là lúc Nhị nương vừa mới nói chuyện với chúng ta.

Phản ứng đầu tiên của ta là tiểu hòa thượng bị Lãnh Nhị Nương khống chế, nhưng dường như chuyện này không hợp lý, nàng khống chế tiểu hòa thượng ở trong phòng Tiểu Hắc học nói của mình có ý nghĩa gì sao?

Dường như chỉ có một khả năng, đó là tiểu hòa thượng đang khống chế nàng!

"Ta hỏi tam trưởng lão làm sao phát hiện ra? Hắn nói hai ngày này mỗi ngày thay tiểu hòa thượng tụng kinh Địa Tạng Vương bản nguyện khu trừ tâm ma, tiểu hòa thượng khôi phục rất nhanh, chỉ là có chỗ không đúng, loại cảm giác này rất vi diệu, đại khái là trên người tiểu hòa thượng có một cỗ lệ khí.

Tối hôm qua lão tam sinh đi tìm hắn, nghe thấy tiểu hòa thượng ở trong phòng lẩm bẩm, lúc đó không hiểu được, hắn rốt cuộc đang nói chuyện với ai. Sau đó đột nhiên nghĩ đến khả năng này, liền dùng xe điện cóc chụp lấy chứng cứ.

Một người sống có thể khống chế một người sống khác sao? Chắc là có thể, nhưng đặt ở trên người tiểu hòa thượng có chút không thể tưởng tượng, hắn rõ ràng là đệ tử phật giáo, làm sao có thể khiến cho sử dụng loại tà pháp này.

Ta có một ý tưởng, là ngay cả chính ta cũng không muốn thừa nhận, Hoàng Sào vẫn đang khống chế tiểu hòa thượng từ xa, mượn hắn để chúng ta tàn sát lẫn nhau.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, một thanh đạo trưởng đột nhiên nói: "Gian viện nổi lửa, việc này có thể nào bỏ qua được, ta đi thu thập hắn!"

"Này, ngươi bình tĩnh một chút!"

Ta còn chưa nói xong, một thanh đạo trưởng đã xông ra ngoài, chúng ta đành phải cùng đi ra ngoài, đi vào phòng tiểu hòa thượng, bên trong không có ai. Một thanh đạo trưởng quay lưng về phía cửa, không nói một lời đứng đó, nói: "Ngươi bao nhiêu tuổi, làm việc có thể lý trí chút không?"

Lúc này cổ của ta đột nhiên bị xiết chặt, đã bị Nhất Thanh đạo trưởng nắm lấy, khí lực của hắn rất lớn kéo ta lên, hắn cắn chặt hàm răng, hai mắt sung huyết, hoàn toàn giống như biến thành người khác.

"Lão đạo thối, thả Trương ca ra!"

Vương Bật Nhi quét chân một cái, quét sạch đạo trưởng ngã xuống đất, đầu của hắn nặng nề đập xuống đất, ta lo lắng hắn bị thương, đi qua xem xét, nào ngờ hắn quơ một cái ghế dài ném tới, đập vỡ đầu ta.

Ta có Âm Linh hộ thể, trong nháy mắt khi băng ghế tiếp xúc với đầu, liền có một cỗ âm khí thay ta ngăn trở, nhưng vẫn bị một chút chấn động, cảm giác lỗ tai ù lên từng trận.

Một Thanh đạo trưởng đá văng ta ra, lao nhanh ra ngoài, lập tức chạy mất tăm.

Bọn ta đuổi theo, nhìn thấy hai người đi tới, hai người này một người tên là lão Trần, còn có một người là Tiểu Bạch, đều là đồng hành, hai ngày nay thường xuyên cùng nhau uống trà nhịn rượu cũng lăn lộn quen thuộc. Ta hỏi bọn họ có nhìn thấy Nhất Thanh đạo trưởng không, lão Trần nói: "Không có a, các ngươi cãi nhau hả? Tính khí lão đạo kia rất là quái dị."

"Không có thì thôi vậy."

Ta mới vừa xoay người, lão Trần đột nhiên từ phía sau ôm cánh tay của ta, hướng Tiểu Bạch hô to: "Mau làm thịt Trương Cửu Lân!"

Tiểu Bạch rút ra một con dao găm, nhắm ngay bụng của ta đâm tới, ánh mắt của nó giống như Nhất Thanh đạo trưởng âm hiểm. nhát kiếm đầu tiên đâm tới, đâm bị thương cổ tay Tiểu Bạch, ta nhân cơ hội đó dùng hậu não hung hăng đâm vào mặt lão Trần, hai người chạy trối chết.

Ta nói: "Con mẹ nó thế này cũng quá tà môn, trong nháy mắt đã khống chế ba người, dùng âm vật cũng không nhanh như vậy."

Ban đầu là: "Chẳng lẽ tiểu hòa thượng cũng giống như tổ vàng, nhìn ai đó có thể lập tức khống chế đối phương?"

Ta hoảng sợ nói: "Ta hiểu rồi, tiểu hòa thượng chính là sào huyệt!"

Lúc này có người kinh hô: "Không tốt rồi, nổi lửa rồi!" Từ xa nhìn lại, mấy gian nhà cỏ bốc cháy, trong tiếng thiêu đốt lốp bốp xen lẫn tiếng đao kiếm va chạm, chúng ta tới xem thử, mấy người Lãnh gia đang chém giết lẫn nhau, xem ra ánh mắt đã bị khống chế.

Lãnh Nhị Nương đã tự tay làm thịt mấy tên thủ hạ, cả người đầy máu, ánh mắt ác độc, trên mặt mang theo nụ cười dữ tợn khát máu. Lạnh Như Sương cầm kiếm run rẩy nói: "Mẹ, người sao vậy, tại sao lại muốn giết người một nhà?"

"Hắn bị hoàng sào khống chế rồi!" Ta lớn tiếng kêu lên: "Tất cả mọi người lui ra phía sau, giao cho chúng ta đối phó."

"Hoàng Sào, tại sao hắn lại ở chỗ này." Lạnh Như Sương kinh hãi.

Lúc này trên nóc nhà vang lên một tiếng nói âm trầm: "Thằng nhóc họ Trương kia, chỉ bằng ngươi cũng muốn phong ấn tám trăm vạn ác quỷ của ta sao? Bây giờ bổn vương sẽ triệu tập mười vạn ác quỷ đến chơi với ngươi!"

Tuyệt học thứ hai nghìn rưỡi của Lãnh gia, Băng Phách Thần Kiếm.

Ta vô thức quay đầu nhìn lại, thấy đúng là tiểu hòa thượng đang đứng trên nóc nhà, mới đầu hô to một tiếng: "Không cần nhìn con mắt của hắn, sẽ bị khống chế!"

Lão Tam Sinh lớn tiếng quát: "Tu La Ác Quỷ, đừng làm càn!"

Hắn và chưởng mặc niệm, trên người mơ hồ nổi lên một đạo kim quang, bên tai ta vang lên từng trận Phạm âm. Cũng không biết hắn sử dụng pháp thuật gì, ầm một tiếng, không ngờ chấn sập nóc nhà, tiểu hòa thượng trực tiếp rơi vào trong phòng.

Trong lòng ta kinh hãi, tu vi lão tam sinh vậy mà sắp đến Vô Thượng Thần Cấp.

"Con lừa trọc thối tha, xem chiêu!"

Lãnh Nhị Nương dùng một quả gậy đánh tới, lão tam sinh không né không né, ta hô to một tiếng: "Đại sư cẩn thận!"

Chúng ta cách hắn mấy bước đã không cứu kịp, không ngờ trưởng lão ba tuổi lại trực tiếp ngồi xếp bằng dưới đất, lẩm bẩm tụng kinh bản nguyện của Địa Tạng Vương, giọng của hắn rất nhỏ, nhưng rõ ràng truyền vào lỗ tai mỗi người ở đây.

Quải trượng thủy tinh của Lãnh Nhị Nương lại lơ lửng giữa không trung. Sắc mặt nàng hoảng sợ, những người khác bị sào huyệt khống chế đều ném vũ khí đi, ôm đầu rên rỉ không ngừng, sau đó nôn mửa.

Mấy người này bao gồm cả Lãnh Nhị Nương đều bị Phạn âm trùng kích ngã lăn trên mặt đất, Sương đi tới xem xét tình trạng của Lãnh Nhị Nương, Tam trưởng lão giải thích: "Thí chủ không cần phải lo lắng, bọn chúng chưa bị tâm ma xâm nhập quá sâu, nghỉ ngơi một lúc nữa là không sao rồi..."

Lạnh như Sương cảm kích nói: "Đa tạ Đại sư!"

Lúc này vách tường gian phòng kia đột nhiên sụp xuống, tiểu hòa thượng từ bên trong cười điên cuồng chạy đến bãi đất trống bên ngoài thôn. Ta và sơ nhất lập tức đuổi theo, chạy nửa đường khóe mắt ta nhìn thấy một người trong phòng đứng, đúng là Thanh đạo trưởng bị khống chế.

Nó trực tiếp nhảy xuống, ta mắng: "Ngươi đừng có vô liêm sỉ như vậy!"

Nắm tay của ta vung lên, một luồng âm khí phóng ra, ngưng tụ trên nắm đấm của ta thành một cự quyền đen kịt, trực tiếp đánh bay Nhất Thanh đạo trưởng. Ta có chút hối hận, không nên hạ thủ nặng như vậy, vạn một lão đạo đánh chết thì phải làm sao bây giờ.

"Cửu Lân, mau nhìn lên bầu trời!" Vừa nói ra.

Ta vừa ngẩng đầu lên thì chỉ thấy bầu trời vốn đang u ám thoáng cái đã trở nên âm u, một cỗ âm khí cường đại hội tụ ở phía trên, trên ngọn núi bốn phương tám hướng xuất hiện rất nhiều bóng người. Định Tình vừa nhìn, là một số binh sĩ cổ đại cưỡi chiến mã khô lâu, sau lưng cắm cờ vàng rách nát.

Nghe nói dưới hoàng sào trướng có một nhánh quân bí mật, gọi là hoàng kỳ quân. Đám người này vốn là hàng binh, tổng cộng có năm mươi vạn. Hoàng Sào vì dạy bọn họ thành công cụ giết người, lệnh cho tất cả mọi người không được phép mang vũ khí, sau đó nhốt vào một tòa thành chết, trải qua một tháng dài. Vì để sinh tồn nên bọn họ chỉ có thể giết người ăn thịt lẫn nhau., Cách này giống như luyện cổ, cuối cùng còn lại mười vạn người, con mắt ai cũng đỏ bừng, thích giết chóc như ma, có thể xưng là tu la nhân gian! Mỗi lần công kiên định đều phái bọn họ tới, Đồ thành cũng là đám người này đứng mũi chịu sào, bắt được người phụ nữ trẻ con liền chảy nước miếng ăn tươi nuốt sống.

Đám người này bởi vì ăn thịt người lâu dài, thể nội tích lũy đại lượng độc tố, bên ngoài thân trải rộng từng khối thi ban, lợi răng hư thối, răng như răng chó, con mắt sung huyết. Cuối cùng Hoàng Sào binh bại mười vạn người bị bắt đi., Phong vương nào cũng không dám thu nhận bọn hắn liền chém đầu toàn bộ, thịt bọn hắn ngay cả chó hoang cũng không dám ăn, sẽ bị độc chết, chỉ có thể ném ở vùng đồng bằng Vị Hà Điền tiền nhiệm bị hư thối. Sau đó nơi đó thường xuyên có âm binh chém giết lẫn nhau, gió thổi qua lại tiếp tục sống lại, cực kỳ kinh khủng.

Tiểu hòa thượng đứng trên bãi đất trống hô to: "Các vị tướng sĩ, các ngươi đã chịu khổ ở Địa Ngục, máu thịt người sống này chính là tiệc đón gió bản vương trang bị cho các ngươi!"

Bốn phương tám hướng truyền đến một trận tiếng hò hét hưng phấn, trong nháy mắt đất rung núi chuyển, chỉ thấy những quỷ binh kia trực tiếp từ trên vách núi lao xuống, loại chuyện này âm linh đều không làm được.

Mọi người đều chạy tới, tam trưởng lão đã niệm chú khu trừ một chút tâm ma của đạo trưởng, chỉ là dáng vẻ của hắn có chút uể oải suy sụp.

Mọi người mồm năm miệng mười nói: "Làm sao có thể xảy ra loại chuyện này!"

Ta không nhìn thấy Vương Bật Nhi, sợ nàng ở trong phòng không may, đang muốn đi tìm nàng, nàng cầm theo một bao chạy tới: "Trương ca, trong túi có chút Mặc Thủy và Công Kê Huyết, ta không biết có dùng được hay không đã đem ra rồi."

Ban đầu tiếp nhận nói: "Âm linh nhiều quá chúng ta không đối phó được, nhất định phải bày trận!"

Bố trận cần một chút thời gian, đám quỷ binh này thế tới mãnh liệt, giống như trời long đất lở, nói: "Biết pháp thuật sẽ cùng nhau ngăn cản bọn chúng, sẽ không tìm chỗ trốn đâu."

Một nắm máu gà và mực mới bắt đầu hỗn hợp bày trận, một thanh đạo trưởng nói với Vương Phiền nhi: "Nữ oa, đi chút đồ ăn ngon, rượu và trái cây đều được, không cần mặn, lại lấy mấy nén nhang tới."

"Làm gì vậy?" Vương H huân Nhi hỏi.

"Bần đạo muốn mời thần tướng hạ giới!" Nhất Thanh đạo trưởng đáp.

Vương Bật Nhi có chút không quá tin tưởng, vẫn là đi, sợ nàng gặp phải nguy hiểm, ta gọi là hòa thượng Hắc Tâm đi bảo vệ nàng.

Ta đứng ở chỗ cao, lấy tay vẽ vòng tròn trên đỉnh đầu, dần dần trên tay xuất hiện một cây roi dài do âm khí tạo thành, một người nói với ta: "Tiểu huynh đệ, ngươi có phải điên rồi không, roi có thể đánh chết âm linh sao?"

Ta không để ý tới hắn, tiếp tục vung roi, roi càng lúc càng dài, cuối cùng dài đến trăm mét, theo sự vung vẩy của ta, bao phủ tất cả mọi người vào bên trong một vòng tròn lớn, ta không ngừng đem nó dài ra, dài ra...

Lúc này quỷ binh đã xông xuống sườn núi, hướng về phía chúng ta vây lại, ta đem trường tiên âm khí hung hăng vung ra, một mảnh âm thanh ào ào vang lên, tất cả quỷ binh bốn phương tám hướng đều lập tức bị quét xuống. Quỷ binh phía trước một khi rơi xuống ngựa, phía sau quỷ binh giẫm lên phía trên một mảnh ngã lăn, thế tiến công thoáng cái bị đánh tan mất, mọi người chứng kiến đều trợn cả hai mắt.

Nhưng âm khí tản mát lập tức bị quỷ binh hấp thu, vũ khí biến ảo âm khí giống như bánh bao đánh chó, chỉ có thể giải nguy hiểm nhất thời, sử dụng quá nhiều ngược lại sẽ giúp chúng tăng trưởng lực lượng.

Con khô lâu chiến mã dưới chân bọn họ vừa hất lên liền tan rã, sau đó biến thành âm khí tiêu tán không thấy. Những thứ này đều là huyễn hóa ra, quỷ binh rơi trên mặt đất giống như dã thú nằm sấp, toét miệng nhếch ra răng nanh, gầm rú xông tới.

"Thiên công uy nghiêm, càn quét bầu không khí yêu dị! Lục Đinh Lục Giáp, nhanh đến trợ trận!" Nhất Thanh đạo trưởng cao giọng đọc, trước mặt hắn bày rất nhiều quả cung, trên mười hai tờ giấy viết tên Lục Đinh Lục Giáp.

Trong nháy mắt có mười hai chùm kim quang xuyên thấu tầng mây âm u, mười hai tên Kim Giáp thần tướng từ trên trời giáng xuống, mỗi người thân hình khôi ngô như cự nhân, chỗ hạ xuống như thiên thạch đâm vào địa cầu chấn động lên một đống quỷ binh. Bọn họ vung vẩy đại đao, trường thương, đồng chùy chém giết quỷ binh, quỷ binh bị giết chết kêu thảm một tiếng biến thành một đám âm khí.

Mọi người kinh ngạc hô to: "Thần tiên sống à!"

Một Thanh đạo trưởng rất được dùng để vuốt chòm râu mỉm cười, nhưng trước kia ta từng được chứng kiến cái gọi là thiên binh thiên tướng, trong trường hợp này không chống đỡ được bao lâu, liền triệu mọi người mau qua đó hỗ trợ!

Ta tế lên vô hình châm bắn vào trong đống quỷ binh, còn cần khống chế phương hướng? Mỗi khi giống chuỗi hạt châu bắn thủng một mảnh, nhưng chúng nó sau khi bị thương chỉ dừng lại một chút, rất nhanh hấp thu âm khí tự chữa trị.

Mọi người thừa thế xông lên, đều tự móc ra gia hỏa của mình đi chém giết quỷ binh, nhưng mà rất nhanh liền có mấy tên thực lực không đủ bị một đống quỷ binh đập xuống đất, cắn đến máu thịt văng tung tóe, vô cùng thê thảm.

Ta truyền dương khí vào song đao Trảm Quỷ Thần, gặp quỷ liền chém, một đường chém đứt mười mấy tên.

Lãnh như Sương tế ra thần khí Băng Phách thần kiếm của Lãnh gia, mũi kiếm đến đó là một mảnh sương lạnh lẫm liệt, không ngờ lại có thể đông cứng toàn bộ quỷ binh, sau đó vỡ vụn thành một mảnh nhỏ, ta thầm nghĩ quả nhiên lợi hại!

Dù sao đây cũng là mười vạn quỷ binh, rất nhanh liền thần tướng do đạo trưởng triệu hoán liên tiếp bị giết chết, mấy người chúng ta cũng bị cô lập trong đám quỷ binh, bốn phương tám hướng tất cả đều là từng khuôn mặt dữ tợn đáng sợ, tình cảnh thập phần nguy hiểm!

(D: Thương nhân Âm gian ở số 16 bắt đầu tranh nhau xem kết cục trước! Thỉnh mọi người lập tức chú ý tới tác giả uy tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, đến lúc đó chương tiết sẽ tuyên bố miễn phí ở đó, làm phúc lợi. Tương lai còn có thể cập nhật tin tức các nhân vật kinh điển bậc nhất, Giang cá lớn, sơ đẳng thay đổi trình tự.)

Tôn nghiêm của gia chủ xếp hạng hai nghìn năm sáu mốt.

Trận ác chiến này kéo dài năm phút, trên người ta không biết đã chịu bao nhiêu lần, trừ linh thể công kích những quỷ binh này còn có thể cắn người, bả vai ta cùng sau lưng đều bị cắn nát một khối, bởi vì mất máu quá nhiều, tầm mắt có chút mơ hồ.

Mỗi người đều đơn độc chiến đấu, thi thoảng còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người sống bị xé nát, khiến người ta kinh hãi. Trong lòng ta thầm cầu nguyện cho người nguyện chết đi kia là người một nhà.

Lúc này tiểu hòa thượng đứng ở trên cao hô: "Thằng nhóc họ Trương kia, năng lực của ngươi đâu! Các tướng sĩ, làm thịt nó!"

Nói xong hắn xé ra tăng bào, hai tay móc vào trong da thịt ngực mình, dùng sức bẻ ra bên ngoài, từng đoạn xương sườn từ giữa bị xé đứt, toàn bộ lồng ngực như một cánh cửa bị mở toang ra. Tâm can bên trong ầm ầm chảy xuống đất, tiểu hòa thượng hai mắt vô thần quỳ rạp xuống đất, quỷ binh xung quanh chen chúc nhau đi tới ăn thịt của hắn.

"Không muốn!"

Ta lập tức nhiệt huyết xông lên đầu, từ trên thân bạo khai một đạo linh khí, chấn khai toàn bộ quỷ binh chung quanh.

Nhưng chúng nó tựa như thủy triều, sau khi bị chấn vỡ lập tức khép lại. Ta cắn chặt hàm răng, dùng âm khí huyễn hình đem lưỡi đao song đao dài ra, vòng qua từng vòng, một hàng đầu bị chặt đứt, hơn mười quỷ binh ngã xuống đất mà chết, nhưng lại có mấy quỷ binh cường hãn lấy tay đón lấy đầu mình, sau đó thu hồi cổ.

Nhìn thấy một màn này ta hoàn toàn tuyệt vọng, đây là cường hãn cỡ nào, cỡ nào khủng bố Âm Linh!

Lúc này hai đạo kiếm khí nhanh chóng quét tới, chém ra một con đường trong đống quỷ binh, mới đầu một tay cầm song kiếm lao ra, nói với ta: "Trận đã bố trí xong, đi mau!"

"Tại sao còn chưa phát động?" Ta hỏi.

"Không phát động được, cục diện trước mắt..." Trong ánh mắt của hắn toát ra một tia tuyệt vọng.

Bọn ta ra sức chém giết quỷ binh, di chuyển từng tấc một về phía trước, đột nhiên nghe thấy một tiếng khóc nức nở: "Mẹ, mẹ bị sao thế?"

Nhìn về hướng đó, Lãnh Nhị Nương toàn thân đẫm máu ôm quải trượng thủy tinh, lạnh như sương muốn đỡ nàng đứng lên. Nàng đẩy nó ra, trên quải trượng toả ra ánh sáng trắng như tuyết, anh dũng tiến vào trong đống quỷ binh, đảo mắt đã bị quấn thành một quả cầu.

Lãnh Nhị Nương dùng hết sức lực cuối cùng để hô to: "Người của Lãnh gia chỉ có đứng đấy, không có quỳ, Băng Phách Ngọc Toái!"

Sau một khắc, thủy tinh quải trượng đột nhiên bắn ra vô số băng tinh màu đỏ như máu, quỷ binh chung quanh đổ thành một mảnh, ở trong đống quỷ binh như thủy triều chế tạo một mảnh khu vực rét lạnh.

Trước đó ta mới biết được, đây là chiêu thức tuyệt mệnh của Thiên Sơn lạnh lùng, cắm quải trượng thủy tinh vào thân thể mình, máu huyết toàn thân ngưng kết biến thành mũi tên băng màu máu bắn ra bốn phương tám hướng, bỏ ra trả giá là thân thể chia năm xẻ bảy, hồn phách bay tán.

Khoảnh khắc cuối cùng sinh mệnh Lãnh Nhị Nương thể hiện ra tôn nghiêm của gia chủ Lãnh gia!

Chúng ta xông vào khu vực Chân Không do Lãnh Nhị Nương dùng tính mạng tạo ra, khắp nơi trên mặt đất là nội tạng và thịt nát, quỷ binh xung quanh bị mùi máu tươi kích thích trở nên càng thêm điên cuồng. Bộ dạng lạnh như Sương hết sức chật vật, một bộ bạch y đã hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ. Tận mắt nhìn thấy mẫu thân hi sinh, nàng khóc lóc thảm thiết, hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu. Ta vừa ngăn cản quỷ binh giúp nàng vừa hô to: "Hiện tại không phải lúc khổ sở, theo chúng ta giết ra ngoài!"

"Hoàng Sào, ta liều mạng với ngươi!"

Hai mắt Lãnh Như Sương tỏa sáng, trên người toát ra một luồng khí lạnh. Máu trên y phục lập tức ngưng tụ thành một lớp vỏ bằng băng. Nàng tự sát xông thẳng vào trong đống quỷ binh, chém trái chém phải.

Ta và nàng cùng sơ nhất vì bảo vệ nàng, cũng liều hơn mười phần lực lượng chém giết trái phải, nhưng vừa mới chém giết ra một mảnh không phòng thủ, quỷ binh phía sau lập tức bổ sung. Thương tổn do mỗi một quỷ binh tạo thành cho ta đều rất nhỏ, nhưng như vậy tích lũy xuống lại là đáng sợ.

Toàn thân ta đau nhức khắp nơi, thân thể một hồi băng lãnh, ngay cả cánh tay cũng giơ không lên, tầm mắt hoàn toàn mơ hồ.

Sơ Nhất quát: "Kiếm Tiên Lữ Động Tân, Thượng Thân!"

Hắn hô liền ba tiếng, mới từ sau lưng lao ra một cái ảo ảnh mờ mịt, chém mấy cái quỷ binh sau đó biến mất không thấy, mới phun ra một ngụm máu lớn, nguyên lai trong cơ thể hắn đã không còn thừa bao nhiêu linh lực, ngay cả Lữ Động Tân cũng không gọi ra được.

Hắn nói với ta: "Cửu Lân, lần này chúng ta thật sự không còn sức xoay chuyển nữa..."

"Đừng nói như vậy, chỉ cần còn một hơi thở là có hi vọng! Triệu hồi Âm Linh!"

Ta đem ta mang theo Vạn Linh Giới tay phải hướng lên trên nhất cử, trong nháy mắt vô số âm linh từ bên ngoài chui ra, chém giết cùng âm binh bốn phương tám hướng. Một chiêu này là uống rượu khát, nhưng ta đã vô kế khả thi, thực lực quỷ binh hơn âm linh hơn xa, nháy mắt đem âm linh giết chết hơn phân nửa, âm linh biến thành âm khí bị chúng hấp thu hết, ngược lại trở nên càng mạnh hơn.

Sơ sơ nói: "Đừng dùng chiêu này, sớm muộn gì cũng phải chết, vô nghĩa."

Ta lắc đầu nói: "Có thể kéo dài một giây là một giây!"

Hắn nhắm mắt lại bắt đầu niệm chú, dưới chân dâng lên một cỗ hắc khí, những hắc khí kia tự động chui vào miệng mũi hắn. Trong lòng ta hoảng hốt, hắn hiến tế thân thể của mình, đem thân thể hoàn toàn giao cho âm linh chi phối, bỏ ra đại giới tự nhiên là chết.

Từng thương nhân âm vật đều hoặc nhiều biết ít một ít tà pháp, chỉ là chúng ta có giới hạn của chính mình, bình thường sẽ không dễ dàng sử dụng.

Thấy hắn tế ra chiêu này, ta lập tức ngăn cản hắn, mới đầu nói: "Dù sao cũng không thể cùng chết ở chỗ này chứ? Có một người còn sống đi ra ngoài cũng tốt, ta hi vọng người kia là ngươi."

Ta chảy nước mắt nói: "Ngươi phải hi sinh bản thân như tiểu bạch long và lão lục sao? Ngươi có nghĩ đến cảm thụ của ta không?"

"Cửu Lân, bất luận trả giá lớn bao nhiêu, ngươi nhất định phải sống, bởi vì ngươi có sứ mệnh của mình." Nam tử thích thú nói.

Ta đấm hắn một quyền, quát lên: "Con mẹ nó rốt cuộc có tài cán gì mà các ngươi có thể bảo vệ như vậy!"

Lúc này âm linh mà ta phóng thích đã bị quỷ binh tiêu hóa sạch sẽ, chúng ta chỉ có thể tiếp tục ngăn cản quỷ binh đang lao tới như thủy triều, mỗi một giây đều đau đớn thống khổ như bị dày vò. Thậm chí ta còn muốn tự cắt đứt, bớt phải chịu một chút thống khổ, thế nhưng nhìn lúc đầu toàn thân vẫn là huyết địa chiến đấu, ta sao có thể buông tha!

Động tác trên tay ta đã biến thành máy móc vung chém, trên thân không biết đâm bao nhiêu lần, hai chân run rẩy sắp không chịu nổi thân thể, đầu của ta trống rỗng, hết thảy chung quanh đều trở nên hư ảo.

Cuối cùng ta bị một cây trường thương đâm xuyên qua đùi, cơ bắp đột nhiên run rẩy, sau đó liền quỳ rạp xuống đất. Những quỷ binh thèm thuồng đã lâu kia dứt khoát ném binh khí nhào tới cắn ta, hàm răng chúng đâm vào trong máu, ngay cả đau đớn cũng chết lặng, giống như bị cắn căn bản không phải thân thể của ta, ta chỉ hy vọng hết thảy đều kết thúc nhanh một chút.

Đúng lúc này, dưới chân chúng ta đột nhiên nổi lên một trận kim quang, bên tai truyền đến thanh âm tụng kinh nỉ non, giống như một dòng nước ấm rót vào thân thể, thanh âm Tam trưởng lão truyền rõ ràng vào trong tai mỗi người: "Các vị, mau đến bên này của ta!"

Dưới dòng nước ấm này, ta khôi phục được một chút khí lực, nháy mắt đánh văng quỷ binh trên người, lúc đầu hô to một tiếng: "Giết!" Ba người lần nữa tỉnh táo lại, toàn lực chém giết. Theo chúng ta và Tam trưởng lão không ngừng rút ngắn khoảng cách, ta thấy những người khác cũng đang ra sức đột phá vòng vây, tụ hợp về phía Tam trưởng lão.

Tam trưởng lão ngồi xếp bằng, không ngừng niệm chú, trên người phóng xuất ra một vòng sáng màu vàng, tựa như một chiếc đèn chiếu hướng dẫn tất cả mọi người.

Nhưng làm như vậy không thể nghi ngờ là bại lộ chính mình, càng ngày càng nhiều quỷ binh hướng trên người hắn đánh tới, tầng kim quang của hắn dần dần ngăn cản không nổi. Cuối cùng kim quang lập tức sụp đổ, vô số quỷ binh ôm lấy thân thể hắn cắn xé, cắn cho hắn cả người đầy máu, nhưng mà Tam trưởng lão lại cố nén đau đớn liều mạng niệm kinh dẫn đường cho chúng ta.

Nhìn thấy một màn này, hốc mắt ta đau xót, nhớ tới lúc Bạch Mi thiền sư hi sinh, ta âm thầm thề, lần này tuyệt đối không để cho lão tam sinh hy sinh cho chúng ta!

Ta và sơ nhất đồng thời gầm lên một tiếng, anh dũng chém xuống một mảng lớn quỷ binh, lúc này lão tam sinh trưởng đã bị quỷ binh bao phủ một tầng thật dày, hắn ta nhìn thấy chúng ta, trên khuôn mặt tràn đầy máu tươi lộ ra nụ cười từ bi hòa ái, sau đó nhắm hai mắt lại...

Tỉnh Túc đại trận hai nghìn năm sáu.

Nhìn thấy tam trưởng lão ngã xuống ta bi phẫn mà hô một tiếng, mấy quỷ binh cuối cùng chạy ra chạy đến bên người hắn, phóng xuất ra một cỗ âm khí mạnh mẽ chấn vỡ quỷ binh đang gặm ăn thân thể hắn.

Ta đỡ hắn lên, ba trưởng lão hơi thở mong manh nói: "Mau, phát động đại trận..."

Ta vừa cúi đầu xem xét, thì ra đại trận đã bị quỷ binh hoàn toàn bao phủ, muốn phát động nó trong tràng diện hỗn loạn này quả thực là vô cùng hoang đường!

Lúc này tỉnh táo lại, hòa thượng Hắc Tâm, Vương Yến Nhi giết ra, trong tay đạo trưởng cầm một cây gậy gỗ, bên trên mơ hồ hiện ra kiếm quang, lão hòa thượng Hắc Tâm thì quơ một chuỗi niệm châu. Chiêu thức của Vương Phiên Nhi đặc biệt nhất, nàng đem hai tấm linh phù chí cường lúc trước đưa cho nàng phòng thân dán lên đùi, một cước một quỷ binh, ba người toàn thân đều là máu.

Nếu không phải tam trưởng lão dùng tu vi vô thượng Thần cấp liều mình dẫn đường cho chúng ta, mấy người chúng ta sớm đã bị quỷ binh tiêu diệt rồi, vừa thanh đạo trưởng tiến lên sờ sờ hơi thở của Tam trưởng lão, kêu lên: "Lão hòa thượng còn có một hơi thở!" Nói xong lấy ra một viên đan dược nhét vào trong miệng hắn.

Ta hét lớn một tiếng: "Các vị, thay ta ngăn cản mười giây, ta đến phát động đại trận!"

"Được, bảo bọn ta giao mạng cho ngươi cũng được!" Hòa thượng Hắc Tâm nói xong, cưỡi con gấu đen giết vào trong đống quỷ binh.

Ta từ trong ngực lấy ra Ma Tôn Điện Hấp Hồn Ngẫu đưa cho ta đặt ở trung tâm đại trận, sau đó ngồi xuống bắt đầu niệm chú, giọng nói chém giết bên tai điếc tai ngơ. Khi ta nói ra câu cuối cùng, xung quanh đột nhiên nổi lên một đạo âm phong.

Ta mở mắt quát: "Thiên địa vô cực, mở!"

Hai mắt Hấp Hồn Ngẫu phóng xuất hồng quang, quỷ binh bốn phương tám hướng như bị một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt, xoay tròn hóa thành âm khí bị hấp thu vào, tiếng quỷ khóc sói tru không ngừng vang lên bên tai.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhìn mười vạn quỷ binh như bị lốc xoáy hút lấy, đảo quanh chung quanh, mà chỗ chúng ta đặt mình vào chính là mắt phong bạo sóng êm biển lặng.

Sau năm phút đồng hồ, toàn bộ quỷ binh mới bị phong ấn lại, đây là lần phong ấn âm linh nhiều nhất từ trước tới nay, vậy mà phát hiện chuyện sử sách chưa kịp ngờ tới, đại trận đã ăn no.

Toàn bộ đại trận giống như một ao nước đen không ngừng bong bóng, bên trong thỉnh thoảng có quỷ thủ giãy dụa muốn thoát ra, bất quá rất nhanh liền bị Hấp Hồn Ngẫu hút vào bụng, Câu Hồn đại trận cũng không còn.

Phóng tầm mắt nhìn khắp thôn trang, toàn bộ thôn trang đã bị san thành bình địa, khắp nơi là vết máu, người chết rồi ngay cả một sợi tóc cũng không còn.

Vương Bật Nhi hỏi: "Tiểu hòa thượng đâu?"

"Chết rồi, hoàng sào đã giết hắn."

Nghe ta nói xong, trong ánh mắt mọi người đều có chút bi ai, chúng ta qua xem thương thế của trưởng lão tam trưởng, hắn ta bị âm khí xông vào thân thể, cộng thêm mất máu quá nhiều, toàn thân đã lạnh buốt một mảnh. Nếu không phải đan dược của một đạo trưởng miễn cưỡng giữ mạng, sợ là đã đi đời nhà ma rồi.

Chúng ta vội vàng lấy thuốc mỡ bôi lên vết thương cho hắn, băng bó xong, lão tam sinh ung dung tỉnh lại, nói: "Thiện tai thiện tai, thí chủ quả nhiên làm được..."

"Đại sư, lần sau ngươi đừng làm loại chuyện này nữa được không?" Trong lòng ta quặn đau.

Hắn ta lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng: "Ta không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục!"

Tam trưởng lão đúng là một vị đại sư chí thiện chí chân, thậm chí ta còn cảm thấy hận đã gặp nhau quá muộn.

Mây đen trên đỉnh đầu vẫn không tán đi, lúc này phía trên truyền đến một thanh âm: "Các ngươi rất có tài nha! Mười vạn quỷ binh cũng chưa xử lý các ngươi, tiếp theo là một trăm vạn, hảo hảo hưởng thụ đi."

Nhất Thanh Đạo mắng lớn: "Khốn kiếp, còn muốn tới nữa sao?"

Vương Bật Nhi hỏi: "Vì sao Hoàng Sào không tự mình hiện thân? Mười vạn quỷ binh vừa rồi lại thêm bản tôn hắn, chúng ta chắc chắn xong đời."

Ta nói: "Đại khái hắn không có ở đây, tiểu hòa thượng chỉ là một con rối bị hắn điều khiển từ xa, bằng không hắn đã sớm hành động rồi, chúng ta là cái đinh trong mắt của hắn." Ta ngẩng đầu nhìn lên trời, mây đen trên bầu trời quay cuồng, vài luồng âm khí cường đại đang hội tụ, ta thở dài nói: "Chỉ sợ lần này hắn sẽ đích thân hiện thân!"

"Đừng nói những thứ này, tranh thủ thời gian bày trận đi." Ban đầu nói ra.

"Bày trận? Chúng ta nào còn tài liệu vẽ trận? Thôn trang cũng không có." Vương Bặc Nhi vẻ mặt đau khổ nói.

Từng người từng người cắn răng, đem kiếm quét ngang: "Dùng máu của ta vẽ!"

Ta quát: "Ngươi điên rồi, máu toàn thân của ngươi cũng không đủ dùng."

"Dù sao cũng không thể cùng chết được!" Một đạo đầu tiên.

"Các ngươi một người cũng sẽ không chết." Đúng lúc này, một âm thanh trong trẻo vang dội truyền đến, vừa quay đầu nhìn lại, Trương Diệu Vũ cõng một thanh hắc kiếm, Hồng Bạch Tử Thanh và tám đại đà chủ của Trương gia Giang Bắc từ xa xa đi tới.

Bọn ta vui mừng, viện quân tới quá kịp thời, ta hỏi sao Trương Diệu Vũ lại đến trùng hợp như vậy, hắn ta nói: "Bọn ta đã sớm lên đường rồi, bởi vì mấy ngày nữa trên đường mưa to gió lớn trì hoãn, thực lực của Lãnh gia tuy mạnh, nhưng không chủ trì được trường hợp này, ta sợ các ngươi gặp phải nguy hiểm."

Khuôn mặt lạnh như sương lúc xanh lúc đỏ, tất cả những thứ này đều là vì Lãnh gia muốn ôm công mà tạo thành, Lãnh gia cũng vì thế mà trả giá bằng máu, bao gồm gia chủ Lãnh Nhị Nương, rất nhiều cao thủ mặc áo dài Viêm Như Hỏa đều chết trận ở trong trận chiến này.

Trương Diệu Vũ truyền lệnh xuống: "Bày trận!"

Ta đem Hấp Hồn Ngẫu giao cho hắn, làm mắt trận, vài tên Đà chủ phối hợp ăn ý bắt đầu vẽ trận trên bãi đất trống. Lúc này cần phải phong ấn một trăm vạn ác quỷ, trận đương nhiên lớn hơn gấp mười lần so với trước. Sau khi đại trận bày ra, trên vách núi đá đen kịt một đám âm linh lao xuống. Lần này là đám quân tạp nhạp, dân chúng quần áo rách rưới, có hình quỷ trốn ra từ địa ngục, cũng có bộ hạ cũ của tổ vàng.

Trương Diệu Võ kêu chúng ta có thể cùng nhau qua đây, đứng ở mấy góc của đại trận đồng thời niệm chú.

Đại trận này là Tinh Túc đại trận trong truyền thuyết, trận pháp biến hóa vô cùng phức tạp, nếu không phải Trương gia Giang Bắc có thực lực cùng kinh nghiệm như vậy, người bình thường phải vẽ một ngày một đêm mới có thể xong.

Chú ngữ mở trận là "Hai mươi tám tinh tú chú", ta, một thanh đạo trưởng, lúc đầu đứng ở ba góc không ngừng niệm chú, ngoài ra còn có hai mươi lăm cao thủ của Trương gia, hai mươi tám người đồng thời niệm chú, tràng diện phi thường đồ sộ!

Khi âm linh lao xuống, Trương Diệu Võ đứng giữa trận giơ kiếm chỉ lên trời, quát lên chói tai: "Mượn lực lượng tinh túc, tru tiên phong tà!"

Một cỗ âm phong xoay quanh mà lên, Trương Diệu Võ khẽ đong đưa trong gió, cát bay đá chạy chung quanh, đất rung núi chuyển, nhưng lại không có chút ảnh hưởng nào đối với chúng ta.

Đám âm linh tựa hồ biết lợi hại, một bộ phận trong đó lại muốn chạy trốn, trong nháy mắt loạn thành một bầy, từ xa nhìn lại giống như một đàn kiến đang nhúc nhích. Lúc này trên đại trận bay ra ảo ảnh một con chim lửa, hét to một tiếng xông vào giữa âm linh, âm linh đi đến đâu lập tức hóa thành tro bụi.

Hóa ra con hỏa điểu này là Chu Tước, ngay sau đó là Thanh Long, Bạch Hổ, huyễn ảnh của Huyền Vũ lần lượt vọt ra, đến đâu là gào khóc thảm thiết, giống như cối xay nghiền chết một đám chuột, người nhìn mà hả hê!

Sau đó Trương Diệu Vũ nói cho ta biết, Tinh Túc đại trận này lấy công kích làm chủ, rồi dung nhập vào Tru Tiên kiếm trận, cực kỳ bá đạo, nếu không phải hang ổ vàng thoáng cái đã tập trung một trăm vạn Âm linh ở cùng một chỗ thì cũng không thể đánh giết thống khoái đến thế.

Âm linh chết đi hóa thành một luồng âm khí, hết thảy bị thu vào trong Hấp Hồn Ngẫu, bụng của thứ này giống như động không đáy, bao nhiêu âm linh đều có thể thu hết theo đơn dược. Hơn nữa ta phát hiện nó hút càng nhiều, tốc độ hút càng nhanh, nguyên lai đây là hiệu quả ẩn tàng của ma tôn nói.

Nửa giờ sau, một trăm vạn âm linh bị hấp thu hầu như không còn, đại trận cũng mất đi hào quang, chậm rãi biến mất không thấy gì nữa, Trương Diệu Võ cười nói: "Hoàng Sào dứt khoát triệu tập bảy trăm vạn ác quỷ kia đến, cũng bớt cho chúng ta phí sức!"

Những người khác cũng cười theo, con đường này gian khổ nhấp nhô, bị Hoàng Sào tàn phá đến sứt đầu mẻ trán, cuối cùng đánh một trận tơi bời hoa lá.

Trên bầu trời truyền tới tiếng sấm rền trầm thấp: "Xem ra bổn vương phải tự thân xuất mã rồi!"

"Hoàng Sào?"

Bọn ta ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hoàng Sào cưỡi khô lâu chiến mã, trong tay cầm Cửu Ngục Tồi Hồn Đao, chậm rãi từ trong mây đen lao xuống.

"Chỉ là một tên Quỷ Hoàng, ta không tin ngươi có thể làm gì!"

Trương gia Bạch Y Đà chủ nói xong, rút ra một thanh đoản thương khắc đầy phù chú từ sau lưng, vọt tới trước mặt, ta hô to: "Đừng qua đó, ngươi không biết hắn lợi hại cỡ nào đâu!"

Sào vàng như sao băng lao xuống, rơi xuống đất trong nháy mắt, đất rung núi chuyển, móng ngựa tóe lên một ngọn lửa.

Người nọ cầm đoản thương xông tới, Hoàng Sào thúc ngựa đón đỡ, một đao lướt qua người hắn, thân thể hắn định ở nơi đó, sau đó từ trong thân thể bay ra một đoạn hồn phách, hồn phách lập tức đứt thành hai đoạn, hóa thành khói đen tiêu tán vô tung.

Lớp vỏ trống lưu lại, thân thể mềm nhũn ngã trên mặt đất, một đao hồn phi phách tán, giết người không thấy máu, khiến mọi người tại đây đều kinh ngạc không thôi!

(D: Thương nhân Âm gian ở số 16 bắt đầu tranh nhau xem kết cục trước! Thỉnh mọi người lập tức chú ý tới tác giả uy tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, đến lúc đó chương tiết sẽ tuyên bố miễn phí ở đó, làm phúc lợi. Tương lai còn có thể cập nhật tin tức các nhân vật kinh điển bậc nhất, Giang cá lớn, sơ đẳng thay đổi trình tự.)

Bữa đường thứ hai ngàn năm sáu, quần hùng đấu với Hoàng Sào.

Ta dặn mọi người tuyệt đối không nên nhìn thẳng vào mắt của hoàng sào, cũng đừng để bị đao của hắn chém trúng, lời vừa dứt, Trương Diệu Võ đột nhiên rút kiếm ra chém về phía ta. Lúc đó ta đứng sau hắn, căn bản không kịp tránh, trong lòng lập tức mất hết hy vọng.

Nhưng kiếm của Trương Diệu Võ vẫn lơ lửng ở mũi nhọn của ta, không ngừng run rẩy.

Hắn dùng tay khác ôm đầu, vẻ mặt đau đớn, sau lưng chậm rãi xuất hiện bóng dáng của một nho tướng cổ đại, ánh mắt Trương Diệu Vũ từ từ trở lại bình thường, thở dài: "Tên này mạnh quá, suýt chút nữa thì ta cũng trúng chiêu!"

Ta thở phào nhẹ nhõm, Linh thủ hộ của Trương Diệu Võ là anh hùng Văn Thiên Tường của dân tộc, là anh hùng, văn Thiên Tường một thân Hạo Nhiên Chính Khí, có thể chống cự tất cả tà ma. Trong nháy mắt chiêu của hắn bị trúng chiêu cưỡng ép kéo tỉnh trí của hắn trở về, đến cùng là tộc trưởng, thực sự có chút tài năng.

Nhất Thanh đạo trưởng nói: "Lần này để cho bần đạo trước tiên ra oai phủ đầu tôn tử! Chư tướng Lôi bộ, nghe theo hiệu lệnh của ta!"

Hắn giơ lên một khối Ngũ Lôi lệnh bài do bách mộc điêu khắc thành, quần áo trên người không gió tự bay, trên bầu trời đột nhiên sấm sét vang dội, tia chớp to lớn như roi quật xuống mặt đất. Sào vàng tả xung hữu đột trong tia chớp, hiểm hiểm né tránh, đột nhiên cầm trong tay Cửu Ngục Tồi Hồn Đao ném lên bầu trời.

Đao của hắn bản thân là kim loại, mạnh mẽ đem tia chớp dẫn đi, nhưng đây cũng không phải là mục tiêu chính thức của hắn, thanh đao kia như viên đạn bay thẳng tắp vào tầng mây, dừng lại mấy giây liền rớt xuống, nằm gọn trong tay hắn.

Trên đao vậy mà cắm một tiểu quỷ mặt xanh mỏ nhọn mặc áo giáp, trong miệng không ngừng hộc máu. Sào Hoa đao vung lên, tiểu quỷ rơi trên mặt đất bị móng ngựa giẫm nát bấy, mọi người kinh ngạc nói: "Cái gì, ngay cả Lôi công cũng bị tiêu diệt?"

Tia chớp lập tức đình chỉ, thật ra kẻ giết chết không phải là Lôi Công mà là một con tiểu quỷ Lôi Bộ, bản thân nó cũng là một loại âm linh, chỉ là địa vị tương đối cao. Nó còn chưa cuồng đến mức sát thần diệt phật, trừ phi muốn bị thiên phạt.

Chiêu thức này cũng đủ dọa người rồi, trong thiên hạ không có âm linh nào có thể làm ra được hành động nghịch thiên như vậy!

Trương Diệu Vũ cất cao giọng nói: "Chư vị, sào huyệt này không phải bình thường, cần phải ứng đối cẩn thận!"

Dứt lời, hắn đặt thanh hắc kiếm trước mặt, miệng thì thào niệm chú ngữ, chỉ về phía trước. Vô số kiếm ảnh bắn về phía hoàng sào, tổ chim vàng vung đao chém loạn. Kiếm ảnh binh binh binh bang bang đánh nát, tạo ra một mảnh hoa lửa ở giữa không trung.

Những người còn lại đều tự lấy ra âm vật của mình, vô số vũ khí bay về phía Hoàng Sào, hắn căn bản ngay cả liếc cũng không thèm, chỉ quét đại đao một cái, đao khí trực tiếp đem những âm vật kia đánh rơi.

Dư thế đao khí không giảm, đám người lập tức cúi người, đạo đao khí hình cung kia bay sát đỉnh đầu, ở trên vách núi xa xa chém ra dấu vết hình răng.

Ta tập trung tinh thần ở trong tay huyễn hóa ra một cái roi dài âm khí, cách tầm hơn mười thước cuốn lấy hai cái chân trước của chiến mã, khô lâu chiến mã rầm rầm rơi lả tả trên mặt đất, Trương Diệu Võ kinh hãi nhìn ta nói: "Cửu Lân, ngươi khôi phục thực lực lúc nào vậy?"

Sào vàng lăn một vòng, một bóng người xông tới, chỉ thấy lúc đầu một tay cầm hai thanh kiếm, vừa đi lên đã có hai đạo kiếm khí sắc bén, tổ chim vàng dùng Hồng Phong bọc thân mình, hấp thu hết kiếm khí, đồng thời bổ một đao về phía sơ nhất.

Sơ Nhất Nhất quét qua đỉnh đầu hắn, ngay sau đó một kiếm đâm xuống, hang ổ vàng như có mắt sau lưng, xoay đao chống đỡ Trảm

Tiên Kiếm.

Lúc tam quốc Lữ Bố thiên hạ vô song, mỗi lần hắn ta vừa hiện thân đã có ba, năm tên tướng cùng xông tới đối phó, đối phó với Hoàng Sào cũng chỉ có thể như vậy. Ta và Trương Diệu Vũ một trái một phải xông lên, Trương Diệu Vũ dùng kiếm, ta dùng roi dài âm khí quấy rối từ xa.

Hai người chém ra rất nhiều vết thương trên thân Hoàng Sào, dần dần ta phát hiện một chuyện, tốc độ hồi phục của Hoàng Sào trở nên chậm chạp, nơi này không phải Tỳ Hưu, không có nhiều âm khí để hấp dẫn, hơn nữa hắn bị đả kích không nhỏ ở chỗ Thiên Hồn Miểu, đã có ý nỏ mạnh hết đà.

Nhưng yếu ớt như vậy cũng chỉ là tương đối, hoàng sào lúc trước là một vạn phần mạnh, hiện tại đại khái đã mạnh đến chín ngàn phần!

Sào vàng bị bức bách, nổi giận gầm lên một tiếng, dưới chân chấn khai một đạo khí lưu, chấn động khiến ba người chúng ta kinh hãi. Ta tranh thủ thời gian mặc niệm đạo đức kinh ổn định tâm thần, lấy lại tinh thần phát hiện âm khí trường tiên trong tay như sợi mỳ bị sào huyệt hút vào trong bụng, vết thương trên vai hắn chậm rãi khôi phục.

Sơ Nhất hô: "Cửu Lân, đừng dùng chiêu kia, hắn sẽ hấp thu âm khí của ngươi!"

"Ta cho ngươi hút!"

Ta giơ tay ném ra mấy thanh phi đao do âm khí tạo thành, sào huyệt lại một lần nữa chiếu đơn thu hết, sau khi hút vào trong bụng đột nhiên dùng tay che bụng, thân ảnh bắt đầu chập chờn bất định. Ta âm thầm cười lạnh, trong mấy thanh phi đao kia bao bọc Thiên Địa Vô Cực Trận, hút hài lòng sao?

Ban đầu thừa dịp cơ hội này xông tới, song kiếm trong tay thẳng tắp đâm vào bụng của nó. Hoàng Sào lùi lại một bước, kiếm xuyên ra sau lưng nó, nhưng lúc đầu dùng sức rút ra ngoài nhưng không thể nhúc nhích, một đao của Hoàng Sào bổ xuống đỉnh đầu lúc đầu.

"Ban đầu, mau lui lại!" Ta nôn nóng hô lớn.

Ban đầu chuẩn bị vung kiếm, lại bị hoàng sào bắt lấy cổ tay, mắt thấy hắn sắp bị một đao hai đoạn, đột nhiên một đạo kim quang bao phủ ở trên người hắn, trong kim quang mơ hồ có phạn âm dễ nghe, giống như thiên âm, kim quang kia như là vật hữu hình vậy mà ngăn lưỡi đao của hoàng sào. Chúng ta đồng thời quay đầu, nguyên lai tam trưởng lão ngồi xếp bằng cách đó không xa, thần tình trên mặt uy nghiêm, giống như La Hán hạ phàm, đang không ngừng tụng kinh.

Trương Diệu Vũ xoay người nhảy lên, một kiếm chém về phía đầu lâu của hang ổ. Lúc này song kiếm đang cắm trong lòng Hoàng Sào đột nhiên bắn ra, chuôi kiếm đâm vào ngực thứ nhất, hắn bay ra xa mấy mét, sau lưng chồng chất lớp đất cát cao cao, nôn ra một ngụm máu tươi lớn.

Tổ Hoàng khẽ quấn chiếc áo choàng, bao lấy cả Trương Diệu Vũ, biến thành một quả cầu lớn đỏ tươi bay lên giữa không trung. Phía trên chiếc áo choàng không ngừng nổi lên như một quả mật biển khổng lồ, hai người đang chiến đấu trong áo choàng!

Mọi người thấy ngẩn người, vài tên Đà chủ hô: "Tộc trưởng!" Thất kinh thất thố chạy tới.

Lớp áo choàng dừng lại phải có tới mười giây, Trương Diệu Võ từ bên trong bị bắn ra, đồng thời áo choàng cũng hiện nguyên hình, tổ chim hạ xuống mặt đất, Trương Diệu Vũ đứng không được nửa khắc đã quỳ trên mặt đất, phun ra một ngụm máu lớn, mà Hoàng Sào lại không tổn thương chút nào.

"Lão lừa trọc, ta làm thịt ngươi!"

Hoàng Sào nổi giận gầm lên một tiếng, hai đạo đao khí mờ mịt đánh thẳng đến lão tam sinh, người của hắn đã đuổi theo phía sau đao khí, ta không biết tại sao hắn lại chỉ cần lửa giận lớn như vậy với lão động tam sinh? Việc cấp bách là vội vàng cứu người.

Ta triệu hồi ra quỷ thủ, một đường đuổi theo hoàng sào, nhưng nó chạy quá nhanh, quỷ thủ như một trận thủy triều đen đuổi theo phía sau nó, thật vất vả mới tóm được áo choàng của nó, khiến tốc độ của nó giảm bớt vài phần.

Tam trưởng lão chật vật nhảy sang bên cạnh, hiểm hiểm tránh được đao khí, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai như sét đánh.

"Văn Thiên Tường, lên thân!"

Tiếp theo là giọng nói đầu tiên: "Kiếm tiên Lữ Động Tân, chủ thân!"

Chỉ thấy Trương Diệu Vũ và thủ hộ linh từng người một mang theo, từ hai hướng giết tới. Hoàng Sào xoay người vung đao, bắn ra một tầng đao khí, đầu tiên trực tiếp nhảy lên. Trương Diệu Võ tức thì cắm kiếm vào, trên người nổi lên vòng bảo hộ màu đen, cứng rắn chống đỡ một kích này.

Đao khí nghiêng nghiêng bay xuống phía dưới, mặt đất bị chém trúng ầm ầm nổ tung, tình cảnh giống như võ hiệp phiến lúc trước.

Trong bụi mù chưa tan, hai thân ảnh chớp động di chuyển, chém giết cùng Hoàng Sào khiến người ta nhìn thấy máu thịt sôi sục. Cường cường liên thủ, lúc này có lẽ thật sự có thể đánh bại Hoàng Sào, ta nói với các vị Đà chủ: "Mau bày trận, chúng ta phong ấn hắn!"

Chương thứ hai nghìn năm sáu phong ấn Hoàng Sào.

Các vị Đà chủ lập tức bắt đầu vẽ trận trên mặt đất, mấy người đồng thời vẽ một trận, loại ăn ý này là các nàng tuyệt đối không làm được trận này thuộc về hình công kích, cái trận này cường đại cỡ Hoàng Sào, trực tiếp phong ấn cũng không thực tế, chỉ có thể không ngừng suy yếu hắn, cuối cùng dùng Hấp Hồn Ngẫu của ta phong ấn.

Lúc này Trương Diệu Vũ hét thảm một tiếng, hắn bị đánh ra rất xa, Văn Thiên Tường cũng biến mất, lúc đầu một mình ứng chiến ở nơi đó thế nhưng đã có vẻ hơi vất vả.

"Băng phách thần kiếm!"

Một tiếng õng ẹo vang lên, một bông tuyết men theo mặt đất lan tràn đi qua, đông cứng hai chân của Hoàng Sào. Tầng băng sương kia vẫn luôn lan đến phần eo của gã, thì ra là Sương đang ra tay giúp đỡ.

"Đầu tiên, đổi lấy ta!" Ta nói.

"Các ngươi cẩn thận!"

Sau khi vừa lui ra, ta rút ra trảm quỷ thần song đao, đồng thời sử dụng thần hành ngàn dặm, cảnh sắc bên tai trong nháy mắt biến thành ảo ảnh, ta xông qua đánh một trận lung tung trên người Hoàng Sào, khiến cho tất cả mọi người đều ngẩn người.

Rắc một tiếng, mai băng trên người Hoàng Sào nứt ra, ông ta bổ ta một đao. Ta dùng một động tác xinh đẹp trượt qua lưỡi đao của ông ta, lạnh lùng ra lệnh: "Lại đóng băng!"

"Băng phách thần kiếm!"

Lần này nửa người Hoàng Sào bị đông cứng, trong mấy giây ta xuyên tới xuyên lui mười mấy lần, lại chém hắn mười mấy đao.

Năm lần bảy lượt như thế, ta cảm giác rõ ràng âm khí trên người

Hoàng Sào đã yếu bớt không ít, nói không chừng có thể trực tiếp tiêu diệt hắn thì sao? Kết quả là khi ta lại một lần nữa xông tới, đột nhiên Hoàng Sào tránh thoát băng xác, một phát bóp lấy cổ họng của ta giơ lên cao.

"Cửu Lân!"

Sơ Nhất lập tức xông tới cứu ta, Hoàng Sào một tay vung đao đối phó hắn, ta đã bị bóp đến nghẹt thở. Lãnh Như Sương và Trương Diệu Võ đồng thời vây quanh, sào huyệt vàng không thể không thả ta ra, sau khi rơi xuống đất ta cũng không lui lại, mà nhân cơ hội một đao chém đứt một cánh tay của hắn.

Hang ổ vàng phát ra một trận rên rỉ, bốn thanh kiếm đồng thời cắm vào thân thể hắn, nhưng mà một giây sau, mỗi người đều bị một cánh tay đánh cho trở về.

Chúng ta ném về bốn phương tám hướng, cảnh tượng vừa rồi xảy ra quá đột ngột, định thần nhìn lại, cảnh tượng trước mắt khiến ta trợn mắt há hốc mồm! Sau lưng Hoàng Sào vậy mà mọc ra hai cánh tay tráng kiện, áo choàng màu đỏ phất phơ như lửa sau lưng, tựa như A Tu La trong truyền thuyết vậy.

"Trên đời này không ai có thể giết được ta!"

Hắn nghiến răng nghiến lợi quát, trước tiên xông về phía Lãnh Như Sương, sáu cánh tay thêm một cây đao, giết đến lạnh như sương không chịu nổi, kêu thảm một tiếng bay ra ngoài.

Trương Diệu Võ dùng chân đạp trên mặt đất một cái, đột nhiên cát bay đá chạy, vô số tượng đá bắn về phía hoàng sào, tổ vàng dùng sáu cánh tay bảo vệ thân thể, chỗ bị đánh trúng liền là một cái động, chớp mắt đã khôi phục.

Đầu tiên nói: "Hoàng Sào sắp xong đời!"

Ta không có ý gì lạ, hắn giải thích: "Hắn mặc dù có bộ dạng như vậy, nhưng tiêu hao nhiều hơn, ở đây lại không có âm khí để bổ sung..."

Ta mừng rỡ một trận, xem ra đại chiến bánh xe của chúng ta đã phát huy tác dụng.

Mấy vị Đà chủ hô: "Các vị, dẫn Hoàng Sào tới đây!"

Hóa ra đại trận đã chuẩn bị sẵn sàng. Vài tên Đà chủ ngồi bên ngoài đại trận, đang chờ phát động. Trương Diệu Vũ liếc mắt ra hiệu với chúng ta, chúng ta đi lên thay phiên bắt chuyện với sào huyệt này. Thấy vậy thì thu lại, cố ý chọc giận hắn.

Hoàng Sào cuồng hống một tiếng, tiêu hao chiến đấu liên tục đã khiến hắn lực bất tòng tâm, bị ép thu hồi A Tu La tạo hình, trên người dâng lên một đoàn hắc khí, sau đó một thớt khô lâu chiến mã từ trong đất chui ra, hắn cưỡi ở phía trên đuổi theo chúng ta.

"Rút lui!" Trương Diệu Vũ hô lớn, ném kiếm đi, giẫm lên nó mà bay.

Ta thật sự chưa mắng ra một câu thô tục, tốc độ cái thuyền này cũng quá nhanh, để chúng ta ở lại đây cắt chỗ này làm cỏ sao?

Cũng may ta có thần hành ngàn dặm, mang theo một cơn gió nhanh như chớp giật, không ngờ lại bỏ Trương Diệu Vũ ở phía sau. Khi chúng ta chạy đến phía sau trận, vài tên Đà chủ bắt đầu niệm chú, ta lo lắng hỏi: "Trận này có thể làm được không?"

Trương Diệu Võ nói: "Đây là đại trận Thông Thiên để đối phó với âm linh mạnh nhất, không có âm linh nào có thể xông trận thành công!"

Trong lòng ta tự nhủ, đối thủ chính là hang ổ vàng, ngay cả Lôi Thần cũng có thể chém chết Ma Vương tuyệt thế kia.

Khi tổ vàng tiếp cận, vài tên đà chủ đồng thanh thì thầm: "Thông Thiên đại trận, thiên pháp thiên tượng địa! Hàng ma tru tà, thần uy cái thế."

Trên đại trận đột nhiên sinh ra tia chớp liệt hỏa, khô lâu chiến mã dưới khố vàng đột nhiên hóa thành tro bụi, thân thể hắn bị nổ chỉ còn lại bộ xương, nhưng là nháy mắt lại phục hồi như cũ. Hắn không ngừng bị giết, không ngừng sống lại, ánh lửa biến ảo chiếu rọi gương mặt kinh ngạc của mỗi người.

Hắn không ngờ từng bước từng bước đi về phía một vị Đà chủ. Người nọ biết rõ nguy hiểm tới gần, nhưng trong thời khắc này tuyệt đối không thể đứng lên được.

Sào vàng dữ tợn chém ra một đạo đao khí, cái sau không kịp kêu lên một tiếng nào, hồn phách liền từ trong thân thể bay ra, ở giữa không trung vỡ thành hai mảnh, thân thể ngã trên mặt đất.

Trương Diệu Võ trừng to mắt, đại trận bắt đầu chập chờn. Hắn lập tức cắm kiếm xuống, ngồi xuống thay thế tên đà chủ kia niệm chú.

Sào vàng từng bước từng bước, như đang ở trong biển lửa gian nan bôn ba, hướng một vị Đà chủ khác đi đến. Ta hô một tiếng: "Biết pháp thuật cùng tiến!"

Sau đó chúng ta ném tất cả linh phù trên người hắn đi như không cần tiền. Mới đầu dùng kiếm khí trảm tiên, lạnh như sương chém ra băng tinh. Tam trưởng lão tiếp nhận niệm châu của hòa thượng Hắc Tâm, sau đó dùng kinh văn gia trì ném về phía hoàng sào.

Ánh lửa đủ mọi màu sắc bay loạn trong đại trận, mỗi một bước đi của Hoàng Sào đều gian nan như bị đỉnh núi đè. Hắn đã bị đánh đến không thành hình người, đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, mây đen trên bầu trời vậy mà bắt đầu hình vòng xoáy xoay quanh, vô số âm khí hội tụ tới.

"Không tốt!" Nhất Thanh đạo hét lớn: "Hắn triệu hoán bảy trăm vạn ác quỷ còn lại đến đây."

Trên trán tất cả mọi người đều thấm mồ hôi lạnh, nếu như ở chỗ này không phong ấn được tổ vàng, chúng ta đều sẽ chết. Lúc này Hấp Hồn Ngẫu bắt đầu hút Hoàng Sào vào bên trong, ta mừng rỡ một trận, thành công rồi!

Thế nhưng khi thân thể Hoàng Sào bị hút đến một nửa, vậy mà hắn dùng tay chống mặt đất, khó khăn chui ra ngoài, giận dữ hét: "Đám sâu kiến các ngươi, muốn đánh bại Hoàng Sào ta, kiếp sau đi."

Ầm ầm một tiếng, đại trận sụp đổ, kể cả mấy người Trương Diệu Vũ ở bên trong bị phản phệ, bắn ra ngoài, thổ huyết không thôi.

Nửa người của Hoàng Sào đã chui ra khỏi Hấp Hồn Ngẫu, mặc cho chúng ta tấn công thế nào cũng đều không có hiệu quả, ta không thể làm gì được, chuẩn bị triệu hoán Âm Linh trợ trận, ấn tay ta xuống nói: "Không được, trước mắt một chút âm khí cũng không thể hấp thu được!"

"A di đà phật!"

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bầu trời truyền đến một tiếng phật hiệu vang dội, chỉ thấy một đạo phật quang bao phủ trên người Hoàng Sào, bao phủ Hoàng Sào vào trong đó. Sào vàng hét to, ta nghe rõ một câu, hắn đang mắng Long Thanh Thu bán đứng hắn, đồng thời hai tay không ngừng ném ra đao khí, chỉ bị Phật Quang trói ở bên trong, không đả thương được người xung quanh.

Dưới sự trợ giúp của Tam trưởng lão, cuối cùng Hoàng Sào cũng bị thu vào Hấp Hồn Ngẫu, ta kinh ngạc không thôi, quả thực không thể tin được đây là sự thật, chúng ta vậy mà phong ấn được Hoàng Sào!

Trương Diệu Võ tới cảm kích nói: "Đại sư, lần này may mà có ngươi, nếu không tất cả chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn."

Tam trưởng lão và chưởng nói: "Đây không phải công lao của một mình ta, nếu không phải mọi người đồng tâm hiệp lực, tuyệt đối không có khả năng phong ấn Tu La Ác Quỷ này!"

Đầu tiên ngửa mặt lên trời, mây đen trên đỉnh đầu quay cuồng, trong đó mơ hồ có thể thấy một số bóng dáng, khung cảnh kia như ngày tận thế hàng lâm: "Các vị, bảy trăm vạn ác quỷ sắp tới rồi."

Trương Diệu Vũ cao giọng nói: "Đến đúng lúc lắm, chúng ta tất công một trận, khiến chúng nó trốn không thoát đâu!"

(D: Thương nhân Âm gian ở số 16 bắt đầu tranh nhau xem kết cục trước! Thỉnh mọi người lập tức chú ý tới tác giả uy tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, đến lúc đó chương tiết sẽ tuyên bố miễn phí ở đó, làm phúc lợi. Tương lai còn có thể cập nhật tin tức các nhân vật kinh điển bậc nhất, Giang cá lớn, sơ đẳng thay đổi trình tự.)

Bức thứ hai nghìn năm trăm sáu, đều kịch biến...

Kế tiếp là một cuộc khổ chiến gian nan, khi chúng ta phong ấn toàn bộ bảy trăm vạn ác quỷ, tất cả mọi người mệt mỏi sức cùng lực kiệt, mây đen trên đầu dần tản ra, lúc này đã khuya.

Ta mệt đến mức nằm trên mặt đất không muốn cử động, Trương Diệu Võ gọi mọi người dựng lửa trại lên, bằng không qua đêm ở trong sơn cốc sẽ bị đông chết. Sau khi cháy lên, người của Trương gia lấy ra một ít đồ ăn nướng, tuy mùi thịt nướng rất thơm, nhưng ta không thể mang thức ăn lên, một bình rượu ở giữa mọi người truyền đến, ta nhận lấy một ngụm nước ấm nóng rát, tiến vào trong bụng, cảm giác thoải mái không ít.

Trương Diệu Vũ nói trước mắt Long Thanh Thu đã là một mình cô độc, hắn sẽ khai thông quốc gia, mau chóng giúp ta khôi phục trong sạch, lời nói lộ ra bên ngoài ý tứ, hy vọng từ nay về sau ta chính thức tiếp quản Trương gia Giang Bắc, ta tự nhiên là nhã nhặn từ chối, ta định rời khỏi giang hồ.

Trương Diệu Vũ hỏi tính toán sau này của mỗi người? Ba trưởng lão vẫn là tiếp tục ở Thiếu Lâm, tìm hiểu thiền lý, một thanh đạo trưởng trở về Hoàng Nê Quan của hắn, Vương Bặc Nhi kéo tay của hắn nói: "Trương ca, lần này đại nạn không chết, chúng ta cũng phải ăn một bữa cơm chứ."

Ta khó xử nói: "Chuyện này, ta trở về xin chỉ thị của tháng mới, nàng đồng ý là được."

Vương Bật Nhi giơ phấn quyền: "Ngươi...ngươi muốn chọc ta tức chết à! Doãn tỷ có đồng ý không?"

Mới đầu đã cắt ngang lời nói của chúng ta, nói: "Các vị, sự tình trước mắt còn chưa thể coi là thật sự kết thúc, Long Thanh Thu còn sống!"

Trương Diệu Võ nói: "Chẳng phải hắn bị các ngươi đánh trọng thương sao? Hơn nữa phiên thiên ấn lại bị hủy, một mình hắn còn có thể gây ra sóng gió lớn bao nhiêu?"

"Long Thanh Thu không phải ai khác, lần này hắn có thể đem Hoàng Sào thả ra, nếu như lần sau, hắn đem Xi Vưu thả ra thì sao?" Nam nhân lo lắng lạnh lùng nói.

Mọi người nghe xong, thần sắc lập tức nghiêm túc hẳn lên, Trương Diệu Võ trầm ngâm trong chốc lát rồi gật đầu nói: "Đạo trưởng vừa nói rất có lý, chúng ta tuyệt đối không thể phớt lờ!"

Tam trưởng lão nói: "Theo ý lão nạp, hay là trước tiên đem hoàng sào bị phong ấn đưa đến Tỳ Hưu xử trí thỏa đáng, Long Thanh Thu xảo trá đa đoan như vậy, hoàng sào bị phong ấn như vậy, có âm mưu của hắn hay không đây? Cần phải cẩn thận mới đúng."

Mọi người đều đồng ý đề nghị Tam trưởng lão, Hoàng Sào đang ở trong lòng ta, nguy hiểm giống như trúng bom.

Chúng ta ngày mai chuẩn bị lên đường đi Vụ Đô, một thanh đạo trưởng lại dự định cáo từ, lại khuyên ta rửa tay gác kiếm rồi có nên đi Hoàng Nê Quan tu hành hay không, nói gốc rễ của ta không tầm thường, sự mất đi của mọi người thật đáng tiếc.

Ta cười nói: "Đạo trưởng, ý tốt của người ta ta xin nhận. Nhưng người nhà ta phải chiếu cố, về sau chỉ muốn nhàn vân dã hạc tiêu diêu tự tại."

Sáng sớm hôm sau, bọn ta làm vài phần mộ cho những người đã chết mất, những thi thể còn lại cũng không có chỉ có thể xây một cái mộ áo, sau đó rời khỏi Hành Sơn. Bầu trời bên ngoài đã trong veo, vừa mở điện thoại di động ra xem, khí trời khác thường ở các nơi cũng không còn nữa, một lần nữa đắm chìm dưới ánh mặt trời, tâm tình của ta rất tốt.

Bởi vì trong khoảng thời gian này giao thông có chút trắc trở, thời tiết bình thường tương đối nhanh chóng xuất hiện một giai đoạn giao thông cao nhất, vé phi cơ, xe lửa, cũng không mua được, đành phải đặt một chiếc máy bay lớn.

Tâm tình mọi người đều đặc biệt thoải mái, Vương Mật Nhi đoạn đường này đều đang nói với ta chuyện thú vị mấy năm nay, nói đến một nửa, phía sau đột nhiên có người ho nặng nề một tiếng: "Nữ nhân nào đó, chính là không biết điểm này, lải nhải với phu nhân có chồng nuôi không ngớt còn ra thể thống gì."

Ta quay đầu nhìn lại, dĩ nhiên là một Thanh đạo trưởng, ta hỏi hắn sao lại không đi nữa, hắn thở dài nói: "Không yên tâm về các ngươi, đưa Phật đến tây đi!"

Mấy ngày sau, khi chúng ta tới huyện Thành Phong, sau khi tiến vào huyện Phong, phát hiện nơi này đã khôi phục bình thường, cảm thấy mừng rỡ, đám người Ma tôn tự mình hiện thân cảm tạ chúng ta, cũng nhận lấy con rối hút hồn.

Ma tôn nói: "Chư vị lực ngăn cơn sóng dữ, Lam cũng nợ các ngươi một ân tình lớn, các vị ở đây về sau có bất cứ chuyện gì, chỉ cần tới đây tìm chúng ta, chúng ta nhất định sẽ ra tay giúp đỡ!"

Mọi người vui mừng, trên tay Ma Tôn có không ít âm vật cấp bậc truyền thuyết, tùy tiện lấy được một món cũng có thể cười ngạo thiên hạ.

Ta nói: "Ta có một thỉnh cầu nho nhỏ."

"Mời nói!" Ma tôn mỉm cười nhìn ta.

Ta móc ra hồ lô bằng băng ngọc, tin tức về cái đuôi ngọc hoàn toàn không có, ta vô cùng lo lắng cho nàng.

Ma tôn dùng ngón tay điểm nhẹ lên trên một cái, băng ngọc hồ lô tỏa ra một tia sáng, nàng lắc đầu nói: "Hồ lô này và linh sủng của ngươi đã hoàn toàn bị chặt đứt, ta không tìm thấy nàng, ngươi có đồ vật trên người nàng không?"

Ta đang ở trong túi áo lục lọi một hồi, đáng tiếc chính là cái lông cáo kia làm mất đi, hết sức tiếc nuối. Ma Tôn an ủi ta không sao, nàng sẽ cố hết sức tìm lại Ngọc Vĩ.

Mấy người chúng ta ngủ lại trong Huyên Đô một đêm, sáng sớm hôm sau, Vương Bặc Nhi đẩy cửa tiến vào nói: "Trương ca, bên ngoài xảy ra chuyện rồi!"

"Cái gì?"

Ta theo nàng ra ngoài, tất cả mọi người đều đứng bên ngoài khách sạn, trên đường có rất nhiều tiểu quỷ đeo cờ trắng chạy tới chạy lui rất nhanh. Ta không hiểu ý nghĩa, Trương Diệu Võ kinh ngạc nói: "Đây chẳng lẽ là tiểu quỷ báo tang trong truyền thuyết!"

"Báo tang? Báo tang cho ai?" Ta hỏi.

"Còn có thể là ai nữa, chỉ có thể là Ma tôn, Yêu Hoàng còn có phán quan." Trương Diệu Võ biến sắc: "Không được rồi, mau đi xem xem!"

Bọn ta vội vã chạy tới quảng trường giao dịch, ba vị đại lão ở đại điện chỉ có thể truyền tống vào, người ngoài căn bản không tìm thấy cửa vào, Vương Lung Nhi chỉ lên trên: "Các ngươi xem!"

Trên đỉnh cột đá giao dịch ở bốn phía quảng trường có ba pho tượng, là của ba vị đại lão kia, nhưng mà pho tượng của Yêu Hoàng cùng phán quan đã đứt ngang, pho tượng của Ma tôn cũng từ giữa nứt ra một khe hở. Ba người bọn họ đều là tồn tại siêu việt vô thượng Thần cấp, nhưng cũng không phải là tồn tại bất tử, một khi qua đời hoặc là thụ thương, ba pho tượng này sẽ phản ứng như thực tế.

Hiển nhiên Ma tôn vẫn còn sống, Trương Diệu Võ nghi ngờ nói: "Chẳng lẽ Ma tôn giết hai người hắn?"

"Điều này sao có thể?" Nhất Thanh đạo trưởng nói: "Ba người bọn họ đều là trọng thần Âm Ti, vì sao phải tự giết lẫn nhau."

"Trừ cái này ra, còn có khả năng nào khác không? Liệu có phải Ma tôn muốn độc chiếm tám trăm vạn ác quỷ không?"

"Hoang đường!" Nhất Thanh đạo trưởng nói.

Ta cảm thấy còn có một loại khả năng khác nữa, chợt từ bỏ, điều này có thể sao? Cho dù Long Thanh Thu có mạnh mẽ đến mấy, cũng chỉ là phàm nhân bình thường, hắn thật sự có thể giết Thần ư?

Việc Yêu Hoàng và Phán Quan chết ở đây đã gây ra phản ứng dây chuyền, Lam cũng vậy mà cũng bị đóng lại, mọi người chúng ta đều không thể rời khỏi. Cả ngày nay mọi người đều như kiến bò trên chảo nóng vội vã chạy loạn, Địa Phủ vừa mới đại thương nguyên khí, đang thu dọn cục diện rối rắm, không biết phải đợi bao nhiêu thiên tài mới phái Âm sai tới điều tra việc này.

Lúc màn đêm buông xuống ta đột nhiên nghe thấy một âm thanh gọi ta: "Cửu Lân! Cửu Lân! Mau đi theo ta!"

Ta kinh ngạc một hồi, đây là giọng của gia gia, ta tìm cái cớ rời khỏi khách sạn, bóng dáng của gia gia ung dung xuất hiện trên đường. Ông vẫy vẫy tay với ta, ta đuổi theo ông, mãi cho đến khi ra ngoài chợ, xung quanh mây mù mờ mịt, xa xa là Vong Tình Xuyên.

Thân ảnh gia gia ẩn hiện trong sương mù, ta đột nhiên có ảo giác, gia gia trước mắt có phải là giả không? Chẳng lẽ hung thủ thật sự là Ma Tôn, nếu như là nàng, bịa đặt ảo ảnh của một gia gia lừa ta ra quả thực dễ như trở bàn tay.

Nghĩ tới đây, ta dừng bước chuẩn bị trở về, gia gia phất tay nói: "Còn ngây ra đó làm gì, qua đây với ta!"

"Gia gia, người làm ra vẻ thần bí như vậy làm gì, có chuyện gì báo mộng cho con không được sao?" Nói.

"Nhóc con, Côn Bằng đã phát sinh kịch biến, có một số việc ta phải nói cho cháu biết lúc này mới được." Ông nói.

"Còn có thể xảy ra kịch biến gì nữa? Hoàng Sào cũng đã bị phong ấn rồi sao?" Ta nói.

"Hoàng Sào vốn không tính là gì, giết chết Yêu Hoàng và phán quan mới thật sự là tồn tại khủng bố, nhanh đuổi theo ta, ta dẫn ngươi đi gặp một người." Gia gia không ngừng thúc giục.

Chúng ta xuyên qua một tầng sương mù, ở trên một tảng đá lớn bên cạnh Vong Tình Xuyên, Ma Tôn ngồi ở đó, dáng vẻ của nàng vô cùng tiều tụy, tóc tai bù xù, trên mặt không có chút màu máu, ánh mắt u oán, bóng dáng đặt trên mặt đất cũng vô cùng mờ nhạt.

Trên tay của nàng đang nâng một cái đầu, là đầu của Yêu Hoàng, máu tươi đã thấm vào váy của nàng.

Ta kinh hãi một trận, quả nhiên là nàng đã giết phán quan và Yêu Hoàng, hiện tại lại muốn diệt trừ từng người một!

Đệ tử Trương Cửu Lân số mệnh thứ năm ngàn năm sáu.

Nghĩ tới đây ta liền chuẩn bị chạy trốn. Cho dù hiện tại ma tôn trọng thương thế nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa. Ả muốn miểu sát dễ như trở bàn tay. Ta ở đây liều mạng với ả không có bất kỳ ý nghĩa gì, chi bằng cứ trở về thông báo cho mọi người.

Ma tôn như nhìn thấu tâm tư của ta, chán chường nói: "Ngươi đừng sợ, bọn họ không phải ta giết."

"Vậy vì sao ngươi lại..." Ta liếc nhìn Yêu Hoàng đầu đẫm máu.

Nàng ta cầm đầu Yêu Hoàng lên, ánh mắt có chút quyến luyến: "Ta với Yêu Hoàng trước kia là phu thê, chỉ có điều sau này vào tiên tịch không thể có danh phận phu thê. Ta liều mạng đoạt lại đầu của hắn chính là mang về an táng Minh Điện."

Nàng nói với ta chuyện xảy ra đêm đó, gian đại điện ba người bọn họ thay phiên nhau đảm nhiệm việc thay phiên nhau, lúc một người giám sát Diêm Đô, hai người khác liền rơi vào trạng thái ngủ say. Đêm đó nàng nghe thấy một ít động tĩnh, chạy ra ngoài xem xét phán quan đã bị giết rồi. Một tên hắc y nhân đang giao chiến với Yêu Hoàng, nàng chuẩn bị trợ trận. Yêu Hoàng lại bảo nàng mau chóng chạy, chỉ trong chốc lát, Yêu Hoàng đã bị Hắc Y Nhân thần bí ngắt đầu.

Ma tôn đoạt được đầu Yêu Hoàng dốc sức liều mạng chạy ra, sau lưng vẫn bị đánh một chưởng. Sau đó phân tích đối phương hẳn là một người sống, trước đó lão đã đánh lén phán quan, hút khô toàn bộ tu vi phán quan, cộng thêm bản thân lão tu hành không tầm thường, mới có thể dễ dàng đánh bại Yêu Hoàng! Có thể đoán tu vi Yêu Hoàng cũng bị hút khô rồi, tu vi của hai người cộng lại đã ba nghìn bốn trăm năm.

"Người sống?" Ta kinh ngạc nói: "Nhưng người sống trong Vụ Đô chỉ có mấy người chúng ta thôi."

"Không sai, hung thủ ngay trong đám người các ngươi, hơn nữa ngày đó ta hứa hẹn, các ngươi có bất kỳ thỉnh cầu gì cũng có thể tới tìm chúng ta, mỗi người các ngươi đều có một cơ hội tự do ra vào đại điện., Đối thủ chính là lợi dụng cơ hội này đánh lén phán quan và yêu hoàng." Ma tôn giải thích: "Hiện tại ta nguyên khí đại thương, cần khôi phục một đoạn thời gian rất dài. Ta thỉnh cầu ngươi giúp ta tìm ra hung thủ. Tu vi hiện tại của người này đã tiếp cận Đế cấp vô thượng của Diêm La Vương Quân, tuyệt đối đừng đánh rắn động cỏ..."

"Ta hỏi: "Vì sao ngươi độc chiếm tin tưởng ta?"

"Bởi vì chỉ có ngươi là không thể nào làm ra loại chuyện này!"

Một mực không có gia gia mở miệng nói: "Cửu Lân, lần này bọn ta gọi ngươi tới đây, kỳ thật còn có một chút chuyện quan trọng muốn nói với ngươi."

"Chuyện trọng yếu gì?" Ta hỏi.

"Ngươi cứ quản ta là gia gia đi. Thật ra ta cũng không phải gia gia ruột của ngươi." Gia gia trầm mặc hồi lâu mới cắn răng nói.

"Cái gì?" Ta cực kỳ hoảng sợ: "Lời của Nê đạo nhân là thật..."

"Chính xác trăm phần trăm." Ông đáp.

"Vậy cha mẹ ruột ta là ai?"

Ta ở trong não cứu hết tất cả những người tuổi tương đương với cha mẹ ta, Trương Diệu Võ, thậm chí mới nhất... không thể máu chó như vậy chứ!

Gia gia xua tay: "Ngươi chậm rãi nghe ta nói, việc này nói ra dài dòng lắm rồi, còn phải nói từ rất lâu trước đây."

Lại nói Long Tuyền sơn trang có lịch sử lâu đời, thời kỳ thương mại cũng đã xuất hiện. Lúc đầu bọn họ chỉ là tín đồ của Long Nguyên Tôn, nhưng khi đến thời đại thiên hạ đại loạn của Đông Hán, Long Tuyền sơn trang mới thật sự đắc chí. Người trong loạn thế không thể nắm giữ vận mệnh của mình., Càng thêm nguyện ý tin tưởng Quỷ Thần, Long Tuyền sơn trang mượn chuyện này làm giàu, tỷ như Trương Giác thời Tam Quốc vung tay hô, khởi xướng

Hoàng Cân khởi nghĩa. Tư Mã Ý túc trí đa mưu, cướp đi cơ nghiệp Ngụy Quốc, nghe đồn hai người này đều mượn nhờ lực lượng âm vật.

Thế lực Long Tuyền sơn trang càng lúc càng lớn, hơn nữa ánh mắt bọn họ luôn rất chuẩn, luôn liên thủ với gia tộc mạnh mẽ nhất lúc đó! Sau đó bọn họ dần dần không còn thỏa mãn với tiền tài nữa, cũng không muốn phục vụ thay người đứng phía sau màn, mà là hi vọng bản thân có thể nắm giữ quyền hành thiên hạ.

Vì vậy đến thời kì Nam Bắc triều càng loạn hơn, bọn họ bắt đầu lợi dụng âm vật khống chế vô số đại thần võ tướng, ý đồ phá vỡ Bắc Chu vương quốc lúc đó!

Bởi vì cái gọi là vật cực tất phản, âm mưu của Long Tuyền sơn trang rất nhanh bị Vũ Hoàng Đế Bắc Chu Vũ Văn Tường phát hiện! Lúc ấy toàn triều văn võ đã biến thành con rối của Long Tuyền sơn trang, Vũ Văn Tường chuẩn bị sử dụng một nhóm nhân sĩ chính đạo trong giang hồ, bao gồm cả một số thương nhân âm vật để cho bản thân sử dụng.

Trong đó có một vị đạo sĩ trẻ tuổi kinh diễm tuyệt luân là Trương Mặc Nhất, là gia chủ đời thứ nhất của Trương gia Giang Bắc, Vũ Văn Miểu tự mình đi mời hắn xuống núi, toàn quyền ủy thác hắn diệt trừ Long Tuyền sơn trang.

Kế tiếp là chuyện Quang Vũ Diệt Phật mà mọi người đều biết, nhưng ý đồ chân thực của Vũ Văn Tường không phải diệt Phật diệt đạo, Phật Đạo chính là ngụy trang của Long Tuyền Sơn Trang đối ngoại, lúc đó phàm là thánh địa Phật giáo có thể gọi ra tên đều là cứ điểm của bọn họ, người tu hành chân chính lại bị ép ẩn độn núi rừng.

Sau khi tiến hành huyết chiến mấy năm dài đằng đẵng, thế lực Long Tuyền sơn trang dần dần bị chèn ép xuống. Cuối cùng Trương Mặc và trang chủ Long Tuyền sơn trang hiện tại đang triển khai một trận quyết đấu sinh tử Tề Vân Sơn!

Tuy rằng đã giết được trang chủ Long Tuyền sơn trang, nhưng Trương Mặc nhất cũng đang hấp hối. Y bấm tay tính toán ra số lượng khí tức Long Tuyền sơn trang chưa hết, mấy ngàn năm sau chắc chắn ngóc đầu trở lại, vì vậy y nghe theo bố trí của trời cao, hóa thành đứa con số, chờ đợi cơ hội chuyển thế.

Từ nay về sau Long Tuyền Sơn Trang bị ép phải chui xuống lòng đất, kéo dài hơi tàn cả ngàn năm, mãi đến khi thế hệ này mới khôi phục nguyên khí. Long Thanh Thu chính là vị trang chủ chuyển thế từ Bắc Châu, chẳng những tu vi vô địch thiên hạ mà còn có vô số thất sát mệnh, nhất định sẽ khôi phục lại ký ức tranh bá thiên hạ.

Ba mươi năm trước hắn đi bái phỏng thần toán đệ nhất thiên hạ, thỉnh giáo đại nghiệp Long Tuyền sơn trang thành công ngày nào? Thần toán kia bấm ngón tay tính toán, nói cho hắn biết vĩnh viễn sẽ không thành công, bởi vì trời cao sẽ giáng xuống một mệnh số đệ tử, hủy diệt tất cả những gì hắn khổ tâm kinh doanh.

Long Thanh Thu ép hỏi ra sinh nhật của đứa con số mệnh kia. Sau đó dùng Phiên Thiên ấn giết thần toán, khắp thế giới tìm kiếm đứa bé sinh ra ngày đó!

Vị thần toán kia thật ra là hảo hữu chí giao của gia gia và Trương Mặc, từ lâu y đã tính ra trong mệnh của mình có kiếp số này, cho nên trước khi Long Thanh Thu tìm tới cửa, y đã nói cho gia gia biết chuyện này, nói cho y biết một năm nào đó, trước khi có một đứa bé được sinh ra ở cửa hàng cổ thư, người đó chính là chuyển thế của Trương Mặc, cũng chính là Kỳ Lân Khắc tinh trong số mệnh mà Long Thanh Thu định trước.

Gia gia khuyên hắn trốn một chút, thần toán sầu thảm cười một tiếng, nói là chuyện vận mệnh số mệnh đã định, không thể tránh được. Huống hồ cả đời hắn tiết lộ thiên cơ quá nhiều, cho tới nay chịu đủ loại bệnh tẩm bổ, lần này là ông trời muốn thu hắn, chẳng qua là mượn Long Thanh Thu làm trợ thủ mà thôi.

Sau đó, gia gia quả nhiên phát hiện trên trời giống như có một con Hỏa Kỳ Lân hạ xuống, sau đó lập tức rơi xuống một đứa trẻ con, đứa bé đó chính là ta, lúc đó gia gia bắt ta về nuôi lớn.

(Chú ý tác giả tên là Vi Tín hiệu công chúng: Đạo môn lão Cửu, hồi phục kết cục trước, vượt lên trước công bố đại kết cục của thương nhân Âm gian! Sau đó còn có thể đổi mới hoàn mỹ thu quan ngoại ngoại, bao gồm một tổ hợp Cửu Lân sơ khai, lịch sử bi tình nổi tiếng tám phương, tình tương tư vân vân, cuối ngọc, có thể quan tâm, các bằng hữu không chú ý chỉ có thể chậm rãi chờ kết cục thôi! Bởi vì mạng lưới ngày mai nối đuôi nhau hơn một ngày rồi.)

Ta sinh ra không cha không mẹ, khi còn bé gặp gỡ cha mẹ, kỳ thật đều là diễn viên mấy lần được ông nội thuê đến. Ta luôn sinh hoạt trong lời nói dối mà ông nội bịa đặt, cho rằng mình là người bình thường. Sau đó được ông ấy dẫn dắt trở thành thương nhân âm vật, Vĩnh Linh Giới kỳ thật cũng là âm vật thiếp thân của Trương Mặc nhất năm đó, rơi vào trong tay ta cũng có thể nói là người bùn cũng sắp xếp.

Gia gia khổ tâm tìm cách che dấu hồi lâu, cuối cùng vẫn bị Long Thanh Thu phát hiện. Năm đó Long Thanh Thu cưỡng ép Trương gia giao đứa nhỏ này ra, nếu không sẽ đuổi tận giết tuyệt Trương gia.

Gia gia thật sự không còn cách nào khác, cuối cùng phải trải qua thương lượng, hi sinh đứa con trai Trương Diệu Võ để mạo danh đỉnh thế, cuối cùng đã lừa gạt được Long Thanh Thu, đổi lấy vài năm hòa bình.

Người biết được việc này chỉ có tám phương danh động, bọn họ một mực ở ngoài sáng trong tối giúp đỡ ta, người thường hy sinh là người thường khó có thể tưởng tượng.

Tất cả những điều này chỉ là bởi vì, hy vọng duy nhất đánh bại Long Thanh Thu!

Hạng thứ hai ngàn năm trăm bảy, có ai mới là gian tế?

Nghe xong tất cả, nội tâm ta bị trùng kích không nhỏ, đột nhiên biết được, ta là ai chuyển thế, phải hoàn thành số mệnh cuối cùng. Nói thật, ta hoàn toàn không có chút tự hào cùng cao hứng nào, chỉ muốn mắng chửi Nê đạo nhân vì sao không sớm nói cho ta biết?

Ta thật sự có chút hận ông nội đã bịt kín cổ cho tới giờ, nhưng nhìn khuôn mặt hiền lành của nó, muốn hận lại không hận nổi.

Hai người đều biết hiện giờ con rất khiếp sợ, yên lặng chờ con tiêu hóa tất cả những thứ này, cuối cùng nước mắt chảy ròng ròng xuống từ trong mắt con: "Gia gia, vì sao ông lại nói với con chuyện đến tận bây giờ?"

Gia gia thở dài một tiếng: "Vẫn luôn giấu cháu, ta rất áy náy, nhưng hài tử à, chỉ khi trời sắp đến nước này mới có thể nói cho cháu biết, đây đều là lời dặn dò của Nê đạo nhân."

Ma tôn nói: "Ngươi cảm thấy trong thiên hạ ai có năng lực giết chết phán quan và Yêu Hoàng?"

"Ngươi nói là Long Thanh Thu?" Ta đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy, hiện tại rất có khả năng hắn trà trộn vào trong đám người các ngươi, muốn oán trách chuyện chúng ta đã qua rồi nói sau! Quyết chiến cuối cùng của ngươi cùng với Long Thanh Thu sắp sửa vang dội rồi." Ma tôn nói.

Ta nói: "Gia gia, con sẽ không trách người đâu, mặc kệ nói thế nào, là người nuôi nấng con, người vĩnh viễn là gia gia của con!"

Gia gia đi tới xoa đầu con: "Đứa nhỏ ngoan, đứa bé ngoan!"

Ma tôn run run quần áo màu đỏ nói: "Trương Cửu Lân, sứ mệnh cứu vớt Tỳ Hưu giao cho ngươi, bây giờ chúng ta phải về Địa Phủ phong ấn Hoàng Sào."

Ta khẽ gật đầu: "Ta sẽ cố gắng hết sức."

Bóng dáng hai người chậm rãi biến mất, ta đột nhiên phát hiện phía sau đứng một người, quay đầu nhìn lại là mùng một, hắn không biết lúc nào xuất hiện, đối thoại vừa rồi lại nghe thấy bao nhiêu?

Hắn nói với ta: "Cuối cùng ngươi cũng biết mọi chân tướng rồi đấy, sứ mệnh danh chấn bát phương chính là bảo vệ ngươi, mãi tới khi trải qua trận hạo kiếp này xong mới thôi.

Quân tử một lời hứa nặng ngàn vàng, chúng ta vẫn luôn thực hiện chức trách này, cho dù chiến đấu đến binh lính cuối cùng."

Ta thở dài một tiếng: "Đừng nói nữa, trở về đi!"

Ta tốn rất lâu mới bình phục tâm tình, sứ mạng Ma Tôn giao cho ta cũng không biết nên xuống tay từ nơi nào? Người cùng đến trừ ta, sơ nhất, Vương Bặc Nhi, lạnh như sương, Trương Diệu Võ, Nhất Thanh đạo trưởng, Tam Sinh lão, còn có một ít can tướng của Trương gia, đại khái mười mấy người, sau khi trong lòng có nghi kỵ, nhìn không ai giống ai cả.

Ta thả ra một ít âm linh giám thị mọi người, nhưng vẫn không nhìn ra cái gì khác thường, làm ta tâm phiền ý lạnh.

Những ngày này Lam đã bị bịt kín, Địa Phủ chậm chạp không phái người đi xử lý việc này, tất cả mọi người đều nôn nóng không thôi, người bên ngoài không vào được, toàn bộ Lam đặc biệt tiêu điều, Quỷ Thương cũng không ra bày sạp.

Đúng lúc này xảy ra một việc, thi thể Niệm Sở bị tìm thấy trong một cái hố đất ở ngoài chợ! Sau khi nghe được tin tức, ta liền chạy đến xem xét, người nằm trong hố quả nhiên là nàng, sắc mặt nàng tái nhợt, râu quai nón cũng không ở dương gian, không có hạt giống, người chết cũng sẽ không mục nát, cho nên không cách nào kết luận chết đi bao lâu.

Đầu của ta ông một tiếng, nếu Niệm Sở ở chỗ này, thì ngọc đuôi đi đâu mất rồi! Chẳng lẽ nàng cũng chết rồi sao?

Trương Diệu Võ trước kia chưa từng thấy qua niệm sở, chỉ coi như một cô bé bình thường. Nói một câu đáng tiếc, vỗ vỗ bả vai của ta nói: "Về khách sạn đi."

Ta lập tức nóng máu xông lên não, xua tay của hắn ra, hướng về phía tất cả mọi người quát: "Long Thanh Thu, lăn ra đây cho ta."

Mọi người kinh ngạc nhìn nhau, thấy rõ đạo trưởng nói: "Hậu sinh, ngươi uống nhầm thuốc rồi à? Long Thanh Thu sao có thể ở chỗ này?"

Ta đem chuyện Ma Tôn nói cho ta biết kể tỉ mỉ, mọi người kinh hãi, sau khi trở lại khách sạn, mỗi người đều giữ yên lặng. Hòa thượng Hắc Tâm là người đầu tiên đứng ra, vỗ vỗ cái bụng to: "Ta nói trước, ta khẳng định không phải, nếu Long Thanh Thu giả trang thành ta, cái bụng này cũng giả dạng không được đúng chứ?"

Trương Diệu Võ nói: "Nói miệng không có bằng chứng, tối hôm đó ai có thể chứng minh được mình vẫn luôn ở trong khách sạn, ai là trong sạch, những người còn lại sẽ bị nghi ngờ."

Mọi người ồn ào tranh luận, trên thực tế ai cũng không thể chứng minh được mình đang ngủ tại khách sạn. Bởi vì lúc ấy chúng ta vừa mới phong ấn sào huyệt, tinh thần thư thái, hơn nữa cả đêm đều đang ngủ, khách sạn lại không có ảnh hưởng gì.

Bởi vì chuyện của đuôi ngọc ta vốn đã tâm phiền ý loạn, bị bọn họ làm ầm ĩ càng thêm phiền toái, đứng lên trở về phòng.

Ta thử các loại cách để gọi Ngọc Vĩ về, nhưng đều không có hiệu quả, lúc đêm khuya, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Cửa ra nhìn là Vương Yến Nhi, ta hỏi nàng tới tìm ta làm gì, Vương Đằng Nhi thở dài một tiếng: "Ta vừa mới thấy Nhất Thanh đạo trưởng đi ra ngoài!"

"Đã khuya như vậy thì nó định đi đâu?" Ta hỏi.

"Trương ca, chẳng lẽ ngươi không chú ý tới một việc sao? Ngày đó lão đạo nói muốn trở về trong quan, về sau nửa đường lại lên xe của chúng ta, không biết có khả năng..."

Ta giật mình một cái, Vương San Nhi phân tích rất có đạo lý, thế là mặc quần áo kêu lên mùng một, ba người chúng ta cùng nhau ra khỏi khách sạn.

Chử Đô âm trầm quỷ dị, chúng ta tận lực ép thấp tiếng bước chân, xa xa nhìn thấy một bóng người, Vương Bật Nhi chỉ nói: "Hắn ở đó!"

"Đừng đánh rắn động cỏ, xem hắn muốn làm gì." Ta nhỏ giọng nói.

Chỉ thấy Nhất Thanh đạo trưởng lấy từ trong tay áo ra một cái xẻng nhỏ, bắt đầu đào đất, đào một hồi ôm một người từ trong đất ra. Ta kinh ngạc một hồi, đó là thi thể Niệm Sở!

Ngôi mộ này là do Quỷ Tướng Đô chôn cất, một Thanh đạo trưởng đêm khuya đến đào mộ hai loại khả năng. Một loại là hắn có sở thích không thể cho người khác biết, loại kia là hắn chính là Long Thanh Thu, muốn mang cháu gái mình đi an táng một lần nữa. Dù sao thi thể chôn cất cũng đã ngàn năm không mục rữa, không coi là chân chính nhập thổ vi an.

Một Thanh đạo trưởng dọn thi thể ra xong, ngồi xuống bắt đầu niệm chú, ta nghe không rõ hắn đang niệm cái gì, lúc này Vương Bát Lung Nhi giẫm lên một nhánh cây, phát ra tiếng vang thanh thúy. Thanh âm của đạo trưởng lén lén lút quay đầu lại nhìn xung quanh một cái, đột nhiên co cẳng bỏ chạy.

"Đuổi theo!" Ta hô to.

Bọn ta vọt ra, một Thanh đạo trưởng chạy rất nhanh trong màn đêm, ta lấy ra châm vô hình đâm một cái vào đùi hắn. Hắn kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, sau đó ta xông qua tóm lấy hắn, hung tợn nói: "Long Thanh Thu, ta xem ngươi còn ẩn giấu đến khi nào."

"Tại sao lại là các ngươi?" Nhất Thanh đạo lớn lên kinh hãi.

Ta nghĩ hắn nhất định là mang mặt nạ da người, lấy tay sờ sờ trên gương mặt hắn, nhưng thủy chung không tìm được khe hở kia, một thanh đạo trưởng không kiên nhẫn mở tay của ta ra: "Ngươi náo loạn đủ chưa."

Gã mới nói: "Hắn không phải!"

"Ngươi chắc chứ?" Ta hỏi.

"Chắc chắn! Nếu như hắn là Long Thanh Thu, thì ta sẽ không để mặc cho ngươi nhục nhã như vậy." Nụ cười khổ vừa rồi nói.

"Đám người không có lương tâm, ta có lòng tốt giúp ngươi tìm tiểu hồ ly, ngươi lại hoài nghi ta là Long Thanh Thu." Nói xong, một Thanh đạo trưởng đẩy ta ra.

"Cái gì, ngươi đang tìm Vĩ Ngọc à?" Ta kinh ngạc hỏi.

Nguyên lai thừa dịp nửa đêm hắn tới đào móc thi thể Sở, thi triển Tầm Hồn Quyết trong Ngũ Lôi Thiên Tâm Chính Pháp giúp ta tìm Vĩ Ngọc, mặc dù Niệm Sở không phải thân thể củ ngọc vốn có, nhưng đuôi ngọc dù sao cũng ở bên trong đó, lưu lại một tia vết tích.

Đêm khuya, sau lưng đột nhiên xuất hiện ba người, hắn lúc đó bị dọa choáng váng, không chút nghĩ ngợi liền cướp đường chạy như điên.

Ta hỏi vì sao hắn không gọi ta, Nhất Thanh đạo trưởng gãi đầu nói: "Tầm Hồn quyết thuộc về Quỷ đạo, ta là danh môn chính phái, sợ bị mất mặt trước ngươi."

"Tìm thấy chưa?" Ta hỏi.

"Hình như ta cảm nhận được một chút khí tức của nàng, nhưng mà cảm thấy rất yếu ớt..." Nhất Thanh đạo trưởng nhắm mắt cảm ứng nói.

Vừa dứt lời, một ngọn lửa đã đến gần, thì ra là đám người Trương Diệu Võ, bọn họ thấy bốn người chúng ta biến mất vào đêm khuya, sợ chúng ta gặp chuyện không may nên liền phóng hỏa tới tìm kiếm.

Đang chuẩn bị trở về khách điếm, ta đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu nhỏ: "Ách ca ca..."

"Đuổi ngọc!" Ta hướng về phía bóng tối cất tiếng hô to: "Là ngươi sao?"

"Tầm Hồn quyết thành công rồi?" Nhất Thanh đạo mừng rỡ nói.

Ta hô nửa ngày, cổ họng cũng đã khàn, nhưng lại không có trả lời, ta không tin âm thanh vừa rồi là ảo giác, hỏi một Thanh đạo trưởng có biện pháp nào tìm về được nàng, hắn cũng bó tay không có cách nào.

Ban đầu nói: "Nếu thực sự không dùng được chiêu hồn trận thử xem."

"Được!"

Bọn ta bố trí một cái chiêu hồn trận đơn giản, ta không có vật gì trên người đuôi ngọc, liền đem băng ngọc hồ lô đặt ở giữa trận, sau đó ngồi xuống niệm chú, những người còn lại giúp ta gọi tên của người kia.

Gọi nửa ngày, Trương Diệu Võ không kiên nhẫn nói: "Linh sủng của ngươi đại khái là không tìm về được, nếu không đợi sau khi ra ngoài ta sẽ thay ngươi làm cái tốt hơn."

Nhất thời ta nổi nóng, giận dữ hét: "Đo Vĩ Ngọc cũng không phải là linh sủng, mà là thân nhân của ta!"

"Ách ca ca, nghe ca nói như huynh vui vẻ!"

Một thanh âm yếu ớt nói, chúng ta quay đầu nhìn vào trong trận, chỉ thấy Ngọc đuôi nằm đó, phiêu hốt bất định, khắp nơi trên người đều là lỗ máu...

(DOP: cuối ngọc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cửu Lân báo thù Long Thanh Thu như thế nào? Kịch tình khẩn trương như thế nào có thể bỏ qua. hoan nghênh chú ý đến danh hiệu công công công cộng uy tín: Đạo Môn lão Cửu, hồi phục kết cục, ngươi có thể so với người khác chiếm trước người khác xem đoạn sau, cho đến tận kết cục lớn mới thôi. Kinh hỉ không ngoài ý muốn? Lão Cửu ở trong công cộng chờ các đồng bọn.)

Chương thứ hai nghìn năm sáu gặp lại, Ngọc Vĩ!

"Đuổi ngọc!"

Nhìn thấy Ngọc Vĩ, nước mắt của ta lập tức trào ra, xông tới muốn ôm lấy nàng, nhưng thân ảnh của nàng run lên, bàn tay của ta lại từ trong thân thể của nàng trực tiếp xuyên qua.

Trong lòng ta hoảng hốt, cho rằng Ngọc Vĩ đã chết, mới giải thích: "Đỉnh ngọc cảm ứng được chiêu hồn trận này, dùng pháp thuật tạo ra một ảo ảnh, chân thân của nàng đại khái bị nhốt lại rồi."

"Ngươi ở đâu, mau nói cho ta biết, ta lập tức đi cứu ngươi!" Ta nói.

"Cây... Cây..." Ngọc đuôi khó khăn nói xong, liền biến mất không thấy.

Ta phát động tất cả mọi người tìm kiếm trong rừng cây phụ cận, tìm nhanh hai giờ, Vương Yến Nhi hô to: "Trương ca, tìm được rồi!"

Ta vội vàng chạy tới, phát hiện khuôn mặt trắng bệch đang mỉm cười trong hốc cây đại thụ kia. Ta tiếp nhận cây đuốc trên tay một người bên cạnh soi vào bên trong, phát hiện trên người nàng đã bị đinh hơn mười cây đinh thép, máu gần như sắp cạn khô.

Hóa ra lần trước lúc ở Vụ Đô, Long Thanh Thu đã nhận ra vẻ khác thường của Niệm Sở, không biết dùng biện pháp gì bức Vĩ Ngọc ra. Đại khái hắn cho rằng người Sát Niệm Sở là Vĩ Ngọc, liền dùng mười tám loại cực hình tra tấn ả ta, bảo ả ta chậm rãi chết đi, Vĩ Ngọc đúng là dựa vào một ý niệm muốn gặp ta lần cuối cùng, đau khổ chèo chống cho đến bây giờ.

Tâm niệm đã qua, khí tức đuôi ngọc yếu ớt kêu ra một tiếng "Hỏa ca ca", mí mắt chậm rãi khép lại.

"Đừng chết! Vĩ Ngọc, đừng chết!" Ta bi phẫn mà hô to, dùng đao cắt lấy tĩnh mạch của mình, nâng cằm nàng ta lên, máu tươi trút vào miệng nàng ta. Dương khí tinh huyết làm nàng tạm thời tỉnh lại một chút, nhưng ta trong lòng rõ ràng, bị thương thành như vậy, nàng ta đã không có khả năng sống sót...

Ta phẫn nộ đến mức muốn một quyền nện gãy thân cây, nhưng vẫn cố nén lại, dùng tay run rẩy chậm rãi bóc lớp vỏ cây ra. Mỗi khi từ trên thân ngọc đuôi rút ra một cái đinh thép, nhìn bộ dạng thống khổ của nàng, lòng ta đều đang nhỏ máu!

Cuối cùng ta mang Ngọc Vĩ bị thương đầy mình ra ngoài, những người còn lại làm thành một vòng, trầm mặc nhìn một màn này.

Ngọc Vĩ ngọc mấp máy đôi môi, lẩm bẩm nói: "Ách ca ca..."

"Ta ở đây!"

Âm thanh của ta đã bị điều đi, giờ phút này tim ta như bị đao cắt, lại cố nén nước mắt, sợ nghe không rõ lời cuối cùng của nàng.

"Gần một chút..."

Ta đưa mặt qua, nàng dùng khí nhược ti thanh âm nói: "Muội rất nhớ... Chờ khi lớn lên... trở nên xinh đẹp... Vậy gả cho muội... Tuy rằng ta biết là không có khả năng."

Nghe đến đó, ta nước mắt như suối, nghẹn ngào nói: "Đừng chết mà, xin ngươi đó!"

Ngọc đuôi ngọc vuốt ve nước mắt trên mặt ta, vừa cười vừa nói: "Có thể... thân thân ta không... Cuối cùng..."

"Được, ta đồng ý với ngươi!"

Ta từ từ cúi người, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của nàng một cái, vĩ ngọc ở bên tai ta lặng lẽ nói một câu: "Tam trưởng lão chính là đại bại hoại!" Sau đó thân thể của nàng đột nhiên mất đi trọng lượng, biến thành một hạt tròn phát sáng chậm rãi phiêu tán đến bầu trời đêm.

Trong đầu ta ông lên một tiếng, lão tam sinh lại là Long Thanh Thu?

Các loại suy nghĩ loạn bay loạn trong đầu ta, sao có thể là hắn được? Vì cứu chúng ta thiếu chút nữa bị vạn quỷ phệ thể, hắn còn tự tay phong ấn sào huyệt này giúp chúng ta, hơn nữa Hắc Tâm hòa thượng còn nhận ra hắn.

Không đúng!

Dường như có một giọng nói khác trong đầu ta, Hắc Tâm hòa thượng chỉ là nghe qua thanh âm của hắn, nhưng chưa từng thấy hình dáng của hắn. Hắn chính là Long Thanh Thu, là hắn giết Tam Sinh Lão sau đó giả mạo, bởi vì chưa bao giờ có người thấy qua tướng mạo chân thật của Long Thanh Thu.

Lúc mà Hoàng Sào bị phong ấn đột nhiên mắng một câu Long Thanh Thu bán đứng hắn, chính là vì hắn biết thân phận thật sự của Tam trưởng lão! Hoàng Sào và tám trăm vạn ác quỷ chỉ là thủ đoạn mà hắn tin tưởng chúng ta, mục đích chính là thừa cơ hút khô Yêu Hoàng cùng phán quan ngàn năm.

Hắn là Long Thanh Thu!

Hắn là Long Thanh Thu!

Ta muốn làm thịt hắn!

Ta chìm đắm trong chấn động và bi ai cực lớn, mãi đến khi bị thanh âm của Trương Diệu Võ đánh thức: "Cửu Lân, lúc linh sủng của ngươi chết đã nói gì với ngươi?"

"Nàng nói cho ta biết hung thủ là ai." Ta đáp.

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người vẻ mặt đại biến, Trương Diệu Võ hỏi: "Người kia có ở giữa chúng ta không?"

Lau nước mắt, đứng dậy, ánh mắt băng lãnh xẹt qua từng khuôn mặt từng khuôn mặt từng người khiếp sợ: "Long Thanh Thu đang ở ngay giữa chúng ta!" Cuối cùng ánh mắt của ta dừng lại trên mặt hòa thượng Hắc Tâm, chỉ tay một cái: "Chính là hắn!"

Người chung quanh hòa thượng Hắc Tâm đột nhiên tản ra, dồn dập móc ra vũ khí. Vẻ mặt của hòa thượng Hắc Tâm như bị tát một cái như đất: "Đừng đùa với quốc gia quốc gia có được không?

Nếu ta là Long Thanh Thu, vậy sơ là Ngọc Hoàng Đại Đế rồi."

Ta chậm rãi bước về phía hắn: "Long Thanh Thu, ngươi đừng giả vờ nữa, ta đã nhìn thấu toàn bộ âm mưu của ngươi rồi."

"Này này, rốt cuộc ngươi đang làm cái gì?"

Trương Diệu Võ nhắc nhở ta: "Cửu Lân, đừng quá gần hắn."

Hắc Tâm hòa thượng gấp đến độ giậm chân: "Ta đã nói ta không phải!"

Khi ta đi ngang qua bên cạnh lão tam trưởng, đột nhiên rút ra Trảm Quỷ Thần một đao cắt đứt cổ họng của mình, một đòn bất ngờ này làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người. Yết hầu của lão tam trưởng bị chém thành một lỗ thật sâu, nhưng một giọt máu cũng không chảy, hắn mỉm cười, chậm rãi dùng ngón trỏ lau vết thương, vết thương tự động khép lại.

"Hay quá, hay lắm, hay cho chiêu thức minh tu sạn đạo ám độ Trần Thương, ngay cả lão phu cũng thiếu chút nữa bị ngươi lừa gạt."

Ta hô to: "Chạy ra, hắn mới thật sự là Long Thanh Thu!"

Tất cả mọi người lập tức lui về phía sau, lão tam trưởng kéo mảnh niệm châu trên cổ xuống, vỡ tan tành, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lùng. Mỗi người đều vô cùng khiếp sợ, khiếp sợ nhất chính là lão hòa thượng Hắc Tâm: "Ngươi làm sao làm lão tam trưởng lão vậy?"

"Tự nhiên là giết chết!" Âm điệu của hắn đột nhiên biến đổi, thanh âm kia mặc dù có thể nghe ra là thanh âm của Long Thanh Thu, lại giống như rất nhiều loại âm thanh hỗn hợp cùng một chỗ, Long Thanh Thu trước mắt đã thoát thai hoán cốt: "Thật ra vốn ta hy vọng Hoàng Sào có thể cướp lấy Thiên Hồn Côn Bằng.", Thu được lực lượng áp đảo Diêm La, đáng tiếc gia hỏa này không có lòng tranh giành, ta liền dứt khoát xem hắn như một quân cờ ném đi, vẫn là để lão phu tự tay tới diệt trừ các ngươi tương đối yên tâm!"

Trương Diệu Võ mắng: "Long Thanh Thu, ngươi trăm phương ngàn kế làm đến mức này, biến thành một kẻ cô độc, cường đại hơn nữa thì có ý nghĩa gì?"

Long Thanh Thu cười lạnh một tiếng: "Nếu năm xưa ngươi ngoan ngoãn giao tên nhóc đó cho ta, ta đã chẳng có ngày hôm nay rồi." Nói tới đây, ánh mắt của hắn dời qua người ta.

Trương Diệu Võ trào phúng: "Hóa ra người như ngươi còn sợ số mệnh?"

"Lão phu từng sợ số mệnh, nhưng hiện tại không tin, bởi vì lão phu đã có được thực lực nghịch thiên đổi mệnh! Trương Cửu Lân, nạp mạng đi!" Long Thanh Thu hét lớn một tiếng.

"Mơ tưởng!" Trương Diệu Võ đâm tới một kiếm, Long Thanh Thu run lên tăng bào, căn bản không thấy rõ động tác của hắn, Trương Diệu Võ liền kêu thảm một tiếng bay đi thật xa.

Ngay sau đó, trong tay áo Long Thanh Thu cuốn lên một cỗ vòng xoáy âm khí, như vòi rồng hút ta qua. Ta bị cái lực lượng vô hình kia túm kéo về phía trước vài bước, cuối cùng kéo thân thể ngửa về phía sau thành bốn mươi lăm độ, ý đồ ổn định, nhưng vẫn bị hút tới.

Tăng nhân của hắn ta dưới tay áo lộ ra một cái móng vuốt như xương trắng, muốn móc ra trái tim của ta!

Lúc này, trên đỉnh đầu đột nhiên xẹt qua một cái bóng, lúc đầu mượn lực nhảy từ giữa không trung một kiếm chém về phía hắn, Long Thanh Thu đưa tay lên, một cỗ lực lượng vô hình đẩy sơ khai ra ngoài.

Nhớ tới trước khi Vĩ Ngọc chết chịu đủ tra tấn, ta lập tức giận không kềm được, song đao song song, đâm về phía chỗ yếu hại của Long Thanh Thu.

"Trương Cửu Lân, trong mắt ta hiện tại, ngươi chẳng khác gì con sâu cái kiến cả!"

Một chưởng của hắn đánh vào trên ngực ta, xương sườn lập tức gãy mười mấy cây, sau đó thân thể của ta "Vù" một tiếng bay ra rất xa, đụng vào một gốc cây, trong nháy mắt trên đầu rơi xuống một trận mưa lá rụng. Vạn Linh Giới nhanh chóng phóng xuất ra một âm linh chịu thương tổn thay ta, xương sườn bị gãy cũng liên kết tốt lại, chỉ có điều thân thể vẫn mơ hồ đau đớn.

Trương Diệu Võ đứng dậy, miệng đầy máu hô to: "Bây giờ hắn không có Thiên ấn, mọi người lên sóng vai nhau!"

"Ai nói lão phu không có phiên thiên ấn." Long Thanh Thu cười lạnh giơ tay phải lên, đất đá xung quanh chậm rãi hội tụ vào lòng bàn tay, tạo thành một phiên thiên ấn.

Hắn ném Phiên Thiên ấn lên giữa không trung, lập tức âm phong nổi lên, thổi tới lá cây hoa tác hưởng, tiếng hô uy hiếp của Long Thanh Thu vang vọng bầu trời đêm: "Ai muốn chết đầu tiên?"

(Bỏ: Bởi vì nguyên nhân trang mô, không thể khiến cho mọi người xem kết cục trước, lão Cửu rất áy náy! Nhưng lão Cửu đã cố gắng, là đám fan đảo. Để bồi thường cho mọi người, lão Cửu hiện quyết định việc thương nhân Âm gian mỗi ngày được thay đổi gấp đôi, dự tính hai, ba ngày nữa là có thể kết cục. Mặt khác lão Cửu sẽ viết lại một kết cục thật sự viên mãn., Phát ra tên công chúng uy tín: Đạo Môn lão Cửu, kết cục này ta sẽ cho danh tiếng tám phương phục sinh toàn bộ, để Trương Cửu Lân cả đời này không hối tiếc! Kết cục này không thu phí, là ân tình của người ái mộ báo đáp truy thư ba năm, bởi vì có các ngươi, mới có huy hoàng của thương nhân Âm gian.)

Đạo trưởng số hai nghìn năm sáu chín đang chiến tử.

Ta đứng ra nói: "Long Thanh Thu, ngươi muốn giết chỉ có một mình ta, bắn về phía ta đi!"

Long Thanh Thu cười điên cuồng không ngừng: "Trương Cửu Lân, ngươi sớm có gan như vậy, ta có thể tha cho đám người này không chết, hiện tại ta cũng muốn để ngươi nếm thử mùi vị đã mất đi tất cả!"

Phiên Thiên Ấn đang bay giữa không trung lại bay thẳng về phía sơ, lúc đầu hơi kinh hãi, quăng Trảm Tiên Kiếm và bát diện hán kiếm lên trên, hai thanh kiếm trình lên hình chữ "Tám" mạnh mẽ chống đỡ Phiên Thiên Ấn. Chỉ là lực lượng của Phiên Thiên Ấn quá mức bá đạo, song kiếm bị từng tấc từng tấc ép xuống, trên trán sơ khai rất nhanh mồ hôi lạnh, từ phía sau phóng ra âm linh cầm song kiếm mạnh mẽ chống đỡ.

"Băng phách thần kiếm!"

Một tiếng õng ẹo, lạnh như sương bay lên hướng Long Thanh Thu chém ra một kiếm, nhưng mà Băng Tinh còn chưa đánh tới, nàng đã bị bóp cổ họng nhấc lên giữa không trung.

Mọi người kinh ngạc, Long Thanh Thu làm thế nào di chuyển đến trước mặt nàng trong nháy mắt vậy?

Nhìn chăm chú, không ngờ hai tên Long Thanh Thu xuất hiện. Ảo ảnh nơi cổ lạnh như sương chỉ là ảo ảnh. Ảo ảnh này còn cường đại hơn so với phân thân Thu Phong Trảm.

Ta tế ra Vô Hình châm, ở trên huyễn ảnh của hắn xuyên thẳng qua, nhưng căn bản vô hiệu, trước mắt phải cứu người chỉ có thể công kích bản thể Long Thanh Thu.

Trương Diệu Võ cũng nghĩ đến một chỗ với ta. Chúng ta đồng thời xông về phía Long Thanh Thu, Long Thanh Thu lại phân ra một cái ảo ảnh khác công kích Trương Diệu Vũ. Ta nhân cơ hội vọt tới trước mặt hắn, sử dụng Âm Dương đao pháp. Long Thanh Thu chắp tay sau lưng nhẹ nhàng lui về phía sau, lưỡi đao thậm chí còn không chạm được đến góc áo của hắn ta.

"Ta muốn ngươi chết một lần cuối cùng, nhìn những người xung quanh ngươi từng người vì ngươi mà chết!" Long Thanh Thu cười to nói.

"Ngươi phúc đi!"

Phân Thân ta cũng biết một chiêu này, tâm niệm ta khẽ động, một huyễn ảnh do âm khí tạo thành tách từ trong thân thể ta ra, Long Thanh Thu cũng phân ra một thân, hai phân thân đấu nhau không được mấy hiệp, phân thân của ta đã bị một chưởng đánh nát.

Một hơi phân ra mười mấy phân thân, Long Thanh Thu cũng dùng số lượng tương tự để ứng phó. Trong nháy mắt bản thể đánh bản thể, phân thân chia, bốn phương tám hướng đều là tay chân và lưỡi đao, thật giống như giữa hai người là một trận chiến!

Long Thanh Thu đẩy tới một chưởng, đánh vào trên ngực ta, ta lui lại mấy bước, nôn ra một ngụm máu lớn, nháy mắt tất cả phân thân tan thành mây khói. Ta cắn chặt răng, tiếp tục công kích hắn không muốn sống. Khi đao ta đâm tới sau lưng hắn, hắn vậy mà thuấn di đến sau lưng ta, đạp một cước, ta chật vật quỳ rạp trên mặt đất, bị hắn giật tóc từ phía sau.

"Mở mắt ra nhìn xem, Trương Cửu Lân, bằng hữu của ngươi sắp chết rồi!"

Ban đầu đã sắp chống đỡ hết nổi rồi, đang phun ra một ngụm máu lớn, Phiên Thiên ấn cách đỉnh đầu của hắn chỉ còn mấy công, Lãnh Như Sương bị tóm cổ đến nghẹt thở.

Ta bi phẫn hô to một tiếng, lấy cùi chỏ đảo qua mặt Long Thanh Thu, trong nháy mắt thân thể của hắn tan thành mây khói, sau đó xuất hiện tại chỗ hắn vừa mới đứng, chắp tay sau lưng nói: "Lão phu đã là Thần, ngươi làm sao đánh bại được Thần?"

"Yêu nghiệt, bớt cuồng vọng đi!"

Chỉ thấy một viên kim đan phát ra tia sáng chói mắt bắn nhanh tới, Long Thanh Thu vô thức lấy tay cản lại nhưng không thể ngăn cản. Kim Đan đánh thẳng vào trán y, đánh cho hắn lảo đảo vài bước.

Phiên Thiên ấn trên đỉnh đầu thoáng cái sụp đổ, biến thành đất đá đầy trời, công kích lạnh như sương cùng huyễn ảnh của Trương Diệu Vũ cũng biến mất không thấy gì nữa. Chỉ thấy một Thanh đạo trưởng bấm niệm pháp quyết, thần sắc uy nghiêm, trên người nổi lên thanh quang nhàn nhạt, chòm râu thật dài run run trong gió.

Kim đan của hắn bay vòng quanh Long Thanh Thu, đánh lên người hắn ta rất nhiều lỗ hổng lớn, nhìn thấy Thanh Thu bị trọng thương, tất cả mọi người đều phấn chấn, Trương Diệu Võ hô to: "Cùng tiến lên!"

Đúng lúc này, Long Thanh Thu vậy mà một phát bắt được kim đan, hắn cười như điên: "Xú lão đạo, ngươi phiền to nhất, đi chết đi!"

Hắn hung hăng nắm chặt, kim đan lại bị bóp nát, Nhất Thanh đạo trường cuồng phun một ngụm máu bị đánh bay ra ngoài, ta bi phẫn hô to: "Đạo trưởng!"

Một Thanh đạo trưởng chậm rãi nâng thân thể lên, miệng đầy máu cảm thán nói: "Tiểu tử thúi, ta thật sự là kiếp trước thiếu nợ ngươi..." Sau đó lấy tay chỉ lên bầu trời: "Đại Đạo Vô Danh, Lôi công giúp ta!"

Trong lúc hô lên những lời này, tóc và chòm râu của hắn nháy mắt đã bạc trắng, gương mặt và thái dương thoáng cái đã đầy những nếp nhăn, hắn chính là đang dùng mọi giá của đạo hạnh mình triệu hoán thiên lôi.

Đột nhiên ta nhớ tới chính mồm hắn nói, nơi này là Phong Đô, thiên lôi bổ không đến nơi này, lập tức hô: "Đạo trưởng, đừng liều mạng nữa."

Long Thanh Thu ngửa mặt nhìn trời, thờ ơ hỏi: "Đại Tiên, Thiên Lôi đâu?"

"Lão tử lừa ngươi!"

Nhất Thanh đạo trưởng lại phun ra một ngụm máu lớn, ngã xuống đất, chung quanh đột nhiên gió lạnh mãnh liệt. Ta hướng tay của Nhất Thanh đạo trưởng nhìn thoáng qua, mặc dù ta không rõ ấn pháp Đạo giáo, nhưng hắn kết lại rõ ràng là quỷ ấn.

Vô số Ngưu Đầu Mã Diện từ trong đất chui ra, đem Long Thanh Thu đoàn bao vây nhiều vòng. Từ nơi sâu xa tự có định số, Long Thanh Thu đột nhiên có được thực lực nghịch thiên, Âm Ti tự nhiên sẽ không bỏ qua hắn, Nhất Thanh đạo trưởng chẳng khác nào đem chuyện xảy ra ở đây thông tri Diêm La vương quân.

"Thì ra là thế!" Long Thanh Thu cười nói. Một giây sau, bóng dáng của hắn bị vô số binh khí rơi xuống nhấn chìm, ầm một tiếng, bụi mù tràn ngập.

"Rút! Nhanh rút lui." Trương Diệu Võ hô to.

Ta và sơ nhất một trái một phải dựng lên một thanh đạo trưởng, hoả tốc chạy khỏi nơi đây, rừng cây phía sau trong nháy mắt bị đại đao đầu trâu mặt ngựa san thành bình địa, trong bụi mù một bóng người cuồng tiếu nhảy tới nhảy lui, quần ma quỷ quái vật lộn.

Trở lại khách sạn, chúng ta đem một Thanh đạo trưởng đặt lên trên giường, kim đan bị hủy, hắn đã không còn bao nhiêu thời gian, ta tìm trên người hắn nửa ngày, lấy ra một hạt đan dược lớn nhất muốn cho hắn ăn, thanh lọc xong lại đẩy tay của ta ra nói: "Ta đã là một người chết, không nên lãng phí thứ tốt." Hơi thở hắn yếu ớt, nhưng nói chuyện cũng không bị ảnh hưởng, chỉ là cả người đã già thành tám mươi tuổi lão giả.

Ta đau lòng vô cùng nói: "Đạo trưởng, sao ngươi liều mạng như vậy?"

"Mẹ nó, món nợ ân tình này không dễ trả!" Hắn thở dài một tiếng, giây phút cuối cùng của tính mạng chỉ có một thứ khiến hắn thèm thuồng.

Ta vốn không đồng ý việc hắn đánh, nhưng hắn lại kiên trì một lần nữa, liền lần lượt hỏi một vòng, kiếm bao son trung hoa tốt nhất cho hắn điểm một cái. Đạo trưởng ở dưới ánh mắt bi thiết của một đám đông người chúng ta nhìn chăm chú, thoải mái phun sương mù.

Lúc rút được một nửa thì tay hắn chậm rãi rơi xuống, mí mắt bắt đầu khép lại, ta tiến đến nắm lấy tay của hắn: "Đạo trưởng, đạo trưởng."

"Quen biết ngươi thật là không may!"

Nói xong, một thanh đạo trưởng cười khúc khích, tay cầm của ta trở nên nặng nề, chậm rãi mất đi nhiệt độ.

Nước mắt của ta không kìm được chảy xuống: "Ngươi mỗi lần đều như vậy, ngoài miệng đều nói những lời khó nghe, nhưng vẫn giúp ta mãi, ngươi nợ ta đã sớm trả hết nợ, kiếp sau ta nợ ngươi cũng không trả hết được."

Trương Diệu Võ nói với ta: "Cửu Lân, cố gắng nén bi thương."

Ta lau khô nước mắt, kiên quyết nói: "Ngày mai ta đi một mình đối phó Long Thanh Thu!"

Trương Diệu Võ từ chối: "Ngươi đừng có si ngốc, hiện tại thực lực của hắn đã nghịch thiên, một mình ngươi chỉ là chịu chết!"

Ta nói: "Tộc trưởng, gia gia đã nói hết thảy cho ta biết, cảm ơn các ngươi trước nay đã làm việc cho ta, cho dù ta sống hay chết, nếu như số mệnh đã do ta đánh bại Long Thanh Thu, như vậy một mình ta với mọi người cùng đi có khác biệt gì đâu? Long Thanh Thu nợ ta quá nhiều mạng sống, hiện tại lại nợ hai cái, ta đã không muốn lại nhìn thấy người bên cạnh hi sinh nữa."

Chương thứ hai nghìn rưỡi, cách chiến cuối cùng.

Mỗi ta nói như thế nào thì Trương Diệu Võ chính là không đồng ý cho ta đi đơn đao tham dự hội nghị, đêm đã khuya, nhưng tất cả mọi người đều không ngủ, ngồi trong đại sảnh buồn bực hút tẩu thuốc, không nói một lời.

Ta nửa đường về trong phòng, dùng điện thoại cho tháng mới và bình thường ghi lại một đoạn di ngôn, nói xong tự mình động tình rơi lệ, Vương Lộc Nhi đột nhiên chạy đến tìm ta, hỏi ta đang làm gì?

Ta lau nước mắt, rút tấm nợ cho nàng: "Mangng Nhi, nhờ ngươi một chuyện, nếu ta xảy ra chuyện gì giao tấm thẻ này cho Doãn Tân Nguyệt."

Vương Bật Nhi chộp lấy, bẻ thành hai nửa, hung hăng mắng: "Ngươi dám chết, ta liền vận dụng lực lượng của tứ đại gia tộc, để bọn họ cô nhi quả phụ không qua được với võ hán!"

"Ngươi làm như vậy thú vị sao?" Ta cười khổ.

"Ngươi có ý tứ mà, luôn đem chết đi sống lại, làm ra bộ dáng rất sợ hãi, ngươi có suy nghĩ đến cảm thụ của người khác không?" Nói xong, Vương Bặc Nhi đột nhiên khóc, nhào vào trong ngực ta: "Trương ca, ta tình nguyện cả đời ghen tị với ngươi và Doãn tỷ, cũng không muốn hàng năm đi tảo mộ cho ngươi, đừng chết được không?"

Ta cắn chặt môi, không biết trả lời như thế nào mới tốt, lúc này đột nhiên có người hô lên: "Mau lại đây!"

Ta tưởng là Long Thanh Thu giết tới, cùng Vương Loan Nhi vội vàng xuống lầu. Tất cả mọi người đều chen ở trong gian phòng mà đạo trưởng qua đời, một người thề son sắt nói: "Ta vẫn luôn canh chừng cửa, tuyệt đối không có người ra vào."

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

Đẩy đám người ra nhìn, trên giường chỉ còn lại một bộ quần áo đạo trưởng, thi thể của hắn không thấy đâu, hơn nữa quần áo còn duy trì mặc trên người, cài dây thắt lưng, thứ tự trong ngoài không loạn chút nào.

Ban đầu thở dài nói: "Đạo trưởng hóa rồi."

Mọi người kinh ngạc, đây là lời giải thích duy nhất mà bọn họ nói tới, đây cũng coi như là một loại quy tụ tốt nhất đối với Nhất Thanh đạo trưởng! Thiên Đạo Chiêu Chiêu, mọi việc mà ông trời đã làm cả đời này đều bị nhìn thấy trong mắt, sau khi chết rốt cuộc cũng vũ hóa thành tiên, trở thành thần linh của Đạo giáo.

Đột nhiên ta nghĩ đến đuôi ngọc, đáng tiếc ngay cả hồn phách của nàng cũng tiêu tán, trong lòng lại bi ai.

Mọi người tản đi, chỉ có mình ta còn đứng ngẩn người ở đó, Trương Diệu Vũ khuyên nhủ: "Nghỉ ngơi một chút đi."

Ta nói: "Đợi lát nữa, chúng ta thương lượng kế hoạch đánh bại Long Thanh Thu trước đã!"

Ánh mắt Trương Diệu Võ sáng ngời, hỏi ta có ý kiến gì, ta nói: "Không có đầu mối, Long Thanh Thu thật quá cường đại, chúng ta không thể lại chạy loạn như vậy nữa, ít nhất cũng phải chuẩn bị tâm lý."

"Ngươi nói rất có lý, ta đi triệu tập tất cả mọi người!" Trương Diệu Võ gật đầu một hồi.

Vài phút sau, chúng ta tập hợp trong đại sảnh, đầu tiên phân tích thực lực Long Thanh Thu một chút. Phiên Thiên ấn mặc dù bị hủy nhưng hắn đã đạt cảnh giới nhân ấn hợp nhất từ lâu, có thể dùng đồ vật trong hiện thực tạo ra một phiên thiên ấn. Nhưng mà phiên Thiên ấn giả có thể đánh nát.

Linh lực của hắn gần như là vô cùng vô tận, hơn nữa còn có thể biến ảo tùy tâm, nhưng vẫn sẽ chết.

Hắn sử dụng nghịch mệnh đại pháp, giết hắn một lần không đủ, muốn nhiều lần giết hắn, theo ta trước đó quan sát, sau lưng hắn bay lên ba mươi âm linh, đều là thụ thương thay hắn.

Mặt khác, Long Thanh Thu là cấp Đế Vô Đế, bất luận kẻ nào đơn đả độc đấu cũng không phải là đối thủ, trừ phi là Nê đạo nhân nhúng tay vào, nhưng đừng nói là Thổ đạo nhân Côn Lôn sơn đã cho thấy mình không thể nào làm nhiễu loạn quỹ tích của Vận Mệnh nữa.

Phân tích đến đây, mọi người đều cảm thấy tuyệt vọng, Long Thanh Thu về mặt lý luận gần như không có khả năng chiến thắng. Nhưng dù sao hắn cũng là người, hơn nữa mỗi lần Phiên Thiên ấn chỉ có thể khống chế một cái, ta nghĩ ra một kế hoạch, so với kế hoạch tác chiến chẳng bằng nói là kế hoạch bảo mệnh.

Tu vi mấy vị Đà chủ tinh thâm. Nếu như bất kỳ người nào trong chúng ta bị phiên thiên ấn khóa chặt, liền do các Đà chủ hợp lực ngăn cản, ngăn cản phiên Thiên Ấn cũng có thể tranh thủ cho những người còn lại một khoảng thời gian nhất định.

Mà những cao thủ Trương gia lần lượt kéo theo máu chó đen đi hắt hắn, khiến pháp thuật của hắn mất đi hiệu lực.

Ta, lúc đầu cùng Trương Diệu Võ là chủ lực công thành, ba người đối phó một người, ta sẽ cố gắng hết sức ngăn chặn phân thân của Long Thanh Thu, Lãnh Như Sương ở phía sau dùng Băng Phách thần kiếm đông lạnh Long Thanh Thu, ngàn vạn lần đừng tới đây nhúng tay.

Mặt khác ta còn có một kiện đồ vật, là chiếc mũ đỏ nhỏ cho bút ký, thời khắc mấu chốt ta sẽ triệu hồi ra một đám võ tướng cổ đại, tiêu hao Long Thanh Thu.

Vương Bật Nhi hỏi: "Vậy ta thì sao?"

Ta nói: "Ngươi đừng lên nữa, đứng ở phía sau canh gác đi."

"Xem thường ta?"

Vương Bật Nhi đạp đạp chạy lên lầu, một hồi lại xuống, ném một món tăng bào dính máu ở trên bàn. Đó là Long Thanh Thu giả trang Tam Sinh lão mặc, lúc đó hắn bị vạn quỷ phệ thể, máu trên đó là của hắn, Vương Đằng Nhi nói: "Thứ này có tác dụng không?"

Sơ Nhất đáp: "Có tác dụng, chúng ta có thể nguyền rủa chết hắn!"

Lúc mới nói chuyện mặt không biểu cảm, Vương Đằng Nhi cho rằng hắn đang nói giỡn, nhăn mày nói. Trương Diệu Vũ phụ họa nói: "Lúc đầu nói không sai, chúng ta có thể bày trận, dùng chú pháp gọi là Long Thanh Thu Bách Quỷ quấn thân."

Tác dụng của nó cũng không lớn, nhưng có thể kéo dài một giây một giây cũng có tác dụng.

Hắc Tâm hòa thượng cười ha ha: "Giao chuyện bát cẩu huyết cho ta đi, không phải ta chém gió, người thân có thể toàn thân trở ra của Long Thanh Thu ta đại khái có thể tính một người."

Ta nói: "Được!"

Vương Bật Nhi mất hứng nói: "Nói cả nửa ngày cũng không có chuyện của ta mà."

Đột nhiên ta nhớ tới một chuyện, lấy Vô Hình châm ra giao cho nàng, ngày mai để nàng khống chế Vô Hình Châm, như vậy ta có thể toàn lực đối phó Long Thanh Thu.

Ta là chủ nhân Vô Hình Châm, chỉ cần ta đồng ý là có thể cho người khác mượn dùng. Ta niệm một chuỗi chú ngữ, Vương Bật Nhi thuật lại một lần, sau đó nàng cắn ngón giữa nhỏ vài giọt máu, Vô Hình Châm chậm rãi hấp thu vào, theo ý niệm của nàng chậm rãi bay lên, nhưng bay lên lảo đảo.

Ta tên là Vương Bật Nhi, từ giờ trở đi đừng làm gì cả, toàn tâm toàn ý dùng Vô Hình châm để nắm giữ.

Trương Diệu Vũ bảo mọi người đều đi nghỉ ngơi, để lại hai người chịu trách nhiệm, ngủ một giấc này ta ngủ trằn trằn trắc trở, rất nhanh bên ngoài sáng lên, ta một đêm không chợp mắt, về sau mới biết được, những người còn lại cũng không chợp mắt.

Ta liếc nhìn ngoài cửa sổ, mây đen trên bầu trời Phong Đô bao phủ, trời có dị tượng, nói rõ nơi đây có yêu tà làm loạn.

Chúng ta đến bên ngoài thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy một đám hắc khí từ xa bay tới. Trong lòng ta kinh hãi, Long Thanh Thu đã đến rồi sao? Lập tức đánh thức đám người còn lại.

Đoàn hắc khí kia bay đến trước mặt chúng ta, đột nhiên rơi xuống mặt đất, nhìn kỹ đúng là một đống đầu trâu mặt ngựa bị trói cùng một chỗ, hình dạng như một quả cầu lớn. Những âm sai này đã bị thương nặng, thân thể bị vặn thành dạng ma hoa, vết thương không ngừng tản mát ra hắc khí, chúng nó chảy nước mắt kêu rên.

Hắc Tâm hòa thượng mắng chửi một câu: "Long Thanh Thu cuồng đến mức không biết mình họ gì, dám biến người của Âm Ti thành cái dạng này, không sợ báo ứng sao?"

Ta thực sự không nhìn nổi nữa, niệm lên một đoạn Vãng Sinh Kinh, chúng nó liền hóa thành khói đen tiêu tán, trên mặt đất để lại một bức thư, trong thư liền có một hàng chữ: "Quảng trường giao dịch giữa trưa, ngươi trốn không thoát!"

"Long Thanh Thu hạ chiến thư cho chúng ta!" Ta xoay người đối mặt mọi người cúi sâu một cái: "Đây sẽ là trận chiến cuối cùng của chúng ta, đa tạ."

Trương Diệu Võ nói: "Cửu Lân, đừng nói lời khách khí thế này, Long Thanh Thu với ngươi có thù oán, chẳng lẽ không có thù oán với chúng ta sao? Trương gia hơn một trăm vị tiền bối anh linh tại thượng, hôm nay Trương Diệu Vũ ta muốn lấy máu Long Thanh Thu để tế điện các ngươi!"

Chúng ta chờ đến giữa trưa, Vương Đằng Nhi đã nắm được lô hỏa thuần thanh Vô hình châm, ta ở trên giấy điểm mấy điểm nhỏ dán trên tường, nàng che mắt là có thể xuyên qua toàn bộ, xem ra nàng rất có thiên phú.

Trảm Tiên Kiếm của Vương lão gia tử vẫn luôn ở chỗ cũ sử dụng, ngay cả một câu cảm ơn ta cũng không nói, liền muốn nhân cơ hội này trả nợ một người. Ta nói về sau châm Vô Hình sẽ thuộc về nàng, dù sao một trận chiến này bất luận kết quả ra sao, đại khái ta cũng không dùng được.

Vương Bật Nhi cắn răng nói: "Ngươi bớt trò này đi, ta mới không cần di vật của ngươi!"

Ta cười khổ nói: "Là lễ vật được chưa? Vương đại tiểu thư"

Nàng cười nói: "Vậy thì tạm được, tiểu thư tâm lĩnh."

(D: Kết cục hoàn mỹ của thương nhân Âm gian ở bên ngoài, đã được tuyên bố rải rác. Khác với mạng lưới quan, vạch trần tình duyên kiếp trước giữa Cửu Lân và kiếp trước kiếp này, tám phương nổi danh sống lại tập thể! Mọi người chú ý đến uy tín công chúng! Đạo môn lão Cửu, hồi phục kết cục, liền có thể quan sát."

Chương thứ hai nghìn năm bảy cường đại.

Đến chính ngọ, đoàn người chúng ta tới quảng trường giao dịch, từ xa nhìn thấy nơi đó đặt một cọc gỗ lớn bằng thịt băm, bên trên cắm một thanh đao nhọn đẫm máu, Trương Diệu Võ nói: "Cẩn thận, không biết Long Thanh Thu lại muốn giở trò gì!"

Giọng nói của Long Thanh Thu từ giữa không trung truyền đến: "Vận mệnh chi tử, chẳng phải ngươi định hi sinh chính mình sao? Lão phu cho ngươi cơ hội này, bây giờ ngươi đem đầu đặt trên thớt, để Trương Diệu Võ chém đầu ngươi. Ta sẽ thả những người còn lại rời nơi này."

Ta ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện gã lơ lửng giữa không trung, trang phục trên người cũng thay đổi. Gã mặc trường bào Yêu Hoàng thêu hình phi điểu, đầu vẫn trọc như cũ.

"Ta hỏi: "Vậy sau đó thì sao, ngươi bỏ qua cho tất cả mọi người? Ta vĩnh viễn không đuổi giết bọn họ?"

Long Thanh Thu cười ha ha: "Ngươi nghĩ thật đẹp, mạng của ngươi chỉ đáng giá cho bọn chúng sống vài ngày mà thôi."

Sơ Nhất cả giận nói: "Long Thanh Thu, thứ này vẫn là ngươi tự dùng đi!"

Hắn dùng Trảm Tiên Kiếm quét qua, cọc gỗ tính cả đao nhọn trên đó bay về phía Long Thanh Thu, Long Thanh Thu chỉ tay một cái, vật kia liền nổ tung giữa không trung. Đao nhọn xoay một vòng bay trở về, mọi người kinh hô một tiếng vội vàng tản ra, chỉ thấy đao nhọn cắm thật sâu vào mặt đất.

Lập tức mặt đất truyền đến một trận run rẩy kịch liệt, nguyên lai Long Thanh Thu từ không trung rơi xuống, hắn giơ tay phải lên, trong nháy mắt cát đá bay mù mịt bên người, cát đá ở trong lòng bàn tay hắn ngưng tụ thành bộ dáng phiên thiên ấn, lơ lửng giữa không trung.

Ta hô to một tiếng " Tản ra!" Sau đó cho dù có thoát ra thần hành ngàn dặm, trong nháy mắt khi lao ra ngoài, mặt đất dưới chân ta đột nhiên nổ tung.

Trải qua mấy lần thực chiến này, ta đã đại khái nắm giữ kỹ xảo ngàn dặm thần hành. Có khả năng ngay cả Long Thanh Thu cũng không ngờ tới ta sẽ chủ động xuất kích, thần sắc kinh hãi, lập tức thả phân thân ra ngăn cản, nhưng tốc độ của ta trong mắt ngoại nhân tựa như một đạo ảo ảnh, xông lên chém liên tục mười mấy đao của Long Thanh Thu.

Thừa dịp ta ngăn chặn Long Thanh Thu, mỗi người chuẩn bị sẵn sàng.

"Trương Cửu Lân!"

Long Thanh Thu hét to một tiếng, ném Phiên Thiên Ấn lên bầu trời, bất luận tốc độ của ta nhanh bao nhiêu, nó vẫn luôn khóa chặt đầu của ta, Vương Yến Nhi hô to: "Trương ca, mau rút về!"

Ta rút về, đồng thời hòa thượng Hắc Tâm lướt qua người ta, một túi máu chó trùm đầu úp về phía Long Thanh Thu, Long Thanh Thu sở trường ngăn cản, máu chó vậy mà ngừng ở giữa không trung, sau đó giọt dịch thể kia đánh vào trên người hòa thượng Hắc Tâm, hắn kêu thảm một tiếng ngã sấp xuống đất, nhanh chóng niệm kinh ngăn cản máu chó đen còn lại.

Đây chính là ưu thế cực lớn của hòa thượng Hắc Tâm, bản thân gã vốn là hòa thượng rượu thịt, máu chó đen không phá được tu vi của gã.

Trong lúc Hắc Tâm hòa thượng thất thủ, cùng lúc một kiếm Lãnh Như Sương chém ra, trên mặt đất lập tức sinh ra một chuỗi băng tinh, hai chân của Long Thanh Thu bị đông cứng trên mặt đất.

Sau khi đắc thủ, Lãnh Như Sương nhanh chóng lui về phía sau, lúc đầu cùng Trương Diệu Vũ một trước một sau đánh tới, Long Thanh Thu kinh hãi đến biến sắc, hắn ta không ngờ hôm qua chúng ta vẫn là năm bè bảy mảng, hôm nay lại có thể phát động công kích theo quy luật như vậy.

Dù cho chúng ta là một bầy kiến thì chỉ cần kế hoạch chu đáo cũng có thể lật đổ voi!

Đồng thời Long Thanh Thu phân tâm, phiên thiên ấn lung lay một chút, phía trên thoáng cái xuất hiện rất nhiều khe nứt. Ta chạy đến vài tên Đà chủ khoanh chân ngồi xuống, dùng âm khí ngưng tụ thành một tấm chắn khổng lồ, vài tên Đà chủ tới đây thay ta ngăn cản Phiên Thiên ấn.

Mặc dù Phiên Thiên Ấn bá đạo tuyệt luân, nhưng lúc này Long Thanh Thu mệt mỏi ứng đối thế công nhiều phương, dưới sự hợp lực của mọi người, Phiêu Thiên ấn răng rắc một tiếng vỡ nát! Ta kêu mấy tên Đà chủ lập tức bày trận nguyền rủa Long Thanh Thu, còn bản thân thì quơ lên Trảm Quỷ Thần song đao tiến lên nghênh chiến.

Lúc này Trương Diệu Vũ bị đánh một chưởng, ta hô to: "Tộc trưởng, lui ra!"

Hắn lập tức rút lui chữa thương, ta thi triển ngàn dặm thần hành xông tới, cùng công kích đợt đầu. Long Thanh Thu nổi giận gầm lên một tiếng, sóng khí chấn lui ta và sơ vài bước, hắn đang chuẩn bị sử dụng pháp thuật, đột nhiên dưới chân sinh ra một đoàn hắc khí, vô số quỷ thủ nắm lấy chân hắn, vô số âm linh bò lên người hắn.

Long Thanh Thu nhìn về phía xa, dĩ nhiên hiểu được, hung tợn nói: "Trương Cửu Lân, ngươi lại giở thủ đoạn."

"Đây không phải là thủ đoạn, mà là ưu thế của chúng ta!" Ta cười lạnh nói.

"Đừng nói nhảm với hắn nữa, giết hắn!"

Một kiếm đầu tiên đâm tới, bàn tay Long Thanh Thu mơ hồ phát sáng, vậy mà tay không nắm lấy Trảm Tiên Kiếm, lập tức một chưởng bổ về phía sơ nhất, ta vòng quanh thân thể của hắn điên cuồng chém mấy đao, vậy mà hắn căn bản không để ý tới.

Đúng lúc này, Vô Hình Châm do Vương Yến Đằng Nhi thao túng bay ra xa xa, một châm xuyên qua cổ tay Long Thanh Thu. Hắn ta bị ép phải buông tay, lần đầu tiên một thanh song kiếm múa ra một mảnh ngân quang, đồng thời đâm vào bụng của hắn ta.

Cùng lúc đó, song đao của ta từ sau lưng của hắn đâm vào. Nham của Long Thanh Thu nghiến răng rắc vang lên, đột nhiên đem hai ta chấn khai, oan hồn trên người cũng không thấy, vài tên Đà chủ bị phản phệ thổ huyết, tăng bào trên đại trận không lửa tự cháy.

Chỉ thấy vết thương trên người Long Thanh Thu nhanh chóng khép lại, mới đầu hô to một tiếng: "Cửu Lân, không ngừng giết hắn!"

Châm Vô Hình nhanh chóng xuyên qua thân thể Long Thanh Thu, lúc đầu lại một lần nữa đâm xuyên ngực hắn, cùng lúc đó, song đao của ta đâm vào cổ hắn. Mặc dù lần này tạo thành đả kích vô cùng kinh người, nhưng khi nhìn thẳng vào mắt Long Thanh Thu, ta vẫn có một loại cảm giác không rét mà run, phảng phất như đứng trước mặt căn bản không phải là người.

Hắn xuất chưởng đẩy ta ra, đồng thời đá một cước về phía sơ nhất. Phản ứng ban đầu rất nhanh lùi lại mấy bước, Trương Diệu Võ mang theo huyễn ảnh của Văn Thiên Tường đi ngang qua chúng ta, nhảy lên cao, một kiếm chém về phía đầu Long Thanh Thu.

Mũi kiếm trước mặt, Long Thanh Thu lại nhếch lên một tia cười lạnh: "Điêu trùng tiểu kế."

Trên người hắn nhanh chóng bốc lên một làn khói đen, ta cực kì hoảng sợ, hô: "Lãnh Như Sương!"

"Băng Phách Thần..."

Chiêu thức lạnh như sương còn chưa sử dụng ra, đột nhiên thân ảnh Long Thanh Thu biến mất không thấy, hắn lại trong nháy mắt vọt tới trước mặt lạnh như sương, song chưởng ở ngực nàng liên tục đánh đập, đánh cho Lãnh Như Sương treo ở giữa không trung không ngừng nôn ra máu tươi., Chưởng phong mạnh mẽ không ngừng từ sau lưng lộ ra, cuối cùng một chưởng lạnh như sương trực tiếp bay ra ngoài. Ta thấy tình thế không ổn, phát động thần hành ngàn dặm đuổi theo, lạnh như sương bay qua nửa quảng trường, lúc sắp hạ xuống đất ta liền tiếp được nàng, nàng ngã vào ngực ta thổ huyết không ngừng nói: "Đúng... Xin lỗi..."

"Cửu Lân, cẩn thận sau lưng!" Sơ Nhất hô to một tiếng.

Đột nhiên sau lưng ta có một cỗ khí tức áp bách, một cái bóng bao phủ trên người ta, ta lập tức buông sương lạnh xuống, quay người lại chém một đao, Long Thanh Thu vậy mà biến mất không thấy gì nữa, một đao này chỉ chém vào tàn ảnh.

Long Thanh Thu lơ lửng giữa không trung, cuồng tiếu nói: "Ta chính là thần, có mặt ở khắp nơi, không gì không làm được, đi chết các con kiến hôi đi!"

Một đợt sóng khí quét qua toàn bộ quảng trường, trong nháy mắt đất gạch nứt ra từng khối. Cột đá chung quanh quảng trường ầm ầm sụp đổ, mỗi người đều phải chịu áp lực cực lớn, tu vi nông cạn bắt đầu phun ra máu tươi.

Hắn đột nhiên biến mất, một giây sau đã xông vào trong đám người chém giết trắng trợn, nơi hắn đi đến là một mảnh gió tanh mưa máu, gào khóc thảm thiết!

(D: Kết cục hoàn mỹ của thương nhân Âm gian, đã tuyên bố rải rác, khác với lưới quan, vạch trần tình duyên kiếp trước giữa Cửu Lân và kiếp này! Mọi người chú ý đến uy tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, đáp lại kết cục, là có thể quan sát.)

Chương thứ hai ngàn năm bảy mươi hai của anh hùng bi ca.

"Long Thanh Thu!!!"

Ta tức giận quát to một tiếng, từ phía sau đuổi theo, trước mặt có rất nhiều đoạn chi cùng nội tạng bay tới. Đúng lúc ta chuẩn bị từ phía sau công kích hắn, đột nhiên một phân thân tấn công ta, ta vội vàng tránh đi, phân thân Long Thanh Thu liên tiếp xuất hiện ở xung quanh, ta căn bản không thể thi triển thần hành ngàn dặm.

Trong chớp mắt, cao thủ của Trương gia đã bị tàn sát hơn phân nửa, ban đầu phóng ra một đạo kiếm khí trảm tiên, Long Thanh Thu nhẹ nhàng duỗi ra một bàn tay, thế nhưng tay không tiếp được kiếm khí, kiếm khí ở trong tay y không ngừng suy giảm, cuối cùng hóa thành điểm sáng tiêu tán.

Hắn cười dữ tợn: "Mậu xanh nhỏ thôi, sao có thể tranh sáng với trăng sáng?"

Sau đó tất cả phân thân đồng thời giơ tay phải lên, ở trong bàn tay ngưng ra một phiên thiên ấn, ta trong lòng rùng mình, thế công do chúng ta khổ tâm tạo ra lại dễ dàng bị hóa giải như vậy sao?

Mười mấy phiên thiên ấn đồng thời bay lên giữa không trung, mỗi người khóa chặt đầu, vẻ mặt mọi người kinh ngạc phi thường. Ta biết một khi chúng nó rơi xuống, chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ, vì thế lấy từ trong ngực ra một cây tướng bút, một luồng âm khí từ trong Vạn Linh Giới phóng ra, trực tiếp hóa thành mực rơi vào bút, ta ở giữa không trung viết xuống một cái tên: "Quan Vũ!"

Đột nhiên trong đầu có một giọng nói vang lên: "Là ai đang triệu hoán ta?"

"Quan Nhị Gia, xin ngươi giúp ta một tay." Ta nói.

"Quan mỗ cả đời hận nhất ác nhân tặc tử, ta đến giúp ngươi!"

Cùng lúc đó, trong quảng trường đột nhiên xuất hiện một vòng sáng màu đỏ, Quan Vũ cưỡi Xích Thỏ Mã, tay cầm Thanh Long Cố Nguyệt Đao từ bên trong vọt ra. Xích Thố Mã hí dài một hồi, hai mắt bắn ra hồng quang, bốn vó xoay chuyển, phóng tới Long Thanh Thu.

"Nhận ta một đao!"

Một đao Quan Vũ chém về phía Long Thanh Thu, Long Thanh Thu kéo ra tư thế, một quyền đánh vào trên ngực của Xích Thỏ Mã, Xích Thỏ Mã vậy mà hóa thành khói đen. Quan Vũ xoay người nhảy lên, xoay người quét về phía Long Thanh Thu, lưỡi đao đến chỗ mặt đất ầm ầm nổ tung, lúc này Quan Vũ được tu vi ta tăng lên, đã là chiến lực bán thần cấp.

Chỉ dựa vào một người Quan Vũ còn chưa đủ, ta nhanh chóng viết thêm mấy cái tên khác: "Lữ Bố", "Hạng Vũ", "Điệp Mẫn", "Lâm Xung".

Bốn Âm Linh đều nguyện ý thay ta xuất chiến, trên quảng trường lại xuất hiện bốn vòng sáng khác.

Lữ Bố cao tám thước, sắc mặt kiên nghị, chống Phương Thiên Họa Kích dài hai mét giống như Chiến Thần.

Hạng Vũ cưỡi Ô Côn Mã, tay cầm lôi đao, mặt đen giáp đen, hệt như là sát tinh trong địa ngục vậy.

Từ Mẫn mặt lộ bi phẫn, một tay nhấc Sát Hồ lệnh hướng giữa không trung, thật sự là Võ Đà Thiên Vương.

Lâm Trùng đội mũ rộng vành, trên một thanh trượng tám xà mâu âm hàn lạnh lẽo lấy hồ lô rượu, không hổ là con báo Lương Sơn.

Vài tên dũng mãnh lao ra giết về phía Long Thanh Thu.

Phiên Thiên Ấn sắp hạ xuống đất, mới đầu hô to: "Mọi người cùng lên ngăn cản!"

Chúng ta tụ tập một chỗ, đưa lưng về phía chân ngồi xuống, điều động linh lực và thủ hộ linh đồng thời ngăn cản. Mười mấy phiên Thiên ấn đồng thời đè xuống, sức mạnh phản phệ lập tức tạo thành nội thương cực lớn. Mỗi người đều miệng phun máu tươi không ngừng, có mấy người gãy tay, ngất ngay tại chỗ.

"Ngăn chặn a, chư vị!" Trương Diệu Võ hô to, môi và con mắt của ông bắt đầu biến thành màu đen, đây là tuyệt chiêu cấm thuật của hắn.

Trong nháy mắt mười mấy phiên thiên ấn đã ở trên đỉnh đầu chúng ta, khe hở của những người còn lại đều tan biến, chỉ còn lại ta, mới đầu cùng Trương Diệu Vũ đang đau khổ chống đỡ, Vương Bật Nhi đột nhiên lấy từ trong lòng ra chút bút tướng, ta kinh hãi: "Ngươi không thể dùng cái đó!"

"Đừng phân tâm!" Vừa hô to, lúc này phiên thiên ấn lại trầm xuống vài phần, ban đầu sắc mặt tái nhợt, trên trán lấm tấm mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu.

"Ta mời Liệt Tổ của Vương gia đến trợ trận!" Vương Yến Nhi nói xong cắn ngón giữa của mình, dùng máu nhỏ dính trên bút, nhanh chóng viết mấy cái tên trên mặt đất. Trên mặt đất xung quanh đột nhiên xuất hiện mười mấy vòng sáng, tổ tiên của các triều đại Vương gia từng người một lao ra, trong đó bao gồm cả Vương lão gia.

Âm Linh của Vương lão gia tử chắp tay nói: "Chư vị tổ tiên, đời sau gặp nạn, xin giúp ta một tay!"

Huyết mạch bọn họ tương liên, có sự ăn ý của thiên nhiên, đồng thời bọn họ giơ tay lên, một vòng sáng màu đỏ mở ra trên đỉnh đầu chúng ta, đỡ lấy phiên Thiên Ấn, năm danh tướng cổ đại bên kia đang chém giết say sưa với Long Thanh Thu.

Vương gia liệt tổ thay ta chống đỡ mười mấy giây, đột nhiên một vị đạo sĩ ăn mặc như âm linh nói: "Chư vị, thứ này quá lợi hại, chúng ta ngăn cản không nổi, ta có một kế, dùng mạng của chúng ta để thay các ngươi!"

Ta tên là "Không được, Phiên Thiên ấn sẽ khiến cho hồn phi phách tán của các ngươi."

Vương lão gia tử cười to: "Vậy thì có sao, chúng ta đã là người chết, để chúng ta triển khai chút sức lực đi."

Vương Bật Nhi bi phẫn khóc ra: "Gia gia!"

Đạo sĩ cổ đại kia hô: "Tổ tiên, các con cháu, theo ta cùng niệm Thế Thân Chú!"

Đám âm linh mặc niệm chú ngữ, Lũ Thiên Ấn đột nhiên phân tán ra ngoài, mỗi một phiên thiên ấn hạ xuống liền có một âm linh từ đầu đến chân bị đập thành khói đen, Vương Đằng Nham Nhi khóc đến không thành tiếng: "Liệt tổ liệt tông, hun khói nhi bất hiếu."

Vương lão gia tử hiền lành nói: "Bang Nhi, đừng khổ sở, các ngươi sống sót chính là tâm nguyện lớn nhất của gia gia!"

Dứt lời, Vương lão gia tử bị phiên thiên ấn đánh cho hồn phi phách tán. Những phiên thiên ấn kia ở trên đất không nhúc nhích, Long Thanh Thu hiện tại đang mệt mỏi ứng đối âm linh, không rảnh khống chế chúng nó, lúc đầu đột nhiên rút ra trảm tiên kiếm, một kiếm một đánh nát toàn bộ những phiên thiên ấn kia.

Vừa quay đầu nhìn lại, Long Thanh Thu vậy mà đang chém giết cùng năm vị Âm Linh giữa không trung, Quan Vũ kéo lấy Thanh Long Giảo Nguyệt Đao, Lữ Bố cầm trong tay Phương Thiên Họa Kích, Hạng Vũ cầm lôi đao, dần dần Canh Mẫn cầm lấy Sát Hồ lệnh, trường côn mâu của Lâm Xung tung bay trên dưới.

Bọn hắn vây quanh Long Thanh Thu tiếng hô giết đinh tai nhức óc, cục diện quả thực không thể dùng bút mực để hình dung.

Lúc này Dẫn Mẫn bị một chưởng của Long Thanh Thu đánh xuyên ngực. Hắn ta từ không trung chậm rãi bay xuống, hướng lên trời hô to: "Thế nhân vu hãm ta là đồ tể, nhưng ta dầnẫn, chỉ muốn làm cho dân chúng Hán tộc từ nay về sau không hề bị người hồ khi nhục!"

Sau đó nụ cười của hắn hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Người chết trận thứ hai là Hạng Vũ, hắn lúc từ không trung rơi xuống hét lớn: "Ngu Cơ, Bá Vương tới gặp ngươi rồi!"

Vương Bật Nhi khóc lóc hỏi ta: "Bọn họ hy sinh như vậy sao?"

Ta trầm trọng nói: "Đúng vậy, lần này bọn họ không trở lại Vĩnh Linh Giới mà vĩnh viễn hồn phi phách tán!"

Trương Diệu Võ kêu lên: "Cho dù trả bất cứ giá nào, chúng ta nhất định phải giết chết Long Thanh Thu ở đây, hắn đã là Ma Vương."

Ta cắn môi gật đầu, dùng chút bút viết tiếp tên Âm Linh, chỉ là tay ta đang run rẩy, đây nào phải điểm tướng bút, rõ ràng là bút tích!

Ta một hơi viết ra bốn cái tên, "Hàn Tín", "Huấn thần" Viên Sùng Hoán"

Hàn Tín ăn mặc theo kiểu thư sinh, sau lưng là một đám âm binh vây quanh, quả nhiên là Hàn Tín điểm binh càng nhiều càng tốt.

Đến tuấn thần cầm lấy một thanh thiết câu máu, không ngừng phát ra tiếng cười âm dương quái khí, không hổ là cực hình chuyên gia.

Không ngờ dưới chân Viên Sùng Hoán lại giẫm lên một đại pháo áo đỏ, thật sự là soái hạm sư uy phong lẫm liệt.

Hoa Mộc Lan thì tư thế hiên ngang cõng một thanh trường kiếm, ai nói nữ tử không bằng nam?

Viên Sùng Hàng vung đại pháo một phát, thân thể Long Thanh Thu chấn động một cái, bay ra xa. Ngay sau đó Hàn Tín lệnh giơ cờ chỉ một cái, vô số âm binh xung phong tới, Long Thanh Thu cười ha ha: "Có đến nhiều hơn nữa cũng là chết!"

Hắn giống như sao băng lao xuống, đến chỗ âm binh đều hóa thành tro bụi, sau đó một cước đá văng Viên Sùng Hoán, chuyển hướng đám đại pháo nhắm vào âm linh đầy trời.

(D: Kết cục hoàn mỹ của thương nhân Âm gian, đã tuyên bố rải rác, khác với lưới quan, vạch trần tình duyên kiếp trước giữa Cửu Lân và kiếp này! Mọi người chú ý đến uy tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, đáp lại kết cục, là có thể quan sát.)

Chương thứ hai nghìn năm bảy hi sinh...

Chúng tướng kinh hãi, lập tức tản ra giữa không trung. Nhưng đại pháo đó chỉ có Viên Sùng Hoán có thể chỉ huy, trên người Viên Sùng Hoán đột nhiên bắn ra một luồng ánh sáng vàng, hợp thành một thể với đại pháo, hóa thành một thần tướng giáp vàng, vung đại đao chém vào đầu Long Thanh Thu.

Long Thanh Thu chắp tay sau lưng đứng vững, đại đao chém vào đầu gã, lập tức biến thành âm khí phiêu tán.

Ngay sau đó Long Thanh Thu đẩy một chưởng về phía ngực Kim Giáp Thần Tướng, hắn lập tức bay ra xa mười mấy mét, giáp vàng trên người chậm rãi tróc ra từng mảng, biến thành dáng vẻ Viên Sùng Hoán. Hắn ta nổi giận hô lên một tiếng: "Sùng Trinh, ta thay ngươi thủ vệ Đại Minh, ngươi lại lăng trì xử tử ta, lão phu oan thay!" Sau đó biến mất không còn dấu vết.

Lâm Xung và Lữ Bố một trái một phải công tới, Long Thanh Thu rung ống tay áo, từ bên trong bắn ra hai cỗ âm khí, trực tiếp giết chết Lâm Trùng. Lữ Bố phản ứng thần tốc né qua, vung Phương Thiên Họa Kích. Thực lực Chiến Thần ngay cả Long Thanh Thu cũng không dám đón đỡ, không ngừng né tránh, vẽ kích mỗi lần đập trúng mặt đất chính là một hồi rung động kịch liệt.

Vương Bật Nhi mừng rỡ hô to: "Không hổ là Lữ Bố!"

Lữ Bố đang chém giết ở phía trước, chúng tướng từ bên cạnh đánh lén, không ngờ lại áp chế được Long Thanh Thu.

Thừa thắng truy kích, ta lại một hơi viết xuống mấy cái tên, "cao cung kính", "Nhạc Phi", "Lang Thành", "Ngao bái".

Chỉ thấy Cao Trường cung kính đeo mặt nạ răng nanh, tay cầm Trảm Mã đao, nhưng làn da trắng nõn nhẵn nhụi, quả nhiên là Lan Lăng Vương dung mạo xinh đẹp.

nón trụ cánh vàng trên đỉnh đầu Nhạc Phi, cầm "Trả lại ngọn núi của ta" đại kỳ, khí thế tinh trung báo quốc chấn động núi sông.

La Thành mặc áo trắng giáp trắng, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, không hổ là hàn thương tài hoa.

Ngao bái mặc quan phục triều chính, trên bờ vai khiêng Quỷ Đầu đại đao mang theo tiêu chí cười ha ha.

Bốn Âm Linh từ phía sau lao ra, giờ phút này có chín Âm Linh đồng thời chiến đấu cùng Long Thanh Thu, trên quảng trường đao quang kiếm ảnh, sát khí vang trời, khiến ánh mắt mọi người nhìn thấy trợn tròn!

Đột nhiên mấy bóng người từ trong chiến trận bay ra ngoài, ta tập trung nhìn lại, dĩ nhiên là Lữ Bố, Quan Vũ, Hoa Mộc Lan và Hàn Tín, lập tức kinh hãi, ngay cả Lữ Bố - chuẩn Thần cấp cũng bị đánh chết?

Thân thể Lữ Bố như bốc hơi chậm rãi biến mất, hắn ta dùng Phương Thiên Họa Kích cắm xuống mặt đất, bi phẫn quát: "Cả đời ta đến Phù Hán thất, chỉ thích chồn ve, thế nhân lại nghe nhầm đồn bậy, còn nói ta là gia nô ba họ! Vậy thì đã sao, đại trượng phu sao sợ người ta nói gì, oanh oanh liệt liệt sống một hồi, tiêu tiêu sái đi một vòng."

Quan Vũ cả người mang đao đồng thời bị đánh nát: "Đại ca, tam đệ, Vân Trường đến rồi!"

Hoa Mộc lan nhiễm phải quỷ huyết trên gương mặt từ từ tan rã: " thay cha tòng quân, Mộc Lan vô tiếc!"

Hàn Tín trước khi chết còn cầm cờ lệnh: "Đúng là thành công Tiêu Hà, bại cũng tiêu Hà mà."

Thân hình Long Thanh Thu như quỷ mị xuyên qua giữa các tướng, lập tức giết chết Lan Lăng vương và Ngao lạy, ta âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ hắn là đánh không bại sao?

Sơ sơ nói: "Cửu Lân, để Hoắc đi bệnh tham chiến!"

"Nhưng mà..." Ta do dự một chút, hủy đi bệnh cũng không tính là trực tiếp bị ta thu phục. Chuyển ý nghĩ một chút tính toán, phúc báo năm năm mà thôi, nếu có thể đánh bại Long Thanh Thu, cho dù là mệnh của ta cũng có thể cầm lấy, vì thế viết xuống tên "Hoắc

Khứ bệnh" giữa không trung.

Trước mặt xuất hiện một vòng sáng, xuất hiện ở nơi đó lại là hai người, tay cầm trường thương bệnh tật, cùng bạch lang công chúa cầm trong tay loan đao trăng tròn.

Hai người ôn tình mạch mạch địa liếc nhau, hóa thành một đạo hắc quang bạch quang thẳng hướng Long Thanh Thu.

Sau khi hai vợ chồng này tham chiến, cán cân thế cục dường như phát sinh một chút nghiêng về một bên. Bạch Lang công chúa lắc lắc áo choàng da sói, công kích mạnh mẽ Long Thanh Thu, Hoắc đi bệnh thì dùng trường thương không ngừng phong bế động tác của hắn, hai người phối hợp như một người.

Phía dưới áo choàng của Long Thanh Thu đột nhiên dâng lên một làn khói đen, đánh tan mấy tên võ tướng rồi xông thẳng lên trời. Hấn đi bệnh mà giậm chân một cái, thân hình giống như mũi tên đuổi theo, các võ tướng khác cũng hóa thành các loại ánh sáng đuổi theo, chúng ta ngửa đầu quan sát, nhìn bọn họ càng lúc càng lên cao, giống như vô số điểm sáng đang không ngừng va chạm.

Long Thanh Thu đột nhiên bùng nổ một trận âm khí, lại có ba võ tướng chết trận, theo thứ tự là La Thành, Nhạc Phi còn có Tuấn thần, ba người ở giữa không trung hóa thành một đoàn khói đen, bị Hoắc đi bệnh hấp thu vào trong thân thể bạch lang công chúa, hai người bọn họ áo giáp tỏa ra ánh sáng chói mắt, thế công càng thêm sắc bén.

Hai người này mang theo võ tướng tài tất thắng, sẽ không từ thủ đoạn thủ thắng, trong lòng ta dâng lên một tia hi vọng, trận chiến này, có lẽ có thể thắng!

Nhưng ta còn phải thêm cho bọn họ một lá bài tẩy để thắng lợi, vì thế đang phấn đấu viết nhanh mấy cái tên: "Nhị ca Phong", "Tôn Tư Mạc", "Cao Đào".

Một tên mập láng giềng quần áo tươi đẹp xuất hiện ở trước mặt chúng ta, trong tay đùa bỡn xúc xắc, cười hì hì hỏi: "Ai đang gọi ta vậy?"

Tiếp theo là một lão nhân tay áo phất phơ, trong tay chống một cây Hạc Đầu Trượng.

Sau đó là Chấp Pháp thần thượng cổ cầm ngọc giác bị chặt đứt!

"Giao vận khí của ta cho ngươi mượn đi!" Nhị ca Phong quăng xúc xắc, bỗng nhiên bệnh đi suýt chút nữa bị Long Thanh Thu đánh trúng mà không thể tránh né được. Hắn càng thêm hung ác công kích Long Thanh Thu, thương trong tay đâm bị thương hai gò má của Long Thanh Thu. Bạch lang công chúa từ bên cạnh lao ra, một đao chém về phía đầu Long Thanh Thu.

Long Thanh Thu nổi giận gầm lên rung trời động đất, đồng thời đánh văng hai người ra. Hai người từ trên không trung ngã xuống, trên mặt đất trên quảng trường rơi ra hai cái rãnh dài, lúc này toàn bộ quảng trường đã hoàn toàn thay đổi.

Bóng dáng hai người có chút phiêu hốt, ta lo bọn họ sẽ chết trận, lúc này Tôn Tư Mạc giơ cây Trượng Đầu Hạc lên, một luồng khí mát lạnh tưới lên người bọn họ, Tôn Tư Mạc cười nói: "Hai vị dũng sĩ, để thuốc của lão phu đến chữa thương cho các ngươi đi!"

Thân thể hai người trọng thương trong nháy mắt khôi phục, một lần nữa đứng lên, trong lòng ta mừng rỡ, tổ hợp này có thể đánh!

"Trương Cửu Lân, cho dù ngươi đem toàn bộ Địa Phủ ra đánh không lại ta!" Long Thanh Thu rít gào từ giữa không trung lao xuống, trên người kéo theo khí đen cuồn cuộn như khói đặc, giống như một viên thiên thạch lao về phía địa cầu. Cao Đào dùng ngọc giác bị cắt đứt chỉ một cái: "Yêu tà, còn chưa phục pháp."

Long Thanh Thu đột nhiên rơi thẳng xuống đất, quỳ trên mặt đất, tức giận đến trán nổi lên từng đường gân xanh.

Thân thể Hoắc đi bệnh cùng bạch lang công chúa chợt lóe, cả không khí đều phát ra một tiếng nổ đùng, vũ khí hai người đồng thời đâm trúng tim Long Thanh Thu, trường thương đâm xuyên qua ngực của hắn, loan đao chém qua cổ hắn, máu từ trên cổ Long Thanh Thu chảy xuống, hắc khí trên người hắn đột nhiên bao trùm, biến thành một bóng đen.

Ta hô to: "Hàn tướng quân, một lần là không giết chết được hắn!"

Bệnh đi Hoắc lại gấp lại quay về, không ngừng đâm hắn. Lúc này Long Thanh Thu đã không còn giống người nữa, đoàn bóng đen hình người kia không ngừng bị trường thương đâm rách, lại không ngừng khép lại, hắn đột nhiên há miệng, phun ra một đạo hắc khí như mũi tên, xuyên qua ngực Hoắc đi bệnh.

Hoắc khứ đau thương quỳ trên mặt đất, chậm rãi hướng phía trước duỗi ra một cánh tay. Ta nghĩ chí ít còn có bạch lang công chúa, thế nhưng lúc nhìn lại hướng bạch lang công chúa, nàng lại đứng tại chỗ tự vẫn tình.

Hai vợ chồng biến thành hai làn khói nhẹ, chậm rãi bay lên giữa không trung, xoay quanh biến mất.

Long Thanh Thu run cánh tay, cánh tay do khói đen tạo thành thoáng cái đã vươn dài ra, xuyên qua Tôn Tư Mạc, Tôn Tư Mạc bay ở giữa không trung, biến mất trong nháy mắt, chậm rãi nói: "Ta có thể thấy được y thuật trong đó lan xa ra hải ngoại, không đến mức tuyệt chủng trong nước, Tư Mạc muốn chết mà cũng không tiếc, tiểu hữu cáo từ!"

Cánh tay dạng trường tiên kia hướng sang bên cạnh hất lên, đánh nhị ca phong thành hai đoạn, lúc hắn chết mở to hai mắt: "Sao ta lại thua được?"

"Tốc tốc phục pháp cho bổn vương!" Cao Đào nổi giận đùng đùng, dùng cái sừng ngọc đoạn tội chỉ một cái, Long Thanh Thu giống như chịu đựng thiên quân trọng áp đầu gối không ngừng run rẩy. Nhưng hắn lại cứng rắn chống đỡ được, trong lòng ta kinh hãi, đến mức này mà vẫn không giết chết được hắn sao?

Sơ sơ nói: "Hắn ta đã cạn kiệt sức lực, Cửu Lân, thêm chút sức nữa!"

(D: Kết cục hoàn mỹ của thương nhân Âm gian, đã tuyên bố rải rác, khác với lưới quan, vạch trần tình duyên kiếp trước giữa Cửu Lân và kiếp này! Mọi người chú ý đến uy tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, đáp lại kết cục, là có thể quan sát.)

Chương thứ hai nghìn năm bảy trăm ba mươi bốn chém giết Long Thanh Thu.

Ta hung hăng cắn răng, ở giữa không trung lại viết một chuỗi tên: "Khương Tử Nha", "Lý Bạch", "Triệu Cốt", "Bạch Khởi", "Hắc Kiệt", "Xà Thái Quân"!"

Khương Tử nhe răng, râu bạc tung bay, trên đầu lơ lửng thái công binh pháp bễ nghễ, tựa như thần tiên từ bi.

Lý Bạch tay trái cầm kiếm tay phải cầm chén rượu, một bước ba lay, Thi Tiên Thái Bạch danh bất hư truyền.

Triệu Cốt cưỡi chiến mã màu xanh, trên Vạn Hồn Kiếm hiện ra từng đồ án khô lâu, phảng phất bốn mươi vạn Triệu quân chiến đấu bình thường.

Kiệt ma mặc một bộ quan phục màu đen, ánh mắt uy nghiêm, trên Kháng Long giản quanh quẩn hắc khí, quả nhiên là Đại Đường Thần dò xét.

Xà thái quân cầm quải trượng đầu rồng màu vàng trong tay, tóc bạc đầy đầu lại có thân thủ mạnh mẽ, không hổ là Dương môn nữ tướng!

Cao Đào kêu thảm một tiếng bay ra ngoài, thân thể hóa thành mảnh vỡ, ngọc giác đoạn tội trong tay cũng gãy đoạn. Lúc này hai gã đại tướng thúc ngựa lao ra, theo thứ tự là trên người Triệu Cốt và Xà thái quân, Triệu Cốt quấn quanh một đám thanh khí, bên trong mơ hồ có thể thấy được vô số khô lâu kêu rên.

Cùng lúc đó, cánh tay Long Thanh Thu huyễn hóa thành một thanh trường thương đâm tới Xà thái quân. Xà thái quân xoay người nhảy lên, chiến mã dưới khố trong nháy mắt biến mất, sau đó ở giữa không trung giao chiến ba bốn hiệp với Long Thanh Thu, cuối cùng quải trượng đâm vào thân thể của Long Thanh Thu.

Long Đầu trượng xuyên qua ngực Long Thanh Thu, nơi đó đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy, hút cả Xà thái quân lẫn cả người lẫn trượng vào!

Triệu Cốt lao đến chém một kiếm về phía Long Thanh Thu, diễn cũ của Long Thanh Thu tái diễn lại. Thế nhưng Triệu Nhân không bị hút đi, oan hồn phía sau hắn ta vô cùng vô tận lấp vào trong thân thể Long Thanh Thu.

Long Thanh Thu đột nhiên lui về phía sau vài bước, bộ dáng dường như thống khổ không chịu nổi, thân thể giống như một cái túi chứa vô số con chuột nhỏ không ngừng nhô lên. Bốn mươi vạn oan hồn chiến đấu ở Trường Bình không phải là hắn có thể tiêu hóa hết!

Lúc này, Lí Bạch uống xong bình rượu, say mèm lao tới. Mặc dù hắn là Thi Tiên, nhưng cũng là kiếm hiệp. Kiếm chém qua thân thể do khói đen long thanh thu cấu thành, thân thể hắn biến thành hai đoạn, lại lập tức khôi phục.

Da Kiệt cầm Kháng Long giản trong tay trợn trừng đôi mắt giận dữ, trong nháy mắt Long Thanh Thu khôi phục lại đánh tan hắn!

Lúc này Khương Thái Công vươn hai tay lên trời, binh pháp Thái Công hóa thành linh lực chiếu lên thân âm linh của các võ tướng, thực lực của bọn họ đột nhiên tăng lên mấy lần, ở bên cạnh Long Thanh Thu lao tới, không ngừng đánh tan thân thể Long Thanh Thu.

Đoàn bóng đen hình người kia đã càng ngày càng mỏng manh, ngay cả hình dạng cũng không duy trì được nữa, Long Thanh Thu thẹn quá hóa giận vung cánh tay ra ngoài, quét mặt đất ra một rãnh, từ xa chém Khương Thái Công thành hai khúc.

Ta dùng điểm bút tiếp tục viết: "Triệu Vân, "Trần Đăng", "Nghiêm Thiên Cương".

Ba người lần lượt lên đài, áo choàng trắng của Triệu Vân Phi Phong theo gió tung bay, cưỡi ngựa trắng phóng tới, không hề giảm sự dũng mãnh của sườn dốc năm đó!

Trần Đăng mặc một thân nho sinh, dưới chân chất đầy quái trùng.

Nghiêm Võ Cương mặc một bộ võ sĩ triều Thanh, cầm trong tay xà hạc song đao, anh khí bức người.

Bảy Âm Linh qua lại chém giết Long Thanh Thu, hắn đã biến hình người cũng không thôi, chỉ có một đoàn hắc khí sôi trào, phía trên không ngừng xuất hiện tay chân và đầu lâu, thế nhưng lập tức sẽ bị Âm Linh chém đứt.

Ta nắm chặt nắm đấm, trong lòng âm thầm cổ vũ cho bọn họ!

Lúc này giữa quảng trường đột nhiên chấn khai một vòng khí lãng như vụ nổ, chỉ thấy tầng hắc khí kia không ngừng lan tràn, Xà thái quân, Ô Lạp, Lý Bạch lần lượt hy sinh.

Triệu Vân dùng trường thương chọt một cái bay lên giữa không trung, Nghiêm Hòa Thiên tránh được một kiếp ở phía sau ngựa của Triệu Vân, Triệu Điện trực tiếp cầm kiếm, để oan hồn vây quanh mình ngăn cản.

Sau khi tấn công, khí đen ngưng tụ lại, một lần nữa biến trở về dáng vẻ của Long Thanh Thu, chỉ là hắn đã thương tích khắp người, máu me khắp người. Những âm linh này đều là anh hùng hào kiệt trong dòng sông lịch sử, bọn họ bất chấp tính mạng để Long Thanh Thu bị thương nặng đến mức độ này!

Triệu Vân đang trong lúc chạy trốn rút ra Thanh Cương kiếm trên lưng, một đao chém rụng đầu Long Thanh Thu, cổ họng hắn nổi lên một luồng khí đen, nhanh chóng mọc ra một cái đầu, sau đó xoay người đánh ra một chưởng, đánh thẳng vào hậu tâm Triệu Vân.

Triệu Cốt Nhất Kiếm chặt đứt cánh tay của hắn, Long Thanh Thu nhanh chóng mọc ra cánh tay mới muốn đối phó với Triệu Điện, Nghiêm Thiên Cương thì có mấy đao làm hắn ta không ngừng lui về phía sau.

Ba người tuy rằng không thuộc về một thời đại, lại ăn ý yểm hộ lẫn nhau, cùng chung mối thù.

Long Thanh Thu không ngừng bị công kích, thân thể lung lay, hắn ta nổi giận một tiếng: "Trương Cửu Lân, ta tới lấy mạng ngươi!"

Hắn đột nhiên chấn khai ba con âm linh, xông thẳng về phía ta, giống như mũi tên bắn qua nửa quảng trường.

Ta hô to một tiếng: "Lùi lại!"

Sau đó chúng ta phóng ra một luồng âm khí từ Vạn Linh Giới, bảo nó bao phủ thân thể ta, ngưng tụ thành một thanh loan đao trong tay. Ta phát động Thiên Lý Thần Hành xông thẳng tới trước mặt, chỉ trong chớp mắt lướt qua người, đao của ta chém trúng cổ hắn, chưởng của hắn đánh trúng ngực ta.

Chúng ta đều dừng lại, từng khúc xương sườn bị ta đánh gãy bị nối lại, cổ Long Thanh Thu cũng khôi phục bình thường. Long Thanh Thu cong người lại, nhảy lên mặt đất lập tức phát sinh vụ nổ kịch liệt, vô số đá vụn gào thét bay loạn.

"Nhận lấy cái chết!"

Một giây đồng hồ sau Long Thanh Thu từ trên trời giáng xuống, một chưởng đánh tới, ta dùng hai tay nâng loan đao đón đỡ, trong nháy mắt va chạm một luồng khí lưu khuấy động ra, âm khí trên người ta che chở nháy mắt biến mất.

Hắn tung chưởng đánh ta một chưởng, ta bay qua sau lưng hắn, đang muốn chém xuống thì Long Thanh Thu đã không thấy đâu nữa, sau đó ta cảm giác được sau lưng có một luồng khí tức áp đảo, Long Thanh Thu đang đứng sau lưng ta.

Ta lập tức né ra, Long Thanh Thu dùng tốc độ giống như ta đuổi theo, tất cả mọi thứ xung quanh đều biến thành những điểm sáng kéo dài và lấp lánh, chúng ta đang nhanh chóng giao thủ mấy chục hiệp.

Cuối cùng ta đâm một đao vào ngực hắn ta, Long Thanh Thu nôn ra một ngụm máu lớn, nghiến răng nghiến lợi quát: "Không, lão phu không tin số mệnh, trời muốn nghịch ta, ta ắt nghịch thiên!"

Hắn dùng song chưởng đẩy ta ra, ta lùi lại mấy chục mét, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Long Thanh Thu bay lên giữa không trung, biến thành một điểm sáng nho nhỏ, hắn ở trên bầu trời hô to: "Nhân ấn hợp nhất!"

Từng nhát Thiên Ấn gào thét từ trên trời giáng xuống, đầu tiên là kêu to: "Cửu Lân, mau lui lại!"

Lần này Phiên Thiên ấn tới quá nhanh, ta không kịp lui về, chỉ có thể điều động tất cả lực lượng ngăn cản, giơ tay phải đeo Vạn Linh Giới lên. Ngoài ý muốn là Vạn Linh Giới và Cửu Sinh tháp đồng thời bay đi, huyễn hóa ra một luồng hào quang bảy màu., Chống đỡ Phiên Thiên Ấn, chùm sáng kia kéo dài mấy chục giây, theo sự tiếp cận của nó, ta nhìn thấy trên Phiên Thiên ấn tràn đầy vết rạn, hơn nữa đang không ngừng đổ máu, đó là do Long Thanh Thu dùng hồn phách và thân thể của mình huyễn hóa ra.

Rắc một tiếng, Vạn Linh Giới Tinh nứt ra, tiểu Giới Linh nói trong đầu ta: "Chủ nhân, đã làm bạn với ngài lâu như vậy, ta phải đi đây!"

"Chờ một chút, ngươi muốn đi đâu!" Ta lo lắng hỏi.

"Thật ra ngươi vốn không thuộc về thế giới này, số mệnh đã định ở trong đại kiếp nạn Côn Bằng đồng quy vu tận với Long Thanh Thu, bởi vậy Nê đạo nhân không muốn tiết lộ, nhưng vận mệnh cũng không phải là không thể thay đổi. Long Thanh Thu khư khư cô độc mới có kết cục hôm nay, chủ nhân ngươi lại dùng chân thành, thiện lương, vô tư tư., Dũng cảm chờ nhân loại vĩ đại nhất tình nghĩa, kết giao nhiều bằng hữu như vậy, còn có danh tướng cổ kim, là lực lượng thay đổi vận mệnh của mọi người, Long Thanh Thu sẽ chết, nhưng ngươi sẽ sống sót! Chủ nhân, vĩnh biệt!"

Tiểu Giới Linh nói xong câu đó, Vạn Linh Giới và Cửu Sinh tháp đồng thời nổ tung, biến thành vô số điểm sáng, một cột sáng trên ngón tay ta phóng lên trời, đánh nát Phiên Thiên Ấn.

Long Thanh Thu phát ra một tiếng bi phẫn hô to, trên trời đột nhiên xuất hiện một trận huyết vũ, nhục thể cùng hồn phách của hắn bị chấn động đến mức ngay cả cặn cũng không còn, ta kinh ngạc nhìn lên bầu trời, sau một lúc lâu mưa máu mới dừng lại.

Vương Bật Nhi và mới chạy tới, hỏi ta thế nào? Ta khiếp sợ nói không nên lời, Triệu Vân, Nghiêm Kiền, Triệu Quát đang mỉm cười vẫy vẫy tay với ta, thân thể cũng đang chậm rãi biến mất.

Nhưng cũng không phải là loại hồn phi phách tán, mà là chậm rãi biến thành trạng thái trong suốt.

"Bọn họ đi rồi?" Ta hỏi.

Vương Bật Nhi quay đầu lại nhìn, mới biết ta đang nói ai: "Không có, bọn họ còn đó!"

Ta xoa mi tâm, ý đồ mở thiên nhãn ra, lại phát hiện bản thân cái gì cũng không nhìn thấy, sau đó ta lại thử rót linh lực vào tay, vẫn không phát sinh cái gì, ta nhìn hai tay mình cười khổ một tiếng: "Ta biến thành người bình thường rồi..."

Chương thứ hai nghìn năm bảy, gặp gỡ ngắn ngủi, con đường phía trước dài, Mạc Vong (đại kết cục).

Sau đại chiến, mây đen phía trên Huyên Huyên dần dần biến mất, quảng trường bị phá hoại đến mắt bừa chậm rãi phục hồi như cũ, ta không thể tưởng tượng nổi nhìn một màn này, Vương Yến Nhi đột nhiên chọc chọc ta: "Trương ca mau xem, Ma Tôn đang cảm tạ ngươi đây."

"Cái gì?"

Ta phục hồi tinh thần lại, phát hiện những người còn lại đang dùng ánh mắt kinh sợ nhìn về một hướng, nhưng ta thấy chỉ có không khí.

Vừa mới nói rõ lời của Ma tôn, nàng đã nói Lam sẽ phải ngừng một khoảng thời gian để chữa trị vết thương, cảm ơn tất cả những gì chúng ta đã làm. Âm Ti đã nợ chúng ta một ân tình rất lớn, nếu sau này có cần gì, cứ việc mở miệng nói.

Ta cười nói: "Ta không có bất kỳ yêu cầu gì, chỉ hy vọng từ nay về sau sẽ trải qua cuộc sống giống người thường."

Chúng ta đem kẻ hi sinh ra khỏi Toan Nghê để an táng. Trở lại hiện thực, ta có loại cảm giác như đã trải qua mấy đời, nhớ tới trận chiến này, vô số bằng hữu cùng hào kiệt cổ kim đã bị trái tim quặn đau, khóc như dao trước mặt trời chiều.

Chuyện này là: Vạn Linh Chủ trời sinh, không cha cũng không mẹ, Lam sinh tử khác biệt, có ưu có khổ có khổ!

Trên đường trở về, Trương Diệu Vũ vẫn luôn khuyên ta kế thừa gia tộc trưởng Trương gia. Hắn nói bây giờ tu vi của ta mất hết, Trương gia có thể bảo vệ ta, nhưng ta vẫn từ chối.

Vương Bật Nhi định đem Trảm Tiên Kiếm cho sử dụng lúc đầu, dù sao Vương lão gia tử vừa chết, Vương gia đã không còn ai có thể khống chế nó nữa.

Mới đầu không nói gì thêm, lúc chúng ta qua đêm tại một tửu lâu, vừa mới không chối từ thì hắn đã để Trảm Tiên Kiếm lại trong phòng.

Ta lo lắng tìm kiếm khắp nơi, máy truyền tin cũng không mở ra được, Trương Diệu Vũ thở dài nói: "Với tính cách của hắn, không nói mà không nói thì chắc chắn phải có nguyên nhân..."

Ta biết nguyên nhân kia, tồn tại danh chấn bát phương, chính là bảo hộ ta cho tới khi hoàn thành sứ mạng, hiện tại sứ mệnh của hắn hoàn thành, cũng nên đi.

Nhưng nhập sinh vào tử lâu như vậy, chẳng lẽ chúng ta không phải bằng hữu tốt nhất sao? Vì sao cuối cùng vẫn phải tuân thủ một phần lời hứa lạnh như băng.

Ta còn chưa cam lòng, sau khi trở về võ hán, lập tức khởi hành đi tuần ba, nhưng mà lạc đường đại môn đóng chặt, bên trên dán giấy, hàng xóm nói chủ nhân đạo quán này phạm tội, đã bị cảnh giới điều tra giam giữ.

Ta ôm một tia hy vọng đi Cửu Long cảnh, nhưng hắn cũng không ở đó.

Ta đã hỏi thăm tất cả mọi người một lần, nhưng lúc đầu không có tin tức gì, thậm chí cũng không tới Côn Luân sơn tìm sơ vân, giống như bốc hơi khỏi nhân gian, hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của ta.

Về sau xảy ra rất nhiều chuyện, ta đem một cái bàn tròn đồ sộ ra ngoài, tặng toàn bộ sự nghiệp từ thiện cho Trung Quốc, nhưng không lưu lại tên mình.

Mấy năm sau, một con phố của võ hán thay đổi, trở thành nơi chuyên bán đồ ăn, nhưng thỉnh thoảng ta vẫn sẽ quang lâm tới cửa hàng cũ của mình.

Cửa hàng này bàn tay vài lần, nghe nói thường xuyên có một ít hiện tượng kỳ dị phát sinh, càng lật tay càng tiện nghi.

Cuối cùng ta dùng giá cả rất thấp thu hồi lại, mở ra một quán trà. Kết quả mỗi đến buổi tối đồ vật trong phòng đều sẽ động đậy, có đôi khi đèn đột nhiên sáng lên, hoặc là trên vách tường đột nhiên xuất hiện một hàng chữ huyết.

Nhân viên cửa hàng của ta cứ cách một lúc lại lắp bắp kinh hãi gọi ta tới, nói trong tiệm lại xảy ra chuyện lạ, bọn họ đều biết ta có hai lần. Kỳ thật hai lần kia là ta mua một ít trái hương hỏa đặt ở trong góc, kiên nhẫn hàn huyên với đám âm linh kia, nói ta đã không làm nghề, có lời kêu người khác đi, lén lút đồ đạc liền lặng lẽ rời đi...

Lý Ma Tử sau khi bình phục thì cùng Hạ lão sư đi xuống nước nam, cả ngày ở trên hơi thư tình tình yêu thích món mỳ, nói với ta món bánh nướng ở nước Mỹ lớn bao nhiêu, không khí có vị ngọt, ở trên đường trông thấy sáng tinh nào vậy, hỏi ta khi nào đi qua xem?

Về sau Lý mặt rỗ có thêm một đứa con gái, đặt tên là Vọng Hạ, cách gọi cái tên này là không còn lưu luyến, tất cả nhìn về phía trước. Ta cũng không thể không nể mặt mũi, vì thế một nhà bốn người chúng ta đã đi tham gia khánh điển trăng tròn.

Đúng, một nhà bốn người! Sau này ta lại có một nữ nhi, nữ nhi này bộ dạng rất khả ái, tướng mạo rất giống ngọc đuôi, ngay cả một nốt ruồi mỹ nhân nơi khóe mắt cũng giống nhau như đúc, ta đặt tên cho nàng là "Tiểu Ngọc".

Phàm Phàm luôn nói là ta thiên vị, ta cười nói với hắn, việc này không có biện pháp, con gái là tình nhân kiếp trước của phụ thân mà!

Trung tâm tình thư lạnh như sương từng viết cho ta một phong thư hàm súc, sau khi bị ta xem nhẹ tính lựa chọn, tức giận đi xa Thiên Sơn, cả đời chưa gả cho ai, cũng cả đời không liên hệ với ta nữa, sự ngạo khí của nữ nhân này giống như tuyết trên Thiên Sơn.

Vương Bật Nhi cách một đoạn thời gian dài quấy rầy một chút, sau ba mươi tuổi mới gả chồng, gả chính là một phú hào nước ngoài. Dù sao nàng bây giờ là gia chủ Vương gia, vì lợi ích của gia tộc không thể không hy sinh tiểu ta.

Chỉ là cô nàng nóng tính, mới ly hôn vài năm, trước sau gả ba chồng, đều lấy ly hôn xin kết thúc.

Ài, nghiệt duyên giữa ta và nàng, có lẽ là một quyển sách!

Lúc rảnh rỗi không có việc gì, ta liền gõ gõ trên máy tính, sửa sang lại kinh lịch của mình thành một quyển tiểu thuyết gọi là Thương Nhân cõi âm, phát ở trên mạng, còn xây dựng cho mình một cái Vi Tín công chúng: Đạo môn lão Cửu, cứ như vậy mỗi ngày một bên cập nhật và trao đổi với các học giả, cũng rất vui vẻ.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, một khắc trước ta còn đang cúi đầu hôn con gái bảo bối của mình, lúc ngẩng đầu đã là một mái tóc trắng xóa.

Mỗi ngày hoàng hôn, Doãn Tân Nguyệt chậm rãi đi trên đường, nhìn lá thu gió rụng, nhìn ánh chiều tà đầy trời, sau đó đi quán trà mình mở uống trà.

Ở chung nhiều năm như vậy, chúng ta giơ tay nhấc chân đều rất ăn ý, không cần dùng ánh mắt cũng có thể lĩnh hội ý tứ của đối phương.

Chúng ta phàm nói chuyện, dẫn dắt của Trương gia Giang Bắc càng ngày càng lớn mạnh, Tiểu Ngọc ra lạc càng ngày càng đẹp mắt, không biết thằng nhóc nào may mắn được đem nàng từ trong tay ta cướp đi?

Đang tán gẫu, một bà lão góc xuy liền xen ngang, đây là Vương Bặc Nhi, mỗi lần ra sân đều chua chát nói: "Úi chà, Doãn tỷ và Trương ca hảo ân ái, vợ chồng lão phu còn kéo tay không sợ người trẻ tuổi sao?"

"Có mấy người muốn lôi kéo trượng phu cũng không được!" Doãn Tân Nguyệt nói, khiêu khích liếc nhìn Vương Đàm Nhi.

Nhưng rất nhanh hai người liền cùng cười, cả đời ghen tuông, đã trở thành bạn thân của nhau rồi.

Vương Bật Nhi lại phải biểu diễn một phen quần áo cùng quần áo mình mua từ lang, nhi tử ở hải ngoại tán khí thế nào. Doãn Tân Nguyệt thỉnh thoảng cười nghe, ánh mắt như đang nói, ta chỉ cần ngươi là đủ rồi.

Thuận tiện nhắc tới, con trai Vương San Nhi Vương Bát Lăng này đang điên cuồng theo đuổi Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc rốt cuộc có ý gì với nó hay không, ta cũng không biết, dù sao kim đáy biển trong lòng nữ nhi.

Ngược lại phàm phàm là rất thẳng thắn thành khẩn, nói mình yêu Tiểu Hồng mũ, ta nói thích thì đuổi theo, bất quá người ta hiện tại là đồ đệ của Diêm Đô đại lão Ma Tôn, ngươi ít nhất phải lên làm gia chủ Trương gia mới có tư cách!

Vẫn là một buổi chiều yên bình an lành, ta và Doãn Tân Nguyệt kéo tay chuyện nhà, trò chuyện xưa, đã nhiều năm như vậy, ta vẫn thích uống một ngụm trà hoa dại.

Hương vị thanh hương kia nhẹ nhàng thanh nhã làm ta nhớ tới một người, nhưng mà suy tư đến khóe miệng, lại biến thành một tiếng thở dài dài!

Đối diện quán trà là một cây ốc sên, trang hoàng rất tốt, rất nhiều người trẻ tuổi đều chạy về hướng đó.

Ta ngắm nhìn cảnh đường xa, chậm rãi thưởng thức trà, đột nhiên nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, một người trẻ tuổi trong treo roi ngồi ở đó mặc sam bó sát gấu bản hùng, đeo một thanh kiếm, không nói một lời đang trộn lẫn cà phê.

Ta lập tức kích động trợn tròn mắt, bước chân tập tễnh đẩy cửa ra, Doãn Tân Nguyệt ở phía sau hô to: "Phu quân, ngươi quên cây gậy rồi à!"

Một thùng xe chở đồ đáng chết đi ngang qua trước mặt, chờ xe đi qua, người trẻ tuổi đã không thấy đâu nữa, ta khàn khàn ở đầu đường kêu lên: "Ngày đầu tiên, sơ nhất, là cô sao?"

"Ai, sơ nhất?" Doãn Tân Nguyệt đuổi theo: "Phu quân, ngươi hoa mắt rồi phải không?"

"Không có khả năng, chính là hắn!" Ta vô cùng xác nhận nói.

"Nhưng mà, đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, không phải hắn đã già rồi sao?"

"Không, hắn không có già, giống như trước kia!"

Ta cầm gậy, được Doãn Tân Nguyệt đỡ đi, vừa gọi. Khi ta đi vào một giao lộ, thấy người trẻ tuổi đứng trong đám người Áo đỏ đối diện. Doãn Tân Nguyệt không dám tin nói: "Chính là hắn."

"Đầu tiên!!" Ta hô to.

"Tương phùng ngắn, con đường phía trước, chớ có quên." Hắn xoay người nhìn ta, khóe miệng nở nụ cười như có như không, sau đó theo dòng người cùng nhau biến mất.

Đột nhiên ta phát hiện mình rơi lệ đầy mặt, khóc lóc đau khổ, thì ra nhiều năm trôi qua rồi mà ông vẫn không có biến mất mà chỉ yên lặng đứng bên cạnh bảo vệ ta.

Kết thúc cảm xúc: buông xuống tất cả tâm tư, cười đúng là không thể được.

Gõ xong chữ cuối cùng, thương nhân Âm gian rốt cuộc cũng kết thúc, lão Cửu lại đột nhiên có chút thương cảm nho nhỏ.

Bởi vì ba năm qua nó chưa từng đứt đoạn một lần nào.

Hôm nay bắt đầu, lại phải vĩnh viễn thay đổi, mang theo mộng cảnh vô số người đọc...

Xin đừng mở miệng, bởi vì ta biết rõ.

Ta biết các loại cửu phấn đến từ các nơi trong quốc gia, các ngành các nghề, các ngươi đều rất yêu quyển sách này.

Chính bởi vì có các ngươi, nhân khí của thương nhân Âm gian mới có thể đột phá ba mươi ức đại quan.

Còn có một vị học giả âm thầm tin tưởng ta, lúc theo đuổi sách của ta là đỗ trực, hiện tại đã là đại học, cười.

Nhưng vì sao lúc cười lại có nước mắt chảy qua chứ?

Có lẽ là yêu các ngươi, không nỡ rời xa.

Từ duyên đến thương nhân Âm gian, là đến từ cảm ngộ trong《 Đạo Đức Kinh》của ta, 《 Đạo Đức Kinh 》 rất nhỏ, vì sao lão tử lại dùng sáu lần "không thể được"? Bởi vì đây mới là cuộc đời chân chính.

Cuộc đời cũng không phải là viên mãn, mà là vạn loại không thể đạt được.

Tựa như Trương Cửu Lân chỉ muốn sống cuộc sống nhàn vân dã hạc, lại không được yên tĩnh, bị buộc đi sứ mệnh.

Giống như Hàn lão lục và Thải Vân cô nương lưỡng tình tương duyệt, không được quyến rũ, song song chết thảm Côn Luân.

Tựa như Lý Ma Tử đã mang giải dược Dạ Long đến, nhưng không thể viên mãn, Sở Sở đã ở bệnh viện trước một bước chết.

Tựa như thần thám và thương nhân còn có thể bồi tiếp mọi người thêm một đoạn thời gian, nhưng không có kết quả tốt, chưa gặp được bá nhạc.

Nhưng chính bởi vì có sinh lão bệnh yêu ly, nhân sinh mới giống như bộ dáng.

Đây chính là Đạo, buông bỏ tất cả tâm tư, cười đúng là không thể.

Được rồi, sách thì chính truyền, ba năm làm bạn, thư phẩm và nhân phẩm của lão Cửu mọi người đều biết cả rồi.

Nếu như nguyện ý tiếp tục đọc sách theo lão Cửu, liền xin chú ý đến uy tín công chúng của ta: Đạo Môn lão Cửu, lão Cửu ở nơi đó chuẩn bị dư phần đại lễ cho mọi người! Thương nhân Âm gian chỉ giỏi kết cục đẹp, thương nhân Âm gian phiên ngoại, ký tên thư vân vân.

Nếu ngươi tới, lão Cửu sẽ mời ngươi một chén rượu, cảm ơn tình thâm trường của ngươi.

Hội thư mới của lão Cửu sẽ được phát vào tháng bảy, cụ thể là ở bình đài nào thì đến lúc đó danh hiệu công chúng sẽ thông báo.

Sách mới là một loại phá án khám nghiệm tử thi, siêu cấp lưới kịch liệt đúc trải dài suốt cả mùa, nhiều lĩnh vực kích thích, chắc chắn sẽ không làm mọi người thất vọng!

Đúng rồi, cuối năm còn có ít nhất ba bộ bóng dáng cởi mở, cũng sẽ ở công chúng an lợi mọi người xem, để cho đám Cửu phấn xem, chúng ta làm phim, hơn nữa là ăn sủi cảo.

Câu nói sau cùng:

Ba năm nay, ta có cảm ơn các ngươi.

Còn một chút hy vọng, là các ngươi làm Cam Lâm gặp mùa xuân cho ta.